Thiên Tài Nhi Tử & MẪU THÂN PHÚC HẮC

THIÊN TÀI NHI TỬ VÀ MẪU THÂN PHÚC HẮC

Bắc Đằng

Sachvui.Com

Ngôn Tình, Dị Giới, Huyền Huyễn, Hài Hước, Cổ Đại, Sủng

Thể loại: xuyên không, huyễn huyễn, sủng, hài
Độ dài: 707 chính văn và 12 phiên ngoại
Editor:
- Quyển 01: Hân Nghiên, Dung Nhi, Ngân Châu, Thanh Vân, Huyen Nghien
- Quyển 02: Huyền Nga, Ngân Châu, Tiểu Chi, Mjn Mjn, Nhozbo Kute, LVV, Sailormoon, Thu Hồng, Madoilinh
- Quyển 03: Ngân Châu, Tiểu Nguyệt Dương, LVV, Violetin_08, Thu Hồng, Phương Thúy, Tiểu Ngọc Nhi, Ngọc Nhi, Acmacanhtrang, Ngọc Nhân
- Quyển 04: Aquarius8713; Lisar1314, Ngân Châu, Phương Thúy, Socola_Nguyen, Tiểu Mộng, Anh Tú, Xuân Như, Tiểu Ngọc Nhi, Vân Anh, Tiểu Nguyệt Dương, Ngọc Nhi.
- Quyển 05: thuydung.saphia, Tiểu ngọc nhi, anh tu, ngân châu, Thu chang, Osicase, Vân anh, huong do, giọt sương đêm, tiểu nguyệt dương, minh thu, xuân như, phương thanh, phong anh, thùy dương, thu hương, tiểu miêu nữ, Pthu, trang phạm

- Quyển 06: thu huyền, bongtuyetlonelylovely, Osicase, Thùy Dương, Pthu, giọt sương đêm, tiểu nguyệt dương, xuân như
- Quyển 07: Osicase, giọt sương đêm, xuân như
Beta: Tiểu Tuyền, Tiểu Chi, Serenite, Tiểu Mộng

Không ngờ nàng xuyên qua lại phát hiện bản thân mình đã có con và còn có một con thần thú vô địch.

Không vấn đề gì. Cuộc đời này đã bớt đi một công đoạn sinh con cũng không sao. Về phần cha đứa nhỏ là ai? quan hệ gì đến nàng chứ.

Mang theo đứa con lưu lạc giang hồ, đối mặt với tất cả những điều yêu ma quỷ quái, mẫu tử đồng lòng, gặp thần giết thần gặp phật giết phật.

Đoạn ngắn.

Tiểu Mặc: Mẫu thân, thúc thúc hư chặn đường cướp bóc, làm sao đây?

Vân Khê: Tự mình giải quyết lấy, chuyện nhỏ như vậy đừng làm phiền mẫu thân.

Tiểu Mặc: mẫu thân, vị thúc thúc này trông rất tuấn tú lại còn có tiền, ta có thể nhận hắn làm phụ thân không?

Vân Khê: Tuy nói hắn là quỷ đoản mệnh nhưng một ngày nào đó nhất định hai mẹ con ta sẽ nhận được toàn bộ tài sản của hắn.

Tiểu Mặc: mẫu thân, nam nhânnày bộ dạng giống như ta, chẳng lẽ hắn là cha của ta?

Vân Khê: không cần nhận cha bậy! Vạn nhất hắn là cái kẻ nghèo hèn, ngươi phải nuôi hắn cả đời a?

Thần bí nam chủ: mở to hai mắt nhìn cho rõ ràng, bản tôn toàn thân cao thấp đều là hàng hiệu, còn có bảo kiếm trong tay ta là vật báu vô giá!

Một cuộc tân tú tranh giành thi đấu, vị nữ tử Vân Khê bị người phỉ nhổ đến chết đi sống lại bỗng phát ra hào quang kỳ dị, quần tinh ủng nguyệt, thành bánh trái thơm ngon, người tới cửa cầu hôn cơ hồ là muốn đạp phá cánh cửa mà vào.

Tiểu Mặc tay trái phe phẩy thẻ bài “Thông qua”, tay phải giơ lên thẻ bài “Đào thải”, vội đến không biết trời đất luôn.

“Không đứng ở trong bảng thiên hạ thập đại mĩ nam chi liệt, đào thải!”

“Đánh không lại ta cùng ta mẫu thân, đào thải!”

“Giá trị con người không có được trăm vạn hai hoàng kim, đào thải!”

“.....”

Hừng hực khí thế khi cuộc tuyển chọn sắp tiếp cận kết thúc, một bang người thần bí đột nhiên xâm nhập.

“Các ngươi đang làm gì?”

“Hắc hắc, cho tôn chủ nhà ta đến báo danh nhé.”

“Bản nhân không tự mình ra mặt, trực tiếp đào thải bị nốc-ao!”

“Tôn chủ rất nhanh sẽ tới đây, sợ ngươi không tin hắn có tiền, cho nên cố ý trở về bàn Kim Sơn.”

Đây là một câu chuyện kiếm khách thời đại, Toàn bộ Ngạo Thiên đại lục có tất cả năm quốc gia, dựa theo thực lực các quốc gia trước sau mà gọi tên, phân biệt có Nam Hi quốc, Đông Lăng quốc, Bắc Tương quốc, Tây Mộ quốc cùng một quốc gia ở giữa bốn quốc là Ngạo Thiên quốc. Mỗi quốc gia đều sùng bái võ lực, huyền khí tung hoành Ngạo Thiên đại lục.

Vân Khê, kiếp trước là gia chủ của một võ đường thế gia, mang trong người tuyệt thế võ học, trong lúc vô tình xuyên qua tới trên người của Đại tiểu thư Vân gia chưa kết hôn đã mang bầu. Mơ hồ, của nặng hơn người, nhàn sự mạc không để ý chính là một cách tự vệ của Vân Khê, một khi có người chạm đến điểm mấu chốt của nàng, thương tổn người nàng để ý, nàng sẽ không từ thủ đoạn, âm ngoan thủ lạc, không chết thì không ngừng! Lời nói ác độc, vô tâm không phế, thầm nghĩ mang theo đứa con ăn uống miễn phí, tiêu dao khoái hoạt cả đời.

Vân Tiểu Mặc, con của nữ chủ, năm tuổi, thiên tài cục cưng. Hồn nhiên đáng yêu bề ngoài là cách để tự vệ của hắn, người đối tốt với hắn, hắn vô cùng thân cận, người đối với hắn không tốt, sẽ bị hắn chỉnh e thê thảm. Tất cả lời nói của Mẫu thân, hắn đều tôn sùng như thánh chỉ, quán triệt chấp hành, cho đến khi người cha phúc hắc của hắn xuất hiện.....

Mục lục

Quyển 1 - Chương 1: Cho bạc chính là người tốt
Quyển 1 - Chương 2: Rất tuấn tú rất tốt và rất có tiền
Quyển 1 - Chương 3: Nếu người phạm ta, trảm thảo trừ căn
Quyển 1 - Chương 4: Thu tiền thuê nhà
Quyển 1 - Chương 5: Dùng ánh mắt giết chết ngươi
Quyển 1 - Chương 6: Cảm giác có phụ thân
Quyển 1 - Chương 7: Mẫu thân còn chưa có bạn trai
Quyển 1 - Chương 8: Sơn tặc cũng là nghề nghiệp
Quyển 1 - Chương 9: Sổ đen của vân khê
Quyển 1 - Chương 10: Vào thành đổ máu
Quyển 1 - Chương 11: Đẹp trai chết đi được!
Quyển 1 - Chương 12: Ta chính là vương pháp
Quyển 1 - Chương 13: Một bộ áo bào bạc khuynh thiên hạ
Quyển 1 - Chương 14: Triều đình phong vân
Quyển 1 - Chương 15: Ta có thể hôn ngươi một cái không?
Quyển 1 - Chương 16: Tiểu Mặc phát lì xì
Quyển 1 - Chương 17: Kinh diễm, rung động
Quyển 1 - Chương 18: Hạng chín và hạng mười, có khác biệt sao
Quyển 1 - Chương 19: Lai giả bất thiện
Quyển 1 - Chương 20: Tâm tình không tốt, không muốn cho giải dược
Quyển 1 - Chương 21: Quả đấm mạnh và lớn chính là đạo lý
Quyển 1 - Chương 22: Một chiêu định thắng bại
Quyển 1 - Chương 23: Đảm nhiệm chức hộ vệ
Quyển 1 - Chương 24: Phù Dung yến (một)
Quyển 1 - Chương 25: Phù Dung yến (hai)
Quyển 1 - Chương 26: Khảo sát tiểu mặc
Quyển 1 - Chương 27: Tôn Chủ của Lăng Thiên Cung
Quyển 1 - Chương 28: Làm thơ là không am hiểu nhất
Quyển 1 - Chương 29: Tiểu quận chúa nổi giận
Quyển 1 - Chương 30: Tiểu Mặc bị cáo bạch
Quyển 1 - Chương 31: Một lần nhìn trở thành thiên cổ

Quyển 1 - Chương 32: Con nít không nên nhìn
Quyển 1 - Chương 33: Hắn ra tay
Quyển 1 - Chương 34: Lộ ra sát cơ
Quyển 1 - Chương 35: Làm người cần phải phúc hậu
Quyển 1 - Chương 36: Chẳng lẽ hắn là cha con
Quyển 1 - Chương 37: Đêm đó là nàng sao?
Quyển 1 - Chương 38: Trò chơi mèo vờn chuột
Quyển 1 - Chương 39: Theo đến cùng editor: thanh vân
Quyển 1 - Chương 40: Theo đến cùng editor: thanh vân
Quyển 1 - Chương 41: Ngươi thú sủng quá dữ tợn Editor: Thanh Vân
Quyển 1 - Chương 42: Dê vào bầy sói
Quyển 1 - Chương 43: Tiểu Mặc tấn thức
Quyển 1 - Chương 44: Tiểu Mặc Mặc, chúng ta phát tài
Quyển 1 - Chương 45: Tiểu Mặc Mặc, chúng ta phát tài
Quyển 1 - Chương 46: Hắn là hài tử của ta
Quyển 1 - Chương 47: Sự tích vinh quang bị phát hiện
Quyển 1 - Chương 48: Tiểu Bạch chạy mau
Quyển 1 - Chương 49: Ta chính là ở phía dưới
Quyển 1 - Chương 50: Đêm đó..... Ngươi căn bản không có ra sức
Quyển 1 - Chương 51: Long Thiên Tuyệt nổi giận!
Quyển 2 - Chương 1
Quyển 2 - Chương 2
Quyển 2 - Chương 3: Ta mới là phụ thân ruột thịt của con
Quyển 2 - Chương 4
Quyển 2 - Chương 5: Huyến lệ chi dẫn
Quyển 2 - Chương 6
Quyển 2 - Chương 7
Quyển 2 - Chương 8
Quyển 2 - Chương 9: Vân Khê thăng cấp
Quyển 2 - Chương 10: Một Nhà Ba Người Ngao Du
Quyển 2 - Chương 11: Ta Muốn Kén Rể
Quyển 2 - Chương 12
Quyển 2 - Chương 13: Thu phục huyền long

Quyển 2 - Chương 14
Quyển 2 - Chương 15: Thập đại nam nhân biến thái tụ hội (1)
Quyển 2 - Chương 16
Quyển 2 - Chương 17: Thập Đại Nam Nhân Biến Thái Tụ Hội (3)
Quyển 2 - Chương 18
Quyển 2 - Chương 19: Đại hội kén rể 2
Quyển 2 - Chương 20
Quyển 2 - Chương 21: Vân Khê bị ăn
Quyển 2 - Chương 22: Cuộc thi đá cầu ở thư viện (1)
Quyển 2 - Chương 23
Quyển 2 - Chương 24
Quyển 2 - Chương 25
Quyển 2 - Chương 26
Quyển 2 - Chương 27
Quyển 2 - Chương 28
Quyển 2 - Chương 29
Quyển 2 - Chương 30
Quyển 2 - Chương 31: Lam Mộ Hiên, bùng nổ nào!
Quyển 2 - Chương 32
Quyển 2 - Chương 33: Đại Hội Thưởng Bảo (1)
Quyển 2 - Chương 34: Đại Hội Thưởng Bảo (2)
Quyển 2 - Chương 35: Ngại quá, mượn ngươi phát tiết một chút!
Quyển 2 - Chương 36: Đốt đi, càng đốt càng thích!
Quyển 2 - Chương 37: Tiểu Bạch, chúng ta đi tìm Long Chi Diễm
Quyển 2 - Chương 38: Tiểu Mặc Mặc, ngươi yên tâm theo sát ta
Quyển 2 - Chương 39: Bảo tàng! Thân thế Tiểu Bạch?
Quyển 2 - Chương 40: Tiểu Bạch thân ái, cho xin ít lửa!
Quyển 2 - Chương 41: Phụ thân, mẫu thân đi hẹn hò
Quyển 2 - Chương 42: Phụ Thân Ghen Tức Đầy Trời
Quyển 2 - Chương 43: Dục Cầu – Bất Mãn của Tà tôn
Quyển 2 - Chương 44: Tình ý trong sân
Quyển 2 - Chương 45: Cả nhà đi dạo hội hoa đăng
Quyển 2 - Chương 46

Quyển 2 - Chương 47
Quyển 2 - Chương 48
Quyển 2 - Chương 49
Quyển 3 - Chương 1: Vì Sao Phụ Thân Không Bán Hồ Lô Đường?
Quyển 3 - Chương 2: Huynh Đệ, Ta Có Thể Cùng Với Các Ngươi Đánh Cướp Không?
Quyển 3 - Chương 3: Kết Quả Mơ Ước Nam Nhân của Ta
Quyển 3 - Chương 4: Đại Tẩu, Ngươi Thật Xấu Xa Nha!
Quyển 3 - Chương 5
Quyển 3 - Chương 6: Tuyệt Đối Là Dòng Giống Long gia
Quyển 3 - Chương 7: Thì Ra Tôn Chủ Là ở Phía Dưới
Quyển 3 - Chương 8: Tiểu Tĩnh xuất hiện con mắt thứ ba
Quyển 3 - Chương 9: Hài tử bi thảm xui xẻo mới về nhà – Long Thiên Thần
Quyển 3 - Chương 10: Phu Quân Chính Là Dùng Để Bán Đứng
Quyển 3 - Chương 11: Đệ Nhất Thần Khí Tới Tay
Quyển 3 - Chương 12: Kết Quả Bi Thảm Của Lãnh Mi Nhi
Quyển 3 - Chương 13
Quyển 3 - Chương 14
Quyển 3 - Chương 15: Long Thiên Tuyệt trẻ con khả ái
Quyển 3 - Chương 16: Hồng Môn yến của Tiểu Mặc
Quyển 3 - Chương 17: Chiến hữu đi cầu của Tiểu Mặc Mặc
Quyển 3 - Chương 18: Tham quan giải sầu
Quyển 3 - Chương 19: Giải Khai Phong ấn
Quyển 3 - Chương 20: Sinh Tử Tùy Tướng, Bất Ly Bất Khí!
Quyển 3 - Chương 21: Bằng hữu, người thân tụ họp
Quyển 3 - Chương 22: Đại hôn
Quyển 3 - Chương 23: Đại Hôn, Ba ải Khảo Nghiệm
Quyển 3 - Chương 24: Đám cưới, động phòng
Quyển 3 - Chương 25: Tiểu Mặc Mặc đón thêm khách
Quyển 3 - Chương 26: Tiểu Mặc Mặc xuất chiêu khác thường
Quyển 3 - Chương 27: Tiểu Bạch, chúng ta rời nhà trốn đi nhé!
Quyển 3 - Chương 28: Tiểu Mặc Mặc bỏ nhà trốn đi
Quyển 3 - Chương 29: Tiểu Mặc Mặc là Vua hài tử
Quyển 3 - Chương 30: Tỷ Thí Tài Nghệ Ở Trong Cung (1)

Quyển 3 - Chương 31: Tỷ Thí Tài Nghệ Ở Trong Cung (2)
Quyển 3 - Chương 32: Mang Theo Phu Quân Đi Xem Mắt
Quyển 3 - Chương 33: Chuyến xem mắt lý thú
Quyển 3 - Chương 34: Tiệc rượu ở Tư Đồ Phủ
Quyển 3 - Chương 35: Không nói chuyện với cô bé xa lạ
Quyển 3 - Chương 36: Ngươi tên là Vân Tiểu Mặc?
Quyển 3 - Chương 37: Phụ xướng phu tùy
Quyển 3 - Chương 38: Chuyện xưa của Thánh cung
Quyển 3 - Chương 39: Tường thúc thúc muốn làm chỗ dựa cho Tiểu Mặc
Quyển 3 - Chương 40: Một Đông Phương Vân Tường khác xưa
Quyển 3 - Chương 41: Thần khí thứ hai đến tay
Quyển 3 - Chương 42: Vân Khê muốn xuống bếp
Quyển 3 - Chương 43: Tới cửa cầu hôn
Quyển 3 - Chương 44: Người của Tam đại Thánh Địa đến
Quyển 3 - Chương 45: Cuộc sống của Tiểu Mặc trong cung đình
Quyển 3 - Chương 46: Tỷ võ trong cung yến
Quyển 3 - Chương 47: Tiểu Bạch chỉ biết phóng hỏa, không biết dập hỏa
Quyển 3 - Chương 48: Hưởng tuần trăng mật ?
Quyển 3 - Chương 49: Đấu giá một ngày dạo chơi cùng Long Thiên Tuyệt
Quyển 3 - Chương 50: Hẹn nhau quyết đấu
Quyển 3 - Chương 51: Hi vọng sẽ tấn chức lên Huyền tôn
Quyển 3 - Chương 52: Thần khí thứ ba tới tay
Quyển 3 - Chương 53: Hoàn trả ân tình
Quyển 3 - Chương 54: Đại chiến!
Quyển 3 - Chương 55: Thiên Tuyệt uy vũ, tấn chức Huyền tôn!
Quyển 3 - Chương 56: Phong gia gia, là người sao?
Quyển 3 - Chương 57: Thánh Cung, Thánh ngữ, ngựa gỗ?
Quyển 3 - Chương 58: Mỗi người một ngụm nước miếng, dìm chết Thánh Cung!
Quyển 3 - Chương 59: Thú vị! Thật thú vị!
Quyển 3 - Chương 60: Tiểu Mặc là đội trưởng tiểu đội duy trì trật tự
Quyển 3 - Chương 61: Đừng khẩn trương, ta chỉ tới dạo chơi! Sẵn tuần tra chút thôi!
Quyển 3 - Chương 62: Tiểu Mặc phẫn nộ!
Quyển 3 - Chương 63: Đôi mắt màu vàng

Quyển 3 - Chương 64: Cầu tổ tiên Long gia
Quyển 3 - Chương 65: Bản nhạc của rồng
Quyển 3 - Chương 66: Khế ước của Tiểu Bạch
Quyển 3 - Chương 67: Phong thái của đại hiệp
Quyển 3 - Chương 68: Ta Là Bà Ngoại Của Đổ Vương
Quyển 3 - Chương 69: Bà ngoại đổ vương pk đổ vương.*
Quyển 3 - Chương 70: A, đầu heo!
Quyển 3 - Chương 71: Cung chủ muốn đích thân gặp
Quyển 3 - Chương 72: Cướp Đoạt Bảo Vật
Quyển 3 - Chương 73: Gài tang vật giá họa
Quyển 3 - Chương 74: Tân Thiên Long tôn giả
Quyển 3 - Chương 75: Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch gây sự
Quyển 3 - Chương 76: Thân phận Long Thiên Tuyệt bị bại lộ
Quyển 3 - Chương 77: Tiểu Bạch nuốt mồi lửa
Quyển 3 - Chương 78: Gia chủ Dung gia
Quyển 3 - Chương 79: Xui khiến người Dung gia đổi nơi làm việc
Quyển 3 - Chương 80: Thần Long kỳ quan
Quyển 3 - Chương 81: Phụ thân, người đừng nhỏ mọn như vậy chứ!
Quyển 3 - Chương 82: Một nhà đoàn tụ
Quyển 3 - Chương 83: Thần long vung đuôi
Quyển 3 - Chương 84: Chơi Trò Chơi
Quyển 3 - Chương 85: Long Thị Sinh Con Bảo Điển
Quyển 3 - Chương 86: Tiểu Mặc một câu vạch trần sự khác nhau
Quyển 3 - Chương 87: Thấy chết không cứu!
Quyển 3 - Chương 88: Thần Khí Thứ Tư Tới Tay!
Quyển 3 - Chương 89: Vân Khê giống như quả hồng mềm sao?
Quyển 3 - Chương 90: Tấn Thức! Thiên Huyền Thất Phẩm, Tăng Gấp Ba Lần
Quyển 3 - Chương 91: Thần Long Nhận Chủ
Quyển 3 - Chương 92: Cả Nhà Ngươi Đều Là Ngu Ngốc!
Quyển 3 - Chương 93: Ngươi vô sỉ! Nhìn tỷ tỷ tắm
Quyển 3 - Chương 94: Nguyện một đời chỉ một người đến bạch đầu giai lão
Quyển 3 - Chương 95: Gia chủ Hách Liên gia
Quyển 3 - Chương 96: Địa Cung Thập Nhị Trọng

Quyển 3 - Chương 97: Thiên Tuyệt phát huy, Vân Khê phá trận
Quyển 3 - Chương 98: Đại chiến Người điên xiềng xích, cùng thi triển thần thông
Quyển 3 - Chương 99: Vân Khê chơi xấu
Quyển 3 - Chương 100: Tầng ba, tầng bốn
Quyển 3 - Chương 101: Báo ứng của Lam Linh Nhi
Quyển 3 - Chương 102: Phụ Tử Quay Lại Tầng Thứ Tư
Quyển 3 - Chương 103: Tấn chức, Thần huyền chi cảnh!
Quyển 3 - Chương 104: Ma Tùy Tâm Sinh, Ác Hữu Ác Báo
Quyển 3 - Chương 105: Thiên Tuyệt đại phát thần uy, đục lỗ địa tầng
Quyển 3 - Chương 106: Phu Quân Là Bầu Trời
Quyển 3 - Chương 107: Long Thiên Thần lựa chọn
Quyển 3 - Chương 108: Lam Linh Nhi chết
Quyển 3 - Chương 109: Vợ chồng liên thủ, đại sát tứ phương
Quyển 3 - Chương 110: Đại quyết chiến! Thập đại thần khí
Quyển 4 - Chương 1: Phụ Tử Ra Trận
Quyển 4 - Chương 2: Khôi Phục Trong Mông Lung
Quyển 4 - Chương 3: Vị hôn phu cũ
Quyển 4 - Chương 4: Lần đầu hẹn hò
Quyển 4 - Chương 5: Long Thiên Tuyệt hiến kế
Quyển 4 - Chương 6: Mượn Nơi Động Phòng
Quyển 4 - Chương 7: Long Thiên Tuyệt say rượu
Quyển 4 - Chương 8: Chuẩn Bị Trước Khi Khởi Hành
Quyển 4 - Chương 9: Tiểu Mặc bái sư
Quyển 4 - Chương 10: Nguy Cơ Của Tam Đại Thánh Địa
Quyển 4 - Chương 11: Ăn Ý Với Nhau
Quyển 4 - Chương 12: Dạ Tiệc Bắt Đầu
Quyển 4 - Chương 13: Chân Lý Còn Cần Giải Thích?
Quyển 4 - Chương 14: Khảo Nghiệm Thiên Phú Của Tiểu Mặc
Quyển 4 - Chương 15: Thiên phú của Tiểu Mặc , Nổ! nổ! nổ!
Quyển 4 - Chương 16: Bái Sư, Tặng Bảo
Quyển 4 - Chương 17: Trưởng lão hội của Tam Đại Thánh Địa
Quyển 4 - Chương 18: Trời Sanh Đả Kích Người Khác
Quyển 4 - Chương 19: Vân Khê, Thắng? Bại?

Quyển 4 - Chương 20: Thần Khí Quy chủ
Quyển 4 - Chương 21: Thu Vu khí của ngươi!
Quyển 4 - Chương 22: Lại có thêm một Huyền tôn!
Quyển 4 - Chương 23: Người Nào, Một Đêm Tóc Trắng?
Quyển 4 - Chương 24: Hách Liên Tử Ngọc làm người ta im lặng
Quyển 4 - Chương 25: Bạch Sa đảo
Quyển 4 - Chương 26: Tiểu Bạch nện vào mỹ nhân ca ca
Quyển 4 - Chương 27: Xếp Hạng Bảng Tỷ Thí
Quyển 4 - Chương 28: Tiểu Mặc phơi Bảo vật
Quyển 4 - Chương 29: Nói Ta Trộm, Ta Liền Trộm Cho Ngươi Xem
Quyển 4 - Chương 30: Lớn Lối Thì Như Thế Nào?
Quyển 4 - Chương 31: Lão Phu Nhân Giá Lâm
Quyển 4 - Chương 32: Lần Đầu Tiên Hối Lộ Thất Bại
Quyển 4 - Chương 33: Lễ vật thần bí của Dạ Cô Phong
Quyển 4 - Chương 34: Ngọa long Cư
Quyển 4 - Chương 35: Nữ La Lỵ Hoa Sở Sở
Quyển 4 - Chương 36: Bạch Sở Mục bị đá bay
Quyển 4 - Chương 37: Độc Cô Mưu xuất thủ!
Quyển 4 - Chương 38: Một Kiếm Kinh Diễm của Độc Cô Mưu!
Quyển 4 - Chương 39: Huyền tôn lại xuất hiện
Quyển 4 - Chương 40: Vân Khê có?
Quyển 4 - Chương 41: Đường đi tới Long Tường đại lục (thượng)
Quyển 4 - Chương 42: Đường Đi Thông Long Tường đại lục (trung)
Quyển 4 - Chương 43: Đường Đi Thông Long Tường đại lục (hạ)
Quyển 4 - Chương 44: Vân Khê thăng cấp rồi
Quyển 4 - Chương 45: Đã Có Tung Tích Của Vân Khê
Quyển 4 - Chương 46: Hài Tử Muốn Dinh Dưỡng
Quyển 4 - Chương 47: Vạn Hoàng chi hoàng
Quyển 4 - Chương 48: Đêm thăm dò Tàng Thư Các
Quyển 4 - Chương 49: Hai Nam Nhân Độc Miệng
Quyển 4 - Chương 50: Lại tiếp tục đi thăm Tàng Thư Các
Quyển 4 - Chương 51: Thú Sủng Nhà Ta Hơi Nhiều, Thất Lễ
Quyển 4 - Chương 52: Hiên Viên đài

Quyển 4 - Chương 53: Rung động! Rung động! Rung động!
Quyển 4 - Chương 54: Ai so với ai giảo hoạt hơn?
Quyển 4 - Chương 55: Tham Gia Khảo Hạch
Quyển 4 - Chương 56: Vạch Trần Vân Tiên Tử
Quyển 4 - Chương 57: Vân Khê phát uy, nát cho ta!
Quyển 4 - Chương 58: Thiên Thượng Vân Ngoại, Nhất Kiếm Kinh Hồng!
Quyển 4 - Chương 59: Huyền tôn trong truyền thuyết
Quyển 4 - Chương 60: Mùi Của Nàng
Quyển 4 - Chương 61: Hoa kia tại sao hồng như vậy?
Quyển 4 - Chương 62: Cho Mời Bốn Vị Cao Thủ
Quyển 4 - Chương 63: Vợ Chồng Chung Sức, Lấy Một Địch Năm!
Quyển 4 - Chương 64: Tấn Chức, Tấn Chức!
Quyển 4 - Chương 65: Thư của Tiểu Mặc
Quyển 4 - Chương 66: Tiểu Mặc thu đồ đệ
Quyển 4 - Chương 67: Kinh Động Long Vương cốc
Quyển 4 - Chương 68: Sứ giả Thiên Long học viện
Quyển 4 - Chương 69: Một Viên Phân Rồng Từ Trên Trời Rơi Xuống
Quyển 4 - Chương 70: Nhóm Thần Long lại tới nữa
Quyển 4 - Chương 71: Tiểu Bạch một nhà đoàn tụ
Quyển 4 - Chương 72: Ai Là Quỷ Xui Xẻo?
Quyển 4 - Chương 73: Long Thiên Tuyệt một mình đấu Quân tử đảng
Quyển 4 - Chương 74: Không có vô sỉ nhất chỉ có vô sỉ hơn
Quyển 4 - Chương 75: Vân Tiên Tử điên cuồng
Quyển 4 - Chương 76: Viện Trưởng Tới
Quyển 4 - Chương 77: Một ván đánh cuộc
Quyển 4 - Chương 78: Thiên Tuyệt, một chưởng đầy uy lực
Quyển 4 - Chương 79: Vân tiên tử lại điên cuồng
Quyển 4 - Chương 80: Thiên Tuyệt cường thế tấn chức
Quyển 4 - Chương 81: Thần phục! không có lựa chọn khác!
Quyển 4 - Chương 82: Côn Luân tiên cảnh
Quyển 4 - Chương 83: Tiểu Mặc đến Thiên Long thành
Quyển 4 - Chương 84: Thiên Vương Kính Đến Đây
Quyển 4 - Chương 85: Bọn Tiểu Bối của Long gia

Quyển 4 - Chương 86: Cao Thủ Tụ Tập
Quyển 4 - Chương 87: Quá Vũ Nhục Thú Thú!
Quyển 4 - Chương 88: Vân Khê tấn chức trước
Quyển 4 - Chương 89: Một đám thiếu ăn mắng
Quyển 4 - Chương 90: Thiên Tuyệt, Huyền tôn tứ phẩm
Quyển 4 - Chương 91: Mua chút ít tảng đá xây hầm cầu
Quyển 4 - Chương 92: Thật sự mua một tặng một
Quyển 4 - Chương 93: Ngươi không xứng để hỏi tên của Bổn Tôn
Quyển 4 - Chương 94: Cường giả tỷ thí
Quyển 4 - Chương 95: Thăng cấp tập thể
Quyển 4 - Chương 96: Giống như đã từng quen biết
Quyển 4 - Chương 97: Vân Khê ghen?!
Quyển 4 - Chương 98: Kỳ Lân xuất thế (1)
Quyển 4 - Chương 99: Kỳ Lân xuất thế (2)
Quyển 4 - Chương 100: Kỳ Lân xuất thế (3)
Quyển 4 - Chương 101: Kỳ Lân xuất thế (hoàn)
Quyển 4 - Chương 102: Đi tới Thiên Long Thành
Quyển 4 - Chương 103: Xem Náo Nhiệt
Quyển 4 - Chương 104: Kim Sư học viện ra sân
Quyển 4 - Chương 105: Đôi khi nhún nhường cũng là nghệ thuật
Quyển 4 - Chương 106: Hoa Oánh Oánh dò xét
Quyển 4 - Chương 107: Long Vương Cốc kiêu hãnh
Quyển 4 - Chương 108: Hai vị Vương đối đầu nhau
Quyển 4 - Chương 109: Nhất kiến như cố (Mới quen mà như đã thân)
Quyển 4 - Chương 110: Khảo hạch luyện khí sư bắt đầu
Quyển 4 - Chương 111: Một lần nữa khảo nghiệm thiên phú
Quyển 4 - Chương 112: Một nhà đoàn tụ. Nổ! Nổ! Nổ!
Quyển 4 - Chương 113: Người một nhà biến thái nhất
Quyển 4 - Chương 114: Tiểu thiên tài luyện khí trong truyền thuyết
Quyển 4 - Chương 115: Tranh đoạt Tiểu Mặc Mặc!
Quyển 4 - Chương 116: Vân Khê độc miệng tái xuất!
Quyển 4 - Chương 117: Tức chết người không đền mạng!
Quyển 4 - Chương 118: Cuộc chiến tại vách đá

Quyển 4 - Chương 119: Đội hình cường đại!
Quyển 4 - Chương 120: Danh sách tranh tài
Quyển 4 - Chương 121: Ra tay độc một chút, không cần chừa mặt mũi cho ta!
Quyển 4 - Chương 122: Cùng là người lưu lạc thiên nhai!
Quyển 4 - Chương 123: Thư mời từ Tử Lâm tiểu trúc
Quyển 4 - Chương 124: Phì Long anh dũng
Quyển 4 - Chương 125: Thiên Thần, thiên phú thức tỉnh
Quyển 4 - Chương 126: Vân Khê, lên cấp, lên cấp! (1)
Quyển 4 - Chương 127: Vân Khê, tấn chức tấn chức!
Quyển 4 - Chương 128: Ván cờ Trân Lung
Quyển 4 - Chương 129: Rút thăm vòng thi tứ cường
Quyển 4 - Chương 130: Thiên Tuyệt trở về
Quyển 4 - Chương 131: Thiên Tuyệt phát uy
Quyển 4 - Chương 132: Lửa giận của Vân Khê
Quyển 4 - Chương 133: Dực Long học viện thần bí
Quyển 4 - Chương 134: Cuộc chiến vương giả, Phi Long Tại Thiên!
Quyển 4 - Chương 135: Cuộc chiến vương giả, ai dám tranh phong?
Quyển 4 - Chương 136: Lựa chọn của riêng mình
Quyển 4 - Chương 137: Đêm không an tĩnh
Quyển 4 - Chương 138: Long Hậu lại nổi giận
Quyển 4 - Chương 139: Tiệc sinh nhật của Tiểu Mặc Mặc
Quyển 4 - Chương 140: Tiệc sinh nhật bắt đầu
Quyển 4 - Chương 141: Tiệc sinh nhật kết thúc
Quyển 4 - Chương 142: Hắn không phải là đại anh hùng
Quyển 4 - Chương 143: Phì Phì phát uy, đi tìm phân đi!
Quyển 4 - Chương 144: Phó thác hậu sự
Quyển 4 - Chương 145: Nửa năm sau
Quyển 4 - Chương 146: Hội trưởng lão gây khó dễ
Quyển 4 - Chương 147: Vân Khê hùng biện
Quyển 4 - Chương 148: Thịnh Bảo trai
Quyển 4 - Chương 149: Nàng quá tà ác
Quyển 4 - Chương 150: Mau gọi ca ca đi
Quyển 4 - Chương 151: Tiểu Kỳ Lân biến hóa

Quyển 4 - Chương 152: Vân Khê sắp sinh
Quyển 4 - Chương 153: Sinh em bé!
Quyển 4 - Chương 154: Thu phục Kỳ Lân thần thú
Quyển 4 - Chương 155: Tiểu Phượng Hoàng và Tiểu Bảo bối
Quyển 4 - Chương 156: Vạn Hoàng Chi Hoàng Nhận Chủ
Quyển 4 - Chương 157: Phụ tử gặp nhau
Quyển 4 - Chương 158: Mẹ con gặp nhau
Quyển 4 - Chương 159: Cuối cùng một nhà cũng đoàn tụ
Quyển 4 - Chương 160: Ba tháng sau
Quyển 4 - Chương 161: Lại thấy tiểu la lỵ
Quyển 4 - Chương 162: Thiên Tuyệt, anh tuấn bại hoại!
Quyển 4 - Chương 163: Buổi đấu giá gây cấn
Quyển 4 - Chương 164: Buổi đấu giá gây cấn (2)
Quyển 4 - Chương 165: Buổi đấu giá gây cấn (3)
Quyển 4 - Chương 166: Kim Hòa tháp thu hết cho ta!
Quyển 4 - Chương 167: Vân Khê ngộ đạo
Quyển 4 - Chương 168: Ngươi, quá đen tối!
Quyển 4 - Chương 169: Bản đồ Rơi vào tay ai?
Quyển 4 - Chương 170: Bản đồ Tới tay
Quyển 4 - Chương 171: Phiêu Miểu Địa phủ
Quyển 4 - Chương 172: Mọi người cùng nhau thu tài bảo*
Quyển 4 - Chương 173: Cự Long gia gia trở về
Quyển 4 - Chương 174: Trong cái rủi có cái may
Quyển 4 - Chương 175: Tấn chức
Quyển 4 - Chương 176: Một truyện cười nhạt nhẽo cũng khiến ta nổi tiếng!
Quyển 4 - Chương 177: Vợ chồng hợp lực, thuần hóa vượn trắng
Quyển 4 - Chương 178: Thần thú trong truyền thuyết xuất thế
Quyển 4 - Chương 179: Cửu cô cô bưu hãn*
Quyển 5 - Chương 1: Tiểu Mặc Mặc tự xông vào thành Thiên Hỏa
Quyển 5 - Chương 2: Tiểu Mặc Mặc nam giả nữ
Quyển 5 - Chương 3: Ta không phải là người của Long gia!
Quyển 5 - Chương 4: Tiểu sư đệ của Liễu Đại sư ?
Quyển 5 - Chương 5: Tiểu thiên tài của Long gia

Quyển 5 - Chương 6: Tuyệt thiếu gia thật trở lại!
Quyển 5 - Chương 7: Tự mình chặt một cánh tay
Quyển 5 - Chương 8: Cửu Long bảo đỉnh
Quyển 5 - Chương 9: Luyện khí sư cấp chín
Quyển 5 - Chương 10: Chữa trị thần khí
Quyển 5 - Chương 11: Thần khí trọng sinh
Quyển 5 - Chương 12: Đại trượng phu có ân phải trả!
Quyển 5 - Chương 13: Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh!
Quyển 5 - Chương 14: Long Nhãn Tuyền
Quyển 5 - Chương 15: Một đường hướng bắc, thẳng tiến Long gia!
Quyển 5 - Chương 16: Lập tức giết! Tạo uy nghiêm!
Quyển 5 - Chương 17: Đại bản doanh Long gia!
Quyển 5 - Chương 18: Huyễn thú của Vân Khê
Quyển 5 - Chương 19: Sát khí ngất trời
Quyển 5 - Chương 20: Đôi mắt màu vàng
Quyển 5 - Chương 21: Huyễn thú của Thiên Thần
Quyển 5 - Chương 22: Gia chủ xuất hiện
Quyển 5 - Chương 23: Phụ tử gặp nhau
Quyển 5 - Chương 24: Vân Khê là chủ mẫu tương lai của Long gia sao?
Quyển 5 - Chương 25: Cuộc đời này không phải là nàng không lấy
Quyển 5 - Chương 26: Tổ tôn gặp nhau
Quyển 5 - Chương 27: Tiểu Bạch thức tỉnh
Quyển 5 - Chương 28: Thú sủng cuồng hoan
Quyển 5 - Chương 29: Thần thú Ngân Xà xuất thế
Quyển 5 - Chương 30: Ba thần thú
Quyển 5 - Chương 31: Bộ ba mắt vàng!
Quyển 5 - Chương 32: Ngân Xà Thần thú nhận chủ
Quyển 5 - Chương 33: Mẫu thân của Thiên Tuyệt
Quyển 5 - Chương 34: Muội muội là của con!
Quyển 5 - Chương 35: Gia tộc Hiên Viên hiển hách
Quyển 5 - Chương 36: Vô sỉ a vô sỉ
Quyển 5 - Chương 37: Sở Mục biết yêu
Quyển 5 - Chương 38: Đôi bạn dở hơi đồng cam cộng khổ!

Quyển 5 - Chương 39: Gặp lại Vân Trung Thiên
Quyển 5 - Chương 40: Hào quang của Vân Trung Thiên
Quyển 5 - Chương 41: Ta Thấy Ngươi Thật Chướng Mắt
Quyển 5 - Chương 42: Vượn vượn, nằm cũng trúng thương
Quyển 5 - Chương 43: Vân Khê, vượt qua cấp chín – Thông qua
Quyển 5 - Chương 44: Gia Gia Hồ Lô Thần Bí
Quyển 5 - Chương 45: Tình Cảnh Sét Đánh
Quyển 5 - Chương 46: Cửa Vào gia tộc Hiên Viên
Quyển 5 - Chương 47: Ông Ngoại Khả Ái
Quyển 5 - Chương 48: Sở Mục đằng đằng sát khí .
Quyển 5 - Chương 49: Sở Mục lột xác
Quyển 5 - Chương 50: Đội Ngũ Trợ Uy Đầy Phong Cách
Quyển 5 - Chương 51: Kết quả vòng đấu loại
Quyển 5 - Chương 52: Quảng cáo chiêu dụ nhân tài
Quyển 5 - Chương 53: Thi triển bản lĩnh, khí thế hừng hực!
Quyển 5 - Chương 54: Lò luyện đan cấp thần xuất thế!
Quyển 5 - Chương 55: Công phu khóc vô địch của Tiểu Nguyệt Nha
Quyển 5 - Chương 56: Tử Phong cùng Tiểu Nguyệt Nha
Quyển 5 - Chương 57: Như thế nào là hiền thê lương mẫu?
Quyển 5 - Chương 58: Cha nuôi tóc trắng
Quyển 5 - Chương 59: Có thần Long thì giỏi lắm sao?
Quyển 5 - Chương 60: Dự đoán bảng xếp hạng cao thủ
Quyển 5 - Chương 61: Thần tiên? Người quen?
Quyển 5 - Chương 62: Tiểu Mặc Mặc cao lên
Quyển 5 - Chương 63: Toàn thể tấn chức
Quyển 5 - Chương 64: Tứ Hiền thịnh hội bắt đầu “giăng lưới”
Quyển 5 - Chương 65: Ba đại cao thủ
Quyển 5 - Chương 66: Quyết đấu vì Song Nhi!
Quyển 5 - Chương 67: Thiên Tuyệt VS Tử Phong, đại chiến!
Quyển 5 - Chương 68: Vân Khê lên sàn, bắt đầu khiêu chiến
Quyển 5 - Chương 69: Vân Khê vs Vân Trung Hạc
Quyển 5 - Chương 70: Có thể nói là thiên tài!
Quyển 5 - Chương 71: Huyễn thú Cửu Vĩ Hồ

Quyển 5 - Chương 72: Cứu Bách Lí Song
Quyển 5 - Chương 73: Nụ hôn nóng bỏng trên không
Quyển 5 - Chương 74: Long Vương Long Hậu kêu gọi
Quyển 5 - Chương 75: Đại chiến đại chiến!
Quyển 5 - Chương 76: Thân thế Hách Liên Tử Phong
Quyển 5 - Chương 77: Long Vương quyết định
Quyển 5 - Chương 78: Báo thù
Quyển 5 - Chương 79: Thực lực toàn thể tăng lên
Quyển 5 - Chương 80: Dạ Tử Hi thầm mến
Quyển 5 - Chương 81: Lời tiên đoán trên tấm bia đá
Quyển 5 - Chương 82: Diện mạo mới của Thiên Tuyệt
Quyển 5 - Chương 83: Rắm thối vô địch trong lịch sử
Quyển 5 - Chương 84: Long Hoàng ra đời! Tiểu Bạch uy vũ!
Quyển 5 - Chương 85: Tiểu Nguyệt Nha mở miệng
Quyển 5 - Chương 86: Sinh nhật Tiểu Nguyệt Nha tròn một tuổi
Quyển 5 - Chương 87: Lễ vật thứ hai
Quyển 5 - Chương 88: Ba vị sư phụ trên trời rơi xuống
Quyển 5 - Chương 89: Hòa thượng tiểu chính thái
Quyển 5 - Chương 90: Có tin tức của Vân Huyên
Quyển 5 - Chương 91: Số mệnh của Tiểu Tĩnh
Quyển 5 - Chương 92: Tiểu Mặc làm chuyện xấu sau lưng
Quyển 5 - Chương 93: Lựa chọn của Tiểu Tĩnh
Quyển 5 - Chương 94: Tiểu Bạch biến hình
Quyển 5 - Chương 95: Chỗ ở của Long Thái tử
Quyển 5 - Chương 96: Tiểu Long phá trứng ra ngoài (ấu Long phá xác)
Quyển 5 - Chương 97: Vô địch phá giá bại tử – Tiểu Bạch!
Quyển 5 - Chương 98: Liên Minh Thích Khách
Quyển 5 - Chương 99: Ngày hội luyện đan bắt đầu
Quyển 5 - Chương 100: Tiểu đội trị an dũng mãnh
Quyển 5 - Chương 101: Vinh quang sát thủ
Quyển 5 - Chương 102: Tru Tiên đan ra lò
Quyển 5 - Chương 103: Ba ván phân thắng bại! Vân Khê đánh!
Quyển 5 - Chương 104: Ván thứ ba?!

Quyển 5 - Chương 105: Tới Vân tộc
Quyển 5 - Chương 106: Ôn tồn ly biệt
Quyển 5 - Chương 107: Tiểu công tử của Vân tộc
Quyển 5 - Chương 108: Khẩu vị nặng
Quyển 5 - Chương 109: “Ngươi thật độc” lại xuất hiện
Quyển 5 - Chương 110: Đây mới chân chính là Vân Khê!
Quyển 5 - Chương 111: Nghi án lớn
Quyển 5 - Chương 112: Ai là nằm vùng
Quyển 5 - Chương 113: Áo bông nhỏ tri kỷ*
Quyển 5 - Chương 114: Tiểu Mặc cùng Tiểu Ban
Quyển 5 - Chương 115: Lò luyện cùng mồi lửa thần cấp tỏa sáng
Quyển 5 - Chương 116: Vân Huyễn điện, Thủy Quy* vạn năm
Quyển 5 - Chương 117: A Cửu muội muội, gặp lại muội ta thật vui mừng!
Quyển 5 - Chương 118: Bí mật tượng đồng Cửu Sát
Quyển 5 - Chương 119: Di sản của Vân Huyên
Quyển 5 - Chương 120: Thiết kiếm thần kỳ
Quyển 5 - Chương 121: Kinh Hồng kiếm xuất thế
Quyển 5 - Chương 122: Thần thú của ta còn nhiều mà!
Quyển 5 - Chương 123: Tôn chủ tóc vàng uy vũ!
Quyển 5 - Chương 124: “Đại sứ”chuyển đồ
Quyển 5 - Chương 125: Vạn Liên thịnh hội, đục nước béo cò!
Quyển 5 - Chương 126: Bí mật dưới đáy hồ
Quyển 5 - Chương 127: Một bí sử của Vân tộc
Quyển 5 - Chương 128: Thú sủng thần bí của Vân Trung Thiên
Quyển 5 - Chương 129: Những bí mật bị che dấu
Quyển 5 - Chương 130: Cứu hay không cứu
Quyển 5 - Chương 131: Mười ngày cấm Cung
Quyển 5 - Chương 132: Cảm giác nhạy bén của Tiểu Nguyệt Nha
Quyển 5 - Chương 133: Không được có ý đồ Với mẫu thân ta
Quyển 5 - Chương 134: Cung chủ bị hủy dung
Quyển 5 - Chương 135: Kế thoát thân của Tiểu Mặc
Quyển 5 - Chương 136: Cơ quan thứ ba
Quyển 5 - Chương 137: Loại độc này, tên là bà nội đầu heo

Quyển 5 - Chương 138: Cảnh còn người mất
Quyển 5 - Chương 139: Thần khúc “Ta đẹp nhất”!
Quyển 5 - Chương 140: Dự tiệc ở phủ Tam gia
Quyển 5 - Chương 141: Ta liền làm tốt danh này!
Quyển 5 - Chương 142: Ta yêu cầu ưu đãi tù binh!
Quyển 5 - Chương 143: Mỹ nhân kế của huynh đệ Mục Thần
Quyển 5 - Chương 144: Có nàng thật tốt
Quyển 5 - Chương 145: Cứu viện
Quyển 5 - Chương 146: Đều có tâm kế
Quyển 5 - Chương 147: Tôn chủ, chúng thuộc hạ vô tội!
Quyển 5 - Chương 148: Lí giải “Nhân Yêu”
Quyển 5 - Chương 149: Kinh Hồng kiếm phát uy
Quyển 5 - Chương 150: Không cần so sánh, ngươi khẳng định là hơn ta!
Quyển 5 - Chương 151: Một mũi tên trúng ba con chim
Quyển 5 - Chương 152: Thánh nữ tổng tuyển cử
Quyển 5 - Chương 153: Tổng tuyển Thánh nữ (2)
Quyển 5 - Chương 154: Tổng tuyển Thánh nữ (3)
Quyển 5 - Chương 155: Thánh nữ tổng tuyển cử (4)
Quyển 5 - Chương 156: Sảng khoái a! Vân Khê vênh váo
Quyển 5 - Chương 157: So máu với tỷ tỷ? Cứ thử xem!
Quyển 5 - Chương 158: Phụ thân của bọn họ sao?
Quyển 5 - Chương 159: Cha con đoàn tụ!
Quyển 5 - Chương 160: Lấy một địch chín, phụ thân đẹp trai uy vũ!
Quyển 5 - Chương 161: Nhạc phụ gặp con rể, ấn tượng ban đầu
Quyển 5 - Chương 162: Cha vợ và con rể, lần đầu tiên giao phong
Quyển 5 - Chương 163: Phá giải cơ quan
Quyển 5 - Chương 164: Duyên phận kì diệu
Quyển 5 - Chương 165: Tiểu thiếu chủ cùng tiểu tiểu thư trở về
Quyển 5 - Chương 166: Phụ Thân, Huyên Huyên yêu người!
Quyển 5 - Chương 167: Phụ tử tắm rửa
Quyển 5 - Chương 168: Phụ thân, chúng con sẽ chăm sóc ngài trước lúc lâm chung!
Quyển 5 - Chương 169: Như hổ thêm cánh
Quyển 5 - Chương 170: Thừa nhận là hiền tế

Quyển 5 - Chương 171: Nàng chính là mạng của ta
Quyển 5 - Chương 172: Tấn chức! Huyền Hoàng lục phẩm!
Quyển 5 - Chương 173: Hắc Mãng Sơn trong truyền thuyết
Quyển 5 - Chương 174: Cột thu lôi tự chế
Quyển 5 - Chương 175: Vân Huyên triệu hồi
Quyển 5 - Chương 176: Cục cưng Hắc Mãng
Quyển 5 - Chương 177: Vua có tôn nghiêm của vua
Quyển 5 - Chương 178: Tụ về Hắc Mãng Sơn
Quyển 5 - Chương 179: Một đôi bố vợ con rể cực phẩm
Quyển 5 - Chương 180: Da mặt dày là do di truyền
Quyển 5 - Chương 181: Long Thiên Tuyệt tức giận
Quyển 5 - Chương 182: Vợ chồng gặp lại (1)
Quyển 5 - Chương 183: Vợ chồng đoàn tụ (2)
Quyển 5 - Chương 184: Vợ chồng đoàn tụ (3)
Quyển 5 - Chương 185: Vợ chồng đoàn tụ (4)
Quyển 5 - Chương 186: Nhạc tế âm thầm đấu đá
Quyển 5 - Chương 187: Tiềm lực của Hách Liên
Quyển 5 - Chương 188: Tông chủ tới
Quyển 5 - Chương 189: Tế đàn Thiên Ma
Quyển 6 - Chương 1: Hách Liên và Thiên Tuyệt, hai người điên phối hợp!
Quyển 6 - Chương 2: Huynh nguyện ý tin tưởng ta không?
Quyển 6 - Chương 3: Trăm mối ngổn ngang
Quyển 6 - Chương 4: Vân Khê thăng chức!
Quyển 6 - Chương 5: Kiếm Kinh Hồng đại phát thần uy
Quyển 6 - Chương 6: Thiên Tuyệt oai phong vạn phần!
Quyển 6 - Chương 7: Bài vị thần bí lại xuất hiện
Quyển 6 - Chương 8: Kiếm thế kỳ hoa!
Quyển 6 - Chương 9: Sư phụ tìm thê tử cho các con
Quyển 6 - Chương 10: Quá khứ của Vân Huyên
Quyển 6 - Chương 11: Kinh biến khi phá trận
Quyển 6 - Chương 12: Âm thanh củaVân Huyên
Quyển 6 - Chương 13: Rất mạnh rất bạo lực
Quyển 6 - Chương 14: Tiểu Nguyệt Nha phát uy

Quyển 6 - Chương 15: Vân Huyên trong bức bích họa
Quyển 6 - Chương 16: Phật lực của Tiểu Ban (1)
Quyển 6 - Chương 17-1: Tử Yêu, lão lưu manh vạn năm! (1)
Quyển 6 - Chương 17-2: Tử Yêu lão lưu manh vạn năm! (2)
Quyển 6 - Chương 18-1: Phá giải phong ấn (1)
Quyển 6 - Chương 18-2: Phá giải phong ấn (2)
Quyển 6 - Chương 19: Đại náo phủ thành chủ
Quyển 6 - Chương 20: Hiên Viên gia chủ đồng bóng!
Quyển 6 - Chương 21: Chân tình của lão gia tử
Quyển 6 - Chương 22: Con gái của ta muốn bảo tọa kia
Quyển 6 - Chương 23: Lão ca lão đệ nói cưới bàn gả
Quyển 6 - Chương 24: Vân Huyễn điện loạn
Quyển 6 - Chương 25: Tông chủ thu đồ đệ
Quyển 6 - Chương 26: Thực giả chuyện BL*
Quyển 6 - Chương 27: Một đôi tình địch cực phẩm
Quyển 6 - Chương 28: Tình địch nắm tay
Quyển 6 - Chương 29: Kế sách dụ địch
Quyển 6 - Chương 30: Thiên Long cứu chủ!
Quyển 6 - Chương 31: Đại náo Vân Huyễn điện (2)
Quyển 6 - Chương 32: Một thân kiêu ngạo
Quyển 6 - Chương 33: Tiểu phượng hoàng tới
Quyển 6 - Chương 34: Hoa Thánh Hồng Lăng
Quyển 6 - Chương 35: Thiên Tuyệt thiết lập ván cục
Quyển 6 - Chương 36: Sức mạnh mới của Thiên Tuyệt
Quyển 6 - Chương 37: Thích sự nông cạn của chàng
Quyển 6 - Chương 38: Đệ Tứ đa tình, Độc Cô Mưu??!!
Quyển 6 - Chương 39: Độc Cô Mưu thực sự
Quyển 6 - Chương 40: Mưu ca ca là lợi hại nhất
Quyển 6 - Chương 41: Bi kịch của thích khách Đệ Ngũ
Quyển 6 - Chương 42: Thư truyền vị
Quyển 6 - Chương 43: Chớ say đắm giọng nói thiên thần của tỷ tỷ ta
Quyển 6 - Chương 44: Long viện trưởng oai phong!
Quyển 6 - Chương 45: Văn đấu hay võ đấu?

Quyển 6 - Chương 46: Tranh đoạt Đá kí ức của Thiên Long
Quyển 6 - Chương 47: Biểu lộ tự tin!
Quyển 6 - Chương 48: Tiểu quỷ!
Quyển 6 - Chương 49: Thiên Long thần thú xuất thế, gào khóc!
Quyển 6 - Chương 50: Đóa đóa hoa đào nở
Quyển 6 - Chương 51: Buổi đấu giá thú sủng
Quyển 6 - Chương 52: Đúng là tài đại khí thô!
Quyển 6 - Chương 53: Thần thú Bạch Hổ, uy vũ!
Quyển 6 - Chương 54: Nhìn với cặp mắt khác xưa
Quyển 6 - Chương 55: Là yêu nữ hay là thiên sứ?
Quyển 6 - Chương 56: Ngoan tuyệt! Sắc bén!
Quyển 6 - Chương 57: Hách Liên đưa thiếp mời
Quyển 6 - Chương 58: Nhìn lén cha mẹ hôn nhẹ, xấu hổ chết đi được
Quyển 6 - Chương 59: Sư phụ mang bọn ngươi đi dạo thanh lâu
Quyển 6 - Chương 60: Tiểu Mặc ở Luyện khí minh
Quyển 6 - Chương 61: Khi dễ Tiểu Tĩnh đều là người xấu
Quyển 6 - Chương 62: Phượng gia đệ nhất mỹ nhân
Quyển 6 - Chương 63: Tỷ muội sinh tư
Quyển 6 - Chương 64: Sinh tư đấu sinh tư
Quyển 6 - Chương 65: Kiếp nạn của Vân Khê?
Quyển 6 - Chương 66: Ngọa Long Cư hoàn toàn mới, cũng rất đẹp!
Quyển 6 - Chương 67: Thiên Tuyệt đứng đầu Long gia?
Quyển 6 - Chương 68: Các chủ tới
Quyển 6 - Chương 69: Tiến hành hôn lễ
Quyển 6 - Chương 70: Cử hành hai hôn lễ
Quyển 6 - Chương 71: Hôn lễ (3)
Quyển 6 - Chương 72: Hôn lễ (4)
Quyển 6 - Chương 73: Đêm động phòng hoa chúc
Quyển 6 - Chương 74: Truyền thừa Long huyết kiếm
Quyển 6 - Chương 75: Hách Liên giúp đỡ, lịch sử của Bắc Thần gia tộc!
Quyển 6 - Chương 76: Tiểu Nguyệt Nha tự do
Quyển 6 - Chương 77: Thúc thúc tóc trắng, mời ăn quả quả
Quyển 6 - Chương 78: Tiểu Nguyệt Nha, cố gắng lên!

Quyển 6 - Chương 79: Thần uy của Tiểu Nguyệt Nha
Quyển 6 - Chương 80: Thúc thúc tóc trắng, mông bé đau
Quyển 6 - Chương 81: Cũng muốn có một nữ nhi như vậy
Quyển 6 - Chương 82: Nữ nhi gầy nửa lạng, cần lời giải thích!
Quyển 6 - Chương 83: Yến hội của gia tộc Bắc Thần bắt đầu
Quyển 6 - Chương 84: Quyết đấu, cứu tiểu phượng hoàng
Quyển 6 - Chương 85: Kết quả cuộc đại chiến. Cung chủ nhục nhã vạn phần
Quyển 6 - Chương 86: Long Vương cốc mở đại hội
Quyển 6 - Chương 87: Tiểu Mặc ca ca, cứu muội
Quyển 6 - Chương 88: Tiểu Tĩnh nhìn được lời tiên đoán?
Quyển 6 - Chương 89: Tiểu thái tử của Long Vương cốc giá lâm!
Quyển 6 - Chương 90: Tiểu Mặc thông minh nhục nhã Đoan Mộc Nịnh Nhi
Quyển 6 - Chương 91: Bí mật của vòng ta
Quyển 6 - Chương 92: Tiểu Tĩnh phát uy, sứ mạng của Đoan Mộc gia tộc
Quyển 6 - Chương 93: Nguyện vọng của Tiểu Mặc, Đồng Ngôn Đồng Ngữ
Quyển 6 - Chương 94: Cùng vui cùng vui, sớm sinh quý tử
Quyển 6 - Chương 95: Xử lí phản đồ, đánh!
Quyển 6 - Chương 96: Cô gái trong mộng
Quyển 6 - Chương 97: Mẫu thân ????
Quyển 7 - Chương 1: Hư Vô công tử
Quyển 7 - Chương 2: Tỉnh mộng tại Ngạo Thiên đại lục
Quyển 7 - Chương 3: Bảng Phong Vân của Nội tông
Quyển 7 - Chương 4: Người một nhà đoàn tụ
Quyển 7 - Chương 5: Trẻ con khó nuôi
Quyển 7 - Chương 6: Vân Mộ Phàm dùng mỹ nhân kế
Quyển 7 - Chương 7: Tiết mục kích tình
Quyển 7 - Chương 8: Nam nhân ghen chỉ số thông minh là số lẻ
Quyển 7 - Chương 9: Chư thần mộ địa, mẹ con cảm ứng
Quyển 7 - Chương 10: Tài năng của nàng làm hội nguyên lão khiếp sợ
Quyển 7 - Chương 11: Phong thái của Vân Khê!
Quyển 7 - Chương 12: Nàng dũng mãnh, không cần giải thích
Quyển 7 - Chương 13: Khí độ của nàng nhận được sự tán đồng
Quyển 7 - Chương 14: Vân Khê uy vũ, thánh khí nhận chủ!

Quyển 7 - Chương 15: Tiểu Nguyệt nha có thú sủng mới
Quyển 7 - Chương 16: Đinh Tiêu Dao, sống hay chết?
Quyển 7 - Chương 17: Quay lại Ngạo Thiên đại lục sao?
Quyển 7 - Chương 18: Mẫu thân của ta là thuỷ tổ Vân tộc !
Quyển 7 - Chương 19: Tử Phong chọn mĩ nhân
Quyển 7 - Chương 20: Anh hùng khó qua ải mỹ nhân?
Quyển 7 - Chương 21: Thông đạo tới Ngạo Thiên đại lục
Quyển 7 - Chương 22: Đừng làm tổn thương tóc trắng thúc thúc
Quyển 7 - Chương 23: Ai là chân long thiên tử?
Quyển 7 - Chương 24: Tiếng ca tự nhiên hấp dẫn hoàng đế
Quyển 7 - Chương 25: Giọng hát thật giả
Quyển 7 - Chương 26: Vân Khê giác ngộ niết bàn trọng sinh
Quyển 7 - Chương 27: Mẹ con Vân Khê đánh cuộc
Quyển 7 - Chương 28: Đông Phương Vân Tường phúc hắc
Quyển 7 - Chương 29: Tiểu Mặc đi tìm Tường thúc thúc
Quyển 7 - Chương 30: Đại kết cục (thượng)
Quyển 7 - Chương 31: Đại kết cục trung
Quyển 7 - Chương 32: Đại kết cục, hoàn! (1)
Quyển 7 - Chương 33: Đại kết cục, hoàn (2)
Quyển 7 - Chương 34: Đại kết cục , hoàn (3)
Quyển 7 - Chương 35: Đại kết cục hoàn (4)
Quyển 7 - Chương 36: Đại kết cục, hoàn! (5)
Quyển 7 - Chương 37: Đại kết cục, hoàn! (6)
Quyển 7 - Chương 38: Đại kết cục, hoàn! (cuối)
Quyển 8 - Chương 1: Phiên ngoại 01 : Hai anh em lần đầu tiên đi rèn luyện
Quyển 8 - Chương 2: Phiên ngoại 02 :Trông mong con trưởng thành
Quyển 8 - Chương 3: Phiên ngoại 03: Bàn về Phật
Quyển 8 - Chương 4: Phiên ngoại 04: Tiểu Thánh Cô
Quyển 8 - Chương 5: Phiên ngoại 05:Dấu vết của Phật xuất hiện
Quyển 8 - Chương 6: Phiên ngoại 06:Tiểu Bạch không phải là con thú lưu manh
Quyển 8 - Chương 7: Phiên ngoại 07: Bắc Thần gia tộc lại xuất hiện
Quyển 8 - Chương 8: Phiên ngoại 08: Hách Liên Tử Phong gặp nguy hiểm
Quyển 8 - Chương 9: Phiên ngoại 09: Long Thiên Tuyệt lẫn vào tử y giáp vệ

Quyển 8 - Chương 10: Phiên ngoại 10 :Cầm giặc phải cầm vua trước
Quyển 8 - Chương 11: Phiên ngoại 11: Trận chiến đầu tiên
Quyển 8 - Chương 12: Phiên ngoại 12 :Trận chiến thứ hai
Quyển 8 - Chương 13: Phiên ngoại 13 :Trận chiến thứ hai (tiếp)
Quyển 8 - Chương 14: Phiên ngoại 14 : Cuộc chiến thứ ba (hoàn)
Quyển 8 - Chương 15: Phiên ngoại 15 : Hách Liên Tử Phong ngủ say
Quyển 8 - Chương 16: Phiên ngoại 16: Nhạc phụ đại nhân
Quyển 8 - Chương 17: Phiên ngoại 17: Bí mật của Bắc Thần gia tộc
Quyển 8 - Chương 18: Phiên ngoại 18.Người hữu duyên?
Quyển 8 - Chương 19: Phiên ngoại 19. Mắt của ngươi bị mù
Quyển 8 - Chương 20: Phiên ngoại 20: Uy lực của lá bùa!
Quyển 8 - Chương 21: Phiên ngoại 21: Gặp mục tiêu

Quyển 1 - Chương 1: Cho bạc chính là người tốt

Cho Bạc Chính Là Người Tốt Biên cảnh của Đông Lăng quốc.

Một chiếc xe ngựa đang chạy từ từ trên con đường núi nhỏ.

“Mẫu thân, có thúc thúc xấu chặn đường cướp bóc, làm sao bây giờ?” giọng nói non nớt của trẻ con từ bên ngoài xe ngựa truyền vào.

“Tự mình thu phục! Điểm việc nhỏ ấy đừng tới làm phiền mẫu thân!” Trong xe ngựa Vân Khê đang bề bộn đánh bàn tính để tính tiền, mới vừa rồi ở trấn nhỏ phía trước, đổi ra một trăm lượng ngân phiếu, tại sao đếm tới đếm lui, vẫn thiếu ba lượng bạc thế.

Gian thương vô lương, lại dám ăn chặn bạc của nàng?

Vân Khê nghiến răng, lại đem một đống bạc vụn hung hăng đếm lại một lần nữa.

“Mẫu thân, thúc thúc xấu nói, bọn họ phải lấy một trăm lượng bạc, nếu không liền động thủ.”

“Vậy thì cho đi!” Dù sao cũng không phải bạc của nàng! Bị làm đứt mạch tính toán, Vân Khê thực phiền muốn chết, đành phải nặng đầu tính lại lần nữa.

“Nhưng mà….Nhưng mà trên người Tiểu Mặc chỉ có ba lượng bạc…”

Vân Khê đột nhiên ngẩng đầu, nhanh như chớp xốc mành xe lên, thò người ra nhéo lỗ tai nhỏ của đứa con: “Tiểu tử thối! Ta nói rồi, làm sao lại thiếu ba lượng bạc, thì ra là con lấy! Càng ngày càng có tiền đồ a? Ngay cả bạc của mẫu thân cũng dám lấy?”

Vân Tiểu Mặc năm tuổi ôm ấp một viên tiểu cầu màu trắng đang ngọ nguậy, chớp ánh mắt đáng thương, non nớt trả lời: “Mẫu thân, oan uổng a! Ba lượng bạc của mẹ không phải đã đưa cho xa phu đại thúc làm tiền đặt cọc rồi sao? Ba lượng bạc của Tiểu Mặc là do Phong gia gia cho, Phong gia gia sợ mẫu thân để Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch bị đói, cho nên mới cho Tiểu Mặc tiền tiêu vặt mà…”

“Á… Là thế sao?” Vân Khê ho nhẹ một cái, bàn tay đang nhéo lổ tai đứa con liền buông lỏng ra, sau đó chuyển qua nhéo nhéo hai má mũm mĩm của đứa bé, trên mặt cười thành một đóa hoa.

“Đúng là mẫu thân đã oan uổng cho Tiểu Mặc! Tiểu Mặc ngoan, tiểu hài tử không thể mang theo nhiều tiền, ba lượng bạc của con, hãy để cho mẫu thân thay con bảo quản đi.”

Vân Tiểu Mặc chu cái miệng nhỏ nhắn lên, tỏ vẻ kháng nghị. Tiểu Bạch ở trong lòng ngực của bé cũng lộ ra một đôi tròng mắt đen bóng, kháng nghị âm thầm.

“Lão Đại, nhìn kìa! Có mỹ nhân!”

Cả đám đánh đánh giết giết đang đứng thì nhìn thấy từ trong xe ngựa bỗng nhiên chui ra một vị mỹ nhân, thì ánh mắt đều tỏa sáng, chỉ thấy nữ tử này mặc một thân váy dài màu vàng nhạt, tóc đen như mực, tùy ý thả trên đầu vai, chỉ dùng một cây trâm gỗ búi một búi tóc đơn giản. Mày của nàng dài nhỏ như trăng rằm, hai hàng lông mi cong vút thật dài che đi đôi mắt sáng bóng, khi nàng ngước mắt nhìn, nháy mắt hào quang toả ra vạn trượng, giống như tinh hoa ẩn chứa

trong thiên địa vạn vật. Da thịt của nàng trong suốt trắng sáng, tao nhã như thế, tư sắc như thế, quả là tuyệt thế vô song!

Hôm nay vận khí thật tốt, có thể gặp gỡ một tuyệt sắc mỹ nhân!

Sơn tặc lão Đại xoa xoa tay, hai mắt phóng ra ánh sáng.

“Tiểu nương tử, đừng sợ, ta là người tốt, ta sẽ không thương tổn các ngươi đâu.”

Hai Mẫu tử tính luôn Tiểu Bạch đồng thời rùng mình một cái, toàn thân nổi da gà.

“Mẫu thân, thúc thúc xấu nói hắn là người tốt, chúng ta có nên tin tưởng hắn không?” Vân Tiểu Mặc mang bộ dạng khờ dại nghiêng đầu, hỏi.

“Tiểu Mặc, đừng có chuyện gì cũng đều hỏi mẫu thân, phải tự mình học cách phán đoán thị phi, hiểu không?” Vân Khê mang vẻ mặt nghiêm túc dạy bảo bé.

“Dạ, Tiểu Mặc đã biết.” Vân Tiểu Mặc nhu thuận gật gật đầu, rồi quay đầu liếc nhìn về phía sơn tặc lão Đại, “Mẫu thân có nói qua, cho bạc là người tốt, không cho bạc chính là người xấu! Thúc thúc vừa rồi đòi bạc của chúng ta, vậy nhất định là người xấu!”

Sơn tặc lão Đại xuýt xoa một chút, vội nói: “Tiểu đệ đệ, ngươi hiểu lầm rồi! Thúc thúc vừa rồi là nói đùa với ngươi thôi. Chỉ cần ngươi cùng mẹ ngươi đi theo thúc thúc đến sơn trại, thúc thúc nhất định mỗi ngày cho các ngươi ăn uống thoả thích, ngươi muốn bao nhiêu bạc, thúc thúc đều cho.”

“Mẫu thân, thúc thúc nói cho bạc, chúng ta có lấy hay không?”Ánh

mắt của Vân Tiểu Mặc lóe sáng nhìn về phía mẫu thân, trưng cầu ý kiến của nàng.

Vân Khê không chút nghĩ ngợi, trịnh trọng dạy bảo tiếp: “Bạc đã đưa đến cửa mà nói không cần, sẽ bị trời phạt!”

“A, vậy Tiểu Mặc đã biết.” biểu tình trên mặt Vân Tiểu Mặc như thập phần học hỏi, sau đó lại quay đầu nhìn về phía sơn tặc lão Đại, ngọt ngào cười, “Thúc thúc, ngươi trước hết cho chúng ta một trăm lượng bạc, thì chúng ta liền đi theo ngươi!”

Sơn tặc lão Đại cười đến thập phần đắc ý, không thể ngờ được hai mẹ con nhà này dễ lừa như vậy, lần này thật sự là diễm phúc quá a, gặp gỡ đượcmột mỹ nhân tuyệt sắc, nhìn đến thôi nước miếng đã chảy ào ào, trong lòng hắn nhanh chóng nghĩ.

“Được, được, thúc thúc đều đáp ứng ngươi!” Sơn tặc lão Đại xoay người thét to nhóm tiểu lâu la phía sau “Mau mau, đem bạc trên người toàn bộ móc ra…”

Không lâu sau, một trăm lượng bạc liền đưa đến.

Vân Tiểu Mặc giống như tranh công, dùng bàn tay nhỏ bémập mạp, đem một ít bạc vụn quơ được đưa cho mẫu thân giấu vào hành lý. Kết quả là dưới sự khuyên bảo thất bại của xa phu, hai mẹ con đi theo bọn sơn tặc lên sơn trại.

Long Thiên Thần quần áo trắng như tuyết, đang nhàn nhã nằm ở trên chạc cây, thấy hết thảy tình huống phát sinh phía dưới, trên gương mặt tuấn mỹ nở rộ ra ý cườinhợt nhạt, con mắt hắn sáng lên tràn ngập hưng trí dạt dào.

Ha, thú vị!

Không thể tưởng được nơi rừng núi hoang dãnày, còn có thể nhìn thấy trò hay! Từ trước đến nay hắn chưa từng thấy qua một đôi mẫu tử cực phẩm như thế, nói bọn họ ngốc à? Cũng không hẳn vậy, vì hắn vẫn không có xem nhẹ ánh sáng giảo hoạt vụt qua trong đáy mắt của nàng, còn có ánh sánghưng phấn toát ra từ đôi mắt đen bóng của đứa bé kia, có thể thấy bọn họ không có ngốc, trên đời này làm gì có người nhất mực không nghe lời khuyên bảo mà đi theo sơn tặc lên sơn trại như thế?

Mặc kệ, đi theo xem sao! Long Thiên Thần hắn là một thế hệ đại hiệpphong tư yểu điệu, từ trước đến nay luôn hành hiệp trượng nghĩa, gặp chuyện bất bình thìsẽ hét lên một tiếng, làm sao có thể thấy chết mà không cứu được đây?

Hắc hắc, được rồi, hắn thừa nhận hắn là hạng người chỉ e thiên hạ không loạn, chỗ nào có náo nhiệt thì sẽ hướng chỗ đó mà chui qua!

Hắc phong trại trong truyền thuyết!

Vân Khê đưa chân bắt chéo, ngồi ở trên chiếc ghế da hổcủa trại chủ, một bên uống trà, một bên kiểm kê tất cả tài sản của Hắc Phong trại, còn bất mãn lắc đầu răn dạy: “Đường đường một Hắc Phong trại, lại chỉ có tí xíu bạc như thế? Năng lực làm ăn của các ngươi thật sự quá kém, làm cho ta rất thất vọng đấy!”

“Mẫu thân, trên người của hắn còn có một miếng kim bài…” Vân Tiểu Mặc từ trong ngực của sơn tặc lão Đại, đào bới nửa ngày, rốt cục cũng đào ra một vật giống kim bài gì đó, bé cầm kim bài dùng răng nanh trắng noãn cắn cắn, sau đó hưng phấn mà hét lớn, “Mẫu thân, là vàng, vàng thật!”

Sơn tặc lão Đại suy sụp tinh thần ngồi dưới đất, quay đầu nhìn lại

thấy chúng huynh đệ không ai ngoại lệ đều té trên mặt đất không thể nhúc nhích, hắn thật hối hận a! Còn tưởng gặp phải đại vận, cướp được mỹ nhân trở về, ai ngờ hắn mang về đây là một đôi ác ma, thời gian không đến nửa ngày, toàn bộ sơn trại đã bị hai mẹ con náo loạn long trời lỡ đất, gà bay chó sủa. Không chỉ vậy, tài sảntích góp từng tí một trong nhiều năm của Hắc Phong trại, toàn bộ bị hai mẹ con này quật ba thước đất mà đào lên.

Đáng giận nhất chính là, tiểu bằng hữunhìn thập phần đáng yêu vô hại kia lại có một con thú sủng có cái mũi rất thính, nơi nào có bạc, nó liền hướng nơi đó mà tìm. Bạc của hắn a, hắn của bảo bối a, làm cho hắn đau lòng cơ hồ muốn nôn ra máu!

“Nữ hiệp, thiếu hiệp! Kim bài này các ngươi không thể lấy, nó là bảo vật gia truyền của tiểu nhân, bài còn người còn, bài mất người vong, tiểu nhân thề cùng với kim bài cùng tồn vong!”

Vân Tiểu Mặc mang bộ dạng thập phần đồng tình nhìn sơn tặc lão Đại, chớp chớp hai tròng mắt đen bóng, nói: “Mẫu thân, hắn thật đáng thương, hay là chúng ta đem kim bài trả lại cho hắn đi!”

Sơn tặc lão Đại hai mắt chớp chớp rơi ra giọt nước mắt trong suốt, cảm động vạn phần, thật là một hài tử thiện lương a! Lời nói cảm kích vừa muốn nói ra miệng, đã bị đối phương một câu nói ra làm nghẹn lại.

“Trước tiên chúng ta giết hắn xong, mới lấy đi kim bài của hắn, như vậy hắn sẽ không thương tâm khổ sở nữa.”(TT: O_O)

“Thiếu hiệp, không cần a…” Sơn tặc lão Đại kêu lên một tiếng kêu thê thảm vạn phần.

Vân Khê lật xem kim bài của hắn, hai mắt hơi hơi nheo lại”Ngươi là

quân nhân của Nam Hi quốc?” Đây rõ ràng chính là một khối binh phù, hơn nữa còn là của Nam Hi quốc, phụ thân của nàng chính là Đại tướng quân đương nhiệm của Nam Hi quốc, nên đối với binh phù nàng có chút ấn tượng.

Sơn tặc lão Đại mang vẻ mặtcảnh giác nghiêm túc, thử hỏi han: “Nữ hiệp cũng là nhân sĩ của Nam Hi quốc sao?”

“Bây giờ là ta đang hỏi ngươi, nói?” đầu lông mày của Vân Khê cau lại, trong ánh mắt lúc này có một cỗ khí chất lãnh ngạo, hoàn toàn khác biệt với bộ dạng tham tiền không biết trời đất vừa rồi.

Sơn tặc lão Đại suy nghĩ một chút, rốt cục cũng theo sự thật mà bẩm cáo. Hắn vốn tên là Lý Lộc, là một gã tướng lĩnh nho nhỏtrong quân đội của Nam Hi quốc, mười mấy năm trước hắn đi theo Vân Đằng Đại tướng quân xuất chinh Đông Lăng quốc, nhưng gặp phải kẻ gian hãm hại, đại quân lâm vào vòng vây. Đại tướng quân Vân Đằng chính là ở trong trận chiến này mà chết trận, trước khi chết còn mang binh phù giao vào tay hắn, để hắn mang theo những người khác liều chết phá vây. Quân đội một ngàn người, cuối cùng chỉ còn lại mình hắn và mấy chục thuộc hạ. Hắn vốn định mang theo binh phù trở về nước phục mệnh, ai ngờ trở lại Nam Hi quốc, mới phát hiện nơi nơi đều dán cáo thị truy nã nói hắn thông đồng với địch phản quốc, hắn có khổ mà không thể nói, có oan mà không thể rửa, đành phải dẫn mấy chục người đến biên cảnh Đông Lăng quốc cùng Nam Hi quốc chiếm núi làm vua, nổi lên làm trại chủ.

Lý Lộc này tuy rằng xấu xa đáng khinh, nhưng khi đề cập đến Đại tướng quân Vân Đằng, hắn đặc biệt tức giận làm bản chất quân nhân cũng tự nhiên mà thể hiện ra.

Vân Đằng, là đệ nhất đại danh tướng của Nam Hi quốc, là niềm kiêu ngạo của Vân gia, đáng tiếc mười mấy năm trước đã ngã xuống ở

chiến trường. Mọi người chỉ biết hắn bị thủ hạ của mình bán đứng, mới lâm vào vòng vây của địch, lại không biết trong đó còn âm mưu khác như vậy.

Vân Khê cố gắng đào trí nhớ của bản chủ thể, nàng chỉ nhớ rõ trước đây, vị bá bá này hay ôm lấy nàng, hắn thực uy nghiêm, cũng thực dễ thân thiết, chỉ tiếc…

“Mẫu thân, người làm sao vậy? Vì cái gì thoắt cái lại có biểu tình đa sầu đa cảm như vậy?”

“Tiểu hài tử không cần dùng thành ngữ loạn xạ!” Vân Khê phục hồi tinh thần, xoa bóp khuôn mặt của đứa con, ánh mắt hướng trên đỉnh đầu nhẹ nhàng nói”Đi, đem vị thúc thúc ở trên mái hiên mời xuống dưới đi!”

Nàng cố ý tăng thêm âm lượngchữ “Mời” khi phát âm, để người nằm ở trên mái hiên nghe được, Long Thiên Thần đang nghe lén thì cả người liền thừ ra, đồng thời cũng kinh ngạc cả kinh. Không đợi động tác của hai mẹ con, hắn trực tiếp từ trên nóc nhà nhảy xuống dưới.

Ánh mắt sâu u như hàn đàm chống lại ánh mắt đen nhánh của Vân Khê, đáy hắn lòng đột nhiên nhảy lên, trực giác nói cho hắn biết, nữ nhân này tuyệt đối không đơn giản!

Vân Khê tinh tế đánh giá hắn, nam tử này một thân áo trắng hơn tuyết, dáng người tuấn tú cao ngất, đẹp như quan ngọc, trong ánh mắt là sự anh khí cùng phóng đãng không kềm chế được, khóe môi của hắn nhếch lên nụ cười tựa tiếu phi tiếu. Trong lúc nàng đánh giá hắn thì đồng thời, hắn đang dùng sức đánh giá nàng.

Chuyện hắn một đường đi theo đến đây, nàng từ đầu đến cuối đều không có xem nhẹ, nàng cũng muốn nhìn một chút hắn rốt cuộc là ai,

có mục đích gì khác không, hay chỉ đơn thuần là vì hiếu kỳ muốn xem náo nhiệt. Nếu chỉ đơn thuần là hiếu kỳ, nàng cũng mặc kệ, nhưng nếu có mục đích khác… Nàng nhủ thầm, dám trêu chọc mẫu tử các nàng, thì tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt!

Long Thiên Thần bị nàng nhìn đến hoảng sợ nổi da gà, giống như chính mình bị cởi sạch hết mà đứng ở trước mặt nàng, không có gì để che đậy.

Tiếp nhận ánh mắt đen đông lạnh của Vân Khê, Long Thiên Thần không tự chủ được mà đưa tay sờ sờ ngực, tim của hắn vẫn còn đang đập. May mắn, vẫn còn ở đây!(TT:^.^)

Ánh mắt này thật quá sắc bén rồi, so với người nào đó trong ấn tượng của hắn thì cực kỳ tương tự, đó cũng là người duy nhất hắn kính sợ. Không thể ngờ được hắn lại có thể từ trên người một nữ tử tầm thường mà nhìn thấy được ánh mắt có lực rung động đến vậy, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Ánh mắt kia giống như phù dung sớm nở tối tàn, rất nhanh liền biến mất, không có cách nào có thể tìm ra, làm cho Long Thiên Thần cơ hồ tưởng rằng chính mình bị ảo giác.

“Thúc thúc, ngươi là tò mò mà đến đây sao?” một cái đầu nhỏ nhắn của Vân Tiểu Mặc không biết từ khi nào thì tiến đến trước mặt hắn, làm cho Long Thiên Thần sợ tới mức lui về phía sau một bước, đứa nhỏ này khi nào thì tới gần hắn vậy, vì cái gì mà hắn lại không có phát hiện chứ?

Quái! Từ trước đến nay Long Thiên Thần đối với võ công của mình rất là kiêu ngạo, lại lần đầu tiên ở trước mặt một đôi mẫu tử mà cảm thấy vô lực, đến tột cùng là võ công của đối phương quá cao, hay là chính mình quá phân tâm? Hắn thật có chút mê mang.

Long Thiên Thần chung quy cũng là kẻ từng trải giang hồ, có trường hợp gì mà hắn không trải qua, chỉ thoáng mê mang một cái, hắn liền khôi phục vẻ bình thản ung dung, cùng bộ dáng chỉ có ở giai công tử. (công tử tuấn tú ^_^)

Quyển 1 - Chương 2: Rất tuấn tú rất tốt và rất có tiền

Rất Tuấn Tú Rất Tốt Và Rất Có Tiền “Thúc thúc..... Chẳng qua chỉ đi ngang thôi!” Long Thiên Thần cúi đầu, mỉm cười đánh giá thân thể nho nhỏ cùng gương mặt non nớt đáng yêu như tiên đồng của Vân Tiểu Mặc, bỗng nhiên tâm thần hắn chấn động, hai mắt từ từ mở lớn hơn, bộ dạng thật giống như gặp quỷ vậy.

Điều này sao có thể? Gương mặt này rõ ràng chính là phiên bản thu nhỏ của người kia a!

Sau đó hắn đột nhiên lắc đầu, tuyệt đối không có khả năng này, nhất định là người giống người thôi, hắn nhìn lầm rồi.

Vân Khê quan sát hắn một lúc, thì lực chú ý liền chuyển dời đến bên tài bảo, tuy nói đồ không nhiều lắm, nhưng so với không có gì vẫn tốt hơn. Ngày thường nàng không có quá nhiều sở thích, rất không may, vơ vét của cải chính là một trong mấy sở thích ít ỏi được nàng cực kỳ yêu thích, phương châm của nàng là bạc so với nam nhân vĩnh viễn đáng tin hơn, cho nên nàng tình nguyện sống chung với bạc cả đời!

Nàng tỉ mỉ kiểm đi kiểm lạixem những món đồ này rốt cuộc trị giá bao nhiêu lượng bạc, cho nên đã bỏ lỡ vẻ mặt biến hóa của Long Thiên Thần.

“Tiểu đệ đệ, phụ thân của cháu là ai?”

“Cháu không có phụ thân, nhưng mẫu thân nói, người rất nhanh sẽ giúp cháu tìm một kẻ rất có tiền làm phụ thân.”

Long Thiên Thần khóe miệng run lên, hai mẫu tử này yêu cầu thật đúng là không cao, có tiền thì chính là phụ thân à!

“Thúc thúc, thúc đã đem nóc nhà của chúng ta làm hỏng rồi, nhất định phải nhớ bồi thường nha! Làm hư đồ mà không bồi thường, mẫu thân sẽ tức giận. Mẫu thân tức giận, thì Tiểu Mặc cũng sẽ tức giận. Tiểu Mặc tức giận, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng nga!”

Lý Lộc trong lòng khẽ run rẩy, hắn gây dựng sơn trại này mười mấy năm, khi nào thì biến thành nhà của mẫu tử này a.Bắt hắn giao nộp tài vật còn chưa đủ, chẳng lẽhai mẫu tử này còn muốn cưu chiếm thước sào (*), không để cho bọn họ một con đường sống sao?

(*) chim cưu không biết làm tổ, chim thước thì khéo léo nên xây tổ rất hoàn hảo, tới mùa sinh sản, chim cưu thường dùng vũ lực chiếm đoạt tổ của chim thước. Câu này được dùng để nói những người ỷ vào vũ lực chiếm đoạt nhà của người khác.

Trời ạ, hắn đã tạo nghiệt gì rồi, tại sao lại gặp gỡ hai mẫu tử bọn hắn chứ?

Long Thiên Thần lúc này ngay cả mí mắt cũng không chớp.

Khi Vân Tiểu Mặc mang theo một đôi mắt to tràn đầy ánh sáng nhìn gần hắn, hắn liền đưa tay từ trong ngực tùy tiện móc ra một tờ ngân phiếu, đưa đến trước mặt của Vân Tiểu Mặc, Long Thiên Thần cười đến tao nhã vô hại: “Nhiêu ngân lượng đây đủ rồi chứ?”

“Cháu không biết, trước tiên cháu phải hỏi mẫu thân của cháu đã.”

Vân Tiểu Mặc cầm lấy tờ ngân phiếu một trăm lượng đi tới trước mặt Vân Khê, vừa vặn Vân Khê đang ngồi xổm để kiểm kê tài vật, cho

nên bé thần thần bí bí liếc nhìn chung quanh một cái, rồi kề sát vào bên tai của nàng, hết sức nhỏ giọng thầm nói: “Mẫu thân, vị thúc thúc này thoạt nhìn rất có tiền, hắn chỉ tùy tiện móc một tấm ngân phiếu đã là một trăm lượng. Hơn nữa trước ngực của hắn phình ra, giống như còn có rất nhiều ngân phiếu.....”

Ánh mắt Vân Khê nhất thời phát sáng, cả gian phòng thật giống như vừa có thêm mấy cây đèn, đang u ám bỗng nhiên bậc sáng choang.

Nàng cũng hạ giọng, thì thầm ở bên tai nhi tử nói: “Tiểu Mặc, làm rất tốt! Vị thúc thúc lén lút này sẽ giao cho con toàn quyền xử lý!”

Vân Tiểu Mặc nặng nề gật đầu, vinh quang đón nhận sứ mạng vĩ đại này.

Long Thiên Thần bỗng nhiên tiếp nhận ánh mắt kim quang lóng lánh đồng thời cùng phóng tới của hai mẫu tử, làm cho toàn thân giống như bị vô số kiến bò, rất là khó chịu.

Cho xin đi, dù các ngươi có nói nhỏ hơn nữa ta cũng có thể nghe thấy rất rõ ràng, có được hay không?

Đang lúc hắn suy tư mình sắp bị xử lý như thế nào, thì Vân Khê bỗng nhiên đứng lên, đưa mắt từ trên nhìn xuống một đám sơn tặc đang nằm trên mặt đất, cất giọng nói: “Hai mẫu tử chúng ta tạm thời sẽ ở nhờ mấy ngày tại nơi này của các ngươi. Các ngươi không cần phải khách khí, cứ xem chúng ta như người trong nhà mà đối đãi là được, ngày thường nên làm chuyện gì, thì cứ tiếp tục làm.”

Lý Lộc chỉ cảm thấy trời đất toàn một màu u tối.

Trời ơi, đất ơi, xin đem hai vị tổ tông này mời đi dùm đi!

“Đúng rồi, mấy ngày tới phái thêm người đi bảo vệ đường núi quan trọng, nghe nói Vân lão tướng quân của Nam Hi quốc sắp đến sinh thần bảy mươi tuổi, nên hoàng đế Nam Hi quốc cố ý cho tổ chức một buổi thọ yến, đương nhiên là sẽ mời tân khách của các quốc gia khác đến, ta tin tưởng đến lúc đó, sẽ có không ít người tặng lễ vật từ con đường này đi qua. Các ngươi nhớ kỹ, người bình thường thì cứ theo luật bỏ qua cho họ đi, không được quấy nhiễu, một khi phát hiện người có tiền xuất hiện, lập tức hướng ta hồi báo. Lần này, ta sẽ dẫn các ngươi đi làm một vụ lớn, để các ngươi mở rộng tầm mắt cái gì mới là sơn tặc chân chính!”

Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt một trận cháng váng, một đại bang sơn tặc, lại phải để cho một nữ nhân tới dạy bọn họ phải làm sơn tặc như thế nào....

Trò hay nha! Long Thiên Thần chỉ cảm thấy toàn thân nhiệt huyết sôi trào, một cổ hưng phấn kính thích toàn thân, hành trình đi Đông Lăng lần này, quả nhiên không có sai! Ở nơi đó yên lặng nhàm chán nhiều năm như vậy, rốt cuộc đã tìm được việc hay rồi!

Long Thiên Thần nhìn về phía hai mẫu tử Vân Khê, với một đôi mắt đen chỉ trong chớp mắt đã phát ra hào quang vạn trượng, trên dung nhan tuyệt mỹ bỗng nở ra nụ cười thanh tươi xinh đẹp không gì sánh được.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Vân Khê, sau mấy ngày chờ đợi, có một đội nhân mã mang theo rất nhiều lễ vật quý hiếm đi qua đường núi của Đông Lăng quốc, Vân Khê liền chỉ huy một đám sơn tặc Hắc Phong trại liên tiếp làm mấy vụ mua bán lớn. Bọn sơn tặc vốn còn khinh bỉ luôn trong trạng thái uể oải,chớp mắt một cái đã hết lo lắng, tinh thần phấn chấn, mọi người còn hô to muốn thề chết đi theo Vân nương tử cướp của nhà giàu, thề đem nghề sơn tặc phát huy đến cảnh giới tối cao nhất!(TT: -_-’)

Một ngày kia, sáng sớm trời liền trút xuống một trận mưa lớn, khí trời rất âm u.

Bọn sơn tặc cũng theo đó mà ngủ lấy lại sức, cho đến khi mặt trời mọc đến đỉnh đầu, bọn họ mới chậm chạp rời giường, mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, tiếp tục tiến hành sự nghiệp đánh cướp.

Trong sơn đạo, hai cỗ xe ngựa hoa lệ một trước một sau từ từ mà đi, còn có một đội kỵ binh mặc áo giáp trước sau hộ vệ, bởi vì vừa mưa nên mặt đất ươn ướt, vết bánh xe bị lún rất sâu, làm cho không ai đoán được bên trong xe ngựa rốt cuộc có bao nhiêu hàng hóa.

Đi tới giữa đường núi, xe ngựa đột nhiên dừng lại.

“Vinh bá, đã xảy ra chuyện gì?”Người cầm đầu ở bên trong một chiếc xe ngựa, giọng nói trầm thấp truyền ra rồi một tiếng ho khan vang lên.

Vinh bá từ phía trước xe ngựa nhanh chóng nhảy xuống, hướng về phía người bên trong xe ngựa khom thân thể xuống một cái, trên khuôn mặt hiền lành kia đều là sự cung kính: “Công tử, ở đường núi phía trước phát hiện có một hài đồng đứa trẻ bất tỉnh, sống chết không rõ.....”

Một bàn tay trắng noãn gầy gò, chậm rãi từ bên trong xe ngựa đưa ra ngoài, người còn chưa thấy, thì thanh âm trầm thấp cùng tiếng ho khan lại truyền ra: “Mau đi xem một chút, người còn sống không.....”

Vinh bá xoay người muốn đi lên trước, thì phía sau lại truyền tới tiếng nói trầm thấp của công tử: “Cẩn thận chút.....”

Chỉ ba chữ ngắn ngủn, nhưng trong lòng Vinh bá liền hiểu, nơi này

địa thế hiểm yếu, nếu như có người mai phục, vậy thì đoàn người bọn họ sẽ lành ít dữ nhiều. Huống chi, người ở trong núi rừng rất thưa thớt sao bỗng nhiên lại xuất hiện một đứa bé con, trong này nhất định có mờ ám.

Không đợi Vinh bá đi xa, bọn thị vệ đã sớm đem hài tử mang đến gần. Vinh bá nghển cổ liếc một cái, thoáng chốc đã bị khuôn mặt tuấn tú của hài tử trước mặt hấp dẫn. Sống hơn năm mươi năm, hài tử mà hắn nhìn thấy cũng hơn mấy trăm, nhưng còn chưa từng thấy qua hài tử nào tuấn tú khả ái như thế, cho dù là bộ dáng của công tử khi còn bé, cũng kém hắn ba phần. Hài tử khả ái linh động như vậy, nếu đã chết rồi, thì thực là đáng tiếc.

Hắn tự tay dò xét hơi thở của hài tử, rồi vẻ mặt nhất thời có chút buông lỏng, thấy hơi thở vẫn đều, nên xoay người lại bẩm báo: “Công tử, đứa nhỏ này còn có một hơi thở, sợ là đói đến bất tỉnh.” Hắn chú ý tới quần áo lam lũ cùng tóc tai lộn xộn trên người hài tử, cực kỳ giống những dân chạy nạn kia.

Rèm xe ngựa bỗng được vén lên một góc, lộ ra một gương mặt trắng bệch hơi có vẻ bệnh tật, đôi mày nhàn nhạt, cùng mắt phượng hẹp dài, chưa nói tới hết sức anh tuấn, nhưng chỉ cần nhìn thấy hắn, tự nhiên sẽ bị khí chất cao thượng thanh khiết bẩm sinh trên người hắn hấp dẫn. Hắn một thân trường bào màu xanh nhạt, kiểu dáng tuy đơn giản, nhưng chất vải đều là số một, khi mặc ở trên người của hắn đặc biệt phiêu dật, không nhiễm bụi trần.

“Ôm nó tới đây, để ta nhìn xem.”

Vinh bá do dự một chút, rồi ôm hài tử từ trong tay thị vệ đi qua, cẩn thận đưa bé vào bên trong xe ngựa.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy hài tử, Vinh bá rõ ràng đã thấy được

trong ánh mắt bình tĩnh không có sóng của công tử hiện lên một chút ánh sáng nhu hoà, mặc dù chỉ trong chớp mắt, nhưng hắn vẫn nắm bắt được. Đi theo công tử nhiều năm như vậy, hắn biết rõ bản tính của công tử, trên cõi đời này có rất ít người và sự việc có thể tác động đến tâm tư của công tử. Có lẽ đứa nhỏ này cùng công tử có duyên, nên có thể mở ra nội tâm phong bế nhiều năm của công tử.

“Công tử, trên người đứa nhỏ này rất bẩn, hãy để cho lão nô ôm đi.”

Bàn tay gầy gò bỗng ngăn trở hắn lại, Đông Phương Vân Tường cúi đầu đánh giá hài đồng trong ngực, gương mặt thì bình tĩnh nhưng trong sóng mắt như nổi lên tầng tầng rung động. Tay của hắn dò xét mạch đập của hài tử, rồi phút chốc hai tròng mắt liền rũ xuống, đem tất cả tâm tình che giấu đi.

Một dòng huyền lực màu tím ôn hòa óng ánh, từ từ tiến vào trong cơ thể của hài tử.

Vân Tiểu Mặc chỉ cảm một cổ ấm áp bao quanh, cảm giác này thật là ấm áp, cũng rất an tâm, so với vòng tay ấm áp của mẫu thân, bé cảm giác được thêm một loại ấm áp thuộc về phụ thân. Hàng mi như hồ điệp nhẹ run rẩy, bé mở mắt ra, thoáng chốc ánh mắt bé đầy tò mò đánh giá nam tửtrước mắt, rồi bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Thúc thúc, thúc có tiền không?”

Đông Phương Vân Tường liền giật mình, một nụ cười thản nhiên từ mép len lén bật ra, hắn hơi gật đầu, hắn nhìn giống như người có tiền sao, hắn nghĩ thầm. Trong sự vui vẻ có mang theo chút mệt mỏi, nhưng không hề ảnh hưởng đến sự phiêu dật xuất trần của hắn, thật giống như tiên nhân từ trong bức tranh đi ra.

Khóe mắt của Vinh bá như có chút ẩm ướt, đã rất lâu rồi, trên mặt công tử không có nở qua một nụ cười nào.

“Vậy thì tốt!” Vân Tiểu Mặc vui vẻ vỗ vỗ hai bàn tay nhỏ bé, rồi quay đầu nhìn về bên ngoài xe ngựa cao giọng hô lên, “Mẫu thân, vị thúc thúc này rất tuấn tú rất tốt rất có tiền, con có thể để hắn làm phụ thân của con không?

Quyển 1 - Chương 3: Nếu người phạm ta, trảm thảo trừ căn

Nếu Người Phạm Ta, Trảm Thảo Trừ Căn Đang mai phục ở trong núi,nghe thấy thế Vân Khê dưới chân lảo đảo một cái, thiếu chút nữa bị ngã chổng vó.....

“Tiểu tử thúi, sao lại không theo kịch bản mà diễn hả? Nhanh chóng cút trở lại cho ta!” Cho xin, nội dung vở kịch đặt ra cũng không phải là phát triển như vậy.

Long Thiên Thần đang ở một bên xem cuộc vui cũng suýt nữa bị nước miếng của mình sặc chết, nhi tử thay lão nương tìm tướng công, quả nhiên không phải là một đôi mẫu tử bình thường, một so với một càng quái dị hơn!

Bất quá, rất thú vị! Hắn rất là mong đợi.

“Người nào? hãy nhanh chóng hiện thân!”

Bọn thị vệ như lâm vào đại địch,cả đám mau chóng bao vây, đem hai chiếc xe ngựa bao quanh lại, một ngọn gió cũng thổi không lọt.

Đông Phương Vân Tường không có bất kỳ phản ứng khác thường nào, chẳng qua là càng thêm tò mò đánh giá hài tửtrong ngực, nụ cười nở càng đậm.

Vinh bá ở một bên thấy vậy lệ nóng quanh tròng, thật muốn đem đứa

nhỏ này giữ lại bên người công tử, cho dù trói cũng phải đem nó mang theo.

“Không biết trong núi rút cuộc là người phương nào? Mai phục ở chỗ này, là muốn thế nào đây?” tiếng nói sang sảngcủa Vinh bá, trong chốc lát truyền khắp cả núi rừng.

“Chúng ta ở chỗ này phá núi sửa đường, dấn thân vào Đông Lăng quốc xây dựng sự nghiệp. Thủ tục thông đường nha, ha hả a.....” Từng tiếng cười ha ha linh động theo gió nhẹ nhàng truyền tới đây, tiếng cười vừa dứt thì tiếp tục nói “Chính là cản đường cướp bóc!”

Đông Phương Vân Tường nghe tiếng nói liền ngước mắt nhìn, ở bên trong những bụi rậm xanh biếc, một thân ảnh màu vàng nhạt đang dạo bước đi ra. Chỉ một thoáng, hắn đã bị một đôi mắt trong suốt thâm thúy và bóng hình xinh đẹp kia chiếm cứ toàn bộ.

Sao có thể là một nữ tử?

Nàng nện bước nhẹ nhàng đi đến, mặc trên người bộ y phục dài màu vàng nhạt đơn giản, nhưng không thể che hết khí chất xuất trần thoát tục của nàng,và càng thêm nổi bật phần tinh khiết tự nhiên, làm cho người ta bất tri bất giác mà động lòng.

Nàng có hai lông mày nhỏ nhắn như lá liễu cùng một đôi mắt trong suốt sáng ngời, lông mi dày cong vút, lộ ra mấy phần anh khí, không có sự nhu tình như xuân thuỷ giống những nữ tử bình thường, mà giống như một người lạnh nhạt ngạo nghễ và quật cường.

Một mái tóc đen dùng một cây mộc trâm đơn giản búi lên, còn một vài sợi tóc rớt xuống thả dài bên tai, trắng đen rõ ràngcàng nổi bật lên làn da trắng mịn như gốm sứ bạch ngọc không tỳ vết đến mê người. Chẳng qua là xa xa ngắm nhìn, cũng đủ để làm cho tâm thần

hắn rung động.

Nhưng động tâm, cũng chỉ là ngắn ngủn thoáng qua.

Ánh mắt đen của hắn tối sầm xuống, rất nhanh khôi phục bình tĩnh và trấn định, một người có thân thể như hắn đây, làm sao có tư cách có được một thứ tuyệt đẹp trên thế gian như vậy chứ? Hắn tự giễu mà cười khẽ.

Đợi Vân Khê tới gần đội ngũ, đôi mi thanh tú khẽ nhíu lại, tiếng nói hướng về phía Vân Tiểu Mặc đang chơi xấu ở trong xe ngựa mà mắng mỏ: “Tiểu tử thúi, còn không mau cút ra đây? Người nào cũng dám nhận làm phụ thân, nhìn xem ta có đánh mông nhỏ của ngươi không? Cũng không hỏi thăm rõ ràng đối phương rốt cuộc có bao nhiêu của cải, ngươi đã nhận phụ thân lung tung rồi à? Ngươi cho rằng người có tiền thì nhìn một cái liền có thể nhìn ra được sao? Ngươi a, chính là quá non, kinh nghiệm giang hồ quá cạn! Có một số người trong nhà căn bản không có mấy lượng bạc, nhưng hết lần này tới lần khác thích khoe khoang mặt mũi, toàn thân cao thấp ăn mặc chỉnh tề.....”

Vinh bá cùng một đám thị vệ nhìn cái miệng nhỏ nhắn của Vân Khê bùm bùm nói liên hồi, mọi người đều đem ánh mắt đồng tình quăng về hướng Vân Tiểu Mặc, hài tử đáng thương, lớn lên đáng yêu tuấn tú như vậy, làm sao hết lần này tới lần khác lại có một người mẹ như thế?

Bọn họ chỉ cảm thấy tiếng mắng của nàng cực kì om sòm, hoàn toàn chẳng biết lúc nào nàng đã đột phá vòng phòng ngự, đi tới trước xe ngựa. Đợi khi bọn hắn kịp phản ứng, không khỏi bị hù dọa tới đổ mồ hôi lạnh, mọi người cảnh giác nhìn chằm chằm nàng, sợ nàng sẽ đột nhiên hành thích công tử nhà mình.

Đông Phương Vân Tường lẳng lặng nhìn hài tử lặng yên trong ngực bị nàng bất động thanh sắc ôm đi, đáy lòng không khỏi thưởng thức, nếu như hắn phán đoán không có sai, thì tu vi võ học của nàng đã ở trên Mặc Huyền, còn sâu không lường được, nếu thật sự đánh nhau, sợ rằng mọi người nơi này có tăng lên cũng không phải là đối thủ của nàng.

Từ khi phát hiện cấp bậc võ công của nàng, đáy lòng Đông Phương Vân Tường bùng cháy lên ngọn lửa hưng phấn.

Bản thân hắn chỉ mới vừa bước vào Tử Huyền chi cảnh, lấy hai mươi lăm tuổi của hắn hiện nay mà đạt tới cảnh giới này đã được gọi là thiên tài rồi, mà nữ tử trước mắt bất quá nhiều lắm cũng mới chỉ hai mươi tuổi, nhưng cảnh giới huyền khí đã trên hắn, điều này nói lên cái gì? Nàng chính là thiên tài trong các thiên tài không phải sao?

Mới vừa rồi hắn đã kịp dò mạch đập của hài tử trong ngực, cũng phát hiện trong cơ thể hài tử này ẩn chứa huyền khí cường đại, một hài tử năm tuổi đã tu luyện đến Thanh Huyền chi cảnh, thì phải nói là thần kỳ! Hắn sở dĩ đem Huyền lực của mình đưa vào trong cơ thể hài tử, một là vì khơi thông kinh mạch, thứ hai chính vì muốn xác nhận suy đoán trong lòng mình.

Đây là một thời đại trọng võ, cả Ngạo Thiên đại lục có tất cả năm quốc gia, dựa theo thực lực các quốc gia mà xếp hạng trước saugồm có Đông Lăng quốc, Bắc Tương quốc, Tây Mộ quốc, Nam Hi quốc cùng một quốc gia ở giữa Ngạo Thiên quốc. Mỗi một quốc gia đều sùng bái vũ lực, huyền khí tung hoành Ngạo Thiên đại lục, tu luyệnhuyền khí là dựa theo cấp bậc để phân chia từ thấp đến Cao, gồm có Bạch Huyền, Xích Huyền, Huỳnh Huyền, Lục Huyền, Thanh Huyền, Lam Huyền, Tử Huyền, Mặc Huyền, trên Mặc Huyền còn có Thiên Huyền, Thần huyền, Huyền tôn, mỗi một cấp bậc lại có tới chín lần phân cấp. Dưới Mặc Huyền một khi huyền lực lay động, chung

quanh thân thể sẽ phát ra màu sắc huyền khí bao phủ đồng thời cũng dựa vào đó mà phân chia đẳng cấp, nhưng một khi bước vào Mặc Huyền chi cảnh trở lên, hình thái huyền khí chung quanh thân thể sẽ hoàn toàn biến mất, làm cho không người nào có thể phán đoán ra.

Đông Phương Vân Tường quan sát không thấy hình tháihuyền khí trên người Vân Khê, nhưng rõ ràng lại cảm nhận được một cổ cường đại uy lực, nếu như vừa rồi hắn cóý muốn gây chút bất lợi nào cho đứa bé, hắn tuyệt đối tin tưởng đối phương sẽ tận hết sức lực lấy đi tánh mạng của hắn, cho nên hắn suy đoán thực lực của đối phương nhất định trên Mặc Huyền, về phần rốt cuộc cao bao nhiêu, thì hắn không cách nào phán đoán chính xác.

“Ơ, thật đúng là ma ốm mà!” Vân Khê thuận miệng nói một câu, chọc giận cả đám xung quanh.

“Ngươi nói nhăng gì đó? Dám đối với công tử nhà ta bất kính, đừng trách ta giết ngươi!” Trong đó có một gã thị vệ giơ kiếm lên hướng nàng đâm tới, hùng hổmột cái liền có tia sáng màu vàng quanh quẩn ở xung quanh người hắn, kiếm chưa tới, khíđã tới trước!

A, thì ra là một Huỳnh Huyền kém cỏi, cũng dám ở trước mặt nàng đùa bỡn đại đao?

Vân Khê vẻn vẹn chỉ nhếch lông mày lên, lạnh lùng liếc đối phương một cái, ánh mắt như đao, lại như có một tia chớp cắt qua không khí. Dưới ánh mắtkinh ngạc của mọi người, thân hình của nàng vẫn không động chút nào, nhưng thị vệ giơ kiếm đâm nàng lại bị bắn xa xa ra ngoài, thân hình hắn như diều đứt dây nặng nề rơi đập ở trên mặt đất.

Khiếp sợ, kinh hãi!

Nàng rốt cuộc sử dụng thủ đoạn gì, hay có cao nhân ở trong bóng tối giúp nàng?

Bọn thị vệ đều không nguyện ý tin tưởng một nữ tử có bề ngoài thoạt nhìn nhu nhược mềm mại lại là người mang tuyệt kỹ, sâu không lường được, sợ rằng ngay cả công tử bọn họ tôn kính nhất so với nàng, cũng phải nhường một bước.

Những thị vệ khác đang muốn đồng loạt xông lên, thì tiếng ho khan bên trong xe ngựa vừalúc truyền đến: “Tất cả dừng tay! Không cho phép thương tổn bọn họ!”

“Mẫu thân, thúc thúc là người tốt, mới vừa rồi hắn còn dùng Huyền lực sưởi ấm cho con đấy.” Vân Tiểu Mặc yên lặng nhìn sắc mặt càng lúc càng trắng của Đông Phương Vân Tường, bàn tay nhỏ bé kéo ống tay áo của mẫu thân, có chút không đành lòng.

“Vậy sao?” Vân Khê cau màymột lần nữa tinh tế đánh giá Đông Phương Vân Tường một phen, sắc mặt của hắn thật sự rất trắng, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến khí chất thanh hoa cao nhã của hắn, hơn nữa ngũ quan tuy không phải là đẹp nhất, nhưng sự xinh đẹp của hắn là ở khí chất, đó là một cái đẹp từ trong xương mà ra, vừa cao quý ưu nhã, lại tao nhã mà phiêu dật, đồng thời còn kết hợp với thâm trầm, nội liễm.....

Một người như vậy, lại mang bệnh nan y, thực tại đáng tiếc.

Nàng khẽ thở dài, sờ sờ cằm nói: “Tuy nói là quỷ đoản mệnh, nhưng thoạt nhìn cũng rất có tiền. Tiểu Mặc, chuyện nhận phụ thân này..... Ta thấy có thể suy nghĩ một chút. Chờ ngày nào đó hai chân hắn đạp về Tây, vậy tất cả tài sản của hắn sẽ toàn bộ về tay mẫu tử chúng ta, cuộc trao đổi này nhất định không thiệt!”

Rầm, xung quanh một đống người liền gục ngã.

Nàng muốn mưu đoạt tài sản của người khác, cũng không cần làm trò nói ở trước mặt người ta chứ. Đại tỷ, ngươi là có mục đích a, muốn tức chết công tử nhà chúng ta, thì ngươi cứ nói thẳng!

Vinh bá là một lão nhân vô cùng hiền lành, nghe xong lời nói không tim không phổi của nàng, cũng nhịn không được mà nổi giận.

“Vị phu nhân này, xin tự trọng! Công tử nhà ta chẳng qua là thân thể ôm bệnh nhẹ, đừng ác độc mà nguyền rủa hắn!”

“Ta có nói sai sao? Hắn mắc ho lao, bệnh tình nguy kịch, ta xem tánh mạng cũng không tới nửa năm đâu. Dù sao sớm muộn gì cũng phải chết, sao không trong lúc còn sống mà sống cho tận hứng, sống cho tiêu sái?”

Câu nói của nàng nhìn như vô tâm, nhưng cũng làm cho lòng Đông Phương Vân Tường bị kích động nổi lên một mảnh bọt sóng, nàng nói rất đúng, tánh mạng của hắn đã sớm định rồi, buồn khổ sống cũng là nửa năm thời gian, vui vẻ sống cũng là nửa năm thời gian, như vậy sao hắn không lựa chọn sống vui vẻ chút ít?

“Ngươi còn nguyền rủa công tử nhà ta nữa, ta liền liều mạng già này với ngươi!” Vinh bá tức giận quát, tầng tầng ánh sáng màu xanh biếc giống như một tầng mây mù bao quanh người hắn, sát khí quanh thân cũng tăng vọt.

Vân Khê nhíuhàng lông mày cao vút, ánh mắt đột nhiên tối lại, ngay sau đó, bỗng có ánh sáng sắc bén chợt hiện lên, ép thẳng hướng đối phương.

Người không phạm ta ta không phạm người, nếu người phạm ta,

trảm thảo trừ căn (*)!

(*) diệt cỏ tận gốc

“Vinh bá, lui ra! Khụ khụ, khụ khụ.....” Một trận khí huyết dâng trào, Đông Phương Vân Tường nhận ra quanh thân Vân Khê nổi lên sát ý, không khỏi nóng nảy, hắn ho khan không ngừng, trên khuôn mặt trắng bệch đầy bệnh cũng trở nên đỏ ửng.

“Mẫu thân, thúc thúc phát bệnh rồi, chúng ta đưa hắn đi sơn trại dưỡng bệnh đi, nếu không hắn sẽ rất khó chịu.”

Vân Khê cuối cùng đã bại trong ánh mắt khẩn cầu của nhi tử, để cho đám người Đông Phương Vân Tường đi đến sơn trại tạm nghỉ, bọn sơn tặc không có được vụ làm ăn này, trong lòng không khỏi có chút tiếc hận, bất quá Vân nương tử đã lên tiếng, bọn họ nào dám không nghe, nên đành phải hấp tấp dẫn cả đám người ngựa trở về sơn trại.

Quyển 1 - Chương 4: Thu tiền thuê nhà

Thu Tiền Thuê Nhà Màn đêm dần dần buông xuống.

Vân Khê ngồi ở trên giường tu luyện đã gần hai canh giờ, hàng ngày dù có bận rộn như thế nào đi nữa, nàng cũng sẽ không làm trễ nải tiến trình tu luyện. Bởi vì nàng hiểu quy tắc cường giả vi tôn của thế giới này, nếu muốn sinh tồn được và bảo vệ tốt nhi tử, thì chỉ có thể làm cho mình trở nên cường đại, hơn nữa không có mạnh nhất, chỉ có mạnh hơn!

Huyền khí màu trắng sữa từ từ quanh quẩn ở xung quanh thân thể nàng, làm hai gò má hồng càng thêm nổi bật đồng thời giống như mộng như ảo, từng lỗ chân lông trên da thịt trắng nõn mịn màng đều giãn nở ra, hấp thu linh khí thiên địa.

Sinh ra trongmột gia đình võ học hiện đại, từ nhỏ đã được cổ vũ phải phát huy võ học được truyền, làm cho mục tiêu cả đời nàng theo đuổi chính là đạt được võ học tột đỉnh, nhưng nàng trăm triệu lần không ngờ, vào ngày nàng công thành xuất quan, nghênh đón nàng là cảnh thúc bá cùng sư huynh đệ liên hiệp công kích, chính vì muốn tranh đoạt Tàn Hoa bí lục trong tay nàng. Tàn Hoa bí lục là một quyển sách chứa nội công tâm pháp cùng bí kíp võ công chí thượng, cùng ngũ hành thuật số và phương pháp luyện đan tuyệt thế, chỉ có người thừa kế của Vân gia mới có tư cách có nó, đời đời tương truyền.

Vân Khê đảm nhiệm chức vị gia chủ thừa kế đời này của Vân gia, lấy được Tàn Hoa bí lục, nhưng cũng làm cho thúc bá cùng huynh đệ mơ ước, cái giá bỏ ra chính là sinh mạng của nàng.

Kiếp này, nàng trọng sinh trên người Đại tiểu thư Vân gia của Nam Hi quốc, ở Ngạo Thiên đại lục. Kiếp trước vì gánh vác trách nhiệm nặng nề, tài năng bộc lộ, nhưng lại chịu khổ bị mất mạng, kiếp này nàng muốn ẩn giấu đi sự toả sáng của bản thân, cười nhìn người đời, sống một cuộc sống không đồng dạng với đời.

Một lúc sau, cả người Vân Khê đột nhiên run lên, một đôi mắt sáng ngời rực rỡ đến tận cùng bỗng chốc mở ra, sắc mặt vui mừng hiện lên trên gương mặt hồng nhuận. Rốt cục, đã đột phá nhị cấp Mặc Huyền!

Đẳng cấp Huyền khí càng lên cao càng khó có tiến triển, Tử Huyền chi cảnh chính là một đường ranh giới của người học võ, sau Tử Huyền mỗi một phẩm cấp đều tốn mấy năm thời gian tu luyện mới có thể thăng lên, chứ đừng nói là tấn chức Huyền Giai. Vân Khê là một ngoại lệ nhờ kiếp trước tu luyện Tàn Hoa bí lục, người khác cần tu luyện mười mấy năm thậm chí mấy chục năm cũng chưa chắc có thể thăng cấp, mà nàng lại chỉ dùng năm năm thời gian liền thăng lên đến nhị cấp Mặc Huyền, chuyện này nếu lan truyền ra ngoài, nhất định sẽ chấn động cả Ngạo Thiên đại lục.

Thăng cấp rồi, Vân Khê cảm giác thần trí cả người trong nháy mắt mở rộng, chỉ cần nàng dụng tâm lắng nghe, thanh âm mấy dặm bên ngoài, nàng có thể nghe được rất rõ ràng.

Lông mày nàng đột nhiên nhướng lên, cảm thấy chút khác thường, khóe môi lạnh lùng nâng lên, đáy mắt xẹt qua một đạo tinh quang.

Đêm nay, sẽ không yên ổn!

Long Thiên Thần giờ phút này cũng đang ngồi ở trên giường tu luyện, đây là công việc hắn thường làm trước khi ngủ, kể từ khi ba

tuổi bắt đầu tập võ thì không có ngừng luyện tập bao giờ.

Cửa phòng đột nhiên bị đụng vỡ, Long Thiên Thần nhíu mày không vui, may là hắn đã sớm phát hiện, nên không đã bị tẩu hỏa nhập ma.

“Vân nương tử, xin ngươi tôn trọng ta một chút được không? Lần sau trước khi vào, nhớ gõ cửa.”

“Hiện tại ta là lão đại của sơn tặc, trong sơn trại từng cọng cây ngọn cỏ tất cả đều thuộc về ta, dĩ nhiên..... cũng bao gồm ngươi.” Vân Khê tùy ý lấy một cái ghế ngồi xuống, rồi nhìn lướt qua mọi thứ, “Ngươi ở sơn trại cũng được mấy ngày rồi, có phải nên đem tiền thuê nhà tính toán một chút hay không?”

“Tiền thuê nhà?” Long Thiên Thần im lặng nhìn bầu trời đêm, đúng lúc trên bầu trời nổi lơ lửng mấy đám mây đen, đây rõ ràng đang khắc họa rất chân thật về tâm tình của hắn hiện tại. Nữ nhân này bề ngoài thì tốt đẹp, thực chất bên trong chính là lòng dạ hiểm độc không gì sánh kịp, sao không nghĩ đến mấy ngày nay lúc đánh cướp những đại quan hiển hách, có lần nào hắn không ra mồ hôi,không ra nhiều sức không?Hắn không có hỏi nàng thu phí dịch vụ cũng đã không tệ rồi nàng còn quay sang đòi tiền thuê nhà của hắn?

“Ngươi không phải là người sơn trại, nhưng nể tình ngươi mấy ngày qua ra sức không ít, như vậy đi, ta sẽ chiết khấu 1% cho ngươi, thu ngươi một trăm lượng bạc được rồi.” Trên thực tế, mỗi lần gặp cao thủ xuất hiện, cũng là Long Thiên Thần ra tay giải quyết, hắn ra sức không phải là ít, ai bảo hắn có nhiều tinh lực như vậy, đánh nhau tốt, hơn nữa lại thích tham gia náo nhiệt, muốn ngăn cũng ngăn không được a!

“Chiết khấu 1%, một, một trăm lượng?” Long Thiên Thần cảm giác đầu lưỡi mình có chút không được linh hoạt.

“Trả không nổi sao?” Vân Khê khẽ thở dài một tiếng, ánh mắt khinh bỉ liếc qua nhìn hắn, “Ta biết ngay, có một số người có bề ngoài dát vàng nhưng bên trong thối rữa, rõ ràng nghèo rớt mồng tơi, nhưng lại cứ thích nhận mình là người có tiền, đáng xấu hổ a đáng xấu hổ!”

Long Thiên Thần vô lực vỗ trán, sao hắn lại thua trong tay nữ nhân này chứ? Sau một phen an ủi bản thân, hắn tiện tay từ trong lồng ngực móc ra hai tờ ngân phiếu, nặng nề đặt lên trên bàn: “Xem kỹ đi, đây là hai trăm lượng, ta đem tiền thuê nhà mấy ngày sau đồng thời giao nộp.”

“Như vậy a..... Ta vốn định nói với ngươi ngày mai chúng ta sẽ phải rời khỏi Hắc Phong trại rồi, song nếu ngươi đã thích ở Hắc Phong trại như thế, vậy thì không thể phá hỏng hứng thú của ngươi, ta sẽ phân phó Lý Lộc cố gắng chiêu đãi ngươi thật tốt.” Vân Khê thu ngân phiếu xong, liền xoay người đi ra cửa.

Long Thiên Thần nghiến răng, ở trong gió đêm bị bức đến điên.

Vân Khê đột nhiên dừng bước xoay người lại: “Đúng rồi, tối nay ánh trăng không tệ, có muốn cùng đi ngắm trăng không?”

Long Thiên Thần có chút phản ứng không kịp, nàng muốn mời hắn đi ngắm trăng? Mới vừa rồi còn thu tiền thuê nhà, nhưng bây giờ lại muốn hẹn hắn ngắm trăng, chẳng lẽ trong chuyện này có âm mưu khác?

Hắn ngẩng đầu nhìn lên ánh trăng, chẳng lẽ ngắm trăng cũng phải trả tiền sao?

“Không đi sao? Tốt thôi, ta vẫn nên đi tìm quỷ đoản mệnh kia vậy.” Vân Khê không chút lưu luyến xoay người tiếp tục đi về phía trước,

xa xa còn truyền đến tiếng thở dài của nàng: ” Ngày tốt cảnh đẹp như thế, nếu không có anh hùng mỹ nam làm bạn, thật là thiếu sót.”

Anh hùng mỹ nam? Nói hắn sao?

“Khụ khụ, quả nhiên, mị lực của bản đại hiệp thì không cách nào ngăn cản nổi!”(TT: ặc tự kỷ thấy sợ ^.^) Long Thiên Thần tự luyến một phen, lập tức nối gót đuổi theo, không phải chỉ ngắm trăng thôi sao, đâu phải là đi nộp mạng, hắn sợ cái gì?

Quyển 1 - Chương 5: Dùng ánh mắt giết chết ngươi

Phòng khách. Đông Phương Vân Tường nghỉ ngơi được một lúc, khí sắc mới hơi trở lại bình thường. Uống xong một chén thuốc đắng, hắn liền ngẩng đầu lên, rồi hướng về phía Vân Tiểu Mặc đang ngồi khoanh chân trên đầu giường, mắt phượng đen như mực tỏa ra một nét thanh nhàn, bờ môi nhợt nhạt hiện lên nụ cười nhẹ, ngay chính bản thân hắn cũng không phát giác ra, cơ hồ số nụ cười trong vòng mấy năm qua đều được sử dụng hết trong hôm nay.

Bé nâng lên đôi gò má, bộ dạng giống như một tiểu đại nhân, thở dài hết tiếng này đến tiếng khác.

Tâm tình Công tử vui vẻ, làm trong lòng Vinh Bá rất vui mừng, nên khi nhìn Vân Tiểu Mặc thì đáy mắt có nhiều thêm mấy phần sủng nịch.

“Tiểu Mặc, đang tốt đẹp, con lại thở dài cái gì đó?”

“Không có gì, chẳng qua cảm thấy Tường thúc thúc là người tốt như vậy, nhưng lại bệnh nặng, thật là làm cho người ta thương cảm.” Bé lại thở dài lần nữa.

Nghe giọng nói già dặn từ bé xuất ra, Vinh bá có chút dở khóc dở cười.

Đông Phương Vân Tường im lặng nở nụ cười, đáy mắt như Bích Hồ, sóng gợn lăn tăn, thâm thúy sâu u.

“Tiểu Mặc, phụ thân con đâu?” Hắn thật tò mò, người phụ nữ như thế ai có thể giữ lại được.

Vân Tiểu Mặc lắc đầu, bĩu môi nói: “Con không có phụ thân, ngay cả mẫu thân cũng không biết phụ thân rốt cuộc là người nào.”

“Làm sao có thể như vậy chứ?” Đông Phương Vân Tường kinh ngạc, đồng thời đáy lòng lại xuất hiện từng tia vui mừng.

“Con nào biết a? Dù sao mẫu thân nói, phụ thân hắn là người có lỗi, ở trên người nàng truyền giống xong, rồi phủi phủi mông chạy lấy người. Nếu như bị nàng bắt được, trước tiên cho hắn mười bạt tai!”

Vinh bá suýt nữa té ngã, quả nhiên chỉ có thể là giọng điệu nói chuyện của nữ nhân đó, hắn sống lâu như vậy, cũng chưa thấy qua ai miệng lưỡi độc địa không tim không phổi như nữ nhân này.

“Mẹ con làm sao có thể dạy dỗ con như vậy? Đây không phải là dạy hư đứa nhỏ hay sao?”

Hắn thật sự lo lắng thay Vân Tiểu Mặc, đi theo một người mẹ như vậy, sẽ học được tính tình gì đây?

“Tiểu Mặc, con, con nhìn chằm chằm vào ta làm gì?”

Ánh mắt của Vân Tiểu Mặc sáng quắc bình tĩnh nhìn Vinh bá, không hề chớp rồi hừ hừ nói: “Ngươi nói xấu mẫu thân của ta, ta muốn dùng ánh mắt giết chết ngươi!”

Đông Phương Vân Tường cúi đầu nở nụ cười, thật là một hài tử thú vị vừa đáng yêu lại biết che chở mẫu thân!

“Khụ khụ, khụ khụ.....” Một hơi cười, hắn lại nặng nề ho lên.

“Tường thúc thúc, thúc không sao chứ? Làm sao lại ho lợi hại như thế?” Vân Tiểu Mặc lo lắng nhíu lại đôi chân mày nhỏ, bàn tay nhỏ bé đặt lên trước ngực của hắn vỗ về từng chút một, bé nhớ được trước kia lúc mình ngã bệnh, mẫu thân chính là làm như vậy.

“Không có chuyện gì, thúc thúc đã thành thói quen.” Tuy bàn tay bé, nhỏ nhắn mềm yếu vô lực, nhưng vô cùng ấm áp, như dòng nước ấm từng chút một rót vào nội tâm, như ánh nắng hòa tan băng tuyết mùa đông chiếu khắp tâm hồn của hắn. Đông Phương Vân Tường lẳng lặng nhìn Vân Tiểu Mặc, cảm thấy trời cao đã ban ân cho hắn, làm cho hắn lúc còn sống có thể hưởng thụ được tia ấm áp.

Vinh bá thật cảm động ở một bên len lén lau nước mắt, đứa nhỏ này nếu là hài tử ruột thịt của công tử nhà mình thì thật tốt biết bao, chỉ tiếc công tử bởi vì một thân bệnh tật dây dưa, sợ liên lụy người vô tội, cho nên quả quyết cự tuyệt bất kỳ hôn sự nào, đến nay vẫn một thân một mình.

Hai chân mày nhỏ của Vân Tiểu Mặc càng nhăn càng chặt, nhìn bộ dáng Đông Phương Vân Tường dường như muốn đem cả tim phổi ho ra ngoài, trái tim nhỏ của bé cũng nhanh níu chặt. Trong đầu linh quang chợt lóe, bé bỗng nghĩ tới điều gì đó, rồi cực kì hưng phấn mà hét lớn: “Con đi cầu xin mẫu thân cho thúc thúc mấy viên đan dược, mẫu thân luyện đan dược rất lợi hại, nhất định có thể trị lành bệnh của thúc thúc.”

“Tiểu Mặc.....” Không đợi Đông Phương Vân Tường ngăn cản, bóng dáng nho nhỏ đã sớm chạy trốn vô ảnh vô tung, Đông Phương Vân Tường bất đắc dĩ lắc đầu, bệnh của hắn ngay cả ngự y trong cung cũng thúc thủ vô sách, nàng chỉ là một nữ tử há lại có năng lực khởi tử hồi sinh sao? Hắn khẽ cười tự giễu bản thân, cũng không đem chuyện này để ở trong lòng, chỉ cho là một câu nói ấu trĩ của trẻ con.

Lối đi xuống dưới chân núi là con đường hẹp quanh co.

Ánh trăng cao chót vót, xuyên qua chi chít cành lá chiếu xuống một dãy ánh sáng trong xanh.

Bên trong đường nhỏ, có một nam một nữ lần lượt bước đi, nữ tử nhàn nhạ dạo chơi, đi tuốt ở đàng trước, nam tử thì nhìn chung quanh, rồi đuổi theo ở phía sau.

“Uy, ta nói, ngươi rốt cuộc muốn đi tới nơi nào ngắm trăng? Ngắm trăng không phải đi đến chỗ cao sao? Tại sao ngươi một mực hướng dưới chân núi mà đi thế?” Long Thiên Thần hai tay ôm kiếm, đi theo phía sau Vân Khê không quá ba bước, nhìn nàng vẫn hướng dưới chân núi mà đi, ngay cả đầu cũng không quay lại, nên không khỏi sinh lòng nghi ngờ.

“Tất cả mọi người đều đi lên đỉnh núi nhìn trăng sáng, vậy còn có cái gì mới mẻ thú vị? Làm sao, ngươi sợ ta bán ngươi đi à?” Vân Khê ở phía trước đứng lại, trả cho hắn một ánh mắt đầy vẻ khinh bỉ.

Long Thiên Thần bị nàng đả kích, vội vàng ưỡn ngực nói: “Nực cười! Ta sợ cái gì?”

“Vậy ngươi còn nói nhảm nhiều như thế để làm gì?” Vân Khê lần nữa ném cho hắn một ánh mắt xem thường, Long Thiên Thần tức đến giậm chân. Hắn Long Thiên Thần đường đường một thế hệ đại hiệp, anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, chỉ cần hắn vẫy tay một cái, liền không ít nữ tử tranh nhau ngã vào lòng hắn? Còn nàng thì cứ chế giễu, khiến cho hắn khó lòng thả lỏng tâm tư để ngắm trăng, lại liên tục gặp ánh mắt khinh bỉ của nàng, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục, chú có thể nhịn nhưng thím thì không!

Đáy lòng sôi trào nửa ngày, đang muốn phát tác thì đằng trước lại truyền đến tiếng nói du dương của Vân Khê.

“Đến!”

“Nơi này? Ngươi xác định?” Long Thiên Thần ngẩng đầu lên nhìn trời, chỉ thấy ngôi sao trên bầu trời bị cành lá của cây đại thụ che đến không còn nhìn thấy rõ ràng nữa, hắn nhìn hồi lâu, cũng chỉ có thể nhìn thấy một góc nhỏ của ánh trăng, chẳng lẽ mỹ cảm mà nàng theo đuổi chính là loại mông lung như vậy sao?

Khi hắn quay đầu lại, muốn tìm nàng thì lại thấy nàng đã dọc theo đường cũ mà trở về, bỏ lại một mình hắn còn đứng ngốc nguyên tại chỗ nghiên cứu vẻ đẹp mông lung của ánh trăng.

“Ngươi, sao ngươi lại đi? Không phải là ngươi nói hẹn ta cùng nhau ngắm trăng đấy sao?” Hắn có chút tức giận.

Vân Khê đứng lại: “Không sai a! Là ta hẹn ngươi.”

Long Thiên Thần đề cao thanh âm nói: “Vậy sao ngươi bỏ đi một mình?”

Vân Khê nháy mắt mấy cái, bình tĩnh trả lời: “Ta chỉ hẹn ngươi ngắm trăng, cũng không có nói muốn cùng ngươi ngắm trăng a?” Là tại năng lực lý giải của bản thân ngươi có vấn đề đi!

Long Thiên Thần hóa đá tại chỗ. Đây là chuyện gì a? Đại tỷ, hơn nửa đêm ngươi đến tìm bản đại hiệp, sẽ không phải vì thu xong tiền thuê nhà, rồi tiện thể trêu chọc ta một hồi đó chứ?

Hắn càng nghĩ càng giận, càng thêm phẫn hận mình thế nhưng lại trúng bẫy của nàng.

Bỗng nhiên, phía dưới núi truyền đến một trận tiếng bước chân lác đác, Long Thiên Thần tức khắc giấu đi hơi thở, ngưng thần yên lặng lắng nghe.

“Ai? Loại người trộm cắp, lăn ra đây cho bản đại hiệp!”

Mấy người kia ẩn nấp trong bóng đêm, không nghĩ tới còn chưa lên tới núi, đã bị người ta phát hiện. Ánh mắt trao đổi nhau một phen, rồi người cầm đầu ra lệnh: “Giết!”

Vân Khê nghe tiếng đánh nhau ở phía sau càng ngày càng kịch liệt, khóe môi nhợt nhạt nhếch lên, nếu Long Thiên Thần bắt gặp vẻ mặt nàng giờ phút này, hắn nhất định sẽ cảm thấy đó là một nụ cười vạn phần tà ác. Nàng cũng không quay đầu lại, mà đi thẳng về trên núi.

Có đôi khi bản tính tò mò thích xem cuộc vui, cũng phải trả giá đại giới, nếu không thì quả là tổn thất lớn a!

Long Thiên Thần một bên đối phó mấy tên hắc y nhân, một bên hướng ánh mắt nhìn về phía Vân Khê, nữ nhân kia không một chút động lòng liền rời đi, giống như hoàn toàn không nghe thấy bên này đang phát sinh chuyện gì, trong lòng hắn càng nghĩ càng giận, đây rõ ràng là nàng lấy hắn ra làm bia đỡ đạn mà. Nghĩ tới đây, hắn đem một thân đầy oán khí phát tiết lên toàn bộ đám hắc y nhân, từng lớp từng lớp huyền khí màu tím vây chung quanh hắn ngày càng khuếch tán ra bên ngoài, bắn vào trên người mấy hắc y nhân, một đám người ngã ngựa đổ.

“Hắn là cao thủ Tử Huyền! Chúng ta không nên cùng hắn dây dưa, đi tìm Vân Khê, người Nhị tiểu thư trả tiền mướn chúng ta giết là Vân Khê!”Người cầm đầu nhóm hắc y nhân hô to một tiếng, những kẻ hắc y nhân khác cũng thoát ra khỏi vòng chiến đấu sinh tử, theo thủ lĩnh

hướng lên núi chạy đi.

Long Thiên Thần nhướng đôi lông mày anh tuấn, nguyên lai là tới tìm nữ nhân kia trả thù, tuy nói là nàng ấy đáng giận, nhưng hắn cũng không thể thấy chết mà không cứu a. Ai bảo hắn là một thế hệ đại hiệp phong độ nhã nhặn đây? Mặc kệ, trước tiên thu thập bọn trộm cắp này rồi nói sau.(TT: Thiên Thần thật dễ thương ^.^)

“Đừng mơ chạy thoát!” Hắn hét lên một tiếng phẫn nộ, đề khí tung người, rồi đuổi theo đám hắc y nhân.

Quyển 1 - Chương 6: Cảm giác có phụ thân

Editor: Hân Nghiên

“Ra đây!”

Vân Khê vừa đặt chân trở lại phòng nghỉ ngơi, thì cửa phòng đã bị một nam nhân bạo lực đạp bung ra. . . . . Nàng thở dài tiếc hận, sớm biết đám người này đánh nhau không tao nhã như vậy, nàng trực tiếp phái sơn tặc đi đối phó cho xong. Dưới tình huống bình thường, nàng không muốn chính mình động thủ .

“Cha mẹ ngươi không có dạy ngươi, không thể tùy tiện vào phòng của nữ tử sao? Ngươi tùy tùy tiện tiện xông vào như vậy, vạn nhất thấy cái không nên thấy, ngươi có thể chịu trách nhiệm sao?”

“Ngươi hao tổn tâm cơ lừa ta xuống núi, mục đích chính là muốn ta thay ngươi đánh nhau sao? Những người đó rõ ràng là tới tìm ngươi trả thù, ngươi lại kéo ta xuống nước, ngươi quá ghê tởm đi!”

Long Thiên Thần rất tức giận, hơn nữa lại nhìn vẻ mặt vân đạm phong khinh của nàng, bộ dáng như việc gì cũng đều không liên quan đến mình, thì càng thêm tức giận. Đùa bỡn hắn rất vui vẻ sao? Nếu chọc hắn nóng nảy, hắn. . . . . Không được , hắn càng muốn ở lại, nhìn xem một ngày nào đó nàng ấy sẽ gặp khó khăn trong tay mình, ha ha…!(TT: bị bệnh hoang tưởng rồi kìa ^_^)

Vân Khê đứng lên, chen vai hắn mà đi qua, từ đầu đến cuối hoàn toàn không đem lời nói của hắn để trong lòng.

“Người đâu?”

“Ở, cánh cửa, chỗ ra vào!”Long Thiên Thần nghiến răng nghiến lợi.

Cảm thấy quanh thân hắn phóng ra lửa giận, Vân Khê dừng chân, đứng cách một bước, bỗng nhiên nàng xoay đầu nhìn lại, nở nụ cười xinh đẹp với hắn. Chỉ một thoáng, cả căn phòng như bừng sáng, hương mai lan tỏa.

Long Thiên Thần ngây ngẩn một trận, bị lạc trong nụ cười khuynh thành của nàng.

“Ai bảo ngươi là Long đại hiệp một đời phong độ nhã nhặn đây?” Vân Khê cúi đầu ghé vào tai hắn thì thầm một câu khôi hài.

Long Thiên Thần hoàn hồn, hướng về phía nàng hừ lạnh một tiếng, ngửa đầu lên nhìn trời.

Hừ, mỹ nhân kế, đối với bản đại hiệp vô dụng!

Bạch y đẹp hơn tuyết theo gió lắc nhẹ, hai tay ôm kiếm trước ngực, dung nhan tuấn mỹ bị chọc tức được ánh trăng nhàn nhạt chiếu lên một tầng quang hoa (ánh sáng rực rỡ), gò má phình lên, bộ dáng kia cùng Tiểu Mặc của nàng tương tự như thế. Trong nháy mắt, nàng cơ hồ cho rằng hắn chính là cha ruột của Tiểu Mặc, bởi vì ánh mắt của họ có bảy tám phần giống nhau.

Thật là đáng yêu!

Nàng không nhịn được liền nhón mũi chân, tiến tới bên cạnh gương mặt hắn, nhẹ nhàng hôn lên.

Long Thiên Thần toàn thân chấn động, khuôn mặt ửng lên một màu đỏ.

Đây là tình huống gì đây? Nàng, nàng vừa mới hôn trộm hắn?

Ghê tởm, nụ hôn đầu mà bản đại hiệp giữ gìn hai mươi năm a a a. . . . . .

Nữ nhân này thật đúng là. . . . . Vô sỉ, vô sỉ đến cực điểm! Nhưng mà, cánh môi mềm mại của nàng dán lên mặt hắn , xúc cảm tê tê dại dại kia , tạo nên một trận như điện giật, đánh thẳng vào nơi mềm mại nhất ở đáy lòng của hắn, cảm giác này. . . . . Thật cũng không tồi!

“Khụ, bọn họ, bọn họ nói là do Vân gia Nhị tiểu thư phái tới ám sát ngươi.”Đi theo nàng tới cửa, đáy lòng Long Thiên Thần nổi lên một trận không được tự nhiên, tâm trạng không ngừng giao chiến, gương mặt tuấn tú nóng bỏng đến lợi hại .

“Nhị tiểu thư?” trên mặt Vân Khê đều là mê mang.

Long Thiên Thần tặng cho nàng một cái liếc xéo đầy xem thường: “Ngươi đừng nói với ta, ngươi không biết Nhị tiểu thư là ai?”

“Ta dĩ nhiên biết, nàng là muội muội của ta.” Vân Khê sờ sờ cằm, vẻ mặt mê mang như cũ.

Long Thiên Thần mang vẻ mặt không tin: “Vậy ngươi còn lộ cái biểu tình này?”

Vân Khê lông mày cau lên, từ từ nói: “Ta chỉ là đang nghĩ, ta cùng nàng nước giếng không phạm nước sông, tại sao nàng lại muốn lấy mạng của ta?”

“Các ngươi biết nguyên nhân không?” Nàng hướng về nhóm hắc y nhân bị ném ngổn ngang ngoài cửa, quăng tới một ánh mắt rất có uy nghiêm.

Hắc y nhân mãnh liệt lắc đầu: “Đại tiểu thư, chúng ta chẳng qua là nghe lệnh làm việc, ngài cho chúng ta một con đường sống đi.” Bọn họ đã bị Long Thiên Thần làm sợ, sớm biết bên cạnh người bị hại có một vị cao thủ võ công cao cường như vậy, bọn họ sẽ không nhận vụ làm ăn này.

“Các ngươi lấy của nàng bao nhiêu bạc?” Vân Khê hỏi.

“Tổng cộng một trăm lượng.” Hắc y nhân thành thật trả lời, hai tay còn đem ngân phiếu dâng lên, bởi vì cái gọi là thẳng thắn sẽ được khoan hồng kháng cự thì bị nghiêm trị, cho nên hắn chủ động nộp tiền đã nhận, tranh thủ để được xử lý khoan dung.

“Cái gì? !” Vân Khê kinh hô lên.

Thủ lĩnh hắc y nhân khẽ run run chăm chú nhìn nàng, sau lưng hắn đã toát ra một tầng mồ hôi lạnh, cho dù là ai đi nữa, khi biết muội muội ruột thịt mướn người giết mình, cũng đều cũng sẽ phản ứng như vậy đi?

Long Thiên Thần cũng cực kỳ đồng tình nhìn nàng, quả nhiên là nhân phẩm kém, nàng ta làm người quá thất bại rồi, cho nên mới phải bị báo ứnglần này.

Hai người đang chìm đắm trong sự suy đoán của bản thân, vì thế mà câu nói tiếp theo của Vân Khê, lại làm cho hai người cơ hồ ngã quỵ trên mặt đất.

“Thật quá đáng! Mạng của ta chẳng lẽ chỉ trị giá có một trăm lượng?”

Vân Khê tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng!

Nàng tức giận túm lấy ngân phiếu trong tay thủ lĩnh đám hắc y nhân, trở tay ném lại cho hắn một đồng tiền, híp mắt lạnh lùng nói: “Ta hiện tại cho ngươi một đồng tiền, ngươi đi giết Nhị tiểu thư cho ta! Mạng của nàng phải ti tiện hơn nhiều so với ta!”

“Hừ, mạng của ta thế nhưng chỉ đáng giá một trăm lượng, thật quá mức, quả thực muốn chết!” “Rầm” một tiếng vang lên, bóng dáng của nàng bị cửa phòng ngăn lại ở bên trong.

Mọi người ở ngoài cửa đều hoàn toàn hóa đá, thì ra chỉ vì một trăm lượng muốn mua mệnh của nàng mà làm nàng phát hỏa lớn đến như vậy, trên đời này cũng chỉ có vị thần nhân này thôi a!

“Đại hiệp. . . . .” Thủ lĩnh nhóm hắc y nhân bộ dạng đáng thương nhìn Long Thiên Thần, đem hy vọng sống sót toàn bộ ký thác vào người hắn.

Long Thiên Thần tâm tình rét lạnh liếc hắn một cái, rồi quát lớn: “Tất cả đều cút cho ta!”

Bên trong phòng, thân thể Vân Khê tựa ở phía sau cửa, đáy mắt xẹt qua một tia sáng nguy hiểm. Không nghĩ tới mẹ con nàng còn chưa có tiến vào biên cảnh Nam Hi quốc liền gặp phải ám sát, lần trở về Vân gia này đến tột cùng là phúc hay họa, khó có thể biết trước. Nhưng nàng có thể khẳng định rằng, có người ở Vân gia không hy vọng nàng trở về, thậm chí không tiếc muốn lấy tánh mạng của nàng.

Nàng rời đi Vân gia sáu năm, xác thực mà nói ban đầu là do để Vân Khê tránh khỏi bị hiềm nghi khi sinh con, mới rời đi Vân gia sáu năm. Trong sáu năm này, nàng cơ hồ là không có bất kỳ liên lạc nào với Vân gia, nếu không phải sắp tới là sinh nhật thứ bảy mươi của Vân

lão gia tử, họ cố ý gọi nàng trở về tham gia thọ yến, thì có lẽ nàng cũng sẽ không cùng người của Vân gia có bất kỳ quan hệ nào.

Muội muội của nàng, Nhị tiểu thư Vân gia Vân Mạnh Dao, đến tột cùng vì sao lại căm thù nàng như thế, đến nỗi phải lấy tánh mạng của nàng? Vô luận là nguyên nhân gì, khoản nợ này nàng nhớ kỹ, thiếu nợ, thì luôn phải trả!

Trong mơ màng tỉnh lại, phát hiện nhi tử đang quỳ gối ngồi ở đầu giường, không biết bé đang suy nghĩ cái gì, mà hai chân mày nhỏ nhăn lại thành một đoàn. Tiểu Bạch liền vùi ở trong ngực của bé, mở to một đôi mắt mê mang, vẻ mặt cùng chủ nhân của nó không khác bao nhiêu.

“Tiểu tử thúi, thế nào còn chưa ngủ? Hơn nửa đêm giả bộ dạng u buồn cái gì?” Nhi tử cả đêm đều ở chung một chỗ cùng nhóm người quỷ đoản mệnh, ngay cả nàng làm mẫu thân đều có chút ghen tị, bất quá nàng cũng nhìn ra được nhóm người quỷ đoản mệnh kia không có ác ý, cho nên mới yên tâm để cho nhi tử ở cùng một chỗ với bọn họ.

Vân Tiểu Mặc nâng gò má, ánh mắt nghiêm túc chớp động: “Mẫu thân, người có biện pháp nào trị lành bệnh cho Tường thúc thúc hay không? Tiểu Mặc thật rất thích thúc ấy.”

Vân Khê mày nhíu chặt lại, cả người liền thanh tỉnh, nàng tung mình ngồi dậy: “Tiểu Mặc tiểu bằng hữu, chúng ta có nên trò chuyện một lát không? Cái vấn đề này là hết sức nghiêm trọng!”

“Con là bé trai, muốn thích cũng chỉ có thể thích tiểu muội muội xinh đẹp, Đại tỷ tỷ, đại thẩm cũng có thể miễn cưỡng tiếp nhận, nhưng chính là không thể thích cái quỷ đoản mệnh chỉ có nửa năm tánh mạng đó.”

Vân Tiểu Mặc cong cong môi: “Mẫu thân, người đừng nói nhăng nói cuội. Tiểu Mặc thích thúc ấy, là bởi vì thúc ấy tạo cho con cảm giác có phụ thân, làm cho con cảm thấy rất ấm áp, rất an tâm.”

Quyển 1 - Chương 7: Mẫu thân còn chưa có bạn trai

Mẫu Thân Còn Chưa Có Bạn Trai Editor: Hân Nghiên Trong lòng Vân Khê khẽ nhúc nhích, nổi lên tầng tầng rung động, nàng vẫn nghĩ rằng chỉ cần cho bé toàn bộ tình thương của mẫu thân, là bé có thể trưởng thành khỏe mạnh và vui vẻ, nhưng nàng lại không biết hài tử cũng cần tình thương của phụ thân.....

“Tiểu Mặc đáng thương!” Vân Khê vuốt vuốt đầu của bé, thở dài nói, “Tình cảm con người là yếu ớt nhất, thúc ấy mang bệnh nan y trên người, rất khó chữa khỏi. Con bây giờ đặt quá nhiều cảm tình vào thúc ấy, một lúc nào đó khi hắn rời đi, con sẽ cảm thấy bi thương, mẹ chẳng qua không hy vọng con phải nếm trải cảm giác đau khổ của sinh ly tử biệt.”

Con thật sự còn quá nhỏ, nàng rất sợ một khi nó đặt nhiều tình cảm vào một người, vào thời điểm người ấy mất đi, sẽ bị nhiều thống khổ. Nàng thà rằng nótrở nên lạnh lùng, vô tình, cũng không nguyện ý để cho nó nếm thử cảm giác đau như cắt từng miếng thịt, ray rứt nhức nhối tận tâm can.

“Vậy mẫu thân cứu thúc ấy đi, làm cho thúc ấy không chết, không phải tốt lắm sao? Mẫu thân, người không phải đã luyện được rất nhiều đan dược sao? Ở trong đó có loại đan dược có thể trị lành bệnh của Tường thúc thúc hay không?” Con ngươi bé lóe sáng tràn ngập chấp nhất cùng kiên trì.

Sự chấp nhất cùng kiên trì này, đã dao động đến tâm tư của Vân Khê.

Đứa nhỏ này rất giống nàng, một khi nhận thức một chuyện nào đó, sẽ nhận thức đến chết, kiên trì đến cùng.

Vân Khê thở dài một lần nữa, đáy lòng không khỏi sôi trào nổi lên ghen tuông. Lúc trước trong lòng nhi tử chỉ chứa một người là nàng, nhưng bây giờ lại có một người khác không hiểu sao xông vào nội tâm nho nhỏ đó, làm cho mẫu thân như nàng có chút ghen tỵ với Đông Phương Vân Tường, nàng cũng không biết hắn đến tột cùng đã làm ma pháp gì, tại sao mới quen biết ngắn ngủi không tới thời gian một ngày, đã chinh phục được trái tim nhỏ của nhi tử?

“Con thật sự thích thúc ấy như vậy?”

“Vâng.”

“Được rồi, mẹ cố hết sức vậy.”

Đích thực là nàng không đủ chắc chắn, nhưng vẫn không đành lòng làm cho nhi tử thất vọng. Tàn Hoa bí lục kia quả thực là có một ít đan dược khởi tử hồi sinh chỉ tồn tại trong truyền thuyết, nhưng mà muốn gom đủ các dược liệu trên còn khó hơn lên trời, thậm chí nàng hoài nghi có một số dược liệu ở bên trong đến tột cùng là có tồn tại trong cái thế giới này hay không?

Vân Tiểu Mặc chiếm được đáp ứng của nàng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời nở rộ ra tia sáng kỳ dị hiếm thấy được, còn vỗ bàn tay nhỏ bé nói: “Cám ơn mẫu thân, con biết mẫu thân đối với Tiểu Mặc là tốt nhất!”

Liếc bé một ánh mắt xem thường xong, Vân Khê một lần nữa vô lực ngã về trên giường.

“Ít giả bộ đi! Lòng của con cũng bị cái quỷ đoản mệnh kia kéo đi rồi, mẫu thân thương tâm muốn chết, ô ô.....” Người nào đó bắt đầu già rồi mà không nên nết, ôm gối làm nũng, thuận tay đem Tiểu Bạch bắt vào trong tay hung hăng chà đạp.

Tiểu Mặc Mặc, cứu mạng a!

Tiểu Bạch kêu một cách đáng thương, dưới đáy lòng than thở tại sao mỗi lần bị chà đạp luôn là nó.

Vân Tiểu Mặc nhún vai, thở dài, lộ ra một vẻ mặt không thể làm gì, mỗi lần mẫu thân làm nũng trong lòng bé, bé liền hoàn toàn không có biện pháp nào. Ai, mẫu thân, người chừng mới có thể lớn lên a?

“Tiểu Mặc yêu nhất là mẫu thân! Tiểu Mặc cho mẫu thân dựa vai, kể chuyện xưa dỗ mẫu thân ngủ có được hay không? Ngày xửa ngày xưa, trong núi có một tòa miếu, trong miếu có một lão hòa thượng.....”

“Không muốn nghe cái này! Trẻ con quá!”

“Vậy con kể chuyện Võ Tòng giết hổ, kể rằng.....”

“Không nghe, không nghe! Ta muốn nghe cổ tích cô bé lọ lem.”

“Ách, được rồi! Ngày xửa ngày xưa có một cô bé lọ lem.....”(NB: o_0 OMG~!)

Tiểu Bạch giãy giụa cái đùi, thật vất vả mới thoát khỏi ma trảo, nó ngồi chồm hổm ở vị trí cách khá xa nữ ma đầu. Nhìn mỗ nữ híp mắt vừa hưởng thụ phục vụ đặt biệt, vừa vui thích nghe chuyện xưa, Tiểu Bạch khinh bỉ trợn mắt nhìn thẳng.

Làm ơn đi cổ tích cô bé lọ lem đã nghe mấy trăm lần rồi, còn không có nghe chán? Thật ấu trĩ!

Tiểu Mặc Mặc, người ta muốn nghe chuyện Võ Tòng giết hổ nữa!

Trên đường núi thông qua biên cảnh Nam Hi quốc.

Một hàng dài đội ngũ chia làm hai nhóm trước sau, phía trước là một nhóm người quần áo tương đối hỗn độn, mặc gì cũng có, chẳng hạn khoác áo bằng tấm da gấu lớn, còn có loại mặc như áo ba lỗ, mốt hơn một chút là trực tiếp choàng miếng da hổ che đi bộ phận quan trọng là xong, so với một nhóm phía sau mặc quần áo kỵ binh,đội ngũ thống nhất, những người này quả là một đoàn xiếc thú.

Đi đầu đội ngũ, là một con tuấn mã thuần trắng, trên lưng nó có một đôi nam nữ. Nam bạch y trắng hơn tuyết, phong tư yểu điệu, tiêu sái lỗi lạc, nữ có dung mạo xuất trần, vóc dáng xinh xắn, tuyệt sắc vô song. Xa xa nhìn lại, giống như là một bức tranh tuyệt mỹ, anh hùng mỹ nhân, một đôi tiên đồng ngọc nữ!

Ấy vậy mà sự thật lại không phải như thế, khổ sở trong đó cũng chỉ có chính bản thân Long Thiên Thần mới biết được.

“Ngừng! Ngươi còn không chịu yên? Có thể đừng động nữa hay không?” thanh âm của Long Thiên Thần trầm thấp một cách đè nén, hắn tốt xấu gì cũng là một nam nhân, huyết khí phương cương, làm sao chịu được một nữ nhân ở trong ngực của mình không ngừng cọ xát đây?

Mùi thơm mê người trên cơ thể nàng, thỉnh thoảng truyền vào trong mũi của hắn, đối với hắn mà nói đã là loại khảo nghiệm lớn rồi. Vậy mà nàng còn thường thường vặn vẹo thân thể, thay đổi tư thế ngồi, thỉnh thoảng còn không cẩn thận cọ đến chỗ mẫn cảm của hắn, làm

hại hắn gần như muốn thú huyết sôi trào.

“Ngươi cho là, ta muốn thế sao? Nếu như ta cưỡi ngựa được, còn dùng đến ngươi à?” Cỡi ngựa đích thực nàng không biết, bằng không cũng sẽ không mướn xe ngựa, thuê phu xe đưa hai mẹ con trở về Vân gia, đáng tiếc lúc trước ở Hắc Phong trại bị đám sơn tặc náo loạn một phen, phu xe vội vàng giục xe ngựa chạy mất.

Bộ ngực Long Thiên Thần kịch liệt phập phồng, hắn thật hoài nghi kiếp trước có phải mắc nợ nàng hay không, mà kiếp này nàng chuyên đem tới bực bội cho hắn.

“Không ngờ ta cũng chỉ có một chút tác dụng như vậy? Vậy sao ngươi không cùng ngồi xe ngựa với quỷ đoản mệnh kia?”

“Nam nữ thụ thụ bất thân!”Lại ném cho hắn một vẻ mặt”Ngươi ngu ngốc a?”, Vân Khê tiếp tục nói với bộ dạng đương nhiên “Hơn nữa, ta cùng hắn không quen không biết, sao lại không biết xấu hổ ngồi xe ngựa của hắn đây? Đạo lý này ngươi cũng không hiểu à?”

“Nam nữ thụ thụ bất thân?” Thật chê cười, đây là câu buồn cười nhất mà hắn đã từng nghe qua, hai mắt hắn lưu chuyển, liếc qua lại ở giữa hai người, lúc này cơ hồ đã không còn tý khoảng cách nào, hắn nhíu mày nói, “Vậy hiện ngươi và ta lại là chuyện gì xảy ra?”

Vân Khê mê mang ngẩng đầu lên, một hồi lâu, mới lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ: “A, ta quên mất, ngươi cũng là nam nhân.”

Long Thiên Thần đã hoàn toàn bị đả kích rồi, giống như bị sấm sét đánh vào người.

Hiện tại nàng mới cảm giác được sao?

Chẳng lẽ ở trong mắt của nàng, hắn cùng hai chữ nam nhân không liên quan với nhau tý nào sao?

Càng tức giận hơn, là ở phía sau, nàng còn quăngthêm một câu: “Bất quá không sao cả, ta sẽ tận lực quên đi sự thật này.”

Chẳng lẽ ngươi xem nhẹ ta còn chưa đủ sao? Long Thiên Thần mở ra đôi môi hơi run run, nhưng một chữ cũng nói không ra, đều do bị nàng chọc tức đến nghẹn.

Đội ngũ ở đằng sau, màn xe ngựa được nhấc lên một góc, tầm mắt của Đông Phương Vân Tường cứ giằng co ở hai bóng lưng trên một tuấn mã màu trắng đi đầu hàng ngũ kia, hắn nhìn đến xuất thần thật lâu. Hai người bọn họ thật sự rất xứng đôi, tựa như một đôi thần tiên quyến lữ. Long Thiên Thần tính tình sảng lảng, tiêu sái không kềm chế được, giống như chim ưng tự do bay lượn phía chân trời. Mà mình thì sao? giống như một chú chim bị nhốt ở lồng son, thoi thóp, giãy giụa như người sắp chết.....

Lông mi nồng đậm từ từ rũ xuống, che dấu mất mát cùng tuyệt vọng nơi đáy mắt, quả nhiên, hết thảy những thứ tốt đẹp trên đời này đều không thuộc về hắn!

“Tường thúc thúc, thúc đang nhìn mẫu thân của con sao?”

Câu hỏi non nớt của Vân Tiểu Mặc khiến trên mặt của Đông Phương Vân Tường nổi lên một tia quẫn bách, hắn nhợt nhạt cười một tiếng, nói: “Không có, thúc thúc chẳng qua là nhìn phong cảnh bên ngoài một chút thôi.”

Gạt người!

Ngay cả Tiểu Bạch cũng nhìn ra, thúc rõ ràng là đang nhìn lén mẫu

thân.

Vân Tiểu Mặc vuốt vuốt bộ lông mềm mại của Tiểu Bạch, còn Tiểu Bạch thì híp mắt, thoải mái vùi trong ngực của bé, một màn như vậy làm cho người ta thương yêu tới tận tim.

“Mẫu thân bây giờ còn chưa có bạn trai, Thần thúc thúc chẳng qua là tò mò mà tới, cùng mẫu thân một chút quan hệ cũng không có.”

Đông Phương Vân Tường có chút dở khóc dở cười, hài tử này, tâm trí quả nhiên cùng hài tử đồng lứa không giống nhau.

Quyển 1 - Chương 8: Sơn tặc cũng là nghề nghiệp

Sơn Tặc Cũng Là Nghề Nghiệp. Editor: Hân Nghiên Đội ngũ phía trước bỗng nhiên dừng lại, Đông Phương Vân Tường ưu nhã ngước mắt lên, tầm nhìn chuyển hướng sang phía bên cạnh xe ngựa: “Vinh bá, đi phía trước xem một chút, đã xảy ra chuyện gì.....”

“Dạ, công tử.”

Khi Vinh bá đi tới đội ngũ phía trước, thì phát hiện có một đám sơn tặc đang chặn cướp một chiếc xe ngựa, trên xe ngựa là hai nam tử bộ dạng thư sinh, nhưng người sáng suốt nhìn một cái là có thể phát hiện các nàng cũng không phải là nam tử, mà là hai nử tử giả nam trang.

“Các ngươi thật to gan! Có biết công..... Công tử nhà ta là ai không? Ngài ấy là hoàng tử Tây Mộ quốc được hoàng thượng thương yêu nhất, thân phận vô cùng tôn quý, nếu các ngươi dám động đến một sợi lông của ngài ấy, hoàng thượng ta sẽ tru di cửu tộc các ngươi!” Một nữ tử trong đó vươn cánh tay che ở trước mặt chủ nhân.

“Hoàng tử? Cô ta nếu là ‘hoàng tử ’, ta đây chính là Ngọc Hoàng đại đế! Ha ha ha.....”

“Lão Đại, không cần dài dòng với chúng! Hai người này vừa nhìn là biết hai nữ tử, còn dám vô sỉ khoác lác ở chỗ này giả mạo hoàng thân quốc thích, cho rằng các ông sẽ thật sự bị hù dọa sao?”

Sơn tặc từ từ tiến tới gần, tỳ nữ kia sợ tới mức sắc mặt trắng bệch,

nhưng vẫn không có lùi bước, dũng cảm chắn trước mặt chủ nhân. So với tỳ nữ đang hoảng sợ, thì chủ nhân của nàng lại không có sợ, ngược lại còn vênh mặt hất cằm sai khiến, hung ác nhìn chằm chằm sơn tặc mà lớn tiếng mắng.

“Các ngươi đừng tới đây, nếu không ta sẽ bảo phụ hoàng tru di cửu tộc các ngươi!”

Một màn thật cẩu huyết!

Vân Khê lắc đầu, thật không có nổi một chút hứng thú nào, sống chết của bọn họ có quan hệ gì tới nàng đâu?

Cũng không biết là nàng đụng phải vận cứt chó gì, chẳng qua chỉ lắc đầu một cái thôi, lại làm cho Tây Môn Huyền Sương kia vừa vặn tóm được, không có lý do liền rước lấy một cái trừng mắt hung ác, thật giống như nàng đã phạm vào tội ác tày trời gì đó.

Tây Môn Huyền Sương tặng cho nàng một cái trừng mắt ác độc xong, tầm mắt dời đi, ngừng ở trên người Long Thiên Thần ngồi phía sau nàng, ánh mắt kia quả thực tựa như ảo thuật, lập tức trở nên tỏa sáng lấp lánh.

Vân Khê im lặng nhíu mày lại, chẳng lẽ đây chính là lòng ghen tỵ của nữ nhân gây hoạ?

“Này, các ngươi nghe cho kỹ, người nào cứu ta, ta sẽ có trọng thưởng!”

Quả nhiên là sản phẩm của hoàng gia, đều không phải “Vật phàm”!

Ngay cả nhờ người cứu nàng ta cũng mang giọng điệu bố thí, hiện tại nếu ai xông ra cứu nàng, thì sẽ bị xem thường, giống như phải

mang danh ‘tiện nhân’.

Long Thiên Thần khinh thường hừ lạnh một tiếng, nếu nàng ta không nói những lời này, dựa vào tích cách thích lo chuyện bao đồng, và hay bênh vực kẻ yếu của hắn, thì sẽ ra tay tương trợ mà không có chút nào suy nghĩ. Bất quá, hắn dù ham chơi, cũng không thích bị xem thường.

Vân Khê nghe được từ đỉnh đầu phía trên truyền đến tiếng hừ lạnh, không khỏi hiểu ý cười một tiếng, nếu hắn thật ra tay cứu người, từ nay về sau nàng nhất định sẽ cùng hắn vạch rõ giới hạn, nàng không làm bạn cùng người bị coi thường!

Tây Môn Huyền Sương thấy không có ai để ý tới mình, bệnh công chúa lập tức phát tác, ngẩng cao đỉnh đầu, khiển trách nói: “Lớn mật! Bản công chúa cho các ngươi cơ hội, các ngươi lại dám không phục tùng? Tất cả các ngươi đều đáng chết, thấy chết mà không cứu, bản công chúa muốn chém đầu hết tất cả các ngươi, tru di cửu tộc các ngươi!”

Vân Khê móc móc lỗ tai, giọng nói này thật là đủ chói tai, nàng làm như không có chuyện gì hướng phía sau vẫy vẫy tay bọn thuộc hạ: “Đi thôi, tiếp tục lên đường!”

Tây Môn Huyền Sương trừng lớn tròng mắt, không thể tin vào tai và mắt mình. Nữ nhân này cứ phất tay mà đi như vậy.....

Bọn sơn tặc Hắc Phong trại học bộ dạng của lão đại, ngoáy ngoáy lỗ tai, nghênh ngang mà bước thẳng đi. Đừng nói lão đại, ngay cả bọn họ cũng phiền vì công chúa chó má này, nếu nàng ta đã nghênh ngang như vậy, thì nhất định có biện pháp thoát thân, sống chết của nàng cùng bọn họ có quan hệ gì đâu?

Sắc mặt Vinh bá cũng có chút ngượng ngùng, tính tình cô công chúa này thật đúng là không phải người bình thường có thể chịu đựng được, chẳng qua nghĩ lại, đối phương dù sao cũng là công chúa Tây Mộ quốc, ở khu vực Đông Lăng quốc xảy ra chuyện, nếu truy cứu tới, ắt hẳn sẽ liên lụy đến công tử nhà mình..... Hắn khẽ cau mày, quay đầu nhìn về bóng lưng rời đi của Vân Khê, dưới tay của nàng cũng là sơn tặc, lấy sơn tặc đối phó với sơn tặc là thích hợp nhất. Hơn nữa sơn tặc người đông thế mạnh, nếu xuất động hộ vệ công tử cứu người, ngộ nhỡ có tình huống gì đột nhiên xảy ra, người nào tới bảo vệ công tử?

Trong lòng hắn âm thầm tính toán, sau đó đi lên mấy bước đuổi theo Vân Khê: “Vân nương tử, đám sơn tặc này thực ghê tởm, Ngay cả hai người nữ tử nhu nhược cũng không bỏ qua cho, không bằng chúng ta hôm nay trừng trị bọn hắn, vì dân trừ hại!”

Thanh âm trong lời của hắn chưa dứt, tất cả sơn tặc Hắc Phong trại đồng loạt đem ánh mắt sáng hơn cả bóng đèn quét về phía hắn, ánh mắt rất là không tốt. Hắn chỉ dùng một gậy tre đã quật ngã toàn bộ người trên một con thuyền, bọn họ còn có thể cho sắc mặt tốt sao?

Tây Môn Huyền Sương nghe vậy, nhất thời lộ ra vẻ mừng rỡ, hừ hừ nói: “Coi như ngươi thức thời! Nếu như ngươi cứu bản công chúa, bản công chúa nhất định trọng thưởng!”

Vinh bá đáy ở lòng trực tiếp than thở, hắn thật là bị coi thường a!

“Vinh bá, ngươi rất muốn lãnh thưởng sao? Vậy các ngươi tự mình động thủ cứu người đi.” Giọng nói của Vân Khê rất nhạt nhưng lại làm cho đáy lòng Vinh bá sinh ra rét lạnh nhè nhẹ, hắn cũng không biết từ khoảnh khắc đó, hắn đã bị Vân Khê liệt vào sổ đen những người không thường lui tới của nàng.

“Chúng ta đi!”

Mắt thấy đoàn người Vân Khê sẽ phải rời đi, Vinh bá thở dài một hơi, quyết định cố gắng lần cuối.

“Vân nương tử, đám sơn tặc kia không chuyện ác nào không dám làm, nếu chúng ta buông tay mặc kệ, vậy hai nữ tử này chẳng phải thật sự là chịu người ta làm nhục sao?”

Tiếng chê cười của Vân Khê vang lên, đáy lòng lần nữa cho Vinh bá đánh một cái dấu chéo (X).

“Sơn tặc thì thế nào? Sơn tặc cũng là một nghề nghiệp chính đáng, so với những người không làm mà hưởng, không có gì làm thì suốt ngày dựa vào tổ tông che chở vẫn tốt hơn nhiều.”

Lời của nàng nói ra, đám sơn tặc đều như thấy được tri kỷ, hoàn toàn nói ra lời nói từ đáy lòng bọn họ.

Lý Lộc kích động tán thành: “Vân nương tử nói lời này rất đúng! Nếu không phải vì cuộc sống bức bách, ai nguyện ý sống một cuộc sống ngày ngày dùng lưỡi đao liếm máu? Những người này là đồng hành (cùng nghề)của chúng ta, đồng hành với nhau thì chỉ cần nước sông không phạm nước giếng, sẽ không có đạo lý phải chém giết lẫn nhau.”

Thủ lĩnh đám sơn tặc chặn cướp Tây Môn Huyền Sương cũng theo đó cất giọng nói: “Vị mỹ nhân này, lời của ngươi rất đúng khẩu vị của Lão Tử! Lão Tử hôm nay liền phát thiện tâm, tha cho đoàn người các ngươi đi qua.”

Vân Khê cúi đầu nở nụ cười, lắc đầu nói: “Ngươi nói sai rồi, không phải là ngươi thả chúng ta đi qua, mà là chúng ta không muốn xen

vào, tha cho các ngươi một mạng.”

Quyển 1 - Chương 9: Sổ đen của vân khê

Sổ Đen Của Vân Khê Editor: Hân Nghiên “Khẩu khí thật lớn! Các ngươi đã rượu mời không uống thích uống rượu phạt, cũng đừng trách Lão Tử không khách khí!” Huyền khí màu xanh ở quanh thân thủ lĩnh sơn tặc tăng vọt, hắn la lớn một tiếng, nâng kiếm tung người lên, hướng Vân Khê mà đâm tới.....

Thì ra thực lực ở Thanh Huyền chi cảnh, khó trách hắn ngạo mạn như thế!

Thực lực này nếu như gia nhập vào hoàng cung cũng dư sức tiến vào đội ngũ ngự tiền thị vệ, đổi lại vào các gia đình quan to hiển quý bình thường, thì khẳng định rằng sẽ được xem là một đẳng cấp cao thủ. Người này có ” tương lai sáng lạn” không đi, mà lại tình nguyện trở thành sơn tặc, hiển nhiên đầu óc có vấn đề, hoặc giả cũng giống như bọn Lý Lộc có nổi khổ riêng.

Chẳng qua thể hiện ra bản lĩnh này khiến cho Vân Khê một lần nữa đánh giá lại hắn.

Kiếm quang dày đặc càng tới càng gần, Vân Khê không chút hoang mang, hơi ngã người về phía sau, liền dựa sát vào ngực Long Thiên Thần.

Nữ nhân vô sỉ!

Long Thiên Thần vốn định ở một bên xem cuộc vui, bản lãnh của nữ nhân này hắn đã được chứng kiến qua, đối phó một cao thủ Thanh

Huyền, không cần tốn quá nhiều sức. Nhưng ai biết nàng hết lần này tới lần khác không chịu tự mình động tay, thân thể cứ ngã về phía sau, buộc hắn phải phá tan đường kiếm của đối phương, trở thành bia đỡ đạn của nàng.

Không còn cách nào khác, hắn chỉ có thể ra tay.

Kinh Hồng kiếm phút chốc tuốt ra khỏi vỏ, kèm theo một tiếng ngân vang chói tai, ở giữa không trung vẽ ra một đường rãnh, huyền khí màu tím ở trong nháy mắt ngưng tụ, rồi nổ tung, thực hiện liên tục các động tác, làm kinh diễm đến cực hạn!

Ngay cả Vân Khê cũng sợ hãi than một tiếng, tài nghệ thật khá!

Hai đạo kiếm khí xanh tím cùng chạm vào nhau, không chút trì hoãn.

Chỉ một hiệp, thủ lĩnh sơn tặc đã bị kiếm khí màu tím gây kinh sợ, bị bắn ra xa, khoảng chừng mười bước, lúc này mới lảo đảo đứng vững. Ngước mắt nhìn lần nữa, đáy mắt thủ lĩnh nhóm sơn tặc không còn cuồng vọng, ngang ngược kiêu ngạo, nhưng cũng không phải là tức giận, mà là mang theo vài phần thưởng thức.

“Không nghĩ tới thực lực nam nhân của ngươi tốt đến vậy.”Lời nói kinh người của thủ lĩnh sơn tặc vừa dứt.

“Ta nhổ vào, ai nói hắn là nam nhân của ta?”(NB: tỷ thật thô lỗ quá đi>.<)

“Ta nhổ vào, ai nói ta là nam nhân của cô ta?”

Vân Khê cùng Long Thiên Thần đồng thời liếc nhau, vẻ mặt chán ghét.

Thủ lĩnh sơn tặc gãi gãi đầu, chẳng lẽ mình đã đoán sai?

“Vậy các ngươi rốt cuộc có đi hay không?” Đối phương chính là cao thủ Tử Huyền, đánh thì đánh không lại, cũng may là bọn họ không có ý muốn ở lại cứu người.

Không đợi Vân Khê trả lời, Tây Môn Huyền Sương lại bắt đầu ồn ào: “Không cho các ngươi đi! Các ngươi ai dám đi, ta liền kêu phụ hoàng ta tru di cửu tộc các ngươi, giết hết toàn bộ, một tên cũng không để lại!”

Vân Khê thật sự phục nàng, đồng thời không khỏi cảm khái, tại sao cái thế giới này não tàn bay khắp nơi thế? Nàng ta luôn mồm nói “Để phụ hoàng ta chu di cửu tộc các ngươi”, Vân Khê thật sự nghĩ không ra phụ mẫu nàng ta đến tột cùng là làm thế nào dạy dỗ nàng ta, sao có thể tạo ra một cái cực phẩm như vậy? Vị công chúa này quả thực so với vị có “Phụ thân là Lý Cương” còn thiếu não hơn, nàng hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

“Tường thúc thúc, có phụ thân thật tốt, trong lúc đánh nhau, đánh không lại có thể kéo hắn ra làm núi dựa cho mình, tại sao Tiểu Mặc đáng yêu như vậy còn chưa có phụ thân đây?”

Thanh âm non nớt đúng lúc đó vang lên, làm cho mỗi người ở đây đều nghe được rõ ràng.

Tây Môn Huyền Sương mặt đỏ tới mang tai, nàng cho dù có ngu xuẩn đần độn hơn nữa, cũng nghe ra trong lời nói mang ý tứ là nàng cáo mượn oai hùm (ví như dựa vào khí thế của người khác), lời này nếu ra từ miệng người khác, thì chính là ác ý chửi bới, nhưng lại ra từ miệng của một đứa trẻ, đó chính là Đồng Ngôn Vô Kỵ (ngôn ngữ của trẻ con không thể cấm kỵ), nàng cũng không thể đi so đo với một đứa nhỏ?

Đông Phương Vân Tường cúi đầu nhìn Tiểu Mặc, đáy mắt là một mảnh sóng sánh, hắn kéo khóe môi dưới, giọng không cao không thấp nói: “Vậy sau này thúc thúc sẽ là núi dựa của Tiểu Mặc.” Nhìn giống như một câu nói lơ đãng, nhưng cũng là phát ra từ nội tâm, từ đó về sau hắn sẽ thật sự làm như vậy.

Vân Tiểu Mặc cực kỳ vui vẻ, vỗ bàn tay nhỏ bé trầm trồ khen ngợi: “Một lời đã định nha!”

“Ngươi, các ngươi.....” Tây Môn Huyền Sương giận đến cả khuôn mặt đều đỏ như trái ớt.

Vinh bá chẳng biết từ lúc nào đã trở lại bên người Đông Phương Vân Tường, cúi đầu thấp giọng nói: “Công tử, nàng là hoàng tộc nước Tây Mộ, về tình về lý, chúng ta cũng nên ra tay giúp đỡ.....”

Bản lĩnh khác của Tây Môn Huyền Sương thì không bàn đến, nhưng nàng lại có một đôi tai cực kỳ nhạy bén, đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm Đông Phương Vân Tường ở phía sau xe ngựa, phảng phất như thấy được hi vọng. Mới vừa còn không có chú ý tới, hiện tại vừa thấy hình dáng của Đông Phương Vân Tường, nàng không khỏi ngẩn ngơ, lại là một mỹ nam tử! Hành trình đi Nam Hi quốc lần này, còn chưa đạt được mục đích, đã liên tiếp thấy hai mỹ nam xuất chúng, không uổng công nàng trốn khỏi cung, ngàn dặm bôn ba đi một chuyến.

Chỉ bất quá là, hai vị này đẹp thì đẹp thật, nhưng bản thân họ lại có chút khuyết điểm. Vị phía trước kia phong lưu phóng khoáng, tiêu sái không kềm chế được, rất có phong độ của hiệp khách, chỉ tiếc lời nói quá mức soi mói, không đủ thành thục chững chạc; mà phía sau vị này nội liễm trầm ổn, cao quý tao nhã, cũng là nhân vật trong vạn người có một, chỉ tiếc mặt lộ vẻ bệnh tật, thân thể suy yếu, sợ là ở

phương diện khác có lòng nhưng không có sức a!

Chọn tới chọn lui, nàng vẫn cảm thấy Tĩnh vương gia của Nam Hi quốc mới là hoàn mỹ nhất,hắn là mỹ nam tử đứng thứ ba trong thiên hạ, cũng là người yêu từ lâu trong tim nàng. Lần này từ trong hoàng cung trốn ra ngoài, là bởi vì nghe nói Vân gia Đại tiểu thư từ nhỏ đính hôn cùng hắn sắp trở về rồi, cũngđại biểu người trong lòng của nàng sắp cưới vợ, cưới vị hôn thê của hắn. Nàng vừa nghe được tin tức đó, liền lập tức phát hỏa, điều này sao có thể xảy ra? Nàng nhất định phải ngăn cản cuộc hôn sự này, chỉ có nàng mới xứng đứng ở bên người Tĩnh vương gia, trở thành vương phi của hắn.

Nếu như Vân Khê biết nàng ta giờ phút này đang thân vùi trong hiểm cảnh, lại còn có tâm tư ở chỗ này hướng về phía mỹ nam bình phẩm từ đầu đến chân, nàng nhất định sẽ ngay lập tức nói một tiếng với nàng ta, bội phục bội phục!

Nhưng nếu nàng biết đối phương thân vùi trong hiểm cảnh, lại có quan hệ gián tiếp với nàng, nàng nhất định sẽ cho nàng ta một câu, nếu ngươi muốn nam nhân kia vậy thì cứ lấy đi, một chút ta cũng không cần!

Vân Khê quay đầu lại, hướng về phía Đông Phương Vân Tường nhìn qua, nàng cũng rất tò mò, đến tột cùng hắn có ra tay giúp đỡ hay không. Bên cạnh hắn là một đội kỵ binh, thân phận của hắn tất nhiên cùng hoàng tộc thoát không khỏi quan hệ, nơi này còn chưa rời đi khu vực Đông Lăng quốc, công chúa Tây Mộ quốc gặp nạn, hắn có thể khoanh tay đứng nhìn sao?

Đang suy nghĩ, thì nhất thời chạm vào ánh mắt của Đông Phương Vân Tường, ánh mắt của hắn bình tĩnh vô ba, không có chút nào gợn sóng, làm cho người ta nhìn không thấu tâm tư thật sự của hắn.

Sau đó, hắn mở miệng.

“Công Chúa điện hạ, ngươi chớ gấp gáp..... Khụ khụ..... Chúng ta sẽ đến trấn nhỏ phía trước, khụ khụ..... Nhất định sẽ báo cho quan phủ đến cứu các ngươi, khụ khụ, khụ khụ.....” Nhìn bộ dạng hắn như thế, giống như muốn ho đến bất tỉnh đi.

Thật tuyệt! Không nghĩ tới một người như trích tiên không nhiễm khói lửa nhân gian lại có một bụng đen tối đến như vậy.

Vân Khê nhợt nhạt ngoắc ngoắc khóe môi, coi như hắn thức thời! Nếu hắn thật sự ra tay cứu giúp, thì không có gì phải nghi ngờ, hắn tất nhiên sẽ bị nàng liệt vào danh sách đen!

Tây Môn Huyền Sương thừ cả người, giận đến không nói nên lời.

Chờ hắn tìm người của quan phủ đến cứu các nàng, hoa cúc cũng đã nát bét.

Tỳ nữ đứng trước nàng ta thấy tình thế không ổn, vội quỳ gối xuống đất, khẩn cầu: “Công tử, van xin ngươi cứu công chúa nhà chúng ta, nàng thật sự là công chúa Tây Mộ quốc! Các ngươi nếu thấy chết mà không cứu, những sơn tặc này nhất định sẽ giết chúng ta!”

Thủ lĩnh sơn tặc hừ lạnh một tiếng, các ngươi cũng muốn tiêu diệt cửu tộc của Lão Tử rồi, Lão Tử nếu là cứ như vậy dễ dàng bỏ qua cho bọn ngươi, chẳng phải chấp nhận bản thân bị diệt vong? Hắn thầm than xui xẻo, thì ra đối phương chính xác là một vị công chúa, đắc tội một pho tượng tiểu thần như vậy, cuộc sống này về sau còn có thể tốt sao? Hắn bây giờ là cưỡi hổ khó xuống a, thật là buồn chết hắn.

Lúc này, tiếng trẻ con non nớt lại vang lên, hấp dẫn lực chú ý của mọi

người.

“Không đúng a, những thúc thúc này thoạt nhìn đều rất tốt, sẽ không giết người.”

Thủ lĩnh sơn tặc xấu hổ một trận, ngay cả chính hắn cũng không thấy bản thân có tý nào tốt, bạn nhỏ này làm sao thấy được?

“Quên đi, nể mặt bạn nhỏ này, hôm nay sẽ tha cho các ngươi một lần. Bất quá huynh đệ chúng ta khó được đi ra ngoài làm một phi vụ, cũng không thể tay không mà về. Như vậy đi, đem toàn bộ tài sản của các ngươi đều để lại, các ngươi có thể đi!”

“Ngươi mơ tưởng! Tài sản của bản công chúa, các ngươi cũng dám cướp, bản công chúa nhất định bảo phụ hoàng ta tru di cửu tộc các ngươi!”

Cái gì gọi là ngực lớn không não, Vân Khê thật sâu sắc cảm nhận được, bất quá bộ ngực của công chúa này giống như không lớn như tưởng tượng. Đáng tiếc, ngay cả bốn chữ ‘ngực lớn không não’ nàng ta cũng không xứng với nó.

Thủ lĩnh sơn tặc cũng nổi giận: “Ngươi đừng chọc Lão Tử nóng lên, cẩn thận Lão Tử thật sự làm thịt các ngươi!”

Tỳ nữ kinh hoàng kéo kéo tay áo Tây Môn Huyền Sương, khuyên nhủ: “Công chúa, anh hùng không sợ thiệt thòi trước mắt, chúng ta xem như là của đi thay người đi.”

“Không được! Không thể tiện nghi cho đám tiểu tặc này!” Tây Môn Huyền Sương vẻ mặt quật cường, chết sống không chịu tổn thất.

“Công chúa.....” Vẻ mặt tỳ nữ khóc không ra nước mắt.

Lúc này, ở phía sau sơn đạo vang lên tiếng vó ngựa, một mảnh bụi đất bị đạp bay.

“Sương nhi!” Một giọng nam tinh khiết phá không mà đến.

Tây Môn Huyền Sương nhận ra thanh âm này, trên khuôn mặt xinh đẹp nhất thời lộ ra vui mừng, thái độ vênh mặt hất cằm sai khiến kia lần nữa trở về: “Hoàng huynh! huynh đã tới, những người này hợp lại cùng nhau bắt nạt muội, huynh nhất định phải làm chủ cho muội, thay muội hung hăng dạy dỗ bọn họ!”

Cái này thật tốt, ngay cả đoàn người Vân Khê cũng trở thành đối tượng trả thù của nàng ta, vị công chúa này thật không thể nói lý lẽ mà!

Quyển 1 - Chương 10: Vào thành đổ máu

Editor: Dung Nhi Trời trong xanh ấm áp,một nam tử cẩm y hoa phục đi đầu, dương roi thúc ngựa chạy tới…. Thân hình của hắn cao ngất, thần thái cao ngạo, ánh mắt sắc bén, khi nhìn thấy muội muội của mình đang trong cơn nguy hiểm, ánh mắt lạnh lẽo toát ra một tia lãnh khốc sát ý.

“Tiểu tặc, lập tức bỏ vũ khí đầu hàng, tha cho các ngươi không chết!” giọng nói của hắn hùng hậu khiến người ta run sợ, còn mang theo uy thế khiếp người.

Ánh mặt trời ấm áp rơi xuống, làm nổi bật nét âm lãnh trên khuôn mặt, cũng toát ra một loại lệ khí thích giết chóc. Mày rậm tựa kiếm, sống mũi cao thẳng, bên cạnh còn có một nốt ruồi nhỏ, khi hắn nói chuyện ánh mắt rét lạnh đồng thời quét qua mọi người mà không để lại dấu vết.

Nam nhân này không đơn giản!

Vân Khê nhìn lần đầu tiên đã phán đoán ra.

Có muội muội nào thì ắt có huynh ấy, nàng thật sự khó có thể đem nam tử như vậy cùng với một cô muội muội thiếu não, ngực lớn liên tưởng chung cùng nhau được, nhưng có một điều nàng sẽ không nhìn lầm rằng hai huynh muội này không phải là người lương thiện gì,tại vì nàng nhìn thấy đáy mắt của nam tử kia chợt lóe lên lệ khí. Không nghi ngờ chút nào, nếu ở nơi này không có đoàn người bọn họ tồn tại, hắn tuyệt đối sẽ đem đám sơn tặc khi dễ muội muội hắn

giết đến một mảnh giáp cũng không còn!

Tây Môn Huyền Diệp quét một lượt qua mọi người ở đây, tầm mắt hắn rất nhanh bị người bên trong xe ngựa của đội ngũ hấp dẫn.

“Nhị hoàng tử điện hạ?” Đôi mắt lạnh lùng dưới cặp lông mày cao vút có chút giật mình, nhưng rất nhanh thu lại nét kinh ngạc đó, đồng thời cũng thu hồi sát khí đầy người, chỉ trong nháy mắt đã biến thành một công tử tuấn tú ôn nhu văn nhã.

“Vân Tường huynh, đã lâu không gặp.” Khóe môi hơi nhếch lên, vẽ ra nụ cười ôn hòa.

Biến sắc mặt thực nhanh a! Dối trá!

Vân Khê ở trong lòng hừ lạnh một tiếng, Đông Phương Vân Tường đúng là người của hoàng tộc, nàng quả thật đoán không sai a.

“Khụ khụ….là Huyền Diệp huynh a, đã lâu không gặp.” Đông Phương Vân Tường mang vẻ mặt tiều tụy, suy yếu gật gật đầu.

“Sắc mặt Vân Tường huynh không được tốt lắm.” Tây Môn Huyền Diệp ánh mắt ám ám, cảm xúc phức tạp ẩn chứa bên trong, có tiếc hận, cũng có thở phào nhẹ nhõm. Người trước mắt dù tài hoa xuất chúng thế nào, thiên tư trác tuyệt đến đâu, nhưng vẫn không địch lại được thiên mệnh, cho nên, hắn hoàn toàn không cần phòng bị người này vì y không thể trở thành uy hiếp của hắn được.

Tây Môn Huyền Sương lúc này cũng gào to lên: “Giỏi lắm, thì ra là ngươi biết hoàng huynh của ta! Vậy mà mới vừa rồi ngươi thấy chết mà không cứu? Vậy ngươi rốt cuộc có ý tứ gì hả?”

“Sương nhi, không được vô lễ! Hắn chính là Đông Lăng quốc Nhị

hoàng tử Đông Phương Vân Tường.” Tây Môn Huyền Diệp nhìn như khiển trách muội muội, nhưng đáy mắt lại mang theo sủng nịch, có thể thấy, hắn đối với cô muội muội này yêu thương như thế nào.

“Nhị hoàng tử thì sao? Ta còn là công chúa Tây Mộ quốc đây! Hoàng huynh, những người này khi dễ muội, huynh nhất định phải thay muội dạy dỗ bọn họ!” Tây Môn Huyền Sương càng nói càng hăng say, khí thế càng ngày càng quái đản, ngón tay lướt qua đỉnh đầusơn tặc thủ lĩnh, chỉ vào hướng Vân Khê, “Nhất là nữ nhân này, nàng còn xúi giục sơn tặc, để cho sơn tặc giết muội, nàng thật đáng chết vạn lần!”

Nhìn nữ nhân này có khuôn mặt tuyệt sắc gấp mấy lần mình, lòng ghen tị như cỏ dại mọc lan tràn.

Vân Khê im lặng buông tay, lớn lên xinh đẹp không phải lỗi của ta được không, ta cũng không muốn như thế!

Tây Môn Huyền Diệp lúc này mới bắt đầu tinh tế đánh giá Vân Khê, ánh mắt của hắn vụt sáng, trong nháy mắt hoảng thần, đại khái đây là nữ tử đẹp nhất mà hắn từng gặp…. Ngọn lửa trong đôi mắt đen đột nhiên bùng lên, nữ nhân này, hắn nhìn trúng!

Nhưng nam tử phía sau nàng là ai? Tròng mắt của hắn trầm xuống, sát khí âm lãnh trong nháy mắt bắn ra, phàm là người Tây Môn Huyền Diệp hắn nhìn trúng, cho dù nàng có trượng phu đi nữa, hắn cũng không chút do dự một kiếm chém chết nam nhân của nàng.

Vân Khê chỉ cảm thấy ánh mắt của nam nhân này rất âm trầm, nhưng nàng không ngờ tới hắn đã nhét mình vào hàng ngũ con mồi của hắn, nếu nàng biết, nhất định sẽ hưng phấn không thôi a. Người to gan lớn mật dám tồn tại tâm tưđối với nàng, quả thực chính là chán sống, nàng nhất định sẽ đem đối phương hành hạ đến sống không bằng chết đi!

Long Thiên Thần thực oan khuất, vô duyên vô cớ trở thành mục tiêu ám sát của người khác.

“Hoàng huynh….” Tây Môn Huyền Sương dậm chân, bộ mặt có chút dữ tợn, nàng rất bất mãn huynh trưởng toát ra ánh mắt như vậy đối với người đàn bà kia.

Người đàn bà kia chỉ là lớn lên dễ nhìn một chút, nàng ta sao lại có thể hấp dẫn sự chú ý của huynh trưởng a? Tại sao? Tại sao? Tại sao a a a?

“Mẫu thân, nữ nhân này thật hung dữ a! Tiểu Mặc có chút sợ!”

Ánh mắt của Tây Môn Huyền Diệp khẽ biến đổi, nàng đã là mẫu thân của một hài tử sao…..

“A! Đây là vật gì? Mau đưa nó ném ra…..” Một con vật hình cầu màu trắng đột nhiên chui lên đầu vai Tây Môn Huyền Sương, ở cổ nàng cắn một miếng, Tây Môn Huyền Sương thấy mắt tối sầm lại đột nhiên té xỉu.

Vật nhỏ này không phải ai khác, chính là Tiểu Bạch được Vân Tiểu Mặc âm thầm thả ra.

Hừ, dám khi dễ mẫu thân của ta, ta cho Tiểu Bạch cắn chết ngươi!

“Sương nhi!” Tây Môn Huyền Diệp sắc mặt đại biến, vội vàng phất tay ra lệnh “Người đâu, đem đám sơn tặc này bắt lại!”

Tiểu Bạch xuất hiện quá đột ngột, Tây Môn Huyền Diệp chỉ cho là thú sơn tặc nuôi cắn muội muội của hắn, lúc này hắn tức sùi bọt mép, lập tức huy đao về phía đám sơn tặc.

Tây Môn Huyền Diệp mang đến chừng hai mươi người, mọi người đều là cao thủLục Huyền chi cảnh, người mặc dù so với sơn tặc ít một nửa, nhưng chiến lực kinh người. Song phương giao chiến, hết sức căng thẳng, càng ngày càng nghiêm trọng.

Long Thiên Thần vừa xem cuộc chiến, vừa sờ lên cằm, thở dài nói: “Thực lực của người này không kém a, nhưng so với ta thì hơi kém hơn một chút.”

Vân Khê không khách khí lườm hắn một cái: “Ngươi không tự luyến sẽ chết sao?”

Long Thiên Thần hừ hừ nói: “Bản đại hiệp nói rất đúng sự thật!”

“Nhìn cái gì vậy, còn không mau tiếp tục lên đường? Chưa từng thấy người ta đánh nhau sao?” Vân Khê phất tay một cái ý bảo đội ngũ tiếp tục đi về phía trước. Tây Môn Huyền Sương bị Tiểu Bạch cắn một cái, trên hàm răng có kèm theo kịch độc, huynh muội bọn họ muốn giải độc cũng phải bận rộn một trận nữa.

“Rốt cục cũng đến Thấm Dương thành rồi, thành phố lớn quả là khác hẳn a.” Đối mặt với cổng thành viết ba chữ to Thấm Dương thành, Vân Khê cao giọng cảm thán.

Thấm Dương thành, là thành đô của Nam Hi quốc, Vân Khê từng sinh sống mười lăm năm ở nơi đây, chỗ này đối với nàng mà nói vừa xa lạ mà lại quen thuộc.

“Tiểu Mặc, chúng ta trước tiên ở trong thành đổ máu một ngày, sau đó trở về Vân gia!”

“Dạ được!”

Vinh bá không giải thích được ý tứ của hai mẹ con đành hỏi: “Đổ máu? Mẫu thân cháu muốn đánh nhau sao?”

Vân Tiểu Mặc quăng cho hắn một cái liếc mắt khinh thường: “Đổ máu ý là đi dạo phố mua đồ, cái này cũng không hiểu, thật là không có kiến thức.”

Vinh bá có chút bị đả kích, sờ sờ lỗ mũi, kể từ lần trước nói xấu Vân Khê, cậu bé này vẫn chưa cho hắn sắc mặt tốt. Ai, thật là mẹ nào tất có con nấy a, hắn coi như là đã đắc tội với mẫu tử hai người, ai cũng không thích hắn.

“Tường thúc thúc, thúc theo chúng ta cùng nhau đi dạo phố đi?”

“Cái này….”

Đông Phương Vân Tường lúc này đã xuống xe ngựa, đi bộ cùng đám người vào thành, hắn do dự đem tầm mắt nhìn hướng Vân Khê, thật giống như đang trưng cầu sự đồng ý của nàng.

Vân Khê quay đầu qua một bên, tránh được tầm mắt của hắn, nhi tử của nàng cùng hắn thân cận không có nghĩa là nàng và hắn có giao tình. Người hoàng gia cực kỳ phiền toái, có thể không chọc vào thì nên tận lực không chọc vào.

“Người đã nói là sẽ làm chỗ dựa cho con.” Vân Tiểu Mặc đáng thương nhìn hắn, làm lòng của Đông Phương Vân Tường mềm nhũn, liền gật đầu đáp ứng.

“Được rồi, thế lát nữa con và mẫu thân nhìn trúng cái gì thì có thể mua, Tường thúc thúc sẽ thay hai người trả tiền.”

Trong quán may mặc Thành Nam:

Đoàn người Vân Khê cao ngạo đi vào trong quán, lập tức đem khách nhân khác hù dọa chạy mất, biến nơi đó thành buổi biểu diễn của riêng bọn họ. Chưởng quỹ nhìn đám người này to lớn thô kệch, mày rậm mắt to là loại người không dễ trêu chọc, nên cũng không dám nói gì, ân cần phục vụ bọn họ.

Vân Khê chọn lấy một chồng quần áo trẻ con, ném cho Vân Tiểu Mặc.

“Tiểu Mặc, thay từng bộ một, thay đến khi nào hài lòng mới thôi.”

Vân Tiểu Mặc lúc này suy sụp mặt mày, vẻ mặt đau khổ nói: “Mẫu thân, con có thể không mua quần áo mới có được không? Thay quần áo rất là phiền phức a.”

“Không được! Ngày mai phải đi gặp ông ngoại, bà ngoại, tới gặp ông bà ngoại dù sao cũng phải ăn mặc đẹp đẽ một chút, đây là tôn trọng với các trưởng bối.”Dù sao cũng có người tự nguyện trả tiền, không mua quả thật là lãng phí.

Vân Tiểu Mặc trên dưới nhìn mẫu thân của mình: “Thế sao mẹ không mua vậy?”

Vân Khê nghịch tóc mai trên trán nói: “Mẫu thân ta trời sinh xinh đẹp, mặc cái gì cũng đẹp hết, không mặc gì cả càng đẹp hơn, cho nên không cần thay đổi.”

Mọi người ở đây ngã cả đám, đã thấy tự kỷ rồi, nhưng chưa từng thấy ai tự kỷ như nàng. Cái gì gọi là không mặc gì càng đẹp hơn? Đây chính là làm cho người khác suy nghĩ a….

“Vô sỉ!” Long Thiên Thần không khỏi liên tưởng đến hình ảnh này, nên trên mặt một trận nóng bỏng.

Trên gương mặt tuấn tú của hắn mang theo sắc đỏ ửng, Vân Khê không nhịn được cười thầm, người này không phải là quá thẹn thùng sao? Vì thế cố ý đùa hắn nói: “Ngươi không tin? Có muốn ta cởi hết đồ ra cho ngươi nhìn không?”

“Ngươi, vô sỉ!” Long Thiên Thần vội vàng nhảy ra xa chỗ khác cách nàng một trượng, giống như trốn ôn dịch vậy.

“Dừng, quái nhân!” Quăng cho hắn một cái liếc mắt, có cần thiết khoa trương như vậy không?

Đông Phương Vân Tường bình tĩnh ngồi một bên uống trà chờ trả tiền. Vinh bá nhìn công tử nhà mình, không khỏi cảm thán, công tử đúng là có định lực, cùng ở chung một chỗ với nữ nhân như vậy cần phải có công lực cao a.

Quyển 1 - Chương 11: Đẹp trai chết đi được!

Đẹp trai chết đi được! Editor: Dung Nhi Vân gia, phủ tướng quân….

Nhị tiểu thư Vân Mạnh Dao đang phụng bồi mẹ ruột là tiểu thiếp của Vân Đại tướng quân nói chuyện, nha hoàn Tiểu Liễu vội vã chạy vào.

“Nhị tiểu thư, không hay rồi!” Tiểu Liễu thở hồng hộc, khi thấy Nhị phu nhân đang ở đó, nàng có chút do dự, ánh mắt hướng về nơi Nhị tiểu thư liếc nhìn, không biết có nên nói hay không.

“Nói đi, chuyện gì?” Vân Mạnh Dao có chút phiền não, nha đầu này khi nào thì trở nên cẩn mật như vậy rồi?

Tiểu Liễu thần sắc khẩn trương nói: “Đại tiểu thư, Đại tiểu thư đã trở lại!”

“Ngươi nói cái gì? Điều này sao có thể?”Vân Mạnh Dao quá sợ hãi, vì nàng đã phái sát thủ đi ám sát Vân Khê, dù có khó tìm thì cũng nên gặp được rồi. Nhiều sát thủ như vậy, đối phó với một Vân gia Đại tiểu thư tay không tấc sắt chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao? Nhưng tại sao bây giờ, Vân Khê có thể trở lại……

“Tiểu tiện nhân kia trở lại?” Nhị phu nhân cũng có chút kinh ngạc, trong lời nói mang theo vài phần âm lãnh.

“Nhị tiểu thư, Nhị phu nhân, là thật sự! Nô tỳ tận mắt nhìn thấy, Đại tiểu thư vào tiệm may mặc, bây giờ bọn họ còn đang ở nơi đó lựa chọn quần áo a. Đúng rồi, nô tỳ còn thấy có một hài tử đi theo bên

người nàng, khoảng năm sáu tuổi, nô tỳ còn chính tai nghe được đứa bé kia gọi Đại tiểu thư là mẫu thân nữa."

"Hừ, tiểu tiện nhân lén cùng dã nam nhân tằng tịu với nhau, chưa lập gia đình mà lại dám đem dã chủng trở lại. Không được, tuyệt đối không thể làm cho nàng ta trở lại Vân gia, làm Vân gia chúng ta mất mặt." Nhị phu nhân tức giận nói.

Vân Mạnh Dao đáy mắt xẹt qua tia âm lãnh, cắn răng nói: "Ta tuyệt đối sẽ không để cho nàng sống tốt đẹp! Tiểu Liễu, ngươi lập tức mang mấy người đi ra đường lớn tản lời đồn đãi, nói Vân gia Đại tiểu thư Vân Khê không biết liêm sỉ, đã có hôn ước với Tĩnh vương gia lại còn âm thầm tằng tịu với dã nam nhân. Sáu năm trước vì che mắt mọi người, nàng rời đi Nam Hi quốc, ở bên ngoài sinh ra một đứa con, sáu năm sau, nàng lại còn dám trở về Nam Hi quốc, quả thực chính là sỉ nhục cùng bại hoại của Nam Hi quốc ….."

"Dao nhi, không thể! Lão gia đã ra lệnh để cho mọi người trong Vân gia giữ bí mật này, không được phép tiết lộ ra ngoài. Nhưng nếu bí mật này bị bại lộ, tuy tiểu tiện nhân kia mất hết mặt mũi nhưng khi đó thể diện của Vân gia chỉ sợ cũng giữ không được."

"Mẹ, hiện tại không thể lo lắng nhiều như vậy được. Vân Khê một khi trở về nhà, hôn sự của nàng cùng Tĩnh vương gia sợ là một lần nữa sẽ lại được đề cập đến. Ta tuyệt đối không cho nàng cướp đi Tĩnh vương gia! Tại sao tất cả thứ tốt nàng đều có được hết chứ?"

Nhị phu nhân bây giờ mới hiểu được tâm tư của con gái, thì ra là nàng đã sớm nảy sinh tình cảm với Tĩnh vương gia, nhưng nếu nữ nhi có thể trở thành Tĩnh vương phi, như vậy mẹ con các nàng sau này sẽ có được vinh hoa phú quý vô cùng a.

"Vậy được, cứ làm như thế đi, mẹ nhất định sẽ giúp con." Hai mẹ con

liếc nhau một cái, ăn ý càng sâu hơn.

Tại tiệm may mặc:

Tiểu Mặc đáng thương thay hết bộ này đến bộ khác, làm bé mệt chết.

Tiểu Bạch gục ở trên đầu vai bé, hai mắt gian xảo liếc hướng Vân Khê, đáy lòng tức giận. Nữ ma đầu lòng dạ hiểm độc, hành hạ Tiểu Mặc như vậy, ngươi nhất định sẽ gặp báo ứng a!

“Mẫu thân, cái này như thế nào?” Vân Tiểu Mặc ngước đôi mắt đầy trông mong nhìn mẫu thân mình, trên trán cùng mũi đều là mồ hôi hột, đây là bộ quần áo thứ tám rồi a, bé thật là mệt muốn chết rồi.

Màu lam vải sa-tanh, đai lưng sát người, đem thân thể nhỏ bé của Vân Tiểu Mặc nổi bật lên sự tuấn tú, tự tin. Còn nhỏ tuổi đã hiển lộ ra sự vẻ đẹp tiềm ẩn, thấy vậy Vân Khê hai mắt sáng lên, vô cùng tự hào. Cũng không nhìn xem nhi tử là do ai sinh chứ, người khác có thể sinh ra đứa con tốt như vậy sao?

Vân Khê rốt cục hài lòng gật đầu, tiến lên mấy bước đem nhi tử ôm vào trong ngực. Bẹp bẹp, hôn hai cái lên khuôn mặt đỏ bừng của nhi tử, cười híp mắt nói: “Không hổ là con ta, có được di truyền tốt đẹp từ mẫu thân, mặc cái gì cũng đẹp chết đi được a!”

Vân Tiểu Mặc nhíu mày,co rụt cổ lại, bất đắc dĩ nói: “Mẫu thân, Tiểu Mặc trưởng thành rồi, người không thể tùy tiện hôn Tiểu Mặc nữa. Úi!” Chưa nói xong, trên đầu đã bị gõ một cái.

“Tiểu tử thối! Ghét bỏ mẫu thân già rồi có phải hay không? Mau khai, coi trọng tiểu muội muội nhà ai rồi, có xinh đẹp như mẫu thân hay không hả?”

“Không có! Không có tiểu muội muội nào hết á!” Vân Tiểu Mặc lắc đầu, vẻ mặt vô tội nói.

Mọi người không khỏi đồng tình nhìn về phía Vân Tiểu Mặc, đây là cái dạng mẫu thân gì a, không thể tưởng tượng được a!

Quyển 1 - Chương 12: Ta chính là vương pháp

Ta chính là vương pháp Editor: Dung Nhi Từ tiệm may mặc đi ra ngoài, Vân Khê bỗng cảm giác được ánh mắt của người đi trên đường có chút không đúng….

“Nhìn xem, nàng chính là Vân gia Đại tiểu thư! Hài tử bên người nàng chính là đứa con riêng sao, tin đồn quả nhiên là thật a.”

“Vô liêm sỉ! Đã có hôn ước cùng Tĩnh vương gia lại còn lén cùng dã nam nhân tằng tịu với nhau, loại nữ nhân này phải cho ngâm vào lồng heo đi.”

“Nhìn dã chủng kia đi! Đã lớn như vậy rồi, không biết là hài tử của ai, nếu Tĩnh vương gia biết chuyện này rồi, khẳng định là tức điên lên được.”

“Vô sỉ a, bại hoại a, nàng quả thực chính là sỉ nhục của Nam Hi quốc chúng ta!”

“……..”

Vân Tiểu Mặc kéo kéo góc áo Vân Khê, nhướng mày lên hỏi: “Mẫu thân, bọn họ nói dã chủng là chỉ con sao? Rốt cuộc cái gì là dã chủng hả mẫu thân?”

Quanh thân sát khí không ngừng khuếch tán, Vân Khê lần này thực sự tức giận rồi, rốt cuộc là người nào có dụng tâm hiểm ác như thế, nàng mới tiến vào tiệm may mặc không tới nửa canh giờ, bên ngoài

đã có biến hóa long trời lở đất, nhất định là có người có dụng ý cố tình tung lời đồn, làm cho nàng chịu ngàn người chỉ trỏ, không có cách nào sống ở Nam Hi quốc nữa.

Người nào cùng nàng có thù hận lớn như vậy, không hy vọng nàng trở lại Vân gia đây? Đáp án đúng là đã rõ ràng a!

Dám nói con của nàng là dã chủng, thì phải trả giá thật nhiều!

Vân Khê nhếch khóe môi, ôn nhu nở nụ cười, nhìn nhi tử nói: “Tiểu Mặc, đi, đi thử thêm hai bộ quần áo nữa.”

Nàng vừa quay đầu lại nhìn về phía Đông Phương Vân Tường: “Đông Phương công tử, làm phiền ngươi đi với Tiểu Mặc.”

Đông Phương Vân Tường hiểu ý, đưa tay kéo tay của Vân Tiểu Mặc, một lần nữa trở về tiệm may mặc. Lúc bước vào cửa, hắn nhìn nàng thật sâu, trong ánh mắt có chút phức tạp.

Vân Tiểu Mặc cũng cảm thấy sự tình nghiêm trọng, bình thường khi mẫu thân cười đến càng ôn nhu thì hậu quả lại càng đáng sợ, nên lúc Đông Phương Vân Tường dẫn đi, cậu cũng không dám hỏi nhiều nữa, chỉ ngoan ngoãn đi theo Đông Phương Vân Tường vào trong quán.

Cánh cửa ở phía sau đóng lại, Vân Khê khẽ nhắm mắt, rồi một lần nữa mở ra, đáy mắt rực rỡ thủy quang, nàng cười càng thêm sáng lạn, làm cho người dân vây quanh có chút hoảng thần trong nháy mắt, khó trách Vân gia Đại tiểu thư có danh xưngđệ nhất mỹ nhân Nam Hi quốc, tin đồn này quả nhiên không phải giả a!

Đám người của Lý Lộc cùng Long Thiên Thần nhìn nét mặt tươi cười của nàng, mọi người dựng cả tóc gáy, không rét mà run, thật đáng

sợ! Đại tỷ, xin ngươi đừng có cười như vậy được không!

“Chư vị, các ngươi đoán không sai, ta chính là Vân gia Đại tiểu thư Vân Khê. Rất cảm tạ mọi người chú ý đến ta, không nghĩ tới vừa mới vào thành đã được mọi người nhiệt liệt hoan nghênh như vậy, thật là vinh hạnh a!”

“Thật là không biết xấu hổ! Cùng dã nam nhân tư thông, còn dám mang theo dã chủng trở lại, phải kéo nàng đi ngâm lồng heo a!”

“Đúng vậy! Làm ra chuyện đồi phong bại tục cỡ này, quả thực là mất hết mặt mũi của nữ nhân……”

“……..”

Lại là một lượt ngôn ngữ công kích diễn ra sôi sục.

Vân Khê thủy chung vẫn mỉm cười nhìn mọi người, người khác nghị luận về nàng, người khác mắng nàng tiện nhân, còn có người nói nhi tử nàng là dã chủng, nàng sẽ ghi nhớ kỹ trong lòng.

Người dân đang mắng đến cao hứng, bỗng nhiên cảm giác được không khí không đúng, mọi người từ từ dừng lại, chờ lúc kịp phản ứng, thì phát hiện ở hai đầu đường cái đã bị người ta vây quanh. Đám người vây quanh ở hai đầu đường cái từ từ tiến sát lại, khiến cho bọn hắn bị ép sát vào phía giữa, có mấy người định xông ra, cũng bị người ta đánh cho trở lại.

“Vân Khê ngươi muốn làm gì? Bản thân làm chuyện không có mặt mũi gặp người, chẳng lẽ còn sợ người ta nói sao?”

“Đúng vậy! Miệng ở trên người bọn ta, bọn ta muốn nói cái gì thì nói cái đó, chẳng lẽ ngươi muốn đem toàn bộ chúng ta giết sao? Thấm

Dương thành còn có vương pháp!”

“Cứu mạng a, nhanh đi gọi người của quan phủ đến! Vân Khê muốn giết người diệt khẩu a!”

Vân Khê đứng móc móc lỗ tai, âm thầm hướng Lý Lộc đưa ánh mắt, rất nhanh sau đó những người nói mạnh mẽ này bị sơn tặc kéo ra ngoài hành hung một trận, miệng còn rớt đầy răng.

Những người khác thấy cảnh tượng này, mọi người không khỏi lặng im không lên tiếng, không dám phát thanh âm gì nữa.

Quá máu tanh, quá bạo lực rồi!

Vốn là cả con đường đang ầm ầm, thoáng chốc trở nên vô cùng an tĩnh.

Những người ở bên trong tửu lâu ra bên ngoài xem náo nhiệt cũng rối rít ngừng nghị luận, sợ họa bay tới thân.

Long Thiên Thần ôm kiếm đứng ở một bên, ở trường hợp không có cao thủ nào, bình thường hắn sẽ không tham gia những cuộc chiến đấucấp thấp này. Nhưng ở sâu trong con ngươi đen đã nhúc nhích ngọn lửa hưng phấn, quả nhiên là cực kì thú vị, nữ nhân này quả thực là to gan lớn mật, ngay cả người đi đường trong Nam Hi thành thủ đô cũng dám chặn lại dạy dỗ, dưới gầm trời này sợ là tìm không ra người thứ hai!

Đáng tiếc, vẫn còn có những người không thức thời, mạnh mẽ ra mặt kêu ầm lên: “Vân Khê, ngươi dung túng thủ hạ trước mặt mọi người đánh người, rốt cuộc có còn vương pháp hay không hả?”

Hơi chuyển động đôi mắt đẹp, Vân Khê hướng về phía người vừa

nói chuyện nhìn sang, nàng từng bước đến gần, tư thái ưu nhã cao quý vô cùng, khóe miệng hàm ý cười nhẹ nhàng, chói lọi hơn cảloài hoa xuân rực rỡ nhất.

Nam tử vừa lên nhìn nàng từng bước đến gần, chỉ cảm thấy một cỗ bức nhân khí thế nghênh tới, cổ của hắn không biết bị thứ gì ngăn chặn,nên không thể tìm lại được thanh âm của bản thân.

Nàng đến gần một bước, hắn lui về sau một bước, cho đến khi sau lưng của hắn đụng phải bức tường kín, không còn đường thồi lui nữa.

“Ngươi nói vương pháp sao? Hôm nay ta liền dạy cho các ngươi biết, rốt cuộc cái gì mới là vương pháp!”

“Lý Lộc, người này miệng đầy ô ngôn, giữ lại miệng của hắn cũng không có chỗ dùng, giúp hắn một chút đi!”

Nam tử kia đáy lòng kinh hãi, vừa định kêu cứu mạng, thì miệng đã bị người ta hung hăng đánh một quyền, hai chiếc răng cửa gãy rụng, từ trong miệng hắn phun ra ngoài. Không đợi cho hắn thở gấp, lại đến thêm hai quyền nữa.

Trên đường cái chỉ có tiếng nam tử kêu rên cùng tiếng xương cốt gãy vỡ, thê thảm vô cùng làm người ta không nỡ nhìn!

“Các ngươi nhớ kĩ cho ta, từ thời khắc Vân Khê ta bước vào Thấm Dương thành, thì ta chính là vương pháp của Thấm Dương thành!”

Vân Khê bước chân di động một chút, đi về phương hướng mấy người khác trong đám người, những người kia vừa mới mắng nàng hung hăng nhất, nàng vẫn còn nhớ rõ ràng.

Thấy nàng hướng về phía bọn họ đi tới, mọi người bị làm cho sợ đến mức lui về phía sau, nữ nhân này quá bạo lực rồi, căn bản không đem vương pháp để vào mắt.

“Mới vừa rồi ta nhớ ngươi mắng con ta là dã chủng a? Ngươi thật giống như mắng rất thích ý a?”

“Không, không phải là ta!” nam nhân bị nàng chỉ sợ đến sắc mặt trắng bệch, đưa tay chỉ người bên cạnh vội vàng nói: “Là ta nghe hắn hồ ngôn loạn ngữ, mới tin là thật, lúc đầu ta cũng không biết chuyện này, là hắn đầu độc ta, ta mới phạm sai lầm nói những lời đó.”

“Ngươi nói nhảm! Ta, ta cũng là nghe người khác nói…….” người bị hắn chỉ đó cũng quýnh lên, tiện tay quơ quơ hướng một người bên cạnh chỉ vào nói: “Đúng, chính là hắn! Ta là nghe hắn nói!”

“Không phải là ta! Là hắn!”

“Là hắn!”

“Là nàng!”

“Là nàng!”

“……”

Trong khoảng thời gian ngắn, cả con đường mọi người vạch trần lẫn nhau,để mình phủi sạch quan hệ, giống như là hiệu ứng quân bài Đôminô, lời truyền bá liền nhìn một cái không sót gì.

Quyển 1 - Chương 13: Một bộ áo bào bạc khuynh thiên hạ

Một bộ áo bào bạc khuynh thiên hạ Editor: Dung Nhi

Đây chính là nhân tính a!

Tai vạ đến nơi chỉ biết nghĩ đến bản thân a!

Bi thảm nhất chính là người cuối cùng bị chỉ đến, nàng nhìn bên cạnh mình, không có một bóng người, tất cả mọi người đều tránh sang một bên rồi, không còn người nào cho nàng chỉ điểm.

“Không phải là ta, không phải là ta! Ta cũng là nghe người ta nói…..” Nàng kia bị làm sợ đến sắp quỳ xuống.

“Vậy ngươi nghe ai nói?” Vân Khê vẫn đang cười như cũ, cười đến vân đạm phong khinh, nhưng mà trong mắt những người này quả thật là dọa người.

“Là….là…..Đúng rồi, ta biết người đó, nàng là nha hoàn Vân gia, gọi là Tiểu Liễu, là thiếp thân nha hoàn bên cạnh Vân gia Nhị tiểu thư. Là nàng đem tin tức này tiết lộ cho ta, còn bảo ta nói cho những người khác. Đại tiểu thư, ngươi tha cho ta đi, ta sau này sẽ không dám lắm mồm nữa đâu!”

Vân Khê cười nhẹ, quay đầu về phía những người khác: “Vậy các ngươi thì sao đây?”

“Chúng ta cũng không dám! Sau này cũng không bao giờ…..nói loạn

chuyện thị phi nữa.”Người phía sau tiếp người phía trước làm bảo đảm, sợ muộn một bước, lại xui xẻo giống như người khác.

“Điều này thì không cần! Con người sinh ra cái miệng, trừ ăn cơm, chính là dùng để nói chuyện. Ta làm sao nhẫn tâm để cho các ngươi sợ đây? Ha hả a…..” Tiếng cười y chuông bạc giống như từng đạo bùa đòi mạng, khiến cho đáy lòng của mỗi người run lên, xin đừng cười, cô nãi nãi, xin ngươi đừng cười a!

Cũng là từ lúc này, dân chúng cả Thấm Dương thành mắc một di chứng, sau này hễ nhìn thấy Vân Khê cười, bọn họ sẽ theo bản năng run lên, bởi vì nhất định sẽ có người bị xui xẻo.

“Như thế đi, ta trước hết cũng để các ngươi giúp ta truyền bá tin tức. Nói Vân gia Nhị tiểu thư lòng dạ độc ác, âm hiểm ác độc, vì không muốn cho ta trở lại Vân gia, nửa đường liên tục phái ra thập lộ cao thủ đuổi giết ta, muốn đẩy ta vào chỗ chết. May mà ta mạng lớn, có những anh hùng Hắc Phong trại thề bảo hộ, cho nên mới có thể bình an tới Thấm Dương thành…..”

Thập lộ cao thủ? Lấy đâu ra thập lộ cao thủ?

Long Thiên Thần không khỏi trợn trắng mắt, nhiều lắm chỉ là một đám không đủ tư cách làm sát thủ thôi, hắn đánh có ba đấm, đá hai phát là có thể thu thập đối phương. Làm gì có thập lộ cao thủ như nàng nói chứ?

Bọn sơn tặc Hắc Phong trại nghe được nàng nói câu “những anh hùng Hắc Phong trại thề bảo hộ”, thì giống như gà chọi vậy, ngẩng đầu ưỡn ngực, chỉ còn thiếu nước ngửa mặt lên trời hét dài mấy tiếng. Đi theo Vân nương tử quả nhiên không có sai! Mặc dù là vì tránh thoát quý tộc Đông Lăng quốc trả thù, bọn họ mới không thể không rời đi Hắc Phong trại, nhưng mà bọn họ tuyệt không hối hận,

bởi vì, kể từ khi biết được Vân nương tử là người của Vân gia, bọn họ rốt cục cũng thấy được hi vọng trở về đại quân của Nam Hi quốc.

Thanh âm của Vân Khê vừa phát ra, lại trở nên mềm mại, nhu nhược: “Vốn nghĩ lần này đến Thấm Dương thành chẳng khác nào trở về nhà của mình, ai ngờ vừa mới vào thành không lâu, Nhị tiểu thư nàng lại sinh ra độc kế, ý đồ để cho ta nhận sự chỉ trỏ của ngàn người, nhục nhã tự vẫn mà chết, đúng là con người ác độc, tâm tư giết người a!”

Mọi người ở chỗ này đều trừng mắt nhìn nàng, có chút không dám tin vào tai mắt của bản thân. Nhìn nữ nhântrước mắt mang vẻ mặt ủy khuất, vừa khóc vừa kể, chính là Vân Khê mà vừa rồi luôn mồm tuyên bố “Ta chính là vương pháp” sao?

Vô sỉ a!

Long Thiên Thần lại một lần nữa bị sự vô sỉ của nàng đánh bại.

Mọi người còn không có từ trong nghi ngờ hồi phục lại tinh thần, thì ngay sau đó thần sắc của nàng biến đổi, vểnh cao lông mày, nói năng khí phách: “Các ngươi nghe kĩ cho ta, ta cho các ngươi thời gian nửa canh giờ, ta muốn làm cho dân chúng của cả Thấm Dương thành đều biết tin tức này. Nhưng nếu các ngươi làm việc không tốt, ta nhất định sẽ từ bắt hết các ngươi, không nên hoài nghi năng lực nhận thức của ta, ta có bản lĩnh gặp qua một lần sẽ không quên được.”

Người của cả con đường nhất tề gật đầu như băm tỏi, tốt quá, chẳng qua là tản lời đồn đãi đi mà thôi. Những việc khác bọn họ không biết làm, nhưng nói ngắn thành dài nói dài thành ngắn lại là am hiểu nhất, hơn nữa làm thế trên người cũng không mất đi mấy lượng thịt, cho nên rất là vui vẻ mà nhận việc.

Mọi người cẩn thận nghĩ kỷ, hai tỷ muội nhà này hãm hại lẫn nhau, ngáng chân đối phương, chẳng lẽ lời đồn mà các nàng tản ra là thật? Hai vị tiểu thư Vân gia cũng không phải là người tốt lành gì, sau này vô luận gặp người nào, tốt nhất là đi đường vòng, bo bo giữ mình mới là việc tốt nhất a! Phủ tướng quân lần này có lời gièm pha không ngừng truyền ra ngoài, xem ra sẽ không được an bình nữa rồi.

Đợi Vân Khê lệnh tha hạ xong, mọi người của cả con đường nhất thời giải tán ngay lập tức, có thể trốn nhanh bao nhiêu thì chạy nhanh bấy nhiêu. Mấy người bị đánh rớt răng cửa, nào còn dám mang thù, chỉ phải cùng mọi người kéo thân thể đau đớn trở về nhà, có cái gì ủy khuất cũng chỉ dám nuốt vào trong bụng, nào ai dám trêu vào nữ ma đầu này chứ?

Bên cạnh cửa sổ của một tửu lâu, một thân ảnh màu lam lướt qua, rất nhanh biến mất ở cuối con đường, hướng vềTĩnh vương phủ ở thành đông mà chạy đi.

Vân Khê chú ý tới thân ảnh màu lam kia, thân thủ người này nhẹ nhàng mà mạnh mẽ, khinh công lại càng đẹp đẽ vô cùng.

Hắn rốt cuộc là người nào? bên trong Thấm Dương thành quả nhiên tàng long ngọa hổ, không thiếu nhân tài dị sĩ a!

Hôm nay nàng nháo một hồi như thế, chắc chắn sẽ đem mình bại lộ trước mặt mọi người, còn không biết có bao nhiêu phiền toái kéo đến, cuộc sống ngày sau sợ là sẽ không dễ dàng nữa.

Nhưng mà nàng cũng không hối hận! Vân Khê nàng chưa bao giờ là người sợ chuyện gì, người nào chạm đến điểm mấu chốt của nàng, cho dù là giết hết người trong thiên hạ nàng cũng không tiếc!

Mà nhi tử của nàng, Tiểu Mặc, chính là điểm mấu chốt cuối cùng của nàng!

Tĩnh vương phủ, Tĩnh vương gia Nam Cung Dực đang ở trong thư phòng xử lí công vụ, hắn mặc một bộ cẩm bàomàu bạc, đầu đội ngọc quan màu tím, trước ngực thiêu ngũ trảo kim long, đẹp không tả hết.

Ngũ quan tuấn mỹ như điêu khắc, góc cạnh rõ ràng. Dưới đôi mày kiếm sắc bén là cánh mũi cao ngất, như một loại núi cao chót vót, môi mỏng khẽ nhếch, làm cho gương mặt càng thêm hoàn mỹ.

Đôi mắt phượng đen như mực, ánh mắt sáng như sao, mặt mày khẽ lưu động, là kiểu lạnh lùng cao quý, nhưng trong vẻ lạnh lùng cao quý ấy lại không mất đi nét ưu nhã.

Đây chính là người nổi tiếng thiên hạ đứng thứ ba trong thập đại mỹ nam, đệ nhất mỹ nam tửNam Hi quốc, Tĩnh vương gia Nam Cung Dực, người ta còn gọi là một bộ áo bào bạc khuynh thiên hạ.

Nam Cung Dực chưa kịp xử lý một phần tấu chương khó khăn, thì đôi chân mày đẹp khẽ chau lên, lúc này, ngoài thư phòng nổi lên một trận gió, sau một khắc, thì một bộ áo lam hiện ra trước mắt của hắn.

“Sư huynh, huynh đoán xem vừa rồi trên đường cái đệ nhìn thấy trò hay gì?” Bạch Sở Mục mặc một bộ áo xanh bao lấy thân thể cao lớn, vạt áo cùng ống tay áo có thêu mấy đóa tường vân, làm cho gương mặt phóng khoáng không kiềm chế được của hắn toát ra mấy phần nho nhã. Hắn là sư đệ của Nam Cung Dực, thân thế thần bí, ngoại nhân đều không biết được hắn đến từ nơi nào, chỉ biết người này xếp thứ chín trong thiên hạ thập đại mỹ nam, cũng coi như là có chút danh tiếng.

Nam Cung Dực chẳng qua là nhướng nhướng mày, không biểu hiện

ra chút hứng thú nào, tính tình sư đệ hắn hiểu rất rõ, cả ngày không có việc gì, chỉ thích tham gia náo nhiệt.

Không đợi Nam Cung Dực hỏi, Bạch Sở Mục đã sớm không nhịn được, nói năng sinh động kể lại chuyện vừa rồi nhìn thấy trên đường lớn, đến cuối cùng còn hết sức kích động bà tám nói: “Sư huynh, Vân Khê kia là Vân gia Đại tiểu từ nhỏ có hôn ước với huynh sao? Nàng hồng hạnh xuất tường (ngoại tình), huynhhẳn là rất tức giận đi? Có muốn sư đệ ta giúp huynh, lập tức tới cửa dạy dỗ nàng một chút không?”

Hắn nghịch một chút ống tay áo, hơn nữa còn rất chăm chú, thật giống như chỉ cần Nam Cung Dực hơi gật đầu, hắn liền lập tức đến cửa nhà người ta đi. Hắn đang lo tìm không được cớ đi gặp nữ nhân thú vị đó, hiện tại có sư huynh làm cớ, hắn có thể danh chính ngôn thuận tìm tới cửa a. Hắc hắc, lần đầu tiên hắn nhìn thấy nữ nhân kiêu ngạo ương ngạnh như vậy, chẳng những nói mình là vương pháp, còn ra lệnh cho thủ hạ chặn dân chúng ở đường, đùa bỡn phát uy! Thật là quá tuyệt vời rồi!

Nhưng nếu nàng là cái loại thiên kim đại tiểu thưmượn thế lực trong nhà tác oai tác quái, hắn cũng không tò mò và thưởng thức như thế, nhưng vấn đề là nàng vì nhằm vào những lời đồn có tính công kích kia mà phản kích. Từ đầu tới cuối, luôn trưng ra một vẻ mặt cười tươi, hiền hòa vô cùng nhưng lại ra lệnh cho thủ hạ làm chuyện vô cùng bạo lực máu tanh. Đây mới thực sự là chỗ hấp dẫn hắn, hắn dám khẳng định nữ nhân này nhất định không đơn giản, nếu không phải là có chỗ dựa thì nàng lấy đâu ra can đảm như vậy?

Nam Cung Dực lâm vào trầm tư, đối với nữ nhân cùng hắn có hôn ước từ nhỏ, hắn cũng sắp không còn ấn tượng gì nữa rồi, chỉ nhớ lúc trước luôn có một nữ hài thường xuyên đi theo sau mônghắn, nhưng chỉ dám từ xa nhìn lại, cũng không dám tiến lên nói chuyện

với hắn một câu. Đối với cái dạng nữ nhânnhát gan hèn yếu lại háo sắc, hắn chưa bao giờ để trong mắt, huống chi đi theo sau hắn có nhiều nữ nhân như vậy, hắn làm sao mà nhớ hết cho được?

“Đệ xác định nàng thật là Vân gia Đại tiểu thư Vân Khê?” Bị biến hóa nhiều như vậy cũng đáng ngạc nhiên đi, cả Thấm Dương thành cũng tìm không ra một nữ nhân có đảm lược cùng khí phách đó, Nam Cung Dực có chút đau đầu nên xoa xoa mi tâm.

Nữ nhân này rời đi Nam Hi quốc mấy năm, hôn sự giữa hắn và nàng cũng theo đó biến mất không người nào nói tới, nhưng nếu nàng thật sự trở lại, như vậy có phải hôn sự đó lại bị đề cập tới hay không?

Hừ, một nữ nhân chưa kết hôn mà có con, ở bên ngoài sinh ra hài tử, bây giờ còn có mặt mũi quay lại cùng hắn nói hôn sự? Quả thực đây là vũ nhục lớn nhất đối với hắn!

“Sư huynh, đây đúng là sự thật! nghe nói kẻ tung lời đồn chửi bới Vân Khê chính là Vân gia Nhị tiểu thư, hai tỷ muội này hại nhau, để cho toàn bộ dân chúng trong kinh thành truyền bá tin tức, thật là một việc lạ của Thấm Dương thành! Thú vị, thật thú vị!” Bạch Sở Mục cười đến híp cả mắt, ánh mắt liếc thấy chữsư huynh đang viết, không khỏi hiếu kì nhìn sát lại.

“Từ thư?!” Bạch Sở Mục đáy mắt hưng phấn càng thêm lớn, “Ha ha, thật tốt quá! Lại có trò hay để nhìn rồi!”

Quyển 1 - Chương 14: Triều đình phong vân

Triều đình phong vân Editor: Dung Nhi Trên triều đình của Nam Hi quốc, các đại thần đang nghị luận việc chọn lựa một nhóm người trẻ tuổi tham gia cuộc thi Tân Tú tranh bá được tổ chức bốn năm một lần của ngũ quốc, các vị đại thần mỗi người phát biểu ý kiến của mình.

“Hoàng thượng, cuộc thi Tân Tú tranh bá lần này được Nam Hi quốc chúng ta đứng ra cử hành, do thập đại gia tộc phái các cao thủ đến làm trọng tài, có thể nói là cho Nam Hi quốc chúng ta mặt mũi. Cuộc thi tranh tài lần này quy định, mỗi quốc gia phái ra năm tuyển thủ dự thi, mỗi vị tuyển thủ đều phải dưới hai mươi lăm tuổi. Để Nam Hi quốc chúng ta đoạt được hạng nhất trong cuộc thi Tân Tú tranh bá lần này, vi thần đề nghị, trước tiên ở trong nước chọn lựa một lần, đạt được vị trí thứ năm trở lên sẽ có thể đại diện Nam Hi quốc ta tham gia cuộc thi Tân Tú tranh bá, không biết bệ hạ nghĩ như thế nào?” Nói lời đề nghị này chính là Đại tướng quân Vân Dật.

Nam Hi quốc hoàng đế Nam Cung Thắng hài lòng gật đầu: “Lời này nói rất đúng! Thế chuyện này cứ giao cho phụ tử Vân ái khanh tới phụ trách.”

“Chúng thần tuân chỉ.” phụ tử Vân Mông, Vân Dật nhất tề tiến lên lĩnh mệnh.

Ở triều đình Nam Hi quốc, hai phụ tử Vân gia quyền cao chức trọng, là trọng thần của Nam Cung Thắng. Vào thời khắc mấu chốt, Nam Cung Thắng đều nguyện ý đem trách nhiệm nặng nề giao cho Vân gia tới đảm đương.

La thần Tướng liếc mắt nhìn phụ tử Vân gia, đáy mắt xẹt qua vẻ không cam lòng, hắn tiến lên một bước nói: “Hoàng thượng, cuộc thi Tân Tú tranh bá lần trước, Tĩnh vương gia biểu hiện không tầm thường, mà nay Tĩnh vương gia đã bước chân vào Tử Huyền chi cảnh, tin tưởng nhất định sẽ ở tại cuộc thi lần này mà toả ánh hào quang!”

Phía sau Liễu Thượng Thư cũng liền bước lên trước phụ họa nói: “Đúng vậy! Tài hoa cùng với năng lực của Tĩnh vương gia đều là số một ở Nam Hi quốc chúng ta, chỉ cần có Tĩnh vương gia ở đây, chúng ta muốn chiến thắng tuyển thủ của bốn nước khác nhất định sẽ dễ như trở bàn tay, không cần tốn nhiều sức!”

Nam Cung Thắng thấy hai vị thần tử tán dương hoàng nhi của mình như thế, không khỏi mừng rỡ: “Ha ha ha, Dực nhi thiên tư thông minh, làm việc chững chạc, tin tưởng hắn sẽ không làm cho trẫm thất vọng.”

Thái tử Nam Cung Tỉ ánh mắt vụt sáng, đáy lòng nổi lên ghen tỵ, xét về võ công xác định hắn không bằng Hoàng đệ, nhưng bàn về mưu lược cùng thế lực, hắn tuyệt đối không kém Nam Cung Dực!

“Phụ hoàng, thủ hạ của nhi thần cũng có một gã là cao thủ trẻ tuổi tài tuấn, tuổi của hắn so với Hoàng đệ lớn hơn hai tuổi, huyền giai cũng đạt tới Tử Huyền chi cảnh, ta tin tưởng nhất định có thể hiệp trợ Hoàng đệ để Nam Hi quốc lấy hạng nhất.”

“Tốt, tốt! Trẫm nhớ được cháu nội của Vân ái khanh là Vân Thanh, bốn năm trước cũng tham gia cuộc thi tranh bá, biểu hiện không tầm thường, không biết bây giờ tu vi như thế nào?”

Nam Cung Thắng ánh mắt quét tới, Vân Mông tiến lên bẩm lại nói:

“Hồi hoàng thượng, Thanh nhi tu vi không sánh được với Tĩnh vương gia, đến nay mới là Lam huyền chi cảnh, chậm chạp không thể đột phá Tử Huyền chi cảnh, thật là xấu hổ a!”

Nam Cung Thắng sắc mặt vui mừng: “Lệnh tôn chính là nhi tử của Vân Đằng Đại tướng quân, hổ phụ vô khuyển tử, hắn mới hai mươi hai tuổi, đã là cao thủ Lam Huyền chi cảnh, cũng đã rất tài giỏi rồi. Vân ái khanh không cần quá mức lo lắng, lệnh tôn tham gia cuộc thi lần này cũng có đủ thực lực. Từ trước Nam Hi quốc chúng ta tham gia cuộc thi Tân Tú tranh bá không đến nỗi xếp cuối nhưng cũng không lần nào đạt được đệ nhất, lần này có Dực nhi, cùng cao thủ thái tử đề cử, còn có cháu nội Vân Thanh của Vân ái khanh, cũng đã chiếm đủ ba nhân số. Các ngươi chỉ cần chọn lựa ra hai gã cao thủ nữa, là có thể tạo thành tổ hợp năm cao thủ có thực lực mạnh, lần này cuộc thi Tân Tú tranh bá, Nam Hi quốc ta nhất định phải đạt được đệ nhất, làm hãnh diện cho Nam Hi quốc.”

“Hoàng thượng thánh minh!” Quần thần cùng nhau kêu lên.

Lúc này, một gã thái giám từ bên ngoài điện chạy đi vào.

“Hoàng thượng, lão nô có chuyện trọng yếu bẩm báo.”

Nam Cung Thắng nhíu mày, thầm nghĩ nô tài này khi nào thì trở nên không có quy củ như vậy?

“Chuyện gì, nói đi.”

Thái giám liếc mắt phụ tử Vân gia một cái, lúc này mới từ từ nói: “Hồi bẩm hoàng thượng, hiện tại cả Thấm Dương thành đều đang truyền hai chuyện, sắp lật trời rồi. Một chuyện nói là Đại tiểu thư Vân gia Vân Khê đã trở lại Thấm Dương thành, cùng nàng trở về còn có một đứa con trai năm tuổi. Nghe nói sáu năm trước Vân Khê đột nhiên rời

đi Vân gia, cũng là bởi vì nàng mang thai, bí mật trốn đi….”

“Cái gì?” Nam Cung Thắng tức giận, trợn mắt nhìn về phía phụ tử Vân gia “Vân ái khanh, đây là chuyện gì xảy ra? Nếu Trẫm không có nhớ lầm, người cùng Dực nhi có hôn ước từ nhỏ chính là đại nữ nhi Vân Khê của nhà ngươi? Nàng tại sao chưa kết hôn mà đã có con, bây giờ còn mang về một đứa con năm tuổi đây? Ngươi lập tức cho trẫm một lời giải thích đi!”

Phụ tử Vân gia đã sớm chết lặng.

“Vân Dật! Ngươi nuôi nữ nhi thật tốt a!” Nam Cung Thắng đề cao âm điệu, giận giữ mắng mỏ.

Vân Dật trước tiên lấy lại tinh thần, quỳ rạp xuống đất: “Hoàng thượng xin bớt giận! vi thần biết tội, vi thần che giấu việc này đúng là đáng chết vạn lần! chẳng qua Khê nhi nàng vô tội, năm đó con bé ly kỳ mất tích, khi vi thần tìm thấy nó, lúc đó nó đang hôn mê bất tỉnh, trên người thì trần như nhộng……Bởi vì sự kiện này, nên Khê nhi tính tình đại biến, vi thần lo lắng con bé nghĩ không thông, cho nên mới mang nó đến Từ Vân tự ở Đông Lăng quốc tĩnh dưỡng….”

Vân Mông tiếp lời nói: “Hoàng thượng, Khê nhi cũng là người bị hại, con bé một thân một mình ở Từ Vân tự sinh sống sáu năm. Lần này lão thần đại thọ bảy mươi, vì tưởng niệm cháu gái, cho nên mới đem con bé trở về nhà, để một nhà đoàn viên. Hoàng thượng nếu muốn trách tội, thì trách tội lão thần như thế nàocũng được, là do lão thần vô năng, không có cách nào bảo vệ tốt cháu gái mình, làm cho con bé chịu khổ bị kẻ xấu cường bạo.”

“Thì ra là như vậy!” Nam Cung Thắng tức giận nói nhưng trong lòng cũng đã có quyết định, nếu thân thể nàng đã không trong sạch, như vậy cũng không xứng với hoàng nhi của mình nữa. Ban đầu để cho

hai nhà kết thân, cũng vì suy nghĩ đến Vân gia quyền cao chức trọng, cần hôn nhân để duy trì quan hệ. Nhưng nếu không có Đại tiểu thư Vân gia thì vẫn còn có một Nhị tiểu thư.

Nghĩ như thế Nam Cung Thắng tâm tình cũng mở rộng rất nhiều: “Không phải nói còn một chuyện nữa sao?”

Thái giám ánh mắt ý vị thâm trường một lần nữa liếc mắt về phía phụ tử Vân gia: “một chuyện khác cũng là có liên quan đến Vân gia”

“Đại tiểu thư Vân gia vì điều tra người tung ra lời đồn ở phía sau, nàng phái thủ hạ phong tỏa cả con đường lớn, uy bức lợi dụ người đi đường, rốt cuộc tra ra người đem tin tức Đại tiểu thư Vân gia chưa kết hôn đã sinh con truyền ra ngoài chính là Nhị tiểu thư Vân gia. Nàng còn cho người tung tin nói, lần này nàng trở về Vân gia dọc đường gặp phải cao thủ đuổi giết, mà….người chủ mưu sau lưng cũng là Nhị tiểu thư Vân gia!”

“Cái gì?”Nam Cung Thắng trên long ỷ cùng với hai phụ tử Vân gia cơ hồ là cùng trăm miệng một lời.

“Dao nhi sao lại làm ra chuyện ác độc như thế?” Vân Dật đối với việc làm của nhị nữ nhi rất là oán giận.

“Khê nhi bị người ta đuổi giết? Thế con bé có bị sao không?” Vân Mông lão gia tử thì lại quan tâm đến an nguy của cháu gái.

Về phần Nam Cung Thắng, hắn lại nghĩ khác: “Vân Khê dám phong tỏa cả con đường lớn?”

Ba người tâm tư khác nhau, bên dưới các đại thần cũng là sắc mặt khác nhau, tin tức như thế, thật là không thể tưởng tượng được đi.

“Hoàng thượng, Vân Khê thật là to gan, ở trong hoàng thành một mình phong tỏa đường lớn, độc hại dân chúng, hành động lớn gan như thế, không thể tha thứ a!” La thần Tướng khó bắt được cơ hội làm khó dễ Vân gia, sao dễ dàng chịu bỏ qua cho được?

Liễu Thượng Thư lập tức phụ họa nói: “Đúng vậy a, hoàng thượng, Vân gia bao che nữ nhi, ý đồ lừa gạt hoàng thượng, để cho nữ nhi gả vào hoàng gia, mang tâm hiểm ác, xin hoàng thượng đem người của Vân gia trị tội.”

Những người thuộc phái La Thần Tướng cũng rối rít công kích hai cha con Vân gia, cả đại điện trong thời gian ngắn trở nên vô cùng náo nhiệt.

Nam Cung Thắng nhìn quần thần bên dưới phản ứng, khẽ nhíu mày, làm cho người ta đoán không ra được tâm tư của hắn.

Hai cha con Vân gia hết sức tức giận, đám người bỏ đá xuống giếng này, quả thực không phải là người tốt. Nhưng mà trong lòng Vân gia lão gia tử lại quan tâm an toàn cháu gái nhà mình, cùng với tằng tôn (chắt trai)chưa từng gặp mặt, hắn khẩn cấp nghĩ quay về nhìn mặt bọn họ.

Mọi người ngươi một câu, ta một câu không ngừng không nghỉ. Rốt cuộc, Lục vương gia vẫn ngồi ở bên trái đại điện giả vờ ngủ hiếm thấychịu mở mắt ra, hắn ho nhẹ một tiếng, cả đại điện nhất thời yên tĩnh lại, mọi người đồng loạt nhìn về phía hắn.

“Hỏi tội gì a? Thấm Dương thành lâu rồi không có chuyện náo nhiệt như vậy để nhìn, tiểu nha đầu Vân gia này thú vị! Các ngươi đừng có gây chuyện nữa, hãy nghĩ xem làm sao ở cuộc thi Tân Tú tranh bá này giành được giải nhất đi”

Thanh âm lười biếng của Lục vương gia, cũng đang vô hình phát ra lực uy hiếp. Hắn là hoàng đệ duy nhất ở Nam Hi quốc được hoàng đế ban thưởng ghế ngồi vào triều, thân phận hiển hách vô cùng, ngày thường lâm triều, hắn không nói một lời, cũng không cùng một đại thần nào tương giao, có thể nói chỉ lo thân mình, hôm nay không biết tại sao đột nhiên mở miệng, hơn nữa còn là vì Vân gia nói chuyện, điều này làm cho phe đảng của La thần Tướng rất là không hiểu.

Vân Mông cảm kích nhìn hướng Lục vương gia lạy một cái, nhưng sau đó nói: “Hoàng thượng, xin cho lão thần xác minh sự thật trước, nhất định sẽ cho hoàng thượng một câu trả lời thoả đáng.”

Nam Cung Thắng vuốt vuốt trán, có chút nhức đầu, phất tay nói: “Đi đi”

Quyển 1 - Chương 15: Ta có thể hôn ngươi một cái không?

Ta có thể hôn ngươi một cái không? Editor: Dung Nhi Bên trong một khách điếm tại Thấm Dương thành.

Vân Tiểu Mặc gục ở đầu giường, phồng má, cau mày.

Vẻ lo lắng bao phủ lên người bé, làm cho người ta nhìn thấy mà sinh lòng yêu thương. Kể từ khi chuyện phát sinh vào buổi chiều, cậu vẫn rầu rĩ không vui, đã mất đi vẻ ngây thơ chất phácngày thường.

“Tiểu Mặc, đang suy nghĩ cái gì thế?” Đông Phương Vân Tường ngồi bên bé, ân cần hỏi.

“Tường thúc thúc, cháu không phải là dã chủng có đúng hay không? Tại sao tất cả mọi người đều nói cháu là dã chủng?”

Trong lòng Đông Phương Vân Tường đau nhói, xoa xoa đầu vai của bé, rồi nói: “Tiểu Mặc, nhân sinh trên đời, quan trọng nhất chính là không thẹn với lương tâm. Chỉ cần cháu không thẹn với lương tâm, người khác nói gì, cháu không cần quan tâm.”

“Mẹ cháu một mình, sinh ra và nuôi nấng cháu là chuyện không dễ dàng gì. Cháu là nam tử hán rồi, hẳn phải biết đảm đương, bắt đầu từ bây giờ phải cố gắng đọc sách, tập võ, sau khi lớn lên trở thành nam nhi đội trời đạp đất, tới bảo hộ mẫu thân, biết không?”

Vân Tiểu Mặc có chút hiểu được, chớp con mắt thật to, gật đầu nói: “Vâng, cháu biết rồi.”

Vân Khê mới đi đến cửa phòng, vừa vặn nghe được những lời này, trong lòng đau xót, đáy mắt không khỏi có chút ẩm ướt. Nàng tự nhận mình là người lạnh lùng, rất ít khi động lòng, song cùng nhi tử sớm chiều ở chung đã năm năm, phần chân tình giữa hai mẹ con đã làm cho nàng say mê trong đó. Đứa nhỏ này tới quá đột ngột, làm nàng ứng phó không kịp, lúc đầu nàng còn không có cách tiếp nhận sự thật này, nhưng sau đó nàng thật sự đã dung nhập vào nhân vật mẫu thân này rồi.

“Vân nương tử, làm sao ngươi lại đứng ở chỗ này?” Vinh bá đột nhiên xuất hiện ở phía sau, Vân Khê quay đầu đi, không dấu vết lau đi nước mắt ở khóe mắt.

Nàng đẩy cửa bước vào, đi về phía giường: “Tiểu Mặc, không nên quấy rầy Đông Phương công tử, mau cùng mẹ trở về phòng đi.”

“Vâng, Tường thúc thúc, cháu đi đây.” Vân Tiểu Mặc ngoan ngoãn bò xuống giường.

Đông Phương Vân Tường mỉm cười nhẹ nhàng, ánh mắt chạm đến Vân Khê, nhìn thấy mắt nàng nổi lên sương mù, nhất thời đã hiểu ra, đáy lòng không khỏi run lên.

Vân Khê nắm tay Tiểu Mặc, đi được mấy bước, bỗng nhiên dừng bước quay đầu lại. Nàng cất bước đi tới trước mặt Đông Phương Vân Tường rồi dừng lại.

“Đem tay vươn ra.”

Đông Phương Vân Tường không hiểu nhưng vẫn biết điều đưa tay trái ra. Hắn yên lặng nhìn Vân Khê, trên người nàng có một loại lực lượng thần kỳ, làm cho hắn không thể cự tuyệt yêu cầu gì của nàng.

Bàn tay trắng nõn dò lên mạch đập của hắn, nếu không phải nghe được lời khuyên của hắn với Tiểu Mặc, nàng thật đúng là không đem bệnh tình của hắn để ở trong lòng. Trên đời này nhiều người như vậy, sinh tử mỗi người lại không thể biết trước được, cho dù nàng có bản lĩnh chế ra linh đan diệu dược, cũng không thể quan tâm được nhiều như vậy.

Tay nàng mềm mại nhẵn nhụi, đầu ngón tay còn mang theo chút lạnh lẽo, Đông Phương Vân Tường thoáng cái đã bị xúc cảm lạnh lẽo này trêu chọc huyền tâm, trái tim không tự chủ được mà đập cuồng loạn!

Mặt nàng khẽ nghiêng xinh đẹp như mộng ảo, để cho mắt hắn nổi lên một tầng sương mù, hắn tự nhận không phải là người háo sắc, nhưng mà hôm nay, hắn lại vô lực phát hiện, mình hoàn toàn không có cách nào ngăn cản việc bị nàng hấp dẫn. Chỉ cần nhìn nàng như vậy, tim của hắn đã như nổi lên từng tầng song dữ, không có cách nào kiềm chế được.

Xét đi ra, nàng còn là mẫu thân của một đứa trẻ, hắn không hiểu được, vì sao khi hướng về nàng, tim hắn có một chút luân hãm, không tưởng tượng được…..

Vân Khê nhúc nhích chân mày, dùng cặp mắt quái dị liếc về phía hắn, đây là mạch đập của người bình thường sao?

Khi chạm đến ánh mắt của nàng, khuôn mặt hơi trắng bệch của Đông Phương Vân Tường bỗng chốc trở nên hồng nhuận vô cùng, mạch đập cũng trở nên mạnh mẽ, cuồng dã.

“Ngươi như vậy, làm cho ta không có cách nào chuẩn đoán chính xác được.” Vân Khê thuận miệng chế nhạo hắn một câu, nam nhân này cho nàng ấn tượng rất trầm ổn, cơ trí, rất có tiềm lực, nàng tin

tưởng nếu thân thể của hắn không phải suy yếu như vậy, hắn nhất định là nhân vật phong vân, hô phong hoán vũ. Đáng tiếc, trời cao đố kị anh tài a!

“……” Nghe thấy nàng nói huỵt tẹt ra, Đông Phương Vân Tường mới ý thức được mình thất thố, thì càng trở nên quẫn bách.

“Ta có thể hôn ngươi một cái không?” Trong đầu nàng tự nhiên nhảy ra một cái ý niệm, nếu nhi tử thích hắn, hắn cũng có cảm giác đối với nàng, nếu như mình cũng có cảm giác đối với hắn, có lẽ cứ như vậy mà lập nên một gia đình cũng không tệ.

“……..”Nàng có ý gì? Hắn hoàn toàn không theo kịp, Đông Phương Vân Tường lúc này mang vẻ mặt mờ mịt.

“Không nói lời nào, coi như là ngươi chấp nhận.”

“……” Hắn hoàn toàn chưa kịp phản ứng, thì môi của nàng đã cứ như vậy đáp lên.

Đông Phương Vân Tường cả người rung động, cảm giác như có một ngọn lửa trực tiếp từ cánh môi nàng đi vào trong cơ thể hắn, làm cho hắn cả người thiêu đốt.

Hắn đột nhiên ngẩng đầu, chống lại khuôn mặt gần sát của nàng, ánh mắt từ từ mở lớn hơn, đáy mắt mang vẻ mê ly càng đậm. Bụng dưới một trận nhiệt lưu xa lạ tuôn ra, chẳng qua chính là một lần va chạm thôi lại làm cho hắn có khát vọng mãnh liệt như vậy, hắn không khỏi vì mình có ý nghĩ xấu xa như thế mà cảm thấy xấu hổ!

Ở bên kia, Vinh bá đã sớm thất thần, đợi phục hồi tinh thần lại, hắn mới kịp phản ứng, hình như, hình như công tử nhà hắn, bị khinh bạc a….

“Trẻ con không nên nhìn!” Hắn nhanh chóng đưa tay che tầm mắt tò mò của Vân Tiểu Mặc.

Trên môi nhiệt độ mềm mại bỗng nhiên rút lui, trong lòng Đông Phương Vân Tường một trận buồn bã mất mát, chỉ có tiếng tim đập như sấm vẫn còn tiếp tục.

Vân Khê vươn ra đầu lưỡi mềm mại liếm liếm cánh môi của mình, rồi nghiêng đầu, lộ ra vẻ buồn bã. Dường như, thật giống như……không có cái loại cảm giác sét đánh kia a!

Động tác nho nhỏ này rơi vào trong mắt Đông Phương Vân Tường, nguồn nhiệt phía bụng dưới càng thêm nồng đậm. Thật đáng chết, chẳng lẽ hắn thật là bị bệnh quá lâu, cho nên cơ thể cũng trở nên nhạy cảm rồi?

Vân Tiểu Mặc bất mãn đẩy bàn tay của Vinh bá đang che mắt bé, nháy mắt mấy cái, tò mò hỏi: “Mẫu thân, người tại sao lại muốn hôn Tường thúc thúc?”

Vân Khê vẻ mặt bình tĩnh, trả lời một cách đương nhiên: “Ta giúp hắn xem một chút, bệnh của hắn rốt cuộc nặng thế nào.”

Vô sỉ a! Nàng rõ ràng là nhân cơ hội đùa giỡn khinh bạc công tử, làm sao lại nói thành chẩn bệnh chứ?

Vinh bá một trận hối hận, là do hắn hộ chủ bất lực, làm cho người ta chiếm tiện nghi của công tử, hắn tội đáng chết vạn lần a!

“Vậy có nghiêm trọng không?” Vân Tiểu Mặc khờ dại hỏi.

Vân Khê gật gật đầu, nghiêm túc trả lời: “Rất nghiêm trọng! Tốt nhất

là đi tắm nước lạnh.” Nói đến câu cuối, tầm mắt của nàng hướng về phía dưới liếc nhìn, ánh mắt ý vị thâm trường, còn mang theo vài phần mùi vị ranh mãnh.

Đông Phương Vân Tường theo tầm mắt của nàng nhìn sang, nhất thời khuôn mặt tuấn tú đỏ ửng, cũng không dám nhìn lại nàng, thật đáng chết! Hắn thế nhưng ở trước mặt nàng, thân thể nổi lên phản ứng, còn bị nàng một câu nói toạc ra, hắn sống hai mươi hai năm, còn chưa bao giờ quẫn bách như vậy.

Cho đến khi Vân Khê dẫn Tiểu Mặc rời đi, hắn vẫn còn trong cơn ảo não. Đưa tay xoa lên môi của mình, nơi này còn lưu lại nhàn nhạt dấu hôn, trái tim bình tĩnh như nước của hắn, lần đầu tiên dấy lên cơn sóng ngập trời, chẳng lẽ nhiều năm như vậy, hắn một mực chờ đợi người kia, chính là nàng sao? Bằng không…vì sao chỉ là một lần va chạm, lại làm cho hắn có cảm giác sét đánh đến vậy?

“Công tử? khụ khụ, khụ khụ!” Vinh bá cố gắng làm công tử tỉnh lại, nhưng không hề có tác dụng.

Không còn cách nào khác, hắn chỉ có thể để sát vào bên tai công tử nặng nề quát lên: “Nhị hoàng tử điện hạ?” Lúc này mới đem công tử đang thất thần kéo cho tỉnh lại.

Xong rồi, xem ra công tử thật sự luân hãm rồi…..

Quyển 1 - Chương 16: Tiểu Mặc phát lì xì

Tiểu Mặc phát lì xì Editor: Hân Nghiên Từ phòng Đông Phương Vân Tường đi ra, nàng liền thấy Long Thiên Thần đang đứng chờ, thân ảnh cao to đắm chìm trong ánh nắng chiều, như tùng xanh cao ngất đứng sừng sững trong mây mù, chợt một cơn gió nhẹ bay qua, thổi lên mái tóc đen láy của hắn, bồng bềnh như tiên.....

Nghe tiếng mở cửa, hắn quay đầu lại nhìn, một nét tĩnh lặng thoáng qua đôi mắt, nhưng chỉ trong nháy mắt, hắn liền lấy lại dáng vẻ phóng đãng không kềm chế được của ngày thường.

“Tin ngươi quay về chắc đã truyền đến Vân gia, hiện tại ngươi tính thế nào, vẫn tiếp tục ở nơi này sao?”

Ánh mắt Vân Khê thản nhiên quét qua người hắn một cái, cảm thấy trong tích tắc ấy hắn có chút gì đó quen thuộc, nhưng nghĩ không ra sự quen thuộc ấy từ đâu đến. Nàng mở miệng, nói một cách thờ ơ: “Ở đây không tốt sao? Chỗ Vân gia thì có người muốn giết ta, mỗi ngày còn phải lo lắng đề phòng, thật mệt đi? Nơi này thì không như vậy, tùy ý lại tự tại, ta muốn mua nơi này, coi nó như là nhà của ta.”

Đầu Long Thiên Thần xuất hiện mấy vạch đen: “Ngươi còn muốn làm sơn tặc?”

Hắn thật sự không hiểu, trong lòng nữ nhân này đang suy nghĩ những gì, một nữ nhân bình thường sẽ không có ý tưởng như nàng. Thật ra cũng vì nàng đặc biệt, khơi gợi sự tò mò nên hắn mới ở lại, muốn biết nàng nghĩ gì, hiểu rõ nàng, thậm chí..... có một chút ý

nghĩ đơn thuần là chinh phục nàng. (TT: chưa đủ bản lãnh đó đâu huynh đài ^_^)

Vân Khê nhún nhún chân mày, nói: “Sơn tặc cũng tốt, không bị vương pháp ràng buộc, ngay cả Thiên Hoàng lão tử tới, cũng không giữ được ta.”

Lời của nàng chưa dứt, thì từ nơi xa liền truyền đến một thanh âm như chuông đồng.

“Tiểu nha đầu lừa đảo, ngươi có năng lực đó à? Thiên hoàng Lão Tử cũng không thể quản ngươi sao? Vậy Gia gia (ông nội)như ta đây có thể quản ngươi không?”

Vân Khê quay đầu nhìn sang, chỉ thấy một lão nhân khoảng độ sáu mươi tuổi (NB: thật chất đã 70 tuổi)và một nam nhân trung niên đang mặc quan phục, hướng bọn họ đi tới. Hai người này..... cảm thấy thật quen! Nhất là ông lão đi tuốt đằng trước, có một vài hình ảnh quen thuộc xẹt qua đầu.

“Mẫu thân, họ là ai vậy?” Vân Tiểu Mặc kéo kéo tay áo Vân Khê, tò mò hỏi.

Vân Khê bĩu môi, chần chờ nói: “Hình như..... là ông cố ngoại của con!”

“Ái chà, đây chính là chắt ngoan của ta đi? Nhìn gương mặt này, ánh mắt này, cái miệng nhỏ nhắn này, lớn lên thật giống ông cố ngoại a, vừa nhìn là biết người Vân gia ta, để cho ông cố ngoại bế tý nào!” Vân Mông (Mông trong từ Mông cổ)nhìn Vân Tiểu Mặc, hai mắt lấp lánh tỏa sáng vô cùng, khom người một cái đã ôm Vân Tiểu Mặc vào lòng, cổ họng đều là tiếng cười hào phóng, có thể nhìn ra tâm tình của hắn rất tốt. (HN: Vân Mông tên lạ ah như cái mông ah ^^)

Vân Tiểu Mặc bị hắn ôm, chân mày nhỏ nhíu lại: “Lão nhân gia, người có lầm không? Con có xấu như vậy sao?”

Vân Mông khóe mắt giật giật giống như lão ngoan đồng hướng về phía Tiểu Mặc trừng mắt trách cứ: “Tiểu tử thúi, không chừa mặt mũi cho ông cố ngoại!”

“A? Vậy thì giống nhiều hơn một tí.” Vân Tiểu Mặc mắt cong cong, cười ngọt ngào.

Quả nhiên, gia đình này đúng là thích được mắng mà!

Long Thiên Thần buồn cười nhìn đôi ông cháu đùa nhau, không khỏi thở dài.

Vân Dật cũng vui mừng nhìn cháu ngoại của mình mấy lần, lại nhìn một chút nữ nhi đã chia cắt nhiều năm, giọng nói cũng nhu hòa rất nhiều: “Khê Nhi, tại sao đã trở lại rồi mà không về nhà trước? Mẹ con còn đang trong phủ chờ con đó.” Thần sắc nghiêm túc của hắn, lộ ra nồng đậm ân cần.

Vân Mông nghiêng mặt qua, cũng chen lời: “Bà nội của con cũng vậy, ngày ngày cằn nhằn bên tai ta. Hiện tại tốt rồi, người một nhà chúng ta cuối cùng cũng đoàn tụ.”

Vân Khê khẽ thở dài, xem ra cái nhà này là phải trở về rồi.

Vân gia, phủ tướng quân.

Nghe nói Đại tiểu thư và tiểu thiếu gia đã về nhà, nên toàn bộ bọn hạ nhân đều chạy tới cửa phòng, xa xa nhìn quanh. Đại tiểu thư còn chưa vào cửa, các tin liên quan đến nàng đã truyền khắp thành

Thấm Dương, mọi người đều biết, nên bọn họ thật tò mò, Đại tiểu thư quen thuộc của bọn họ sao có thể biến hóa lớn như vậy, đến tột cùng là lời đồn nhảm, hay là năm tháng làm người ta thay đổi?

“Bà cố ngoại, bà ngoại, Tiểu Mặc chúc hai người cát tường như ý, thân thể an khang!” Giọng nói êm ái của Vân Tiểu Mặc, kết hợp với nụ cười ngọt ngào, quả thực là đáng yêu vô địch, làm cho một nhà già trẻ đều vô cùng yêu thương.

“A, Tiểu Mặc thật ngoan!” Lão phu nhân cười đến đôi mắt híp lại, xem lão già kia sau này còn dám đến nhà mình khoe chắt nữa không, bà chỉ cần đem chắt mình ra, nhất định sẽ khiến bọn họ ghen tỵ, hâm mộ, hận tới chết!

“Mẫu thân đã nói, lần đầu gặp mặt là phải tặng bao lì xì, như vậy mới may mắn.” Từ trong ngực Vân Tiểu Mặc móc ra mấy phong lì xì nho nhỏ, phát cho từng người, “Đây là lì xì dùng tiền tiêu vặt của Tiểu Mặc, một chút lòng thành, không cần khách sáo.”

Mọi người trong nhà như bị sét đánh một trận, bao gồm cả Vân Khê.

Tiểu tử này, khi nào học được như vậy? Thế nhưng còn mượn danh của nàng làm chuyện xấu?

Đám người Lão phu nhân, Vân phu nhân bị một tràng như vậy không kịp trở tay, trên mặt xuất hiện một ít lúng túng, bọn họ tới quá đột ngột, các nàng chưa kịp chuẩn bị quà mừng, ngược lại để một đứa nhỏ phát trước.

“Tốt, tốt, Tiểu Mặc thật ngoan! Người đâu, đem khóa vàng trong phòng ta tới, làm lễ ra mắt cho chắt ngoan của ta.” Lão phu nhân nhanh chóng phản ứng, tiếp nhận bao lì xì của chắt ngoan, sao bà có thể đáp lễ keo kiệt được?

Vân phu nhân vừa nghe, cũng gấp gáp nói: “Tiểu Thúy, đem ngọc Như Ý trong phòng ta mang tới, làm lễ ra mắt cho cháu ta.”

Hai cha con Vân Mông và Vân Dật cũng nhận bao lì xì, nào dám chịu thua người, cũng rối rít phân phó hạ nhân đem lễ vật tới. Không qua một chút thời gian, Tiểu Mặc liền vơ vét một đống lễ vật.(TT: thằng nhóc này kiếm tiền vô địch thật ^.^)

“Tiểu Mặc, thật không hiểu chuyện, sao có thể tùy tiện nhận lễ vật của trưởng bối?” Vân Khê vừa quở trách, vừa chậm rãi đem lễ vật của nhi tử thu vào. Có tiền đồ a, không hổ là nhi tử của nàng, biết vơ vét của cải!(TT: ặc mẹ nào con nấy =.=)

Long Thiên Thần im lặng nhìn hai mẹ con, trợn trắng mắt, đều là người trong nhà, cũng không quên chiếm tiện nghi. Dọc theo đường đi bị hai mẹ con bọn họ lừa gạt rất nhiều, tạo thành bóng ma trong tâm lý của hắn, nhưng bây giờ thấy bọn họ ngay cả người trong nhà cũng không bỏ qua, trong lòng hắn cũng thấy an ủi.

“Vị thiếu hiệp kia là?” Vân Dật đã sớm phát hiện sự tồn tại của Long Thiên Thần, lấy ánh mắtnhìn người của hắn, thì đoán rằng thân phận của Long Thiên Thần nhất định không đơn giản.

Vân Khê thuận miệng nói: “Hộ vệ! Còn chưa trả tiền cho hắn, nên hắn kiên quyết không chịu đi.”

Vân Dật có chút nghi ngờ: “Hộ vệ? Vậy cần bao nhiêu bạc, cha đưa tới.”

“Một tháng.....”

Không đợi Vân Khê nói xong, Long Thiên Thần trực tiếp cắt lời nàng:

“Mười vạn lượng vàng.”

“Mắc như vậy?” Vân Dật bị giá này làm hoảng sợ, ý thức được mình thất thố, hắn vội vàng ho nhẹ, “Nhìn vị thiếu hiệp này tư thế oai hùng bất phàm, tài năng tất nhiên không tệ, bằng không nhân tiện ở lại phủ tướng quân, làm hộ vệ lâu dài thế nào?”

Vân Khê theo thói quen nhíu mày, tính cách người cha này có vẻ bảo thủ, nhưng suy nghĩ thì lại nhanh nhẹn. Mười vạn lượng vàng, phủ tướng quân nhất định trả không nổi, biện pháp tốt nhất, chính là giữ hắn ở lại, như vậy tiền thù lao cũng có thể từ từ mặc cả.

“Việc này.....” Long Thiên Thần ra vẻ chần chờ, song nụ cười trên khóe miệng đã sớm bán đứng hắn.

“Phụ thân, đừng để ý đến hắn! Người cho hắn đi, hắn cũng không đi. Mỗi tháng đốt chút giấy tiền vàng bạc cho hắn là được, tự mình dẫn tới cửa tính ăn không ở không, như vậy đi mỗi tháng phải đúng hạn nộp tiền.” Vân Khê không chút khách khí vạch trần tâm tư của hắn.

Long Thiên Thần khóe miệng không ngừng run run, một lần nữa trong gió bị bức điên.

Quyển 1 - Chương 17: Kinh diễm, rung động

Kinh Diễm, Rung Động Editor: Hân Nghiên “Khụ khụ, không biết thiếu hiệp xưng hô như thế nào?” trên mặt Vân Dật có chút ít lúng túng, khi nào thì nữ nhi trở nên hài hước đến sắc bén rồi? Trong trí nhớ, nữ nhi của hắn, không có nói những lời như thế với một nam tử, thật sự là sau khi bị đả kích nghiêm trọng, đã thay đổi tính tình sao?

Long Thiên Thần tiêu sái ôm quyền nói: “Tại hạ Long Thiên Thần, Vân tướng quân không cần phải khách khí, ta sẽ đem phủ tướng quân xem như nhà mình. ”

Người ta đã không khách sáo như thế, hoàn toàn không xem bản thân mình là người ngoài! Rốt cuộc Vân Dật cũng hiểu vì sao nữ nhi nói giọng mỉa mai với đối phương như vậy, đối phương cũng không bỏ của chạy lấy người.

“Thì ra là Long thiếu hiệp, hoan nghênh ngươi tới.”

Vân Khê lần nữa quét qua mọi người, khẽ hí mắt nói: “Đúng rồi, Nhị nương và Nhị muội đâu? Làm sao không thấy các nàng?” Vân Mạnh Dao nợ nàng, còn chưa trả đâu!

“Mới vừa rồi còn đang.....” Lão phu nhân nhìn qua quản gia.

Quản gia lúc này mới tiến lên trước nói: “Hồi bẩm lão phu nhân, Nhị phu nhân và Nhị tiểu thư nhận được thư của tướng phủ, nói là phu nhân Thần tướng bị nhiễm phong hàn, Nhị phu nhân không yên lòng, cho nên mang theo Nhị tiểu thư về thần tướng phủ thăm bệnh.”

“Có chuyện trùng hợp như thế sao?” Vân Khe nhếch môi, cười như không cười, đáy mắt xẹt qua vẻ âm u lạnh lẽo. Xem như các nàng tự biết thân biết phận, nghe thấy nàng về, lập tức bỏ chạy mất dạng, nhưng nếu rơi vào trong tay nàng, vậy kết quả của các nàng.....

Vân Dật nhìn thấy đáy mắt nữ nhi xẹt qua tia âm lãnh, trong lòng đột nhiên cả kinh, cho dù hắn tung hoành sa trường mười mấy năm, thường thấy cảnh chém giết, cũng không khỏi bị ánh mắt sắc bén của nữ nhi doạ sợ, nó giống như một đạo băng, hàn khí bức người.

“Khê nhi a, đều là người một nhà, chuyện đã qua, thì cứ cho nó qua đi. Chờ Dao nhi trở về, cha nhất định sẽ nghiêm khắc xử phạt nó!”

Hai người đều nữ nhi ruột thịt của hắn, lòng bàn tay là thịt, mu bàn tay cũng là thịt, cho dù nhị nữ nhi thật sự làm sai, nhưng cũng là xương thịt của hắn a!

Vân Dật áy náy nâng mắt, chống lại ánh mắt thản nhiên đảo qua của nữ nhi, trong lòng lạnh đến đáy. Hắn là Đại tướng quân, là một phụ thân, nhưng dưới ánh mắt của nữ nhi, cũng không thể che dấu cảm giác lúng túng, thậm chí có một chút sợ hãi.

Vân Khê từ từ thu ánh mắt lại, không tiếng động thở dài, nói: “Lần sau không được viện cớ này nữa!” Tuy là tám chữ ngắn ngủn, nhưng cũng thể hiện nhượng bộ lớn nhất của nàng, Vân Mạnh Dao nên cảm kích, nàng có một người cha tốt.

Đạt được lời nói của nữ nhi, Vân Dật thở phào một hơi, trên trán không ngờ lại đổ đầy mồ hôi hột, không khí so với lúc hắn thấy mặt vua còn khẩn trương hơn gấp trăm lần. Nữ nhi tuy đứng trước mặt hắn, nhưng hắn lại có loại cảm giác hư ảo, thật giống như từ nhỏ nàng đã là vương giảcao cao tại thượng, mắt nhìn xuống chúng sinh,

làm cho người ta không dám ngẩng đầu nhìn lên. Hắn rất kinh ngạc, chỉ qua sáu năm, sao nữ nhi có thể thay đổi lớn đến thế?

Lúc này, hạ nhân báo lại.

“Lão tướng quân, tướng quân, Tĩnh vương gia đến thăm.”

“Tĩnh vương gia?” Phụ tử Vân Dật liếc mắt nhìn nhau, ngầm hiểu, chẳng lẽ hắn ta nghe được tin Khê Nhi đem đứa bé về, nên cố ý chạy tới hỏi tội sao?

“Mau mau cho mời.”

Không bao lâu, Tĩnh vương gia Nam Cung Dực cùng sư đệ của hắn Bạch Sở Mục liền xuất hiện ở cửa.

“Vân lão tướng quân, Vân tướng quân, làm phiền.”

Vân Khê nghe tiếng thì nhìn qua, chỉ cảm thấy một đạo ngân quang bừng sáng, một bóng người cao to phong tư yểu điệu từ từ dạo bước tới, còn mang theo một mùi Long Tiên Hương. Hắn vào tới cửa, thì đường nét khuôn mặt từ từ hiện ra, ngũ quan tuấn mỹ như điêu khắc, góc cạnh rõ ràng, một đôi mắt phượng thần kỳ lạnh lùng cùng cao quý.

Hắn, chính là Tĩnh vương gia Nam Cung Dực.

Trong đầu không khỏi hiện ra vô số hình ảnh, từng hình, đều có bóng lưng phong tư trác tuyệt của hắn, ở thư viện, ở hoàng cung, ở chùa, ở vách đá..... Hắn luôn đứng trước gió, để lại cho nàng một bóng lưng lạnh lùng, một bộ áo bào màu bạc khuynh thiên hạ!

Thì ra Vân Khê thật sự thích hắn, cho nên luôn len lén theo phía sau

đuôi hắn, e là chỉ một bóng lưng, cũng có thể làm cho nàng hưng phấn kích động không thôi.

Bọn họ thuở nhỏ đã bị hoàng thượng chỉ hôn, hơn nữa bề ngoài đẹp đẽ và năng lực thiên phú kinh người của Nam Cung Dực, đã làm Vân Khê chìm đắm trong đó, sớm xem hắn là phu quân tương lai, yêu một cách lặng lẽ.

Nhưng ai có thể tưởng sẽ xảy ra biến cố về sau.....

Vân Khê cúi đầu cười lạnhmột tiếng, thiên ý trêu ngươi, có lẽ bọn họ thật sự hữu duyên vô phận rồi. Nhưng nàng thật không hứng thú với tính cách yếu đuối của Vân Khê, nếu thật sự thích một người, vậy thì dũng cảm theo đuổi, nhưng nàng lặng yên đi theo phía sau Nam Cung Dực như vậy, chẳng những hắn không để vào mắt, thậm chí còn nhận sự xem thường của hắn.

Từ lúc hắn bước vào gian phòng, đôi mắt phượng liền đảo một vòng, các vẻ mặt đều được thu vào đó, thói quen thích nắm toàn cục trong tay, tâm cao khí ngạo, người bình thường không vào được mắt của hắn. Cho nên nàng có thể kết luận, cho dù không có biến cố sau này, cho dù bọn họ có hôn thư chỉ định, Nam Cung Dực cũng chưa chắc có thể coi trọng Vân Khê.

Trong lúc Vân Khê đánh giá hắn, đồng thời Nam Cung Dực cũng đem ánh mắt tập trung đến trên người nàng, nàng chắc là Vân gia Đại tiểu thư Vân Khê.

Tin đồn Vân gia Đại tiểu thư là đệ nhất mỹ nhân ở Nam Hi quốc, quả nhiên không sai!

Mày như phỉ thúy (tên một loài chim rất đẹp), eo thon mảnh, răng trắng như ngọc.....

Băng cơ ngọc cốt(thân thể như băng làn da như ngọc), trắng tựa như bơ, mịn nhẵn như son, phấn quang tinh tế, không trang điểm mà màu sắc như ánh ban mai.

Một bộ quần áo màu trắng mộc mạc, không chút nào đẹp, nhưng mặc ở người nàng lại tinh khiết, nhuộm đẫm khí chất xuất trần, toàn thân quần áo màu trắng cũng trở nên sinh động, tay áo nhẹ nhàng, mép váy đung đưa.

Nam Cung Dực rốt cục nhớ lại, trong trí nhớ của hắn đúng là có hình ảnh của nữ tử này, nhưng không hoàn toàn đúng. Hắn nhớ Vân Khê, hai mắt luôn chớp động đầy vẻ bất an cùng bối rối, nàng luôn xa xa nhìn hắn, chưa từng tiến lên cùng hắn nói chuyện. Nhưng nữ tử trước mắt này lại cho hắn một ấn tượng khác, hai chữ, kinh diễm! Hai chữ nữa là, rung động!

Kinh diễm chính là khí chất cao quý ngạo nhân của nàng!

Rung động chính là ánh mắt nhìn rõ lòng người!

Chỉ trong nháy mắt, Nam Cung Dực nắm chặt ống tay áo, đáy lòng sinh ra một chút do dự. Trong tay áo, cất giấu từ thư mà hắn tính đưa cho nàng.....

“Tĩnh vương gia đại giá quang lâm hàn xá, thật vẻ vang cho kẻ hèn này!” Phụ tử Vân Dật tiến lên một bước đón chào.

Nam Cung Dực như hổ rình mồi nhìn chằm chằm vào người Vân Khê: “Vị này..... Chính là Đại tiểu thư Vân gia?” Một tiếng khẳng định mười phần.

Vân Khê híp mắt, rất ghét ánh mắt săn mồi của hắn, nói một cách

lạnh lùng: “Tĩnh vương gia, có việc mau nói, có rắm mau thả!”(NB: Quá mất hình tượng mỹ nhân tỷ ơi =.=~!)

Hai cha con Vân Dật nhất thời một thân đổ mồ hôi lạnh, chào hỏi thôi, vì sao vừa nói ra lại tức giận như vậy? Hai người đồng thời lên tiếng ho khan, nháy mắt với Vân Khê, đối phương là Vương gia, sao có thể vô lễ như thế đây?

“To gan! Ngươi dám vô lễ với vương gia như thế?” Thị vệ theo sát phía sau Nam Cung Dực nổi giận, tiến lên trách cứ.

Vân Khê không màng tới phụ thân và gia gia ở nơi đó, đang”liếc mắt ra hiệu” với nàng, nàng trực tiếp lựa chọn không nhìn, giọng nói miễn cưỡng: “Vô lễ ư? Chẳng lẽ Vương gia nhà các ngươi chưa bao giờ thả hơi sao?”

“Phụt!” Bạch Sở Mục là người thứ nhất nhịn không được, cười lớn tiếng. Quả nhiên là nữ nhân thú vị, chỉ sợ nàng là người thứ nhất dám ở trước mặt nói sư huynh hắn như thế, thấy sư huynh kinh ngạc, hắn không khỏi vui sướng khi người gặp họa.

Quyển 1 - Chương 18: Hạng chín và hạng mười, có khác biệt sao

Hạng chín và hạng mười, có khác biệt sao. Editor: Hân Nghiên Gân xanh trên trán Nam Cung Dực có khuynh hướng bộc phát, trên gương mặt tuấn mỹ thần sắc biến hóa không rõ ràng, chẳng qua là hai mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Vân Khê, dường như muốn nhìn thấu tâm tư của nàng.....

Thị vệ còn muốn tiến lên trách cứ, thì Nam Cung Dực ưu nhã giơ tay ra, ngăn cản hắn.

“Bạch Sở Mục?” Long Thiên Thần đột nhiên ở một bên kêu lên, vẻ mặt có chút kích động.

Bạch Sở Mục cười đến thật đáng ăn đòn, hướng hắn vẫy vẫy tay: “Thiên Thần huynh, đã lâu không gặp.”

Gương mặt tuấn tú của Long Thiên Thần nhất thời đen nghịt, hừ lạnh nói: “Ngươi theo ta đi ra ngoài, tỷ thí một chút! Chưa xác định ai thắng ai bại, ngươi đừng nghĩ rời đi!”

“Đánh thì đánh, ai sợ ai? Dù sao ngươi vĩnh viễn xếp hạng mười, ở dưới ta, đây là sự thực không thể cải biến.” Bạch Sở Mục vẫn cười đến đáng đánh đòn như cũ.

Hai người này như một đôi oan gia, một khi thấy nhau, bốn mắt xuất hiện tia lửa chạm nhau.

Ai không biết nội tình, còn nghĩ rằng hai người có quan hệ mập mờ.

Hai người đến càng gần, cứ hung hăng nhìn nhau như vậy, một cái chớp mắt cũng không có, rất nhanh thành mắt của hai con gà chọi nhau.

“Thần thúc thúc, xếp hạng gì vậy?” Tiếng nói tò mò của Vân Tiểu Mặc cắt đứt ánh nhìn hung hăng của hai người, hai người dụi dụi mắt, việc dùng ánh mắt giết người này thật đúng là không phải người nào cũng có thể làm.

Bạch Sở Mục cúi đầu nhìn Tiểu Mặc, với vẻ phong lưu phóng khoáng, dương dương tự đắc nói: “Tiểu đệ đệ, em không biết sao? Vị Thần thúc thúc này của em luôn xếp hạng mười trong bảng xếp hạng thiên hạ mỹ nam, mà thúc thúc ta đây, vừa vặn đứng trước hắn một hạng. Hắn không phục, cho nên thường xuyên tìm ta gây phiền phức, em nói, Thần thúc thúc của em có phải rất không có phẩm chất hay không?”

Đầu nhỏ của Vân Tiểu Mặc nghiêng một bên, nói: “Hạng chín và hạng mười, có khác biệt sao? Đều là hạng chót?”

“Khụ, tiểu đệ đệ, không thể nói như vậy.” Bạch Sở Mục trên mặt nóng lên, cư nhiên lại bị một đứa bé khi dễ, hắn sửa giọng, quyết định giáo huấn “Chính xác” cho bé nhận thức, “Trên đời này có hàng ngàn hàng vạn nam tử, có thể đứng trong mười hạng đầu của bảng thiên hạ mỹ nam đã là rất giỏi rồi. Hơn nữa tên ở hạng chín và hạng mười, đừng nhìn kém một hạng, thực ra chênh lệch nghìn dặm, ánh mắt người trong thiên hạ rất đúng, ai nấy đều thấy được, bản công tử so với hắn, càng thêm phong thần tuấn lãng, phong độ có thừa.....”

“Chó má! Ban đầu nếu không phải ngươi lừa đảo, ở bên ngoài tung

lời đồn chửi bới ta, tên ta làm sao có thể chỉ đứng hạng mười? Có lẽ ta còn có thể liên tiếp thắng hai gã, đứng hàng thứ tám đấy.”Long Thiên Thần thật sự kích động. (HN: LTT tự kỷ nặng a)

“Tiểu Mặc, dùng ánh mắt to sáng ngời của con xem rõ, hai người chúng ta, rốt cuộc ai đẹp trai hơn, còn có khí chất hơn nữa?”

Vân Tiểu Mặc ngẩng đầu, nhìn chung quanh hai người một chút, nghiêng đầu nói: “Các thúc đều không đẹp trai bằng Tường thúc thúc của con!”

Long Thiên Thần và Bạch Sở Mục hai người đồng thời nghiêng ngả, hai cái đầu đụng vào nhau, thật quá thương tâm rồi, lại bị một đứa bé xem thường a.

Long Thiên Thần trừng mắt liếc Bạch Sở Mục, xoa xoa trán nói: “Ách, đó là dĩ nhiên, Tường thúc thúc của con mặc dù là quỷ đoản mệnh, nhưng mà ở trên bảng xếp hạng lại chiếm vị trí thứ tư.”

Vân Tiểu Mặc ánh mắt sáng lên, tò mò hỏi: “Vậy ba vị phía trước kia là ai?”

Chỉ về chỗ Nam Cung Dực, vẻ mặt Long Thiên Thần đầy khó chịu: “Nhìn thấy không? Vị Vương gia này chính là đứng hàng thứ ba, về phần hai vị phía trước kia..... Nói con cũng không biết.”

Nam Cung Dực thản nhiên quét mắt tới, giống như là một pho tượng Ngân Phật (Phật bằng bạc)mặt lạnh, không có bất kỳ vẻ mặt nào.

Vân Tiểu Mặc bĩu cái miệng nhỏ nhắn, tinh tế đánh giá hắn một phen, lắc đầu ghét bỏ nói: “Hắn cũng không đẹp trai bằng Tường thúc thúc của con! Tường thúc thúc không những người đẹp, tấm lòng cũng tốt, hơn nữa còn rất có tiền.”(NB: 3 tiêu chuẩn kinh người

=)) nhất là cái cuối haha)

Long Thiên Thần cười đến rất là đắc ý, ngay cả Nam Cung Dực đứng hàng thứ ba cũng bị Tiểu Mặc nhìn khinh bỉ, vậy hắn cũng chưa có gì là không công bằng. Hắn liền thích tính cách này của Tiểu Mặc, người nào đối với bé tốt, bé liền bênh vực người đó, người nào đối với bé không tốt, Thiên hoàng Lão Tử tới, cũng đừng mơ nghe bé nói một câu tốt. Hắn thích đứa bé nói sự thật, đứa trẻ nói sự thật chính là một đứa trẻ ngoan! Ha ha!

Ừ, xem ra sau này phải nịnh nọt người bạn nhỏ này nhiều một tý, được tâng bốc nhiều hơn, biết đâu hạng mười liền thăng lên hạng tám, haha! (NB: Mật đó mà húp ^^)

Phụ tử Vân Dật thấy sắc mặt Nam Cung Dực ngày càng lạnh, vội vàng pha trò, điều tiết không khí.

“Khụ khụ, Vương gia, Bạch công tử, tiếp đãi không chu đáo rồi, hay là trước ngồi xuống từ từ nói chuyện đi.”

Nam Cung Dực nhẹ nhàng gật đầu, áo bào màu bạc tung lên, ưu nhã ngồi xuống ghế. Hắn cũng muốn nhìn một chút, vị Vân gia Đại tiểu thư này đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, vì sao so với trong trí nhớ của hắn khác biệt lớn như vậy?

“Thiên Thần huynh, ta gần đây vừa luyện một bộ kiếm pháp mới, có dám ra ngoài cùng ta tỷ thí một chút không? Nếu như huynh thắng ta, ta liền đem vị trí thứ chín cho huynh, nếu như ta thắng, hắc hắc, sau này huynh không thể có ý kiến gì đối với vị trí của ta nữa.”

“Đi thì đi!”

Một đôi dở hơi Long Thiên Thần và Bạch Sở Mục cũng không để ý

đến chủ nhân nơi đây, đao hai người chạm nhau soàn soạt, liếc nhau một cái, trực tiếp ra ngoài tỷ thí.

“Mẫu thân, hai vị thúc thúc này thật kỳ quái, bọn họ không phải là tranh giành cái bảng xếp hạng mỹ nam sao? Cùng tỷ võ thì có quan hệ gì? Vạn nhất không cẩn thận hủy luôn khuôn mặt, thì hạng thứ mười cũng không có rồi.”

Hai người còn chưa ra khỏi cửa, chợt nghe lời nói của Vân Tiểu Mặc…, đồng thời lảo đảo, quăng cho nhau đôi mắt lạnh.

“Không được đánh vào mặt!”

“Không được đánh vào mặt!”

Vân Khê sờ sờ đầu nhi tử, nghiêm trang thuyết giáo: “Tiểu Mặc, sau này ngàn vạn lần không nên học theo hai vị thúc thúc này, nam nhân chỉ có thể dựa vào thực lực, dựa vào gương mặt, đó là nam sủng!”

Vân Tiểu Mặc rất nghe lời: “Vâng, Tiểu Mặc biết rồi.”

Một đôi dở hơi hoàn toàn bị đả bại ngã xuống đất rồi, nam sủng? Đại tỷ, không cần nói lời gây tổn thương người khác như vậy a!

Thật vất vả mới đưa mắt nhìn một đôi dở hơi biến mất khỏi phòng, Vân Dật hắng giọng một cái, hỏi: “Vương gia, hôm nay không biết ngài đến đây, là muốn nói chuyện gì?”

Nam Cung Dực nhíu mày, hời hợt nói: “Là như vậy, nghe nói lệnh thiên kim trở lại quý phủ, cho nên bổn vương tự mình chạy tới thăm hỏi.”

Nói bậy, dối trá!

Vân Khê đáy lòng hừ lạnh một tiếng, có chút không nhịn được: “Làm phiền Vương gia hao tổn tâm tư! Vậy bây giờ người đã nhìn, Vương gia cũng có thể đi về rồi.”

Thị vệ Nam Cung Dực thật giận, nàng là cái thá gì, dám năm lần bảy lượt vô lễ với vương gia của hắn, quả thực tội không thể tha.

“Ngươi nghĩ rằng Vương gia của chúng ta tới phủ tướng quân là để như vậy sao? Vương gia chúng ta là tới đưa cho ngươi hưu.....”

“Câm miệng!”

Hai chữ “Hưu thư” còn chưa nói xong, đã bị giọng nói lạnh lùng của Nam Cung Dực cắt đứt.

Tuy chỉ một chữ “Hưu”, song trong lòng Vân Khê cũng hiểu rõ, thì ra là tới đưa hưu thư. Nàng hừ lạnh một tiếng, hàn ý lần lượt kéo tới.

Bọn họ xác thực là có hôn ước, nhưng còn chưa thành thân, hắn liền tự mình tới cửa đưa hưu thư, chuyện này rõ ràng là muốn nhục nhã nàng mà, để nàng trở thành trò cười của cả Nam Hi quốc, thậm chí cả Ngạo Thiên đại lục!

Hừ, Nam Cung Dực, ngươi giỏi lắm!

Khoản nợ này, bản tiểu thư nhớ kỹ!

Nam Cung Dực nhìn về phía Vân Khê như có điều suy nghĩ, trước lúc vào phủ tướng quân, hắn thật sự muốn đưa hưu thư ngay trước mặt để nhục nhã nàng. Bởi vì giữa bọn họ có hôn ước, mặc dù không có bất kỳ tình cảm nào, nhưng nàng cũng không nên lén lúttư thông cùng người khác, hơn nữa còn sinh hạ đứa nhỏ, cái này căn

bản là sự nhục nhã lớn nhất đối với hắn. Hôm nay hắn đem phần nhục nhã này đòi lại, cũng là việc thiên kinh địa nghĩa!

Nhưng sau khi vào phủ tướng quân, cả người hắn tĩnh táo lại rồi.

Nếu hắn nhục nhã Vân Khê, cũng tương đương với nhục nhã cả phủ tướng quân. Nam Hi quốc có thể có sự cường thịnh và yên ổn như hôm nay, không thể bỏ qua công lao một nhà tướng quân đã đổ máu hy sinh, lúc trước Nam Hi quốc không thể rời bỏ sự bảo hộ của phủ tướng quân, sau này cũng vậy. Hơn nữa, ban đầu phụ hoàng chỉ hôn cho hắn, cũng vì mượn hôn ước để mượn sức phủ tướng quân, từ đó, bảo vệ địa vị của hắn, bây giờ, phủ tướng quân giấu diếm sự thật dĩ nhiên có sai, nhưng hắn cũng không nên mượn chuyện này tới nhục nhã phủ tướng quân, tự hủy Trường Thành. (hủy đi lực lượng hùng hậu của bản thân)

Sau khi tận mắt nhìn thấy Vân Khê, trong lòng hắn đều là rung động và kinh diễm, làm cho hắn kiên định hơn về quyết định của mình.

Trước mắt nữ nhân tâm cao khí ngạo này, hắn không muốn nhục nhã đối phương, mà là muốn cho đối phương hoàn toàn thần phục hắn, cúi đầu với hắn.

Quyển 1 - Chương 19: Lai giả bất thiện

Lai Giả Bất Thiện Editor: Hân Nghiên “Lão tướng quân, tướng quân, ngoài cửa có công tử và thiên kim của Thần tướng phủ, cùng hai vị công tử của quý phủ Liễu thượng thư, đến đây thăm hỏi Đại tiểu thư.....”

“Bọn họ tới nơi này làm gì?”

Nghe được hạ nhân hồi báo, Vân Dật rất là kinh ngạc, trước khi nữ nhi rời nhà sáu năm, những công tử thiên kim này và nữ nhi cũng không thể nói là rất thân, lúc này tới cửa, sợ là không có ý tốt.

Vân Khê thản nhiên ung dung, tiếng nói bình thản như nước: “Người tới là khách, nếu đã tới, vậy thì đều mời đến đây đi.”Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai! (Người đến thì không có ý tốt, người có ý tốt thì không đến)Một con yêu nghiệt là thu thập, thì năm con yêu nghiệt cũng là thu thập, tự mình tìm tới tận cửa, cũng đừng trách nàng không khách khí!

“Gia gia (ông nội), phụ thân, Vương gia cùng mấy vị khách nhân đều tới thăm hỏi con, vậy thì để con đón tiếp đám bọn họ, hai người mang Tiểu Mặc đi nghỉ ngơi trước đi.” Nhiều người, không dễ hành sự.

Vân Dật do dự nhìn phụ thân, thấy phụ thân gật đầu, liền đáp: “Vậy cũng được! Vương gia, vi thần và phụ thân cáo lui trước.”

Bên trong gian phòng chỉ còn lại hai người Vân Khê và Nam Cung

Dực.

Vân Khê bình tĩnh uống trà, mắt nhìn thẳng.

Nam Cung Dực tò mò đánh giá nàng, đầu ngón tay khẽ gõ lên mặt bàn, ban ngày nghe nói nàng dẫn người phong tỏa cả con đường cái, trừng phạt mấy người nhục nhã nàng và con của nàng, hơn nữa còn bức bách người đi đường giúp nàng tung tin. Vừa nghe đến tin này, hắn hoàn toàn không tin, mà bây giờ, nhìn nữ tử trong trẻo lạnh lùng trước mắt, hắn không khỏi bị hấp dẫn.

Trên người của nàng giống như bao phủ một tầng mây mù, làm người ta nhìn không rõ bản chất bên trong của nàng, nàng có thể cao ngạo, có thể cao quý, cũng có thể bễ nghễ thiên hạ, nhìn hết thảy mọi vật thế gian!

Trên đời này, vì sao lại có nữ tử như vậy?

Nhìn, nhìn, tầm mắt của hắn lại có chút không thể rời ra.....

“Đại tiểu thư! La công tử, La tiểu thư, còn có hai vị Liễu công tử đến.” Hạ nhân truyền lời, làm thức tỉnh Nam Cung Dực, hắn thu hồi ánh mắt tò mò, mắt hạ xuống nhìn nơi nào đó của mặt bàn, trong lòng âm thầm ảo não, nàng rốt cuộc đã làm ma pháp gì với hắn, để cho hắn bất tri bất giác (không ý thức được)liền lâm vào ảo giác?

“Dâng trà!” Vân Khê nâng ánh mắt lên, đáy mắt hiện lên nồng đậm màu đen thâm thúy.

“Vương gia.” Bốn người vừa vào cửa đầu tiên là hướng Nam Cung Dực chào một cái, họ không kinh ngạc chút nào khi thấy hắn ở đây, giống như là cố ý đến bái phỏng.

Tới bốn người, trong đó hai vị là con của La thần Tướng, Nhị công tử La Ý Cương và Tam tiểu thư La Ý San, hai vị khác là con của Liễu Thượng Thư, Đại công tử Liễu Phàm Tâm và Nhị công tử Liễu Phàm Trần (NB: Tên gì nghe tục thế @@)Trên triều, cho tới bây giờ Liễu thượng thư và La thần Tướng đều cùng một phe, dĩ nhiên, con cái của bọn họ bình thường cũng hay qua lại, giao tình thắm thiết.

Vân Khê bất động thanh sắc quét nhìn qua bốn người, ở trong lòng cười lạnh, nàng cũng muốn nhìn xem rốt cuộc họ tới làm gì.

“Vân tỷ tỷ, nghe nói tỷ trở về Thấm Dương thành, còn dẫn nhi tử trở về. Ơ, như thế nào lại không thấy con tỷ?” nói chuyện đầu tiên chính là Tam tiểu thư của La thần Tướng, nàng ta có một đôi mắt quyến rũ, từ khi bước vào cửa, vẫn nhìn thẳng vào Nam Cung Dực, u quang trong con ngươi như ẩn như hiện.

Vân Khê giả vờ như không nhìn thấy ánh mắt “Thâm tình” của nàng, thuận miệng nói: “Làm phiền các vị quan tâm rồi, các vị đặc biệt đi một chuyến tới thăm hỏi Vân Khê, Vân Khê thật sự cảm động đến rơi nước mắt. Chỉ là con ta mắt cao hơn đầu, loại người tầm thường…, bé sẽ không nhìn tới. Ôi, người làm mẹ như ta đây, cũng không nên miễn cưỡng bé.”

Ý là nói, các ngươi cũng chỉ là người tầm thường, đừng mơ tưởng nhìn thấy con nàng.

Trên mặt của La Ý San xẹt qua vẻ âm lãnh, nhưng ngay sau đó khôi phục vẻ mặt ban đầu: “Muội nghe nói Vân tỷ tỷ thuở nhỏ được hoàng thượng chỉ hôn cho Tĩnh vương gia, lần này Vân tỷ tỷ về nhà, có phải để thực hiện hỉ sự này hay không? Thấm Dương thành chúng ta cũng rất lâu không có đại hỷ rồi, đến lúc tỷ tỷ và Vương gia thành thân, ngàn vạn lần đừng quên mời muội muội ta.”

Nàng cố gắng đem lời nói được mềm nhẹ mà bình thản, trên gương mặt còn mang nụ cười, kì thực dấu diếm gươm đao.

Một người nữ nhân có con, có tư cách gì cùng nàng tranh giành? Nàng ta muốn gả cho Tĩnh vương gia, quả thực chính là si tâm vọng tưởng (hy vọng hão huyền)!

Vân Khê không bỏ qua vẻ âm lãnh trên mặt của nàng ta, tất nhiên đã hiểu suy nghĩ trong nội tâm nàng ta, nàng nở nụ cười thản nhiên: "Có chuyện này sao? Làm sao ta không nhớ rõ bản thân có hôn ước gì?"

Ánh mắt trong trẻo lạnh lùng vừa chuyển, rơi tới trên người Nam Cung Dực, tiếng nói nhẹ nhàng: "Vương gia, có chuyện này sao?"

Ánh mắt Nam Cung Dực vẫn nhìn chăm chú vào Vân Khê, không bỏ qua bất kỳ sự thay đổi nào trên mặt nàng. Đáng tiếc, hắn thất vọng rồi, biểu hiện của nàng quá mức bình tĩnh, vui mừng không thể hiện ra, hắn hoàn toàn nhìn không thấu tâm tư của nàng. Trong lúc đó ý nghĩ liền thay đổi, đôi mắt phượng hiện lên vẻ sâu sắc.

"Bản vương..... Cũng không nhớ rõ."

Khóe môi nhẹ nhàng nhếch lên, Vân Khê nói ngay sau câu nói của hắn: "À, vậy thì tốt! Bằng không…, ta còn phải viết một phong từ thư cho Vương gia ngươi đây, vậy thì quá hao tâm tốn sức rồi!"

Nam Cung Dực mi tâm (điểm giữa hai chân mày) đột nhiên nhăn lại, tức giận từ trong cơ thể hắn phát ra, ánh mắt cũng trở nên lạnh lẽo.

Lá gan của nữ nhân này thật sự quá lớn rồi, năm lần bảy lượt khiêu khích uy nghiêm của hắn! Có phải hắn quá mức dung túng nàng rồi không?

Nhận ra sự tức giận của Tĩnh vương gia, trong lòng La Ý San mừng thầm, nàng lộ vẻ cười mỉa, nghi ngờ nói: “Dưới gầm trời này làm sao có nữ tử viết hưu thư chứ? Chuyện này chẳng phải là sỉ nhục lớn đối với Vương gia sao?”

Ánh mắt Vân Khê thản nhiên quét qua La Ý San, đáy mắt sát khí đã bắt đầu khởi động, muốn châm ngòi ly gián sao? Rất tốt, để xem ta thu thập ngươi như thế nào!

Độ cong khóe môi ngày càng lớn, trên dung nhan thanh lệ xuất trần của Vân Khê nở rộ nụ cười dịu dàng: “Vương gia, ngươi cũng cảm thấy sỉ nhục sao? Vậy so sánh với việc cho vị hôn thê một bức hưu thư, người nào bị sỉ nhục hơn?”

Nam Cung Dực nhìn lúm đồng tiền như hoa của nàng, đáy lòng cũng bất tri bất giác lạnh đi, hắn rốt cục tin cõi đời này có một loại người, khi bọn họ cười đến rực rỡ nhất, cũng chính là thời khắc nguy hiểm nhất.

“A, làm sao tới nhiều người như vậy? Đều tại tiểu tử ngươi, hại ta bỏ lỡ náo nhiệt.” Hai người Bạch Sở Mục và Long Thiên Thần đang đùa giỡn, từ bên ngoài trở lại bên trong nhà.

“Sư huynh, hưu thư của huynh đâu? Chưa đưa cho nàng sao?”

“Hưu thư?!” Bốn người La Ý San đồng thời kinh hô một tiếng, vui mừng khi có người gặp họa.

Vân Khê vẫn cười thản nhiên, chẳng qua là nụ cười diêm dúa lẳng lơ kia giống như cây thuốc phiện, độc tính ở trong không khí từ từ lan ra.

Nam Cung Dực đột nhiên ngước mắt, nhìn vào ánh mắt Vân Khê, trong lúc này hắn đột nhiên có một loại cảm giác quẫn bách khi bị bắt quả tang.

“Hừ, Bản vương và Vân tiểu thư còn chưa thành thân, tại sao lại nói đến hưu thư?”

Vừa nói xong lời này, hắn liền hối hận, hắn cần gì giải thích chứ? Cho dù thật sự đến vì đưa hưu thư, thì như thế nào? Là nàng không tuân thủ nữ tắc, phản bội hắn trước, cũng phải chấp nhận bị hắn nhục nhã!

Bạch Sở Mục nơi nào quản khỉ gió nội tâm hiện tại của hắn rốt cuộc có bao nhiêu bối rối, chỉ bỉu môi nói: “Ta tận mắt thấy ngươi viết, ngươi làm sao lại lật lọng? Không có hưu thư, vậy thì không có gì vui để chơi rồi?”

Cuối cùng Long Thiên Thần đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra, hắn có chút lo lắng liếc về phía Vân Khê. Còn chưa lập gia đình, đã bị người ta đưa hưu thư tới, chuyện này nếu truyền đi ra ngoài, sợ là sẽ làm trò cười cho các quán trà, cả đời không ngẩng đầu lên được.

Nhưng mà lo lắng của hắn hiển nhiên là dư thừa, nàng không phải người bình thường, tự nhiên sẽ không có phản ứng như người bình thường.

Vân Khê giống như không có nghe được những lời này, bình tĩnh hỏi quản gia: “Nước trà đâu? Làm sao còn chưa đưa lên?”

Quản gia còn đang quấn quýt chuyện hưu thư, nếu Vương gia thật sự tới đưa hưu thư, vậy sau này Đại tiểu thư chẳng phải là không ngẩng được đầu lên làm người sao? Hắn nghĩ thầm có nên đem việc này mau sớm nói cho lão tướng quân cùng tướng quân hay không,

hi vọng bọn họ có thể ngăn cản chuyện này, để tránh tổn hại đến danh tiếng của Đại tiểu thư.

Nghe được Vân Khê kêu to, lúc này hắn mới hoàn hồn, đi trước lên tiếng chuẩn bị nước trà.

“Đại tiểu thư, trà tới.”

Vân Khê nhận lấy, tự mình châm trà cho Nam Cung Dực: “Hôm nay Vương gia đại giá quang lâm hàn xá, thật sự là vinh hạnh của Vân Khê, vậy để Vân Khê tự mình châm một chén trà xanh cho ngươi, tỏ tâm ý.”

Dòng nước từ từ nghiêng xuống, ánh nước xinh đẹp, màu sắc của nước làm nổi bật ánh mắt Vân Khê, nổi lên tầng tầng gợn sóng.

Nước ngừng, Vân Khê quơ tay đem bình trà đưa tới quản gia, môi son khẽ mở: “Châm trà cho các vị khách nhân.”

“Cũng cho ta một chén.” Long Thiên Thần ngồi gần chỗ Vân Khê, hắn coi như đã nhìn ra, những người này, mỗi một người tới đều là đến gây sự với nàng. Quả nhiên nhân phẩm quá kém, mới có nhiều cừu nhân đến như vậy, dù sao niệm tình hắn và nàng xem như cũng quen biết, hắn quyết định ở lại giúp nàng một tay.

Bốn người La Ý San có chút buồn bực, bọn họ đã chuẩn bị tốt cho buổi diễn, nếu Tĩnh vương gia đã chuẩn bị hưu thư, vậy vì sao bây giờ lại thay đổi? Chẳng lẽ hắn thật sự dễ dàng tha thứ Vân Khê đã lừa gạt và phản bội à?

La Ý Cương và muội muội liếc nhau một cái, nhớ lại mục đích hôm nay tới, liền mở miệng nói: “Đúng rồi, tối nay thái tử điện hạ ở Quỳnh Hoa Lầu tổ chức Phù Dung yến, các công tử thiên kim các nhà, cũng

đến ngâm thơ, gảy đàn mua vui. Nghe nói Vân tiểu thư cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, không bằng đi dự tiệc cùng chúng ta thế nào? Nhiều người náo nhiệt hơn.....”

“Đúng, cũng cho chúng ta biết một chút về tài nghệ của Vân tiểu thư.” Đại công tử Liễu Thượng Thư cũng phụ họa theo.

Cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông? Nàng làm sao không biết mình còn có loại tài hoa kinh người này? Vân Khê không có trả lời chắc chắn, chẳng qua là nói một câu: “Uống trà.”

La Ý San thấy nàng không động tâm, liền thêm mắm thêm muối nói: “Vân tỷ tỷ, tỷ nhất định sẽ đi phải không? Mọi người nghe nói tỷ trở lại, đều rất muốn trông thấy tỷ.”

Muốn gặp nàng? Là muốn nhìn nàng bị bêu xấu sao? Nàng cười nhạt, như cũ nói: “Uống trà.”

Bốn người liếc nhau một cái, dùng ánh mắt trao đổi, âm thầm gấp gáp. Bọn họ lần này chính là phụng ý chỉ của thái tử, đến đây mời Vân Khê đi dự tiệc, nhưng nếu nàng không đi, bọn họ làm sao trả lời thái tử điện hạ đây?

“Thái tử điện hạ ở tiệc ca múa sẽ trao phần thưởng cho ai thắng được đầu khôi, có thể đạt được một lời hứa của thái tử điện hạ, cho dù muốn trở thành trắc phi của thái tử điện hạ, hắn cũng đáp ứng.” La Ý Cương tăng thêm một liều thuốc mãnh liệt.

“Phải không?” vẻ mặt Vân Khê thiếu đi một ít hứng thú, đừng nói là trắc phi, dù có đem ngôi vị hoàng đế tặng cho nàng ngồi, cũng phải xem nàng có tâm tình hay không.

Thấy nàng vẫn không có gì hứng thú, La Ý Cương không khỏi nóng

nảy, lại nói tiếp: “Kể từ khi Thái tử điện hạ mời được một vị Luyện Đan Sưtam phẩm về, hắn mở mấy phường đan dược làm ăn lớn rất náo nhiệt, gần đây tâm tình thái tử điện hạ không tệ, cho nên mới nhất thời cao hứng, cử hành tiệc ca múa lần này. Nghe nói Luyện Đan Sư kia có thể luyện ra một loại đan dược làm cho nữ tử giữ được mỹ dung, các tần phi nương nương trong hậu cung sau khi thử, thì hiệu quả vô cùng tốt. Chỉ tiếc cái loại đan dược này có hạn, trừ các tần phi nương nương trong cung, những người khác đều không có tư cách có được. Nhưng nếu người nào tối nay thắng được đầu khôi, mở lời yêu cầu thái tử điện hạ…, tin tưởng thái tử điện hạ nhất định sẽ thoả mãn ý nguyện.”

Nữ nhân đều ham đẹp, hắn tin tưởng lý do này sẽ làm cho nàng hứng thú.

Vân Khê cười lạnh nói: “Vậy nếu như ta nói với hắn ta muốn có Luyện Đan Sư kia, ngươi đoán xem hắn có thể cho không?”

La Ý Cương liền cứng họng, điều này sao có thể đây? Thái tử điện hạ thật vất vả mới mời được một vị Luyện Đan Sư tam phẩm về, làm sao có thể dễ dàng đưa cho người khác? Đây chính là hắn ta dùng tới mấy cái hòm vàng bạc châu báu, còn tự mình tới cửa phí sức mời mới mời về, muốn để cho hắn đem Luyện Đan Sư chắp tay nhường cho, quả thực chính là người si nói mộng (người ngu nói mê).

Lúc này Nam Cung Dực đã mở miệng: “Nếu Thái tử dám phát ngôn như vậy, tin tưởng hắn sẽ không vì tư lợi mà nuốt lời.” Hắn nói xong, trong giọng nói lại mang theo nồng đậm khinh thường.

“Vương gia dường như rất để ý tới ta?”

“Đi xem náo nhiệt một chút cũng không sao.”

“Tốt, vậy thì đi! Ta cũng rất lâu không thấy mọi người..... Tối nay ta sẽ dẫn con ta cùng đi, để cho bé học thêm kiến thức.”

Bọn người La Ý San trong lòng mừng thầm, âm thầm liếc nhau một cái, có chút đắc ý.

“Như vậy thì quá tốt rồi, mọi người đều tò mò, muốn gặp con của Vân tiểu thư.” La Ý Cương cười nhẹ nhàng nói.

Nam Cung Dực yên lặng nhìn Vân Khê, không biết trong lòng nàng có chủ ý gì, nhưng hắn có thể khẳng định, nữ nhân này tuyệt sẽ không ngu muội đến nỗi không biết đi tham gia trận yến hội này sẽ gặp phải cái gì. Nàng quyết định muốn đi, hơn nữa còn mang theo nhi tử, vậy nàng nhất định là có tính toán riêng.

“Ôi! Trên người của ta ngứa quá, xảy ra chuyện gì vậy?”

“A, trên người của ta nổi lên mấy nốt đỏ rồi!”

“Ta cũng vậy! Thật là ngứa, ngứa quá a! Ngứa chết ta!”

“.....”

Bỗng nhiên bọn người La Ý San một người tiếp một người la hoảng lên, còn ở trên người của mình mà gãi, lộ ra vẻ thống khổ. Ngay cả hai người Long Thiên Thần và Bạch Sở Mục cũng không ngoại lệ, chỉ có Nam Cung Dực và Vân Khê thì bình an vô sự.

“Đây là làm sao vậy? Đang êm đẹp, làm sao cả đám thân thể đều ngứa? Chẳng lẽ là trên người có bọ chét?” Vân Khê nhíu mày vô tội, nghi ngờ nói.

Vẻ mặt này rơi vào trong mắt bốn người thì thấy thế nào cũng không

đúng.

“Không đúng, nhất định là trong trà có vấn đề!”

“Vân Khê, có phải ngươi đã hạ độc trong trà không?”

Hai huynh muội La Ý San phát hiện được đầu mối trước tiên, khó trách mới vừa rồi nàng ta vẫn mời bọn họ uống trà, khó trách nàng mới vừa rồi tự mình châm trà cho Tĩnh vương gia, thì ra sau khi nàng rót trà cho Tĩnh vương gia, thuận tiện ở trong trà động tay chân, ở chỗ này để trả thù bọn họ đây.

Vân Khê vô tội nhún vai, nói: “Không thể oan uổng người khác như vậy! Vương gia cũng uống trà, hắn làm sao lại không có chuyện gì? Nói không chừng là các ngươi ăn bậy bạ ở đâu rồi.....”

“Vậy hai người chúng ta thì sao? Tại sao hai người chúng ta sau khi uống trà, cũng toàn thân đều ngứa?” Bạch Sở Mục thở phì phì trừng mắt nhìn nàng, hắn cũng hoài nghi người có khả năng hạ độc lớn nhất là nàng.

“Vậy chỉ có thể nói rằng, do nhân phẩm của ngươi quá kém, rất cần ăn đòn, cho nên mới gặp phải báo ứng.” Vân Khê liếc hắn một cái, ngươi không phải là thích xem náo nhiệt nhất sao? Vậy bây giờ sẽ làm cho ngươi nhìn đủ, thuận tiện để cho ngươi cũng tự mình thể nghiệm một phen.

Long Thiên Thần chịu đựng cơn ngứa trên người, tiến tới bên tai Vân Khê, nói nhỏ: “Là ngươi bỏ thuốc vào sao? Làm sao ngay cả ta ngươi cũng hại? Ta là theo phe ngươi mà!”

Vân Khê không chút nào đồng tình nói: “Trà là ngươi đòi uống, ta không có ép ngươi nha.”

“Ngươi.....” Long Thiên Thần giận đến giơ chân.

Quyển 1 - Chương 20: Tâm tình không tốt, không muốn cho giải dược

Tâm Tình Không Tốt, Không Muốn Cho Giải Dược Editor: Hân Nghiên “Vân Khê, ngươi thừa nhận đúng không? Là ngươi bỏ độc vào trong trà, mau đưa thuốc giải ra đây!” Tiếng nói hung dữ của La Ý San vang lên, trên người đau khổ khó nhịn, nàng cũng chẳng quan tâm giả trang danh môn thục nữ nữa.....

Vân Khê liếc nàng một cái, lười biếng tựa vào ghế, lên tiếng: “Đúng vậy, là ta bỏ độc vào trà. Về phần thuốc giải nha, hiện tại tâm tình ta không tốt, không muốn cho.”

Tiếng nói nhẹ nhàng, lại chọc cho mấy người kia tức chết. Nàng ta dám ngang nhiên thừa nhận, hơn nữa còn kiêu căng như vậy? Đáng giận nhất chính là, bọn họ còn không có biện pháp đối phó được nàng ta, vậy còn có thiên lý hay không đây?

“Vương gia, chúng ta tốt bụng tới thăm nàng, nàng lại đối đãi với chúng ta như vậy, ngươi nhất định phải thay chúng ta làm chủ a!”

“Vương gia, Vân Khê cả gan làm loạn, dám bỏ thuốc vào trà của chúng ta, quả thực coi trời bằng vung. Chuyện này ta nhất định sẽ truy cứu, ta sẽ kêu cha ta thượng tấu cho hoàng thượng, người một nhà Vân gia các ngươi không thể thoát khỏi đâu! Ôi, ngứa, ngứa chết ta rồi!”

“Vân.....”

Bốn người La Ý San thay đổi sách lược, ngược lại khóc lóc kể lể với Tĩnh vương gia.

Chân mày Nam Cung Dực nhíu lại, cẩn thận tìm tòi nghiên cứu Vân Khê, đáy mắt cũng là một mảnh bình tĩnh, như một hồ nước lạnh không thấy đáy, đen và thâm thúy, không có nửa điểm dao động.

Sinh tử của bọn họ, cùng hắn có quan hệ gì đâu? Hắn chẳng qua là tò mò, rốt cuộc kế tiếp nàng sẽ làm gì, bởi vì hắn không cảm giác được sát khí trên người nàng, sợ là chỉ muốn dạy dỗ bọn họ một chút thôi.

Ngày thường những người này kiêu ngạo ngang ngược, cấu kết với nhau làm việc xấu, trong lòng hắn biết rõ, cũng nên có người dạy dỗ bọn họ một chút, hơn nữa bốn người bọn họ và thái tử đi lại rất gần.....

“Cả nhóm các ngươi không có chuyện gì tới đây gây sự, tự dưng chạy tới phủ tướng quân, không phải là muốn nhìn ta bị mất mặt sao? Các ngươi cho rằng Vương gia giống như trong tưởng tượng của các ngươi thấp hèn như vậy, người còn chưa xuất giá, liền viết hưu thư cho người ta? Các ngươi cũng quá xem thường Tĩnh vương gia, người ta có đạo đức tốt, lòng dạ bao dung.”

Vân Khê từ chỗ ngồi đứng lên, đột nhiên đôi mắt trầm xuống, sát khí quanh thân dày đặc phát ra lạnh thấu xương, có thể đông hết thảy mọi thứ trong vòng mười trượng.

“Còn có bốn người các ngươi! Đừng cho là ta có chứng mau quên, không nhớ rõ lúc các ngươi ở thư viện, từng làm khó ta bao nhiêu lần, làm ta liên tiếp mất mặt trước mọi người. Tốt bụng đến thăm ta? Là tới xem trò hay à? Hừ, xảy ra chuyện, chỉ biết tìm đến phụ thân

của mình, các ngươi thật là có tiền đồ? Tốt, ta đang chờ đây. Các ngươi cứ đi tố cáo ta trước mặt hoàng thượng đi, bản thân ta muốn nhìn xem, không có giải dược của ta, bộ dạng ngứa tới chết đi sống lại của các ngươi ra sao?”

Mặt bốn người La Ý San biến sắc, nhớ tới ngày xưa khi dễ và nhục nhã Vân Khê, nhất thời sắc mặt mọi người một mảnh xám ngoét. Nhìn Vân Khê đứng trước mắt, bọn họ chỉ cảm thấy nàng cực kỳ giống vương giả cao cao tại thượng có quyền sinh sát, nắm giữ tánh mạng của bọn họ, lúc nào cũng có thể đưa bọn họ vào chỗ chết.

“Ngươi, lòng dạ ngươi thật ác độc!”

“Vân Khê, ngươi sẽ không được chết tử tế đâu!”

“A, mặt của ta! Ngứa quá a.....”

Vân Khê khóe môi khẽ nhếch, cúi đầu nở nụ cười: “Ai, ta tốt bụng nhắc nhở một chút, ngươi ngàn vạn lần đừng gãi nữa! Gãi nữa mặt sẽ bị hủy đó.”

Bộ mặt La Ý San giận đến bắt đầu bóp méo: “Vân Khê, ngươi rốt cuộc ngươi hạ loại độc gì với chúng ta? Ngươi nhanh một chút đem thuốc giải giao ra!”

Vân Khê khoát khoát tay, bình tĩnh nói: “Cũng không phải là độc dược trí mạng gì, cùng lắm là ngứa chừng mười ngày nửa tháng, chỉ cần các ngươi có thể chịu đựng, độc tính tự nhiên sẽ hết, các ngươi không cần quá lo lắng.”

Nàng nói chưa dứt lời, bốn người đã giận tới sắc mặt xanh mét. Ngươi gãi thử mười ngày nửa tháng, ngươi có thể chịu đựng được, ta liền hoàn toàn phục ngươi!

La Ý Cương là người thứ nhất tỉnh táo lại, nói: “Đi, chúng ta nhanh đi tìm đại phu! Lát nữa sẽ tìm Vân Khê tính sổ sau.”

Bốn người cùng nhau đi tới cửa.

Ánh mắt Vân Khê trong trẻo lạnh lùng vừa chuyển, bên trong như có dòng nước xanh xinh đẹp.

“Chậm đã! Trà còn chưa uống xong, các ngươi đã muốn đi? Chẳng lẽ đang trách phủ tướng quân ta đãi khách không chu đáo?”

Tay áo của nàng phất ra, một trận gió đột ngột thổi đến, cửa phòng “Phanh” một tiếng đột nhiên đóng lại.

“Vụt! Vụt!” Sau hai tiếng giòn vang, hai thanh bảo kiếm treo ở bên hông Bạch Sở Mục và Long Thiên Thần đồng thời cắm trên khung cửa, thành hình chữ X vững vàng khóa lại cửa, ngăn chặn bước chân của bốn người La Ý San, bốn người bị dọa sợ, nhanh chóng thụt lùi mấy bước.

Thời gian phảng phất như đông lạnh ở giờ khắc này.

Quá kinh hãi!

Tất cả mọi người lâm vào trạng thái khiếp sợ.

Hai thanh bảo kiếm cắm ở trên khung cửa còn phát ra tiếng vù vù đứt quãng, lạnh rung chói tai, chấn động tiếng lòng mọi người.

Nam Cung Dực là người tỉnh hồn đầu tiên, hắn nheo mắt lại, trên mặt tuấn nhan lãnh chìm. Nếu hắn phán đoán không sai, thì Huyền giai của nàng phải trên Mặc Huyền, bởi vì hắn không nhìn thấy bất kỳ

hình thái Huyền giai nào của nàng.

Một nữ tử, còn nhỏ hơn hắn hai tuổi, thế nhưng đã đạt đến Mặc Huyền chi cảnh. Điều này đại biểu cái gì? Điều này đại biểu nàng là thiên tài ở Nam Hi quốc, hơn nữa còn là thiên tài trong thiên tài!

Từ trước đến giờ hắn luôn được mọi người tôn sùng là thiên tài, ở trước mặt nàng lại có vẻ vô lực yếu đuối, không phải là ghen tỵ, không phải là căm hận, là một loại cảm giác ngay cả chính hắn cũng khó nói, có vẻ như vô cùng chua xót.

Khó trách nàng có thể lớn mật như thế, không chỉ ở bên đường chặn lại người đi đường, còn dám hạ độc với con cái của trọng thần trong triều, khó trách nàng bẩm sinh vô cùng tự tin, khó trách..... Nàng không nhìn hắn như thế!

Một người nữ tử có thực lực tuyệt đối là một người kiệt ngạo bất tuân, tâm cao khí ngạo, đã không ở trong phạm vi hắn có thể nắm giữ, đáy lòng khẽ rung động, tuấn nhan ôn nhuận đẹp đẽ cao quý từ từ xuất hiện vết nứt.

Bạch Sở Mục cũng quá sợ hãi, vừa rồi nàng có thể im hơi lặng tiếng, lấy bảo kiếm của hắn! Đối với một cao thủ mà nói, bảo kiếm chính là tánh mạng, kiếm còn người còn, kiếm mất người mất! Hắn sâu sắc ý thức được, nếu mới vừa rồi nàng muốn lấy đi tánh mạng của hắn, quả thực dễ như trở bàn tay. Nàng muốn cho hắn canh ba chết, hắn liền sống không tới canh năm, nữ nhân này đáng sợ a!

Bây giờ thực lực hắn mới vừa bước vào Tử Huyền không lâu, nàng có thể ở dưới mắt hắn im hơi lặng tiếng lấy bảo kiếm của hắn, như vậy thực lực chân chính của nàng.....

“Cao, Cao..... Cao nhân a!” Trong lúc hoảng loạn hắn phát hiện đầu

lưỡi của mình có chút mất cảm giác.

Mặc dù Long Thiên Thần đã biết được thực lực của nàng không tầm thường, nhưng vẫn bị thực lực vừa lộ ra của nàng làm khiếp sợ. Tay phải vuốt ve bội kiếm bên hông mình, nơi đó trống rỗng, làm trái tim của hắn cũng hiu quạnh theo.

Đám người La Ý Cương trực tiếp bị làm sợ chết khiếp, ngay cả cảm giác ngứa trên người cũng quên đi.

“Vân Khê, ngươi, ngươi..... Ngươi rốt cuộc muốn làm sao?”

Vân Khê sửa sang ống tay áo của mình, giọng nói nhẹ nhàng lần nữa vang lên: “Cho các ngươi hai lựa chọn, một là thần phục, hai là đánh bại ta, từ thi thể của ta bước qua!” Nói xong, nàng đem ghế Thái sư, ngăn ở trước cửa phòng, ở phía trên đỉnh đầu của nàng chính là hai thanh bảo kiếm hiện lên hình chữ x, khí thế kia.....

Đám người La Ý Cương bị sợ đến hai chân không ngừng run, nàng mới vừa ra tay như vậy, còn ai dám cùng nàng động thủ? Đừng nói là đạp lên thi thể nàng đi ra ngoài, chỉ sợ bọn họ còn chưa đến gần nàng, cũng bị nàng ngay lập tức giết chết.

Trời a, đất a, tại sao không có ai nói cho bọn hắn biết, nàng có võ công? Hơn nữa chỉ cần một ngón tay là có thể khiến cho bọn hắn chết mấy trăm lần, cái loại thực lực này thật đáng sợ!

Sáu năm trước, nàng rõ ràng không có tập võ qua! Từ trong phủ tướng quân đến bên ngoài, ai cũng biết nàng không biết võ, việc này vẫn luôn là chuyện bọn họ cười nhạo nàng, khi dễ nàng, làm sao mới qua có sáu năm thời gian, nàng không những biết võ, hơn nữa còn lợi hại như thế?

Bốn người La Ý Cương khóc không ra nước mắt.

Quyển 1 - Chương 21: Quả đấm mạnh và lớn chính là đạo lý

Quả đấm mạnh và lớn chính là đạo lý Editor: Hân Nghiên Vân Dật có chút không yên tâm, nữ nhi nhà mình tính tình thế nào, hắn có thể không biết sao? Tuy nói lần này sau khi gặp lại, nữ nhi thật sự đã thay đổi không ít, không còn giống trước kia nhu nhược nhát gan nữa, nhưng để cho một mình nữ nhi đi đối mặt với nhiều người có ý xấu như vậy, hắn thật sự không cách nào yên tâm.

Vì hắn kiên trì, nên hai người vừa đi vòng vèo một lúc liền trở về.

“Cho các ngươi hai lựa chọn, một là thần phục, hai là đánh bại ta, bước qua qua thi thể của ta!”

Lời nói ngang ngược kiêu ngạo từ cửa bên trong phòng truyền ra ngoài, nghe rất nhẹ nhàng, nhưng khí thế bất phàm. Đây không phải là tiếng của nữ nhi sao? Bọn họ tuyệt đối không nghe lầm!

Hai cha con liếc nhau một cái, mặt mày đều nhảy dựng.

“Phụ thân, chuyện gì xảy ra vậy? Khê Nhi nó.....”

“Chẳng lẽ tin đồn ban ngày là thật, Khê Nhi nó thật sự đã thay đổi rồi?”

Vẻ mặt của hai cha con không thể tưởng tượng nổi, một người cho dù biến hóa lớn hơn nữa, cũng không thể càn rỡ như vậy đi?

“Vậy chúng ta có nên đi vào hay không? Dù sao đều là con cái của Thần tướng và Thượng Thư, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, hoàng thượng trách tội xuống.....” Thần sắc lo lắng hiện lên trên đuôi lông mày của Vân Dật, thân ở tại triều đình, hắn không thể không có điều cố kỵ.

Trầm mặc một hồi lâu, Vân Mông nghiêm nghị mở miệng nói: “Chuyện của các tiểu bối, cứ để cho bọn tiểu bối tự mình xử lý đi, chúng ta phải tin tưởng Khê Nhi, con bé tự biết chừng mực.” Trong nội tâm lão gia tử cảm thấy sự thay đổi của cháu gái là một chuyện tốt, con cái Vân gia, sao có thể không có chút khí thế được?

Thấy phụ thân kiên trì, Vân Dật không thể làm gì khác hơn là thở dài nói: “Cũng chỉ có thể như thế.”

Khó nhịn đau khổ hành hạ, Liễu đại công tử Liễu Phàm Tâm là người thứ nhất không chịu nổi, thủ phục dưới chân Vân Khê: “Ta, ta chọn thần phục, sau này ta nhất định nghe lời Vân tiểu thư, sai đâu đánh đó, đi theo làm tùy tùng, chịu gian nan, quyết không nuốt lời.”

Ba người còn lại đều là vẻ mặt ngạc nhiên nhìn hắn, hận hắn không có chí khí, càng hận sự đau khổ hành hạ trên người, trong nội tâm mọi người đều giãy dụa.

Vân Khê thản nhiên quét mắt nhìn hắn một cái, đem hai viên thuốc giải một đỏ một vàng vứt xuống trước mặt hắn, cười yếu ớt nói: “Ngươi thật biết điều, phần thưởng của ngươi là hai viên giải dược.”

“Cám ơn Vân tiểu thư.” Liễu Phàm Tâm nhận được giải dược rồi, không nói hai lời liền nuốt vào.

“A? Trên người thật không còn cảm thấy ngứa nữa.” Hắn vui mừng

không dứt.

“Sau này gọi ta Vân nương tử.” đôi mắt đẹp của Vân Khê hơi lưu chuyển, cười như không cười.

“Dạ, Vân nương tử.” Liễu Phàm Tâm vội vàng đáp.

“Còn các ngươi thì sao? Nghĩ xong chưa?” Ánh mắt rơi trên đến ba người La Ý San, lời nói trong trẻo lạnh lùng như gió mang theo băng tuyết, rét lạnh thấu xương.

Thân thể hai người La Ý Cương và Liễu Phàm Trần đồng thời run lên, liên tiếp bò lổm ngổm trên mặt đất.

“Ta chọn thần phục!”

“Ta cũng chọn thần phục!”

“Ta..... Ta thần phục!” Cảm giác được ánh mắt lạnh như băng kia quét tới đây, La Ý San kiềm chế tức giận muốn điên, mạnh mẽ cúi đầu, dưới mí mắt là không cam lòng và ghen ghét.

Chân mày bất động, Vân Khê tiện tay đem giải dược ném cho ba người, mỗi người hai viên, đỏ và vàng.

“Còn ngươi?” Tóc đen khẽ nghiêng, Vân Khê ném ánh mắt qua người Bạch Sở Mục, không phải nàng mang thù, mà nàng tương đối có khuynh hướng báo ứng, người nào chọc đến nàng, nàng lập tức mang cả vốn lẫn lãi đều đòi lại! Muốn trách chỉ có thể trách hắn không nên tới xem cái náo nhiệt này, chuyện của Vân Khê nàng cũng không phải là tùy tiện có thể chọc tới.

Bạch Sở Mục cố nhịn đau trên người, ngẩng đầu: “Ta thà chết chứ

không chịu khuất phục!” Hắn đường đường một đời đại hiệp, phong lưu phóng khoáng, phất tay một cái là có thể mang đi một đám mây, tại sao có thể khuất phục trước một nử tử?

Đầu lông mày cau lại, tròng mắt đen trong trẻo, Nam Cung Dực cũng không cách nào ngồi yên không để ý đến nữa: “Vân tiểu thư, hắn là sư đệ của bản vương, có thể nể mặt ta.....”

“Không thể!” Tiếng nói trong trẻo cắt đứt lời của hắn, không để lại đường lui, “Ta cùng Vương gia ngươi không quen không biết, ở đâu ra mặt mũi mà nói?”

Vân Khê cau nhẹ đuôi lông mày, trong lòng cười lạnh.

Mới vừa rồi chưa hạ độc với ngươi, đã là khách khí quá rồi, còn dám cùng nàng nói đến mặt mũi? Thật là ngây thơ!

Nam Cung Dực sắc mặt căng thẳng, vết nứt trên tuấn nhan ngày càng lớn, rốt cục tức giận rồi: “Vân Khê, ngươi đừng khinh người quá đáng! Một mình ngươi làm xằng làm bậy, có biết sẽ liên lụy tới cả nhà không?”

“Vương gia đây là đang uy hiếp ta sao?” Vân Khê cúi đầu cười lạnh, tròng mắt đen nổi lên tầng tầng sóng ngầm mãnh liệt, “Vân Khê ta bình sinh căm hận nhất, chính là người khác uy hiếp. Người không phạm ta, ta không phạm người, người nếu phạm ta, trảm thảo trừ căn! Dù là người hoàng gia phạm đến trên đầu của ta, ta cũng sẽ giết không tha! Ở thế đạo này, nấm đấm lớn và mạnh chính là đạo lý!”

“Ngươi quả thực đại nghịch bất đạo! Bản vương hôm nay sẽ thay Vân tướng quân dạy dỗ nữ nhi một chút!” Bảo kiếm bên hông phút chốc lộ ra, trong nháy mắt, kiếm quang phá vỡ hư không, sắc bén nhanh nhẹn, trong mắt dần dần dâng lên chiến ý.

Bốn người La Ý San nhìn thấy đây đúng là cơ hội, thần sắc nóng lòng xông lên trước: “Vương gia, chúng ta đi giúp ngươi! Giết tiện nhân không biết tốt xấu này!”

Độc trên người bọn họ đã được giải, lại có Vương gia làm chỗ dựa, bọn họ cũng không tin không đối phó không được Vân Khê.

Muốn để cho bọn họ cam tâm thần phục, vậy cũng phải nhìn xem nàng có mệnh để hưởng thụ hay không.

“Các ngươi rất giỏi, sẹo lành thì quên đau kia. Nhưng mà các ngươi đừng quên, mới vừa rồi ta cho các ngươi ăn vào hai viên thuốc, cũng không phải tất cả đều là thuốc giải.” Màu mắt Vân Khê một lần nữa ánh lên sắc bén, sóng ngầm càng thêm mãnh liệt, miệng thì tựa tiếu phi tiếu như cũ, vẻ mặt như vậy càng làm cho người ta thêm khiếp sợ.

“Không tin phải không? Xem cổ tay của các ngươi một chút, phía trên có phải là có một sợi chỉ màu đỏ không?”

Bốn người kinh dị nhìn về phía cổ tay của mình.

“A? Tại sao có thể như vậy? Vân Khê, ngươi hèn hạ!” La Ý San tuyệt vọng sợ hãi kêu lên tiếng, sợi chỉ đỏ sậm kia hoàn toàn đánh nát hy vọng trong lòng nàng. Chẳng lẻ đời này của nàng cuối cùng phải thua ở trong tay nàng ta, vĩnh viễn không cách nào ngẩng đầu lên?

Sớm đoán được bọn họ sẽ không cam lòng thần phục, Vân Khê lạnh lùng nhìn bọn họ: “Đối phó loại người hèn hạ, tự nhiên phải dùng kế hèn hạ, cái này gọi là gậy ông đập lưng ông. Sau này cuối mỗi tháng, ta sẽ căn cứ vào biểu hiện của các ngươi mà cho các ngươi thuốc giải tạm thời áp chế độc tính, dưới gầm trời này người có thể giải loại

độc này cũng chỉ có một mình ta. Nếu như chỉ đỏ dọc theo người đến tâm mạch mà vẫn chưa ăn thuốc giải thì…, chính là thần tiên cũng không thể nào cứu được các ngươi. Các ngươi cũng có thể thử tìm ngự y giải độc cho các ngươi, xem một chút lời ta nói có phải là thật không?”

“Vân tiểu thư, chúng ta biết sai lầm rồi, chúng ta sẽ không dám nữa.” Ba người đều mang sắc mặt xám trắng.

“Hết thảy cút qua một bên cho ta! Lần này, ta tạm thời không truy cứu, nhưng tuyệt đối không có tiếp theo nữa.” Vân Khê đã mất đi tính nhẫn nại đối với bọn họ.

“Dạ, dạ, chúng ta cút!”

“Nếu Vương gia có nhã hứng như thế, ta đây không ngại theo Vương gia tới luyện mấy chiêu!” Trên khung cửa một thanh bảo kiếm bay đến trong tay nàng, chỉ thẳng phía trước, lạnh lùng ngoéo môi một cái, trong đôi mắt tán loạn bắn ra từng tia ánh sáng lạnh như băng.

Nam Cung Dực lạnh lùng nhìn nàng, một đôi Phượng mâu từ kinh ngạc đến tức giận, cuối cùng biến thành một mảnh lửa cháy lan ra đồng cỏ, nhìn không thấy đáy.

Quyển 1 - Chương 22: Một chiêu định thắng bại

Một Chiêu Định Thắng Bại Editor: Hân Nghiên Mắt thấy hai người sắp ra cửa quyết đấu, Long Thiên Thần vội vàng la lên ngăn Vân Khê lại: “Chờ một chút! Trước tiên có thể giải độc trên người ta không? Ngứa chết ta!”

“Đón kỹ cho ta!” Vèo một tiếng, một viên thuốc giải bay vào trong miệng đang há ra của Long Thiên Thần.

Bạch Sở Mục thấy thế, vội vàng nhảy lên lưng Long Thiên Thần, một tay bóp lên cổ hắn, một tay khác banh miệng hắn: “Tiểu tử ngươi, mau phun thuốc giải ra cho ta!”

“Ngươi muốn ăn nước miếng của ta sao? Tới a!”

Hai người ở một chỗ quần nhau, đánh nhau loạn xạ.

Không để ý tới hai người, Vân Khê một cước bước ra cửa phòng, dẫn đầu đi ra ngoài.

Bước vào tiểu viện, liền nhìn thấy các loại hoa màu sắc sặc sỡ, trăm loại thiên tư hết sức xinh đẹp, xuân ý cơ hồ như xông phá ra ngoài.

Hai người cầm kiếm mà đứng, cách nhau không quá mười bước, một trận gió mát thổi qua, hoa rơi bay lả tả, có vài cánh hoa rơi lên tóc hai người đang đứng giằng co. Tóc đen như mực, cánh hoa như tuyết, hai màu đen trắng trông rất đẹp mắt.

Trong không khí mơ hồ thoang thoảng mùi hoa mai, hoa mai trong sát khí đang chuyển động.

Lông mày nàng lãnh ngạo như sương, mắt như tảng băng nổi ngàn thước, khi nàng ngước mắt, không khí trong nháy mắt ngưng kết, hào quang vạn trượng.

Một mảnh cánh hoa theo gió mà rơi, che đậy tầm mắt của hắn.

Giây lát, khi hắn nhìn qua, lông mày nàng vẫn lãnh ngạo như sương, mà mắt của nàng đã bình tĩnh như u đầm, ấm như nước mùa xuân, không có nửa phần gợn sóng, khóe môi nhợt nhạt vung lên, cười như không cười.

Tim của Nam Cung Dực không ức chế được mà khẽ run, trong con ngươi như lưu ly hiện lên một tia sương mù.

Rốt cuộc người nào mới thật sự là nàng? Tại sao hắn thế nào cũng nhìn không thấu?

Một đạo ánh sáng xanh chiết xạ đập vào mắt, đôi mắt hắn mở lớn hơn, trường kiếm ở trong tay nàng hơi nghiêng một góc độ, phía dưới vẽ ra một đạo bóng kiếm, ở trên người của nàng. Chọn dùng loại kiếm thức này, bình thường đối với kiếm thuật của mình hắn tràn đầy tự tin, nó có thể công cũng có thể phòng, gặp chiêu triết chiêu, khí thế xông thẳng. Nhưng mà nàng lại có chút bất đồng, kiếm của nàng mũi nhọn hơi nghiêng, góc độ đúng là góc độ tốt nhất, nhìn như có thể công cũng có thể phòng, kì thực đều là sát khí, ẩn giấu kiếm phong.

Trên thực tế, cả người cùng kiếm thức của nàng không khác mấy, nhìn như vân đạm phong khinh, kì thực ẩn giấu sát cơ, hơn nữa bình thường là một kích chí mạng!

Rốt cuộc là cái gì làm cho nàng biến hóa như vậy?

Nam Cung Dực thật sự khó có thể đem nữ tử trước mắt cùng nữ tử ngượng ngùng nhát gan trong ấn tượng của hắn làm một người.

Ở góc tường, Vân Dật ngắm nhìn động tĩnh trong tiểu viện, không khỏi lo lắng: “Hai người bọn họ đang muốn làm cái gì? Sẽ không gây ra chuyện lớn gì chứ?”

Vân Mông vỗ một cái vào cái đầu nhi tử: “Trấn định một chút! Đừng có lúc nào cũng sợ, dẫu gì cũng là Đại tướng quân, làm sao ngay cả con gái của ngươi cũng không bằng?”

Vân Dật có chút ủy khuất rụt cổ lại, ngài cũng đã nói, ta đã là một Đại tướng quân rồi, mà ngài làm sao còn giống như khi còn bé, động một chút là vỗ đầu ta đây?

“Phụ thân, hai người bọn họ sẽ không phải muốn đánh nhau chứ?”

“Có khả năng!” Vân Mông làm như thật sờ sờ cằm nói, “Tư thế cầm kiếm của Khê Nhi rất có phong phạm của ta năm đó, nói không chừng thật sự có thể đem Tĩnh vương gia đánh một trận.”

Vân Dật khóe miệng run lên, không dám gật bừa: “Phụ thân, Khê Nhi chưa từng biết võ. Khi còn bé ngài dạy con bé tập võ, con bé thế nào cũng học không được, bây giờ sao có thể chặn được một kiếm của Tĩnh vương gia?”

“Chưa chắc.” Vân Mông vẻ mặt thâm trầm, “Con suy nghĩ một chút, nếu Khê Nhi thật sự không biết võ, hiện tại thấy Tĩnh vương gia phát kiếm, đã sớm bị làm cho sợ đến hai chân nhũn ra rồi. Nhưng mà nhìn bộ dạng hiện tại của con bé, trấn định tự nhược, lòng tin tràn đầy,

đâu có một tý sợ hãi nào? Không phải con cũng nói? Khê Nhi thay đổi rất nhiều, có lẽ ở trong sáu năm này con bé gặp được cao nhân gì đó, học được võ nghệ cũng không chừng."

"Phụ thân nói rất có lý! Khê Nhi trước kia sợ nhất đao kiếm, bây giờ nó chẳng những mặt không đổi sắc, mà tay cầm bảo kiếm, rất có phong thái, có lẽ con bé thật sự gặp kỳ ngộ."

"Ừ, xem trước một chút rồi hãy nói. Nếu như Khê Nhi gặp nguy hiểm, chúng ta ngay lập tức xông ra."

"Vậy nếu Tĩnh vương gia gặp nguy hiểm thì sao?" trong đầu Vân Dật bỗng nhiên thoáng hiện một ý niệm như vậy.

Vân Mông sờ cằm suy nghĩ một chút, chần chờ nói: "Vậy chờ Khê Nhi đánh hắn đủ rồi, thì chúng ta ra."

Vân Dật khóe miệng lần nữa co rút.

Giữa sân, Vân Khê nở nụ cười thản nhiên.

"Ta bình thường không cùng người khác tỷ võ, hôm nay phá lệ, Vương gia tính làm sao đáp tạ ta?"

Đúng vậy, nàng bình thường cũng không hay động thủ, bởi vì vừa ra tay chính là sát chiêu. Tĩnh vương gia không thể chết ở phủ tướng quân được, cũng tức là nàng tặng một mạng cho hắn, đó là vinh hạnh của hắn.

Dung nhan tuấn mỹ như ngọc ngày càng đen dần, gắt gao nhìn chằm chằm nàng: "Bản vương cũng không cùng nử tử động thủ, hôm nay phá lệ, coi như là vinh hạnh của ngươi, ngươi như thế nào đáp tạ bản vương?"

“Thì ra là Vương gia thích nói vẹt.” Vân Khê nhăn mày cười yếu ớt, góc độ mũi nhọn của thanh kiếm trong tay không chút nào di động.

Ánh mắt Nam Cung Dực nhìn chằm chằm vào ánh sáng xanh kia, trường kiếm trong tay cũng đi theo: “Công phu thật thì so chiêu, không phải là dùng miệng để đùa bỡn.”

“Rất tốt, rốt cục chúng ta cũng có chung nhận thức.” Một chữ cuối cùng còn chưa rơi xuống, nụ cười trên khuôn mặt chợt biến mất, huyền khí hùng hồn từ trong cơ thể tuôn ra, trường kiếm lấp đầy ánh nắng của hoàng hôn, tỏa sáng rực rỡ, hóa thành một đạo bạch quang, hướng về phía Nam Cung Dực bắn tới. Dọc những nơi kiếm đi qua, tạo thành một đạo khe rãnh sâu, một đường lan tràn mà đến.

Cảm nhận được kiếm khí hung hãn, Nam Cung Dực sắc mặt ngưng trọng, trường kiếm ở lòng bàn tay múa lên, huyền khí màu tím đọng lại chung quanh thân kiếm, tạo thành một đạo ánh sáng màu tím mãnh liệt mà xông đến bạch quang.

Oanh một tiếng nổ tung!

Cả tiểu viện, trong nháy mắt trở thành một đống hỗn độn.

Nhiệt khí tập kích bất ngờ, Nam Cung Dực lui về phía sau hai bước, cuối cùng nửa bước còn chưa đứng vững, thì lại một đạo bạch quang thứ hai theo sát bắn tới, hai đạo bạch quang cách nhau tuyệt đối không hơn một phần mười thời gian nháy mắt, vẻ mặt hắn trắng bệch, lộ ra vẻ khó có thể tin. Nàng rốt cuộc làm sao mà làm được, làm sao có thể trong thời gian ngắn như vậy ra liên tục tung ra hai kiếm?

Lại là oanh một tiếng, đống hỗn độn là không dừng lại, còn vượt về

phía sau thân Nam Cung Dực bắn bay ra.

Kim quan (nón, mũ) màu tím rớt xuống, một viên đông châu lớn nhất rơi ra, lăn trên mặt đất. Thân thể Nam Cung Dực bị thương vừa cử động, miễn cưỡng mới đứng vững, ngoại trừ kim quan màu tím trên đỉnh đầu rơi xuống, các nơi còn lại trên thân không có việc gì. Không có kim quan, hắn vẫn tuấn mỹ vô trù, lạnh lùng cao quý như cũ, Nam Cung Dực không hổ là mỹ nam tử đứng hàng thứ ba, một bộ áo bào màu bạc khuynh thiên hạ.

Nhưng chiến tích như vậy, đối với Nam Cung Dực mà nói cũng là một loại sỉ nhục thật lớn, nếu kiếm khí của nàng dời nửa tấc, như vậy vật rơi xuống cũng không phải là kim quan, mà là đầu của hắn rồi.

Dung nhan tuấn mỹ âm trầm đến đáng sợ, đáy mắt màu đen quay cuồng, không ngờ chỉ một chiêu hắn liền bị thua, làm sao có thể, làm sao có thể?

Từ khi hắn tập võ tới nay, bằng vào thiên tư xuất chúng, huyền giai tấn chức một đường thông suốt không trở ngại, chưa từng bại. Danh thiên tài là quang vinh, từ xưa đến nay, chưa từng bị thua thảm hại như vậy?

Nàng thế nhưng chỉ dùng một chiêu đã đánh bại hắn, còn cố ý không đả thương tánh mạng của hắn.

Hắn làm sao lại bại bởi một nữ nhân, hơn nữa còn là nữ nhân hắn xem thường từ trước đến nay? Làm sao có thể, làm sao có thể?

Nam Cung Dực chui vào ngõ cụt, giống như con thú đang khốn cùng, tức giận giãy giụa.

Làm sao có thể, làm sao có thể?

“Nếu như Vương gia không có ý kiến, vậy viên Đông châu này xem như người bồi thường sân viện này.” Khi ánh mắt phức tạp của hắn nhìn với vẻ soi mói, Vân Khê cầm kiếm chạm vào phần đất gần Đông châu, xẹt qua một đạo đường vòng cung trên không, viên Đông châu vững vàng rơi vào lòng bàn tay của nàng.

Bồi thường? Như vậy nàng cũng nói được, sân này đều là do chính nàng làm hư!

“Vân Khê, tỷ thí giữa chúng ta vẫn chưa xong!” đáy mắt Nam Cung Dực hừng hực lửa giận thiêu đốt, hắn không cách nào tiếp nhận được bại trận này, không cách nào tiếp nhận sỉ nhục như vậy. Mũi kiếm hướng về phía trước nhảy lên, mang theo sát khí rét lạnh thấu xương, một lần nữa đâm về phía Vân Khê.

Vân Khê thân hình không động, Đông châu trong tay nhẹ nhàng mà ném đi, khóe môi nhếch lên, vẽ ra nụ cười tàn nhẫn.

Trong khoảnh khắc chỉ mành treo chuông (nghìn cân treo sợi tóc), từ góc tường vọt ra hai đạo nhân ảnh.

“Dừng tay! Tất cả dừng tay cho ta!”

Hai phụ tử Vân Dật thấy tình thế không ổn, vội vàng vọt ra ngăn cản, nhưng trong lòng hai phụ tử lại buồn lo khác nhau.

Vân Dật thì nhìn thấy nữ nhi đứng yên không tránh, sợ Tĩnh vương gia làm tổn thương nữ nhi mới nóng lòng, mà Vân Mông thì lại nhìn thấy rõ ràng, cháu gái giờ phút này quanh thân sát khí đã tăng vọt, đông châu trong tay nàng tùy thời sẽ trở thành lợi khí giết người, điều hắn lo chính là an nguy của Tĩnh vương gia.

Tĩnh vương gia tuyệt đối không thể gặp chuyện không may ở phủ tướng quân!

Quyển 1 - Chương 23: Đảm nhiệm chức hộ vệ

Đảm nhiệm chức hộ vệ Editor: Hân Nghiên “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Làm sao lại đụng tới đao kiếm thế?” Cha con Vân Dật hai người liếc mắt nhau, ra vẻ hết sức kinh ngạc.....

Tay Nam Cung Dực nắm chặt chuôi kiếm, gân xanh nhô lên, mắt hắn nhìn chằm chằm Vân Khê, hít sâu một hơi, mới từ từ thu hồi trường kiếm. Chỉ trong nháy mắt, hắn đã hoàn toàn kiềm chế được cơn giận của chính mình, ánh mắt di chuyển một cái, tao nhã như cũ.

Vân Khê đáy lòng cười lạnh, biến sắc mặt thật giỏi!

“Không có gì, chẳng qua là nghe nói kiếm pháp của Vương gia cao siêu, trong lòng con rất ngưỡng mộ, cho nên xin Vương gia biểu diễn một chút kiếm pháp mà thôi.”

“Vương gia, thật sự biểu diễn kiếm pháp sao?” Vân Mông tiếp tục liếc mắt qua, khiêm tốn thỉnh giáo.

Nam Cung Dực hừ lạnh một tiếng, hàn mâu (ánh mắt băng hàn) thâm ảo.

Phụ tử Vân Dật liếc nhau, coi như hắn thừa nhận, nên vội vàng nói khoác bằng cách tâng bóc.

“Thì ra là như vậy! Vương gia là thanh niên tài tuấn, không tới hai mươi hai tuổi đã bước vào Tử Huyền chi cảnh, chính là may mắn của Nam Hi quốc ta. Lần này cuộc thi Tân Tú tranh bá của năm nay,

còn phải toàn bộ dựa vào thân thủ lợi hại của Vương gia.”

“Đúng! Ở Nam Hi quốc ta, trong những người cùng lứa sợ rằng không có người nào có thể thắng được tu vi của Vương gia, khó trách hoàng thượng sủng ái vương gia như vậy, tiền đồ sau này nhất định vô lượng.”

Nịnh bợ ai chẳng thích nghe, sắc mặt Nam Cung Dực cuối cùng chuyển biến tốt một chút, trầm giọng nói: “Hai vị quá khen.”

“Ngừng!” Vân Khê khinh thường liếc hắn một cái, bại tướng dưới tay mà thôi, khoe cái gì khoe?

Nam Cung Dực tức giận đến hai mắt phóng hỏa, mới vừa rồi thật vất vả mới thu hồi sắc mặt, một lần nữa bộc phát.

“Khê Nhi, không được vô lễ với Vương gia! Nhanh một chút nhận lỗi với Vương gia đi.” Vân Dật vẫn cố kỵ thân phận vương gia của Nam Cung Dực, nên hướng về phía nữ nhi nháy mắt.

“Nhận lỗi thì không cần, bản vương nhận không nổi! Vẫn là xin Vân tiểu thư nhanh một chút giải độc dùm sư đệ của bản vương.” Nam Cung Dực cố ý đem ba chữ “nhận không nỗi” nhấn mạnh.

Vân Khê không thèm để ý nói: “Ta tại sao phải giải độc cho hắn? Ta và hắn không quen không biết, sống chết của hắn, liên quan gì đến ta?”

“Ngươi..... Vân Khê, ngươi giỏi lắm!” Lại đem bản vương xem như con khỉ để đùa bỡn, ngươi phải trả giá lớn! Nam Cung Dực lạnh lùng nhếch khóe môi, không giận ngược lại còn cười.

“Ta đương nhiên là giỏi, đa tạ vương gia khen ngợi!” Là ngươi vô lý

chạy tới chọc ta trước, nên tự mình chuốc lấy cực khổ để tỉnh ngộ lại, Vân Khê cũng theo đó nhếch môi, thần sắc tuyệt diễm, đẹp không sao tả xiết.

Lúc này, hai người Bạch Sở Mục và Long Thiên Thần đánh tới trong viện. Vân Khê xoay người vèo một cái, hướng về phía Bạch Sở Mục, nói: “Bên cạnh con ta vừa lúc thiếu hộ vệ, ngươi ở bên cạnh bảo vệ bé ba tháng, cam đoan bé không bị mất một sợi lông, ta lập tức đem thuốc giải cho ngươi! Nếu như ngươi không đáp ứng, vậy thì không có thương lượng.”

Bạch Sở Mục ngừng lại động tác, trợn to ánh mắt suy nghĩ nhìn nàng: “Cái gì? Ngươi..... Ngươi bảo ta làm hộ vệ cho con ngươi? Ngươi mời được sao?”

Thản nhiên liếc hắn một cái, Vân Khê không chút lưu luyến xoay người: “Phụ thân, gia gia, tiễn khách đi! Con về phòng nghỉ ngơi trước.”

“Này.....” Vân Dật rất khó xử, vị Bạch công tử này thân thế không đơn giản, so với Tĩnh vương gia thì không kém chút nào, cũng không phải người bọn họ có thể đắc tội. Hắn rất muốn kêu con giao thuốc giải ra, nhưng vừa nghĩ tới vừa rồi mình cầu tình cho nhị nữ nhi, bị ánh mắt lạnh như băng của nàng doạ sợ, nên lúc này hắn ngần ngại.

Bạch Sở Mục cũng không nghĩ tới nàng dứt khoát rời đi như vậy, nói như thế nào quá trình thương lượng cũng phải cò kè mặc cả mà, tại sao nàng lại không cho người ta cơ hội bàn bạc một chút?

“Chờ một chút!” Hắn không nhịn được lên tiếng kêu nàng, cũng không biết rút cuộc nàng hạ độc gì, làm sao ngứa đến như vậy?

“Được rồi, ta đáp ứng! Đại trượng phu co được dãn được!” Hắn

ngẩng cầu, có chút ý tứ anh dũng hy sinh.

Long Thiên Thần ở bên lớn tiếng nở nụ cười, nhìn hắn ta khổ sở, tâm tình của hắn thật tốt.

“Không sao rồi! Thuốc giải thật sự có hiệu quả.” Bạch Sở Mục ăn thuốc giải vào không bao lâu, tâm đột nhiên run lên, trên khuôn mặt tuấn mỹ cũng hiện lên tia sáng kỳ dị.

“Này, ngươi sẽ không hạ ta loại độc khác chứ?” Lòng hắn vẫn còn sợ hãi.

Vân Khê không nhanh không chậm nói: “Ngươi bây giờ hỏi không cảm thấy chậm rồi sao?”

“Hừ, tin rằng ngươi cũng không dám!” Bạch Sở Mục tâm tư vừa chuyển, thật ra thì làm hộ vệ cho một đứa bé cũng không sao, dù sao hắn vốn đến để xem náo nhiệt của nữ nhân này, chỉ cần có náo nhiệt để xem, cái khác cũng không vấn đề gì, không phải chỉ là làm bà vú thôi sao?

Sau khi nghĩ thông suốt, tâm tình của hắn cũng buông lỏng rất nhiều, bản lãnh khác của hắn thì không dám nói, nhưng riêng bản lãnh tự tiêu khiển tự vui vẻ cũng là tương đối cao. Cũng bởi vì như thế, hắn mới có thể mỗi ngày vô ưu vô lo, dạo chơi nhân gian, không bị chuyện phàm trần quấy nhiễu.

“Ngươi không sợ ta nuốt lời?”

“Ngươi có thể nuốt lời, bất quá sáng mai, ngươi sẽ nghe được đầy đường cái, mọi người truyền tụng điển cố người xếp hạng thứ chín thiên hạ mỹ nam Bạch mỗ mỗ (mỗ = nào đó) vì tư lợi mà nuốt lời như thế nào.” Vân Khê không nhanh không chậm nói.

“Ngươi.....” Bạch Sở Mục líu lưỡi, cam bái hạ phong (chịu thua), nữ nhân này quả nhiên không phải dễ trêu.

Long Thiên Thần nghe xong, liền cao giọng trầm trồ khen ngợi: “Cái này hay a! Chỉ cần tin tức này vừa truyền đi ra, hạng thứ chín của hắn nhất định khó giữ được rồi, ha ha ha.....”

“Hừ, Bạch Sở Mục ta đã nói là làm, tuyệt sẽ không vì tư lợi nuốt lời! Không phải là làm hộ vệ thôi sao? Không có gì không làm nổi!”

Nam Cung Dực ở bên ngắm nhìn, sớm có chút ít không nhịn được, hắn đột nhiên hối hận việc tới phủ tướng quân hôm nay, nữ nhân này quả thực chính là khắc tinh của hắn. Hắn phất phất tay áo, khôi phục phong phạm ưu nhã cao quý của hoàng gia, mở miệng nói: “Vân lão tướng quân, Vân tướng quân, bản vương cáo từ trước!”

“Lão phu cung tiễn Vương gia.” Hai cha con Vân Dật đều đi theo tiễn khách.

Bốn người La Ý Cương thấy Tĩnh vương gia đã đi, từ đầu tới cuối cũng không thèm liếc bọn họ một cái, bốn người hai mặt nhìn nhau, đang suy tư kế tiếp nên tìm cớ gì rời đi phủ tướng quân. Cái chỗ này thật sự là quá đáng sợ, sau này nếu không phải vạn bất đắc dĩ, bọn họ không bao giờ … nữa muốn bước vào nơi này một bước nữa.

Đột nhiên, ánh mắt Vân Khê quét tới, làm cho bốn người đồng thời run lên sợ hãi, giống như như chim sợ cành cong.

“Vân nương tử, chúng ta sai lầm rồi, chúng ta sau này không bao giờ … đắc tội đến ngươi nữa. Ngươi giơ cao đánh khẽ, bỏ qua cho chúng ta đi.”

“Đúng vậy a, Vân nương tử. Chúng ta có mắt như mù, xúc phạm ngươi, người đại nhân đại lượng, tha cho chúng ta một mạng đi.”

Vân Khê suy nghĩ một chút, liếc xéo bốn người, trong bọn họ, trên mặt ba người kia đều lộ ra sợ hãi thật sự, chỉ có La Ý San cúi đầu xuống, làm cho người ta nhìn không thấy tới vẻ mặt thật của nàng ta, nhưng mà nghĩ cũng biết, nàng nhất định rất không cam tâm.

“Chỉ cần các ngươi ngoan ngoãn thần phục ta, ta đương nhiên sẽ không bạc đãi các ngươi, nhưng nếu để cho ta biết các ngươi ở sau lưng ta làm cái gì mờ ám, ta nhất định sẽ làm cho các ngươi biết tư vị sống không bằng chết.” Rõ ràng giọng nói như vân đạm phong khinh (lạnh nhạt như mây), nhưng vì sao sau khi truyền vào trong tai, lại làm cho người phát ra run sợ từ trong tim như vậy?

Bốn người đồng thời cúi đầu lên tiếng nói: “Thần phục (nguyện trung thành), chúng ta nhất định thần phục! Sau này Vân nương tử bảo chúng ta làm cái gì, chúng ta sẽ làm cái đó.”

“Các ngươi đi về trước đi, buổi tối không phải là còn có Phù Dung yến gì đó sao? Đến lúc đó liền xem biểu hiện của các ngươi.....” Vẻ tàn nhẫn xẹt qua mắt của nàng, bốn người thấy vậy trong lòng run sợ một chút.

Có một số việc sớm muộn gì cũng phải đối mặt, trốn cũng trốn không xong, thay vì ngồi chờ chết, chịu đựng nhóm người cao quý của Thấm Dương thành nhục nhã và chửi rủa, chi bằng nàng chủ động đi ra, để cho bọn họ nhận thức rõ một lần nữa Vân Khê nàng rốt cuộc là nhân vật bậc nào.

Lúc trở lại căn phòng, những người khác đều đã tản đi hết, chỉ còn lại có Vân phu nhân đang nói chuyện với Tiểu Mặc. Vân phu nhân dịu dàng hào phóng, tính tình ôn hòa, đối với hài tử lại càng hết sức có

kiên nhẫn, từ nụ cười ngọt ngào sáng lạn của Tiểu Mặc, Vân Khê liền hiểu Tiểu Mặc là cực thích người bà ngoại này.

Trong trí nhớ của nàng, Vân tướng quân tổng cộng có hai thê thiếp, Nhị phu nhân là thứ nữ của La thần Tướng, tuy là thứ nữ, nhưng ở trong thần tướng phủ rất được sủng ái, mà mẫu thân của nàng, cũng chính là Đại phu nhân Vân gia thân thế tương đối thần bí, người trong nhà cũng không có nói tới.

Vân Khê đứng ở cửa phòng, xa xa ngắm nhìn gương mặt ôn nhu của mẫu thân, không khỏi cảm thán, ở thời đại này, nữ tử vô luận ưu tú cỡ nào, cũng khó trốn khỏi số mệnh trượng phu tam thê tứ thiếp, đây là sự bi ai (*bi (“thương xót”) + ai (“thảm thương”*) của nữ tử. Nàng không muốn tiếp nhận bi ai như vậy, cũng không hy vọng xa vời có thể tìm được một nam tử nguyện ý cùng nàng sánh đôi một đời một kiếp, nàng chỉ muốn mang theo con ăn uống miễn phí, sung sướng cả đời. Chỉ cần con thích, nàng sẽ tận lực thỏa mãn bé, bởi vì con chính là toàn bộ tánh mạng của nàng.

“Mẫu thân!” Vân Tiểu Mặc là người đầu tiên phát hiện Vân Khê đứng ở ngoài cửa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương nở nụ cười sáng lạn.

“Khê Nhi, con trở về rồi.” Vân phu nhân cũng nhìn tới, nụ cười rất là ôn nhu.

“Vâng!” Vân Khê trả lời một tiếng, đột nhiên có thêm một người mẹ, nàng có chút không quen.

“Khê Nhi, những năm nay, con chịu ủy khuất rồi.” trong mắt Vân phu nhân tràn đầy áy náy và quan tâm.

“Con không sao.” Ở hiện đại, nàng cũng chỉ có một người, cha mẹ

mất sớm. Còn lại các trưởng bối thì như lang như hổ mơ ước chủ vị, cùng Tàn Hoa bí lục trong tay nàng, không có một người nào chân chính quan tâm nàng, thậm chí nàng đã chết trong tay trưởng bối của mình. Thế đạo đó rất tàn khốc, ở đây không thể so sánh!

Vân phu nhân thấy đáy mắt nàng xẹt qua vẻ âm lãnh, nghĩ rằng nàng phiền não vì chuyện Tĩnh vương gia, cho dù người nam nhân nào biết được vị hôn thê của mình cùng nam nhân khác sinh hài tử, cũng sẽ tức giận, huống chi là đường đường một Vương gia đây. Nàng quan sát vẻ mặt con, thật cẩn thận rồi an ủi khuyên giải: “Khê Nhi, con yên tâm, mẹ nhất định tìm cho con một hôn sự thật tốt. Tĩnh vương gia bên kia..... con cũng đừng quá chấp nhất nữa, hoàng gia chưa chắc đã là chỗ tốt.”

Vân Khê bĩu môi, không sao cả nói: “Tĩnh vương gia? Con đối với hắn không có hứng thú.”

Vân phu nhân có chút giật mình: “Khê Nhi, trước kia con không phải là rất thích Tĩnh vương gia sao, không phải hắn thì không lấy chồng đấy sao?”

“Hắn? Hắn không xứng với con!” Vân Khê cười lạnh, Vương gia gì chứ, bất quá chỉ có bề ngoài thôi, trừ bỏ bề ngoài hoa lệ và thân thế hiển hách, hắn còn lại cái gì? Chẳng qua là tấm lòng lạnh nhạt, vô tình cùng ham muốn tranh đoạt danh lợi..... Nàng từ đầu đã xem thường rồi.

Vân phu nhân hoàn toàn kinh sợ, một hồi lâu, nàng bỗng nhiên đổi lại một vẻ mặt thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ nói: “Vậy thì mẹ an tâm rồi, hắn thật sự không xứng với con! Con yên tâm, chờ thêm một thời gian, mẹ nhất định tìm cho con một vị hôn phu hơn gấp trăm ngàn lần Tĩnh vương gia. Ừ..... Nói là làm, mẹ sẽ đi làm ngay bây giờ!”

“Aizz, Mẹ.....” Vân Khê nhìn Vân phu nhân vội vã rời đi, không khỏi hiểu ý cười một tiếng. Vị mẫu thân của nàng cũng rất có ý tứ, nhìn như dịu dàng, song làm chuyện thì hấp tấp, tính cách này, nàng thích!

Cúi đầu nhìn về phía nhi tử, con đang cầm lược tự chải lông cho Tiểu Bạch, Tiểu Bạch thoải mái híp mắt, vẻ mặt hưởng thụ, làm Vân Khê ghen tỵ tới nổi đóa.

Tiểu Bạch nhạy cảm đã nhận ra ánh mắt đầy địch ý, nửa mở một con mắt, liếc về phía Vân Khê, sau đó lại híp lại thành một khe nhỏ, trong lỗ mũi xoẹt xoẹt phun hơi trắng, hết sức đắc ý.

Nữ ma đầu, hâm mộ sao?

Tiểu Mặc Mặc là của ta, ngươi đừng mơ đoạt với ta!

Vân Khê híp mắt lại, bắn ra hai đạo ánh sáng lạnh. Nàng bỗng nhiên vươn ra hai ngón tay, nhéo phần gáy Tiểu Bạch, tiện tay hướng về phía trước quăng ra bồn hoa gần bệ cửa sổ.

Quỷ hẹp hòi!

Tiểu Bạch ngay tại chỗ bị đá ra, cả người dính đầy bụi đất, đáng thương ngó chừng Vân Tiểu Mặc, ô ô thấp kêu.

Tiểu Mặc Mặc, người ta sợ hãi!

Lại chơi chiêu giả bộ đáng thương, ngươi có thể nghĩ ra chiêu sáng tạo hơn không?

Vân Khê rất là khinh bỉ liếc nó, cúi đầu sờ sờ đầu của con, nói: “Tiểu Mặc, buổi tối có dám cùng mẹ xông vào đầm rồng hang hổ không?”

Vân Tiểu Mặc đem tầm mắt từ trên người Tiểu Bạch thu lại, nặng nề gật đầu nói: “Dám!”

“Không do dự một chút nào? Vạn nhất mẹ đem con bán đi thì sao?” Nàng nở nụ cười tà khí.

Vân Tiểu Mặc chớp động đôi mắt đen láy, lắc đầu nói: “Mẫu thân sẽ không làm vậy!”

Vân Khê bĩu môi, nói: “Cũng đúng, Mẹ làm sao có thể tùy tùy tiện tiện đem con bán đi được chứ? Muốn bán, cũng phải tìm người mua tốt mới được!”

Một câu nói này, chọc cho Vân Tiểu Mặc cười ha ha.

Quyển 1 - Chương 24: Phù Dung yến (một)

Phù Dung yến (một) Editor: Hân Nghiên Một chiếc xe ngựa từ từ chạy trên đường, cuối cùng dừng ở trước cửa Quỳnh Hoa Lâu…

Được tướng quân dặn dò, sợ Đại tiểu thư gặp chuyện không may, Hà quản gia cố ý mang theo mấy tên thị vệ phủ tướng quân đến đây hộ vệ, đi theo còn có nha hoàn Tiểu Thúy bên cạnh Vân phu nhân.

“Đại tiểu thư, đến Quỳnh Hoa Lâu rồi.”

Không nghe được người trong nghe ngựa đáp lại, Hà quản gia hô mấy tiếng, vẫn không có động tĩnh.

Hà quản gia đang muốn vén rèm lên ngó nhìn, thì lúc này, có mấy tiểu thư quan gia đi tới, trong đó có người nhận ra Hà quản gia của phủ tướng quân, chỉ chỏ về phía xe ngựa.

“Đây không phải là xe ngựa phủ tướng quân sao? Nghe nói tối nay Đại tiểu thư Vân gia cũng tới tham gia Phù Dung yến này, chẳng lẽ ngồi bên trong xe ngựa đúng là Vân đại tiểu thư Vân Khê?”

“Nhất định rồi! Các ngươi không có nghe nói sao? Nhị tiểu thư Vân gia theo mẹ trở về Thần tướng phủ, nghe nói hai tỷ muội hãm hại lẫn nhau, dự luận đều náo nhiệt bàn về vấn đề này, hiện tại hai mẹ con Nhị tiểu thư ở phủ tướng quân đã không còn chỗ dung thân nữa.”

“Vân Khê làm sao ác độc như vậy, mới vừa trở về, đã đem Nhị phu nhân cùng muội muội đuổi ra khỏi phủ tướng quân, cũng quá kỳ cục

rồi.”

“Ghê tởm hơn chính là, Vân Khê còn bôi nhọ Mạnh Dao, nói Mạnh Dao nửa đường phái sát thủ đuổi giết nàng. Các ngươi thử nghĩ xem, ngày thường ở chung một chỗ với Mạnh Dao, nàng là một người ngoan hiền dịu dàng cỡ nào, làm sao có thể có làm ra chuyện như vậy?”

“Đúng vậy! Nhất định là Vân Khê bịa đặt! Nàng vì che dấu chuyện xấu mình chưa lập gia đình đã sinh con, nên cố ý bịa đặt để hãm hại Mạnh Dao.”

Hà quản gia nhíu mày, mấy người này rõ ràng chính là người của Nhị tiểu thư, nói rõ là cố ý tới làm khó Đại tiểu thư. Hắn thật sự lo lắng, không biết Đại tiểu thư nghe được những thứ này sẽ phản ứng ra sao.

Đối diện, một chiếc xe ngựa hoa lệ từ từ dừng lại, màn xe vén lên, một bộ áo bào màu bạc xuất hiện trước mắt mọi người, khiến mọi người một trận hoa mắt.

Những tiểu thư quan gia đang bàn luận đồng thời đều ngừng lại, mọi người si mê nhìn Nam Cung Dực, đây chính là đệ nhất mỹ nam của Nam Hi quốc bọn họ, xếp thứ 3 thiên hạ mỹ nam ở Ngạo Thiên đại lục Tĩnh vương gia. Ở Nam Hi quốc, thậm chí cả đại lục Ngạo Thiên, nử tử ai chẳng muốn trở thành phi của Tĩnh vương gia? Chỉ sợ dù là thị thiếp, các nàng cũng nguyện ý, chỉ vì muốn được Tĩnh vương gia ưu ái thôi.

Nam Cung Dực đối với ánh mắt như vậy đã sớm miễn dịch, hắn ngước mắt, nhìn xe ngựa phủ tướng quân ở đối diện, tầm mắt của hắn nhìn thoáng qua. Mới vừa rồi tiếng những nữ tử kia nghị luận, hắn đều nghe hết, hắn rất kinh ngạc, dựa theo tính tình có thù tất báo

của nữ nhân kia, làm sao mà một chút phản ứng cũng không có đây?

Thấy tầm mắt Nam Cung Dực quét tới, Hà quản gia tiến tới thăm hỏi: “Lão nô tham kiến Tĩnh vương gia điện hạ.”

“Ừ, Đại tiểu thư nhà các ngươi ở trong xe ngựa sao?”

Nghe được Tĩnh vương gia hỏi thăm Vân Khê, trong lòng chúng nữ tử đều căm giận bất bình, ai cũng biết Tĩnh vương gia và Vân gia Đại tiểu thư đã sớm có hôn ước. Nhưng Vân Khê bây giờ chưa thành hôn đã sinh hài tử cùng nam nhân khác, theo lẽ thường Tĩnh vương gia phải vô cùng căm hận nàng ta, cách xa nàng ta mới đúng, làm sao có thể chủ động cùng nàng ta chào hỏi đây? Chẳng lẽ Tĩnh vương gia còn chưa biết được tin tức Vân Khê ở bên ngoài sinh hạ dã chủng sao?

“Vương gia, ngài có từng nghe tin đồn bên ngoài không? Sáu năm trước Đại tiểu thư Vân gia đã có con cùng dã nam nhân, sáu năm này nghe nói vẫn núp ở chùa Đông Lăng quốc nuôi dã chủng, nữ nhân như vậy quả thực làm xấu mặt nữ nhân chúng ta, ngài ngàn vạn lần chớ bị bề ngoài của nàng ta mê hoặc.”

“Đúng vậy, ta nghe Nhị tiểu thư Vân gia chính miệng nói, sáu năm trước Vân gia vì giấu diếm chuyện này, đem những người biết chuyện này toàn bộ đuổi ra khỏi phủ tướng quân, còn bắt những người ở phủ tướng quân giữ bí mật, ai cũng không thể đem việc này lan truyền ra ngoài.”

“Nghe nói lần này dã chủng kia cũng theo Vân Khê trở về, Nếu Vương gia không tin, cũng có thể ngay mặt chất vấn nàng, xem nàng có mặt mũi tiếp tục nói dối không.....”

Nam Cung Dực cụp mắt lại, đáy mắt xẹt qua vẻ chán ghét, ngày

thường đã cảm thấy những nữ nhân này lắm mồm, rất là om sòm, hôm nay nghe các nàng nói Vân Khê như thế, hắn chẳng những không có khoái cảm (cảm giác vui vẻ), ngược lại còn nổi lên tức giận.

Nữ nhân kia mặc dù đáng hận, nhưng lời nói của nàng đi đôi với việc làm, hơn nữa không chủ động trêu chọc người khác, cũng không ở sau lưng nói xấu người khác. Thật giống như chỉ có người khác trêu chọc nàng trước, nàng mới ra tay phản kích, mà hắn chính vì chọc phải nàng, mới bị nàng nhục nhã.

“Bản vương biết chuyện này, sợ rằng không ít hơn người khác, không cần các ngươi ở chỗ này nhắc nhở bản vương!” Hắn cố ý nói nặng thêm hai chữ “Nhắc nhở”, để cho chúng nữ tử có loại cảm giác sởn gai ốc.

Các nàng không rõ Vương gia vì sao tức giận, chỉ cho là hắn bị phản bội, cho nên tức giận Vân Khê. Nghĩ đến điều này, chúng nữ tử đều nhìn có chút hả hê, hừ, Vân Khê, ngươi cho rằng ngươi còn có thể tiếp tục giấu diếm nữa không? Hiện tại Vương gia biết chân tướng rồi, xem ngươi còn có thể thuận lợi gả vào Vương Phủ không! Không dám chọc giận Tĩnh vương gia nữa, nên mọi người rối rít đi vào Quỳnh Hoa Lâu.

Ánh mắt sâu sắc của Nam Cung Dực xoay chuyển, nhìn về phía màn xe, chỉ cách một bức rèm, nhưng tim của hắn lại dâng lên một cảm giác quái dị. Nàng rút cuộc làm sao thế? Bị nhục mạ như vậy, nhưng nàng một chút phản ứng cũng không có, đây là người gây chuyện mà xế chiều hắn thấy, thủ đoạn tàn nhẫn Vân Khê sao?

Từ tò mò, hắn tiến lên một bước, lướt qua vai quản gia, chủ động vén rèm lên.

Ánh trăng như nước, trút xuống chung quanh xe ngựa, xen lẫn ánh

sáng nhu hòa của ngọn đèn dầu, chiếu sáng mờ mờ bên trong xe ngựa. Một đôi mẫu tử ôm sát nhau tựa vào vách xe ngựa, ngủ say.

Trong khoảnh khắc đó, trời đất yên lặng, thời gian như dừng lại.

Phảng phất như có một loại ma lực, hấp dẫn ánh nhìn, không thể dời tầm mắt ra.

Ánh trăng ôn nhu vỗ về lên người nữ tử đang ngủ yên, nàng nhẹ nhàng vểnh môi, như trẻ con mới sinh ra an tĩnh và tốt lành, nơi nào còn thấy sát khí bén nhọn vào ban ngày? Mà đứa bé tựa vào trong ngực nàng, cũng giống nhau như đúc vểnh lên cái miệng nhỏ nhắn, thỉnh thoảng nhăn mặt lại, hết sức đáng yêu.

Một màn này ấm áp an tĩnh như vậy, khiến hắn không đành lòng quấy nhiễu.

Khó trách nàng không có bất kỳ phản ứng nào với những lời nhục mạ bên ngoài, khó trách nàng có thể dễ dàng tha thứ người khác cố ý nhục nhã mình, thì ra là….nhớ đến sự bi thảm của bốn người La Ý Cương, hắn không khỏi âm thầm may mắn thay mấy nữ nhân không biết điều kia, các nàng nhất định không biết chính mình mới may mắn tránh được một kiếp.

Nụ cười nhợt nhạt không tự chủ nở ra, chợt giật mình phát giác, liền vội vàng thu hồi nụ cười không nên có kia, trong lòng hắn không khỏi có chút ảo não.

Con thú màu trắng co rúc nằm ở trong ngực đứa bé, tựa hồ đã nhận ra khác thường, ánh mắt lóe sáng phút chốc mở ra, nhìn thẳng về phía Nam Cung Dực, tính công kích.

“Ừm?” Nhận thấy được khác thường của Tiểu Bạch, Vân Tiểu Mặc

tỉnh lại đầu tiên, chống lại ánh mắt quái dị của Nam Cung Dực, hắn cau cái mũi nhỏ, đưa tay kéo ống tay áo của mẫu thân.

“Mẫu thân, có người tìm!”

“Người nào a? Quấy rầy giấc mộng của người khác!” Vân Khê mơ hồ mở mắt ra, thuận tay lau đi nước miếng bên khóe miệng, đột nhiên bắt gặp ánh mắt Nam Cung Dực, nàng nhíu mày, “Vương gia? Có việc gì thế?”

Nam Cung Dực yên lặng đánh giá nàng hồi lâu, nói cái gì cũng không nói, thả rèm xuống liền rời đi, ném cho nàng một bóng lưng cực kỳ lãnh khốc.

Phía sau truyền đến tiếng nguyền rủa của Vân Khê: “Kỳ quái!”

Dưới chân hơi ngưng lại, Nam Cung Dực bực mình nguyền rủa, mới vừa rồi trong nháy mắt đó, hắn thế nhưng cảm thấy nữ nhân này rất tốt đẹp, hắn thật là trúng tà rồi. Nghĩ tới đây, hắn tăng nhanh cước bộ, tiếp tục đi vào Quỳnh Hoa Lâu.

Quyển 1 - Chương 25: Phù Dung yến (hai)

Phù Dung yến (hai) Editor: Hân Nghiên “Đại tiểu thư, chúng ta đến Quỳnh Hoa Lâu rồi.....” Hà quản gia cung kính nói.

“Đến nhanh vậy sao? Hai hộ vệ kia đâu?” Mới vừa ngủ dậy, tiếng nói cũng lười biếng, Vân Khê nhìn xung quanh, không thấy hai người Long Thiên Thần và Bạch Sở Mục, không nhịn được hỏi.

“Bọn họ còn ở phía sau.”

Theo tầm mắt Hà quản gia nhìn qua, chỗ xa xa, lam y bạch y tay áo phiêu bay, hai người thân hình như tia chớp, từ nóc nhà này nhảy tới nóc nhà khác, làm cho những người trong thành sợ tới mất vía phải tránh khỏi chỗ đó.

Vân Khê nhíu mày, hơi có chút bất đắc dĩ, nàng không nên đem hai người này đặt cùng một nơi! Hai người bọn họ một khi ở chung một chỗ, vĩnh viễn sẽ không cách nào sống yên ổn. Nhưng mà, hai người bọn họ không ở đây, bên tai nàng cũng thanh tĩnh hơn.

“Tiểu Mặc, xuống xe đi.” Vân Khê nắm tay nhi tử, xuống xe ngựa, con ngươi ôn nhu như nước dừng trên người con, “Nhớ kỹ, một lát cho dù người khác nói cái gì, cũng không được để trong lòng, xem như bọn hắn đánh rắm là được. Chúng ta là người có tu dưỡng, không tranh chấp với người kém hiểu biết.”

Hà quản gia và Tiểu Thúy đi theo bên cạnh, nghe những từ bất nhã thoát ra từ miệng nàng, không khỏi líu lưỡi nói không nên lời.

Vân Tiểu Mặc dụi đôi mắt buồn ngủ, gật đầu đáp: “Dạ, mẫu thân, con nhớ kỹ rồi.”

Sờ sờ đầu của bé, tiếng nói của Vân Khê mềm mại: “Còn có, phải nhớ luôn nở nụ cười! Càng tức giận, càng phải mỉm cười, chỉ có như vậy, mới không bị kẻ khác đánh bại.”

“Dạ!” Vân Tiểu Mặc nặng nề gật đầu, nở nụ cười ngọt ngào.

Hà quản gia ở một bên nghe Vân Khê giáo dục con như vậy, trong lòng không khỏi chua xót. Tiểu Thúy cũng len lén gạt nước mắt, Đại tiểu thư là người tốt, làm sao lại gặp chuyện như vậy? Ông trời thật là bất công!

Khi Vân Khê đi vào Quỳnh Hoa Lâu, tình cảnh hò hét náo nhiệt bỗng an tĩnh lại.

Nơi cửa chính, treo mấy đèn lồng hoa lệ, đồng thời phát ra ánh sáng nhu hòa.

Ở nơi ánh sáng ôn nhu này, một nữ tử chậm rãi bước đến, quần áo một màu trắng, khuôn mặt không trang điểm, tóc đen như mực, tùy ý xõa trên đầu vai, tung bay theo gió.

Nàng mặc theo kiểu nữ tử đã xuất giá, ánh sáng nhu hòa phủ lên bạch y trên người, tất cả cảnh sắc bên trong Quỳnh Hoa Lâu đều làm nền cho nàng, tinh khiết, khí chất xuất trần, hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Khắp mọi nơi vang lên tiếng hít thở không đều, mọi người rối rít suy đoán thân phận của nàng, Thấm Dương thành khi nào có một đại mỹ nhân tuyệt thế vô song như vậy?

Nam Cung Dực so với nàng đã đi trước một bước tiến vào Quỳnh Hoa Lâu, nghe được khắp nơi thoáng yên tĩnh lại, sau đó là tiếng hít thở phập phồng cao thấp, dưới chân hắn ngừng lại, ánh mắt cũng nhìn theo.

Mặc dù ban ngày đã thấy vẻ tuyệt mỹ của nàng, nhưng bây giờ nàng đắm chìm trong một mảnh nhu hòa màu vàng, lại mang một bộ phong tình vạn chủng khác, khí chất hoạt bát, tim bỗng đập mạnh, chân mày hắn nhíu lại, trên gương mặt tuấn mỹ hiện ra vẻ mất tự nhiên.

Khi mọi người thấy đứa bé trong tay nàng, lại nổi lên tiếng kinh hô khác.

Nếu nói bạch y nữ tử là cửu thiên tiên nữ lầm lạc chốn phàm trần, thì đứa bé trai xinh đẹp đáng yêu kia chính là tiên đồng bướng bỉnh lạc đường, không cẩn thận rơi vào nhân gian.

Giống như một kiệt tác trong tay họa sĩ, không cần sự trợ giúp của bất kỳ trang sức nào, cũng đã hoàn mỹ đến cực hạn.

Trong đám người rốt cục có người nhận ra Vân Khê, lên tiếng kinh hô: “Đây không phải là Vân gia Đại tiểu thư sao? Làm sao sẽ.....” Nàng đem tất cả từ ngữ rung động đến tinh mỹ trong lòng đều nuốt vào bụng, không tin người mà bọn họ châm chọc cười nhạo, sẽ biến thành người đẹp đẽ trước mắt này. Nàng ta quả thực là được ân sủng trời ban, kiệt tác của đất trời tạo nên, nhưng nàng ngàn vạn không ngờ tới nàng ta lại chính là Đại tiểu thư Vân gia!

“Không thể nào! Vân Khê đúng là lớn lên rất đẹp, nhưng khí chất của người này..... Nàng không thể nào là Vân Khê, nhất định là dung mạo giống nhau thôi.”

“Đã thấy đứa bé bên cạnh nàng chưa? Vậy nhất định là Vân Khê, đứa bé kia chính là con riêng của nàng.”

“.....”

Các tiếng tranh chấp suy đoán vang lên, cả Quỳnh Hoa Lâu lại bắt đầu trở nên náo nhiệt.

Tây Môn Huyền Diệp vốn cùng nói chuyện với thái tử Nam Hi quốc Nam Cung Tỉ, đột nhiên chung quanh yên tĩnh trở lại, khiến hắn tò mò quay đầu nhìn qua, đúng lúc nhìn thấy mẫu tử Vân Khê từ cửa tiến vào.

Tròng mắt thâm thúy chợt sáng, hắn đứng bật dậy có chút thất thố, nhưng ánh mắt mọi người lúc này chỉ chăm chú hướng tới cửa.

Nam Cung Tỉ híp mắt lại, bất động thanh sắc đánh giá Vân Khê, hắn nhẹ nhíu mày, không chỉ vì Tây Môn Huyền Diệp ngạc nhiên thất thố, lại càng vì Vân Khê xinh đẹp mà kinh ngạc. Đại tiểu thư Vân gia, từ trước hắn đã thấy qua, người thì đẹp thật, nhưng chỉ là cái thùng rỗng. Tính cách nhát gan hèn yếu, từ đầu đã không lọt được vào mắt của hắn, từ sớm hắn cũng biết phụ hoàng đem nàng chỉ hôn cho hoàng đệ hắn, hắn cũng không để ở trong lòng, bởi vì hoàng đệ hắn cưới chỉ là một bình hoa không hơn gì.

Hắn nuối tiếc chính là, phụ hoàng đã đem lực lượng cường đại Vân gia chia cho hoàng đệ hắn, đủ thấy phụ hoàng coi trọng hoàng đệ. Mà lúc này xem ra, nữ nhân này trừ dung mạo nghiêng nước nghiêng thành ra, giống như còn có chỗ nào đó hấp dẫn người khác. Nếu những thứ tin đồn ban ngày kia là thật, như vậy phía sau nữ nhân này còn có thế lực mà hắn không biết, một người như vậy, không phải người của hắn, thì hắn không thể giữ lại!

Sự nguy hiểm quét qua ánh mắt của hắn.

Lúc này Tây Môn Huyền Diệp đã đến bên người Vân Khê, thân thể cao to, như hạc giữa bầy gà, hắn phất tay áo, bày ra bộ dáng chỉ có của các công tử, lên tiếng chào hỏi: “Vân tiểu thư, đã lâu không gặp?”

Vân Khê nhàn nhạt khinh bỉ liếc hắn một cái, chỉ cảm thấy thật là phiền toái.

“Chúng ta quen biết sao? Muốn làm quen, xin tìm người khác đi.”

Những đệ tử quý tộc vây xem vốn đang kỳ quái vì sao thái tử Tây Mộ quốc lại chủ động nói chuyện với Vân Khê, bây giờ nghe đến Vân Khê lãnh đạm trả lời vô lễ như thế, không khỏi thở ra một hơi.

Có vài nữ tử thậm chí phẫn hận không dứt, thái tử Tây Mộ quốc chủ động tiến lên chào hỏi nàng đã là quá mức, quá đáng hơn là, nàng lại cự tuyệt trò chuyện cùng đối phương. Ông trời ơi, ngươi có mở mắt không a, tại sao chuyện tốt gì cũng toàn cho Vân Khê chiếm hết?

Tây Môn Huyền Diệp ánh mắt lóe lên, nụ cười vẫn ôn hòa như cũ: “Vân tiểu thư thật không nhớ sao? Hai ngày trước chúng ta mới gặp qua trên đường. Hoàng muội của tại hạ vô ý mở miệng, trong lúc vô tình đắc tội Vân tiểu thư, hi vọng Vân tiểu thư có thể bỏ qua hiền khích lúc trước, lấy thuốc giải ra, tại hạ vô cùng cảm kích.”

Vân Khê nháy mắt mấy cái, giống như nghi ngờ: “Thuốc giải gì? Ta xem ngươi là người có chứng vọng tưởng, thích tự quyết định.”

Một tia âm lãnh hiện lên trên khuôn mặt Tây Môn Huyền Diệp.

“Vân tiểu thư, mạng người quan trọng! Nếu Hoàng muội ta thật sự

xảy ra chuyện gì, hoàng thượng quý quốc chỉ sợ không tránh khỏi liên quan, đến lúc đó hoàng thượng quý quốc trách cứ xuống, bị dính líu cũng là phủ tướng quân."

Một đôi ánh mắt như ngọc, cuối cùng biến thành một vũng đầm sâu, nhìn một cái không thấy được đáy.

"Ngươi đây là đang uy hiếp ta sao?" Vân Khê nhàn nhạt mở miệng.

Tây Môn Huyền Diệp nghe ra giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng, không khỏi nhẹ nhàng nói: "Ta chỉ là nhắc nhở Vân tiểu thư, chớ để vì nhất thời đắc ý tranh giành, mà gây họa tới Vân gia."

Vân Khê cúi đầu cười ra tiếng, đôi mắt đẹp khẽ chuyển, nhìn về phía con, hỏi: "Tiểu Mặc, con cảm thấy hắn có uy hiếp mẹ không?"

Vân Tiểu Mặc ngoan ngoãn nhìn chằm chằm Tây Môn Huyền Diệp, vểnh miệng nói: "Mẫu thân ghét nhất người khác uy hiếp."

"Ngươi xem, ngay cả con ta cũng nghe ra ngươi đang uy hiếp ta, ngươi còn không thừa nhận? Đường đường thái tử một nước, thế nhưng khó xử uy hiếp nữ tử nhu nhược và đứa bé vô tội, lời này truyền đi, thật sự làm người người oán trách, nhân thần căm phẫn!" Lời của nàng nhẹ nhàng, giống như từng cơn gió nhẹ thổi qua đáy lòng của mỗi người, nổi lên tầng tầng rung động.

Tiểu Mặc đồng ý gật đầu nói: "Vâng, người người oán trách, nhân thần căm phẫn a!"

Tây Môn Huyền Diệp hóa đá tại chỗ, có nghiêm trọng như thế sao? Rõ ràng người bị hại là muội muội của hắn, làm sao hai mẹ con một đáp một xướng, hắn trở thành người người oán trách, nhân thần căm phẫn rồi? Còn có thiên lý hay không a?

Khuôn mặt đẹp như ngọc của Nam Cung Dực có dấu hiệu vỡ nát, trước không bàn đến nhi tử của nàng có phải đứa bé vô tội hay không, nàng một thân võ công hung hãn, thấy thế nào cũng đều không xứng với bốn chữ “nữ tử nhu nhược”!

Không thể không nói tới, bản lĩnh thay đen đổi trắng của nàng, làm hắn cảm thấy không bằng a …!

Đi theo phía sau Nam Cung Dực, thị vệ Lưu Tuyền trong lòng la hét, vô sỉ a vô sỉ, thử nghĩ xem ban ngày nàng đối đãi Vương gia bọn họ thế nào, kiếm pháp cao siêu cùng võ công cường đại, làm sao có thể liên quan đến bốn chữ nữ tử nhu nhược đây?

Quyển 1 - Chương 26: Khảo sát tiểu mặc

Khảo Sát Tiểu Mặc Editor: Hân Nghiên Không nhìn đến phản ứng của những người khác, Vân Khê trực tiếp lôi kéo tay nhi tử, lướt qua Tây Môn Huyền Diệp, đi về phía giữa Lâu.

Ước chừng đi một vòng, chỗ ngồi đều đầy, nơi nào còn chỗ trống? Nàng rất nhanh liền hiểu ra, bọn họ căn bản là muốn nàng khó xử, cố ý không để lại chỗ ngồi cho nàng.

“Một Quỳnh Hoa Lâu lớn như vậy, cũng chỉ có nhiêu đây chỗ ngồi? Chẳng lẽ Quỳnh Hoa Lầu muốn phá sản không kinh doanh nữa, ngay cả bàn ghế cũng mua không nổi?”

“Vân tiểu thư, lời nói này của người thật oan rồi, thái tử điện hạ ở chỗ của ta thiết yến, sao có thể không có chỗ ngồi đây? Chẳng qua là trong danh sách chiêu đãi hôm nay của thái tử điện hạ dường như không có Vân tiểu thư, cho nên mới.....” Bà chủ Quỳnh Hoa Lâu tiến lên đáp lời, có ý là nàng là người không mời mà tới.

Người còn lại đều xem trò vui, cúi đầu bàn tán.

Tây Môn Huyền Diệp hít sâu một hơi, thu hồi cảm xúc tức giận, nữ nhân này quả nhiên rất đặc biệt. Bàn về miệng lưỡi, hắn đấu không lại nàng, tiếp tục tranh luận cũng là tự rước lấy nhục, hắn đè xuống tâm tư, tính đợi sau yến hội sẽ tìm nàng đòi giải dược.

Vân Khê quét một vòng lần nữa, vừa vặn thấy một chỗ trống bên cạnh thái tử, đoán chừng là để lại cho người của thái tử. Nhưng mà,

bây giờ nàng nhìn trúng, thì chính là của nàng rồi!

Nếu có người muốn cùng nàng lý luận cái gọi là quan niệm lễ tiết và cấp bậc, đó chính là đàn gảy tai trâu, hoàn toàn không có hiệu quả!

Bàn chân bước đi, hướng chỗ trống đi tới, lúc này bên tai đột ngột vang lên tiếng Nam Cung Dực: “Người tới, thêm một chỗ ở bên cạnh bản vương.”

Mọi người kinh ngạc, quan hệ của Tĩnh vương gia và Vân Khê khi nào thì hòa hợp như vậy rồi?

Thị vệ Lưu Tuyền bên cạnh Nam Cung Dực mở một đôi mắt hình chữ O, rất không hiểu, Vương gia sao lại như vậy, chẳng lẽ ban ngày tìm tai vạ còn chưa đủ?

Vân Khê có chút buồn bực, nam nhân này vừa mới bị nàng nhục nhã, làm sao lúc này lại bắt đầu lấy lòng rồi? Chẳng lẻ hắn thuộc loại người có tinh thần chịu ngược cuồng?

Khóe miệng khẽ nhếch, nàng nhíu mày, thờ ơ.

“Vân tiểu thư.....” Không đợi Nam Cung Dực nói xong…, Vân Khê đã thẳng tắp lướt qua vai hắn, đi về phía chỗ trống bên cạnh thái tử, dưới ánh mắt kinh dị của mọi người, nàng thoải mái ngồi xuống, tư thế ưu nhã.

Một cỗ mùi thơm nhàn nhạt thổi qua đám người, dẫn tới nhiều nam tử tranh nhau hít vào, chẳng qua là cơ thể tùy ý phát ra mùi thơm đã dễ ngửi như vậy rồi, nếu là có thể ôm mỹ nhân..... Rất nhiều nam nhân trong lòng không khỏi sản sinh mơ màng.

Nam Cung Dực vẻ mặt đen thui, tâm tình tối tăm tới cực điểm, ngay

cả chính hắn cũng cảm giác được bị xem thường! Nàng bị mọi người cố ý chế ngạo khó xử, mắc mớ gì tới hắn? Hắn ở một bên xem cuộc vui, nhìn nàng bêu xấu không tốt sao, làm gì tự làm mất mặt mình?

Thị vệ Lưu Tuyền lại càng tức giận không dứt, nữ nhân này thật quá mức rồi, Vương gia chuẩn bị chỗ ngồi cho nàng, giúp nàng không bị mất mặt, nàng thế nhưng không lĩnh tình? Nếu đổi lại người khác, đã mừng rỡ như điên!

“Nơi này có chỗ trống, cũng không phiền đến Tĩnh vương gia.” Vân Khê đáp lại một nụ cười nhàn nhạt cho Nam Cung Dực. Rơi vào trong mắt Nam Cung Dực là sự châm chọc, giống như cười nhạo hắn tự mình đa tình, cười nhạo hắn bị xem thường!

Thật ra thì lần này hắn đã oan uổng Vân Khê rồi, nàng chẳng qua không muốn cùng hắn có bất kỳ dính dấp gì thôi, cho nên mới cự tuyệt hảo ý của hắn, cũng không phải là có chủ tâm muốn khó xử hắn.

Đây không phải là vị trí của trắc phi thái tử sao? Nàng làm sao lại chiếm chỗ ngồi của thái tử trắc phi rồi? Có trò hay để xem, thái tử trắc phi nhưng là con gái La thần Tướng, được thái tử nhất mực sủng ái..... Người vây quanh đều có vẻ mặt sắp có kịch hay, cũng không có ai nhắc nhở nàng đây là vị trí của thái tử trắc phi.

Ánh mắt Nam Cung Tỉ đầy hứng thú đánh giá Vân Khê, nàng vừa mới tới gần, hắn đã ngửi thấy một cổ mùi thơm nhàn nhạt, thấm vào ruột gan. Hắn hít sâu một hơi, trong lòng hơi có chút nhộn nhạo, không nghĩ tới nữ nhân này đã sinh một hài tử, mà mùi thơm cơ thể vẫn mê người như vậy. Nếu nàng không phải là con gái của phủ tướng quân, không phải là vị hôn thê của Hoàng đệ hắn, hắn cũng không để ý mà đem nàng về phủ thái tử hưởng dùng rồi.

Vân Tiểu Mặc chú ý tới ánh mắt hắn nhìn mẫu thân mang theo tham lam cùng mùi vị tà ác khinh nhờn, trong lòng rất là không vui, chừng mắt tàn nhẫn về phía Nam Cung Tỉ, trong mũi hừ lạnh.

Nam Cung Tỉ lúc này mới chú ý tới sự tồn tại của Vân Tiểu Mặc, hắn cúi đầu đánh giá đứa bé đáng yêu như tiên đồng trước mắt, chỉ cảm thấy ánh mắt của bé quá mức thuần túy, mặt mũi quá mức hồn nhiên, làm người ta yêu thương.

“Tiểu đệ đệ, con tên là gì?”

“Mẫu thân đã nói, không nên tùy tiện nói chuyện cùng người xa lạ.” Vân Tiểu Mặc siêu cấp không thích hắn, trực tiếp cự tuyệt nói chuyện cùng hắn.

Sắc mặt Nam Cung Tỉ có chút đen, có chút không tốt, miễn cưỡng nở nụ cười, nói: “Thúc thúc cũng không phải là người xa lạ, trước kia mẫu thân con đã biết thúc thúc.” Hắn còn có thể nói trước đây có quen biết nàng, Vân Khê đến bây giờ ngay cả nhìn cũng không nhìn hắn, từ đầu đã không đem cái thái tử này để vào mắt.

Vân Tiểu Mặc bĩu môi nói: “Đối với con thì chưa từng thấy qua người a!”

“Tiểu đệ đệ, hắn là đương kim thái tử gia, nếu cháu đắc tội với hắn, sẽ khó sống đó!” Bà chủ Quỳnh Hoa Lâu thấy đứa bé không biết điều như vậy, liền khuyên bé. Nói xong, còn cố ý liếc mắt về Vân Khê, xem như đang uy hiếp Vân Khê.

Ngoài tính toán của nàng ta, Vân Khê không có bất kỳ phản ứng, cũng không khuyên con, chẳng qua là cúi đầu nghiên cứu móng tay của mình, thật giống như nơi đó có thêu hoa. Bà chủ Quỳnh Hoa Lâu khẽ kinh ngạc, chẳng lẽ nàng không sợ con của mình nói năng lỗ

mãng, đắc tội thái tử ư?

Thật ra thì, cũng không phải Vân Khê không quan tâm con của mình, mà là nàng đối với nhi tử rất có lòng tin. Ngay cả điểm nhỏ này cũng không thể ứng phó nổi, sau này lớn lên gặp sóng gió, bé sẽ không chịu nổi. Nàng thà rằng làm cho bé từ nhỏ đã gặp khó khăn, thì sau này bé lớn lên sẽ không trở thành một kẻ bất lực, cả đời núp sau bóng lưng người khác.

Trưởng thành, là cần trả giá thật nhiều!

Vân Tiểu Mặc cúi đầu nhẹ vỗ về bộ lông của Tiểu Bạch, sự lạnh lẽo từ cơ thể nho nhỏ lan ra, ánh sáng thâm trầm xẹt qua đáy mắt, lóng lánh khác thường. Tiểu Bạch cảm thấy sự phẫn nộ của hắn, cũng đi theo trợn to hai mắt, mang theo địch ý trừng về phía bà chủ, vận sức chờ phát động.

Hừ, dám uy hiếp Tiểu Mặc Mặc, ta cắn chết ngươi!

Vân Tiểu Mặc đúng là rất tức giận, bé tuy nhỏ tuổi, nhưng bé không ngu ngốc, bé dĩ nhiên nghe được đối phương đang uy hiếp bé. Bé rất tức giận, nhưng bé rất nhanh nhớ lại lời nói của mẫu thân…, lúc càng tức giận, càng phải nở nụ cười rạng rỡ, chỉ có như vậy, mới không bị bất kỳ người nào đánh bại.

Lạnh lẽo ở xung quanh người thu liễm trở về, bé nở một nụ cười hết sức ngọt ngào, bé nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú, lắc đầu nói: “Sẽ không đâu! Hắn là thái tử Gia, sẽ không ra tay với một đứa bé, bà cho rằng thái tử Gia vô sỉ giống như bà sao, ngay cả một đứa bé năm tuổi cũng khi dễ?”

Mặt bà chủ lộ sắc mặt quẫn bách, bị một đứa bé nói vô sỉ, quả thực mất hết mặt mũi rồi.

Nam Cung Tỉ đáy mắt xẹt qua vẻ tinh quang, khá lắm thật là một đứa bé thông minh, một câu nói đã làm cho bà chủ mất mặt, càng khiến khiến hắn không dám tự ý ra tay. Đứa bé như vậy, nếu sau khi lớn lên, nhất định là một nhân vật xuất chúng, ngay cả hắn đều có chút ghen tỵ.

Nhưng mà, cũng không thể chỉ bằng vào việc này thì nhận định đứa trẻ này thật sự có tài năng, chỉ có thể xem là lời nói đơn thuần của trẻ con. May là, hắn đã sớm chuẩn bị một phần trọng lễ cho Vân Khê, chỉ không biết hai mẹ con bọn họ có khả năng tiếp nhận không.

“Tiểu đệ đệ thật là thông minh! Tuổi này của con cũng nên đến học đường đọc sách rồi?” Hắn tự tay muốn chạm tới đầu Vân Tiểu Mặc, lại làm cho bé nhanh nhẹn lắc mình tránh thoát.

Trên mặt Nam Cung Tỉ có vẻ xấu hổ, vẻ âm lãnh ở đáy mắt vụt qua, hắn quay đầu nhìn về phía Vân Khê, nói: “Bản thái tử hôm nay đúng lúc mời Trịnh phu tử và mấy học trò của hắn ở học viện tốt nhất của Nam Hi quốc chúng ta là Nam Phong học viện, cùng nhau tới tham gia yến hội tối nay, lệnh lang sớm muộn gì cũng phải vào học viện, không bằng hôm nay để cho Trịnh phu tử khảo nghiệm lệnh lang một chút, nếu như Trịnh phu tử thỏa mãn, để hắn trực tiếp thu lệnh lang tiến vào Nam Phong học viện, ngươi cảm thấy thế nào?”

Vân Khê đáy mắt không còn vẻ hời hợt, không nghĩ tới đường đường thái tử một nước mà lòng dạ hẹp hòi như vậy, ngay cả một đứa bé cũng không bỏ qua, muốn khó xử con nàng sao.

Hừ, một người lòng dạ nhỏ mọn như vậy, cũng xứng làm thái tử một nước sao?

Cùng nhi tử liếc nhau một cái, từ trong mắt con, nàng xem thấy bé

tràn đầy tự tin.

“Cũng được, nếu thái tử điện hạ có lòng như thế, ta há có thể bỏ qua ý tốt của thái tử? Vậy thì mời Trịnh phu tử đi ra, khảo nghiệm Tiểu Mặc đi.”

Trên mặt Nam Cung Tỉ toát lên vẻ hưng phấn: “Cho mời Trịnh phu tử!”

Không bao lâu, từ lầu hai Quỳnh Hoa Lâu đi xuống năm người, đi tuốt đàng trước là một lão nhân gần sáu mươi tuổi, chính là Trịnh phu tử. Đi sau lão là bốn đứa trẻ, tất cả khoảng năm sáu tuổi, ba bé trai, một bé gái, hơn nữa cô bé kia lớn lên rất xinh đẹp, ngay cả Vân Khê đầu tiên nhìn thấy, cũng kìm lòng không đậu kêu một tiếng sợ hãi, đối với những vật thuần khiết tốt đẹp, nàng không có năng lực kháng cự.

Nhìn trận chiến này, bọn họ hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến, nàng không khỏi có chút đồng tình nhi tử rồi, xem ra không lấy ra bản lãnh thật sự, rất khó vượt qua kiểm tra.

Tiểu Mặc, chúc con gặp nhiều may mắn!

Vân Khê đang đánh giá năm người, đồng thờ cũng tinh tế quan sát lầu hai, thần thức của nàng quét ngang nơi đó, cảm thấy trong đó còn có vài vị khách. Thì ra thái tử chỉ bao hết lầu một Quỳnh Hoa Lâu, lầu hai còn có những khách khác ở.

Khi ánh mắt nàng quét qua phòng thứ nhất phía bên phải cửa thang lầu hai, nàng rõ ràng cảm thấy một cổ áp lực cường đại bao phủ tới, ép tới nàng thở không nổi. Đáy lòng nàng khiếp sợ, vội vàng thu lại ánh mắt, không dám tùy tiện thử dò xét nữa.

Đưa mắt nhìn về chỗ kia, ánh mắt của nàng khẽ nheo lại, rốt cuộc người nào đến Thấm Dương thành này, mà lại có thần thức cường đại như thế? Ngay cả nàng cũng thúc thủ vô sách (*bó tay không có biện pháp*), nàng âm thầm nhắc nhở chính mình, trăm ngàn lần không nên trêu chọc người trong sương phòng này.

Quyển 1 - Chương 27: Tôn Chủ của Lăng Thiên Cung

Tôn Chủ của Lăng Thiên Cung Editor: Ngân Châu Trong sương phòng, là người của Dung gia trong Thập đại gia tộc, đích thân Thiếu chủ Dung Thiếu Hoa đang mở tiệc chiêu đãi một vị khách quý.

Dung Thiếu Hoa với một đôi mắt hẹp dài, con ngươi ánh lên vẻ diêm dúa phong tao, màu da trắng nõn, môi mỏng nhếch nhẹ, gương mặt thanh khiết lành lạnh như sương, so sánh với những nữ tử khác còn đẹp hơn ba phần, khó trách hắn có thể đứng đầu bảng thiên hạ mỹ nam.

Hắn híp đôi mắt hẹp dài lại, không coi ai ra gì đánh giá băng sơn mỹ nhân đối diện, trong miệng nhịn không được chậc chậc cảm thán nói: “Long huynh, phong thủy Lăng Thiên Cung của các ngươi thật là không tệ, không chỉ có thể nuôi trồng loại nấm hiếm có nhất trong thiên hạ, mà còn có thể dưỡng ra một mỹ nhân giống như Băng hộ pháp, ta thật là hâm mộ a, cũng có chút say mê.” Đáy mắt trong suốt như nước, không có nửa ý khinh thường.

“Lăng Thiên Cung chúng ta vừa thiếu một vị trí trồng nấm, rất thích hợp với Dung Thiếu ngươi.” Băng hộ pháp mặt lạnh như băng, hừ lạnh một tiếng, ánh mắt ngoan lệ bắn ra tia sáng như hàn băng ngàn năm.

Dung Thiếu Hoa cũng không hề cảm thấy bị đóng băng, phe phẩy chiết phiến, cười đến vô cùng phong tao (lẳng lơ) như cũ: “Cũng biết Băng hộ pháp khí thế khiếp người, tìm cho ta một phần việc vừa dễ dàng vừa an toàn, tại hạ vô cùng cảm kích.”

Băng hộ pháp lạnh lùng trừng mắt liếc hắn một cái, không để ý tới kẻ vô lại này nữa, đôi mắt đẹp lưu chuyển, rơi vào trên người tôn chủ nhà mình, hàn băng ngàn thước trong nháy mắt hòa tan, ôn nhu tựa như xuân thủy.

Dung Thiếu Hoa nhìn ánh mắt của nàng ngay lập tức biến hóa, không khỏi sợ hãi than, thì ra băng sơn chính là ở chỗ này mà bị hòa tan sao! Xem ra không phải người ta vô kiên bất tồi (không gì là không phá nổi), mà là mị lực của mình còn xa mới bằng chủ nhân của nàng. Nghĩ đến chỗ này, hắn không khỏi có chút cảm giác thất bại.

Lúc này, ngoài cửa sổ một đạo thần thức bỗng nhiên bắn vào, rất có uy thế.

Đôi lông mày xinh đẹp của Dung Thiếu Hoa nhẹ chau lại, đưa mắt nhìn về nam tử mặc y phục màu đen ở phía đối diện.

Chỉ thấy con ngươi dài nhỏ của hắc y nam tử chau lên, bộ dạng lười biếng đầy phong tình, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, hiện lên tuyệt thế phương hoa, giống như là một đóa Tuyết Liên trên đỉnh núi tuyết lặng lẽ nở rộ.

Con ngươi của hắn chợt hơi co lại, huyền khí vây quanh người nháy mắt tăng vọt, trong khoảnh khắc bao vây lên cả Sương các, đem đạo thần thức mạnh mẻ kia đánh cản trở về, huyền khí ở bên trong phòng ngưng kết thành một đạo kết giới bất luận kẻ nào đều không thể đột phá, ngăn chặn tất cả các dò xét rình rập. Tóc hắn tùy ý xõa xuống đầu vai không gió mà bay, bức rèm rủ xuống ở cạnh cửa cũng bay lên tạo ra tiết tấu âm thanh như những nốt nhạc.....

Đôi mắt đẹp của Băng hộ pháp sáng lên, nhìn về phía tôn chủ nhà

mình với ánh mắt cực nóng càng thêm sùng bái.

Huyền khí cũng không phải làm cho Dung Thiếu Hoa cảm thấy không cách nào ngăn cản, nhưng vẫn làm nhịp tim hắn đập lỡ nhịp, thần sắc đại biến. Huyền khí cô đọng như vậy, đây là cảnh giới của Thần huyền đỉnh mới có, hắn ta bất quá mới hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, đã bước vào Thần huyền đỉnh, thành tựu như thế, làm cho người ta nhìn thấy mà than thở. Vẫn biết đối phương võ công sâu không lường được, nhưng chẳng bao giờ tự mình kiểm nghiệm, hiện giờ đáy lòng thật sự hoảng sợ, không khỏi thấy mình may mắn và sáng suốt, không có lựa chọn cùng hắn đối địch.

Cái trán nhẹ chau lại từ từ giãn ra, Dung Thiếu Hoa khôi phục vẻ mặt tự nhiên, tự tại nhẹ nhàng phe phẩy chiết phiến, nói: “Không nghĩ tới một Thấm Dương thành lại có ẩn một cao thủ như thế.”

Tuy là cao thủ, nhưng nếu so sánh với vị này Long huynh trước mắt hắn, thì phải gọi là sư phụ, căn bản không đáng giá nhắc tới.

Vị Long huynh này võ công sâu không lường được, toàn thân không thể che hết hơi thở vương giả bễ nghễ thiên hạ, nhân vật như thế, ngay cả mọi người của thập đại gia tộc cũng kiêng kỵ vạn phần, cho dù là hận đến nghiến răng, cũng tuyệt đối không dám một mình tới cửa khiêu khích.

Hắn cuồng ngạo nhưng cũng nội liễm, hắn coi thường hoàng quyền cùng thiên hạ quần hùng, bởi vì hắn có tư cách này.

Dung Thiếu Hoa bất động thanh sắc tiếp tục đánh giá hắc y nam tử, dung mạo của hắn cực kì tuấn mỹ, ngũ quan rõ ràng, giống như được điêu khắc tỉ mỉ, tựa như vị thần lầm lạc vào phàm trần, mắt sáng lưu chuyển, như vầng trăng trên bầu trời đêm sáng rực, rồi lại lạnh lùng như sương giá, môi mỏng mím chặt, với viền môi hoàn mỹ.

Nam tử như vậy, chỉ có ở trên trời!

Dung Thiếu Hoa hắn có danh hiệu đệ nhất thiên hạ mỹ nam, nhưng đặt ở trước mặt người này, lập tức thua kém ba phần. Đều là nam tử, hắn cũng không nỡ đem tầm mắt từ trên người đối phương dịch chuyển đi.

Yêu nghiệt a, thật sự là yêu nghiệt mà!

Yêu nghiệt khiến nhân thần đều căm phẫn như thế, tại sao lại tồn tại ở thế gian?

Nếu không phải hắn ta đang ở thiên hạ đệ nhất tà phái – Lăng Thiên Cung, làm người trong thiên hạ đối với hắn vừa ngại vừa sợ, ngày thường ngay cả tên tuổi của hắn cũng không dám nhắc tới, thì danh hiệu đệ nhất thiên hạ mỹ nam này, trừ hắn ra không ai xứng với nó!

Hắc y nam tử ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, đuôi lông mày như mực chau lên, ánh mắt ranh mãnh phóng tới hướng đối diện, lạnh lùng trừng một cái, làm như cảnh cáo Dung Thiếu Hoa không nên lộ ra cái loại ánh mắt mê luyến như vậy.

Dung Thiếu Hoa sợ run cả người, hồn nhiên không có lúng túng khi bị người ta phát hiện hắn rình coi, vẫn chuyện trò vui vẻ như cũ: “Lần này cuộc thi Tân Tú tranh bá so tài của ngũ quốc, nghe nói bên Thánh cung cũng sẽ phái người tới đây, đoán chừng là muốn kiếm nhân tài, vì Thánh cung làm việc. Thập đại gia tộc chúng ta địa vị cao hơn cả hoàng quyền ngũ quốc, cũng không bị Thánh cung quản chế, vì suy nghĩ cho tiền đồ gia tộc, lần này các nhà đều phái cao thủ đến đây để uỷ thác hành động. Đồng thời cũng muốn thăm dò, hết sức tìm kiếm nhân tài có tiềm lực, vì thập đại gia tộc mà phục vụ, hi vọng một chuyến này sẽ không tay không mà quay về.”

“Thánh cung?” Hắc y nam tử hừ lạnh một tiếng, nụ cười chứa đựng vẻ tà mị, làm tầm mắt người ta đọng lại trong đường cong khóe môi hoàn mỹ, không thể dời mắt.

“Thánh cung cho tới bây giờ cũng là lấy danh nghĩa của thần Long mà hoạt động, kì thực có những hành động mánh khóe mà nhiều người không biết.....” Băng hộ pháp hừ lạnh một tiếng, có chút oán giận.

“Người trong thiên hạ đều theo xu thế hám lợi, người của Thánh cung cũng không có ngoại lệ, bất quá lý do của đám người bọn hắn càng đầy đủ hơn một chút.” Dung Thiếu Hoa kéo nhẹ khóe môi dưới, đối với Thánh cung cũng không có cảm tình gì.

“Không sai! người trong Thiên hạ đều vì hám lời, Bổn Tôn..... Đương nhiên cũng không ngoại lệ.” con ngươi hẹp dài chợt sáng, hào quang toả ra, có một loại như sắc bén xuyên thấu lòng người, phảng phất có thể đem người ta hoàn toàn nhìn thấu.

Dung Thiếu Hoa ngước mắt nhìn, chống lại ánh mắt hắn như thế, đáy lòng dâng lên tia cảm giác không ổn.

Quả nhiên, lời nói tiếp theo của Băng hộ pháp, làm cho tim của Dung Thiếu Hoa hoàn toàn thấu lạnh.

“Tôn chủ nói, lần này Lăng Thiên Cung chúng ta giữ mười đệ tử Dung gia các ngươi. Nếu ngươi muốn chuộc người về, một người một vạn lượng bạc, vàng thật bạc trắng, tổng cộng mười vạn lượng! Một tay nộp bạc một tay giao người, không khất nợ!”

Dung Thiếu Hoa khóe miệng giật giật, thật là lòng dạ hiểm độc, chuộc một người sẽ phải mất một vạn lượng bạc, có một vạn lượng bạc,

hắn có thể mua bao nhiêu nô bộc vì Dung gia làm việc? Nhưng ai bảo hắn là Dung Thiếu thiện lương từ bi, có lòng cứu thế đây?

“Chúng ta cũng là lão bằng hữu, không thể cho chút chiết khấu sao?”

“Ừ, tiền rượu bữa này..... Bổn Tôn mời.” (TT: tên này giống y chang vợ con hắn, đúng là người nhà mà -_-’)(NB: quả nhiên là vật hợp theo loài, nồi nào úp vung nấy >”<)

Dung Thiếu Hoa đang phe phẩy chiết phiến (quạt giấy) trong tay liền ngừng lại, rất im lặng, thở dài nói: “Ta thật sự mạo hiểm bị thập đại gia tộc trở mặt, cùng với vị tôn chủ tà đạo này kết giao bằng hữu, vì cái hữu tình vô giá! Huynh xem, có phải nên xem tình cảm tương giao nhiều năm giữa chúng ta mà chiết khấu thêm một ít hay không?”

Ánh mắt hắc y nam tử híp lại, làm cho người ta có chút cảm giác lười nhác, hắn mang theo giọng nói từ tính: “..... Được rồi, ai bảo Bổn Tôn là người trọng tình trọng nghĩa đây?”

Dung Thiếu Hoa thở phào nhẹ nhõm.

“Tiền bữa cơm này..... Bổn Tôn cũng mời.” (hahaahaha)

Dung Thiếu Hoa thiếu chút là nôn ra máu, thì ra vừa nãy cái gọi là tiền rượu chẳng qua mới chỉ là tiền rượu thôi sao, không phải là toàn bộ à? (NB: Nói chuyện vs người nhà này phải căn vào từng chữ, không nên hoang tưởng ca ơi @@)

“Long huynh đường đường là tôn chủ Lăng Thiên Cung, cao thủ thập đại gia tộc phàm là nghe được tên Long huynh, người nào mà không úy kỵ ba phần? Ngài là đại nhân vật, là người làm đại sự, tại sao có thể keo kiệt như thế?”

“Chính bởi vì Bổn Tôn muốn làm đại sự, mà làm đại sự thì phải cần bạc..... Mười vạn lượng chuộc mười người, rất công bằng!” (Vâng cần nhiều bạc để có tư cách nhận vợ con =.=) Thanh âm của hắn trầm thấp, mang theo từ tính khêu gợi, có chút tà mị từ đó thẩm thấu đi ra ngoài.

Băng hộ pháp vừa lạnh lùng tăng thêm một câu: “Nếu như số bạc không đủ, thiếu một vạn lượng liền giết một, Thiếu hai vạn giết hai!”

“Được! được! Ta đáp ứng còn không được sao?”

Chiết phiến trong tay Dung Thiếu Hoa mãnh liệt dao động, đau lòng không dứt. Mười vạn lượng bạc a, hắn đau lòng, đau lòng, đầu càng đau hơn!

Nhưng ai bảo người ta nắm giữ quyền sinh sát, hắn phải nhượng bộ thôi?

Nếu đấu không lại người ta, cũng chỉ phải nhận thua, lấy tiền chuộc người!

“Mấy tên này quả thật khốn kiếp, rốt cuộc cũng bại gia! Đã theo chân bọn họ nói mấy trăm lần rồi, ngàn vạn không thể bước vào cấm địa Lăng Thiên Cung, bọn họ chính là không nghe..... bại gia, bại gia rồi! hái nấm gì chứ? Dưới gầm trời này có một cây nấm giá một vạn lượng bạc sao?”

“Nấm của Lăng Thiên Cung chúng ta..... Cũng không phải là nấm tầm thường!” Giọng nói vẫn biếng nhác như cũ, nhưng lại làm cho người ta càng thêm hận đến nghiến răng.

Quá âm hiểm rồi!

Đường đường một Lăng Thiên Cung, đệ nhất tà phái danh chấn thiên hạ, lại học người ta trồng nấm gì chứ?

Hơn nữa còn cố ý ở vùng đất tiếp giáp giữa bên ngoài với Lăng Thiên Cung trồng, một cánh đồng nấm lớn, một khi có người vi phạm, lập tức bắt lại, chứng tỏ chính là một âm mưu, người nào không có chuyện gì làm cả ngày coi chừng nấm để bắt người? Mà còn không có trạm canh gác rõ ràng, chỉ âm thầm canh chừng nữa! (Âm hiểm quá âm hiểm haha)

Nói rõ, chính là chuyên bắt bớ những người xui xẻo chẳng may trộm nấm kia!

Đáng hận hơn chính là, Lăng Thiên Cung người ta còn công khai ghi giá, lưu danh hậu thế, muốn chuộc người, thì phải giao nộp bạc.

Nhưng hết lần này tới lần khác lại có người không thấy mình xui xẻo, còn không sợ chết mà người trước ngã xuống, thì người sau tiến lên! Ai bảo loại nấm của người ta, là có thể tăng lên Huyền lực, đích xác là không phải một loại nấm thường đâu?

“Tiểu nhị, cho mười khay nấm!” Dù sao có người chủ chi, không nên khí phạm, không nên! Nhưng là hắn chợt nhớ người ta nói chẳng qua là đãi tiền cơm cùng tiền rượu, chưa nói đãi tiền các món ăn, càng đừng nói là tiền món ăn làm bằng nấm.....

Băng hộ pháp sùng bái nhìn tôn chủ nhà mình, cũng chỉ có tôn chủ mới có thể làm cho con sói đội lót người đối diện bộc phát, thúc thủ vô sách.

Quyển 1 - Chương 28: Làm thơ là không am hiểu nhất

Làm thơ là không am hiểu nhất Editor: Ngân Châu Lầu dưới, Trịnh phu tử từ trên cao liếc nhìn xuống Vân Tiểu Mặc: “Có đọc qua Tam Tự Kinh, Bách Gia Tính cùng Thiên Tự Văn không?” Ngữ khí của hắn ngạo mạn, đối với con tư sinh, từ trong tư tưởng hắn đã xem thường rồi….

“Có!” Vân Tiểu Mặc gật đầu, trong lòng âm thầm khó chịu. Những thứ này là đồ vật của con nít, ba tuổi bé đã có thể đọc làu làu, hỏi bé có biết những thứ này hay không, không khác gì vũ nhục trí thông minh của bé.

Hơn nữa mẫu thân nói, học những thứ này căn bản vô dụng, tốt nhất là đem thơ Đường thơ Tống, thơ của những danh gia kinh điển toàn bộ học thuộc làu, mới là thực tế nhất! Bởi vì cái gọi là đọc 300 bài thơ Đường, không biết ngâm Thơ thì cũng biết đối câu, sau này nếu có người đòi tỉ thí tài nghệ, còn có thể tùy tiện xách ra một bài thơ mà dọa người.

Trịnh phu tử sắc mặt không thay đổi, tiếp tục hỏi: “Học qua thi từ sao?”

Vân Tiểu Mặc suy nghĩ một chút, vẫn là nên khiêm nhường một chút mới tốt: “Hiểu sơ.”

“Cái gì gọi là hiểu sơ? Học qua chính là học qua, không có học qua chính là không có học qua, tiểu hài tử nói chuyện, tại sao có thể nông cạn như vậy?” Trịnh phu tử sắc mặt bất thiện, giọng nói càng thêm

bất thiện. Có đôi khi làm người chính là như vậy, một khi võ đoán mà quyết định hiền lành hay hung dữ, cho dù có là đồ tốt, cũng sẽ cảm thấy xấu xí vô cùng! Trịnh phu tử chính vì ở trong lòng đã sớm ấn định cho Tiểu Mặc là con tư sinh, cho nên bất kể bé con nói như thế nào làm gì, hắn cũng thấy không vừa mắt.

Sắc mặt của Vân Tiểu Mặc có chút tối tăm, phồng má, ẩn nhẫn. Ánh mắt nhìn về phía mẹ ruột của mình, ánh mắt rất là do dự, cũng rất giãy dụa.

Dù sao nó vẫn là đứa bé, không cách nào thời thời khắc khắc đều có thể hỉ nộ không lộ ra.

Vân Khê nhàn nhạt đưa ánh mắt nhìn chăm chú vào con, trong lúc vô hình cho bé thêm sức mạnh. Nàng biết nhi tử hiện tại đang đứng ở trong đỉnh giao chiến, bé có thể lựa chọn tức giận, sau đó một quyền đánh nhừ tử lão đầu chán ghét trước mắt, cũng có thể lựa chọn trầm mặc, sau đó tùy thời từ trong lòng bộc phát, để cho lão đầu chán ghét đối với hắn triệt để thay đổi cách nhìn của mình. Phản ứng đầu tiên thì làm rất dễ dàng, con nàng tuyệt đối có thực lực này, nhưng là một người dễ giận vọng động như vậy cũng không phải là điều nàng kỳ vọng nhìn thấy ở con.

Nhi tử do dự, nói rõ chính hắn cũng có cái ý thức này, điều này rất tốt! Nàng tin tưởng nhi tử sẽ không để cho nàng thất vọng.

Lúc này, một thanh âm trầm thấp từ sương phòng bên trái cầu thang truyền ra: “Trịnh phu tử, ta nghĩ Tiểu Mặc có ý là học vấn như biển cả khôn cùng, như túi sách không đáy, cho dù bé có đọc qua thi từ, cũng bất quá chỉ là một góc biển. Bé nói ‘hiểu sơ’, cũng xem như thoả đáng! Thử hỏi cõi đời này lại có ai có thể nói mình gom hết cả biển học đây?” Cửa sổ sương phòng nhẹ nhàng bị đẩy ra, lộ ra khuôn mặt tuấn tú hơi có vẻ tái nhợt của Đông Phương Vân Tường.

“Tường thúc thúc!” Vân Tiểu Mặc liếc thấy hắn xuất hiện ở nơi này, liền rất vui vẻ, tiếng nói ngọt ngào lượn lờ cả tòa lầu.

Đông Phương Vân Tường thấy Tiểu Mặc, cũng hé ra nụ cười ôn hòa, hắn xoay người rời đi cửa sổ. Một lúc sau, liền từ cầu thang lầu cất bước đi xuống.

“Nhị hoàng tử điện hạ, đến Thấm Dương thành khi nào vậy? Sao cũng không lên tiếng một cái? Chẳng phải để cho bổn thái tử tiếp đãi không chu đáo sao?” Nam Cung Tỉ đối với sự xuất hiện Đông Phương Vân Tường rất là kinh ngạc, đáy mắt sóng ngầm bắt đầu khởi động, không khỏi nổi tâm tư.

“Vân Tường huynh.” Tây Môn Huyền Diệp cũng theo lên tiếng chào hỏi.

Những người khác nghe thái tử xưng hô biết hắn là Nhị hoàng tử điện hạ, mà thái tử Tây Mộ quốc xưng hô hắn là Vân Tường huynh, hơn nữa hắn thần sắc suy yếu, liền đại khái hiểu rõ thân phận của hắn, hắn chính là xếp hạng thứ tư trên Bảng thiên hạ mỹ nam, Đông Lăng quốc Nhị hoàng tử Đông Phương Vân Tường.

Nhìn hắn ưu nhã bước xuống thang lầu, mọi người trước mắt sáng ngời, không hổ là mỹ nam tử xếp hạng thứ tư, phong tư này, khí chất này, hoàn hảo vô khuyết! Chỉ tiếc, thân thể hắn quá yếu, quả là trời ghét tuấn nhan.

Chẳng qua họ lấy làm kỳ quái, hắn là Đông Lăng quốc Nhị hoàng tử, như thế nào lại cùng nhi tử của Vân Khê quen biết đây?

“Tường thúc thúc!” Vân Tiểu Mặc vui vẻ nhảy đến bên cạnh hắn.

Đông Phương Vân Tường đưa tay sờ sờ gương mặt trẻ con mũm mĩm của bé, thần thái thân mật cùng sủng ái, mọi người thấy vậy lại là một trận ngạc nhiên. Người trong thiên hạ đều biết Đông Phương Vân Tường lãnh mạc, không thường cùng người khác lui tới, hơn nữa bởi vì thân thể, hắn cứ ru rú trong nhà, hôm nay lại thấy như vậy một phen cảnh tượng này, là một cú đánh mạnh vào lòng những người quen biết hắn.

Chỉ có thể nói thiên hạ không có chuyện gì là không xảy ra.

Nam Cung Tỉ nhìn thái độ Vân Tiểu Mặc đối đãi với Đông Phương Vân Tường cùng đối đãi với hắn, thiên soa địa biệt (khác xa trời đất), khác xa nhau, trong lòng rất không vui. Chẳng lẽ hắn đường đường là thái tử một nước, còn không bằng một quỷ đoản mệnh tùy thời có thể vứt bỏ tánh mạng sao?

Cũng không biết có phải do nụ cười trên mặt Vân Tiểu Mặc quá mức rực rỡ hay không, đã làm cho đáy lòng Nam Cung Tỉ sinh ra cảm giác quái dị.

“Tại hạ hôm nay cũng vừa tới thành Thấm Dương, thân thể có chút khó chịu, còn không kịp tới bái hội thái tử điện hạ trước, mong lượng thứ.” Đông Phương Vân Tường ho nhẹ, ánh mắt không tự chủ nhìn qua Vân Khê, nàng an vị tại vị trí đó, rất thanh thản, tuyệt không lo lắng cho nhi tử của mình có ứng phó được mọi người gây khó khăn hay không. Đáy lòng hắn khẽ thở dài, xem ra hắn thật không đủ bình tĩnh, mắt thấy Tiểu Mặc bị làm khó, hắn liền không nhịn được, không thể ngồi mà không để ý tới.

“Trịnh phu tử, ngươi cho là lời ta nói mới vừa rồi có đạo lý hay không?” một ánh mắt nhẹ nhàng của Đông Phương Vân Tường liếc tới, lại làm cho Trịnh phu tử cả người rung động, thu hồi thái độ ngạo mạn khinh miệt mới vừa rồi.

“Nhị hoàng tử điện hạ nói đúng, là lão phu quá mức võ đoán.” Trịnh phu tử hơi hơi cúi đầu, chỉ cảm thấy quanh người như bị vây bởi một cổ hơi thở lạnh lùng bao phủ, làm toàn thân lạnh lẽo.

Nhị hoàng tử Đông Lăng quốc, thoạt nhìn thân thể suy yếu vô hại, nhưng hắn thật sự rõ ràng cảm thấy uy hiếp đến từ trên người hắn ta, sau lưng mồ lạnh chảy ròng.

“Tiểu Mặc, con nói cho phu tử biết, con không am hiểu nhất chính là cái gì. Chỉ cần tài nghệ con không am hiểu nhất thì sẽ được phu tử khảo hạch, như vậy những tài nghệ am hiểu khác thì càng không cần phải nói rồi. Phu tử, đúng không?” Ở góc độ người khác nhìn không thấy tới, ánh mắt Đông Phương Vân Tường lẫm liệt, ánh mắt liếc qua trong trẻo nhưng lạnh lùng, mang theo nồng đậm cảnh cáo.

“Dạ, Dạ!” Tiếng nói của Trịnh phu tử có chút phát run.

Đây cũng quá bao che đi? Thứ không am hiểu nhất, ai biết nó không am hiểu nhất chính là cái gì chứ?

Vân Khê ngồi im không nói, hơi trừng mắt lên, hướng Đông Phương Vân Tường, quăng đi một ánh mắt cực kỳ trầm tĩnh.

Nàng bắt đầu hiểu ra, vì sao nhi tử trong thời gian ngắn như vậy lại đón nhận hắn. Thì ra có ít người ít việc, là cần thật lòng đổi lại thật lòng, cũng chỉ người có tâm linh tinh khiết nhất mới có cảm ứng mãnh liệt như thế, và cũng dễ dàng nhất tiếp nhận đối phương.

“Tiểu Mặc, nói cho phu tử, con không am hiểu nhất là cái gì?” Đông Phương Vân Tường cúi đầu nhìn Vân Tiểu Mặc, ánh mắt ôn cùng tinh khiết, khóe môi không tự chủ toát ra mỉm cười rất tự nhiên.

“Không am hiểu nhất a.....” con ngươi linh động chuyển động, mang theo một tia giảo hoạt, Vân Tiểu Mặc làm bộ khó nghĩ một hồi lâu, nói, “Tài nghệ con am hiểu nhiều lắm, nếu nhất thời mà nói…, không am hiểu nhất, đó chính là ngâm thơ.”

Vân Khê thiếu chút nữa phun cười, nhi tử rốt cuộc là di truyền từ người nào, thật, thật có chút vô sỉ a..... Rõ ràng nó am hiểu nhất chính là ngâm thơ!

Trịnh phu tử chân mày nhẹ cau, hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn cũng không tin rằng ngâm thơ là đứa bé này không am hiểu nhất, bất quá hắn nghĩ thầm một hài tử cho dù biết ngâm thơ, cũng không thể sánh bằng bốn vị môn sinh đắc ý nhất kia. Nghĩ tới đây, hắn ho nhẹ một tiếng, nói: “Rất tốt! Học ngâm thơ, phải có tình cảm sâu đậm trợ giúp. Ngươi có dám cùng những hài tử khác tỷ thí với nhau không, vậy mới biết được người nào làm thơ vừa nhanh vừa tốt nhất?”

Trịnh phu tử cũng không phải là nhân vật đơn giản, mắt thấy Nhị hoàng tử điện hạ thiên vị Vân Tiểu Mặc, nếu hắn còn một lòng một dạ cố ý làm khó nó, chắc chắn sẽ đắc tội Nhị hoàng tử điện hạ. Hiện tại hắn để cho bọn nhỏ tự mình tỷ thí, như vậy Vân Tiểu Mặc dù có thua, cũng không đổ tới trên đầu của hắn. Một kế này đúng là diệu kế!

Vân Tiểu Mặc tự tin gật đầu nói: “Dám!”

“Một đám người lớn lại làm khó một hài tử, vậy mà bọn họ cũng làm được!” Băng hộ pháp đẩy ra cửa sổ đang đóng, đứng gần cửa sổ nhìn xuống bên dưới, căm giận bất bình bật thốt lên.

“Thái tử Nam Hi quốc vốn là tiểu nhân có thù tất báo! Nghe nói Vân gia Đại tiểu thư vốn là vị hôn thê của Tĩnh vương gia, nhưng sáu năm trước, nàng không biết vì sao đột nhiên mang thai, vì sợ miệng

lưỡi thế gian nên rời nhà sáu năm. Cho đến hôm nay, nàng mới trở về Vân gia, đứa bé kia chính là con tư sinh của nàng. Thái tử cùng Tĩnh vương gia mặt ngoài nhìn như hòa thuận, kì thực ngầm so đấu sức lực, hôm nay thật vất vả mới bắt được một cơ hội nhục nhã Tĩnh vương gia, hắn làm sao chịu bỏ qua cho? Nhục nhã Vân đại tiểu thư, cũng tương đương với nhục nhã Tĩnh vương gia.....” Dung Thiếu Hoa phe phẩy chiết phiến, thong thả ung dung nói.

“Ngươi nói là..... Nàng sáu năm trước mang thai?” Đôi mắt của hắc y nam tử hơi co lại, mâu quang khẽ bắt đầu khởi động ánh sáng mờ ảo.

“Phải, có vấn đề sao?”

Hắc y nam từ đang cau lông mày bỗng hạ xuống trầm tư chốc lát, cuối cùng chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Không có gì.”

Quyển 1 - Chương 29: Tiểu quận chúa nổi giận

Tiểu Quận Chúa Nổi Giận Editor: Ngân Châu “Anh Tử, bốn người các con đi ra, cùng hắn tỷ thí một chút.” Trịnh phu tử hướng về phía bốn môn sinh đắc ý của mình vẫy tay.

Bốn hài tử lục tục tiến lên, tất cả đều mũm mĩm khả ái, hoàn toàn bất đồng với hơi thở không sạch sẽ ở đây, bọn nhóc đứng ở chỗ này, làm nên một bầu không khí trong lành tinh khiết, nhìn bọn nhỏ, làm cho tâm hồn người ta cũng trở nên trong sáng, rộng mở.

Nhất là một cô bé duy nhất trong đó, lớn lên cực kỳ ngọt ngào, trên đầu cột hai búi tóc, trâm hoa tinh sảo đơn giản điểm xuyết, cực kỳ giống Tiểu công chúa trong truyện cổ tích, làm người trìu mến, nhưng nàng vừa mở miệng, liền lập tức phá hư ấn tượng tốt đẹp.

“Hừ, tiểu quỷ! Để tỷ tỷ ta cho ngươi mở rộng kiến thức, biết cái gì mới thật sự là thiên tài!”

Cô bé liếc mắt Vân Tiểu Mặc một cái, lỗ mũi hừ hừ, cao ngạo như chim khổng tước. Nàng chính là cháu gái của Lục vương gia, được Ngự phong tiểu quận chúa, cục cưng của hoàng gia. Nàng tư chất thông minh, tâm tư nhanh nhẹn, nên hoàng thượng cũng hết sức sủng ái, vì vậy mới làm cho nàng vô pháp vô thiên, tính tình cao ngạo. Ở trong thư viện, nàng chính là tiểu bá vương, ai cũng không dám đắc tội.

Từ tâm tính hài tử muốn đùa, thấy có bạn cùng lứa tuổi, Vân Tiểu Mặc cũng không khỏi vui mừng. Chỉ là thấy đối phương lớn lên thấp

hơn bé, lại ở trước mặt bé tự xưng tỷ tỷ, còn nói bé tiểu quỷ, bé cau nhẹ mày, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục, chú thì có thể nhẫn song thím thì không thể nhẫn!

Hắn nhẹ nhàng cười một tiếng, tiến lên sờ sờ đầu cô bé, nói: “Tiểu muội muội, thiên tài không phải là thổi ra, mà là dựa vào bản lĩnh thật sự mà so tài! Còn có, lớn lên thấp không phải là lỗi của ngươi, là lỗi của cha mẹ ngươi, ngươi không cần tự ti.”

Nam Cung Anh nghiến răng, điên cuồng nổi giận.

“A —— tiểu quỷ chết tiệt, ngươi dám nói ta thấp? Bà đây liều mạng với ngươi!” Đầu của nàng đột ngột cúi xuống, hướng trên bụng Vân Tiểu Mặc đụng tới, ba nam hài phía sau muốn ngăn trở nàng lại, đáng tiếc đã không kịp.

Vân Tiểu Mặc ôm Tiểu Bạch vẻ mặt vân đạm phong khinh, cũng không có trốn ngay.

Trịnh phu tử ở bên cạnh nhìn thấy vậy sắc mặt lập tức thay đổi, vị Tiểu nãi nãi này làm sao lại đột nhiên nổi đóa rồi, nếu thật sự đem người ta đụng bị thương, phủ tướng quân hỏi tội tới, sợ lại là một cuộc sóng gió.

Tất cả mọi người cho là lần này Vân Tiểu Mặc chắc phải bị đánh bay, mọi người ngừng hô hấp lại, cho dù là con tư sinh, thì cũng là hài tử làm người ta thương yêu, nhìn đứa bé bị thương, đa số mọi người vẫn còn có chút không đành lòng.

Bạch Sở Mục cùng Long Thiên Thần chẳng biết cũng vào Quỳnh Hoa Lầu lúc nào, mấy bước liền đi tới phía sau Vân Tiểu Mặc làm tả hữu hộ pháp. Thấy có người muốn tập kích Vân Tiểu Mặc, Bạch Sở Mục nheo mắt, hắn bây giờ là hộ vệ của Vân Tiểu Mặc, Tiểu chủ tử có

việc, hắn tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn, đang muốn nhảy dựng lên đi cứu người, thì Long Thiên Thần ở bên cạnh một tay bắt lấy hắn kéo trở về.

“Yên tâm đi, Tiểu Mặc có thể ứng phó.”

Bạch Sở Mục không giải thích được, nhìn chung quanh một chút, người ta làm mẹ thật giống như cũng không lo lắng, vậy hắn còn lo lắng làm quỷ gì?

Hai mắt nhìn chăm chú trên người Vân Tiểu Mặc, muốn biết thật sự bé có biện pháp ứng phó hay không.

Để cho hắn thấy chính là chuyện tình kinh dị xảy ra.

Hắn rõ ràng thấy, trong nháy mắt hai đứa bé sắp va chạm, đột nhiên thân hình Vân Tiểu Mặc thoáng một cái, biến mất ngay tại chỗ. Sau một khắc, thân thể nho nhỏ của bé hiện ra ở phía sau Nam Cung Anh, như một loại xuất quỷ nhập thần quỷ mỵ, làm tất cả mọi người nhìn ngây người, rối rít giơ tay lên xoa hai mắt của mình, nghi ngờ mới vừa rồi là mình sinh ra ảo giác.

Đáng thương cho Nam Cung Anh không có đụng vào người, ngược lại cả thân thể tiếp tục hướng phía trước lao xuống, cái trán liền đập xuống đất cùng mặt đất tiếp xúc thân mật.

Lúc này, Vân Tiểu Mặc kịp thời đưa tay, níu lấy sau cổ nàng, đem nàng từ trên mặt đất ôm lấy như kiểu xách con gà con.

“Ngươi nặng quá!” Vân Tiểu Mặc cau nhẹ chân mày.

Nam Cung Anh kinh hồn chưa định, lại nghe đến ba chữ đánh giá kia, thân thể bắt đầu giận đến phát run.

Vân Tiểu Mặc đem nàng đặt ổn định xuống rồi lại nói: “Tiểu muội muội, nói cho ngươi biết, không nên tự ti, ngươi chẳng qua là còn không có trổ mã hoàn toàn thôi. Chờ thêm mấy năm, ngươi sẽ cao.”

“Câm, miệng ——” Nam Cung Anh giận đến cả người phát run, một tiếng rống như sư tử Hà Đông, mọi người ở đây cả kinh rối rít che lỗ tai. Không tốt, tiểu quận chúa nổi điên rồi, trốn xa một chút mới tương đối an toàn.

Vân Khê cũng co cổ lại theo, tiểu nha đầu này quá cường hãn rồi, sau này Tiểu Mặc nhà nàng ngàn vạn lần không thể tìm một tiểu tức phụ (con dâu nhỏ) tính khí táo bạo như vậy. Nếu như tìm con dâu như vậy, thì lỗ tai nàng không phải cả ngày chịu tội sao?

“Khụ, Anh Tử, không được hồ nháo nữa! Phu tử để các ngươi tranh tài ngâm thơ, nếu ngươi không phục, liền từ thi ngâm thơ mà thắng hắn, không phải là được rồi sao?” Nam Cung Tỉ thấy tình hình mất khống chế, liền lên tiếng ngăn cản vị Tiểu đường muội vạm vỡ này. Vị Tiểu đường muội này của hắn một khi khởi xướng bão tố, cả hoàng thất đều bị sóng to công phá, ngay cả hắn cũng không dám tuỳ tiện trêu chọc nàng, hắn phải bội phục Vân Tiểu Mặc, nói hai ba câu liền đem Tiểu cô nãi nãi tức giận thành như vậy.

Nam Cung Anh nặng nề thở hổn hển, thật vất vả mới tỉnh táo lại, hai tay chống eo thon nhỏ, nhìn chằm chằm Vân Tiểu Mặc: “Tiểu tử thúi, ngươi chờ! Ta nhất định khiến cho ngươi thua đến tè ra quần!”

Vân Tiểu Mặc khả ái nháy nháy mắt nói: “Ta đã sớm không tè ra quần rồi, chẳng lẽ ngươi vẫn còn tè ra quần? Tu tu!” (không hổ là con Khê tỷ =)) miệng lưỡi a)

“Ngươi.....” Nam Cung Anh giận đến lỗ mũi bốc khói.

Một đứa bé trai phía sau kịp thời giữ nàng lại, khuyên can: “Anh Tử, chớ cùng nó chấp nhặt! Một lát nữa chúng ta thắng nó, nó sẽ không còn lời nào để nói nữa.” Thằng bé trai này là cháu trai của Trịnh phu tử Trịnh Nam, bé trên miệng thì khuyên, nhưng trong lòng cũng là vô hạn bội phục Vân Tiểu Mặc, có thể đem tiểu bá vương làm tức đến như vậy, thật là không ngờ a!

“Tốt, ta, nhịn, ngươi!” lỗ mũi Nam Cung Anh tiếp tục bốc ra khói trắng, gằn từng chữ.

Vân Tiểu Mặc bĩu môi không sao cả, không hiểu tại sao lại tức giận như vậy, bé cũng không nói cái gì a, hơn nữa bé nói cũng là sự thật.

Trịnh phu tử thật vất vả đợi được tình hình khôi phục bình thường, hắn ho nhẹ thanh âm, nói: “Tốt lắm, các ngươi hiện tại mỗi người ngâm một bài thơ về mùa đông.”. “Hừ, ta nói trước.....” Nam Cung Anh liếc Vân Tiểu Mặc một cái, ra tay dẫn đầu, dõng dạc ngâm một bài thơ về mùa đông tương đối lưu hành, thanh âm của nàng mềm nhũn ngọt ngào khiến cho một tràng tiếng vỗ tay vang lên ủng hộ.

Không hổ là cháu gái Lục vương gia, đệ tử hoàng gia, thiên phú dị bẩm, tài sáng tạo nhanh nhẹn, mới năm tuổi mà có thể ngâm thơ.

Nghe được tiếng khen ngợi của mọi người, Nam Cung Anh ngẩng cao đỉnh đầu, rất đắc ý.

“Tới phiên ngươi!”

Vân Tiểu Mặc hé miệng nói: “Ngươi ngâm cũng không có gì đặc biệt, ngươi làm một bài, tốt lắm ta đây liền làm ba bài.”

Nghe hắn nói Thơ của mình chưa ra hình dáng gì, ở đáy lòng Nam

Cung Anh cơn giận ngút trời lần nữa ngóc đầu dậy, sau đó nàng nghe đến hắn đọc thuộc lòng câu thơ.

“Thiên Sơn Điểu Phi Tuyệt

Vạn Kính Nhân Tung Diệt

Cô Chu Thôi Lạp Ông

Độc Điếu Hàn Giang Tuyết.” (*)

(*) Đây là bài thơ Giang Tuyết của nhà thơ Liễu Tông Nguyên đời Đường. tham khảo thêm ở đây:
http://vi.wikipedia.org/wiki/Li%E1%BB%85u_T%C3%B4ng_Nguy%C3

Toàn trường ồ lên.

Đây là thơ gì? Tại sao bọn họ chưa từng nghe qua?

Thi đắc ý cảnh, lựa từ đặt câu, đều là đạt đến cực hạn, làm người ta xưng Tuyệt!

Thơ hay tuyệt cú như thế, đã có người làm ra, sẽ không có lý do gì không lưu truyền hậu thế, nhưng tại sao bọn họ đều lần đầu nghe nói đây? Một ý nghĩ to gan hiện ở trong đầu mọi người từ từ quanh quẩn, chẳng lẽ là Thơ này là do hài tử này làm?

Trên mặt Trịnh phu tử tràn đầy khiếp sợ cùng vui mừng, trong miệng liên tục nói hay. Hắn trăm triệu lần không nghĩ tới, hôm nay lại có thể nghe được tuyệt tác tuyệt diệu truyền lại đời sau như thế, hắn nhất định phải cẩn thận mà đem nó nhớ kỹ, tinh tế suy nghĩ cùng nghiên cứu, ngàn vạn không thể để cho thơ hay như vậy trôi mất.

Bạch Sở Mục tựu đứng ở phía sau Vân Tiểu Mặc cách đó không xa, vẻ mặt kích động: “Không hổ là Tiểu Mặc nhà ta, chưa mất thể diện hộ vệ ta đây!”

Long Thiên Thần không chút khách khí phun cho hắn một bãi nước miếng: “Phi, cái gì Tiểu Mặc nhà ngươi? Tiểu Mặc là nhà ta, có được hay không?”

Con ngươi Tiểu Bạch hướng bên phải di chuyển, quăng cho bọn họ một ánh mắt khinh bỉ.

Tiểu Mặc Mặc là của ta, hết thảy các ngươi đứng sang một bên đi!

Từ khe hở cửa sổ, xuất hiện một đôi mắt sâu như đầm lầy, ánh mắt sắc bén khóa ở trên mặt của Vân Tiểu Mặc.

Từ góc độ của hắn, chỉ có thể nhìn đến một bên mặt của tiểu hài tử, gương mặt trẻ nít mập, trắng trắng mềm mềm, thật là khả ái.

Bài thơ mới vừa rồi, đã hấp dẫn sự chú ý của hắn. Đứa nhỏ này mặc dù không phải là người làm thơ, cũng nhất định là một thiên tài, trong lòng hắc y nam tử nghĩ như thế.

Hơn nữa nhìn kỹ một chút, đáy lòng không khỏi dâng lên một loại cảm giác quen thuộc.

Thân thể nho nhỏ, sống lưng cao ngất, ngẩng đầu mà đứng, tự có một loại khí chất cao quý không gì sánh kịp.

Kỳ quái, rõ ràng chỉ là một hài tử xa lạ, tại sao hắn lại có cảm giác quen thuộc như vậy? (B: con a không quen thì là con hàng xóm a)

Quyển 1 - Chương 30: Tiểu Mặc bị cáo bạch

Chương 30 Tiểu Mặc bị cáo bạch Editor: Ngân Châu Nghị luận hết sức rối rít, Vân Tiểu Mặc lại bắt đầu đọc thuộc lòng bài thơ thứ hai:

“Tường giác sổ chi mai,

Lăng hàn độc tự khai.

Dao tri bất thị tuyết,

Vị hữu ám hương lai”

(*) Bài thơ Hoa Mai của Vương An Thạch. Tham khảo bản dịch ở đây http://4vn.eu/forum/showthread.php?t=16540

Trên mặt Trịnh phu tử càng thêm kích động, kích động đến vỗ tay liên tiếp, thơ hay a, thơ hay a! Có thể nói là tuyệt cú! Ngày sau nhất định có thể lưu truyền thiên cổ!

Bốn hài tử Nam Cung Anh xếp thành hàng, cái miệng nhỏ nhắn của bọn nhỏ mở lớn, ngạc nhiên vô cùng.

Những bài thơ này bọn nó cho tới bây giờ cũng không có nghe nói qua, cũng không có nhìn thấy trong sách, mặc dù ý tứ thơ cũng không hiểu hết, nhưng nghe được phu tử luôn miệng trầm trồ khen ngợi, vậy thì nhất định là vô cùng hay. Bọn họ đi theo phu tử lâu như vậy, còn chưa từng thấy phu tử thất thố như thế, hơn nữa, nghe hắn giọng trẻ con mềm mại ngâm lên thật rất êm tai, rất dễ nghe.

Nam Cung Anh hai mắt trực tiếp hóa thành hai trái tim hồng, chuyện không vui mới vừa rồi đã sớm vứt sau đầu.

Bộ dạng hắn đọc thơ.....

Nhìn rất đẹp a!

Đông Phương Vân Tường từ đầu tới cuối ôn hòa mỉm cười, hắn vẫn biết Tiểu Mặc không giống một hài tử bình thường, đối với bé hắn rất có lòng tin. Sau khi nghe những câu thơ tuyệt diệu này, đáy mắt trong suốt của hắn cũng nổi lên kinh ngạc.

Nam Cung Dực nhíu chặt chân mày, lực chú ý cũng vẫn tập trung vào trên người Vân Khê, có nhi tử xuất sắc như vậy, thì mẫu thân của nó tài hoa sao có thể kém được? Chẳng lẽ từ trước hắn đã nhìn lầm rồi, nàng vẫn giấu diếm tài hoa của mình sao?

Đáng tiếc vẻ mặt Vân Khê vẫn rất bình tĩnh, không thấy chút gợn sóng nào, Nam Cung Dực nhìn không ra bất kỳ đầu mối, không khỏi có chút thất vọng.

Còn Thái tử Nam Cung Tỉ lại giật mình rất lớn, quên để chén trà trong tay xuống, vẫn bưng, cho đến khi nước trà trong chén theo miệng chén chảy xuôi xuống, hắn mới giật mình tỉnh lại.

Chẳng lẽ đứa nhỏ này thật là một thiên tài? Chân mày hắn thật sâu nhíu lại, trong lòng rầu rĩ, không có nổi một tia khoái cảm.

So sánh với Nam Cung gia buồn bực, thì khuôn mặt của hai huynh đệ dở hơi Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hiện vẻ hưng phấn, còn kém chút nữa là ở phía sau giơ cao tấm bảng, khua tay múa chân trợ uy cho Tiểu Mặc.

“Còn bài thứ ba đâu?” Trịnh phu tử trong lòng vừa ghi nhớ bài thơ, vừa khẩn cấp thúc giục, khuôn mặt kích động đến đỏ, vẻ kích động hiển thị rõ không bỏ sót chút nào.

“Mai Tuyết tranh xuân vị khẳng hàng.

Tao nhân cất bút phí bình chương.

Mai tu tốn tuyết tam phân bạch,

Tuyết khướt thâu mai nhất đoạn hương.”(**)

(**)Bài Tuyết Mai Nhị Thủ của tác giả Lưu Mai Pha tham khảo ở đây http://huynhhuuduc.com/index.php?option=com_content&view=article&id=10540:tuyt-mai-nh-th&catid=173:c-thi&Itemid=48

Vân Tiểu Mặc không nhanh không chậm đọc xong ba bài thơ, vẻ mặt bình thản ung dung, không có kiêu ngạo, cũng không có mừng rỡ, thật giống như làm chuyện không thể bình thường hơn.

Tiểu Bạch uốn tại trong ngực của hắn rung đùi đắc ý, hướng về phía hài tử nghịch ngợm Nam Cung Anh nháy mắt, rất là đắc ý.

Nhìn thấy chưa? Tiểu Mặc Mặc nhà ta ngâm thơ thật lợi hại! Các ngươi có thể sao?

Nam Cung Anh sau ánh mắt sùng bái mù quáng, rất nhanh phát hiện sự tồn tại của Tiểu Bạch, nàng ngạc nhiên không dứt! Thấy nó hướng về phía mình rung đùi đắc ý, nháy mắt, tính trẻ con liền không nhịn được thể ức chế mà bộc phát.

“Di? Nó tên gọi là gì, là thú cưng của ngươi sao?”

Nam Cung Anh đến gần, mở mắt to đầy tò mò, đưa tay muốn sờ Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch lắc lắc hất đầu, không để cho nàng đụng, cái mũi nhỏ hếch lên phun ra khí trắng.

Hừ, khi dễ Tiểu Mặc Mặc cũng là người xấu! Mới không cùng ngươi chơi đâu!

Nam Cung Anh ủy khuất cong lên cái miệng nhỏ nhắn: “Ta muốn cùng nó chơi! Để cho ta sờ nó một chút, có thể không?”

Vân Tiểu Mặc do dự, để sát vào bên tai Tiểu Bạch nói nhỏ: “Tiểu Bạch, để cho nàng sờ một chút đi, nàng sẽ không hại ngươi.”

Được rồi! Tiểu Bạch bất đắc dĩ liếc mắt, thật sự không thích bị một cô bé sờ, nhưng ai bảo đó là thỉnh cầu của Tiểu Mặc Mặc đây? Phàm là thỉnh cầu của Tiểu Mặc Mặc, cho tới bây giờ nó cũng không có năng lực kháng cự.

Nam Cung Anh đáy lòng một trận vui mừng, từng li từng tí đưa tay chạm tới. Lần này, Tiểu Bạch không có né tránh, làm cho nàng vừa sờ vừa vặn. Nam Cung Anh vui mừng không dứt, hai con mắt cười đến híp lại thành một đường nhỏ.

“Thật đáng yêu! Ta thích nó!”

Nàng bỗng nhiên lại ngẩng đầu, đối với Vân Tiểu Mặc nói, “Ngươi biết ngâm thơ, còn để cho ta sờ Tiểu Bạch, ta cũng thích ngươi nữa!”

Vân Tiểu Mặc gãi gãi đầu, lần đầu tiên bị tỏ tình, nó có chút ngượng

ngùng.

Vân Khê khóe miệng giật giật, trong lòng mặc niệm: nhi tử, ngươi cố chịu đựng a, tiểu tức phụ vạm vỡ như vậy, ta còn không muốn.

Đây là chuyện gì a? Vừa bắt đầu tiểu quận chúa còn không ngừng nổi đóa, mới chỉ trong chốc lát như vậy, lại cùng người ta tỏ tình?

Đối mặt cảnh tượng như thế, mọi người thổn thức không dứt, quả nhiên vẫn là hài tử thật làm cho người ta khó có thể hiểu!

Trịnh phu tử vẫn bị vây trong sự kích động, đã chạy tới kéo tay Tiểu Mặc, nói: “Tiểu Mặc, đến thư viện phu tử đi, phu tử nhất định đem tất cả học vấn của mình dốc túi truyền dạy!” Nhìn vẻ mặt kích động kia, phỏng chừng nếu Vân Tiểu Mặc không đáp ứng, hắn sẽ quỳ xuống.

Ánh mắt của Vân Tiểu Mặc bay hướng Vân Khê hỏi thăm, mới vừa rồi thời điểm tỷ thí, bé tận lực đưa ra quyết định mình phải làm, nhưng bây giờ bái sư học nghệ là một đại sự, bé phải lên tiếng hỏi ý kiến của mẹ.

Vân Khê hướng bé nhẹ nhàng gật đầu, coi như là đáp ứng.

Trong đáy lòng mặc dù không thể nào thích vị Trịnh phu tử này, song Trịnh phu tử ở cả triều đình Nam Hi quốc cho tới giờ đều có lực ảnh hưởng nhất định, nhi tử bái ông ta làm thầy, như vậy sau này sẽ không có người nói bé dã chủng, con tư Sinh … nhục nhã bé, đánh chó cũng phải nhìn chủ nhân chứ?

Cho dù nàng có thể chọn lựa thủ đoạn cường ngạnh áp chế những lời đồn này, nhưng người trong thiên hạ thật sự nhiều lắm, bịt một miệng nhưng không thể bịt tất cả, nàng không cách nào làm được chu đáo như vậy. Nếu nhi tử nhận Trịnh phu tử làm thầy, ngày sau

liền có thể nhận được che chở của Trịnh phu tử, còn có thể tăng trưởng học vấn, coi như là vẹn toàn đôi bên, điều tốt.

Vân Tiểu Mặc thấy mẫu thân gật đầu, liền hướng về phía Trịnh phu tử gật đầu, Trịnh phu tử mừng rỡ vạn phần, gần như khua tay múa chân, nơi nào còn có bộ dáng ngoan cố lúc trước?.

Con ngươi đen sâu như đầm càng sâu hơn một tầng, làm nên tầng tầng rung động, tầm mắt hắc y nam tử tiếp tục nhìn, theo tầm mắt hỏi thăm của Tiểu Mặc nhìn qua, ánh mắt của hắn rất nhanh khóa trên người một bạch y nữ tử ở bên cạnh chủ vị.

Lầu dưới có rất nhiều nữ tử, Yến mập hoàn gầy, cái gì cần có đều có. Song thân ảnh nàng ở trong đó, lại làm thành một thế giới, cùng người chung quanh không hòa vào nhau.

Hai tròng mắt đen nhánh như mực của hắn hiện lên một luồng tia sáng, quần áo trên người nữ tử rất bình thường, không có trang sức hoa lệ, cũng không có hoa tai tinh sảo, song thần thái lạnh nhạt lãnh ngạo kia, lại mang cho người khác một loại rung động.

Nàng ở nơi hiển quý, nhưng không có một người nào chân chính ưu nhã cùng cao quý giống như nàng vậy, nàng giống như cây Mộc Hoa dũng cảm phá tan đi cái rét lạnh để nở rộ, ở dưới ánh nắng tươi sáng, dù ban ngày hay đêm đen vẫn trong sáng lóng lánh.

Nữ tử như vậy, hắn chưa bao giờ gặp qua!

“Là nàng sao?” Chân mày nhẹ nhàng chau lại, hắn cố gắng hồi tưởng, đêm hôm đó phòng quá tối, hắn thấy không rõ dung mạo của đối phương, chỉ nhớ rõ mượn một ánh sáng trăng nhàn nhạt, hắn thấy được trước ngực nàng có một ấn ký nguyệt nha (trăng khuyết)

Là nàng sao?

Tầm mắt hắn lần nữa hướng đến trên người bạch y nữ tử, trong đôi mắt màu đen dày đặc sôi trào, bất kể có phải nàng hay không, nữ tử như vậy, thật đúng là làm cho tầm mắt người khác khó lòng dịch chuyển khỏi..

Quyển 1 - Chương 31: Một lần nhìn trở thành thiên cổ

Một Lần Nhìn Trở Thành Thiên Cổ Editor: Ngân Châu Nam Cung Tỉ sắc mặt rất bất thiện, hắn vốn nghĩ cho đòi Trịnh phu tử tới là vì nhục nhã Vân Khê, ai ngờ chẳng những không có được như ý, ngược lại làm cho đối phương được lợi, dương cao tên tuổi.....

Vẻ lo lắng bao phủ hắn.

Lúc này, trắc phi thái tử vừa vặn đi vào Quỳnh Hoa Lầu, tim Nam Cung Tỉ khẽ động, vừa nảy ra thêm một kế. Hắn nâng chén trà hướng Vân Khê, chúc mừng: “Vân tiểu thư, lệnh lang thiên tư thông minh, xuất khẩu thành thơ, thực là làm người ta hâm mộ. Bổn thái tử mời ngươi một chén!” chén trà trong tay hắn đột nhiên khẽ nghiêng, vài giọt nước trà liền văng đến trên người Vân Khê.

“Thật vô ý, làm dơ xiêm y của Vân tiểu thư.” Động tác thuần thục, Nam Cung Tỉ từ trong lòng ngực móc ra một cái khăn, đưa tay giúp Vân Khê lau.

Ánh mắt đen sâu thẳm trong nháy mắt hóa thành vực sâu ngàn trượng, nhìn không thấy đáy, Vân Khê trầm mặt, quanh thân lạnh lẻo nhích ra phía ngoài. Chưa có sự cho phép của nàng đã đụng vào thân thể của nàng, quả thực là muốn chết!

Hai tay nắm chặc, toàn thân cao thấp mỗi tầng da thịt đều bị vây ở trạng thái căng cứng, nàng rất sợ mình nhịn không được, lập tức giết chết hắn ngay.

Trắc phi Thái tử La Ý Liên đi cùng nha hoàn, từ cửa đại môn bước vào, xa xa nhìn thấy được một màn thái tử đang vì Vân Khê lau nước. Thái tử cười ôn hòa, động tác rất là nhẹ nhàng, ánh mắt nhìn nàng kia, rất là mập mờ.

Trong lòng, sự đố kị từ từ thiêu đốt, nàng đang muốn xông lên trước chất vấn, lại được nha hoàn bên cạnh kéo lại, ở bên tai nàng nói nhỏ mấy tiếng, mới khiến La Ý Liên hơi giảm cơn giận, ẩn nhẫn tức giận.

“Thái tử điện hạ, thần thiếp đã tới chậm, kính xin thứ tội.” Đôi mắt đẹp chuyển động, không có hảo ý từ trên người Vân Khê quét qua, ánh nhìn sắc bén chớp động.

Nam Cung Tỉ giống như mới vừa vặn phát giác, liền ngừng tay, nhẹ nhàng cười nói: “Ái phi a, làm sao tới trễ như thế?”

Thanh âm La Ý Liên hờn dỗi, mềm mại không xương tựa vào trong ngực Nam Cung Tỉ: “Thái tử điện hạ, đường muội Mạnh Dao của ta ở Vân gia bị ủy khuất, cùng mẹ nàng trở về tướng phủ. Ta đây làm Đường tỷ cũng phải đi quan tâm thăm hỏi nàng ta một chút chứ?”

“Ái phi nói là muội muội của Vân đại tiểu thư, Vân Mạnh Dao sao?” Nam Cung Tỉ đưa qua một ánh mắt có thâm ý khác thường, nhưng ngay sau đó ánh mắt lại thờ ơ dời đi chỗ khác.

“Đúng vậy! Mạnh Dao từ nhỏ biết điều hiểu chuyện, đối đãi người khác cũng lễ phép, làm sao có thể làm ra chuyện khác người? Chắc có người không muốn nàng sống tốt, cố ý ở bên ngoài tung lời đồn, để chửi bới Mạnh Dao.” La Ý Liên quăng cho Vân Khê một ánh mắt hàm chứa lãnh ý khinh miệt, hừ lạnh nói, “Mạnh Dao băng thanh ngọc khiết, dáng vẻ ít người có, nhưng lại có người một chút lễ giáo cũng đều không hiểu, đến nơi này còn thích câu dẫn nam nhân, cùng nam nhân sinh hạ dã chủng.....”

Nhìn đôi môi đẹp của La Ý Liên liếng thoắng không ngừng, thật giống như một con cọp mẹ có miệng to như chậu máu đang giương nanh múa vuốt, Vân Khê tưởng tượng thấy hình ảnh thú vị như, không khỏi toét miệng ra cười, cười đến cực kỳ sáng lạn.

Long Thiên Thần nhíu mày, hiểu rõ nàng cười đến càng sáng lạng, nhất định là có người gặp xui xẻo.

Thấy Vân Khê không có tức giận theo dự đoán, La Ý Liên ngoài kinh ngạc ra, lại càng thêm tức giận: “Ngươi còn có mặt mũi cười? Quả nhiên là tiện chủng, bị người khác mắng, ngươi còn cao hứng như thế, thật là tiện đến tận xương đi.”

Vân Khê vẫn cười mà không nói như cũ, rất tốt, nữ nhân này dám can đảm khiêu khích nàng, thì phải trả giá thật nhiều.

“Nữ nhân xấu! Không cho phép mắng mẫu thân ta!” Vân Tiểu Mặc nổi giận, hai mắt tức giận nhìn chằm chằm La Ý Liên.

Ánh mắt La Ý Liên vừa di chuyển, tầm mắt dời xuống, rơi vào trên người Vân Tiểu Mặc, mở nụ cười nói: “Ta mắng đó, thì thế nào? Mẹ ngươi là tiện nữ nhân, ngươi chính là tiện chủng! Ngươi cũng không khá hơn chút nào đâu!”

Trong con ngươi đen nhánh đột nhiên nổ bắn ra ánh sáng mũi nhọn mãnh liệt, ống tay áo không gió mà bay, tóc cũng đi theo tung bay rủ xuống đầu vai bé, một cổ cường khí khổng lồ uy nghiêm bỗng dưng từ bên trong cơ thể nho nhỏ của Vân Tiểu Mặc phát ra! Ai cũng không cách nào dự liệu, bên trong thân thể nho nhỏ của hắn rốt cuộc tích chứa bao nhiêu năng lượng, vận sức chờ phát động.

Nhìn nam hài trước mắt lạnh lùng nhìn nàng, La Ý Liên chỉ cảm thấy

một cổ uy nghiêm khí thế sắc bén chạm mặt đánh sâu tới đây, không khỏi một trận hoảng sợ!

La Ý Liên không ngừng có cảm giác như vậy, Nam Cung Tỉ cũng cảm giác như vậy, chân thiết như vậy, rung động như vậy!

Bọn họ nghĩ mãi mà không rõ, trên người một hài tử tại sao có thể có khí thế đáng sợ như vậy?

“Tiểu Mặc, không nhớ rõ lời mẫu thân đã nói với con sao?” Vân Khê đứng lên, sờ sờ đầu nhi tử, cười đến càng thêm ôn nhu.

Vân Tiểu Mặc ngẩng đầu nhìn ánh mắt mẫu thân, trong nháy mắt thu hồi tất cả tức giận cùng sát khí, rực rỡ cười một tiếng nói: “Tiểu Mặc nhớ được! Mẫu thân đã nói, bất kể người khác nói cái gì, cũng xem như nàng phóng rắm thúi là được rồi. Nữ nhân xấu này trước mặt mọi người phóng rắm thúi, thật là xấu hổ!” Vừa nói, còn hướng La Ý Liên làm mặt quỷ, La Ý Liên giận đến mặt đỏ lên.

“Dã chủng chết tiệt! Dám nói vô lễ với trắc phi?”

La Ý Liên lập tức đứng lên, tiến lên một bước, sắp cho bé một cái tát. Tay nàng còn chưa rơi xuống, chỉ nghe “Bốp” một tiếng giòn vang, trên mặt mình bị đánh một cái tát trước tiên.

Một tát này vừa giòn vừa vang, đánh cho nàng thất điên bát đảo, choáng váng.

Tất cả mọi người sợ ngây người, trừng mắt nhìn, đây không phải là thật sao?

Nàng ta dám đánh thái tử trắc phi, cái này cũng không phải quá lớn mật sao?

Đáy mắt bình tĩnh của Nam Cung Dực gợn sóng, thật giống như phản ứng của nàng ngay từ đầu đều nằm trong dự liệu của hắn, nếu nàng không cho La Ý Liên một tát này, thì quả là kỳ quái.

Nam Cung Tỉ trực tiếp sững sờ trước cảnh diễn ra, bất khả tư nghị (sự việc ngoài tưởng tượng, dự liệu) nhìn Vân Khê, đáy mắt lúc sáng lúc tối, nhưng không có bất kỳ động tác gì, làm cho người ta đoán không ra hắn đến tột cùng đang suy nghĩ gì.

Đông Phương Vân Tường nhẹ chau lại chân mày, đáy mắt hiện lên vẻ lo lắng.

Bên cửa sổ đầu ngón tay của hắc y nam tử đột ngột cứng ngắc ở dưới bệ cửa sổ, không biết là vì nàng ủng hộ, hay là ngạc nhiên.....

La Ý Liên bụm mặt, trừng lớn mắt khó có thể tin nhìn Vân Khê, thanh âm cũng run sợ theo: “Ngươi, ngươi dám đánh ta? Người đâu, đem tiện nữ nhân này bắt lại cho ta!”

Mấy tên thị vệ nhìn sắc mặt thái tử, cho tới bây giờ bọn họ chỉ nghe thái tử phân phó, khi nào đến phiên một nữ nhân đối với bọn họ quơ tay múa chân? Ngày thường đã sớm không ưa thái tử trắc phi kiêu ngạo tự tung tự tác, bây giờ nhìn Vân Khê động thủ đánh nàng, chẳng những không giận, ngược lại nhìn có chút hả hê mừng thầm.

Những người còn lại vây xem tất cả đều mang vẻ mặt xem cuộc vui, ai cũng chưa từng đứng ra bình luận chuyện này.

“Các ngươi lỗ tai đều điếc sao? Ta kêu các ngươi đem nàng bắt lại!” La Ý Liên lâm vào trong điên cuồng.

Vân Khê lạnh lùng nhếch môi, tầm mắt vừa di chuyển, rơi vào nơi

nào đó trong đám người.

“La Ý Cương, La Ý San, bốn người các ngươi nhìn thấy ta không tiến tới chào hỏi, còn muốn trốn đi đâu? Chẳng lẻ muốn ta tự mình mời đi ra phải không?” giọng nói nhẹ nhàng, để cho bốn người La Ý Cương cực kỳ buồn bực, bọn họ rõ ràng trốn bí mật như vậy, tại sao vẫn bị nàng phát hiện ra?

Không cách nào khác, bốn người không thể làm gì khác hơn là đưa ra khuôn mặt tươi cười ngoan ngoãn nghênh đón.

“Vân nương tử, chúng ta đi ra. Không biết ngươi có gì phân phó?”

Mọi người một lần nữa nhất tề lâm vào kinh ngạc, bốn người kia, trong đó có hai người là con của Thần tướng phủ, hai người khác là công tử Thượng Thư phủ, bốn người đều là con cái trọng thần triều đình, thân phận hiển hách, làm sao mà đối với Vân Khê kính sợ như thế?

Nam Cung Tỉ cũng rất là kinh ngạc, xế chiều hắn sai bốn người đi trướcphủ tướng quân mời người, lúc ban đêm bọn họ trở lại bẩm báo chỉ thấy bốn người này thần sắc cực kỳ cổ quái, lúc trước hắn còn không có để ý, bây giờ nghĩ lại trong chuyện này nhất định có kỳ hoặc.

“Nữ nhân này, là muội muội của ngươi?”

La Ý Cương nhìn theo hướng Vân Khê hất cằm, chỉ vào La Ý Liên, trong lòng hắn lập tức sinh ra dự cảm xấu.

“Phải, nàng là muội muội của ta.”

“Muội muội ngươi mới vừa vũ nhục con ta, ngươi làm ca ca có phải

nên quản giáo nàng hay không?”

“Này.....” Tuy nói là muội muội, nhưng nữ nhi gả ra ngoài như bát nước đổ đi, hiện tại nàng gả cho thái tử, là thái tử trắc phi, thân phận địa vị cách xa, hắn nào dám bày dáng vẻ huynh trưởng chứ?

“Vân Khê, ngươi lớn mật! Ngươi dám xúi giục ca ca của ta tới dạy ta?” Một cái tát lần nữa hung hăng vứt lại, La Ý Liên không cam lòng, muốn báo thù cái tát vừa rồi.

Ở đáy mắt nàng lóng lánh ánh sáng độc ác, cái tát này của nàng mang theo ác độc, ra hết sức lực, nếu không có thể đem gương mặt mị hoặc chúng sinh của Vân Khê làm hỏng, nàng chết cũng không cam tâm!

“Bốp!”

So với cái tát tay mới vừa rồi thì cái này còn vang hơn.

La Ý Liên yên lặng nhìn tay mình hạ xuống, ánh mắt đột biến bối rối.

Người nàng muốn đánh rõ ràng là Vân Khê, nhưng tại sao hết lần này tới lần khác lại thành đánh muội muội của mình?

“A ——” La Ý San thống khổ kêu to, trên gương mặt xinh đẹp lộ ra năm dấu ngón tay, còn có năm đạo da thịt bị trầy, chảy ra vết máu loang lổ.

“Một cái tát thật là lợi hại, trực tiếp đem gương mặt người ta làm hỏng. May là La tiểu thư tâm địa thiện lương, thay ta cản một cái tát, bằng không kẻ bị hủy dung là ta rồi.” Vân Khê tặc lưỡi nói.

“Tỷ tỷ, ngươi ——”

“San nhi, tỷ tỷ không phải cố ý, tỷ tỷ vốn là muốn tát nàng.....” mắt La Ý Liên cũng hoàn toàn choáng váng, từ đầu nàng không hề biết muội muội mình lại đột nhiên xông ra, chắn trước mặt Vân Khê. Nhìn vết máu trên mặt muội muội, nàng hoảng hồn.

“Nữ nhân này thật là xấu!” Vân Tiểu Mặc tức giận, tưởng tượng thấy, nếu một tát này rơi vào trên mặt mẫu thân, thì khuôn mặt chẳng phải là bị hủy rồi sao?

“Chúng ta đừng để ý tới nàng, thái tử ca ca sớm muộn cũng sẽ hưu nàng!” thanh âm mềm nhũn của Nam Cung Anh bật ra.

“Tại sao?” Vân Tiểu Mặc không giải thích được.

Nam Cung Anh vẻ mặt già dặn nói: “Bởi vì thái tử ca ca thường xuyên ở trong vương phủ chúng ta khi dễ nha hoàn, nha hoàn Vương Phủ chúng ta so với nàng đẹp mắt hơn nhiều lắm.”

Nam Cung Tỉ nghe vậy, sắc mặt khẽ biến thành rung động, tức giận nhìn Nam Cung Anh một cái, chỉ cho là Đồng Ngôn Vô Kỵ.

La Ý Liên giận đến mặt đỏ lên, đôi môi phát run, chỉ nói một chữ “Ngươi”, cũng nói liên tục mười mấy lần, rồi nói không ra bất kỳ một cái nào chữ khác.

Nơi cửa sổ truyền ra một thanh âm cười cợt nhỏ, Vân Khê nhạy cảm đã nhận ra, ánh mắt quét qua, lại chỉ kịp nhìn thấy một bóng lưng màu đen cùng tay áo nhẹ nhàng.

Tuy chỉ là một bóng lưng, nhưng lại mang cho người ta một loại cảm giác rung động, bóng lưng của hắn cao ngất như Tùng, sừng sững như núi, như vị thần phảng phất từ trên trời giáng xuống, ưu nhã,

không gợn sóng và bễ nghễ thiên hạ.

Nam nhân này rất có khí thế!

Giờ phút này.

Ngắm nhìn không tiếng động.

Vân Khê sống hai kiếp, tự nhận là quen biết nhiều người, gặp người mạnh mẽ cũng không ít, nhưng có lẽ không có một người nào có thể làm cho nàng có cảm giác rung động giống như lần này. Chỉ là một bóng lưng, lại làm cho nàng tự nhiên sinh ra một loại kính sợ.

Cái nhìn này, đã trở thành thiên cổ.

Nàng âm thầm nhắc nhở mình, nam nhân như vậy chọc không nổi, sau này thấy hắn, nàng nhất định phải đi đường vòng.

Quyển 1 - Chương 32: Con nít không nên nhìn

Con Nít Không Nên Nhìn Editor: Ngân Châu Mâu quang Nam Cung Tỉ chợt tối, âm lãnh vô cùng..... Nữ nhân này quả thực là to gan lớn mật, ở trước mặt hắn dám đánh trắc phi của hắn..... Đánh chó còn nhìn mặt chủ, nàng căn bản không đem thái tử hắn để vào trong mắt.

“Ngươi lui ra!”

La Ý Liên vốn còn muốn nói thêm cái gì, lại bị ánh mắt lạnh như băng của hắn cho dọa sợ, không dám nhiều lời nữa. tức giận xoay người rời đi, nàng hung hăng trừng mắt nhìn Vân Khê một cái, mối thù này nàng nhớ kỹ, sớm muộn gì nàng cũng sẽ đòi lại gấp bội.

“Khoan đã! Ngươi vũ nhục con ta, cứ vậy mà muốn phủi đít rời đi sao? Ta đây chẳng phải là rất không có mặt mũi à?”

La Ý Liên đang muốn cất bước rời đi, chợt nghe được phía sau truyền đến một câu nói như vậy, nàng cơ hồ cho là mình nghe nhầm.

“Ngươi nói cái gì?” Nàng quay đầu lại, kinh ngạc hỏi.

“Ta nói..... Ngươi vũ nhục con ta, cứ vậy mà muốn phủi đít rời đi? Ta đây chẳng phải là rất không có mặt mũi?” Ngữ điệu nhẹ nhàng, giống như là nói buổi tối có ăn cơm hay không, nhưng mà chỉ có La Ý Liên nhìn nàng mới thấy được đáy mắt nàng chợt lóe lên sát ý, giống như là một mảnh băng nổi, loại lưỡi dao sắc bén bắn vào trong mắt của nàng, làm cho nàng ở trong nháy mắt như bị mù, tâm thần hoảng hốt.

Hmm, có trò hay để nhìn! Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người bị vây trong hưng phấn cực độ, đi theo Vân nương tử thật sự không sai, tới chỗ nào cũng đều có tiết mục đặc sắc để nhìn.

La Ý Liên hít sâu một hơi, rốt cục tỉnh táo lại, mặt đỏ lên, chỉ vào Vân Khê mắng to: “Tiện nhân, ngươi còn muốn như thế nào? Ngươi bất quá chỉ là tiểu thư phủ tướng quân, hơn nữa còn chưa thành hôn, đã sanh ra dã chủng, ngươi cho rằng ngươi còn có mặt mũi ở lại thành Thấm Dương sao? Ta mắng nhi tử ngươi thì sao? Chẳng lẽ mắng sai sao? Hắn chính là dã chủng có cha sinh không có cha dưỡng!”

“Dã chủng..... Dã chủng..... tiện.....”

Cả Quỳnh Hoa Lầu quanh quẩn tiếng chửi rủa bại hoại tức giận của nàng, mọi người ở đây không khỏi nhíu mày, không ngờ thái tử trắc phi lại là một người đàn bà chanh chua như thế, những lời nói âm tàn sắc bén không ngừng vang lên, như thể không có giáo dục.

Nam Cung Tỉ cũng nhíu mày không vui, đối với nàng càng thêm chán ghét.

“Nàng quá hư rồi, dám nói ngươi là dã chủng, nàng mới là dã chủng đấy! Hừ!” Nam Cung Anh nhíu cái mũi nhỏ lại, vì Vân Tiểu Mặc mà bất bình dùm, sau đó nghiêng đầu nói, “Bất quá..... Dã chủng rốt cuộc là cái gì a?”

Vân Tiểu Mặc hừ hừ nói: “Hẳn là lời mắng người! Ta mới không thèm để ý tới nàng, coi như nàng là đang ‘ô nhiễm môi trường’ là được.”

Nam Cung Anh ngước mặt lên, hai mắt lóe lóe tim hồng: “Tiểu Mặc, ngươi thật sự lợi hại! Còn có thể dùng thành ngữ bốn chữ thâm sâu như vậy!”

Trên trán rơi xuống một giọt mồ hôi, Vân Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch nhất tề sợ run cả người, đây là thành ngữ sao? Nó thâm ảo sao?

“Đường đường thái tử trắc phi, lại có bực này tu dưỡng? Khụ khụ, tại hạ hôm nay mở rộng tầm mắt!” Đông Phương Vân Tường cau lông mày lên, từ trong lòng lộ ra mỹ cảm từng chút một thẩm thấu đi ra ngoài, cao quý mà ưu nhã, thâm trầm mà nội liễm.

La Ý Liên sắc mặt trực tiếp từ đỏ biến thành màu đỏ tím.

Khuôn mặt của Nam Cung Tỉ lạnh lại, một đôi mắt tàn bạo nhìn qua, làm cho La Ý Liên trong nháy mắt lâm vào trong nước sôi lửa bỏng, đau khổ khó nhịn.

“Tối nay không phải là Phù Dung yến sao? Tại sao lại không có tiếng nhạc ca múa?” Ở bên trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Vân Khê Từ đi đến trước cây đàn, nó vốn là chuẩn bị cho yến hội tối nay, ngón tay nàng tùy ý gẩy, bắn ra mấy tiếng, “Không bằng ta sẽ đàn một bản, để cho mọi người tiêu khiển, như thế nào?”

Không cần bất kỳ sự đồng ý nào, chuyện nàng muốn làm, không có ai có thể ngăn trở.

Nàng ưu nhã ngồi ở trước đàn, cười nói tự nhiên: “Khúc đàn của ta, là đặc biệt đưa cho thái tử trắc phi, tên là..... Mỹ nhân trì mộ (người đẹp tuổi già).”

La Ý Liên gả cho thái tử, so ra lớn hơn thái tử ba tuổi, hiện tại năm tháng càng thêm suy sắc, không cách nào so cùng những nha hoàn xinh đẹp. Nàng cố ý dùng cái mệnh danh này, căn bản là để cười nhạo châm chọc thái tử trắc phi!

Mọi người ở đây ai người biết chuyện, tự nhiên sẽ hiểu rõ thâm ý trong đó, mọi người ẩn nhẫn, không dám cười lên tiếng.

La Ý Liên đang muốn phát tác, thì tiếng đàn đã du dương vang lên.

Tiếng đàn chợt cao chợt thấp, ưu nhã uyển chuyển, như có cầu nhỏ nước chảy thanh nhã, có sơn tuyền quanh co yên tĩnh, có hồ tuyết băng đông lạnh, cũng có đầm sâu u thủy.

Ngón tay ngọc như bay, ở trên dây cầm bắn ra vỗ về chơi đùa, khúc đàn kia như giống một dòng suối mát chảy vào trong lòng của mỗi người, mát mẻ mà linh động, làm cho người ta không tự chủ say mê trong đó.

Cả Quỳnh Hoa Lầu Đô lâm vào yên lặng, tiếng đàn thật là đẹp, phảng phất như đến từ tiếng trời.

Ở giữ sàn nhảy, một thân ảnh mỹ lệ đi vào, thân thủ xinh đẹp, kỹ thuật nhảy ưu mỹ, nhìn kỹ người nọ, rõ ràng chính là thái tử trắc phi mới vừa mất sạch thể diện – La Ý Liên!

Chẳng qua là thần sắc của nàng, có chút trống rỗng, phảng phất như mất hồn.

Mọi người thấp giọng lên tiếng, vừa nghe Cầm khúc, vừa thưởng thức vũ đạo, quả thực chính là một loại hưởng thụ xinh đẹp.

Lúc này, giai điệu chậm rãi đột nhiên thay đổi, tiếng đàn biến thành âm thanh quỷ dị, xâm nhập vào trong tai mọi người, làm cho người ta không rét mà run.

Những khách nhân đang nín thở xem xét đều cảm thấy khác thường, toàn thân đều nổi da gà, đây rốt cuộc là khúc đàn gì, làm sao đột

nhiên trở nên âm trầm kinh khủng như thế?

“Di? Tiếng đàn thật giống như có chút không đúng, có phải đàn sai rồi hay không?” Long Thiên Thần kinh ngạc lên tiếng, sau đó liền thấy ở chính giữa sàn nhảy xảy ra khác thường.....

“Này, này..... Nàng làm sao lại cỡi y phục?” Long Thiên Thần trợn tròn hai mắt, có chút khó có thể tin, phản ứng đầu tiên của hắn chính là nhanh chóng bịt kín mắt mình và Vân Tiểu Mặc, trong miệng lầm bầm cằn nhằn nói thầm, “Con nít không nên nhìn, con nít không nên nhìn!” (B: chài ai ca cũng 19 20t rùi đó J bày đặt che mắt =]])

Toàn trường thổn thức, nhất tề hút khí, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Thái tử trắc phi thế nhưng tại chỗ nhảy..... thoát y!

Này..... Này không phải táo bạo quá mức sao?

Sắc mặt Nam Cung Tỉ trong nháy mắt xảy ra biến hóa, đen như than hôi.

Ở giữa sàn nhảy, kỹ thuật nhảy La Ý Liên càng ngày càng xinh đẹp, vòng eo như rắn nước dùng sức vặn vẹo,vẻ mặt mị hoặc mê người, cùng những nữ tử thanh lâu thu hút khách đêm, õng ẹo làm dáng không khác gì nhau!

Khác người hơn chính là, nàng lại làm trò trước mặt mọi người, vừa khiêu vũ, vừa đem quần áo của mình từng cái từng cái cỡi ra. Trên khuôn mặt không có vẻ xấu hổ nào, ngược lại nhuộm đầy ửng đỏ dị thường, làm người ta không khỏi có ý nghĩa kỳ quái.

Trong khoảnh khắc, sắc mặt Nam Cung Tỉ thay đổi ba lần, đột nhiên giận dữ, vỗ bàn đứng lên!

Mặc dù hắn không đem chuyện La Ý Liên coi quan trọng, nhưng nàng là nữ nhân của hắn. Nữ nhân của hắn làm trò cởi quần áo trước mặt mọi người, điều này khác gì tát vào mặt của hắn?

“Ngừng! Ngươi đang ở đây làm cái gì? Còn ngại không đủ mất mặt xấu hổ sao?” Nam Cung Tỉ bước đi lên phía trước, muốn đem La Ý Liên kéo khỏi sàn nhảy.

“Ngươi buông, ta muốn khiêu vũ, ta muốn khiêu vũ.....” La Ý Liên lúc này đã lâm vào trạng thái điên cuồng, căn bản không sợ hắn uy hiếp, vẫn không quên vừa giãy dụa vòng eo, vừa tiếp tục cởi ra xiêm y trên người mình.

Một mảng lớn da thịt tuyết trắng bại lộ ở trong không khí, đưa tới chung quanh một mảnh hút thanh lớn hơn nữa.

Nam Cung Tỉ sắc mặt khó nhìn hơn, ánh mắt hắn âm hàn bắn thẳng tắp về phía Vân Khê còn đang đánh đàn, nàng nhàn nhạt khẽ cười, nhìn như đang tập trung đánh đàn.Trên khuôn mặt tinh khiết là sự yên lặng cùng an bình, hoàn toàn không hợp với tiếng đàn quỷ dị từ đầu ngón tay nàng gãy ra, hắn thậm chí hoài nghi, tiếng đàn tràn đầy quỷ mị kia đến cùng có đúng là xuất từ tay nàng hay không.

“Vân Khê, bổn thái tử ra lệnh cho ngươi dừng lại!”

Quyển 1 - Chương 33: Hắn ra tay

Hắn Ra Tay Editor: Ngân Châu “Ra lệnh? Trên đời này không có ai có thể ra lệnh cho ta!” Vân Khê bỗng nhiên ngẩng đầu lên, mâu quang lóe lên, bên trong ẩn chứa tia sáng thị huyết, khóe miệng mỉm cười, tựa tiếu phi tiếu..... Kèm theo là ánh mắt lấp lánh tia sáng quỷ dị của nàng, đầu ngón tay của nàng đột nhiên xẹt qua một cây cầm Huyền, “Tranh” một tiếng kinh vang, đem theo sát ý dọa Nam Cung Tỉ lùi mấy bước, sát ý kia cũng không có lập tức biến mất.

Đầu ngón tay có tiết tấu gõ lên mặt bàn, không nhanh không chậm, không ảnh hưởng bởi tiếng đàn quỷ mị từ ngoài cửa sổ truyền vào, hai hàng lông mi dày đậm của hắc y nam tử nhẹ nhàng nháy động, trong lúc đó đáy mắt thâm thúy thoáng qua, đen tối khôn cùng.

Nàng lại am hiểu tinh thông thuật pháp lấy tiếng đàn thao túng lòng người, thuật pháp này đối với người trong tức giận nhất định có hiệu quả.

Thật tính toán khôn khéo!

Nàng cố ý chọc giận thái tử trắc phi, chính là để có thể thao túng tâm ma của nàng ta, thao túng tất cả hành động của La Ý Liên dựa theo ý nguyện của nàng.

Thật thủ đoạn rất cao minh!

Dùng phương pháp này để báo thù La Ý Liên, quả thực chính là giết người không thấy máu! Thái tử muốn truy cứu trách nhiệm, cũng

không thể, dù sao ở dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người, tất cả mọi người đều nghe được tiếng đàn, những người khác đều bình yên vô sự, chỉ có một người là thái tử trắc phi nổi điên, những điều này căn bản không đủ để chứng minh tiếng đàn của nàng đang làm trò quỷ. Nàng trả thù thái tử trắc phi, thái tử cũng không cách nào làm gì được nàng, chỉ có thể ăn buồn bực thua thiệt.

Đáy mắt của hắn tinh quang bắn tán loạn, trên người nữ nhân này rốt cuộc còn dấu bao nhiêu bí mật thú vị? Hắn càng ngày càng hiếu kỳ rồi!

Dung Thiếu Hoa trong lúc vô tình ngước mắt nhìn, vừa vặn bắt gặp khóe môi hắn đang nổi lên nụ cười muốn đùa giỡn, ngẩn ngơ tựa như gặp quỷ. Trong đầu vụt sáng hai chữ, yêu nghiệt! Nam nhân này từ nhỏ đã có bản lĩnh mê hoặc lòng người!

Băng hộ pháp mới thấy khóe miệng hắn nỗi lên ý cười, cũng ngẩn người, trong ấn tượng của nàng, tôn chủ rất ít khi cười. Nhưng nếu một ngày kia thấy hắn cười, như vậy nhất định là có người sẽ gặp xui xẻo. Nhưng hôm nay, nàng cảm thấy nụ cười này có chút quỷ dị, không giống như là báo trước muốn chỉnh người như ngày thường, giống như là phát ra từ nội tâm nóng lòng muốn thử gì đó.

Lòng của nàng đột nhiên trầm xuống, chẳng lẽ tôn chủ đối với nữ tử đánh đàn ở dưới lầu sinh ra hứng thú? Nàng chớp mắt một chút, đem tất cả tâm tình che dấu ở đáy mắt.

Nam Cung Tỉ chậm rãi phục hồi tinh thần, giận tím mặt, thoáng cái tung người nhảy lên, thân ảnh vô cùng nhanh hướng Vân Khê bay đi qua. Màu xanh huyền khí tản ra, năm ngón tay hóa thành chưởng đao, trong mắt đầy sát khí!

Vân Khê cố ý trêu chọc khiêu khích, hoàn toàn đã chọc giận hắn,

lòng tự ái của hắn bị suy giảm. Hắn cũng bất chấp đối phương có phải là cháu gái tướng quân hay không, có thể có hậu quả gì hay không, tóm lại trước mắt chuyện hắn suy nghĩ duy nhất, chính là muốn chấm dứt tánh mạng của nữ nhân trước mắt, nếu không mặt mũi của thái tử như hắn còn gì tồn tại?

“Vân Khê, đi chết đi!” Trong miệng hắn hét lớn một tiếng, quanh thân huyền khí lần nữa tăng vọt, ánh sáng xanh tràn đầy cả Quỳnh Hoa Lầu, sát khí bức người!

Khắp mọi nơi thanh âm hút không khí nối thành một mảnh.

Vân Khê lần này chết chắc!

Ai bảo nàng cả gan làm loạn như thế, lại chọc giận thái tử? Đây không phải là tự tìm chết thì là cái gì?

Phần lớn trong lòng mọi người đều là có ý nghĩ như thế, phàm là người có kiến thức, cũng biết Huyền giai của thái tử đã đạt đến đỉnh Thanh Huyền chi cảnh, người bình thường căn bản mà bị trúng một kích của hắn thì đều không thể ngăn cản, càng đừng nói Vân Khê trong ấn tượng của bọn hắn chỉ là một nữ tử yếu đuối.

Nhưng là, nàng thật sự là “nữ tử yếu đuối” sao?

Long Thiên Thần, Bạch Sở Mục, Đông Phương Vân Tường, còn có Nam Cung Dực, những người biết chuyện này trong lòng cũng không nghĩ như vậy, nếu Vân Khê coi như là nữ tử yếu đuối, như vậy những nữ tử chân chính yếu đuối rốt cuộc có thể sống như thế nào a?

Tiết tấu gõ lên mặt bàn ngừng lại, đáy mắt hẹp dài hiện lên tia sáng âm u, rất nhanh, tiết tấu đầu ngón tay khôi phục lại bình thường. Một

tay khác cầm lên chén rượu, đầu ngón thon dài của hắc y nam tử khẽ chuyển ly rượu trong tay, phảng phất như là đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật, cử động cẩn thận, làm cho người ta đoán không ra ý nghĩ của hắn.

Tim của Băng hộ pháp cũng đã thót lên, bởi vì nàng cảm thấy khí tức trên người tôn chủ dao động, nàng thậm chí có một loại dự cảm, cái ly trong tay tôn chủ tùy lúc sẽ trở thành vũ khí bắn ra ngoài.

Hắn đang lo lắng an nguy của nữ nhân dưới lầu sao?

Rất nhanh, nàng liền biết được đáp án.

Huyền khí màu xanh như một loại lưỡi dao sắc bén đánh về phía trước mặt của Vân Khê, mọi người đều thót tim, yên lặng ngắm nhìn.

Vân Khê vẫn ngồi tại chỗ như cũ mà gãy lấy cầm Huyền, không vội cũng không nhanh.

Lông mi thật dài ở dưới mắt nàng che thành một vòng cung duyên dáng, mâu quang như nước chợt lóe. Hừ, muốn lấy mạng của nàng, quả thực muốn chết.

Huyền khí ở đầu ngón tay từ từ ngưng tụ, mỗi một dây đàn bị gảy ra đều mang theo nồng đậm âm vận, tiếng đàn cũng trở nên càng thêm tao nhã cùng nặng nề.

Kiếm của Nam Cung Tỉ đâm phá hư không, mang theo một trận gió, đâm tới gần nàng.

Mười tấc, tám tấc, sáu tấc.....

Ngón tay kích thích cầm Huyền, vận sức chờ phát động, đôi môi lạnh

lùng nhếch lên, lộ ra nụ cười âm lãnh. Mũi kiếm cách trước ngực nàng chỉ còn kém một tấc, đầu ngón tay của nàng sắp rời dây cung, lúc này, từ cửa sổ nơi lầu hai, một đạo khí lực vô hình đột nhiên phá không mà đến, cùng huyền khí màu xanh của Nam Cung Tỉ đánh ra vừa vặn va chạm ở phía trên dây đàn!

Chỉ nghe "Tranh" một tiếng giòn vang, cầm huyền gãy lìa, mà Nam Cung Tỉ cũng bị bắn bay xa ra ngoài, giống như con diều bị chặt đứt dây, chỉ có thể dựa vào lực rơi tự do mà xác định tung tích, cuối thì ngã ở trên mặt đất, một thân chật vật.

Khí lạnh phát qua trước mặt Vân Khê, xuy rối tóc mai của nàng, mà nàng vẫn không nhúc nhích, bình thản ung dung.

Vân Khê híp mắt lại, thu lại cầm Huyền sắp rời tay, ánh mắt nàng trong trẻo lạnh lùng rơi vào trên một cái ly uống rượu bên cạnh cầm huyền, sau đó quay đầu nhìn về sương phòng lầu hai, đôi mắt đẹp lưu chuyển, đầy hào quang rực rỡ đẹp không sao tả xiết.

"A ——" lúc này, ở giữa sàn nhảy, sau khi tiếng đàn biến mất La Ý Liên cũng tỉnh lại, cúi đầu thấy trên người mình chỉ còn chút ít vải, không khỏi kinh hô.

"Tại sao có thể như vậy? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Đáy mắt của nàng tràn đầy kinh hoàng thất thố, bộ dạng điềm đạm đáng yêu kia, cũng làm cho người ta đau lòng, song khi ánh mắt của nàng tiếp xúc đến Vân Khê, bối rối trong ánh mắt kia lập tức tán loạn thành hai tia nhìn ngoan lệ.

"Là ngươi! Nhất định là ngươi! Là ngươi cố ý thiết kế hại ta, nhất định là ngươi!" La Ý Liên nhặt lên xiêm y của mình vung vãi trên mặt đất ôm ở trước ngực, bảo vệ da thịt lỏa lồ của mình, trạng thái ánh

mắt của nàng có chút điên cuồng, khó có thể tiếp nhận chuyện tàn khốc như vậy.

Ngay sau đó, nàng tựa như nổi điên xông về Vân Khê, muốn đem nàng bóp chết!

Quyển 1 - Chương 34: Lộ ra sát cơ

Lộ Ra Sát Cơ Editor: Ngân Châu Nàng đường đường là thái tử trắc phi, thân phận tôn quý đến bực nào, nhưng hôm nay lại làm trò hề trước mặt nhiều người như vậy, bảo nàng sau này còn có mặt mũi nào ở trong phủ thái tử ra oai?

Đừng nói sau này có được được thái tử sủng ái hay không, chính là vị trí Thái Tử Phi, sợ rằng ngày sau cũng không thể đạt được..... Tất cả hết thảy tội lỗi, toàn bộ quy tội cho Vân Khê, chính nàng ta là đầu sỏ hại mình mất đi hết thảy!

La Ý Liên hai mắt đỏ ngầu, hướng Vân Khê đánh tới, móng tay sắc bén giơ lên, chụp vào cổ Vân Khê.

Vân Khê yên lặng nhìn La Ý Liên như một kẻ điên nhào về phía trước, trong lúc bất chợt lông mày nàng nhướng lên, ánh mắt lộ ra hàn quang. Những ngón tay xanh nhạt đặt nơi cầm huyền chưa từng ngừng, huyền khí cuồng bạo ở đầu ngón tay trong nháy mắt ngưng tụ, tạo thành một vòng như nước xoáy.

Cầm Huyền khẽ run, boong boong vang lên.

Giết một thái tử, có lẽ sẽ mang lại cho Vân gia vô cùng vô tận phiền toái, nhưng giết một thái tử trắc phi, nàng cũng không tin hoàng đế lão kia sẽ vì một nữ nhân không quan trọng gì, mà cùng Vân gia, kẻ nắm giữ hơn phân nửa quân quyền Nam Hi quốc trở mặt.

Thái tử trắc phi, ngươi vũ nhục con ta, cũng đã phạm vào tối kỵ của

ta, hiện tại lại muốn động đến ta..... Hừ.

Trên ngũ quan xinh xắn bỗng dưng tản mát ra một cổ khí thế khó tả, đó là một loại khí lãnh ngạo bẩm sinh áp đảo mọi người trên đời, làm khiếp đảm lòng người!

Đầu ngón tay của nàng bắn ra một cái, mang theo sát ý, đạo khí kia vô hình nhưng giống như một thanh lợi kiếm chạm mặt đánh tới người.

“Keng!”

Đồng thời cùng thanh âm là một cái ly uống rượu rơi xuống đất vang lên.

Vân Khê híp lại mắt lạnh, nhìn La Ý Liên ở phía trước thẳng tắp té xuống, hai mắt nàng mở trừng lên, khó có thể tin cùng không cam lòng, trên trán của nàng lưu lại một vết thương, rõ ràng là bị một khí cụ cứng rắn đả thương.

Nàng lạnh lùng nhìn, không một chút đồng tình thương hại, dám phạm người của nàng, đáng chết! Dám vũ nhục nhi tử của nàng, đáng chết một vạn lần!

Tầm mắt Vân Khê chếch đi, nhìn chén rượu trên mặt đất, giống nhau như đúc với chén rượu từ trên lầu ném xuống.....

“Người nào? Rốt cuộc là người nào âm thầm đả thương người?”

Nam Cung Tỉ được tùy tùng đỡ, từ trên mặt đất bò dậy, khuôn mặt hắn tối lại, hai tay nắm chặc thành quyền, gân xanh nổi lên. Người mà hắn nhìn trước hết không phải là Vân Khê, cũng không phải là La Ý Liên, mà đem ánh mắt thẳng tắp bắn về phía bệ cửa sổ lầu hai nơi

có một lỗ nhỏ trên cửa sổ, nơi chén rượu được ném ra.

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, cả Quỳnh Hoa Lầu tựa hồ cũng bao phủ ở trong một mảnh hàn khí âm trầm được tạo thành dưới sự phẫn nộ của Nam Cung Tỉ, đại đa số mọi người đều khẩn trương ngay cả thở cũng không dám thở mạnh một tiếng.

“Người nào, rốt cuộc là người nào? Có giỏi liền lăn ra đây cho bổn thái tử!”

Nghe tiếng gầm gừ dưới lầu của Nam Cung Tỉ, Vân Khê nhíu mày, cũng tò mò nhìn về bệ cửa sổ lầu hai. Mục đích tột cùng của hắn là gì, tại sao cố ý thay nàng che dấu chuyện giết người?

Nàng dùng cầm Huyền giết người, góc độ quỷ dị, những người khác không thể nào thấy được, song chén rượu của hắn đả thương người lại quá rõ ràng. Hiện tại thái tử trắc phi hẳn đã chết không thể nghi ngờ, phản ứng đầu tiên của mọi người, là nghĩ đến chủ nhân của chén rượu giết người, mà nàng thì trở nên vô can.

Hắn làm như vậy, là vô ý hay là cố ý?

Chẳng lẽ hắn sẽ không sợ rước họa vào thân? Chẳng lẽ hắn không biết đối phương là thái tử Nam Hi quốc, không phải là dân chúng tầm thường có thể trêu chọc?

Dung Thiếu Hoa giơ lên đuôi lông mày, nhìn về hắc y nam tử ở phía đối diện, sao hắn lại đột nhiên xuất thủ, làm mình không kịp chuẩn bị. Vị Long huynh này từ trước đến giờ mắt cao hơn đầu, không có người nào có thể để vào mắt của hắn, giờ phút này hắn đối với nữ nhi của cô cô có nhiều chú ý như vậy, đối với nữ nhi của cô cô mà nói, cũng không biết là họa hay phúc.

Nhớ tới vị cô cô rời nhà đi hai mươi năm, cô cô một đi không trở lại, hắn không khỏi nhẹ nhàng thở dài, có lẽ hắn cũng nên đi phủ tướng quân bái phỏng một chút.

“Tôn chủ, để cho ta đi xuống giáo huấn vị thái tử không biết tốt xấu kia một chút!” Băng hộ pháp rất nhanh từ trong kinh ngạc phục hồi tinh thần, đổi lại khuôn mặt lạnh như băng.

Ngón tay thon dài đưa ra, thân hình anh tuấn cao ngất không có chút nào báo trước liền đứng lên, Băng hộ pháp nhìn lên tôn chủ, đáy lòng tự nhiên sinh ra một loại kính ý. Trong đôi mắt đen thâm thúy của hắc y nam tử có hai tia lửa, đôi môi hoàn mỹ khẽ nhếch lên: “Sẽ đi gặp bọn họ.”

Dưới lầu, tiếng gầm gừ Nam Cung Tỉ vẫn còn tiếp tục, rất nhiều người cũng không khỏi âm thầm lắc đầu. Thái tử ngày thường tính tình thoạt nhìn trầm ổn, nhưng tính khí nóng nảy như thế, không để ý đến uy nghi thái tử, rống to kêu nhỏ, thật sự là để cho bọn họ thất vọng. So sánh với Tĩnh vương gia thì người ta chững chạc cùng cơ trí hơn, khó trách hoàng thượng lại sủng ái Tĩnh vương gia.

Nam Cung Dực thờ ơ lạnh nhạt, khẽ rủ mí mắt xuống, bên trong ẩn chứa nhàn nhạt châm chọc, thái tử một nước cũng chỉ có tu dưỡng như thế sao? Hắn rất mong đợi, để phụ hoàng biết được chuyện này, sẽ phản ứng như thế nào….

Một cuộc yến hội tối nay, bởi vì xuất hiện nữ nhân kia, mà bị quấy đến long trời lỡ đất.

Thái tử trắc phi ở trước mặt mọi người múa thoát y, cỡi cả áo, hiện tại lại chết oan chết uổng; mà thái tử thì sao, khoa trương hơn, thế nhưng muốn đối chứng về việc giết người!

Ban ngày thuộc hạ hắn thấy được hắn bị nữ nhân kia làm cho nhục nhã, nếu so sánh với thái tử, thì căn bản không coi là cái gì. Hắn thậm chí còn muốn cảm tạ nữ nhân kia, trợ giúp hắn ở mặt trái của dư luận chế giễu thái tử, cuối cùng người thu lợi cũng là hắn.

Lúc này, cửa thang lầu truyền đến tiếng bước chân.

Mọi người nhất tề ngẩng đầu nhìn tới.

Một bộ áo bào trắng đập vào mi mắt mọi người đầu tiên, mỗi người ở đây đều có chút cảm giác chút nín hơi, ngay cả Nam Cung Tỉ đang tức giận cũng không ngoại lệ.

Nam tử đẹp nhất thế gian này cũng chỉ như thế đi?

Gương mặt trong trẻo lạnh lùng như sương, môi mỏng tươi đẹp màu hồng như anh đào mới nở, da thịt trắng nõn nà, hơn nữa hấp dẫn người chính là một đôi con ngươi hẹp dài diêm dúa lẳng lơ, nhìn quanh phong lưu vô hạn. Trong tay của hắn là chiết phiến mười hai cánh, nhẹ lay động mấy cái, tóc trên đầu vai hắn lộ vẻ phiêu dật xuất trần, phong hoa tuyệt đại.

Mọi người đều rối rít suy đoán, người này rốt cuộc là người nào?

Hắn nhất định không phải là nhân vật chính bên trong thành Thấm Dương, vì một nhân vật phong hoa tuyệt đại như thế, bọn họ nếu gặp mặt, tất nhiên sẽ không quên được.

Phong tư cùng khí chất có thể thắng được Tĩnh vương gia, người đứng hàng thứ ba ở bảng mỹ nam thiên hạ, như vậy không nghi ngờ chút nào, hắn vô cùng có khả năng chính là một trong hai vị đứng ở phía trước.

Trái tim của các khuê tú đại gia lại nảy lên, sắc mặt hồng đỏ, nếu có thể cùng nam tử như vậy cầm tay di dạo, chính là chuyện tuyệt vời nhất thế gian này. Chỉ sợ dù được hắn nhìn một lần, các nàng cũng đã mãn nguyện.

Song để cho bọn họ rung động hơn chính là, ở phía sau nam tử áo bào trắng, còn có một người. Lần này, đại đa số mọi người trực tiếp là tim đập trật một nhịp, cơ hồ quên mất hô hấp.

Nam tử như vậy, chỉ có ở trên trời!

Ngũ quan tỉ mỉ như điêu khắc, phối hợp đến cực kì hoàn mỹ, tìm không ra một chút tỳ vết nào. Dung mạo của hắn tuấn mỹ chí cực, đôi mắt sáng lưu chuyển, giống như trong một ngôi sao sáng nhất trên bầu trời đêm, rồi lại lạnh lùng như sương lạnh.

Hấp dẫn người ta nhất chính là khí chất nghiêm nghị bễ nghễ thiên hạ của hắn, hắc bào không có nửa điểm hoa văn, càng tản ra hơi thở thần bí trong bóng tối, thật giống như vị thần lầm lạc phàm trần, giơ tay nhấc chân, khí chất phiêu dật linh hoạt kỳ ảo bất luận kẻ nào đều cũng không thể bắt chước.

Không biết có phải ánh sáng chiết xạ của ngọn đèn dầu hay không, hay là ánh mắt mọi người xuất hiện cháng váng chốc lát, phía sau hắn phảng phất xuất hiện một đạo hào quang màu vàng đẹp mắt, đưa cả người bao phủ lại.

Hắn lười biến dạo bước mà đến, ưu nhã bước xuống bậc thang, mái tóc xõa trên đầu vai tùy ý mà bay, nổi bật lên cả người tiêu sái không kềm chế được, nhưng lại không thiếu nội liễm. Hắn trong trẻo lạnh lùng xoay chuyển ánh mắt, từ từ rơi vào trên người Vân Khê, khóe môi không tiếng động hé ra một nụ cười tiêu sái tùy ý.

Vân Khê khẽ liếc mắt, liền đối diện với ánh mắt kia. Trong phút chốc, vô số hào quang lưu chuyển, nàng như nhìn thấy ở đáy mắt của hắn thâm thúy như một đóa Tuyết Liên trên đỉnh núi băng đang nở rộ trong im lìm.

Trong lòng đột nhiên giật mình, không phải vì hắn tuyệt thế tao nhã, cũng không phải là do khí chất dị thế độc lập, mà là từ trên dung nhan hắn, nàng cảm thấy mấy phần quen thuộc.

Là cái gì đây? Trong khoảng thời gian ngắn nàng nghĩ không ra.

Hắc y nam tử đứng thẳng không nói, hai đạo ánh mắt không cố kỵ chút nào rơi vào trên người của nàng, phảng phất như có thể xuyên thủng hết thảy tiếng lòng nàng.

Hai tròng mắt đen như bảo thạch của Vân Khê thẳng tắp nhìn tới, mâu quang cùng hắn chạm vào nhau, đáy lòng hiểu rõ, một loại hơi thở giống nhau tỏa ra đầy rẫy. (B: đều tham tiền và biến thái mà =]]) Người này rõ ràng chính là người quen phát hiệu lệnh, trong xương của hắn lộ ra khí phách, lãnh ngạo cùng khí thế bễ nghễ hết thảy, đây là điều nàng quen thuộc nhất.

Ánh mắt nàng đột nhiên ảm đạm xuống, sau đó từ từ bắn ra hai ánh mắt lạnh lùng, giống như một lưỡi dao sắc bén xuyên thẳng đáy mắt đối phương.

Hắc y nam tử khẽ ngây người, u quang trong đáy mắt lưu chuyển, nụ cười ở khóe mép càng thêm rõ ràng.

Hai người không tiếng động nhìn nhau, tựa như đang âm thầm phân cao thấp, người nào dịch chuyển ánh mắt trước, chính là thua.

Trong thiên địa phảng phất như chỉ còn lại có hai người bọn họ, yên

tĩnh không tiếng động, chỉ có âm thầm tranh đấu.

Ngọn đèn dầu nhu hòa chiết xạ ở trên người hai người, vẽ thành một bức tranh duy mỹ

Quyển 1 - Chương 35: Làm người cần phải phúc hậu

Làm Người Cần Phải Phúc Hậu Editor: Ngân Châu Băng hộ pháp nhận thấy được hơi thở khác thường trên người tôn chủ đang giao động, theo tầm mắt tôn chủ nhìn qua, ánh mắt nàng lạnh như băng không có chút biến hóa nào, đáy lòng cũng là lo lắng không yên.....

Nàng rốt cục hiểu, vì sao tôn chủ lại đối xử khác biệt với nữ nhân này như vậy, bởi vì từ trên người của nàng ta, nàng phảng phất thấy được hình ảnh của tôn chủ, lãnh ngạo, khí phách bễ nghễ thiên hạ, đủ để so với tôn chủ mà nàng tôn sùng nhất.

Mặc dù nàng không muốn thừa nhận, nhưng đây là sự thật, chỉ là một nữ tử, nhưng lại có khí thế như vậy, khiến nàng phải kinh ngạc, phải khiếp sợ.

“A!” Trong đám người, một tiếng kêu sợ hãi ngắn ngủi rất không đúng lúc truyền ra.

Long Thiên Thần trừng lớn mắt tựa như gặp quỷ, xoay người nghĩ chuồn đi, lại bị Bạch Sở Mục bắt trở lại: “Ngươi làm gì? Gặp quỷ?”

“Hư ——” Long Thiên Thần dùng sức khoa tay múa chân, nháy mắt, song đã muộn, ánh mắt của hắn đã bắt gặp ánh mắt lạnh băng mang theo cảnh cáo cùng uy hiếp của hắc y nam tử đang phóng tới. Sau đó, hắn tựu ngoan ngoãn đứng ở tại chỗ, không dám vọng động.

“Ngươi rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Biết hắn?” lòng hiếu kỳ của Bạch Sở Mục tràn lan.(*TT: tên này lúc nào mà chẳng hiếu kỳ ~.~)*

“Không nhận ra! Ách, ta không thích khi thấy nam nhân kia so với ta đẹp trai hơn một chút thôi.” Long Thiên Thần ngoài miệng thì vui đùa, nhưng mà thân thể căng thẳng đã bán đứng hắn, biểu hiện tâm tình hắn giờ phút này rất khẩn trương.

Bạch Sở Mục không có phát giác ra cái gì khác thường, bĩu môi, giọng điệu ê ẩm: “Ta cũng không thích nam nhân so với ta đẹp trai hơn, nhất là cái loại đẹp trai đến nhân thần cùng căm phẫn! Hừ, nam nhân phải dựa vào thực lực, dựa vào gương mặt, đó là nam sủng!” (TT: ắc ngươi thật vô sĩ O_O)

Người nào đó rất vô sỉ sử dụng danh ngôn của Vân Khê, mà người đồng đạo Long Thiên Thần cũng gật mạnh đầu, nghiêm trọng đồng ý lời hắn nói.(TT: hai tên dở hơi ^.^)

Hai nam nhân vô sỉ này một xướng một họa, rước lấy đống ánh mắt xem thường từ mọi người chung quanh.

“Dung Thiếu Hoa? Tại sao là ngươi? Mới vừa rồi là ngươi ra tay hả?” Nam Cung Tỉ nhận ra nam tử áo bào trắng, đáy lòng đột nhiên run lên, hắn trăm triệu lần không nghĩ tới đối phương dĩ nhiên là đại thiếu gia Dung gia một trong thập đại gia tộc. Thế lực của Thập đại gia tộc, ngay cả quân chủ của ngũ quốc cũng muốn kiêng kỵ ba phần, hôm nay Dung Thiếu Hoa nhúng tay vào, hắn sợ là sẽ không thể thu xếp tốt.

“Dung Thiếu Hoa” ba chữ vừa rơi vào trong tai những người khác, một lần nữa tạo nên sóng to gió lớn, người trong thiên hạ ai chẳng biết đứng đầu bảng danh hiệu thiên hạ mỹ nam là Dung Thiếu Hoa người của một trong thập đại gia tộc.

Hắn không chỉ có dung mạo, khí chất còn có một không hai trong

thiên hạ, ngay cả thân thế cũng làm người người hâm mộ, chính phái trong chính phái, danh môn trong danh môn, hắn quả thực chính là con cưng của trời! Tú nữ khuê phòng ai mà không muốn gả cho một nam nhân ưu tú như vậy?

Băng hộ pháp lạnh lùng quét một vòng, đem những ánh mắt hoa si trên người tôn chủ dọa trở về, về phần Dung Thiếu Hoa, nàng thờ ơ. Nàng thật sự nghĩ không ra, bộ dạng sói đội lốt cừu này, có cái gì đáng quý giá? Những nữ nhân này nhất định là mắt bị mù, mới có thể coi trọng con sói vô lại này!

Chiết phiến trong tay không nhanh không chậm nhẹ lay động, Dung Thiếu Hoa nháy mắt một cái, hoa đào ở đáy mắt tràn lan: “Thái tử điện hạ, ngươi muốn giết biểu muội của ta, ta tự nhiên là phải ra tay giúp đỡ. Biết rõ biểu muội đang nguy hiểm, lại bỏ mặc, đây không phải là tác phong của Dung Thiếu Hoa ta!”

“Biểu muội?!”

Nam Cung Tỉ có chút khó có thể tin, những người khác lại càng kinh ngạc, Vân Khê khi nào lại trở thành biểu muội của thiên hạ đệ nhất mỹ nam Dung Thiếu?

Vân Khê nghe một tiếng “Biểu muội” này, cả người không tự chủ nổi lên một tầng da gà, nàng làm sao mà không biết mình còn có một biểu ca vô cùng phong tao (lẳng lơ) như vậy?

“Biểu muội, không nhớ ta sao? lúc muội ba tuổi, ta còn mua mứt quả cho muội ăn.” Dung Thiếu Hoa dao động cây quạt tạo thành âm thanh soàn soạt, vẻ mặt cười không ngớt.

Mứt quả?

Khóe miệng Vân Khê có dấu hiệu bị co rút, trong đôi mắt hai đạo tinh quang bắn ra tán loạn, mang theo tia cảnh cáo.

“Ta làm sao không nhớ rõ có một người thân thích như vậy?” Vân Khê không chút khách khí cũng không chấp nhận hắn, còn quay đầu đưa cho nhi tử một ánh mắt nhàn nhạt, nói, “Tiểu Mặc, con biết hắn sao?”

Vân Tiểu Mặc rất thành thực lắc đầu nói: “Không nhận ra!”

“Đã nghe chưa? Ngay cả con ta cũng không nhận ra ngươi, ta càng không có khả năng biết ngươi!” hai mắt nàng linh động lóe lên ánh sáng, khóe miệng nở nụ cười, tựa tiếu phi tiếu.

Đây là cái lý luận gì a? Con mình không biết, thì nàng cũng không biết sao?

Dung Thiếu Hoa dở khóc dở cười, yên lặng nhìn hai mẹ con bọn họ, bỗng nhiên tùy ý cười phá lên, bắn ra phong hoa vô hạn.

Biểu muội của hắn khi nào đã trở nên thú vị như vậy rồi?

“Ta đã lâu không có đi phủ tướng quân thăm cô cô rồi, không bằng bây giờ chúng ta cùng đi phủ tướng quân như thế nào?”

Vân Khê miễn cưỡng trừng mắt, thì ra là hắn là cố ý thay mình giải vây. Hôm nay nàng hoàn toàn đắc tội thái tử, sợ là rất khó toàn thân trở lui, nhưng nếu hắn muốn mang nàng rời đi, tin tưởng Nam Cung Tỉ ngại thân phận của hắn, cũng không dám ngăn trở.

Đáng tiếc, Vân Khê nàng chưa bao giờ là người loại cần dựa vào năng lực người khác, mặc dù không có hắn, nếu nàng muốn đi, nơi này ai cũng không giữ được nàng! Ai cũng không thể!

Thần sắc kiên định mà ngoan lệ xẹt qua đáy mắt.

Hắc y nam tử lẳng lặng chăm chú nhìn nàng, không có tìm thấy bất kì biến hóa gì trên mặt của nàng, sắc màu hắc ám ở đáy mắt bắt đầu khởi động, khóe môi chứa đựng nụ cười tà mị càng đậm.

Vân Khê muốn tận lực bỏ qua ánh mắt nam nhân này, nhưng cuối cùng lại phát hiện rất là khó, bản thân hắn chính là một bảo đăng toả sáng, làm cho người ta không chú ý cũng khó.

Nàng lần nữa hung hăng trừng mắt nhìn qua, thần sắc lạnh lùng, phảng phất hết thảy đều ở dưới chân của nàng, hoàn toàn một bộ tư thái nữ vương cao ngạo duy ngã độc tôn.

Con ngươi thâm thúy không khỏi lóe sáng, đôi mắt đang nhìn thẳng của hắn như có hào quang vạn trượng tỏa ra, chỉ cảm thấy hứng thú của mình toàn bộ bị nàng điều động, thậm chí trong đầu có loại ý niệm muốn thu nàng vào Lăng Thiên Cung. Nếu đem nàng đặt ở bên cạnh mình, không có việc gì chỉ cần tìm nàng để trêu chọc, hẳn là chuyện hết sức thú vị.

Tưởng tượng thấy hình ảnh đó, trên môi nở nụ cười càng lớn.

Thấy đáy mắt hắn hiện ra tia sáng hưng phấn, Vân Khê trực tiếp ném cho hắn một ánh mắt bất nhã xem thường, nàng coi như là đã nhìn ra, nam nhân này thích chơi chiến thuật tâm lý trợn mắt. Nàng càng khiêu khích, hắn lại càng hưng phấn, quả thực chính là đồ biến thái! (B: *gật đầu cái rụp* chúc mừng tỷ nhận ra bản chất của ca)

Nàng lạnh lùng quay đầu, quyết định hoàn toàn không nhìn hắn.

“Yến hội còn không có kết thúc, sao ta có thể rời đi trước đây? Như

vậy chẳng phải là rất không nể mặt thái tử điện hạ sao?” Nàng kéo ra nụ cười, cười đến trong trẻo như nước hồ thu, làm cho dung nhan xuất trần như tỏa ánh hào quang.

“Vân Khê, ngươi ở trước mặt mọi người nhục nhã ái phi của bổn thái tử, vừa rồi lại hại mệnh nàng tang nơi cửu tuyền, ngươi cho rằng ngươi còn có thể bình yên thoát thân sao?” Dung Thiếu Hoa thì không thể chọc được, nhưng nữ nhân của hắn không thể cứ như vậy mà chịu chết không công, cho nên Nam Cung Tỉ giận chó đánh mèo đến trên người Vân Khê, khí thế làm run sợ mọi người.

“Ta nhục nhã thái tử trắc phi? Chuyện khi nào? Thái tử điện hạ, làm người cần phải phúc hậu, cũng không thể tùy tiện oan uổng người khác!” Vân Khê giống như bị thiên đại ủy khuất, căm phẫn trào dâng nói.

Đám người Long Thiên Thần, Bạch Sở Ca cúi đầu nở nụ cười, “Làm người cần phải phúc hậu” lời nói như vậy thế nhưng xuất phát từ miệng của nàng, quả thực chính là một loại châm chọc, bọn họ không nhìn ra trên người nàng rốt cuộc nơi nào có hai chữ “Phúc hậu”.

Quyển 1 - Chương 36: Chẳng lẽ hắn là cha con

Chẳng Lẽ Hắn Là Cha Con Editor: Ngân Châu “Nhiều người đều thấy, ngươi còn dám chống chế?” nếu Nam Cung Tỉ không giận đến không kềm được, cũng sẽ không thể hiện ra con người vô lại như vậy.....

“Muốn vu oan giá họa sao?” Vân Khê lạnh lùng nhếch môi, cười như không cười nói, “Ta vì thái tử trắc phi đàn một khúc, chính vì có ý tốt. Ai biết thái tử trắc phi lại nhiệt tình hào phóng như thế, vì để cho mọi người tối nay có thể tận hứng mà về, cố ý vì mọi người biểu diễn một vũ khúc làm người ta khó quên. Sau đó, thái tử trắc phi tục không chịu được, khiêu vũ như vậy, thật làm cho người ta rất là thất vọng.....”

Nàng được tiện nghi mà còn khoe mẽ, hiện tại thái tử trắc phi cũng đã chết, nàng cãi đến không buông tha người, quả thật có thể đem thái tử trắc phi giận đến sống trở lại!

“Vân, Khê! Ngươi đừng ở chỗ này giả ngu, nếu không phải tiếng đàn của ngươi có quỷ quái, ái phi như thế nào lại mất khống chế, như thế nào lại Mệnh tang cửu tuyền?” Nam Cung Tỉ tức giận gầm thét.

“Đúng là tục không chịu được! Hiện trường còn có tiểu hài tử, dạy hư tiểu hài tử như thế, chết chưa hết tội!” Bỗng dưng, một tiếng chế nhạo chen vào, trong giọng nói có vẻ nhàn nhạt giễu cợt.

Vân Khê trong lòng rùng mình, quay đầu nhìn về phía hắc y nam tử, nàng rất xác định thanh âm mới vừa rồi chính là từ trong miệng hắn

nói ra. Người nam nhân này ngoài mặt thoạt nhìn rất hoàn mỹ, giống như một pho tượng điêu khắc kiệt xuất nhất trong tay đại sư điêu khắc, xinh đẹp làm cho người ta tim đập thình thịch. Hơn nữa hắn cường đại lãnh mạc, khí phách tự tin, thoạt nhìn không một chút khuyết điểm, quả thật không chê vào đâu được. Song Vân Khê cảm thấy bản tính của hắn có chút tà khí, thậm chí phúc hắc (lòng dạ đen tối), người loại này không thích nói nhiều, nhưng lời nói ra thường thường kinh ngươi!

Nam nhân như vậy, làm cho người ta lúc nào cũng đề phòng, quá nguy hiểm. Nàng âm thầm nhắc nhở mình, nhất thiết phải nhớ, ngàn vạn không nên trêu chọc hắn, người nam nhân này, không dễ chọc!

Nam Cung Tỉ giận đến não sung huyết, không chút nghĩ ngợi nâng kiếm lên chỉ vào hắn, mắng to: “Ngươi tính làm gì, cũng dám nói lời vô lễ với thái tử?”

Một tiếng “Loảng xoảng”, kiếm trong tay hắn bị đánh văng, vứt xa ra ngoài, đập vào trên cột trụ.

Băng hộ pháp một thân hơi thở lạnh lùng, mắt lạnh lẻo căm tức nhìn Nam Cung Tỉ: “Kẻ vô lễ với chủ nhân, giết không tha!”

Nàng nói từng câu từng chữ, thật giống như cái đinh đâm vào trong lòng Nam Cung Tỉ. Nam Cung Tỉ chỉ cảm thấy da đầu một trận tê dại, kinh ngạc ngây người ngay tại chỗ, không dám nhúc nhích. Bởi vì trên cổ hắn đã cảm thấy một trận lạnh lẻo, chỉ cần hắn hơi động, trường kiếm đang gác ở trên cổ sẽ cắt vỡ mạch máu của hắn, lấy đi tánh mạng của hắn.

Đối phương đến tột cùng là người nào? Vì sao ngay cả một tùy tùng cũng có võ công đáng sợ như thế?

Kinh hãi qua đi, Nam Cung Tỉ từ từ bình tĩnh lại. Đối phương đi cùng Dung Thiếu Hoa, khách nhân có thể làm cho Dung Thiểu coi trọng như thế, thì thân phận cũng không đơn giản, không ngờ hắn đi trêu chọc một nhân vật như vậy, thật sự là không khôn ngoan.

Phía sau lưng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Nghĩ đến sự vọng động của mình, trong lòng hắn hoảng sợ một trận.

“Ta là thái tử, các ngươi không thể giết ta!”

“Thái tử?” Hắc y nam tử lạnh lùng nhếch môi, mang theo vài phần mùi vị giễu cợt.

Con ngươi của Băng hộ pháp băng lãnh ngó chừng Nam Cung Tỉ, hừ lạnh: “Thái tử là cái thá gì? Giết một thái tử này, còn có thể lập một thái tử khác, ngươi cho rằng thái tử Nam Hi quốc không có ngươi là không được sao?”

Đáy lòng Nam Cung Tỉ hoảng hốt, tầm mắt hướng Nam Cung Dực “Hoàng đệ, chẳng lẽ ngươi nghĩ ngồi yên không ý đến? Vậy là ngươi đã sớm mơ ước ngôi vị thái tử sao?”

“Hoàng huynh, Dung Thiếu chính là khách quý của Nam Hi quốc ta, ngay cả phụ hoàng thấy hắn, cũng phải khách khí chiêu đãi, ngươi làm sao có thể vô lễ đối với khách của Dung Thiếu?” ánh mắt của Nam Cung Dực rạng rỡ, trên mép mang ý cười, giở tay nhấc chân đều hiển thị rõ cao quý ưu nhã, “Dung Thiếu, còn có vị huynh đài này, đã đắc tội! Hoàng huynh hắn cũng bởi vì tang thê (mất vợ) bi thống, cho nên lời nói mới có thể không đúng mực, hi vọng hai vị có thể tha lỗi.”

Nam Cung Tỉ đáy lòng hận đến nghiến nghiến lợi, tiểu nhân dối trá, hắn ước gì mình chết sớm thì có!

Dung Thiếu Hoa đáy lòng hiểu rõ, con mắt di chuyển nhìn về phía hắc y nam tử: “Long huynh, nếu Tĩnh vương gia đã nói như thế rồi, chúng ta có phải nên tha cho hắn hay không?”

Không để ý đến hắn, càng thêm không nhìn Nam Cung Dực, tầm mắt của hắc y nam tử thủy chung rơi vào trên người Vân Khê, con ngươi sâu u đầm không khỏi dấy lên ánh sao sáng: “Sống chết của hắn, do Vân tiểu thư định đoạt.”

Dung Thiếu Hoa không khỏi thú vị sờ sờ lỗ mũi, vị Long huynh này thật đúng là lãnh khốc, mặt mũi của hắn cũng không cho. Cũng đúng, nếu hắn quả thật cho mình mặt mũi, cũng sẽ không lừa gạt mình mười vạn lượng bạc trắng kia.

Nghĩ đến kia mười vạn lượng bạc trắng, hắn lại bắt đầu đau lòng.

“Liên quan gì ta? Hắn hẳn nên thấy may mắn, vì không có vũ nhục nhi tử của ta.” Vân Khê căn bản không để ý đến mặt mũi của hắn, ánh mắt lạnh lùng quét qua toàn trường, cất giọng nói, “Từ nay về sau, để cho ta nghe được người nào vũ nhục nhi tử của ta lần nữa, đây chính là kết quả!”

Một đạo huyền khí không chút nào báo trước từ đầu ngón tay nàng bắn ra, đánh ở phía trên trường kiếm của Băng hộ pháp, trực tiếp đem trường kiếm đánh nát thành vài đoạn. Thanh âm kim khí vỡ vụn, như đánh vào trong lòng của mỗi người, làm họ không khỏi sởn tóc gáy.

Mọi người hoảng hốt, không nghĩ tới võ công của Vân gia Đại tiểu thư lại đáng sợ như thế, mọi người âm thầm cảm thấy may mắn, tối nay họ không có đi trêu chọc nàng.

Băng hộ pháp lại càng giận đến đỉnh đầu toát ra lãnh khí, nàng ta thế nhưng..... Thế nhưng phá hủy bảo kiếm nàng yêu mến nhất!

“Ngươi muốn chết!” Vung nửa đoạn bảo kiếm, nàng hướng Vân Khê đâm tới.

“Lui ra!” Hắc y nam tử lạnh lùng phun ra hai chữ, nhưng cũng thành công ngăn trở sự trả thù cuồng bạo của Băng hộ pháp.

Ánh mắt Băng hộ pháp lóe lên, không cam lòng lui ra, hàng lông thật dài mi che đậy hết thảy cảm xúc.

Vân Khê ngước mắt, mâu quang ngắn ngủn cùng hắn chạm nhau, tròng mắt của hắn sâu không thấy đáy, làm cho không người nào có thể hiểu rõ tâm tư của hắn.

Uy hiếp trên cổ biến mất, Nam Cung Tỉ như trút được gánh nặng, phảng phất như từ bên bờ tử vong đi dạo một vòng, ánh mắt phức tạp của hắn nhìn về phía Vân Khê, nàng đến tột cùng là cố ý cứu hắn, hay là giết gà dọa khỉ, để báo cho những người khác có ý muốn đối địch với nàng? Bất quá hắn càng muốn tin tưởng ý đầu tiên, nàng dù cao ngạo thế nào, dù liều lĩnh thế nào, đến cuối cùng cũng phải hướng hoàng quyền phủ phục nhận thua?

“Vân Khê, hôm nay nhìn ngươi có ý cứu giá, bổn thái tử tạm thời không so đo với ngươi.”

Vân Khê khóe miệng giật giật, thật muốn cạy mở đầu của hắn ra, xem một chút bên trong có phải là cỏ hay không. Con mắt nào của hắn nhìn thấy nàng muốn cứu hắn rồi? Nàng bất quá là nghĩ uy hiếp mọi người một chút, để cho bọn họ sau này không dám khinh thị mẹ con nàng, vì trong khoảng thời gian ngắn tìm không ra đạo cụ thích hợp, sau đó nàng thấy được kiếm trong tay Băng hộ pháp, chỉ có thế

thôi! Nàng thật là bội phục trí tưởng tượng của Nam Cung Tỉ, làm người, ngàn vạn lần không nên quá mức tự mình đa tình.

Nam Cung Tỉ đang lúc dương dương tự đắc, hướng chung quanh nhìn một vòng, mang theo ngữ khí cảnh cáo: “Chuyện hôm nay nếu có người nào truyền đi, bổn thái tử nhất định sẽ không tha!”

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, mỗi người ở đáy lòng đều tiêu hóa chuyện tối nay, đều tự có sự đăm chiêu riêng.

“Dung Thiểu, Vân Tường huynh, Huyền Diệp huynh, tại hạ đi trước một bước, hôm nay làm mất nhã hứng mọi người, rất xin lỗi, ngày khác mở tiệc chiêu đãi bồi tội các vị.” Nam Cung Tỉ âm thầm cùng thuộc hạ liếc mắt, liền có người khiêng thi thể La Ý Liên, vội vã đi theo thái tử rời đi.

Những người còn lại nhìn thấy thái tử đi, cũng rối rít tản đi.

Nam Cung Dực trước khi đi còn ý vị thâm trường nhìn Vân Khê một cái, ánh mắt rất là phức tạp.

Tây Môn Huyền Diệp trước khi đi, cũng không quên đi tới trước người Vân Khê, có thâm ý khác theo sát Vân Khê nói câu: “Vân tiểu thư, chúng ta rất nhanh lại sẽ gặp mặt.”

Vân Khê trực tiếp quăng cho hắn một cái liếc mắt, hoàn toàn không nhìn hắn.

Nam Cung Anh cũng bị Trịnh phu tử cùng mấy hài tử mạnh mẽ lôi đi, nàng mang một bộ mặt bất đắc dĩ, thật đúng là làm cho người ta buồn cười.

Đến cuối cùng, cả Quỳnh Hoa Lầu, trừ lão bản cùng hạ nhân trong

lầu, cũng chỉ còn lại có Vân Khê, đoàn người Đông Phương Vân Tường cùng Dung Thiếu Hoa và hắc y nam tử.

Hiện trường từ từ khôi phục yên lặng, mọi người ở đây nhìn lẫn nhau, nhất thời không nói gì, vẫn còn đang bị một màn kinh tâm động phách vừa rồi ảnh hưởng.

Lúc này, Vân Tiểu Mặc không biết từ chỗ nào chui ra, đứng ở trước mặt hắc y nam tử, ngửa đầu nhìn hắn, tò mò hỏi: “Mẫu thân, người nam nhân này lớn lên thật giống con, chẳng lẽ hắn là phụ thân con?”

Một câu nói trẻ con mềm mại, nhưng giống như một luồng sét đánh để nổ tung Quỳnh Hoa Lầu!

Quyển 1 - Chương 37: Đêm đó là nàng sao?

Đêm đó là nàng sao? Editor: Ngân Châu Ánh mắt của mọi người đều tập trung vào hai người một cao một thấp, đáy mắt kinh ngạc càng trừng càng lớn.....

Hai người này một cao một thấp, một tuấn mỹ như thần, khí phách bễ nghễ thiên hạ đầy hoàn chỉnh, một non nớt khả ái, trên trán có sẵn một cỗ thanh linh cùng lãnh ngạo, mặc dù khí chất khác thường, nhưng trăm sông vẫn đổ về một biển, ai cũng không nghi ngờ một lớn một nhỏ này là từ trong một khuôn mà đúc ra.

Trên thực tế, bọn họ nên sớm phát giác mới phải, chẳng qua là ý nghĩ này quá mức kỳ quái, ai cũng chưa từng nghĩ tới phương diện này. Hiện tại một lớn một nhỏ đứng cùng một chỗ, dưới ngọn đèn dầu, thần thái ngạo nghễ kia giống nhau như đúc, khuôn mặt rất giống, làm cho người ta phải sợ hãi than!

Dung Thiếu Hoa đứng gần bên hắc y nam tử cũng ngạc nhiên há to miệng, quên mất khép lại, rất không hợp với hình tượng hời hợt phong lưu phóng khoáng, điên đảo chúng sinh của hắn. Tôn chủ thiên hạ đệ nhất tà phái sinh hạ nhi tử, vậy chẳng phải sẽ là tiểu tà tôn sao?

Đôi mắt đẹp của Băng hộ pháp mở thật to, cũng rất ngạc nhiên.

Nàng đi theo bên cạnh tôn chủ nhiều năm, đối với dung mạo, thần thái của tôn chủ rất quen thuộc đến nổi chỉ cần nhắm mắt cũng có thể tưởng tượng trong đầu. Hài tử trước mắt đúng là giống tôn chủ cực

kỳ, quả thực không khác gì từ một khuôn đúc ra, không chỉ dáng ngoài, thần thái, ngay cả cái nhăn mày cũng có chút tương tự.

Chẳng lẽ thật sự là hài tử của tôn chủ?

Nhưng nàng vẫn đi theo bên cạnh tôn chủ, sớm chiều chung đụng, tại sao cho tới bây giờ vẫn không gặp tôn chủ sủng ái nữ tử nào? Còn có vị Vân tiểu thư này, nàng cũng là lần đầu tiên gặp, làm sao lại xuất hiện ra một hài tử đây?

Chuyện này thật sự rất khó hiểu!

Từ trong tay áo, hai nắm tay khẩn trương nắm chặt, Đông Phương Vân Tường cảm giác tim của mình bị buộc chặt, phảng phất chỉ cần hơi động một tí là có thể vỡ nát, đuôi lông mày nhíu chặt, ánh mắt vững vàng khóa trên người Vân Khê, mong đợi đáp án của nàng.

Bạch Sở Mục rất có hứng thú tiếp tục xem trò hay, nhưng không có cảm xúc gì quá lớn, chẳng qua Long Thiên Thần đứng ở bên cạnh thì hoàn toàn ngây dại. Hắn dùng sức chú ý thần sắc biến hóa của hắc y nam tử, để tìm ra đầu mối, trong lòng sóng ngầm mãnh liệt. Chẳng lẽ phỏng đoán của hắn là đúng, Tiểu Mặc thật sự là hài tử của đại ca?

Long Thiên Tuyệt thần sắc vẫn như cũ, nhìn không ra bất kỳ biến hóa nào, chỉ có đáy mắt thâm trầm như biển, chiếu đến thân thể nho nhỏ của Vân Tiểu Mặc, từng sợi u quang thỉnh thoảng lại lóe ra, từ từ tạo thành một vòng nước xoáy thay đổi liên tục.

Tình hình đêm hôm đó như phù quang lược ảnh, lượn vòng mà qua..... Chẳng lẽ là một đêm đó, trong lúc vô tình gieo xuống nhân quả, cho nên mới có bé trai khiến người ta yêu thích ở trước mắt này?

Nhưng nếu bé trai thông tuệ khả ái trước mắt này là hài tử của hắn, thật ra cũng không sao.....

Trong lòng Vân Khê đột nhiên chấn động mạnh, rốt cục hiểu được cái cảm giác quen thuộc này đến từ nơi nào. Nàng ngẩng đầu, con ngươi hơi kinh ngạc chống lại tròng mắt thâm trầm như biển của Long Thiên Tuyệt, cả người giật mình ngơ ngác tại chỗ.

Không, sẽ không trùng hợp như thế!

Nhưng nếu đối phương là lưu manh côn đồ vô lại hoặc là loại đàn ông phụ lòng tầm thường, nàng liền lập tức nhảy lên, đè xuống, đánh cho một trận! Quản khỉ gió hắn có phải là phụ thân của con mình hay không, truyền xong giống liền phủi đít rời đi, nàng thật sự ấm ức thay Vân Khê, nam nhân như vậy, rất đáng bị đánh một trận tàn bạo đến chết! (B: thở phào thay Tuyệt ca)

Song thực lực của người nam nhân trước mắt này, tuyệt không phải nàng có thể tưởng tượng được, mới vừa rồi thần trí của nàng hướng trong sương phòng kia đảo qua, nàng cũng cảm giác được mức độ chênh lệch nhau. Đừng nói là đánh hắn, chỉ đụng một chút chéo áo của hắn, sợ rằng cũng cực kì khó khăn.

Trong đầu của nàng bỗng nhiên thoáng hiện ra một cái ý niệm, nếu người nam nhân này nếu thật sự là phụ thân của Tiểu Mặc, hắn muốn mang Tiểu Mặc đi, thì nàng phải làm sao bây giờ?

Trước mắt nàng không có đầy đủ thực lực cùng hắn tranh đoạt nhi tử, trận chiến đoạt con này, nàng thua là cái chắc.

Lần đầu tiên, đáy lòng của nàng sinh ra sợ hãi, không phải là e ngại thực lực hắn cường đại, mà nàng sợ từ đó về sau sẽ mất đi nhi tử, mất đi người mà nàng coi như sinh mệnh của mình!

Trong một lúc, vô số ý nghĩ bay qua, như điện quang lóe lên.

Không! Mặc dù hắn thật là phụ thân của Tiểu Mặc, nàng cũng không thể nhận thức, không có ai có thể đem Tiểu Mặc từ bên cạnh nàng cướp đi!

Ai cũng không thể!

Trong nháy mắt giật mình lại, con ngươi đen bóng một lần nữa khôi phục sự trong suốt cùng trấn định, thậm chí còn có mấy phần đề phòng cùng lãnh ý, Vân Khê sờ sờ đầu nhi tử nói: “Không nên nhận bừa phụ thân! Vạn nhất đó là một kẻ nghèo rớt mồng tơi, con nuôi hắn cả đời sao?”

“Nghèo rớt mồng tơi?” Dung Thiếu Hoa khóe miệng co rút, nếu như vị Long huynh này nghèo rớt mồng tơi, vậy người nghèo chân chính trong thiên hạ còn có thể sống sao?

Băng hộ pháp không tiếng động thở phào nhẹ nhỏm, trong lòng nhận định tôn chủ không thể ở bên ngoài lưu lại con nối dòng, có lẽ là người giống người thôi.

Hai tay trong tay áo cũng từ từ buông ra, tiếng lòng cũng buông lỏng theo, Đông Phương Vân Tường chợt thấy trên lưng mình đã ướt một thân mồ hôi lạnh. Bất kể đối phương có phải là cha đẻ của Tiểu Mặc hay không, nhưng có một điều hắn có thể xác định, Vân Khê không muốn cùng nam tử thần bí này có bất kỳ liên quan gì. Nghĩ đến chỗ này, đáy lòng sinh ra tia mừng thầm, nếu là như vậy, có đại biểu cho việc mình còn có cơ hội hay không đây?

Long Thiên Thần không nhịn được “Phì” một cái cười ra tiếng, Vân Khê quả nhiên là Vân Khê, miệng chó vĩnh viễn không phun được

ngà voi. Nếu Đại ca của hắn nghèo rớt mồng tơi, như vậy những người khác, chẳng phải cũng không còn cách sống rồi hay sao?

Cái miệng béo mập nhỏ nhắn của Vân Tiểu Mặc vểnh lên, hơi có chút thất vọng, cúi đầu nhìn Tiểu Bạch, nhỏ giọng nói thầm: “Nhưng là..... Nhưng là dáng dấp hắn thật sự rất giống ta! Có đúng hay không, Tiểu Bạch?”

“Ô ô, ô ô!” Tiểu Bạch gật đầu, nghiêm trọng đồng ý.

“Tốt lắm, chúng ta nên trở về nhà.” Vân Khê dắt tay nhi tử, hô chiêu gì cũng không đánh, trực tiếp rời đi.

“Mẫu thân, hắn thật sự không phải là cha con sao?” Vân Tiểu Mặc vẫn không chịu buông tha cho, bước chân bước rất chậm, thỉnh thoảng còn quay đầu lại đánh giá nam nhân cùng bé lớn lên rất giống nhau kia.

Vân Khê một giọng phủ quyết nói: “Dĩ nhiên không phải! Chẳng lẽ mẫu thân cùng người nào sinh con ra còn không biết sao? Không phân biệt rõ sao?” Nàng nói chuyện khẩu khí rất kiên định, nhưng trong lòng lại rất hoang mang. Tóm lại, hiện tại nàng chỉ muốn mang theo nhi tử nhanh chóng rời khỏi, cách xa người đàn ông này, nàng cần phải có thời gian mà lắng đọng cùng suy tư cho tốt.

Vân Tiểu Mặc rất hay nghi ngờ, nhỏ giọng nói thầm: “Nhưng là..... Nhưng là mẫu thân đã nói, mẫu thân cũng không biết hắn là ai mà, không phải sao?”

Vân Khê càng thêm chột dạ, nhi tử thông minh tuyệt đỉnh, cũng không phải dễ lừa gạt như vậy. Không có biện pháp, chỉ phải xuất chiêu độc thôi!

“Nhưng mà cái gì? Con muốn phụ thân như vậy, vậy thì đi tìm phụ thân con đi, sau này không cần nữa đi theo mẫu thân nữa!” Nàng ra vẻ tức giận, giọng nói trở nên lạnh lùng.

Chép chép miệng, Vân Tiểu Mặc lộ ra vẻ mặt ủy khuất một bộ dạng chọc người ta thương tiếc, kéo kéo vạt áo mẫu thân, nói: “Mẫu thân, người đừng tức giận! Con không nên tìm phụ thân, con chỉ cần mẫu thân là đủ rồi. Mẫu thân người đừng không để ý Tiểu Mặc, có được hay không?”

Trong đôi mắt to linh động của bé ẩn chứa nước mắt, làm người xem tràn đầy cảm giác tội ác.

Vân Khê vốn nghĩ hù dọa hắn, để cho chặt đứt ý niệm tìm phụ thân trong đầu của bé, bây giờ nhìn bộ dạng trước mắt của nhi tử thật đáng thương, lòng của nàng nhất thời mềm như sợi bông.

Không có biện pháp, nàng có thể vô tình lãnh mạc với bất luận kẻ nào, duy chỉ đối với nhi tử là không thể! Thanh âm khẽ thở dài, nàng ngồi xổm xuống, đem nhi tử kéo vào trong ngực, nhẹ giọng nói lời an ủi: “Tiểu Mặc ngoan, mẫu thân không có không thương con, mẫu thân vừa rồi nói cũng là nói nhảm. Mẫu thân đáp ứng con, sau này sẽ không nói như thế nữa.”

“Mẫu thân đã nói phải giữ lời, sau này cũng không thể nói không cần Tiểu Mặc!” Ánh mắt trong suốt lệ quang nổi lên tia giảo hoạt, Tay nhỏ bé của Vân Tiểu Mặc khoác lên bên hông mẫu thân, đáy lòng xẹt qua một tia mừng thầm. Khẽ nghiêng đầu, ánh mắt Vân Tiểu Mặc tò mò tiếp tục đánh giá nam tử kia, một đôi mắt to chớp động tràn đầy linh khí mà có thần, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, bé cảm giác, cảm thấy lời của mẫu thân có chút không thể tin.

Long Thiên Tuyệt thật sâu ngắm nhìn một màn hai mẹ con ôm nhau,

ôn tình như thế, làm cho tim của hắn cũng mềm nhũn theo. Gương mặt tuấn mỹ vô trù thật giống như bị bịt kín một tầng mông lung, đường cong trên khuôn mặt càng phát ra nhu hòa, hắn từng bước đi về phía hai mẹ con.

Khi cất bước, vạt áo tung bay, nhất phái phong thanh có tư thế trích tiên đạo cốt.

Cách Vân Khê không tới một bước, hắn dừng bước, tiếng nói trầm thấp vang lên: “Đêm hôm đó, là nàng sao?”

Thân thể Vân Khê rõ ràng căng thẳng, vẻ bén nhọn như sao ở đáy mắt chợt lóe, thân thể của nàng cũng thả lỏng ra.

“Ngươi đang nói gì, ta nghe không hiểu!” Nàng nhàn nhạt đáp trở về, sau đó đứng dậy, nắm tay của nhi tử, tiếp tục đi ra ngoài. Nhưng tim thì đập như nổi trống, khiến cho tinh thần cùng thể lực của Vân Khê đều được khảo nghiệm.

Ngọn đèn dầu thấp thoáng, thân ảnh hai mẹ con rời đi có chút hoảng hốt.

“Trước ngực của nàng..... Có một cái bớt hình trăng khuyết.”

Quyển 1 - Chương 38: Trò chơi mèo vờn chuột

rò Chơi Mèo Vờn Chuột Editor: Thanh Vân

“Nhàm chán” Vân Khê hừ lạnh một tiếng, dưới chân cũng không dừng lại, thật giống như lời của hắn nói cùng nàng hoàn toàn không liên quan. Nhưng chỉ có nàng mới biết tim của nàng lúc này đã nhảy lên tới cổ họng, sợ chân tướng sự tình bị vạch trần, sợ mất đi nhi tử.

Nàng thường ngày kiên trì, lạnh lùng không sợ hãi giờ phút này lại tâm thần rối loạn.

“Mẫu thân”

Tiếng kêu mềm nhũn của nhi tử chui vào lỗ tai của nàng, lúc này Vân khê mới giật mình cầm tay nhỏ bé của con.

“Thật xin lỗi tiểu Mặc”

Nàng khom người ôm lấy con, còn một bước nữa là nàng rời đi cửa Quỳnh Hoa Lâu, rời đi ánh mắt sáng quắc có thể nhìn thấu tất cả kia.

Vân Tiểu Mặc quay đầu nhìn Long Thiên Tuyệt, ánh mắt lớn mà hữu thần kia chớp chớp một cái, bên trong đó đã có thêm suy tư.

Bé nhớ rất rõ ràng trước ngực mẫu thân quả thật có một cái bớt hình trăng khuyết nha.

“Ai, biểu muội chờ huynh một chút, huynh cũng đi phủ tướng quân

bái phỏng”. Tiếng kêu của Dung Thiếu Hoa thức tỉnh mọi người.Hắn vội vả cùng Long Thiên Tuyệt từ biệt một tiếng rồi liền theo phương hướng của hai mẫu tử Vân Khê mà đuổi theo.

“Tôn chủ” Băng hộ pháp quang sát cẩn thận từng li tưng tí sắc mặt tôn chủ, ánh mắt của hắn vẫn đuổi theo thân ảnh rời đi của hai mẹ con Vân Khê, trên mặt thần sắc không có bất kỳ biến hóa nào, song hơi thở quanh người tôn chủ có giao động thật rõ ràng. Chuyện này sợ rằng không đơn giản như vậy, hoặc là……nàng không giám tiếp tục nghĩ thêm.

Đông Phương Vân Tường cũng đứng dậy theo, không nhanh không chậm mà rời khỏi Quỳnh Hoa Lâu, sự thấp thỏm ở đáy lòng chẳng những không có vơi bớt đi, ngược lại càng đậm thêm.

Long Thiên thần theo sát mẹ con Vân Khê ra cửa rồi thở phào nhẹ nhõm.

Nguy hiểm thật, như vậy mà không có bị bắt lại. Cẩn thận suy nghĩ hắn lập tức nhận ra khác thường, không có lý do a, đại ca không thể nào dễ dàng bỏ qua cho hắn như vậy, chẳng lẽ bởi vì đại ca tâm thần rối loạn cho nên không có bận tâm tới hắn?

Khoan, đại ca tâm thần rối loạn? chẳng lẽ……

Hắn kinh ngạc nhìn về phía Vân Tiểu Mặc, lần đầu tiên gặp bé thì hắn đã cảm thấy tiểu Mặc giống đại ca, quả thật như là phiên bản thu nhỏ của đại ca vậy. Hắn hiểu đại ca và cũng chưa bao giờ thấy đại ca cùng nữ tử nào qua lại dính líu, thì làm sao có thể có nhi tử? Thế nhưng bây giờ hắn không dám khẳng định nữa, bởi vì hắn thật sự không nghĩ ra cõi đời này còn có chuyện gì có thể làm cho người đại ca không sợ trời không sợ đất, dù trước mặt có núi băng cũng không đổi sắc lại rối loạn tâm thần?

“Vân nương tử ngươi xác định Tiểu Mặc không phải nhi tử của hắn?” hắn thử dò hỏi.

Vân khê lạnh lùng nhìn hắn, sát khí bức người đến nỗi làm cho hắn tự động im miệng không dám hỏi nhiều. Hắn khẳng định, nếu như hắn hỏi thêm một câu nữa, nàng sẽ liền xúc động mà giết người.

Thật đáng sợ, cọp mẹ ngủ đông ngàn vạn lần không thể chọc.

Nhìn tư thế nàng đề phòng cùng sát khí bức người như thế, hắn đối với suy đoán trong lòng càng thêm xác định. Nhưng nếu Tiểu Mặc thật sự là nhi tử của đại ca như vậy hắn chẳng phải là thúc thúc ruột của Tiểu Mặc sao?

Không tệ, không tệ!

Hắn đối với đứa cháu nhỏ này thật sự là hài lòng, duy nhất không hài lòng chính là mẫu thân của cháu nhỏ quá mức hung hãn chỉ sợ cũng chỉ có nhân tài như đại ca mới có thể khống chế được nàng.

Bạch Sở Mục thấy hắn vụng trộm vui sướng một mình, cứ cười khúc khích, liền khó hiểu hỏi.

“Nhặt được vàng rồi sao? Cười đến ngu như vậy!”

Long Thiên Thần sờ sờ cằm nói: “Vàng thì không có nhặt được ngược lại nhặt được một cháu nhỏ thông minh ha ha!”

“Cháu nhỏ” Bạch Sở Mục không hiểu ra làm sao cả.

“Muốn biết sao?” Long Thiên Thần vén tóc mai trên cái trán đầy đặn rồi thốt lên: “không nói cho ngươi biết”

Bạch Sở Mục trợn trừng mắt: “Long Thiên Thần, tiểu tử ngươi đứng lại cho ta.”

Bên trong xe ngựa, Vân Khê dựa vào vách xe nhắm mắt dưỡng thần không có nhúc nhích.

Người nam nhân kia biết cái bớt trên người nàng, như vậy khẳng định hắn chính là phụ thân của Tiểu Mặc rồi. Chẳng qua đối phương có thân phận gì, có uy hiếp gì đối với mẹ con nàng hay không, có thể cướp đi Tiểu Mặc từ bên người nàng hay không?

Những nghi vấn này, nàng đều không rõ ràng lắm cho nên nàng nhất định phải cẩn thận.

Trong đầu cố móc lấy một chút tin tức về đêm hôm đó đáng tiếc thất bại, đoạn trí nhớ đó bị Vân Khê hoàn toàn phong bế.

Trong suy nghĩ của Vân khê, phu quân của nàng thủy chung chỉ có Tĩnh vương gia Nam Cung Dực, nàng không cách nào tiếp nhận chuyện mình cùng nam nhân khác xảy ra quan hệ, cho nên nàng đem đoạn ký ức kia tự động phong tỏa.

Sáu năm trước rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao Vân Khê cùng nam nhân thần bí kia xảy ra quan hệ? Người nam nhân kia toàn thân khí thếvương giả bễ nghễ thiên hạ, tôn quí khí phách hoàn mỹ, tuyệt đối không phải là hạng tiểu nhân, nếu không phải có nguyên nhân đặc thù hắn sẽ không cưỡng bách Vân Khê cùng hắn xảy ra quan hệ. Lấy khí chất cùng bề ngoài xuất chúng của hắn, nếu như hắn muốn chỉ cần tùy tiện ngoắc tay một cái tuyệt đối sẽ có vô số nữ nhân mê trai nguyện ý ôm ấp yêu thương.

Dĩ nhiên…… ngoài nàng ra.

Cho nên hắn không cần đi cưỡng bách dụ dỗ một nữ nhân, huống chi nữ tử bên cạnh hắn vô luận là tướng mạo hay khí chất so với Vân Khê đều không kém, nên đâu cần bỏ gần cầu xa.

Vân khê vuốt vuốt mi tâm suy nghĩ rất là hỗn loạn, vô luận thế nào nàng cũng không để cho bất luận kẻ nào cướp đi nhi tử của nàng. Nhi tử là toàn bộ sinh mệnh của nàng, nàng tuyệt không thể để cho bất luận kẻ nào cướp đi con.

Vân Tiểu Mặc cảm thấy trên người mẫu thân tràn ra khí tức lạnh lẽo, nên bé tuy đầy bụng nghi vấn cũng không dám hỏi. Mẫu thân tại sao không cho bé nhận thức phụ thân? Bé không hiểu cũng không cách nào hiểu. Bé chưa bao giờ nhìn thấy mẫu thân có bộ dạng trầm mặc như thế, lúc này mẫu thân trông thật đáng sợ.

Xe ngựa đi được một đoạn bỗng nhiên ngừng lại. Ngoài xe ngựa truyền đến thanh âm nam tử “Vân tiểu thư, tại hạ Tây Môn Huyền Diệp, có thể ra ngoài nói một việc hay không?”

Vân khê mở mắt ra, đáy mắt xẹt qua tinh quang, Tây Môn Huyền Diệp này thật làm cho người ta chán ghét. Mới vừa rồi ở Quỳnh Hoa Lâu bị nàng nhục nhã một phen mà hắn còn không chết tâm, cư nhiên bây giờ lại tìm tới cửa.

“Tiểu Mặc con về phủ tướng quân trước đi, sau khi về phủ, ngủ sớm một chút không cần chờ mẫu thân, mẫu thân làm xong việc sẽ trở về”.

“Dạ, mẫu thân cẩn thận” Tiểu Mặc khôn khéo lên tiếng.

Vân khê nhàn nhạt cười một tiếng cúi đầu xuống hôn một cái ở trán của nhi tử.

Lần này Vân Tiểu Mặc không có né tránh, đáy lòng không khỏi thấy may mắn, mẫu thân yêu thương của bé rốt cuộc đã quay trở về rồi.

“Bạch Sở Mục, Long Thiên Thần hai người các ngươi hộ tống Tiểu Mặc về phủ tướng quân trước, cần phải bảo đảm an toàn của bé. Nếu mà bé có sơ xuất gì ta sẽ tìm các ngươi tính sổ.”

“Vậy còn ngươi” Long Thiên Thần mang theo ánh mắt địch ý nhìn lướt qua Tây Môn Huyền Diệp đứng bên cạnh xe ngựa, đối với tên này hắn không có chút cảm tình nào. Muội muội của Tây Môn Huyền Diệp chính là bị Tiểu Bạch làm bị thương, trong lòng hắn có chút lo lắng sợ Tây Môn Huyền Diệp sẽ trả thù Vân Khê.

Hiểu rõ ý nghĩ của hắn, Vân Khê cho hắn một ánh mắt an tâm rồi nói: “Ta không sao, ngươi thay ta chiếu cố thật tốt Tiểu Mặc chính là giúp ta rất lớn rồi “

Long Thiên Thần thấy nàng tự tin vả lại rất kiên trì, liền gật đầu không nói gì nữa.

Xe ngựa Dung Thiếu Hoa ở phía sau bọn hắn nghe được động tĩnh bên ngoài, cũng nhấc màng xe lên.

“Biểu muội cần huynh giúp một tay không?”

“Không cần ta chỉ cùng thái tử điện hạ ôn chuyện, các ngươi không cần khẩn trương như vậy. Thái tử điện hạ thấy có đúng không?” Vân khê hướng Tây Môn Huyền Diệp liếc một ánh mắt, đáy mắt mang đầy ánh sáng lạnh.

Tây Môn Huyền Diệp giật mình, bị ánh mắt sáng lạnh của nàng làm khiếp đảm nhưng rất nhanh hồi phục lại.

“Dĩ nhiên“ hắn đáp

Vân Khê bước lên xe ngựa của hắn, xe ngựa từ từ chạy đi xa. Dung Thiếu Hoa lẳng lặng nhìn bọn họ rời đi, trong đôi mắt phượng ánh sáng bình tĩnh hiện lên, lấp lánh như cánh bướm đang bay múa, đem tất cả tâm tình cũng che dấu ở trong bóng đêm.

Xe ngựa đi được một đoạn đường thì từ từ dừng lại.

Vân Khê dựa vào vách xe ngựa, nhắm mắt dưỡng thần, không lo lắng chút nào đối phương có thể đem bán nàng hay không?

Màn xe vén lên, khuôn mặt tuấn mỹ của Tây Môn Huyền Diệp xuất hiện lần nữa trong tầm mắt của Vân khê. Hắn đưa một tay về phía nàng, bên môi đều là nụ cười đủ để mê hoặc ngàn vạn thiếu nữ trẻ tuổi. Cười giống như chó Nhật vậy, có bệnh! (=]]]])

Vân Khê ở đáy lòng nói thầm một tiếng, không nhìn cái tay hắn đưa tới, trực tiếp nhảy thẳng xuống xe. Trải qua một màn mới vừa rồi ở Quỳnh Hoa Lâu, Tây Môn Huyền Diệp đã biết thói quen lãnh ngạo cùng thờ ơ của nàng, nên chỉ ngượng ngùng thu tay về.

Nàng thấy vậy buồn cười nói. “Dẫn ta tới nơi này làm cái gì?” Ngẩng đầu lên nhìn tấm bảng nơi cửa có đề ba chữ “Di Nhiên các”, nghe rất thanh nhã, đáng tiếc lại phải ở cùng người bất nhã.

Tây Môn Huyền Diệp khách khí nói: “Xin Vân tiểu thư giải độc cho hoàng muội của ta! Sau khi giải xong, nguyện lấy vạn lượng vàng dâng lên.”

Cũng biết học thông minh, hiểu được tiến lùi. Vân Khê ở đáy lòng thầm khen một tiếng, cũng không đại biểu nàng đối với hắn thay đổi

cái nhìn, người này tâm cơ thâm trầm, cũng không phải hiền lành gì. Chỉ là vạn lượng vàng nghe rất có sức dụ hoặc.....

“Được thôi! Ba ngày sau, một tay giao vàng, một tay giao thuốc giải, quá hạn sẽ không còn hiệu quả.”

“Ba ngày sau? Vậy hoàng muội của ta nàng.....” đáy mắt Tây Môn Huyền Diệp đầy nghi ngờ. Vân Khê khóe miệng nâng lên, cười như không cười: “Yên tâm, nàng tạm thời không chết được. Chỉ là, nếu ba ngày sau không ăn thuốc giải, vậy thì khó nói.” Ánh mắt nàng hơi chớp động ẩn nhẫn, Tây Môn Huyền Diệp gật gật đầu, lên tiếng: “Được, ba ngày sau, nhất định dâng lên vạn lượng vàng.”

Lời của hắn mới vừa nói xong, tầm mắt có thể thấy được sự tin tưởng, Vân Khê liền nhanh nhẹn xoay người rời đi, tác phong gọn gàng linh hoạt, thân thủ nhanh nhẹn, thật đúng là rất đặc biệt. Nếu không phải lo lắng an nguy của muội muội, hắn rất muốn đuổi theo cùng nàng bồi dưỡng tình cảm một chút, mỹ nhân như thế, không chỉ để thưởng tâm duyệt mục (thưởng thức cái đẹp), đối với nghiệp lớn sau này của hắn cũng là trợ thủ rất tốt, về công về tư, hắn đều muốn lấy được nàng, phàm là nữ nhân mà Tây Môn Huyền Diệp hắn nhìn trúng, cũng chưa có một ai có thể tránh được bàn tay của hắn. Một thần thái khác thường xẹt qua ánh mắt hắn, môi của hắn nâng lên thật cao, trên khuôn mặt anh tuấn lộ ra vài tia tà mị bỉ ổi. Đêm rốt cuộc cũng yên tĩnh trở lại.

Vầng trăng non treo trên bầu trời đêm, tỏa ra ánh sáng nhu hòa. Gió thổi, ánh sao nhấp nháy, lúc sáng lúc tối.

Sau lưng tiếng bước chân như có như không, càng ngày càng rõ ràng, đối phương tựa hồ không có cố ý ẩn dấu tung tích, cứ như vậy mà đi theo phía sau nàng, nàng đi nhanh mấy bước, tiếng bước chân liền tăng nhanh mấy bước, nàng đi chậm mấy bước, tiếng bước

chân cũng thả chậm theo.

Ở ngực giống như có mèo quào trúng, Vân Khê thật muốn nổi điên. Người sau lưng có hơi thở cường đại rất là quen thuộc, nàng đã thấy người đó, người có thể để cho nàng cảm giác được áp lực vô hình cũng chỉ có hắn.

Hắn vẫn đi theo nàng, mục đích gì không cần nói cũng biết, chẳng qua là nàng không hiểu, hắn vì sao không trực tiếp tiến lên đây gặp nàng xác nhận đáp án mà hắn muốn biết, chứ không phải cứ đi theo nàng như vậy? Chẳng lẽ hành hạ nàng, chính là niềm vui của hắn sao? Rất tốt, Nếu hắn nghĩ muốn nàng chơi trò chơi mèo vờn chuột, như vậy nàng liền theo cùng đến cùng!

Khóe môi nhếch lên độ cong tà tứ, Vân Khê buông lỏng tâm tình, giống như đang ra ngoài tản bộ ban đêm.

Quyển 1 - Chương 39: Theo đến cùng editor: thanh vân

Theo Đến Cùng Editor: Thanh Vân Hắc bào không có bất kỳ hoa văn gì ở trong gió đêm phiêu động, chủ nhân của nó với ánh mắt thâm thúy nhìn thân ảnh màu trắng phía trước, ánh mắt sâu kín kia lưu chuyển, lúc sáng lúc tối. Ánh trăng nghiêng nghiêng chiếu lên thân ảnh cao lớn của hắn, tạo thành một cái bóng càng kéo càng dài trên đường, ánh trăng chiếu xuống trên người hắn, tựa như phủ lên một tầng màu bạc, đẹp như trích tiên.

Long Thiên Tuyệt rất khó hình dung tâm tình của mình giờ khắc này, rung động mới vừa rồi vẫn còn quanh quẩn nơi trái tim, hắn vừa biết được ở trên thế gian này mình vẫn còn tồn tại một nhi tử, còn có nữ nhân trước mắt này, nàng là mẹ của đứa bé, từng cùng hắn có một đêm tình duyên. (B: cổ đại mà cũng lưu hành tình một đêm nha =]])

Nếu không phải tối nay tình cờ gặp nhau, nàng đặc biệt đưa tới hứng thú của hắn, sợ là hắn đã sớm quên đi đoạn quá khứ này. Dù sao giữa bọn họ cũng chỉ là bèo nước gặp nhau, cùng nàng gặp gỡ ở một địa điểm ngoài ý muốn, phát sinh mọi chuyện cũng là ngoài ý muốn..... Nữ tử phía trước chậm rãi từ từ đi dạo, dưới ánh trăng, tóc dài tựa như mực, áo trắng như càng nhu hòa hơn khi được ánh trăng che kín trong vầng sáng trắng, bóng trăng chiếu lên thân ảnh nàng càng thêm trong trẻo lạnh lùng cô tuyệt. Nữ tử đặc biệt như vậy hắn chưa bao giờ thấy qua. Cơ trí của nàng, lạnh lùng của nàng, cao ngạo của nàng, không có chỗ nào mà không hấp dẫn sự chú ý của hắn. Càng làm cho hắn ngạc nhiên là từ trên người của nàng, hắn có thể thấy được hình dáng của mình, lãnh ngạo, cô tuyệt, bễ nghễ thiên hạ đều tương tự như vậy.

Chú ý nàng, đi theo nàng, đến tột cùng là bởi vì nàng đặc biệt, hay bởi vì nàng là mẹ của con hắn? Ánh mắt thâm túy của hắn từ từ khoác lên lớp sương khói mờ mịt, trên khuôn mặt tuấn mỹ biểu lộ ra khốn hoặc hoàn toàn không hợp với khí chất của hắn. Vân Khê nhìn như bâng quơ đi dạo, nhưng tinh thần cùng cảm giác của nàng đều vững vàng đem tất cả mọi thứ chung quanh nắm trong tay, có thể nói là như thủy ngân chảy, lợi dụng mọi thời cơ.

Ở hiện đại, nàng đã tiếp nhận qua huấn luyện tối cao khi bị theo dõi cùng phương pháp trốn tránh theo dõi, vô luận thực lực của đối phương cao bao nhiêu, nàng đều có thể lợi dụng địa hình cùng địa thế chung quanh có lợi cho mình mà thành công trốn khỏi đối phương theo dõi.

Dĩ nhiên, có một tình huống ngoại lệ! Đó chính là vừa mới bắt đầu nàng không có cách nào cảm nhận được đối phương theo dõi, và cao thủ có Huyền giai tuyệt đỉnh giống như vị cao nhân ở phía sau lưng nàng. Chỉ tiếc, đối phương từ lúc đầu cũng không có ý muốn che giấu hành tung của mình, đây là chuyện rất có ích đối với nàng.

Chỉ cần hắn không ra tay, muốn bỏ rơi hắn, không phải là việc gì khó.

Long ThiênTuyệt vừa bắt đầu còn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, cho đến khi hắn từ từ phát hiện đường đi của nàng có chút quỷ dị, mới bắt đầu đem lực chú ý một lần nữa tập trung trên người nàng.

Tốc độ của nàng cùng bước chân mặc dù không mau, nhưng nàng mỗi một lần thay đổi phương hướng cùng mỗi lần di chuyển trước sau đều vô cùng đột ngột ngoài dự liệu. Nếu không phải thần thức của hắn vững vàng khóa ở trên người nàng, sợ rằng nàng đã sớm chạy trốn ngay cả bóng dáng cũng không nhìn thấy nữa.

Còn chưa từng có người nào có thể từ dưới mí mắt của hắn mà chạy trốn được, hành động của nàng, càng kích thích hắn tìm kiếm cái lạ.

Khóe môi hơi nâng lên, kéo ra một nụ cười khẽ không tiếng động. Nụ cười này, trăng sáng nghe tiếng.

Sau nụ cười, khí phách toàn thân không che dấu chút nào biểu hiện ra ngoài. Nếu nàng đã muốn chơi, như vậy hắn theo đến cùng.

Đang suy nghĩ, thì bóng trắng phía trước đột nhiên tăng nhanh bước chân, đi vào một hẻm nhỏ.

Long Thiên Tuyệt nhàn nhạt cười một tiếng, thân thể nhẹ nhảy lên, thân ảnh ở giữa không trung lúc sáng lúc tối, chẳng qua là thời gian trong nháy mắt, liền biến mất trong đêm tối ở cuối phố.

Thần thức cường đại vẫn tồn tại, Vân Khê xác định thần thức đối phương vẫn luôn khóa tại trên người của mình, cho nên vô luận nàng thay đổi phương hướng như thế nào hắn cũng có thể vững vàng theo sát.

Cùng một cao thủ như vậy chơi trò chơi mèo vờn chuột, xác thực khó khăn rất cao, muốn thắng hắn thì không thể theo như lệ thường, chỉ có thể đánh bất ngờ mà thắng.

Lại đến một cái cuối phố, Vân Khê đột nhiên nhẹ nhảy lên, nhảy vào phủ đệ của một gia đình.

Bóng đêm lúc này đã dày đặc, đúng lúc này ánh trăng ở trên trời từ từ bị mây đen che khuất,

Chính là lúc này.

Thân hình của nàng hóa thành một đạo khói trắng, thổi qua đình viện, thổi qua núi giả, thổi qua tiểu lâu.....

Thân thủ linh động, ở trong bóng đêm giống như con cá bơi trong nước, xảo trá ở chung quanh tránh né, rồi lặng yên không một tiếng động đem cả trạch viện sục soạng một lần. Đạo thần thức cường đại kia càng ngày càng xa, hẳn là bị nàng bỏ rơi, đuôi lông mày của nàng cau lên, lộ ra vẻ đắc ý. Chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, thần thức đối phương dần dần đi xa, sợ là đã rời đi tòa phủ đệ, đến bên ngoài tòa nhà mà tìm nàng.

Hiện tại nếu nàng đi ra ngoài, e rất nhanh sẽ bị hắn phát hiện, trước tiên cứ ở trong trạch viện đợi một hồi chờ hắn đi xa rồi nàng đi cũng không muộn.

Đây là phủ đệ của một nhà giàu có, bên trong này còn có hộ vệ đốt đèn lồng kết đội đi tuần tra. Đêm khuya yên tĩnh, chủ nhà đang làm vận động hữu ích, tiếng thở dốc mập mờ cùng tiếng kêu truyền đi cả hoa viên cũng có thể nghe được rõ ràng.

Những hộ vệ kia làm như không nghe thấy, ngáp một cái, rồi theo thường lệ dò xét cả tòa phủ đệ.

Có thể tưởng tượng ra cảnh tượng nóng bỏng của chủ nhân trong phòng, trên mặt Vân Khê nóng lên, thân hình chầm chậm đi qua đó.

Sống hai kiếp, cho tới bây giờ nàng đều chỉ ở trên VCD xem qua mấy hình ảnh này, hơn nữa cũng không có tự mình trải qua.

Ngay cả trong kiếp này, nàng còn chưa kịp thể nghiệm một lần liền không biết lý do mà sinh ra đứa bé.

Tò mò, nàng thật chỉ là tò mò thôi. Nhưng chân chính hấp dẫn lực chú ý của nàng cũng không phải là những hình ảnh sắc dục này mà là trong lúc vô tình nàng nghe được hai người đối thoại, trong tiếng nói có nhắc tới ba chữ “Huyền Linh quả”.

Huyền Linh quả, không phải là một trong các loại thuốc dẫn có thể luyện chế Cửu Chuyển Thái Cực đan mà Tàn Hoa Bí Lục có ghi lại sao?

Thân ảnh như lá rụng từ từ dừng ở dưới mái hiên, rồi đưa ra một ngón tay, ở trên cửa sổ đâm mở ra một lổ nhỏ. Trong phòng, xiêm y xốc xếch quăng đầy đất. Màn gấm màu đỏ, hương ảnh di động, giường hoa lay động, tiếng thở thô cùng thanh âm yêu kiều hòa với nhau mập mờ tấu lên.

Vân Khê lật người nhảy một cái rơi xuống đất. Đổi góc độ tốt hơn, đứng ở dưới cửa sổ, trong bóng tối, nàng lần nữa đâm thêm cái lỗ để nhìn kỹ.

Má ơi, chiến đấu cũng quá kịch liệt đi? Một tiếng thét chói tai mê người đi qua, bên trong màn gấm động tĩnh rốt cuộc cũng nhỏ xuống. Một đôi tay từ bên trong màn gấm đưa ra ngoài, da trắng nõn nà, mềm mại không xương. Ngay sau đó màn gấm màu đỏ được nhấc lên một góc nhỏ, cảnh tượng trong trướng hoàn toàn lộ ra. Nữ tử băng cơ ngọc cốt mồ hôi đầm đìa, tóc dài xốc xếch xõa xuống, mị nhãn như tơ, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch. Thân thể của nàng dựa vào thân thể cao lớn của nam tử, tựa như mềm mại vô lực.

Trong đầu Vân Khê rất nhanh thoáng hiện ra một cụm từ, mỹ nữ và dã thú. (B: trí tưởng tượng siêu cường =]])

Mặc dù không thấy rõ khuôn mặt nam tử, nhưng mà một thân thể thịt béo kia nhìn thấy đã khiến người ta nôn mửa. Thật là thiệt thòi cho

nàng kia, vậy mà có thể chịu được hắn. Quả nhiên, thực tế cùng hình ảnh dù sao vẫn có khác biệt.

“Bảo bối, nàng cũng không biết võ công, muốn Huyền Linh quả làm cái gì?” Thanh âm của nam nhân mang theo mấy phần thở dốc.

Thanh âm nữ nhân mềm yếu tận xương ngay sau đó vang lên: “Người ta là nghe nói sau khi ăn Huyền Linh quả có thể thay da đổi thịt, vĩnh viễn bảo vệ thanh xuân, cho nên mới muốn.”

“Nàng nghe ai nói bậy thế? Huyền Linh quả chỉ có tác dụng với người tu luyện huyền khí, người bình thường ăn vào, tối đa cũng chỉ là kéo dài mấy năm tuổi thọ thôi.”

“Mặc kệ nha, dù sao người ta vẫn muốn.” thanh âm nữ nhân nũng nịu.

“Được, được, bảo bối của ta, ngày mai ta nhất định đi Tụ Bảo đường đem nó mua tới cho nàng.”

Vân Khê run rẩy, cả người cũng nổi da gà rồi lồm cồm bò dậy, nếu tiếp tục nghe lén nữa nàng sợ lỗ tai của mình sẽ nổi mụn mất.

Ngày mai? Tụ Bảo đường? Rất tốt, nàng cũng rất có hứng thú, muốn nhìn một chút Huyền Linh quả đến tột cùng là vật gì. Ngoắc ngoắc môi, Vân Khê đứng dậy, muốn rời khỏi nơi này.

Nàng quay người lại, bất ngờ đâm vào một lồng ngực lạnh lẽo.

Vân Khê ảo não ngẩng đầu, chống lại một ánh mắt thâm thúy như mây như sương, thở hơi nàng chậm lại, tim đập liên hồi.

Mắt hắn thâm trầm như biển, sóng nước dập dềnh.

Mắt của hắn như vẽ như họa nên hỗn hợp phong tình vạn chủng.

Ánh mắt hắn mê ly rất nhanh xuyên thủng một tầng mây mù, lại lấy tốc độ nhanh hơn mà tản đi.

Đáng chết, mới vừa rồi nhất thời phân tâm, nên để cho người nào đó không phát ra hơi thở nhích tới gần nàng, vậy mà nàng lại không có phát hiện. Nếu đối phương không có hảo ý, muốn hạ thủ với nàng, sợ là nàng đã sớm chết vài lần.

Dựng thẳng tay làm đao, nhắm ngay huyệt vị, Vân Khê không chút do dự tấn công về phía đối phương, phảng phất như đã thao luyện ngàn vạn lần, động tác của nàng nhanh chóng mà độc ác, để cho Long Thiên Tuyệt khẽ lườm một cái.

Quyển 1 - Chương 40: Theo đến cùng editor: thanh vân

iểu Bạch, chúng ta đi tìm phụ thân Editor: Thanh Vân

Động tĩnh bên trong gian phòng đột nhiên nhỏ xuống, rồi truyền ra giọng nói nam nữ. “Lão gia, ngoài cửa hình như có động tĩnh.” “Nào có? Bảo bối, nàng nghe lầm?” “Thật sự có! Lão gia, nếu không ngài đi ra xem một chút.....” Hai người đang quyền cước đấu nhau đồng thời ngừng tay, ngạc nhiên nhìn đối phương, ngay sau đó Vân Khê một chưởng hướng hắn bổ tới, muốn một kích đắc thủ liền toàn thân mà lui.

Long Thiên Tuyệt đã khám phá ra ý đồ của nàng, bàn tay bọc lại quả đấm của nàng, thừa dịp kéo nàng vào trong ngực của mình, một cái tay khác thì điểm huyệt câm của nàng, khiến cho cả người nàng bị giam cầm ở trước người của hắn, dù nàng nhúc nhích giãy giụa thế nào, đều không thể thoát khỏi hắn.

“Buông tay!” Vân Khê đôi mắt co rút lại, lãnh ý dày đặc, không tiếng động dùng khẩu hình nói với hắn.

Trong con mắt ẩn chứa ý cười hài hước, hắn cau lông mày, miễn cưỡng lắc đầu một cái, một tay tìm hông của nàng, một nắm tay đem vòng eo nhỏ nhắn của nàng toàn bộ nắm giữ.

Ở trong tích tắc đấy, hai cỗ thân thể đồng thời không hiểu sao run lên.

Vân Khê cảm giác được thân thể mình chưa bao giờ nhạy cảm cùng

cứng ngắc như thế, còn cảm giác rất rõ ràng có một người đàn ông tồn tại..... Hơi thở của hắn phun ra ở cần cổ của nàng, càng ngày càng nặng, cần cổ một hồi liền nóng rực lên.

Một cảm giác khác thường giống như điện giật chảy xuôi qua. Vân Khê hơi nghiêng đầu, đúng lúc nhìn thấy hầu kết của hắn trên dưới chuyển động, tầm mắt từ từ dời lên trên, liền đối mặt với một ánh mắt thâm thúy sáng nóng đốt người. Ánh sáng cùng nhiệt độ nơi đáy mắt kia, đủ để đốt tất cả, thiêu hủy hầu như không còn cái gì.

Long Thiên Tuyệt cúi đầu nhìn nàng, hai người cách nhau rất gần, hắn thậm chí có thể nhìn rõ hàng lông mi dày và dài của nàng, mặt nàng trắng nõn mịn màng bỗng nổi lên ửng hồng, trong đôi mắt sáng còn chứa tầng tầng rung động, cùng một tầng ánh sáng nhàn nhạt nhu hoà, hắn bỗng nhiên ngây dại.....

Lúc này, cửa sổ chợt mở ra, hai người đều cả kinh. Long Thiên Tuyệt nắm eo nhỏ của nàng, thân hình lóe lên, như một trận gió thổi qua, trong thời gian ngắn biến mất ở dưới bệ cửa sổ.

“Bảo bối, yên tâm, bên ngoài không có ai! Xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, chúng ta vẫn nên tranh thủ thời gian tiếp tục thôi.”

Bên trong gian phòng, hơi thở mập mờ lần nữa tràn ngập..... Rời khỏi phòng, ở bồn hoa cách đó không xa, hai cái thân ảnh một đen một trắng đang ẩn trong bóng tối.

Miệng thở dốc liên tục, Vân Khê thầm than mới vừa rồi thật nguy hiểm, nếu động tác của hắn chậm hơn một bước, hành tung của bọn họ sợ là đã bị người ta phát hiện.

Trong đêm khuya núp ở dưới cửa người khác rình coi, chuyện này truyền đi..... tựa hồ có chút bỉ ổi.

Bĩu môi, Vân Khê chuyển động thân thể, phát giác có một vật gì đó chỉa vào phía sau mình. Nàng vùng vẫy, muốn thoát khỏi giam cầm của người sau lưng, lại phát hiện vật kia trong nháy mắt trở nên cứng hơn rất nhanh, giống như là một lưỡi dao sắc bén chống đỡ ở trên người của nàng.

Tiếng hít thở nặng nề theo sát bên tai, hơi thở ấm áp vừa vặn phun tại vành tai của nàng. “Chớ lộn xộn!” Thanh âm của hắn khàn đục mà đè nén, mang theo vài tia ẩn nhẫn.

Vân Khê có ngu đi nữa cũng kịp phản ứng, hiểu lợi khí đang chống ở sau lưng nàng đến tột cùng vật gì.

“Buông” nàng tức giận lách người, quanh thân sát khí cùng lãnh ý trong nháy mắt tỏa ra. Quả nhiên, nam nhân đều là động vật dùng nửa người dưới suy nghĩ. Phàm là có nữ nhân đưa tới cửa, bọn họ liền không cự tuyệt, không cách nào khống chế dục niệm của mình.

Xú nam nhân không chịu trách nhiệm như hắn, đi khắp nơi động dục, nàng căm thù đến tận xương tuỷ. Hít một hơi thật sâu. “Buông tay. Ta nhận thua…” Nàng đột nhiên nói, giọng nói có chút lười biếng.

Long ThiênTuyệt cau mày, có chút không phản ứng kịp, theo tính tình ương nghạnh như nàng, không nên dễ dàng nhận thua mới đúng. Hắn giật mình, lực đạo trên tay cũng giảm mấy phần.

Vân Khê liền nhân cơ hội đào thoát trói buộc của hắn, dùng hết sức để xoay người, đuôi tóc dài phất qua cổ hắn, có thể thấy được mơ hồ chút bột màu trắng, môi nàng giác phác họa, ánh mắt lạnh lẽo “Trả lại cho ngươi việc vừa rồi.”

Dưới ánh trăng, tóc nàng tung bay, nụ cười trong trẻo lạnh lùng,

sáng chói như ánh sao. Long Thiên Tuyệt bị một trận hoa mắt, trong nháy mắt mất hồn, cho đến khi cần cổ truyền đến ngứa ngáy, như hàng vạn con kiến cắn lấy, hắn mới phản ứng kịp. “Ngươi?”

Trong lòng hắn than khổ, không nghĩ tới Long Thiên Tuyệt hắn cũng sẽ có một ngày bị lật thuyền trong mương, bị người ta ám toán.

Mũi chân nhẹ điểm, Vân Khê nhảy một cái bay lên một khối đá lớn ở bồn hoa khác, nàng nhíu mày liếc xéo hắn, hừ lạnh nói: “Nam nhân kia, về sau cách mẹ con chúng ta xa một chút, nếu không gặp một lần độc ngươi một lần.”

Đưa mắt nhìn thân thủ nàng nhẹ nhàng, nhảy lên một cái, rất nhanh biến mất trong màn đêm, Long ThiênTuyệt không có đuổi theo nữa. Khóe môi của hắn khẽ nhếch, kéo ra nụ cười khổ bất đắc dĩ.

Từ trước đến giờ hắn tự xưng là có định lực tốt, bây giờ ôm mỹ nhân một cái, hắn thế nhưng không cách nào ức chế ý niệm sinh ra.

Trên người nàng mùi thơm nhàn nhạt cứ chui vào trong mũi của hắn, trên người cảm giác nóng rang không giảm mà lại tăng. Mới vừa rồi, trong nháy mắt, thân thể nàng mềm mại không xương dựa vào trong ngực hắn làm cho đáy lòng hắn bỗng dưng sinh ra dục vọng mãnh liệt, muốn đem nàng đè ở phía dưới hung hăng đoạt lấy.

Cánh môi mềm mại của nàng hướng về phía hắn quát mắng, sắc môi hồng nhuận, làm cho hắn thật muốn một hớp nuốt vào, sau đó tỉ mỉ thưởng thức, hung hăng trằn trọc, thưởng thức tất cả mọi thứ tốt đẹp của nàng.

Bên trong gian phòng hai người kịch chiến càng ngày càng mãnh liệt, tiếng thở dốc thô nặng nam tử của cùng tiếng kêu chói tai của nữ tử, trong trời đêm đan vào thành khúc.

Mày kiếm nhẹ chau, lòng Long Thiên Tuyệt không hiểu sao lại phiền não, cần cổ nhột nhột cũng chầm chậm truyền khắp toàn thân. Hắn khẽ nguyền rủa một tiếng, một cỗ nội lực hùng hậu từ trên người hắn tản ra, ống tay áo rung động, một đầu tóc đen như mực bay trong gió, hắn cau mày, hai đạo ánh mắt nhanh như tia chớp bắn về phía căn phòng làm dấy lên phiền não trong lòng hắn.

Sau đó, ống tay áo huy động, cuồn cuộn nổi lên bão cát cùng bụi đất đầy trời.....

Nam nữ vẫn còn ở trên giường kịch chiến, đột nhiên nghe được một tiếng ầm ầm vang thật lớn, liền cùng nhau kinh ngạc ngẩng đầu lên, đập vào tầm mắt bọn họ chính là nóc nhà trong nháy mắt sụp đổ.

“A ——”

“A ——”

Tiếng thét chói tai vang lên, một cái phòng đang êm đẹp cứ như vậy vô duyên vô cớ mà sụp đổ. Hộ vệ ở cửa chạy tới thì thấy chỉ còn là một mảnh phế tích, từ trong đống hoang tàn nhếch nhác trèo ra một đôi nam nữ, hai người đều trần truồng, không mảnh vải trên người, trên trán ít hay nhiều đều có một chút vết thương, may mà tánh mạng không đáng ngại.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao phòng ốc đang êm đẹp lại sụp?”

“Lão gia, nhất định là thợ xây phòng ốc ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu. Mau gọi người bắt hắn, đưa quan điều tra.”

“A —— tất cả các ngươi nhắm mắt lại cho ta!”

“Xiêm y của ta đâu? Xiêm áo đi nơi nào?”

“.....”

Trong nhà nhất thời náo loạn, mà thân ảnh màu đen vốn ở bồn hoa đã sớm vô ảnh tiêu thất mất tích, ai cũng sẽ không nghĩ tới tai nạn lần này cuối cùng xuất xứ từ nơi nào, bởi vì chuyện này thật sự quá không thể tưởng tượng nổi. Muốn trách chỉ đổ thừa chủ nhân tòa nhà này xui xẻo, làm việc nên chọn lựa một ngày hoàng đạo, nếu không cũng sẽ không gặp gỡ loại tai nạn này.

Đám người Dung Thiếu Hoa sau khi đến được phủ tướng quân, phủ tướng quân từ trên xuống dưới đều bị kinh động, cho Dung Thiếu Hoa một nghi thức nghênh đón long trọng.

Dung gia, ở trong thập đại gia tộc đứng hàng thứ ba, ở Bắc Tương quốc là gia tộc có thế lực khổng lổ, Dung gia có tài phú đủ để so với hoàng thất Bắc Tương quốc, mà danh vọng cùng uy tín của Dung gia còn trên cả hoàng thất, có thể thấy được sức ảnh hưởng của Dung gia ở Ngạo Thiên đại lục là lớn đến cỡ nào.

Dung Thiếu Hoa, là người thừa kế chức gia chủ đời sau của Dung gia, thân phận cùng địa vị tương đương với thái tử một nước, thậm chí địa vị thân phận so với thái tử ngũ quốc càng thêm tôn quý, hơn nữa hắn có bề ngoài xuất chúng cùng khí chất siêu nhiên, khó trách phủ tướng quân một nhà nghênh đón hắn giống như tiếp thánh giá. Cả đám nha hoàn phủ tướng quân đối với Dung Thiếu Hoa, độ si mê quả thật có thể dùng từ “Thét chói tai cùng té xỉu” để hình dung.

Tán gẫu một lúc, Dung Thiếu Hoa cảm thấy ngứa mũi, thỉnh thoảng hắt hơi một cái, bọn nha hoàn bị mê mẫn đến thất điên bát đảo, nên đều quên bưng trà rót nước. Ngay cả lão phu nhân cùng Vân phu

nhân cũng không ngoại lệ, hai con mắt cũng chưa dời đi khỏi người Dung Thiếu Hoa, thật là hài tử xinh đẹp a, nếu là người thân nhà mình, thì tốt biết bao. Nếu không phải hai cha con Vân Mông ở bên cạnh nhìn nhắc nhở, sợ rằng họ cũng luống cuống theo.

Quả nhiên là mỹ nam đệ nhất thiên hạ, một cái hắt hơi cũng làm người khác mất hồn như vậy, quá có lực sát thương đi.

Bên ngưỡng cửa, Bạch Sở Mục cùng Long Thiên Thần ngồi xổm vẽ vòng vòng trên đất, tức giận bất bình nhìn nét mặt hoa si của bọn nha hoàn hướng về phía Dung Thiếu Hoa, mà không ai thấy hắn đang đứng ở cửa, đáy lòng vị chua bay đầy trời. “Ta đã nói, ta ghét nhất nam nhân lớn lên đẹp trai.”

Bạch Sở Mục tức giận nói.

Long Thiên Thần vội vàng phụ họa: “Ta cũng vậy, hơn nữa càng ghét nam nhân trên bảng xếp hạng đứng trước ta.”

“Cực kì đồng ý. Nam nhân lớn lên đẹp trai, có thể có cơm ăn sao?” Bạch Sở Mục tự hỏi tự đáp, tiếp đó tự trả lời “Dĩ nhiên không thể! Đi, chúng ta đi uống rượu. Tối nay bị đả kích quá lớn, cần phải hảo hảo điều chỉnh tâm tình.”

“Đi!”

Hai người một hát một hò, vừa quàng vai nhau, ngươi nói ta đáp đi ra ngoài.

Ánh trăng sáng tỏ, các viện trong phủ tướng quân được chiếu lên sáng trưng, một bóng dáng thấp bé rõ ràng có thể thấy được. “Tiểu Bạch, chúng ta đi tìm phụ thân, có được không? Ta muốn hỏi hắn một chút, tại sao hắn không quan tâm ta và mẫu thân ”

“Ô ô, ô ô.” Tiểu Bạch chớp động con ngươi đen bóng, gật đầu một cái, đối với yêu cầu của Tiểu Mặc Mặc, nó chưa từng có năng lực kháng cự. Vân Tiểu Mặc ngọt ngào cười một tiếng, lộ ra hai hàm răng trắng noãn lóng lánh. Quả nhiên, Tiểu Bạch vĩnh viễn đều đứng cùng một cái chiến tuyến với bé.

Quyển 1 - Chương 41: Ngươi thú sủng quá dữ tợn Editor: Thanh Vân

gươi thú sủng quá dữ tợn Editor: Thanh Vân Quỳnh Hoa Lâu, trải qua một buổi dạ tiệc, trong lầu còn vương chút mùi máu tươi.

Lão bản đang sai người quét dọn đại đường, cần phải đem mùi máu tươi toàn bộ trừ đi, bằng không sẽ ảnh hưởng buôn bán về sau của nàng.

Có người làm tới bẩm báo, nói là tiểu thiếu gia của phủ tướng quân đã quay trở lại. Lão bản rất là kinh ngạc.

Sau khi trải qua Phù Dung yến, đại danh của tiểu thiếu gia phủ tướng quân sợ rằng ít ngày nữa sẽ truyền khắp cả Thấm Dương thành, lão bản đối với bé cũng cực kỳ coi trọng, đây chính là bảo bối cục cưng của Vân gia đại tiểu thư, học trò Trịnh phu tử mới thu, đồng thời còn là người được nhị hoàng tử Đông Lăng quốc che chở, là người ngàn vạn lần không đắc tội nổi.

“Tiểu thiếu gia ở đâu?” Lão bản trên mặt nở nụ cười ân cần đi ra ngoài đón.

Ở cửa đại môn, tiểu nam hài ôm một con thú sủng màu trắng lông xù một mình đứng ở ngoài cửa, thân thể nho nhỏ đắm chìm trong ánh sáng nhu hòa của vầng trăng cùng ngọn đèn dầu đan xen nhau, như tiên đồng lạc đường, khiến người ta phải thương yêu.

“Tiểu Mặc thiếu gia, tại sao ngài lại trở lại? Có chuyện gì để tiểu nhân lo liệu dùm ngài?”

Lão bản hướng khắp mọi nơi nhìn coi, xác định không có những người khác đi theo hắn, trong lòng càng thêm kinh ngạc, “Ngài tới một mình sao? Cũng không đem theo thị vệ?”

Vân Tiểu Mặc ngẩng đầu nhìn nữ lão bản, tâm tình có chút không thoải mái, bé cũng không quên lúc trước nàng ta uy hiếp bé như thế nào. Bởi vì tìm người, nên bé cũng chỉ có thể gắng gượng nói chuyện với nàng.

“Ta tới tìm người.”

“Tiểu Mặc thiếu gia muốn tìm người nào?” Lão bản hơi sững sờ.

Vân Tiểu Mặc nghiêng đầu, giọng mềm nhũn nói: “Chính là người khách mới vừa rồi từ trên lầu đi xuống, mặc đồ đen, dáng dấp cùng ta rất giống đó.”

Lão bản hơi suy tư, vỗ vỗ bắp đùi nói: “A, ngài nói là người khách đi cùng Dung Thiếu sao? Các ngươi chân trước vừa đi, hắn cũng đi theo, giống như là hướng Thành Đông mà đi.”

“Đi?” Vân Tiểu Mặc nhăn cái mũi nhỏ, có chút thất vọng, “Vậy phải làm thế nào mới có thể tìm được hắn?”

“Cái này tiểu nhân cũng không biết nữa. Tiểu nhân cũng không biết rõ hắn đến tột cùng là người nào, nhưng lấy nhãn lực quan sát người của tiểu nhân, thân phận bối cảnh của người này, sợ rằng không đơn giản, Tiểu Mặc thiếu gia không nên một mình đi trêu chọc hắn. Nếu như Tiểu Mặc thiếu gia nhất định phải tìm hắn, tốt nhất để người phủ tướng quân đi cùng với ngài.....” Lão bản vẫn chưa nói hết, thì thấy

bé xoay người rời đi.

“Ai, Tiểu Mặc thiếu gia. Ngài còn muốn đi tìm người sao? Ban đêm đi một mình ở trên đường cái, rất nguy hiểm!”

Không để ý lão bản ở phía sau la lên, Vân Tiểu Mặc ôm Tiểu Bạch, cất bước tiếp tục hướng Thành Đông đi tới.

“Đứa nhỏ này sao lại bướng bỉnh như vậy?” Lão bản vặn lông mày suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy không thỏa đáng, nghĩ thầm nếu có thể mượn chuyện này cùng phủ tướng quân thiết lập quan hệ, như vậy Quỳnh Hoa Lâu ngày sau liền có núi dựa vững chắc, vì vậy liền kêu tên người làm đi phủ tướng quân báo tin.

Vân Tiểu Mặc bâng quơ đi, mỗi lần đi qua một cái khách điếm bé cũng sẽ dừng lại hỏi thăm. “Các ngươi có gặp qua một nam nhân mặc trang phục đen không? Dáng dấp của hắn cùng ta rất giống, vóc dáng có..... Có cao cao, bên cạnh còn có một dì xinh đẹp mặc trang phục đỏ.....” Vân Tiểu Mặc vừa nói vừa diễn tả đến khoa tay múa chân, đáp lại đều là tiểu nhị hỏi gì cũng không biết, bé than thở thật dài, không nghĩ tới muốn ở trong thành tìm một người lại khó như vậy.

“Tiểu Bạch, làm sao bây giờ, phụ thân không ở tại nơi này.....”

Tiểu Bạch hướng trong ngực bé cọ xát, bày tỏ an ủi. Vân Tiểu Mặc thần kinh run lên, nắm quả đấm nhỏ nói: “Chúng ta tiếp tục tìm, nhất định có thể tìm được.” Bé không muốn cứ như vậy mà bỏ qua, nên quyết định tiếp tục tìm từng cái khách điếm, bé tin phụ thân nhất định sẽ phải tìm một nơi để ngủ.

Dưới ánh trăng, vóc dáng nho nhỏ kéo ra cái bóng thật dài, ở trên đường cái Thấm Dương thành lưu lại một đoạn dấu chân dài.

“Cút. Không có tiền còn muốn đánh bạc, muốn chết sao?”

“Lần sau nếu để cho ta thấy được ngươi, ta sẽ cắt đứt chân chó của ngươi.” Ở cửa sòng bạc, một nam nhân gầy lùn bị người của sòng bạc ném đi ra, vừa đúng lúc rơi trước mặt của Vân Tiểu Mặc.

Vân Tiểu Mặc dừng lại bước chân, tò mò quan sát hắn.

Hắc Tam là một dân cờ bạc thèm cược như mạng, thường thường thua sạch bạc, bị người sòng bạc ném ra giống y như chó, sớm đã thành thói quen. Ngã nằm trên mặt đất đau rên mấy tiếng, tình cờ thấy một đôi chân nhỏ đứng ở trước mặt của mình, hắn kinh ngạc ngẩng đầu, trong nháy mắt đó, hắn giống nthấy được một đạo Thánh Quang, cứ như vậy bao phủ ở quanh người tiểu nam hài, thánh khiết vô cùng.

“Tiểu đệ đệ, cháu tên gì, tại sao lại một mình ở trên đường cái.”

Hắc Tam rất nhanh hoàn hồn, nhếch nhác từ dưới đất bò dậy, dùng giọng dụ dỗ nói.

“Cháu đang tìm phụ thân.” Vân Tiểu Mặc nhíu mày một cái, cảm giác trên người của hắn có tà khí, bé rất không thích.

Hắc Tam mắt chợt sáng, đưa ra một khuôn mặt bầm tím, cười nói: “Cháu muốn tìm phụ thân sao? Thúc thúc có thể giúp cháu. Thúc thúc biết có một địa phương đặc biệt có thể giúp người ta tìm người, chỉ cần cháu miêu tả cho bọn họ một chút dung mạo của phụ thân cháu, bọn họ có thể ở trong thời gian nhanh nhất giúp cháu tìm được.”

“Có thật không?” Vân Tiểu Mặc có chút không tin, bởi vì bé đã phát

hiện lúc đối phương nói chuyện, hai con ngươi cứ đảo liên tục.

“Đương nhiên là thật. Nếu như cháu không tin, trước tiên có thể đi cùng thúc thúc hỏi một chút, nếu như bọn họ thật sự không tìm được phụ thân cháu, cháu tiếp tục đi chỗ khác tìm cũng không muộn, cháu nói đúng không?” Hắc Tam tiếp tục dụ dỗ.

Vân Tiểu Mặc trừng mắt nhìn, cảm giác hắn không phải là người tốt.

“Chỗ đó chơi rất vui, có rất nhiều đồ tốt để bán đấu giá, như bảo kiếm a, đan dược a, Thú Sủng a..... Chỉ cần cháu muốn có cái gì, cũng có thể ở nơi này mua được.”

“Vậy đó là nơi nào, thật có thể mua được rất nhiều đồ tốt sao?” Vân Tiểu Mặc nghiêng đầu, đột nhiên nghĩ Tường thúc thúc bị bệnh, không biết trong đó có thể mua được đan dược trị bệnh cho Tường thúc thúc hay không?

“Nơi đó gọi là Tụ Bảo đường, địa phương đặc biệt bán đấu giá các thứ, ở nơi đó của bọn họ bảo bối gì cần có đều có, chỉ có cháu nghĩ không ra, chứ không có gì mà bọn họ làm không được.” Hắc Tam con ngươi đảo một vòng, chỉ vào Tiểu Bạch trong ngực nói: “Ở trong đó còn có thật nhiều Thú Sủng giống như nó vậy, chỉ cần cháu có bạc, có thể mua được rất nhiều rất nhiều.”

Tiểu Bạch đột nhiên động một cái, cả người bộ lông đều dựng lên, hai mắt lấp lánh hữu thần nhìn chằm chằm Hắc Tam.

Ghê tởm. Hắn cổ động Tiểu Mặc Mặc đi mua thú sủng khác. A a a, nó không cần á. Tiểu Mặc Mặc là của nó, nó không cần cùng các thú sủng khác chia sẻ bé.

Hắc Tam bị Tiểu Bạch đột nhiên thả sát khí ra ngoài dọa lui một

bước, lòng vẫn còn sợ hãi nhìn chằm chằm Tiểu Bạch, nói: “Thú sủng của cháu quá dữ tợn, ở Tụ Bảo đường thú sủng linh lung đáng yêu, tính khí cũng rất ôn thuận, có thể tốt hơn nó nhiều.” Lời của hắn chưa dứt, Tiểu Bạch lập tức chạy ra ngoài, một hớp hung hăng cắn lấy trên cổ của hắn.

“A ——”

Hắc Tam đau đến sợ hãi kêu lên, bộ mặt cũng biến thành vặn vẹo, nguyên bản gương mặt đã có vẻ bỉ ổi hiện tại càng thêm xấu xí.

“Súc sinh đáng chết. Mau buông ta ra.” Hắn quơ qào đôi tay, muốn bắt được Tiểu Bạch, thân thể Tiểu Bạch linh động chợt lóe lên, nhảy tới sau lưng của hắn, theo sát một hớp vừa rồi hung ác cắn thêm một cái nữa. Lần này, Hắc Tam không còn kịp gào thét nữa, liền trực tiếp ngất đi, trên mặt hắn đen nhánh một mảnh, rõ ràng là dấu hiệu trúng độc.

“Hắn ngất rồi.” Vân Tiểu Mặc ngồi xổm người xuống, nhìn một chút thân thể Hắc Tam bất tỉnh, thần sắc rất trấn định.

Tiểu Bạch nhảy một cái liền nhảy vào trong ngực của bé, lắc lắc cái đầu nhỏ, rất là đắc ý. Hừ, dám chửi nó là súc sinh, cắn chết ngươi.

“Tiểu Bạch, làm sao ngươi lại có thể tùy tiện cắn người như vậy?” Vân Tiểu Mặc hướng Tiểu Bạch trợn mắt nhìn, sau đó rất nghiêm túc nói: “Tùy tiện cắn người là không đúng. Lần sau, nhớ trước khi cắn người nhất định phải hướng ta báo cáo, biết không?”

Hai đôi mắt nhỏ lưu chuyển, Tiểu Bạch thân thể ưỡn lên trên, làm tư thế đứng nghiêm, sau đó cúi đầu chín mươi độ mà chào.

Kiên quyết phục tùng Tiểu Mặc Mặc ra lệnh.

Vân Tiểu Mặc lúc này mới hài lòng sờ sờ đầu Tiểu Bạch, từ trên thân lấy ra một viên thuốc giải đút vào trong miệng Hắc Tam, sau đó trực tiếp từ trên thân thể Hắc Tam đang té xỉu mà đạp đi qua. Người mắng Tiểu Bạch là súc sinh, nhất định cũng là người xấu, cho hắn thuốc giải coi như không tệ, hung hăng đạp hắn mấy đạp đó là tiện nghi cho hắn.

“Tụ Bảo đường, hắn mới vừa nói Tụ Bảo đường..... Chúng ta đi xem một chút, có khi có thể hỏi thăm được một ít chuyện.” Vân Tiểu Mặc lầm bầm lầu bầu, trong đôi mắt đen lóe ra ánh sáng thông minh, chói mắt vô cùng.

Quyển 1 - Chương 42: Dê vào bầy sói

dê vào bầy sói Editor: Thanh Vân Đêm tối vốn yên tĩnh, nhưng cũng không yên tĩnh. Nơi này là Tụ Bảo đường nổi tiếng Thấm Dương thành, cũng là nơi đấu giá số một số hai của Nam Hi quốc.

Buổi đấu giá tại Tụ Bảo Đường một ngày được mở ba lần, sớm trưa tối đều có riêng một lần đấu giá, thường thường mỗi ngày vật phẩm đấu giá quan trọng nhất sẽ để gần tới đêm khuya mới tiến hành bán đấu giá. Cho nên, mỗi khi tới thời điểm ban đêm, bình thường Tụ Bảo đường sẽ là nơi náo nhiệt nhất.

Vân Tiểu Mặc đi theo dòng người vào Tụ Bảo đường, trong đèn màu treo trên cao, mùi rượu ngon lan toả, tiếng cười vui vẻ từng trận lọt vào tai, rất náo nhiệt. Bé vẫn là lần đầu đi tới nơi náo nhiệt thế này, không khỏi thấy mới lạ, ngơ ngác nhìn chung quanh.

Trong sương phòng Tụ Bảo đường, đại thiếu gia của Mạnh gia – Mạnh Lạc Thu giờ phút này đang tức giận bạo phát, chủ quản Tụ Bảo đường chia làm hai bên, cúi đầu, nơm nớp lo sợ.

“Phế vật. Một đám phế vật. Ngay cả Ngọc Thiềm (Con cóc) cũng chiếu cố không tốt, các ngươi còn có thể làm được cái tích sự gì?”

Một nghiên mực bay qua đỉnh đầu bọn họ, mỗi hạ nhân đều cúi thấp người để tránh tai nạn tập kích. Mạnh quản sự dẫn đầu mọi người cẩn thận từng li từng tí quan sát sắc mặt của Mạnh đại thiếu gia, nên tiến lên nói: “Mạnh thiếu gia chuyện này xác thực không trách được chúng ta, chúng ta cũng không biết đứa bé kia thể chất kém như vậy,

Ngọc Thiềm mới uống máu mấy lần nó liền không chịu nổi. Mạnh thiếu gia xin yên tâm chúng ta nhất định mau sớm tìm thêm một hài tử tới thế thân, bảo đảm trước buổi đấu giá Ngọc Thiềm sẽ uống đầy đủ lượng máu đồng tử, khiến nó có thể ngưng tụ nhiều huyền khí hơn, bán được giá tiền tốt."

Mạnh Lạc Thu trợn mắt trừng trừng không chút nào khách khí trách cứ: "Các ngươi cho là ta quan tâm bạc sao? Ngọc Thiềm chính là bảo vật trăm năm khó gặp, nó tích chứa nguyên khí thiên địa, đối với tu luyện huyền khí võ công mà nói có thể phụ trợ, còn có thể kéo dài tuổi thọ. Nó quan hệ đến danh dự của Tụ Bảo đường chúng ta, chẳng lẽ các ngươi muốn cho danh dự của Tụ Bảo đường mất sạch sao?"

Mạnh quản sự chỉ phẫn nộ cúi đầu không phản bác được.

Mạnh gia, một trong thập đại gia tộc, cũng là đại gia tộc đứng hàng thấp nhất. Tuy là một gia tộc có thực lực yếu nhất trong thập đại gia tộc nhưng nó cũng được liệt vào hàng ngũ gia tộc có thực lực không thể khinh thường trong thập đại gia tộc, ngay cả hoàng đế Nam hi quốc cũng không dám khinh thị Mạnh gia.

Tụ Bảo đường chính là một trong những sản nghiệp trọng yếu của Mạnh gia, hiện nay do Mạnh đại thiếu gia toàn quyền quản lý, Mạnh đại thiếu gia tuổi trẻ khí thịnh, một lòng muốn trong thời gian ngắn nhất làm ra chút thành tích, cho nên đối với đại hội bán đấu giá sắp tới mỗi năm một lần của Tụ Bảo đường rất là coi trọng.

"Ngày mai khách tới đều là người có máu có mặt, Ngọc Thiềm là vật quan trọng trong hội bán đấu giá lần này, nếu như có điều sơ xuất, ta sẽ cho các ngươi biết lợi hại!"

"Tất cả cút ra ngoài cho ta. Nên đi làm gì thì làm đi, không cần để cho

ta nghe thấy tin tức không tốt!”

Mạnh quản sự dẫn cả đám chủ quản ra khỏi sương phòng, từng người một trên trán đều là mồ hôi lạnh, tính khí của Mạnh thiếu gia thật không phải người bình thường có thể chịu đựng, nhưng mà bọn hắn cũng có thể thông cảm vì hắn đang sốt ruột muốn lập công.

“Mạnh quản sự, kế tiếp chúng ta phải làm sao?”

“Đúng vậy a, cũng đã trễ thế này, biết đi đâu tìm đồng tử tới đút máu cho Ngọc Thiềm?”

“.....”

Chủ quản tranh nhau mà nói, mọi người trên mặt đều có chút ngượng nghịu. Mạnh quản sự cũng rất khó xử, ánh mắt mê mang, vừa vặn ở trong đám người nhắm thấy Vân Tiểu Mặc đang ôm tiểu sủng vật hết nhìn đông tới nhìn tây, hai mắt khôn khéo nhất thời sáng lên, vỗ tay nói: “Ông trời có mắt, thật là nói gì tới cái đó. Mau nhanh chân đi đem đứa bé kia bắt lại cho ta.”

Chủ quản men theo tầm mắt của hắn nhìn qua quả nhiên là trông thấy trong đám người có một tiểu nam hài, bé tò mò quan sát tất cả trong lầu, hồn nhiên đáng yêu ở trước mặt, làm cho người ta hai mắt tỏa sáng.

“Thật tốt quá. Chúng ta phải đi bắt nó ngay.”

“Đợi đã nào…”

Mạnh quản sự đột nhiên gọi bọn họ lại, suy tư một phen nói: “Không thể làm nó sợ, các ngươi làm việc của mình trước đi, ta tự mình đi dụ dỗ nó.”

Vân Tiểu Mặc quan sát tất cả chung quanh, chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh xanh vàng rực rỡ, những người đi qua chung quanh đều cao gấp đôi so với bé, trong miệng bọn họ nói chuyện với nhau nếu không là bạc, thì chính là vật phẩm đấu giá, bé nghe cái hiểu cái không. Đang muốn tìm người hỏi thăm, thì phía trước đi tới một lão giả, mặt mày mỉm cười, nhắm phương hướng bé đi tới.

“Tiểu đệ đệ, cháu tên là gì, tới nơi này làm gì? Có gì cần cứ để cho gia gia đến giúp cháu?”

“Cháu tới tìm phụ thân, nơi này của các ông có thể giúp cháu tìm được người không?”

Vân Tiểu Mặc nhìn hắn quen mặt, lại chủ động muốn giúp đỡ, liền đối với hắn cũng hiền hòa vài phần.

“Tìm phụ thân sao? Cháu nói cho gia gia biết, hắn có dáng dấp như thế nào, gia gia lập tức liền phái người giúp cháu đi tìm.”

Mạnh quản sự ý định chuyển động nói: “Bằng không như vậy đi, cháu cùng gia gia đến thư phòng trước đi, gia gia để người ta giúp cháu vẽ bức chân dung, chúng ta theo bức họa tìm người, sẽ dễ dàng hơn nhiều.” Vân Tiểu Mặc suy nghĩ một chút, tựa hồ cũng đúng, liền gật đầu đi theo hắn.

Mạnh quản sự dắt hắn, xuyên qua đám người, âm thầm cùng mấy chủ quản khác nháy mắt. Mấy chủ quản rối rít hướng hắn dựng ngón cái lên, khen Mạnh quản sự túc trí đa mưu.

Lực chú ý của Vân Tiểu Mặc toàn bộ bị chuyện mới lạ chung quanh hấp dẫn nên hoàn toàn không biết mình bây giờ đã biến thành miếng thịt trên thớt, mặc người chém giết. Bé giống như là một con dê con

lạc đường.

Trong lúc vô tình lạc vào bầy sói, mà chính bé còn hồn nhiên không biết.

“Lão gia gia, không phải nói muốn đi thư phòng sao? Thư phòng này của các ngươi sao không có sách?”

Mạnh quản sự dẫn hắn đi tới một gian mật thất, trong mật thất trưng bày đủ loại bảo bối hình dạng màu sắc, rực rỡ muôn màu, trong đó có rất nhiều thứ Vân Tiểu Mặc chưa từng thấy, chỉ mới nghe lần đầu gì đó, làm bé hoa cả mắt.

Mạnh quản sự ho nhẹ một tiếng, mặt không đổi sắc nói: “Đúng vậy, nơi này của chúng ta không phải là chỗ tầm thường, cho nên thư phòng cũng rất là đặc biệt.”

Hắn đi lên phía trước mấy bước, mở ra một cái hộp làm bằng ngọc bích, một đạo ánh sáng hiện ra, lộ ra một con Ngọc Thiềm màu trắng không tỳ vết.

“Tiểu đệ đệ, thích con Ngọc Thiềm này sao?”

Vân Tiểu Mặc tò mò tới gần, cảm giác được chung quanh Ngọc Thiềm có huyền khí nồng đậm quanh quẩn, lòng hiếu kỳ của bé nặng hơn. “Thật là xinh đẹp. Lão gia gia, ông tặng nó cho cháu sao?”

Mạnh quản sự sắc mặt hơi tối lại, một lần nữa ho nhẹ một tiếng, nói: “Đây là bảo vật của Tụ Bảo đường, không thể tùy tiện đưa cho người khác.”

“Nhưng là cháu thích nó. Mẫu thân từng nói qua, chỉ cần cháu thích gì đó, mẹ đều sẽ lấy cho cháu.” Vân Tiểu Mặc không khách khí chút

nào đem Ngọc Thiềm nâng ở lòng bàn tay, huyền khí màu bạc làm bé cảm giác càng thêm rõ ràng, bé tò mò ồ lên một tiếng, thử vận chuyển huyền khí trong cơ thể. Từ từ, bé phát hiện huyền khí ngưng tụ ở Ngọc Thiềm cùng huyền khí trên người của bé từ từ dung hợp, nhất thời cảm thấy cả người thoải mái.

Thật tốt quá. Thì ra nó cùng với ngọc bội mà Phong gia gia đã từng đưa cho bé giống nhau, là đồ tốt có thể làm cho người ta tăng trưởng huyền khí. So với ngọc bội Phong gia gia đưa cho bé, thì huyền khí ngưng tụ trong cơ thể Ngọc Thiềm này, tựa hồ càng thêm tràn đầy.....

“Lão gia gia, vậy cháu trước tiên mang nó đi, chờ mẫu thân tới mẹ sẽ giao bạc cho các người.”

Bộ mặt Mạnh quản sự co quắp một hồi, không khỏi trợn mắt há mồm, đây là cái gì, thế này thì cùng với cướp đoạt trắng trợn có gì khác biệt a?

“Tiểu đệ đệ, cái này không thể được, cái này không hợp quy củ.”

Hắn chỉ xem đối phương là đồng ngôn vô kỵ, vì có thể lừa gạt máu đồng tử trên người của bé, hắn tận lực nhẫn nại, từ từ dụ dụ dỗ dỗ.

“Mẫu thân nói qua, quy củ là người định nếu không hợp quy củ vậy liền đem quy củ sửa lại không phải là được rồi sao?”

Vân Tiểu Mặc thản nhiên nói, ở lòng bàn tay, huyền khí của Ngọc Thiềm đang liên tục không ngừng rót vào cơ thể bé, có một cỗ nhiệt lưu ở mỗi một chỗ trong mạch máu trên người bé đã bắt đầu khởi động, loại cảm giác thoải mái này, làm cho bé càng thêm không bỏ Ngọc Thiềm ra.

Mạnh quản sự tức cười, liền không khỏi tò mò, mẫu thân đứa nhỏ này rốt cuộc là một cực phẩm như thế nào, ngày thường giáo dục hài tử ra sao a.

Quyển 1 - Chương 43: Tiểu Mặc tấn thức

Tiểu Mặc tấn thức Editor: Thanh Vân “Tiểu đệ đệ, quy củ này cũng không phải tùy tiện là có thể đổi. Nếu cháu thật sự thích Ngọc Thiềm, chúng ta có thể cho cháu mượn chơi một lát, chỉ là có một điều kiện.”

“Người lớn các người thật không biết thẹn thùng, lại cùng tiểu hài tử nói điều kiện trao đổi, các người không biết xấu hổ hay sao?”

Mạnh quản sự buồn bực suy nghĩ, tại sao đứa bé này lại khó trị như vậy? Sớm biết thế, hắn tùy tiện tìm một chủ quản tới ứng phó đứa bé này là được.

“Gia gia nói cho cháu biết một bí mật của Ngọc Thiềm, có được hay không?”

Vân Tiểu Mặc hướng hắn nháy mắt mấy cái, nhưng không có đáp lại.

Mạnh quản sự thấy vậy liền tiếp tục nói: “Ngọc Thiềm này rất đặc biệt, chỉ cần có người đem máu của mình nhỏ trên người của nó, thì nó có thể giúp người đó hoàn thành một tâm nguyện, thực hiện nguyện vọng của hắn. Cháu không phải là muốn tìm phụ thân sao? Chỉ cần cháu đem máu của mình nhỏ lên người nó, khiến nó ăn no máu của cháu, nó có thể nói cho cháu biết, rốt cuộc làm thế nào tìm được phụ thân rồi.”

Trong lòng Mạnh quản sự rất là xấu hổ, hắn vì lừa gạt một hài tử đút máu cho Ngọc Thiềm, mà dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, ngay cả hắn cũng cảm thấy có mấy phần xấu hổ rồi. Nhất là đối mặt với một

hài tử tinh khiết tốt đẹp như vậy, trong lòng hắn xấu hổ càng đậm.

“Có thật không?” Vân Tiểu Mặc cố ý vui mừng, nhưng đáy lòng thì đang trợn trắng mắt, làm ơn đi ta đã không phải tiểu hài tử ba bốn tuổi rồi, ngươi cho rằng lời nói láo này có thể gạt được ta sao?

Hừ!

Tiểu Bạch, chúng ta hình như gặp phải người xấu rồi. Chỉ là không sao, ta nhất định sẽ làm cho hắn hối hận vì đã chọc tới ta.

Tia sáng giảo hoạt dưới vụt qua đáy mắt của bé, Vân Tiểu Mặc tiếp tục cầm Ngọc Thiềm, âm thầm thu nạp huyền khí của Ngọc Thiềm, sắc mặt cũng từ từ hồng nhuận theo, hơn nữa tinh thần đại chấn.

“Nhưng là cháu sợ đau, ông có thể để cháu trao đổi một chút tình cảm với tiểu thiềm trước hay không? Chờ cháu cùng tiểu thiềm trao đổi tốt rồi, cháu lại đút máu cho nó, có được hay không?”

Tiểu thiềm? Nhóc này thật đúng là không khách khí, món đồ còn không thuộc về nó đã bị trực tiếp đặt tên.

Thần thái thiên chân đáng yêu của bé, thật sự là không người nào có thể cự tuyệt, nhất là một ít tia sáng lóe lên trong đôi mắt to đang nhìn hắn đe dọa, Mạnh quản sự cuối cùng vẫn thỏa hiệp. Hài tử nha, lòng vui đùa rất nặng, nên khó tránh khỏi ham chơi.

Chỉ cần nhìn kĩ bé, tối nay để Ngọc Thiềm uống máu của bé, như vậy coi như là hắn đại công cáo thành, cũng có thể bẩm báo với Mạnh đại thiếu gia. Hắn cũng không nghĩ tới một tiểu hài tử sẽ biết được huyền công gì, càng không đề phòng bé đem huyền khí của Ngọc Thiềm toàn bộ thu nạp hết, chờ đến khi hắn biết thì đã muộn. Nhưng mà, đây là chuyện sau này rồi.

“Được rồi, vậy để cho cháu chơi một lúc, chỉ là không thể quá lâu.”

Lúc này, ngoài cửa có người đến tìm, Mạnh quản sự đứng dậy tạm thời rời khỏi mật thất, phân phó hai thủ vệ nhìn kĩ người trong mật thất. Chỉ là một tiểu hài tử, hắn cũng không tin bé có thể mọc thêm đôi cánh để bay.

“Tiểu Bạch, ngươi thay ta canh chừng, ta muốn đem huyền khí của Ngọc Thiềm toàn bộ thu nạp. Hừ, tuyệt không lưu lại cho người xấu.”

Tiểu Bạch kích động nhấc đầu lên, trong miệng ô ô kêu to, rất là đồng ý. Tiểu Mặc Mặc đúng là thông minh, tức chết cái bọn người xấu kia. Thân thể nho nhỏ của Vân Tiểu Mặc ngồi xếp bằng lại, hắn tỉ mỉ ngưng khí, đem Ngọc Thiềm đặt trong lòng hai bàn tay, trên dưới che lại.

Một cỗ lực lượng khổng lồ từ nơi lòng bàn tay truyền vào, đi qua từng mạch máu trong thân thể, như nước sông vậy, liên tục không ngừng di chuyển vào khắp nơi trong thân thể bé.

Mỗi một chỗ đi qua gân cốt cũng tựa như một lần nữa sinh trưởng, tràn đầy sinh cơ bừng bừng, từng lỗ chân lông trên da thịt cũng thật sâu đóng mở, so với ngày trước sức lực càng gia tăng.

Dần dần, từng tầng khói trắng từ từ mơ hồ gắn kết quanh thân Vân Tiểu Mặc, bao bọc lấy bé, bắt đầu từ chỗ bé làm trung tâm tạo thành một dòng nước xoáy không ngừng xoay tròn.

Vân Tiểu Mặc cả người run lên, trong khoảnh khắc, tâm cảnh rộng mở, đạt tới một loại cảnh giới trước nay chưa có, tứ chi trăm huyệt như được một dòng nước ấm tinh khiết cọ rửa qua, mọi thứ đều thông thuận không trở ngại.

Trong lúc này, bé mở ra hai mắt, đôi mắt hồng hồng, bốn bên tất cả đều có vẻ như bình tĩnh rồi lại linh động lên, khi bé mở mắt ra, thế giới trong nháy mắt giống như đặc sắc hơn. Nhưng hiện tượng này chỉ duy trì chốc lát, liền biến mất hầu như không còn. Sau đó, ánh sáng màu lam chợt sáng, tràn đầy cả mật thất.

Bé tấn thức rồi. Sau khi thu nạp được một lượng lớn huyền khí thì bé đã tấn thức, bước vào Lam Huyền chi cảnh, hơn nữa còn lập tức liền tiến vào Lam Huyền đỉnh. Khó trách Mạnh quản sự cùng Tụ Bảo đường coi trọng Ngọc Thiềm như vậy, nó quả nhiên có tác dụng làm cho người tăng lên huyền lực, ngàn vàng khó mua.

Tiểu Bạch mừng rỡ nhìn Vân Tiểu Mặc, chỉ cảm thấy cả người bé nhất thời rực rỡ hẳn lên, giống như vừa được nước suối tinh khiết nhất tắm qua một lần, bất kỳ một tấc da thịt nào cũng cực kì nhẵn nhụi, ngay cả răng cũng trắng vô cùng. Tiểu Bạch hai mắt chớp chớp hơi bị khuynh đảo.

Tiểu Mặc Mặc càng thêm đáng yêu, càng thêm đẹp trai rồi.

Hộ vệ giữ ở ngoài cửa phát giác trong mật thất có ánh sáng màu lam từ trong khe cửa chui ra, liền không khỏi kinh ngạc.

“Đi xem một chút rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hai người liếc nhau một cái, rồi cùng nhau đẩy cửa ra, tiến vào mật thất.

“Ô ô..... Đau quá a. Thì ra là tiểu thiềm nó thật uống máu người.....” Vân Tiểu Mặc giơ một ngón tay nhuộm đầy máu, nước mắt ròng ròng, rất đáng thương.

Bọn hộ vệ liếc nhau một cái, không khỏi mừng rỡ, xem ra chuyện Mạnh quản sự giao đãi đã hoàn thành nhiệm vụ rồi, Ngọc Thiềm đã uống máu đồng tử, bọn họ phải lập tức đem tin tức tốt này thông báo cho Mạnh quản sự. Không để ý đến Vân Tiểu Mặc, hai người vừa vội vàng đóng cửa lại, nên thủ vệ tiếp tục thủ vệ, nên đi thông báo thì đi thông báo.

Nhìn bọn hộ vệ đi rồi, Vân Tiểu Mặc thật thở phào một cái.

Tiểu Bạch đau lòng ô ô kêu lên vài tiếng, nhảy vào trong ngực Tiểu Mặc, lè lưỡi liếm vết thương cho bé.

“Tiểu Bạch, ta không sao, không đau.” Vân Tiểu Mặc ngọt ngào cười một tiếng, trong lòng ấm áp. Từ sau khi bé sinh ra, Tiểu Bạch vẫn bảo vệ bên người bé, giống như thân nhân của bé. Bé thích Tiểu Bạch, Tiểu Bạch cũng ỷ lại vào bé, bọn họ đã sớm không thể phân chia rồi.

Vết thương được Tiểu Bạch liếm láp, bỗng nhiên thần kỳ khép lại, da thịt nhẵn nhụi không tì vết, thật giống như chưa từng có vết thương này tồn tại qua. Nếu là những người khác nhìn thấy, nhất định sẽ than vãn là thần kỳ, Vân Tiểu Mặc đã sớm biết nên cũng không kinh ngạc. Tiểu Bạch nhà bọn họ rất là lợi hại, khắp nơi trên người nó đều là bảo vật, chỉ hàm răng của nó có kịch độc, nhưng nước miếng của nó lại là bảo bối chữa thương.

Dưới tình huống bình thường, Tiểu Bạch cũng không cho người ta nước miếng đâu, bởi vì như vậy rất tổn hại hình tượng của nó, dù nữ ma đầu hỏi nó muốn nước miếng cũng phải xem tâm trạng của nó đã. Nhưng Tiểu Mặc Mặc thì lại khác, cho dù là Tiểu Mặc Mặc muốn máu trên người nó, muốn tính mạng của nó, nó cũng nguyện ý vô điều kiện dâng lên, ai bảo Tiểu Mặc Mặc là người cực kỳ quan trọng trong lòng nó đây?

Vân Tiểu Mặc nhìn chung quanh bốn phía một cái, mắt đột nhiên sáng lên: “Rất nhiều bảo bối a. Nếu như có thể lấy toàn bộ bọn nó đem ra ngoài, đưa đến trước mặt mẫu thân, mẫu thân nhất định sẽ rất vui vẻ.”

Tiểu Bạch trợn mắt một cái, nữ ma đầu đương nhiên có thể vui vẻ á…, người nào không biết nữ ma đầu là một quỷ tham tiền, keo kiệt. Ngày thường mua chút thức ăn cho nó, cũng keo kiệt muốn chết, còn nói là vì tốt cho nó nên ăn ít để giảm cân, sẽ trợ giúp duy trì dáng người ma quỷ. Làm ơn, người ta vẫn đang ở thời kỳ trổ mã, cần dinh dưỡng có được hay không?

Tiểu Bạch vặn vẹo uốn éo cái eo thon nhỏ của nó, đắc ý, người ta vốn chính là dáng người ma quỷ, căn bản không cần giảm cân. (=]]])

Quyển 1 - Chương 44: Tiểu Mặc Mặc, chúng ta phát tài

Tiểu Mặc Mặc, chúng ta phát tài. Editor: Thanh Vân Vân Tiểu Mặc không biết vị trí phòng bé đang ở hiện tại không phải chỗ nào khác, mà chính là bảo tàng mật thất mà Tụ Bảo đường dùng để cất giữ vật phẩm đấu giá.

Mạnh quản sự vì dụ dỗ bé hiến máu cho Ngọc Thiềm, có thể nói là đã hao hết tâm cơ, còn trực tiếp dẫn bé đến cấm địa Tụ Bảo đường. (B: dẫn cáo vào nhà =]] khổ thân)

Cái chỗ này, trừ Thiếu chủ Tụ Bảo đường cùng quản sự là hắn ra, người bình thường cũng không thể tùy ý bước vào một bước, ngay cả mấy chủ quản khác, cũng không có tư cách bước vào.

Cho nên Mạnh quản sự mới yên lòng đem Vân Tiểu Mặc dẫn vào, vì hắn chắc chắc đối phương chỉ là một tiểu hài tử ngu ngốc, tay trói gà không chặt, nên hắn căn bản không nghĩ tới đối phương biết huyền công, hơn nữa Huyền giai không phải cao bình thường. Chờ khi hắn biết được, hắn thật là hối hận đến ruột cũng đều xanh luôn, cái này không phải là dẫn sói vào nhà thì là cái gì?

Trong mật thất tổng cộng có ba kệ chứa đồ, làm bằng gỗ tử đàn, trên từng cái giá gỗ chất đầy bảo vật phong phú, có binh khí, có ngọc khí, cũng có đan dược.....

Vân Tiểu Mặc vóc dáng thấp, chỉ có thể nhìn được ba ô chứa đồ vật của kệ phía dưới cùng, về phần mấy ô ở phía trên, bé ngống dài cổ cũng nhìn không rõ lắm.

“Đây là cái gì? Là nhân sâm sao?” Vân Tiểu Mặc tiện tay mở ra một cái hộp hẹp dài ở bên cạnh hắn, từ bên trong lấy ra một chi cái củ hình người có râu thật dài, bé a một tiếng, “Mẫu thân có nói qua, nhân sâm là rất bổ, ăn vào có thể kéo dài tuổi thọ.”

Nói xong, bé há mồm cắn một miếng lớn, nhai nát mấy cái, nhưng không có mùi vị gì, chỉ là mẫu thân nói qua nó là đồ tốt, vậy thì nhất định sẽ không sai rồi. Bé lại đem nhân sâm cắt thành mảnh nhỏ, từng mảnh một đút vào trong miệng Tiểu Bạch.

“Ăn ngon không? Tới ăn đi, bụng ta hơi đói rồi, chúng ta tìm một chút xem có cái gì ăn ngon.”

Tiểu Bạch vui rạo rực đem mắt híp lại thành đường chỉ, Tiểu Mặc Mặc đối với nó thật tốt, có đồ ăn ngon đều không quên nó. Thân thể của nó hướng lên trên, nhảy vọt tới trên kệ cao tìm kiếm bảo vật.

“Cái này giống như nấm xem ra ăn cũng rất ngon, chúng ta đem nó chia ra ăn đi.” Tiểu Bạch từ trên giá đỡ cao lộ ra cái đầu nhỏ, thấy đồ trong tay Vân Tiểu Mặc, không khỏi thật thấp ô ô kêu mấy tiếng: Tiểu Mặc Mặc, đó không phải là nấm đâu, đó là linh chi ngàn năm!

“Hoa này thật là xinh đẹpa. Màu sắc của nó trắng như tuyết, ừ, ăn vào mùi vị không tồi, rất mát mẻ ngon miệng.Tiểu Bạch, ngươi cũng thử một chút, mùi vị rất tốt a!”

Tiểu Mặc Mặc, đó là Thiên Sơn Tuyết Liên á!

Ô ô, ăn thật ngon, Tiểu Bạch thích!

Mau mau ăn, tuyệt đối không để dư lại, tức chết cái bọn người xấu kia!

Tiểu Mặc Mặc, nơi này còn có đồ ăn ngon..... Tiểu Bạch một khi ăn liền nghiện, lại bắt đầu chủ động tìm kiếm thức ăn, nơi nào có đồ ăn ngon, nó liền hướng nơi đó, hơn nữa không mắc là không ăn, không hiếm là không ăn!

“Tiểu Bạch, đây là cái gì?”

Vân Tiểu Mặc ngẩng đầu, thấy Tiểu Bạch nằm ở chỗ cao đưa một cái hộp nặng xuống, vì vậy đứng lên khỏi chỗ ngồi, nhón chân lên để lấy, thật vất vả mới đưa được cái hộp đó xuống.

“Xem một chút bên trong chứa đồ tốt gì.”

Mang cái hộp từ từ mở ra, một cỗ linh khí nồng đậm chui vào trong mũi, hương thơm thấm mũi. Chỉ cần ngửi được mùi vị này cũng đã làm cho mười ngón tay của người ta ngọ ngoạy rồi, nhìn kỹ lại bên trong hộp có mười sáu quả trái cây nằm ngang, mỗi một quả đều óng ánh trong suốt, toàn thân màu vàng kim, chung quanh còn có linh khí nhẹ nhàng quanh quẩn, hết sức quý hiếm.

Huyền Linh quả!

Cũng là Tiểu Bạch có kiến thức rộng rãi, biết phân biệt hàng hóa, nhìn một cái liền nhận ra quả gì. Trời ạ, tiểu Mặc Mặc, chúng ta phát tài rồi!

Đây chính là Huyền Linh quả có thể tăng lên huyền lực, quả này sinh trưởng rất phân tán, chỉ ở trong rừng rậm có mãnh thú hung ác mới có thể tìm được, hơn nữa lấy được một trái Huyền Linh quả, thì phải chiến thắng Linh Thú bảo vệ nó. Muốn lấy được một trái cũng đã khó khăn rồi, liên tiếp lấy được mười sáu quả, đó chính là khó càng thêm khó!

Tiểu Mặc Mặc, mau ăn mau ăn, một trái cũng không cần để lại cho người xấu!

Tiểu Bạch quơ múa tiểu móng vuốt, nó đang bị vây trong sự kích động.....

Vân Tiểu Mặc cũng phát giác đó là đồ tốt, cũng không khách khí, cùng Tiểu Bạch mỗi người một bên ăn đến vui sướng, vẫn không quên ở trên người cất giấu ba trái, tính khi gặp mẫu thân đưa cho mẫu thân ăn. Cái gì ăn ngon dĩ nhiên không thể thiếu mẫu thân, mẫu thân trước kia cũng luôn đem đồ ăn ngon để lại cho hai đứa!

Bọn họ chỉ biết là Huyền Linh quả ăn ngon, là đồ tốt, lại không biết Huyền Linh quả có tiền cũng không mua được, mỗi một viên cũng có thể bán ra giá trên trời a. Nhưng nếu Mạnh quản sự biết bắt Vân Tiểu Mặc sẽ lỗ vốn to lớn như thế, hắn bảo đảm hận không được đụng đầu vào trên tường, lấy cái chết tạ tội.

Đáng tiếc, Mạnh quản sự giờ phút này đang ở bên ngoài bận rộn chào hỏi khách nhân, nơi nào có thời gian chú ý đến bên này? Huống chi, nghe được hộ vệ bẩm báo, Ngọc Thiềm đã uống vào máu đồng tử, lòng lo lắng của hắn cũng hoàn toàn buông xuống.

Ăn đến no nê, Vân Tiểu Mặc cảm giác toàn thân nóng bỏng gay gắt, thân thể thật giống như muốn nổ tung.

Điều này cũng khó trách, bé cùng lúc ăn nhiều đại bổ nhân sâm, linh chi, Tuyết Liên như vậy, mỗi một thứ đều là hơn ngàn năm, không có chảy máu mũi coi như đã không tệ.

Hơn nữa bé lập tức nuốt vào nhiều Huyền Linh quả như vậy, huyền khí trong cơ thể đã phồng lên tựa như khí cầu, đang không ngừng

tăng vọt. Vân Tiểu Mặc không có hốt hoảng, lập tức ngay tại chỗ tĩnh tọa, từ từ điều khí, đi theo huyết mạch, khiến hiệu lực của Huyền Linh quả có thể được hấp thu càng thêm đầy đủ.

Tiểu Bạch chống cái bụng tròn vo, cũng ngồi ở bên cạnh hắn, đảm đương nhiệm vụ hộ pháp.

Nấc, không tốt, ăn hơi nhiều, một lát phải vận động một chút, để tiếp tục giữ vững dáng người ma quỷ của nó. (TT:-_-)

Vân Khê trở lại phủ tướng quân thì một nhà già trẻ của phủ tướng quân vẫn còn đang vây quanh Dung Thiếu Hoa hỏi han ân cần, như một cái máy đào đến tận đáy luôn, trừ những bí mật cá nhân của Dung Thiếu Hoa ra, những tin tức khác có liên quan đến hắn, thì trên căn bản cũng bị một nhà già trẻ lớn bé hỏi một lần, giống như là ngày sinh tháng đẻ a, thích loại nữ tử nào, sau khi cưới có muốn có hài tử hay không, có thích hài tử hay không a.....

Tóm lại những vấn đề mà hắn không tưởng tượng được, đều bị bọn họ toàn bộ hỏi một lần, chỉ còn thiếu một chút nữa là hỏi hắn phương diện kia có được hay không. (haha)

Quá đáng sợ!

Dung Thiếu Hoa rốt cuộc cũng cảm giác được hôm nay mình mang theo chiếc quạt là cỡ nào sáng suốt, đối mặt với một nhà Vân gia nhiệt tình hỏi han ân cần, mồ hôi lạnh của hắn chảy ròng ròng, thật không hiểu nổi, bọn họ rốt cuộc muốn làm cái gì, tại sao hắn lại có loại cảm giác bị người ta ăn vào bụng thế?

Khi Vân Khê bước vào đại đường, Dung Thiếu Hoa cơ hồ là kích động nhảy lên, nhiệt tình nghênh đón: “Biểu muội, muội trở lại rồi!”

Vân Khê liếc nhìn khuôn mặt nhiệt tình quá mức của hắn, có chút khó hiểu, quan hệ giữa bọn họ tốt vậy sao? Vừa thấy nàng, Sao liền giống như con ruồi thấy đường mà nhào lại thế?

Nếu Dung Thiếu Hoa biết ở đáy lòng của nàng dùng con ruồi để hình dung hắn, thì nhất định sẽ giận đến hoa dung thất sắc.

“Biểu muội, huynh có rất nhiều lời muốn nói với muội, chi bằng chúng ta tìm một chỗ an tĩnh nào đó, từ từ nói, thế nào?”

Dung Thiếu Hoa kích động nắm lấy tay của nàng, không khỏi lộn xộn lôi kéo nàng dắt ra ngoài, vẫn không quên hướng phía bốn vị trưởng bối trong hành lang cáo biệt: “Lão Tướng Quân, Lão Tướng Quân phu nhân, cô cô, dượng, ta cùng biểu muội đi hàn huyên một chút, tạm thời không phụng bồi mọi người được.”

Vân Khê không hiểu ra sao, không biết đến tột cùng hắn đang giở trò quỷ gì, thì ở sau lưng bọn hắn, truyền đến tiếng nghị luận vui mừng của các trưởng bối.

“Con dâu à, phải xử lý việc này cho tốt. Nhìn biểu huynh muội bọn họ thật xứng đôi a! Trai tài gái sắc, trời sinh một đôi, ta xem chuyện này cứ quyết định như vậy.”

“Đúng vậy, mẹ! Con cũng không ngờ biểu huynh muội bọn họ tình cảm tốt như vậy, còn nhất kiến chung tình, ngược lại đã giảm bớt đi không ít lo lắng cho con, còn tưởng rằng biểu huynh muội bọn họ hơn mười năm không gặp, hoàn toàn lạnh nhạt rồi chứ.”

“Tốt! Xử lý việc này thật tốt! Ta xem đứa nhỏ Thiếu Hoa này thật không tệ, nhân tài tiêu biểu, nói năng văn nhã, hơn nữa xuất thân lại tốt, vừa là biểu ca của Khê nhi, đều là người trong nhà, khẳng định sẽ không uất ức Khê nhi.”

“Khê nhi tựa hồ cũng không bài xích Thiếu Hoa, xem ra chuyện này đã thành công bảy tám phần rồi.....”

Tiếng nghị luận đứt quãng truyền vào trong tai, Vân Khê cuối cùng đã hiểu là chuyện gì xảy ra, thì ra là các trưởng bối có lòng muốn muốn tác hợp nàng cùng biểu ca lẳng lơ này, chuyện này thật đúng là... … lợi hại!

Bọn họ làm sao mà kết luận chuyện đã thành công bảy tám phần rồi? Chẳng lẽ bọn họ nhìn không ra, hai người họ căn bản không có chút cảm giác nào sao?

Quyển 1 - Chương 45: Tiểu Mặc Mặc, chúng ta phát tài

Nữ Tử Thần Bí Editor: Thanh Vân

Tới trong sân, Vân Khê bỏ tay Dung Thiếu Hoa đang siết chặt tay của nàng ra, hừ lạnh nói: “Hiện tại không ai rồi, ngươi cũng không cần đóng kịch nữa.”

Dung Thiếu Hoa thở ra một hơi dài, mãnh liệt quạt chiết phiến, nói: “Người nhà của muội quá đáng sợ. Bọn họ không phải là muốn huynh ở rể chứ?” Hắn khoa trương run run bả vai, thật giống như cưới nàng chính là một chuyện rất kinh khủng.

Vân Khê miễn cưỡng quăng hắn một cái liếc mắt, hắn muốn cưới, còn xem nàng có chịu gả hay không.

“Người nam nhân kia là ai?”

“Người nam nhân nào?”

Nàng đột nhiên hỏi, khiến Dung Thiếu Hoa ngẩn người, ngay sau đó mới phản ứng được “A, muội nói là Long huynh?”

Đưa cho nàng một ánh mắt đầy thâm ý, Dung Thiếu Hoa hứng thú hỏi: “Tiểu Mặc có phải nhi tử của hắn hay không vậy?”

“Không phải” Vân Khê không chút nghĩ ngợi trả lời.

“Như vậy là tốt nhất” Dung Thiếu Hoa chợt thay một vẻ mặt nghiêm

túc, thu chiết phiến, chắp tay nói, “Người này thân phận không đơn giản, muội tốt nhất chớ trêu chọc hắn, đối với muội không có bất kỳ ích lợi nào đâu.”

Hai mắt Vân Khê nhìn chằm chằm hắn, chờ đợi hắn nói tiếp thế nhưng hắn lại im miệng không nói thêm câu nào nữa.

Bốn mắt nhìn nhau, nhưng đều không nói lời nào.

Hàng lông mi thật dài như hai cây quạt nhỏ khẽ chớp, hắn không muốn nói, bởi vì sớm muộn gì nàng cũng sẽ tra ra thân phận của đối phương.

Vân Khê thấy hắn không nói nên cũng không ở lâu, xoay người rời đi.

Đưa mắt nhìn bóng lưngthanh lệ không câu chấp của nàng, Dung Thiếu Hoa thấy buồn cười, biểu muội này của hắn thật đúng là lãnh ngạo cô tuyệt, khác hẳn người ta.

Không tới thời gian một chén trà, cả bầu trời của phủ tướng quân quanh quẩn âm thanh rít gào mất khống chế của Vân Khê, bên trong phủ tất cả mọi người cả kinh tụ tập ở đại đường không biết xảy ra chuyện gì.

“Tiểu Mặc đâu? Các ngươi trông coi nó thế nào vậy hả?” Phát hiện Tiểu Mặc không thấy bóng dáng, Vân Khê hai mắt đỏ ngầu, cả người đằng đằng sát khí, như muốn viết người lạ chớ tới gần.

Nàng trợn mắt quét ngang Bạch Sở Mục cùng Long Thiên Thần, khiến cho hai người đều có chút chột dạ cúi đầu, Bạch Sở Mục còn thỉnh thoảng nấc cục, mùi rượu bay ra bốn phía.

Bọn hắn cũng không có nghĩ đến, khi bọn hắn tận tình uống rượu, đã đem Tiểu Mặc vứt bỏ. Cho nên không có khả năng phản bác Vân Khê, bởi vì bọn hắn thẹn ở trong lòng, đồng thời cũng lo lắng an nguy của Tiểu Mặc.

“Tiểu Mặc nó..... nó cơ trí như vậy, sẽ không có chuyện gì đâu. Nói không chừng là cảm thấy buồn bực, cho nên ra đường tùy tiện đi một chút, rất nhanh sẽ trở lại thôi.” Bạch Sở Mục chột dạ nói.

Hắn đã đáp ứng Vân Khê làm hộ vệ của Tiểu Mặc ba tháng, nhưng bây giờ một ngày thời gian vẫn chưa hết liền đem con người ta vứt bỏ, hắn rất áy náy, nói ra lời lo lắng cũng không thuyết phục.

Long Thiên Thần nấc rượu một cái, cũng yếu ớt nói: “Yên tâm đi. Tiểu Mặc có võ công sẽ không có việc gì. Chúng ta bây giờ đi tìm, ngươi đừng gấp gáp” Nói xong, hai người vội vã chạy ra ngoài.

Vân Khê lồng ngực nhấp nhô bất định, không chỉ là giận bọn họ thất trách, nàng càng thêm tự trách. Đây là lần đầu tiên nhi tử rời khỏi bên cạnh nàng, không biết là đi đâu, an nguy khó dò, lòng của nàng toàn bộ rối loạn.

Dung Thiếu Hoa nhìn ánh mắt nàng trống rỗng, vẻ mặt thất hồn lạc phách, trong lòng cũng mềm nhũn, liền tiến lên phía trước nói: “Biểu muội, Tiểu Mặc trước khi về phủ có cái gì khác thường không?”

Bọn họ đều là người thông minh, có một số việc không cần phải nói rõ cũng đã hiểu được một hai.

Vân Khê hoàn hồn, đáy mắt màu đen nồng đậm suy đoán, chẳng lẽ Tiểu Mặc nó.....

Trong đầu hiện ra gương mặt của người kia, nàng không ngờ rằng,

tối nay sau khi từ biệt lại phải đi tìm hắn. Nàng vừa mới nói về sau hắn cách mẹ con bọn họ xa một chút, nếu không gặp một lần độc một lần, nhưng ai có thể tưởng bây giờ đổi lại, nàng phải chủ động đi tìm hắn. Vô luận như thế nào, vì Tiểu Mặc nàng cũng chỉ có thể tạm thời nhẫn nại.

“Hắn đang ở nơi nào?”

Dung Thiếu Hoa mày khẽ cau lại, tự nhiên hiểu nàng hỏi rốt cuộc là ai, sau nửa ngày trầm ngâm, từ từ mở miệng nói: “Hàn Viên ở Thành Tây.”

Đêm, im ắng yên tĩnh.

“Hô.”

Dưới ánh trăng, một bóng trắng như một ngôi sao băng thổi qua đình viện, rơi xuống mái cong của góc một Tiểu Lâu. Vân Khê không nghĩ tới, chính là một Hàn Viên lại có cạm bẫy vô số, nàng mất thật lớn hơi sức mới tránh thoát tất cả cạm bẫy, giống như là một đạo khói nhẹ rơi vào tiểu lâu, rơi xuống đất không tiếng động.

Bên cạnh núi giả, nơi đó ánh trăng chiếu vào một nữ tử dáng người yểu điệu thướt tha.

Lãnh tĩnh như trúc, đẹp như phù dung trong nước, hành động mềm mại tựa như cành liễu đu đưa theo gió.

Giọng nói dễ nghe như tiếng suối róc rách từ xa xa truyền tới: “Tuyệt, cùng thiếp trở về đi. Chúng ta từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, cách làm người của chàng thiếp hiểu rõ nhất, chuyện này nhất định là hiểu lầm gì đó, thiếp sẽ cầu xin giúp chàng.....”

Ánh trăng phác hoạ hình dáng tuyệt vời của nữ tử, đường cong uốn lượn giống như sóng nước, nơi đẫy đà dâng lên như một đám sóng lớn, nơi mảnh khảnh thì khéo léo như suối, làm cho người nhìn thấy trái tim không khỏi run lên.

Trong bóng tối, nàng đưa lên đôi bàn tay thon dài, ngón tay trắng như ngọc, trên đầu ngón tay cầm lấy một đóa Ngọc Lan màu trắng.

Đóa hoa nở rất đẹp, óng ánh trong suốt, nhập vào tâm hồn người, nhưng cũng vẫn không bì kịp bàn tay như hoa, như ngọc tinh xảo kia.

Sau đó, một giọng nói nam tử mang theo từ tính, ở trong bóng tối sâu kín vang lên: “Chớ ngây thơ, ta cùng các ngươi không có bất kỳ quan hệ nào nữa, ta cũng sẽ không đặt chân trở lại chỗ đó.....”

Thân hình nữ tử chập chờn, thân thể hơi nghiêng về phía trước, tâm tình đang bộc phát.

“Còn nữa… về sau cũng đừng đến tìm ta.”

Giọng nói từ tính lạnh như băng đến cực hạn.

“Tuyệt, đừng đối với thiếp như vậy.” nàng bước tới hai tay vòng qua hông nam tử, ở trong bóng tối lạnh lùng, vẫn thấy rõ hình ảnh nam nữ kiều diễm đứng trên mặt đất đang ôm nhau, nữ tử thanh âm u oán như xé rách bầu trời đêm yên tĩnh, làm người xót thương.

Vân Khê ẩn trong tối thờ ơ lạnh nhạt, được diễm phúc như thế sợ là không có một nam nhân nào chịu bỏ qua?

Hàn Viên, đêm khuya gặp gỡ, không người nào quấy nhiễu..... Sợ cũng chỉ có cái xú nam nhân này thôi.

Hừ, quả nhiên là tay ăn chơi khắp nơi gieo tình, đặt mông một cái là đầy khoản nợ phong lưu. (B: Khổ thân Tuyệt ca chưa gì đã bị mất điểm)

Ấn tượng của Vân Khê đối với hắn càng ác liệt hơn một tầng.

“Cút”

Một tiếng nói bình thường lại làm cho trời đất trong nháy mắt bị đông lạnh, trong ngữ điệu hàm chứa mấy phần chán ghét. Chẳng lẽ trời sinh lãnh bạc vô tình, chính là bản tính của nam nhân này?

Vân Khê híp mắt lại, nhìn thấy bóng lưng của nàng kia nhẹ nhàng lướt đi thê lương, nàng đang do dự có nên vào lúc này hiện thân, để hỏi thăm hắn về Tiểu Mặc hay không.

“Ai?”

Tiếng nói trầm thấp, rõ ràng rời đi rất xa rồi lại rất rõ ràng truyền vào trong tai của nàng, Vân Khê trong lòng cả kinh, muốn xoay người thoát đi thì cũng đã không còn kịp rồi.

Một ít cánh hoa trắng của đóa Ngọc Lan trong trời đêm lẳng lặng nở rộ, tám cánh hoa im lặng nổ tung. Một cánh hoa rõ ràng đẹp đến động lòng người, thế nhưng lúc này lại biến thành vũ khí giết người, khi vạn vật đắm chìm trong yên tĩnh đã bắt đầu nổi gió.

Trong nháy mắt trên bầu trời giống như nổ tung ra ngàn vạn ngôi sao, hoa lệ, rực rỡ, sáng lạng vô cùng.

“Hự ——” người trên tiểu lâu chuyển động thân hình, nhanh như chớp điện, trong nháy mắt nhảy xuống lan can cách tiểu lâu, động tác như vậy mà vẫn chậm trễ một chút, tiếng kêu rên nho nhỏ truyền ra.

Nơi cách ngực không tới một cm, cánh hoa Ngọc Lan màu trắng hoàn toàn không có gây ra vết thương, nhưng Vân Khê phải nhíu chặt lông mày, ẩn nhẫn nhịn đau, nàng đã dùng hết bình sinh với tốc độ phản ứng mau lẹ nhất, đáng tiếc vẫn còn chậm.

Không phải nàng không đủ nhanh mà là đối phương thật sự là quá nhanh.

Đây là lần đầu tiên sau khi tới thế giới này, Vân Khê gặp gỡ cường địch, lần đầu tiên bị thương, lần đầu tiên cảm giác được vô lực.....

Ghê tởm, lại dám làm nàng bị thương? Hắn nhất định sẽ phải trả giá thật lớn.

Một trận gió thổi qua, vạt áo màu đen nhẹ nhàng đập vào mắt, sau đó là một đôi giày có thêu kim tuyến.

Hơi thở nam tử nồng đậm giống như cái lưới lớn bao phủ nàng, chỉ thoáng một cái, quanh thân nàng đã tràn ngập tất cả hơi thở thuộc về nam tử.

Mùi cỏ thơm mát tỏa ra, trong mơ hồ còn có một ít mùi thơm nhàn nhạt đặc biệt, nó không giống với bất kỳ loài hoa nào, thuần túy mà cao quý.

“Là nàng?” trong giọng nói có chút phập phồng.

Vân Khê ngước mắt nhìn, ánh mắt của nam tử này lần lượt thay đổi, còn kịp không thấy rõ thần sắc của hắn, nàng liền mềm nhũn nghiêng người về phía trước, dựa vào trong lòng ngực lạnh lẽo của hắn.

“Đáng chết” nàng cắn cắn môi, Vân Khê nỗ lực chống đỡ muốn rời

khỏi cái lồng ngực xa lạ này, lại phát hiện bản thân mềm nhũn vô lực, giữa răng môi đã nếm được mùi tanh ngọt, chẳng lẽ nàng hôm nay sẽ phải chết không minh bạch ở chỗ này? Hơn nữa còn chết trong ngực nam nhân có thân phận không rõ ràng, cùng nàng có quan hệ không rõ ràng sao?

Quyển 1 - Chương 46: Hắn là hài tử của ta

Hắn Là Hài Tử Của Ta Editor: Thanh Vân “A.” Tiếng kêu đau thật nhỏ, ở nơi đêm tối yên tĩnh trùng điệp này, có vẻ có mấy phần mập mờ.

Bàn tay thon dài trắng trẻo của Long Thiên Tuyệt, thuần thục ở trên người nàng nhanh chóng điểm mấy huyệt vị, nhất thời dừng lại đau đớn của nàng. Sau đó, nàng thấy thân thể chợt nhẹ, cả người liền rơi vào lồng ngực của hắn.

Vân Khê ngẩng đầu, lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn, ngữ điệu lạnh như băng nói: “Thả ta xuống”

Từ trên môi hắn bật ra một tiếng cười khẽ, thanh âm trầm thấp dễ nghe, mang theo vài phần mát mẻ cùng ưu nhã: “Nữ tử, đôi lúc có thể nhu nhược một chút.....”

Một câu nói nhẹ nhàng như có như không, nhưng lại như là một câu chú ngữ xâm nhập vào đầu nàng, thật sâu ở đáy lòng nàng. Làm cho bàn tay giấu ở trong tay áo nàng cũng dừng lại, ngân châm ở đầu ngón tay cũng thu theo.

Nữ tử, đôi lúc có thể nhu nhược một chút.....

Nàng thật có thể không? Nhưng nếu nàng nhu nhược, như vậy ai tới bảo vệ Tiểu Mặc của nàng, ai vì Tiểu Mặc của nàng mà chống lên một mảnh bầu trời?

Khẽ cười mỉa một tiếng, mái tóc đen hơi nghiêng, làm lộ ra nửa bên mặt ở dưới ánh trăng nhu hòa, làm sắc mặt trắng bệch của nàng phủ lên một tầng vàng óng ánh nhàn nhạt, càng tăng thêm mấy phần thần thái.

“Đừng nói chuyện.” Ngữ điệu của hắn rất thấp, lại có ma lực, làm cho không người nào có thể phản kháng.

Tại sao hắn không cho nói chuyện, thì nàng không nói chứ?

“Nam nhân, mau buông ta xuống” Ngân quang chợt lóe, ngân châm trong tay áo của nàng quả quyết hướng yếu huyệthắn.

Tiếng kêu rên từ trên đỉnh đầu truyền đến, nhưng tay hắn không có buông nàng xuống, chịu nhận lấy một châm của nàng.

“Ngươi” Vân Khê ngẩn ngơ, sau đó nhanh chóng thu hồi ngân châm, mục đích của nàng chỉ là muốn để cho hắn buông tay, nhưng không ngờ hắn thà bị đâm trúng, cũng không chịu buông tay.

“Hiện tại, chúng ta huề nhau.” Thanh âm của hắn nhẹ mà nhu hoà, giống như hũ rượu đã được phong ấn cất dấu cả trăm năm, thuần mà trầm thấp.

Trong lòng Vân Khê chấn động, biết ý hắn nói là chuyện vừa rồi đã ngộ thương mình, bởi vì hắn ngộ thương nàng nên cảm thấy tự trách, cho nên mới chịu một châm của nàng sao?

Giờ phút này. Là ai, đang nhẹ nhàng kích thích dây cung của lòng nàng…

Hắn lặng im không tiếng động, đột nhiên tay áo phiêu cuốn, tóc đen bay bay. Vân Khê theo hắn từ trên lầu nhanh nhẹn bay xuống, ở giữa

không trung dạo bước như cưỡi mây, phiêu dật như tiên.

Vân Khê kinh dị phát hiện, mình hoàn toàn không có biện pháp biết thực lực chân chính của đối phương. Người như vậy, thâm trầm đáng sợ làm cho nội tâm nàng sinh ra đề phòng vô hình. Nhưng nếu là địch, vậy nàng vô cùng có khả năng sẽ giống như mới vừa rồi, chết không hay biết.....

“Đây là thuốc trị thương, thoa ngoài da cộng thêm uống thuốc, hai ngày liền thấy hiệu quả.”

Trên đầu giường đặt hai bình sứ, hắn đứng bất động ở trước giường cùng nàng chỉ cách một tấm màn trắng. Vân Khê hừ lạnh một tiếng, tức giận vì mình đấu không lại hắn, tức giận vì lòng mình không đủ hung ác tàn nhẫn, đối với hắn không hạ nặng tay được. Long Thiên Tuyệt tâm tình rất tốt nên cười khẽ một tiếng, rồi xoay người rời đi.

“Đợi đã…!” Thấy hắn phải đi, Vân Khê vội vàng gọi hắn lại. Cách một tấm màn, nàng nhìn hắn, có thể mơ hồ thấy được hình bóng, hắn nhìn nàng cũng thấy không quá rõ nét mặt. Một phòng an tĩnh, mùi thơm tràn ngập.

“Con ta đi lạc rồi, bé có thể sẽ tới tìm ngươi.....” giọng nói Vân Khê thật thấp, nàng vốn nghĩ im lặng đến, im lặng đi, không kinh động bất luận kẻ nào, chỉ cần xác nhận nhi tử có ở nơi này hay không như vậy đủ rồi, nhưng bây giờ, chuyện phát sinh biến hóa.

Nàng bị thương, bị thương không nhẹ, sợ là không có biện pháp tìm người khắp nơi. Hắn là phụ thân của Tiểu Mặc, nên quan tâm an nguy Tiểu Mặc.

Nàng tin tưởng với thực lực của hắn nếu muốn ở Thấm Dương thành tìm một người hẳn không phải là việc gì khó. Để cho nàng mở

lời với hắn thì cần dũng khí rất lớn, song nàng đành phải vậy,vì an nguy của Tiểu Mặc mới là quan trọng nhất.

Giả như nàng không lừa Tiểu Mặc, nếu không phải nàng có ý lừa gạt, Tiểu Mặc cũng sẽ không một mình rời đi, đi tìm phụ thân của mình. Bé vẫn khát vọng có một phụ thân, nàng sớm đã hiểu rõ, lại cố ý quên đi, chỉ vì nàng không muốn mất đi nhi tử, chỉ vì nàng đối với nhi tử có tham muốn giữ lấy rất mãnh liệt.

Hoặc là, nàng quá mức ích kỷ.

Phía sau tấm màn không thấy rõ ánh mắt của hắn, thân hình của hắn vừa động đột nhiên sãi bước lên trước, bỗng dưng nhấc bức màn lên.

Trước mắt ánh sáng chợt chói, Vân Khê đột nhiên ngước mắt, ánh mắt thẳng tắp rơi vào một đôi con ngươi sâu thẳm. Mà lúc này nó càng đen chìm, sâu không thấy đáy tựa như được bao phủ bởi sương mù dày đặc.

“Nó là hài tử của ta?” giọng nói khẳng định.

Bốn mắt nhìn nhau.

“Không phải.” tim Vân Khê cứng lại trái lương tâm nói ra hai tiếng này. Nàng nói với tốc độ cực nhanh cơ hồ như theo sát lời của hắn, giống như là đã chuẩn bị đáp án này từ lâu, nên bật thốt lên.

Hắn cười khẽ một tiếng, làm cho người ta nhớ lại tiếng xào xạc khi gió thổi qua rừng trúc mà phát ra, âm tiết va chạm ở giữa ẩn chứa kỳ lạ cùng ý vị.

“Cố gắng nghỉ ngơi, ta sẽ tìm được bé.....”

Hắn đáp ứng sảng khoái như vậy, thật khiến Vân Khê liếc mắt.

Đưa mắt nhìn bóng lưng hắn rời đi, trong lòng Vân Khê rất tò mò, đầu tiên hắn trúng phấn ngứa của nàng, kế tiếp còn bị ngân châm đâm bị thương, thì hẳn phải khác thường mới đúng nhưng vì sao hắn vẫn giống như bình thường? Chẳng lẽ võ công của hắn thật đã đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, không có bất kỳ binh khí cùng thuốc độc nào có thể uy hiếp được hắn?

Xử lý xong vết thương, lại nghỉ ngơi một hồi đợi thể lực khôi phục, Vân Khê cố sức bò xuống giường. Hiện giờ Tiểu Mặc đang một mình lang thang ở Thấm Dương thành, lúc nào cũng có thể xảy ra nguy hiểm, nàng không cách nào yên lòng ở tại đây chờ đợi, nàng chỉ muốn tận mắt nhìn thấy nhi tử của nàng bình yên vô sự.

“Vân tiểu thư ngươi muốn đi đâu?”

Mới vừa đi ra cửa liền chạm mặt nữ tử áo đỏ lúc trước gặp ở Quỳnh Hoa Lâu.

Nàng ấy dung nhan lãnh diễm, không coi là khuynh quốc khuynh thành, nhưng lại có một phong cách đặc biệt, làm cho ánh mắt người ta chợt sáng. Một đầu tóc đen như nước chảy chỉ đơn giản búi buộc lại sau ót, dùng một cây trâm Phỉ Thúy toàn thân màu đỏ gài cố định tóc, sợi tóc rủ xuống trên quần áo màu đỏ, đen đỏ rõ ràng, khiến khí chất càng nổi bật.

Hấp dẫn người ta nhất chính là lạnh lùng của nàng nàng, mị hoặc của nàng, giống như trong sự khắc nghiệt lạnh lẽo của mùa đông, hàn mai vẫn nở rộ ngạo nghễ, hiển rõ sự xinh đẹp của nó.

Dường như bên cạnh hắn đều là loại nữ tử cực phẩm.

Nữ tử mới vừa rồi cùng hắn gặp gỡ trong đêm tối cũng thế.

Nghĩ đến chỗ này, Vân Khê hừ lạnh một tiếng xì mũi coi thường.

Hừ, nam nhân!

“Ta muốn đi ra ngoài tìm con ta, ngươi tránh ra!”

Băng hộ pháp đưa tay ngăn nàng, ánh mắt canh chừng nàng không sóng không gió, không có một tia tình cảm: “Ngươi không thể đi! Tôn chủ phân phó nhất định chờ ngươi thương thế tốt lên mới cho ngươi rời đi.”

“Nhường, đường!” Vân Khê lạnh lùng lên tiếng.

“Ta chỉ nghe theo lệnh của tôn chủ, ngươi muốn rời đi trừ phi ngươi có thể đánh thắng ta, từ trên thi thể của ta bước qua.”

Vân Khê híp mắt lại, ánh mắt hiện lạnh lẽo, nàng muốn làm cái gì còn chưa tới phiên những người khác xen vào.

“Đừng ép ta, ta thống hận nhất là người khác uy hiếp!” Ánh sáng lạnh lẽo ở đáy mắt Vân Khê lóe lên, nàng hiện tại tuy không cách nào động võ, thế nhưng không có nghĩa là nàng cũng không có biện pháp chế phục người trước mắt.

Giết người, có thể có ngàn vạn phương pháp, độc dược chính là một trong số đó

“Ngươi.....”

Gương mặt băng sương của Băng hộ pháp rốt cuộc có biến hóa,

nàng còn chưa từng gặp qua nữ tử quật cường như vậy, đây chính là nguyên nhân tôn chủ đối với nàng khác với mọi người sao?

Nghĩ tới, trong lòng Băng hộ pháp buồn cực kỳ, đưa tay vững vàng kéo lại cánh tay của nàng, dùng sức, dùng lực: “Tóm lại ngươi không thể đi. Chuyện tôn chủ phân phó, ta nhất định phải làm được.”

Vân Khê trở tay, cùng với nàng kéo qua lại, móng tay kịp chạm đến tay của đối phương, độc phấn giấu giếm ở móng tay sắp buông ra.....

Lúc này, thanh âm thấp mà ưu nhã vang lên bên tai khiến Vân Khê ngưng tất cả cử động.

“Sao lại đi ra?”

“Tôn chủ”

Băng hộ pháp thấy tôn chủ tới, thì bộ dạng nàng cũng trở nên nhu hòa theo, đáy mắt gợn sóng lăn tăn.

Vân Khê ngoái đầu nhìn lại, thấy được không xa một nam tử đang đạp ánh trăng mà đến.

Hắn cất bước, không nhanh không chậm đi tới, mỗi một bước đều vững vàng như đạp ở trong ánh trăng, ưu nhã mà tôn quý. Ở phía sau hắn, là một vầng trăng non nhô lên cao từ lầu nhỏ, trong phút chốc, vô số ánh sáng cũng tập trung ở trên người của hắn, mà hắn thì nhàn nhạt cười, mang theo ánh mắt đen thâm thúy, hào quang tỏa ra khắp nơi, như mê như say đắm lòng người.

Thật là một yêu nghiệt a!

Vân Khê ở đáy lòng thở dài nói.

Quyển 1 - Chương 47: Sự tích vinh quang bị phát hiện

Sự Tích Vinh Quang Bị Phát Hiện. Editor: Thanh Vân “Thật không nghe lời.”

Lông mi dài với độ cong hoa lệ, hắn mang theo nụ cười chế nhạo yếu ớt, tiếp tục không nhanh không chậm đi từng bước tới gần. Hàng lông mi thật dài, vẽ ra một đường cung đẹp đẽ, sống mũi thẳng tắp, cùng đôi môi tinh xảo hoa mỹ khẽ mím, cái đẹp này giống như là cỏ cây lúc mới mọc, thanh tươi xinh đẹp sang trọng cùng tao nhã, làm cho người ta mặt mày đều say, thần hồn điên đảo.

“Khoe khoang phong tao (lẳng lơ)!”

Vân Khê lạnh lùng quăng cho hắn một cái liếc mắt, trong lòng lại nghĩ, nam nhân này chẳng lẽ là yêu nghiệt biến thành, bằng không vì sao lại hấp dẫn con mắt người ta như thế?

Long Thiên Tuyệt nghe được bốn chữ nàng đánh giá, tâm tình rất tốt cười vang lên.

Nụ cười này, phong lưu thiên thành, sáng rỡ chói mắt.

Băng hộ pháp hoàn toàn ngẩn người tại chỗ, không thể tin được trên mặt tôn chủ cũng có thể xuất hiện nụ cười sáng rỡ như vậy, tựa như ngàn vạn ánh sao tranh nhau phát sáng làm cho người ta lóa mắt.

“Có bệnh.” Vân Khê lần nữa quăng cho hắn một cái liếc mắt, “Có tin tức của Tiểu Mặc không?”

“Có người từng thấy nó xuất hiện ở Quỳnh Hoa Lâu, sau đó lại đi về hướng đông rồi.....”

Long Thiên Tuyệt thu hồi nụ cười, sắc mặt rất là ngưng trọng.

“Hướng đông? Vậy nó còn có thể đi chỗ nào?”

Nghĩ đến nhi tử ở Thấm Dương thành chưa quen cuộc sống nơi đây, tim Vân Khê không khỏi nhói lên.

“Đừng có gấp, nàng trước tiên cố gắng mà nghỉ ngơi. Ta đã sai người tiếp tục tra xét, tin tưởng rất nhanh sẽ có kết quả.”

Vân Khê ngước mắt, chống lại ánh mắt của hắn, không biết có phải bóng đêm quá kiều diễm hay không, mà từ đáy mắt hắn nàng thấy được một tia dịu dàng, cho dù chỉ là trong chớp mắt lại mềm mại tựa như xuân thủy, như phù dung sớm nở tối tàn nhưng đẹp đến động lòng người.

Chỉ tiếc cho dù đẹp hơn nữa cũng không liên quan đến nàng. Nàng chỉ cần Tiểu Mặc làm bạn ở bên cạnh nàng như vậy đủ rồi. Nàng, tim đã như dòng suối lạnh.

Ở mật thất của Tụ Bảo đường. Mạnh quản sự làm xong công việc liền vội vã chạy tới. Đẩy cửa ra, đập vào mi mắt của hắn vẫn là một màn trước khi hắn đi, một người một thú lại thêm một con Ngọc Thiềm, sự khác biệt duy nhất chính là, bên trên Ngọc Thiềm còn sót lại một vết máu sau khi uống cạn huyết.

Mạnh quản sự hài lòng gật đầu một cái, không khỏi thầm khen mình cơ trí, không cần tốn nhiều sức liền lừa gạt được máu đồng tử, hơn nữa còn không mang tội tàn ác với trẻ nhỏ, thật vẹn toàn đôi bên!

Vân Tiểu Mặc đáng thương giương đầu lên, thanh âm mềm nhũn nói: “Lão gia gia, ông gạt người. Tiểu thiềm căn bản không có nói cho cháu biết làm sao tìm được phụ thân.”

Trên mặt của Mạnh quản sự hơi ngưng trệ, có chút lúng túng, lừa gạt một hài tử hoàn toàn không phải là chuyện quang vinh gì, hơn nữa đối phương còn là một bộ hái tử có vẻ mặt đáng thương đáng yêu như thế, làm cho cảm giác tội lỗi từ đáy lòng hắn càng tăng.

“Không sao, gia gia sẽ cho người cùng cháu đi tìm phụ thân, chỉ cần hắn đang ở Thấm Dương thành thì nhất định có thể tìm được hắn.”

“Không cần. Ông là tên lừa gạt cháu sẽ không tin tưởng ông nữa.”

Vân Tiểu Mặc dùng ánh mắt tố cáo trừng mắt liếc hắn một cái, “Tiểu Bạch, chúng ta đi, tự chúng ta đi tìm phụ thân.”

Mạnh quản sự vuốt lỗ mũi, cũng có cảm giác tội lỗi, nếu chuyện Ngọc Thiềm đã giải quyết xong cũng không có lý do gì giữ đứa bé này lại nữa. Nên không có ngăn trở, đưa mắt nhìn nam hài ôm thú sủng của bé nghênh ngang rời đi mật thất.

Ngoài cửa thủ vệ thấy Mạnh quản sự không nói gì, cũng không có ngăn cản, đưa mắt nhìn Vân Tiểu Mặc nện bước chân, không nhanh không chậm rời đi, trong lòng vẫn còn hãi than, rốt cuộc là như thế nào cha mẹ mà có thể sinh ra hài tử đáng yêu như thế? Bé quả thật như tiên đồng của quan âm, đáng yêu lại thánh khiết làm cho người ta không dám làm lây nhiễm.

“Lại bị một hài tử mắng thành tên lường gạt, chuyện này rõ là.....” Hắn cười khổ lắc đầu than nhẹ.

Quay đầu, quét nhìn ba hàng giá gỗ một cái. Đây là thói quen của hắn, mỗi lần ra vào mật thất, hắn cũng thói quen đem những hộp gỗ chứa đựng bảo vật trong mật thất cẩn thận kiểm tra một lần.

Một cái hộp đặt trên giá gỗ cao nhất, lại lộ ra một góc trên giá gỗ, nắp hộp có dấu hiệu bị mở, Mạnh quản sự đột nhiên cả kinh, đôi mắt phóng đại, trái tim thoáng qua một ý niệm không may. Hắn nhớ trước khi hắn rời đi cái hộp gỗ vẫn để ngay ngắn ở đó, mỗi lần trước khi ra cửa hắn đều kiểm tra một lần. Bởi vì những vật chứa trong hộp gỗ này, chính là Huyền Linh quả giá trị liên thành, hội đấu giá lần này trừ Ngọc Thiềm thì đây là vật phẩm đấu giá trân quý thứ hai.

Hắn “A” một tiếng, đồng thời cũng ngửi thấy trong không khí có chút ngọt ngào mang theo mùi vị thánh khiết, này..... mùi thơm này chẳng phải chỉ có ở Huyền Linh quả sao? Cái trán chảy ra một tầng mồ hôi lạnh, hắn vội vã đưa tay đem hộp gỗ lấy xuống, mở ra.

Mạnh quản sự nhìn hộp gỗ trong tay trống không, cả người hắn cũng bị dọa sợ, ngay cả thanh âm sợ hãi kêu lên cũng bị tắc ở trong cổ họng, hai mắt trắng dã trợn ngược, trực tiếp ngất đi.

Thủ vệ giữ ở ngoài cửa nghe được bên trong Bịch một tiếng, hai người liếc nhau một cái, liền vọt vào mật thất nhìn.

“Mạnh quản sự, Mạnh quản sự, ngươi làm sao vậy? Ngươi mau tỉnh lại!”

“Ngươi xem, đây không phải là hộp Huyền Linh quả sao? Đồ bên trong sao lại không thấy rồi hả? Chẳng lẽ là.....”

Hai người liếc nhau một cái, từ trong mắt lẫn nhau đều thấy được một tia kinh hoàng, nếu để Mạnh đại thiếu biết Huyền Linh quả không thấy, vậy chẳng phải sẽ lột da của bọn hắn sao?

“Có ai không. Ngăn hài tử kia lại, ngàn vạn lần không thể để cho nó chạy thoát!”

“Ngăn nó lại, nó trộm bảo vật đi rồi!”

Huyền Linh quả không phải là chuyện đùa, bọn họ cũng không dám tùy ý tiết lộ tin tức Huyền Linh quả bị trộm, nếu tin tức này truyền ra ngoài, như vậy danh dự của Tụ Bảo Đường lập tức sẽ rớt xuống vạn trượng.

Trong khoảng thời gian ngắn, cả Tụ Bảo đường bị nổ oanh, tất cả mọi người đều xuất động, đi chặn lại đứa bé kia.

Vân Tiểu Mặc thân thể thấp bé, đi xuyên qua giữa các khách nhân, nghe được từ mật thất truyền ra tiếng quát tháo, trong lòng bé biết không ổn, nhất định là sự tích vinh quang của bé và Tiểu Bạch đã bại lộ. Bé tiếp tục cúi thấp thân thể, hận không thể lùn thấp sát mặt đất mà đi, nhấc chân liền nhanh như gió cuốn chạy ra ngoài cửa.

Những khách nhân vừa đến chỉ có thể nhìn thấy một bóng dáng màu trắng ở bên cạnh thổi qua, phía sau bóng dáng còn có một luồng khói nhẹ màu lam, trừng mắt nhìn lại, thật quá kỳ quái rồi, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Những khách nhân kia còn không kịp phản ứng, thì một đám hộ vệ từ trong đám người vọt tới, đuổi theo đám khói nhẹ đó.

“Các vị, không cần kinh hoảng chỉ là một ít chuyện nhỏ!”

Mạnh Lạc Thu còn ở trong thư phòng làm việc, đột nhiên nghe được ngoài cửa có tiếng hét lớn, hắn nhíu mày không vui. Bọn hộ vệ Tụ Bảo đường sao lại không có phép tắc như thế, ở địa bàn của mình

mà la hét tranh cãi ầm ĩ, chẳng phải là tự hủy danh tiếng sao? Còn chưa kịp nhận được bọn hộ vệ truyền báo, hắn liền dẫn đầu ra ngoài đại đường để duy trì trật tự, ổn định lòng người.

Coi như là trời có sập xuống hắn cũng chịu nổi, huống chi trời còn không sập xuống.

“Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Các ngươi ở trong này la to, muốn tìm chết sao?”

Một gã hộ vệ vội vã chạy tới bẩm báo, lời còn chưa nói ra miệng, liền trực tiếp bị Mạnh Lạc Thu tát một cái bạt tai vang dội. Hộ vệ bị đánh đến đầu óc choáng váng, thật vất vả mới ổn định lại, bụm mặt nói: “Mạnh đại thiếu gia, không, không xong! Huyền Linh quả bị đứa bé kia trộm rồi, Mạnh quản sự cũng bị đánh ngất xỉu.”

Mạnh quản sự nếu biết hắn lại hồi báo như thế, nhất định đang ngất cũng sẽ tỉnh lại nói cho hắn biết, mình không phải bị đánh ngất xỉu, mà là bị sợ đến ngất đi.

“Bốp!” Lại thêm một bạt tay đập tới. (khổ a)

“Ngu ngốc. Vậy còn không mau đưa người đi bắt trở về cho ta? Ngay cả một hài tử cũng trông không xong, trong óc của mỗi người các ngươi đều là cỏ dại sao?”

Mặt hộ vệ đầy sao quay quanh, trực tiếp sưng thành bánh bao: “Vâng, vâng, tiểu nhân lập tức đi đuổi theo!”

Mạnh đại thiếu gia giận đến gương mặt hoàn toàn vặn vẹo, Huyền Linh quả không thấy, thi còn tổ chức được gì?

“Đáng chết, rốt cuộc là tên khốn kiếp nào ở phía sau chỉ điểm? Cư

nhiên phái một hài tử tới nằm vùng? Nếu rơi vào tay ta, ta nhất định phải xé nát hắn!”

Đốt ngón tay khanh khách vang dội, Mạnh đại thiếu gia hiện tại quả thật rất muốn giết người. Hắn chết cũng không tin, hài tử mà bọn họ tình cờ dụ dỗ tới, sau lưng không có chủ sử sai khiến, ở trong khái niệm của hắn, một hài tử năm tuổi căn bản không thể làm ra chuyện cả gan bực này.

Hắn càng sẽ không nghĩ đến, cũng vì hắn nhất thời nổi giận, sai sử thủ hạ của hắn vội vàng tìm đến một hài tử uy máu cho Ngọc Thiềm, sau đó mới có xảy ra thảm trạng này. Càng sẽ không nghĩ tới, tổn thất của hắn không chỉ đơn giản mình Huyền Linh quả như vậy.....

Mạnh quản sự rất nhanh liền tỉnh, hắn dồn dập thở hổn hển, rung động bắt tay vào kiểm tra những thứ bảo vật khác trong mật thất. Không kiểm tra thì thôi, vừa nhìn, hai chân hắn đạp một cái, mắt trợn trắng, một lần nữa ngất đi.

Quyển 1 - Chương 48: Tiểu Bạch chạy mau

Tiểu Bạch chạy mau. Editor: Thanh Vân “Tiểu Bạch, ngươi chạy mau, đi tìm mẫu thân tới cứu ta!” Còn chưa kịp chạy ra khỏi Tụ Bảo đường, Vân Tiểu Mặc thấy sau lưng vô số truy binh tiến tới gần, lúc này bé quyết đóan, để Tiểu Bạch trước đi phủ tướng quân báo tin, mình thì xoay người lại ngăn cản cao thủ đuổi theo.

Vóc dáng nho nhỏ, nhưng thân hình linh hoạt thoăn thoắt, thân pháp so với bông tuyết phất phới còn nhẹ nhàng hơn khiến cả đám hộ vệ cao thủ lấy làm kinh hãi. Một tiểu hài tử năm tuổi lại có thân thủ đẹp như thế, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Nếu bọn họ không có nhìn lầm, thì quanh thân bé rõ ràng thì có một tầng huyền khí màu lam cùng màu tím vây quanh, bọn hộ vệ nhìn nhau, từng người đều choáng váng, đứa nhỏ này chẳng lẽ muốn tấn thức sao? Bọn họ không biết là, Vân Tiểu Mặc vừa mới từ thanh huyền chi cảnh tấn thức đến Lam Huyền, hiện tại hay bởi vì ăn vào gần mười viên Huyền Linh quả, huyền khí trong cơ thể đã sớm tràn đầy, tấn thức là chuyện sớm hay muộn, chỉ là thiếu một cơ hội. Nhưng nếu bọn họ biết, hài tử trước mắt chỉ một buổi tối có thể tăng lên hai cấp, bọn họ nhất định sẽ đố kị đến chết.

Thử nghĩ xem, bản thân những người này không có thiên tư tuyệt đỉnh, hơn nữa cũng không có ngoại lực cùng bảo vật phụ trợ, muốn tấn thức lên một Huyền giai ít nhất phải tốn mấy năm thậm chí vài chục năm.

Mà Vân Tiểu Mặc thì sao? Năm tuổi, thiên tư thông minh, hơn nữa

cơ duyên xảo hợp chẳng những đã để cho bé thu nạp huyền khí trong Ngọc Thiềm, còn ăn vào huyền linh quả thiên hạ có thể gặp mà không thể cầu, thậm chí còn không chỉ một viên mà là gần mười viên.

Ông trời, việc này không khỏi quá không công bằng, quá ưu đãi đối với đứa bé này đi?

“Tiểu Bạch, chạy mau!”

Tiểu Bạch dừng lại tại nguyên chỗ, chần chờ sau khi thấy truy binh càng ngày càng nhiều, hai mắt nó tinh quang chớp lóe rồi như một đạo sấm sét xông tới.

Tiểu Mặc Mặc, Tiểu Bạch không thể bỏ lại một mình ngươi.

Để Tiểu Bạch tới bảo vệ ngươi.

Bọn hộ vệ đang đuổi tới đã rất kinh ngạc với thực lực của tiểu nam hài, lúc này, đột nhiên xuất hiện lại có một con thú sủng màu trắng như chớp điện trái đụng phải đụng, hơn nữa thế công của nó hung mãnh, đem vòng vây vốn khít tới nước chảy không lọt từ từ tách ra. Cho nên nói có loại chủ biến thái gì thì sẽ có cái dạng thú sủng biến thái đó.

Vân Tiểu Mặc bây giờ đã bị bọn hộ vệ qui là một kẻ biến thái bởi vì người tầm thường thì không thể nào xuất hiện tất cả những dị trạng kỳ lạ đó.

“Không tốt. Răng của thú sủng kia có độc mọi người coi chừng.”

Trong đó đã có mấy hộ vệ bị hàm răng của Tiểu Bạch cắn trúng, co quắp mấy liền cái ngất đi, những hộ vệ khác rối rít cảnh giác, không

dám tùy ý cùng Tiểu Bạch ngay mặt đối kháng.

“Bày trận thiên la địa võng nhìn xem nó còn có thể chạy trốn tới đâu?”

Trên bầu trời, lưới lớn trong nháy mắt giăng ra giống như là lưới cá muốn đem Vân Tiểu Mặc bắt vào bên trong.

Vân Tiểu Mặc không chút hoang mang, bàn chân như bôi dầu, trượt một cái, bé ngẩng thân thể lên, xoạt xoạt một cái từ phía trên lưới trượt đi ra ngoài. Cũng đều nhờ vào thân thể nhỏ bé của bé, bằng không khẳng định khó thoát khỏi thiên võng bao phủ.

“Một đám người lớn, lại làm khó một đứa bé, lêu lêu.”

Hướng phía mọi người làm mặt quỷ, bé ôm lấy Tiểu Bạch đang nhảy vào trong ngực, tiếp tục hướng ngoài cửa chạy trốn.

Lối cửa ra, một đám hộ vệ đã sớm ôm cây đợi thỏ ngăn lại.

Vân Tiểu Mặc thấy tình thế không ổn, chỉ có thể một lần nữa đi vòng vèo, chạy trốn ở giữa những khách nhân gây ra hỗn loạn.

“Con thỏ nhỏ chết tiệt kia xem ngươi chạy trốn nơi nào?”

“Kết trận. Nhất định phải bắt sống nó.”

Cả Tụ Bảo Đường bị Vân Tiểu Mặc huyên náo long trời lỡ đất, đang tiến hành bán đấu giá cũng bị cắt đứt, những khách nhân ngược lại nổi lên lòng thưởng thức trò chơi truy đuổi, nổi lên nghị luận ầm ĩ.

“Người của Tụ Bảo Đường cũng quá kỳ cục rồi, cả đám liên kết đối phó một tiểu hài tử.”

“Nhìn kìa, thân thủ đứa bé kia thật không tệ!”

“A, Lam Huyền chi cảnh. Không sai, là Lam Huyền chi cảnh.Trời ơi, thế giới này có phải quá kỳ lạ rồi hay không, tiểu hài tử năm, sáu tuổi lại là lam huyền cao thủ!”

“.....”

Mạnh Lạc Thu cho đây chỉ là chút chuyện nhỏ, người phía dưới nhất định có thể thuận lợi giải quyết, hắn liền một mình trở lại sương phòng dành riêng cho mình tiếp tục xử lý sự vụ của Tụ Bảo Đường, ai ngờ ngoài cửa động tĩnh càng lúc càng lớn, tiếng này nối tiếp tiếng kia không ngưng. Nên hắn không thể không thả công việc trong tay xuống, ra ngoài điều tra rõ ràng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Khi hắn đi ra khỏi sương phòng, liếc mắt liền thấy được thân ảnh nho nhỏ xuyên qua ở trong đám người, nhìn sơ qua như đang điên cuồng chạy trối chết, kì thực ổn mà không loạn, mỗi một lần công thủ cũng rất có kết cấu.

“Di?” Hắn híp lại mắt, đối với đứa bé này sinh ra hứng thú nồng hậu. Có thực lực lam huyền chi cảnh, cũng đã là tinh hoa tuyệt thế của thế gian rồi, nhưng chân chính làm hắn cảm thấy hứng thú chính là thân pháp kỳ dị của đứa bé kia.

Điều này cũng khó trách, Vân Tiểu Mặc sử dụng thân pháp là Vân Khê truyền thụ, đó là Teakwondo, triệt quyền đạo, quyền anh. Đây là hỗn hợp các loại võ của hiện đại sau khi cải biến bộ pháp, bước chân nhìn không lớn, nhưng bộ pháp lại linh hoạt, nhiều thay đổi, có thể ứng đối các loại góc độ công kích. Hay a!

Mạnh Lạc Thu hoàn toàn quên mất, bé chính là “nằm vùng” đã đánh cắp Huyền Linh quả, lúc này chỉ bắt đầu thưởng thức thân pháp kỳ

diệu của nam hài. Còn có thú sủng màu trắng bên cạnh nam hài, cũng là khác lạ trong các loại a.

Hành động của nó mau lẹ như chớp điện, đi xuyên qua đám người giống như là một đoàn khói trắng đột nhiên bay hướng đông, rồi đột nhiên bay tới hướng tây, làm cho người ta vĩnh viễn cũng đoán không ra, một khắc sau nó sẽ đi hướng nào.

Lúc này, Mạnh quản sự rốt cuộc đã tỉnh, hắn tập tễnh chạy tới, hướng Mạnh đại thiếu gia bẩm báo toàn bộ tổn thất trong mật thất.

“Ngươi nói cái gì?”

Mạnh Lạc Thu đỉnh đầu bắt đầu bốc khói trắng, bộ mặt vô cùng dữ tợn.

Mạnh quản sự vội vàng lui về sau một bước, lui tới phạm vi an toàn, Mạnh đại thiếu gia nổi đóa, không phải là chuyện đùa.

“Ngươi nói, hắn không chỉ đánh cắp Huyền Linh quả, còn đem vật quý giá của ta Băng Sơn Tuyết Liên cùng linh chi ngàn năm ăn mất?”

Khói trắng càng bốc càng mạnh, sau đó từ từ có dấu hiệu chuyển thành khói đen.

Mạnh quản sự đột nhiên gật đầu, liếc nhìn thần sắc của hắn, lại cẩn thận thêm câu: “Còn có ngàn năm nhân sâm, hỏa long quả cùng.....”

Không đợi hắn nói hết danh sách, Mạnh Lạc Thu gầm lên một tiếng, tung người nhảy lên, như một con chim ưng giận dữ đánh về thân ảnh nho nhỏ phía trong đám người.

Mạnh quản sự vỗ vỗ ngực, lòng vẫn còn sợ hãi, thật may phản ứng

đầu tiên của Mạnh đại thiếu gia là không có đem hắn đánh bay. Đưa mắt nhìn về phía thân ảnh nho nhỏ đang linh hoạt né tránh kia, hắn cũng bốc lên cơn giận dữ, ngàn vạn không nghĩ tới mình sẽ dẫn sói vào nhà, hành vi của đứa nhỏ này thật sự là nhân thần công phẫn.

Vân Tiểu Mặc đang ứng phó cao thủ trái phải trước sau không ngừng giáp công, đột nhiên cảm thấy trên đỉnh đầu một có cỗ uy lực cường đại bao phủ xuống, ép tới bé thở không nổi.

Bé ngẩng đầu, chỉ thấy trên bầu trời, bóng người màu xanh chớp động, một bàn tay to mang theo tiếng gió bén nhọn hướng bé chộp tới, muốn đem bé băm thành thịt vụn.

Sắc mặt của Vân Tiểu Mặc bỗng chốc biến hóa, lại rất mau khôi phục yên tĩnh, và ngay sau đó, bé đột nhiên không hề báo trước nằm dài trên mặt đất, “Oa” một tiếng khóc rống lên.

Giữa không trung Mạnh Lạc Thu hoàn toàn choáng váng, chưởng phong nửa đường biến ảo, lấy chưởng thành quyền, đem một cỗ lực đạo cường đại thẳng tắp đánh vào bên người Vân Tiểu Mặc, trên mặt đất thủng một cái hố thật sâu.

Những người vây xem hít một hơi, không hổ là Mạnh gia đại thiếu gia, người nắm quyền Tụ Bảo Đường, công lực sâu không lường được. Một quyền mạnh mẽ của hắn nếu như đánh vào trên người tiểu nam hài, thì nam hài không chết cũng tàn tật rồi.

Mọi người quay đầu nhìn hài tử, bé dáng dấp tuấn tú đáng yêu, da nõn nà, mềm mại, chọc người thương tiếc. Hiện tại bé ngã trên mặt đất, khóc bù lu bù loa, làm người xem đau lòng, đứa nhỏ này không phải là thật bị thương chứ?

“Tụ Bảo Đường các ngươi thật là quá đáng tại sao có thể hợp nhau

tấn công, đối phó một hài tử như thế?”

“Đúng, thật là không có nhân tính. Cho dù hài tử có lỗi, các ngươi cũng không nên dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy đối phó với nó”

“Cao thủ của Tụ Bảo Đường liền một cái hài tử cũng không đối phó được, hiện tại ngay cả Mạnh đại thiếu gia cũng tự mình ra tay, thì ra là Tụ Bảo Đường chẳng qua cũng chỉ như thế.”

” Đúng. Đem một hài tử xinh đẹp đả thương, thật không có nhân tính. Cho nên nói, thương nhân là không có lương tâm nhất, vì kiếm bạc chuyện ác gì cũng làm được”

“.....”

Nghe tiếng nghị luận thay nhau vang lên của đám khách nhân, sắc mặt Mạnh Lạc Thu chợt hồng chợt tím khó coi tới cực điểm. Những người ngu xuẩn này, các ngươi đừng nói chuyện không biết suy nghĩ thế, các ngươi có bản lãnh, thì tới bắt đứa bé này xem một chút? Còn nữa…, hiện tại người bị hại là Tụ Bảo Đường chúng ta có được hay không? Không biết chuyện thì không cần nói bậy.

“Ô ô, nơi này có rất nhiều người xấu. Ta muốn tìm phụ thân, ta muốn tìm mẫu thân. Ô ô.....”

Lệ quang trong suốt, nhưng ánh mắt giảo hoạt, Vân Tiểu Mặc khóc đến rất thương tâm. Tiểu Bạch cũng vùi ở trong ngực của bé cùng bé khóc, ô ô vang dội.

Một người một thú nằm trên đất kết hợp với biểu lộ đáng thương, chọc người đau lòng, nơi nào còn bóng dángdũng mãnh mới vừa đại náo Tụ Bảo Đường chứ?

Bọn hộ vệ bị thương từng người một đều choáng váng, đây..... Đây là một người một thú mới vừa đánh cho bọn họ hoa rơi nước chảy, cắn bọn họ đến sắc mặt đen thui sao?

Thế nhưng giả bộ đáng thương để được đồng tình.....

Vô sỉ, quá vô sỉ.

Quyển 1 - Chương 49: Ta chính là ở phía dưới

Ta chính là ở phía dưới Editor: Huyen Nghien

“Mạnh Thiếu chủ, xử trí nó như thế nào?” Một gã hộ vệ tiến lên hỏi thăm, dù sao thì đó vẫn là đứa bé, cũng không thể thật sự đem nó giết chết đi?

Da thịt trên mặt Mạnh Lạc Thu không ngừng co quắp, thần sắc âm lãnh ngó chừng Vân Tiểu Mặc, lạnh lùng nói: “Trước tiên đem nó giam lại cho ta!”

“Dạ, Mạnh Thiếu chủ!” Bọn hộ vệ tuân lệnh, đem Tiểu Mặc trói lại.

Tiểu Mặc không giãy dụa, tiếp tục nhấp nháy đôi mắt lấp lánh những giọt nước mắt, hướng đám người mà khóc nỉ non: “Các bá bá thúc thúc tốt bụng, xin giúp ta đi phủ tướng quân truyền tin, Tiểu Mặc đã bị người xấu bắt đi rồi. Người báo tin, phủ tướng quân sẽ cho tiền thưởng.....”

Thì ra là tiểu thiếu gia của phủ tướng quân!

Lần này Tụ Bảo đường đã gặp phiền toái rồi, người nào không đi chọc, thế nhưng lại chọc phải tiểu thiếu gia phủ tướng quân?

Bất quá nghĩ lại, phía sau Tụ Bảo đường lại là Mạnh gia một trong thập đại gia tộc, bàn về thế lực so với phủ tướng quân, có thể nói mạnh hơn nhiều.

Đến tột cùng là ai thắng ai, luận bàn về chuyện này còn khó hơn.

Hộ vệ xin chỉ thị: “Mạnh Thiếu chủ, nó là người của phủ tướng quân, làm sao bây giờ?”

“Cái gì mà làm sao bây giờ? Phủ tướng quân thì làm sao? Người phủ tướng quân có thể tùy tiện tới Tụ Bảo đường ta quấy rối sao?” Mạnh Lạc Thu không để phủ tướng quân vào trong mắt, nghĩ hắn đường đường là đại thiếu gia của Mạnh gia, một trong thập đại gia tộc, ngay cả hoàng đế Nam Hi quốc thấy hắn, cũng phải nể hắn ba phần, phủ tướng quân là cái gì kia chứ?

“Mang đi! Cẩn thận trông coi kỹ nó cho ta!”

Chung quanh tiếng nghị luận liên tiếp, Mạnh Lạc Thu lạnh lùng vượt qua hướng đám người nhìn một cái, nói: “Nếu như các ngươi muốn đi báo tin, thuận tiện nói giúp ta một câu, phủ tướng quân muốn chuộc người, mang mười triệu lượng vàng để đổi!” Nói xong, hắn hung hăng phất tay áo, bực tức rời khỏi hiện trường.

Mười triệu lượng vàng?

Sợ rằng đem cả phủ tướng quân cùng mọi người làm trong đó bán, cũng không được mười triệu lượng vàng đi? Cái này không phải là làm khó phủ tướng quân sao?

Đám khách nhân đều mang vẻ mặt xem kịch vui, có ít người đã kiềm nén không được, đi phủ tướng quân báo tin trước, có thể nhận được tiền thưởng, ai không muốn?

Thời điểm người phủ tướng quân nhận được tin báo, thì ở Hàn Viên, Vân Khê cũng nhận được tin tức kia.

“Tụ Bảo đường?” Vân Khê mâu quang lóe lên, ánh mắt trong sáng hiện lên tia thị huyết, khóe miệng cong lên, tựa tiếu phi tiếu, “Rất tốt! Dám giam giữ con ta, ta nổ Tụ Bảo đường của ngươi!”

Long Thiên Tuyệt đứng ở bên người của nàng, thấy nàng ánh mắt thị huyết cùng thần sắc âm lãnh, tròng mắt đen trong cũng hiện lên tia sáng kỳ dị. Nữ nhân này nếu khởi xướng ngoan độc, thật đúng là không phải người bình thường có thể gánh vác được, bất quá tính tình như vậy..... Hắn thích! (VK: ngươi thích cái rắm á!!!)

“Chuyện này giao cho ta, ta nhất định sẽ làm cho tụ Bảo đường chịu thật nhiều trả giá nghiêm trọng!” Chỉ là một Tụ Bảo đường, hắn còn không để vào trong mắt! Huống chi, Tiểu Mặc là con trai ruột của hắn. Dám đả thương nhi tử của Long Thiên Tuyệt hắn, quả thực là chê đời quá dài rồi!

Nhưng lần này hắn bí mật đi tới Nam Hi quốc, không tiện công khai bại lộ thân phận của hắn, chuyện này..... Hắn còn phải hảo hảo mà trù tính một phen, vừa phải thuận lợi cứu người, lại có thể che dấu tốt thân phận, vả lại còn phải dạy dỗ Tụ Bảo đường một phen!

“Không cần! Đã có tin tức của Tiểu Mặc, ta cũng nên rời đi. Chúng ta từ nay về sau, nước giếng không phạm nước sông!” Vân Khê đứng dậy, đáy mắt hiện lên tia sáng trong trẻo lạnh lùng, nếu đối phương yêu cầu lấy mười triệu lượng vàng chuộc người, như vậy Tiểu Mặc tạm thời sẽ không có nguy hiểm, nàng có thể có thời gian một buổi để an bài chuyện cứu người.

Không muốn cùng hắn có bất kỳ gút mắt nào nữa, Vân Khê xoay người rời đi, mang đi một mảnh quang hoa trong trẻo lạnh lùng, chỉ còn lại bóng lưng lãnh khốc.

Giọng nói của Long Thiên Tuyệt không nhanh không chậm vang lên,

lúc bóng lưng màu trắng sắp biến mất ở trong bóng tối, hắn đột nhiên mở miệng nói: “Sáu năm trước nàng.....”

Vân Khê ngừng cước bộ, tất cả vẻ mặt đều chìm trong bóng tối.

“Nàng của sáu năm trước, cùng nàng bây giờ..... Rất không giống nhau!” giọng của hắn trầm thấp nhưng ám muội.

Vân Khê ẩn ở trong bóng tối nhưng vẫn đứng yên bất động, bóng lưng chìm trong một đám mây sương mù.

Giây lát, tiếng nói trầm thấp dễ nghe của hắn tiếp tục vang lên: “Đêm hôm đó, miệng nàng nói ‘Vương gia ’, là Tĩnh Vương Nam Cung Dực sao?”

Bóng lưng rõ ràng cứng đờ, trong đầu Vân Khê từ từ hồi tưởng lại một hình ảnh mông lung, đáy lòng nàng lộp bộp rơi xuống, đồng tử đen láy đột nhiên hơi co lại, Vân Khê kia đối với Nam Cung Dực lưu luyến si mê như thế, chẳng lẽ…..

“Nàng cũng đã biết, đêm hôm đó thân thể của ta bị thương nặng, không cách nào hành động, cũng không thể nói. Nàng..... Thiếu chút nữa lấy mạng của ta!” giọng nói của hắn trầm thấp ám muội, mang theo vài phần tư vị hài hước.

Ánh mắt một trận mông lung, một màn sương mù thật mỏng bịt kín tròng mắt Vân Khê, đêm hôm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì, theo như hắn nói, sẽ không phải là..... Nàng không dám nghĩ!

“Xác thực mà nói, đêm hôm đó, là nàng..... cường bạo ta!” Ngữ khí của hắn nhàn nhạt, thật giống như đang kể một chuyện rất bình thường, nhưng ngữ khí kinh người, hoàn toàn làm cho mỗ nữ kia như bị sét đánh.

“Bịch!”

Kiếm trong tay Băng hộ pháp rơi xuống, có thể nghe thấy rõ ràng tiếng binh khí rơi xuống đất, thức tỉnh đêm khuya yên tĩnh.

Lồng ngực Vân Khê một trận nhiệt huyết cuồn cuộn, thiếu chút nữa phun ra một búng máu.

Nam nhân này..... Có chủ tâm muốn sét đánh chết nàng sao?

Nàng không biết,vẫn còn một câu nói kinh người đang chờ nàng.

“Cho nên, nàng phải chịu trách nhiệm với ta.”

Đây mới là mục đích của hắn sao?!

Vân Khê sắc mặt đều co quắp, cuộc đời này nàng gặp vô số người vô sỉ, nhưng vô sỉ đến làm cho người ta không chối cãi được giống như hắn vậy, chính là lần đầu tiên gặp. Không nói đến lời của hắn có phải là sự thật hay không, mặc dù thật là như thế, hắn cũng không cần đem loại sự tình này ra nói đi? Một người đàn ông bị cường bạo, hắn chẳng những không thấy sỉ nhục, còn có chút đắc ý đem việc này ra nói, dùng cái này hướng nàng yêu cầu, nàng thật sự đã thua cái vô sỉ lại còn không có chối cãi này.

“Chẳng lẽ ngươi cũng không có định lực sao?” Nàng lạnh lùng cắn răng, làm chuyện như vậy, không phải là ngươi tình ta nguyện đấy sao? Nếu hắn không muốn, cũng có thể đẩy Vân Khê ra..... Được rồi, cho dù hắn không có khí lực, vậy hắn cũng có thể chịu đựng a!

Long Thiên Tuyệt thanh âm có chút vô tội từ phía sau truyền tới: “Ta là nam nhân bình thường, hơn nữa..... ta chính là ở phía dưới cơ.”

Gương mặt mĩ miều nháy mắt phát hồng, trong bóng tối, thân ảnh của ai đó bị xốc xếch ở trong gió.

Vân Khê hết chỗ nói rồi, hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

Nam nhân chết tiệt, bị đè ở phía dưới rất vinh quang sao? Không thấy được thuộc hạ của ngươi đang ở đây sao? Chẳng lẽ chuyện như vậy nói ra, một chút cũng không ảnh hưởng đến uy nghiêm của ngươi với thuộc hạ sao?

Môi anh đào khẽ hé, đóng mở nhiều lần, nhưng một chữ cũng nói không ra, người nam nhân này làm cho nàng hoàn toàn hết chỗ nói rồi!

Băng hộ pháp trực tiếp bị hóa đá, biến thành một pho tượng.

Long Thiên Tuyệt lại giống như không có chuyện gì, đưa mắt nhìn chăm chú vào bóng lưng xốc xếch trong bóng tối, khóe miệng khẽ nhếch lên thành một nụ cười giảo hoạt, trong tròng mắt đen thâm thúy phóng ra những tia sáng khác thường.

Gặp phản ứng của nàng giờ phút này, trong lòng hắn không khỏi vui vẻ, mặc dù chuyện này nói ra thật sự hủy hoại tôn nghiêm một đời Tà tôn của hắn, bất quá có thể thấy phản ứng thất thường của nàng như thế, tôn nghiêm vân vân, cũng không vấn đề gì.

Quan trọng là …, hắn muốn nàng chịu trách nhiệm với hắn, hơn nữa lại còn vô cùng mong đợi.

Quyển 1 - Chương 50: Đêm đó..... Ngươi căn bản không có ra sức

Đêm đó..... Ngươi căn bản không có ra sức Editor: Huyen Nghien

Hít sâu vài cái lấy lại khẩu khí, thật giống như đã tiêu hao hết sự kiên nhẫn cao nhất của cả đời, Vân Khê ưu nhã xoay người, khóe miệng nhếch lên nụ cười tà..... Nàng tiện tay giương lên, đem một thỏi bạc cao cao tại thượng quẳng cho hắn, đôi môi đỏ mọng khẽ mở nói: “Một thỏi bạc, mua một đêm của ngươi, đã đủ chưa?”

“Nói thật, chuyện đêm hôm đó ta hoàn toàn không nhớ rõ, chỉ bằng vào lời nói của một bên, thật sự khó có thể làm cho người ta tin phục. Hiện tại ta tạm thời cho lời ngươi nói là sự thật, nhưng mà đêm đó..... Ngươi căn bản không có ra sức! Vì thế, cho ngươi một thỏi bạc, coi như là tiện nghi cho ngươi.” Nói xong, nàng nhanh nhẹn xoay người, chậm rãi đi đến cửa trước.

Hai ngón tay vững vàng kẹp lấy nén bạc, Long Thiên Tuyệt cảm thấy buồn cười, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên thành vòng cung, nữ nhân này có cần nói lời tổn hại như vậy hay không, đem hắn trở thành cái gì?

Đứng tại chỗ đưa mắt nhìn nàng, giọng hắn nhàn nhạt cất lên: “Chủ nhân giấu mặt của Tụ Bảo đường, chính là Mạnh gia một trong thập đại gia tộc….”

Vân Khê một lần nữa dừng bước, đưa lưng về phía hắn, nghe hắn

tiếp tục nói: “Mạnh gia có căn cứ ở Nam Hi quốc, thực lực hùng hậu, cao thủ nhiều như mây trên trời, bên trong Tụ Bảo đường cơ quan hiểm trở, không nên dò xét vào ban đêm. Người chấp chưởng trước mắt của Tụ Bảo đường chính là Mạnh Lạc Thu đứng đầu Mạnh gia, người này Huyền giai đã đạt tới Mặc Huyền nhất phẩm, là đệ nhất cao thủ Tụ Bảo đường. Dưới tay hắn còn có bốn gã cao thủ Tử Huyền trấn thủ Tụ Bảo đường, cao thủ Thanh Huyền trở lên cũng không thiếu….. Hơn nữa, sáng sớm ngày mai, Tụ Bảo đường có một buổi đấu giá long trọng, đến lúc đó người đứng đầu ở Nam Hi quốc cũng sẽ trình diện, là thời cơ tốt nhất để trà trộn vào Tụ Bảo đường.”

Hàng lông mi khẽ chớp, đôi mắt đen nhánh của nàng trong bóng tối bắn ra ánh sáng lạnh lùng, có hắn cung cấp sẵn tin tình báo, sẽ bớt đi không ít thời gian điều tra cho nàng, nhưng như vậy cũng không có nghĩa rằng thái độ và cái nhìn của nàng đối với hắn sẽ thay đổi.

Cũng không quay đầu lại, thân ảnh của nàng rất nhanh lẫn trong bóng tối, biến mất ở trong màn đêm.

Long Thiên Tuyệt lẳng lặng đưa mắt nhìn nàng rời đi, thân ảnh quật cường của nàng, làm cho đáy lòng hắn không khỏi nổi lên sự ôn nhu, khóe môi khẽ vẽ lên đường cong không thể nhận ra.

Băng hộ pháp tối nay thật sự đã bị chấn động triệt để, trong suy nghĩ của nàng, tôn chủ là cao cao tại thượng không thể bị khinh nhờn, thế nhưng lại bị một nữ nhân…..

Nữ nhân kia tựa hồ còn không cho tôn chủ chút mặt mũi…..

Tôn chủ chẳng những không buồn phiền, tâm tình lại còn hết sức vui vẻ…..

Trời ạ, trong một đêm xảy ra nhiều chuyện bất khả tư nghị như vậy,

trái tim của nàng thật sự có chút khó có thể tiếp thu.

Thật vất vả mới có thể hoàn hồn lại, thấy tầm mắt tôn chủ vẫn như cũ nhìn theo thân ảnh phiêu diêu xa xa của Vân Khê, đáy lòng của nàng không khỏi nhói lên một chút.

“Tôn chủ? Cứ để cho nàng đi như vậy sao? Thương thế của nàng không nhẹ.”

“Đi liên lạc nhị thiếu chủ Mạnh gia, bổn tôn mời hắn uống trà, nếu hắn không đến.....” Long Thiên Tuyệt hừ lạnh một tiếng, chỉ chừa cho Băng hộ pháp một bóng lưng trong trẻo lạnh lùng, rất nhanh cũng biến mất trong bóng đêm.

“Dạ, tôn chủ.” Đuôi lông mày của Băng hộ pháp hiện lên vẻ ảm đạm.

Ánh sao sáng lấp lánh, như khảm ngọc lên màn đêm vô tận. Nơi ít nơi nhiều, tựa như một tấm thổ cẩm hoa lệ.

Vân Khê đi lại ở trên đường cái, vừa tính toán kế sách cứu người, vừa cảnh giác lưu ý người ở phía sau. Từ Hàn Viên đi ra, hắn vẫn theo phía sau nàng, không cố ý che dấu hơi thở của mình, cứ như vậy không xa không gần đi theo. Bất kể ước nguyện ban đầu của hắn như thế nào, Vân Khê cũng không nghĩ sẽ chấp nhận tình cảm của hắn. Chỉ cần hắn không đánh chủ ý lên Tiểu Mặc, nàng cùng hắn nước sông không phạm nước giếng, nhưng nếu hắn đánh chủ ý tới Tiểu Mặc, cho dù là liều mạng, nàng cũng phải cùng hắn lấy cứng chọi cứng.

Phía trước cách đó không xa, chính là Tụ Bảo đường trong truyền thuyết.

Đêm đã khuya, cửa trước Tụ Bảo Đường là một mảnh đèn sáng rực

rỡ. Vân Khê từ từ chạy đến gần, dừng ở trước cửa Tụ Bảo đường, ngửa đầu ngó chừng bảng hiệu trên cửa, ánh sáng lạnh lùng trong đáy mắt bắn ra tứ phía.

Nếu tối nay không phải là bị thương ngoài ý muốn, nàng nhất định lập tức tựu hủy nó đi, chỉ là một Tụ Bảo đường, nàng còn không để vào trong mắt.

Tiểu Mặc, bọn họ có thương tổn con hay không? Một mình con, có sợ tối hay không?

Nghĩ đến nhi tử, mâu quang lạnh lùng dần trở nên ấm áp.

Tiểu Mặc, đừng sợ! Mẫu thân rất nhanh sẽ tới cứu con!

Nàng đang chú tâm lo nghĩ, một con ngựa bỗng băng qua người, nàng bình tĩnh né tránh, trong lúc vô tình tác động đến vết thương, khiến cho thân thể nàng lay động, lảo đảo muốn ngã.

Một luồng gió mát quất vào mặt, lạnh thấu vào tim gan, song sau lưng là một bờ ngực ấm áp mà rộng rãi, mùi vị quen thuộc thuộc về hắn tràn vào chóp mũi, bên tai là tiếng tim đập mãnh mẽ của hắn.

Vân Khê quay đầu, chống lại đôi mắt của hắn, đôi mắt sáng kia thật giống như ánh mặt trời mùa xuân rực rỡ ấm áp, chói mắt vô cùng.

Long Thiên Tuyệt lẳng lặng giương mắt nhìn nàng trong ngực mình, trọng lượng rất nhẹ, tựa hồ không có một chút sức nặng. Trên người của nàng truyền đến một mùi hương kỳ dị nhè nhẹ thơm ngát, mùi thơm ngào ngạt như rượu, hàng lông mi tạo thành bóng đen nhàn nhạt trên vẻ mặt tái nhợt.

Ánh mắt nàng trong nháy mắt trở nên hỗn độn cùng hoang mang, rồi

rất nhanh khôi phục thần sắc đề phòng, giống như là thú nhỏ khẩn trương chuẩn bị cho cuộc chiến, tràn đầy tính công kích.

Trong lòng hắn khổ sở than thở, không rõ tại sao nàng đối với mình lại có sự phòng bị lớn như thế. Hắn càng thêm tò mò chính là, nàng rút cuộc là sinh trưởng trong hoàn cảnh như thế nào, mà lại tạo nên một tính cách lạnh lùng và hờ hững đến như vậy? Hắn không tin một nữ nhi bình thường của tướng quân, lại có loại khí chất kiên cường lạnh lùng mà ngạo nghễ như thế, nàng từng rời phủ tướng quân sáu năm, có phải trong sáu năm đó, nàng phải trải qua nhiều khó khăn quật cường vì lời nói gièm pha của ngoại nhân, cho nên mới tạo cho nàng tính cách như hôm nay hay không?

Hai người tuyệt đối im lặng, mỗi người đều theo đuổi tâm tư của riêng mình.

Đúng lúc này, có không ít khách nhân ra vào Tụ Bảo đường, nhìn thấy một màn này, không tự chủ được rối rít dừng chân ngắm nhìn.

Ánh trăng chiếu nghiêng như nước đổ xuống, lưu lại trên mặt đất hai đạo quang ảnh, gió đêm phơ phất, hai người một hắc y một bạch y ở trong gió đêm dây dưa, giống như hình ảnh một đóa hoa nở rộ kiều diễm.

Góc đường cách đó không xa, một chiếc xe ngựa từ từ dừng lại, đó là một chiếc xe ngựa hoa lệ, mười hai hồng y nữ tử thủ hộ ở hai bên, các nàng ngũ quan thanh tú, sắc mặt lạnh lẽo, vẻ mặt giống như là cùng được khắc lên từ một mô hình, còn mang theo sát khí.

Màn xe nhấc lên, lộ ra một nữ nhân tuyệt đẹp che lụa trắng. Mặc dù có mạng che mặt, nhưng ngũ quan xinh xắn vẫn mơ hồ nổi bật, làm người ta mê say. Nàng mặc một bộ cẩm y màu son, cao quý vô cùng, đứng cùng mười hai hồng y nữ tử, lại còn làm tuyệt đại phong tư của

nàng nổi bật hơn nữa.

Đôi mắt trong trẻo như nước của nữ tử đó nhìn quanh, tao nhã vô hạn, khi tầm mắt nàng quét qua trước cửa Tụ Bảo đường, mâu quang đột nhiên biến đổi, bắn ra một đạo ánh sáng lạnh lẽo thị huyết. Hình ảnh ánh trong mắt của nàng, chính là cửa trước của Tụ Bảo Đường, hai người tựa sát nhau, nam nữ đưa mắt nhìn nhau.

“Là nàng?! Tuyệt lại cùng nàng ở chung một chỗ!”

Tay phải nắm chặt, đem màn xe vặn vẹo, trong đôi mắt xinh đẹp của nữ tử che lụa trắng đều là thần sắc phức tạp, có kinh ngạc, có khẩn trương, cũng có tức giận……

Trong đầu Phù Quang Lược Ảnh (hình ảnh thoáng qua), tình hình một đêm sáu năm trước nhanh chóng xẹt qua trong đầu nàng……

Đêm hôm đó, nàng hao hết tâm tư để có thể lấy thuốc, truy theo vết máu của hắn dẫn đến một căn phòng nhỏ. Lòng nàng tràn đầy vui mừng, cho rằng cuối cùng cũng có cơ hội cùng hắn chung đụng, để cho hắn chấp nhận ân sủng nàng, thấu hiểu tình yêu của nàng, về sau không xa cách với nàng nữa. Song, khi nàng đẩy cánh cửa kia ra, lại phải chứng kiến một cảnh tượng mập mờ mê loạn.

Tiện nhân kia, rốt cuộc là từ nơi nào chạy đến, tại sao nàng có thể ngồi trên người Tuyệt?

Làm càn như vậy, lại còn thưởng thức!

Mà Tuyệt đã hôn mê, mất đi tri giác…. Nàng không thể nhịn được nữa, một chưởng đánh bất tỉnh nàng ta!

Dám khinh nhờn Tuyệt của nàng, tội đáng chết vạn lần!

(huyennghien: của ngươi khi nào, đóng dấu chủ quyền chưa?)

Lúc kiếm của nàng sắp đâm thấu trái tim tiện nhân kia, thì bên ngoài phòng nhỏ truyền tới vô số tiếng bước chân.

Nàng không rảnh bận tâm nữa, nâng Tuyệt lên, nhanh chóng rời khỏi căn phòng nhỏ.

Nàng trăm triệu lần không nghĩ tới, tiện nhân đêm hôm đó phát sinh quan hệ cùng Tuyệt lại xuất hiện ở chỗ này! Hơn nữa còn cùng Tuyệt ở chung một chỗ….

Đêm hôm đó, nàng mất đi cơ hội tốt nhất giết nàng ta, nhưng là lần này, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua lần nữa!

Vẻ ngoan lệ xẹt qua đáy mắt.

Quyển 1 - Chương 51: Long Thiên Tuyệt nổi giận!

Long Thiên Tuyệt nổi giận! Editor: Huyen Nghien Vân Khê đẩy Long Thiên Tuyệt ra, giọng nói lãnh mạc: “Ta không sao, không được đi theo ta nữa!”

Long Thiên Tuyệt trầm mặc, phượng mâu thâm thúy nhìn nàng hồi lâu, hắn không tiếng động thở dài: “Tiểu Mặc cũng là hài tử của ta, ta sẽ không thờ ơ đứng nhìn”

Nói xong, hắn xoay người rời đi, vạt áo màu đen ở giữa không trung làm nên góc độ hoàn mỹ, thân ảnh của hắn từ từ xa dần, rất nhanh biến mất ở trong màn đêm.

Bên trong xe ngựa, lời nói lạnh như băng của nữ tử cất lên, hơi thở đàn hương nồng nàn từ miệng phun ra: “Theo dõi cẩn thận bạch y nữ tử kia cho ta, tìm cơ hội giết nàng!”

“Dạ, tôn giả đại nhân!” Hồng y nữ tử cầm đầu mặt không đổi sắc đón lệnh.

Xác định Long Thiên Tuyệt thật sự rời đi, Vân Khê nhẹ nhàng chau mày, xoay người tiếp tục tìm đường đến khách điếm nơi đám người Hắc Phong trại đang ở.

Vì muốn dàn xếp đám người Lý Lộc, ban ngày nàng đã lấy bạc mua trọn khách sạn này. Dĩ nhiên, bạc không phải là cho không, coi như là nàng bỏ vốn để đám người Lý Lộc giúp nàng xử lý chuyện làm ăn của khách sạn, hơn nữa lệnh cưỡng chế bọn họ trong vòng một năm

giúp nàng lấy lại ít nhất gấp hai lần tiền vốn. (ặc ặc)

Đám người Lý Lộc kêu khổ liên tục, bọn họ đầu tiên là vứt bỏ tiền làm đạo tặc, hiện tại còn vứt bỏ nghề đạo tặc để hoàn lương, thật có thể nói là biến đổi bất ngờ a!

Tìm được đám người Lý Lộc rồi, Vân Khê đem kế hoạch của mình kể ra, ra lệnh cho bọn họ cả đêm chuẩn bị đồ nàng cần. Đám người Lý Lộc nghe nói Tiểu Mặc đã xảy ra chuyện, mọi người oán giận không dứt. Sống chung mấy ngày, bọn họ sớm đối với Tiểu Mặc có tình cảm, nay Tiểu Mặc xảy ra chuyện, mọi người lập tức la hét muốn tiêu diệt Tụ Bảo đường, cứu Tiểu Mặc ra.

Rời khỏi khách điếm, trên vầng trán mịn màng của Vân Khê đã nhiễm một tầng mồ hôi lạnh, vết thương nơi ngực mơ hồ đau nhức, so với vừa rồi càng thêm nghiêm trọng. Nàng vốn nên tìm Long Thiên Tuyệt tính sổ, dù sao thương thế của nàng cũng là hắn gây ra, nhưng nàng cũng đã đâm hắn một châm, coi như là huề nhau.

Nàng chẳng qua là thật tò mò, thực lực Long Thiên Tuyệt rốt cuộc đã đạt tới cảnh giới nào, nơi đó rõ ràng là tử huyệt, nhưng tại sao nàng đâm một châm vào phía sau, hắn vẫn bình yên vô sự, còn có nàng hạ phấn ngứa ở trên người hắn, tựa hồ đối với hắn cũng không có tác động lớn. Người nam nhân này, thật sự quá thần bí, quá sâu không lường được rồi!

Đêm, càng ngày càng tĩnh lặng.

Dựa vào xúc giác cùng giác quan nhạy cảm của nàng, nàng cảm thấy chung quanh có một cỗ sát khí nồng đậm đang đến gần.

Sẽ là ai chứ?

Hết lần này tới lần khác lại chọn thời điểm nàng bị thương tới ám sát nàng, nàng phải cảm thán đối phương có vận khí thật tốt!

Nàng tiếp tục đi về phía trước mấy bước, trong lúc bất chợt, mấy người bịt mặt mang hồng y, to lớn như chim từ trên trời giáng xuống, người còn chưa rơi xuống, hàng chục mũi tên đen nhọn đồng loạt hướng người nàng bắn tới.

Tại thời điểm đó, vóc dáng Vân Khê nhanh nhẹn đi qua, thân hình linh hoạt nhanh chóng tránh phải tránh trái, chật vật thoát khỏi vòng mũi tên nhọn bay vụt đầu tiên. Miệng vết thương lần nữa bị khẽ động, bên môi của nàng nôn ra một búng máu, lại bị nàng bất động thanh sắc nuốt xuống trở về, để tránh lộ ra sơ hở, làm cho đối phương biết được nhược điểm của nàng.

“Các ngươi rốt cuộc là ai? Tại sao muốn giết ta?”

Nữ nhân cầm đầu che mặt lạnh lùng nói: “Ngươi không xứng được biết! Nhận lấy cái chết đi!”

Vân Khê thở dốc một hơi, lại là mũi tên nhọn hướng chính diện nàng bắn tới, người cầm đầu mặc hồng y bịt mặt mang theo cùng hai người còn lại vây quanh phía sau nàng, đầu nhọn kiếm trong tay lóe lên, hướng thẳng tới Vân Khê mà đâm. Nhìn thân hình của các nàng, rõ ràng là những nữ tử, mà theo hình thái huyền khí từ trên người các nàng mà phán đoán, hẳn là ba cao thủ Tử Huyền!

Đổi lại trong ngày thường, đừng nói là ba tên Tử Huyền cao thủ, chính là mười tên Tử Huyền cao thủ, nàng cũng không hề sợ hãi, nhưng hôm nay, nàng bị thương nặng, tuyệt đối không cách nào đồng thời ứng phó nhiều Tử Huyền cao thủ như vậy.

Xuất động nhiều cao thủ có Huyền giai cao để đối phó một mình

nàng, thật đúng là coi trọng nàng rồi, số lượng người muốn giết nàng thật là đông đảo a!

Ánh mắt nàng trầm xuống, trong tay nháy mắt hiện ra ba viên thuốc, mỗi một viên đều là tăng Huyền đan. Tăng Huyền đan là thuốc cấm, công dụng là tăng Huyền lực trên người, Huyền lực có thể ở trong nháy mắt tăng vọt gấp mười lần, thời gian kéo dài chừng một canh giờ, nhưng loại thuốc này có tác dụng phụ rất lớn, đối với thân thể có thể phản hệ (đánh ngược lại) rất mạnh.

Nàng hiện tại tính toán dùng liên tục ba viên, cũng chính là làm cho Huyền lực của nàng trong nháy mắt tăng vọt ba mươi lần, có thể thấy, tác dụng phụ của tăng Huyền đan, sau này đối với thân thể của nàng sẽ tạo thành bao nhiêu thương tổn. Bất quá, nàng không có lựa chọn nào khác, nàng không thể chết được, nàng còn muốn giữ lại tánh mạng đi cứu nhi tử! Cho dù hiện tại có di chứng, nàng cũng đã sớm không hối tiếc, nàng nhất định phải gắng gượng qua đi, nhi tử còn đang chờ nàng!

Hoàn thuốc sắp vào miệng thì trong nháy mắt, “Bốp” một cái có một đạo huyền khí vô hình từ nơi xa tới đây, mạnh mẽ đánh vào cổ tay của nàng, khiến cho ba viên tăng Huyền đan trong tay nàng nhất tề bay ra ngoài.

Trước mắt một trận bùng nổ, màu đen càng dày.

Ngước mắt nhìn, Vân Khê thấy được rõ ràng một thân ảnh màu đen cao lớn chắn trước người của nàng. Cánh tay hắn huy vũ đến đâu, gió nổi lên như cuồng phong, thế đến không thể đỡ. Tất cả mũi tên nhọn cũng bị cản trở về, hắn trở tay nắm thắt lưng của nàng, mang theo nàng xoay người chuyển động, lần nữa huy chưởng, đem ba vị cao thủ Tử Huyền có ý muốn đánh lén nàng một chưởng đánh bay!

Long Thiên Tuyệt trong mắt sát cơ chợt hiện, trên mặt tựa như bao phủ một tầng huyền Sương, ôm lấy eo của Vân Khê, đột nhiên nhảy dựng lên, thẳng tắp nhảy lên cao cách mặt đất vài chục trượng, rồi vững vàng rơi vào trên nóc nhà cách đó không xa.

“Nàng không sao chứ?” Hắn khẩn trương ngưng mắt nhìn Vân Khê trong ngực, nhìn dung nhan nàng càng thêm trắng bệch, mâu quang lóe lên, là tự trách mình, là ôn nhu chợt lóe lên rồi biến mất.

Vân Khê lắc đầu, mâu quang thu liễm, trong lòng thật giống như nếm ngũ vị (mặn,đắng,ngọt,chua,cay), nói không ra lời.

Long Thiên Tuyệt vịn nàng ngồi xuống, con ngươi thâm trầm chuyển động, ánh sáng lạnh quét về phía hơn mười người nữ nhân che mặt bên dưới, lạnh lùng quát lên: “Ở trên đời này, trừ phi ta chết, bằng không không ai có thể đả thương một sợi tóc của nàng!”

Ống tay áo của hắn vung lên, khí thế kinh người điên cuồng phát ra tứ phía như những con sóng mãnh liệt, không tới chốc lát, cả con đường cái hoàn toàn bị khí thế của hắn bao phủ!

Khí thế kia tựa hồ tụ lực như những dòng sông hùng vĩ, bài sơn đảo hải, còn có vô số bôn lôi thiểm điện (sấm sét) vừa nhanh vừa mạnh, vô tình tàn sát bừa bãi cả con đường cái!

Trên nóc nhà cao cao, trong màn đêm vô biên vô hạn, Long Thiên Tuyệt thân thủ cao ngất phảng phất cùng bóng đêm như hòa hợp thành một, tỏa ánh hào quang, vạt áo nhẹ nhàng lay động, khuôn mặt anh tuấn đủ khiến người trong thiên hạ ngất ngây, giờ phút này đang tản ra khí chất âm hàn lạnh như băng, đủ đóng băng tất cả các vật trong vòng một trăm bước.

Lúc này Long Thiên Tuyệt, thoáng như thần tiên trong trẻo, nhưng

mang theo sát khí hủy thiên diệt địa!

Giờ khắc này, hắn thật sự tức giận rồi!

Quyển 2 - Chương 1

V01: Cưỡng Hôn Editor: Huyen Nghien Vân Khê khiếp sợ ngắm nhìn bóng lưng của Long Thiên Tuyệt, thật lâu mới có thể quay trở về với lời nói của hắn: ở trên đời này, trừ phi ta chết, nếu khôn,g không ai có thể đả thương một sợi tóc của nàng!

Tại sao hắn lại thốt ra những lời như vậy? Là lời xuất phát tận đáy lòng, hay là.....

Không thể không thừa nhận, giờ khắc này, tiếng lòng nàng đang nặng nề trêu chọc, nàng đã có một chút động tâm. Nhưng mà, nàng làm sao có thể dễ dàng tin tưởng một người nam nhân?

Ở trên thế giới này, người thân nhất cũng có thể thương tổn nàng, nàng còn có thể tin tưởng người nào nữa sao?

Hàng lông mi thật dài từ từ rũ xuống, khi nàng ngước mắt lên lần nữa, đáy mắt là một mảnh ánh sáng lạnh vô tình. Vô luận như thế nào, hôm nay hắn đã cứu nàng một mạng, ân cứu mạng, nàng sẽ tìm cơ hội báo đáp! Trừ cái đó ra, bọn họ vẫn là đường ai nâý đi, không có quan hệ!

Bên dưới hồng y nữ tử che mặt bị bao phủ bởi khí thế cường đại của Long Thiên Tuyệt, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ kinh hãi, thực lực bậc này là thứ mà các nàng không thể chống đỡ, chỉ có thể chịu sự áp bách của khí thế mạnh mẽ đó, để cho hơn mười cao thủ sợ đến kinh hãi, Long Thiên Tuyệt cường giả thần uy, thật sự là kinh động trời xanh!

Nhưng tôn giả đã ra lệnh, các nàng không dám kháng lệnh, cho dù là liều lĩnh mất đi tính mạng cũng phải hoàn thành nhiệm vụ.

Những hồng y nữ tử này được coi là người có kinh nghiệm phong phú trong giang hồ, bằng thời gian nhanh nhất có thể phán đoán thế mạnh của kẻ địch, nhưng nếu các nàng phân tán thực lực, như vậy những người có năng lực kém hơn sẽ không có khả năng chịu nổi một kích đe dọa tính mạng của hắn, tùy lúc có thể tử vong. Kế hoạch hôm nay, mười người các nàng cũng chỉ có thể tập hợp lại thành đoàn, huy tụ sức mạnh, ra sức chống cự.

Hơn mười nữ tử ăn ý liếc nhau một cái, đồng thời tung chưởng phát ra khí thế mạnh nhất trên người mình, không giữa lại chút sức mạnh nào! Mười mấy cỗ khí thế cường đại phóng lên cao, tới tấp kích động, bầu trời trên đường cái dựng lên một khung lư tròn, chấn động gạch ngói vụn hai bên đường phố thành vỡ tan thành đống.

Khí thế phản kích tới, Long Thiên Tuyệt toàn thân hắc bào ào ào bay múa, vang lên tiếng phần phật.

“Chỉ là ngôi sao nhỏ, cũng dám cùng mặt trăng tranh nhau phát sáng?” Lời của Long Thiên Tuyệt lạnh như băng, giống như một loại sét muộn chợt nổ vang, cả mặt đất cũng run rẩy mấy cái, gạch ngói vụn hai bên đường phố rối rít rơi xuống.

Thanh âm mảnh sứ vỡ nát bấy, đánh vào lòng những hồng y nữ tử, làm cho tim các nàng chấn động, trong nháy mắt đã trở nên rối loạn.

Ngôi sao nhỏ, lại dám cùng ánh trăng tranh nhau phát sáng?

Thực lực của người này, có thể cao đến mức này, thật sự là bất khả tư nghị(*)!

(*)huyennghien: bất khả tư nghị: Không thể nghĩ hay bàn được, một câu khẳng định về chân lý hay được dùng trong Phật giáo, ở sau có từ này mình sẽ không chú thích nữa.

Ngay cả tôn giả của các nàng, chỉ sợ cũng không cách nào chống lại hắn.

Thực lực cách biệt khổng lồ như thế, làm cho lòng phòng bị của các nàng chỉ một chút xíu đã bị tan rả, đúng vậy a, kẻ địch mạnh như thế, làm sao các nàng có thể ngăn cản?

Tim đại loạn hết sức, khí thế từ xung quanh Long Thiên Tuyệt càng nổ tung mạnh mẽ hơn nữa, khí thế mãnh liệt, như kinh đào hải lãng(sóng to gió lớn), khung lư tròn vô hình kia trong nháy mắt dễ dàng bị đánh bại, nổ tung ra!

Hồng y nữ tử bị oanh kích, văng ra hướng bốn phương tám hướng, mọi người trong miệng đều phun ra máu tươi, bị thương không nhẹ. Trong lúc các nàng ngửa đầu lần nữa nhìn về phía nam tử đứng cao đồ sộ, không khỏi nhìn ngây dại.

Thân thủ hắn cao ngất, tay áo bồng bềnh, mỗi khi dạ phong (gió đêm) thổi lên mái tóc dài của hắn, làm cho người ta cảm thấy một thân vạn trượng cao ngạo cùng cô đơn.

Hắn khẽ nhếch khóe môi, hàm chứa sát khí kinh thiên động địa, toàn thân phiêu dật lạnh lùng khó nói lên lời, trong mắt của hắn sắc sảo, so sánh với bất kỳ lưỡi dao sắc bén nào trong thiên hạ càng thêm kinh người!

Hắn giống như sự hiện diện của một vị thần, nắm quyền sinh sát trong tay, xuyên qua những đám mây, nhìn xuống thiên hạ!

Không chỉ mình hồng y nữ tử nhìn ngây dại, Vân Khê nhìn thân ảnh của hắn giờ phút này ngạo nghễ cùng cô độc, lòng chốc lát cũng run động, hắn rốt cuộc là người như thế nào, vì sao nàng thấy được trên người hắn sự cô độc cùng tịch mịch vô hạn?

“Chủ nhân các ngươi từng có ân với ta, bổn tôn tạm thời tha các ngươi một lần! Trở về nói cho chủ nhân các ngươi, nếu sau này thấy nữ nhân này mất một sợi lông, bổn tôn cũng sẽ đem thù oán ghi tạc trên đầu của nàng, chớ ép bổn tôn đối với nàng xuất thủ!” đôi mắt của Long Thiên Tuyệt đột nhiên trở nên lạnh lẽo cùng ảm đạm, tùy tiện bắn ra hai đạo ánh sáng tinh nhuệ, hắn lạnh lùng phun ra một chữ “Cút!”

Mười mấy người nhất tề giật mình trong lòng, sợ hãi nhìn lẫn nhau, không nghĩ rằng đối phương lại biết tôn giả của các nàng, hắn rốt cuộc là người nào? Không dám có chút do dự, các nàng rối rít bò dậy, dắt nhau rời đi khỏi đường cái.

Cả con đường cái, trở thành một mảnh hỗn độn.

Những cư dân sinh sống hai bên đường phố chỉ dám núp ở trong phòng, cũng không dám ra cửa, sợ vô tội bị vạ lây, ngay cả nóc nhà nhà mình bị hư hao, cũng bất chấp luôn. Tổn hại chút tiền tài, tiêu chút tai họa, vẫn đỡ hơn nhiều so với mất đi tính mạng!

Người có chút gan lớn, len lén từ nhìn từ cửa sổ nhà mình ra bên ngoài, nhìn xuống dưới, không khỏi ngây người.

Chỗ cao trên nóc nhà, một vòng Nguyệt quế lưỡi liềm, chiếu ra ánh trăng sáng tỏ, có một hắc y nam tử đang khom người ôm lấy bạch y nữ tử, động tác mềm nhẹ ưu nhã, thật giống như đang chăm sóc một tác phẩm nghệ thuật, như một cảnh tượng trong tranh vẽ, bước ra từ một bức họa tuyệt mĩ.

Nam tử oai hùng tuấn tú, có khí chất vương giả, như một vị thần, uy nghiêm không thể mạo phạm!

Nữ tử xuất trần thoát tục, có dáng vẻ nghiêng nước nghiêng thành, như thiên tiên nữ hạ phàm trần, phong hoa tuyệt đại!

Một đôi nam nữ như vậy, quả thực chính là nhân gian tuyệt phối! Thật là một tạo hóa tuyệt thế của trời đất!

Càng ngày càng nhiều người nhìn qua cửa sổ, qua khe hở, rình coi một đôi nam nữ như thi như họa (đẹp như thơ, đẹp như tranh vẽ), tiếng nghị luận xôn xao được truyền đi.....

Vân Khê lại bị hắn cường thế ôm trong ngực lần nữa, nàng rất tức giận, người nam nhân này tựa hồ đã yêu thích động tác này, lại còn chưa có sự đồng ý của nàng, đã ôm nàng vào trong ngực, một buổi tối, không biết đã ôm nàng bao nhiêu lần!

” Ngươi thả ta xuống! Ta có tay có chân, không có suy yếu đến đi không nổi một quãng đường.”

Đôi mắt đẹp của Vân Khê đông lạnh, ngửa đầu nhìn Long Thiên Tuyệt, thần sắc trong trẻo lạnh lùng như băng. Nàng không muốn nhận thêm bất kì ân tình nào của hắn, đối mặt với hắn, nàng chỉ cảm thấy một tầng võ trang gắn vào trên người mình, ở trước mặt của hắn nàng trở nên dễ bị tổn thương, tùy thời cũng có thể bị đôi mắt hắn xuyên thấu. Nàng rất không thích cảm giác như thế, không có cách nào nắm giữ, giống như đi trên một sợi dây căng bên vách núi, nơm nớp lo sợ, phải luôn cẩn thận.

Một đạo mâu quang lạnh lùng bắn về phía nàng, tay Long Thiên Tuyệt ôm ở nàng bên hông cũng tăng thêm lực đạo, đôi mắt hắn bắn

ra ánh lửa tức giận tán loạn, đe dọa nhìn nàng, lạnh giọng trách mắng: “Ngươi câm miệng cho ta! Ai bảo ngươi dùng tăng Huyền đan? Ngươi lại muốn một lần dùng liền ba viên? Ngươi không muốn sống nữa có phải hay không?”

Vân Khê đột nhiên nghe được thanh âm trách mắng từ hắn, cảm nhận được trên người hắn phóng ra khí thế lạnh lùng, nàng hơi choáng váng, nhưng ngay sau đó hung hăng trừng mắt nhìn trở về, nàng là sở hữu của hắn sao, tại sao phải quản nàng?

” Ngươi không thể nào không biết tăng Huyền đan có tác dụng phụ như thế nào, cũng không thể không biết dùng ba viên tăng Huyền đan sẽ cho thân thể của ngươi mang đến thương tổn như thế nào..... Chẳng lẽ ngươi cứ không thương tiếc thân thể của mình như vậy, tiếc rẻ tôn nghiêm của mình như vậy, thà tự tổn thương thân thể, cũng không nguyện ý tiếp nhận sự trợ giúp của ta sao?”

“Nếu ngươi xảy ra chuyện, Tiểu Mặc làm sao bây giờ? Ta không bảo vệ tốt mẹ ruột của hắn, còn ngộ thương mẹ ruột của hắn, để cho mẹ ruột của hắn bị trọng thương không ngừng, còn làm cho nàng tự tổn thương thân thể, ta làm thế nào để giao phó với hắn đây?

“Ai bảo ngươi giao phó.....” “Vân Khê tức giận nói, thì ra là hắn lo lắng không có cách nào giao phó với nhi tử, chẳng biết tại sao, đáy lòng nàng không có tư vị.

” Ngươi nghe kỹ cho ta, từ hôm nay trở đi, mạng của ngươi chính là của ta, nếu ngươi dám thương tổn tới mình lần nữa….Ngươi có thể thử nhìn một chút!” trong đôi mắt sâu không thấy đáy của Long Thiên Tuyệt tràn đầy nguy hiểm, hơi thở lạnh như băng, song dưới hơi thở nguy hiểm mà lạnh như băng là vẻ khẩn trương khó cất giấu.

Hắn âm thầm nghĩ mình may mắn, mình không có hoàn toàn rời đi,

nếu nàng không muốn mình đi theo nàng, vậy hắn không thể làm gì khác hơn là lựa chọn âm thầm đi theo. May nhờ hắn vẫn ở chỗ cách nàng không xa, hắn rất sợ, nếu vừa rối hắn không có kịp thời xuất hiện, hoặc là hắn hoàn toàn, từ đầu, không có đi theo nàng, như vậy nàng chẳng phải là đã ăn vào ba viên tăng Huyền đan kia mà tổn hại thân thể sao?

Thật là một nữ nhân cố chấp ngu ngốc!

Nàng rõ ràng có thể dựa vào hắn, để cho hắn tới cứu con của bọn họ, nhưng hết lần này tới lần khác nàng lại không làm, không muốn thiếu hắn tình nghĩa, cũng không muốn cùng hắn có bất kỳ liên quan nào. Chỉ cần vừa nghĩ tới nàng cố ý muốn cùng mình phủ nhận quan hệ, đáy lòng của hắn lại rầu rĩ, chẳng lẽ nàng cứ như vậy mà chán hắn, không muốn nhìn thấy mặt hắn sao?

Vân Khê trầm mặc, nàng lẳng lặng yên tĩnh suy nghĩ lại lời nói của hắn…, lời của hắn mặc dù lạnh như băng thấu xương, nhưng nàng lại cảm thấy một tia ấm áp.

Hắn quan tâm nàng.

Nhưng mà, tại sao hắn lại quan tâm nàng? Hắn có mục đích gì?

Chỉ bởi vì nàng là mẫu thân hài tử của hắn, hắn không muốn làm cho nhi tử hận hắn, cho nên mới quan tâm nàng sao?

Vân Khê ngửa đầu, tức giận nhìn chằm chằm hắn, trong đôi mắt đẹp bắt đầu khởi động màn đen, lạnh giọng bác bỏ: “Mạng của ta là của ta, ta nghĩ như thế nào thì thế đó, không mượn ngươi xen vào! Ngô.....”

Lời của Vân Khê chưa dứt đã bị đôi môi của hắn ngăn chặn. Ở bên

trong, hóa thành một tiếng than nhẹ. Đầu lưỡi nóng bỏng của hắn trượt vào trong miệng nàng, mút thỏa thích, dây dưa, hôn đến gió thổi không lọt. Hơi thở nồng đậm nam tính của hắn bao phủ nàng, đem toàn bộ không khí của nàng cướp đi, đồng thời đem hơi thở của mình cho nàng, khiến cho nàng phải tiếp nhận nụ hôn của hắn.

Vân Khê ngu ngơ một hồi lâu, lúc này mới kịp phản ứng, nàng đưa tay dùng sức đẩy hắn ra, đánh cho hắn một bạt tai vang dội.

Bạt tai này, ở bầu trời đêm yên tĩnh thanh âm càng thêm to rõ!

Vỗ về môi của mình, Vân Khê nhìn chằm chằm trên mặt Long Thiên Tuyệt nhiều ra một cái tát, đáy lòng loạn thành một cảm giác tê dại. Nàng từng thử hôn qua Đông Phương Vân Tường, không có cảm giác gì đặc biệt, song mới vừa rồi, loại xúc cảm thật sâu rung động cùng điện giật này, chân thật như vậy, chẳng lẽ đây chính là cảm giác thiên lôi động đến địa hỏa mà nàng vẫn muốn tìm kiếm?

Nhưng vì sao hết lần này tới lần khác lại là hắn?

Long Thiên Tuyệt hoàn toàn không để ý đến cơn đau ở mặt, hai mắt giống như con báo vững vàng khóa trên đôi môi tinh tế mềm mại của nàng, giống như quả mơ tùy lúc mà làm cho người ta muốn hái đi, ánh mắt phát sáng như có thể đốt cháy tất cả!

” Một cái tát, đổi lại một cái hôn, vẫn rất đáng!” Giọng nói của hắn hơi khàn khàn, truyền vào trong tai của Vân Khê.

Tầm nhìn của Vân Khê thay đổi, hắn lần nữa cúi đầu, ngậm vào đôi môi của nàng, dùng sức trằn trọc, hôn thật sâu. Lần này, hắn thật giống như muốn đem giá trị một cái tát kia toàn bộ đòi lại, một nụ hôn điên cuồng mãnh liệt. Hắn như nhặt được bảo vật liền liếm mút, phát ra tiếng vang, có thể nghe rõ ràng trên con đường cái yên tĩnh không

tiếng động này.

Không nên như vậy!

Nhưng mà, chẳng biết tại sao, khi nhiệt lực của hắn mãnh liệt bắn ra bốn phía, Vân Khê thật giống như bị đầu độc, cánh tay muốn đẩy hắn ra cũng từ từ để xuống, chẳng biết lúc nào đã choàng lên cổ của hắn.

Lửa nóng thiêu đốt hai người, nụ hôn càng lúc càng kịch liệt, tiếng thở dốc, than nhẹ từ trong miệng hai người, vang từng tiếng một.....

Dần dần, hôn đã không thể thỏa mãn đáy lòng khát vọng của Long Thiên Tuyệt, hắn đem Vân Khê để xuống, làm cho nàng hai chân chạm đất. Hắn tự tay ôm lấy hông của nàng, một cái tay khác không nhịn được theo eo nhỏ của nàng từ từ dời lên trên, một cỗ mềm mại trước ngực cách một lớp y phục nàng.

” a!” trong miệng Vân Khê không nhịn được mà phát ra tiếng rên yêu kiều, sương mù trong mắt lập tức trở nên rõ ràng, bộ ngực mềm mại lần đầu tiên bị chạm tới như vậy, làm cho gương mặt nàng vốn đã hơi ửng hồng tăng thêm một tầng màu đỏ.

” bốp!” Lại là một cái bạt tai vang dội.

Long Thiên Tuyệt vẫn như cũ không có trốn, trên khuôn mặt tuấn mỹ, trong chốc lát lộ hai dấu vết bàn tay đối xứng hai bên. Bị hai cái tát, nhưng hắn không có nửa điểm tức giận, ngược lại còn có tâm tình tốt chứa đựng được nụ cười như ý, cười đến phong tao vô cùng.

Vân Khê dùng sức đẩy hắn ra, nhìn khuôn mặt phong tao và nụ cười cần ăn đòn của hắn, khóe miệng hung hăng rút xuống.

Nam nhân chết tiệt, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, khinh bạc

nàng?

Càng đáng chết hơn chính là, nàng thế nhưng đáp lại...A a a, để cho nàng đi chết đi! Không đúng, là để cho hắn đi chết đi! (TT: haha)

Long Thiên Tuyệt nhìn thần sắc không ngừng biến hóa trên gương mặt khả ái của nàng, mép nụ cười càng lớn, phút chốc trên mặt đều là nụ cười kích diễm, hai dấu tay kia không thể ảnh hưởng đến ánh mắt sáng ngời của hắn, trác tuyệt phong tư dốc hết thiên hạ.

" Ngươi...." tay của Vân Khê run run chỉ vào hắn, nàng hung hăng cắn xé cánh môi anh đào, thật vất vả mới đè được tất cả tâm tình trong lòng, lạnh lùng nói"Ngươi sau này cách ta xa một chút! Đừng để ta thấy ngươi nữa!"

Vỗ về bộ ngực đả thương, nàng nhảy một bước liền bay ra rất xa, nhanh chóng biến mất ở trong màn đêm, thân ảnh có chút hoảng sợ.

Long Thiên Tuyệt đưa tay vuốt ve đôi môi mỏng của mình, mép môi tự nhiên lộ ra nụ cười yếu ớt, phía trên này vẫn còn mùi thuộc về nàng, để cho hắn thật sâu quyến luyến. Trước đây, hắn vẫn khốn khổ nghi hoặc, không rõ nàng vì sao đối với mình lại có lực hấp dẫn lớn như vậy, nhưng mà bây giờ, hắn đã xác nhận rốt cuộc thứ mình muốn là cái gì.

" Vân Khê.....Vân Khê...."Một đóa ưu đàm nở trên mép của hắn, trong đêm tối hai mắt phát sáng đặc biệt.

Cách hai con đường, một chiếc xe ngựa dừng ở chỗ tối tăm, mười mấy hồng y nữ tử ngã trái ngã phải khổ sở chống đỡ đến trước xe ngựa, rèm xe ngựa nhấc lên, lộ ra khuôn mặt một cô gái có phong hoa tuyệt đại.

” Chuyện làm như thế nào? Các ngươi làm sao chật vật như vậy? Chẳng lẽ các ngươi nhiều người như vậy, mà một nữ nhân lại không đối phó được?”Thanh âm cô gái rất lạnh lùng, giống như sương tuyết trong trời đông giá rét, không có một tia nhiệt độ.

” Tôn giả, chúng ta vốn có thể thành công, ai ngờ nửa đường xuất hiện một nam nhân. Võ công của hắn cực cao, chỉ dùng một chiêu, đã đả thương toàn bộ chúng ta.”

“Làm sao có thể? Thấm Dương thành khi nào lại xuất hiện cao thủ như vậy.....” Cô gái vừa định bác bỏ các nàng, trong đầu bỗng nhiên thoáng hiện khuôn mặt một người, đôi mắt đẹp bỗng dưng mở to, lộ ra thần sắc khó tin”Chẳng lẽ.....Chẳng lẽ là hắn?”

” Nam nhân kia nói tôn giả từng đối với hắn có ân, hắn tạm thời bỏ qua cho tánh mạng của chúng ta, hắn còn nói, còn nói.....”

” Còn nói cái gì? Có lời gì trực tiếp nói, đừng có dông dài!”Sắc mặt của cô gái chợt trầm xuống, đôi mắt lãnh vô cùng.

” Hắn còn nói, cho chúng ta trở về nói cho tôn giả, sau này nếu nàng kia thiếu một sợi lông, hắn cũng sẽ đem thù oán ghi tạc trên đầu tôn giả!”

” hắn thật nói như thế?” Ồ ồ thở dốc, đáy mắt cô gái bắn ra ánh sáng thị huyết, nắm chặt quả đấm, móng tay đã đâm thấu da thịt ở lòng bàn tay,thân hình không khỏi lay động.

” Tuyệt, ngươi đối với ta như vậy sao? Ngươi nhất định sẽ hối hận!” Lời của nàng lạnh lẽo phiêu đãng trong bầu trời đêm trống rỗng, thê lương mà ảm đạm.

Vân Khê vội vã chạy về phủ tướng quân, phủ tướng quân lúc này

đang bàn chuyện tụ tập nhân mã cứu Tiểu Mặc, tính toán ban đêm đi đột nhập Tụ Bảo đường. Vân Khê ngăn trở bọn họ, đem kế hoạch của mình kể rõ một phen, sau đó đem nhân mã phân phát, còn mình trở về phòng.

Từ trong bao quần áo móc ra vô số bình lọ, nơi này chứa nhiều đan dược như vậy cũng là do những năm gần đây nàng luyện chế, có trị thương, có làm cơ thể mạnh khỏe, có tăng Huyền lực, cũng có độc dược cùng tăng Huyền đan … Cấm thuốc, luyện chế đan dược là một trong số ít những thứ hứng thú của nàng, nàng sở dĩ thích vơ vét của cải, cũng là vì có thể mua được nhiều dược liệu hiếm có hơn để luyện chế các loại đan dược.

Từ đó chọn lựa ra mấy bình trị thương cùng nâng cao tinh thần, bổ tức đan dược, nàng đưa tay lên, đem toàn bộ đan dược có đổ vào trong miệng không có biện pháp, nàng phải trong một buổi tối khôi phục công lực thường ngày, cho nên không tiếc rẻ, đem toàn bộ đan dược hữu ích dùng để khôi phục thân thể toàn bộ ăn vào.

Nếu có người đã gặp nàng đem dược trân quý làm như thế, nhất định sẽ hôn mê, phải biết rằng nàng luyện chế mỗi một loại đan dược cũng là vô cùng hiếm thấy cùng trân quý, nếu đi bán trên thị trường, ít nhất có thể bán được cả vạn lượng hoàng kim, mà nàng lại đem toàn bộ ăn đi như ăn hoa quả kẹo ngọt, chuyện này không phải là quá hoang phí đi?

Dùng xong thuốc, nàng vận công điều tức, chưa tới một canh giờ, thân thể từ từ bốc lên hơi nóng, nước ấm từng đoàn từng đoàn ở trong người chảy xuôi, tất cả máu cùng da thịt của nàng đều thay đổi với tốc độ không tầm thường, vết thương nơi ngực cũng từ từ khép lại.

Tốc độ khôi phục giống như nàng vậy, nói ra quả thực sẽhù chết

người, ai bảo đan dược tốt nhất lại ở trong tay của nàng chi? Những đan dược này là nàng căn cứ vào cách luyện chế được ghi lại trong Tàn Hoa bí lục, tùy tiện lấy ra một lọ, sợ rằng trên đại lục này rất khó tìm được.

Đợi thương thế của nàng khép lại được bảy tám phần, mở mắt ra, một đạo ánh sáng bình minh rực rỡ xuyên qua từ ngoài cửa sổ làm nàng chói mắt, bất tri bất giác, trời đã sáng.

Mâu quang kích diễm bị bịt kín bởi một tầng mông lung.....

Một đêm trôi qua, không biết Tiểu Mặc có bị hành hạ hay không, ngủ có ngon hay không?

Mâu quang ôn nhu, phút chốc bị vẻ lạnh lùng thay thế!

Người nào dám thương tổn con trai của nàng, thì phải trả giá thật đắt!

Tụ Bảo đường, một gian mật thất mờ mờ.

Thân thể nho nhỏ của Tiểu Mặc co ro lại trên giường đá, ngủ say sưa.

Tiểu Bạch ngồi chồm hổm bên cạnh Tiểu Mặc, đôi mắt đen láy mở to, không nháy mắt ngó chừng cánh cửa đá mật thất, toàn thân trong tình trạng báo động. Thời gian thật lâu rồi, mí mắt của nó kéo xuống, khép lại một chút.

Tiếng bước chân nhẹ truyền vào mật thất, cả người Tiểu Bạch bậc dậy, hai mắt lần nữa mở thật to, ngó chừng cánh cửa đá kia, giống như muốn đem cửa đá nhìn thấu.

Cạch cạch mấy tiếng, cửa đá mở ra, một đạo ánh sáng tương đối chói mắt từ bên ngoài phóng vào, mắt Tiểu Bạch híp lại, bắn ra hơn hai đạo ánh sáng sắc bén.

Hừ, dám động vào Tiểu Mặc Mặc, giết không tha!

Ngay sau đó, một đạo thân ảnh cao lớn được phủ bởi màu trắng, từ từ lộ ra gương mặt của người nọ.

Tiểu Bạch nhìn, suy nghĩ bỗng trống rỗng, sau đó đưa móng vuốt lay lay Tiểu Mặc đang trong giấc mộng, làm Tiểu Mặc tỉnh lại.

Tiểu Mặc Mặc, người xấu lại tới nữa!

Tiểu Mặc từ trong giấc mộng tỉnh lại, đôi mắt lim dim, thấy người đi vào cửa đá, chân mày hắn giương lên.

Mạnh Lạc Thu vừa vào mật thất, thấy hắn ngủ say sưa giống như người ngoài cuộc, không có liên quan, hắn có chút kinh ngạc. Nhưng, vừa nghĩ tới chuyện đứa bé này ăn hết Tuyết Liên cùng cỏ linh chi bảo bối trân quý kia, còn có Huyền Linh quả giá trị liên thành nữa, thì tức giận trong lòng bùng lên, ánh mắt nhìn lại hướng Vân Tiểu Mặc, giống như đang nhìn một tiểu ác ma vừa ăn một con rắn!

” Tiểu tử, lá gan của ngươi không nhỏ! Rốt cuộc là ai bảo ngươi tới đây ăn vụng bảo bối của ta?”

Vân Tiểu Mặc khẽ nghiêng đầu, vẻ mặt ngây thơ vô tội (huyennghien: thấy giống ngây thơ vô số tội hơn a o-0) nói: “Là các ngươi mời ta tới làm khách a, các ngươi cũng không nói nơi đó có đồ không thể ăn, chẳng lẽ những thứ đó thật sự không thể ăn?”

Ánh mắt Mạnh Lạc Thu trở nên lạnh lẽo vô cùng, khóe môi thị huyết,

thân thể hắn khẽ run, nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn vô tội của Tiểu Mặc, nổi giận nói: “Không có ai mời ăn, đương nhiên không thể ăn! Ngươi, tên khốn nhỏ chết bầm, ở chỗ này giả vờ ngu ngốc với ta có phải không? Ngươi chẳng những ăn bảo bối của ta, hơn nữa còn chuyên chọn đồ tốt ăn, đồ không tốt không ăn, ngươi đừng nói với ta rằng ngươi thật một chút cũng không hiểu?”

” Ngươi nói là những thứ kia lớn lên cùng với hoa và ma cô (nấm) không giống nhau sao? Thật ra thì mùi vị cũng không có gì đặc biệt, còn không ngon bằng rau của mẫu thân ta xào, ta thật sự là quá đói rồi, cho nên bất đắc dĩ mới làm vậy.” vẻ mặt của Tiểu Mặc giống như đang khốn khổ kể lể.

Da thịt trên mặt Mạnh Lạc Thu kịch liệt co quắp, giận đến một câu cũng nói không nên lời. Tuyết Liên cùng cỏ linh chi trân quý ngàn năm của hắn, vào trong miệng của nó lại thành hoa cỏ cùng nấm, ghê tởm hơn chính là, nó lại còn chê chúng không dễ ăn, liền so với rau cỏ mẹ nó xào còn thua kém..... Hắn cơ hồ sẽ nôn ra máu mất!

Mạnh quản sự đi theo phía sau Mạnh thiếu chủ khóe miệng cũng ngừng co quắp, đứa nhỏ này đến tột cùng là quá mức ngây thơ, hay là hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn trêu tức bọn họ, nó thật sự có tài năng làm cho người ta hóa điên.

Nhìn thấy sắc mặt không thiện cảm của Mạnh Lạc Thu, Tiểu Mặc uốn ba tấc lưỡi mà nói: “Ngươi nếu không hài lòng…, cùng lắm thì ta bảo mẫu thân trả lại ngươi một cái sọt hoa cùng nấm có phải dễ hơn không? Người lớn như các người nên có khí chất của người lớn, tại sao lại keo kiệt và dễ giận như vậy, không bằng cả một hài tử năm tuổi!” Nói xong, liền ném cho hắn một ánh mắt khinh bỉ.

Còn đến một sọt hoa cùng nấm?

Mạnh Lạc Thu quả thực muốn giết người!

” Huyền Linh quả kia thì sao? Nó được đặt tại vị trí bí mật, ngươi làm sao có thể tìm được?”

” Cái gì mà Huyền Linh quả? Không biết ngươi đang nói về cái gì!” Cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Mặc vểnh lên, tựa như nhớ ra cái gì đó, nói, “Nga, ngươi là nói những thứ trái cây kia? Bởi vì Tiểu Bạch thích ăn, cho nên mới cho Tiểu Bạch tìm ra a.”

Huyền Linh quả giá trị liên thành, lại thành một thứ thức ăn trong miệng thú nho nhỏ, Mạnh Lạc Thu giận đến đỉnh đầu bốc khói, đôi mắt đỏ khắc nghiệt hướng về Tiểu Bạch đang có vẻ mặt vô tội.

” Có ai không! Đem thú con này đi nướng cho ta!” Từng chữ từng câu của hắn, lạnh đến thấu xương.

Hai gã hộ vệ phía sau nghe lệnh hướng lên phía trước, cất bước đi về phía Tiểu Bạch, đáy mắt hai người đều có chút ý sợ hãi. Bởi vì đêm qua Tiểu Bạch có những biểu hiện dũng mãnh phi thường, bọn họ đã nhìn thấy, đến bây giờ, rất nhiều đồng bọn của bọn họ còn hôn mê bất tỉnh ở bên trong, chính là bởi vì bị nó cắn, trúng không biết bao nhiêu độc.

Vân Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch liếc nhau một cái, sau đó lẳng lặng nhìn, không có ngăn trở, cũng không có ý bảo vệ Tiểu Bạch, bên trong mắt to đen láy ngược lại hiện lên vẻ giảo hoạt.

Tiểu Bạch vô hại nhìn, ngồi chồm hổm dưới đất, hai mắt tội nghiệp nhìn hai người đến đây bắt nó, để cho đám người Mạnh quản sự cơ hồ cho là mình hoa mắt, đây chính là thú con dũng mãnh phi thường vô địch, người lạ chớ tới gần đêm qua sao?

” Cẩn thận một chút, thú con này có thể cắn người, hàm răng của nó rất độc!” Hai gã hộ vệ trao đổi ánh mắt, từ từ hướng Tiểu Bạch vây quanh.

Tiểu Bạch vẫn không nhúc nhích như cũ, đôi mắt đen bóng chớp chớp, rất là khả ái.

” Bắt nó!” Hai gã hộ vệ nhất tề nhào tới, ngoài ý muốn, bọn họ bắt được Tiểu Bạch rất thuận lợi.

” Bắt được nó! Bắt được nó rồi!” Hai gã hộ vệ rất là kích động, không nghĩ tới lại dễ dàng như vậy, bất quá trong lòng vẫn còn có chút nghi ngờ, chẳng lẽ thú con này giằng co một đêm, mệt mỏi đến không cách nào nhúc nhích?

” Cho ta xem qua! Bản thân ta muốn thấy rõ, nó rốt cuộc là cái quái gì!”Mạnh Lạc Thu tức giận nói, tầm mắt yên lặng rơi vào bộ lông thuần trắng của Tiểu Bạch, hắn cũng rất tò mò, vì sao hôm nay thú con lại trở nên dịu ngoan như thế, ngay cả chút công kích cùng năng lực phản kích cũng không có.

” Các ngươi không được thương tổn Tiểu Bạch, Tiểu Bạch vào ban ngày không thể thi triển võ lực.....” Tiểu Mặc nói đến một nửa, thấy mình không cẩn thận nói lộ ra miệng, vội vàng dùng hai tay bưng kín miệng mình, trong đôi mắt to tất cả đều là thần sắc ảo não.

Thì ra là như vậy!

Thú con chỉ có thể công kích trong đêm tối, đến ban ngày cũng chỉ có thể biến thành một sủng vật dịu ngoan, một chút tính công kích cũng không có. Vốn còn tồn tại một tia nghi ngờ, nhất thời tiêu tán gần hết, đôi môi mỏng của Mạnh Lạc Thu khẽ nhếch lên, nụ cười lãnh khốc tràn ra trên mép.

Hắn tự tay, từ trong tay hộ vệ nâng Tiểu Bạch mềm nhũn lên, tầm mắt âm lãnh ngó chừng nó, cười lạnh nói: ” Rất tốt! Ngươi đã ăn rất nhiều Huyền Linh quả của ta, hiện tại ta đem ngươi nướng ăn, như vậy Huyền lực từ Huyền Linh quả kia có thể tiến vào bên trong cơ thể ta, hừ hừ.....”

Vân Tiểu Mặc hảo tâm nhắc nhở: “Tiểu Bạch tối hôm qua đi đại tiện nhiều lần, dinh dưỡng của Huyền Linh quả kia, sợ rằng đã sớm bị nó cho đi xuống.”

Sắc mặt Mạnh Lạc Thu đột nhiên trầm xuống, buồn rười rượi trừng Tiểu Mặc, quát lên: “Tiểu tử! Ngươi cho rằng ngươi có thể thoát khỏi sao? Chờ ta thu thập xong thú con này, sẽ tiếp tục thu thập ngươi!”

” A!”

Thú con trong tay đột nhiên thoát khỏi tay hắn, leo lên cổ của hắn, hướng nơi mạch máu cắn một cái. Mạnh Lạc Thu không kịp đề phòng, không phải là hắn phản ứng không đủ nhanh, mà là Tiểu Bạch tốc độ quá mức kinh người, chờ hắn kịp phản ứng, đã muộn.

Nhưng nếu khoảng cách xa, cho dù Tiểu Bạch tốc độ nhanh hơn nữa, cũng không thể một kích trúng đích, thật sự là bọn họ ở khoảng cách quá gần, mà hắn lại vì một câu nói của Tiểu Mặc buông lỏng đề phòng, đợi lúc tỉnh ngộ, hết thảy đã chậm.

” Tiểu tử thúi! Ngươi dám hãm hại ta?!” Mạnh Lạc Thu rất nhanh hiểu được, mới vừa rồi Tiểu Mặc chính là để cho hắn nới lỏng đề phòng, mới cố ý tiết lộ tin tức Tiểu Bạch ban ngày sẽ không tập kích người. Một hài tử xảo trá nham hiểm vô cùng như vậy, ở nơi này chờ hắn trúng kế đây!

Tiểu Bạch sau một chiêu đắc thủ, đã sớm lủi trở về trong ngực Tiểu Mặc, đắc ý lúc lắc đầu tranh công.

Hay cho Tiểu Mặc Mặc thông minh, xuất ý bất kỳ, đánh úp đối phương.

Hiệu quả chính là chỗ này!

Ha ha, đối phương quả nhiên trúng chiêu rồi! Quá tuyệt vời! Tiểu Mặc Mặc cực kỳ thông minh!

” Ta không có lừa ngươi a, ta chỉ là không có nói xong, Tiểu Bạch Bạch trong ngày có thể cắn người!” buông tay vô tội, Vân Tiểu Mặc cũng không vội vã chạy trối chết, ngược lại còn vững vàng bó gối ngồi xuống.

” Người đâu, giết hắn cho ta!”Sắc mặt Mạnh Lạc Thu khó coi đến cực hạn, trên cổ độc tính lan tràn, từ từ hiện ra màu đen.

” Mạnh Thiếu chủ, ngươi trúng độc!” Đám người Mạnh quản sự kinh hãi nhắc nhở, hiện tại Mạnh Thiếu chủ cũng trúng độc, chuyện này có thể nghiêm trọng lắm rồi, phải nhanh chóng đi bẩm báo với gia chủ mới được.

Mạnh Lạc Thu thật giống như bị xuyên thủng tâm tư, giơ tay lên ý nói: “Chuyện này không được tiết lộ ra phía ngoài, hơn nữa không thể để cho cha ta biết, hiểu chưa?”

” Có thể.....”"Mạnh quản sự rất là lo lắng, trong lòng cũng biết Mạnh thiếu chủ coi trọng mặt mũi, lần đầu tiên tiếp quản Tụ Bảo đường lại xảy ra liên tiếp chuyện như vậy, nếu để cho gia chủ biết hắn trúng độc, như vậy sau này địa vị của Mạnh thiếu chủ ở Mạnh gia khó có thể giữ nổi.

” Không có thể gì cả!” Đưa cho hắn một ánh mắt lạnh lẽo, Mạnh Lạc Thu ngăn cản những ý nghĩ bất kì khác của hắn, sau đó mới đưa tầm mắt thị huyết chuyển hướng Vân Tiểu Mặc.

” Nhanh chóng giao ra thuốc giải, nếu không muốn ngươi theo ta cùng nhau chôn cùng, còn muốn tất cả mọi người Vân gia đều cùng nhau chôn cùng!”

Vân Tiểu Mặc giống như là bị vẻ mặt hung ác của hắn hù đến vậy, yếu ớt nói: “Ta không có nói không cho ngươi giải dược a, ngươi hung dữ như vậy làm cái gì?”

Một câu nói mềm nhũn của hắn, để cho Mạnh Lạc Thu tức giận tới cực điểm, lửa giận không chỗ phát tiết, buồn bực cực kỳ. Hắn bắt đầu tin tưởng, đứa bé này tuyệt đối là trời cao phái tới đặc biệt khắc khẩu hắn, nhưng lại không có biện pháp thần phục nó, mềm không xong, cứng rắn cũng không được!

” Vậy ngươi còn không mau đem giải dược giao ra đây?”Mạnh Lạc Thu cắn răng, oán hận nói.

Vân Tiểu Mặc vểnh cái miệng nhỏ nhắn, lắc lắc đầu nói: “Ta hiện tại đem giải dược cho ngươi, ngươi nhất định lại đem ta cùng Tiểu Bạch đi nướng, ta không có ngu như vậy! Hơn nữa giải dược căn bản không có ở trên người của ta, các ngươi có lụt soát thân thể của ta cũng vô dụng, bởi vì giải dược vẫn luôn là do mẫu thân của ta bảo quản lấy.”

” Mẹ ngươi? Vân gia Đại tiểu thư?” Đêm qua trải qua hỏi thăm sau, mới biết được đứa nhỏ này là con riêng của Vân gia Đại tiểu thư, Mạnh Lạc Thu không hỏi thăm cũng không biết, sau khi nghe ngóng, trong vòng một ngày, vô số tin tức về Vân gia Đại tiểu thư đầy rẫy lỗ

tai của hắn, để cho hắn đối với nữ nhân cổ quái này sinh ra tò mò.

Có lẽ chính một nữ nhân đặc biệt như vậy, mới có thể sinh ra một nhi tử tinh quái như vậy? Nghĩ đến đây tên tiểu tử thúi mầm tai vạ chọc Tụ Bảo đường của hắn, hắn giận đến nghiến răng, mẹ nào con nấy, mẹ ruột của hắn chỉ sợ cũng không phải là người lương thiện gì, cũng không khá hơn chút nào!

Mạnh Lạc Thu đáy mắt lóe lên tinh quang, lửa giận trong ngực bùng lên, trước mắt cũng cháng váng theo. Hắn đáy lòng khẽ nguyền rủa, mẹ kiếp, đây rốt cuộc là độc gì, thật không ngờ lợi hại như vậy? Nghĩ lại hắn có một thân huyền công hộ thể, cũng không thể tránh né.

” Người đâu, đi mời Vân gia Đại tiểu thư!”

Nói xong, hắn lảo đảo rời đi khỏi mật thất, hiện tại trước hết phải đi tìm một chút đan dược có thể áp chế độc tính, nếu không thịnh hội đấu giá hôm nay, hắn sẽ không cách nào xuất hiện, vậy thì sẽ thất bại lớn! Hắn gánh chịu không nổi trách nhiệm như vậy, cho nên cho dù chống đỡ đến chết, hắn cũng phải chống đỡ!

” Tiếp tục canh giữ hắn, đừng để hắn chạy!” lời của Mạnh Lạc Thu từ xa xa ngoài mật thất truyền vào, hồi lâu, hắn tăng thêm câu”Cho hắn ăn uống đầy đủ!”

Câu nói sau cùng, rõ ràng có thể nghe ra hắn nghiến răng nghiến lợi.

Vân Tiểu Mặc cúi đầu nhìn Tiểu Bạch, nhẹ vỗ về lông của nó, điềm tĩnh cười một tiếng, đó là nụ cười chiến thắng!

Hắn tin tưởng, hắn rất nhanh có thể nhìn thấy mẫu thân.

Vân Khê sáng sớm liền đi tới khách điếm, Lý Lộc nổi giận dùng thời

gian cả đêm, thật sự đã có vật nàng cần, hỏi thăm, mới biết được bọn họ lần nữa phát triển tinh thần cao nhất của Hắc Phong trại là vào nhà cướp của, đem mấy cửa hàng bên trong Thấm Dương thành cướp sạch. Bất quá bọn hắn cũng không phải là giặc cướp vô lương, bọn họ chỉ lấy đồ bọn họ cần, cũng không có mượn gió bẻ măng mà lấy đi những thứ đồ còn lại.

Về phần lão bản cửa hàng có báo quan hay không, bọn họ có thể hay không chọc tới phiền toái, đó là chuyện sau này.

Vân Khê cũng không có đề cập đến hành vi của bọn họ, sở dĩ giao cho bọn họ làm, cũng đã nghĩ đến nếu là do người phủ tướng quân ra mặt, chưa chắc nhanh như vậy đã có được đồ nàng cần. Cho nên nói, đôi khi có một số việc người chính trực làm không được, ngược lại những người thuộc tà phái có thể dễ dàng đảm nhiệm.

Về phần có chọc tới quan hay không, nàng mặc kệ, nàng chưa bao giờ sợ người, trước mắt cứu nhi tử ra trước, dạy dỗ Tụ Bảo đường một trận, mới là chuyện thiết yếu!

Long hữu nghịch lân*,chạm đến thì phải chết ngay lập tức!

*ý chỉ vị trí bên trong trái tim.

Người của Tụ Bảo đường, đã chạm đến cực hạn nàng, vậy thì sẽ phải trả giá thật đắt!

” Vân nương tử, ngươi muốn những đồ này làm cái gì?” Lý Lộc rất là tò mò, Vân Khê để cho hắn tập hợp bên trong, trong đó bao gồm quặng tiêu thạch (ni-trát ka-li) rất hiếm thấy, hắn là mất không ít thời gian để có được.

Hắn không rõ, đi cứu người, cùng quặng tiêu thạch (ni-trát ka-li) có

quan hệ gì?

Vân Khê lạnh lùng liếc hắn một cái, nói: “Đừng nói nhảm! Nhanh chóng làm theo như ta nói, lúc đó ngươi sẽ biết nó được dùng làm gì.”

Lý Lộc thấy nàng nói như thế, cũng không dám hỏi nhiều hơn nữa, dù sao lời của Vân nương tử luôn có đạo lý, đi theo Vân nương tử, chỉ có đúng không sai!

Bận rộn hai canh giờ, thời gian cách thịnh hội đấu giá của Tụ Bảo đường không nhiều lắm, Vân Khê nhìn một chút tác phẩm trong tay mình, nhíu mày, có chút mãn ý. Nàng tin tưởng chở mười mấy kí lô bao thuốc nổ này, có thể đủ đem cả Tụ Bảo đường oanh tạc đến trời cao!

Nếu ai biết ý nghĩ của nàng giờ phút này, nhất định sẽ cho là nàng điên rồi, nàng lại nghĩ rằng có thể cho nổ Tụ Bảo đường, ý nghĩ này không khỏi quá điên cuồng đi!

Vân Khê cũng không cho là như vậy, dám động Tiểu Mặc của nàng, thì phải trả giá thật nhiều!

Ánh sáng lạnh xẹt qua đáy mắt của nàng, nàng lạnh lùng nhếch khóe môi.

” Vân nương tử, Đông Phương công tử tới.”

Vân Khê khẽ nhếch lông mày, như có điều suy nghĩ, chu đáo, nàng mở miệng nói: “Nói hắn chờ ở đại đường một lát, ta rất nhanh sẽ ra.”

Đại đường, thân ảnh đơn bạc của Đông Phương Vân Tường ngồi ở đó, đường viền ngũ quan như được điêu khắc tinh tế ra, lông mày

tựa như khắc, con mắt như ánh sao, tỏa sáng cùng ôn nhu, mềm mại. Hắn một mình uống trà, động tác ưu nhã, nguyệt sắc trường bào càng làm nổi bật vẻ phiêu dật cao quý của hắn, tóc đen tựa như thác dùng Ngọc Tuệ Cao vấn lên, phảng phất tựa trích tiên trên trời giáng xuống.

Song lực chú ý hấp dẫn Vân Khê, cũng không phải là bề ngoài cùng khí thế xuất chúng của hắn, mà là thứ trưng bày quanh người hắn, gần mười mấy dàn rương gỗ. Trong không khí, nàng nghe thấy được mùi vị vàng quen thuộc, ánh mắt nàng chợt lóe, khó khăn mở miệng.....

” Đông Phương công tử.” Nàng đi lên trước, giọng nói nhàn nhạt, vốn là cùng Đông Phương Vân Tường không có quá lớn giao tình, nếu không phải nhi tử yêu thích hắn, nàng sợ cũng sẽ không cùng hắn có bất kỳ giao thiệp nào.

” Vân nương tử.” Đông Phương Vân Tường thu hồi ánh mắt, trong nháy mắt nhìn thấy nàng, mâu quang chợt sáng, thủy quang kích diễm, mang theo một thần thái khác thường.

” Ta nghe nói Tiểu Mặc ở Tụ Bảo đường gặp chuyện không may, cho nên mang đến mười triệu lượng hoàng kim, hy vọng có thể giúp được.”

Suy đoán trong lòng là một chuyện, nhưng khi hắn chính miệng nói ra sự thật lại là một chuyện khác, Vân Khê thực lấy làm kinh hãi, hắn trong một đêm lại có thể lấy ra mười triệu lượng hoàng kim, điều này thật bất khả tư nghị!

Cho dù hắn là hoàng tử một nước, cũng không thể có nhiều tài phú như vậy, càng đừng nói là trong một đêm lấy ra nhiều hoàng kim như vậy, như vậy thực lực chân chính của hắn, thật đáng để khai thác,

nghiên cứu tìm tòi.

Vinh bá vẫn chờ đợi ở bên cạnh, thấy được ánh mắt ngầm ý của chủ tử, hắn tiến lên, nhất nhất mở ra nắp hòm. Chỉ một thoáng, từng đạo kim quang chiếu sáng cả đại đường khách điếm, làm người người choáng ngợp.

May mà nơi này kể từ sau khi bị Hắc Phong trại chiếm cứ, không có khách nhân nào tới tìm nơi ngủ trọ, nếu có ngoại nhân nhìn thấy một màn này, nhất định sẽ kích động bị dọa ngất đi, giống như người của Hắc Phong trại nè, bọn họ cả đám đều kích động khó nói lên lời, dụi dụi lấy hai mắt của mình, hoài nghi mình có sinh ảo giác hay không.

Vân Khê có chút ngạc nhiên, nhưng sau đó rất nhanh khôi phục trấn tĩnh, yên lặng nhìn về phía Đông Phương Vân Tường, hắn và Tiểu Mặc bất quá mới chung đụng nhau ngắn ngủn mấy ngày, vậy mà vì Tiểu Mặc hắn chịu lấy ra mười triệu lượng hoàng kim, cũng không không chớp mắt một cái, rốt cuộc là hắn quá mức thiện lương, hay còn có dụng tâm khác?

” Ta có thể hỏi ngươi một vấn đề không?”

Đông Phương Vân Tường hơi choáng váng, cười yếu ớt nói: “Ngươi hỏi đi, ta nhất định tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẫn”.*

*tri vôbất ngôn, ngôn vô bất tẫn: biết thì sẽ nói, nhất định không giấu diếm

Vân Khê nhíu mày nhìn hắn hồi lâu, đem Đông Phương Vân Tường nhìn đến thấu từng sợi lông, để cho Vinh bá cơ hồ cho là nàng muốn ăn chủ tử nhà mình, lúc này,Vân Khê đột nhiên dùng giọng vô cùng mập mờ hỏi: “Ngươi không phải là..... đối với con ta có ý đồ gì khác chứ?”

Đông Phương Vân Tường vẻ mặt nhất thời trở nên vô cùng phong phú, trong lồng ngực thở ra một hơi sâu, ho đến chết đi sống lại. Vinh bá đau lòng thay chủ tử, tức giận trừng hướng Vân Khê, bọn ta suy nghĩ lung tung gì chứ, chẳng lẽ chủ tử đối với Tiểu Mặc tốt, nhất định là cái loại tâm tư xấu xa hèn hạ này?

Ai ngờ Vân Khê lại nói thêm câu nữa: “Tiểu Mặc nhà ta đáng yêu như thế, ngươi thích hắn cũng là hợp lý, nhưng mà, ta rất lo lắng cho việc Tiểu Mặc có tư tưởng khỏe mạnh trưởng thành. Ngươi có thể thích hắn, nhưng nên chỉ có thể âm thầm thích, không nên quấy rầy đến tư tưởng khỏe mạnh làm người của hắn.....”

Nàng nói chưa dứt lời, vừa nghe như thế, Đông Phương Vân Tường ho càng thêm lợi hại, thiếu chút nữa ngừng thở.

” Vân nương tử, xin người giúp đỡ cho, đừng kích động công tử nhà chúng ta nữa!” Vinh bá đáy lòng thẳng thán, công tử gặp phải người không tốt a!

” Kích động như thế làm cái gì? Vạn nhất thân thể có bị gì, ta không bồi thường đâu nha!” Vân Khê vừa nói, vừa từ trên người móc ra một đan dược, thừa dịp hắn ho khan há mồm, một ngón tay đem đan dược bắn vào trong miệng của hắn.

Vinh bá còn tưởng rằng nàng cho chủ tử ăn vào độc dược, hùng hổ thay chủ tử bất bình nói: “Ngươi vừa cho công tử nhà ta ăn cái gì? Tâm địa ngươi thật ngoan độc! Công tử nhà ta vì gom góp mười triệu lượng hoàng kim, ngày hôm qua một đêm không chợp mắt, tình nghĩa còn chưa tính, lại còn đem oán báo ơn.....”

” Vinh.....”Đông Phương Vân Tường kêu hắn không được tiếp tục nhục mạ, hơi trì hoãn khẩu khí, nói ” ta không sao rồi, hiện tại đã khá

hơn.”

Vinh bá nhìn kỹ, công tử sắc mặt đúng là khá hơn, giờ mới hiểu được, thì ra là nàng cho chủ tử ăn không phải là độc dược, mà là thuốc trợ giúp khỏi ho. Hắn sửa sang lại ống tay áo, hướng về phía Vân Khê quỳ một cái, nói: “Vân nương tử, mới vừa lão nô nhất thời nóng lòng, ngôn từ đắc tội, kính xin Vân nương tử chớ để để trong lòng!”

Vân Khê không để ý phản ứng của hắn, hắn đã sớm ở trong hàng ngũ sổ đen của nàng, trong khoảng thời gian ngắn rất khó để quay lại bình thường. Tầm mắt của nàng lướt qua Vinh bá, thẳng tắp nhìn về phía dung nhan suy yếu của Đông Phương Vân Tường trước mặt, chân mày hơi nhíu lại, đổi lại một bộ mặt vô cùng nghiêm túc thật tình, nói: “Bệnh tình của ngươi, sợ là chữa không được. Nhưng nhìn ngươi đối với Tiểu Mặc nhiệt tình như thế, mười triệu lượng hoàng kim này, ta lấy làm tiền ngươi đặt cọc mua thuốc, trong vòng nửa năm, ta nhất định sẽ vì ngươi luyện chế ra Cửu Chuyển Thái Cực đan, về phần có thể trị lành bệnh của ngươi hay không, ta không dám bảo đảm.”

Đông Phương Vân Tường đầu tiên là hơi choáng váng, dung nhan trắng bệch liên tục hiện ra thần thái khác thường, liều thuốc nàng cho mới vừa rồi, khiến hắn cũng tin tưởng lời Tiểu Mặc nói lúc trước…, mẹ ruột của bé đúng là có bản lĩnh luyện chế đan dược, hơn nữa nàng luyện chế đan dược so với trên thị trường càng hữu dụng hơn nhiều.

Hôm nay chính miệng nàng nói nàng có thể luyện chế ra thuốc trị tốt bệnh của hắn, vô luận thật giả, hắn nguyện ý tin tưởng nàng, bởi vì đây là cơ hội cuối cùng của hắn.

” Đa tạ Vân nương tử!” Ngắn ngủn mấy tiếng cũng là bao hàm tình

cảm phức tạp, hắn phảng phất thấy được vô hạn tốt đẹp cùng hi vọng, tràn đầy viễn cảnh tươi đẹp khi sống một lần nữa. Nhưng nếu có một ngày hắn cũng có thể cùng người bình thường giống nhau hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp, có một tình yêu đầy đủ, như vậy hắn sống cuộc đời này thật sự không tiếc.

Vinh bá trong khoảng thời gian ngắn không có kịp phản ứng, đợi lúc kịp phản ứng, cũng là dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Vân Khê, không khỏi hoài nghi nàng từ đầu,luôn luôn muốn vàng làm của riêng, cho nên mới thêu dệt ra lời nói dối lường gạt chủ tử nhà mình? Phải biết rằng chủ tử bọn họ qua nhiều năm như vậy đi tìm danh y khắp thiên hạ, cũng không có người có thể trị lành bệnh trên người hắn, Ngay cả ngự y trong cung cũng thúc thủ vô sách*, nàng chỉ là một tiểu phiến tử (kẻ lừa đảo) nha đầu, có thể có bao nhiêu khả năng? Chẳng lẽ y thuật của nàng còn có thể thắng được tất cả danh y cùng ngự y trong cung sao?

* thúc thủ vô sách: bó tay không có cách nào

Đáng xấu hổ a! Đến lúc nào rồi rồi, nàng lại còn tham tiền như thế!

Vinh bá cười lạnh trong mũi, thanh âm rất là khinh thường.

” Cứ quyết định như vậy đi!”Vân Khê hướng đám người Lý Lộc vẫy vẫy tay, nói ” Lập tức đem vàng này xử lí lần nữa, mỗi một cái hòm phía trên một tầng vàng, phía dưới một tấm ngăn, tấm ngăn phía dưới giả cục gạch, lại đem những thứ hồi nãy, để trong một quan tài. Tốc độ phải nhanh, chúng ta không có nhiều thời gian.....”

Vân Khê đưa ra chỉ huy, mà đám người Lý Lộc hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn nghe theo lời, mọi người hướng về phía từng rương vàng ánh mắt đăm đăm, chảy nước miếng. Vàng nhiều như vậy, sợ là so với số hoàng kim ngân lượng bọn hắn từng nhìn thấy còn muốn

nhiều hơn mấy vạn lần!

Bên tai họ văng vẳng thanh âm cảnh cáo đáng sợ của Vân Khê: “Người nào nếu như dám nuốt riêng vàng……Đây chính là kết quả!”

Một thanh phi đao xuất ra, thanh âm làm không khí rung động, phi đao vòng quanh đại đường lượn một vòng, không đụng phải bất kỳ trở ngại nào, cuối cùng bình yên vô sự trở lại trong tay Vân Khê.

Ngón phi đao tuyệt kỹ này, quả thực có thể nói là nhất tuyệt!

Đám người Lý Lộc mới đầu cũng không có phản ứng chút nào, hai mắt như cũ ngó chừng một ít cái hòm vàng, cho đến người đầu tiên bởi vì lưng quần đột nhiên bị đứt, mà quần rơi xuống, sau đó quá sợ hãi mà kinh hô một tiếng, những người còn lại cũng rối rít không kịp phản ứng, mấy chục người đều không ngoại lệ rớt quần, tiếng kêu rên làm thành một mảnh náo loạn.

Nương ơi*, nàng đến cùng có phải nữ nhân hay không, lại ở dưới ban ngày ban mặt tuột quần của bọn hắn?

* huyennghien: nguyên văn theo gg ca ca là OMG, oh my god(ôi chúa ơi) nhưng đây là đám người Lý Lộc nói, nên mình thay băng ngôn ngữ cổ đại cho hợp lý hơn.

“Vân nương tử?”Lý Lộc kéo lưng quần, vẻ mặt đau khổ nhìn về phía Vân Khê, nói thế nào hắn cũng là thủ lĩnh sơn trại, thậm chí ngay cả mặt mũi của hắn cũng không cho, cùng các người kia đối xử bình đẳng, đáy lòng hắn căm giận bất bình.

Vân Khê lạnh lùng liếc bọn hắn một cái: “Lắm lời, nhanh chóng đi làm việc, sau khi chuyện thành công, các ngươi cũng sẽ có lợi!”

Đám người Lý Lộc vừa nghe sau khi chuyện thành công mới có lợi, lập tức hai mắt mọi người sáng lên, vàng nhiều như vậy, chỉ cần phân bọn họ tí xíu thôi, cũng là mười mấy lượng vàng a, vàng nhiều như vậy, bọn họ làm thế nào tiêu hết đây?

Vàng còn chưa tới tay, mọi người cũng ở trong đầu bắt đầu với mộng tưởng hão huyền, bọn họ cũng không nghĩ, tiền vàng Vân nương tử kiếm có thể chia tốt như vậy sao? Đợi đến lúc đó cả người cùng của đã không cón, muốn khóc cũng khóc không được.

Vinh bá nhìn tận mắt bọn họ xử lý từng quan tài vàng, bổ túc tấm gạch, trong lòng máu từng giọt chảy xuống. Tất cả đây là tâm huyết của công tử a, lại bị nuốt riêng như vậy, hơn nữa không trực tiếp cầm đi trao đổi nhi tử nhà mình, ngược lại ở bên trong động tay chân, muốn đi hãm hại người sao, đạo lý gì đây? Trên đời này còn có kiểu mẹ ruột vừa ác tâm vừa yêu tiền như mạng như thế sao?

Đông Phương Vân Tường lẳng lặng yên nhìn cử động của bọn họ, không một chút đau lòng. Đối với hắn mà nói, tiền tài chính là vật ngoại thân, sinh không mang theo, chết không thể mang theo, cho nên hắn căn bản là không cần. Huống chi vàng không có, còn có thể kiếm lại, nhưng nếu không có Tiểu Mặc ánh mặt trời ấm áp duy nhất mang lại cho hắn, hắn mới hối hận không kịp.

“Một hòm này không cần xử lý, làm ký hiệu cho tốt, đến lúc đó cũng sẽ đánh tráo lẫn lộn.” Vân Khê chỉ vào một cái hòm vàng trong đó nói, không bỏ được hài tử không bắt được lang*, tổn thất chút ít vàng, cũng là không thể tránh được.

* không chịu bỏ con không bắt được cọp, ý nói muốn làm việc gì thành công thì phải hi sinh của mình trước, thà hi sinh một chút mà được ích lợi nhiều sau này.

Lý Lộc cũng không hỏi nhiều, kiên quyết thi hành mệnh lệnh của nàng.

Lúc này, Hà quản gia của phủ tướng quân đến đây báo tin.

“Đại tiểu thư, Mạnh Thiếu chủ của tụ Bảo đường phái người tới mời Đại tiểu thư, nói là cần Đại tiểu thư phải đi một chuyến đến buổi thịnh hội đấu giá của Tụ Bảo đường, có chuyện quan trọng cần thương lượng.”

Vân Khê nhíu mày, nói: “Chuyện quan trọng? Chuyện gì quan trọng?”

“Họ không có nói cụ thể rõ ràng, chỉ nói là nếu như Đại tiểu thư không làm theo, bọn họ liền kết liễu tính mạng của thiếu gia Tiểu Mặc!”

“Bọn họ dám?” Vân Khê lạnh lùng nheo mắt lại, âm khí lạnh lẽo vây thoát ra vây quanh người nàng.

“Vân nương tử, ta cùng ngươi đi, thêm một người cũng có thêm một phần lực lượng.”Đông Phương Vân Tường chủ động xin đi giết giặc nói.

Vân Khê suy tư, liền gật đầu đáp ứng, hắn đối với Tiểu Mặc là vô tư quan tâm đã đả động tâm nàng, thái độ đối với hắn cũng cải thiện không ít.

Tụ Bảo đường mật thất, Mạnh Lạc Thu lục soát tất cả các kho tàng lưu trữ, vẫn không thể nào tìm ra một loại có thể hiểu và giải độc trên người. Hắn hổn hển thở, hận không đem tiểu bất điểm* kia xé thành mảnh nhỏ!

*cái này, mình nghĩ là quỷ lùn a, không biết đúng không nữa ==

Lúc này, có người truyền báo, Mạnh gia nhị thiếu đến đây thăm hỏi. Mạnh Lạc Thu mâu quang căng thẳng, lòng dạ biết rõ, đệ đệ của hắn giờ phút này viếng thăm, sợ là đã nghe được tin tức gì, đến đây nhìn cười nhạo.

“Đi nói cho hắn biết, ta đang bận rộn chuẩn bị buổi đấu giá, không rảnh chào hỏi hắn, có chuyện gì, khi khác đến!”

Lời của hắn vừa mới nói xong, Mạnh nhị thiếu gia, Mạnh Hạ Thu phe phẩy chiết phiến (quạt giấy á) xuất hiện ở cửa mật thất, hắn mặc một bộ áo lam, làn da trắng muốt, ánh mắt mị hoặc mang theo vài phần âm lãnh.

“Đại ca, tiểu đệ hảo tâm tới giúp ngươi, làm sao ngươi có thể báo đáp ân tình như thế?”

Mạnh Hạ Thu một cước bước chân vào cánh cửa, ra vẻ kinh ngạc ngó chừng Mạnh Lạc Thu, gương mặt đen độc khí dâng trào, thở dài nói: “Đại ca, mặt của ngươi là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ ngươi trúng độc?”

Mạnh Lạc Thu chỉ cảm thấy ngực hờn dỗi cuồn cuộn, có khuynh hướng bạo liệt, hắn che lên tim của mình, lạnh lùng trả lời: “Chuyện của ta, không cần ngươi quan tâm! Còn có, nhớ kỹ! Mật thất này ngươi không có quyền bước vào một bước, đi ra ngoài cho ta!”

Hắn đáy lòng bực tức, tâm tư của đệ đệ, hắn há có thể không biết? Vì tranh đoạt quyền chấp chưởng Tụ Bảo đường, đệ đệ của hắn không biết ở trong Tụ Bảo đường sắp xếp bao nhiêu nhân thủ cùng nhãn tuyến, đợi đến lúc hắn yếu đi, ngáng chân một cái, nhìn mà chế nhạo.

Hiện tại giả mù sa mưa (giả bộ không biết, không nhìn thấy gì) chạy tới giúp hắn, nhất định là biết được nơi này có chuyện phát sinh, cố ý chạy tới nhìn mà chê cười.

Đáng hận, thật sự là đáng hận!

Vẻ lo lắng cùng ngoan lệ xẹt qua đáy mắt Mạnh Hạ Thu, hắn từ từ thu hồi bước chân bước vào cửa mật thấp, trong nháy mắt thu lại tâm tình, cúi đầu nở nụ cười: “Đại ca, cần gì chứ? Tiểu đệ biết được Huyền Linh quả xảy ra chuyện, cho nên đặc biệt tới quan tâm, cũng là vì đại ca suy nghĩ. Phải biết rằng phụ thân cùng các trưởng bối rất coi trọng buổi đấu giá lần này, sau đó còn đích thân tới hiện trường, nhưng nếu bọn họ biết được Huyền Linh quả không cánh mà bay, mà đại ca cùng nhiều cao thủ cũng đều trúng độc không giải thích được, ngươi đoán bọn họ còn có thể yên tâm đem Tụ Bảo đường giao cho đại ca ngươi xử lý sao?”

Mạnh Lạc Thu hừ lạnh một tiếng: “Nói cho cùng, ngươi còn không phải là đánh chú ý Tụ Bảo đường sao? Ngươi vọng tưởng rồi! Mạnh gia tộc quy, chỉ có gia chủ tương lai kế nhiệm mới có tư cách xử lý Tụ Bảo đường, mà vị trí gia chủ từ trước chỉ truyền trưởng bất truyền ấu. Cho nên, trừ phi ta chết, nếu không ngươi vĩnh viễn cũng không thể động đến trên đầu của ta, vĩnh viễn không có cơ hội tiếp chưởng Mạnh gia! Ngươi chết tâm đi là vừa!”

Mạnh Hạ Thu trên mặt phủ một tầng sương lạnh, con ngươi đen thui âm thầm, hơi thở âm lãnh càng không ngừng đảo quanh.

Mạnh Lạc Thu lạnh lùng nhìn hắn, muốn đoán được bộ mặt thật của hắn! Đang lúc cho là đối phương thật sự không nhịn được, muốn lộ ra bộ mặt thật, nhưng không ngờ đối phương dùng chiết phiến tách một cái, thần sắc âm lãnh đã sớm biến mất, thay vào đó là một khuôn mặt tươi cười bất cần đời.

“Đại ca, ngươi đa tâm! Ngươi là gia chủ tương lai của Mạnh gia, tiểu đệ cũng biết, tiểu đệ chỉ là sợ đại ca sự vụ bận rộn, quá mức vất vả, cho nên mới nghĩ thay đại ca chia sẻ chút ít. Nếu đại ca không cần tiểu đệ hỗ trợ, vậy tiểu đệ phải đi thôi, đại ca cần gì tức giận thế? Nhưng nếu bởi vì nhất thời tâm nóng giận, khiến cho độc tính lan tràn nhanh hơn, có hại hơn có lợi.” Mạnh Hạ Thu hắng giọng cười một tiếng, thu chiết phiến trong tay.

” Đại ca, ngươi bận rộn như vậy, tiểu đệ cáo từ đi trước.”

Xoay người xong, đáy mắt hắn hiện lên vẻ ngoan lệ, ánh mắt thị huyết, sát khí kinh người!

Đợi hắn vừa đi, Mạnh Lạc Thu liền mềm nhũn trượt chân trên mặt đất, cả người đổ mồ hôi chảy xuôi, Mạnh Hạ Thu chết tiệt, độc dược chết tiệt! So sánh mà nói, hắn cảm thấy Mạnh Hạ Thu so với độc càng thêm đáng hận!

” Mạnh Thiếu chủ, ngươi cảm thấy thế nào?” Mạnh quản sự vội vã chạy lại, thấy Mạnh Lạc Thu trượt chân trên mặt đất, vội vàng tiến lên đỡ.

” Ta không sao! Phía ngoài vừa xảy ra chuyện gì sao?” Mạnh Lạc Thu thanh âm trầm thấp mà ẩn nhẫn.

” Dạ, là Vân gia Đại tiểu thư tới, nói là tới chuộc người! Mà hơn nữa.....” Mạnh quản sự nhớ tới tình hình mới vừa chứng kiến, không khỏi ngẩng đầu lấy tay lau mồ hôi.

Mạnh Lạc Thu nhíu mày, trầm giọng nói: “Hơn nữa cái gì?”

Mạnh quản sự hít sâu khí, cố gắng trấn định nói: “Hơn nữa còn mang

đến mười triệu lượng hoàng kim mà chúng ta muốn”

Đôi mắt Mạnh Lạc Thu đột nhiên mở to, có chút khó tin: “Cái gì? Điều này sao có thể? Nàng nơi nào biến ra nhiều vàng như vậy? Chẳng lẽ nàng đi cướp quốc khố Nam Hi quốc hoàng cung?”

Một vạn lượng hoàng kim bất quá là hắn thuận miệng nói, hắn chưa bao giờ mong đợi qua đối phương có thể đưa tới mười triệu lượng hoàng kim tiền chuộc thật, bởi vì hắn hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn không có ý định muốn thả người. Huống chi nhân gia tầm thường căn bản không thể nào trong một đêm lấy ra mười triệu lượng hoàng kim, cho dù là quốc khố Nam Hi quốc, nếu là muốn lấy ra một vạn lượng hoàng kim, sợ đã hơn phân nửa quốc khố hơn nữa nó cũng sẽ trống rỗng.

Bất quá đây không phải là chuyện trước mắt hắn quan tâm nhất, chuyện hắn quan tâm nhất là, tất phải đem đến giải dược của thứ độc khó giải trên người mình!

” Cái này tiểu nhân cũng không rõ ràng, nhưng thật sự bọn hắn mang đến hơn mười rương vàng, chân thực, mấy cái rương kia đem trọn đại đường để đầy hết.” trong đầu Mạnh quản sự còn tồn tại lại hình ảnh trong hành lang kim quang lập lòe, cảnh tượng tráng lệ như vậy, từ khi sinh ra hắn là lần đầu tiên nhìn thấy, cũng không khỏi sợ ngây người.

Mạnh Lạc Thu đáy lòng càng thêm nghi ngờ, bọn họ rốt cuộc là làm sao mà làm được, làm sao có thể trong một đêm lấy ra nhiều vàng như vậy? Hồi lâu, sương mù trong mắt từ từ tản đi, hắn từ trong lòng ngực móc ra một bình sứ màu trắng, đổ ra mấy viên đan dược ăn vào, đó là thuốc có thể tạm thời ngăn chặn độc tính mãnh liệt, nhưng đối với thân thể tổn thương rất lớn, nhưng mà hắn hiện tại cũng bất chấp.

Dùng xong thuốc, trên mặt hắn, màu đen hơi lui mấy phần, phất phất tay nói: “Đi, đi xem một chút!”

Hôm nay Tụ Bảo đường giờ này, còn chưa bắt đầu buôn bán, trong hành lang trừ người của Tụ Bảo đường, chính là đoàn người Vân Khê, Đông Phương Vân Tường cùng hơn mười rương vàng mang theo đến đây.

Làm Mạnh Lạc Thu đi tới đại đường, trước mắt hoảng hốt, màu vàng sáng loáng, chiếu lên làm hắn choáng đến hoa mắt. Hắn trợn to hai mắt, thấy cơ hồ cả đại đường bày đầy vàng, hắn rốt cục tin lời Mạnh quản sự nói…, Vân đại tiểu thư thật mang đến mười triệu lượng hoàng kim tới chuộc người.

Nhưng là, người này.....Sợ rằng vẫn không thể làm cho nàng cho chuộc đi!

Tầm mắt của hắn từ từ từ dời đi khỏi đống vàng, rơi vào trên người nữ tử duy nhất trên hành lang, hắn khẽ sửng sốt, chẳng lẽ nàng chính Vân gia Đại tiểu thư trong truyền thuyết? Mẫu thân của hài tử tinh quái kia? Người chưa kết hôn mà có con, phản bội Tĩnh vương gia, cùng nam nhân hoang dã sinh ra con riêng Vân gia Đại tiểu thư Vân Khê?

Hắn lắc đầu, hắn dưới đáy lòng mắng cô gái này ngàn lần, tại sao lớn lên có thể xinh đẹp thoát tục như thế? Đáy lòng không khỏi dâng lên một loại quái dị không thăng bằng.....

Tụ Bảo đường rước lấy nhiều mầm tai vạ như vậy, tất cả đều là bởi vì dã hài tử tinh quái kia dựng lên, mà người sinh ra dã hài tử, chính là vị Vân gia Đại tiểu thư trước mắt này, cho nên hắn đem tất cả tức giận trong lòng, toàn bộ trút lên trên người Vân gia Đại tiểu thư.

Cô gái họa quốc ương dân như thế, nên chắc khuôn mặt lở loét, một cái miệng to như chậu máu, răng thì thưa thớt.....Tóm lại xấu vô cùng là được rồi, như vậy hắn mới có thể tiết chế mối hận trong lòng!

Nhưng bây giờ, đứng ở trước mắt hắn, lại là một cô gái xinh đẹp tuyệt luân, khí chất thanh tân thoát tục, hắn càng thêm phẫn hận lão Thiên không công bằng!

" Ngươi chính là Vân gia Đại tiểu thư?"Thanh âm của hắn buồn rười rượi, giống như u hồn.

Vân Khê nhíu mày sao, lạnh lùng nhếch môi nói: "Chẳng lẽ trừ ta, ngươi còn lấy vàng của người khác?"

Hắn u oán mở ánh mắt phẫn hận quét ở trên người nàng, làm cho nàng rất không sảng khoái, cho xin đi, hiện tại người bị hãm hại mất tiền là nàng có được hay không? Làm sao một kẻ lấy tiền người khác còn lộ ra ánh mắt u oán như vậy?

" Con ta đâu? Không phải nói muốn chuộc người, đem mười triệu lượng hoàng kim là có thể đổi sao? Hiện tại vàng đã cho người đưa đến, người đâu?" Vân Khê giơ cằm lên, nói " Chẳng lẽ Tụ Bảo đường nuốt lời?"

Mạnh Lạc Thu híp mắt lại, lạnh lùng nói: "Vốn là bảng giá chuộc người đích xác là mười triệu lượng hoàng kim, nhưng là bây giờ thú nhỏ mà con của ngươi cắn bị thương ta và người của ta! Cho nên trừ một đống vạn lượng hoàng kim ở ngoài, ngươi còn phải giao ra thuốc giải, ta mới có thể thả người!"

Lông mày khẽ động, nhìn kỹ sắc mặt của hắn nữa, Vân Khê bừng tỉnh đại ngộ, khóe môi hướng về phía trước cong lên, tựa tiếu phi

tiếu (cười như không cười). Nguyên lai là để cho Tiểu Bạch cắn bị thương.....Đáng đời!

Nàng lần đầu tiên cảm thấy Tiểu Bạch thật là khả ái!

Tiểu Bạch ở trong mật thất lạnh lẽo không khỏi thấy sợ run cả người, nó cũng không nhận thấy bị nữ ma đầu khen ngợi khả ái, là chuyện tốt.

” Nguyên lai là đồng loại tương tàn a, các ngươi làm sao không cẩn thận như vậy! Tiểu Bạch rất độc, người trúng độc, nếu năm ngày không ăn vào giải dược, phải chết là không thể nghi ngờ!”

Mạnh Lạc Thu vẻ mặt âm ngao, con ngươi đen thui hiện ra ý muốn giết chóc, ngón tay nắm chặt thành quyền, gân xanh nổi lên, nàng lại đưa bọn họ cùng súc sinh kia so sánh đồng loại, chẳng phải là mắng bọn hắn là súc sinh sao?

Vinh bá ở một bên cúi đầu cười ra tiếng, Lý Lộc thì không chút kiêng kỵ địa cất tiếng cười to, Vân nương tử thật là đủ tổn hại người, vừa thấy mặt đã mắng chửi người khác là súc sinh.

Đông Phương Vân Tường lẳng lặng đứng yên một bên, ánh mắt tỉ mỉ quan sát chung quanh, cả Tụ Bảo đường bố cục rất là xảo diệu, dễ thủ khó công, nhưng nếu song phương không thương lượng được, đánh nhau thật, bọn họ chỉ sợ rằng cũng không có chỗ tốt gì.

Đêm qua cũng đã phái người thăm dò Tụ Bảo đường, kết quả phái đi ra ba đợt người, không có người nào bình yên trở về, có thể thấy Tụ Bảo đường thực lực cường thịnh như thế nào.

Theo hắn quan sát, chỉ là một đại đường, bốn phía đã hiện rất nhiều cơ quan ngầm, không cẩn thận một chút, bọn họ rất có khả năng bị

vây ở Tụ Bảo đường.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao, hắn cả đêm từ Thấm Dương thành cùng tất cả ngân hàng tư nhân phụ cận Thấm Dương thành điều tới số hoàng kim đó, nhưng nếu không thể dùng sức mạnh, biện pháp đơn giản nhất, chính là xài tiền tiêu tai họa. Chỉ cần có thể cứu Tiểu Mặc ra, thấy bé bình an vô sự, chính là mười triệu lượng hoàng kim, hắn căn bản ánh mắt cũng không cần nháy mắt xuống.

Tròng mắt linh động quét nhẹ mọi nơi, Vân Khê đã âm thầm quan sát hoàn cảnh chung quanh, đây là thói quen của nàng, mỗi khi đến một hoàn cảnh lạ lẫm, nàng đều tinh tế quan sát chung quanh hết thảy, địa phương nào dễ mai phục nhất, đường gì dễ chạy trốn nhất, nàng sẽ ở trong lòng tính toán rõ ràng trước tiên.

Nàng vừa quan sát, vừa nói: “Giải dược đây rồi, ta có. Bất quá, ta phải nhìn thấy con ta, xác nhận hắn bình an vô sự, mới có thể đem giải dược cho ngươi.”

Mạnh Lạc Thu mâu quang hội tụ, vẻ mặt băng hàn, suy tư liền phân phó đi xuống, đem người dẫn tới. Hắn không tin, chỉ dựa vào những người bọn họ này, có thể ban ngày đem người từ trong Tụ Bảo nội cứu đi! Tụ Bảo đường bọn họ cao thủ cũng không phải là uổng công nuôi, trong Tụ Bảo đường cơ quan ám khí thiết kế tỉ mỉ, cũng không phải là lấy ra làm bày biện!

Trong lúc chờ chực, Mạnh Lạc Thu tùy ý dạo bước đến một cái rương, khom lưng muốn kiểm số vàng. Hắn không thể nào tin nổi, nàng có thể trong một đêm gom đủ nhiều vàng như vậy, nhưng nếu phủ tướng quân thật có nhiều vàng như vậy, nói rõ cái gì, chẳng phải là nói rõ phủ tướng quân trình độ tham ô hủ bại đến một làm người ta giận sôi gan? Như vậy quốc quân Nam Hi quốc sao còn có thể yên tâm với Vân gia, chẳng lẽ hắn sẽ không sợ Vân gia chiêu binh mãi

mã, cử binh tạo phản sao?

Trầm tư, một trận gió mạnh mẽ đột nhiên từ mặt bên nhanh chóng mà đánh tới “Phanh” một tiếng, nắp hòm rương phút chốc bị khép lại. Ngay sau đó liên tiếp không ngừng” bang bang” phía sau, rương hòm bày ở Tụ Bảo đường lên nắp, lập lòe kim quang trong chốc lát biến mất tích!

Mạnh Lạc Thu kinh ngạc quay đầu, tầm mắt tới nơi, Vân Khê bạch y trắng hơn tuyết, tóc dài như suối, thân thủ yểu điệu thướt tha ngạo nghễ đứng lên. Ống tay áo nàng không gió mà bay, bay phất phới, mới vừa một cỗ khí thế như sóng to gió lớn chính là đến từ trên người của nàng. Tóc dài ào ào phiêu khởi, từ từ rơi xuống, khuôn mặt tinh xảo làm người ta tươi đẹp, giờ phút này rét lạnh lạnh lùng!

” Người còn không có nhìn thấy vàng sao, ngươi không khỏi quá mức nóng lòng đi?” Nàng lạnh lùng nhếch khóe môi, trong đôi mắt thâm thúy tỏa ra ánh sáng u lãnh, vàng của nàng, cũng không phải là dễ lấy như vậy!

Mạnh Lạc Thu hiện lên thần sắc kinh ngạc, trầm giọng nói: “Không cẩn thận kiểm tra, ta làm sao biết những thứ trong rương này là vàng giả hay thật, số lượng có đủ mười triệu lượng hay không?”

“Những số học đơn giản như vậy, ngươi cũng không biết? Con ta lúc ba tuổi, là có thể thay ta xử lý các khoản thu chi, đem chút bạc bị tính nhất thanh nhị sở*. Thương hại ngươi sống gần ba mươi năm, thậm chí ngay cả số học đơn giản cũng tính không được, ngươi đừng nói cho ta biết, ngươi tính toán là đem từng thỏi từng thỏi vàng đếm sao?”

*nhất thanh nhị sở: rõ ràng rành mạch, một rõ hai ràng, tùy theo ngữ cảnh.

Vân Khê cho hắn một ánh mắt miệt thị, sau đó nhấc chân, hướng tới một rương gỗ cạnh nàng, hướng về phía trước dùng sức, đem trọn rương gỗ cao cao địa vứt lên. Rầm

“đây.....”"

Hằng hà vàng từ rương gỗ rơi xuống, phủi trên đất, cao thấp toát ra vàng, phảng phất từng đạo âm phù, nghe như tiếng nhạc xuất động trình diễn.

Toàn bộ mọi người trong hành lang nhìn chăm chú nhìn vàng bật lên, trong mắt mọi người lóe lên đều là kim hoang, người đều có lòng tham lam, cõi đời này người không thương vàng sợ là ít lại càng ít!

Không có ai chú ý tới, ở nơi này mới có một ít thơì gian, hai bóng người lam y cùng bạch y quỷ mị lướt qua đám thủ vệ, bay vào hướng nội đường.

” Ngươi hãy nhìn rõ ràng, một rương này tổng cộng có bao nhiêu vàng?”

Vân Khê khinh bỉ nói, để cho Mạnh Lạc Thu trên mặt hơi chậm lại, nổi lên thần sắc túng quẫn ửng hồng, cứ như vậy tùy tiện lấy một cái, hắn làm sao có thể biết rõ ràng, rốt cuộc có bao nhiêu đĩnh vàng?

Nhưng là nói không biết, như vậy nhất định lại bị nàng khinh bỉ nữa, nhưng thật sự hắn không có thấy rõ ràng, và từ đầu, luôn luôn không nghĩ tới nàng sẽ làm khó hắn.

” Ta xem ngươi cũng không biết trong một rương này đến tột cùng có bao nhiêu vàng sao?” Mạnh Lạc Thu sáng suốt địa đem vấn đề đá về cho nàng.

Vân Khê cười khẽ, thuận miệng nói: “Ta nói, một rương này tổng cộng có chín ngàn chín trăm chín mươi chín lượng vàng, ngươi tin hay không tin?”

Mạnh Lạc Thu sắc mặt âm trầm, rốt cục hiểu được, nàng nói rõ hay là đùa bỡn hắn! chính nàng cũng không có đếm rõ, nhưng ngược lại tra hỏi hắn, đây không phải là để cho hắn nan giải thì là cái gì?

” Người đâu, đếm cho ta!”Hắn vẫy vẫy tay, nghiến răng nghiến lợi nói.

Hắn cần phải đem khuôn mặt tươi cười của nàng xé rách đi! Chứng minh sự thật, nàng thuần túy là bịa chuyện!

Vì thế, bên trong đại đường, thoáng chốc liền có một đống hộ vệ ngồi ở trên mặt đất, một bên thì điếm vàng, một bên thì vì vàng đầy sân mà đến xem náo nhiệt.

Vân Khê cau đuôi lông mày, thờ ơ lạnh nhạt nhìn. Nhưng đáy lòng thì lại ở âm thầm có toan tính khác.

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục thừa dịp mới vừa rồi, khi vàng rơi xuống, trong nháy mắt, thân ảnh nhanh chóng bay vào nội đường. Sự thật là trước khi Vân Khê đến đây, Tụ Bảo đường như lâm đại địch, đem đại bộ phận hộ vệ toàn bộ tập trung ở đại đường, nên thủ vệ bên trong nội đường tương đối lơi lỏng hơn nhiều. Dựa vào công phu của Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục, muốn tránh thoát một loại thủ vệ, quả thực rất dễ dàng.

Mới vừa rồi, khi đi vào họ liền chú ý đến phương hướng mà Mạnh quản sự mang người đi ra, nên hai người liền lặng yên không một tiếng động đi theo hướng đó, chỉ cần bọn hắn có thể an toàn cứu

Tiểu Mặc ra, là có thể chuộc lại cái tội sơ sẩy tắc trách của bọn hắn. Đây là cơ hội duy nhất Vân Khê cho bọn hắn, nên bọn hắn tự nhiên phải biết quý trọng nó!

Bên trong Tụ Bảo đường kết cấu có chút phức tạp, cứ cách mỗi hai ba cái phòng, liền có một cửa rẽ, mỗi một cái lối rẽ lại có vài hành lang dẫn đến những nơi khác nhau, thật sự là làm cho người ta khó phân rõ phương hướng.

Đến một cửa rẽ khác, Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục dùng ánh mắt nhìn lẫn nhau, không tiếng động mà trao đổi, cuối cùng họ quyết định tách ra để tìm kiếm tung tích của Tiểu Mặc. Long Thiên Thần chọn một cái hành lang dẫn về phía nam, mà Bạch Sở Mục thì lại đi ngược lại, hai người mới tách nhau đi được vài bước đường, thì chợt nghe đến bên trong không gian của hành lang kia, truyền đến một tiếng kêu sợ hãi.

“Không xong! Người đã chạy!” Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người đồng thời dừng lại quay đầu nhìn hướng đối diện, thấy rõ sự nghi hoặc trong mắt lẫn nhau. Người đã chạy? Sẽ không phải là Tiểu Mặc bỏ chạy đi? Hai người rất là kinh ngạc, nếu Tiểu Mặc thật sự chạy, vậy bé có thể chạy đi đâu đây?

Trong gian hành lang vọng ra tiếng nói, một ít bóng người nhanh chóng chạy đến, Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục vội vàng ẩn nấp vào một bên. Đợi bọn họ qua, hai người liền ăn ý sóng vai hướng tới đầu cuối của gian hành lang vọng ra tiếng nói, Tiểu Mặc chắc là bị nhốt tại nơi đó. Đó là một gian mở mật thất cửa đá, hai gã hộ vệ té xỉu ở hai bên cửa đá, cần cổ đều có vết bầm, chắc là bị người ta đánh trúng huyệt vị hôn mê ở cần cổ. Người đánh ngất xỉu họ là một nam tử cao khoản một mét bảy mét tám, sợ không phải là một đứa nhỏ năm tuổi có thể làm được, như vậy chứng minh mang có một người khác mang Tiểu Mặc đi hay không? Nghĩ chắc chỉ có

một khả năng này thôi, hai người liền nhìn nhau liếc mắt một cái, từ trong lòng bắt đầu sinh ra lo âu. Đối phương đến tột cùng là địch hay bạn, là thần thánh phương nào, bọn hắn căn bản là im hơi lặng tiếng. Vì an nguy của Tiểu Mặc, cũng là sự lo lắng trong lòng bọn hắn.

Bước tiếp vào thạch thất tinh tế quan sát một phen, không có phát hiện vết máu hoặc là dấu hiệu có giãy dụa qua, như vậy có thể thấy rằng Tiểu Mặc không có bị người ta mạnh mẽ mang đi, mà là tự nguyện đi theo người nọ?

“Làm sao bây giờ?” Gương mặt bất cần đời anh tuấn của Bạch Sở Mục lộ ra thần sắc sầu lo, trong khoảng thời gian ngắn không có chủ ý gì, trong nội tâm càng thêm tự trách.

“Hay là đem chuyện chúng ta nhìn thấy đến nói với Vân nương tử trước, để nàng tìm cách đi, nàng thông minh như vậy, nhất định sẽ có chủ ý.” Chuyện tới nước này, việc đầu tiên mà Long Thiên Thần nghĩ đến chính là Vân Khê, ở trong ấn tượng của hắn, nàng rất cơ trí, bình tĩnh, bị loạn mà không sợ hãi… Nàng tựa hồ là không có gì mà làm không được!

Bạch Sở Mục gật đầu tán thành, tuy rằng không phải rất thích Vân Khê, nhưng hắn không thể không phục nàng!

Mạnh quản sự vội vã chạy đến đại đường, những người có mặt đều đem ánh mắt hướng về phía hắn, bao gồm cả nhóm hộ vệ đang đếm vàng, chỉ đơn giản là nghe đến hắn kinh hoảng kêu: người đã chạy!

Mạnh quản sự đang vô cùng lo lắng lập tức đụng chạm đến tầm mắt của nhiều người như vậy, cả người hắn sửng sốt một cái, sau đó lập tức bình tĩnh lại, trong lòng không khỏi có chút ảo não chính mình thất thố. Chuyện lớn như thế, hắn hẳn phải cùng Mạnh thiếu thương lượng trước một chút, nhưng lại ngu ngốc để lộ ra chân tướng sự

việc. Hiện tại chính mình có muốn tùy tiện lừa bịp cho qua, sợ là cũng không có khả năng.

Mạnh Lạc Thu gương mặt đen chìm, quanh thân áp khí thấp đến đáng sợ: “Ngươi nói lại cho rõ ràng, rốt cuộc ai chạy?”

“Là, là đứa nhỏ chạy…” Nhìn Mạnh thiếu mang bộ dạng muốn ăn thịt người, Mạnh quản sự đầu lưỡi lắp bắp, sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Sao lại chạy được? Không phải đã phái người coi chừng hắn sao?” Mạnh Lạc Thu rống giận.

Mạnh quản sự kinh sợ chấn động cả người, tiếp tục lắp bắp nói: “Người trông coi hắn cũng không biết như thế nào, bị, bị người ta đánh xỉu …”

Vân Khê nghe được tin tức này, đỉnh lông mày đang cau lên lập tức hạ xuống, một chút nghi ngờ hiện ở đáy mắt, lúc này là ai mang Tiểu Mặc đi thế? Là hắn sao?

Lúc này, Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục cũng trở về cạnh nàng, để sát vào bên tai nàng, đem một màn mà bọn hắn mới chứng kiến ở trong mật thất kể hết cho Vân Khê nghe, hàng lông mày cũng dần dần buông lỏng ra, nếu nàng suy đoán đúng, thì người mang Tiểu Mặc đi, hẳn là hắn. Về phần hắn dùng phương pháp gì, sao có thể trong vô thanh vô tức mang người đi, thì không biết được rồi.

Tóm lại trong đầu của nàng chỉ có một ý nghĩ mãnh liệt, nếu Tiểu Mặc cam tâm tình nguyện bị mang đi, như vậy đối phương nhất định là người đáng giá để bé tín nhiệm. Trừ bỏ hắn ra, nàng không thể tưởng được còn có ai có bản lĩnh này, có thể từ trong cơ quan phức tạp và hậu vệ mạnh của Tụ Bảo đường, đem người cứu đi trong vô

thanh vô thức.

“Vậy ngươi còn không nhanh đi đem bọn hắn cứu tỉnh cho ta, hỏi bọn hắn xem đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, là ai mang người đi?” lời nói phẫn nộ lạnh băng của Mạnh Lạc Thu, đem suy nghĩ của Vân Khê một lần nữa gọi trở về.

Mạnh quản sự vội vàng lĩnh mệnh, nơm nớp lo sợ mà chạy đi.

Vân Khê cúi đầu nở nụ cười giễu cợt, nhướng mày nói: “Mạnh thiếu, ngươi không phải đang cùng tiểu nữ nói giỡn chứ? Trên thực tế, nhi tử Tiểu Mặc của ta cho tới bây giờ vốn không có xuất hiện ở Tụ Bảo đường của ngươi, ngươi vì muốn lấy vàng của tướng quân phủ, cư nhiên cố ý ngụy tao ra một lời nói dối kinh người như thế, thật là đáng xấu hổ, quả thực để nhân thần căm phẫn, thiên địa không tha!”

“Việc này, tướng quân phủ chúng ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ!” Tinh quang trong mắt chợt lóe, môi mọng khẽ nhấch, lộ ra âm thanh tươi cười, “Người tới, đem toàn bộ vàng khiên trở về!”

“Dạ!” Đám người Lý Lộc vừa nghe được mang vàng trở về, một đám người y như một đám gà chọi, tuy nói cái đống trước mắt này đại bộ phận đều là giả, nhưng ít nhất lớp trên cùng của mỗi gương đều trải vàng thật. Mấy chục chỉ thùng thêm cộng lại, cũng đủ để cho bọn họ sống đến già, đem nó đưa cho người của Tụ Bảo đường, còn không bằng cho huynh đệ bọn hắn mỗi người một ít, có gia sản riêng để hưởng thụ, làm cho bọn hắn trãi qua sự hưởng thụ một phen cảm giác của người có tiền.

“Khoan đã!” Mạnh Lạc Thu giận dữ hét lên một tiếng, khóe mắt có chút run rẩy, nữ nhân này thế nhưng mở to đôi mắt nói nói dối, hắn rất là tức giận.

“Ai nói lệnh lang không có xuất hiện ở Tụ Bảo đường chúng ta? Đêm qua ở Tụ Bảo đường có rất nhiều khách nhân đều tận mắt nhìn thấy, tin tức lệnh lang bị nhốt chẳng phải là thông qua khách nhân truyền ra, rồi rơi vào trong tai của Vân tiểu thư sao? Chẳng lẽ bởi vì hiện tại người đã bỏ chạy, ngươi muốn phủi hết trách nhiệm hay sao?”

“Ngươi cũng không biết lệnh lang đến tột cùng đã ở Tụ Bảo đường chúng ta phạm bao nhiêu là chuyện tốt?”

“Mạnh quản sự, đem danh sách tất cả bảo vật mà tiểu công tử Vân gia đã ăn của chúng ta, giao cho Vân tiểu thư!”

Danh sách?

Xú tiểu tử ngươi rốt cuộc đã làm chuyện tốt gì, cư nhiên còn để cho người ta liệt ra danh sách nữa?

Vân Khê rất là tò mò.

Chờ Mạnh quản sự đem danh sách đã sớm chuẩn bị tốt đưa đến trong tay Vân Khê, Vân Khê đại khái chỉ liếc mắt một cái, không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Một gốc cây nhân sâm nghìn năm, một đóa tuyết liên nghìn năm, một cây linh chi nghìn năm, năm viên Hỏa Long quả… Cư nhiên còn có mười sáu viên Huyền Linh quả!

Trời ạ! Nhi tử, ngươi thật trâu!

Mẫu thân xem như hoàn toàn chịu thua ngươi!

Chả trách Tụ Bảo đường người ta nóng đến bốc hoả như thế, kêu giá trên trời là một triệu lượng hoàng kim để cho nàng đến chuộc

người, so với giá trị một triệu lượng hoàng kim thì toàn bộ những thứ mà bé ăn, chỉ sợ còn trân quý hơn? Dù sao Huyền Linh quả cũng không phải được bán ở chợ, bình thường một viên đã có thể bán ra với giá trên trời rồi, mà bé không chỉ ăn một viên, ăn một lần liền ăn của người ta mười sáu viên!

Nàng hiện tại rất là lo lắng, nhi tử trong một lúc ăn nhiều vật bổ như vậy, thân thể nhỏ bé có thể chịu được không? Trong lòng thì suy nghĩ như vậy, nhưng trên mặt lại không chút biến đổi, nàng khẽ cau mày, dùng nghi hoặc biểu tình nói: “Mạnh thiếu, ngươi không phải đang lừa ta chứ? Nhi tử của ta nhỏ như vậy, một mình làm sao có khả năng ăn hết nhiều thứ như thế? Mặc dù không bị no chết, cũng sẽ bị bổ chết, ngươi xác định tất cả những thứ này đều bị nhi tử của ta ăn, mà không là Tụ Bảo đường các ngươi nuôi chuột, bị một chuột ăn sao?”

Một mình nhi tử tự nhiên không thể ăn nhiều như vậy, nhưng cũng đừng quên, bên người hắn còn có một con thú sủng siêu cấp tham ăn Tiểu Bạch! Tiểu Bạch tuyệt đối có năng lực ăn hết nhiều bảo bối như thế!

Mạnh Lạc Thu tức giận đến cơ thể không ngừng run run, vừa rồi độc tính mới áp chế cũng bắt đầu một lần nữa lan tràn, nhuộm hết màu da trên mặt hắn, hắn nổi giận đùng đùng nói: “Ta làm sao biết hắn rốt cuộc ăn như thế nào? Tóm lại vật trong bảo khố của chúng ta chính là bị hắn ăn, trừ bỏ hắn, bên người hắn còn có một con thú nhỏ màu trắng! Bọn hắn thông đồng làm bậy, huyên náo Tụ Bảo đường chúng ta gà chó không yên, tổn thất thảm trọng! Niệm tình hắn nhỏ tuổi, mạng của hắn, chúng ta có thể không cần, nhưng vạn lượng hoàng kim, và giải dược, thì phải để lại!” Hắn một phen nói năng khí phách, thân hình hắn lắc lư lay động, rõ ràng độc đã bắt đầu phát tán, hắn có chút chống đỡ không được, mí mắt cũng đã muốn sụp xuống. Mạnh quản sự thấy thế, liền bước lên phía trước đỡ hắn.

“Khoan đã!” Vân Khê chú ý sắc mặt hắn dần dần biến đen, đáy lòng hiểu rõ, nhưng ngoài miệng vẫn như trước không chịu buông tha, chậm rãi nói, “Theo ta được biết, Huyền Linh quả là bảo vật trân quý như vậy, Mạnh thiếu hẳn là sẽ không theo tùy tiện đem nó đặt ở nơi mà mọi người đều có thể nhìn thấy được, như vậy nhi tử của ta làm sao mà ăn nó được?”

“Hắn là ở trong bảo khố chúng ta …” Mạnh quản sự mới nói được một nữa, lập tức im miệng, hắn mà nói rõ ra, không phải là thừa nhận đầu tiên là do bọn hắn đem người dụ dỗ đến Tụ Bảo đường trước, sau đó mới phát sinh những chuyện tiếp theo sao? Nếu dựa theo tình hình này, thì người có lỗi đầu tiên là bọn hắn.

Nghĩ đến đây, Mạnh quản sự mồ hôi chảy ròng ròng, nữ nhân này không khỏi quá lợi hại đí, nói hai ba câu liền đem hắn cùng Mạnh thiếu bấc giác nói ra.

Mạnh Lạc Thu hung hăng quăng cho Mạnh quản sự một ánh mắt lạnh, thành sự thì ít bại sự có thừa! Nếu không phải hắn tự chủ trương, đem một cái tai họa nho nhỏ đó vào cửa, làm sao lại liên tiếp xuất hiện nhiều chuyện như vậy?

Đông Phương Vân Tường luôn luôn giữ trầm mặc lắng nghe, giờ phút này cũng lên tiếng nói: “Tiểu Mặc bất quá chỉ là đứa nhỏ năm tuổi, nếu không là các ngươi có tính toán khác, đưa hắn dụ dỗ vào bảo khố, hắn làm sao có năng lực tiến vào bảo khố các ngươi? Cũng tức là nói, sở dĩ phát sinh một loạt chuyện sau này, hoàn toàn là do các ngươi gieo gió gặt bảo, nhận lấy hậu quả xấu, trách không được bất luận kẻ nào! Chính mình tạo nghiệt, thì nên tự chính mình đến gánh vác!” lời nói của hắn trong trẻo nhưng lạnh lùng và lộ ra lãnh liệt, không giận mà uy, tự có một cổ phong phạm vương giả, làm cho người ta tán thưởng.

Vinh Bá cũng đi theo hắn phụ họa nói: “Công tử nói đúng! Trời tạo nghiệt còn có thể sống, tự tạo nghiệt không thể sống! Là các ngươi chính mình phạm sai lầm trước, lại còn có mặt mũi đến lừa vàng của người khác, nguyên lai người của Tụ Bảo đường chính là hạng người vô sỉ vô lại như thế!”

Vân Khê ngay sau đó lại tiếp một câu: “Mạnh gia được công nhận là một trong thập đại gia tộc của Ngạo Thiên đại lục, địa vị hiển hách, được người tôn sùng, lại không thể tưởng được, cái gọi là thập đại gia tộc cũng chỉ có như vậy, việc này nếu rơi vào trên giang hồ, ta muốn xem Mạnh gia về sau còn có chỗ đứng trong hàng ngũ thập đại gia tộc hay không?”

“Phốc!” Một ngụm máu tươi từ trong miệng của Mạnh Lạc Thu phun tuôn ra, lời nói của Vân Khê chính là đau đớn âm thầm trong lòng hắn, làm cho hắn như bị mũi tên bắn trúng tim!

Mạnh gia vẫn bị đứng hàng cuối cùng trong thập đại gia tộc cuối cùng, ngoài thập đại gia tộc, còn có vô số đại gia tộc khác như hổ rình mồi, muốn thay thế vị trí của bọn hắn. Nếu không là gia tộc bọn họ còn tồn tại một con ách chủ bài chưa lật ra, thì vị trí cuối cùng của Mạnh gia trong hàng ngũ thập đại gia tộc, đã sớm khó giữ được!

Mạnh Lạc Thu là truyền nhân thừa kế vị trí gia chủ đời tiếp theo của Mạnh gia, tự nhiên lại càng thêm cẩn thận chặt chẽ, không cho phép chính mình có nửa điểm sai lầm, bằng không trưởng bối cùng các trưởng lão trong gia tộc, nhất định sẽ vì lo lắng cho tương lai tiền đồ của gia tộc, mà bỏ qua gia quy ngôi gia chủ chỉ truyền cho trưởng tử, đem vị trí gia chủ Mạnh gia truyền cho đệ đệ của hắn, này lung hắn nhất không muốn nhìn đến chuyện!

“Mạnh thiếu, ngươi thế nào?” Mạnh quản sự lo âu nhìn hắn, lòng

nóng như lửa đốt, dưới tình thế cấp bách, liền hướng tới Vân Khê mở miệng nói, “Vân tiểu thư, cái gọi là oan gia nên giải không nên kết, có thể nể mặt của Mạnh gia, mà đem giải dược lấy ra không, để Mạnh thiếu ăn vào?”

“Cái này…” Vân Khê ra vẻ trầm tư trong giây lát, nói, “Cũng không phải là không thể được! Vậy vàng của ta thì sao?”

Mạnh Lạc Thu ánh mắt phun hỏa nhìn trừng trừng nàng, nếu ánh mắt có thể trừng chết người, nàng đã sớm chết vài lần rồi!

“Vàng ngươi cầm lại đi! Xem như Mạnh Lạc Thu ta xui xẻo, trong lúc vô ý bị mất Huyền Linh quả!” Hắn oán hận cắn răng, nội tâm tính toán, chỉ cần thương thế hắn khôi phục, hắn nhất định sẽ đem cao thủ Mạnh gia đến tiêu diệt Vân gia! Quản khỉ gió Vân gia có phải là trụ cột của triều đình hộ quốc công thành của Nam Hi quốc hay không, sỉ nhục hôm nay, hắn nhất định sẽ gấp bội đòi lại!

Nhìn thấy đáy mắt không cam lòng cùng một tia hung ác tàn bạo của hắn, Vân Khê trong lòng lạnh lẽo hừ một tiếng, đối với địch nhân từ, là đối với mình tàn nhẫn! Vì Vân gia, vì sự an toàn của nàng cùng Tiểu Mặc, nàng tuyệt không thể nhân từ nương tay!

“Vậy thì không cần!” Vân Khê khoát tay áo, nói, “Các ngươi đã một mực chắc chắn nhi tử của ta ăn Huyền Linh quả của các ngươi, ta làm mẹ, dù sao cũng phải thay nhi tử chịu chút trách nhiệm. Nếu không như vậy đi, ta mang đi một nửa vàng, còn lại năm mươi vạn lượng hoàng kim coi như là tiền bồi thường nhi tử của ta ăn bảo vật của các ngươi, các ngươi cảm thấy thế nào?”

Mạnh Lạc Thu cùng Mạnh quản sự đồng thời lâm vào kinh ngạc, giống như không tin lời này là từ miệng của nàng nói ra, bởi vì nàng ngay từ đầu liền phủ nhận nhi tử của nàng ăn vụng bảo vật của bọn

hắn. Hiện tại bọn hắn nguyện ý thoái nhượng, không hề cùng nàng so đo nữa, nàng ngược lại chủ động nguyện ý bồi thường một nửa vàng, chuyển biến này không khỏi quá mức quỷ dị đi, thấy được sự nghi ngờ của bọn họ. Nàng nâng mắt, chống lại biểu tình ngạc nhiên của bọn hắn, vén mớ tóc mai rũ trên trán, miễn cưỡng nói: “Các ngươi không cần kinh ngạc nhìn ta như vậy, mọi người đều nói ta lớn lên là người lương thiện, chưa bao giờ chiếm tiện nghi người khác, cho nên không có gì mà kỳ quái, đây bản chất từ khi sinh ra!”

“Phốc!”

“Phốc!”

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người không chút khách khí ở phía sau nàng phì cười, cái gì gọi là vô sỉ, cái gì gọi là vô sỉ mà con dõng dạc, ngày hôm nay bọn hắn xem như đã thâm trầm lĩnh giáo!

Lớn lên là người lương thiện, chưa bao giờ chiếm tiện nghi người khác, bẩm sinh đã như vậy… Những từ ngữ này một từ cũng không thích hợp dùng ở trên người nàng, mệt cho nàng còn không biết xấu hổ mà dõng dạc nói ra miệng, bọn hắn thật đúng là bội phục nàng sát đất!

Làm người sao có thể vô sỉ đến như thế!

Bọn hắn tự nhận không bằng a!

Đám người Lý Lộc người người đều dùng ánh mắt sùng bái nhìn Vân Khê, thần tượng a! Khi nào thì, bọn hắn cũng có thể học đến cảnh giới của nàng đây, vô sỉ cực hạn à?

Đông Phương Vân Tường nhợt nhạt mỉm cười, ánh sáng nhu hòa trong đôi mắt bắn ra bốn phía, ảnh ngược trong đôi mắt, tất cả đều là

dáng người xinh đẹp của nàng.

Vinh Bá trực tiếp mắt trợn trắng, đối với trình độ vô sỉ của nữ nhân này đã muốn dần dần miễn dịch, nàng cầm vàng của công tử nhà hắn mà nói thế, mệt cho nàng không biết xấu hổ! Hắn không có dự đoán được là, trình độ vô sỉ của nàng mới chỉ là bắt đầu, vô sỉ phúc hắc hơn còn ở phía sau!

Mạnh Lạc Thu đối với lời của nàng cũng chỉ có thể bán tín bán nghi, chỉ khi nào nàng chân chính đem vàng để lại, thì đáy lòng hắn mới xem như kiên định.

“Vân tiểu thư, giải dược thì sao?”

Vân Khê coi như không có nghe thấy câu hỏi của hắn, gật gù cái đầu như tự nói tự hỏi, ánh mắt chậm rãi ở bên trên đám rương hòm đảo qua, đầu của của nàng khẽ nhìn trời, thần sắc có chút khó xử nói: “Tướng quân phủ của chúng ta hết lòng thanh liêm vì hoàng gia, hướng đến danh dự vệ gia vệ quốc, ở Nam Hi quốc cao thấp đều có người dòm ngó, hiện tại ngang nhiên khiên nhiều rương vàng như vậy vào tướng quân phủ, nếu truyền đi ra ngoài, người khác nhất định sẽ cho là tướng quân phủ chúng ta kỳ thật trong ngoài không giống nhau, nói không tốt sẽ đem cái mũ tham ô hủ bại chụp lên đầu chúng ta, cùng tội có ý đồ phạm thượng tác loạn. Việc này không phải việc nhỏ, không thể không cẩn thận làm việc.”

Long Thiên Thần đứng ở sau thân thể của nàng, dùng sức nghẹn cười, dọc theo đường đi hắn bị nàng lừa nhiều lắm, nên hắn cũng có kinh nghiệm. Nghe được nàng một phen luận điệu là lạ của nàng, trong lòng hắn cũng đã có dự cảm bất hảo, bất quá may mắn, lúc này người sắp bị lừa bịp không phải hắn, cho nên hắn đặc biệt hưng phấn vui sướng khi người gặp họa.

“Vân nương tử, vậy nên làm như thế nào cho phải đây?” Hắn rất thức thời phối hợp với nàng.

“Đúng vậy, nên như thế nào cho phải đây?” Vân Khê thản nhiên đưa cho hắn một ánh mắt tán thưởng, cũng chỉ có Long Thiên Thần mới xem hiểu nàng đang tán thưởng hắn, bởi vì trước đây, mỗi lần nàng nhìn hắn, nếu không phải xem thường, thì cũng chỉ là khinh khi, hôm nay cuối cùng đã cho hắn ánh mắt tán thưởng rồi.

Cứ việc như thế, một cái ánh mắt thản nhiên của nàng, đủ để cho Long Thiên Thần hưng phấn một trận nhỏ.

Mạnh quản sự nghĩ nghĩ, bỗng nhiên gương mặt sáng ngời, nói: “Bằng không chúng ta dùng ngân phiếu đổi vàng của ngươi, như thế nào? Cứ như vậy, các ngươi sẽ không gây chú ý khi nâng vàng ra vào tướng quân phủ, chỉ cần đem vàng đặt lại Tụ Bảo đường chúng ta là được, cũng sẽ không rước lấy nghị luận của người ngoài, nhất cử lưỡng tiện.”

Chỉ chờ câu này của ngươi thôi!

Vân Khê vỗ tay hoan nghênh trầm trồ khen ngợi: “Cũng là người Tụ Bảo đường các ngươi thông minh! Cứ như vậy định đi, các ngươi nhanh chóng chuẩn bị tốt ngân phiếu giá trị năm mươi vạn lượng hoàng kim, một khi ngân phiếu tới tay, ta sẽ lập tức đem giải dược cho các ngươi…” Mạnh Lạc Thu nhíu nhíu mày, hắn cảm thấy có cái gì đó không đúng, giống như có mùi vị âm, Mạnh quản sự cũng có chút khó xử nói: “Tụ Bảo đường chúng ta trước mắt không có ngân phiếu đủ cho số vàng kia, nhiều nhất cũng chỉ có ba trăm vạn lượng hoàng kim thội, mặt khác còn hai trăm vạn lượng có thể được tạm thời nợ trước hay không?” Mạnh quản sự đáy lòng làm tính toán nhỏ, một khi Mạnh thiếu có được giải dược, nhất định sẽ không chịu để yên, đến lúc đó mang theo cao thủ diệt Vân gia, như vậy phần hai

trăm vạn lượng hoàng kim nợ cũng sẽ không cần trả, mà ba trăm vạn lượng hoàng kim đã đưa ra ngoài đó, nói không chừng cũng có thể đòi lại không ít!

Món nợ này, tuyệt đối không thua thiệt! Hắn trong lòng tính kế mỹ mãn, lại không biết trên đời này còn có câu đạo cao một thước ma cao một trượng.

Vân Khê nghĩ nghĩ, nói: “Được rồi! Vậy trước tiên đem ba trăm vạn lượng hoàng kim ngân phiếu cho ta, sau đó các ngươi lấy danh nghĩa của Mạnh gia viết một giấy nợ, lần sau ta mang theo giấy nợ đến lấy đủ hai trăm vạn lượng hoàng kim còn lại, tránh để sau này các ngươi quỵt nợ, ăn hiếp cô nhi quả phụ chúng ta!”

Viết giấy nợ?

Nàng thật đúng là biết nghĩ a!

Mạnh Lạc Thu đã bị nàng kì kèo đến mất đi tính nhẫn nại, hướng tới năm quản sự khác ngoắc tay, nói: “Đi nhanh, lấy ngân phiếu cho nàng! Mang giấy mực đến ta lập tức viết cho ngươi, chỉ cần ngươi nhanh lên đem giải dược cho ta, sau đó mang theo người của ngươi rời khỏi nơi này. Ta cũng không muốn trong chốc lát nữa lúc hội đấu giá bắt đầu, để cho khách nhân nhìn thấy tình hình hiện tại”

“Đương nhiên không thành vấn đề.”

Thu lớn một xấp ngân phiếu cùng với phiếu nợ của Mạnh đại thiếu gia tự tay viết, Vân Khê thật muốn nhìn trời cười ba tiếng lớn, nàng quả nhiên có khả năng vơ vét của cải thiên phú!

Sau khi từ trong Tụ Bảo đường đi ra, ánh mắt của Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục nhìn nàng cũng đã thay đổi, là sùng bái, cực độ

sùng bái!

Nàng dùng mấy chục rương đá lót một chút vàng bên trên, để đổi lấy ngân phiếu ba trăm vạn lượng hoàng kim. Còn trực tiếp từ Mạnh gia lấy một giấy nợ, đây gọi là bàn tay sói, cao thủ vơ vét của cải chân chính a… Bọn hắn hoàn toàn bội phục sát đất! Đám người Lý Lộc càng không cần phải nói, một đám đi trên đường cái đều ngẩng đầu mà bước, dưới chân sinh gió, giống như đây là thành tựu của bọn hắn vậy. Vinh Bá cùng công tử nhà mình đi ở phía sau, nội tâm tức giận bất bình, công tử mất sức chín trâu hai hổ, thật vất vả mới lấy được triệu lượng hoàng kim, hiện tại người ta chẳng những không có đem hoàng kim toàn bộ trả lại. Còn vô công buôn bán ra một món lời, đây là thế đạo gì hả? Nàng kiếm ngân phiếu xong hẳn phải trả lại cho công tử mới đúng! Như vậy mới công bằng! Đáng tiếc, công tử căn bản không cần vật ngoài thân này, còn đặc biệt cười đến thoải mái, một đôi ánh mắt trong suốt sáng ngời, bên trong đều là thân ảnh nữ nhân đó. Xong rồi, xong rồi, công tử hoàn toàn rơi vào trong tay mẫu tử các nàng rồi!

Cách Tụ Bảo đường một khoản xa, trên một ngõ nhỏ, có một chiếc xe ngựa bình thường từ từ mà đi. Bên trong xe ngựa, Vân Tiểu Mặc ngửa đầu nhìn lam y nam tử ở đối diện đang phe phẩy chiết phiến, tò mò hỏi: “Ngươi thật sự là do phụ thân phái tới cứu ta sao?”

Mạnh Hạ Thu chứa trước một chút ý cười, chiết phiến rung lên, đáp: “Đương nhiên! Ngươi cùng phụ thân ngươi có bộ dạng rất giống, cơ hồ là cùng một khuông khắc ra, ta tuyệt đối sẽ không nhận sai.”

Vân Tiểu Mặc hoang mang nói: “Nhưng mà, mới vừa rồi bọn hắn đều kêu ngươi là nhị thiếu gia, ngươi cùng bọn hắn đồng lõa sao?”

Trên mặt Mạnh Hạ Thu bị cứng lại, động tác lay động chiết phiến trong tay cũng đi hơi chậm theo: “Thúc thúc và bọn hắn có quen biết,

nhưng thúc thúc và bọn hắn không giống nhau, thúc thúc là người tốt!”

“Nhưng trên mặt ngươi cũng không có ghi hai chữ người tốt…” Vân Tiểu Mặc chu chu miệng, đối hắn có mấy phần cảnh giác.

“Nhưng trên mặt thúc thúc cũng không có viết hai chữ người xấu a…” Mạnh Hạ Thu đem mồ hôi lau đi, sao mình bỗng nhiên lại cùng một đứa nhỏ rối rắm về vấn đề người tốt người xấu thế, nói ra ngoài sẽ bị người ta cười đến rụng răng!

“Ngươi yên tâm, trong chốc lát ngươi có thể gặp phụ thân ngươi. Chỉ cần ngươi gặp hắn, ngươi sẽ biết thúc thúc rốt cuộc có phải là người tốt không, có lừa ngươi hay không?” Mạnh Hạ Thu đưa tay muốn sờ đầu nhỏ của hắn, Vân Tiểu Mặc liền đem đầu quay đi, làm cho hắn sờ vào khoản không, Mạnh Hạ Thu khóe miệng rút một cái, lộ ra chút xấu hổ.

Thôi, thôi, nhi tử của Tà tôn Long Thiên Tuyệt!

Hắn không nên chọc mới là tốt nhất!

Quyển 2 - Chương 2

V02: Phụ Tử Gặp Mặt Editor: Huyền NgaHàn Viên

Hoa lê bay lả tả, uyển nhược như tuyết rơi khắp nơi, đây là thời điểm đẹp nhất trong năm.

Dưới tàng cây lê, hai người một lớn một bé nhìn chằm chằm vào nhau, từ xa nhìn lại tạo nên một bức tranh thật đẹp.

Vân Tiểu Mặc ngước cổ nhìn hồi lâu, hai mắt tò mò chớp chớp. Đây chính là phụ thân của hắn sao?

Cái miệng nhỏ nhắn hếch lên, bé đột nhiên hướng Long Thiên Tuyệt ngoắc ngoắc tay, giọng nói mềm nhũn: “ Người có thể ngồi chồm hỗm xuống chút không? Ta như vậy nhìn người, mệt mỏi quá nha!”

Thân hình hoàn mỹ, chiếc mặt nạ che kín khuôn mặt, chỉ trừ đôi môi, mắt Long Thiên Tuyệt thâm trầm, hắn tỷ mỷ quan sát phiên bản bé nhỏ giống hệt mình ở trước mặt, khi nghe được âm thanh non nớt của nhi tử, hắn liền phối hợp ngồi xổm xuống. Hắn ngồi xổm xuống vẫn khá cao, so với nhi tử vẫn cao hơn một cái đầu, ánh nắng ấm áo từ trên vào, chiếu rọi xuống trên người của hai phụ tử họ, tạo thành một hình ảnh ấm áp.

“Là người bảo hắn cứu ta sao?” Vân Tiểu Mặc chỉ vào người đang đứng lẳng lặng ở một bên – Mạnh Hạ Thu, cũng là Mạnh gia nhị thiếu gia.

Vân Tiểu Mặc có thể thuận lợi thoát khỏi Tụ Bảo đường, cũng là nhờ

công Mạnh Hạ Thu cùng với các thân tín đang nằm vùng tại Tụ Bảo đường của hắn, họ nội ngoại tiếp ứng. Hơn nữa, Mạnh Lạc Thu bởi vì toàn thân trúng độc, lại đang nổi nóng nên không đề phòng. Khiến cho Mạnh Hạ Thu thuận lợi thần không biết, quỷ không hay ra đem Vân Tiểu Mặc ra khỏi Tụ Bảo đường.

Mạnh Hạ Thu được bàn tay bé nhỏ nắm lấy, cảm giác có chút vinh hạnh, khuôn mặt tươi cười nhìn bé khẽ gật đầu.

Long Thiên Tuyệt ưu nhã gật đầu, khẽ trả lời, hai mắt tiếp tục đánh giá thân hình nhi tử như một khuôn tạo ra từ mình, sóng mắt trở nên lưu động. Không nghĩ tới mình lại có nhi tử, hơn nữa còn là nhi tử do nàng sinh ra. Ánh mắt càng trở nên kích động hơn.

“Tại sao người lại mang mặt nạ?” Vân Tiểu Mặc nghi vấn hỏi

Long Thiên Tuyệt mím đôi môi mỏng, đáy mắt có chút hỗn loạn, nhớ lại cô gái vừa quật cường, lãnh ngạo, vừa lỗi lạc, xuất trần, nụ cười trên miệng càng rộng. Đây là ấn ký nàng lưu lại, làm hắn có chút quyến luyến, không muốn xoá đi. Đầu ngón tay ưu nhã sờ cằm, thật giống như vuốt ve tác phẩm nghệ thuật, sau đó, ngón tay chỉ lên trời, trầm ngâm nói: “Trời quá nắng, mang mặt nạ sẽ tránh cho khuôn mặt bị rám nắng”.

Vân Tiểu Mặc im lặng, ngẩng đầu nhìn trời, hôm nay thực sự rất nắng sao?

Mạnh Hạ Thu khoé miệng run rẩy, Long tôn chủ thật khác người. Lời giải thích này có phải quá mức hài hước không.

Băng hộ pháp thì rất chuyên nghiệp, từ đầu đến cuối chỉ lộ một vẻ mặt lạnh lùng, có thể khiến người khác rét run. Lực chú ý của nàng một nửa đặt trên người Mạnh Hạ Thu mang theo chút cảnh giác, một

nửa khác thì lại lưu trên hình ảnh của phụ tử Long Thiên Tuyệt, lúc này chính là một mảng ấm áp, có thể thấy được ánh mắt nhu hoà của nàng.

“Ta có thể hỏi người một vấn đề hay không?” Vân Tiểu Mặc bỏ qua đáp án kỳ quái của hắn, hỏi luôn vào vấn đề chính, cũng là mục đích chủ yếu lúc hắn ra khỏi phủ tướng quân đi tìm kiếm phụ thân của mình.

“Ngươi hỏi đi, ta nhất định sẽ tận lực trả lời” Nhướng nhướng đôi mày, Long Thiên Tuyệt đổi thành tư thế nửa ngồi, một đầu gối chống xuống đất, nhưng lưng vẫn thẳng như tùng bách. Tuy vậy nhưng tư thế này cũng không giảm đi phần nào uy nghiêm, lãnh ngạo trên người hắn mà ngược lại, còn có một loại cảm giác tĩnh mỹ.

Vân Tiểu Mặc mấp máy môi, rồi mở miệng hỏi: “Tại sao người không quan tâm đến ta và mẫu thân? Người một nhà không phải đều sinh hoạt cùng một chỗ sao?”

Ngực đột nhiên chấn động, trong lòng gợi nên một cảm giác khó nói, Long Thiên Tuyệt lặng yên, ngưng mắt nhìn nhi tử, hắn không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

Thì ra, bé đêm khuya một mình ra cửa, tìm khắp các con đường, cuối cùng còn tiến vào Tụ Bảo đường, rồi bị bắt nhốt… Tất cả các hành động này cũng chỉ vì muốn gặp hắn và hỏi hắn một câu, vì sao hắn lại từ bỏ bé và mẹ ruột của bé.

Ôi nhi tử của hắn.

Nhi tử của hắn hồn nhiên, khả ái như thế, hắn làm sao có thể nhẫn tâm vứt bỏ được.

Bàn tay nhẹ nhàng xoa đầu nhi tử, đáy mắt Long Thiên Tuyệt xuất hiện ánh sáng nhu hoà, giọng nói trầm thấp, dễ nghe cất lên: “Tiểu Mặc, không phải phụ thân không cần con, mà là phụ thân căn bản không biết đến sự tồn tại của con. Con có thể tha thứ cho phụ thân được không?”

“Nói như vậy, người thật là phụ thân của ta sao?” thần sắc Vân Tiểu Mặc rất bình tĩnh, mắt to chớp chớp, trầm mặc một lúc bỗng nhiên nghiên đầu nói “Người đã là phụ thân ta, vậy người nên chiếu cố ta và mẫu thân của ta. Sau này, mỗi tháng người đều phải đưa bạc cho ta cùng mẫu thân, đây là trách nhiệm của người a.”

Đuôi lông mày chau lại, Long Thiên Tuyệt nhìn ngắm nhi tử khả ái, giống mình như đúc, ánh mắt chớp động, nụ cười từ khoé môi hiện ra, nụ cười càng lớn, như gió xuân thổi khắp nơi, như hoa đào nở rộ khắp núi.

Vân Tiểu Mặc trợn to hai mắt, ồ lên một tiếng, không khỏi có chút ngây dại.

Mạnh Hạ Thu thấy vậy cũng ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên hắn thấy có đôi phụ tử quái dị như vậy.

Sở dĩ lựa chọn cùng Long Thiên Tuyệt hợp tác, thứ nhất vì nhược điểm của mình nằm trong tay đối phương, khiến hắn phải đi vào khuôn khổ. Thứ hai, hắn cũng muốn mượn thế lực của Long Thiên Tuyệt để đối phó với đại ca của hắn là Mạnh Lạc Thu, để có thể nhận được vị trí người thừa kế Mạnh gia. Chỉ cần có thể đạt được mục đích, thực hiện được tâm nguyện của mình, hắn không ngần ngại cùng Long Thiên Tuyệt – tôn chủ tà phái hợp tác.

Hắn giúp Long Thiên Tuyệt cứu nhi tử, phần nhân tình này thật lớn, hắn tin chắc rằng Long Thiên Tuyệt sẽ đem chứng cứ phạm tội của

mình tiêu huỷ, từ đó hắn sẽ tự do.

Băng hộ pháp thì trên mặt hộ vẻ nghi hoặc, chẳng lẽ thật sự là tính cách phụ tử cũng có thể di truyền được? Bằng không, tại sao giọng điệu, cùng suy nghĩ của họ lại có thể giống nhau như thế? Đây rõ ràng chính là giọng điệu khi tôn chủ cùng thập đại gia tộc đàm phán thường toát ra, vĩnh viễn khiến người khác không biết được, cũng sẽ không hiểu được một khắc sau hắn sẽ suy nghĩ gì, làm gì. Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao mọi người gọi hắn là tà tôn.

Một tà tôn, một tiểu tà tôn, phụ tử tiến hành đàm phán, thật khiến người ta ngạc nhiên, thậm chí còn có phần buồn cười.

Một hồi lâu, Long Thiên Tuyệt thu nụ cười, mâu quang vi liễm, nổi lên vẻ giảo hoạt, nói: “ Đưa bạc cho con và nương, bảo đảm cuộc sống của các người, việc này tất nhiên không thành vấn đề. Tuy nhiên, như lời con nói, người một nhà nên sinh hoạt cùng một chỗ, như vậy rất ấm áp, con nói xem đúng không?”

Cánh tay của Băng hộ pháp chợt căng thẳng. Khi biết được Vân Tiểu Mặc chính là hài tử của tôn chủ, nàng đã kinh hãi một hồi. Hiện tại, tôn chủ lại chủ động muốn sống cùng Vân tiểu thư, nàng lại khiếp sợ một lần nữa. Nàng chỉ cảm thấy giấc mộng ẩn sau trong lòng bị phá thành mảnh nhỏ trong chớp mắt. Chẳng lẽ nàng thật sự chỉ có thể đứng xa xa, nhìn cả nhà họ sống hạnh phúc bên nhau sao?

Vân Tiểu Mặc nhíu mày suy tư, con ngươi chợt chuyển, cả kinh nói: “Người muốn mua chuộc ta?”

“Thông minh!” Long Thiên Tuyệt cho hắn một ánh mắt tán thưởng. “Chỉ cần con chịu giúp phụ thân, cho một nhà ba người chúng ta đoàn tụ, con muốn gì, phụ thân đều đồng ý với con.”

Vân Tiểu Mặc suy nghĩ một chút, điều kiện này tựa hồ thật mê người, chỉ là …. Hắn có nhiều tiền giống Tường thúc thúc không? Còn có, lúc hắn nói chuyện, bên trong đôi mắt luôn loé lên tinh quang, thoạt nhìn rất giảo hoạt, một chút cũng không thành thật, tinh khiết giống Tường thúc thúc. Mình liệu có thể tin tưởng hắn sao?

Chu cái miệng nhỏ nhắn, bé giơ cái cằm nhỏ nói: “Ta sẽ không phản bội mẫu thân”

“Phụ thân cũng không có muốn con phản bội mẫu thân của con. Phụ thân chỉ muốn con ở thời điểm thích hợp thay phụ thân nói tốt một chút, như vậy là đủ rồi.” Khuôn mặt tuấn mỹ của Long Thiên Tuyệt bày ra, vẻ hăng hái tràn đầy. Thât không hổ là nhi tử của Long Thiên Tuyệt hắn, người tuy nhỏ nhưng tinh ranh vô cùng.

“Tiểu Mặc thích bạc không?” Tiểu tử này vừa mới đòi hắn tiền phụng dưỡng, xem ra cũng là tiểu tham tiền, làm người chỉ cần có sở thích, vậy thì tốt lắm.

Ánh mắt Vân Tiểu Mặc đảo quanh, nhưng ngay sau đó lắc đầu.

Long Thiên Tuyệt có chút thất vọng, xem ra chiêu này không thể thực hiện được, nghiêng đầu suy nghĩ, nên dùng chiêu nào hấp dẫn hơn đây, thì lại nghe nhi tử đột nhiên nói: “Ta thích vàng” (TT: ặc ta đã đo đất)

Mạnh Hạ Thu bị sặc nước, ho rũ rượi.

Băng hộ pháp ở phía sau cũng nhíu mày, nhưng ánh mắt nhìn Vân Tiểu Mặc lại càng thêm nhu hoà, thật là một hài tử cơ trí, nhất định là hài tử của tôn chủ không sai.

Vẫn là Long Thiên Tuyệt đủ trấn định, chẳng những không kinh ngạc

mà hứng thú trong ánh mắt lại càng nhiều, bé thật có tiềm chất á. Với tính tình của bé, sau này nếu đem Lăng Thiên Cung giao cho bé, nhất định sẽ phát triển vô cùng mạnh mẽ.

Từ trong lồng ngực móc ra một trang giấy, đưa đến tay con trai, Long Thiên Tuyệt lại nói: “Nơi này là phiếu nợ mười vạn lượng bạc, chỉ cần con tìm được người trong phiếu nợ này, yêu cầu hắn chuyển bạc thành vàng là được. Cái này coi như phụ thân tặng lễ ra mắt. Chỉ cần sau này con biểu hiện tốt, để phụ thân hài lòng, phụ thân sẽ đưa cho con càng nhiều vàng hơn.”

“Dung Thiếu Hoa” Vân Tiểu Mặc nhìn tên ghi trên phiếu nợ, có chút mê mang. Cái tên này nghe thật quen tai.

“Dung Thiếu Hoa là ai? Ta như thế nào mới có thể tìm được hắn?”

“Con quên rồi sao? Hắn chính là biểu ca của mẫu thân con, hiện tại đang ở trong phủ tướng quân. Chỉ cần con đem phiếu nợ giao cho hắn, hắn sẽ đem vàng giao cho con. Nếu như hắn không chịu giao, con hãy đem phiếu nợ này dán khắp nơi trên đường cái, ta đảm bảo hắn tuyệt đối sẽ không quỵt nợ.”

Dung Thiếu Hoa đang trên đường đến Tụ Bảo đường, đột nhiên rung mình một cái, hắt xì liên tục, trong lòng dâng lên cảm giác quái dị, đến tột cùng là người nào đang ở trong bóng tối tính toán hắn vậy?

Băng hộ pháp khoé miệng nhếch lên, trong lòng có chút hả hê cười lạnh, chỉ cần nghĩ tới tên nam tử phong nhã kia bị cháu mình hỏi nợ nần, có thể nhìn thấy vẻ mặt buồn cười của hắn, đáy lòng nàng liền vô cùng hả hê, sung sướng, thống khoái.

Mạnh Hà Thu lấy khăn lau mồ hôi, trong lòng tự nhủ sau này không có việc gì thì ngàn vạn lần chớ chọc vào đôi phụ tử này, một người

so với một càng khó đối phó hơn.

“Nga, là hắn ah.” Vân Tiểu Mặc bừng tỉnh, gật đầu, liền cẩn thận đem phiếu nợ cất vào trong túi quần. “Lễ ra mắt của người ta nhận trước, còn về phần có muốn giúp người hay không, đó còn tuỳ thuộc vào biểu hiện của người nữa”

Cúi đầu nhìn nhi tử, Long Thiên Tuyệt chỉ cảm thấy buồn cười. Tiểu tử này thật khôn khéo nha, thu tiền của hắn xong, lại còn học cách nói chuyện của hắn, muốn xem biểu hiện sau này của hắn mà hành động.

Không tệ, không tệ. Không hổ là nhi tử của Long Thiên Tuyệt hắn.

Đưa tay sờ sờ đầu nhi tử, Long Thiên Tuyệt đứng lên, quay đầu phân phó: “Đi báo cho Vân tiểu thư, Tiểu Mặc đang ở Hàn Viên”

“Dạ, tôn chủ” Băng hộ pháp lĩnh mệnh, mặt không đổi sắc lui ra ngoài.

Mạnh Hạ Thu thấy thời cơ đã đến, liền đưa ra vẻ mặt tươi cười, tiến lên phía trước nói: “Long tôn chủ, chuyện của ta, ngươi xem?”

Đôi mắt dài nhỏ chau lại, Long Thiên Tuyệt miễn cưỡng liếc hắn một cái, nói: “Lần này ngươi làm không tệ, bổn Tôn coi như ngươi đưa cho bổn Tôn lễ ra mắt, về phần vật kia, có muốn cho ngươi hay không, tuỳ thuộc vào biểu hiện sau này của ngươi rồi hãy nói” (TT: O_O)

“…” Trên trán Mạnh Hạ Thu đổ mồ hôi hột. Tại sao có thể như vậy, tại sao phải như vậy? Hắn mất rất nhiều sức lực, mới cứu được nhi tử của hắn ta ra, tại sao không đem đồ vật trả lại cho hắn. Thiên lý ở đâu ra đây?

“Sao vậy? Ngươi giống như không hài lòng”

Bị ánh mắt lạnh lùng của Long Thiên Tuyệt nhìn tới, Mạnh Hạ Thu sợ đến đổ mồ hôi lạnh, ngượng ngùng gật đầu, khom lưng cười nói: “Không dám, tiểu nhân không dám! Có thể vì Long tôn chủ làm việc, đấy là vinh hạnh của tiểu nhân. Nếu phụ tử của Long tôn chủ đã đoàn viên, vậy tiểu nhân trước hết cáo lui”

“Ừ” Khẽ hừ một tiếng, Long Thiên Tuyệt không để ý đến hắn nữa, ánh mắt thay đổi cúi xuống nhìn nhi tử, ánh mắt lạnh như băng bỗng chốc trở nên nhu hoà vô cùng.

Vẫn là nhi tử nhà mình nhìn thuận mắt hơn, càng nhìn càng thấy thuận mắt. Nếu như có thể đưa hai mẫu tử bọn họ trở về bên cạnh mình, mỗi ngày có thể nhìn thấy họ, thì hắn thật là mãn nguyện.

Nghĩ tới đây, khoé miệng của khuôn mặt hoàn mỹ kia lại càng giương cao.

“Người cười thật gian nha” Vân Tiểu Mặc cho hắn một cái nhìn khinh bỉ mà tiểu Bạch ở trong ngực bé cũng miễn cưỡng duỗi lưng một cái, cũng cho Long Thiên Tuyệt một ánh mắt khinh bỉ như vậy.

Khoé miệng Long Thiên Tuyệt ngừng lại, đầu khẽ ngẩn ra, ho nhẹ một tiếng “Con nhìn lầm rồi, khoé miệng phụ thân vừa rồi hơi ngứa một chút, chứ tuyệt đối không phải cười gian”

Vân Tiểu Mặc liếc hắn một cái, bé tuyệt đối không tin tưởng chuyện ma quỷ này.

Long Thiên Tuyệt buồn cười, nhéo nhẹ hai má phúng phính của bé, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, liền nói: “Tiểu Mặc, con biết võ công

không? Ta xem trên người con có Huyền khí khá mạnh, giống như vừa mới tấn thức (thăng cấp). Thừa dịp mẫu thân con chưa tới, con luyện trước mấy chiêu, để phụ thân giúp con ngươi chỉ điểm một chút" Đều là người tập võ, Vân Tiểu Mặc cũng có thể cảm giác được hơi thở cường đại trên người đối phương, bé do dự một chút, liền nhìn xuống tiểu Bạch ở trong ngực một cái, rồi ngửa đầu hỏi: "Có kiếm không?"

Bé vừa hỏi xong, thật đúng là vấn đề mà Long Thiên Tuyệt đang nghĩ tới. Một hài tử sợ là không thích hợp để cho hắn dùng kiếm

Đầu ngón tay bắn ra một đạo huyền khí vô hình hướng cây lê đánh tới, khiến một cành lê bị bắn rơi xuống, được huyền khí hướng dẫn, ở trên bầu trời tạo ra một đường vòng cung xinh đẹp, dễ dàng rơi xuống bàn tay hắn.

" Trước dùng cái này để thay thế, hôm nào phụ thân đi giúp con chế tạo một thanh binh khí tốt nhất"

Vân Tiểu Mặc mở to hai mắt, rất ngạc nhiên, hắn biết thủ pháp này nhưng mà làm không được, ít nhất là với trình độ hiện tại của hắn làm không tới.

" Võ công của người..... Không còn gì để nói." Cho hắn một câu như lời tán thưởng …, Vân Tiểu Mặc tiếp nhận cành lê, nhẹ nhàng bước đi tới giữa sân.

Hoa Lê rơi đầy ở bên trong, một thân ảnh nhỏ gầy, một cao ngất như tùng, ngạo nghễ như trúc, đường kiếm sáng ngời, khiến ánh mắt Long Thiên Tuyệt dõi theo biến hóa. Đều nói cao thủ vừa ra tay, đã biết có giỏi hay không, chỉ có một chiêu nữa kiếm, Long Thiên Tuyệt vừa nhìn đã hiểu được rất nhiều điều.

Cành lê trong tay bé hơi nghiêng một góc độ đặc thù, đây chính là góc độ tốt nhất khi cùng người đối chiến, nhìn như có thể công có thể thủ, nhưng kì thực đều là sát cơ, giấu giếm sự sắc bén của mình.

Đường kiếm kỳ lạ như vậy trong tâm can Long Thiên Tuyệt thật sâu than thở, chắc là mẹ bé dạy bé a!

Vừa nghĩ tới nữ tử đặc biệt kia, suy nghĩ của hắn bắt đầu lung tung,nhớ lại đêm qua, dùng hai cái tát đổi lấy hôn sâu, để cho hắn hưởng thụ thật sâu say mê trong đó. Đầu ngón tay không tự chủ xoa trên môi của mình, nhẹ nhàng mà vuốt phẳng, phảng phất nơi đó còn lưu lại mùi cùng nhiệt độ của nàng.

Xoẹt Xoẹt Xoẹt

Giữa sân, kiếm khí bén nhọn từ từ đưa suy nghĩ của hắn trở lại.

Dưới tàng cây lê, một thân ảnh nho nhỏ giờ phút này vô cùng tiêu sái phiêu dật, vung kiếm như nước chảy mây trôi, mỗi một kiếm đâm ra nhìn như mềm nhẹ nhưng vô cùng uy nghiêm, kiếm khí mạnh mẽ

Hào quang kỳ dị ở đáy mắt Long Thiên Tuyệt tỏa ra, một bộ kiếm pháp thật tốt, thân hình cũng nhẹ nhàng mà linh động hơn!

Trong đầu của hắn đột nhiên thoáng hiện ra một bộ kiếm pháp cổ xưa, bộ kiếm pháp đó phảng phất giống như bộ kiếm pháp cho nhi tử đánh ra lúc này.....

” Tiểu Mặc, đây là Phiêu Tuyết thập tam kiếm!”

Màu xanh kiếm quang quét phá phía chân trời, dưới bóng đen dần dần tối kiếm quang múa ra ánh sáng lập loè ở giữa sân hoa Lê, áo bào rộng rãi phần phật bay múa, giở tay nhấc chân mang theo phiêu

nhiên dục tiên, tiêu sái linh động.

Vân Tiểu Mặc ngừng lại, trợn to ánh mắt linh động, tò mò nhìn Phi Thiên kiếm Vũ tuyệt đẹp trước mắt.

Trong thoáng chốc, hắn phảng phất thấy được mình đang bay múa dưới bầu trời đầy bông tuyết, từng mảnh bông tuyết, nhẹ nhàng rơi xuống giống như lông ngỗng trong tấm chăn ấm áp, ở trong không khí trầm trầm di động.

Tuyết linh hoạt kỳ ảo mềm nhẹ, xinh đẹp tinh khiết nhất thế giới.

Đất trời chợt yên lặng.

Xôn xao

Là một ít thân ảnh phiêu dật màu đen phá vỡ bức màn yên lặng này!

Như ánh mặt trời trên đỉnh Tuyết Sơn, làm cho đám mây mù trong nháy mắt tan biết mất, lộ ra nụ cười ngây thơ rực rỡ, dù có nhiều loại cảnh trí nhưng đây chính là cảnh vật đẹp nhất thế gian, mà giờ khắc này, cho dù Lê Hoa không kịp bay tán loạn trong bóng kiếm bay múa, nhưng nhanh nhẹn cùng ưu nhã vẫn cùng tồn tại, mạnh mẽ cùng mạn diệu vẫn còn tồn tại.

Có lẽ cảnh trí đẹp nhất thể gian đang ở trước mặt hắn

Bất tri bất giác, Vân Tiểu Mặc thấy vậy ngây dại.

Thì ra thế gian này còn có khiếm pháp như vậy, có tư thế múa kiếm như vậy!

Lúc Vân Khê bước vào Hàn Viên, tìm tới sau viện, liền chứng kiến

một cảnh tượng, có hai thân ảnh một cao một thấp đang ở dưới tàn hoa lê sóng vai cùng múa kiếm, màu xanh kiếm quang nhảy vào mắt của nàng, nàng dừng lại cước bộ, không khỏi nhìn ngây người.

Dưới ánh sáng nhàn nhạt lờ mờ xuyên thấu qua những cánh hoa mềm mại đang rơi nhè nhẹ, thân ảnh hai phụ tử múa kiếm đang đắm chìm trong ánh sáng lốm đa lốm đốm lờ lờ của buổi chạng vạng, làm người ta có một cảm giác khó nói nên lời, thật là hài hòa.

Một trận gió nhẹ thổi phất qua, cánh hoa nhẹ nhàng bay xuống, trong suốt như Tuyết.

Vân Khê nhìn chăm chú về phía phụ tử hai người, nhìn thân thủ bọn họ anh tuấn phiêu dật dưới ánh sáng mờ đầy màu sắc, buộc vòng quanh đường cong ưu nhã động lòng người, một điểm rồi một điểm, đều tuyệt phẩm của tạo vật, thiên địa ưu ái, khiến nàng lâm vào si mê.

Không có ai hoài nghi bọn họ không phải là phụ tử, bởi vì … trên thế gian này sợ là sẽ tìm không ra một đôi người, vô luận dáng ngoài, khí chất, hay là thân thủ cũng tương tự như phụ tử vậy, nhưng mà, tại sao trong lòng của nàng lại cảm thấy thật bất an?

Rốt cuộc là tại sao?

Là bởi vì trong lúc vô tình hắn xông vào thế giới của nàng, tác động tâm thần nàng, cho nên khiến nàng thấp thỏm bất an sao?

Hay là bởi vì hắn từng bước nhích tới gần nhi tử quý trọng nhất của nàng, sợ hắn đoạt đi sinh mệnh duy nhất kia, cho nên khiến nàng kinh hoàng?

“Mẫu thân!” Vân Tiểu Mặc mềm nhũn khẽ gọi một tiếng, thức tỉnh

Vân Khê.

Nhi tử hướng về phía nàng chạy tới, chỉ chốc lát đã đến trước mặt của nàng, trên mặt của hắn hiện ra nụ cười ngọt ngào, trên trán, cánh mũi đều là mồ hôi hột, Vân Khê hiểu ý liền cười một tiếng, trong lòng tất cả bất an cùng nghi ngờ đã biến mất không thấy.

Vân Khê khom người, dùng khăn nhẹ nhàng mà vì nhi tử mà lau đi mồ hôi, nụ cười trên môi cũng lớn theo.

Nhi tử bình yên vô sự, thật tốt!

Chỉ cần có thể thấy nụ cười trên mặt nhi tử, nàng làm cái gì cũng rất đáng giá.

” Thật nghịch ngợm! Sau này không cho một người ra cửa, biết không?” Tuy là giọng khiển trách, ngữ khí của nàng vẫn nhu hòa được như nước mùa xuân đêm đến một cảm giác êm đềm, lưu vào lòng người.

Vân Tiểu Mặc biết điều gật gật đầu: “Mẫu thân, thật xin lỗi, đã để người lo lắng.”

Đáy lòng có một dòng nước ấm áp chảy qua, hốc mắt Vân Khê hơi nóng, cố nén tình cảm trong lòng, nàng cúi đầu, ôn nhu ở trên trán bé ấn xuống nụ hôn.

Không có tránh né, Vân Tiểu Mặc cười vui vẻ, như mèo trộm được đồ yêu thích, nheo nheo ánh mắt, mẫu thân vẫn xinh đẹp như vậy.

Hai mẹ con bèn nhìn nhau cười, có một sự dịu dàng đang lan tỏa khắp nơi.

Long Thiên Tuyệt nhìn một màn này, ánh mắt nhàn nhạt lưu chuyển, đáy lòng ghen tuông không ngừng tràn lan, tại sao không có ai thay hắn lau mồ hôi, không có ai hôn trán của hắn? Nụ cười ngọt ngào của nhi tử, rơi vào đáy mắt hắn,khiến cho trong lòng hắn ghen tuông càng đậm, cũng càng khơi dậy ý niệm mãnh liệt đem hai mẹ con giữ ở bên người.

Hắn hoàn toàn không có ý thức được, hắn đường đường một đời Tà tôn, thế nhưng cũng sẽ bởi vì nhi tử được sủng ái, mà trong lòng chua xót. Chuyện này nếu truyền tới giang hồ, sẽ bị chính phái mọi người cười đến rụng răng mất!

Hỏng mất hình tượng một đời Tà tôn rồi!

Hai mẹ con đang ôm nhau mỉm cười, chợt có một cổ mùi vị ê ẩm vị từ trong không khí nhẹ nhàng truyền tới đây, theo sát nó còn có một đạo ánh mắt ai oán.

Vân Khê hơi chút ngẩng đầu, liền thấy được một gương mặt đang mang mặt nạ màu bạc. Che đậy hơn phân nửa khuôn mặt, nhưng không che hết sự tao nhã của hắn, cằm nơi cong, nhưng vẫn hoàn mỹ tinh xảo.

Trong đầu hiện ra cái khuôn mặt bị ấn hai cái tát kia, khóe miệng của nàng khẽ động, đáy lòng không nhịn được cười trộm. Khó trách hắn phải mang mặt nạ, tối hôm qua nàng sử dụng lực đạo cũng không nhẹ, chưởng ấn kia sợ là trong chốc lát không thể mất đi.

Khóe miệng nàng độ cong không lớn, nhưng Long Thiên Tuyệt nhưng vốn rất nhạy cảm nên đã nhận ra, khiến cho ánh mắt có chút ai oán càng thêm đen thui tối sầm.

” Ta cũng chảy mồ hôi vậy, có phải cũng nên giúp ta lau một chút hay

không?” mâu quang hắn chớp động, như có vạn ngọn lửa ở trong đó muốn phóng ra, trong lời nói mang theo chút mùi vị uỷ khuất, không cần đoán, hắn cũng biết đối phương nhất định là sẽ không nguyện ý làm.

Song, hắn đã đoán sai.

” Tốt! Trước đem mặt nạ của ngươi bỏ xuống.”

Long Thiên Tuyệt nhếch nhếch môi, rốt cuộc cũng hiểu cái gì gọi là ác giả ác báo.

” Đây cũng là ngươi nói..... Tay của hắn hướng về phía trước vung lên, mặt nạ màu bạc trên mặt cũng rơi theo, lộ ra hai cái tát rất cân xứng ở trên mặt, nhưng lại không xấu xí, mà còn có một loại mỹ cảm đầy đặc thù nghệ thuật!

Hắn không có chút nào là không thích, ngược lại tâm tình tốt còn hướng nàng hiện ra nụ cười hứng thú. Nụ cười này của hắn, lộ ra hàm răng trắng noãn không tỳ vết, sáng trong như Trân Châu.

” di?” Vân Tiểu Mặc ngẩng lên đầu nhỏ, tò mò nhìn hắn, là một người tu dưỡng tốt, không trực tiếp phun ra nụ cười. Trái ngược lại chính là, Tiểu Bạch đã sớm cười đến ngã lệch, trên mặt đất quằn quại, lăn qua lăn lại.

Vân Khê dưới đáy lòng nghẹn cười, có một sự khoái khi trả thù được, sau đó chống lại ánh mắt vô cùng phát sáng cùng nụ cười mang theo vài phần đùa giởn mập mờ của hắn, tựa như đang nhắc nhở nàng, cái tát trên mặt hắn đến tột cùng là đến từ nơi nào, đến từ hoàn cảnh nào.

Trên mặt đột nhiên nóng lên, trong đầu Vân Khê hiện lên hình ảnh tối

hôm qua. Hình ảnh đột nhiên xuất hiện, làm cho nàng lâm vào giật mình cùng kinh hoàng trong nháy mắt; như cuồng phong mưa rào, tịch quyển chiếm lấy trái tim nàng.

Nam nhân ghê tởm này, được tiện nghi mà còn khoe mã!

Sớm biết như vậy cho hắn thêm mấy cái bạt tai nữa!

Lạnh lùng quăng hắn một cái liếc mắt, nàng đi lên trước mấy bước, cầm khăn trong tay lên, dùng sức trên mặt hắn mà cọ, thật giống như không cọ tróc lớp da, thì thề không bỏ qua!

Kêu rên mấy tiếng, Long Thiên Tuyệt cầm cổ tay của nàng: “Giữa chúng ta có thù lớn như vậy sao? Ngươi không thể đối với ta ôn nhu một chút à?”

Vân Khê chống lại ánh mắt hơi u oán của hắn, ánh mắt không khỏi lóe lóe, nam nhân này thật là yêu nghiệt, gương mặt khuynh Thành như vậy, làm người ta không thể dùng hai chữ xấu xí để hình dung hắn, hắn giơ tay nhấc chân, một cái nhăn mày một nụ cười cũng đầy phong tình.

” yêu nghiệt.” Nàng cúi đầu địa phun ra hai chữ.

Long Thiên Tuyệt đầu tiên là hơi sửng sờ, nhưng ngay sau đó liền hiểu ra, cất tiếng cười to. Tuy là cười to, nhưng tiếng cười của hắn ưu nhã uyển chuyển, tựa như thanh âm róc rách của dòng suối trong khe núi, lại như Băng hồ đông lạnh trên Tuyết Sơn, làm người ta say mê.

Vân Khê tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, người nam nhân này không ngừng yêu nghiệt, còn có bản lãnh trời sinh là chọc nàng nổi giận, tóm lại thấy hắn, nàng không khỏi tức giận.

” Lần này ngươi cứu Tiểu Mặc, coi như ta thiếu ngươi một cái nhân tình, bất quá trừ cái này ra, chúng ta vẫn như cũ, ngươi đi đường dương quang của ngươi, ta đi cầu độc mộc của ta, hi vọng ngươi không nên tùy tiện xông vào cuộc sống của mẫu tử chúng ta.” Một đôi con ngươi trong nháy mắt trở nên trong trẻo lạnh lùng băng hàn, hơi thở đạm mạc mỏng lạnh bao phủ nàng, Vân Khê dắt tay của con trai “Tiểu Mặc, chúng ta đi!”

Nụ cười trên mép của Long Thiên Tuyệt ngừng lại, đáy mắt xẹt qua vẻ ảm đạm, hắn rốt cuộc phải làm thế nào, mới có thể hóa giải nỗi hận trong nội tâm của nàng đây? Còn có đêm hôm đó ……. Rốt cuộc là ngoài ý muốn bên trong, hay là ngoài ý muốn ở ngoài?

” Chờ một chút!”Hắn kêu nàng.

“Người Mạnh gia tuyệt đối sẽ không chịu để yên, các ngươi mấy ngày nay vẫn nên đợi ở phủ tướng quân, không nên tùy ý ra cửa đi lại.”

Vân Khê dừng bước, đưa lưng về phía hắn, nói: “Người Mạnh gia thì như thế nào? Bọn họ dám giữ con ta, thì phải trả giá thật nhiều! Ta sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người của Mạnh gia!” Đôi mắt đẹp của nàng bỗng dưng bắn ra hai đạo ánh sáng lạnh, giống như hàng vạn hàng nghìn lưỡi dao sắc bén, lạnh thấu xương.

Một tiếng than nhẹ, thật giống như đã sớm biết rằng nàng sẽ phản ứng như thế, Long Thiên Tuyệt cười khẽ, nói: “Đã như vậy, có muốn cùng đi Tụ Bảo đường để nhìn trò hay không?”

” Cái gì trò hay?” Vân Khê khẽ nghiêng đầu, vừa vặn để cho một luồng sáng mờ chiếu rọi lên gương nghiêng nghiêng của nàng, chỉ một thoáng đã mềm hoá ánh mắt lạnh lẻo của nàng.

” Đi thì biết thôi!” Long Thiên Tuyệt bỗng nhiên hạ thấp thanh âm, mang theo ngữ khí khiêu khích. “Hay là ngươi không dám đi?”

Vân Khê hít sâu một hơi, biết rõ đây là phép khích tướng của hắn, nhưng nàng hết lần này tới lần khác chính là chịu không được sự khích tướng của hắn. Nàng đột nhiên xoay người, hai ánh mắt bén nhọn bắn về phía hắn: “Đi thì đi, ai sợ ai?”

Long Thiên Tuyệt cúi đầu nở nụ cười, đưa tay đem mặt nạ một lần nữa đeo lên trên mặt mình, chỉ để hiện ra đôi môi mỏng như cũ.

” Mẫu thân, ta cũng muốn đi!” Vân Tiểu Mặc ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái, làm cho không người nào có thể cự tuyệt.

Đuôi lông mày khẽ nhíu lại, nếu đã dám quang minh chính đại xông vào Tụ Bảo đường, như vậy nàng sẽ lớn lối một chút, mang theo nhi tử cùng nhau một lần nữa xông Tụ Bảo đường!

” Đi, phụ thân dẫn con đi!” Long Thiên Tuyệt nghiêng thân một chút, đem Tiểu Mặc để cho bé vững vàng ịa ngồi ở đầu vai của chính mình. Giống như phụ thân ở nhà dân chúng tầm thường, thích đem con của mình đặt ở đầu vai mà chơi đùa, Long Thiên Tuyệt cũng không có cảm thấy hành động này có cái gì không ổn, giống như là một chuyện tự nhiên, hắn còn thấy thích thú nữa.

” Còn có Tiểu Bạch!” Vân Tiểu Mặc phủi tay, gọi Tiểu Bạch về.

Vân Tiểu Mặc cũng không ghét hành động này, ngược lại cảm thấy ngồi ở chỗ cao quan sát phía dưới, rất là phong cách.

Tiểu Bạch nghe được hắn gọi về, đột nhiên giống như một trận cuồng phong chạy đến trong ngực của hắn.

Vân Khê nhìn thân ảnh một lớn một nhỏ đi xa, cảnh tượng này vô cùng ấm áp, giống như khi nàng bước vào sân trong nháy mắt chứng kiến đến hình ảnh phụ tử thân thiết vậy, đáy lòng không khỏi chảy xuôi một cổ ấm áp, đồng thời cũng có một cổ ghen tuông không thể giải thích đươc. Vân Tiểu Mặc, ngươi khá lắm! Nhanh như vậy đã bị người ta thu mua, lát nữa xem ta làm sao thu thập ngươi?

Còn có nam nhân chết tiệt kia, mở miệng xưng phụ thân thuận miệng như vậy, nàng lúc nào đáp ứng để cho hắn nhận thức nhi tử đâu?

Vân Khê mang vẻ mặt oán giận cùng lạnh lùng, quay đầu bước đi.

Nhìn ba người theo thứ tự rời gót, Băng hộ pháp cả người đang bị vây xơ cứng.

Đây là tôn chủ mà nàng biết sao? Hắn chẳng những hạ thấp tư thái cùng Vân tiểu thư trêu chọc, còn để cho một hài tử cưỡi ở đầu vai hắn, hoàn toàn một bộ dáng phụ tử gương mẫu, còn đâu là đệ nhất thiên hạ tà phái chí tôn uy nghiêm của cùng sát khí?

Hình tượng Tôn chủ cao cao tại thượng thần thánh không thể xâm phạm ở đáy lòng của nàng hoàn toàn bị phá vỡ!

Thì ra là, hắn cũng không phải là Lãnh Mạc từ nhỏ, chỉ là không có gặp gỡ đúng người..... Nghĩ đến chỗ này, đáy lòng nàng chợt mất mát.

Tụ Bảo đường sau khi trải qua một phen thu thập, mỗi năm một lần đấu giá thịnh hội chính thức kéo ra màn che, đây là đại sự mỗi năm một lần của Tụ Bảo đường, đồng thời cũng là đại sự của Mạnh gia, cho nên hôm nay tới trình diện tham gia đấu giá thịnh hội người trong gia tộc Mạnh gia không ít, thứ nhất mượn cơ hội này cùng trường

hợp này để có thể biết càng nhiều là quan to hiển quý, tăng lên lực ảnh hưởng của Mạnh gia ở Nam Hi quốc, thứ hai cũng có thể giúp đở duy trì trật tự buổi đấu giá, để tránh phát sinh náo động.

Bên ngoài đấu giá thịnh hội đang náo nhiệt đón khách vào cửa, thì trong mật thất, Mạnh đại thiếu gia cùng Mạnh quản sự hai người đang lo lắng muốn chết. Mấy cái hộp trống rỗng, bên trong vốn chứa cỏ linh chi, cùng bảo vật Tuyết Liên, hiện tại hết thảy không cánh mà bay. Hơn nữa, một ít hộp lớn đựng quả Xích Hỏa Long không biết bị thứ gì động vào, trực tiếp phá hủy hơn một nửa, cách cái hộp đó không xa, mơ hồ có thể thấy được một con vật nhỏ màu đỏ, quỷ dị mà thần bí

Mật thất ở một nửa khác, giờ phút này đã chất đầy rương gỗ chuyên chở, Mạnh Lạc Thu liếc một cái những thứ rương gỗ còn chưa kịp kiểm tra đối chiếu số lượng, tâm tình mới hơi hòa hoãn chút ít. Lúc trước nhìn Vân gia Đại tiểu thư đá lăn một cái hòm vàng, ở trong đó xác thực xác thực chất tất cả đều là vàng không có lầm, hắn cũng là không có đi tinh tế địa ngó chừng những thứ hòm rương khác, hắn lường trước đối phương cũng sẽ không cầm vàng giả để lừa gạt hắn.

Lại không nói chỉ bằng vào thực lực của phủ tướng quân sẽ không cách nào cùng Mạnh gia đối chọi được, hắn chắc chắc nàng không dám tùy tiện cầm cả phủ tướng quân tới đánh cuộc, vả lại, quan hệ đến tánh mạng con trai ruột của nàng, nên hắn càng thêm chắc chắc nàng sẽ không lấy tánh mạng của chính mình nhi tử mình ra nói giỡn.

Mặc dù lần này tổn thất thảm trọng, nhưng tóm lại cũng lấy trở về chút ít lợi tức, coi như là vốn an ủi. Đáng tiếc, hiện tại phụ thân cùng trưởng bối của gia tộc đã đi tới hiện trường buổi đấu giá, hắn cũng không thể trực tiếp mang những thứ vàng này đi về phía bọn họ giao mà giao phó. Đây chẳng phải là không đánh đã khai sao, thừa nhận

của mình thất trách, thừa nhận sự bất lực của mình?

Không, hắn thật vất vả mới chiếm được sự tín nhiệm của phụ thân cùng trưởng bối trong gia tộc, để cho hắn tới một mình xử lý Tụ Bảo đường, hắn tuyệt đối không có thể để cho buổi đấu giá lần này xuất hiện bất kỳ hỗn loạn nào!

" Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Phụ thân của ta cũng tự mình đến rồi, nhất định là cái thằng nhóc Mạnh Hạ Thu cáo trạng, hắn muốn xem ta ở trước mặt phụ thân bêu xấu, hắn mới vui vẻ! Chết tiệt Mạnh Hạ Thu, hắn cho rằng như vậy là có thể đánh sụp ta, đoạt đi tư cách, vị trí thừa kế gia chủ của ta sao? Hắn không khỏi quá mức ngây thơ rồi!"

" Mạnh Thiểu, đừng lo lắng! May là chúng ta còn có Ngọc thiềm, nó mới là món đấu giá chính của chúng ta! Chỉ cần chúng ta đem lực chú ý của những khách nhân toàn bộ chuyển dời đến bên trên Ngọc thiềm, tin tưởng có thể qua cửa ải này."

Mạnh quản sự an ủi, trên thực tế trong lòng của hắn cũng vô cùng lo lắng, phát sinh loại chuyện ngoài ý muốn này, thật sự là Tụ Bảo đường không may mắn! Dĩ nhiên, trong chuyện này cũng có không ít trách nhiệm của hắn, nếu không phải hắn dẫn sói vào nhà, đem đứa bé kia vào Tụ Bảo đường, tụ Bảo đường tại sao lại có tai nạn lớn như vậy? Mỗi lần nghĩ tới những thứ này, hắn liền ảo não không dứt, cảm thấy chuyện này khó khăn cũng từ đó mà ra.

Hai mắt Mạnh Lạc Thu bỗng dưng sáng lên, lộ ra chút vui mừng: "Đúng! Còn có Ngọc thiềm! Mau nhìn xem, Ngọc thiềm có phải bình yên vô sự hay không?"

" Mạnh Thiểu, ngài cứ yên tâm đi, ta đã kiểm tra rồi, Ngọc thiệm bình yên vô sự, hoàn hảo không tổn hao gì." Mạnh quản sự mở ra cái hộp

chứa Ngọc thiềm, quả nhiên Ngọc thiềm vẫn bình yên vô sự nằm ở nơi đó, hoàn hảo không tổn hao gì, trên mặt ngọc thầm còn có một vết máu.

" Vậy thì tốt!" Mạnh Lạc Thu thở phào nói, trong lòng lường trước đứa bé kia chẳng qua là tham ăn, thấy có đồ ăn ngon, mới ăn lung tung. Ngọc thiềm chính là vật chết, không phải là thức ăn, cho nên hắn không thể nào động vào nó.

Giải quyết xong một đại tâm sự, mi tâm của hắn nhíu sâu như cũ, trong lòng vừa sinh ra một sự lo lắng khác: "Chẳng qua là Huyền Linh quả cũng không còn nữa rồi, hôm nay buổi đấu giá này có nhiều người cũng là hướng về phía Huyền Linh quả mà tới, đến lúc đó không có Huyền Linh quả, chúng ta phải hướng khách nhân giao đãi như thế nào đây?"

" Về phần Huyền Linh quả....." trong đầu Mạnh quản sự tinh quang chợt lóe, linh cơ vừa động, nói, "Chúng ta ở lúc đấu giá Huyền Linh quả, có thể đem Huyền Linh quả dùng nắp đậy lại, giữ vững cảm giác thần bí, sau đó lại tìm một người có thể tín nhiệm được, để cho hắn dùng giá cao đem Huyền Linh quả mua lại, như vậy đến lúc đó Huyền Linh quả vẫn qua tay người của chúng ta, cũng sẽ không bị làm lộ ra ngoài."

" Điều này có thể làm được sao? Đậy nắp, mọi người có thể hoài nghi tính chân thật của Huyền Linh quả hay không?" Mạnh Lạc Thu không yên lòng.

Mạnh quản sự hết sức tự tin nói: "Tuyệt đối sẽ không! Ngài nghĩ a, Huyền Linh quả cũng không phải là vật phàm, há có thể để cho người ta tùy ý nhìn thấy? Hơn nữa, càng là đồ thần bí, càng là có người nguyện ý mua! Mạnh Thiểu, ngài nghe tiểu nhân sẽ không sai, chỉ cần tìm người mình đem Huyền Linh quả toàn bộ mua lại, chuyện

mất đi Huyền Linh quả, nhất định sẽ thần không biết quỷ không hay mà che dấu đi.”

” Thật có thể được không? Vạn nhất xảy ra chuyện gì.....” Mạnh Lạc Thu trầm tư chốc lát, trán từ từ buông ra, “Cũng được, có lẽ cũng chỉ có biện pháp này.”

” Vậy tiểu nhân lập tức đi làm!”Mạnh quản sự khom người thối lui ra khỏi mật thất.

Mạnh Lạc Thu nhức đầu vuốt vuốt mi tâm, gần đây hắn cũng không biết là đụng phải cái vận rủi gì mà cứ liên tiếp đến? Lần nữa quay đầu nhìn về phía rương hòm trống rỗng hơn phân nửa trong mật thất, tuy nói là có vàng bồi hoàn lại, nhưng so sánh với tổn thất mà bọn họ phải chịu, vàng này căn bản không đủ để đền bù tổn thất của bọn họ.

Hắn tự tay mở ra một cái nắp hòm, kim quang xáng lạng nhảy vào mi mắt, ánh mắt của hắn từ từ thích ứng với những thứ này ánh sáng màu vàng này, tâm tình cũng theo thông thuận chút ít. Hoàn hảo, ít nhất chúng không phải là giả!

Hắn nhặt lên mấy khối vàng, hướng về phía trước tung tung, đang định lấy tay mò vào trong hòm, lấy thêm mấy khối vàng nữa để đùa bỡn, lúc này, ngoài mật thất truyền tới một tiếng bước chân dồn dập.

” Mạnh Thiểu, không xong! Tiểu Ma vương kia lại tới nữa!”

” Tiểu Ma vương?” Mạnh Lạc Thu bị thanh âm ngoài cửa quấy nhiễu, ngượng ngùng rút tay trở về, một lần nữa đóng nắp hòm lại. Khi nắp hòm một lần nữa khép lại, trong nháy mắt, rõ ràng có thể thấy được đầu ngón tay của hắn có một chút phấn vụn lây dính, đáng tiếc tâm thần hắn đã bị phân tán, căn bản sẽ không lưu ý tới những thứ này.

” Chính là thằng bé trai đại náo Tụ Bảo đường đêm qua!” Bọn hộ vệ thật sự là bị đứa bé trai kia hành hạ đến sợ, cho nên ngầm đặt cho hắn biết hiệu Tiểu Ma vương.

” Cái gì? Hắn còn dám tới?” sắc mặt Mạnh Lạc Thu biến thành đen, mâu quang ám chìm vô cùng, vừa nghĩ tới đứa bé ăn nhiều bảo bối của hắn, tức giận ở đáy lòng bốc lên ngùn ngụt. Hắn không có tự mình ra cửa đi tìm nó tính sổ, nó lại còn dám đưa tới cửa?

” Cùng đi theo hắn, còn có ai?” Hắn không tin một hài tử dám một mình xông vào hang hổ lần nữa.

Hộ vệ suy nghĩ một chút, trả lời: “Còn có Vân gia Đại tiểu thư, cùng một nam nhân mang mặt nạ.”

” Nam nhân mang mặt nạ? Thân phận là gì?” Mạnh Lạc Thu cau lên chân mày, Vân gia Đại tiểu thư cùng đi là chuyện bình thường, làm sao lại có một người đàn ông cùng đi chứ? Bọn họ dám quang minh chính đại bước vào Tụ Bảo đường như thế, chẳng lẻ sau lưng có sắp xếp gì?

Hộ vệ kia mờ mịt lắc đầu nói: “Tiểu nhân không biết.”

“Ngu ngốc! Không biết cũng không biết đi thăm dò sao?” Mạnh Lạc Thu tức giận đạp một cước vào cái hòm rương, rồi xoay người rời đi mật thất.

Tụ Bảo đường - đại đường.

Tổ ba người Long Thiên Tuyệt, Vân Khê cùng Vân Tiểu Mặc xuất hiện, đã tập trung sự chú ý của tất cả mọi người, một người cao lớn anh tuấn vĩ ngạn, giống như vị thần, giở tay nhấc chân mang theo sự

bệ nghễ thiên hạ cùng nghiêm nghị; một nữ nhân xuất trần thoát tục, Như cửu thiên tiên nữ lầm lạc phàm trần, trên trán tự có một cổ hơi thở lạnh lùng, ngạo thị thiên hạ, một đứa bé khả ái vô cùng, da thịt mịn màng mang theo chút đỏ ửng, nhìn kỹ, có thể phát hiện trong ngực của hắn còn có một thú sủng màu trắng siêu cấp khả ái.

Một tổ hợp chói mắt như vậy, xuất hiện ở trong đám người, không muốn cho người chú ý là không thể.

" Tiểu Ma vương lại tới nữa!" trong Hộ vệ có người hô một tiếng, ngay sau đó tin tức kia liền truyền khắp cả Tụ Bảo đường, từng hộ vệ đã biết Vân Tiểu Mặc đều mang vẻ mặt cảnh giác.

" Ta không phải là Tiểu Ma vương, ta là hảo hài tử!"Vân Tiểu Mặc vểnh lên cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt bị thương, chọc người trìu mến.

Những khách nhân không biết chuyện kia rối rít trách cứ bọn hộ vệ có lòng dạ độc ác, tại sao có thể đối đãi với một tiểu bằng hữu khả ái vô địch như thế?

Bọn hộ vệ có khổ mà không thể nói, nếu có thể, bọn họ thật muốn cùng những khách nhân này đánh cuộc, nếu Tiểu Ma vương là hảo hài tử lời mà nói…, bọn họ sẽ đem đầu chặt đi xuống cho bọn hắn làm cái ghế ngồi!

Bọn họ không nên bị mặt ngoài của Tiểu Ma vương mê hoặc a, có lúc, càng tốt đẹp thì lại càng độc!

" Tiểu Mặc!" Phía sau, một cái thanh âm quen thuộc truyền đến.

Vân Tiểu Mặc bỗng dưng quay đầu, liếc mắt liền thấy được từ Đông Phương Vân Tường vừa ngoài cửa đi vào, cái miệng nhỏ của bé nâng lên, tạo thành một thật nụ cười thật tươi, ngọt ngào kêu lên:

“Tường thúc thúc!”

Một tiếng kêu to mềm nhũn, khiến tâm can của Đông Phương Vân Tường vô cùng ngọt ngào

Có thể một lần nữa nhìn thấy nụ cười sáng lạn, nghe được tiếng kêu ngọt ngào của bé, Đông Phương Vân Tường cảm thấy bất cứ chuyện gì hắn đã làm cũng đều đáng giá. Trên khuôn mặt hắn hiện ra một nụ cười ấm áp, nhưng ngay sau đó tầm mắt của Đông Phương Vân Tường rơi vào trên người Long Thiên Tuyệt đang mang mặt nạ màu bạc, ánh mắt của hắn chợt thay đổi, cũng nhận ra người này.

Cả Thấm Dương thành, có thể có được khí thế như vậy, sợ rằng tìm không ra người thứ hai.

Tiểu Mặc ngồi ở đầu vai hắn, thân mật như là một đôi phụ tử ruột thịt..... Trên thực tế, thật sự bọn hắn là một đôi phụ tử ruột thịt!

Trong lòng nhói đau, thật giống như ở trong nháy mắt hắn mất đi thứ gì đó quan trọng nhất, đáy mắt thoáng qua sự mất mát.

” Thả ta xuống, ta muốn đi đến chỗ Tường thúc thúc.”Vân Tiểu Mặc tránh né, từ trên vai Long Thiên Tuyệt nhảy xuống, từ từ chạy về phía Đông Phương Vân Tường.

Đông Phương Vân Tường ưu nhã ngồi chồm hổm xuống, mở rộng hai cánh tay, ôm bé vào trong ngực của mình, mới vừa rồi một ít cảm xúc mất mác cũng không còn sót lại chút gì.

Đông Phương Vân Tường bên này vui vẻ hài lòng, Long Thiên Tuyệt đầu kia cũng lòng tràn đầy ghen tuông, con của mình thế nhưng đối với một ngoại nhân thân thiết hơn so với người cha ruột là hắn, làm sao có thể?

Lạnh lùng nhíu mày, một đạo hàn quang lạnh lùng thâm thúy từ đáy mắt bắn ra, thẳng tới Đông Phương Vân Tường, đường viền của gương mặt dưới lớp mặt nạ màu bạc càng thêm nguội lạnh, quanh thân hàn khí bốn phía, biểu hiện ra giờ phút này tâm tình hắn không vui.

Tiếp thu ánh mắt có chứa địch ý của hắn, Đông Phương Vân Tường ngửng đầu lên, không sợ hãi chút nào nhìn thẳng hắn, mình là hoàng tử một nước, bẩm sinh đã có một cổ quý tộc không gì sánh kịp, ưu nhã mà cao quý. Mặc dù cùng Long Thiên Tuyệt so sánh, thật sự có chỗ thua kém vài phần, nhưng rơi được vào trong mắt Long Thiên Tuyệt, cũng được coi là một nhân vật nguy hiểm, là tùy thời có thể uy hiếp vị trí của hắn ở trong lòng nhi tử.

Người khác trên người vị chua quá nồng, Vân Khê không muốn quản cũng không được, miễn cưỡng liếc hắn một cái, nói: “Nhân phẩm kém, không phải là lỗi của ngươi, là lỗi của cha mẹ ngươi.”

Nàng nói huyt tẹt ra, ý là hắn trời sanh nhân phẩm kém, cho nên nhi tử mới không cùng hắn thân thiết. Long Thiên Tuyệt khóe mắt khẽ động, có chút bị đả kích đến, nữ nhân này có thể không nói lời ác độc như vậy hay không?

” Bởi vì cái gọi là hổ phụ sinh hổ tử, Tiểu Mặc đáng yêu như thế, người người đều thích, thân là phụ thân của hắn, sao có thể có nhân phẩm kém được?”

Vân Khê không chút khách khí cho hắn một bộ dáng nôn mửa, thật là vô sỉ!

Liếc mắt thấy khóe môi hắn vung lên độ cong, phong tao vô cùng, Vân Khê lần nữa cho hắn một ánh mắt khinh bỉ.

” Biểu muội!”

Dung Thiếu Hoa chẳng biết lúc nào cũng đã vào đại môn của Tụ Bảo đường, xa xa hướng Vân Khê chào hỏi.

” di, đây không phải là Long huynh sao?”

Đến gần, hắn kinh ngạc phát hiện Long Thiên Tuyệt mang mặt nạ màu bạc, tuy là mang mặt nạ, nhưng hắn vẫn nhận ra. Bởi vì, khí chất của tên này quá mức xuất sắc, đứng ở trong đám người, tựu giống như hạc giữa bầy gà, trong lúc vô tình liền hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Dung Thiếu Hoa quạt mất cái, quạt đến ưu nhã lại là mỹ quan, đi quanh Long Thiên Tuyệt một vòng, trêu chọc nói: “Long huynh, ngươi để cho ta quá cảm động! Biết ta sẽ tới nơi này, cố ý đem gương mặt vô cùng yêu nghiệt của ngươi che đi, làm đệ nhất thiên hạ mỹ nam ta đây cũng có mặt mũi. Thịnh tình như thế, ta làm sao có thể báo đáp đây”

Long Thiên Tuyệt thần sắc khẽ biến, vững như núi Thái sơn, miễn cưỡng mở miệng: “Nếu như Dung Thiểu nguyện ý, Bổn Tôn có thể làm cho Băng hộ pháp thay ngươi hóa trang, để càng thêm xuất sắc.”

Bốn chữ cuối cùng, hắn cắn rất nặng, Dung Thiếu Hoa nghe được sợ run cả người, thật giống như từng chữ chính là một lưỡi dao, khoét vào mặt của hắn, máu tươi chảy đầm đìa.

” Dung Thiểu, cần ta hỗ trợ không?” Băng hộ pháp bước về phía trước một bước, như một pho tượng đá ở trước mặt hắn, trong đôi mắt đầy vẻ Thị Huyết.

Dung Thiếu Hoa rất thức thời khoát tay áo, cười mỉa nói: “Không cần, hai vị có lòng tốt, tại hạ tâm lĩnh.”

Vân Tiểu Mặc nghe được bọn họ trò truyện, liền từ trong ngực của Đông Phương Vân Tường trở về, tò mò nhìn Dung Thiếu Hoa: “Di? Ngươi chính là Dung Thiếu Hoa, biểu ca của mẫu thân ta sao?”

Bị cháu nhỏ nhắc tên, Dung Thiếu Hoa cảm thấy vinh hạnh, hiện ra một khuôn mặt tuyệt mỹ ghé sát vào Vân Tiểu Mặc: “Tiểu Mặc, ta chính là biểu cữu cậu của cháu, ngoan, kêu một tiếng biểu cữu cậu nghe một chút.”

Vân Tiểu Mặc biết điều nói: “Biểu cữu cậu.”

“ai, Tiểu Mặc thật đáng yêu!” Dung Thiếu Hoa cười càng thêm rực rỡ.

” Biểu cữu cậu, phiền toái ngươi đem tiền nợ trả đi, tổng cộng là mười vạn lượng bạc! Mời đem chúng toàn bộ đổi thành vàng, ta chỉ muốn vàng!” Vân Tiểu Mặc từ trong lòng ngực móc ra phiếu nợ, nghiêm trang mở ra ở trước mắt Dung Thiếu Hoa quơ quơ, như sợ hắn xé bỏ, nên bé hết sức cẩn thận đem nó thu vào trong ngực.

Dung Thiếu Hoa trong nháy mắt bị sét đánh, khuôn mặt phong hoa tuyệt đại cứng lại, cả người bị hóa đá.

Long Thiên tuyệt tâm tình tốt phá lên cười, quả nhiên là hảo nhi tử của hắn, rất có khí phách!

Vân Khê cũng khẽ ngẩn người, trong tay nhi tử lúc nào mà có một bảo bối như thế?

Tốt, tuổi còn nhỏ như vậy, mà dám có tiền riêng? Hừ hừ.....

Đôi mắt đẹp của nàng vừa chuyển, hai đạo lệ quang vèo vèo bắn về phía Dung Thiếu Hoa đang hoá đá, ánh mắt kia giống như lưỡi dao, có thể đem thân thể Dung Thiếu Hoa xuyên thấu.

Trán Dung Thiếu Hoa lấm tấm mồ hôi, hắn có một loại cảm giác cực kỳ mãnh liệt, nếu như hắn không chịu nộp vàng, đem tiền nợ thanh toán đủ, hai mẹ con bọn họ nhất định sẽ dùng ánh mắt giết chết hắn ngay lập tức!

Quá vô sỉ rồi, quá hèn hạ!

Long Thiên Tuyệt, ngươi thật giỏi! Thế nhưng phái một hài tử tới thúc dục tiền nợ?

Mình không phải đã nói với hắn là tình hình kinh tế căng thẳng, muốn cho hắn thư thả mấy ngày, cho nên mới cho viết phiếu nợ, tạm thời giữ được mấy cái tánh mạng của Dung gia sao? Thế mà hắn lại làm như vậy, để cho mình ở trước mặt cháu họ bêu xấu nữa chứ?

Nhịn, cố nhịn, nhịn nữa..... Rốt cục Dung Thiếu Hoa không thể nhịn được nữa!

“Tiểu Mặc, ngươi yên tâm, biểu cữu cậu trở về sẽ đem vàng toàn bộ đưa tới cho ngươi! Biểu cửu cậu từ trước đến giờ nhất ngôn cửu đỉnh, chút ít vàng này, biểu cữu cậu căn bản không để vào mắt, ha hả a..... Người nào đó rất vô sỉ nở nụ cười xởi lởi, so với vàng, việc trước mặt cháu họ duy trì hình tượng biểu cữu cậu vĩ đại tốt đẹp, tương đối trọng yếu hơn chút ít.

Chung quanh từng ánh mắt xem thường bắn về phía hắn, rồi tản ra, hướng bên trong buổi đấu giá tụ tập

Dung Thiếu Hoa không thú vị sờ sờ lỗ mũi, hắn vừa tổn hại mặt mũi vừa tổn hại bạc, thật không dễ dàng cho hắn a?

” Vân nương tử, ta ở bên kia đặt ghế lô (ghế VIP), không bằng đi trong rạp ngồi, an tĩnh chút ít.” Đông Phương Vân Tường hảo ý muốn mời.

Ánh mắt Long Thiên Tuyệt lạnh lùng quét đi qua, con ngươi hẹp dài khẽ nheo lại, tiểu tử này vô sự mà ân cần, không phải gian xảo thì cũng là đạo chích, không phải vật gì tốt!

Hừ, cho xin, muốn cùng Khê Nhi của hắn ở một mình à, muốn làm gì? Cô nam quả nữ, nghĩ sàm sở nàng sao? (TT: người ta không có như huynh đâu -_-)

Thanh âm yếu ớt của Vân Tiểu Mặc vang lên “Còn có con nữa, xin không nên không nhìn con!”

Vân Khê thật không nghĩ nhiều như vậy, tùy ý chung quanh quan sát, vừa vặn thấy Mạnh Lạc Thu cùng Mạnh quản sự, hiển nhiên bọn họ đã phát hiện mẹ con nàng tồn tại, đang triệu tập cao thủ hướng bọn họ chú ý. Vị trí ghế lô tương đối dễ dàng bị nguy hiểm, môt khi bị bao vây, muốn toàn thân trở lui sẽ rất khó.....

“Chúng ta là đến xem náo nhiệt, tự nhiên phải ngồi ở chỗ náo nhiệt một chút, ta xem nơi đó rất tốt!” Nàng tiện tay điểm mấy vị trí trong hành lang trống không, rồi dẫn đầu hướng về phương hướng kia đi tới.

Vị trí này dễ thủ dễ tấn công, cũng không cần e ngại người của Tụ Bảo đường sẽ ở trước mắt bao người, mạnh mẽ bao vây bọn họ, là chỗ thích hợp nhất.

Long Thiên Tuyệt khóe môi cong lên, giương lên một nụ cười mỹ lệ, nhưng ngay sau đó thì hướng phía Đông Phương Vân Tường ném một ánh mắt thị uy, thật giống như đang nói…, ngươi uổng phí tâm cơ rồi.

” Mạnh Thiểu, nhìn kìa! Bọn họ ở nơi đây!” Mạnh quản sự chỉ vào một góc của sân đấu giá, giọng nói có chút kích động, thật giống như đang thấy Tiểu Ma vương vậy.

Sắc mặt Mạnh Lạc Thu có mấy phần âm lãnh, hừ lạnh một tiếng, nói: “Tìm mấy người theo dõi bọn họ, có cái gì dị động, tùy thời hướng ta hồi báo. Hiện tại trước đừng động vào bọn họ, chờ buổi đấu giá kết thúc, mới hảo hảo đối phó bọn họ!”

” Dạ, Mạnh Thiểu!”

Vân Khê lạnh lùng trừng người vừa muốn ngồi cạnh nàng – Long Thiên Tuyệt, quái thật, không hiểu hắn nghiên cứu cái gì mà vui vẻ thế, khóe miệng thật giống như có treo móc, vẫn ở nơi đó một mình vui sướng cười trộm.

” Ngươi, ngồi nơi khác đi! Không cần ngồi gần ta như vậy!”

Long Thiên Tuyệt nhẹ lay động đầu, bộ dạng đương nhiên nói: “Ta thích sạch sẽ, không thích cùng người khác ngồi.”

“Cho nên?” trên trán Vân Khê hiện lên hắc tuyến, chẳng lẽ nàng không phải là những người khác?

“Cho nên, ta chỉ có thể cùng ngươi ngồi! Bởi vì ngươi không phải là những người khác, ngươi là Khê Nhi của ta.”

Bên hông nàng đột nhiên có thêm một cánh tay heo, Vân Khê ẩn

nhẫn nhìn chằm chằm hắn đang cười đến vô cùng phong tao, rất muốn cho hắn một cái mắt gấu mèo. Trên người nàng tất cả phần tử bạo lực mới vừa nhô ra, đã bị cái câu “Khê Nhi của ta” đánh bại

Lãnh run cả người, hôm nay làm sao đột nhiên lạnh như thế?

“Rất lạnh sao? Có muốn ta cởi áo ra cho ngươi khoác thêm hay không?” Phượng mâu hẹp dài không nháy không chớp nhìn Vân Khê, trên mặt tuấn mỹ như ngọc của Long Thiên Tuyệt biến thành nụ cười, cái tay khoác lên bên hông nàng vẫn không động đậy, không có một chút dấu hiệu nào là muốn cỡi áo ra.

Dung Thiếu Hoa thấy vậy hai mắt đăm đăm nhìn, mắt phượng trợn thật to, hai người bọn họ lúc nào thì phát triển nhanh chóng như vậy rồi, chẳng lẽ hắn đã bỏ lỡ rất nhiều trò hay sao?

Khê Nhi Của ta?

Hắn cũng đi theo vào khu ghế ngồi, khi nghe thế hắn run rẩy cả người, đường đường một đời Tà tôn có thể nói ra miệng lời như thế, hắn thật bội phục sát đất!

Tầm mắt của Đông Phương Vân Tường rơi vào cái tay ở bên hông Vân Khê, ánh mắt chợt ảm đạm hẳn đi.

Vân Tiểu Mặc đột nhiên từ giữa Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt chui ra, hắn ngăn cái tay không an phận của Long Thiên Tuyệt, ngẩng đầu nói: “Không cho chạm vào mẫu thân của ta! Mẫu thân ghét nhất người khác đụng vào thân thể của nàng đó!”

Long Thiên Tuyệt khóe miệng run rẩy, loé mắt nhìn nhi tử, không tiếng động dùng khẩu hình nói mấy chữ.

Vân Tiểu Mặc đang giật tay của hắn xuống, vừa tới nửa đường, lại đem nó một lần nữa đặt trở về bên thắt lưng của Vân Khê, một lần nữa ngẩng đầu nói: “Mẫu thân gần đây thân thể có chút suy yếu, ngươi mau đở nàng ngồi xuống, đừng làm cho nàng mệt.”

Vân Khê đang vui mừng gật gật đầu, dưới đáy lòng thầm khen nhi tử đúng là hiểu mình, nhưng một khắc sau, mặt của nàng trong nháy mắt đã bị vặn vẹo.

” Vân, Tiểu, Mặc!”

“Mẫu thân, ngươi sắc mặt người thật không tốt rồi, nhất định là thân thể không thoải mái, nhanh lên một chút ngồi xuống, nhanh lên một chút ngồi xuống!” Hai tay nhỏ bé đở ở một bên của nàng, nhìn như rất hiếu thuận vịn nàng ngồi xuống, nàng cũng không biết trong đầu nhỏ của bé đến tột cùng là nghĩ gì nữa.

Vân Khê quay đầu trừng mắt liếc Long Thiên Tuyệt đang cười đến đắc ý, mới vừa rồi hắn rốt cuộc đã nói cái gì với nhi tử, thế nhưng để cho nhi tử trong nháy mắt thái độ thay đổi 180 độ

” Tiểu Mặc, hắn rốt cuộc đã nói gì với con? Có phải hắn đã uy hiếp con không?”

Vân Tiểu Mặc vô tội nháy mắt mấy cái, lắc đầu nói: “Uy hiếp? Cái gì gọi là uy hiếp? Tiểu Mặc không hiểu!”

Vân Khê nhe răng trợn mắt: “Vân, Tiểu, Mặc, ngươi đợi đấy, ta sẽ thu thập ngươi sau”

Vân Tiểu Mặc khả ái nghiêng đầu: “Mẫu thân, Tiểu Mặc biết rồi! Cái này kêu là uy hiếp, đúng không?”

“Ha ha ha..... Tiểu Mặc thật thông minh!” Long Thiên Tuyệt hắng giọng phá lên cười, vẫn không quên cho nhi tử một ánh mắt tán dương.

Ánh mắt tức giận của Vân Khê cùng ánh mắt tán dương của Long Thiên Tuyệt, ở giữa hai cái nhìn này mà Vân Tiểu Mặc vẫn trấn định, không thể bị hai đạo ánh mắt giáp công, bé cúi đầu vuốt bộ lông của Tiểu Bạch, một cái rồi một cái, ổn mà không loạn, tố chất được rèn luyện này phải nói là Cao a!

” Ngươi rốt cuộc đã cùng Tiểu Mặc nói cái gì? Có phải đã đối với hắn hạ cổ gì hay không?

Long Thiên Tuyệt ra vẻ không giải thích được, ánh mắt lộ vẻ không hiểu, học giọng nói khả ái của nhi tử “Hạ cổ? Cái gì gọi là hạ cổ? Ta không hiểu!”

Hắn thế nhưng học giọng đó của nhi tử để cùng mình nói chuyện, hắn đúng là không biết xấu hổ!

Hung hăng vứt cho hắn một cái liếc mắt, Vân Khê quyết định hoàn toàn không nhìn hắn.

Buổi đấu giá rất nhanh kéo màn ra, có thể nhìn ra được Mạnh gia vì muốn làm tốt trận đấu giá thịnh hội này, đã tốn không ít công phu, muốn làm nổi bật ở buổi biểu diễn mở màn, đạt được một mảnh tiếng vỗ tay cùng thanh âm trầm trồ khen ngợi.

Song, trong cuộc đấu giá thịnh hội, những khách nhân nhất chú ý nhất chính là bản thân vật phẩm đấu giá.

Không lâu lắm, sau khi nhóm hát bắt đầu trình diễn xong, một bạn vật phẩm đấu giá được lục tục đem ra đấu giá, hiện trường không khí

cũng từ từ bị biến động.

Vân Tiểu Mặc là lần đầu quan sát quá trình này, nên duỗi dài cổ, tò mò nhìn quanh: “Mẫu thân, những bảo bối kia, ta đều tận mắt thấy ở trong mật thất.”

” Phải không? Tiểu Mặc có thích cái gì không, mẫu thân mua cho con chơi” Nghĩ đến nhi tử từng bị nhốt ở bên trong mật thất, đáy lòng Vân Khê liền xuất hiện một cổ lãnh ý. Tụ Bảo đường, Mạnh gia, đừng tưởng rằng chuyện này cứ như vậy mà dễ dàng xong rồi, trò hay, còn đang ở phía sau đấy!

Vân Tiểu Mặc không chút nghĩ ngợi, chỉ lắc đầu nói: “Không nên! Giá rất nhiều bạc, Tiểu Mặc không nỡ.”Trong lòng hắn lạinghĩ tới, trong mật thất có thật nhiều đồ tốt, hắn đã thấy chán rồi, cũng không còn cái gì khác đặc biệt hấp dẫn hắn nữa.

Thật là một hảo hài tử, đã biết thay mẫu thân tiết kiệm tiền, Vân Khê sờ sờ đầu nhi tử, cảm thấy thật vui vẻ

” Món bảo vật phía dưới vải phủ này, là thứ mà người tập võ tha thiết ước mơ, có thể tăng trưởng huyền khí - Huyền Linh quả! Chúng tôi tổng cộng có mười sáu viên, mười sáu viên cùng nhau đấu giá, giá bắt đầu là năm trăm vạn lượng bạc trắng.”

Mạnh quản sự hôm nay là đấu giá sư, lời của hắn mang theo chút cứng rắn, phía dưới một mảnh xôn xao, kêu giá một lần là năm trăm vạn lượng bạc trắng, quả nhiên là trên trời a!

” Huyền Linh quả đâu? Cho chúng ta nhìn thấy, Huyền Linh quả đến tột cùng là có bộ dáng gì.”

” Đúng, trước hết để cho chúng ta xem một chút, Huyền Linh quả có

thật là đồ vật trân quý không?”

” Đúng vậy.....”

Mạnh Lạc Thu khẩn trương nhìn về phía trên đài, thần kinh căng thẳng, chỉ sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. May thay Mạnh quản sự tâm thần trấn định, không loạn chút nào, cất giọng nói: “Các vị, Huyền Linh quả là vật không giống tầm thường, không thể gặp phải ánh sáng. Tụ Bảo đường chúng ta là cửa hiệu lâu đời rồi, trẻ nhỏ dễ bị gạt, nhưng tuyệt đối sẽ không lừa gạt mọi người! Tốt, hiện tại bắt đầu kêu giá!”

Những khách nhân nghe hắn như vậy rồi, liền cũng không nói cái gì nữa, Tụ Bảo đường ở Nam Hi quốc tồn tại mấy chục năm, danh dự từ trước đến giờ không tệ, rồi còn có Mạnh gia trong thập đại thế gia ở phía sau chống đở, nhưng nếu thật có vấn đề, đến lúc đó bắt đền bọn hạ là được. Nghĩ như vậy, những khách nhân liền bắt đầu dũng cảm ra giá, ở nơi xem trong võ công này, có thực lực tuyệt đối mới là là tối trọng yếu nhất, tiền tài cũng phải xếp sau nó.

” năm trăm mười vạn.”

” năm trăm hai mươi vạn.”

” năm trăm ba mươi vạn.”

Trong Thấm Dương thành người giàu có thật đúng là không ít, ra giá quy định cao như thế, nhưng trước vẫn có vô số người tranh đấu gọi giá.

Vân Khê híp lại mắt, nếu trí nhớ nàng không có sai, thì trong danh sách Mạnh thiếu đưa cho nàng rõ ràng còn có liệt kê ra Huyền Linh quả, như vậy hiện tại Huyền Linh quả đưa ra bán đấu giá thì từ nơi

nào nhô ra? Hay là Tụ Bảo đường thực sự tài đại khí thô, trừ bỏ mười sáu viên bị Tiểu Mặc ăn, bọn hắn còn có một số viên Huyền Linh quả nữa?

“Mẫu thân, Huyền Linh quả rốt cuộc là vật gì vậy?” Vân Tiểu Mặc ngồi ở trên chỗ ngồi cao, hai chân nhỏ dao động a dao động.

Bên trái hắn là Vân Khê, phía bên phải là Đông Phương Vân Tường, mà phụ thân ruột vô sỉ của hắn lại ngồi bên trái mẫu thân hắn, cái này rõ ràng là dụng tâm tà ác, lúc này hắn chợt nghe nói.”Huyền Linh quả chính là… Chính là thứ trái cây ở trong mật thất bị con ăn đó!” Vân Khê thật xấu hổ, ngay cả nàng cũng không có chính mắt gặp qua, chỉ thấy ở trong tàn hoa bí lục đại khái có miêu tả về nó, cùng với hoàn cảnh sinh trưởng, nhưng hình thái cụ thể ra sao, nàng không biết được.

Vân Tiểu Mặc mê mang gãi gãi đầu: “Nhưng là… Hình như con đã ăn qua rất nhiều thứ.”

Vân Khê buồn cười, nhi tử cũng thật là làm được, ăn của người ta nhiều bảo bối như vậy, lại không biết chúng nó rốt cuộc là bảo bối ra sao, chả trách người của Tụ Bảo đường lại tức giận cùng phẫn hận như vậy.

Từ trong ngực lấy ra danh sách mà Mạnh thiếu đưa lúc trước cho nhi tử xem, Vân Khê cau mày nói: “Nha, đây là danh sách mà con đã ăn của người ta, lần này là mẫu thân giúp con trả tiền, về sau tự mình ăn thì tự mình trả, đã biết chưa?”

Vinh Bá nhón người rướn cổ, liếc mắt nhìn danh sách đang mở ra, nếp nhăn ở khóe mắt càng thêm sâu. Quá vô sỉ! Đây rõ ràng là vàng của công tử, có được hay không? Huống chi, nàng chẳng những lấy vàng của công tử, còn lấy của Tụ Bảo đường người ta ba trăm vạn

lượng vàng cùng một tờ giấy nợ hai trăm vạn lượng hoàng kim, nàng có lấy tiền bồi thường khi nào, mà còn kiếm được nhiều thêm nữa!

Hắn thật sự là thấy không đáng giá thay công tử a, mất nhiều tiền như vậy, chẳng những không có chiếm được lợi ích nào, còn để cho mỗ nữ vô sỉ này đoạt công lao…

“Tiểu Mặc, vàng lần này đưa ra đều là của công tử nhà ta, tổng cộng là một trăm ngàn đỉnh, hiện tại đều bị mẫu thân ngươi nuốt riêng rồi.” Vinh Bá quyết định phải vì công tử mà lấy lại danh tiếng, để cho Tiểu Mặc nhớ rõ công tử tốt ở chỗ nào, cho dù có đắc tội với Vân nương tử hắn cũng không tiếc.”Là Tường thúc thúc cho vàng sao? Tường thúc thúc, ngươi thật tốt!” Vân Tiểu Mặc ngọt ngào cười, sau đó nhào vào trong ngực Đông Phương Vân Tường.

Đông Phương Vân Tường dùng bàn thon dài ôm thân thể nhỏ bé của Tiểu Mặc, từ trên mặt của hắn lan tỏa ánh sáng chói lọi hiếm thấy… Hắn chỉ nhẹ nhàng cười mà không nói.

Vân Khê cau mày quét nhìn về phía Vinh Bá, dưới đáy lòng hừ lạnh, không phải chỉ có một triệu lượng hoàng kim thôi sao? Đây xem như là mua tính mạng của công tử nhà các ngươi đi, nếu không phải nể tình tâm địa của công tử các ngươi không tệ lắm, thì dù có lấy ra vạn vạn lượng vàng đến, nàng cũng không chắc sẽ đồng ý giúp hắn luyện dược!

Lúc này, Huyền Linh quả gọi giá đến tám trăm vạn lượng bạc, giá cả đã không tầm thường như thế mà vẫn có người có thể trả, hiện trường chỉ một đội nam tử thần bí cùng đám người của Triệu thượng thư ở nơi đó tiếp tục hét giá bão tố.

Vị Triệu thượng thư này, Vân Khê liếc mắt một cái liền nhận ra, hắn chính là chủ nhân ngôi nhà mà đêm qua nàng lẻn vào … Ở hắn bên

cạnh người hắn là một nữ tử kiều mỵ, đúng là nữ tử đêm qua đã cùng hắn cùng nhau ấy ấy ấy ấy.

Đang lúc nàng đánh giá, thì mu bàn tay đột nhiên có thêm một xúc cảm ấm áp mà mềm mại, Vân Khê nheo mắt, căng mắt quét về phía bàn tay mình, nàng thấy trên tay mình bỗng nhiên có thêm một bàn tay lớn, liền thấp giọng quát: “Ngươi làm gì?”

Long Thiên Tuyệt lười nhíu nhíu con ngươi, hơi hơi nghiên đầu nhìn nàng, rồi mỉm cười như một đóa hoa nở tại khóe miệng: “Ta lạnh.” Nói xong, bàn tay lớn đã bao lây cái tay nhỏ bé của của nàng, còn tùy ý chà xát qua lại.

Vô số lửa giận cuồn cuộn ở trong cơ thể Vân Khê sống lại, tựa như là nấu nước sôi vậy, đã sôi đến điểm đỉnh! Nàng thâm trầm thở hào hển, bình tĩnh lại, bình tĩnh lại, bình tĩnh lại nữa, tiếp theo là một tiếng rống kinh thiên: “Buông, rồi, cút cho ta”

Buổi đấu giá đã bị tiếng rống của nàng làm đứt đoạn, tất cả ánh mắt của những người có mặt đều cùng nhau chuyển hướng về phía nàng, không hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ánh mắt khẩn trương của Mạnh Lạc Thu bay về hướng Vân Khê, không biết nàng đến tột cùng muốn làm cái gì.

Lúc này, Long Thiên Tuyệt tao nhã đứng lên, dưới lớp mặt nạ, là nụ cười tươi độc hữu tà mị, làm cho tầm mắt người ta lắng đọng lại, không có cách gì di dời, hắn mở miệng nói: “Ta ra, một trăm ngàn lượng… Hoàng kim!”

Tiếng nói của hắn vừa dứt, những người có mặt ở hiện trường đem ánh mắt đang quét nhìn Vân Khê chuyển hướng về trên người của hắn, là vạn lượng hoàng kim kia? Hắn ta có phải điên rồi hay không?

Hiện tại giá của bán đấu giá chỉ là tám trăm vạn lượng bạc, hắn lập tức đem giá nâng thêm đến một trăm ngàn lượng hoàng kim! nếu hắn không phải điên, thì trong nhà vàng phải xếp thành núi, vì đã bị hết chỗ, nên cần đem đi xử lý.

Các trưởng bối Mạnh gia mang vẻ mặt vui sướng, giá trên trời như thế, nhất định có thể khiến cho Tụ Bảo đường ở trên đại lục này thanh danh càng thêm lan xa, tương lai cùng tiền đồ của Tụ Bảo đường, đều giống nhau như mọi người ở trước mặt này, tràn đầy lòng chờ mong và hy vọng.

Vân Khê hít một hơi thật sâu, Cơn tức giận mới vừa rồi trong nháy mắt đã bình tĩnh lại, đáy mắt đen đặc cuồn cuộn. Thật đáng chết, nàng thế nhưng không cẩn thận trúng kế của hắn!

Hắn rõ ràng là muốn ra giá quấy rối, lại cố ý chọc giận nàng, kéo nàng xuống nước theo…

Nhưng nàng lại không biết, Long Thiên Tuyệt quả thật là muốn nhân cơ hội này để ra giá quấy rối, nhưng việc sờ lên bàn tay nhỏ bé của nàng là do hắn kìm lòng không nổi. Bởi vì sau khi nhìn đến đôi nam nữ Triệu thượng thư này, trong đầu hắn đã không tự giác mà hiện lên một màn cùng Vân Khê ở cửa sổ rình coi đêm qua, không hiểu sao, một cỗ xúc động liền tuôn ra ngoài.

Trên sân đấu giá gương mặt Mạnh quản sự lộ ra ngượng nghịu, quay đầu một cái liền hướng về phía nam tử thần bí đang đấu giá mà nháy mắt, kỳ quái là, vị nam tử thần bí này mới vừa rồi còn cùng Triệu thượng thư tích cực hét giá bão tố, hiện tại khi Long Thiên Tuyệt ra giá vạn lượng hoàng kim để áp chế, thì hắn liền hoàn toàn trầm mặc. Mặc kệ Mạnh quản sự cùng hắn nháy mắt ám chỉ như thế nào, hắn cũng đều buông đầu xuống, đem khuôn mặt giấu ở dưới cái mũ che. Triệu thượng thư thì ở cái cổ thô thở phì phì, ánh mắt kinh

ngạc hướng về phía Long Thiên Tuyệt, trong miệng không tiếp tục ra giá nữa. Nam tử này rốt cuộc là loại người nào? Hắn đeo một cái mặt nạ màu bạc, che đậy hơn phân nửa khuôn mặt, tuy là như thế, nhưng cũng không che giấu hết được khí chất độc đáo và tao nhã của hắn, thân ảnh cao ngất thẳng tắp có vẻ lười biếng, nhưng trong sự mị hoặc còn ẩn chứa thâm trầm, giơ tay nhấc chân, đều là vô số vẻ phong lưu cùng tuấn dật siêu nhiên, tuyệt đẹp đến thoát khỏi phàm trần, làm người ta mất đi năng lực đối đáp "Vị khách nhân này, ngươi xác định ngươi ra giá một trăm ngàn lượng hoàng kim?" Mạnh quản sự đầu đầy mồ hôi lạnh, giá trên trời như thế, có thể nói là giá cao nhất từ khi Tụ Bảo đường làm việc buôn bán tới nay, đây vốn là chuyện Tụ Bảo đường nên cảm thấy quanh vinh cùng sáng lạng, chỉ tiếc…

Mạnh quản sự một bên hỏi, một bên dùng ánh mắt cùng Mạnh Lạc Thu trao đổi. Nếu Huyền Linh quả rơi vào trong tay đối phương, như vậy chuyện Huyền Linh quả nhiên là giả, rất nhanh sẽ bị bại lộ.

Làm sao bây giờ?

Mạnh Lạc Thu giờ phút này cũng khẩn trương muốn chết, ở một góc trong hội đấu giá, các trưởng bối Mạnh gia đang nhìn, chờ mong biểu hiện của hắn trong hội đấu giá lần này. Nếu chuyện Huyền Linh quả bị mất được công bố, như vậy bọn hắn sẽ đối người thừa kế vị trí gia chủ Mạnh gia lần này nhất định là rất thất vọng, càng nghiêm trọng là hắn còn dùng Huyền Linh quả giả với ý đồ lừa dối cho qua ải, hơn nữa còn lừa gạt tất cả khách nhân có mặt nơi đây, loại hành vi này càng thêm ác liệt! Hậu quả trực tiếp chính là danh dự trăm năm của Tụ Bảo đường sẽ hủy hoại chỉ trong chốc lát, các trưởng bối Mạnh gia không thất vọng với hắn mới là lạ!

Hiện tại hắn cực kỳ hối hận, hắn không nên tin vào chủ ý thối của Mạnh quản sự, tìm ra một người không đáng tin cậy đến để thực

hiện ý đồ lừa dối.

“Các vị, thật có lỗi, bán đấu giá Huyền Linh quả hôm nay bị hủy bỏ!” Hắn suy trước nghĩ sau, rút kinh nghiệm xương máu, mới làm ra một quyết định như vậy. So với việc giả tạo lừa gạt khách nhân, còn mang đến cho Tụ Bảo đường sự ảnh hưởng, hắn thà rằng bị mang tiếng thất tín.

Ở một góc của hội đấu giá, Mạnh gia nhị thiếu Mạnh Hạ Thu đáy mắt lướt qua một chút âm lãnh, khóe miệng nhếch cao, lộ ra ý cười đã thực hiện được.

Toàn trường một mảnh ồ lên.

Bỗng nhiên đang lúc bán đấu giá vật phẩm, lại nửa đường bị hủy bỏ bán đấu giá, trong lịch sử bán đấu giá ở Tụ Bảo đường chuyện này là lần đầu tiên xảy ra.

Nhất thời, hiện trường đều là tiếng nghị luận.

Các trưởng bối của Mạnh gia sắc mặt cũng thay đổi theo, tuy nhiên vẫn im hơi lặng tiếng để xem đến tột cùng hắn đang làm cái gì.

Long Thiên Tuyệt tự nhiên mỉm cười, dư quang hướng phía Băng hộ pháp quăng cho một cái ánh mắt, Băng hộ pháp liền hiểu ý, hướng tới đài bán đấu giá lạnh giọng nói: “Chủ nhân nhà ta đã hô giá, các ngươi lại hủy bỏ bán đấu giá, như vậy là ý gì? Tụ Bảo đường các ngươi đối đãi khách nhân như vậy sao, làm việc vậy sao?”

“Mới vừa rồi khi người khác ra giá, các ngươi lại không hủy bỏ, đến lúc chủ nhân nhà ta ra giá, ngươi liền lập tức hủy bỏ bán đấu giá. Các ngươi rõ ràng cố ý châm chích chủ nhân nhà ta, muốn muốn cùng hắn đối địch sao?”

Băng hộ pháp vẻ mặt âm trầm, căng mắt nhìn chăm chú Mạnh Lạc Thu ở đối diện, ánh mắt sắc bén giống như hàng vạn lợi kiếm, lạnh từ trong xương mà ra. Ở chỗ nàng đứng trong vòng ba trượng, đều có thể cảm nhận được hàn khí nồng đậm của nàng, toàn bộ không trung của buổi đấu giá, giống như bao phủ một mảnh hàn khí âm trầm, làm cho người ta không dám tùy ý hành động.

Người đứng đầu Tứ đại hộ pháp của Thiên hạ đệ nhất tà phái, đâu phải là đèn cạn dầu?

Dung Thiếu Hoa kiển chân nhìn mị ảnh của Băng hộ pháp, âm thầm tán thưởng, trong phượng mâu hẹp dài nổi lên tầng tầng gợn sóng, nữ tử như vậy, đi theo ở bên người Long Thiên Tuyệt, đáng tiếc …

Vân Khê mang bộ dạng xem kịch vui, nâng nâng đuôi lông mày, bất động thanh sắc.

Ánh mắt của Mạnh Lạc Thu khẽ tránh, rồi thay bằng một khuôn mặt tươi cười nói: “Cô nương hiểu lầm, tại hạ đều không phải là cố ý làm khó quý chủ nhân, chỉ là giá trị của Huyền Linh quả căn bản không đáng giá một trăm ngàn lượng hoàng kim, tại hạ đang lo lắng dùm quý chủ nhân, sợ hắn nhất thời xúc động, đem tiền tiêu uổng phí. Tụ Bảo đường chúng ta tuy mở cửa làm ăn buôn bán, nhưng vẫn rất có lương tâm của người làm ăn, sao có thể tùy ý lừa bạc của khách nhân chứ?”

Băng hộ pháp cười lạnh một tiếng: “Đứng có tìm lấy cớ! Ngươi sợ là chúng ta không có vàng lấy ra? Hay do bản thân Huyền Linh quả cảu các ngươi có vấn đề, nên các ngươi không dám bán cho chúng ta?”

“Chẳng lẽ Huyền Linh quả có vấn đề? Bằng không Tụ Bảo đường bọn hắn sao lại không cho chúng ta xem chứ?”

“Đúng vậy, càng nghĩ càng khả nghi …”

Bên dưới tiếng nghị luận nhanh chóng truyền đi.

Mạnh gia gia chủ Mạnh Thanh Sơn nheo ánh mắt lạnh lại, thần sắc mang theo ngưng trọng cùng nghi hoặc, lấy sự hiểu biết của hắn đối với nhi tử của mình, thì nó sẽ không làm việc này mới đúng, hay là trong đó quả thật có vấn đề?

Nghị luận đang vang lên, thì một thanh âm nhẹ nhàng bay ra ngoài: “Huyền Linh quả là loại vật quý, ai có thể ngăn cản được sự dụ hoặc của nó? Nói không chừng là người của Tụ Bảo đường chịu không nổi dụ hoặc, nên từ trông coi biến thành trộm, đã sớm đem chúng nó ăn vào trong bụng rồi.”

Mạnh Lạc Thu theo thanh âm của người nói chuyện nhìn qua, không nhìn thì thôi, vừa nhìn một cái, thì suýt chút nữa tức giận đến nôn ra máu. Người nói chuyện không phải ai khác, chính là Vân Khê đang vẻ mặt vân đạm phong khinh.

“Ngươi nói hưu nói vượn cái gì đó? Rõ ràng là nhi tử của ngươi…”, Mạnh Lạc Thu đúng lúc phục hồi tinh thần lại, suýt chút nữa đã lỡ miệng nói ra, chỉ trong chớp mắt đã ra một thân mồ hôi lạnh, nữ nhân này quá mức âm hiểm, định thiết kế một cái bẫy cho hắn chui vào mà.

Quyển 2 - Chương 3: Ta mới là phụ thân ruột thịt của con

Chương V03: Ta Mới Là Phụ Thân Ruột Thịt Của Con Editor: Huyền Nga “Các vị, Mạnh mỗ dạy con vô phương, mới có thể phát sinh chuyện xấu như vậy, hi vọng không có vì vậy mà quấy rầy nhã hứng của mọi người. Vì biểu đạt sự tạ lỗi của mình, Mạnh mỗ làm chủ, hôm nay mỗi một vị ở tại chỗ này, đều có thể đạt được một quả Hỏa Long quả do Tụ Bảo đường biếu tặng, nho nhỏ tâm ý, xin hãy nhận cho.”

Mạnh Thanh Sơn không hổ là người làm ăn, giờ này khắc này, muốn trấn an lòng người, biện pháp tốt nhất, chính là đưa cho mỗi người một chút đồ ngon ngọt. Hoả Long quả mặc dù không so được với Huyền Linh quả trân quý, nhưng đối với người tập võ mà nói, cũng là bảo vật hiếm có.

” Có ai không, mang Hỏa Long quả ra!”

Mạnh quản sự tiếp thu cảnh cáo của lão gia, giật mình liền tập trung tinh thần

Hỏa Long quả, Hỏa Long quả..... dưới đáy lòng hắn mặc niệm, đầu óc như còn có chút Hỗn Độn, chưa kịp nghĩ tới.

” Hỏa Long quả?” Mạnh quản sự bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, trong miệng vang lên tiếng kinh hô.

” Sao vậy?” Mạnh Thanh Sơn hạ giọng nói, khuôn mặt lạnh lùng tỏ vẻ không hài lòng.

” Gia chủ, trong khố phòng sợ rằng không có nhiều Hỏa Long quả như thế..... Mạnh quản sự không dám nói hết, thật ra thì có một bộ phận Hỏa Long quả cũng bị Tiểu Ma vương kia cùng thú cưng của hắn ăn rồi, bọn họ ăn không hết, còn làm nát bét một phần. Nhớ tới cảnh tượng khi mình mới nhìn thấy những Hỏa Long quả kia, Mạnh quản sự liền chảy mồ hôi lạnh.

Mạnh Thanh Sơn xanh mặt, cắn răng hung hăng nói: “Không đủ, vậy thì cho bạc! Tóm lại lập tức giải quyết chuyện này cho ta!”

Hai người chủ tớ đứng ở trên đài quay lưng về phía khách nhân, nhỏ giọng trao đổi, nhưng tiếc là giọng nói của bọn họ, đối với cao thủ mà nói, cũng không che giấu được điều gì.

Khóe môi Vân Khê nhếch lên, hiện ra nụ cười tà khí.

Hỏa Long quả? Nàng nhớ được trong danh sách viết, Hỏa Long quả trân quý vô cùng..... Vân Khê thật đúng là có chút ít bội phục nhi tử cùng Tiểu Bạch, thật là có bản lãnh phá hư, Hoả Long quả số lượng lớn như vậy bị chúng ăn vào bụng và phá hư gần hết, nàng thật bội phục.

” Hỏa Long quả một chút cũng không dễ ăn, Huyền Linh quả tương đối dễ ăn hơn!” Vân Tiểu Mặc sờ sờ trong ngực, lấy ra ba quả Huyền Linh quả giấu riêng cho mẫu thân, như hiến vật quý, đưa đến trước mặt Vân Khê “Mẫu thân, nơi này còn có ba quả Huyền Linh quả, là ta cùng Tiểu Bạch để lại cho người, ăn thật ngon nga!”

Tiểu Bạch quơ quơ đầu, mới không phải đâu, nó mới không muốn đem Huyền Linh quả để lại cho nữ ma đầu đâu!

Con ngươi đen nhánh của Vân Khê đột nhiên để phát sáng, trong lúc

này hiện ra tràn ngập các loại màu sắc, đẹp không sao tả xiết.

Đây chính là Huyền Linh quả? Trong Tàn Hoa bí lục nói nó có thể luyện chế Cửu Chuyển Thái Cực đan?

Chẳng lẻ thật là mệnh của Đông Phương Vân Tường không có đến tuyệt lộ, ngay cả trời cao đã ở trong lúc tối tăm nhấn mà giúp hắn sao?

Hoặc là nói, cõi đời này thật có chuyện người tốt sẽ được báo đáp, nhưng nếu không phải hắn thật tâm đối đãi Tiểu Mặc, chỉ sợ nàng cũng sẽ không suy nghĩ việc luyện chế Cửu Chuyển Thái Cực đan.

” Tiểu Mặc, mau thu lại! Ngàn vạn không thể để cho người khác thấy!”

“Nga, biết rồi.”

Đáng tiếc, đã chậm.

Dung Thiếu Hoa, Đông Phương Vân Tường, Vinh bá, còn có Long Thiên Tuyệt, Băng hộ pháp, mọi ánh mắt toàn bộ bị Huyền Linh quả trong tay Vân Tiểu Mặc hấp dẫn, may là, cũng chỉ có mấy người bọn họ, còn không có bị những khách nhân khác chú ý tới.

” Thì ra đây chính là Huyền Linh quả, vẫn thường nghe thấy, hôm nay cũng là lần đầu nhìn thấy, quả nhiên không giống bình thường.” Trong đôi mắt phượng hẹp dài của Dung Thiếu Hoa mang theo hào quang mười phần cao hứng.

” Tiểu Mặc, không bằng ngươi đem nó bán cho biểu cữu cậu đi, biểu cữu cậu nhất định cho ngươi một giá tốt.”

Vân Tiểu Mặc lắc đầu, rất không nể tình nói: “Vậy trước tiên ngươi đem phiếu nợ lúc trước thanh toán tiền xong đi, ta sẽ suy nghĩ một chút.”

Dung Thiếu Hoa cảm thấy thật thê thảm, cư nhiên bị cháu họ mình cho một ánh mắt khinh bỉ.

Vinh bá nhìn Huyền Linh quả kia, ánh mắt cũng phát sáng theo, nghe nói Huyền Linh quả chẳng những có thể tăng trưởng Huyền lực, còn có công hiệu kéo dài tuổi thọ, nếu công tử ăn nó, có lẽ.....

” Tiểu Mặc, không bằng đem bán cho công tử chúng ta đi, Huyền Linh quả nhất định đối với bệnh của công tử có trợ giúp.”

” có thật không?” Vân Tiểu Mặc mắt sáng rực lên, thật giống như bầu trời đầy sao trên cao.

” Làm sao không nói sớm? Sớm biết, ta liền không ăn rồi, toàn bộ để lại cho Tường thúc thúc.” Vân Tiểu Mặc không có suy nghĩ nhiều, hết sức khẳng khái đem ba trái giấu riêng toàn bộ nhét vào trong tay Đông Phương Vân Tường, giương nụ cười ngọt ngào nói “Tường thúc thúc, người mau đem chúng ăn đi, sau đó mau mau đem bệnh dưỡng tốt, Tiểu Mặc còn muốn người làm phụ thân của ta đấy!”

Khuôn mặt ôn nhuận như ngọc dâng lên một tầng sáng mờ, những tia sáng ấm áp kia giống như con suối tràn đầy, từ từ chảy xuôi vào trái tim của hắn, Đông Phương Vân Tường mềm nhẹ vuốt ve đầu nhỏ của bé, trong suốt đáy mắt hiện ra nhu hòa.

” Cám ơn Tiểu Mặc, Tường thúc thúc không cần, ngươi hãy giữ lại cho mình đi.”

Nếu Huyền Linh quả thật hữu hiệu, hắn đã sớm thử, đã bao nhiêu

năm, phụ hoàng hắn đã cho mời nhiều danh y, đáng tiếc đều không thể chữa khỏi bệnh của hắn. Bệnh của hắn, không phải là thuốc tầm thường có thể chữa khỏi, hắn đã không ôm bất kỳ hi vọng nào.

Long Thiên Tuyệt nghe được lời nói ngây thơ của Tiểu Mặc, mắt phượng hẹp dài khẽ nheo lại: “Tiểu Mặc, ta mới là phụ thân ruột thịt của con!”

Vân Tiểu Mặc nghiêng đầu nói: “Nhưng là mẫu thân nói người không phải a, hơn nữa, ta thích Tường thúc thúc, so sánh với người nhiều một chút!”

Long Thiên Tuyệt trầm mặc.

“Á à, nhân phẩm!” Vân Khê nhướng nhướng mày, nhìn có chút hả hê, chẳng biết tại sao, thấy hắn kinh ngạc, tâm tình nàng không khỏi khoái trá.

Trầm mặc chốc lát, Long Thiên Tuyệt cũng nở nụ cười, cười đến vô cùng ung dung hoa quý.

Vân Khê híp mắt lại, cảm giác, cảm thấy có chút dự cảm xấu.

Cõi đời này có một loại người, khi hắn cười đến hoa lệ nhất, rực rỡ nhất, nhất định sẽ có người bị tai ương. Nàng chính là một người trong đó, hơn nữa nàng rất khẳng định Long Thiên Tuyệt cũng tuyệt đối thuộc về loại người này.

” Tiểu Mặc, con sai rồi, mẹ con cũng đã sớm thừa nhận ta là phụ thân ruột của con. Bằng không mà nói…, tối hôm qua nàng cũng sẽ không ở trên đường cái trước mặt mọi người cùng ta hôn hít, nếu con không tin lời…, ta có chứng cớ.” Hắn cố ý giơ giơ mặt lên, cái mặt nạ trên mặt dưới ánh sáng, chiết xạ ra ngân quang chói mắt

“Hử?” Vân Tiểu Mặc trừng mắt nhìn, có chút u mê.

Trên mặt Vân Khê bỗng dưng có một trận nóng bỏng, nam nhân chết tiệt, hắn thế nhưng đem chuyện cấm này mà nói ra, hơn nữa còn là làm trò trước mặt nhi tử nữa? Hắn rốt cuộc có biết vô sỉ hai chữ viết như thế nào hay không?

Hừ, còn chứng cớ? Hắn không phải là muốn mang hai dấu bàn tay của nàng ra làm chứng đó chứ?

Những người khác đều nhất tề hướng Vân Khê quăng tới ánh mắt tò mò. Nghe hắn nói có chứng cứ xác thực, chẳng lẽ chuyện này là thật ư?

” Nhìn cái gì vậy? Hắn nói chuyện ma quỷ, cũng có thể tin sao?” Vân Khê lạnh lùng liếc xéo một vòng, đem tất cả ánh mắt tò mò toàn bộ trợn mắt nhìn trở về.

Vân Tiểu Mặc ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, tò mò hỏi: “Mẫu thân, có phải thật vậy hay không? Tại sao mặt của người hồng như vậy?”

” Ngươi nghe hắn nói mà cũng tin sao!” Ác độc trừng mắt liếc Long Thiên Tuyệt, Vân Khê vừa quay đầu đối với nhi tử nói, “Tiểu Mặc, con yên tâm, mẫu thân nhất định sẽ giúp con tìm một người vừa đẹp trai vừa tốt lại có tiền làm phụ thân, tuyệt đối sẽ không giống như những người khác, thích khoe khoang làm dáng, lại vô sỉ, giống như người.....”

Long Thiên tuyệt thức thời sờ sờ lỗ mũi, mình thật sự có không chịu nổi như nàng nói vậy sao?

Lúc này, người của Tụ Bảo đường bắt đầu ở hiện trường phân phát

tặng phẩm, có những thứ tặng phẩm miễn phí này, rất nhiều người cũng không oán khí gì nữa, dù sao chỉ bằng chút tài phú của bọn họ, căn bản không có năng lực đấu giá được Huyền Linh quả, bỗng nhiên được một Hỏa Long quả cũng tốt mà, bọn họ coi như là buôn bán lời rồi, ai còn có thể tiếp tục kêu ca, cố ý đắc tội Mạnh gia trong thập đại gia tộc như thế?

Về phần Triệu Thượng Thư, mọi người Tụ Bảo đường cố ý cho hắn nhiều hơn mấy phần tặng phẩm, trấn an hắn vì không có đấu giá được Huyền Linh quả mà tiếc nuối, hơn nữa còn biếu tặng cho tiểu thiếp của hắn vài món nữ trang, lúc này mới bình được cơn giận của hắn. Vị chủ nhân có tài lực mua Huyền Linh quả, cũng không dị nghị rồi, người khác tự nhiên lại càng không phải nói.

“Dùng mấy viên Hỏa Long quả đã nghĩ đuổi ta, các ngươi đem ta trở thành người nào?” một câu nói vân đạm phong khinh của Long Thiên Tuyệt, cự tuyệt tặng phẩm Tụ Bảo đường dùng để thu mua lòng người.

” Vị công tử này, vậy ngươi rốt cuộc muốn thế nào?” Mạnh Thanh Sơn tự mình đi tới, hai mắt lấp lánh ngó chừng Long Thiên Tuyệt, nhìn như ôn hòa hữu lễ, kì thực đang áp lức cho đối phương.

Vân Khê vẻ mặt xem kịch vui liếc xéo của hắn, trong miệng không quên đem Hỏa Long quả trước nuốt vào trong bụng, dù sao còn có hắn ở đây, tội gì mà không ăn.

Câu trả lời của Long Thiên Tuyệt, lại làm cho tất cả mọi người ngoài ý muốn không dứt, Hỏa Long quả Vân Khê mới vừa nuốt vào trong miệng cũng suýt nữa phun ra ngoài.

” Nói như thế nào, cũng phải cho ta mười mấy viên chứ? Trong tất cả mọi người ở chỗ này, tổn thất của ta là lớn nhất.”

Vân Khê ẩn nhẫn ho khan, khinh bỉ trừng mắt hắn, còn tưởng rằng hắn rất giỏi, rất vĩ đại, thì ra bất quá cũng đi theo người ta gióng trống khua chiêng thôi. Dù sao, nơi này cũng là địa bàn của Mạnh gia, không phải là chỗ để hắn giương oai diễu võ.

Mạnh Thanh Sơn tựa như thở phào nhẹ nhỏm, khuôn mặt lộ ra nụ cười thản nhiên, nguyên lai là người tham lam, như vậy cũng dễ giải quyết.

" Không thành vấn đề! Mới vừa rồi công tử nguyện ý ra một vạn lượng hoàng kim mua Huyền Linh quả, nói vậy tài lực của công tử không tầm thường. Kế tiếp chúng ta sẽ phải đấu giá là món bảo vật số một của hôm nay Ngọc thiềm, hy vọng có thể thỏa mãn công tử tâm nguyện."

Lúc hắn cười, ở góc độ mà người khác nhìn không thấy tới, đáy mắt xẹt qua vẻ tàn nhẫn. Người này mới vừa rồi cố ý làm ra một phen động tĩnh, hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến, xem ra hắn ta còn ở đây nhiều ngày, phải tìm cơ hội để thủ hạ dạy dỗ hắn một trận.

" Chỉ cần Ngọc thiềm là hàng thật giá thật, ta tự nhiên sẽ nguyện ý mua." Long Thiên Tuyệt vân đạm phong khinh nói…, một lần nữa bay vào trong tai của Mạnh Thanh Sơn, khiến thân thể hắn cứng đờ, như có dự cảm xấu, nhưng rất nhanh, hắn lắc đầu, loại bỏ những khó chịu trong lòng. Hắn mới vừa rồi ở trên đài, rõ ràng cảm ứng được từ chút huyền khí từ Ngọc thiềm, mặc dù không rõ ràng, nhưng cảm giác này tuyệt đối sẽ không có sai.

" Lập tức đưa lên cho vị công tử này năm mươi viên Hỏa Long quả."

" Dạ, gia chủ."

Thấy chuyện đã giải quyết, Mạnh Thanh Sơn dẫn thủ hạ trở lại trên đài buổi đấu giá.

” Xem ngươi thích ăn như vậy, ăn cho đã đi.”

Vân Khê liếc mắt năm mươi viên Hỏa Long quả trong tay Long Thiên Tuyệt, không chút khách khí mà nhận lấy, đồ đưa tới cửa không nhận, sẽ bị sét đánh, đây cũng coi như một phần nhỏ phí phụng dưỡng nhi tử của hắn đi. Nàng đưa đồ vào tay nhi tử,nói: “Cầm chắc, trở về mẫu thân pha nước trái cây cho ngươi uống….uố…ng!”

Vân Tiểu Mặc vui vẻ gật đầu: “Ừ, Tiểu Mặc thích uống nước trái cây! Tiểu Bạch cũng thích, có đúng hay không?”

” ô ô.” Tiểu Bạch vui mừng quơ quơ đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Vinh bá thấy vậy há hốc mồm, đây là Hỏa Long quả a, không phải là quả bình thường mà pha nước trái cây, bọn họ thế nhưng cầm Hỏa Long quả tới làm nước trái cây uống, quả thực là kinh động đất trời!

Vào giữa buổi đấu giá, Mạnh Thanh Sơn chính thức tuyên bố đấu giá vật phẩm quý giá Ngọc thiềm theo quy định, hơn nữa còn tự mình đảm nhiệm vị trí đấu giá sư, thao tác cả quá trình đấu giá.

Ba trăm ngàn lượng bạc trắng!

Không ngờ so sánh với Huyền Linh quả có giá trị gấp ba lần.

Cao như thế nên khách nhân cạnh tranh rõ ràng cũng ít đi rất nhiều, phần lớn là ôm thái độ quan sát, xem một chút Ngọc thiềm rốt cuộc rơi vào nhà nào.

Vân Tiểu Mặc trợn to hai mắt, nhìn Ngọc thiềm biểu diễn trên đài đấu

giá, một lúc lâu, hắn thần thần bí bí hướng Vân Khê vẫy vẫy tay: “Mẫu thân, người tới đây, ta có lời nói với người.”

Vân Khê ghé tai lại, đôi đồng tử khi nghe nhi tử nói nhỏ, từ từ lớn lên, thần thái khác thường cũng trong nháy mắt phóng ra.

” Con nói thật sự?”

” ừ.” Vân Tiểu Mặc gật đầu.

Vân Khê chú ý tới, kể từ khi Tiểu Mặc mất tích về sau, Huyền giai đúng là tiến rất xa, Huyền lực trong cơ thể cũng càng thêm hùng hậu. Xem ra theo lời con nói, đích xác là thật.

Lãnh mâu híp lại, tầm mắt bén nhọn của nàng xuyên thấu qua mọi người, thẳng tắp rơi vào trên đài cao giữa sân của buổi đấu giá đang diễn ra. Thần thức từ từ khuếch tán, xuyên qua đám người, xẹt qua mấy vị cao thủ phòng ngự trên đài, cuối cùng đã tới thân thể Ngọc thiềm bạch bích không tỳ vết. Không sai, Ngọc thiềm thoạt nhìn đúng là có một cổ huyền khí ngưng tụ ở chung quanh của nó, song thăm dò sâu thêm mấy phần, thì tầng huyền khí ngưng kết ở ngoài càng ngày càng mỏng manh, quan trọng là khi đi sâu nữa..... Trống không! Dĩ nhiên là trống không! Nàng không cảm giác được một tia huyền khí nào nữa.

” Ngọc thiềm sau khi bị thu nạp tất cả huyền khí, có lưu lại bộ phận huyền khí tiếp theo ngưng kết trong bản thân Ngọc Thiềm, nhưng nếu một phần huyền khí này cũng biến mất, như vậy toàn bộ Ngọc thiềm sẽ ở trong nháy mắt mà chia năm xẻ bảy, thậm chí hóa thành tro bụi.” Thanh âm của Long Thiên Tuyệt bay tới, thật giống như hiểu rõ băn khoăn của nàng, nên giải thích.

Chẳng lẽ, hắn đã sớm phát hiện, cho nên mới vừa rồi không có dây

dưa chuyện Huyền Linh quả thực giả nữa? Vì muốn cho Mạnh gia càng thêm bị đả kích trầm trọng hơn sao?

Suy nghĩ trù tính thật sâu xa! Thật là xúc giác nhạy cảm!

Vân Khê mặt mày đầy kinh ngạc, rồi thu hồi tầm mắt, bảo vệ cho tâm thần.

Cao thủ trong lúc tỷ thí, quan trọng nhất chính là bảo vệ ý nghĩ, người nào tâm thần rối loạn trước, như vậy dù là ai thì cũng sẽ thua trước.

Đấu giá vẫn còn đang tiếp tục, giá bán đã vượt qua bốn triệu ba trăm ngàn lượng bạc trắng, cũng chỉ có Triệu Thượng Thư cùng một người khách mặc trang phục màu trắng tranh đoạt. Triệu Thượng Thư cậy mình có nhiều bạc, đấu giá chỉ vì muốn nụ cười của mỹ nhân, nên không tiếc bỏ xuống ngàn vàng, mà đối lập lại, gã khách kia mới thật sự là vì Ngọc thiềm mà đến, để tăng cường võ công cho hắn, chân mày hắn nhăn lại, cũng chưa từng hạ xuống, giống như Ngọc Thiềm kia chính là mạng của hắn vậy.

” bốn triệu ba trăm ngàn lượng.”

” bốn triệu bốn trăm ngàn lượng.”

“.....”

Hai người vẫn đưa ra giá đuổi sát nhau, ai cũng không chịu dẫn đầu bỏ cuộc.

Khi giá tiền thét lên đến “Năm triệu lượng bạc trắng” thì toàn trường sôi trào.

Năm triệu lượng bạc trắng. Trời đất ơi. Nó đã phá vỡ kỷ lục đấu giá mấy trăm gần đây của Tụ bảo đường. Tạo thành một cái đích mới được ghi chép trong lịch sử của Tụ bảo đường.

Người của Tụ Bảo đường kích động hưng phấn không ngừng, ngay cả những khách nhân đang ngồi cũng lên tiếng nghị luận gia nhập náo nhiệt.

Lúc này, một thanh âm đột ngột mà trong trẻo lạnh lùng chen vào: “Ta ra mười hai triệu lượng bạc trắng!”

Cái gì? Mười hai?

Người này đầu óc bị nhúng nước sao? Người ta rõ ràng đã thét lên năm triệu lượng bạc trắng, nàng thế nhưng hô lên mười hai triệu lượng bạc trắng để trả giá, trừ đầu óc bị nhúng nước ra, thật sự không cách nào giải thích cho hành động ngu ngốc này của nàng

Vân Khê từ chỗ ngồi đứng lên, từng bước đi về phía trung tâm của sân đấu giá tràng.

“Các ngươi không cần kêu giá, bởi vì Ngọc Thiềm này bất quá chỉ là ngọc bình thường dùng để làm trang sức, trừ cái đó ra, không có chút tác dụng nào, căn bản không đáng giá ba trăm vạn lượng bạc trắng như giá quy định!”

Nàng mặt mày trong trẻo lạnh lùng, thân thể mỏng manh, hơi thở lạnh vây quanh, nàng đi đến đâu, mang đến đó một trận gió lạnh, khiến cho mỗi nơi nàng đi qua, tim mỗi người đều đập nhanh.

Một thân dung mạo sắc nước hương trời, tuyệt sắc như thế, khí chất thanh cao làm cho người ta hai mắt tỏa sáng, sau đó càng khó dịch chuyển tầm mắt.

Mạnh Thanh Sơn kinh ngạc mà cảnh giác nhìn nàng, nàng rốt cuộc muốn làm cái gì?

Hàng lông mày tuấn tú của Long Thiên Tuyệt nhướng lên, có chút mong đợi nhìn về phía nữ tử một thân bạch y thắng tuyết, nàng đứng ở trung tâm hội trường, di thế mà độc lập, đang ở hồng trần, rồi lại như thoát ra khỏi hồng trần.

Nàng như vậy, thật sự là quá hấp dẫn ánh mắt người khác!

Băng hộ pháp ngồi ở bên trái Long Thiên Tuyệt, giống như một tượng đá mỹ nhân, không có bất kỳ vẻ mặt nào, làm cho người ta đoán không ra tâm tư của nàng, chỉ có đôi mắt đẹp lúc sáng lúc tối, thần bí khó lường.

Đông Phương Vân Tường cũng nhìn không chớp mắt vào thân ảnh màu trắng kia, đáy mắt trong suốt nổi lên một trận si mê, nàng chính là khác lạ ở chỗ này so với người khác, từ trước hắn đã thấy trong người nữ tử này có khí chất đặc biệt chưa từng gặp, có lẽ cũng bởi vì điểm này, mới để cho trái tim bình tĩnh như nước của hắn dần dần nổi lên gợn sóng sao?

Dung Thiếu Hoa đưa ngón tay thon dài vuốt cằm, đăm chiêu suy nghĩ, làm thế nào có thể thu được ba quả Huyền Linh quả từ cháu họ của mình đây. Hắn căn bản không quan tâm động tĩnh phía trước, tâm thần đang rơi vào trên người Vân Tiểu Mặc, tuy chỉ là hài tử bé con, dễ dàng bị lừa gạt, nhưng cũng khiến hắn phải tốn một ít tâm tư để suy nghĩ.

Vân Tiểu Mặc chỉ cảm thấy phần gáy lành lạnh, hai con mắt nhìn quanh, đến tột cùng là người nào ở đây tính toán hắn thế?

“Nghe nói Ngọc thiềm chân chính, chính là bảo vật tích chứa thiên địa nguyên khí, vũ khí tầm thường thì không cách nào rung chuyển nó nhưng cố dùng sức tấn công, thậm chí sẽ vô cùng có khả năng bị phản ngược lại với bản thân, ta nói có đúng sự thật không?”

Hai mắt Vân Khê chớp động trong trẻo sáng bóng, không nháy không chớp nhìn chằm chằm Mạnh Thanh Sơn

Thân thể Mạnh Thanh Sơn không khỏi cứng đờ, giây lát sau, khóe miệng khẽ động nói: “Đúng là có lời lý giải như vậy, bản thân Ngọc thiềm ẩn chứa huyền khí thiên địa ngưng tụ mà thành, người tập võ có thể thông qua thu nạp huyền khí trong đó để đề cao Huyền giai của bản thân, tìm kiếm đột phá trong tu luyện, đây cũng là nguyên nhân khiến cho Ngọc thiềm trân quý vô cùng”

Mặt ngoài thì giải thích nhưng trong con ngươi là nụ cười lạnh lùng, đáy mắt tựa như một vũng đầm sâu, nhìn một cái trông không đến đáy, Vân Khê tiếp lời của hắn: “Nói cách khác, nếu hiện tại vật đang đấu giá này chính là chân chính Ngọc thiềm, như vậy vô luận dùng bất kỳ lợi khí nào để phá nó, nó cũng không sẽ vỡ vụn?”

“Cái này..” Mạnh Thanh Sơn có chút chần chờ, trên lý luận mà nói chuyện sẽ như thế, nhưng chuyện này ai cũng chưa từng chân chính thử qua, người nào mà lại nhàm chán như vậy, đang yên đang lành lại đi lấy kiếm chém Ngọc thiềm để nghiệm thiệt giả chứ?

Không có cho hắn quá nhiều thời gian suy tư cùng trả lời, ngay sau đó Vân Khê lại nói: “Mới vừa rồi lúc đấu giá Huyền Linh quả, người của Mạnh gia cũng nói trong hộp là Huyền Linh quả chân chính, nhưng kết quả thì sao? Trong hộp không có vật gì cả! Hiện tại đồ cũng đã có, nhưng thứ này rốt cuộc là một con cóc bình thường đến không thể bình thường hơn nữa hay là thật sự là Ngọc thiềm, nhưng dù sao cũng không cách nào xác nhận được.”

Con cóc?

Nàng thế nhưng lại đem Ngọc thiềm so sánh với con cóc.....

Mạnh Thanh Sơn khóe mắt co quắp dưới, có dấu hiệu tức giận phát tác.

“Bởi vì lần trước Tụ Bảo đường làm ăn không chính đáng, nên ta đề nghị, ở lần đấu giá Ngọc Thiềm này, nghiệm hàng trước, kêu giá sau!”Vân Khê xoay người lại, cau mày quét về phía chỗ ngồi của mọi người, mâu quang lưu chuyển, rồi cất giọng nói, ” Nếu đồng ý đề nghị của ta, xin lớn tiếng kêu lên!”

Yên lặng một lúc, sau đó sân đấu giá giống như một trận rồng ngâm thấu trời, thanh âm cao thấp bất bình bừng bừng vang lên.

” Trước nghiệm hàng, sau kêu giá!”

” Trước nghiệm hàng, sau kêu giá!”

” Trước nghiệm hàng, sau kêu giá!”

“.....”

Lòng người rất kỳ diệu, nếu như tính chung cả loài người, thanh âm của một người có lẽ không có hiệu lực quá lớn, song khi có một đám người cùng kêu to lên, lúc này vô luận lập trường của ngươi như thế nào, cũng sẽ không tự chủ mà dựa vào hướng nhiều người nhất, đây chính là cái gọi tiếng lòng của dân chúng.

Vân Khê do nắm chặt tâm lý của đám đông, cho nên mới để cho bọn họ cùng kêu hô lớn, mà không phải mỗi người đứng ra tỏ rõ lập

trường của mình.

Cả bầu trời hội trường vang động cùng một cái thanh âm: “Trước nghiệm hàng, sau kêu giá!”

Tiếng la này có xu thế như gió lốc, rung chuyển tâm thần của Mạnh Thanh Sơn, ánh mắt hắn lạnh lùng bắn về phía Vân Khê, từ từ tỉnh ngộ lại, đây là một trận âm mưu, vừa nhằm vào Mạnh gia vừa nhằm vào Tụ Bảo đường!

” Ngươi rốt cuộc là người nào? Đến tột cùng là có mục đích gì?”

Vân Khê lạnh giọng cười một tiếng, nói: “Mục đích của ta rất đơn giản, chính là muốn kiểm nghiệm Ngọc thiềm một chút xem thật giả mà thôi. Nếu Tụ Bảo đường các ngươi làm ăn chính đáng, trung thực, thì làm sao phải sợ kiểm tra thực hư? Trừ phi nó cũng giống như Huyền Linh quả, căn bản là giả dối.....”

” Tụ Bảo đường không dám để cho mọi người kiểm tra Ngọc thiềm thực giả, nói rõ bọn họ chột dạ.” Trong đám người, thanh âm Long Thiên Tuyệt trầm thấp, nhưng vô cùng rõ ràng.

Vân Khê khẽ liếc mắt, cùng tầm mắt của hắn trên không trung ngắn ngủi giao nhau, nhưng ngay sau đó mau chóng chia lìa. Vân Khê nói ngay sau lời đó của hắn: “Không sai! Chuyện một lần là đủ, nhưng nếu Tụ Bảo đường không chỉ một ma hai ba lần làm giả, như vậy sau này, ai cũng không dám đấu giá ở Tại tụ Bảo đường nữa. Tụ Bảo đường cũng có thể sớm đổi tên, trực tiếp gọi là Hạ phẩm đường đi, có lẽ tên như vậy mới chính xác.”

” Ngươi quyết tâm kiểm tra”

Ánh mắt âm hàn của Mạnh Thanh Sơn nheo lại, đầy vẻ ngoan lệ, rất

nhanh, hắn khôi phục thần thái thong dong, cúi đầu cười lạnh nói: “Tốt, kiểm tra thực hư thì kiểm tra thực hư! Bất quá..... ”

Hắn dừng một chút, trên mép tạo thành nụ cười tàn khốc: “Tụ Bảo đường chúng ta cũng không phải là địa phương tầm thường, nhưng nếu tra ra nó là Ngọc thiềm chân chính, mà ngươi cố ý bôi đen nói xấu Tụ Bảo đường chúng ta, như vậy chúng ta sẽ không khách khí!”

” Không khách khí thì không khách khí, chẳng lẽ các ngươi còn muốn giữ ta ở Tụ Bảo đường ăn cơm sao?” Vân Khê cúi đầu khẽ nở nụ cười, dung nhan hoa nhường nguyệt thẹn khiến người ta rung động

Ánh mắt Mạnh Thanh Sơn lại sâu thêm một tầng, nhìn chằm chằm Vân Khê, trong lòng hận không được đem nàng xé thành mảnh nhỏ.

Hắn giơ tay lên, phân phó nói: “Người đâu, lấy đao kiếm lại, kiểm tra thực hư Ngọc Thiềm!”

Vân Khê lông mày nhướn cao, cười lạnh như cũ, nàng cũng không phải là người gây sự, thật sự do người Mạnh gia chạm đến điểm mấu chốt của nàng trước, khiến cho nàng phải phản kích, hơn nữa muốn hoàn lại gấp bội cho bọn hắn!

Giây lát, có hộ vệ mang tới một thanh kiếm không dài không ngắn, hai tay đưa đến trong tay Mạnh Thanh Sơn.

” Muốn nghiệm Ngọc thiềm đích thực giả, phải tìm một gã không biết võ công, hoặc là Huyền giai cấp khá thấp đến kiểm tra thực hư, nếu không Ngọc thiềm ở trong tay một võ giả có Huyền giai cao cấp, một kiếm chém xuống, khó bảo đảm sẽ không bị vỡ.” Mạnh Thanh Sơn làm việc cẩn thận, còn có tầm nhìn xa. Chê cười, nếu như để cho một huyền giả chí tôn chém Ngọc thiềm, chỉ sợ bản thân Ngọc thiềm có tích chứa huyền khí tràn đầy đi nữa, cũng khó chống đỡ một kiếm

của đối phương, cho nên hắn phải đề phòng trước chuyện như vậy sẽ phát sinh.

” Không thành vấn đề! Chỉ cần không phải chính là người của các ngươi, những khách nhân khác ở tại chỗ này sẽ để tùy ngươi chọn lựa một người.” Vân Khê cố ý dừng giọng nói một chút, tiếng nói vừa chuyển tiếp “Bất quá, từ một góc độ khác mà suy nghĩ. Nếu nó thật là giả, thì đây chẳng qua là một con cóc được làm tương đối tinh sảo thôi, như vậy vô luận là người nào đến chém nó, nó cũng sẽ vỡ vụn không thể nghi ngờ.”

“Bởi vậy suy lý ra, sao chúng ta không từ mặt trái đi chứng nhận nó? Ta sẽ ở trong hiện trường, tùy tiện chọn lựa một người, chỉ cần ngươi cảm thấy không có vấn đề, vậy hãy để cho hắn đi trước kiểm tra thực hư, chúng ta sẽ một kiếm định thật giả, như thế nào?”

Mạnh Thanh Sơn hừ lạnh một tiếng, trong lòng chắc chắc Ngọc Thiềm hẳn là thật, tầng huyền khí quanh quẩn ở bên thân Ngọc thiệm, hắn tuyệt đối sẽ không nhìn lầm!

Trên thực tế, người bình thường nhìn thấy loại tình hình này, cũng sẽ có phán đoán như hắn, nếu không phải Vân Khê đã nghe nhi tử kể, rồi bắt đầu dùng thần thức xâm nhập tìm tòi nghiên cứu tình huống bên trong của Ngọc thiềm, thì tuyệt đối không nghĩ tới đây chỉ là một con Ngọc thiềm đã bị lấy hết huyền khí, mà tầng huyền khí kia thật là ít ỏi và thật mỏng, bất quá Ngọc thiềm cuối cùng cũng ngưng tụ một tầng màu sắc tự vệ.

“Tốt, theo ý ngươi đi.”

Vân Khê ngoắc ngoắc môi, xoay người lại hướng chỗ nhi tử ngồi vẫy vẫy tay: “Tiểu Mặc, con tới đây!”

Vân Tiểu Mặc mê mang gật gật đầu, nện bước nhỏ đi về phía trong hội trường.

“Đây là nhi tử của ta, năm nay năm tuổi, sẽ do hắn tới kiểm tra thực hư thật giả của Ngọc thiềm, Mạnh tiền bối nghĩ như thế nào?”

Mạnh Thanh Sơn nheo lại mắt lạnh, có chút khó tin, người nàng có thể lựa chọn nhiều lắm mà, lại cứ chọn lựa thằng bé trai khả ái linh động trước mắt này, nàng đây là ý gì, là hướng hắn khiêu khích sao?

Mạnh quản sự thấy Tiểu Ma vương đi lên phía trước, mí mắt không khỏi nhảy lên, cảm giác, cảm thấy có cái gì không đúng.

” Gia chủ, đứa nhỏ này.....”

Còn chưa chờ hắn nói xong, Vân Khê kịp thời đã kịp thời cắt đứt hắn: “Dĩ nhiên, nếu như Mạnh tiền bối ngay cả một hài tử năm tuổi đều không thể yên tâm mà nói…, ta đây cũng không có lời nào để nói nữa.”

” Gia chủ, không được a, hắn.....” Mạnh quản sự rất sợ gia chủ một khi không cẩn thận liền nhận lời nàng, mặc dù trong lòng hắn cũng xác định Ngọc thiềm là thật, nhưng đứa nhỏ này Huyền giai so với người bình thường mạnh hơn nhiều, nếu nó thật chém nát Ngọc thiềm, đây chẳng phải là để cho danh dự của Tụ Bảo đường từ đó biến mất hay sao?

Mạnh Thanh Sơn hoàn toàn,từ đầu,luôn luôn không biết chuyện phát sinh lúc trước của Tụ Bảo đường, tự nhiên cũng sẽ không biết thực lực chân chính của Vân Tiểu Mặc như thế nào, đáy lòng hắn hừ lạnh, bất quá là đứa bé thôi, sợ ngay cả kiếm cũng cầm không vững, bản thân ta muốn nhìn, hắn rốt cuộc làm thế nào để kiểm tra thực hư Ngọc thiềm!

Hắn giơ tay, ngăn trở lời Mạnh quản sự đang muốn nói: “Tốt, vậy hãy để cho hắn tới kiểm tra thực hư, một kiếm định thật giả! Bất quá, ta có hảo ý nhắc nhở ngươi, bản thân huyền khí của Ngọc thiềm sẽ cắn trả lại, nếu con của ngươi một lát xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ngươi cũng không nên đem tội lỗi toàn bộ trút đến trên đầu Tụ Bảo đường chúng ta.”

Hắn cười lạnh sóng gợn lăn tăn, ý tứ rất rõ ràng, nếu như con của ngươi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, như vậy là ngươi tự tìm, không trách được chúng ta.

Cả hội trường buổi đấu giá tại Tụ Bảo đường, mọi ánh mắt cũng đồng loạt tập trung vào thân ảnh nho nhỏ của Vân Tiểu Mặc, chỉ thấy bé kéo một thanh kiếm dài, bằng thân cao của mình, cố gắng hết sức đi đến trung tâm hội trường, nơi có hộp đựng Ngọc thiềm.

Mạnh Thanh Sơn lạnh lùng liếc xéo của bé, thần sắc trào phúng hiện lên ở đáy mắt, một hài tử như vậy, muốn cầm chắc trường kiếm đã rất mất sức, càng đừng nói có thể đem Ngọc thiềm tích chứa huyền khí chặt đứt!

Đối phương lựa chọn một hài tử tới kiểm tra thực hư Ngọc thiềm, căn bản là làm trò đùa!

Vậy mà còn muốn lần này chèn ép cùng chửi bới Tụ Bảo đường, quả thực người si nói mộng!

Dưới đài, Long Thiên Tuyệt ngón tay thon dài theo quán tính gõ trên đùi của mình, chăm chú nhìn vào thân ảnh của Vân Tiểu Mặc, mặt nạ màu bạc che đi gương mặt, mang theo chút lơ đãng cười, cùng ý vị sâu xa.

Đông Phương Vân Tường trước sau vẫn cười yếu ớt, trên khuôn mặt ôn nhuận như ngọc tăng thêm mấy phần hồng nhuận cùng ánh sáng, khiến cho cả người hắn sinh động lên. Đối với bản lãnh của Tiểu Mặc, hắn rất có lòng tin, hắn rất mong đợi Tiểu Mặc biểu hiện.

Mắt phượng hẹp dài của Dung Thiếu Hoa thì híp lại, đáy mắt lóe ra ánh sáng hời hợt, trong lòng còn đang chú ý ba quả Huyền Linh quả kia.

Mọi người nín hơi, nhìn không chớp mắt thân ảnh nho nhỏ trên đài, mong đợi một kiếm của hắn chém đi xuống, đến tột cùng sẽ tạo thành hậu quả như thế nào. Ngọc thiềm có hoàn hảo không tổn hao gì không? Dù sao Tụ Bảo đường là cửa hiệu lâu đời trăm năm rồi, không thể nào lừa gạt …, mới vừa rồi Huyền Linh quả không cánh mà bay, cũng chỉ có thể coi như là bị trộm mất. Nhưng nếu như vật, đứa nhỏ này chẳng phải sẽ gặp nguy hiểm sao? Huyền khí mà cắn trả cũng không phải là chuyện nói giỡn a!

Dưới sự chú ý của vạn chúng, Vân Tiểu Mặc kéo trường kiếm, hai mắt ngó chừng Ngọc thiềm, suy nghĩ một lúc lâu, đột nhiên vung lên khuôn mặt nhỏ nhắn nói: “Mẫu thân, ta có thể thể không dùng kiếm hay không, thật nặng!”

Không khí khẩn trương bị một câu nói đột nhiên của hắn xuất hiện làm phá vỡ, biến thì tiếng thở cao thấp phập phồng.

Vân Khê đuôi lông mày rung nhẹ, thản nhiên nói: “Tùy tiện, chỉ cần ngươi thích, lấy cái gì chém nó cũng được, ”

Mạnh Thanh Sơn hừ lạnh một tiếng, không đưa ra lời bình luận, dù sao khi đối với hắn chuyện bọn họ muốn thí nghiệm thực giả của Ngọc thiềm, căn bản là tự rước lấy nhục, hắn đang nghĩ xem sau đó sẽ xử trí mẹ con bọn hắn như thế nào, tuyệt đối không dễ dàng tha

cho bọn họ!

Vân Tiểu Mặc quay đầu nhìn chung quanh trên dưới, liếc thấy trên đài đấu giá có một thiết chùy nhỏ, ngón tay bé chỉ vào đó nói: “Ta liền dùng nó nhé!”

Thiết chùy?

Mọi người đều choáng váng, cái gì không chọn, tại sao hết lần này tới lần khác chọn thiết chùy?

Đứa nhỏ này không khỏi quá đùa day rồi, nếu mẹ ruột của bé đồng ý bé làm như thế thì càng thêm đùa day!

Mọi người đều lắc đầu, vốn không có coi trọng trận thí nghiệm này, hiện tại lại càng không đem nó để vào trong mắt liễu.

Vân Tiểu Mặc đem Tiểu thiết chùy cầm trong tay, đích xác là vừa linh hoạt vừa thuận tay, bé yếu ớt cười, có chút hài lòng.

” Ta sẽ đập phá nha!”

Giọng trẻ con mềm nhũn mới vừa rơi xuống, hắn tay mắt lanh lẹ, thiết chùy trong tay lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, nặng nề đập vào trên người Ngọc thiềm! Tốc độ này, khí thế kia, phàm là người tập võ mà bị đánh trúng cũng có thể bị xuyên thủng!

Cũng trong nháy mắt xuất thủ này, Mạnh Thanh Sơn hoàn toàn tỉnh ngộ, tuyệt đối không thể khinh thị hài tử! Đáng tiếc, chờ hắn tỉnh ngộ thời điểm, đã chậm.

” phanh” một tiếng giòn vang sau, là mấy tiếng rắc rắc vỡ vụn, Ngọc thiềm bị nện thành năm bảy mảnh, nát bét đến không chịu nổi!

Thanh âm Ngọc Thiềm vỡ vụn rơi xuống đất, thật giống như đường kiếm hung ác đâm vào đầu quả tim của Mạnh Thanh Sơn, tim của hắn đột nhiên co quắp, nặng nề không thở nổi.

Ngọc thiềm, Ngọc thiềm của hắn

“Phốc!” Trong miệng phun ra một búng máu, Mạnh Thanh Sơn tức giận rồi!

Đây đến tột cùng là xảy ra chuyện gì? Ngọc thiềm làm sao có thể bị đập nát?

Nữ tử này lại chắc chắc Ngọc Thiềm là giả như thế, chẳng lẽ là nàng đã giở trò quỷ?

Không nhìn ánh mắt ăn thịt người của Mạnh Thanh Sơn, Vân Khê ngắm nhìn bốn phía, cao giọng nói: “Tất cả mọi người đã thấy được, con ta chẳng qua là nhẹ nhàng mà đập xuống Ngọc thiềm, nó đã vỡ. Cái này đủ để chứng minh, nó căn bản không phải Ngọc thiềm thật, mà là người Tụ Bảo đường cố ý làm ra giá cao cho mọi người, muốn từ trên người mọi người lấy đủ mồ hôi, máu và bạc, dụng tâm vô cùng hiểm ác, thật sự làm cho lòng người kinh sợ! Mọi người nói, Tụ Bảo đường như vậy, chúng ta còn chiếu cố nó sao?”

Mạnh Thanh Sơn một hơi ngăn ở trong bộ ngực, trợn mắt hốc mồm, nó nhẹ nhàng đập sao?

” Thật quá đáng, lại chuẩn bị Ngọc thiềm giả tới trêu đùa chúng ta! Đừng tưởng rằng các ngươi là người của thập đại gia tộc, thì có thể muốn làm gì thì làm, chúng ta cũng không chịu thiệt đâu!”

” đúng, sau này không bao giờ … nữa đến Tụ Bảo đường.”

” Tụ Bảo đường lừa gạt …, không tuân thủ chữ tín, đầu tiên là biển thủ Huyền Linh quả, hiện tại vừa lại lấy ra Ngọc thiềm giả lừa gạt chúng ta, Tụ Bảo đường phải cho chúng ta một câu trả lời thỏa đáng!”

“.....”

Mạnh Thanh Sơn vỗ về bộ ngực, bên tai không ngừng truyền đến thanh âm chất vấn đến hỏng mất, đang bối rối không biết nên làm như thế nào để hơi thở trở lại bình thường, thì bên tai lại truyền tới âm thanh của Vân Khê, như sét đánh ngang tai.

” Mọi người đồng loạt đập phá Tụ Bảo đường, cái gì Mạnh gia, cái gì thập đại thế gia, hết thảy là chó má! Mọi người đập đi!”

Lời của Vân Khê vừa rơi xuống, khắp mọi nơi liền lập tức có người hưởng ứng nàng, vung bàn ghế chung quanh lên mà đập. Còn lại những khách nhân có tránh né bo bo giữ mình, có cũng gia nhập hàng ngũ đập đồ, có người thậm chí còn thừa dịp loạn bắt đầu đoạt lấy những thứ bảo vật còn không có bị đấu giá kia, trong khoảng thời gian ngắn, cả Tụ Bảo đường loạn thành một đoàn.

Vân Khê cong môi cười lạnh, thừa dịp loạn lôi kéo nhi tử rời đi.

Mạnh Thanh Sơn rất nhanh đã nhận ra ý đồ của nàng, nơi nào chịu bỏ qua cho người gây ra họa là nàng?

Hắn hai mắt đỏ ngầu, trên vẻ mặt dử tợn đáng sợ, cả người huyền khí dưới cơn nổi giận đột nhiên bộc phát: “Ghê tởm! Đem mạng lưu lại cho ta!”

Một đạo kiếm quang màu xanh giống một màu xanh của Cự Long,

đang cưỡi mây bay, hô phong hoán vũ, nhắm thẳng hướng ngực của Vân Khê! Giờ khắc này phạm vi sát thương, hoàn toàn bao phủ trước người Vân Khê trong vòng năm thước, một kiếm oai hùng, thế đến không thể đở!

Ánh mắt Vân Khê khẽ biến, Huyền giai của Mạnh Thanh Sơn cao hơn nàng nhiều, nàng không cách nào đoán được thực lực chân chánh của đối phương, nhưng có một điều có thể khẳng định, Huyền giai của hắn nhất định đã ở Mặc Huyền đỉnh, gần tới Thần huyền sơ cảnh.

Một kiếm như sấm chớp, nghênh hướng Vân Khê mà tăng tốc độ, cũng như tia chớp! Nàng biết, đối mặt cao thủ như thế, chỉ có trong nguy hiểm mà cầu thắng.

Hai bên sắp giao tiếp, trong mắt Mạnh Thanh Sơn hiện ra vẻ hưng phấn tàn nhẫn, khoảng cách trước mắt đã không cách nào né tránh, cho dù chính hắn muốn biến chiêu tha cho nàng một mạng, cũng là không thể nào, huống chi nữ nhân này còn dám không sợ chết tự mình xông lại, tốc độ chạy nhanh như vậy, thật giống như sợ bị chết không đủ thống khoái, có lẽ đây chính là “chịu chết” trong truyền thuyết!

Mạnh Thanh Sơn dưới đáy lòng cười lạnh, rất đắc ý, thật giống như sau một khắc sau đối phương sẽ là vong hồn trước mắt mình.

Song, trong một cái chớp mắt cuối cùng khi hai người sắp giao tiếp, dưới chân Vân Khê cũng không dừng lại nửa phần, tốc độ cũng không hề giảm, nhưng cả nửa người trên lại phảng phất như không tuân theo định luật cước bộ tự nhiên bình thường, đột nhiên ngắt một cái, thân thủ cùng góc độ vô cùng quỷ dị, tránh thoát một kích trí mạng của đối phương.

Trường kiếm lạnh như băng mang theo màu xanh kiếm quang, từ trên cánh tay Vân Khê sắc bén lướt qua, mang theo một dãy huyết châu.

Mặc dù Vân Khê thân thủ cực kỳ nhanh chóng, nhưng thủy chung vẫn bị mất đi một lớp da, có thể từ nơi của một Mặc Huyền cao thủ phẩm cấp cao tránh thoát được một kích trí mạng, đã coi như là nàng giỏi rồi.

Lúc thần sắc trong mắt Mạnh Thanh Sơn còn chưa kịp cảm thấy hưng phấn từ việc giết chết Vân Khê, thì đã biến thành cực độ kinh ngạc chỉ trong nháy mắt, đầu ngón tay trên bàn tay phải của Vân Khê, đột nhiên nhô ra ba miếng ngân châm, chính xác không lầm ghim ở bộ vị của trái tim hắn!

Một tiếng kêu rên!

Mạnh Thanh Sơn hai mắt trợn lên dữ dội, thần sắc vô cùng khác thường, Vân Khê cùng hắn lướt qua, nụ cười tàn nhẫn từ môi của nàng xẹt qua.

Ở trong mắt người bên ngoài, bọn họ bất quá chỉ một chiêu lướt qua nhau, không ai bị kiếm đâm trúng, một cái lắc mình hiểm hiểm tránh né, chẳng qua trong thời gian một phần ba cái nháy mắt, cơ hồ không người nào có thể thấy Vân Khê xuất thủ trong một cái chớp mắt đó, cũng không người nào biết nàng làm như thế nào mà đem ba cái ngân châm cắm vào trái tim đối phương.

Một chiêu này khiến Mạnh Thanh Sơn cả người đang đứng nguyên ở chỗ cũ, bỗng nhiên vẫn duy trì tư thái, không nhúc nhích, hai mắt dữ dội, ánh mắt có chút dại ra.

Dưới đuôi lông mày Vân Khê nhẹ giơ lên, khóe môi tàn nhẫn cười

lạnh, xoay người, đẩy vai Mạnh Thanh Sơn mà đi qua, nàng thong dong dắt tay của con trai, từ từ chạy bộ hướng ra ngoài cửa của Tụ Bảo đường.

” gia chủ!”

” gia chủ!”

” gia chủ!”

.....” ”

Thanh âm kêu gọi Mạnh Thanh Sơn từ thử dò xét đến khẩn trương sau đó là bi thống, đứt quãng từ phía sau truyền đến, khóe môi Vân Khê nhếch lên,tạo thành nụ cười lãnh khốc, thị huyết.

Cao thủ trong lúc tỷ thí, thắng bại thường thường chỉ bởi một chiêu trong lúc giao tiếp, nhưng nếu nhân từ với địch nhân, như vậy chính là tàn nhẫn với chính mình, huống chi đối phương đã ở cấp Huyền giai vượt qua nàng rất nhiều, nếu nàng không phải thừa dịp đối phương khinh địch, không có nắm chắc thực lực chân chính của nàng, mà nàng dùng chiêu hiểm để chiến thắng, như vậy giờ khắc này người chết ở chỗ đó chính là nàng rồi!

Cao thủ Mặc Huyền, cũng không phải là nói giỡn.

Long Thiên Tuyệt cất bước ưu nhã hướng mẫu tử bọn họ đi tới, đáy mắt vô cùng thưởng thức, một chiêu mới vừa rồi, trong tất cả mọi người ở đấy, duy chỉ có một mình hắn biết nàng làm như thế nào để cho Mạnh Thanh Sơn bỏ mạng, bởi vì hắn đã từng trúng qua ngân châm của nàng, chẳng qua là một lần, nàng đã hạ thủ lưu tình.

Ngoài thưởng thức ra, đáy mắt hắn còn có chút nùng ý phức tạp, có

quý kị, có lo lắng, Vân Khê không thể nào biết, một chiêu mới vừa kia, đáy lòng hắn rốt cuộc có nhiều lo lắng, khi nàng tăng tốc nghênh hướng Mạnh Thanh Sơn ra chiêu, thì hắn muốn ra tay, cũng đã không còn kịp nữa. Lo lắng nàng, sợ nàng tránh không khỏi chiêu của Mạnh Thanh Sơn, tin tưởng nàng, vì hắn từng thấy biết qua thân thủ của nàng, trách cứ nàng, trách nàng không nên tùy ý lấy chính tánh mạng của mình đi mạo hiểm..... Tất cả tâm tình đều ở một khắc này mà hiện ra!

Cho đến khi nàng lạnh lùng xoay người, bình yên vô sự đi về phía hắn, hắn mới thật thở phào nhẹ nhỏm, không tiếng động thở dài, thật là một nữ nhân độc lập quật cường!

“Đi thôi.” Hắn cười nhạt, nụ cười kia sáng lạng tới cực điểm.

“Mơ tưởng đi!” người của Mạnh gia đang ở phía sau hét lớn một tiếng, trường kiếm lòe lòe sáng lên, hướng sau lưng Vân Khê đâm tới. Màu tím huyền khí bao phủ quanh người hắn, giống như con tằm vững vàng bị bao vây trong kén, thân hình của hắn xông về trước, khí thế như phá kén trọng sinh.

Vân Khê dừng bước, đưa tay đem Tiểu Mặc chuyển đến bên người Long Thiên Tuyệt, nhàn nhạt nói: ” Tiểu Mặc, nhắm mắt lại!”

Không muốn để cho nhi tử đã gặp hình ảnh nàng giết người!

Vân Tiểu Mặc không có chất vấn, ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại, môi mỏng mím nhẹ.

Long Thiên Tuyệt đưa tay ôm bé hướng trong ngực, để cho bé chôn vào trong ngực của hắn, một đôi tròng mắt đen sâu không thấy đáy gợn sáng lăn tăn.

Ánh mắt Vân Khê lạnh lùng, tính toán khoảng cách giữa kiếm cùng nàng, sáu tấc, bốn tấc, hai tấc.....

Tử Huyền cao thủ mắt thấy sẽ đắc thủ, khuôn mặt tức giận hở ra một nụ cười tàn nhẫn, đột nhiên, trong tầm mắt, thân ảnh của nàng di động, rõ ràng bóng trắng còn đang ở trước mắt, phút chốc liền không thấy.

Sau lưng đột nhiên đánh tới cái rùngmình, lạnh lẻo vô cùng, hai mắt hắn chợt trợn lớn, lộ ra kinh hãi

“giết!”

Một thanh dao gâm cắm vào lưng hắn, đối diện vừa vặn chính là vị trí trái tim.

Nàng làm sao có thể.....Nhanh như vậy?

Tử Huyền cao thủ trước khi chết còn không nguyện ý tin tưởng đây là thật!

Theo sát phía sau hắn mà đến là những Tử Huyền, Thanh Huyền cao thủ khác vừa nhìn thấy một màn này, thì rối rít dừng lại, không dám trực tiếp đánh tới, thân pháp quỷ dị cùng thủ pháp giết người tàn nhẫn như vậy, thật sự là quá dọa người rồi, bọn họ không phải là đối thủ của nàng.

“Đi thôi.” Long Thiên Tuyệt khom người ôm lấy Tiểu Mặc, đưa bé bỏ vào đầu vai của chính mình, tựa như lúc đến giống nhau, một lớn một nhỏ, tạo thành một bức tranh hình ảnh xinh đẹp.

Trong lòng không khỏi vừa ê ẩm vừa ấm áp như có dòng nước ấm chảy qua, trước thân ảnh phụ tử phù hợp như thế, có lẽ bọn họ mới

thật sự là người một nhà. Mà nàng thì sao, nàng bất quá là u hồn đến từ dị giới, tình cờ đúng lúc lọt vào trong thân thể này của Vân Khê, chiếm cứ thân thể của nàng.

Nói cho cùng, nàng mới là người ngoài.

Giật mình thu lại thần sắc, Vân Khê hướng bên trong huýt sáo, tiếng huýt sáo cao dài, rồi sau đó từ từ yếu và thấp đi, thanh âm không lớn, nhưng rõ ràng rơi vào trong tai mỗi người, nghe rất là quỷ dị.

Chỉ một thoáng, khắp mọi nơi của Tụ Bảo đường sương khói tràn ngập, không biết là người phương nào ném ra một ít đồ kỳ quái, vừa rơi xuống đất đã nổ tung, tản mát ra nồng đậm khói trắng.

Tụ bảo đường vốn đã nhiễu loạn, giờ phút này càng hỗn loạn thêm.

Mọi người ở trong sương khói màu trắng va chạm lẫn nhau, tìm kiếm đường ra cửa, ngươi đụng phải ta, ta đụng phải ngươi, có chút người thậm chí chẳng phân biệt được đâu là người mình ẩu đả cùng một chỗ.

Cửa đại môn Tụ Bảo đường, Đông Phương Vân Tường cùng Vinh bá hai người cũng đi theo, tìm đường bước ra phía cánh cửa, nếu không phải trước đó Vân Khê đã cho bọn họ thông khí, giờ phút này sợ là bọn họ cũng sẽ bị vây ở trong sự hỗn loạn của Tụ Bảo đường.

Xa xa địa nhìn thân ảnh Vân Khê ba người ấm áp hài hòa, Đông Phương Vân Tường dừng cước bộ, lặng yên đưa mắt nhìn bọn họ rời đi, trong lòng phảng phất như thất lạc một món đồ quan trọng nhất, tinh thần chán nản.

Vinh bá cảm nhận được hơi thở công tử đau thương, không khỏi khuyên lơn: “Công tử, nàng không thích hợp ngươi.”

” Có phải ta quá yêu cầu xa vời rồi hay không? Ta là người sắp chết, không nên có kỳ vọng ở trong lòng.....” thanh âm của Đông Phương Vân Khê mang theo sự ta thán, trên trán đầy hơi thở ưu thương.

Giây lát, hắn cất bước đuổi theo ba người, trong lòng rõ ràng muốn buông tha, nhưng đôi chân lại không nghe sai sử.

Vinh bá chân mày chau lên, biết mình đã nói sai rồi, làm cho công tử càng thêm thương tâm.

Có lẽ, là hắn quá mức nông cạn rồi, chỉ cho rằng nàng kia đã có con trai riêng, cho nên không xứng với công tử, nhưng không có nghĩ tới tình cảm của công tử cũng theo thân ảnh mẫu tử họ mà biến chuyển. Có lẽ, hắn nên để xuống thành kiến, giúp công tử một chút! Chỉ cần công tử có thể dốc lòng thể hiện năng lực, thì dù mất đi mạng già nầy, hắn cũng cam tâm tình nguyện.

Dung Thiếu Hoa quát một tiếng, mở ra chiết phiến, từ chỗ bị bỏ rơi mấy bước ở phía sau, tiến lại bên cạnh Băng hộ pháp, con ngươi hẹp dài chau lại, nhìn như lơ đãng nói: “Khẩu vị của tôn chủ các ngươi lúc nào lại trở nên đặt biệt như vậy?”

Băng hộ pháp mâu quang trầm xuống, lạnh lùng nói: “Dung Thiếu tốt nhất là nên quản tốt chuyện của mình. Chuyện của tôn chủ chúng ta, không cần đến Dung thiếu quản!” Nói xong, nàng cũng không quay đầu lại bước nhanh rời đi, thân ảnh có chút kinh hoảng.

Dung Thiếu Hoa bất đắc dĩ cười khẽ, đôi mắt đẹp lưu chuyển, hào quang vô hạn.

Tụ Bảo đường sương mù dày đặc từ từ tản đi, bên trong khách nhân đã đi hơn phân nửa, còn lại cũng chỉ là những người này hoặc là

mấy kẻ vẫn đánh nhau ở một chỗ, hoặc là bị thương không có cách nào đi lại, mới vừa rồi đột nhiên từ khắp mọi nơi ném mạnh một vật phun ra sương khói, khiến mọi người đã biến mất, bao gồm những kẻ gây chuyện ở buổi đấu giá.

Mạnh Hạ Thu giật mình ngay tại chỗ, nhất thời phản ứng không kịp, hắn trăm triệu lần không ngờ rằng Tụ Bảo đường hôm nay sẽ gặp gặp kiếp nạn lớn như vậy, còn có cha ruột của hắn cũng bị người ta sát hại.

Ánh mắt một trận do dự, suy tư một phen, thì sự sợ hãi cùng bi thống ở đáy mắt từ từ biến mất, thay vào đó là một cổ nồng đậm kích động cùng hưng phấn.

Gia chủ hiện tại của Mạnh gia đã chết, đại ca của hắn bởi vì chuyện vừa mới xảy ra, bị phụ thân của hắn đuổi ra khỏi Tụ Bảo đường, về nhà bế môn, có thể nói là ở Mạnh gia đã mất đi chỗ dựa. Như vậy kế tiếp nhiệm vị trí gia chủ Mạnh gia, liền thuộc về hắn, cũng tức là nói, Tụ Bảo đường hôm nay mặc dù đã gặp phải chuyện lớn như vậy, bị tổn thất nhiều như vậy, duy nhất chỉ có một mình hắn là người được lợi lớn nhất, từ đó về sau, không còn người có thể cùng hắn tranh đoạt vị trí gia chủ.

Nghĩ đến chỗ này, đôi môi của hắn nhếch lên đầy tà khí.

“Tất cả mọi người đừng loạn! Hiện tại là tối trọng yếu nhất chính là ổn định chổ này, xử lý tốt chuyện Tụ Bảo đường chúng ta, về phần cừu nhân sát hại phụ thân, náo loạn tụ Bảo đường, Mạnh Hạ Thu ta nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng!”

Hắn một phen lời nói đại nghĩa lẫm nhiên …, giờ này khắc này, lập tức khiến cho các trưởng bối của Mạnh gia thật là có hảo cảm, thì ngược lại chút ít bọn hộ vệ của Tụ Bảo đường mắt lạnh mà nhìn,

dưới đáy lòng rủa thầm, hắn rõ ràng chính là nghĩ thừa dịp đại thiếu gia mất lòng người, liền bỏ đá xuống giếng, quá hèn hạ!

” Nhị thiếu gia, hiện tại gia chủ xảy ra chuyện, Đại thiếu gia thì vừa làm ra chuyện tổn hại đến Mạnh gia. Vì vậy, từ giờ kính xin nhị thiếu gia đứng ra toàn quyền trông coi chuyện của Mạnh gia!” Một gã tùy tùng bên cạnh Mạnh hạ Thu đứng ra nói.

Mạnh hạ Thu trong lòng mừng thầm, nhưng ngoài mặt vẫn là đại nghĩa từ chối nhã nhặn nói: “Như vậy sao được? Ta tuổi còn trẻ, ở Mạnh gia không có uy tín, làm sao đảm đương được chức vụ cao quý này? Hơn nữa, Mạnh gia còn có nhiều trưởng bối tại chỗ này như vậy, gia chủ có làm sao cũng không tới lượt trên người của ta.”

“Vị trí gia chủ trong Mạnh gia, cho tới bây giờ là truyền cho con trai trưởng, nhưng hắn lại làm ô nhục nề nếp Mạnh gia, tự nhiên là không có năng lực nữa đảm đương. Thử hỏi vị trí gia chủ Mạnh gia, trừ nhị thiếu gia ra thì con người nào?”

Chủ tớ hai người một xướng một họa, người sáng suốt vừa nhìn thấy, cũng biết là một tuồng kịch. Nhưng coi như là kịch, thì chỉ cần diễn được tốt, diễn được đúng lúc, diễn đúng thời gian, như vậy chính là tiết mục tuyệt hảo.

Tụ Bảo đường mới vừa đã trải qua một cuộc kiếp nạn, hiện tại chính là thời điểm cần có người đi ra ngoài dẫn dắt, mấy lão giả Mạnh gia trao đổi một chút với nhau, rất nhanh liền đưa ra quyết định.

” Nhị thiếu, hiện tại Mạnh gia Quần Long Vô Thủ, trước khi mọi người còn không có công khai chọn lựa gia chủ chân chính, xin mời nhị thiếu gia tạm thời trước đảm đương vị trí gia chủ, mau sớm xử lý chuyện trước mắt.”

Mạnh Hạ Thu đảo tròng mắt, mâu quang ám chìm, xẹt qua ánh sáng lạnh. Đám lão già này, đến tình trạng bây giờ rồi, bọn họ vẫn không chịu dễ dàng nhả ra. Bất quá cũng được, tạm thời thì tạm thời đi, hắn có tự tin vị trí gia chủ Mạnh gia, nhất định trốn không thoát lòng bàn tay của hắn!

Khi hắn lần nữa ngước mắt, đáy mắt là một mảnh khiêm tốn, đón nhận đề nghị của các trưởng bối xong, hắn liền bắt đầu buông tay xử lý hậu sự của Tụ Bảo đường.

Cách Tụ Bảo đường hai con đường, chính là Phong Vân khách sạn Vân Khê đã mua.

Đoàn người của Vân Khê chưa có trở về phủ tướng quân, mà là tề tụ ở khách sạn.

Gần cửa sổ, đưa mắt trông về phía xa, có thể nhìn thấy rõ ràng một góc của Tụ Bảo đường. Nó nguy nga đứng thẳng ở trên đường cái phồn hoa nhất Thấm Dương thành, rất có khí thế, một cái trông đi qua liền có thể biết nó kinh doanh cái gì.

” Vân nương tử, người Mạnh gia có thể tìm tới phủ tướng quân, đi tìm tướng quân gây phiền toái hay không ” Lý Lộc ngắm nhìn Tụ Bảo đường nơi xa, đáy lòng có chút lo lắng.

Trong tay Vân Khê cầm một thanh lược gỗ, dốc lòng thay nhi tử chảy tóc bới đầu, thật giống như đang chăm sóc một tác phẩm nghệ thuật, mí mắt cũng không có hạ xuống, nói: “Người của Mạnh gia còn có rất nhiều chuyện cần khắc phụ.....” Nàng nói một chút liền ngừng lại, không hề nói tiếp nữa.

Hai mẹ con một trước một sau, chải lấy đầu tóc, Tiểu Bạch uốn tại trên bàn lim dim, hai mẹ con cộng thêm một con thú nhỏ, hoàn toàn

đắm chìm vào thế giới của mình, đối với mấy người đang vây xem thì làm như không thấy.

” Tiểu Mặc, sau này không cho một mình ra cửa nữa, làm cho mẫu thân vì con lo lắng nữa, biết không?”

” ừ, Tiểu Mặc biết rồi.”

“sau này gặp lại người xấu, cũng không cho tùy tiện thể hiện nữa, thiên hạ này quá lớn, nhiều người mạnh hơn con, con không phải là mỗi một lần cũng có thể may mắn như vậy.”

“Ừ, Tiểu Mặc biết rồi.”

“Sau này cũng không cho đi tìm cái gì phụ thân, nếu con quả thật muốn phụ thân, mẫu thân sẽ giúp con tìm một người vừa đẹp trai vừa có tiền làm phụ thân! Về phần nam nhân lai lịch không rõ kia, sau này thấy thì phải đi đường vòng, đã nghe chưa?”

” nga, vậy mẫu thân lúc nào giúp con tìm phụ thân?”

“hôm nào sao, gần đây còn phải tham gia ngày sinh của thái gia gia con, mẫu thân tạm thời không rảnh!”

“.....”

Nghe hai mẹ con nói chuyện, mấy người vây xem rối rít như bị sét đánh một vòng, cõi đời này có mẫu tử kỳ quái như vậy sao?

Long Thiên Tuyệt híp lại con ngươi hẹp dài, tất cả vẻ mặt đều che dấu dưới mặt nạ màu bạc, môi mỏng của hắn khẽ nhếch, phía đuôi hơi cong lên có chút không thể nhận ra, khó nén nhã trí tao nhã.

Hiển nhiên, khi nàng nói nam nhân lai lịch không rõ, hắn rõ ràng thấy đến ánh mắt nàng như có như không liếc về phía phương hướng của hắn. A, nam nhân lai lịch không rõ, thì ra là ở trong mắt của nàng hắn chính là một nam nhân lai lịch không rõ!

Nữ nhân, lại còn muốn cho con hắn tìm một người cha, có phải trước tiên nên hỏi phụ thân ruột thịt này có đồng ý hay không?

Vinh bá tỉ mỉ quan sát thần sắc công tử nhà mình, khi Vân Khê nói đến sẽ cho nhi tử tìm một người cha khác, hắn rõ ràng cảm ứng được quanh thân công tử hơi thở ba động, đồng thời tâm tư hắn cũng động, chen miệng nói: “Tiểu Mặc, lúc trước con không phải nói, muốn công tử nhà ta làm phụ thân con sao? Con xem, lần này con bị người của Tụ Bảo đường vây khốn, bọn họ yêu cầu cầm mười triệu lượng hoàng kim chuộc người. Công tử nhà chúng ta không nói hai lời liền suốt đêm gom góp mười triệu lượng hoàng kim đi cứu con, đối với ngươi vô cùng tốt..... ”

” Vinh bá!” Đông Phương Vân Tường quát bảo hắn ngưng lại, lông mày cau lại, không để cho hắn nói tiếp.

Vinh bá nhận được hắn không đồng ý, liền lập tức im lặng.

Vân Tiểu Mặc gật đầu, nói: “Ừ, ta thích Tường thúc thúc, cũng rất muốn cho hắn làm phụ thạn của ta.”

Long Thiên tuyệt không hài lòng ho nhẹ một tiếng, nặng nề gằng từng chữ nói: “Tiểu Mặc, ta mới là phụ thân ruột thịt của con”

Vân Tiểu Mặc nghiêng đầu, làm ra vẻ khó xứ hướng phương hướng của hắn liếc một cái, con ngươi đen như tráo nho lóe sáng, suy nghĩ hồi lâu, giọng nói trẻ con mềm nhũn vang lên: “Nhưng là, ta là đã để cho Tường thúc thúc làm phụ thân ta trước rồi, người tới chậm một

bước, ta không thể đứng núi này trông núi nọ!”

Long Thiên Tuyệt tức cười, đứa nhỏ này suy nghĩ cái gì thế, ngay cả câu đứng núi này trông núi nọ cũng dùng tới.

Vân Khê khóe miệng co quắp một cái, đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nhi tử nhéo: “Tiểu hài tử không nên dùng thành ngữ loạn!”

Đông Phương Vân Tường cười một tiếng, trong nháy mắt, phảng phất như có hàng vạn hàng nghìn Mạn Đà La Hoa tranh nhau nở rộ. Chỉ cần có những lời này của bé, liền hơn vô số điều tốt đẹp trên thế gian.

Lúc này, ngoài cửa có người vội vàng báo lại.

“Đại tiểu thư, không xong! Phủ tướng quân đã xảy ra chuyện!”

Vân Khê cau lên lông mày, con mắt lạnh lẻo bắn về phía thị vệ đến đây báo tin phủ tướng quân, lạnh lùng nói: “Nói, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Không biết có phải Vân Khê giọng nói quá mức lạnh lùng hay không, đã đem thị vệ sợ hết hồn, hắn lắp bắp nói: ” Đại, đại công tử từ biên quan trở lại, còn bị người đánh cho tàn phế hai chân không đi được.....”

Lông mày lần nữa nhẹ giơ lên, Vân Khê lâm vào trong suy tư.

Đại công tử, cũng chính là nhi tử của đại bá Vân Đằng của nàng, đường ca nàng, Vân Thanh!

Nghe nói hắn thừa kế nghiệp của phụ thân, trở thành Đại tướng quân oai vũ, hàng năm trấn thủ ở biên cảnh của Nam Hi quốc cùng Ngạo

Thiên quốc, bên cạnh hắn có mấy vạn tướng sĩ bảo vệ, đã xảy ra chuyện gì đây?

“Chỉ những thứ này?” Mặc dù là đường ca của nàng, nhưng nàng ấn tượng không sâu, cho nên không có quá lớn tình cảm giao động.

Giọng nói lạnh mỏng cùng thái độ không liên quan đến mình của nàng, đã để cho thị vệ kia trong khoảng thời gian ngắn giật mình, không biết nên nói cái gì, đại công tử vừa về tới phủ tướng quân, cả phủ tướng quân loạn thành một đoàn, từ trên xuống dưới đều lo lắng vô cùng, thì ngược lại Đại tiểu thư không thấy chút nào lo lắng, ngược lại giọng nói còn lạnh lùng trấn định như thế.

Chẳng lẽ Đại tiểu thư từ nhỏ đã vô tình như thế? Hắn không thể hiểu được.

“Ân?” Vân Khê đề cao thanh âm một tiếng, đối với việc thị vệ kia xuất thần rất là bất mãn, nàng rất kinh ngạc, phụ thân sao lại phái một thị vệ không nhanh trí như vậy chạy tới báo tin, nhìn tuổi của hắn chắc không quá mười sáu tuổi, còn nhỏ như vậy, sợ là vừa mới vào phủ không lâu.

Thị vệ kia run run môi, vội vàng trả lời: “Không chỉ vậy! sau khi đại công tử trở về không bao lâu, người của Tư Đồ gia đã truy đuổi đến, bọn hắn vừa vào cửa liền kêu đánh kêu giết, nói là đại công tử hủy đi khuê danh của đại tiểu thư Tư Đồ gia bọn hắn, nên nhất định phải giết đại công tử tiết hận! Lão tướng quân cùng tướng quân tất nhiên là không chịu giao người, cho nên bọn hắn nói là muốn tiêu diệt tướng quân phủ, xem tướng quân phủ còn có thể đem đại công tử giấu đến chỗ nào…”

“Người của Tư Đồ gia?” Vân Khê khẽ cau mày, nếu trí nhớ của nàng không sai mà nói, Tư Đồ gia chính là gia tộc trong hàng ngũ thập đại

gia tộc, hơn nữa ở trong thập đại gia tộc đứng hàng thứ tư, thực lực tương đối hùng hậu!

“Vậy hiện tại tình hình thế nào?” Vân Khê rốt cục dừng việc tiếp tục chải đầu cho nhi tử, mi tâm nhíu lại, quay đầu nhìn chằm chằm thị vệ kia hỏi.

Sinh tử của Vân Thanh, có lẽ nàng không cần quan tâm, nhưng già trẻ của tướng quân phủ đối với nàng cùng Tiểu Mặc rất tốt, nếu tướng quân phủ thực sự gặp khó khăn, nàng không có khả năng khoanh tay đứng nhìn.”Hiện tại, hiện tại tình huống càng không xong rồi! người của Mạnh gia không biết nghe được tin từ đâu, đột nhiên cũng dẫn theo rất nhiều người tiến đến trợ giúp Tư Đồ gia, nói phải làm cho tướng quân phủ giao đại tiểu thư cùng tiểu tiểu thiếu gia ra, nếu không, bọn hắn liền cùng người Tư Đồ gia cùng nhau diệt tướng quân phủ!”

Vân Khê sắc mặt chợt trầm xuống, mắt phượng trở nên sắc bén, giống như ngàn vạn lợi khí, lạnh đến thấu xương.

“Mạnh gia? Bọn hắn cư nhiên dám thừa dịp cháy nhà mà hôi của?” Nàng lạnh lùng hừ một tiếng, trong nháy mắt, quanh thân hàn khí có thể đóng băng ba thước.

Thị vệ đứng ở cách nàng mười bước, vẫn có thể cảm nhận được hàn khí nồng đậm cùng áp lực thấp trên thân nàng nhẹ nhàng lan tỏa, không khỏi tâm sinh khẩn trương. Hắn vừa mới tiến vào tướng quân phủ không lâu, không có bản lãnh hơn người nào, giờ phút này tướng quân phủ bị người ta vây khốn, tất cả những người có bản lĩnh đều canh giữ ở trong phủ để ngăn địch, mà hắn là một thị vệ không có bản lãnh gì ở lại cũng giúp không được nên bị phái tới truyền tin.

“Rất tốt! Ta vốn thấy bọn hắn mới chịu tang gia chủ, nên muốn thả bọn họ một con ngựa, hiện tại nếu bọn họ đã đem phần tâm ý này của ta vứt bỏ, vậy thì đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt!”

Một đôi con ngươi trong trẻo lạnh lùng băng hàn, cả gian phòng trong nháy mắt bị hàn khí quanh thân nàng phóng thích ra ngoài mà bị bao phủ trong lạnh lẽo, tất cả mọi người lặng yên nhìn nàng, giờ phút này nàng phảng phất như Tu La từ trong Địa ngục đi tới, Thị Huyết mà lãnh khốc!

Ngoài cửa lớn của Phủ tướng quân, đang bị vây quanh gần trăm tên cao thủ, trên người bọn họ y phục chia làm hai màu, đám người áo lam, là thuộc về Mạnh gia, mà đám người áo vàng, lại thuộc về Tư Đồ gia.

Tư Đồ gia tộc, chính là siêu cấp thế gia đứng hàng thứ tư trong thập đại gia tộc, gia tộc của bọn hắn chiếm cứ ở Ngạo Thiên quốc mấy trăm năm, có thực lực vô cùng hùng hậu. Ở lân cận Ngạo Thiên quốc cùng Nam Hi quốc, Ngạo Thiên quốc không giống với bốn quốc gia khác, quân vương Ngạo Thiên quốc có tiếng mà không có miếng, căn bản không có chút thực quyền nào, trong quốc nội các loại thế lực tự mình phát triển, tương trợ lẫn nhau, trong đó Tư Đồ gia chính là một trong những gia tộc có thế lực khổng lồ.

Ở biên cảnh, trong lúc hai nước thường phát sinh một chút phân tranh nhỏ, thì nguyên nhân đều do những thế lực này tự làm theo ý mình, trong đó cũng bao gồm Tư Đồ gia tộc. Cũng chính vì vậy, Nam Hi quốc hoàng đế mới phái người của Vân gia đi đến biên cảnh của Ngạo Thiên quốc cùng Nam Hi quốc, để đóng binh đồn trú, nhưng ai có thể nghĩ đến Vân Thanh lại cùng Tư Đồ gia gây ra mâu thuẫn lớn, càng không thể thu thập như thế.....

“Thời gian Bổn công tử cho các ngươi đã đến, nếu không giao Vân

Thanh ra, Bổn công tử sẽ hạ lệnh tiêu diệt người của Vân gia!”

Người đang nói chuyện, một thân cẩm y màu vàng, thân hình của hắn cao lớn, thể trạng to lớn, da thịt trên hai tay bền chắc như thành đồng, cách ăn mặc cũng có thể nhìn ra chút ít đầu mối, là tư thế điển hình của quân nhân cần có. Tướng mạo của hắn cũng coi như anh tuấn, nhưng trên trán lại có vẻ âm lãnh cùng ngoan lệ.

Giờ phút này hắn ngồi cao trên tuấn mã, từ trên cao trừng mắt nhìn xuống mọi người ngoài cửa phủ tướng quân, thần sắc xấc láo âm lãnh, không ai bì nổi.

Hắn chính là Nhị công tử Tư Đồ gia, Tư Đồ Nam Tinh!

Đại tướng quân Vân Dật mang theo mấy trăm binh lính thân vệ canh giữ ở ngoài cửa phủ tướng quân, đối mặt với thái độ gây sự của Tư Đồ Nam Tinh, hắn không hoảng loạn sợ hãi.

“Tư Đồ công tử, Vân Thanh là con trai lớn Vân gia ta, nên tuyệt đối không thể nào giao cho các ngươi! Muốn bắt người, trừ phi từ trên người Vân Dật ta bước đi qua!”

Vân Dật một phen nói năng khí phách khẳng khái, như khích lệ thêm bọn lính, mấy trăm trường mâu nhất tề hướng trên mặt đất đập xuống, khí thế như hồng, sát khí nặng nề, nhìn một cái không xót thứ gì!

Đội thân vệ của Vân Dật, là mấy trăm binh sĩ toàn bộ đã trải qua chiến trường, kinh nghiệm chiến đấu đẫm máu, trên người tự có một cổ khí chất thiết huyết thuộc về quân nhân. Bữa tiệc khí thế đầy mâu này, phóng ra sát khí tiêu điều, ngay cả cao thủ Tử Huyền trở lên cũng nhịn không được mà nhất tề chấn động.

Tư Đồ Nam Tinh hơi ngẩn ra, nhưng ngay sau đó thì phục hồi tinh thần lại, con ngươi lạnh co rút, lớn tiếng quát lên: “Chỉ bằng những người này của các ngươi, cũng muốn cùng Tư Đồ gia tộc đối nghịch, quả thực không biết tự lượng sức mình! Rất tốt, các ngươi đã rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, vậy Bổn công tử cũng không cần tiếp tục dông dài với các ngươi. Người đâu, giết xông vào cho ta!”

“Dạ, công tử!”

Trong chốc lát, song phương giương cung bạt kiến, tình thế hết sức căng thẳng.

Vân Khê đem Tiểu Mặc tạm thời phó thác cho Đông Phương Vân Tường chiếu cố, còn mình thì mang theo đám người Lý Lộc đến phủ tướng quân trước, Long Thiên tuyệt không yên tâm, nên cũng đi theo, đi cùng hắn còn có Dung Thiếu Hoa.

Lúc đoàn người Vân Khê đi tới ngoài cửa phủ tướng quân, xa xa liền thấy được tình thế khẩn trương giương cung bạt kiếm này.

Trang phục của người Mạnh gia người nàng nhận ra được, giờ phút này bọn họ chẳng qua là đứng ở một bên xem cuộc vui, chân chính gây khó dễ cho Vân gia là một đội nhân mã áo vàng, nói vậy bọn họ chính là người của Tư Đồ gia tộc.

“Người ngồi trên lưng ngựa kia, chính là Nhị công tử Tư Đồ gia, Tư Đồ Nam Tinh. Người này thực lực như bình thường, cao lắm thì chỉ đến Lam Huyền chi cảnh, nhưng hai hộ vệ đi theo cùng hắn còn có thể miễn cưỡng được xưng tụng là cao thủ, thực lực hẳn đều ở Mặc Huyền nhị phẩm.”

Giọng nói thanh nhã dằng dặc của Long Thiên Tuyệt truyền vào trong

tai Vân Khê, xác nhận suy đoán cho Vân Khê.

Chẳng qua, nam nhân này khẩu khí không khỏi quá lớn đi.

Hai gã cao thủ Mặc Huyền nhị phẩm, đến trong miệng của hắn, lại chỉ có thể miễn cưỡng được xưng tụng là cao thủ!

Như vậy có phải chứng minh, nàng ở trong mắt hắn, cũng chỉ có thể miễn cưỡng được xưng tụng là cao thủ hay không? Bởi vì Huyền giai của nàng cũng đồng dạng Mặc Huyền nhị phẩm!

Nghĩ đến chỗ này, trong lồng ngực của nàng thấy buồn bực, khao khát muốn trở nên mạnh mẻ càng thêm khẩn cấp. Rồi sẽ có một ngày, nàng nhất định phải vượt xa hắn, sau đó hung hăng đem hắn dẫm ở dưới chân của mình..... Ách, tại sao nàng lại để ý cái nhìn của hắn như vậy chứ?

Vân Khê vuốt vuốt mi tâm, xóa đi những thứ suy nghĩ lung tung kia, một lần nữa đem lực chú ý quăng về phía cửa phủ tướng quân.

Đang suy tư có nên tiến lên hay không, thì lúc này, thì một thanh âm cương nghị từ bên trong cửa phủ tướng quân truyền đến.

“Chờ một chút!”

Vân Khê men theo thanh âm nhìn qua, chỉ thấy một gã nam tử mặc nhung trang trên lưng cõng một gã nam tử, quần áo xốc xếch, từ trong cửa phủ chạy tới, đuổi theo phía sau còn có lão tướng quân, lão phu nhân cùng Vân phu nhân của phủ tướng quân.

“Thanh nhi, ngươi không thể đi! Lão đầu tử, ngươi còn không mau ngăn cản hắn!” Lão phu nhân lo lắng vạn phần, được Vân phu nhân đở vịn, vừa đuổi sát nam tử y phục đơn sơ đang bị nam tử nhung

trang cõng trên lưng ở phía trước, vừa thét lên ngăn cản.

“Thanh nhi, ngươi là nam tử duy nhất của ba đời Vân gia chúng ta, ngươi trăm triệu lần không thể xảy ra chuyện gì. Ngươi nghe lời, cùng gia gia trở về!” Vân lão tướng quân cũng mang vẻ mặt lo lắng, mười mấy năm trước, hắn mất đi con trai lớn Vân Đằng. Vân Thanh là huyết mạch duy nhất mà Vân Đằng lưu lại cho Vân gia, cũng là người đàn ông duy nhất có thể thừa kế tổ nghiệp của Vân gia, nhưng nếu hắn cũng xảy ra chuyện, như vậy Vân gia coi như sẽ bị chặt đứt hương hỏa.

“Gia gia, các ngươi đừng ngăn cản ta, ta không thể bởi vì sai lầm của mình mà làm liên lụy tới Vân gia, để cho Vân gia gặp họa diệt môn!” trên khuôn mặt cương nghị của Vân Thanh lộ ra thần sắc bi thương, trán của hắn nhíu chặt, cúi đầu nhìn về phía hai chân gần như tàn phế của mình, đáy mắt xẹt qua vẻ bi thống, thanh âm cũng khàn khàn theo “Dù sao cặp chân của ta đã bị phế đi, kiếp này sẽ không thể tiếp tục được gì nữa, không bằng cứ để cho bọn họ đem ta mang đi, như vậy có thể miễn đi một cuộc tai hoạ cho Vân gia.”

“Đứa nhỏ này, ngươi nói ngu cái gì đó? Hai chân của ngươi.....” Nghĩ đến hai chân của Tôn Tử, trong cổ Vân Mông liền tắc nghẹn, nước mắt không khỏi nhẹ nhàng rơi xuống “Chân của ngươi, nhất định có thể trị tốt! Ngươi ngàn vạn lần không thể bỏ cuộc, buông tha cho hi vọng! Hài tử, lưu được núi xanh, không sợ không có củi đốt, rồi có một ngày, ngươi có thể khá hơn.”

Coi như là lừa mình dối người, hắn cũng phải để cho Tôn Tử tỉnh lại, Vân Mông chặc nắm chặt hai đấm, ẩn nhẫn bi thống trong lòng, có một loại ý niệm tự trách mãnh liệt bao phủ trong đầu hắn, hắn là nhất gia chi chủ, lại không thể chiếu cố tốt cháu của mình, uổng hắn là chủ một nhà!

Vân Thanh vành mắt đỏ lên, ngăn lại dòng nước mắt nam nhi, lắc đầu, ngữ khí kiên định: “Gia gia, xin thứ cho Tôn nhi bất hiếu, ta vốn tính toán trở lại chúc thọ cho ngài lão nhân gia người, lại không nghĩ..... Tôn nhi đi, ngài phải bảo trọng nhiều hơn!”

“Mông Nghị, đi!” Hắn cúi đầu hướng về phía nam tử đang mặc nhung trang, ngửa đầu lần nữa, cả người hắn thả ra một loại ánh sáng bén nhọn rừng rực, đó là khí chất thiết huyết thuộc về quân nhân chân chánh, trãi qua chiến trường đẫm máu, thân chinh bách chiến, mới có được khí chất lạnh lùng mà nghiêm lãnh tĩnh này.

Trên bầu trời, thay đổi bất ngờ.

Mây mù từ từ tản đi, lộ ra tia sáng mặt trời rừng rực, ánh nắng chiếu nghiêng xuống trên người Vân Thanh, chiếu ra ngũ quan như đao gọt cùng sự kiên nghị cao ngất của hắn, mày kiếm dài đến tóc mai, hai đầu lông mày hoàn toàn mang theo khí thế hào phóng dương cương hiển thị rõ ràng!

Hắn chính là Vân Thanh, con trai độc nhất của Đại tướng quân Vân Đằng danh chấn thiên hạ ngày xưa, hôm nay là thiếu niên tướng quân của Nam Hi quốc!

Hắn vốn là thiên chi kiêu tử, hào quang bao phủ, bởi vì hắn văn võ song toàn, thiên tư trác tuyệt, vừa qua khỏi tuổi trưởng thành, đã theo phụ thân nam chinh bắc chiến, sau khi phụ thân của hắn qua đời, hắn kế nhiệm tước vị của phụ thân hắn, có vô số người hâm mộ gia thế của hắn.

Nhưng hiện nay, hắn mất đi một đôi chân.

Một người, không có hai chân, chẳng khác nào mất đi năng lực tự lo liệu cho bản thân, trở thành một phế vật, huống chi là một người

lính?

Đả kích lớn như thế, đã sớm đem ý chí của hắn đánh tan.....

Nam tử dưới người của hắn hai đầu mài nhăn lại thật sâu, thần sắc ngưng trọng mà bi thống gắn vào trên khuôn mặt của hắn, Vân tướng quân là cấp trên của hắn, đồng thời cũng là bạn chí thân của hắn. Làm cấp trên, hắn phải nghe theo hiệu lệnh, nhưng làm bạn thân, hắn không đành lòng nhìn tướng quân đi chịu chết.

Dừng lại cước bộ, phảng phất tựa như mang chì, một bước cũng không cách nào bước đến phía trước.

“Tướng quân?”

Vân Thanh tự nhiên biết tâm tư của bạn tốt, nặng nề cắn từng chữ nói: “Đi! Đây là ta ra lệnh!”

Mông Nghị hung hăng cắn răng, cho dù thật phải chết, hắn cũng sẽ chết ở phía trước tướng quân.

Hắn rốt cục cũng nện bước, tiếp tục hướng ngoài cửa đi tới. Bọn họ xuyên qua đội ngũ binh sĩ đang dàn trận, đi tới bên người Vân Dật, cùng đối diện giằng co với Tư Đồ Nam Tinh.

Đây là lần đầu tiên Vân Khê nhìn thấy vị Vân Thanh đường ca này, trên người hắn có loại khí chất cương nghị chuyên thuộc về quân nhân, làm cho nàng khắc sâu ấn tượng. Mặc dù hai chân của hắn tàn phế, trong ánh mắt của hắn cũng hàm chứa bi thống cùng tuyệt vọng, nhưng ý chí của hắn lại không có hoàn toàn bị đánh tan, ít nhất trong tim của hắn còn có một nhiệt huyết, một tín niệm là muốn bảo hộ người nhà của hắn.

Người như vậy, không thể không làm cho người kính trọng, Vân Khê cũng không ngoại lệ!

Cũng là vào thời khắc này, trong lòng của nàng sinh ra một ý niệm, đường ca này, nàng nhất định bảo vệ!

Bên này Tư Đồ Nam Tinh rốt cục cũng thấy Vân Thanh đi ra ngoài, trên mặt lộ ra sự vặn vẹo dử tợn: “Vân Thanh, đồ vô sỉ này! Ngươi phá hủy thanh bạch của tỷ tỷ ta, làm cho nàng bị Hách Liên gia từ hôn, thành sự sỉ nhục lớn nhất của Tư Đồ gia, hôm nay ta không đem ngươi bầm thây vạn đoạn, thì không giải được mối hận trong lòng của ta!”

Vân Thanh nghe hắn nhắc tới hai chữ “Tỷ tỷ”, đôi mắt ửng đỏ kia xẹt qua ánh sáng nhu hòa, nhưng rất nhanh đã bị sự trầm thống thay thế được.

“Ta cùng Mẫn Mẫn là thật tâm yêu nhau, ta cũng thành tâm thành ý đến cửa cầu hôn, nhưng Tư Đồ gia các ngươi đã không muốn đem Mẫn Mẫn gả cho ta, còn đánh hai chân ta tàn phế, Vân Thanh ta tự nhận không nợ gì Tư Đồ gia các ngươi! Về phần Mẫn Mẫn..... Ta hiện tại đã là bộ dáng này, đâu có thể cho nàng hạnh phúc nữa?”

Vân Thanh mang theo thanh âm than thở, cúi mặt xuống đất, đem một giọt lệ nóng sắp rơi xuống thu vào hồi hốc mắt. Nhớ tới nữ tử mỹ lệ cao thượng như hoa sen nổi trên mặt nước kia, tim của hắn từng đợt nhéo đau, hắn đã là phế nhân, từ bây giờ cũng không xứng với nàng nữa.

Tư Đồ Nam Tinh sắc mặt lạnh lùng, hừ lạnh nói: “Ngươi thì tính là cái gì, cũng dám đến Tư Đồ gia chúng ta nhắc tới hôn sự? Ngươi bất quá là một tướng quân nho nhỏ của phủ tướng quân Nam Hi quốc, làm sao so sánh với đại công tử của Hách Liên gia đứng đầu trong

thập đại thế gia đây? Ngay cả một đầu ngón chân của Hách Liên công tử, cũng tôn quý hôn nhiều so với người Vân gia các ngươi! Chỉ bằng ngươi cũng muốn cưới tỷ tỷ ta, kiếp sau đi!”

Vân Khê nghe được hắn nói lời vũ nhục Vân gia như thế…, mi tâm không khỏi chau lên, cúi đầu hừ lạnh một tiếng, người này thật đúng là cần ăn đòn, lại dám nói Vân gia bọn họ ngay cả đầu ngón chân của người ta cũng không bằng? Hắn mắng như vậy, chẳng phải cũng đem nàng cùng nàng nhi tử mắng ở bên trong sao?

Từng sợi hàn khí không bắt đầu lan tỏa ra bên ngoài, dưới đáy nàng lòng suy nghĩ, đến tột cùng là nên đem hắn chặt thành tám khúc, hay là đánh cho hai chân hắn bị tàn phế trước, sau đó mốc mắt của hắn làm hạt châu, ai bảo hắn có mắt không tròng, thậm chí ngay cả nàng cùng con trai của nàng cũng dám mắng vào!

“Đại công tử Hách Liên Tử Phong của Hách Liên gia, là một người sâu không lường được, cũng không thể khinh thường! Sau này nếu ngươi thấy hắn, tốt nhất là tránh hắn, không nên cùng hắn có bất kỳ dính dấp nào, người này tuyệt đối không đơn giản!”

Vân Khê kinh ngạc, người có thể được Long Thiên Tuyệt tán thưởng, chắc hẳn là không giống bình thường. Hắn càng nói như thế, nàng càng có hứng thú muốn gặp vị đại công tử Hách Liên gia đứng đầu thập đại thế gia trong truyền thuyết.

“Hách Liên Tử Phong chẳng ngừng võ công cùng mưu lược sâu không lường được, cũng là mỹ nam đứng hàng thứ trên bảng thập đại mỹ nam thiên hạ, trong thiên hạ không biết có bao nhiêu cô gái đụng vỡ đầu cũng muốn vào Hách Liên gia, gả cho Hách Liên Tử Phong.”

Dung Thiếu Hoa phe phẩy chiết phiến, đúng lúc chen vào một câu,

hắn vẻ mặt thanh thản, phảng phất như Vân gia phát sinh hết thảy mọi chuyện cũng không liên quan đến hắn.

“Nếu không phải Hách Liên Tử Phong hàng năm phải ru rú trong nhà, có rất ít người nhìn thấy hình dáng của hắn, chỉ sợ danh hiệu đệ nhất mỹ nam thiên hạ của ngươi đã sớm thuộc về hắn!” Băng hộ pháp lạnh lùng nói một câu, cũng không biết là nguyên nhân gì, cứ nhìn hắn là thấy không thuận mắt.

Chiết phiến phe phẩy trong tay Dung Thiếu Hoa ngừng lại, khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra vẻ mặt bị nhục, ánh mắt ai oán liếc về hướng vẻ mặt lãnh khốc của Băng hộ pháp: “Băng hộ pháp, ta rốt cuộc nơi nào đắc tội lão nhân gia ngài, sao lại không thể chừa cho ta chút mặt mũi vậy? Dung Thiếu Hoa ta ngày sau còn phải ở trên giang hồ tung hoành mà!”

Băng hộ pháp liếc hắn một cái, cúi đầu trong miệng phát ra thanh âm chê cười, tuy nguội lạnh nhưng vẫn tạo nên một độ cung xinh đẹp.

Ánh mắt Dung Thiếu Hoa ngẩn ngơ, không khỏi nhìn đến ngây dại, thì ra là Băng mỹ nhân cười lên, lại có bộ dáng như vậy.

Vân Khê không có quá lưu ý hai người này, lực chú ý của nàng một lần nữa chuyển dời đến trên người Vân Thanh cùng Tư Đồ Nam Tinh.

“Ngươi có thể vũ nhục ta, nhưng ngươi không thể vũ nhục người của Vân gia ta! Ngươi chỉ muốn mệnh của ta thôi, ta cho ngươi là được, nhưng nếu ngươi dám động vào một sợi lông của những người khác ở Vân gia, ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua ngươi!” Vân Thanh cũng không có bị lời nói nhục nhã của hắn mà tức giận, hắn chỉ căm phẫn dâng trào mà bác bỏ.

Tư Đồ Nam Tinh buồn cười, phá lên cười, nhưng trong đôi mắt thì đầy ánh sáng lạnh lẽo thị huyết: “Mạng của ngươi ta tất nhiên phải lấy! Chẳng qua chỉ một mạng của ngươi, còn chưa đủ để ta tiết hận! Tư Đồ gia chúng ta vốn có thể cùng Hách Liên gia kết thành quan hệ thông gia, gia tộc đứng hàng thứ tư cùng thứ nhất trong thập đại gia tộc liên thủ, thử hỏi trong thiên hạ này còn có ai có thể coi thường Tư Đồ gia chúng ta? Nhưng cũng bởi vì ngươi, mà chuyện tốt này đã bị đảo lộn, chẳng những không cách nào làm cho hai nhà chúng ta liên hôn, còn làm cho Hách Liên gia cùng Tư Đồ gia đoạn tuyệt lui tới, làm cho Tư Đồ gia chúng ta ở trước mặt của thập đại gia tộc mặt mũi mất hết, thành trò cười trong các buổi trà dư tửu hậu. Ngươi nói xem, một mạng của ngươi, có thể bồi thường đủ hay sao hả?”

Lời của hắn vẫn còn đang vờn quanh bên tai, một tiếng vỗ tay đột ngột lúc này bỗng xen vào, ngay sau đó còn có một thanh âm hài hước của nữ nhân truyền vào trong tai mọi người.

“Buồn cười! Đích xác là chuyện buồn cười lớn nhất mà ta từng nghe!”

“Chính nữ nhi nhà mình tự giữ không tốt, có tư cách gì trách đến trên đầu người khác, Tư Đồ gia các ngươi tại sao không đi sinh thêm vài nữ nhân, nhưng ngược lại chạy tới Vân gia giương oai? Chẳng lẽ diệt đi Vân gia, Tư Đồ gia của ngươi có thể có thêm một nữ nhi để một lần nữa gả vào Hách Liên gia à?”

Mọi người quay đầu lại, theo tiếng nói nhìn đi qua, chỉ thấy cách đó không xa, một bạch y nữ tử đang nhẹ nhàng bước đến, ánh sáng mờ phảng phất như bao phủ ở trên người của nàng, nàng bạch y thắng tuyết, một thân thanh hoa, làn da băng cơ ngọc cốt, tuyệt sắc khuynh thành làm cho thiên địa vạn vật ở trong nháy mắt thất sắc ảm đạm.

Mọi người, bao gồm cả Tư Đồ Nam Tinh, Vân Thanh cùng người của

Vân gia, đều đem tầm mắt tập trung ở trên người của nàng, giờ này khắc này, thân ảnh của nàng phảng phất như một ngọn gió duy nhất trong trời đất lúc này, vạn vật sinh linh hơi bị mất đi màu sắc.

Nhưng ngay sau đó, trong đám người có người hô lớn lên: “Là Vân Khê! Đại tiểu thư Vân gia!”

Vừa nghe đến mấy chữ “Đại tiểu thư Vân gia”, người của Mạnh gia vốn còn ở bên cạnh xem cuộc vui lúc này rối rít rút bảo kiếm ra bên hông, cầm kiếm hướng tới trước.

“Vân Khê, ngươi giết hại gia chủ của Mạnh gia chúng ta, nạp mạng đi!”

“Giết nàng, vì gia chủ báo thù!”

“Giết nàng!”

“.....”

Một nhóm người ùa lên, đem Vân Khê bao bọc lại vây quanh.

Mâu quang trong trẻo lạnh lùng nhìn thẳng phía trước, đem đám người Mạnh gia vây quanh nàng không coi vào đâu, dưới chân Vân Khê cước bộ không có chậm lại, cũng không có tăng nhanh, cứ theo tốc độ ban đầu mà từng bước đi về phía trước. Song vờn quanh người nàng là từng trận lạnh lẻo, rồi lại thấu lạnh, phảng phất như vừa chạm vào một cột băng ba thước.

Trong đám người của Mạnh gia, có người muốn tiến lên tập kích nàng, Vân Khê bỗng dưng dừng bước, đôi mắt lạnh lùng nhàn nhạt quét đi qua. Ánh mắt của nàng xẹt qua mặt người nọ, khiến hắn cả kinh mà dừng bước, chỉ cảm thấy trong lòng sự lạnh lẻo lan tõa, hắn

nghĩ mãi mà không rõ, vì sao trên người một nữ nhân lại có thể có khí thế đáng sợ như thế.

Thu hồi tầm mắt, Vân Khê tiếp tục đi về phía trước, mấy người Mạnh gia đang muốn ngăn trở bước đi của nàng, nàng chỉ nhàn nhạt đưa ánh mắt quét nhìn, cũng làm họ hoảng sợ nhường lối. Đối phương rõ ràng chỉ là nữ nhân, nhưng vì sao một khi chống lại ánh mắt của nàng, trong đáy lòng bọn họ lại sinh ra cảm giác lạnh cả người, khiến cho bọn hắn không dám tùy tiện tiến lên chứ?

Vân Thanh gục ở trên lưng thuộc hạ, kinh ngạc nhìn nữ tử ở xa xa, đang từ trong đám người đi tới, mâu quang trầm tĩnh từ sâu kín nhất bắt đầu khởi động cơn lốc thầm kín.

Nàng chính là Vân Khê? Vân Khê đường muội của hắn sao?

Dung mạo của nàng đúng là phù hợp trong trí nhớ của hắns, nhưng ánh sáng rực rỡ quanh thân cuốn hút, nhưng lại làm cho hắn cảm giác rất xa lạ. Vân Khê, đường muội của hắn, không phải là như vậy.....

Vẻ nghi hoặc viết vào trong mắt của hắn, hơi hóa giải bi thống trong đáy lòng, trong tầm mắt hắn bạch y nữ tử đang hướng về phía hắn đi tới, mỗi một bước đều vững vàng và kiên định, thật giống như dù ở phía trước có chông gai hay núi đao biển lửa, đều không thể ngăn cản cước bộ của nàng.

Ánh mắt của nàng sáng rỡ, thân thể của nàng cũng sáng lên, tất cả hết thảy của nàng đều là hào quang chói mắt bao phủ, nàng có lẽ là nữ tử chói mắt nhất mà cuộc đời này hắn gặp được!

Mà nàng, lại chính là đường muội của hắn.....

“Thanh ca ca, đã lâu không gặp!”

Vân Khê đứng lại cách Vân Thanh không tới ba bước, nàng nhợt nhạt cong môi cười một tiếng, chỉ một thoáng, mây tan mưa tạnh, phảng phất như tất cả ánh mặt trời đều tụ tập ở trên người của nàng. Trên người của nàng rõ ràng tỏa ra hơi thở lạnh lẻo, nhưng lại làm cho Vân Thanh không cảm giác được lạnh lẻo, chỉ có ấm áp, chỉ có ấm áp ôn tình.

Hắn cơ hồ đã quên mất, từng có một cô bé như vậy, thân thiết gọi hắn”Thanh ca ca”. Chẳng qua là trong trí nhớ, nàng rất nhát gan ngượng ngùng, ngay cả nói chuyện cũng không dám lớn tiếng, càng đừng nói là ở trước mặt mọi người nói ra lời chế giễu như thế.

“Ngươi rốt cuộc là người nào?” Một câu nói, từ trong miệng hắn bật thốt lên.

Vân Khê hơi sững sờ, chỉ nhẹ nhàng mà nở nụ cười, hắn quả nhiên là tâm tư linh lung, tuy là quân nhân thiết huyết, cũng là người đầu tiên trong Vân gia chất vấn thân phận của nàng.

“Thanh ca ca, ta là Vân Khê a, ngươi không nhớ ra ta sao?”

“Ngươi thật là Vân Khê?” ánh mắt Vân Thanh có chốc hỗn độn, giây lát, sương mù che tại mâu quang từ từ tản đi, thay vào đó là một mảnh thanh minh. Có phải Vân Khê hay không thì như thế nào đây? Giờ này khắc này, Vân gia lâm nguy ở trong sớm tối, nàng chẳng những không tránh xa, ngược lại còn ra mặt, nữ tử như vậy, mà là đường muội của hắn, khiến hắn cảm thấy vô thượng vinh quang.

“Khê Nhi, ngươi đi nhanh đi! Chuyện này là ta gây ra, nên do một mình ta gánh chịu.”

“Chuyện này vốn không liên quan đến ta, nhưng là hết lần này tới lần khác có người chọc vào ta, nói người Vân gia chúng ta ngay cả đầu ngón chân ta của công tử Hách Liên gia cũng không bằng.....” Mâu quang trong trẻo di chuyển, ánh mắt Vân Khê mang theo lãnh ý quăng về phía Tư Đồ Nam Tinh, hừ lạnh một tiếng, “Ta cũng là một phần tử của Vân gia, hắn nói như vậy, chẳng phải cũng đem ta mắng vào cùng sao? Ta Vân Khê chưa bao giờ là người nhẫn nhục chịu đựng, có người đã mắng đến trên của đầu ta, ta há có thể nén giận sao?”

Quyển 2 - Chương 4

Chương V04: Cùng Nhau Tắm Tầm mắt Tư Đồ Nam Tinh từ khi mới bắt đầu vẫn luôn nhìn trên người Vân Khê, ánh mắt kia một khi dính vào, sẽ khó mà dịch chuyển khỏi, nguyên lai tưởng rằng tỷ tỷ nhà mình chính là nữ tử đẹp nhất trong thiên hạ, nhưng tận mắt nhìn đến nàng, chỉ liếc mắt một cái hắn thật kinh sợ, hắn hoàn toàn thay đổi quan niệm.

Cho đến khi ánh mắt lạnh Vân Khê hướng hắn bắn tới, hắn mới đột nhiên tỉnh lại, đó là đường muội của Vân Thanh, cũng là cừu nhân của hắn, tại sao hắn có thể đối với đường muội Vân Thanh cảm thấy hứng thú?

“Ngươi mới vừa nói cái gì?” Hắn mới tỉnh táo lại, từ đầu hoàn toàn không có nghe lời nàng nói.

” Ta nói, Tư Đồ gia các ngươi đánh chân Thanh ca ca đến tàn phế, tính toán như thế nào hoàn lại?” Vân Khê nhìn hắn, trong mắt đẹp hiện lên một tia sương hoa, một tia sương hoa kia chiếu rọi ở trời ấm áp, rất nhanh tản mát đi, chỉ còn lại một tầng vầng sáng nhàn nhạt, làm cho người ta khó có thể đoán ra suy nghĩ.

Tư Đồ Nam Tinh sắc mặt không ngừng biến hóa, giống như là nghe được chuyện chê cười, hắn xấc láo nhướng mày, hừ lạnh nói: “Ngươi có lầm không? Bây giờ là Thanh ca ca ngươi làm ô nhục thanh bạch của tỷ tỷ ta, đánh cho cặp chân hắn tàn phế coi như là còn nhẹ, nếu không phải tỷ tỷ ta cầu tình, tánh mạng của hắn đã sớm không còn! Cũng là phụ mẫu ta mềm lòng, nghe tỷ tỷ ta cầu tình, tạm tha cho hắn một mạng, ta cũng không dễ dàng bỏ qua cho hắn như

vậy! Nếu không phải do hắn, ta đã sớm cùng Hách Liên Tử Phong xưng huynh gọi đệ rồi, cũng là hắn phá hủy chuyện tốt của ta!”

“Lợi hại! Ta rốt cuộc cũng biết trên cõi đời này còn có người so với ta có thể đổi trắng thay đen giỏi hơn.” Vân Khê cười lạnh liên tục, người này cường đạo Logic quả nhiên so với nàng còn muốn cao hơn một bậc.

“Ngươi nói Thanh ca ca ta làm ô nhục thanh bạch của tỷ tỷ ngươi, cho nên Tư Đồ gia muốn đánh tàn phế hai chân của hắn, đây cũng là hợp lý.” Nàng dừng một chút, lại làm cho người Vân gia rất ngoài ý muốn, nàng tại sao có thể nói vun vào chứ? Nàng rốt cuộc đứng ở bên người nào?

Tư Đồ Nam Tinh nghe nàng nói như thế, đắc ý nở nụ cười: “Coi như ngươi thức thời! Nhìn ngươi lớn lên rất yểu điệu, giết thì thật đáng tiếc, Bổn công tử tạm tha ngươi một mạng, tạm thời thu ngươi làm tiểu thiếp của ta, đây là Bổn công tử phá lệ ân sủng cho ngươi.”

Vân Khê cúi đầu nở nụ cười, tiếng cười thanh linh dễ nghe, phảng phất đến từ thiên ngoại.

Tư Đồ Nam Tinh cho là nàng vui vẻ mà bật cười, tâm tình cũng tốt theo, lập tức nhảy xuống, dạo bước đến trước mặt của nàng, nhìn nàng, ánh mắt từ từ phát sáng: “Lấy mỹ mạo của ngươi, chỉ cần ngươi hảo hảo hầu hạ Bổn công tử, Bổn công tử tất nhiên sẽ không bạc đãi ngươi. Mặc dù thân thế của ngươi không có cách nào trở thành chánh thê của Bổn công tử, nhưng Bổn công tử có thể cam đoan với ngươi, ngươi đối với chánh thê nhất định được sủng ái hơn nhiều.”

Tiếng cười phát ra từ trong miệng Vân Khê càng ngày càng lớn, cười đến thiếu chút nữa nàng không duỗi thẳng nổi thắt lưng, người nam

nhân này thật là không biết sống chết, lại nói với nàng muốn dâng nàng làm tiểu thiếp, hắn cũng không nghĩ xem hắn rốt cuộc có mệnh để nàng dâng làm tiểu thiếp hay không đây!

Không đợi Vân Khê từ từ bình thường trở lại, thanh âm buồn rười rượi chen vào: “Ta xem là ngươi muốn chết sao? Ngay cả nữ nhân của ta, ngươi cũng dám nghĩ đến?”

Thanh âm của hắn không cao không thấp, nhưng rất có lực xuyên thấu, mang theo tia lạnh lẻo.

Tư Đồ Nam Tinh kinh ngạc quay đầu, mới vừa thấy thấy bóng đen ở xa, bóng đen kia ở trong nháy mắt biến mất tại chỗ lại chớp mắt một cái, trước mắt bóng đen đột nhiên thoáng một cái, huyền khí mãnh liệt hướng hắn đánh tới, lại đem hắn bắn bay ra xa, bay xa ra ngoài hơn mười mấy bước, té xuống hết sức bất nhã như kiểu con chó.

” Người nào, rốt cuộc là người nào đánh lén Bổn công tử?” Tư Đồ Nam Tinh nghiêm mặt đỏ lên, tức giận bò dậy, hắn dù gì cũng là cao thủ Lam Huyền chi cảnh, cùng đối phương đối mặt, đã bị đối phương đánh bay ra xa, người như vậy thực lực sẽ như thế nào?

Đáy lòng hắn hoảng hốt, lửa giận càng muốn thiêu mạnh.

Hắn là người thừa kế gia chủ tương lai của Tư Đồ gia, người trong thiên hạ ai không nể mặt mũi của hắn?

Nhưng hết lần này tới lần khác có người ngay cả mắt cũng không có, dám gây sự cùng hắn.

Hắn tức giận ngẩng đầu lên, hai mắt vững vàng khóa trên người nam tử mặc y phục màu đen đứng ở bên người Vân Khê, chỉ nhìn một cái, hắn liền hít vào thở ra một hơi.

Khí thế trên người nam nhân này thật là mạnh!

Cho dù kính sợ nhất là phụ thân của hắn, gia chủ Tư Đồ gia, chỉ sợ cũng không có khí thế mạnh mẻ như thế.

Hắn rốt cuộc là người nào? Trong nháy mắt các loại tâm tình bắt đầu khởi động.

Long Thiên Tuyệt lạnh lùng cười một tiếng, áo bào nhẹ bay không tiếng động, mi mắt thật dài rũ xuống, trong đôi mắt ánh sáng lạnh bắn ra bốn phía: “Ngươi quả nhiên không có mắt, ta đứng ở trước mặt của ngươi, ngươi nhìn không thấy sao?”

“Ngươi rốt cuộc là người nào? Tại sao muốn quản chuyện của Bổn công tử?” Tư Đồ Nam Tinh vẻ mặt âm trầm, ánh mắt đánh qua hai bên, hai đại cao thủ hộ vệ liền tiến sát đến bên cạnh hắn.

Đối với khách không mời đột nhiên xuất hiện này, trong lòng hai hộ vệ vẫn còn có chút khúc mắc, thực lực của đối phương sâu không lường được, trong lòng bọn họ thật không nắm chắc, không biết trước. Đối phương mới vừa rồi căn bản không có ra chiêu, chẳng qua chỉ là dựa vào một cổ nghiêm nghị khí thế trên người mình mà Nhị công tử bọn họ đã bị đánh văng ra rất xa, thực lực như vậy, làm cho người ta nhìn không thấu.

Con mắt hẹp dài nhẹ chớp, Long Thiên Tuyệt quay đầu nghiêng mặt nhìn Vân Khê, trong đôi mắt tràn ngập các loại màu sắc, như mặt nước lay động, môi mỏng khẽ mở nói: “Nàng là mẫu thân của con ta, cũng là nữ nhân của ta, ngươi làm trò trước mặt ta, đùa giỡn nữ nhân của ta, ngươi nói đây là việc không liên quan tới ta sao? Ta có thể không quan tâm sao?”

Vân Khê khóe miệng khẽ giật, cho hắn một cái liếc mắt, cái gì nữ nhân của hắn, hắn không khỏi quá mức tự mình đa tình!

Già trẻ Vân gia nghe thấy lời hắn nói, mọi người đều bất khả tư nghị mở to hai mắt nhìn, đem Long Thiên Tuyệt từ trên xuống dưới đánh giá một lần. Mặc dù trên mặt hắn đeo một mặt nạ màu bạc, thấy không rõ dung mạo của hắn, nhưng trên người cái loại khí chất cao quý bẩm sinh, cùng hào quang lan tỏa đầy người, lại làm cho người thưởng tâm duyệt mục(nhìn đến tâm tình vui sướng), vô luận nam nữ già trẻ, cũng không tự giác mà bị hắn thật sâu hấp dẫn.

Nam nhân như vậy, là phụ thân của tiểu Mặc, thật không tồi!

Chẳng qua là, chuyện sáu năm trước..... nhưng ngay sau đó Bọn họ lắc đầu, không cần suy nghĩ nhiều nữa, hiện nay Vân gia gặp nạn, nếu chịu đứng ra duy trì Vân gia, như vậy nhân phẩm của đối phương nhất định không kém người nào, có lẽ chuyện sáu năm trước có chuyện tình đặc biệt nói cũng không chừng, bởi vì sự kiện kia phát sinh thật sự quá mức quỷ dị.

Vân Thanh tỉ mĩ quan sát, nếu nói hắn là nam nhân của đường muội, ngôn ngữ của hắn mặc dù hơi có vẻ khinh bạc, nhưng từng chữ câu chữ câu cũng là bảo vệ đường muội, nam nhân như vậy rất đáng giá tương giao.

Long Thiên Tuyệt tự nhiên không nghĩ tới, bản thân mình đã làm nhân vật nổi bật, chỉ với mấy câu giải thích, liền thoáng cái thu phục được lòng của già trẻ Vân gia. Giờ phút này toàn bộ tâm tư của hắn đều chú ý ở trên người Vân Khê, muốn nhìn một chút phản ứng của nàng, đáng tiếc chỉ đợi được cái xem thường của nàng, quả nhiên trong dự liệu!

Hắn nở môi cười một tiếng, trên mép môi nở rộ nụ cười tỏa sáng.

Tư Đồ Nam tinh quang chợt lóe, hung hăng cắn răng, mắt lạnh nhìn chằm chằm hắn nói: “Vốn là muốn tha cho nàng một mạng, đã như vậy Bổn công tử cũng không cần hạ thủ lưu tình, hôm nay mọi người Vân gia ở chỗ này, một cũng chạy không thoát, bao gồm cả ngươi!” Con ngươi hắn đột nhiên phóng đại, bờ môi xẹt qua vẻ thị huyết, giống như tất cả mọi người ở đây đều nằm trên đao của hắn.

” Người đâu, trước hết giết cái gọi là nam nhân không biết này cho ta!”

” Hmm!” Vân Khê không nhịn được chê cười ra tiếng, cười hắn ngu xuẩn, mọi người trong này, người mà hắn không…nên đắt tội nhất hẳn là Long Thiên Tuyệt. Hắn muốn đối phó người của Vân gia, cũng nên trước tiên cầm một quả hồng mềm mà bóp chặc, nào có người nào ngu xuẩn như vậy, đầu tiên là đi phá thiết bản, đây không phải là muốn tìm chết thì gọi là gì?

” Nhị công tử?” vẫn là hai gã hộ vệ tự nhiên là hiểu rõ mình, hai mắt nhìn chằm chằm một thân y phục đen, khí chất nghiêm nghị Long Thiên Tuyệt, thần sắc có chút do dự. Trong lòng bọn họ hiểu rõ, cho dù là hai người cùng nhau liên thủ, chỉ sợ cũng không cách nào mảy may thương tổn tới đối phương chút nào.

Nhưng Tư Đồ Nam Tinh từ đầu luôn luôn hoàn toàn bất kể những thứ này, hung hăng trừng mắt hướng bọn họ, quát lớn: “Làm sao? Chẳng lẽ Bổn công tử không thể ra lệnh được?”

Hai gã hộ vệ liếc nhau một cái, nhất tề lĩnh mệnh: “Vâng”

Long Thiên Tuyệt một thân hắc bào, tay áo rộng bồng bềnh, đồ sộ mà đứng, tư thái tuyển nhã, từ đầu đến cuối hoàn toàn không đem hai cao thủ Mặc Huyền nhị phẩm để vào trong mắt.

Mặc Huyền nhị phẩm, đặt ở trong mắt những người khác coi như là nhất đẳng cao thủ, ngay cả bản thân Vân Khê cũng không khỏi không coi trọng, bởi vì bọn họ đồng hạng cho một phẩm cấp Mặc Huyền cao thủ. Song, Long Thiên Tuyệt chính là cuồng ngạo, coi trời bằng vung như vậy, bởi vì hắn có cái tư cách này.

Vân Khê dưới chân dịch mấy bước, lui tới bên người Vân Thanh, nhẹ giơ lên đuôi lông mày, thần thái vẻ mặt chuẩn bị xem cuộc vui.

Nếu hắn không muốn xuất thủ, nàng cũng có biện pháp tự mình giải quyết nguy cơ cho Vân gia, chỉ bất qúa, quá trình hơi phức tạp chút ít. Hiện tại hắn chủ động ra tay dạy dỗ người Tư Đồ gia, nàng sao không ngồi bàng quang, yên lặng theo dõi kỳ biến!

Dù sao nhân mã đối phương thật sự là nhiều lắm, một khi động thủ, vô cùng có khả năng ảnh hưởng tới già trẻ Vân gia, đây không phải là ý nghĩ nàng mong muốn, nhưng nếu có thể mượn uy thế kinh sợ của Long Thiên Tuyệt ở người Tư Đồ gia, cũng là tránh khỏi nàng không ít công phu thời gian.

Huống chi, còn có người của Mạnh gia, nàng phải cẩn thận chút ít.

Lúc này, Long Thiên Tuyệt bỗng nhiên ung dung mở miệng, thanh âm của hắn nhẹ, nghe không ra bất kỳ sát khí.

” Hai kiếm khách Mạc Bắc Viên gia năm đó, hành tẩu giang hồ, khoái ý ân thù, bậc nào tiêu sái cùng kiệt ngạo, bậc nào vô cùng tinh tế! Không nghĩ tới hiện nay lại thành hai vị Trung bộc của Tư Đồ gia, tại hạ đối với thuật dùng người của Tư Đồ gia chủ, chân chính bội phục sát đất!”

Hai gã kiếm khách hai mắt đột nhiên lớn hơn, vạn lần không có

lường trước rằng đối phương thế nhưng lại biết thân phận bọn họ từ trước, nhưng ngay sau đó trên mặt hai người xuất hiện tia hung ác, hắn nói như thế rõ ràng là đang giễu cợt tình cảnh bọn họ bây giờ, châm biếm bọn họ tính nô mười phần, chỉ nghe phân phó từ Tư Đồ gia, đồng đẳng với hai con chó săn của Tư Đồ gia. Lời của hắn mặc dù không nói chữ thô tục, nhưng ý tứ vũ nhục trong đó so với chữ thô tục càng làm cho người ta khó lòng có thể chịu được.

Trong đôi mắt bắn ra kịch liệt lửa giận, tay phải hai người đồng thời ấn lên chuôi kiếm, cùng tung người dựng lên, hướng Long Thiên Tuyệt tấn công.

Sĩ có thể chết, nhưng không thể nhục!

Bọn họ ở Tư Đồ gia khuất nghẹn đã đủ rồi, hiện tại để cho một ngoại nhân tới vạch trần vết sẹo thương thế của bọn hắn, quả thực so với trực tiếp sát muối lên miệng vết thương càng tàn nhẫn hơn!

” Đi chết đi!” Con mắt hai người trước mặt trở nên vặn vẹo dử tợn, sát khí bao trùm, kiếm quang chói lọi.

Thanh âm hắc bào của Long Thiên Tuyệt trên không trung vang lên ào ào, tựa hồ là mỉm cười nói câu: “a?”

Hắc bào theo gió vung lên, thân ảnh Long Thiên Tuyệt bỗng nhiên bay lên, nhảy cao vài chục trượng, ở giữa không trung hóa thành một điểm nhỏ màu đen.

Mọi người nhất tề ngẩng đầu nhìn lên, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Người này chẳng lẻ muốn hóa Tiên Phi Thiên(hóa tiên bay lên trời)?

Hai gã hộ vệ họ Viên phút chốc thấy trống rỗng, ngửa đầu nhìn về điểm đen trên bầu trời kia, thần sắc hoảng sợ càng đậm, một sự thực tàn nhẫn nhảy vào trong đầu bọn hắn, người nam nhân này tuyệt đối không phải bọn hắn có thể địch nổi.

Nhưng là, làm sao bây giờ?

Nhị công tử ra lệnh, bọn họ không cách nào không tuân theo, huống chi, bọn họ đã hãm vào, hiện tại muốn toàn thân trở lui, chỉ sợ không thể nào. Bởi vì trong tầm mắt bọn họ, trên bầu trời đã xuất hiện thân ảnh kia đang thẳng tắp rơi xuống, tốc độ rơi xuống càng lúc càng nhanh!

Hai mắt hai người đột nhiên hoa mắt, từng đạo chưởng ấn vô hình ùn ùn hướng trước mặt hai người đánh tới. Ngàn vạn chưởng ấn, giống như là tay chưởng Phật Như Lai, đông nghịt, đem hai người vững vàng ấn đặt ở dưới chưởng ấn.

Chạy không thể chạy, trốn không thể trốn!

Từ phản ứng bản năng, hai người nhanh chóng hướng lên trời, nghênh đón chưởng ấn từ bầu trời bao phủ mà đến.

Ba ba ba.....

Hai thanh Bảo kiếm lên vang lên tiếng gãy lìa, vô số chưởng ấn đánh ở trên mặt hai người, trên vai, trước ngực.....

Hai cao thủ Mặc Huyền nhị phẩm, lại cứ như vậy bị vô số chưởng ấn đánh ra, hoàn toàn không có một đường sống,

Phốc và phốc!

Máu tươi từ trong miệng hai người phun ra, bắn xa ba thước!

Mặc Huyền nhị phẩm, một thân công lực, hủy hoại chỉ trong chốc lát!

” a!”

Tất cả người Tư Đồ gia toàn bộ kinh hô thối lui, một đôi ánh mắt kinh hãi giống như mắt con ếch, bên trong tràn ngập rung động cùng sợ hãi.

Người nam nhân này, thật sự là quá kinh khủng! Tuyệt không phải người bình thường có thể ngăn cản!

Tư Đồ Nam Tinh giật mình đứng ở màn kết thúc, hai chân không tự chủ được mà run rẩy..... Hắn, hắn thế nhưng đem hai gã cao thủ Mặc Huyền nhị phẩm sống sờ sờ, cứ như vậy phế ngay lập tức?!

Vân Khê trong lòng đồng dạng mãnh liệt rung động, đây chính là sự chênh lệch giữa bọn họ sao? Nhưng nếu hắn muốn ra tay độc ác với nàng, như vậy nàng ở dưới tay hắn đã chết không biết bao nhiêu lần!

Khó trách hắn trúng ngân châm của nàng lại có thể không việc gì chút nào, khó trách trên người hắn có hơi thở cô tuyệt cuồng ngạo. Bởi vì thực lực hắn đã đạt tới một loại đủ để cho người học võ tầm thường không thể chạm tới, xem trình độ thế là đủ, hắn có đầy đủ tư chất đủ để bễ nghễ thiên hạ!

“Ngươi, ngươi đến tột cùng là người nào?” Tư Đồ Nam Tinh giọng nói khiếp sợ đặt câu hỏi, trên đời này người có công lực đáng sợ như thế sợ là không có mấy người, như vậy hắn là ai đây?

Một mặt nạ che dấu dung mạo của hắn, khiến cho cả người hắn càng thêm thần bí mà mị hoặc.

Vạt áo màu đen như một loại xa tanh từ từ rơi xuống, đất bằng nổi lên một trận gió, Long Thiên Tuyệt rơi xuống đất không tiếng động, tóc đen bên tai bay lên, lại từ từ rủ xuống, tư thái kinh diễm, đủ để vang dội thiên hạ!

” Ta sao? Không phải đã nói cho ngươi biết, ta là nam nhân của nàng!” Ngón tay thon dài của hắn hướng Vân Khê chỉ, môi mỏng phát họa một đường cong hoàn mỹ.

Ý ở ngoài lời, Vân gia do chính hắn bảo kê, ai dám tới khiêu khích gây chuyện, thì phải bước qua cửa ải của hắn trước!

” Tốt, rất tốt! Ngươi chờ đó cho ta!” Tư Đồ Nam Tinh âm lãnh nghiêm mặt, hướng hai gã hộ vệ hôn mê trên mặt đất liếc một cái, hạ lệnh, “Đưa hai người bọn họ khiêng đi!”

Hắn xoay người nhảy lên lưng ngựa, hung hăng quay đầu lại trừng hướng Vân Thanh, giọng nói mang theo uy hiếp: “Vân Thanh, đừng tưởng rằng chuyện này coi như xong, ta sớm muộn gì cũng trở lại lấy mạnh chó của ngươi!” sau đó hung hăng trừng mắt, đáy mắt một khắc kia khó nén vẻ kinh hoàng.

“Đi!” Hắn ra lệnh một tiếng, thủ hạ vội vàng nâng lên hai gã hộ vệ họ Viên,....., hoảng sợ thoát khỏi hiện trường.

Mấy người Mạnh gia thấy người Tư Đồ gia rất nhanh đi vô tung vô ảnh, mấy người cầm đầu cũng nhất thời luống cuống, không có chủ ý, ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta, không biết nên thu dọn kết cục như thế nào.

Không đợi bọn họ ra quyết định, một làn gió thơm chạm mặt đánh tới, bọn họ nhất tề quay đầu, liền thấy Vân Khê hướng bọn họ đi tới.

Trong không khí mùi thơm nhàn nhạt quanh quẩn, vốn nên tốt đẹp, thế nhưng lại là từng bước sát ý, bọn họ sợ đến nỗi tim muốn nhảy lên tới cổ họng.

” Vân, Vân Khê, ngươi giết gia chủ chúng ta, Mạnh gia chúng ta chắc chắn không bỏ qua ngươi!” người cầm đầu Mạnh gia kinh hoảng lắp bắp nói, nhìn Vân Khê từng bước hướng bọn họ đi tới, dưới chân không tự chủ lui về sau từng bước.

“Các ngươi không nên cháy nhà hôi của! Ta giết gia chủ các ngươi, là tự vệ, nhưng bây giờ các ngươi chủ động tìm tới tận cửa, muốn đối phó người nhà của ta, như vậy đừng trách ta tâm ngoan thủ lạc!”

Tiếng nói nàng lạnh lẽo, làm cho mọi người sợ đến kinh hoàng lui về phía sau một bước dài.

” Bất quá các ngươi yên tâm, ta sẽ không giết các ngươi. Bởi vì..... Ta không muốn làm cho trước cửa phủ tướng quân lây dính máu tươi!”

Vân Khê cười lạnh, nàng dụng tâm muốn nói là bởi vì nàng muốn giữ lại bọn họ để đi nhặt xác cho người Tụ Bảo đường.

” Cút!” Nàng lạnh lùng quát một tiếng:”

Người Mạnh gia nào dám ở lại, mọi người chạy so sánh với thoát chết còn nhanh hơn, chỉ trong chốc lát thời gian, toàn bộ biến mất ở trước cửa phủ tướng quân.

Một cuộc chiến tranh không khói thuốc súng từ từ quay về bình thường, trước cửa phủ tướng quân rốt cục yên tĩnh trở lại, chỉ là già trẻ phủ tướng quân cùng đám binh sĩ hộ vệ phủ tướng quân. Mọi người nhất tề thở phào một cái, cảm thấy so sánh với đánh một trận

chân chính còn mệt mỏi hơn!

” THật tốt quá! Mệnh cháu ta được bảo toàn, phủ tướng quân cũng được bảo vệ!” người đầu tiên đánh vỡ trầm mặc này chính là lão phu nhân, nàng tập tễnh đi tới trước mắt Vân Thanh, nhìn cháu trai của mình, nước mắt không khỏi tuôn đầy mặt.

“Bà nội, cháu bất hiếu, để cho ngài lo lắng!” Vân Thanh nghẹn ngào, hốc mắt lại một lần nữa đỏ lên, sau khi trải qua kiếp trọng sinh vẻ u sầu như cũ không ngừng, hơi thở u buồn vây quanh người càng đậm.

Lão phu nhân đau lòng vuốt ve dưới mặt cháu trai, khàn khàn giọng nói: “hài tử ngốc, đều là người một nhà, chỉ cần tất cả mọi người bình an, lão bà ta đều cao hứng.”

Vân Mông, Vân Dật cùng Vân phu nhân cũng nhất tề gom lại bên cạnh Vân Thanh cùng lão phu nhân, một nhà già trẻ ôm nhau mà khóc, chảy cũng là nước mắt hạnh phúc.

Vân Khê xa xa nhìn một màn này, đáy lòng không khỏi chua sót thì ra người một nhà là có thể tương thân tương ái ở chung một chỗ như vậy. Vân Khê thật rất may mắn, có nhiều người nhà khả ái dễ gần như vậy, không giống.....Vì tranh đoạt vị trí gia chủ, nàng bị các trưởng bối gia tộc tính toán, bị mất mạng!

Vân Khê so với nàng hạnh phúc nhiều, chẳng qua là nàng ấy vì tình sở khốn, không giải được tâm ma của mình, cuối cùng lựa chọn bước lên con đường không lối về. Lại nói, cái đó và Long Thiên Tuyệt có bao nhiêu quan hệ gián tiếp, nhưng nếu không phải hắn cùng nàng xảy ra quan hệ ngoài ý muốn, làm cho nàng mất đi trong sạch, từ đó tâm tính đại biến, làm sao bi kịch như thế?

Vẻ sầu tư hiện ra trong lòng nàng, đem nàng cả người nàng bao phủ ở trong tầng tầng sương mù.

” Khê Nhi, ngươi đứng ngốc ở đó làm cái gì? Còn không mau đến chỗ Nương?”

Vân phu nhân thanh âm nhu hòa cắt đứt suy nghĩ của nàng, Vân Khê ngước mắt, nhìn về đám người Vân gia đang đắm chìm ở trong ôn tình, cả đám bọn họ đều đang nhìn nàng, bọn họ trong ý cười mang theo nước mắt, đáy mắt là nồng đậm tình cảm, gần như muốn đem nàng hòa tan ở trong tình cảm dụi dàng của người Vân gia.

Thì ra là nàng cũng có thể có phần tình cảm dịu dàng này.

Đi, nàng hiện tại chính là Vân Khê, nàng vốn nên hưởng thụ lấy thân tình thuộc về Vân Khê.

Từ nay về sau, nàng chính là Vân Khê chân chính, vận mệnh đem nàng cùng vận mệnh người Vân gia gắn liền một chỗ.

Bởi vì, bọn họ là người một nhà.

Nàng cất bước, hướng người Vân gia đi tới, đi về hướng ôn tình ấm áp: “Nương, cha, ông, bà nội, Thanh ca ca, không có chuyện gì rồi, hết thảy cũng sẽ tốt hơn!”

Nàng nhợt nhạc phác thảo thần, từ khóe môi tách một nụ cười trong veo như hoa Ngôi Tử. Ánh nắng nghiêng đi, dư âm màu vàng vẫn chuyển lên nụ cười trong veo của nàng, vạn vật sinh linh ở trong nháy mắt mất đi màu sắc!

Long Thiên Tuyệt xa xa nhìn một màn dịu dàng của người nhà Vân gia, ý lạnh trong con ngươi ấm áp sôi trào, không biết nghĩ tới điều

gì, một ít sầu tư nhàn nhạt bao phủ vẻ anh tuấn quanh người.

” Vị công tử này, không biết xưng hô như thế nào?”

Sống sót sau tai nạn, tâm tình Vân lão gia tử rất tốt, mạng cháu mình coi như tạm thời bảo vệ, Vân gia cũng bình yên vô sự. Hắn lau nhanh lệ nóng, lúc này mới đem lực chú ý chuyển đến trên người Long Thiên Tuyệt.

Mới vừa rồi hắn lấy thân thủ tuyệt đẹp chấn nhiếp người Tư Đồ gia cùng Mạnh gia, phần khí phách ngạo thị quần hùng, bễ nghễ thiên hạ, tư thế oai hùng, làm cho Vân lão gia tử thật sâu chấn động!

Đối phương thoạt nhìn cũng cùng lắm không quá hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, cũng đã có tu vi cùng kinh tài khí chất tuyệt diễm kinh người như thế, không thể không là nhân trung chi long!

Nói tóm lại, Vân lão gia tử rất coi trọng hắn.

Long Thiên Tuyệt thu lại tâm trạng, đem ánh mắt nhìn về hướng Vân lão gia tử, cũng là khó được nhoẻn miệng cười, thái độ có chút cung kính gật đầu nói: “Vân lão tướng quân, tại hạ họ Long, Long Thiên Tuyệt!”

” a?!”

Vân lão gia tử vừa nghe ba chữ “Long Thiên Tuyệt”, bị dọa đến không nhẹ, suýt nữa ngã nhào.

” Gia gia, sao vậy?” Vân Khê chú ý tới động tĩnh bên này, tò mò cùng nhau đi tới hỏi thăm.

” Khê Nhi, ngươi cũng biết thân phận của hắn?”Vân lão gia tử hồ

nghi hỏi.

Vân Khê chân mày nhẹ chau lại, âm thầm suy tư, chẳng lẽ Long Thiên Tuyệt người này thân phận bối cảnh rất không tầm thường, cho nên gia gia mới có phản ứng lớn như thế?

” Một nam nhân không liên quan nhau, thân phận của hắn, ta không có hứng thú.” Nàng nhàn nhạt nói, nhưng nghĩ một đằng nói một nẻo. Trên thực tế nàng cũng cảm thấy rất hứng thú với thân phận Long Thiên Tuyệt, lại không muốn làm cho đối phương biết mình đối với hắn cảm thấy hứng thú, trong đầu nàng đầy mâu thuẫn.

Vân lão gia tử tiếp tục hồ nghi ở giữa đánh giá qua lại hai người, giơ tay lên âm thầm đem mồ hôi lạnh lau đi, không nghĩ tới mới vừa cứu nguy nan Vân gia lại là người mà trên giang hồ gọi là Cung chủ Lăng Thiên Cung Tà tôn Long Thiên Tuyệt.

Hắn mặc dù không phải là người trong giang hồ, nhưng đối với một chút nhân vật trọng yếu trong chốn giang hồ biết tường tận, người có quan hệ với đại danh Long Thiên Tuyệt, người biết mặc dù không nhiều lắm, nhưng chỉ cần là nghe nói qua, không có một người nào không bị chút ít tin đồn của hắn làm cho kinh sợ, Vân lão gia tử cũng không ngoại lệ.

Một người như vậy, cùng cháu gái nhà mình có dính dấp, không biết là nên vui hay là lo.

Bất kể nói thế nào, mới vừa rồi đối phương đích xác đã giúp đỡ Vân gia giải vây, Vân gia cũng không phải là người vong ân phụ nghĩa. Cho dù đối phương là một đời Tà tôn, bọn họ cũng không phải bởi vì sợ chỉ trích, mà đem người tiễn ra cửa.

Thu lại khiếp sợ, Vân lão gia tử đổi lại một bộ mặt nhiệt tình, lần nữa

cùng Long Thiên Tuyệt giao thiệp nói: “Long công tử, mới vừa rồi lão phu thất lễ. Long công tử mới vừa xuất thủ tương trợ, giúp Vân gia giải vây, lão phu vô cùng cảm kích. nếu Long công tử không chê, liền ở quý phủ ở thêm mấy ngày, như thế nào? Cũng để cho Vân gia lấy nghĩa chủ tận tình chiêu đãi!”

Có hắn trấn thủ Vân gia, người Tư Đồ gia cũng không dám tùy ý tìm tới tận cửa gây hấn, trong đáy lòng Vân lão gia tử đánh bàn tính, mặc dù có chút không lỗi lạc, nhưng vì tánh mạng cháu trai suy nghĩ, tạm thời cũng chỉ có thể làm như thế.

Nghe được lời mời Vân lão gia tử, Vân Khê mí mắt đột nhiên vừa nhảy, bật thốt lên nói: “Không được!”

” Tại sao không được?” Vân lão gia tử không giải thích được.

” bởi vì.....” Vân Khê có chút chột dạ liếc mắt nhìn vẻ mặt thanh thản của Long Thiên Tuyệt, trong chốc lát thật đúng là tìm không ra lý do gì để phản bác.

” bởi vì Long công tử hắn là quý nhân có nhiều chuyện bận rộn, không nhất định có thời gian tới Vân gia ta ở. Hơn nữa, hắn là tự nhiên có chỗ ở của mình, chỗ ở của hắn có thể so với phủ tướng quân tốt hơn nhiều lắm.”

” Đúng không? Long công tử?” lông mày lạnh cao vút, Vân Khê ném cho hắn một ánh mắt mang theo ý tứ cảnh cáo, ý tứ giống như là đang nói…, ngươi dám vào ở thử xem?

Đáng tiếc, người khác chính là rất không có nhãn lực hiểu biết, không nhìn nàng mà không ngừng liếc mắt ra hiệu về phía Vân lão gia tử, vẻ mặt ôn hòa nụ cười khiêm nhường, nói: “Vân lão tướng quân khách khí, cung kính không bằng tuân mệnh, vậy tại hạ ở lại

quấy rầy.”

Phần ôn nhuận Như Ngọc, khí chất phong nhã Vô Song, thật giống như hoàn toàn thay đổi thành người khác, so sánh với Dung Thiếu Hoa kia còn muốn dối trá hơn!

Dung Thiếu Hoa rất vô tội: “Tại sao lại nhắc đến người ta, người ta nơi nào dối trá?”

Thiệt không!

Thật dối trá!

Thật ghê tởm!

Vân Khê đôi môi mím chặt, hai mắt như đèn pha nhìn chằm chằm Long Thiên Tuyệt khóe môi cười đến vô cùng ôn hòa, đáy lòng không chịu được nguyền rủa hắn. Nam nhân chết tiệt, ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Ai cho phép ngươi vào ở phủ tướng quân?

Long Thiên Tuyệt tựa như hoàn toàn không nhìn tới vẻ mặt muốn ăn thịt người của nàng, tao nhã hướng nàng chắp tay xá một cái, nụ cười dịu dàng tao nhã: “Vân tiểu thư, vậy sau này xin ngươi chiếu cố nhiều hơn.”

Vân Khê ngoan lệ nhìn chằm chằm hắn, cắn răng, gằn từng chữ: “Không, khách, khí!”

Nhưng nếu có thể, nàng thật muốn một chưởng đánh bay hắn! Sau đó bên cạnh hắn dựng lên một tấm bảng, phía trên viết: “Người này vô lại tới chết! Nổi danh bất chính.”

” Vân tiểu thư chẳng lẽ không hoan nghênh ta?” Long Thiên Tuyệt vô

lại nháy mắt mấy cái, hơi có chút vẻ mặt bi thương," Vân lão tướng quân, nếu Vân tiểu thư không hoan nghênh tại hạ như thế, vậy tại hạ..."

Hắn cố ý nói một nửa, rồi ngừng lại, lộ ra vẻ mặt rất khó xử.

Vân lão gia tử đã sớm nhìn ra thần sắc hai người không đúng, nhìn chung quanh một chút, vuốt râu mép nói: "Làm sao như vậy? Long công tử chính là ân nhân Vân gia ta, Khê Nhi như thế nào lại không hoan nghênh đâu? Khê Nhi, đúng không?

Vân lão gia tử cười hiền lành, thần sắc kia thật sự để cho Vân Khê khó có thể cự tuyệt.

" Tùy tiện đi." Vân Khê oán hận trừng mắt không có hảo ý, xoay người đi nơi khác, tiếp tục hướng về phía hắn, nàng thật sự sợ mình có không nhịn được nổi nóng.

Lúc này, phương hướng thành Đông truyền đến một tiếng nổ vang kinh thiên.

Oanh!

Đúng như một đạo trời quang sét đánh, đột phá vạn dặm trời cao!

Dưới chân mỗi người đều rung động, tiếng nổ lớn ở bầu trời Thấm Dương thành quanh quẩn thật lâu.

Tất cả mọi người ở ngoài cửa Phủ tướng quân ngẩng đầu nhìn về Phương hướng thành Đông, bầu trời xa xăm khói dầy đặc cuồn cuộn, có xu thế ngất trời, khói đen từ từ hướng chung quanh khuếch tán, bao phủ ở hơn phân nửa bầu trời Thấm Dương thành, tất cả mọi người sợ ngây người.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

” Nhanh đi nhìn một chút, rốt cuộc xảy ra chuyện gì.” Vân lão gia tử phân phó hạ nhân.

Vân Khê nhìn phương hướng thành Đông, nhẹ nhàng nhếch môi cười, mang theo vẻ đắc ý tàn nhẫn, hiểu rõ ràng. Quay đầu, nàng lần nữa khôi phục lại bình tĩnh, nói: “Gia gia, không có chuyện gì, chuyện nhà người ta, chúng ta đừng quản. Ta đi trước đón Tiểu Mặc trở lại, các ngươi cũng mau vào phủ nghỉ ngơi đi.”

Long Thiên Tuyệt từ Phương hướng thành Đông thu hồi tầm mắt, giọng nói bình tĩnh: “Ta còn có chút việc, chậm chút mới hồi tướng quân phủ.”

Hắn xoay người, dẫn đầu rời đi.

Băng hộ pháp cũng theo sát.

Vân Khê lẳng lặng nhìn thân ảnh hắn rời đi, trong lòng dâng lên một loại cảm giác khác thường, tại sao nghe được hắn muốn đi, đáy lòng nàng ngược lại thấy hơi mất mác đây?

Lắc đầu, ném đi những suy nghĩ lung tung, nàng cũng cất bước rời phủ tướng quân, chẳng qua là đi một phương hướng khác.

Giờ phút này Tụ Bảo đường, đã biến thành một mảnh phế tích.

Trong thành vô số dân chúng vây xem chung quanh Tụ Bảo Đường, ngạc nhiên bàn về chuyện này, bởi vì mới vừa tiếng nổ động trời kia, chính là Từ Tụ Bảo Đường truyền ra.

Ai cũng sẽ không nghĩ tới, một tụ Bảo đường lớn như vậy, lại ở trong khoảnh khắc sụp đổ, hủy hoại chỉ trong chốc lát. Hơn nữa phạm vi nổ tính toán rất là tinh chuẩn, vừa vặn đem trọn Tụ Bảo Đường nổ chỉ còn tro bụi, mà lân cận Tụ Bảo Đường, tất cả vật kiến trúc đều không hư hao chút nào.

Kiệt tác như vậy, chỉ sợ cũng chỉ có Vân Khê mới có thể làm đến.

" Nghe nói Mạnh gia nhị thiếu cùng Mạnh gia rất nhiều cao thủ cũng còn ở trong Tụ Bảo đường, chỉ sợ là không sống nổi....."

" Nghe nói gia chủ Mạnh gia mới vừa chết, hiện tại nhị thiếu Mạnh gia..... Ai, Mạnh gia cũng không biết là đắc tội quỷ thần nào, toàn gia gặp nạn!"

" Như vậy cũng tốt, người Mạnh gia ỷ vào địa vị cùng thân phận mình là một trong thập đại gia tộc, thường ở bên trong Thấm Dương thành hoành hành ngang ngược, làm nhiều việc ác. Hiện tại toàn nhà bị báo ứng, cũng là chuyển vần, không có gì đáng giá đáng tiếc."

" Vậy cũng phải! Nhất là hai vị thiếu gia Mạnh gia, người cũng không phải là đèn đã cạn dầu, kẻ lớn tính cách bạo ngược, thường xuyên đánh thủ hạ, thấy người không vừa mắt, hắn liền lấy roi ngựa hầu hạ, hồi trước ở trên đường cái, còn chứng kiến hắn quất một tên khất cái bên đường. Về phần nhị thiếu gia Mạnh gia, hắn càng kỳ quái hơn! Hắn tham tiền háo sắc, thường xuyên tầm hoa vấn liễu, còn không dừng lại, nghe nói hắn cùng di nương của mình còn có một chân đây....."

" hư, nhỏ giọng một chút! Mạnh gia mặc dù tổn thất thảm trọng, nhưng dù sao vẫn là một trong thập đại gia tộc, tục ngữ nói đúng lạc đà chết gầy so với ngựa vẫn lớn hơn, cẩn thận bị người Mạnh gia nghe được, tự ngươi tìm phiền phức."

“Sợ cái gì? Mạnh gia bây giờ tự lo không xong rồi, nơi nào còn có thể quản người khác đồn đãi chuyện nhảm? Hiện tại gia chủ Mạnh gia đã chết, Mạnh gia nhị thiếu cũng mất, cũng chỉ còn đại thiếu gia Mạnh gia. May là địa thiếu gia Mạnh gia ở thời điểm buổi đấu giábị gia chủ Mạnh gia cho áp tải về, nhốt vào địa lao, lúc này mới tránh thoát một kiếp. Nhưng nếu không có bất ngờ gì xảy ra, đại thiếu gia Mạnh gia rất nhanh sẽ kế nhiệm vị trí gia chủ, chờ hắn kế nhiệm sau, đoán chừng chuyện thứ nhất chính là muốn kiểm tra sự thật việc là ai chủ mưu phía sau cho nổ nơi này. Ngươi nói, chuyện này rốt cuộc là ai làm đây?”

” Ta nghe nói, Mạnh gia lúc trước giam giữ tiểu thiếu gia phủ tướng quân, còn uy hiếp để Đại tiểu thư phủ tướng quân cầm mười triệu lượng hoàng kim chuộc người. Sau buổi đấu giá, Vân gia Đại tiểu thư còn giết chết gia chủ Mạnh gia, ngươi nói mới vừa rồi nổ tung, có thể cùng Vân gia Đại tiểu thư có liên quan hay không?”

” hư, nhỏ giọng một chút! Mạnh gia là người không dễ chọc, người Vân gia cũng chưa chắc là tốt chọc, chúng ta hay là đi mau đi, thói đời là bo bo giữ mình mới là đạo lý.”

Trên đường cái, đủ loại chuyện nhảm lời đồn đãi bay đầy trời, tin tức cũng rất mau truyền đến hoàng cung.

Bên trong ngự thư phòng, hoàng đế Nam Hi quốc Nam Cung Thắng biết được tranh cãi giữa Tụ Bảo Đường cùng Vân gia, cùng với Tư Đồ gia tộc vây khốn Vân gia từ đầu đến cuối, không khỏi lâm vào trong trầm tư, thật lâu cũng không nói gì.

La thần Tướng quan sát sắt mặt hoàng đế, tiểu tâm dực dực(cẩn thận dè dặt) nói: “Hoàng thượng, hiện nay Vân gia đồng thời đắc tội Tư Đồ gia cùng Mạnh gia đứng hàng thứ thứ tư cùng thứ mười trong

thập đại gia tộc, ngày sau nhất định phong ba không ngừng, để tránh tai họa cho triều đình Nam Hi quốc ta, vi thần đề nghị, tạm thời bãi miễn hết thảy chức vụ của Vân gia ở quân chính, giao vào tay những tướng quân có năng lực khác”

Hắn nói xong, hướng Liễu Thượng Thư phía sau âm thầm liếc mắt, Liễu Thượng Thư nhanh ý, lập tức tiến lên phụ họa nói: “Đúng vậy a, hoàng thượng! Vân gia cầm giữ quân vụ quyền lâu vậy, hiện tại chính là lúc thu hồi một chút xíu quân quyền tướng quân từ trong tay của bọn nọ lại, thử nghĩ nếu toàn bộ quân quyền quốc gia rơi vào trong tay một đại thần, đây là uy hiếp thật lớn đối với Nam Hi quốc, ai có thể bảo đảm Vân gia sẽ không có một ngày phản bội Nam Hi quốc đây!”

La thần Tướng theo sát nói: “Nghe nói, vì chuộc tiểu thiếu gia Vân gia, Đại tiểu thư Vân gia hướng Tụ Bảo Đường đưa mười mấy rương đựng kim ngân, có khoảng mười triệu lượng hoàng kim. Mười triệu lượng a, hơn nữa toàn bộ cũng là hoàng kim! Thử nghĩ chính là một phủ tướng quân, làm sao có thể có nhiều vàng như vậy? Trong chuyện này quá khả nghi rồi, khó đảm bảo không phải là phủ tướng quân sớm có dị tâm, cho nên ngầm vơ vét của cải, nghĩ tới muốn tùy thời mà động, mưu đoạt giang sơn Nam Hi quốc ta. Hoàng thượng, không thể không đề phòng a!”

Nam Cung Thắng thần sắc vẫn rất thâm trầm, làm cho người ta nhìn không ra đến tột cùng hắn đang suy nghĩ gì, cho đến cuối cùng La thần tướng đưa ra đến mười triệu lượng hoàng kim, ánh mắt của hắn chợt co rút lại, mặc dù ngắn ngủi, nhưng vẫn là để cho La thần Tướng nhạy cảm bắt được.

La thần Tướng đáy lòng mừng thầm, quả nhiên là chọt trúng chỗ đau cùng lo lắng của hoàng thượng.

Hắn tiếp tục góp lời nói: “Vân gia có thể ở trong một đêm lần ra mười triệu lượng hoàng kim, tài lực như thế, sợ rằng quốc khố Nam Hi quốc chúng ta đều chưa hẳn làm được, nhưng mà Vân gia dễ dàng làm được. Chuyện này có thể lớn có thể nhỏ, đáng giá bắt bí!”

Nam Cung Thắng híp lại mắt, rốt cục mở miệng nói: “Truyền chỉ, truyền ý chỉ của trẫm, con trai lớn Vân Thanh của Vân gia bất hạnh gặp nạn, rất thương tiếc. Vì Vân gia một tộc trung quân ái quốc, vì Nam Hi quốc làm ra vô số cống hiến, hiện tại đặc biệt đồng ý phụ tử Vân Mông cùng Vân Dật tạm thời không cần vào triều, ở nhà chăm sóc Vân gia trưởng tử.....”"

La thần Tướng trong lòng vui mừng, âm thầm cùng Liễu Thượng Thư trao đổi ánh mắt, lại nói: “Hoàng thượng anh minh! Về ngày sinh Vân Mông? Vi thần cho là, Vân gia đắc tội Tư Đồ gia cùng Mạnh gia, tùy thời cũng có thể gặp hai đại gia tộc trả thù. Hoàng thượng cùng những đại thần khác cũng không thích hợp vượt thân mạo hiểm, đi Vân gia chúc thọ. Hơn nữa, hai đại gia tộc này cũng không phải là dễ trêu, chỉ cần chúng ta không đi Vân gia chúc thọ, liền có thể cho người hai đại gia tộc biết được thái độ trên dưới triều đình Nam Hi quốc chúng ta, vì Vân gia mà đắc tội hai đại gia tộc, cái được không bù đắp đủ cái mất.”

Nam Cung Thắng trán nhăn thật chặt, rất nhanh từ từ giản ra mở, trầm thấp tiếng nói nói: ” Lúc đưa thánh chỉ đi cũng đem ý tứ nói rõ, thọ lễ Vân ái khanh cũng đều đưa đi, giống nhau cũng không thể Thiếu”

La thần Tướng buông xuống mi mắt, đáy mắt xẹt qua vẻ tinh quang.

Cùng ở ngự thư phòng lặng yên không nói, thái tử Nam Cung Tỉ cùng Tĩnh Vương Nam Cung Dực không hẹn mà cùng liếc nhau một cái, liền nhất tề thu hồi tầm mắt, mí mắt rũ xuống, đem tâm tư riêng

của mình che dấu ở trong một vũng đầm sâu.

Phủ tướng quân rất nhanh thu đến thánh chỉ.

Vân Mông dẫn cả nhà già trẻ tiếp chỉ, Vân Khê xa xa đứng ở ngoài cửa lắng nghe nội dung thánh chỉ, nàng không thích những lễ nghi phiền phức kia, lại càng không thích hướng về phía dưới thánh chỉ quỳ, nhưng là trong lòng không nhịn được lo lắng chuyện ban ngày phát sinh, có thể hay không đối với Vân gia tạo thành ảnh hưởng.

Nàng nghe xong được nội dung thánh chỉ, ánh mắt đột nhiên trầm xuống, điều nàng lo lắng quả nhiên trở thành sự thật rồi, nàng rốt cuộc có phải rước lấy phiền toái cho Vân gia không……

“Phụ thân, hoàng thượng hạ chỉ cho phụ tử chúng ta tạm thời giao ra binh quyền, ở nhà nghỉ ngơi, xem ra hoàng thượng thật đối với Vân gia chúng ta nổi lên lòng nghi ngờ, muốn tước đi thực lực Vân gia ta ” khuôn mặt Vân Dật lạnh lùng, hơi có chút mất mác.

” Là chuyện sớm muộn thôi! Từ trước đến giờ quân thần công cao, cũng sẽ không có kết cục tốt. Hoàng thượng từ trước vẫn tìm lý do thích hợp thu hồi binh quyền của Vân gia, cũng hạ không được quyết tâm, nhưng là sau chuyện hôm nay, hoàng thượng Tâm thật sự dao động.” Vân Mông cẩn thận thu hồi thánh chỉ, một khuôn mặt cương nghị thật giống như thoáng cái già đi mười mấy tuổi.

Vân Thanh ngồi ở một bên, nhìn thúc thúc cùng gia gia bị lạnh nhạt như thế, trong lòng đau càng sâu hơn.

” Nhị thúc, gia gia, cũng là Thanh nhi làm liên lụy tới Vân gia, Thanh nhi tội đáng chết vạn lần!”

” Đứa ngốc, đều là người một nhà! Bất kể xảy ra chuyện gì, người

một nhà chúng ta cùng nhau gánh chịu, coi như là trời muốn sập xuống, cũng có gia gia ta cho ngươi chống lấy!" Vân Mông vỗ vỗ đầu vai cháu trai, một đôi mắt hổ trầm thống mang theo thương tiếc, hắn thật dài ai thán, "Là gia gia không có chiếu cố tốt cháu, gia gia thật xin lỗi phụ thân đã mất của cháu!"

"Phụ thân, là ta không tốt! Đại ca mất, ta hẳn là thay đại ca chiếu cố tốt Thanh nhi, không nghĩ tới chẳng những không có chăm sóc tốt, ngược lại quá....." Vân Dật tầm mắt bi thống rơi vào trên hai chân đã mất đi tri giác của Vân Thanh, phía trên đang đắp thật dầy chăn lông, che một mặt thê thảm không nỡ nhìn.

Ba nam nhi Vân gia, không khí bi thống bao phủ bọn họ, cả đám đều tự nhận khuyết điểm của mình.

Vân Khê tựa vào cửa, nhìn một màn này, trong lòng nói không ra lời mùi vị.

Đây mới thực sự là người một nhà, phụ từ tử hiếu, tương thân tương ái!

Kiếp trước, nàng năm xưa tang phụ tang mẫu, không có nếm đến tình yêu cha mẹ, sau khi trưởng thành, lại bị thân nhân của mình phản bội, bị mất mạng cả đời này, chẳng lẽ chính là trời cao bồi thường lại cho nàng, làm cho nàng hưởng thụ thân tình kiếp trước không có được?

Thân tình Trân quý như thế, làm cho nàng có chút chùn bước, muốn nhận được, lạicàng sợ mất đi.....

" Khê Nhi, làm sao đứng ở cửa không vào đi?" Phía sau truyền đến thanh âm dịu dàng Vân phu nhân.

Vân Khê phục hồi tinh thần, hướng về phía mẫu thân nhẹ nhàng cười một tiếng, đưa tay khoát ở trên cánh tay của mẫu thân. Vân phu nhân như có chút ít kinh ngạc, một đôi mắt đẹp phóng tia sáng kỳ dị, bên trong tựa hồ mơ hồ chớp động lên điều gì đó mà nàng không biết. Giây lát, Vân phu nhân mừng rỡ vỗ vỗ tay nàng, hai mẹ con dìu nhau vào phòng.

" Khê Nhi, ngươi đã đến rồi." Vân Mông âm thầm đem lệ nóng lau đi, sau đó vẻ mặt hiền lành nhìn về phía cháu gái của mình.

Vân Thanh cũng đi theo quay đầu nhìn về phía đường muội của mình, nàng đã không còn là Tiểu muội muội nhát gan ngượng ngùng trong ấn tượng của hắn rồi, nàng bây giờ lộ ra sắc sảo, quang diễm bắn ra bốn phía, ngay cả hắn cũng có chút đui mù.

" Khê Nhi, chuyện hôm nay, đa tạ ngươi." Hắn thật lòng cảm kích.

Vân Khê đưa mắt nhìn về phía hắn, trong ánh mắt nhiều mấy phần nhu hòa, ngoài miệng giọng nói vẫn như cũ mang theo vài phần Lãnh Mạc: "Trên thực tế, ta không có giúp gì, người ca ca cảm tạ không phải là ta."

Vân Thanh khẽ khóe môi hơi hơi rung, hắn vốn là muốn cười, nhưng là đột nhiên phát hiện, cười đối với hắn mà nói cũng có chút xa xỉ.

" Nhưng nếu không phải là có duyên với muội, đường đường tôn chủ Lăng Thiên Cung, như thế nào lại vô duyên vô cớ đối với Vân gia trợ giúp đây?"

" Lăng Thiên Cung tôn chủ? Ngươi là nói Long Thiên Tuyệt?" Vân Khê mặt mày hơi động, đã sớm đoán được thân phận của hắn không đơn giản, tôn chủ Lăng Thiên Cung, trong đầu nàng trí nhớ không nhiều lắm, duy nhất một ấn tượng, chính là người trên giang hồ đều

gọi tôn chủ Lăng Thiên Cung là Tà tôn. Bây giờ nghĩ lại, tên Tà tôn này cũng không phải không có duyên cớ, trên người nam nhân này đúng là tràn đầy tà khí. Tuy là tà khí, nhưng nàng cảm thấy so với những thứ chính phái nhân sĩ ra vẻ đạo mạo kia mà nói, cũng là cao hơn nhiều lắm.

Đáng chết, nàng làm sao mà thay hắn nói lời tốt đẹp thế? Nàng nhất định là bị hắn làm cho mê hoặc,

Vân Khê âm thầm ảo não.

” Muội lại không biết thân phận của hắn?” Vân Thanh kinh ngạc.

Vân Khê bĩu môi, trả lời: “Muội đã nói rồi, hắn chỉ là một nam nhân không có quan hệ mà thôi, xong rồi sao muội lại muốn biết rõ ràng hắn rốt cuộc là người nào?”

Vân Dật đột nhiên nghĩ đến cái gì, hỏi: “Nhưng là, hắn nói hắn là phụ thân của Tiểu Mặc, đây cũng là chuyện gì xảy ra?”

Vân Khê dừng một chút, mím môi nói: ” Thật sự hắn là phụ thân của tiểu Mặc, chẳng qua là sáu năm trước đến tột cùng xảy ra chuyện gì, con hoàn toàn không nhớ rõ. Con cùng Tiểu Mặc hiện tại có cuộc sống rất tốt, không muốn có bất kỳ thay đổi, bất kể hắn có phải là phụ thân của Tiểu Mặc hay không, cũng sẽ không ảnh hưởng cuộc sống của con cùng Tiểu Mặc bây giờ.”

Vân Dật khẽ chau lên chân mày, tựa như nhớ lại gì, giây lát, dằng dặc nói: “Sáu năm trước, ta nhớ được đêm hôm đó, Dao nhi chạy tới nói cho ta biết, nói ngươi đi phía sau núi, có thể gặp phải nguy hiểm, cho nên ta liền dẫn một đám gia đinh đi trước phía sau núi tìm ngươi. Lúc chúng ta tìm được ngươi,...gian phòng chỉ có một mình ngươi, chúng ta cũng không có phát hiện bất luận kẻ nào khác.....” Nhớ tới

bộ dáng chật vật lúc ấy của nữ nhi, trong lòng Vân Dật rất là thương tiếc cùng ảo não.

” Vân Mạnh Dao?” ánh mắt chợt lạnh lẻo, trong đầu Vân Khê hiện lên một ít đồ vật, như điện quang lóe lên, nhưng nàng có chút bắt đến tin tức nào đó. Chuyện đêm hôm đó, nàng dám khẳng định, tất nhiên cùng Vân Mạnh Dao thoát không khỏi liên quan, nếu không phải như vậy, nàng ta cũng sẽ không thống hận nàng như vậy, không hy vọng nàng trở lại Vân gia, trên đường nàng trở về Vân gia đối với nàng sai hạ sát thủ. Ừ muốn cỡi bỏ câu đố đêm hôm đó của sáu năm trước, có lẽ sẽ phải hạ thủ từ trên người Vân Mạnh Dao.

Vân Dật là bực nào người thông minh, thấy ánh mắt nữ nhi chợt Lãnh, tim của hắn cũng run lên theo, sẽ không phải đi..... Hắn không dám nghĩ, dù sao đó cũng là con gái của mình.

Vân Khê nhìn sang, thấy đáy mắt phụ thân giãy dụa cùng không đành lòng, trong lòng khe khẽ thở dài, liền đem chuyện này tạm để ở trong lòng, không có đụng tới nữa. Nàng thử nói sang chuyện khác: “Hai ngày nữa chính là ngày sinh gia gia rồi, đến lúc đó ta sẽ đưa một phần đại lễ cho gia gia, còn có Tiểu Mặc, kể từ khi biết phải chúc thọ thái gia gia, hắn vẫn đều dốc lòng mà chuẩn bị.”

” ha ha, thật tốt quá! Lão đầu tử ta đều có chút nôn nóng rồi!” Đảo qua lo lắng mới vừa rồi, Vân lão gia tử rốt cục thoải mái phá lên cười.

Vân Dật cũng đi theo thoải mái cười, nhưng đáy mắt vẫn còn có chút sầu lo: “Trải qua chuyện hôm nay, ngày sinh lần này, đoán chừng các đại thần cùng sứ thần các quốc gia chắc là không tới, dù sao hai đại thế gia lực uy hiếp không phải là người bình thường có thể rung chuyển. Chúng ta phải có tâm lý chuẩn bị trước.....”

Vân lão gia tử hào phóng khoát tay, cất cao giọng nói: “Này có là cái

gì? Bọn họ có tới hay không, sinh nhật của lão đầu tử ta cũng làm bình thường! Quan trọng nhất là người một nhà chúng ta có thể thật vui vẻ ở chung một chỗ, những người khác không liên hệ nhau, quản hắn khỉ gió làm cái gì?”

Vân Khê đồng ý nói: “Gia gia nói rất đúng, sinh nhật là cho mình trôi qua, không liên hệ đến người khác, trái lại nhỡ làm mất tâm tình, không bằng người một nhà thật vui vẻ, ngược lại như vậy ấm áp hơn.”

Tổ tôn ba đời bèn nhìn nhau cười, Vân Thanh trong lòng cũng vui vẻ, lo lắng cũng phai nhạt đi không ít.

Màn đêm buông xuống, ánh trăng nhu hòa chiếu sáng cả vùng đất.

Lờ mờ dưới bóng cây, phụ tử một lớn một nhỏ thoải mái múa kiếm, thân ảnh nhảy múa rõ ràng.

Vân Khê xa xa dừng bước, nhìn thân ảnh phụ tử cùng nhau múa kiếm, trong nội tâm nàng ấp áp, có chút không đành lòng quấy rầy.

Trên tay Tiểu Mặc chẳng biết lúc nào nhiều ra một thanh kiếm có dài độ vừa phải vừa nhẹ nhàng vừa khéo léo, phù hợp để Tiểu Mặc sử dụng, Vân Khê ngước nhìn màn đêm, chẳng lẽ xế chiều hắn đi ra ngoài một chuyến, chính là đi lấy kiếm đi?

Cũng là có lòng rồi!

Bọn họ luyện tập đến tột cùng là kiếm pháp gì?

Trong hoảng hốt, nàng thật giống như thấy được bông tuyết tung bay đầy trời, Tuyết linh hoạt kỳ ảo mềm nhẹ, xinh đẹp tinh khiết nhất trên thế giới.

Đây còn không phải là đẹp nhất, đẹp nhất chính là trong hình ảnh duy mỹ đó bỗng nhiên phá vỡ, một kiếm oai hùng, khuấy động bông tuyết đầy trời, chợt nhanh chợt chậm, linh động phiêu dật, trong yên tĩnh tích chứa sát cơ!

Nhìn kỹ lại có thể phát hiện, nhìn một kiếm đơn giản vung ra, nhưng trong đó bao hàm rất nhiều chiêu thức biến ảo, kiếm pháp cao minh như thế, làm người ta than thở!

Nàng rốt cục cũng hiểu vì sao hắn lại chọn lựa một bộ kiếm pháp này tới dạy nhi tử rồi, bởi vì thân thủ nhi tử linh hoạt thoăn thoắt, nhưng bởi vì tuổi còn nhỏ, lực đạo chưa đủ, mà bộ kiếm pháp lấy đúng đặc điểm là linh xảo phiêu dật, là bộ kiếm pháp thích hợp nhất cho nhi tử luyện, đủ thấy dụng tâm của hắn.

Chậm đã, hắn dụng tâm dạy nhi tử kiếm pháp như thế, có thật đơn thuần là đối với nhi tử cưng chiều cùng bù đắp sao? Hay là hắn có mục đích khác, muốn dùng tình thương của phụ thân tới cảm hóa nhi tử, sau đó đem nhi tử từ bên cạnh nàng cướp đi?

Nghĩ tới khả năng này, đáy lòng nàng không khỏi sinh ra cảnh giác.

” Tiểu Mặc, mười ba chiêu kiếm pháp con nhớ kĩ chưa?”

” nhớ kỹ.”

” thật thông minh! Không hổ là con ta, đúng là có bản lĩnh gặp qua là không quên được!”

Long Thiên Tuyệt cười yếu ớt, sờ đầu nhi tử, rất là vui mừng. Một bộ kiếm pháp phức tạp như thế, hắn mới luyện mấy lần, nhi tử đã có thể luyện được bảy tám phần rồi, phải nói là thiên tài nhi đồng! Hơn nữa

còn là thiên tài tập võ, trong thiên hạ trong vạn chọn một cũng không nhất định có thể chọn cho ra hài tử thông minh như vậy!

” Nhi tử là ta sinh, tự nhiên là thông minh, mời không nên tùy tiện đem công lao ôm vào mình” Vân Khê đi lên trước, cắt đứt trao đổi giữa phụ tử hai người, thấy phụ tử bọn họ ở chung hài hòa như thế, đáy lòng nàng không khỏi chua.

Long Thiên Tuyệt ngẩng đầu nhìn nàng, không muốn cùng nàng tranh luận, cười nhẹ không nói.

Vân Tiểu Mặc lau mồ hôi trên trán, ngửa đầu nhìn về phía mẫu thân: “Nóng quá nha! Mẫu thân, ta đi tắm rửa trước.”

Vân Khê gật đầu nói: “Ừ, mẫu thân giúp ngươi tắm.”

Vân Tiểu Mặc do dự, lộ ra chút xấu hổ, gãi gãi đầu, nói: “Mẫu thân, ta có thể tự mình tắm không? Ta là bé trai, không thể tùy tiện cho mẫu thân xem tiểu đệ đệ của ta nữa.”

Vân Khê chết đứng tại chỗ, khóe mắt một trận mãnh liệt co lại, bị nhi tử hù được không nhẹ, phảng phất nghe thấy được tóc mình có vị khét do bị đốt.

Con trai, con mới bao nhiêu tuổi, tiểu đệ đệ của con cũng bất quá là con giun nhỏ, có cái gì không thể nhìn? (TT: haha)

Được rồi, vì bảo vệ tự ái của nhi tử, sẽ không nhìn xem!

Long Thiên Tuyệt cũng sửng sốt theo, nhưng ngay sau đó từ trong miệng bậc ra tiếng cười lớn, cười đến vui vẻ.

Vân Khê hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, khóe mắt rút ra lợi

hại, nam nhân này thật đáng đánh, thấy nàng kinh ngạc, hắn còn cao hứng như vậy?

Long Thiên Tuyệt không dễ dàng dừng lại tiếng cười, cúi đầu sờ đầu nhi tử, ẩn nhẫn nụ cười nói: “Tiểu Mặc, con làm như vậy là đúng! Chúng ta là nam tử hán, tại sao có thể để cho nữ nhân tùy tiện xem tiểu đệ đệ đâu? Đi, phụ thân dẫn con đi tắm!”

Mặt Vân Khê đột nhiên phát hồng một trận, cái câu kia của hắn “Chúng ta cũng là nam tử hán, tại sao có thể tùy tiện để cho nữ nhân xem tiểu đệ đệ đâu” Làm cho nàng không khỏi miên man bất định, nghĩ đến cũng không phải là tiểu đệ đệ của con trai đây, di..... Muốn chết! Nàng làm sao trở nên sắc như vậy, lại nghĩ đến hình ảnh này a, quá xấu hổ rồi!

Đang suy nghĩ, trước mắt đột nhiên hiện ra một mặt nạ cực kỳ lớn, cả kinh mí mắt nàng đột nhiên vừa chớp, theo thói quen vung một quyền, hướng trên mắt đối phương ném tới.

Đáng tiếc, quả đấm đến nửa đường, đã bị chặn lại.

Long Thiên Tuyệt ôm lấy nụ cười tà mị, ánh mắt treo ghẹo nhìn mặt nàng đỏ lên, nụ cười trên môi càng lớn.

” Mặt của ngươi sao hồng như vậy, không phải là nghĩ tới điều gì không nên nghĩ chứ? Chẳng lẻ.....” Hắn cố ý kéo âm thanh, nụ cười trên mặt càng giảo hoạt.

Vân Khê tránh thoát tay của hắn, vội vàng biện giải cho mình nói: “Ngươi đừng loạn tưởng, ta mới không có nghĩ cái xấu xa kia!”

Long Thiên Tuyệt nhíu mày, ra vẻ vô tội “Ta chưa nói ngươi nghĩ cái gì xấu xa a, ta chỉ là muốn nói, chẳng lẽ..... Chẳng lẽ ngươi cũng

muốn cùng nhau tắm?” Nói xong, môi của hắn bấc giác lần nữa giơ cao lên, cười đến hết sức thoải mái, thật giống như đùa nàng, chính là một trong niềm vui thú của hắn.

Vân Khê mím môi, hung hăng nhìn chằm chằm hắn, thật hy vọng ánh mắt có thể đem hắn chết ngay lập tức!

” Không cho ngươi khi dễ mẫu thân của ta!” Vân Tiểu Mặc từ giữa hai người chui ra, ngửa đầu trừng hướng Long Thiên Tuyệt, rất là bảo hộ mẫu thân của mình.

Vân Khê tâm tình rốt cục dễ chịu chút ít, con trai đúng là tri kỉ a.

Song câu tiếp theo của con trai, lại đem tâm tình tốt đẹp của nàng đánh trở về.

“Mẫu thân, nếu không ba người chúng ta cùng nhau tắm đi, chúng ta tắm bọt khí, như vậy liền nhìn không thấy tới tiểu đệ đệ rồi.”

Một tiếng sét đánh giữa trời quang, Vân Khê hoàn toàn bị sét đánh trúng.

Cách một cánh cửa, bên trong gian phòng, phụ tử tắm khoan khoái, lại là tiếng cười, lại là tiếng hắt nước, bên ngoài phòng, Vân Khê tức giận ở trong gió không ngừng đi qua đi lại.

Thật quá đáng!

Lại chiếm đoạt gian phòng của nàng, phụ tử không nên ở trong phòng của nàng tắm, nói nơi này tương đối ấm áp, có cảm giác là nhà. Sau đó, không giải thích được trục xuất nàng ra, thay bọn họ trông chừng cửa phòng.

Rất đáng hận!

Phụ tử lại cười đến vui vẻ như vậy, tắm rửa cũng có thể khiến cho cười không ngừng sao, tiến độ cứ như vậy đi xuống, lòng của nhi tử sớm muộn gì sẽ bị nam nhân này lừa gạt, nàng càng nghĩ càng vô cùng lo lắng, lòng nóng như lửa đốt.

Quá vô sỉ!

Lại dám sai khiến nàng, làm cho nàng xách nước nóng, lý do là, nhi tử thân thể yếu, không thể nhiễm lạnh, cách nửa thời gian uống cạn chun trà, thì phải đổi lại nước nóng! Nhưng mà, tắm rửa, cần tiêu tốn gần một canh giờ sao?

Hắn có chủ tâm!

Lại, lại, lại..... A a a, nàng tức giận muốn nổi dóa!

” Nước lạnh rồi, nên đổi lại nước.” thanh âm đáng hận, lại từ trong phòng truyền ra, thỉnh thoảng còn kèm theo tiếng cười đùa của con trai.

Vân Khê hung hăng tốn hơi thừa lời, từ trong tay người khác nhận lấy nước nóng, nàng cũng muốn xem một chút, một đôi phụ tử này đến tột cùng đang làm cái gì, tắm rửa cũng có thể cười đùa vui vẻ đến như vậy?

Vân Khê giơ lên thùng nước, đẩy cửa vào.

Bên trong nhà ánh nến mờ mờ, hơi nước lất phất, nhiệt khí lượn lờ, nhìn không rõ lắm.

Cách một đạo bình phong, mơ hồ có thể thấy được thân ảnh một lớn

một nhỏ ở trong thùng tắm chơi đùa, nàng hít sâu một hơi, trấn định vòng qua bình phong, hướng sau tấm bình phong đi tới. Nàng cũng muốn xem một chút, bọn họ đến tột cùng đang làm cái gì vậy.

” Nước đây!” Thanh âm của nàng không cao không thấp, giọng nói cực kỳ trấn định.

Theo nàng gần tới thùng tắm, nhiệt khí từ từ tản đi, nàng từ từ thấy rõ tình hình trong thùng tắm, trong mũi bỗng dưng một cổ nhiệt lưu bắt đầu khởi động.

Không tốt, muốn ra rồi!

Nàng khẽ ngửa đầu nhìn trời, làm bộ như cái gì cũng nhìn không thấy, nhưng là trong đầu còn dừng lại hình ảnh bức họa mỹ nam tắm rửa hoạt sắc sinh hương, về phần thân ảnh nho nhỏ của con trai, bị sác đẹp của hắn che lấp, có thể hoàn toàn không đáng kể.

Chết tiệt nam nhân, không uổng công đẹp mặt?!

Ghê tởm hơn chính là, màu da hắn như lúa mạch, còn có cơ ngực rõ ràng, còn có trước ngực hai khỏa anh đào man mê người, toàn bộ cũng dẫn tới nhiệt lưu trong mũi nàng bắt đầu khởi động, chính là nguồn gốc của tội ác!

Nàng ảo não không dứt, không nghĩ tới định lực của mình lại kém như vậy, thấy mỹ nam tắm rửa, liền vọng động muốn chảy máu mũi.

Long Thiên Tuyệt rất là ủy khuất vì mình mà cãi lại: “Cho xin, hắn hiện giờ đang tắm rửa?Người nào tắm mà còn mặc quần áo chứ?

” Mẫu thân, chơi rất vui, người cũng cùng chơi đi!” Tiểu Mặc đỉnh đầu nho nhỏ gục dọc theo thùng tắm, chớp động hai mắt, hướng Vân Khê

phát ra lời mời. Gương mặt trắng noãn cũng bởi vì hưng phấn quá độ cùng nước nóng mà đỏ bừng, khả ái chí cực.

Vân Khê tà tà liếc đi qua, đầu tiên nhìn chống lại không phải là nhi tử, cũng là khuôn mặt của người khác đang cười đến cực kỳ mị hoặc. Hắn lúc này đã cởi xuống mặt nạ trên mặt, vốn có dấu tát lưu lại ở trên mặt cũng không cánh mà bay, thay vào đó là khuôn mặt vừa phong hoa tuyệt đại khuynh đảo chúng sanh lại họa thủy.

” Mặt của ngươi?”Nàng bật thốt lên, có chút kinh ngạc.

” Như vậy có phải so sánh với gương mặt lạnh như băng lúc trước có lực hấp dẫn nhiều hay không?”Hắn nhìn thẳng Vân Khê, thanh âm như dòng nước chảy xiết trên núi, tràn đầy hấp dẫn.

Hắn đang câu dẫn nàng?

Trong đầu Vân Khê vụt sáng qua một cái ý niệm như vậy, có chút khó tin, lại có chút ít tức giận, bất khả tư nghị chính là, cái dạng người không ai bì nổi này, thế nhưng cũng dùng dung mạo của mình có để hấp dẫn nàng, tức giận chính là, nàng lại thật sự có chút bị hắn hấp dẫn.

A a a.....

Nàng đột nhiên đem thùng nước nóng hướng về phía trước hắc tới, hướng trên người của hắn giội đi, mới vừa giội cho một ít nước, liền thấy nhi tử kinh sợ mà nấp vào trong ngực của hắn. Nàng vội vàng thu lại nước, đáy lòng một trận hoảng sợ, nàng lại bị hắn đảo loạn tinh thần, thiếu chút nữa làm hại nàng thương tổn con của mình.

Nặng nề đem thùng nước hướng trên mặt đất một ném đi, nàng xoay người rời đi.

” Tiểu Mặc, nhanh chóng lau khô thân thể đi ra ngoài, tắm lâu như vậy sẽ đem da mặt làm nhăn nheo.”

” dạ, Tiểu Mặc biết rồi.”

Vân Tiểu Mặc khả ái le lưỡi, thật ra thì bé thích cùng Đại nam nhân trước mắt này cùng nhau tắm rửa, bởi vì bé cùng hắn, đều có tiểu đệ đệ, vậy bé cũng không cần thẹn thùng. Chẳng qua là có một chút, để cho bé bất mãn, chính là tiểu đệ đệ của hắn tựa hồ so với mình lớn hơn.

Ai, lúc nào, bé mới có thể vượt xa hắn đây?

“Khụ, Tiểu Mặc, con nhìn chỗ nào đấy?” Long Thiên Tuyệt ho nhẹ một tiếng, đối với vị trí tầm mắt chuyên chú của nhi tử, có chút im lặng.

Vân Tiểu Mặc hì hì cười một tiếng, ngẩng đầu lên nói: “Không có gì, ta không tắm nữa! Mẫu thân đang đợi ta, làm cho nàng chờ lâu, nàng sẽ mất hứng.”

Một ngày kia, đến ngày sinh của Vân lão gia tử.

Phụ tử Vân gia bị hoàng đế tạm thời bãi miễn chức vụ, hạ lệnh cưỡng chế bọn họ ở nhà nghỉ ngơi, không cần vào triều, lại đưa tới vô số trân bảo làm thọ lễ. Trên thực tế, hoàng đế đang dùng chính sách dụ dỗ để dần dần chiếm quyền Vân gia, mọi người đều ngầm biết rõ.

Kể từ sau khi hai người phải ở nhà nghỉ ngơi, tất cả các đại thần cũng không lui tới chỗ Vân gia nữa, trước cửa phủ vô cùng trong trẻo lạnh lùng. Lòng người thật dễ thay đổi, cây đổ thì bầy khỉ cũng tan,

cái thế giới này chính là thực tế như vậy đấy. Thời điểm nắm quyền trong tay thì xung quanh đông như trẩy hội, tùy thời lại thấy một đám đại thần tới đây nịnh bợ. Một khi Vân gia mất quyền, đến một bóng người cũng không còn. Hơn nữa, Vân gia liên tiếp đắc tội Mạnh gia cùng Tư Đồ gia, hai đại gia tộc này bọn họ càng không dám đụng tới, chỉ sợ bị dính líu, từ đó có thể thấy được lực uy hiếp của thập đại gia tộc ở Ngạo Thiên đại lục này.

Vân lão gia tử trừ than thở bên ngoài thì tâm thái vẫn vững vàng, như vậy cũng tốt, an tĩnh yên bình.

Vốn là một cuộc thọ yến náo nhiệt sắp diễn ra, hiện tại lại thu nhỏ phạm vi lại, trở thành gia yến nhà họ Vân.

Gia yến, toàn bộ Vân gia ngồi vây quanh một cái bàn lớn, trừ vài người Vân gia ra còn có huynh đệ Long Thiên Tuyệt, Dung Thiếu Hoa và Bạch Sở Mục. Về phần Băng hộ pháp thì đã bị Long Thiên Tuyệt phái đi xử lý sự tình trong cung, hắn thì phủi tay rũ bỏ trách nhiệm, an tâm lưu lại Vân gia để phụng bồi nhi tử.

“Thái gia gia, Tiểu Mặc chúc ngài phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn, càng thêm tuổi càng dẻo dai, hàng năm đều có hôm nay, hàng tháng giống ngày này.....” Vân Tiểu Mặc một hơi nói liền một tràng chúc thọ, chọc cho Vân lão gia tử mừng rỡ đến vểnh râu.

“Tốt tốt, Tiểu Mặc thật giỏi quá! Đây là lì xì thái gia gia cho con!” Vân lão gia tử vui mừng, liền trực tiếp kín đáo đưa cho hắn ba bao tiền lì xì.

“Cám ơn thái gia gia!” Vân Tiểu Mặc thu đại bao, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẽ nên một nụ cười ngọt ngào, “Thái gia gia, một lát nữa Tiểu Mặc còn có lễ vật muốn tặng cho người.”

“Hảo hảo, thái gia gia rất mong đợi.” Vân lão gia tử cười đến không khép miệng.

Vân Khê vỗ vỗ đầu Tiểu Mặc rồi đưa lên lễ vật nàng chuẩn bị: “Gia gia, con đã từng nói sẽ đưa ngài một phần đại lễ a. Chúc gia Gia khỏe mạnh trường thọ!”

Nàng mở hộp trên tay ra, bên trong là ba viên đan dược màu đen, từ lúc hộp bắt đầu mở, một trận mùi thuốc nhàn nhạt theo gió phiêu dật, khiến tinh thần mọi người không khỏi rung lên. Chỉ mới ngửi cũng biết là thứ tốt rồi, không biết sau khi ăn vào đến tột cùng có hiệu quả như thế nào đây.

“Khê Nhi, đây là?”

“Đây là Lộc Nhung Đại Hoàn đan, chẳng những có thể giúp ngài đột phá công lực, nó còn kéo dài tuổi thọ, có bệnh chữa bệnh, không bệnh thì cường thân.”

“Lộc Nhung Đại Hoàn đan?” Vân lão gia tử không khỏi mở to hai mắt, rất là vui mừng, không chỉ ông, những người khác đang ngồi cũng kích động đứng lên theo, bu lại quan sát.

“Lộc Nhung Đại Hoàn đan chính là thượng phẩm đan dược, giá trị liên thành, ngay cả Luyện Đan Sư cấp bảy cũng không nhất định có thể luyện chế thành công. Biểu muội, ngươi từ nơi nào có được nó?” Dung Thiếu Hoa vừa thấy Đại Hoàn đan, hai mắt phóng ra cực đại ánh sáng, ngày thường hắn không có yêu thích gì khác, chỉ đối với các loại trân quý đan dược cùng linh quả là tình hữu độc chung*. Thật ra cũng không phải là hắn thích chuẩn bị chúng để ăn, mà là đam mê có chút quái dị và biến thái: cất dấu đan dược linh quả. *(*tình hữu độc chung: đại khái là chung tình như một đúng không nhỉ?)*

“Giá trị liên thành sao?” Vân Khê sờ sờ lỗ mũi, cũng không muốn nói cho hắn biết đan dược do chính nàng luyện chế để tránh rước thêm phiền toái vào thân, nàng bèn thuận miệng nói nhăng nói cuội, “Lúc trước ở trên đường trở về, mẫu tử chúng ta làm khách mấy ngày tại Hắc Phong trại. Các ngươi cũng biết đấy, Hắc Phong trại từ trước đến giờ vô cùng hiếu khách, cũng dễ kết giao làm hảo bằng hữu. Có một ngày, trên đường đụng phải một vị phú thương, hắn thấy các huynh đệ Hắc Phong trại vì mở núi sửa đường rất là vất vả cực nhọc, cho nên cố ý dâng lên ba viên Đại Hoàn đan, lấy ra ủy lạo *(an ủi cho sự vất vả khó nhọc)*. Mà ta có quan hệ không tệ với trại chủ Hắc Phong trại, nghe nói sắp tới đại thọ của gia gia, hắn liền thuận tay phái một đám người đưa toàn bộ Đại Hoàn đan dâng tặng làm thọ lễ cho ngài.”

Nàng dùng giọng nói nhẹ nhàng kể rõ chuyện đã xảy ra, làm mọi người ở đây vừa nghe xong liền sửng sốt.

Hắc Phong trại, phú thương, mở núi sửa đường, ủy lạo?

Tại sao bọn họ nghe mà không hiểu chút nào vậy?

Hắc Phong trại không phải một đám sơn tặc sao? Lúc nào biến thành hiệp khách, hảo bằng hữu rồi?

Long Thiên Thần đang uống một chén rượu, nghe một phen trần thuật này, trực tiếp “phốc” một tiếng phun ra hết sạch.

Biết điều một chút đi, bản lãnh bịa chuyện của nữ nhân này càng ngày càng lợi hại rồi, hắn làm sao không biết có một phú thương như vậy, còn có cái gì Đại Hoàn đan nữa?

“Long.Thiên.Thần, ngươi muốn chết sao?!” Bạch Sở Mục vô cùng bất hạnh bị tên kia phun lên cả mặt, cắn răng, tàn bạo trừng mắt nhìn

chằm chằm, sắp có khuynh hướng lao đến ăn thịt người.

“Thất lễ, thất lễ rồi!” Long Thiên Thần vội vàng thoát đi để tránh bị người khác trả thù.

Long Thiên Tuyệt thu hồi ánh mắt từ trên người đệ đệ, chuyển tầm nhìn về phía Vân Khê, loại chuyện vớ vẩn bậc này ai có thể tin chứ? Xem ra trên người nàng còn có nhiều bí mật hơn nữa đang chờ hắn đi khai quật đây.

Thú vị!

Vân lão gia tử tự nhiên cũng biết chỉ là lời luyên thuyên, nếu nàng không muốn nói, ông cũng không cần hỏi.

“Nếu là thứ tốt, hay là cho Thanh nhi đi, có lẽ sẽ có chút ích lợi đối với đôi chân bị thương của con.”

Vân Thanh ngước mắt, đáy mắt nồng đậm trầm lặng bi thương, nhã nhặn từ chối: “Đây là tâm ý của Khê Nhi, gia gia vẫn nên giữ lại cho mình đi. Chân của con..... Sợ là không được rồi. Dù có ăn nó cũng không giúp gì được đâu, ngược lại còn lãng phí nữa.”

Vân Khê không tiếng động đi tới trước mặt hắn, đột nhiên quỳ gối ngồi xổm xuống, vén chăn lông dầy dặn che trên đùi hắn lên.

“Khê Nhi, muội làm cái gì vậy?” Vân Thanh có chút bối rối, vết thương trên đùi chính là một cái tâm bệnh của hắn, hiện tại tâm bệnh lại bị công khai vạch trần, hắn không cách nào khiến bản thân không khẩn trương, không hoảng loạn.

Vân Khê ngửa đầu nhìn hắn, thần sắc nghiêm túc nói: “Ta sẽ giúp đường ca xem thương thế rốt cuộc như thế nào, có còn khả năng

chữa khỏi hay không.”

“Chữa khỏi? Nhiều đại phu như vậy đều nói chân của ta hết cách rồi, còn có thể chữa khỏi được sao?” Vân Thanh chán ngán thất vọng, căn bản không còn giữ bất kỳ hi vọng nào vào hai chân mình nữa.

“Vậy cũng chưa chắc.” Vân Khê không nhìn vẻ mặt bối rối của hắn mà bắt đầu tinh tế nghiên cứu xem xét đôi chân bị thương.

Một đôi mắt to của Vân Tiểu Mặc nhìn Thanh cữu cữu, cũng lộ ra chút đồng tình, đồng âm mềm nhũn nói: “Thanh cữu cữu, người đừng lo, y thuật của mẫu thân rất là cao minh, nhất định có thể trị lành chân của người. Chờ đến một ngày người có thể đứng lên như ban đầu, Tiểu Mặc sẽ cùng người đi thả diều nhé!”

Vân Thanh nhìn gương mặt khả ái thuần khiết của Vân Tiểu Mặc, còn có lời nói ngây thơ động lòng người kia, tâm cũng theo đó dịu xuống vài phần. Hắn tự mình giữ chặt hai tay nhỏ bé của Tiểu Mặc, lẳng lặng nhìn cậu, đáy mắt chứa đựng ý cười, cũng có cả nước mắt.

Kể từ khi hai chân bị phế, hắn vẫn không biết phải cười vì cái gì, nhưng là bây giờ, đối mặt với Tiểu Mặc, tựa như đang đối mặt với một bảo vật tốt đẹp nhất thế gian này, hắn rốt cuộc có thể cười rồi. Mặc dù cười đến khổ sở, cười đến miễn cưỡng, cũng là thật sự rõ ràng cười một cái.

Vân lão phu nhân cùng Vân phu nhân liếc nhau, trong mắt hai người cũng tràn đầy nước mắt, cảm động không thôi.

Vân Khê kiểm tra xong thương thế của Vân Thanh cũng không quá lạc quan, người của Tư Đồ gia quá độc ác, thương thế trên chân vô cùng thảm hại nặng nề, chỉ thiếu nước hai chân của hắn không bị

cưa xuống luôn.

Nghe đến lời của con vừa nãy, nàng không khỏi lắc đầu, nhi tử không khỏi quá xem trọng nàng đến mức không gì không làm được rồi. Chuyện còn chưa nắm trong tay, sao có thể nói chắc như thế chứ? Bất quá, vì không để nhi tử thất vọng, nàng cũng chỉ có thể cố hết sức thôi.

Vân Thanh thấy Vân Khê lắc đầu, tâm mới vừa nhấc lên một chút lại nhất thời trầm xuống, quả nhiên, chân của hắn không có biện pháp chữa trị rồi.

“Khê Nhi, ta không sao, đợi một thời gian rồi sẽ quen..... Cũng có gì đâu.” Ngữ khí của hắn có nồng đậm mất mát.

Vân Khê ngẩng đầu, nheo hờ đôi mắt, nói: “Ta chưa nói không thể chữa mà, chỉ là có chút phiền toái thôi, ca có thể phải chịu chút đau khổ đấy.”

“Cái gì? Muội là nói.....!” Giọng nói Vân Khê không cao không thấp, rơi vào trong tai Vân Thanh lại tựa như sấm sét giữa trời quang! Song Đồng đột nhiên mở lớn, trong thân thể kiên nghị bỗng dưng tán loạn bắn ra một cỗ khí thế dị thường cường đại, hắn một phát bắt được tay Vân Khê, vội vàng xác nhận lại, “Khê Nhi, muội thật sự có biện pháp có thể chữa khỏi cho ta?”

Không chỉ Vân Thanh kích động, những người khác ở Vân gia cũng theo đó mà sôi trào lên, thật giống như thấy được vô vàn tia hi vọng.

“Khê Nhi, nếu con thật sự có biện pháp, vậy mau mau chữa cho Thanh nhi a!”

“Đúng vậy, Khê Nhi. Đứa nhỏ Thanh nhi này cực khổ quá rồi, phụ

mẫu đều không ở bên cạnh nó rồi, hiện tại hai chân lại bị.....! Con nếu như có biện pháp, nhất định phải đem hết toàn lực giúp nó chữa trị a. Cần phụ thân trợ lực cái gì thì cứ việc phân phó!”

“Khê Nhi, bà lão này cũng nhờ cậy vào con, nhất định phải cố gắng trị lành cho Thanh nhi, đứa nhỏ này quá đáng thương.”

“Khê Nhi, con muốn gì chỉ cần nói cho gia gia, gia gia cho dù táng gia bại sản cũng sẽ chuẩn bị thật tốt.”

Cả Vân gia ngươi một lời ta một câu, làm cho Vân Khê khẽ chau chân mày, bọn họ chẳng lẻ thật sự coi nàng là thần tiên Đại La rồi chắc?

“Mọi người đừng nóng vội, chuyện này từ từ sẽ đến, không phải chỉ một lần là có thể xong chuyện. Hơn nữa ta cũng không nắm chắc mười mươi, nhiều lắm cũng chỉ có bốn phần thôi.”

“Bốn phần? Bốn phần cũng được rồi! Chỉ cần còn một tia hi vọng.....!” Vân Thanh không khỏi kích động, toàn thân đột nhiên xuất hiện một tầng hào quang mơ hồ, lại vô cùng khí khái bất tuân, làm người ta không dám nhìn gần, đây mới là phong thái chân chính của hắn! Người Vân gia từng hăng hái chiến đấu trên sa trường đẫm máu, đúng là nên có bản sắc cương nghị bậc này của quân nhân.

“Được rồi, ca đừng nóng lòng vội, sau này ta sẽ từ từ trị liệu cho. Hôm nay là thọ lễ của gia gia, chúng ta đừng làm trễ giờ lành.” Vân Khê bình tĩnh rút cánh tay lại, lực đạo của hắn không nhẹ, sợ là khiến tay nàng bầm tím rồi cũng nên.

Lúc này, Long Thiên Tuyệt từ chỗ ngồi đứng lên, cất bước đi tới trước mặt Vân lão gia tử.

“Vân lão tướng quân, tại hạ chưa chuẩn bị đại lễ gì, tạm thời đưa lên một phần lễ mọn, xin ngài vui lòng nhận cho!”

Mọi người đều tò mò nhìn hắn, chỉ thấy hắn vung tay, không biết từ chỗ nào rút ra một chiếc nhẫn khảm bảo thạch xung quanh. Bản thân chiếc nhẫn thoạt nhìn rất bình thường, kiểu dáng cũng không có gì mới mẻ độc đáo, hơn nhưng lại lộ ra một hơi thở cổ xưa, giống như được lưu giữ trong huyệt mộ mấy trăm năm, một ngày nào đó của mấy trăm năm sau đột nhiên bị người ta lấy khỏi huyệt mộ.....

Mọi người Vân gia thật tò mò, theo lý thuyết, lễ vật Tà tôn đưa tới, nhất định không đến nỗi nào, nhưng là chiếc nhẫn kia có vẻ bình thường như vậy, chẳng lẽ thật sự chỉ là “lễ mọn”?! Danh phù kỳ thực?

“Trời, ngươi đem nhẫn trữ vật làm thành lễ mọn tặng người khác?!” Dung Thiếu Hoa bỗng nhiên kinh hô, một câu nói toạc ra, hắn liếc mắt liền thấy được chỗ đặc biệt của chiếc nhẫn kia, kinh ngạc không dứt. Phải biết rằng, ở Ngạo Thiên đại lục, nhẫn trữ vật là phi thường hiếm có, chỉ có Luyện khí sư *(người chuyện luyện chế ra các loại binh khí, đồ vật)* trình độ tinh luyện đệ nhất trong truyền thuyết mới có thể luyện chế ra nhẫn trữ vật, mà Luyện khí sư kia, trăm năm trước cũng đã mất tích rồi, có người nói đã chết từ lâu, cũng có người nói ông ta dời đi một đại lục khác.....

Nói tóm lại, toàn bộ nhẫn trữ vật hiện có ở Ngạo Thiên đại lục cũng không đến mười cái, mà Long Thiên Tuyệt lại tùy tùy tiện tiện dâng lên Vân lão gia tử.....

Dụng tâm bất lương, không phải có mưu cầu thì chính là đạo chích!

Dung Thiếu Hoa sờ sờ cằm, rất nhanh âm thầm cân nhắc hai nhân tố này.

“Nhẫn trữ vật? Đây chính là nhẫn trữ vật trong truyền thuyết sao?” Vân lão gia tử mừng rỡ hoa tay múa chân cứ như đã phát hiện tân đại lục. Vân Dật ở bên cạnh vội vàng ho khan mấy tiếng để tránh lão nhân gia quá mức thất thố, làm cho người ta chê cười.

Vân lão gia tử thật vất vả trấn định xuống, nụ cười trên mặt tồn tại như cũ, đây chính là nhẫn trữ vật a, là bảo vật mọi người tha thiết ước mơ!

“Long công tử, phần lễ này quá trân quý, lão phu không thể thu. Hôm nay có thể tận mắt thấy đã coi như là phúc phận một đời rồi, làm người không thể quá tham lam, thỉnh Long công tử thu hồi đi!”

Long Thiên Thần từ đằng xa chạy tới, thấy đại ca đem nhẫn trữ vật làm thọ lễ đưa người khác, không khỏi ghen tỵ chen mồm: “Vân lão tướng quân, ngài cứ thu hạ đi! Đại ca của ta cũng không phải lúc nào cũng có thể hào phóng như vậy đâu, ta là đệ đệ mà đòi hắn mấy lần cũng không được đây này.” Giọng nói ê ẩm làm cho người ta buồn cười.

Long Thiên Tuyệt nhàn nhạt quét mắt hướng hắn một cái, Long Thiên Thần cả kinh, không dám lắm mồm nữa, thủ đoạn của đại ca hắn đã lĩnh giáo đủ, hơn nữa lần này hắn len lén chạy ra ngoài Lăng Thiên Cung mà không thông báo, còn đánh cắp không ít bảo bối mang đi tiêu xài, chưa bị đánh một trận đã được coi là may mắn lắm rồi.

Vân Khê tò mò từ trong tay Vân lão gia tử nhận lấy chiếc nhẫn, đánh giá kĩ càng một phen, nàng chưa bao giờ nhìn thấy nhẫn trữ vật, cho nên cũng không biết nó rốt cuộc có chỗ gì đặc biệt, sử dụng như thế nào.

Mội bàn tay duỗi tới, nhẹ nhàng chạm vào bảo thạch trên đó, trong khối bảo thạch kia bỗng nhiên xoay tròn hỗn độn, tạo ra một vòng xoáy lớn, cẩn thận nhìn vào, loáng thoáng có thể thấy được một khổng lồ không gian bên trong.

Thì ra là đây chính là nhẫn trữ vật có thể giữ đồ, lại là siêu cấp bảo vật không chiếm sức nặng.

Ánh mắt Vân Khê nhất thời sáng ngời, nổi lên hứng thú với chiếc nhẫn kia.

“Gia gia, nhận lấy đi! Đồ đã đưa tới cửa, nào có đạo lý lấy về? Hơn nữa đâu cần phải khách khí với hắn, coi như là phí chi cho khoản phụng dưỡng của Tiểu Mặc là được.”

Long Thiên Tuyệt nhàn nhạt cười một tiếng, vuốt cằm nói: “Khê Nhi nói không sai, đều là người một nhà, Vân lão tướng quân không cần khách khí với ta.”

Người một nhà? Người nào cho là người một nhà chứ?

Vân Khê không khách khí quăng hắn một cái liếc mắt.

“Mẫu thân, chiếc nhẫn này rốt cuộc có chỗ nào đặc biệt a?” Vân Tiểu Mặc cũng tò mò bu lại.

Vân Khê kiên nhẫn giải thích: “Chiếc nhẫn này nha, con đừng chỉ thấy nó nhỏ, thật ra nó có thể chứa đựng rất nhiều thứ, chẳng hạn như một đống bàn này, băng ghế này, vân vân, đều có thể bỏ vào bên trong đó.”

Vân Tiểu Mặc khờ dại ngước khuôn mặt nhỏ nhắn lên, lại hỏi: “Vậy cũng không thể bỏ Tiểu Mặc vào bên trong đúng không? Tiểu Mặc

muốn nhìn một chút xem thử bên trong rốt cuộc như thế nào.”

“Ách.....” Vân Khê có chút im lặng, tính hiếu kỳ của nhi tử không khỏi quá cường liệt đi? Trên lý luận mà nói, đích xác là có thể đem người cất vào, nhưng ai biết được bên trong có đủ dưỡng khí để hô hấp hay không.

“Dĩ nhiên, có thể đem ngươi không ngừng cất vào nữa là, ngay cả con và mẫu thân cùng vào cũng không có vấn đề.” Long Thiên Tuyệt thay nàng giải thích, trong đầu không khỏi xuất hiện một ý niệm kỳ dị, nếu thật sự có thể đem mẫu tử bọn họ nhét vào trong nhẫn trữ vật, tùy thân mang theo, chuyện này cũng không tệ đây!

Nghĩ như vậy, khóe môi lại nhếch lên một độ cong nhàn nhạt.

“Có bản lãnh thì ngươi đem một mình ngươi cất vào đi!” Vân Khê hung hăng nghiến răng, vừa thấy nụ cười tà khí của hắn, cũng biết trong đầu hắn khẳng định không nghĩ được cái chuyện tốt đẹp gì.

Long Thiên Tuyệt căn bản không bị công kích của nàng ảnh hưởng, cười nói: “Tốt, vậy người một nhà chúng ta có thể vĩnh viễn sinh hoạt chung một chỗ rồi.”

Quá vô sỉ! Hai chuyện này có liên quan gì đến nhau chứ?

“Khê Nhi, chiếc nhẫn kia hay là cho con đi. Gia gia già rồi, cũng không có chỗ nào mà dùng.” Vân lão gia tử là người hiểu chuyện, có nhãn lực kinh người, đối phương xuất thủ hào phóng như thế, còn không phải là do xem trọng cháu gái của mình sao?

Long Thiên Tuyệt nửa đường ngăn ông lại, nhìn Vân Khê, nói: “Phần của Khê Nhi, ta sẽ chuẩn bị riêng.”

Vân Tiểu Mặc vội vàng giơ tay nói: “Con cũng muốn!”

“Không thành vấn đề! Mỗi người một phần!” Long Thiên Tuyệt sờ sờ đầu nhi tử, vô cùng sảng khoái đáp ứng.

Long Thiên Thần vừa nghe “mỗi người một phần” cũng liền bận rộn bu lại: “Ca, ta cũng muốn nữa!” Nhẫn trữ vật a, giấc mộng của hắn rốt cục cũng sắp đạt thành rồi, sau này có nó, hắn có thể.....

Mộng đẹp vừa mới bắt đầu, bong bóng bay múa giữa không trung lập tức bị người ta vô tình chọc thủng.

Long Thiên Tuyệt quăng hắn một ánh mắt đông lạnh, lạnh lùng nói: “Biến, trở về diện bích tư quá cho ta!”

Long Thiên Thần chép miệng, cả người nhất thời héo rũ, không còn tinh thần! Đại ca, ngươi quá thiên vị rồi đấy, ta mới là thân đệ đệ của ngươi a a a—

Đáng tiếc, Long Thiên Tuyệt căn bản là vứt hắn sang một bên, ai bảo hắn một mình chạy ra Cung, còn dám đánh cắp bảo vật, để cho hắn một phen vật lộn đi.

Dung Thiếu Hoa thấy vậy không ngừng hâm mộ, cũng muốn nghiêm mặt chạy tới yêu cầu, đáng tiếc hắn kéo lại không có cái gan này. Haiz, xem ra làm người vẫn cần vô sỉ một chút mới khá lên được, da mặt càng dày, càng có thể lấy được nhiều chỗ tốt.

Vân lão gia tử không nghĩ tới tôn chủ Lăng Thiên Cung trong miệng thế nhân mà người ta vừa nghe tin đã sợ mất mật lại chung đụng tốt như thế, xem ra là ông suy nghĩ quá nhiều rồi, vốn còn lo lắng hắn lưu lại Vân gia sẽ mang đến phiền toái lớn hơn nữa cho cả nhà. Nhưng là, bây giờ xem ra, hắn đã mang đến cho Vân gia không ít

chỗ tốt, mà không có chỗ xấu nào. Chẳng những bảo vệ Vân gia, thay Vân gia đuổi một đám cường địch, bây giờ còn đem nhẫn trữ vật trân quý như vậy biếu tặng cho mình.....

Nam nhân tốt a!

Hắn chẳng những có thực lực cường đại, còn khiêm nhường cung kính như thế, đối với mẹ con Khê Nhi tốt đến không có lời nào để phàn nàn, hiểu rõ rồi mới xác thực thật sự là nam nhân tốt!

Nếu Khê Nhi gả đi thì nhất định phải gả cho một nam nhân tốt như vậy! *(TND: Khê tỷ đã bị bán như thế đó)*

Ý niệm đưa Dung Thiếu Hoa tính vào hàng ngũ hiền tế của tôn nữ trong đầu bị Vân lão gia tử hoàn toàn mạt sát, Dung Thiếu Hoa cũng không sai, nhưng là so sánh với với cháu rể tương lai này, còn kém xa lắm!

Vẻ mặt Vân lão gia tử cứ như nhìn đến cháu rể, vuốt râu mép, càng xem càng vừa lòng.

Nếu Vân Khê biết ý nghĩ trong lòng Vân lão gia tử giờ phút này, nhất định sẽ giận đến hộc máu. Đây là gia gia của nàng sao? Một phần hối lộ nhỏ như vậy đã muốn đem cháu gái nhà mình bán đi, nơi nào lại có một gia gia như vậy?

Huống chi, ông mới chứng kiến chẳng qua là một góc băng sơn của Long Thiên Tuyệt, còn một mặt vô sỉ tà ác kia, còn hoàn toàn chưa từng thấy qua, tại sao có thể nhận định nhanh như vậy, chưa gì đã cho Long Thiên Tuyệt là một nam nhân tốt đây?

Long Thiên Tuyệt bị Vân lão gia tử nhìn hồi lâu, lễ phép cười một cái, định lực mười phần không hề sứt mẻ.

Vân Khê nhìn hai người hai bên một chút, thật sự có chút không chịu được cái loại ánh mắt mập mờ trao đổi này của bọn họ, lập tức lảng sang chuyện khác, cúi đầu đối với nhi tử nói: “Tiểu Mặc, con không phải còn chuẩn bị cho thái gia gia lễ vật sao? Còn không mau đi lấy ra?”

“Nga, Tiểu Mặc lập tức đi lấy!” Vân Tiểu Mặc xoay người, vừa nhảy tung tăng vừa rời đi.

Thân ảnh nho nhỏ rời đi không lâu thì ngừng lại, xa xa hướng bên này hô: “Thần thúc thúc, Bạch thúc thúc, các ngươi có thể giúp Tiểu Mặc một chút không? Hơi bị nhiều đồ!”

“Dĩ nhiên không thành vấn đề.”

Nghe được Tiểu Mặc gọi, hai người Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục từ từ chạy đã qua, vô cùng vui lòng góp sức.

Quyển 2 - Chương 5: Huyến lệ chi dẫn

ChươngV05: Huyến Lệ Chi Dẫn Editor: Ngân Châu Ở Vân Tiểu Mặc chuẩn bị lễ vật xong, có ba vị khách không mời đồng thời mà đến, bọn họ theo thứ tự là Đông Phương Vân Tường, Tây Môn Huyền Diệp cùng Nam Cung Dực.

Đông Phương Vân Tường đến cũng không có gì ngoài ý muốn, hắn vì chúc thọ mà đến, đồng thời cũng tới thăm Tiểu Mặc, Tây Môn Huyền Diệp lại mang theo vạn lượng hoàng kim mà đến, đến đây đòi giải dược cho muội muội, người làm người ta ngoài ý muốn nhất là Tĩnh vương gia Nam Cung Dực, hắn cũng tới, nên làm người ta cảm thấy hết sức kinh ngạc.

Văn võ cả triều, bao gồm hoàng đế Nam Cung Thắng, vẫn tận lực theo Vân gia duy trì một khoảng cách, sợ trong lúc vô tình đắc tội hai đại gia tộc, e tránh còn không kịp, nhưng mà Nam Cung Dực hết lần này tới lần khác lại đến, trong chuyện này có thâm ý, đáng giá tìm tòi nghiên cứu.

Một cuộc thọ yến, bảng xếp hạng thiên hạ thập đại mỹ nam đã tới cả năm vị, trong đó có đứng hàng thứ nhất Dung Thiếu Hoa, đứng hàng thứ thứ ba Nam Cung Dực, đứng hàng thứ thứ tư Đông Phương Vân Tường, còn có đứng hàng thứ chín cùng thứ mười Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục, nhìn đi qua một cái, mỹ nam như mây, làm người ta thưởng tâm duyệt mục(rất là vui tai vui mắt), rất là đẹp mắt.

Song năm vị này một khi đứng ở một chỗ cùng Long Thiên Tuyệt, nhất thời ảm nhiên thất sắc, tất cả quang hoa toàn bộ bị Long Thiên

Tuyệt khuynh đảo chúng sanh, một cái nhăn mày một nụ cười làm cho lu mờ hết. Càng không nói đến Tây Môn Huyền Diệp không có đứng trong hàng thập đại mỹ nam, sự xuất hiện của hắn hoàn toàn làm nền cho mấy vị mỹ nam khác, căn bản như không có ở đây, lờ mờ không ánh sáng, rất không có cảm giác tồn tại.

Vân lão phu nhân cười híp mắt nhất nhất đánh giá một bàn mỹ nam, giây lát, lời nói ra kinh người: “Mấy vị công tử, các ngươi đã thành hôn chưa?”

Chúng mỹ nam nhất tề sửng sốt.

Dung Thiếu Hoa phe phẩy chiết phiến, dẫn đầu nói: “Lão phu nhân, mấy ngày hôm trước ngài không phải là đã hỏi ta sao?”

”.....”Nam Cung Dực trầm mặc lắc đầu, bộ mặt nguội lạnh, người lạ chớ đến gần.

” Hồi lão phu nhân, vãn bối còn chưa từng thành gia.” Đông Phương Vân Tường nhẹ nhàng mỉm cười, lễ phép trả lời.

” Lập gia đình nhiều phiền toái, ta lại không muốn nhanh như vậy tìm một người tới để quản lý ta.” Long Thiên Thần dưới đáy lòng âm thầm nói, hắn có một đại ca trông coi hắn, đã đủ phiền toái rồi, nếu là thêm một người quản khỉ gió hắn nữa, vậy không phải hắn bị hành hạ đến chết.

” Đúng vậy, lập gia đình nhiều phiền toái, một người tương đối tiêu dao tự tại.” Bạch Sở Mục hoàn toàn tán thành quan điểm của Long Thiên Thần.

“Bổn thái tử còn chưa lập thái tử phi.....” Tây Môn Huyền Diệp giọng điệu cứng rắn nói xong, Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai

người cùng lúc cho hắn tiếp lời: “Lão phu nhân, hắn đã nạp hai trắc phi, còn có mười tiểu thiếp.”

Hai người nói xong, cho Tây Môn Huyền Diệp một ánh mắt khiêu khích. Người này không phúc hậu, người ta hỏi hắn lập gia đình chưa, hắn tránh nặng tìm nhẹ, chỉ nói không lập chánh phi, cũng không nói trong phủ thái tử đã sớm nuôi nhốt hằng hà mỹ nhân. Hắn muốn làm cái gì, chẳng lẻ còn muốn đánh chú ý với Vân nương tử?

Hai người nhìn hắn thật không vừa mắt.

Tây Môn Huyền Diệp sắc mặt trầm xuống, nhất thời cười cười, cũng không phản bác.

Lão phu nhân xoay chuyển ánh mắt, cuối cùng đem tầm mắt rơi vào trên người Long Thiên Tuyệt, cười hỏi: “Như vậy Long công tử đã lập gia đình rồi hay không? Sắp tới có tính cưới vợ hay không?”

Câu hỏi của Lão phu nhân rõ ràng như vậy, coi như là người ngu dốt, cũng biết ý của nàng.

Long Thiên Tuyệt ưu nhã giơ lên đuôi lông mày, tầm mắt không tự chủ được hướng về Vân Khê, đầu ngón tay có tiết tấu khẽ gõ mặt bàn “Ta dù chưa lập gia đình, nhưng đã có vợ có con, về phần đón dâu nha, chỉ cần có người đồng ý, ta lập tức chuẩn bị mười dặm trang sức đồ cưới, tự mình tới cửa rước dâu.”

Vân Khê lặng yên ngồi ở chỗ đó, muốn tận lực bỏ qua ánh mắt mãnh liệt của hắn, nhưng phát hiện cũng rất khó khăn.

Hắn nói hắn đã có vợ có con.....

Hắn nói hắn có chuẩn bị mười dặm trang sức đồ cưới, tự mình tới

cửa rước dâu.....

Chẳng biết tại sao, nghe được lời nói này, trên mặt của nàng không khỏi hơi nóng lên, cái này coi như là phương thức cầu hôn của hắn sao? Nhưng nếu là vậy không khỏi quá tự đại, đây quả thật là phương pháp cầu hôn bết bát nhất rồi!

Lúc này, lão phu nhân nở nụ cười lại nói: “Khê Nhi nhà chúng ta cũng so với tuổi kết hôn cũng kém không nhiều lắm, lão bà tử ta đang suy nghĩ vì Khê Nhi mà mở tiệc chọn rể đấy, các vị công tử đang ngồi đây nếu còn chưa thành gia, đến lúc đó cần phải tới cổ vũ nhé!”

” khụ khụ.....” Vân Khê một cái sơ sẩy, bị sặc nước miếng của mình.

Cái gì hôn yến? Nàng làm sao không biết có chuyện này chứ?

” Bà nội, ngài đang nói gì đấy? Con lúc nào muốn thành hôn?”

“Là tiểu Mặc nói cho ta biết a! Hắn nói ngươi muốn tìm phụ thân cho hắn, nhưng mà ngươi rất bận rộn, không rảnh tự mình tìm, cho nên hắn liền đi tìm bà nội ta, để cho ta hỗ trợ xem xét chọn người tốt. Cứ như vậy, ngươi cũng không cần phí nhiều tâm tư nữa, chỉ cần ngồi ở trong phủ tướng quân, chờ chọn lựa vị hôn phu tương lai xong liền thành thân. Bỏ xuống hết thảy, liền giao cho bà nội cùng mẹ con. Chúng ta nhất định xin bà mai toàn thành, đem chuyện này làm được nhanh chóng, thỏa đáng.” Lão phu nhân vừa nhắc tới chuyện này, rất là hưng phấn, miệng đầy nước bọt bay tứ tung.

Vân phu nhân cũng đi theo phụ họa nói: “Đúng vậy a, đúng vậy a, ngươi nghĩ giúp Tiểu Mặc tìm phụ thân, hẳn là nói sớm một chút cho chúng ta biết. Hôn nhân đại sự của con gái, từ trước đến giờ cũng là cha mẹ tổ chức, chuyện này ngươi cứ yên tâm đi, Do Nương cùng bà nội toàn quyền vì ngươi tổ chức, bảo đảm thành công mỹ mãn.”

Vân Khê trên trán rơi xuống mấy cái hắc tuyến, thì ra lại là Tiểu Mặc cái tên tiểu tử thúi này!

Nàng bất quá là thuận miệng nói cho có lệ với hắn một chút, ai ngờ hắn lại tưởng thật, còn đi tìm Vân lão phu nhân nói chuyện này.

Bên cạnh có một đạo ánh mắt mãnh liệt phóng tới đây, mang theo nhiệt độ thiêu đốt, thật giống như muốn đem mặt của nàng xuyên thủng, Vân Khê không có quay đầu nhìn, cũng biết chủ nhân ánh mắt kia là ai.

Nhìn cái gì, chẳng lẽ nàng thì không thể tìm phụ thân cho Tiểu Mặc sao?

Ai nói hai người đã làm cha mẹ thì nhất định phải thành một đôi chứ? Hắn càng tức giận, nàng lại càng hết lần này tới lần khác muốn thúc đẩy chuyện này!

Cũng không biết là xúc động mà nói ra, hay đơn thuần là nghĩ muốn trả thù hắn, Vân Khê mở miệng nói: “Được rồi, chuyện này liền giao cho bà nội cùng Nương đi làm vậy.”

Nói xong, nàng khiêu khích nhìn lướt qua hướng Long Thiên Tuyệt, vừa lúc chống lại ánh mắt nguy hiểm của hắn, trong con ngươi sâu không thấy đáy, vẻ đen đậm thay đổi bất ngờ, làm đáy lòng nàng âm thầm cả kinh, có loại dự cảm xấu, nàng chắc không phải là không cẩn thận vuốt râu hổ của hắn chứ, thật sự chọc cho hắn nổi đóa rồi sao?

Ra vẻ trấn định thu hồi tầm mắt, đồng thời phát hiện ở một phương hướng khác, lại có một đạo ánh mắt rừng rực hướng về phía nàng, so với ánh mắt vừa rồi càng thêm nóng rực, nàng khẽ rùng mình,

nhưng ngay sau đó hóa thành một đạo ánh mắt lạnh lùng nhìn trả lại, mang theo nồng đậm sát khí.

Nhìn cái gì, chẳng lẽ hắn còn lấy hôn ước với Vân Khê ra mà nói sao?

Ánh mắt Nam Cung Dực thâm trầm biến ảo, thẳng tắp nhìn nàng đe dọa, trong lòng tức giận tận trời. Hôn ước giữa bọn họ còn chưa có giải trừ, nàng liền vội vả muốn cùng nam nhân khác thành thân, nàng rốt cuộc đặt Nam Cung Dực hắn ở chỗ nào?

" Vương gia, ngươi nhìn ta chằm chằm, có chỗ nào không ổn sao?" Vân Khê lạnh lùng nở nụ cười, đối với hắn không có ấn tượng tốt gì, ai bảo hắn ngày thứ nhất nàng vừa về nhà là tới tìm nàng phiền toái.

Nam Cung Dực sắc mặt lạnh mấy phần, hừ nói: "Vân tiểu thư tựa hồ quên mất, ngươi bây giờ là vị hôn thê Bổn vương! Chỉ cần hôn sự này một ngày còn không giải trừ, ngươi cũng không có tư cách cùng nam nhân khác nói cưới bàn gả, nếu không ngươi chính là phạm vào thất xuất chi tội....."

Vân Khê ra vẻ không sao cả nhún nhún vai nói: "Thất Xuất Chi tội? Đây là cái tội gì? Ta làm sao cho tới bây giờ còn chưa nghe nói qua? Vương gia nói như vậy, chẳng lẽ là muốn thực hiện hôn ước, đến cưới ta sao?"

Nam Cung Dực con ngươi trong trẻo lạnh lùng băng hàn, quanh người bao phủ nồng đậm hàn khí, không khí như vậy, làm cho người ta cảm giác hít thở không thông. Giây lát, vẻ bén nhọn ở đáy mắt bỗng nhiên rút đi, khóe miệng hé ra một đường cong mờ, hắn cười.

" Không sai, Bổn vương chính là muốn cưới ngươi!" không ngờ hắn lại thừa nhận.

“Hiện nay Vân gia đã bị phụ hoàng ta nghi kỵ, rất khó được coi trọng lại như xưa, Vân gia muốn một lần nữa đặt chân lên triều, nhất định phải có một thân phận để làm cho phụ hoàng ta tuyệt đối tín nhiệm. Mà ta, có thể cho Vân gia một thân phận như vậy. Làm Vương Phi của Bổn vương, con dâu của phụ hoàng ta, kể từ đó, Vân gia cùng hoàng gia là quan hệ thông gia, phụ hoàng ta cũng sẽ không giống hiện tại nghi kỵ Vân gia như vậy.”

Nam Cung Dực lặng yên nhìn vẻ mặt biến hóa của Vân Khê, đáy mắt hiện lên vẻ u quang, đề nghị mê người như thế, tin tưởng nàng sẽ không cự tuyệt. Chỉ cần nàng đáp ứng làm vương phi của hắn, đối với nàng, đối với Vân gia cũng hữu ích vô hại, nàng không có lý do gì cự tuyệt. Huống chi, bên cạnh nàng còn có một đứa con trai, trừ phi nàng lấy cha ruột của con nàng, ngoài ra còn có người nam nhân nào chịu lấy nàng đây?

Nam Cung Dực khuôn mặt đầy tự tin, trong lòng chắc chắc nàng sẽ đáp ứng đề nghị của hắn.

Nhưng hắn nghĩ sai, hơn nữa mười phần sai!

Vân Khê là ai? Nàng há lại giống như tiểu thư quan gia, có thể vì lợi ích gia tộc, mà hy sinh cả hạnh phúc của mình, đi gả cho một người mình không thương?

Đáy mắt trầm xuống, xẹt qua ánh sáng lạnh, Vân Khê nhìn hắn, cúi đầu nở nụ cười lạnh: “Ngươi nói nhiều như vậy, đơn giản là nghĩ mượn hơi thế lực Vân gia, gia tăng thế lực vì mình tranh đoạt ngôi vị hoàng đế. Cần gì nói lời dễ nghe như thế, dường như là đang bố thí cho Vân gia, để cho Vân gia nhận được ân huệ của ngươi, sau đó còn muốn cảm tạ lớn hơn nửa.....”

” Nam Cung Dực, không nên đem mình đánh giá quá cao, ở trong mắt của ta, ngươi bất quá chính là tôm tép nhãi nhép dưới sự thống trị hoàng quyền, tranh giành thì không được, mà không tranh giành thì không cam lòng! Người giống như ngươi vậy, vĩnh viễn sống không được tự do”

“Đừng tưởng rằng ai cũng nhìn trúng ngôi vị Vương Phi kia, ngôi vị Vương Phi đối với ta mà nói đều là chó má! Ta hướng tới chính là cuộc sống tự do tự tại, không có ai có thể miễn cưỡng ta, quản thúc ta, cũng không có ai có thể làm cho ta khuất phục, thà làm ngọc vỡ còn hơn ngói lành! Người có thể cùng ta ở gần nhau, nhất định phải giác ngộ sự theo đuổi tự do của ta. Hai người ở chung, phải ngang hàng bình đẳng, tôn trọng lẫn nhau, khi yêu và được yêu cũng là không có bất kỳ thủ đoạn nào trong đó.”

” Cho nên, ngươi vĩnh viễn cũng không nên nói đến chuyện hôn ước, bởi vì.....ngươi không có tư cách!”

Thời gian phảng phất vào giờ khắc này như đông lạnh!

Không khí cả bữa tiệc, quanh quẩn cũng là lời nói khí phách của Vân Khê.

Đây chính là tình yêu mà nàng chọn, đây chính là điều nàng muốn đấy sao?

Quả nhiên là cô gái độc lập, cô gái như vậy có ai có thể cùng nàng sóng vai mà đứng, cười nhìn phong vân?

Long Thiên Tuyệt con ngươi hẹp dài đột nhiên căng lớn, ánh mắt sáng quắc nhìn gương mặt thanh lệ xinh đẹp tuyệt trần của nàng, trong lồng ngực bỗng có một cổ nhiệt lưu cuộn trào mãnh liệt, thực tế sinh động đến không ngờ!

Đây chính là điều nàng muốn đấy sao? Không cần danh lợi, coi hoàng quyền như cặn bã, cô gái bạo dạn hăng hái anh khí như thế, làm cho hắn không cách nào buông tay, cho dù sinh mạng còn đến phút cuối cùng cũng phải kiên quyết truy tìm!

Nồng đậm sắc đen thâm thúy trong đáy mắt hắn tản ra, giống như là một bức tranh sơn thủy nhuộm từ từ ở bên trong, môi hắn nhẹ nhàn vẽ ra nụ cười, một lần nữa ánh mắt nhìn về Vân Khê càng thêm nóng bỏng và tán thưởng.

So sánh với việc khen ngợi cùng yêu mến của hắn, thì trên mặt Nam Cung Dực bị lây một tầng đem sẫm nồng đậm, quanh thân bị hơi thở âm u bao phủ, sát khí rét lạnh thấu xương tỏa khắp nơi, đủ để đông lạnh hơn mười trượng chung quanh.

Nàng nói gì? Nói hắn là tôm tép nhãi nhép? Nói ngôi vị vương phi của hắn là chó má cũng không bằng? Nói hắn không có tư cách cùng nàng đàm luận hôn ước?

Nữ nhân này..... Quả thật có bản lãnh làm người khác tức chết!

Bốn mắt nhìn nhau.

Vân Khê bình tĩnh nhìn hắn, đáy mắt không có nửa điểm giao động.

Hắn nhìn Vân Khê, ánh mắt tức giận không ngừng chuyển động.

Không khí ở giữa hai người, trong bữa tiệc mà giao đấu, chén dĩa trên bàn đều rung động.

Già trẻ Vân gia nhìn nhau, trong này cũng không biết nói gì, không biết nên làm như thế nào để chen vào.

Hiển nhiên, bọn họ đều đứng ở bên Vân Khê, lời nói của Nam Cung Dực rõ ràng là lợi dụng Vân gia, có ý làm giảm uy tín Vân gia, bọn họ nghe vào trong tai cũng bất mãn. Hơn nữa, hiện tại Vân gia dù sao cũng đã không quyền không thế, chân trần chẳng lẽ còn sợ kẻ mang giày là hắn sao?

Nghĩ như vậy, phụ tử Vân lão gia cũng chỉ ở một bên xem cuộc vui, cũng không nói gì nữa.

Không sụp đổ, Nam Cung Dực rốt cục cũng nói chuyện đầu tiên: “Ta thu hồi lời nói mới rồi, là ta đường đột.”

Ngữ khí của hắn nhàn nhạt, nhưng cũng đã trải qua mấy phen cân nhắc trong lòng, để đưa ra lựa chọn khó khăn này. Hắn vì nghiệp lớn, vì ngôi vị hoàng đế, hắn có thể tạm thời để xuống kiêu ngạo cùng tự ái của mình, chỉ cầu có thể có được Vân gia ủng hộ. Về phần nữ nhân này, thật sự hắn có một chút động tâm, nhưng còn chưa đủ để cho hắn vì nàng mà buông tha cho ngôi vị hoàng đế.

Hắn lãnh tĩnh(lạnh lùng bình tĩnh) cùng ẩn nhẫn, để cho Vân Khê triệt để thay đổi cách nhìn, có lẽ hắn thật rất thích hợp trở thành vua của một nước, chỉ có tính cách bền bỉ, can đảm không sợ hãi, xác định mục tiêu, vừa lãnh khốc vừa vô tình, mới có tư cách ngồi lên vị trí kia?

Hôm nay hắn đến, kết hợp với lời hắn mới vừa nói, như vậy mục đích của hắn dần dần rõ ràng. Hắn muốn cùng Vân gia kết minh, để cho hai nhà đi cùng một con đường, cùng tồn cùng Vinh!

Hắn nhận được ngôi vị hoàng đế của hắn, mà Vân gia thì một lần nữa ngồi lên vị trí quyền thần, dưới một người trên vạn người.

Giao dịch này thoạt nhìn đúng là rất mê người, bởi vì đối với Vân gia mà nói, mấy đời Vân gia thì mấy đời vì Nam Hi quốc mà hăng hái chiến đấu đẫm máu, bọn họ có tình cảm đối với đất nước và quân đội Nam Hi quốc. Nhưng nếu để cho bọn họ bỏ qua kiếp sống ngựa chiến, từ đó trải qua cuộc sống bình bình đạm đạm, từ từ bị dân chúng Nam Hi quốc quên lãng lại càng bị lịch sử quên lãng, như vậy mấy đời Vân gia cố gắng từ trước đến giờ liền mất trắng.

Chốc lát, trong lòng Vân Khê lưu chuyển trăm hồi.

“Trừ hôn ước, giữa chúng ta còn có những phương thức hợp tác khác.” Nàng mắt lạnh híp lại, sáng quắc rực rỡ, trong lòng đã có chú ý.

Nam Cung Dực ngước mắt nhìn, đáy mắt vụt sáng, phóng ra một đạo ánh sáng, trầm giọng nói: “Cuộc thi Tranh Bá Tân Tú giữa năm nước sắp xảy ra, đây là một cơ hội tốt cho Vân gia tái nhậm chức, chỉ cần Vân gia có người thắng được cuộc thi tranh bá lần này, ở trong lòng dân chúng tạo lên uy vọng, phụ hoàng cũng sẽ bởi vì dư luận dân gian mà suy nghĩ để cho Vân gia trở lại triều đình.”

Hắn mắt liếc nhìn thần sắc Vân Khê, dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói: “Lần này chọn lựa cho cuộc thi Tranh Bá Tân Tú vốn là do phủ tướng quân chịu trách nhiệm, hiện tại phụ hoàng đem việc này giao cho La thần tướng chịu trách nhiệm, La thần tướng từ trước đến giờ đối với Vân gia có hiềm khích, chỉ sợ sẽ không dễ dàng để cho người Vân gia thuận lợi trúng cử.”

” Theo ta được biết, bọn họ cố ý muốn mời cao thủ Mạnh gia cùng Tư Đồ gia tới làm bình phán(trọng tài) chọn lựa cuộc thi, Vân gia cùng hai nhà bọn họ đều có mối thù truyền kiếp, muốn công bình mà thắng thì càng khó khăn.....”

” Nhưng mà chân của Thanh nhi đã bị thương, không thể nào tham gia thi đấu.....” Vân Dật nhíu mày nói, vốn là Vân Thanh tham gia thi đấu, họ mới có thật lớn hy vọng, nhưng là bây giờ chân của hắn bị tàn phế, làm thế nào tham gia thi đấu được nữa? Vân gia bọn họ nhân khẩu vốn không nhiều, hiện tại Vân Thanh cũng không thể tham gia thi đấu rồi, còn có ai có thể tham gia thi đấu đây?

Vân Thanh ánh mắt cũng đi buồn bả theo, đáy lòng cũng bắt đầu ưu tư.

Thanh âm của Nam Cung Dực nhẹ nhàng mà cười, ánh mắt mát lạnh phiêu hướng Vân Khê: “Vân tướng quân chẳng lẽ đã quên, Vân gia còn có Vân tiểu thư?”

Vân Dật kinh ngạc, rồi bừng tỉnh đại ngộ. Hắn làm sao lại quên mất, nữ nhi đã không còn là cô gái tay trói gà không chặc như trước kia, nàng từng dùng một chiêu đánh bại Tĩnh vương gia, là cao thủ chân chính, tuyệt đối có thể ở tại trong cuộc thi Tranh Bá Tân Tú lần này mà tỏa sáng!

” Khê Nhi, ngươi có bằng lòng thay Vân gia tham gia thi đấu hay không? nếu ngươi không muốn, không cần miễn cưỡng, Vân gia chúng ta còn không có xuống dốc đến mức cần một cô gái tới duy trì tình cảnh Vân gia, cùng lắm thì duy trì hiện trạng hiện giờ, cũng không có cái gì không tốt.”

Vân Khê nhẹ nhàng nở nụ cười, lần này cười tới đáy mắt, rất chân thành. Phụ thân không muốn làm cho nàng khó xử, mới để cho nàng chính mình lựa chọn, nàng như thế nào lại nhẫn tâm không đếm xỉa đến chứ?

“Phụ thân, yên tâm đi! Chính là một cuộc cuộc thi tranh bá thôi, còn không khó được ta! Những người kia muốn xem Vân gia chúng ta

suy sụp, từ đó không gượng dậy nổi, ta sẽ để cho bọn họ thất vọng!” Mặt của nàng bỗng dưng sáng lên, phảng phất như bao phủ một tầng màu vàng nhàn nhạt, tự tin không lo sợ, không cho phép người coi thường.

” Khê Nhi, ngươi thật sự quyết định?” đáy lòng Vân Dật nổi lên mừng rỡ, có lẽ nữ nhi của hắn thật có thể sáng tạo ra kỳ tích, mang cơ hội mới cho Vân gia, để cho Vân gia trọng chấn hùng phong thường ngày.

” dạ.” Vân Khê nhàn nhạt cười một tiếng, cho hắn thấy thái độ rõ ràng.

Vân lão gia tử ở bên cạnh một mực im lặng không lên tiếng, đáy lòng của hắn rất là mâu thuẫn, hắn cũng hi vọng Vân gia có thể một lần nữa làm lại từ đầu, đồng thời, vẫn cảm thấy nên để cho cháu gái lựa chọn, có chút làm khó nàng. Bây giờ nhìn vẻ mặt cháu gái chắc chắc như thế, hắn cảm thấy vui mừng, ai nói sinh nữ không bằng sinh nam đây?Nữ nhi Vân gia bọn họ so sánh với đàn ông mạnh hơn nhiều lắm, hắn đã bắt đầu mong đợi biểu hiện cuả nàng ở cuộc thi tranh bá.

“Muốn tham gia cuộc thi Ngũ quốc tranh bá, đầu tiên phải thông qua cuộc thi chọn lựa vào mấy ngày sau. Hiện tại La thần Tướng mời người của Tư Đồ gia cùng Mạnh gia đến làm bình phán, nếu Khê Nhi đi tham gia, sợ rằng sẽ gặp bọn họ ám toán!” Vân lão gia tử suy nghĩ sâu xa, nói ra điều lo lắng trong lòng.

” Bổn vương cũng có suy nghĩ đến một chút chuyện này, cho nên muốn xin cho đại biểu Dung gia đi làm bình phán chọn lựa cuộc thi, dù sao Dung gia đứng hàng thứ ba trong thập đại gia tộc, đối với Mạnh gia cùng Tư Đồ gia mà nói cũng coi như là một loại uy hiếp, nhưng nếu có thể do Dung Thiếu ra tay, nói vậy hai nhà bọn họ cũng

không dám công khai làm loạn!” Nam Cung Dực quay đầu nhìn về phía Dung Thiếu Hoa, mang theo ánh mắt dò hỏi.

Dung Thiếu Hoa tay đang phe phẩy chiết phiến thì ngừng lại, mắt phượng hẹp dài híp lại, suy tư một phen nói ” Mấy ngày nữa Lam gia cũng có người tới Thấm Dương thành, Dung gia chúng ta cùng Lam gia có giao tình, đến lúc đó ta và người của Lam gia cùng nhau tham gia, như vậy sẽ không có sai sót.”

Đáy lòng hắn âm thầm cẩn thận tính toán, tuy nói Dung gia ở trong thập đại gia tộc đúng là uy vọng hơi thịnh, nhưng muốn cho hắn công khai cùng người Mạnh gia, Tư Đồ gia vạch mặt, tất nhiên sẽ lưu lại không ít mối họa. Vì đến giúp biểu muội, hắn phải kéo người Lam gia cùng xuống nước, thậm chí đến lúc đó còn có thể hãm hại bạn xấu của hắn, để cho người của Lam gia chịu tiếng xấu thay cho người khác.

Nghĩ tới đây, môi mỏng nhẹ nhàng gợi lên nụ cười nham hiểm, hắn quả nhiên thông minh a, cách tốt như vậy cũng có thể để cho hắn nghĩ ra, hắn đúng là tài hoa phi phàm, tiêu sái lỗi lạc mỹ nam đệ nhất thiên hạ chính là Dung Thiếu Hoa!

Hắn một phen thật to tự luyến. (TT: -_-)

“Như thế, không còn gì tốt hơn.” Vân lão gia tử vui mừng gật đầu, Vân gia cũng không phải thật sự không gượng dậy nổi, thời khắc nguy nan, có rất nhiều quý nhân tương trợ.

Lúc này, một tiếng pháo ở giữa không trung kinh vang, hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Ngẩng đầu, trên bầu trời, vô số điểm đen từ từ rơi xuống, giống như là một loại hạt mưa.

Đến gần, chúng nó như là tuyết năm màu thanh nhã, nhiều bồng bềnh, chìm chìm nổi nổi.

Nhìn kỹ lại, kia rõ ràng là từng con hạc giấy, hạc dài nhỏ nghển cổ hướng thiên không ngâm xướng, đồng nhất trải dài cánh, từ từ bay thấp, còn có đang trong gió nhẹ xoay, vui thú bay lượn.

Đồng thời một tiếng trẻ con hát lên đúng lúc: “Cung chúc ông Phúc Thọ cùng Tề Thiên, mừng ông sinh nhật vui vẻ! Hàng năm đều có hôm nay, hàng tháng đều có ngày nay! Chúc mừng ông, chúc mừng ông.....”

Hắn hát chính là bài hát chúc thọ, chẳng qua là bài hát chúc thọ hiện đại, được chế lời lại thôi. Giọng hát ngọt ngào, tiếng trẻ con mềm nhũn, phối hợp cùng với thiên hạc bay đầy trời, làm người ta thật sâu say mê.

Rượu không say người đã say.....

Giờ này khắc này, tất cả bóng ma đều ở trong nháy mắt biến mất, còn dư lại chỉ có chân thật cùng tốt đẹp!

Vân Khê nhìn nhi tử khả ái biểu diễn, cũng nhịn không được say mê trong đó, vô luận là người nào, đều không thể ngăn cản điều tốt đẹp nhất thế gian này, như chính là đồ trân quý nhất mọi người truy tìm, chỉ tiếc có ít người cuối đời cũng đều không thể truy tìm thấy, nhưng mà nàng có thể đụng tay đến, cho nên nàng quý trọng, càng thêm quý trọng!

Là trời cao đem con trai ban cho nàng, làm cho nàng một lần nữa có thêm sinh mạng, cho nên nàng phải quý trọng!

” Thái gia gia, sinh nhật vui vẻ! Đây là lễ vật Tiểu Mặc vì ngài mà chuẩn bị, tổng cộng có một nghìn lẻ một con hạc giấy, toàn bộ là do Tiểu Mặc và mẫu thân cùng nhau gấp. Tiểu Mặc cố gấp một nhìn con hạc giấy, rồi hướng về phía một nghìn con hạc giấy ước nguyện, mong ước thái gia gia có thể Phúc Thọ an khang, sống lâu trăm tuổi.....”

” Tiểu Mặc, thật là một hài tử ngoan!” Vân lão gia tử lệ nóng quanh tròng, nâng Vân Tiểu Mặc ôm ở trong ngực, cảm động không dứt.

Vân lão phu nhân cùng Vân phu nhân cũng gạt lệ theo, hài tử hiểu chuyện như thế, ai mà không yêu thương?

Xem một chút những con hạc giấy này, mỗi một con đều gấp rất tinh sảo, làm nó bay lượn ở trên bầu trời, phảng phất như đang sống, mang nguyện vọng của người, bay về phía phía chân trời.

“Làm phiền đứa chắt này có lòng như thế ”

Long Thiên Tuyệt đưa tay, bắt được một con hạc giấy màu đỏ trong đó, đầu ngón tay thon dài ở phía trên vuốt ve qua lại, trong con ngươi sâu không thấy đáy, màu sắc càng thêm đen đặc nồng nặc.

Có mấy con hạc giấy rơi vào tấm chăn lông trên hai chân của Vân Thanh, Như chuồn chuồn lướt nước nhẹ nhàng rơi xuống, Vân Thanh cúi đầu, nhặt lên một con trong đó, ánh mắt hơi có vẻ u buồn từ từ phóng ra một đạo kỳ dị quang. Nếu những con hạc giấy này thật sự có thể mang nguyện vọng đi, như vậy hắn nguyện Mẫn Mẫn của hắn có thể được bình an may mắn.....

Một giọt nước mắt từ trong hốc mắt rơi xuống, nghĩ đến cô gái mỹ lệ kia, tim của hắn như bị xé nát!

Tây Môn Huyền Diệp ngửa đầu nhìn hạc giấy bay múa đầy trời, trong lòng cảm giác khác thường bắt đầu xuất hiện, dòng suy nghĩ của hắn phức tạp cực kỳ. Tình cảnh trước mắt quá mức tốt đẹp, tốt đẹp đến làm cho hắn nghĩ hung hăng đem nó xé nát!

Thứ tốt đẹp như thế, để cho tim của hắn rất không yên. Từ nhỏ cuộc sống ở trong hoàng cung, hằng ngày đấm đá nhau, là địa phương ăn tươi nuốt sống, nhìn không có được một chút tốt đẹp cùng chân thành, cảnh tượng trước mắt, để cho hắn hoảng loạn, phòng tuyến ở sâu trong lòng hắn có chút lung lây, hắn chịu không được rồi!

Hắn bỗng nhiên đứng dậy, ánh mắt chớp động, nói: “Vân tiểu thư, vàng đã đưa đến, hi vọng ngươi có thể thực hiện lời hứa của ngươi, đem giải dược đưa cho muội muội ta!” Hắn cả người không thoải mái, đứng ngồi không yên, chỉ muốn nhanh lên một chút rời đi chỗ này.

Bởi vì một người sau khi trải qua sự hồn nhiên tốt đẹp, sau này sẽ tham luyến, người một khi có tham luyến, sẽ mất ý chí chiến đấu. Hắn là thái tử một nước, phía sau hắn có vô số ánh mắt đang ngó chừng, không cho hắn chút thư giản, cho nên hắn không được phép buông lỏng, hắn muốn cách ra xa, hắn muốn chạy trốn.

Vân Khê cau mày nhìn về phía hắn, không rõ vì sao hắn đột nhiên vội vả như thế, bất quá hắn đi cũng tốt, đây là gia yến, có người ngoài tham dự đúng là bị quấy nhiễu rồi, nhất là một ngoại nhân như hắn vậy.

Nàng đưa tay ra, ném một viên thuốc về phía hắn: “Đây chính là giải dược, một viên ăn vào thì thấy hiệu quả”

Nàng vẫn không quên dặn dò một câu: “Coi chừng muội muội của ngươi, nếu nàng vô cớ đến cửa tìm phiền toái với ta cùng con ta, ta

không thể bảo đảm tiếp theo có thể cho nàng giải dược hay không.”

” Đa tạ.”Tây Môn Huyền Diệp cầm lấy giải dược trong tay, tâm tình rất phức tạp, không nghĩ tới dùng vạn lượng hoàng kim, để đổi lấy viên thuốc hình dạng giống cứt chuột. Hắn thậm chí rất hoài nghi, đây rốt cuộc có phải là giải dược không, sao lại có giải dược xấu xí như thế?

Bất quá đừng nói, thật đúng là để cho hắn đoán trúng.

Viên thuốc này đúng thật là dùng cứt chuột làm ra, chỉ bất quá phía trên nhiều hơn một thứ, đó chính là nước miếng của Tiểu Bạch.....Nếu Tây Môn Huyền Sương biết được thứ mình ăn chính là cứt chuột cùng một ít nước miếng của con sủng vật, nàng nhất định sẽ ói ba ngày ba đêm, sau đó thề phải tìm được kẻ đầu sỏ gây nên, sau đó hung hăng đánh mới có thể cho nàng hả giận!

Khóe môi Vân Khê không tự chủ giương lên độ cong nho nhỏ, không biết nghĩ tới điều gì, mà mang theo chút ít ý tà ác.

Tây Môn Huyền Diệp sau khi cầm được thuốc, liền vội vã cáo từ rời đi, thân ảnh có chút..... hoảng sợ. Quả nhiên, người có thói quen giống hắn, âm lãnh hắc ám như vậy, chuyện tốt đẹp quá mức, sẽ chỉ làm trong lòng hắn thấp thỏm cùng bất an.

Nam Cung Dực lông mi thật dài rũ xuống, đem đáy lòng khó chịu thật sâu chôn dấu, ý đồ hôm nay của hắn đã biểu đạt rõ ràng, mục đích cũng đã đạt thành, nên là lúc rời đi, hắn cũng đứng dậy theo, hướng người Vân gia cáo từ.

Tây Môn Huyền Diệp cùng Nam Cung Dực sau khi đi, không khí thọ yến rõ ràng dâng cao rất nhiều, ở Vân lão gia tử cùng Vân lão phu nhân song song yêu cầu, Vân Tiểu Mặc hát một khúc lại một khúc

nhạc thiếu nhi, giọng hát trẻ con ngọt ngào cùng mềm mại, làm tâm trạng người nghe đều say mê.

Vân Khê nhìn nhi tử không ngừng biểu diễn cùng chơi đùa, trong lòng cũng ngọt ngào, tự đắc.s

Nếu đổi lại thời hiện đại, con trai nhất định sẽ trở thành ngôi sao nhỏ tuổi nổi tiếng, hắn vừa có diện mạo chỉ bằng vào" sắc đẹp" là có thể khuynh đảo một mảng lớn, hơn nữa giọng hát số một, quả thực chính là vũ khí giết người, trong nháy mắt vô số nam nữ già trẻ có thể chết ngay lập tức. Mà nàng thì sao, nàng đợi ở phía sau khán đài mà đếm tiền là được rồi! (TT: đúng là diễn cảnh tốt đẹp ta cũng muốn ^.^)

Một màn ảo tưởng này ở trong đầu, trên mặt của nàng cũng hiện ra nụ cười ngu dại.

Long Thiên Tuyệt cau mày nhìn nàng, không khỏi sửng sốt, nữ nhân này rốt cuộc nghĩ tới điều gì, lại có thể cười ngu dại đến như vậy, đáng yêu như thế?

Đối diện Đông Phương Vân Tường cũng quăng tới ánh mắt nhàn nhạt, trên mặt mũi của nàng màu sắc trang nhã toả sáng ra ánh sáng sinh tươi sống động, thoạt nhìn càng thêm mỹ lệ động lòng người. Tim của hắn cũng lay động mỉm cười theo, xem ra hắn yêu nàng thật, một lòng phập phồng theo tâm tình của nàng, đi theo hỉ nộ ái ố của nàng mà chìm nổi.

Một cuộc thọ yến kết thúc trong vui vẻ.....

Kế tiếp mấy ngày, Vân Khê trừ mỗi ngày cho Vân Thanh tiến hành trị liệu đôi chân bị thương, vì Đông Phương Vân Tường tìm kiếm dược liệu luyện chế Cửu Chuyển Thái Cực đan, thời gian còn lại chủ yếu là

luyện công.

Sau khi thấy Long Thiên Tuyệt võ công cao cường, nàng bị thật sâu đả kích, thì ra là ở thế gian này, Mặc Huyền nhị phẩm cũng không là gì. Chính là chó má mà thôi. Thật vô ích!

Mấy ngày nay nàng dùng vàng mua được một nhóm lớn dược liệu cùng lò luyện đan với giá trên trời, mỗi ngày không ngừng vì hai người Vân Thanh cùng Đông Phương Vân Tường chế thuốc, đồng thời cũng phải vì mình mà luyện chế một chút đan dược có thể ở trong thời ngắn tăng lên Huyền lực, vì sắp đến cuộc thi chọn lựa Tân Tú rồi.

Về phần Tiểu Mặc, mấy ngày nay bị Long Thiên Tuyệt bắt cóc chạy đi mấy nơi, nào là chơi thuyền trên hồ, nào là chạy khắp núi thả diều..... nàng có chút bội phục kiên nhẫn của Long Thiên Tuyệt, có thể cả một ngày phụng bồi nhi tử khắp nơi chơi đùa, thật giống như muốn đem năm năm thời gian thiếu thốn tình thương của phụ thân toàn bộ bù đắp.

Nhìn thân ảnh phụ tử vui vẻ hòa thuận, nàng không đành lòng đi quấy rầy, trong lòng tuy có âm thầm đau buồn, nhưng thấy khuôn mặt con trai hồn nhiên tươi cười, nàng cái gì cũng không muốn suy nghĩ, quan trọng vẫn là chuyên chú chuẩn bị cho cuộc thi thôi.

” Mẫu thân, hôm nay là ngày Tiểu Mặc lần đầu tiên đi thư viện đọc sách, mẫu thân có theo Tiểu Mặc đi không?”

Vân Khê còn chui ở phòng luyện đan khổ cực luyện đan, nghe thấy tiếng gào của con trai, sau đó thấy con trai chuẩn bị xuất phát, đầu vai đeo túi sách, bộ dáng chuẩn bị đi học.

Nàng chợt vỗ trán một cái, lúc này mới nhớ tới, hôm nay là ngày đầu

tiên con trai lên lớp đọc sách.

Nàng không khỏi có chút sơ ý, cũng là mấy ngày qua rối ren, đem chuyện trọng yếu như vậy quên mất.

Nàng vỗ cái trán, liền trực tiếp ấn dấu tay đen trên trán của mình, thoạt nhìn hết sức tức cười.

Nghe được tiếng cười ha ha nhẹ truyền đến, Vân Khê ngẩng đầu, liền thấy được bộ dáng cười trộm của Long Thiên Tuyệt.

Hắn hôm nay vẫn một thân trường bào màu đen như cũ, tựa hồ hắn đối với màu đen là màu yêu thích duy nhất, tất cả xiêm y cũng là màu đen. Cả bên trên trường bào đều không có một tia hoa văn cùng hình vẽ, tùy ý xõa rủ xuống trên đầu vai tùy ý không gió mà bay, trên khuôn mặt tuấn mỹ vô trù luôn treo nụ cười nhẹ, cả người thoạt nhìn vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái, thiếu đi một ít sát khí, nhiều thêm một chút nhu tình cùng khí chất ôn hòa, hết sức hấp dẫn ánh mắt người khác.

Vân Khê hơi sửng sốt, thấy hắn cười, không khỏi có chút không giải thích được.

Long Thiên Tuyệt hướng nàng đi tới, nụ cười không giảm, phảng phất như Tuyết Liên trên đỉnh băng sơn, thánh khiết mà cao nhã. Con ngươi hắn sâu không thấy đáy trong đó toàn bộ là bóng dáng của nàng, Vân Khê thấy mình thần sắc hơi có vẻ mê mang.

Tay của hắn bỗng nhiên giơ lên, sờ lên trán của nàng, lành lạnh xoa da thịt của nàng, mang đến một trận run rẩy như giật điện.

“Thật sơ ý, giống như mặt mèo!” Thanh âm của hắn thấp mà trầm, mang theo chút ít mị hoặc.

Vân Khê có chút ngơ ngẩn, cứ như vậy ngơ ngác nhìn hắn, mặc cho hắn thay mình lau đi vết bẩn trên trán.

Long Thiên Tuyệt vừa cẩn thận chà lau, vừa cúi đầu nhìn nàng, đôi lông mày rậm cau lên, mang theo đường cong tuấn dật, vẻ cười lơ đãng từ mép hắn hiện ra.

” Thật đáng yêu!”

Trên chóp mũi cọ sát một trận như có dòng điện, như trêu chọc tiến lòng của nàng, Vân Khê trợn to hai mắt, gắt gao trừng nam nhân trước mắt, hắn.....Hắn thế nhưng cọ chóp mũi nàng, làm ra động tác thân mật như vậy!

Ở ngoài thì tức giận, trên mặt lại nóng lên, trong lòng nàng không hiểu sao mà nhảy lên lợi hại, giống như thiếu nữ hoài xuân, lại có chút ít không biết làm sao.

Sống hai đời, lần đầu có người khác làm động tác thân mật như vậy, không có khinh nhờn, không có ác ý, mà động tác thuần túy một cách tự nhiên, phát ra từ nội tâm, chân thành tha thiết, tốt đẹp đúng mực.

Trong thoáng chốc, nàng mơ hồ nghĩ tới vô số từ tốt đẹp đúng mực..... Song, khi nàng hoàn hồn lại, phản ứng đầu tiên là hung hăng giơ chân đạp hắn một cước, nam nhân ghê tởm, hắn giám khinh bạc nàng?!

Song, động tác nàng như vậy, đem biểu hiện xấu hổ của nữ nhi hoàn toàn hiển thị rõ.

Long Thiên tuyệt không có tránh né, thực sự bị nàng đạp một cước, hắn lẳng lặng nhìn nàng, nụ cười trên mép hiện ra càng lớn, tao nhã

vô hạn.

” Mẫu thân, phụ thân, các ngươi nhanh lên một chút a, Tiểu Mặc sắp tới trễ.” Vân Tiểu Mặc vỗ vỗ bao sách nhỏ của hắn, không nhịn được nhắc nhở hai người.

“Phụ thân?” Vân Khê nhạy cảm bắt được từ này, không khỏi nheo mắt lại, mới có mấy ngày, thậm chí ngay cả tên gọi cũng sửa lại?

Đến tột cùng hắn đối với nhi tử sử dụng sách lược gì, nhanh như vậy mà con trai đã bị thu phục rồi?

” Tiểu Mặc, không phải là đã nói với con rồi sao? Không nên tùy tiện nhận thức phụ thân!”

Không biết có phải ngữ khí của nàng quá mức nghiêm khắc hay không, Vân Tiểu Mặc co cổ lại, cúi đầu quấy lộng lấy ngón tay, yếu ớt nói: “Nhưng mà, nhưng mà tất cả mọi người nói hắn là phụ thân của con a, chúng ta cũng rất giống nhau, không phải sao?”

” Tiểu Mặc nói đúng, hiện tại cả mọi người của Thấm Dương thành đều biết ta là cha của con rồi, mẹ con không muốn thừa nhận cũng không được.” Long Thiên Tuyệt lời nói ra kinh người.

Đôi đồng tử mỹ lệ của Vân Khê trong nháy mắt mở lớn hơn, rốt cuộc nàng đã hiểu rõ mục đích thực sự của hắn, thì ra mấy ngày qua hắn mỗi ngày mang theo nhi tử chạy khắp nơi, chính là vì để cho dân chúng toàn thành biết hắn là phụ thân của Tiểu Mặc! Nhìn xem sau này còn ai dám đến tướng quân phủ thân cận cùng nàng a? Phụ thân của hài tử người ta còn ngụ ở phủ tướng quân, nhưng nếu còn có người tới cửa nhắc tới hôn sự hoặc là thân cận, đây không phải rõ ràng là muốn cho người ta đội nón xanh sao?

“Này này...” hành động của người nam nhân này, làm cho nàng giận sôi gan rồi!

Vân Tiểu Mặc gấp gáp đẩy Vân Khê, nói: “Mẫu thân, người nhanh lên một chút đi thay y phục đi, chúng ta chờ người.”

Bị nhi tử nóng nảy đẩy đi, Vân Khê thu hồi tâm thần, gật đầu trấn an nói: “Được rồi, được rồi, mẫu thân rất nhanh trở lại.”

Hôm nay là ngày nhi tử đi học, Vân Khê cố ý ăn mặc đoan trang một chút ít, la quần một màu trắng bách hợp, có một chút chỉ bạc điểm xuyến, khi nàng dạo bước, chỉ bạc kia lấp lánh, lấp lánh, thật giống như ánh sao đầy trời xẹt qua phía chân trời, tỏa sáng rực rỡ.

Trên đầu của nàng cắm một cây trâm ngọc cùng màu, trang sức đơn giản, nhưng lại tôn lên cả người thoạt nhìn đoan trang tao nhã, vừa không mất đi linh khí xuất trần, chợt nhìn lại, phong tư yểu điệu chói lọi.

Phụ tử chờ ở ngoài cửa phủ tướng quân, xa xa thấy nàng đi tới, chân sen, gió mát quất vào mặt, phảng phất Cửu Thiên huyền nữ từ từ bay tới, đẹp không sao tả xiết.

” Mẫu thân thật là đẹp nha!” Vân Tiểu Mặc hai mắt sáng lên, bật thốt nói.

“Đúng là rất đẹp!” Long Thiên Tuyệt rất tán thành gật đầu, đáy mắt thâm thúy thổi qua vẻ tươi đẹp cùng si mê.

Thanh âm của Long Thiên Tuyệt rất thấp, nhưng mà Vân Khê rõ ràng nghe được lời ca ngợi của hắn, lòng nàng giống như một viên đá nhỏ rơi vào mặt hồ, tạo nên tầng tầng rung động, ngước mắt nhìn về phía ánh mắt của hắn, trong nháy mắt không tự chủ mà trở nên nhu hòa,

đôi mắt đẹp thủy sắc kích diễm, gợn sáng lăn tăn.

Ánh mắt của Long Thiên Tuyệt nhìn về phía nàng càng thêm sâu sắc thâm trầm.

” Tiểu thư, xe ngựa đã chuẩn bị xong, có thể lên đường hay không?”Quản gia vốn không muốn quấy rầy một màn duy mỹ này, nhưng thật sự là thời gian không đợi người, hắn phải tiến lên nhắc nhở.

“Đi thôi.” Vân Khê nhẹ nhàng mà mở miệng, dắt tay con trai, hướng xe ngựa đi tới. Ánh mắt liếc trộm, nàng nhìn thấy Long Thiên Tuyệt đang dắt cái tay còn lại của con trai, cảnh tượng như vậy, làm cho trên mặt nàng lại đột nhiên nóng lên, không khỏi miên man bất định.

Xong, xong, nàng nhất định là trúng tà rồi, vì sao gần đây liên tiếp suy nghĩ mông lung vậy? Tâm thần luôn bị nhất cử nhất động của hắn làm cho giao động vậy chứ?

Sau khi quản gia đưa bọn họ ra cửa phủ, đứng ở trước cửa phủ, xa xa nhìn bóng dáng hai lớn một nhỏ đang nắm tay lẫn nhau, không khỏi gật đầu than nhẹ, thật là một nhà hạnh phúc a!

Phụ tử Vân lão gia tử vừa lúc ra khỏi cửa đi bái phỏng một ít lão thần, vừa ra khỏi cửa liền gặp được một màn này.

Nắng sớm nghiêng bóng, đem thân ảnh ba người trải dài, tạo thành một bức tranh ấm áp mà lãng mạn.

Nam tử mặc hắc bào rộng, cao lớn oai hùng, như vị thần hiện thế, nữ tử bạch y thắng tuyết, váy áo tung bay, tựa như tiên nữ khiêu vũ, còn có một hài tử như tiên đồng, người một nhà đều giống tiên nhân như vậy sợ là trên đời khó tìm!

” Thật đẹp đôi, Khê Nhi chúng ta coi như đã tìm được chỗ tốt rồi.” Vân lão gia tử cười híp mắt, tâm tình rất là vui vẻ.

Vân Dật lo lắng nói: “Nhưng, phụ thân, ngài đừng quên hắn là tôn chủ Lăng Thiên Cung, là kẻ địch của thiên hạ chính phái, vô luận là Thánh cung hay là thập đại gia tộc, mọi người đối với hắn đều nhìn chằm chằm. Khê Nhi nếu như gả đi, chẳng phải cũng trở thành kẻ địch của nhân sĩ khắp thiên hạ sao? Còn có Tiểu Mặc nữa, hắn còn nhỏ như vậy”

” Ta xem phẩm chất của vị Long công tử này chưa chắc như tin đồn ngoại giới là lãnh khốc, một nam nhân có thể đối với hài tử cùng nữ nhân mình thích thương yêu như thế, có thể xấu đến cỡ nào đây? Ngươi cũng không cần nghe những người đó nói gì nghe nấy, cõi đời này không…nhất thiết phải đúng như lời đồn. Tóm lại Long công tử là ân nhân của Vân gia ta, là phụ thân của tiểu Mặc, chỉ bằng vào những thứ này, chúng ta sẽ không phản đối hắn cùng Khê Nhi ở chung một chỗ, hơn nữa ngươi có phát hiện hay không? Khê Nhi mặc dù ngoài mặt rất bài xích hắn, nhưng lnội tâm của nàng lại không phải như nàng biểu hiện ra, nói không chừng trong lòng Khê Nhi đã sớm đối với Long công tử có cảm tình rồi, chẳng qua là con bé da mặt mỏng, không tiện nói ra mà thôi..... Thật ra thì hai người bọn họ rất giống nhau, đều có được sự lãnh ngạo cô tuyệt như nhau, sợ là những người tầm thường khác rất khó để vào mắt của bọn họ.....” Vân lão gia tử tinh tế phân tích.

Nếu Vân Khê biết Vân lão gia tử đánh giá nàng như vậy, nàng nhất định là hận không thể đập đầu cho rồi, cái gì gọi là con bé da mặt mỏng, không tiện nói ra mà thôi? Cái người da mặt mỏng tuyệt đối không phải là nàng!

Vân Dật nhíu lông mày trầm tư chốc lát, gật đầu nói: “Có lẽ cha nói

rất có lý, chẳng qua là mẫu thân cùng phu nhân gần đây đều bận rộn vì Khê Nhi thu xếp chuyện kiếm chồng, đem tất cả bà mai của Thấm Dương thành mời tới không sai biệt lắm. Người xem chuyện này phải làm sao bây giờ? Các nàng đây không phải là mò mẫn bận rộn vớ vẩn ư?"

Vân lão gia tử sờ sờ râu mép, rất là thâm trầm nói: "Vậy cũng chưa chắc! Lúc trước hoàng thượng vẫn đối với Vân gia hiểu lầm, bãi miễn chức vụ của phụ tử chúng ta, nhất định là đang nhìn Vân gia chúng ta, xem một chút Vân gia chúng ta có thể có hành động gì khác hay không. Mẫu thân ngươi cùng con dâu chuẩn bị như vậy, vừa lúc làm cho mọi người cả Thấm Dương thành biết Vân gia chúng ta đang vì Khê nhi tổ chức việc kiếm chồng, không có những tâm tư khác, kể từ đó, hoàng thượng đối với Vân gia chúng ta phòng bị cũng từ từ buông xuống."

Vân Dật phụ họa gật đầu một chút, đồng ý quan điểm của hắn, hai mắt đột nhiên sáng ngời nói: "Phụ thân quả nhiên cao minh, suy nghĩ thấu đáo, con lãnh giáo."

Vân lão gia tử tiếp tục vuốt râu mép, lại nói: "Không chỉ như vậy, Khê Nhi chúng ta phải lập gia đình, cũng không thể tùy tiện. Không sai, Long công tử kia đích xác là rất ưu tú, nhưng Khê Nhi chúng ta cũng rất xuất sắc, không thể để cho đối phương cho là Khê Nhi chúng ta có con rồi liền không ai thèm lấy, không lấy hắn thì không được. Tìm nhiều công tử trong thành một chút, tham gia đại hội chọn rể, đem đại hội làm vô cùng náo nhiệt, sinh động, như vậy mới có thể tăng lên danh dự cùng địa vị của Khê Nhi chúng ta, tránh để cho Long công tử coi thường! Hừ hừ, muốn cưới Khê Nhi nhà chúng ta, cũng không dễ dàng như vậy....."

Vân lão gia tử nở nụ cười gian xảo, râu mép vễnh nhếch lên, cực kỳ giống kẻ gian ác.

Vân Dật hai mắt phóng ánh sáng, đối với phụ thân mình bội phục sát đất, quả nhiên, gừng càng già càng cay! Một chiêu này, thật cao minh a!

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt hai người hoàn toàn từ đầu đến cuối, không biết giờ phút này đang có người tính toán ở sau lưng mình, hai người dẫn Tiểu Mặc lập tức ngồi lên xe, hướng thư viện tốt nhất Nam Hi quốc là Nam Phong thư viện tiến tới.

" Nơi này chính là Nam Phong thư viện rồi, hoàn cảnh cũng không sai, sông núi dựa vào nhau, thanh nhã tĩnh lặng."

Vân Khê đánh giá chung quanh thư viện, đối với hoàn cảnh nơi này có chút vừa ý.

Lúc này, ngoài cửa thư viện lui tới rất nhiều xe ngựa, phần lớn cũng là xe ngựa của nhà quan to hiển quý. Thư viện Nam Phong tương đương với thư viện hoàng gia Nam Hi quốc rồi, thầy giáo hùng hậu, lại có hoàng gia ở sau lưng chống đỡ, hài tử tới nơi này đọc sách phần lớn cũng là con cháu trọng thần triều đình, ngay cả Tiểu hoàng tử, tiểu quận chúa cũng không ngoại lệ mà đọc sách ở chỗ này, có thể thấy được năng lực rất mạnh.

Một nhóm ba người Vân Khê từ trên xe ngựa bước xuống, những bạn nhỏ cùng người nhà tới đưa tiễn kia, đang dừng lại nghỉ chân chuẩn bị vào cửa, đều quay đầu lại ngắm nhìn. Người một nhà chói mắt như thế, cũng rất hấp dẫn ánh mắt người khác.

Khi ba người bọn họ tay nắm tay …song song, từ từ dạo bước đi về phía cửa lớn thư viện, tụi nhỏ miệng đã thành hình dạng chữ O, tò mò nhìn bọn hắn chằm chằm, ngay cả cha mẹ của bọn họ có dùng sức kéo bọn họ, bọn họ cũng không chịu đi, hơn nữa nhất là những

cô bé.

Các nàng đều có vẻ mặt đáng yêu, chọc cười Vân Khê.

“Mẫu thân, phụ thân, các nàng tại sao lại nhìn ta như vậy?”Vân Tiểu Mặc đột nhiên hỏi.

Bao sách nhỏ trên vai hắn đột nhiên lắc lư, một con tiểu cầu màu trắng lông mềm như nhung, liền từ trong bọc sách nhỏ của hắn chui đầu ra. Nó không phải là thú sủng nào khác, mà chính là Tiểu Bạch!

Tiểu Bạch từng ngụm từng ngụm thở hổn hển, bị nín thở đến sắp chết.

Cũng là nữ ma đầu ghê tởm không tốt, nói gì là trong thư viện không cho phép mang thú sủng, nhưng nó không nỡ xa Tiểu Mặc Mặc, cho nên len lén giấu mình trong bọc sách nhỏ.

Nghe được phía ngoài thanh âm xì xầm rất náo nhiệt, nó tò mò chui đầu ra, muốn xem là có chuyện gì.

Di? Rất nhiều Tiểu muội muội tốt và xấu, các nàng muốn làm gì? Tại sao dùng loại ánh mắt này nhìn Tiểu Mặc Mặc của nó.

Tiểu Bạch toàn thân đều bốc lên khí chua, lăn lộn trái phải, cái chỗ này thật là đáng sợ, rất nhiều nữ yêu ăn thịt người, không tốt sẽ đem Tiểu Mặc Mặc ăn luôn.

Hừ hừ, nữ ma đầu ghê tởm! Lại đem Tiểu Mặc Mặc đưa đến địa phương đáng sợ như vậy để đọc sách, ta hận ngươi!

Nghe được câu hỏi của con trai, Vân Khê đưa ngón tay xanh nhạt sờ sờ cằm, trả lời: “Có lẽ.....Đại khái..... Là bởi vì bọn hắn chưa từng

thấy có mẫu thân vừa trẻ vừa xinh đẹp như vậy tới đưa con đi học a?”

Long Thiên Tuyệt cũng học nàng, ngón tay thon dài sờ sờ cằm, lắc đầu, không đồng ý nói: “Không nhất định, bởi vì cái gọi là khác phái thì hấp dẫn, các nàng nhất định bởi vì chưa từng thấy có phụ thân cao lớn oai hùng vừa đẹp trai mê người như vậy tới đưa con đi học, cho nên mới phải hưng phấn như thế!”

Vân Khê quay đầu, cùng hắn liếc mắt một cái, bốn mắt nhìn nhau, ánh lửa bắn nhanh!

” Nhưng mà, các nàng hình như là chào hỏi với con đấy.” Vân Tiểu Mặc đột nhiên tránh thoát tay của hai người, hết sức đẹp trai vuốt ve tóc mai của mình, vung lên khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái, thở dài nói, “Ai, lớn lên đẹp trai, chính là phiền toái!”

“Này, chào mọi người, ta tên là Vân Tiểu Mặc!”

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt hai người đồng thời quay đầu, nhìn con mình vừa vẫy tay, vừa cất bước hướng các cô bé đi tới, đồng thời cùng lâm vào im lặng, trên trán hai người một giọt mồ hôi rơi xuống.

Quả nhiên, so tự luyến, thì nhi tử cao hơn một bậc.

“A, ngươi chính là Vân Tiểu Mặc mới tới? Là Vân Tiểu Mặc rất biết ngâm thơ sao? Ta biết ngươi!”

” Trời ạ, hắn chính là Vân Tiểu Mặc! Lớn lên rất đẹp trai nga!”

” Tiểu Mặc, ta cùng ngươi làm bằng hữu nhé?”

” Tiểu Mặc, ngươi học ban nào? Ta muốn chuyển tới ban học của ngươi học, ta cùng ngươi ngồi cùng bàn được không?”

” Tiểu Mặc, theo ta ngồi cùng bàn nhé!”

“..... ”

Vân Khê nhìn con trai bị một đám cô bé vây quanh, giống như là siêu cấp minh tinh chuẩn bị ra diễn, mắt không khỏi choáng váng. Thì ra là con trai được hoan nghênh như vậy, lo lắng của nàng hoàn toàn dư thừa, còn tưởng rằng hắn đến một hoàn cảnh lạ lẫm, sợ không thích ứng, hoặc là cùng đồng học ở chung không được. Các loại lo lắng, hiện tại toàn bộ biến mất tích, con trai của nàng vô địch khả ái như vậy, như thế nào lại không làm cho người ta thích đây?

“Đi thôi.” Bên tai truyền tới một thanh âm thanh nhã, sau đó tay nàng liền rơi vào một lòng bàn tay ấm áp, Vân Khê cả người run lên. Cúi đầu, đường nét rõ ràng của bàn tay to đang vững vàng bao quanh tay nhỏ bé của nàng, vừa vặn phù hợp.

Tầm mắt của nàng từ từ dời lên trên, trải qua cánh tay hắn, đầu vai hắn, cuối cùng dừng lại ở cằm của hắn. Cằm hắn nơi đó lưu loát vừa mềm mại, nhìn kỹ có một chút râu loáng thoáng có thể thấy được. Nàng thấy rất nhiều nam tử có râu như hắn, nhưng không có một người nào giống hắn như vậy, có thể đem râu ria tục tằng cùng sự ưu nhã kết hợp hoàn mỹ, tạo thành vẻ đẹp dã tính như thế.

Ánh mắt có chút lung tung, tim đập có chút rối loạn, Vân Khê muốn từ chối, lại không thể từ lòng bàn tay của hắn thoát ra.

” Đi thôi, Tiểu Mặc đã đi xa.” Thanh âm của hắn trở nên ôn nhu hơn, giống như có một cộng lông ngỗng ở trong lòng nàng đang gãi gãi, nhẹ nhàng, ngứa, cũng rất thoải mái, làm cho người ta say mê trong

đó.

Còn chưa kịp tinh tế do dự, lực đạo trên tay bị hắn tăng thêm, Vân Khê không tự chủ được bị hắn nắm dẫn đi về phía trước.

Tầm mắt nhìn tới bóng lưng sừng sững như núi, kiên quyết không đổ của hắn, bước đi rất kiên định, lực đạo trên tay cũng rất vững vàng.

Một ít râu kia, làm nàng bị mê hoặc thật sâu.

Tâm nhất thời toàn bộ rối loạn.

So sánh với nội tâm Vân Khê do dự cùng giãy dụa, nội tâm Long Thiên Tuyệt cũng không cách nào bình tĩnh, sợ nàng sẽ cự tuyệt, sợ nàng liều mạng tránh thoát. Hiện tại tay nàng giữ trong lòng bàn tay của hắn, không hề cự tuyệt, không giãy dụa nữa, tim của hắn cũng bình tĩnh lại.

Nụ cười phát ra từ nội tâm, từ bên môi tươi đẹp mà phóng ra.

Một khu rừng dài, trên mặt đất trải dầy đá xanh, ánh nắng ấm áp chiếu ra tia sáng, chung quanh hết thảy tựa hồ cũng trở nên tốt đẹp vô hạn.

Con trai bị một đám cô bé vây quanh, cười cười nói nói, đi phía trước cách đó không xa.

Bên cạnh bọn họ, trẻ con cùng người nhà đi qua, song bọn họ phảng phất như đắm chìm ở trong thế giới của mình, thật giống như trên con đường trong rừng cây này chỉ có hai người bọn họ.

Từng bước từng bước, nhẹ nhàng từ từ, cẩn thận từng li từng tí, sợ thức tỉnh cỏ dại ngủ say bên đường.

Nhiệt độ ở trong lòng bàn tay không ngừng truyền lại, đến cuối cùng gần như cùng một nhiệt độ, phảng phất như hòa tan thành một khối.

Hắn đi ở phía trước, xa nửa bước, gió mát nhẹ vỗ về tóc đen của hắn, có vài sợi bay tới nàng trước gò má nàng, đuôi tóc cọ lên mặt của nàng, ngứa, còn có ngửi được chút mùi vị thuộc về hắn, xen lẫn mùi cỏ thơm nhàn nhạt.

Nàng đi ở phía sau, cách nửa bước, ánh nắng từ phía sau của bọn họ chiếu xạ qua, thân ảnh nàng yểu điệu trải dài trên mặt đất, cái bóng kia nhẹ nhàng di chuyển theo từng bước chân của nàng, thân ảnh làm nhộn nhạo xuất động lòng người.

…….. Bốn phía làm sao đột nhiên yên tĩnh như vậy?

…… Hình như, cứ như vậy đi thẳng xuống!

…….Hắn không phải đã là đi lầm đường chứ?

…….Hình như, cứ như vậy mà đi xuống!

…….Con trai đâu? Con trai đi nơi nào?

……..Hình như, vẫn đi xuống tiếp!

Vân Khê nhận ra có cái gì không đúng, đột nhiên dừng bước, lên tiếng nói: “Con trai đâu? Con trai đi nơi nào?”

..... Long Thiên Tuyệt đối với bản thân cũng giật mình, hình như mình lạc đường rồi, trên gương mặt tuấn tú lộ ra một chút ửng hồng.

Vân Khê tức giận hừ hừ nói: “Làm sao lại dẫn đường như thế? Đến

thư viện cũng có thể lạc đường, ta thật là phục ngươi!”

“.....”Long Thiên Tuyệt tức cười, hắn đang trong tình trạng bất an lo sợ, nhưng mà, chẳng lẽ như vậy là kết luận mình không biết đường đi sao?

Vân Khê lỗ mũi xì khói, tiếp tục hừ hừ nói: “Nếu như đem nhi tử đánh mất, ngươi nhất định phải chết!”

“..... ” Long Thiên Tuyệt không chút phản bác, chỉ nhìn nữ tử mà mình để ý, giờ phút này đang giận đến không nói đạo lý!

” Nói với ngươi đấy? Ngươi điếc sao?”Vân Khê tà tà trừng hướng hắn, đột nhiên lực đạo trên tay căng thẳng, khiến nàng ngã về phía trước một cái, chui vào trong ngực của hắn.

Vân Khê ão não ngửng đầu lên, còn chưa kịp suy tư, thì cánh môi mềm mại ấm áp đã để lên môi nàng. Bàn tay ấm áp thô ráp đỡ cái ót nàng, đem đầu của nàng vững vàng cố định ở vị trí này.

Vân Khê kinh ngạc ngước mắt, khuôn mặt to lớn của hắn đang ở trước mắt nàng, hơi thở, nóng rực phun ở trên hai má của nàng, áp lực trên môi tăng thêm, bắt đầu vuốt ve. Nàng kinh hô ra tiếng, muốn đẩy hắn ra, thì cái lưỡi khéo léo tinh xảo nhanh chóng tách môi của nàng, thăm dò vào môi lưỡi của nàng.

Hắn sao có thể?

Môi lưỡi nóng bỏng mà triền miên, một chút nước miếng không thuộc về nàng dây dưa nhau.

Vân Khê nhanh chóng thở hào hển, mơ hồ nghe thấy được một tai khàn khàn vừa trầm thấp hùng hậu lẩm bẩm: “Khê Nhi” “”

Trái tim, nổ lớn, kịch liệt nhảy lên.

Hắn ôn nhu mà mãnh liệt hôn nàng, làm cho nàng từ từ say mê trong đó, không cách nào cự tuyệt. Chóp mũi chỉ có hương vị của hắn, cường đại ấm áp, trầm thấp hùng hậu thở gấp.....nụ hôn này vừa triền miên vừa xót xa, giống như cảnh trong mơ.

Trái tim ầm ầm mà đập, bỗng nhiên trấn tĩnh.

Chẳng lẽ nàng thật đối với hắn động tâm, trong lúc vô tình trái tim hướng hắn mở rộng ra?

Bằng không, vì sao nàng để cho hắn nắm tay của mình đi một đường? Bằng không tại sao cùng hắn hôn môi, tại sao có thể làm cho nàng giống như uống rượu ủ, mơ mơ màng màng?

Tâm tư là ở lúc nào mà trở nên biến hóa đây?

Nàng đang sợ cái gì? Nàng rốt cuộc nghĩ muốn cái gì? Nàng có thể có cái gì?

Giống như nhận ra nàng đang mê mang cùng không chuyên tâm, Long Thiên Tuyệt hơi lui môi lại, tiếng nói say mê như rượu mạnh, thấp lẩm bẩm nói: “Khê Nhi, đừng sợ. Tin tưởng ta!”

Ngắn ngủn một câu nói, giống như lưỡi dao nhọn sắc bén nhất, đâm thấu võ trang nặng nề của nàng, thẳng đến sâu trong nội tâm.

Cảm xúc, nhấc lên sóng to.

Ánh mắt của nàng càng thêm mê loạn.

Lòng bàn tay hắn lướt qua da thịt trên mặt nàng, không kiềm chế mà kích thích nàng một trận run rẩy.

Nàng nâng mắt, nhìn vào đáy mắt thâm thúy sâu không thấy đáy của hắn, nơi đó là Sơn là Thủy, là đại dương ôn nhu. Nàng vô ý ngã vào trong biển rộng vô biên vô hạn kia, từ đó rơi vào trầm luân, dục sinh dục tử.

Hơi thở của hắn lần nữa tiến tới gần, môi mỏng kiên định phủ xuống.

Tiếp tục, càng thêm nóng bỏng mà kịch liệt, lời lẽ bay múa, trong đó hơi thở lưu chuyển cũng là một loại mật ngọt.

Lúc này, một cái thanh âm nho nhỏ chen vào.

“Mẫu thân, phụ thân, các người đang chơi hôn nhẹ sao?”

Trong nháy mắt Vân Khê tỉnh táo lại, có chút quẫn bách đẩy Long Thiên Tuyệt ra. Quay đầu nhìn lên, ở một đầu khác của cánh rừng, con trai cùng một đám cô bé đang trợn to hai mắt tò mò nhìn bọn họ.

Mặt đột nhiên phát hồng, Vân Khê ho nhẹ, giơ tay lên quạt quạt khuôn mặt đang nóng của mình, ra vẻ bình thường nói: “Con nhìn lầm rồi, chẳng qua là trời quá nóng rồi, cho nên ở chỗ này nghĩ mát.”

” Ngươi gạt người! Các ngươi đang chơi hôn nhẹ, lúc ta ở nhà, cũng đã từng gặp phụ mẫu ta chơi hôn nhẹ.”

” ừ, ta cũng vậy, đã từng gặp, trong phòng cha ta còn cất dấu rất nhiều sách hôn nhẹ đấy”

” Mẹ ta nói với ta, không thể tùy tiện chơi hôn nhẹ, bởi vì như vậy rất có thể sẽ ra một tiểu đệ đệ hoặc là Tiểu muội muội. Ta ghét nhất có

tiểu đệ đệ cùng Tiểu muội muội, bởi vì như vậy, phụ mẫu cũng sẽ không thương ta như hiện tại nữa.”

“.....”

Đám tiểu cô nương như quỷ nhỏ quỷ lớn, ngươi một lời ta một câu, làm cho Vân Khê muốn chui xuống kẽ đất, hiện nay con nít tư tưởng làm sao lại tiến bộ như vậy?

Vân Tiểu Mặc nghe lời nói của các bạn thân mến…, con ngươi linh động chuyển động, bỗng nhiên giương lên khuôn mặt nhỏ nhắn, nói ra kinh người: “Mẫu thân, phụ thân, vậy các ngươi tiếp tục ở đây chơi hôn nhẹ đi, Tiểu Mặc muốn tiểu đệ đệ hoặc là Tiểu muội muội, tốt nhất cả hai đều có.”

Nói xong, hắn quay đầu đối với các bạn thân mến nói: “Ừ, chúng ta đi học đi, đừng quấy rầy mẫu thân cùng phụ thân của ta ở chỗ này chơi hôn nhẹ.”

Nhìn con trai cùng cùng đám trẻ con vây quanh hắn xoay người đi xa, Vân Khê đứng người ngay tại chỗ, ở trong gió xốc xếch.

Tiếng chê cười trầm thấp truyền tới, không cần nhìn cũng biết là của ai, nàng giơ chân lên, hung hăng dậm ở trên chân của hắn. Cho hắn cười nè, cho hắn có chút hả hê nè, cũng không nghĩ xem là ai gây ra họa.

” Tiểu Mặc, con nghe mẫu thân giải thích, chuyện không phải là như các ngươi tưởng tượng đâu.”

” Trẻ nhỏ tử tư tưởng phải đơn thuần, không có chuyện gì nên bắt bướm hái hoa,không nên tùy tiện lật xem đồ gì đó của người lớn.”

” Còn có, tiểu đệ đệ cùng Tiểu muội muội không phải là tùy tiện có thể sanh ra như vậy.....”

“.....”

Vân Khê đuổi theo một đám trẻ nhỏ, nàng bắt đầu kiên nhẫn thuyết giáo, nói gì cũng muốn đem bọn trẻ này hướng dẫn đi đúng hướng, không thể để cho những tà thuyết xằng bậy bôi nhọ tâm hồn thuần khiết của bọn nhỏ.

Long Thiên Tuyệt lẳng lặng đưa mắt nhìn thân ảnh đi xa của nàng, tiếng cười réo rắt trầm thấp không tự chủ bật ra từ mép môi, cả người thoạt nhìn càng thêm ung dung tao nhã, nhanh nhẹn xuất sắc.

” Trịnh phu tử, Tiểu Mặc sau này nhờ cậy ngươi.” ngoài cửa lớp học, Vân Khê khó được vẻ mặt ôn hoà nhờ cậy Trịnh phu tử.

Trịnh phu tử kể từ sau buổi tiệc Phù Dung yến, thái độ đối với Vân Khê rõ ràng cải thiện rất nhiều, thấy nàng hữu lễ nhờ cậy hắn như thế, hắn cũng trở nên thân thiện, nở nụ cười: “Vân tiểu thư yên tâm đi, Tiểu Mặc thiên tư thông minh, lão phu rất thích, nhất định sẽ cố gắng mà dạy hắn, để cho hắn trở thành người xuất sắc.”

Vân Khê xem thường lắc đầu nói: “Thành nhân tài? bây giờ nói có chút còn sớm, ta chỉ hi vọng Tiểu Mặc thật vui vẻ, bình an là tốt rồi.”

Trịnh phu tử sắc mặt hơi sầm xuống, nhưng ngay sau đó toát ra nụ cười từ nội tâm, cho tới bây giờ cũng là các phụ huynh dặn hắn nhất định phải làm cho con nhà mình bài vở tiến bộ, làm cho gia tộc vẻ vang hơn, chưa từng có người nào đối với hắn nói lên yêu cầu đơn giản như thế. Nghĩ như vậy, thái độ đối với Vân Khê càng thêm hiền hòa.

” Vân tiểu thư cứ việc yên tâm, lớp học là nơi đọc sách, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

” Hi vọng như thế đi.”

Vân Khê buông tiếng thở dài, cũng hi vọng chỗ này sẽ ròi xa nơi phân tranh, chỉ có như vậy, con trai mới có thể khỏe mạnh vui vẻ trưởng thành.

Long Thiên Tuyệt đưa tay, nhẹ nhàng mà vỗ cánh tay của nàng, Như chuồn chuồn lướt nước, nhưng lại cho nàng chút lực lượng.

Ánh mắt nàng trược xuống, nhìn vị trí vào từ cằm hắn trở xuống, rồi rất nhanh thu trở lại.

Lúc này, bên trong lớp học truyền ra tiếng cải vả của bọn trẻ, hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của bọn họ.

” Đây là chỗ ta ngồi, tại sao phải cho hắn ngồi?”

” Ta để cho Tiểu Mặc ngồi ở đây, hắn sẽ ngồi nơi này! Ngươi không phục, cẩn thận ta đánh ngươi!”

Trong hai người đang tranh luận, một người là thằng bé trai mập mạp, vóc dáng hơi thấp, trên mặt thịt mập mũm mĩm, da lớn lên cũng là trắng nõn nhẵn nhụi, người còn lại không phải ai khác, chính là tiểu quận chúa Nam Cung Anh hôm đó ở bữa tiệc Phù Dung nhìn thấy.

Nam Cung Anh hai tay chống nạnh, che ở trước mặt Vân Tiểu Mặc, hai mắt nhìn chằm chằm Tiểu Bàn Tử, bộ dáng khí phách hùng hổ, để cho bọn nhỏ còn lại cũng không dám tùy tiện đi trêu chọc nàng.

Tiểu Bàn Tử há miệng, vẻ mặt đỏ lên, phản bác: “Ông nội của ta là

La thần Tướng, phụ thân ta là đệ tử Thánh cung, hắn coi là thứ gì, cũng dám đoạt chỗ ngồi của ta?”

Vân Khê nhẹ chau lại chân mày, hiện tại có chút ngạc nhiên, nguyên lai là cháu trai của La thần Tướng, Tiểu Tiểu La a!

Nàng không nhịn được lắc đầu, hiện nay bọn trẻ, làm sao cũng học mọi người ” ba ta là Lý Cương” đây chứ? Nếu là một ngày kia con trai gặp chuyện như vậy cũng học người ta nói ” Phụ thân ta là tôn chủ Lăng Thiên Cung ” Vậy thì còn gì nữa đây?

Bên này Nam Cung Anh căn bản không thèm tính toán với hắn, bàn tay nhỏ bé giương lên, khí phách nói: “Ông nội của ta là đương triều Vương gia, gia gia ngươi tính là cái thá gì?”

” ta, ta.....” Tiểu Tiểu La cà lăm hồi lâu, đột nhiên wow một tiếng khóc lên.

Nam Cung Anh hướng hắn giả làm mặt quỷ, đưa tay ra đẩy hắn qua bên cạnh, sau đó cười khanh khách lôi kéo Tiểu Mặc ở bên người nàng ngồi xuống: “Tiểu Mặc, thật tốt quá! Sau này chúng ta chính là ngồi cùng bàn rồi! Ngươi đừng sợ, sau này ở trong thư viện đều có ta bảo vệ người, ai dám khi dễ ngươi, ngươi liền nói cho ta biết, ta giúp ngươi dạy dỗ hắn!”

Vân Tiểu Mặc mím cái miệng nhỏ nhắn, hướng Tiểu Tiểu La liếc một cái, hơi có chút đồng tình. Trên thực tế, hắn ngồi nơi nào cũng được, tốt nhất là cách Tiểu ma nữ đây xa một chút, bởi vì nàng thật sự là quá phiền rồi.

Trịnh phu tử vừa nhìn cháu trai bảo bối của La thần Tướng, vội vàng chạy tới làm dịu, La thần Tướng là nhân vật lớn như vậy cũng không phải là người hắn có thể đắc tội, nhiều một chuyện không bằng bớt

một chuyện.

” Anh Tử, ngươi vừa nghịch ngợm rồi! Tất cả mọi người mau ngồi xuống, phu tử rất nhanh sẽ phải giảng bài rồi.”

Nam Cung Anh khả ái le lưỡi, vừa nhìn qua liền cùng Vân Tiểu Mặc cười cười nói nói, vừa chỉnh lại bộ dạng một học sinh bất hảo gây sự.

Tiểu Tiểu La sau khi được Trịnh phu tử dỗ dành, tiếng khóc rốt cục nhỏ xuống, hai mắt ngẫn lệ mông lung, trong lúc vô tình thấy trong túi Vân Tiểu Mặc không biết có đồ vật gì đó động đậy. Hắn dò xét dụi mắt, chăm chú nhìn lại, chỉ thấy một con màu trắng lông mềm như thú nhung con lộ ra nửa cái đầu, tò mò đánh giá chung quanh. Nhìn thấy hắn đang xem nó, Tiểu Bạch hai mắt trừng trừng, hung hăng trợn mắt nhìn trở về.

Hừ hừ, mới vừa rồi chính là hắn khi dễ Tiểu Mặc Mặc, đừng tưởng rằng Tiểu Mặc dễ bị khi dễ, phàm là ai khi dễ Tiểu Mặc Mặc, cũng sẽ bị trừng phạt!

Tiểu Tiểu La bị cả kinh, buột miệng hét lớn: “Phu tử, hắn mang theo thú sủng tới học đường!”

Khi hắn la lên, tất cả bọn trẻ toàn bộ tụ lại đây, vây xem Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch vốn chỉ lén lút thăm dò nhìn quanh bên ngoài, bây giờ nhìn mọi người vây tới xem nó, nó liền trực tiếp từ trong túi xách đi ra, rung đùi đắc ý đùa bỡn.

” di, nó thật di chuyển a!”

” thật đáng yêu a!”

” Tiểu Mặc, ta có thể cùng nó chơi không? Nó thoạt nhìn rất thích chơi.”

“.....”

Tiểu Bạch vặn eo bẻ cổ, liếc một vòng người chung quanh nó, nó miễn cưỡng liếc mắt, thật không có kiến thức, chưa từng thấy thú sủng đáng yêu như nó sao?

Tiểu Tiểu La ngó tư thái đầy khả ái của Tiểu Bạch, một đôi nước mắt bắn ra tia nhìn nóng rực. Hừ, tại sao mới tới đoạt chỗ ngồi của hắn, cướp đi lực chú ý của Anh Tử hắn thích nhất, hơn nữa còn có một con thú sủng đáng yêu như vậy? Này quá không công bình!

Hắn nhất định phải nhận được thú sủng này, đúng, về nhà tìm phụ thân cùng ông nội đi, bọn họ yêu hắn như vậy, nhất định sẽ giúp hắn thực hiện nguyện vọng này!

” tốt lắm, tốt lắm, muốn lên khóa, tất cả mọi người trở lại chỗ ngồi riêng của mình đi!” Trịnh phu tử nhức đầu xua tan học sinh tụ tập, vừa đi tới bên người Vân Tiểu Mặc, nói ” Tiểu Mặc, học sinh không thể mang thú sủng tới lớp học, để mẫu thân ngươi đem thú sủng mang về nhà trước, chờ ngươi về nhà liền có thể thấy nó.”

” Nhưng mà..... Ta không nỡ xa Tiểu Bạch.” Vân Tiểu Mặc vểnh lên cái miệng nhỏ nhắn, có chút khó xử.

Tiểu Bạch vừa nghe muốn đem nó đưa đi, hai ánh mắt hung hăng to tròn trừng mắt nhìn phu tử một cái, xẹt một tiếng chui vào trong ngực Vân Tiểu Mặc.

Nó mới không cần cùng Tiểu Mặc Mặc tách ra đây!

Đang hừ hừ kháng nghị, đột nhiên phần gáy bị nhéo lên, nó quay đầu nhìn lại, bỗng dưng thấy mặt của nữ ma đầu, nó xèo xèo kêu một tiếng, dưới cơn kinh hoảng lại tuôn ra một loạt ngoại ngữ!

Trời ạ, tại sao nó lại rơi vào ma trảo của nữ ma đầu rồi?

Tiểu Mặc Mặc, mau cứu ta, Tiểu Bạch không nên cùng ngươi tách ra!

" Tiểu Mặc, hảo hảo ở tại trường học đọc sách, không nên tùy tiện gây họa, biết không?" Vân Khê cầm lên Tiểu Bạch, cúi đầu đối với nhi tử dặn dò một phen.

" nga, Tiểu Mặc biết rồi." tầm mắt Vân Tiểu Mặc vẫn rơi vào trên người Tiểu Bạch như cũ, có chút lưu luyến không rời, nhất là sau khi thấy ánh mắt Tiểu Bạch thảm hề hề, hắn càng thêm đau lòng. Bất quá không có biện pháp, lời của mẫu thân rất đúng, hắn hiện tại tới học đường, nên hảo hảo mà đi học.

" Tiểu Bạch, ngươi trước cùng mẫu thân về nhà, chờ tan học, ta liền đi tìm ngươi chơi"

" ô ô." Tiểu Bạch đáng thương gật gật đầu.

Tiểu Tiểu La thấy Tiểu Bạch lại có thể nghe hiểu tiếng người, đôi mắt nhất thời phát sáng, thần thái khác thường từ đó bắn tán loạn đi ra ngoài, muốn có được Tiểu Bạch càng kiên định hơn trong đầu của hắn.

Vân Khê cầm lên Tiểu Bạch ra khỏi lớp, xa xa thấy được ở dưới bóng rừng, Long Thiên Tuyệt đang đứng chắp tay đưa mắt trông về phía xa. Nhớ tới chuyện lúc trước, mặt của nàng ửng đỏ lên, trong

lòng có cảm giác là lạ.

Không được, nàng không thể dễ dàng liền dao động như vậy!

Chuyện sáu năm trước đúng sai phải trái đều không biết rõ ràng, ai biết hắn đến cùng có phải là người tốt hay không, đến gần mẹ con bọn họ có những mục đích khác hay không.....

Hơn nữa, Vân Khê chết đi, một phần cũng liên quan đến hắn, nếu nàng thật cùng hắn thân cận, đây chẳng phải là rất có lỗi với Vân Khê đã chết sao?

Trong lòng một trận rối loạn, tê dại.

Quyển 2 - Chương 6

ChươngV06: Đánh mạnh cho taNơi ngược ánh sáng, Long Thiên Tuyệt thu hồi tầm mắt nhìn sang, khóe môi nở ra vẻ cười ôn hòa "Phải đi về sao?"

Vân Khê tránh đi tầm mắt nóng rực của hắn, nhìn mi tâm nói: "Một mình ngươi trở về đi, ta.....Còn muốn đi nơi khác một chút."

Long Thiên Tuyệt lẳng lặng nhìn nàng hồi lâu, trong con ngươi sâu không thấy đáy nổi lên ánh sáng quỷ dị, giây lát, hắn khẽ thở dài, nói: "Vậy cũng tốt, ta đi trước."

Xoay người, mắt của hắn rũ xuống, đem vẻ thất vọng che dấu ở đáy mắt.

Đưa mắt nhìn hắn từ từ đi xa, cho đến khi thân ảnh cao to hoàn toàn biến mất ở trong tầm mắt, Vân Khê mới thở phào nhẹ nhõm, chẳng biết tại sao, thời điểm đối mặt hắn, tâm tư của nàng thay đổi hoàn toàn, cũng không cách nào giống như trước, mà vô tình đối đãi với hắn như vậy.

Phía sau, tiếng đọc sách từ học đường truyền ra, Vân Khê từ từ thu hồi tâm tình. Tình yêu, đối với nàng mà nói quá mức xa xỉ, nàng chỉ muốn cùng con trai thật tốt mà sống, bây giờ còn có Vân gia, thân nhân toàn gia, như vậy là đủ rồi, nàng đã rất thỏa mãn.

Tiểu Bạch ở trong tay của nàng ngọ nguậy mấy cái, bày ra kháng nghị, chẳng lẽ nàng không biết níu lấy nó như vậy, sẽ làm nó cảm thấy rất không có mặt mũi sao?

Vân Khê nhìn nó, ánh mắt ngoan lệ, quát lớn: “Ngươi biết điều một chút cho ta, đừng gây chuyện cho Tiểu Mặc! Sau này Tiểu Mặc đi học, ngươi ở nhà ngoan ngoãn mà chờ, không cho tùy tiện chạy loạn, biết không?”

Tiểu Bạch dùng sức uốn éo người, một lần nữa tỏ vẻ kháng nghị.

“Kháng nghị không có hiệu quả! Chỉ cần ngươi nghe lời, sau này ta sẽ thường xuyên luyện chế một chút đan dược cho ngươi ăn, nhưng nếu ngươi không nghe lời, hừ hừ, ta cũng sẽ có biện pháp trị ngươi!”

Tiểu Bạch vừa mới nghe có đan dược ăn, cái cổ hưng phấn mà duỗi dài, nhưng sau khi nghe nửa câu sau, cả người nó co rút lại, cổ cũng rụt trở về. Nó hoàn toàn tin tưởng, nữ ma đầu tuyệt đối có vô số loại phương pháp có thể hành hạ nó.

Thời gian ngày từng ngày đi qua, Cuộc sống Vân Khê không thể rời bỏ luyện đan, chữa bệnh, luyện kiếm, mà cuộc thi chọn lựa Tân Tú cũng từng ngày từng ngày tới gần.

Vân Tiểu Mặc bắt đầu kiếp sống đi học, bằng hữu bên cạnh cũng càng ngày càng nhiều, vốn luôn hoạt bát hiếu động, bé càng trở nên sống động.

Long Thiên Tuyệt vẫn như cũ ở tại Vân gia, chỉ bất quá thời gian hắn ở Vân gia rõ ràng ít hơn rất nhiều, hắn thường xuyên đi ra ngoài, đi làm chuyện của mình, nhưng mỗi ngày cũng sẽ trở lại Vân gia, cùng con trai trò chuyện, thỉnh thoảng cũng cùng Vân Khê đấu võ mồm.

Cuộc sống cũng rất hài hòa.

Một ngày kia, đến ngày cuộc thi tuyển chọn Tân Tú.

Vân Khê khoanh chân ngồi ở trong phòng tu luyện, chỉ cảm thấy bên trong thân thể có một cổ nhiệt lưu đang mãnh liệt dao động, có khuynh hướng phun tiết ra song thời khắc mấu chốt, cố nhiệt lưu này lại hạ xuống, Như sóng biển đánh tới một điểm cao nhất, nhưng không có đầy đủ lực, chỉ cần theo khuynh hướng cuộn sóng thuận thế trượt xuống.

Nàng nhẹ chau lại chân mày, nhưng trong lòng thì bừng tỉnh, hiện tại Huyền giai của nàng là Mặc Huyền nhị phẩm, mấy ngày nay nàng đã để dành đầy đủ huyền khí, chỉ cần tìm được một cơ hội, thì có thể xông phá ải đó, chính thức bước vào cảnh giới Mặc Huyền tam phẩm, sợ là phải tìm từ cuộc thi Tân Tú mất, nàng có lòng tin, cuộc thi chọn lựa lần này nàng sẽ tìm người làm đá đặt chân, giúp nàng thuận lợi bước vào cảnh giới Mặc Huyền tam phẩm.

Nàng bẻ bẻ cổ, tựa hồ đã lâu không có co giãn gân cốt.....

Cất bước ra khỏi phòng, ngửa đầu nhìn sắc trời một chút, ánh nắng tươi sáng, là một ngày tốt lành.

” Mẫu thân!” Xa xa, thấy con trai cất bước hướng nàng chạy tới, phía sau còn đi theo hai tiểu bằng hữu, chính là Nam Cung Anh cùng cháu trai Trịnh phu tử Trịnh nam.

” chào dì Vân!”

“chào dì Vân!”

Hai tiểu bằng hữu nhìn thấy nàng cũng đặc biệt lễ phép, về phần nhìn thấy người khác như thế nào, sẽ không biết được. Ấn tượng duy nhất của Vân Khê chính là, bọn trẻ hiện nay một so sánh với một càng có cá tính, nuôi đứa bé thật là không dễ dàng a, nàng rất may

mắn Tiểu Mặc vừa hiểu chuyện vừa biết điều, bằng không nàng khẳng định sẽ vì con trai mà vỡ tim mất.

“Các ngươi không phải cùng đi học sao?” Nhìn ba đứa trẻ lúc này, giọng nói Vân Khê cũng nhu hòa rất nhiều.

” hôm nay trường học đóng cửa, chúng ta muốn cùng đi xem mẫu thân tranh tài!”

” Ừ, Vân di nhất định phải cố gắng lên nga, đem tất cả người xấu đánh bại hết!”

” Anh Tử, đây là cuộc thi chọn lựa, không có người xấu, chỉ có đối thủ.”

” ai nha, bất kể, dù sao Vân di nhất định đắc thắng là được rồi.”

Nghe bọn nhỏ ngươi một lời ta một câu Đồng Ngôn Đồng Ngữ, tâm tình Vân Khê càng thêm thư sướng rồi, đuôi lông mày nàng giương lên, cao đến một góc độ siêu nhiên, nắm chặt quả đấm nói: “Được tổ ba người khả ái các con, thay ta cổ vũ, ta thắng chắc rồi!”

“Đúng! Đó là nhất định! Vân di vạn tuế!” tiểu nha đầu Nam Cung Anh này thời điểm miệng ngọt thật đúng là khả ái, Vân Khê không nhịn được ngồi chồm hổm thân, hôn nàng một ngụm.

Nam Cung Anh nhất thời cười đến nhắm mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, rất là làm cho người ta thích.

Kết quả là, phía sau Vân Khê liền có hơn ba cái đuôi nhỏ, bám theo nàng cũng đến phía sảnh trước.

Trong hành lang, già trẻ Vân gia cũng đã chuẩn bị xong, chờ xuất

phát.

Vân lão gia tử hưng phấn đặc biệt, sáng sớm đều cười, cười đến miệng không khép lại, phảng phất còn chưa có tranh tài, hắn cũng đã chắc chắn đứng đầu nhất định chính là nhà mình.

Vân Dật tương đối định lực chút ít, chẳng qua là khóe miệng nhẹ nhàng cười, đối với con gái cũng rất có lòng tin.

Bởi vì … mấy ngày nay, Vân Khê luyện công, luyện đan, những chuyện này bọn họ đều nhìn ở trong mắt, lại một lần nữa biết chuyện nàng biết luyện chế đan dược, bọn họ như phát hiện ra một Thiên Đại bảo vật, phối hợp với nàng, đem phòng luyện đan nghiêm khắc giám sát, trừ mấy người chủ yếu của Vân gia, những người còn lại cũng không được đến gần nửa bước, chính là một con muỗi cũng không vào được.

Luyện Đan Sư a, đây chính là nghề nghiệp được tôn sùng nhất cũng kiếm nhiều tiền nhất ở Ngạo Thiên đại lục!

Đáng tiếc, muốn bồi dưỡng một Luyện Đan Sư cần có sự cẩn thận rất cao.

Đầu tiên khi mới học tập luyện đan, thì phải hao phí một lượng lớn dược liệu để luyện tay, phải nắm vững căn bản, vì luyện đan dược có mười tầng, như vậy cần có nguyên vật liệu chế thuốc, giá tiền cũng là đi theo thẳng tắp bay lên, hơn nữa sơ cấp Luyện Đan Sư luyện chế ra đan dược đạt tỷ lệ thành công rất thấp, cho nên muốn thành một đời Luyện Đan Sư, chính là một quá trình đốt bạc nhưng nếu không phải là người cực kỳ có tiền, thì không có biện pháp bồi dưỡng được một Luyện Đan Sư, huống chi cũng không phải là người nào có tiền thì tư cách trở thành luyện đan sư, Luyện Đan Sư cũng cần phải có thiên phú.

Vân gia thật vất vả mới có một Luyện Đan Sư, Vân lão gia tử vui vô cùng, mừng rỡ ra ngoài, cũng không quên đem tin tức này phong tỏa lại, chê cười, nếu để cho ngoại nhân biết được Vân gia có một Luyện Đan Sư, như vậy nhất định sẽ rước lấy phong ba lớn hơn.

Vân Khê quét nhìn một vòng, trong hành lang, không có thấy thân ảnh của Long Thiên Tuyệt, chân mày nàng nhẹ chau lại, có chút thất vọng. Bất quá nghĩ lại, hắn không có ở đây, tại sao nàng lại thất vọng đây? Tại sao nàng có thể bị hắn ảnh hưởng, mà làm cho cảm xúc mình dao động chứ?

Vân Thanh lẳng lặng ngồi yên ở một bên, nhìn người một nhà hưng phấn mà thảo luận chuyện cuộc thi, tâm tình của hắn xuống thấp, bởi vì vốn là hắn tham gia cuộc thi, vì Vân gia nhấc lên gánh nặng, nhưng bây giờ để cho đường muội hắn tới nhấc lên gánh nặng này, lúc này mà nói, là một loại đả kích không thể nghi ngờ.

Quan sát đến tầm mắt dò xét của Vân Khê, hắn lên tiếng nói: “Long công tử sáng sớm liền ra cửa, lúc gần đi không có nói đi nơi nào, chỉ nói chúng ta không cần chờ hắn.”

” Ai muốn chờ hắn?” Vân Khê hừ lạnh một tiếng, đáy lòng có chút cô đơn khác thường.

Bình thường thời điểm không muốn gặp chắn, hắn liền thường ở trước mắt nàng lắc lư, hiện tại nàng muốn đi tham gia trận đấu, hắn lại chạy trốn vô ảnh vô tung.

Đáy lòng nho nhỏ hiện ra mấy phần tức giận.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục thay nhau chửi bậy, đem chú ý của mọi người trong hành lang

hấp dẫn.

” Lam Mộ Hiên, tên hỗn đản này! Nhanh lên một chút đem giải dược cho chúng ta!”

” Người này đầu óc không bình thường, vẫn là đem hắn gõ bất tỉnh, từ trên người hắn tìm thuốc giải đi”

” tốt, ngươi đi gõ bất tỉnh hắn đi!”

“Gì.....Tại sao phải là ta đi? Vạn nhất thời điểm hắn tỉnh táo lại, biết là ta gõ bất tỉnh hắn, vậy chẳng phải hắn sẽ tìm ta tính sổ sao? Không được, vậy thì ngươi đi!”

” Là ngươi đề nghị trước, ngươi đi!”

” ta không đi, ngươi đi!”

“.....”

Hai người cải vả không nghỉ, trong nháy mắt đã đi tới ngoài cửa đại sảnh.

Trong hành lang mọi người theo tiếng nhìn qua, chỉ thấy dẫn đầu tiến vào đại môn không phải là Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục một đôi kẻ dở hơi, mà là Dung Thiếu Hoa cùng một người tóc tai bù xù, khuôn mặt đen thui, làm cho người ta thấy không rõ hình dáng hắn, nam tử áo lam, càng đặc biệt chính là, ánh mắt của hắn dại ra, trong miệng nói lẩm bẩm, thời điểm tiến vào cửa thiếu chút nữa quên mất bước qua nghạch cửa. Nếu không phải Dung Thiếu Hoa đúng lúc giúp hắn một phen, hắn liền trực tiếp té ngã.

Nhìn thấy tất cả mọi người lấy ánh mắt kỳ lạ nhìn tới đây, Dung Thiếu

Hoa trên mặt ửng đỏ hiếm thấy, có chút lúng túng giới thiệu nói: “Chư vị, vị này chính là thiếu gia của Lam gia trong thập đại thế gia đứng hàng thứ thứ chín, Lam Mộ Hiên. Lam gia cùng Dung gia ta là thế giao, ta cùng Mộ Hiên cũng là nhiều năm bạn hữu tốt, hắn.....thật ra thì thường ngày hắn rất bình thường, chẳng qua là có đôi khi có cái kia..... Ha ha, ha ha.....”

Dung Thiếu Hoa cười đùa ha ha, đáy lòng đã có ý hối hận a, hắn đã đáp ứng phải giúp Vân gia kéo trợ thủ tới, ai ngờ người đã tìm tới, nhưng mà tìm cùng không tìm không có gì khác nhau, mà hắn cũng không có lường trước được, bạn tốt hết lần này tới lần khác vào lúc này lại phát bệnh rồi, bắt đầu không bình thường.

Già trẻ Vân gia nhìn khuôn mặt râu ria của nam tử này, mọi người khó có thể tin, ánh mắt trừng lớn, hắn chính là thiếu gia Lam gia Lam Mộ Hiên? Cái người đứng hàng thứ tám trên bảng thập đại mỹ nam, Lam Mộ Hiên Lam thiếu gia?

Quả nhiên, lời đồn đãi cùng chân tướng có đôi khi chênh lệch lớn như vậy.

” Lam Mộ Hiên, tên hỗn đản này! Nhanh lên một chút đem giải dược cho chúng ta!”

Hai người Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục theo sát chạy vào, kỳ quái chính là, trên mặt hai người nổi lên vô số bớt đỏ như bệnh sởi, hai gương mặt xinh đẹp anh tuấn toàn bộ bị làm hỏng. Cũng khó trách bọn họ tức giận như vậy, đôi kẻ dở hơi này ngày thường chú trọng nhất chính là vị trí trên bảng xếp hạng mỹ nam của bọn họ, hiện tại chẳng những hủy dung, hơn nữa bọn họ bị chính cái người đứng hàng thứ tám hủy dung, đưa hai người bọn họ đặt ở vị trí cuối cùng Lam Mộ Hiên, ngụm ác khí này, bọn họ làm sao nuốt được a?

Vân Khê nhìn nốt hồng trên mặt hai người mà chẩn đoán bệnh trạng, không khỏi ồ lên một tiếng, híp mắt lại. Đây không phải là độc ” Hồng Tinh Đình” sao? Nàng cho là chỉ có ở Tàn Hoa bí lục của nàng mới có loại độc kỳ lạ như vậy, tình trạng bệnh không ngừng kỳ lạ, tên cũng kỳ lạ, lại không nghĩ ở chỗ này cũng nhìn thấy có người sử dụng độc ” Hồng Tinh Đình”, không khỏi sản sinh ra lòng hiếu kỳ.

Nghe được nàng ồ lên một tiếng, Long Thiên Thần nhanh nhẹn phản ứng, hắn làm sao quên mất, nàng cũng là cao thủ dùng độc đây? Một gương mặt đáng thương đầy nốt hồng liền bu lại: “Đại tẩu, nhờ cậy ngươi, giúp ta trị khó cái độc hiểu trên mặt đi.”

Vân Khê bỗng dưng ửng đỏ mặt, ghê tởm, người nào chấp thuận hắn gọi nàng là đại tẩu?

“Ai là…đại tẩu của ngươi? Đừng gọi loạn! ta không ngần ngại cho ngươi thêm một loại độc, để mặt ngươi hoàn toàn thối rữa sinh mủ!” Nàng lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn, đáy lòng không chủ ý mà nổi lên rung động, hắn cũng nhìn ra giữa nàng cùng đại ca của hắn có quan hệ không tầm thường, như vậy có phải tất cả mọi người Vân gia đều biết rồi không?

Nàng bĩu môi, nói: “Loại độc Hồng Tinh Đình này, mặc dù kỳ lạ, nhưng cũng không trí mạng, giải dược của nó thật ra cũng rất bình thường, các ngươi đi phòng bếp tìm một chút dấm, thoa ở trên mặt, không tới thời gian uống cạn nửa chun trà, nốt hồng sẽ tự động biến mất.”

Vẫn bị vây trong trạng thái dại người Lam Mộ Hiên nghe được ba chữ “Hồng Tinh Đình”, ánh mắt trống rỗng đột nhiên tụ tập vô số đạo quang, tinh quang hời hợt, kích động chạy về phía Vân Khê: “Ngươi sao lại biết Hồng Tinh Đình?!”

“Mau nói cho ta biết, ngươi làm sao biết độc Hồng Tinh Đình? Đây vốn là độc gia truyền do Lam gia chế luyện, hơn nữa giải dược vốn là độc nhất vô nhị, ngươi từ đâu biết được?”

Lam Mộ Hiên vuốt mái tóc rối bời che dấu khuôn mặt hắn, lộ ra dung nhan thanh tú, xinh đẹp, ánh mắt lấp lánh nhìn Vân Khê, trông như biến thành một người khác.

Vân Khê nhíu mày, trong lòng âm thầm suy nghĩ, độc trong Tàn Hoa bí lục tại sao lại giống với Lam gia bí lục luyện truyền? Đến tột cùng là trùng hợp hay vốn có duyên cớ khác?

“Ta từ một quyển sách cổ mà biết” Vân Khê trả lời.

Lam Mộ Hiên hai mắt phóng tia sáng sắc bén, truy vấn:”Quyển sách ấy ở nơi nào? Có thể cho ta mượn xem một chút không?”

Vân Khê lãnh đạm chớp mi, nghiêng người liếc mắt nhìn hắn. Hắn rốt cuộc là quá mức khờ dại, hay căn bản không chịu suy nghĩ? Công thức luyện đan vốn là điều bí mật, người trong gia tộc không ai biết cũng không thể truyền ra ngoài, chưa kể hiện này chỉ có vài cuốn sách được bày bán cho tầng lớp thượng lưu, sách vốn quí lại càng thêm quí, há có thể cho hắn xem. Mặc dù nghe lời nói chân thành nhưng lại là lời sáo rỗng, ngu ngốc. Không biết đầu óc hắn chứa gì cơ chứ? Chẳng lẽ hắn có thể tùy tiện cho người khác “mượn nhìn” Lam gia bí dược?

Lam Mộ Hiên nhìn ánh mắt nàng lưu chuyển, dường như cũng hiểu được mình thất lễ, liền khôi phục lại thực trạng suy nghĩ thường ngày. Khóe miệng chậm rãi, dịu dàng cười, hắn chắp tay khiêm tốn hướng Vân Khê hành lễ “Cô nương đừng hiểu lầm, tại hạ tuyệt đối không có ý tứ khác. Lam gia bí dược của ta vốn là do tổ tông truyền lại, thế nhưng khuyết mất một phần. Vì thế tại hạ gần đây đang tìm

tòi nghiên cứu khôi phục phương pháp luyện đan, nhưng lại luôn thất bại bởi vì cổ thư vừa lúc lại thiếu trang then chốt, ta đây dùng trăm nghìn phương pháp cũng không thể tìm ra cách giải. Hiện tại biết được cô nương có giải dược Hồng Tinh Đình chi độc, mà cách điều chế cũng từ một cuốn sách cổ, tại hạ thiết nghĩ chúng nó có lẽ đều từ cùng một quyển bí kíp, vì thế bạo gan nghĩ muốn xin cô nương chỉ bảo, mong cô nương đừng trách, chớ xem yêu cầu của tại hạ mạo phạm đến cô nương."

Vân Khê bị hắn quấy nhiễu một hồi liền đau đầu, sau đó đưa tay ngăn cản hắn:"Dừng, ngươi đừng dùng vẻ nho nhã lấy lòng ta, vẫn cứ nên khôi phục lại người lúc trước, dùng giọng điệu ban đầu nói với ta…."

Nàng còn chưa nói hết, trước mắt thoảng qua một cái bóng màu lam, sau đó bên hông nàng xuất hiện một đôi tay.

"Cầu ngài, van ngài, mau nói cho ta biết cách luyện chế đan dược ….Ta sẵn lòng lấy thân báo đáp, dốc hết sức mình vì ngài." Một nam nhân nào đó quấn chặt lấy Vân Khê như bạch tuột, vừa đong đưa vừa lắc, hết sức vô lại đu trên người nàng, trong miệng tràn đầy nũng nịu cầu khẩn…"(đến chết với anh này)

Tất cả mọi người như bị sét đánh,ngây ngốc hóa đá. Đây là Lam gia đại thiếu gia?

Không nhận nhầm người chứ?

Dung Thiếu Hoa đưa tay vỗ mạnh trán của mình, có trách cũng trách hắn không biết chọn bạn để kết giao, haizz. Thật là mất thể diện mà.

Toàn thân Vân Khê đều kịch liệt rung động. Đây là dấu hiệu bão tố sắp nổi lên.

Dù rất tức giận, nàng cũng sâu sắc chấn động.Thực lực của Lam Mộ Hiên hơn nàng rất nhiều, hắn tập kích nàng quá nhanh, nàng tuyệt nhiên không kịp phản ứng để cho hắn quấn lấy nàng. Như vậy chứng minh hắn hẳn có bản lĩnh cao hơn nàng.

Nàng không nhịn được có chút cảm giác thất bại. Trước kia đứng trước sức mạnh của Long Thiên Tuyệt, nàng đã gặp đả kích lớn lắm rồi. Hôm nay tùy tiện chạy đến một người điên lại có thể hơn nàng, xem ra, nàng từ trước đến nay có lẽ quá kiêu căn tự phụ rồi.

“Ta đếm đến ba, ngươi lập tức cút khỏi người ta mau. Cho ngươi biết, ta thà đốt cổ thư, cũng không cho ngươi liếc mắt một cái”

“Một, hai…”

“Vèo….” Lam Mộ Hiên cùng bóng dáng màu lam nháy mắt từ trên người nàng li khai. Hắn đứng cách Vân Khê không quá ba bước, sáp đến cạnh nàng, hé ra khuôn mặt ngu ngốc tươi cười, vẻ mặt hêt sức lấy lòng, ánh mắt vừa vô tội lại vô hại. (có mà vô lại)

Lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, chứng kiến bộ dáng này, Vân Khê muốn tức giận cũng không thể được. (thế mới nói hắn vô lại, nhưng ta thik…^^)

“Ngươi nghĩ muốn phương thức luyện chế đan dược kia cũng có thể, nhưng trươc hết ngươi phải thay đổi bộ dáng lôi thôi, lếch thếch này đi. Đem trang phục thay đổi đến khi ta vừa lòng mới thôi”

Lam Mộ Hiên hì hì hà hà nhìn nàng cười hai tiếng, gãi gãi đầu, vui sướng nhìn nàng cười nói:”Tốt, không thành vấn đề! Ta lập tức đem mình sửa đổi.”

Nói xong hắn nhanh như chớp chạy vụt đi, mau chóng không thấy bóng dáng, tốc độ tuyệt đối không phải người bình thường có thể sánh ngang, màu lam như cuốn gió liên tục trong sân loạn chuyển. Rất lâu sau mới lần thứ hai từ cửa viện vụt đi, biến mất.

“Ngươi như thế nào quen biết hắn? Ngươi xác định hắn đích thực là đại thiếu gia Lam gia?” Vân Khê nhíu mày, có chút nghi ngờ nhìn Dung Thiếu Hoa.

“Lam Mộ Hiên kia ấy à?” Không đợi hắn trả lời, Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục đã từ phòng bếp trở lại, mỗi người đều cầm trong tay một chén dấm. Bọn họ không dám ở phòng bếp lưu lại quá lâu, sợ Lam Mộ Hiên chuồn mất, như thế lại không thể “báo đáp ân tình” cho hắn.

“Lại để hắn trốn thoát? Đáng giận! Tốt nhất hắn không nên xuất hiện trước mặt ta lần nữa…” Long Thiên Thần vừa lầm bầm, lầu bầu nói, vừa dùng khăn nhúng dấm hướng mặt mình lau. Bạch Sở Mục đồng dạng giống hắn, dùng động tác, cùng thần thái giống nhau thực hiện. (hai anh này ăn ý còn hơn anh e sinh đôi…)

Không bao lâu, toàn bộ đại sảnh, từ trong ra ngoài tràn ngập mùi giấm. Chịu không nổi hai kẻ dở hơi, Vân Khê chuyên tâm thu dọn hành lí, một lòng hướng đến cửa lớn mà đi.

Trong chiếc xe ngựa xa hoa là một nữ nhân cùng ba đứa trẻ. Vân Khê khẽ tựa vào thành xe, muốn chợp mắt trong chốc lát…thế nhưng căn bản là không thể, bởi lẽ ba đứa nhóc bên cạnh nàng rất hào hứng, không ngừng ồn ào.

“Vân di, người không biết tên La Tiểu Viễn kia có bao nhiêu đáng ghét đâu! Trong thư viện, hắn luôn bắt nạt Tiểu Mặc, lại còn dọa dẫm, bắt Tiểu Mặc đem Tiểu Bạch tặng cho hắn, nếu không hắn sẽ

tìm gia gia cùng phụ thân hắn đến tướng quân phủ gây phiền toái…
“- Nam Cung Anh căm giận, bất bình nói.

“Đúng đấy, La Tiểu Viễn tựa như yêu thích việc khi dễ người khác, ỷ vào gia gia của hắn là đại thần, trong thư viện ngang nhiên ức hiếp kẻ yếu. Gia gia của ta dù là phu tử trong thư viện, thế nhưng cũng không dám mạo phạm hắn, vậy nên hắn càng vô pháp vô thiên. “- Trịnh Nam chững chạc nói, dương khuôn mặt nhỏ nhắn, vẻ mặt nghiêm túc nói.

Vân Tiểu Mặc gãi gãi đầu, nhu nhu cái miệng nhỏ nhắn nói:”Kỳ thực, hắn cũng không có bắt nạt ta, mỗi lần đều là hắn hùng hổ xông đến, sau đó oa oa khóc lớn trở về…”

Nam Cung Anh chu miệng, quơ nắm đấm, hừ hừ nói:”Đó là đương nhiên! Có ta bảo vệ ngươi, hắn dám dụng đến, ta nhất quyết khiến hắn hối hận…”

Trịnh Nam khẽ cau mày, thần sắc nghiêm nghị nói:”Ta cho rằng sau này chúng ta tốt nhất nên tận lực tránh cùng hắn ẩu đả. Gia gia ta nói, nhà hắn thế lực không đơn giản, đắc tội với hắn hẳn sẽ gặp nhiều phiền toái…”

Nam Cung Anh tức giận thở phì phì:”Phiền toái quái gì? Ông ngoại ta chính là đương kim thánh thượng, dù ông nội ta trị không được ông nội của hắn, chẳng lẽ ông ngoại ta cũng không trị được hắn sao? Hừ, thực phiền hà, nếu hắn có bản lĩnh thì giỏi cùng ta một chọi một đối đầu! Chỉ biết vứt lấy phiền phức cho gia gia của hắn, há có thể xem là có bản lĩnh?”

“Đúng nha, thật là không có tiền đồ!”- Vân Tiểu Mặc cùng Trịnh Nam sâu sắc tán thành.

Vân Khê xoa xoa mi tâm, nghe ba đứa nhóc nhiệt liệt bàn luận, không khỏi cảm thấy buồn cười. Nhưng nàng cũng vui vẻ yên tâm, nhi tử của nàng rốt cuộc cũng có “đồng bọn”, có thể giống như những nhi tử bình thường khác có tuổi thơ trọn vẹn, có ý nghĩ ngu ngốc. Có lẽ, nàng tốt nhất không nên xen vào.

Vân Khê nhắm mắt như trước, tựa vào thành xe nghỉ ngơi, để mặc lũ nhỏ thảo luận.

Đột nhiên, xe ngựa phanh gấp, ba tiểu hài tử ôm nhau thành một đoàn.

Vân Khê cau mày, giương giọng hỏi phu xe:”Chuyện gì xảy ra vậy?”

Hà quản gia vốn từ tướng quân phủ theo nàng, hiện đang ngồi cạnh mã xa, thay hắn trả lời:” Tiểu thư, phía trước có cỗ xe cùng chúng ta va chạm, đối phương dường như muốn chúng ta bồi thường, nhất quyết không chịu bỏ qua…”

“Đối phương là người nào?” Vân Khê ngồi sau màn xe, hỏi.

Hà quản gia tỉ mỉ đánh giá bọn họ nửa ngày, sau đó trả lời “Hình như là người của thánh cung, bọn họ gồm bốn người, trang phục gần giống nhau…”

Lại là thánh cung…

Vân Khê trong lòng ngẫm nghĩ…..

Nghe nói thánh cung thờ phụng long thần, được bách tính ngũ quốc tín ngưỡng, địa vị cao cả, hoàng đế ngũ quốc đều hành sự tuân theo thánh cung chi lệnh. Tại trụ sở thánh cung, có nuôi một thần long pháp lực vô biên, nghe nói, có thể hô phong hoán vũ, không gì không

làm được.

Bên trong Thánh cung ngoại trừ cung chủ cao cao tại thượng, bên dưới có tứ Đại tôn giả cùng thập đại trưởng lão bảo hộ, còn một bí mật ẩn sâu tồn tại, chính là năm vị Thái thượng trưởng lão đã hơn trăm tuổi kín đáo tu luyện. Tóm lại, thánh cung thực lực mạnh mẽ, không người đối khán.

Tuy nhiên, năm vị Thái thượng trưởng lão đều không màng thế sự, trừ phi thánh cung lâm vào hiểm họa diệt môn, bằng không bọn họ tuyệt đối không ly khai nơi bí ẩn đó. Đệ tử của Thái thượng trưởng lão cũng là những người chuyên tâm tu hành, rất ít khi tham dự sự đời.

Người chân chính thi hành mệnh lệnh của thánh cung chính là Cung chủ thánh cung cùng bốn vị Đại tôn giả, phân công nhau làm việc, bao gồm: Thiên Long tôn giả, Địa Long tôn giả, Huyền Long tôn giả, Hoàng Long tôn giả. Mỗi vị tôn giả đều có quyền tự mình thu nhận nhân tài, ân cần rèn luyện.

Nghĩ đến thế lực đằng sau Thánh cung, Vân Khê không khỏi nhíu mày, nếu không cần thiết, lấy thực lực bấy giờ, tốt nhất không nên mạo phạm đến họ.

Mã phụ hiện đang bên ngoài luận đàm, tiếng tranh cãi ngày càng quyết liệt.

“Mau kêu Vân gia chủ sự của ngươi đích thân xuất hiện! Dám đắc tội người của Thánh cung, trừ phi tự mình quì gối cúi đầu trước mặt chúng ta, bằng không đừng hòng dễ dàng rời đi.”

“Nghe nói, bên trong xe ngựa chính là Vân gia đại tiểu thư? Nàng không phải là người rất có năng lực sao? Đem Mạnh gia Tụ Bảo

đường náo loạn long trời lở đất, khiến bảo đường không biết vì sao nổ thành tro bụi, nàng ta nếu thật có bản lĩnh, giỏi thì mang chúng ta lên thiên đường thử xem…….”

“…….”

Tiếng chửi rủa không ngừng truyền vào bên trong xe ngựa, ánh mắt Vân Khê lạnh lùng nheo lại, một cổ lãnh khí bao quanh thân nàng, lạnh đến mức có thể đóng băng vật vật trong ba nghìn thước.

Hóa ra, chuyện này không phải là ngẫu nhiên, ngoài ý muốn, đối phương tuyên bố hướng về phía nàng công kích.

Thánh cung?

Chẳng lẽ, là do nhi tử của La thần tướng bảo họ làm?

Bằng không, nàng thật sự nghĩ không ra chính mình đã đắc tội người của Thánh cung lúc nào….

Đáy mắt Vân Khê hiện lên ánh nhìn sắc bén, khóe miệng nhếch mép cười thị huyết, nàng chưa từng đụng đến người của thánh cung, đối phương lại cố tình tự động tìm tới cửa. Chẳng lẽ Vân Khê nàng dễ dàng ức hiếp lắm sao?

Người không đụng ta, ta không chạm người…. Nếu đã như vậy cùng nàng đối địch….Nàng quyết không cần nhẫn nhịn nữa…..

Xôn xao….

Vân Khê vén rèm lên, nhảy xuống xe ngựa, đưa lưng về phía phu xe, đối với ba tiểu hài tử bên trong dặn dò:” Các ngươi ngoan ngoãn đợi ở bên trong, nhất thiết không được lộ diện, hiểu không?”

“Nga, mẫu thân, người nhớ cẩn thận!” Vân Tiểu Mặc từ trong rèm xe chui ra cái đầu nhỏ, nhăn mặt, nhếch nhếch cái mũi nhỏ, lo lắng nhìn theo bóng dáng mẫu thân đang càng lúc càng xa.

Hướng đến đoàn xe phía trước, Vân gia lão tử cùng Vân Dật cũng đã xuất hiện, cùng với bốn gã đệ tử thánh cung đàm phán.

“Các vị, xung đột phát sinh chính là ngoài ý muốn, lão phu hướng các ngài xin lỗi, xin các vị đại nhân đại lượng bỏ qua. Lão phu nguyện ý biếu tặng vạn lượng bạc trắng, bồi thường thiệt hại.”

“Đúng vậy các ngài! Tại hạ ngưỡng mộ Thánh cung đã lâu, nay rất lấy làm vinh dự gặp mặt, tuyệt không dám đắc tội các ngài. Việc lúc nãy chỉ là hiểu lầm nho nhỏ, xin các ngài đừng để trong lòng.”

Phụ tử hai người không muốn gây sự, suy nghĩ dùng tiền làm êm mọi chuyện, đáng tiếc đối phương vốn không có ý đó.

“Chỉ với vạn lượng bạc trắng đã muốn đuổi chúng ta đi…Rốt cuộc ngươi xem chúng ta là ăn mày hay hành khất?”

“Kêu Vân gia đại tiểu thư ra đây! Chúng ta muốn từ nàng tìm một cái công đạo…”

Phụ tử hai người mạc danh kì diệu liếc mắt nhìn nhau, bất quá chỉ là va chạm nho nhỏ, hơn nữa lại do đối phương hướng họ xông tới, đã muốn xem như không có việc gì, đối phương lại muốn chuyện bé xé ra to, không muốn cùng họ đàm phán.

Xe ngựa chạm vào nhau cùng Khê nhi có quan hệ gì?

Phụ tử họ là người thông minh, rất nhanh liền hiểu ý bọn chúng, xem

ra đối phương đến đây chính là cố tình gây sự.

“Chó nhà ai ầm ỹ sủa bậy trên đường thế? Quả thực khiến đất trời bị ảnh hưởng, hẳn là nên chết đi chứ sống làm gì cho chật đất. Có lẽ nên vứt xuống biển nhưng lại sợ ô nhiễm đại dương, tốt nhất nên kéo thẳng ra ngoài chém, làm thành phân bón, còn có chút ích lợi….”

Một thanh âm mềm mại dịu dàng từ phía sau truyền đến, thánh thót như tiếng sáo nhưng lại âm độc đến tột cùng.

Bốn gã đệ tử Thánh cung nghe vậy, nhất thời nổi giận. Nàng nói cái gì? Nàng dám xem họ là chó? Còn ngại vứt xuống biển sẽ làm ô uế biển xanh? Muốn họ làm phân bón?

Nàng ta mở miệng, cực kì ác liệt, nham hiểm đến tận cùng!

Bốn người đồng thời quay đầu, nhìn về hướng thanh âm phát ra, chỉ thấy đội vệ binh tự động tách ra hai bên, nhường đường cho nữ tử áo trắng thướt tha, xinh đẹp động lòng người đi tới.

Lời nói ác độc vừa rồi cư nhiên xuất phát từ nữ tử xinh đẹp như tiên kia, bọn họ dù không muốn tin tưởng, nhưng đó lại là sự thực.

“Có phải các ngươi nãy giờ ở đây náo loạn không? Hừ, xem ra rất đồng nhất, chủ nhân ngươi sao lại để chó chạy loạn thế này cơ chứ?” Nàng nhẹ nhàng nói, hơi thở đinh hương lẩn quẩn theo. Nếu không để ý đến nội dung, nhìn qua chỉ thấy mỹ nhân dịu dàng đàm luận, mang theo hương thơm nhàn nhạt, đích xác là cảnh đẹp tuyệt diễm, khiến người loạn ý mê. Thế nhưng, mọi người thật sự không thể nào bỏ qua lời nói thoát ra từ miệng nàng, muốn bao nhiêu tức giận có bấy nhiêu tức giận!

Phụ tử Vân gia bên cạnh vả mồ hôi. Bọn họ còn đang phân vân có

hay không nên đắc tội người của Thánh cung, giờ thì khỏi cần lưỡng lự, lời nói của Vân Khê không khiến chúng tức giận mới là lạ.

Thế cũng tốt, dù sao đối phương chính là đặc biệt hướng tới Vân gia. Một khi đã như vậy, bọn họ hà tất phải nhẫn nhục nữa. Chẳng nhẽ nãy giờ bọn họ chưa khuất nhịn đủ sao? Con thỏ nhỏ vô hại khi tức giận cũng cắn trả, nói cho là con người như bọn họ.

“Ngươi chính là Vân Khê – Vân gia đại tiểu thư?” Một nam tử đứng đầu nhe răng hỏi, ánh mắt hung hăng trừng nàng, hai tay bất giác nắm chặt. Đường đường là Thánh cung đệ tử, có xiêm y tượng trưng cho thân phận, bọn chúng đi tới chỗ nào, người người đều tôn kính hướng theo, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, có bao giờ chịu qua sỉ nhục như vậy?

Hơn nữa, bên kia chỉ là một nữ tử chân yếu tay mềm mà cũng dám xem thường bọn họ, quả thực là không biết lợi hại mà!

“Ta chính là Vân Khê, các ngươi tìm ta có việc gì?” Vân Khê lạnh lùng nhếch mi, bên môi nở ra nụ cười nhạt nhẽo.

Tên cầm đầu quát nói:”Ngươi thật to gan, cư nhiên dám mắng chửi người Thánh cung chúng ta, đến tột cùng có bao nhiêu cái mật?”

“Thánh cung là cái gì cung?” Vân Khê ngu ngơ hỏi, đem tầm mắt nhìn về hướng Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục. Hai người bọn hắn vì muốn xem náo nhiệt nên đã lên phía trước tự bao giờ.

Nhìn thấy tầm mắt Vân Khê mang ý dò xét hướng về phía họ, Long Thiên Thần liền giả vời trâm lặng suy nghĩ trong chốc lát rồi trả lời:” Nghe mọi người nói, Thánh cung là nơi Long thần cư ngụ, rất là cao quí. Người của Thánh cung đều là những người trang nhã, hào hiệp. Bọn người kia kiêu căng, xấc xược như thế, chắc không phải đến từ

Thánh cung.”

Bạch Sở Mục cũng hùa theo phụ họa: “Đúng vậy! Ta đã có dịp may mắn hội ngộ Huyền Long tôn giả, nàng ta không những dung mạo tuyệt trần, phong thái hơn người mà còn hết sức thánh thiện. Trước mắt so sánh nàng cao quý cùng mấy tên này, ta thực ngờ vực, không chừng bọn chúng có phải giả dạng người của Thánh cung không…”

“Ân…Việc này rất có khả năng….” Vân Khê, Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục ba người kẻ họa người hứng, ung dung gật đầu, tán thưởng lẫn nhau. (rất có tố chất làm diễn viên chuyên nghiệp….)

Tên cầm đầu giận dữ bác bỏ:”Các ngươi nói hưu nói vượn gì đó? Chúng ta đích thực là người của Thánh cung…”

Vân Khê lạnh lùng nhếch mép, tựa tiếu phi tiếu:”Đều nghe nói, Thánh cung nghe theo ý định của Long thần hành sự, đem lại hạnh phúc cho thiên hạ, phổ độ chúng sinh. Như vậy, người của Thánh cung hẳn đều là người lương thiện, không những giúp đỡ dân nghèo mà còn trừ gian diệt ác, đối đãi bách tính trăm họ như anh em tỷ muội, đích thực đều là những người cao quý. Các ngươi chặn đường khiêu khích Vân gia, còn hướng Vân gia sỉ nhục, thử hỏi có xứng làm người của Thánh cung sao?”

Tên cầm đầu nhãn thần chớp chớp, tâm trạng bối rối, ánh mắt vô tình hướng về người nào đó một cái, ngây ngốc trong chốc lát, sau đó định thần lại, hung hăng nói:”Chúng ta đến đây chính là để thay trời hành đạo!”

Hắn ưỡn ngực, hô hấp đều đặn, nói:”Vân Khê, ngươi hại chết Thái tử trắc phi, hạ độc tiểu thư cùng công tử La gia, lại còn đem đuổi Vân gia Nhị tiểu thư cùng phu nhân. Ngươi làm nhiều việc ác như vậy, khiến người người phẫn nộ, chúng ta đại diện cho Thánh cung, hôm

nay đến trừng phạt ngươi! ”

Vân Khê nhìn hắn, tầm mắt quét ngang bọn họ. Nàng xác định, kẻ đứng sau giật dây hẳn cũng đang ở gần đây.

Hừ….La gia? Nguyên lai là vì La gia mà đến.

Sắc mặt nàng đột nhiên nghiêm túc, hướng ánh mắt tàn nhẫn thị huyết về phía bọn họ, thanh âm lạnh lùng vang lên:”Các ngươi thật to gan! Không những dám giả mạo người của Thánh cung lại còn vu oan giá họa cho La công tử? Hắn cùng các ngươi có thù oán gì mà lại gây khó dễ cho hắn? ”

“Ngươi….Chúng ta đích thực là người của Thánh cung!” Bốn người kia quả thực bị nàng vu oan mà tức chết. Bọn họ ngoài y phục trên người, bên hông còn có lệnh bài. Thế nhưng nàng hết lần này đến lần khác dứt khoát xem chúng là lũ giả mạo.

“Còn dám ngụy biện!” Vân Khê mặc kệ bọn chúng biện bạch, lớn tiếng quát mắng:”Các ngươi giả danh đồ đệ của Thánh cung, đi khắp nơi giả danh lừa bịp, không những thế còn lấy La công tử ra làm đệm lưng, các ngươi quả thật lòng dạ độc ác, còn muốn đem cả nhà của La thần tướng kéo xuống nước, để bọn họ đeo trên lưng tội danh khinh thường thần linh. Tội danh như thế so với tội khi quân còn nặng hơn nhiều. Sao các ngươi có thể nhẫn tâm, sao các ngươi lại tàn nhẫn đến như vậy?….. “

“Người đâu…” Vân Khê không cho bọn hắn giải thích, cười mà không cười hướng đến đội trưởng đội thị vệ hỏi:” Chúng ta tổng cộng có bao nhiêu nhân sĩ phía sau?”

Đội thưởng đội thị vệ bước đến bên cạnh, mặc dù không hiểu ý nàng, nhưng vẫn chi tiết bẩm báo:”Tiểu thư, tổng cộng có hai mươi

nhân mã.”

Vân Khê gật nhẹ đầu:”Ân,vậy chúng ta tổng cộng già trẻ lớn bé có xấp xỉ ba mươi người….”

Đội trưởng gật đầu, đúng vậy, khoảng nhiêu đó. Nhưng mà, chuyện ấy cùng tình hình hiện tại có gì liên quan tới nhau sao?

Vân gia phụ tử cũng lộ vẻ mặt thắc mắc, không hiểu rốt cuộc Vân Khê có ý tứ gì.

Đám đệ tử của Thánh cung còn thắc mắc hơn, đồng dạng tò mò, ngẫm nghĩ suy đoán. Tư duy của nàng, tuyệt đối không phải người thường có thể theo kịp.

Vân Khê bất ngờ nhanh chóng xoay người, giơ tay lên:” Các ngươi còn thất thần ở đó làm cái gì? Chúng ta hơn ba mươi nhân mã, bọn chúng chỉ có bốn người mạo danh Thánh cung, ý đồ giá họa cho La thần tướng cùng La công tử, mau hung hăng thay ta mà đánh. Người nào không xuất hết sức mình thì đừng nhận là người của Vân gia ta.”

“Lên! Thay ta hung hăng đánh họ. Nếu để chạy một người, tháng này đừng mông được nhận lương!” Nàng ra lệnh một tiếng, bọn hộ vệ ngây ngốc sửng sốt, sau đó không có nửa điểm do dự, bọn họ đã sớm gai mắt lũ người kia, chỉ dựa vào thân phận là người của Thánh cung đã dám chặn đường Vân gia, diễu võ dương oai, thực đáng kinh tởm! Nay Đại tiểu thư đã ra lệnh, bọn họ liền nhanh như chớp vây quanh lũ người nọ.

“Vân Khê, ngươi dám?!”

Bốn tên kia tức giận thở gấp, không thể ngờ rằng nàng ngang nhiên đem thân phận họ đảo lộn, đổi trắng thay đen. Chúng hô lên một

tiếng rồi đồng thời vận chuyển huyền khí, thanh quang phụt ra.

Bọn họ cư nhiên là thanh huyền chi cảnh cao thủ!

Vân Khê trong lòng hừ lạnh. Tên La công tử kia không phải quá mức khinh thường nàng sao, chỉ phái vài tên thanh huyền cao thủ đã muốn nàng giơ tay chịu trói. Thực quá nực cười!

Tay áo nàng mạnh mẽ lay động, từ trong khe hở không biết tự lúc nào xuất hiện bốn cây ngân châm. Bàn tay trắng nõn vung lên, bốn cây châm thép theo bốn hướng khác nhau bay vụt ra ngoài.

Bọn hộ vệ vây quanh mấy gã kia, khi thấy chúng lộ ra thanh huyền chi cảnh, liền có chút do dự, suy cho cùng, thực lực bọn hắn quả thật chênh lệch quá lớn với lũ kia mà. Sức lực của những hộ vệ thông thường, tối đa cũng chỉ được lục huyền chi cảnh, dù bọn hắn có nhiều người cũng khó lòng địch lại đối phương.

Trong lúc còn đang chần chừ, bốn người kia đã đồng thời di chuyển cơ thể một cách quỉ dị, sắc xanh từ huyền khí cũng hướng theo bọn họ.

Bọn hộ vệ liếc mắt nhìn nhau, mặc kệ vậy, trách nhiệm là trách nhiệm, bọn họ nhất định phải bảo vệ Vân gia an toàn.

“Xông lên” Đội trưởng đội hộ vệ đề cao thanh âm, bọn hộ vệ liền nhất tề xông lên, dùng chiêu đóng cửa đánh chó, vây quanh mấy tên kia.

Vân lão gia lúc đầu còn lo lắng, bốn người kia là thanh huyền chi cảnh cao thủ, sợ đám thủ vệ vô phương đối kháng. Thế nhưng khi chứng kiến những thủ vệ anh khí hào hùng xông lên, bốn tên kia bị vây quanh trong đó, hạn chế cử động, bị từng thủ vệ “người một quyền, ta một cước” hung hăng đấm đá, vô cùng thê thảm. (ta cũng

muốn đánh ak…)

Vân lão gia ngạc nhiên, nheo mắt quan sát, hoài nghi trong lòng càng lúc càng khuếch tán, ánh mắt không tự chủ hướng về phía Vân Khê, chỉ thấy nàng đang bình tĩnh, không thèm để cảnh trước mặt vào mắt, tâm tình đang căng thẳng cũng dần hạ xuống.

Tuy nhiên, âu sầu trong lòng lại dâng lên, đắc tội Thánh cung, Vân gia sau này sợ không có ngày được yên ổn.

“Dừng tay!” Lúc này, trong đám người đột nhiên vang lên một thanh âm.

Vân Khê nhếch môi, chẳng những không ra lệnh dừng lại mà còn thúc dục bọn họ đánh mạnh hơn.

“Dừng tay! Ta có thể chứng minh bọn họ đích thực là Thánh cung nhân” Một thân ảnh mang theo sắc xanh lượn xuống, hai cánh tay tung ra hai đạo chưởng phong mạnh mẽ, đem lũ hộ vệ tránh xa ra ngoài.”

Hảo thân thủ!

Tử huyền chi cảnh!

Xem ra hắn chính là người đứng sau màn kịch này, La đại công tử của La thần tướng.

Đợi hắn nghiêm định đứng thẳng, Vân Khê mới chậm rãi đánh giá. Hắn mặc một thân thanh y trường sam, bên hông buột một khối bài giống với bốn kẻ nọ, tượng trưng cho thân phận của Thánh cung nhân, dung mạo cùng nhị công tử La Ý Cương rất giống nhau, nhưng khí chất hùng dũng hơn hẳn, khuôn mặt có một phần tà khí cùng dữ

tợn.

”Vị này ắt hẳn là La công tử đúng không? La công tử,mấy người kia giả làm đồ đệ của Thánh cung, chặn đường Vân gia còn muốn cùng nhà ta đối địch, chính là kẻ gian ác khó lường, sao ngươi có thể vì giúp mấy kẻ này mà phá hủy thanh danh La gia?” Vân Khê hướng về phía trước nói, lời nói mang đầy ý vị trào phúng, chỉ cần không ngu ngốc đều có thể hiểu được nàng đang châm chích bọn họ.

Bộ mặt La Ý Diễm vặn vẹo như ngáp phải ruồi, nuốt xuống bực tức, hắn thực tâm hận chết Vân gia, nhất là khi nghe nhà hắn lên án, lúc nào cũng suy nghĩ tính kế trả thù Vân gia. Nhưng nơi này dù sao cũng là kinh thành, dưới chân thiên tử, hắn dù có thể ỷ lại việc mình cùng Thánh gia có chút quan hệ, không cần sợ hãi hoàng quyền, có điều người nhà hắn còn cư ngụ nơi đây, thế nên hắn không thể cùng Vân gia “tính toán sổ sách”, tự tay diệt trừ Vân gia.

Cố ý xui khiến vài tên đồ đệ đến từ Thánh cung, muốn mượn sức họ đối phó với Vân gia. Mặc dù không thể lay chuyển Vân gia nhưng ít nhất cũng khiến bọn họ thấy khó mà lui, không ngang nhiên cùng hắn đối địch. Như thế nào cũng không nghĩ đến tình huống lại phát triển theo hướng này….

Hắn hắn giọng, nói:”Vân tiểu thư, ta nghĩ đây chỉ là hiểu lầm. Bốn vị bọn họ đều là người của Thánh cung, do chính sư phụ tại hạ thu nhận, không biết bọn họ tại sao lại nghe tin đồn rằng Vân gia đối với La gia bất lợi, nên mới muốn thay La gia đòi lại công đạo.”

Nghe nói hôm nay đại diện Vân gia thi đấu không ai khác ngoài nàng, chính xác là vị Vân tiểu thư trước mắt, hắn tạm thời nhẫn nhịn, đợi trên lôi đài, hắn nhất định đem nàng nghiền thành mẩu nhỏ. (còn nàng đem xác hắn bằm làm phân bón cây…)

Hắn rũ mi, che dấu tia âm lãnh dưới đáy mắt.

Giỏi cho một tên nham hiểm, hắn so với vị đệ đệ kia, hẳn là mạnh hơn nhiều.

Vân Khê dưới đáy lòng cười lạnh tanh, trên mặt lại vô cảm, không biểu hiện:"Thì ra là thế, hóa ra là hiểu lầm a! Nếu như thế, ta đành hướng các vị bồi tội"

Nàng làm bộ chắp tay, xem như nhận lỗi.

Bốn tên đệ tử bị đánh đến thảm thương khiến người người không nỡ nhìn, oán hận liếc nàng, có miệng nhưng không thể trả lời bởi lẽ chúng không biết chính mình bị điểm á huyệt từ bao giờ.

Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn!

Huống chi, bọn họ còn có nhiều cơ hội sau này gặp lại, tất sẽ có dịp trả thù, thế nên, thời cơ chưa tới, đành nhẫn nhịn…

La Ý Diễm tạm thời ẩn nhẫn, mang theo bốn gã đệ tử Thánh cung rời đi.

Dọc đường đi, không phát sinh theo phiền phức, đoàn người rời đi không bị ngăn trở.

Đến lúc Vân Khê có mặt tại hội trường, bên trong đã tập trung không ít người, số ít là vì muốn tham gia thi tuyển chọn, phần đông còn lại đều vì muốn xem náo nhiệt mà đến.

Đại biểu xét xử đều ở trên đài, đại diện Mạnh gia cùng Tư Đồ gia đều đã đến, toàn bộ đều là người quen. Ngoài Mạnh gia đại công tử cùng Nhị công tử Tư Đồ gia, La Thần tướng và thái tử Nam Cung Tỉ cũng

xuất hiện, tất cả đều không ít thì nhiều cùng Vân gia có hiềm khích.

Lúc này, Dung Thiếu Hoa dẫn theo một lam y thư sinh đi tới. Lam y thư sinh thoạt nhìn nhã nhặn, toàn thân lộ ra một cổ thần khí thanh nhàn, ánh mắt trong sáng. Tầm mắt của hắn quét tới quét lui, không ngừng dò xét. Khi nhìn thấy thân ảnh Vân Khê, liền tung tăng chạy vụt đến, khóe môi nở nụ cười sáng lạng, vẻ mặt hớn hở.

“Vân tiểu thư….”

Vân Khê loáng thoáng nghe âm thanh quen thuộc, sau đó nhanh chóng bị người nào đó ôm chầm lấy. (ta cũng muốn ôm….hắc hắc…)

Nàng cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy trước mắt là một mỹ nam tử, anh tuấn như ngọc. Hắn toàn thân lấp lánh phỉ thúy, ngay cả thắt lưng cũng là phỉ thúy, xinh đẹp lạ lùng.

Nhưng đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là, hắn là ai vậy? Đột nhiên chạy tới ôm nàng, nghĩ muốn làm gì?

Còn có, thanh âm này sao nghe quen tai vậy?

“Buông tay!” Vân Khê lạnh nhạt nói, con ngươi lãnh cảm híp lại. Nam nhân nhân này rốt cuộc là người nào, ngang nhiên ở nơi đông đúc dám phi lễ nàng? (ta cũng muốn nhận phi lễ a a…)

“Vân tiểu thư, là tại hạ, Lam Mộ Hiên” Lam y công tử nhìn thấy ánh mắt rét lạnh của nàng, đành buông tay ra, ánh mắt vô hại nhìn nàng tha thiết nói:”Chẳng phải nàng đã nói chỉ cần ta thay đổi diện mạo như bình thường sẽ đem phương pháp luyện đan nói cho ta biết sao? Chẳng lẽ nàng lại nói không giữ lời?”

“Lam Mộ Hiên?!” Vân Khê khó tin nhìn hắn, hóa ra diện mạo hắn

nhàn nhã như gió mát, tuấn tú thế này, đáng giá xếp hạng tám trong thập đại mỹ nam. Nhưng nhìn bộ dạng lúc trước cùng hiện tại, khiến người khác khó lòng chấp nhận đều là một người.

“Hì hì, chính là ta.” Lam Mộ Hiên ngu ngốc nói.”Vân tiểu thư, còn chuyện luyện đan?”

Hắn đối với mọi việc đều không quan tâm, duy nhất chỉ có hứng thú với đan dược, mê luyến thành si, hơn nữa Lam gia lại là dòng họ luyện đan, thế nên hắn mới si mê luyện đan, không ai có thể phản đối.

“Chờ kết thúc thi đấu tuyển chọn rồi mới nói, ngươi trước tiên ngoan ngoãn lên đài làm trọng tài, chốc nữa hãy tìm ta.” Vân Khê nhức đầu nhìn hắn, nàng biết hắn không có ý đồ xấu, nhưng nàng không thể cùng hắn bình thường nói chuyện.

“Một lời đã định…” Lam Mộ Hiên giãn mặt, xán lạng cười, lúc này mới vâng lời Dung Thiếu Hoa lên đài bình phán.

Nhóm tuyển thủ dự thi phải cùng người nhà ly khai, ngồi tại hai khu vực khác nhau. Vân Khê theo dòng người thi đấu đến điểm chỉ định, tùy tiện ngồi đại một chỗ.

Nàng xoa nhẹ mi tâm, đối với trận đấu, nàng thực sự không có chút hứng thú, hiện tại có nhiều tuyển thủ như vậy, không biết khi nào mới được rời đi.

Trong lúc nàng thả hồn lên mây, có một thân ảnh hướng vị trí cạnh nàng ngồi xuống.

Mang theo hương thơm ngan ngát, là hương thơm tự nhiên xuất phát từ cơ thể nam tử, dường như nàng đã từng ngửi qua đâu đó.

Hiện tại, có không ít nam nhân coi trọng phẩm chất, mùi cơ thể không dính chút mồ hôi hay vị tanh khiến người khác chán ghét.

Vân Khê không hề bài xích người cạnh mình, cũng không có ý niệm gì đối với hắn, dù sao cũng chỉ là một cuộc luận võ, nàng không cần phung phí thời gian kết giao với người khác. Mí mắt nàng giật giật, có chút mệt mỏi. Dù sao trận đấu còn lâu mới bắt đầu, không bằng chợp mắt trong chốc lát. Tất cả chỉ tại lũ nhỏ huyên náo, hại nàng vô phương vô pháp nghỉ ngơi chút ít.

Nàng miễn cưỡng nghiêng người tựa vào chiếc ghế phía trên, nhàn nhã nhắm bắt, chóp mũi thoang thoảng hương thơm của nam tử bên cạnh, cảm giác hết sức dễ chịu.

Nam tử cạnh nàng hết sức trầm mặc, cơ hồ khiến nàng quên mất sự hiện hữu của hắn.

Lúc này, mùi thơm nọ đột nhiên tới gần, Vân Khê khó chịu hạ mày, tay áo hiện ra mấy đạo ngâm châm, nếu mùi hương kia tới gần thêm tí nữa, nàng sẽ không chút lưu tình phóng châm về phía đối phương.

Hắn cúi đầu cười, thanh âm lọt vào tai nàng:”Bộ dáng ngươi ngủ, thật đáng yêu.”

Âm thanh hết sức quen thuộc!

Vân Khê bỗng dưng mở mắt, nhìn về nam tử bên cạnh, mi mắt chớp giật, khuôn mặt lộ rõ thất ý.

Sao lại có thể là hắn?

“Cảnh cáo ngươi, cách xa ta ra một chút!” Vân Khê hờ hững trừng

mắt nhìn hắn, thất ý chuyển thành tức giận, không thèm hướng hắn phản ứng.

“Mới vừa nói ngươi đáng yêu, hiện tại đúng là không thể yêu được.” Đối phương hướng nàng cười cười, nhìn thế nào cũng thấy mất tự nhiên.

Vân Khê trong lòng lay động, không khỏi cảm thấy nghi ngờ, hướng hắn ngoắc ngoắc tay, nói:”Ngươi lại đây!”

“Ân?!” Đối phương ngây ngốc, nhưng vẫn ngoan ngoãn hướng mặt về phía nàng.

Một cái vung tay, mang theo tiếng gió lào xào, hướng tới má trái đối phương, xuất ra sáu phần lực đạo.

“Thật là một nữ nhân vô tình!” Quyền cước bị hắn chặn lại, bất đắc dĩ than nhẹ, mang theo vài phần oán giận cùng si mê trách.

Đáy mắt lạnh lùng của Vân Khê gợn sóng, trong lòng không hiểu vì sao lại thỏa mãn, vui sướng. Nàng đoán không sai, thật sự chính là hắn!

“Ngươi tại sao ở chỗ này, bộ dáng lại biến thành như thế?”

Đúng vậy, hắn không phải ai khác chính là Long Thiên Tuyệt biệt tung biệt tích.

Trừ hắn ra, tuyệt đối không có ai khác có hương thơm dễ ngửi như vậy, cũng không người nào dám mở miệng khen nàng:”Thật đáng yêu!”

“Ta có tìm hiểu qua, hôm nay dự tuyển ẩn dấu hai gã huyền tam

phẩm cao thủ, do Mạnh gia cùng Tư Đồ gia tìm để đối phó ngươi.”

“Cho nên…?” Vân Khê lẳng lặng nhìn biểu cảm nhàn nhạt trên sắc mặt của hắn, đáy lòng có một cổ nhiệt khí dịu dàng khởi động. Nàng đang linh tính tới hắn, hắn liền tới đây, nghĩ đến mình không đơn độc, đáy lòng nàng thấy ấm áp, như dòng suối hiền hòa chảy.

Long Thiên Tuyệt hướng nàng im lặng trấn an, bàn tay to đặt lên trên tay nàng:”Đừng bài xích ta, ta có thể cho ngươi tôn trọng cùng tự do mà ngươi muốn…”

Tim nàng mãnh liệt rung động, hắn cư nhiên vẫn nhớ lời nàng ở buổi thọ yến, hơn nữa còn muốn cùng nàng thực hiện.

Điều kiện hấp dẫn như thế, nàng vô lực chống cự! (đổ rùi, sập rùi….ta bị đè chết rùi….)

Bốn mắt nhìn nhau, hai người trong mắt dâng lên một loại tình cảm không xác định.

Nhiệt độ từ lòng bàn tay lan truyền, càng lúc càng nóng.

Rõ ràng hội trường hết sức huyên náo, nhưng trong lòng họ lại yên tĩnh không tiếng động.

Trên đài, trận đấu bất tri bất giác đã tiến hành hơn phân nửa.

“Tiếp theo, xin mời Mạnh Kha đấu cùng Trương Tam….”

Nghe được trên đài ồn ào la hét, Vân Khê hì hì cười ra tiếng:”Trương Tam? Tên này không phải quá đặc biệt sao? Phỏng chừng cha mẹ hắn có lẽ không biết chữ, liền thuận miệng đặt cho hắn một cái tên….”

Lực đạo trên tay bỗng tăng lên vài phần, nàng ngẩn đầu, ánh mắt hướng phía Long Thiên Tuyệt có chút bất đắc dĩ, không khỏi sửng sốt, chợt phản ứng:” Ngươi đừng nói với ta, Trương Tam kia chính là ngươi?!”

“Ân.” Long Thiên Tuyệt đứng lên, thân hình cao to che hết thảy ánh nắng, đem thân thể nhỏ bé của Vân Khê bao phủ trong đó.

“Đây là Mạnh gia cao thủ, để ta đối phó. Ngươi tí nữa chỉ cần đánh thắng Tư Đồ gia cao thủ…”

Nghe lời hắn nói, Vân Khê cắn cắn môi, ngẩn đầu đáp lời:”Nhớ cẩn thận…”

Thanh âm của nàng rất thấp, nhỏ như tiếng muỗi vo ve.

Bóng dáng của Long Thiên Tuyệt chợt cứng ngắc, đáy lòng mừng như điên. Tuy rằng chỉ có ba chữ ít ỏi, nhưng hắn lần đầu tiên nghe được nàng thân thiết quan tâm, không có gì có thể khiến hắn sung sướng như lúc này.

“Ngươi nói gì vậy? Ta nghe không rõ…” Hắn nhếch mày, nghiêng người, tai hướng về phía nàng trêu chọc.

Vân Khê mặt hơi nóng lên, nhìn hắn trừng mắt:”Ta nói, ngươi tốt nhất chết luôn ở trên lôi đài, tránh vướng mắt ta. ”

Long Thiên Tuyệt sang sảng cười vang:”Yên tâm đi, ta sẽ bình an trở về, chúng ta người một nhà sẽ vui vẻ sống cùng nhau…”

Nói xong liền xoay người, rời đi.

Mang theo bóng râm, đồng thời cũng mang theo thanh hương nhàn nhạt, chỉ để lại một mảnh quyến luyến tư vị.

Trước mắt mọi người, Long Thiên Tuyệt vững vàng đáp thân ảnh xuống võ đài, thân hình đi qua, mang theo một trận gió xoáy, ưu nhã tiến lên sân khấu, khiến người người tán thưởng kinh hô.

Hắn dáng người mạnh mẽ, khí chất nghiêm nghị còn mang theo khí phách vương giả trên thiên hạ, vô luận đặt hắn ở bất cứ đâu cũng khó lòng khiến người khác bỏ qua.

Nhưng mà, khi mọi người thấy rõ khuôn mặt, âm thanh thổn thức cùng tiếng kinh hô đều lặng xuống.

Khuôn mặt của hắn quá mức bình thường, khiến ảo tưởng tốt đẹp của mọi người nhanh chóng tan biến….Đáng tiếc a….

Trên đài luận võ đã sớm có một tuyển thủ đứng chờ, nhìn thấy cách thức Long Thiên Tuyệt lên khán đài, trong lòng không khỏi kinh diễm. Người này thực lực hẳn không phải tầm thường.

Hắn rốt cuộc là ai? Người có khí thế như vậy, lẽ nào lại mang cái tên hết sức đạm mạc – Trương Tam……

“Các hạ rốt cuộc là ai? Sao không khai báo tên thật?” Mạnh Kha sắc mặt âm trầm, cau mày nhìn chằm chằm đối phương, không khỏi cảm thấy bất mãn khi gặp được đối thủ có khí thế bức người như thế.

“Ta là ai cũng không cần để tâm, bởi lẽ, ngươi rất nhanh sẽ rời khỏi sàn đấu.”

Nghe Long Thiên Tuyệt cuồng ngạo nói, Vân Khê mỉm cười, khóe môi bất tri bất giác kéo về phía trên. Với thực lực của hắn có thể

nhanh chóng hạ gục cao thủ Mặc huyền tam một cách dễ dàng.

“Muốn chết!” Mạnh Kha khó chịu khi nghe hắn khiêu khích, kích động như hổ vượt chuồng, huyền khí quanh thân nhất thời tăng vọt. Hắn tiến về phía trước lôi đài một bước, thân hình theo hướng đó mà xuất ra, đạp mạnh chân, gỗ vụn văng khắp nơi.

Tay hắn chớp mắt hiện lên một cỗ thị huyết ánh sáng, ào ào rung động, hai mắt hắn lạnh lùng nhìn Long Thiên Tuyệt, càng lúc càng gần, khuôn mặt dữ tợn nhuộm đẫm tàn nhẫn:”Mặc kệ ngươi là ai, đi chết đi!”

Huyền khí trên người hắn quá mức kinh người, khiến cho mọi người bên dưới hết mức xôn xao, hắn hẳn là một trong những cao thủ của hôm nay, thực lực trước mắt quả thực đáng nể! Sắc mặt nhiều kẻ khẽ biến, thực lực của hắn chỉ sợ đã vượt xa La gia đại công tử! Cũng có nghĩa là, thực lực của người này từ Tử Huyền chi cảnh trở lên, hoặc còn cao hơn nữa a!

Trong đầu mọi người đồng thời hiện lên một ý niệm, tên Trương Tam kia chết chắc rồi!

Vân Khê khẽ nhăn mày, tuy rằng biết rõ hắn không có việc gì, hắn ắt thừa bản lãnh đấu lại, nhưng vẫn không tự chủ nắm chặt bàn tay.

Gió thổi bay tóc trên trán Long Thiên Tuyệt, lộ ra đôi con ngươi đen thẫm, trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Khuôn mặt vốn bình thường lại phát ra tia sáng chói lọi, Long Thiên Tuyệt không rời nửa bước, hai tay nắm chặt, thân hình thoáng lay động, giống như hổ dữ đang chờ con mồi, yên lặng nháy mắt, thân thể hướng đến huyền khí ở phương xa, vọt ra.

Người người có mặt đều chấn kinh.

Theo tầm mắt của bọn họ, có một điểm đen từ bãi đất cao trên lôi đài, bay giữa không trung theo đường cong hướng tới chỗ khác rơi xuống!

Thua.

Chỉ một chiêu, không hơn không kém.

Thậm chí, có thể nói, đối phương còn chưa kịp chạm vào góc áo của Long Thiên Tuyệt, đã bị hắn một cước đá văng!

Toàn trường ồ lên kinh ngạc, ánh mắt lại lần nữa phóng về phía Long Thiên Tuyệt, không ngờ hắn lại có thân thủ cao siêu, khiến người người bội phục, đáng tiếc khuôn mặt lại quá mức tầm thường.

Quyển 2 - Chương 7

Chương V07: Tài hoa phong nhã!Vân Khê im lặng nhìn theo Long Thiên Tuyệt trên lôi đài, người này như thế nào kiêu ngạo như vậy? Một chiêu của hắn, khiến toàn bộ các trận đấu lúc sau sao có thể vượt qua? Toàn bộ hào quang đều bị hắn chiếm hết rồi!

Quả nhiên hắn là người đặc biệt, đến bất cứ nơi nào đều phát ra ánh sáng chói lóa quá mức!

Trong đám trọng tài, ai cũng ngây ngốc trợn mắt há mồm, không nói ra lời. Bọn họ đều là người luyện võ, ắt hiểu thực lực của mọi người, nay lại chứng kiến một cái đại cao thủ bị bại bởi một kẻ vô danh, như thế nào cũng khó mau chóng hoàn hồn được.

Thu lại tầm mắt hung hăng, Mạnh Kha té rớt dưới đài khuôn mặt khiếp sợ, bờ môi hắn khẽ run, thử đấm một quyền vào đất, biểu thị ngạc nhiên khó kiềm chế.

Người này chỉ cần một cước đã đá bay hắn- một huyền tam đại cao thủ, như vậy, thực lực kẻ nọ rốt cuộc ở cảnh giới huyền diệu nào? Nam Hi quốc khi nào xuất hiện một đại cao thủ thần bí như thế? Hay là do hắn mai danh ẩn tích suốt lâu nay…

La Ý Diễm ẩn thân trong nhóm tuyển thủ, nhìn đến một màn ngoạn mục, không khỏi chau mày, ánh mắt phức tạp nhìn hướng Long Thiên Tuyệt, bỗng nhiên phát hiện, thân ảnh kia nhìn tựa như thái sơn, khó lòng vượt qua, khiến nội tâm người người đồng thời kính sợ.

Muốn đánh bại người này, tuyệt đối không có khả năng.

May mắn, mục đích của hắn không phải là đoạt danh hiệu Thiên hạ đệ nhất cao thủ, đơn giản chỉ muốn đánh bại Vân gia, sau đó hung hăng chà đạp dưới chân. (chuyện này đích thực hết sức đơn giản…..hắc hắc)

Ánh mắt âm lãnh của hắn chợt lóe lên rồi tắt.

Sau đó, hắn nghe đến tên của mình từ trên đài vọng ra.

“Lượt tiếp theo, La Ý Diễm đấu cùng Vân Khê….”

Rốt cuộc cũng đến hắn, La Ý Diễm khóe môi nở ra nụ cười tàn nhẫn thị huyết, hôm nay chính là ngày chết của Vân Khê.

Đã đến lượt nàng, Vân Khê vẫn giữ nụ cười ở khóe môi, ánh mắt lướt xuống nhìn bên dưới, nhẹ nhàng khoan thai bước lên đài cao. Nàng chính là nữ tử duy nhất tham dự hôm nay, hơn nữa còn đại diện cho Tướng quân phủ, tiếng “lành” đồn xa, Vân gia Đại tiểu thư, thế nên khi nàng từng bước tiến lên võ đài, tầm mắt nghi ngờ cùng tò mò đều hướng nàng mà ngắm. Trên thực tế, hôm nay nhiều người chạy đến xem nhiều như thế cũng bởi vì nghe danh vị Đại tiểu thư khiến thành Thẩm Dương ồn ào huyên náo, muốn xác nhận hình dáng nàng rốt cuộc có bao nhiêu ma quái.

Vân Khê không buồn nâng mắt nhìn quang cảnh hỗn loạn xung quanh, trong lòng đang âm thầm tính toán làm cách nào cấp tốc đánh đối phương răng rơi đầy đất, khóe môi nàng nở ra nụ cười gian trá.

Không giống phong cách xuất hiện của Long Thiên Tuyệt, nàng chỉ dịu dàng từ trên cao bước xuống chỗ thấp.

Ở trước mặt nàng, Long Thiên Tuyệt trầm ổn cước bộ, đi ngang qua nàng mà khuôn mặt không có chút dao động, dù giả vờ xem như người dưng nước lã, nhưng nàng vẫn dễ dàng phát hiện tia ôn nhu ẩn dấu trong đáy mắt hắn. Tay bất giác nắm chặt, thân hình hắn thoáng chốc đã biến mất khỏi tầm mắt nàng.

Trên đỉnh đầu nàng, thoáng qua một trận gió, La Ý Diễm khoa trương bước lên lôi đài, mong muốn chiếm được chú ý của mọi người, đáng tiếc cách thức của hắn lại không khác Long Thiên Tuyệt lúc nãy là mấy.

Lúc này, trong đám người phát ra vài đạo thanh âm trong trẻo:

“Mẫu thân, cố lên, người là giỏi nhất, Tiểu Mặc yêu người nhất!”

“Vân di, đả đảo người xấu, Vân di muôn năm! ”

“Vân di, gắng sức!”

Vân Khê nghe thấy tiếng kinh hô của lũ nhỏ, trong lòng ấm áp. Nàng quay đầu, nở nụ cười tươi, hướng về phía ba đứa nhỏ giơ tay.

Trong nháy mắt ấy, phảng phất như muôn hoa đua nở, hương hoa ngây ngất, lay động lòng người.

Lời đồn quả nhiên không sai, Vân gia đại tiểu thư rất xứng là đệ nhất mỹ nhân Nam Hi quốc, chỉ cần một nụ cười liền khuynh đảo chúng sanh.

Nhưng mà, một nữ nhân yểu điệu hôm nay lại tham gia luận võ, nhiều người không nỡ nhìn nàng, thấy nàng sắp gặp bi kịch mà cảm thấy tiếc hận khôn nguôi. Hy vọng La gia đại công tử có thể thủ hạ lưu tình, đừng đem một đại mỹ nhân đánh cho sắc nát hương tan.

Hạ nụ cười, Vân Khê khinh thường thở hắt, khuôn mặt lại khôi phục vẻ đạm mạt ban đầu, bước thêm vài bước, liền tới được đài luận võ ở giữa sân.

Chủ trì trận đấu chính là một gã võ tướng, tuy nhà hắn phụ thuộc vào La thần tướng, nhưng ở Nam Hi quốc, phàm là quân nhân đều đối với Vân gia có ít nhiều kính nể. Tên võ tướng này tuy không có hảo ý với Vân Khê, nhưng thái độ đối với nàng vẫn có chút ít nhu hòa.

“Vân tiểu thư, trận đấu hôm nay, hoặc là chủ động nhận thua, nếu không đánh bật đối thủ ra khỏi lôi đài thì trận đấu vẫn tiếp diễn. Nói cách khác, chỉ cần nàng chịu thua, trận đấu sẽ ngay lập tức dừng lại.”

Hàm ý đối với Vân Khê chính là nếu nàng chống đỡ không được, chỉ cần hô to xin nhận thua là có thể miễn đi khỏi bị đánh.

Vân Khê như có điều suy ngẫm, gật đầu hỏi:”Như vậy, nếu đối phương không rơi khỏi lôi đài hoặc xin nhận thua, ta vẫn có thể tiếp tục đánh hắn!?”

Võ tướng sâu sắc ngẫm nghĩ, có chút hoang mang với câu hỏi của nàng, đúng là như vậy nhưng lời này nghe sao thực kì lạ? Hắn tuy cảm thấy khó hiểu nhưng vẫn tuyên bố bắt đầu.

Tại khu vực trọng tài, Lam Mộ Hiên hưng trí bừng bừng ngắm Vân Khê, xem nàng như một quyển bí kíp chế dược, khiến hắn mê say.

“Thiếu Hoa, biểu muội ngươi có thể đấu lại không vậy? Vạn nhất nàng bị người ta đánh chết, bí kíp luyện đan của ta chẳng phải cũng sẽ theo nàng ah?” Lam Mộ Hiên lẩm bẩm lầm bầm, chỉ nghĩ về đan dược của hắn:”Không được, nếu nàng vô phương chống đỡ, ta nhất

định đem nàng từ trên lôi đài bắt xuống…”

Hắn xoa tay, bộ dạng trong mong được thử cảm giác kích thích.

Dung Thiếu Hoa lay động chiết phiến, không thèm nhìn hắn, lắc đầu với bộ dáng lúc này của chiến hữu.

Ở một góc khác, Tư Đồ Nam Tinh híp mắt, đáy mắt tràn ngập ánh sáng lạnh chớp lóe, không biết suy nghĩ gì. Mà Mạnh Lạc Thu cũng dùng ánh mắt đầy oán hận nhìn Vân Khê, tuy rằng không có chứng cớ vụ việc Tụ Bảo đường bị nổ cùng nàng có liên quan, nhưng trực giác của hắn tin rằng nàng khó mà tránh khỏi có quan hệ.

Bên cạnh, La Thần tướng nhìn thấy con mình đứng trên lôi đài, liền vuốt râu, ánh mắt không khỏi đắc ý.

” Hai vị công tử, các ngươi yên tâm, con ta vốn là đệ tử của Địa Long tôn giả Thánh cung, võ công cao cường, đối phó với một nữ nhân, tuyệt đối không tốn sức. Lần này nhất định khiến Vân gia tiểu thư thua thảm bại, ha ha ha…”

Tư Đồ Nam Tinh mặc dù không lên tiếng, nhưng sát ý ở đáy mắt càng lúc càng mãnh liệt.

Mạnh Lạc Thu hừ một tiếng, hắn cũng không tin, chỉ với La Ý Diễm có thể đối phó được nàng. Từng nghe đệ tử nhà hắn miêu tả, khi phụ thân hắn lướt qua người nàng, cũng không biết nàng dùng thủ đoạn gì, đùa giỡn phụ thân hắn đến mức bạo vong. Nữ nhân âm độc như thế, La Ý Diễm tuyệt đối không có khả năng thu phục nàng!

Hắn vốn tính toán sai một cao thủ để đối phó nàng, ai ngờ xui xẻo thay lại đụng trúng tên Trương Tam vô danh vô tính, chỉ với một cước liền đá văng cao thủ hắn nhọc công sắp đặt. May mắn là, hoàn

hảo Tư Đồ gia cũng cùng hắn dụng tâm, cũng ẩn dấu một cao thủ đấu với nàng, thế nên kiểu gì cũng có kịch hay để xem.

Trên đài luận võ, La Ý Diễm ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Vân Khê, chắp tay nói: “Vân tiểu thư, ta đây vốn không muốn động thủ với nữ tử, hôm nay đành mạo phạm.” Hắn cười, cười híp mắt nhưng lại mang theo một cỗ trầm lãnh hương vị.

Nam nhân này quả nhiên dối trá, đáy lòng hận nàng không kể xiết, trên mặt lại tiếu ý tràn lan. Người như vậy khiến nàng chán ghét nhất!

“Nói chuyện đó làm chi! Trước trận đấu mọi người đều lập giấy sinh tử, chết không hối tiếc. Nếu như ta thật sự không địch lại, chết bởi La công tử, ta tin rằng Vân gia sẽ không đến nhà ngài gây phiền toái. Ngược lại mà nói, nếu hôm nay ta bỗng dưng phát huy sức lực kinh người, không cẩn thận khiến công tử bị thương, như vậy La gia…” Nàng cố ý dừng lại trong chốc lát, hướng ánh mắt băng lãnh nhìn về phía La Ý Diễm.

Hắn cúi đầu cười lạnh, giương giọng nói:”Nếu tại hạ bị Vân tiểu thư gây thương tổn, sinh tử từ mệnh, La gia ta tất nhiên sẽ không cùng Vân gia nàng phiền toái!” Đáng tiếc, không có khả năng này.

“Vậy ta đây an tâm!” Vân Khê khẽ khàng gật đầu, tia âm lãnh từ trong mắt nàng chợt hiện, thân thể hắn không khỏi có chút run rẩy.

La Ý Diễm nhìn thân ảnh của nàng, đáy lòng xôn xao bất an.

Rõ ràng nàng vẫn đứng yên, nhưng như thế nào cạnh nàng gió lạnh không ngừng xuất hiện?

Phía dưới xương sườn không biết bất thình lịnh bị vật gì chạm, La Ý Diễm hoảng hốt, giơ tay phản ứng lại.

Nhưng với cú chạm này, Vân Khê dùng mười phần sức lực, bừng bừng bộc lộ, khiến cho La Ý Diếm không kịp phản kháng, chớp mắt vang lên tiếng loảng xoảng rơi xuống đất.

Thân thể La Ý Diễm va chạm, một đường bay thẳng ra ngoài, trong chốc lát rơi xuống lôi đài bên cạnh.

Hắn không cam lòng, chẳng lẽ trận đấu hôm nay như vậy đã xong? Hắn thậm chí còn không hiểu được tại sao mình thua, đối thủ ra tay lúc nào! (ủa, răng đâu, đưa em nhặt…VK: Tí nữa mới có răng)

Toàn bộ trọng tài một lần nữa ngây ngốc, khán giả tập trung xem cũng ngẩn người theo.

Tốc độ thật nhanh!

Hảo hảo huyền diệu thân thủ!

Nàng rốt cuộc là làm như thế nào?

Nếu như nói lúc nãy Long Thiên Tuyệt một cước đá văng đối thủ khiến dư luận xôn xao, một cú va chạm này của nàng đích thực khiến người người kinh diễm.

Lại nghe thấy một luồng gió thoát ra từ tay áo nàng, La Ý Diễm chợt cảm nhận được dường như có thêm một bàn tay bên hông (em edit lúc 1h sáng, đến khúc này thì thấy rợn rợn…..hix, hix…..em sợ ma… TT-TT) kéo hắn từ lôi đài bên cạnh trở về đấu trường chính.

Nàng muốn làm gì? Tại sao lại đột nhiên kéo hắn về?

Chẳng lẽ nàng không chấp nhận chiến thắng bất ngờ nên muốn cùng

hắn quyết đấu lần nữa?

Trong lòng hắn thắc mắc không ngừng dâng lên, những người khác cũng đồng dạng giống hắn suy đoán.

Vân gia lão tử nhìn về phía lôi đài, lòng bàn tay bất giác đổ mồ hôi lạnh, trong lòng lo lắng. Vân Khê rốt cuộc đang làm gì, trực tiếp đánh hắn văng khỏi lôi đài, nàng liền thắng, như thế nào lại từ lôi đài bên cạnh "cắp" hắn về lại.

Chẳng lẽ nàng không đành lòng nhìn đối phương ngã xuống nên mới theo quán tính kéo thân thủ đối phương trở lại?

Nghĩ gì vậy chứ, Vân gia lão tử từ chính suy nghĩ hồ đồ của mình khiến cho đáy lòng hài hước cười một phen.

"Ngươi…." La Ý Diễm còn đang bay giữa không trung, kinh ngạc nhìn Vân Khê, không chỉ ngạc nhiên vì nàng đem mình kéo trở về, mà còn ngơ ngẩn bởi chính thực lực của nàng. Chỉ với một cú chạm đã đem hắn đánh văng ra khỏi lôi đài, hoàn toàn không chút chần chừ, mà trên người nàng lại không thấy huyền gia chân khí, xem ra thực lực của nàng đã vượt hàng phía trên!

Cuối cùng hắn cũng tỉnh ngộ, hắn quá mức khinh địch rồi.

Đáng tiếc, hiểu rõ còn hữu dụng sao?

"Chỉ như thế đã muốn xuống đài? Nghĩ dễ dàng như vậy sao?" Một trận gió thổi qua mái tóc dài của Vân Khê, khuôn mặt nàng ngẩng cao, tản ra vô số tia sáng lạnh, thanh âm âm lãnh từ miệng nàng buông ra, rơi vào tai La Ý Diễm, giống như nghe từ Tu la địa ngục.

"Aaaaa…" Nơi nào đó trên người hắn truyền đến một trận đau đớn,

La Ý Diễm chỉ kịp kinh hô một tiếng, cả người nặng nề hướng đến cây cột trên đài.

Cây cột mãnh liệt va chạm, truyền ra tiếng nứt gãy, La Ý Diễm nương theo cây cột trượt xuống, nằm trên mặt đất. Xương cốt khanh khách vỡ vụn làm cho La Ý Diễm đau đến nhe răng nhếch miệng.

La Thần tướng lo lắng đứng lên, đau xót nhìn con trai, nghĩ muốn xông lên đem kẻ đầu xỏ mau mau chém.

Tiếng bước chân nhịp nhàng tới gần, La Ý Diễm khó nhọc ngẩng đầu, song đồng hoảng sợ trợn to, trong mắt hắn không hề nhìn thấy khuynh thành mỹ nữ nữa mà là một ma nữ, ma nữ giương nanh múa vuốt, há mồm đầy máu nhìn hắn nghĩ muốn mau mau ăn thịt hắn.

Con ngươi trong trẻo nháy mắt lãnh khốc, phát ra vằn sáng nguy hiểm, Vân Khê lạnh như băng nói:"Ngươi không phải muốn mượn đồ đệ Thánh cung đối phó Vân gia sao? Ngươi không phải muốn báo thù cho thái tử trắc phi, muốn thay người nhà của ngươi đòi lại công đạo sao? Vậy ngươi đứng lên đi, đứng lên đánh bại ta…"

Bước chân của nàng, thanh âm của nàng đều mang theo ý đồ châm chích hắn.

Bởi lẽ nếu hắn chỉ vì khinh địch mà thua, như vậy có lẽ là thắng không quang minh chính đáng…

Nàng muốn từ cơ hội hôm nay, truyền tin, nàng- Vân Khê không phải như bao cỏ, muốn liền khi dễ được, Vân gia cũng không phải bởi vì mất đi quân quyền, thì bị người chế nhạo, từ nay về sau không gượng dậy nổi.

Chấm dứt, tất cả đều thay đổi ngay tại hôm nay.

Chỉ cần Vân Khê ngày nào còn ở Vân gia, ai cũng đừng hòng mơ tưởng hướng nó phá tan!

Hiện tại ở đây, mọi người đều hiểu.

Vân Khê, Vân gia đại tiểu thư không giống như ấn tượng lúc trước chỉ là bao cỏ, bình hoa.

Nàng tắm lửa hồi sinh, hào quang vạn trượng, tài hoa phong nhã!

“Vân Khê, ta sẽ không nhanh chóng như vậy nhận thua” Huyền khí tím biếc quanh thân tăng vọt, hai tay hắn đột nhiên chống đất, theo mặt đất nhảy dựng lên, khuôn mặt dữ tợn cũng vì vậy mà biến thành màu đen. Dưới cơn thịnh nộ, La Ý Diễm dùng mười thành công lực, quyết cùng Vân Khê cá chết lưới rách! (nên để vầy hay là đồng quy vu tận ta…)

Vân Khê lẳng lặng nhìn hắn, môi hồng giương lên độ cong bí ẩn, tựa tiếu phi tiếu.

Oanh!

La Ý Diễm chỉ vừa phi thân đến nửa đường, bụng bất ngờ nghênh đón một cổ lực đạo to lớn, cư nhiên từ nàng phía xa đánh tới, tuy không gây nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cũng làm hắn khó có thể tiếp tục công kích.

Cùng với đau nhức, thân thể hắn lại lần nữa bay ra ngoài, hướng đến vị trí cũ nặng nề rơi xuống.

Phụt một tiếng, La Ý Diễm lồng ngực nhói lên, nôn ra một ngụm máu tươi. (ak…răng dính máu…gớm quá, hk thèm lụm…)

Lúc này, La Thần tướng rốt cuộc không thể ngồi yên.

Hắn đứng dậy vọt đến trước bàn trọng tài, hướng phía Vân Khê quát:"Dừng tay! Vân Khê, ngươi cư nhiên đánh lén, phạm đến quy củ của trận đấu, nên bị trục xuất quyền thi đấu! Ta tuyên bố, trận luận võ này vô hiệu lực."

Bao che, thuần túy là bao che!

Không thể tin được, đường đường là một triều thần quyền cao chức trọng, lại vì bao che cho con mà không từ bất kì thủ đoạn tồi tệ nào, muốn trục xuất đối thủ của con trai, có thiên lý hay không cơ chứ?

Vân gia lão tử sắc mặt trầm xuống, đứng dậy đối mặt về hướng trọng tài, mắng to:"La Thần giảo quyệt, ngươi có biết xấu hổ hay không? Con ngươi thua trận lại nói chúng ta đánh lén, trục xuất quyền thi đấu của chúng ta. Trận này rốt cuộc là do La gia chính mình chọn người hay là thay mặt Nam Hi quốc chọn nhân tài hả?"

La Thần tướng nghiêm mặt nói, không có chút ý tứ tự mình nhận lỗi, hừ lạnh:"Vân lão tặc, ngươi có tư cách gì nói lão phu? Đừng quên, hiện tại Hoàng thượng đã đưa toàn quyền cho lão phu xử lý, lão phu muốn tuyển ai liền tuyển người đp1, lão phu muốn đuổi ai thì đuổi a! Ngươi vẫn cho ngươi chính là Đại tướng quân có thể hô phong hoán vũ sao? Chỉ sợ hiện tại ngươi muốn yết kiến hoàng thượng cũng khó khăn…" Hắn không kiên nể gì cười lớn khiến Vân lão tử tức giận đến râu cũng vểnh lên. Trên đời này cư nhiên vẫn có loại người vô sỉ như vậy tồn tại?

Bên cạnh Vân lão tử, Vân Tiểu Mặc mềm mại nói:"Người xấu! Mẫu thân ta không hề đánh lén, đó là chiếm trước tiên cơ, thắng vì đánh bất ngờ! Hừ, ngay cả điều này còn không hiểu mà lại làm trọng tài,

thật sự quá mức đáng xấu hổ…”

Thanh âm của hắn không lớn, lại có lực sát thương rất cao, người chứng kiến cùng các trọng tài khác đều nghe được nhất thanh nhị sở.

Nét mặt già nua của La Thần tướng không kiềm chế được đỏ lên, lập tức che lại biểu cảm, hướng Vân Tiểu Mặc trừng mắt nhìn qua:”Xú tiểu tử, ngươi thì biết cái gì? Nơi này là chuyện của người lớn, ngươi chỉ là một tiểu oa nhi, câm miệng, cút sang một bên cho t! ”

Oanh!

Trong đám người phát ra thanh âm xầm xì bàn tán, đường đường là một quốc gia đại thần cư nhiên thô bỉ, ngay cả đứa trẻ cũng không buông tha, độc địa mắng mỏ, thật sự không có chút nào uy nghi.

Nam Cung Anh mày liễu chau lại, từ chỗ ngồi nhảy dựng lên, chống nạnh mắng La Thần tướng:”Lão đầu! Ngươi dám mắng Tiểu Mặc, cũng chính là mắng ta! Ta nhất định đến chỗ gia gia cáo trạng, để cho ngươi không gánh nổi.”

La Thần nhìn thấy tiểu cô nương từ trong đám người xông ra, thân thể không khỏi đổ một trận mồ hôi lạnh, Vân gia tại sao lại quen được tiểu cô nương này, khiến nàng nhất mực bảo vệ Vân gia? Tuy nói trẻ con không cần cố kỵ nhưng tiểu cô nương này rất được Hoàng thượng sủng ái, nếu nàng thật sự chạy tới cáo trạng, cho Hoàng thượng biết việc xảy ra hôm nay nơi này, hắn thật sự sợ không gánh nổi họa a.

Nhưng việc đã đến mức này, hối hận cũng không kịp, đã làm đành làm đến cùng, bất chất mọi điều.

Hắn đột nhiên đưa tay, hạ lệnh nói:”Người đâu, đem những người náo loạn trên khán đài, trục xuất khỏi trận đấu!”

Binh lính duy trì trật tự ở bốn phía hậu trường nghe vậy, đều hướng đến vị trí Vân gia ngồi, tập trung.

Lúc này, Dung Thiếu Hoa ngồi ở bàn trọng tài bắt đầu lên tiếng.

“Từ từ, hôm nay trọng tài chính là bốn gia tộc cùng chọn người, sao ngươi có thể bao che con trai, tự mình thay chúng ta quyết định? Nếu chỉ cần lời nói của mình ngươi liền định đoạt, như vậy mời chúng ta làm cái gì?”

“Nếu muốn che chở cho con trai ngươi thì đừng bảo hắn tới tham gia trận đấu a! Một khi tham gia trận đấu, phải dùng thực lực bản thân chinh chiến, nếu không có thực lực thì đừng đến đây làm trò hề cho người khác.” Đừng nhìn Lam Mộ Hiên bộ dạng nhã nhặn, đôi lúc thần kinh có chút rối loạn mà khinh thường, hắn vì bảo vệ “người nhà” mà đến, tuyệt đối không thể để nàng gặp bất lợi được.

Khuôn mặt La Thần tướng đen thêm một tầng, trong lòng thầm kêu lên, ta cũng không mời các ngươi đến a, ta chỉ thỉnh mỗi Mạnh gia cùng Tư Đồ gia thôi à. Dung gia cùng Lam gia các ngươi chính là tự mình chạy đến cửa, nếu không vì nể gia thế, bối cảnh của các ngươi, ta cũng không thèm mời các ngươi làm trọng tài làm cái gì.

Tuy nghĩ vậy nhưng hắn lại vô cùng khách khí, lễ phép trả lời:”Dung Thiếu cùng Lam Thiếu nói rất đúng, là lão phu vì nhi tử sốt ruột, cho nên có điểm nóng nảy. Nếu như thế, xin mời bốn vị đến bàn luận một chút, Vân Khê rốt cuộc có đánh lén, xúc phạm đến quy củ của trận đấu hay không.”

Trong lòng hắn cười lạnh, Vân gia cùng Mạnh gia và Tư Đồ gia đều

có hiềm khích, hai người bọn họ sẽ không giúp đỡ Vân gia, dù Dung gia cùng Lam gia lúc đó muốn che chở, cũng là hai đối hai, bất phân thắng bại.

Bất quá, trên đài còn có thái tử, lời nói của thái tử ắt hẳn có giá trị.

Cho nên, trong lòng hắn tràn đầy tự tin, không sợ việc này bị trọng tài phán xét.

Vân Khê đứng trên đài luận võ, một cước đạp lên người La Ý Diễm đang vô phương phản kháng, ánh mắt sắt bén của nàng quét xuống mấy tên trọng tài đang tranh luận, không khỏi cười lạnh.

Trên đời này chỉ có mỗi nàng là nữ nhân duy nhất từng nói, ai dám trêu chọc đến nàng, sẽ phải gánh hậu quả đau lòng gấp trăm ngàn lần!

Nếu bọn họ nói nàng đánh lén, xúc phạm quy tắc trận đấu, như vậy chả lẽ công sức nãy giờ nàng đánh trôi sông trôi biển.

Tóm lại, mặc kệ bọn họ phán quyết như thế nào, một cước này của nàng, không lưu tình mà phế bỏ võ công của La Ý Diễm.

Tại vị trí trọng tài, bọn họ vẫn còn đang tranh luận kịch liệt, dưới sàn đấu, một tiếng gầm rú kinh thiên động địa vang tận chân trời, không khí ầm ầm nổ tung!

La Thần tướng khẩn trương quay đầu lại nhìn, chỉ thấy vài vệt sáng xoạt xoạt xuất hiện, hướng tay chân con hắn mà đánh…

Nàng, nàng cư nhiên dám đánh đứt toàn bộ gân tay cùng gân chân của con hắn ….

Hắn là toàn bộ hy vọng của La gia a, hiện tại gân tay, gân chân không còn, so với phế nhân có gì khác biệt đâu… La Thần tướng trước mắt một trận đầu choáng mắt hoa, kinh hãi ngất lịm đi.

La Ý Diễm sợ hãi rống lên, sau đó đau đớn quá độ ngửa lên trời bất tỉnh.

Nữ nhân này….Thật quá mức tàn bạo….

Vân Khê cau mày nhìn về phía trọng tài đang ngồi, âm thanh lạnh lùng nói:"Các ngươi cũng không cần rối rắm tranh cãi nữa, mặc kệ hắn thắng hay thua cũng đều không có tư cách tiếp tục thi đấu. Tiếp tục trận đấu đi, đừng lãng phí quá nhiều thời gian nữa…"

Nói xong, nàng kiều diễm xoay người, trước mắt mọi người, cất bước ly khai võ đài.

Đúng vậy, lần này tuyển chọn, không phải vì tuyển chọn nhân tài cho ngũ quốc tranh đấu sao?

Ngũ quốc tranh tài, mỗi quốc gia chỉ được cử năm người.

Tĩnh vương cùng Thái tử đều từ nội bộ chọn người, nguyên bản còn có Vân Thanh của Tướng quân phủ được chọn, nhưng hiện tại chân hắn bị thương, không có khả năng tham gia trận đấu, thế nên trong năm tuyển thủ còn có ba vị trí đang trống.

Đó cũng chính là mục đích của buổi tuyển chọn hôm nay, từ thanh niên tài giỏi trong Nam Hi quốc chọn ra ba người giỏi nhất.

La Ý Diễm đã bị phế đi chân tay, chính xác là một phế nhân, căn bản không có khả năng tiếp tục tham gia luận võ, cho nên tranh cãi lúc nãy, hoàn toàn là vô nghĩa.

Mạnh Lạc Thu cùng Tư Đồ Nam Tinh liếc mắt nhìn nhau, khóe mắt run rẩy, nguyên bản trong tay bọn họ còn có một cao thủ chưa ra tay, hiện tại lại có chút không dám khẳng định, bởi lẽ nữ nhân trước mặt thực lực đích xác quá mức dọa người rồi!

Xem ra, bọn họ phải tìm một người có huyền giai cao hơn để đối phó nàng, mới có thể đảm bảo mọi chuyện đều như ý muốn.

Vân gia có tuyệt thế cao thủ như thế, bọn họ khó mà dám nháo đến cửa, chỉ có luận võ tranh tài, mới có cơ hội diệt trừ Vân Khê, bọn họ tuyệt đối không bỏ qua!

Nhìn thấy trong mắt đối phương lo lắng lẫn quyết tâm, Mạnh Lạc Thu dẫn đầu lên tiếng nói:"Các vị, La Thần tướng hôm nay chính là người phụ trách lựa chọn chính, hiện tại hắn hôn mê bất tỉnh, trận đấu hôm nay đành tạm dừng. Ba ngày sau, những người chiến thắng hôm nay, tái tụ nơi đây, lần nữa quyết chiến!"

"A, không phải thế chứ, phải đợi ba hôm nữa sao?"

"Ba ngày sau cũng tốt, ta đang bị thương, vừa lúc có thể dưỡng thương."

"Nếu hắn đã lên tiếng, chúng ta còn có thể tranh luận sao? Đi thôi, đi thôi, đây là ân oán của Vân gia cùng La gia bọn chúng, không nên tùy tiện xen vào."

"……"

Lời nghị luận vang lên không ngớt, ai cũng không nghĩ đến buổi tranh đấu hôm nay sẽ phát sinh tình huống như vậy, quả thực giống như bước ra từ kịch mà.

Vân lão tử vỗ vào đùi một cái, hảo hảo tán dương! Hay lắm, Vân Khê làm việc quyết đoán, trừng phạt quả quyết, nếu nàng là nam nhi, nhất định sẽ là một Đại tướng quân oai phong lẫm liệt, kế thừa tổ nghiệp Vân gia.

Đáng tiếc thay, nàng lại là một nữ tử!

Từ trước đến nay, chưa bao giờ xuất hiện một nữ tướng quân a.

“Phụ thân, Vân gia lúc này hoàn toàn đắc tội La gia rồi. La Thần tướng coi trọng nhất là đứa con này, hắn lại thành tàn phế, nên nhất định thống khổ, chỉ sợ La Thần tướng ở trước mặt Hoàng thượng vu khống chúng ta, như vậy nguy cơ Vân gia suy vong lại càng lớn. ” Vân Dật ban đầu hết mực hưng phấn, sau đó tâm tư dần dần bình phục lại, tinh tế suy ngẫm, bắt đầu lo lắng đến tiền đồ ngày sau của Vân gia.

Ngắn ngủn mấy ngày, Vân gia gây hận thù vô số, chỉ sợ sau này đường đi nước bước lại nguy nan.

“Sợ cái gì? La lão tặc trước vì không vượt qua ta đã sớm đem Vân gia chúng ta là cái gai trong mắt, lão phu thậm chí hoài nghi việc cha con ta bị Hoàng thượng cách chức cũng là do lão tặc kia sau lưng dở trò quỷ. Hắn với Vân gia ta tích góp thù hận không phải ngày một ngày hai, ngẫm lại cũng hơn mười mấy năm rồi, đại ca ngươi trước kia đi biên quan chống giặc, kết quả lại rơi vào bẫy địch, bị quân địch vây khốn. Đại ca ngươi trước giờ cẩn thận, sao liền dễ dàng rơi vào kế giặc? Đảm bảo có người trong quân khu ẩn nấp, nối giáo cho địch, cho chúng biết lộ tuyến hành quân…Ta đây cũng nghi ngờ việc này cùng La lão tặc nhất định không thoát khỏi liên quan.”

“Phụ thân phân tích có lý! Con nhớ rõ, khi đó thuộc hạ của đại ca

cầm binh phù đến cầu viện, lại bị La Thần tướng cùng thủ hạ xem như phản đồ mà đối đãi…Bọn họ nếu không phải có tật giật mình, hà cớ gì phải chặn hết đường đi của người nọ, khiến hắn không dám trở về Nam Hi quốc? ”

Phụ tử hai người cùng nhau nhớ đến huynh trưởng, không khỏi đau xót thở dài.

Lúc này Nam Cung Anh ngồi cạnh đột nhiên kêu lên:”A, người kia sao lại mang Vân di đi rồi? Hắn có phải là người xấu hay không a?”

Phụ tử họ nghe thấy như thế, vội vàng quay đầu nhìn theo, trong đám người đang di chuyển, có một nam nhân thân hình to lớn kéo theo Vân Khê, hướng về phía bên ngoài hội trường mà đi. Nam tử kia không ai khác, chính là người lúc nãy một cước đá bay người của Mạnh gia – “Trương Tam”!

“Vân Khê khi nào quen biết được cao thủ như thế?”

“Không biết a, chưa từng nghe nàng nhắc qua, chẳng lẽ trong khoảng thời gian nàng lưu lạc bên ngoài kết bạn hữu với tài ba dị sĩ đi?”

Mới vừa rồi chứng kiến thực lực mạnh mẽ của Trương Tam, khiến bọn họ sâu sắc ấn tượng.

“Không có gì kì quái, đó là phụ thân của con!” Vân Tiểu Mặc lời nói đạm mạc xuất ra, sức sát thương lại kinh người.

Vân gia lão tử kinh ngạc nhìn hắn, khó hiểu hỏi:”Tiểu Mặc, hắn làm sao có thể là phụ thân ngươi? Kia rõ ràng….” Vân lão tử mới nói phân nửa, liền phát giác ra điểm kì quái.

Trương Tam? Một cái đệ nhất cao thủ, sao có thể xứng với cái tên đầy tục khí như vậy? Giải thích duy nhất là Trương Tam chính là tên giả, căn bản không phải danh tính đích thực của hắn!

Vân Tiểu Mặc ngẩng đầu lên, tự nhiên nói:"Nếu hắn không phải phụ thân con, mẫu thân đâu để hắn cầm tay nàng? Mẫu thân ghét nhất là bị người khác chạm vào, trừ con cùng phụ thân ra, ai dám cùng nàng động chạm đảm bảo sẽ bị nàng ngay lập tức xử lí, thê thảm cực kì!" Nói xong, hắn không khỏi thè lưỡi, nhớ lại vô số hình ảnh hiện qua, nghĩ đến tình cảnh thảm thiết của những người đó, hắn không khỏi cảm thấy thương xót.

"Thì ra là thế!" Vân lão tử bừng tỉnh đại ngộ, vẫn là Tiểu Mặc thông minh nhất, chỉ lướt thoáng qua liền thông hiểu a.

Nếu là chuyện của bọn họ, hắn cũng không cần quan tâm, để bọn hắn có nhiều thời gian ở cùng nhau cũng tốt, như vậy sẽ có lợi cho cháu đích tôn của hắn, lão nhân gia hắn cũng sẽ rất vui lòng.

"Tiểu Mặc, chúng ta nên trở về nhà trước thôi. Để song thân con cùng nhau về sau."

"Dạ."

Vân lão tử dẫn theo ba đứa nhóc, trở về Vân gia.

Dung Thiếu Hoa cùng Lam Mộ Hiên tại bàn bình phán liếc mắt nhìn nhau, nếu họ đều rời đi, bọn hắn ở lại nơi này cũng không còn ý nghĩa. Quay đầu đi xuống, đúng lúc phát hiện Vân Khê bị một người đàn ông kéo về bên ngoài hội trường đi, Lam Mộ Hiên song đồng trợn to, nhất thời nóng nảy.

"Vân tiểu thư, ngươi muốn đi đâu? Chờ ta với!"

Thân ảnh màu lam hướng dưới đài chạy đi, mang theo một trận gió.

Dung Thiếu Hoa nhíu mi nhìn thân ảnh bạn tốt đang rời xa, không khỏi lắc đầu, nếu không phải bọn hắn cùng nhau lớn lên, hắn tuyệt đối không cùng tên kia kết giao bằng hữu, thật sự rất mất mặt hắn.

Lắc lắc chiết phiến, hắn cũng đi theo Lam Mộ Hiên xuống khỏi chỗ dành cho trọng tài.

Lam Mộ Hiên chạy đi không bao lâu, liền bị chặn bởi hai kẻ kì lạ.

“Lam Mộ Hiên, hôm nay ngươi còn muốn trốn đi đâu?”

“Tiểu tử, ngươi hại chúng ta thật khổ sở nha?”

Lam Mộ Hiên nhìn hai kẻ đeo khăn che mặt trước mắt, vô tội đưa mắt nhìn, bọn họ là ai vậy? Hắn rốt cuộc đắc tội bọn họ khi nào?

“Các ngươi có nhận nhầm người không vậy? Ta dường như không biết các ngươi…” Lam Mộ Hiên nhíu mày, vẻ mặt hiện lên biểu tình ngơ ngẩn.

“Ngươi cư nhiên dám nói không quen chúng ta? Nếu không bởi vì ngươi, mặt của ta có thể biến thành cái dạng này sao?” Một trong hai người kéo khăn che mặt xuống, sau đó mau chóng đeo trở lại, trợn mắt lên nhìn, tưởng chừng muốn nuốt sống hắn.

“Nga, nguyên lai ngươi là Long huynh a!” Lam Mộ Hiên ôn hòa nở nụ cười, tươi tựa như xuân phong thổi vào mặt.

“Cái kia…Ta bây giờ còn có việc, xin đi trước. Chờ đến lúc ta rãnh rỗi, sẽ tìm Long huynh ôn chuyện.”

“Từ từ…” Long Thiên Thần và Bạch Sở Mục hai người một tả một hữu cùng lúc chặn đường hắn.

“Ngươi đem chúng ta hại thành như vậy, lại nghĩ muốn đi? Trên đời há có loại chuyện dễ dàng như vậy?”

Lam Mộ Hiên có chút lo lắng, tầm mắt hướng về phía xa, thấy bạch y thân ảnh kia đã biến mất vô tung. Hắn ủ rũ thở dài, xem ra là đuổi không kịp, bất quá hoàn hảo, nàng rồi cũng sẽ trở lại tướng quân phủ, hắn chỉ việc ở đó chờ nàng là được.

Qua đầu lại hướng hai kẻ đang chặn đường hắn, bĩu môi, vô tội nói:”Không phải mặt của các ngươi rồi cũng sẽ tốt lên sao”

Trong lòng hắn thầm nghĩ, mặt mày các ngươi ra sao, há có liên quan tới ta, tại sao lại tìm ta gây phiền toái? Hắn thực sự cũng không biết mình làm cái gì ác, bởi vì những người bên cạnh hắn, đều biết được một khi hắn đang chuyên tâm suy nghĩ thì chớ tới gần. Phàm là những người xa lạ đến gần, đều không biết tại sao nhiễm kì dược, thậm chí còn không biết hắn hạ độc thế nào…

Long Thiên Thần và Bạch Sở Mục vốn không cùng hắn thân thiết, làm cách nào biết được thói quen của hắn chứ? Thời điểm bọn họ thấy hắn, cũng đâu thấy hắn có chỗ nào không bình thường a? Khi đó thấy hắn và Dung Thiếu Hoa một đường đi vào tướng quân phủ, hai người còn nhiệt liệt chào mừng, nghĩ cùng hắn chào hỏi, ai ngờ hắn không để ý bọn họ, còn làm cho họ vô tội lại nhiễm độc, thiếu chút nữa liền bị hủy dung. Hiện tại trên mặt toàn chấm đỏ đỏ hồng hồng, so với hủy dung không sai biệt mấy bởi lẽ khi bọn họ dùng dấm lau mặt, lỡ tay quá độ nên trên mặt không cẩn thận nổi lên mấy hạt đậu nhỏ nhỏ….

Mà hai người này là ai, bọn họ là những người chú trọng đến khuôn mặt của mình nhất, vì vị trí đệ cửu, đệ thập mà tranh nhau mặt đỏ tai hồng, hiện tại mặt mũi lại biến thành cái dạng này….Bây giờ bọn họ quyết hảo hảo tính toán sổ sách cùng tên đầu sỏ "vô tội" kia.

"Cái này cũng gọi là "tốt lên" sao? Ngươi thấy rõ ràng, nơi này nổi lên tùm lum hạt đậu nhỏ!" Long Thiên Thần lột cái khăn mặt xuống, vươn mặt đến sát hắn, khiến Lam Mộ Hiên mở to mắt mà nhìn.

Bạch Sở Mục cũng không chậm trễ, giống hắn hé ra khuôn mặt "tuấn tú" của chính mình.

Lam Mộ Hiên rụt cổ tránh về phía sau, nhìn đến màn diễn khôi hài này, cảm thấy nực cười. Một cặp dở hơi cùng một "thiên tài" ngốc, thật sự rất đáng cười mà.

"Ta thấy các ngươi luôn bận rộn, chuyện nhỏ thế này, cần nghiêm túc để ý sao?"

"Các ngươi mấy ngày nay có nhận được thư mời của Hách Liên gia không? Theo như trên thư viết, lần này Nam Hi quốc tổ chức Ngũ quốc tranh tài, Hách Liên Tử Phong chẳng những tự mình trình diện, mà còn cố ý mời thập đại mỹ nam cùng thập đại gia tộc nửa tháng sau tề tựu ở Quỳnh Hoa lâu, không biết tột cùng là có ý gì? "

Nghe Dung Thiếu Hoa nói đến chuyện này, ba người cùng hiện lên thần sắc nghiêm túc, bắt đầu tự hỏi.

"Là ý cổ quái gì? Thập đại mỹ nam hơn phân nửa không ở trong mười đại gia tộc, cũng rất hiếm khi cùng họ lui tới. Thực không hiểu hắn tại sao lại tập trung bọn họ cùng một chỗ, rốt cuộc có mục đích gì?" Bạch Sở Mục nghi hoặc nói.

“Chẳng lẽ hắn nghĩ muốn tập trung tất cả lại một chỗ, sau đó đánh giá lại lần nữa sao?” Long Thiên Thần hai mắt nhất thời sáng lên, vui mừng nói “Hắc hắc, nếu là như thế, như vậy ta có thể thăng lên cấp chín rồi, tiểu tử ngươi ngoan ngoãn đứng dưới lão mạt đi.”

“Ngươi nghĩ ngươi đẹp lắm á! Thứ chín vĩnh viễn là thứ chín, thứ mười có muốn cũng không thể thành được, ngươi vĩnh viễn không có khả năng siêu việt hơn ta…” Bạch Sở Mục cười đến đắc ý, lầm bầm nói.

Lam Mộ Hiên gãi gãi đầu, lộ ra chút ít rầu rĩ, thở dài nói:”Như vậy cũng tốt, ta còn đang nghĩ làm cách nào đem tên ta rời khỏi bảng, xếp vị thứ tám, thật sự phiền toái!”

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục nghe vậy, hai mắt trừng trừng nhìn hắn, hai tay nắm chặt thành quyền, quả thực muốn bóp chết hắn!

(Thik nhất edit về mấy anh này, cực tếu….^^)

Con ngựa không nhanh không chậm ly khai hội trường luận võ, xuyên qua đường phố phồn hoa, rời xa thị trấn, đi về vùng ngoại ô vô danh……

Từng đám mây bồng bềnh trôi theo gió, mặt trời đứng trên cao, nắng lặng lẽ xuyên qua mây chiếu rọi, tựa như mừng thánh giá lâm.

Đưa mắt nhìn bốn phía, núi hùng vĩ, đồ sộ, vươn cao đến tận trời.

Vùng quê dân dã, bình yên chào đón mọi người.

Vân Khê duỗi người trên lưng ngựa, tay áo thả tự nhiên, tóc đen bay múa.

Gió dìu dịu thổi, mang theo hương bùn đất tuy hỗn tạp nhưng thơm ngát, thấm vào ruột gan.

Khí trời ấm áp, ánh chiều tà chiếu rọi mặt, hâm nóng lòng người. (hix, hix….em dốt miêu tả….)

Nàng chưa bao giờ học cưỡi ngựa, lần duy nhất nàng ngồi trên lưng ngựa vốn là Long Thiên Thần chạy đi, lúc ấy, nàng chỉ cảm thấy cưỡi ngựa rất phiền phức.

Hiện tại lúc này, lòng nàng lại cảm thấy khác hẳn.

Núi cao, vùng quê thanh tịnh, trời ấm áp, gió hiu hiu thổi, còn có hắn cạnh nàng… Nàng tựa hồ có chút yêu thích cảm giác trên lưng ngựa, rất tự do, rất cuồng dã, có thể ngắm phong cảnh tươi đẹp, tầm mắt mở mang!

Phía sau, lặng lẽ truyền đến độ ấm.

Trên lưng ngựa, lưng nàng vô tình chạm vào lồng ngực rộng lớn, ấm áp của hắn, tim chợt hỗn loạn.

Nàng hơi ghé mắt, nhìn trộm người phía sau.

Từ góc nàng nhìn thấy rõ dung nhan tuấn dật đang mỉm cười, đây mới chính là bộ dạng thực sự của hắn, đôi mắt sâu thăm thẳm, áo dài bao phủ thân hình thon dài, khiến hắn trông càng thêm tuấn tú.

Thấy nàng quay lại, hắn cúi đầu cười càng thêm sáng lạng, ánh mắt thâm thúy phát ra tia sáng nhu hòa.

“Thật tốt.” Hắn tự mình nói thầm.

“Cái gì tốt?” Vân Khê vì hắn nhìn chăm chú mà si mê, khó hiểu hỏi lại hắn.

Long Thiên Tuyệt cúi đầu ôn nhu nhìn nàng, áp sát tai nàng mà nói:”Ngươi không biết cưỡi ngựa, thật tốt.”

Hắn dìu dịu thổi khí nóng vào tai nàng, khiến nàng một trận ngượng ngùng, tâm trí hỗn loạn nhưng khi nghe đến lời hắn nói, dung nhan không khỏi nóng lên, trừng mắt nhìn hắn một cái!

Nam nhân háo sắc! (câu gốc là: Hảo ác liệt nam nhân!)

Ý hắn muốn nói, vì nàng không thể cưỡi ngựa cho nên hắn mới có thể ôm trong lòng yểu điệu mỹ nhân, tham lam ngửi hương thơm của nàng sao.

“Hôm nay ta phải học cưỡi ngựa.” Vân Khê hé miệng cười khẽ, tinh quái nói, ngay nàng cũng không phát hiện sự khác biệt của mình, rõ ràng không còn lạnh lùng cùng hờ hững.

“Không được, không cho học!” Hắn mở miệng bá đạo nói, mang theo tia ôn nhu.

Khóe miệng nhếch lên, Vân Khê ngắm ánh mắt đẹp như sao của hắn, lại nói: “Không mượn ngươi xen vào!”

Thắt lưng nàng lúc này đột nhiên nhiều thêm một bàn tay, thân mình Vân Khê cứng đờ, hô hấp nháy mắt dừng lại. Con ngựa đột nhiên phi nhanh về phía trước, lưng nàng áp chặt vào ngực hắn, mặt bỗng dưng nóng lên.

“Về sau muốn cưỡi ngựa, nhớ đến tìm ta!” Con ngươi hắn sáng lên,

bỗng nhiên cúi đầu, đem hơi lạnh từ mặt hắn truyền sang mặt nàng.

Con ngựa lại duy trì tốc độ cũ, xem chuyện vừa rồi xảy ra chỉ là ngoài ý muốn.

Trên lưng ngựa xốc nảy, hai người vuốt ve mặt nhau, rặng mây đỏ che kín mặt nàng. Hắn gần như vậy, khiến cho cả người nàng rung động, tình cảm kì lạ chậm rãi xâm chiếm, tim nàng dần khó khống chế được trong tay. Nàng rụt cổ, cố tránh xa hắn, tiếp xúc kích thích như vậy, thật sự quá nguy hiểm.

Nam nhân này, được một tấc lại tiến thêm một bước!

Nàng nhất định bị quỷ ám, mới đi theo nam nhân u tối này, cùng hắn ra khỏi thành, đến cái địa phương thần bí kia.

Hắn không phải muốn bắt cóc nàng chứ?

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy khả năng này có thể xảy ra…

“Ngươi rốt cuộc muốn đem ta đi đâu?”

Hắn cúi đầu khẽ cười, mở miệng nói:”Ngươi sợ ta đem ngươi bán, hay sợ ta đem tim ngươi lấy mất?”

Vân Khê ngực cứng lại, lời nói của hắn đập vỡ tâm sự của nàng, làm cho nàng có chút bối rối.

Đúng vậy, nàng rất sợ đánh mất tim của mình, sau đó lại không thể tìm trở về.

Cho nên, nàng do dự, nàng lưỡng lự, yêu cùng không yêu như thế nào mới tốt?

Đối mặt với đối thủ, nàng không chút sợ hãi, liều mạng chiến đấu, cho dù xông vào núi đao biển lửa, nàng cũng không lùi nửa bước. Nhưng khi đối mặt với tình yêu, nàng lại hoang mang chần chừ.

“Người ngươi thích, rốt cuộc Vân Khê hiện tại hay là Vân Khê sáu năm trước, người cùng ngươi cộng chẩm?” Nàng giống như dùng hết khí lực trong đời mình, hỏi một câu.

Đáp án này, đối với nàng mà nói, hết sức quan trọng.

Nàng sợ hắn đối tốt với nàng, đối tốt với con, cũng chỉ bởi vì kì duyên hôm đó!

Nếu hắn yêu Vân Khê sáu năm trước, người cùng hắn phát sinh quan hệ, nàng nhất định không chấp nhận tình cảm của hắn. Bởi vì nàng không phải loại người phụ thuộc vào người khác, dù sao, nàng đích thực không phải Vân Khê trước đây nữa…

Long Thiên Tuyệt không hiểu vì sao run lên, khó hiểu chau mi hỏi:”Có khác nhau sao? Mặc kệ là ngươi trước đây hay bây giờ không phải đều là ngươi sao? Chỉ cần là ngươi, ta liền thích!”

Vậy ngươi có hay không, yêu thích Vân Khê sáu năm trước?

Dù sao, nàng ta mới là người cùng hắn có một đêm tình duyên, mà nàng lại không phải.

Nếu như chuyện đêm hôm đó không phát sinh, chỉ sợ tầm mắt của hắn cũng không dừng trên người nàng dù chỉ là chốc lát. Nội tâm nhẹ nhõm lại chợt trầm xuống.

Ánh mắt đau lòng thoáng qua.

“Ngồi vững nha, phía trước, đi!” Hắn thúc ngựa, hướng đến phía trước phi như tên bắn.

Tiếng gió gào thét bên tai, cát đá dù thỉnh thoảng thổi vào mặt nàng, Vân Khê lại không có chút cảm giác, trong lòng hoảng hốt, tâm tình cũng không trong trẻo giống như vừa rồi.

“Tới rồi!” Thanh âm du dương của hắn truyền vào tai nàng, khiến nàng giật mình, đem tâm trí Vân Khê kéo trở lại, ngước mắt nhìn, trước mặt nàng là một thác nước cao ba ngàn thước hạ thẳng từ vách núi xuống, hùng vĩ hoa lệ, cuốn trôi lo lắng trong lòng nàng.

“Trời ạ, hóa ra là thác nước!” Đôi mắt Vân Khê sáng rực lên, nàng nhẹ nhàng nhảy khỏi lưng ngựa, quay mặt về thác nước cao lớn, nghe tiếng nước chảy ào ào, bên tai mơ hồ có tiếng 《tri âm tri kỷ》 độc nhất vô nhị vang lên.

Núi cao vời vợi, nước chảy dạt dào…

Có một loại cảm tình tích góp trong lòng nàng muốn thoát ra, nàng đột nhiên ngẩng đầu, hướng về phía bầu trời hô to:”TA-KHÔNG-PHẢI-VÂN-KHÊ….” Nàng không phải Vân Khê, nàng không muốn làm Vân Khê! Nàng chính là nàng, nàng không thể nào biến thành cô ta!

Tiếng lòng ẩn dấu trong tâm nàng vào thời khắc này đột nhiên bùng nổ. Nàng cũng không hiểu rõ chính mình tại sao đột nhiên làm vậy, chỉ vì đáp án của hắn, mà khiến tâm nàng tự nhiên hỗn loạn.

Trong sơn cốc, vang vọng thanh âm của nàng, thật lâu không tiêu tan.

Ứ đọng trong lòng nàng từ lâu rốt cuộc phát tiết ra ngoài, Vân Khê khẽ hít một hơi, quăng đi lo lắng trong đầu, bước về phía mép nước.

Ở phía sau, Long Thiên Tuyệt lẳng lặng nhìn nàng, tuấn mi hơi chau lại, đôi con ngươi thâm thúy hiện lên chút nuối tiếc. Hắn nghe được tiếng hét u sầu của nàng, lòng nàng không vui, nàng không vui vẻ, hắn toàn bộ cảm nhận được. Trong lòng nàng rốt cuộc ẩn dấu bao nhiêu bí mật, khi nào thì mới có thể thoải mái hướng hắn rộng mở?

Hắn vô thanh vô tức thở dài, bài trí tốt ngựa sau đó bước đến cạnh nàng.

” Thích nơi này không?”

Vân Khê ít sâu không khí trong lành, tâm tình dần dần lắng đọng lại:” Ngươi dẫn ta tới đây chi vậy?”

Long Thiên Tuyệt khoanh tay đứng cạnh mép hồ, nước trong thấy đáy soi suốt thân hình cao lớn của hắn, hào quang quanh thân hắn bỗng dưng sáng lên. Hắn đưa mắt nhìn về phía thác nước cuồn cuộn chảy, thanh nhã nói:”Tại phía dưới thác nước kia có một khối cự thạch, nếu nàng có thể ngồi đó kiên trì ba canh giờ, ta cam đoan nàng nhất định có thể đột phá Mặc Huyền tam phẩm chi cảnh.”

Thấy nàng say đắm quay đầu lại, thanh âm trầm thấp từ từ vang lên, vì nàng giải thích:”Ta quan sát huyền khí trên người nàng, tu vi hiện tại của nàng đã muốn tới Mặc Huyền nhị phẩm, chỉ thiếu một bước liền có thể đột phá huyền quan. Để đột phá tầng huyền quan này, trừ bỏ tự mình cố gắng, còn phải dùng ngoại lực tác động. Vốn hôm nay ở trận đấu, nàng có thể nhờ việc chiến đấu với Mặc Huyền tam phẩm cao thủ mà đột phá, đáng tiếc, trận đấu bị gián đoạn. Theo ta phỏng đoán, Mạnh gia cùng Tư Đồ gia có thể biết được thực lực chân chính của nàng, bọn họ nhất định sẽ không bỏ qua, có lẽ sẽ tìm kiếm một

Mặc Huyền cao thủ cấp cao để đối phó nàng, cho nên nàng phải nhanh chóng đột phá… ”

“Ta hiện tại thay nàng vạch sẵn đường đi, muốn thử làm hay không, do chính nàng lựa chọn! Nhưng ta phải nói trước cho nàng biết, muốn kiên trì ba canh giờ, rất khó! Nàng phải chịu thống khổ mà người thường khó có thể nhẫn nhịn được.”

“Ta thử!” Vân Khê không có chút do dự, ánh mắt kiên định hướng về khối cự thạch không ngừng bị nước xối xuống, con ngươi xinh đẹp hiện lên tia sáng kì dị, hào quang vạn trượng, khiến người người không dám nhìn gần.

Đau đớn có là gì, chỉ cần đột phá được, có thể trở nên cường đại, cho dù trả giá nhiều cỡ nào, nàng cũng không hối tiếc!

Đôi mắt sâu không thấy đáy của Long Thiên Tuyệt càng lúc càng đen hơn, giống như bao phủ một tầng sương mù dày đặc. Hắn quả nhiên không nhìn lầm người, khí chất kiên nghị, cô tuyệt cùng lãnh ngạo trên người nàng thật sâu hấp dẫn hắn.

Ở trong mắt của hắn, dù thực lực của nàng còn non yếu nhưng cũng không hề khiến hắn coi nhẹ nàng. Bởi vì linh hồn hắn cất dấu một loại năng lượng cường đại, đủ để hủy thiên diệt địa, mà loại năng lượng này nhất định luôn có đủ.

Vì tâm nàng cũng rất mạnh mẽ, cho nên hắn biết được nàng nhất định không tầm thường.

Hắn tin tưởng một ngày nào đó, nàng sẽ sánh vai cùng hắn nỗ lực bước lên trên đỉnh của thế giới, bễ nghễ liếc nhìn thiên hạ.

“Ta hiện tại đem một bộ nội công tâm pháp truyền cho nàng, nàng

dựa theo khẩu quyết mà tu luyện, ở dưới thác nước kiên trì ba canh giờ, ắt hẳn có thể đột phá.”

“Vì sao lại giúp ta?” Vân Khê nhìn hắn, bên trong đôi mắt lóe lên tia nước, thanh âm dịu dàng, thấm vào tâm can.

Long Thiên Tuyệt bước tới cạnh, đưa ngón tay thon dài ôn nhu vuốt mặt nàng, ánh mắt như đang thở dài.

“Không muốn nàng bị thương, lí do này, đủ không?” Thanh âm của hắn trầm ấm êm tai, mang theo vài phần thanh lương cùng tao nhã, như mưa phùn Giang Nam tháng ba, nhè nhẹ lọt vào tai, từ từ tiến vào tim Vân Khê, lay động lòng nàng.

Không muốn nàng chịu thương tổn, lí do này, đủ không?

Ừ, đủ rồi!

Nàng trong lòng tự hỏi tự đáp.

“Nếu như ta không kiên trì chống đỡ được, ngươi cũng đừng giúp ta… ” Có một số việc, nhờ người giúp không phải là cách tốt, một khi giúp, chẳng khác nào kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Nàng muốn tự mình cố gắng, tin tưởng rằng, chỉ cần chống lại được ngoại lực cường đại, thực lực nàng có thể tăng lên, có thể dễ dàng đột phá.

“Tốt, ta tin nàng có thể kiên trì chống trụ…”

Vân Khê nâng mặt, cùng hắn bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt hắn càng thêm thâm thúy, dưới đáy dường như có lốc xoáy lưu chuyển, phảng phất có một cổ ma lực cường đại hút nàng hãm sâu trong đó.

Nàng hít mạnh một hơi, toàn thân như được tiếp thêm sức mạnh

cường đại, cường đại đến mức có thể kéo nàng vượt qua khỏi mọi khó khăn.

(Ôi, sức mạnh của tình yêu….vừa ghê vừa gúm….)

Quyển 2 - Chương 8

Chương V08: Ôn nhu vô tận của hắn.Mặt trời trên cao đang lặn dần xuống phía Tây, mang đến một mảng ráng hồng rực rỡ, tầng tầng lớp lớp mây chiết xạ nhau biến thành nhiều màu chói lọi ở phía xa. Thác nước đổ xuống, nước tầng tầng đổ theo, bên trong, có một thân ảnh mảnh mai đang ngồi trên cự thạch, thấy không rõ dung mạo của nàng, cũng chẳng thấy rõ ánh mắt của nàng, chỉ có thể nhìn thấy muôn vàn cột nước đang hướng nàng trút xuống, tựa như muốn đem thân ảnh nhỏ bé đó ép chặt.

Vân Khê một bên niệm theo tâm pháp, lưu chuyển chân khí, một bên ngăn cản luồng nước cường đại đang cuồn cuộn một lần lại một lần hướng nàng đánh tới. Nàng cảm thấy eo và lưng dường như muốn vỡ vụn, nhất là ở bả vai, hứng chịu dòng thủy lực mạnh mẽ. Cắn chặt hàm răng, nàng thấy vai mình dường như tê dại, từng đợt đau nhức chạy thẳng vào tâm. Cổ tay kịch liệt đau đớn, bên hông Vân Khê bị ép cong như nhũn ra, thiếu chút nữa chống đỡ không được sẽ chúi hết thân người xuống cự thạch! Nàng vội vàng chuyên chú vận chuyển một phần chân khí bên trong cơ thể, một lần rồi lại một lần. Vân Khê rõ ràng cảm nhận được sức mạnh trong cơ thể được phân ra, huyền khí cấp tốc hướng về những chỗ đau nhức, tựa hồ so với ngày thường còn nhiều năng lượng hơn. Chúng nó vui sướng chảy qua bả vai, tâm mạch cùng huyệt vị, chậm rãi thấm vào bên trong cơ thể, lặng lẽ tăng cường ý chí cho nàng.

Cảm nhận được cơ thể dễ chịu hơn, Vân Khê lại càng thêm chú tâm vận chuyển chân khí, mỗi lúc mỗi lúc lại nhiều hơn, chậm rãi lặp đi lặp lại. Nàng chợt phát hiện khi mọi sự chú ý đều tập trung vào cơ thể, ngoại lực cường đại dường như không còn ảnh hưởng đến tri

giác.

Đây là cảnh giới khi nhập định sao?

Thân mình thon gầy của nàng cũng dần dần duỗi thẳng, huyền khí màu trắng trong cơ thể nàng cũng phiêu tán ra bên ngoài, một tầng bạch khí mỏng manh tạo thành vòng bảo hộ, đem nàng che chở trong đó. Tầng khí bảo hộ mỏng manh đó sau một thời gian thì dần mở rộng, cho đến khi đủ kiên cường chống đỡ ngoại lực, như biến thành một cái kén ngăn cách toàn bộ dòng nước bên ngoài.

Xa xa cách thác nước khoảng ba bốn trượng, Long Thiên Tuyệt khoanh chân ngồi trên một chỗ tương đối sạch sẽ, thần tình nghiêm nghị nhìn theo thân ảnh nho nhỏ ở giữa thác nước, hai tay lặng lẽ nắm chặt.

Cách lớp nước, hắn không nhìn rõ mặt Vân Khê, nhưng hắn có thể tưởng tượng được thần sắc quật cường của nàng. Dù đau lòng nàng, nhưng lại không thể giúp, hắn ngồi chỗ này, lòng nóng như lửa đốt.

Từ trước đến nay dù tiến vào núi đao biển lửa hắn cũng không chút e ngại, hiện tại lại đứng ngồi không yên. Nếu có thể, hắn hy vọng người ngồi trong kia thay nàng là hắn, cam lòng nhận hết tất cả cực khổ.

Thời gian từng chút từng chút trôi đi, một canh giờ, hai canh giờ…

Hai canh giờ vừa qua không lâu, từ trong màn nước dày đặc nổi lên biến hóa, sắc trắng chói mắt xuyên thấu dòng nước, như tích tụ muôn vàn quang cầu, không ngừng lớn mạnh, lớn mạnh, lại lớn mạnh.

Oanh!

Năng lượng màu trắng ầm ầm nổ tung, phát ra tia sáng chói lóa, khiến người khác không tự chủ nhắm mắt lại, không dám nhìn thẳng.

Long Thiên Tuyệt khép lại đôi mắt hẹp dài, rồi mở ra, chỉ thấy từ trong ánh sáng bên trong, thoát ra một thân ảnh mảnh dẻ. Nàng toàn thân đều ướt đẫm, thoạt nhìn có vẽ hơi chật vật, nhưng toàn thân lại tản ra hơi thở dụ hoặc, chính là một loại hơi thở hồn nhiên tươi mát. Nàng phá không mà ra, ngự phong mà đến, theo sát nàng còn có một cỗ áp lực kinh tâm động phách, làm cho người người đều không thể nhìn thẳng chỉ có thể ngửa mặt trông theo.

“Chúc mừng nàng, cuối cùng cũng thành công.” Đôi mắt Long Thiên Tuyệt sáng rực, từ mặt đất đứng lên, mỉm cười chào đón nàng. Nàng thật sự thành công, phá kén phá khí, so với cao thủ Mặc Huyền tam phẩm bình thường còn lợi hại hơn! Bởi vì nàng phải trải qua đau khổ không thuộc về nàng, phá vỡ chướng ngại, đột phá huyền quan. Chuyện này cần rất nhiều ý chí cùng nghị lực thế nên so với những kẻ tự nhiên tăng cấp có khác nhau rất lớn.

“Ta thành công!” Vân Khê điểm nhẹ mũi chân, dừng trước mặt hắn, hướng về hắn nhẹ cười, từ từ mở miệng nói.

Ngắn ngủn ba chữ lại mang theo vô số tình cảm, hết thảy chỉ trong ba chữ, không cần nhiều thêm bất kì từ nào khác,

“Mặc huyền tam phẩm, hơn nữa gần đến đỉnh…Ngươi chính là thiên tài võ học!” Long Thiên Tuyệt thâm sâu đánh giá nàng, rất nhanh đoán được cấp độ huyền giai cùng phẩm cách của nàng, đôi con ngươi thâm thúy có một chút kinh ngạc tán thưởng khó phát hiện. Kiên cường cùng cứng cỏi của nàng khiến đã hắn cảm thán khôn nguôi, mà tiến độ vượt bậc của nàng, lại càng khiến hắn ấn tượng

sâu sắc.

Người bình thường cần ít nhất ba canh giờ mới có thể từ trong hoàn cảnh khắc nghiệt này đột phá, mà nàng chỉ dùng vỏn vọn hai canh giờ không hơn không kém. Nàng chẳng những thành công tiến cấp mà còn lập tức bước đến đỉnh Mặc Huyền tam phẩm. Chậc chậc, tốc độ tu luyện như vậy, ngay cả hắn còn ghanh tị không ngớt. Hắn rất tin, so với tư chất của hắn thì sẽ có một ngày nàng sẽ khiến thế nhân kinh hãi, lâm vào khuynh đảo! Nàng khiến họ chói mắt, vụt sáng như sao.

Tầm mắt của hắn dần hạ xuống, trong lúc vô tình dừng ở quần áo ướt đẫm của nàng, nó ôm sát thân hình kiều diễm, đường cong trước ngực rõ ràng, hắn thậm chí thấy được điểm giữa mê người loáng thoáng ẩn hiện.

Một cỗ nhiệt hỏa trào dâng trong người, ánh mắt hắn nháy mắt trở nên nóng bỏng, cổ họng khô khốc khó chịu.

Vân Khê nhận ra điểm khác thường của hắn, liền theo tầm mắt hắn nhìn lại chính mình, khuôn mặt bất giác ửng hồng.

“Hạ lưu!” Tay nàng theo quán tính nâng lên, muốn cho hắn một bạt tai, lại ở giữa đường bị hắn chặn lại.

Long Thiên Tuyệt mâu quang trầm xuống, bắt được cổ tay của nàng, lại dùng lực kéo nàng qua, đụng vào lồng ngực vững chải của hắn. Hai người thân thể gắt gao dán chặt, hắn có thể cảm nhận được sự mềm mại của nàng, còn cả hương thơm của nàng, tâm thần hơi hơi hưng phấn.

“Á….” Vân Khê hô hấp có chút hỗn loạn, vặn vẹo thân mình, muốn tránh khỏi người hắn, trong lúc vô tình lại đụng đến bộ phận mẫn

cảm của hắn, khiến hắn hít một ngụm sâu.

Hai cánh tay hắn dang rộng, ôm chặt nàng đang muốn thoát ly thân mình, chặt chẽ giam cầm trong lồng ngực ấm áp.

“Đừng nhúc nhích!” Thanh âm trầm ấm của hắn gầm nhẹ.

Cảm giác được một vật cứng rắn đang chạm vào nàng, Vân Khê mơ hồ hiểu rõ, mặt từ hồng chuyển sang màu đỏ, thân mình nàng cứng ngắc, căng thẳng đứng yên, cảm thấy hắn trước mắt rất là nguy hiểm, tựa như muốn một ngụm ăn nàng vào bụng.

“Long, Long Thiên Tuyệt, ngươi, ngươi đừng…” Nàng rất là ão não phát hiện, thân thể mình dường như đang nhũn ra, thanh âm hơi run. Hơi thở nam tính của hắn vây quanh nàng, khiến nàng cả người suy nhuyễn.

“Bỏ họ ta đi, gọi lại tên ta một lần!” Ánh mắt Long Thiên Tuyệt thâm nùng, mùi hương cơ thể nàng hấp dẫn hắn, dục hỏa trong người hắn tùy ý thiêu đốt.

“Ngươi đừng náo loạn, mau thả ta ra!” Vân Khê toàn thân run rẩy, hơi thở hắn mê hoặc nàng, thân thể không hiểu tại sao cảm thấy lửa nóng, may mắn lý trí nhắc nhở nàng, nàng không thể thuận theo hắn, bởi nàng còn chưa thể xác định lòng mình.

Hắn cúi đầu, ở tai nàng luẩn quẩn, cố ý thổi khí:”Kêu tên ta, bằng không sẽ không thả ngươi đi.”

“Vô lại!” Vân Khê mắng, rõ ràng là có ý mắng, nhưng lại kêu bởi thanh âm run rẩy của nàng, thế nên toàn bộ ý nghĩa đều trôi mất, chỉ nghe như thanh âm tình nhân nhỏ nhẹ, yêu kiều.

Một tiếng “vô lại” này khiến Long Thiên Tuyệt tê dại, tâm tình càng thêm sung sướng.

Hắn cúi đầu, ngậm lấy vành tay phấn nộn của nàng, nhẹ nhàng liếm láp, thanh âm khàn khàn trêu chọc:”Ngươi không gọi, ta liền tiếp tục cắn…”

“Đừng! Ta gọi, để ta gọi…Thiên Tuyệt, Thiên Tuyệt….Mau dừng lại đi!” Loại cảm xúc này quá mức xa lạ, Vân Khê nín thở, toàn bộ thân hình hư nhuyễn, vô lực nhúc nhích, chỉ có thể theo sát thân hắn cầu xin giúp đỡ, tim đập dồn dập tiết lộ sự khẩn trương của nàng.

“Khê nhi, cho ta được không? Ta muốn ngươi….” Hắn trầm thấp nói, mang theo tia điện đánh vào thân thể Vân Khê, nàng từ trong ý loạn tình mê giật mình tỉnh lại.

Ánh mắt nàng có chút mê loạn, tầm nhìn rời rạc, ngay cả chính mình cũng không biết mình muốn làm gì.

Đột nhiên một trận gió lạnh thổi qua, khiến cả người nàng run rẩy, làm nàng không nhịn được hắt hơi một cái.

Cái nhảy mũi này tới rất không đúng thời điểm, đánh vỡ bầu không khí mờ ám, đem hai người thoát ra.

“Cảm lạnh sao?” Long Thiên Tuyệt nhăn nhăn mi tâm, đáy mắt xẹt qua tia u tối, hai tay buông lỏng nàng, cởi xuống ngoại bào của mình, khoác cho nàng “Bên kia có cái sơn động, ngươi vào nghỉ trước đi.”

Vân Khê xoa xoa cái mũi, nhìn hắn xoay người tiến về phía hồ nước, không biết tại sao đáy lòng chợt cảm thấy mất mát, lời nói liền như vậy không tự chủ thốt ra:”Ngươi đi đâu vậy?”

Không biết tự lúc nào, nàng đối với hắn lại có vài phần ỷ lại.

Khuôn mặt tuấn mĩ hiện lên một tia tà khí, khẽ nhếch môi cười nham hiểm, nhìn như có chút bất đắc dĩ vờ nói:"Ta nghĩ, ta phải đi tắm nước lạnh…Như thế chúng ta mới có thể đồng cam cộng khổ, không phải sao? "

Vân Khê khẽ giật mình, đến khi hiểu được ý hắn, mặt ngượng ngùng hồng lên. (ai hk hiểu xin đọc kĩ ba lần sau đó dùng ý nghĩ đen tối nhất mà nghĩ về chuyện "đồng cam cộng khổ" của ảnh…em không giải thích thêm…)

Nam nhân đáng giận này, hắn đang muốn nhắc nhở nàng cái gì sao?

Hừ, cho ngươi nghẹn chết đi!

Vân Khê xoay người, không thèm nhìn hắn, chợt phía sau truyền đến một tiếng "Bùm" vang lên từ nước.

Ngoái đầu nhìn lại, hắn thật sự nhảy xuống….

Nàng hé miệng cười, tâm tình đột nhiên rất khoái trá, tiếng cười giòn giã như châu ngọc liền như vậy thoát ra.

Long Thiên Tuyệt ngâm mình dưới thủy hồ, dùng nước lạnh dội mặt mình, đuổi đi một trận ham muốn nóng bỏng với nàng. Nghe được tiếng cười của nàng, hắn quay đầu, có chút bất đắc dĩ nhìn về phía nàng. Nàng là đầu sỏ khiến hắn biến thành như vậy, cư nhiên còn dám chê cười hắn?

Haizz, Long Thiên Tuyệt đường đường một đời tà tôn, sao lại luân lạc đến tình cảnh như thế này?

Trong sơn động, đống lửa bằng củi được đốt lên, tiếng lách bách của củi cháy phát ra, đặc biệt vang dội trong không gian im ắng.

Vân Khê ôm gối ngồi bên đống lửa, thỉnh thoảng lại liếc về phía Long Thiên Tuyệt đang gảy lửa ở đối diện. Hắn ngồi ngay ngắn một chỗ trước đống lửa, cầm một cây củi khô cháy dang dở, lưng thẳng, thân ảnh cao ngất như tùng. Ánh lửa thấp thoáng làm khuôn mặt tuấn tú của hắn tăng thêm một phần phong vân, từ trong khuôn mặt khôi ngô ấy phóng ra hơi thở mị hoặc.

Nhớ tới tình cảnh dưới nước của hắn, nàng nhất thời tự nhiên cười khẽ..

Cũng thấp thoáng dưới ánh lửa, khuôn mặt nàng mang theo màu hồng càng thêm chói lọi, nàng nhẹ nhàng cười, tươi sáng như muôn hoa nở rộ.

Long Thiên Tuyệt hạ mi mắt, buồn cười nhìn nàng, cân nhắc mở miệng nói:"Ngươi nhìn cái gì? Có phải cũng bị mị lực của ta cuốn hút hay không?"

Vân Khê không chút khách khí quăng cho hắn ánh mắt khinh thường, nam nhân này thật là tự kỉ!

"Ngươi thật là tôn chủ của Lăng Thiên Cung sao, nghe mọi người nói đó chính là một thế hệ tà giáo?" Đối với thân phận của hắn, nàng đều từ miệng người khác nghe được, nhưng vẫn không có bao giờ hỏi chính hắn, thế nên trong lòng nàng vẫn luôn tò mò.

"Không giống sao?" Hắn nhíu mày, không đáp hỏi lại.

"Ừ…Tà khí thật ra thì có, nhưng chỉ sợ không đủ tàn ác…." Không phải nói tôn chủ của Lăng Thiên Cung là ác ma cuồng bạo, giết

người không chớp mắt, người người đều sợ hãi sao? Nhưng nàng lại cảm thấy, hắn so với người được xem là chính nghĩa, lại càng giống hạng người lương thiện chính nhân quân tử hơn!

“Ngươi nói ta không đủ tàn ác? Vậy phải làm như thế nào mới xem là tàn ác, mới xứng với hai chữ Tà tôn đây?” Long Thiên Tuyệt tà tà nhếch mày, xoi mói lời nói bậy bạ của nàng, giương lên khuôn mặt tuấn tú, vẻ mặt khiêm tốn học hỏi.

Vân Khê thấy hắn nhếch mày, lập tức nghĩ đến chuyện vừa rồi, tức giận trừng hắn, nói:”Bên ngoài mọi người truyền rằng ngươi giết người không chớp mắt, ngay cả người già, phụ nữ lẫn trẻ em đều không buông tha…”

“Ngươi cảm thấy ta là người như vậy sao?” Hắn lại hỏi.

Vân Khê câu môi khẽ cười, nói:”Như Tiểu Mặc thường nói, người xấu không bao giờ đem hai chữ người xấu viết trên mặt…”

Lông mi dài hoa lệ của hắn hạ xuống, ranh mãnh nói:”Thế để ta viết lên trán mình hai chữ người tốt…”

Vân Khê thấy da mặt dày của hắn, khinh thường liếc mắt, mũi đột nhiên ngưa ngứa, hắt xì một cái thật mạnh.

Long Thiên Tuyệt thấy thế, thu hồi ý cười, đứng dậy đi đến bên kia.

Hắn đến cạnh nàng ngồi xuống, cánh tay dài dang rộng, đem nàng ôm vào trong lòng.

“Để cái tên xấu xa này, làm ấm lô cho ngươi, như thế nào?”

Theo góc độ Vân Khê nhìn lại, chỉ thấy nửa mặt của hắn, cùng hắn

nói chuyện, lông mi thật dài trên mắt duyên dáng tạo thành một đường cong, mũi và môi hắn đều tinh sảo mà hoa mỹ, hắn như vậy, thật sự hấp dẫn, làm cho không người nào có thể ly khai tầm mắt.

“Vậy ta không khách khí…” Nàng cong môi cười, trong lòng ấm áp, chủ động vươn hai tay, vòng qua thắt lưng hắn, chui chui dụi dụi vào lồng ngực nóng bỏng của hắn, nhắm hai mắt lại, chợt nhận thấy cảm giác như vậy rất tốt, thật ấm áp, rất ấm áp.

Thân thể hắn không tự chủ cương cứng, lưng lại càng thêm thẳng hơn. Nàng rõ ràng nghe được tiếng ồ ồ thở gấp của hắn, mang thêm vài phần ẩn nhẫn, theo sau là tiếng thở dài bất đắc dĩ, như là hối hận, lại như là giãy giụa, thế nên hai tay nàng bên hông hắn ôm chặt hơn.

Hắn không còn nói chuyện, duy trì trầm mặc, chỉ có tiếng hít thở mới cho biết sự hiện hữu của hắn.

Hai người đều im lặng không nói, trong sơn động to lớn, giờ phút nàng càng thêm yên tĩnh.

Sắc trời mỗi lúc mỗi tối, thi thoảng hiện lên tiếng gió gào thét bên ngoài động.

Trong sơn động, trừ bỏ thanh âm lửa chảy lách bách, chỉ có tiếng hít thở đều đều của hai người.

“Ngủ đi, ta thay ngươi canh chừng…”

Hắn dịu dàng nói, như lời chú thần bí thôi miên nàng, mí mắt Vân Khê hoàn toàn khép chặt, trong giây lát liền tiến vào mộng đẹp.

Trong lúc mơ ngủ, Vân Khê mộng về nàng khi bé ở bên cạnh ba mẹ,

khi đó một nhà ba người sao mà đầm ấm, sao mà hạnh phúc. Mẹ nàng dịu dàng, tao nhã, ba nàng vừa nghiêm khắc vừa thân thiết đối với nàng. Khi đó, nàng lớn lên trong vòng tay ba mẹ, được họ nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, vô tư vô lự (không lo không nghĩ) khôn lớn.

Trong lúc thiếp ngủ, khóe môi nàng hơi giương lên, cười ngọt ngào.

Cảnh trong mơ lưu chuyển, đó là chuyện phát sinh lúc nàng mười ba tuổi, tại từ đường gia tộc, ba ba gọi nàng tới đến điểm sâu nhất trong mật thất, chính thức đem Tàn hoa bí lục truyền cho nàng.

“Khê nhi, Tàn hoa bí lục truyền từ đời này sang đời khác cho người kế thừa Vân gia, hôm nay ta giao nó cho con. Nhưng nên nhớ, sau này lỡ có người muốn tranh đoạt Tàn hoa bí lục, con không cần liều mạng bảo vệ, bởi lẽ không có gì quí hơn mạng sống.”

Vân Khê lúc ấy không hiểu lời nói ấm áp của cha, chỉ cảm thấy hắn buồn lo vô cớ, lúc này nghĩ lại, mới biết được ba ba có lẽ vốn có dự cảm xấu. Hắn nói nàng không cần liều mình bảo vệ bí lục, bởi vì trên đời không có gì quí hơn tính mạng… Một giọt lệ của nàng chảy xuống, ba ba, cũng bởi lời này của người, mới khiến ta lại càng muốn bảo vệ tốt bí lục, cũng chính vì ta không muốn làm người thất vọng.

Cảnh trong mơ bất chốc biến mất, lại hiện lên một màn trước khi nàng xuyên không.

Các trưởng bối trong gia tộc đang một đường đuổi giết nàng, đuổi tới cạnh vách núi, bọn họ hợp sức bức bách nàng, bản tính ghê tởm hiện rõ trên khuôn mặt chúng. Bọn họ muốn bí lục, muốn vị trí gia chủ, càng muốn mạng của nàng!

“Không được, đừng ép ta!”

“Bí lục là của ta, là ba ba truyền cho ta, các ngươi đều không có tư cách lấy được nó…”

“Đây là các ngươi ép ta….Ta dù chết cũng không đưa nó cho các ngươi….”

“Aaaaaa….”

Long Thiên Tuyệt theo ánh lửa cúi nhìn khuôn mặt Vân Khê, dung nhan kiều mị của nàng ban đầu hồn nhiên ngọt ngào, sau đó lại tràn ngập sợ hãi cùng tuyệt vọng, vô luận là loại biểu tình nào, trước đây ở trước mặt hắn nàng đều chưa thể hiện ra. Đây mới là chân chính nội tâm nàng? Sau sự kiên cường cùng lạnh lùng bên ngoài, không ai biết được mặt khác của nàng, không phải sự hồn nhiên ngọt ngào đó tự nhiên biến mất, mà là do một sự thật tàn khốc buộc nàng trở nên lạnh lùng.

Nàng rốt cuộc mơ thấy cái gì, mới có thể hiển lộ ra thần sắc sợ hãi cùng tuyệt vọng như thế?

“Không được lại đây, các ngươi đừng nghĩ bức ta!” Vân Khê giãy giụa trong mộng, cuối cùng màn nọ một lần lại một lần lặp lại, làm cho nàng cơ hồ không thể chịu nổi.

Trong thống khổ cùng giãy dụa, một vật mềm mại ấm nóng chiếm hữu môi nàng. Vật mềm mại ấy ôn nhu lướt qua môi nàng, lần nữa mạnh mẽ chà xát cánh hoa của nàng.

“Khê nhi, có ta ở đây, đừng sợ!”

Hơi thở nóng rực chậm rãi phun ở tai cùng hai gò má nàng, áp lực

trên môi tăng thêm, bắt đầu ve vuốt. Mày Vân Khê đang nhíu chặt dần giản ra, cảnh đáng sợ trong mơ cũng đã biến mất, thay vào đó là hình ảnh về một nơi giống như đào nguyên tiên cảnh.

Trong khung cảnh thơ mộng ấy, nơi nơi tràn ngập hương hoa, không có tranh chấp, không có lừa gạt, chỉ có hương hoa thơm hòa cùng tiếng chim ríu rít.

Bất tri bất giác, vật gì đó mở ra hai cánh hoa của nàng, tham lam tiếng vào miệng nàng. Nàng cúi đầu rên khẽ, hơi mở miệng, để cho vật ẩm ướt cùng mềm mại kia thoải mái quấy nhiễu, nhu hòa, ngọt ngào đảo qua đầu lưỡi nàng, khơi dậy một trận run rẩy trong cơ thể nàng, nháy mắt cả người hưng phấn như bị thiêu đốt.

Xuất phát từ bản năng, nàng đưa tay, vòng quanh cổ đối phương, đón lấy nó, khiến cho môi nàng cùng nó giao triền nhảy múa.

Trong mộng, muôn hoa hé nở, gió lất phất thổi bay từng đóa hoa, bỗng hiện ra một đạo thánh quang màu trắng chói mắt, bên trong thánh quang xuất hiện một nam nhân, áo hắn trắng như tuyết, nắng ấm áp tỏa lên người hắn một tầng màu vàng, hoàn mĩ thánh thiện, như tiên giáng trần. Hắn hướng nàng đi tới, không thấy rõ mặt của hắn, bởi hắn thật sự quá mức chói mắt.

Hắn ôn nhu vuốt ve khuôn mặt nàng, ôn nhu ôm nàng trong lòng, ôn nhu hôn nàng….

Giữa thế ngoại đào tiên là một nam tử thanh khiết vô cùng đang ôn nhu, lưu luyến hôn nàng…Mộng đẹp như vậy khiến nàng thật không muốn tỉnh lại, khóe môi duyên dáng không tự chủ cong lên một tia thanh thản.

Thân mình nàng nhẹ nhàng được đặt xuống mặt đất, lưng chạm vào

đất trong nháy máy truyền đến tia mát lạnh làm cho nàng thanh tỉnh vài phần. Đây rốt cuộc là cảnh trong mơ hay là thực tại?

Nàng không phân biệt rõ.

Thân hình cường tráng hạ xuống, đè lên thân thể mềm mại của nàng, tay nàng chặt chẽ quấn quanh cổ hắn, sợ hắn đột nhiên biến mất không thấy. Nếu đây là mộng dĩ lệ (về vợ chồng???), như vậy nàng không muốn tỉnh lại, hắn hôn môi nàng, bàn tay hắn, hơi thở của hắn, còn có giọng nói trầm thấp của hắn, làm cho nàng hạnh phúc đến mê say.

Nhắm hai mắt để hắn tùy ý hôn mặt nàng, mặc hai tay hắn cởi bỏ xiêm y của nàng. Nàng mềm nhũn nằm trên mặt đất, cảm nhận được sự nóng bỏng cùng khát vọng trong nàng, thân mình mẫn cảm dâng lên, mẫn cảm đến mức tay hắn lướt qua da thịt nàng ở nơi nào, nơi đó sẽ không kiềm chế được mà run rẩy.

“Khê nhi, ta có thể không?” Thanh âm trầm thấp của hắn hỏi, như rượu nguyên chất say lòng người.

Trong mơ, cũng là đồng dạng thanh âm:”Nữ nhân, ta có thể không?”

Ánh sáng chói mắt kia dần tán đi, Vân Khê rốt cuộc thấy rõ mặt đối phương, đó là một khuôn mặt hết sức tinh sảo, mi mày xinh đẹp, mũi dọc dừa, môi dù có chút đỏ bừng nhưng lại hết sức mê người, ngũ quan tinh mĩ tràn đầy sức sống tạo thành khuôn mặt khuynh đảo chúng sanh.

Vân Khê khẽ chau mày, như thế nào lại là hắn?

Cảnh trong mơ của nàng lại chuyển, đến tình cảnh ngày đầu tiên nàng đến Ngạo Thiên đại lục.

Ngày đó, nàng vô tình bước chân vào cấm địa.

Sương trắng lượn lờ trong rừng trúc, một tòa nhà tao nhã ẩn cư bên trong, ấm áp khi xuân về, ngây ngất hương hoa bay theo gió. Từ trong rừng trúc thấp thoáng một thân ảnh, có thể thấy rõ bạch y phiêu diêu theo gió múa kiếm, từng đóa hoa lất phất rơi theo.

Nàng tò mò tìm đường vào sâu bên trong.

Bóng trắng trước mặt nàng phút chốc biến mất, cảm nhận được nguy hiểm tới gần, nàng thấy một thanh kiếm sắc bén đang đặt ngay cổ nàng. Trong lòng nàng đột nhiên chấn động, nâng con ngươi lên, mắt chống lại khuôn mặt tuyệt sắc khiến người người kinh diễm.

Khuôn mặt tuấn tú hé ra kia có đôi mi cong dài, mũi kiêu ngạo thẳng, môi mỏng kiên nghị. Cặp mắt thâm thúy như hổ, toàn thân tản ra một cỗ cuồng vọng cùng bá đạo không ai bì nổi, hơi thở nghiêm nghị, lạnh lùng kinh người.

Từ cái nhìn đầu tiên, nàng liền biết, nàng về sau sẽ gặp phải phiền toái không nhỏ.

Rõ ràng là cùng khuôn mặt, chính là trên mặt hắn mỗi một đường nét cùng biểu cảm đều phá lệ, hết sức ôn nhu, hoàn toàn bất đồng cùng người nọ trong ấn tượng của nàng, hắn rốt cuộc là ai?

Dưới chân núi Từ Vân, khuôn mặt hắn băng lãnh nhìn nàng, ánh mắt sắc bén khóa chặt nàng, bá đạo nói:”Nữ nhân kia, ngoan ngoãn ở đây chờ ta, không được đi mất….Nếu ngươi lén trốn đi, ta sẽ cho ngươi biết kết cục khi dám đắc tội ta.”

Khuôn mặt kia hé ra một màn nọ, nàng còn chặt chẽ khắc sâu trong

đầu, xóa đi không được!

“Không cần! Ngươi cút mau cho ta…”

Vân Khê đột nhiên bừng tỉnh, mở mắt ra, thấy được khuôn mặt Long Thiên Tuyệt đang phóng đại ngay trước mắt nàng. Ánh mắt thâm thúy của hắn lưu chuyển một loại tình cảm phức tạp, mi tâm chau lại,nồng đậm sầu tư.

Chống lại ánh mắt sâu thăm thẳm như đáy hồ của hắn, Vân Khê ngây ngốc tại chỗ, hắn như thế nào lại nằm trên người nàng, hơn nữa trong không khí tràn ngập hương vị mờ a? Rốt cuộc chuyện gì vừa xảy ra? Tâm tình của nàng rất phức tạp, chuyện lúc nãy là trong mơ hay thực tại?

Nếu là mơ, tại sao lại xuất hiện gương mặt nguy hiểm của nam nhân nọ?

Có phải đã xảy ra chuyện gì không hay rồi không? Có phải hắn đã phát hiện nàng ly khai núi Từ Vân, nên hắn mới tìm nàng?

Toàn thân bất giác đổ mồ hôi lạnh.

Ánh mắt biến hóa cùng suy nghĩ của nàng, Long Thiên Tuyệt đều quan sát được, hắn cảm thấy mất mát, đáy lòng dâng lên một cỗ thương tiếc. Nàng rốt cuộc mơ thấy gì, vì cái gì sợ hãi?

Ngón tay thon dài của hắn nhẹ nhàng lướt qua mặt nàng, vì nàng lau đi mồ hôi, đến tột cùng có chuyện gì đáng sợ, có thể làm nàng ra mồ hôi lạnh như thế?

“Khê nhi, đừng sợ! Có ta ở đây, không ai có thể thương tổn ngươi.”

Hơi thở dồn dập của Vân Khê dần chuyển sang bình lặng, rồi nhìn hắn thật sâu, phảng phất như từ trên người hắn chiếm được một cỗ năng lượng, bất an trong lòng cũng dần biến mất.

“Gặp ác mộng sao? Có thể cho ta biết nàng mơ thấy gì không?” Thanh âm của hắn say mê như rượu.

“Ta mơ thấy…” Vân Khê thốt ra thanh âm, nhưng không biết nên nói cho hắn về cảnh nào, cảnh nam nhân trong mơ, cảnh nàng tò mò bước vào rừng trúc, hay cảnh nàng bị bắt.

“Ta mơ thấy có người muốn đuổi giết ta…”

“Đừng sợ, không có việc gì, chẳng qua chỉ mộng thôi.” Hắn cúi đầu, dịu dàng hôn nàng, hôn nhiều chỗ trên khuôn mặt nàng, mềm nhẹ như vỗ về búp bê bằng sứ.

“Ân” Nàng khẽ nói, vặn vẹo thân thể, lại cảm thấy được thân thể hai người giờ phút này tiếp xúc hết sức thân mật, dung nhan tuyệt sắc của nàng bỗng nhiễm một tầng đỏ hồng. Nguyên lai, cảnh vừa rồi trong mơ, không phải tất cả đều là hư ảo.

Nguyên lai, thật sự có người yêu thương nàng, cho nàng ấm áp.

Như vậy, câu hỏi lúc nãy, có phải cũng là hắn hỏi hay không?

Nghĩ đến chuyện như vậy có thể xảy ra, mày nàng không khỏi giãn ra, môi cong lên.

Quyển 2 - Chương 9: Vân Khê thăng cấp

ChươngV09: Vân Khê thăng cấp.Mũi nàng cảm nhận được hơi thở của hắn. Tim Vân Khê kinh hoảng, thân thể cũng theo đó mà mềm yếu.

Môi hắn lại hạ xuống, cùng nàng liều mình dây dưa, ráng hồng nhuộm đỏ hai gò má nàng, làm cho dung nhan thanh lệ lại càng thêm quyến rũ.

Thẳng đến khi hai người đều không thể thở nổi, Long Thiên Tuyệt mới buông tha cho nàng.

Khẽ nâng đầu, thấy đôi mắt phủ hơi sương của nàng, hai gò má phiếm hồng, cánh hoa mê người bị hắn hôn mà hơi sưng lên, ướt át sáng bóng.

Hắn nhịn không được cúi đầu than thở, ngậm lấy cánh môi anh đào của nàng liếm láp, dục vọng dưới thân trướng đau không thôi. Miễn cưỡng khắc chế dục vọng, hắn biết mình phải từ từ, quá mức vội vàng xao động sẽ dọa đến nữ tử kiên cường cùng mẫn cảm trước mắt.

“Ta sẽ chờ nàng, chờ nàng mở rộng lòng, ta muốn toàn bộ nàng đều thuộc về ta…”

Sức nặng trên người phút chốc biến mất, hơi thở của hắn cũng tản đi, trong tai Vân Khê không ngừng vọng lại lời của hắn, trong lòng bỗng dưng sinh ra cảm giác buồn bã.

Nàng đến tột cùng là muốn gì, đến chính nàng cũng mê mang không rõ…..

Hai ngày sau đó, Vân Khê tiếp tục ở dưới thác nước tu luyện, như lời Long Thiên Tuyệt nói, chỉ bị lực ép bên ngoài không ngừng đánh vào, huyền khí cô đọng mới có thể công thành, phá tan huyền quan cũng không quá khó khăn. Chẳng qua, nàng phải chịu đựng thống khổ mà rất ít người thường có thể chống đỡ.

Long Thiên Tuyệt mỗi ngày đều quan sát nàng tu luyện, trong lòng không nhịn được cảm thán, rốt cuộc vì thứ gì mới làm cho một nữ tử như nàng trở nên kiên cường cùng cứng cỏi như thế?

Tân Tú tranh tài sau ba ngày, lại lần nữa diễn ra.

Lúc này có mặt không chỉ có đại biểu của tứ đại gia tộc, còn có đích thân hoàng đế Nam Cung Thắng, thái tử Nam Cung Tỉ cùng Tĩnh vương Nam Cung Dực. Có lẽ, vì chuyện xảy ra lần trước được người người lưu truyền rộng rãi, huyên náo đến tận triều đình, thu hút chú ý của Nam Cung Thắng, nên hắn mới quyết định tự mình lựa chọn nhân tài.

Trận đấu đã tiến hành hơn phân nửa…

Trên khán đài, Vân lão gia tử hết quay trái lại quay phải, ngước đầu nhìn xung quanh, rất là lo lắng. Trận đấu cũng đã bắt đầu hơn một nửa mà vẫn không thấy Vân Khê đâu cả, cũng không biết nàng đã đi nơi nào, hôm nay có thể đến đúng lúc để tham gia thi đấu hay không.

“Thái gia gia, ngài đừng lo lắng, mẫu thân nhất định sẽ gấp rút trở về.” Vân Tiểu Mặc nhu thuận an ủi.

Vân lão gia tử cúi đầu, xoa xoa đầu Tiểu Mặc, hiền lành nói:”Ngươi nói rất đúng, mẫu thân ngươi nếu muốn tới tự nhiên sẽ tới, có gấp cũng vô dụng.”

“Phụ thân, người xem này.” Vân Dật bên cạnh đột nhiên hô to, ngón tay của hắn hướng về phía lôi đài chỉ.

Trên lôi đài lúc này, một gã mặc hoàng sam một đao đâm vào xương quai xanh của đối thủ, kẻ nọ hoảng sợ la to. Hắn biểu tình dữ tợn, bạo ngược, cả người tràn ngập một cỗ ma khí, khiến người người đều phát lạnh.

Hắn kiếm đâm vào xương quai xanh của đối thủ, đã thắng chắc, nhưng hắn lại không hài lòng, bay lên đá vào bụng đối phương một cước, đem đối phương đá văng ra bãi đất đá nhô cao gần đó.

Kiếm cuốn gió, lạnh lùng phát ra hàn quang, rung động, thẳng một đường hạ xuống người nọ.

Xôn xao vang lên…

Toàn bộ mọi người kinh hãi hoảng sợ nhìn một màn này…

Kiếm đâm xuyên tim, máu tươi bắn ra ba thước!

Người nọ thậm chí còn không kịp kêu lên đầy đủ một tiếng cuối cùng.

Hoàng y nam tử cầm kiếm dài trong tay, tự đắc cười to trước gió, kiếm xuyên tim đối thủ, thân hình kẻ nọ nhẹ nhàng đung đưa theo tay hắn. (hôm nay vẫn tiếp tục edit vào đêm khuya….da gà da vịt nổi lên hết rùi…TT-TT)

“Còn ai dám cùng ta quyết chiến một trận?” Hoàng y nam tử hung

hăng phóng tầm mắt, lạnh lùng cười quét ngang mọi người, ánh mắt âm hiểm như rắn độc.

Đám người yên tĩnh, không một tiếng động, sợ hãi tràn lan dưới đáy lòng mọi người.

Thủ đoạn tàn nhẫn như thế, ai mà dám cùng hắn giao chiến?

Tại bàn trọng tài, Tư Đồ Nam Tinh âm lãnh cười, vẻ mặt có chút đắc ý, đây là cao thủ thay gia tộc của hắn, là hắn trong vòng ba ngày cố ý điều tới một cao thủ Mặc Huyền tứ phẩm từ nơi khác. Đối phó với nữ nhân kia của Vân gia, dư sức!

“Mạnh huynh, thấy được không? Đây là cao thủ do Tư Đồ gia phái tới, vừa ra tay là chiêu chiêu truy sát, nữ nhân kia tốt nhất đừng xuất hiện, một khi ra….Hừ! Nàng ta chết không nghi ngờ!”

Mạnh Lạc Thu nghe vậy, khóe môi cũng nhếch lên, âm ngoan cười. Ánh mắt hung ác nham hiểm khẽ nheo lại, vụt sáng từng đạo tinh quang, Vân Khê, hôm nay nếu ngươi xuất hiện, thì chỉ có đến mà không có về!

So sánh với Mạnh Lạc Thu cùng Tư Đồ Nam Tinh hai người đắc ý, Dung Thiếu Hoa cùng Lam Mộ Hiên ở một góc khác lo lắng, từ khi hoàng y nam tử xuất chiêu, bọn họ liền biết người này thực sự là cao thủ, tuyệt đối không dễ đối phó. Hiện tại thấy được thủ đoạn tàn nhẫn của hắn, trong lòng âu sầu càng thêm sâu, hắn ỷ mình đến từ Tư Đồ gia, căn bản không thèm đem Nam Hi quốc hoàng đế để vào mắt, trước mặt hoàng đế trực tiếp giết người, cực kỳ tùy ý, bừa bãi!

Bọn họ thực tại phi thường hi vọng Vân Khê đừng xuất hiện, chỉ cần nàng không hiện ra, mặc hắn ngông cuồng như thế nào cũng là vô nghĩa.

Ánh mắt khôn khéo của Nam Cung Thắng hơi nheo lại, liếc về phía Tư Đồ Nam Tinh cùng Mạnh Lạc Thu, ngoài mặt dù bất động thanh sắc, nhưng trong lòng lại hết sức giận dữ. Người của Tư Đồ gia cư nhiên trái với qui tắc trận đấu, tìm cao thủ nhà mình đến dự thi nhưng lại kiếm kẻ không dưới hai mươi lăm tuổi, quan trọng là hắn tuyệt đối không phải là con dân Nam Hi quốc!

Coi rẻ hoàng quyền của Nam Hi quốc, coi rẻ uy nghiêm của hắn nhưng hắn lại không dám công nhiên cùng Tư Đồ gia đối đầu, chỉ có thể ẩn nhẩn, làm hoàng đế như hắn không khỏi quá mức uất ức!

Nghĩ đến đó, trong ống áo hai tay bất giác nắm chặt lại.

“Phụ hoàng, đừng lo lắng,Vân gia đại tiểu thư nhất định có thể đánh bại hắn!” Nam Cung Dực cúi đầu nói vào tai hắn, bộ dạng thập phần tin tưởng. (xem ra anh này nhìn xa trông rộng, cũng không quá đáng ghét nhỉ…)

Ánh mắt Nam Cung Thắng chợt hạ xuống, kinh ngạc trừng mắt nhìn hắn, hắn dùng cái gì mà chắc chắn như thế? Chỉ là một nữ nhân, cho dù là nữ võ tướng, cũng không có khả năng có thực lực cường đại như vậy, nàng như thế nào có thể đánh bại cao thủ xuất thân từ một trong những đại gia tộc đứng đầu?

Ánh mắt Nam Cung Dực lần nữa bình tĩnh, hơi hơi ngoảnh lại nói:”Phụ hoàng, hãy tin tưởng nhi thần.” Khuôn mặt hoa mĩ lạnh lùng, đôi con ngươi đen như mực, mắt phượng phát ra ánh sáng băng hàn, Nam Cung Dực cũng không hiểu tại sao chính mình lại tin tưởng như vậy, chỉ có thanh âm nho nhỏ dưới đáy lòng luôn không ngừng nhắc nhở hắn, nàng nhất định có thể làm được.

“Hy vọng như thế…” Nam Cung Thắng trong mắt đen thêm một tầng.

“Ha ha ha ha…. Ai? Còn ai dám cùng ta giao chiến?” Trên đài luận võ, hoàng y nam tử giương giọng cười to, thân thể đã chết trong tay hắn được giơ lên cao, giống như chiến lợi phẩm được hắn khoe.

Trên khán đài không ai lên tiếng, kinh ngạc nhìn tên gian ác kia, trong lòng rất là phẫn nộ.

Mọi người đều biết được hắn không phải là người của Nam Hi quốc nhưng lại công khai luận võ, còn tùy ý hành hạ cao thủ Nam Hi quốc đến chết, khiến người người tức giận.

“Ha ha ha…..Nam Hi quốc cũng chỉ đến thế này sao? Cư nhiên ngay cả cao thủ cũng tìm không ra, thật khiến ta thất vọng! Không phải còn có một nữ nhân tham gia trận đấu sao? Không phải đã biến thành đà điểu, sợ hãi núp đầu vào đất, không dám lộ diện chứ? Ha ha ha…”

Hoàng y nam tử tùy ý cười to, tay hắn bỗng nhiên chuyển động, đem thi thể bị kiếm đâm xuyên vứt ra phía xa. Ở dưới đám người phát ra một trận kinh hô.

Quá tàn nhẫn!

Hành vi của hắn khiến lòng người căm phẫn!

“Ai cho súc sinh kia ở chỗ này sủa bậy thế?” Một thanh âm trong trẻo, lạnh lùng của nữ tử từ xa truyền qua không trung, nàng lại há miệng, tiếp tục nói:”Nam Hi quốc trị an càng ngày càng kém, để một con chó tùy tùy tiện tiện xông vào, hơn nữa còn là một con chó điên… Mọi người cẩn thận bị lây bệnh dại, sau khi rời khỏi đây nhớ mau chóng tìm đại phu xem xét một chút…”

Toàn bộ mọi người ngẩng đầu lên không trung, từ nơi nào đó, xuất

hiện một nữ tử cưỡi gió mà đến, tay áo nhẹ nhàng phe phẩy. Theo nàng đến là một cỗ áp lực cực lớn, làm cho không ai dám nhìn thẳng, chỉ có thể từ từ trông theo, thần hồn điên đảo!

Trong khoảng khắc ấy, ánh mắt người người đều tập trung lên thân ảnh màu trắng kia.

Vạn chúng chăm chú.

So sánh với ba ngày trước, vẫn đồng dạng quần áo, đồng dạng trang sức, đồng dạng ngọc bội, tựa hồ không có gì khác nhau.

Nhưng lại có cái gì đó lặng yên cãi biến.

Đúng rồi, khí thế trên người nàng thay đổi, càng cường đại hơn, càng khiếp người hơn.

Sắc bén, tràn ngập sát khí, nàng so với thanh kiếm bén nhọn càng đáng sợ hơn, vô kiến bất tồi (đánh đâu thắng đó).

Trong khoảng khắc nàng mềm mại, uyển chuyển rơi xuống võ đài, mắt phượng thản nhiên không gợn sóng, nhìn về phía hoàng y nam tử, bên môi nổi lên nụ cười thị huyết, đáy mắt lóe ra mũi nhọn lãnh khốc vô cùng.

“A! Nàng cư nhiên trong thời gian ba ngày ngắn ngủi đã thăng cấp, hơn nữa không chỉ thăng một cấp, nàng rốt cuộc là làm như thế nào?” Dung Thiếu Hoa phát hiện Vân Khê lột xác, nàng vừa xuất hiện, liền mang đến một loại hơi thở dụ hoặc, là loại tự nhiên phát ra. Loại hơi thở này, cũng không phải có thể nhìn thấy trên bất kì cao thủ nào, trong ba ngày này, nàng đến tột cùng trải qua chuyện gì mới có thể biến hóa lớn như thế?

Đúng rồi, nàng mất tích cùng Long Thiên Tuyệt, chẳng lẽ sự lột xác của nàng cùng Long Thiên Tuyệt có liên quan?

Tầm mắt của hắn đảo quanh đám người hỗn loạn, đáng tiếc thất bại, hắn không thể tìm được khí chất siêu phàm của người kia, cũng không thấy thân ảnh "hạc lạc giữa bầy gà" của hắn.

Ánh mắt Nam Cung Dực âm thầm biến hóa, đều là người tập võ, hắn tất nhiên có thể cảm nhận được khí thế trên người nàng đang biến hóa. Mới qua mấy ngày ngắn ngủn, tu vi của nàng lại đột biến.

Tốc độ như vậy, hắn sao có thể theo kịp?

Than thở lại than thở, đáy lòng của hắn thổi qua mất mác to lớn, khoảng cách bọn họ mỗi lúc mỗi xa, có lẽ như nàng từng nói, hắn không có tư cách cùng nàng bàn luận hôn ước…

Không cam lòng, trong đầu hắn chỉ quanh quẩn ba chữ "Không cam lòng!".

Tại sao chỉ trong sáu năm, nàng liền biến hóa đến như vậy? Từ một cái tiểu nữ nhân nhút nhát, chỉ dám nhìn hắn từ xa, phá kén hồi sinh, lột xác thành nữ tử chói lóa, sáng rọi.

Ông trời đến tột cùng là quá ưu đãi nàng, hay là tại hắn vốn cùng nàng không có duyên phận?

"Dực nhi, nàng chính là Vân gia đại tiểu thư?" Nam Cung Thắng nhìn Vân Khê hết sức chói mắt đứng trên lôi đài, ánh mắt cũng biến ảo theo, nữ tử xuất sắc như thế, hắn trước giờ cũng chưa từng gặp qua.

Vân gia quả nhiên nuôi dưỡng toàn nhân tài!

Ngay cả một nữ tử, cũng có khí thế kinh người như thế, khiến cho vô số nam tử trước mặt nàng đều ôm mặt xấu hổ.

“Đúng vậy phụ hoàng, nàng chính là Vân Khê…” Nam Cung Dực nói được hết câu này, như phí tổn một nửa khí lực, bùi ngùi chua xót.

Ánh mắt Nam Cung Thắng thâm thúy, yên lặng quan sát nàng, không biết suy nghĩ cái gì.

Nam Cung Tỉ ngồi ở bên cạnh, một bên chú ý phụ tử hai người trò chuyện, một bên ngạc nhiên đánh giá Vân Khê trên võ đài. Tinh quang đảo quanh dưới đáy mắt hắn, tâm tư thâm trầm, lông mi khéo hờ, đem bụng đầy mưu kế che dấu.

Tư Đồ Nam Tinh cùng Mạnh Lạc Thu thì có hơi kích động đứng lên, liếc mắt nhìn nhau, thấy được khoái cảm trong đôi mắt thị huyết của đối phương. Nàng rốt cuộc cũng đến, rốt cuộc cũng đi tìm cái chết. Lúc này đây, bọn họ phải mở rộng tầm mắt cho nàng, khiến nàng có đi mà không có về!

“Vân tiểu thư!” Lam Mộ Hiên thấy Vân Khê đã đến, hai mắt nhất thời sáng rực, hướng đến võ đài ra sức phất tay, hô to.(chết cười với anh này…)

Cùng lúc đó, hướng lôi đài bên kia, thanh âm non nớt của Vân Tiểu Mặc cũng vang lên:”Mẫu thân, Tiểu Mặc ở đây!”

Trên đài luận võ, Vân Khê nghe được tiếng con la, hơi thu lại hơi thở lạnh lùng trên người, ngoái đầu nhìn lại, hướng đến nhi tử cùng người nhà nở nụ cười sáng lạng.

“Ngươi chính là đại tiểu thư Vân gia? Ngươi dám mắng ta là chó?

Ngươi rốt cuộc có mấy cái đầu?” Hoàng y nam tử nhe răng, phẫn nộ quát.

“Ta là người tất nhiên chỉ có một cái đầu. Sao? Hay hiện tại chó đều có nhiều hơn hai cái đầu?” Vân Khê nghiêng đầu, ra vẻ ngờ vực.

Đám người bên dưới phát ra tiếng cười giòn giã.

Lời mắng này của Vân đại tiểu thư, cũng thật sự quá độc!

“Được…. Tốt lắm, là tự ngươi muốn chết, nếu ta không thành toàn cho ngươi, có phải quá có lỗi với ngươi không?” Hoàng y nam tử thị huyết nhe nanh cười, hắn khua kiếm dài, trên đó còn dính vệt máu của tuyển thủ nọ. Kiếm theo tay hắn múa may, trong phút chốc phát ra tia sáng mãnh liệt, mắt hắn híp lại, con ngươi của hắn nổi lên sát khí.

Nhị công tử ra lệnh hắn giết nữ nhân này, nàng bất quá có bộ dạng xinh đẹp hơn người khác thôi, nữ nhân chung quy cũng chỉ là nữ nhân, có thể mạnh đến mức nào cơ chứ?

Hắn không thèm đem đối phương để vào mắt.

“Cùng một con chó lãng phí nước miếng, chỉ tổ tốn thời gian của ta.” Vân Khê khinh thường cười, kiếm dài xuất một đạo quang giữa không trung, rồi lại để xuống phía dưới, đầu kiếm chỉ đất. Kiếm trên tay nàng để nghiêng, phản chiếu ánh nắng chói lóa, hàn quang lành lạnh.

Hoàng y nam tử cười lạnh, hư ảnh nhoáng lên, phút chốc từ mặt đất bay lên mấy trượng.

Trên trời cao, kiếm ảnh lóe ra ánh sáng, hắn thoáng chốc đánh

xuống!

Một kiếm kia, nương theo gió mà trảm, thế không thể đỡ.

Hoàng y nam tử liều lĩnh cười lớn, con ngươi hung áp nham hiểm đầy tia máu, tàn nhẫn thị huyết, giống như có thể ngay chốc lát đem nữ tử trên đài chém thành hai nửa, đột tử ngay trên đài.

“Là ngươi muốn chết!” Kiếm dài trong tay Vân Khê tức khắc chém, mũi nhọn màu bạc lóe ra, chặn lại kình phong màu xanh vô hình.

Hai luồng khí va vào nhau, nổ lớn, màu xanh cùng màu bạc bén nhọn quấn lấy nhau. Gió vô hình thổi, tiếng nổ phát ra, không khí bên trong bị nứt toạt.

Thân thể Vân Khê bỗng dưng lay động, rất nhanh từ vị trí ban đầu biến mất.

Giữa trời cao, nàng lướt theo gió nhẹ, huyền khí của nàng hạ xuống bên dưới, cường địa quét ngang, khiến cho gió cuốn mây tan, toàn lực hướng về phía đối phương mà đánh.

Ánh mắt của hoàng y nam tử khẽ biến, qua một chiêu, hắn liền nhận định rõ, thực lực của đối phương tuyệt đối không ở dưới hắn. Hắn cũng không dám ngông nghênh khinh địch nữa.

“Có ý tứ.” Hắn nở nụ cười thâm sâu, y phục rực rỡ cũng chuyển động theo, cũng đồng dạng mạnh mẽ, cũng đồng dạng gió cuốn mây tan, ở giữa không trung hiện ra một ánh sáng màu xanh, như một lá chắn chặn lại huyền khí màu bạc.

Hai Mặc Huyền đại cao thủ giao tranh, khí thế cũng không phải người bình thường có thể tưởng tượng được. Cường đại khí lực đối nhau,

lại ầm ầm nổ tung, từ vị trí trung tâm hai người truyền ra xung quanh.

Ở giữa lôi đài, hoàng-bạch hai thân ảnh nhanh như chớp xoẹt qua xoẹt lại giao thủ, không biết qua bao nhiêu hiệp.

Toàn trường không ai lên tiếng, mọi người đều chú tâm quan sát trận đấu kinh tâm động phách này, trong lòng mạnh mẽ chấn động.

Đây mới đích thực là cao thủ!

Các tuyển thủ lúc trước tỷ thí, so với hai người bọn họ mà nói, chính xác là múa rìu qua mắt thợ.

Hai thanh kiếm chạm vào nhau phát ra thanh âm chói tai vang dội, đám người bên dưới đều sôi sục, tiếng va chạm càng lúc càng kịch liệt.

Phấn khích a! Có thể thấy được một hồi đại chiến, rất đáng giá!

“Khê nhi công lực tăng lên không ít, không tồi, không tồi!” Vân lão tử vuốt râu, ánh mắt khôn khéo một bên chăm chú nhìn Vân Khê chiến đấu, một bên âm thầm suy đoán cấp bậc của nàng.

Đột nhiên trong lúc đó, ánh mắt của hắn chợt biến hóa, ở giữa lôi đài, một luồng huyền khí vây quanh, bạch y thân ảnh đột phá khỏi luồng khí ấy, xuyên qua không khí, hướng thẳng lên trời cao.

“Mẫu thân sắp lộ tuyệt chiêu!” Vân Tiểu Mặc hưng phấn, hoan hỉ kêu lên.

“Tuyệt chiêu, cái gì tuyệt chiêu?” Vân lão tử nghi hoặc khó hiểu.

Bàn tay nhỏ bé của Tiểu Mặc hướng về phía giữa sân:”Xem kia kìa.”

Lúc này, thân ảnh của Vân Khê trên lôi đài đột nhiên thu nhỏ lại, vút bay lên trên cao mấy chục trượng.

Hoàng y nam tử kinh sợ ngẩng đầu, trong thoáng chốc, trời đất xoay chuyển, một mảnh hỗn loạn.

Sát khí nồng đậm quét qua mây trên trời, hai tay nàng cầm chặt kiếm, nâng lên cao, mở rộng hai chân, mang theo hàn khí cùng sát khí sắc bén, hướng về đầu hắn bổ tới.

Trong một khắc, thân ảnh nàng rõ ràng còn ở cách đất mấy chục trượng trên trời, nhưng mà ngay sao đó, nàng kịch liệt lao xuống, thân ảnh nàng dần rõ ràng hiện ra, cách mười trượng, năm trượng, một trượng….

Đây là công phu quỷ dị gì? Tốc độ cùng thân hình của nàng, hoàn toàn vượt khỏi quy luật tự nhiên, vượt qua trí tưởng tượng của hắn.

Đồng tử của hoàng y nam tử phút chốc co rút lại, không kịp di chuyển thân ảnh, kiếm trên đỉnh đầu đã muốn chém xuống mi tâm!

Oanh!

Một ánh hào quang màu bạc bổ thẳng xuống mi tâm hắn, trong nháy mắt, hắn dùng hết sức lực truyền xuống đôi chân, dùng tốc độ nhanh nhất vội vàng thối lui tránh né, nhưng kiếm bạc chói mắt liền như vậy điên cuồng mà chém xuống dưới, ánh mắt hắn kinh hãi, hắn tưởng tượng được chính mình bị kiếm cắt thành hai mảnh.

Toàn hội trường cố hết sức lấy lại tinh thần, trong nháy mắt chứng kiến thấy hai nửa thân thể của hoàng y nam tử bay giữa không trung, tạt vào trong đám người, huyết nhục tung tóe, nhìn thấy ghê người,

người người đồng dạng phát ra tiếng kêu sợ hãi. Nàng——nàng cư nhiên chém cao thủ Tư Đồ gia thành hai nửa. (vừa edit vừa tưởng tượng….bây giờ muốn ói….T-T)

Mọi người mau chóng hít sâu một ngụm. (riêng ta hít vài ngụm)

Mới vừa rồi bọn họ còn cảm thấy hoàng y nam tử quá mức tàn nhẫn, xem mạng người như cỏ rác, tùy tùy tiện tiện hành hạ một gã tuyển thủ đến chết. Nhưng hiện tại, so sánh với hành vi của hoàng y nam tử, nàng tựa hồ còn tàn nhẫn hơn! Trực tiếp đem đối phương chém thành hai nửa, không để cho hắn kịp nhắm mắt lại. (hix…vẫn muốn ói…)

“Vân Khê, ngươi thật to gan. Cư nhiên dám giết cao thủ của Tư Đồ gia?” Tư Đồ Nam Tinh sau khi run sợ xong, liền kích động đứng lên, bước vọt đến trước bàn trọng tài, giận dữ trừng mắt nhìn Vân Khê, đáy lòng thầm nghĩ muốn ăn thịt nàng.

Mạnh Lạc Thu sau khi kinh hãi, đáy lòng cũng sinh ra sợ hãi, con ngươi hung ác, nham hiểm che đậy vẻ lo lắng. Chẳng lẽ hắn thật sự không có cơ hội trả thù?

Kiếm trong tay Vân Khê nhẹ nhàng hạ xuống, từ trong ngực móc ra một khối khăn lụa, cẩn thận lau chùi vết máu, không thèm liếc mắt nhìn họ một cái, ngữ khí thản nhiên nói:”Chẳng lẽ trận đấu có qui định không cho chém người thành hai nửa sao? Sao ta chưa từng nghe qua? Huống hồ lúc nãy, không phải hắn cũng giết người sao? Sao các người không ngăn hắn, nói hắn phạm quy?” Mỗi câu nói của nàng, khiến Tư Đồ Nam Tinh á khẩu không trả lời.

Dân chúng Nam Hi quốc ồn ào phụ họa nàng.

Đúng vậy, người của Tư Đồ gia các ngươi lúc nãy trước mặt mọi

người giết người, như thế nào không thấy bọn ngươi ngăn cản hắn? Hiện tại người của các ngươi bị giết, liền nhảy ra chỉ trích đối phương giết người, đây là cái luật chó má gì thế?

Chẳng lẽ vì các ngươi là một trong mười đại gia tộc, thế nên muốn làm gì thì làm?

Các loại nghị luận ngày càng kịch liệt, như làn gió thổi qua toàn bộ hội trường, khiến người người có mặt đều sôi trào.

Thật sự là Tư Đồ gia cao thủ quá mức kiêu ngạo, dù bị giết chết, cũng không khiến ai thương xót!

Tư Đồ Nam Tinh nhìn thấy mọi người tức giận, đáy lòng không khỏi luống cuống, hắn lạnh lùng trừng mắt hướng về Vân Khê trên lôi đài, nàng từ đầu đến cuối chỉ ung dung, tinh tế lau chùi kiếm của chính mình, xem kiếm của nàng còn đáng quí hơn mạng người nọ gấp nhiều lần.

“Vân Khê, ngươi chờ đó cho ta! Còn có Vân Thanh, nói cho hắn biết, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy!” Hắn căm giận phất tay áo, bước nhanh rời khỏi chỗ ngồi, không thèm liếc mắt nhìn hoàng đế Nam Hi quốc một cái.

Mạnh Lạc Thu thấy thế, thần sắc cũng âm lãnh, hướng về Vân Khê trừng mắt hồi lâu, sau đó cất bước, đi theo Tư Đồ Nam Tinh rời khỏi hội trường.

Liếc mắt nhìn thân ảnh bọn họ lần lượt rời đi, khóe môi Vân Khê khẽ nhếch lên, các ngươi không dễ dàng bỏ qua, hay chính ta không dễ dàng quên thù?

Hừ, Tư Đồ gia các ngươi không biết tốt xấu phế đi hai chân của con

trai Vân gia, chuyện này há có thể là chuyện đơn giản, ta còn chưa tính toán sổ sách với các ngươi đâu!

Một ngày nào đó, ta sẽ khiến Tư Đồ gia nếm mùi đau khổ, đồng thời xây dựng Vân gia trở nên lớn mạnh, khiến các ngươi tiền mất tật mang!

Ánh sáng mãnh liệt dưới đáy mắt nàng xẹt qua, chấn động lòng người.

Tại chỗ ngồi của trọng tài, Nam Cung Thắng thu hồi tầm mắt khỏi hai người vừa ly khai là Manh Lạc Thu cùng Tư Đồ Nam Tinh, trong lòng phát ra bất bình, uất ức, bọn họ cư nhiên không thèm để ý vua của một nước, theo đà này hắn sớm muộn cũng không còn giá trị. Bất quá hiện tại, hắn không thể cùng họ đối đầu, chỉ có thể nhẫn nhịn.

Quay đầu, đem tầm mắt chú ý đến Vân Khê, ánh mắt sâu thêm, đáy mắt hiện lên tinh quang.

“Vân Khê, ngươi hôm nay thắng trận, biểu hiện bất phàm, làm trẫm vui mừng. Ngươi nói đi, muốn ta thưởng cho ngươi cái gì không?” Thanh âm Nam Cung Thắng vang lên, hội trường nhất thời yên tĩnh lại.

Vô số người trong lòng đều đoán, Vân đại tiểu thư trong buổi lễ tuyển chọn phát ra hào quang chói mắt, địa vị Vân gia trong triều cũng sẽ biến chuyển. Hiện tại hoàng thượng tự mình ban thưởng, ắt hẳn là cơ hội tốt, phàm là người có đầu óc đều không bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Nhưng mà, bọn họ nghĩ sai rồi.

Vân Khê không phải không có đầu óc, nhưng cũng không suy nghĩ

giống như bọn họ, đón nhận phần thưởng của Nam Cung Thắng.

Vân Khê thu kiếm, bình tĩnh đưa mắt về phía hắn, thanh ưu vô lo vô kháng vang lên:"Đây là trận đấu, thắng làm vua thua làm giặc, không có gì đáng để ăn mừng! Hoàng thượng nếu muốn thưởng, như vậy hãy làm một minh quân, đừng để phản tặc làm loạn, khiến người trung lương phải chịu uất khuất, khiến con dân Nam Hi quốc phải chịu khổ cực!" Lời của nàng hùng hồn khí phách, thanh âm như châu ngọc chạm vào, thẳng tắp vào tim Nam Cung Thắng.

Ánh mắt nham hiểm, hung ác nheo lại, lời của nàng ám chỉ hắn tin lời tiểu nhân gièm pha, lạnh nhạt Vân gia, khiến Vân gia bị oan khuất sao? Nàng dám lớn mật như thế à?

Vân lão gia tử hiểu được ý nghĩa trong lời nói của Vân Khê, nhưng cũng bị dọa toát ra một tầng mồ hôi lạnh quanh thân.

Khê nhi, đây là đương kim hoàng thượng, sao ngươi lại đối với hoàng thượng bất kính?

Trong lòng Vân Khê lại suy nghĩ khác, hiện tại thực lực quyết định hết thảy! Theo tình hình vừa rồi, nàng cũng nhìn ra manh mối, Tư Đồ gia tùy tiện tìm một cao thủ ngang nhiên sát hại tuyển thủ, thân là hoàng đế Nam Hi quốc lại không hề lên tiếng, mặc cho hắn muốn làm gì thì làm, có thể thấy Nam Cung Thắng cũng không phải là minh quân, chỉ là một chủ nhân khi thiện sợ ác.

Hiện tại người của hai đại gia tộc vừa đi, hắn liền bày ra bộ dáng cao cao tại thượng, nói là thưởng, kì thực chính là cho Vân gia một ơn huệ nhỏ, lại để Vân gia góp sức trả lại hắn gấp bội.

Hừ, nàng mới không thèm! Nàng không thèm để hắn vào mắt, cho hắn biết, người của Mạnh gia cùng Tư Đồ gia không dễ chọc, Vân

gia bọn họ cũng thế.

Dù sao hiện tại Vân gia quân quyền đã không có quân quyền, quan chức không có quan chức, nàng còn cần gì cố kỵ hắn?

Chân trần há lại sợ người mang giày sao?

Nếu hiện tại nàng nhận ban thưởng, nhận ân huệ của hắn, như vậy ngày sau, tùy tùy tiện tiện một đạo thánh chỉ của hắn có thể quyết định vận mệnh của Vân gia, thậm chí là vận mệnh của nàng.

Vận mệnh của nàng, chỉ nàng mới có thể làm chủ! Ai cũng đừng nghĩ khống chế nàng!

Vân Khê ngẩng đầu, bình tĩnh đối diện cùng Nam Cung Thắng, trên người nàng phát ra hơi thở khiếp người tự nhiên, đánh tan phòng bị trong tâm Nam Cung Thắng.

Tức giận dồn nén rốt cuộc bị đè ép xuống, Nam Cung Thắng vô thanh vô thức thở dài, trông như già thêm vài tuổi. Chẳng lẽ hắn đã già rồi, chỉ là Vân gia đại tiểu thư, hắn cũng vô pháp khống chế, như vậy ngày sao hắn làm cách nào khống chế quần thần, khống chế hàn vạn dân chúng trong Nam Hi quốc.

Không nghi ngờ gì, trong trận chiến không khói thuốc (súng) này, Nam Cung Thắng thua, thua ở tâm lí, thua vì hắn nhiều lần cố kỵ. Trọng yếu là, hắn sợ mình không giữ vững ngôi vị hoàng đế, sợ hãi mất đi quyền thế.

“Ngươi không nghĩ muốn gì, ta cũng không miễn cưỡng… Hôm nay ngươi trong cuộc lựa chọn thắng được, thế nên có tư cách tham dự Tân Tú tranh tài tổ chức mấy ngày sau, hy vọng đến lúc đó ngươi biểu hiện tốt, khiến ta cùng Nam Hi quốc tự hào.”

“Hoàng thượng xin yên tâm! Liên quan đến danh dự của Nam Hi quốc, ta nhất định sẽ dốc hết sức mình, dù sao, Vân gia ta nhiều thế hệ vì bảo vệ Nam Hi quốc mà dùng biết bao mồ hôi và máu. Ta không thể nào khiến cho tổ tông của ta trước mặt nước khác mất đi tôn nghiêm…”

” Như vậy rất tốt….” Sắc mặt Nam Cung Thắng rõ ràng dịu đi tí chút.

Vân Khê dịu dàng nhếch môi cười, trực tiếp xoay người, ly khai võ đài.

Một hồi luận võ gay gấn cuối cùng đã kết thúc, đám người chứng kiến dần dần tản đi.

Nam Cung Thắng đưa mắt nhìn theo thân ảnh Vân Khê lẫn trong đám người, chậm rãi nói:”Dực nhi, nếu ta không nhớ nhầm thì ngươi có hôn ước cùng Vân gia đại tiểu thư đúng không?”

Nam Cung Dực khẽ khép mắt, do dự nói:”Đúng vậy, có điều….”

Vân gia đại tiểu thư không còn muốn gả cho hắn, thậm chí cho rằng vị trí Vương phi trong mắt nàng, không là gì cả. Hắn than thở trong lòng, vị trí Vương phi của Tĩnh vương, từ khi nào trở nên không đáng một xu như thế?

“Nếu còn hôn ước, vậy chọn ngày tốt đi tướng quân phủ cầu hôn. Vân Khê kia, nếu chịu dốc sức vì ta, nhất định có lợi với Nam Hi quốc, nếu chống đối…” Đáy mắt hắn xẹt ra ánh sáng nguy hiểm, ngừng lại không nói tiếp.

Nam Cung Dực trong lòng hơi lo lắng, hắn rõ ràng cảm nhận được sát khí trên người phụ hoàng tản ra, hắn biết, phụ hoàng đã nổi lên

sát tâm với Vân Khê.

Nữ nhân kia…..Hắn rốt cuộc nên làm gì với nàng?

“Vân tiểu thư, Vân tiểu thư, chờ ta một chút!” Trong đám người, Lam Mộ Hiên không ngại ngùng chạy ra, hết đụng đến người này lại đến người kia, đuổi theo Vân Khê.

Hắn hé ra khuôn mặt hoàn mĩ nhìn thẳng Vân Khê, kéo ống tay áo của nàng tố khổ:”Vân tiểu thư, ngươi đi đâu vậy, hại ta ở tướng quân phủ đợi nàng nhiều ngày. Ngươi đã hứa cho ta biết phương pháp chế đan, không được nói mà không giữ lời…. ”

“Dừng!” Vân Khê đưa tay chặn mồm hắn, mi tâm khẽ nhăn, đối với Lam Mộ Hiên tính tình cổ quái, nàng thật sự đau đầu.

“Được rồi, ngươi hiện tại theo ta về tướng quân phủ, ta đem phương thức phối dược viết ra cho ngươi, rồi ngươi lập tức biến mất, sau này không được xuất hiện trước mặt ta lần nữa!”

“Thật vậy à? Thế thì tốt quá!” Lam Mộ Hiên vui sướng hò reo, rất giống một tiểu oa nhi, không thể hiểu nổi là hắn quá mức đơn thuần, hay thật sự là hắn không có não.

“Vân tiểu thư, ngươi đúng là người tốt! Bằng không để ta ở rể tại tướng quân phủ đi, như vậy mỗi ngày ta có thể theo ngươi học tập cách phối dược luyện đan.” Như là nghĩ được ý kiến tuyệt đỉnh, trên mặt hắn nhất thời nở ra nụ cười, giả vờ ôm lấy Vân Khê.

Vân Khê sớm đã có phòng bị, hắn hơi nhích tới gần, nàng không lưu tình chút nào giơ chân, một cước đá bay hắn.

Hừ, còn ở rể? Mỗi ngày nhìn ngươi ta đã cảm thấy phiền phức,

ngươi lại muốn ở rể? Đúng là đầu to mà óc như trái nho.

Lam Mộ Hiên cắn cắn môi mỏng, từ dưới mặt đất chật vật bò lên, dùng biểu tình vô hại nhìn nàng:"Vân tiểu thư…" (bắt đầu tưởng tượng nhá, hai mắt hắn long lanh mở to, môi dưới dẩu ra, chính xác là mặt cún con làm nũng….kute vô đối…^^)

Trở lại tướng quân phủ, Vân Khê liền dẫn Lam Mộ Hiên đến dược phòng, sao chép cho hắn cách thức phối dược, thầm nghĩ mau chóng đem hắn đuổi đi, tránh để hắn lẩn quẩn trước mặt nàng, chướng mắt.

Phương pháp phối dược chế đan còn chưa viết xong, liền nghe Lam Mộ Hiên kêu lên một tiếng kinh ngạc.

"Trời ạ…Đây không phải là ngưng khí đan sao?"

"Còn có cái này, này này nữa….Đây chẳng lẽ là Trung hoàn đan tồn tại trong truyền thuyết á?"

"A! Còn có…"

"…"

Vân Khê ngẩng đầu khỏi bàn, trên trán đầy hắc tuyến (=.= 'II), người này sao có thể khoa trương như vậy. Dù gì hắn cũng là người kế thừa sự nghiệp luyện đan của Lam gia, cư nhiên nhìn cái gì cũng nói giống nhau, thấy cỏ lá cũng bảo là hoa quí, thật sự không thể chịu nổi hắn!

Nhưng đơn thuần như hắn khiến người ta khó lòng trách mắng, haizz, thực khiến người khác đau đầu!

“Này, đây là cách chế đan ngươi muốn, mau cầm nó rồi chạy lấy người đi!”

Lam Mộ Hiên thật cẩn thận cầm phối phương, sau lại nâng mắt nhìn nàng, dùng biểu tình vô hại nói:”Ngươi nơi này, giống như còn có Trung Hoàn Đan….Vậy ngươi có phải biết cách điều chế đan dược quí hay không?”

“Vân tiểu thư, ngươi thu ta làm đồ đệ đi, hoặc là để ta ở rể, tóm lại làm ai trong hai người đó cũng được, ta nhất định phải theo ngươi học cách chế đan dược.”

Hắn níu cánh tay của nàng, như thế nào cũng không chịu buông ra, vẻ mặt cầu xin. Khuôn mặt trong sáng của hắn, cùng đôi mắt tinh thuần của hắn khiến người nào nỡ cự tuyệt hắn, chính là phạm vào tội ác tày trời.

Vân Khê nghiêng mắt nhìn hắn, khóe miệng không nhịn được run run, trong lòng mắng to, cái gì thập đại tuyệt sắc mỹ nam, rốt cuộc là tên hỗn đản nhàm chán nào lập ra cái bảng đó? Này nha, tất cả đều là một lũ điên rồ, hoặc là ho lao, hoặc là phong tao, hoặc là liệt mặt, hoặc cuồng tự kỉ, hoặc mê đan thành si… Không có kẻ nào là bình thường! Chỉ có kẻ này so với kẻ khác lại càng khác thường hơn!

Nàng hít sâu, thật vất vả mới tĩnh tâm được, nói:”Ngươi muốn bái ta làm thầy cũng có thể, chỉ có điều ta có một điều kiện.”

Lam Mộ Hiên lộ ra khuôn mặt vui vẻ, vội vã không ngừng gật đầu:”Ngươi nói đi, mười, trăm cái điều kiện cũng không có vấn đề gì!”

Vân Khê giãy tay hắn ra, nói:”Ta nghĩ muốn liếc nhìn một cái Lam gia bí lục của các ngươi.”

“Điều kiện này…. Bí lục của Lam gia rất trân quý, không thể tùy ý cho người ngoài xem.” Lam Mộ Hiên có chút khó xử, nhưng thấy sắc mặt nàng thay đổi, hắn vội vàng gật đầu đáp:”Nếu ngươi chỉ muốn liếc mắt một cái, chuyện kia khẳng định không có vấn đề gì. Ngươi yên tâm, ta sẽ trộm nó khỏi tay các lão nhân gia đưa cho ngươi xem.”

“Ân, được rồi! Về sau ngươi chính là đồ nhi của ta.” Trong lòng Vân Khê dâng lên cảm xúc là lạ, thu một cái đồ đệ như vậy, so với nàng còn lớn hơn hai tuổi, nói ra chắc không ai tin.

Bất quá mà nói, tóm lại có một đồ đệ, so với để hắn mặt dày đòi ở rể nhà nàng, chắc chắn tốt hơn hẳn.

Quyển 2 - Chương 10: Một Nhà Ba Người Ngao Du

ChươngV10: Một Nhà Ba Người Ngao DuVì ăn mừng cho thắng lợi của cuộc thi, Vân gia chuẩn bị một buổi gia yến. Vân Khê từ phòng luyện đan đi ra ngoài, đem mình hảo hảo mà rửa sạch một phen. Vừa ra đến trước cửa, nàng cố ý hướng về phía gương, cầm lên bút vẽ lông mày, từng nét từng nét, như miêu tả ra một bức tranh sơn thủy. Đây là lần đầu tiên nàng vẽ lông mày, cũng là lần đầu tiên chú trọng bề ngoài của mình như thế, trong lòng có chút nho nhỏ ngọt ngào, không biết hắn có thể chú ý tới nàng vẽ lông mày hay không?

Phác thảo môi cười hài lòng một tiếng, hoàn mỹ!

Nàng buông xuống bút kẻ lông mày, xoay người ra khỏi gian phòng.

“Sư phụ, sư phụ, ta mới vừa luyện thành một quả Tiểu Hoàn đan! Ngươi xem một chút, có phải là rất thành công hay không?”

Không nhìn hắn, Vân Khê vòng qua hắn, tiếp tục hướng tiền viện đi tới.

“Sư phụ, sư phụ, ngươi xem một chút nha, đây là người ta thật vất vả luyện ra.”

Lam Mộ Hiên chưa từ bỏ ý định, hai tay cầm một viên đan dược, giống tranh công mà khoe ra.

Vân Khê thật sự bị hắn cuốn lấy có chút phiền, tùy tiện liếc một cái, tán dương: “Ừ, không tệ, tiếp tục cố gắng. Xứng đáng sư phụ coi

trọng ngươi!”

Lam Mộ Hiên vừa nghe thấy, không khỏi mừng rỡ vạn phần: “Ha ha, sư phụ, ta liền nói ngươi sẽ không thu sai đồ đệ, tư chất cùng thiên phú luyện đan của ta cũng là nhất lưu!”

“Phải” tiếp tục vòng quanh hắn đi, Vân Khê thật sự chưa từng thấy người dai dẳng như vậy, hơn nữa còn là đồ đệ của nàng, nàng hiện tại cũng có chút bắt đầu hối hận, thu hắn làm đồ đệ, sau này sợ là cũng không có cuộc sống thanh tĩnh.

“Sư phụ, làm sao người lại không để ý tới ta? Di, sư phụ, người kẻ lông mày rồi?”

Vân Khê dưới chân dừng lại, nhíu nhíu lông mày, chẳng lẽ rõ ràng như vậy sao?

“Đẹp không?” Nàng bỗng nhiên quay đầu lại hỏi, hơi có chút mong đợi.

Lam Mộ Hiên mím môi đưa sát sát vào, nhìn chung quanh, giây lát, đột nhiên đưa tay chỉ hướng ánh mắt của nàng, còn giống như thật nói câu: “Sư phụ, trong mắt người có viên ghèn kia.”

Vân Khê cả người thật giống như bị một thùng nước đá giội vào đầu, cả người đều kìm không nổi mà lay động.

“Lam, Mộ, Hiên, ngươi muốn chết sao?”

Có kinh nghiệm lúc trước, Lam Mộ Hiên vừa thấy thần sắc nàng không đúng, vội vàng lắc mình tránh né, lúc này mới hiểm hiểm tránh thoát một cước bay ngang mà đến của nàng.

“Sư phụ, ta không có nói láo, thật sự! Thật sự có viên ghèn mà!”Đáng thương cho một tên ngu dốt gỗ mục, hoàn toàn, từ đầu đến cuối luôn luôn không biết nàng rốt cuộc vì cái gì mà phát hỏa, thân ảnh vừa tránh, vừa không ngừng theo sát nàng giải thích.

Hắn không nói cũng thôi, vừa nói như thế, đáy lòng Vân Khê càng phát hỏa. Thật là thu ai không thu, lại thu một đồ đệ ngu ngốc như vậy, nàng hối hận thật sự hối hận muốn chết.

Thời điểm hai người tới phòng ăn, Vân Khê đầy mặt hồng quang, mang theo tâm tình vui sướng mới vừa phát tiết xong, mà phía sau nàng Lam Mộ Hiên thì rũ mặt xuống, núp ở phía sau của nàng, ngó chừng nhìn quanh.

“Mẫu thân, ăn cơm.” Vân Tiểu Mặc mấy bước chạy đến trước người Vân Khê, hắn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên mỉm cười, khi thấy được Lam Mộ Hiên phía sau Vân Khê, “Di, Lam thúc thúc, con mắt của ngươi bị làm sao vậy?”

Lam Mộ Hiên mấp máy miệng, giương lên một đôi mắt gấu mèo, vẻ mặt có chút vô tội nói: “Ta mới vừa rồi, bị sư phụ trừng phạt.”

“Sư phụ? Biểu muội, ngươi lại thu hắn làm đồ đệ của ngươi?” Dung Thiếu Hoa vẻ mặt líu lưỡi không nói nên lời, đường đường Lam gia đại thiếu gia, lại bái một nữ nhân làm sư phụ. Mặc dù chuyện này đối với một ngoại tộc không bình thường như Lam Mộ Hiên mà nói, đích xác là có thể, nhưng Vân Khê lại đáp ứng, vậy cũng có chút ngoài dự liệu của hắn.

Hắn cũng không biết, Vân Khê thật sự là bị tên này cuốn lấy không có biện pháp rồi, mới miễn cưỡng đáp ứng. Thu một đồ đệ cổ quái như vậy, nàng đáy lòng cũng là rất có áp lực.

Không chỉ Dung Thiếu Hoa ngạc nhiên, già trẻ Vân gia cũng đồng thời kinh ngạc đều nhìn về phía Vân Khê, khi nhìn đến nàng gật đầu, xác nhận sự thật này, mọi người không khỏi hiểu ý cười một tiếng. Khê Nhi nhà bọn họ chính là lợi hại, Ngay cả đại thiếu gia Lam gia cũng cam nguyện lạy nàng làm sư phụ, có thể thấy được năng lực của nàng.

“Khê Nhi, tới dùng cơm đi. Mẫu thân tự mình xuống bếp, làm mấy món ngươi thích ăn nhất.” Vân phu nhân dịu dàng mở miệng nói.

“Mẫu thân, Tiểu Mặc thật đói, chúng ta nhanh lên một chút bắt đầu ăn đi.” Vân Tiểu Mặc lôi kéo tay Vân Khê, tự động ngồi xuống bên cạnh Long Thiên Tuyệt.

Trên thực tế, từ lúc nàng bước vào phòng ăn một khắc, cũng đã nhận thấy được ánh mắt của hắn rồi, Vân Khê tim đập có chút rối loạn, đang nhớ lại ba ngày nay chung đụng, sâu trong đáy lòng có loại cảm xúc không hiểu, giống như núi lửa lâu năm đang chờ bộc phát.

Không dám nhìn thẳng hắn, bởi vì ánh mắt hắn quá mức nóng rực chói mắt, giống như là mặt trời sáng rỡ, chiếu sáng tất cả mọi thứ, bao gồm những thứ âm u, màu xám tro, bi thương.....,...

Chính là bởi vì kia ánh mắt quá mức chói mắt rồi, cho nên nàng có chút rối loạn, không biết làm sao.

Bị nhi tử kéo đến bên người hắn, Vân Khê khẽ ngước mắt, liền đối diện với ánh mắt kiên định mà thâm trầm của hắn, ở trong đó như cất giấu một bức tranh sơn thủy, phong phú sắc thái, sặc sỡ loá mắt, làm cho không người nào có thể chống lại. Không biết là phát hiện cái gì, con ngươi hẹp dài của hắn chau lên, môi mỏng lộ ra một nụ cười hoàn mỹ.

Quả nhiên, hắn phát hiện, phải không?

Mân mân cánh môi, Vân Khê trên mặt một trận nóng ran.

“Mẫu thân, phụ thân mới vừa nói muốn dẫn chúng ta đi chùa Tây Sơn du ngoạn, chúng ta cùng đi, có được hay không?”

“Tây Sơn?” Vân Khê không hiểu, hướng về phía Long Thiên Tuyệt liếc đi qua.

“Đi chùa sao? Ta cũng muốn đi!” Long Thiên Thần dũng cảm ghi danh.

Long Thiên Tuyệt quăng cho một ánh mắt lạnh, Long Thiên Thần đang tươi cười cũng dừng lại theo, cái gì nha, tại sao không để cho hắn đi? Hắn cũng rất muốn đi tham gia náo nhiệt a! Đại ca chính là thiên vị, đối với hắn cho tới bây giờ cũng không có tốt như vậy a!

Chép chép miệng, Long Thiên Thần trong mũi hừ hừ, rất là bất mãn, nhưng vậy thì thế nào, hắn cũng không có lá gan cùng đại ca đối kháng.

“Mẫu thân, chúng ta đi, có được hay không?” Vân Tiểu Mặc lắc lắc ống tay áo Vân Khê, ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, cõi lòng đầy mong đợi.

Vân Khê ho nhẹ một tiếng, nói: “Mẫu thân ngày gần đây còn phải chuyên tâm chuẩn bị cho cuộc thi Tân Tú tranh bá, sợ là không có thời gian.” Hắn nói đi, nàng phải đi sao, vậy nàng chẳng phải là rất không có mặt mũi à?

Trong lòng không khỏi có loại cảm giác như có móng vuốt của tiểu

miêu đang gãi, Vân Khê rất muốn đáp ứng, nhưng lại không muốn làm cho hắn biết mình rất mong đợi, thật là phiền toái, hoàn toàn không phải là tác phong Vân Khê nàng! Làm sao mỗi lần tiếp xúc cùng hắn, nàng cứ không dứt khoát như vậy thế?

Vân Tiểu Mặc liên tiếp gật đầu, có chút đáng tiếc nói: “Như vậy a..... Vậy không thể làm gì khác hơn là ta cùng phụ thân hai người đi, lần sau lại mang mẫu thân ngươi cùng đi chơi.”

Ách, Vậy là thôi à? Cũng không khuyên nàng lần nữa hả? Có lẽ hỏi một lần nữa, nàng sẽ đi thì sao?

Tiểu tử thúi! Bình thời ngươi không phải là rất bám người đấy sao? Làm sao lần này dứt khoát như vậy?

Chẳng lẽ thật sự là có phụ thân rồi quên nương sao?

Vân Khê ngầm thấy chua xót, nhìn nhi tử quay đầu đi, chú ý thức ăn trên bàn rồi, hoàn toàn, không có biểu hiện muốn tiếp tục mời nàng, vẻ mặt túng quẫn ở nơi đó, làm sao cũng không cười nổi.

Một tiếng cười khẽ từ bên cạnh truyền đến, Vân Khê ngẩng đầu, chống lại tuấn nhan mang nét cười của Long Thiên Tuyệt, đáy lòng hờn dỗi không khỏi hiện lên trên mặt. Cười đi cười đi, đi Tây Sơn rất giỏi sao? Nàng muốn đi, lúc nào cũng có thể đi!

Hơn nữa dù nàng không biết cỡi ngựa, thì nàng sẽ tìm đại kiệu tám người mang nàng đi, hừ!

Khinh trừng mắt liếc hắn một cái, Vân Khê hầm hừ ngồi xuống, còn cố ý cùng hắn cách hai chỗ ngồi, chen đến giữa Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục.

Vân Tiểu Mặc có chút kinh ngạc nhìn về phía nàng, không hiểu nói: “Mẫu thân, tại sao người không cùng ngồi với chúng ta”

Vân Khê trên mặt quẫn bách, nàng cũng không thể cùng nhi tử nói, là bởi vì nàng không được đi Tây Sơn, cho nên giận dỗi sao?

“Ta sợ hai người bọn họ sẽ ăn nhiều, một lát không cẩn thận đem thức ăn trên bàn ăn hết sạch. Tiểu Mặc, ngươi thích ăn cái gì thì cứ ăn trước, mẫu thân giúp ngươi coi chừng hai vị thúc thúc này, tránh cho bọn họ đoạt món ăn!”

“Nga, Tiểu Mặc biết rồi.” Vân Tiểu Mặc vội vàng cầm lên chiếc đũa, nhảy lên cái ghế ngồi, gục xuống bàn liều mạng gắp thức ăn.

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người đồng thời dừng lại đôi đũa trong tay, hất đầu, hai cặp ánh mắt đồng thời hướng Vân Khê ở giữa, nàng lại ở trước mặt hài tử chửi bới bọn hắn như vậy, trong sạch của bọn hắn a, danh dự a, thuần khiết a a a.....

Lam Mộ Hiên nhìn Vân Khê một chút, lại nhìn Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục một chút, cảm giác sâu sắc lời của Vân Khê, nên cũng học Tiểu Mặc, đứng dậy vội vàng gắp chút ít món ăn mình thích đến chén của mình, nếu như chậm, sợ là cái gì cũng không tới phiên hắn.

“Sư thái, ngài làm thức ăn thật là ngon.”Lam Mộ Hiên vừa ăn, vừa nghỉ ngợi hài lòng khen chút Vân phu nhân một.

Cả cái bàn mọi người đồng thời nhìn về phía hắn, ánh mắt rất là quái dị. Vân phu nhân bản thân lại càng mang vẻ mặt mê mang, nàng khi nào biến thành sư thái rồi?

“Sao vậy? Ta nói sai cái gì sao?” Lam Mộ Hiên mang bộ dáng vô tội hỏi.

Vân Khê lay động khóe miệng, hỏi: “Đây..... Ngươi mới vừa rồi gọi nương ta là cái gì?”

Lam Mộ Hiên nghiêm túc hồi đáp: “Sư thái a! Nàng là mẹ ruột của sư phụ, mẫu thân của sư phụ, không phải là sư thái sao?”

” phốc!”

Hơn phân nửa cái bàn mọi người đều không nhịn được mà phun cười ra tiếng, theo như bối phận, đích xác là ở phía sau sư phụ thêm chữ thái nhưng hết lần này tới lần khác Lam Mộ Hiên lại gọi là sư thái, chữ này quả thật quá kinh hãi, không để cho người ta cười phun cũng không được! Hơn nữa thời điểm hắn giải thích, trên gương mặt còn thiên chân vô tà như thế, thật sự là làm cho người ta có loại nghĩ muốn nắm lấy mà chà đạp.

Vân Khê dở khóc dở cười nhìn hắn, thất sách a, thật là lỡ một bước chân thành thiên cổ hận, nàng làm sao lại thu một kẻ đồ đệ dở hơi như vậy?

Vân phu nhân giơ khăn, mĩm cười mấy tiếng, dáng vẻ cực kỳ ưu nhã.

” Tốt lắm, tất cả mọi người ăn cơm đi! Tên là gì không trọng yếu, quan trọng là … Có lòng.”

Lam Mộ Hiên ngẩng đầu, tinh khiết cười một tiếng, phảng phất như có gió mát quất vào mặt: “Sư thái, ngài thật là tốt, ta rất thích ngài!”

“phốc... Phốc! Phốc!”

Lại liên tục vài tiếng cười phun ra, hơn nữa lấy Long Thiên Thần

cùng Bạch Sở Mục hai người làm tiêu biểu, bọn họ thật sự là quá bội phục Lam Mộ Hiên rồi, hắn làm sao lại có thể có khả năng chọc cười đến như vậy đây?

Sau một đoạn nhạc đệm nho nhỏ, một bàn nhiều người liền rối rít ăn cơm.

Vân lão gia tử nhìn toàn bộ người trên bàn, cười híp đến mắt, rất là đắc ý. Hiện nay Vân gia bọn họ mặc dù thất thế, nhưng vui vẻ hòa thuận, chẳng những kết giao cùng Lam gia và Dung gia hai đại gia tộc lớn nhỏ, hơn nữa còn có một vị Lăng Thiên Cung tôn chủ, về phần thân phận Bạch Sở Mục mặc dù không phải là rất rõ ràng, nhưng nhìn khí chất liền biết hắn xuất thân cũng nhất định không đơn giản. Vân gia có thể nói là nhân họa đắc phúc, mất đi vài thứ, nhưng cũng chiếm được rất nhiều.

Hiện tại làm hắn lo lắng nhất vẫn là tôn nhi Vân Thanh của hắn, trải qua mấy ngày nay, nhờ Vân Khê trị liệu xong, chân của hắn hơi có chút ít tri giác, nhưng mà cách thời điểm hắn có thể tự mình đứng lên còn một khoảng cách rất lớn, hơn nữa hắn rất lo lắng, một ngày kia mặc dù hắn thật có thể đứng lên, nhưng cũng chưa chắc có thể khôi phục được trạng thái trước đây, càng đừng nói là tập võ thêm một lần nữa.

Tâm tình của hắn vẫn tối tăm như cũ, cho nên trong ngày thường lúc dùng cơm, hắn cũng không thích cùng người cả nhà cùng nhau dùng cơm. Giờ phút này trên bàn cơm náo nhiệt ồn ào, mà tôn nhi của hắn thì còn một mình một người núp ở trong phòng uất ức không vui, nghĩ đến chỗ này, nụ cười trên mặt Vân lão gia tử cũng thu liễm đi không ít.

Đang ăn cơm, Dung Thiếu Hoa bỗng nhiên mở miệng nói: “Cách cuộc thi Tân Tú tranh bá cũng không còn mấy ngày nữa, biểu muội

ngươi rốt cuộc nắm chắc mấy phần thắng? Ta nghe nói lần này trong tuyển thủ tham gia tranh bá cuộc thi, trừ Ngạo Thiên quốc, những quốc gia khác đều có cao thủ cấp Mặc Huyền trở lên dự thi, càng gần đến cuộc thi thì năng lực cũng tăng lên không ít, sợ là không dễ dàng đối phó."

" nga, đúng rồi! Sư huynh ta cũng bảo ta nhắc nhở ngươi, lần này trong tuyển thủ Tây Mộ quốc cùng Bắc Tương quốc tham gia dự thi đều có một gã cao thủ Mặc Huyền tứ phẩm, sư huynh nói trước để ngươi chuẩn bị tâm lý thật tốt. Hai người này trước đây cũng không có tham gia cuộc thi tranh bá, lần này lại đột nhiên xông ra, hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến, sợ là không dễ ứng phó." Bạch Sở Mục nhắc nhở.

Vân Dật khóa chân mày, suy nghĩ sâu xa nói: "Làm sao lại đột nhiên toát ra nhiều cao thủ như vậy? Trước đây trong các cuộc thi, cao thủ Tử Huyền chi cảnh coi như là rất giỏi, lần này tự dưng lại toát ra cao thủ, mà vừa nhô ra chính là cao thủ Mặc Huyền tứ phẩm, thực lực như vậy, làm cho người ta sợ hãi than!"

Mọi người đều lâm vào trong trầm tư.

Lúc này, thanh âm các ngón tay gõ lên mặt bàn trở nên càng ngày càng rõ ràng.

Vân Khê ngẩng đầu, nhìn về phía chủ nhân dùng ngón tay gõ mặt bàn, lúc này, hắn cũng đang đưa mắt hướng phương hướng của nàng trông lại, trong đôi mắt như đầm sâu không thấy đáy thổi qua vẻ sầu lo.

"Những cao thủ này hẳn là người Thánh cung âm thầm bồi dưỡng, muốn mượn thực lực Tây Mộ quốc cùng Bắc Tương quốc tới chèn ép tam quốc còn lại, từ đó sẽ đạt tới mục đích, thế lực bọn họ có thể

khống chế hòa bình ngũ quốc.

Thanh âm thanh nhã của Long Thiên Tuyệt, thức tỉnh người trong mộng, không nghĩ tới trong chuyện này còn có một tầng thâm ý ẩn chứa như vậy. Quả nhiên, lòng người khó dò a!

Thánh cung này, sợ cũng không phải là chỗ chân chính tín ngưỡng thánh khiết, bằng không người từ trong Thánh cung ra ngoài, tại sao lại ngang ngược càn rỡ như thế? Giống như nhi tử La thần Tướng, hôm đó ở trên đường cái đụng vào bốn gã đệ tử Thánh cung, có ai là hạng người lương thiện đâu?

" Người Thánh cung những năm gần đây hành động càng ngày càng quá đáng, nhất là Địa Long tôn giả cùng Hoàng Long tôn giả, thủ hạ của bọn hắn ở Ngạo Thiên đại lục nơi nơi gây họa, không biết liên lụy bao nhiêu người vô tội. Lần này trong cuộc thi ngũ quốc tranh bá, người của bọn họ không thể nào khoanh tay đứng nhìn, ngoài sáng thì mời người thập đại gia tộc chúng ta đến làm ban giám khảo, kì thực sợ là đã có người Thánh cung ngầm thao túng. Thánh cung muốn thập đại gia tộc chúng ta quy thuận cho nó từ lâu, đáng tiếc mỗi lần đều không thể được như ý, may mà có thủ đoạn cùng thái độ cường ngạnh của Hách Liên Tử Phong, người của thập đại gia tộc đối với hắn như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, cũng là chuyện trong dự liệu."Dung Thiếu Hoa trên mặt hiếm khi có vẻ ngưng trọng, đem chuyện nhìn thấu triệt nói ra.

Bạch Sở Mục trầm ngâm nói: "Hách Liên Tử Phong đích xác là một nhân vật không thể coi thường! Ta cùng với hắn tuy chỉ có duyên gặp mặt một lần, nhưng lại không thể không bội phục hắn."

" Hách Liên Tử Phong đúng là không đơn giản, luận võ công, bàn về mưu lược, trong thiên hạ này, chỉ sợ cũng chỉ có đại ca của mới có thể cùng hắn so sánh....." Long Thiên Thần mới nói được một nửa,

thì tiếp thu đến một cái tầm mắt đông lạnh đặt ở trên gò má của hắn, hắn trấn định vô cùng, xảo diệu đem ngữ điệu vừa chuyển ".....Đó là không có khả năng! Hách Liên Tử Phong theo ca so sánh, đó là xa xa không bằng!"

Lời của hắn vừa nói xong, trên bàn cơm, vài ánh mắt khinh bỉ phóng tới đây, để cho Long Thiên Thần một trận mặt đỏ tới mang tai. Tại sao a? Nói thật cũng không đúng, nói láo cũng không đúng, làm người làm sao lại khó như vậy?

Vân Khê cúi đầu vang lên tiếng chê cười, cất giọng nói: "Nghe các ngươi đem Hách Liên Tử Phong nói thành lợi hại như thế bản thân ta càng là muốn xem hắn đến tột cùng là người như thế nào. Có cơ hội, ta nhất định muốn gặp thấy Hách Liên Tử Phong, xem hắn có phải thật là so với người khác lợi hại hay không....."

Chuyển con mắt, đón nhận đến một cái lãnh trừng mắt bất đắc dĩ từ Long Thiên Tuyệt, nàng nhẹ nhàng mà nhíu mày, tim tình ngược lại không khỏi vui vẻ.

Dung Thiếu Hoa chú ý đến giữa hai người mặt mày trao đổi, liền nhếch môi cười nói: "Ngươi yên tâm, rất nhanh sẽ có cơ hội. Ba ngày sau, Hách Liên Tử Phong muốn mời mọi người trên Bài Hành Bảng thập đại mỹ nam, ở Quỳnh Hoa Lầu gặp nhau. Nếu ngươi muốn đi, đến lúc đó ta đưa ngươi cùng đi."

"Ừ..... Đến lúc đó rồi nói sau" Vân Khê cho đáp án lập lờ nước đôi, bởi vì nàng đã nhận thấy được ánh mắt của người khác càng ngày càng lạnh rồi, dường như muốn ăn thịt nàng vậy.

Một bữa cơm ăn đến vui vẻ.

Sau khi ăn xong, Vân Khê giúp nhi tử chuẩn bị vật phẩm đi du lịch

cần phải mang theo, nàng thật sự không hiểu, phụ tử đi du lịch cần mang nhiều đồ như vậy sao? Cái gì đồ ăn vặt a, túi nước a, câydù nè, còn có vải trải nữa... Toàn bộ chuẩn bị xong, thì đã tràn đầy một cái túi đựng.

“Tiểu Mặc, con xác định muốn mang nhiều đồ như vậy?”

“Trước kia lúc con cùng mẫu thân đi ngao du, đồ mang theo so sánh với bây giờ còn nhiều hơn a.”

Đối với lời của con, Vân Khê không thể phản bác, đích xác là sự thật, nhưng vấn đề là, hiện tại phụ tử bọn họ đi ngao du, phải dùng tới nhiều đồ vậy sao? Càng nghĩ nàng càng tức giận, tại sao cũng không có người nào hỏi lại nàng, hỏi nàng có muốn cùng đi hay không đây?

Thật ra thì, nàng rất rất muốn đi.....

Vân Khê thử dò xét hỏi: “Tiểu Mặc, nhiều đồ như vậy, con vác không nổi. Bằng không, mẫu thân giúp con nha?”

Vân Tiểu Mặc từ trong tay nàng nhận lấy bao quần áo, nghiêm túc lắc đầu nói: “Không có sao, chuyện của mình phải tự mình làm, đây là mẫu thân người đã dạy con mà. Tiểu Mặc một mình có thể mang!”

Vân Khê bĩu môi, có chút ủ rũ, thời điểm mấu chốt, nhi tử chính là không đáng tin cậy a!

“Tiểu Mặc, chuẩn bị xong chưa?” Long Thiên Tuyệt không biết lúc nào xuất hiện ở ngoài cửa phòng, thân hình hắn cao to dựa nghiêng vào cạnh cửa, đôi mày dài nhỏ chau lên, mang theo phong tình, trong đôi mắt thâm thúy có nụ cười hư hư thực thực.

“Chuẩn bị xong.” Vân Tiểu Mặc đem bao quần áo vác lên trên thân thể nho nhỏ của mình, thật giống như khiêng một tòa núi nhỏ. Hắn cất bước đi về phía Long Thiên Tuyệt, phụ tử một cao một thấp, lại có ngũ quan cùng đường viền tương tự, nhìn sang rất hài hòa.

Vân Khê căm giận cắn môi, nhi tử không có lương tâm, cứ như vậy mà bỏ lại mẫu thân không quan tâm sao? Nàng làm sao lại sinh ra một nhi tử vô tình như vậy?

Vô tình, vô tình, quá vô tình ——

Vân Tiểu Mặc thật giống như cảm ứng được đáy lòng nàng không thoải mái, sau lưng liền thấy lạnh lẽo, đột nhiên bé quay đầu lại hỏi một câu: “Mẫu thân, người thật không theo chúng ta cùng đi chơi sao?”

“Ách..... “ Tiểu tử thúi, ngươi không thể hỏi một cách khác sao?

Ngươi có thể nói: “Mẫu thân, không cùng đi chơi sao, Tiểu Mặc muốn cùng người cùng nhau chơi đùa.”

Hay là “Mẫu thân, Tiểu Mặc muốn cùng người đi chơi, người liền theo chúng ta cùng đi chứ, van ngươi.....”

Vô luận là hỏi theo cách nào, mẫu thân cũng sẽ đáp ứng, nhưng là ngươi hết lần này tới lần khác hỏi như thế, để cho mẫu thân làm sao trả lời nổi?

“Mẫu thân có việc bận rộn, sẽ không cùng đi.” Dù thế nào cũng không thể mất mặt được, nàng quyết định chết cũng phải chống đỡ.

“Nga, vậy cũng tốt, vậy chúng ta đi trước.” Vân Tiểu Mặc dắt tay Long Thiên Tuyệt, làm bộ muốn đi.

Vân Khê cắn xé cánh môi, oán hận nhìn chằm chằm bóng lưng nhi tử vô tình rời đi, thật muốn bắt hắn lại, hảo hảo mà giáo dục một phen, nhưng bên cạnh còn có một người không thể bỏ qua, nàng cũng chỉ đành tạm thời nhịn.

Mâu quang của Long Thiên Tuyệt vẫn nhìn chăm chú vào biến hóa trong ánh mắt của nàng, đáy mắt đều là nồng đậm nụ cười, thật là một nữ nhân vừa cố chấp vừa đáng yêu. Chẳng lẽ ở trước mặt của hắn, làm cho nàng để xuống những tự ái, là khó khăn như thế sao?

Hắn không tiếng động thở dài, nếu nàng không chịu để xuống tự ái, thì hắn phải để xuống tự ái vậy.

“Khê Nhi, cùng nhau đi đi. Nghe nói Tây Sơn phong cảnh không tệ, chúng ta một nhà ba người còn có thể ở trên núi xem mặt trời lặn, nhưng nếu thiếu một người, tựa hồ lại là khiếm khuyết, ngươi cảm thấy thế nào?”

Vân Khê ho nhẹ ra tiếng, sắc mặt khẽ biến, cái câu”Một nhà ba người.” Rơi vào trong tai của nàng, làm cho nàng có chút lâng lâng. Nếu là lúc trước, nàng đối với hắn tràn đầy phòng bị, câu “Một nhà ba người.” Tuyệt đối là cấm ngữ. Mà bây giờ tình huống lại bất đồng rồi, ngay chính nàng cũng không có nhận thấy được đến tột cùng là từ lúc nào bắt đầu trở nên khác biệt, tóm lại một câu kia”Một nhà ba người.” Làm cho nàng cảm thấy vô cùng ấm áp.

“Ách..... Nhưng mà ta phải chuẩn bị cho cuộc thi tranh bá đấy ——nhưng mà, hôm nay khí trời tốt, không đi leo núi hay đi dạo chùa miểu thì có chút đáng tiếc.....” Mỗ nữ được tiện nghi còn khoe mẽ, ở chỗ này tiếp tục cùng người khoe khoang.

Ánh mắt sáng quắc của Long Thiên Tuyệt vẫn tập trung vào mặt của

nàng, thấy vậy Vân Khê vô cùng chột dạ, dậm chân, hầm hừ nói: “Được rồi được rồi, ta muốn cùng các ngươi đi, vẫn không được sao? Thiệt là, nếu thật có thành ý mời, nên hỏi ta thêm mấy lần nữa chứ! Hỏi nhiều mấy lần, ta không phải sẽ đi sao?”

Vân Khê hướng về phía trước liếc trắng mắt, không hề nhìn xem nụ cười từ khóe miệng hắn từ từ lớn hơn, tiến lên nhéo vành tai Vân Tiểu Mặc, nhẹ nhàng không dám dùng sức: “Tiểu tử thúi, chuyện ngày hôm nay, ta nhớ kỹ, sau này đừng mơ tưởng ta dẫn con đi chơi!”

Vân Tiểu Mặc rất là vô tội bẹt miệng, ngửa đầu yếu ớt hỏi: “Tại sao vậy? Tiểu Mặc có làm sai gì sao?”

Vân Khê hướng hắn hừ hừ thanh âm, liền buông lỏng tay, nhẹ nhàng mà xoa xoa lỗ tai nhi tử, lòng dạ không đủ ác độc a, hạ thủ không được.

Trên một con ngựa, ngồi ba người, hai bên ngựa còn chở hai bao đồ lớn nhỏ, đáng thương Mã nhi, thoáng cái chở nhiều sức nặng như vậy.

Ba người một con ngựa, ở trên phố xá sầm uất rêu rao khắp nơi, đưa tới vô số ánh mắt ngạc nhiên đàm phán.

“Đây không phải là Vân gia Đại tiểu thư sao? Nam nhân ở sau lưng nàng là người nào? Chẳng lẻ chính là dã nam nhân?

“Tám phần đi, bằng không sao giống như một nhà ba người đang đi du lịch đây?”

“Bọn họ thoạt nhìn rất xứng đôi, giống như là thần tiên quyến lữ từ trong tranh đi ra, làm cho người ta hâm mộ a.”

“Hẳn là không phải đâu? Bằng không Vân lão phu nhân sao còn cho Vân tiểu thư tìm bà mai làm mai chứ?”

“Ai biết được, dù sao Vân tiểu thư gả vào Tĩnh Vương phủ là không thể nào, đi theo một nam nhân tuyệt sắc như vậy cũng không tệ..... ”

Cho đến ra khỏi cửa thành, các loại tiếng nghị luận bên tai mới từ từ biến mất, Vân Khê thấy nhưng không phản ứng gì, nàng có thể nghe vào tai này mà cho ra tai kia, thậm chí còn nghe được người khác nói bọn họ giống như”Một nhà ba người.”Trong lòng còn có chút vui vẻ. Được rồi, chuyến đi này của bọn họ đích xác là quá mức rêu rao chút ít, ai bảo nàng không biết cỡi được ngựa làm chi, hơn nữa người khác còn không có hảo ý mà dự mưu, không chuẩn bị xe ngựa, chỉ chuẩn bị một con ngựa? Kết quả là, ba người không thể làm gì khác hơn là cùng cưỡi một con ngựa.

Vân Khê ngồi trước thỉnh thoảng quay đầu, có thể thấy phía sau, khóe miệng Long Thiên Tuyệt lộ ra nụ cười có vẻ được như ý.

Hơn quá đáng chính là, một cái tay của hắn khống chế dây cương, một cái tay khác cũng rất không an phận ôm ở cái hông của nàng, thân thể cũng thật chặt đụng tới nàng, tư thái mập mờ làm cho Vân Khê một trận mặt đỏ tới mang tai. Nhi tử an vị ở phía trước nàng, nàng muốn chạy trốn cũng không còn nơi trốn.

“Ngươi buông ra, đừng có dựa vào gần như vậy!”

“Không buông, ngươi cử động nữa, ta liền cắn lỗ tai ngươi.”

“Làm sao ngươi có thể vô lại như vậy?”

“Vô lại? Cái gì gọi là vô lại? Ta không hiểu.”

“Vô sỉ”

Hai người nhỏ giọng cắn lỗ tai, rốt cục vẫn để cho nhi tử ở phía trước nghe được.

Vân Tiểu Mặc hồ nghi quay đầu, nhìn hai người hai bên nói là lời có chút kinh người: “Mẫu thân, phụ thân, con nghe Anh Tử nói, phụ thân của nàng cùng mẫu thân chính là ôm ở cùng nhau, biến a biến, sau đó thì có nàng. Hai người hiện tại ôm ở cùng nhau, có phải Tiểu Mặc cũng sẽ có đệ đệ muội muội đi ra ngoài hay không?”

Vân Khê nhìn gương mặt xinh đẹp hồn nhiên khả ái của nhi tử, đầu đầy hắc tuyến.

“Tiểu Mặc, chúng ta phải nói một cách khoa học, không nên tùy tiện tin lời đồn người khác.”

“Cái gì mới là khoa học?”

“Khoa học phải là..... “Vân Khê hướng phía sau vứt cái ánh mắt, nói, “Con hỏi hắn, để cho hắn tới giải thích với con.”

Long Thiên Tuyệt cũng cực kỳ mê mang lắc đầu: “Cái gì là khoa học? Ta cũng không hiểu!”

Vân Khê cực kỳ khinh bỉ trừng mắt liếc hắn một cái, âm thầm đưa tay ở trên đùi hắn ngắt mạnh, giả bộ ngu nè!

Có tiếng kêu một cái, Long Thiên tuyệt không hiểu nhìn nàng, thật sự hắn không hiểu cái gì là khoa học a! Nữ nhân này tại sao có thể không nói lý lẽ như vậy?

Vân Tiểu Mặc không hiểu ra sao, rất là khốn nhiễu gãi gãi đầu, nói: “Được rồi, vậy để con đi thư viện hỏi Trịnh phu tử một chút, hắn hiểu biết rộng rãi, nhất định sẽ biết đáp án.”

“Đừng!” Vân Khê vội vàng bỏ đi ý nghĩ này của hắn, việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, chuyện này nếu hỏi Trịnh phu tử, rất có thể đem một người cổ hủ như Trịnh phu tử dọa ngất đi. Tiểu Mặc a, cũng không phải là tất cả mọi người đều chịu đựng được giống như mẫu thân vậy đâu.

“Tiểu Mặc, khiêm tốn học hỏi là tốt, nhưng không phải vấn đề gì cũng đều cần hỏi phu tử. Chờ trở về, mẫu thân sẽ đi tìm quyển sách cho con quyển sách, một mình con tự học, là có thể tìm được đáp án.”

Vân Khê bắt đầu ở trong lòng suy nghĩ, nên cho nhi tử xem sách gì đây? Kim Bình Mai? Hoàng đế Tâm Kinh? Còn người..... Nàng buồn rầu sờ sờ cằm, thật giống như đây là vấn đề thật khó khăn.

Long Thiên Tuyệt mỉm cười nhìn mẫu tử hai người, trên khuôn mặt tuấn dật ôn hòa lưu chuyển ánh sáng ngọc quang mang, cả người đường viền cũng càng thêm mềm hoá.

Con ngựa rời đi cửa thành, tiếp tục đi phía trước.

Phía sau bọn hắn cách đó không xa, một chiếc xe ngựa từ từ theo sát, đi với tốc độ không nhanh không chậm, nhưng vừa vặn có thể theo sát con ngựa đằng trước.

Rèm xe ngựa vén lên, lộ ra một khuôn mặt nghiêng thế tuyệt sắc, nếu trên mặt nàng giờ phút này vẻ mặt là nụ cười, như vậy nhất định là cười một tiếng khuynh thành, chỉ tiếc, thay vào đó là vẻ ngoan lệ. Ánh mắt của nàng thật gắt gao đuổi theo ba người trên ngựa phía trước, nhất là thân ảnh huyền sắc cao ngất kia, đáy mắt nàng là

mãnh liệt phẫn nộ cùng tràn đầy ghen tỵ. Nàng không cam lòng, nàng đau khổ chờ nhiều năm như vậy, tại sao phải để cho một cô gái không biết ở đâu nhảy ra đoạt tiên cơ? Nàng ta là cái gì, thân phận của nàng ta có vinh quang như nàng sao? Khí chất của nàng ta, có cao quý như nàng sao? Tu vi của nàng ta, có cao thâm như nàng sao? Nàng ta căn bản không có năng lực giúp Tuyệt, cũng sẽ không hiểu rõ tình cảnh của Tuyệt, chỉ có..... Chỉ có nàng có thể toàn tâm toàn ý trợ giúp Tuyệt, để cho hắn một lần nữa nhận được vinh quang thuộc về hắn, mà người đàn bà kia, chỉ biết phá hủy Tuyệt! Nàng không cho phép, tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy phát sinh! Tay nàng vững vàng mà đem rèm ở xe ngựa không ngừng mà níu chặt níu chặt, trên mu bàn tay gân xanh như ẩn như hiện.

Chùa cổ Tây Sơn, dưới ánh chiều tà, hết thảy cảnh tượng đều tốt đẹp cùng thích ý.

Ba người Vân Khê đều rất khoái trá, vui mừng.

Du ngoạn sơn thuỷ, trên đỉnh núi Tây Sơn cao nhất, trên mặt đất trải rộng ra tấm thảm, đem đồ ăn vặt chuẩn bị xong trước đó toàn bộ lấy đi ra ngoài, tính toán hảo hảo mà ăn cơm dã ngoại một bữa.

“Mẫu thân, ta nghĩ ăn đùi gà.”

“Tiểu hài tử không nên ăn nhiều thịt như vậy, đối với thân thể trổ mã không tốt, con nên ăn nhiều đậu cùng củ lạc một chút đi.” Vân Khê vừa nói, vừa đem một cái đùi gà cuối cùng trực tiếp hướng trong miệng của mình ăn, không một chút giữ ý.

Vân Tiểu Mặc chép miệng, không thể làm gì khác hơn là dời đi mục tiêu, gặm củ lạc cùng cây đậu.

Long Thiên Tuyệt cầm túi nước uống nước, cổ hắn thon dài vung lên

một đường cong hoàn mỹ, hầu kết trên dưới vừa động, vừa vặn có một vài tia ánh mặt trời ở chỗ này chợt phát sáng, sáng ngời mắt người nhìn. Động tác của hắn hào phóng nhưng cũng không kém phần ưu nhã, khẽ mím đôi môi mỏng bị nước làm ướt, ở dư âm của trời chiều chiết xạ nổi trên mặt nước sáng bóng, làm cho người ta trong lúc vô tình nhìn thấy liền mê hoặc.

Vân Khê vừa gặm đùi gà, vừa thưởng thức mỹ nam uống nước, chỉ cảm thấy cuộc sống như thế thực sự quá thích ý, có chút không giống như thật.

Thu hồi mâu quang, đã bắt gặp tướng ăn của nàng có vẻ bất nhã cùng với ánh mắt sáng quắc đang nhìn chằm chằm hắn, Long Thiên Tuyệt thu hồi túi nước, nhìn lại nàng, cúi đầu nở nụ cười.

Thanh âm thuần hậu tựa như rượu ngon đi theo vang lên: “Hôm nay chơi vui vẻ sao?”

“Vui vẻ.”

“Vui vẻ.”

Hai mẹ con đồng thời đáp lại.

Vân Khê sắc mặt quẫn bách, lúc này đáp thật dứt khoát, nàng vì nhìn sắc đẹp của hắn bị mê hoặc, mới bật thốt lên như thế. Quá mất mặt! Nàng ảo não cắn cắn môi.

Long Thiên Tuyệt nụ cười bên mép càng sâu hơn, gió núi chợt nổi lên, làm rối loạn mái tóc đen của hắn, mà nụ cười bên mép, cũng là càng thêm cuồng dã mà mị hoặc.

“Mới vừa rồi ở bên kia thấy có một cánh đồng hoa, ngươi thích hoa

gì, ta đi hái cho ngươi.”

“Ngươi cũng nhìn thấy sao.” Khuôn mặt Vân Khê nổi lên rặng mây đỏ, nàng cũng không biết, nguyên lai hắn là một người lãng mạn như thế.

“Tốt, hai người ở chỗ này chờ ta, chớ có đi đâu!” Hắn đứng lên, thân ảnh cao to vĩ ngạn, vạt áo bay múa, ào ào xoay người đi.

Gió núi khẽ gào thét, cả cánh rừng giống như biển xanh sôi trào, sóng cuồn cuộn không ngừng, phập phồng không nghỉ.

Trong rừng, Long Thiên Tuyệt mặc quần áo trường sam, hiên ngang mà đứng. Hắn cứ như vậy chắp tay, lặng yên đứng ở nơi đó, nhưng trên người như nhuộm màu xanh của biển cả nổi sóng. Gào thét phập phồng, cuồn cuộn nhộn nhạo, không hết không dừng.

Mái tóc đen ở trong gió vung lên, vô số lá rụng từ trên đỉnh đầu quanh quẩn rơi xuống, nhưng không có một mảnh lá rách có thể lây dính lên những sợi tóc đó. Con ngươi hắn bình tĩnh nhìn phía xa một chút, đáy mắt thâm trầm như biển, không có một tia gợn sóng.

Bỗng dưng, ống tay áo hắn đột nhiên huy động, từ đó giương ra một trận gió cường đại, thẳng đánh về phía tầm mắt của hắn đang nhìn.

“Ra đi ”

Long Thiên Tuyệt hai mắt nhíu lại, chỉ một thoáng huyền khí trên người ầm ầm tăng vọt, mang theo một cỗ trầm trầm uy áp, bá đạo lan ra xung quanh, giống như bài sơn đảo hải!

Thân hình của hắn không động, vững như bàn thạch, nhưng tóc hắn cùng áo bào cũng theo gió thổi về phía sau phần phật phất phới, thật

giống như sẽ phải ly thể bay đi. Phía sau hắn, cả cánh rừng đều giống như nghiêng theo một góc độ nhất định!

Giờ khắc này, gió nổi mây phun, kinh tâm động phách!

Mấy tiếng kêu rên từ phía sau rừng cây cách đó không xa truyền ra, ngay sau đó một thân ảnh màu hồng từ một gốc cây cổ thụ nhẹ nhàng dạo bước đi ra, hiển lộ ra thân thủ mạn diệu thướt tha tuyệt sắc của nàng.

“Tuyệt, là ta.” thanh âm nữ tử thanh thúy dễ nghe, thật giống như tiếng chim Hoàng Oanh hót. Đôi con ngươi thủy quang si ngốc nhìn Long Thiên Tuyệt, trước ngực ba đào bắt đầu khởi động, phập phồng không chừng.

Long Thiên Tuyệt chau lên lông mày, ánh mắt lạnh nhạt nhìn nàng, lạnh giọng quát hỏi: “Tại sao theo dõi ta?”

Hồng y nữ tử tâm tình có chút kích động: “Tuyệt, ta rốt cuộc nơi nào không bằng nàng? Tại sao ngươi đối với nàng đặc biệt như vậy? Chẳng lẽ ngươi thật đã yêu nàng?”

“Chuyện này không liên quan với ngươi.” tiếng nói từ tính lạnh như băng đến cực điểm, Long Thiên Tuyệt khẽ nhăn mi, lộ ra thần sắc không vui.

“Tại sao không liên quan với ta? Tâm tư của ta, chẳng lẽ ngươi còn không hiểu? Chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, ở trong mắt mọi người, ta vẫn luôn là người của ngươi. Vì ngươi, ta thậm chí một mình trộm lấy giải dược của sư phụ..... ”

Không đợi nàng nói xong, Long Thiên Tuyệt nửa đường cắt đứt nàng: “Nếu ngươi là tới muốn ta báo đáp, ngươi liền trực tiếp nói, ta

sẽ làm một chuyện giúp ngươi, chỉ cần không làm trái với đạo nghĩa cùng luân thường.”

Hồng y nữ tử lảo đảo, mang theo thanh âm khàn khàn nói: “Chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, ngươi vẫn đối với ta lãnh đạm thế? Ta cứu ngươi, đó là bởi vì ta yêu ngươi, ta không muốn ngươi gặp chuyện không may —— tốt, ngươi đã nói có thể vì ta làm một chuyện, ta đây muốn ngươi cưới ta! Ta muốn ngươi lấy ta làm vợ, ta muốn ngươi yêu ta, ta muốn trong lòng ngươi trong mắt cũng chỉ có một người là ta!” Nàng càng ngày càng kích động, thanh âm ở trong rừng quanh quẩn, xa xa nhẹ nhàng vang ra ngoài, hướng trên đỉnh núi.

Đúng vậy, nàng cố ý, nàng chính là muốn cho nữ nhân kia biết khó mà lui, chỉ có nàng mới xứng đôi với Tuyệt, ngoài ra bất kỳ nữ nhân khác đều không xứng với hắn!

Vân Khê đang ở trên đỉnh núi cùng nhi tử nghỉ ngơi đột nhiên ánh mắt mở ra, nàng đứng lên, trán từ từ chau lại.

“Mẫu thân, có chuyện gì vậy?” Vân Tiểu Mặc vuốt vuốt đôi mắt tràn ngập sương mù, kinh ngạc nhìn về phía nàng, không biết nàng vì sao đột nhiên khác thường như thế.

“Không có chuyện gì, con ở nơi này tiếp tục ngủ, đắp kín xiêm y, ngàn vạn lần đừng để bị lạnh. Mẫu thân đi dưới chân núi xem một chút, rất nhanh sẽ trở lại.” Ngồi xuống giúp nhi tử đắp lên thật dầy xiêm y, Vân Khê đứng dậy, rời đi.

Vẻ hồ nghi cùng thần sắc lo lắng hiện lên trên lông mày nàng.....

Long Thiên Tuyệt chợt nghe được hồng y nữ tử hô to thất thường, lông mày cũng nhăn lại theo, môi khẽ nhếch.

Ở bên trong ánh mắt hồng y nữ tử điên cuồng mà mong chờ, hồi lâu, hắn lạnh lùng trả lời: “Ta làm không được!”

“Ngươi làm không được? Trên đời này lại còn có chuyện ngươi làm không được? Đến tột cùng là ngươi làm không được, hay là ngươi căn bản không muốn làm?” Hồng y nữ tử mang vẻ mặt giống như bị sỉ nhục, nàng hai mắt đỏ ngầu, gạt nước mắt nói, “Tuyệt, ngươi quá vô tình rồi! Ta toàn tâm toàn ý đối với ngươi, vì ngươi thủ thân như ngọc, nhưng vì sao con mắt của ngươi chưa bao giờ rơi vào trên người của ta? Chẳng lẽ là ta không đủ đẹp, không đủ ôn nhu, hay là ta có nơi nào làm không tốt, để ngươi cảm thấy không hài lòng?”

“Mi nhi, ngươi ở trong mắt của ta, chính là sư muội ta, không còn là gì khác nữa. Nhưng nếu ngày khác ngươi gặp nạn, ta tất nhiên sẽ không thể không để ý, nhưng đây cũng chỉ đại biểu cho tình đồng môn ngày xưa, trừ lần đó ra, giữa chúng ta không có bất kỳ tình cảm nào khác.”

“Ngươi đã từng giúp ta, không sai, ta cũng vậy, ta nghĩ sẽ vì ngươi làm một chuyện, coi như là báo đáp ngươi. Nhưng nếu muốn ta cưới ngươi, ta làm không được, bởi vì trong lòng ta đã có người ta muốn kết hôn.”

“Nàng sao? Nàng rốt cuộc có cái gì tốt?” Vẻ tàn nhẫn thổi qua đáy mắt nàng, một lần nữa ngước mắt, dung nhan diễm lệ vẫn động lòng người như cũ “Ngươi cùng nàng mới quen biết bao lâu? Ngươi hiểu rõ nàng là một người như thế nào sao? Chẳng lẽ ngươi cũng chưa có nghe nói qua nàng si mê Tĩnh Vương như thế nào, thủy tính dương hoa như thế nào, nơi nơi câu dẫn nam nhân như thế nào đấy sao?”

“Lần này, ta tạm thời không so đo với ngươi. Nhưng nếu tiếp theo,

một lần nữa để cho ta nghe được từ miệng ngươi nói lời nhục mạ nàng, ta tuyệt sẽ không nương tay!”

” Còn có, đừng cho là ta nợ ân tình của ngươi, ngươi có thể tùy hứng, không chỗ nào cố kỵ! Một khi chạm đến điểm mấu chốt của ta, ta bất kể ngươi có phải đã từng giúp ta hay không..... Đừng quên, người người trong giang hồ đều gọi ta là Tà tôn, nói ta là đại ma đầu, ta sẽ không thể cô phụ mỹ danh như vậy. Tà tôn cùng đại ma đầu ta sẽ không quan tâm để ý đến lời cầu xin, hay ân tình, cho nên..... đừng để cho ta đối với ngươi mất đi giới hạn tha thứ cuối cùng!”

Hắn nói từng câu từng chữ đều đánh vào trái tim hồng y nữ tử, giống như ngàn vạn cây chùy, từng cái gõ vào, ép tới nàng không thở nổi.

” Tâm tư ngươi thật ác độc!” mâu quang nàng đột nhiên ngoan lệ, bàn tay trắng nõn nấp trong tay áo chợt lay động, ba miếng ngân châm gần như vô hình phá không mà ra, xuyên thấu tầng tầng hư không, hướng một nơi trên đường núi đánh tới.

Tại cái phương hướng đó, ở bên trong rừng cây trùng điệp, Vân Khê đang theo tiếng mà đến.

Quyển 2 - Chương 11: Ta Muốn Kén Rể

ChươngV11: Ta Muốn Kén Rể" sưu ……" Đã nhận ra phía trước có thanh âm phá không truyền đến, Vân Khê bỗng dưng ngửng đầu lên, song đồng chợt mở lớn hơn, ba miếng ngân châm ở cách nàng càng ngày càng gần.

Ba miếng ngân châm này, tới đột ngột, tới không có chút dấu hiệu nào, bất luận kẻ nào cũng khó mà dự liệu, khó có thể đề phòng.

Vân Khê thất kinh, nhưng nàng nhiều năm qua trải qua hoàn cảnh không giống bình thường, đã hình thành thói quen nhanh chóng ứng biến, nên thân thể giãy dụa nghiêng người thành một độ cong hoàn toàn vượt quá quy luật tự nhiên!

" sưu, ", sưu" "Sưu....."

Ba miếng ngân châm xượt qua chóp mũi nàng hiểm hiểm bay đi.

Ánh mắt của Hồng y nữ tử khẽ biến, không ngờ tới đối phương lại có thân thủ tốt như vậy, lại có thể tránh thoát ba miếng ngân châm của nàng. Sau khi hơi kinh ngạc, khuôn mặt nàng một lần nữa biến hóa, dâng lên sự thị huyết âm tàn.

Long Thiên Tuyệt đuổi theo ba miếng ngân châm kia, tới nửa đường, đã thấy nàng tránh thoát ngân châm, không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Trong đầu bỗng nhiên thoáng hiện ra cái gì, song đồng hắn chợt mở lớn hơn, vội vàng quát lên: "Khê Nhi, cẩn thận!"

Đáng tiếc, chờ lúc hắn nhắc nhở, đã chậm.

Ba miếng ngân châm kia xượt qua chóp mũi của Vân Khê bay ra phía sau, dường như có ánh mắt, đến nửa đường đột nhiên vòng trở lại, thế tới so với mới vừa rồi càng thêm mạnh mẽ sắc bén!

Vân Khê thân thể nhảy lên chưa kịp ổn định, cũng không đề phòng, thì ba miếng ngân châm liền từ sau lưng của nàng lần nữa bay tới, khi nàng kịp phản ứng, ba miếng ngân châm kia đã xuyên thấu thân thể nàng, trước mắt đột nhiên lung la lung lay, mờ mờ vô cùng.

Trong đầu của nàng rất nhanh thoáng hiện một ý niệm tàn khốc, ngân châm có độc!

Nàng chán nản té xuống, rơi vào bên trong một lồng ngực hơi lạnh lẻo, phía trên đỉnh đầu, truyền đến tiếng la ảo não cùng lo lắng của Long Thiên Tuyệt: “Khê Nhi, ngươi cảm thấy như thế nào?”

Ngón tay của hắn nhanh chóng ở trên người nàng xẹt qua các nơi yếu huyệt, tạm thời hóa giải đau đớn của nàng, chẳng qua là đầu óc nàng vẫn hỗn loạn, sắp lâm vào trong hôn mê như cũ.

“Mi nhi, ngươi thật quá đáng!”Long Thiên Tuyệt tức giận rồi, tuấn dung lãnh mạc thật giống như hàng vạn hàng nghìn băng sương, hơi thở lạnh lùng vây vờn quanh người hắn, ánh mắt phẫn nộ, thẳng tắp phóng ở trên người Lãnh Mi Nhi, cơ hồ có thể đem cả người nàng đâm xuyên cùng đóng băng!

” Mau đưa giải dược ra đây!” Hắn từng chữ từng câu, lạnh như băng thấu xương.

Cả cánh rừng cũng bị hơi thở bạo động của hắn ảnh hưởng, chỉ một thoáng cát bay đá chạy, lá rách vang lên sào sạt, bay múa đầy trời.

Long Thiên Tuyệt lông mày như Viễn Sơn, mắt như tia chớp, cả người như cùng là một thanh tuyệt thế thần binh vắt ngang trời cao, tản ra sát khí!

Lãnh Mi nhi đáy lòng bỗng dưng cả kinh, đây là lần đầu tiên nàng thấy Long Thiên Tuyệt tức giận như thế, thần sắc rất kinh khủng, theo bản năng, nàng thấy hoảng hốt, nàng muốn chạy trốn. Nàng biết giờ phút này hắn nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nàng, nhưng ít ra, mục đích của nàng đã đạt tới. Không có giải dược, nữ nhân này chết chắc!

" Muốn giải dược, hãy tới Mai Hiên tìm ta!" hồng sắc thân ảnh chợt lóe lên, phi thân hướng dưới chân núi trốn chạy, địa phương chỗ nàng mới vừa đứng yên còn lưu tàn ảnh của nàng, mà bản thân nàng đã sớm biến mất tăm mất tích.

Mâu quang Long Thiên Tuyệt lạnh lùng đột nhiên bùng nổ, tức giận cuồn cuộn, đang muốn đuổi theo, thì một cái tay kéo lấy áo bào hắn: "Không nên đi..... Không nên đi tìm nàng! Nếu như ngươi đi tìm.....sau này ta sẽ không để ý tới ngươi"

Vân Khê cố gắng chống đỡ ý chí đang muốn ngất đi của mình, nàng gắt gao nắm lấy chéo áo Long Thiên Tuyệt, chính là chết, nàng cũng không cần hắn đi van xin người đàn bà kia!

" Tốt, ta không đi! Ngươi cố chịu đựng, ta sẽ không để cho ngươi có việc."

Long Thiên Tuyệt một lần nữa ngồi xổm người xuống, đem một phần huyền khí của mình truyền đến trong cơ thể của nàng, tạm thời vì nàng chế trụ độc tính khuếch tán.

Nghe được cam đoan của hắn, Vân Khê từ từ yên lòng, tay đang níu lấy chéo áo Long Thiên Tuyệt cũng từ từ buông ra. Hồng y nữ tử kia có tâm tư gì, nàng làm sao có thể không hiểu? Muốn đánh chủ ý lên nam nhân của Vân Khê nàng, nàng ta không khỏi quá mức si tâm vọng tưởng rồi!

Cho dù nàng chết, cũng sẽ không để nàng ta được như ý, chẳng những không để cho nàng ta được như ý, còn muốn cho Long Thiên Tuyệt hận nàng ta cả đời, làm cho nàng ta cả đời này đều nhìn không thấy bất kỳ hi vọng nào! Như vậy cho dù nàng chết, cũng đáng!

Mang theo nụ cười mãn nguyện, đầu Vân Khê càng ngày càng chìm, cuối cùng lâm vào hôn mê.

” Mẫu thân, người mau tỉnh lại, không nên ngủ tiếp rồi, Tiểu Mặc rất sợ!”

“Mẫu thân, người mau tỉnh lại có được hay không?”

Là tiếng la khóc của tiểu Mặc!

Vân Khê từ trong trạng thái hỗn độn mơ hồ nghe được nhi tử khóc la, ý thức của nàng thanh tỉnh chút ít, phá tan sự nặng nề, rốt cục từ từ tỉnh lại.

” Tiểu Mặc?” Khi nàng mở mắt ra, đập vào mắt đúng là khuôn mặt nhỏ nhắn của nhi tử đang khóc òa, ngồi ở đầu giường.

Nhi tử rất ít khi khóc nỉ non, cho dù bị đánh, hắn cũng sẽ kiên cường cắn răng chịu đựng đi qua, mà bây giờ lại khóc bù lu bù loa, không thương tâm sao được, Vân Khê thấy vậy tim cũng đau.

” Mẫu thân, người rốt cục tỉnh! Thật tốt quá, con còn tưởng rằng mẫu

thân không bao giờ … tỉnh lại nữa.....” Bóng dáng nho nhỏ, vừa nói vừa òa khóc lên, hắn bị sợ rất nhiều a.

” Tiểu Mặc ngoan, đừng khóc. Mẫu thân bây giờ không phải là không có chuyện gì sao?” Vân Khê đưa tay vuốt đầu nhi tử, nhẹ nhàng cười, tầm mắt của nàng sau đó nhìn xung quanh, nhìn về phía cả phòng người đang quan tâm nàng.

” Khê Nhi, ngươi cuối cùng cũng tỉnh, thật làm chúng ta sợ hãi.”

” Khê Nhi, còn có nơi nào không thoải mái sao? Chỗ nào không hề thoải mái, nói nhanh một chút đi, để cho đại phu giúp ngươi cẩn thận xem một chút.”

” Khê nhi...”"

Tầm mắt Vân Khê từ từ lần lượt quét qua từng cái khuôn mặt ân cần, ánh mắt của nàng lóe lên, nhưng không có nhìn thấy khuôn mặt của người nàng muốn gặp nhất. Trong lòng nàng nhất thời lộp bộp hạ xuống, các loại cảm xúc bất an dưới đáy lòng sôi trào, quanh quẩn mà sinh ra..... Chẳng lẽ hắn, đã đi tìm người đàn bà kia rồi sao?

Dung Thiếu Hoa chú ý tới ánh mắt biến hóa của nàng, thanh âm sầu lo thở dài, chủ động nhắc nhở: “Long huynh sau khi mang giải dược tới cho ngươi, đã đi rồi, về phần đi nơi nào, ai cũng không có biết.....”

Vân Khê khuôn mặt biến trắng, đều lo sợ trong lòng nàng, cuối cùng đã trở thành sự thật sao.

Hắn quả nhiên đi tìm nữ nhân kia đòi giải dược.

Giữa bọn họ đã phát sinh cái gì? Nữ nhân kia đối với nàng hạ độc,

trăm phương ngàn kế khiến cho hắn đi tìm nàng ta, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho hắn? Giữa bọn họ rốt cuộc giao dịch cái gì, lại làm cái gì?

Trong lòng nàng loạn cực kỳ.

Nàng không nên trách cứ hắn, hắn vì cứu nàng, vì lấy giải dược cho nàng, mới cam nguyện ăn nói khép nép đi cầu người ta, nam tử tình thâm ý trọng như vậy, trên đời khó tìm!

Song, hắn đã đáp ứng rồi, hắn rõ ràng đáp ứng nàng, sẽ không đi tìm nữ nhân kia đòi giải dược. Nhưng mà hắn thất hứa.....

Thiên Tuyệt, ta nói rồi, nếu như ngươi thật đi tìm nàng, sau này ta sẽ không để ý tới ngươi nữa!

Ngươi căn bản không đem lời của ta để ở trong lòng? Dù ta có chết, cũng không muốn ủy khuất mình đi cầu giải dược, huống chi, nếu nàng đối với ngươi đưa ra yêu cầu quá đáng, ngươi cũng đáp ứng, vậy thì bảo ta làm sao chịu nổi?

Ngươi nói ngươi sẽ chờ ta, chờ ta hiểu rõ tim của mình, nhưng bây giờ thì sao? Lòng đã hướng ngươi, mà ngươi, lại đang ở nơi nào?

” Mẫu thân, làm sao người khóc vậy? Có phải trên người độc lại phát tác hay không?” Vân Tiểu Mặc lau nước mắt nhìn nàng, tay nhỏ bé ở trên mặt nàng vuốt phẳng, lau đi nước mắt.

Nàng cũng không biết mình đã bất tri bất giác rơi nước mắt xuống, Vân Khê vội vàng giơ tay lên, dùng ống tay áo xoa xoa nước mắt, lắc đầu nói: “Không có, độc trên người mẫu thân đã giải hết, mẫu thân không có chuyện gì, Tiểu Mặc đừng lo lắng.”

Vân Tiểu Mặc đột nhiên lao vào trong ngực nàng, mang theo thanh âm khóc nức nở cúi đầu nói: “Ừ, mẫu thân, sau này Tiểu Mặc biết điều một chút, không bao giờ … chọc cho mẫu thân sinh khí nữa. Mẫu thân ngàn vạn lần không nên rời đi Tiểu Mặc, không nên giống như nữa vừa rồi, hôn mê bất tỉnh như vậy, Tiểu Mặc thật sợ hãi.”

Thật vất vả mới thu hồi nước mắt, lại một lần nữa không thể ức chế mà tuôn ra, Vân Khê ôm nhi tử thật chặt, chỉ cảm thấy trong lòng có vô số khổ sở.

May là, nàng còn có nhi tử, nàng không nên hy vọng xa vời nhiều như vậy, chỉ cần mẹ con bọn nàng sống nương tựa lẫn nhau, như vậy đủ rồi. Những thứ khác, hết thảy cũng không trọng yếu.....

“Tiểu Mặc, chờ tham gia xong cuộc thi tranh bá, mẫu thân sẽ dẫn ngươi trở về núi Từ Vân, chúng ta sống lại cuộc sống an tĩnh giống như trước kia. Chỉ có hai chúng ta, không có những người khác, mẫu tử chúng ta sẽ sống cuộc sống thật vui vẻ giống như trước vậy. Con nói có được hay không?”

Vân Tiểu Mặc nước mắt ngân ngấn ngẩng lên đầu, chần chờ nói: “Kia..... Không đi thư viện sao?”

” Không đi! Sau này mẫu thân tự mình dạy con học.”

“Vậy..... Phụ thân thì sao? Còn có Tường thúc thúc, chúng ta sau này cũng không gặp mặt bọn họ nữa sao?”

Vân Khê mi tâm căng thẳng, nói: “Không gặp, ai cũng không gặp. Lúc trước như thế nào, sau này sẽ như thế đấy.....”

” Vậy.....Thái gia gia, thái nãi nãi, còn có ông ngoại, bà ngoại, Thanh cậu, Anh Tử.....” Vân Tiểu Mặc nhất nhất liệt kê, hắn phát hiện nếu

mình phải đi, trong lòng sẽ có vô số người nhớ thương, hắn không nỡ.

Vân Khê ánh mắt một trận giãy dụa, hạ quyết tâm tựa như cắt đứt hắn, lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ có mẫu thân cùng ngươi còn chưa đủ sao? Những người này đối với ngươi mà nói, chẳng lẽ so sánh với mẫu thân còn quan trọng hơn sao?”

Không biết có phải là ngữ khí của nàng quá nặng hay không, Vân Tiểu Mặc bị hù dọa giật mình ở tại chỗ, đôi mắt trông mong nhìn nàng, không dám nhiều lời hơn nữa.

” Khê Nhi, ngươi làm cái gì vậy? Làm hài tử sợ kìa. Đang yên ổn, tại sao muốn lại về Từ Vân sơn? Chẳng lẽ ở chỗ này không tốt sao?” Vân phu nhân tiến lên khuyên bảo, thuận tay đem Vân Tiểu Mặc ôm vào trong ngực.

Vân Khê lặng yên mà không nói, trên người bao phủ hơi thở lãnh mạc, thật giống như lại lúc nàng mới về tới phủ tướng quân, đạm mạc, người lạ chớ tới gần.

Vân phu nhân lo lắng nhìn nàng, ôn nhu nói: “Khê Nhi, trong lòng ngươi rốt cuộc có chuyện gì, không ngại nói ra, chúng ta là người một nhà, người một nhà nên cùng nhau chia sẻ.”

Vân Khê chân mày nhăn lại thành từng đoàn, tâm tình lộn xộn, chính nàng cũng không rõ ràng, tại sao lại đối với nhi tử nổi giận, tại sao lãi khăng khăng muốn đi, muốn.....

“Nếu ngươi muốn đi, ít nhất cũng phải chờ Long huynh trở lại, cho hắn một câu trả lời thỏa đáng. Ta mặc dù không tán thành các ngươi ở chung một chỗ, cũng không biết giữa các ngươi đến tột cùng xảy ra chuyện gì, nhưng hắn đã cực khổ vì ngươi mà mang tới giải dược,

ngươi không thể không nói lời nào mà chia tay, chẳng phải đã cô phụ một mảnh tâm ý của hắn sao?" Dung Thiếu Hoa đột nhiên nói.

Long Thiên Thần cũng đi theo phụ họa nói: "Đúng a! Đại ca thật tâm thích ngươi, muốn đem mẫu tử các ngươi cùng nhau đón đi Lăng Thiên Cung sống, nếu các ngươi đi rồi, vậy hắn làm sao bây giờ? Người trong thiên hạ đều nói đại ca của ta lòng dạ độc ác, lãnh khốc vô tình, thật ra chỉ vì bọn họ sợ hãi hắn, không cách nào chiến thắng hắn, cho nên mới chửi bới hắn như thế. Trên thực tế, đại ca của ta so sánh với bất cứ người nào trong thiên hạ cũng đều tình thâm nghĩa trọng hơn, một khi hắn thật lòng, sẽ không tiếc dùng tánh mạng của mình đi bảo hộ đối phương. Hắn đối với ngươi thật lòng thật dạ, ngươi cũng không thể cô phụ hắn"

Dung Thiếu Hoa ngay sau đó nói tiếp: "Cho dù muốn đi, ngươi cũng nên tìm được cừu nhân của ngươi trước, đem thù báo xong đã. Chẳng lẽ ngươi dễ dàng bỏ qua cho người đối với ngươi hạ độc sao? Đây không giống tác phong làm việc của ngươi a!"

Vân lão gia tử nhíu lông mày, trải qua một phen suy tư trước sau, liền khuyên giải: "Khê Nhi, ngươi mới vừa tỉnh lại, còn không có khôi phục hoàn toàn, tâm tình dễ dàng bị kích động, không bằng trước hảo hảo mà nghỉ ngơi, chờ đem thân thể dưỡng tốt rồi quyết định tiếp?"

Người bên cạnh ngươi một lời ta một câu, Vân Khê nghe được cả cái đầu đều nhanh muốn nổ tung, nàng bị sao vậy, tại sao cứ chuyện liên quan đến hắn, lại trở nên không bình tĩnh như vậy? Nàng rốt cuộc là chấp nhất cái gì?

Đúng vậy a, nàng trước hết hẳn là phải tìm người đối với nàng hạ độc!

Nàng làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho cừu nhân của nàng?

Còn có hắn nữa, có lẽ chuyện cũng không có như nàng tưởng tượng, nàng vì sao lại vội vả bỏ hắn như thế?

Là nàng không đủ tín nhiệm hắn sao? Hay là nàng yêu không đủ sâu?

Nhưng nếu đổi chỗ mà nói, hắn trúng độc hôn mê, không có thuốc nào cứu được, nàng có không tiếc hết thảy đi cầu xin lấy giải dược? Cho dù có phải làm điều mà cả đời hối hận.....

” Mai Hiên ở nơi đâu?” Thu thập tâm tình lo lắng xong, nàng sâu kín gằng từng chữ.

” Mai Hiên?”Dung Thiếu Hoa tâm thần khẽ nhúc nhích, đôi lông mày đẹp khẽ cau lại nói, “Mai Hiên chính là một chỗ cứ điểm của Thánh cung ở Nam Hi quốc, người bình thường thì không cách nào đi vào.”

“Mang ta đi” giọng Vân Khê hết sức kiên định, có ngăn cũng không thể ngăn được.

Dung Thiếu Hoa nhìn chung quanh những người khác bên trong gian phòng một chút, do dự, sau đó, liền gật đầu đáp ứng.

Đúng như lời của Dung Thiếu Hoa, Mai Hiên cảnh vệ sâm nghiêm, bọn họ căn bản không có biện pháp tới gần một bước.

Xa xa, thấy một chiếc xe ngựa từ cửa chính Mai Hiên chạy nhanh ra, đi theo còn có hơn mười người mặc đồi phục hồng y nữ tử.

Vân Khê núp ở góc tường, xa xa địa nhìn ra, khi nàng thấy hơn mười người hồng y nữ tử, ánh mắt của nàng đột nhiên bắn tán loạn ra hai

đạo tinh quang sắc bén.

Nguyên lai là nàng!

Đêm hôm đó thích khách đánh lén nàng, chính là nàng ta phái đi!

Thật là một nữ nhân ác độc, lại ba phen mấy bận mà nghĩ hãm hại nàng, nàng làm sao có thể dễ dàng nuốt xuống khẩu khí này.

Một trận gió lớn nổi lên, đem màn xe ngựa vén lên, lộ ra một nam một nữ bên trong xe ngựa, nam mặc trường sam màu đen, lạnh lùng cao nhã, nữ Hồng Y quyến rũ, kiều mị tùng sinh, chỉ nhìn một cái liền ở trong đầu người ta để lại ấn tượng khắc sâu, dẫn tới dân chúng chung quanh nghỉ chân ngắm nhìn, quên mất rời đi.

Vân Khê cũng rõ ràng thấy được một màn này, hai tay nắm chặt, móng tay cơ hồ là bấm vào lòng bàn tay.

Đây chính là giao dịch ở giữa bọn họ sao? Nàng chiếm được giải dược, còn nữ nhân kia nhưng chiếm được người...

Không, đây không phải là kết quả nàng muốn, nàng cũng tuyệt không cho phép nam nhân của mình mặc người chà đạp! (TT:0_o)

Vẻ tinh quang xẹt qua đáy mắt của nàng!

Trong lúc bất chợt nàng đột nhiên xông ra ngoài, ở chỗ đám người tụ tập nhiều nhất, đuổi theo xe ngựa lớn tiếng khóc kêu: “Phụ thân của hài tử, ngươi muốn cầu được vinh hoa phú quý, cầu xin một bước lên mây, ta không ngăn cản ngươi! Ai bảo thân phận ta đê tiện, không bằng người Thánh cung thân phận cao quý đây? Nhưng bây giờ hài tử bệnh nặng, ngươi thật nhẫn tâm cứ như vậy mà đi, ngay cả nhìn cũng không nhìn hắn một cái sao?”

” Dừng xe!”Bên trong xe ngựa truyền ra một cái thanh âm, xe ngựa từ từ dừng lại.

Long Thiên Tuyệt nghe được thanh âm bên ngoài, mi tâm khẽ nhúc nhích, trong đôi mắt sâu không thấy đáy lộ ra tia sáng kỳ dị, trên môi mỏng nổi lên nụ cười mỉm.”Phụ thân của hài tử” bốn chữ này, hắn nghe thấy sao mà êm tai ghê!

Lãnh Mi Nhi hơi nghiêng đầu, liền thấy được khóe môi hắn đang cười, trên gương mặt xinh đẹp tức giận cuồn cuộn. Thanh âm này rõ ràng chính là của nữ nhân kia, nàng ta lại giống như người đàn bà chanh chua ở bên đường vừa khóc vừa mắng, chẳng lẽ nàng không có một chút liêm sỉ nào sao?

Ngoài xe ngựa, Vân Khê đáy mắt hiện lên tinh quang, vội vàng tiến lên mấy bước, tiếp tục khóc la hét: “Phụ thân của hài tử, cầu xin ngươi đi xem hài tử một chút đi! Hắn hiện tại bệnh rất nặng, ta sợ ngươi đi Thánh cung, sau khi ở rể Thánh cung, cũng sẽ không thấy được hắn.....Ta biết, cô gái Thánh cung từ nhỏ cao quý vô cùng, thật giống như thần nữ, thần thánh không thể xâm phạm. Ngươi thích nàng, là hợp tình hợp lý. Có thể.....Nhưng tại sao hết lần này tới lần khác muốn chia rẽ vợ chồng chúng ta? Người Thánh cung không phải là thánh khiết thiện lương đấy sao? Nhưng ngươi vì sao phải đối với hài tử ta hạ độc? Không chỉ như thế, ngay cả ta cũng bị cửu tử nhất sinh, quả thật không dễ dàng mà sống lại.....”

Nàng cúi đầu, bả vai run run, nhìn như khóc đến thương tâm vô cùng.

Dung Thiếu Hoa từ phía sau chạy tới, khóe miệng co quắp mấy cái, cười cười tiến lên vỗ vỗ bả vai của nàng, bày ra khuôn mặt trấn an, nhưng thanh âm dùng rất nhỏ nói: “Ngươi điên rồi có phải hay

không? Đây chính là một trong tứ đại tôn giả Thánh cung Huyền Long tôn giả Lãnh Mi Nhi, ngươi đắc tội nàng, sau này sợ rằng cũng sẽ không có cuộc sống an bình.”

Vân Khê cúi đầu hừ lạnh một tiếng: “Nàng đắc tội ta, sau này cũng đừng nghĩ có ngày an lành!”

Dung Thiếu Hoa nhíu mày, đúng vậy, hai người này đều không phải là nữ nhân dễ trêu! Long Thiên Tuyệt a Long Thiên Tuyệt, làm sao ngươi hết lần này tới lần khác chọc tới hai nữ nhân khó chơi nhất cõi đời này?

Thôi, dù sao không liên quan chuyện của hắn, hắn vẫn nên yên lặng theo dõi kỳ biến, ở một bên xem cuộc vui là tốt rồi.

Dân chúng chung quanh nghe được nàng khóc lóc kể lể, không khỏi nghị luận rối rít mở ra. Nhất là một ít phụ nhân ở gần đó, lại càng nghĩa phẫn điền ưng (lòng đầy căm phẫn).

” Đây không phải là Vân tiểu thư sao? Thì ra là phụ thân của con nàng chính là người đàn ông này!”

” Khó trách Vân tiểu thư vẫn che giấu, không chịu nói ra phụ thân của hài tử là người nào, nguyên lai là có người đoạt nam nhân của nàng, nàng có khổ không thể nói ra. Không nghĩ tới cô gái Thánh cung hạ tiện như thế, lại cướp trượng phu người ta, quá vô sỉ rồi!”

“Không biết xấu hổ! Lại cướp trượng phu nhà người ta, còn muốn hạ độc hại chết Vân tiểu thư cùng hài tử của nàng, quả thực heo chó không bằng!”

” Thánh cung chính là nơi Long thần cư trú, bảo vệ Ngạo Thiên đại lục chúng ta nên là một địa phương vô cùng thánh khiết mới đúng,

không nghĩ tới từ nơi nào lại ra một nữ tử hạ tiện như thế, thật là làm cho người khác không dám tin tưởng nữa!”

“Nam nhân kia cũng thật là mắt bị mù mà, làm sao lại thích một nữ nhân lòng dạ rắn rết như vậy? Ta xem a, xà hạt mỹ nhân kia lớn lên cũng không có gì đặc biệt, yêu khí ngàn dặm, đâu có như Vân tiểu thư mỹ lệ hào phóng đây..... ”

“..... ”

Tiếng nghị luận không ngừng mà truyền đi ra, không tới một khắc thời gian, cơ hồ mọi người cả con đường đều nghe nói tin tức kia. Vân Khê ở Thấm Dương thành vốn đã là nhân vật phong vân rồi, các loại lời đồn về nàng bay đầy trời, hiện tại lại có sức lực bạo phát không lường trước, mọi người tự nhiên là không muốn bỏ qua.

Chung quanh xe ngựa, đám người càng tụ càng nhiều, đem xe ngựa vây quanh đến nước chảy không lọt.

Long Thiên Tuyệt ngồi yên tĩnh trong xe ngựa, bất động như núi, đáy mắt lại có ánh sáng vẻ giảo hoạt quang mang chớp động lên, độ cong bên mép cũng càng cao hơn.

Thần sắc của Lãnh Mi Nhi chợt lạnh, một cổ tức giận xông thẳng lên não, nữ nhân này sao lại vô sỉ như thế, ở bên đường lên tiếng chửi bới danh dự của nàng? Đây chính là nàng ta muốn trả thù sao?

Nàng hướng hộ vệ thủ hộ ở ngoài xe ngựa liếc mắt, hơn mười người hộ vệ tức thì rút ra bội kiếm bên hông, hướng Vân Khê tiến công tập kích.

” Ngươi đừng ở chỗ này hồ ngôn loạn ngữ! Dám chửi bới tôn giả nhà ta, người giết không tha!”

Vân Khê ngước mặt lên, nước mắt tạo ra dấu vết loang lổ, trên mặt của nàng lộ ra vẻ hoảng sợ, đẩy chân liền hướng trong đám người chen chúc, vừa chạy, vừa vẫn không quên lớn tiếng kêu la: “Giết người! Thánh cung Huyền Long tôn giả muốn giết người rồi!”

” Huyền Long tôn giả? Thì ra là nàng chính là Huyền Long tôn giả Lãnh Mi Nhi? Không phải nói nàng ôn nhu lương thiện, giống như thần nữ hay sao? Làm sao mà lòng dạ độc ác như rắn rết thế?”

” Cõi đời này nữ nhân càng xinh đẹp, càng là ác độc, hiện tại ta rốt cục tin.”

” Hạ tiện, vô sỉ! Sau này ta không bao giờ … lạy người Thánh cung nữa, một Huyền Long tôn giả cũng có thể ác độc như thế, vậy cả Thánh cung có thể thánh khiết chỗ nào chứ?”

” Đúng vậy! Uổng ta còn muốn đem con ta mang đến Thánh cung, phụng dưỡng Long thần, nhưng hôm nay xem ra, người Thánh cung cũng không thánh khiết cao như chúng ta suy nghĩ, nếu để cho con của ta biến thành ác độc như Huyền Long tôn giả vậy, ta chẳng thà để cho hắn ở nhà trồng trọt.....”

Bên cửa sổ căn phòng ở lầu hai của một nhà tửu lâu gần sát đường, một nam tử toàn thân bạch y thon dài cao ngất đang đứng. Hắn nghe được lầu dưới xôn xao cùng ồn ào, liền theo cửa sổ hướng xuống phía dưới ngắm nhìn. Ngón tay thon dài của hắn khẽ đẩy rèm cửa ra, khi nhìn thấy thân ảnh nữ tử chạy tán loạn ở trong đám người, tức khắc lông mày cao cao nhướng lên, phượng mâu híp lại, từ đó bắn ra ánh sáng nguy hiểm.

Là nàng?

Nữ nhân này thật to gan, lại không thèm nghe mệnh lệnh của hắn, rời đi Từ Vân sơn, còn ở trên đường cái hướng về phía một người đàn ông mà cầu khẩn.....

Mạng của nàng, là do hắn nhặt được.

Hắn muốn nàng sống, nàng cũng chỉ có thể sống, hắn muốn nàng chết, nàng cũng chỉ có chết!

Chén bạch ngọc cầm ở trong tay hắn ầm ầm vỡ vụn, một lúc sau liền hóa thành màu trắng phấn vụn, lưu loát từ bệ cửa sổ nhẹ nhàng rớt xuống.

Vân Khê ở trong đám người cảm ứng được có một đạo tầm mắt mãnh liệt, phảng phất như có thể xuyên thấu toàn thân cao thấp của nàng, từ trong ra ngoài, toàn bộ xỏ xuyên qua hoàn toàn. Cảm giác như vậy quá mức thân thuộc, làm cho nàng không nhịn được phải quay đầu lại đi tìm kiếm tầm mắt đó.

Nàng quay đầu, ánh mắt liền rơi vào vị trí cửa sổ lầu hai của tửu lâu gần nhất, nàng tin chắc, tầm mắt mãnh liệt mới vừa rồi nhất định là từ nơi này truyền đến. Cách một đạo rèm mỏng, nàng mơ hồ thấy được thân ảnh thon dài tuấn dật đứng gần cửa sổ, tuy thấy không rõ thân ảnh, cũng thấy không rõ vẻ mặt, song đạo ánh mắt mãnh liệt kia vẫn tồn tại như cũ.

Cảm giác này, rất quen thuộc..... Đáy lòng của nàng đột nhiên rung lên một cái, chẳng biết tại sao, trong đầu bỗng nhiên thoáng hiện ra một khuôn mặt làm cho nàng sợ hãi.

Ngay cả chính nàng cũng nói không rõ, từ trước đến giờ kẻ không sợ trời không sợ đất như nàng, vì sao mỗi lần thấy người kia, thì từ đáy lòng sinh ra một loại cảm giác sợ hãi. Nhất là ánh mắt khiếp người

đó, mỗi lần nhìn nàng, cũng có thể làm cho nàng cảm giác được hắn yêu hận đan xen, khi thì sát ý nồng đậm, khi thì quyến luyến khó tả. Hắn thật giống như là xuyên thấu qua nàng, nhìn về phía một người khác, người kia để cho hắn vừa yêu vừa hận. Ánh mắt kia, cùng hiện tại rất giống nhau, cũng làm cho nàng sợ hãi phát ra từ nội tâm.

thần thức của Long Thiên Tuyệt vẫn vững vàng khóa ở trên người Vân Khê, cách rèm cửa xe ngựa, hắn đã nhạy cảm nhận ra nàng đang từ trong đám người giơ đầu nhìn lên cái gì đó, vẻ mặt có chút khác thường. Đuổi theo ánh mắt của nàng, hắn cũng đi theo hướng tửu lâu gần, nhìn lên cửa sổ lầu hai, tuy thấy không rõ dung nhan đối phương, chỉ có thể loáng thoáng thấy đường viền thân hình của hắn.

Thật giống như đã nhận ra hắn đưa mắt nhìn, nam tử ở sau rèm mỏng xoay chuyển ánh mắt, tầm mắt sắc bén rơi vào trên người Long Thiên Tuyệt.

Hai đạo ánh mắt chạm vào nhau, cách hai lần rèm, nhưng đồng dạng đông lạnh, đồng dạng mang theo lực uy hiếp, phảng phất như hết thảy vạn vật thế gian đều ở trong nháy mắt không tiếng động mà đông lạnh.

Bên này, Lãnh Mi Nhi nghe tiếng nghị luận của bách tính bên ngoài, tức giận đến phình lên. Hiện tại nàng muốn giết nữ nhân kia, nếu nàng không giết được, thì không thể giải mối hận trong lòng của nàng. Nhưng hiện tại, nàng quyết định tạm thời bỏ qua cho tánh mạng của nữ nhân kia, chờ có cơ hội, mới hạ thủ giết nàng ta cũng không muộn.

” Dừng tay! Tất cả trở lại cho ta!” Nàng phun ra từng lời lạnh như băng, mang theo nồng đậm sát ý.

Vân Khê thu hồi ánh mắt, lại lần nữa đem lực chú ý tập trung ở bên

trong xe ngựa, đáy lòng hừ hừ. Tốt cho ngươi Long Thiên Tuyệt, ta đã làm đến như vậy rồi, ngươi lại chỉ đợi ở một bên xem cuộc vui, cũng không trả lời một tiếng. Chẳng lẽ ngươi cứ như vậy muốn cùng nàng ta tiêu dao sung sướng sao?

" Phụ thân của hài tử, ngươi rốt cuộc có theo ta trở về hay không? Nếu ngươi không theo trở về, ta đây chỉ đành phải nghe theo nương ta, tìm người khác để gả cho....."

Hừ, cho ngươi thêm một liều thuốc mãnh liệt nè!

Đừng cho là ta chẳng qua thuận miệng nói một chút, nếu như ngươi không ra gặp ta, ta sẽ thật sự đáp ứng nương đi chọn rể.

Bên trong xe ngựa, Long Thiên Tuyệt khóe miệng nhếch lên dữ tợn, nữ nhân này thật là vô tình!

Nếu hắn không phải thân bất do kỷ, hiện tại hận không được đi ra túm lấy nàng, đem cái mông nhỏ của nàng hung hăng mà giáo huấn một phen. Lại dám không nhìn hắn, đường đường là một Tà tôn mà lại chạy đi chọn rể? Nàng có thể thử một chút xem!

Ngoài xe ngựa, Vân Khê không thấy hắn có bất kỳ động tĩnh, đáy lòng không khỏi nổi giận.

Vì hắn, nàng ngay cả tự ái của mình cũng vứt bỏ rồi, giống như người đàn bà chanh chua ở trên đường cái khóc rống. Hắn lại không làm gì, chỉ lẳng lặng yên tĩnh ngồi ở bên trong xe ngựa xem cuộc vui, đối với chuyện bên ngoài ngoảnh mặt làm ngơ.

Chẳng lẽ nàng thật như vậy buồn cười?

" Long Thiên Tuyệt, ngươi nghe kỹ cho ta! Ngươi đã vô tình, từ bỏ

mẫu tử chúng ta như vậy, ta cần gì phải coi chừng dùm mặt mũi của cái đầu gỗ của ngươi? Mười ngày sau, bổn tiểu thư sẽ ở bên trong Thấm Dương thành công khai khuếch trương chọn rể, ta nhất định sẽ tìm một người nam nhân hơn ngươi gấp mấy trăm lần! Để cho xà hạt mỹ nhân cùng ngươi, hết thảy đi tìm chết đi! Ta nói được là làm được!”

Vân Khê bực tức xoay người, rời đi đường cái.

Long Thiên Tuyệt đột nhiên đứng dậy, đang muốn lao ra xe ngựa, thì một cái tay vững vàng bắt được cánh tay hắn.

“Tuyệt, đừng quên ngươi đã đáp ứng ta.....”

Tửu lâu lầu hai nơi gần cửa sổ, nam tử khi nghe được” Long Thiên Tuyệt” Ba chữ sau, thân hình đột nhiên chấn động, tầm mắt càng thêm mãnh liệt mà đông lạnh, hướng về phía xe ngựa phóng tới.

“Long Thiên Tuyệt? Ngươi thật to gan, lại dám một thân một mình xuất hiện ở Thấm Dương thành?” Nam tử tuy là hừ lạnh, nhưng thanh âm lại giống như là đến từ một nơi nào đó, thanh nhã cao quý, làm cho người ta nghe thấy không khỏi thần thanh khí sáng.

Quyển 2 - Chương 12

ChươngV12: Long Thiên Tuyệt Hàng Long Sau khi kiêu căng bước khỏi con đường lớn, Vân Khê liền sinh hờn dỗi, trong lòng hỗn độn.

Hắn rốt cuộc bị sao vậy? Tại sao cả một tiếng cũng không thèm phát ra? Là bị nữ nhân kia khống chế, hay là do hắn thân bất do kỉ?

Nội tâm nàng không ngừng thay hắn tìm lý do, thay hắn biện giải, bởi lẽ nàng không tin chỉ mới qua một đêm, tim hắn liền thay đổi. Nếu thật sự là như thế, nếu hắn thực là một nam nhân dễ thay lòng đổi dạ, nàng tuyệt đối không thèm quyến luyến hắn, trong tình yêu của nàng, tuyệt đối không dung chứa sự phản bội hay bất kì tỳ vết nào khác.

Nhưng nếu không phải hắn thay lòng đổi dạ, như vậy rốt cuộc tại sao lại thế?

Nàng suy nghĩ hồi lâu, vẫn không thể thông suốt, cuối cùng đành mặc kệ chuyện gì đang xảy ra, không thèm suy nghĩ nữa.

Không cần biết lý do của hắn là gì, tóm lại nàng đã quyết định kén rể rồi, nếu hắn vẫn còn quan tâm đến nàng, như vậy đây là cơ hội cuối cùng dành cho hắn. Nếu hắn không quan tâm, nàng thật sự không ngần ngại tìm một nam nhân khác thực sự dành cho nàng…

“Đại tiểu thư, nhị tiểu thư và nhị phu nhân đã trở lại. Tướng quân mời người đến đại đường một chuyến.”

Vân Khê thu hồi tâm thần về, mày không khỏi nhăn lại, các nàng ta

cư nhiên đã trở lại? Từ ngày đầu tiên nàng đến Tướng quân phủ, hai mẹ con họ liền rời xa, né tránh nàng, hiện tại lại tự động trở về, chuyện này nhất định có điểm kỳ quái.

Tốt lắm, vậy ta liền đi gặp các nàng, xem rốt cuộc bọn họ muốn giở trò quỷ gì!

Còn chưa tới đại đường, đứng cách khoảng xa, Vân Khê đã nghe được thanh âm từ đại đường truyền tới.

“Phụ thân, gia gia, Dao nhi biết sai rồi, trước đây Dao nhi ghen tị tỷ tỷ cùng Tĩnh Vương gia có hôn ước, cho nên mới nhất thời bị ma quỷ sai khiến, phái sát thủ ám sát nàng. Hiện tại Dao nhi biết sai rồi, hy vọng phụ thân và gia gia cho Dao nhi một cơ hội để sửa chữa sai lầm, cũng thay Dao nhi nói chuyện với tỷ tỷ, xin nàng tha thứ cho ta.”

“Đúng vậy a, tướng công, phụ thân, Dao nhi trẻ người non dạ, khó tránh khỏi mắc phải lỗi lầm, các người niệm tình nàng nhỏ tuổi, tha cho nàng lần này đi. Thiếp thân về sau nhất định hảo hảo dạy dỗ nàng, không cho nàng làm xằng làm bậy nữa…”

“Phụ thân, gia gia, cầu các ngươi…”

“Cầu tướng công cùng phụ thân tha thứ cho Dao nhi…”

Vân Khê cất bước vào đại đường, nhìn mẹ con Vân Mạnh Dao đang quỳ gối trước mặt Vân lão tử, lệ rơi như mưa, đau khổ cầu xin. Trong lòng nàng cười lạnh, nếu nàng phái người giết kẻ khác nhưng không thành, lại đến trước kẻ đó giải thích, kẻ đó liệu có thể tha thứ sao?

Hai mẹ con nàng ta rốt cuộc có âm mưu gì, vì sao không sớm không muộn trở lại, cố tình trở lại ngay lúc này?

Vân lão tử đau đầu nhăn nhăn mi tâm, sau đó liền phát hiện Vân Khê đi vào đại đường.

“Khê nhi, con đến vừa đúng lúc. Muội muội con cùng nhị nương đã trở về, con nghĩ muốn xử trí các nàng như thế nào?”

Vân lão tử vừa mới dứt lời, Vân Dật nhanh chóng tiếp lời:”Khê nhi, muội muội của con tuy làm sai, nhưng nàng dù sao cũng còn nhỏ dại, khó tránh khỏi mắc phải sai trái. Hơn nữa, các con đều là tỷ muội, xương gãy ắt đau gân, con cũng nên nể mặt mũi ta mà…”

Vân Khê đưa tay ngăn hắn, nói:”Phụ thân, ta có thể không lấy mạng của nàng, nhưng người nhất định phải coi chừng mẹ con các nàng! Vân gia hiện giờ đang loạn trong loạn ngoài, mẹ con nàng cùng Thần tướng phủ ít nhiều cũng có quan hệ, hiện tại trở lại tướng quân phủ, chỉ sợ không có ý tốt. Người nếu nghĩ muốn lưu các nàng lại, vậy tốt nhất nên ngày đêm giám sát nhất cử nhất động của họ, nếu các nàng dám làm chuyện bất lợi cho Vân gia, đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt! ”

Vân Khê lạnh lùng nhếch môi, nếu không phải để mặt mũi cho phụ thân, nàng cũng không dễ dàng buông tha người mơ tưởng lấy mạng nàng. Mẹ con họ tốt nhất nên ở trong phủ an phận một chút, nếu không, nàng sẽ không thèm để ý cái gì máu mủ ruột rà! Huống chi, nàng cũng không chân chính là Vân Khê, căn bản không cần nhớ đến cốt nhục thân tình.

Vân Mạnh Dao ngẩng đầu khỏi mặt đất, kinh ngạc nhìn Vân Khê, lúc trước nghe nói nàng ta chặn người qua đường giáo huấn, còn bắt họ lan truyền chuyện nàng phái sát thủ ám sát tỷ muội. Nàng rời tướng quân phủ bởi lẽ muốn tránh dư luận độc mồm độc miệng, căn bản không thèm đem nàng ta để vào mắt, vì trong ấn tượng của nàng, Vân Khê vẫn như lúc trước nhu nhược yếu đuối, cho dù bị nàng khi

dễ cũng không dám phản kháng. Cho nên mẹ con nàng đợi mọi chuyện lắng xuống mới bàn tính, chủ động trở về thỉnh tội, tin tưởng dựa vào tính tình yếu đuối nhát gan của Vân Khê, tuyệt đối không dám chạm đến các nàng.

Chính là, nàng nghĩ sai rồi.

Nàng ngẩng đầu, chống lại ánh mắt kia. Ánh mắt mãnh liệt hung tàn như của chúa sơn lâm, mang ý muốn xé rách địch nhân dám xâm phạm lãnh thổ của y, lạnh lẽo như thế, khiến trong lòng nàng không nhịn được rùng mình một cái.

Từ lúc nàng ngẩng đầu, nàng đã biết mình hoàn toàn sai!

Nàng ta thay đổi, hoàn toàn lột xác, như một thanh kiếm sắc bén sẵn sàng rút bỏ vỏ bất kì lúc nào, lãnh khốc vô tình, mang theo sát khí nồng đậm trên người!

Nàng ta thật sự là tỷ tỷ Vân Khê của nàng sao? Vì cái gì mà không hề giống với người trong ấn tượng của nàng?

Chẳng lẽ sáu năm thời gian, có thể làm cho một người biến đổi đến thế ư?

Thấy tầm mắt của nàng vọng lại đây, đôi mắt Vân Khê lạnh thêm vài phần, ánh mắt lợi hại bắn qua. Nàng chính là muốn uy hiếp nàng ta chút ít, khiến cho nàng ta từ nay về sau ở trong Vân phủ an phận thủ thường, ngàn vạn lần đừng gây thêm phiền phức.

Ánh mắt Vân Mạnh Dao khẽ biến, lập tức thu hồi tầm nhìn, không dám cùng nàng đối diện, như là đấu mắt với nàng trong chốc lát, sẽ bị ánh mắt băng hàn của nàng cắn nuốt tiêu diệt.

“Tỷ tỷ, Dao nhi biết sai rồi, hy vọng tỷ tỷ không trách tội Dao nhi.”

Vân Khê hừ lạnh một tiếng, không để ý đến nàng ta, quay đầu về hướng Vân phu nhân cùng Lão phu nhân nói:”Nãi nãi, nương, ta đã quyết định rồi, mười ngày sau, ta muốn kén rể, buổi lễ ấy, đành làm phiền hai người thay ta xử lý nha.”

Nói xong, nàng xoay người rời đi, ly khai đại đường, lưu lại vẻ ngơ ngác trên mặt những người có ở đó.

“Khê nhi vừa mới nói cái gì? Nàng muốn kén rễ? Lão nhân ta không có nghe lầm chớ?”

“Lão nhân ngươi không có nghe sai, Khê nhi đích thực nói muốn kiếm chồng! Xem ra Khê nhi nghĩ thông suốt, muốn nhanh chóng gả cho một nam nhân. Tốt lắm, tốt lắm, vừa đúng lúc ta và nương nàng chọn được vài nam tử ưu tú, lần này xem như hữu dụng.”

“Đúng vậy, ta cùng nương đã thay Khê nhi xem xét các nam tử tốt trong kinh thành, tin rằng trong đó nhất định có người khiến Khê nhi hài lòng…”

“Nhưng mà, Khê nhi không phải cùng Long công tử….”

“Tiểu tử ngươi sao lại ngu ngốc như thế? Khê nhi và Long công tử gần đây vẫn đang tốt đẹp, ân ân ái ái, hiện tại đột nhiên thay đổi chủ ý, nhất định là do hai người có mâu thuẫn nho nhỏ, vì chuyện gì đó mà nhất thời giận dỗi. Khi yêu, chuyện không hợp ý nhau là chuyện khó tránh, cãi nhau như cơm bữa là chuyện thường, chúng ta làm trưởng bối, ở bên cạnh nên động viên, khuyên giải. Nhưng mà, Khê nhi đã nói muốn kén rể, thế nên chúng ta vẫn phải làm cho buổi lễ long trọng chút, để mọi người đều biết tin này…. Mặc kệ như thế nào, chúng ta phải giữ thể diện cho Khê nhi, nếu hiếm người đến

tham gia kén rể, liền dùng tiền mời người, nhất định phải khiến người sau đạp người trước, thi nhau tham dự lễ….” Vân lão gia tử cười đến râu cũng vểnh lên, run rẩy.

Lão phu nhân không kiên nể liếc mắt xem thường, không đếm xỉa tới hắn, nói:”Lão đầu tử này điên rồi, mọi người đừng để ý đến hắn, chuyện kén rể này, cứ để một tay bà bà ta an bài là được rồi!”

Vân Mạnh Dao vẫn quỳ trên mặt đất như trước, tựa hồ không ai thèm để ý nàng(đúng rùi chứ ‘tựa hồ’ nỗi gì…),nghe các trưởng bối thảo luận đến hôn sự của tỷ tỷ, trong lòng nàng vừa kinh nghi(ngạc nhiên, nghi ngờ), vừa phẫn hận. Kinh nghi chính là, tỷ tỷ nàng từ trước tới giờ không phải rất thích Tĩnh Vương gia sao? Hơn nữa hôn ước của bọn họ vẫn chưa giải trừ, nàng sao lại muốn tổ chức cái chiêu thân đại hội quái quỷ gì đó? Phẫn hận chính là, toàn bộ mọi người trong gia đình chỉ tập trung nghĩ cho tỷ tỷ, mà nàng cùng mẫu thân đang quỳ trên mặt đất lại không người hỏi thăm, tại sao người với người lại có khác biệt to lớn như thế.

Lại một lần nữa, Vân Khê không tự chủ bước chân về phía Mai Hiên.

Nghĩ đến hắn có thể ở bên trong, tâm tình nàng không hiểu sao lại chùn xuống.

Lúc này, đại môn Mai Hiên mở rộng, một đội tiểu nhân mã từ bên trong đi ra, xem cách ăn mặc thống nhất của bọn chúng, hẳn đều là đệ tử của Thánh cung.

Thánh cung nhân theo đại môn ra sau, một đường hướng đến cửa thành mà chạy, dáng vẻ vội vã.

Vân Khê tò mò, cất bước đi theo.

“Mau! Huyền Long xuất hiện ở Tây Sơn, chúng ta mau nhanh chóng đến trợ giúp tôn chủ!” Trong đám đệ tử có người hô.

Lòng hiếu kì của Vân Khê càng tăng.

Huyền Long? Nữ nhân kia không phải giữ chức Huyền Long đó sao? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Thoạt nhìn tựa hồ lại có chuyện hay để xem!

Nơi nào Huyền Long xuất hiện, nhất định nữ nhân kia cũng xuất hiện, nữ nhân kia xuất hiện ở nơi nào, hắn hẳn cũng ở đó đi?

Không thèm nghĩ nhiều, Vân Khê theo sát bọn đệ tử Thánh cung, hướng về phía Tây Sơn.

Ở nơi nào đó trên núi Tây Sơn, một tiếng rồng kêu nặng nề truyền ra, tiếng kêu ấy mang theo phẫn nộ cùng không cam lòng, như là đang khốn đốn chiến đấu.

Một thân ảnh màu đen ngồi trên phía trên con rồng, thanh kiếm dài chặt chẽ cắm trên sống lưng của nó, mặc kệ con rồng giãy dụa điên cuồng như thế nào, hắn vẫn vững vàng như bàn thạch, bình ổn không ngã!

Kiếm quang sắc nhọn, hàn khí bức người, mà hắn so với kiếm lại càng sắc bén hơn!

Hắn tựa như một tuyệt thế thần binh ở giữa trời, tản ra sát khí nồng đậm, như một thần ưng uy mãnh, thống trị thiên hạ!

Nhưng nhìn hắn thêm lần nữa, hắn lại giống như núi cao sừng sững, kiêu ngạo và bí ẩn.(gốc:kiêu ngạo đối ngàn năm phong sương)

“Chết, hoặc thần phục.” Thanh âm lạnh lùng của hắn quanh quẩn trên không trung, át đi tiếng rồng ngâm, chấn động thiên địa!

Lãnh Mi Nhi ngước mắt nhìn thân ảnh uy phong ngự trên con rồng, đáy mắt hiện lên ý si cuồng càng sâu, đây mới là Long Thiên Tuyệt nàng từng biết, trong thiên hạ, cũng chỉ có hắn mới hàng phục được con rồng bay, khiến ngay cả rồng cũng thần phục dưới chân hắn!

Hắn như ngọc sáng chói lóa, dễ dàng cướp đi nhân tâm!

Hắn vĩnh viễn cao cao tại thượng, nhận được sự khâm phục cùng tôn sùng của thế nhân, chính là như lúc này, làm cho những kẻ nhìn hắn như tà tôn trong thiên hạ phải sợ hãi kính phục!

Vân Khê theo sát đám đệ tử Thánh cung tới gần, xa xa bước tới, liền thấy được một thân ảnh quen thuộc. Hắn cao quí ngự trên lưng cự long, cầm trong tay kiếm dài, đón gió mà đứng, dáng người kia nguy nga như núi, phảng phất tựa thần tiên! Trong giờ phút này, nhìn hắn như người trên cao không với tới, làm cho nội tâm nàng sinh ra một sự tôn sùng hướng lên.

Đây mới đích thực là phong thái của hắn đi?

Ngay cả cự long cũng chỉ có thể có mỗi hắn thần phục được.

Nàng ẩn thân nấp sau một tảng đá, tránh bị Lãnh Mi Nhi phát hiện sự hiện hữu của nàng.

Trên bầu trời, tiếng rồng kêu mỗi lúc càng bi thương, cuối cùng là thanh âm nức nở, cự long cúi đầu, lựa chọn tuân theo. Trước kẻ cường đại kia, dù sinh ra trong Long tộc kiêu ngạo, cũng không thể không cúi đầu.

Long Thiên Tuyệt thầm đọc vài câu, đột nhiên phát ra một chưởng, đem một đạo kim sắc huyền quang đánh vào gáy cự long. Thân mình cự long đột nhiên chấn động, sau đó thẳng tắp một đường rơi xuống!

Vân Khê vừa mới chọn được một chỗ nấp, đột nhiên từ trên đỉnh đầu, Long Thiên Tuyệt phi xuống, song đồng của nàng chợt phóng đại, đột nhiên kinh hãi. Phương hướng cự long rơi xuống không đâu khác, vừa vặn thẳng hướng đầu nàng.

Mẹ nó! Có may mắn như thế hay không?

Long Thiên Tuyệt, ngươi, nam nhân đáng chết, không theo gây sự với ta một chút không được à?

Nếu thiên hạ truyền ra rằng, Vân Khê ta bị một con cự long đè chết, ta đây dù tới địa phủ cũng không biết giấu mặt đi đâu.

Theo bản năng, nàng nép sát vào cự thạch.

Oanh!

Cự thạch nứt ra, nàng cũng bị bắn ra ngoài, đụng vào trên thạch bích ở phía xa, lại bị thạch bích đẩy trở lại, nện vào chỗ vừa nãy.

Toàn thân rớt xuống, Vân Khê đau đớn ngã xuống trên mặt đất, mở mắt ra, vừa lúc đối diện một đôi mắt rồng đen lay láy. Nàng ngơ ngơ ngẩn ngẩn, quên phản ứng, cũng quên hô hấp.

May mà thân mình cự long khổng lồ, che dấu toàn bộ thân thể của nàng, mới vừa rồi vang lên một tiếng kinh động, đá văng tung tóe, khói bụi mịt mù, cho nên không ai chú ý tới sự tồn tại của nàng.

Cứ như vậy, Vân Khê ngơ ngác nằm cạnh cự long, mắt người long

lanh đối diện mắt rồng đen láy, bốn mắt nhìn nhau, không khí rất là quỷ dị.

Hơi thở của rồng một lần lại một lần phun lên mặt nàng, ngứa ngáy, hại nàng rất muốn hắt xì một cái.

Ánh mắt của nàng di chuyển xuống dưới, cặp long nhãn kia cũng nhìn xuống dưới theo, ánh mắt của nàng trở về chỗ cũ, cặp long nhãn ấy cũng về lại chỗ cũ, trái trái phải phải, như cùng mắt nàng chơi trốn tìm.

Vân Khê nhận ra chuyện này, khóe miệng rút rút, cảm thấy sự tình cực kỳ quỷ dị, nàng cư nhiên cùng một con rồng chơi trò đối mắt, việc này nói ra, ai tin a?

Cảm giác được tiếng hít thở ngắt quãng, không đều của nó, biết được là nó bị thương, để phòng ngừa nó làm lộ tung tích, nàng cẩn thận móc một viên Ngưng Khí đan từ trong ngực ra, dự định hối lộ cho nó.

Mũi nó nhích về phía trước, ngửi ngửi, xem thử hợp khẩu vị của nó không (con rồng này chảnh nha, đến thuốc cũng phải thik mới uống…).Nó duỗi cái lưỡi về phía trước, ngay cả đầu cũng lười động, đem ngưng khí đan từ trong tay nàng nuốt vào miệng.

“Phìiiiiiiiii, phìiiiiiiii…”

Nó dường như nếm được vị ngon ngọt, có chút hưng phấn, hơi thở phun trên mặt nàng cũng mạnh hơn, Vân Khê nhanh tay che mặt mình lại, hối hận không thôi.

Thật là một con rồng không có lương tâm, đã ăn đan dược của nàng mà còn phun hơi thở lên mặt nàng nữa!

Trừng mắt nhìn nó, một người một rồng lại tiếp tục thi nhau đảo mắt.

Phía bên này, Long Thiên Tuyệt từ trên không trung hạ xuống, vững vàng đứng trên mặt đất, thu kiếm vào vỏ.

“Huyền long đã thần phục, ngươi chỉ cần đem máu của mình cho nó ăn, từ nay về sau nó sẽ nghe theo lệnh của ngươi.”

“Thật vậy chăng? Tốt quá!” Bên trong đôi mắt đẹp tràn đầy sung sướng, Lãnh Mi Nhi kích động nắm lấy tay hắn, vui mừng nói:”Tuyệt, cám ơn chàng! Nếu như không có chàng, ta thực sự sợ không thể nào hàng phục Huyền Long, nếu không có Huyền Long, vậy địa vị của ta trong Thánh cung sợ cũng không giữ được.”

Long Thiên Tuyệt lạnh lùng rút tay ra, thần sắc hờ hững nhìn chằm chằm nàng ta, bàn tay lắc lắc, giơ ra trước mặt nàng:”Một nửa giải dược còn lại đâu?”

Thần sắc vui thích của Lãnh Mi Nhi đột nhiên trầm xuống, nàng bối rối xoay người đi, cổ tức giận dưới đáy lòng không ngừng gia tăng.

Nàng như thế nào quên mất, hắn cố hết sức giúp nàng thu phục Huyền Long, chẳng qua là vì một nửa giải dược còn lại, để hắn đưa cho nữ nhân kia giải độc?

Vì cái gì? Nữ nhân kia đối với hắn như thế, hắn còn chưa từ bỏ ý định, lại muốn vì nàng ta lấy một nửa giải dược kia?

Trong lòng nàng ngoài không cam lòng, cũng chỉ có không cam lòng!

“Giải-dược!” Thanh âm Long Thiên Tuyệt từ phía sau vang lên, càng thêm băng lãnh, hơi thở lạnh như tuyết vây quanh nàng, hết sức

căng thẳng.

Lãnh Mi Nhi không nhịn được rùng mình một cái, khổ sở rút cây trâm từ trên đầu xuống, đem một nửa giải dược giấu bên trong lấy ra, đưa cho Long Thiên Tuyệt.

“Tuyệt, dạo này ta quá mức xúc động, chàng có thể tha thứ cho ta không? Chúng ta lại như trước đây, ta quan tâm chàng, chàng cũng quan tâm ta?”

Long Thiên Tuyệt cẩn thận kiểm tra xem giải dược là thật hay giả, rồi nâng mắt, hàn quang bắn về phía nàng:”Ngươi nghĩ có thể không?”

Thân thể mềm mại của Lãnh Mi Nhi rung động, dưới chân hơi lảo đảo:”Tuyệt, chàng tha thứ cho ta được không? Ta làm như vậy, cũng chỉ vì quá yêu chàng, không muốn mất đi chàng…”

“Mi Nhi, ngươi quá tự cho mình là đúng đi. Ta đã từng cảnh cáo ngươi, đừng chạm đến giới hạn của ta, thế nhưng ngươi lại không vâng lời.” Long Thiên Tuyệt đột nhiên tiến lên một bước, nắm lấy bàn tay của nàng, hai ngón tay nhấn xuống mạch máu:”Hôm nay ta muốn phế đi võ công của ngươi, xem ngươi sau này có còn dám xuống tay với nữ nhân của ta nữa không?”

“Đừng!” Lãnh Mi Nhi hoàn toàn luống cuống, nàng chưa bao giờ thấy biểu tình khiến người sợ hãi như thế của hắn.

“Tuyệt, xin ngươi, đừng! Nếu ta mất võ công, thành phế nhân, như vậy ta cũng vô pháp sống bình yên ở Thánh cung.”

“Trong Thánh cung, biết bao người vọng tưởng vị trí của ta, một khi ta thất thế, bọn họ sẽ hung hăng đem ta dẫm nát dưới chân. Chàng đã từng ở Thánh cung, chẳng lẽ không biết ở nơi đó có bao nhiêu

tàn khốc sao? Ta van chàng, chàng tha cho ta một lần, ta cam đoan với chàng, về sau dù thế nào cũng không có gan đối phó nàng, thật đó!”

“Tuyệt, chàng quên sao? Sáu năm trước, chàng bị sư phụ đuổi khỏi Thánh cung, trên người trúng kịch độc, suýt nữa thì chết. Ta mạo hiểm có thể bị người phát hiện, bị trục xuất khỏi sư môn, đem dược đến cho chàng, cứu chàng một màng. Chàng đã nói, sẽ tìm cơ hội báo đáp ta, chàng không thể nói mà không giữ lời.”

Vân Khê cùng cự long nhau, nghe tiếng hai người họ từ xa truyền đến, lòng nàng chấn động, nguyên lai độc trên người nàng chưa hoàn toàn giải trừ, hắn là vì nửa giải dược còn lại, mới đi theo nữ nhân kia.

Đáy lòng thoải mái, thở một hơi thật sâu.

Nhưng mà, mặt khác lại có một cỗ tức giận dâng lên.

Hắn rõ ràng có nổi khổ, tại sao lại không giải thích với nàng? Còn nữa, hắn ngoài việc đáp ứng giúp nữ nhân kia hàng long, còn có đồng ý yêu cầu gì khác không?

Không hiểu sao, tức giận mỗi lúc càng tăng thêm, như thế nào cũng không tản đi.

Lúc này, thanh âm của Long Thiên Tuyệt lại truyền tới.

“Như ngươi thấy đấy, ta đã trả hết nợ. Ngươi rốt cuộc muốn giữ cảm tình tới khi nào? Mau thanh tỉnh đi! Nếu như ngươi đủ thông minh, hãy rời xa Thánh cung, chỗ kia một khi đã vào, thì đừng hòng bước ra được.”

“Mi Nhi, nhớ lại trước đây, ngươi thuần khiết thiện lương đến cỡ nào, ngay cả một con chim nhỏ cũng không đành lòng thương tổn, nhưng bây giờ thì sao? Ngươi thử nhìn xem ngươi rốt cuộc biến hóa đến mức nào? Người có tâm tính lương thiện kia, đã chạy đi nơi đâu?”

“Ngươi hảo hảo mà thanh tỉnh lại đi!”

“Sát” một tiếng vang lên dứt khoát, sau đó, Lãnh Mi Nhi thống khổ kêu la, thanh âm tê tâm phế liệt, vang vọng thiên địa!

Vân Khê tò mò ngẩng nửa đầu lên, lướt qua thân thể to lớn của cự long, thấy được toàn bộ quá trình Long Thiên Tuyệt phế bỏ võ công của Lãnh Mi Nhi. Trên mặt hắn hiện lên vẻ âm lãnh cùng ánh mắt lãnh khốc, khiến nàng thấy rợn người, chấn động thật sâu!

May mà nàng không đắc tội hắn, nếu một ngày kia nàng cũng chạm đến giới hạn của hắn, hắn có hay không cũng dùng thủ đoạn tương tự đối phó nàng?

“Tôn giả đại nhân!”

“Mau buông tôn giả đại nhân ra!”

“Giết hắn, trả thù cho tôn giả đại nhân!”

Lãnh Mi Nhi nhìn đám thủ hạ loạn như ong vỡ tổ mà xông lên, hướng kiếm về phía Long Thiên Tuyệt, vây quanh hắn.

“Chỉ bằng các ngươi?” Long Thiên Tuyệt đảo hai mắt qua, giơ tay lên, để gió tùy tiện thổi bay hai tay áo.

Trên mặt mỗi người tự nhiên nóng rát đau đớn, bọn hắn không khỏi hoảng hốt, người này rốt cuộc đã tu luyện tới cảnh giới nào, cư nhiên

có thể điều khiển huyền khí tản ra, ánh mắt kia nhẹ nhàng lưu chuyển, như mang theo vô số đao kiếm hướng về phía bọn hắn, da thịt liền đau đớn.

Ánh mắt ấy, sâu không thấy đáy.

Long Thiên Tuyệt buông lỏng tay Lãnh Mi Nhi, vứt nàng sang một bên, chậm rãi bước từng bước về phía bên ngoài.

Hắn bước một bước, bọn thủ hạ thối lui ba bước, nhanh chóng tránh khỏi hắn.

Không phải bọn họ nhát gan, mà là do khí thế của đối phương thật quá đáng sợ, mấy chục người bọn họ vây quanh hắn, đều không thể chống đỡ được khí thế bức người của hắn, đối thủ như vậy, bọn họ sao lại dám đối đầu cùng?

“Long Thiên Tuyệt! Ngươi quá nhẫn tâm! Ngươi nhất định sẽ hối hận!” Lãnh Mi Nhi thống khổ kêu lên, hắn hại nàng trở thành phế nhân, nàng nhất định khiến hắn hối hận vì hôm nay đã thả nàng đi. Cho dù không có võ công, nàng vẫn giữ được sắc đẹp, đó mới là vũ khí trí mạng của nữ nhân, một ngày nào đó, nàng sẽ trả thù, khiến hắn nếm lấy mùi vị thống khổ.

Long Thiên Tuyệt căn bản không thèm để ý tới nàng, nhanh chóng rời đi, hắn hiện tại muốn tức tốc đến gặp Vân Khê, đưa nàng ăn vào một nửa giải dược còn lại.

Vân Khê thấy hắn định rời khỏi, vội vàng hô to gọi hắn, ai ngờ nàng vừa phát ra âm thanh, con cự long kia cũng hô to theo nàng, lấn át toàn bộ giọng nói của nàng.

“Chết tiệt! Ngươi muốn gây khó dễ cho ta à, phải hay không?” Vân

Khê đá một cước vào người nó, định chống đất ngồi dậy, lại phát hiện xương cốt trên người như tan rã, không thể nào sử dụng được lực.

Một người một rồng giằng co với nhau, lại hấp dẫn lực chú ý của Lãnh Mi Nhi về hướng này.

Ánh mắt Lãnh Mi Nhi đang tuyệt vọng, đột nhiên sáng lên, nàng sao có thể quên, hiện tại nàng có huyền long, một khi huyền long bảo vệ nàng, dù nàng mất đi võ công, cũng chẳng có ai dám động tới nàng!

“Mau, mau đỡ bản tôn đến chỗ huyền long!”

Long Thiên Tuyệt đã nói, chỉ cần đem máu của nàng cho huyền long ăn, huyền long từ nay về sau chân chính nghe theo lệnh nàng, nhận nàng làm chủ nhân. Như vậy từ nay về sau, nàng đích thực là Huyền Long tôn giả, không giống như trước đây, chỉ có hư danh, nhưng không có huyền long hộ thân…

Quyển 2 - Chương 13: Thu phục huyền long

Chương V13: Thu phục huyền long Vân Khê nghe được mệnh lệnh của Lãnh Mi Nhi từ phía xa, trong lòng không khỏi lo lắng, nếu nàng ta phát hiện sự tồn tại của nàng, nàng chẳng phải chết chắc rồi? Nữ nhân kia bị Long Thiên Tuyệt phế võ công, hiện tại nhất định hận chết Long Thiên Tuyệt…. Làm sao bây giờ? Hiện giờ toàn thân nàng như tan rã, không cách nào động đậy.

Ngẩng đầu, nhìn thấy hai mắt của huyền long, trong đầu đột nhiên xẹt qua lời nói của Long Thiên Tuyệt, chỉ cần để nó nuốt máu nàng, nó sẽ nghe theo lệnh của nàng sao, đây chẳng lẽ chính là nhỏ máu ký khế ước như lời đồn sao?

Sẽ giống như Tiểu Bạch cùng Tiểu Mặc tâm linh tương thông sao….

Lần nữa móc hết toàn bộ ngưng khí đan từ trong ngực ra, Vân Khê đặt vào lòng bàn tay, đưa đến trước mặt huyền long, thử trao đổi cùng nó:”Thích cái này sao? Chỉ cần ngươi chịu khế ước với ta, về sau ta mỗi ngày đều cho ngươi ăn nó, ta cam đoan không đối xử với ngươi như nô dịch mà dùng thân phận bạn hữu ở cùng ngươi, ngươi ngang hàng với ta, có tự do, lại vẫn giữ được cao quí…”

Huyền long phun hơi thở, toàn bộ sự chú ý đều tập trung về ngưng khí đan trên tay Vân Khê, duỗi cái lưỡi dài ra, quấn lấy toàn bộ ngưng khí đan. Nuốt.

Trong giây lát, thân thể nó run rẩy, từ trong cơ thể bộc phát một cỗ kình lực, phát ra một trận gió, suýt nữa đánh bay Vân Khê. Một lúc

dùng nhiều ngưng khí đan như vậy, lát sau, thân thể nó hồi phục với tốc độ phi thường.

Vân Khê nhìn chằm chằm ánh mắt nó, người ta nói, ánh mắt chính là cửa sổ tâm hồn, chỉ cần hiểu rõ ánh mắt đối phương, ắt hẳn có thể nắm giữ tâm người đó, cả động vật cũng không ngoại lệ.

Ánh mắt nó lưu chuyển, hướng về phía nàng, phát ra tia ôn nhu, có vài phần mù mịt, như là cảm kích, lại như biểu đạt thiện ý của nó.

Vân Khê thấy được thời cơ đã đến, liền móc một thanh chủy thủ nàng giắt dưới giày, cắn răng, mạnh mẽ cắt một đường trên tay nàng.

“Đừng kháng cự, ta lấy máu mà thề, sau này cùng ngươi trở thành bằng hữu chung thân, thành chiến hữu cả đời, hãy tiếp nhận ta đi…”

….Ta lấy huyết long cao quý tuyên thệ, chủ nhân của ta, ngài đích thực khiến ta rung động, ta sẽ trở thành bằng hữu cùng chiến hữu sát cánh bên ngài, phục tùng mệnh lệnh của nàng suốt đời suốt kiếp….

Trong tâm trí Vân Khê, vang lên một thanh âm trầm thấp mà tang thương, là thanh âm của huyền long, nó thật sự tiếp nhận nàng! Đáy lòng Vân Khê mừng như điên, nàng biết huyền long vốn là long tộc cao quí, dù thần phục dưới tay cao thủ như Long Thiên Tuyệt, nhưng muốn nó chân chính phục tùng cũng rất gian nan, chỉ có dùng tâm thật lòng đối đãi, mới có thể đạt được tín nhiệm cùng tán thành của đối phương. Nàng hiện tại làm được, nàng thành công!

“Ta gọi là Vân Khê, còn ngươi?”

À….đã lâu lắm rồi, ta không còn nhớ nổi tên ta đến tột cùng là gì….

“Về sau ta sẽ gọi ngươi là Huyền Dực nha.”

Trong lúc nói chuyện, một luồng khí trắng ngà như sương mù mềm mại rủ xuống, vây quanh thân thể hai người, hình thành một lớp bảo hộ, cách ly hoàn toàn với bên ngoài.

Bị bao phủ bởi một luồng khí ấm áp, Vân Khê cảm thấy cơ thể dần được sưởi ấm, rất là thoải mái, tứ chi cũng khôi phục theo tốc độ phi thường. Trong cơ thể tràn đầy sức mạnh lưu chuyển xoa dịu đau đớn, trong đầu nàng hơi mê mị choáng váng, sau đó cảnh tượng trước mắt lại dần trở nên rõ ràng, xuyên qua nội thị, nàng cư nhiên có thể nhìn rõ bên trong cơ thể nàng.

Nhiệt khí màu trắng gội rửa mọi nơi trong thân thể nàng, nhẹ nhàng thay đổi đừng chỗ, sâu trong đan điền, nàng vô tình phát hiện một viên nhìn như hòn bi, be bé nhỏ nhỏ, trôi nổi bên trong ấy….

Cái gì vậy? Vì sao nàng không hề biết trong cơ thể mình có một vật thể khác thường như thế tồn tại?

“Nữ nhân, mạng của ngươi là do ta tặng, ta muốn ngươi sinh liền sinh, tử liền tử! Ngươi đừng mơ tưởng thoát khỏi tầm mắt của ta, ngoan ngoãn ở trong này….”

Trong đầu đột nhiên hiện lên lời nói của nam nhân kia, chẳng lẽ đâ là vật hắn lúc trước khi cứu nàng đã lưu lại?

“Chủ nhân, trong thân thể của ngươi có cửu chuyển linh châu, có thể cải tử hồi sinh, là tinh hoa do thiên địa tạo ra. Nếu ngươi có thể khởi động được năng lượng bên trong đó, đem nó hoàn toàn dung nhập với cơ thể ngươi, huyền giai cấp của ngươi sẽ nhanh chóng tăng lên nhiều cấp. Bất quá nhìn qua, năng lượng của nó dường như đã bị

người khác phong ấn, cho nên ngươi không có cách nào khởi động được nó…”

“Cửu chuyển linh châu? Thế có nghĩa là nó đối với ta hoàn toàn có lợi, vô hại sao?”

“Đó là đương nhiên! Linh châu được chủ nhân nó dùng để cứu mạng ngươi, không để cho ngươi khởi động năng lượng, có lẽ hắn nghĩ muốn tìm cơ hội lấy lại nó từ trên người ngươi a.”

“Ân” Vân Khê âm thầm nhớ lại, nam nhân kia thoạt nhìn biểu hiện rất đáng sợ, hắn vì cứu nàng, đã dùng cửu chuyển linh châu trân quý như thế. Hắn dặn nàng ở yên trong Từ Vân am, chẳng lẽ là hắn muốn tìm cơ hội lấy lại linh châu sao?

Trong khi một người một rồng đang cùng nhau trao đổi khế ước, bao vây bên ngoài vòng tròn bảo hộ bọn họ, Lãnh Mi Nhi cùng thuộc hạ phải dừng cước bộ lại, không phải là bọn hắn không muốn tới gần, mà do vòng bảo hộ kia tỏa ra sức mạnh khiến cho bọn hắn không thể tới gần.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Sắc mặt Lãnh Mi Nhi trầm xuống, đáy lòng dâng lên một loại dự cảm bất hảo.

“Xông vào bên trong đi!”

Bọn thuộc hạ nghe lệnh, hướng về phía vòng bảo hộ chạy vào.

“Phanh! Phanh! Phanh!…”

Toàn bộ một đám bị bắn ngược trở về, vòng bảo hộ kia cứng như tường đông vách sắt, không gì phá nổi, thậm chí còn khiến bọn hắn bị thương.

”Tôn giả đại nhân, không xông vào được!”

“Vô dụng! Một đám đều vô dụng! Nếu huyền long khôi phục được sức lực, chạy mất, các ngươi cũng đừng mơ tưởng sống dễ chịu!” Sắc mặt Lãnh Mi Nhi mang vài phần dữ tợn, thần thú đã ở trước mắt, lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, lòng nàng nóng như lửa đốt. Nàng nhất định phải đến cạnh huyền long, khiến nó thành nô lệ cũng như vũ khí của nàng, chỉ có như vậy, nàng mới có thể ở lại Thánh cung, tiếp tục bảo trụ địa vị của nàng!

Bọn thuộc hạ nhìn nhau, lộ ra vẻ khó xử, đồng thời có chút bất mãn với thái độ ác liệt của Huyền Long tôn giả. Nếu bọn họ có thể vọt nào, nhất định sẽ cống hiến hết sức mình, nhưng không thể xông vào, cũng đừng trách bọn họ chứ, tầng sương mù màu trắng kia đích thực quá mức quỷ dị.

Bên trong vòng bảo hộ, huyền long lại bắt đầu nói chuyện.

“Chủ nhân, ta cùng ngươi lập khế ước, có thể dùng sức mạnh của nhau, bất quá năng lực của ngươi thực quá yếu, so với ta thì kém xa, thực sự ….haizz” Con rồng kia chẳng những đem nàng khinh thường một hồi, mà còn oán giận nữa, nàng sao có thể chịu được việc này?

Tuy rằng thực lực của Vân Khê thực sự không giúp gì được cho huyền long, nhưng sức mạnh của nó lại khiến cảnh giới của nàng đột phá, vượt cấp nhanh chóng, hướng về cấp cuối của Mặc Huyền ngũ phẩm!

Nhận được ích lợi, tâm tình Vân Khê sung sướng, lười cùng nó so đo.

Có một cổ lực lượng cường đại lưu chuyển liên hồi, vùn vụt sinh

động, nàng bỗng nhiên ngửa đầu, hướng mặt lên trời hét một tiếng, cổ lực lượng kia cũng theo tiếng nàng hét mà tản ra từ người nàng!

Mặc huyền ngũ phẩm!

Nàng vượt cấp thành công!

“Hahahaha…” Nàng cười như điên, tâm tình bị kiềm nén giờ phút này hoàn toàn bùng nổ.

Dải sương màu trắng dần tản đi, lộ ra hình dáng của một người một rồng, còn có tiếng cười to, thoải mái.

“Là ngươi?! Ngươi sao lại ở chỗ này?” Lãnh Mi Nhi nhìn thấy khuôn mặt Vân Khê, đáy lòng kinh hãi, khuôn mặt xinh đẹp trở nên vặn vẹo, ánh mắt thị huyết trừng trừng nhìn Vân Khê, nàng hạ lệnh:”Người đâu, giết nàng ta cho ta! Tất cả, lên!”

Vân Khê ngưng cười, con ngươi băng lãnh quét về phía nàng, trong giờ phút này, sinh tử của nàng ắt không tới phiên nàng ta quyết định đi?

“Lãnh Mi Nhi, ngươi hạ độc ta, muốn dồn ta vào chỗ chết, ngươi nghĩ rằng ta sẽ bỏ qua cho ngươi sao? Nhìn cho rõ tình hình đi, hiện tại ai lấy mạng ai, ngươi hẳn phải rõ ràng hơn ta!”

Vân Khê dùng toàn bộ sức lực dồn về chủy thủ, dùng thủ pháp đặc biệt với góc độ quỷ dị, phóng chủy thủ về hướng Lãnh Mi Nhi!

Lãnh Mi Nhi mở to hai mắt, đột nhiên cảm giác được ánh sáng chói lóa, cơ hồ khiến người ta không mở được mắt, khi nàng thấy được, nhanh chóng hiện lên vẻ kinh diễm.

Trong lòng Lãnh Mi Nhi hoảng hốt, tùy tiện kéo một gã thủ hạ về phía trước mình.

“Phập!”

“Phập!”

Chủy thủ xuyên qua thân thể tên kia, lại tiếp tục đâm vào ngực của Lãnh Mi Nhi, nàng ta hừ một tiếng, trong miệng hộc ra một ngụm máu tươi.

“Mau, bảo hộ tôn giả đại nhân!”

“Tôn giả đại nhân, mau rời đi, chúng ta bảo vệ ngươi”

Bọn thủ hạ của Lãnh Mi Nhi cùng lúc xông lên, hướng về phía Vân Khê mà đánh.

Khinh thường liếc mắt một cái, hai mươi Tử Huyền cao thủ, mười Thanh Huyền cao thủ, còn có vài tên Lam Huyền cao thủ, không thể tin được rằng chỉ là một Huyền Long tôn giả lại có nhiều thủ hạ tài giỏi như thế, thực lực của Thánh cung, xem ra rất mạnh.

Vân Khê cùng Huyền Dực một người một rồng bị quấn bởi mấy cao thủ, nhất thời không thể thoát thân, Lãnh Mi Nhi nhân cơ hội, băng bó vết thương, sau đó chạy như điên về phía chân núi, thân ảnh cực kì chật vật. Phong thủy luân phiên chuyển, nàng thật không ngờ được rằng, mình lại thua một nữ nhân thấp kém, tay nắm chặt, nàng không cam lòng!

Khi sắp biến mất khỏi khe núi, nàng quay đầu lại, trừng ánh mắt thị huyết nhìn Vân Khê.

Thù này, nàng nhất định phải báo!

“Lãnh Mi Nhi, ngươi đừng hòng trốn!”

Vân Khê quát một tiếng chói tai, nhảy lên lưng Huyền Dực, con ngươi băng lãnh bắn về phía Lãnh Mi Nhi đang vội vàng chạy, nói:”Huyền Dực, mau đuổi theo, đừng để nàng ta chạy thoát!”

“Ngao…”

Huyền Dực ngửa lên trời gầm một tiếng, thân mình bay về phía trước, thẳng hướng tận trời.

“Kết trận! Nhất định phải ngăn cản nàng!”

Trên mặt đất, mấy chục cao thủ tập trung lại, kết thành một trận hình thập phần quái dị. Huyền khí hình vòm từ người bọn hắn nháy mắt bay lên không trung, càng lúc càng lớn, ngăn cản Huyền Dực.

Lãnh Mi Nhi nghe được tiếng quát của Vân Khê, luống cuống trốn chạy, nhất thời vấp ngã, trang sức trên đầu rơi xuống, tóc tai tán loạn, như một người điên chạy về phía chân núi.

Nàng biết, chỉ cần nàng chậm một bước, cũng có thể bị huyền long đuổi theo.

Huyền long chính là một trong tứ đại thần thú trong Thánh cung, nó bảo vệ bốn vị tôn chủ, danh tự các tôn chủ cũng theo tên thần thú mà đặt, nhưng mà, mỗi vị tôn giả muốn thần thú hoàn toàn phục tùng mình là rất khó, thực lực phải hơn nó nhiều lần, nó mới cam lòng tâm phục khẩu phục, đó cũng là lí do nàng nhờ Long Thiên Tuyệt giúp nàng thu phục huyền long.

Nàng biết được bản tính cùng tính tình Long Thiên Tuyệt, nếu nàng uy hiếp hắn đón nhận nàng mà hắn không hề muốn thế, chỉ sợ nàng chỉ có thể chiếm được hắn nhất thời, không thể nào quấn lấy hắn cả đời. Nàng là người thông minh, hiểu được cái gì có lợi, cái gì có hại, thế nên nàng sáng suốt "nhờ" hắn thần phục huyền long, đổi lấy giải dược. Nàng không ngu ngốc lãng phí cơ hội tốt như thế, nên nắm lấy thời cơ!

Một khi nàng được huyền long bảo vệ, thay nàng hành sự, địa vị ở Thánh cung của nàng sẽ được củng cố thêm. Người có thực lực mạnh, muốn gì ắt có nấy, nàng tin tưởng rằng, dựa vào nhan sắc cùng trí tuệ của nàng, nhất định có thể chiếm lấy tâm Long Thiên Tuyệt.

Nhưng mà, hết thảy mọi chuyện xảy ra nàng lại không đoán trước được, càng không thể nào khống chế…

Đôi mắt đầy huyết sắc của nàng dâng lên hận ý nồng đậm, nữ nhân chết tiệt kia, không những cướp đoạt huyền long của nàng, còn hại nàng võ công tàn phế, chật vật hết mức. Nàng thề, một khi có cơ hội, nàng nhất định khiến nàng ta nếm lấy tư vị còn thống khổ hơn nàng phải chịu hôm nay, để nàng ta chết không có chỗ chôn.

Vân Khê từ trên không trung nhìn xuống phía dưới, mày khẽ nhăn lại, thân ảnh Lãnh Mi Nhi càng lúc càng xa, trong lòng nàng cực kỳ ảo não. Chẳng lẽ là số mệnh cản trở nàng, ngày chết của Lãnh Mi Nhi còn chưa tới?

Lãnh Mi Nhi rất may mắn, có nhiều thủ hạ tận tâm vì chủ tử như vậy, tiếc là, bọn họ lại ngu trung (ngu ngốc trung thành). Nàng ta vì giữ lại cái mệnh của mình, không tiếc đem thủ hạ làm lá chắn, thậm chí bỏ lại bọn hắn một mình trốn đi…

Lòng người khó lường a!

“Huyền Dực, lao xuống đi! Phá cho ta!”

Nàng chưa bao giờ là người nhân từ, chủ tử các ngươi đã chạy, vậy các ngươi phải thay nàng ta gánh mọi tội lỗi! Một người, nàng cũng không tha!

Bên trong khe núi, sát khí nồng đậm.

Một người một rồng càng phối hợp càng ăn ý, đại khai sát giới.

Bọn đệ tử Thánh cung trong lòng sợ hãi không thôi, cao thủ bọn họ gặp qua không ít, nhưng mà người xuống tay tàn nhẫn như Vân Khê, đây là lần đầu tiên gặp phải. Mỗi chiêu thức của nàng đều lộ ra sát khí, vô luận là góc độ, tốc độ hay sức mạnh, đều làm người ta kinh hãi! Nếu có thể, bọn họ không muốn cùng nàng đối địch, tiếc là đã chậm

Cho đến khi hạ gục tên đệ tử Thánh cung cuối cùng, Vân Khê mới dừng tay, giờ phút này, trên người nàng nhuốm đầy vết máu, toàn thân như vừa tắm máu, sát khí bức người!

Bọn họ bảo vệ chủ tử là chuyện của bọn họ, dám đắc tội nàng, bị nàng trả thù, đó mới là chuyện của nàng.

Muốn trách, chỉ trách bọn họ ngu trung, liều chết bảo vệ “vị tôn giả” kia. Bọn họ vì Lãnh Mi Nhi mà chết, nhưng có chết cũng không hết tội!

“Huyền Dực, chúng ta xuống núi thôi!”

Vân Khê nhẹ nhàng nhảy khỏi lưng Huyền Dực, thân thể to lớn của

Huyền Dực biến đổi, hóa thành một đạo kim quang trên trời, vô cùng chói mắt. Đến khi đạo kim quang kia chậm rãi biến mất, Huyền Dực cũng không hề báo trước mất tích theo.

“Ân?” Vân Khê nhìn cảnh tượng trên bầu trời, rất là kinh ngạc.

“Chủ nhân, ta đang bị thương, cần hảo hảo nghĩ dưỡng. Cửu chuyển linh châu trong cơ thể người là nơi tốt nhất, ta ở trong này tĩnh dưỡng, chờ đến lúc thực lực của ta hoàn toàn hồi phục, có lẽ ta sẽ thử giúp ngươi phá tan phong ấn, để linh châu dung hợp toàn bộ năng lượng với ngươi….” Thanh âm của Huyền Dực vang bên tai nàng, Vân Khê nhắm hai mắt lại, thử tiến vào nội thi bên trong cơ thể, tại viên châu trông như ngọc lưu ly kia có thể thấy được bóng dáng của một con rồng.

“Ừ…Vậy ngươi cố tĩnh dưỡng cho tốt.” Nàng mỉm cười, tuy rằng để Lãnh Mi Nhi chạy trốn mất, nhưng đối với những gì hôm nay thu hoạch được, vẫn rất hài lòng.

Nàng xoay người, đi ra khỏi khe núi, lưu lại đống thi thể ở phía sau.

Khi Vân Khê trở lại tướng quân phủ, từ xa xa, đã thấy một thân ảnh màu đen đứng trước cửa phủ bồi hồi. Nàng dừng cước bộ, do dự không thôi.

Đối với hắn, trong lòng vẫn tồn tại vài phần cáu giận, giận hắn không tuân thủ ước định, giận hắn giấu diếm.

“Khê nhi!” Long Thiên Tuyệt quay đầu, liền thấy nàng.

Nàng một thân huyết sắc, như là ra từ Huyết Trì, nhìn thấy ghê người. Quần áo của nàng cũng vì bị va chạm, bị rách không ít chỗ, lộ vẻ tả tơi.

Sắc mặt Long Thiên Tuyệt đột nhiên trầm xuống, bước nhanh về hướng nàng, thần sắc rất khẩn trương:”Ngươi bị sao vậy? Sao lại bị thương?”

Vân Khê không thèm nói, cũng chẳng thèm nhìn hắn, vẻ mặt tràn đầy tức giận.

“Khê nhi?” Long Thiên Tuyệt dịu nàng gọi nàng, nàng vẫn giữ nguyên tư thế, không để ý tới hắn.

“Nàng tại sao không nói gì? Lại còn tức giận?”

Thấy nàng vẫn như trước không thèm để ý, hắn bất đắc dĩ thở dài, nói:”Chuyện kia, ta sẽ giải thích với nàng sau. Nàng trước tiên cho ta biết, nàng rốt cuộc có bị thương không, vết máu trên người tại sao lại có?”

Vân Khê đẩy hắn ra, hờ hững đáp lại:” Ta không quen ngươi, tránh ra mau!” Vòng qua bên cạnh hắn, Vân Khê cất bước tiến về phía đại môn.

“Đóng cửa! Hôm nay tướng quân phủ không đón khách.” Vân Khê đứng ở trước cửa, đưa lưng về phía Long Thiên Tuyệt, phân phó mấy tên hộ vệ gác cửa

Bọn hộ vệ liếc mắt nhìn nhau, thoáng do dự.

Vân Khê đè nặng ngữ điệu, quát:”Còn không mau đóng cửa? Chẳng lẽ muốn ta tự mình động thủ sao?”

Trong lòng bọn hộ vệ cả kinh, vội vàng trả lời:”Ân, thuộc hạ tuân mệnh.”

“Khê Nhi”

Thanh âm của Long Thiên Tuyệt bị ngăn cách bởi cánh cửa, Vân Khê bên trong đại môn, đứng yên, không hề tiến lên phía trước bước nào.

Cách một cánh cửa, hai người đều đứng lặng.

Ánh mắt Long Thiên Tuyệt âm trầm, nắm trong tay bình sứ chứa giải dược, vô thanh thở dài.

Ánh mắt Vân Khê mù mịt, trong lòng lo nghĩ, không biết nên mắng hắn, hay cảm ơn hắn đây.

Thật lâu sau, hai người vẫn đứng ngay chỗ đó, không nhúc nhích. Khổ cho bọn hộ vệ, chỉ dám bồi một bên, hai tên bên ngoài, hai tên bên trong. Tuy Đại tiểu thư đã nói tướng quân phủ hôm nay không tiếp khách, nhưng tướng quân lúc nãy đã nhận được bái thiếp, thông báo Tĩnh vương gia hôm nay đích thân tới bái phỏng, không thể nào chặn Vương gia ngoài cửa đi?

Lúc sau, một gã hộ vệ bạo gan nói:”Đại tiểu thư, chốc lát nữa Tĩnh vương gia có thể sẽ đến quý phủ bái phỏng, người xem có nên mở cửa đón khách hay không?”

“Tĩnh vương gia?!” Thần phách Vân Khê nhập lại, nghi hoặc nói:”Hắn tới đây làm gì?”

Tên kia trả lời:”Cái này, thuộc hạ không biết, sáng sớm đã có hạ nhân từ Tĩnh vương phủ tới truyền bái thiếp, sau đó liền rời đi.”

“Biết rồi.” Vân Khê nhíu mi, tâm tình càng thêm phiền não, lúc này

Nam Cung Dực đến, hẳn là không có chuyện gì tốt.

Ngoài cửa, không một tiếng động, thập phần yên lặng.

Chẳng lẽ hắn đã rời đi rồi?

Vân Khê hừ lạnh trong lòng một tiếng, nàng chẳng qua bỏ mặt hắn một lần, hắn liền rời đi, một chút thành ý cũng không có!

“Long Thiên Tuyệt đáng giận, đừng để ta nhìn thấy ngươi lần nữa, nếu không…”

“Nếu không thì sao?” Đột nhiên trên lưng nhiều thêm một đôi tay, chặt chẽ ôm lấy nàng, Long Thiên Tuyệt không biết từ lúc nào vô thanh vô tức hiện ra, nàng cư nhiên lại không phát hiện ra.

Nam nhân chết tiệt, cư nhiên giữa ban ngày ban mặt trèo tường vào tướng quân phủ?

Sắc mặt Vân Khê hơi trầm xuống, đập tay hắn, giãy khỏi hắn, quát khẽ: “Buông! Đừng dùng đôi tay ôm nữ nhân khác mà giữ lấy ta, ta sợ nó bẩn!”

Hắn chẳng những không buông tay, ngược lại còn ôm nàng chặt hơn, đặt cằm trên hõm vai nàng, thanh âm trầm thấp vang lên:”Ta không buông, nữ nhân ta ôm qua, cho tới bây giờ cũng chỉ có duy nhất mình nàng! Nàng nếu không tin lời ta nói, ta có thể để nàng kiểm tra, xem thử có dấu vết của nữ nhân khác không.” Thanh âm của hắn lộ rõ ý cười, biểu đạt tâm tình sung sướng của hắn.

“Có ma mới tin ngươi!” Vân Khê chu môi mắng, tâm tình lại tốt hơn rất nhiều, hắn không có lý do để nói dối, người giống như hắn, không cần dối gạt cũng không bao giờ nói sai sự thật! Cho nên, hắn nói

không có, thì thực không có, nàng nguyện ý tin tưởng hắn.

Nhưng mà, nàng vẫn rất bực hắn, hắn không nên đi tìm Lãnh Mi Nhi, chỉ cần nghĩ đến bọn họ lúc ấy từng có giao dịch, nàng tức đến mức muốn ói ra máu.

“Ngươi rốt cuộc đáp ứng nàng ta cái gì, nàng ta mới chịu đưa ngươi giải dược?”

Hắn cúi đầu cười, một tay ôm lấy nàng như cũ, một tay mở nắp bình sứ.

“Ngoan, trước tiên há mồm.” Hắn đem nửa viên thuốc còn lại nhét vào miệng nàng.

“A…” Giải dược bị bỏ vào miệng nàng, Vân Khê bắt buộc phải nuốt. Theo nước miếng, toàn bộ giải dược được nuốt vào trong bụng.

Long Thiên Tuyệt cúi người, gương mặt hắn kề sát mặt nàng, song chưởng không ngừng chặt thêm:”Ta chỉ đáp ứng giúp nàng ta thu phục huyền long, để nàng ta ngồi vững tại vị trí Huyền Long tôn giả, không còn gì khác. Nếu không, nàng nghĩ rằng ta đã đồng ý chuyện gì?”

“Trong miệng nàng ta lúc nào cũng nói yêu ta, nhưng thật sự trong lòng, thứ nàng ta coi trọng nhất, vẫn là quyền thế cùng địa vị tối cao, đó là một trong những nguyên nhân ta không thích nàng ta.”

“Nhưng nếu nàng ta nguyện ý vì ngươi buông tha hết thảy, ngươi có phải sẽ tiếp nhận nàng hay không?” Lời nói mang theo vị dấm bất tri bất giác trôi ra, khi nàng kịp phản ứng, liền nguyền rủa thêm một tiếng.

Quả nhiên là thế, tiếng cười vui sướng phát ra khỏi miệng, hắn ác ý cắn nhẹ vành tai mềm mại của nàng, cúi đầu nói:"Đương nhiên sẽ không! Nàng ta không xinh đẹp như nàng, cũng không đáng yêu như nàng, cũng không…thơm ngọt như nàng….. " Đầu lưỡi hắn khiêu khích liếm mút, vành tai hiện lên một mảng phấn nộn, thân thể Vân Khê run rẩy, cảm giác tê liệt truyền thẳng xuống chân.

"A….Ngươi dừng lại!" Vân Khê cảm thấy thanh âm của nàng cũng run theo, chỗ kia thật sự quá mức mẫn cảm, hắn chỉ trêu chọc đôi chút, cơ thể nàng liền mất hết khí lực, lung lay sắp đổ.

Rất mất mặt!

Nàng không phải đang giận hắn sao? Vì cái gì chỉ với mấy câu nói của hắn, liền dễ dàng bỏ qua cho hắn?

"Ta không muốn dừng!" Long Thiên Tuyệt nhếch mày, khóe môi cong lên, cúi đầu, tiếp tục nhấm nháp chỗ mê mị khiến hắn lưu luyến không rời.

Quyển 2 - Chương 14

Chương V14: Tĩnh vương đưa sính lễ.Trong lúc người nào đó đang vô lại trêu chọc Vân Khê, thì cửa chính tướng quân phủ bỗng mở ra.

Ngoài cửa, Vân Dật cùng vương gia Nam Cung Dực theo đại môn đi vào, bên trong cửa, Long Thiên Tuyệt đang từ phía sau ôm lấy Vân Khê, thân mật khắng khít.

Cửa lớn mở ra trong nháy mắt, người đứng phía trong cùng phía ngoài đều đồng thời ngẩng đầu, nhìn nhau.

Thời gian như ngưng lại trong phút chốc.

Không khí phi thường quỷ dị.

Vân Dật nhìn thấy hai người bên trong cánh cửa, đầu tiên là kinh ngạc, sau lại thấy vết máu trên người nữ nhi, khuôn mặt lại lộ ra vẻ lo lắng. Khê nhi bị thương à? Nếu không trên người tại sao lại nhuốm đầy máu như vậy?

Nam Cung Dực thấy một màn như vậy, khuôn mặt lạnh lùng nhất thời sa sầm, khóe mắt hiện lên sợi gân xanh, có xu thế bạo giận. Nữ nhân này, cư nhiên giữa ban ngày ban mặt cùng nam nhân khác tán tỉnh trước cửa tướng quân phủ, nàng rốt cuộc đặt hắn ở chỗ nào? Chẳng lẽ nàng không nhớ rõ hôn ước của chính nàng cùng hắn lúc này còn chưa có hủy bỏ sao?

Hắn thực sự tức giận, tự ái cùng tôn nghiêm của hắn đều bị khiêu khích đến phẫn nộ!

Con ngươi thâm trầm của hắn thẳng tắp trừng Vân Khê, không hề nháy mắt, như dùng mấy ngàn vôn điện, nghĩ khoét một lỗ trên người nàng.

Vân Khê nhìn ra hai người từ ngoài cửa vào, cũng ngẩn ngơ theo, sau đó lại nhớ đến phía sau còn có một nam nhân đang áp chặt nàng, liền vội vã thoát khỏi Long Thiên Tuyệt, thần sắc có chút mất tự nhiên. Nàng không thèm để Nam Cung Dực vào mắt, nhưng để phụ thân nhìn thấy một màn mờ ám như vậy, mặt dù da mặt nàng dày, cũng không thể nào thản nhiên được.

Long Thiên Tuyệt vẫn bình tĩnh như thường, con ngươi hẹp dài hạ xuống, bày ra vẻ mặt hiểu rỏ. Trên thực tế, hắn đều nắm được toàn bộ động tĩnh bên ngoài, ôm nàng như vậy cũng là do hắn cố ý.

Ánh mắt băng lãnh có ý cười hướng về Nam Cung Dực vẫn đang trừng Vân Khê, mang theo uy hiếp vô hình, khiến cho Nam Cung Dực không thể không dời đi tầm mắt.

Vân Dật lên tiếng đầu tiên, phá vỡ bầu không khí quỷ dị này:”Khê nhi, con bị thương sao? Như thế nào trên người dính nhiều máu như vậy?”

Vân Khê cúi đầu nhìn xiêm y của mình, mỉm cười, phát ra tiếng nói kinh người:”Không có việc gì, tất cả đều là máu của kẻ khác!”

Không chỉ Vân Dật cùng Nam Cung Dực giật mình tại chỗ, ngay cả Long Thiên Tuyệt trong lòng cũng kinh hãi ít chút, nhiều máu như vậy, nếu đều là máu của người khác, vậy có bao nhiêu người vẩy máu lên người nàng?

Vân Khê lại nói thêm:”Ta ở Tây Sơn giết ba mươi tám đồ đệ của

Thánh cung… Hừ, dám hạ độc ta, nhất định phải trả giá đắt!”Thời điểm nàng nói lời này, tầm mắt thản nhiên hướng về phía Long Thiên Tuyệt, muốn quan sát biến hóa trong mắt hắn, câu này là cố ý nói cho hắn nghe.

Long Thiên Tuyệt ánh mắt khẽ trầm xuống, rất nhanh liền khôi phục như thường, mép môi giương lên, thành một nụ cười hời hợt:”Làm tốt lắm! Dám đối với Khê nhi của ta hạ độc, phải trả đủ giá.”

Cho hắn một ánh mắt xem thường, Vân Khê dưới đáy lòng lầm bầm nói, gió chiều nào theo chiều nấy, chỉ biết nói lời ngon ngọt.

“Ngươi giết đệ tử của Thánh cung?!” Nam Cung Dực sau khi nghe thấy tin tức này, như bị sét đánh, thân mình đột nhiên cứng đờ, ngây ngốc một chỗ.

Thánh cung được dân chúng Ngạo Thiên đại lục tín ngưỡng, quân chủ ngũ quốc đều phải nghe theo hiệu lệnh của Thánh cung, hắn là vương gia của Nam Hi quốc đương nhiên cũng không ngoại lệ, mặc dù trong lòng không phục cũng không dám đối kháng. Nhưng nữ nhân này cư nhiên lớn mật, liên tiếp giết chết ba mươi tám mạng của Thánh cung, nàng ta rốt cuộc có mấy cái đầu, có mấy cái gan báo?

“Giết thì giết, có gì đâu? Chẳng lẽ ta chỉ có thể ngồi yên chờ bọn chúng ám sát ta?” Vân Khê nhíu mày, đối với thần sắc hoảng hốt của hắn, hết sức miệt thị.

Nam Cung Dực nhất thời không biết đáp trả như thế nào. Hắn thật sự không hiểu ngôn hành cùng cử chỉ của nàng.

Vân Dật nhìn trái nhìn phải, ngoài sợ hãi than trách nữ nhi to gan, hắn cũng không có tâm tư gì khác. Gần đây tướng quân phủ xảy ra không ít chuyện, hết việc này đến việc khác không ngừng đả kích

hắn, khiến tim hắn khó mà chống đỡ được.

“Chúng ta nên vào bên trong rồi nói chuyện, không nên đứng ngoài cửa, tiếp đón hai vị khách quí không được chu đáo.”

Vân Khê gật đầu nói:”Ân, ta về phòng rửa mặt chải đầu trước.”

Tại đại sảnh tướng quân phủ, từng rương sính lễ được đưa vào bên trong, rất nhanh chất đầy một nửa căn phòng. Vân gia từ lớn đến nhỏ nhìn đám sính lễ này, không khỏi mắt to mắt nhỏ trừng nhau, lâm vào trầm mặc.

Vân Mạnh Dao cùng Nhị phu nhân ngồi một chỗ không chớp mắt, nhìn Tĩnh vương gia mang đến bao nhiêu sính lễ, Vân Mạnh Dao chỉ thấy trước mắt trời đất sụp đổ, chuyện trong lòng nàng lo lắng nhất, rốt cuộc cũng xảy ra sao?

Tỷ tỷ của nàng, tựa hồ từ lúc sinh ra đã nắm mệnh hảo, được nam nhân xuất sắc nhất Nam Hi quốc-Tĩnh vương gia có hôn ước, bởi vì việc này mà khiến không biết nữ tử hâm mộ cùng ghen tị.

Nàng hận, bởi vì mẫu thân nàng không phải chính thất, nàng không thể hưởng được địa vị được tôn vinh.

Nàng ghen tị, bởi vì nàng không phải trưởng nữ của tướng quân phủ, cho nên tất cả mọi việc tốt đều không tới phiên nàng hưởng.

Tỷ tỷ của nàng từ lúc mới sinh ra đã được định là Vương phi, mà nàng chỉ là nữ thứ, tương lai cùng lắm chỉ có thể là thê tử của quan lại hoặc phu nhân của tướng quân, không thể sánh được với tỷ tỷ. Đều là tiểu thư của tướng quân phủ, vận mệnh lại khác nhau một trời một vực, nàng lam sao có thể cam tâm?

Vân Mạnh Dao ánh mắt dừng trên người Nam Cung Dực, mang theo vài phần si mê, vài phần không cam lòng, vài phần đau xót. Chẳng bao lâu sau, nam tử này cùng nàng chỉ là một giấc mộng, đẹp như vậy, cao quí như thế, nhưng cũng xa cách không thể chạm vào.

Hiện tại, hắn tự mình đến cửa cầu hôn tỷ tỷ…..Tim như kim đâm, đau đớn, thống khổ!

Long Thiên Tuyệt ngồi cách đó không xa, lẳng lặng uống trà, thần sắc biến nhác mà mê người, làm cho người khác không thể nhìn thấu tâm tư hắn. Ánh mắt hắn như lạc trong chén trà nơi tay, nhưng lại khiến người ta cảm thấy ánh mắt ấy có mặt khắp nơi, khiến người khác cảm nhận được một cỗ áp bách vô hình, khó có thể bỏ qua.

Long Thiên Thần hôm nay khó có dịp đứng cạnh bên người huynh trưởng, hung hăn trừng mắt nhìn Nam Cung Dực. Hắn thật to gan, cư nhiên nữ nhân của đại ca hắn mà cũng dám dòm ngó, quả thực không biết sống chết! Nếu theo hắn khăng khăng nghĩ, hắn dám cam đoan, ặc dù đại ca hắn không ra tay, Nam Cung Dực cũng sẽ nhận được lệnh truy sát của Lăng Thiên cung, dù hắn có chạy đến chân trời góc bể, cũng khó tránh khỏi bị đuổi tận giết tuyệt.

Bạch Sở Mục đứng cạnh Nam Cung Dực, vẻ mặt hiện lên biểu tình xem kịch vui, trong nội tâm dù biết sư huynh hắn khó mà cầu hôn thành công, nhưng dù sao cùng là huynh đệ, vào thời điểm quan trọng, hắn vẫn phải lựa chọn đứng cạnh sư huynh bên này.

Mấy người trong Vân gia liếc mắt nhìn nhau, đối với việc Tĩnh Vương gia đột nhiên tới cửa cầu hôn, thì cảm thấy hết sức bất ngờ.

” Vương gia, hôn sự của Khê nhi, chúng ta không thể định đoạt, vẫn nên chờ Khê nhi đến để ngài tự mình hỏi nàng.” Vân lão gia tử quả đoán đem quyền quyết định cho Vân Khê, hắn dù thế nào cũng làm

quan nhiều năm, đối phương lại là Vương gia, hắn khó có thể cự tuyệt, nhưng hắn tin tưởng chủ ý của Vân Khê.

Nam Cung Dực sắc mặt trầm xuống, im lặng không nói, hắn cũng đang chờ đợi Vân Khê đến, bởi vì quyết định cuối cùng vẫn nằm trong tay Vân Khê.

Lúc này, Vân Khê vừa từ cửa bước vào, đúng lúc nghe được nửa câu còn lại của Vân lão tử.

“Chuyện này muốn đích thân hỏi ta?”

Vân Khê thay một bộ quần áo sạch sẽ, tóc đen như mực, áo trắng như tuyết, đôi con ngươi đen tuyền mọng nước, khuôn mặt mịn màng thản nhiên ửng hồng, lúc nàng bước vào đại đường, mùi hương thơm mắt đồng thời xông vào mũi, nàng tựa như hoa sen mới nở, xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành.

Nam Cung Dực nhìn nàng như vậy, kinh diễm làm lòng người say, ánh sáng trong đôi mắt hắn càng thêm thâm thúy, sóng nước lưu chuyển như biển rộng mênh mông.

Nữ tử như nàng, hắn làm sao có thể buông bỏ được?

Vân Mạnh Dao quay đầu, cũng nhìn thấy Vân Khê cất bước đi vào cửa, mắt đột nhiên trợn to, lộ ra vẻ kinh ngạc.

A….Đây thật sự là tỷ tỷ của nàng sao? Khí thế xuất trần, dung nhan kinh diễm khiến cả nàng cũng thật sâu chấn động! Nàng khi nào lột xác trở nên xinh đẹp động lòng người như thế?

Long Thiên Tuyệt quét ánh mắt thản nhiên lại đây, đôi con ngươi trầm tĩnh có chút ít dao động, đồng thời tản ra ý cười dìu dịu như là

khen ngợi, lại như là uẩn khúc nào đó không nói thành lời, tóm lại chính là quái lạ.

Vân Khê quét một vòng nhìn người trong đại đường, sau lại đem tầm mắt dừng ở sính lễ bày hơn nửa phòng, nhàn nhạt hỏi:"Những thứ này là cái gì?"

"Sính lễ, là sính lễ của sư huynh ta đem đến cầu hôn ngươi." Bạch Sở Mục ngại thiên hạ chưa đủ loạn, cười hì hì nói.

Mi tâm Nam Cung Dực nhăn lại, hướng đến người đằng sau trừng mắt, chẳng biết tại sao, vừa nghe hắn nói hai từ "Sính lễ", đáy lòng hắn chợt không khỏi khẩn trương. Hắn rõ ràng vì đưa sính lễ mà tới, lời nói trong miệng sư đệ cũng là sự thật, nhưng hắn không biết sao lại khẩn trương, có lẽ sợ nàng từ chối, hoặc nàng trực tiếp đem sính lễ hết thảy vứt ra ngoài.

Thu hồi cái trừng mắt, hắn lại nhìn dung nhan không nhiễm bùn đất, tinh khiết vô cùng của Vân Khê, trên mặt hắn không hiện ra bất kỳ biểu tình biến hóa nào, chặt chẽ nhìn nàng chằm chằm, chờ đợi đáp án của nàng.

"Sính lễ?" Ngoài dự đoán của mọi người, Vân Khê không có lên cơn tại chỗ, mắt nàng hơi nhếch lên, đảo qua toàn bộ sính lễ một lần.

"Nhận lấy đi! Tuy lễ vật ngươi đưa tới quý giá hơn người khác rất nhiều, nhưng cũng phải báo danh trước để mười ngày sau tham gia hội chọn rể." Lời nói kinh người phát ra, biểu tình của mọi người có mặt trong đại sảnh đều biến hóa.

Long Thiên Thần biểu hiện khoa trương nhất, trực tiếp há hốc mồm, đáy lòng phục nàng sát đất. Ngay cả sính lễ của Vương gia một quốc gia cũng dám nuốt, trên đời này chỉ sợ có mỗi Vân Khê nàng, càng

khiến mọi người tán dương chính là, nàng cư nhiên thu sính lễ của người ta, lại bắt người ta đi báo danh cái chiêu thân đại hội quái quỷ gì đó, không tức chết Nam Cung Dực mới là lạ!

Tầm mắt của hắn lại chuyển, dừng ở vẻ mặt nghiêm trọng của huynh trưởng đang đứng bên cạnh, hắn thích trúng nữ nhân muốn mở lễ chọn rể, có phải cũng thực bi thảm hay không? Hắn lắc lắc đầu, không khỏi cảm thấy đồng tình với đại ca. Hắn đã nói mà, tuyệt đối không nên yêu nữ nhân này, nữ nhân này quả thật quá dũng mãnh rồi, tiểu nhân vật như hắn tuyệt đối không thể đấu lại. Hắn yên lặng cầu nguyện, hy vọng đại ca cường đại như vậy mới có thể ngăn cản được công kích của nàng.

Vượt ngoài dự liệu của hắn, sắc mặt huynh trưởng ngoài bình tĩnh cũng chỉ có bình tĩnh, thậm chí có chút bình tĩnh quá mức, bình tĩnh như thế hóa thành không bình tĩnh, thập phần không bình tĩnh.

Hắn thấy cảm thấy lạnh lẽo phía sau, có loại dự cảm bất hảo, đại ca nhìn như là muốn nổi bão, hơn nữa bão kia là loại phi thường hung mãnh!

Xem ra, hắn vẫn nên cầu nguyện cho nữ ma đầu kia đi, hy vọng nàng có thể chịu được công kích mãnh liệt của đại ca.

Bạch Sở Mục khẽ nhếch miệng, á khẩu không nói được, quả nhiên, đây không phải là lối suy nghĩ mà nữ nhân bình thường có thể có. Xem ra, sư huynh lúc này có nguy cơ tiền mất tật mang, con đường phía trước thật gian nan a.

Con ngươi Nam Cung Dực trầm xuống, nhất thời không kịp phản ứng:”Mười ngày sau đến đại hội tuyển rể?”

“Nga, việc này nương ta cùng nãi nãi một tay xử lý, tình hình báo

danh, ngươi muốn biết thì hỏi các nàng. “Khóe môi Vân Khê yêu kiều cong, trực tiếp đem củ khoai lang nóng bỏng tay này cho bà nội cùng mẫu thân.

Lão phu nhân cùng Vân phu nhân hai người từ trong khiếp sợ do Vân Khê trực tiếp tạo ra, phục hồi tinh thần lại, đường đường là Vương gia hạ mình đến cửa cầu hôn, nàng đã thu sính lễ của người ta, lại bắt hắn đến hội kén rể, đây chẳng phải là tát thẳng vào mặt hắn sao?

Vân lão tử cũng sửng sốt nửa ngày,đáy lòng phát ra một thanh âm nho nhỏ, như vậy cũng được à? Khê nhi, ngươi thật kiêu ngạo!

Vân lão gia tử ho nhẹ, thay Vân phu nhân cùng lão phu nhân trả lời:”Vương gia, chuyện là thế này, Khê nhi vì lo lắng Tiểu Mặc còn nhỏ, cần phụ thân chăm sóc, nên tính toán mở một buổi kén rể tại Thẩm Dương thành, muốn tìm một người thích hợp, đến Vân gia ở rể. Con nàng cùng bà nội mấy ngày gần đây luôn rêu rao việc này, rất nhanh sẽ tuyên truyền rộng rãi bên trong Thẩm Dương thành, cần khiến hội kén rể lần này trở nên náo nhiệt, đông vui. Nữ nhi tướng quân phủ xuất giá, sao dễ dàng làm cho qua loa? Ngài nói đúng không?”

Vân lão gia tử vuốt râu, vẻ mặt hiền lành cười cười.

Vân Dật một bên vờ như không nghe thấy gì, chuyên tâm uống trà, sau lưng lại đổ ra một thân mồ hôi lạnh. Khê nhi cũng quá lớn mật đi, điều này chẳng phải không để mặt mũi cho Tĩnh vương sao?

Vân Mạnh Dao trực tiếp há hốc mồm, tuyệt đối không ngờ rằng tỷ tỷ lại phản ứng như thế, nàng nghĩ tỷ tỷ thích Tĩnh vương như vậy, nhất định sẽ mau chóng đồng ý với hôn sự này. Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra? Đây là Vân Khê tỷ tỷ nàng biết từ trước đến giờ sao?

Quay đầu lại nhìn vẻ mặt cứng đờ của Tĩnh vương, sắc mặt hắn thập phần khó chịu, giống như ăn phải ruồi bọ, xám xám trắng trắng, khóe mắt không nhịn được run run. Nhìn thấy vẻ mặt như thế của hắn, lòng nàng cũng đau đớn theo.

Vân Khê, cái tiện nhân này! Cho dù ngươi thật sự thay đổi lòng, không còn thích Tĩnh vương, cũng không cần sỉ nhục hắn như thế! Chẳng lẽ giẫm lên tự tôn của hắn, nhìn thấy hắn mất mặt, im lặng chống đỡ, ngươi liền vui vẻ sao? Nàng bỗng nhiên đứng dậy, bước đến trước mặt Nam Cung Dực, quỳ gối xuống nói:"Vương gia, tỷ tỷ nhất thời lỡ lời, mới có thể xúc phạm ngài. Sính lễ hoàng gia, sao có thể tùy tiện thu? Nếu nàng thu, đó là nhận chỉ, nếu không thu, tức kháng chỉ. Tỷ tỷ thu sính lễ, sẽ trở thành người của Vương gia, về cái đại hội chiêu thân gì đó, chỉ là tỷ tỷ cùng người nhà nhất thời nói đùa, xin Vương gia đừng để trong lòng." Nàng hơi hơi nâng mặt, một đôi mắt mọng nước si ngốc nhìn Nam Cung Dực, hiền hòa nhu thuận, quyến rũ động lòng người.

Mí mắt Nam Cung Dực hơi hơi nhắm lại, đuôi lông mày nhếch lên, con ngươi thâm thúy nổi lên ánh sáng, không biết đang suy tư gì, trầm mặc im lặng. Coi như nghe được lời nói nực cười nhất thế gian, Vân Khê phá lên cười, cười đến co thắt bụng lại.

Vân Mạnh Dao kinh ngạc quay đầu nhìn nàng, đáy mắt nổi lên ánh sáng tàn nhẫn, không biết nàng đến tột cùng là có ý gì, rốt cuộc tại sao lại cười.

Vân gia toàn bộ hiện ra sắc mặt khác thường, quay trái quay phải nhìn hai người các nàng, có chút khó tin.

Rõ ràng là hai tỷ muội, tính tình các nàng sao lại có khác biệt lớn đến thế?

Nhìn Vân Mạnh Dao từ bỏ tôn nghiêm quỳ gối trước mặt Tĩnh vương gia, bọn họ khó lòng nén được thất vọng, người của Vân gia đứng phải đường đường chính chính, quỳ cũng phải quỳ một thân ngông nghênh.

Mà nàng, thật sự khiến Vân gia mất mặt.

“Tỷ tỷ, ngươi tại sao cười?” Vân Mạnh Dao có chút nhịn không được, vẫn quỳ gối trước mặt Nam Cung Dực, quay đầu trầm giọng hỏi.

Vân Khê dần dần dừng lại tiếng cười, lồng ngực vẫn không ngừng phập phồng, mang theo cười khang nói:”Ta đang cười—-đang cười cha có phải hay không nhận nhầm nữ nhi? Ngươi thật sự là Vân gia tiểu thư sao? Ta hiện tại đang rất hoài nghi!”

“Ba!”

Tiếng thanh thúy do đồ sứ vỡ vụn đột nhiên vang lên, thần sắc Nhị phu nhân có chút khẩn trương, không cẩn thận làm rơi chén trà.

“Khê nhi, ngươi…..ngươi nói gì vậy? Dao nhi tất nhiên là người của Vân gia? Nàng là muội muội của ngươi, vì chuyện của ngươi, thay ngươi cầu tình, ngươi không biết ơn đã không tính, như thế nào còn chửi bới nàng, nói nàng không phải do cha ngươi sinh ra?” Nhị phu nhân ra vẻ trấn định nói.

Vân Khê nhíu mày, dễ dàng nhìn thấu khẩn trương trong mắt nàng, trong lòng không khỏi sinh ra hoài nghi, chẳng lẽ bị ta nói trúng rồi, Vân Mạnh Dao căn bản không phải là nữ nhi cùng cha khác mẹ với nàng?

Đúng rồi, nàng thấy rằng, phụ thân cùng mẫu thân tình cảm rất tốt,

tương kính như tân. Khi Nhị phu nhân rời khỏi tướng quân phủ, phụ thân nàng cũng không thèm đi đón, chẳng phải cho biết tình cảm phụ thân cùng Nhị phu nhân vốn rất nhạt nhẽo…

Tạm thời áp chế nghi hoặc trong lòng, Vân Khê lạnh lùng cong môi, tựa tiếu phi tiếu:"Vì ta nói chuyện, thay ta cầu tình? Mẹ con các ngươi không phải có lối suy nghĩ rất khác người sao? Cư nhiên đem lời ta cùng ông nội xuyên tạc đến mức này? Đến tột cùng là đầu óc các ngươi có vấn đề, nghe không hiểu tiếng người, hay là tai ta sinh ra ảo giác?"

Từng đạo tinh quang mãnh liệt bỗng dưng phụt ra từ đáy mắt nàng, thẳng tắp bắn về phía Vân Mạnh Dao đang quỳ gối trước Nam Cung Dực, nữ nhân này nảy ra chủ ý gì, nàng sao có thể không biết? Muốn châm ngòi ly gián sao?

Ta đường đường chính chính là người của Vân gia, khí khái đương nhiên sắt bén như kiếm. Ngươi không biết thẹn quỳ xuống trước mặt một nam nhân, quả thực làm mất hết thể diện của Vân gia. Ngươi tốt nhất đừng là nữ nhi phụ thân ta sinh ra, để khi đó, đối phó với ngươi, ta cũng không cần cố kỵ điều gì.

Đuổi dần tinh quan thị huyết dưới đáy mắt, Vân Khê nhếch môi, lạnh lùng nở nụ cười.

"Ta thiếu chút nữa quên, còn có vị muội muội sùng bái Tĩnh vương gia, đối với ngài trong lòng ngưỡng mộ đã lâu. Thậm chí vì sợ ta tranh đoạt ngươi, không tiếc phái sát thủ đuổi giết ta, nữ tử có tình có nghĩa như thế, mới là người đáng để Tĩnh vương gia quý trọng."

Vân Mạnh Dao sắc mặt trắng bệch, ánh mắt kinh hoàng nhìn về phía Nam Cung Dực, lắc đầu nói:"Vương gia, ngài ngàn vạn lần đừng tin lời nàng, tiểu nữ đích xác mến mộ Vương gia, đối với Vương gia quý

trọng đã lâu, nhưng tuyệt đối không có phái sát thủ đuổi giết nàng! Tiểu nữ không có thế lực, lại càng không hiểu võ nghệ như thế nào sai người khác làm việc này? Vương gia, ngài nhất định phải tin tưởng tiểu nữ, tiểu nữ tuyệt đối không làm ra chuyện như vậy.”

Nam Cung Dực từ đầu đến cuối vẫn trầm mặt không nói, tuy nhìn bình tĩnh như vậy, kì thực có một cỗ lốc xoáy cực lớn đang xoay chuyển dưới đáy mắt hắn, hơi thở nồng đậm băng lãnh tản ra, cách xa hắn ba trượng, cũng có thể cảm nhận được hàn khí ấy.

Không khí bùng nổ trong im lặng, tiêu tán trong im lặng, hắn cũng im lặng.

Vẻ mặt của hắn nhận được một chút tán thưởng của Vân Khê, cũng chỉ có người giống hắn, mới có đủ tư cách bước lên ngôi vị hoàng đế kia! Bởi vì muốn ngồi trên vị trí đó, nhất định phải nhẫn nhịn được những chuyện người thường không thể nhẫn nhịn.

Bầu không khí toàn bộ đại đường hết sức quỷ dị, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Nam Cung Dực, chờ đợi phản ứng của hắn.

Sau một lúc lâu, hắn rốt cuộc mở miệng trong sự mong chờ của người người.

Thanh âm lạnh lùng trầm ấm vang lên:”Nếu Vân đại tiểu thư không muốn gả cho bổn vương, bổn vương cũng không miễn cưỡng….Nhị tiểu thư vốn cùng ta tình thâm nghĩa trọng, khiến bổn vương rất cảm động, sính lễ hôm nay, coi như bổn vương cấp cho nàng, không biết nhị tiểu thư có nguyện ý gả cho bổn vương hay không, trở thành trắc phi của bổn vương? ”

Hắn chìa tay, đưa về phía Vân Mạnh Dao đang quỳ gối trước mặt, phản ứng của hắn, vượt ngoài dự liệu của mọi người.

Vân Mạnh Dao ban đầu sửng sốt, sau đó mừng như điên, nàng không có nghe nhầm chứ? Tĩnh vương gia hướng nàng hạ sính lễ, muốn nàng kết hôn cùng hắn?

Tuy rằng không phải Vương phi mà chỉ là trắc phi, nhưng nàng không chút ngại! Người nam nhân nào chả có tam thê tứ thiếp? Nàng có thể trở thành trắc phi của hắn đã là đại ân với nàng, tin tưởng rằng, chỉ cần nàng cố gắng một chút, có lẽ ngày kia nàng có thể danh chính ngôn thuận ngồi trên vị trí chính thất.

Chỉ cần có thể gả cho hắn, mỗi ngày được nhìn hắn, được hắn yêu thương, đó là giấc mộng lớn nhất của nàng, bảo nàng làm cái gì nàng cũng nguyện ý.

Nhìn nữ nhân trước mắt lộ rõ vẻ vui mừng, kích động trên khuôn mặt, lông mi hắn hơi rũ xuống, che đi thần sắc trào phúng cùng khinh thường. Hôm nay nếu không phải Vân Khê làm hắn mất mặt, mà hắn còn phải cấp cho phụ hoàng một câu trả lời đích đáng, thông qua cưới hỏi để gắn bó cùng Vân gia, thì hắn cũng không thèm liếc mắt nhìn người trước mặt. Nàng cùng Vân Khê vốn cùng một cha nhưng không hề có một điểm tương đồng, căn bản không thể so sánh họ với nhau được.

“Được không?” Nam Cung Dực lạnh lùng nhíu mày, tay phải vẫn chìa ra trước mắt như cũ, trên cao cúi đầu nhìn xuống, xem hắn như thượng đế cao quí bố thí cho nàng đại ân điển.

Vân Mạnh Dao sau khi mừng như điên thì từ từ bình tĩnh lại, một đôi bàn tay trắng nõn run rẩy đưa về phía hắn, để vào trong lòng bàn tay lạnh lẽo của hắn, trong lòng bùng nổ, giống như muốn hét lớn khỏi miệng.

Giấc mộng bấy lâu nay, hôm nay biến thành sự thật, chẳng lẽ ông trời ban ân cho nàng, vì cảm động với lòng nàng sao?

“Nguyện ý, ta nguyện ý! Chỉ cần có thể đi theo hầu hạ vương gia, tiểu nữ dù làm nô tỳ cũng nguyện ý, suốt đời ở cạnh ngài.”

Nhị phu nhân lúc này cũng giật mình hoàn hồn, thần sắc cũng kích động giống nữ nhi, tay chân luống cuống. Nàng “bùm” một tiếng quỳ xuống trước mặt Nam Cung Dực, bái tạ nói:”Đa tạ Vương gia cưới nàng làm phi, về sau hạnh phúc của Dao nhi đều dựa vào vương gia!”

Vân Dật nhìn đến ngôn hành của Nhị phu nhân, không khỏi khó chịu nhăn mày, trên mặt hiện lên vẻ chán ghét. Hắn quay đầu nhìn về phía phu nhân của mình, nàng cao quý, thanh nhã, thông minh hơn người, tuyệt đối không làm ra việc làm mất mặt như thế. Hắn đưa tay, kìm lòng không đậu nắm chặt tay phu nhân, bỗng nhiên hối hận việc hoang đường năm đó mình vô tình thực hiện.

Vân phu nhân kinh ngạc ngước mắt, nhìn thẳng hắn, chỉ liếc mắt một cái đã hiểu thấu tâm tư của hắn. Nàng dịu dàng cười, thanh khiết như hoa sen vừa nở, đẹp không sao tả xiết.

Vân lão gia tử cùng lão phu nhân liếc mắt nhìn nhau, chán ghét nhíu mày, đối với ngôn hành cùng cử chỉ của Vân Mạnh Dao và Nhị phu nhân hết sức thất vọng.

Vân Khê nhếch mày, biểu tình xem kịch vui, không nhịn được cười nhẹ.

Quả nhiên là trai tài gái sắc, trời sinh một đôi a!

Hàn khí âm trầm bao phủ quanh Nam Cung Dực, đồng thời đóng

băng tướng quân phủ ba lớp, cho đến khi hắn xoay người bực bội rời đi, tướng quân phủ mới khôi phục lại nhiệt độ như thường.

Nhị phu nhân cùng nữ nhi vui vẻ vô cùng, Nam Cung Dực vừa đi, các nàng liền háo hức lo chuyện xuất giá, không để ý đến sắc mặt khó coi của những người xung quanh, chỉ có thể là hai kẻ dở hơi như mẹ con nàng mới có thể khiến họ bực dọc như thế.

Không ít người rời khỏi đại đường, chỉ còn lại người trong Vân gia cùng hai huynh đệ Long Thiên Tuyệt.

Long Thiên Tuyệt từ đầu đến cuối vẫn duy trì trầm mặt, lẳng lặng uống trà, hoặc là lấy tay gõ gõ mặt bàn, im lặng đến bất bình thường. Mà Long Thiên Thần chuyên chú xem náo nhiệt, mới vừa rồi Bạch Sở Mục ngoắc hắn, ý bảo hắn nên ra ngoài, hắn cũng không thèm để ý.

Vân Khê tùy tiện chọn một chỗ, ngồi xuống, nhấp trà, đột nhiên mở miệng nói:”Phụ thân, ngươi xác định Vân Mạnh Dao là nữ nhi của người cùng Nhị phu nhân?”

Vân Dật bị nàng hỏi như mặt, khuôn mặt già nua không khỏi đỏ lên.

Vẫn là Vân phu nhân chu đáo, trừng mắt liếc nữ nhi, thanh âm dịu dàng nói:”Khê nhi, không nên dùng giọng điệu như thế nói chuyện cùng phụ thân, Dao nhi đích thực là con của phụ thân ngươi, là muội muội của ngươi.”

“Có bằng chứng gì?” Vân Khê hỏi ngược lại:”Trên đời này không hiếm chuyện trộm long tráo phượng, có thể phát sinh hay không? Ta đề nghị, để bảo đảm, phụ thân nên cùng nàng giám định, xác định quan hệ huyết thống không có nhầm lẫn. Vân Mạnh Dao kia nhìn đi nhìn lại cũng không thấy giống người Vân gia ta, người của Vân gia

sao có thể nhu nhược như vậy, đối với một vị Vương gia khúm núm, hết sức lấy lòng?”

“Chuyện này….” Vân phu nhân khó xử nhìn phu quân.

Trong lòng Vân Dật cũng không ngừng giãy giụa, tuy rằng trong lòng nhận định con gái của mình nhất định không sai, nhưng biểu hiện lúc nãy của nàng thật sự khiến hắn thất vọng, thậm chí trong phút chốc, hắn thậm chí hy vọng đó chỉ là nhầm lẫn, nàng căn bản không phải nữ nhi thân sinh của hắn.

Thấy bọn họ do dự, Vân Khê lại thêm một liều thuốc mạnh:” Mọi người vừa rồi có phát hiện hay không, khi ta nghi ngờ Vân Mạnh Dao không phải nữ nhi của phụ thân, Nhị phu nhân thật khẩn trương, còn lỡ tay đánh vỡ chén trà. Nàng nếu không phải có tật giật mình, sao lại có thể căng thẳng như thế? Các ngươi muốn sáng tỏ mọi chuyện, kiểm tra lại, tra hỏi lại những người tiếp xúc cùng Nhị phu nhân trước khi sinh ra Vân Mạnh Dao, nhất là bà đỡ của nàng, trong lúc nàng mang thai có cùng nam nhân khác tiếp xúc thân mật không. Chỉ cần tra rõ từ đầu đến cuối, sự thật ắt hẳn phơi bày. Nếu vẫn không phát hiện được đầu mối gì, biện pháp cuối cùng, cũng là biện pháp nhanh chóng và hữu hiệu nhất, chính là chích máu nhận thân! ”

“Tóm lại, ta không hi vọng Vân gia xuất hiện ngoại nhân, bôi nhọ danh dự mấy đời Vân gia kiến tạo! Thân là người của Vân gia, không phân biệt nam nữ, đều phải một thân ngông nghênh, không sợ cường quyền, không sợ gian khổ, đội trời đạp đất.”

Lời của nàng như tát nước vào mặt, thánh thót như ngọc chạm vào nhau, khiến lòng người Vân gia bùng lửa, ai cũng kiêu ngạo ngẩng cao đầu, đưa mắt nhìn về xa xa.

Một thân ngông nghênh,không sợ cường quyền, không sợ gian khổ,

đội trời đạp đất.

Đây mới xứng là người Vân gia!

Thế hệ trước, Vân gia đẫm máu hăng hái chiến đấu, giành được vinh quang nhờ đánh đuổi giặc ngoại xâm, há dễ dàng để hoàng quyền khinh thường cùng ức hiếp? Bọn họ không e ngại hoàng quyền, cũng không mưu đồ phản loạn mà chỉ muốn sống như một quân nhân kiên cường, sẵn dàng hi sinh vì dân, oai vệ hơn người, tinh thần bất khuất.

Trong đại đường, kể cả hạ nhân của Vân gia, cũng bị lời nói hùng hồn, tinh thần sôi trào này cuốn hút, người người cũng ngẩng cao đầu, vì có thể cùng Vân gia đứng chung một chỗ mà cảm thấy tự hào.

Long Thiên Tuyệt hơi nâng con ngươi, ánh mắt nóng bỏng nhìn Vân Khê, đáy mắt thoáng lóe lên tia sáng rồi biến mắt. Nữ nhân trước mắt, chói sáng như mặt trời, làm người ta không dám nhìn thẳng, lãnh ngạo như mặt trăng, khiến người khác mê say. Nữ tử như vậy, hắn sao có thể dễ dàng buông tay?

Nhận thấy ánh mắt chăm chú của hắn, Vân Khê khẽ vuốt tóc, hướng về phía hắn nhìn lại.

Cái nhìn này, triền miên giao nhau, vô số hình ảnh xẹt qua trước mắt, khiến người ta thật sâu quyến luyến, có chút không nỡ rời đi tầm mắt.

Ánh mắt hắn sáng rực, chiếu thẳng đến nội tâm của nàng.

Trong lòng nhẹ nhàng kích thích, hắn biết rõ nàng, thấu hiểu lòng nàng, cho nên hắn mới có cảm giác mãnh liệt như vậy.

Hắn là Lăng Thiên cung tôn chủ, là tà ma trong mắt nhân sĩ chính phái, theo hắn, sẽ gặp vô số cường địch. Mà nàng, là nữ nhi của tướng quân phủ, là mẫu nhân của một đứa bé, chỉ thầm nghĩ cùng đứa bé trải qua cuộc sống vô tư vô lự.

Là hắn vô tình xâm nhập thế giới của nàng, đảo loạn lòng nàng, nàng rốt cuộc nên làm gì bây giờ?

Nhận thức hắn, cũng phải chấp nhận hết thảy, chấp nhận tương lai có thể đối mặt tinh phong huyết vũ!

Nhưng mà, đó không phải hy vọng của nàng, nàng chỉ muốn cho con nàng một cuộc sống an ổn và khoái hoạt.

Nàng lại lâm vào mơ màng cùng hoang mang.

Mẹ con Vân Mạnh Dao về tới gian phòng của mình, liền lục tung đem tất cả trang sức cùng quần áo của mình, thật vất vả mới có thể vào được tướng quân phủ, mẹ con họ đều mừng rỡ như điên.

Vân Mạnh Dao vì giấc mộng thành hiện thực mà sung sướng, Nhị phu nhân vì mẫu bằng tử quí, khiến nàng từ nay về sau vươn mình, ngẩng cao đầu. Nàng tin rằng chỉ cần con gái mình gia nhập Vương phủ, như vậy ngài không cần e ngại Đại phu nhân, cũng không cần ăn nói khép nép hay thỉnh an nàng ta.

Đắc tội mẫu thân của trắc phi Vương phủ, nàng chỉ là một giang hồ nữ tử không rõ lai lịch, như thế nào gánh đỡ hậu quả được?

Nhị phu nhân càng nghĩ càng hài lòng, lôi kéo nữ nhi nói:”Dao nhi, ngươi lúc này thật khiến mẫu thân tự hào, nếu không phải ngươi cái khó ló cái khôn, nghĩ ra chiêu như vậy, chỉ sợ Tĩnh vương vẫn cố

chấp lấy nữ nhân kia. Tiện nhân ấy có điểm nào tốt, chẳng qua là có khuôn mặt đẹp, liền vô liêm sỉ câu dẫn hết kẻ này đến kẻ khác. Ta nghe bọn hạ nhân nói, nam tử mặc hắc y kia chính là phụ thân đứa nhỏ con nàng. Hừ, nàng dẫn dã nam nhân kia về đây, cư nhiên còn muốn mở cái gì chiêu thân đại hội, thực sự là cực kỳ buồn cười. Cũng không nghĩ xem, nàng ta đã có một đứa con, không còn là thiếu nữ trong trắng, ai mà thèm coi trọng nàng? Dao nhi, ngươi đợi đi, đến lúc đó mở chiêu thân đại hội, nhất định sẽ không ai đến, biến nàng thành trò cười lớn nhất thiên hạ!"

Vân Mạnh Dao cười lạnh nói:"Tiện nhân kia tự cho mình là thiên tiên hạ phàm sao? Tĩnh vương gia bất quá xem trọng hôn ước trước đây cùng nàng, mới có thể đến cửa cầu hôn. Nàng cư nhiên còn lạt mềm buột chặt, nghĩ rằng cự tuyệt Vương gia, Vương gia vẫn kiên quyết lấy nàng, nhưng nàng nghĩ sai rồi, Vương gia căn bản không cần nàng. Ta vừa hiện ra trước mặt Vương gia, ngài liền chú ý đến ta, nhận ra ta hoàn mĩ hơn tiện nhân kia gấp ngàn lần."(nghe mà muốn ói….)

"Tất nhiên, Dao nhi của ta phải tốt hơn nàng ta nhiều, ít nhất ngươi còn là một nữ tử trong trắng. Người nam nhân nào không e ngại nữ nhân của mình còn giữ được thân trong sạch hay không? Tĩnh vương chọn ngươi, là hắn tinh mắt, nếu hắn chọn nữ nhân kia, chẳng khác nào người mù."

"Hừ! Ta chỉ cần nhìn thấy nữ nhân kia cùng con của nàng, đã cảm thấy chán ghét! Bất quá cũng kỳ quái, ngày đó ta rõ ràng tìm một nam nhân xấu xí, để hắn chờ nàng trong nhà gỗ, như thế nào lại biến thành hắc y nam nhân kia?" Ánh mắt ác độc của Vân Mạnh Dao lóe lên, giận giữ nói:"Thật tiện nghi cho nàng! Tiện nhân như nàng, nên cùng nam nhân xấu nhất thiên hạ giao hợp, khiến nàng thống khổ!"

"Dao nhi, ngươi nói chính là sự kiện sáu năm trước sao? Sự kiện ấy

chẳng lẽ do ngươi an bài?” Nhị phu nhân đè thấp thanh âm, có chút kinh ngạc.

Vân Mạnh Dao lạnh lùng nở nụ cười:”Đúng vậy, là ta an bài! Tiện nhân kia cực kì dại dột, ta tùy tiện gửi cho nàng một phong thư cùng lọ mật, nàng liền tin. Nàng nghĩ Tĩnh vương gia đang ở nhà gỗ chờ nàng, cùng nàng bày tỏ nỗi lòng, còn nghĩ mật kia là do Tĩnh vương gia đưa, liền điềm điềm mật mật uống ngay, không hề biết rằng, ta hạ xuân dược vào đó, chỉ cần nhìn thấy nam nhân là sẽ nổi điên, phát cuồng…Ha ha ha! Nhớ tới thời điểm phụ thân bước vào nhà gỗ, ta liền trút được nỗi oán hận, bất quá tiếc rằng, nam nhân xấu xí kia không hiểu sao không thấy, cũng không biết đến tột cùng là xảy ra chuyện gì….”

Mẹ con họ đang nhiệt tình tán gẫu, đột nhiên lúc đó, cửa phòng bị đá văng.

Ngược chiều ánh sáng, một thân ảnh mảnh dẻ hiện ở ngoài cửa phòng, thấy không rõ mặt của nàng, lại có thể cảm nhận được lãnh ý dày đặc từ trên người nàng truyền ra.

“Ai? Ai lớn mật như thế?” Vân Mạnh Dao lớn tiếng quát, thái độ hoàn toàn bất đồng với người điềm đạm đáng yêu trước mặt Nam Cung Dực lúc nãy.

“Ngươi nói xem ta là ai?” Thanh âm lạnh lẽo truyền tới, thân ảnh nọ cũng từ từ bước đến từng bước một, lộ ra khuôn mặt của nàng, khóe môi hiện lên ý cười, khiến hai mẹ con họ sợ đến mức run cả người.

“Vân, Vân Khê! Như thế nào lại là ngươi? Ngươi đến làm gì?” Vân Mạnh Dao đột nhiên nhớ tới lời mẹ con họ vừa nói, lòng nàng đột nhiên căng thẳng, không phải đều nghe được họ nói gì chứ, đã biết hết chuyện xảy ra sáu năm trước sao?

Nghĩ đến chuyện này, sắc mặt nàng trắng bệch, đáy lòng cảm thấy sợ hãi.

Nhị phu nhân thấy Vân Khê lớn mật xông vào phòng nữ nhi, không khỏi ưỡn ngực, dùng giọng trưởng bối khiển trách:"Vân Khê, nơi này là khuê phòng của muội muội ngươi, sao ngươi có thể vô lễ thế, tùy tiện xâm nhập? Còn có, ta là Nhị nương của ngươi, ngươi thấy trưởng bối, sao không hành lễ? Tu dưỡng của ngươi đều để ở đâu? "

"Tu dưỡng?" Vân Khê lạnh lùng nhếch môi, tựa tiếu phi tiếu:"Với loại người như bọn ngươi cũng cần biểu lộ tu dưỡng? Chớ quá mất mặt ta sao? Nhị-nương!"

Nàng cố ý nhấn mạnh hai chữ "Nhị nương", nghiến răng nghiến lợi, uy hiếp nồng đậm bên trong đó.

Nhị phu nhân ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt sắc bén của nàng, không khỏi kinh hồn táng đảm rút lui từng bước.

"Ngươi, ngươi muốn làm cái gì? Muội muội của ngươi rất nhanh sẽ trở thành trắc phi của Tĩnh vương, nếu ngươi vô lễ với nàng, cẩn thận Vương gia trị tội ngươi!"

Vân Khê lắc lắc đầu, bày ra bộ dáng thông cảm nhìn mẹ con họ, chuyện trước mắt, các nàng không có nửa điểm giác ngộ, chẳng lẽ họ thật sự nghĩ chuyện vào Tĩnh vương phủ chính là chuyện tốt sao?

"Đối với chuyện khác, ta không thèm phí thời gian với các ngươi. Ta chỉ hỏi các ngươi một câu, chuyện sáu năm trước, có đúng như lời các ngươi vừa nói hay không, là do ngươi hạ dược trong mật, sau đó

dụ ta đến nhà gỗ?” Ánh mắt Vân Khê trừng trừng tập trung trên người Vân Mạnh Dao, nhìn gần nàng, khiến nàng không thể không nói thật.

Vân Mạnh Dao bị ánh mắt lạnh như băng của nàng nhìn chăm chú, có chút lảo đảo đứng không vững, nàng chậm rãi lắc đầu nói:”Không phải! Không liên quan tới ta, là ngươi nghe lầm!”

“Ngươi còn dám nói láo sao?” Vân Khê tiến lên từng bước, bắt lấy cổ tay của nàng, kéo tay nàng về phía sau, để trên mặt bàn, đề cao âm điệu chất vấn:”Nói, ngươi vừa nói chuyện gì không phải sự thật?”

“A, đau! Nương, cứu ta a! Đau!” Vân Mạnh Dao thống khổ kêu gào, nước mắt cũng chảy ra.

Nhị phu nhân thấy thế, vội vàng xông lên phía trước giúp nữ nhi.

Vân Khê đưa chân, kéo cái ghế ra, ném về phía Nhị phu nhân khiến nàng ta ngã trên mặt đất, che ngực lại, đau đến mức không nhịn được mà rên rỉ.

“Nói!” Tay Vân Khê nắm lại càng thêm chặt.

Vân Mạnh Dao thống khổ, rốt cuộc thừa nhận, vừa khóc vừa nói:”Đúng vậy, là do ta làm! Cầu ngươi buông tha ta đi! Ta thật vất vả mới có thể bước vào Tĩnh vương phủ, xin ngươi tha cho ta, thành toàn ta đi! Ta tốt xấu gì cũng là muội muội của ngươi, có quan hệ huyết thống cùng ngươi, ngươi không thể ra tay tàn nhẫn với ta!”

“Quan hệ huyết thống? Ngươi hiện tại đã nghĩ đến quan hệ huyết thống? Như vậy, lúc trước khi ngươi gài bẫy ta có từng nghĩ chúng ta chảy cùng một dòng máu không?”Vân Khê siết chặt tay, rút từ trên đầu nàng một cái trâm ngọc, cúi đầu nở nụ cười:”Ngươi yên tâm, ta

sẽ không lấy mạng ngươi, ta sẽ cho ngươi thực hiện nguyện vọng của mình, để ngươi thuận lợi gia nhập Tĩnh vương phủ, trở thành trắc phi của hắn…”

“Thật, thật sự?” Mái tóc đen như gỗ mun của Vân Mạnh dao trợt xuống vai, nàng thập phần kinh ngạc nhìn về Vân Khê đứng sau, khó mà tin được Vân Khê có thể cho nàng nhập Vương phủ. Trong lòng đang vui sướng, bên tai lại truyền đến một thanh âm ma mị.

“Đúng vậy! Ta sẽ để cho ngươi gia nhập Tĩnh vương phủ, chẳng qua…..ta muốn trước đó hủy đi dung nhan của ngươi, khiến người người trong vương phủ nhìn thấy ngươi đều chán ghét. Ta để ngươi có thể đến đó, nhưng không thể được ai chú ý đến, chết già trong vương phủ, sống không bằng chết! ”

Vân Mạnh Dao cả người đều giật mình kinh sợ, quên mất phản ứng, thậm chí cũng quên đi đau đớn. Nàng chỉ thấy trước mặt một mảnh u ám, bầu trời đen tối bao phủ quanh nàng, lời nói bên tai biến thành thanh âm nguyền rủa, âm thanh ma mị.

“Đừng….”

Tiếng thét thê lương chói tai vang lên, xé rách trời cao!

Quyển 2 - Chương 15: Thập đại nam nhân biến thái tụ hội (1)

Chương V15: Thập đại nam nhân biến thái tụ hội (1)Từ phòng Vân Mạnh Dao đi ra, sắc mặt Vân Khê vẫn bình tĩnh, không có chút gợn sóng, giống như người vừa hủy dung muội muội kia không phải nàng. Không phải do nàng trời sinh ác độc, mà do Vân Mạnh Dao sở tác sở vi khiến nàng không cách nào nhịn được! Xuất phát từ nội tâm ghen tị, nàng có thể hãm hại tỷ tỷ của mình, hạ dược nàng ta, khiến nàng ta bị nam nhân xấu xí nhất thiên hạ phá thân trong sạch, mục đích chính là hủy nàng, khiến nàng ta không còn mặt mũi cùng nàng tranh đoạt Tĩnh vương.

Tâm địa độc ác như thế, giết nàng, còn chưa hết tội!

Nếu không phải nàng gài bẫy hãm hại,Vân Khê tại sao lại tính tình đại biến? Sau khi sinh ra Tiểu Mặc, khúc mắc trong lòng không thể gỡ bỏ, cuối cùng lựa chọn lên núi Từ Vân chấm dứt tính mạng của mình?

Giữ nàng lại, là để cho nàng chuộc tội, để nàng hiểu cảm giác sống không bằng chết!

Vân Khê không cho rằng mình tàn nhẫn, một mạng đền một mạng, là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Đứng ở dưới tán cây, hít một hơi thật sâu, mặc kệ hai mẹ con Vân Mạnh Dao phía sau la hét như mổ lợn, trên trời cao mặt trời vẫn

chiếu sáng, gió dìu dịu thổi vào mặt.

Lại là một ngày tươi sáng, thật tốt!

Xuyên qua hoa viên, là chỗ ở của nàng.

Vân Khê cúi đầu một đường đi thẳng, suy tư về thân thế của Vân Mạnh Dao. Nếu không phải phát hiện Nhị phu nhân khẩn trương khác thường, có lẽ nàng cũng không hoài nghi, hôm nay càng nghĩ lại càng thấy khác thường.

Vân gia cùng La gia là đối thủ, từ trước đến nay bất hòa, nữ nhi La gia như thế nào lại chịu gả cho Vân gia? Vả lại, phụ thân cùng mẫu thân cảm tình thật tốt, mẫu thân là nữ tử giang hồ, vì phụ thân từ bỏ gia thế, thậm chí hai mươi năm qua cũng không hề qua lại với Dung gia, tình sâu nghĩa nặng như vậy, phụ thân sao có thể nhẫn tâm cô phụ tấm chân tình của mẫu thân, lấy một nữ nhân khác? Chẳng lẽ trong đó có duyên cớ khác?

Bên trong hoa viên, thấp thoáng một bóng lưng của nam tử mặc hắc y, khoang tay đứng trước đám hoa trà.

Vân Khê nhất thời ngẩn người, dừng bước, nhìn về phía hắn.

Hoa trà tươi đẹp, sắc thái sáng lạng, đem đến xuân sắc cho cả khu vườn.

Hắn đứng trước khóm hoa, hắc y càng thêm nổi bật, gió nhẹ thổi qua tóc hắn, mang theo hương thơm bay ra xa. Hắn lẳng lặng đứng đó, bóng dáng cao ngất, giống như một bức họa tuyệt đẹp, cả khu vườn mang cảnh xuân cũng chỉ làm nền cho hắn.

Trong gió nhẹ, hắn ngoái đầu nhìn lại, mũi thẳng mày cao, môi cong

yêu mị, lịch sự tao nhã nói không lên lời, vô cùng tuấn tú, vô cùng phóng khoáng.

Thật sự là một yêu nghiệt a!

Nhà ai nuôi yêu nghiệt này, đúng là đáng lo a! (chị nì xem ảnh là cún hay sao đòi nuôi zời….)

Đôi mắt đen nhánh của Vân Khê hơi hơi nheo lại, khóe môi nhếch lên, trong lòng không nhịn được nói thầm.

“Đến đây, ta đang đợi ngươi.”

Long Thiên Tuyệt môi cong lên, dịu dàng cười, thanh âm trầm ấm êm tai.

Lông mi thật dài chớp chớp, Vân Khê không trả lời, trong đầu hiện ra lời hắn nói lúc ở Hàn viên.

“Nàng cũng biết, đêm hôm đó ta bị trọng thương, không thể hành động, cũng không thể nói chuyện. Nàng…thiếu chút nữa lấy mạng của ta”

“Chính xác mà nói, đêm hôm đó, nàng cường bạo ta a!”

“Cho nên, nàng phải có trách nhiệm với ta.”

Hai gò má thản nhiên ửng hồng, nguyên lai lời hắn nói ngày ấy đều là sự thật, nếu ngày ấy không phải hắn vô tình bị thương, trốn trong nhà gỗ, chỉ sợ Vân Khê thực sự bị hủy thân trong sạch bởi nam nhân xấu xí kia.

Nhưng mà, người cùng hắn chân chính phát sinh quan hệ, là Vân

Khê thật sự, chứ không phải nàng.

Không hiểu sao, đáy lòng dâng lên một cỗ rầu rĩ như ghen.

“Làm sao vậy? Đang suy nghĩ gì?”

Hơi thở nồng ấm theo hắn tới gần, Vân Khê ngước mặt lên, thẳng tắp nhìn thẳng vào mắt hắn, đôi con ngươi của hắn đen láy dị thường, phảng phất chứa toàn bộ xuân sắc bên trong ấy, tầng tầng lớp lớp ánh sáng lưu chuyển, sáng chói lóa mắt.

Trong nháy mắt, đôi mắt ấy khiến nàng thần hồn điên đảo.

Nhưng mà, hờn dỗi dưới đáy lòng vẫn chưa tan đi, Vân Khê tránh ánh mắt của hắn, nghiêng người vòng qua, tiếp tục bước.

“Khê nhi?” Tay phải nàng bị kéo lấy, hơi thở nồng đậm của hắn phả vào sát nàng:”Nàng rốt cuộc làm sao vậy?”

“Không có việc gì, chỉ là tâm tình không tốt, không cần để ý tới ta!” Vân Khê giãy khỏi tay hắn, không thèm nhìn, tiếp tục tiến về phía trước.

“Nàng đừng đi!” Dáng người Long Thiên Tuyệt nhẹ nhàng di chuyển, bước tới trước mặt nàng, ngăn cản đường nàng đi, đôi mắt nhu hòa bỗng trở nên nghiêm nghị pha lẫn uất giận (vừa uất ức vừa giận):”Nàng trước hết cho ta biết, cái đại hội kén rể chết tiệt kia, đến tột cùng là cái gì xảy ra? Chẳng lẽ, ngươi thật sự muốn nhi tử nhận nam nhân khác làm phụ thân sao?”

“Tiểu Mặc là do ta sinh, ta muốn hắn nhận ai làm phụ thân, hắn liền thực hiện, dù sao ngươi cũng chưa thực hiện được trách nhiệm mà một người phụ thân nên có.”

“Đó là vì ta không biết sự hiện hữu của hắn, ta cũng không biết nữ tử đêm hôm đó là nàng!”

Nghe hắn nhắc tới đêm hôm đó, ghen tuông dưới đáy lòng càng thêm kịch liệt, nàng cũng không thể hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình, cư nhiên lại ghen với Vân Khê đã mất.

“Ta hỏi ngươi một lần nữa, ngươi rốt cuộc là thích Vân Khê sáu năm trước hay là Vân Khê hiện tại?” Ánh mắt sáng quắc của nàng nhìn thẳng hắn, nghiêm túc không chớp mắt.

Long Thiên Tuyệt nhíu mày, rất là khó hiểu, vì sao nàng lại luôn hỏi đi hỏi lại cái vấn đề kì quái đó, hai người này có gì khác nhau sao?

“Khê nhi, nàng đến tột cùng là muốn hỏi chuyện gì? Ta không phải đã nói sao, chỉ cần là nàng, ta đều thích. Nàng rốt cuộc do dự cái gì, hay là trong lòng nàng có băn khoăn gì khác?”

Thầm hít thật sâu, đáy lòng che dấu mất mát, hắn ngay cả thích Vân Khê sáu năm trước hay hiện tại cũng không rõ ràng sao? Đáp án như vậy, không phải là điều nàng muốn.

“Hội kén rể là do mẫu thân cùng nãi nãi một tay thực hiện, ta tin rằng họ sẽ chọn đến không ít nam tử tốt trong Thẩm Dương thành, nếu ngươi muốn biết ai sẽ trở thành phụ thân của Tiểu Mặc, đến lúc đó hoan nghênh ngươi đến giá lâm cùng quan sát.”

Vân Khê nhếch môi mỏng, xoay người rời đi, sau khoảnh khắc ấy, nụ cười yếu ớt kia hoàn toàn biến mất.

Tâm dù rung động, nhưng không cảm thấy an toàn, vậy để trời quyết định đi!

Cho hắn, cũng là cho nàng một cơ hội.

Long Thiên Tuyệt đứng yên tại chỗ, nhìn theo bóng dáng đang mỗi lúc một xa của nàng, mi tâm nhăn lại. Sao hắn không thể nhìn thấu nàng? Rõ ràng lòng của nàng đã gần với hắn lắm rồi, tại sao nàng lại lo được lo mất, đột nhiên dần rời xa?

Nữ nhân, thật sự không ai có thể hiểu được.

Nhất là nữ tử đặc biệt giống nàng, lại càng thêm khó hiểu hơn.

Hội kén rể kia, tốt lắm, hắn thật muốn nhìn, đến tột cùng là ai dám tranh giành nữ nhân của hắn?

Tinh quang ẩn hiện dưới đáy mắt, hắn lạnh lùng nhếch môi, phải có chí hướng cùng quyết tâm.

Ngày hôm sau, Long Thiên Tuyệt biến mất, hoàn toàn ly khai tướng quân phủ, tìm cùng không thấy được hắn.

Trong lòng Vân Khê bồn chồn, đồng thời cũng thực tức giân, đây là cái mà hắn gọi là thích sao? Nàng bất quá chỉ muốn thử hắn, cho hắn một bài khảo nghiệm, hắn liền buông tha nhanh chóng như thế.

Nam nhân như vậy, nàng không cần!

Cóc ba chân khó tìm, nam nhân hai chân thì đầy đường kia kìa.

Nàng muốn tìm một nam nhân mạnh hơn hắn gấp bội, gấp trăm lần, tức chết hắn, làm cho hắn hối hận đến chết!

“Mẫu thân, người đã sắp ngắt hết hoa lá của cái cây này rồi, người

có cừu oán gì với nó sao? ”

Thanh âm trong trẻo của nhi tử truyền vào tai, Vân Khê cúi đầu nhìn xuống, phát hiện mình đang giày xéo phát tiết lên chậu hoa trước mặt, phía trên cây lá xanh cơ hồ là đã nghỉ hưu sớm, chờ được nhập thổ vi an.

Vân Khê ho nhẹ, trên mặt hiện lên chút xấu hổ cùng quẫn bách, cúi đầu nhìn con mình nói:”Mẫu thân là giúp nó tỉa bớt lá, cái này gọi là nghệ thuật, hiểu chưa?” Ngón tay đẩy nhẹ, đem bồn hoa đẩy sang một bên, nếu nàng tiếp tục ngắt nữa, chỉ sợ nó thật sự không thể chịu nổi mà chết mất.

“Nga.” Vân Tiểu Mặc gật đầu, trên mặt lại hiện lên vẻ hoài nghi.

“Mẫu thân, phụ thân đi nơi nào? Hai ngày nay tại sao không thấy hắn? Con còn muốn cùng phụ thân luyện kiếm mà….”

“Đừng nhắc về hắn với ta! Con muốn luyện kiếm, mẫu thân dạy con.”

Vân Tiểu Mặc nhấp môi, có chút khó xử nói:”Nhưng mà, Phiêu Tuyết thập tam kiếm, chỉ có phụ thân mới…..” Phát hiện sắc mặt mẫu thân càng lúc càng đen, thanh âm của hắn chậm rãi, yếu ớt hạ xuống.

Nguy rồi, mẫu thân thoạt nhìn giống như muốn nổi bão! Rốt cuộc phát sinh chuyện gì, chẳng lẽ như lời của mẫu thân Anh Tử nói, là biểu hiện của chưa thỏa mãn “dục vọng” sao?

Mẫu thân nhất định là rất thích bảo bối gì đó, nhưng lại không chiếm được, nên mới không thỏa mãn “dục vọng” đi?

Ân, nhất định là như vậy.

“Mẫu thân, người muốn lễ vật gì à, có thể nói với Tiểu Mặc hay không? ”

“Lễ cật?”Suy nghĩ của nhi tử rất toát ra phong phạm của nàng(chính là khó hiểu ak), Vân Khê nâng mi nghĩ. nói:” Ta hiện tại rất muốn ăn một con vịt nướng đậm chất Bắc Kinh!”

“Vịt nướng?” Vân Tiểu Mặc lưu chuyển đôi tròng mắt đen như mực, ngọt ngào cười nói:”Nga, Tiểu Mặc đã biết. Tiểu Mặc nhất định sẽ không để cho mẫu thân chưa thỏa mãn “dục vọng”!”

“Cái gì?” Vân Khê cho rằng mình nghe nhầm, một câu thành ngữ “dũng mãnh” như vậy cư nhiên thốt ra bởi một đứa trẻ thuần khiết, nàng nghi hoặc sờ cằm, nhỏ giọng tự nói:”Nhìn người không thể nhìn tướng mạo a, không tưởng tượng được Trịnh phu tử(thầy giáo) mang vẻ đạo mạo của quân tử, lại sau lưng phụ mẫu bọn nhỏ dạy chúng những câu thành ngữ như thể này? Chậc chậc, thật khiến nàng nhìn với cặp mắt khác xưa a!”

Trịnh phu tử liều mạng giãy dụa, bước khỏi bàn giáo viên, hiện lên biểu tình ủy khuất khiếu nại:”Nữ nhân ác độc, cư nhiên vu oan cho tâm linh thuần khiết của ta, ta hận ngươi.”

Vào giờ ăn trưa, tất cả mọi người đều đến đông đủ, chỉ vắng mỗi bóng dáng của Tiểu Mặc.

“Tại sao thức ăn còn chưa mang lên? Ta đói lắm rồi.” Bạch Sở Mục khua đôi đũa, hoàn toàn không xem mình là người ngoài.

Vân Khê liếc hắn, khinh thường nói:”Tiểu Mặc ở đâu? Bạch Sở Mục, ngươi đem con ta đi đâu rồi?”

Bạch Sở Mục chu miệng:”Hắn….Hắn hình như nói là muốn xuống

phòng bếp….Được rồi, được rồi, ta xuống phòng bếp nhìn xem….” Bạch Sở Mục đành hạ đũa, mang theo khuôn mặt xám xịt chạy về hướng phòng bếp.

“Đúng rồi, phụ thân, chuyện của Nhị nương cùng Vân Mạnh Dao như thế nào rồi?” Trong lúc chờ đợi, Vân Khê lơ đãng hỏi.

Vân Dật thở dài, xem như già thêm mười tuổi:”Ta đã tra hỏi qua những người liên quan, chứng thực đứa bé kia chính xác không phải của ta. Ta lại đi dò xét chuyện hoang đường phát sinh hai mươi năm trước, cuối cùng biết được năm đó La gia giăng bẫy, bọn họ mời ta đến phủ uống rượu, hạ dược trong rượu, chờ khi ta tỉnh lại liền phát hiện….. La gia vì đối phó Vân gia chuyện tồi tệ gì cũng có thể làm, cư nhiên đến cả con gái mình cũng không tha…”

“Vậy phụ thân chân chính của Vân Mạnh Dao là ai?” Vân Khê dù không kinh ngạc, nhưng đối với phụ thân nhu nhược có chút thất vọng, bị người khác hãm hại, cũng không thèm điều tra chân tướng. Rốt cuộc có làm hay không, một chút ấn tượng hắn cũng không có? Vì cấp La gia một cái công đạo, nên nhận nữ nhi của La gia vào cửa, chẳng những khiến mẫu thân thương tâm thất vọng, mà còn gián tiếp hại chết con gái của mình….Hắn thật rất thất bại.

“Ta âm thầm bắt giữ vài gia nhân trong La gia, tra được Nhị nương trước đây có cùng con trai La quản gia thân mật qua lại,nhưng La Thần tướng ghét bỏ tên kia thân phận thấp kém, không thể giúp La gia thăng quan tiến chức, cho nên liền ‘gậy đả uyên ương’, tách bọn họ ra. ”

“Ân, nghĩ biện pháp đến thời điểm Tĩnh vương đến đón dâu, đem nam nhân kia đến. Hừ, chơi xấu Vân gia ta hai mươi năm, mẹ con các nàng làm không ít chuyện thất đức, không những khiến mẹ ta nhận ủy khuất, mà còn làm cho Vân Khê……Tóm lại, ta nhất định

không để mẹ con họ sống thoải mái! Các nàng đáng chết, La gia dám giăng bẫy Vân gia, càng đáng chết hơn!" Vân Khê lãnh khốc mở to mắt, con ngươi hiện lên tia sáng lạnh lùng, thẳng tắp hướng về nơi nào đó trên không trung.

"Tìm người giám sát mẹ con các nàng, La gia vừa xảy ra chuyện, các nàng liền vội vã trở về Tướng quân phủ, chỉ sợ không hề có ý tốt."

"Yên tâm đi, ta đã phái người quan sát nhất cử nhất động của họ, có cho phép họ cũng không dám làm càn." Vân lão gia tử nói.

Trên mặt Vân Dật một màu đỏ hồng, xấu hổ cúi đầu, không biết nên nói cái gì.

Một lúc lâu sau, Bạch Sở Mục kéo áo Vân Tiểu Mặc đến bên bàn cơm, mọi người nhìn thấy Tiểu Mặc toàn thân đen thui, còn mang theo mùi khét, không khỏi ngây ngẩn cả người.

"Chuyện gì xảy ra vậy? Tiểu Mặc, làm sao con lại biến mình thành bộ dáng bẩn thỉu như thế này?"Vân Khê kinh ngạc hỏi han.

Bạch Sở Mục có chút dở khóc dở cười đặt hắn sang một bên, lại đem một mâm đồ ăn cháy đen thui không rõ hình dạng để lên bàn, nói:"Đây là chiến tích hắn vất vả làm ra, hắn thiếu chút nữa đem phòng bếp đốt trụi, các ngươi hỏi thử hắn, cái này đến tột cùng là cái gì?"

"Tiểu Mặc, con đến phòng bếp làm chi? Vì làm mâm đồ ăn này chăng? Mẫu thân không biết là con có hứng thú trở thành đầu bếp đó?" Vân Khê nhìn một bàn "thức ăn" kia, nhịn không được cười trộm.

Vân Tiểu Mặc dùng bàn tay nhỏ bé lau mặt, nhu cái miệng nhỏ nhắn

nói:”Mẫu thân muốn ăn vịt nướng, con liền tự tay làm, ai biết quá trình lại phức tạp như vậy, một chút cũng không đơn giản như con từng nghĩ….” Hắn thè lưỡi, nhớ lại tình cảnh ai cũng rối ren giúp hắn dưới phòng bếp lúc nãy, trong lòng thực áy náy.

“Vịt nướng?” Vân Khê mở to hai mắt nhìn, nhìn kĩ vật trên bàn kia, khó mà có thể hình dung đó là một con vịt nướng, bất quá nghĩ đến lòng hiếu thảo của con trai, trong lòng không khỏi dâng lên cảm tình ấm áp.

Xoa xoa đầu con trai, nói:”Tiểu Mặc, nếu muốn đem vịt nướng cho mẫu thân, có thể tìm các bá bá cũng thẩm thẩm trong phòng bếp hỗ trợ, không cần chính mình tự làm, vạn nhất lại bị thương, chẳng phải là khiến mẫu thân đau lòng?”

Vân Tiểu Mặc nghiêng đầu nói:”Nhưng mà con hỏi bọn họ, bọn họ cũng không biết làm vịt nướng Bắc Kinh, con nghĩ những loại vịt nướng khác, mẫu thân phỏng chừng không thích ăn. Cho nên con quyết định tự tay làm, tuy rằng không phải vịt nướng Bắc Kinh mẫu thân thích nhất, nhưng lại có tình yêu của Tiểu Mặc chứa trong đó, nhất định khiến mẫu thân yêu thích.”

“Tiểu Mặc đã có lòng, mẫu thân cảm thấy rất vui vẻ.” Lấy ra khăn tay, chùi mặt cho con trai, Vân Khê không nhịn được cười khẽ. Đứa nhỏ này thật sự đáng yêu, vì một câu nàng thuận miệng nói ra, liền chạy đến phòng bếp. Có đứa con hiếu thuận như vậy, nàng còn cầu gì hơn?

Vân Tiểu Mặc đem khuôn mặt nhỏ nhắn, đen thui nâng lên, ngọt ngào nói:”Mẫu thân vui vẻ là tốt rồi, Tiểu Mặc không muốn để mẫu thân chưa thỏa mãn dục vọng, mà không vui.”

Tay Vân Khê cầm khăn bỗng cứng đơ tại chỗ, ngây ngốc không dịch

chuyển, trên người mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Nhận thấy ánh mắt khác thường chung quanh, nàng quay đầu liếc trộm, liền nhận được vô số ánh mắt đen tối.

“Các ngươi nghĩ gì thế? Không phải chuyện như thế! Tiểu hài tử không hiểu, dùng thành ngữ loạn xạ, chẳng lẽ các ngươi lại cho là thật?” Vân Khê tức giận đến đỏ mặt, biểu tình của đám người kia sao lại thế, chẳng lẽ nhìn nàng giống với bộ dáng chưa thỏa mãn dục vọng sao?

“Người ta thường nói đồng ngôn vô kỵ, lời nói của tiểu hài tử, đích xác chân thật.”

“Vân nương tử, chuyện này thừa nhận cũng không có gì không tốt, ngươi không cần xấu hổ.”

“Đại tẩu, ngươi nhất định nhớ đến đại ca của ta đi? Ta hiểu mà, ngươi không cần ngại ngùng.”

“…….”

Dung Thiếu Hoa, Bạch Sở Mục và Long Thiên Thần mỗi người một câu, chỉ sợ thiên hạ không loạn, khiến Vân Khê tức giận đến môi cũng run.

“Chúng ta vừa đúng lúc muốn đi Quỳnh Hoa lâu tham gia tụ hội, hôm nay tham gia tiệc, toàn bộ đều là thập đại mỹ nam, nếu ngươi có cần, có thể đi theo chúng ta, tùy tiện tìm một người đều có thể thỏa mãn nhu cầu của ngươi.” Dung Thiếu Hoa cười híp mắt, chiết phiến lay động bày ra bộ dáng phong tao. (lẳng lơ, lả lơi, làm dáng….là nghĩa của từ phong tao nì….^^)

“Đúng, hôm nay Hách Liên Tử Phong- đệ nhị mỹ nam cũng sẽ trình diện, nếu ngươi đi nhất định có thể mở rộng tầm mắt, chuyến đi này tuyệt đối không tệ. Tiểu tử kia so với đại ca của Long Thiên Thần không kém chút nào, hơn nữa có xuất thân tốt, là thiếu chủ Hách liên gia-một trong thập đại gia tộc, chính là danh môn trong danh môn, Thiên Tuyệt lại bị thập đại gia tộc cùng Thánh cung xem là cái gai trong mắt,người người đuổi giết, chính là tà phái bên trong tà phái. Người của Hách Liên gia tộc tuyệt đối phục tùng Hách Liên Tử Phong, không ai hoài nghi năng lực hắn, tuổi như thế mà đã làm gia chủ, quả thực khiến người người khâm phục. Ngươi không đi xem hắn, thực sự đáng tiếc…. ” Bạch Sở Mục cũng hùa theo nói.

“Uy, ngươi muốn thổi phồng Hách Liên Tử Phong cũng không cần phải chửi bới đại ca của ta đi? Đại ca nếu thật sự là tà phái bên trong tà phái, ngươi hiện tại còn có thể ngồi đây tán dóc hay sao?” Long Thiên Thần lầm bầm nói.

Vân Khê liếc mắt khinh thường nhìn bọn họ, nói:”Các ngươi tỉnh lại đi, cái gì mà thập đại mỹ nam? Ta thấy đích thực chính là thập đại nam nhân biến thái mới đúng. Toàn bộ đều là một lũ người kỳ quái, hoặc là khoe khoang phong tao, hoặc là sinh ra đã ngốc, hoặc là cuồng tự kỷ, hoặc là mặt tê liệt, còn có một quỷ đoản mệnh….Ta thấy bảng mỹ nam của các ngươi chắc hẳn đem tên tất cả những kẻ thiên hạ đệ nhất cổ quái ghi danh vào.”

“Khoe khoang phong tao?” Dung Thiếu Hoa ngừng phe phẩy chiết phiến, khóe mắt có chút run run.

“Cuồng tự kỷ?” Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người dị khẩu đồng thanh, sắc mặt bỗng chốc sa xầm.

Lam Mộ Hiên cười hắc hắc, vỗ ngực vui mừng, may mắn hắn không liên quan. Nhưng mà, sinh ra đã ngốc là ám chỉ ai? Hắn nghi hoặc

khó hiểu.

Vân Khê nhếch môi cười, vỗ tay hoan hô nói:”Chúc mừng các ngươi, đều nhận biết được bản sắc của mình.”

Chỉ trong chốc lát, trên bàn đều là thanh âm nghiến răng nghiến lợi, nữ nhân này, có cần dùng lời nói độc địa như thế không, đem danh thiên hạ thập đại mỹ nam của bọn họ vứt hết đi?

Vân Khê nhàn nhạt lắc đầu, nói:”Các ngươi cũng không cần thương tâm, đây không phải lỗi của các ngươi, dù sao bảng xếp hạng này cũng không phải do các ngươi muốn, mà là do người trong thiên hạ rãnh rỗi đề cử. Đây biểu thị cho cái gì? Tiểu Mặc, con biết không?

Vân Tiểu Mặc cau cau mũi, nghi hoặc nói:”Theo lời mẫu thân nói, thiên hạ há sẽ lại lần nữa lập bảng nam nhân biến thái sao? Tiểu Mặc sau này lớn lên, nhất định tránh cái bảng xếp hạng nam nhân biến thái đó.”

Sắc mặt Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục đồng thời biến thành màu đen, Dung Thiếu Hoa định lực tốt hơn một chút, khóe môi chỉ không ngừng co giật.

“Phốc!” Vân Khê dưới đáy lòng cười to, quả nhiên không hổ là con trai nàng, rất là thông minh. Xoa xoa đầu con, khen ngợi:”Tiểu Mặc quả nhiên rất có tầm nhìn, rất có hoài bão, làm người phải làm người bình thường, làm nam nhân lại càng phải làm nam nhân bình thường!”

“Nga, Tiểu Mặc đã biết.”

“Bùm, bùm” liên tục vài tiếng, vài người thi nhau rớt xuống đất.

Sau bữa cơm không lâu, từ tướng quân phủ có một đoàn người đi ra, chậm rãi hướng về Quỳnh Hoa lâu. Đoàn người nhanh chóng hấp dẫn ánh mắt của mọi người, bất vi biệt đích, chỉ vì trong đoàn người này, mỹ nam như mây, mỹ nữ tuyệt sắc, còn có một đứa bé như tiên đồng, nếu không biết, còn tưởng là đang nằm mơ ban ngày, mơ thấy một đoàn tiên nhân lén xuống trần gian.

Dung Thiếu Hoa đi đầu, trường bào xanh nhạt, phong nhã vô song, tuấn dật phi phàm, hắn phe phẩy chiết phiến, ngẫu nhiên phóng ra ánh mắt mị hoặc, một đường đi thẳng, không biết mê hoặc biết bao nữ tử.

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục sánh vai nhau đi, trên tay mỗi người ôm một thanh bảo kiếm, bạch y cùng lam y tuy không điệp nhau, nhưng thật sự trông cũng rất đẹp mắt.

Lam Mộ Hiên mặc một bộ thanh bào, tuy lôi thôi lếch thếch, nhưng lại che mất ánh sáng phát ra từ hai kẻ đi trước. Hắn đứng sau ba người kia, theo sát mẫu tử Vân Khê, không ngừng hỏi Vân Khê những chuyện về luyện đan, khiến Vân Khê không khỏi thấy phiền, thật muốn một búa đập chết hắn.

“Mẫu thân, tại sao lại có nhiều người nhìn chúng ta như vậy?”

“Bọn họ nhìn mấy con khỉ đang làm trò hề phía trước, không liên quan đến chúng ta.”

Ba người phía trước đồng loạt xoay đầu, trợn mắt nhìn nàng.

“Vân nương tử, ngươi không phải nói không muốn theo chúng ta góp vui sao? Như thế nào hiện tại lại cùng đi theo?”

“Không phải ngươi không thèm đem thập đại mỹ nam để vào mắt

sao? giờ sao lại đến đây?”

“Ta thấy biểu muội ngoài miệng ngượng ngùng, nhưng trong lòng lại tịch mịch, muốn cùng chúng ta đến buổi tụ hội thử thời vận, nói không chừng có thể tìm được một người “thỏa mãn dục vọng ” của nàng a.”

Ba người kẻ nâng kẻ đỡ, đồng thời nhằm vào Vân Khê, một thân nóng giận bừng bừng.

Vân Khê nhẹ nhàng nhíu mày, không thèm để ý đến lời công kích của bọn họ, nhàn nhạt đáp một câu:”Ta chỉ tò mò, muốn xem mặt mũi của thập đại nam nhân biến thái, rốt cuộc biến thái đến trình độ nào, có lẽ ta có thể giúp các ngươi lại lần nữa sắp xếp hạng lại sao cho xứng với cấp độ.”

Ba người phía trước nhất tề run rẩy, bảng xếp hạng mỹ nam vào miệng của nàng, cư nhiên lại biến thành biến thái bảng? Rất ác độc! Kẻ sĩ có thể chết, không thể làm nhục!

Lam Mộ Hiên bị sỉ nhục lại không có chút giác ngộ, hé ra khuôn mặt vô hại, lấy lòng nói:”Sư phụ, có thể xóa tên ta trên bảng biến thái nam nhân đó đi hay không? Ta thật sự không thích tên mình bị tên người khác nhắc đi nhắc lại….”

“Ngươi à?” Vân Khê cười mỉa mai, hướng đến đầu hắn cốc một cái, sắc một đột nhiên biến đổi nói:”Muốn xóa tên, vậy ngươi học sao cho thông minh lên đi, đừng có lúc nào cũng ngu ngu ngốc ngốc, khiến lão tử ta đây mất mặt.”

Lam Mộ Hiên hiện lên vẻ mặt vô tội, gãi đầu, không biết mình làm sai chỗ nào, sao lại chọc cho sư phụ nổi giận.

“Mẫu thân, vậy lát nữa ta có phải có thể gặp Tường thúc thúc hay không?”

“Hắn là đoản mệnh quỷ, bảng nam nhân biến thái không thể thiếu hắn được.”

Long Thiên Thần cùng hai người kia thật sự không chịu nổi nàng nữa, khẩn trương bước nhanh, bằng không chốc lát không biết còn có thể nghe thêm lời nói khó nghe nào của nàng nữa không.

Đả kích, thật sự là đả kích rất lớn a!

Quỳnh Hoa lâu hôm nay phi thường náo nhiệt, người người tấp nập. Nam nữ già trẻ kích động vây quanh Quỳnh Hoa lâu, chân đạp chân, vai chạm vai, liếc mắt nhìn lại, đông nghịt đầu người.

Thập đại mỹ nam trong thiên hạ tề tựu tại Quỳnh Hoa lâu, sự kiện trọng đại như thế, ai có thể bỏ qua?

Cũng không biết là ai trước tiên nói đến, một truyền mười, mười truyền trăm, hầu như cả Thấm Dương thành không ai không tới, dù không thể tham gia nhưng tất nhiên có thể đến góp vui a. Những người không biết chuyện, nhìn thấy nơi đây có náo nhiệt, cũng dừng chân, ngẩng đầu trông theo.

Đoàn người của Vân Khê khi tới gần Quỳnh Hoa lâu, đường phố xung quanh đã bị phong tỏa, mấy người đi theo không khỏi líu lưỡi, chuyện này không quá khoa trương đi?

Trong đám người, không biết ai hô to một câu:”Đúng là Dung Thiếu Hoa công tử rồi, đệ nhất mỹ nam a.”

Xôn xao.

Mọi người đồng thời xoay đầu, vô số ánh mắt mãnh liệt bắn về phía Dung Thiếu Hoa dẫn đầu phía trước, tiếng hét chói tai, điên cuồng cũng theo đó rầm rĩ vang lên.

“Đúng là Dung Thiếu rồi! Đẹp trai a!”

“Không hổ là thiên hạ đệ nhất mỹ nam, mấy vị đã vào lúc nãy so với hắn đều không đáng để vào mắt.”

“Dung thiếu, hướng nơi này đi! A, hắn thật sự nhìn qua! Ta ngất xỉu mất thôi… ”

“Dung thiếu….”

Trên trán Vân Khê rơi xuống vô số hắc tuyến, chuyện này thật sự quá quá khoa trương rồi. Đây đích thực còn hơn đãi ngộ dành cho minh tinh Hollywood ở hiện đại, không thể tưởng tượng được biểu ca phong tao của nàng, cư nhiên có thể khiến nhiều người điên cuồng như vậy, quả thực khiến cho nàng mở rộng tầm mắt.

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục đồng thời nhíu mày, vô cùng bực bội.

“Ta đã nói, không nên cùng hắn đi! Hiện tại thì tốt rồi, tất cả mọi người đều chỉ nhìn hắn, không thèm để ý đến chúng ta. Ta còn mất công làm kiểu tóc mới, muốn bày ra bộ dáng rực rỡ nhất, hiện tại hoàn toàn vô tác dụng.” Bạch Sở Mục cố ý lắc lắc tóc trên trán cho rũ xuống, nhàn nhạt hé ra khuôn mặt tuấn tú nhưng u ám, tâm tình thực rất khó chịu.

Long Thiên Thần quăng cho hắn một ánh mắt khinh bỉ:”Đừng khiến ta ghê tởm, cái kiểu tóc mới gì đó của ngươi…. Xấu muốn chết!”

Quyển 2 - Chương 16

ChươngV16: Thập Đại Nam Nhân Biến Thái Tụ Hội (2)Đoàn người thật vất vả mới đi tới trước cửa Quỳnh Hoa Lầu, xa xa lại thấy có hai gã nam tử phong tao khác mới vừa tới nơi này, song phương nhìn nhau, không khí có chút quỷ dị.

Vân Khê ngẩng đầu, tỉ mĩ quan sát hai gã yêu nghiệt nam nhân phía trước, mày không tự chủ nhíu nhẹ. Sở dĩ nói rằng bọn họ là yêu nghiệt, vì thật sự là hai người lớn lên quá yêu mỵ, khí chất thư nhã khó phân biệt, hơn nữa hai người chính là một cái mô hình được khắc ra hai bản, tuyệt sắc dung nhan đều giống như nhau, vẻ mặt kiêu ngạo, còn có hai đầu lông mày nhếch lên, không khỏi bôi một chút miệt thị cùng căm hận khiến cho người khác không dám đến gần.

Màu hồng Trường sam rộng rãi bao quanh lên thân thể hai người hơi hơi gầy, quần áo cùng ống tay áo rộng, nơi đó cũng có thêu mấy đóa Mẫu Đan, Mẫu Đan lá xanh, mặc ở người bình thường trên người lộ ra vẻ tục khí, song mặc ở hai người trên người lại vừa khít khiến cho nhìn tựu thêm vẻ yêu mị mê người càng làm mị hoặc lòng người của hai huynh đệ.

Nam nhân trưởng thành như vậy, thật là không dễ dàng a!

Vân Khê vừa xem xét hai huynh đệ, vừa âm thầm thở dài.

“Sư phụ, hai người này là Liễu Thanh Phong cùng Liễu Thanh Vũ, bọn họ là huynh đệ sinh đôi. Liễu gia bọn họ ở trong thập đại gia tộc đứng hàng thứ tám. Phía trước Lam gia ta, cũng là đồng nghiệp với

Lam gia, cũng là thế gia luyện chế đan dược. Bởi vì là đồng nghiệp, cho nên khó tránh khỏi sẽ có chút ít mối thù truyền kiếp.” Thanh âm Lam Mộ Hiên từ phía sau sắc bén vang lên.

Vân Khê lúc này đã nhìn ra, hai đầu lông mày miệt thị cùng vẻ căm hận của hai huynh đệ Liễu gia kia nguyên lai là nhằm vào Lam Mộ Hiên, nàng nhíu chặt đầu lông mày, có chút khó chịu. Tuy nói đồ đệ của nàng đích xác là ngu xuẩn ngốc một chút, nhưng tâm địa cũng không tệ lắm, muốn miệt thị cùng khi dễ, cũng chỉ nàng có quyền. Những người khác muốn khi dễ người của nàng, nàng tuyệt đối không cho phép!

Không có biện pháp, nàng chính là một người phúc hắc như vậy, trời sanh như thế!

“Hai người yêu nghiệt này ở trên bảng mỹ nam xếp hàng thứ mấy?”

“Huynh đệ bọn họ đứng hàng thứ sáu cùng thứ bảy, chẳng phân biệt được trên dưới.”

“Vậy còn người thứ năm là ai?” Vân Khê kinh ngạc, trừ nàng biết trước bốn người, lại còn có người xếp hạng trên hai yêu nghiệt họ Liễu này, vậy là ai đây?

Lam Mộ Hiên gãi gãi đầu, bỉu môi nói: “Đứng hàng thứ năm chính là Độc Cô Mưu, bất quá người này tính tình tương đối cổ quái, ngươi như thế này nhìn thấy cũng hơi hơi giống hắn.”

“Tính tình cổ quái, đó là bình thường! Tính tình không cổ quái, đó mới là không bình thường! Những người này trong đó có các ngươi a,chẳng lẽ còn có người tính tình không cổ quái sao?” Vân Khê giơ tay lên tặng cho hắn một cú, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, giọng nói giáo dục, “Sau này học cơ trí một chút, đừng cứ ngu vù vù, đừng

để bị bán rồi lại nhìn người ta đếm bạc mà cười híp mắt, quả thực mất hết mặt mũi lão nhân gia ta!”

Lam Mộ Hiên không giận ngược lại cười, cười đến cực kỳ đơn thuần: “Có sư phụ ở đây sẽ không có người dám mang ta đem bán.”

Vân Khê thở dài, hướng về phía hắn khinh thường, trừng mắt liếc: “Đứng sang một bên, không có chuyện gì đừng ở trước mắt ta lắc lư!”

“Nga, đồ nhi biết rồi.” Lam Mộ Hiên trả lời, cười hì hì đi sang một bên đợi.

Đoàn người đứng trước mặt huynh đệ Liễu gia, hai người bọn họ thái độ cực kỳ ngạo mạn, từ đầu đến giờ hoàn toàn không đem ai để vào mắt, nhất là sau khi thấy được Lam Mộ Hiên, liền cố ý lên tiếng khiêu khích cùng vũ nhục.

“Ơ, đây không phải là thiếu gia Lam gia sao? Bị một nữ nhân dạy dỗ, lại còn cười hì hì, thật không biết Lam gia các ngươi rốt cuộc có cốt khí cùng tự ái hay không!”

“Còn phải hỏi sao? Người nào không biết thiếu gia Lam gia là người ngu. Thường ngày trừ luyện đan, những chuyện khác cái gì cũng không hiểu, thường xuyên làm trò cười. Hắn chính là sỉ nhục lớn nhất của Lam gia!”

Hai người vừa nói, vừa cười đến vòng eo gập lại, thấy vậy người vây xem ở cửa thét chói tai liên tục.

Quá yêu nghiệt rồi, không nhìn đáng tiếc!

Lam Mộ Hiên trên mặt một trận đỏ lên, tức giận, da thịt màu đỏ như

ngọc càng trở nên mê người.

Thấy một màn như vậy, chung quanh tiếng thét chói tai càng lớn. Quần chúng vây xem một vòng lại một vòng cứ thế thét chói tai, hưng phấn không thôi. Quá kích động lòng người rồi. Những mỹ nam tụ họp cùng tranh giành a, thật là chuyến đi này không tệ a!

“Ai u! Tiểu tử thúi, ngươi dám dẫm lên chân của ta?” Một trong hai huynh đệ Liễu gia, có thanh âm kinh hô vang lên hai mắt giận nhìn chằm chằm thằng bé trai thân cao chỉ tới hông hắn, vẻ mặt tức giận.

Vân Tiểu Mặc ngẩng đầu, nháy một đôi mắt to vô tội, nói: “Thật xin lỗi, đại thẩm, ta không phải cố ý!”

“Cái gì, ngươi.....,... Đại thẩm?” Liễu Thanh Vũ hét lớn che khuôn mặt vặn vẹo tức giận của mình.

Vân Tiểu Mặc lần nữa thành khẩn nói xin lỗi: “Đại thẩm, Tiểu Mặc thật không phải cố ý, người ở đây nhiều quá, ta đứng không vững.”

“Phốc!” Chung quanh truyền ra một tràn tiếng cười lớn, đường đường thiếu gia Liễu gia, đứng thứ sáu thứ bảy trên bài bành bảng mỹ nam cư nhiên bị một hài tử gọi là đại thẩm? Đây quả thực là mất mặt mất mặt a!

Nhưng nếu chỉ là bởi vì bọn họ lớn lên thư nhã khó phân biệt, ngộ nhận bọn họ là cô gái cũng là đúng thôi, nhiều lắm là xưng một tiếng tỷ tỷ, nhưng ai biết đứa nhỏ này trực tiếp gọi bọn họ là đại thẩm. Đây đối với bọn họ mà nói, là vũ nhục cỡ nào a.

Liễu Thanh Vũ giận đến hàm răng đánh vào nhau, sắc mặt đỏ lên, hai mắt long lên, như có thể đem Vân Tiểu Mặc một phát bóp chết.

Dung Thiếu Hoa, Long Thiên Thần đám người cười đến thở không ra hơi, rất là thỏa hận. Bọn họ sớm đối với huynh đệ đây không vừa mắt rồi, vẻ mặt dụ dỗ người, lại cũng có thể giống như bọn họ nổi danh, lại còn đứng trong bảng xếp hạng mỹ nam, đúng là không thể nào a. Bây giờ hai người bị Tiểu Mặc một câu "Đại thẩm" liền giận đến sắp bạo tẩu. Bọn họ dưới đáy lòng quả thật lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, muốn giải hận bao nhiêu liền có thể thỏa mãn bấy nhiêu!

Đối với sự cuồng tiếu của bọn họ, Vân Khê thì không như vậy, nàng liền bình tĩnh tiến lên sờ sờ đầu nhi tử, ngữ khí trách cứ: "Tiểu Mặc, làm sao không cẩn thận như vậy? Dẫm phải móng heo của người ta, một câu nói xin lỗi làm sao đủ đây?"

" Cái gì, …Móng heo?" Liễu Thanh Vũ lần nữa lâm vào tình trạng xốc xếch.

Liễu Thanh Phong nỗi giận hai mắt nhìn chằm chằm họ, tiến lên quát lớn: "Các ngươi thật to gan, lại dám đắc tội người Liễu gia chúng ta? Có bản lãnh, hãy xưng tên ra, ta nhất định phải để cho các ngươi sống không được mà chết cũng không xong!"

"Vị đại thẩm này, sao lại sinh khí như thế! Tiểu hài tử là vô tâm lở lời, lại không cẩn thận giẫm phải móng heo của huynh đệ, nếu các ngươi thật sự cùng hắn so đo, như vậy các ngươi cũng quá hẹp hòi đi." Vân Khê vẻ mặt thành khẩn, tốt bụng khuyên bảo nói.

Chung quanh tiếng cười càng lớn hơn

Hai mẹ con này thật giỏi tổn hại người khác, Liễu gia huynh đệ không bị tức điên mới là lạ!

Liễu Thanh Phong cũng trở nên xốc xếch.

Đâu phải là về vấn đề không cẩn thận dẫm lên chân đâu?

Hiện tại vấn đề lớn nhất là các ngươi không chỉ có vũ nhục chân huynh đệ hắn, không đúng còn vũ nhục nhân cách của bọn hắn! Đây là chuyện nhỏ sao?

“Ngươi đừng cho là ta không đánh nữ nhân cùng hài tử, nếu đem ta chọc cho nóng nảy, ta chuyện gì cũng làm được!” Liễu Thanh Phong thanh âm gầm thét, truyền được rất xa, đưa tới vô số lời nghị luận từ những người không rõ.

“Lại muốn đánh nữ nhân cùng hài tử, tâm địa quá ác độc! Nam nhân như vậy, lớn lên tuấn mỹ thì được gì!”

“Đúng là quá ác độc! Hắn căn bản không có tư cách đứng trong bảng xếp hạng thập đại mỹ nam, người như vậy cũng có thể đứng hàng đầu, chẳng phải là vũ nhục uy danh của Dung Thiểu cùng Hách Liên thiếu gia sao?”

“Kiên quyết loại bỏ hắn! Không thể để cho một cục cứt chuột như vậy vào bảng xếp hạng!”

“Chống lại hắn, chống lại hắn!”

“.....”

Các loại kháng nghị một tốp tiếp theo một tốp mà đến, Liễu thị huynh đệ tức giận, hỏa khí đỏ mắt, lại còn nói bọn họ là cứt chuột? Đem so sánh với “đại thẩm” cùng “móng heo” lại càng vũ nhục hơn.

“Hết thảy câm miệng cho ta!”

Ống tay áo rộng rãi của Liễu Thanh Phong vũ động, khí lãng mạnh

mẻ cứ như vậy đột nhiên xuất hiện từ trong tay áo tuôn ra, không thể đỡ nổi.

Chỉ một thoáng, đám người nhất tề đảo hướng một cái, liền ngã xuống, người lân cận hắn thảm hại hơn, trực tiếp bay lên trời.

Liễu thiếu gia nổi giận, hậu quả rất nghiêm trọng!

Hắn là người thừa kế gia chủ tương lai của Liễu gia, có thực lực cường đại, cũng không phải tùy tiện người nào cũng dám khiêu khích hắn.

Vân Khê đưa tay đem Tiểu Mặc nắm ở trong ngực, bên tai cuồng phong gào thét,lông mày lạnh lùng nhíu, không hề có một chút nào sợ hãi.

Mặc Huyền nhất phẩm, cũng bất quá như thế!

“Liễu công tử, nơi này chính là Nam Hi quốc, ngươi đang ở địa giới Nam Hi quốc ta, cứ như thế quấy nhiễu dân chúng, sợ là không ổn đâu?” Nam Cung Dực thanh âm từ xa xa truyền tới, đám người tự động tách ra, hắn từ trong đám người từng bước vững vàng đi tới, khí thế ngạo nghễ, như Quân đích thân tới!

“Là Tĩnh vương gia! Tĩnh vương gia thiên tuế thiên thiên tuế!”

Rốt cuộc người mà dân chúng Nam Hi quốc sùng kính nhất trong suy nghĩ Tĩnh Vương gia cũng tới. Nam Cung Dực đến, vô số thanh âm ủng hộ liền vang lên. Những người chật vật ngã nhào trên đất lồm cồm bò dậy, mọi người một lần nữa tụ lại xem. Đây là người bọn họ kiêu ngạo cùng tự hào nhất Nam Hi quốc Tĩnh Vương, chẳng những được liệt vào hạng thứ ba trong bảng xếp hạng mỹ nam, hơn nữa tương lai vô cùng có khả năng thừa kế sự nghiệp thống nhất đất

nước, trở thành hoàng thượng của bọn họ.

Tĩnh Vương còn đối tốt với bọn họ như thế, làm sao có thể không được bọn họ ủng hộ đây?

Liễu Thanh Phong hiện tại tức giận đang thịnh, nhìn cái gì cũng cảm thấy không vừa mắt, xa xa nhìn thấy Nam Cung Dực đi tới, chung quanh người hắn Huyền khí cũng trướng lên.

“Nam Cung Dực, ngươi cho rằng Liễu Thanh Phong ta sợ ngươi phải không?” Lại là một luồng gió từ trên người hắn tuôn ra, hướng phương hướng Nam Cung Dực bao phủ!

Vân Khê giơ đuôi lông mày lên, nàng nhớ Nam Cung Dực Huyền giai còn dừng lại ở Tử Huyền chi cảnh, so với cao thủ chân chánh còn kém một bậc thang, sợ là khó có thể ngăn cản được một kích của cao thủ Mặc Huyền nhất phẩm?

Không, nàng đã suy đoán lầm rồi.

Huyền giai của nàng cũng có thể ở trong thời gian thật ngắn lên đến hai cấp, người khác làm sao không thể?

Trên mặt của Nam Cung Dực không có bất kỳ sự biến hóa nào, song tà áo không gió mà bay, khí thế khiếp người trên thân thể hắn đột nhiên tăng vọt, trong nháy mắt liền đem trận gió tập kích tới đánh lui.

Mái tóc phía sau bay cao, cả người hắn trở nên càng thêm thâm trầm, lãnh khốc. Hàn quang lạnh lùng từ trong mắt bắn tán loạn, mâu quang thâu liễm. Hắn từng bước đi về phía Quỳnh Hoa Lầu, tựa hồ không có bất kỳ vật gì có thể ngăn trở cước bộ của hắn, mỗi một bước đều vô cùng trầm ổn.

“Tĩnh Vương thiên tuế, thiên thiên tuế!” Trong đám người lại là một trận hoan hô hưng phấn.

Biểu hiện của Nam Cung Dực không ngừng làm cho bá tánh Nam Hi quốc kích động không thôi, càng làm cho đám người Vân Khê giật mình. Chỉ trong thời gian thật ngắn hắn đã thăng cấp Mặc Huyền nhất phẩm, đủ để cùng Liễu Thanh Phong đối địch.

“Ngươi, ngươi cũng bước vào Mặc Huyền chi cảnh?” Liễu Thanh Phong có chút kinh ngạc.

“Ca, hắn là Mặc Huyền chi cảnh, chúng ta cũng là Mặc Huyền chi cảnh. Huynh đệ chúng ta liên thủ, chẳng lẽ còn sợ hắn?” Liễu Thanh Vũ tức giận không tiêu, bây giờ nhìn thấy Nam Cung Dực hướng về phía bọn họ đi tới, nhất thời đem toàn bộ tức giận bộc phát.

Dung Thiếu Hoa lúc này phe phẩy chiết phiến thâm trầm nói: ” Hai người các ngươi nói không sai. Nhưng phía sau người này là hàng vạn hàng nghìn dân chúng, ta khuyên các ngươi hay là thu liễm tức giận lại. Hôm nay chúng ta nhận lời mời tham gia tụ hội, cũng không phải là tới đánh nhau. Bởi vì cái gọi là quân tử động khẩu không động thủ, tùy tiện động thủ đã thương người chính là một hành động thô lỗ.”

Quân tử động khẩu không động thủ?

Vấn đề là, chỉ dùng miệng có thể ngăn được ngàn vạn người há mồm hay sao? Chỉ dùng miệng, bọ họ có thể địch nỗi một cặp mẹ con nhìn cực kì đơn thuần nhưng bụng đen vô cùng hay sao?

Huynh đệ Liễu Thanh Phong dùng sức trừng mắt nhìn Dung Thiếu Hoa, hận đến nghiến răng. Bất quá nghĩ kĩ lại lời hắn nói cũng không sai. Hai người bọn họ như thế nào cũng không thể nào chống đỡ nỗi

dân chúng Nam Hi quốc. Nơi này dù sao cũng là địa bàn của người ta.

“Hôm nay, huynh đệ chúng ta nể mặt của Hách Liên Tử Phong, mới đến tham gia tụ hội, những người nhàm chán này. Mặc kệ đi! Đi, chúng ta vào trong!”

Hai huynh đệ sắc mặt đen thui đi vào trong.

Bên ngoài lâu, đoàn người Vân Khê cùng Nam Cung Dực đối mặt.

“ Tĩnh vương gia thời gian qua tốn không ít sức lực, trong thời gian ngắn vậy đã bước vào Mặc Huyền chi cảnh rồi. thật đáng chúc mừng!”

Vân Khê thuận miệng nói.

Trên mặt của Nam Cung Dực vẫn như cũ không có bất kỳ biến hóa nào, chẳng qua chỉ nhàn nhạt nói:

“Học là không có bờ bến, Bổn vương cho rằng mình nên làm mà thôi, không có gì đáng mừng.” Nói xong lập tức động thân. Hướng phía trong Quỳnh Hoa Lâu đi vào, chỉ chừa lại cho Vân Khê một bóng lưng lãnh khốc.

“Xí!” Vân Khê không khách khí quăng hắn một cái liếc mắt, kênh cái gì kênh, không phải là Mặc Huyền nhất phẩm sao? Nàng hoàn toàn không để vào trong mắt.

“Tường thúc thúc!” Thanh âm vui vẻ Vân Tiểu Mặc đột nhiên vang lên.

Vân Khê quay đầu, quả nhiên nhìn thấy Đông Phương Vân Tường từ

trên xe ngựa bước xuống, tư thái hắn thanh nhã, làm người ta than thở. Nhưng nếu mặt không có một ít thần sắc bị bệnh, sợ là đã sớm đem Nam Cung Dực tao nhã đánh cho tụt hạng xuống.

Vân Tiểu Mặc nện bước chân ngắn, đi từ từ về phía Đông Phương Vân Tường. Đông Phương Vân Tường ngồi chồm hổm chờ chực ngay tại chỗ, hắn ôn nhuận mỉm cười, mở ra hai cánh tay, đem Tiểu Mặc đón vào trong ngực.

Đúng lúc này, mây mù tản đi, mặt trời nhô lên cao, ánh sáng từ tầng mây xuyên thấu vào mắt, thẳng tắp chiếu vào trên người hai người, ánh sáng ngọc- ánh sáng nhu hòa đem một màn ấm áp này nổi bật lên mê hoặc lòng người.

Đông Phương Vân Tường nắm tay Tiểu Mặc, từ từ trong đám người dạo bước đi tới, ái tâm hắn một chút cũng không đả động đến lòng của thiếu nữ, trong đám người thanh âm yêu thích lại bắt đầu dựng lên.

” Mẫu thân, người không phải là nói có đan dược cho Tường thúc thúc sao? Nhanh lên một chút để cho Tường thúc thúc ăn vào, làm bệnh của hắn sớm tốt một chút.”

Vân Khê khẽ liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang chờ đợi của nhi tử, có chút ghen tị. Thật không biết Đông Phương Vân Tường như thế nào có thể thu thập bé làm sao lại để cho bé một lòng muốn cứu giúp hắn đây?

Từ trong lòng ngực móc ra một bình sứ, đưa tới trước mặt Đông Phương Vân Tường:”Này, cái này chỉ có thể trị phần ngọn không thể trị tận gốc, ngươi trước tiên cứ sử dụng, chờ ta tìm kiếm đủ các loại dược liệu sẽ giúp ngươi luyện chế đan dược để trị tận gốc bệnh tình.”

Đông Phương Vân Tường trên dung nhan ôn thuận như ngọc rốt cục cũng nỗi lên một tia gợn sóng, hắn nhận lấy bình sứ thanh âm kích động vang lên:" Đa tạ Vân nương tử."

" Chúng ta mau vào thôi, thời giờ đã tới." Dung Thiếu Hoa ở phía trước thét lên, đoàn người lục tục tiến vào Quỳnh Hoa Lầu.

Những người khác thuận lợi tiến vào duy chỉ có mẫu tử Vân Khê bị ngăn ngoài cửa.

" Xin lỗi, tụ hội hôm nay chỉ có thập đại mỹ nam trong bảng xếp hạng được tham dự, những người khác xin chớ tiến vào trong."

Ngăn trở bọn họ là không là tiểu nhị Quỳnh Hoa Lầu, mà là những kẻ mặc trang phục tập võ giống nhau, theo suy đoán chính là đệ tử của Hách Liên gia. Ánh mắt bọn họ xấc láo, nhìn mẫu tử Vân Khê tràn đầy miệt thị.

Đây chính là gia phong của đệ tử thập đại gia tộc sao?

Thấy thần thái hai người này, Vân Khê đối với Hách Liên Tử Phong ấn tượng cũng kém vài phần, thường nói chủ nhân thế nào thì sẽ nuôi ra loại chó đó, lời này đúng là không sai.

Chó nuôi trong nhà vô lễ như vậy thì chủ nhà cũng chẳng khác hơn tí nào.

" Thế nào lại không được vào? Ngươi không thấy con trai ta so vời hai vị đại thẩm khi nãy lại càng thêm khả ái cùng đẹp trai hay sao? Nếu hai người bọn họ cũng ở trên bảng mỹ nam số má gì đó thì nhi tử của ta đây thì càng không thành vấn đề."

“Đừng ở chỗ này hoa ngôn xảo ngữ! Đắc tội Hách Liên gia chúng ta. Ngươi sẽ không có chốn dung thân.”

Đông Phương Vân Tường nắm tay Tiểu Mặc, đối với đệ tử của Hách Liên gia, nói: “Bọn họ là cùng ta tới, nếu bọn họ không được đi vào thì ta đây cũng nên trở về phủ.”

Đệ tử của Hách Liên gia nhìn lẫn nhau một cái, đều có chút do dự.

“Đông Phương công tử, quy củ không thể phá, nếu là người người tranh nhau chen chúc đi đến bên trong, như vậy tụ hội hôm nay chẳng phải là lộn xộn sao?”

Dung Thiếu Hoa ở phía trước quay đầu lại, cũng chen vào nói: “Người khác là người khác, bọn họ là bọn họ! Mẹ con họ là theo chúng ta tới, nếu là bọn họ không thể vào, vậy chúng ta cũng nên đi trở về phủ.....

Ta xem, chúng ta nơi này tổng cộng là năm người, mười người tụ hội ra đi năm người, cũng hoàn hảo, ít nhất còn có một nửa người giám sát, tin tưởng có thể đem tụ hội lần này làm sinh động như cũ.”

“Vậy.....” Hách Liên gia đệ tử khó khăn nói, không nghĩ tới hai mẫu tử nay bối cảnh sâu như vậy, lại biết nhiều mỹ nam trên bảng như vậy. Nhưng nếu mọi người đều đi hết thì tụ hội hôm nay còn có ý nghĩa gì?

Nghĩ tới đây, thái độ nhất thời mềm xuống.

“ Được rồi, vậy thì phá lệ một lần, các vị mời vào.”

Quỳnh Hoa Lầu đại đường, mọi người lục đục ngồi xuống, Vân Khê cũng tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, sau khi ngồi vào chỗ của mình

mới đưa mắt đánh giá chỗ mọi người. Trong mười người này, ngoại trừ Hách Liên Tử Phong đứng hàng thứ hai, Độc Cô Mưu đứng thứ năm, còn lại đều là những người nàng biết rõ rồi. Quả nhiên đúng như nàng đoán, những người này trên người đều có những đặc điểm riêng, tính tình hết sức cổ quái. Gọi bọn họ chính là thập đại nam nhân biến thái cũng không quá đáng.

“ Oa, đáng sợ nha, nhìn kìa. Đó chình là Độc Cô Mưu.”

Theo tay Lam Mộ Hiên, thì thấy một người ẩn ở thang lầu phía sau. Toàn thân xiêm y màu đen, có cảm giác giống như không tồn tại. Tất cả mọi người trong hành lanh duy nhất chỉ có hắn là đứng ở tiểu lầu phía sau, hành động hết sức cổ quái. Trên đầu hắn mang một cái mũ rộng vành, che dung mạo đi, làm cho người ta không phân biệt rõ dung mạo của hắn rốt cục là như thể nào.

Vân Khê đáy lòng dâng lên một loại cảm giác khác thường, vị trí ở phía sau thang lầu có thể nói là địa điểm thích hợp nhất ẩn thân và mai phục trong Quỳnh Hoa Lầu, mà hắn cố ý đem nửa thân thể của mình lộ ở bên ngoài, chỉ vì tỏ vẻ sự hiện hữu của hắn, người như vậy có lẽ cũng không phải là cố ý gây nên, mà là một loại phản ứng mang tính nghề nghiệp trãi qua nhiều năm luyện dần cũng thành thói quen.

“Hắn là sát thủ?” Vân Khê phân tích.

“Sư phụ, làm sao ngươi biết? Thật sự hắn chính là một sát thủ nhưng một khi phàm hắn tiếp nhận nhiệm vụ. Cũng chưa bao giờ thất bại lần nào.” Lam Mộ Hiên mang vẻ mặt sùng bái nói.

Vân Khê nhíu mày, nhưng cũng không nói ra mình phán đoán như thế nào, ngược lại có chút ngạc nhiên hỏi: “Hắn thường ngày đều đội mũ sao? Ngươi đã thấy diện mạo thực của hắn rồi à?”

Lam Mộ Hiên lắc đầu: “Chưa từng thấy! Cho tới bây giờ cũng chưa người nào có thể nhìn thấy chân diện mạo của hắn.

“Vậy hắn là thế nào trúng cử bảng xếp hạng mỹ nam?”

“Cái này ta không rõ ràng lắm, chẳng qua nghe nói phàm là người thấy được hình dáng của hắn đều chết ở trước mặt hắn. Sau đó lại có một người trước khi chết đã nói một câu về dung mạo của hắn. Khiến mọi người đều giật nảy mình, Sau đó thì bắt đầu sùng bái hắn, tuyên dương hắn lớn lên tuấn mỹ a.”

“Như vậy cũng được?”Vân Khê không khỏi than thở.

“Quá không công bình! Sớm biết vậy, ta cũng mang mũ che, nói không chừng còn có thể đứng hàng Top 5 đấy.” Bạch Sở Mục tức giận bất bình nói.

Phía sau thang lầu, một đạo ánh mắt tràn đầy sát khí, cách một cái mũ rộng, hướng về phía của bọn hắn mà tới, Bạch Sở Mục vừa lên tiếng xong, liền không dám nói thêm một câu nào nữa.

“Sát khí thật là mạnh! Người này Huyền giai rốt cuộc đạt đến trình độ như thế nào đây?” Vân Khê trong lòng cũng căng thẳng theo, đối phương sát khí giống như là một thanh dao găm sắc bén, vô hình ngoan độc xẹt qua da thịt nàng, làm cho người ta sợ hãi. Nàng lại không cách nào dò xét thực lực đối phương, thậm chí ngay cả hơi thở trên người hắn cũng như có như không, người như vậy đúng là luôn làm người ta e ngại. Nàng thầm nhắc nhở mình, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, không nên đi trêu chọc hắn.

Lầu hai, cửa sổ bỗng nhiên mở ra, lộ ra khuôn mặt thanh lệ thoát tục của một nữ tử, tự có một cổ khí chất xuất trần. Lầu dưới tiếng nghị

luận ầm ầm cũng ngừng lại, mọi người toàn bộ ngẩng đầu nhìn hướng cửa sổ lầu hai.

Cô gái nhẹ nhàng cười một tiếng, mở miệng nói: “Đã để các vị đợi lâu, các vị có thể đáp ứng lời mời mà đến, công tử nhà ta rất là cảm kích, nên cố ý sai người chuẩn bị rượu ngon cùng cao điểm, mời các vị thưởng thức.”

Nữ tử nói xong liền giơ tay lên, cử chỉ ưu nhã hào phóng, không lâu lắm, liền có tỳ nữ đem rượu ngon, cao điểm chuẩn bị đầy đủ.

Liễu gia huynh đệ có chút không nhịn được, cất giọng nói: “Hách Liên Tử Phong đâu? Hắn mời chúng ta đến, tại sao không lộ diện? Gọi nha hoàn tới chiêu đãi chúng ta, đây mà cũng được coi là đạo đãi khách sao?”

” Chúng ta vì nể mặt hắn, đường xa vạn dặm đến đây, hiện tại ngay cả một bóng người cũng không thấy, đây là ý gì?”

Nữ tử bình tĩnh. Từ đầu không hề bị những lời ác liệt ảnh hưởng. vẫn cười khanh khách như cũ nói: “Các vị mời dùng trà trước, công tử nhà ta nói, chờ các vị dùng trà xong sẽ có lễ vật biếu tặng.”

” Chúng ta không cần biết cái gì lễ vật…..”Liễu Thanh Phong vừa mới nói một câu, cô gái liền giơ tay lên, lại có một đội tỳ nữ đi ra, trong tay mỗi người cầm một cái khay, trên khay có một cái hộp nhỏ. Cái hộp nhỏ mở ra liền có một đạo kim quang nhàn nhạt cũng đi theo tỏa ra khắp phòng.

“Thật không ngờ, đây chính là Huyền Linh quả!” Liễu Thanh Phong dẫn đầu kinh hô, vẻ mặt có chút kích động.

Vân Khê cũng rướn cổ lên liếc một cái, quả nhiên là Huyền Linh quả!

Gia tộc Hách Liên thật hào phóng a, tùy tiện phất tay đã đưa ra chín viên Huyền Linh quả, thật giống như đó là thức ăn bán mua từ chợ vậy, ngay cả một tỳ nữ nhìn đến những thứ quả quý này một ánh mắt cũng không hạ xuống. Có thể thấy Hách Liên gia dạy dỗ cũng rất tốt.

“Đây thật là Huyền Linh quả, là Công Tử vì đáp tạ các vị đáp ứng lời mời mà đến, cố ý vì các vị chuẩn bị.” Cô gái dịu dàng cười một tiếng, quay đầu nhìn về phương hướng mẫu tử Vân Khê, nói, “Vân tiểu thư, trước đó không biết Vân tiểu thư cùng lệnh công tử đại giá quang lâm, cho nên không có chuẩn bị nhiều Huyền Linh quả như vậy. Bất quá công tử cố ý phân phó, có chuẩn bị choVân tiểu thư cùng lệnh công tử chuẩn bị một phần đặc biệt lễ vật.”

“Bốp bốp bốp!” Cô gái vỗ tay ba tiếng, có một hồng y nữ tử khác bước ra.

Vân Khê kinh ngạc nhận lấy lễ vật, toàn bộ che dấu ở dưới vải lụa đỏ, nàng rất là tò mò, đối phương lại chuẩn bị cho nàng lễ vật gì, rốt cuộc sẽ là gì chứ?

“Mau mở ra xem là cái gì!” đám người Long Thiên Thần cũng tò mò bu lại.

Vân Khê gắt gao nhíu đầu mày, chẳng biết tại sao, trong lòng dâng lên một loại dự cảm xấu, sau lưng lành lạnh.

Tay nàng giương ra, nhấc lên lụa đỏ, chợt vừa thấy được vật dưới lụa đỏ, tay nàng đột nhiên run lên, toàn bộ đem lễ vật đổ đi.

“A.....” Vân Khê song đồng tử khẽ mở lớn hơn, không khỏi một trận run rẩy. Trong đầu vô số hình ảnh quen thuộc như phù quang lược ảnh lại hiện lên, tay nàng không khỏi nắm chặt thành đấm, hoảng sợ phát hiện lòng bàn tay đã đầy mồ hôi.

“Gì vậy? Chỉ là tượng lừa mà thôi, có cần thiết đem ngươi hù dọa thành như vầy không?” Long Thiên Thần khom người nhặt lên tượng lừa kia, kinh ngạc nói: “Người của Hách Liên gia cũng không tránh khỏi quá keo kiệt rồi, lại cầm một tượng lừa làm lễ vật cho người ta.”

“Mẫu thân, người làm sao vậy? Tại sao người toàn thân đều phát run vậy?”

Vân Khê từ từ thu liễm tâm trạng, sờ sờ đầu nhi tử nói: “ Không có chuyện gì, mẫu thân chẳng qua là bị con vật này làm sợ thôi, liền đem nó tưởng nhầm thành ám khí.”

“Ám khí?” Long Thiên Thần khóe miệng mở rộng, như vậy cũng được sao.

Liễu gia huynh đệ ở trong lòng khinh bỉ, lại có người đem tượng lừa thành ám khí, thật là quá tuyệt rồi!

Nam Cung Dực, Đông Phương Vân Tường cùng Dung Thiếu Hoa thì trong lòng cũng không phải là nghĩ như vậy, Vân Khê từ trước đến giờ không sợ trời không sợ đất, làm sao có thể bị một cái tượng lừa hù đến như vậy? Chẳng lẻ nàng biết chủ nhân của tượng lừa kia, cũng chính là Hách Liên Tử Phong sao?

Lòng của mỗi người đều có một suy nghĩ riêng của mình.

Lúc này, trên lầu nơi cửa sổ, cô gái mở miệng lần nữa.

“Các vị, trừ những lễ vật ở ngoài này, công tử nhà ta còn vì mọi người chuẩn bị một lễ vật khác.”

Lại là ba cái vỗ tay. Lần này, đi ra không phải là tỳ nữ, mà là một gã

nam tử thân hình mạnh mẽ, hai tay nam tử kia đang cầm một thanh kiếm dài, đồng thời đuôi kiếm này đã hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

“A..... Đây là Trảm Lãng kiếm! Thượng cổ lưu truyền một trong thập đại bảo kiếm chính là Trảm Lãng kiếm! Cư nhiên lại bị người Hách Liên gia chiếm được.....” Liễu Thanh Phong gào to một tiếng kinh hô, làm lực chú ý của mọi người, toàn bộ bị hấp dẫn, ngay cả người vẫn đứng ở phía sau thang lầu Độc Cô Mưu cũng có động tác.

Bảo kiếm, từ trước cho tới bây giờ cũng có những kiếm khách ham mê thu thập, nhất là bảo kiếm từ thượng cổ lưu truyền, lại càng làm người ta thèm nhỏ dãi.

Trảm Lãng kiếm xuất hiện làm nổi bật tâm tư của một người, trong ánh mắt của mọi người đều là ánh sáng nóng bỏng, tâm tính như Đông Phương Vân Tường cũng không ngoại lệ, thì Vân Khê vừa mới bị một tượng lừa làm cho kinh sợ cũng không ngoại lệ.

“Các vị, công tử nhà ta có một vấn đề muốn hỏi thăm các vị, chỉ cần mọi người nói ra đáp án để cho công tử vừa ý, cây Trảm Lãng kiếm này chính là của hắn.”

Thật đơn giản như thế sao? Trong lòng mọi người đều nghi ngờ nhưng chung quy nghi ngờ thì nghi ngờ. Trảm Lãng kiếm có sự hấp dẫn quá lớn, dù là ai cũng không có cách nào thoát khỏi mị lực của nó.

Liễu Thanh Phong đoạt trước nói: “Vấn đề gì, mau hỏi đi.”

Cô gái thiển thiển cười một tiếng, quay đầu nhìn phía sau, giống như là đang hỏi thăm ý tứ chủ nhà. Giây lát, một lần nữa quay đầu, mở miệng nói: “Xin các vị thành thật trả lời, ngày này năm ngoái, các vị ở

đâu, đang làm gì, cùng người phương nào ở chung một chỗ?”

Vấn đề đơn giản như vậy? Mọi người trong lòng lại là một trận nghi ngờ.

” Ta nói trước.”

Liễu Thanh Phong quả nhiên là có thói quen làm náo động, mọi chuyện đều tranh trước tiên.

Hắn khẽ vuốt mái tóc mai. Mắt phượng híp lại, dò dò trí nhớ, nói: “Ta nhớ ngày này năm ngoái, ta cùng Vũ đệ đều không có đi đâu ra ngoài chỉ ở trong nhà soạn nhạc từ khúc. Một ít thủ khúc rất được văn sĩ hoan nghênh đến bây giờ vẫn còn có vô số người tranh nhau đàn hát a.” Nói đến đây trên mặt hắn lộ ra vẻ đắc ý.

“ Đúng, ta và đại ca năm ngoái đều ở nhà soạn nhạc. Ai cũng biết huynh đệ chúng ta hai người đều là văn võ song toàn, cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, không giống một ít người ngu xuẩn, chỉ chui đầu vào luyện chế đan dược, còn lại bất kì thứ nào cũng không biết a….” Liễu Thanh Vũ ánh mắt thâm ý liếc về hướng Lam Mộ Hiên, trong ánh mắt kia tràn đầy khinh thường cùng khinh bỉ.

Lam Mộ Hiên cúi đầu, đang tinh tế suy nghĩ về tượng con lừa kia, mới vừa rồi nghe sư phụ nói nhìn lầm nó thành ám khí hắn liền nghĩ một người thông minh như sư phụ hắn, có thể nhìn nhầm con lừa thành ám khí sao? Chẳng lẽ nơi này còn có bí ẩn gì nữa đây?

Hắn từ đầu đến cuối đều không có nhận thức được nãy giờ hắn đang bị đả kích cùng kinh bỉ, hết sức chuyên chú nghiên cứu cái vấn đề này. Sự công kích của Liễu Thanh Vũ toàn bộ đều bị đánh vào không khí, sắc mặt hắn càng đen hơi.

Vân Khê liếc đồ đệ ngu ngốc của mình một cái, thật rất muốn cho hắn một trận, nhận cái tên đồ đệ ngu ngốc này, đoán chừng đây chính là một điểm nhơ trong đời nàng a. Nàng đau khổ lắc đầu, chẳng có thể làm gì ngoài miễn cưỡng an ủi mình, hi vọng người ngu ngốc cũng có phúc của người ngu ngốc a.

Trên lầu cô gái nhẹ gật đầu, nói:"Đa tạ câu trả lời hai vị Liễu công tử."

"Như vậy Trảm Lãng kiếm thuộc về huynh đệ chúng ta đúng không?" Liễu Thanh Phong cuồng ngạo cười một tiếng, cho là kiếm đã vào trong túi.

Cô gái lắc đầu, cười đến bất ti bất kháng: "Nhị vị chớ gấp gáp, hay là chờ tất cả mọi người trả lời xong, rồi định luận không muộn."

Liễu Thanh Phong sắc mặt trầm xuống, tức giận đứng lên phất tay áo, không thể làm gì khác hơn là một lần nữa ngồi xuống.

"Không biết vị công tử nào nguyện ý trả lời vấn đề?" Cô gái nhìn quanh một vòng nói.

Mọi người đều đang trầm tư, nghĩ thầm Liễu gia huynh đệ trả lời hiển nhiên là không hợp tâm ý nàng kia, như vậy Hách Liên Tử Phong thiết kế cái vấn đề này đến tột cùng là dụng ý gì? Trả lời như thế nào mới có thể làm cho hắn mãn ý, mới có thể nhận được Trảm Lãng kiếm đây?

Trong khoảng thời gian ngắn, ai cũng không có lên tiếng.

Cô gái thiển thiển cười một tiếng, đem tầm mắt rơi vào trên người Vân Khê, hỏi: "Vân tiểu thư, không bằng ngươi cũng tới trả lời vấn đề này được chứ?"

Quyển 2 - Chương 17: Thập Đại Nam Nhân Biến Thái Tụ Hội (3)

Chương V17: Thập Đại Nam Nhân Biến Thái Tụ Hội (3)" Ta?" Vân Khê cau mày lên, muốn nàng trả lời vấn đề, không biết đối phương đến tột cùng có ý đồ gì. Nàng tinh tế suy tư, ngày này năm ngoái nàng đang làm gì nhỉ? Trong đầu tinh quang lóe lên, nàng đột nhiên bắt được một hình ảnh cực kỳ nhạy cảm.

Dưới chân núi Từ Vân, người nam nhân kia lạnh lùng đứng trước mặt nàng, ánh mắt sắc bén khóa chặt nàng lại, giọng nói bá đạo vang lên: "Nữ nhân, biết điều một chút ở chỗ này chờ ta, nơi nào cũng không cho đi. Nhưng nếu ngươi len lén chạy đi, ta cho ngươi biết đắc tội với ta là có kết quả gì.!"

Đúng, chính là một ngày như thế, chính là gương mặt này! Nàng sẽ không nhớ sai!

Chẳng lẽ…

Làm sao sẽ trùng hợp như thế?

Nàng không muốn tin tưởng.

Sau tượng con lừa kia thì còn chuyện gì nữa?

Trong đầu phù quang lược ảnh, xuyên qua một loạt hình ảnh.

Hư thoát, vô lực vừa khát khao, khó có thể nói. Trong một khắc khi nàng từ vách núi nhảy xuống, nàng liền rơi vào một vực sâu không đáy, không có cuối cùng, không ánh sáng, không có hy vọng

Nàng cho là nàng chết chắc, nhưng là trong mơ hồ, lại rõ ràng cảm giác được mình tồn tại, sự đau đớn quanh thân đến từ nơi nào?

Khi nàng mở mắt ra, đập vào mắt chính là một khuôn mặt nam nhân xa lạ.

Đó là một khuôn mặt tinh sảo vô song, xinh đẹp, sống mũi cao ngạo, cánh môi nhỏ bé mê người, trên môi có màu phớt hồng.

Rõ ràng là một khuôn mặt xinh đẹp, một khắc trước còn tốt đẹp đến làm cho người mê say, song sau một khắc liền trở nên sắc bén. Cặp mắt đen thâm thúy cùng tròng mắt như cùng loại với hổ, mang theo hơi thở cướp đoạt, toàn thân hắn tản ra khí thế cuồng vọng cùng bá đạo không ai bì nổi, hơi thở âm hàn càng khiến người ta kinh người.

“Muốn ta cứu ngươi sao?” Thanh âm của hắn thật giống như gió thổi lá trúc vi vu, dễ nghe vô cùng.

Trong tay của hắn nắm tượng một con lừa không biết từ đâu có được. Đung dưa trước mặt nàng, một khắc đó. Trong mắt nàng, con la thượng chính là một cọng rơm ra, hi vọng sống sót duy nhất của nàng.

“Cầu xin ta!” Hắn nói.

Nàng theo dõi hai mắt hắn, ở trong đó sâu không thấy đáy, hơn nữa lạnh đến thấu xương,

Hắn lần nữa nói: “Cầu xin ta!”

Không, không thể cầu xin hắn! Người, sống có tôn nghiêm, chết cũng chết có tôn nghiêm!

Nàng kiên định nhắm hai mắt lại, chờ tử thần mang nàng đi, dù sao cũng là một lần chết, nàng không cần sợ cái chết nữa.

“Tại sao không cầu ta?” Thanh âm của hắn có một chút ba động.

“Ta trở thành quỷ cũng không cầu ngươi”. Nàng nói.

Cước bộ của hắn dần dần rời đi, đi rất vô tình, rất kiên định.

Thời gian từng chút trôi qua, nàng cảm giác tánh mạng mình đã từ từ biến mất.

Bốn phía yên tĩnh chỉ có mình nàng, kéo dài hơi tàn hít thở, ý thức của nàng đã ở trong không trung.

Hấp hối, một thanh âm bá đạo truyền vào trong tai nàng: “Ta sẽ không để cho ngươi chết!”

Từng giọt từng giọt chất lỏng nhỏ vào trong miệng nàng, thủy chung đều rất ngọt.

Khi nàng tỉnh lại, thì phát hiện mình đã ở Từ Vân Cốc, tất cả mọi người gọi nàng là Vân Khê, cũng đồng dạng tên, nhưng lại bất đồng thân phận. Làm nàng thấy ngoài ý muốn nhất là nàng lại có một hài tử mới sinh không lâu.

Bàng hoàng một thời gian ngắn, nàng rốt cục đã đón nhận thân phận trước mắt này, sự thật này, cuộc sống cũng trôi qua an nhàn.

Ngày đó, bị lòng hiếu kỳ xui khiến, nàng cất bước, bước chân vào cấm địa Từ Vân Cốc.

Sương trắng lượn lờ trong rừng trúc, trúc ảnh luu luyến, nàng lần nữa nhìn thấy hắn. Hắn một thân bạch y như tuyết, nghênh phong kiếm vũ, từng mảnh hoa rơi, tốt đẹp đến không thực tồn tại.

Hắn đúng là người cứu nàng, là ân nhân cứu mạng của nàng.

Mặc dù thái độ của hắn có chút ác liệt, lúc nào cũng chính là bộ mặt người lạ chớ tới gần, cũng không bao giờ nở nụ cười với ai. Nhưng nàng muốn làm chút gì đó để báo đáp ân tình của hắn. Bởi vì dù sao hắn cũng chính là người mang nàng đến đây, người đầu tiên mà ở tại cái thế giới này nàng đã nhìn thấy, hơn nữa trong Từ Vân Cốc mấy trừ nàng cùng Tiểu Mặc không có niệm kinh ăn chay ra thì không còn người khác, nên trong nội tâm nàng luôn có một tình cảm đặc biệt nào đó.

“Cổ tay của ngươi tại sao lại bị thương? Mấy ngày trước ta không phải mới giúp ngươi băng bó rồi sao?

“.....”

“Tại sao không thương tiếc mình như vậy? Ngươi ngày đêm không ngủ luyện kiếm, đến tột cùng là vì cái gì?”

“.....”

“Đừng động! Đây là kim sang dược tốt nhất, ta luyện chế đó, bảo đảm một ngày liền thấy hiệu lực.”

“.....”

“Ngươi rốt cuộc tên gọi là gì, tại sao một mình ở tại cấm địa Từ Vân Cốc?”

“Nữ nhân, ngươi nhiều lời lắm!”

“ ha ha! Năm năm rồi, rốt cục đã nghe được ngươi nói với ta một câu, thật không dễ dàng! Ừ, nhất định phải hảo hảo ăn mừng, ha ha ha.....”

“.....”

Năm năm chung đụng, nàng đã xem hắn như là bằng hữu, đi tới cái thế giới này là hắn bằng hữu duy nhất, trừ nhi tử, thường ngày nàng tiếp xúc nhiều nhất chính là hắn. Mặc dù hắn trước sau vẫn lãnh mạc, trừ luyện kiếm thì cũng chỉ có luyện kiếm, nhưng nàng cảm thấy hắn đã từ từ thay đổi, bởi vì hắn đã không hề bài xích nàng nữa.

Nàng cho là, bọn họ cứ như vậy cũng có thể chung đụng.

Cho đến ngày đó, nàng tình cờ xông vào phòng của hắn, thấy được một cảnh không nên nhìn. Từ đó, nàng cũng không dám đi tìm hắn nữa; từ đó, mỗi lần nhìn thấy hắn, đáy lòng của nàng sẽ sinh ra một loại cảm giác sợ hãi.

Nàng càng muốn tránh né hắn, thì hắn lại bắt đầu chủ động đến gần nàng.

“Nữ nhân, tay của ta bị thương, băng bó cho ta!”

“.....”

“Nữ nhân, ngươi kim sang dược đâu?”

“.....”

“Nữ nhân, ta lệnh cho ngươi, nói chuyện với ta!”

“.....”

“Nữ nhân, ta phải rời đi, trong khoảng thời gian ngắn cũng sẽ không trở lại. Ngươi biết điều một chút ở chỗ này chờ ta, nơi nào cũng không cho đi..... Nhưng nếu ngươi len lén chạy, ta cho ngươi biết đắc tội với ta sẽ có kết quả gì!”

“…….”

Suy nghĩ giống như cánh bướm đang mọc cánh chỉ có bay múa, càng bay lại càng xa. Vân Khê khẽ nhíu chân mày, lâm vào một mảnh trầm tư. “Vân tiểu thư?” cô gái trên lầu thấy nàng xuất thần thật lâu, nên không khỏi lên tiếng nhắc nhở.

Vân Tiểu Mặc nhìn chân mày nhíu lại của mẫu thân, cái miệng nhỏ nhắn mấp máy, ngửa đầu nói: “Mẫu thân ngày đó cùng ta ở chung một chỗ, chúng ta ngụ ở Từ Vân Cốc, không hề làm gì.” Cô gái hé miệng cười khẽ thanh âm, thần sắc nhìn hắn nhu hòa mấy phần, gật đầu nói: “Tốt, cám ơn đáp án của ngươi.”

Cô gái lại bắt đầu hỏi thăm mấy người khác.

Dung Thiếu Hoa ghé mắt, quan sát thần sắc nàng khác thường, hạ giọng nói: “Ngươi làm sao vậy? Đang suy nghĩ gì mà mất hồn như thế?”

” Hách Liên Tử Phong, có phải có một đoạn thời gian cũng không ở Hách Liên gia hay không?”Vân Khê bật thốt lên nói.

Dung Thiếu Hoa đang phe phẩy chiết phiến bỗng nhiên dừng lại, kinh ngạc nhìn về phía nàng, chân mày nhẹ chau lại: “Hách Liên Tử Phong là kỳ nhân nổi tiếng, nhưng lúc trước thì không có nghe giang hồ nói qua. Hình như là từ một năm trước khi hắn trở lại Hách Liên gia bắt đầu sự nghiệp, cũng chính từ đó tên của hắn mới được thế nhân truyền tụng. Hắn trở lại Hách Liên gia trong một thời gian ngắn đem sức mạnh cùng thủ đoạn nhanh chóng chấp chưởng quyền hạn trong Hách Liên gia, mọi sự phản đối đều vô hiệu. Sau đó hắn lại làm cho Hách Liên gia ổn thỏa đứng đầu trong thập đại gia tộc, hơn nữa lại còn dẫn đầu thập đại gia tộc đối nghịch cùng Thánh cung nhưng sau đó lại chiến thắng vang dội. Từ đó người của thập đại gia tộc đối với hắn như Thiên Lôi sai đâu đánh đó. Hách Liên Tử Phong cái tên này, cũng vì vậy mà trở nên sôi sục trên giang hồ, được coi như là Thần phật vậy…”

Thân thể Vân Khê đột nhiên lay động, xem ra suy đoán của nàng đúng, hắn thật chính là Hách Liên Tử Phong, người nam nhân kia tồn tại là một loại thần thoại!

Tinh thần của nàng càng thêm thấp thỏm bất an.

Lúc này, đã có mấy người đã đáp trả câu hỏi của cô gái, hiện nay đến phiên Long Thiên Thần.

Long Thiên Thần còn đang cùng Bạch Sở Mục bàn luận xôn xao, còn Độc Cô Mưu thì không hề có hứng thú trả lời. Hắn một câu cũng không nói, chẳng qua là bày ra một bộ mặt âm u thôi. Không cần nói cũng biết, năm ngoái ngày này hắn đang giết người. Về phần là ai thì chắc chính hắn cũng không nhớ rõ.

Nghe câu hỏi của cô gái Long Thiên Thần suy nghĩ một chút, nói: “Năm ngoái cái lúc này …... Ta thật không nhớ rõ rồi, có thể là ở Nam Hi quốc ngắm hoa, cũng có thể có thể là ở Bắc Tương quốc du

thuyền, hoặc giả là ở Tây Mộ quốc leo núi.....”

Lời của hắn chưa xong, thì trên lầu nơi có cửa sổ một thanh âm cô gái khác truyền ra, mang theo vài phần gào thét:” Ngươi nói láo! Ngày này năm ngoái, ngươi rõ ràng đang ở Đông Lăng quốc! Không phải là ngắm hoa hay du thuyền, leo núi, mà là…….” cô gái thanh âm bỗng nhiên dừng lại, chỉ có thở hỗn hển, tiếng thở dốc còn đang tiếp tục.

Long Thiên Thần chợt nghe thanh âm cô gái, cũng sợ hết hồn, kinh hoảng trực tiếp từ trên cái băng ngồi té xuống

” Ta còn có việc, đi trước một bước!” Thấy tình thế không ổn, hắn ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách.

Tiếng kêu của cô gái lần nữa truyền đến: “Người đâu, bắt hắn cho ta!” Ngay sau đó một thân ảnh nhỏ nhắn màu tím từ cữa sổ bay vọt ra, trường kiếm trong tay nàng rung lên, hàn quang lạnh lùng, nàng bay vút tới phương hướng của Long Thiên Thần.

“Cô nãi nãi, ngươi nhận lầm người, ta căn bản không nhận ra ngươi!” Long Thiên Thần bị Hách Liên gia cho người chắn lại, hắn không có cách nào, chỉ có thể giống như con ruồi ở trong lầu không ngừng bay quanh.

“Đứng lại! Ta nhận được thanh âm của ngươi, cũng nhớ được thân ảnh của ngươi, ngươi đừng mơ tưởng chối cãi!” Cô gái áo tím đuổi sát hắn, mang theo vẻ mặt oán giận, trong tay trường kiếm sát khí bức người.

Hai người ngươi đuổi ta giết, ở Quỳnh Hoa Lầu tán loạn, náo loạn.

Người còn lại đều ở một bên xem kịch vui, ai cũng không có nhúng

tay, ngược lại còn cười trộm. Nhất là Bạch Sở Mục, thấy náo nhiệt vậy, vẫn không quên vỗ tay bảo hay!

Vân Khê tỉ mĩ quan sát cô gái áo tím kia, không thể không nói, nàng vừa xuất hiện, Vân Khê trước mắt tựu xẹt qua vẻ tươi đẹp. Cô gái này trên mặt mặc dù mang theo tức giận, nhưng không chút nào không thấy vẻ dử tợn cùng vặn vẹo, ngược lại nhiều mấy phần hờn dỗi ý nhị.

Cô gái rất đẹp, vẻ đẹp của nàng, là ở dung nhan cùng dáng người. nhẹ mềm như kinh hồng, uyển chuyển như du long, lại phảng phất như khinh vân tuế nguyệt, phiêu diêu như hoa tuyết trong gió đông.

Cô gái như vậy, thế gian hiếm thấy, ngay cả thân là con gái Vân Khê nhìn thấy, cũng nhịn không được mà tán thưởng nữa.

“Tử Ngữ, dừng tay!” Lầu hai nơi bệ cửa sổ, thanh âm nam tử truyền ra, thanh âm như gió thổi qua lá trúc, thấp mà chìm, lại làm cho người nghe qua không quên được.

Vân Khê nghe thấy thanh âm quen thuộc, trong lòng nhảy lên, quả nhiên là hắn!

Ngẩng đầu, chống lại tầm mắt đủ để rung chuyển tâm tình của nàng, lòng không khỏi rối rắm.

Hắn, rốt cục đã tìm tới, giống như là một cơn ác mộng.

Ánh mắt Hách Liên Tử Phong nhàn nhạt quét qua nàng, thật giống như thấy được nàng, vừa thật giống như không nhìn thấy, làm cho người ta suy nghĩ không chừng, cũng làm cho Vân Khê càng thêm rối loạn.

Vẫn giống như lúc mới gặp gỡ hắn, thân ảnh hắn cao ngất đứng sửng ở phía trước cửa sổ, chẳng qua là đứng như vậy, không nói một lời, liền làm cho người ta có áp lực vô hình.

Người nam nhân này siêu quần bạt tụy khí thế ép quỷ thần!

Loáng thoáng phảng phất như nhớ được, cũng là ở bệ cửa sổ này, nàng từng thấy thân hình lỗi lạc của Long Thiên Tuyệt đứng cạnh cửa sổ, hai nam nhân này đều siêu quần bạt tụy, một lười biếng cao nhã, phảng phất như một vị thần, làm người ta phải kính ngưỡng; một bá đạo lãnh mạc, chỗ nào cũng có hơi thở cướp đoạt, làm cho lòng người sinh sợ.

Nàng thật không nên tới đây!

Vân Khê bỗng nhiên có chút hối hận, nhưng nếu hôm nay không đến xem náo nhiệt, có lẽ cũng sẽ không gặp hắn..... Song, cho dù hôm nay nàng không gặp gỡ hắn, hắn sẽ bỏ qua cho nàng sao, có thể làm như hết thảy cũng chưa từng phát sinh quá sao?

” Ca, chính là hắn! Năm ngoái vào hôm nay, ở Mai lâm mạo phạm ta, chính là hắn! Ta nhận ra thanh âm của hắn, cũng nhớ được thân ảnh của hắn, ta tuyệt đối sẽ không nhận lầm!” Hách Liên Tử Ngữ cắn xé cánh môi, hùng hổ giơ kiếm nhìn chằm chằm Long Thiên Thần, cánh môi anh sắc bị nàng cắn xé tràn đầy huyết sắc, khiến cho nàng cả người thoạt nhìn càng thêm quyến rũ động lòng người.

Long Thiên Thần lắc mình trốn, núp ở phía sau Vân Khê, liên tục không ngừng phe phẩy hai tay nói: “Ngươi nhận lầm người! Ta không có đi qua Mai lâm gì cảs, năm ngoái lúc này, ta căn bản là không có ở Đông Lăng quốc.”

Vân Khê nhăn đầu mày, thật sự rất muốn đem tiểu tử này kéo ra

ngoài chém thành tám khúc, hắn nơi nào không trốn, vì sao hết lần này tới lần khác trốn phía sau nàng? Nàng đã nhạy cảm, cảm thấy được ánh mắt mang theo điện thế mấy ngàn vôn một lần nữa hướng phía nàng quét tới, tim nhất thời nhảy tới cổ họng, nàng cứng còng thân thể, không dám tùy ý nhúc nhích.

Hách Liên Tử Ngữ đến gần vài phần, nhìn chằm chằm Long Thiên Thần phía sau nàng, lạnh lùng nói: “Nếu như không phải là ngươi, vậy ngươi trốn cái gì? Ngươi rõ ràng chính là có tật giật mình!”

” Ta không có trốn a!” Long Thiên Thần chột dạ trở về, cả người rất không có can đảm, toàn bộ trốn vào phía sau Vân Khê.

“Ngươi còn nói ngươi không có trốn? Ngươi làm được, vì sao không dám thừa nhận? Ngươi rốt cuộc có phải là đàn ông hay không?” Hách Liên Tử Ngữ vừa nói, vành mắt đột nhiên đỏ lên, lại khóc nỉ non.

Chỉ một thoáng, mỹ nhân rơi lệ, lê hoa đái vũ, người gặp người thương.

“Long Thiên Thần, ngươi rốt cuộc đã làm chuyện tốt gì? Lại làm cho thiên kim tiểu thư Hách Liên gia khóc?” Bạch Sở Mục xem kịch nói.

Long Thiên Thần lúc này nào có tâm trạng đi để ý tới hắn, thấy Hách Liên Tử Ngữ hung thần ác sát chỉ chớp mắt trở nên điềm đạm đáng yêu rơi lệ. Thật? Hắn nhất thời cũng luống cuống tay chân, không biết nên làm sao bây giờ?

“Ngươi, ngươi đừng khóc a! Ta thừa nhận, hôm đó đích xác là ta, nhưng mà ta thật không phải cố ý, ta chỉ tùy tiện ở Mai lâm đi dạo một chút, ta làm sao biết sẽ thấy..... Được rồi, ngươi nói đi, ngươi rốt cuộc muốn như thế nào, mới bằng lòng bỏ qua cho ta?”

“Ca, ngươi xem, hắn rốt cục thừa nhận.”

Lúc này, Hách Liên Tử Phong đã dạo bước xuống bậc thang, hắn hờ hững nhìn hết thảy, một đôi con ngươi băng lãnh không tập trung trên thân người nào, song ở tại chỗ này, mỗi người đều tựa như tiếp thu đến ánh mắt dò xét của hắn, tất cả mọi người nín hơi ngưng thần, không dám có chút vọng động.

Long Thiên Thần tâm thần càng thêm thấp thỏm, cả người mỉm cười, toàn bộ thân thể núi ở phía sau Vân Khê.

Tầm mắt Hách Liên Tử Phong từ từ nhẹ nhàng bắn tới đây, cùng Vân Khê ánh mắt thẳng tắp chống lại, trong khoảnh khắc kia, thật giống như chung quanh có một miếng băng mỏng đóng băng cả phòng ốc, trong nháy mắt nó đã sụp đổ, vỡ vụn thành từng mãnh băng mỏng, không có chút hình dáng quy tắc nào!

Mí mắt đột nhiên nhảy lên, trong đầu vừa hiện lên hình ảnh kinh khủng kia. Đồng tử của Vân Khê từ từ co rút lại, cái loại âm thầm sợ hãi lại một lần nữa từ trong đáy lòng nảy mầm. Trong bụng một trận sôi trào, nàng suýt nữa thì toàn bộ nước trong bụng đã phun ra, đem hết cái khó chịu này ném đi hết. Nàng cố gắng trấn định tâm thần, hướng phương hướng Hách Liên Tử Phong lạnh lùng nhìn lại.

Thua người không thua trận, nàng quyết không thể lùi bước!

“Đại tẩu, đây đều là hiểu lầm, ngươi giúp ta giải thích đi nha” thanh âm yếu ớt của Long Thiên Thần, từ phía sau lưng truyền tới, để cho Vân Khê hận đến nghiến răng.

Long Thiên Thần, ngươi rốt cuộc có phải là đàn ông hay không?

Ngươi chỉ biết núp ở sau lưng nữ nhân sao?

Đáng hận nhất chính là, hết lần này tới lần khác đem nàng đưa đến lửa thiêu đốt, không đúng, là ở trong hàn băng lạnh ngàn dặm.

“Đại tẩu?” thanh âm đông lạnh từ trong miệng Hách Liên Tử Phong phun ra, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm nàng càng thêm lạnh mấy phần, cái ánh mắt quen thuộc phức tạp lần nữa giống như thủy triều hướng nàng vọt tới, ánh mắt kia bỗng nhiên giống như nước biển ấm áp đem cả người nàng toàn bộ bao vây, bỗng nhiên vừa giống như đao phủ thủ đem nàng hung hăng xé nát!

Vân Khê tâm thần một trận đung đưa, lại là ánh mắt này!

Mỗi khi hắn lộ ra ánh mắt này, lòng của nàng không thể khống chế mà sợ hãi, đoán không ra hắn rốt cuộc đang suy nghĩ gì, lại đem nàng coi là cái gì. Cái loại tình cảm vừa yêu vừa hận này, thật giống như không phải là đối với nàng, mà là đang hướng về phía một người khác, nhưng là hết lần này tới lần khác lại ngó chừng nàng, nàng cảm giác mình đang bị đưa đến bờ vực sắp sụp đổ.

“Long Thiên Thần, chuyện của ngươi, một mình ngươi xử lý! Ta còn có việc, đi trước một bước.” Dắt tay của con trai, Vân Khê chỉ muốn mau sớm thoát đi.

“Đại tẩu, chờ ta một chút!” Long Thiên Thần vội vàng đuổi theo nàng, hắn đã nhận thức nàng, nói gì cũng muốn tìm nàng hộ tống.

Tiếng nói của Hách Liên Tử Ngữ, ngăn trở bọn họ: “Ai cũng không cho đi!”

Người Hách Liên gia lần nữa ùa lên, đem ba người bao vây lại.

“Ca, ta muốn ngươi thay ta làm chủ, ngàn vạn không thể tha hắn!”

Hiện trường một mảnh tĩnh mặc, ánh mắt của mọi người đều nhìn chăm chú vào Hách Liên Tử Phong, không biết hắn đến tột cùng tính toán giải quyết chuyện này như thế nào.

Ánh mắt Hách Liên Tử Phong rơi vào trên người Vân Khê thật lâu, ánh mắt kia giống như một cây đao, từ từ đem Vân Khê toàn thân cao thấp lăng trì. Hắn thật lâu không lên tiếng, nên ai cũng đoán không ra trong lòng hắn rốt cuộc suy nghĩ cái gì.

Cho đến tất cả mọi người chịu không được không khí lúc này, hắn bỗng nhiên mở miệng.

“Thả bọn họ đi!”

Vân Khê cùng Long Thiên Thần hai người đồng thời thở phào nhẹ nhỏm, những người khác cũng thở phào tựa như mới vừa trải qua một sự dằn vặt, giờ phút này mới rốt cục thuận lợi thoát khỏi kiếp nạn, thần kinh căng thẳng từ từ nới lỏng ra.

Khó trách người người đều nói đắc tội với bất luận kẻ nào, cũng không muốn đắc tội với Hách Liên Tử Phong, bởi vì hắn giống như quỷ thần vậy!

“Ca, tại sao có thể thả bọn họ đi? Ta thật vất vả mới bắt được hắn.....” Hách Liên Tử Ngữ giọng điệu cứng rắn nói đến một nửa, thì quay đầu nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Hách Liên Tử Phong, lời phía sau liền toàn bộ thu về, câm như hến.

Vân Khê lôi kéo nhi tử, vừa định rời đi, thì thanh âm quỷ mị của Hách Liên Tử Phong, lần nữa truyền vào trong tai của nàng, hắn dùng bí ngữ, trừ nàng, không có bất kỳ người nào có thể nghe được.

“Ngươi thất ước.....”

Ngắn ngủn ba chữ, phảng phất giống như bóng đè bao phủ trong lòng Vân Khê, trong nội tâm nàng thấp thỏm, hắn rốt cuộc sẽ trả thù nàng như thế nào? Sẽ giết nàng, hay là đem nàng phân thây? Hay là… Nàng không dám tiếp tục suy nghĩ nữa.

Từ Quỳnh Hoa Lầu đi ra ngoài, mãi cho đến khi trở lại phủ tướng quân, Vân Khê vẫn tâm thần hốt hoảng, dọc theo đường đi Bạch Sở Mục bọn họ đều chất vấn chuyện giữa Long Thiên Thần cùng thiên kim tiểu thư Hách Liên gia, nàng một chút hứng thú cũng không có.

Đột nhiên trong lúc này, lại rất tưởng niệm Long Thiên Tuyệt.

Ở trong lòng của nàng thời điểm thấp thỏm bất an nhất, nàng hi vọng hắn sẽ ở bên cạnh nàng, cho nàng lực lượng, cho nàng an ủi.

Chết tiệt Long Thiên Tuyệt, ngươi rốt cuộc chạy đi đâu?

Thật bị ta làm tức giận bỏ đi sao?

Chẳng lẽ tình cảm ngươi đối với ta, chỉ có thế?

May mà liên tục hai ngày đi qua, Hách Liên Tử Phong cũng không có tới cửa tìm nàng gây phiền phức, tiếng lòng căng thẳng của nàng cũng buông lỏng. Có lẽ ngày đó hắn cũng chỉ là thuận miệng nói một chút, chưa chắc coi như thật. Ừ ngày xưa hắn bất quá là ẩn cư ở Từ Vân Cốc làm Vô Danh kiếm khách, mà hôm nay đã biến hóa nhanh chóng, hóa thành đại nhân vật có thể làm cho thập đại gia tộc như Thiên Lôi sai đâu đánh đó. Hắn bây giờ, sợ là nhật lý vạn kỵ (ngày lo trăm việc), sẽ không nhớ được những chuyện nhỏ nhặt ngày xưa nữa, cùng nhân vật bé nhỏ như nàng.

Nàng lắc đầu cười khổ, có lẽ nàng đã đem mình coi trọng rồi, người ta hoàn toàn,từ đầu luôn luôn không để vào trong mắt, thuần túy là nàng tự rối rắm. Trong lòng không có băn khoăn, nàng liền bắt đầu chuyên chú tu luyện Huyền giai, cuộc thi tranh bá ngày càng tới gần, nàng phải chuẩn bị tốt vẹn toàn. Trận chiến này, không chỉ là vì chính nàng, mà còn vì tương lai của Vân gia!

Khi nàng bế quan tu luyện, nghe nói thiên kim Hách Liên gia Hách Liên Tử Ngữ mỗi ngày đều tìm đến Long Thiên Thần gây phiền toái, Long Thiên Thần bây giờ mỗi thời mỗi khắc khi nghe thấy chữ Ngữ liền chạy mất. Cho nên hai người nay ở trên đường cái Thấm Dương thành, một trốn một đuổi theo, khiến cho lời đồn bay đầy trời. Mỗi khi mọi người nhắc tới Hách Liên Tử Ngữ, nhân thể đàm luận đến Long Thiên Thần, mà mỗi khi nói tới Long Thiên Thần, lại càng không thể thiếu chuyện tiết mục đặc sắc này. Cũng không ai biết bọn họ đến tột cùng đã phát sinh chuyện như thế nào, khiến cho hai người mỗi lần vừa thấy mặt liền như chuột thấy mèo, một trốn một đuổi theo, không chết không thôi!

Tây Sơn, ở bên trong khe núi, có một con rồng bay đang chở hai mẹ con một lớn một nhỏ bay lên trên tầng mây, nếu không phải nơi này vắng vẻ, ít có người đến, thì chuyện phi long xuất hiện ở Tây Sơn đã sớm trở thành tin tức truyền khắp cả Thấm Dương thành.

Trải qua mấy ngày nghỉ ngơi, hơn nữa cộng thêm tác dụng của cửu chuyển linh châu, Huyền Dực trên người đã nâng cao không sai biệt lắm. Nó chở mẹ con Vân Khê hai ghé qua cho tầng mây vừa Tiêu Dao, rồng ngâm nhiều tiếng, truyền lại hơi thở vui vẻ.

“Mẫu thân,chơi thật vui!”

“ Tiểu Bạch cũng rất vui vẻ, có phải hay không?”

“Huyền Dực chào đại thúc nga!”

Thanh âm vui vẻ của Vân Tiểu Mặc bay về phía chân trời, Vân Khê tâm tình cũng vui vẻ theo, Huyền Dực nghe được Tiểu Mặc thân thiết địa gọi hắn đại thúc, long thân dùng sức, thiếu chút nữa đem hai mẹ con từ trên rơi xuống.

“Tốt lắm, đi xuống đi! Quá rêu rao, cũng không hay.”

Trở lại mặt đất, khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Tiểu Mặc đỏ bừng, bởi vì nguyên nhân quá mức hưng phấn, ngay cả Tiểu Bạch trong lòng ngực của hắn cũng dựng thẳng bộ lông, toàn thân ở trong trạng thái hưng phấn.

“Tên tiểu tử này trên người có loại hơi thở quen thuộc, nói không chừng cũng giống gia đây.....” Huyền Dực thanh âm trầm thấp ở bên tai Vân Khê vang lên.

Vân Khê kinh ngạc nhìn về phía Tiểu Bạch, có chút bất khả tư nghị, rõ ràng nó mang hình dáng một loại thú con, làm sao có thể cùng Long Tộc quan hệ?

“Ngươi có thể nhìn lầm rồi hay không?”

“ Có lẽ vậy! Nó bây giờ còn đang là trẻ nhỏ, cho nên rất khó phán đoán nó rốt cuộc là cái dạng gì, chẳng qua là cảm thấy khí tức trên thân nó rất quen thuộc thôi.....”

Giọng nói của Huyền Dực cũng không phải là rất khẳng định, Vân Khê liền không có nghiên cứu tiếp tục nữa

“Ngươi cũng đã biết mọi chuyện rồi đó, có biện pháp gì có thể ở

trong ngắn hạn tăng Huyền giai lên hay không?" Lúc trước phương pháp Long Thiên Tuyệt đề nghị, lúc đầu còn có hiệu quả, nhưng theo phẩm cấp không ngừng thăng lên của nàng, chỉ một thác nước bên ngoài tạo áp lực vẫn không đủ.

Không thể không nói, sự xuất hiện của Hách Liên Tử Phong, mang đến cho nàng áp lực cực lớn. Mặc dù trước mắt hắn còn không có tìm đến nàng gây phiền phức. Nhưng nàng vẫn phải luôn đề phòng, thì dù chuyện gì xảy ra, nàng cũng phải có đầy đủ thực lực để bảo vệ nàng cùng hài tử, mới có thể không hề nữa e ngại hắn. Cho nên, nàng thực sự khát vọng ở trong thời gian ngắn tăng trưởng thực lực của mình, việc này khẩn cấp, rất khẩn cấp!

Huyền Dực thu liễm thân thể, rơi vào trước mặt của nàng, hai long nhãn chớp chớp, nói: "Theo ta được biết, tăng lên Huyền giai, biện pháp hữu hiệu nhất chính là phải cùng địch nhân đối địch nếu không thì cũng không có biện pháp thực dụng nào cả."

Vân Khê tĩnh mặc không nói, nhưng vẫn là đem lời của nó nghe lọt, chỉ có không ngừng chiến đấu cùng khiêu chiến, mới có thể nhanh chóng tiến bộ, đạo lý này vô luận là đặt ở đâu lúc nào cũng đúng. Chẳng qua, hiện tại nàng chẳng những có nhi tử, còn có Vân gia già trẻ, nàng cũng không thể không chút cố kỵ nào tùy tiện đi tìm người khiêu chiến.

"Lần này cuộc thi tranh bá cũng là cơ hội thật tốt, ta tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ lỡ."

"Bất quá cũng có một biện pháp, chính là phục dụng một chút đan dược trân quý để có thể ở trong thời gian ngắn tăng lên. Theo ta được biết, bên trong Thánh cung có không ít đan dược, chờ có cơ hội, ta giúp ngươi đi chuẩn bị một chút ít, ở trong đó ta cũng rất thông thuộc đường lối." Huyền Dực đắc ý lắc lắc cái đuôi.

“Nếu ngươi đã là Huyền Long của Thánh cung, vậy tại sao còn từ Thánh cung chạy ra ngoài?”

“Còn không phải là do cái tên thảo nhân Huyền Long tôn giả đáng ghét! Nàng không cách nào thuần phục ta, nên mỗi ngày đều tìm người đánh ta, dùng các loại thủ đoạn đối phó ta, ta chịu không nỗi nữa, cũng không muốn ở Thánh cung bị nàng hành hạ. Mặc dù ở trong đó ta còn có mấy huynh đệ, nhưng Long Tộc chúng ta cũng là có cốt khí, thà làm ngọc vỡ cũng không làm ngói lành!”

“Huyền Dực đại thúc, ngươi cũng biết nói thành ngữ, ngươi thật lợi hại!” Vân Tiểu Mặc mang vẻ mặt sùng bái.

Huyền Dực càng thêm vênh váo tự đắc, rung đùi đắc ý nói: “Đó là dĩ nhiên! Ta so với mấy huynh đệ kia thì lợi hại hơn, bọn họ thật đã sớm bị Địa Long tôn giả, Hoàng Long tôn giả thuần phục rồi. Nếu không phải ta gặp được cái người đáng sợ kia, ta bây giờ vẫn còn sống tiêu dao tự tại hàng ngày đấy. Người nam nhân kia thực lực thật là đáng sợ, mỗi lần ta nghĩ đến đều hoảng sợ.”

Đúng vậy a, ngày đó cảnh tượng Long Thiên Tuyệt hàng phục Huyền Dực còn rõ mồn một trước mắt, thần thái như vậy, phong tư như vậy, không khỏi làm khuynh đảo chúng sanh.

Như vậy thực lực giữa hắn và Hách Liên Tử Phong đến tột cùng là ai cao ai thấp?

Vô luận ở giữa bọn họ đến tột cùng ai cao ai thấp, nói cho cùng, có thể bảo vệ nàng cùng Tiểu Mặc cuối cùng cũng là chính nàng. Nàng phải mau sớm tăng thực lực của mình lên mới là chuyện quan trọng, lần này trong cuộc thi tranh bá, nàng nhất định phải thống thống khoái khoái đánh một trận lớn!

Cách cuộc thi tranh bá không tới hai ngày, trong hoàng cung đột nhiên cho người đến, mời Vân Khê tiến dự tiệc, nói là thương lượng việc có liên quan đến cuộc thi lần này. Trước nên làm chút động viên cùng chuẩn bị cũng là cần thiết, Vân Khê không có từ chối, liền đi theo vào Cung.

Đây là lần đầu tiên Vân Khê bước vào cửa hoàng cung, nàng chỉ cảm thấy có chút mới mẻ, vì chỉ tới đây với tâm trạng du lãm. Đi tới, cung khuyết lầu các, hoa cả mắt, nếu không phải là có người dẫn đường, nàng sợ là sẽ lạc đường.

Phía trước cách đó không xa, có thanh âm nói chuyện với nhau truyền đến.

“Vương gia, tháng sau chính là sinh nhật ta, ngài sẽ đi Tây Mộ quốc tham gia sinh nhật yến của ta nha?” Cô gái trong giọng nói mang theo vài phần thẹn thùng.

” Nhìn tình huống cái đã.” Nam tử thì giọng nói lãnh khốc, không mang theo bất kỳ sắc thái tình cảm nào.

Đây không phải là Nam Cung Dực cùng Tây Mộ quốc công chúa Tây Môn Huyền Sương sao?

Vân Khê hướng đến chỗ đó liếc nhìn một cái đã nhận ra được hai người. Hai người này đều nằm trong hàng ngũ sổ đen của nàng, nàng vẫn nên mặc kệ bọn họ thì tốt hơn, tránh cho rước lấy một thân phiền hà.

Nhưng mà có ít người, ngươi càng muốn tránh, lại càng hết lần này tới lần khác muốn đụng chạm với ngươi.

Tây Môn Huyền Sương đang đứng yên ở đối diện của nàng, bỗng nhiên xoay người, tầm mắt liền phát hiện ra nàng.

” Ngươi đứng lại đó cho ta! Bổn công chúa gọi ngươi đấy!”

Vân Khê không có phản ứng, tiếp tục đi về phía trước.

“Tiện nữ nhân! Lần trước ngươi ám toán ta, để cho ta trúng độc không nói, còn theo hoàng huynh ta lừa gạt hết vạn lượng hoàng kim mua giải dược, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi! Người đâu, bắt tiện nữ nhân này cho ta!”

Nghe theo lệnh của Tây Môn Huyền Sương một loạt hộ vệ xông lên, ngăn chặn Vân Khê.

Vân Khê lạnh lùng nhíu mày, nữ nhân này đầu óc quả nhiên rất có vấn đề, chẳng lẽ đại ca của nàng không có cảnh cáo nàng, sau này thấy mình liền phải đi đường vòng hay sao?

Nam Cung Dực đứng yên ở một bên xem cuộc vui, vẻ mặt lãnh khốc, không một chút biểu hiện gì là muốn cử động.

“Công chúa, nơi này chính là hoàng cung Nam Hi quốc, nếu ngươi để cho người của ngươi ở nơi này động thủ, sợ rằng có người nói ngươi có ý đồ bất chính. Bằng không, thì chờ sau khi yến hội kết thúc, chúng ta tìm một chỗ, một mình đấu như thế nào? Dĩ nhiên, nếu như ngươi muốn ngay bây giờ, ta cũng không ngần ngại. Ta hiểu, người không có thực lực thì cần phải tìm thêm nhiều người trợ giúp nữa a.”

Vân Khê nhàn nhạt cười, đáy mắt xẹt qua vẻ âm lãnh, trong hoàng cung nàng không thể ra tay, nhưng nếu đến ngoài cung, như vậy đừng trách nàng lòng dạ độc ác, dù sao là ngươi tự tìm đến!

Tây Môn Huyền Sương hừ lạnh nói: “Ta há sợ ngươi sao? Tốt, sau dạ tiệc, chúng ta tìm một địa phương, đánh thống khoái!”

Nam Cung Dực vẫn đứng yên ở tại chỗ như cũ, im lặng không lên tiếng, cũng không làm bất kỳ hành động nào.

Lúc này, một cái thanh âm chen vào: “Công Chúa Điện Hạ, người này Huyền giai ít nhất ở Mặc Huyền tam phẩm trở lên, chỉ bằng vào ngươi và những hộ vệ kia sợ là một góc áo của nàng cũng không động được. Nếu ngươi có cần, Bổn Tôn cũng có thể cho ngươi mượn một ít cao thủ, thay ngươi bắt nạt nàng.”

Vân Khê theo tiếng nói, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người mặc bộ trường bào màu vàng, bị mọi người vây quanh như sao vây quanh trăng, tướng mạo của hắn thường thường, thậm chí có vài phần bỉ ổi, song quanh thân khí thế cũng không nên khinh thường. Dưới vạt áo cùng ống tay áo của hắn có thêu đồ án chuyên thuộc về Thánh cung, chắc là người Thánh cung không thể nghi ngờ.

“Chủ nhân, hắn là Thánh cung Hoàng Long tôn giả, thực lực của hắn rất cường đại, ngươi phải cẩn thận hắn.” thanh âm của Huyền Dực từ cửu chuyển linh châu truyền ra.

“Bái kiến tôn giả đại nhân! Nhưng nếu tôn giả có thể thay ta giải hận, ta nhất định vô cùng cảm kích.” Tây Môn Huyền Sương nhìn về phía vẻ mặt của đối phương, mang theo sùng kính ý.

Ánh mắt mị tà của Hoàng Long tôn giả ở trên người nàng đảo quanh, sau đó lại đem tầm mắt chuyển hướng đến trên người Vân Khê, ánh mắt kia thật giống như muốn mạnh mẽ mở hết tầng tầng xiêm y trên người nàng, làm cho Vân Khê cảm thấy cả người không được tự nhiên, có một cảm giác lạnh từ trong tâm truyền ra.

“Chủ nhân, Hoàng Long tôn giả là kẻ háo sắc nhất trong Thánh cung tứ đại tôn giả...” Ngay cả Huyền Dực cũng chịu không được ánh mắt bỉ ổi như thế của hắn.

“Ngươi chính là Vân Khê? Nghe nói ngươi giết không ít đệ tử của Thánh cung ta, lá gan của ngươi cũng rất lớn!” Hắn ngoài mặt cười hì hì, song nếu Vân Khê không có nhìn sai, thì đáy mắt hắn chợt lóe lên tia âm lãnh rồi biến mất.

“Tôn giả đại nhân chắc là nghe lầm rồi? Chỉ là một Vân Khê, làm sao có thể địch nổi nhiều cao thủ Thánh cung như vậy? Hơn nữa, có người thấy tận mắt thấy ta giết người sao? Chẳng lẽ là có ít người vì thất trách, không cách nào chịu trách nhiệm, cho nên đem tội danh này đổ lên đầu của ta sao?” Vân Khê dưới đáy lòng hừ lạnh, chắc là Huyền Long tôn giả kia, sau khi thoát đi muốn tìm nàng báo thù. Nhưng vì không có đủ thực lực, cho nên đã nghĩ mượn tay người khác ra trừ đi nàng, thật là lòng dạ độc ác.

Hoàng Long tôn giả ánh mắt lóe lên, trong lòng của hắn cũng có chút nghi ngờ, nghĩ lại khi Huyền Long tôn giả kia cùng hắn nói chuyện, có một số việc giao đãi không được rõ, hắn không khỏi không nghi ngờ.

“Vì sao không vu khống người khác mà cứ nhằm vào ngươi?”

“Chuyện này thực khó nói. Nhưng nếu là nam nhân nói cho ngươi biết chuyện này, vậy thì có thể là hắn vì yêu không được mà sinh hận; nhưng nếu là nữ nhân nói cho ngươi biết chuyện này, vậy thì vô cùng có khả năng là ghen tỵ với mỹ mạo của ta —— ngươi cũng biết, cõi đời này, đáng sợ nhất đúng là lòng ghen tỵ.” Vân Khê vô tội nhún vai, xoay chuyển ánh mắt, rơi vào trên người Tây Môn Huyền Sương _”Tựa như vị công chúa này, nàng cho là ta cùng Tĩnh vương gia có

hôn ước, cho nên cũng vẫn xem ta không vừa mắt, thậm chí muốn đưa ta vào chỗ chết! Nhưng mà nàng nhất định trăm ngàn lần không nghĩ tới, Tĩnh vương gia hắn hiện tại không có lập gia đình, người hắn muốn kết hôn là muội muội của ta, hơn nữa hôn kỳ cũng đã định ra rồi ——”

Trên gương mặt đẹp của Tây Môn Huyền Sương nhất thời biến trắng, nhìn Nam Cung Dực khó có thể tin, rung giọng nói: “Ngươi nói cái gì? Vương đây..... Vương gia hắn muốn kết hôn với muội muội ngươi?”

Nam Cung Dực ngoảnh mặt làm ngơ, trên mặt không có một tia giao động, thật giống như người hiện tại các nàng đang đàm luận không phải là hắn!

Hoàng Long tôn giả híp mắt lại, tựa hồ đang suy tư,trong lòng nghi ngờ.

Không khí thoáng cái lâm vào tĩnh mặc.

“Hách Liên công tử, bên này!”

Cửa cung, lại có tân khách đến.

Hoàng Long tôn giả đang lâm vào trầm tư trong nháy mắt phục hồi tinh thần lại, tà nịnh ánh mắt xuyên thấu hư không, thẳng tắp bắn về phía trên người của Hách Liên Tử Phong mới vừa cửa cung cất bước mà vào. Hắn im lặng quan sát, nhưng đáy mắt thì có mấy đám ánh lửa ghen ghét đang lóe lên.

Vân Khê vừa nghe hai chữ “Hách Liên”, phản ứng đầu tiên chính là muốn chạy trốn. Người trong hoàng cung, chỉ nói đi vào cung để thương thảo cho cuộc thi tranh bá, nhưng cũng không có nói sẽ cùng

người Thánh cung và thập đại gia tộc gặp nhau, nếu sớm biết hắn sẽ đến, nàng chắc chắn sẽ không tới.

Sau đó nàng nhìn thấy đáy mắt của Hoàng Long tôn giả biến hóa, chợt hiểu ra, làm sao nàng lại quên mất, Thánh cung cùng thập đại gia tộc vốn là có hiềm khích, hiện tại song phương gặp mặt, sợ là tránh không được minh tranh ám đấu, có lẽ hắn hoàn toàn từ đầu cũng chưa có thời gian để chú ý tới một tiểu nhân vật như nàng đi?

Nghĩ như vậy, trong lòng cũng trấn định rất nhiều.

Hách Liên Tử Phong từ cửa cung chầm chậm đi tới, cước bộ của hắn không lớn không nhỏ, song mỗi bước đi của hắn liền để cho người đối diện cảm thấy có thêm sự áp bách.

Hắn không còn mặc một bộ bạch y thắng tuyết, mà là tử y ung dung hoa quý, tuy nhiên vẫn không thể che hết hơi thở bá đạo lãnh mạc, trên tuấn dung lạnh lẽo không có một tia giao động, toàn thân tản ra sự lạnh lùng xa cách.

Vẫn giống như lần trước, ánh mắt của hắn nhàn nhạt quét qua nàng, thật giống như thấy được nàng, vừa thật giống như không nhìn tới nàng, nhưng chính là bởi vì vậy, mới để làm cho tim Vân Khê càng thêm thấp thỏm bất an, ngay cả hô hấp cũng trở nên không thông thuận.

Bỗng nhiên, nàng rất muốn xông ra cùng hắn ngay mặt để hỏi cho rõ ràng, hắn rốt cuộc muốn thế nào? Muốn chém giết muốn lóc thịt lóc da thì nói thẳng, không nên hành hạ nàng như vậy nữa!

Song, hiện tại hiển nhiên không phải là thời cơ tốt nhất.

“Hách Liên công tử, đã lâu không gặp.” Hoàng Long tôn giả bắt đầu

cùng Hách Liên Tử Phong trò chuyện.

Thừa dịp hai người nói chuyện, Vân Khê vẫn nên nhanh chân lẻn đi. Không phải là nàng không có dũng khí, mà thật sự cái mùi vị này quá khó tiếp thu rồi, nàng đoán không ra tâm tư của hắn, vì vậy nàng tình nguyện thật thật tại tại chịu một đao, như vậy sẽ thống khoái hơn chút ít.

“Ngươi biết Hách Liên Tử Phong?” Nam Cung Dực gương mặt co quắp đi theo bên cạnh, làm cho Vân Khê càng thêm buồn bực.

Không để ý tới hắn, Vân Khê cũng học hắn giả trang gương mặt co quắp, lãnh khốc.

“Gia tộc Hách Liên đứng đầu thập đại gia tộc, nữ chủ nhân của Hách Liên gia cũng nhất định là danh môn khuê tú, hoàng hoa đại khuê nữ, ta khuyên ngươi vẫn không nên vọng tưởng quá nhiều, ngươi cùng hắn là người của hai thế giới, căn bản không thể nào ở chung một chỗ.”

Ách? Nam nhân này đầu óc có bị bệnh phải không? Cư nhiên đến đây nói nhảm, đem nàng cùng Hách Liên Tử Phong kéo đến cái quan hệ này rồi? Này tại sao hắn lại không thấy cả hai bên một chút cũng không tình nguyện a.

Hắn đúng là tư tưởng không thuần khiết, thật vô tri, thiếu não!

“Bất quá, so sánh với thân phận Tà tôn của Long Thiên Tuyệt, gả cho Hách Liên Tử Phong đích xác là sáng suốt hơn rất nhiều. Một người là một đời Tà tôn người người hô đánh kêu giết, một là lãnh tụ chính phái người người kính ngưỡng, đổi lại là ta, ta cũng sẽ chọn người sau.”

Vân Khê cười một tiếng, nói: “Không nghĩ tới Tĩnh vương gia lại đam mê này! Nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ đem tình cảm của ngươi chuyển đạt cho Hách Liên đại thiếu gia.”

Nam Cung Dực rốt cục cũng thay đổi sắc mặt, khẽ biến thành hơi chìm, hơi có chút dấu hiệu muốn phát tác, nhưng rất nhanh lại ẩn nhẫn xuống.

“ Bất kể thế nào, hiện nay Bổn vương cùng Vân gia các ngươi đang ở cùng một chiếc thuyền, chung suy chung vinh. Thay vì ở chỗ này đấu võ mồm, không có chút kiến nghị nào, nên thử nghĩ xem, hai ngày sau làm sao mà đánh thắng cuộc thi sẽ thực tế hơn.”

“Câu này mới nói thật sự!” Vân Khê thu nụ cười giễu cợt, đổi lại thần sắc nghiêm túc thật tình “Như vậy Vương gia đối với cuộc thi lần này có cao kiến gì?”

“Lần này cuộc thi tranh tài hình thức cùng năm trước là không giống, không còn là đơn thuần phương thức lôi đài tỷ võ, mà là để cho tất cả tuyển thủ dự thi tiến vào đến trong mãnh thú lâm tìm kiếm một bảo vật. Đội nhân mã nào tìm được bảo vật đầu tiên, sẽ là đội thắng, về phần tuyển thủ dự thi sinh tử bất luận!”

“Ai mà nghĩ ra phương thức tranh tài biến thái như vậy?”

“Đó là nhờ vào vị Hoàng Long tôn giả kia! Lần này hắn được Thánh cung phái tới làm đại biểu giám sát cuộc thi tranh bá của ngũ quốc, quân chủ ngũ quốc đều phải nghe theo lệnh của Thánh cung, cho nên hắn nói ra ý kiến, không người nào dám phản đối.”

Vân Khê hừ lạnh một tiếng, quả nhiên là người biến thái sẽ nghĩ ra phương pháp biến thái.

” Hách Liên Tử Phong kia tới làm gì? Thánh cung cùng thập đại gia tộc không phải là đối lập sao? Người Thánh cung lần này đến là giám sát tranh tài, vậy tại sao còn mời người của thập đại gia tộc đến làm bình phán?”

“Ngươi đây là không biết. Cung chủ Thánh cung vẫn mượn hơi của thập đại gia tộc, mấy năm trước đã gần thành công rồi, ai ngờ nửa đường lại từ đâu nhảy ra một Hách Liên Tử Phong làm hư chuyện tốt của hắn.

Thánh cung hiện nay là vừa đấm vừa xoa còn muốn mượn hơi thập đại gia tộc nên đã dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, lần này muốn mời người thập đại gia tộc đến đây làm bình phán, cũng là phụng lệnh cung chủ, ũng không phải là bọn ta có thể quyết định.”

Nam Cung Dực lông mày lạnh chau lại cảm thấy bất đắc dĩ, đồng thời trong đáy mắt hắn có một loại nóng bỏng. Hắn hùng tài vĩ lược, lòng mang hoài bão, làm sao cam tâm khuất phục người khác? Cho dù có làm vua của một nước, bên trên còn có một Thánh cung áp chế, loại tư vị này hắn làm sao có thể chịu được?

“Làm hoàng đế cũng đúng là đủ uất ức!” Vân Khê liếc gương mặt lạnh thối thúi của hắn một cái, khẽ nở nụ cười:”Bất kể như thế nào, lần này chúng ta nhất trí mục tiêu chung, ta sẽ liên thủ! Về phần những người khác, ta tin không thành vấn đề.”

Nam Cung Dực sắc mặt hơi hòa hoãn chút ít: “Còn lại ba người, có hai người là cao thủ bên thái tử, còn có một tên cao thủ, tên là Trương Tam, đến nay tung tích không rõ.”

“Phốc!” Vân Khê suýt nữa bị nước miếng của mình làm cho sặc chết.

Trương Tam?

Hắn hiện tại bóng người không có, người nào biết được hắn đến lúc đó có thể ra sân hay không?

“Ta xem, các ngươi vẫn nên chuẩn bị một cao thủ dự bị đi. Trương Tam này.....Ta treo!”s

“Chúng ta đã chuẩn bị chọn người dự bị, nhưng nếu hắn tới, thì vẫn cho hắn dự thi, nhưng nếu không có tới, vậy thì không thể làm gì khác hơn là vận dụng dự bị. Bất quá nhắc tới cũng kỳ, người này kể từ khi đăng kí cuộc thi xong thì mất đi tung tích, không có ai gặp hắn. Nghe nói..... Hôm đó hắn cùng người rời đi hiện trường tranh tài, chính là Vân tiểu thư ngươi!”

Ánh mắt Nam Cung Dực thẳng tắp rơi vào trên mặt của nàng, giống như muốn từ nét mặt của nàng nhìn ra chút đầu mối.

Đáng tiếc, Vân Khê am hiểu nhất chính là diễn xuất, nói láo lừa gạt.

“Nga, ngươi nói hắn a! Không có biện pháp, ai bảo bổn tiểu thư lớn lên thiên sinh lệ chất mị lực không ai sánh bằng làm chi. Ngày đó sau khi cuộc tranh tài kết thúc, hắn đã nghĩ lôi kéo bổn tiểu thư bỏ trốn, cuối cùng bị bổn tiểu thư cự tuyệt. Tim hắn thương tổn quá sâu, tinh thần cũng chán nãn rời đi, đến tột cùng là đi nơi nào, vì sao không lộ diện nữa, ta cũng không rõ ràng lắm.”

Nam Cung Dực nhíu nhíu lông mày, từ đầu đến cuối hoàn toàn không tin lời của nàng.

Quyển 2 - Chương 18

ChươngV18: Đại Hội Chiêu PhuCung yến bắt đầu trong tiếng đàn sáo nhịp nhàng.

Hai người Hoàng Long tôn giả và Hách Liên Tử Phong tách ra ngồi ở hai bên trái phải của bàn chủ tọa bữa tiệc, trên mặt Hoàng Long tôn giả rõ ràng có chút vẻ đắc ý, bởi vì bên trái là đứng đầu mà hoàng đế của Nam Hi quốc lại an bài hắn ở phía bên trái bàn chủ tọa, thì cũng chính là thừa nhận địa vị của Thánh cung cao hơn thập đại gia tộc. So sánh về thực lực và khí thế thì hắn chưa chắc đã thắng được Hách Liên Tử Phong, nhưng hiện tại việc vị trí của hắn cao hơn một bậc đã khiến hắn đủ đắc chí rồi.

Trên khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng của Hách Liên Tử Phong không có một tia giao động, chỉ yên lặng uống rượu, dường như là độc lập, ngăn cách hẳn với cung yến, song trên người hắn lại phát ra hơi thở khiếp người làm cho không ai có thể bỏ qua.

Vân Khê là người thứ ba ngồi bên trái, phía bên trên là Nam Cung Dực, đối diện là Tây Môn Huyền Sương vẫn luôn nhìn chăm chú hắn. Vân Khê nhàn nhạt liếc nhìn Hách Liên Tử Phong một cái, mặc dù tầm mắt của hắn tựa hồ chưa từng dừng ở trên người nàng thật lâu, song toàn thân nàng vẫn có chút không được tự nhiên.

Thu hồi tầm mắt, nhìn vào rượu ngon màu đỏ trong chén trên tay, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một mảng màu đỏ rực, hình ảnh trong mộng xuất hiện một lần nữa đủ để cho nàng sợ hết hồn hết vía.

Có một ngày, nàng vì tìm kiếm được dược liệu quý hiếm ở trong núi,

muốn tìm người chia sẻ tâm tình vui vẻ của mình. Giống như bình thường, nàng tự tiện xong vào cấm địa rừng trúc mà chưa có sự đống ý của hắn, từ xa đã ngửi thấy mùi máu tươi, trong lòng thấy căng thẳng, liệu có phải có người xông vào rừng trúc gây bất lợi cho hắn không?

Nàng nhẹ bước, lén lút tới gần phòng của hắn, không nghĩ tới qua cửa sổ nàng lại thấy một cảnh mà cả cuộc đời này cũng khó quên!

Hắn ngồi ở đó, vẻ mặt không gợn sóng, cực kì lãnh khốc. Hắn khoét thật sâu vào cổ tay của hắn, cổ tay hắn nổi đầy huyết nhục (máu và thịt). Nàng đột nhiên che miệng mình, sợ rằng sơ sẩy một cái liền kêu lên, hắn rốt cuộc đang làm gì đó? Lại bóc thịt của chính mình?

Bỗng dưng nàng rốt cuộc hiểu rõ, vì sao nàng thường xuyên thấy nhiều vết thương cả cũ lẫn mới trên cổ tay của hắn. thì ra những vết thương này là do chính hắn tạo thành.

Song, cái này cũng chưa tính là cái gì, làm người ta cảm thấy kinh khủng nhất đến mức muốn nôn mửa chính là việc hắn đem chỗ huyết nhục bị khoét ra đó nuốt vào miệng mình.

Nội tâm nàng hoảng hốt, không dám ở lâu, chạy như bay thoát ra khỏi cấm địa rừng trúc.

Một người có thể nuốt chửng huyết nhục chính mình là người tàn nhẫn, vô tình đến mức nào? Nàng bỗng nhiên phát hiện đầu mình vẫn còn mà lạnh cả người, lúc trước nàng liên tục trêu chọc hắn, lải nhải bên lỗ tai hắn, không biết là đã khiến hắn phải khoan dung cho nàng bao nhiêu lần rồi, mà đầu nàng còn trên cổ khiến nàng cảm thấy rất may mắn.

Từ nay về sau nàng sẽ không đi tìm nam nhân đáng sợ như vậy nữa,

hắn có thể tàn nhẫn với chính mình như thế, huống chi là đối với nàng? Nếu có một ngày kia nàng không cẩn thận đắc tội hắn, biết đâu hắn có thể nuốt chửng huyết nhục của hai mẹ con nàng?

Mỗi lần nghĩ đến đây, nội tâm nàng không khỏi cảm thấy sợ hãi.

May là nàng không để cho con trai quen biết với hắn, nếu không con nàng còn nhỏ như vậy mà trong lòng lại có một nỗi ám ảnh, đó là việc nàng không muốn nhất. Những cơn ác mộng đêm khuya này hãy để cho nàng hứng chịu là được!

“Nôn!” bỗng nhiên bụng nàng quặn lên, nàng nôn ra một ngụm nước chua.

“Vân tiểu thư, cảm thấy thân thể không thoải mái sao?” Ánh mắt thâm trầm của Nam Cung Thắng quét tới phía nàng.

Vân Khê đứng lên, trả lời: “ Không sao! bụng có chút không thoải mái thôi, các ngươi cứ tiếp tục, ta ra ngoài hóng mát một chút.”

Khi nàng xoay người đi, nàng cảm thấy rõ ràng có một đạo ánh mắt mãnh liệt nhìn nàng chăm chú cho đến khi nàng rời đi đại điện mới thôi.

“hô” Đến khi hít thở được luồng không khí tươi mát khiến nàng thở phào một cái thật dài, tâm tình cũng buông lỏng rất nhiều.

Sự tồn tại của Hách Liên Tử Phong giống như cái bóng đè, rốt cuộc đến khi nào nàng mới có thể trừ đi sự ám ảnh của hắn từ tận đáy lòng đây?

“Trương công tử, xin mời bên này!”

Dưới dãy bậc thang Cung điện thật dài, có thái giám đang dẫn một người lên điện.

Ngọn đèn dầu lúc sáng lúc tối, Vân Khê quay đầu, nhìn thấy một khuôn mắt quen thuộc.

Trương Tam?!

Sao lại là hắn? Không đúng, là mặt của Trương Tam không sai, nhưng hắn không phải là 'hắn'!

"Đợi đã!" Vân Khê tiến lên mấy bước, lên tiếng.

"Vân tiểu thư, nô tài đang phải đưa Trương công tử vào tấn kiến Hoàng thượng.."

"Không phải vội, ta có thể hàn huyên với Trương công tử mấy câu hay không". Đó là bộ mặt cực kỳ bình thường, không có bất kỳ đặc biệt nào, dù có lẫn vào trong đám đông cũng chưa chắc đã có người chú ý tới. Song khuôn mặt bình thường đại chúng này ở đây lại cất giấu một đôi mắt hữu thần, ánh mắt đó không chói mắt kinh người như của Long Thiên Tuyệt nhưng cũng không thể bỏ qua.

"Ngươi đến tột cùng là ai? Có biết việc giả mạo Trương Tam chính là tội khi quân không?" Mắt nàng như hàng vạn hàng nghìn lưỡi đao nhìn chằm chằm đối phương, muốn tìm ra sơ hở của hắn. Hắn giả trang Trương Tam, một nhân vật không tồn tại, đến tột cùng là có mục đích gì? Trên đời này trừ nàng và Long Thiên Tuyệt thì không có ai biết lai lịch của Trương Tam, như vậy người này là ai?

Đối phương nhẹ cong môi, phất tay áo, chắp tay về phía nàng nói: "Không hổ là tôn chủ phu nhân, có hỏa nhãn kim tinh, liếc mắt một cái đã biết tại hạ giả mạo, thuộc hạ bội phục."

Tôn chủ phu nhân?

Vân Khê hơi đỏ mặt mỉm cười, chỉ là một cách gọi, nàng liền xác định đối phương không hề có ác ý.

“Thuộc hạ chính là Phong hộ pháp của tôn chủ, phụng lệnh tôn chủ đến đây hiệp trợ phu nhân!” Phong hộ pháp cười khanh khách, ánh mắt hữu thần một mặt đánh giá Vân Khê, một mặt giữ khoảng cách mang theo ý kính trọng.

Chê cười, đây là nữ nhân của tôn chủ, hắn nào dám nhìn loạn a?

Nghe hắn mở miệng một tiếng “phu nhân”, Vân Khê cũng chấp nhận, không chỉ như vậy, đáy lòng còn có một tia ngọt ngào. Hắn công bố với thuộc hạ như vậy, có thể thấy hắn thật lòng.

“Hắn….hắn đi đâu rồi?” Khi hỏi ra những lời này, nàng cũng nhu hòa đi mấy phần.

Phong hộ pháp trả lời: “Tôn chủ tạm thời có một số việc bận rộn, mấy ngày gần đây không lộ diện được, nhưng tôn chủ nói sẽ nhanh chóng tới gặp phu nhân.”

“Phu nhân cái gì? Sau này đừng gọi bậy!” Vân Khê ho nhẹ, trên mặt càng thêm nóng bỏng.

Phong hộ pháp cười, nói: “Dạ, phu nhân! Thuộc hạ nhớ rồi, sau này nhất định không gọi bậy.”

Tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, Vân Khê ra vẻ thâm trầm chắp tay xoay người, nói: “Đi đi! Nhớ thu hồi ánh mắt của ngươi, ánh mắt của ngươi dễ dàng bán đứng ngươi!”

Phong hộ pháp sững sờ, rồi bừng tỉnh, thì ra là ánh mắt của hắn bán đứng hắn, khó trách nàng nhìn ra hắn giả mạo. Không hổ là nữ nhân mà tôn chủ nhìn trúng, đúng là có chỗ không giống người khác.

Hắn chắp tay xá nàng một cái, rồi xoay người rời đi theo viên thái giám vào điện gặp Nam Cung Thắng.

Đúng lúc đó, trăng tròn lên cao, giữa màn đêm ánh trăng càng thêm nhu hòa.

Ánh sao cũng càng thêm rực rỡ.

“Long Thiên Tuyệt, Thiên Tuyệt, Thiên, ừ…..”. Mặc niệm tên của hắn, nàng ngây ngốc cười trộm một mình.

Tim bỗng dưng bay bổng.

Thì ra là hắn không phải bỏ đi, tim của hắn vẫn ở bên nàng, thật tốt!

Có lẽ nàng quá cố chấp rồi, không nên quấn lấy quá khứ.

Chỉ cần tim hắn ở trên người nàng, yêu nàng, như vậy là đủ rồi.

Dưới đêm trăng, thân ảnh yểu điệu của nàng càng thêm duyên dáng, uyển chuyển như đang khiêu vũ trước làn gió nhẹ, chỉ một thoáng mà ánh trăng, sao đầy trời phảng phất tụ tập trên người nàng. Hắn vĩnh viễn mang lại cho nàng ánh mặt trời chói chang với ánh sáng cực nóng, xua đi sợ hãi, bóng tối tận đáy lòng nàng.

Môi của nàng cong lên nụ cười như hoa nở, ánh trăng như khoác lên một tầng màu bạc trên người nàng, trong suốt sạch sẽ, khuynh thành tuyệt sắc cũng không đủ để hình dung vẻ đẹp của nàng.

Vẻ đẹp của nàng chỗ nào cũng có. Đôi mắt sáng ngời hiền hòa, mềm mại, uyển chuyển như du long, rực rỡ như hoa cúc, mỗi động tác giở tay nhấc chân, hay nhăn mày, cười yếu ớt, đều toát ra một khí chất phong hoa tuyệt đại. Loại khí chất bẩm sinh này tự nhiên lộ ra, dù là cách lớp quần áo cũng không che giấu được.

Giờ phút này nàng tựa như tiên nữ hạ phàm vậy!

Có một đôi mắt từ trên dãy bậc cung điện khóa chặt nàng, đem tất cả tốt đẹp của nàng thu hết vào mắt.

“Long Thiên Tuyệt……” âm thanh xào xạt của gió thổi lá trúc, giờ phút này dưới đêm trăng lộ ra vẻ cô tịch.

Mặt trời chói chang nhô lên cao, nơi này là lối vào rừng mãnh thú (thú dữ).

Đại biểu của toàn bộ ngũ quốc tụ tập ở đây, chỉ đợi Hoàng Long tôn giả ra lệnh một tiếng, liền bắt đầu so tài.

“Các vị, ta đã giấu hộp báu vật ở trong rừng mãnh thú, ai trong các ngươi có thể tìm được hộp báu vật đầu tiên coi như là thắng. Người chiến thắng sẽ được Thánh cung chúng ta tặng ba viên Huyền Linh quả, cùng với lệnh bài của đệ tử Thánh cung.”

Hoàng Long tôn giả chưa dứt lời, đã có tiếng nghị luận trong đám người dự thi.

“Ba viên Huyền Linh quả a! nhiều thật đấy!”

“Không hổ là Thánh cung, hào phóng như thế, phải biết là một viên Huyền Linh quả có giá trên trời.”

“Hơn nữa còn có thể có được lệnh bài của đệ tử Thánh cung, trực tiếp tấn thăng làm đệ tử Thánh cung, thật là vinh quang!”

“…”

Vân Khê liếc mắt khinh thường đám tuyển thủ đang hưng trí nghị luận, một đám dế nhũi, phần thưởng này có gì mà làm có các ngươi hưng phấn thành như vậy? lệnh bài đệ tử cái gì? Nàng không thèm!

Vân Khê chỉ liếc mắt một cái nhưng đúng lúc bị bắt được.

“Uy, vẻ mặt ngươi là thế nào vậy? Chẳng lẽ là ngươi không thèm ngó tới lệnh bài đệ tử Thánh cung?” Nhìn cách người vừa nói ăn mặc hẳn là người Tây Mộ quốc, bàn chân hắn vững vàng, hơi thở ngưng trọng, ánh mắt sắc bén, chính là một cao thủ Mặc Huyền tứ phẩm – tuyển thủ của Tây Mộ quốc.

Nàng bất quá là tùy tiện liếc mắt, hắn lại ngạc nhiên như vậy, rõ ràng là cố ý bới móc!

“Ngươi nói chuyện với ta sao?” Ngón tay Vân Khê chỉ hướng của mình.

Con mắt đối phương trừng trừng, âm lãnh cười nói: “Không phải ngươi thì là người nào?”

Vân Khê vô tội trừng mắt nhìn: “Kỳ quái, ta đang đứng nghiêm chỉnh ở đây, ngươi lại có chuyện gì? A, ta biết rồi, chẳng lẽ ngươi thầm mến ta, cho nên một mực quan sát ta?”

Chung quanh cười rộ lên.

Nam Cung Dực mặt không chút thay đổi, đứng ở bên người Vân Khê, khóe miệng hơi rút xuống.

Hắn bắt đầu đồng tình vị cao thủ Tây Mộ quốc, đắc tội người nào chứ đắc tội nữ nhân này? Không phải là tự mình chuốc vạ còn gì?

Phong hộ pháp cúi đầu, ha ha cười nhẹ, thì ra tôn chủ phu nhân là người thú vị như vậy!

Sắc mặt cao thủ Tây Mộ quốc hơi chững lại, hung hăng trừng nàng, quát lớn: "Ngươi đừng tự mình đa tình, người nào thầm mến ngươi? Ngươi bất kính với Thánh cung và Hoàng Long Tôn giả, ta xem không vừa mắt, không được sao?"

Thanh âm Vân Khê kinh ngạc, bừng tỉnh đại ngộ nói: "Thì ra ngươi là đệ tử Thánh cung? Tây Mộ quốc lại phái đệ tử Thánh cung tham gia thi đấu, như vậy những người không có bối cảnh như chúng ta mà muốn chiến thắng thì làm gì có khả năng nữa?"

Những người xung quanh đó cũng bừng tỉnh đại ngộ.

"Tây Mộ quốc lại phái đệ tử Thánh cung tham gia thi đấu, thế thì trận đấu này còn có gì đáng theo dõi nữa?"

"Đúng thế! Những tuyển thủ dự thi Ngũ quốc tranh bá tới bây giờ đều là người từ hai lăm tuổi trở xuống. Ta thấy tuổi của hắn phải trên ba mươi lại vẫn được tham gia cuộc thi, chẳng lẽ vì là đệ tử Thánh cung nên được ngoại lệ sao?"

"Thế thì thật không công bằng! Dù là đệ tử Thánh cung cũng không thể công khai không tuân theo quy tắc tranh tài như thế này sao?"

"…"

Tiếng phê phán rộ lên thành một mảnh.

Trên mặt cao thủ Tây Mộ quốc lúc xanh, lúc trắng, lắp bắp giải thích cho mình: “Các ngươi đừng nghe nàng nói nhảm! Ta không phải là đệ tử Thánh cung, cũng không vượt qua hai lăm tuổi…”

“Già như vậy rồi còn không vượt qua hai lăm tuổi, chẳng lẽ ngươi trưởng thành sớm?” Vân Khê đáy lòng cười thầm, vẫn không quên đúng lúc đổ thêm dầu vào lửa.

Phong hộ pháp cười hì hì đến gần, phụ họa nói: “Vân tiểu thư, ta chỉ sợ chuyện tuổi tác này thì chính hắn là người rõ nhất rồi, hắn muốn nói dối tuổi thì ai mà quản được? Đừng quên, trên hắn ta có người!” Ngón tay hắn chỉ chỉ phía bên phải, Hoàng Long tôn giả vừa vặn đang ở hướng đó, không cần nói cũng biết.

Vân Khê nhướng mi, cho hắn một ánh mắt tán dương, không hổ là thủ hạ của Long Thiên Tuyệt dạy dỗ, có bụng dạ đen tối của hắn.

Sắc mặt của Hoàng Long tôn giả trầm xuống, có chút khó coi, ho nhẹ nói: “Tất cả mọi người đừng tranh luận nữa, các tuyển thủ là do các quốc gia tỉ mỉ chọn lựa làm sao có vấn đề được? nếu các ngươi còn chất vấn nữa thì coi như là đang chất vấn quân chủ các quốc gia đó.”

“Nhưng nếu các quân chủ bị người khác áp bức cũng chưa chắc không làm chuyện bất công.” Hách Liên Tử Phong nãy giờ vẫn giữ im lặng, đột nhiên nói chen vào.

Sắc mặt Hoàng Long tôn giả càng đen thêm, lãnh mâu trừng lại hắn, âm lãnh cười nói: “Ngụ ý của Hách Liên công tử là nói Thánh cung áp bức quân chủ các nước, để họ làm như vậy sao?”

“Nếu tôn giả đại nhân muốn nhận thì tại hạ cũng không ngăn cản, công bằng ở trong lòng mỗi người đều biết!” Hách Liên Tử Phong nói năng có khí phách, hơi thở lãnh mạc trong nháy mắt lớn hơn, làm cho tim người ta không khỏi run lên.

Hoàng Long tôn giả gắt gao theo dõi hắn, vẻ mặt càng thêm tối tăm.

Một trận gió vô danh đột nhiên lấy hai người làm trung tâm, bụi bay cuồn cuộn đầy trời. Chỉ trong nháy mắt, tiếng gió dừng lại, bụi đất lại an định giống như chưa từng có chuyện gì phát sinh, song rõ ràng là thật sự có chuyện xảy ra.

Trong lúc các cao thủ tỷ thí thường thường chính là đấu lực lượng tinh thần, không cần động thủ, chẳng qua chỉ trong nháy mắt đối kháng liền phân thắng bại.

Đợi hất hết bụi đi, tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn về phía Hoàng Long tôn giả và Hách Liên Tử Phong, một người rõ ràng đứng cách vị trí lúc trước nửa bước, khóe mắt gân xanh nổi lên, người còn lại đứng vững vàng bất động, mặt không thay đổi, khí thế bức người!

Dù là kẻ ngu ngốc cũng nhìn ra được ai thắng ai thua.

Đám tuyển thủ lúc trước còn sùng bái Thánh cung bây giờ rối rít đem ánh mắt sùng bái chuyển tới Hách Liên Tử Phong. Hắn là lãnh tụ tính thần của thập đại gia tộc, là viên ngọc chói mắt mắt nhất trong chính phái, vô luận là khí chất hay bối cảnh thân phận của hắn đều đáng được bọn họ sùng bái, không có gì đáng hổ thẹn!

Còn đám thập đại gia tộc thấy Hách Liên Tử Phong chiếm thế thượng phong thì đều ngẩng đầu kiêu ngạo.

Thánh cung thì thế nào? Ngươi có mạnh hơn thì cũng không có cách

nào nắm được lòng thiên hạ!

Ánh mắt Hách Liên Tử Phong thu liễm, nhàn nhạt quét toàn trường, tiếng nói trầm thấp vang lên: “Hôm nay ta sẽ đích thân tặng Trảm Lãng kiếm cho người thắng cuộc!”

Hắn giơ cao Trảm Lãng kiếm khỏi đỉnh đầu, trong chốc lát có vô số ánh sáng tụ lại trên đỉnh đầu hắn.

Thượng cổ bảo kiếm một khi rời vỏ, vạn kiếm thần phục!

Lời đơn giản, kiếm phát sáng, nhất thời dấy lên một cuộc oanh động!

“Trảm Lãng kiếm! chẳng lẽ chính là Trảm Lãng kiếm – một trong thập đại cổ kiếm được lưu truyền?”

“Đây mới thực sự là thù lao chân chính! Huyền Linh quả mặc dù hiếm nhưng không phải không thể tìm ra, nhưng Trảm Lãng kiếm rõ ràng là độc nhất vô nhị!”

“Được! Vì Trảm Lãng kiếm, chúng ta hôm nay liều chết đánh cược một lần!”

“Đúng! Liều chết đánh cược một lần!”

“…”

Ánh mắt Vân Khê cũng rơi vào Trảm Lãng kiếm, một thanh tuyệt thế bảo kiếm như vậy quả thực có sức hấp dẫn.

Cuộc tranh tài chính thức bắt đầu, không có bản đồ, không có cột mốc kí hiệu, có chăng chỉ là rừng rậm vô biên, thỉnh thoảng lại có tiếng mãnh thú gào thét. Lịch trình cuộc tranh tài như vậy cũng là một

lần khiêu chiến khó có được.

Vân Khê quyết định, tốt hơn hết là lợi dụng cuộc tỷ thí này để nâng cao thực lực cho mình. Thu hoạch hộp báu vật đồng thời nhân cơ hội giáo huấn một chút những người nàng không thuận mắt, như là tên cao thủ Tây Mộ quốc vừa rồi.

“Tĩnh vương gia, ngươi xem chúng ta nên cùng nhau đi, hay tách ra hành động?”

“Cùng đường với vương gia cũng không sao, chỉ là ta không quen cùng hành động với một nữ nhân. Thật không biết chọn người thế nào mà lại chọn một nữ nhân tới dự thi.”

Vừa mới vào cánh rừng không lâu, hai người đồng hành cùng Vân Khê mở miệng nói chuyện. Hai người bọn họ đều là người của thái tử Nam Cung Tỉ, một được lựa chọn thông qua cuộc thi tuyển chọn, người còn lại là do Nam Cung Tỉ tự mình đề cử trực tiếp lên cấp, người sau tâm cao khí ngạo, tự cho mình là siêu phàm, từ đầu luôn chưa từng chú ý chuyện ở cuộc tuyển chọn, cũng không biết đến các chiến tích của Vân Khê ở trên cuộc thi đó.

Vân Khê vốn là không muốn so đo với bọn họ, dù sao cũng là cùng đội, đoàn kết là quan trọng nhất, nhưng người này lại không biết điều, phụ lòng tốt của người khác, nói năng khiêu khích, vậy thì đừng trách nàng.

“Ta cũng cảm thấy hai vị phải ở cùng đội với một tiểu nữ tử thực sự là ủy khuất nhị vị rồi. Vậy chúng ta tách ra từ đây đi”

Nam Cung Dực kinh ngạc quay đầu nhìn về phía nàng, giống như là thấy quỷ vậy, hắn không ngờ tới nàng lại phải ứng như vậy. Đối phương nhục nhã nàng thế mà nàng không phản bác, cũng không

đáp lại, thế này không giống như bản tính có thù tất báo của nàng.

“Coi như ngươi hiểu biết!” Nam nhân cao ngạo hừ lạnh một tiếng, không nhìn Phong hộ pháp, lỗ mũi hứng lên trời nhìn về phía Nam Cung Dực: “Vương gia, ngươi muốn đi cùng nàng, hay là đi đường khác?”

Nam Cung Dực lạnh giọng nói lại: “Bổn vương không làm bạn với đồ cuồng vọng tự đại!”

Lúc này sắc mặt nam nhân cao ngạo đen thành một mảnh, nếu không phải nể hắn ta là Tĩnh vương gia, thì lúc này đã dùng một chưởng đánh bay đối phương! Lại dám nói hắn là đồ cuồng vọng tự đại, quả thực là không muốn sống!

“Chúng ta đi!” Nam nhân cao ngạo ẩn nhẫn tức giận, dẫn một gã tuyển thủ khác dời đi.

“Chờ một chút!” Vân Khê đột nhiên mở miệng, gọi lại hai người kia, nàng tiến lên một tay vỗ vào đầu vai của nam nhân cao ngạo, “là như thế này, ta muốn hỏi nhị vị một chút, phía bắc là phương hướng nào?”

Ánh mắt chán ghét của nam nhân cao ngạo rơi vào bàn tay trên bả vai của hắn, vừa định lên tiếng quát lớn, nhưng nghe nàng hỏi thăm, hắn lạnh lùng cười khẩy nói: “Ngay cả Đông, Tây, Nam, Bắc cũng không phân rõ được, còn tới tham gia thi đấu, ngươi coi cuộc thi tranh bá là trò đùa sao?”

“Chẳng lẽ ngươi cũng không biết?” Vân Khê thu tay lại, thuận tiện cho hắn một cái ánh mắt khinh bỉ.

“Ta sao lại không biết?” Tay hắn chỉ về phía trước, “Chỗ đó chính là

phía bắc!” Nói xong, hắn quăng cho Vân Khê một ánh mắt chán ghét rồi cất bước rời đi.

Khóe môi Vân Khê từ từ gợi lên nụ cười âm lãnh, lớn lối đi, ngươi cứ chờ xem!

“Rốt cuộc ngươi làm gì trên người của hắn vậy?” Nam Cung Dực loáng thoáng nhìn thấu ít manh mối, không khỏi tò mò hỏi.

Vân Khê thần bí cười cười nói: “ Chờ xem kịch vui là được rồi.”

Phong hộ pháp hai tay ôm kiếm trước ngực, khóe môi cũng cong lên, hắn tin tưởng nhất định sẽ có trò hay để nhìn.

Thời điểm vừa tiến vào rừng thì đội ngũ tuyển thủ các nước vẫn duy trì khoảng cách với nhau, ai cũng không dám dẫn đầu động thủ, bởi hai đội ra tay đầu tiên sẽ khiến mấy đội khác ngư ông đắc lợi, nên ai cũng không dám mạo hiểm, tất cả đều cùng đi đồng thời cảnh giác lẫn nhau, để bình an vô sự.

Đội của Vân Khê vừa mới bắt đầu đã phân hóa thành hai đường, bị không ít đội ngũ khác chê cười. Vân Khê lại hết sức bình tĩnh, không thèm để ý. Các ngươi hiện tại cứ cười đi, rồi sẽ có thời điểm phải khóc!

Được một thời gian, đi tới một nơi trống trải, rừng cây thưa thớt, các tảng đá lộn xộn, có nhiều xương cốt động vật tán loạn trên mặt đất. Gió lạnh u ám đột nhiên nổi lên, thổi tới mặt của mỗi người đau đớn giống như bị dao khoét.

“Nghe thấy âm thanh gì không?” Có người lỗ tai tương đối bén nhạy, đầu tiên đã nhận ra có cái gì đó không đúng.

“Không xong rồi, giống như là có đàn mãnh thú!”

“Đàn mãnh thú?!”

“Mau, chạy mau!”

Mùi máu tươi xen lẫn mùi cây cối bị dẫm đạp bị trận gió lạnh đưa đến chóp mũi, mọi người đồng loạt giật mình, rung động mà chứng kiến hết thảy màn trước mắt.

Cầm đầu là đàn báo, vô số mãnh thú trải dài không thấy tận cùng, liên tục xuất hiện như từng đợt sóng triều, sóng sau cao hơn sóng trước. Đàn mãnh thú chạy qua nơi nào thì cây cối đều biến mất.

Chỉ một thoáng, đám người tản đi, chạy trốn, sợ hãi kêu như điên.

Nhiều mãnh thú đánh tới như vậy, nếu họ chỉ chậm một bước thì rất có thể bị bầy thú đạp bằng, nát bét.

“Bên này!” Vân Khê mắt liếc phương hướng thoát đi của nam nhân cao ngạo, vội vàng vẫy gọi Nam Cung Dực cùng Phong hộ pháp chạy ngược lại với hướng đó, môi nàng bất giác gợi lên độ cong tà tứ, tinh quang nơi đáy mắt lóng lánh.

Luôn cần có người hiến tế cho mãnh thú, huống chi bọn chúng là người của thái tử, sự hiện hữu của chúng gây bất lợi cho Vân gia.

Cho nên, hắn không vào địa ngục thì ai vào địa ngục?

Nam Cung Dực không chút do dự, vội vàng chạy đuổi theo nàng, hắn biết nữ nhân này không chịu lỗ bao giờ, đi theo nàng không sai.

Phong hộ pháp vừa nhàn nhã, thoải mái chạy trốn, vừa quay đầu

nhìn lại thì thấy nam nhân cao ngạo kia không biết vì sao lại thu hút phần lớn mãnh thú theo hướng hắn.

Thật giống như nhìn thấy mỹ vị, đàn mãnh thú mắt lóe tinh quang, đuổi theo hai người đó. Chỉ trong chốc lát thời gian, hai người bị mấy con mãnh thú đồng thời đụng ngã, bị xâu xé, huyết nhục bắn tán loạn, không còn xương cốt, thê thảm không nỡ nhìn!

Mấy tuyển thủ chạy theo cùng phương hướng cũng có chung kết cục, trở thành thức ăn của mãnh thú.

Tiếng kêu thảm thiết, tiếng mãnh thú gào thét, từng đợt từng đợt lọt vào tai, giống như âm phù đòi mạng, tàn khốc mà máu lạnh.

Đang chạy trốn, Vân Khê quay đầu lại, thấy một màn tàn nhẫn đó nhưng nàng không có nửa điểm đồng tình, bởi nếu bọn họ không chết thì người chết sẽ là nàng.

Thế giới này sao mà tàn khốc!

Cũng có mấy con mãnh thú đuổi theo các nàng, ba người cùng nhau thi triển sở trường, đấu cùng mãnh thú, cũng thật không dễ dàng.

Vân Khê ném đi trường kiếm trong tay để đổi lấy một thanh chủy thủ ngắn hơn. Da thịt mãnh thú bình thường khá dầy, trường kiếm rất khó đâm vào, chỉ có lại gần thì mới dễ dàng chiến thắng.

“Giết!” thanh quang chợt lóe, trong tay Vân Khê đột nhiên có thêm một thanh chủy thủ, nàng cúi đầu quát lạnh, trên người nàng nhất thời bật ra vài đạo sát khí.

Phong hộ pháp thoáng nhìn, như thấy được bóng trắng vụt sáng, giống như trận gió, nàng không cố kỵ chút nào xong vào đám mãnh

thú. Tâm thần hắn rùng mình, lập tức nhảy vào khỏi vòng chiến đấu, ngược lại đi theo nàng. Trước khi đến đây, hắn đã lập lời thề son sắt với tôn chủ, nhất định lấy mạng bảo vệ nàng chu toàn. Nếu nàng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hắn cũng không thể trở về gặp tôn chủ nữa.

Phong hộ pháp theo sát bước tiến của nàng, xung phong liều chết, dần dần, hắn phát hiện bước đi của nàng càng quỷ dị. Nàng bước từng bước kỳ dị khó lường, thân hình giống như u linh dạo trong bầy mãnh thú, khi giơ tay chém xuống thì gọn gàng, một đao thấy máu.

Bước chân hắn chậm lại, ngơ ngẩn cả người.

Thân thủ như vậy thực làm người ta sợ hãi! Nàng rốt cuộc là người như thế nào, sao trên người lại có sát khí mạnh như vậy?

Nhìn bóng lưng nàng tiên phong liều chết trong bầy mãnh thú, đầu hắn không tự chủ hiện ra thân ảnh tôn chủ, khó trách tôn chủ coi trọng nàng như thế, phái hắn – đường đường là một trong tứ đại hộ pháp của Lăng Thiên cung tự mình đến đây bảo vệ, thì ra là hai người bọn họ có hơi thở tương tự nhau, đó là quả quyết sát phạt, đó là khí thế bức người.

“Trương Tam” Sau một tiếng khẽ kêu, một mũi nhọn màu xanh gào thét qua tai hắn, trong nháy mắt hắn thu hồi tâm thần, quay đầu lại, mọt tia máu phun ra từ mặt hắn. Hai mắt đột nhiên mở to, phát hiện sau lưng hắn có một con sói hoang đang bổ nhào đến đây. Chậm một chút hắn đã rơi mà miệng sói, không chết thì cũng bị thương nặng.

Giờ khắc này, có một cây chủy thủ cắm thẳng tắp vào giữa mi tâm của sói hoang, máu tươi tung tóe!

Thân ảnh màu trắng lướt qua cạnh hắn, bên tai là thanh âm quen thuộc: “Ngươi đang suy nghĩ cái gì? Muốn chết sao?”

Rút chủy thủ từ chỗ mi tâm sói hoang ra, không tốn khí lực, bóng trắng chợt lóe lần nữa xong vào chỗ mãnh thú.

Phong hộ pháp cười khổ lắc đầu, lúc này hắn thật ngốc, không biết đầu óc mình thế nào rồi, sao lại không nhìn đến mãnh thú?

Dựa vào bản lĩnh của tôn chủ phu nhân thì căn bản không cần hắn bảo vệ, hay là hắn sớm xuất thủ, giải quyết những mãnh thú này rồi hãy nói. Hắn cũng không để mấy con mãnh thú này vào mắt. Phải biết rằng huấn luyện ở Lăng Thiên cung so với ở đây còn tàn khốc hơn nhiều mà hắn đều vượt qua, bằng chút ít này căn bản không đáng nhắc tới.

Vân Khê vừa xung phong liều chết, vừa vận dụng các bộ pháp trong Tàn Hoa bí lục, càng ngày càng thuận lợi xoay chuyển chủy thủy trong tay, càng thêm sảng khoái! Đúng như lời của Huyền Dực, chỉ có khi chiến đấu chính thức thì võ lực mới hữu hiệu nhất, vì chỉ có dưới áp lực sống còn, tiềm năng con người mới có thể được kích phát ra, có thể học chuyên chú hơn.

Nàng cũng chú ý đến tình huống của Nam Cung Dực và Phong hộ pháp.

Bởi nàng xuất thủ tàn nhẫn nên vô hình trung chọc giận mãnh thú, bọn chúng rối rít thay đổi hướng đi, dồn công kích về phía nàng. Áp lực của Nam Cung Dực cũng nhất thời giảm bớt rất nhiều, một người đối phó hai con mãnh thú, thật như chơi đùa vậy. Về phần Phong hộ pháp, nàng lại càng không cần lo lắng, thủ pháp giết thú của hắn có thể nói là một loại nghệ thuật. Không tàn nhẫn giống nàng, kiếm pháp của hắn rất ưu nhã, đao chiêu như gió, phiêu dật linh động, nhưng

mỗi chiêu đều nhắm thẳng vào chỗ yếu hại.

Vân Khê chú ý tới kiếm pháp của hắn, trong lòng không khỏi sợ hãi than, Lăng Thiên Cung quả nhiên nhiều cao thủ, công phu của nàng còn không bằng một hộ pháp. Xem ra con đường tương lai nàng muốn đi còn rất dài!

Nam Cung Dực thu thập xong hai con mãnh thú vây quanh người hắn, tạm thời nghỉ ngơi, thuận tiện chú ý tình trạng của hai người còn lại. Vừa nhìn hắn không khỏi ngây dại. Thủ pháp giết thú của hai người này có thể nói là tuyệt đỉnh, có ưu, khuyết điểm, vô luận là thủ pháp nào thì hắn cũng không theo kịp.

Từ đáy lòng sinh ra một cỗ cảm giác thất bại, bây giờ hắn đã thực sự cảm nhận được cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Đồng thời hắn càng củng cố lòng mong muốn trở nên mạnh hơn, chuyện mà ngay cả một nữ nhân cũng làm được thì hắn không tin là đường đường một nam nhân như hắn lại không làm được.

Từ nay về sau mục tiêu của hắn chính là vượt xa nàng!

Hai mươi lăm tuyển thủ tham gia tranh bá sau khi trải qua sự công kích của mãnh thú thì chỉ còn lại năm người. Ngoài ba người Vân Khê, chỉ còn hai cao thủ Mặc Huyền tứ phẩm của Tây Mộ quốc và Bắc Tương quốc.

Đàn mãnh thú là tràn đến quá mức quỷ dị và đột ngột. Chẳng qua chỉ là cuộc thi tranh bá tầm thường giữa năm quốc gia, hoàn toàn không cần thiết phải thiết kế bày đặt tình cảnh nguy hiểm như thế, hai lăm người mà thoắt cái đã chết hai mươi. Thật quá mức kinh người!

“Những con mãnh thú này rất lạ, như là có người sai khiến chúng, chúng ta phải cẩn thật hơn mới được, không chừng lại có một đợt

khác” Vân Khê lạnh phân tích lạnh lùng.

“Có phải ngươi đã sớm dự liệu sẽ có bầy thú tiến công chúng ta đúng không, cho nên trước đó đã động thủ trên người hắn?” Nam Cung Dực nghiêm nghị nói.

“Nếu là rừng mãnh thú, vậy nhất định là rất nhiều, chẳng qua ta không dự liệu được sẽ có nhiều như vậy. Ta chỉ là rắc trên người hắn một ít phấn mà động vật thích ăn thôi.”

“Hai người nhìn xem! Bọn họ bình yên vô sự, nhất định có vấn đề trong vụ này.” Phong hộ pháp ở một bên nhắc nhở.

Tầm mắt ba người đồng loạt thay đổi phương hướng về phía hai gã cao thủ Mặc Huyền tứ phẩm. Quần áo của ba người phía Vân Khê đều dính chút ít dấu vết của một hồi đại chiến như là vết rách, vết máu, nhưng hai người kia thì rất lạ, trên người sạch sẽ không nhiễm hạt bụi nào. Đồng đội hai người này chết trận, bọn họ liền kết bạn cùng đi, không biết là do ăn ý, hay là đã quen biết lẫn nhau. Trong nháy mắt cũng nhìn sang ba người Vân Khê.

“Vừa rồi các ngươi có chú ý tới hành tung của chúng không?” Vân Khê hạ giọng hỏi.

“Không để ý! Vừa rồi loạn quá, căn bản không chú ý kịp hành động của từng người.” Nam Cung Dực lắc đầu nói.

“Ta cũng thế, thực sự là quá rối loạn.” Phong hộ pháp cũng lắc đầu.

Vân Khê hạ lông mày suy ngẫm chốc lát, nói: “Chúng ta đi theo bọn họ, bọn hắn nhất định sẽ tìm được hộp báu vật! Nếu ta đoán không lầm thì hai người họ căn bản là con cờ mai phục sẵn của Thánh cung, muốn mượn tay bọn họ để loại bỏ cao thủ trẻ tuổi của ngũ

quốc, chiêu này thật là độc ác!”

Hai người Nam Cung Dực và Phong hộ pháp đồng loạt gật đầu, cùng quan điểm với nàng.

“Đi bên này!” Vân Khê cố ý tỏ ra đi ngược lại phương hướng với hai cao thủ kia, không lâu sau lại nhẹ nhàng đi vòng trở lại. Ẩn nấp ở chỗ bí mật vừa vặn nghe thấy tiếng hai người.

“Làm sao bây giờ? Trước tiên giết ba người đó, hay là lấy hộp báu vật rồi mới giết họ?”

“Phe ta mới quan sát một chút thực lực của bọn họ, Tĩnh vương gia thì dễ dàng đối phó, còn cô nương cùng với nam nhân kia có công phu cao mà thời gian rất gấp, sợ là khó đối phó. Để đảm bảo thì chúng ta cứ lấy hộp báu rồi tính! Đừng quên là Hách Liên Tử Phong đã đồng ý tự mình tặng Trảm Lãng kiếm cho người thắng trận!”

Nhắc tới Trảm Lãng kiếm, đáy mắt hai người xẹt qua tia tinh quang. Sau khi thương lượng xong, họ liền lên đường tìm bảo vật.

Ba người Vân Khê bước ra từ chỗ nấp, nhìn thân ảnh hai người đi xa, trong đầu Vân Khê hình thành một kế hoạch, trong mắt đẹp lóng lánh vẻ sắc sảo.

“Chúng ta chờ bọn hắn ở lối ra.”

Một lúc sau cách cửa rừng không xa, hai gã cao thủ Mặc Huyền tứ phẩm đang đi tới. Một người đang cầm hộp báu vật, tên còn lại ở phía sau không tới một bước. Người đằng trước không biết nghĩ đến điều gì tốt đẹp mà thần sắc có chút đắc ý, khóe môi giương cao, ánh mắt khóa chặt vào hộp báu vật trong tay, đáy mắt sâu kín có tia tham lam.

“Chúng ta động thủ đi.” Nam Cung Dực rốt cuộc có chút thiếu kiên nhẫn.

Ba người bọn họ mai phục tại lối ra, nhìn thấy hai người đó lấy hộp báu vật từ xa mà đến, liền chực chờ tùy thời mà hành động.

Vân Khê lắc đầu, duy trì vẻ bình thản: “Từ từ, không phải vội.”

Lúc này, hai gã cao thủ Mặc Huyền bắt đầu nói chuyện với nhau.

“Chúng ta không đối phó với ba người Nam Hi quốc kia sao? Đêm qua Hoàng Long tôn giả ra lệnh cho chúng ta phải loại bỏ đi tất cả cao thủ để tránh việc thế lực ngũ quốc từ từ lớn mạnh.”

“Muốn trừ đi bọn họ sợ là không dễ, nhỡ đâu không cẩn thận lại làm mất hộp báu thì không thể báo cáo với tôn giả đại nhân. Bây giờ chúng ta cứ đi nộp hộp báu đi, rồi đi lấy Trảm Lãng kiếm của Hách Liên Tử Phong, đến lúc đó giao Trảm Lãng kiếm cho tôn giả đại nhân, chỉ cần tôn giả đại nhân vui thì sẽ không quên ta và ngươi.”

“Thật không?” Ánh mắt người phía sau đột nhiên ngoan lệ, rút trường kiếm ra khỏi vỏ, lấy khí tế sét đánh không kịp bưng tai đâm vào lưng người phía trước, hạ thủ vừa ngoan độc vừa chuẩn xác, gọn gàng linh hoạt.

“Tại…tại sao?” Trong khoảnh khắc đó, hai mắt người đó dữ dội nhìn đồng bọn, sắc mặt khó tin, không lường được đồng bọn chính mình sẽ lại sát hại mình.

Cao thủ phía sau nở một nụ cười tàn nhẫn thị huyết: “Tại sao ư? Bởi vì người chiếm được hộp báu sẽ nhận được Trảm Lãng kiếm! Đồ tốt như vậy sao có thể chia cho hai người?”

Nói xong hắn khom người lấy hộp báu kia.

“Hưu..”

Một đạo ánh sáng xẹt qua khóe mắt hắn, hắn phải rút nhanh tay trở về mới thoát khỏi nguy hiểm trí mạng kia.

Là chủy thủ!

Hắn đột nhiên ngẩng đầu, ba người từ cánh rừng hiện ra vây kín hắn.

Đáy lòng cao thủ Mặc Huyền tứ phẩm sinh ra một cảm giác sợ hãi, không phải vì cái gì khác mà là vì khí thế phóng phi đao tuyệt diệu vừa rồi, làm hắn mơ hồ cảm thấy thực lực của mình và đối phương chênh lệch rất lớn. Một chọi một hắn còn chưa chắc đã thắng được, huống chi bây giờ là ba đánh một, tỉ lệ thắng của hắn lại càng nhỏ.

Hắn do dự, thất thần trong nháy mắt, nhưng trong nháy mắt này lại quyết định vận mạng của hắn!

Ba thanh ngân châm ngay lúc đó bay ra, lao về phía cao thủ Mặc Huyền. Ba cái ngân châm phóng với tốc độ cực nhanh, góc độ quỷ dị, hắn khó lòng phòng bị.

Cơ hồ là ở một khắc cuối cùng, cao thủ Mặc Huyền mới chật vật không chịu nổi, tránh né ngân châm bay vụt, hắn mặc dù mau, nhưng cũng không kịp, một chiếc ngân châm cắm thẳng tắp vào cổ họng của hắn, máu tươi phun ra. Hắn kêu lên một tiếng thảm thiết vang vọng, đôi mắt tràn đầy vẻ không thể tin, lấy tay che cổ họng, ngã xuống bụi đất.

Vào thời khắc hấp hối, tay hắn run lên hướng về phía hộp báu, đáy mắt tràn tràn ngập vẻ không cam lòng, chết không nhắm mắt. Hắn không cam lòng cứ như thế dễ dàng chắp tay dâng hộp báu cho người khác, chết cũng không cam tâm!

Vân Khê khom người nhặt hộp báu lên, mởi ra nhìn thì bên trong là ba miếng Huyền Linh quả mà Hoàng Long tôn giả đã nói. Ánh mắt Nam Cung Dực và Phong hộ pháp sáng ngời nhưng sau đó nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, hai người bọn họ đều là người từng trải cho nên chống được sự hấp dẫn của Huyền Linh quả.

“Vừa đúng ba miếng, chúng ta mỗi người một quả.”

Nam Cung Dực không lường được việc nàng không có ý định chiếm riêng cho mình. Theo tính tình của nàng hắn cho là nàng nhất định sẽ nuốt riêng toàn bộ ba miếng Huyền Linh quả. Bởi phong cách của nàng chính là thích chiếm tiện nghi, không chịu lỗ bao giờ.

“Ngươi không muốn thì thôi vậy.” Nàng đưa ta ra sắp thu hồi thì Nam Cung Dực bỗng nhiên đoạt lấy Huyền Linh Quả, khó gặp được thời điểm nàng khẳng khái như thế, hắn sao lại có thể bỏ qua?

Vân Khê cười một tiếng, đưa một quả khác cho Phong hộ pháp.

“Đa tạ Vân tiểu thư, ta đây từ chối thì bất kính rồi!”

“Phải như thế chứ, ta thích người sảng khóa!”

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, ăn phần Huyền Linh quả của riêng mình, chợt cảm thấy cả người sung sướng, khôi phục hoàn toàn phần sức lực tổn thất do giao chiến với mãnh thú, càng thêm tràn đầy tinh thần.

Những người chờ chực ở ngoài cánh rừng đến giờ phút này đều đã có chút lo lắng, nhất là khi nghe được tiếng ù ù chấn động đất trời từ trong rừng vang ra, mỗi người đều rối rít suy đoán tình huống bên trong. Âm thanh kia tám chín phần là tiếng vang của đàn mãnh thú chạy như điên, đám tuyển thủ mà gặp phải bầy mãnh thú đó e là lành ít dữ nhiều.

“Đã lâu như vậy rồi, tại sao không thấy đến bóng dáng một người nào đi ra ngoài? Sẽ không phải là…”

“Phi phi phi…Đừng nói gở, không có chuyện gì đừng tùy tiện nói mò!”

“…”

“Nhìn kìa, có người đi ra! Hình như là Đại tiểu thư Vân gia.” Trong đám đông có người kinh hô ra tiếng, khiến mọi người dồn sự chú ý tới cửa rừng.

Cô gái với một thân áo trắng nhuốm máu tươi, tay cầm hộp báu, lững thững đi tới, thật giống như vừa đi dạo một vòng trong rừng, không có chuyện gì khác. Chỉ có vết máu trên người nàng nhắc nhở mọi người, nàng vừa trải qua một cuộc huyết chiến tàn khốc.

Hách Liên Tử Phong đưa mắt nhìn cô gái áo trắng nhuốm máu, mi tâm nhíu xuống mà không ai nhận ra động tác nhỏ này, song nó xác thực là đã xảy ra.

“Vân, Khê?” Long tôn giả có vẻ mặt đặc sắc, cắn ra từng chữ rất là cổ quái, kết cục này nằm ngoài dự kiến của hắn, làm sao hắn có thể chấp nhận?

“Nhanh vào rừng điều tra một chút!” Hắn lạnh giọng sai khiến thuộc hạ.

“Tôn giả đại nhân, đây là hộp báu của ngươi, rốt cuộc chúng ta đã không phụ sự mong đợi của mọi người, hoàn thành nhiệm vụ”. Vân Khê đưa hộp báu về phía hắn, khóe môi cong lên tựa tiếu phi tiếu.

“Ừ, không sai!” Thần sắc Hoàng Long tôn giả có chút cứng ngắc, liếc mắt thủ hạ một cái, để thủ hạ tiếp nhận hộp báu. Hơn nữa còn đưa ra lệnh bài của đệ tử Thánh cung.

“Nhận lấy lệnh bài, sau này ngươi chính là đệ tử Thánh cung.”

Thánh cung?

Vân Khê cười lạnh, người khác tưởng tượng Thánh cung thần thánh cỡ nào, song đối với nàng mà nói chẳng có gì đáng ngó ngàng tới.

Nàng đưa tay tới một nửa đường, lúc mà mọi người hâm mộ cho là nàng sẽ đón lấy khối lệnh bài thì nàng lại đột nhiên tránh nó ra, cất giọng nói: “Chỉ là một khối lệnh bài, không bằng vàng thật, nếu như tôn giả đồng ý lấy vàng thay thế lệnh bài thì tiểu nữ sẽ sẵn sàng tiếp nhận.”

Xôn xao

Nàng lại cự tuyệt lệnh bài? Đây chính là lệnh bài Thánh cung mà mọi người ước mơ mà nàng lại cự tuyệt, đây là lẽ gì?

Hơn nữa nàng còn tuyên bố lệnh bài Thánh Cung không bằng vàng thật… Nàng lại nói ra lời lớn mật như vậy, rõ ràng chính là khiêu khích, khinh thường Thánh cung, Hoàng Long tôn giả làm sao sẽ bỏ qua cho nàng?

Mặt Hoàng Long tôn giả âm trầm, lông mày cao vút tà tứ, uy hiếp nói:

“Vân Khê, rượu mừng không uống mà thích uống rượu phạt, ngươi có biết kết quả của việc đắc tội Thánh cung không?

“Nghe nói Thánh cung là nơi Long thần trú ngụ, rất là thần thánh, Thánh cung nghe theo ý chỉ của Long thần, tạo phúc cho thiên hạ, ban ơn cho chúng sinh. Cho tới bây giờ người Thánh cung luôn coi việc giúp đỡ người nghèo, trừ gian diệt ác là nhiệm vụ của mình, người Thánh cung nào mà ta gặp đều là cao thượng, được mọi người tôn trọng. Ta thật không biết đắc tội Thánh cung thì sẽ như thế nào bởi vì có cái gọi là ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục. Ta nghĩ chỉ cần là người Thánh cung sẽ có tinh thần quên mình này, hơn nữa phát huy nó tới cực đại. Chỉ có như thế mới gây dựng lên Thánh cung, tôn giả đại nhân có thấy ta nói đúng hay không?”

Hoàng Long tôn giả trầm mặc không nói, da thịt khóe mắt kịch liệt run rẩy, có xu hướng bạo động. Vân Khê tin tưởng rằng nếu nơi này không có người ngoài hắn nhất định muốn hung hăng bóp nát nàng, đẩy nàng vào chỗ chết cho thống khoái.

“Vân tiểu thư, ngươi thắng cuộc tỷ thí, Trảm Lãng kiếm là của ngươi.” Thanh âm của Hách Liên Tử Phong từ bên cạnh truyền tới.

Đáy lòng Vân Khê phút chốc thót lên, từ từ xoay người, đi về phía hắn. Mỗi bước đến gần có cảm giác như là đã trải qua một cuộc đại chiến, rất hao phí tâm lực.

Một tay hắn nâng kiếm, đặt ngang trước người, ánh mắt nhàn nhạt, thâm thúy.

Hơi thở quen thuộc kia đập vào mặt, mang theo mùi hương trúc nhàn nhạt, mùi chỉ thuộc về hắn. Tất cả dường như quen thuộc như vậy, song nàng biết, có rất nhiều chuyện đã sớm thay đổi, đã qua thì không quay lại!

“Đa tạ!” Nàng đưa tay ra đón kiếm.

Song hắn vẫn nắm chặt thân kiếm không buông ra.

Vân Khê bỗng dưng ngước mắt, nhìn thẳng đáy mắt hắn, nơi đó đen mà sâu, giống như một hắc động không đáy, một khi ngã vào sẽ không bao giờ có thể thoát ra. Trong đó có xoáy nước lưu chuyển lên với một cỗ lực lượng to lớn dẫn dắt, từ từ cắn nuốt nàng, làm cho nàng rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục.

“Nữ nhân, tay ta bị thương, băng bó cho ta!”

“Nữ nhân, thuốc trị thương của ngươi đâu?”

“Nữ nhân, ta lệnh cho ngươi, nói chuyện với ta!”

“…”

Những hình ảnh đó giống như là cưỡi ngựa xem hoa vậy, hiện lên trước mắt, phảng phất như vừa mới ngày hôm qua.

Hách Liên Tử Phong lẳng lặng nhìn nàng, màu đen trong tròng mắt càng lúc càng dày, hơi thở quanh thân không ngừng dao động.

Bốn mắt nhìn nhau thật lâu, rõ ràng chẳng qua là chỉ trong giây lát mà lại giống như trải qua cả thế kỉ vậy.

Khi Vân Khê phục hồi lại tâm thần thì toàn thân đã toàn mồ hôi lạnh.

Rốt cuộc đã đối mặt.

Song, có một số việc đã qua, thì đã qua rồi.

Sau khi chảy mồ hôi lạnh, người nàng bỗng nhiên nhẹ nhàng hơn rất nhiều, nhiều nỗi lòng tích tụ cũng được giải tỏa, không e ngại hắn như trước nữa.

“Đa tạ Hách Liên công tử ban thưởng kiếm!” Tay nàng dùng sức, lấy Trảm Lãng kiếm từ trên tay hắn, thứ thuộc về nàng, nàng sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Từ từ thu hồi tay, Hách Liên Tử Phong thu liễm hơi thở trong nháy mắt, đáy mắt cũng khôi phục bình tĩnh, thật giống như những chuyện vừa phát sinh vừa rồi chỉ là ảo giác.

“Tôn giả đại nhân…” Tên thủ hạ vừa bị Hoàng Long tôn giả sai vào rừng điều tra vội vã chạy về, sắc mặt trắng bệch, vẫn lưu lại một tia sợ hãi.

“Tôn giả đại nhân, những người bên trong ….toàn bộ đã chết!”

Oanh

Lời của hắn như một tiếng sét từ trên không trung đánh xuống mọi người.

Đã chết, toàn bộ đã chết!

Tột cùng là có chuyện đáng sợ gì xảy ra mà lại có kết cục tàn khốc như thế?

Lúc này Nam Cung Dực mở miệng, giải thích cho mọi người: “Chúng ta vừa vào rừng không lâu thì gặp được bầy mãnh thú, các cao thủ không may rơi vào miệng mãnh thú, hướng mà chúng ta chạy trốn có tương đối ít mãnh thú đuổi theo nên mới may mắn tránh được một

kiếp, còn những người khác không may mắn được như vậy.”

Hiện trường sau một hồi lâu tĩnh lặng, bỗng nhiên vang lên tiếng hoan hô.

“Thắng, Nam Hi quốc chúng ta thắng!”

“Tĩnh vương gia vạn tuế! Vân tiểu thư vạn tuế!”

“Vạn tuế…”

Trong làn sóng hoan hô, tâm tình Vân Khê cũng bình tĩnh hơn, nàng từ từ rút ra Trảm Lãng kiếm, mũi kiềm màu bạc theo động tác của nàng tạo ra một đường vòng cung giữa không trung.

Kiếm chợt phát sáng, hàn quang bắn ra tán loạn!

Vân Khê múa kiếm, kiếm hướng lên trời!

Thân ảnh nàng đón gió, tay áo tung bay, thật giống rồng nổi lên mặt nước, chỉ một thoáng gió thổi ra bốn phía, phong vân biến sắc!

Giống như có một trận gió lốc gào thét mà đến đám người, thổi qua nội tâm mỗi người!

Nàng cũng không biết rằng, từ giờ phút này tên của nàng đã in sâu vào lòng dân chúng Nam Hi quốc, không phải là bất nhã chỉ người con gái chưa kết hôn đã có con, hay là nữ nhân phóng đãng, mà thay vào đó là tượng trưng cho cường giả, tinh anh của Nam Hi quốc!

Ánh trăng nhu hòa tựa như một tấm sa mỏng che cả vùng đất.

Đêm tối thần bí.

Cuộc thi tranh bá kết thúc, tiếp theo là cung yến ăn mừng, đến khi Vân Khê trở lại phòng mình thì đêm đã khuya.

Cẩn thận cất Trảm Lãng kiếm xong, Vân Khê mệt mỏi chỉ muốn đi ngủ.

“Hoàng đế được lắm, vì phòng bị Vân gia nên chỉ khôi phục chức quan cho phụ thân, để gia gia tiếp tục nhàn tản ở nhà, chẳng lẽ hắn không sợ sẽ khiến lòng công thần lạnh lẽo?” Vân Khê lẩm bẩm, sau đó hồi tưởng lại ngày hôm nay mấy lần ánh mắt giao nhau của nàng và Hách Liên Tử Phong, nàng phát hiện nàng đã có thể từ từ thản nhiên đối mặt hắn.

Hắn tựa hồ cũng không đáng sợ như nàng tưởng tượng, nhưng nếu hắn chân chính là loại người có thù tất báo, thì giờ phút này cũng không để nàng dễ dàng trở về.

Hắn tột cùng là người như thế nào? Lãnh khốc vô tình đến có thể ăn huyết nhục của chính mình, hay là có nỗi khổ tâm khác?

Nàng nằm ngửa trên giường, nhẹ nhàng thở dài. Dưới ngọn đèn dầu mờ mờ, nàng đột nhiên nhìn thấy một hộp gỗ lạ đầu giường, điêu khắc tinh tế, có mùi thơm nhàn nhạt, thoạt nhìn màu hộp gỗ, hẳn là có lâu rồi.

Ai để ở chỗ này?

Vân Khê tò mò, tiện tay lấy đến, mở ra.

Một đôi vòng ngọc xanh nhàn nhạt thật đẹp mê hoặc ánh mắt nàng, có thể nói là cực phẩm!

Toàn thân hai vòng ngọc màu xanh ngọc bích, có một chút màu trắng mềm mại, thật giống như làn khói nhẹ, lại như thêu cẩm, nhẵn nhụi, trơn bóng, nõn nà, Vân Khê vừa chạm đến liền cảm thấy ấm áp.

Tiếp xúc mà có cảm giác ấm áp chính là ngọc cực kỳ trân quý, hiếm thấy trên đời.

Đam mê nó, Vân Khê thử đem hai cái vòng tay đeo lên tay mình, màu bích lục khiến cổ tay trắng nõn của nàng càng nổi bật, vô cùng mịn màng. Nàng cực kỳ yêu thích đôi vòng tay này!

Chẳng qua là không biết ai đặt nó ở đây?

Dưới đáy hộp có một tờ giấy, nàng mở ra nhìn thoáng qua, trên có có viết: “Bảo vật gia truyền của Long gia.”

Vân Khê sững sờ, thì ra là đồ của Long Thiên Tuyệt, nhưng tại sao lại đặt ở đầu giường của nàng?

Là tặng cho nàng sao?

Cười khẽ một tiếng, coi như là hắn tặng tín vật đính ước sao? Lại tùy tiện đặt ở đầu giường mà không tự mình lộ mặt, quá không có thành ý!

Không được, nhỡ không phải là đưa cho nàng mà là nàng tự mình đa tình thì sao? Vẫn là trả lại vòng tay đi, tránh để cho hắn nghĩ là nàng rất muốn làm nữ chủ nhân tương lai của Long gia.

“Không phải đâu?” Vân Khê thử gỡ vòng ngọc xuống, lại phát hiện nó như là sinh ra cho nàng vậy, không tháo ra được. Lúc mới đeo vào rõ ràng thấy còn rất lỏng, sao hiện tại lại như là rút đi mấy tấc? Chẳng lẽ vòng tay này có linh tính, căn cứ vào cổ tay của chủ nhân để tự thu

nhỏ lại?

Vân Khê cắn môi, thử mấy lần vẫn thất bại.

Âm mưu, đây tuyệt đối là âm mưu!

Hắn đoán nhất định nàng sẽ không chống cự được sự hấp dẫn này, muốn nàng thử đeo vào, cố ý để tờ giấy phía dưới mà không phải phía trên vòng ngọc, cho nên đợi đến khi nàng thử đeo xong mới phát hiện tờ giấy thì đã không kịp đổi ý.

Long Thiên Tuyệt đáng ghê tởm, lại tính toán nàng thế này, thật là ghê tởm!

Mặc dù ghê tởm, nhưng đáy lòng nàng vẫn có một tia vừa ý ngọt ngào xẹt qua.

Hiện tại hắn đang ở đâu? Tại sao không tự mình đến gặp nàng?

Hắn có biết là nàng đang rất muốn tìm người chia xẻ tâm tình cùng nàng không?

Tay vỗ vỗ vòng ngọc, môi nàng cong lên, từ từ tiến vào mộng đẹp.

“Khê nhi, tỉnh chưa?” Là tiếng nương nàng gọi.

Vân Khê mơ mơ màng màng tỉnh lại từ trong mộng, cúi đầu nhìn thấy mình giữ nguyên áo mà ngủ cả một đêm. Lại nhìn về phía đôi vòng ngọc xanh ở cổ tay, nàng không kìm được cười một tiếng, may mà đây không phải mộng.

“Nương, vào đi, ta tỉnh rồi”

“Khê nhi, mau chuẩn bị một chút, mọi người tham gia kén rể đã xếp thành hàng rồi đấy, chỉ còn chờ ngươi thôi.”

“Kén rể?” Vân Khê gõ đầu mình, chẳng lẽ nàng còn nằm mơ?

“Lơ mơ cái gì thế?”

Vân phu nhân nói: “Đại hội kén rể cho ngươi đó, ngươi quên rồi sao?”

“Là hôm nay?” Vân Khê không hiểu ra sao, cúi đầu nhìn đôi vòng bích lục, không khỏi có chút do dự: “Nương, ta có thể hủy bỏ đại hội kén rể hôm nay không? Ta đột nhiên lại không muốn kén rể rồi, hắc hắc”

“Sao lại như thế? Hiện tại dư luận đang xôn xao về đại hội kén rể, nếu không làm gì mà hủy bỏ thì người ngoài sẽ nghĩ thế nào về Vân gia, nghĩ gì về ngươi? Hơn nữa, sau này ngươi muốn tìm trượng phu sợ là cũng khó khăn.”

Vân Khê bĩu môi nói: “Vậy làm sao bây giờ? Trước đó ta nóng nảy nên mới tùy tiện đồng ý chuyện kén rể, nhưng hiện tại đã nghĩ thông suốt, chuyện nhân duyên, duyên phận mà cưỡng cầu thì không thể hạnh phúc.”

“Nương cũng biết chuyện hôn nhân là không thể tùy tiện. Không thì ngươi cứ ra ngoài xem một chút. Nếu không thích thì ta lựa người khiến người ta rút lui, nhưng nhỡ đâu ngươi vừa mắt người nào thì chẳng phải là lương duyên trời ban sao? Đây là tâm ý của nương và nãi nãi, ngươi cứ ra mặt một chút cũng được.”

Dưới lời lẽ khuyên bảo cứng rắn của Vân phu nhân, Vân Khê không có cách nào khác hơn là thay xiêm y, tiếp nhận đề nghị. Trong lòng

mơ hồ có chút đau lòng, lừa hắn đi kén rể như vậy nếu hắn biết có thể bị nàng làm tức giận hay không?

Đại hội kén rể quả nhiên như Vân phu nhân nói, người người tấp nập, xếp hàng thành hàng dài. Vân Khê thấy vậy mà há hốc mồm, chẳng lẽ nàng nổi tiếng như vậy? Dù thế nào thì nàng cũng là phụ nữ có con, ai lại nguyện ý cưới một nữ nhân mang theo con chồng trước về nhà?

“Vân tiểu thư tới!”

“Nhìn đi, đó là Vân tiểu thư! Quả nhiên động lòng người giống như trong lời đồn!”

“Đẹp thật! Ai có thể lấy nàng về nhà thật đúng là có phúc a!”

“Đúng là có phúc! Tinh mắt đấy! ha ha…”

“…”

Vân Khê vừa xuất hiện thì vô số tiếng nghị luận truyền vào tai, nàng khẽ nhăn mi, những người này không phải là sùng bái nàng quá mức mù quáng sao?

Hai mắt quét nhẹ hiện trường, có đủ loại nam nhân, to, nhỏ, gầy, yếu, có người đang ngâm thơ, cử chỉ văn nhã, có hào phóng ở tại chỗ uống rượu. Những người này là ai? Xác định đúng là bọn họ tới tham gia đại hội kén rể sao?

“Mẫu thân, mau tới đây! Tiểu Mặc đã giúp mẫu thân thông qua mấy người.”

Nghe âm thanh, Vân Khê liếc qua, chỉ thấy cái đầu nho nhỏ của con

trai đang ngòi trên ghế thái sư, gót chân đặt trên cái bàn cơ hồ che hết cả đỉnh đầu, từ đầu hoàn toàn không thấy rõ mặt hắn, chỉ có thể nhìn đến tay hắn phe phẩy hai tấm thẻ bài thật to, bên trái là “thông qua”, bên phải là “đào thải.”

Tiểu Bạch ngồi chồm hổm trên bàn, ngậm danh sách trong miệng, tùy thời phục vụ chu đáo.

Bạch Sở Mục và Long Thiên Thần thì bảo vệ hai bên trái phải, ba người một thú sủng đang loay hoay không biết trời đất gì luôn.

Đầu Vân Khê hắc tuyến, mặt trời lên cao như vậy rồi, bọn họ không sợ phơi nắng sao? Nhìn khuôn mặt khả ái nho nhỏ đang cười của nhi tử, nàng đột nhiên muốn đeo kính râm cho hắn, như vậy thoạt nhìn chuyên nghiệp hơn một chút.

“Mẫu thân, ngồi ở đây!” Vân Tiểu Mặc dịch cái mông nhỏ một chút, nhường chỗ cho Vân Khê ngồi.

“Nghịch ngợm!” Vân Khê buồn cười, cạo nhẹ cái mũi nhỏ của hắn.

“Mẫu thân, người nhìn mấy thúc thúc này thấy thế nào? Là Tiểu Mặc lựa chọn giúp người, bọn họ nhìn đẹp trai hơn nữa đã nộp vàng, hẳn là có nhiều tiền.”

Vân Khê ngẩng đầu, liếc qua, chỉ thấy một đội hơn mười mỹ nam đang đứng thành hai hàng song song nhau.

“Ừ, nhìn vẻ ngoài cũng miễn cưỡng coi là dễ nhìn, chỉ là…”

“Tiểu Mặc, con có biết là đang chọn gì không?” Hắn chọn liên tiếp mười mỹ nam cho nàng, chẳng lẽ hắn muốn mười nam nhân làm phụ thân của hắn?

Vân Tiểu Mặc biết điều trả lời: “Bà ngoại cùng cụ nội nói là muốn tìm phụ thân cho Tiểu Mặc a.”

“Vậy mà con còn tùy tiện chọn loạn?” Khóe miệng Vân Khê co quắp.

Vân Tiểu Mặc nghiêng đầu, cái miệng nhỏ nhắn vểnh lên, nói: “Nhưng mà, Tiểu Mặc vừa mới tuyên bố quy tắc chọn rể, muốn tiến vào bán kết thì phải nộp vàng, mỗi vòng là nộp một lần vàng. Hiện giờ mới bắt đầu vòng sơ tuyển thứ nhất, đương nhiên là càng nhiều người tiến vào bán kết càng tốt, như thế mới thu được nhiều vàng a. Hơn nữa mười người này mới là bắt đầu, sau đó còn nhiều người chưa lựa chọn đó…”

Đầu Vân Khê đầy hắc tuyến, nếu sau đó có nhiều người đều vượt qua thì nhi tử sẽ làm sao?

“Đây là ai dạy cho con?”

Vân Tiểu Mặc thần sắc chân thật nói: “Đương nhiên là do mẫu thân rồi! Trước kia khi ở Từ Vân am, có nhiều khách hành hương muốn gặp mặt sư thái cầu phúc, cầu bình an, chúng ta chẳng phải cũng làm như thế sao?”

Vân Khê bị đánh bại hoàn toàn rồi, thân thể ngã về phía sau, giả bộ làm tử thi.

Long Thiên Thần và Bạch Sở Mục cười đến vô tâm vô phế, ngã trái ngã phải.

“Mẫu thân, người có muốn nhìn kĩ mấy vị thúc thúc này không? Bọn họ thú vị lắm, người này biết kể chuyện xưa, người kia có thể bắt chước tiếng kêu động vật, còn người kia biết làm ảo thuật…”

Vân Khê khẽ run lên, tỉnh lại từ trong trạng thái ngay đơ, đáy lòng cảm thán, nhi tử a, ngươi cũng dễ bị mua chuộc như vậy? Chỉ vì người ta biết kể chuyện xưa, biết giả tiếng động vật, làm ảo thuật đã mua chuộc được ngươi? *(TT: cười chết ta haha)*

Ánh mắt nàng buồn rười rượi hướng tới mười mỹ nam. Lông mày chau lên, mang theo vài phần uy hiếp. Hừ, muốn trở thành trượng phu của Vân Khê nàng, không dễ dàng như vậy!

Mười vị mỹ nam này lại không sợ ánh mắt ngoan trừng của nàng mà còn cười híp mắt, có chút thân mật cùng mập mờ.

Vân Khê túm lấy tấm mộc bài trong tay nhi tử, chỉ vào mười người bọn họ, đồng loạt phê bình từ đầu đến cuối.

“Ngươi, quá gầy, sờ không thoải mái.”

“Người này, quá cao, lúc hôn sẽ rất mỏi.”

“Người này, quá béo, ôm hắn sẽ làm ta cảm thấy là đang ôm một con lợn!”

“Còn có người này, quá thấp, rõ ràng không cao bằng ta.”

Có một vị ở giữa đám đông chủ động đi lên phía trước, phe phẩy cái quạt lông trong tay phong tao vô cùng, chứa đựng nụ cười nói: “Ta không cao, không thấp, không béo, không gầy, hẳn là người thích hợp nhất đi?”

“Ngươi?” Vân Khê cho hắn một vẻ mặt ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Ngươi nhiều lời lắm, hơn nữa cười rất đê tiện, mỗi ngày nhìn ngươi sẽ làm ta không nhịn được muốn quất ngươi!”

Mặt nam tử lúc đỏ lúc trắng, quạt lông cũng không động được nữa.

Bốn vị vừa mới gặp đả kích vô tình lúc trước rối rít cười to, cảm thấy hết giận, khiến vẻ mặt nam nhân quạt lông đột nhiên biến đổi trở nên đỏ tím.

Vân Khê không nhìn hắn, lại tiếp tục phê bình năm vị phía sau.

“Ngươi, đôi môi quá dầy rồi, thoạt nhìn như miếng lạp xưởng.”

“Ngươi, đôi môi quá mỏng rồi, không có cảm giác gì cả.”

“Ngươi, hàm răng quá vàng, muốn hun chết ta sao?”

“Còn ngươi nữa, hàm răng trắng quá rồi, muốn dọa chết ta sao?”

Chín trên mười vị mỹ nàm đều kịch liệt lay động, rốt cuộc đến phiên vị mỹ nam cuối cùng không đợi Vân Khê mở miệng, hắn chủ động đứng ra trước một bước, giành nói: “Cao không được, thấp không được, béo không được, gầy cũng không được; đôi môi dày ngươi không hài lòng, môi mỏng, ngươi cũng không vừa ý, hàm răng vàng hay trắng, ngươi đều bất mãn, vậy ngươi rốt cuộc muốn tìm một nam nhân như thế nào?”

“Đúng đó, làm gì có chuyện khắc nghiệt như vậy? Trên đời này còn có nam nhân không có bất kỳ bệnh tật hay tỳ vết nào hay sao?”

Chín vị phía trước bắt đầu không ngừng phản công, những nam nhân đang chờ chực để chọn lựa cũng oán trách theo, nhất thời cả sân oán khí ngất trời.

“Dừng! Bây giờ ta đang lựa chọn chồng tương lai, ta tự có tiêu chuẩn

của ta, xem không thuật mắt chính là không thuật mắt, có nơi cho lý do của các ngươi sao? Các ngươi nếu không vừa ý thì có thể đi a, ta cũng không ngăn cản!”

“Khê nhi!” Vân phu nhân ở một bên bắt đầu nháy mắt, rất sợ nàng đắc tội toàn bộ các nam tử trẻ tuổi ở đây, như vậy sau này còn có ai dám tới tướng phủ cầu hôn nữa. Đáy lòng Vân phu nhân buồn a.

Nghe được tiếng gọi của mẫu thân, Vân Khê mới hơi thu liễm chút ít, ho nhẹ nói: “Không thì như thế này, trong các ngươi ai có thể đoán được trong lòng ta đang nghĩ cái gì, ta sẽ trực tiếp cho hắn thông qua!”

Hừ hừ, các ngươi cứ đoán đi, chỉ cần ta không thừa nhận, thì đoán đúng cũng thành đoán sai.

Trong viện lập tức xôn xao.

Thế này thì cũng quá khó đi. Không phải là con giun trong bụng nàng, làm sao biết nàng nghĩ gì trong lòng.

Sau một chốc lát nghị luận, rốt cuộc có người bắt đầu trả lời.

“Vân tiểu thư, nhất định là ngươi đang suy nghĩ nên chọn ai làm tướng công của ngươi đúng không?”

“Tiểu Mặc!” Vân Khê liếc mắt nhi tử một cái, Vân Tiểu Mặc vội giơ tấm bảng “đào thải”.

“Vân tiểu thư, ta đoán ngươi đang nghĩ mong nhanh đến buổi trưa, buổi trưa nên ăn cái gì…”

“Đào thải!” Ngay cả Tiểu Mặc cũng không nhìn được rồi, trực tiếp

quăng cho hắn tấm bảng.

Còn nói tới bữa ăn? Là bản thân hắn đói bụng, muốn ăn sao?

“Vân tiểu thư đang nghĩ đến nên gả cho người làm quan hay là cho thương nhân?”

“Đào thải!” Vân Tiểu Mặc lại quyết đoán mà giơ tấm bài lên một lần nữa.

“Vân tiểu thư nhất định là đang lo lắng sau khi cưới, có người làm khó dễ nhi tử của ngươi hay không, hắc hắc, tại hạ cam đoan sẽ tuyệt đối đối xử tử tế với hài tử của ngươi…”

“Đào thải!” Lần này đến phiên tiểu Bạch cũng muốn giơ mộc bài rồi, người nam nhân này cười đến bỉ ổi, nó không muốn tiểu Mặc gọi hắn là phụ thân đâu.

Nhiệm vụ kế tiếp giao hết cho nhi tử rồi, Vân Khê một mình thanh thản uống trà, một mình nhi tử giơ tấm bảng, loay hoay không biết trời đất gì luôn.

Dần dần, cục diện vô cùng náo nhiệt ban đầu đến cuối cùng toàn bộ rút lui lặng lẽ, vấn đề này thực sự rất biến thái, quá khó khăn để đoán. Thậm chí đến cuối cùng, còn chưa mở miệng đã trực tiếp bị “đào thải” rồi!

“Tiểu Mặc, cực khổ rồi, nghỉ ngơi, uống trà một chút đi.”

Vân Tiểu Mặc lè lưỡi, đầu đầy mồ hôi, thì ra chỉ là giơ tấm bảng cũng mệt mỏi như vậy, thật là việc làm vất vả mà.

Tiểu Bạch lăn lộn đầy bàn, nó cũng không chịu được nữa.

Vào thời điểm hai mẹ con đều có chút mệt mỏi, thì một đội người từ bên ngoài đột nhiên xông vào, người cầm đầu trên dưới ba mươi tuổi, mi mục thanh tú, không nhanh không chậm đi vào trong viện. Bước chân hắn vững vàng, đi lại nhẹ nhàng, chạm đất không tiếng động, có thể nhìn ra người này có công lực thâm hậu, tuyệt đối không phải người bình thường.

“Vân tiểu thư, đại khái ta biết trong lòng ngươi đang nghĩ gì.”

Vân Khê nhíu nhíu lông mày, không có đáp lại.

Đối phương cười một tiếng, dùng thanh âm sống động nói: “Hừ hừ, các ngươi cứ đoán đi! Bất kể các ngươi đoán cái gì, chỉ cần bổn tiểu thư không thừa nhận, cho dù các ngươi đoán đúng thì cũng là sai!”

“Phốc!” Vân Khê phun ngụm trà, đối phương thực sự học được miệng lưỡi của nàng quá giống, hơn nữa còn đoán không sai tâm tư của nàng! Người này rốt cuộc là ai? Lại lợi hại như thế?

Lau khóe miệng, Vân Khê cao vút lông mày, hỏi: “Các ngươi đang làm gì? Cũng tham gia kén rể sao? không biết là có thứ tự trước sau sao? Muốn tham gia kén rể thì trước tiên phải nộp tiền ghi danh, sau đó thì xếp hàng vào…”

Người mới tới sang sảng cười, chắp tay nói: “hắc hắc, tại hạ là đến ghi danh cho tôn chủ của chúng ta.”

Vân Khê hừ lạnh một tiếng, không chút nghĩ ngợi nói: “bản thân hắn không ra mặt, trực tiếp đào thải!”

“Tôn chủ sẽ tới đây rất nhanh thôi, sợ ngươi không tin hắn có tiền cho nên phải trở về Kim Sơn đó!”

Hắn hướng về phía sau vỗ tay ba phát, liền có thuộc hạ tiến lên theo thứ tự, trong tay mỗi người đều có năm đến mười hộp hoàng kim, bọn họ đi tới trước gót chân Vân Khê, xếp đầy hộp vàng trên bàn.

Khóe mắt Vân Khê có dấu hiệu lay động, sững sờ nhìn từng tên, từng tên thuộc hạ của hắn tiến lên hết lượt này đến lượt khác giống như là không sao hết được vàng vậy.

Một ngọn núi vàng từ từ được xây lên trước mặt nàng, rất là hoành tráng.

“Rốt cuộc các ngươi còn bao nhiêu vàng, chẳng lẽ không thể làm xong trong một lần sao?” Mặc dù nàng rất thích vàng, nhưng không biết tại sao nàng lại cảm thấy lạnh sống lưng, cảm giác có cái gì đó không đúng.

Người đó lại cười từng tiếng sang sảng, trả lời: “Vân tiểu thư đừng gấp! Ngươi không cảm thấy như vậy rất có tính độc đáo sao?”

Tính độc đáo? Khóe miệng lay động lợi hai, chẳng lẽ hắn không biết cuối cùng vàng vẫn là bị cất lại vào trong rương đấy sao? Làm thế này chẳng những lãng phí nhân lực, vật lực, lại quá mức rêu rao rồi, nhỡ đâu ở hiện trường có người không chống cự được sức hấp dẫn mà phát sinh bạo loạn cướp bóc thì phải làm sao?

Ngẩng đầu nhìn lại người khác trong viện, nàng kinh dị phát hiện, trên mặt bọn họ đều rất bình thản, nhìn từng đống vàng chất cao thành đống mà trong mắt cũng không có bất kì vẻ tham lam gì, ngược lại cả đám đều cười hì hì, cười đến thập phần thần bí và cổ quái.

Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ bọn họ không thật lòng

đến tham gia đại hội kén rể? mà là do có người xui khiến mà đến?

Có ai to gan như vậy, tìm một đám người đến diễn trò cho nàng?

Vòng ngọc, tôn chủ?

Đáp án ở đáy lòng vang lên!

Nàng đột nhiên quay đầu nhìn kỹ cái người nam nhân quạt lông vừa bị nàng quở trách, thế nào cũng thấy quen mắt.

“Phong hộ pháp?!” Nàng đột nhiên kinh ngạc hô lên.

Cơ hồ là phản xạ tự nhiên, nam nhân quạt lông “a” lên một tiếng, nhất thời làm bại lộ thân phận của mình.

Quyển 2 - Chương 19: Đại hội kén rể 2

Chương V19: Đại hội kén rể 2Đến lúc Phong hộ pháp kịp phản ứng, mới giật mình nhận ra mình làm lộ chuyện, nghiêm mặt, lộ ra vẻ xấu hổ. “Phu nhân, thuộc hạ cũng chỉ phụng mệnh làm việc, thế nên mong người đừng thù hận thuộc hạ nha…” Nếu nàng thù hằn hắn, vậy từ nay về sau hắn đừng mong có cuộc sống khá giả ở Lăng Thiên Cung.

Người vừa tiến vào cũng nhẹ nhàng khoan khoái cười nói: “Tại hạ là Vân hộ pháp, cũng là phụng mệnh làm việc. Phu nhân đại nhân đại lượng, đừng so đo với chúng thuộc hạ.”

Phong hộ pháp và Vân hộ pháp ăn ý liếc nhau một cái, âm thầm truyền tin. Vân hộ pháp khinh bỉ Phong hộ pháp vô dụng, người ta tùy tiện một cái liền lừa được hắn, mà Phong hộ pháp thì khinh bỉ Vân hộ pháp, tranh nhau nịnh bợ tôn chủ phu nhân với hắn, đúng là không biết xấu hổ!

Vân Khê không đếm xỉa đến ánh mắt của hai người mà nhướn đôi mi thanh tú, hừ lạnh nói: “Vậy cũng chưa chắc! Ta từ trước đến giờ là người thù dai, có thù tất báo, chẳng lẽ tôn chủ các ngươi chưa nói với các ngươi sao?”

“…” Phong hộ pháp và Vân hộ pháp hai mặt nhìn nhau, câm như hến.

Lúc này, từ xa xa ngoài viện truyền đến một thanh âm thanh nhã, trầm thấp, ôn nhuận, mang theo vẻ mát mẻ thấm vào ruột gan: “Khê

nhi cực kì thông minh, ôn nhu khả ái, sao lại có thể là người có thù tất báo được?”

Đám người tự động tách ra hai bên, Long Thiên Tuyệt mặc trường sam màu đen, xuất hiện trong tầm mắt Vân Khê. Tóc hắn đen như thác, chỉ dùng một cây ngọc trâm đen tùy ý buộc lên, con ngươi đen như mực nhiễm một tia cảm xúc kích động rực rỡ, môi mỏng khẽ mím lên thành độ cung, dưới ánh nắng thanh khiết, nhẹ nhàng mà đến.

Khi đối diện với ánh mắt của nàng, nụ cười từ khóe môi hắn từ từ lan ra, lông mày giãn ra, dung nhan trong nháy mắt tràn đầy ý cười sung sướng như tuyết liên nở rộ trên đỉnh tuyết sơn, kinh tâm đoạt phách.

Nụ cười này khuynh đảo chúng sinh, khiến hàng nghìn, hàng vạn thiếu nữ thất sắc!

“Bái kiến tôn chủ!” Thanh âm đều nhịp vang dội cả sân. Những người đến đây tham gia kén rể đều đồng loạt bái lạy Long Thiên Tuyệt, trên mặt mỗi người tràn đầy vẻ sùng kính trong ngoài như một, gọi là trong ngoài như một bởi lời nói không phải chỉ là thuận miệng một chút mà phát ra từ nội tâm.

Toàn thể Vân gia bị khí thế mạnh mẽ này làm chấn động! Sự uy nghi của Tà tôn còn thịnh hơn so với vua một nước, thật khiến người ta cảm thán không thôi. Khiến người ta phải dần tin vào sự tồn tại của những lời đồn trong truyền thuyết… “chọc người nào thì chọc, ngàn vạn lần không nên chọc vào tôn chủ Lăng Thiên Cung!”

“Yêu nghiệt!” Sau một lát thất thần, Vân Khê không khỏi khẽ lên tiếng.

Người này đi đâu cũng không quên phô trương mặt yêu nghiệt của hắn một phen, ai mà gả cho hắn, vậy sau này phải coi chừng cẩn

thận, tránh việc hắn trêu hoa ghẹo nguyệt ở bên ngoài!

“Phu nhân, ta sao lại là yêu nghiệt được? Ta chỉ là có bề ngoài dễ nhìn hơn một chút, phong độ siêu phàm một chút, nói năng nhã nhặn một chút so với nam tử tầm thường mà thôi!” Đáy mắt Long Thiên Tuyệt sáng rực rỡ như ngọc, nụ cười càng lúc càng sâu.

Phong hộ pháp và Vân hộ pháp liếc nhau một cái, nhất loạt lộ ra ánh mắt sùng bái vô hạn.

Ngưỡng mộ a!

Da mặt tôn chủ đại nhân thật không phải dầy bình thường, sợ rằng không ai trong Thấm Dương thành có thể so sánh kịp!

Bạch Sở Mục nâng cằm, vẻ mặt trầm tư, miệng nhỏ giọng thầm nói: “Long Thiên Thần, hắn thật là đại ca ngươi?”

“Nói thừa! có thể là giả sao!” Long Thiên Thần quái lạ trừng mắt nhìn hắn một cái, chẳng lẽ điều này có thể giả được.

Bạch Sở Mục không nhịn được lắc đầu thở dài nói: “Chênh lệch a! người với người sao lại chênh lệch lớn như vậy được? Một người thì ngày ngày bị nữ nhân đuổi bắt, thúc thủ vô sách (không làm gì được), một là cao thủ tình trường, nhìn thủ đoạn, khí thế phô trương kia, có nữ nhân nào có thể chạy ra khỏi lòng bàn tay của hắn? Ừ, ta quyết định, sau này sẽ học hỏi đại ca ngươi a.”

Vẻ mặt Long Thiên Thần lúng túng, ửng đỏ, rất là quẫn bách, ai là ngày ngày bị nữ nhân đuổi bắt? hắn cũng không có cách nào cả.

Khóe miệng Vân Khê run rẩy, phải bội phục da mặt dầy của hắn, lại còn làm trò trước nhiều người như vậy. Một tiếng gọi phu nhân làm

hại hai má của nàng trở nên nóng bỏng.

“Cút! Ai là phu nhân của ngươi?” Rõ ràng là muốn quát lớn, đến miệng lại mang vẻ mềm mại, làm nũng, ngay cả Vân Khê nghe thấy thanh âm đó cũng không khỏi, xấu hổ, ảo não.

Ở một bên, Vân phu nhân thấy vậy thì sửng sốt, đây là đại hội kén rể do nàng một tay an bài, làm sao chỉ trong chớp mắt lại không bình thường? May là thấy chuyện từ trước đến giờ tính tình nữ nhi luôn trong trẻo lạnh lùng, giờ phút này rốt cuộc cũng toát ra kiều thái thiếu nữ nên có, thì tâm cũng thả lỏng hơn.

Nàng cười yếu ớt không nói, lùi ra bên cạnh, nhưng không có rời đi.

Kịch hay như vậy, nàng cũng không muốn bỏ lỡ.

Khóe mắt Vân Khê thấy mẫu thân cười trộm, khuôn mặt vốn đang đỏ ửng nay lại càng thêm đỏ bừng lên. Ngoan trừng Long Thiên Tuyệt một cái, lại càng hiện rõ kiều thái tiểu nữ nhi.

“Vòng ngọc trên tay nàng là bảo vật gia truyền của Long gia, nàng đã đeo nó lên tất nhiên ta phải gọi nàng là phu nhân rồi.” Sóng mắt rực rỡ của hắn vừa di chuyển liền nhìn vào cổ tay của nàng, nụ cười trên môi cũng từ từ tràn ra.

Thật quá hèn hạ rồi!

Hắn đúng là nói không biết xấu hổ!

Đây rõ ràng là một cái bẫy.

Lúc này Long Thiên Thần cũng nhìn thấy đôi vòng ngọc trên tay Vân Khê, không khỏi ồ lên một tiếng: “Ngươi thực sự có thể đeo lên vừa

vặn như vậy, xem ra là ý trời.”

“Có ý gì?” Vân Khê không giải thích được.

“Vòng ngọc này không phải ai cũng có thể đeo lên, chuyện này có liên quan đến bí mật của Long gia ta…” Long Thiên Thần muốn nói lại thôi, cười hắc hắc nói: “ Về chuyện bí mật này, chờ sau khi đại tẩu (chị dâu) chính thức trở thành người Long gia thì đại ca tự nhiên sẽ nói cho ngài biết.” *(TT: bí mật của vòng tay sẽ được nói đến ở quyển 4 ^.^)*

Vân Khê nhịn không được liếc mắt xem thường, hai huynh đệ thật đúng là ăn ý, Bát tự (dùng để đính ước) còn chưa có đâu mà một người thì đại tẩu, một người thì phu nhân gọi thuận mồm như thế.

Khẽ cắn cánh môi anh đào, lòng nàng dần dần hưng phấn lên, hắn làm nhiều chuyện như vậy, phí bao công sức chính là vì muốn tạo bất ngờ cho nàng, tấm lòng chân thành như thế, nàng có lý do gì cự tuyệt đây.

“Vô lại, căn bản đây đều là tính toán của ngươi!” Nàng nghĩ một đằng, nói một nẻo.

“Vậy nàng muốn làm sao mới được bây giờ?” Long Thiên Tuyệt nhìn xung quanh một vòng, thần sắc biếng nhác nói: “Chẳng phải ở đại hội kén rể hôm nay, nàng muốn chọn cho mình một trượng phu sao? Hiện tại ta cũng tới tham gia, nàng cứ hảo hảo lựa chọn, rốt cuộc là chọn ta làm trượng phu, hay là chọn bọn họ?”

Ánh mắt hắn nhàn nhạt đảo qua, trong nháy mắt tất cả đệ tử Lăng Thiên cung đồng loạt lui ra một bên, nét mặt như có lỗi, đưa lưng về phía hai người Long Thiên Tuyêt và Vân Khê, làm tròn phận sự, dốc lòng làm một cái cây nho nhỏ ở bốn phía sân viện.

Phong hộ pháp cùng Vân hộ pháp lại càng thức thời, hai người ngồi chồm hổm một bên, chơi trò đoán số, hoàn toàn biến mình thành người qua đường giáp ất, bính, đinh.

Vân Khê thấy tình cảnh này, dở khóc dở cười, toàn bộ những người kia là thủ hạ của hắn, ai dám tranh đoạt nữ nhân với hắn, thế chẳng phải sẽ mất bát cơm sao? Nhìn vẻ mặt đắc ý, ngoài hắn thì không còn ai khác của hắn khiến nàng muốn phát giận, sao có thể để hắn chiếm tiện nghi như vậy, đây chẳng phải là bị hắn làm tức chết sao?

“Đại hội kén rể hôm nay chưa kết thúc, không chừng còn có nam nhân đẹp trai, có mị lực hơn ngươi xuất hiện đó.”

“Phu nhân, Lăng Thiên cung chúng ta đã bao vây cả phủ tướng quân rồi, đến con kiến cũng không lọt vào được. Tại hạ đã cam đoan với tôn chủ, nếu hôm nay có người ngoài tiến vào phủ tướng quân, tại hạ bằng lòng chịu phạt rồi.” Vân hộ pháp đang chơi đoán số, quay đầu lại nói chen vào, cười hì hì nói: “Phu nhân, ngài đồng ý đi, đừng cố chấp nữa, đi theo tôn chủ tuyệt đối là chính xác!”

Phong hộ pháp cũng không chịu thua kém, vội vàng thừa cơ nịnh nọt: “Đúng vậy! Tôn chủ chúng ta anh minh thần võ, khí vũ hiên ngang, mị lực mười phần, quan trọng hơn là trọng tình trọng nghĩa, tuyệt đối là nam nhân tốt! Phu nhân, ngài liền đồng ý đi, đừng do dự nữa…”

Các đệ tử đang giả bộ làm cây cối cũng rối rít gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Chê cười, nếu hôm nay tôn chủ đón dâu thất bại, vậy bọn họ cũng không được yên ổn. Tôn chủ tích đầy bụng tâm tư, lúc không có chỗ phát tiết thì người khổ nhất chẳng phải là bọn họ sao?

Vân Khê im lặng liếc về phía hai người, nghe giọng của bọn hắn thật

giống như nếu nàng không đáp ứng bọn họ thì tức là đã tạo một nghiệp chướng nặng nề, nghĩ mà thấy buồn cười. Khóe miệng mân nhẹ, nàng có chút dở khóc dở cười.

Long Thiên Tuyệt quan sát thần sắc Vân Khê, bỗng nhiên tiến lên một bước, nhìn nàng thật sâu, nghiêng người thì thầm bên tai nàng: “Khê nhi, gả cho ta đi! Ta sẽ coi nàng như là sinh mệnh…không, còn quý hơn cả mệnh của ta!”

Lần đầu tiên rung động trước một nữ nhân, nàng đặc biệt như vậy, một cái nhăn mày, một nụ cười của nàng cũng khuấy động trái tim của hắn.

Chưa từng khát vọng có được tâm nữ nhân nào như bây giờ, vì muốn lòng của nàng, hắn làm gì cũng đều đáng giá.

“Ta…” Sự ôn nhu của hắn, hơi thở của hắn làm nàng mê loạn, lòng nàng cũng dâng trào gợn sóng.

Hắn nói, hắn coi trọng nàng hơn cả sinh mệnh của hắn…

Lời nói chân thành tha thiết như vậy, hơn cả thề non hẹn biển, không thể phủ nhận, nàng thật rung động rồi.

“Khê nhi, đáp ứng đi! Không nên bỏ lỡ nhân duyên tốt đẹp như thế.” Vân phu nhân ở một bên rốt cuộc mở lòng, đáy mắt dịu dàng tràn đầy nước mắt, có chút vui mừng và cảm động.

Long Thiên Tuyệt nắm lấy tay Vân Khê, con ngươi thâm thúy, vững vàng khóa chặt nàng, đợi đáp án của nàng.

“Khê nhi, đáp ứng đi! Gia gia ủng hộ ngươi!”

“Nãi nãi cũng ủng hộ ngươi! Ha ha, tiểu tử này nhìn không tệ!”

Già trẻ Vân gia nghe hạ nhân truyền báo, biết được bên này có trò hay để xem, nên toàn bộ mọi người đều chạy tới đây.

Vân Thanh ngồi ở xe lăn, lặng yên nhìn một màn này, đáy mắt cũng có chút ít gợn sóng.

“Mẫu thân, Tiểu Mặc thích phụ phân! Chúng ta là người một nhà, cùng ở chung một chỗ không phải tốt hơn sao?”

Vân Khê cúi đầu cười yếu ớt, sờ sờ đầu nhi tử, nhìn toàn bộ người nhà đều đứng về phía Long Thiên Tuyệt, nàng còn có chỗ do dự sao?

Mâu quang như nước chăm chú nhìn hắn, nàng khẽ nắm tay.

Lúc đó, trên môi nở ra vô hạn ánh sáng lộng lẫy, mặt mày tràn đầy ý cười.

Giờ khắc này, nàng tuyệt đại tao nhã, toàn tâm đắm chìm trong cảm giác hạnh phúc.

Mặc dù là nắm chắc trong lòng, song khi chân chính nhìn thấy nàng đồng ý, Long Thiên Tuyệt vẫn không nhịn được kích động sôi trào.

Hắn đột nhiên tiến thêm một bước, bế cả người nàng lên xoay nàng vòng vòng, giống như tâm trạng hưng phấn tột cùng của hắn lúc này.

“Khê nhi, nàng rốt cuộc đã đồng ý” Hắn sung sướng giống như một đại nam hài, càng không ngừng ôm nàng xoay tròn, xoay tròn, biểu đạt tâm tình phấn chấn của hắn.

Tay Vân Khê thân thiết ôm chặt lấy cổ hắn, nhiễm sự vui vẻ của hắn mà bên môi bật ra tiếng cười như chuông bạc.

“Chúc mừng tôn chủ, chúc mừng tôn chủ phu nhân!”

Lời chúc mừng vang vọng bầu trời lần nữa vang lên trong sân.

Lúc này Vân Khê mới ý thức được chung quanh còn vô số quần chúng, trên má trắng nõn đỏ ửng lên, động lòng người: “Mau thả ta xuống, nhiều người còn đang nhìn đó.”

Long Thiên Tuyệt ôm nàng thật chặt, không những không buông lỏng, ngược lại còn chặt hơn, giống như muốn đem cả người nàng dung nhập vào cơ thể.

“Tất cả nhắm mắt, bịt tai, ai dám nhìn lén, nghe lén, trừ nửa năm tiền lương!”

Hắn vừa dứt lời, ngay lập tức, mọi người trong viện đều một động tác, nhắm mắt, bịt tai.

Khấu trừ nửa năm tiền lương a, ác quá không vậy?

Ngày thường tôn chủ cũng rất keo kiệt rồi, thường trưng thu bạc của bọn họ. Nói là suy nghĩ cho tiền đồ của bọn họ, sợ bọn họ không kiềm chế được, mang bạc đi ăn uống, kỹ viện, đánh bạc; không những nhiễm thói quen xấu mà còn cản trở việc xây dựng sự nghiệp ở Ngạo Thiên đại lục, ảnh hưởng đến lợi ích của thế hệ mai sau. Tóm lại là lý do của hắn luôn chính nghĩa như thế, đều là những suy nghĩ đúng đắn, những nhân vật nhỏ bé như bọn họ vĩnh viễn không thể nào sánh bằng. Hiện tại còn muốn khấu trừ tiền lương của bọn họ, vậy trong vòng nửa năm chẳng phải là muốn bọn họ ăn không khí mà sống sao?

Mặc dù rất muốn rình coi bát quái nhưng bạc cũng rất quan trọng a.

Già trẻ Vân gia cũng quay đầu đi, tỏ vẻ bọn họ không nhìn lén, cũng không nghe lén.

“Tốt rồi, không có ai nhìn lén hay nghe lén rồi. Có thể cho ta hôn một cái không?” Long Thiên Tuyệt cười đến tà mị, mặt mày đều tràn đầy vẻ hoan hỉ, nói xong liền bắt đầu đưa miệng đến gần.

Nghiêng đầu tránh né hắn đánh lén, đầu Vân Khê đầy hắc tuyến, nàng rốt cuộc thấy cái gì gọi là bịt tay trộm chuông rồi (lừa mình, không dối được người). Nàng khẽ cắn cánh môi, đầu ngón tay chỉ vào ghế thái sư bên cạnh, chỗ có hai vị tiểu bằng hữu đang tò mò nhìn! Làm sao có thể dạy hư trẻ nhỏ được?

Vân Tiểu Mặc quơ hai chân, mắt to không chớp nhìn bọn họ, hắn cũng rất muốn biết làm sao mẫu thân và phụ thân làm ra tiểu đệ đệ và tiểu muội muội được, hắn rất là mong đợi. Tiểu Bạch ngồi chồm hổm trên đùi của hắn, ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy lông xù cũng mở to hai mắt tò mò tương tự như thế.

Long Thiên Tuyệt đánh lén thất bại, có chút thất vọng, quay đầu nhìn nhi tử, nói: “Tiểu Mặc, phụ thân và mẫu thân đi tạo ra tiểu đệ đệ và tiểu muội muội cho ngươi, ngươi phải ngoan ngoãn, thấy buồn thì tìm thúc thúc bá bá trong viện chơi nha, hôm nay đừng quấy rầy mẫu thân ngươi.”

Các thúc thúc bá bá trong viện nghe nói như thế, ngay tức khắc nhận lấy nhiệm vụ trọng đại, bọn họ cần phải hầu hạ tốt tiểu thiếu chủ a, điều này sẽ ảnh hưởng tới tiền bạc tương lai của bọn họ.

Vân Tiểu Mặc biết điều, gật gật đầu: “Nga, được rồi! vậy các ngươi

phải nhanh một chút, Tiểu Mặc muốn rất nhiều đệ đệ, muội muội.”

Vẻ mặt Long Thiên Tuyệt nghiêm túc nói: “Yên tâm đi, trách nhiệm nặng nề này giao cho phụ thân, phụ thân nhất định sẽ cố gắng.”

Vân Tiểu Mặc lại gật đầu lần nữa: “Ừ.”

Phụ tử thương lượng, ngươi một lời, ta một câu, thái độ chân thành, nội dung mập mờ, Vân Khê rất xốc xếch!

Đến tột cùng là cái gì a?

Thân thể đột nhiên nhẹ hẫn, cánh tay hắn nhẹ nhàng ôm lấy nàng bay lên.

Gió mát thổi vào mặt, làm rối tóc loạn tóc mai nàng, Vân Khê thấp giọng hô lên tiếng, đưa tay ôm chặt vòng eo tinh tráng to lớn của hắn.

“Ngươi dẫn ta đi đâu?”

“Đi một nơi thuộc về chúng ta.” Hắn cười đến cực kỳ mập mờ, làm người ta không nhịn được miên man bất định.

Chỗ thuộc về bọn họ?

Trong đầu không khỏi hiện lên tình cảnh trong sơn động mấy ngày trước, mặc dù ngày đầu tiên có chút mất khống chế, nhưng mấy ngày sau đó hắn đều rất thủ lễ. Bởi vì hắn nói, hắn sẽ chờ, chờ đến khi nàng sắp xếp lại tâm tình của mình, mở rộng vòng tay chào đón hắn.

Hiện tại, lòng nàng rốt cuộc mở rộng ra với hắn, mà hắn lại muốn dẫn nàng đi thăm lại chốn xưa. Làn da trắng như tuyết không khỏi hiện

lên mạt ửng hồng, tâm cũng mãnh liệt nảy lên, hắn không phải là …

Ngoài cửa phủ, điều đầu tiên đập vào mắt chính là một chiếc xe ngựa vô cùng hoa lệ. Cạnh xe ngựa, Băng hộ pháp dẫn đầu một đôi đệ tử đợi ở đây, thấy Long Thiên Tuyệt ôm Vân Khê từ trên trời giáng xuống, Băng hộ pháp lập tức dẫn người nghênh đón.

“Tôn chủ, xe ngựa đã chuẩn bị tốt, lúc nào cũng có thể dùng.” Mặt Băng hộ pháp không chút thay đổi, làm người ta có cảm giác lạnh hơn, thân ảnh mảnh mai nhưng bao phủ một tầng u buồn nhàn nhạt.

Vân Khê liếc thấy Băng hộ pháp ở chỗ này, vội vàng bảo Long Thiên Tuyệt: “Buông tay!”

“Không buông! Cả đời cũng không buông tay nữa.” Hắn nhợt nhạt cong môi, đột nhiên cúi người, hôn lên cái miệng đỏ au mê người kia, lúc Vân Khê kinh hoảng sắp kêu lên tiếng, hắn quyết đoán lui về, đem nàng ôm vào trong lòng, bước lên xe ngựa hoa lệ.

Người bên cạnh xe ngựa sớm vén cửa xe ra, Long Thiên Tuyệt khom người một chút, ôm Vân Khê ngồi xuống.

“Băng hộ pháp, hôm nay ngươi cùng Phong hộ pháp và Vân hộ pháp ở lại Vân gia, không cần đi theo.” Thanh âm biếng nhác của Long Thiên Tuyệt truyền ra từ bên trong xe ngựa khiến Băng hộ pháp đang giật mình sững sờ tỉnh táo lại.

“Dạ, thuộc hạ tuân lệnh.” Hít sâu một hơi, Băng hộ pháp nhàn nhạt trả lời.

Nếu là của nàng, nàng không tranh giành cũng sẽ là của nàng, không phải là của nàng, cho dù nàng chờ đợi mấy năm, cũng không được chuyện gì.

Có lẽ chỉ có Vân tiểu thư, mới có thể mang đến niềm vui vẻ mà tôn chủ chưa bao giờ có.

Chỉ cần có thể thường xuyên canh giữ ở bên người tôn chủ, nhìn hắn cười, nhìn hắn vui vẻ, nàng cũng cảm thấy đủ rồi.

Băng hộ pháp ngửa đầu nhìn trời thở dài một cái, bỗng nhiên tâm tình thoải mái rất nhiều. Phần tâm tình vẫn luôn chôn giấu ở đáy lòng quá nặng, nàng cơ hồ không chịu được, hiện tại thì tốt rồi, rốt cuộc cũng tiêu tan.

Bên trong xe ngựa rất rộng, đủ để chứa mười người, song chiếc xe ngựa này đã trải qua một cuộc sửa chữa đặc biệt, bỏ hết tất cả ghế ngồi tầm thường, thay vào đó là nhuyễn tháp mềm mại. Chỗ ngồi kia khoa trương đến mức dù là hai người cùng nhau ngủ cũng không có vấn đề, phía ngoài bọc một lớp da cáo trắng tinh, thoạt nhìn thật sạch mềm mại, sờ trắng mịn khoan khoái.

Vân Khê vừa vào xe ngựa, đã được hắn thả xuống lớp da cáo, tay chân chạm đến đâu cũng đều có xúc cảm trắng mịn, mềm mại, làm cho nàng rất thích, chẳng qua là… Thế này cũng làm cho người ta quá mơ màng rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng cũng đỏ bừng lên.

Long Thiên Tuyệt giơ tay lên từ từ đóng cửa xe, đồng thời ngăn chặn ánh sáng từ bên ngoài vào, khiến không khí trong xe trở nên mập mờ, ám muội.

Hắn cong thân, chỉ cách nàng có nửa cánh tay, mỉm cười nhìn nàng chăm chú, ánh mắt tỉ mỉ quan sát, nhẹ nhàng mơn trớn cái trán trơn bóng của nàng, lông mi hẹp dài tinh tế, ánh mắt thủy sắc mê ly, cái mũi xinh xắn, gò má trắng bạc, cánh môi mỹ lệ, duyên dáng.

Khi hắn nhìn nàng chăm chú, Vân Khê có cảm giác cả người như bị thiêu đốt, làn da trắng nộn đỏ ửng lên thật mê người, giống như một đóa hoa mặc người hái lấy.

“Đừng nhìn ta như vậy!”

“Thật đẹp!” Hắn cầm tay nàng lên, nhẹ nhàng hôn lên nó, ánh mắt thâm thúy hiện lên một ánh lửa, tinh tế quan sát nàng từ đầu đến chân, không buông tha cho bất kì chi tiết nào, sâu trong đôi mắt tràn đầy vẻ ca ngợi cùng kiêu ngạo, “Khê nhi, bất kể nhìn thấy nàng lúc nào thì nàng cũng đều mê người như vậy.”

Hắn cúi người, chống nửa thân thể, tiếp tục tỉ mỉ chạm vào nàng, bàn tay to lộ ra ngón trỏ, từ từ trượt từ trán nàng, qua sống mũi, cái môi của nàng…

“Nơi này, nơi này, còn có nơi này… rất là mê người!”

Hơi thở đàn ông nồng đậm bao quanh Vân Khê, theo ngón tay của hắn không ngừng hướng xuống dưới, Vân Khê không tự chủ ngẩng đầu lên, hô hấp tăng nhanh, khiến cho ngón tay dài của hắn chậm dãi lướt qua cổ nàng, dời về phía giữa hai ngực của nàng.

“Ưm…” Âm thanh yêu kiều từ trong miệng nàng nhẹ nhàng bật ra, Vân Khê ảo não cắn môi, cư nhiên lại phát ra thanh âm chọc người như vậy, nàng hận không tìm được cái lỗ mà chui vào.

“Đừng như vậy!” Nàng bắt được ngón tay không an phận kia, chống thân thể, muốn ngồi dậy.

Lúc này, xe ngựa bỗng nhiên nảy lên, nàng không kịp đề phòng, lại một lần nữa ngã trở về lớp da cáo trắng thuần. Tóc đen toán loạn trên da cáo trắng thuần, màu trắng đen đánh thẳng vào thị giác Long

Thiên Tuyệt, tròng mắt hắn đột nhiên chuyên chú, cả người liền chèn ép xuống dưới, dán vào thân thể của nàng.

“ân…” Nàng một lần nữa kêu lên tiếng, oán hận nhìn chằm chằm khuôn mặt đang cười đến tà mị của hắn, thanh âm không đủ lực vang lên: “Cút ngay! Nếu không ta sẽ không khách khí với ngươi.”

Cau đôi lông mày xinh đẹp, giọng hắn vô tội nói: “Không có cách nào, xe ngựa quá nhỏ, tựa hồ không có chỗ ngồi khác.”

Xe ngựa quá nhỏ? Không có chỗ ngồi?

Ngực Vân Khê không ngừng phập phồng, xe ngựa lớn như vậy, hắn còn chê nhỏ? Bên cạnh nhiều chỗ trống như vậy hắn không ngồi lại hết lần này đến lần khác muốn gục trên người nàng sao?

Nàng đột nhiên hiểu ra, hắn nhất định là cố ý, cố ý đem xe ngựa biến thành như vậy, nơi này là cái chỗ ngồi gì, rõ ràng chính là một loại … giường mà!

Lưu manh!

Nghĩ đến ý đồ ác liệt của hắn, khuông mặt nhỏ nhắn của nàng nhất thời phát hồng, cánh tay nhỏ bé dùng sức đánh hắn.

“Mau đứng dậy! Nơi này là xe ngựa.”

Nụ cười tà mị của hắn càng lớn hơn, song thân thể không có dấu hiệu muốn hoạt động, sau khi tránh thoát cánh tay của nàng, lại tiếp tục gây sự.

“Vậy nếu không phải là ở trên xe ngựa, có phải là sẽ không thành vấn đề đúng không?”

“Ta không có nói như vây!” Nàng lớn tiếng la lên, tựa hồ kinh động người đi đường bên ngoài, mơ hồ có âm thanh nghị luận truyền vào trong xe ngựa, Vân Khê càng thêm xốc xếch.

Hắn thật có thể tức chết nàng mà, làm cho nàng phát ra bản tính hung bạo!

Vì không để cho hắn làm chuyện xấu được như ý, Vân Khê nhắm mắt lại, quyết định nằm ngay đơ, không để ý đến hắn nữa.

Hắn muốn chơi, tự chơi một mình, nàng không ở trên xe ngựa giữa đường phụng bồi hắn được. Chỉ cần vừa nghĩ đến bên ngoài xe ngựa người người qua lại, mà bọn họ ở bên trong xe ngựa gần gũi như vậy, hai gò má nàng lại trở nên nóng bỏng lợi hại.

Tròng mắt Long Thiên Tuyệt khẽ cười, nhìn nàng nhắm hai mắt, cái miệng nhỏ nhắn vểnh lên, thần thái đáng yêu, đáy lòng càng thêm ngọt ngào gấp bội. Ánh mắt hắn phút chốc trở nên vô cùng nhu hòa cùng trìu mến, cúi đầu, hôn lên đôi môi nàng, rất dụng tâm, rất nhu tình, rất trêu chọc.

“Khê nhi, nàng có biết…mấy ngày nay ta rất nhớ nàng.”

Thanh âm của hắn thuần hậu như rượu mạnh, khiến Vân Khê say mê trong đó, sa vào đại dương ấm áp, quên mất giãy dụa. Nàng tiếp tục nhắm mắt tùy ý hắn dịu dàng yêu thương.

Môi của hắn rất mềm mại, hô hấp tinh tế, lại thơm như thế. Vân Khê khẽ động muốn đem lưỡi tham lam tiến vào, tìm kiếm ngọt ngào.

Môi của hắn lúc này lại đột nhiên thu hồi lạo, để lại cho nàng cảm giác mất mát hư không.

Tay của hắn lại bắt đầu vuốt ve nàng, chạm rất nhẹ, không dám sử dụng lực đạo nào khác, chỉ sợ lưu lại ấn ký thô lỗ trên làn da trắng nộn như nước. Một chút lạnh như băng chạm đến vùng da thịt trắng mịn non mềm, mùi vị lại ngọt ngào kinh người như thế.

Không biết là do quá mức mệt nhọc hay là quá say đắm trong niềm hạnh phúc ấm áp, ngọt ngào mà nàng cư nhiên từ từ chìm vào giấc ngủ.

Đến khi Long Thiên Tuyệt nghe thấy tiếng ngủ nhẹ nhàng của nàng, không khỏi có chút dở khóc dở cười.

Tiểu nữ nhân này, lại bỏ hắn, một mình đi ngủ rồi!

Chẳng lẽ kỹ thuật của hắn kém như vậy, khiến nàng nhàm chán buồn ngủ?

Trở mình, ngửa người nằm song song bên người nàng, hắn nghiêng đầu nhìn nàng lúc ngủ say, khuôn mặt nhỏ nhắn giống như đứa trẻ đang ngủ yên lành, liền thở dài, đáy lòng dâng lên một cảm giác thỏa mãn chưa bao giờ có.

Thật là một tiểu yêu tinh chọc người!

Hắn vòng tay ôm nàng vào ngực mình, nhẹ nhàng nâng đầu nàng lên, khiến nàng tựa trước ngực mình.

“Lái xe cẩn thận một chút, đừng quấy nhiễu phu nhân.”

Đệ tử ngồi ngoài đánh xe ngựa nghe được mệnh lệnh truyền ra từ bên trong xe, vội vàng lên tiếng, thả chậm tốc độ xe ngựa.

Vân Khê chìm đắm trong giấc ngủ ngọt ngào mà không hề biết mình dựa vào cái ôm ấm áp, thoải mái của Long Thiên Tuyệt suốt dọc đường đi. Một cái hôn môi không ngừng, khiến nàng tỉnh lại, nàng lười biếng mở mắt, lại khép lại, cho là mình còn đang trong mộng. Cho đến khi cái lưỡi nóng ướt của hắn chuyển đến vành tai nàng, nàng mới nhạy cảm co cổ lại, tỉnh lại từ mộng đẹp.

“Khê nhi, chúng ta đã đến.”

Tiếng cười hồn hậu nhẹ nhàng lượn lờ bên tai nàng, hơi thở nóng rực khiến cho Vân Khê cảm thấy ngứa ngáy vô cùng, cúi đầu chú ý tới tư thế ngủ của mình và tư thế của hai người hiện tại, vẻ mặt nàng bối rối. Đột nhiên ngồi dậy, gõ đầu mình, nàng sao lại bất tri bất giác ngủ thiếp đi?

Lại cúi đầu nhìn quần áo trên người mình, may là không có phát sinh chuyện gì!

Người này chuẩn bị cái xe ngựa hoa lệ lại có chút kỳ cục này ngay từ đầu đã không có lòng tốt, nàng ngồi chung xe ngựa với một “lưu manh” có ý đồ bất chính mà lại có thể an tâm ngủ. Lá gan nàng quá lớn rồi hay là yên tâm thái quá với hắn? Thần sắc ảo não cùng mờ ám của nàng lọt vào mắt Long Thiên Tuyệt, hắn cúi đầu cười thanh nhã: “Dọc đường đi chúng ta không phát sinh chuyện gì, nàng có chút thất vọng phải không?”

“Biến đi!” Vân Khê trừng mắt liếc hắn một cái, mở cửa xe, lập tức nhảy xuống. Phía sau truyền tới tiếng cười của hắn càng lúc càng lớn.

Ngoài xe ngựa ánh nắng tươi sáng, có chút chói mắt, khiến cho Vân Khê có chút không thích ứng được trong thời gian ngắn, đợi đến khi thích ứng được, đập vào mắt là dòng thác nước chảy xiết cùng với

một hồ nước trong veo nhìn thấy đáy.

Tâm tình trở nên khoan khoái.

Bước nhanh chạy đến bên cạnh hồ nước, quay đầu trừng người phía sau vẫn còn đang cười to, Vân Khê ngoắc ngoắc tay về phía hắn: “Ngươi lại đây!”

Long Thiên Tuyệt bất bước về phía nàng, tay áo nhẹ nhàng vung lên, ý cười trên đôi môi mỏng không giảm.

“Phu nhân gọi ta có chuyện gì?” Dừng lại cách nàng một bước, hắn nghiêng thân sát vào mặt của nàng, nụ cười rõ ràng càng thêm mị hoặc.

Vân Khê im lặng nhìn khuôn mặt hắn cơ hồ là gần sát chóp mũi của nàng, vươn ra ngón trỏ, điểm vào chóp mũi của hắn, từ từ đẩy ra.

“Ngươi có thể đứng đắn một chút không?”

“Được rồi.” Hắn ho nhẹ, biến thành bộ dáng tương đối đứng đắn, một lần nữa trầm giọng hỏi: “Phu nhân gọi ta có chuyện gì?”

Khóe miệng Vân Khê lay động lợi hai, cái này căn bản là đổi bao bì mà không đổi thuốc! Thật không chịu nổi hắn!

“Mấy ngày nay ngươi đi đâu?”

Hắn lại trở lại bộ dáng tà mị với khuôn mặt tươi cười, từ từ tiến đến sát gót chân nàng: “Nàng nhớ ta sao?”

“Không có!” Ngón trỏ chỉ chóp mũi hắn, lần nữa đẩy trở về, Vân Khê có chút bất đắc dĩ, lúc trước sao lại không biết hắn là người vô lại

như thế? Hơn nữa trình độ vô lại càng ngày càng tăng.

“Ngươi rốt cuộc đi đâu?”

Long Thiên Tuyệt thu lại nụ cười, nghiêng người một bước, chắp tay đứng ở bên hồ nước. Hắn đưa mắt nhìn hướng thác nước, ánh mắt trở nên thâm thúy mà mê ly: “Nàng hẳn là đã gặp Hách Liên Tử Phong đi?”

Hắn bỗng nhiên không đầu không đuôi hỏi ra một câu như vậy, khiến cho Vân Khê có chút chột dạ.

Không có đạo lý a, chuyện của nàng và Hách Liên Tử Phong hoàn toàn không có người biết, hắn hỏi như vậy là có ý gì?

“Hách Liên Tử Phong là người vừa chính vừa tà, tính tình khó có thể biết trước được. Một mặt, miệng thì biểu hiện ra đối nghịch với Thánh cung, biểu hiện thập đại gia tộc của bọn họ có đầy đủ thực lực, không cần dựa vào lực lượng của Thánh cung. Mặt khác lại chèn ép thế lực Lăng Thiên cung chúng ta, để quảng cáo rùm beng rằng dù bọn họ đối địch với Thánh cung nhưng tuyệt đối không phải là tà phái, mà chân chính là nhân sĩ chính phái – nước đi này đúng là cao minh!” Vẻ tinh quang từ đáy mắt hắn hiện ra.

“Cho nên ngươi và Lăng Thiên Cung trở thành bia đỡ đạn…chẳng lẽ việc ngươi đột nhiên rời đi lần này có liên quan tới Hách Liên Tử Phong?” Vân Khê hạ lông mày suy tư.

“Hách Liên Tử Phong điều tra ra thời gian gần đây ta luôn ở Thấm Dương thành, cho nên cố ý phái người đi Lăng Thiên cung gây hấn, tạo ra một số rắc rối, muốn ta quay về Lăng Thiên cung. Mặc dù ta không biết hắn làm như vậy là vì sao, nhưng mà hắn cho là có thể khống chế hành tung của ta đơn giản như vậy thì quá coi thường ta

rồi. Lăng Thiên cung của ta cũng không phải ngồi chơi không, dù không có ta ở đó, Lăng Thiên cung vẫn vững vàng như thế.” Hắn cười lạnh, thanh âm biếng nhác nói tiếp: “Hắn dám đánh lén ta, vậy ta cũng phải hoàn lại, phái người đi quấy nhiễu hắn hơn nữa…”

“Kết quả thế nào?” Vân Khê bật thốt lên, nhưng trong lòng thì cân nhắc kỹ càng, Hách Liên Tử Phong cố ý dẫn Long Thiên Tuyệt quay lại Lăng Thiên cung là vì mục đích gì?

Long Thiên Tuyệt khiêu mi tà tứ, môi cong lên, thần bí cười nói” Kết quả – ta cướp đoạt mấy ngân hàng tư nhân của Hách Liên gia, đem tất cả ngân phiếu cùng vàng giao đến cho nàng, làm sính lễ cầu hôn rồi.”

Vân Khê sững sờ, không khỏi cười ra tiếng, người này có tà ác quá không, lại cướp ngân phiếu và vàng người khác làm sính lễ cầu hôn! Hách Liên Tử Phong mà biết người đoạt ngân phiếu cùng vàng của hắn để đưa tới làm sính lễ cho nàng, không biết hắn sẽ có vẻ mặt như thế nào. Có còn giữ được vẻ coi thường, lạnh như băng sao? Đáy lòng nàng cũng sinh ra một ý niệm tà ác nho nhỏ, hơi có chút mong đợi, muốn nhìn một chút trừ vẻ lãnh đạm bên ngoài, hắn đến tột cùng là còn vẻ mặt nào khác.

“Ngươi cũng không có thành ý! Sính lễ lại là đồ đi đánh cướp về, vậy hôm nay không tính là cầu hôn, không thể tiện nghi cho ngươi như vậy được.”

“Sính lễ là cướp về, nhưng tâm là thật tâm! Nếu nàng không tin, có thể sờ nơi này, nó không phải là đang đập lên vì nàng sao?”

Long Thiên Tuyệt chứa đựng nét cười yếu ớt, cực kỳ vô sỉ kéo bàn tay nàng đặt lên vị trí trái tim hắn.

Vân Khê nhẹ tay đấm hắn một chút, nói: “Nói nhảm! Tim ngươi lúc nào chả đập, nếu nó ngừng đập thì làm sao ngươi có thể sống sờ sờ ở đây được?”

Long Thiên Tuyệt không chớp mắt, lẳng lặng nhìn nàng.

Không khí đột nhiên trở nên quái dị.

“Khê nhi, đi cùng ta đến Lăng Thiên cung được chứ, chờ nàng đến Lăng Thiên cung, chúng ta sẽ thành hôn. Sau này ba người một nhà chúng ta sẽ sống cùng nhau, ta nhất định sẽ cho các nàng một gia đình hạnh phúc nhất.”

Con ngươi đen như đêm khuya của hắn chuyên chú, như không chớp mắt nhìn nàng. Tay bị hắn nắm lấy, lực đạo không mạnh không yếu vừa có lực, vừa chân thật. Vân Khê nhìn lại hắn, ánh mắt hắn vô cùng thật tình cùng thành khẩn, hắn dùng sự chân thành của mình mở rộng vòng tay đón nàng.

Chỉ cần nàng gật đầu, là có thể chạm đến hạnh phúc!

Nàng tin hắn có thể mang hạnh phúc đến cho nàng. Lúc trước nàng một mực do dự, băn khoăn trong lòng, song lần này, nàng nguyện ý bỏ đi tất cả băn khoăn, nghênh đón hạnh phúc này, niềm hạnh phúc mà nàng mong mỏi rất lâu rồi.

“Khê nhi, nàng có đồng ý chứ?” Tiếng nói của hắn đè nén rất thấp, lại tràn đầy chắc chắn.

Nhẹ nhàng nhìn vào ánh mắt hắn, Vân Khê kiễng mũi chân, hơi nghiêng người chạm tới môi của hắn. Cánh môi kề nhau, chỉ là nhẹ nhàng chạm vào liền lập tức tách ra, như chuồn chuồn lướt.

“Ta nguyện ý…”

Long Thiên Tuyệt vui mừng khôn xiết, ôm cổ Vân Khê, kéo tới hôn xuống, nuốt hết những lời mà Vân Khê chưa nói hết.

Vân Khê không có chuẩn bị, đã bị hắn tiến quân thần tốc, công thành chiếm đất, không ôn nhu như trước mà là cuồng nhiệt, bá đạo, giống như muốn đem nàng nuốt vào trong bụng, mang theo sự cường thế, bá đạo của Long thiên Tuyệt.

Hắn đem tất cả niềm vui sướng dung nhập vào cái hôn mãnh liệt này, hắn chờ đợi lâu như vậy, rốt cuộc thực hiện được nguyện vọng này, đó là chuyện làm người ta mừng rỡ nhất.

“Ừ, nghe ta nói đã…” Vân Khê thật vất vả lắm mới tìm được không gian biểu đạt ý kiến của mình, ngoài đỏ mặt tim đập, không khỏi trách hắn nóng lòng.

“Còn nói cái gì? Không nghe, không nghe, ta chỉ nghe một câu kia!” Hắn lại đùa bỡn vô lại như vậy, năm ngón tay thon dài nắm chặt đầu nàng, một lần nữa duyệt hôn.

Nụ hôn của hắn nồng nàn giống như lửa nóng hừng hực cháy lên, không ngừng thiêu đốt chính hắn cùng nàng. Vân Khê từ từ chìm đắm trong nụ hôn nóng bỏng, bá đạo của hắn, thần hồn điên đảo.

Hai người vốn là đứng ngay cạnh hồ nước, không tới một bước ngắn. Trong lúc triền miên, Vân Khê sơ sẩy một cái giẫm chân vào khoảng không, tiếp theo là Long Thiên Tuyệt cũng cùng ngã vào hồ nước.

Vân Khê nổi lên từ trong hồ nước, đầu tóc rối bời dán trên gương mặt của nàng, có chút chật vật. Ngẩng đầu thấy Long Thiên Tuyệt

cũng nhếch nhác như vậy, không tự chủ được mà liên tục phát ra tiếng cười lớn réo rắt.

“Ha ha ha…”

Tiếng cười thiên chân, tự nhiên, không chút nào che dấu, giờ phút này sự chật vật của nàng không mảy may ảnh hưởng tới khí chất bất nhiễm bụi trần của nàng, trên người nàng phát ra vô vàn ánh sáng rực rỡ khiến vạn vật trên đời mất đi màu sắc.

Trong nháy mắt, đôi mắt Long Thiên Tuyệt tràn đầy vẻ kinh diễm, đây là nữ nhân của hắn, hắn có thời gian cả đời từ từ thưởng thức vẻ đẹp của nàng.

“Tiểu yêu tinh, nàng muốn nhìn ta xấu mặt như vậy?” Hắn giơ bàn tay to, cuộn lên một tầng bọt nước đánh về phía nàng đang cười to.

Vân Khê rụt cổ lạnh linh hoạt chạy trốn, vẫn bị một dính một chút bọt nước, nàng không cam lòng giội trở lại.

“So với lần trước, ta cảm thấy hôm nay chưa đủ!”

Nàng còn dám nhắc lại lần trước? Con ngươi Long Thiên Tuyệt xẹt qua đạo linh quang, bỗng nhiên nghiêng thân về phía trước, ôm nàng vững vàng trong ngực mình.

Nước lạnh không làm nguôi lửa giận trong lòng.

Hắn nâng cằm nàng lên, cúi đầu hôn vào cái gáy mảnh khảnh trắng nộn của nàng, trằn trọc liếm mút không biết đủ.

“Lần trước thiếu, lần này bổ xung lại!”

“Đừng!” Không nên ở chỗ này, Vân Khê ngâm khẽ, có chút khó tự kiềm chế.

Long Thiên Tuyệt ngừng tất cả các động tác, đáy mắt ẩn chứa chút mất mát, chẳng lẽ đến giờ phút này, lòng nàng vẫn không hoàn toàn mở rộng với hắn?

Hắn bỗng nhiên thu hồi nụ hôn, đáy lòng Vân Khê cũng dâng lên một cảm giác trống rỗng, nhìn thấy tia mất mát dưới đáy mắt hắn, nàng chủ động leo lên cổ hắn, thanh âm tinh tế, uyển chuyển nói: “Buổi tối, ta chờ chàng ở trong phòng.”

Nói xong, nàng chôn đầu vào ngực hắn, xấu hổ không dám ngẩng đầu lên.

Lần đầu tiên chủ động mời một người đàn ông đến phòng mình. Ngay cả chính nàng cũng không tin mình có thể nói ra những lời như vậy, nhưng mà nàng không muốn nhìn thấy vẻ mặt mất mát của hắn cho nên không nén nổi mà nói ra.

Long Thiên Tuyệt sững sờ tại chỗ, có chút không dám tin tưởng những gì mình nghe được, đáy mắt sâu như hồ nước, trong nháy mắt biến thành sóng lớn, tinh quang bốn phía. Hắn cúi đầu tìm ánh mắt của nàng, nàng gắt gao nhắm mắt lại, thật giống như là vừa mở mắt nhìn ánh sáng sẽ chết vậy. Vẻ mặt đáng yêu như thế khiến đáy lòng hắn kích động, tình yêu dành cho nàng lại càng nồng nàng hơn.

Cưỡng chế niềm vui mừng như điên, hắn ho nhẹ, ra vẻ thâm trầm nói: “Tối nay sao? Ta phải về hỏi bốn vị hộ pháp, xem tối nay có việc gì khác không.”

“Ngươi đi chết đi!” Vân Khê cúi đầu hung hăng cắn lên đầu vai hắn, thuận tiện tặng hắn một cước, xoay người chạy lên bờ.

“Ha ha ha…” Lần này đổi lại là Lăng Thiên Tuyệt hắng giọng cười to, hắn cất tiếng hô lên với nàng: “Phu nhân yên tâm, buổi tối ta nhất định đến, không gặp không về.”

Chân Vân Khê chạy nhanh hơn, chỉ hận mình không có tiền đồ, sao không đánh bất tỉnh hắn trước đây?

Thật là một nam nhân xấu xa!

Được tiện nghi mà còn khoe mẽ!

Trên đường trở về phủ tướng quân, Vân Khê vạch ra ranh giới Sở – Hán, kiên quyết không cho hắn vi phạm, cũng không để ý đến hắn. Ai bảo hắn xấu xa, được tiện nghi lại còn giễu cợt nàng!

Long Thiên Tuyệt cả đường buồn bực, nhưng là muốn trộm hương nên chỉ có thể bỏ qua tính toán nhỏ nhặt này.

Xem ra sau này vì hạnh phúc của mình, hắn nhất định phải quản tốt cái miệng của mình, đắc tội ai cũng không thể đắc tội phu nhân của hắn!

Lúc xuống xe ngựa, Long Thiên Tuyệt xuống xe trước, chờ chực bên cạnh xe. Đợi Vân Khê ra ngoài, liền chủ động tiến lên, hành động như một gã sai vặt.

Hắn ưu nhã vươn một cánh tay, mỉm cười nhìn Vân Khê: “Tiểu nhân cung thỉnh phu nhân xuống xe.”

Vân Khê liếc xéo hắn một cái, khóe miệng cong lên, đưa tay về phía hắn. Sau khi mượn lực đạo của hắn xuống xe ngựa, nàng vuốt vuốt mái tóc dài, ngẩng đầu nói: “tiểu Tuyệt tử, an bài chu đáo rồi chứ!”

Nói xong, thân ảnh mảnh mai của nàng đi về phía cửa phủ, trên miệng đều tràn đầy vẻ đầy nụ cười đắc ý.

Có thể khiến đường đường một đời Tà tôn làm gã sai vặt của nàng, không uổng công nàng tới đây một lần.

“Ha ha ha…” Dưới đáy lòng nàng cười thoải mái, trong miệng cũng cười lên tiếng, hết sức hả hê.

“Tiểu Tuyệt tử?” Trán Long Thiên Tuyệt hiện lên mấy cái hắc tuyến, hôm nay hắn đã biết cái gì gọi là qua cầu rút ván rồi.

Một thanh âm cười khẽ truyền đến từ phía sau, mang theo vài phần ẩn nhẫn.

Ánh mắt lạnh lẽo của hắn quay lại trừng lên, khiến cho tên thuộc hạ đánh xe sợ đến thân thể cứng ngắc, không dám cử động.

“Nếu ta biết chuyện này truyền ra ngoài, ngươi biết hậu quả rồi chứ…”

“Biết! Thuộc hạ nhất định giữ bí mật, tuyệt đối không nói cho người khác biết phu nhân đặt biệt hiệu cho ngài…” Tên thuộc hạ vừa nói, vừa thấy sắc mặt tôn chủ tựa hồ lạnh mấy phần, hắn vội vàng lấy tay trực tiếp chặn miệng mình, tránh để mình càng nói càng sai.

Long Thiên Tuyệt buồn bực trừng mắt nhìn hắn một cái, xoay người, sải bước về phía cổng lớn phủ tướng quân.

Vân gia gia yến.

Vân gia già trẻ đều tập trung về phía Long Thiên Tuyệt, mở ra một

công đường thẩm vấn tại nhà.

Dĩ nhiên, bởi vì liên quan đến thân phận bối cảnh hùng hậu của Long Thiên Tuyệt nên giọng hỏi của Vân gia cũng tương đối khách khí và uyển chuyển.

“Long tiểu tế, trong nhà còn những ai? Song thân đều khỏe chứ?”

Vân Khê nhìn vẻ mặt hiền lành hỏi thăm của Vân lão gia tử, rất là im lặng.

Long tiểu tế? Đây là loại xưng hô gì? Hơn nữa bọn họ còn không thân thiết đến thế.

Cúi đầu ăn cơm, Vân Khê quyết định không nhìn lão gia tử, nhưng mà nàng cũng cảm thấy rất hứng thú với đáp án này. Biết Long Thiên Tuyệt lâu như vậy, ngoài việc biết hắn có một đệ đệ, còn nàng không biết đến những người nhà khác của hắn.

“Bẩm báo gia gia, trong nhà tại hạ có không ít huynh đệ tỷ muội, song thân cũng đều khỏe mạnh, chỉ là…nhà bọn họ cách nơi này khá xa. Ta và Thiên Thần từ nhỏ thất lạc họ, không có cách nào đến chỗ họ, nhưng biết chắc lúc này họ rất ổn.” Nói về thân nhân của mình, đáy mặt Long Thiên Tuyệt nổi lên một vẻ buồn bã khó tả, không chỉ có tâm tình hắn xuống thấp, Long Thiên Thần cũng cúi đầu thở dài.

“Không có cách nào đến chỗ bọn họ? Tại sao? chẳng lẽ chỗ ở của bọn họ, người bình thường không đi đến được?” Vân Khê tò mò xen mồm vào hỏi.

Long Thiên Tuyệt trầm ngâm một chút, suy nghĩ xa xăm, ánh mắt trong suốt khẽ tối sầm, rồi từ từ sáng lên.

“Chuyện này sau này ta sẽ từ từ nói cho nàng biết, con dâu xấu cuối cùng cũng phải gặp cha mẹ chồng.”

Ngữ khí của hắn rất chân thành, giọng rất nghiêm túc, Vân Khê rất xốc xếch, rất im lặng, cũng rất muốn đâm đầu vào khối đậu hũ.

Làm sao mà nam nhân này chưa nói được mấy câu, lại bắt đầu đùa giỡn nàng? Chẳng lẽ đùa giỡn nàng, khiến nàng lúng túng chính là thú vui lớn nhất của hắn?

Trên bàn tràn đầy tiếng chê cười.

“Mẫu thân, cha mẹ của phụ thân chính là gia gia và nãi nãi của Tiểu Mặc. Bọn họ nhìn thấy Tiểu Mặc, sẽ thích Tiểu Mặc sao?”

“Tiểu Mặc thông minh, khả ái như vậy, bọn họ dĩ nhiên sẽ thích.” Long Thiên Tuyệt ôm Tiểu Mặc lên đùi của mình, vỗ về cái đầu nhỏ của hắn, đáy mắt vẫn xẹt qua vẻ buồn bã dị thường.

Vân Khê vẫn nhìn chăm chú vào hắn, tự nhiên nhìn thấy, xem ra gia tộc của hắn không đơn giản như nàng tưởng tượng. Hiện tại hắn không muốn nói, như vậy nàng sẽ không hỏi, nhưng nàng tin tưởng có một ngày, hắn sẽ nói ra cho nàng biết.

“Tiểu Mặc, ta là thúc thúc của ngươi, sau này không cho ngươi đòi bạc của ta nữa nhé. Thúc thúc là người nghèo, cuối cùng đều phải xin tiền của phụ thân ngươi, cũng nhiều tháng nay hắn không phát tiền lương cho thúc thúc rồi.” Long Thiên Thần nhân cơ hội đâm chọc, nơm nớp lo sợ, liếc trộm sắc mặt của đại ca hắn.

“Mẫu thân nói, huynh đệ cũng phải tính toán rõ ràng, giống như là thúc thúc a, biểu cữu a, càng thân thì càng phải rõ ràng.” Ánh mắt nho nhỏ của Vân Tiểu Mặc nhẹ nhàng nhìn qua hướng Dung Thiếu

Hoa, mang theo vài phần khinh bỉ.

Dung Thiếu Hoa bị đôi mắt nhỏ của hắn thoáng nhìn, toàn thân bắt đầu đổ mồ hôi, không ngừng dùng sức phất phất chiết phiến trong tay, thuận tiện nhấc lên, ngăn cản đôi mắt nho nhỏ của cháu họ.

Hắn không phải là người biểu cữu vẫn nợ tiền không trả kia sao?

Vân Khê cũng theo nhi tử, cho Dung Thiếu Hoa một ánh mắt khinh bỉ, giọng nói nhàn nhạt vang lên: “Tiểu Mặc, nhìn rõ thế giới này chứ, thực tế tàn khốc. Trên đời này luôn có một số người, bên ngoài nạm vàng, bên trong thối rữa! Nhất là những người đứng trong bảng xếp hạng thập đại mỹ nam biến thái, nói cái gì là tinh anh của thập đại gia tộc, kết quả thì sao? Làm người ta thất vọng cực độ!”

Chiết phiến trong tay Dung Thiếu Hoa run rẩy mấy cái, rốt cục không nhịn được, ho khan vài tiếng nói: “Không phải là mười vạn lượng bạc trắng sao? Có cần bỡn cợt ta không đáng một đồng thế sao?”

Lúc này Long Thiên Tuyệt hảo tâm lên tiếng nhắc nhở: “Hiện tại đã không phải là mười vạn lượng bạc trắng rồi, dựa theo thông lệ giang hồ, tiền nợ chưa trả, tính lãi mỗi ngày, từ khi ngươi nợ tiền đến nay chừng mười ngày rồi, ít nhất phải trả hai mươi vạn lượng bạc trắng.”

Dung Thiếu Hoa có chút kích động: “Sao ta không biết có loại thông lệ giang hồ này? Rốt cuộc là người nào định, lúc nào định?”

Long Thiên Tuyệt vừa vuốt đầu nhi tử, vừa lười biếng nói: “Thông lệ giang hồ vừa mới ra lò! Về phần người định, xa tận chân trời gần ngay trước mắt.” Biết cũng phải làm thế!

Dung Thiếu Hoa rốt cuộc hiểu rõ một chân lý, đó là không có chuyện gì thì ngàn vạn lần không nên trêu chọc cả gia đình này, hơn nữa

cũng không thể nợ bạc nhà này, bởi mỗi người bọn họ đều là thần giữ của, keo kiệt không chịu được! Lớn như vậy, nhỏ cũng thế, thật là một gia đình cực phẩm a!

Vân phu nhân thấy sắc mặt cháu mình lúng túng, không đành lòng, liền chủ động đánh lạc sự chú ý của mọi người.

“Nghe nói hiền tế (con rể ngoan) ở Lăng Thiên cung trên Ngạo Thiên đại lục, tương đối cách xa Nam Hi quốc, không biết sau khi các ngươi thành thân có thể thường xuyên trở lại Nam Hi quốc thăm người thân không?”

Nhạc mẫu (mẹ vợ) gọi một tiếng “hiền tế” khiến đáy lòng Long Thiên Tuyệt sung sướng một trận, hắn híp đôi mắt hẹp dài lại, cười yếu ớt, ấm giọng nói: “Xin nương yên tâm, ta sẽ thường xuyên đưa Khê nhi và Tiểu Mặc trở lại thăm người thân. Mọi người cũng có thể đến Lăng Thiên cung ở, đoàn tụ với mẫu tử Khê nhi, ở lâu cũng không vấn đề gì, Lăng Thiên cung còn có nhiều phòng trống.” Trái một nương, phải một gia gia, hắn đúng là không coi mình là người ngoài a!

Vân Khê mím môi cười, đồng thời cũng không quên quăng cho hắn một ánh mắt xem thường, đáy lòng cũng ấm áp. Hắn đường đường là một đời Tà Tôn mà người trong thiên hạ nghe thấy đều biến sắc, lại có thể vì nàng mà tôn trọng người trong nhà nàng như thế. Phần tâm ý này mà nàng không cảm nhận được thì nàng đúng là người vô tâm vô phế rồi.

Trong lúc suy tư, một bàn tay từ dưới mặt bàn bắt được cái tay nhỏ bé của nàng, nắm trong lòng bàn tay của hắn. Bàn tay hắn ấm áp, còn có một tầng mồ hôi mỏng, tuy nhiêu rất có lực, vững vàng bắt lấy tay nàng, vô hình trung tiếp sức cho nàng.

Vân Khê không né tránh, cảm động bởi tâm ý chân thành của hắn.

Lúc này Tiểu Mặc bắt đầu ngáp, đôi mắt lim dim: “Mẫu thân, Tiểu Mặc mệt rồi.”

“Được, mẫu thân đưa Tiểu Mặc đi ngủ.”

Đang muốn tránh thoát bàn tay của Long Thiên Tuyệt, đột nhiên hắn dùng bí âm truyền tới: “Tối nay, không gặp không về.”

“Khụ khụ…” Vân Khê thiếu chút nữa bị sặc, khuôn mặt nhỏ nhắn phát hồng, mặc dù hắn dùng bí âm, chỉ có một mình nàng mới có thể nghe được, song vào lúc này làm người ta không khỏi mơ màng.

“Khê nhi, ngươi không sao chứ? Mặt sao lại hồng như vậy?” Vân phu nhân ân cần hỏi thăm.

“Không có chuyện gì, chỉ là ho khan thôi.” Vân Khê lén lút đạp Long Thiên Tuyệt một cước, ôm nhi tử, vội vã rời đi. Nếu không đi, còn không biết hắn truyền bí âm kỳ cục như thế nào nữa.

Nhiệt khí tràn ngập gian phòng, Vân Khê ngâm cả người trong thùng nước tắm, nhắm mắt lại, vẻ mặt hưởng thụ.

Hơi nước bốc lên khiến gương mặt tuyệt sắc đỏ bừng, hết sức mê người. Một thân da thịt trắng như tuyết bóng loáng như gấm vóc, thấp thoáng dưới ánh nến nhu hòa, xinh đẹp như gốm sứ. Tóc dài đen nhánh xõa xuống, một nửa nhẹ nhàng nổi trên mặt nước, một nửa khác vờn quanh sống lưng của nàng, giống như một con rắn đen nhỏ, nàng tựa như tinh linh trong đêm tối, toàn thân tỏa ra sức hấp dẫn trí mạng.

“Tối nay, ta chờ chàng trong phòng!”

“Tối nay, không gặp không về.”

Nghĩ đến chuyện sắp phát sinh đêm nay, da thịt tuyết trắng của Vân Khê nhất thời nhiễm lên tầng đỏ ửng, cả người cơ hồ bốc cháy lên.

Hiện tại nàng đang tắm rửa sạch sẽ, giống như là sắp trở thành tế phẩm cho Long thần, nghĩ mà đã cảm thấy buồn cười. Song, bởi vì là hắn nên có chút mong đợi giờ phút tốt đẹp kia. Cùng người mình yêu làm loại chuyện đó là nguyện vọng đẹp nhất của một nữ nhân, nàng cũng không phải là ngoại lệ.

Mặc dù có chút khẩn trương, có chút sợ hãi, nhưng nhiều hơn là kích động và hưng phấn.

Cửa sổ gian phòng đột nhiên bị một trận gió làm vỡ.

Qua bình phong, nàng nhìn thấy bóng người nhảy vào từ cửa sổ, động tác lưu loát, sạch sẽ, không tiếng động rơi xuống. Người tới thân hình cao to, thân ảnh cao to in bóng lên bình phong, giống như một ngọn núi nguy nga. Theo từng bước hắn tiến về phía bình phong, ngọn núi kia cũng hướng tới phía nàng.

“Ngừng! Chờ một chút! Ta… Ta còn chưa chuẩn bị tốt.” Vân Khê đỏ mặt tim đập, hắn nhảy cửa sổ mà vào, cũng không lên tiếng trước, hại nàng trong khoảng thời gian ngắn không biết làm sao, tim đập như trống.

Thân ảnh cao lớn nghe tiếng dừng lại.

Hắn dừng trước tấm bình phong, im lặng không lên tiếng, hô hấp cũng rất ổn định, song Vân Khê lại cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng mãnh liệt của hắn., phảng phất xuyên thấu tấm bình phong

mỏng kia thiêu đốt toàn bộ người nàng. Hắn như vậy quá mức đáng sợ, khiến đáy lòng càng thêm hoang mang, rối loạn, không biết làm sao.

“Ta… ta có chút khẩn trương, làm sao bây giờ?”

“Bằng không… bằng không tối mai chúng ta … sao ngươi không nói lời nào? Mất hứng sao?”

“Quên đi, ngươi vào đi!”

Nàng đơn giản nhắm mắt lại, tính toán anh dũng hi sinh, sớm cũng chết, muộn cũng là chết, hắn muốn thì tự mình động thủ đi, nàng mặc kệ.

Cước bộ không có tiếng động, chỉ có tiếng quần áo ma sát, làm nàng cảm giác được sự hiện hữu của hắn.

Hơi thở nam tính nồng đậm tiến tới gần, lòng nàng cũng càng nhảy lên, mùi trúc hương nhàn nhạt bay vào chóp mũi của nàng, mùi này…

Một cái tay xoa đầu vai nàng, lòng bàn tay vuốt ve làn da non mịn ở bụng nàng, lưu lại ấn ký nhợt nhạt. Xúc cảm xa lạ cắt đứt suy nghĩ của nàng, nàng nhắm chặt hai mắt, lòng cơ hồ muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Một cái tay khác giơ lên chạm vào cổ nàng, hơi thở quen thuộc một lần nữa tới gần, trên môi nhiều hơn một lực đạo mềm mại, lạnh như băng, đó là một nụ hôn tràn đầy cướp đoạt hơi thở, đôi môi vừa dán lên, lưỡi đối phương liền tiến quân thần tốc vào, tùy ý quấy lộng cổ họng nàng. Hắn cướp đoạt khí tức của nàng, cướp đoạt hô hấp của nàng, cướp đoạt ngọt ngào của nàng…

Thân thể đột nhiên bị hắn kéo lên từ trong nước, Vân Khê đột nhiên rơi vào một vòng ôm lạnh như băng, một cái tay của hắn vòng qua ôm cái ót của nàng, một tay khác di chuyển trên người nàng. Bàn tay rõ ràng lạnh như băng, nhưng lại châm lên ngọn lửa trên người nàng, nhiệt độ không ngừng tăng lên.

Sao hắn lại nóng lòng như thế?

Vân Khê bị hắn hôn gần như không thể hô hấp.

Lại là tiếng phá cửa sổ mà vào.

Làm sao lại có người đêm khuya xông vào phòng nàng?

Vân Khê bỗng dưng mở mắt, khuôn mặt phóng đại trước mắt đập vào mắt nàng, hai mắt nàng trợn tròn.

“Ngô…” Nàng dùng sức dời khỏi người trước mắt, toàn thân cảm thấy xấu hổ.

Thế nào lại là hắn? Nàng lại hiến tế sai đối tượng rồi!

Quay đầu, Long Thiên Tuyệt mặc trường sam màu đen giờ phút này đang đứng ngay cạnh bình phong, đôi mắt thâm trầm đen thui gắt gao nhìn nàng cùng nam nhân bên cạnh, một cỗ hơi thở nguy hiểm đáng sợ bao phủ hắn, thậm chí nàng còn cảm thấy có một trận hàn ý lấy hắn làm trung tâm đang bùng nổ, khí thế mãnh liệt!

“Thiên Tuyệt” Vân Khê nhất thời ngây dại, có chút mờ mịt, nàng rất sợ Long Thiên Tuyệt hiểu lầm nàng, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên giải thích tình huống trước mắt như thế nào. Nàng hoàn toàn quên mất, giờ phút này mình đang trần như nhộng đứng

trong thùng tắm cứ như vậy trần chuồng, bị kẹp giữa hai nam nhân, là cảnh tượng cỡ nào không hài hòa.

Long Thiên Tuyệt thuận tay cầm lên một bộ xiêm y từ bên bình phong, trải ra giữa không trung, hai ba động tác đã bao lấy nàng trong đó, trực tiếp kéo nàng từ trong thùng tắm ra ngoài, ôm vào trong ngực của hắn.

“Ngoan, đi mặc xiêm y.” Thanh âm của hắn không cao không thấp, mang theo từ tính nồng đậm cùng dịu dàng, ôn nhu.

Vân Khê ngước mắt nhìn hắn, nhưng hắn đang không nhìn nàng, toàn bộ tầm mắt của hắn rơi vào vị khách không mời mà đến đối diện, mâu quang lúc sáng lúc tối, sâu không lường được.

Nhìn theo tầm mắt của hắn, nàng nhìn thấy Hách Liên Tử Phong, đôi môi của hắn phá lệ đỏ bừng, đó là dấu vết lúc vừa rồi ra sức còn lưu lại. Hắn không có nhìn nàng, toàn bộ lực chú ý rơi vào người Long Thiên Tuyệt, mâu quang thâm trầm, càng lúc càng đáng sợ.

Thế nào lại là hắn? Tại sao hắn lại muốn hôn nàng? Chẳng lẽ hắn vẫn luôn tồn tại tâm tư như vậy với nàng? Hay là hành vi tối nay của nàng quá mức phóng đãng rồi, mới khiến một người luôn lạnh nhạt, vô tình cũng sẽ động tâm như vậy?

Hai nam nhân nhìn lẫn nhau, trầm mặc lại trầm mặc, hơi thở nguy hiểm trên người đều phun trào mãnh liệt, khiến Vân Khê cảm nhận được áp lực vô hình. Nàng bỗng nhiên không cảm giác được sự hiện hữu của mình, nên cẩn thận lui ra, ăn mặc chỉnh tề. Đợi đến lúc nàng đi ra phía bình phong, lại phát hiện hai người biến mất.

Cửa vẫn đóng, chỉ có tán lá bồn hoa bên trên bệ cửa sổ là đang lay động kịch liệt.

Hai người này không phải là đi tìm chỗ khác để đánh nhau đấy chứ?

Làm sao lại xảy ra chuyện này? Còn có Hách Liên Tử Phong rốt cuộc sao lại đến đây, không có lí do gì lại xuất hiện ở phòng nàng, hơn nữa còn là nhảy vào từ cửa sổ?

Hai người này có vẻ đều thích nhảy cửa sổ mà vào, chẳng lẽ cửa phòng nàng hỏng?

Vân Khê dùng sức lắc đầu, hiện tại chuyện này không phải trọng điểm, trọng điểm là bọn họ tranh chấp nhưng vạn lần đừng liên quan tới tai nạn chết người a!

“Huyền Dực, hiện thân!”

Trên bầu trời phủ tướng quân, rồng bay lượn vòng, ngâm lên thành tiếng kinh động đến tất cả mọi người trong phủ.

Vân Khê nhảy lên lưng Huyền Dực, cũng chẳng quan tâm chuyện gì khác, chỉ huy nó, tìm kiếm tung tích của hai người Long Thiên Tuyệt và Hách Liên Tử Phong.

Trên đỉnh Tây Sơn, dưới bóng trăng, hai đại cao thủ đang tỷ thí kịch liệt!

Vân Khê cưỡi Huyền Dực tìm kiếm một hồi lâu ở phụ cận Thấm Dương thành, cuối cùng tìm thấy thân ảnh hai người ở đỉnh Tây Sơn. Dưới bóng trăng, chỉ mơ mơ hồ hồ nhìn bóng dáng hai người đánh nhau, khí thế ngất trời. Chỉ đại khái dựa vào màu sắc quần áo mới có thể phân biệt được thân phận của hai người, còn lại nàng cũng không thấy rõ cái gì.

Lực phá hoại của hai người này thật lớn, mỗi lúc đều lưu lại khe rãnh thật sâu trên đỉnh núi, mỗi lần giao phong cũng khiến mặt đất rung chuyển. Dưới sức tàn phá của hai người, cả tòa Tây Sơn có nguy cơ sụp đổ. Song bọn họ cũng không có ý tứ muốn dừng lại, ý chí chiến đấu ngày càng trào dâng, huyền khí quét ngang khắp ngọn núi, Vân Khê cả kinh không dám đến quá gần, để tránh họa vô đơn chí.

Vân Khê có chút lo lắng, kiễng chân ngắm nhìn, song nàng cũng không thấy rõ ai thắng ai thua, ai chiếm thế thượng phong, đây chính là sự chênh lệch giữa cao thủ và người kém cỏi mà.

Giờ phút này, nàng tựa hồ không nên lên tiếng, không nên quấy nhiễu bọn họ, chỉ có thể lặng yên chờ đợi bọn họ phân ra thắng bại.

“Chủ nhân, sức mạnh hai người nam nhân này đều khủng khiếp! Lúc trước ta còn tưởng rằng thực lực của Long Thiên Tuyệt đã đủ dọa người, không nghĩ tới còn có một người khác cũng dọa người giống như hắn.”

Nghe được thanh âm khẽ run của Huyền Dực, Vân Khê thở dài, nhớ tới sáu năm trước mới gặp gỡ Hách Liên Tử Phong, hắn tựa hồ dùng toàn bộ thời gian cùng tinh lực vào việc tu luyện Huyền giai, suốt thời gian năm năm, ngày đêm không nghỉ. Có thể có được thành tựu ngày hôm nay, không thể bỏ qua cố gắng của hắn.

“Chẳng lẽ vì muốn nhanh chóng làm bản thân mạnh lên mà hắn làm ra chuyện rợn người kia?” Vân Khê thở dài từ đáy lòng, nói thật ra, nàng cũng không hi vọng hắn có việc gì. Bởi vì ngoài chuyện hắn làm nàng hoảng sợ, hắn tựa hồ chẳng bao giờ làm chuyện thương tổn nàng, thậm chí tính mạng của nàng cũng là do hắn cứu, còn để cửu chuyển linh đan trân quý ở chỗ nàng, có thể thấy được bản tính của hắn chưa chắc lãnh khốc vô tình như hắn biểu hiện ra bên ngoài.

Không hi vọng Hách Liên Tử Phong có chuyện, nhưng nàng càng không hi vọng Long Thiên Tuyệt có chuyện.

Ánh mắt di động, nàng đột nhiên liếc thấy bóng dáng một người dưới chân núi, hắn bước đi như bay, thân ảnh như gió, hư ảnh của hắn còn ở chân núi, song người của hắn đã sớm nhảy đến giữa sườn núi.

“Là Hoàng Long tôn giả!” Vân Khê nhận ra được thân ảnh của người nọ, trong lòng đột nhiên cả kinh. Hắn lén lút lên núi không phải là muốn thừa dịp Long Thiên Tuyệt và Hách Liên Tử Phong đang liều chết đánh nhau để đánh lén, loại bỏ cả hai người đó chứ?

“Này, Hoàng Long tôn giả, trễ thế này còn không ngủ, rảnh rỗi lên núi tản bộ sao?” Vân Khê đón gió đứng trên lưng Huyền Dực, vẫy tay với người trên sườn núi.

Hoàng Long tôn giả phát hiện mình bị bại lộ hành tung, phải dừng lại, quay đầu nhìn về phía Vân Khê trên lưng Huyền Dực.

“Ngươi quả nhiên thuần phục Huyền Long, điều này chứng minh hung thủ giết đệ tử Thánh cung của ta trong khe núi chính là ngươi! Ngươi làm sao chối cãi?” Hoàng Long tôn giả cười âm lãnh, ánh mắt như móc câu.

Tiếng cười réo rắt của Vân Khê vang khắp ngọn núi, ngoắc ngoắc tay về phía hắn nói: “Có bản lĩnh, ngươi hãy tiến lên giết ta a! Ta liền đứng ở đây chờ ngươi!”

Ghé mắt nàng nhìn thấy rõ ràng động tác kịch chiến của hai người đồng thời chậm lại, thân ảnh hai người cũng từ từ hiện ra rõ ràng. Lòng Vân Khê nóng lên, quả nhiên mình đoán đúng rồi, chỉ có mạo hiểm bản thân thì mới có thể ngăn cản hai người tiếp tục giao chiến.

“Hoàng Long tôn giả, nghe nói ngươi thu phục được Hoàng Long, mà ta thu phục được Huyền Long, không thì ngươi gọi tiểu tử kia ra, chúng ta tỷ thí một chút?”

Hoàng Long tôn giả bị nàng kích như vậy, lập tức nổi giận, hướng lên bầu trời, kêu lớn: “Hoàng Long, hiện thân.”

Xung quanh im ắng, không có động tĩnh, ngay cả hai người trên đỉnh núi cũng ngừng đánh nhau.

Long Thiên Tuyệt và Hách Liên Tử Phong đồng thời thu tay, lui về phía sau, giữ vững khoảng cách an toàn nhất.

Áo bào phần phật như nhau, ánh mắt như mũi tên giống nhau.

Bọn họ liếc nhau một cái, nhất tề đem ánh mắt hướng tới thiếu nữ đứng trên Huyền Long đang lớn lối khiêu khích giữa không trung kia.

Tiểu tổ tông, chẳng lẽ nàng ngại mệnh quá dài, cho nên tiện thể đụng vào đó?

Hoàng Long tôn giả há lại là người dễ trêu chọc?

Long Thiên Tuyệt khẽ nhíu mày, vừa phòng bị Hách Liên Tử Phong, vừa lo lắng cho nàng.

Nữ nhân này…, tâm trạng Hách Liên Tử Phong khẽ động, mâu quang lóe lên, tâm tư khó dò.

“Di? Tiểu Hoàng Long của ngươi đâu? Chẳng lẽ bị tiêu chảy, không có khí lực chạy đến?” Vân Khê tiếp tục xem thường, đáy lòng đang cùng Huyền Dực âm thầm trao đổi.

“Huyền Dực, ngươi so với Hoàng Long, rốt cuộc thực lực của ai mạnh mẽ hơn?”

Huyền Dực hừng hực phun ra hơn thở, rung đùi kiêu ngạo, bí mật truyền âm nói: “Thiên Địa Huyền Hoàng, lấy Thiên là trưởng, theo thứ tự trở xuống, chữ Huyền đứng trước, như vậy thực lực của ta tự nhiên thắng được hắn!”

“Vậy thì tốt!” Vân Khê hơi buông lỏng tâm tình.

Huyền Dực lại nói tiếp: “Chẳng qua là, Hoàng Long dù thế nào cũng là huynh đệ ngày xưa của ta, ta thực sự không muốn giao thủ với nó.”

“Ta cũng không muốn ngươi chủ động giao thủ với nó, chẳng qua là tự vệ. Nếu nó không động thủ với ngươi thì ngươi cũng không cần động thủ với nó, nhưng nếu nó nghe theo hiệu lệnh của chủ nhân nó, muốn giết chúng ta, như vậy chúng ta chỉ có cách toàn lực phản kích. Bởi vì lúc đó nếu không phải nó thì chính chúng ta phải chết, giữ được tính mạng mới là quan trọng nhất.

“Ừ, nghe chủ nhân.”

Sắc mặt Hoàng Long tôn giả đỏ lên vì tức giận, thật là nữ nhân tức chết người không đền mạng, hôm nay hắn không thể không giáo huấn nàng một chút, cho nàng biết thế nào là trời cao đất dày!

Rất xa từ chân trời, tiếng rồng ngâm thật dài vang đến.

Thanh âm rồng ngâm, càng lúc càng gần.

“Di, không phải là Hoàng Long à? Sao lại đen thui giống như con cá

trạch vậy?” Vân Khê lên tiếng, cảm thấy ngoài ý muốn, nàng còn tưởng rằng Hoàng Long danh ứng với ý nghĩa là sẽ có một thân màu vàng, nhưng thật không nghĩ tới nó lại là con rồng đen, hơn nữa không phải là đen nhánh, trên người có không ít tạp sắc, thật đúng là có chút chướng tai gai mắt.

Hoàng Long giống như nghe được lời của nàng, đột nhiên gầm thét lên, quay cuồng giữa không trung.

“Chủ nhân, ngài chọc giận Hoàng Long huynh rồi, Hoàng Long huynh ghét nhất là người khác nói nó giống như cá trạch đấy. Mặc dù nó đích thực là quá xấu, còn không bằng một phần mười của ta, nhưng mà nó điên cuồng lên cũng rất đáng sợ.” Giọng nói vừa khoe khoang, vừa lo lắng của Huyền Dực vang lên.

“Đừng có tâng bốc kẻ khác, diệt uy phong của mình a! Không phải là một con cá trạch nhỏ sao? Chẳng lẽ nó có thể ăn ngươi?”

Huyền Dực bị nàng kích, vội vàng chấn hưng tinh thần nói: “Sao có thể? Chủ nhân cứ yên tâm đi, giao cho ta, ta nhất định khiến nó chịu không nổi!”

Bên kia, Hoàng Long tôn giả cũng bay người, nhảy lên lưng Hoàng Long, trợn mắt trừng Vân Khê, lạnh giọng quát lên: “Chỉ biết khua môi múa mép mà coi là bản lĩnh sao? Hôm nay bổn tôn sẽ dạy dỗ ngươi một phen! Hoàng Long, xuất toàn lực của ngươi xông lên cho ta!”

“Muốn giết nàng, phải hỏi ta trước đã!”

“…”

Trên đỉnh núi, hai cái bóng người đồng thời bay lên.

Chỉ một thoáng, bốn người hai rồng giao chiến trên bầu trời, còn mạnh mẽ hơn chiến ý ở bầu trời Tây Sơn vừa rồi, va chạm bộc phát ra càng không thể vãn hồi!

Chân trời, muôn vàn tiếng sấm vang lên, mấy tia chớp đánh xuống, giữa đêm trống vắng càng thêm u ám cùng thần bí.

Nhưng nếu giờ này có người tới gần Tây Sơn sẽ phát hiện trên bầu trời Tây Sơn rồng cuốn hổ chồm (khí thế mạnh mẽ), mây đen cuồn cuộn, sấm sét đầy trời, phảng phất như đã tới ngày tận thế.

Hai con rồng giao chiến một chỗ che chắn hơn nửa bầu trời, ánh trăng và ánh sao trở nên u ám.

Đuôi rồng thỉnh thoảng quét đến ngọn núi, đá văng mảng lớn đất đá xuống dưới chân.

So với trận kịch chiến của hai con rồng thì tình hình chiến đấu của bốn người cũng không hề thua kém.

Trong bốn người, thực lực của Vân Khê là yếu nhất, căn bản không thể chống đỡ được thực lực của Hoàng Long tôn giả. May mà có Long Thiên Tuyệt và Hách Liên Tử Phong che chắn trước người nàng, khó có được lúc hai người tạm thời vứt bỏ hiềm khích trước đây, hợp tác ăn ý, gắt gao dồn đánh Hoàng Long tôn giả. Thấy mục đích của mình đạt được, Vân Khê không khỏi vui vẻ trong lòng. Khi bọn hắn che chở cho nàng, nàng cũng không quên thỉnh thoảng tung ngân châm ám toán Hoàng Long tôn giả.

Hoàng Long tôn giả vẻ mặt độc ác, cơn thịnh nộ không ngừng tăng lên.

Việc Long Thiên Tuyệt và Hách Liên Tử Phong lại liên thủ đối phó hắn hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn. Hắn cho là hai người bọn họ đánh túi bụi, không thể nào còn nhàn hạ bận tâm đến chuyện bên này, hắn có thể nhân cơ hội mà thu thập nữ nhân ghê tởm này, sau đó thu phục Huyền Long, vãn hồi tổn thất cho Thánh cung.

Song, sự thật thường ngoài dự đoán của mọi người.

Long Thiên Tuyệt và Hách Liên Tử Phong lại liên thủ, hơn nữa cả hai đều gắt gao che chở nữ nhân kia như đang che chở bảo bối vậy. Hai mắt hắn trở nên hung bạo ngoài kinh ngạc còn là tràn đầy giận dữ.

Nếu biết sớm hai người ngày coi trọng nữ nhân kia như vậy, hắn nên sớm bắt nữ nhân này dùng để uy hiếp bọn họ thì có lẽ hắn không cần phải giống như bây giờ, mệt mỏi mà chống đỡ sự chèn ép của cả hai người.

Chết tiệt!

Nữ nhân kia còn dám phóng ám khí đến chỗ hắn?

“A… ta muốn giết ngươi!” Cả tòa núi đầy dẫy tiếng gào thét của hắn xen lẫn tiếng rồng ngâm.

Vân Khê vô tâm vô phế, khẽ cười: “Đại thúc, đừng kích động, kích động hại thân! Xem thân thể của ngươi hư nhược (yếu đuối) như vậy, nếu mà bị thương nữa, sợ là sau này rất khó bồi bổ lại. Vậy các nữ nhân kia phải làm sao bây giờ? Hạnh phúc nửa đời sau tràn ngập vắng vẻ a. Nhỡ đâu các nàng không nhịn được, hồng hạnh xuất tường, khiến cho ngươi đội nón xanh vậy thì ngươi không phải được gọi là Hoàng Long tôn giả mà đổi thành con rùa mai xanh là được rồi.”

Khóe miệng Long Thiên Tuyệt bỗng nhiên run rẩy, tiểu yêu tinh hại người này, thật đáng yêu!

Khóe miệng Hách Liên Tử Phong rõ ràng cũng có dấu hiệu lay động, nàng từ trước đến giờ vẫn vậy, nói chuyện không kiêng nể gì cả, tức chết người không đền mạng!

“Phốc!” Hoàng Long tôn giả phun ra một ngụm máu tươi, thực sự bị lời của nàng làm tức điên. Động tác của hắn vừa chậm lại, Long Thiên Tuyệt và Hách Liên Tử Phong trong chớp mắt liền ép tới phía trước. Một trước một sau, hai thanh kiếm đồng thời đâm xuyên thấu trái tim của hắn, hai mắt hắn hung bạo, dữ dằn, tràn đầy huyết sắc, chết không nhắm mắt.

Hoàng Long thấy chủ nhân bị giết, nhất thời tức giận ngửa đầu lên trời gầm thét, điên cuồng mà vung đuôi đánh tới hai người Long Thiên Tuyệt và Hách Liên Tử Phong. Thế công kích của nó quá mãnh liệt, hai người chỉ có thể tạm tránh đi, khi bọn họ lui ra khỏi không gian công kích thì Hoàng Long không có truy kích bọn họ, mà là ngậm lấy chủ nhân của nó, bay vút lên, biến mất ở nơi xa trong màn đêm.

“Đừng đuổi theo!” Vân Khê đột nhiên quát lên, ngăn cản ý niệm muốn đuổi theo của Huyền Dực.

“Người vô tình, Long hữu tình!” Vân Khê nhìn phương hướng Hoàng Long biến mất, cúi đầu nói một câu.

Hai đạo ánh mắt phóng đến kéo nàng từ trong tình trạng thất thần. Nàng quay đầu nhìn lại, đồng thời đối mặt với ánh mắt của Long Thiên Tuyệt và Hách Liên Tử Phong. Phút chốc, trong đầu hiện ra tình cảnh ở phòng nàng lúc trước, tuyệt sắc dung nhàn của nàng nhiễm lên một tầng đỏ ửng.

Dưới bầu trời đêm, tóc tai nàng rối bù, y phục tơ lụa nhẹ nhàng theo gió bay lên, làn da trắng nõn nà như tuyết ửng hồng càng thêm rung động lòng người. Hai chân nàng trắng muốt không một tấc vải, mắt cá chân trơn bóng, ngón chân lung linh khả ái, toàn bộ bại lộ trong không khí, gợi cảm mà trêu chọc, làm người ta không nhịn được muốn tiến lên hôn.

Vạt áo đơn bạc bay trong gió, hình dáng bên trong như ẩn như hiện làm cho người ta miên man bất định.

Giờ phút này nàng, đẹp kinh động lòng người!

Hai nam nhân lẳng lặng nhìn nàng, đáy mắt đều là si mê nóng bỏng.

Vân Khê cảm thấy ánh mắt khác thường của bọn họ, không khỏi theo tầm mắt của họ nhìn xuống, lúc này mới phát hiện ra khi đi ra cửa, vì quá vội nên quên đi giày.

Nhưng là dù nàng không đi giày, bọn họ cũng không cần dùng ánh mắt này nhìn nàng chứ?

Đáy lòng có chút phiền chán, chẳng lẽ hai người này đều có si mê biến thái như vậy?

Bị bọn họ nhìn cho không được tự nhiên, Vân Khê ho nhẹ, cố gắng phá vỡ không khí không bình thường này: “cái kia… sắc trời không còn sớm, tất cả mọi người về nhà sớm một chút, nghỉ ngơi đi!”

Long Thiên Tuyệt đầu đầy hắc tuyến, tiểu nữ nhân này, xảy ra chuyện như vậy, tình địch lại ở trước mắt, nàng bảo hắn làm sao ngủ yên? Nghĩ tới cảnh trong phòng nàng vừa rồi, lửa giận từ đáy lòng hắn lại bốc lên.

Hắn trợn mắt nhìn về phía Hách Liên Tử Phong, khẩu khí sặc mùi thuốc súng: “Hách Liên Tử Phong, không nghĩ tới đường là thiếu chủ đứng đầu thập đại gia tộc như ngươi cư nhiên không biết liêm sỉ, tiến vào phòng nữ nhân của người khác, người rốt cuộc có biết hai chữ xấu hổ viết như thế nào không?”

Hách Liên Tử Phong thu liễm con ngươi đen đặc, tức giận dâng lên từ đáy lòng, ngữ khí trầm thấp: “Nữ nhân của người khác? Làm sao ngươi biết nàng không phải là nữ nhân của ta?

Nếu bàn về việc biết nàng trước hay sau, sáu năm trước ta đã biết nàng, khi đó, ngươi đang ở đâu?

Bản thân ta muốn hỏi một chút, đường đường một đời Tà tôn như ngươi, vì sao lại muốn gây họa cho một phụ nữ đàng hoàng? Chẳng lẽ ngươi không biết rõ tình cảnh của mình hiện tại mà muốn đem đến tai họa cho Khê nhi sao?”

“Câm miệng! Khê nhi là tên để ngươi gọi sao?” Hàn khí quanh thân Long Thiên Tuyệt đột nhiên tăng vọt, giống như một trận cuồng phong giữa không gian núi cát đá, chỉ một thoáng, cát bay, đá lăn đầy trời, che kính tầm mắt người.

Sáu năm trước? Sáu năm trước hắn ta đã biết Khê nhi?

Sự thật này khiến đáy lòng hắn hết sức tức giận!

Vân Khê cắn môi dưới trong vô cùng buồn bực.

Hách Liên Tử Phong chết tiệt, lúc trước không nói một lời nào với nàng, nàng còn tưởng rằng hắn đã bỏ qua chuyện cũ. Ai ngờ hắn cố ý chọn lúc này, cố ý vạch trần chuyện sáu năm trước trước mặt Long

Thiên Tuyệt, điều này làm sao nàng chịu nổi?

“Ta và Khê nhi sáng chiều mỗi ngày cùng ở chùa Tử Vân năm năm. Ta bị thương, nàng liền băng bó vết thương cho ta; ta múa kiếm, nàng lẳng lặng ở một bên quan sát; nàng có tâm sự dù vui hay buồn cũng tìm nói hết cho ta… quan hệ của ta và Khê nhi như vậy thì một người ngoài như ngươi có thể so sánh được sao?” Thanh âm Hách Liên Tử Phong khàn khàn, chậm dãi kể chuyện như tiếng nỉ non giữa đêm khuya.

Song lọt vào tai Vân Khê lại là một đạo sấm sét hung hăng đánh xuống đầu nàng, khiến nàng thương tích đầy mình!

Nàng ra sức cắn môi.

Biết hắn lâu như vậy, đây là lần đầu tiên nghe được một đoạn văn dài như thế từ trong miệng của hắn. Song, nội dung kinh người của hắn lúc này lực sự quá đả kích nàng.

Hắn rốt cuộc là muốn làm gì? Muốn đẩy nàng vào biển lửa để thiêu đốt sao? còn sợ nàng không đủ hỗn loạn sao?

Nàng hồi hộp nhìn về Long Thiên Tuyệt, cảm thấy thân ảnh của hắn không ngừng run rẩy trong gió đêm, đáy mắt hắn có hai vòng nước xoáy tối tăm xoay tròn, phảng phất có thể cắn nuốt cả đêm tối, sự lạnh lẽo quanh thân cũng phát ra ngày càng nồng đậm.

Vân Khê nhìn hắn, đáy lòng không khỏi rét run, rất sợ hắn đột nhiên xông tới đánh nàng một chưởng, trực tiếp đánh bay nàng!

“Hách Liên Tử Phong, ngươi khốn kiếp! Ngươi rốt cuộc là có rắp tâm gì? Không phải là lỡ hẹn sao? Ngươi liền trả thù ta như vậy?” Vân Khê lập tức sáng suốt mà thay đổi phương hướng, mắng Hách Liên

Tử Phong: “Hơn nữa, ban đầu là ngươi nói muốn ta chờ ngươi, nhưng ta không có đồng ý, cho nên ngươi không có tư cách chỉ trích ta!”

Ánh mắt thâm trầm của Hách Liên Tử Phong quét tới đây, yên lặng nhìn nàng, rất lâu sau cũng không nói một câu.

Vân Khê bị hắn nhìn có một chút hoảng sợ, thẳng thắn nói tiếp: “Ngươi đừng tưởng khích bác tình cảm của ta và Thiên Tuyệt! Ta đã đồng ý với hắn, sẽ gả làm vợ hắn, ta rất nhanh sẽ là nữ nhân của hắn, cho nên sau này đừng tiếp tục quấy rầy cuộc sống của ta!”

“Không phải rất nhanh mà là tối nay sẽ trở thành nữ nhân của ta!” Thoáng một cái giống như cuồng phong, thân hình Long Thiên Tuyệt đột nhiên tới bên cạnh người nàng, bàn tay to mạnh mẽ ôm nàng vào ngực mình. Khóe môi hắn cong lên, đột nhiên cúi đầu, hung hăng hôn lên môi nàng. Đầu lưỡi nóng bỏng hôn cái miệng nhỏ nhắn, phấn nộn của nàng mang theo tham muốn giữ lấy, thật giống như muốn nuốt chửng sạch sẽ mùi vị của người khác còn lưu lại trên nó mới thôi. Nữ nhân của hắn, đừng có ai nghĩ đến giành được nàng!

Vân Khê bị sự xuất hiện đột nhiên của hắn dọa đến một chút, trực giác muốn né tránh, nhưng năm ngón tay thon dài của hắn giữ chắc cái gáy của nàng, không đồng ý cho nàng thối lui. Trốn không được thì không thể làm gì khác hơn là thuận theo ý hắn, hai tay vòng lên cổ hắn, từ từ đáp lại hắn.

Nàng biết, hắn muốn làm Hách Liên Tử Phong tức giận.

Mặc dù thủ đoạn này có chút không quang minh, nàng cũng sẽ phối hợp với hắn, chẳng qua nàng không hiểu đến tột cùng là Hách Liên Tử Phong có tâm tư gì với nàng, thực sự chỉ là đơn thuần thích nàng cho nên mới tranh giành với Long Thiên Tuyệt sao?

Ở chùa Từ Vân cùng hắn gần gũi năm năm, nàng chưa từng nhìn thấu tâm tư của hắn, là hắn chôn giấu quá sâu, hay là nàng quá trì độn trong chuyện tình cảm rồi? Trước chuyện đó, nàng đã sớm quen với việc hắn lạnh lùng và lãnh khốc, nàng không sợ hắn, cũng không kị hắn bởi vì lòng nàng cô tịch, cho nên đáy lòng không khỏi sinh ra cảm giác đồng cảm với người cô tịch giống mình. Cho nên nàng muốn thử đến gần hắn, tìm hiểu nội tâm của hắn, thay đổi hắn, đồng thời an ủi sự cô tịch của mình.

Nếu chuyện kia chưa từng phát sinh, có lẽ đến nay bọn họ vẫn là bạn bè, nàng có thể đi quan tâm hắn, nói chuyện phiếm với hắn, nhưng không liên quan gì đến tình yêu cả. Nàng chỉ đơn thuần coi hắn là bạn bè, chưa bao giờ coi hắn như một nam nhân để phó thác chung thân.

Hách Liên Tử Phong, rốt cuộc trong lòng ngươi đang nghĩ gì? Rốt cuộc muốn thế nào?

Không thấy được thần sắc Hách Liên Tử Phong lúc này, cũng không thấy vẻ mặt hắn quá mức lạnh lùng, mà chỉ nghe được tiếng khanh khách rung động của các đốt ngón tay hắn, trong lòng Vân Khê không khỏi thấp thỏm.

Bất thình lình có một trận cuồng phong thổi tới, cát đá bay đầy trời, đánh vào người Vân Khê và Long Thiên Tuyệt, khiến hai người phải tạm thời dừng lại nụ hôn nóng bỏng này.

Điên rồi, toàn bộ đều điên rồi!

Vân Khê gần như sụp đổ.

Tâm tư nam nhân, thật là khó đoán!

Quyển 2 - Chương 20

Chương V20: Phong vân tái khởi.“Vân gia hiện đang ở đầu sóng ngọn gió, ngập đầu tai ương, các ngươi cư nhiên còn có tâm tình nùng tình mật ý ở trong này?” Hách Liên Tử Phong nghiêng đầu, đem thần sắc dấu dưới đáy mắt, hắn đứng dưới gió, tay áo phần phật bay, toàn thân từ trên xuống dưới bao phủ hàn ý vô tận.

“Ngươi nói cái gì?” Vân Khê bất ngờ giật mình.

Long Thiên Tuyệt bắn ánh mắt băng lãnh về phía Hách Liên Tử Phong, con ngươi biến chuyển lúc sáng lúc tối: “Khê nhi, đừng tin hắn! Vân gia đã có bốn vị hộ pháp canh giữ, không có chuyện gì đâu.”

“Long Thiên Tuyệt, đừng quá tự tin! Nơi này dù sao cũng không phải địa phận của Lăng Thiên Cung, không có thiên nhiên che chắn, không dễ thủ cùng khó công kích như nơi kia, Vân gia làm cách nào ngăn cản được người Thánh cung cùng Tư Đồ gia, Mạnh gia liên thủ tập kích?” Hách Liên Tử Phong nói, từng câu từng chữ lạnh tới thấu xương.

“Thánh cung cùng Tư Đồ gia, Mạnh gia liên thủ tập kích?” Đáy lòng Vân Khê đột nhiên cả kinh, nàng biết Hách Liên Tử Phong không bao giờ bịa chuyện, như vậy chuyện này thực đã xảy ra.

“Cho nên….Tối nay ngươi xuất hiện tại Vân gia, mục đích chính là dụ ta rời đi, để Thánh cung cùng Tư đồ gia, Mạnh gia liên thủ đánh lén thành công?” Long Thiên Tuyệt lạnh lùng nhếch môi, tuấn nhan như bị mây mù che phủ, tựa tiếu phi tiếu.

Vân Khê ngẩng đầu, nhìn thẳng Hách Liên Tử Phong, gằn từng chữ:”Hắn nói đúng không? Đây là mục đích thực sự của ngươi?”

Hách Liên Tử Phong thản nhiên liếc nhìn nàng một cái, ánh mắt mờ mịt, tóc đen chếch sang một bên, giấu khuôn mặt toàn bộ trong bóng tối. Bóng hắn trải dài phía sau, hàn ý phát ra từ người hắn cũng được thu lại, hắn lần nữa biến thành kẻ hờ hững, bộ dáng bất cần, dù trời có sập cũng không quan tâm.

Ánh trăng hạ trên người hắn, thân ảnh trở nên lạnh lùng cô tịch.

Vân Khê nhìn thân ảnh của hắn, đáy lòng bỗng dưng dâng lên một cỗ lãnh ý, gắt gao nhìn chằm chằm vào bóng lưng hắn:”Hách Liên Tử Phong, ta hỏi lại ngươi, đây là mục đích thực sự của ngươi?”

Gió đêm đột nhiên thổi mạnh, chân trời hiện lên vài vệt sấm sét, tiếng sấm nổ vang, nuốt lấy toàn bộ thanh âm trong thiên địa.

Thân ảnh Hách Liên Tử Phong không động, tay áo nhẹ nhàng bay, khiến bóng dáng ấy càng thêm cô tịch.

Đáy mắt Vân Khê xẹt qua tia thất vọng, hảo cảm nàng dành cho hắn từ trước tới giờ, chỉ trong chốc lát không còn lại chút gì. Không còn hảo cảm, cũng không có hoảng hốt, chỉ lưu lại nồng đậm hận ý.

“Hách Liên Tử Phong, ngươi chờ đó cho ta, nếu Vân gia thật sự xảy ra chuyện gì, ta quyết lấy mạng ngươi hoàn lại.”

“Thiên Tuyệt, chúng ta đi!”

Vân Khê kéo tay Long Thiên Tuyệt, xoay người dứt khoát rời đi, từ nay về sau, cái gì ân cứu mạng, cái gì bằng hữu chi nghị, nàng đều

không liên quan!

Sau này gặp lại, chỉ là người lạ. *(còn độc hơn Somebody that i used to know)*

Long Thiên Tuyệt quay đầu, liếc nhìn Hách Liên Tử Phong đang ngơ ngẩn đứng bất động, môi hiện lên đường cong hoàn mỹ, thanh âm biếng nhác nói: ” Không thể tưởng tưởng được Hách Liên đại công tử, cư nhiên cũng cùng người Thánh cung hợp tác! Ngươi luôn miệng nói, thập đại gia tộc cùng Thánh cung không quan hệ…. Nguyên lai, bất quá chỉ là lời nói suông. ”

“Khê nhi, chúng ta đi!” Thu hồi ánh mắt, Long Thiên Tuyệt nắm tay Vân Khê cùng nhảy lên lưng Huyền Dực, cưỡi Huyền Dực hỏa tốc chạy tới Vân gia.

Đợi hai người đi xa, thân Hách Liên Tử Phong hơi lảo đảo nghiêng ngã, mặt của hắn thủy chung khuất trong bóng tối, khiến người khác không cách nào nhìn rõ thần sắc của hắn. Hắn như đã quen với bóng đem, đến hơi thở cũng hòa cùng đêm tối.

Trên đỉnh Tây Sơn, đêm trăng càng thêm hiu quạnh.

Lúc này, giữa thiên địa, chỉ còn độc lại mỗi hắn!

Khi Vân Khê và Long Thiên Tuyệt chạy về Vân gia, chỉ thấy hỏa thế ngút trời, khói trắng cuồn cuộn, người trong phủ kẻ kêu người hét, ồn ào, ầm ĩ, đang gắng sức dập lửa.

Trong đám người, thân ảnh Phong hộ pháp rõ ràng hơn tí chút, hắn đang chỉ huy các đệ tử của Lăng Thiên cung múc nước cứu hỏa.

“Phong hộ pháp, rốt cuộc sao lại thế này?” Trên không trung, truyền

xuống thanh âm Long Thiên Tuyệt lạnh lùng hỏi.

“Tôn chủ, bọn chó do thập đại gia tộc nuôi dưỡng, cư nhiên liên thủ với cao thủ Thánh cung đánh lén Vân phủ. Người đã bị chúng ta đánh chạy, nhưng bọn chúng lại phóng hỏa, muốn đốt Vân gia. Vân hộ pháp và Băng hộ pháp hai người tự phân công, đuổi theo bọn chúng. Dám giết người phóng hỏa trước người Lăng Thiên, quả thực là muốn chết!” Phong hộ pháp hiện lên vẻ mặt tràn đầy căm phẫn.

“Vậy mọi người trong Vân gia có sao không?” Vân Khê hỏi.

Phong hộ pháp trả lời:”Phu nhân yên tâm, không ai bị tổn thương cả, chính bởi đối phương phóng hỏa tiễn loạn xạ, dù đã đề phòng nhưng cũng khó ngăn cản hết được, làm Vân gia bị cháy, là thuộc hạ thất trách.”

“Quên đi, của cải không quan trọng, không cần tự trách. ” Tầm mắt Vân Khê chuyển động, ngừng ở ánh lửa ngút trời, con ngươi bỗng dưng đen thêm vài phần, thanh âm như đến từ địa ngục vang lên:”Dám đụng đến Vân gia, ta muốn bọn họ phải sống không bằng chết!”

“Vân hộ pháp cùng Băng hộ pháp đi theo hướng nào?” Long Thiên Tuyệt bình tĩnh hỏi.

“Vân hộ pháp theo hướng thành đông đuổi theo cao thủ của Tư Đồ gia và Mạnh gia, Băng hộ pháp đuổi người của Thánh cung theo hướng thành nam…”

Không đợi Phong hộ pháp nói xong, Huyền Dực đã vụt một tiếng bay đi xa, Phong hộ pháp kinh ngạc ngẩn đầu nhìn lên, tôn chủ cùng phu nhân thật sự rất phong cách, cư nhiên trực tiếp cưỡi rồng thay đi bộ?

Trong đêm đen ở Thẩm Dương thành, một con huyền long gào thét bay đi, vì tìm người, nó không phi cao. Những người chưa ngủ đang đi lại trên đường, nhìn thấy màn này, đều xoa xoa mắt, tưởng mình hoa mắt. Nhìn kỹ lại, trên lưng rồng đang chở một đôi nam nữ, phong thái trác tuyệt, phảng phất như thần tiên, cuối cùng, trong Thầm Dương thành người thứ nhất truyền ra tiếng nói:

“Mau nhìn a! Thần tiên ở thiên giới cưỡi rồng hạ phàm!”

Tiếp theo, người thứ hai nói tiếp:”Đây không phải Vân gia đại tiểu thư sao? Nàng cư nhiên cưỡi rồng bay, chẳng lẽ nàng không phải phàm nhân?”

Người thứ ba tiếp lời:”Chỉ có thánh cung mới có Long thần, chẳng lẽ Vân đại tiểu thư đã âm thầm gia nhập Thánh cung từ sớm, thuần phục rồng thần, trở thành vị tôn giả thứ năm của Thánh cung?”

“….”

Các loại đồn đãi như cát bụi phiêu theo gió, không quá nửa canh giờ, người nào trong Thẩm Dương thành cũng đều tò mò thật hư, bàn luận lung tung, thậm chí còn biến lời đồn đơn giản thành những chuyện phức tạp. Chỉ có lý do người ta không nghĩ tới, chứ không có lý do người ta không dám nghĩ!

Trong hoàng cung, Nam Cung Thắng vừa mới sủng hạnh một tú nữ mới tuyển, thập phần mệt mỏi. Hắn không khỏi cảm thán, mình đang dần dần càng ngày càng bất lực, cũng đã đến thời điểm thoái vị rồi.

Nhưng lại nghĩ đến mình chỉ có mỗi thái tử cùng Tĩnh vương là hai đứa xuất sắc nhất, nhưng lại vì hoàng quyền mà bất hòa, thường cùng nhau tranh đấu gay gắt, trong lòng hắn càng thêm lo lắng.

“Hoàng thượng, người ta còn muốn!” Sau lưng, một bàn tay non mềm luồn vào ngực hắn, ở chỗ mẫn cảm của hắn khiêu khích vuốt ve, lời nói nũng nịu mềm đến tận xương khiến dục hỏa trong lòng Nam Cung Thắng lại nổi lên lần nữa. Hắn nắm lấy thân thể mỹ nhân, hung hăn ra sức một phen, mày lại nhíu càng chặt.

Chết tiệt, hắn cư nhiên….không được.

Căm tức chặn ngang xương sống mỹ nhân, Nam Cung Thắng phiền não hướng về phía nghi trượng *(quản lí)* thái giám rống to:” Cho nàng uống thuốc chống thai! Đày vào lãnh cung! ”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của mỹ nhân cả kinh, trắng bệch, khó tin nhìn hắn, vừa rồi còn thô lỗ muốn nàng, chớp mắt đã đuổi nàng vào lãnh cung, nàng thật sự không tưởng tượng được.

“Hoàng thượng, vì cái gì? Là nô tì không hầu hạ người tốt sao? Nô tỳ nhất định sửa, về sau nhất định dốc hết sức hầu hạ hoàng thượng….”

Lời nói thống khổ của nàng động vào chỗ đau của Nam Cung Thắng, khiến hắn đã phiền lại càng thêm phiền, hắn bỗng nhiên hét một tiếng:”Người đâu, kéo ra ngoài chém!”

Mỹ nhân kinh ngạc, hai mắt tối sầm, hoảng sợ ngất đi.

Thời điểm bị đưa ra ngoài, nàng còn không mặc quần áo, trên người chỉ quấn một tấm thảm thật dày.

Nam Cung Dực và Nam Cung Tỉ giữa đêm tiến cung diện kiến, bắt gặp mỹ nhân bị chuyển ra ngoài, hai người liếc mắt nhìn nhau, đáy lòng bắt đầu suy ngẫm, tính toán riêng.

“Hoàng thượng, thái tử điện hạ cùng Tĩnh vương gia cầu kiến.”

Nam Cung Thắng xoa xoa mi tâm, không hề ngẩng đầu lên, nói:”Truyền!”

Sau đó, Nam Cung Tỉ cùng Nam Cung Dực liền đi tới tẩm cung.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng!”

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng!”

“Miễn lễ, các người giữa đêm khuya đến gặp trẫm, rốt cuộc đã gây nên chuyện gì?” Nam Cung Thắng tiếp tục xoa mi tâm, không thèm liếc mắt nhìn bọn họ một cái, đáy lòng vẫn tồn tại bóng ma, tâm tình như trước phiền não.

” Phụ hoàng, vừa có thám tử mật báo, Thánh cung và Mạnh gia, Tư Đồ gia tối nay đồng thời đánh lén Vân gia.” Nam Cung Tỉ tranh trước một bước trả lời.

“Nga? Vậy kết quả ra sao?” Nam Cung Thắng giương mi, thậm chí có chút chờ mong cùng thản nhiên vui sướng.

Thanh âm lạnh lùng của Nam Cung Dực vang lên:”Kết quả là bị người của Lăng Thiên cung đánh lui toàn bộ.”

Nam Cung Thắng nghiêm mắt, quát khẽ:”Từ đâu chui ra người của Lăng Thiên cung? Vân gia rốt cuộc có âm mưu gì, vừa mới tổ chức cái chiêu thân đại hội quái quỷ gì đó, bây giờ lại kết thông gia cùng Lăng Thiên cung, bọn họ định làm cái gì? Hay là muốn mưu đồ lật đổ ngôi vị hoàng đế?”

Nam Cung Tỉ nhàn nhạt câu môi, nói:”Phụ hoàng, như nhi thần thấy,

Vân gia tám phần là không muốn thần phục. Bọn họ qua lại thân mật cùng Lăng Thiên cung, chỉ sợ đã sớm gia nhập tà phái, muốn độc hại dân chúng Nam Hi quốc. May mà phụ hoàng nhanh chóng phát hiện âm mưu của họ, hiện tại ngăn cản chúng, dùng kế một lưới tóm gọn. Nhi thần đề nghị, chúng ta đừng ngần ngại, hãy phái quân đội vây quanh Vân gia, nhân cơ hội này cho chúng thấy lập trường của ta, cho chúng biết ta tuyệt đối không bao che cho Vân gia cùng tà phái, mượn sức Thánh cung và Tư Đồ gia, Mạnh gia, làm cho bọn họ theo phe Nam Hi quốc, nâng cao địa vị Nam Hi quốc ở ngũ quốc."

Nam Cung Thắng nghe vậy, ánh mắt đột nhiên lóe sáng, vụt ra tàn nhẫn quang mang.

Ánh mắt Nam Cung Dực chợt thay đổi, lập tức ngăn cản:"Phụ hoàng, không thể! Vân gia ở trong quân đội uy vọng rất cao, chúng ta xuất động quân nhân vây bắt bọn họ, sợ là tình thế sẽ không như ta muốn. Trong quân doanh không ít người từng theo Vân gia, vạn nhất bọn họ biết được triều đình định xử lí Vân gia, nhi thần chỉ sợ bọn họ sẽ bất ngờ tạo phản, đến lúc đó, tình thế khó vãn hồi!"

Nam Cung Thắng thu hồi lại ánh mắt thị huyết, âm thầm gật đầu. Hắn nói không sai nếu liều lĩnh chấp nhất, sợ đến lúc đó không đạt được mục đích, ngược lại khiến Vân gia điên tiết, tức nước vỡ bờ, liền thật sự trở mặt làm phản, chống đối họ.

Nếu như hắn còn trẻ, hắn tuyệt đối sẽ kiên quyết liều mạng một phen, loại bỏ tai họa ngầm ảnh hưởng đến mình, từ nay về sau liền vô tư, cho dù hao phí tiền của, hắn cũng không tiếc. Nhưng mà hiện tại, hắn ngày càng hữu tâm vô lực, giống như tình hình lúc nãy.

Nam Cung Dực thấy hắn có phần đồng tình với mình, liền phân tích thêm:"Vả lại, hiện giờ Vân gia có Long Thiên Tuyệt- tôn chủ Lăng Thiên cung bảo hộ, nếu chúng ta động đến Vân gia, sợ cũng chẳng

thay đổi được gì. Tựa như tối nay, Thánh cung cùng nhị gia liên thủ, cũng chẳng thể đánh lại Vân gia, chuyện này biểu thị điều gì? Chính là thực lực Lăng Thiên Cung sâu không lường được, ngay cả Thánh cung và thập đại gia tộc cũng kiêng kị họ ba phần, nếu chúng ta đắc tội Lăng Thiên Cung, chỉ sợ ngày sau hoàng cung không thể nào thanh bình. Phải biết rằng, bọn họ là tà phái, bất kì chuyện ác nào cũng làm được, đến Thánh cung cũng không để vào mắt, tất nhiên cũng sẽ chẳng thèm để mắt tới hoàng quyền…"

"Hảo, Dực nhi nói rất đúng! Suýt chút nữa đã gây nên đại họa!" Nam Cung Thắng trong lòng sợ hãi. *(ghét ông này kinh khủng…)*

Nam Cung Tỉ thấy tình thế chuyển lại như nguyên điểm, vội vàng nói:"Phụ hoàng, dưỡng hổ vi hoạn a, ngài ngàn vạn lần đừng chần chừ, lo cái này cái kia, để cho Vân gia lớn mạnh. Đợi đến lúc Vân gia đủ lông đủ cánh, thực lực uy mãnh đến mức có thể hoàn toàn thoát ly triều đình, đến lúc đó sợ đã muộn"

"Đại ca, ngươi rốt cuộc muốn gì? Chẳng lẽ ngươi muốn phụ hoàng cả ngày bất an lo lắng, sợ bị Lăng Thiên Cung phái người tới trả thù sao?" Nam Cung Dực phía về hắn nói, thanh âm băng lãnh pha chút tức giận, Vân gia bây giờ là một quân cờ trọng yếu trong tay hắn, hắn tuyệt đối không cho người khác động tới nó! Nếu thật sự phải động, cũng chỉ có thể đợi sau này chính hắn hủy diệt quân cờ này!

"Thái độ này của ngươi là sao?" Sắc mặt Nam Cung Tỉ trầm xuống, trợn mắt nhìn hắn chằm chằm:"Ta sao lại quên mất, nghe nói ngươi đến Vân gia cầu hôn, không cầu đến Vân đại tiểu thư mà xuống tay với muội muội của nàng. Rất nhanh sau này, ngươi chính là con rể của Vân gia, tất nhiên sẽ thay Vân gia cầu tình, ngươi có phải tính toán mượn thế lực của Vân gia, mưu đoạt ngôi vị hoàng đế của phụ hoàng hay không? Ngươi nói đi, có phải có ý định này không?

Nam Cung Dực lạnh lùng nói:”Ngươi nói bậy! Đến Vân gia cầu hôn vốn là chủ ý của phụ hoàng”

“Phụ hoàng bảo ngươi lấy Vân đại tiểu thư, không phải Vân nhị tiểu thư!” Nam Cung Tỉ âm lãnh cười, giả vờ như bừng tỉnh ngộ ra:” À, ta biết rồi, nhất định ngươi bị Vân đại tiểu thư cự tuyệt, nhưng không chịu bỏ qua quân cờ này, muốn mượn thế lực của Vân gia, cho nên mới ra hạ sách này, lấy lùi làm tiến, không lấy đại tỉ nhưng cướp lấy nhị muội. Nam Cung Dực, tính toán của ngươi, thật đúng là anh minh a!”

Nam Cung Thắng nhìn hai người con trai thi nhau mà nói, ngươi một câu ta một lời, không thèm đem phụ hoàng hắn để ở trong mắt, đáy lòng không khỏi dâng lên phẫn nộ.

“Đủ rồi! Các người câm miệng hết cho ta! Rốt cuộc nên đối phó Vân gia thế nào, tự ta có chủ trương, các ngươi đều lui ra ngoài đi.”

Nam Cung Dực cùng Nam Cung Tỉ phẫn nộ liếc mắt nhìn nhau, đành phải cáo lui.

Quyển 2 - Chương 21: Vân Khê bị ăn

Chương V21: Vân Khê Bị Ăn.Lúc Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt đuổi đến thành đông, Vân hộ pháp đã chế phục toàn bộ cao thủ của Mạnh gia và Tư Đồ gia, thấy tôn chủ đã đến, lập tức xin chỉ thị. “Tôn chủ, xử lí những người này như thế nào?”

“Tôn chủ? A, ngươi….ngươi chính là tôn chủ Lăng Thiên Cung- Long Thiên Tuyệt?” Một kẻ cầm đầu Tư Đồ gia sợ hãi lên tiếng, hắn hô to, khiến những kẻ còn lại đều kinh hãi, bọn chúng kẻ bị trói người bị điểm huyệt, nguyên bản còn tưởng đối phương không muốn trực tiếp giết bọn họ, có lẽ còn có cơ hội giữ lại tính mạng. Nhưng hiện tại nghe đến đại danh Long Thiên Tuyệt, bọn họ không tránh khỏi lộ ra thần sắc hoảng sợ, xem hắn như là ma quỷ ăn thịt người.

“Đừng, xin ngươi đừng!” Có kẻ bắt đầu cầu xin tha thứ, không vì cái gì khác, chỉ bởi “ác danh” của Long Thiên Tuyệt quá mức nổi tiếng, khiến cho người trên giang hồ vừa nghe đến tên của hắn đã sợ mất mật.

Vân Khê lúc này đã thu hồi Huyền Dực, cùng Long Thiên Tuyệt dùng khinh công phi thân xuống, hai chân chạm đất.

“Bọn họ thoạt nhìn có lẽ rất sợ ngươi, chẳng lẽ ngươi đã làm nên chuyện ác liệt gì đó, khiến bọn họ đối với ngươi mới sợ đến vậy?” Vân Khê tò mò hỏi.

Long Thiên Tuyệt biếng nhác hạ mi, ngón tay thon dài lơ đãng sờ sờ mũi, môi khẽ mím:”Có lẽ do bộ dạng ta quá mức xuất chúng, có

người đố kị diện mạo khuynh đảo chúng sanh của ta, cho nên mới cố ý truyền ra tin đồn hãm hại ta….Ân, chuyện này thật sự rất có thế!” Hắn híp mắt, tự cho là đúng, hiện ra bộ dáng “hóa ra là thế”.

“Tôn chủ nói rất đúng! Theo như thuộc hạ thấy, cái kẻ vu hãm tôn chủ nhất định đứng trong bảng thập đại mỹ nam….Ngài nghĩ xem, ngay cả Dung đại thiếu gia cũng có thể đứng đầu cái bảng ấy, lấy phong thái xuất chúng của ngài, xứng làm sư phụ của hắn cơ, thế mà lại không được danh hiệu thiên hạ đệ nhất mỹ nam. Chuyện này chứng tỏ có kẻ đố kị tôn chủ, không muốn để tôn chủ lấn át phong tư của hắn, cho nên mới đi đồn đãi khắp nơi, khiến mọi người sợ hãi tôn chủ, kẻ này thật dụng tâm nham hiểm a!” Vân hộ pháp hiện lên vẻ mặt vô cùng đau lòng, bất bình thay tôn chủ.

Vân Khê không chút khách khích quăng cho hai người ánh mắt khinh thường, người múa kẻ họa vừa diễn vừa hát, cấu kết làm việc xấu, nàng nếu tin chuyện quỷ của bọn họ, thì nhất định là bị quỷ ám.

Ánh mắt nàng thản nhiên quét về bọn cao thủ của Tư Đồ gia và Mạnh gia, con ngươi lãnh đạm, bỗng nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, tâm sinh ra kế. Nàng móc từ trong ngực ra một cái bình sứ, vứt về phía Vân hộ pháp, nói:”Vân hộ pháp, đem thuốc này nhét vào miệng chúng, bắt chúng ăn sau đó lột quần áo chúng rồi thả chúng đi.”

“Dạ, phu nhân.” Vân hộ pháp không nhiều lời, không hỏi thêm điều gì, liền theo lời nàng mà làm. Theo hắn thấy, tôn chủ cao quý là thế mà lại khốn đốn theo sát phu nhân cầu hôn, thế có nghĩa sau này vị trí của phu nhân trong Lăng Thiên Cung mới là đệ nhất, bởi lẽ cung chủ cũng phải tuân theo lời phu nhân nói. Phu nhân lên tiếng, hắn tất nhiên phải quán triệt chấp hành theo.

Sắc mặt bọn cao thủ trắng bệch, ánh mắt nhìn chằm chằm vào viên

thuốc màu đỏ, đáy lòng sinh ra sợ hãi.

“Đây là cái gì? Rốt cuộc ngươi muốn làm gì chúng ta?”

Kẻ vừa nói chưa kịp khép miệng, đã bị Vân hộ pháp nhét thuốc vào miệng, viên thuốc màu đỏ lập tức hòa tan, hắn muốn nôn cũng không nôn được.

“Yên tâm đi, uống thuốc này vào, sẽ không chết ngay được.” Vân Khê hảo tâm nói.

Bọn Tư Đồ gia và Mạnh gia cao thủ một đám thoáng thở phào nhẹ nhõm, nhưng câu nói lúc sau của nàng lập tức đem bọn chúng rớt xuống vực thẳm.

“Nhưng mà cứ cách mười ngày thân thể các ngươi sẽ sinh ra dị trạng, kì thật cũng rất bình thường, chỉ là toàn thân từ trên xuống dưới bỗng dưng thối rữa sinh mủ, sau đó mắt ứ huyết sưng to, mọc răng nanh và rụng tóc.”

Một đám hít phải khí lạnh.

Không chỉ bọn cao thủ của Tư Đồ gia cùng Mạnh gia kinh hồn táng đảm, mà các đệ tử của Lăng Thiên Cung nghe xong, cũng đổ một thân mồ hôi lạnh, trong lòng thầm nhắc nhở chính mình, sau này ngàn vạn lần đừng đắc tội với phu nhân, đắc tội nàng, so với tôn chủ còn đáng sợ hơn!

“Các ngươi không cần lo lắng, chỉ cần trước một ngày phát sinh dị trạng tới tìm ta, ta dựa vào biểu hiện mà cho các ngươi giải dược. Nếu các ngươi không biểu hiện tốt, chọc giận ta, ta đây không thể cam đoan….”

Đám Tư Đồ gia cùng Mạnh gia cao thủ hai mặt nhìn nhau.

“Chúng ta nhất định nghe theo mệnh lệnh của phu nhân, nguyện làm thân trâu thân ngựa phục vụ ngài.”

Vân Khê thản nhiên quét mắt nhìn họ một cái, lại hướng về phía Vân hộ pháp nhếch mi phân phó:”Cởi y phục trên người họ, tráo với người của các ngươi…”

Long Thiên Tuyệt cười vân đạm phong khinh, đứng sát nàng, nói:”Không đúng, họ là người của chúng ta! Đừng quên, sau này nàng cũng là một phần tử của Lăng Thiên Cung.”

Vân Khê hào hùng đáp trả:”Ta có nói qua sẽ nhập hội sao? Ta đường đường là nữ nhân chính nghĩa, sao có thể gia nhập tà phái?”

Long Thiên Tuyệt không khỏi cười khổ, nàng sao lại vội vã cự tuyệt quan hệ với hắn như vậy?

Bên thành nam, cao thủ của Thánh cung bị Băng hộ pháp và thuộc hạ truy kích, toàn bộ lâm vào ngõ cụt, một đám giãy giụa chống lại.

Lúc này, đột nhiên có người từ ngõ nhỏ chạy vào, hướng tai Băng hộ pháp nói nhỏ. Con ngươi lạnh lùng của Băng hộ pháp lướt qua khoảng mười kẻ còn lại, hơi thở sắc bén như đao, nàng đột nhiên giơ cao tay, hạ lệnh:”Rút!”

Nàng ra lệnh sau đó liền thi hành theo, bọn thuộc hạ không chút do dự, lập tức theo nàng ra khỏi hẻm nhỏ. Đám người Thánh cung ngây ngốc, thất thần, không biết xảy ra chuyện gì, bọn họ rõ ràng đã là cá nằm trên thớt, nhưng mà tại giờ phút mấu chốt, đối phương lại thả họ.

Kẻ cầm đầu nhíu mi trầm tư, không biết đối phương rốt cuộc có dự tính gì.

“Chúng ta đi mau!” Tiếng nói của hắn vừa dứt, đầu ngõ đột nhiên xuất hiện một đội nhân mã.

“Nhị thiếu gia phân phó, nhất định phải trừ Vân gia, người Thánh cung cũng không được bỏ qua! Giết bọn họ!”

“Nhị thiếu gia? Tư Đồ Nam Tinh?” Kẻ cầm đầu Thánh cung nhân nhận ra, xiêm y trên người đối phương chính là của Tư Đồ gia cùng Mạnh gia, không nhầm lẫn đâu được, Nhị thiếu gia mà bọn chúng nói chính là Tư Đồ Nam Tinh.

“Tư Đồ Nam Tinh chết tiệt, hắn cư nhiên lật lọng!” Hắn phẫn nộ, liều chết xông về phía đối phương, trải qua một trận huyết đấu, hắn phá được vòng vây. Không thèm cứu những kẻ khác, hắn vội thoát ly hiện trường, thông tri với Hoàng Long tôn giả, nhất định phải hảo hảo mà giáo huấn Tư Đồ Nam Tinh cùng người của Mạnh gia.

Ở phía sau hắn, có một thanh âm hô to, đuổi theo hắn:” Đừng chạy! Hoàng Long tôn giả đã bị Hách Liên đại thiếu gia giết chết tại đỉnh núi Tây Sơn, các ngươi không có tôn giả chỉ huy, há có thể làm được việc gì….”

Tốc độ của tên đầu lĩnh không thay đổi, khi hắn bỗng dưng nghe thấy tin tức này, hắn liền kinh hãi, nhưng nếu Hoàng Long tôn giả thật sự bị Hách Liên Tử Phong giết chết, chuyện này thật quá kinh thiên động địa, hắn phải mau chóng trở về, mau chóng chạy đến Thánh cung, truyền lại tin tức trọng yếu này, để cho cung chủ phái cao thủ trả thù với thập đại gia tộc.

Đợi hắn chạy xa, từ trong một góc âm u, một nam một nữ liền hiện

thân. Bọn họ nhìn bóng dáng tên đầu lĩnh đang cuốn quít chạy, trên mặt hiện lên nụ cười thần bí, quỷ dị.

“Toàn bộ tội danh của ngươi đều đổ hết lên trên người Hách Liên Tử Phong, thật sự không hề có chút hiền lành nào a…”

Ánh mắt Long Thiên Tuyệt đột nhiên buồn bã, có một loại cảm xúc không tả được chậm rãi nổi lên rồi lan tràn.

“A!” Vân Khê kinh hô, cả người nàng bỗng dưng bị hắn ôm lấy, ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn hắn:” Ngươi định làm gì?”

“Ở trước mặt ta, nàng không được nghĩ đến hắn dù chỉ một chút!” Hắn hôn mang theo bá đạo.

“Ta không nghĩ tới hắn.” Nguyên lai là hắn đang ăn dấm chua, Vân Khê hé miệng cười khẽ, trong thâm tâm cũng tràn đầy ngọt ngào.

“Ta không tin, chờ ta tìm một chỗ hảo hảo “tra khảo” nàng, ta mới có thể hoàn toàn tin tưởng nàng.” Ngữ khí hắn có chút quái dị, mắt phượng nheo nheo, tầm mắt dừng ngay đôi chân bó vải lam của nàng, ánh mắt chợt bùng lên đốm lửa nhỏ, sau đó càng lúc càng lan rộng.

Vân Khê quay đầu, đối mặt với hắn, ánh mắt nóng bỏng kia lập tức len vào mắt nàng. Nhớ tới ước định cùng hắn tối nay, hai má không khỏi đỏ ửng.

“Đám cháy ở Vân gia hiện tại không biết đã ra sao?” Nàng khẽ cắn đôi môi mỏng, cố ý nói, ý đồ muốn thoát khỏi bầu không khí đen tối này.

“Yên tâm đi! Có bọn người của Phong hộ pháp, nhất định không có

chuyện gì. Chuyện nàng cần quan tâm hiện giờ, chính là ước hẹn đêm nay của chúng ta a…” Hắn tà mị cười, đôi con ngươi càng thêm âm u, phảng phất chứa ma lực, dường như có thể quấn lấy tâm của kẻ cứng rắn nhất.

Vân Khê nâng mắt lên, hai gò má đã sớm nhiễm một màu ửng đỏ, chống lại ánh mắt ma mị của hắn, không khỏi hoảng loạn.

Nơi này là hàn viên, Vân Khê nhớ rõ, nhưng mà nàng lại không nhớ, nàng làm sao lại bị hắn bế lên giường.

“A…” Lời của nàng còn chưa nói ra, đã bị một nụ hôn bá đạo, điên cuồng nuốt lấy.

Thân hình rắn chắc, cường tráng của hắn hạ xuống, hai người gắt gao sát vào nhau, hắn cảm nhận được thân mình mềm mại của nàng, còn có hương thơm thoang thoảng trên người nàng, liền hôn càng lúc càng vượt tầm kiểm soát.

“Khê nhi, ta đợi ngày này lâu lắm rồi, đợi ngươi đồng ý…” Thanh âm khàn khàn, ma mị truyền vào tai nàng, cả người Vân Khê run rẩy, bị hơi thở của hắn, giọng nói của hắn mê hoặc.

Cảm giác có một cái gì đó cứng rắn chạm vào nàng, Vân Khê mau chóng hiểu ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, thân mình cứng ngắc không dám động đậy thêm, một tiếng ngâm khẽ dịu dàng vô tình thoát ra từ miệng nàng.

Tiếng than nhẹ kia vào tai Long Thiên Tuyệt, liền mãnh liệt kích thích hắn, khiến hắn hồn tiêu phách đản.

Nụ hôn của hắn bắt đầu di chuyển, dọc theo trán nàng, mắt nàng, mặt nàng, chậm rãi hôn đến xương quai xanh, lại một đường thẳng

xuống dưới. Vân Khê cảm thấy xấu hổ không chịu nổi, cả người như bị thiêu đốt, chỉ có thể nhắm mắt lại, tùy ý để hắn đè trên người nàng muốn làm gì thì làm.

“Mở mắt ra, nhìn ta.” Thanh âm của hắn tràn ngập bá đạo, nhưng lại gợi cảm muốn chết, trầm thấp, có chút mất khống chế, khiến tâm nàng nhộn nhạo, tim như nhảy khỏi lồng ngực.

Vân Khê hơi mở mắt ra, nhìn thấy da thịt màu đồng của hắn, thoạt nhìn rất có cơ bắp, săn chắc hoàn mĩ, chỉ là mới nhìn đã khiến nàng mặt đỏ tim đập, không cách nào dời đi tầm mắt.

“Hài lòng không?” Hắn “hảo tâm” cười.

“Đáng giận!” Vân Khê đưa tay đánh hắn một cái, lần nữa cúi đầu, phát hiện quần áo của nàng khi nào đã biến mất sạch sẽ. Nhiệt độ trên người hắn không bị gì ngăn cách truyền đến người nàng, sức nặng đè trên người nàng, nàng không khỏi càng đỏ mặt hơn, trong mắt lóng lánh lưu quang.

“Khê nhi, nàng là của ta!” Long Thiên Tuyệt nhìn thấy bộ dáng kiều diễm ướt át của nàng, há có thể nhịn được. Hắn cúi đầu hung ác hôn lên thân mình trắng noãn của nàng, lưu lại vài vệt xanh tím trên người nàng.

Vân Khê thở hổn hển, vòng tay vờn quanh cổ hắn, thư giản thân thể, đem chính mình toàn bộ giao cho hắn.

Vì, hắn đáng giá.

Bên trong căn phòng tràn ngập sắc xuân, dáng người lay động, tiếng nỉ non vang lên cùng lời nói ám muội, thân thể như không còn là của chính mình, như con thuyền chong chênh giữa đại dương mênh

mông, lắc lư cùng sóng triều, pha lẫn là chút đau đớn, chút tê dại cùng nồng đậm tình ý nói không nên lời, như hư như ảo.

Tiếng trầm ngâm mê tình quanh quẩn trong phòng, ngọt ngào lan khắp nơi.

“Khê nhi, ta yêu nàng.” Hắn ẩn nhẫn nhỏ nhẹ nói với nàng, thân thể hắn đột nhiên xông thẳng về phía trước, nhiệt độ nóng rực toàn bộ buông thả.

Một phút trầm luân, bọn họ cùng nhau bay đến thiên đường.

Một mảnh nhu tình vô hạn tràn ngập căn phòng….

Thân thể nàng tuy không phải hoàn bích, nhưng so với hoàn bích hoàn toàn không có khác biệt.

Đau, rất đau, nhưng cũng rất khoái hoạt.

Thống khổ xen lẫn trong khoái hoạt, tư vị mê người ấy, nàng không biết được mình thích hay là không thích. Nhưng mà một câu “Ta yêu nàng” của hắn, hoàn toàn khiến nàng mê muội, đau đớn dưới thân tựa hồ cũng vơi bớt.

Vân Khê thầm nghĩ rốt cuộc đã xong, đáy lòng sâu sắc thở dài, nhưng mà nàng sai lầm rồi, lúc này chỉ vừa mới bắt đầu. Long Thiên Tuyệt đã nhịn lâu như vậy, như thế nào có thể dễ dàng buông tha nàng?

Hắn cả đời này chỉ cùng một nữ nhân nếm thử hương vị hoan ái, hơn nữa còn là thời điểm mơ mơ hồ hồ. Hiện tại lại khác, hắn chẳng những phi thường thanh tỉnh, mà trái tim của hắn cũng dâng trọn cho nàng. Nghĩ cùng nữ nhân mình yêu nhất thân mật cá nước, máu của

hắn liền sôi trào, mỗi bộ phận trên thân thể đều nhiệt liệt kêu gào.

Trong cơ thể nàng lửa nóng lại lần nữa bị hắn khơi mào, không ngừng chiếm đoạt nàng, cùng nàng liều chết triền miên, đến lúc chân trời tỏa sáng, bọn họ mới nặng nề ngủ thiếp.

Mặt trời lên cao, ánh dương ấm áp len qua cửa sổ soi rọi căn phòng, chiếu lên dung nhan tuấn mĩ đang say ngủ, đôi mi đen dài của hắn lay động, đôi mắt đen láy cũng theo đó mà hé mở.

Cúi đầu nhìn xuống, Vân Khê đang nằm trên cánh tay hắn, ngọt ngào ngủ. Mi cong khép chặt, hai gò má đỏ ửng, dụ người phạm tội, khiến hắn muốn một ngụm cắn nuốt. Nắng ban mai bao phủ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, tươi tắn, làm nổi bật gò má hồng hào của nàng, khiến hắn mê say. Đôi môi hoàn mỹ của Long Thiên Tuyệt hơi cong lên, khóe môi hiện lên nụ cười thỏa mãn, hạnh phúc, hắn hơi nhướng người, hôn lên gò má mê người của nàng.

Nhớ tới một đêm triền miên, môi hắn càng thêm cong, nguyên lai chuyện đẹp nhất thế gian là như thế, cùng người mình yêu, liều chết triền miên cùng nhau, hắn rất là thỏa mãn.

Mắt đen mang theo lửa nóng tiếp tục dời xuống, nhìn đến thân mình mềm mại như tơ lụa của nàng, bên trên nhuộm đầy dấu hôn như hoa đào bừng nở, ấn kí hình bán nguyệt nổi bật trước ngực nàng, khiến tầm mắt của hắn lưu lại thật lâu.

Khi Vân Khê tỉnh lại, cúi đầu liền thấy hắn đang nhìn ấn kí hình nguyệt nha kia, ánh mắt hắn thực chuyên chú, thực nghiêm túc, xem đó như đồ quý hiếm, như trân bảo ngàn năm có một.

Trong đầu bỗng nhiên hiện lên lời hắn nói vào lần đầu tiên gặp nàng:”Trước ngực ngươi, có một…..cái bớt hình trăng non.”

Hắn không nhớ rõ khuôn mặt Vân Khê, cũng không biết thân phận nàng, lại nhớ kỹ cái bớt này. Không biết tại sao, lòng của nàng lại dâng lên một cỗ ghen tuông, nàng cố ý nghiêng người, khiến cho hắn không cách nào chuyên chú nhìn nó nữa.

Long Thiên Tuyệt ngẩng đầu, thấy hai mắt nàng nhắm chặt, lông mi cong dài đang không ngừng rung động, hắn dịu dàng nhếch môi, ép sát vào tai nàng, nhẹ giọng nói:" Tiểu sâu lười, nên rời giường rồi."

Vân Khê xoay mặt, tránh đi hơi thở nóng bỏng của hắn, đôi môi hồng hồng hơi dẩu lên, có chút tức giận.

Long Thiên Tuyệt nhạy cảm nhận ra, liền hỏi:"Sao vậy? Trên người có chỗ nào không thoải mái sao? Chẳng lẽ hôm qua ta làm nàng đau a?"

Nghĩ đến đêm hôm qua điên cuồng triền miên, Vân Khê đỏ bừng mặt, đôi môi như hoa đào cũng bị nàng cắn chặt.

"Đừng cắn!" Tay hắn ôn nhu mơn trớn đôi môi của nàng, cúi đầu nở nụ cười:"Nếu muốn cắn, hãy cắn ta."

Vân Khê mở to hai mắt, thò người hung hăng cắn lên vành tai hắn, lưu lại một dấu răng. Không nghe được tiếng kêu than của hắn, nàng ngẩng đầu lên, phát hiện hắn đang chăm chú nhìn nàng, ánh mắt không chớp dù chỉ một cái.

"Nàng không vui sao?" Ánh mắt Long Thiên Tuyệt ánh lên một cỗ lo lắng, bất an.

Vân Khê lắc lắc đầu, trầm mặt không nói.

“Vậy sao lại cau mày?” Bàn tay to vuốt vuốt đôi mi thanh tú của nàng, thay nàng dịu dàng vuốt ve:”Có tâm sự gì, nói cho ta biết được không? Chúng ta bây giờ đã là một, chia sẻ cho nhau tất cả mới công bằng, nàng nói đi?”

Ánh sáng rực rỡ hiện lên dưới đáy mắt nàng, nhìn hắn, bàn tay non mềm xoa xoa gò má của hắn:”Ta không muốn dấu diếm ngươi, trong lòng ta có một khúc mắt cần hóa giải….Có nhớ lúc trước ta từng hỏi ngươi, ngươi đến tột cùng là thích Vân Khê sáu năm trước, hay là Vân Khê hiện tại?”

Long Thiên Tuyệt nhẹ nhàng gật đầu, đôi mi anh tuấn hơi nhếch lên, chờ đợi câu nói tiếp theo của nàng.

Vân Khê nâng đôi con ngươi, tinh tế ngẫm nghĩ, rốt cuộc hạ quyết tâm nói:”Kỳ thật, ta không phải là Vân Khê, cũng không hề thuộc về nơi này…..”

Nói xong, nàng lẳng lặng chờ phản ứng của hắn, nhưng hắn lại không hề có chút biểu hiện dị thường, vẫn duy trì tư thái cùng vẻ mặt như lúc trước, tiếp tục chờ nàng nói tiếp.

Vân Khê nâng mắt, nhìn vào đôi mắt sâu không thấy đáy của hắn, tiếp tục từ từ kể lại:”Ta sống ở thời đại khác, không giống với Ngạo Thiên đại lục…”

Hoàn toàn mở rộng lòng với hắn, Vân Khê đem thân thế của mình, cùng chuyện nàng bị tộc nhân đuổi giết, làm thế nào tới đây, nhất nhất cẩn thận tự thuật. Nàng không muốn giấu diếm hắn, nếu đã quyết định cùng hắn ở một chỗ, như vậy nàng nguyện ý đem toàn bộ tâm tình nàng giao cho hắn, kể cả bí mật sâu kín của nàng.

Long Thiên Tuyệt vẫn lẳng lặng nghe, không nói chen vào, cũng

không ngắt lời nàng, chỉ thương tiếc nhìn nàng. Nhất là khi nghe đến chuyện nàng như thế nào bị tộc nhân đuổi giết, bị buộc nhảy xuống vực, ánh mắt hắn càng thêm nhu hòa, cúi đầu hôn lên vầng trán nàng.

Vân Khê nhìn hắn, sầu muộn trong lòng cũng biến mất, hắn không hoài nghi lời nói của nàng là thật hay giả, cũng không chất vấn nàng, chỉ có những người thật lòng yêu nhau, mới tín nhiệm nhau như thế, bất kể dù làm gì, cũng toàn tâm toàn ý tin tưởng nhau. Hốc mắt nàng hơi nóng lên, sau này, nàng cũng nguyện ý hoàn toàn tin tưởng hắn.

“Chuyện đó đều là chuyện xưa của ta, kể cả, người sáu năm trước phát sinh quan hệ cùng ngươi, kỳ thực cũng không phải là ta….”

“Cho nên…nàng mới hỏi ta, người ta thích rốt cuộc là Vân Khê sáu năm trước, hay là người hiện giờ?” Long Thiên Tuyệt bỗng nhiên vươn tay, nhéo chóp mũi nàng, động tác vô cùng thân thiết, khiến Vân Khê thất thần một trận.

“Thật là một đứa ngốc! Cảm tình không phải trách nhiệm, ta nếu không thật tình thích nàng, cũng không có khả năng toàn tâm toàn ý đối với nàng. Mặc dù ta với Vân Khê trước đây cần có trách nhiệm, ta chỉ có thể dùng những phương thức khác bồi thường nàng. Tình cảm không thể miễn cưỡng, ta cũng không phải kẻ có thể tùy tiện yêu một người. Tin ta, người ta yêu là nàng, người chói sáng, vượt trên mọi người, ta yêu nàng!”

Nghe được chính hắn nói như thế, trong lòng Vân Khê hiện lên một trận ngọt ngào.

“Ta ăn quá nhiều dấm chua a.”

“Vậy sao? Cho ta nếm thử.” Long Thiên Tuyệt mê mị nhếch môi

cười, nhướng người lên.

“Ta không có ý này!” Vân Khê buồn bực một trận, hắn cư nhiên xuyên tạc ý của nàng, cố ý chiếm tiện nghi, thật sự sợ hắn luôn.

Long Thiên Tuyệt cuối đầu cười ra tiếng, đôi con ngươi đột nhiên ảm đạm, mở miệng nói:”Chuyện nàng kể tựa hồ còn chưa đầy đủ, sau khi nàng đến Ngạo Thiên đại lục, trong sáu năm ấy, chuyện gì đã xảy ra? Cả chuyện giữa nàng và Hách Liên Tử…”

Hắn muốn nói lại thôi, Vân Khê nghe giọng ỉu xìu của hắn, thấy được vị chua nồng đậm, nguyên lai hắn còn để ý chuyện tối qua.

“Ngươi đừng nghĩ loạn! Ta cùng hắn không có quan hệ như ngươi nghĩ. Lúc ta vừa mới tới đây, vừa tỉnh, ta liền gặp hắn, hắn là người đầu tiên ta gặp, cũng là người đã cứu ta. Nhưng….”

Vành tai non mịn bị người nào đó cắn, Vân Khê nhướng mày lên trừng hắn.

Long Thiên Tuyệt hoàn toàn không áy náy giác ngộ, ngược lại vẻ mặt cuồng ngạo, lầm bầm nói:”Biết thế sáu năm trước, khi hắn còn chưa có tiếng tăm gì, ta nên giết hắn đi. Nói không chừng, người đầu tiên nàng thấy, có thể là ta a.”

Vân Khê nhịn không được phá lên cười, hắn bá đạo thật, cả vị trí người nàng gặp đầu tiên cũng muốn giành, thật đáng yêu!

“Có trời mới biết lúc đó ngươi đang làm gì a.”

Khi nàng nói lời này, ánh mắt Long Thiên Tuyệt rõ ràng rất ảm đạm. Sau đó, hắn lập tức cười, mở miệng nói:”Tiếp tục nói đi, ta phải biết tất cả chuyện của nàng cùng hắn lúc ấy, kể cả những chi tiết nhỏ,

từng câu nói của hai người, ta đều muốn biết!”

“Ngươi có cần bá đạo như vậy hay không?” Vân Khê thật sự bối rối.

“Nàng nếu không muốn nói, vậy chúng ta hãy làm chuyện khác nha…” Hắn hiện lên ánh mắt đen tối, lửa nóng trong đôi mắt bùng nổ, khiến người ta không nhịn được sa vào trong ấy.

Hắn cư nhiên lấy chuyện này ra uy hiếp nàng, nàng thật sự bó tay với hắn.

“Được được, ta nói! Ta sẽ khai ra toàn bộ, thẳng thắng nói chuyện, tuyệt không giấu giếm!”

Rốt cuộc, Vân Khê đành đem toàn bộ mọi chuyện từ lúc mới gặp đến quá trình bên cạnh Hách Liên Tử Phong kể lại một lần, kể cả chuyện nàng vô tình thấy hắn ăn lấy huyết nhục của chính mình khiến nàng sợ hãi. Bởi vì chuyện này như ma quỷ u ám giấu trong lòng nàng, nàng chưa từng nói cho ai, vẫn luôn giấu kĩ, rất nặng lòng. Hiện tại nói ra, nàng ngược lại thoải mái hơn nhiều.

“Hứa với ta, không đem chuyện này kể với người ngoài. Dù như thế nào, hắn cũng từng cứu mạng ta, cửu chuyển linh châu của hắn, bây giờ vẫn còn ở bên trong cơ thể ta.”

“Yên tâm, ta sẽ không nói ra, Long Thiên Tuyệt ta không ti tiện đến mức vạch trần đời tư, đả kích đối phương. Đối phó với Hách Liên Tử Phong, ta có biện pháp riêng của ta.”

Đôi con ngươi thâm thúy, đen nhánh của Long Thiên Tuyệt tỉnh thoảng chớp động, hiện lên quang mang, đồng thời có vài phần giảo hoạt cùng âm lãnh.

Cùng lúc ấy, trong một sương phòng ở Quỳnh Hoa lâu, Hách Liên Tử Phong phân phó thuộc hạ:"Đi, đem tin tức cung chủ Long Thiên Tuyệt của Lăng Thiên Cung đêm qua trên đỉnh Tây Sơn đã tự tay đâm chết Hoàng Long tôn giả. Nhớ kỹ, phải để tin tức này lọt vào tai Địa Long tôn giả….Người khác tin hay không mặc kệ, chỉ cần hắn tin tưởng, như thế đủ rồi."

"Vâng, thuộc hạ lập tức thi hành."

Sau khi thuộc hạ rời đi, Hách Liên Tử Phong mở cửa sổ ra, hướng ra bên ngoài ngắm phong cảnh. Đường phố ồn ào náo nhiệt, nắng ấm áp chiếu sáng, không khí trong lành, nhìn hết thảy, trong lòng hắn không khỏi hiện lên dung nhan tuyệt sắc của bạch y nử tử, tất cả quá mức tốt đẹp. Ánh mắt hắn hơi trầm xuống, tất cả tốt đẹp ấy đều không thuộc về hắn, không hề.

Đưa tay ra, hắn đóng cửa sổ lại, đem chính mình lần nữa ẩn dưới bóng tối.

"Đại ca, hôm nay chúng ta thật sự phải về sao?" Mở rộng cửa phòng, bóng hình màu tím xinh đẹp đột nhiên đến.

"Ân." Hách Liên Tử Phong thuận miệng nói, không nhiều thêm một chữ, liền khoanh tay xoay người ly khai phòng.

Hách Liên Tử Ngữ thấy thế, vội vàng đuổi theo sát hắn:"Đại ca, chúng ta có thể ở lại thêm vài ngày hay không? Ta…. Ta còn chưa đi du ngoạn nhiều nơi mà." Hách Liên Tử Ngữ cúi đầu, níu lấy tay áo xanh xanh của hắn, hai mắt liếc trộm thần sắc huynh trưởng, lộ ra chút chột dạ.

Cước bộ Hách Liên Tử Phong giảm dần, đưa bóng lưng lãnh khốc về phía nàng, trầm giọng nói:"Nhớ rõ thân phận của mình, ngươi

không có tư cách lựa chọn hôn nhân cho mình cũng như người ngươi muốn, không cần lãng phí thời gian với những kẻ vô vị.”

Sắc mặt Hách Liên Tử Ngữ trắng bệch, ngón tay níu áo hắn cũng dần thả lỏng:”Đại ca, chẳng lẽ ta chỉ có thể gả cho người của thập đại gia tộc sao?”

“Đây là số mạng của ngươi, muốn trách, chỉ có thể trách ngươi sao lại sinh ra ở Hách Liên gia.” Hách Liên Tử Phong hơi nghiêng mặt, ánh mắt như vô tình hướng về phía sau một cái, nhấc chân, tiếp tục bước đi.

Hai chân Hách Liên Tử Ngữ mềm nhũn, vô lực tựa vào tường, khuôn mặt sinh đẹp tuyệt trần hiện lên mất mát cùng tuyệt vọng. Nguyên lai, nàng thật sự rất ngốc, nàng dù muốn bỏ chạy cũng không thể nào trốn vận mệnh đã được an bài.

Tự hỏi lòng, nàng cam tâm sao? Cam tâm trở thành công cụ lợi dụng của gia tộc sao?

Khẽ cắn cánh môi mỏng manh, nâng mắt nhìn lên, hốc mắt hiện lên thủy quang trong suốt, toàn thân nhất thời mất đi vẻ hoa lệ.

Trên con phố đối diện Quỳnh Hoa lâu, Long Thiên Thần ôm kiếm đi tới đi lui, tầm mắt thủy chung dừng ở cửa lớn của Quỳnh Hoa lâu. Hắn cảm thấy kì quái, trước kia, thiên kim tiểu thư Hách Liên gia không mời mà đến Vân phủ báo danh, sau đó ra sức đuổi đánh hắn? Hôm nay tại sao hắn ở Vân phủ ngó trái ngó phải, cũng không thấy nàng đến? Chẳng lẽ nàng sinh bệnh, hay gặp chuyện gì không may?

Bất tri bất giác, hắn liền bước tới cửa, thời điểm hắn vô tình nhận thức được chuyện này, hắn cả kinh, toát ra một thân mồ hôi lạnh. Nguyên lai hắn thật sự thích cảm giác bị coi thường, thích bị nữ nhân

kia đuổi đánh, nếu mà Bạch Sở Mục biết được điều này, sau này hắn há còn mặt mũi gặp người khác?

Trong lòng giãy giụa, do dự a….

Ngoài ra còn có chút không yên lòng, nàng không phải thật sự sinh bệnh chứ? Hay đã muốn rời đi?

Hắn ôm kiếm, tiếp tục đi tới đi lui.

Hách Liên Tử Ngữ cùng thị nữ cùng đi khỏi Quỳnh Hoa lâu, mới vừa bước ra khỏi cửa, từ xa đã thấy Long Thiên Thần ôm kiếm đi lại luẩn quẩn. Ánh mắt nàng bỗng chốc sáng lên, lập tức lại hạ xuống.

Thị nữ cũng thấy Long Thiên Thần, không khỏi kinh ngạc hô:”Tiểu thư, xem! Là Long công tử!”

Hách Liên Tử Ngữ vừa định cản nàng ta lại, bởi lẽ không muốn kinh động Long Thiên Thần, đáng tiếc dù nàng vội vã rời đi, cũng không còn kịp, Long Thiên Thần đã nghe thấy, cũng theo đó mà nhìn lại đây.

Cách một con phố, hai người bốn mắt tương phùng.

Long Thiên Thần không kịp đề phòng, bắt gặp ánh mắt Hách Liên Tử Ngữ, bàn chân theo bản năng muốn chạy trốn, xoay người bước hai bước, quay đầu nhìn lại thấy Hách Liên Tử Ngữ không những không đuổi theo mà còn đi ngược lại hướng hắn đi. Hắn không khỏi ngơ ngẩn, hiện lên chút ý nghĩ kì quái.

Nữ nhân này hôm nay bị sao vậy? Như vậy có chút lạ lẫm?

Không thèm chờ Hách Liên Tử Ngữ truy đánh hắn, hắn chủ động đi

theo nàng, nếu để Bạch Sở Mục thấy được màn này, nhất định sẽ khoa trương cợt nhả hắn, biến hắn thành kẻ đáng chê cười nhất trên đời này.

Người ta mỗi ngày đuổi đánh hắn, hắn chạy trối chết, kêu than liên tục. Bây giờ người ta không truy hắn, hắn lại cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Thị nữ quay đầu nhìn Long Thiên Thần phía sau, lại nhìn vẻ mặt khác thường của tiểu thư, không khỏi cảm thấy khó hiểu. Trước đây chỉ cần tiểu thư nhìn thấy Long công tử, lập tức đuổi theo đánh hắn, hôm nay tại sao thấy được, lại chẳng buồn để tâm chú ý tới? Càng kì quái hơn nữa, trước đi toàn là tiểu thư chạy theo Long công tử, hôm nay tiểu thư dù không cần tốn sức, Long công tử cũng tự giác bám theo.

Thế giới này thật sự rất kì diệu, một thị nữ nho nhỏ như nàng thật sự không cách nào hiểu hết được.

“Tiểu thư, Long công tử đang đi theo phía sau chúng ta.”

Biểu tình của Hách Liên Tử Ngữ không có chút biến hóa, bởi vì nàng đã sớm biết được điều đó, trong lòng có chút rối rắm. Đại ca nói, hôn nhân của nàng không phải do nàng quyết định, thân là thiên kim tiểu thư Hách Liên tộc, tương lai nàng phải gả cho nhân trung long kiệt xuất thân từ thập đại gia tộc, bởi chỉ như vậy, thì địa vị Hách Liên tộc mới vững chắc, không gì phá nổi.

Đuôi mày nhếch lên, hiện rõ vẻ ảm đạm.

Xa xa, một con ngựa chạy như điên tới, mắt thấy chốc lát nó sẽ va vào nàng, Hách Liên Tử Ngữ vẫn đang suy nghĩ mông lung, không hề nhận ra. Thị nữ kêu lên một tiếng, kinh hoảng, trong đầu trống rỗng, quên mất nên làm gì.

Một bóng trắng từ sau bay lên, hai tay lôi kéo hai người các nàng, đem chủ tớ hai nàng thoát khỏi vó ngựa sắp dẫm lên.

Hcáh Liên Tử Ngữ chưa kịp hoàn hồn, quay đầu nhìn thấy người trước mắt, tâm không hiểu sao lại hiện lên một trận kinh hoàng.

“Ngươi có sao không?”Long Thiên Thần cúi đầu nhìn nàng, bởi vì kinh hoảng mà khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, trong lòng không hiểu tại sao lại thấy thương tiếc, tay ôm chặt lấy hông nàng, đồng thời khiến Hách Liên Tử Ngữ chợt bừng tỉnh.

“Ba!” Một bàn tay hung hăng tát lên mặt Long Thiên Thần, thu hút sự chú ý của vô số người qua đường.

Trên mặt Long Thiên Thần nóng rát một trận, khóe môi không khỏi nhếch lên. Quả nhiên, nàng vẫn không thay đổi, vẫn bạo lực như vậy!

Hắn thật sự là tự mình chuốc khổ a, cư nhiên ngu ngốc chạy tới cho người ta đánh, sớm biết thế, để con ngựa kia đâm nàng chết queo luôn cho rồi.

Trời ạ, tại sao những nữ nhân có liên quan tới hắn đều biến thái hết vậy? Khi nào thì mới có một nữ nhân ôn nhu như chim nhỏ nép vào lòng hắn, để hắn thể hiện sự oai hùng của một đại nam nhân?

Sau khi hạ xuống một cái tát, Hách Liên Tử Ngữ liền hối hận, đối phương dù gì cũng cứu nàng một mạng, nàng vô duyên vô cớ lại tát hắn, chẳng phải là lấy oán trả ơn? Nhưng nhớ lại những chuyện hắn đã từng làm với nàng, dù tát vài cái cũng là nhẹ tội. Nghĩ như vậy, tâm tình nàng thoải mái hơn rất nhiều, hừ lạnh một tiếng với hắn.

Bên kia, người đang cưỡi ngựa hung hăng quát to:"Các ngươi là cái lũ có mắt không tròng, dám chắn trước ngựa lão tử, có phải là không muốn sống nữa hay không?"

Long Thiên Thần bị tát một cái oan khuất, cũng không thể nào đánh trả lại nữ nhân kia cho hả giận? Hiện tại đột nhiên nghe có người khiêu khích, lệ quang trong mắt hắn chợt lóe, bắn ánh mắt hung hăng về phía tên kia.

"Ta thấy kẻ không có mắt là ngươi mới đúng!" Thân ảnh màu trắng thẳng tắp vọt lên mấy trượng, dừng lại chốc lát giữa không trung, sau đó hăng hái hạ xuống, hóa thân thành bốn ảo ảnh, đều hướng tới kẻ ngồi trên ngựa hung hăng đá.

Tốc độ của hắn quá nhanh chỉ để lại hư ảnh, một cái lại một cái, không biết đá kẻ kia bao nhiêu cái khiến kẻ kia loạng choạng lắc lư trên lưng ngựa, nghĩ muốn nhìn thấy không kịp, nghĩ muốn đánh trả cũng chẳng thể, thập phần bi thảm.

"Dám trên đường cái cưỡi ngựa!"

"Dám trên đường cái la lối!"

Long Thiên Thần đem hết oán khí từ cái tát kia, toàn bộ đổ lên kẻ nọ, những người chứng kiến xung quanh, cúi đầu kinh hô, lộ ra vẻ hoảng sợ. Người này thật quá tàn nhẫn, người ta bất quá thuận miệng mắng một câu, hắn lại đá người ta sống dở chết dở, tàn nhẫn quá a!

Hách Liên Tử Ngữ nhìn hắn, không khỏi phì cười, hành vi của hắn rõ ràng là đang phát tiết, nàng sao lại không thể đoán được tâm tư hắn cơ chứ? Trong ấn tượng của nàng, hắn luôn luôn tránh né, không cùng nàng xung đột, trước đây có một lần hắn bị bắt, cũng trốn sau lưng nữ nhân nọ. Hiện tại nhìn thấy hắn xuống tay tàn nhẫn như thế

với kẻ kia, trong lòng nàng lại có chút vui sướng, chuyện này có phải hay không thể hiện rằng hắn luôn cố ý nhường nàng? Với công phu của hắn, nếu thật muốn đánh trả, nàng ắt hẳn không thể chịu nổi.

Như vậy, hắn có thể hay không vì nàng, chống lại Hách Liên gia, công khai khiêu chiến với quyền uy của Hách Liên tộc?

Hy vọng vừa mới nảy sinh, nhưng rất nhanh lại bị dập tắt hoàn toàn. Hắn đối với nàng rốt cuộc có tình cảm hay không, nàng cũng không biết, sao lại có thể bàn tới chuyện khác được?

Ánh mắt của nàng ảm đạm, vòng qua đám người, tiếp tục theo phương hướng lúc trước mà đi.

Đến khi Long Thiên Thần phát tiết đã đủ, lại phát hiện nàng đã sớm đi mất bóng.

Vẻ mặt hắn buồn bực, tâm tư nữ nhân, thật khó đoán!

Khi Long Thiên Thần ôm vẻ mặt ủ rủ trở về Vân phủ, vừa tới cửa lớn, liền bắt gặp hai kẻ ở ngoài qua đêm Vân Khê và Long Thiên Tuyệt.

“Đại ca, đại tẩu.” Long Thiên Thần hữu khí vô lực nói, tiếp tục mang bộ dáng ỉu xìu đi vào cửa phủ.

“Hắn bị gì vậy?” Vân Khê rất kinh ngạc, biết hắn lâu như vậy, từ trước tới nay vẫn chỉ thấy bộ dáng vô ưu vô lo của hắn.

Long Thiên Tuyệt cũng kinh ngạc, đệ đệ hồi nào đến giờ luôn lạc quan yêu đời, dù bị hắn ức hiếp, giáo huấn, cũng bày ra một biểu tình cười hì hì hà hà, phản ứng hôm nay thật sự rất khác thường. Hắn nhíu mày, nói:”Nàng vào trước đi, ta đi xem hắn.”

Cúi đầu hôn lên trán Vân Khê, Long Thiên Tuyệt vội đuổi theo Long Thiên Thần.

Vân Khê sờ sờ trán chính mình, trên đó còn lưu lại chút hơi ấm của hắn, nàng dịu dàng cười, trong lòng ngọt ngào vô tận.

Đêm qua một hồi hỏa hoạn, may mà dập tắt đúng lúc, không tạo nên tổn thất quá lớn.

Vân Khê đi dạo một vòng quanh phủ, xác đinh mọi người đều bình yên vô sự, liền đi tìm Tiểu Mặc. Nghe nói Tiểu Mặc đang ở chỗ Vân Thanh, Vân Khê lại chuyển hướng đến chỗ đường ca.

Từ xa xa, nghe được thanh âm non nớt đáng yêu của Tiểu Mặc.

“Thanh cữu cữu cẩn thận a! Đi từng bước về phía trước, đến chỗ Tiểu Mặc nè.”

Khi đến gần, Vân Khê thấy được Vân Thanh hai tay chống nạng, đang hướng về phía trước mà đi. Đôi nạng này nàng cố ý sai người thiết kế, trước đây đều phải có hai tên gia đinh đỡ hắn, mới có thể miễn cưỡng giúp hắn đứng bằng hai chân trong chốc lát, hiện nay tự hắn có thể dựa vào sức lực của chính mình mà đứng lên. Tiến bộ lớn như thế, quả thực là một kỳ tích, Vân Khê nhìn thấy, không khỏi bị quyết tâm cùng cố gắng của hắn làm cho cảm động. Không hổ là người của Vân gia, khi vấp ngã biết tự mình đứng lên.

“A, Thanh cữu cữu lại đi được thêm vài bước rồi, quá tuyệt vời!” Vân Tiểu Mặc vỗ tay, rất là vui mừng.

Dưới ánh mặt trời, trên trán Vân Thanh đầy mồ hôi, trên môi lại cười tươi sung sướng. Hắn rốt cuộc làm được, hắn đã có thể tự đứng lên, hắn tin rằng không bao lâu sau, hắn có thể từ từ thoát khỏi đôi nạn,

thử tự mình bước đi.

Một ngày nào đó, hắn sẽ lại như lúc trước, khỏe mạnh, nhanh nhẹn. Không chỉ như vậy, hắn còn muốn khiến mình trở nên cường đại hơn, cường đại đủ để xứng với nàng, để cho người của Tư Đồ gia cam tâm tình nguyện để nàng gia nhập Vân gia.

Trên mặt hắn hiện lên thần thái kiên định, giờ phút này mãnh mẽ vô cùng, Vân Khê từ xa nhìn hắn, cũng cảm nhận được ngọn lửa bùng cháy trong lòng hắn, nó chói sáng như thế, giống như có thể thiêu đốt hết thảy mọi vật trên thế gian này.

Hóa ra, Vân Thanh tràn đầy tự tin, lại hấp dẫn như thế.

Có tâm huyết, cũng giữ được nhu tình của nam nhân.

Vân Khê bỗng nhiên có chút ngạc nhiên, người mà hắn mở miệng lại nhắc đến, đến tột cùng là nữ tử như thế nào, mới đáng để hắn nóng ruột nóng gan như thế?

Quyển 2 - Chương 22: Cuộc thi đá cầu ở thư viện (1)

Chương V22: Cuộc thi đá cầu ở thư viện.(1)“Mẫu thân, người mau nhìn! Thanh cữu cữu có thể đứng lên a!” Vân Tiểu Mặc là người đầu tiên phát hiện sự tồn tại của Vân Khê, dưới ánh nắng mặt trời, khuôn mặt hắn tươi cười, đặc biệt rạng rỡ. Vân Thanh cũng dừng động tác, quay đầu nhìn Vân Khê, trong đôi mắt hiện lên vài phần cảm kích. Nếu không phải mấy ngày nay Vân Khê chế thuốc cùng giúp hắn làm vật lý trị liệu, trao cho hắn niềm tin, chỉ sợ hắn cũng sẽ cam chịu, không dám đứng lên lần nữa.

“Khê nhi, ngươi đến rồi.” Nụ cười bên môi hắn càng thêm tươi đẹp.

Vân Khê cất bước đi tới, đứng cạnh con trai, ánh mắt hướng về phía Vân Thanh:”Ngươi khôi phục rất nhanh, ta thấy chỉ cần qua một hai tháng nữa, ngươi có thể đứng vững như người thường, tự mình bước đi.”

Vân Thanh đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, ánh mắt thoáng ảm đạm:”Đáng tiếc, một thân võ công, lại phải tu luyện lại lần nữa.”

Hai chân hắn dù được điều trị tốt, nhưng một thân võ nghệ được tu luyện, chỉ sợ rất khó có thể phục hồi. Muốn trở nên cường đại, hắn phải lần nữa luyện lại võ công, nhưng cần một thời gian rất dài, hắn sợ chính mình chưa kịp mạnh mẽ, Mẫn Mẫn của hắn đã bị Tư Đồ gia gả cho kẻ khác.

“Hiện tại ta có một bộ võ công thích hợp với ngươi, chẳng những giúp toàn bộ võ công của ngươi hồi phục, mà còn giúp ngươi nhanh

chóng tăng cấp.” Vân Khê nhớ đến Tàn hoa bí lục, trong đó có một chương võ rất hợp cho người như hắn tu luyện.

Tàn hoa bí lục là vật gia truyền của Vân gia, vốn không nên cho người ngoài biết, nhưng Vân Thanh là nam nhân đời thứ ba duy nhất của Vân gia, cũng là thân nhân của nàng. Vân gia muốn thực sự trở nên cường đại, chỉ dựa vào mỗi thực lực của nàng, tuyệt đối không thể, cho nên tất yếu phải bồi dưỡng cho hắn trở nên mạnh mẽ, sau này khi nàng rời Vân gia, theo Long Thiên Tuyệt tới Lăng Thiên cung, ở nhà cũng không xảy ra náo loạn.

Vân Thanh nghe được tin tốt như thế, hai mắt nhất thời sáng trưng, vị đường muội này lần lượt cho hắn kinh hỉ cùng hi vọng, hắn không biết nên báo đáp nàng như thế nào.

“Khê nhi, mạng của ta sau này là của ngươi!” Một câu ngắn gọn, bao hàm thiên ngôn vạn ngữ. Lời cảm tạ này biểu đạt lòng biết ơn chân thành, tha thiết vô tận của hắn, chỉ có lấy mệnh báo đáp, mới có thể biểu đạt hết tâm ý của hắn.

“Mạng của ngươi, vẫn là nên dành tặng cho đường tẩu đi.” Vân Khê nhếch mi, nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn đang dần đỏ lên, nàng dịu dàng cười.

“Ngươi không nên đứng quá lâu, sẽ không tốt cho đôi chân, tốt nhất ngươi nên ngồi nghĩ tí đi.”

Vân Thanh không hề phản đối, nghe theo lời nàng, về ngồi trên xe lăn. Dù sao, hôm nay tiến bộ được như thế, hắn đã thấy thực thỏa mãn.

Vân Khê đỡ hắn ngồi xuống, vừa định buông tay đứng lên, hắn bỗng nhiên bắt lấy cổ tay nàng, dùng ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm

nàng:”Ngươi có thể nói cho ta biết, ngươi thật sự là Vân Khê sao?”

“Ở chỗ này của ta, có một cái bớt hình nguyệt nha.” Vân Khê chỉ tay vào ngực của mình, không trả lời trực tiếp nhưng vẫn khiến hắn hiểu, bởi chỉ có Vân Khê đích thực, mới có bớt trên người, đây là chuyện người trong Vân gia ai cũng đều biết. Hắn mặc dù hoài nghi thân phận nàng, cũng không thể chứng thực điều gì.

Vô thanh vô thức thở ra.

Vân Thanh thu tay về, đáy mắt lộ vẻ hiểu rõ.

“Vân gia có nữ nhi như ngươi, chính là phúc khí của chúng ta.”

“Ngươi mới là niềm tự hào của Vân gia, trước kia là thế, về sau cũng vậy.” Vân Khê lẳng lặng nhìn hắn, bàn tay trắng nõn vuốt ve tóc hắn, nghiêm nghị nói:”Một ngày nào đó, ta chung quy cũng sẽ rời khỏi Vân gia, toàn bộ Vân gia sẽ do ngươi gánh vác, không thể đổ trách nhiệm cho người khác. Cho nên, mau chóng đứng lên, Vân gia cần ngươi.”

Vân Thanh nhìn nàng, thấy trong mắt nàng một sức mạnh vô hình, hơi thở quanh người càng lúc càng mãnh liệt.

“Ngươi yên tâm đi! Ta sẽ làm cho Vân gia trở nên cường đại, một ngày nào đó, Vân gia sẽ không còn phải sợ hãi hoàng quyền, thậm chí có thể ngang với thập đại gia tộc.” Ánh mắt hắn nhìn xa xăm, lóng lánh một loại quang mang khác thường.

“Ta nên nói thập đại gia tộc sở dĩ có cái danh đó bởi vì bọn họ đều có thần khí gia truyền, mười loại thần khí kia nghe nói thập phần thần bí, có được năng lượng vô hạn, một khi phát ra, đủ để hủy thiên diệt địa.Thập đại gia tộc đều cất dấu thần khí của mình ở một nơi rất bí mật, trừ khi gia tộc gặp họa vô đơn chí, thì bọn họ tuyệt đối không sử

dụng. Đó là thứ giúp bọn họ nhiều năm đứng vững, ngay cả Thánh cung cũng vô pháp lay động được bọn họ…”

Tin tức này, nàng nghe được từ trong miệng Long Thiên Tuyệt, khi nói đến thập đại thần khí kia, đôi mắt đen láy của hắn ánh lên tia nhìn sáng rực, ánh mắt nàng cũng rực rỡ theo, thập đại thần khí đấy, ai mà không muốn? Đừng nói là Long Thiên Tuyệt, đến cả lòng nàng cũng có chút rục rịch.

Nhưng mà, thập đại thần khí dễ đoạt như vậy sao?

“Vân gia ta nếu muốn chân chính trở nên cường đại, muốn thoát khỏi ách thống trị của hoàng quyền, cách nhanh nhất, chính là trở thành một trong thập đại gia tộc, biến thành siêu cấp thế gia!”

Vân Thanh nhíu mi, lâm vào trầm mặc:”Muốn bước vào thập đại gia tộc, nhất định phải được ban thần khí…”

“Thần khí vốn là vật cầu mà không thể có, biện pháp tốt nhất, chính là đoạt lấy!” Vẻ sắc bén hiện lên mặt nàng, Vân Khê cười cười:”Đương nhiên, với thực lực của Vân gia hiện nay, tất nhiên không thể đấu với bọn chúng. Còn nhiều thời gian, việc chúng ta cần làm hiện giờ, chính là tích tụ thực lực, ngày sau xuất một kích, khiến cho người người nhìn tới biến hóa long trời lở đất của Vân gia ta!”

“Thanh ca, ngươi có uy vọng khá cao trong quân doanh, có thể từ đám thân tín chọn ra một số người có thể tin cậy, âm thầm huấn luyện, khiến bọn họ trở thành thế lực ngầm của Vân gia ta. Ta chẳng những có thể cấp cho ngươi vạn lượng hoàn kim tiền bồi dưỡng mà còn có thể chế ra đan dược giúp thực lực của họ mau chóng gia tăng… Mục đích của chúng ta chỉ có một, chính là khiến cho Vân gia mỗi lúc càng cường đại! Cường đại đến mức không có bất kì kẻ nào dám khi dễ Vân gia, phạm tới Vân gia chính là tự tìm đường chết!”

Vân Thanh nhìn nàng, trong mắt không khỏi hiện ra tia sáng rực rỡ, toàn thân run rẩy đứng lên, kích động tới tột đỉnh!

Thật sự, có thể có một ngày như thế sao?!

Phạm vào Vân gia ắt chết!

Lời nói cuồng ngạo tới cỡ nào! Cho dù là phụ thân của hắn, một thế hệ chiến thần của Nam Hi quốc thời xưa, cũng không dám nói ra lời nói cuồng ngạo như thế, một nữ tử như nàng tại sao có thể tự tin như vậy?

Nhưng mà, hiện thực trước mắt, biểu hiện ở cuộc thi tài tranh bá của nàng, còn có thành tựu xuất sắc của nàng ở lần lượt từng thứ một, hết thảy tất cả đều xác định nàng có đủ thực lực để trở nên kiêu ngạo.

Trong đầu của hắn hiện lên một vài cảnh tốt đẹp trước đây, tiếng hít thở cũng dần trở nên hào hùng hơn, hắn nắm chặt hai tay, gân xanh nổi lên, toàn thân toát ra vẻ hưng phấn!

“Khê nhi, ta nhất định sẽ không làm ngươi thất vọng.”

Ánh mắt rực lửa!

Vân Thanh bị lời nói của nàng khích lệ mãnh liệt, nhiệt huyết cả người sôi trào.

Từ chỗ Vân Thanh trở về, Vân Khê nắm tay con trai, nhàn nhã bước từng bước, trong đầu suy nghĩ kĩ về một số sự tình.

Vân Tiểu Mặc ngước khuôn mặt nhỏ nhắn, tò mò hỏi:”Mẫu thân,

người không phải thích vàng nhất sao? Vì sao lại cho Thanh cữu cữu nhiều vàng như vậy?”

Vân Khê cúi đầu, đối mặt với con trai nói:”Vàng rất đáng quý, nhưng không thể nào quý bằng tình thân—- nếu một ngày nọ mẫu thân bị bắt cóc, đối phương yêu cầu Tiểu Mặc giao ra vạn lượng hoàng kim để chuộc người, Tiểu Mặc có đáp ứng hay không?”

“Con không đáp ứng!” Vân Tiểu Mặc không chút nghĩ ngợi lắc lắc đầu, khiến Vân Khê cảm thấy rất mất mặt. Đứa nhỏ vô lương tâm, cư nhiên chỉ yêu vàng, không yêu nương!

“Vì sao?”

“Tiểu Mặc sẽ bảo phụ thân đưa vàng, để phụ thân đi cứu mẫu thân. Về phần vàng của Tiểu Mặc, cũng chính là vàng của mẫu thân, Tiểu Mặc nhất định giữ thật kĩ thay cho mẫu thân.”

Vân Khê rốt cuộc giãn miệng cười, hết sức vui mừng, sờ sờ đầu con, khen ngợi:”Tiểu Mặc quả nhiên hiếu thuận! Về sau muốn vàng, cứ đi tìm phụ thân con, của hắn cũng là của chúng ta, của chúng ta thì mãi là của chúng ta, hiểu chưa?”

“Ân, phụ thân thoạt nhìn rất có tiền đấy!”

Long Thiên Tuyệt đang tán gẫu cùng đệ đệ, đột nhiên sau lưng cảm thấy lành lạnh, nhịn không được rùng mình một cái, nghĩ thầm, rốt cuộc là ai đang dám tính kế với hắn?

“Mẫu thân, ngày mai tại thư viện có một trận đấu, người cùng phụ thân nhớ đến xem con nha, được không?”

“Được, không thành vấn đề, mẫu thân nhất định tới cỗ vũ con!”

“Nhớ nha!”

Trong viện, cây xanh tươi tốt, hình ảnh một lớn một nhỏ đứng đối diện nhau, ấm áp biết bao. Vô luận ai nhìn thấy cảnh này, cũng không nhịn được động lòng. Trên thế gian này, trân quý nhất chính là chân tình! Cũng là thứ dễ dàng khiến người người xúc động!

Một lúc sau, Vân Khê đến phòng luyện đan, cùng Lam Mộ Hiên chăm chú hết sức vùi đầu vào đống thuốc. Long Thiên Tuyệt dẫn theo vài tên hộ pháp ra ngoài làm việc. Đến khi qua giờ cơm chiều, hai người mới chạm mặt nhau.

“Không xảy ra chuyện gì chứ? Tại sao lại về trễ vậy?” Vân Khê sau khi hỏi, mới giật mình với chính mình, mặt không khỏi hồng hồng, lời ấy chẳng phải có chút giống với lời mà thê tử thường chất vấn trượng phu sao?

Long Thiên Tuyệt thản nhiên cười, đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng:”Một ít việc vặt, không cần lo lắng.”

“Chàng không về Lăng Thiên Cung, thật sự không sao chứ?” Vân Khê cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như hắn nói, thập đại gia tộc và Thánh cung đều tìm cách đối phó hắn, mà hắn lại để hết thảy mấy vị hộ pháp ở lại Nam Hi quốc, có thể nói là toàn bộ lực lượng, nếu hiện tại có người tấn công Lăng Thiên Cung, vậy hắn chẳng phải khó mà xử lí được?

Long Thiên Tuyệt chăm chú nhìn nàng, dịu dàng cười, im lặng thật lâu.

“Ta hỏi sao chàng không trả lời?” Vân Khê sốt ruột thay hắn.

Ánh mắt Long Thiên Tuyệt hạ xuống, nói:”Nếu thật sự lo lắng cho ta như thế, vậy hãy theo ta trở về, thế nào?”

Nghe hắn nói vậy, Vân Khê liền biết mình đoán không sai, hắn đích thực gặp việc rắc rối, nhưng mà nàng cung Tiểu Mặc còn ở đây, hắn lo lắng, khó lòng rời đi một mình.

Vân Khê nắm bàn tay lành lạnh của hắn, thở dài:”Hiện tại Vân gia loạn trong giặc ngoài, thập phần rối ren, ta không thể phất tay bỏ đi được. Hay là chàng về trước, đợi ta xử lí xong mọi chuyện bên này, sẽ mang theo Tiểu Mặc tới Lăng Thiên Cung tìm chàng.”

Long Thiên Tuyệt nhìn nàng thật lâu, có chút bất đắc dĩ, hắn nghiêng người, ôm nàng vào lòng. Không muốn nàng vì hắn lo lắng, nhưng tình cảnh hiện giờ ngày càng nguy cấp, hắn không muốn mình đem theo rắc rối mà ở cạnh nàng.

“Trước tiên không cần vội! Ta giúp nàng giải quyết những khó khăn của Vân gia trước, rồi đi cũng không muộn.”

“Có thể cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?” Vân Khê dụi dụi đầu vào ngực hắn, cúi đầu khẽ hỏi.

“Chuyện nhỏ! Nàng không cần hỏi đến, nàng nên đặt hết tinh lực ở Vân gia đi.” Ở góc độ nàng không nhìn thấy, ánh mắt Long Thiên Tuyệt thoáng ảm đạm, sau đó lại hiện lên một vệt tinh quang khó hiểu, nhẹ nhàng vuốt ve lưng nàng, nói:”Khê nhi, đêm nay ta không ở cùng nàng được, nàng nên nghỉ ngơi sớm chút nha.”

Vân Khê nghe hắn nói thế, vừa ngượng ngùng lại vừa có chút buồn bã.

“Tiểu mặc ngày mai sẽ tham gia một cuộc thi, chàng sẽ đến chứ?”

Đêm nay, hắn hẳn sẽ có hành động đi? Liên quan tới Hách Liên Tử Phong, hay là Thánh cung? Vân Khê trong lòng nhộn nhạo không yên, thân phận của hắn đã gần như bại lộ, thập đại gia tộc cùng Thánh cung vốn xem hắn là cái đinh trong mắt, sợ khó mà buông tha cơ hội hắn ở ngoài Lăng Thiên Cung đuổi giết hắn. Nhưng mà, nếu hắn không muốn nói, nàng cũng sẽ không hỏi, tin rằng hắn ắt có biện pháp.

“Ta nhất định đến!” Hắn không do dự mà đáp ứng. Tay hắn nhẹ nâng cằm nàng, cúi đầu, hôn lên đôi môi mềm mại như cánh hoa của nàng.

“Khê nhi, ta phải đi. Thực sự đêm nay ta rất muốn ôm nàng ngủ…” Hắn thở dài, nhìn vào ánh mắt đang mong mỏi của nàng, dùng ngữ khí có chút mờ ám nói:”Đêm mai đi, đêm mai, ta nhất định hảo hảo bồi thường nàng.”

“Bồi thường cái gì?” Vân Khê đập vào ngực hắn, có chút xấu hổ, ý hắn giống như là, nàng dường như “không thỏa mãn dục vọng” sao. *(câu nói kinh điển của Tiểu Mặc)*

“Chàng cẩn thận một chút, ngàn vạn lần đừng để bị thương, sáng mai, ta cùng Tiểu Mặc ở nhà chờ chàng…” Một câu “ở nhà chờ chàng” khiến cả hai người đồng thời rung động, liếc mắt nhìn nhau, có một loại tình ý ấm áp như đang nảy nở.

Long Thiên Tuyệt đi rồi, để Vân Khê một mình tịch mịch trong phòng. Nằm trên giường trằn trọc, bên trong gian phòng trống rỗng còn lưu lại hương vị của hắn.

Tưởng niệm, thản nhiên tưởng niệm.

Lo lắng, nồng đậm lo lắng.

Rõ ràng chỉ qua một đêm là có thể gặp lại, nỗi nhớ nhung lại như thủy triều tràn dâng, khiến nàng không cách nào ngủ. Trong đêm tối, thường xuyên truyền đến tiếng thở dài của nàng, như tiếng oán than của thiếu phụ.

Đến hừng đông, nàng mới từ từ đi vào giấc ngủ.

Nàng chỉ mới vừa chợp mắt chốc lát, đã bị một nụ hôn say đắm đánh thức.

“Chàng trở lại rồi?” Vân Khê thấy được người trước mắt, vui sướng như sóng đánh ập vào bờ.

Trong không khí ngoài hương vị của hắn, còn có mùi máu nồng đậm tràn ngập.

“Chàng bị thương?” Vân Khê khẩn trương kiểm tra toàn thân hắn, phát hiện tay hắn đang ứa máu. “Rốt cuộc là ai làm ngươi bị thương?” Nàng vội vàng lấy thuốc trị thương, thay hắn xử lí vết thương.

Long Thiên Tuyệt từ đầu tới cuối đều trầm mặc không nói, chỉ lẳng lặng nhìn nàng, bên môi dịu dàng cười.

“Nói cho ta biết, là ai làm chàng bị thương?”

“Chỉ là vết thương nhỏ mà thôi! Một vết thương nhỏ của ta, đổi lấy sự quan tâm của nàng, ta xem như được lời.”

Vân Khê tức giận trừng mắt nhìn hắn, với thân thủ của hắn, mà làm hắn bị thương, ắt hẳn hắn đã gặp cường địch. Rốt cuộc là ai thương

tổn hắn?

“Ta có lễ vật dành tặng nàng.” Long Thiên Tuyệt đột nhiên cười thần bí, lấy ra một cái hộp từ phía sau, đưa tới trước mặt nàng.

“Đây là cái gì?” Vân Khê tò mò.

“Mở ra nhìn đi.” Hắn tiếp tục cười quỷ dị, còn có chút thần sắc như tạo ra thành tựu lớn.

Mở cái hộp ra, một đạo ánh sáng chói mắt lóe lên, khiến Vân Khê nhíu mắt lại. Nhắm rồi lại mở mắt, một viên châu màu đỏ hiện ra trước mắt nàng, to bằng nắm tay, ánh sáng màu đỏ bao quanh viên châu, tràn ngập vẻ thần bí.

Nhưng khiến Vân Khê ngạc nhiên nhất chính là, nàng cảm nhận được một cổ huyền khí cường đại vây quanh viên châu, một phần dòng khí đó len vào cơ thể nàng, khiến nàng cảm thấy thoải mái vô cùng.

“Đây rốt cuộc là cái gì? Thật thần kì!”

“Đây là bảo vật của Mạnh gia, Xích Huyết linh châu. Nàng giữ nó lại, mỗi ngày hấp thu một ít huyền khí của nó, thực lực của nàng sẽ mau chóng tăng lên.”

“Xích huyết linh châu?” Vân Khê nghe được tên này, không khỏi liên tưởng tới Cửu chuyển linh châu, hai viên châu này có liên hệ gì không?

Long Thiên Tuyệt tựa như nhìn thấu lòng nàng, thay nàng giải thích thắc mắc:”Thập đại gia tộc trừ bỏ đều có một thần khí bảo hộ, còn có một viên linh châu, thần khí là vũ khí công kích, còn linh châu lại có

tác dụng bổ trợ, tăng thực lực. Các cao thủ thập đại gia tộc khi đạt đến cảnh giới huyền giai nhất định, có thể hấp thu huyền khí thông qua linh châu, giúp tăng huyền giai."

"Cửu chuyển linh châu trong cơ thể nàng chính là linh châu chi quan, ở phần đông của linh châu có chứa một lực lượng cường đại. Nó tuy rằng bị Hách Liên Tử Phong phong ấn sức mạnh, nhưng chỉ cần nàng có thể sử dụng sức mạnh của xích huyết linh châu, mỗi một lần hấp thu huyền khí, linh châu sẽ cảm ứng được, nói cách khác, khi hấp thu huyền khí của xích huyết linh châu, Cửu chuyển linh châu cũng đồng thời cung cấp một phần huyền khí khác cho nàng."

"Hóa ra là thế." Hai mắt Vân Khê phút chốc sáng lên, có chút kinh hỉ.

"Đây là bảo vật của Mạnh gia, chẳng lẽ đêm qua chàng đơn độc xông tổng bộ của Mạnh gia à?" Trong nhận thức của nàng, các cao thủ của Mạnh gia thường lánh đời, số còn lại thì thích tham dự thế tục, giống như gia chủ đã qua đời của Mạnh gia cùng gia chủ hiện tại Mạnh Lạc Thu, bọn họ thuộc nhóm thứ hai, tích lũy tài phú cho Mạnh gia, cung ứng lương bổng cho người của Mạnh gia, nhưng nhóm này không đáng là gì, cao thủ chân chính trong Mạnh gia, toàn bộ đều là những người lánh đời.

Trừ khi vạn bất đắc dĩ, hoặc gia tộc tai ương ngập đầu, bọn họ mới xuất hiện, hành tẩu làm việc, bởi vì cảnh giới huyền giai mà bọn họ muốn, chính là cảnh giới vĩnh sinh bất tử, thế tục, đối với họ, chẳng có gì hấp dẫn.

Xích huyết linh châu là vật trân quý đến cỡ nào, người bảo hộ nó ắt cũng có huyền giai không tầm thường, Long Thiên Tuyệt xâm nhập Mạnh gia trộm Xích huyết linh châu, chính là việc vô cùng nguy hiểm, nếu để các cao thủ ẩn nấp sau Mạnh gia phát hiện, chẳng phải sẽ rất khó để chạy thoát thân?

Nghĩ đến, trong lòng nàng không khỏi lo sợ hồi lâu.

“Đừng lo lắng! Bọn họ sẽ không nghĩ rằng Xích huyết linh châu ở trên tay nàng, ta đã ra lệnh Phong hộ pháp đem linh châu giả hướng ngoại thành bỏ chạy, hiện tại Mạnh gia mất đi linh châu, toàn bộ tinh lực sẽ đặt trên việc tìm kiếm linh châu, không rãnh rỗi mà đối phó Vân gia.”

Nguyên lai, hắn biết nàng băn khoăn trong lòng, nên mới mạo hiểm trộm châu, để nàng có thể an tâm cùng hắn rời đi, đồng thời cũng có thể mau chóng tăng cấp, nhất cữ lưỡng tiện. Hắn nghĩ thực chu đáo!

Trong lòng Vân Khê ấm áp, khuynh thân chui vào ngực hắn, dịu dàng nói:”Thiên Tuyệt, cám ơn chàng.”

Lúc này, cửa phòng mở ra, Vân Tiểu Mặc ăn mặc chỉnh tề hiện ra trước mặt hai người, bộ dáng nhỏ nhắn, dễ thương chết người.

“Mẫu thân, phụ thân, sắp trễ rồi, chúng ta mau xuất phát thôi! Con còn muốn cùng bọn Tiểu Nam luyện tập lại chút ít trước trận đấu!”

“Tiểu mỹ nam, không phải chỉ là một trận đấu thôi sao? Có cần phải khẩn trương như vậy không?” Vân Khê nhìn bộ dáng khả ái của con, nhịn không được trêu chọc.

“Không phải như thế! Trận đấu lần này của chúng ta liên quan đến quyền sở hữu Tiểu Bạch….” Vân Tiểu Mặc đột nhiên ý thức được mình nói sai, liền đem thanh âm đè thấp xuống, cúi đầu.

“Tiểu Bạch? Ngươi dám lấy Tiểu Bạch đánh đố với bọn chúng?” Thanh âm Vân Khê nhất thời to lên, trừng mắt nhìn đứa nhóc đang rụt cổ kia, tức giận bốc lửa. Nàng thầm hít vài hơi, trong nháy mắt

đem cơn tức kìm xuống, vỗ tay hoan nghênh, nói:”Thật tốt quá! Ta đã sớm xem Tiểu Bạch không vừa mắt, hy vọng lần này có thể tìm một chủ nhân tốt cho nó, ta cũng không cần phiền lòng suốt ngày.”

Vân Tiểu Mặc nghe vậy, bỗng dưng ngẩng đầu, nói:”Mẫu thân, con sai rồi! Con không nên lấy Tiểu Bạch ra đánh đố! Tiểu Bạch là bằng hữu của con, con không nên lấy bằng hữu của mình ra cá cược, nhưng mà Tiểu Viễn thật sự rất quá quắt….”

Sắc mặt Vân Khê trầm xuống, quát lớn:”Bị lời nói tùy tiện của kẻ khác khích động, ngươi liền chui đầu vào rọ, để người ta lừa? Trước giờ mẫu thân có bao giờ dạy ngươi như vậy không?

Thanh âm yếu ớt của Tiểu Mặc vang lên:”Con vốn không đáp ứng, đều là Anh Tử, nàng vội vàng chấp nhận đánh cuộc với Tiểu Viễn, con….”

“Ngươi thật có bản lĩnh! Chính mình làm sai, cư nhiên còn đem tội đổ lên đầu kẻ khác. Nếu ngươi kiên trì không đáp ứng, đừng nói là Anh Tử, cho dù là phu tử cũng không có khả năng buộc ngươi làm vậy! Ngươi có phải thấy mình rất có bản lĩnh hay không, thế nên không sợ mình thất bại, tự tin thắng trận?” Thanh âm trách cứ của Vân Khê tăng thêm vài phần:”Vân Tiểu Mặc! Ngươi khiến ta quá thất vọng! Ngươi căn bản không xứng làm bằng hữu của Tiểu Bạch.”

Vân Tiểu Mặc cắn cắn môi dưới, cúi đầu nhìn hai chân, có cái gì cũng không dám nói nữa.

Long Thiên Tuyệt nhìn hai mẹ con cãi nhau, lại nhìn bộ dáng đáng thương của con trai lần nữa, nhịn không được lên tiếng khuyên nhủ:”Khê nhi, việc đã thành rối, có truy cứu trách nhiệm cũng vô ích. Ta tin Tiểu Mặc cũng biết sai lầm của mình, về sau nhất định không tái phạm, đúng không?”

Hắn âm thầm nháy mắt ra hiệu với Tiểu Mặc, Tiểu Mặc trộm ngẩng đầu, thấy được tín hiệu của hắn, vội vàng gật đầu nhận sai:"Mẫu thân, Tiểu Mặc biết sai rồi, về sau nhất định không tái phạm."

Vân Khê tiếp tục nghiêm mặt, lầm bầm:"Chờ trận đấu kết thúc, phạt ngươi chép bí lục một trăm lần. Mấy ngày nay cũng không cần đi học, chừng nào hoàn thành, khi đó mới đến trường!"

Một trăm lần?

Vân Tiểu Mặc thầm than khổ dưới đáy lòng, một trăm bản bí lục, sợ qua năm ngày cũng chưa xong, hắn đã hẹn bọn Anh Tử đi du hồ, xem ra kế hoạch đành đổ xuống sông xuống biển.

"Vâng, Tiểu Mặc đã biết."

Trước kia vẫn luôn thấy Vân Khê rất yêu thương con, không hề nghĩ rằng nàng nghiêm khắc như thế này, Long Thiên Tuyệt nhìn mẹ con nàng, cảm thấy thật ấm áp, thế này mới giống một gia đình đích thực!

Giáo dục con, vốn là trách nhiệm của phụ thân, hắn cảm thấy thực áy náy.

"Đã không còn sớm, chúng ta mau xuất phát thôi! Tiểu Mặc, trận đấu hôm nay, nhất định phải biểu hiện thật tốt, đánh cho đối phương hoa rơi nước chảy!"

Vân Tiểu Mặc ngẩng cao đầu, tràn đầy tự tin, quơ quơ nắm tay:"Đó là chuyện đương nhiên! Con đã vạch sẵn toàn bộ kế hoạch."

"Ân, làm chuyện gì, không làm chuyện gì, đều phải nắm chắc mười phần thắng! Khê nhi, nàng xem Tiểu Mặc tự tin như vậy, hãy bớt giận

đi, xem biểu hiện của con rồi nói sau…” Long Thiên Tuyệt ôm Vân Khê, hôn vài cái, đến khi toàn thân nàng nhũn ra, mới đắc ý dừng lại.

Vân Khê tức giận nhìn trừng trừng hai phụ tử hắn, hoàn toàn thừa nhận rằng tự tin của con trai nhất định là di truyền từ phụ thân hắn.

Một nhà ba người, còn có Tiểu Bạch, chuẩn bị xong xuôi, liền lên chiếc xe ngựa siêu cấp hoa lệ, một đường hướng về phía thư viện,

“Tiểu Bạch, thực xin lỗi, ngươi có thể tha thứ cho ta không?”

Vân Tiểu Mặc ngồi lên giường lông cáo màu trắng, rất thành tâm thành ý nhìn Tiểu Bạch hướng nó tạ tội.

Tiểu Bạch ô ô kêu lên, ngơ ngác không biết chuyện gì xảy ra.

Tiểu Mặc Mặc, ta tha thứ cho ngươi, mặc kệ ngươi làm chuyện gì, Tiểu Bạch cũng tha thứ cho ngươi.

Tiểu Bạch không ngừng gật gật đầu.

Vân Tiểu Mặc rốt cuộc cười thoải mái, kéo Tiểu Bạch lên, ôm vào ngực mình:”Ta biết, Tiểu Bạch là tốt nhất!”

Vân Khê ngồi một bên, nhướng mày, không khỏi kêu oan thay Tiểu Bạch:”Tiểu Bạch đáng thương, bị người khác bán cũng không biết….” Tiểu Bạch luôn mù quáng sùng bái Tiểu Mặc, ngay cả nàng cũng có chút bất bình thay.

Vân Tiểu Mặc không phục, ngẩng đầu, nói:”Mẫu thân, người không cần châm ngòi ly gián ta cùng Tiểu Bạch, quan hệ của chúng ta chính là sinh tử chi giao!”

Đúng vậy, sinh tử chi giao a! Không phải chúng ta lén lút trộm nhiều thức ăn của người ta sao?

Vân Khê thực không xem trọng nó.

Tiểu Bạch bất mãn, kêu gào trong lòng: nữ ma đầu, đừng có mà tùy tiện ly gián ta cùng Tiểu Mặc, Tiểu Mặc Mặc đã hứa sẽ không đem ta đi bán mà.

Tiểu Bạch trừng mắt, căm giận nhìn Vân Khê.

Xem ra người tốt không dễ làm a! Vân Khê hết nói nổi, đành đem lực chú ý chuyển sang nơi khác.

Long Thiên Tuyệt biếng nhác nằm nghiêng trên thảm hồ ly, áo bào đen cùng lớp thảm trắng tạo ra hai màu đối lập chói mắt, ngực áo hơi rộng mở, lộ ra một vùng da rắn rỏi, hoàn mỹ. Hắn híp mắt, nghe mẫu tử hai người nói, thần sắc lười biếng, pha lẫn chút phong tình.

Vân Khê nhìn bộ dáng này của hắn, không nhịn được nuốt nước miếng, cái gì gọi là sắc đẹp thay cơm, chính là cái này a! Nghe được thanh âm nuốt nước miếng của nàng, Long Thiên Tuyệt mở mắt ra, nhìn về phía nàng, cười vân đạm phong khinh.

“Đẹp không? Đêm nay, để ngươi nhìn thật kỹ, thật đủ…..”

Thanh âm đùa bỡn của hắn truyền đến tai Vân Khê, hại nàng đỏ mặt một trận.

Xe ngựa thoáng xóc nảy, Vân Khê đang tựa vào người hắn, liền đẩy hắn ngã xuống, ngồi trên người hắn.

“A, vị trí này so với lúc nãy thoải mái hơn. Tiểu Mặc, Tiểu Bạch, các

ngươi muốn thử không?”

Vân Tiểu Mặc quay đầu, nhìn tư thế ngồi của mẫu thân trông rất thoải mái, vội vàng ôm Tiểu Bạch chạy qua, đặt mông ngồi trên người Long Thiên Tuyệt. Long Thiên Tuyệt thế mà lại bị mẹ con nàng, cùng thú cưng xem như đệm ghế. Thần sắc trên mặt hắn có chút dở khóc dở cười, đáy mắt bỗng xẹt qua tia tinh quái, hai bàn tay to không an phận sờ mó eo của Vân Khê, khiến Vân Khê sợ tới mức cứng cả người, không dám lộn xộn.

“Ân, rất là thoải mái! Nga——ân….” Trong miệng Long Thiên Tuyệt liên tục phát ra thanh âm giống vậy, khiến Vân Khê tức tới mức cả người run lên.

Vân Tiểu Mặc tò mò nhìn qua:”Phụ thân, người làm sao vậy? Tại sao thanh âm của người nghe giống với thanh âm của Bạch thúc thúc phát ra từ trong nhà xí?”

Bạch Sở Mục run run bước ra khỏi nhà xí:”Ai, ai vậy? Là ai dám bôi xấu danh dự của ta?”

Mặt Long Thiên Tuyệt cứng đờ, khóe miệng run run, thần sắc như vừa cắn ngụm bánh thì thấy một nửa con bọ trong cái bánh, nửa còn lại thì đang ở trong miệng mình.

“Ha ha ha ha…..” Vân Khê cười to, gắt gao ôm con trai, tức giận trong lòng thoáng chốc tan hết.

Vân hộ pháp và Phong hộ pháp, hai kẻ dở hơi hôm nay làm xa phu, nghe thấy tiếng cười từ bên trong truyền đến, liền liếc mắt nhìn nhau, sau đó cũng cười theo. Chỉ cách một cái cửa xe, hơn nữa nội công của bọn họ rất thâm hậu, thế nên lời nói của ba người kia, bọn họ đều nghe được nhất thanh nhị sở, tất nhiên cũng nghe được tiếng

kêu đen tối của tôn chủ, cùng lời nói ngu ngơ của Tiểu Mặc.

Tưởng tượng được tôn chủ kinh ngạc ra sao, bọn họ như được trút giận, chẳng qua, bọn họ không dám cười to, chỉ có thể cố gắng kìm lại, cười khúc khích.

Ai biết rằng, bọn họ chỉ vừa mới cười một chút, bên trong liền bắn ra hai đạo huyền khí vào ót họ, khiến hai người cả kinh vội ngưng cười.

Từ trong xe ngựa, truyền ra giọng nói đáng sợ của tôn chủ:"Hai vị hộ pháo gần đây tựa hồ rất nhàn nhã, xem ra ta có lẽ nên giao thêm vài nhiệm vụ nho nhỏ cho các người?"

Nhiệm vụ nho nhỏ? Cái nhiệm vụ nho nhỏ mà tôn chủ nói đến, luôn siêu cấp khó a.

Đừng mà….

Hai người thầm than khổ dưới đáy lòng, bọn họ đâu có cố ý nghe lén, là do cửa xe không cách âm tốt mà.

"Tôn chủ, ngài hiểu lầm! Chúng ta mới nhìn về phía trước thấy bọn ngựa ủn mông, cảm thấy thực buồn cười, thế nên mới cười vài tiếng."

"Đúng vậy, đúng vậy! Ta cũng nhìn thấy, đích thực có con ngựa đang ủn mông, rất là buồn cười."

Vân hộ pháp cùng Phong hộ pháp hai người mong đánh lừa được hắn, tránh được một kiếp.

Ai ngờ, bên trong triều ra thanh âm còn đáng sợ hơn:"Các ngươi tựa hồ rất muốn chấp hành mấy cái nhiệm vụ nho nhỏ kia mà…."

Hai người liếc mắt nhìn nhau, mặt đối mặt, đồng thời tỉnh ngộ. Lời của bọn họ, chẳng phải là so sánh tôn chủ với mông ngựa sao? Khó trách thanh âm tôn chủ bỗng nhiên lạnh lùng thêm vài phần, chết tiệt, ai nghĩ ra chủ ý ngu ngốc đó chứ?

“Phu nhân…..” Hai người không dám dùng lý do gì để biện hộ nữa, đành cầu cứu phu nhân.

Thanh âm Vân Khê truyền ra:”Đừng để ý đến hắn! Tiếp tục đánh xe ngựa đi!”

“Tạ ơn phu nhân!”

“Phu nhân thật sự là nữ tử thiện lương nhất, ôn nhu nhất, thông minh nhất trên đời này!”

Hai người vừa đánh ngựa, vừa kẻ hát người họa, hết lời ca ngợi nàng, khiến Vân Khê đắc ý một trận. Có thuộc hạ thật tốt, thời điểm tâm tình không tốt, có thể đem ra xả giận, thời điểm tâm tình tốt, liền bảo họ diễn trò cùng, thật là thực dụng a!

Nếu hai người Vân hộ pháp cùng Phong hộ pháp biết được nàng đang nghĩ gì, bọn họ nhất định muốn đập đầu vào đậu hủ tự tử a.

Xe ngựa tiếp tục tiến về phía trước, rất nhanh đã đến Nam Phong thư viện.

Bởi vì trận đấu hôm nay có liên quan tới tiểu thiếu gia phủ tướng quân cùng La Thần phủ, cho nên không ít kẻ đến góp vui, trước cửa thư viện huyên náo, ồn ào.

Xe ngựa của nhà Vân Khê dừng lại, hấp dẫn ánh mắt của không ít

người.

Vân Tiểu Mặc dẫn đầu, mở cửa xe, nhẹ nhàng nhảy xuống khỏi xe ngựa.

Trong đám người, vang lên tiếng hoan nghênh của bọn nhỏ.

“Tiểu Mặc.”

“Tiểu Mặc, hôm nay nhất định phải đánh bại Tiểu Viễn, đánh cho hắn hoa rơi nước chảy.”

“Tiểu Mặc, chúng ta đều cổ vũ cho ngươi, nhất định phải thắng a!”

Bọn nhỏ xem Tiểu Mặc như tiểu siêu nhân mà đón đãi, vây quanh Tiểu Mặc ở đại môn thư viện.

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt theo sau hắn, bước xuống xe, chậm rãi, thong thả đi. Vân hộ pháp cùng Vân hộ pháp lúc đầu theo sát họ, sau đó liền cách xa ra, bọn họ đã có kinh nghiệm rồi, không dám nghe lén tôn chủ cùng phu nhân nói chuyện nữa đâu.

Trên đường, Long Thiên Tuyệt nắm tay Vân Khê, hai người thong dong bước, nhớ đến tình cảnh lần đầu tiên nắm tay, trong lòng ngọt ngào không thôi.

“Khê nhi, cái thư viện này có phong thủy rất tôt, hay là, để ta mua lại nó đi?”

Trên trán Vân Khê rơi xuống mấy cái hắc tuyến, nơi này chính là thư viện a, làm sao nói muốn mua là có thể tùy tiện mua cơ chứ?

“Chàng bắt đầu chú ý tới sự nghiệp giáo dục từ khi nào thế?”

“Ta chỉ nghĩ, nếu mua lại nó, sau này nếu có thời gian rãnh rỗi, có thể cùng nàng đến đây tản bộ.”

Hắc tuyến trên đầu Vân Khê nhiều thêm gấp đôi, thì ra là thế, quả nhiên suy nghĩ của hắn không thể nào giống người thường được.

“Vân di!” Từ xa xa, truyền đến tiếng hô của Nam Cung Anh.

Ánh mắt Vân Khê vi liễm, giãy khỏi tay Long Thiên Tuyệt, hướng tới phương hướng của nàng ta.

Hôm nay, đến cùng Nam Cung Anh còn có một vị lão giả, xem thần thái ung dung cao quí của hắn, cùng xiêm y chính là loại gấm vóc hoa lệ mà chỉ hoàng gia mới có, đoán được hắn có lẽ là đệ đệ của đương kim hoàng thượng- Lục vương gia.

Nhưng mà, Vân Khê mặc kệ hắn có phải cái Lục vương gia gì đó hay không, vừa tiến lên phía trước, liền ngồi xổm xuống trước mặt Nam Cung Anh, vẻ mặt nghiêm túc, thẩm vấn:”Anh Tử, có phải ngươi quyết định thay Tiểu Mặc về chuyện tham gia trận đấu, còn đáp ứng lấy Tiểu Bạch ra đặt cược hay không?”

Nam Cung Anh như là bị dọa đôi chút, lễ phép gật đầu:”Chính bởi La Tiểu Viễn thực sự khiến ta tức giận, hắn còn mời hai tên gia nhân từ bên ngoài, mỗi ngày đều đi khắp nơi tìm Tiểu Mặc gây phiền toái. Ta….ta chỉ muốn…….” Nhìn thấy sắc mặt ngày càng lạnh của Vân Khê, nàng sợ hãi không dám nói thêm gì nữa, lắc mình trốn sau lưng ông nội.

“Anh Tử, nếu có một ngày, Tiểu Mặc lấy ngươi ra cá cược với kẻ khác, tâm tình của ngươi sẽ như thế nào? Trong mắt của ngươi, Tiểu Bạch chỉ là thú sủng, nhưng nó cùng Tiểu Mặc lớn lên, nó chính là

bằng hữu thân thiết nhất với Tiểu Mặc. Ngươi bảo Tiểu Mặc lấy bằng hữu của mình ra đánh đố, ngươi có nghĩ tới cảm nhận của Tiểu Mặc hay không, có nghĩ tới cảm nhận của Tiểu Bạch hay không?”

Nam Cung Anh chớp chớp đôi mắt to linh động, ánh mắt từ khiếp sợ dần chuyển sang áy náy, nói lí nhí:”Thực xin lỗi, Vân di, ta biết sai rồi.”

Vân Khê xoa xoa đầu nàng, rốt cuộc cười với nàng ta một cái, dù sao cũng chỉ là một đứa bé, biết sai biết thay đổi, thế là tốt.

“Ngươi chính là cái nha đầu kia ở Vân gia?” Lúc này, Lục vương gia vốn trầm mặc từ nãy tới giờ bắt đầu lên tiếng.

Vân Khê đứng dậy, chống lại thần sắc bình tĩnh của Lục vương gia, bắt đầu tinh tế đánh giá vị vương gia tiêu giao mà ông nội lẫn phụ thân đều khen không dứt miệng.

Vị vương gia này là đệ đệ của đương kim hoàng đế, hắn mỗi ngày thượng triều, nhưng không hề nói bất kì lời nào, mặc kệ triều chính, cũng không hề kết bè kết cánh, lén lút lui tới cùng bọn quan viên. Vị vương gia như vậy, không hề có quyền thế trong tay, nhưng lại không thể khiến người ta phủ nhận được: hắn chính là một thành viên của hoàng thất.

Phụ thân từng nói, Lục vương gia khi thượng triều từng phá lệ, vì nàng nói một câu. Nàng rất tò mò, mình rốt cuộc có cái gì, mà có thể để một vị vương gia có thân phận, địa vị hiển hách, nhưng chưa từng gặp qua nàng, lại thay nàng nói chuyện? Hay là hắn nhìn trúng thực lực của Vân gia? Nếu thật sự như thế, nhiều năm qua hắn có thể thanh tâm quả dục, không ham muốn gì cũng chỉ là một loại thủ pháp che dấu của hắn, mục đích thật sự, có lẽ cũng giống với Nam Cung Tỉ, Nam Cung Dực…..

Lòng người khó đoán, Vân Khê khó mà không hoài nghi hắn!

“Vân Khê tham kiến Lục vương gia.”

Ánh mắt của Lục vương gia bình thản quét qua người nàng vài lần, lập tức lại chuyển hướng về phía Long Thiên Tuyệt, ánh mắt trầm tĩnh như gương mặt, không có chút nào nổi sóng.

“Vị này chính là tôn chủ của Lăng Thiên cung- Long Thiên Tuyệt?” Hắn hơi vung tay, không làm mất đi phong phạm của hoàng gia, không kiêu ngạo không siểm nịnh, lại biểu đạt ý thưởng thức, biểu hiện như thế, không chỉ đạt được cảm tình tốt từ Vân Khê, mà cả Long Thiên Tuyệt cũng không ngoại lệ.

“Sớm nghe nói đến thanh danh của Lục vương gia, hôm nay gặp mặt, hân hạnh hân hạnh!”

“Anh Tử tuổi nhỏ ngang bướng, lại có tính hiếu thắng, lão phu dù đã giáo huấn nàng nhiều lần, nhưng dạy mãi mà không sửa. Hôm nay thấy được nàng nghe lời Vân tiểu thư khuyên răn, về sau xin Vân tiểu thư chiếu cố nàng nhiều hơn, giúp lão phu ân cần dạy dỗ một phen.” Lục vương gia cúi đầu nhìn tôn nữ của mình, con ngươi bình tĩnh rốt cuộc nổi lên gợn sóng.

“Anh Tử, nhanh lên một chút tới đây! Tranh tài sắp bắt đầu rồi.” Xa xa, có các bạn nhỏ gọi nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Cung Anh nhất thời sáng lên, ngọt ngào nói, “Gia gia, Vân di, con phải đi trước rồi, một lát gặp lại.”

“Đi đi!” Vân Khê hướng về phía nàng cười nhẹ

Thấy vậy nụ cười của Nam Cung Anh càng thêm rực rỡ trong lòng

suy nghĩ: Vân di thật tốt, dạy ta đạo lý làm người, còn chịu hướng về phía ta cười! Khiến nàng càng thêm kiên định cố chấp muốn gả vào Vân gia, nàng nhất định phải làm cho Vân di cũng thương nàng như mẫu thân.

“Chúng ta cũng đi qua đi! Những hài tử này mỗi đứa đều là quỷ nhỏ chưa lớn, không biết bọn họ rốt cuộc đang muốn đùa giởn cái gì.” Lục vương gia cười đến có chút bất đắc dĩ, đối mặt với cháu gái mình thương yêu nhất, đáy lòng hắn thân tình tràn lan.

Đi tới hiện trường tranh tài, tiếng người ồn ào, không nghĩ tới người hôm nay đi tới hiện trường để xem cuộc thi cư nhiên lại nhiều như thế, hơn nữa phần lớn đều là gia đình hiển quý trong triều, Vân Khê khỏi có chút hoài nghi, quan viên Nam Hi quốc không phải là quá mức thanh nhàn sao. Có phải chính là nguyên nhân hay không, cho nên Nam Hi quốc chỉ đứng hàng thứ năm trong ngũ quốc?

Nhìn lại cách thức phân bổ chỗ ngồi quan sát, nơi này nghiễm nhiên đã thành một triều đình thu nhỏ, từ phân bổ đơn giản biến chất trở nên phức tạp, một bên là quan viên lấy Vân gia cầm đầu cùng với quan viên lấy La gia cầm đầu phân loại ra ngồi hai bên, tạo thành cục diện đối lập. Từ nhân số song phương nhìn kỹ, hiển nhiên thế lực của La gia đã tăng thêm một bậc, những quan viên lúc trước đứng ở bên Vân gia, cũng bởi vì biến hóa gần đây của Vân gia, mà ngược lại đã đứng về phía La gia.

Vân Khê dưới đáy lòng cười lạnh, không nghĩ tới trong một cuộc thi đá cầu nho nhỏ của đám nhóc, lại diễn biến thành cuộc chiến giữa hai phe kẻ thù chính trị, thật sự là làm người ta buồn cười và đáng tiếc.

Quyển 2 - Chương 23

ChươngV23: Cuộc thi đá cầu ở thư viện (2).“Vân tiểu thư, Vân tướng quân cùng Vân lão tướng quân dạo này vẫn khỏe chứ?”

“Nghe nói, tình hình biên cương ở phía tây đang rất hỗn loạn, Vân tướng quân có ý định nhận lệnh xuất chinh hay không?”

“Vân tiểu thư, tiểu tử nhà ta muốn nhập ngũ, không biết tiểu thư có thể thay hắn nói chuyện hay không, an bài cho hắn một vị trí dưới trướng Vân tướng quân? Tiểu tử kia nhiều bệnh, ta sợ hắn không chịu được cực khổ.”

Chịu khổ không được, còn muốn nhập ngũ?

Vân Khê nghe bọn quan viên không ngừng ầm ĩ, thầm nghĩ muốn đánh người, nàng bất quá chỉ đến xem trận đấu của con trai, cớ sao còn không để cho nàng yên?

“Các vị, ta chẳng qua cũng chỉ là một tiểu nữ tử, chuyện triều chính, ta vốn không biết gì. Ta tới vì chỉ muốn xem con ta tranh tài, trận đấu sắp bắt đầu, xin các vị giữ im lặng, đừng quấy rầy ta xem thi đấu.”

Vân Khê trên mặt tỏ vẻ hiền lành, dưới đáy lòng lại không nhịn được mà mắng bọn họ, nếu không phải sợ rằng toàn bộ bọn họ sẽ theo La gia, cô lập Vân gia, nàng đã sớm đứng lên đưa tay chỉ vào mũi bọn họ mà mắng. Bọn họ rốt cuộc có phải đến để xem thi đấu không thế? Nếu thuần túy muốn tranh giành lợi ích chính trị, vậy mau đổi địa điểm, tửu lâu cũng được mà thanh lâu cũng không sao, chính là đừng làm bẩn một nơi thanh khiết như thư viện.

Bọn quan viên rốt cuộc câm nín, im lặng ngồi vào chỗ.

Nhận thấy một ánh mắt mãnh liệt trên khán đài đối diện bắn về phía mình, Vân Khê quay đầu nhìn qua, thấy được chủ nhân ánh mắt kia không ai khác chính là kẻ đã bị nàng phế đi tay chân- La Ý Diễm, hắn hôm nay cư nhiên cũng đến. Ngồi cạnh hắn là một lão giả trên dưới bảy mươi tuổi, xem tư thái cùng quần áo của hắn, ắt hẳn chính là La Thần tướng.

Tầm mắt thanh lương của Vân Khê quét qua, chống lại ánh mắt ghen ghét của hắn, nàng nhếch môi, con ngươi có ánh sáng lạnh lưu chuyển.

Ánh mắt La Ý Diễm nhất thời nổi lửa, thân thể cũng run rẩy theo. Ngồi bên cạnh, La Thần phát hiện điểm dị thường của hắn, theo ánh mắt bắn ra lửa của nhi tử nhìn qua, ánh mắt của hắn chợt biến hóa, bắn ra một đạo nhiệt.

Phụ tử hai người nhìn Vân Khê tóe lửa, muốn dùng ánh mắt thiêu đốt Vân Khê thành tro tàn.

Vân Khê nhìn hai phụ tử hắn, bỗng nhiên cười nhạt, con ngươi băng lãnh, bao phủ sương mù:”La Thần tướng cùng La công tử, ta tốt xấu gì cũng là nữ nhân còn chưa xuất giá, các ngươi nhìn chằm chằm ta như vậy, thật khiến ta ngượng ngùng.”

Thanh âm của nàng không cao không thấp, vừa đủ cho bọn quan viên trên đài thu hết vào trong tai, nghe được nội dung của lời nàng nói, bọn họ đều có chút buồn cười. Ai cũng biết Vân gia cùng La gia có mối thù truyền kiếp, nàng phế đi tay chân của La đại công tử, khiến hắn thành phế nhân, không những từ nay về sau vô pháp luyện võ, mà cả những việc thường ngày muốn làm cũng cần hạ nhân

giúp. Cừu nhân gặp mặt, hết sức đỏ mắt, ý tứ trong lòng hai người kia muốn giết nàng, lại bị nàng xuyên tạc thành cái gì kia chứ?

La gia phụ tử đáy mắt nổi lửa, gân xanh nổi lên, La Thần tướng căm giận trừng mắt nhìn nàng, nói:"Ngươi đừng vội đắc ý! Ngày lành của Vân gia sẽ mau chóng chấm dứt, đến lúc đó, đừng có mà khóc lóc cầu lão phu."

"Thật vậy à?" Hai mắt Vân Khê híp lại, mũi nhọn dưới đáy mắt không che dấu mà phụt ra:"Nếu Vân gia thật sự có một ngày như vậy, trước tiên ta sẽ giết hết La gia các người, lấy các ngươi làm đệm lót mông!"(*bản gốc là "đệm lưng" nhưng em thấy ko đủ độc địa, thế nên….hắc hắc…..)*

La Thần tướng thấy ánh mắt đáng sợ của nàng, không nhịn được run run, đến giọng cũng run theo:"Tốt, tốt lắm! Chúng ta cứ chờ đi, xem Vân gia hay La gia ai mới là kẻ thắng cuối cùng."

"Chuyện này còn cần hỏi sao?" Đôi mi tinh tế của Vân Khê khẽ chớp, cúi đầu cười nói:"Lão đầu ngươi đã bao nhiêu tuổi rồi, thử tính xem còn có thể cười thêm bao nhiêu năm? Ngươi vẫn nên kiềm chế tí, tránh phí sức, đợi ngày lão về tây thiên, vãn bối ta sẽ không quên đốt tiền giấy cho ngài, đốt cùng loại nhang thơm nhất."

"Ngươi……" La Thần tức tới mức đỏ bừng mặt, thân mình không tự chủ run rẩy, một từ "ngươi" nói hơn mười lần, vẫn không thể nào nói tiếp vế sau.

Long Thiên Tuyệt mỉm cười, sáp đến cạnh Vân Khê, quấn một tay quanh eo nàng. Tiểu nữ nhân này thật có khả năng chọc người khác tức chết, đáng yêu như thế, thật sự khiến hắn yêu thích không cách nào buông tay.

Vân hộ pháp cùng Phong hộ pháp không hề thấy được điểm “đáng yêu” nào của nàng, chỉ sợ có mỗi tôn chủ như quái thai, mới có thể cảm thấy phu nhân “đáng yêu”. Bọn họ đều âm thầm tự nhắc nhở chính mình, bản lĩnh của phu nhân tuyệt đối không thua gì tôn chủ, sau này bọn họ nên thông minh lên đôi chút, ngàn vạn lần đừng đắc tội nàng.

La Ý Diễm thấy phụ thân tức tới mức không nói nên lời, vội vàng trấn an:”Phụ thân, đừng chấp nhặt với nàng, hoàng thượng sớm đã kiêng kị Vân gia, sớm muộn gì cũng sẽ chỉnh đốn bọn họ, chúng ta chỉ cần đứng cạnh xem náo nhiệt. Ta thật muốn nhìn xem thử nàng có thể càn rỡ được bao lâu!” Ánh mắt của hắn u ám, lãnh ý nổi lên, rất có ý muốn giết người.

Hoàng đế?

Vân Khê hừ lạnh dưới đáy lòng, phàm là kẻ muốn gây bất lợi cho Vân gia, nàng sẽ không dễ dàng buông tha.

Lúc này, trên sàn đấu vang lên một tiếng, thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người.

Trận đấu đã chính thứ bắt đầu.

Hai đội đấu đứng đối mặt nhau, do hai đội trưởng là Tiểu Mặc và Tiểu Viễn cầm đầu, thành viên bên đội Tiểu Mặc đều ít tuổi, thân thể nhỏ bé. Mà thành viên bên đội kia, ngoại trừ Tiểu Viễn hơi gầy, những kẻ còn lại phần lớn đều cao hơn Tiểu Mặc một cái đầu, trong đó còn có hai kẻ khoa trương nhất, bộ dạng nhìn như người lớn.

“Cái trận đấu kiểu gì vậy? Có công bằng đâu cơ chứ? Bên Tiểu thiếu chủ rõ ràng chịu thiệt thòi.” Phong hộ pháp phe phẩy chiết phiến, là kẻ đầu tiên kêu gào, căm giận bất bình, trận đấu không công bằng

như thế, thật khiến hắn đau mắt.

Vân hộ pháp cũng hừ lạnh theo:"Tìm vài kẻ to cao đến đấu với những đứa nhóc, các ngươi không biết xấu hổ sao? Ta thật vô cùng xấu hổ thay các ngươi."

Lời này của bọn họ, chính là nói cho La Thần cùng những người bên cạnh nghe, bọn quan viên đứng bên này nghe thế cũng không khỏi cười chê.

La Ý Diễm âm lãnh cười:" Đây vốn là qui định trận đấu của bọn nhỏ, trước đó không hề qui ước rằng thành viên tham gia phải là bạn cùng lứa, chỉ cần là đệ tử của thư viện, thì không phân biệt lớn nhỏ, có gì công bằng với không công bằng. Giống như là ăn cơm, người lớn cần ăn, kẻ nhỏ cũng phải ăn, không hề có khác biệt gì lớn."

"Thư viện chỉ tuyển những đứa nhỏ dưới mười tuổi, ngươi đảm bảo rằng hai đứa kia đều chưa tới mười tuổi sao?" Phong hộ pháp quăng ánh mắt hung hăng về phía hắn, cư nhiên không biết xấu hổ mà so sánh với chuyện ăn cơm, có giỏi thì nói rằng kẻ nhỏ đái dầm, mà người lớn cũng đái dầm đi?

"Bọn họ năm năm trước đều mười tuổi, hơn nữa cũng là đệ tử của Nam Phong thư viện, hiện tại nghe đến trận đấu ở thư viện, cố ý đến đây dự thi, chẳng lẽ không được sao? Bọn họ đều là đệ tử của Nam Phong thư viện, chẳng lẽ không có tư cách tham gia trận đấu?" Đáp án như thế đã sớm được chuẩn bị, La Ý Diễm cứ việc trả lời theo.

"Năm năm trước? " Vân Khê khép mi suy tư, giương giọng nói:"Nếu ta không nhớ nhầm, mười năm trước, ta cũng là đệ tử của thư viện, như vậy ta hẳn cũng có đủ tư cách tham gia trận đấu hôm nay?"

Nam Phong thư viện chuyên tuyển đệ tử từ hoàng tộc cùng các đại

thần trong triều đình, Vân Khê thân là nữ nhi của Tướng quân phủ, tất nhiên cũng không ngoại lệ. Nàng cười lạnh, các ngươi có thể phái các đệ tử năm năm trước về dự thi, nàng há cũng có thể tham gia trận đấu?

Cái gì gọi là công bằng, chính là cái này a!

Khóe mắt La Ý Diễm run run, sao có thể cho nữ nhân này tham gia được cơ chứ? Nữ nhân này nếu tham gia, kiểu gì chẳng đem tay chân con hắn phế đi? Sau lưng hắn đổ một trận mồ hôi lạnh.

“Danh sách thành viên tham dự trận đấu sớm đã chốt hạ, Vân tiểu thư nếu có điểm bất mãn, sao trước kia không nói? Hiện tại lên tiếng, đã quá muộn rồi.”

Thật là vô sỉ!

Ai chẳng biết danh sách thi đấu đã sớm bị các người âm thầm áp đặt?

Ngay cả lý do này cũng nói ra, Vân Khê không thán phục không được.

Đưa mắt nhìn lên sàn đấu, mấy đứa kia tuy rằng lớn tuổi, nhưng huyền giai cao lắm cũng chỉ đến lục huyền chi cảnh, tin rằng Tiểu Mặc ắt có thể ứng phó. Chuyện quá thuận lợi chưa chắc là chuyện tốt, có lẽ trận khiêu chiến này, có thể khiến con nàng trưởng thành hơn.

Nghĩ vậy, nàng hướng về sàn đấu hô to:”Tiểu Mặc, cứ việc thả lỏng tay chân, hung hăng đá bọn chúng.”

Vân Tiểu Mặc giương khuôn mặt nhỏ nhắn, hướng về phía nàng

mỉm cười ngọt ngào.

Long Thiên Tuyệt hướng về phía con trai, nở nụ cười, quay đầu đối mặt Vân Khê, nói:”Yên tâm đi, bọn hắn không phải đối thủ của Tiểu Mặc.”

“Chuyện ấy là đương nhiên!” Vân Khê sáp vào cạnh hắn, nép vào ngực hắn, khẽ nhếch môi, hiện lên vẻ mặt vừa tự hào vừa đắc ý.

Mặt trời vừa lên cao, có tiếng hô to, trận đấu chính thức bắt đầu. tiếng hô còn chưa xong, La Tiểu Viễn liền dẫn đầu tiến lên, cướp được cầu.

Vân Tiểu Mặc đứng yên tại chỗ, kinh ngạc một trận, như vậy cũng được á? Bọn họ cư nhiên không tuân thủ qui tắc của trận đấu, búa ra hiệu còn chưa đập, bọn hắn đã cướp cầu, hơn nữa đối phương đều có chân dài, hai cặp chân ngắn của hắn sao chạy lại cơ chứ?

Ủ rũ, thật ủ rũ!

“Tiểu Mặc, đừng ngây ngốc, mau cướp cầu a!” Nam Cung Anh là thành viên nữ duy nhất trong đội, cũng là người hung hãn nhất, cho nên không ai dám phản đối nàng gia nhập. Thấy Vân Tiểu Mặc sững sờ, nàng vội hướng về phía hắn hô lớn, cùng lúc đó, nàng di chuyển chân nhỏ, hùng hổ đuổi thep bóng dáng to lớn của đối phương.

Ân, vì Tiểu Bạch, hắn nhất định phải cố gắng!

Vân Tiểu Mặc tự khích lệ chính mình, tự tin lần nữa hiện lên trên mặt hắn, chạy đuổi theo.

“Xông lên.”

Hắn nhanh như tia chớp, dưới chân nổi gió, thân ảnh trên sàn đấu di chuyển, chỉ để lại cái bóng màu đen không theo qui tắc chạy qua chạy lại lẫn trong đám người.

“Wow.” Không biết là thanh âm ai cảm thán đột ngột vang lên trên khán đài.

“Vân tiểu thiếu gia! Tốc độ của hắn thật nhanh a….”

“Phải thật không vậy? Một đứa nhỏ năm tuổi cư nhiên có công phu cỡ này sao?”

“Là thật đấy! Ngươi xem, trên người hắn phát ra lam quang, chỉ có cao thủ lam huyền chi cảnh mới có a!”

“Năm tuổi đã là lam huyền cao thủ! Ta có đang nằm mơ hay không thế? Nhất định là đang mơ.”

Trên khán đài một trận náo nhiệt, mọi người đều bàng hoàng trước thực lực của Tiểu Mặc.

Phụ tử La gia kinh ngạc, đứa nhỏ này cư nhiên biết võ công, hơn nữa võ công không phải dạng thường. Chuyện này hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của bọn họ……

Hai tay Long Thiên Tuyệt vòng quanh thắt lưng Vân Khê, hai người ôm nhau ngồi một chỗ, nghiễm nhiên trở thành cảnh tượng chói mắt, khiến mọi người lâu lâu lại ghé mắt sang nhìn lén. Thân phận của Long Thiên Tuyệt, sớm đã bại lộ, mọi người âm thầm đáng tiếc thay Vân Khê, cư nhiên lại thân mật cùng kẻ trong tà phái.

Tuy nghĩ vậy nhưng trên mặt bọn họ lại hiện lên vẻ cung kính cùng khách khí vô cùng.

Đùa chứ, ai mà dám công khai đắc tội với một đời tà tôn? Thế chẳng phải ngại mệnh quá dài sao?

Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê hoàn toàn không chú ý ánh mắt kẻ khác, vừa khe khẽ trò chuyện, vừa quan sát trận đấu.

Vân hộ pháp cùng Phong hộ pháp trước đây không hề biết rằng Tiểu Mặc có võ công, hiện tại nhìn thấy biểu hiện xuất sắc của hắn, hai người cũng hết sức kích động.

“Tiểu thiếu chủ, quá đẹp! Đá hắn, lại đá hắn, hung hăn giáo huấn chúng!”

“Chạm vào người đối thủ là phạm quy định…. Tiểu thiếu chủ, nện hắn, dùng cầu nện mạnh hắn!”

“Kéo áo hắn!”

“Đấm vào mắt hắn!”

“Kéo thắt lưng hắn!”

“Nện bọn họ đi!”

“….”

Hai người càng nói càng kích động, cuối cùng đành vọt tới dưới sát lôi đài, vừa hô to, vừa hoa chân múa tay vui sướng.

“A, cướp được cầu rồi! Tiểu thiếu chủ, ta yêu ngươi, ngươi quá tuyệt vời!”

Vân hộ pháp cùng Phong hộ pháp hai người hai miệng một lời, kích động ôm lấy nhau, rước lấy vô số ánh mắt xem thường từ xung quanh. Kẻ không biết, còn tưởng hai người này là đoạn tụ….*(Cười, cười, cười chết mất…..)*

Giữa sân, Vân Tiểu Mặc được bao quanh bởi đồng đội thân mến, cùng tiếng hoan hô. Khuôn mặt đáng yêu dính một tầng mồ hôi, dưới mặt trời chói chang, hắn như một tia nắng, chiếu sáng đáy lòng âm u của mọi người.

Nhưng mà, cũng có ngoại lệ.

Bên đội đối phương có hai gã thiếu niên, liếc mắt nhìn nhau, thấy dưới đáy mắt họ đều là ão não cùng không cam lòng. Bọn họ cư nhiên thất bại dưới tay một đứa nhỏ năm tuổi, nhục nhã như vậy, bọn họ há có thể nhận?

Hai người đồng thời ra ám hiệu, tinh quang dưới đáy mắt chớp lên.

Trận đấu tiếp tục diễn ra, Vân Tiểu Mặc nhanh nhẹn, linh hoạt mang cầu xuyên qua, như đi dạo giữa chốn không người. Hai thân ảnh cao to nhất thời ngăn cản đường đi của hắn, hắn khép hai chân, kẹp cầu ở giữa, phi thân lên trời, nhảy qua đầu đối phương.

Hai gã thiếu niên sao dễ dàng bỏ qua? Bọn hắn thi triển khinh công, mỗi người vươn một tay, cư nhiên muốn kéo hắn từ trên không trung xuống.

Vân Tiểu Mặc liếc mắt nhìn thấy động tác của hai người bọn họ, đoán được ý đồ của chúng, liền hạ khí trong đan điền xuống, rồi lại tăng cao, đem thân mình bay lên cao khoảng ba trượng.

“Oa….” Một đám gương mặt nhỏ nhắn của lũ nhỏ giương lên, sùng

bái nhìn theo hắn, thật cao a.

Hai gã thiếu niên kinh ngạc, điều này sao có thể? Huyền giai của hắn bất quá cao hơn bọn hắn mộ cấp, sao lại có được khinh công cùng nội lực kinh người như thế?

Tất nhiên bọn họ không biết, Vân Tiểu Mặc vì được hấp thụ huyền khí bên trong của ngọc thiềm, lại được ăn một lượng lớn huyền linh quả, trong cơ thể tồn tại không biết bao nhiêu năng lượng. Thân thể hiện tại của hắn, như bảo tàng nhồi đầy kim khố, tùy thời có thể vứt bớt vàng* ra ngoài. Huyền giai của hắn còn ở Lam huyền chi cảnh, bởi vì muốn tăng huyền gia ngoại trừ cần huyền khí bên ngoài, còn cần cơ hội để lĩnh ngộ.*(*gốc: xuất….để vậy cho nó oai….há há)*

So với huyền giai của những kẻ khác, thực lực của hắn tất nhiên cường đại hơn, cơ hội thăng cấp cũng cao hơn.

“Quá giỏi! Nhân tài của Vân gia xuất hiện tầng tầng lớp lớp, thế hệ sau càng hơn thế hệ trước a!” Trên khán đài, không biết ai cảm thán một câu, những người khác cũng phụ họa theo, thực đề cao Vân gia.

Bên La gia sắc mặt như trứng thối, khó coi vô cùng, bọn họ vốn muốn tìm hai cao thủ thừa dịp trong trận đấu tạo ra sơ xuất, khiến đứa nhóc của Vân gia tàn tật, khiến Vân gia cùng bọn họ đều chịu bi thống như nhau. Ai ngờ đứa nhỏ kia thực lực rất mạnh, chẳng những biết võ, hơn nữa còn giỏi hơn những cao thủ mà họ sắp xếp.

Điều này sao có thể?

Chẳng lẽ sỉ nhục cùng cừu hận Vân gia mang đến cho họ, không thể nào trả lại sao?

Bọn họ tuyệt không cam lòng!

Đến khi dùng hết sức lực, hai gã thiếu niên đành kìm tốc độ lại rớt thẳng xuống, chật vật lảo đảo vài cái, hoảng sợ nhìn nhau, rồi lại đồng thời liếc mắt nhìn về phụ tử La gia.

Làm sao bây giờ? Chúng ta không phải đối thủ của hắn!

Hai người dùng ánh mắt biểu thị tiếng lòng.

La Ý Diễm nhìn về phía hai người, ánh mắt vụt ra tinh quang huyết lệ, bàn tay vô lực, run rẩy giơ lên, hướng tới hai người tạo ám hiệu.

Hai người hiểu ý, yên lặng giơ tay đáp trả, bọn họ sẽ từ bỏ việc đuổi theo Tiểu Mặc, ngược lại công kích đồng đội của hắn.

Toàn bộ hiện trường trận đấu, hoàn toàn biến thành buổi biểu diễn cá nhân của Tiểu Mặc, đá cầu rồi lại phấn khích chụp lấy, gây ra từng tiếng rồi lại từng tiếng hô ủng hộ.

Nhưng mà, sự tình kỳ quái lại xảy ra, đồng đội của Tiểu Mặc hết người này đến người khác lần lượt gặp rắc rối, người không bị đánh ngã, thì lại bị đá thương chân, một người rồi lại một người rời khỏi sân đấu. Cuối cùng, nguyên bản hai bên có số người ngang nhau, hiện tại bên này một người phải đấu với ba người.

Trên khán đài, bọn quan viên nhìn thấy con cùng cháu mình bị thương, đau lòng vô hạn, nghĩ muốn lý luận với La Thần tướng, lại nhận được một câu thuận miệng mà nói của đối phương:”Đây là thi đấu, thi đấu khó tránh khỏi bị thương, nếu sợ bị thương, thì đừng tham gia thi đấu!”

Một đám quan viên tức giận đến lỗ mũi bốc khói, nhưng lại ngại thân phận của La thần tướng, không dám cùng hắn tranh cãi, đành tạm

thời nhẫn nhịn, trước tiên đem con mình đến chỗ đại phu mới là chuyện quan trọng.

“Khốn kiếp! Thật quá đáng khinh? Cư nhiên chơi xấu?”

“Trọng tài, ngươi đứng giữa sân, chỉ để làm cảnh thôi à? Ngươi không thấy có kẻ liên tiếp phạm quy hay sao?”

“Quá đáng! Thật quá đáng, trong trận đấu của bọn nhỏ, cư nhiên cũng có nội tình đen tối!”

“Trận này còn có gì là công bằng sao? Tiểu thiếu chủ, đừng khách khí với bọn họ! Ai đánh ai, cũng chả có kẻ để ý!”

Vân hộ pháp cùng Phong hộ pháp lại bắt đầu kích động đứng lên, kêu gào, hai kẻ kia rất đê tiện, đánh không lại Tiểu thiếu chủ, liền chuyển qua xuống tay với các bạn của Tiểu thiếu chủ, muốn Tiểu thiếu chủ phân tâm, bọn họ mới có cơ hội cướp được cầu, hành vi đáng giận này, thật khiến nhân thần cộng phẫn!

Tiểu Bạch ngồi dưới chân Vân Khê, gấp đến độ hết lăn trái lại lăn phải, nếu không phải bị nữ ma đầu giám thị, nó đã sớm vọt tới giúp Tiểu Mặc.

Tiểu Mặc Mặc, nện hắn, nện hắn, hung hăng dùng chân nện hắn!

“A——” Lúc này, Nam Cung Anh cũng trúng chiêu, nàng bị hai người kia chèn ép hai bên, đồng thời hung hăng đá một cước, tránh, giảm tốc độ lại, té. *(oách)*

“Đáng giận! Cư nhiên dám đá cô nãi nãi ta?” Nam Cung Anh rốt cuộc bạo phát, nàng bò bò, đứng lên, bước nhanh đuổi theo, ôm lấy chân một kẻ, nghiêng đầu hung hăng cắn.

“A———”

Lúc này đây, đổi lại là thanh âm tên kia gào thét.

“Mau thả ra! Ngươi là chó sao?”

“Ngươi mới là chó! Ngươi kêu so với chó sủa còn khó nghe hơn!”

Nam Cung Anh gắt gao ôm lấy chân của hắn, miệng càng dùng thêm sức. Hắn ngửa đầu, liên tục kêu thảm.

Tên còn lại vội chạy tới, chuẩn bị đá một cước, hướng về phía Nam Cung Anh, khí thế hung mãnh, khiến người ta kinh hãi. Một cước này nếu thật sự nện trên người Nam Cung Anh, nàng ta chỉ sợ sẽ tàn phế.

Trên khán đài, Lục vương gia vẫn im lặng nãy giờ cũng khẩn trương đứng lên. Đấy là bảo bối cháu gáu hắn cưng chiều nhất, nếu nàng bị xây xát chỗ nào, hắn nhất định bắt La gia trả giá đắt!

Đang muốn bảo ngừng đấu, Vân Khê bên cạnh lại mở miệng:”Vương gia yên tâm đi, không có việc gì đâu.”

Lục vương gia khẽ chớp mi, yên lặng nhìn về phía sàn đấu.

Lúc này, một mặc y thân ảnh chạy tới như tia chớp, chân hắn đá quả cầu, trúng ngay tên thiếu niên đang muốn đánh lén kia, sau đó, thân ảnh màu đen cũng áp sát lại, đá mạnh vài cái vào mặt tên thiếu niên đang bị Nam Cung Anh ôm chân.

“A a a a—-”

Vài tiếng hét kinh hoàng ngân dài từ trong miệng tên thiếu niên kia phát ra, Vân Tiểu Mặc thu chân, đầu của tên kia không ngừng đung đưa, đung đưa như đồng hồ quả lắc, một khi đã lắc, sẽ không thể dừng lại.

“Anh Tử, ngươi không sao chứ?” Vân Tiểu Mặc khom người nâng Nam Cung Anh lên khỏi mặt đất, lấy tay phủi phủi bụi đất trên người, trên mặt cho nàng.

Nam Cung Anh giương khuôn mặt nhỏ nhắn, lem nhem lên, má hồng hồng, mắt long lanh:”Tiểu Mặc, ngươi rất suất.”

“Không có việc gì là tốt rồi!” Vân Tiểu Mặc quay đầu liếc nhìn hai tên thiếu niên đang quỳ rạp trên mặt đất, con ngươi tinh thuần nổi lên tia hàn quang, có một loại khí thế trong cơ thể hắn nổi lên, không ngừng nổi lên!

“Tiểu Mặc, đón cầu!” Trịnh Nam từ trong vòng vây hô, vừa mới đá cầu ra, hắn đã bị thành viên bên đội Tiểu Viễn vây lại, hung hăng đánh.

Trịnh phu tử ở bên cạnh nhìn thấy cảnh này không nhịn được run lên….. Thật sự quá vô pháp vô thiên!

“Dừng tay! Các ngươi dừng tay cho ta!” Thanh âm khàn khàn của hắn vừa phát ra đã nhanh chóng bị tiếng đánh át mất.

“Đừng để ý đến hắn! Thay ta hung hăng đánh tên kia đi!” La Tiểu Viễn mặc dù còn nhỏ, lại học được tính tàn nhẫn của ông nội cùng phụ thân, nói qua nói lại, cũng đều là một nhà mà ra.

“Rốt cuộc là ai giáo dục bọn ngươi thành đám người vô pháp vô thiên như thế? Các ngươi thật khiến lão phu thất vọng!” Trịnh phu tử

hiện lên vẻ mặt bi thống, quên mất rằng, người giáo dục bọn chúng, không ai khác chính là hắn. Hắn muốn xông vào cứu cháu của mình, lại bị bọn hộ vệ canh giữ xung quanh do La gia an bài ngăn cản.

Trên khán đài, Vân Khê nhíu mi, nhìn Trịnh Nam bé nhỏ bị đánh, trong lòng cũng không chịu nổi. Nhưng nghĩ lại, trẻ con phải trải qua một chút mưa gió, mới có thể thanh chóng lớn lên, cho nên nàng lựa chọn tiếp tục đứng nhìn.

“Các ngươi, hết thảy dừng tay cho ta.” Thanh âm non nớt của Vân Tiểu Mặc vang lên, thân thể nho nhỏ của hắn ngưng tụ một cỗ năng lượng như lốc xoáy, đang chờ bùng nổ.

Hắn đứng bằng một chân, mặc kệ cho tay áo bay phần phật, khuôn mặt nho nhỏ bỗng dưng giương lên, một đạo ánh sáng chói chang từ khuôn mặt hắn phóng ra, hắn mở to mắt, phụt ra hai tia sáng bén nhọn!

“A——-”Trong đám người, tiếng kinh hô không ngừng vang lên.

Đôi mắt màu vàng, cư nhiên là đôi mắt màu vàng! Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Là bọn họ hoa mắt hay thật sự là vậy?

Hắn thật sự có đôi mắt màu vàng, hay là do bức xạ từ ánh nắng?

Bất kể là tình hình cùng nguyên nhân gì, tóm lại hết thảy thật quá mức ly kì!

Long Thiên Tuyệt vốn đang biếng nhác tựa người, thân mình lúc này đột nhiên căng cứng, con ngươi thâm thúy hiện lên vẻ khó tin.

“Làm sao vậy?” Vân Khê nhận ra điểm khác thường ở hắn, không khỏi cất tiếng hỏi.

Tiểu Mặc từ nhỏ đã có chỗ kỳ dị như vậy, mỗi khi hắn phẫn nộ, đôi mắt sẽ biến thành màu vàng khác thường. Nhưng tình huống này rất hiếm khi phát sinh, cho nên nàng không quá để ý, nghĩ thầm, trên thế gian này chuyện gì cũng có thể xảy ra, trừ bỏ những người mắt đen, còn có mắt dương, mắt xanh, thậm chí là mắt tím, cho dù hắn thật sự có một đôi mắt màu vàng cũng không có gì kì quái, di truyền học gì gì có, gien biến dị gì đó nữa, có thể lấy khoa học ra mà giải thích.

Nhưng mà hiện tại nhìn thấy phản ứng của Long Thiên Tuyệt, nàng liền chậm rãi ngẫm lại, chẳng lẽ còn có duyên cớ khác trong đó?

“Tiểu Mặc trước giờ đều như thế này sao?” Hắn cúi đầu hỏi, thanh âm bình tĩnh lại mang theo chút run rẩy.

Vân Khê gật đầu, nói:”Ân, chỉ có thời điểm Tiểu Mặc phẫn nộ, mới biến thành như vậy, hơn nữa sức mạnh của hắn nháy mắt cũng sẽ tăng lên gấp mười lần.”

“Không hề nghĩ rằng dù trốn hay bỏ chạy, vẫn không thể nào tránh được vận mệnh.” Long Thiên Tuyệt tự giễu, cười khẽ, tinh quang dưới đáy mắt mơ màng, thâm thúy.

“Rốt cuộc là có chuyện gì? Tiểu Mặc sẽ gặp nguy hiểm sao?” Vân Khê nhận thấy điểm khác thường, liền ẩn dấu dự cảm bất hảo.

Vẻ mơ màng dưới đáy mắt thoáng cái đã biến mất, Long Thiên Tuyệt khôi phục ánh mắt, lắc đầu, dùng giọng an ủi nói:”Không cần lo lắng, đây là chuyện tốt đối với Tiểu Mặc——”

Cũng có thể là chuyện xấu————

Hắn không nói ra nửa câu sau, chỉ sợ nàng sẽ lo lắng quá mức, nếu

chuyện phát sinh, hắn sẽ một mình gánh vác. Vô luận như thế nào, hắn sẽ hảo hảo bảo hộ hai mẫu tử nàng, không tiếc tính mạng nàng.

Tiểu Bạch đứng lên trong phút chốc, lóe mắt nhìn chằm chằm về phía Vân Tiểu Mặc, không dời tầm mắt.

Tiểu Mặc Mặc giận rồi! Tiểu Mặc Mặc phát hỏa!

“Dám đã thương bằng hữu của ta, các ngươi đều rất đáng chết.”

Luồng khí thô bạo bùng nổ trong cơ thể Vân Tiểu Mặc, hắn rống giận, đem cầu xem như vũ khí, hung hăng đá về đám người vây đánh Trịnh Nam.

Cái thứ nhất, đánh bại một đám, tiếng kêu thảm vang lên.

Cái thứ hai, trúng ngay mũi Tiểu Viễn, hắn ngửa người ra sau, trực tiếp hôn mê, hai dòng máu đỏ trực tiếp chảy ra từ mũi hắn.

Cái thứ ba, trúng thắt lưng của kẻ nào đó, lại bắn ngược trở lại tên đối diện, vòng qua vòng lại—- một quả cầu đánh đối phương hoa rơi nước chảy, ngã trái ngã phải, hiện trường vô cùng thê thảm!

Trên bụng La Tiểu Viễn không biết bị ai hung hăng dẫm lên một cước, hắn sợ hãi kêu lên, tỉnh lại từ trong hôn mê, vừa mở mắt ra, đã thấy Vân Tiểu Mặc bay vút trên trời cao, quanh thân hắn phủ đầy sát khí cùng hàn ý, khiến Tiểu Viễn cả kinh hút một hơi.

Thật sự……Rất đáng sợ!

Vân Tiểu Mặc lúc này, trong mắt của hắn, chính là một tiểu ác ma. Cả ánh mắt của Tiểu Mặc, cũng dọa người như vậy, như là có thể một ngụm nuốt chửng nó.

Bình thường, luôn nhìn thấy hắn cười ngọt ngào, đối với ai cũng tốt, La Tiểu Viễn liền không vừa mắt hắn.

Nó không quen nhìn tất cả mọi người vây quanh hắn, chơi đùa cùng hắn mà không chơi với nó. Nó càng ghét việc Vân Tiểu Mặc đoạt đi vị trí của nó, còn cùng Anh Tử nó thích nhất nói nói cười cười.

Nó mới là bạn cùng bàn của Anh Tử!

Nó muốn cùng Anh Tử chơi đùa!

Tuy rằng Vân Tiểu Mặc không đối với nó nhiệt tình như những người khác, nhưng cũng rất hiếm khi lộ ra biểu tình đe dọa với nó. Trong mắt nó, Vân Tiểu Mặc hiện tại rất đáng sợ, rất rất đáng sợ, tim nó không ngừng run rẩy….

La Tiểu Viễn còn chưa hoàn hồn, đã cảm thấy bầu trời tự nhiên tối sầm, có người hung hăng đánh nó. Nó nhất thời kêu lên sợ hãi, chưa kịp trốn, đã bị một đôi chân đạp lên, thanh âm than khóc của nó truyền khắp thư viện.

La Thần tướng nhìn thấy tôn tử bị thương, sao ngồi yên được, vội vàng đứng lên ngăn cản:”Dừng tay! Ngươi thật to gan, cư nhiên dám đã thương người?”

Lời này của hắn rất khôi hài!

Vân Khê không nhịn được cười phá lên:”La Thần tướng, ngài cũng thật hài hước! Mới vừa rồi, người bên các ngài ra tay đả thương người, đem bọn nhỏ đánh đến mức phải rời khỏi trận đấu, thời điểm ấy, sao không thấy ngươi nói ” không đả thương người” gì gì đó? Hiện tại tôn tử của ngươi bị đánh, ngươi đau lòng, mới biết đứng ra

hô to dừng tay, không phải đã quá muộn rồi sao?”

“Đường đường là một trụ cột quốc gia, cư nhiên tu dưỡng chỉ đến thế, thật khiến người người chê cười!” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Long Thiên Tuyệt hùa theo lời nàng, hắn cúi đầu cười lạnh:”Ta thật sự muốn nhìn thử, ai dám ngăn cản trận đấu này?”

Hắn vung ống tay áo, một cơn lốc bùng nổ trên khán đài, sau đó dần dần di chuyển về phía sàn đấu. Trong nháy mắt, một đạo huyền khí kết thành kết giới, bao phủ toàn bộ sàn đấu, ngoại nhân dù dùng cách nào xông vào, cũng bị ngăn cản!

“Ngươi—” Ánh mắt thâm trầm của La Thần tướng lộ ra vẻ kinh hãi, hắn nhìn gia đinh nhà mình đang không ngừng cố gắng tiến vào kết giới, nhưng một đám đều lần lượt thất bại, thậm chí còn bị kết giới đánh văng ra ngoài.

Nên làm thế nào đây?

Cứ như vậy, chỉ sợ tính mạng tôn tử không thể giữ được!

“Vân Khê, ngươi rốt cuộc muốn thế nào? Làm cách nào thì ngươi mới chịu buông tha cho tôn tử của lão phu? Lão phu chỉ có một tôn tử duy nhất, là tương lai của La gia ta. Ngươi đã khiến đại nhi tử của ta bị thương, lại còn hạ độc dược với nhị nhi tử, La gia ta đã thê thảm lắm rồi, ngươi giơ cao đánh khẽ, buông tha cho tôn tử của lão phu đi!” La Thần tướng kìm lại thần sắc không cam lòng, rốt cuộc cúi cái đầu cao quí của hắn xuống trước mặt Vân Khê. Vì cứu tôn tử duy nhất, hắn đành bất chấp nhiều như vậy.

“Phụ thân— ” La Ý Diễm cũng thực lo lắng, hiện tại nhìn thấy phụ thân vì cứu con mình, đành ăn nói khép nép cầu địch nhân, ấm áp trong tim hắn dâng cao. Hắn rũ mi mắt, đem dấu toàn bộ phẫn uất

cùng không cam lòng dưới đáy mắt, hắn thề, thù này không báo, quyết không làm người.

La gia cùng Vân gia mãi mãi là kẻ thù không đội trời chung!

Vân Khê nhếch mép cười, con ngươi lưu chuyển, vô ý mở miệng:"Đây là trận đấu của bọn nhỏ, ta là người ngoài cuộc, không có khả năng xen vào, nếu ngươi muốn cầu điều gì, hãy đi cầu con ta đi, vậy sẽ thực tế hơn."

"Ngươi…" Ăn nói khép nép, cầu tình nàng, đã là cực hạn của hắn. Hiện tại muốn hắn đi cầu xin một đứa nhỏ, đây tuyệt đối là sỉ nhục lớn nhất mà hắn nếm trải! Hắn tốt xấu gì cũng là trụ cột quốc gia, đức cao vọng trọng biết nhường nào, hiện tại nếu thẽ thọt khúm núm cầu một đứa nhỏ, như vậy văn võ bá quan trong triều sẽ đối đãi hắn như thế nào?

Có điều hắn cũng quên mất rằng, trải qua việc vừa rồi, uy tín của hắn có còn chút ít nào đâu? Hắn chẳng những tâm ngoan thủ lạt, giả dối vô lại, đối với con cháu của đồng liêu* cũng không tha, đại thần như vậy, sao có thể nhận được sự ủng hộ của mọi người? *(*:đồng nghiệp)*

Nhưng mà, La Thần tường tuyệt đối không thừa nhận chuyện này là đúng.

Hắn do dự, giãy dụa……

Vân Khê thản nhiên quét mắt nhìn hắn một cái, hướng tới Tiểu Mặc ở giữa sân hô to:"Tiểu Mặc, trận cầu này thật sự rất đặc sắc! Mẫu thân lâu lắm rồi cũng chưa từng xem qua trận cầu nào đặc sắc như vậy…."

La Thần nghe được lời này của nàng, cả người toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Trận cầu đặc sắc?

La Thần tướng tức đến mức muốn bóp chết người.

Lúc này, Vân Tiểu Mặc đã thu bớt sát khí lại, từ trên không trung rơi xuống, chân phải điểm lên cầu, vừa nhíu mắt nhìn chằm chằm lũ người ngã trái ngã phải trên sân, vừa đáp lời Vân Khê:"Mẫu thân thích xem, vậy Tiểu Mặc tiếp tục đấu tiếp!"

"Các ngươi mau mau đứng lên, tiếp tục đấu với ta!"

Tầm mắt hắn cố ý quét lên trên người La Tiểu Viễn, khiến La Tiểu Viễn sợ tới mức toàn thân lạnh run, hai mắt mông lung hướng về phía trước, giả vờ bất tỉnh.

Ngay lúc ấy, Nam Cung Anh vọt qua, chân mang giày hung hăng đạp trên người La Tiểu Viễn:"La Tiểu Viễn đáng hận, dám khi dễ Tiểu Mặc, ta đạp chết ngươi, đạp chết ngươi!"

"Không chơi, ta không chơi." Bị nàng ác độc trả thù, cho dù là ngất thật, cũng sẽ dễ dàng tỉnh lại. La Tiểu Viễn không giả vờ được nữa, đành phải cầu xin tha thứ.

Những kẻ khác tham gia thi đấu cũng bị dọa hết, học theo hắn van xin.

"Tiểu Mặc, buông tha chúng ta đi! Chúng ta đều bị hắn bức, chúng ta căn bản không muốn cùng ngươi đối nghịch, thật đấy! Ngươi buông tha chúng ta đi!"

“Tiểu Mặc, mọi chuyện về sau chúng ta sẽ đều nghe theo ngươi, không bao giờ nghe Tiểu Viễn xúi giục nữa. Ngươi tha cho chúng ta đi!”

Vân Tiểu Mặc trầm tư một lát, chuyển mắt nhìn về phía Vân Khê, như muốn hỏi ý kiến của nàng. Kỳ thật, hắn hiểu rằng lần này giáo huấn bọn họ nhưng vậy là đủ rồi, trừ bỏ Tiểu Viễn rất đáng giận, những người khác kỳ thật cũng không quá quắt lắm. Quan trọng nhất, hắn thật sự rất thích được học tập trong thư viện, rất thích đùa giỡn cùng các bạn cùng trang lứa.

Vân Khê nhìn ánh mắt con trai, hiểu được ý hắn, đáy lòng không khỏi thở dài, cừu hận là chuyện của người lớn, trẻ nhỏ đều vô tội, mặc dù có chọc phá, nhưng cũng chỉ là do nhất thời bồng bột, tội lỗi quy lại cũng là do người nhà giáo dục không tốt. Trẻ em trên đời đều khờ dại, đều thuần khiết, không nên để thứ gì dơ bẩn khiến chúng lạc lối.

Nàng nhẹ nhàng phất tay, ý tứ không nói cũng hiểu.

Cùng lúc ấy, Long Thiên Tuyệt giương ống tay áo, nháy mắt thu hồi kết giới từ huyền khí kia.

Người của La gia rốt cuộc xông vào sàn đấu, ôm lấy tiểu thiếu gia của bọn họ, hướng về phía La Thần tướng mà chạy.

“Tiểu Viễn, ngươi không sao chứ? Để ông nội nhìn qua xem.”

“Ngoan, đừng khóc, ông nội mang ngươi về nhà.”

La Thần tướng đối với tôn tử sủng đến tận trời, hoàn toàn như một người khác, trước mặt tôn tử, hắn cũng chỉ là một gia gia bình thường đến không thể bình thường hơn, một lòng yêu thương tôn tử, nghĩ muốn đem hết thảy những điều tốt nhất trên đời cho tôn tử.

Lúc này, Tiểu Mặc cũng về tới khán đài, khuôn mặt tuấn tú bao phủ một tầng mồ hôi mỏng, dưới ánh mặt trời, lóng lánh, hai mắt hắn sáng ngời.

“Tiểu thiếu chủ, người quá tuyệt vời! Thuộc hạ thấy vinh quang thay cho người!” Vân hộ pháp nói nói cười cười.

Phong hộ pháp liếc mắt nhìn hắn, trào phúng nói:”Cút sang một bên! Vinh quang* của tiểu thiếu chủ là dành cho tôn chủ cùng phu nhân, bộ mặt của ngươi đã dài* như con lừa, còn dài nữa sẽ không thể nhìn.” *(*mặt dài vs vinh quang đồng âm)*

Vân Tiểu Mặc cười khanh khách, hàm răng trắng đều lóe sáng dưới ánh mặt trời.

Tiểu Bạch nhìn hai người kia vây quanh Tiểu Mặc, có chút không nhịn được, vù một tiếng, xuyên qua hai người, sau đó vững vàng đứng trên vai Tiểu Mặc, dùng ánh mắt khinh bỉ đảo qua hai vị hộ pháp.

Cút sang một bên! Không được giành sự chú ý của Tiểu Mặc với ta!

Bọn quan viên đều hướng về phía này chúc mừng, Vân Khê thản nhiên ngồi, mắt điếc tai ngơ.

Bên này phi thường náo nhiệt, bên La Thần tướng lại thảm đạm vô cùng, đám quan viên thấy con cháu mình bị thương không nhẹ, sao còn có tâm tình để ý tới chuyện khác, vội vàng đem con cháu nhà mình về với nhà, với mẹ.

Trước khi đi, La Thần âm lãnh trừng mắt liếc nhìn Vân Khê một cái, ánh mắt chứa đựng hận ý ngút trời. Ánh mắt vô thanh vô tức biểu

hiện:”Các ngươi chờ đó, ngày lành của Vân gia, cũng sắp chấm dứt rồi!”

Vân Khê lạnh lùng nhìn hắn, nàng thật muốn xem thử, người cuối cùng đứng trên cao rốt cuộc là ai!

Vì để ăn mừng thắng lợi của Tiểu Mặc, Vân gia cố ý tổ chức một buổi tiệc vô cùng náo nhiệt, kỳ thật cũng chỉ nhiều thêm vài món ăn, cùng tự thưởng cho mình một chút rượu ngon, người một nhà tựu một chỗ, nói chuyện trên trời dưới đất, vô cùng hòa thuận, vui vẻ.

Trong bữa tiệc, Vân Tiểu Mặc kể lại quá trình thi đấu một cách sinh động, hóm hỉnh, chọc cho Vân lão gia tử cùng Vân lão phu nhân cười toe cười toét.

Rượu quá ba tuần, đột nhiên có người của hoàng cung đến, muốn thông truyền thánh chỉ.

Đám người Vân lão gia tử nghênh đón thánh chỉ, Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt, Dung Thiếu Hoa và những nhân sĩ giang hồ lưu lại bữa tiệc, thánh chỉ quái quỉ gì đó, cũng không có liên quan đến bọn họ, cho dù họ đi, cũng không thể nào quì xuống tiếp chỉ, không đi ngược lại tránh khỏi xô xát cùng tranh cãi.

Đến khi đoàn người của Vân lão tử trở về, ai nấy sắc mặt đều ngưng trọng.

“Ông nội, sao vậy? Hoàng đế kia có ý chỉ gì?”

Vân lão gia tử thở dài, đem thánh chỉ đưa cho nàng, để nàng tự mình xem.

Vân Khê nhíu mày, trong lòng có một loại dự cảm bất hảo, nàng mở

thánh chỉ ra, liếc mắt đọc nhanh, tức giận trong lòng dâng lên.

“Cẩu hoàng đế! Hắn đang muốn tiêu diệt Vân gia sao?” Nàng hung hăng vung tay, ném thánh chỉ lên trên bàn, ném ngay vào nồi canh.

“Sao vậy?” Long Thiên Tuyệt nhẹ nhàng khua đũa, mở thánh chỉ ra, lộ ra toàn bộ nội dung của thánh chỉ.

“Thánh chỉ yêu cầu Vân tướng quân mang hai trăm nhân mã đi dẹp loạn….”

Vân Khê căm giận nói:”Nghe nói bọn loạn tặc kia cực kì hung hãng, nhân số cỡ hơn mấy vạn người, cẩu hoàng đế kia cư nhiên bắt phụ thân mang hai trăm người đến bình loạn, rõ ràng chính là muốn mượn đao giết người, mượn kiếm của bọn trộm giết phụ thân ta!”

Quyển 2 - Chương 24

Chương V24:Cung yến (1)Nếu hắn bất nhân, vậy thì đừng trách ta bất nghĩa, đáy mắt Vân Khê nổi lên từng đợt ánh sáng lạnh lẽo, người ta đã khi dễ lên trên đầu Vân gia, nàng nếu còn có thể nén giận đi nữa, nàng đã không phải là tiểu thư Vân gia.

“Khê nhi, ngươi muốn làm cái gì” đáy lòng Vân Dật lo lắng, rất là khẩn trương, bởi vì hắn thấy được đáy mắt nữ nhi nổi lên sát khí, giống y ánh mắt nàng lúc ở cuộc thi tranh bá, khi vung lên một kiếm chém cao thủ của Tư đồ gia ra làm hai mảnh.

Người của Tư đồ gia muốn giết thì cứ giết, nhưng hiện nay người này lại chính là hoàng thượng, Vân gia là bề tôi trung thành đã mấy chục năm của hoàng thượng Nam Hi Quốc, bọn họ làm sao có thể giết hoàng thượng chứ, làm vậy sẽ khiến cho danh tiếng Trung Quân Vệ Quốc mấy mươi năm của Vân gia sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

“Phụ thân, người yên tâm, ta sẽ không ngu xuẩn như vậy, ngu xuẩn tự mình đích tay động thủ đi giết cẩu hoàng đế kia. Hắn không phải còn hai đứa con trai sao?Hai đứa con trai hắn đã sớm đối với ngôi vị hoàng đế thèm muốn từ lâu rồi,chúng ta chỉ cần lửa chảy thêm dầu, để cho bọn họ chó bầy cắn nhau mà thôi.” Vân khê cười lạnh một tiếng rồi tiếp tục nói “ Chuyện này giao cho ta xử lý, trước tiên phụ thân chỉ cần đi quân doanh điểm tướng,đem toàn bộ thân tín của Vân gia triệu tập lại, ngoài ra lựa chọn hai trăm tinh binh xuất chinh, ngầm cố gắng thuyết phục bọn họ nghe theo Vân gia, tùy cơ mà mưu sự…”

Ánh mắt Vân Dật không ngừng biến ảo, đáy lòng hoang mang rối

loạn, việc này là loạn thần tặc tử, hắn làm sao có thể làm?

Cũng là Vân mông nhận thức lời của Vân khê…,cất cao giọng nói: “Cứ theo lời Khê nhi nói mà làm, Vân Gia chúng ta không thể chịu uất ức mà sống như vậy nữa, cái mà Vân Gia bảo hộ chính là dân chúng của Nam Hi Quốc, chứ không phải là hoàng thất của Nam Hi Quốc, chỉ cần dân chúng sống an lành, yên ổn, ai tới ngồi trên ngôi vị hoàng đế cùng chúng ta có quan hệ gì đâu?”

“Phụ thân, làm sao mà cả ngài cũng …?” Vân Dật do dự trong chốc lát, rốt cục cũng quyết định nói, “ Thôi được, nếu chuyện đã như vậy, cứ thế mà tiến hành đi”

Vân Dật cả đêm không ngừng nghỉ chạy tới quân doanh,mà những người còn lại của Vân gia liền thương lượng tìm đối sách.

Một bữa cơm còn không có ăn xong, Cung lý liền cho người đến nữa, lần này tới không phải thái giám cung nữ,mà là đích thân thái tử Nam Hi Quốc, Nam Cung Tỉ

“Các vị thật là hăng hái a,nghe nói hôm nay tiểu thiếu gia của quý phủ trong cuộc thi đá cầu đoạt được hạng nhất, nên bổn thái tử cố ý đến đây để chúc mừng” Ánh mắt Nam Cung Tỉ tự do dò xét mọi nơi, cơ hồ đem tất cả mọi người đang ngồi cẩn thận đánh giá một lượt, nhất là tầm mắt khi rơi trên người của Long Thiên Tuyệt, đáy mắt hắn rõ ràng hiện lên một tia ghen ghét.

Hắn chưa lúc nào quên, trắc phi của hắn chính là bị Long Thiên Tuyệt giết chết. Cũng không phải hắn thật sự đau lòng vì trắc phi,mà do hắn đường đường là thái tử của một nước lại tự ái nhận lấy khiêu khích, điều này làm sao làm hắn có thể nhẫn?

Đám người Vân Khê chỉ nhàn nhạt liếc hắn một cái, sau đó liền tự

nhiên phối hợp ăn cơm, nói đùa, mà không nhìn đến sự hiện diện của hắn. Đầy bàn người cũng chỉ có Vân gia lão tử ngại thân phận thần tử phải chiêu đãi hắn, Vân phu nhân cùng Vân lão phu nhân liền trực tiếp lấy lý do thân thể khó chịu, mượn cớ rời đi.

Nam Cung Tỉ từ đầu tới cuối, hoàn toàn bị vắng vẻ đãi ngộ coi như không thấy, hắn luôn luôn bày biện ra dáng vẻ thân phận thái tử như cũ, chờ Vân lão gia tử tự mình dẫn hắn tới chỗ ngồi.

Vân Mông bất đắc dĩ lắc đầu, khả năng của thái tử này không nhiều, nhưng thận phận hắn cũng không phải lớn bình thường, nên không còn cách nào khác chỉ có thể cung kính mời hắn ngồi xuống.

“Thái tử điện hạ,mời” Vân Mông rời vị trí chủ vị của mình đi ra ngoài.

Đuôi mắt Vân Khê quét qua, một tia ánh sáng lạnh vụt sáng bắn ra.

Nam Cung Tỉ sau khi ngồi xuống, liền đưa mắt nhìn sang phương hướng của Vân Khê, cất giọng nói: “Vân tiểu thư, biệt đã lâu không gặp” Hắn vừa nói vẫn ko quên bày ra đáng vẻ phong lưu,tự cho là đúng, xuất ra nụ cười câu hồn, nghĩ đến dáng vẻ hắn lúc đùa giỡn nữ nhân, sợ chính là dùng một chiêu này.

Vân Khê chỉ cảm thấy ngán, liếc hắn một cái nói: “ Ta rất tốt, ăn ngon ngủ kỹ”

Long Thiên Tuyệt đưa tay đặt lên ngón tay nàng ở trên bàn, mang theo tính đoạt lấy cùng đắc ý. Hướng đến Nam Cung Tỉ quét tới một cái ánh mắt, ánh mắt nhàn nhạt nhưng có sự uy hiếp rất lớn.

“Vị hôn thê của ta cũng không cần nhọc đến các hạ quan tâm” Hắn thu hồi tầm mắt, thay Vân Khê gắp mấy đũa thức ăn, thanh âm mềm mỏng mấy phần nói: “Ăn nhiều một chút, đừng vì một con ruồi mà

làm mất khẩu vị”

Vì con ruồi?

Nam Cung Tỉ sắc mặt đột nhiên trầm xuống, hắn lại đem mình so sánh với…..Tay hắn nắm chặt, ẩn chứa xu hướng phát tác. Phía sau người hầu thấy vậy vội vàng nhỏ giọng nhắc nhở, lúc này mới ngăn được cử động lỗ mãng của hắn.

Đây chính là Lăng thiên cung cung chủ, người người trong thiên hạ nghe tên đã mất mật, một đời tà tôn, cũng không phải là người tùy tiện mà người nào cũng có thể chọc vào.

Nam Cung Tỉ sau khi bình tĩnh, đổi lại vẻ mặt ngoài cười nhưng trong không cười, mở miệng nói: “ Long tôn chủ thực thích nói giỡn, bổn thái tử lần này đến đây không có ý vì gì khác, chỉ là đặc biệt tới mời Vân tiểu thư vào cung dự tiệc thôi.”

“Không thấy ta đang dùng cơm hay sao, còn cái gì mà yến tiệc” Sợ đi lần này chính là hồng môn yến đi, cáo đến chúc tết gà, thật là không có chút tốt đẹp nào.

Nam Cung Tỉ sắc mặt hơi chậm lại, miễn cưỡng cười cười nói: “ Sứ thần bốn quốc lần này đi đến vì cuộc thi tranh bá, đối với phong thái của Vân tiểu thư rất là ngưỡng mộ, ngày mai bọn họ phải lên đường về nước, nên rất muốn thừa dịp tối nay nhìn thấy phong thái Vân tiểu thư lần nữa, hi vọng Vân tiểu thư có thể hiện diện”

Vân Khê cười lạnh, ngưỡng mộ? Cao thủ của bọn họ mang đến tất cả đều chết hết bởi mãnh thú ở trong rừng, chỉ có mình cùng Tĩnh vương ba người bình yên vô sự thoát ra khỏi cánh rừng, sợ là bọn họ đã sớm đem cái chết của những cao thủ của nước mình toàn bộ quy trách nhiệm lên đầu nàng, đều có ý muốn xé xác nàng ra đi?

“Thái tử điện hạ, thật xin lỗi, hôm nay ta mệt mỏi, thật sự không có chút hứng thú nào đi tham gia yến hội. Hay là mời ngài trở về đi, nếu như bọn họ là thật sự ngưỡng mộ ta, vậy hãy để cho bọn họ tự mình mang theo ngàn lượng hoàng kim đến Vân phủ ta bái phỏng, có lẽ như vậy ta sẽ miễn cưỡng ra gặp mặt bọn họ”

Ngàn lượng hoàng kim, còn để cho sứ thần tới Vân phủ bái phỏng?

Nam Cung Tỉ khóe miệng có chút lay động, trong lòng cười thầm, nữ nhân này sẽ không thật sự nghĩ là sứ thần ngưỡng mộ nàng đi? Nhưng nếu nàng hôm nay thật đi cung yến, hắn sẽ làm cho nàng có đi mà không có về.

Một tia hắc ám chợt xoẹt qua đáy mắt hắn, khi lần nữa hắn ngẩng đầu lên, lại là bộ mặt ngoài cười nhưng trong không cười: “ Vân tiểu thư, sứ thần ngày mai sẽ lên đường về nước của họ rồi, sợ là không có thời gian đến Vân phủ bái phỏng. Bọn họ tới Nam Hi Quốc một chuyến đã không dễ dàng gì, không bằng xin mời Vân tiểu thư hạ mình rời cố phủ, đến hoàng cung một chuyến, như thế nào? Trong cung rượu ngon, món ngon vô số, chắc chắn sẽ không bặc đãi Vân tiểu thư”

Vân Khê ánh mắt lưu chuyển, khẽ cười nói: “Rượu ngon, món ngon ta không có hứng thú, bản thân ta nghe nói dưới trướng thái tử có một thuộc hạ là cao thủ luyện đan, nếu như thái tử có thể đưa dược liệu luyện đan của hắn toàn bộ tặng cho ta, có lẽ ta liền sẽ cảm thấy hứng thú.”

“…….“ Dọa dẫm, lời này rõ ràng là dọad dẫm

Nam Cung Tỉ rất là nhức đầu, biết sớm như vậy liền trực tiếp để cho phụ hoàng hạ chỉ, có thánh chỉ, hắn cũng không tin nàng dám kháng

chỉ bất tuân.

“…… tốt, chỉ cần Vân tiểu thư thích, bổn thái tử nguyện ý giúp Vân tiểu thư đạt thành tâm nguyện” Nam Cung Tỉ bị một trận đau lòng, bất quá hắn nhịn, chỉ cần nàng vào cung, hắn cũng ko sợ nàng còn sống mà đi ra ngoài, dù sao cũng chỉ là lời nói, một khi nàng chết, còn ai bắt hắn đem luyện đan sư ra đây?

“Thật tốt quá, nhưng mà chuyện như vậy tốt nhất nên giấy trắng mực đen rõ ràng, vẫn nên lập cái khế ước, thái tử điện hạ thấy phải không?” Vân Khê xem thấu tâm tư hắn, nên cố ý chặn hắn đường lui, muốn lừa gạt nàng, không phải là quá coi thường nàng đi.

Không đợi Nam Cung Tỉ mở miệng, Vân Khê liền trực tiếp gọi Hà quản gia nói: “Còn không mau mang giấy mực tới, còn muốn để thái tử tự mình động thủ sao?”

“Dạ, tiểu nhân liền mang tới” hà quản gia lui xuống.

Nam Cung Tỉ sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, rất là khó coi, không nghĩ tới mời nàng, lại phải đem luyện đan sư làm vật trao đổi, nếu không phải muốn lừa gạt nàng vào cung, mượn sức của sứ thần bốn nước hảo hảo thu thập nàng, hắn mới lười cùng nàng giao dịch! Người của Vân gia sớm muộn gì cũng phải thu thập, hôm nay chẳng qua là mượn tay người khác đem người gần như là đứng đầu Vân gia thu thập trước.

Vân Khê nhìn là biết tình thế khẩn cấp, cũng đoán được hôm nay Hồng Môn yến nhất định không tầm thường, nàng híp lại mắt, dưới đáy lòng suy nghĩ. Nàng nếu không đi, chẳng phải là để cho sứ thần bốn nước coi thường nàng, cũng làm cho bọn họ tỉ mỉ chuẩn bị”Đại lễ” phí công vô ích sao? Cho nên, nàng không những phải đi, hơn nữa còn cấp cho mọi người bao gồm Nam Cung Thắng một uy hiếp,

để cho hắn không dám không chút kiêng kỵ mà chèn ép Vân gia nữa!

“Tiểu thư, giấy mực đã mang tới.” Hà quản gia làm việc hiệu quả cực cao, chỉ trong thời gian chốc lát, đã mang giấy mực chuẩn bị thỏa đáng, còn cố ý sai người đem lên một cái bàn, để Nam Cung Tỉ sử dụng.

Nam Cung Tỉ nhấc bút lên, sắc mặt rất là khó coi, ngẩng đầu liếc Vân Khê một cái sau mới không cam lòng viết xuống giấy khế ước.

“Tối nay đặc biệt tới Tướng Quân Phủ mời Vân gia đại tiểu thư vào cung dự tiệc, để tỏ tâm ý, bổn thái tử nguyện ý lấy Luyện Đan Sư cùng dược liệu và đan dược cực quý đem tặng.....”

Vân Khê vừa nhìn hắn viết, vừa lên tiếng thì thầm, khế ước này rất là hợp ý nàng.

Thu hồi khế ước, đem nó chuyển giao đến tay Vân Tiểu Mặc, sờ sờ đầu của hắn, phân phó nói: “Tiểu Mặc, con nhớ lấy. Sáng mai cầm khế ước đi đến phủ thái tử thu hồi người cùng dược liệu, nếu bọn họ không giao ra, con cứ đem khế ước dán lên trên cửa thành, để cho tất cả mọi người tới chiêm ngưỡng bút tích của thái tử điện hạ.”

“Vâng, Tiểu Mặc biết rồi.”Vân Tiểu Mặc gật đầu, vội vàng cẩn thận đem nó nhét vào trong ngực.

Nam Cung Tỉ giống như mắc chứng co giật, khóe miệng cứ rút ra rút vào, làm thế nào cũng không dừng được. Cuộc đời này của hắn sao lại luôn cùng nữ nhân này xung đột, bằng không tại sao mỗi lần gặp nàng, hắn đều có ý nghĩ muốn bóp chết nàng? Hắn tự nói với lòng mình “Bình tĩnh...bình tĩnh”

Hít một hơi thật sâu, Nam Cung Tỉ nói: “Vân tiểu thư, hiện tại khế

ước cũng đã lập xong, chúng ta cũng nên lên đường thôi?”

“Ừ, đi thôi!” Vân Khê cũng sảng khoái, trực tiếp đứng dậy muốn đi, lúc này khóe miệng Nam Cung Tỉ một lần nữa rút rút, hai mắt hướng trên người nàng liếc nhìn, nói: “Vân tiểu thư không đổi một thân xiêm y để nhập Cung sao?” ý tứ nói nàng mặc có phần xuề xòa, không thể đi gặp người ta.

Vân Khê cúi đầu nhìn một chút xiêm y trên người mình, nhấc mi nói: “Có cái gì không ổn sao? Chẳng lẽ là quá đẹp, nên ngươi sợ đem ta so sánh với chút ít mỹ nhân trong cung, sẽ làm cho các nàng không ngước mặt lên được sao?”

“Phốc!”

Trên bàn đồng thời phun ra mấy tiếng cười.

Long Thiên Thần, Dung Thiếu Hoa cùng Bạch Sở Mục mấy người cười đến cực kỳ khoa trương, bọn họ chưa từng thấy người đẹp nào như vậy.

Cũng mayLong Thiên Tuyệt tương đối có định lực, nên phụ họa thêm một câu: “Đó là tất nhiên!Khê nhi của ta mặc gì đều đẹp hết, không mặc gì còn đẹp hơn!” Ánh mắt của hắn mập mờ hướng trên người nàng quét tới quét lui mấy lần.

Lần này rốt cục đổi lại Vân Khê đỏ mặt, dùng sức trừng mắt liếc hắn một cái, lời nói không đàng hoàng như vậy…, lại cũng dám ở trước mặt nhi tử nói, thật là quá không đạo đức rồi!

Trong ngày thường, mặc dù nàng cũng thường nói những lời gần như vậy…, nhưng dù sao cũng tự nàng nói ra, hiện tại lời như thế từ trong miệng của hắn nói ra, lại làm thay đổi ý nghĩ hoàn toàn, khiến

cho nàng không tự chủ được liên tưởng tới những hình ảnh kia.

Thật ghê tởm, trước mặt nhiều người như vậy giở trò đùa giỡn nàng? Nàng thật sự có chút chịu không nổi, ho nhẹ một tiếng nói: “Vậy cứ như thế đi, chúng ta tiến cung thôi, bằng không các vị sứ thần chờ lâu sốt ruột.”

Vân Khê gật đầu, đang muốn rời đi, bỗng một cái tay bắt lấy ngang hông nàng.

“Cẩn thận một chút!”Một vật nhỏ đc âm thầm đút vào trong tay của nàng, Long Thiên Tuyệt nghiêng người nở một nụ cười nhẹ, thật giống như mưa phùn Giang Nam vào tháng tư,làm cho Vân Khê một trận tâm thần nhộn nhạo, hai gò má cũng đi theo lên một mảng ửng hồng.

Lòng Nam Cung Tỉ đột nhiên trầm xuống, bỗng nhiên giác ngộ mình đã nhỡ sờ râu cọp, thấp thỏm không yên, nếu Vân Khê thật xảy ra chuyện trong hoàng cung, dựa bản tính không sợ đất không sợ trời của Long Thiên Tuyệt ngày đó, có hay không đem trọn hoàng cung, thậm chí cả Nam Hi quốc quấy đến long trời lở đất?

Lúc trước hắn vì sao không nghĩ tới điều này? Hắn một lòng chỉ nghĩ tới làm như thế nào đem Vân Khê lừa gạt vào hoàng cung,làm như thế nào mượn tay sứ thần bốn quốc trừ đi nàng, nhưng vừa vặn lại tính sai sự tồn tại của Long Thiên Tuyệt. Nghĩ đến chỗ này, sau lưng hắn xuất hiện một mảng mồ hôi lạnh.

Long Thiên Tuyệt mang theo ánh mắt nhàn nhạt quét về phía hắn, kia ý tứ uy hiếp không nói cũng hiểu, người nào nếu dám động nữ nhân của hắn Long Thiên Tuyệt này, như vậy cứ chuẩn bị cả nhà bị diệt môn đi.

Nam Cung Tỉ chống lại ánh mắt của hắn quét tới, trực tiếp lảo đảo lùi lại mấy bước, suýt nữa ngã xuống dưới đất, không phải là hắn nhát gan, mà sự thực là lực uy hiếp của đối phương quá mức cường đại, khiến cho hắn phải kinh hồn bạt vía.

“Khụ khụ ——này, ta thấy bất quá là đi dự yến tiệc thôi, các ngươi không cần làm giống như sanh ly tử biệt đi?” Dung Thiếu Hoa có chút nhìn không được rồi, phe phẩy chiết phiến nói, “Biểu muội là thiên kim ngàn vàng của Vân phủ, cũng là người nhà của Dung gia ta, chẳng lẽ còn sẽ có người không biết thức thời, dám đối với người nhà Dung gia chúng ta hạ độc thủ?”

Lam Mộ Hiên cũng gật đầu nói theo: “Đúng, Lam gia ta cũng mạnh mẽ hậu thuẫn cho sư phụ, người nào nếu dám đối với sư phụ ta bất lợi, chính là đối với Lam gia ta bất lợi!”

Nam Cung Tỉ giơ tay lên, hung hăng lau một mảng mồ hôi, hắn rốt cục đã ý thức được, mình hôm nay thật sự là ngu xuẩn. Tiến thối lưỡng nan không nói,mà còn tiền mất tật mang, làm đáy lòng hắn dâng lên một trận ảo não.

Tầm mắt Vân Khê nhất nhất quét qua mấy người họ, tâm ý của bọn hắn, nàng nhận. Bất quá nàng rất tin, mặc dù không có bọn họ, nàng cũng không bao giờ sợ hãi, cho dù hoàng cung thật là đầm rồng hang hổ, nàng cũng muốn xông lên tiến vào

“Đi thôi!”

Đi theo Nam Cung Tỉ lên xe ngựa, hai người ngồi đối diện nhau, nhưng dọc đường không ai nói gì.

Vân Khê dựa vào vách tường xe ngựa nhắm mắt dưỡng thần, rất là thanh thản. Mà Nam Cung Tỉ còn lại là một đường đứng ngồi không

yên, cảm xúc quay cuồng, thất sách a, thật là thất sách, một chuyến đến Vân phủ lần này, chẳng những không có được ích lợi, ngược lại còn chọc giận đến nhiều người. Hắn hiện tại rốt cục hiểu, vì sao phụ hoàng nói muốn Vân Khê vào cung dự tiệc, Hoàng đệ của hắn liền lui sang một bên, một bộ thần thái mắt điếc tai ngơ, càng không cùng hắn tranh đoạt. Thì ra là hắn ta đã sớm biết tới kết quả như thế này, chuyện khó khăn chẳng lợi ích này, hắn ta cần gìcùng mình tranh đoạt đây?

Tức giận, thật là tức giận!

Không làm gì được, nên đầy bụng tức giận hắn đều đổ lên trên người của Nam Cung Dực.

Vân Khê hoàn toàn từ đầu đến cuối không thèm để ý tới hắn, nàng nhắm hai mắt, trong lòng bàn tay cầm vật nhỏ mà Long Thiên Tuyệt đưa cho nàng, trong lòng suy nghĩ, đây đến tột cùng là vật gì. Hẳn là vật truyền tín hiệu … sao? Hắn là muốn nhắc nhở nàng vạn nhất gặp được chuyện nguy cấp, có thể phát ra tín hiệu, để cho hắn đến đây ứng cứu sao?

Trong lòng ấm áp, giống như dương liễu thanh thanh đắm chìm trong tháng năm rực rỡ.

“Đến.” Xe ngựa từ từ dừng lại, ở đối diện thanh âm Nam Cung Tỉ liền truyền tới.

Vân Khê mở mắt ra, vén lên màn xe, phía trước chính là cửa cung, song trong bóng đêm, nàng lại nghe đến mùi vị của binh khí, còn có sát khí nồng đậm.

“Vân tiểu thư, mời xuống xe.” ánh mắt Nam Cung Tỉ ẩn chứa hắc ám, lập tức dẫn đầu nhảy xuống xe.

Vân Khê nhìn thấy lúc hắn vén rèm nhảy xuống xe ngựa đã âm thầm đánh ra dấu tay, hắn hẳn là đang truyền lại tin tức cho sát thủ đã mai phục sẵn ở bên ngoài đi?

Vân Khê, không thể giết*!*

Vân Khê tất nhiên không thể chết! Vân Khê đã từng chết qua một lần, nên sinh tử nàng nào có sợ gì?

Chứ nói chi chỉ là một chút giả thần giả quỷ, nàng căn bản không để ở trong mắt.

“Vân tiểu thư”

Trong bóng đêm, đột nhiên truyền tới một âm thanh quen thuộc.

Vân Khê trông về phía xa, thấy Đông Phương Vân Tường ẩn lẫn trong bóng đêm, hắn thân thể đơn bạc trong đêm tối càng thêm đơn bạc.

“Đông Phương công tử?”

Vân Khê không ngừng tò mò, Nam Cung Tỉ cũng tò mò, không biết Đông Phương Vân Tường vì sao chờ đợi ở chỗ này, chẳng lẽ hắn là đặc biệt tới chờ Vân Khê, vội tới mật báo cho nàng sao? Nghĩ đến khả năng này, sắc mặt Nam Cung Tỉ khẽ biến trầm xuống, mâu quang che dấu, lộ ra thần sắc không vui.

“Thái tử điện hạ, tại hạ có lời muốn nói cùng Vân tiểu thư..... Đông Phương Vân Tường thái độ ôn hoà, nhưng cũng vô hình tạo cho người khác một loại cảm giác bị áp bách, không cho người cự tuyệt.

Nam Cung Tỉ hơi nhíu mi nhìn hắn, chỉ có thể mặt lạnh rời đi.

“Vân tiểu thư, tiệc này là tiệc không tốt, hay là ngươi nên rời đi đi.” Thanh âm ôn nhuận của Đông Phương Vân Tường ở trong bóng đêm giống như rù rì, đồng thời cũng có mấy phần lo lắng.

“Ta tự nhiên biết tiệc này chẳng có gì tốt, bất quá ta cũng sẽ không đi, sống ở đâu thì yên ở đấy.” Vân Khê dừng lại một chút, ánh mắt chuyển động xuống dưới, nói, “Nghe nói ngươi cũng muốn rời đi?”

“Đúng vậy, ta dù sao cũng là hoàng tộc Đông Lăng quốc, lưu lại lâu dài dễ dàng khiến cho người khác lời ra tiếng vào.....” Trong giọng nói của Đông Phương Vân Tường mang theo vài phần bất đắc dĩ.

“Ngươi khi nào đi?”

“Ngày mai giờ Thìn.” gương mặt tuấn tú có chút nhợt nhạt của bệnh tật nổi lên một chút mong đợi.

“Ừ, ta để cho Tiểu Mặc tiễn ngươi đi!”

Đông Phương Vân Tường khẽ cúi đầu, có một chút thất vọng, nàng nói như thế, cũng chính là bản thân nàng sẽ không tới tiễn hắn. Song nghĩ đến Tiểu Mặc, ngay sau đó hắn đổi lại thần sắc mừng rỡ, gật đầu nói: “Vậy thì vất vả rồi.”

Hai người sóng vai đi, thân ảnh thật dài chiếu trên đường, thân ảnh trong lúc này rõ ràng gần nhau như thế, nhưng vĩnh viễn chỉ có thể là song hành, không có bất kỳ điểm giao nhau nào.

Thân ảnh mảnh mai của Đông Phương Vân Tường dường như bị rút đi một phần lực lượng, trở nên vô lực mà sa sút tinh thần.

Trong đêm tối, là ai ở nơi sâu kín thở dài.

Trong lòng Vân Khê đang nghĩ đến việc luyện đan cho hắn, cho tới bây giờ, nàng còn thiếu vài dược liệu rất đặc biệt, hai thứ này cũng là cực kỳ hiếm thấy, nàng càng không biết thế gian này rốt cuộc có tồn tại hay không. Nhưng nếu nàng thật tìm được hai vị dược liệu này, như vậy nàng liền có thể luyện chế ra Cửu Chuyển Thái Cực Đan, loại đan dược có thể khiến người khởi tử hồi sanh, người sáng tạo ra loại đan dược này có thể thấy đã làm nên kỳ tích lớn.

Song, kỳ tích không phải là tự nhiên mà sinh ra, nó cần hao phí rất lớn tâm lực, đồng thời cũng cần kỳ ngộ cùng vận khí.

“Vân tiểu thư, có chuyện, ta ở trong lòng suy nghĩ hồi lâu, vẫn không dám nói.....

“Chuyện gì?”

Đông Phương Vân Tường trầm ngâm chốc lát, giống như là dưới đáy lòng đấu tranh hồi lâu, mới từ từ nói: “Ta muốn nhận Tiểu Mặc làm nghĩa tử, không biết Vân tiểu thư có thể đáp ứng hay không?” Hắn dưới chân dừng lại, ánh mắt mong chờ nhìn Vân Khê.

Vân Khê có chút ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó cười khẽ lên tiếng: “Ta còn cho là chuyện gì chứ, nhiều người thương yêu Tiểu Mặc, ta sao lại không đáp ứng chứ? Hơn nữa, Tiểu Mặc là thật lòng thích ngươi, ngươi cũng đối vớiTiểu Mặc không tệ, ta có cái lý do gì mà phản đối chứ?”

Đông Phương Vân Tường trên môi khẽ nở nụ cười, thanh âm ôn nhuận nói: “Vậy thì tốt, ta còn lo lắng ngươi ghét bỏ ta là quỷ đoản mệnh, không đồng ý ta cùng Tiểu Mặc đi lại quá gần gũi.” Ngữ khí

của hắn trong đó có rõ ràng tự giễu, làm cho Vân Khê không khỏi có chút áy náy. Nàng ngày thường luôn nói hắn là quỷ đoản mệnh, hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng ngăn cản, cũng không có trách nàng tùy tiện gắn cho cho hắn biệt hiệu này, bây giờ còn tự ti sợ nàng không đồng ý để Tiểu Mặc nhận thức hắn làm nghĩa phụ như thế, chẳng lẽ nàng ở trong lòng hắn đã lưu lại ấn tượng lạnh lùng và chanh chua như vậy sao.

Vân Khê ho nhẹ một tiếng, che dấu trong lòng áy náy, nói: “Đúng rồi, ta sẽ luyện chế đan dược cho ngươi, nhưng còn thiếu hai vị dược liệu. Sau khi ngươi trở về, hãy lợi dụng thế lực hoàng thất thăm dò thử xem, ngày mai ta sẽ bảo Tiểu Mặc mang theo hình dạng và đặc thù của hai vị thuốc đưa cho ngươi. Nếu ngươi có thể tìm được hai vị dược liệu này, như vậy ta liền có thể luyện chế ra đan dược có thể chữa khỏi hoàn toàn bệnh của ngươi, nhưng nếu không thấy, vậy ta đành bất lực.”

Đông Phương Vân Tường nhàn nhạt cười một tiếng, thật giống như đã nhìn thấu sinh tử: “Không sao, sinh tử do trời định!”

Vân Khê khẽ liếc qua hai gò má của hắn, chỉ cảm thấy một nam tử ôn nhuận tuấn tú như thế, còn trẻ tuổi như vậy mà sớm về với bụi trần, thật sự có chút đáng tiếc. Sau một đường đi cùng, hai người đều trầm mặc không nói. Trong lúc vô tình, đã dạo bước đi tới cửa Cung yến

“Vân tiểu thư, phải cẩn thận Ngạo Thiên quốc, Bắc Tương quốc, còn có người của Tây Mộ quốc, bọn họ đều đặc biệt mời cao thủ để đối phó ngươi, Huyền giai đều ở Mặc Huyền trở lên, sợ là không dễ đối phó.” Đông Phương Vân Tường lần nữa nhắc nhở.

Vân Khê vẻ mặt lạnh lùng nói: “Đừng lo lắng! Bọn họ muốn giết ta, sợ rằng không dễ dàng như vậy.”

Từng tia sáng mũi nhọn lạnh lùng vụt qua mắt nàng, nếu thực sự có người muốn giết nàng, nàng cũng sẽ không nương tay!

Thái giám Canh giữ ở trước cửa cung bắt đầu vang lên tiếng nói truyền báo: “Vân phủ Đại tiểu thư đến”

Khi Vân Khê cất bước vào Cung yến, tất cả mọi người trên yến tiệc, toàn bộ đem tầm mắt chuyển dời đến trên người ngàng. Mà phía sau nàng Đông Phương Vân Tường thì trực tiếp bị coi là không khí, hoàn toàn không nhìn đến.

Từng đạo ánh mắt tràn đầy các loại hàm nghĩa, có tươi đẹp, có ghen ghét, cũng có kinh nghi...

Tươi đẹp, là một ít bộ phận những người không biết Vân Khê, bất quá loại người này thật sự là rất ít, trên dưới cả nước Nam Hi quốc, nếu có người không biết Vân gia Đại tiểu thư, vậy nhất định sẽ bị chê cười đi, giờ phút này danh tiếng của nàng đã là bậc nhất Nam Hi quốc, là một nhân vật bị gièm pha. Ghen ghét, là sứ thần của Ngạo Thiên quốc, Bắc Tương quốc, Tây Mộ quốc, bọn họ đều đem cái chết của cao thủ nước mình toàn bộ đổ lên người Vân Khê, vừa gặp nàng, chỉ hận muốn đem nàng xé thành từng mảnh nhỏ. Đối với người của La gia, bao gồm La thần Tướng cùng đương kim La hoàng hậu, Vân Khê chính là làm tổn hại La gia bọn họ, là đầu sỏ đả thương bọn họ, bọn họ làm sao có thể không ghen ghét? Còn Tây Môn Huyền Sương, nàng ta ái mộ Tĩnh Vương, mặc dù đã biết được Tĩnh Vương sẽ cưới vợ chính là muội muội của Vân Khê,Vân Mạnh Dao, song nàng cũng mặc kệ những thứ này, dù sao cũng là người Vân gia, cho nên tự nhiên cũng nhìn Vân Khê tràn đầy ghen ghét.

Còn về phần Nam Cung Dực, hắn rất kinh ngạc, Vân Khê thật đến tham gia yến hội, hơn nữa còn một người một ngựa mà đến. Nàng

đến tột cùng là quá mức tự phụ, hay hoàn toàn có lòng tin tất thắng, cho nên mới không sợ hãi?

Phía trên Cung yến, người có tâm tư sâu nhất không lường được, chính là chủ vị Nam Cung Thắng.

Từ khi Vân Khê cất bước đi vào đại điện, ánh mắt hắn vẫn lúc sáng lúc tối chớp động lên, làm cho người ta đoán không ra tâm tư hắn.

“Vân Khê bái kiến hoàng thượng.” Vân Khê dừng ở trong đại điện, chỉ hơi cúi người, coi như là cho hắn đủ mặt mũi.

Nam Cung Thắng ánh mắt trầm xuống, đối với sự vô lễ của nàng, hơi có chút không vui.

Hắn không có lên tiếng, nhưng là bên cạnh hắn, La hoàng hậu bất mãn lên tiếng: “Vân Khê, ngươi thật to gan, nhìn thấy hoàng thượng lại không quỳ?”

Vân Khê ngẩng đầu, ánh mắt lợi hại bắn về phía La hoàng hậu, nàng ta mặc một thân cung trang duyên dáng sang trọng, dáng vẻ trên hàng vạn hàng nghìn người, chỉ bất quá năm tháng vô tình lưu lại ở trên mặt nàng, trên tóc mai, còn có vài nơi nữa dấu vết của tuổi già.

Cuối cùng, chỉ là một lão bà đang tức giận.

Vân Khê cười lạnh một tiếng, cất cao giọng nói: “Ta không quỳ trời cũng không quỳ đất, chỉ quỳ thân nhân cùng những người mà ta tôn kính, xin hỏi hoàng đế bệ hạ thuộc loại người nào mà ta phải quỳ?

Nam Cung Thắng sắc mặt đột nhiên trầm xuống, rất là tức giận, ý của nàng chính là hắn căn bản không đáng giá được nàng tôn kính rồi?

“Lớn mật! Hoàng thượng chính là vua của một nước, chẳng lẽ lại không đáng để ngươi tôn kính? Ngay cả phụ thân của ngươi cùng gia gia thấy hoàng thượng, đều phải ba quỳ chín lạy, ngươi thì tính là cái gì? Cư nhiên không đem hoàng thượng để vào trong mắt như vậy?” La hoàng hậu thật giống như bắt được đuôi của nàng, thanh âm sắc bén hét to nói, “Người đâu, đem Vân Khê bắt lấy,phạt đánh một trăm đại bản!”

Vân Khê hắng giọng cười phá lên, tiếng cười kia vang vọng khắp cả bầu trời đại điện, làm cả kinh những thị vệ kia, khiến họ không dám bước lên trước. Bọn họ đã sớm nghe đến danh tiếng của Vân Khê ở cuộc thi tranh bá, ở trong lòng đã âm thầm đem nàng tôn sùng là thần tượng, vừa vặn nàng lại là nữ nhi của Vân tướng quân, những thị vệ cung đình bọn họ phần lớn đều đã từng là thủ hạ của mấy vị đại tướng trong Vân gia, đối với Vân gia từ đáy lòng rất là quý trọng cùng kính ngưỡng, trong nội tâm không hề có ý trách Vân tiểu thư.

La hoàng hậu nghe được tiếng cười lớn càn rỡ của nàng, khuôn mặt trát từng lớp phấn thật dày nhất thời thay đổi mấy lần, rung giọng nói: “Ngươi —— ngươi cười cái gì?”

Vân Khê từ từ dừng lại tiếng cười, nói ” Ta là đang cảm thấy kỳ quái, vị đại thẩm này, ngươi rốt cuộc là người nào? Tại sao hoàng thượng cũng không có lên tiếng, ngươi lại không ngừng mà phát hiệu lệnh? Chẳng lẽ trong hoàng cung Nam Hi quốc, địa vị của ngươi so sánh với hoàng thượng cao hơn?”

“Ngươi.....” La hoàng hậu giận đến không nhẹ, trên khuôn mặt rơi xuống thêm một tầng phấn.

“Ta cái gì? Chẳng lẽ ta nói không đúng sao?” Vân Khê thừa dịp đúng lúc cắt đứt lời của nàng, tiếp tục nói, “Ta nghe nói hậu cung của

hoàng thượng ba nghìn giai nhân, cả đám đều lớn lên đẹp tựa như tiên trên trời, chỉ nhẹ nhàng nắm chặt eo nhỏ, cũng có thể tan chảy thành nước, chỉ một tiếng cười nhỏ, cũng tựa như chim hoàng oanh ca hát.....Nhưng mà ta xem ngươi nhìn trái, nhìn phải cũng không có một chút giống hậu cung ba nghìn mỹ nữ, như vậy ngươi nhất định không phải là phi tử của hoàng thượng, chẳng lẽ...” Nàng cố ý dừng lại một chút, sắc mặt biến hóa.

La hoàng hậu giận đến cả người phát run, cái gì mà hậu cung ba nghìn giai nhân? Cái gì gọi là cả đám đều lớn lên đẹp như tiên trên trời, cái eo thon nhỏ nhẹ nhàng nắm chặt, cũng có thể tan chảy thành nước? Cái gì còn gọi là cười nhẹ cũng như Hoàng Oanh ca hát? Nàng ta nói như thế, chẳng phải là chê ngoại hình nàng, thắt lưng tựa như thùng phi, giọng nói thô ráp sao? Nàng ta lại còn dám nói cái gì chẳng lẻ…? Nàng cũng là muốn nhìn một chút nàng ta rốt cuộc có thể nói chẳng lẻ cái gì.

Trên đại điện tất cả mọi người đều mặt mày xanh ngắt một tầng mồ hôi, nàng rốt cuộc là ngu xuẩn hay giả giờ ngu xuẩn đây? Có thể ngồi ở bên cạnh hoàng đế, trừ phi tử cùng hoàng hậu, còn có thể là ai đây?

Đông Phương Vân Tường có chút lo lắng liếc nhìn Vân Khê, nàng làm sao có thể lớn mật như thế? Chẳng lẽ nàng không biết vận mệnh Vân gia toàn bộ nắm giữ ở trong tay hoàng đế Nam Hi quốc?

Nam Cung Dực phối hợp uống chút rượu, làm như mắt điếc tai ngơ, khóe miệng lại nhếch lên, từ lâu hắn đã không vừa mắt lão bà này rồi, hôm nay nhìn thấy bà ta bị nhục nhã, đây thực là món ngon để hắn nhắm rượu.

Nam Cung Tỉ lại là âm thầm nắm tay thật chặt, đây chính là mẫu thân hắn, lại bị giễu cợt như thế, nếu là đổi lại là thường nhân, hắn đã

sớm sai người đem nàng lôi đi ra ngoài chém, đáng tiếc nàng không phải là người bình thường, hắn không thể tùy tiện hành động.

Hắn hiện tại chỉ hy vọng mẫu hậu mau sớm thu tay lại, không nên cùng nữ nhân này dây dưa đi xuống, nên đem nàng ném cho sứ thần các quốc gia kia đối phó mới là thượng sách.

Nam Cung Thắng vẫn duy trì trầm mặc như cũ, chỉ là ly rượu đang cầm trong tay không ngừng bị nắm chặt, biểu hiện hắn giờ phút này thực tức giận.

Vân Khê thở dốc một hơi, giọng điệu kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ ——ngài là mẫu thân của hoàng thượng, đương kim Thái hậu sao?”

Lời vừa nói ra, lập tức kinh bạo cả Cung yến.

Nam Cung Dực buồn cười, một ngụm rượu đang uống trong miệng liền trực tiếp phun ra ngoài.

Nam Cung Tỉ trợn mắt trừng hướng hắn, mắc cười như vậy sao? Ngươi có phải nhìn thấy mẫu hậu bị bêu xấu, ngươi mới vui vẻ hay không?

Đông Phương Vân Tường lẳng lặng yên ngồi ở vị trí của mình, tròng mắt, cúi đầu cười yếu ớt.

Còn lại vài sứ thần đại biểu các quốc gia tất cả đều cố gắng ẩn nhẫn nụ cười, bọn họ thật là bội phục trí tưởng tượng của nữ nhân này, lại đem thê tử của hoàng thượng, nói thành mẫu thân hoàng thượng, đem hoàng hậu coi là Thái hậu, nói như vậy không tức chết người mới là lạ!

La hoàng hậu sắc mặt trắng bệch, giận đến mức thân mình run lên,

giơ lên ngón tay chỉ vào Vân Khê, trên dưới triều thần đều rung động, nhưng một chữ cũng không nói ra. Hai mắt nàng ta đột nhiên trợn ngược lên, thẳng tắp ngã về phía sau.

“Hoàng hậu nương nương cẩn thận”

Cung nữ bên cạnh vội vàng tiến lên đỡ vịn.

Nam Cung Thắng vẻ mặt chán ghét, rồi phất tay áo, giọng nói cũng là lạnh như băng: “Đỡ Hoàng hậu nương nương hồi tẩm cung!”

Hoàng hậu tự cho là thông minh, ngược lại tự rước lấy nhục, hắn không thể đồng tình, chẳng qua là đối với Vân Khê càng ghen ghét thêm vài phần. Hắn thật là xem thường nữ nhân này, nàng chẳng những cuồng ngạo, hơn nữa rất có tâm cơ, nói năng ba xạo đã làm cho hoàng hậu cho tức tới ngất đi, thật ko chịu nổi a.

La hoàng hậu bị cung nữ dắt dìu đi tới nửa đường, chợt mở mắt ra, từ từ tỉnh lại. Nàng nổi giận đùng đùng quay đầu trừng mắt hướng Vân Khê, đang muốn mở miệng, Vân Khê lại giành trước nàng mở miệng một bước.

“Hoàng hậu nương nương?” Vân Khê ra vẻ kinh ngạc nói, “Thì ra ngài là Hoàng hậu nương nương, không phải là Thái hậu nương nương ư? Ai nha, ta thật là có mắt không biết ngọc quý, lại đem Hoàng hậu nương nương nhận lầm thành Thái hậu nương nương.” Nàng không mở miệng thì thôi, chứ vừa mở miệng liền trực tiếp làm cho La hoàng hậu hoa hoa lệ lệ ngất xỉu tiếp.

Vân Khê thái độ lạnh lùng, tựa tiếu phi tiếu.

Là ngươi chủ động chọc ta trước, cũng không nên trách ta!

“Vân Khê, tối nay mời ngươi đến đây, là ý của các vị sứ thần đại nhân. Ta chẳng qua là người tiếp khách, sẽ không có bất cứ bình luận gì. Người đâu, ban cho Vân tiểu thư ghế ngồi!”

Nam Cung Thắng trực tiếp đem thái độ phân chia rõ ràng, đem nàng ném cho sứ thần bốn quốc, để nàng cùng sứ thần bốn quốc đánh nhau, hắn chỉ việc ngư ông đắc lợi.

Vân Khê ngồi xuống chỗ được Nam Cung Dực an bài, lấy nàng làm ranh giới, phân ra hoàng thất phụ tử ba người cùng sứ thần bốn quốc, nhìn cục diện này, tối nay hẳn là nàng cùng sứ thần bốn quốc vạch rõ ân oán, mà bọn họ phụ tử ba người chẳng qua là cho mượn tạm sân nhà, chỉ thuần túy xem cuộc vui thôi.

Cõi đời làm gì có chuyện tiện nghi như vậy?

Vân Khê dưới đáy lòng cười lạnh, coi như là xem cuộc vui, cũng phải bỏ tiền mà mua vé.

Nhìn Vân Khê ngồi xuống, trừ sứ thần Đông Lăng quốc, còn lại tam quốc sứ thần nhất tề hướng nàng quăng đi ánh mắt đầy trắc ẩn, ngay cả Tây Môn Huyền Diệp cũng không ngoại lệ. Hắn thật vất vả mới đào tạo ra cao thủ, nhưng bởi vì nàng không duyên cớ chết hết bởi mãnh thú trong rừng, cục tức này hắn làm sao có thể nhịn?

Trong khoảng thời gian ngắn, trên đại điện, Vô số khói thuốc súng hỏa từ từ lan tràn khắp nơi.

Từng đạo ánh mắt không có thiện ý bắn tới, Vân Khê lại như không thấy, đảo mắt liền thấy trước mặt Nam Cung Dực có một cái khay đựng nho, từng quả nho sáng trong đẫy đà, thoạt nhìn rất là ngon mắt, cho nên chỉ vào cái khay kia bình thản nói: “Vương gia, đem để xuống đây đi, ta nghĩ muốn ăn!”

Giờ phút này tất cả mọi người ở trên đại điện đang nhìn chăm chú vào nàng, thanh âm của nàng ở trong đại điện yên tĩnh lộ ra vẻ đột ngột, sau khi nghe nội dung trong lời nói của nàng, tất cả mọi người không khỏi cùng nhau hít thở mạnh. Nàng lại muốn đường đường một Vương gia thay nàng lấy đồ, hơn nữa, nàng không có rõ ràng tình huống hiện tại ư, chẳng lẽ nàng không thấy tam quốc sứ thần đang nhìn chằm chằm vào nàng? Nàng lại còn nghĩ tới ăn?

Nam Cung Dực hồn nhiên không thèm để ý, tiện tay với lấy chùm nho đưa cho nàng, trong lòng âm thầm cười nhẹ, hắn càng ngày càng mong đợi biểu hiện nàng.

Vân Khê cúi đầu ăn mấy chùm nho, hơi trừng mắt lên, chống lại chung quanh vô số đạo ánh mắt vẫn chiếu trên người nàng, nàng giữu khư khư chén đĩa, nói: “Các ngươi cũng muốn ăn sao? Nhưng mà ta không thích chia cho người khác.”

Ai lại muốn đồ ăn của người chứ?

Thật hoài nghi đầu óc nàng có vấn đề.

Một nữ nhân điên cuồng như vậy, lại là người thắng trận ở cuộc thi tranh bá của ngũ quốc sao, nói ra thật không ai tin, song đây lại là sự thật, thiên chân vạn xác, bọn họ tận mắt nhìn thấy.

Nam Cung Dực ánh mắt lạnh lẽo khẽ lưu chuyển, vừa thuận tay cầm lên ly nước trái cây, bày tại trước mặt của nàng. Hắn cũng rất tò mò, nữ nhân này đến tột cùng là muốn làm cái gì? Vừa Nghĩ tới đây, trên môi hắn nụ cười chợt hiện ra.

Tây Môn Huyền Sương cùng huynh trưởng của nàng ngồi gần bọn họ, ánh mắt nàng sáng quắc vẫn rơi vào trên mặt người yêu, thấy

Vân Khê được an bài ở bên cạnh Nam Cung Dực, trong nội tâm nàng cũng có chút không vui rồi, bây giờ nhìn thấy Nam Cung Dực ân cần như vậy với nàng ta, lại còn cười, lòng nàng nhất thời lửa cháy ngút trời, vô cùng lo lắng. Nàng vụt một tiếng từ chỗ ngồi đứng lên, đồng thời cũng đem những ánh mắt đang ở trên người Vân Khê, toàn bộ chuyển dời đến trên người nàng.

Tây Mộ quốc công chúa, nàng lại muốn làm cái gì? Mọi người trong lòng đều là đồng dạng nghi vấn.

Tây Môn Huyền Diệp sắc mặt trầm xuống, dùng sức kéo ống tay áo muội muội, hạ giọng nói: “Sương nhi, ngồi xuống!”

“Ta không!” Tây Môn Huyền Sương né tránh tay của huynh trưởng, ngẩng đầu nhìn Vân Khê nói, “Tất cả mọi người đều nói ngươi là đệ nhất mỹ nhân của Nam Hi quốc, như vậy ngươi nhất định là tinh thông cầm kỳ thư họa, ngươi có dám cùng ta tỷ thí một chút không?” nàng bày ra tư thái kiêu ngạo, cực kỳ giống một con Khổng Tước.

Vân Khê vẫn tự nhiên ăn chùm nho, không nhìn nàng ta.

Chờ đợi một lúc, vẫn không thấy Vân Khê đáp lời, nụ cười của Tây Môn Huyền Sương không khỏi ngượng ngùng, nàng từ chỗ ngồi dạo bước ra, bước đi tới trước mặt Vân Khê, khẽ quát: “Bổn công chúa đang cùng ngươi nói chuyện, ngươi tại sao không trả lời?”

Vân Khê lúc này mới hậu tri hậu giác nâng đầu lên, kinh ngạc nhìn về phía nàng: “Công chúa đang nói chuyện với ta ư”

Tây Môn Huyền Sương hướng về phía lỗ tai của nàng rống to: “Đương nhiên là đang cùng ngươi nói chuyện, bằng không còn có thể là ai?

“Nhưng mà ngươi mới vừa nói rõ ràng là đệ nhất mỹ nhân Nam Hi quốc, ta cho tới bây giờ cũng chưa có nghe nói mình còn có một danh hiệu như vậy?” Vân Khê khó hiểu nói.

Tây Môn Huyền Sương có chút khó có thể tin, cõi đời này lại có người như vậy, nàng rốt cuộc là thật không hiểu, hay là giả bộ không hiểu?

“Người trong thiên hạ đều biết chuyện này, làm sao ngươi có thể không biết?”

“Nha.....” Vân Khê vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ, liên tiếp gật đầu nói, “Nếu là người trong thiên hạ đều biết chuyện này, vậy hẳn là không sai rồi. Ha hả, không nghĩ tới mọi người lại khách sáo như vậy, cho ta đây danh hiệu thật vang dội, ta đây coi như hoàn toàn xứng đáng rồi!”

Tây Môn Huyền Sương trợn mắt há hốc mồm, nàng ta vừa rồi giả bộ không hiểu, rõ ràng là mượn miệng của nàng, đi một vòng lớn đem mình tán dương một phen, quá vô sỉ rồi! Lại còn nói hoàn toàn xứng đáng nữa.

“Công chúa còn có những chuyện khác sao? Nếu như không có lời gì nói… mời về chỗ ngồi, ta đã nói rồi, ta không thích chia thức ăn đâu.....”

Tây Môn Huyền Sương hoàn toàn u mê,..... Nàng ta rốt cuộc có phải người bình thường không đây? Tại sao nói chuyện với nàng ta lại mệt nhọch như vậy? Nàng lúc nào nói là muốn ăn đồ đạc của nàng ta chứ?

“Vân Khê, Bổn công chúa muốn cùng ngươi tỷ thí tài nghệ! Ngươi rốt cuộc có dám ứng chiến hay không?”

“Công chúa muốn biểu diễn tài nghệ, thì cứ việc biểu diễn, cần gì kéo ta xuống nước?” Vân Khê ý tứ như không hiểu rõ, ánh mắt hướng về phía Nam Cung Dực phương hướng tà tà nhẹ nhàng liếc mắt qua, vẻ mặt cười yếu ớt nói, “ Ngươi là vì người trong lòng của mình sao?”

Tây Môn Huyền Sương theo tầm mắt của nàng liếc một cái, nụ cười ngượng ngùng, nhỏ giọng nói: “Ngươi rốt cuộc có cùng ta tỷ thí hay không?”

Vân Khê nói chứ không trả lời: “Công chúa định biểu diễn cái gì?”

Tây Môn Huyền Sương giương đầu lên cao ngạo, nói: “Bổn công chúa sở trường nhất chính là vũ đạo, bàn về vũ đạo, ở Tây Mộ Quốc không người nào có thể so sánh với bản công chúa!”

“Rất tốt, rất tốt! Vậy thì mời công chúa mau mau biểu diễn đi thôi, mọi người vỗ tay nào!” Vân Khê dẫn đầu vỗ tay, nhưng ở trong lòng thì cười lạnh, thật là nhàm chán, người nào có hứng thú cùng ngươi khiêu vũ? Ngươi muốn biểu diễn, sẽ làm cho ngươi biểu diễn đủ, cùng lắm thì thưởng cho ngươi mấy quan tiền

Tây Môn Huyền Sương khẽ cắn môi dưới, chân mày nhẹ chau lại, tại sao nàng có cảm giác, cảm thấy là lạ ở chỗ nào á?

Quyển 2 - Chương 25

ChươngV25: Cung yến (2)Tây Môn Huyền Sương không hổ là công chúa được hoàng tộc bồi dưỡng ra, cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, bàn về vũ đạo, kỹ thuật nhảy của nàng thật sự có được khí chất khinh linh mạn diệu, được diễn tả đến Mĩ luân Mĩ hoán *(đẹp nhịp nhàng đẹp rực rỡ)*. Mủi chân vừa chạm xuống đất, cánh tay ngọc đã nhẹ giơ lên, lụa mỏng trên cánh tay cũng tùy theo chuyển động của nàng mà nghiêng lên xuống. Kèm theo tiếng đàn trầm bổng thay nhau nổi lên, nàng phi thân xoay tròn, thân thủ nhẹ nhàng uyển chuyển như con phượng hoàng giương cánh. Nàng xoay tròn tốc độ càng lúc càng nhanh, càng ngày càng thấp, lụa mỏng trên cánh tay cũng đi theo điệu múa mà bay trên không trung, nàng cao ngạo hướng đỉnh đầu về phía trước vung lên, như một con phượng hoàng trùng sinh từ biển lửa, bay về trời cao! Hoàn mỹ!

Có thể nói một đoạn vũ đạo thật hoàn mỹ!

Tiếng vỗ tay như sấm dậy.

Tây Môn Huyền Sương từ từ dừng lại, nàng khẽ hít thở, đỉnh đầu cao ngạo chưa bao giờ từng thấp xuống, ánh mắt khinh miệt liếc về phía Vân Khê, thật giống như đang nói: như thế nào, ngươi làm được không?

Song, khi tầm mắt nàng nhìn tới Vân Khê, lại ngơ ngác ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy cái bàn trước mặt nàng ta bày bừa một đống xác thức ăn, nào là xương gà, vỏ cam, vỏ nho, vỏ chuối.....,... Tóm lại xác thức ăn

xếp thành một ngọn núi nhỏ.

“Nàng chẳng lẽ thật là tới hoàng cung để ăn sao? Ác quỷ đầu thai cũng không có ăn như nàng vậy”

Ghê tởm hơn chính là, nàng ở chỗ này khổ cực khiêu vũ, nàng ta lại ở một bên chuyên tâm ăn uống.

Nụ cười của Tây Môn Huyền Sương cứng lại, mặt đỏ bừng, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm Vân khê, cắn môi nói: “Vân Khê, giờ đến phiên ngươi!”

Vân Khê từ thức ăn trong đống thức ăn ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn về phía nàng: “Xong rồi sao? Nhanh như vậy? Ta còn chưa có nhìn đủ mà!”

“Bổn công chúa là tới tìm ngươi tỷ thí, không phải là muốn ngươi tới để xem xét vũ đạo! Nếu ngươi muốn giữ được danh hiệu đệ nhất mỹ nhân, vậy thì cùng Bổn công chúa tỷ thí một chút, nếu không, ngươi chính là chỉ có hữu danh vô thực!” Tây Môn Huyền Sương tức giận nói.

Vân Khê lại không thèm để ý, vừa lột cái vỏ chuối tiêu, vừa gặm, vừa hàm hồ nói:” Danh hiệu đệ nhất mỹ nhân là người trong thiên hạ gán cho ta, chuyện đó trước kia ta không hề hay biết. Nếu ngươi thích, thì đi mà lấy, cần gì phải phiền toái như vậy?”

Người khác chen lấn vỡ đầu cũng muốn tranh đoạt danh hiệu đệ nhất mỹ nhân, nàng lại xua đuổi như rác rưởi, không thèm quan tâm một chút nào, điều này làm cho Tây Môn Huyền Sương luôn ghen tỵ với nàng làm sao chịu nổi?

“Ừ, ngươi nhảy hồi lâu, nhất định đói bụng rồi đúng không? Ta mời

ngươi quả chuối tiêu, cảm tạ ngươi đã biểu diễn một màn đặc sắc!” Vân Khê tiện tay cầm lên một nải chuối tiêu, hướng phía Tây Môn Huyền Sương ném qua, coi như là phần thưởng cho nàng vì đã múa giúp vui.

Tây Môn Huyền Sương hai mắt mở to, vội vàng lui về phía sau một bước để tránh, nào ngờ vừa lui dưới chân bỗng nhiên dẫm lên cái gì đó, lòng bàn chân trượt xuống, hét to một tiếng, cả người ngã ngửa xuống đất.

“Ngươi không sao chứ?” Vân Khê khẽ cắn cánh môi, nghiêng thân nhìn về phía Tây Môn Huyền Sương đang ngã nhào trên đất, có chút áy náy nói, “Công chúa, thật ngại quá, ta không cẩn thận nên đem vỏ chuối trong tay ném ra ngoài luôn một lượt rồi.”

“Vân Khê ngươi……..” Tây Môn Huyền Sương bị ngã không nhẹ, đau đến chảy nước mắt.

Tây Môn Huyền Diệp mới vừa nhận thấy được có cái gì không đúng, muốn xuất thủ đỡ lấy muội muội, đáng tiếc là đã muộn một bước. Hắn khom người đem muội muội từ trên mặt đất đỡ dậy, lo lắng hỏi thăm nói: “Sương nhi, ngươi không sao chứ?”

“Ca, nàng khi dễ ta, ngươi thay ta hảo hảo dạy dỗ nàng!” Tây Môn Huyền Sương dậm chân, rồi lại chạm đến vết thương, đau đến nhe răng trợn mắt.

Tây Môn Huyền Diệp đưa mắt nhìn về phía Vân Khê, ánh mắt sắc bén, mang theo sát khí lãnh khốc: “Vân tiểu thư, ngươi làm như vậy, không phải rất quá đáng sao?”

“Ừ.” Vân Khê lại gật đầu thừa nhận, ngoài sự lường trước của mọi người. Ánh mắt Tây Môn Huyền Diệp lóe lên, có chút kinh ngạc

trước phản ứng của nàng, trong ấn tượng của hắn, nàng tuyệt đối không phải là người lương thiện, đã hạ độc người ta, còn muốn đối phương dùng ngàn lượng hoàng kim tới mua giải dược, làm sao có thể dễ dàng chịu để yên như vậy?

Trong này nhất định có cái ngụ ý khác!

Quả nhiên, hắn đã đoán đúng, câu nói của nàng chẳng qua là thiếu vế cuối mà thôi.

“Ta sai lầm rồi, ta nên cho công chúa ăn nho mới đúng, nho so sánh với chuối tiêu ăn ngon hơn nhiề, cũng an toàn hơn nhiều lần lắm.” Vân Khê ánh mắt lưu chuyển, cười đến ý tứ, sâu u hàm xúc.

Lời này đem so sánh với việc cố tình ném vỏ chuối còn đáng hận hơn! Tây Môn Huyền Sương giận đến trên mặt bừng bừng máu đỏ, thiếu chút nữa cũng giống như La hoàng hậu, tức giận đến mức ngất đi tại chỗ!

Ánh mắt Tây Môn Huyền Diệp lóe một cái, giọng nói bỗng nhiên âm lãnh, mang theo tia tàn nhẫn.

“Vân tiểu thư, làm người nên khoan dung độ lượng! Vừa rồi muội muội của ta công khai hướng ngươi mời thi đấu múa, nàng hiện tại đã nhảy xong một điệu Vũ, có phải nên đến phiên ngươi hay không?”Ngụ ý của hắn, chính là muốn thay muội muội của hắn đòi công đạo, cố ý muốn nhìn nàng bị bêu xấu.

Bởi vì, dáng đi đứng của nàng thì thô lỗ, tính tình lại cổ quái, thật sự rất khó làm cho người ta liên tưởng đến tư thái khiêu vũ của nàng. Nàng làm mọi cách từ chối như thế, sợ căn bản là không biết múa, lo lắng trước mặt mọi bị bêu xấu đi.

Nàng càng không muốn múa, hắn càng muốn cho nàng múa, chỉ có như thế, mới có thể giảm nhẹ phẫn uất cùng oán khí trong lòng hắn!

Sứ thần Bắc Tương quốc cùng Ngạo Thiên quốc cũng rối rít phụ họa, từ đáy lòng bộn họ cũng có chung nghi ngờ, căn bản tâm tư không khác Tây Môn Huyền Diệp, từ khi nàng ở cuộc thi tranh bá hiển lộ thân thủ mạnh mẽ cùng bộ dáng tướng ăn của quỷ chết đói đầu thai hiện tại, bọn họ tin chắc rằng nàng nhất định không biết khiêu vũ.

” Huyền Sương công chúa đã biểu diễn xong, nên đến phiên Vân tiểu thư, Vân tiểu thư chẳng lẽ là tài hoa không bằng ai, sợ bị mất mặt, cho nên mới không dám biểu diễn sao?”

“ Ta lại nghĩ Vân tiểu thư chỉ sợ am hiểu nhất chính là kỹ thuật giết người, đối với kỹ thuật khiêu vũ một chữ cũng không biết. Chúng ta đừng làm khó nàng, tránh ép bức nàng, không nàng liền trực tiếp động đao kiếm, muốn giết người, ha ha...”"

“Lúc trước ta ở Bắc Tương quốc đã nghe tới nhiều tin đồn khác nhau về Vân tiểu thư, đệ nhất mỹ nhân đúng là không giả, chỉ tiếc lại là bình hoa di động, nên chỉ có vốn liếng duy nhất là chiếc bình..... Muốn xem một bình hoa khiêu vũ, đây không phải là làm khó một cái bình sao? A? Ha ha ha.....”

“.....”

Tròng mắt Vân Khê chợt xẹt quá một đạo ánh sáng nơi đáy mắt, khóe môi nàng khẽ nhếch, tựa tiếu phi tiếu. Bọn họ cho rằng dùng phép khích tướng, là có thể làm cho nàng trở thành vũ cơ, tới biểu diễn vũ đạo cho bọn họ xem miễn phí sao? Ý nghĩ này không khỏi quá buồn cười!

“Các ngươi muốn nhìn ta khiêu vũ, cũng dễ dàng thôi! Ta vừa lúc cần

ba bạn nhảy, nếu các ngươi chịu làm bạn nhảy của ta, ta liền nhảy lên một khúc thì có sao đâu?”

Muốn nàng khiêu vũ? Cũng được! Nàng sẽ kéo bọn hắn cùng nhau xuống nước trước!

Chỉ cần bọn họ chịu đáp ứng, ba vị sứ thần tới làm bạn nhảy của nàng, nàng coi như là kiếm lại hết mặt mũi, khiêu vũ một khúc lại có làm sao đây? Một người khiêu vũ, vậy thì giống như vũ cơ cung đình, trở thành công cụ tiêu khiển cho mọi người, không có một chút tôn nghiêm nào, nhưng nếu có ba vị sứ thần thân phận địa vị tôn quý làm bạn nhảy, như vậy tình trạng lại khác đi rất nhiều.

Bây giờ đổi lại là tam quốc sứ thần sắc mặt khó chịu.

Bọn họ là nam nhân, làm sao có thể làm bạn nhảy cho nàng?

Tây Môn Huyền Sương cũng đã nhảy rồi, tại sao không phải nàng một người khiêu vũ, mà lại yêu cầu có ba người làm bạn nhảy cho nàng?

“Ta là một người múa đơn, ngươi cũng phải múa đơn, như vậy mới là công bằng!”

Vân Khê khẽ cười, nhíu mày, nói: “Ta không phải là vũ cơ, tại sao cần biểu diễn vũ đạo cho mọi người xem xét? Nếu thật sự muốn múa, miễn cưỡng làm vũ cơ một lần cũng được, nhưng ít nhất cũng phải thu trăm vạn lượng hoàng kim làm phí xem khiêu vũ! Ta là nữ nhi phủ tướng quân, là một nữ tử đàng hoàng, cũng không phải như những vũ cơ trong thanh lâu, bán rẻ tiếng cười, vừa bán Vũ vừa bán mình, không có một chút tôn nghiêm nào!”

Ý trong lời nói chính là, ngươi vì lấy lòng mọi người, chủ động hiến

Vũ, thì cùng vũ cơ không có gì khác biệt. Hoặc là cũng không khá gì hơn, tự đem mình so sánh với nữ tử thanh lâu chuyên bán rẻ tiếng cười, vừa bán Vũ vừa bán mình

Lời nói vũ nhục như thế, đã đem Tây Môn Huyền Sương giận đến thiếu chút nữa hộc máu!

Từ trước ở Tây Mộ quốc, mỗi lần Cung yến, đều là nàng náo động, mỗi một lần biểu diễn, đều thu hút sự chú ý, người người khen ngợi, nàng còn vì thế mà đắc chí, đắc ý không dứt. Bây giờ nghe ngôn luận này của Vân khê, nàng tinh tế thầm nghĩ lại hành động từ trước tới nay của mình, chỉ cảm thấy mình thật giống như con trâu nhỏ, làm vũ cơ bị trêu chọc không ngừng, còn lần lượt bị mất thể diện bị bêu xấu. Những đại thần kia khi xem xét kỹ thuật nhảy của nàng trong lòng sẽ có ý nghĩ như thế nào? Nàng không dám tiếp tục phỏng đoán, nàng sợ, nếu mình tiếp tục phỏng đoán nữa, sợ rằng thật sự tức đến hộc máu mất!

Tây Môn Huyền Sương sắc mặt lúc trắng lúc đỏ, trước ngực cao thấp phập phồng không chừng, chỉ cảm thấy hành động trong ngày thường của mình quá mức hoang đường!

“Ca, ta có chút không thoải mái, ta về trước nghỉ ngơi.” Tây Môn Huyền Sương trong chốc lát đổi lại một bộ mặt thần sắc dị thường ngưng trọng, không còn có thái độ kiêu ngạo tự phụ như ngày thường, đỉnh đầu cao ngạo lúc này cũng ảm đạm thất sắc thấp xuống. lời của Vân Khê, đối với nàng thật đả kích quá lớn, làm cho một công chúa được nuông chiều từ bé, đã quen kiêu ngạo tự phụ như nàng, rốt cục cũng nghĩ lại sự ngu muội cùng ngu xuẩn trong ngày thường của mình.

“Sương nhi, ngươi không sao chớ?” Tây Môn Huyền Diệp nhìn muội muội nhà mình đột nhiên xuất hiện biến hóa, không khỏi vì nàng lo

lắng.

Tây Môn Huyền Sương lắc đầu, nhờ nha hoàn đỡ vịn, thất hồn lạc phách rời đi, thậm chí ngay cả nói lời từ biệt với chủ vị Nam Cung Thắng cũng đều quên.

Vân Khê đưa mắt nhìn bóng dáng nàng rời đi, không khỏi khẽ híp lại mắt, vị công chúa này có lẽ không hề xấu xa giống nàng suy nghĩ, nói cho cùng, bất quá chỉ là một hài tử bị làm hư, từ nhỏ đến lớn chưa từng gặp phải ngăn trở, cho nên mỗi lần thấy đồ mình thích bị tranh đoạt, nàng liền xuất bản lãnh ra, muốn đem nó đoạt lại, cũng giống như người trong lòng của nàng: Nam Cung Dực.....

Nàng ta hiện tại mang vẻ mặt thất hồn lạc phách, sợ là thật sự bị lời nói của nàng kích thích, rốt cục cũng ý thức được mình từ trước tới giờ thật hoang đường. Hoàn hảo, coi như có thể cứu chữa! Từ đáy lòng Vân Khê, đối với nàng bắt đầu có cái nhìn biến đổi.

Tây Môn Huyền Sương vừa đi, tam quốc sứ thần cũng không dây dưa cái đề tài khiêu vũ này nữa. Chê cười, chẳng lẽ chỉ vì chứng minh nàng căn bản không biết khiêu vũ, mà để cho ba người bọn họ lấy thân thử nghiệm, đi làm bạn nhảy của nàng sao? Nếu là như vậy, cũng không phải chỉ có mình nàng mất mặt, mà ngay cả bọn hắn cũng bị bêu xấu!

Nam Cung Thắng con ngươi đen thui nhìn xuống dưới, chân mày hơi níu chặc, đối với bộ dạng bình thản của nàng hơi có chút không hài lòng. Hắn muốn nhìn xem cục diện Vân Khê cùng tam quốc sứ thần đấu đến ngươi chết ta sống, vô luận là ai thắng ai thua, hắn đều chỉ cần thu thập tàn cuộc là đủ. Nếu tam quốc sứ thần thắng, như vậy liền mượn tay của bọn họ thay hắn trừ đi một mối họa lớn trong lòng, nhưng nếu Vân Khê thắng, như vậy nàng chính là đắc tội với tam quốc sứ thần, hắn chỉ cần tùy tiện gán cho nàng một tội danh, là có

thể đem tính mạng nàng cùng Vân gia trừ khử dễ đàng. Cho nên, vô luận là kết cục thế nào, người cuối cùng thu lợi chính là hắn! Hắn vĩnh viễn là người thắng sau cùng!

Hắn chợt cười âm lãnh, đột nhiên lên tiếng nói: “Vân gia cả nhà trung quân, Vân tiểu thư chính là người nhà Vân gia, các ngươi để cho nữ nhi một vị tướng khiêu vũ, đích xác là quá mức làm khó Vân tiểu thư. Người nào mà không biết Vân tiểu thư am hiểu nhất chính là võ nghệ, nàng chẳng những ở cuộc thi tranh bá hào quang tỏa ra bốn phía, mà còn chiếm được đầu bảng trong cuộc thi tại Nam hi quốc, công lao không nhỏ! Nếu nói đến biểu diễn, phải để Vân tiểu thư biểu diễn võ nghệ mới phải.....” ”

Khi hắn nói tới “mà còn chiếm được đầu bảng trong cuộc thi tại Nam hi quốc, công lao không nhỏ”, sắc mặt sứ thần tam quốc rõ ràng biến hóa, không hẹn mà đều đen như đáy nồi. Chỉ cần vừa nghĩ đến cái chết vô duyên vô cớ của các cao thủ, trong lòng bọn họ thầm thống hận vạn phần, một quốc gia muốn bồi dưỡng ra những cao thủ như vậy, đều không hề dễ dàng chút nào? Chỉ bởi vì một cuộc tranh tài, lại làm cho anh tài cao thủ đồng lứa được đào tạo trong nhiều năm như vậy chết uổng phí, bọn họ thật sự là vừa đau lòng vừa căm phẫn.

“Hoàng đế bệ hạ nói thật là đúng! Vân tiểu thư am hiểu nhất chính là võ nghệ, bọn ta nên tới thỉnh giáo võ nghệ của nàng mới phải.” Tây Môn Huyền Diệp ánh mắt ẩn chứa sự mờ ám, nên mở miệng trước tiên, rồi hướng một gã tùy tùng phía sau vẫy vẫy tay, nói “Ngươi đi thỉnh giáo công phu của Vân tiểu thư một chút ”

“Dạ, thái tử điện hạ!” ánh mắt của tùy tùng kia đột nhiên sáng lên, so với mới vừa rồi cảm giác sự tồn tại của hắn bỗng dưng tăng vọt, hắn đưa mắt nhìn về phía Vân Khê, đáy mắt ngoại trừ ý chí chiến đấu, còn mang theo sự coi thường cùng khinh miệt.

Người người đều nói nữ nhân này võ công cao cường, hắn cũng khôngtin, phải biết rằng kia cuộc thi tranh bá, mỗi một quốc gia đều có năm người đồng loạt tham gia thi đấu, nên ai biết được đến tột cùng là người nào xuất ra lực, người nào căn bản không có xuất lực mà ngồi không hưởng kia thành quả?

Tóm lại không có thấy tận mắt, thì không thể trở thành sự thật, hắn hoàn toàn từ đầu tới cuối đều luôn luôn không tin một nữ nhân có thể địch nổi nhiều cao thủ như vậy, nàng nhất định là may mắn, hoặc là được Tĩnh vương gia cùng một gã cao thủ khác bảo hộ, lúc này mới bình an vô sự rời đi rừng mãnh thú.

Đúng, nhất định là như vậy!

“Vân tiểu thư, thỉnh giáo cao chiêu!” Ánh mắt của hắn âm lãnh, hướng Vân Khê phương hướng ôm quyền nói.

ánh mắt Vân Khê quan sát thân hình cùng bộ pháp của hắn, thần thức vừa đảo qua, liền đại khái biết rõ Huyền giai cùng phẩm cấp của hắn là Mặc Huyền nhị phẩm! Không thể hơn mức này! Nàng vừa ngoảnh đầu liếc về phía các cao thủ đứng phía sau sứ thần hai nước, lông mày cao gầy lạnh lùng ngướng lên, trầm giọng nói: “Các ngươi tối nay mời ta tới Cung yến, không phải là muốn đối phó ta sao? Các ngươi cũng không cần thay nhau chiến đấu, một tên tiếp theo một tên quá lãng phí thời giờ của ta, toàn bộ đồng loạt lên hết đi!”

Hô

Trên đại điện, phảng phất có một trận cuồng phong bỗng ập tới gào thét mà qua, càn quét ở trên mặt của mỗi người, nóng rát đau đớn.

“Các ngươi cho rằng Vân Khê ta là người dễ khi dễ sao? Như vậy các ngươi không khỏi quá coi thường ta!” Vân Khê từng bước đi về phía giữa đại điện, nàng hấp thu ánh sáng, thân ảnh ưu nhã. Song khi nàng ngẩng đầu lên, nghiễm nhiên giống như ma quỷ, giống như là Tu la tới từ địa ngục, tiếng nói nàng trầm thấp mà sâu kín phiêu lãng ở khắp bầu trời đại điện.

“Huyền Dực, hiện thân”

” Để cho những người không biết gì kia, xem một chút cái gì mới thực sự là lực lượng lớn mạnh”

Rống

Bên tai mọi người đột nhiên có tiếng vù vù vang lên, sau đó trước mắt nổi lên một trận gió lốc màu xanh. Trong mông lung có một con Cự Long bay múa hiện ra ở bầu trời đại điện, giương nanh múa vuốt khí thế hừng hực, làm mọi người cả sợ đến không dám thở mạnh.

Long chi tôn giả, vạn linh ngưỡng vọng chi sở tại, tất nhiên sẽ tự có một loại uy lực khiến vạn sinh linh thần phục.

Khi người cả đại điện thấy Huyền Long hiện thân, trong cổ họng mỗi người thật giống như bị thứ gì đó mắc kẹt, một câu cũng nói không nên lời. Trừ kinh ngạc, chính là rung động!

Tên cao thủ kia đang muốn cùng Vân Khê tỷ thí,giờ phút này bảo kiếm trong tay bịch một tiếng rơi xuống đất, toàn thân cũng lạnh run. Thực lực như vậy, hắn là một phàm nhân làm như thế nào có thể bằng được đây?

Tam quốc sứ thần cũng rối rít lâm vào khiếp sợ cùng kinh hãi, bọn họ sợ hãi Thánh cung, đành phải để Thánh cung thống trị, không phải

bởi vì bọn họ có thần linh Thần Long tồn tại hay sao? Mà bây giờ, chính là một nữ tử lại có bản lãnh thần phục Thần Long, chuyện này đối với bọn họ không chỉ dừng lại ởrung động cùng uy hiếp, còn có một loại hi vọng không gì có thể sánh bằng. Đây là không phải là sự chứng minh, bọn họ cũng có thể có một cái Thần Long, sau đó vượt xa Thánh cung, thoát khỏi sự thống trị của Thánh cung, chân chính trở chúa tể thành thiên hạ sao?

Vân Khê trăm triệu lần cũng không có nghĩ tới, hành động mang tính uy hiếp này tối nay của nàng đã kích thích sứ thần các quốc gia cùng quân chủ của bọn họ, khiến cho dã tâm của bọn họ bộc phát, để cố gắng thoát khỏi khống chế của Thánh cung, cuộc sống sau này, sẽ mang đến cho Thánh cung vô số phiền toái.

Nhưng, đây đều là những chuyện sau này.

Trong đại điện, bị chấn động nhất có lẽ chính là Nam Cung Thắng.

Tay của hắn vững vàng mà đặt ở trên ghế rồng, gân xanh trên tay nổi lên không ngừng nhúc nhích, điều này làm sao có thể? Nàng lại có bản lãnh kêu gọi Thần Long.

Hắn mới là chân long thiên tử, nhưng lại luôn chịu sự uy hiếp của thần long cùng Thánh cung, hắn phải đè thấp đỉnh đầu cao ngạo để sinh tồn, mà nàng thì sao, nàng coi là cái gì, lại có thể kêu gọi Thần Long, đứng đầu thần long?

Thiên tính vạn tính, hắn đều không có nghĩ tới Vân Khê bây giờ đã không còn là một Vân khê ngu ngốc bị vứt bỏ ngày trước. Mà thực lực của Vân gia cũng đã nằm ngoài tầm tay hắn, như vậy một tờ thánh chỉ của hắn nên xử trí như thế nào?

Lạnh cả ngường, lòng bàn tay không ngừng chảy ra mồ hôi lạnh, đáy

lòng cũng lạnh lẽo, lạnh thấu sương

Vị trí này của hắn thật giống như đang rung rẩy lung lay, tùy thời tùy chỗ sẽ nứt vỡ, sụp đổ

Vân Khê nhảy lên lưng sống Huyền Dực, từ trên cao nhìn xuống Nam Cung Thắng phía dưới, đôi mắt nàng lóe ra rạng rỡ hàn quang, thẳng tắp ép tới phía nam Cung Thắng, cả khuôn mặt ở trong nháy mắt bỗng dưng bừng sáng lên.....,

“Ta Vân Khê không thích gây chuyện, cũng chưa bao giờ sợ gây chuyện! Cái gì quyền thế của ngôi vị hoàng đế, trong mắt của ta, hết thảy đều là chó má! Người không động đến ta, ta không phạm người, người làm phiền tới ta, ta trảm thảo trừ căn! Nhưng phàm là chọc tới ta, chọc tới người của Vân gia, một người cũng đừng mong chạy trốn”

“Đừng mong... mong chạy.....,... Trốn!” Thanh âm của nàng thật lâu thật lâu quanh quẩn ở bầu trời đại điện.

Giờ phút này, nàng cao cao tại thượng, phảng phất như chính nàng mới là vương giả, mới là người nắm trong tay quyền sanh sát của vạn vật sinh linh, mà tất cả mọi người trong đại điện đều phải thần phục ở dưới chân của nàng.

Nam Cung Dực an vị ở phía dưới cách nàng không xa, cả người hắn đã sớm ngây ngốc, ánh mắt không ngừng mà biến ảo, từ ngạc nhiên đến khiếp sợ rồi đến chán nản, hắn chỉ cảm thấy thật giống như đã trải qua một thế kỷ dài vậy.

Hắn vẫn cho rằng mình bất quá là kém nàng mấy bước, chỉ cần hắn cố gắng, là có thể tùy thời vượt xa nàng, đáng tiếc hắn nghĩ sai rồi, khoảng cách giữa bọn họ không chỉ là mấy bước mà là cách một vực

sâu thật dài, vĩnh viễn không thể vượt qua được vực sâu này!

Trong lòng hắn bao phủ cảm giác chán nản, dung nhan tuấn mỹ hiện ra vẻ mặt mỏi mệt, áo choàng màu bạc cũng hiển nhiên ảm đạm đi xuống.

Trên chỗ ngồi của Nam Cung Thắng, phía sau lưng vững vàng dán lên trên ghế rồng, hai đạo ánh mắt của nàng, thật giống như hai thanh lợi kiếm đâm thấu lồng ngực của hắn, mặc dù không phải là xuyên qua tim, nhưng nỗi đau này cũng như hàng ngàn hàng vạn, mũi kiếm xuyên qua tim, đau đến không muốn sống.

Hắn sai lầm rồi, hắn biết mình đã đi nhầm một nước cờ, ngàn lần vạn lần không nên ép Vân gia vào con đường chết.

Vân Khê cao ngạo đứng trên lưng long thần, tầm mắt lạnh lùng quét qua đám người phía dưới, nhếch môi nói: “Như thế nào? Còn có ai muốn hướng ta khiêu chiến?” Tầm mắt của nàng vừa chuyển, ánh mắt thẳng tắp rơi vào trên người tên cao thủ muốn cùng nàng khiêu chiến.

“Không! Ta.....Ta không khiêu chiến, không khiêu chiến.....” Hắn liên tục không ngừng chạy trốn tới phía sau Tây Môn Huyền Diệp, ngay cả kiếm hắn cũng chẳng nhặt lên.

Tây Môn Huyền Diệp tàn bạo trừng mắt liếc hắn một cái, nhưng cũng không có tâm tình gì quá, bởi vì chính hắn cũng cảm nhận được sợ hãi, chứ đừng nói đến thuộc hạ của hắn.

“Vân tiểu thư, mới vừa rồi là tại hạ không phải, thật đắc tội. Mong rằng Vân tiểu thư chớ nên trách tội, Tây Môn Huyền Diệp ta ở chỗ này hướng Vân tiểu thư bảo đảm, ngày sau cũng sẽ không tìm Vân tiểu thư cùng Vân gia gây phiền toái. Nếu như có thể, hy vọng được

cùng Vân tiểu thư kết thành bạn tốt, ngày sau cùng nhau giao hảo, lưu lại cho nhau một cái đường lui.”

Tây Môn Huyền Diệp quả nhiên là người thức thời, lúc trước còn đối với Vân Khê nổi lên sát tâm, chỉ chớp mắt một cái liền dùng công phu thay đổi sắc mặt, cùng nàng lập nên quan hệ. Sứ thần hai nước Bắc Tương quốc cùng Ngạo Thiên quốc trong lòng đối với hắn rất là khinh bỉ cùng khinh thường, nhưng trong miệng lại là cùng một cái giọng, hơn nữa liền tiếp bước Tây Môn Huyền Diệp, chỉ sợ chậm một bước lại bị tai ương.

“Vân tiểu thư, ngài ngàn vạn lần đừng hiểu lầm! Chúng ta tuyệt đối không có ý muốn hại ngài, là thái tử Tây Mộ quốc để cho thủ hạ khiêu chiến ngài, chúng ta cũng không có ý tứ này, thật, tuyệt đối không có!”

“Đúng, chúng ta Ngạo Thiên quốc cũng tuyệt đối không có ý tứ này, hết thảy toàn bộ là cá nhân thái tử Tây Mộ quốc hành động, cùng chúng ta Ngạo Thiên quốc không liên quan.”

“…”

Tây Môn Huyền Diệp nhìn hai kẻ nhẫn tâm cầm nước bẩn hất trên người của hắn, giận đến cả người phát run, tốt, các ngươi chờ đó cho ta, ta thu thập không được Vân Khê, chẳng lẽ còn thu thập không được mấy người xu xuẩn các ngươi sao?

Tây Môn Huyền Diệp ở trong lòng lạnh lùng cười, đáy mắt phát ra một chút ánh sáng.

Vân Khê cúi đầu nở nụ cười, đây chính là lòng người, sự tham lam thật đáng sợ, trước một khắc còn đứng cùng một chiến tuyến, cùng chung mối thù, sau một khắc lại lật mặt. Những kẻ tôm tép nhãi nhép

như bọn họ, nàng thật sự không có hứng thú gì theo chân bọn họ nói chuyện, hôm nay mục đích của nàng chỉ có một, đó chính là cảnh cáo Nam Cung Thắng, không nên đối với Vân gia có bất kỳ ý đồ nào, nếu không sẽ tăng nhanh kỳ hạn diệt vong của hắn!

Nàng lần nữa quay đầu, ánh mắt tinh duệ thẳng ép hướng nam Cung Thắng, nói: “Hoàng thượng, phụ thân ta những ngày gần đây thân thể mang bệnh nhẹ, sợ là không cách nào lĩnh chỉ đi bình định, ta xem không bằng đem trách nhiệm nặng nề lần này giao cho La thần Tướng, để cho hắn dẫn hai trăm binh lính, đi trước bình định, ngài cảm thấy như thế nào?”

La thần Tướng núp ở giữa quần thần, sớm đã bị Huyền Long dưới chân Vân Khê làm cho sợ đến cả người rét run, hiện tại đột nhiên nghe được nàng nhắc tên của hắn, hắn nhất thời cả kinh từ chỗ ngồi rơi bịch xuống đất. Để cho hắn dẫn hai trăm binh lính đi trước bình định, đây chẳng phải là bảo hắn đi chịu chết không công sao? Hắn vốn cũng không phải là võ tướng, chưa bao giờ có kinh nghiệm mang binh đi đánh giặc, chuyện này bảo hắn đi nghênh chiến như thế nào đây? Vả lại, phản tặc số lượng đạt đến vạn người, mà hắn chỉ có hai trăm người, thực lực cách xa như thế, hắn trăm triệu lần không thể nào thắng.

Càng thêm để cho hắn hộc máu thêm, chính là cái chủ ý này do hắn tự mình nói ra, để cho hoàng đế mượn tay phản tặc trừ đi Vân gia! Hắn hận thấu Vân gia, không đẩy bọn họ vào chỗ chết hắn thề không bỏ qua! Nhưng ai có thể nghĩ đến phong thủy luân chuyển, chủ ý hãm hại Vân gia này, ngược lại lại rơi xuống chính trên đầu hắn, đây không phải là tự chui đầu vào rọ thì là cái gì?

“Hoàng thượng, trăm triệu lần không thể a! Lão thần là văn thần, làm gì có đạo lý cử văn thần đi chứ?” La thần Tướng lảo đảo chạy về phía đại điện trước mặt, hướng về phía Nam Cung Thắng liều mạng

dập đầu.

Chuyện này cũng không thể đem ra đùa giỡn a, hắn đánh chết cũng không đi bình định!

“Văn thần, thì sao? Nghe nói La thần Tướng tài ăn nói rất cao, nói không chừng dựa vào cái miệng ba tắc lưỡi của ngươi, không cần vận dụng đao kiếm là có thể để cho phản tặc thúc thủ chịu trói! Như vậy đến lúc đó, ngươi nhưng chính là đệ nhất công Nam Hi quốc, danh vọng này có lẽ so sánh với Vân gia cao hơn rất nhiều.” Vân Khê nhàn nhạt cười nói, nụ cười kia thật là giết người không thấy máu.

Ánh mắt La thần Tướng phức tạp, ngửa đầu nhìn về phía nàng, đáy mắt mang theo sợ hãi cùng ghen ghét: “Bọn họ đều là phản tặc, giết người không chớp mắt, triều đình đã sớm phái người đàm phán giao thiệp cùng bọn họ, bọn họ căn bản không nghe, còn đem người đàm phán giết đi. Lão phu nếu đi, chỉ sợ cũng khó thoát khỏi cái chết! Vân Khê, ngươi căn bản là muốn ép lão phu vào đường chết.....”

” Ngươi đi, chính là đem ngươi ép vào đường chết, như vậy phụ thân ta đi, chẳng lẽ cũng không phải là ép vào đường chết sao?” Từng sợi tinh quang từ đáy mắt Vân Khê bắn tán loạn ra, sát khí từ từ tràn ngập quanh thân nàng, làm cho La thần tướng sợ hãi cúi đầu không dám lên tiếng.

Nam Cung Thắng vẻ mặt âm trầm, nhìn hai bên, nhìn Vân Khê một chút, lại xem một chút La thần Tướng, một người cao ngạo đứng trên Thần Long, tạo cho hắn áp lực vô hình, hắn hiện muốn ngước lên còn cần dũng khí, mà đổi lại một người cúi thấp dập đầu dưới chân hắn..... Cõi đời này đích thực có một chân lý, đó chính là giẫm đạp người phía dưới đê không ngừng đi lên, tình cảnh này, bất luận kẻ nào cũng sẽ lựa chọn bỏ tốt bảo vệ xe, vứt bỏ con cờ La thần Tướng này, nên Nam Cung Thắng cũng không ngoại lệ!

“Trẫm đã quyết định, nếu Vân ái khanh thân thể mang bệnh nhẹ, thì liền ở nhà nghỉ ngơi, về phần chuyện bình định, cứ giao cho La ái khanh toàn quyền xử lý, hết thảy đều theo như Vân ái khanh nói mà làm, hai trăm người, không nhiều hơn cũng không ít hơn, cần phải trong vòng một tháng trở lại bình định phản tặc, nếu không nhất định không tha!”

“Hoàng thượng” La thần Tướng cả kinh tê liệt ngã xuống trên mặt đất, sự thật này khó có thể tin, cùng khó có thể tiếp nhận, như vậy, La gia thật sự bị ép buộc vào đường chết, hắn không thể tiếp tục sống còn, trừ phi.....đáy mắt hắn u quang lóe ra.

“Vân tiểu thư, xử lý như thế, vừa ý ngươi chưa?” Nam Cung Thắng ngửa đầu, miễn cưỡng xé ra nụ cười, tận lực dùng giọng ôn nhu nói.

Dối trá!

Vân Khê dưới đáy lòng hừ lạnh, trên mặt cũng cùng hắn lên giọng, nói: “Hoàng thượng anh minh! Đã như vậy, ta liền ở Vân phủ mỏi mắt mong chờ, chờ đợi tin tức La thần Tướng đại thắng trở về.”

“Huyền Dực, đi” nàng quát khẽ một tiếng, Huyền Dực lĩnh mệnh, thân thể cuộn tròn vòng quanh bầu trời đại điện bay lượn một vòng, sau đó vèo một tiếng, từ cửa đại điện liệng bay ra ngoài. Thân thể của nó một khi ra khỏi đại điện gò bó, nhất thời trở nên sinh long hoạt hổ gương rộng cánh, thống khoái mà ngao du ở trong bầu trời đêm, đón trăng sáng phương hướng, xông về tận nơi cuối trời.

Vân Khê vững vàng đứng ở trên người của nó, đón gió đêm, trong lòng cũng thoải mái, đi nghênh đón bầu trời rộng lớn bao la.

Đợi Vân Khê ngồi trên Thần Long đi xa, hơi thở chèn ép trên đại điện

mới từ từ tản đi, mọi người vẫn còn đang đắm chìm trong rung động mà Huyền Long mang lại như cũ.

Các quốc gia sứ thần sau khi lấy lại tinh thần, rối rít hướng nam Cung Thắng cáo từ, tối nay không có đạt được mục đích, ngược lại còn bị kinh hãi, bọn họ không muốn ở lại Nam Hi quốc nữa, chỉ muốn thúc ngựa không ngừng chạy về quốc gia của mình, đem những chuyện phát sinh ở Nam Hi quốc ngày gần đây hết thảy, sớm bẩm báo cho quân chủ bọn hắn.

Đám quần thần cũng rối rít rời đi, trên đại điện, chỉ còn La thần Tướng ngồi ngu ngơ ở nơi đó.

“Hoàng thượng, ngài cứu lão thần với! Nể tình La gia chúng ta nhiều năm qua vì hoàng thất tận tâm tận lực, xin ngài để lại cho lão thần một con ngựa”

“Đúng, còn có hoàng hậu, nàng là muội muội ruột thịt của lão thần. Xin hoàng thượng nể tình nghĩa vợ chồng với hoàng hậu, cho La gia một con đường sống...”

Nam Cung Thắng nhức đầu xoa nhẹ mi tâm, nghe nhắc tới hoàng hậu, sắc mặt của hắn đột nhiên trầm xuống. Nghĩ tới Hoàng hậu mới vừa rồi ngu muội tự cho mình là thông minh, đáy lòng hắn bừng lên ngọn lửa tức giận, hắn lớn tiếng quát lên: “Ta hạ chỉ cho Vân gia, đều đo chính ngươi xui khiến, ngươi suýt nữa hại chết ta! Hiện tại bản thân mình chịu hậu quả xấu, là ngươi gieo gió gặt bảo, cùng ta có quan hệ gì đâu? Ngươi vẫn nên hảo hảo mà mang theo hai trăm người, về lạy thần bái phật nhiều hơn một chút để cầu bảo vệ tính mạng đi.”

Hắn lạnh lùng phất tay áo, xoay người rời đi đại điện, chỉ để lại cho La thần Tướng một bóng lưng vô tình tàn khốc.

La thần Tướng hoàn toàn tuyệt vọng, chỉ thoáng qua có chút thời gian lại như cả người già thêm mười mấy tuổi.

Nam Cung Tỉ ngó chừng La thần Tướng, ánh mắt rất là phức tạp, vừa muốn tiến lên đỡ, bởi vì hắn là nhạc phụ của mình, nhưng hắn lại vừa không muốn mang tới cho mình phiền toái, cả người bị lây dính vào, dù sao trắc thái tử phi đã qua đời, cái nhạc phụ này chỉ còn trên danh nghĩa mà thôi.

Hắn do dự, cuối cùng đành lựa chọn không có tiến lên đỡ hắn.

Nam Cung Dực cúi đầu cười lạnh, nhìn một chút vẻ mặt bị thua thiệt của La thần Tướng, lại nhìn một chút vẻ do dự của Nam Cung Tỉ, mở miệng nói: “La thần tướng ngài ngồi ở chỗ nầy mà ngẩn người, chẳng làm nên chuyện gì đâu, không bằng trở về tướng phủ, khổ nhọc luyện binh thư, nói không chừng có thể từ trong sách tìm ra kế sách đối phó kẻ địch, nhất cử thành danh, uy danh đại chấn.....”

Giọng nói Nam Cung Dực rõ ràng giễu cợt, rơi vào trong tai Nam Cung Tỉ, làm hắn tức giận, liền bước nhanh xông về phía hắn ta, níu lấy cổ áo của hắn ta nói: “Nam Cung Dực, ngươi bây giờ thật đắc ý phải không? Ngươi có phải cảm thấy mình may mắn sáng suốt hay không, trước cùng Vân gia cầu hôn, rất nhanh là có thể trở thành con rể Vân gia, có Vân gia làm núi dựa cho ngươi, ngươi có thể vô tư, đem ngôi vị hoàng đế thu hết vào trong túi? Ta cho ngươi biết, ngươi chớ đắc ý quá sớm! thực lực Vân gia bây giờ, đã không phải là ta và ngươi có thể nắm trong tay, ngay cả phụ hoàng đối với bọn hắn cũng không thể làm gì. Nhưng nếu có một ngày ngươi thật sự được như ý nguyện, chỉ sợ cũng không cách nào đem Vân gia nắm trong tay chính mình, đến lúc đó xem ngươi như thế nào thu thập tất cả cục diện.....

“Những thứ này không cần đại ca ngươi tới quan tâm, chỉ cần ta một ngày còn là con rể Vân gia, Vân gia sẽ không làm khó dễ ta. Hơn nữa, mục đích Vân gia không nhằm ở ngôi vị hoàng đế, chỉ cần ta không giống như phụ hoàng đưa bọn họ ép hướng tuyệt lộ, bọn họ sẽ không đối với ta bất lợi. Nhưng mà đại ca ngươi thì lại khác, nếu ngươi kế thừa ngôi vị hoàng đế, Vân gia sẽ thời thời khắc khắc đều lo lắng ngươi có thể đối với bọn họ âm thầm động thủ hay không, bởi vì ngươi đối với bọn họ mà nói, triệt triệt để để chỉ là một cái người ngoài, ngươi nói bọn họ sẽ để yên cho người ngồi trên ngôi vị hoàng đế sao?”Nam Cung Dực nhàn nhạt cười, đưa tay ngăn lại tay hắn níu kéo trên cổ của mình, ưu nhã xoay người, không nhanh không chậm rời đi đại điện, mang theo tư thái của người thắng cuộc.

“Chết tiệt Nam Cung Dực, ngươi không chết tử tế được” trên bầu trời đại điện, thanh âm tức giận của Nam Cung Tỉ, phiêu tán thật lâu.

Khi Vân Khê trở lại Vân phủ, từ xa xa liền thấy được Long Thiên Tuyệt đứng ở bên cạnh xe ngựa, tư thái của hắn ưu nhã vô cùng khi nhìn thấy thân ảnh của nàng xuất hiện ở trong tầm mắt, con ngươi dài nhỏ của hắn chau lên, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng, hiện lên vô số tuyệt thế phương hoa.

“Thiên Tuyệt” Vân Khê cười yếu ớt, từng bước hướng hắn đi tới, chân như bước lên hoa sen.

Hắn chờ đợi ở chỗ này, là vì lo lắng cho nàng sao? Phải chăng là đứng đây chờ đợi nàng phát ra tín hiệu cầu cứu?

Nghĩ tới có thể là vì điều này, đáy lòng Vân Khê trong nháy mắt chảy xuôi qua từng đợt ấm áp cùng ngọt ngào.

Long Thiên Tuyệt vân đứng bất động ở chỗ cũ như trước, mang tay đưa về phía nàng, nhẹ nhàng nở nụ cười yếu ớt, trong thoáng chốc

phảng phất như có vô số hoa sen đồng thời nở rộ, đẹp không sao tả xiết.

“Làm sao trễ như thế mới trở về? Ta nghĩ nàng sẽ trực tiếp vọt vào hoàng cung, đem cẩu hoàng đế kia ra sức đánh một trận, sau đó sẽ trở lại đây.....” Hắn cầm lấy tay nàng, trong giọng nói mang theo sự trêu chọc.

Vân Khê không nhịn được cười khổ, chẳng lẽ ở trong mắt hắn, nàng chính là người lỗ mãng, không suy nghĩ đến hậu quả sao?

“Làm sao chàng lại chờ ở chỗ này? Phía ngoài gió rét, coi chừng bị nhiễm lạnh.”

“Nàng đang quan tâm ta sao?” Long Thiên Tuyệt đưa tay đem nàng ôm vào trong ngực, cười đến đắc ý, lời của hắn vừa chuyển, tầm mắt lại quăng hướng nơi khác, thần thần bí bí nói, “Thật ra thì ta không phải là đang đợi nàng.....Ta đang đợi bông tuyết tô của ta!”

Vân Khê theo phương hướng của hắn nhìn sang, chỉ thấy Phong hộ pháp bưng đến một hộp đồ, cẩn thận từ nơi góc đường rẽ đi vào.

“Tôn chủ, phu nhân, một phần bông tuyết tô cuối cùng, rốt cục đã để cho thuộc hạ cho mua được.” Phong hộ pháp cười hì hì nói, rất có mấy phần tranh công.

“Chàng một đại nam nhân, ăn bông tuyết tô cái gì?” giọng nói Vân Khê rầu rĩ, đáy lòng có chút ê ẩm, thì ra hắn hơn nửa đêm chờ chực ở chỗ này, căn bản không phải là đang đợi nàng, mà vì đang chờ bông tuyết tô chết tiệt kia!

“Tại sao ta lại không thể ăn?” Long Thiên Tuyệt cúi đầu liếc thần sắc ủ rũ của nàng, khóe môi khẽ vung lên, mang sắc thái thần bí.

“Vậy chàng ăn đi, ta về phòng ngủ trước.” Vân Khê ngăn lại đầu của hắn, nổi giận đùng đùng hướng cửa phủ đi tới.

Nửa đường, một cái tay đã đem nàng kéo trở lại, một lần nữa đụng vào trong ngực của hắn.

“ Giờ này đã buồn ngủ rồi? Ta vốn còn muốn dẫn nàng đi trên đỉnh núi xem mặt trời mọc đây”

“Mặt trời mọc?” Vân Khê im lặng ngẩng đầu lên nhìn trời, hiện tại mới nửa đêm, đến lúc mặt trời mọc, thời gian chẳng phải còn cả nửa đêm nữa sao? Hơn nửa đêm không ngủ, chẳng lẻ muốn nàng đi theo hắn lên đỉnh núi hứng gió tây bắc sao?

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, đi thôi! Xe ngựa đã sớm chuẩn bị xong.” Bất kể nàng còn đang im lặng tiếp tục nhìn trời, Long Thiên Tuyệt liền dắt tay nàng, trực tiếp lôi kéo nàng lên xe ngựa.

Quả nhiên là nàng đoán đúng, cái gì nhìn mặt trời mọc, căn bản là hứng gió tây bắc.

Bất quá, nói lời này, không phải là Vân Khê, mà là của Phong hộ pháp.

Bởi vì Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê hai người đều an ổn ngồi ấm áp trong xe ngựa, chỉ có hắn một người, khổ cực ngồi ở ngoài xe ngựa, chịu đựng gió Tây Bắc, không phải uống gió Tây Bắc thì là gì, tánh mạng của hắn làm sao lại khổ như vậy chứ?

“Khê Nhi, bông tuyết tô ăn ngon không?”

“Ăn ngon.”

“Đây cũng là ta cố ý vì nàng mua, cái này, trong lòng cảm động đúng không”

“Ăn một chút không? Chờ tí đi”

Bông tuyết tô? Bọn họ lại ở trong xe ngựa ăn bông tuyết tô?

Phong hộ pháp ủy khuất, mặt mày nhăn nhó, tôn chủ, đây chính là bông tuyết tô hắn chịu cực khổ đi mua a, tại sao hắn một chút cũng không có phần, mà tôn chủ căn bản không có ra sức, chỉ bất quá hoạt động miệng lưỡi, thậm chí ngay cả bạc còn không có bỏ ra, nhưng lại có thể ngồi ôm mỹ nhân?

Thế gian này sao mà bất công?

Đang tự oán trách ở bên ngoài, một vò rượu từ bên trong xe ngựa ném đi ra, hắn phản ứng mau lẹ, vững vàng đem nó bắt được.

Bên trong xe ngựa đồng thời truyền ra tiếng nói trầm thấp mà từ tính Long Thiên Tuyệt: “Phong hộ pháp, ngươi trước tiên có thể trở về, đây là phần thưởng cho ngươi đánh xe ngựa.....Nhớ là sáng mai có mặt trên đây để đánh xe ngựa xuống núi.”

Phong hộ pháp nghe xong nửa câu đầu, mừng rỡ không thôi, có cảm giác như trút được gánh nặng, tôn chủ rốt cục cũng phát hiện lương tâm, biết hắn làm một hộ pháp nho nhỏ không phải dễ dàng, rốt cục đã cho phép hắn xuống núi trước. Song, khi hắn nghe được nửa câu sau, cả người lảo đảo, thiếu chút ngã quỵ. Má ơi, có tôn chủ nào chén ép thuộc hạ như ngài sao? Còn để cho một hộ pháp nho nhỏ như hắn sống không đây?

Trong lòng không khỏi nói thầm, bên trong xe ngựa vừa truyền một

tiếng hừ lạnh, làm hắn cả kinh vội vàng ôm lên vò rượu, liên tục không ngừng chạy xuống núi.

“Ha hả a.....Phong hộ pháp Thật đáng thương.” Vân Khê nhấc lên một góc màn xe, nhìn Phong hộ pháp dưới chân thật giống như có gắng phong hỏa luân, cấm đầu chạy trối chết, không khỏi hé miệng trộm cười.

Long Thiên Tuyệt từ phía sau ôm lấy nàng, cúi đầu vào cổ của nàng, ôm thật chặc nàng, trầm thấp lẩm bẩm nói: “Tối nay thật không muốn để nàng đi, tưởng tượng như bây giờ ôm chặc lấy nàng, đem nàng thu vào trong thân thể của ta..... Nhưng mà ta biết nàng không yên lòng Vân gia, không đi không được……”

Môi của hắn chạm nhẹ trên da thịt của nàng.

Nóng rực nóng hổi.

Vân Khê chỉ cảm thấy có một trận run rẩy từ cổ của nàng truyền tới máu toàn thân, tê tê dại dại, lại từ trong máu tiến vào đáy lòng của nàng.

“Làm sao bây giờ đây?” Long Thiên Tuyệt ngâm khẽ, hôn vào da thịt sau tai nàng, “Khê Nhi, ta rốt cuộc nên bắt nàng làm như thế nào cho phải? Rõ ràng mỗi ngày đều có thể thấy nàng, nhưng chỉ cần nàng vừa rời đi tầm mắt của ta, ta liền không khỏi lo sợ trong lòng, trong đầu thời thời khắc khắc lúc nào cũng là thân ảnh của nàng——”

Vân Khê xoa nhẹ hai tay hắn đang nắm lấy thắt lưng của nàng.

Nhắm mắt lại, nàng khẽ cười thở dài: “Chờ Vân gia không còn chuyện gì, ta liền đi theo chàng, vĩnh viễn cùng nhau ở chung một chỗ.”

Hai tay của hắn đột nhiên buộc chặc, ánh mắt nàng, chống lại ánh mắt tràn đầy tình cảm của hắn, tim của nàng như dừng lại một nhịp.

Hắn yêu, so sánh với tưởng tượng của nàng đã thật sâu thật nồng đậm, giống như là niêm phong rượu ngon được ủ trung kho hàng trăm năm, chỉ cần một chút mùi vị, liền làm nàng say mê không dứt.

Bóng đêm thâm trầm.

Trên đỉnh núi gió như vô tình gào thét, chân trời một vòng tròn nhỏ, có sắc thái mông lung, như mộng như ảo.

Bên trong xe ngựa, hô hấp của hai người rất nhẹ rất nhẹ, phảng phất như hô hấp cũng trở nên ngọt ngào, hắn ôn nhu từ phía sau lưng ôm lấy nàng, mềm mại chôn trên da nàng, bóng dáng hai người như hòa thành một.

“Khê nhi...”

Long Thiên Tuyệt thân thể nóng hổi, trong tròng mắt thâm thúy tràn ngập sương mù dày đặc, hôn lấy vành tai trắng noãn của nàng, gọi nàng một tiếng, lại không có nói tiếp.

“.....Ừ?” Vân Khê thanh âm khàn khàn, ở trong ngực hắn, nàng đầu óc hỗn loạn, hắn hôn nàng làm cho ngón chân nàng tựa hồ cũng nhức mỏi.

Long Thiên Tuyệt vừa lẩm bẩm gọi nàng, Vân Khê ở trong ngực hắn, ngửa mặt lên nhìn hắn. Nàng hai má ửng hồng, ánh mắt như giọt sương lay động phát sáng. Trong lòng hắn động tình, không nhịn được vừa hôn lên hai má của nàng, khàn khàn nói: “Ta nghĩ muốn, có thể không?”

Quyển 2 - Chương 26

Chương V26: Chính Biến Cung ĐìnhVân Khê hốt hoảng nhưng lại không trả lời hắn, song câu trả lời của nàng đã không quan trọng nữa.

Nụ hôn của hắn chi chít trên hai má cùng lỗ tai của nàng, hô hấp của hắn nóng rực phun trên da thịt của nàng.

Vân Khê bị hắn hôn đến không cách nào suy tư, làm như không tự chủ được mà quay tròn, mê muội, lâm vào trong vòng xoáy tràn đầy mãnh liệt của mùi hương cây thuốc phiện.

Bóng đêm tịch liêu, đơn độc trên đỉnh núi, nhưng có một ngọn lửa càng, lửa nóng cùng gió lạnh giao nhau, từ từ tan rã một

Đây là một đêm khó ngủ.

Đêm đã thật khuya, trong phủ thái tử, bóng người vẫn lui tới chuyện động không ngớt như cũ.

“Thái tử điện hạ, đã hạ quyết tâm chưa? Chuyện này không nên chậm trể, nếu để cho Tĩnh vương gia nắm tiên cơ, và để cho người Vân gia có thời gian điều động nhân mã, đến lúc đó chúng ta chỉ có thể bó tay chờ chết.”

La thần tướng đêm tối đến bái phỏng phủ thái tử, trong lòng lo lắng, muốn vì mình tranh thủ một con đường sống cuối cùng. Nhưng nếu qua ngày mai, như vậy hắn sẽ không thể sống nữa.

“Ngươi cho ta suy nghĩ một chút.” Nam Cung Tỉ chắp tay sau lưng, đứng trước cửa sổ ánh mắt nhìn không trung, tâm tư có chút hổn độn, rất nhiều chuyện hắn cần suy nghĩ, vội vàng hành động, thì hắn không có mười phần nắm chặc.

“Thái tử điện hạ, không thể lo lắng nữa. Lão thần đã thuyết phục được nhị công tử của Tư Đồ gia, hắn nguyện ý giúp chúng ta cướp lấy ngôi vị hoàng đế, một khi thái tử điện hạ hạ quyết tâm, có người của Tư Đồ gia giúp chúng ta đối phó Vân gia, đại quân Nam Hi Quốc phần lớn do Vân gia điều khiển, nhưng nếu không phải là Vân Dật cùng Vân Mông đến quân doanh, thì người khác không thể nào điều động quân đội, trừ phi trên tay bọn họ có hổ phù”.

Nam Cung Tỉ chân mày chau lên, trong lòng nghi ngờ vẫn không giảm như cũ ”Ngươi tối nay cũng đã nhìn thấy, tiểu tiện nhân Vân Khê kia lại có thể khống chế Thần Long. Nếu đến lúc đó nàng muốn đối phó chúng ta vậy chúng ta chẳng phải chỉ có thể tự chịu diệt vong sao?”

“Xin thái tử yên tâm! Nàng có thần Long, người Thánh cung đồng thời cũng có Thần Long.”

La thần Tướng nói, “Con trai lớn của lão thần chính là đệ tử của Địa Long tôn giả Thánh cung, từ sau khi tay chân hắn bị phế đi đã sai người liên tục đưa thư hàm báo cho Địa Long tôn giả, hi vọng hắn có thể tới Nam Hi quốc một chuyến, báo thù cho hắn.”

” Địa Long tôn giả là nhân vật nào, hắn làm sao có thể vì một đệ tử mà tự mình đi tới Nam Hi quốc một chuyến?” Nam Cung Tỉ lắc đầu cảm thấy chuyện này không tốt.

La thần Tướng quỷ bí cười một tiếng nói: “Hắn tất nhiên sẽ không vì một đệ tử mà đi một chuyến, nhưng nơi này lại có người hắn ghét

nhất, hắn không thể không tới!”

“Ngươi là nói.....” cái trán của Nam Cung Tỉ từ từ giản ra.

La thần Tướng gật đầu nói: “Không sai! Người trong thiên hạ đều biết người Địa Long tôn giả muốn giết nhất chính là tôn chủ Long Thiên Tuyệt của Lăng Thiên Cung, chúng ta đem tin tức Long Thiên Tuyệt ở Nam Hi quốc thả ra, không sợ hắn không đến, nói không chừng hắn vừa được tin tức, lập tức liền ngồi phi long chạy tới nơi này, nếu như hắn tới, tiểu tiện nhân Vân Khê sợ phải bận rộn đối phó hắn, nơi nào còn có công phu, thời gian để ý tới việc của chúng ta? Thái tử điện hạ cứ việc yên tâm chúng ta bây giờ phải hành động trước Tĩnh vương gia để chiếm ngôi vị hoàng đế, nhanh chóng nắm binh mã cùng quyền to của triều đình vào trong tay.” Nam Cung Tỉ nặng nề vỗ một cái, không tiếp tục lưỡng lự nữa: “Tốt, cứ làm như thế!”

Tĩnh Vương phủ, thân thể cao to của Nam Cung Dực đứng trước cửa sổ nhìn ánh trăng, ánh mắt hắn thâm trầm sâu không lường được.

Một cái bóng lặng lẽ rơi ở phía sau hắn, nhưng hắn vẫn không nhúc nhích chỉ từ trong cổ phát ra một tiếng hừ nhẹ.

Người phía sau nhận được tin tức, vội vàng bẩm báo: “Vương gia, quả nhiên không ngoài dự đoán, La thần tướng tới phủ thái tử, cùng thái tử hai người một mình hàn huyên hồi lâu mới đi ra ngoài. Thuộc hạ lo lắng bị ám vệ thái tử phát hiện, không dám tới gần, cho nên không có nghe toàn bộ nội dung bọn họ nói chuyện với nhau, chẳng qua loáng thoáng nghe được mấy từ, Tư Đồ gia Nhị công tử, Địa Long tôn giả, còn có cái gì hổ phù.....”

“Hổ Phù? Xem ra Bổn vương phải đi phủ tướng quân một chuyến.”

Khuôn mặt lạnh lùng như tượng đá của Nam Cung Dực rốt cục có biến hóa, hắn mỉm cười nói “Ngươi tiếp tục đi ngó chừng La thần tướng, nếu có bất kỳ động tĩnh gì lập tức trở lại bẩm báo.”

“Dạ Vương gia.” Cái bóng lĩnh mệnh xong liền biến mất trong đêm đen.

Nam Cung Dực một lần nữa đưa mắt nhìn hướng bầu trời đêm, mắt phượng khẽ nheo lại, khóe môi buộc vòng quanh cười lạnh “Đại ca, ngươi rốt cục cũng không nhịn được! Ta đây sẽ giúp ngươi, để thử tư vị ngồi trên Long vị một ngày rốt cuộc ra sao“

Ban đêm ở nơi này vô số sóng ngầm mãnh liệt, mà giờ khắc này trên đỉnh Tây Sơn lại là một cảnh tượng kiều diễm.

“Khê Nhi, ngươi đã ở phía trên hai lần rồi, lần này có phải nên đến lượt ta ở phía trên hay không?” Long Thiên Tuyệt nằm ngang trên da cáo mềm mại, bộ dạng phục tùng nhìn người gục ở trên người hắn thở dốc, gương mặt tuấn tú treo nụ cười thỏa mãn, nhưng vẫn có chút ý vị.

“Không được!” Vân Khê nằm ở trên ngực của hắn, trên người nàng có một tầng mồ hôi thật mỏng, hơi có chút mỏi mệt. Làm chuyện như vậy quả nhiên rất hao phí khí lực, nhất là ở phía trên..... Nghĩ đến kịch chiến mới vừa rồi, mặt nàng đỏ một mảng lớn, dùng sức ngắt da thịt trước ngực hắn, một miệng phủ quyết.

Trong đầu, vẫn còn quanh quẩn lời nói ngày đó của hắn: “Ta là nam nhân bình thường, hơn nữa hôm đó ta là ở phía dưới ….” Chỉ cần vừa nghĩ tới hắn cũng từng cùng Vân Khê phát sinh quan hệ như vậy, hơn nữa nàng ta còn ở phía trên hắn, đáy lòng nàng ghen tuông tràn ra bên ngoài.

Long Thiên Tuyệt kêu rên một tiếng, nhìn một tầng mỏng mồ hôi dán chặt lấy gương mặt của nàng, phản chiếu như da thịt càng mịn màng như ngà, lông mi của nàng vừa dài vừa đen, trên môi của nàng tô lên màu hồng nhạt, đầy đặn mềm mại, trơn bóng mê người.

“Khê nhi, nhìn nàng thật giống như mệt mỏi rồi. Nếu không, hay là đến lượt ta đến đi.....” khóe môi hắn cười mang theo vài phần mùi vị khiêu khích.

Vân Khê đỏ mặt không phục nói: “Mới không có đâu! Ta thể lực rất tốt” Thốt ra lời này xong, vẫn thấy thế nào ấy, nghe sao mập mờ, nàng khẽ cắn hắn một ngụm, lại mắc mưu hắn. Cái tên hạ lưu bại hoại, là hắn dụ dỗ nàng, muốn cùng nàng tiếp tục đây mà, lỡ nói rồi, làm sao bây giờ, hiện tại ngược lại giống như nàng đang cường bạo hắn?

“Vậy cũng tốt, vậy khi nào nàng mệt mỏi không được nữa, thì đến lượt ta.” *(TT: -_-’)*

Môi của hắn giương cao hơn, mang theo vài tia đắc ý.

Vân Khê cả người cứng lại, hóa đá luôn.

Long Thiên Tuyệt thừa dịp nàng hết sức sững sờ, đột nhiên tung mình, đem nàng đè phía dưới, hành động vốn nghịch ngợm này, khiến cho tiểu Tuyệt ở trong cơ thể nàng, cũng đi theo một góc độ xoay tròn, hơn nữa càng ngày càng lớn. Đột nhiên xuất hiện kích thích, Vân Khê cả người một trận run rẩy, thanh âm ngâm khẽ tiêu hồn cũng theo miệng nàng bật ra.

Một tiếng này giống như mồi lửa dẫn đến một tràng kịch chiến khác, Long Thiên Tuyệt gầm nhẹ và bắt đầu ở trên người của nàng công thành chiếm đất.

Ngoài xe ngựa, mênh mông tinh không, một đạo ánh sáng xẹt qua màn đêm, sao băng rơi xuống, mang theo một vệt sáng dài tuyệt đẹp.

Vân Khê mệt mỏi một đêm, nên ngủ say sưa, nụ cười sóng gợn vẫn ở trên môi. Lúc này trời đã mờ mờ rõ, vầng sáng màu ló ra phía chân trời, báo hiệu một buổi bình minh, vầng mặt trời đỏ nơi đường chân trời từ từ dâng lên.

Long Thiên Tuyệt ngón tay thon dài cầm nàng mấy sợi tóc để sát vào mũi ngửi, nhàn nhạt hương thơm thấm vào ruột gan. Lại cúi đầu nhìn khuôn mặt khi ngủ của nàng. Lông mi của nàng thật dài, làn da như ngọc vô cùng mịn màng, cùng đôi môi phấn hồng dị thường khả ái.

Hắn cơ hồ là chìm đắm trong dung nhan xinh đẹp của nàng, cúi đầu khẽ hôn xuống đôi môi khả ái kia, chỉ cảm thấy hương vị đặc biệt ngọt ngào.

“Khê nhi, mau dậy đi, đừng bỏ lỡ cảnh mặt trời mọc.” Hắn cười khẽ nói ở tai của nàng, hơi thở ấm ướt làm cho nàng phải từ trong mộng tỉnh lại. Vân Khê mê mang mở mắt ra, hai mắt còn buồn ngủ nhìn về phía hắn, phía sau hắn có một vầng sáng màu vàng, làm cho nàng không mở mắt được.

“Mặt trời mọc sao?” Vân Khê dụi mắt cùng hắn ngồi dậy.

Một trận gió mát theo khe hở xe ngựa thổi vào, tiếp theo là một luồng sáng váng chói mắt, Vân Khê đưa mắt nhìn phía xa, trong một quần sáng màu vàng mặt trời đỏ từ phía chân trời dâng lên, trong nội tâm nàng một mảnh vui sướng giống như thiếu nữ.

“Thiên Tuyệt, mau nhìn! Mặt trời mọc chúng ta thật thấy mặt trời mọc rồi. Thật là đẹp!”

Tầm mắt của Long Thiên Tuyệt lại dừng ở trên người của nàng, chỉ cảm thấy nàng so với mặt trời mọc còn đẹp hơn rất nhiều, hắn tự tay nhặt lên áo choàng thật dầy đã chuẩn bị trước đó, choàng trên người nàng, áo choàng ôm lấy người nàng. Nhìn lúm đồng tiền như hoa của nàng, nhìn nàng vui mừng hắn cảm thấy rất thỏa mãn, phảng phất như đã có toàn bộ thế giới.

Hai người không có ở lâu trên núi, nên thật sớm liền trở về Vân phủ.

Đợi hai người trở lại Vân gia, thì phát hiện ngoài cửa Vân phủ nhiều vô số người theo dõi, hoặc ngoài sáng hoặc trong tối giám thị Vân gia, Vân Khê lập tức cảm thấy không ổn.

“Khê nhi, thái tử muốn khởi sự.” Lời Vân Dật đã giúp Vân Khê giải khai băn khoăn trong lòng, quả nhiên sau đêm qua, bên Nam Cung Tỉ cùng La thần tướng đã kềm nén không được, rục rịch tạo phản “Tinh vương gia có ý gì?”

“Vương gia đêm qua tự mình đến phủ, hắn bảo Vân gia chúng ta tạm án binh, không nên ngăn cản thái tử khởi sự, đợi đến thời cơ chín muồi, mới tính toán hành động.....”

Vân Khê lạnh lùng cười một tiếng, người hoàng gia quả nhiên cũng không phải là người lương thiện gì, Nam Cung Dực muốn danh chánh ngôn thuận ngồi lên ngôi vị hoàng đế, nên không để ý tánh mạng phụ hoàng hắn, để có được danh tiếng cần vương cứu giá nhưng mà chờ hắn chân chính cần vương cứu giá, tánh mạng của Nam Cung Thắng còn ở đó hay không, chỉ sợ hắn căn bản là không quan tậm, thậm chí trong nội tâm của hắn sợ là càng hy vọng Nam Cung Thắng chết đi, bởi vì như vậy, sẽ không có người có thể ngăn cản hắn đi lên ngôi vị hoàng đế, cũng không có người áp chế hắn.

Thật là tâm tư đáng sợ. Bất quá, phụ tử ba người họ cũng không phải là người tốt, bọn họ muốn chó cắn chó, thì liền kệ bọn họ đi, nàng chỉ cầu Vân gia có thể bình an, vậy là đủ rồi.

“Phụ thân, chuyện lần trước ta bảo ngài làm, thế nào rồi?”

“Yên tâm đi! Trong quân phần lớn cũng là bộ hạ cũ của Vân gia, bọn họ phần lớn nguyện ý theo Vân gia, chúng ta đã ước định tốt, chỉ đợi tín hiệu Vân gia bọn họ liền lập tức hưởng ứng chúng ta.”

“Vậy thì tốt! Bất quá Nam Cung Dực cũng không phải là người lương thiện ta không tin hắn, Vân gia chúng ta muốn chân chính ở Nam Hi quốc đặt chân, tuyệt không thể cùng hổ mưu bì. Ta muốn đi gặp một người, hy vọng có thể cùng hắn đạt thành hiệp nghị.”

Vân Dật đầu tiên là ngẩn ra, nhưng ngay sau đó liền lĩnh ngộ, không khỏi âm thầm tán thưởng nữ nhi mưu tính sâu xa. Hắn bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, liền nhắc nhở: “Tiểu Mặc sáng nay đi theo tiểu quận chúa đến chỗ của Lục vương gia rồi”

Ánh mắt Vân Khê đột nhiên sáng ngời, một chút nghi ngờ tồn tại ở đáy lòng cũng biến mất, nàng quả nhiên không có đoán sai, người hoàng tộc nào mà không có lòng tranh đoạt quyền lực, chỉ bất quá có người thông minh, hiểu được giấu tâm cơ, vận sức chờ phát động, mà có người thì ngu dốt tự phụ, bộc lộ tài năng ra ngoài, cũng đem mình bại lộ ở trước kẻ địch.

“Long Thiên Tuyệt, Vân phủ trên dưới nhờ cậy chàng rồi, ta đi phủ Lục vương gia một chuyến.”

“Cẩn thận một chút, nếu như gặp gỡ chuyện phiền toái gì đừng quên đồ ta đưa cho nàng.”

“Yên tâm đi, ta nhớ được.”

Vườn hoa Vương phủ, ba người tụ ở chung một chỗ. Nam Cung Anh trên búi tóc cắm một đóa hoa nhỏ màu phấn hồng, nổi bật lên gương mặt khả ái xinh đẹp của nàng làm nó càng thêm hoạt bát sinh động, trong tay nàng vừa cầm các loại trái cây khác nhau làm thành thịt nguội, vừa chỉ huy hai người khác nói: “Tiểu Mặc, cắt một mảnh quả táo cho ta, không nên quá mỏng cũng không cần quá dầy! Tiểu Nam, ngươi đi hái ít hoa, ta muốn ở nơi này tiếp tục làm đẹp, như vậy nước của ta quả phòng tựu ghép thành liễu ” Vân Tiểu Mặc cùng Trịnh nam hai người nhìn nhau, vô tinh đả thải, bọn họ thật sự không thích chơi loại này cô bé mới đùa trò chơi.

“Hai người các ngươi nhanh lên một chút a! Còn lo lắng cái gì?” Nam Cung Anh nhìn hai người bất động không khỏi nhăn chân mày nhỏ lo lắng thúc giục.

“Anh Tử, chúng ta không nên chơi trò chơi ngây thơ như vậy có được hay không?” Vân Tiểu Mặc thật sự không nhịn được.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Cung Anh đỏ lên, ẩn nhẫn, bất mãn vểnh lên miệng nói: “Cái này làm sao là trò chơi trẻ con? Các ngươi không cảm thấy làm nước trái cây như vậy rất thú vị sao?”

“Chỉ có một mình ngươi cảm thấy thú vị?” Trịnh Nam cúi đầu nói, hắn cũng không dám nói thẳng giống như Vân Tiểu Mặc, nói nàng trẻ con. Nếu là lời này xuất từ miệng của hắn, hắn nhất định sẽ bị nàng đánh tàn bạo một trận.

“Trịnh nam, ngươi muốn chết có phải hay không?”Nam Cung Anh trừng đôi mắt xinh đẹp, cầm lên một thanh cây nho nhỏ, liền hướng trên người hắn đập. Ba giờ người nhất thời ngươi đuổi theo ta đánh, náo thành một mảnh. Làm Vân Khê đi theo hạ nhân Vương Phủ qua

vườn hoa, nhìn qua một màn như vậy, thấy nụ cười bọn nhỏ ngây thơ rực rỡ, phảng phất như có thể bị xua tan hết thảy lo lắng cùng bóng tối, làm cho người ta tâm tình cũng nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly đi theo. “Tiểu Mặc, Anh Tử, Tiểu Nam!” Ba hài tử nghe được nàng gọi thanh âm nhất tề ngừng lại, sau đó ba người động chân hướng nàng phương hướng chạy tới.

“Mẫu thân!”

“Vân di!”

“Vân di!”

Vân Khê ngồi chồm hổm ôm lấy ba hài tử mỉm cười nói: “Các ngươi sáng sớm liền bướng bỉnh có phải hay không? Hôm nay không cần đi thư viện học sao?”

“Vân di, là gia gia không để cho chúng ta đi. Hắn bảo hôm nay bên ngoài sẽ rất loạn, nên chúng ta toàn bộ phải ở trong vương phủ nơi nào cũng không cho đi.” Nam Cung Anh hồi đáp.

Vân Khê tâm thần khẽ nhúc nhích, không nghĩ tới Lục vương gia mỗi ngày ẩn trong nhà không ra, nhưng tình thế bên ngoài lại rõ như lòng bàn tay, quả nhiên không phải nhân vật bình thường. Người giống như hắn vậy trí mưu nhất định cao hơn Nam Cung Tỉ cùng Nam Cung Dực rất nhiều, cùng nhân vật như thế liên thủ, trong lòng của nàng mơ hồ sinh ra mấy phần lo lắng. Vạn nhất hắn lại là một Nam Cung Dực, vậy phải làm sao bây giờ? Nàng như thế nào tin tưởng hắn có thể giữ được Vân gia, để cho Vân gia ở Nam Hi quốc vĩnh viễn được hưởng tôn vinh, đứng vững vàng không ngã đây?

Nàng ánh mắt khẽ khép, dắt tay của nhi tử nói: “Tiểu Mặc, mẫu thân tới đón con, hôm nay Tường thúc thúc sẽ phải rời đi Nam Hi quốc,

mẫu thân dẫn con đi đưa tiễn hắn.”

“Tường thúc thúc muốn đi sao? Tại sao thúc không có nói cho con biết?” Vân Tiểu Mặc chu cái miệng nhỏ nhắn, có chút khổ sở. Vân Khê sờ sờ đầu của con khuyên “Hắn là hoàng tử một nước, cũng là sứ thần lần này của Đông Lăng quốc, nơi nào có nhiều thời giờ như vậy cùng con chơi đùa? Chúng ta bây giờ liền đi cửa thành tiễn hắn, hôm nay từ biệt sẽ thật lâu con cũng không nhìn thấy hắn.”

Vân Tiểu Mặc gật đầu: “Vậy chúng ta đi nhanh đi!”

Hạ nhân dẫn đường thấy nàng muốn đi, không khỏi gấp gáp nói: “Vân tiểu thư, ngươi không thấy Vương gia sao?” Vương gia ở trong thư phòng đợi nàng lâu rồi, thật vất vả mới đợi được nàng tự mình đến cửa, lúc này lại đột nhiên nói đi, bảo hắn làm sao giao phó với Vương gia đây?

Vân Khê chân dừng lại quay đầu lại nói: “Mời chuyển cáo Vương gia, ta hôm nay tới là tới đón Tiểu Mặc đi cửa thành đưa tiễn người, đa tạ hắn chiếu khán Tiểu Mặc, ngày khác tới cửa bái phỏng.”

Hạ nhân còn muốn kêu nàng, thì nàng đã xa xa rời đi. Hay là mau sớm đi bẩm báo Vương gia. Hạ nhân vội vả hướng phương hướng thư phòng chạy đi. Vân Khê nghe được phía sau tiếng bước chân đi xa, lúc này mới quay đầu nhìn lại mép nổi lên nụ cười lạnh sóng. Có đôi khi nắm giữ quyền chủ động, mới có thể nói lên đòi hỏi của mình, nàng tin tưởng nếu hắn thật có lòng muốn cùng nàng hợp tác, nhất định sẽ phái người đi tìm nàng. Song, nàng chủ động tới cửa, cùng hắn phái người tìm tới là hai tình cảnh khác xa nhau, quyền chủ động bên nàng sẽ mất, dù sao người gấp gáp hẳn là hắn, mà không phải là nàng.

Phủ thái tử, rất nhanh có người hồi báo tin tức Vân Khê bái phỏng

phủ Lục vương gia.

“Nàng lại còn có tâm tư đi đón nhi tử?” Nam Cung Tỉ cúi đầu cười lạnh, đáy mắt thổi qua vẻ âm lãnh, “Rất tốt, điều này nói rõ Vân gia còn không có chút nào phát hiện, không sợ bọn họ phá hư đại sự của bổn thái tử.

“Thái tử điện hạ anh minh. Vân gia như thế nào là đối thủ của thái tử điện hạ chứ? Đợi đến khi thái tử điện hạ ngồi lên ngôi vị hoàng đế, hết thảy đã thành định cục, mà Vân gia lại phải đồng thời đối mặt với Địa Long tôn giả cùng Tư Đồ gia uy hiếp, xem bọn hắn làm sao còn có thể dư thừa tinh lực tới cùng thái tử điện hạ đối nghịch.” Thủ hạ chính là người hầu thấy thái tử tâm tình không tệ, liền vỗ mấy câu vuốt đuôi, nghĩ đến thái tử đi lên ngôi vị hoàng đế, như vậy hắn cũng nhất định có thể được chút phong thưởng, đáy lòng của hắn liền vui vẻ không dứt.

Nam Cung Tỉ thấy hắn sắc mặt vui mừng, lạnh lùng trừng hắn một cái, nói: “Thu hồi tâm tư của ngươi. Chuyện bây giờ còn chưa thành công, ngàn vạn không thể khinh thường. Tiếp tục theo dõi Vân Khê cho bổn thái tử, tuyệt đối không thể xảy ra nửa điểm không may.”

Người hầu trong lòng giật mình, vội vàng cúi đầu nói “dạ, thuộc hạ tuân lệnh.”

Tĩnh Vương phủ, giờ phút này cũng đồng thời chiếm được tin tức. Nam Cung Dực nhíu lông mày, lâm vào trầm tư. Nàng đi phủ Lục vương gia, đến tột cùng là trùng hợp, hay là có ý đồ khác? Vân Khê lúc nào cùng Lục vương gia đi được gần như thế? Chẳng biết tại sao trong lòng hắn mơ hồ có chút bất an.

“ Nàng thật sự chỉ đi Vương Phủ đón hài tử, không có ở lại thêm chốc lát?” Nam Cung Dực chất vấn.

Thân ảnh màu đen đứng ở bên người hắn, cúi đầu trả lời: “Đúng vậy. Hôm nay sáng sớm Lục vương gia đã sai người đón tiểu thiếu gia Vân gia tới Vương Phủ, sau đó Vân tiểu thư lại đến Vương Phủ đem tiểu thiếu gia đón đi, hiện tại mẫu tử hai người đi về hướng cửa thành, nghe nói là đi tiễn Đông Lăng quốc nhị hoàng tử.”

” ừ.”Nam Cung Dực âm thầm gật đầu, trong lòng vẫn còn có chút bất an, Vân Khê rốt cuộc muốn làm cái gì hi vọng sẽ không có chuyện gì xảy ra.

“Tiếp tục đi ngó chừng nàng, không thể có bất kỳ không may gì xảy ra.”

“Dạ, thuộc hạ tuân lệnh.”

Ngoài cửa thành, Đông Phương Vân Tường một bộ màu xanh nhạt trường bào, chờ ở bên cạnh xe ngựa, kiển chân trông về phía xa cửa thành. Vinh bá đã khuyên nhiều lần, hắn vẫn không muốn đi vào xe ngựa sợ Tiểu Mặc tới thấy không được hắn

” Công tử, phía ngoài gió lớn ngài trước hết vào xe ngựa đi, lão nô ở chỗ này nhìn sẽ không sao đâu.”

“Không có chuyện gì. Lúc trước uống đan dược Vân tiểu thư luyện chế ta đã khá hơn. Thỉnh thoảng còn đi ra ngoài hóng gió đối với bệnh tình cũng có chỗ tốt không phải sao?” tiếng nói ôn nhuận trầm thấp như nước, nhắc tới Vân tiểu thư ba chữ mâu quang trong suốt như nước của Đông Phương Vân Tường cũng nhu hòa đi mấy phần, song chỉ chốc lát sau lại bị ảm đạm thay thế.

Vinh bá quan sát thần sắc công tử trong lòng tựa như hiểu rõ thở dài nói: “Công tử, đừng nghĩ nhiều như vậy, duyên phận chính là do

thiên định. Duyên phận của Công tử có lẽ không có ở trên người Vân tiểu thư, cõi đời này rồi sẽ có một người như vậy đang đợi công tử, cùng công tử tam sinh hữu duyên."

"Sẽ có một người như vậy sao?" Đông Phương Vân Tường thê lương cười.

"Mặc dù thật có một người như vậy, cũng không thể được rồi, thân thể tàn phá của ta đây làm sao có thể làm trễ nãi người ta?"

Vinh bá nhìn thấy mỉm cười nồng nhiệt nói, trong lòng cảm động, quên mất thân phận chủ tớ cầm tay Đông Phương Vân Tường, thanh âm khàn khàn nói: "Công tử, không nên nghĩ cho người khác, ngươi cũng nên vì chính mình suy nghĩ. Hoàng phi nương nương trước khi đi đối với lão nô dặn dò, nhất định phải làm cho công tử bình an vui vui vẻ vẻ, lão nô vô dụng không có biện pháp làm cho công tử chân chính vui vẻ. Công tử nghe lão nô khuyên một tiếng, bất kể tương lai đến tột cùng như thế nào, ngài cũng nên vui vẻ, không nên bị bất cứ chuyện gì ràng buộc, đem tâm buông ra chút ít, muốn làm cái gì thì cứ đi làm cái đó, không cần có quá nhiều băn khoăn. Cuộc đời vội vã mấy chục năm, thời gian qua nhanh ngàn vạn không nên lưu lại bất kỳ tiếc nuối"

"Không nên lưu lại bất kỳ tiếc nuối?" Đông Phương Vân Tường tinh tế lập lại lời của Vinh bá, đuôi lông mày khẽ chau lên.

Lúc này, bên trong cửa thành một tiếng nói trẻ con thanh thúy dễ nghe bên tai hắn vang lên, đưa tâm thần toàn bộ kéo trở lại.

"Tường thúc thúc"

Đông Phương Vân Tường đưa mắt nhìn lại liền thấy một thân ảnh nho nhỏ từ trong đám người vội vàng hướng hắn chạy tới, chỉ chớp

mặt một cái đã đến trước mặt hắn.

Đông Phương Vân Tường quỳ gối ôm bé vào trong ngực của mình, mặt mày đều giản ra lộ ra nụ cười vui vẻ. Đứa nhỏ này công phu lại tinh tiến rồi, tự đáy lòng, hắn cảm thấy rất cao hứng.

“Tiểu Mặc, con tới tiễn thúc thúc sao?”

Vân Tiểu Mặc ôm cổ của hắn, gật đầu nói: “ dạ, còn có mẫu thân cũng tới.”

Thân thể Đông Phương Vân Tường rõ ràng cứng lại, ngước mắt nhìn, quả nhiên thấy Vân Khê đang từ trong đám người qua lại không dứt đi tới, hắn cơ hồ có chút không tin ánh mắt mình, nàng cũng tới tiễn mình, mình không phải là đang nằm mơ chứ? Một trận kinh ngạc, Đông Phương Vân Tường không khỏi thầm cười nhạo mình, tình cảm của hắn khi nào trở nên hèn mọn như thế, lại bởi vì một cô gái tới tiễn đưa mà vui mừng không dứt? Thu liễm lại tâm tình vui vẻ, Đông Phương Vân Tường ôm Tiểu Mặc đứng lên tầm mắt rơi vào trên người Vân Khê nói “Vân tiểu thư, làm sao ngươi cũng tới?”

“Ta thuận đường.”Vân Khê nhẹ nhàng cười một tiếng, nàng tới đưa tiễn đích xác là tạm thời nảy lên hứng thú, bất quá thấy đáy mắt hắn chiết xạ ra tâm tình vui sướng, đã khiến trong nội tâm nàng sinh ra áy náy nho nhỏ. Có lẽ nàng nên tới tiễn hắn một lần, nói như thế nào cũng quen biết nhau không tiễn thì quá mức vô tình.

Đông Phương Vân Tường nhàn nhạt cười một tiếng một bộ dạng thần sắc đã sớm đoán được, nàng như thế nào lại đặc biệt tới tiễn hắn đây? Nơi tròng mắt tia ảm đạm xẹt qua.

Vân Tiểu Mặc ôm cổ của hắn nói không thôi: “Tường thúc thúc, tại sao nhanh như vậy muốn đi? Tiểu Mặc không nỡ xa người.”

“Tiểu Mặc, cuộc vui nào rồi cũng có kết thúc, Tường thúc thúc không phải là con dân Nam Hi quốc, sớm muộn gì cũng phải rời đi. Tiểu Mặc nếu không nỡ xa Tường thúc thúc, vậy thì sau này tới Đông Lăng quốc gặp Tường thúc thúc có được không?”

Vân Tiểu Mặc gật đầu, vừa quay đầu nhìn về phía Vân Khê: “Mẫu thân, con đi Đông Lăng quốc gặpTường thúc thúc được không?”

Vân Khê khẽ ngẩn, gần đây nàng cũng không có tính toán này, nhưng khi nhìn ánh mắt nhi tử cùng Đông Phương Vân Tường Đô đều có chút kỳ vọng khi nhìn nàng, lòng nàng không khỏi mềm nhũn.

“Ừ, chờ có thời gian mẫu thân dẫn con đi.”

“Vâng, thật tốt quá!”Vân Tiểu Mặc cười sáng lạn.

Đông Phương Vân Tường cũng vui vẻ cười theo.

Vinh bá ở bên cạnh thở dài, công tử cũng chỉ ở thời điểm đối mặt với mẹ con bọn họ mới hiện ra nụ cười chân chính, chỉ tiếc a.....

“Vinh bá, đem ngọc bội của ta mang tới.”

Vinh bá gật đầu, lập tức lui tới bên cạnh xe từ bên trong xe ngựa lấy ra ngọc bội: “Công tử, ngọc bội của ngài.”

Đông Phương Vân Tường nhận lấy ngọc bội, đem nó đưa vào trong tay Vân Tiểu Mặc, nói: “Tiểu Mặc, sau này nếu như nhớ Tường thúc thúc lấy nó xem một chút, trong ngày thường nếu như thiếu bạc xài cũng có thể cầm lấy nó đến cửa hàng bạc ở các quốc gia lấy ra bạc, con muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu không cần thay Tường thúc thúc tiết kiệm bạc biết không?”

“Khối ngọc bội này tốt dùng như vậy?” Vân Tiểu Mặc tò mò lật xem ngọc bội, ngước mắt lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng dưng nhiều mấy phần khác thường tình cảm “Tường thúc thúc, ngươi đối với Tiểu Mặc tốt như vậy, Tiểu Mặc nhất định sẽ rất nhớ người. Ngọc bội ta sẽ hảo hảo mà cất giữ, Tường thúc thúc bạc Tiểu Mặc cũng sẽ không tùy tiện hoa.”

Đông Phương Vân Tường hốc mắt đột nhiên nóng lên, đem gương mặt mình cùng khuôn mặt nhỏ nhắn của bé kề nhau, hài tử có hiểu biết như thế, sao không để cho người ta yêu thương được?

Lúc trước hắn vì đem Tiểu Mặc từ tụ Bảo đường chuộc ra ngoài, trong một đêm đem ra rất nhiều vàng, lúc ấy nàng cứ nghĩ tới hắn trừ thân phận hoàng tử, sợ là còn có một thân phận khác, bây giờ nghe hắn nói như thế, trong lòng của nàng liền hiểu. Vân Khê không ngờ rằng hắn cư nhiên lại khẳng khái đem một khối ngọc bội có thể lấy bạc vô hạn đưa cho Tiểu Mặc, tình nghĩa như vậy làm cho người ta cảm động.

“Tiểu Mặc, đừng kêu Tường thúc thúc nữa, sau này hắn sẽ là nghĩa phụ của con.”

“Nghĩa phụ?” Vân Tiểu Mặc không hiểu nháy mắt mấy cái.

Đông Phương Vân Tường nhìn hướng Vân Khê với ánh mắt ý vị thâm trường, khẽ gật đầu nói: “Gọi nghĩa phụ cũng bất quá là một hình thức, Tiểu Mặc vẫn nên giống như trước kia kêu ta Tường thúc thúc là được, bất quá ta sẽ đem Tiểu Mặc coi là con của mình đối đãi vĩnh viễn như vậy.”

Vinh bá nhìn một màn này, lại bắt đầu đa sầu đa cảm, lau nước mắt mà không nhịn được thúc giục: “Công tử, thời giờ không còn sớm,

chúng ta nên lên đường.”

“Không muốn, ta không muống cùng Tường thúc thúc tách ra”

Vân Tiểu Mặc cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên thật chặc ôm cổ Đông Phương Vân Tường khóc lên không thôi.

Đông Phương Vân Tường vốn trong lòng cũng không đánh, bị bé khóc như vậy, cổ của hắn cũng tắc nghẹn theo.

“Tiểu Mặc nghe lời. Theo mẫu thân trở về đi.”

“Con không muống, con không muốn Tường thúc thúc đi” khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt đã đeo đầy nước mắt, Vân Tiểu Mặc khóc đến thương tâm.

Vinh bá mới vừa lau nước mắt, thoáng cái đã tràn ra mi, nước mắt tuôn đầy mặt. Trong lúc nhất thời, một già một trẻ khóc thành một mảnh. Ngoài cửa thành dân chúng cũng rối rít tò mò tụ tới chỉ chỏ tò mò.

Vân Khê cau mày nhìn một màn này, có chút im lặng, bất quá chỉ tạm thời tách ra thôi cũng không phải là vĩnh biệt có cần thiết khóc đến thương tâm như vậy không? Nhưng mà đây là lần đầu thấy nhi tử khóc sướt mướt, nhìn nhi tử thương tâm khổ sở, lòng nàng có lạnh đi nữa cũng trở nên mềm mại.

“Tốt lắm, Tiểu Mặc. Chúng ta cần phải trở về, đừng chậm trễ hành trình của Tường thúc thúc.”

Vân Khê thật vất vả mới đem nhi tử từ trong ngực Đông Phương Vân Tường ôm lấy, nhìn kỹ phát hiện hốc mắt Đông Phương Vân Tường cũng là hồng hồng ướt át một mảnh. Chẳng qua là ngắn ngủi chia lìa,

nhi tử đã khóc thương tâm như vậy, nếu như nam tử ưu tú ôn nhuận trước mắt hoàn toàn rời đi vậy chẳng phải nhi tử sẽ thương tâm đến chết sao?

Nghĩ đến cái khả năng này, trong lòng Vân Khê than thở, xem ra nàng cần phải để ý nhiều hơn, để đem bệnh của Đông Phương Vân Tường trị lành, nếu không nàng phải làm sao để an ủi nhi tử không cho bé thương tâm đây?

“Đông Phương công tử, đây là hai vị thuốc ta đã nói tới, được miêu tả cặn kẽ cùng tính chất sống đặc thù của nó, hi vọng ngươi có thể tìm được chúng. Ta cũng sẽ hết sức hỗ trợ tìm kiếm, chúng ta tùy thời giữ liên lạc.” Vân Khê đem một tờ giấy giao cho Đông Phương Vân Tường.

“Đa tạ Vân tiểu thư.”Đông Phương Vân Tường nhận lấy, trong hốc mắt ửng đỏ lóe ra tia nhìn trong suốt sáng bóng.

Xe ngựa của Đông Phương Vân Tường cuốn bụi đất, từ từ chạy đi xa, cánh tay nhỏ bé của Vân Tiểu Mặc vẫn quơ theo lệ quang chảy ra cho đến khi bóng dáng xe ngựa biến mất trong tầm mắt, tay của hắn mới từ từ để xuống. Hắn nức nở nói: “Mẫu thân, chúng ta lúc nào mới có thể gặp lại Tường thúc thúc? Bệnh của hắn nặng như vậy, chúng ta có thể sẽ không còn được gặp lại hắn hay không?”

Tim Vân Khê đột nhiên nhói một cái, thì ra hắn đã ý thức được lần này ly biệt có thể chính là vĩnh biệt, cho nên mới khóc đến thương tâm như thế, mắt của nàng cũng mỉm cười theo. Nhi tử tuy nhỏ, nhưng lại có một trái tim nhạy cảm, sao nàng có thể nhẫn tâm nhìn hắn tâm khổ sở đâu?

“Sẽ không. Tường thúc thúc của con sẽ yên bình sống sót, mẫu thân nhất định luyện chế ra đan dược, con quên sao? thuật luyện đan của

mẫu thân là độc nhất vô nhị đó, chỉ cần mẫu thân nói có thể luyện chế thành thì chưa có chuyện luyện không được. Chẳng lẽ con đối với mẫu thân không có lòng tin như vậy?”Vân Khê ra vẻ thất vọng sa sút tinh thần thu lại nụ cười.

Vân Tiểu Mặc giơ tay lên xoa xoa nước mắt, nặng nề gật đầu nói: “Con tin tưởng mẫu thân, mẫu thân nói có thể luyện thành, vậy thì nhất định có thể luyện thành.”

“Ừ, vậy con còn khóc cái gì? Xem con khóc đến mặt mũi như mèo xấu hổ quá xấu hổ a?” Ngón tay gãi gãi nách hắn, chọc cho Vân Tiểu Mặc nín khóc mà cười, tiếng cười thanh thúy non nớt, phảng phất như thanh âm tuyệt vời nhất của thế gian này, Vân Khê lòng cũng say theo. Thì ra hạnh phúc chính là đơn giản như vậy.

Dòng người tụ tạp ở cửa thành vừa giải tán, Vân Khê ôm nhi tử trở về thành, trong đám người có vài bóng người có chút lén lút, Vân Khê âm thầm để ý.

Lúc này hạ nhân của Lục vương gia từ nơi xa đi tới, xa xa hướng nàng ngoắc ngoắc. Vân Khê cười một tiếng, chắc là Lục vương gia phái hắn đến đây mời nàng, nàng vừa chú ý động tĩnh mấy người kia, phát hiện lực chú ý của bọn hắn cũng chỉ nhất tề tập trung vào trên người nàng.

Vân Khê trong lòng khẽ nhúc nhích, không khỏi chau chân mày, không nghĩ tới Nam Cung Tỉ cùng Nam Cung Dực lại xử sự cẩn thận như thế, vừa tính toán thế cục của bọn họ, vừa vẫn không quên phái người tới giám thị hành động của nàng.

Tâm tư ở trong chốc lát trằn trọc, nàng tuyệt không có thể làm cho Lục vương gia vào lúc này bại lộ trước khi bọn hắn song phương đối chiến. Nghĩ tới, nàng chủ động cất bước đi lên trước, hướng về phía

hạ nhân nói “Ngươi tới đúng lúc. Tiểu Mặc hắn mới vừa cùng Tường thúc thúc tách ra, tâm tình rất khó chịu ngươi dẫn hắn đi theo tiểu quận chúa cùng nhau chơi đùa.”

Hạ nhân kia ngẩn ra, trong khoảng thời gian ngắn đem lời muốn nói trong miệng ngăn ở cổ họng.

Vân Khê đang ở trên gương mặt nhi tử khẽ gắt một cái, dùng thanh âm nhỏ nhất ở bên tai nhi tử nói: ” Tiểu Mặc, con đến gặp Lục vương gia, thay mẫu thân chuyển đạt một câu nói: Vân gia an, thì Nam Hi an. Nhớ kỹ, chỉ có thể chính miệng con nói với Lục vương gia, những người khác ai cũng không thể nói. Chuyện này rất quan trọng, con nhất định phải nhớ kỹ.”

Vân Tiểu Mặc tò mò cau chân mày nhỏ, nhưng ngay sau đó gật đầu nói: “Tiểu Mặc biết rồi.”

Hạ nhân kia vừa định mở miệng nói cái gì đó, lại bị Vân Khê lần nữa cắt đứt: “Ngươi dẫn hắn đi Vương Phủ, nhớ kỹ ngàn vạn lần không nên xảy ra sai lầm, nếu như con ta thiếu một sợi lông ta nhất định tiêu diệt Vương Phủ các ngươi!” Cuối cùng một câu, nàng cố ý nói lớn tiếng, hạ nhân sợ đến nói cái gì cũng không dám nữa.

Đợi hạ nhân Vương Phủ dẫn Tiểu Mặc rời đi, Vân Khê cũng trở về phủ tướng quân, phía sau mấy cái cái đuôi đi theo liền trở về thông báo chủ tử của bọn họ.

Cũng không lâu lắm, phủ thái tử cùng Tĩnh Vương phủ đồng thời chiếm được tin tức, thám tử đem cảnh tượng lúc đó miêu tả không chút nào sai, Nam Cung Tỉ cùng Nam Cung Dực sau khi nghe xong liền không có những thứ băn khoăn khác, bắt đầu đem lực chú ý tiếp tục chuyển hướng nơi khác.

Từ buổi trưa canh ba bắt đầu, cả Thấm Dương thành liền gió nổi mây phun, thế lực khắp nơi rục rịch chuyển động. Vân Khê cứ ở trong nhà cùng những người khác của Vân gia yên lặng đợi những thay đổi bất ngờ hôm nay của Thấm Dương thành.

Nàng đem Tiểu Mặc gửi ở phủ Lục vương gia, nên cũng yên tâm không ít, Lục vương gia quanh năm không có tiếng tăm gì, tin tưởng chỉ cần Nam CungTỉ cùng Nam Cung Dực không nổi lòng nghi ngờ, thì sẽ không có người động Vương Phủ chút nào, cho nên Tiểu Mặc sẽ an toàn.

Vân phủ bên này, sợ là có ánh mắt của các thế lực khắp nơi gắt gao ngó chừng vì vậy sẽ thành một chỗ hiểm địa.

“Báo báo báo, trong thành xuất hiện đại lượng binh sĩ, đang tuần đường phố, quan binh phòng thủ thành cũng toàn bộ thay quân.”

“Báo báo báo cửa cung cấm nghiêm rồi, hiện tại trừ người của thái tử điện hạ an bài ai cũng không cho phép ra.”

“Báo báo báo trong cung nội truyền ra thanh âm đánh nhau, còn có ánh lửa từ cung điện phía trên xa xa bay ra,.....”

Một mảnh dài hẹp tin tức, đều tỏ rõ một sự thật, Nam Cung Tỉ rốt cục cũng động thủ.

“Tĩnh vương gia đâu?”

“Nghe nói Tĩnh Vương gia bị người thái tử điện hạ bắt đi.”

“Bắt đi rồi? Điều này sao có thể?”Vân Dật không dám tin, Tĩnh vương gia biết rõ thái tử muốn mưu phản làm sao có thể ngoan ngoãn đợi trong phủ đệ, chờ người thái tử đến bắt đi dễ dàng như

thế? Chẳng lẻ bên trong có mưu đồ khác?

“Tĩnh vương gia lúc bị nắm có phát sinh kịch liệt đánh nhau không?” Vân Khê hỏi.

“Không có, nghe nói Tĩnh vương gia không có giãy dụa cũng không có phản kháng, cứ như vậy liền thúc thủ chịu trói. “

Vân Khê cười lạnh, bất kể Nam Cung Dực đến tột cùng giở trò gì, tóm lại đường lang bộ thiền, hoàng tước ở phía sau, người thắng cuối cùng đến tột cùng là người nào bây giờ cũng còn chưa biết.

Lúc này, Phong hộ pháp từ bên ngoài bước nhanh đến: “Tôn chủ, mấy con chó của Tư Đồ gia, lại nhân cơ hội này bao vây Vân phủ. Người của chúng ta, hiện tại đang giao thủ với bọn họ”

“Đám cẩu tặc, lại cháy nhà hôi của!” Vân Thanh nghe được Tư Đồ gia danh hiệu không khỏi bực tức.

Đầu ngón tay thon dài của Long Thiên Tuyệt gõ lên mặt bàn thần sắc lạnh lùng nói ” Bọn họ muốn chết vậy thì hãy đưa tiễn tốt bọn họ.”

“Chờ một chút!” Vân Khê bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, nói với Phong hộ pháp “Trước giữ lại từ từ hao tổn thực lực của bọn họ, để cho Nam Cung Tỉ biết Vân gia chúng ta đang gặp nguy rồi, như vậy hắn có thể buông tay buông chân đi làm chuyện lớn, nếu chúng ta cũng vật lộn đọ sức với tay chân của hắn, sẽ làm cho hắn không được thoải mái.”

Trên mặt của nàng cười lạnh, thấy vậy sau lưng Phong hộ pháp một trận lạnh cả người này, biện pháp đánh này không khỏi khó khăn quá cao, từ từ hao tổn, vậy làm sao đánh a? Bất quá không có biện pháp, ai bảo nàng là tôn chủ phu nhân, mà tôn chủ cho tới bây giờ cũng sẽ

không phản bác ra lệnh phu nhân đâu, hắn đáng ứng xong liền lĩnh mệnh thối lui ra khỏi đại đường.

Trong hoàng cung, tin chiến thắng liên tục để cho Nam Cung Tỉ tâm càng thêm vui vẻ, không nghĩ tới chuyện thuận lợi như vậy, chẳng những thuận lợi khống chế phòng thủ Thấm Dương thành, ngay cả đệ đệ của hắn Nam Cung Dực cũng bị người của hắn bắt sống, còn có Vân gia, đang bị Tư Đồ gia bao vây, sợ rằng một chốc cũng sẽ không có cái gì động tĩnh.

Hiện tại chướng ngại duy nhất của hắn, chính là công phá đạo phòng thủ cuối cùng là cửa cung, ở phía sau nơi này là cửa cung mà phụ hoàng hắn cùng cấm vệ quân chỉ cách hắn một cánh cửa.

” Người đâu, giết cho ta. Người nào đầu tiên vào cửa cung bổn thái tử cho hắn phong hầu bái tướng!”

Bọn lính nghe hắn cổ động như vậy, nhất thời nhiệt huyết sôi trào xé thanh hô lớn thẳng hướng cửa cung.

Bên trong cửa cung Nam Cung Thắng giận đến thân thể phát run trong miệng hô to: “Nghịch tử! Ngươi lại dám giết cha đoạt vị đến tột cùng là người nào đưa cho ngươi lá gan? Có ai không! Giết cái nghịch tử này cho ta! Ngoài cửa mọi người nghe đây, người nào lấy đầu trên cổ hắn, trẫm liền cho hắn phong hầu bái tướng” Hắn rút ra bội kiếm bên hông.

Thị vệ bên cạnh ngăn cản hắn khuyên nhủ: “Hoàng thượng ngài không thể đi ra ngoài, hiện tại cả hoàng cung cũng đã bị thái tử điện hạ nắm trong tay, ngài hãy là an tâm chờ ở chỗ này, chờ người ở ngoài cung tới cần vương cứu giá sao.”

“Cần vương cứu giá?” sắc mặt Nam Cung Thắng rất là phức tạp

trong miệng lẩm bẩm, cần vương cứu giá? Hắn bây giờ có thể mong được ai tới cần vương cứu giá đây? Tĩnh Vương, hay là Vân gia? Hay là La gia?

Quyển 2 - Chương 27

Chương V27: Gặp Ở Lăng Thiên CungNam Cung Thắng cảm giác mình rất thất bại, thần tử không ra thần tử, nhi tử không ra nhi tử, lại không có một người nào có thể tin tưởng. Hắn ngửa mặt lên trời thở dài, chẳng lẻ hắn thật sai lầm rồi? Ngồi ở vị trí cao nhất mấy chục năm, nên đã đem tất cả người đáng giá,tín nhiệm cùng quý trọng bên cạnh hết loại trừ đi?

Trường kiếm mang theo thanh âm ma sát sắc bén cắm xuống mặt đất, Nam Cung Thắng chống đở toàn bộ sức nặng cả người ở bên trên nó, nghiên thân thể hiển lộ ra thần thái, hai mắt dại ra, mờ mịt nhìn mặt đất lâm vào trầm tư. Bên tai nhiều tiếng đao thương đụng nhau, ở cửa cung nhiều tiếng kêu xé rách bầu trời, từ từ biến mất trong tai của hắn.

“Hoàng thượng, hoàng thượng” thái giám bên cạnh cùng thị vệ không ngừng gọi, nhưng hắn mắt nhắm tai ngơ.

Thanh âm va chạm nhau từ ngoài cửa cung truyền vào, cửa cung lúc này có thể nói giống như tường đồng vách sắt cuối cùng, đang khó khăn chống đỡ, phong hầu bái tướng quả thật rất có sức hấp dẫn, quân phản loạn nỗ lực công phá cửa cung.

“Giết giết giết” binh sĩ đầu tiên vọt vào cửa cung, khuôn mặt kích động, hắn là người đầu tiên vọt vào trong cung, phía trước có phong hầu bái tướng ban thưởng đang chờ hắn!

Hai mắt hắn bắn ra tia sáng cuồng nhiệt tán loạn, cõi đời này không có ai có thể ngăn cản được sự hấp dẫn của quyền lực!

Song, hắn tuyệt sẽ không nghĩ đến, đợi chờ hắn cũng không phải là phong hầu bái tước gì đó mà là những mũi tên vô tình.

“A a a” vô số phi tiển xuyên thấu thân thể hắn, cả người bắn thành con nhím, đến một khắc trước khi chết, trong tim của hắn còn đang mơ đến tiền đồ tốt đẹp mà cuồng nhiệt sôi trào.

Người xông vào phía sau hắn cũng rối rít trúng tên ngã xuống, khiến cho đại quân sắp xông vào trong cung tạm hoãn bước chân, chính là một phút hơi trì hoãn này, để cho Nam Cung Thắng vẫn đắm chìm trong suy nghĩ chạy thoát đi nơi khác.

“Thái tử điện hạ, không xong! Hoàng thượng chạy mất”

“Cái gì?” Nam Cung Tỉ một thân khôi giáp màu đen, mũ chiến màu đỏ, cầm trong tay trường kiếm, đi đầu chỉ huy thủ hạ tướng sĩ, nghe được tin tức này, trong đôi mắt hắn bắn ra hai đạo ánh sáng lạnh sắc bén.

“Truyền lệnh xuống, nội cung bất kỳ ai dám can đảm phản kháng hết thảy giết không tha! Bao gồm, hoàng thượng”

Thị vệ liền giật mình, chỉ cảm thấy toàn thân một trận lạnh lẽo, nhưng ngay sau đó lĩnh mệnh nói: “ vâng, thái tử điện hạ.”

“Chờ một chút!” Nam Cung Tỉ bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, hắn nói “Đi dẫn Tĩnh vương gia tới cho bổn thái tử.”

“Vâng, thái tử điện hạ.” Đợi thị vệ vội vã rời đi, Nam Cung Tỉ đưa mắt nhìn tình hình chiến đấu kịch liệt phía trước, khóe miệng xé ra một nụ cười âm hàn, chỉ cần hắn trừ đi phụ hoàng cùng đệ đệ, như vậy cõi đời này sẽ không có ai cùng hắn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, hắn

chính là tân hoàng thuận lý thành chương của Nam Hi quốc!

Về phần Vân gia, hắn có biện pháp để đối phó bọn họ, bởi vì cái gọi là có tiền có thể khiến cho quỷ xay cối, chỉ cần hắn nguyện ý trả đầy đủ, hắn cũng không tin không có người chịu giúp hắn trừ đi người Vân gia!

Phía trước hoàng cung, ngự lâm quân còn đang làm ngoan cố chống cự, Nam Cung Tỉ đứng kế hộ vệ, canh giữ ở bên cạnh cửa cung, không nhịn được mà dạo bước. Hắn không có quá nhiều thời gian, chậm thì sinh biến, hắn sợ tiếp tục trì hoãn xuống không biết sẽ phát sinh thêm biến cố gì.

Không lâu lắm, một đội binh lính áp tải Tỉnh Vương gia rốt cục đến.

” Thái tử điện hạ, Tĩnh vương gia đã được dẫn tới.”

Nam Cung Tỉ quay đầu lại, một đôi mắt thâm trầm nhìn Nam Cung Dực, mép miệng hắn kéo ra độ cung, sau đó tiếng cười càng lớn.

“Nam Cung Dực, ngươi không nghĩ tới sao? Ngươi cũng có ngày hôm nay?” Nam Cung Tỉ đến gần Nam Cung Dực, nhìn đánh giá hắn, hai tay của hắn bị bẻ ngược về phía sau, một thân áo bào màu bạc vẫn sáng rõ như cũ, nhất là khuôn mặt bình tĩnh lạnh lùng, để cho hắn càng xem càng ghen ghét. Từ khi Nam Cung Dực sinh ra, sự xuất sắc cùng tài hoa của hắn ta, liền đem toàn bộ hào quang của mình che phủ đi. Người người đều ca tụng Tĩnh vương gia thật là tốt, Tĩnh vương gia xuất sắc, còn tặng cho liễu hắn một”Một bộ áo bào màu bạc khuynh thiên hạ” mỹ danh, mà hắn thì sao? Hắn cái gì cũng không có, thời điểm mọi người nói tới con cháu hoàng gia Nam Hi quốc, người thứ nhất nghĩ đến chính là Nam Cung Dực, mà không có Nam Cung Tỉ hắn. Nếu không phải mẹ hắn là hoàng hậu, hắn có La gia ở sau lưng làm chỗ dựa, thì thái tử vị sợ rằng đã sớm

khó giữ được, cho nên hắn ghen ghét Nam Cung Dực, thậm chí muốn trừ đi cho thống khoái!

Nam Cung Dực khẽ hừ một tiếng, đưa mắt nhìn tràng diện kịch chiến ở hướng cửa cung, lạnh lùng nói: “Phụ hoàng đâu? Ngươi đến tột cùng đã làm gì phụ hoàng?”

“Phụ hoàng?” Nam Cung Tỉ tàn khốc cười lạnh,” Ngươi bây giờ hẳn nên quan tâm chính là sinh tử của mình trước? Ngươi cho rằng, ta còn để ngươi sống ở dưới mắt của ta sao?”

“Sinh tử của ta không cần gấp gáp, ta chỉ quan tâm phụ hoàng sinh tử! Đại ca, ngươi chẳng lẻ vì ngôi vị hoàng đế, đem nhân tính đánh mất? Đó chính là phụ hoàng sinh ra chúng ta nuôi chúng ta, cùng ngươi có huyết mạch tương liên.....”

Nam Cung Tỉ cười lạnh nói: “Vậy thì như thế nào? Hắn mặc dù phong ta làm thái tử, nhưng người hắn mỗi ngày trong miệng nhắc tới cũng là ngươi, ngươi mới là người được chọn vào ngôi vị thái tử mà trong suy nghĩ hắn coi trọng nhất! Cho nên, vì có thể vững vàng ngồi lên ngôi vị hoàng đế, ta không còn chọn lựa.....”

“Cho nên, ngươi đưa phụ hoàng vào chỗ chết? Ngươi quả thực không có nhân tính” Nam Cung Dực giận dữ trách cứ hắn, ai cũng không có phát hiện, khi mâu quang hắn lưu chuyển trong nháy mắt, có sự hưng phấn sắc bén ở chỗ sâu trong đáy mắt hắn lóng lánh mà qua.

“Nhân tính thì coi là cái gì? Chỉ cần ta đoạt được ngôi vị hoàng đế, cả Nam Hi quốc là của ta, ta muốn gió được gió muốn mưa được mưa, ta cái gì cũng có rồi, còn muốn nhân tính không đáng giá tiền làm cái gì?” Nam Cung Tỉ cuồng ngạo cất tiếng cười to, thật giống như hết thảy hắn đã nắm trong lòng bàn tay.

Lúc này, bên trong cung tiếng đánh nhau từ từ yếu đi xuống, Ngự Lâm quân thủ vững cửa cung cuối cùng đã bị đánh tan, hoàng cung thất thủ. Nam Cung Tỉ đi nhanh mấy bước, bước vào cửa cung, hắn đưa mắt nhìn lên dạ lớn cung khuyết, cùng chung quanh đình các, hoàn toàn là vẻ vui thích, tất cả hết thảy, rất nhanh liền là của hắn.

" ha ha ha" Hắn giống như điên cuồng cười lớn, tiếng cười của hắn ở bầu trời cung cấm vang lên thật lâu, đem tất cả thanh âm đao kiếm đánh nhau thanh toàn bộ đè xuống.

Nam Cung Dực nhìn hắn, con ngươi híp lại, mép miệng là nụ cười âm lãnh. Hắn không khỏi vui vẻ được quá sớm đi, cũng đem chuyện tưởng tượng được quá mức đơn giản, người người hướng tới ngôi vị hoàng đế, có thể dễ đoạt như vậy? Rốt cuộc ai có thể cười đến cuối cùng còn chưa biết..."

" thái tử điện hạ, chúng ta bắt được hoàng thượng!"

"Thật?" Nam Cung Tỉ dừng lại tiếng cười, trong con ngươi thâm trầm giờ phút này có chút cảm xúc kích động cùng khẩn trương, "mau, mau đem hắn dẫn tới cho bổn thái tử"

"vâng, thái tử điện hạ!" Nam Cung Tỉ xoay người lại, ánh mắt đắc ý nhìn về phía Nam Cung Dực, nói: "Ngươi thấy được sao? Ngay cả phụ hoàng cũng trốn không thoát lòng bàn tay của ta, càng đừng nói ngươi. Ngươi đã hiếu thuận phụ hoàng như vậy, ta liền thành toàn ngươi, lập tức đưa ngươi cùng phụ hoàng đồng thời lên đường, các ngươi trên đường đến tây thiên cũng có bạn, ha ha..."

"Vậy ta cần phải tạ ơn hoàng huynh nhiều lắm!" Nam Cung Dực hung hăng cắn răng nói.

Cách đó không xa, Nam Cung Thắng bị một đội binh lính dẫn vào, đi về phía bên này, bộ dạng hắn có chút chật vật, trên đầu mão vua đã không cánh mà bay, tóc dài tán loạn rơi xuống đầu vai, trên người long bào có vài chỗ bị rách, là mới vừa rồi trong khi giao chiến cùng bọn lính lưu lại dấu vết. Hắn tức giận, khuôn mặt đỏ lên, ngẩng đầu thấy được hai đứa con trai của mình, hắn nhất thời tức giận gầm thét "Nam Cung Tỉ, ngươi thật to gan! Ngươi lại dám mưu phản làm loạn, ngươi biết tội gì không?"

" Dực nhi, làm sao ngươi cũng bị hắn bắt?" thời điểm nhìn đến Nam Cung Dực, trên khuôn mặt tức giận của hắn lộ ra chút vẻ ân cần. Hắn phân biệt đối xử như thế, rơi vào trong mắt Nam Cung Tỉ lại thành một cây gai, thật sâu đâm vào tim hắn.

Đều là hoàng tử, phụ hoàng luôn thiên vị hoàng Đệ, mỗi lần đều ở trước mặt các đại thần tán dương đệ đệ, điều này làm sao hắn chịu nổi? mặt Nam Cung Tỉ từ từ vặn vẹo, trường kiếm mang theo hàn quang chói mắt, từ từ hướng về tim của Nam Cung Thắng: "Làm sao ngươi không hỏi ta, ta vì cái gì muốn làm phản? Ta chính là thái tử một nước, người thừa kế ngôi vị hoàng đế danh chánh ngôn thuận, ta vì sao phải làm phản? Phụ hoàng, chẳng lẽ ngươi thật không có nghĩ tới sao?"

Nam Cung Thắng đi về trước một bước, cách bức tường thị vệ hướng về phía Nam Cung Tỉ mắng: "Nghịch tử! Ngươi phạm thượng làm loạn, trong mắt không có phụ hoàng, người có bản tính giống như ngươi, lại còn nghĩ thừa kế ngôi vị hoàng đế, ngươi quả thực vọng tưởng! Trẫm nói cho ngươi biết, ta đã sớm nghĩ truyền ngôi vị hoàng đế cho Dực nhi, chỉ có hắn mới gánh nổi trọng trách làm vua một nước, mà ngươi? Ngươi không tài không đức, xử sự lỗ mãng hoang đường, ta làm sao có thể đem giang sơn Nam Hi quốc hai tay đưa cho ngươi?"

Nam Cung Tỉ đột nhiên yên tĩnh không tiếng động, cả người lâm vào lạnh lẽo trước nay chưa từng có, chỉ có trước ngực của hắn không ngừng phập phồng cho biết, giờ phút này hắn thịnh nộ cùng thất vọng. Quả nhiên, ở trong mắt phụ hoàng, hắn không là cái gì cà, ngay cả một đầu ngón tay của Nam Cung Dực cũng kém hơn… Hắn không cam lòng! Hắn cố gắng bỏ ra nhiều như vậy, đau khổ canh chừng thái tử vị, làm sao có thể chắp tay nhường cho người khác? Cúi đầu từng tiếng cười lạnh từ trong miệng hắn bật ra, hắn không giận ngược lại cười, ngẩng đầu nói: “Rất tốt! Ngươi đã quyết định chủ ý, sẽ không đem ngôi vị hoàng đế truyền cho ta, như vậy ta cũng vậy không cần nhớ tình phụ tử.....”

Hắn âm lãnh cười, từng bước đi về phía Nam Cung Thắng, vẻ mặt như từ địa ngục tu la đi tới. Trong tay của hắn trường kiếm kéo trên mặt đất tạo ra một đạo dấu vết thật dài, ánh lửa lóe ra, phát ra thanh âm rợn người.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì? Ngươi thật muốn giết quân giết phụ?” Nam Cung Thắng nhìn vẻ mặt đáng sợ của nhi tử, đáy lòng không khỏi địa hoảng loạn lên, ở trong lòng tưởng tượng qua vô số khả năng, duy nhất không có nghĩ qua chính là nhi tử đích thân giết cha!

“Đúng thì như thế nào?” Nam Cung Tỉ sắc mặt bỗng dưng trầm xuống, trường kiếm đâm thấu trái tim Nam Cung Thắng, giờ khắc này gọn gàng linh hoạt, không chút lưu tình!

“Phụ hoàng”Nam Cung Dực cả kinh kêu lên, trên mặt thần sắc rất là phức tạp, có giãy dụa, có thống khổ, có mê mang, cũng có ngoan lệ quyết tâm

” ngươi ngươi ngươi” trong miệng Nam Cung Thắng phún ra một ngụm máu tươi, bộ mặt một trận thống khổ dử tợn, hai mắt hắn rốt cục từ từ nhắm lại.

Chung quanh đám binh sĩ toàn bộ nín hơi, ngay cả tiếng hít thở trở nên cực kỳ yếu ớt.

Trường kiếm vừa từ trong cơ thể Nam Cung Thắng rút ra, kiếm khí ma sát xương cốt mang theo thanh âm đè nặng đặc biết rõ ràng, máu tươi bắn ra, nhiễm đỏ vạt áo trước ngực Nam Cung Tỉ, còn có vài giọt máu phun ở trên môi của hắn, hắn le đầu lưỡi liếm, nếm đến hương vị máu của phụ hoàng. Tinh mà ngọt, còn mang theo chút nhiệt độ. Hắn từ từ yêu thích loại mùi vị thị huyết này.

Không để ý thân ảnh ngã xuống ở phía sau của Nam Cung Thắng, Nam Cung Tỉ xoay người, đôi tay đẩm máu thật giống như quỷ mị chỉ thắng hướng Nam Cung Dực. Chỉ cần giết hắn nữa, Nam Hi quốc liền không có ai sẽ cùng mình tranh đoạt ngôi vị hoàng đế.

“Hiện tại, nên đến phiên ngươi” Hắn từng bước đi về phía Nam Cung Dực, đó là thần sắc của máu, so với mới rồi vừa càng thêm đáng sợ.

Song, Nam Cung Dực phản ứng như có chút vượt quá lẽ thường, trong nháy mắt hắn khôi phục thần sắc thong dong, sắc mặt lạnh lùng, đôi mắt ngó chừng Nam Cung Tỉ, trong mắt hắn bắn ra những tia nhìn âm lãnh. ” Nam Cung Tỉ ngươi thật cho là mình thắng sao? Ngươi quá ngây thơ rồi, quay đầu lại xem một chút phía sau ngươi, bọn họ rốt cuộc là nghe theo mệnh lệnh của ngươi, hay là nghe theo mệnh lệnh của ta?”

Nam Cung Dực đan điền trầm xuống, đột nhiên hướng ra phía ngoài đột nhiên phát ra một trận kình lực, đem dây thừng trói tay hắn toàn bộ đứt đoạn

“Ngươi ngươi ngươi”Nam Cung Tỉ lui một bước, theo ánh mắt của hắn quay đầu nhìn về phía sau mình. Từng đạo màu trắng kiếm

quang nhất thời lung lay mắt của hắn, hắn mâu quang chớp động, trước mắt một trận cháng váng, chăm chú nhìn lại phát hiện mới vừa đem Nam Cung Thắng áp tải tới một đội binh lính toàn người lạ mặt, hắn một cũng không biết mặt. Mới vừa rồi hắn một lòng toàn bộ đặt vào trên người Nam Cung Thắng, hoàn toàn không có chú ý tới áp tải hắn những binh lính này, hiện tại mới nhìn kỹ, cũng đã muộn.

“Sao, làm sao như vậy? Các ngươi rốt cuộc là người nào?”

“Đại ca, ngươi mở mắt thấy rõ ràng rồi chứ, bọn họ không phải là người của ngươi, chính là ta bồi dưỡng nhiều năm tử sĩ. Trừ ta, bọn họ sẽ không nghe theo lệnh bất luận kẻ nào!” Nam Cung Dực đưa tay từ trong tay một tên binh lính tạm giam hắn túm lấy kiếm, đúng là hắn ngày thường tùy thân đeo Bảo kiếm! Nam Cung Tỉ lúc này mới tỉnh ngộ, hắn cư nhiên khinh thường, cũng không biết mình phái người đi đuổi bắt Nam Cung Dực đã sớm thành Nam Cung Dực người, còn có hắn bảo kiếm, đang ở dưới mắt của hắn,hắn không biết chút nào.

Quả nhiên, hắn liên tiếp thắng lợi làm cho hôn mê liễu đầu óc, cho nên mới phải chìm vào tình cảnh nguy hiểm này.

“Có ai không, hộ giá” Hắn cao giọng hướng ra ngoài la lên, to lớn cung đình, hắn cũng không tin khắp nơi đều là người Nam Cung Dực. Rốt cục, có mấy người thân tín của hắn nghe được hắn tiếng kêu cứu, cầm kiếm từ các phương hướng đánh trở lại.

Nam Cung Tỉ phảng phất thấy được hi vọng, không khỏi địa ngửa mặt lên trời cười lớn lên: “Ha ha ha.....Nam Cung Dực, ngươi cao hứng quá sớm! Ngươi có tử sĩ, bổn thái tử cũng có tử sĩ, cho dù ngươi giết bổn thái tử, bọn họ cũng sẽ không đầu hàng ngươi! Ngươi muốn ngồi lên ngôi vị hoàng đế, không khỏi cao hứng được quá sớm.”

“Phải không?” Nam Cung Dực cười lạnh, trong tay áo run lên, hướng trên bầu trời ném ra đi một quả đạn tín hiệu. Đạn tín hiệu ở giữa không trung nổ tung, chiếu ra một đặc biệt đồ án, thật lâu không tiêu tan. Lúc này, các góc hoàng cung, không biết từ chỗ nào nhô ra rất nhiều hắc y nhân, hành động của bọn họ mau lẹ vừa hạ thủ tàn nhẫn, một kiếm chính là vài cái nhân mạng, đem những binh sĩ ý muốn xông lên cứu giá hết thảy cản trở trở về.

“Lên.....” Nam Cung Tỉ sắc mặt đại biến, đáy lòng thật vất vả dâng lên hi vọng trong nháy mắt dập tắt, hắn lảo đảo lui về phía sau mấy bước, lần nữa ngẩng đầu, trước mắt một mảnh thanh minh.

“Ngươi đã sớm nghĩ đến, ngươi đã sớm biết ta muốn mưu phản, cho nên ngươi tương kế tựu kế sớm ở trong cung mai phục cao thủ. Ngươi cũng muốn mưu phản, muốn giết quân giết phụ, nhưng mà ngươi sợ trên lưng giết quân giết cha, cho nên ngươi cố ý chọc giận ta, mượn tay ta giết phụ hoàng, sau đó thì ngươi giết ta, như vậy ngươi mới có thể vô tư địa ngồi lên hoàng đế bảo tọa. Ngươi thật nham hiểm tâm! Thật cao sâu mưu kế! Mệt cho ngươi mới vừa rồi còn mèo khóc chuột, làm ra một bộ hiếu tử, thật ra thì chân chính ác độc, không quân không phụ người chính là ngươi” Nam Cung Tỉ thân thể không giữ vững mà loạng choạng, dưới chân cũng từng bước lui về phía sau, cách phía sau hắn không xa, chính là thành cung tường đồng vách sắt. Song hắn không một chút phát hiện, tiếp tục lui về phía sau.

“Nam Cung Dực, ngươi cho rằng ngươi đã thắng sao? Ngươi cho rằng chỉ dựa vào những thứ tử sĩ này là có thể đoạt được giang sơn Nam Hi quốc sao? Ngươi nghe xem, đây là thanh âm gì” Hắn cánh tay vung lên, chỉ hướng ngoài cửa cung, chỉ thấy cửa cung đông nghịt một mảnh binh lính như thủy triều đang từ bên ngoài cửa cung hướng cửa cung phương hướng vọt tới. Trong miệng của bọn hắn

tựa hồ ở hô lớn cái gì, tiếng la rung trời. Nam Cung Dực chân mày cau lại, theo tay hắn chỉ phương hướng nhìn lại. Ở đây một mảng lớn đông nghịt binh sĩ, có vài thiếp vàng cờ vung lên cao, bên trên rõ ràng là chữa "Vân" tung bay hữu lực! Là Vân gia quân! Nam Cung Dực đuôi lông mày cau lại, vốn là hắn và Vân gia ước định, chỉ cần tín hiệu của hắn, người Vân gia liền dẫn binh tiến vào, trước mắt một màn chính là chuyện trong dự liệu. Song, sau khi hắn chân chính thấy được đại quân dưới trướng Vân gia, trái tim hắn cũng bắt đầu lo sợ bất an, trong thân thể máu không ngừng sôi trào cùng đập mạnh. Như vậy một quân đội, mang theo sát khí xơ xác tiêu điều, khí thế như hồng, tuyệt đối không phải là ngự lâm quân cùng cung đình cấm vệ quân hàng năm đóng tại hoàng thành có thể so sánh. Một quân đội như vậy, làm cho người ta nghe thấy sợ hãi! Một sát niệm ở trong lòng hắn đột nhiên dâng lên, Vân gia như vậy, tuyệt không có thể giữ!

Hắn tuyệt không có thể giữ lại một gia tộc tùy thời có thể uy hiếp địa vị cùng quyền thế của hắn, làm cho mình ngày ngày lo lắng đề phòng, hắn rốt cuộc hiểu rõ, vì sao phụ hoàng cả ngày hoảng loạn, luôn cố gắng trừ đi Vân gia, bởi vì … một gia tộc có thế lực bàng bạc thật sự đáng sợ.

"Nam Cung Dực, ngươi sợ chưa? Nam Hi quốc chỉ cần có Vân gia tồn tại, dù ai cũng không cách nào thanh thản ổn định địa ngồi vững vàng ngôi vị hoàng đế" Nam Cung Tỉ cười lớn, nhìn có chút hả hê, tựa hồ đã sớm đem sinh tử của mình không để ý, hắn bây giờ chỉ muốn lôi kéo Nam Cung Dực xuống địa ngục, bởi vì là hắn ta làm hại hắn, là hắn ta để cho hắn lưng đeo tội danh giết quân giết cha, là hắn ta cướp đi hết thảy vinh quang của hắn, là hắn ta phá hủy hắn! Nếu muốn chết, vậy hắn nhất định phải lôi kéo hắn ta cùng chết!

Ánh mắt âm lãnh của Nam Cung Dực bắn tới, thanh âm lãnh khốc sâu kín vang lên: "Bất kể sau này rốt cuộc như thế nào, tóm lại giờ

khắc này, là ta thắng!” Trong tay của hắn trường kiếm phút chốc ném ra ngoài, nhắm đến phương hướng đối diện chính là tim Nam CungTỉ.

Nam Cung Tỉ hai mắt mở lớn hơn, xoay người muốn chạy trốn, ai ngờ hắn vừa mới xoay người đã đụng vào thành cung phía sau. Đợi xoay người lần nữa, trường kiếm đã tới, tiếng răng rắc thanh thúy lọt vào tai, thẳng tắp cắm vào trái tim của hắn. Hai mắt hắn mở lớn, gắt gao nhìn Nam Cung Dực, một hơi không có thở lên, tắt thở tại chỗ.

Nam Cung Dực cười lạnh đi lên mấy bước, đem của mình trường kiếm rút ra. Hắn ngoan cắn hàm răng của mình, mâu quang hơi co lại, rốt cục..... Không còn người cùng hắn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế rồi! Môi của hắn bên giương lên vẻ đường cong mờ, không có mừng rỡ cũng không có đại bi, hắn rất bình tĩnh, bởi vì hắn đáy lòng, hắn đã sớm nhận định, đây hết thảy cũng là hắn nên được.

“Vương gia, không xong!người Vân gia bắt đầu áp sát tử sĩ chúng ta”

Thị vệ phía sau đột nhiên kinh hoàng đem tình hình trước mắt báo, đem Nam Cung Dực từ trong suy nghĩ của mình kéo trở lại.

“Ngươi nói cái gì? Điều này sao có thể?” Nam Cung Dực không thể tin được, cầm kiếm bước nhanh chạy về phía cửa cung nhìn xem, đông nghịt binh sĩ thật giống một loại thủy triều cắn nuốt thiên địa, nơi bọn họ đi qua, cỏ cây không sống nỗi, thây ngã khắp nơi, mà những thi thể kia chính là mình nuôi dưỡng nhiều năm hao phí vô số tài lực mới được mấy ngàn tử sĩ!

“Vân Khê, làm sao ngươi dám” hắn nổi giận, kinh thiên gầm thét xé toang bầu trời.

Mà đầu sỏ Vân Khê, giờ phút này đang trà trộn trong binh sĩ, nghe được tiếng gầm của Nam Cung Dực, khóe môi nàng cao cao vung lên.

Cõi đời này chẳng lẽ cũng chỉ có hắn thiết kế người khác sao?

Hắn thiết kế đồng thời tru sát phụ hoàng cùng hoàng huynh mình, cho là nắm chắc phần thắng, lại không nghĩ bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn, người chân chính cười đến cuối cùng căn bản là không phải là hắn, hắn cũng bất quá là quân cờ trong tay người khác thôi.

“Thái tử mưu nghịch soán vị, Lục vương gia cùng Vân gia phụng chỉ cần vương cứu giá, nếu có người chống cự giết không tha!”

Trong binh lính, một tên tiếp theo một tên truyền lại mệnh lệnh này, tất cả thanh âm bên trong hoàng cung toàn bộ bị dìm xuống, chỉ có một câu thiết huyết quân lệnh này một đường truyền xuống

“Lục hoàng thúc” Nam Cung Dực thân hình đung đưa, suýt nữa ngã xuống đất, hắn làm sao quên mất, Nam Cung gia tộc bọn họ trừ phụ tử họ ra, còn có một lục hoàng thúc? Hắn ra thu liễm và đề phòng, khi hắn phát hiện Vân Khê đi thăm hỏi lục hoàng thúc, hắn nên có sự đề phòng. Là hắn quá mức tự phụ, hắn cho là Vân gia chỉ có dựa vào hắn mới có thể ở Nam Hi quốc đặt chân, cho nên Vân gia phải lựa chọn hắn, trừ bỏ hắn còn người nào?

Nhưng mà, hắn tính sai, hắn vạn lần không ngờ, người Vân gia lựa chọn cuối cùng không phải là hắn, mà là Lục Hoàng thúc hàng năm ru rú trong nhà, tại triều đình ẩn nhẫn không sáng, không có tiếng tăm gì. Tức giận, ghen ghét, lãnh tĩnh, trầm tư; lựa chọn, một lần nữa quyết định.....

Ngắn ngủn chốc lát, vô số suy nghĩ từ trong đầu hắn bay qua, hắn

không có thời gian, hắn phải ở trong thời gian nhanh nhất mà đưa ra lựa chọn. Hắn không thể chết được, không thể hy sinh! Tánh mạng của hắn so với phụ hoàng cùng hoàng huynh của hắn có giá trị nhiều lắm, nếu hắn chết thì cũng phải làm cho cả Nam Hi quốc, cùng Vân gia chôn cùng!

Tất cả suy nghĩ ở trong nháy mắt thu liễm, trường kiếm hắn cầm chặt trong tay, một thân một mình đi ra ngoài cửa cung. Mặt trời chiều ngã về tây, tà tà chiếu vào cửa cung. Ở nơi đó, một đạo thân ảnh trường bào màu bạc bỗng nhiên khuynh thân quỳ xuống trước bậc thang trên cửa cung. “Hoàng thúc, hoàng huynh hắn táng tận lương tâm, mất đi tính người đích thân giết chết phụ hoàng! Phụ hoàng đã băng hà, chất nhi đại biểu văn võ bá quan cùng vạn dân chúng Nam Hi quốc khẩn cầu hoàng thúc kế thừa đế vị, nhận gánh nặng lo cho đất nước, chất nhi thay mặt phụ hoàng đã qua đời cùng hàng vạn hàng nghìn con dân Nam Hi quốc, bái tạ hoàng thúc!”

Hắn xá một cái, thân ảnh màu bạc cứ như vậy quỳ thật lâu trên mặt đất, màu bạc cùng trời chiều màu vàng tương giao chiếu rọi, thành tiêu điểm để mọi người chú ý.

Thanh âm của hắn bên trong có rót vào tất cả Huyền lực của hắn, nên thanh âm trầm chìm kia có lực xuyên thấu rất lớn, đem hét hò đầy trời toàn bộ đè xuống.

Vân Khê từ trong binh lính đưa mắt nhìn về phía thân ảnh màu bạc, con ngươi không khỏi khẽ nheo lại, hay cho một Nam Cung Dực co được dãn được, tâm tư cơ trí tốt, thật sâu mưu lược, hắn lại có thể ở thời gian ngắn ngủn liền buông tha cho ước nguyện ban đầu, quyết đoán đầu hàng, vì chính là mà tìm một đường sinh cơ, nhân tài như vậy, nàng thật đúng là đã xem thường.

Hắn hiện tại chủ động đưa ra, đem Lục vương gia danh chánh ngôn

thuận đi lên hoàng vị, kể từ đó, nếu là Lục vương gia cùng Vân gia còn muốn giết hắn sẽ không tránh được ngôn luận.

Giờ này khắc này. Nam Cung Dực, giết không được!

Lục vương gia giờ phút này đã đi tới trước cửa cung, đích thân đở hắn dậy.

Xuyên qua tầng tầng đám người, Vân Khê chống lại ánh mắt trong lúc vô tình liếc tới của Nam Cung Dực, hai đạo ánh mắt đột nhiên chạm vào nhau, vô hình tia lửa trên không trung bắn ra rồi biến mất, biến mất lại bắn ra.

Cách cung đình chánh biến đã đi qua hai ngày, cả Thấm Dương thành từ trong hỗn loạn từ từ khôi phục bình thường trật tự, Lục vương gia lên ngôi xưng đế, sau đó ngự phong huynh trưởng đã chết, hơn nữa còn tổ chức chôn cất rất lớn.

Thái tử bởi vì mưu phản làm loạn, nên phủ thái tử bị tịch thu, La thị nhất tộc cũng toàn bộ lâm vào trong lao ngục. Hoàng tộc nhiều người dính líu, trao quyền cho cấp dưới thì trao quyền, đuổi thì đuổi, chỉ có Tĩnh vương gia tước vị phong hào không thay đổi, hơn nữa còn được ban cho xuống Kim Ngân vô số, cảnh tượng náo nhiệt vô cùng.

Sau chính biến cung đình, được ích lợi nhiều nhất tự nhiên là Vân gia, trên dưới tất cả mọi người Vân gia đóng cửa tưởng thưởng một lần, ngay cả Vân Khê mẫu tử cũng không ngoại lệ. Vân Khê không thích bất kỳ phong hào, cho nên cự tuyệt, ngược lại Vân Tiểu Mặc được phong tước vị Tiểu vương gia, tâm tư của Lục vương gia, Vân Khê tự nhiên biết, muốn Vân gia cùng hoàng gia chân chính sống chung hòa bình, thì phải kéo gần quan hệ hơn.

Lục vương gia cho Vân Tiểu Mặc phong tước, chính là hi vọng chờ

sau khi hắn lớn lên, có thể cùng cháu gái bảo bối Nam Cung Anh nghị hôn, như vậy sau này vô luận là Vân gia hay là hoàng tộc, cũng có thể vô tư.

Vân Khê không tán thành đám hỏi, dù sao hài tử còn nhỏ, chuyện tương lai ai có thể dự liệu? Giống như hôn ước nàng cùng Nam Cung Dực, không có tình cảm trụ cột, hôn ước như thế nào có thể giữ vững? Cũng chính bởi vì hôn ước này, hại Vân Khê, hại cả nàng.

Nàng tuyệt không hi vọng bi kịch như vậy lại phát sinh trên người nhi tử, cho nên nàng không có đáp ứng rõ ràng chuyện đám hỏi, nhưng cũng không có cự tuyệt. Tiểu Mặc phong tước, sẽ làm cho đối phương lầm tưởng nàng có ý muốn đám hỏi, như vậy cho dù mình hay đối phương, đều có chỗ có lợi.

Nàng tin tưởng chờ qua mười năm nữa, đợi đến khi Tiểu Mặc trưởng thành, Vân gia sẽ không cần dựa vào bất luận kẻ nào hoặc thế lực hoàng tộc, họ vẫn có bầu trời bao la của riêng mình.

Vân Mông cùng Vân Dật từ sau khi thăng quan tiến chức, mỗi ngày bận rộn không ngừng, thường xuyên không thấy đến người. Không chỉ đám bọn hắn bận rộn, ngay cả Long ThiênTuyệt cùng người Lăng Thiên Cung cũng bắt đầu bận rộn lên, cơ hồ không thấy thân ảnh.

Một ngày kia sau giờ ngọ, Vân Khê dùng xong bữa trưa, liền miễn cưỡng nằm ở trên ghế nhắm mắt nghỉ ngơi. Trời ấm áp xuyên qua khe hở, chiếu vào trên gương mặt như ngọc không tỳ vết của nàng, thật giống như một cái kim phấn, vô luận nhìn từ góc độ nào cũng đẹp không sao tả xiết.

Phong hộ pháp lén lút tới gần bên người nàng, trong tay giữ một phong thư, cố gắng đem thư không tiếng động để xuống, sau đó âm thầm lặng lẻ rời đi.

“Đứng lại!” Vân Khê đột nhiên lên tiếng quát bảo hắn đứng lại.

Phong hộ pháp quay đầu, vừa vặn chống lại ánh mắt sắc bén của nàng, tim bỗng dưng nhảy nhanh, hắc hắc cười khan nói: “Phu nhân, đem ngài đánh thức, là lỗi thuộc hạ!”

“Đây là cái gì?”Vân Khê nhìn vẻ mặt lén lút không khỏi nổi lên lòng nghi ngờ, nhặt lên lá thư hắn để bên người nàng lật xem.

Nàng xem thư nội dung xong, đuôi lông mày từ từ chau lên.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao tônn chủ của các ngươi đột nhiên trở về Lăng Thiên Cung, ngay cả chào hỏi cũng không nói?”

“Nói, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”Vân Khê ngước mắt, nhìn chằm chằm Phong hộ pháp, trầm giọng hỏi.

“Tôn chủ không để cho thuộc hạ nói cho người biết, sợ phu nhân lo lắng...”Phong hộ pháp tâm tình rất là mâu thuẫn, người mang tin tức này thông báo quả nhiên không phải dễ làm.

Vân Khê hừ lạnh một tiếng, nói: “Ngươi cảm thấy ta hiện tại không biết gì cả, cũng sẽ không lo lắng sao? Ngươi nói mau, nếu ngươi không nói vậy thì cút xa cho ta, ta lưu một thuộc hạ lấn chủ làm cái gì?” ”

Đừng! ta nói là được rồi?” Phong hộ pháp bất đắc dĩ thở dài “Tôn chủ hắn bị thương. Cừu gia của tôn chủ tìm tới hắn, còn mang đến rất nhiều cao thủ lánh đời đặc biệt đến đối phó hắn. Tôn chủ tự biết không địch lại, lại không muốn đem tai họa dẫn hướng Vân gia, cho nên tựu mình dẫn dắt cường địch rời đi, trở về Lăng Thiên Cung. Băng hộ pháp, Vân hộ pháp bọn họ cũng đuổi theo phương hướng

tôn chủ đi.....”

“Hắn bị thương?”Vân Khê trong lòng đột nhiên động, lộ ra thần sắc lo lắng.

“Thương thế của hắn có nghiêm trọng không? Rốt cuộc là cái dạng gì cừu gia? Lại có thể đem hắn đả thương?” Là Hách Liên Tử Phong sao? Hay là Tư Đồ gia, cao thủ lánh đời của Mạnh gia? Vân Khê trong lòng nhất thời một mảnh lo lắng, vừa nghĩ tới hắn bị thương, tâm tình của nàng không tốt.

“Phu nhân đừng có gấp! Tôn chủ bị thương không nặng, hắn chẳng qua là không hy vọng đối phương chú ý tới phu nhân cùng thiếu chủ tồn tại, cho nên mới vội vã rời Thấm Dương thành. Về phần đối phương bối cảnh Phu nhân đừng hỏi, tóm lại tôn chủ có tin tức sẽ cùng thuộc hạ liên lạc, thuộc hạ nhất định kịp thời đem tôn chủ tin tức truyền đạt cho phu nhân “.

” thật không nặng? Ngươi dám lấy ngươi đầu người đảm bảo?”Vân Khê lạnh lùng nhìn hắn, ánh mắt sáng quắc, thật giống như muốn đem cả người hắn nhìn thấu.

Phong hộ pháp bất đắc dĩ vỗ trán nói: “Thuộc hạ lấy đầu chính mình đảm bảo, tôn chủ thật bị thương không nặng, phu nhân ngài cứ yên tâm đi! Tôn chủ là nhân vật nào, nếu không phải đối phương hèn hạ vô sỉ, lại bố trí bẩy rập đánh lén, nếu không ai có thể làm trọng thương được hắn?”

“Hắn nếu là thật sự vô địch khắp thiên hạ, há lại bị thương?” Vân Khê thanh âm thấp xuống, trong lòng một ít sầu lo vẫn không có tản đi. Nói cho cùng, vẫn là nàng võ nghệ quá yếu. Nếu nàng võ nghệ có thể cùng hắn chạy song song, như vậy mẫu tử các nàng cũng sẽ không trở thành gánh nặng cho hắn, hắn cũng không cần có nhiều

băn khoăn như vậy, hai người bọn họ hoàn toàn có thể sóng vai nghênh chiến.

Thiên Tuyệt, chàng ngàn vạn lần không thể có việc, ta sẽ dẫn Tiểu Mặc đi Lăng Thiên Cung tìm chàng, chàng nhất định phải hoàn hảo chờ chúng ta.

Nhìn nàng thần sắc từ từ trấn định lại, Phong hộ pháp cuối cùng là thở phào nhẹ nhỏm, song trong lòng hắn lo lắng cũng tăng thêm, bởi vì đả thương của tôn chủ cũng không có đơn giản như hắn nói vậy, lần này gặp gỡ cường địch trước giờ chưa từng có, đối phương là có chuẩn bị mà đến, lại biết thực lực tôn chủ, cho nên mấy đại cao thủ liên kết phục kích tôn chủ. Tôn chủ cả người bị thương nặng, thương thế kia sợ là không mất mấy tháng là không thể khỏi hẳn được, nhưng điều kiện tiên quyết là, hắn có thể thuận lợi trở lại Lăng Thiên Cung.

“Tiểu thư Tĩnh vương gia tới.”

Hạ nhân truyền lời đem Vân Khê từ trong xuất thần kéo trở lại.

“Hắn tới làm gì?”

Vân Khê trong đầu chợt chợt nhớ lại ánh mắt hắn trong cung cùng nàng nhìn nhau, ánh mắt sâu không lường được, làm cho nàng tim đập nhanh. Hắn cực khổ trù tính nhiều năm, chính là vì đoạt được vị trí kia, mà nàng lâm trận phản chiến, phá hủy kế hoạch của hắn, hắn tuyệt đối không thể nào chịu để yên.

Yên lặng hai ngày, hắn không có lộ diện đến chất vấn nàng, hiện tại lại đột nhiên bái phỏng, không biết hắn rốt cuộc đang tính toán cái gì. Ánh mắt trầm xuống, Vân Khê giơ tay lên nói: “Mời hắn đến đại đường ngồi tạm, ta rất nhanh liền đi gặp hắn.”

“Dạ, tiểu thư.” Phong hộ pháp đưa mắt nhìn hạ nhân rời đi, trán nhăn lại mở miệng nói: “Phu nhân, Nam Cung Dực người này tâm cơ thâm trầm, đưa vào chỗ chết cũng có thể khởi tử hồi sanh, có thể thấy được tâm tư hắn sâu không lường được, sợ là sẽ không cam lòng khuất phục người, người này giữ lại không được!”

“Ừ, hắn đúng là giữ lại không được!”Vân Khê vuốt vuốt mi tâm, trầm tư chốc lát nói,

“Một lát ngươi và ta đi gặp hắn, ngươi canh giữ ở cửa, nghe hiệu lệnh của ta, hôm nay phải tất yếu chính tay kết liễu người này, trừ hậu hoạn!”

“Tốt, ta nghe phu nhân!” Phong hộ pháp khóe môi giương lên, đáy mắt dấy lên ngọn lửa hưng phấn.

Ở đại đường, gã sai vặt dâng trà xong thối lui “Tiểu thư, Vương gia ở bên trong đợi đã lâu.”

“Ừ, ngươi lui ra đi.”Vân Khê hướng hắn vẫy vẫy tay, liền dẫn Phong hộ pháp bước vào đại đường.

Bên trái đại đường, thân ảnh màu bạc uy nghiêm đang đứng, hai tay hắn vòng sau lưng, đang thanh thản thưởng thức một bức họa trên tường, chỉ chừa cho nàng nhìn một bên mặt.

Người, chính là người kia, song trên người hắn lãnh khốc hơi thở cũng đã thu liễm được không còn một mống, đứng ở trước mặt nàng lại là một nam tử ôn nhuận văn nhã, ung dung hoa quý, có phong độ.

Rốt cuộc là cái gì làm hắn thay đổi? Vân Khê trong lòng một trận kinh nghi, cõi đời này đáng sợ nhất chính là việc mình không nhìn thấu kẻ

địch.

Nghe được tiếng bước chân của nàng, Nam Cung Dực từ từ xoay người, đưa mắt nhìn về phía nàng, ánh mắt của hắn trầm tĩnh, không có chút nào gợn sóng.

“Vân tiểu th, biệt lai vô dạng.”

Hừ, mới bất quá hai ngày không gặp, có cần thiết làm dáng đã lâu không gặp sao? Vân Khê cười lạnh, phối hợp ở chủ vị ngồi xuống, bưng lên một chén trà được chuẩn bị trước, từ từ thưởng thức, cũng không vội cùng hắn đáp lời.

Nàng không vội, Nam Cung Dực cũng không gấp. Hắn cũng một lần nữa trở lại ghế khách của hắn, chậm rãi từ từ uống trà.

Lúc này một chủ một khách lặng yên uống trà, ai cũng không nói lời nào, khiến Phong hộ pháp thấy vậy không hiểu ra sao. Trà uống một chén lại một chén, hạ nhân đi tới đi lui ở đại đường, dâng mấy lần nước trà, trong lòng rất là kỳ quái, trong ngày thường đãi khách, tối đa cũng chính là nửa canh giờ đưa một bình trà mới, nhưng bây giờ, nửa canh giờ vẫn chưa tới, đã liên tục thay ba lần trà mới. Hắn thật sự không hiểu, vị Tĩnh Vương gia này đến tột cùng là tới bái phóng, hay là đặc biệt tới phủ tướng quân uống trà?

“Chuyện gì xảy ra?” Vân Thanh vừa vặn từ trước cửa đại đường đi qua, nghe được gã sai vặt cầm bình trà một mình một người cúi đầu nói thầm, không khỏi hỏi thăm.

Kể từ khi chính biến cung đình, Vân gia trên dưới bận việc, mà một tên phế nhân như hắn lại luyện tập lặp đi lặp lại giống ngày thường, càng không ngừng uống thuốc, muốn tìm cơ hội hỏi một câu đường muội, chân của hắn rốt cuộc khi nào mới có thể toàn bộ khôi phục.

Hắn bị tân hoàng phong thưởng một chức vụ Hầu gia và quân hàm, nhưng không cách nào ra chiến trường, cũng không cách nào làm một chút chính vụ tầm thường, trong lòng hắn thật áy náy.

Hạ nhân trả lời: “Là Tĩnh vương gia tới, tiểu thư đang tự mình chiêu đãi hắn, nhưng hai người bọn họ vẫn ngồi uống trà như vậy, ngay cả một câu cũng không có tán gẫu qua, rất là kỳ quái.”

“Vẫn ở đó uống trà? Nói cái gì cũng không nói?” Vân Thanh cũng kinh ngạc cau mày, gần đây phát sinh hết thảy, hắn cũng nghe nói, Vân gia tạm thời phản chiến, hướng về Lục vương gia, Tĩnh vương gia nhất định là hận chết Vân gia.

Hắn hôm nay tự mình tới cửa bái phỏng, nhưng không có bất kỳ chỉ trích cùng mắng chửi, ngược lại cón bình tĩnh vậy cũng có chút không bình thường, một người sâu không lường được như vậy, đích xác là rất là nguy hiểm. Không biết Khê nhi có thể một mình ứng phó hay không?

“Tĩnh vương gia là một mình tới, hay là đem theo thị vệ?”

Hạ nhân trả lời: “Tĩnh vương gia là một mình tới, không có mang bất kỳ một người thị vệ nào.”

“Ừ.”Vân Thanh yên lặng gật đầu, đáy mắt hàn quang vụt sáng, vừa quay snag gã sai vặt vẫy vẫy tay, hạ giọng nói, “Ngươi đi đem Hàn Nhiễu gọi lại, để cho hắn mang một trăm tên cao thủ, mai phục ở ngoài cửa tướng quân phủ chờ đợi hiệu lệnh của ta”.

“Dạ, tiểu nhân lập tức đi ngay.” Sau khi an bài thích đáng Vân Thanh thở phào một cái, hắn có thể làm cũng chỉ có những thứ này, còn lại vẫn phải giao cho Khê nhi.

Cùng nàng so sánh, một tên phế nhân như hắn thật sự là không có được công dụng gì. Hắn tự giễu cười khổ, cái gì hậu nhân tướng môn, cái gì hổ phụ Vô khuyển tử, hắn ngay cả một tiểu muội cũng không bằng!

Trong hành lang, yên tĩnh được có chút không bình thường, chỉ có thể nghe được tiếng người uống nước, cùng tiếng va chạm rất nhỏ của tách trà và mặt bàn.

Phong hộ pháp nhìn một chút hai người không ngừng uống trà kia, người có tính nhẫn nại cũng không khỏi bắt đầu sinh lòng gấp gáp, hai người này rốt cuộc giở trò gì, ngồi lâu như vậy, lại trừ lúc gặp mặt nói một câu, thì sau đó không có thanh âm.

Chẳng lẻ Tĩnh vương gia thật sự tới phủ tướng quân uống trà? bảo kiếm Trong tay lúc này đã thủ thế, hắn có chút không nhịn được, nếu tiếp tục dông dài như vậy, hắn thà giờ phút này cứ lấy kiếm ra, một kiếm giết Nam Cung Dực, vừa dứt khoát vừa lưu loát!

Quyển 2 - Chương 28

Chương V28: lên đường, đi Lăng Thiên CungVân Khê cùng Nam Cung Dực hai người tuy là một mực uống trà, nhưng trong lòng đều có tính toán của riêng mình, nếu Nam Cung Dực vừa vào cửa liền gây sự, hướng nàng chất vấn, như vậy nàng liền không cần cùng hắn nói nhảm, chính là trực tiếp động thủ giết hắn. Mà giờ khắc này hắn hoàn toàn không có khủng hoảng, từ đầu đến cuối đều rất tự nhiên, thần thái tự đắc, không chút nào lo lắng nàng có thể trảm thảo trừ căn hay không, trừ đi hắn cái tai họa này. Chẳng lẻ trong tay của hắn có cái bài tẩy gì, đủ để cho hắn vững vàng dựa vào, không úy kỵ thế lực Vân gia?

Vân Khê một mực âm thầm quan sát hắn, tinh tế xem xét, nếu hắn chẳng qua là làm bộ trấn định, tất nhiên sẽ có dấu vết lộ ra, song là nàng nhìn sai hắn, hắn thong dong cùng trấn định, làm cho nàng có chút mê hoặc.

Lúc này, ngoài cửa đại đường, xa xa truyền tới thanh âm một nữ nhân, quấy nhiễu trong hành lang.

“Các ngươi cút ngay! Ta muốn thấy Tĩnh vương gia, tương lai ta là trắc phi của Tĩnh vương gia, các ngươi cũng không có quyền lực ngăn ta.....”

“Vân Khê, ngươi thật độc ác! Ta dù gì cũng là nữ nhi của phủ tướng quân, ngươi tại sao phải đối với ta như vậy? Tương lai của ta là trắc phi của Tĩnh Vương phủ, một khi ta làm trắc phi, ta nhất định làm cho ngươi chết không được tử tế!”

“Các ngươi buông, để cho ta đi vào!”

“Vương gia, ta là Mạnh Dao, ngươi mau tới cứu ta!”

Lại là Vân Mạnh Dao cái nữ nhân điên kia!

Đến tột cùng là người nào mật báo cho nàng rồi? bên trong Vân phủ, lại còn có người dám mật báo cho nàng?

Ánh mắt của Vân Khê toát lên vẻ lạnh lùng.

“Vương gia, vị hôn thê của ngài tới, có muốn gặp mặt một lần hay không?”Nàng nhẹ giơ đuôi lông mày lên, liếc về phía vẻ mặt không liên quan đến mình của Nam Cung Dực.

“Vừa lúc, hôm nay Bổn vương chính là tới Vân phủ từ hôn, nên cũng phải gặp Vân Nhị tiểu thư một chút.” Nam Cung Dực lời nói ra kinh người, để cho Vân Khê thực vô cùng kinh ngạc, nhưng chỉ là một chút. Cũng phải, hiện tại Vân gia cùng Tĩnh Vương phủ coi như là hoàn toàn quyết liệt, nếu như tiếp tục cửa hôn sự này cũng không hợp đạo lý lắm.

Vân Mạnh Dao, ngươi còn đang trong mộng đẹp làm trắc Vương Phi, hiện tại chẳng những hủy dung, còn cái gì cũng không có—— thanh âm Vân Khê cười lạnh, đột nhiên cảm giác mình tựa hồ có chút tàn nhẫn, đả kích không thể trở thành trắc Vương Phi đối với nàng, có lẽ so sánh với phá hủy dung nhan của nàng còn muốn lớn hơn chút.

“Mời Nhị tiểu thư vào đi!”Vân Khê hướng Phong hộ pháp nói.

“Dạ” Phong hộ pháp bộ dạng phục tùng lui ra ngoài.

Không bao lâu, Vân Mạnh Dao liền hùng hổ xông ào ào vào đại

đường, trên mặt của nàng che một khối lụa mỏng, vừa vặn che đậy vết thương của nàng. Nàng vừa thấy áo bào màu bạc khuynh thành Nam Cung Dực, nước mắt liền nhẹ nhàng rơi xuống, giống như một loại Hoa Hồ Điệp bổ nhào tới.

“Vương gia, ngươi phải thay Mạnh Dao làm chủ! tiểu tiện nhân Vân Khê này, nàng ghen tỵ với vẻ đẹp của ta, ghen tỵ với ta có thể gả vào Vương Phủ, cho nên dùng cái ống cạo xước mặt của ta. Hiện tại mặt của ta không thể gặp người rồi, kính xin Vương gia cho làm chủ, hảo hảo mà dạy dỗ nàng, tốt nhất cũng cạo xước mặt của nàng, làm cho nàng vĩnh viễn không ai thèm lấy!”

Vân Mạnh Dao nằm rạp người ở trước gót chân của Nam Cung Dực quay đầu, ánh mắt tàn nhẫn trừng hướng Vân Khê, ánh mắt kia thật giống như muốn đem nàng ăn tươi nuốt sống.

Ánh mắt Vân Khê lạnh lùng nhìn nàng, chỉ cảm thấy phi thường buồn cười, nàng nhất định là trong phòng đã lâu, liền không biết trời cao bao nhiêu đất bao nhiêu dày. Nàng sợ rằng đến bây giờ còn không biết thiên tử Nam Hi quốc đã sớm thay đổi, chớ nói chi là thân phận cùng địa vị Vân Khê hiện nay.

Nàng bây giờ, ngay cả đương kim hoàng thượng cũng không dám vọng động, mỗi lần thấy bọn ta đều khách khách khí khí đích, càng đừng nói tự thân khó bảo toàn Tĩnh vương gia.

Hoàn toàn địa không nhìn nàng, Vân Khê tiếp tục phối hợp uống trà, chờ chực Nam Cung Dực phản ứng.

Nam Cung Dực lạnh lùng híp mắt lại, nhanh chóng hiện lên anh mắt chán ghét, rõ ràng cùng là Vân gia nữ nhi, vì sao hai tỷ muội vô luận tính tình cùng tài năng có thể xê xích xa như thế như thế? Hắn cũng càng muốn tin tưởng Vân Khê lúc trước cùng Vân Mạnh Dao mới là

một đôi tỷ muội, nông cạn giống như trước, ngu dốt giống như trước, mà bây giờ Vân Khê căn bản là một người khác, làm cho không người nào có thể biết nàng suy nghĩ cái gì, vừa ghen tị vừa hận!

“Nhị tiểu thư, Bổn vương hôm nay, là tới từ hôn. Bổn vương đã quyết định, phải rời đi Nam Hi quốc, một lần nữa trở về sư môn, không hề để ý tới tục vật của thế giới bên ngoài. Mọi người trong Vương Phủ của Bổn vương cũng đã bị Bổn vương bị giải tán rồi, về phần cửa hôn ước này, tự nhiên cũng không cần thiết phải tiếp tục.” Lời của Nam Cung Dực của tuy là hướng về phía Vân Mạnh Dao nói, song ánh mắt như có ý vô ý liếc mắt hướng Vân Khê, thật giống như đang nói…, hắn đã quyết định buông tha hết thảy cho Nam Hi quốc, cho nên ngươi cũng không cần hao hết tâm tư để đối phó ta nữa.

Vân Khê ánh mắt ngạc nhiên, quyết định của hắn cũng rất ngoài ý muốn, hắn thật chịu bỏ vứt bỏ Nam Hi quốc trở về sư môn? Hay là hắn có ý đồ khác?

“Đây là giấy từ hôn của Bổn vương, sau khi Nhị tiểu thư nhận lấy, hôn ước của chúng ta coi như từ bỏ.” Một phong văn thư từ trong tay áo của hắn lấy ra, vô tình đưa về phía Vân Mạnh Dao.

Vân Mạnh Dao ngơ ngác nhìn hắn đưa tới giấy từ hôn, nhưng làm sao cũng không chịu đưa tay đi đón, trước ngực của nàng phập phồng, đột nhiên quay đầu, dùng ghen ghét ánh mắt trừng hướng Vân Khê: “Là ngươi! Nhất định là ngươi nói cho Vương gia mặt của ta bị hủy, cho nên Vương gia mới từ hôn.....,... Vân Khê, ta giết ngươi!”

Một đạo ngân quang từ tay áo nàng vụt sáng, Vân Mạnh Dao cầm trong tay một chiếc trâm gài tóc màu bạc, phi thân đánh về phía Vân Khê, ánh sáng màu bạc hướng về phía trước, chính là gương mặt Vân Khê. Giờ khắc này nàng đợi đã lâu, kể từ khi mặt của nàng bị vẽ

loạn, nàng liền ngày nhớ đêm mong nghĩ cách phá huỷ gương mặt của Vân Khê. Nếu không phải như thế, như thế nào cởi bỏ mối hận trong nàn.

Một cú đâm này, giống như là diễn luyện ngàn vạn lần! Cho dù là một người không có công phu, sau khi diễn luyện liễu ngàn vạn lần, cũng sẽ trở thành tuyệt kỹ, chớ nói chi Vân Mạnh Dao từng theo Vân Dật học qua võ nghệ một thời gian ngắn, không tinh thông, nhưng cũng là Lục Huyền chi cảnh.

Phong hộ pháp chợt thấy Vân Mạnh Dao muốn ám sát Vân Khê, hắn phản ứng đầu tiên, chính là thông qua trường kiếm, phi thân hướng lưng nàng đâm tới! Hắn đã đáp ứng tôn chủ, muốn dùng tánh mạng của mình đi bảo vệ phu nhân, hắn cũng mặc kệ đối phương có là thân muội muội của phu nhân hay không, phàm là người muốn giết phu nhân đều có thể giết!

“Xoẹt!” “Xoẹt!”

Hai thanh trường kiếm, một trước một sau, chia ra đâm thấu trái tim Vân Mạnh Dao.

Chủ nhân của trường kiếm liếc mắt nhìn nhau một cái, một ánh mắt thâm trầm thị huyết, một ánhmắt là kinh ngạc cùng không giải thích được.

Vân Khê vốn là không muốn trốn, chính là một Vân Mạnh Dao, còn chưa đủ để gây cho nàng sợ hãi. Phong hộ pháp sẽ xuất thủ tương hộ, ở nàng trong dự liệu, chẳng qua nàng không nghĩ tới chính là, Nam Cung Dực lại cũng xuất thủ.

“Vì sao, tại sao?” Vân Mạnh Dao lúc sắp chết, một đôi hai mắt đỏ ngầu nhìn Nam Cung Dực, không hiểu rõ vì sao hắn phải cứu tiểu

tiện nhân kia, vì sao phải giết nàng. Nàng đến chết cũng không có lĩnh ngộ tới, mình tại sao lại bị từ hôn, tại sao lại chết trong tay người mà mình thích nhất.

Đáng tiếc, nàng không kịp nhận được đáp án, liền vĩnh viễn nhắm lại hai mắt.

Vân Khê ngồi ở tại chỗ như cũ, lẳng lặng nhìn Vân Mạnh Dao tắt thở, nhìn nàng từ từ địa ngã xuống, ngã vào trong vũng máu, không tiếp tục tức giận.

Tính mạng một người sống sờ sờ biến mất trước mắt nàng, nàng cũng không có quá nhiều tình cảm giao động, có lẽ là nàng máu lạnh sao, cũng có lẽ là nàng xem thấu sinh tử.

Nữ nhân trước mắt này, chính là đầu sỏ tội ác hại chết Vân Khê, nàng chết không có gì đáng tiếc, không đáng giá được bất kỳ sự đồng tình nào! Ánh mắt của nàng hơi chuyển, mặt không đổi sắc nhìn về phía Nam Cung Dực đang thu hồi trường kiếm, hơi thở lẫn theo mùi đàn hương từ miệng khẽ mở nói: ” Vương gia không có ý định cho nàng một cái đáp án sao? Xem ra nàng chết không nhắm mắt.”

Nam Cung Dực ánh mắt trầm tĩnh, không đáp, hỏi ngược lại: “Nàng là thân muội muội của ngươi, muội muội của ngươi chết ở trước mặt ngươi, Vân tiểu thư lại có thể thờ ơ? Đây có lẽ chính là nguyên nhân nàng chết không nhắm mắt.”

“Thân muội muội? Hmm, là ai nói cho Vương gia, nàng là thân muội muội của ta?” thanh âm Vân Khê cười khẽ, nói, “Vương gia có thể còn không biết sao? Vân Mạnh Dao căn bản là không phải là nữ nhi Vân gia ta, nàng bất quá là Nhị phu nhân cùng một hạ nhân của La gia sinh ra, nàng sợ phiền phức bại lộ, cho nên liền giá họa cho phụ thân ta, để cho ta phụ thân không lý do đeo nón xanh mười mấy

năm. Hôm nay Vương gia tự mình động thủ, thay Vân gia ta trừ đi hậu hoạn trong lòng, ta hẳn phải cám ơn Vương gia mới là."

Ánh mắt Nam Cung Dực rốt cục có một tia giao động, hắn lạnh lùng trừng hướng Vân Khê, mang theo vài phần tức giận. Thì ra là, mình cầu hôn một trắc phi tương lai, lại là hàng giả mạo! Khó trách bọn hắn có thể không có chút nào kiêng kỵ mà trở mặt, lâm trận nuốt lời, ngược lại phản chiến đi theo lục hoàng thúc. Thì ra, hết thảy đều ở nằm trong kế hoạch của nàng, Vân Khê ngươi thật là giỏi! Hắn thật sự là coi thường nàng!

"Vương gia sinh khí? Thật ra thì chúng ta cũng vừa mới biết đến, vốn định nói cho Vương gia ngươi, dù sao muốn trở thành thân gia rồi, hẳn là phải thẳng thắng đối đãi lẫn nhau, vẫn phải là để cho Vương gia cảm kích mới đúng."

Hai đấm của Nam Cung Dực nắm chặc phát ra thanh âm xương cốt ma sát khanh khách, hồi lâu, hắn mới khôi phục bình tĩnh một lần nữa.

"Bổn vương vốn là tới từ hôn, về phần nàng có phải là thiên kim Vân gia hay không đã không trọng yếu."

Người nam nhân này thật rất giỏi ẩn nhẫn, Vân Khê thật có chút ít bội phục khả năng nhẫn lại của hắn.

"Vừa mới nghe Vương gia nói, tính toán rời đi Nam Hi quốc, trở về sư môn? Vương gia thật có thể buông bỏ toàn bộ Nam Hi quốc? Bỏ được rời đi dân chúng Nam Hi quốc?"

Nam Cung Dực trầm mặc chốc lát, tiếng nói mát mẻ nói: "Có bỏ mới có được! Từ trước là ta quá mức chấp nhất, trong mắt chỉ thấy chính là cái ngôi vị hoàng đế cao cao tại thượng kia, nhưng quên mất thiên

hạ to lớn, chính là một ngôi vị hoàng đế, so sánh với thiên hạ, căn bản chưa là gì.”

Hắn dừng một chút, tiếp tục nói: “Không biết Vân tiểu thư có nghe nói qua tam đại Thánh Địa hay không?”

“Tam đại Thánh Địa?” Phong hộ pháp vừa nghe đến bốn chữ này, trên mặt lộ ra kinh ngạc cùng vẻ ngưng trọng.

Đuôi mắt Vân Khê quét nhẹ hắn một cái, liền biết tam đại Thánh Địa cũng không phải là nơi bình thường, trong lòng tuy có nghi ngờ, trên mặt bình tĩnh như cũ.

“Vương gia nhắc tới tam đại Thánh Địa, chẳng lẻ sư phụ của Vương gia chính là một người trong đó?”

“Vân tiểu thư, quả nhiên thông minh!”

Kiêu ngạo cái gì? Ta quản ngươi tam đại cái gì Thánh Địa, tứ đại thối, chẳng lẽ ta còn sợ sư môn của ngươi đến báo thù?

Đáy mắt Vân Khê phát ra những gợn sóng gợn sóng ánh sáng lạnh.

Phong hộ pháp nhìn thần sắc của nàng, trong lòng thầm kêu không ổn, thử ngầm cùng nàng đánh ám ngữ. Tam đại Thánh Địa chính là nơi cao thủ lánh đời của Ngạo Thiên đại lục tụ họp, cao thủ Thiên Huyền, Thần huyền trở lên đếm không xuể, cũng không phải là dễ trêu, ngay cả tôn chủ cũng không dám tùy ý trêu chọc bọn hắn.

Phu nhân, Nam Cung Dực người này, không thể giết được a!

Nam Cung Dực chú ý tới ám hiệu của Phong hộ pháp, không khỏi cúi đầu cười mấy tiếng, nói: “ Hai ngày trước sư phụ ta gửi thư cho ta,

mời ta trở về môn phái, tham gia tổng tuyển cử của các đệ tử trong môn phái. Nhưng nếu thuận lợi mà nói…, ta liền có thể trở thành đệ tử trọng điểm được môn phái trọng tâm bồi dưỡng, tiến vào môn phái đầu mối. Không qua mấy năm, quang vinh mà thành tựu của ta đem lại chưa chắc thua quang vinh mà vua một nước đem lại."

Cười, ngươi cười đến đắc ý ít một chút?

Vân Khê rốt cục hiểu mục đích hắn đến hôm nay, nha, tiểu tử này chính là chạy đến nơi của nàng. Hắn không phải là muốn nói cho nàng biết, hắn bất quá tạm thời thua một ván, chưa hẳn vĩnh viễn là thua. Hắn chẳng qua mất một phòng trọ ngược lại được cả thôn lớn, tương lai có khi là cơ hội thăng chức rất nhanh, rồi trở về hướng nàng trả thù!

"Vậy cần phải chúc mừng Vương gia." Hàn quang lạnh lùng từ trong mắt của nàng hợt lóe lên, nàng làm sao có thể cho hắn có cơ hội trả thù? Đối với địch nhân nhân từ, chính là tàn nhẫn với bản thân! Đáy mắt của nàng, đã lộ ra sát cơ.

"Ngươi mới vừa rồi không phải hỏi ta, tại sao lại muốn giết nàng? Bởi vì người Bổn vương muốn đối phó, chỉ có thể chết trên tay bổn vương, trước lúc Bổn vương động thủ, bất luận kẻ nào cũng đừng mơ tưởng nghĩ động tới một sợi lông của ngươi!"

Ánh mắt Nam Cung Dực hơi chuyển, rơi vào đáy mắt chứa sát cơ của nàng, cúi đầu cười nói: "Hiện tại Vân tiểu thư nhất định rất muốn giết ta, để trừ hậu hoạn sao? Bất quá Bổn vương phải nhắc nhở ngươi, trước khi Bổn vương đến, đã nói cho mấy vị sư huynh của bổn vương, bọn họ giờ phút này đang ở Vương Phủ. Nếu Bổn vương không cách nào đúng hạn trở lại, ta nghĩ bọn họ có thể sẽ không chịu nổi, tự mình chạy tới phủ tướng quân đòi người. Trước lúc Vân tiểu thư giết ta, tốt nhất suy nghĩ cho kỹ.....Hoặc là, Vân tiểu

thư là sợ thành tựu mấy năm sau của Bổn vương thắng được ngươi, Vân tiểu thư đối với mình không có lòng tin?”

“Ngươi cho rằng phép khích tướng đối với ta hữu dụng sao? Ta muốn giết người, chẳng lẽ còn có sợ bối cảnh sau lưng ngươi?” đáy mắt Vân Khê có chút giận dỗi, sát ý từ từ giảm xuống.

Đúng là, trong nội tâm nàng nhiều mấy phần băn khoăn. Nhưng nếu chỉ có một mình nàng, nàng có thể không sợ hãi, cho dù sau lưng của hắn là Thiên hoàng Lão Tử, nàng cũng giết không tha, nhưng nàng vì Vân gia suy nghĩ, Vân gia thật vất vả mới có cuộc sống an ổn, chính là để dành thực lực không ngừng mưu đồ mạnh mẽ lên, nàng tuyệt không có thể vướng vào phiền phức, phá hư hết thảy.

Nam Cung Dực, coi như ngươi tốt số, hôm nay tạm thời tha tánh mạng của ngươi. Đợi đến ngày khác, đánh cho ngươi trở mình không nổi.

“Vân Khê, ngươi đây là ý gì? Vì sao ở bên ngoài phủ mai phục binh lính? Chẳng lẽ ngươi muốn giết sư huynh của ta?” Ngoài cửa, thanh âm Bạch Sở Mục xa xa truyền vào, thanh âm chưa dứt, người của hắn cũng đến cửa đại đường.

“Cái gì phục binh? Ta không hiểu ngươi nói có ý gì.” Vân Khê không có nói láo, thật sự nàng không có bố trí cái gì phục binh, muốn giết một Nam Cung Dực, căn bản không cần cái gì phục binh, nhiều người ngược lại thành gánh nặng.

“Còn nói không có? Ta đây từ cửa phủ ngoài đi vào, ẩn ở hai bên cửa phủ một trăm binh lính là chuyện gì xảy ra?” thần sắc nghiêm nghị hiếm thấy của Bạch Sở Mục hiện ra, trên mặt có mấy phần tức giận cùng bất mãn.

Hắn và Nam Cung Dực dù sao cũng là quan hệ sư huynh đệ, Vân gia lần này đột nhiên trở mặt, ruồng bỏ sư huynh của hắn, hắn cũng đã bất mãn. Bây giờ nhìn đến Vân gia bố trí phục binh, muốn đưa sư huynh của hắn vào chỗ chết, tâm tình hắn oán giận càng sâu.

“Bạch công tử, xin đừng hiểu lầm! Một trăm binh lính là ta điều tới, cùng Khê Nhi không liên quan.”Vân Thanh lúc này ngồi lên xe lăn, cũng xuất hiện ở ngoài cửa đại đường, mới vừa hắn không có đi quá, đã nghe đến binh lính hồi báo, vội vàng chạy tới ngó nhìn.

“Các ngươi cũng là người Vân gia, ai biết ngươi có phải bị nàng sai khiến hay không?” Bạch Sở Mục tiến lên mấy bước, một tay nắm lấy cánh tay của Nam Cung Dực, một cái tay khác cầm kiếm phía trước, nói, “Sư huynh, chúng ta đi! Bản thân ta muốn nhìn xe,, Vân gia rốt cuộc có thể ngăn cản hai người sư huynh đệ chúng ta hay không?”

Vân Khê lạnh lùng nhìn bọn họ, không có ngăn trở, cũng không có giải thích. Muốn đi thì đi đi, nàng nhắm mắt làm ngơ!

“Bạch thúc thúc, ngươi muốn đi đâu?” thân ảnh nho nhỏ của Vân Tiểu Mặc, chẳng biết lúc nào xuất hiện ở cửa đại đường.

Bạch Sở Mục chân mới vừa bước ra cánh cửa nửa bước, liền thấy được hắn. Nhìn Vân Tiểu Mặc, ánh mắt hắn lóe lên, thần sắc tức giận liền lập tức thu vào, ngồi chồm hổm trước mặt hắn, nói: “Tiểu Mặc, Bạch thúc thúc phải đi, sau này sợ rằng không thể phụng bồi ngươi chơi nữa. Ngươi chiếu cố mình tốt hơn, nếu có cơ hội, chúng ta còn có thể gặp lại.”

“Bạch thúc thúc cũng muốn đi sao? Tiểu Mặc không nỡ xa ngươi.” ánh mắt Vân Tiểu Mặc phai nhạt xuống, cái miệng nhỏ nhắn hơi vểnh lên.

Tại sao lại muốn chia ly? Hắn không hiểu, tại sao người trong lòng hắn không thể vĩnh viễn cùng hắn sinh hoạt chung một chỗ.

Bạch Sở Mục nhìn thần sắc hắn như vậy, trong lòng ê ẩm, hắn cho tới bây giờ cũng là người sống tiêu sái, hàng ngày dạo chơi nhân gian, không mang theo bất kỳ vật gì, cũng không quan tâm bất kỳ đồ gì, nhưng là lần này, cũng là một hài tử đã lưu lại trong tim của hắn.

Vuốt ve đỉnh đầu Tiểu Mặc, Bạch Sở Mục ấm giọng nói: “Bạch thúc thúc cũng không nỡ xa ngươi, chờ có cơ hội, Bạch thúc thúc nhất định sẽ trở lại thăm ngươi.”

Hắn bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, từ trong lòng ngực móc ra một mảnh vàng lá, đút vào trong tay Tiểu Mặc: ” Giữ thật tốt, có lẽ có một ngày có thể cứu ngươi một mạng.” Hắn vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Mặc, Bạch Sở thu hồi tay, lạnh lùng trợn mắt nhìn Vân Khê một cái, liền lôi kéo sư huynh của hắn đi ra ngoài. Khác nhau một cách rõ rệt, Vân Khê không khỏi cười khổ, chẳng lẽ mình thật khiến người chán ghét như vậy?

Biến mất ở cửa, Nam Cung Dực quay đầu, quăng tới một ánh mắt đen tối không rõ, ý tứ phảng phất như đang nói sau này còn gặp lại, vừa phảng phất đang nói..... Vân Khê chẳng muốn nghĩ hàm nghĩa trong ánh mắt của hắn, cũng được, mọi việc tạm thời kết thúc vậy.

Không có tồn tại hậu hoạn trong lòng là Nam Cung Dực, nàng cũng liền có thể yên lòng rời đi, trước đi Lăng Thiên Cung. Không biết Thiên Tuyệt thương thế đến tột cùng thế nào? Có đáng ngại không?

Trước lúc gặp lại hắn, nàng nhất định phải mau sớm gia tăng thực lực của mình, nếu không, gặp lại hắn, nàng cũng chỉ có thể trở thành gánh nặng của hắn. Nàng không nên trở thành gánh nặng của hắn!

Nếu quyết định muốn cùng hắn ở chung một chỗ, như vậy nàng sẽ phải đứng ở bên cạnh hắn, cùng nhau kề vai chiến đấu, đi nghênh đón vô số khiêu chiến.

“Tiểu Mặc, đi chuẩn bị một chút, ngày mai chúng ta sẽ rời phủ tướng quân, đi tìm phụ thân con.”

“Ngày mai sẽ đi? Không đi thư viện sao? Còn có Anh Tử, Tiểu Nam bọn họ.....” Vân Tiểu Mặc có chút không nỡ xa bọn hắn, liên tiếp mấy ngày, đi thật là nhiều người, mỗi lần chia ly, hắn lại thương tâm khổ sở một hồi, tâm linh nho nhỏ có chút khó có thể thừa nhận.

Vân Khê khom người ôm lấy hắn, ôn nhu nói: “Tiểu Mặc, cuộc vui nào cũng có kết thúc, nhân sinh luôn là họp gặp rồi chia ly, con phải học cách thích ứng.”

“Chẳng lẽ không thể không phân ly sao?” Vân Tiểu Mặc cúi đầu, vẻ mặt có chút như đưa đám.

Vân Khê nhìn nhi tử, lặng yên thở dài.

Quá nặng tình cảm, là ưu điểm của nhi tử, tương lai có lẽ cũng là khuyết điểm của hắn, thật không biết nên mừng hay nên lo.

Trước khi đi, Vân Khê vào cung một lần nữa, cùng Lục vương gia chào hỏi, để cho hắn bảo toàn già trẻ Vân gia, đặc biệt là người của Mạnh gia và Tư Đồ gia. Nàng rất lo lắng nàng vừa đi, người Tư Đồ gia một lần nữa tới cửa tìm phiền toái cho Vân gia, về phần Mạnh gia tạm thời không có gì uy hiếp, nghe nói bọn họ đang toàn lực đang tìm kiếm tung tích của Xích Huyết linh châu, căn bản không có tâm tư bận tâm những việc khác.

Lục vương gia biết rõ quan hệ lợi hại trong đó, hiện tại hắn cùng Vân gia là cột vào cùng trên một sợi dây, cùng tồn tại chung vinh quang, hơn nữa hắn cũng lo lắng Vân Khê cùng Lăng Thiên Cung trả thù, tự nhiên không dám chậm trễ.

Chiếm được Lục vương gia bảo đảm, Vân Khê lúc này mới yên lòng bắt đầu thu thập hành trang, chuẩn bị lên đường.

Sáng sớm hôm sau, mẫu tử hai người đi lên xe ngựa do Phong hộ pháp chuẩn bị, cùng già trẻ Vân gia nói lời từ biệt, đi theo còn có Long Thiên Thần cùng Lam Mộ Hiên. Dung Thiếu Hoa cũng không có ở Vân phủ chờ lâu, đi trở về Dung gia.

Chia ly, Vân gia mỗi người đều không nỡ xa Vân Tiểu Mặc, mọi người ôm Vân Tiểu Mặc khóc bù lu bù loa, Vân Tiểu Mặc cũng khóc đến sướt mướt, thấy vậy Vân Khê rất là ghen tỵ. Vì sao cũng chưa có một người nào không nỡ xa nàng, không có một người nào ôm nàng khóc đây? Quả nhiên là nhân phẩm có vấn đề, lăn lộn lâu như vậy, lại còn không theo nổi một phần vạn của nhi tử.

Thương tâm a!

Dọc theo đường đi Vân Khê đều ở thương tâm tỉnh lại.

“Mẫu thân, ngươi làm sao vậy? Tại sao vẻ mặt đa sầu đa cảm vậy?”

Vân Khê nghiêng người, không nhìn hắn.

Tiểu tử thúi, không thấy được mẫu thân đang thương cảm sao? Còn hỏi?

“Mẫu thân, vừa rồi bà ngoại kín đáo đưa cho ta một ít điểm tâm, mẫu thân có muốn ăn chút gì hay không?”

Vân Khê vừa chuyển thân, trực tiếp không để ý tới hắn

Hừ, vì sao chỉ cho ngươi điểm tâm? thời điểm chia ly, các nàng đều chỉ cố lấy ôm ngươi khóc rống để lại nước mắt rồi, cơ hồ không nói với ta một câu nói. Hừm hừ.....

Vân Tiểu Mặc thấy nàng không để ý, thì tự khoanh chân ngồi ở một chỗ ngồi, phối hợp cùng Tiểu Bạch ăn điểm tâm. Tay hắn vừa cầm điểm tâm bỏ vào miệng, vừa mơ hồ nói: “Bà ngoại nói, tính tình mẫu thân không tốt, thường xuyên ở bên ngoài gây chuyện, cho nên dặn dò Tiểu Mặc nhất định phải xem chừng mẫu thân, không để cho mẫu thân tùy tiện gây chuyện sinh sự ở bên ngoài”

Ngạnh?

Tiểu Bạch dùng sức gật đầu, bà ngoại Tiểu Mặc Mặc thật là có dự kiến trước, nó nghiêm trọng đồng ý.

“Còn có thái bà ngoại (cụ ngoại)nói, cô bé hẳn là ôn nhu một chút, không nên hơi một tí là tức giận, bằng không phụ thân sẽ không thích người.”

Sao?

Tiểu Bạch vừa dùng sức gật đầu, thái bà ngoại của Tiểu Mặc Mặc quả là lời vàng ngọc a, nói xong quá đúng!

“Còn có thái gia gia cũng nói…”

“Câm miệng!”Vân Khê xoay người, một tay nhéo lỗ tai Tiểu Mặc, một tay ômTiểu Bạch hùng hổ nói, “Hai người các ngươi, chỉ lo mình ăn cái gì, lại đều không để ý ta, quá không có lương tâm! Đi qua một

bên, úp mặt vào tường tự mình xem xét hối lỗi.”

Vân Tiểu Mặc ôm Tiểu Bạch, vẻ mặt khổ hề hề không thể làm gì khác hơn là đi một bên úp mặt vào tường.

Không có biện pháp, mẫu thân thoạt nhìn đang rất nóng tính, thật giống như lại bắt đầu chưa thỏa mãn dục vọng.

Bên ngoài, Phong hộ pháp một mình đánh xe ngựa, Long Thiên Thần cùng Lam Mộ Hiên hai người mỗi người cưỡi một ngựa đi hai bên, nghe tiếng trong xe ngựa truyền ra, ba người không khỏi buồn cười.

Đang lúc hoàng hôn, đoàn người đi tới một chỗ đất hoang trống trải, xe ngựa từ từ dừng lại, tạm thời nghỉ ngơi.

Cách một mảng rừng cây, có một đoàn người khác cũng dừng ở chỗ này nghỉ ngơi, mặc dù có một khoảng cách, nhưng song phương vẫn có thể loáng thoáng nhìn thấy thân ảnh đối phương.

Đoàn người đối phương chừng mười người, nhận thấy bọn họ đến, mọi người đề cao cảnh giác, mang theo nồng đậm sát khí.

Vân Khê sau khi nhảy xuống xe ngựa, bất động thanh sắc liếc mắt theo hướng cánh rừng một cái, thần thức quét nhẹ, thực lực của những người này cũng không yếu, ít nhất ở Lam Huyền trở lên. Bất quá mười mấy Lam Huyền cao thủ, ở trong mắt nàng liền không coi là cái gì.

Người không phạm ta ta không phạm người, chỉ cần bọn họ không đến trêu chọc nàng, nàng liền coi đối phương không tồn tại.

“Mẫu thân, ta thật đói, muốn ăn gà nướng.” Vân Tiểu Mặc đại khái là ngửi thấy mùi thơm từ trong rừng bay ra, có chút chống cự không nổi

hấp dẫn.

Bị nhi tử vừa nói như thế, Vân Khê cũng nuốt một ngụm nước bọt theo, quay đầu nhìn về phía Phong hộ pháp.

Phong hộ pháp vừa tiếp nhận được ánh mắt ý vị thâm trường của nàng, gương mặt nhất thời trở nên thống khổ a, tại sao, tại sao mỗi lần có việc cực khổ cũng là hắn để làm?

Long Thiên Thần vỗ vỗ đầu vai hắn, nói: “Phong hộ pháp, bắt nhiều gà rừng, phải vừa mập vừa cường tráng. Tốt nhất bắt thêm mấy con thỏ rừng, thật lâu không có nếm thử mùi vị hoang dã, phải nấu một bữa ăn ngon mới được.”

Nhị công tử, yêu cầu của ngươi có phải hơi nhiều một chút không?

Phong hộ pháp mím môi, vẻ mặt kể khổ.

“Ta muốn ăn cá, tốt nhất là cá chép, nấu canh cá, cho thêm đậu hủ, vừa ngon vừa tươi mới.” Lam Mộ Hiên cũng không quên giơ tay gọi thức ăn.

“Phong hộ pháp mắt choáng váng rồi, ngươi xem nơi này là quán cơm sao? Còn nấu canh, thêm đậu phụ?

Vân Khê chu miệng lên, cũng giơ tay gọi thức ăn nói: “Ta muốn ăn thịt chim bìm bịp, tốt nhất là thịt kho tàu, cho thêm chút hạt dẻ tốt là tốt nhất, vừa hương vị ngọt ngào vừa …ách..... ”

“Mẫu thân, ta cũng muốn vậy!”

Vân Tiểu Mặc vội vàng giơ tay theo, Tiểu Bạch trong ngực hắn cũng lăn lộn, lăn qua lăn lại.

Phong hộ pháp im lặng nhìn trời, tôn chủ, nhiệm vụ phái đi thật sự là phái đi rất tốt a! Ta rốt cuộc làm sai cái gì, ngài lại chiếu cố ta như vậy, đem chuyện tốt như vậy phái cho ta làm?

“Phong hộ pháp, ngươi còn ngây ngốc làm cái gì? Ta xem trên bản đồ đánh dấu, phía trước cách đó không xa có một cái trấn nhỏ. Trong tiểu trấn nhất định là có tửu lâu, quán cơm …., ngươi đi một chuyến, rất nhanh có thể trở lại.” Vân Khê từ trong lòng ngực móc ra một phần bản đồ hành quân, ngón tay hướng trên bản đồ chỉ một điểm, nói, “Nhìn, chính là trong chỗ này!”

Phong hộ pháp tới gần, đại khái liếc một cái, không nhìn thì tốt, nhìn một cái suýt nữa ngất xỉu.

Phu nhân, ngươi xác định ngươi thật có thể xem hiểu bản đồ?

Một ngón này của ngươi, cũng đã đến Bắc Tương quốc rồi đó?

“Mẫu thân, ngươi chỉ sai phương hướng rồi, hẳn là nơi này!”

Là Thiếu chủ thông minh a.....”

Phong hộ pháp lại đi qua, vừa nhìn phương hướng Thiếu chủ chỉ, hai mắt vừa trợn trắng, trực tiếp ngã chết ngất đi.

Đây không phải là hướng đi Nam Hi quốc sao? Đứng nói cho hắn biết, bọn họ muốn hắn một lần nữa trở về Vân gia, thay bọn họ thu mua toàn bộ những thứ bọn họ muốn: gà nướng, thỏ rừng, cá chép cùng hạt dẻ chim bìm bịp, sau đó để hắn mang đến nơi này?

Ông trời, tại sao muốn đối với ta như vậy?

“Tốt lắm, đừng đùa hắn chơi! năng lực thừa nhận chịu đựng của trái tim Phong hộ pháp tương đối kém, chúng ta hay là nhân nhượng hắn một chút, trêu hắn một chút thì tốt rồi, vạn nhất đem bệnh tim của hắn phát tác, đến lúc đó sẽ không thể giao phó với phụ thân a”

“Ừ, Phong thúc thúc so sánh với Thần thúc thúc cùng Lam thúc thúc đùa vui hơn nhiều!”

Phong hộ pháp vừa định mở mắt tỉnh lại, lại bị lời của Tiểu Mặc làm cho sợ đến hôn mê bất tỉnh, hắn thấy lạ, tại sao hai người mẫu tử này chỉ khi dễ hắn, thì ra trong lòng bọn họ, hắn so sánh với hai người khác dễ trêu đùa hơn.

Long Thiên Thần cả người lạnh lẽo run sợ, vạn phần vui vẻ, rốt cục cũng có một người làm đệm lưng, hắn rốt cục có thể thoát ly khổ ải rồi.

Lam Mộ Hiên nhận thức chậm, hoặc là nói căn bản hắn không có giác ngộ ra, còn đang nghiêm túc dò hỏi: “Sao không có canh cá? Không có sao? Thật muốn ăn!”

Phong hộ pháp đột nhiên nhảy lên, hai tay bóp cổ của hắn: “Muốn ăn tự mình chuẩn bị đi! Nhiệm vụ của ta cũng không bao gồm hầu hạ ngươi!”

Đoàn người cười lăn lộn, mệt nhọc của đoạn đường vừa đi gần như quét sạch.

Bên này hoan thanh tiếu ngữ (cười nói vui vẻ), một đầu cánh rừng khác, hơn mười người hộ vệ trang phục thống nhất bảo vệ vòng trong, một đứa bé gái sáu tuổi nhẹ nhàng ở bên cạnh một gã lão giả, đôi mắt to linh động không nhịn được liếc nhìn hướng cánh rừng bên này, tò mò hỏi: “Tôn gia gia, bọn họ là người nào? Là người tới đuổi

giết chúng ta sao?”

Lão giả hiền lành trước mặt, cúi đầu nhìn cô bé, an ủi: “Tiểu thư nhỏ đừng sợ, bọn họ chẳng qua là người đi đường, không phải là tới đuổi giết chúng ta.”

“Ta đây có thể đi qua làm bạn cùng với bọn họ sao?” Cô bé ngẩng đầu, vẻ mặt mong chờ, hoàn toàn bị tiếng cười bên kia hấp dẫn.

“Cái này không thể được! Lòng người giang hồ khó dò, bọn họ mặc dù chỉ là người đi đường, ai có thể biết lòng dạ bọn họ có xấu xa hay không?” Lão giả vuốt ve gương mặt cô bé, không tiếng động thở dài, tiểu thư nhỏ còn ngây thơ chưa hiểu chuyện, nhưng bây giờ phải đi theo hắn bôn ba khắp nơi, mỗi ngày còn muốn lo lắng đề phòng, trong lòng hắn rất là không đành lòng.

“Nga, vậy cũng tốt!” Cô bé ánh mắt ảm đạm xuống, chui vào trong ngực của hắn, nhưng một đôi mắt to tò mò còn không ngừng liếc hướng đoàn người Vân Khê.

Trải một chiếc khăn trải bàn trên mặt đất, từ trong bao quần áo Vân Khê lấy ra các món ngon: gà nướng, thịt kho tàu đã được chuẩn bị từ sáng sớm, mấy người làm thành một vòng, bắt đầu ăn.

Vân Tiểu Mặc vừa gặm đùi gà, vừa dùng đầu lưỡi khẽ liếm dầu hai bên cái miệng nhỏ nhắn, nhưng hai mắt tò mò cứ hướng vào trong rừng. Không vì cái gì khác, hắn cũng phát hiện đứa nhỏ trong rừng cùng lứa tuổi với hắn, từ tính trẻ con vui vẻ, vừa phát hiện ánh mắt tiểu cô nương kia cũng hướng về phía hắn liếc mắt, hắn liền hướng cô bé le lưỡi, vừa giả trang mặt quỷ tức cười. Thấy cô bé cười khanh khách lên, hắn cũng cười ngọt ngào theo.

Vân Khê vừa gặm cánh gà, vừa len lén liếc nhi tử, khóe miệng không

nhịn được co quắp rút ra. Chẳng lẽ là di truyền phong lưu chọc hoa đào của phụ thân hắn?

Tiểu tử thúi, thu liễm chút, ngươi ngàn vạn lần đừng có tìm cho mẫu thân ta một đống lớn con dâu về!

Đến lúc đó hậu cung một rổ lớn, còn không phải rối loạn sao? thanh âm nàng ho nhẹ, nói: “Tiểu Mặc, chú ý một chút ảnh hưởng, hoa nhỏ dại ven đường không thể tùy tiện hái bậy!”

“Cái gì là hoa nhỏ dại? Tiểu Mặc không có hái a.” Vân Tiểu Mặc lắc đầu không hiểu.

Phong hộ pháp ha ha cười nhẹ, nói: “Phu nhân, đây là chuyện tốt, Thiếu chủ rất có phong thái của tôn chủ năm đó, không hổ là phụ tử, mị lực không cách nào ngăn cản!”

Vân Khê yên lặng nhìn hắn, bỗng nhiên không có chút nào báo trước nở nụ cười: “Ý của ngươi là nói, tôn chủ các ngươi cũng thường xuyên thích hái hoa dại ven đường?”

“A? Ta có nói như vậy sao?” Phong hộ pháp cả người sợ run, vội vàng nhìn nhau, phủi sạch quan hệ nói, “Phu nhân ngài nhất định là nghe lầm, thuộc hạ có ý tứ là, Thiếu chủ thiên tư thông minh, anh minh cơ trí, rất có phong thái của tôn chủ năm đó ”

Vân Khê trừng mắt liếc hắn một cái, coi như hắn thức thời.

“Đại tẩu, ngươi cứ yên tâm đi! Đại ca hoa đào mặc dù không ít, nhưng ta có thể làm chứng, trước mắt hắn cũng chỉ hái ngươi một đóa, ha hả a.....,... A!” Một cái xương gà nhắm ngay mục tiêu, trực tiếp quăng trúng cái trán của Long Thiên Thần.

Lam Mộ Hiên không có gia nhập chuyện đùa của bọn họ, chuyên tâm ăn, cũng không quên hướng phương hướng cánh rừng nhìn vào mấy lần.

“Di? Đây không phải là tiểu thư của Đoan Mộc Gia sao? Còn có tổng quản của Đoan Mộc Gia, bọn họ tại sao lại ở chỗ này?”

“Đoan Mộc Gia?” Vân Khê nghe cái này dòng họ có chút quen thuộc.

Phong hộ pháp vì nàng giải thích nói: “Đoan Mộc Gia cũng là một trong thập đại gia tộc, ở trong thập đại gia tộc đứng hàng thứ năm. Nghe nói đoạn thời gian trước gia chủ Đoan Mộc Gia mới vừa qua đời, nguyên nhân cái chết rất là kỳ hoặc, Đoan Mộc Gia hiện tại đang lâm vào cảnh tranh đoạt vị trí gia chủ, hai phái nhân mã càng đấu ngươi chết ta sống. tiểu thư nhỏ của Đoan Mộc Gia cũng rất đáng thương, còn nhỏ tuổi, nhưng lần lượt mất phụ mất mẫu, hiện tại lại quấn vào cuộc phân tranh quyền lực, sợ là khó bảo vệ tánh mạng.”

“Chuyện gì xảy ra?” hứng thú của Vân Khê đã bị khơi lên.

Phong hộ pháp tiếp tục nói: “Nàng tên là Đoan Mộc Tĩnh, là con gái duy nhất của Đoan Mộc Gia chủ, theo lý hẳn là thừa kế vị trí gia chủ, đáng tiếc nàng còn bé lại là một cô gái, sợ rằng Đoan Mộc Gia tộc không có ai dùng một cô bé đảm đương vị trí gia chủ của Đoan Mộc Gia. Chi thứ của Đoan Mộc Gia tộc những năm gần đây ở Đoan Mộc Gia phát triển được cực nhanh, thế lực của bọn họ cơ hồ đã có thể chống đở cùng dòng chính phái, cho nên tranh giành vị trí gia chủ là không thể tránh được. Đáng tiếc một cô bé còn ngây thơ, còn nhỏ tuổi, liền trải qua Tinh Phong Huyết Vũ.”

Phong hộ pháp phía sau còn nói rất nhiều, song Vân Khê một câu cũng không có nghe nữa, lại là tranh giành quyền lực trong gia tộc. Nhìn cô bé này ngây thơ, nàng không khỏi liên tưởng đến tình cảnh

kiếp trước của mình, đồng dạng là nữ cô nhi, giống như trước không chỗ dựa, giống như trước bị tộc nhân uy bức lợi dụ, không biết đã trải qua bao nhiêu Tinh Phong Huyết Vũ, đến cuối cùng, nàng bị chết dưới tay của bọn họ.

Thế gian này vì sao luôn có nhiều người tham lam như vậy?

Chính là một vị trí gia chủ, chẳng lẽ thật quan trọng như thế? Thắng được thân tình xương thịt cũng thắng được huyết mạch tương liên.

“Mẫu thân, nàng thật đáng thương.” Vân Tiểu Mặc nghe lời của Phong hộ pháp, trong lòng cũng động lòng trắc ẩn, tiểu cô nương kia thật đáng thương, hắn còn có mẫu thân cùng phụ thân thương yêu, mà nàng không có người nhà thương yêu.

Vân Khê kéo nhẹ mép dưới, không hứa hẹn. Vận mệnh của bản thân nhất định phải do bản thân nắm giữ, có thể vượt qua cái cửa ải khó khăn này hay không, phải nhìn vận mệnh của cô bé này. Lông mày của nàng bỗng nhiên vừa nhảy, bên tai lại nghe được âm thanh bất thường, có một cổ sát khí đang gần tới. Không phải là hướng về phía bọn họ tới, giống như là hướng về phía đoàn người cánh rừng mà đến.

“Phu nhân, có sát khí. Ngài cùng thiếu chủ vào xe ngựa trước a.” Phong hộ pháp giảm thấp thanh âmxuống, sắc mặt cũng từ từ trở nên ngưng trọng.

“Không có gì đáng ngại, xem tình huống một chút rồi nói sau” ánh mắt Vân Khê khẽ nhìn hướng đoàn người trong rừng, yên lặng theo dõi kỳ biến.

Trong rừng, bọn hộ vệ cũng cảnh giác, rối rít hướng cô bé cùng lão giả kia tụ lại.

“Tôn tổng quản, ngươi bảo vệ tiểu thư nhỏ đi trước, chúng ta đi ngăn cản bọn họ.”

Lão giả ôm lấy cô bé, trán ngưng trọng: “Các ngươi cẩn thận chút.”

“Tôn gia gia, ta không đi! Chúng ta là cùng đi, muốn đi phải cùng đi.” trên mặt Cô bé không có lộ ra vẻ sợ hãi, ngược lại rất bình tĩnh, cũng rất kiên trì.

Bọn hộ vệ nghe được tiểu thư nhỏ nói như thế, nội tâm cảm động mọi người, trong lòng bọn họ một đường liều chết, quả nhiên không có uổng phí. Trong lúc sinh tử, tiểu thư nhỏ chẳng những không có tự mình thoát đi, ngược lại muốn cùng bọn họ cùng chung tiến thối, lời này nghe có chút trẻ con ngây thơ, không thực tế, nhưng có một câu nói kia của tiểu thư, vậy là đủ rồi.

“Tiểu thư nhỏ, ngươi đi trước! Bọn thuộc hạ nhất định sẽ đuổi kịp các ngươi!”

“Đúng vậy a, tiểu thư nhỏ! Ngươi yên tâm, bọn họ không có việc gì.” Tôn tổng quản khuyên bảo, quay đầu lại ngắm nhìn bọn hộ vệ một cái thật kỹ, liền ôm cô bé hướng cánh rừng chạy đi.

“Vậy các ngươi nhất định phải sống, ta không cho các ngươi chết!” trên khuôn mặt cô bé thanh lệ nhã non *(nhã nhặn, non nớt)* có một loại uy hiếp vô hình, ánh mắt của nàng kiên định chấp nhất, không có bất kỳ vật gì có thể rung chuyển ý chí trong của nàng.

Vân Tiểu Mặc nhìn tình huống bên kia, lòng có chút không đành, kéo chéo áo Vân Khê nói: “Mẫu thân, chúng ta giúp hắn một chút sao!”

“Nhìn tình huống đi.” lời của Vân Khê lập lờ nước đôi, nhưng trong

lòng đã có định luận. Nếu bọn họ cần, mà nàng vừa đủ khả năng, nàng tự nhiên là sẽ không bàng quan. Không vì cái gì khác, chỉ vì bốn chữ “đồng bệnh tương liên”

Sát khí càng ngày càng tiến tới gần, một đoàn hắc y nhân, khoảng chừng hai mươi người, thực lực của bọn họ hậu vệ của cô bé không phân cao thấp.

Bọn hộ vệ liều chết xông tới, ngăn Hắc y nhân, vì Tiểu Thiếu chủ của bọn họ tranh thủ thời gian để chạy trốn.

Vân Khê quan sát trạng huống song phương, cũng không vội xuất thủ. Đối phương vì tranh đoạt vị trí gia chủ, vị trí gia chủ rốt cuộc có bao nhiêu hấp dẫn, nàng mặc dù không hiểu, nhưng là dựa vào khí thế những thập đại gia tộc khác ở Ngạo Thiên đại lục hoành hành ngang ngược, một vị trí gia chủ sợ rằng có thể hấp dẫn như vua của một nước. Nhưng nếu thật là như thế, như vậy đối phương muốn đem vị trí gia chủ vững vàng bỏ vào trong túi, sợ không chỉ là phái ra nhiều … sát thủ bình thường thế này sao?

Quả nhiên không ra ngoài dự đoán của nàng, sau nhóm này sát thủ chân chính mới xuất hiện!

Như một loại thân ảnh quỷ mị, đột nhiên từ cánh rừng nơi xa lập loè, trong nháy mắt đã tiến tới gần một già một trẻ đang chạy chốn.

trang phục màu đen, đấu lạp màu đen, bảo kiếm màu đen.....

Đây không phải là, sát thủ đệ nhất thiên hạ Độc Cô Mưu sao?

Đoan Mộc Gia vì giết một cô bé, lại mời tới sát thủ đệ nhất thiên hạ Độc Cô Mưu! Ra tay thật hào phóng a!

Không có chút nào do dự, Vân Khê nhảy lên không, liền đuổi theo sau.

Quyển 2 - Chương 29

Chương V29: Tiểu Mặc ca ca “Huyền Dực, ngăn cản hắn!”

Một cái bóng con rồng màu xanh xông về phía Độc Cô Mưu trước nàng một bước, mượn Huyền Dực che chở, ba miếng ngân châm trong tay Vân Khê cũng bay ra theo.

Đang trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, nàng không có bối rối, khoản cách thời gian ngân châm bay ra ngoài, chỉ nháy mắt khoản một phần hai giây, mục tiêu chính xác. Góc độ của mỗi một châm đều tính toán rất chính xác, đem phản ứng đầu tiên mà Độc Cô Mưu có thể hành động tính toán chính ở trong đó, hơn nữa mỗi góc độ của mỗi cây ngân châm đều quỷ dị, người bình thường căn bản muốn tránh cũng không được.

Song, Độc Cô Mưu không phải là người bình thường, phản ứng đầu tiên của thân thể hắn không nằm trong dự đoán của nàng.

Vân Khê trơ mắt nhìn hắn cơ hồ chỉ dùng một kiếm đã cùng lúc đánh rơi ba miếng ngân châm của nàng, mà không khỏi ngây người.

Đây chính là thực lực của đệ nhất thiên hạ sát thủ sao?

Nàng rõ ràng thấy người của hắn là ở chỗ này, căn cứ theo tốc độ của hắn chạy trốn, bên trái của hắn, bên phải, còn có phía sau, bỗng dưng toát ra ba ảo ảnh, mỗi một ảo ảnh cùng lúc rút kiếm ra, chém một nhát, sau đó thì tra kiếm vào vỏ, giống nhau như đúc. Nàng không dám tin vào hai mắt của mình, cõi đời này lại còn có thân công phu như vậy sao, song khi nàng còn đang nhìn chăm chú, thì hắn lại

lần nữa khôi phục tư thái chạy trốn.

Hắn thậm chí cũng không có quay đầu lại liếc mắt nhìn, trong đôi mắt hắn chỉ có mục tiêu trước mặt, sát thủ vĩnh viễn chỉ nhìn chằm chằm con mồi của mình, không đạt mục đích sẽ không bỏ qua!

Lúc này, thân thể cao lớn của Huyền Dực đã bay tới trước mặt hắn, hơi trì hoãn hắn, làm bước chân của hắn chậm cước bộ chưa từng có từ trước đến nay.

Vân Khê thừa dịp này phản kích, lướt qua hắn, chạy về phía tiểu thư nhỏ của Đoan Mộc Gia.

Nghe nói sát thủ đều có cổ quái, như vậy nàng sẽ tới đánh cuộc một keo hắn cổ quái!

Tổng quản Đoan Mộc Gia đột nhiên thấy có người viện thủ cứu giúp, không khỏi một trận mừng rỡ, thấy Vân Khê đuổi tới, liền ôm tiểu thư nhỏ thả chậm cước bộ: “Đa tạ phu nhân xuất thủ cứu giúp!”

“Cứu giúp? Ngươi tạ ơn không khỏi quá sớm à!” Vân Khê quỷ dị cười một tiếng, đột nhiên một chưởng đánh về phía hắn, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, đem hài tử trong ngực hắn kéo vào ngực của mình.

“Tôn gia gia ——”

“Tiểu thư nhỏ ——”

Cô bé trong ngực bắt đầu giãy dụa, Vân Khê giảm thấp xuống thanh âm, ở bên tai nàng nói “Muốn sống, thì phải tin tưởng ta!”

Cô bé kinh ngạc ngẩng đầu, một đôi ánh mắt tinh khiết trong suốt,

thẳng tắp nhìn vào đáy mắt của Vân Khê, nàng khẽ ngẩn ra, nhưng ngay sau đó gật đầu, cặp mắt trong suốt trong sáng lóng lánh kia phát ra một đạo ánh sáng chói mắt. Không có hiển ra vẻ kinh hoàng, cũng không có khóc la, biểu hiện trấn định như thế, thắng được hảo cảm của Vân Khê.

Bên này, thân hình Độc Cô Mưu nện bước quỷ dị, đối mặt với việc Huyền Dực ngăn trở, bước tiến của hắn không loạn chút nào, ngược lại xuất thủ tàn bạo. Mỗi một kiếm đều như xé rách không gian, thế đến không thể đở, giống như rắn đi xuyên qua bụi cỏ, khinh linh quỷ dị, khó lòng phòng bị. Song mỗi một kiếm lại là tuyệt chiêu tất sát, hung ác sắc bén, gọn gàng linh hoạt, không hổ là đệ nhất thiên hạ sát thủ!

Hoặc là không xuất chiêu, vừa xuất chiêu, chính là sát chiêu tuyệt mệnh!

Vân Khê nhìn thân thủ của hắn, không khỏi than thở.

Huyền Dực tuy là Thần Long, nhưng hàng năm bị nuôi, thiếu hụt kinh nghiệm chiến đấu. Nhất là khi chống lại Độc Cô Mưu, cái loại cao thủ kinh nghiệm chiến đấu phong phú hàng năm lấy giết người mà sống thì thật sự nó ăn thiệt thòi không ít.

Mắt thấy hắn đem sĩ khí của Huyền Dực dần dần đè ép xuống, từ từ chiếm thế thượng phong, con ngươi nàng híp lại, bắn tán loạn ra hai đạo ánh sáng lạnh, cất giọng nói: “Độc Cô Mưu, nghe nói phàm là nhiệm vụ mà ngươi nhận lấy, không bao giờ không thành công. Hôm nay, ta liền muốn ngươi phá lệ, giết nàng trước ngươi một bước!”

Nơi lòng bàn tay của nàng, một chút ngân quang chớp lóe, dưới ánh mặt trời, đặc biệt chói mắt. Ngân châm trong tay nàng, không dừng lại chút nào, thẳng tắp cắm vào cần cổ cô bé.

“Tiểu thư nhỏ ——” từ góc độ này của Tôn tổng quản, vừa lúc có thể thấy chi tiết tất cả động tác của nàng, cả người nhất thời sôi trào lên, tức giận đánh về phía nàng.

“Ta với ngươi liều mạng!”

Màu tím huyền khí kèm theo sự rống to của hắn, tuôn ra như thủy triều.

Vân Khê ôm cô bé, lách né thân thể, ánh mắt ngoan lệ trừng hướng hắn: “Muốn cho tiểu thư nhỏ của các ngươi chết không toàn thây, ngươi có thể thử nhìn một chút!”

Tôn tổng quản xông đến nửa đường, nhìn thấy nàng lại cầm thi thể của tiểu thư nhỏ đưa ra để ngăn cản công kích của hắn, hắn vội vàng thu công lui ra.

Tiểu thư nhỏ đã đi, hắn không thể để cho nàng chết không toàn thây!

Chỉ một thoáng, nước mắt tuôn đầy mặt!

Không nghĩ tới trốn chạy vất vả, vẫn không thể nào chạy ra khỏi địch thủ. Còn có nữ nhân này nữa, nàng hại chết tiểu thư nhỏ, cuộc đời này hắn sẽ cùng nàng bất cộng đái thiên!

Độc Cô Mưu từ trong chiến đấu quay đầu lại, ánh mắt tàn bạo bắn về phía nàng, ánh mắt lợi hại kia cách một tầng mũ che, nhưng so với kiếm trong tay hắn càng thêm sắc bén.

Nồng đậm sát khí từ trong thân thể hắn bắn ra, lan tràn ra phía ngoài, Huyền Dực cả kinh, không nhịn được mà sợ run cả thân thể.

Cõi đời này làm sao mà nhiều kẻ điên biến thái như vậy?

Lúc trước hàng phục nó đã có một người, tên tử y kia cũng coi như thêm một người, hiện tại lại tới một nữa, đúng là kẻ điên bay đầy trời a!

Huyền Dực xoay người phịch một cái, trở lại Vân Khê bên người, dùng long thân của mình, đem nàng tầng tầng hộ vệ.

Vân Khê lạnh lùng ngưng mắt nhìn Độc Cô mưu, cất giọng nói: “Ta đã trước ngươi một bước giết nàng! Từ nay về sau, tôn hiệu thiên hạ đệ nhất sát thủ của ngươi, chỉ sợ sẽ không còn.”

Hắn mang theo mũ che đỉnh đầu, hướng về phía trước, giương lên một góc độ, thật giống như đang nói: “Chỉ bằng ngươi?”

“Không sai! Từ hôm nay trở đi, ta chính là thiên hạ đệ nhất sát thủ! Bởi vì ta giết được người ngươi không thể giết, chỉ bằng điểm này, ta hoàn toàn xứng đáng!”

Tiếng hừ lạnh từ dưới mũ che chui ra.

“Ngươi đừng không phục! Người sát thủ không phải từ việc giết người đầu tiên mà bắt đầu sao? Tuy thực lực bây giờ của ta có lẽ không bằng ngươi, nhưng tôn hiệu đệ nhất thiên hạ, không phải là do ngươi giết được nhiều người chính là đệ nhất thiên hạ, mà là xem ngươi có lỡ tay đánh mất con mồi hay không. Một người sát thủ liên tiếp thất thủ khi giết người, thì làm sao xứng với tôn hiệu đệ nhất thiên hạ đây?”

Vân Khê chọn cau mày nói: “Ngươi dám cùng ta đánh cuộc không? Không tới mười năm, danh hiệu thiên hạ đệ nhất sát thủ của ngươi, hẳn là của ta!”

“Hay là..... Ngươi sợ ta vượt qua ngươi, không dám cùng ta đánh cuộc?”

“Dĩ nhiên, hiện tại ngươi cũng có thể sẽ giết ta, thừa dịp ta chưa đủ lông đủ cánh mà giết ta, như vậy ngày sau sẽ không có ai cùng ngươi tranh đoạt vị trí thứ nhất.”

Yên lặng, hắn vẫn yên lặng, tựa hồ là ở nổi lên một loại tâm tình.

Tim Vân Khê đập liên hồi như nổi trống, song ánh mắt của nàng dị thường kiên định, nàng không ngừng muốn thuyết phục đối phương, ngay cả chính nàng, nàng cũng muốn thuyết phục.

Mười năm thời gian, nàng muốn vượt xa hắn, thay thế được hắn, trở thành thiên hạ đệ nhất sát thủ!

Cái mục tiêu này đối với nàng mà nói không có chút ý nghĩa nào, song giờ này khắc này, nàng phải thuyết phục hắn, đang nói với hắn, đồng thời, cũng muốn thuyết phục mình. Bởi vì chỉ có làm cho mình cũng tin, đối phương mới có thể chân chính tin ngươi.

Màu sắc trang nhã của mâu quang không có ở đây đáy mắt đã lưu chuyển, nồng đậm sát khí lan tràn.

“Chờ ——”

Thanh âm hắn trầm thấp từ dưới mũ trùm truyền ra, cũng là một chữ rất làm cho người ta khó hiểu.

Vân Khê nhíu mày, không biết đến tột cùng hắn muốn biểu đạt cái gì, cho đến hồi lâu, hắn rốt cục đã phun ra một chữ.

“Chết ——”

Tiếng nói của hắn còn giữ âm cuối thật dài, mà người của hắn cũng đã trong nháy mắt hư không tiêu thất rồi, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Thiên hạ đệ nhất sát thủ, xuất quỷ nhập thần, thật là mạo hiểm vạn phần a!

Vân Khê thật dài thở ra một hơi, trời mới biết, mới vừa rồi nàng nói ra những lời đó, rốt cuộc đã hao phí bao nhiêu tâm lực. Thật ra thì nàng thuần túy là đang đánh cuộc, lấy tánh mạng chính mình làm đánh cuộc, đánh cuộc ngạo khí của hắn, đánh cuộc nguyên tắc của hắn. Ở trong lần thập đại mỹ nam tụ hội, nàng đã hướng người hỏi thăm qua một ít sự tích của Độc Cô Mưu, cùng với tính tình cổ quái của hắn, nên nàng đã âm thầm nhớ kỹ.

Sát thủ chân chính sẽ không cho phép bất luận kẻ nào khiêu chiến, đây là ngạo khí bọn hắn, nàng hướng hắn đưa ra khiêu chiến, nên ngạo khí của hắn không cho phép hắn thất bại, hắn nhất định sẽ dùng hành động thực tế hướng nàng chứng minh, đem nàng hoàn toàn đánh tan!

Hắn còn có một nguyên tắc cổ quái nữa, nếu không có nhận được tiền thù lao của người mướn, hắn sẽ không giết người. Mỗi một người hắn giết, đều phải nhận được tiền thù lao, chỉ sợ dù là một Văn tiền. Một khi thu tiền thù lao, như vậy coi như là đuổi đến chân trời góc biển, cũng phải giết cho được!

Đây chính là pháp bảo nàng dựa dẫm để giữ mạng sống, đánh cuộc hắn sẽ không giết nàng!

“Tiểu thư nhỏ! Ta phải giết ngươi, vì tiểu thư nhỏ báo thù!” Tôn tổng quản không muốn sống nữa nên lao về phía Vân Khê đánh tới.

Lúc trước hộ vệ Đoan Mộc Gia đang chém giết cùng Hắc y nhân, hiện tại thấy Đoan Mộc Tĩnh đã chết, liền cũng không tiếp tục dây dưa nữa. Bọn hộ vệ rời khỏi thân, cũng rối rít hướng phía tiểu thư nhỏ nhà mình chạy tới. Bọn họ mới vừa rồi cũng nghe được tin tức tiểu tiểu thư bị giết, mọi người tức giận không dứt, cũng nhất tề giơ kiếm hướng Vân Khê đâm tới.

“Trả mạng cho tiểu thư nhỏ chúng ta!”

Long Thiên Thần, Phong hộ pháp cùng Lam Mộ Hiên ba người đều có chút kinh sững sờ, bọn họ không phải là tới cứu người đấy sao? Làm sao giờ ngược lại đem người giết đi vậy?

“Nhanh đi cứu mẫu thân!” Vân Tiểu Mặc quát lên, thân ảnh nho nhỏ từ bên cạnh của bọn hắn như một trận gió tựa chạy vội đi ra ngoài.

Ba người lúc này mới kịp phản ứng, rối rít tiến lên ngăn trở những cao thủ của Đoan Mộc Gia.

“Hết thảy dừng tay cho ta! Tiểu thư nhỏ nhà các ngươi, không có chết!”

Thanh âm hét to của Vân Khê, cùng ánh mắt như kiếm quét qua một lượt, sau đó ôm Đoan Mộc Tĩnh ngồi xuống tại chỗ.

Tôn tổng quản cùng bọn hộ vệ cũng rối rít ngừng tay, nghe được tiểu thư nhỏ không có chết, vô luận là thật hay giả, bọn họ cũng nguyện ý tin tưởng đó là thật. Mọi người nhất tề vây lại, nín hơi nhìn Vân Khê vận công đem ngân châm cắm vào cần cổ Đoan Mộc Tĩnh từ từ bức ra ngoài.

Chuyện này, sao có thể làm được?

Tôn tổng quản có chút khó có thể tin, cái huyệt vị kia rõ ràng là tử huyệt, ngân châm cắm vào hẳn phải chết không thể nghi ngờ, tiểu thư nhỏ làm sao có thể còn sống?

Trong lòng hắn nghĩ như thế, những người còn lại cũng đều đồng dạng có cùng một ý nghĩ, bao gồm cả Độc Cô Mưu.

Vân Khê lợi dụng ý nghĩ này của tất cả mọi người, nên mới thiết kế cho Đoan Mộc Tĩnh chết giả, vũ khí nàng am hiểu nhất, chính là ngân châm của nàng, đối với ngân châm lực đạo khống chế, cùng năng lực nhận thức huyệt vị của nàng đã đạt đến lô hỏa thuần thanh, nên khi ra tay là không thể sai.

Không sai, một châm đâm xuống, bình thường cũng là một kích bị mất mạng.

Song nàng đã tính toán chuẩn xác góc độ cùng độ mạnh yếu của ngân châm, thậm chí cả chiều dài cùng chiều sâu cắm vào, tất cả chi tiết đều ở trong đầu của nàng, chỉ trong nháy mắt đã làm ra tính toán, cho nên, châm này, chỉ có thể khiến cho Đoan Mộc Tĩnh hôn mê, mà không lấy đi tánh mạng của nàng.

“Tiểu thư nhỏ nàng rốt cuộc có chết hay không?” Tôn tổng quản chậm chạp không thấy tiểu thư nhỏ có bất kỳ động tĩnh gì, không khỏi nôn nóng.

Vân Tiểu Mặc ngồi chồm hổm ở bên cạnh Vân Khê, lẳng lặng yên tình nhìn, nghe được Tôn tổng quản lên tiếng quấy rầy, không khỏi biện hộ nói: “Mẫu thân nói nàng không có chết, nàng nhất định sẽ không có chết, ngươi đừng quấy rầy mẫu thân vì nàng chữa trị!”

Thần sắc Tôn tổng quản hơi chậm lại, không cách nào khác, chỉ phải bình tĩnh, lẳng lặng yên chờ.

“Ừ.....” Thanh âm mềm nhẹ từ trong miệng của Đoan Mộc Tĩnh phun ra, một tiếng kêu nhẹ này, cũng để cho tất cả mọi người kích động sôi trào lên.

“Tiểu thư nhỏ——”

“Tiểu tiểu nhỏ, ngươi thật không có chết, thật tốt quá ——”

Vân Khê đứng dậy, đem Đoan Mộc Tĩnh trả lại trong tay Tôn tổng quản, lạnh lùng nói: “Nhanh chóng mang theo nàng đi thôi! Độc Cô Mưu nếu nổi lên lòng nghi ngờ, nói không chừng rất nhanh sẽ trở lại.”

“Cám ơn phu nhân, cám ơn phu nhân cứu giúp!” Tôn tổng quản cảm kích quỳ xuống trước mặt Vân Khê, dập đầu, bọn hộ vệ còn lại cũng nhất tề quỳ theo.

Có thể từ trong tay thiên hạ đệ nhất sát thủ chạy trốn, cơ hồ là việc không có khả năng, song nữ tử này trước mắt đã dùng hiểm chiêu, để cho tiểu thư nhỏ của bọn họ tìm được đường sống trong chỗ chết, bọn họ trừ cảm kích chính là kính nể.

“Đi mau! Các ngươi tốt nhất toàn bộ đổi lại trang phục khác, đê điều bình thường sẽ dễ dàng ẩn vào trong thành, nhớ kỹ, vẫn đi về phía trước, vô luận phát sinh chuyện gì, cũng không được quay đầu lại!”

Tôn tổng quản ngẩng đầu, chống lại ánh mắt lạnh lùng của nàng, chỉ cảm thấy trong lòng đột nhiên chấn động. Nàng rốt cuộc là người nào, vì sao khí thế trên người cánh so sánh với gia chủ đã chết đi hơn nhiều như thế?

“Xin phu nhân lưu lại tên họ, bọn ta ngày sau sẽ đáp tạ.”

“Nếu như không muốn chết, ngươi còn có thể dài dòng thêm nữa!” Vân Khê lạnh lùng liếc hắn một cái, cứu bọn họ, thuần túy là bởi vì bốn chữ “Đồng bệnh tương liên”, nhưng cũng không tỏ vẻ nàng sẽ nguyện ý cùng bọn họ kết giao.

Lần này, chỉ thỉnh thoảng đụng phải nàng mới ra tay, nếu tiếp còn gặp mặt nữa, nàng chưa chắc sẽ xuất thủ giúp.

Trên mặt Tôn tổng quản quẫn bách, hắn bất quá là nghĩ muốn đáp tạ đối phương, lại không nghĩ đổi lấy tình cảnh lúng túng như thế, trong khoảng thời gian ngắn có chút không biết làm gì.

“Chúng ta cũng đi thôi.” Không lý do mà chọc tới một cường địch đáng sợ như Độc Cô Mưu, trong lòng Vân Khê rầu rĩ, nhưng nàng không hối hận. Nhưng nếu đổi chỗ, kiếp trước nàng cũng gặp gỡ tình cảnh đồng dạng, nàng cũng hy vọng có thể có người xuất thủ cứu giúp, vì nàng mà ngăn cản cường địch đuổi giết, đáng tiếc, nàng không có may mắn như vậy, không người nào nguyện ý vì nàng xuất thủ, cũng không có ai giúp được nàng nữa.

Sau một đường đi tiếp, Vân Khê vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, trán cứ nhăn lại.

Vân Tiểu Mặc ôm Tiểu Bạch ngồi ở một bên, cũng vẫn duy trì trầm mặc, chẳng qua là lẳng lặng nhìn nàng, biết điều làm cho người khác phải thương yêu.

Lúc màn đêm buông xuống, đoàn người đã đi tới một cái trấn nhỏ.

“Phu nhân, tối nay cứ tạm thời ở khách sạn tìm nơi ngủ trọ, ngày mai lại tiếp tục lên đường?”

“Ừ.”

Chiếm được Vân Khê đáp ứng, Phong hộ pháp liền dẫn đầu vào khách sạn, đi trước chuẩn bị.

Vân Khê cúi đầu nhìn một chút, nhi tử hơi có vẻ mỏi mệt, không khỏi có chút đau lòng, bôn ba một đường, ngay cả bọn nàng cũng có chút mệt mỏi, càng đừng nói nhi tử tuổi còn nhỏ như thế.

“Tiểu Mặc, có mệt hay không?”

“Không mệt.”

Vân Khê vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ bé ra vẻ kiên cường của nhi tử, không khỏi hiểu ý cười một tiếng.

Nắm tay của con trai, vào khách sạn.

Bọn họ đoàn người vừa đến, liền rước lấy những ánh mắt tò mò đếm không hết kia. Không vì cái gì khác, đơn giản là trong đoàn người bọn họ tuấn nam mỹ nữ, còn có một hài tử như tiên đồng, tổ hợp dưỡng nhãn như thế, không làm cho người ta chú ý là không thể nào.

“Mấy vị khách quan, xin ngồi bên này, muốn gọi chút rượu và thức ăn không?”

Tiểu nhị ân cần đem đoàn người dẫn đi đến một bàn trống ngồi xuống, cái khăn lau rủ xuống trên đầu vai, hắn thuần thục đem nó kéo xuống, chà lau xong cái bàn.

“Ta muốn chim bìm bịp hầm hạt dẻ!”

“Ta muốn cá trích nấu đậu hủ!”

“Ta muốn thịt thỏ nướng!”

“.....”

Một bàn người giống như quỷ đói đầu thai vậy, tiểu nhị vừa mới hỏi một câu, thì mọi người khẩn cấp gọi thức ăn.

Vẻ mặt Tiểu nhị lộ vẻ lúng túng, món ăn mấy vị này gọi có chút khó khăn đi, bọn họ bất quá chỉ là một cái khách sạn nho nhỏ trong một trấn nho nhỏ, ở đâu ra nhiều món ăn sang trọng như vậy?

“Mấy vị khách quan, trong tiểu điếm không có món ăn mấy vị gọi, không biết có thể đổi lại món khác hay không? Quán của chúng ta món ăn sở trường nhất, chính là thịt kho tàu cùng thịt bò kho, còn có cà nướng thịt.....”

“Thôi, miễn cưỡng chấp nhận một chút đi. Đem món ăn sở trường của tiệm các ngươi toàn bộ dọn ra đi!” Vân Khê có chút thất vọng lắc lắc tay, thử nghĩ một chút cũng biết, một quán trọ cũ kỹ như vậy, thì có thứ tốt gì đây? Không phải là hắc điếm đã tốt lắm rồi.

Thời gian đợi chờ mang thức ăn lên, Vân Khê bắt đầu nhàm chán đánh giá người đến khách sạn, chỉ thấy bọn họ hai ba người thì tụ ở một bàn, đang hăng hái bừng bừng bàn về cái gì đó.

“Các ngươi có nghe nói không? thành chủ Mộ Tinh Thành những ngày gần đây đang chuẩn bị mở đại hội luyện đan, muốn mời luyện đan tông sư nổi tiếng xa gần đến đây tham gia bình thẩm luyện đan đại hội lần này. Đại hội quy định, phàm là tuyển thủ tham gia đại hội luyện đan, số tuổi không được vượt qua hai mươi lăm tuổi. Thành chủ chính là cháu nội của luyện đan tông sư Mộ Tông Minh, nếu đã

tổ chức ra một đại hội luyện đan lớn như thế, chắc là vì chọn lựa ra người thích hợp là đệ tử của Mộ đại sư. Ai cũng biết, đệ tử duy nhất của Mộ đại sư mới vừa rồi đã bị đối thủ của hắn làm hại, hiện tại nhân tài điêu linh, nhu cầu cấp bách là thu nạp một ít Luyện Đan Sư thiên tài tới để bổ sung dạy dỗ. Đây là một lần cơ hội vô cùng tốt, nhưng nếu có thể được Mộ đại sư thu làm đệ tử, chẳng những có thể tập được một thân bản lãnh luyện đan của hắn, ngày sau vinh hoa phú quý lại càng hưởng vô tận."

"Đó là tất nhiên, ở Ngạo Thiên đại lục, Luyện Đan Sư là nghề nghiệp kiếm tiền cao hạng nhất, nhất là Luyện Đan Sư cao cấp, chỉ cần có thể luyện chế ra một hai viên đan dược chất lượng tốt hiếm thấy, là có thể bán ra giá trên trời! Cõi đời này chẳng lẽ còn nghề nghiệp có so sánh với Luyện Đan Sư kiếm tiền nhiều hơn sao?"

"Nghe nói Mộ thành chủ vì khích lệ toàn bộ chí sĩ trong thiên hạ tới tham gia luyện đan đại hội, đã cố ý bố trí chút ít, phàm là tuyển thủ tiến vào ba hạng đầu, toàn bộ đều có phần thưởng, nhất là đệ nhất danh, có thể có được Lam Tâm tuyết sâm mà Mộ thành chủ trân quý nhiều năm....."

"....."

"Lam Tâm tuyết sâm?" Vân Khê nhạy cảm bắt được từ ngữ này, chỉ cảm thấy kinh ngạc vô cùng, cõi đời này thật sự có Lam Tâm tuyết sâm tồn tại. Nàng cho là dược liệu kia chẳng qua là tồn tại ở trong bí lục ghi lại mà thôi, theo thời đại biến thiên, rất nhiều loại đã sớm biến mất, song nàng lại không nghĩ rằng thế gian này thật sự có Lam Tâm tuyết sâm tồn tại.

Trong lòng cũng sáng tỏ hơn, vì để luyện chế cửu chuyển Thái Cực đan cho Đông Phương Vân Tường cần có hai vị thuốc, một vị trong đó chính là Lam Tâm tuyết sâm. Hiện nay rốt cục đã có chút tin tức

của Lam Tâm tuyết sâm rồi, nàng tự nhiên sẽ không thể buông tha được, không vì cái gì khác, chỉ vì nàng đã hứa hẹn với nhi tử.

“Chúng ta ngày mai đi vòng đến Mộ Tinh Thành!”

“A?” Phong hộ pháp trực tiếp ngây ngẩn cả người, vị trí của Mộ Tinh Thành cùng phương hướng đi Lăng Thiên Cung là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, đi lần này, sợ là phải vòng một vòng rất lớn.

“Phu nhân, Mộ Tinh Thành là ở Đông Nam bên.....”

Vân Khê rất khẳng định nói trở lại với hắn “Ta biết, chúng ta đi trước Mộ Tinh Thành, rồi đi Lăng Thiên Cung.”

Phong hộ pháp bĩu môi, không hiểu nổi trong lòng phu nhân rốt cuộc là nghĩ như thế nào, làm sao lại đột nhiên thay đổi lộ tuyến lúc này?

“Phong hộ pháp, ngày mai ngươi về trước Lăng Thiên Cung, đem những thứ linh dược trị thương này giao cho tôn chủ các ngươi, sau khi ta xong xuôi mọi việc, liền lập tức đi qua.” Vân Khê từ trong lòng ngực móc ra mấy bình thuốc hay trị thương nàng trân quý, hồi trước nàng bị Long Thiên Tuyệt ngộ thương, thoáng cái nàng tiêu xài đại lượng trân quý, sau Hựu thừa dịp có thời gian rảnh bổ khuyết lại một chút, hiện tại thật vất vả mới có chút ít thành phẩm, nàng không có chiếm riêng, mà toàn bộ cống hiến đi ra ngoài, chỉ cần có thể trị lành thương thế của hắn, coi như là toàn bộ tiêu xài sạch, nàng cũng sẽ không có chút đau lòng nào.

“Phu nhân vì sao không tự mình đưa đi? Chẳng lẽ còn có những chuyện khác, so sánh với đả thương của tôn chủ quan trọng hơn sao?” Phong hộ pháp không hiểu, nàng rõ ràng rất quan tâm đả thương của tôn chủ, cũng gấp gáp đi qua gặp, làm sao đột nhiên lúc này lại thay đổi chú ý?

Vân Khê vuốt vuốt mi tâm, nói: “Ta hiện tại có đi qua đó, cũng không giúp được hắn cái gì, thậm chí còn làm hắn phân tâm, trở thành gánh nặng của hắn..... Ngươi thay ta chuyển cáo hắn, không cần lo lắng cho mẫu tử chúng ta, ngày chúng ta gặp lại nhau sẽ không có xa xôi.”

Phong hộ pháp suy nghĩ một chút, thật ra thì trong lòng hắn cũng rất lo lắng thương thế của tôn chủ, liền đáp: “Vậy cũng tốt! Ta sẽ mau sớm chạy trở về đưa dược, sau đó trở lại tìm phu nhân, thuận tiện đem tin tức tôn chủ mang về.”

Vân Khê vuốt cằm nói: “Ừ, những ngày gần đây nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ta sẽ dừng lại ở Mộ Tinh Thành, ngươi có thể đến nơi đó tìm ta.”

“Mẫu thân, chúng ta đến Mộ Tinh Thành làm cái gì?” Vân Tiểu Mặc nghiêng đầu, không hiểu hỏi.

Vân Khê sờ sờ nhi tử đầu nói: “Con không phải là muốn mẫu thân giúp trị lành bệnh cho Tường thúc thúc của con sao? Lam Tâm tuyết sâm chính là một vị thuốc mẫu thân cần có để luyện chế đan dược, cho nên mẫu thân phải nghĩ biện pháp đem nó thu vào tay.”

“Có thật không? Thật tốt quá! Tiểu Mặc cũng có thể cùng nhau hỗ trợ.” Vân Tiểu Mặc vui vẻ gương mặt giản ra cười vui.

“Ừ, sẽ có chuyện để con hỗ trợ.” Vân Khê nhàn nhạt mỉm cười, chỉ là an ủi nhi tử thôi. Nàng tất nhiên sẽ không nghĩ tới, một câu an ủi vô ý như vậy, lại thành sự thật, nhi tử thật đúng là giúp nàng một việc lớn.

“Sư phụ, Mộ đại sư là một vị luyện đan đại sư rất đáng được người tôn kính, rất nhiều người đam mê luyện đan đều muốn bái ông ta làm thầy, nhưng hắn tính tình cổ quái, người tầm thường hắn không

muốn thu làm đồ đệ, thật vất vả mới thu được một đồ đệ, rồi lại chịu khổ độc hại, nghĩ lại cũng thật đáng thương.” Lam Mộ Hiên tiếc hận khẽ thở dài, thật giống như chỉ có nói tới chuyện có liên quan đến luyện đan, hắn mới biến thành người bình thường, có suy nghĩ cùng cách nói bình thường.

“Nếu như ta có thể có may mắn gặp một lần vị luyện đan đại sư này, cuộc đời này liền không tiếc nữa.” vẻ mặt Lam Mộ Hiên ao ước.

“Đúng vậy a, một đời luyện đan tông sư, thấy mặt một lần cũng là chuyện may mắn. Vậy ngươi hãy đổi sư môn, bái ông ta làm thầy đi, tại sao còn đứng ở trước mắt ta đung đưa?” Vân Khê trong mũi hừ hừ, đáy lòng có chút ghen tị, đồ đệ của mình dù đần hơn nữa cũng là đồ đệ, tại sao hắn có thể đi sùng bái trừ người khác ngoại trừ sư phụ hắn chứ? Thật là không thể tha thứ!

“Nhưng mà lão nhân gia ông ta không thu đồ đệ a.....” Lam Mộ Hiên thành thực trả lời, hoàn toàn,từ đầu, đến cuối không có nghe được ghen tuông cùng châm chọc trong giọng nói của nàng.

Long Thiên Thần đồng tình lắc đầu, người khác tai vạ đến nơi rồi, lại còn không tự biết, thật là ngu ngốc hết biết!

“Bốp!” Một cái tát đánh vào sau ót của Lam Mộ Hiên, Vân Khê nhe răng nhếch miệng giọng căm hận nói, “Người ta không thu ngươi làm đồ đệ, cho nên ngươi không thể làm gì khác hơn là lui bước cầu xin tiếp theo, bái ta làm thầy, đúng không? Sư phụ ngươi là ta đây giá thấp như vậy? Chỉ có thể nhặt đồ đệ người ta không cần? Tiểu tử, ngươi nhớ kỹ cho ta, cẩn thận ta trục xuất ngươi ra khỏi sư môn!”

Lam Mộ Hiên vuốt đầu, nháy ánh mắt vô tội, hắn cũng không nói cái gì a, làm sao sư phụ lại tức giận như vậy?

“Sư phụ, ta không có ý tứ này, thật ra thì..... Thật ra thì sư phụ ngươi cũng không kém.....”

“Bốp!” Lại chân chân thực thực một cái chưởng nữa.

Không có chuyện gì, thì cũng đừng nói lung tung! Long Thiên Thần vươn thẳng vai, cười đến có chút hả hê.

Phong hộ pháp nhìn phải nhìn trái, làm như cái gì cũng không nhìn thấy, đối phương dầu gì cũng là đại thiếu gia của Lam gia, phu nhân ở trước mặt mọi người khi dễ hắn như vậy, thật sự là..... Thôi, hắn cái gì cũng không nên nói, tránh việc tự rước lấy họa.

Vân Tiểu Mặc mím môi, mở to mắt, rất là đồng tình nhìn Lam Mộ Hiên, yên lặng mà cầu nguyện.

Tiểu Bạch ở trong ngực đột nhiên ô ô kêu mấy tiếng, Vân Tiểu Mặc cúi đầu, theo tầm mắt Tiểu Bạch nhìn sang, chỉ thấy ở cửa của khách sạn, một cô bé đang được một nhóm người vây quanh đi vào cửa.

“Di? Là nàng!” Vân Tiểu Mặc nhận ra cô bé, chính là cô bé lúc trước ở trong rừng gặp qua.

“Mẫu thân, nhìn xem, là bọn hắn!”

Vân Khê quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy nhóm người ở trong rừng đang cất bước đi vào khách sạn. Cầm đầu là Tôn tổng quản, vừa vào khách sạn đã nhìn xung quanh, khi nhìn thấy đoàn người của Vân Khê, hắn nhất thời vui mừng mặt mày hớn hở.

“Phu nhân, các ngươi quả nhiên ở chỗ này!”

Tôn tổng quản nắm tay cô bé, cười cười hướng một bàn của Vân

Khê đi tới.

Sắc mặt Cô bé tuy vẫn có chút tái nhợt, nhưng tinh thần cũng đã khôi phục bảy tám phần. Dung Nhan thanh lệ, thuần khiết của nàng thật giống như một tờ giấy trắng, ánh mắt của nàng phảng phất như che một tầng sa mỏng, giống như là mưa phùn lất phất vào tháng ba ở Giang Nam, u buồn làm lòng người lay động, vô luận người nào thấy cũng sẽ không nhịn được mà thương tiếc.

Ánh mắt linh động của nàng di chuyển, tò mò đánh giá mỗi người ngồi ở trên bàn, tầm mắt rơi vào trên người Vân Tiểu Mặc, không biết nghĩ tới điều gì, liền hé miệng lén cười lên. Nàng cười một tiếng, bên phải khóe miệng có thêm một lúm đồng tiền mỏng, hai con mắt cũng loan thành Nguyệt Nha Nhi, rất làm người ta thích thú.

Vân Tiểu Mặc không giải thích được gãi gãi đầu, bẹt miệng, có cái gì buồn cười?

Tiểu Bạch cũng dùng một đôi mắt tròn to nhìn chằm chằm, bộ lông dựng lên, kiên quyết bảo vệ Tiểu Mặc Mặc của nó.

“Phu nhân, chúng ta lại gặp mặt, thật là trùng hợp!” Tôn tổng quản cười rất là hiền lành.

Vân Khê nhàn nhạt liếc hắn một cái, sợ là đám người bọn hắn đã đi theo các nàng thôi, còn trùng hợp? Trùng hợp cái đầu của ngươi!

Nhìn lần nữa, thấy quần áo trên người bọn họ, cũng đã theo ý kiến của nàng mà đổi thành trang phục tầm thường của dân chúng. Quần áo mặc dù đổi, song đoàn người này hàng năm khí chất đã dưỡng thành cũng là rất khó sửa đổi, cho nên, người sáng suốt vẫn có thể nhìn ra đoàn người bọn họ đặc biệt.

Vân Khê không để ý đến, Tôn tổng quản cũng không có kinh ngạc, ngược lại cười càng hiền lành hơn: “Tiểu thư nhỏ sau khi tỉnh lại, biết là phu nhân cứu nàng, đã nghĩ tới tự mình cảm tạ phu nhân một chút, kính xin phu nhân không lấy làm phiền lòng.”

Hắn hướng cô bé gật đầu, cô bé ngửa đầu nhìn về phía Vân Khê, không nhanh không chậm nói: “Tĩnh nhi cám ơn ân cứu mạng của phu nhân, phụ mẫu ta từng nói qua, nhận ân huệ của người, tự nhiên phải hết lòng báo đáp. Nhưng Tĩnh nhi còn nhỏ, không thể báo được, đợi Tĩnh nhi trưởng thành rồi, nhất định sẽ làm hết thảy trong khả năng của ta,để báo đáp ân tình của phu nhân.”

Những lời này của nàng, có trật tự, bất ti bất kháng. Nàng không có lấy gia tộc của mình hoặc lấy bối cảnh tới đền ơn, mà là muốn mượn lực lượng của mình báo đáp, có lẽ khoản cách thời gian nguyện vọng chân chính được thực hiện, còn cần rất dài lâu, nhưng nàng đã làm như vậy. Chỉ dựa vào điểm này, làm cho Vân Khê rất là tán thưởng.

Hài tử tầm thường cũng sẽ nói để cho phụ mẫu ta báo đáp ngươi … mà nàng lại không như thế, có lẽ bởi vì nàng biết phụ mẫu mình đã, không có người dựa vào nữa, nhưng nàng có phần dũng khí gánh vác này quả thật đáng quý.

Càng đáng quý hơn chính là, thân vùi lấp trong hiểm cảnh, nhưng nụ cười trên mặt của nàng còn có thể nở ra thuần khiết động lòng người như Tuyết Liên, một hài tử lạc quan dũng cảm như thế, có thể nào không làm người ta yêu thương đây?

“Báo ân coi như không cần, ngươi hãy nghĩ biện pháp giữ được cái mạng nhỏ của mình trước đi.” Vân Khê đưa tay ngắt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, ánh mắt cũng mềm đi mấy phần.

Tôn tổng quản giỏi trong việc quan sát sắc mặt cùng lời nói, thấy đáy

mắt nàng nổi lên ánh sáng nhu hòa, liền quyết đoán quỳ xuống trước mặt của nàng, khẩn cầu: “Phu nhân tâm địa Bồ Tát, xin mời làm người tốt đến cùng, cứu tiểu thư nhỏ của chúng ta! tiểu thư nhỏ nàng mới năm tuổi, tuổi nhỏ như thế, phụ mẫu đã lần lượt qua đời, bây giờ còn có rất nhiều cừu nhân đang đuổi giết nàng. Tại hạ vô năng, không cách nào bảo vệ tiểu thư nhỏ chu toàn, thật sự là không có biện pháp khác rồi, chỉ hy vọng phu nhân có thể thương tiếc thân thế tiểu thư nhỏ đáng thương, cứu nàng một mạng.”

“Tôn gia gia, người đừng như vậy!” Đoan Mộc Tĩnh vịn cánh tay của Tôn tổng quản, muốn dìu hắn đứng dậy, nhưng mà không đủ khí lực, ánh mắt linh động ngân ngấn nước mắt trong suốt. Trong khoảng thời gian ngắn, nàng cũng mất chú ý, không muốn nhìn thấy Tôn gia gia vì nàng mà quỳ gối xuống, nhưng Tôn gia gia làm như thế tất nhiên là đạo lý của hắn, nàng rất là khó xử.

Một lần nữa ngẩng đầu nhìn hướng nữ tử trước mắt, lúc trước nàng ấy ở bên tai chính mình nói một câu”Tin tưởng ta”, không biết làm sao, những lời này giống như là có ma lực, nàng cứ như vậy mà tin. Nàng cảm giác, cảm thấy người trước mắt này, có lẽ chính là hi vọng của nàng, nàng phải báo thù cho cha mẹ, hi vọng một lần nữa trở về Đoan Mộc Gia.

Vừa là lão giả đau khổ cầu khẩn, vừa là ánh mắt của nữ hài nhẹ nhàng mong đợi, Vân Khê rất muốn bỏ qua, nhưng lại phát hiện mình thật không nhẫn tâm. Nhưng nếu đáp ứng bọn họ, ngày sau tất nhiên sẽ đưa tới vô số tai hoạ, nhưng nếu không đáp ứng bọn họ, đáy lòng nàng sẽ bất an, nàng cũng lâm vào trong thế khó xử.

“Mẫu thân, cứu nàng đi”

Khó khăn nhất chính là nhi tử khẩn cầu a, đối với thỉnh cầu của nhi tử, Vân Khê cùng Tiểu Bạch giống nhau, chưa từng có năng lực

kháng cự.

Ai ~ Vân Khê dưới đáy lòng thở dài, không thể làm gì khác hơn là giơ cờ trắng đầu hàng.

Vân Tiểu Mặc hoan hô kêu lên: “Mẫu thân tốt nhất, mẫu thân là người thiện lương ôn nhu nhất cõi đời này!”

Ôn nhu thiện lương?

Cái từ này thật giống như không quá thích hợp để hình dung nàng a?

Quả nhiên là hai cha con, từ ngữ tâng bốc nàng rất là trúng yếu điểm, cứ như vậy! Làm sao mà nàng cảm thấy có chút nguy hiểm thế! Nhưng vẫn làm cho Vân Khê có chút lâng lâng rồi, ai bảo câu này là từ trong miệng của con trai bảo bối nói ra đây?

“Phu nhân đáp ứng sao? Đa tạ phu nhân! Nếu phu nhân có thể bảo vệ tiểu thư nhỏ chu toàn, tại hạ nguyện làm nô là bộc, làm trâu làm ngựa, hầu hạ phu nhân cùng tiểu thiếu gia.....” Tôn tổng quản vừa nhìn nàng chấp nhận, mừng rỡ đến không khỏi liên tục dập đầu đáp tạ.

Vân Khê giơ tay lên ngăn trở hắn, lãnh đạm nói: “Ta cứu nàng cũng có thể, nhưng từ nay về sau, các ngươi đều phải cách xa nàng xa. Bởi vì có mục tiêu là các ngươi, thì so sánh với một hài tử như nàng thì càng rõ hơn nhiều, chỉ cần các ngươi không đi theo ở bên cạnh nàng, ta tin tưởng không có bao nhiêu người có thể nhận ra nàng.”

Tôn tổng quản ngẩn ra, có chút khó xử, nhưng hắn cũng hiểu rõ ràng, nàng nói đích xác là sự thật.

“Các ngươi tiếp tục đi về phía nam đi, chờ thêm chừng một tháng, rồi

quay lại Lăng Thiên Cung tìm nàng.”

“Lăng Thiên Cung?” Tôn tổng quản nghe ba chữ này, thật giống như bị sét đánh vậy, cả người trấn trụ. Vốn đang nghĩ rằng rốt cục đã vì tiểu thư nhỏ tìm được một chỗ an toàn rồi, ai ngờ mới ra hang sói lại vào hang hổ. Lăng Thiên Cung, chính là tà phái a, tiểu thư nhỏ là danh môn chính phái, tại sao có thể đi Lăng Thiên Cung đây?

Vân Khê hiểu rõ liễu tâm tư của hắn, mâu quang xinh đẹp của nàng khẽ lưu chuyển, ánh sáng lạnh gợn sóng: “Nếu như ngươi cho rằng tiểu thư nhỏ của ngươi còn có nhiều chỗ đi khác tốt hơn nữa, vậy ngươi hãy mau sớm đem nàng mang đi đi.”

Hắn ghét bỏ Lăng Thiên Cung là tà phái, nàng còn không muốn mang đến cho Thiên Tuyệt thêm nhiều phiền toái đâu, mặc dù nàng biết Lăng Thiên cung chính là cái đinh trong mắt thập đại gia tộc, nhiều một chút phiền toái, ít một chút phiền toái, cũng không có gì khác nhau.

“Này.....” Tôn tổng quản rất băn khoăn, nhất thời không quyết định được.

“Tôn gia gia, sống ở đâu thì yên ở đấy, ta nguyện ý tin tưởng vị phu nhân này. Lăng Thiên Cung nếu quả thật đáng sợ như lời đồn đãi trên giang, phu nhân là người thiện lương như vậy, cũng sẽ không ở đó.”

Thanh âm ngọt ngào mềm nhũn của Đoan Mộc Tĩnh, đem sự nặng nề ở trái tim của Tôn tổng quản hóa giải, vẫn là tiểu thư nhỏ nhìn thấu suốt, sống chết trước mắt, hắn còn băn khoăn nhiều như vậy làm cái gì? thân nhân có huyết mạch tương liên cũng có thể nhẫn tâm sát thủ, thì ngược lại người xa lạ bình thủy tương phùng lại đưa tay ra giúp, chỉ bằng điểm này, hắn còn có cái gì để băn khoăn đây?

“Tốt, tiểu thư nhỏ, vậy ngươi sau này hãy theo vị phu nhân đây, thuộc hạ chờ một tháng sau lại đi Lăng Thiên Cung đón ngươi.”

“Ừ, Tôn gia gia các người cũng phải khá bảo trọng, hơn nữa, ta muốn xem thấy mỗi người các ngươi đều tốt cả, ai cũng không để xảy ra việc gì!”

Ánh mắt Đoan Mộc Tĩnh kiên định lần lượt quét qua từng gương mặt của mỗi hộ vệ, giống như là có một cổ lực lượng vô hình truyền đến. Tất cả bọn hộ vệ đón lấy ánh mắt kiên định mà chấp nhất của nàng, rồi rối rít hướng về phía nàng gật đầu bảo đảm.

“Phu nhân, có thể báo cho tên họ của ngài hay không?” Tôn tổng quản cẩn thận từng li từng tí hỏi. Hắn đem tiểu thư nhỏ phó thác cho người ta, dù sao cũng phải biết lai lịch của đối phương.

“Ta tên là Vân Khê, chính là Đại tiểu thư của Vân Đại tướng quân Nam Hi quốc.”

Tôn tổng quản ở trong lòng nhẩm lại một lần, ngửa đầu nói: “Như vậy việc này không nên chậm trễ, bọn ta liền đi hướng Nam, hi vọng phu nhân cùng tiểu tiểu thư có thể Bình An thuận lợi.”

Vân Khê chẳng qua là nhàn nhạt gật gật đầu, thờ ơ lạnh nhạt.

Đoàn người bọn họ trước khi đi từ biệt hồi lâu, lúc này mới lưu luyến chia tay.

Đoan Mộc Tĩnh lẳng lặng ngồi ở một bên, vành mắt ửng đỏ, tâm tình có chút như đưa đám.

Vân Tiểu Mặc liếc trộm nàng mấy lần, rồi đem thức ăn ngon toàn bộ

đưa đến trước mặt nàng, giọng nói có chút già dặn an ủi: “Ngươi đừng khổ sở nữa, cuộc vui nào cũng có lúc kết thúc, nhân sinh luôn là họp rồi tan, mỗi một lần theo thứ tự là vì một lần nữa gặp nhau, ngươi phải học được thích ứng.....”

Lời thoại này sao quen tai thế?

Vân Khê giương đôi lông mày lên cao vút, liếc mắt cho nhi tử một ánh mắt khinh bỉ, lại học lời nói của lão nương đi cua muội muội? Thật là giỏi a!

Đoan Mộc Tĩnh ngước lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn hắn, khẽ gật đầu nói: “Ta biết rồi, cám ơn ngươi.”

“Không cần cám ơn.” Vân Tiểu Mặc cười đến ngọt lịm, cầm chiếc đũa không hướng gắp thức ăn để vào trong chén nàng, “Ngươi ăn nhiều một chút, ăn được nhiều, tâm tình cũng sẽ tốt hơn. Tiểu Bạch mỗi lần ăn xong đồ, tâm tình cũng sẽ rất tốt.”

Tiểu Bạch bị điểm đến tên, bất mãn ở trên đùi hắn lăn lộn.

Người ta cũng muốn ăn nữa, Tiểu Mặc Mặc có bạn tốt mới, không để ý Tiểu Bạch, Tiểu Bạch thật đau lòng thật đau lòng.....

Đoan Mộc Tĩnh cũng phát hiện Tiểu sủng vật lông xù trên đùi hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời toả sáng rạng rỡ, tò mò nhìn Tiểu Bạch nói: “Nó chính là Tiểu Bạch sao? Nó thật xinh đẹp, thật đáng yêu! Nó là thú sủng khả ái nhất mà ta đã thấy đó!”

Ừ, thanh âm thật ngọt nga, Tiểu Bạch thích!

Tiểu mỹ nhân, ngươi quả nhiên rất có hiểu biết!

Tiểu Bạch ta là thú sủng khả ái nhất xinh đẹp nhất cõi đời này rồi!

Tiểu Bạch lăn lộn, nghe lời ca ngợi, rất là phấn khích.

Vân Tiểu Mặc đưa tay ở trên người Tiểu Bạch tiếp tục đùa bỡn với nó, tươi cười nói: “Nó gọi là Tiểu Bạch, ta tên là Vân Tiểu Mặc, năm nay sáu tuổi, ngươi tên là gì? Năm nay mấy tuổi?”

Sáu tuổi?

Đuôi lông mày của Vân Khê gảy nhẹ, nàng làm sao lại không biết nhi tử năm nay sáu tuổi thế? Chẳng lẽ là nàng nhớ lầm sinh nhật rồi?

“Ta tên là Đoan Mộc Tĩnh, ngươi có thể gọi ta là Tiểu Tĩnh, ta hiện năm tuổi rưỡi.”

Vân Tiểu Mặc ha ha cười một tiếng: “Vậy thì tốt quá, ta so sánh với ngươi lớn hơn nửa tuổi, ta sau này sẽ là Tiểu Mặc ca ca của ngươi!”

Một bàn người trừ hai đứa nhỏ ra, tất cả người còn lại nhất tề đều té rầm xuống đất.

Thì ra là như vậy!

Nhi tử, ngươi thật là đủ xảo trá, vì có thể để người ta gọi ngươi Tiểu Mặc ca ca, ngươi lại cố ý nói dối tuổi?!

Mới vừa rôi Tôn tổng quản rõ ràng đã đề cập tới Đoan Mộc Tĩnh mới năm tuổi, hắn nhất định là sợ sinh nhật của mình không có lớn hơn đối phương, cho nên dẫn đầu khai gian một tuổi để ngừa vạn nhất, quả nhiên như dự kiến của hắn, trực tiếp từ địa vị của Tiểu Mặc đệ đệ thăng lên tới Tiểu Mặc ca ca, thật sự là quá mức âm hiểm xảo trá đi.

Tại sao, tại sao? Cùng là huyết mạch của Long gia, tại sao cả đám phụ tử bọn họ đều âm hiểm xảo trá như vậy, tại sao kẻ thuần lương vô tội, lại luôn bị bọn hắn khi dễ đây?

Long Thiên Thần ngửa mặt lên trời thở dài, ông trời sao mà bất công thế?

Phong hộ pháp đã sớm có vẻ mặt sùng bái, không hổ là huyết mạch của tôn chủ đại nhân, ngay cả phương pháp cua gái cũng cao như thế.

Lam Mộ Hiên cũng cực kỳ sùng bái nhìn Vân Tiểu Mặc, Tiểu Mặc thật thông minh nga, sau này thời điểm hắn gặp cô nương hắn thích, cũng phải học tập Tiểu Mặc. Nghĩ tới đây, hắn hắc hắc cười ngây ngô, vốn đã có bộ dáng ngốc bẩm sinh, bây giờ nhìn lại càng thêm ngốc hơn.

Tay nhỏ bé của Đoan Mộc Tĩnh nâng lên khuôn mặt xinh đẹp nhỏ bé, kỳ quái nhìn phản ứng khoa trương của mấy người họ, không hiểu, hỏi: “Bọn họ làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Vân Tiểu Mặc liếc mấy người té trên mặt đất một cái, nhún nhún đôi vai nhỏ gầy gò, vẻ mặt như nhìn thấy mẹ của Thành Long, rồi lại có chút bất đắc dĩ. Hắn thở dài một tiếng, như không có việc gì khoát khoát tay, nghiêm túc nói: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì, bọn họ uống rượu say đó, chúng ta không cần lo cho bọn họ.”

Nhi tử, chúng ta hoàn toàn,từ đầu,đến cuối cũng không có uống chút rượu nào, chẳng lẽ dùng bữa cũng có thể ăn say sao?

Tiểu tử thúi, ngươi lại mở to mắt nói lời bịa đặt, ngươi trọng sắc khinh Nương!

Quyển 2 - Chương 30

Chương V30: Bán thân.Đêm tĩnh lặng.

Vì Đoạn Mộc Tĩnh ở giữa chen vào đoàn người, nên Vân Khê đành đem tên kia an bài ở phòng của mình, con trai lại đến phòng của thúc thúc hắn.

Trước lúc đi, Vân Tiểu Mặc cứ nhùng nhằng*, níu giữ Vân Khê, không cho nàng đi, cùng Đoạn Mộc Tĩnh ngồi trên giường vừa nói chuyện phiếm, vừa đùa với Tiểu Bạch. *(*làm nũng)*

Vân Khê đã mệt lử, bắt đầu ngáp liên tục.

“Tiểu Mặc, đã không còn sớm, con nên trở về ngủ.”

“Mẫu thân, con muốn cùng người ngủ.” Vân Tiểu Mặc chớp chớp mắt đen, dùng biểu tình trông đợi nhìn nàng, dẩu môi nhỏ lên.

“Ai nha, ta sao ta lại nhớ hồi ở tướng quân phủ, có người từng nói qua:”Mẫu thân, Tiểu Mặc đã trưởng thành, về sau muốn ngủ một mình.” đúng không nhỉ?”

Kiểu trẻ con gì thế này, thấy có tiểu mĩ nhân ở đây, liền muốn ngủ cùng mẫu thân? Tư tưởng của ngươi thực tà ác nha!

“Chuyện ấy, quên đi…….Chúng ta xuất môn ra ngoài, nhân sinh địa bất thục*, Tiểu Mặc không quen giường, không có thói quen như vậy.” *(*không quen với mọi thứ)*

“Thật vậy à?” Vân Khê vỗ vỗ ván giường, nhếch mi nói:”Cái giường này, nó cũng”không quen” con.”

“Mẫu thân!” Vân Tiểu Mặc hiện lên vẻ mặt ủy khuất, dẩu môi, hai mắt liếc về phía Đoạn Mộc Tĩnh đang nhã nhặn, lịch sự ngồi, quyết thử lần cuối cùng:”Mẫu thân, thúc thúc thường ngáy khi ngủ, hơn nữa còn ngáy rất rất to, làm Tiểu Mặc đang ngủ cũng bị đánh thức.”

“Thật vậy à?” Bên ngoài cửa, Long Thiên Thần đang muốn tìm đứa cháu nhỏ cùng đi ngủ, ai ngờ vừa bước đến cửa liền nghe được lời này, nhất thời tức giận đến bốc khói.

“Thần thúc thúc a” Vân Tiểu Mặc thè lưỡi, thầm nghĩ không ổn rồi, vội vàng chủ động nhảy xuống giường.

“Tốt lắm, vậy ta liền điểm huyệt ngủ của ngươi, xem ngươi có còn bị ta làm cho ngủ không được hay không?” Long Thiên Thần trừng hai mắt, xách cổ Tiểu Mặc chẳng khác nào xách cổ gà con mà kéo ra ngoài.

Đoạn Mộc Tĩnh mở to miệng, không ngừng cười khanh khách.

Vân Khê cũng cười khẽ theo, tiến đến đóng cửa, đem một cái dây nhỏ cột vào cánh cửa một cách cẩn thận, sau đó lại rắc bột phấn màu trắng lên bốn phía xung quanh—

“Vân di, người đang làm gì vậy?” Đoạn Mộc Tĩnh tò mò nhìn nàng.

Sắp xếp xong hết thảy, Vân Khê mới đứng dậy trở về giường, nói:”Không có gì, chỉ dùng để đuổi muỗi. Tiểu Tĩnh đi ngủ sớm một chút, không nên suy nghĩ lung tung.”

Nghiêng người, thổi tắt nến, trong phòng từ từ truyền ra tiếng ngủ

say.

Ngoài phòng, một bóng đen thoắt ẩn thoắt hiện, hướng về phía phòng ngủ tới gần.

Trong nháy mắt cửa phòng bị phá tan, liền có mũi kiếm lãnh như băng ngàn năm hướng về phía đầu giường, sát khí, dày đặc sát khí, sát khí kinh người!

Trên đời này, ngoại trừ thiên hạ đệ nhất sát thủ, chỉ sợ không có người thứ hai có được sát khí kinh người như thế.

Trong khoảnh khắc hàn quang sắp xuyên thấu trướng vải, chạm đến người trên giường, thân ảnh kia đột nhiên dừng lại, lay động vài cái, sau đó ngã rầm xuống đất, nặng nề nằm thẳng cẳng.

“A–”

Sát thủ a, đến thanh âm ngã xuống cũng thanh thúy, to như vậy à.

Xốc trướng vải lên, Vân Khê nhảy ra từ bên trong. Có trời mới biết, thời khắc hắn sắp đâm kiếm qua màn trướng, tim nàng đã đập nhanh đến mức nào.

Rất mạo hiểm!

“Vân di, làm sao vậy? Tiếng gì thế?” Đoạn Mộc Tĩnh mở mắt lim dim dò xét xung quanh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo vẻ cảnh giác cùng khẩn trương đã được dưỡng thành từ lâu.

Vân Khê thấy nàng mẫn cảm như thế, trong lòng nhất thời mềm nhũn, vuốt ve đầu nàng, nhẹ giọng nói:”Không có việc gì, ngươi tiếp tục ngủ đi. Là gió bên ngoài quá lớn, nên mới thổi mạnh, mở cửa

phòng.”

“Nga.” Đoạn Mộc Tĩnh nhẹ nhàng thở ra, lúc này mới lần nữa nằm trở lại.

Vân Khê cúi người, thay nàng đắp chân, vuốt nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng:”Ngủ đi, có Vân di ở đây, ngươi không cần sợ gì cả.”

Đoạn Mộc Tĩnh nhu thuận gật đầu, đôi mắt có chút ửng đỏ, hai tay nhỏ bé níu lấy tay nàng, sợ nàng rời đi, đối với Vân Khê thật sâu ỷ lại. Vân Khê thấy nàng như thế, liền ngồi bên giường một lát, đến khi nàng mau chóng nhắm mắt lại, ngọt ngào ngủ, nàng mới đứng lên lần nữa, quét mắt lạnh về phía bóng đen dưới mặt đất.

“Đại tẩu, tính xử lí hắn như thế nào?”

“Giết hắn! Độc Cô Mưu từ trước đến nay luôn cao ngạo tự phụ, chưa từng chịu qua khuất nhục như thế, nếu hắn tỉnh dậy thoát được, chỉ sợ sẽ không buông tha cho phu nhân ngươi.”

“Kỳ thật hắn cũng không quá đáng giận, tốt xấu gì hắn cũng là một sát thủ có nguyên tắc, nghe nói hắn chưa bao giờ giết người già yếu và trẻ em, không biết vì sao bây giờ lại thu tiền của kẻ khác, đuổi giết một đứa nhỏ.”

Long Thiên Thần, Phong hộ pháp cùng Lam Mộ Hiên đứng thành một vòng, chỉ chỉ trỏ trỏ vào Độc Cô Mưu đang hôn mê mà đánh giá.

“Ngươi nói hắn chưa bao giờ giết người già và trẻ em?” Vân Khê ngồi một bên uống trà, nghe được lời của Lam Mộ Hiên, không khỏi hạ mày. Một sát thủ chưa bao giờ giết người già và trẻ em, lại đi ngược lại với nguyên tắc của mình mà đuổi giết một đứa nhỏ năm tuổi, đến tột cùng là hắn cơ bản không có nguyên tắc, hay là có nỗi

khổ riêng?

“Sát thủ làm gì có nguyên tắc gì cơ chứ? Hắn bất quá là tên thấy tiền liền sáng mắt, chỉ cần có người ra bạc, hắn liền giết người, mặc kệ đối phương là ai.” Phong hộ pháp không hề có ấn tượng tốt với Độc Cô Mưu:”Phu nhân, vẫn nên giết hắn đi? Miễn cho ngày sau lại chuốc lấy họa!”

Bàn tay nâng chén trà của Vân Khê dừng lại một chút, ánh mắt hiện lên vẻ do dự, thật ra, nàng không hề có hảo cảm với nghề sát thủ, nhưng cũng không hề chán ghét. Ít nhất hắn cũng sống quang minh lỗi lạc, thu tiền diệt họa cho kẻ khác, đây là đạo đức nghề nghiệp, thậm chí nàng còn khá tán thưởng cho chiêu thức của hắn, mỗi chiêu tung ra đều là sát chiêu kinh người.

Nếu giết hắn như vậy, không khỏi đáng tiếc.

Nàng đứng dậy, đi tới trước mặt Độc Cô Mưu, nhìn kĩ cái mũ lúc nào cũng đội trên đầu hắn, có chút tò mò.

“Các ngươi nói thử bộ dáng hắn rốt cuộc dài ngắn ra sao? Lại có thể đứng thứ năm trong thập đại mỹ nam a?”

“Ta nghĩ bộ dáng hắn nhất định rất xấu, bằng không tại sao lại lấy mũ che mặt?” Long Thiên Thần không phục, lầm bầm nói.

” Chuyện này chẳng phải rất đơn giản a. Xốc mũ hắn lên nhìn, chẳng lẽ không được sao?” Lam Mộ Hiên vừa nói vừa vươn tay, người nguyên bản còn nằm trên mặt đất đột nhiên bật dậy, bàn tay xoay chuyển, nháy mắt chế trụ cổ họng Lam Mộ Hiên.

“Uy, ngươi đừng làm bậy! Ta chẳng qua chỉ muốn nhìn dung nhan thật sự của ngươi một chút mà thôi, đâu có lấy mạng của ngươi,

ngươi không cần khẩn trương như vậy chứ?” Lam Mộ Hiên ồ ồ quát to, thân mình không dám lộn xộn đôi chút.

Màn mũ tự nhiên lay động, dưới mũ dù có người nhưng không có nửa điểm thanh âm, nhưng mà bàn tay dưới cổ họng Lam Mộ Hiên lại càng chặt thêm nữa.

Long Thiên Thần cùng Phong hộ pháp không dự liệu được tình huống đột nhiên phát sinh này, nhất tề cách xa một khoảng, hướng kiếm về phía Độc Cô Mưu, vận sức chờ chiến đấu.

Vân Khê phất phất tay, ngăn cản hai người, một đôi mắt lạnh chặt chẽ khóa chặt trên người Độc Cô Mưu, mắt phượng khinh chuyển, hương hoa thơm ngát nháy mắt tỏa ra khắp nơi.

“Ngươi giết hắn cũng vô dụng, thời khắc ngươi bước vào phòng ta, ngươi đã trúng phải chín loại độc dược mà ta tỉ mỉ chuẩn bị. Hiện tại ngươi còn khí lực đả thương người, bất quá chỉ là hồi quang phảng chiếu, ngươi nên tỉnh táo chút đi, ráng mà giữ sức, suy nghĩ làm cách nào để bảo toàn mạng sống.”

Dưới mũ truyền ra tiếng kêu phẫn nộ.

Vân Khê mặc kệ hắn có phẫn nộ hay không, vỗ tay nói:”Ngươi nhất định đang suy nghĩ, ta sao lại thông minh như vậy, đoán được đêm nay ngươi sẽ đến ám sát?”

Không thấy rõ thần sắc dưới mũ, Vân Khê tùy tiện gở xuống ngân sai* trên đầu xuống, vừa thưởng thức, vừa tiếp tục tự mình tán dương:”Đúng vậy a, ta sao lại thông minh như vậy? Nhất định là do trời sinh ra ta, sinh không thiếu thứ gì, thứ ta không muốn cũng cho ta a.” *(* trâm bạc)*

Long Thiên Thần cùng Phong hộ pháp đồng thời lảo đảo, cô nãi nãi, hiện tại là lúc nào, mà còn ở nơi này ca ngợi sự thông minh của chính mình? Chẳng lẽ ngươi không thấy tính mạng của đồ đệ ngươi đang nằm trong tay người ta sao?

“Ngươi là một sát thủ, chưa xác nhận chắc chắn người ngươi ám sát đã chết hay chưa, ngươi nhất định không bỏ qua. Ban ngày đột nhiên phát sinh chuyện, trong lòng ngươi nghi ngờ có gì khác thường, nên mới không tiếp tục đuổi giết. Nhưng mà sau khi ngươi trở về, lại nhận thấy có điểm không thích hợp, mặc kệ người đã chết hay chưa, ngươi cũng phải đến xác nhận một chút…”

Người đang đội mũ đột nhiên lắc lư vài cái, có chút đứng không vững.

Vân Khê cúi đầu nở nụ cười, ngữ điệu lại chuyển, nói:”Kì thật đó cũng chỉ là suy đoán của ta, ta căn bản không chắc chắn được rằng ngươi sẽ đến, chẳng qua để phòng ngừa vạn nhất, nên làm chút phòng bị nho nhỏ. Chín loại độc ngươi trúng phải khi nãy, không hề nguy hiểm đến tính mạng, nhưng mà hiện tại…”

Bàn tay đang nâng niu ngân sai của nàng chuyển động, nhếch môi cười:” Nhưng mà hiện tại, ngươi lại trúng mười loại độc, mà loại thứ mười, mới là độc dược trí mạng nhất! Bản thân nó vốn không có độc tính, nhưng nếu dung hợp cùng chín loại độc kia, lại biến thành một lại độc trí mạng. Không quá một canh giờ, cả người ngươi sẽ sinh mủ, thối rửa mà chết, cả Diêm vương cũng không nhận ra bộ dáng của ngươi.”

Trong lòng Độc Cô Mưu có chút hỗn độn, ánh mắt lạnh lẽo xuyên qua màn đen nhìn về ngân sai trên tay nàng. Nguyên lai là chính nó tác quái!

Lam Mộ Hiên cảm nhận được tinh thần hỗn loạn của hắn, nhân cơ hội xuất ra một chưởng, thoát khỏi hắn, nhanh chóng thối lui về phía bên cạnh bọn Vân Khê.

Hô hấp của Độc Cô Mưu dần hỗn loạn, thân mình dao động, bước từng bước lui về phía góc tường.

“Ngươi đừng sợ, ta sẽ không thương tổn ngươi.” Vân Khê bước một bước tới gần, miệng nói lời ngon ngọt, nhìn cảnh này, y như cảnh sói lớn dụ thỏ nhỏ, nhưng Độc Cô Mưu chẳng phải sói hung mãnh, mà chỉ là một con thỏ nhỏ đáng thương!

Ba người Long Thiên Thần nhìn xem, trợn mắt há mồm, thiên hạ đệ nhất sát thủ nổi tiếng, cư nhiên lại lưu lạc đến nỗi biến thành tiểu bạch thỏ, thật sự là vô cùng thê thảm a!

Ba người nhất tề lắc đầu, tỏ vẻ đồng tình.

Rốt cuộc, Độc Cô Mưu bị độc trong cơ thể cùng việc nàng uy bức tinh thần song song tra tấn, hắn chống đỡ không được, cả người dần dần trợt xuống theo góc tường, nếu chết, cho hắn chết thống khoái một chút đi, hắn không chịu được cái màn tra tấn tinh thần của nữ nhân này nữa đâu! Xoát.

Giấy trắng phiêu phiêu nhè nhẹ bay xuống ngực hắn, Độc Cô Mưu vươn tay bắt lấy nó, dù ánh sáng trong phòng có chút u ám, dù cách màn mũ, hắn vẫn thấy được bốn chữ to lớn mở đầu:”Bán thân suốt đời”. Này là có ý gì?

“Xem không hiểu sao? Cái gọi là bán thân suốt đời chính là ta cho ngươi bạc, về sau ngươi thuộc về ta. Không được sự cho phép của ta, ngươi không được tùy tiện tiếp sinh ý*(buôn bán)* ,có tiếp sinh ý, cũng chỉ tiếp sinh ý của ta. Ngươi yên tâm, ta sẽ không dùng ngươi

miễn phí, sau khi sử dụng ngươi xong, nhất định sẽ trả tiền cho ngươi!” *(sặc….)*

Long Thiên Thần cùng Phong hộ pháp kinh ngạc liếc mắt nhìn nhau, lời này sao lại cổ quái như vậy? Nghe chẳng khác nào lời nói của khách làng chơi đối với nữ tử thanh lâu? (*dạ, do từ “dùng” nó không được trong sáng lắm ạ…)*

Độc Cô Mưu bàng hoàng hỗn độn, hắn nắm chặt tay, dập nát tờ giấy đang cầm.

“Không sao, ngươi có thể chậm rãi nghĩ, cái đó ta còn chuẩn bị rất nhiều.”

Vân Khê nhếch môi, thong dong móc ra từ trong ngực một xấp khế ước “Bán thân suốt đời”, quả nhiên là đến có chuẩn bị trước a!

Ba người kia hướng ánh mắt đồng tình về phía Độc Cô Mưu, âm thầm lắc đầu. Độc Cô huynh, ngươi liền nhận mệnh đi, nhận sớm, siêu sinh sớm!

Ngạc nhiên là, Độc Cô Mưu thập phần kiên cường, mặc cho Vân Khê dùng biện pháp mềm mại hay cứng rắn ra sao, hắn cũng không chịu theo, cuối cùng bị độc tính tra tấn, ngất xỉu.

Vân Khê không nổi giận, ngược lại càng hưng phấn. Ngựa càng hoang dã, càng kích thích ham muốn thuần phục của người. Nàng đối với kế hoạch mua người này lại càng ham thích.

Nhìn vẻ mặt hưng phấn cùng nóng lòng muốn thử của Vân Khê, ba người còn lại không nhịn được mà run rẩy toàn thân, thật là một kẻ….biến thái a!

Sáng sớm này kế tiếp, Phong hộ pháp liền chia tay mọi người, một mình tới Lăng Thiên cung trước. Trước lúc đi, hắn lại hướng ánh mắt đồng tình về phía Độc Cô Mưu lần nữa, trong lòng suy nghĩ có nên thông báo việc này với tôn chủ hay không? Nếu tôn chủ biết được phu nhân đang đối với một sát thủ sinh ra nồng đậm hứng thú, hắn không ăn dấm chua mới là lạ! Sau khi dùng điểm tâm, đoàn người liền khởi hành, tiến về phía Mộ Tinh thành. Trong xe ngựa, Vân Khê nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi, Vân Tiểu Mặc cùng Đoạn Mộc Tĩnh tò mò vây quanh Độc Cô Mưu đang hôn mê mà đánh giá.

“Hắn chính là sát thủ muốn giết ta hôm qua, ta nhận ra hắn!”

“Đừng sợ, hiện tại hắn không thể thương tổn được ngươi.”

“A, hắn dường như đã tỉnh lại.” Đoạn Mộc Tĩnh nhìn thấy thân mình Độc Cô Mưu phập phồng, không nhịn được kêu một tiếng.

Vân Tiểu Mặc tiến sát về phía trước, ngón tay điểm thử vào người Độc Cô Mưu vài cái, lắc đầu nói:”Không có việc gì, hắn tỉnh lại cũng không thương tổn được ai.”

“Thúc thúc, ngươi tại sao lại muốn giết Tiểu Tĩnh? Nàng đáng yêu thiện lương như vậy, ngươi sao lại nhẫn tâm giết nàng?”

Độc Cô Mưu chống hai tay xuống sàn xe, định đứng dậy, lại phát hiện thân thể vô lực, chỉ có thể để hai đứa nhóc tùy ý chỉ trỏ hắn, khi còn chạm thử vào người hắn vài cái.

Hắn đường đường là thiên hạ đệ nhất sát thủ, cư nhiên lại lưu lạc đến mức này, thật sự là hổ lạc vào sa mạc a! *(câu gốc:*真是虎落平阳啊*)*

Tiến vào Mộ Tinh thành, nơi này vẫn thuộc sự cai quản của Nam Hi

quốc, là nơi Nam Hi quốc, Ngạo Thiên quốc cùng Đông Lăng quốc giao nhau, được thương nhân ba nước lui tới thường xuyên. Mộ Tinh thành là một nới buôn bán sầm uất trên Ngạo Thiên đại lục, cho nên vừa bước vào thành, mọi người liền cảm nhận được phồn hoa cùng náo nhiệt của nó.

Phía sau Vân Khê là hai cái đuôi nhỏ, phía sau hai cái đuôi nhỏ là hai cái đuôi to, về phần Độc Cô Mưu, tất nhiên bị bọn họ bỏ lại trong khách điếm.

“Mẫu thân, Mộ Tinh thành thật rất náo nhiệt, Tiểu Mặc thích!”

“Tiểu Tĩnh, ngươi thích nơi này không? Tiểu Mặc ca ca mang ngươi đi chơi.”

“Ân, thích.”

Vì để che dấu tai mắt xung quanh, Đoạn Mộc Tĩnh thay một thân nam trang. Hai tiểu bằng hữu tay trong tay, cực kỳ giống hai tiểu tiên đồng, đi như vậy trên đường cái Mộ Tinh Thành, thu hút ánh mắt của không ít người qua đường.

Vân Khê nhìn hai đứa nhóc đi trước mặt mình, không khỏi than thở, tuổi trẻ thật tốt, nhất là giống như bọn nhỏ vậy, vô ưu vô lo, tràn ngập ngây thơ chất phác, đúng là thời điểm mộng ảo.

“Thiên Thần, vị Hách Liên tiểu thư kia của ngươi sao rồi? Như thế nào chưa tới tìm ngươi?”

Suy nghĩ gì vậy? Như thế nào lại đột nhiên nhắc đến Hách Liên Tử Ngữ?

Long Thiên Thần hơi sửng sốt, lập tức ủ rũ, tâm tình có chút uể

oải:”Đại tẩu, ngươi hỏi nàng chi vậy? Nàng về nhà cùng đại ca của mình, tất nhiên sẽ không đến tìm ta.”

Vân Khê đột nhiên xoay người, yên lặng ngắm hắn, câu môi khẽ cười:”Ngươi thoạt nhìn giống như có chút thất vọng?”

Long Thiên Thần nghiêng người, tránh đi cái nhìn chăm chú của nàng:”Mới không có! Ta với nàng quan hệ gì cũng không có.”

“Quan hệ gì cũng không có, lại cả ngày chạy đuổi theo ngươi? Nói mau, ngươi rốt cuộc làm gì nàng?” Vân Khê không chịu bỏ qua cho hắn, sau khi con trai có tiểu bằng hữu mới, nàng rất nhàm chán, không thể không tìm người để khi dễ.

“Thực, thực không có chuyện gì, ngươi đừng đoán bậy!” Long Thiên Thần cư nhiên đỏ mặt, nghiêng người, hướng phía trước bước đi.

“Ngô, có tật giật mình!” Vân Khê vuốt cằm, rất nhanh kết luận.

Lam Mộ Hiên tiến lên, tò mò hỏi:” Sư phụ, cái gì có tật giật mình a?”

Vân Khê nhàm chán ngắm hắn vài lần, khi dễ hắn, nàng ngại trình độ của hắn quá thấp. Ngẫm lại liền hối hận, nàng sao lại thu nhận một đồ đệ ngu ngu ngốc ngốc? Vừa đần độn lại không thú vị như thế!

Vươn tay vỗ vỗ vai hắn, Vân Khê khẽ thở dài, nói lời sâu sắc:”Tiểu Hiên tử a, về sau hết thảy mọi chuyện đừng có hỏi sư phụ, phải tự mình động não nhiều lần, tự học hỏi. Đem một phần tâm tư cùng tinh lực cho việc luyện đan dồn bớt sang cuộc sống hiện thực đi, rãnh rỗi thì đi kết giao với vài danh môn tiểu thư, nếu không chỉ là con gái là được rồi, mau chóng tìm vợ, sinh một tiểu oa nhi, như vậy nhân sinh mới đầy đủ. Đừng đợi đến lúc ngươi già, phương diện kia không được, đến lúc đó hối hận cũng không kịp nữa rồi.”

Khuôn mặt tuấn tú của Lam Mộ Hiên nhất thời đỏ bừng, có chút xấu hổ, vò đầu nói:"Sư phụ, ngài là nữ tử, sao có thể tùy tiện nói chuyện này? Hơn nữa—-phương diện kia của đồ nhi thực bình thường a." *(haha….)*

"Ngươi xác định?" Vân Khê thập phần hoài nghi, đôi mắt không tự chủ hướng về bộ phận kia của hắn ngắm nghía. *(@@)*

"Sư phụ!" Lam Mộ Hiên đỏ bừng, dậm chân, buồn rầu đuổi theo Long Thiên Thần hướng về phía trước.

Lại chạy, thực không thú vị!

Vân Khê nhún vai, chỉ cảm thấy nhàm chán.

Một tiếng cười khẽ truyền đến từ phía sau, tiếng cười thanh nhã, như tiếng tiêu phát ra, dìu dịu dễ nghe.

Vân Khê trong lúc vô tình ngoái đầu lại nhìn, liền thấy đôi đôi mắt sáng như hàn tinh*(sao lạnh- sao mờ trong đêm đông)*.

Đó là một nam tử khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, mặt mày như ngọc, con ngươi sáng lạnh, khóe môi nhếch lên tiêu sái cười, cực kỳ tuấn lãng, cực kỳ nho nhã. Hắn mặc một bộ áo màu xanh da trời, bên hông có đeo một khối ngọc bội, cả người giống như hòa lẫn cùng bầu trời xanh thẳm, dáng dấp tuấn dật đến mức làm cho ai cũng không thể diễn tả thành lời.

Vân Khê chỉ thoáng liếc mắt ngắm hắn một cái, thấy hắn so với thập đại nam nhân biến thái kia bình thường hơn nhiều, cũng thuận mắt hơn nữa. Chẳng qua, biểu tình khiếm nhã kia của hắn, là đang giễu cợt nàng sao?

“Nhàm chán!” Vân Khê không chút khách khí quăng cho hắn một ánh mắt khinh thường, tiếp tục tiến về phía trước.

Nam tử kia cười nhẹ, không nhanh không chậm theo sau nàng.

Phát hiện đối phương không có sát khí trên người, cũng tra xét thử thực lực của đối phương, Vân Khê lắc đầu, tự động xem nhẹ hắn.

Phía trước, Vân Tiểu Mặc cùng Đoạn Mộc Tĩnh hai người đứng trước quầy mứt quả, quay đầu lại hướng nàng:”Mẫu thân, chúng ta muốn ăn cái này!”

“Đã lớn thế rồi còn muốn ăn mứt quả? Coi chừng sâu răng!” Vân Khê vừa lải nhải, vừa chậm rãi đi đến cạnh hai người, giơ ba ngón tay với người bán mứt quả:”Lão bản, ba xâu!”

Người bán mứt có chút ngẩn ngơ, vừa mới nói cẩn thận sâu răng, hiện tại lại mua tới ba xâu, thật sự khiến người ta cảm thấy khó hiểu a.

“Dạ, mứt quả của ngài, ba xâu, tổng cộng năm đồng tiền!”

Lấy rồi tính tiền xong, Long Thiên Thần cùng Lam Mộ Hiên cũng chạy tới theo sai.

“Ta cũng muốn một xâu.”

“Còn có ta nữa.”

“Muốn ăn tự mình trả tiền.” Vân Khê khoát tay, kéo hai đứa nhóc tiếp tục đi về phía trước.

Long Thiên Thần cùng Lam Mộ Hiên liếc mắt nhìn nhau một cái, vô cùng uất ức, có cần keo kiệt như vậy không? Bất quá chỉ mấy đồng tiền, cũng tính toán chi li như vậy?

Một lớn hai nhỏ, ba người trong miệng đều ngậm mứt quả, đầu lưỡi liếm liếm, liếm liếm phía trước, liếm liếm phía sau, cảnh này thật thập phần đẹp mắt. Nếu nhìn kĩ một chút, có thể thấy hai mẹ con nàng một lớn một nhỏ, hai động tác cơ hồ giống nhau như đúc, khiến cho người xem không nhịn được trợn mắt há mồm.

Chẳng lẽ mứt quả này ăn rất ngon sao?

Trong lòng vô số người nghĩ thế, rất nhiều người chạy đến chỗ kia mua mứt quả, khiến người bán mứt quả cười toe toét, không quá thời gian uống một chén trà, đã đem mứt quả phải bán cả ngày bán hết.

Một lớn hai nhỏ kia rõ ràng quảng cáo cho hắn rất tốt.

Phía sau, cách đó không xa, lam y nam tử nhìn bóng dáng bọn họ rời đi, ý cười bên môi cũng mỗi lúc thêm nhiều, khiến cho tùy tùng bên cạnh một trận kinh lăng.

Công tử thường ngày luôn thản nhiên cười, nhưng nụ cười kia luôn không có ấm áp, đạm mạc mà xa cách. Hiện tại nụ cười này của công tử chính là xuất phát từ nội tâm…. Tầm mắt hắn nhìn theo ánh mắt công tử, đến tột cùng có chuyện gì buồn cười mới khiến cho công tử nhà hắn cười thoải mái như vậy?

“Tiểu Mộc, đi mua xâu mứt quả.”

Tiểu Mộc trực tiếp hóa đá.

Hắn không có nghe nhầm chứ? Công tử cư nhiên sai hắn đi mua mứt quả?

“Công tử muốn ăn mức quả?” Tiểu Mộc một lần nữa xác nhận.

Lam y công tử không hờn không giận hừ một tiếng, Tiểu Mộc không dám hỏi lại, vội vàng chạy đến chỗ người bán mứt giành một xiên, thật náo nhiệt a, nếu chậm một bước, chỉ sợ dù chỉ một xâu cuối cùng cũng không đến tay hắn.

Đầu năm nay, cư nhiên đến mứt quả cũng đắt khách như vậy, thực ngạc nhiên!

Hai bên phố xá, người bán thịt kẻ bán đồ ăn nhìn thấy cảnh này mà tức đỏ mắt, sao lại không có người tới tranh mua thịt cùng đồ ăn của họ cơ chứ?

Ngang qua một tiệm thuốc quí, dược hương trong điếm thản nhiên bay ra, hấp dẫn lực chú ý của Vân Khê. Lúc này đến Mộ Tinh thành là vì Lam Tâm tuyết sâm, mà muốn có Lam Tâm tuyết sâm, tất nhiên sẽ phải tham gia luyện đan đại hội nọ. Trước tiên cứ mua chút dược liệu, hữu bị vô hoạn! *(phòng trước vô hại)*

“Đi, chúng ta vào xem!”

Một lớn hai nhỏ đồng thời nuốt viên mứt quả cuối cùng vào miệng, sau đó nhất tề vung tay, đem cây lõi vứt phía sau, vô cùng khí thế nói!

Bên trong tiệm thuốc có đầy đủ hàng, có lẽ là do gần tới đại hội luyện đan, trong điếm khách không ngừng qua lại, buôn bán rất là náo nhiệt.

Vân Khê dẫn theo hai đứa nhỏ, vất vả chen vào một cái dược quỹ, ngẩng đầu nhìn lướt qua, trong mấy cái ô vuông được đặt ở phía dưới chứa toàn dược liệu tầm thường, ít người hỏi tới. Nhưng còn mấy cái khay ở phía trên lại đặt không ít dược liệu trân quí cùng hiếm thấy, khiến nhiều kẻ nhìn trúng, tranh nhau mà mua.

Vân Khê cũng không nóng nảy xuống tay, hai mắt tiếp tục ngắm ngía, ngẫu nhiên thấy được đặt trên cao nhất là một gốc cây mạt tây* hiếm thấy, loại thảo dược này tự sinh trưởng trong thiên nhiên không nhiều lắm, đa số là được người gieo trồng, nhưng cách gieo cùng chăm sóc lại rất khó khăn, từ đó mà ngẫm ra độ trân quí của cái cây này. *(*hoa lài tây)*

Đối với những luyện đan sư tầm thường mà nói, cây mạt tây cũng không có tác dụng quá lớn, rất hiếm người biết được điểm tốt của nó, cho nên gốc mạt tây này mới có thể bị lờ sang một bên, không người hỏi thăm. Chỉ có những luyện đan sư cấp bốn trở lên mới có thể dùng mạt tây luyện chế đan dược cao cấp, dùng để tăng huyền lực hoặc chữa thương, chính là đồng hạng với thuốc tiên a.

Tâm tư Vân Khê lay động, đúng lúc lấy mạt tây về chế huyền đan, khiến phẩm cấp huyền khí của mình tăng thêm một tầng. Được đấy! Nàng chỉ chỉ về phía cây mạt tây, nói với chưởng quầy:"Gốc mạt tây kia, ta muốn!"

"Cây mạt tây?" Chưởng quầy có chút khó hiểu, tựa như chưa từng nghe qua tên nàng, ngó theo hướng nàng chỉ, mới hiểu được nàng nói đến cái gì.

"Vị cô nương này, ngươi kêu nó là cây mạt tây? Không biết nó được sử dụng để làm gì?" Chưởng quầy đem dược liệu gở xuống, hiện lên vẻ mặt khiêm tốn thỉnh giáo.

“Ngươi bán nó, cư nhiên cũng không biết nó là gì?” Vân Khê có chút khó có thể tin.

Chưởng quầy có chút ngượng ngùng nói:”Xin cô nương đừng trách, thật sự là vật ấy quá mức hiếm lạ, lão hủ cũng chưa từng thấy qua, nhưng mà nghe người bán nói nó là dược liệu cực kỳ trân quí, gửi ở chỗ lão hủ. Trước đây, có không ít khách nhân hỏi về vật ấy, nhưng lão hủ hiểu biết nông cạn, không biết trả lời sao, thật sự rất xấu hổ. Cô nương nếu có thể nói ra tên gọi* của nó, ắt hẳn cũng biết được diệu dụng** của nó.” *(* gốc là huyền ky,** công dụng kỳ diệu)*

Lúc này, những khách quan chung quanh cũng bị đoạn đối thoại của hai người hấp dẫn, toàn bộ yên tĩnh, chờ đợi giải thích của Vân Khê.

Vân Khê quét mắt một vòng, chống lại ánh mắt hiếu kỳ của mọi người, nàng khiêu mi, xem ra mọi người cũng không biết lai lịch của cây mạt tây, vậy thì, nàng tốt bụng tảo manh* cho mọi người vậy. *(*xóa nạn mù chữ???)*

“Cái gọi là cây mạt tây….” Vân khê một bên giơ mẫu vật lên, một bên chậm rãi nói, từ tập tính sinh trưởng của nó, tới phương pháp vun trồng, cùng công hiệu cùng diệu dụng, một phen phấn khích miêu tả, nghe được tiếng trầm trồ của mọi người, một đám tỏ vẻ khâm phục.

Ở Mộ Tinh thành, mọi người sùng bái nhất là tông sư luyện đan cao minh, chức nghiệp được mọi người theo học nhiều nhất cũng chính là luyện đan sư, không vì gì khác, mà bởi một luyện đan sư cấp cao chẳng thể ngồi đếm tiền hàng ngày mà còn được các quốc gia trọng dụng tài năng, được hưởng đãi ngộ cực cao cùng thân phận tôn quí.

Luyện đan chính là một môn học vấn cao thâm, bình thường chỉ có bái sư, mới được học được phối phương cùng thủ pháp luyện đan cao cấp, sư môn bình thường không truyền ra ngoài, cũng không có

những bộ sách luyện đan thông dụng để tham khảo, đó cũng là chỗ thần bí của nghề luyện đan.

Vân Khê không dấu diếm mà giảng giải một hồi, đổi lại cảm tình tốt đẹp của mọi người, ánh mắt một đám nhìn nàng sáng như trộm nhìn thấy vàng, hận không thể bắt nàng nói tiếp, nói ba ngày ba đêm, đem tất cả tri thức giấu trong bụng nàng phơi bày ra ngoài. *(hình như ai luyện đan cũng điên hết ak…)*

Đáng tiếc, sau khi Vân Khê nói xong diệu dụng của cây mạt tây, liền dừng lại, không nói theo nữa.

“Lão bản, thay ta bọc lại, gốc mạt tây này, ta mua.”

“Tốt, cô nương xin chờ một chút.” Chưởng quầy hiện lên vẻ mặt tươi cười, đối với Vân Khê cũng tốt thêm vài phần.

“Chậm đã! Gốc mạt tây này, chúng ta muốn.” Một thanh kiếm đột nhiên “bốp” một tiếng đập trên quầy, ngăn trở động tác gói ghém của chưởng quầy.

Vân Khê quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai nam hai nữ mặc quần áo thống nhất đồng thời đi ra, tướng mạo bốn người rất xuất sắc, ắt hẳn không phải đệ tử của gia tộc bình thường. Nam tử cầm đầu mạnh mẽ đập kiếm dài lên quầy, thần thái kiêu căng, xem cây mạt tây kia như vật trong lòng bàn tay hắn.

“Là các ngươi?!” Lam Mộ Hiên đột nhiên phát ra tiếng kinh hô, nhìn hai nam hai nữ kia, vẻ mặt có chút kinh ngạc.

Bốn người kia như vừa phát hiện ra hắn, kinh ngạc một lúc, trên mặt lại hiện lên vẻ khinh miệt cùng xem thường.

“Ta tưởng là ai, nguyên lai là ngốc tử nổi danh của Lam gia! Nghe nói ngươi đi Nam Hi quốc tham gia Tân Tú tranh tài, hiện tại tranh tài đã chấm dứt, sao ngươi không mau chóng về nhà, chạy đến nơi đây làm cái gì? Ta cũng không nghe gia chủ có nói phái ngươi tới tham gia đại hội luyện đan, không phải ngươi không biết tự lượng sức mình, cho rằng mình có thể thắng mà tới dự thi chứ? Ứng xử ra sao, ngươi nên tự mình hiểu lấy…….”

Nam tử cầm đầu nói xong, ba người còn lại cùng cười ha ha, căn bản không đem Lam Mộ Hiên để vào mắt.

“Các ngươi….” Lam Mộ Hiên tức giận đến mặt đỏ tai hồng, lại không biết phản bác như thế nào, cúi đầu cắn môi, chỉ có thể tự mình hờn dỗi.

“Lam Mộ Hiên, ngươi không phải Lam đại thiếu gia sao? Sao lại để mấy con chó hoang sủa bậy bên ngoài mà không lên tiếng?” Lời này của Long Thiên Thần tuy là chất vấn Lam Mộ Hiên, kỳ thực lại đang chế giếu mấy kẻ đối diện.

Bốn người vừa nghe hắn mắng bọn họ là chó hoang, một đám không khỏi nổi giận, trừng lớn mắt, giống như muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

“Nhìn cái gì vậy? Chưa thấy qua mĩ nam bao giờ sao?” Long Thiên Thần hướng về phía họ, nhếch nhéch mày.

Một nữ tử trong đó cười lạnh, nhạo báng:”Ngươi cũng không thèm soi gương, như vậy mà cũng dám nhận là mĩ nam tử? Hách Liên đại thiếu gia mới là mỹ nam tử độc nhất vô nhị trên đời, ngươi thế này, xách giày cho hắn cũng không xứng!”

Một nữ tử khác cũng đi theo phụ họa:”Đúng vậy! Hách Liên đại công tử mới là nam nhân hoàn mỹ nhất trong cảm nhận của chúng ta,

ngươi thế này, nhìn thấy chỉ khiến bọn ta đau mắt!”

Khóe miệng Long Thiên Thần không nhịn được run run, hai nữ nhân này dám nói lời ác độc như thế làm tổn hại danh dự của hắn, thật sự là rất rất đáng giận!

Đúng lúc hắn định phát tác, đánh cho hai người một trận, hai thanh âm non nớt vang lên:

“Hai vị đại thẩm này bộ dạng xấu xí, hơn nữa lời nói cũng thúi nữa, thúi như nhau vậy!”

“Ân, đúng vậy, ta sắp bị các nàng hun tới chết rồi!”

“Hơn nữa, các nàng nhất định không quen Hách Liên công tử!”

“Tại sao?”

“Vì mẫu thân thường nói, cái gì không chiếm được mới là thứ tốt nhất…..”

“Ân, nói rất có lí.”

Đám người vây xem nghe được hai đứa nhóc nói rất đúng, không khỏi cúi đầu cười.

Bọn họ cư nhiên đem hai cô nàng chưa đến hai mươi tuổi xuân gọi là đại thẩm, không tức chết hai nàng ta mới lạ!

Hai nữ tử kia đang tức đến run cả người, trợn mắt nhìn hai đứa nhóc, một người nối một người ầm ĩ kêu lên.

“Hai người các ngươi là hai tiểu súc sinh! Cư nhiên dám mắng chúng

ta?”

“Không muốn sống nữa đúng không? Có tin ta sẽ làm thịt các ngươi hay không?”

“Tiểu súc sinh là mắng ai?” Hơi thở băng lãnh của Vân Khê tỏa ra bên ngoài, ánh mắt sắc bén bắn về phía nàng ta, như đâm hai thanh kiếm xuyên qua tim họ.

Hai nàng thấy được ánh mắt đáng sợ như thế, không khỏi sợ hãi một trận, trong không khí như có cái gì đó đang chậm rãi đông lại.

“Tiểu súc sinh mắng….mắng chính là bọn họ!” Một nữ tử lắp bắp nói xong, liền khiếp đảm trốn sau lưng nữ tử còn lại, các nàng cũng không hiểu, vì sao khi ánh mắt của người kia đảo qua, đáy lòng các nàng lại sinh ra sợ hãi, nhận thấy được chính mình nhát gan, các nàng không khỏi thầm ảo não.

“Quả nhiên là tiểu súc sinh, không có lá gan mà cũng dám xông pha trên giang hồ?” Vân Khê khinh miệt cười, đồng thời nhướn người về phía trước, kéo hai đứa nhỏ ra sau mình, nhét vào phạm vi bảo hộ của nàng.

Ý thức được đối phương mắng các nàng là tiểu súc sinh, nữ tử đứng phía trước đỏ mặt, quát:”Ngươi là cái thá gì mà dám bất kính với Lam gia chúng ta?”

“Ta là sư phụ của Lam đại thiếu gia nhà các ngươi, các ngươi khi dễ đồ đệ của ta, ta làm sư phụ tất nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn. Hơn nữa, các ngươi còn nhục mạ con ta, tội càng thêm nặng! Hôm nay, bốn người các ngươi, ai cũng đừng hòng chạy!” Vân Khê híp mắt, sắc mặt bỗng dưng nghiêm túc, uy áp vô hình không dự báo được tán dật ra từ cơ thể nàng, nháy mắt phủ toàn bộ tiệm thuốc,

khiến mọi người trong tiệm đều bao phủ trong khí thế của nàng.

Hai gã đệ tử của Lam gia phát giác ra thực lực đáng sợ của Vân Khê, sắc mặt chuyển ngưng trọng.

“Ngươi….ngươi….. Nơi này chính là Mộ Tinh thành, bên trong thành cấm kẻ nào cũng không được ẩu đả, chẳng lẽ phu nhân muốn trái với qui định của nơi này sao?”

“Cấm ẩu đả?” Vân Khê khinh hạ mi, đưa mắt nhìn về phía chưởng quầy. Bọn họ mới đến, không hiểu qui củ nơi này, cái gọi là cường long không áp được độc xà, nếu nơi này có qui củ như vậy, cũng không nên phá hủy, vô cớ trêu chọc, không hề có ưu đãi.

Chưởng quầy thấy được ánh mắt của nàng, vội vàng trả lời:”Hồi phu nhân, Mộ Tinh thành chủ đích xác ban lệnh cấm võ, nếu trong thời điểm diễn ra đại hội luyện đan phát hiện được trong thành có người ẩu đả, không phân biệt là ai cũng đều bắt vào đại lao, không cho tham gia đại hội.”

Vân Khê híp mắt lạnh, thu lại hơi thở, hừ lạnh:”Coi như các ngươi may mắn! Bất quá các ngươi nhớ kỹ cho ta, sau này ra khỏi Mộ Tinh thành, thấy ta tốt nhất đi đường vòng, nếu không ta sẽ khiến các ngươi chết thảm! ”

Không có cỗ hơi thở cường đại áp bách kia, bốn người âm thầm thở nhẹ, nguy hiểm thật, may mắt nhớ tới việc Mộ Tinh thành tuyên bố cấm võ lệnh, chứ nếu nhớ cái khác, chỉ sợ hôm nay khó thoát khỏi cái chết.

Tiểu tử Lam Mộ Hiên này rốt cuộc khi nào đã bái được một sư phụ có được thực lực mạnh mẽ như vậy chứ? *(LMH cũng mạnh lắm mà ta…)*

Bốn người tự ám chỉ trong lòng.

Vân Khê lười để ý bọn họ, quay đầu lại nói với chưởng quầy:"Đem cây mạt tây bọc lại!"

"Từ từ! Cây mạt tây được bọn ta nhìn trúng, không thể cho ngươi!" Tên Lam gia đệ tử cầm đầu không cam lòng, mới nghe nàng nói cây mạt tây có nhiều điểm tốt như vậy, tâm họ đã sớm ngứa ngáy.

Lúc này đang diễn ra đại hội luyện đan, bọn họ mang theo niềm tin chiến thắng mà đến, nếu như có được dược liệu trân quí như cây mạt tây, như vậy cơ hội thắng sẽ nhiều thêm một chút, bọn họ tất nhiên không muốn buông tay. Dù sao nàng cũng không có khả năng động thủ họ trong Mộ Tinh thành, chỉ cần nàng không dám ra tay, bọn họ liền không cần sợ hãi.

Trong lòng tính toán, đáy mắt nam tử hiện lên ánh sáng lạnh, tâm tư muốn giữ lấy cây mạt tây càng nhiều thêm.

Vân Khê cười lạnh, bắn ánh mắt lãnh huyết về phía hắn:"Trên đời này cũng thật nhiều những kẻ không biết xấu hổ, hôm nay ta xem như được mở rộng tầm mắt."

Những khách nhân đang vây xung quanh cũng đều thấp giọng nghị luận, cái cây kia rõ ràng được người ta nhìn trúng trước, lại còn tốt bụng giới thiệu nhiều thông tin về nó cho mọi người, nếu không phải người ta nói ra công dụng của cây mạt tây, chỉ sợ các ngươi đến tên nó là gì cũng không biết đi?

Làm người sao có thể vô sỉ như vậy?

Lúc này, Lam Mộ Hiên vừa nãy còn đang xấu hổ và giận giữ liền

ngẩng đầu lên, oán giận nói:”Các ngươi đừng có quá đáng, rõ ràng sư phụ nhìn trúng cây mạt tây trước, các ngươi dựa vào cái gì mà đoạt đi?”

Bốn người thấy dược ngốc tử mở miệng, ngày thường vốn khi dễ hắn thành quán tính, nên không nhịn được lại bắt đầu công kích hắn.

“Chúng ta chính là đoạt, thì thế nào? Chẳng lẽ nàng dám ra tay đối phó chúng ta?”

“Đúng vậy! Đừng quên, nơi này là Mộ Tinh thành, không phải là nơi có thể tùy tiện đánh người được.”

“Bọn ta nhìn trúng gì đó, ai cũng đừng nghĩ cầm đi!”

“Dược ngốc tử, ngươi nên mau chóng chạy về Lam gia đi, cẩn thận gia chủ cùng các trưởng lão khiển trách ngươi!”

Trong đám người, có một nữ tử thúy lục y hứng thú đánh giá đoàn người Vân Khê, thấy hai bên vì một cây mạt tây mà tranh luận không ngớt liền đi ra khỏi đám người, dùng thanh âm dễ nghe nói:”Các vị không nên cãi cọ, chi bằng nghe một câu của ta thế nào?”

Mọi người nghe tiếng, quay đầu hướng về phía nàng, có người nhận ra thân phận nàng, vui sướng kêu lên:”Muội muội thành chủ, Mộ Vãn Tình tiểu thư đến đây!”

Muội muội thành chủ, Mộ Vãn Tình?

Thản nhiên quét mắt qua, đem nữ tử kia đánh giá một phen từ trên xuống dưới, Vân Khê âm thầm tán thưởng, cô gái này không giống với các thiên kim tiểu thư bình thường, không có bẽn lẽn cùng làm bộ làm tịch. Diện mạo nàng không phải thực sự xuất sắc, nhưng lại tỏa

ra ánh sáng như ánh mặt trời. Mặt mày thanh tú, ánh mắt lúc nào cũng có một cỗ anh khí, cả người nhìn rất thư thái, rất có lực thu hút, khiến người ta không nhịn được muốn tới gần.

Bốn người Lam gia nghe nói muội muội thành chủ đến, một đám khách khách khí khí hướng tới Mộ Uyển Tình chắp tay, vẻ mặt vẫn kiêu căng như trước, bởi vì trong mắt bọn họ, mặc kệ dù là Mộ Tinh thành chủ tới đây, cũng phải xem sắc mặt của Lam gia bọn họ. Bởi vì Lam gia trong thập đại gia tộc đứng hàng thứ chín, là siêu cấp thế gia, so sánh cùng Mộ Tinh thành, một trên trời, một dưới đất, căn bản không có gì có thể sánh bằng.

Quyển 2 - Chương 31: Lam Mộ Hiên, bùng nổ nào!

Chương V31: Lam Mộ Hiên, bùng nổ nào! Mộ Uyển Tình tùy tiện phất tay với mấy người kia, cũng không vì đối phương là người Lam gia mà đặc biệt ân cần, ngược lại, ánh mắt lại hướng về đám người Vân Khê, hiện lên thiện ý, cười nói.

“Các vị, cây mạt tây như lời vị phu nhân này nói, khá hiếm thấy. Các vị đều là người đam mê luyện đan, đối với dược liệu trân quý hiếm thấy tất nhiên đều rất quý trọng, nhưng mà mạt tây chỉ có mỗi một cây. Theo ta nghĩ, vật tốt xứng với người tài! Không bằng các vị hãy thử so tài luyện đan với nhau, ai thắng, người đó là chủ của cây mạt tây. ”

Mộ Uyển Tình vừa dứt lời, chung quanh lập tức vang lên tiếng nghị luận.

“Đúng vậy, vẫn là Mộ tiểu thư nói phải, ai có năng lực, cây mạt tây sẽ thuộc về người đó.”

“Bất quá…. Nghe nói Lam gia vốn là luyện đan thế gia, bản lĩnh luyện đan tất nhiên không giống với người thường, tỷ thí như vậy chẳng phải thực không công bằng sao…”

“Chưa chắc đâu nha! Ngươi lúc nãy không nghe vị phu nhân này diễn thuyết hay sao? Nàng nếu đã thông hiểu đặc tính của cây mạt tây, như vậy bản lĩnh luyện đan ắt hẳn cũng không thấp, nói không chừng Mộ tiểu thư đã sớm nhận ra điểm này, mới có ý muốn giúp đỡ vị phu nhân kia.”

“Đúng, Mộ tiểu thư là người sáng suốt, sao có thể thiên vị, giúp đỡ kẻ ác…”

“….”

Bốn người Lam gia liếc mắt nhìn nhau, đắc ý cười lạnh. Luận võ công, bọn họ có thể không bằng đối phương, nhưng luận luyện đan, từ nhỏ bọn họ vốn là ăn đan dược mà lớn lên, trải qua mười mấy năm luyện đan, chẳng lẽ có thể thua kém một nữ nhân không rõ lai lịch sao? Huống chi, lần này bọn họ tới tham gia đại hội luyện đan, người trong gia tộc đã cố ý chuẩn bị bảo vật luyện đan tốt nhất cho họ.

“Muốn đấu liền đấu, việc cây mạt tây kia đến nằm trong tay ta là chuyện không thể nghi ngờ. Nữ nhân, xuất bản lĩnh của ngươi ra, ta sẽ khiến cho ngươi thua tâm phục khẩu phục.”

Vân Khê cúi đầu, nở nụ cười, rồi mắt lạnh quét ngang:”Chỉ bằng các ngươi, cũng đáng để ta ra tay?”

Ngay cả cây mạt tây cũng không biết mà đòi làm đan sư, cấp bậc có thể cao tới đâu cơ chứ? Vân Khê hoàn toàn khinh thường!

Quay đầu nhìn về phía Lam Mộ Hiên, nói:”Tiểu Hiên tử, ngươi tỉ thí với bọn họ, đừng có mà làm mất mặt sư phụ.”

Lam Mộ Hiên đỏ mặt, hờn dỗi, trước đây khi ở Lam gia, hắn thường xuyên bị bọn người kia khi dễ, đối phương thiên tư thông minh, có lối suy nghĩ nhanh nhẹn, lại luôn tìm cơ hội lấy lòng trưởng bối, cho nên mỗi khi chịu họ khi dễ, các trưởng bối trong tộc chỉ biết mắng hắn vô dụng mà không bao giờ trách cứ bọn họ.

Dần dà lâu ngày, nội tâm của hắn sinh ra sợ hãi với bọn họ, ngày thường mà nhìn thấy họ thì hắn luôn đi đường vòng, không có việc gì thì một mình một người thui thủi ở trong phòng luyện đan, đó cũng là một trong những nguyên nhân khiến hắn từ nhỏ đã mắc chứng tự kỉ. Không nghĩ tới hôm nay lại gặp được, nội tâm của hắn rất quấn quýt

Tuy đã gần mười năm trôi qua, thực lực của hắn có lẽ đã sớm vượt trên họ, nhưng mà bóng ma trong nội tâm hắn có đuổi thế nào cũng không đi.

Nghe được lời của Vân Khê, đáy lòng hắn bỗng dưng dâng lên một trận khẩn trương, trong lòng bàn tay cũng bắt đầu toát mồ hôi lạnh.

“Sư, sư phụ, ta—”

Phản ứng khiếp đảm, yếu đuối của hắn rơi vào mắt bốn người Lam gia, bọn họ không nhịn được ha ha cười lớn.

“Dựa vào hắn? Vào một cái dược ngốc tử bất lực mà muốn thắng chúng ta? Quả thực là người si nói mộng!”

“Các vị, luyện đan là dựa vào bản lãnh thực sự, không phải dựa vào cái mồm to, để xem ai sẽ là người thắng!” Mộ Uyển Tình có chút bất bình, xen miệng nói:”Ta đã nghe nói Lam đại thiếu gia luyện đan thành si, đã sớm đạt được thành tựu từ lâu, thuật luyện đan không phải một sớm một chiều mà có, nếu không dùng toàn bộ tâm lực, sẽ không có khả năng trở thành tông sư luyện đan chân chính. Lam đại thiếu gia bất quá hơi thiếu tự tin, thực lực chưa chắc đã thua các vị! ”

Lam Mộ Hiên không ngờ rằng một người lạ lại thay hắn nói chuyện, hắn ngẩng đầu lên, vừa lúc bắt gặp ánh mắt thân mật của Mộ Uyển Tình, tim bỗng nhiên nhảy múa. Bàn về diện mạo, trong Lam gia vô số người xinh đẹp hơn nàng, nhưng không ai có được khí chất như

nàng, nhẹ nhàng khoan khoái, khiến người ta cảm thấy cả người dễ chịu, nhịn không được mà muốn tiếp cận.

Một nữ tử như vậy, cư nhiên tin tưởng hắn, cho rằng hắn có bản lĩnh chiến thắng bốn người kia. Trong thoáng chốc, phảng phất như có một cỗ lực lượng vô hình rót vào tim hắn, khiến cho sự tự tin của hắn tăng vùn vụt. Vô luận thế nào, vì sự tin tưởng của nàng, còn vì mặt mũi của sư phụ, hắn nhất định phải thắng!

Đầu đang cúi xuống bỗng giương cao lên, hắn tiến tới từng bước, con ngươi băng lãnh chăm chú nhìn bốn người kia, kiên định nói:"Ta tỷ thí với các ngươi!"

Quái?

Nhìn thần sắc đột nhiên biến hóa của hắn, bốn người đều có chút giật mình, đây là dược ngốc tử- Lam Mộ Hiên mà bọn họ quen biết sao? Lam Mộ Hiên ngày thường thấy họ đều trốn, hôm nay lại toát ra thần thái kinh người như vậy, đây là hắn sao? Trong lòng bọn họ rất hoài nghi.

Không chỉ bọn họ ngạc nhiên, Vân Khê cũng rất kinh ngạc, ngốc đồ đệ như thế nào lại đột nhiên bạo phát thế?

"Tốt lắm! Ngươi muốn tự rước lấy nhục, chúng ta sẽ thành toàn cho ngươi!" Đám người Lam gia cười lạnh:"Mộ tiểu thư, ngươi hãy làm trọng tài, đấu cái gì, ngươi hãy ra đề mục."

Mộ Uyển Tình dịu dàng phất tay, quay đầu nhìn về phía Lam Mộ Hiên, đột nhiên bày ra nụ cười thoải mái:"Lam công tử, ngươi có ý kiến gì không?"

Lam Mộ Hiên nhìn thấy nụ cười của nàng, khuôn mặt tuấn tú ửng đỏ,

ngượng ngùng gãi đầu nói:”Không, không có gì, Mộ tiểu thư muốn đấu cái gì liền đấu cái đó đi.” *(sao giống kiểu vợ muốn gì chồng cũng chiều vậy trời?!)*

Lam Mộ Hiên vốn là mỹ nam đứng hàng thứ tám trong thập đại mỹ nam, mặt mày thanh tú, làn da trắng nõn, trên gương mặt đột hiên hiện lên mây hồng, khiến cả người nhìn qua càng thêm thanh dật tuấn mỹ.

Đám nữ tử vây xem xung quanh đều thầm chép miệng, hiện lên thần sắc mê muội đối với hắn. *(sắc nữ, à quên, ta cũng vậy mà…)*

Ánh mắt Mộ Uyển Tình thủy chung vẫn một mảnh trong sáng, không có si ý, nhưng mà nhìn thấy thần sắc thẹn thùng của hắn, ý cười bên môi lại càng lớn.

Vân Khê hết ngó trái lại ngó phải nhìn hai người Lam Mộ Hiên cùng Mộ Uyển Tình, liên tục xoay đầu, có gian tình!

Vân Tiểu Mặc cùng Đoan Mộc Tĩnh thấy nàng vô cớ liên tục xoay đầu, tò mò liếc mắt nhìn nhau một cái, rồi cũng bắt chước nàng liên tục xoay đầu.

Trong đám người, lam y nam tử đang đứng trong góc tiệm thuốc, hơi thở trong trẻo nhưng lạnh lùng đạm mạc, tạo thành một thế giới riêng. Xuyên qua đám người trùng trùng điệp điệp, nhìn đến tư thái liên tục xoay đầu đáng yêu của ba người nhà Vân Khê, khóe môi không nhịn được mà nhếch lên. Thật thú vị!

Tiểu Mộc đứng cạnh hắn, ngẩng đầu ngắm nhìn, vóc dáng hắn không đủ cao, chỉ có thể nhón chân mà ngó vào bên trong, bểu môi oán giận:”Bọn họ đấu cái gì cơ chứ? Chúng ta còn muốn mua thuốc mà!”

“Không vội, hôm nay có lẽ sẽ có thêm thu hoạch.” Nam tử hơi khép mắt, thân mình thon dài dựa vào cây cột phía sau, khí chất thanh khiết quanh quẩn bao quanh thân hắn, khiến cho hắn càng thêm xinh đẹp nho nhã xuất trần.

Một người thông hiểu được công dụng của cây mạt tây, chắc hẳn thuật luyện đan của nàng cũng không hề kém cỏi, hắn thực chờ mong biểu hiện của nàng. Hôm nay tuy rằng không thể nhìn thấy nàng xuất ra thực lực chân chính, nhưng xem thuật luyện đan của đồ đệ nàng ra sao, thì qua đó có lẽ sẽ đoán ra được chút ít.

Tiểu Mộc không hiểu thu hoạch cái gì, bỗng nhiên a một tiếng nói:”Công tử, đây không phải là muội muội của thành chủ sao? Không thể tưởng tượng được nàng lại có uy vọng như thế với dân chúng.”

“Ngươi phải nói, ca ca của nàng ở Mộ Tinh thành hóa ra có uy vọng cao như thế.” Nam tử cười khẽ, không biết là nghĩ tới điều gì, mà đôi mi thanh tú giương lên.

Bên này Mộ Uyển Tình bắt đầu tuyên bố, bảo song phương trong thời gian ngắn nhất chế ra một loại thuốc trị thương, thuốc của ai hiệu quả tốt hơn, người đó thắng. Tất cả dược liệu đều được tiệm thuốc cung cấp, lò luyện dùng để luyện chế đan dược cũng có thể tùy ý chọn lựa từ trong tiệm, đương nhiên, hết thảy chi phí, Mộ Uyển Tình nguyện ý chi trả.

Cử chỉ vừa hào phóng vừa khéo léo này của Mộ Uyển Tình, một lần nữa chiếm được cảm tình tốt đẹp của mọi người.

Nội dung trận đấu được tuyên bố xong, song phương liền bắt đầu chọn lựa dược liệu cùng lò luyện.

“Sư phụ, ta muốn thử luyện chế Ngọc Chân Đan, ngài cảm thấy được không?” Lam Mộ Hiên dùng ánh mắt mong chờ nhìn về phía Vân Khê, hắn muốn thử nghiệm luyện chế Ngọc Chân Đan, tất cả phối phương cùng phương pháp luyện chế đều đã được hắn nắm rõ, có đều từ trước đến nay vẫn chưa từng thực hành lần nào. Ngọc chân đan ở Ngạo Thiên đại lục, chỉ có luyện đan sư từ cấp bốn trở lên mới có thể luyện chế thành công, nói đúng hơn là mới có tư cách có phối phương để luyện chế Ngọc Chân Đan. Thực lực của Lam Mộ Hiên đã đạt đến tiêu chuẩn của đan sư cấp ba, chỉ còn cách cấp bốn chút ít.

Hiện tại, hắn chủ động muốn thử luyện chế Ngọc Chân Đan, vì hắn muốn thắng lợi, muốn nhận được cảm tình tốt đẹp của Mộ tiểu thư. Người như thế lại tin tưởng hắn, hắn không muốn đối phương thất vọng.

Nghĩ tới đây, hắn hơi đỏ mặt, hướng về phía Mộ Uyển Tình liếc mắt một cái.

Đối phương hiện tại đang thương nghị gì đó với trưởng quầy, căn bản không chú ý tới ánh mắt rình ngắm của hắn.

Vân Khê đúng lúc bắt được ánh mắt nhìn trộm của hắn, à há, đồ đệ ngốc nghếch tự nhiên đổi tính nguyên lai là vì nụ cười hồng nhan a!

“Ha ha ha ha…. Không tệ, không tệ!” Vân Khê một tay vỗ vỗ vai hắn, cổ vũ:”Tiểu Hiên tử, sư phụ ủng hộ ngươi! Không cần lo được lo mất gì cả, cứ làm theo ý mình đi! Cho dù là thua, bất quá cũng chỉ mất đi một cây mạt tây, không có gì đáng nói. Quan trọng nhất, ngươi phải dùng hết sức mình, thể hiện thật tốt, như vậy đã đủ để sư phụ vui lòng.” Không muốn gây áp lực lớn cho hắn, vì trên thực tế nàng hoàn toàn tin tưởng thực lực của hắn, thứ duy nhất hắn thiếu hụt, chính là

sự tự tin như thế này.

“Ân, sư phụ, ta nhất định không khiến ngài thất vọng!” Lam Mộ Hiên mạnh mẽ gật đầu, ánh mắt càng tăng thêm sự kiên định cùng tự tin.

Đám người vây xem tách ra bốn phía, để lộ một sân đấu nho nhỏ ở giữa tiệm thuốc, bốn người Lam gia cử nam tử cầm đầu ra thi đấu, bọn họ chọn lựa một cái lò luyện tốt nhất, dược liệu cũng là dược liệu quí nhất cùng tốt nhất của tiệm. Bọn họ muốn thắng, tất nhiên phải chọn dược liệu tốt nhất. Hơn nữa, dù sao cũng là Mộ tiểu thư trả tiền, những thứ tầm thường họ không thèm chọn, dù có những thứ không cần họ cũng lấy, vì không thể để dược ngốc tử được lợi.

Lam Mộ Hiên lấy một cái lò luyện lô, dược liệu cũng tương đối bình thường, thứ đặc biệt duy nhất chính là một cái vò rượu có ngâm thanh xà.

Bốn người Lam gia nghi hoặc khó hiểu, không rõ hắn muốn luyện chế đan dược gì mà lại cần một con thanh xà làm thuốc dẫn?

Lam y nam tử đang dựa vào cây cột cũng bất động thanh sắc, hạ đuôi lông mày, thú vị, cư nhiên có người muốn luyện chế Ngọc Chân Đan? Hắn rất ngạc nhiên, chỉ bằng lò luyện cùng dược liệu bình thường, hắn đến tột cùng là làm cách nào luyện chế ra Ngọc Chân Đan, hay là hắn có được mồi lửa làm từ Thập Đại Dị Hỏa?

Mang theo ánh mắt nghi hoặc, hắn tiếp tục quan sát trận đấu, hắn biết mình rất nhanh sẽ biết được đáp án.

“Hai vị, bắt đầu đi!” Mộ Uyển Tình tuyên bố trận đấu bắt đầu, người của hai bên liền không lộn xộn bắt đầu làm theo trình tự luyện đan.

Nói đến luyện đan, bình thường đan dược càng trân quí thì càng hao

phí nhiều thời gian, có cái cần hơn một năm rưỡi, có nhanh hơn chút cũng mười ngày nửa tháng, cũng có cái ngắn hơn. Nhưng hiện tại bọn họ chỉ có hai canh giờ để luyện chế ra đan dược không chỉ hiệu quả mà còn phải xong sớm hơn đối phương, với điều kiện này, bọn họ phải tính toán kỹ càng rồi mới luyện chế.

Đệ tử Lam gia cũng không phải là có tiếng mà không có miếng, xuất thân từ danh môn, tự nhiên phải có bản lĩnh cao, tuổi của hắn cũng xấp xỉ với Lam Mộ Hiên, cấp bậc cũng đã đạt gần ba cấp, có thể nói tương xứng với Lam Mộ Hiên. Hắn hiện tại muốn luyện chế đan dược, chính là đan dược mà luyện đan sư đạt giữa cấp ba làm, Cầm Hoàng đan, cũng là sở trường chuyên môn của hắn.

Hắn muốn phô ra sở trường tốt nhất của bản thân, đem sĩ khí của dược ngốc tử chèn ép xuống, khiến cho hắn vĩnh viễn sống trong tự ty, vĩnh viễn không ngóc đầu lên được!

“Phốc–”

Một đạo ánh lửa cháy lên trong tay hắn, hình dáng đốm lửa như đám mây, có xanh đậm, đốm lửa từ lòng bàn tay hắn phụt ra, như là khoe khoang cùng rêu rao.

Mọi người nhìn thấy ngọn lửa trong tay hắn, không khỏi đồng loạt hít vào một ngụm khí lạnh.

Có vài khách nhân kiến thức uyên bác bắt đầu bậc ra tiếng kinh hô.

“Đây, đây không phải là Hỏa Vân Hải Diễm đứng hàng thứ mười trong thập đại dị hỏa sao? Đệ tử của Lam gia cư nhiên có mồi lửa của Hỏa Vân Hãi Diễm, bây giờ còn đấu cái gì, thắng bại cách xa, rõ ràng, Lam đại thiếu gia nhất định phải thua.”

“Vậy cũng chưa chắc! Đều là người của Lam gia, bọn họ có Hỏa Vân Hãi Diễm, nói không chừng Lam đại thiếu gia còn có dị hỏa lợi hại hơn a…”

Lam Mộ Hiên gắt gao nhìn vào Hỏa Vân Hải Diễm trong tay đối phương, vẻ mặt khó có thể tin:”Này, điều này làm sao có thể? Nhị thúc hắn cư nhiên đem Hỏa Vân Hải Diễm cho các ngươi?”

Lam Mộ Hiên dưới chân lảo đảo, thực sự chịu đả kích, Lam gia trăm năm qua đi muôn nơi tìm mồi lửa dị hỏa, đến nay mới thu được dị hỏa thấp nhất trong bảng thập đại dị hỏa, nhưng mà Nhị thúc cư nhiên đem nó cho bọn họ, giúp bọn họ đến dự thi, mà trong tay hắn cả một mồi lửa dị hỏa bình thường cũng không có, hắn như thế nào so với bọn họ? Như thế nào còn có phần thắng?

“Ngốc tử, ngươi nhìn rõ vào sự thật đi! Hiện tại nhận thua còn kịp, miễn cho tự rước lấy nhục, đánh mất mặt mũi Lam gia ta.” Đối phương cười vô cùng kiêu ngạo đắc ý, xem như nắm chắc phần thắng.

Lam Mộ Hiên cúi đầu, trong miệng yên lặng lẩm bẩm, lúc nãy thật vất vả với bùng lên chút tự tin, nháy mắt toàn bộ bị dập tắt.

Vân Khê tất nhiên biết được một mồi lửa dị hỏa quan trọng như thế nào đối với một luyện đan sư, giống như rìu đối với người tiều phu vậy, nếu trong tay có một cái rìu sắc bén, thế thì làm ít hưởng nhiều, mà mồi lửa dị hỏa đối với luyện đan sư mà nói, tương đương với rìu tốt trong tay tiều phu. Trong lòng nàng vốn đã hi vọng thu được một mồi lửa dị hỏa trong bảng thập đại dị hỏa từ lâu, chỉ tiếc là vô tình bắt gặp cũng không được, chứ đừng nói tới việc chạy theo nắm lấy. Nhưng nàng tin rằng, trong tay tiều phu mặc dù không có búa, tùy tiện cho hắn một cái lưỡi liềm, chỉ cần hắn tính được độ mạnh yếu, chặt đúng góc độ, thì có thể vừa nhanh vừa chuẩn chặt được cái cây

mà hắn muốn.

Huống chi, nàng có Tàn Hoa Bí Lục, ghi lại phối phương luyện đan, độc nhất vô nhị trên đời này, dù không có mồi lửa dị hỏa, chỉ cần nắm được kỹ xảo, làm theo cũng sẽ có thể luyện chế ra đan dược tốt. Nàng đưa tay vung lên, vỗ ngay vào ót Lam Mộ Hiên, lớn tiếng quát:"Ngươi nghĩ cái gì thế? Mấy ngày nay ta dạy phương pháp luyện đan cho ngươi, ngươi quên hết rồi sao? Không có dị hỏa, chẳng lẽ không thể luyện đan? Dị hỏa làm được cái gì? Không có phối phương tốt cùng kỹ xảo luyện đan, cùng lắm chỉ như rang hạt dẻ, không có gì đáng e ngại, chẳng lẽ ngươi so với một kẻ chỉ biết rang hạt dẻ cũng không bằng?"

Lam Mộ Hiên trên mặt rớt đầy hắc tuyến, đó mà là rang hạt dẻ sao? Thực lực của người ra cũng xấp xỉ ngang hắn, cư nhiên so sánh hắn với người rang hạt dẻ—- bất quá, sư phụ nói rất đúng, cho dù không có dị hỏa, chỉ cần có phối phương tốt cùng kỹ xảo luyện đan, sẽ có thể chế ra đan dược tốt!

Được sư phụ khích lệ, cái đầu đang cúi xuống của hắn lại giương lên.

Vị nào đó bị nàng gọi thành người rang hạt dẻ thần tình chuyển thành màu đen, nữ nhân này cư nhiên so sánh hắn như thế, nàng có thể biết tiết chế một chút hay không?

Trong lúc hắn phân tâm, dị hỏa trong tay không khống chế được, suýt nữa thương tổn chính mình, hắn vội vàng ổn định tâm thần, đem dị hỏa để vào lò luyện. Hung ác trừng mắt nhìn Lam Mộ Hiên một cái, sau đó chăm chú vùi đầu vào luyện đan, hắn sẽ dùng thực lực để chứng minh, Lam Mộ Hiên vĩnh viễn là người thất bại, không thể tung mình!

“Tiểu Hiên tử, mau đi! Đừng để ý đến hắn, cứ coi như hắn là người rang hạt dẻ, ngươi mới là luyện đan sư chân chính!” Vân Khê tặng cho hắn một ánh mắt cổ vũ.

Người chung quanh nghe được lời nói cổ quái của nàng, không khỏi cười trộm một trận.

Khóe miệng Lam Mộ Hiên cũng run rẩy theo, sư phụ chính là sư phụ, thái độ làm người vĩnh viễn khác với thường nhân.

“Lam thúc thúc, cố lên! Chúng ta ủng hộ ngươi!”

“Lam thúc thúc, ngươi nhất định sẽ thắng!”

Vân Tiểu Mặc cùng Đoan Mộc Tĩnh quơ quơ tay nhỏ, cùng nhau cổ động cho hắn.

Lam Mộ Hiên liếc nhìn họ một cái, khuôn mặt giãn ra, cười sáng lạn, lo lắng dưới đáy lòng tan vào hư vô. Có nhiều người ủng hộ hắn như vậy, hắn còn lo lắng cái gì, chỉ cần toàn lực thi đấu là đủ, thắng thua không quan trọng.

Bên này, Mộ Uyển Tình cũng hướng hắn mỉm cười, nhắc nhở:”Lam công tử, thời gian không nhiều lắm, ngươi hãy mau chóng bắt đầu đi thôi.”

Lam Mộ Hiên quay đầu, nhìn thấy nụ cười tươi như hoa của nàng, khuôn mặt tuấn tú lại lần nữa ửng đỏ, hít một hơi thật sâu, hắn cũng bắt đầu vùi đầu vào luyện đan.

Khi Lam Mộ Hiên chuyên chú luyện đan, trên người toát ra một loại khí chất đặc biệt, trầm tĩnh, lịch sự, tao nhã, đã không còn vẻ ngu ngu ngốc ngốc thường ngày, chỉ có chuyên chú cùng chuyên chú!

Lúc này Lam Mộ Hiên, bất tri bất giác, hiện lên một loại mị lực đặc thù, khiến bọn nữ tử xung quanh si mê một trận, ngay cả Mộ Uyển Tình cũng không ngoại lệ, một đôi mắt sáng trong gắt gao, chăm chú nhìn hắn, không chỉ chú ý tới kỹ xảo luyện đan của hắn, mà chú ý tới cả cái nhăn mày cùng nhất cử nhất động của hắn.

Thật sự khó tưởng tượng được, mới vừa rồi còn ngượng ngùng, tự ti, Lam đại thiếu gia giờ phút này lại thay vào một thần sắc khác, hấp dẫn ánh mắt mọi người, khiến cho bất kỳ ai cũng không thể ly khai tầm mắt.

Vân Tiểu Mặc cùng Đoan Mộc Tĩnh không biết từ khi nào đã nhảy lên trên bàn quầy, hai người quơ quơ chân nhỏ, quan sát trận đấu, đôi khi chụm đầu lại, khe khẽ bàn luận.

Tiểu Bạch bị hai người vứt sang một bên, buồn bực ngủ gật, hai con mắt lim dim nhắm. Nó thật sự không hiểu trận đấu luyện đan này có gì hay, lò lửa cháy mạnh, nóng quá, khiến nó muốn tắm nước lạnh, thực không có tinh thần!

Thần sắc Long Thiên Thần cũng không sai biệt lắm, ỉu xìu, vô lực, hắn cảm thấy luyện đan thực sự là một quá trình buồn chán, vừa phiền toái vừa tốn thời gian, đánh chết hắn cũng không muốn học luyện đan. Ngáp, hắn buồn ngủ rồi.

Toàn bộ sự tập trung của Vân Khê đều đặt trên Hỏa Vân Hải Diễm, nàng vẫn tò mò với bộ dáng của mồi lửa dị hỏa được ghi lại trong sách, hiện tại thấy rồi, ánh mắt nàng dâng lên nồng đậm hứng thú. Đồ tốt như thế lại để trong tay phế nhân, thật sự đáng tiếc. Môi nàng cong lên một khoảng, ánh mắt nhìn Hỏa Vân Hải Diễm càng thêm nóng bỏng.

Thời gian tích tắc trôi qua, ngọn lửa trong hai lò luyện kịch liệt cháy, cháy rồi lại cháy lên, một bên là màu đỏ bình thường, một bên là màu xanh lam thu hút.

Hương dược nhàn nhạt bay ra từ lò luyện, chỉ ngửi thấy hương vị, liền biết đan dược kia có phẩm chất không hề tầm thường.

Cơ hồ là cùng một lúc, cùng một động tác, hai người đồng thời hoàn thành đan dược mình luyện chế.

Một bên là Hoàng Cầm Đan, một bên là Ngọc Chân Đan, đều là thuốc tốt để trị thương, nhưng so với nhau thì phẩm chất lại chênh nhau một bậc.

Đệ tử Lam gia nhìn Lam Mộ Hiên luyện chế Ngọc Chân Đan, như đang tập trung suy nghĩ, không thể trách hắn kiến thức nông cạn, thực sự là hắn ở cấp bậc luyện đan này còn chưa có tư cách tiếp xúc với đan dược cao cấp như ngọc chân đan.

“Ngươi luyện cái gì vậy? Ta tại sao chưa bao giờ thấy qua? Ngươi đừng vì không thắng được ta mà tùy tiện dùng mấy thứ xằng bậy để qua mắt ta?” Hắn không tin Lam Mộ Hiên có thể thắng được mình, nên nhận định đối phương nhất định là cố lộng huyền hư*.*(*cố làm ra vẻ huyền bí, cố ý lừa bịp)*

Đám người Vân Khê khinh thường liếc hắn, sau đó đem tầm mắt chuyển sang hướng Lam Mộ Hiên, trong lòng ai cũng có ít nhiều khẩn trương, không biết đến tột cùng hắn có thành công hay không.

Lam Mộ Hiên nâng tay, lau mồ hôi, khi hắn ngẩng đầu, khuôn mặt tuấn tú bỗng nhiên sáng bừng, hiện lên vẻ thỏa mãn cùng cảm giác thành tựu.

Hắn thực sự thành công, hắn cư nhiên chỉ thử một lần đã luyện chế thành công Ngọc Chân Đan! Đối với hắn mà nói, không có bất kì chuyện gì khiến hắn cao hứng hơn chuyện này.

Hắn giương lên vẻ vui sướng, quay đầu nhìn về phía Vân Khê, nụ cười kia còn rực rỡ hơn ánh mặt trời.

Nhìn đến khuôn mặt tươi cười của hắn, Vân Khê liền biết hắn thành công, hướng về phía hắn giơ lên ngón tay cái.

Vân Tiểu Mặc cùng Đoan Mộc Tĩnh cũng giơ lên tay nhỏ theo, mừng thay cho hắn, bọn họ dù không hiểu đan thuật, nhưng thông qua nụ cười của Lam Mộ Hiên cũng đoán được chút ít.

Hai người đồng thời vỗ tay, khiến cho Long Thiên Thần cùng Tiểu Bạch đang mơ màng ngủ gật phải tỉnh dậy.

“Đã xong sao? Thắng sao?” Long Thiên Thần hiện lên vẻ mặt mê mang.

Lam Mộ Hiên thu tầm mắt khỏi mấy người Vân Khê, quay đầu nhìn về phía Mộ Uyển Tình, cười đơn thuần mang theo chút ngại ngùng của đại nam hài. *(ôi, kute quá xá!)*

Mộ Uyển Tình nhìn lại hắn, hơi sửng sốt, nhưng lập tức cũng đáp lại hắn một nụ cười thanh thiển.

“Đan dược của hai vị đã luyện chế xong, lúc nãy ta đã sai người đi mời một vị đan sư cao cấp nhất trong thành, đến đây làm trọng tài. Phó đại sư hiện tại đã là luyện đan sư cấp năm, chính là luyện đan sư nổi tiếng nhất trong thành Mộ Tinh, để ngài ấy làm trọng tài là công bằng nhất.”

Mộ Uyển Tình nghiêng người, làm tư thế mời, liền có một lão giả thong thả bước ra từ trong nội đường tiệm thuốc, nguyên lai lúc nãy nàng ghé tai bàn luận với chưởng quầy, chính là vì muốn chưởng quầy mời Phó đại sư đến.

“Phó đại sư, đây là Lam đại thiếu gia cùng đệ tử xuất sắc nhất của Lam gia- Lam Trọng Anh, bọn họ vừa rồi mỗi người tự mình chế một loại đan dược, xin đại sư xem xét thử loại nào tốt hơn.”

Phó đại sư đối nhân xử thế nội liễm, nghiêm túc, không nói không cười, nghe xong Mộ Uyển Tình giới thiệu, hắn cũng không nhiều lời, tiếp tục thong thả bước về phía trước, xem thử đan dược hai người luyện chế. Hắn trước tiên xem đan dược của Lam Trọng Anh luyện chế trước- Hoàng Cầm Đan, thoáng liếc một cái về phía sau, lực chú ý của hắn liền chuyển sang Hỏa Vân Hải Diễm trong lò luyện, hai mắt phút chốc sáng rực, hiện lên vẻ say mê giống mọi người.

“Cư nhiên là ngọn lửa thứ mười trong thập đại dị hỏa, Hỏa Vân Hải Diễm! Khó trách hoàng cầm đan có tỉ lệ cùng phẩm chất như thế…” Ngụ ý của hắn, Lam Trọng Anh sở dĩ có thể luyện chế ra hoàng cầm đan phẩm chất hơn người, tất cả đều là công lao của Hỏa Vân Hải Diễm.

Lam Trọng Anh không hiểu hàm ý ẩn trong câu nói, chỉ nghe được hắn khen ngợi hoàng cầm đan do mình luyện chế có tỉ lệ cùng phẩm chất đều rất tốt, như vậy cũng là nằm trong sự dự đoán của hắn.

Nghĩ đến đây, hắn hiện lên vẻ mặt đắc ý, không quên hướng về phía Lam Mộ Hiên quăng một ánh mắt khiêu khích.

Mộ Uyển Tình đi lên phía trước, đánh gãy hứng thú của Phó đại sư với Hỏa Vân Hải Diễm, dời lực chú ý của hắn đến Ngọc Chân Đan mà Lam Mộ Hiên luyện chế: “Phó đại sư, xin ngài nhìn thử đan dược

Lam công tử luyện chế, đan dược hắn luyện chế có chút kỳ lạ, ngay cả vãn bối cũng chưa từng gặp qua, không biết có thể xin đại sư chỉ giáo hay không?”

Lời nói của nàng vừa cung kính vừa khiêm tốn, khiến Phó đại sư nghe được liền cảm thấy thư sướng, từ từ dần đem lực chú ý chuyển sang đan dược trước mặt Lam Mộ Hiên, Ngọc Chân Đan.

Mọi người nín thở nhìn thần sắc của Phó đại sư, thắng bại hoàn toàn phụ thuộc vào lời nói của hắn.

Bầu không khí ở nơi đây nhất thời trở nên ngưng trọng lạ thường.

Trong nháy mắt Phó đại sư nhìn thấy Ngọc Chân Đan, thì thoáng sửng sốt, thần sắc có chút đình trệ, khiến mọi người không đoán ra được tâm tư chân chính của hắn.

“Rốt cuộc thế nào a?”

“Đến tột cùng là ai thắng?”

“….”

Những khách nhân vây xem có chút nóng nảy, nóng lòng muốn biết kết quả của trận đấu.

Phó đại sư xoa nhẹ mắt, có chút khó tin, rồi lập tức kéo tay áo, thật cẩn thận cầm ngọc chân đan lên, để vào chóp mũi ngửi ngửi, miệng phát ra một tiếng kinh nghi*:”Nha” *(ngạc nhiên+ nghi ngờ)*

“Phó đại sư, thế nào?”

Mộ Uyển Tình cũng bắt đầu tò mò, không biết rõ ý hắn ra sao, đến tột

cùng là tốt hay xấu, là thắng hay thua, hắn dù sao cũng mau chóng nói một câu định rõ đi?

Mấy người Lam Trọng Anh đứng chờ ở một bên bắt đầu có chút không kiên nhẫn, đều kều la lên.

“Chuyện này còn cần hỏi sao? Đương nhiên là hoàng cầm đan của chúng ta thắng! Hoàng cầm đan dùng Hỏa Vân Hải Diễm chế ra, mỗi một công đoạn đều được làm hoàn mỹ đến cực hạn, sao có thể thất bại dưới một viên đan vô danh của hắn?”

“Đúng vậy! Lửa chúng ta dùng, chính là Hỏa Vân Hải Diễm đứng thứ mười trong thập đại dị hỏa, dùng nó để chế đan dược so với những loại đan dược bình thường khác thì tinh thuần hơn không biết bao nhiêu lần. Hắn dùng lửa gì? Há có thể so sánh cùng chúng ta?”

“Trận đấu này vốn là dư thừa, một dược ngốc tử sao có thể hơn chúng ta được?”

“….”

Bốn người ngươi một lời ta một câu, đồng thời bày ra tư thái kiêu ngạo, duy ngã độc tôn.

“Đều câm miệng hết cho ta!” Phó đại sư đột nhiên quát một tiếng chói tai, đánh gãy lời của bốn người kia.

Trên mặt bọn hắn bị kiềm hãm, đều hiện lên vẻ tức giận. Tuy rằng đối phương là một luyện đan sư cấp năm, thân phận ở Ngạo Thiên đại lục khá cao, nhưng ở Lam gia, đan sư cấp năm nhiều không đếm xuể, cho nên bọn họ căn bản không đem Phó đại sư để vào mắt. Hiện tại nghe hắn quát bọn họ, thì cáu giận trong lòng càng sâu, bất quá, hắn bây giờ đang là trọng tài, bọn họ đành phải tạm thời nhẫn

nhịn.

“Phó đại sư, ngươi rốt cuộc phán quyết như thế nào?” Lam Trọng Anh lạnh lùng nói.

Tầm mắt Phó đại sư lưu lại thật lâu trên Ngọc Chân Đan trong tay, biểu tình trên mặt cực kỳ phong phú, có nghi hoặc, có ngạc nhiên, có hưng phấn, cùng kích động sâu sắc.

“Này, điều này sao có thể? Thật sự là Ngọc Chân Đan sao? Vì sao ta lại không hề ngửi thấy mùi của thanh xà dù chỉ một chút?” Phó đại sư đột nhiên lắc đầu, không dám tin nói:” Không đúng, đây tuyệt đối không phải Ngọc Chân Đan!”

Bốn người Lam Trọng Anh chợt nghe đến ba chữ Ngọc Chân Đan, thì tim không khỏi nhảy dựng lên, đây thực sự là đan dược cao cấp mà họ không biết sao? Bọn họ xem như là những luyện đan sư có kiến thức rộng rãi, đan dược vượt ngoài phạm trù kiến thức của bọn họ, chẳng phải biểu thị rằng phẩm chất của ngọc chân đan hơn hẳn hoàng cầm đan sao?

Sau đó lại nghe Phó đại sư nói nó tuyệt đối không phải ngọc chân đan, thì trong lòng nhất thời bình ổn lại, trên mặt bốn người đồng thời lộ ra thần sắc không biết diễn tả như thế nào.

“Dược ngốc tử, ngươi thua! Hiện tại, ngươi thua tâm phục khẩu phục chưa? Cây mạt tây bây giờ thuộc về chúng ta! Ha ha ha….”

Lam Trọng Anh cười điên cuồng, đang muốn đi lấy cây mạt tây, thì bên này Phó đại sư đột nhiên kinh hô:”Đây tuyệt đối không phải ngọc chân đan bình thường, nó rõ ràng dùng thanh xà làm thuốc dẫn, tại sao lại không có mùi của thanh xà? Quá thần kỳ, quá thần kỳ! Đây tuyệt đối là ngọc chân đan có phẩm chất thuần khiết hơn nhiều so với

ngọc chân đan chân chính!”

Phó đại sư càng nói càng kích động, xung quanh ồ lên một mảnh, nguyên lai không phải Lam Mộ Hiên điều chế đan dược thất bại, mà là phẩm chất của nó vượt quá sức tưởng tượng của Phó đại sư, cho nên mới khiến Phó đại sư kích động như thế.

“Ngươi mau nói cho ta biết, ngươi làm cách nào chế tạo ra được? Cấp bậc luyện đan của ngươi thoạt nhìn còn chưa đạt tiêu chuẩn của cấp bốn, vì sao lại chế tạo ra được đan dược mà chỉ đan sư cấp bốn mới biết- Ngọc Chân Đan? Hơn nữa phẩm chất còn cao như thế? Đặc biệt nhất là, nó cư nhiên dùng lửa thường mà chế tạo…”

Nguyên lai chỉ có đan sư trên cấp bốn mới luyện chế được Ngọc Chân Đan?!

Xung quanh lại ồ lên một mảnh.

Chỉ cần quan sát thần sắc của Phó đại sư, mọi người đều biết, thắng bại đã phân.

Lam Mộ Hiên thắng!

Hắn chẳng những thắng, hơn nữa còn thắng một cách oai hùng, đan dược hắn luyện chế luận về cấp độ hay phẩm chất đều hơn người ta, thắng là điều chắc chắn.

“Oa, Lam thúc thúc thắng a—” Vân Tiểu Mặc là người thứ nhất vui vẻ hoan hô.

Những khách nhân vây xem cũng đều tiến lên chúc mừng, Lam Mộ Hiên có chút không quen, hiện lên ánh mắt mê mang, hướng Vân Khê xin giúp đỡ. Thắng là điều đáng mừng, nhưng hắn không thích

ứng được với khen tặng nhiệt liệt như vậy, hắn vẫn có thói quen yên lặng một mình hưởng thụ lạc thú khi luyện đan.

“Điều đó không có khả năng! Điều đó không có khả năng! Sao ta có thể thất bại chứ?” Lam Trọng Anh khó mà chấp nhận kết cục như vậy, hắn có hỏa vân hải diễm, có được dược liệu cùng lò luyện lô nhất, nhưng vẫn phải bại dưới tay dược ngốc tử, kết cục như vậy, sao hắn có thể chịu được?

Ánh mắt Mộ Uyển Tình thản nhiên quét qua bốn người Lam Trọng Anh, sau đó lại dừng trên người Lam Mộ Hiên, đợi những khách nhân chúc mừng Lam Mộ Hiên dần dần tản đi, nàng mới tiến về phía trước, nói:”Lam công tử, chúc mừng ngươi! Luyện đan thuật của ngươi rất cao, ta thập phần bội phục, đêm mai ở phủ ta có bữa tiệc tối, không biết có thể vinh dự mời Lam công tử cùng tôn sư đến phủ dự tiệc hay không?”

Nàng vừa nói, tầm mắt vừa hướng về phía Vân Khê, thân mật mỉm cười.

Lam Mộ Hiên nhận được lời mời của nàng, không khỏi cảm thấy thụ sủng nhược kinh*, ngượng ngùng gãi đầu, dùng ánh mắt thăm dò hướng về phía Vân Khê. Trong lòng của hắn dù rất muốn đi, nhưng còn phải nhận được sự đồng ý của sư phụ nữa.*(*bỗng dưng được sủng ái mà lo sợ)*

Vân Khê cúi đầu cười khẽ, thật là ngốc tử! Khó có một cô nương quí mến hắn, nếu không nắm lấy cơ hội, mà bỏ lỡ, chẳng phải quá đáng tiếc sao? Nàng gật đầu với hắn, xem như nhận lời.

Lam Mộ Hiên vui sướng nở nụ cười, hướng về phía Mộ Uyển Tình gật đầu, nói:”Đêm mai chúng ta nhất định đến!”

“Vậy, đêm mai gặp.” Nàng dịu dàng cười, tươi như nắng xuân.

Phó đại sư đối với Ngọc Chân Đan Lam Mộ Hiên chế tạo cực kỳ hứng thú, một lòng muốn nghe chính miệng tên kia nói ra phương pháp luyện chế Ngọc Chân Đan, nhưng mà Mộ Uyển Tình ghé tai nói nhỏ một câu với hắn, hắn đành thất vọng buông tha. Khi Mộ Uyển Tình rời đi cùng thủ hạ, Phó đại sư cũng cùng ly khai tiệm thuốc.

“Ngốc tử, còn nhìn?” Long Thiên Thần khoác một tay qua cổ hắn, ghìm lại, không nhịn được mỉm cười. Không thể tưởng tượng được rằng, ngốc tử này cũng có một ngày động xuân tâm, tới Mộ Tinh thành quả là quyết định sáng suốt!

Khuôn mặt tuấn tú của Lam Mộ Hiên đỏ bừng, càng thêm ngượng ngùng.

Bên này, đám người Lam Trọng Anh tức giận đến bốc khói, bọn họ cư nhiên lại bại bởi một ngốc tử, chuyện này bọn họ nhất định sẽ nhớ kỹ! Lam Trọng Anh thu hồi Hỏa Vân Hải Diễm, đá một cước vào lò luyện:”Chúng ta đi!”

Trước khi đi, bốn người hướng về phía Lam Mộ Hiên hung ác trừng mắt, ý tứ biểu lộ như là, hãy đợi đấy!

Lam Mộ Hiên nhìn bốn người rời đi, nhẹ nhàng thở ra, uất ức đọng lại trong đầu nhiều năm qua bỗng chốc hóa thành hư không, toàn thân thoải mái hơn nhiều. Nguyên lai, hắn căn bản không cần sợ bọn họ, hắn hoàn toàn có thể thắng bọn họ!

“Sư phụ, ta thành công thật rồi.”

Lam Mộ Hiên quay đầu nhìn Vân Khê, cười sáng lạng như ánh mặt trời.

Khóe môi Vân Khê hạ xuống, tiến về phía trước, gõ một cái vào đầu hắn. Rõ ràng lớn hơn nàng vài tuổi, tính tình lại hồn nhiên như trẻ con, tâm cơ đến Tiểu Mặc cũng hơn hắn. Lam Mộ Hiên như vậy, sao có thể sinh tồn trên giang hồ, sao có thể khiến nàng yên tâm?

“Xem ra, phải tìm cho ngươi một người vợ khôn khéo một chút, nếu không có ngày, ngươi bị bán đi còn giúp người ta đếm bạc….haizz”

Lam Mộ Hiên sờ sờ đầu mình, cái gì cũng không nói, chỉ ngây ngô cười, bỗng nhiên như nghĩ tới điều gì đó, khuôn mặt tuấn tú lại hiện lên một mảnh hà màu*. *(ráng chiều, mây màu hồng hồng, đỏ đỏ, cam cam ấy)*

“Xong rồi, xong rồi, ngươi thực hết thuốc chữa rồi!” Vân Khê lắc lắc đầu, đối với bệnh của hắn nàng không có chút lạc quan nào.

“Các ngươi về khách điếm trước đi, ta ra ngoài một chuyến, sẽ về sớm thôi.”

“Mẫu thân, người đi đâu vậy?” Vân Tiểu Mặc ngồi trên quầy, quơ quơ chân nhỏ, ngửa đầu hỏi.

Vân Khê tiến lên, bế hai tiểu tử từ trên quầy xuống dưới đất, cúi đầu nói:”Mẫu thân đi giải quyết mấy chuyện lặt vặt, sẽ sớm trở về. Các ngươi phải ngoan, về trước với Thần thúc thúc cùng Lam thúc thúc nhé.” Khi nói chuyện, có một đạo tinh quang giảo hoạt xẹt qua dưới đáy mắt nàng.

Vân Tiểu Mặc tò mò nhìn nàng, cảm thấy mẫu thân có điểm thần bí, nhưng vẫn nhu thuận gật gật đầu:”Nga, được rồi.”

Dựa vào cột, lam y nam tử lắc lắc ống tay áo, hướng về phía mấy

người Vân Khê nhìn một cái, khóe môi khẽ nhếch, trong miệng thì thào vài câu:"Ngọc chân đan…Quả nhiên có ý tứ! Có lẽ chuyến này đến Mộ Tinh thành, có thể có được thu hoạch lớn." Nói xong, hắn xoay người ly khai tiệm thuốc.

Tiểu Mộc không hiểu gì hết, không rõ đến tột cùng lời nói của công tử mang ý gì, nhưng mà, không phải bọn họ đến mua thuốc sao? Công tử sao chưa mua gì cả, đã trực tiếp rời đi?

Tâm tư của công tử, thực khó đoán.

Tiểu Mộc lắc đầu, cũng chỉ biết đi theo.

Sau khi bốn người Lam Trọng Anh rời khỏi bảo dược, liền tìm đường trở về khách điếm, dọc theo đường đi, bốn người tức giận bất bình trong lòng, thật sự khó có thể chấp nhận sự thực mình đã thua cuộc.

"Ngốc tử Lam Mộ Hiên này, luyện đan thuật của hắn từ khi nào thì trở nên lợi hại như vậy? Cư nhiên chỉ dùng lửa thường cũng có thể luyện ra đan dược mà đan sư cấp bốn mới luyện được, ngay cả Phó đại sư cũng tán thưởng hắn không dứt, thật sự không hiểu nổi!"

"Hay là bản lĩnh của sư phụ hắn thực sự rất lớn? Nhưng mà người đàn bà kia thoạt nhìn chưa tới hai mươi tuổi, nữ tử còn trẻ như vậy, sao có thể có được luyện đan thuật lợi hại như thế? Chẳng lẽ luyện đan phối phương trên người nàng có thể sánh được với phối phương trong sách cổ của Lam gia sao?"

"Cũng rất có thể có chuyện ấy! Ngẫm lại thì, luận mồi lửa, lò luyện cùng dược liệu, chúng ta so cái gì cũng đều tốt hơn bên kia, nhưng vì sao hắn lại thắng mà chúng ta thua? Giải thích duy nhất, chính là bọn họ có được phối phương độc đáo, không cần đến mồi lửa cùng lò luyện tuyệt hảo, chỉ cần có đầy đủ dược liệu cùng kỹ xảo, thì có

thể luyện ra đan dược theo ý muốn. Nếu thật như thế, như vậy chúng ta nhất định phải có được phối phương trên người nàng, sau khi trở về, sẽ dâng lên gia chủ cùng trưởng lão đòi ban thưởng! Hừ hừ, nếu có phối phương, không những có thế hướng gia chủ cùng trưởng lão đòi phần thưởng, mà còn có thể giành thắng lợi trong đại hội luyện đan lần này, lấy được lam tâm tuyết sâm."

"Đúng! Mặc kệ trên người nữ nhân kia có phối phương hay không, tóm lại, không thể dễ dàng buông tha cho nàng!"

"Bất quá, thực lực của nữ nhân kia không phải tầm thường, chỉ dựa vào võ công của bốn người chúng ta, sợ không thể nào đối phó được nàng, vẫn nên mời Cửu trưởng lão đến đối phó với nàng! Lần này, Cửu trưởng lão bỏ ra một số tiền lớn cho chúng ta tham gia đại hội luyện đan, nếu hắn biết chuyện của chúng ta, tin rằng hắn sẽ giúp chúng ta loại bỏ nữ nhân kia!"

"Ân, Cửu trưởng lão đã đạt cảnh giới Mặc Huyền ngũ phẩm, dư sức đối phó với nữ nhân kia!"

"Nhưng mà, bộ dạng nữ nhân kia rất xinh đẹp, giết như vậy, thật sự đáng tiếc. Sau khi các ngươi cầm phối phương, không bằng lưu lại nàng cho ta, để ta hảo hảo nếm thử chút tư vị của nàng, sau đó giết nàng cũng không muộn!"

Tiếng cười dâm tà phát ra từ trong miệng Lam Trọng Anh, hắn vừa cười một nửa, đột nhiên dừng lại, hai mắt bỗng nhiên mở lớn, sau đó, cả người ngã xuống cái rầm.

Quyển 2 - Chương 32

-Tiểu Mặc Lúc này, bốn người vừa lúc đi vào một con hẻm nhỏ, khắp mọi nơi trừ bốn người bọn họ ra, không có một ai khác.

Trong lúc đó Lam Trọng Anh đột nhiên té xuống, ba người còn lại bị chấn kinh không nhỏ, một người ngó nhìn tình trạng của Lam Trọng Anh, hai người khác thì cảnh giác liếc nhìn về bốn phía, như đang lâm đại địch.

“Người nào, đến tột cùng là người nào ám tiển đả thương người?”

“Có giỏi thì lăn ra đây cho cô nãi nãi, giấu đầu lòi đuôi thì bản lãnh gì?”

“A – -” vừa đúng lúc một nữ nhân khác té xuống nữa, thủ đoạn lại cũng đồng dạng, vô thanh vô tức, thậm chí liền tại sao bọn họ lại đột nhiên ngã xuống đất cũng không cách nào điều tra rõ ràng.

Hai người còn lại không khỏi kinh hoàng, họ liếc nhau một cái, quyết định thật nhanh.

“Ngươi đi hồi báo Cửu trưởng lão, ta lấy Hỏa Vân Hải Diễm, lập tức sẽ tới.”

Nam nhân còn lại khom người lấy Hỏa Vân Hải Diễm trên người Lam Trọng Anh, một gã nữ đệ tử khác thì chạy đi, hướng cái hẻm nhỏ bên ngoài chạy trốn. Nữ đệ tử vừa chạy trốn, vừa cao giọng gào thét: “Giết người, giết người!”

Trong Mộ Tinh thành có lệnh cấm động võ, nàng biết một khi có binh sĩ tuần tra phát hiện có án mạng, sẽ gặp lập tức chạy tới, đây là con đường sống duy nhất của nàng, cho nên nàng cố gắng lên tiếng cầu cứu, dốc toàn lực hô lớn.

Vân Khê chân mày nhẹ chau lại, nàng ẩn thân ở phía trong tường hẹp, mỗi lần chỉ có thể đối phó một người, nếu không sẽ rất dễ dàng bại lộ hành tung. Hiện tại hai người kia đã tách ra, đây là cơ hội tốt nhất để nàng hạ thủ, đang trù trừ là nên đoạt Hỏa Vân Hải Diễm trước, hay là giết người trước.

Thì ở đầu ngõ, nữ nhân vừa chạy thoát đi đột nhiên kinh hô một tiếng liền ngã xuống đất.

Không một chút do dự, ngân châm bạc từ đầu ngón tay thứ ba của Vân Khê bắn ra, tinh chuẩn bắn vào trong tai tên nam nhân cuối cùng kia, nhẹ nhàng xuyên vào, vô thanh vô tức, một kích bị mất mạng!

Vân Khê không đi ra ngoài ngay, mà lẳng lặng ngồi yên chờ đợi, nàng tin tưởng ở trong hẻm nhỏ này còn có một người khác đang âm thầm mai phục, mà hắn chính là người đã giết nữ nhân kia.

Hắn đến tột cùng là người nào? Là địch hay bạn? Có mục đích gì?

Vân Khê không cách nào phân biệt rõ ràng, cho nên không thể làm gì khác hơn là địch không động ta không động.

“Ra đi! Ta thay ngươi giải quyết một phiền toái nhỏ, ngươi nên cám ơn ta như thế nào?” Thanh âm thanh nhã trong hẻm nhỏ trống vắng lộ ra vẻ nhàn sự, tà áo màu xanh da trời lắc nhẹ, một nam tử tuấn dật nho nhã liền từ trên không hạ xuống trong hẻm nhỏ.

Mái tóc đen của hắn bay tán loạn trên không, tầm mắt chuẩn xác

chiếu vào chỗ Vân Khê đang ẩn thân, không dời không đổi.

“Ta có nhờ ngươi giúp ta sao? Tự ngươi xen vào việc của người khác!” Vân Khê dịch bước từ nơi ẩn thân nhảy xuống, lãnh mâu quét nhẹ về phía hắn, người này chính là kẻ lúc trước gặp ở trên đường cái, một nam nhân nhàm chán.

Môi của hắn bất giác như vẽ ra nụ cười nhè nhẹ, như bất cứ lúc nào cũng chưa từng xóa đi, khuôn mặt tươi cười chính là chiêu bài của hắn.

Tiếu Diện Hổ, không nên trêu chọc, nhưng nếu là Tiếu Diện Hồ, vậy thì lại càng không cần trêu chọc vào.

Vô luận hắn là hổ, hay là hồ ly, Vân Khê cũng không nghĩ trêu chọc hắn.

Nam tử cúi đầu phát ra tiếng cười khẽ, bất đắc dĩ tay hơi dao động nói: “Tại hạ cùng cô nương có cừu oán sao? Tại sao lại đứng cách xa ngàn dặm?”

Vân Khê hừ lạnh, ngữ khí hờ hững mà trong trẻo lạnh lùng nói: “Ta ghét nhất loại người nhàm chán và ngươi xen vào việc của người khác, mà ngươi vừa vặn đem hai loại người này toàn bộ mang vào trên người. Cho nên, cách ngươi ngàn dặm đó là tất nhiên, ta thậm chí hi vọng ngươi cách ta thật xa, đời này kiếp này ta cũng không muốn nhìn thấy ngươi.”

Nụ cười yếu ớt trên gương mặt nam tử kia vẫn không thay đổi, hắn lẳng lặng đứng yên ngắm nhìn nàng, đôi lông mày chau lên, nói: “Không bằng chúng ta đánh cuộc, nếu ta thua, ta đáp ứng ngươi, từ nay về sau không xuất hiện ở trước mặt ngươi nữa…”

Đôi lông mày lạnh của Vân Khê hơi nhướng lên cao, chờ hắn nói vế sau.

Nam tử từ trên người lấy ra mảnh giấy, đưa về phía nàng, thanh âm thanh nhã nói: “Đây là cách điều chế Cửu chuyển Thái Cực đan, nếu ngươi có thể luyện chế ra Cửu chuyển Thái Cực đan, ta tình nguyện dâng tặng vạn triệu kim ngân để tạ ơn, đồng thời còn có thể đáp ứng ngươi, từ nay về sau sẽ không tái xuất hiện ở trước mặt ngươi.”

Cửu chuyển Thái Cực đan?!

Vân Khê kinh ngạc nhìn mảnh giấy ghi cách điều chế, đáy lòng thật giống như bị sét đánh vào, một cảm giác khiếp sợ không thể to lớn hơn nữa bỗng trào dâng.

Cửu chuyển Thái Cực đan, Ngạo Thiên đại lục cũng tồn tại cách điều chế Cửu Chuyển Thái Cực đan sao, điều này nói rõ cái gì? Chẳng lẽ Tàn Hoa bí lục của Vân gia bọn họ, chính là xuất phát từ Ngạo Thiên đại lục, hay là cùng Ngạo Thiên đại lục có phần bí mật dính líu trong đó?

Bí cổ luyện đan của Lam gia bị thiếu, mà trên tay người nam nhân này lại là phương pháp điều chế Cửu chuyển Thái Cực đan, tất cả những điều này đều chứng tỏ Tàn Hoa bí lục cùng Ngạo Thiên đại lục có liên hệ với nhau, chẳng lẽ ngay cả nàng xuyên không đến đây, cũng không phải là không có nguyên nhân, từ trong sâu thẳm không gian như có một cổ thần lực dẫn dắt nàng, hướng dẫn nàng tới phiến đại lục này?

Đáy lòng tràn đầy khiếp sợ, thật lâu cũng không cách nào thở bình thường lại.

” Ngươi làm sao vậy?” Nam tử nhìn thần sắc khác thường của nàng,

không khỏi lên tiếng hỏi thăm.

Vân Khê định thần trở lại, từ trong tay của hắn nhận lấy cách điều chế, nhanh chóng xem một lần, quả nhiên đại khái giống nhau. Điểm khác nhau duy nhất chính là, phần này giống như cổ tự của Lam gia, là không trọn vẹn, thiếu mất mấy vị dược liệu trọng yếu cuối cùng. Có lẽ nguyên nhân chính là chỗ này, cho nên, mặc dù trong tay có cách điều chế, vẫn luyện không ra Cửu chuyển Thái Cực đan, bởi vì cách điều chế không trọn vẹn, thì không thể nào luyện chế ra đan dược được.

Trong mắt nàng nghi quang chợt lóe lên, mau đến nổi đối phương cũng không kịp bắt tới, nàng tiện tay đem cách điều chế ném trả lại cho hắn, giọng nói lãnh mạc như cũ: “Loại đan dược này sợ rằng hao phí tâm huyết cả đời của một luyện đan sư cũng chưa hẳn có thể luyện chế thành, ngươi cầm nó cùng ta đánh cuộc, chẳng phải là đang trêu chọc ta sao? Nếu ta cả đời đều luyện chế không ra Cửu Chuyển Thái Cực đan, vậy chẳng phải là mỗi ngày cũng phải cùng ngươi gặp mặt, việc này cũng tựa như cọng cỏ vừa chướng mắt vừa chán ghét cứ ở trước mắt ta lắc lư?”

Nam tử vẫn cười yếu ớt, không để ý chuyện mình trở thành cọng cỏ vừa chướng mắt vừa chán ghét ở trong miệng nàng, thanh âm trong trẻo vang lên: “Ta xem ngươi là không dám nhận cái khiêu chiến này thôi? Luyện chế ra Cửu chuyển Thái Cực đan chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết, chính là mục tiêu theo đuổi của mỗi một luyện đan sư, ngươi không dám nhận khiêu chiến này, cũng chỉ là người tầm thường thôi.....”"

Hắn thở dài rồi thu hồi cách điều chế, ưu nhã xoay người, như là không cần phải nhiều lời nữa, bước thẳng rời đi.

Khiêu khích a, trần trụi khiêu khích!

Vân Khê tức tối trong lòng, biết rõ là phép khích tướng của hắn, nhưng mà nàng cũng không cách nào dễ dàng tha thứ cái kiểu khiêu khích như vậy.

“Chờ một chút! Ta tiếp nhận khiêu chiến của ngươi, bất quá, ta muốn biết lai lịch cách điều chế của ngươi, còn có hết thảy phí dụng trong lúc điều chế cần có nữa, toàn bộ phải do ngươi chịu trách nhiệm!”

Nam tử dừng bước, cúi đầu, tiếng cười từ môi hắn bậc ra, nhìn một thoáng kia, giống như có hàng vạn hàng nghìn tia sáng toàn bộ tập trung ở trên gương mặt của hắn, thật sự mị hoặc chúng sanh.

” Lại là yêu nghiệt!”

Vân Khê khóe miệng khẽ động, bất nhã liếc mắt, nàng rất không thích nụ cười đắc ý của hắn. Cho tới bây giờ cũng chỉ có nàng, Vân Khê, là chiếm tiện nghi của người khác, hiện tại sau một phen đấu cùng, nàng có cảm giác như bị thua một bậc, trong lòng nghĩ như thế nào cũng cảm thấy tức giận khó chịu.

Bỗng nhiên có chút nhớn đến một yêu nghiệt khác, mặc dù hắn cũng thường xuyên sẽ chiếm tiện nghi của nàng, nhưng đáy lòng nàng luôn là mật ngọt ngào, thỉnh thoảng, thậm chí nàng cảm thấy được lỗ lả cũng là một loại phúc khí.

Chờ Vân Khê lấy Hỏa Vân Hải Diễm trở lại khách sạn xong, nàng càng nghĩ càng tức giận, nàng vốn có thể trực tiếp chiếm Hỏa Vân Hải Diễm rời đi, nửa đường bỗng nhiên không lý do lại xuất hiện một nam nhân nhàm chán, yêu nghiệt sao lại mọc lan tràn như kỹ nữ thế. Ghê tởm nhất chính là, hắn lại thiết kế khiêu khích nàng, mà nàng lại không có biện pháp kháng cự khiêu khích của hắn, cũng là do tính tình nàng hiếu thắng, vọng động mà gây họa a!

Nàng cho là tính tình mình nhiều năm qua đi như vậy đã lắng đọng được đủ lãnh tĩnh rồi, ai ngờ vẫn cứ vọng động, hiếu thắng như vậy.

Bất quá hậm hực thì hậm hực, nàng vốn cũng muốn vì Đông Phương Vân Tường luyện chế ra Cửu chuyển Thái Cực đan, hiện nay cũng bất quá là tiện tay luyện chế nhiều hơn một phần thôi, nói cho cùng nàng cũng không lỗ lã gì, chẳng qua là đáy lòng tràn đầy ác khí, nàng khó có thể nuốt xuống.

Dưới cơn nóng giận, nàng quyết định mang theo một nhà già trẻ chuyển nhà, vào ở trong một tửu lâu xa hoa nhất của Mộ Tinh thành. Dù sao tất cả phí dụng sau này, cũng đều do nam nhân nhàm chán, yêu nghiệt kia chi trả, không mất bạc sao lại không đi, tốt nhất xài hết bạc của hắn, nghèo chết hắn đi!

“Cho chúng ta trọ gian phòng thượng đẳng, một người một gian, tổng cộng sáu gian.”

Chưởng quỹ tửu lâu khó xử nói: “Vị phu nhân này, những ngày gần đây Mộ Tinh thành sắp sửa cử hành đại hội Luyện Đan Sư, những gian phòng trong tửu lâu chúng ta đã sớm bị người mướn đầy, hiện tại tối đa cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhượng ra hai gian phòng hảo hạng, sáu gian lúc này sợ rằng không thể nào.”

” Tăng gấp mười lần giá tiền thế nào?”

Chưởng quỹ vẫn lắc đầu như cũ, rất giữ nguyên tắc, không phải là loại người bị mê hoặc bởi kim ngân.

” Liền sáu gian phòng đều không có, kích thước tửu lâu các ngươi không khỏi quá nhỏ như một nhà dân thường sao?”

Chưởng quỹ vẻ mặt quẫn sắc, kích thước tửu lâu bọn họ nhỏ khi nào, rõ ràng do bọn hắn làm ăn thịnh vượng đắt khách có được hay không?

” Chưởng quỹ, ngươi không ngại chờ một chút, nói không chừng một lát rất nhanh sẽ có người trả phòng dọn đi.” Một thanh âm thanh nhã đột nhiên chen vào.

Vân Khê quay đầu, một lần nữa chống lại nụ cười yếu ớt, một chút cũng không có ngượng của yêu nghiệt nam quăng tới, nàng cười lạnh, thật là không phải oan gia thì không gặp mặt a!

Hai người cùng nhau đấu mắt, còn không kịp tới nói chuyện với nhau một câu, thì bên kia một lão giả vội vả chạy tới trước quầy, hắn mang theo thần sắc vội vàng, thô thô nói: “Lão phu muốn trả phòng, tổng cộng là năm gian phòng, toàn bộ trả! Nhanh lên một chút, lão phu còn phải vội vả lên đường đây.”

” Nguyên lai là Lam đại gia, chớ vội, tiểu nhân lập tức đích thân lo việc trả phòng cho ngài.”

Lam Mộ Hiên lúc này mới nhận ra đối phương, không khỏi lên tiếng gọi khẽ: “Cửu trưởng lão? Ngài làm sao cũng ở nơi đây?”

Cửu trưởng lão vội vàng quay đầu, cũng nhìn thấy Lam Mộ Hiên, ánh mắt hắn chợt sáng, tiến lên phía trước nói: “Mộ Hiên, ngươi ở nơi này thật tốt quá! Mới vừa rồi có quan binh báo lại, ở hẻm nhỏ trong thành phát hiện thi thể bốn người của Lam Trọng Anh bọn họ, cũng không biết là cẩu tặc trời đánh nào, lại dám đối với người của Lam gia ta hạ sát thủ! Nếu để cho ta biết là ai giết bọn họ, lão phu nhất định phải đem hắn bầm thây vạn đoạn!”

Cửu trưởng lão âm ngoan cắn răng, vẻ mặt phẫn hận.

Vân Khê bỗng dưng ngẩn đầu lên, cùng nam tử áo lam trao đổi ánh mắt, từ trong mắt lẫn nhau thấy được ánh sáng giảo hoạt..

“Mấy người Lam Trọng Anh bọn hắn đã chết? Tại sao có thể như vậy? Lúc trước ta còn theo chân bọn họ ở trong tiệm thuốc tỷ thí, làm sao chỉ chớp mắt thội, toàn bộ bọn họ lại chết chứ?” Trên mặt Lam Mộ Hiên cũng là một bộ mặt bất khả tư nghị, sợ là đánh chết hắn cũng sẽ không đoán được hung thủ đích thực giết chết đám người của Lam gia bọn họ, chính là sư phụ của hắn.

“Ngươi theo bọn họ tỷ thí? Vậy bọn họ có đem Hỏa Vân Hải Diễm lộ ra ngoài hay không?” Cửu trưởng lão vội vàng hỏi.

Lam Mộ Hiên thành thực gật gật đầu.

Cửu trưởng lão vắt lông mày trầm tư chốc lát, đột nhiên vỗ xuống bắp đùi, vẻ mặt như bừng tỉnh đại ngộ, hắn vô cùng đau đớn nói: “Nhất định là bốn người bọn họ không biết trời cao đất rộng, trước mặt người khác lộ ra bảo vật huyền diệu của Lam gia chúng ta rồi, lúc này mới gặp họa sát thân. Ai, ta đã nói bọn họ nhiều lần, khi hành tẩu bên ngoài, tuyệt đối không thể tùy tiện đem theo bảo vật của Lam gia chúng ta bày ra trước mặt người khác, bọn họ vẫn không chịu nghe. Lần này tới đến Mộ Tinh thành, phần lớn cũng là những Luyện Đan Sư yêu tha thiết luyện đan, mồi lửa dị hỏa đối với một Luyện Đan Sư mà nói, chính là vật bọn họ tha thiết ước mơ. Nếu có người thấy được Hỏa Vân Hải Diễm của Lam gia ta, người nào lại không nổi lên tâm tư chiếm đoạt?”

“Bọn họ chịu khổ chết yểu, cũng là do bọn họ gieo gió gặt bảo, chẳng qua, hiện tại Hỏa Vân Hải Diễm bị mất, sự tình nghiêm trọng. Ta phải tìm được nó, nếu không ta không cách nào trở về cùng người gia tộc giao phó.” Cửu trưởng lão ánh mắt trằn trọc, cuối cùng liếc về phía

Lam Mộ Hiên, hai tay vịn đầu vai hắn, ngữ khí trịnh trọng nói, “Mộ Hiên, gia chủ rất là coi trọng đại hội luyện đan lần này, trước khi đi đã phân phó chúng ta tất yếu trong cuộc tranh tài phải thắng, lấy được Lam Tâm Tuyết Sâm. Hiện tại bốn người Lam Trọng Anh bọn họ đã không còn, cái trách nhiệm nặng nề này cũng chỉ có thể rơi vào trên vai của ngươi, ngươi ngàn vạn lần không thể để cho Lam gia thất vọng!”

“Ta sao?”Lam Mộ Hiên ánh mắt lóe ra, có chút do dự, “Ta sợ ta không thắng được tranh tài lần này.”

“Ngươi nhất định có thể! Lão phu nhìn ngươi lớn lên, ngươi đối với việc luyện đan say mê, lão phu đều nhìn ở trong mắt. Ngươi nên đối với mình có lòng tin, lão phu sẽ mau chống tìm được nơi cất giữ của Hỏa Vân Hải Diễm. Đến lúc đó có mồi lửa dị hỏa, hơn nữa cùng với năng lực luyện đan của ngươi, tin tưởng chúng ta nhất định có thể đủ thắng được tranh tài lần này.”

“Mộ Hiên, ngàn vạn lần không được làm cho lão phu thất vọng! Nếu ngươi có thể thắng được cuộc tranh tài lần này, đối với việc thừa kế vị trí gia chủ Lam gia của ngươi ngày sau cũng rất có lợi, ngươi nên biết, trong các vị trưởng lão, có không ít người cũng không tán thành ngươi tiếp nhận vị trí gia chủ của gia tộc, đây là cơ hội tốt để ngươi chứng minh mình, khiến cho bọn họ tín nhiệm ngươi, ngươi ngàn vạn lần không thể bỏ cuộc.”

Cửu trưởng lão hiện tại tính toán được ăn cả ngã về không, đem tất cả hi vọng đều ký thác vào trên người Lam Mộ Hiên, điều này làm cho Lam Mộ Hiên thật thụ sủng nhược kinh, đồng thời trên vai cũng nhiều thêm mấy phần áp lực.

Vân Khê thờ ơ lạnh nhạt, đây là chuyện của Lam gia bọn hắn, nàng không nên nhúng tay, huống chi, nàng lại đánh cắp bảo vật của Lam

gia, giết đệ tử Lam gia, đắc tội với người đứng đầu, lần này bất cứ chuyện gì nàng cũng chỉ muốn rời đi càng xa càng tốt.

Lam Mộ Hiên trong lòng rất là do dự, không cách nào định đoạt, liền quay đầu nhìn về phía nàng, hỏi ý kiến của nàng nói: “Sư phụ, ngài cảm thấy ta hẳn nên đi tham gia tranh tài sao?”

“Sư phụ?” Cửu trưởng lão lúc này mới chú ý tới sự tồn tại của đám người Vân Khê, ánh mắt hắn đánh giá Vân Khê một phen, rồi nhíu mày nói, “Mộ Hiên, ngươi lại bại một cô nương làm sư? Hơn nữa còn là một cô nương dung mạo xinh đẹp?”

Hắn thật là ý tại ngôn ngoại *(ý ở ngoài lời nói)*, Vân Khê không có tư cách làm sư phụ Lam Mộ Hiên, thậm chí cho là, Lam Mộ Hiên bái nàng làm thầy, vô cùng có khả năng là bị mỹ mạo của nàng mê hoặc.

Vân Khê nghe hắn nói chuyện bằng giọng này, thì trong lòng không nhịn được cười lạnh, ngươi nhìn không vừa mắt ta, ta còn nhìn không khá Lam gia các ngươi đâu!

“Cửu trưởng lão, ta thật kính phục bản lãnh luyện đan cực cao của sư phụ, Mộ Hiên từ khi bái nàng làm sư phụ, đã thu hoạch không nhỏ, ta đang suy nghĩ sau này về nhà, sẽ tiến cử nàng cho phụ thân cùng các vị các trưởng lão đấy.” Lam Mộ Hiên không có cảm thấy bất kỳ chỗ nào không ổn, ngược lại càng tự hào sùng kính cùng một tấm lòng thành đối với Vân Khê.

Cửu trưởng lão híp lại mắt, một lần nữa xem kỹ Vân Khê, vẻ mặt kiêu ngạo hỏi: “Không biết cô nương xưng hô như thế nào? Sư môn ở đâu?”

“Trưởng lão hỏi thăm phương danh của ta, chẳng lẽ muốn mời ta ăn cơm? Chẳng qua là đáng tiếc, ta thích cùng mỹ nam tử trẻ tuổi ăn

cơm, như vậy nhìn sắc đẹp thì tương đối có thể ăn nhiều chút ít.”

“Phốc!”Mấy tiếng cười đồng thời vang lên.

Long Thiên Thần sớm đã quen ngữ khí kinh người của nàng, chỉ cần không phải nhằm vào hắn, hắn liền mừng rỡ quan sát náo nhiệt.

Người phun ra tiếng cười, cũng là từ trong miệng của tùy tùng Tiểu Mộc bên cạnh nam tử áo lam. Hắn còn chưa từng thấy qua cô nương nào cổ quái như vậy, dù nói thế nào, thì người ta cũng là Cửu trưởng lão của danh môn chính phái, một trưởng bối đức cao vọng trọng, trưởng bối hỏi, nàng cư nhiên đáp lời có lệ, còn mang lời lẽ trêu chọc, nói rõ chính là đối với Cửu trưởng lão bất mãn.

Đối với việc hắn thất thố phun ra một trận cười, công tử bên cạnh hắn thì bình tĩnh hơn nhiều lắm, chẳng qua là vung ra nụ cười kiểu yếu ớt thuộc về chiêu bài hắn, mâu quang lưu chuyển, như có điều suy nghĩ.

Vân Khê nhẹ nói một câu đã đem Cửu trưởng lão giận đến tức chết, mặt hắn đen lên, tức giận đang không ngừng tích tụ. Đây chính là sư phụ mà Mộ Hiên bái lạy sao? Hơn nữa còn là một cô nương ngôn ngữ lỗ mảng như thế! Hắn rất thất vọng, đối với Lam Mộ Hiên cũng cảm thấy thật thất vọng.

“Mộ Hiên, một mình ngươi suy nghĩ kỹ càng đi!” Cửu trưởng lão hừ lạnh một tiếng, cùng chưởng quỹ tính toán xong, liền xoay người phất tay áo rời đi.

Lam Mộ Hiên mím môi, nhìn thân ảnh Cửu trưởng lão nổi giận đùng đùng rời đi, tâm tình có chút không tốt. Hắn sợ hãi ngó chừng Vân Khê, muốn nói lại thôi, hắn thật sự không rõ nàng vì sao phải cố ý chọc giận Cửu trưởng lão, nhưng lại không dám hỏi rõ ràng.

Vân Khê liếc hắn một cái, vốn không muốn giải thích, nhưng nhìn cái vẻ mặt khổ sở kia, cuối cùng cũng không đành lòng, mở miệng nói: “Luyện Đan Sư đại hội lần này, ta có ý đối với Lam Tâm tuyết sâm! Nhưng nếu ngươi muốn tham gia tỷ thí, như vậy đến lúc đó chính là thầy trò chúng ta cạnh tranh với nhau, chẳng lẽ ngươi muốn để cho ngoại nhân chê cười hai thầy trò chúng ta sao? Mặc dù ta có thể thối lui khỏi cuộc tranh tài, thành toàn cho ngươi, để ngươi đi tranh đoạt Tuyết Sâm, nhưng một khi ngươi đoạt được tuyết sâm, ngươi thật tính toán sẽ đem nó hiến tặng cho Lam gia?”

“Tiểu Hiên Tử, vậy ta thì sao? Ta thật không muốn tạo thành mâu thuẫn cho hai thầy trò chúng ta sau này. Bởi vì Lam Tâm tuyết sâm đối với ta mà nói phi thường quang trọng, cho dù là Lam gia các ngươi có nó, ta cũng sẽ không tiếc hết thảy đem nó đoạt về. Ngươi là người của Lam gia, mà ta thì muốn tranh đoạt bảo vật của Lam gia các ngươi, ngươi có nghĩ đến cục diện như thế chưa?”

Lam Mộ Hiên vắt lông mày, lâm vào trầm tư.

“Xem ngươi khổ sở như vậy, ta không ngại nói cho ngươi biết một tin.” Vân Khê cười một tiếng quỷ dị, hướng hắn vẫy vẫy tay, để sát vào bên tai hắn nói nhỏ mấy câu, Lam Mộ Hiên cả kinh ngu ngơ ngay tại chỗ, quên mất cả phản ứng.

“Chuyện gì, chuyện gì?”Long Thiên Thần rất là tò mò.

Vân Khê từ đầu đến cuối không thèm để ý tới hắn, quay đầu hướng chưởng quỹ nói: “Sáu gian phòng! Tiền phòng cùng hết thảy phí dụng, toàn bộ tìm vị công tử kia tính tiền, nhớ lấy, thu giá tiền gấp mười lần với hắn!”

Chưởng quỹ theo phương hướng tay nàng chỉ, kinh ngạc nhìn về

phía nam tử áo lam đứng ở một bên, chỉ thấy đối phương mím môi cười khẽ, khẽ vun tay, coi như là chấp nhận.

Nụ cười này của hắn, mang theo một mảnh kích diễm tao nhã, cũng đem chưởng quỹ làm cho ngẩn ngơ. Hắn ở Mộ Tinh thành nhiều năm như vậy, lần đầu tiên thấy một nam tử xuất sắc như thế, một thân thanh hoa, làm người ta phải than thở. Chưởng quỹ dù sao cũng là người có bản lĩnh, nên rất nhanh thu liễm tâm thần, bắt đầu xử lý công việc trên tay.

Long Thiên Thần khiêng Độc Cô Mưu đang hôn mê như cũ, tiến vào căn thứ ba trong sáu gian phòng, đem Độc Cô mưu tùy ý hướng trên giường một ném cái, rồi trực tiếp bước ra khỏi cửa phòng.

Đợi cửa phòng đóng lại, Độc Cô mưu vốn đang hôn mê trong phút chốc liền mở mắt ra, trong đôi mắt hắn lóe ra tia sáng lạnh lùng, thật giống như từng lưỡi dao sắc bén xuyên thấu mũ che màu đen trước mặt hắn. Hắn âm thầm vận công điều tức, cố gắng đem độc trên người toàn bộ bức ra ngoài.

Nữ nhân chết tiệt! Nàng rốt cuộc là đối với hắn hạ độc như thế nào?

Hắn đã phi thường cẩn thận rồi, lại còn liên tục trúng mười loại độc của nàng, chẳng lẽ nữ nhân này vốn là quái thai, xử sự thường thường ngoài dự đoán của mọi người, cho nên hắn mới phải khó lòng phòng bị?

Lại còn nghĩ uy bức lợi dụ, để cho hắn viết khế ước bán thân suốt đời nữa, nàng quả thực chính là vọng tưởng!

Chờ hắn đem độc trên người toàn bộ ép ra xong, hắn nhất định phải làm cho nữ nhân này sống không bằng chết.

Một tầng khói trắng từ trên đỉnh đầu hắn thoát ra bên ngoài, chất độc cũng từ trong khe móng tay hắn rỉ ra một chút xíu, dù ai cũng không cách nào đánh giá được Huyền giai của hắn đã đạt đến một cảnh giới kinh khủng như thế nào. Nếu không phải Vân Khê dùng kỳ độc đối phó hắn, sợ rằng ngay cả chéo áo của hắn nàng cũng không thể chạm vào.

Bức độc đang đến thời khắc mấu chốt, cửa phòng đột nhiên bị đụng vỡ, Độc Cô mưu trong lòng thất kinh, vội vàng thu công, tiếp tục làm bộ hôn mê.

Cửa phòng xuất hiện cái bóng nhỏ, Vân Tiểu Mặc một tay ôm cái hộp đựng thức ăn, một tay nắm tay Đoan Mộc Tĩnh, từ từ đi vào gian phòng.

“Tiểu Mặc ca ca, tại sao chúng ta lại tới nơi này?” Đoan Mộc Tĩnh hiếu kỳ nói.

Vân Tiểu Mặc nhún vai, bộ dạng đương nhiên nói: “Bởi vì nơi này tương đối thanh tĩnh, không dễ dàng bị người ra quấy rầy a.”

Đoan Mộc Tĩnh nghiêng đầu, trong đầu đầy thắc mắc, nàng không hiểu, tại sao nói nơi này tương đối thanh tĩnh, nơi này rõ ràng còn một người đang ngủ a? Quan trọng hơn nữa, bọn họ bất quá chỉ ăn chút điểm tâm, tại sao phải tìm một chỗ thanh tĩnh?

“Tiểu Tĩnh, ngồi ở đây!” Vân Tiểu Mặc bò lên trên cái băng ngồi, đem hộp đựng thức ăn đặt ở trên bàn, lấy thức ăn từ bên trong ra, gắp ra từng cái một.

“Nhìn xem, rất nhiều thức ăn ngon! Mẫu thân nói, sau này muốn ăn cái gì thì theo chưởng quỹ bá bá hỏi, tự nhiên sẽ có người giúp chúng ta chuẩn bị.”

“Thoạt nhìn thật là ăn ngon đấy.”Đoan Mộc Tĩnh mang vẻ mặt khả ái nở nụ cười.

Hai người ngồi lên cái băng ghế, vừa nói cười, vừa thưởng thức điểm tâm.

Bên này Độc Cô mưu đang bức độc, mới vừa tiến hành đến một nửa, trên người nóng tựa hỏa thiêu, khói trắng tỏa ra khắp người, nghe được hai đứa nhỏ cười cười nói nói ăn điểm tâm, đáy lòng hắn không ngừng kêu khổ. Hai đứa nhỏ này có phải không có mắt hay không, nơi nào không đi, không nên đến chỗ hắn để tìm thanh tĩnh?

Bất kể, dù sao cũng chỉ là hai đứa bé, bọn họ sẽ không làm gì với hắn, hắn tiếp tục việc bức độc của hắn, chỉ cần hắn đem độc trong cơ thể toàn bộ ép ra xong, hắn có thể khôi phục tự do.

“Di, Tiểu Tĩnh, ngươi có nghe được thanh âm kỳ quái gì hay không?” Vân Tiểu Mặc đột nhiên nhận ra cái gì đó, quay đầu nhìn chung quanh.

Độc Cô mưu nghe giọng nói của hắn, một lần nữa lại gián đoạn tiến độ bức độc.

“Không có a, ta cái gì cũng không có nghe được.” Đoan Mộc Tĩnh khả ái lắc đầu.

“Nga, vậy cũng có thể là ta nghe lầm rồi.” Vân Tiểu Mặc nhún nhún đầu vai nho nhỏ, gầy gò, tiếp tục ăn điểm tâm.

Độc Cô mưu hơi thở phào nhẹ nhỏm, lại tiếp tục bắt đầu bức độc, không nghĩ tới hắn tung hoành giang hồ nhiều năm, còn được xưng là thiên hạ đệ nhất sát thủ, mà lại để hai đứa nhỏ làm tinh thần bấn

loạn, nói ra nhất định sẽ làm cho người trong thiên hạ cười đến rụng răng. Nghĩ đến đây, đáy lòng hắn đối với nữ nhân đầu sỏ đã hại hắn ra như thế căm hận thêm mấy phần.

“Tiểu Tĩnh, một tháng sau ngươi thật sự muốn cùng Tôn gia gia bọn họ trở về Đoan Mộc gia sao?”

“Ta cũng không biết, phụ mẫu ta cũng đã qua đời, trong nhà không có ai quan tâm ta, thương yêu ta, thật ra thì ta không muốn trở về.”

Vân Tiểu Mặc nhếch miệng cười một tiếng, nói: “Vậy thì không cần trở về! Ngươi sau này sẽ là muội muội của ta, sẽ ở cùng một chỗ với ta cùng mẫu thân, còn có phụ thân nữa, chúng ta một nhà bốn miệng vĩnh viễn ở cùng một chỗ, vậy thật là tốt a?”

Đoan Mộc Tĩnh cũng vui vẻ cười híp cả mắt: “Thật có thể không? Ta thích ở chung một chỗ với các người a! Vân di nàng thật là đẹp, thật ôn nhu, đối với ta cũng tốt lắm, tựa như mẹ ruột của ta vậy.”

“Người ngươi nói thật sự là mẫu thân của ta sao?” Vân Tiểu Mặc lắc lắc đầu phản đối, vẻ mặt tự tin nói, “Mẫu thân nàng rất đẹp, nhưng ta một chút cũng không thấy được nàng ôn nhu. Mẫu thân nàng thích mắng chửi người, cũng thích đánh nhau, thường xuyên ở bên ngoài gây chuyện sinh sự. Có đôi khi ta đều cảm thấy nàng một chút cũng không giống nữ tử, một cô nương nên giống như Tiểu Tĩnh ngươi vậy, vừa ôn nhu vừa đáng yêu.”

Độc Cô mưu chợt nghe Vân Tiểu Mặc đối với mẫu thân mình đánh giá đúng trọng tâm như thế, suýt nữa đau sốc hông, hắn rất muốn đối với Vân Tiểu Mặc mạnh dạn gật đầu, hắn nghiêm trọng tán thành suy nghĩ của Vân Tiểu Mặc, nữ nhân kia hoàn toàn từ đầu đến cuối không giống như nữ hài tử chút nào.

Đoan Mộc Tĩnh hồn nhiên lắc đầu, nói: “Không biết a, lúc ta sợ, Vân di đều rất tốt, ôn nhu an ủi ta, còn dỗ ta ngủ...”

“Có thật không? Nhưng tại sao mỗi lần trước khi ngủ, cũng là ta kể chuyện xưa dụ dỗ mẫu thân ngủ, mà không phải là nàng tới dỗ ta ngủ đâu?” Vân Tiểu Mặc ngửa đầu nhìn trời, rất là khó hiểu, vuốt cằm nhỏ suy tư hồi lâu, nói, “Chẳng lẽ mẫu thân nàng trọng nữ khinh nam? Thật ra thì nàng muốn sinh nữ nhi, kết quả lại sinh ta đi ra ngoài, cho nên nàng tâm tình khó chịu?”

Vân Tiểu Mặc sa sút tinh thần buông thõng đỉnh đầu nho nhỏ xuống, tâm tình cũng khó chịu theo.

“Sẽ không đâu! Vân di nàng không phải là người như vậy.”

“Không đúng, nhất định là đúng như ta nghĩ! Bằng không tại sao mỗi lần nàng đều gọi ta là tiểu tử thúi, ta có thúi sao!” Sa sút tinh thần, Vân Tiểu Mặc bắt đầu chui rúc vào sừng trâu, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm chán chường.

“Tí tách!”

Một giọt độc máu từ trên giường rơi xuống mặt đất, vốn là tiếng vang cực kỳ rất nhỏ, nhưng vẫn là để cho Vân Tiểu Mặc đang lâm vào u sầu nhạy cảm nhận ra.

Ánh mắt nho nhỏ hướng trên giường liếc đi qua, hắn rất nhanh liền phát hiện từ trên giường một vết máu màu đen nhỏ xíu thẩm thấu đến mặt đất, hắn ồ lên một tiếng, nện bước chân ngắn chạy tới: “Từ đâu mà lại có nhiều máu như vậy? Chẳng lẽ hắn bị thương sao?”

Ta không có bị thương! Độc Cô mưu trong lòng âm thầm kêu khổ, hai đứa trẻ này thính giác làm sao lại bén nhạy như vậy, thanh âm rất

nhỏ mà bọn họ cũng có thể nghe được sao?

Đoan Mộc Tĩnh cũng chạy đi qua, tò mò chồm lên trước: “Máu hình như là từ móng tay của hắn chảy ra, bây giờ còn đang chảy ra, chúng ta nhanh lên một chút, nghĩ biện pháp giúp hắn cầm máu đi.”

Cầm máu? Ta xin các người không cần nhiều chuyện có được hay không? Ta đây là đang bức độc, các ngươi ngoan ngoãn đợi một bên đi, chỉ cần không tới quấy rầy ta chính là giúp ra nhiều lắm rồi. Về phần cầm máu vân vân, ta xin các người, chớ có nhiều chuyện! Độc Cô mưu cảm nhận được hai đứa bé đang tiến đến ngày càng gần, mồ hôi lạnh không cầm được toát ra bên ngoài.

“Tiểu Tĩnh, ngươi thật thiện lương!” Vân Tiểu Mặc cho Đoan Mộc Tĩnh một ánh mắt tán dương, sau đó suy nghĩ một chút, nghiêng đầu nói, “Nếu không ta đi tìm mẫu thân lấy đan dược cầm máu đến đây.”

Không nên a! Nếu là nữ nhân kia tới, còn không phát hiện hắn đang bức độc sao? Bé con ngoan, ngàn vạn lần không nên đi tìm mẹ ngươi!

“Vân di nàng đang nghiên cứu gốc cây mạt Tây, nói là không để cho chúng ta đi quấy rầy nàng, hay là chúng ta tự mình nghĩ biện pháp đi.” Đoan Mộc Tĩnh bác bỏ ý kiến của Vân Tiểu Mặc.

Độc Cô mưu nhất thời thở phào nhẹ nhỏm, đúng đấy, tiểu hài tử có chuyện cũng không cần đi tìm mẫu thân trước, phải học cách tự mình suy nghĩ để giải quyết vấn đề.

Vân Tiểu Mặc suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy lời của nàng có đạo lý, mẫu thân ghét nhất là lúc nàng đang suy tư mà đến quấy rầy nàng.

“Ừ, vậy chúng ta thay hắn băng bó một chút đi.” Vân Tiểu Mặc bỗng nhiên nghĩ tới ý kiến hay, liền cùng Đoan Mộc Tĩnh nổi lên hứng thú làm tiểu hộ lý, một đứa thì dùng kiếm của Độc Cô mưu cắt tấm chăn trên giường thành một mảnh vải dài nhỏ, một đứa thì tỉ mỉ thay hắn đem mười ngón tay toàn bộ băng bó lại. Hai người phối hợp được thiên y vô phùng, đợi lúc đại công cáo thành, hai người liếc nhau một cái, cùng lộ ra nụ cười vui vẻ, rất có cảm giác thành tựu.

Đáng thương cho Độc Cô mưu, mười ngón tay bị bó thành cái bánh chưng, nhưng lại phản kháng không được, trong lòng muốn giãy dụa nhưng lại không động đậy được. Tại sao muốn đối đãi hắn như vậy? Hắn rốt cuộc đã làm sai cái gì, để bị đối đãi không ra người như thế?

“Tiểu Tĩnh, ngươi băng bó thật là đẹp mắt, phía trên con thắt nơ con bướm so với mẫu thân ta thắt đẹp mắt hơn nhiều.”

“Tiểu Mặc ca ca, ngươi cũng rất giỏi a! Khí lực của ngươi ghê gớm thật, lại có thể đem kiếm nặng như vậy cầm lên”

“Ha hả, đây chỉ là chuyện nhỏ.”

Hai tiểu bằng hữu khen tặng lẫn nhau xong thì tự đắc vui vẻ.

Hai lỗ mũi của Độc Cô mưu hồng hộc thoát ra bạch khí.

Nơ con bướm? Bảo kiếm của hắn.

“Hô hấp của hắn nặng nề quá, giống như là rất không thoải mái!” Vân Tiểu Mặc cúi đầu nhìn về phía mười ngón tay bọn hắn mới vừa băng bó kỹ, rõ ràng hắn phát hiện có máu đen thẩm thấu qua vải, tiếp tục chảy ra như cũ.

Đoan Mộc Tĩnh hai mắt hơi mở to, kinh hô kêu: “Nha, hắn lại đang

chảy máu rồi, Tiểu Mặc ca ca, làm sao bây giờ?”

Vân Tiểu Mặc nhíu đôi mày nho nhỏ lại, đành lòng quyết tâm nặng nề gật đầu, nói: “Không có biện pháp, chỉ có thể như vậy.”

Hắn bò lên giường, dựng hai ngón tay lên, ngó chừng Độc Cô mưu nằm ở trên giường, cái miệng nhỏ nhắn hếch lên, nói: “Ta quên mất, cầm máu hẳn là phải điểm vào vài huyệt vị, nơi này, nơi này, hay là nơi này đây?”

Cái tay nhỏ bé của hắn giao động chỉ vào vài huyệt vị, mỗi một chỗ huyệt vị đều làm cho Độc Cô mưu cả kinh không thôi.

Tiểu đệ đệ, huyệt vị cũng không phải là nơi có thể tùy tiện điểm bậy nha, ngươi hãy nên mang theo Tiểu Tĩnh muội muội của ngươi đi chơi đi, không nên để ý đến ta, van xin các ngươi a.

Đáy lòng Độc Cô mưu quả thật muốn cầu xin gia gia cùng nãi nãi, mong hai tiểu ác ma này nhanh chóng cách xa hắn ra, để cho hắn ở chỗ này tự sanh tự diệt đi thôi!

Vân Tiểu Mặc ngẫm nghĩ mãi, cuối cùng thở dài, nói: “Bất kể, mỗi huyệt vị đều điểm, thì sẽ có một cái có thể cầm máu.” Vừa nói, hai bàn tay nhỏ bé liền bắt đầu khởi công, lục tục hướng các huyệt vị trên người Độc Cô mưu điểm xuống.

Một ít thanh âm điểm huyệt vang lên, rơi vào trong tai Độc Cô mưu, quả thực tựu biến thành âm thanh chí mạng. Hắn muốn thử xông phá huyệt vị để liều mạng, nhưng lại phát hiện tiểu hài tử năm tuổi này, bên trong thân thể lại ẩn chứa năng lượng cực kỳ to lớn, mỗi một lần điểm huyệt đều mang theo Huyền lực cường đại, hoàn toàn phá nát đi ý niệm thử đột phá huyệt vị trong đầu hắn.

Hắn quả thật rất muốn khóc rồi.

Hay là thống khoái một chút, giết hắn đi! Không nên hành hạ hắn nữa!

Kế sách cố gắng bức độc của Độc Cô mưu bị phá hư triệt để, huyệt ngủ chẳng biết lúc nào cũng bị tiểu bằng hữu Vân Tiểu Mặc điểm luôn, hắn rốt cục cũng tạm thời quên mất đau đớn, trầm trầm rơi vào giấc ngủ.

Mấy huyệt vị trên người của hắn, Vân Tiểu Mặc đại khái đều điểm một lần, chỉ còn mấy cái tử huyệt là hắn không dám thử. Bởi vì ban đầu khi hắn đi theo Phong gia Gia ở Từ Vân am học tập công phu điểm huyệt, Phong gia gia đã cùng hắn cường điệu quá, mấy huyệt vị kia là tử huyệt, trăm triệu lần không thể tùy ý điểm loạn.

Lại nói, Độc Cô Mưu hẳn nên cảm tạ vị Phong gia gia chưa từng gặp mặt này, nếu không phải ban đầu hắn ân cần dạy bảo, liên tục nhắc nhở Vân Tiểu Mặc không thể tùy ý điểm tử huyệt của người khác, nếu không, đoán chừng lúc này hắn không phải là trầm trầm ngủ, mà là trực tiếp chết, lềnh bà lềnh bềnh trôi về địa phủ trình diện.

Đoan Mộc Tĩnh mở to hai mắt nhìn mười ngón tay Độc Cô Mưu rốt cục không chảy máu nữa, nàng ngạc nhiên đứng lên, vỗ tay kêu lên vui mừng: “Tiểu Mặc ca ca, ngươi thật lợi hại! Hắn thật không chảy máu nữa rồi!”

Vân Tiểu Mặc giơ tay lên, lau mồ hôi, lộ ra hai hàm răng sạch sẽ trắng nõn, nói: “Đây chỉ là chuyện nhỏ! Giúp người làm niềm vui mà, ta chỉ là giúp hắn chút ít mà thôi.”

Đoan Mộc Tĩnh vẻ mặt sùng bái.

Hai tiểu bằng hữu ở trong phòng tự đắc, vui mừng, Vân Khê thì một mình ở trong phòng thu nạp huyền khí trong Xích Huyết Linh Châu cùng Cửu Chuyển Linh Châu, kể từ khi nhận được hai quả linh châu này, nàng cũng chưa có một ngày gián đoạn việc thu nạp huyền khí.

Đúng như Long Thiên Tuyệt nói, có Xích Huyết Linh Châu dẫn dắt, mỗi một lần nàng thu nạp huyền khí, Cửu Chuyển Linh Châu bên trong sẽ từng chút thẩm thấu vào trong cơ thể nàng.

Huyền khí nàng tu luyện, có thể nói là tiến triển cực nhanh.

Mấy ngày trước nàng còn ở giai đoạn Mặc Huyền tứ phẩm, hiện nay đã bước vào ngũ phẩm chi cảnh, hơn nữa huyền khí tích lũy bên trong, mơ hồ đã chạm đến lục phẩm chi cảnh. Tốc độ tu luyện tấn thăng nhanh như thế, làm cho nàng ngoài vui mừng ra, còn càng tăng thêm lòng tin.

Trước khi đến Lăng Thiên Cung, nàng ít nhất phải đạt tới Thiên Huyền chi cảnh, nếu không căn bản giúp không được Long Thiên Tuyệt, ngược lại sẽ trở thành gánh nặng của hắn.

Nàng nhắm mắt điều tức, trong đầu một lần nữa đem toàn bộ Tàn Hoa bí lục kiểm tra lại một lần, cố gắng từ đó tìm kiếm ra phương pháp có thể giúp mau sớm tăng lên Huyền giai. Tàn Hoa bí lục là một quyển võ công bí kíp dung hợp chí cao, Ngũ Hành thuật số cùng thuật luyện đan tuyệt thế bí lục, trong đó nội công tâm pháp đúng là rất cao thâm tuyệt diệu, chỉ tiếc nàng phát hiện loại nội công tâm pháp này chỉ có đạt tới cảnh giới nào đó mới có thể phát huy ra công hiệu hữu dụng của nó.

Hiện tại Huyền giai của nàng còn quá thấp, cho dù tu luyện tiếp nữa cũng tiến bộ thật chậm, án theo nàng tính toán thì ít nhất phải bước vào Thiên Huyền chi cảnh, sau mới có thể đem nội công tâm pháp

trên bí lục chân chính phát huy ra uy lực của nó. Có lẽ khi đó, so với cao thủ Thiên Huyền chi cảnh ngang hàng, tốc độ tinh tiến của nàng sẽ nhanh hơn, mất ít công sức tu luyện hơn. Mà xem đến trước mắt, phương pháp tăng lên hữu hiệu nhất, có lẽ, chính là phục dụng đan dược cùng không ngừng tìm kiếm đột phá.

Một ký tự ở trong đầu của nàng không ngừng mà bay vút, trán nàng đột nhiên nhướng lên, khóe môi từ từ giản ra.

Đúng rồi, Băng Tuyền đan!

Băng Tuyền đan đúng lúc cần Cây mạc tây làm thuốc dẫn, lại dùng Hỏa Vân Hải Diễm luyện chế, tin tưởng không cần hao phí quá nhiều thời gian cùng tinh lực, liền có thể luyện chế ra Băng Tuyền đan.

So với Đại Hoàn đan, công hiệu giúp làm tăng huyền lực của Băng Tuyền đan mạnh hơn nhiều

Chẳng qua là, trước mắt nàng chỉ có một nhánh Cây mạc tây, vẫn chưa đủ. Nàng phải tìm cách để có thêm càng nhiều Cây mạc tây nữa, nàng tin tưởng có người có thể trồng ra Cây mạc tây, hơn nữa đem nó gửi ở tiệm thuốc bán ra, như vậy tất nhiên sẽ có nhiều Cây mạc tây để cung cấp. Phải tìm được người này, từ trong tay của hắn mua đủ Cây mạc tây, như vậy mới xem như mọi sự đã chuẩn bị xong.

Thu nạp liền mấy hiệp, Vân Khê thu hồi Xích Huyết Linh Châu cùng Cửu Chuyển Linh Châu, nàng thu công xong đứng dậy, nhớ tới lúc này cần nên đi xem Độc Cô mưu một chút. Căn cứ theo suy tính của nàng, lúc này hắn cũng có thể khôi phục được chút ít công lực rồi, có thể dùng để tự vận công bức độc.

Khóe môi nàng khẽ nhếch lên, tạo ra một đường cong tà ác.

Muốn bức độc, cũng không có dễ dàng như vậy! Ta đã nhìn trúng ai, thì cũng đừng mơ tưởng chạy ra khỏi lòng bàn tay ta!

Từ trong bao quần áo nhặt lên một tờ giấy khế ước bán thân suốt đời, nàng cầm lấy nó làm như cây quạt, quạt mấy cái, mặt mày toả ra nét tươi vui xinh đẹp, quyết định tiếp tục thi hành chiến lược đánh chiếm lâu dài của nàng.

Đi tới gian phòng của Độc Cô mưu, Vân Khê đẩy cửa bước vào, vừa nhìn liền thấy hai vị tiểu bằng hữu còn đang vây bắt Độc Cô mưu tinh tế nghiên cứu.

“Hai tiểu quỷ các ngươi, ở chỗ này làm cái gì?”

Đoan Mộc Tĩnh dẫn đầu, giương lên khuôn mặt nhỏ nhắn, cùng nàng hồi báo: “Vân di, mới vừa rồi trên tay vị thúc thúc này chảy máu, là Tiểu Mặc ca ca giúp hắn cầm máu.”

Bị điểm danh tán dương, Vân Tiểu Mặc mang vẻ mặt thâm trầm, gật nói: “Thật ra thì ta cũng không có làm cái gì, chẳng qua là giúp hắn một chuyện nhỏ mà thôi.”

Vân Khê vẻ mặt hồ nghi, chòm lên trước nhìn một chút, rất nhanh phát hiện mười đầu ngón tay của Độc Cô mưu bị băng bó thành cái bánh chưng, vải quấn quanh bên trên còn có vết máu màu đen lưu lại.

“Đây chính là thành quả của các ngươi mới vừa làm sao?” Vân Khê bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là tiểu tử Độc Cô mưu này quả nhiên muốn bức độc, nhưng tại sao đột nhiên bị ngưng hẳn vậy.

Đoan Mộc Tĩnh liên tiếp gật đầu nói: “Chúng ta thay hắn băng bó vết

thương, nhưng mà hắn vẫn chảy máu như cũ, sau đó Tiểu Mặc ca ca giúp hắn điểm huyệt mới cầm máu được.” Đoan Mộc Tĩnh quay đầu nhìn về phía Vân Tiểu Mặc, vẻ mặt sùng bái mù quáng như cũ.

“Điểm huyệt?” Vân Khê nhướng mài, hồ nghi liếc về phía nhi tử, ở trong ấn tượng của nàng, công phu điểm huyệt của con còn chưa đủ tinh thuần để có thể giúp người ta cầm máu, như vậy nó làm sao giúp hắn cầm máu?

Vân Tiểu Mặc chống lại vẻ mặt hoài nghi của nàng, cả người nhất thời lại lâm vào trạng thái chán chường, chép chép cái miệng nhỏ nhắn nói: “Con liền biết, mẫu thân người trọng nữ khinh nam! Người nhất định là thích nữ nhi, không thích nhi tử, cho nên mới không tin Tiểu Mặc!”

Đây là cái lý luận gì a? Vân Khê không hiểu ra sao.

Nhưng vii trấn an tâm linh yếu ớt của nhi tử, Vân Khê gượng cười an ủi: “Làm sao lại có chuyện như vậy? Mẫu thân cho tới bây giờ cũng đều trọng nam khinh nữ, tại sao lại trọng nữ khinh nam? Tiểu Mặc ngàn vạn lần không nên nghe người khác nói mò, mẫu thân không phải loại người như vậy!”

“Nhưng nương ta lại là loại người như vậy?” Vân Tiểu Mặc tiếp tục để tâm vào chuyện vụn vặt, hắn cảm giác cảm thấy sở dĩ mẫu thân đối với mình không ôn nhu, cũng bởi vì nàng không thích nhi tử.

Quyển 2 - Chương 33: Đại Hội Thưởng Bảo (1)

ChươngV33:Đại Hội Thưởng Bảo (1) ” Tiểu tử thúi, mẫu thân là loại người nào, ngươi còn không biết sao? Uổng công nuôi ngươi!” Vân Khê nhất thời nhịn không được, trừng mắt liếc hắn một cái, rồi bật thốt lên.

“Người xem, người còn gọi ta là tiểu tử thúi! Thật khiến cho người ta thương tâm a. Tiểu Tĩnh, chúng ta đi!” Vân Tiểu Mặc hoàn toàn sa sút tinh thần rồi, hắn rũ cụp cái đầu nhỏ xuống, lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Đoan Mộc Tĩnh đi ra cửa.

Vân Khê bị một trận ngu ngơ, nàng nói sai cái gì rồi sao? Trong ngày thường không phải đều như vậy trao đổi đấy sao, nhưng cũng chưa từng thấy nhi tử phản ứng lớn như vậy a?

Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ nhi tử đến thời phát dục rồi?

Thôi kệ, dù sao có Tiểu Tĩnh phụng ở bên hắn, hắn chán chường cũng không đi tới đâu.

Cất bước đi về phía bên giường, Vân Khê dò xét Độc Cô Mưu đang nằm yên tĩnh ở trên giường không nhúc nhích, nàng phát hiện huyệt vị trên người hắn phần lớn đều có dấu hiệu bị điểm qua, huyết mạch bị ngăn trở, hô hấp không thoải mái, nếu không giúp hắn giải huyệt, cái mạng nhỏ của hắn sợ rằng thật không giữ được.

Vân Khê không do dự, nhất nhất thay hắn giải khai huyệt đạo, nàng vừa giải huyệt, trong miệng vừa không quên nói thầm: “Vẫn là ngươi

nên sớm một chút đem khế ước ký đi, nhưng ngươi vẫn không biết vâng lời, nếu sớm ký một chút, hôm nay đâu có chịu khổ như vậy?”

Độc Cô mưu mới vừa tỉnh lại, đã nghe nàng lầm bầm lầu bầu, lửa giận nhất thời liền nổi lên, hắn chịu khổ như vậy, còn không phải do nàng ban tặng sao? Nàng lại còn không biết xấu hổ ở chỗ này mèo khóc chuột giả từ bi?

Từ trong miệng hắn bật ra tiếng kêu rên tức giận.

” Không phục a? Không phục cũng không được a!”Vân Khê nặng nề hạ một ngón tay, điểm vào một huyệt vị cuối cùng trên người hắn.

Thân thể Độc Cô mưu rốt cục đã có dấu hiệu có thể hoạt động, hắn tức giận vừa định nhảy dựng lên cùng nàng liều mạng, thì đột nhiên ở chóp mũi thổi qua một loại mùi thơm kỳ dị, đợi tỉnh ngộ lại, thì đáng tiếc đã muộn, thật vất vả đầu óc mới tỉnh táo lại, lại bắt đầu trở nên hỗn loạn.

Vân Khê thu hồi bình sứ trong tay, khẽ cười nói: “Ngươi cũng đừng trách ta, thật sự là võ công của ngươi quá cao đi, nếu ta không dùng biện pháp như thế đối phó ngươi, chỉ sợ đã sóm chết trên tay ngươi rồi?”

Thân thể Độc Cô mưu đang run rẩy, hắn thật vất vả mới bức ra được một phần chất độc, không nghĩ tới lại trúng một loại độc mới, nữ nhân này quả thực chính là ác ma!

“Ta nghe nói Độc Cô đại hiệp ngươi chưa bao giờ giết lão nhân cùng phụ nữ và trẻ em, lần này vì sao lại phá lệ, đuổi theo giết một tiểu cô nương hồn nhiên vô tội thế? Chẳng lẽ những tin đồn kia đều là giả dối, ngươi căn bản là một kẻ lạm sát vô tội, không có đạo đức nghề nghiệp, thấy tiền sáng mắt, một sát thủ hạ đẳng?”

Thân thể Độc Cô mưu càng thêm run rẩy không ngừng, tựa như đang phản bác lời của nàng.

“Ngươi có thể phủ nhận sao? Nếu không phải ta cứu đi Tiểu Tĩnh, thì giờ phút này chỉ sợ nàng đã sớm chết ở trước mắt ngươi. Đối với một sát thủ mà nói, giết người không quan trọng, quan trọng nhất là hành vi thường ngày của hắn cùng đạo đức nghề nghiệp! Ở trong mắt của ta, sát thủ cũng không có gì đáng xấu hổ, ngược lại còn là một nghề nghiệp cực kỳ cao thượng, bởi vì bọn họ bỏ công ra lao động rồi mới thu thành quả, so với những thứ chỉ dựa vào tổ ấm gia tộc, ngồi ăn rồi chờ chết, hạng người vô năng như vậy thì sát thủ vẫn tốt hơn nhiều.....”

Độc Cô mưu chau mày, đây là lần đầu tiên hắn nghe nói “Sát thủ là một nghề nghiệp cực kỳ cao thượng”, hắn hơi lãnh tĩnh xuống, tiếp tục lắng nghe nàng nói.

“Ở trong mắt của ta, sát thủ có thể chia làm tam đẳng, cấp thấp nhất cấp một, chính là loại có tiền có thể sai khiến quỷ, chỉ cần có người cho bạc, hắn sẽ không hỏi nguyên do mà giết người, người như thế căn bản là bại hoại, hạng người cặn bả của Ngạo Thiên đại lục!”

Khóe miệng Độc Cô mưu khẽ run động, mặc dù có chút đồng ý với quan điểm của nàng, nhưng dùng từ ngữ “bại hoại, cặn bả”, không khỏi quá mức nghiêm trọng sao?

“So sánh với loại người cặn bả bại hoại cấp một, thì cấp thứ hai, chính là sát thủ chưa mất hết lương tâm, bọn họ cũng thu bạc của khổ chủ, nhưng bọn hắn chỉ giết những người bại hoại, không lạm sát kẻ vô tội cũng như lão nhân, phụ nữ cùng hài tử…”, Vân Khê cười lạnh một cái, cúi người sát vào hắn, nói ” Nhưng còn ngươi, từ trước nghe nói ngươi cũng thuộc về loại thứ hai, nhưng mà trong

mắt của ta, ngươi cùng sát thủ hạ đẳng số một không có gì khác nhau!”

“Ngô, ngô” Độc Cô mưu kịch liệt rung động, rất là bất mãn vì nàng đánh giá hắn như thế.

” Ngươi không phục sao? Không phục, vậy thì hướng ta chứng minh ngươi không phải là sát thủ hạ đẳng đi!” Một tờ khế ước được vứt xuống trước mặt hắn, Vân Khê chậm rãi từ từ nói, “Trước tiên ngươi hãy ký vào phần khế ước này, để có thể chứng minh với ta, lúc ngươi đã là thượng đẳng sát thủ ở trong mắt ta rồi, thì ta liền giải trừ khế ước, trả lại tự do cho ngươi!”

” Ngô?” Thượng đẳng sát thủ? Nàng mới vừa rồi cũng không nói thượng đẳng sát thủ đến tột cùng như thế nào, bất quá nàng lại dám nói hắn là hạ đẳng sát thủ, quả thực không thể tha thứ!

Độc Cô mưu hắn chính là một truyền kỳ trong giới sát thủ, phàm là người hắn muốn giết, không có một người nào, không có một cái gì có thể chạy ra khỏi lòng bàn tay của hắn. Lần này cũng là ngoại lệ! Không biết do hắn quá mức bất cẩn, hay là do năm xui rủi, mà hắn lại đụng phải nữ nhân này, thật sự cũng quá xui rồi!

Độc Cô mưu hắn chính là đệ nhất sát thủ của Ngạo Thiên đại lục, tất nhiên cũng là sát thủ số một, tại sao có thể bị nàng biếm thành sát thủ hạ đẳng chứ?

“Như thế nào? Chỉ cần ngươi chịu ký giao kèo này, ta liền giải trừ chất độc trên người của ngươi, hơn nữa còn có thể trị tốt bệnh câm của ngươi!”

Bệnh câm? Cả người Độc Cô mưu đều bị chấn kinh, nàng làm như thế nào biết được hắn có bệnh câm? Thế nhân đều chỉ nói Độc Cô

mưu hắn không thích nói chuyện, thậm chí cho là hắn lãnh khốc cao ngạo, đến việc cùng người ta nói một câu thôi cũng đều khinh thường, nhưng chưa có người biết được, thật ra thì hắn bởi vì trời sanh bị câm, cho nên mới không cách nào lên tiếng, mặc dù cố gắng cũng chỉ có thể miễn cưỡng phát ra âm thanh không rõ ràng.

“Ngươi suy nghĩ xong chưa? Nếu ngươi đồng ý, thì gật đầu, ta lập tức giải chất độc trên người của ngươi!” Khóe môi Vân Khê vẻ ra đường cong rất nhỏ, nàng quả nhiên đã đoán đúng, hắn không thể nói chuyện, hoặc là nói hắn rất trầm mặc, cũng không phải vì cổ họng hắn có vấn đề, mà bởi vì có nguyên nhân khác.

Độc Cô mưu lâm vào trong trầm tư.

Bệnh câm là từ trong bụng mẹ sinh ra, hành hạ hắn hơn hai mươi năm, nếu thật có thể trị lành..... Nghĩ đến khả năng này, tâm tình của hắn liền không khỏi kích động không thôi.

Từ nhỏ bởi vì miệng không thể nói, cho nên hắn không có biện pháp giao tiếp với người khác, thường một mình một người ngẩn người sững sờ. Khi sư phụ hắn phát hiện thiên tư của hắn, thì tất cả tinh lực của hắn đều toàn bộ ném vào tập võ, theo đuổi cảnh giới tối cao của sát thủ. Về phần có thể nói hay không đối với hắn mà nói, đã không hề trọng yếu nữa.

Mà bây giờ, trời cao cho hắn một cơ hội có thể mở miệng nói chuyện, hấp dẫn lớn như thế, hắn không cách nào ngăn cản.

Nhưng mà bắt hắn phải nghe lệnh của một nữ nhân, hắn không cam lòng.

Mâu thuẫn, giãy dụa, Độc Cô mưu lâm vào đấu tranh tư tưởng mãnh liệt.

Vân Khê thấy thần sắc của hắn không rõ ràng, nghe tiếng hít thở bên trong hắn đang rối loạn, lại cảm nhận được giờ phút này hắn đang lâm vào trong lựa chọn khó khăn. Nàng khẽ thở dài, có lẽ hôm nay không phải là thời cơ tốt, thôi thì cho hắn thêm một chút thời gian nữa vậy.

Nàng đứng dậy, nói: “Ngươi cứ suy nghĩ cho tốt, tối mai hi vọng ngươi có thể cho ta một câu trả lời vừa ý.”

Sau khi từ phòng của hắn rời đi, Vân Khê đi một chuyến Bảo dược hành, muốn từ trong miệng chưởng quỹ dọ thám ra tin tức của chủ nhân Mạt Tây thảo, nhưng kết quả lại là số không. Ngay cả chưởng quỹ cũng không rõ chỗ ở của đối phương, chỉ biết là người nọ mỗi tháng cũng sẽ đúng giờ đến Bảo dược hành một chuyến, đưa tới một chút dược liệu trân quý, để gửi bán ở đây. Hiện tại cách thời điểm hắn đến còn có ba ngày, cho nên không còn cách nào khác, Vân Khê chỉ đành tạm thời trở về khách sạn, chờ đợi ba ngày sau lại tới thử thời vận.

Thời gian vào bữa tối, đoàn người Vân Khê đi tới đại đường dùng cơm, vừa ngồi xuống không bao lâu, đã nghe thấy mấy bàn cách vách đang náo nhiệt nghị luận cái gì đó.

” Có nghe nói không? Tối mai phủ thành chủ thiết yến, muốn cử hành một đại hội thưởng bảo, thành chủ muốn mời phần lớn cao thủ luyện đan đến dự thi lần này đi dự tiệc ở trong phủ, ở trên yến tiệc, tất cả mọi người phải biểu diễn luyện ra loại đan dược có liên quan đến bảo vật, để cho mọi người giám định và thưởng thức. Nghe nói luyện đan sư của Tư Đồ gia cũng sẽ tham gia, có tin tức, bọn họ sẽ ở trên yến tiệc phô bày bảo vật của Tư Đồ gia, chính là mồi lửa đứng hàng thứ bảy trong bảng thập đại dị hỏa U Cốt Thúy Diễm. Đây là một cơ hội hiếm có, tất cả luyện đan sư đều tranh nhau muốn đi đến phủ của

thành chủ để quan sát, đáng tiếc thành chủ ra nghiêm lệnh, chỉ có luyện đan sư nhận được thư mời mới có tư cách tham gia đại hội thưởng bảo đây.....”

“Thư mời của thành chủ thì đâu có tùy tiện phát ra cho người khác? Lần này người đến đây tham gia đại hội Luyện Đan Sư đếm không hết, trong đó Luyện Đan Sư cấp ba trở lên thì hơn mười người, giống như ta và ngươi chỉ là hạng vô danh, hay là không nên vọng tưởng nữa. Chờ đến lúc đại hội chân chính bắt đầu, đưa mắt chiêm ngưỡng cũng đã đủ thoả mãn rồi, về phần đại hội thưởng bảo kia, chúng ta không có duyên với nó rồi.....”

“... “,

“Không nghĩ tới người của Tư Đồ gia lại đem U Cốt Thúy Diễm mang đến, khó trách Cửu trưởng lão nói, phụ thân ta cùng các vị các trưởng lão rất coi trọng đại hội Luyện Đan Sư lần này, chẳng lẽ Lam Tâm Tuyết Sâm thật trọng yếu như thế, dẫn tới nhiều người đến đây tranh đoạt như vậy?” Lam Mộ Hiên nhíu đầu lông mày, không nhịn được mà lầm bầm lầu bầu.

Không chỉ trong lòng hắn có nghi ngờ, trong lòng Vân Khê cũng nhiều hơn một tầng suy nghĩ, Lam Tâm Tuyết Sâm đúng là rất trân quý, nhưng nó trừ có thể làm thuốc dẫn để luyện chế ra Cửu Chuyển Thái Cực Đan, thì tựa hồ cũng không có những công hiệu khác, như vậy tại sao lại có nhiều người tới tranh đoạt nó, chẳng lẽ trong đó có duyên cớ khác?

Trong lúc suy tư, một mùi thơm tao nhã bay vào chóp mũi, Vân Khê quay đầu, liền thấy được nam tử áo lam ưu nhã cất bước đi đến. Hắn thật giống như mới vừa tắm rửa qua một phen, đổi một thân xiêm y mới, kiểu dáng cùng lúc trước không khác là mấy, màu sắc như cũ là màu lam sáng rỡ. Hắn tựa hồ từ nhỏ đã thích hợp màu

thiên thanh, ưu nhã cùng tươi sáng, làm cho hắn lúc nào cũng toát lên vẽ tuấn nhã phiêu dật. Đôi môi kia lại hiện lên nụ cười yếu ớt, giống như được vẽ trên khuôn mặt hắn vậy, bất cứ lúc nào cũng làm người ta thưởng tâm duyệt mục *(tim tán thưởng, mắt hài lòng)* như vậy.

“Ngươi thật đúng là âm hồn bất tán a!” Vân Khê lạnh lùng liếc hắn một cái, thái độ đối với hắn vẫn như cũ, không có ấn tượng gì tốt lành.

Nam tử áo lam vẫn cười yếu ớt cũ, hắn nhấc lên vạt áo, từ từ ngồi xuống, đối diện Vân Khê.

Ba lớn hai nhỏ ngồi chung một bàn, vì vậy họ chọn lựa cái bàn cũng đủ để chứa đựng bảy tám người, nên lúc này dù có thêm vào một người vẫn còn dư dả.

“Phu nhân nói quá lời rồi, tại hạ bất quá là tới hỏi thăm phu nhân cùng chư vị còn có cái gì cần không? Hoặc là có tin tức gì không biết muốn hỏi thăm, có lẽ tại hạ đây giúp ích được gì chăng.”

Vân Khê liếc mắt về phía hắn, người này một thân ưu nhã thanh quý, lúc trước cùng nàng đánh cuộc, chỉ tùy tùy tiện tiện đã ra vạn lượng kim ngân như vậy, chắc chắn thân phận cùng bối cảnh của hắn không đơn giản, có lẽ chính là một vị quý công tử trong thập đại gia tộc. Chẳng qua có chút kỳ quái là, một nam tử xuất sắc như thế, vì sao không có đứng vào hàng thập đại mỹ nam?

Nàng càng ngày càng tỏ vẻ hoài nghi đối với bảng xếp hạng thập đại mỹ nam, có lẽ đúng như lời nàng nói, danh xưng thập đại mỹ nam kia hoàn toàn từ đầu đến cuối rất không thích hợp, nên gọi là bảng xếp hạng thập đại nam nhân biến thái có lẽ mới chuẩn xác chút ít.

“Ngươi có lẽ đã biết, vì sao lần này có nhiều người muốn nhận được Lam Tâm Tuyết Sâm như vậy? Chẳng lẽ..... Lam Tâm Tuyết Sâm có thể luyện chế ra cái đan dược tuyệt thế gì khác?” Nàng nhìn chằm chằm vào thần sắc nam tử áo lam, thử hỏi.

Nam tử áo lam vốn bất động thanh sắc, lúc này ngược lại có chút kinh ngạc liếc nàng một cái, nói: “Ngươi không biết sao? Đứng đầu thập đại gia tộc là Hách Liên gia, đại công tử Hách Liên Tử Phong của họ đã truyền ra ngoài tin tức mới nhất, nói nếu ai có thể nhận được Lam Tâm Tuyết Sâm, hơn nữa hiến tặng cho hắn, hắn liền cùng người này giao hảo, từ đó nhận được che chở của gia tộc Hách Liên. Phần lớn mọi người ở Ngạo Thiên đại lục này, ai cũng theo đuổi, sùng bái Hách Liên Tử Phong, bây giờ có thể có cơ hội đến gần hắn, hơn nữa nhận được lời hứa che chở của hắn, mọi người tự nhiên đều như gió cuốn mà tới, rối rít tranh đoạt Lam Tâm Tuyết Sâm. Nhất là người của thập đại gia tộc, có nhiều người muốn cùng Hách Liên gia giao hảo, tất nhiên cũng không nguyện ý bỏ qua cái cơ hội này.”

“Thì ra là như vậy.” Lam Mộ Hiên có chút hiểu được, gật đầu.

Vân Khê cũng lại lâm vào trầm tư, thì ra Hách Liên Tử Phong muốn nhận được Lam Tâm Tuyết Sâm, hắn muốn Lam Tâm Tuyết Sâm làm cái gì? Nàng làm sao không biết, từ khi nào thì hắn bắt đầu cảm thấy hứng thú đối với việc luyện đan thế?

Tóm lại bất kể như thế nào, nàng phải thắng được Lam Tâm Tuyết Sâm, nếu thật sự không được, thì sẽ dùng kim ngân mua vế, nếu không thành, cho dù phải cướp cũng nhất định cướp cho được.

“Vậy chuyện tối mai ở phủ thành chủ tổ chức đại hội thưởng bảo vật lại là chuyện gì xảy ra?” Vân Khê tiếp tục hỏi.

” Đại hội thưởng bảo vật thật ra cũng không phải là bản thân thành chủ muốn cử hành, mà là một vị biểu đệ bà con xa của thành chủ, hắn chính là một trong bốn thành viên của Tư Đồ gia đến đây dự thi lần này, mục đích là muốn vì Tư Đồ gia phô trương thanh thế, đồng thời cũng muốn cho tuyển thủ dự thi khác biết khó mà lui, cho nên mới cử hành Đại hội thưởng bảo vật. Nói là Đại hội thưởng bảo vật, thật ra thì chính là Tư Đồ gia bọn họ mượn cơ hội phô diễn bảo bối huyền diệu của bọn hắn.....” Với vẻ chẳng thèm quan tâm, tiếng cười lạnh từ trong miệng hắn không tự chủ mà bật ra, có thể thấy được hắn đối với sự khoe khoan lần này của Tư Đồ gia cũng tương đối khinh bỉ cùng khinh thường.

“Lại là người của Tư Đồ gia? Cùng một cái tổ tông nuôi ra loại người như vậy, quả nhiên tiện tính đều di truyền từ tổ tông bọn họ!” Vân Khê cũng phát ra thanh âm cười lạnh, không biết có phải lời của nàng quá mức lớn tiếng hay không, cho nên dẫn tới những khách nhân mấy bàn chung quanh rối rít ngừng đũa, hướng phương hướng của nàng liếc tới, nhỏ giọng nghị luận.

“Cô nương này thật to gan, lại dám nhục mạ người của Tư Đồ gia, không những nhục mạ người, ngay cả tổ tông của bọn hắn cũng mắng đi vào. Thật là, nếu để cho người Tư Đồ gia nghe được, nàng nhất định chịu không nổi.”

“Có lẽ là nàng ghen tỵ với Tư Đồ gia, người ta là danh môn vọng tộc, trong thập đại gia tộc đứng hàng thứ tư, coi như là làm việc cuồng ngạo chút ít, vậy thì thế nào? Người ta có thực lực, thi đấu thì cũng là lấy thực lực so ra!”

“Tư Đồ gia lần này phát thư hàm muốn mời phần lớn luyện đan sư của một ít danh môn vọng tộc cùng Tư Đồ gia có giao tình, người bình thường muốn nhận được thư mời khó càng thêm khó, nghe nói từng có người nghĩ muốn dùng kim ngân mua một thiếp mời, kết quả

cũng mua không được. Bảo bối Tư Đồ gia bao nhiêu người ngắm nghía chứ? Cho dù là không chiếm được, nhìn một cái cũng là tốt.”

”.....”

Vân Khê nghe bọn họ nhỏ giọng nghị luận, rất là im lặng, lại còn nói nàng ghen tỵ với Tư Đồ gia? Chó má!

Lúc này, ngoài cửa tiến vào một đội binh lính, người cầm đầu hướng khách sạn gào to một tiếng nói: “Người của Lam gia có ở chỗ này không?”

Lam Mộ Hiên đứng lên, vẻ mặt không hiểu ra sao, không biết những binh lính này tìm hắn đến tột cùng cần gì.

“Ta chính là Lam Mộ Hiên, các ngươi tìm ta có chuyện gì?”

Mấy bàn bên cạnh kinh ngạc nhìn về hắn, thì ra hắn chính là Lam gia tiểu chủ, đã sớm nghe nói Tư Đồ gia cùng Lam gia có ân oán, khó trách bọn hắn mới vừa rồi không kiêng nể gì mà nhục mạ người Tư Đồ gia như thế.

“Ngài chính là Đại thiếu gia Lam gia? Thất kính, thất kính!” Binh sĩ cầm đầu đi lên trước, thái độ cũng hiền hòa đi rất nhiều, hai tay dâng lên năm cái thư mời, nói, “Đây là tiểu thư nhà ta lra ệnh chúng ta đưa tới năm cái thư mời, hi vọng chư vị tối mai có thể quang lâm, tiểu thư sẽ ở phủ thành chủ tự mình đón chào.”

Lời của hắn chưa dứt, không khí chung quanh nhất thời ngưng động lại một mảnh.

Những người này lại chiếm được thiếp mời mà người người tha thiết ước mơ, hơn nữa thoáng cái đã có năm thiếp mời, có cần đả kích

người như vậy hay không? Người khác muốn một tờ, hơn nữa còn chịu chi một khoản phí lớn đến kinh người, kết quả còn không thu hoạch được gì, nhưng mấy người này bao gồm cả hai đứa bé, lại tổng cộng chiếm được năm cái, hơn nữa còn là tiểu thư phủ thành chủ sai người đưa tới, trong yến hội đêm đó còn muốn tự mình ra tiếp, cái này cũng thật là liên tiếp đả kích đi, làm cho trái tim của mấy người khách chung quanh rất khó chịu đựng, thế đạo này không khỏi quá không công bình đi!

Lam Mộ Hiên nghe được là Mộ tiểu thư của phủ thành chủ sai người đưa tới, gương mặt tuấn tú trắng bạch kia không khỏi tựu nổi lên đỏ ửng, hắn tự tay nhận lấy thư mời, mỉm cười nói: “Thay ta đa tạ Mộ tiểu thư, tối mai chúng ta nhất định đúng giờ đến bái phỏng.”

“Tốt, vậy tiểu nhân cáo từ.”

Sau khi đưa mắt nhìn bọn lính rời đi, Lam Mộ Hiên cúi đầu nhìn năm cái thư mời trong tay, chỉ cảm thấy bên trên tựa hồ còn lưu lại hương thơm của Mộ Vãn Tình, một mình im lặng cười ngây ngô.

“Lam thúc thúc lại bắt đầu ngớ ngẩn rồi.” Vân Tiểu Mặc nâng quai hàm, đang bị vây trong trạng thái chán chường, nên thần thái cũng không như lúc trước. Thấy Lam Mộ Hiên ý vị cười khúc khích, trái tim nhỏ đang bi thương của hắn cũng bị câu dẫn, thở dài nói: “Ai, làm nam nhân, thật khó!”

“Phốc!”

Vân Khê cùng Long Thiên Thần hai người đồng thời phun.

Nam nhân? Một đứa con nít còn hôi sữa như nó, cũng coi là một nam nhân sao?

“Tiểu Mặc, đã nói với con rồi, mẫu thân chưa từng có trọng nữ khinh nam, làm sao con không chịu tin vậy?” Đứa nhỏ này, bây giờ lại còn đang để tâm vào chuyện vụn vặt, thật là phục hắn.

Ngồi ở một bên, nam tử áo lam cũng nhịn không được dưới khóe môi khẽ động, có chút buồn cười. Mẫu tử hai người này sợ là đôi mẫu tử kỳ lạ nhất mà hắn đã thấy, cũng cực kỳ có thú vị nhất nữa.

“Người không nên giải thích nữa, giải thích chính là che dấu, ta hiểu.” Vân Tiểu Mặc đổi bàn tay chống cằm, hai má càng thêm phình to ra.

“Ách.....” Vân Khê hết chỗ nói rồi, thật sự không biết nên làm sao hướng hắn chứng minh, mình không phải là trọng nữ khinh nam, cái tên tiểu tử này thật không có lương tâm, nàng toàn tâm toàn ý đều đặt vào trên người hắn, hắn lại không lĩnh tình, còn hoài nghi nàng không trọng thị hắn, thật phải nên hung hăng vỗ vào cái mông nhỏ của hắn a. Bất quá nàng chỉ nghĩ thôi, dùng cách xử phạt về thể xác khó mà thực hiện được, vì đánh vào người nhi tử lại đau lòng nương a.

Hơn nữa đoán chừng hắn cũng sẽ cảm thấy nàng không thương hắn.

Nghĩ lại, coi như hắn tới thời phát dục, thì tâm tình có tối tăm tệ như thế, thì cũng có thể giải thích được, nhưng mà lại hơi có miễn cưỡng một chút.

Đêm hôm nay, phủ thành chủ náo nhiệt vang trời, đông như trẩy hội.

Đoàn người Vân Khê đi đến lúc không sớm không muộn, đợi bọn hắn đi tới trước cửa phủ, thì Mộ Vãn Tình đã tự mình đến đây chào hỏi, cùng đi với nàng còn có một tên nam tử cao lớn anh tuấn, mặt mũi có chút thô kệch, nhưng oai hùng bất phàm, hai đầu lông mày

cùng Mộ Vãn Tình có mấy phần tương tự, suy đoán đây hẳn là thành chủ Mộ Cảnh Huy rồi.

“Các vị, mọi người đã tới. Vị này là ca ca của ta Mộ Cảnh Huy, cũng là thành chủ của Mộ Tinh Thành. Ca ca, vị này chính là Lam công tử, còn có sư phụ của hắn, cùng mấy vị bằng hữu của bọn họ.” Mộ Vãn Tình hào phóng giới thiệu, tầm mắt khi lướt qua Lam Mộ Hiên, chống lại vẻ mặt hơi ngượng ngùng là ánh mắt sáng quắc của hắn, nàng không nhịn được mà hé miệng cười khẽ, gật đầu như chào hỏi.

Lam Mộ Hiên thấy thái độ của nàng với mình đặc biệt như thế, trong lòng cũng lâng lâng đi theo, quên mất còn phải cùng thành chủ chào hỏi.

“Bốp!” Vân Khê một cái tát vỗ vào sau ót của hắn, lúc này hắn mới đưa từ trong trạng thái lâng lâng, giựt mình tỉnh lại, hắn lúng túng gãi đầu, vẻ mặt cười khúc khích.

“Mộ thành chủ chớ để ý, đồ nhi của ta tâm tính đơn thuần, sợ là đã gặp được người trong lòng của mình, cho nên trong khoảng thời gian ngắn cao hứng quên hết tất cả rồi. Tại hạ Vân Khê, bên cạnh ta là đệ đệ của vị hôn phu ta, còn có hai hài tử này, một là nhi tử, một là nghĩa nữ.”

“Sư phụ, ngài làm sao…….” Lam Mộ Hiên nghe nàng nói thẳng thế, còn đem tâm sự của hắn đưa ra ngoài sáng, trong lòng không khỏi loạn thành một đoàn. Nhẹ nhàng liếc về phía Mộ Vãn Tình, chỉ sợ nàng xem thường mình.

Ngoài dự liệu của hắn, Mộ Vãn Tình chẳng những không có lộ ra bất kỳ thần sắc không ổn nào, ngược lại còn thoải mái hướng hắn quăng tới một nụ cười sáng rỡ phóng khoáng. Nụ cười này, nhất thời làm cho cả trái tim hắn đều nằm yên xuống, không vội cũng không nóng

nảy.

Mộ Cảnh Huy là người khôn khéo bậc nào, chỉ nhìn một cái liền hiểu rõ tình huống trước mắt, ánh mắt hắn cơ trí hướng trên người Lam Mộ Hiên quét qua một lần nữa, khẽ gật đầu, rồi đem tầm mắt chuyển dời đến trên người Vân Khê.

“Nguyên lai là Vân tiểu thư, Vân tiểu thư có thể quang lâm quý phủ ta, quý phủ thật lấy làm vinh hạnh.” Tuy là ngữ điệu hàn huyên bình thường, song ánh mắt của hắn rất chân thành, thật khiến Vân Khê sinh ra hảo cảm. Người này ánh mắt tinh duệ, đối nhân xử thế bất ti bất kháng, không có bởi vì thân phận mình là thành chủ mà cao ngạo tự phụ.

Sau đó tầm mắt hắn chếch đi, hướng đến hai tiểu hài tử, thanh âm vang vang nói: “Hai tiểu hài tử, tên gọi là gì?”

Vân Tiểu Mặc nắm bàn tay nhỏ bé của Đoan Mộc Tĩnh, đáp: “Ta tên là Vân Tiểu Mặc, nàng gọi Tiểu Tĩnh, thúc thúc ngươi chính là thành chủ nơi này?”

Mộ Cảnh Huy phóng khoáng cười một tiếng nói: “Đúng vậy, ta chính là thành chủ nơi này. Ngươi cảm thấy Mộ Tinh thành như thế nào, chơi có vui không?”

Vân Tiểu Mặc gật đầu, nói: “Mứt quả ghim xâu ở Mộ Tinh thành ăn thật ngon, đường phố cũng rất xinh đẹp, nhưng là có một chút thật không tốt.”

Mộ Cảnh Huy khẽ động lông mày, thanh âm hiếu kỳ nói: “Tiểu Mặc cảm thấy địa phương nào không tốt, thúc thúc sẽ nghĩ biện pháp cải tiến.”

Vân Tiểu Mặc nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nói: “Ngày hôm qua chúng ta ở trong một cửa hàng gặp được mấy người xấu, bọn họ muốn cướp dược liệu mẫu thân ta nhìn trúng, mẫu thân của ta nhìn không được, muốn dạy dỗ bọn họ. Nhưng mà chưởng quỹ bá bá nói thành chủ thúc thúc đã xuống cấm võ lệnh, không cho phép người đang ở trong thành động võ, mẫu thân của ta không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là không đánh bọn họ, nhưng mà bọn họ thật rất xấu, bởi vì thành chủ thúc thúc xuống cái gì cấm võ lệnh, vì vậy không trừng phạt được bọn họ, cho nên Tiểu Mặc cảm thấy không tốt.”

Mộ Cảnh Huy đầu tiên là hơi ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó cất tiếng cười to, cúi người, một tay một đem hai tiểu hài tử vác trên vai: “Tiểu Mặc phê bình thật đúng, người xấu nên bị trừng phạt, hơn nữa bọn họ hiện tại đã bị trừng phạt rồi.....” Nói tới đây, ánh mắt hắn như có như không hướng Vân Khê liếc đi qua, chẳng qua là một cái chớp mắt, hắn liền khiêng hai đứa bé vào cửa phủ.

Vân Khê tiếp nhận ánh mắt như có như không của hắn bay tới, trong lòng đột nhiên run nhẹ, chẳng lẽ hắn đã sớm biết hung thủ sát hại bốn gã đệ tử của Lam gia là người nào?

Sẽ không, nàng xuất thủ cẩn thận như thế, làm sao lại để lộ dấu vết?

Trừ phi.....,chính là nam nhân yêu nghiệt nhàm chán kia mật báo? Nhưng giết người hắn cũng có phần, hắn vốn không ngu đến nổi đem mình khai ra luôn?

Vân Khê ở trong lòng một trận suy nghĩ lung tung, phía trước, liền vang lên tiếng cười thanh thúy của Vân Tiểu Mặc cùng Đoan Mộc Tĩnh, đem nàng từ trong suy nghĩ kéo trở lại.

Đưa mắt nhìn, thân ảnh cao lớn của Mộ Cảnh Huy đang khiêng hai

đứa bé, một màn này thật là ấm áp. Ai cũng không nghĩ tới thành chủ Mộ Tinh thành lại là một người bình dị gần gũi như thế, tính tình hắn chân thành, sảng khoái, giống như là lão đại trong nhà, làm cho không người nào có thể sinh ra cảm giác chán ghét.

Những khách nhân đang lục tục vào phủ thấy một màn như vậy, cũng rối rít suy đoán, hai tiểu hài tử này đến tột cùng là người thế nào, lại có thể được thành chủ yêu chiều như thế, không chỉ có tự mình ra cửa đón chào, còn thân mật để cho hai đứa bé ngồi trên đầu vai hắn? Lại suy đoán, nghị luận rối rít.

“Vân tiểu thư, Lam công tử, xin mời!”

Mộ Vãn Tình đưa tay ra mời đám người Vân Khê vào phủ.

Vân Khê cười khẽ, cùng Long Thiên Thần dẫn đầu vào cửa phủ, vừa đi mấy bước, liền đuổi theo ba người Mộ Cảnh Huy ở phía trước.

Mộ Vãn Tình cùng Lam Mộ Hiên thì hơi chậm một bước, sóng vai đi ở phía sau một đoạn.

“Mộ… Mộ tiểu thư, không nghĩ tới lệnh huynh lại là người rộng rãi như thế, thật là khiến người hâm mộ.” Lam Mộ Hiên nín nhịn hồi lâu, rốt cục cũng nghẹn ra được một câu, trên hai má đã sớm ửng hồng một mảnh.

Ánh mắt sáng lên, Mộ Vãn Tình liếc hắn một cái, thấy vẻ mặt hắn ngượng ngùng như thế, không nhịn được hé miệng cười khẽ: “Ngươi đừng khẩn trương như thế, để người khác nhìn thấy lại nghĩ ta muôn đem ngươi ăn đó?”

Lam Mộ Hiên a một tiếng, hai gò má nhất thời càng đỏ, sư phụ a, nàng đây là ý gì? Tại sao tâm tư của nữ nhân lại khó đoán như vậy?

Ánh mắt Lam Mộ Hiên không khỏi quăng tới hướng của Vân Khê đi ở phía trước để cầu trợ, đáng tiếc nàng không có con mắt ở phía sau lưng, cho nên căn bản không cách nào nhìn thấy ánh mắt của hắn.

“Lam công tử tâm tính thẳng thắn, lòng dạ lại hết sức chân thành, cùng đại ca ta cũng là có mấy phần tương tự.....”

Lam Mộ Hiên vừa a một tiếng, cả kinh sửng sốt, lại có chút lúng túng không biết làm sao.

Mộ Vãn Tình mím môi cười khẽ, không đùa với hắn nữa, nên tăng cước bộ đi thẳng phía trước nhanh thêm mấy bước, đuổi theo đám người Vân Khê.

Lam Mộ Hiên nhìn nàng đi xa, lúc này mới hơi thở phào nhẹ nhỏm, vỗ bộ ngực, hắn chỉ cảm thấy tim của mình muốn nhảu ra khỏi lòng ngực rồi. Song khi nhìn bóng lưng của nàng đi xa, trong lòng không khỏi sinh ra rầu rĩ.

“Thật là một ngốc tử!” Liền Long Thiên Thần đều nhìn không được nữa, liền đi thong thả tới trước mấy bước, kéo hắn sang một bên, quyết định từ từ mà đả thông tư tưởng cho hắn, để hắn có thể hiểu rõ cùng lĩnh ngộ một chút xíu đối với tâm tư nữ nhân.

“Thành chủ thúc thúc, nhà của ngươi thật xinh đẹp!”

“Tiểu Mặc ca ca, nhìn bên này, thật là nhiều người a!”

Hai âm thanh non nớt đồng thanh đã hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của mọi người đang tham gia yến hội, hình ảnh Mộ Cảnh Huy cùng hai hài tử trên vai của chính mình cười đến vui vẻ như vậy, liền nhanh chóng lan truyền ra.

Trong đám người đi ra một gã nam tử mặc hoàng y cẩm phục, niên kỷ khoảng hai mươi, nhìn trên y phục có thiêu dấu hiệu đặc biệt, thì liền có thể đoán ra được, hắn chính là người của Tư Đồ gia. Hắn cực kỳ kinh ngạc, ánh mắt đánh giá hai đứa bé trên vai Mộ Cảnh Huy, nghi ngờ hỏi: “Biểu ca, hai tiểu hài tử này là.....”"

“Bọn họ là hài tử một vị khách quý của ta.” Mộ Cảnh Huy thuận miệng đáp lại, tầm mắt tùy ý quét qua hắn, nhưng cũng không để vào trong mắt, thậm chí trong mơ hồ có thể thấy đáy mắt hắn chợt lóe lên tia chán ghét.

“Khách quý?” Hoàng y nam tử híp mắt lại, vẻ tinh quang xẹt qua, tầm mắt của hắn vừa di chuyển, liền liếc về hướng mấy người ở phía sau Mộ Cảnh Huy đang đi đến.

Khách quý? Loại khách quý gì mà cần làm phiền một thành chủ như hắn tự mình đón tiếp đây?

Khách nhân Tư Đồ gia bọn họ tới nhiều như vậy, hắn còn không nhìn đến, ngược lại tự mình đi nghênh đón mấy hài tử này. Trong lòng của hắn lập tức bùng lên lửa giận, không chỗ phát tiết.

Lúc thân ảnh Vân Khê xuất hiện ở đại đường môn, mâu quang hắn âm lãnh của hắn đột nhiên sáng lên, ánh mắt nhất thời bị vẻ tươi đẹp kia bịt kín. Dưới gầm trời này lại có một cô nương xinh đẹp xuất trần như thế, đã thẳng vào đáy lòng hắn, vẻ háo sắc lộ hẳn ra mặt.

Đồng thời nhìn biểu muội của hắn Mộ Vãn Tình cũng đi theo xuất hiện ở bên cạnh nàng kia, hai giai nhân cùng xuất hiện bên nhau, muốn so sánh ai hơn ai kém, sẽ lập tức được đáp án.

Từ trước, vì sự giàu có, xung túc của Mộ Tinh thành, hắn đã hao tốn

không ít tâm tư trên người biểu muội hắn, vì để một ngày nào đó hắn có thể trở thành chủ nhân Mộ Tinh thành. Đáng tiếc, biểu muội của hắn tốt thì tốt, nhưng lại thiếu chút tư vị nữ nhân, trước đây hắn còn không chấp nhất, vì dù sao nam nhi chí tại bốn phương, chờ hắn đạt được vị trí thành chủ Mộ Tinh Thành, đến lúc đó mỹ nhân dạng gì lại không có, nhưng mà trước mắt đem hai vị nữ này so sánh với nhau, hắn liền lập tức phát giác thật không có tư vị gì. Nếu vừa có thể lên làm thành chủ, lại có thể ôm mỹ nhân về, đó mới là chuyện hạnh phúc nhất trong đời người.

Vân Khê mới vừa vào đại đường, thì đã nhận ra một đạo ánh mắt mang theo vẻ bỉ ổi không có hảo ý hướng trên người nàng liếc qua, nàng lãnh mạt quét ngang, lệ khí bắn đến trên người Tư Đồ Anh Kiệt, đang ở phía đối diện nhìn nàng thèm chảy nước giải.

Nam nhân háo sắc kia giỏi lắm, lại dám nhìn nàng thèm thuồng, ngay cả nước miếng cũng đã chảy ra..... Mâu quang của nàng một lần nữa lạnh thêm một tầng.

Tư Đồ Anh Kiệt bị lệ khí trong mắt nàng bắn qua, cả người nhất thời thanh tỉnh, không khỏi bị một trận kinh hoàng, không nghĩ tới ánh mắt nữ nhân này lại sắc bén như thế, giống như là một lưỡi dao sắc bén, trong nháy mắt đâm vào lồng ngực của hắn, làm cho hắn kinh hồn khiếp vía.

Nữ nhân này..... Thật đúng là thú vị!

Nếu có thể thuần phục nàng, không sẽ có cảm giác thế nào đây? sau một trận kinh hoảng, Tư Đồ Anh Kiệt chẳng những không sợ, mà ngược lại càng thêm bị kích thích, trong lòng sinh ra một trời hưng phấn.

“Biểu muội, vị cô nương này là?” Khóe môi hắn xoa xoa nước miếng,

đổi lại một bộ dạng công tử phong lưu phóng khoáng, nho nhã, hắn tiến lên mấy bước, mượn cơ hội đến gần.

Vân Khê cũng lười nhìn mặt hắn, trực tiếp vượt qua vai hắn, khi sát qua bên người nàng vẫn không quên hung hăng hướng trên ngón chân hắn " rất không cẩn thận" đạp một cước.

"A! Ngón chân của ta!" Tư Đồ Anh Kiệt đau đến kinh hô, ôm chân nhảy lên, hai tay xoa chân bị đau, cử chỉ cực kỳ chật vật.

"Nha, ta không cẩn thận dẫm lên chân công tử, thật là xin lỗi. Sau này, ta nhất định sẽ càng thêm cẩn thận." Vân Khê quay đầu lại, hướng hắn nhè nhẹ cười một tiếng, cố ý tăng thêm hai chữ "cẩn thận".

Mộ Vãn Tình hé miệng cười trộm, cũng trực tiếp bước người qua hắn.

Từ đáy lòng ấn tượng đối với hắn vốn đã không tốt, bây giờ nhìn thấy hắn lại hướng về phía một khách nhân xa lạ mà tỏ vẻ thèm nhỏ giải, người như vậy lại là biểu ca của nàng, chỉ cần nghĩ tới một chút quan hệ thân thích này thôi, nàng đã cảm thấy muốn nôn mửa.

Khó trách đại ca nói, muốn mau sớm tìm cho nàng nhà chồng tốt để gả đi ra ngoài, tránh cho tiểu tử này vẫn ở lại trong phủ thành chủ, gây thêm rắc rối đối với nàng.

" Ngươi.....", Tư Đồ Anh Kiệt đỏ mặt nghiêm nghị lên, không chỉ bởi vì tức giận, lại càng bởi vì một cước kia khả thật sự quá ác, thiếu chút nữa đã làm nứt xương ngón chân của hắn.

Mấy người Tư Đồ gia vốn đang tụ ở chung một chỗ trò chuyện, nghe được Tư Đồ Anh Kiệt kêu đau, liền rối rít tụ lại hỏi thăm.

“Chuyện gì xảy ra? Anh Kiệt sư đệ, ngươi không sao chớ?”

“Ta, ta không sao, các ngươi ngồi tạm chốc lát đi, ta đến hậu đường một chuyến, rất nhanh sẽ trở lại.” Tư Đồ Anh Kiệt cuối cùng cũng còn có chút liêm sỉ, biết lúc này không thể nói rõ, cho nên cũng cố ngậm miệng không đề cập nữa.

Lúc rời đi đại đường trong chớp mắt hắn quay đầu lại, hướng Vân Khê quăng ra ánh mắt âm lãnh.

Nữ nhân, ngươi chờ đó!

Ôi! Thanh âm kêu đau của hắn lại vang lên, nên vội vàng tìm một hạ nhân đỡ hắn rời đi đại đường.

“Vân tiểu thư, xin tiểu thư chớ để ý, biểu ca ta hắn.....” Mộ Vãn Tình cảm thấy khó xử vì gã quả thật không biết xấu hổ, sau khi dẫn Vân Khê ngồi xuống, liền không nhịn được mà hướng nàng giải thích.

Vân Khê cả cười khẽ nói: “Không có chuyện gì! Chỉ là người không đáng giá để chú ý thôi, hơn nữa, ta đã trừng phạt hắn rồi.”

Mộ Vãn Tình hơi thở phào nhẹ nhỏm, sau đó như có điều suy nghĩ quay sang đánh giá nàng, thật sự khó có thể tưởng tượng, nàng trẻ tuổi như vậy, mà đã trở thành sư phụ của Lam công tử. Bản lãnh của Lam công tử nàng đã được chứng kiến rồi, như vậy vị sư phụ này của hắn đến tột cùng có khả năng như thế nào, điều này làm cho lòng nàng tràn ngập tò mò.

“Vân tiểu thư, năm ngày sau chính là đại hội luyện đan, không biết đến lúc đó Vân tiểu thư có tham gia trận đấu hay không?”

“Bản thân ta muốn hỏi trước, giải thưởng lần này của đại hội Luyện Đan Sư chính là Lam Tâm Tuyết Sâm có phải là hàng thật hay không? Nếu là đồ thật, như vậy, ta tất nhiên sẽ toàn lực ứng phó, nhưng nếu chỉ là đồ dỏm, ta đây cũng không cần lãng phí thời gian đi tham gia.”

Mộ Vãn Tình giật mình kinh ngạc, nhưng ngay sau đó thì nhẹ nhàng khoan khoái nở nụ cười: “Thì ra là Vân tiểu thư lo lắng chuyện này, tiểu thư cứ yên tâm, Lam Tâm Tuyết Sâm này chính là bảo vật của Mộ gia ta, cũng là trân phẩm trân quý lâu năm của gia gia ta. Lần này nếu không phải vì.....chỉ sợ Gia gia cũng sẽ không đành lòng đem nó lấy ra làm giải thưởng trong cuộc so tài.”

Mộ Vãn Tình muốn nói gì đó rồi lại thôi, vẻ mặt như có chút lo ngại.

Vân Khê tinh tế quan sát thần sắc của nàng, nhưng không có hỏi tới, đây là chuyện nhà của Mộ gia bọn hắn, nàng cũng không muốn tìm hiểu. Tóm lại Lam Tâm Tuyết Sâm đã được bảo đảm là hàng thật, như vậy là đủ rồi.

Cùng Mộ Vãn Tình tiếp tục tán gẫu, đợi đến lúc các tân khách tới gần như đầy đủ, Mộ Cảnh Huy lúc này mới tạm ngưng chơi đùa cùng hai tiểu hài tử, chính thức chủ trì đại hội thưởng bảo lần này.

Vân Tiểu Mặc cùng Đoan Mộc Tĩnh vui đùa thật sảng khoái, khuôn mặt nhỏ nhắn đều đỏ bừng, nhìn Mộ Cảnh Huy bước lên phía trước chủ trì đại hội thưởng bảo, hai người vỗ hai tay nhỏ bé ủng hộ, thoạt nhìn rất là thích Mộ Cảnh Huy.

Vân Khê tươi cười nhìn hai tiểu tử, lại chậm rãi liếc trên người Mộ Cảnh Huy mấy lần, người nam nhân này trên người có loại khí phách ngay thẳng phóng khoán, nói năng thích đáng, chu đáo, hơn nữa trên người hắn lại sinh ra lực hút bẩm sinh, rất dễ dàng khiến cho người

người hảo cảm. Nhìn hai tiểu tử này một chút thì biết, hiện tại chỉ mới qua một thời gian rất ngắn, mà đã bị Mộ Cảnh Huy thu phục lòng rồi. May mà hắn cũng không phải là loại đại gian đại ác, nếu không nàng sẽ rất lo lắng cho nhi tử.

Nhân vật như thế, chỉ có trong hình mẫu chính phái! Chỉ tiếc, ở trong thế giới này người mạnh là vua, chỉ mang một lòng nhân nghĩa thôi là không đủ, đến phút cuối cùng đều phải dựa vào thực lực bản thân.

Sau khi Mộ Cảnh Huy diễn giảng một phen kết thúc đặc sắc, đại hội thưởng bảo cũng chính thức kéo ra màn che, những người đến đây tham gia bữa tiệc hoặc nhiều hoặc ít đều đem theo bảo vật luyện đan đắc ý riêng của mình, giống như là dược liệu trân quý nhiều năm hiếm thấy, lò luyện trân quý, đan dược phẩm chất cao vân vân, dĩ nhiên, hấp dẫn ánh mắt người ta nhất cũng là U Cốt Thúy Diễm của Tư Đồ gia!

Vân Khê cũng bị U Cốt Thúy Diễm hấp dẫn, ngọn lửa màu xanh biếc, tựa như u hỏa từ địa ngục tới, tràn đầy cảm giác thần bí, thì ra đây chính là một trong thập đại dị hỏa, đứng hàng thứ bảy trên bảng xếp hạng, U Cốt Thúy Diễm, nhưng nàng lại cảm giác được nó khoan thai truyền ra nhiệt độ, Vân Khê cũng phát giác sự chênh lệch giữa nó cùng Hỏa Vân Hải Diễm. Khó trách U Cốt Thúy Diễm xếp hạng so với Hỏa Vân Hải Diễm cao hơn mấy bậc, dựa theo nguyên lý vật lý học hiện đại, độ sôi của ngọn lửa kia sợ rằng so với Hỏa Vân Hải Diễm cao hơn chừng mười độ, độ sôi càng cao thì càng dễ dàng luyện xuất ra đan dược có phẩm chất cao.

Nàng chỉ chăm chú nhìn ngọn lửa, mà không có chú ý tới Tư Đồ Anh Kiệt chẳng biết lúc nào đã trở lại đại hội thưởng bảo, hắn thấy nàng chuyên tâm xem xét U Cốt Thúy Diễm như thế, đáy lòng không khỏi sinh ra vài phần hư vinh.

Hắn tự nhiên đến gần bên cạnh Vân Khê, cất giọng nói: “Đây chính là bảo bối của Tư Đồ gia chúng ta, U Cốt Thúy Diễm, các tiền bối Tư Đồ gia chúng ta từng dùng nó luyện chế ra vô số đan dược thượng phẩm, chỉ cần có nó, vô luận là luyện chế đan dược có độ khó cao như thế nào cũng không là vấn đề.”

Vân Khê liếc hắn một cái, phát hiện chính là tên ngốc tử vừa mới ăn đòn kia, nàng hoàn toàn mặc kệ hắn, nàng nhích ra xa mấy bước, đổi lại một góc độ khác tiếp tục xem xét U Cốt Thúy Diễm. Ai ngờ nàng vừa mới nhích vài bước, đồ ngốc kia cũng chuyển thân tới, tiếp tục dương dương đắc ý chậm rãi mà nói: “Trong đại hội Luyện đan lần này, Tư Đồ gia chúng ta có nó, thì vị trí đầu khôi sẽ dễ đạt được như trở bàn tay, những người khác nếu muốn lấy được Lam Tâm Tuyết Sâm, quả thực chính là vọng tưởng!”

Hắn vừa nói ra lời này, lập tức rước lấy vô số ánh mắt chê bai. Cho dù Tư Đồ gia đúng là có bảo vật trợ trận, nhưng nói lớn tiếng mà không ngượng như thế, không khỏi quá xem thường người khác rồi. Các khách nhân vốn còn tụ tập quan sát U Cốt Thúy Diễm, đều ầm ầm tán ra, rối rít xem xét các bảo vật khác.

“Cũng bất quá chỉ như thế!” Vân Khê cười lạnh, giọng nói rất là khinh thường.

Tư Đồ Anh Kiệt nghe vậy, sắc mặt nhất thời trầm xuống, chất vấn: “Ngươi đây là ý gì? Ngươi cũng nên biết ngươi nói thế là đang khiêu khích Tư Đồ gia tộc chúng ta?”

Vân Khê tiếp tục cúi đầu cười lạnh: “U Cốt Thúy Diễm đích xác là bảo vật không tệ, bất quá cũng phải xem nó ở trong tay người phương nào, nếu như rơi vào trong tay một vị luyện đan sư cao minh, như vậy nó liền có thể phát huy ra công hiệu chân chính của nó, hào quang tỏa khắp. Nhưng nếu là rơi vào trong tay một phế vật chỉ biết

nói bốc nói phét, vậy thì cùng với ngọn lửa nấu cơm không có gì khác nhau, nhiều lắm cũng chính là lấy ra nấu cơm, chế biến món ăn, lấp đầy một bụng cho phế vật mà thôi.”

Quyển 2 - Chương 34: Đại Hội Thưởng Bảo (2)

Chương V34: Đại Hội Thưởng Bảo (2) ” Ngươi nói cái gì?” Tư Đồ anh kiệt sắc mặt nhất thời đen lại, lại còn nói hắn là phế vật, hơn nữa còn đem toàn bộ người nhà họ Tư Đồ mắng cùng. Rốt cuộc là Tư Đồ gia đã mạo phạm nàng cái gì, lại khiến nàng phải dùng lời để tổn hại người Tư Đồ gia như thế?

Mặt khác, vài tên Tư Đồ gia cũng nổi giận, nàng cư nhiên mắng bọn hắn là một đám phế vật? Lá gan của nữ nhân này đến tột cùng là lớn đến cỡ nào mà nàng lại không biết kiêng nể gì như thế?

Từng đạo sát khí trong nháy mắt vây quanh nàng. Vân Khê bất động như núi, sắc mặt thong dong lạnh lùng, chỉ bằng mấy người này thì không thể thương tổn được nàng. Thần trí của nàng thoáng đảo qua, đã đem thực lực mấy người này nhìn thấu. Đến Mặc huyền chi cảnh cũng chưa đạt đến mấy người, nên nàng căn bản không để ở trong mắt.

Nhưng thực lực của thành chủ Mộ Cảnh Huy đang đứng yên ở một bên kia, thì nàng không thể nhìn ra, có thể thấy được thực lực của người này nhất định phi phàm. Lệnh cấm võ ở Mạc Tinh thành là hắn hạ, như vậy, hắn nhất định sẽ không ngồi yên để chuyện ẩu đả bằng vũ lực phát sinh ở trong thành, cho nên nàng căn bản không cần lo lắng.

“Các vị, hôm nay chính là đại hội Thưởng Bảo, ánh mắt của mọi người nên đặt ở trên bảo vật để giám định và thưởng thức mới phải, hòa khí mới sinh tài” Mộ Cảnh Huy rốt cuộc cũng mở miệng, ngăn

một hồi ẩu đả sắp diễn ra.

Tư Đồ Anh Kiệt mâu quang gợn sóng, đột nhiên nở nụ cười lạnh: “Vị cô nương này khua môi múa mép như gà, nói vậy chắc cũng mang đến bảo vật không tầm thường, không bằng lấy ra cho mọi người bình phán một chút, xem là bảo vật của cô nương yếu kém, hay là U Cốt Thúy Diễm của Tư Đồ gia chúng ta tốt hơn.”

Hắn đã sớm quan sát Vân Khê, biết nàng không đem ra được bất kỳ bảo vật nào, nên hiện tại cố ý nói thế, là để cho nàng bối rối. Ai bảo nàng miệng lưỡi độc như thế, dám hủy danh tiếng của Tư Đồ gia bọn họ?

Long Thiên Thần cùng Lam Mộ Hiên hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, đều có chút lo lắng, bọn họ hôm nay chỉ thuần túy là tới thưởng bảo*, không có chuẩn bị bảo vật gì, không biết Vân Khê rốt cục làm như thế nào vượt qua đây.

*Thưởng bảo: thưởng thức, đánh giá bảo vật.

Mộ Vãn Tình cũng đã nhìn ra, Vân Khê căn bản không có chuẩn bị bảo vật tới triển lãm, biểu ca của nàng đúng là cố ý làm khó người ta, thật quá đáng.

“ Biểu ca, Vân tiểu thư là khách nhân ta mời tới, nàng tới đây thưởng bảo, chứ không phải là tới để thi đấu bảo vật.”

Tư Đồ Anh Kiệt cũng không để ý đến lời của nàng, hắn bây giờ là nợ mới hận cũ đang tăng thêm, nên muốn cùng Vân Khê tính toán rõ ràng: “Hôm nay người tới phần lớn là Luyện đan sư Cao cấp, nếu đã là Luyện đan sư, như vậy, tất nhiên sẽ có thuật luyện đan tuyệt hảo. Nếu ngươi không có bảo vật gì để mang tới bêu xấu, vậy thì đem ra một chút thuật luyện đan của ngươi, để chứng minh ngươi có tư

cách tham gia đại hội Thưởng Bảo hôm nay. Nhưng nếu hôm nay không có tư cách tham gia đại hội thưởng bảo, vậy thì mời tự mình rời đi, Tư Đồ gia chúng ta cũng không có phát thư mời cho ngươi!" Ngụ ý là muốn đem đoàn người của Vân Khê trục xuất ra khỏi đại hội Thưởng Bảo.

"Các ngươi rõ ràng là ỷ thế hiếp người, sư phụ ta là nhân vật nào, sao lại ở trước mặt các ngươi biểu diễn thuật luyện đan?" Lam Mộ Hiên không nhịn được tiến lên vì Vân Khê nói chuyện "Hơn nữa, trước đó chúng ta cũng không biết hôm nay là đại hội Thưởng Bảo gì đó, nếu biết trước, thì sư phụ ta chỉ tùy tùy tiện tiện lấy ra một đan dược thôi, cũng có thể hù chết các ngươi."

"Ơ, đây không phải là Lam gia Đại thiếu gia sao? Nghe nói Lam gia các ngươi gần đây mới vừa bị mất Hỏa Vân Hải Diễm, ngay cả người cũng bị ám sát, khó trách tại sao Lam gia đại thiếu gia lại muốn đổi sư môn, lạy một cô gái làm sư phụ, ha ha ha.....

Tư Đồ gia vốn cùng Lam gia có hiềm khích, hiện tại đã tìm được cơ hội, sao lại không nhục nhã Lam Mộ Hiên một trận? Mới vừa rồi từ trên người Vân Khê lấy được ác khí, cũng thoáng cái cũng tiêu tan không ít.

Tư Đồ Anh Kiệt vừa cười, thì những người còn lại cũng ầm ầm cười to theo. Đúng là, Lam gia gần đây cũng đủ xui, tiền mất tật mang! Nghe nói Cửu trưởng lão bây giờ giống như con ruồi không đầu đang khắp nơi tìm kiếm tung tích Hỏa Vân Hải Diễm.

"Ngươi....." Lam Mộ Hiên sắc mặt nhất thời trở nên đỏ lên, dù nói thế nào thì hắn cũng là người Lam gia, đối phương hạ thấp Lam gia như thế, trong lòng của hắn tất nhiên sẽ tức giận.

"Biểu ca, ngươi thật là quá đáng! Lam công tử là khách nhân ta mời

tới, ngươi hạ nhục hắn như thế, chẳng phải là đã đánh vào mặt ta sao?”Mộ Vãn Tình nhìn không được nữa, động thân tiến lên phía trước nói.

Tư Đồ Anh Kiệt thấy nàng bảo vệ Lam Mộ Hiên như thế, lửa giận trong lòng một lần nữa bùng lên: “Biểu muội, chẳng lẽ ngươi coi trọng cái tên tiểu bạch kiểm này sao? Ai cũng biết, hắn bất quá là một Đại thiếu gia phế vật của Lam gia, vừa ngốc vừa ngu xuẩn vừa hèn yếu, người của Lam gia ai cũng không xem trọng hắn, nếu người nào coi trọng hắn, thì chính là mắt bị mù.”

“Vậy theo ý của biểu ca, là mắt ta bị mù rồi sao?” Mộ Vãn Tình quát lạnh một tiếng, sắc mặt đột nhiên chìm xuống, huyền khí màu tím ở quanh người nàng tăng vọt, rất nhanh tràn đầy cả đại đường. khuôn mặt anh khí xinh đẹp cũng bỗng dưng sáng lên, mái tóc đen bay múa ở phía sau, tự có một loại khí thế oai hùng nghiêm nghị bộc phát ra.

Muội muội của Thành chủ lại là cao thủ Tử Huyền chi cảnh, mọi người không khỏi sợ hãi than vãn, có chút ngoài ý muốn.

Mộ Vãn Tình thật sự nổi giận, trong lòng sớm bất mãn đối với tên biểu ca này, trong ngày thường ăn vạ ở phủ thành chủ không chịu rời đi không nói, còn đổi khách làm chủ, tự chủ trương mà cử hành đại hội Thưởng Bảo lần này, làm cho phủ thành chủ bị không ít phiền toái. Đáng giận hơn, hắn đối với khách nhân nàng mời tới không ngừng vũ nhục, còn gây sự, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!

Tư Đồ Anh Kiệt bị khí thế đột nhiên xuất hiện của nàng như vậy làm cho sợ đến lui về phía sau một bước, nhưng ngay sau đó trợn trừng mắt hướng nàng, lạnh lùng nói: “Biểu muội, ngươi đây là ý gì? Chẳng lẻ ngươi vì một người đàn ông, mà trở mặt với ta?”

“Là biểu ca ngươi gây sự trước, ngươi đối với khách nhân của ta bất kính, chính là đối với ta bất kính! Đừng quên, nơi này chính là phủ thành chủ, là nhà của ta, ngươi ở nơi này bất quá chỉ là ngoại nhân. Ngươi đừng mơ tưởng ở chỗ này giọng khách át giọng chủ, đem ta cùng ca ca coi không ra gì!”

Màu tím huyền khí quanh quẩn ở người Mộ Vãn Tinh càng ngày càng lớn và dày đặc, cả người nàng tựa như đắm chìm trong sương mù màu tím, như mộng như ảo, anh khí bức người, thế nhưng lại đặc biệt làm rung động lòng người!

Thì ra là một cô gái đẹp cũng không phải là ở vẻ ngoài của nàng, mà do khí chất xuất phát từ bên trong, mới có khả năng hấp dẫn hồn người hơn cả.

Lam Mộ Hiên nhìn nàng bảo hộ mình như thế, thậm chí không tiếc cùng biểu ca mình trở mặt, nội tâm lửa nóng cuồn cuộn. Hắn tiến lên mấy bước, ngăn trở ở trước mặt Mộ Vãn Tình, đỉnh đầu cao cao ngẩng lên, mâu quang lạnh lùng cũng trừng hướng Tư Đồ Anh Kiệt: “Ngươi có cái gì bất mãn, liền trực tiếp hướng về ta là được, không liên quan đến Mộ tiểu thư!”

Ánh mắt của hắn bỗng dưng tàn nhận4, một cỗ so sánh với Mộ Vãn Tình hơn mạnh mẻ hung hãn khí thế từ trong cơ thể hắn bộc phát, vô hình huyền khí đem trọn đại đường toàn bộ bao phủ ở trong khí thế của hắn.

Thật là đáng sợ khí thế!

Ngay cả Mộ Vãn Tình đứng phía sau cũng bị khí thế của hắn mà run rẩy, màu tím huyền khí trên người nàng cũng bị đè xuống, nhưng nàng không giận ngược lại còn thấy vui. Dựa vào cảm giác của nàng, thực lực của Lam Mộ Hiên ít nhất ở Mặc Huyền tam phẩm trở lên,

thực lực cường đại như vậy, tất nhiên là sẽ không chịu thiệt trước người của Tư Đồ gia, nên nàng cũng an tâm.

Ngoại nhân chỉ biết Lam đại thiếu gia là người si mê dược, cả ngày chỉ biết vùi đầu ở phòng luyện đan, nhưng lại không biết, hắn ở phương diện tu luyện Huyền giai thành cũng là thiên tài, mới hai mươi tuổi đã bước vào Mặc Huyền chi cảnh. Nhớ ngày đó Vân Khê lần đầu gặp hắn, thực lực còn rất cách xa với hắn, hắn giống như là một khối ngọc thạch chưa được tạo hình, thoạt nhìn thì không có mấy người sẽ đem nó để vào trong mắt, kì thực giá trị bên trong của nó lại phong phú đặc sắc vô cùng, chẳng qua là chưa được tạo hình, cho nên không có cách nào khiến cho nó lộ ra hào quang rực rỡ chân chính của bản thân.

Lam Mộ Hiên tràn đầy tự tin, mang theo tia sáng bắn ra bốn phía, ngay cả mấy người của Tư Đồ gia cũng bị run sợ, trong ánh mắt đều không thể tin được, người trước mắt lại chính là kẻ ngu mà trong lòng bọn họ khinh thường nhất.

Mộ Cảnh Huy híp lại con mắt, ánh mắt dừng ở trên người Lam Mộ Hiên trong chốc lát, khóe môi khẽ nhếch, sau đó rất nhanh liền khôi phục thần sắc bình thường.

Bọn người của Tư Đồ Anh Kiệt hai mặt nhìn nhau, bằng vào thực lực hiện tại của bọn họ, thì hoàn toàn không thể nào cùng hắn địch nổi, trừ phi.....

“Mộ Tinh Thành đã ban bố cấm võ lệnh, chẳng lẽ ở ngoài phủ thành chủ thì mới có hiệu lực?” Không khí đang lâm vào cục diện hết sức bế tắc, thì một thanh âm vang dội từ ngoài đại đường truyền vào.

Bọn người Tư Đồ Anh Kiệt nghe thấy, liền hưng phấn như con gà chọi, cả đám nhất tề chạy đến cửa lớn, phân làm hai hàng, khom

người hướng về phía lão giả đang từ ngoài cửa cất bước đi vào mà nghênh đón: “Đệ tử bái kiến Ngũ trưởng lão!”

“Một đám phế vật vô dụng! Bị người ta khi dễ đến trên đầu, mà lại không dám lên tiếng, quả thực làm mất thể diện của Tư Đồ gia chúng ta!” Người tới mặc một thân màu vàng ngân bào, tuổi trên dưới năm mươi, mới vừa vào cửa, đã hướng về phía mấy tên đệ tử chửi ầm lên. Sắc mặt của hắn âm lãnh, một đôi mắt ưng lòe lòe ánh sáng lạnh lẻo, kèm theo là tiếng chân hắn cất bước tiến vào đại đường, một cổ khí thế vô hình áp bách cũng theo sát người hắn.

Mọi người đứng tại chỗ không nhịn được ngừng phải hô hấp, cũng không dám tùy ý há mồm thở dốc.

Đây mới thực sự là khí thế mà cường giả nên có.

Thực lực của Lam Mộ Hiên so sánh với hắn, quả thật còn cách một đoạn khá xa.

“Phốc!” trong miệng Lam Mộ Hiên phun ra một ngụm máu tươi, rõ ràng Ngũ trưởng lão kia đã âm thầm ám toán hắn.

Vân Khê ngưng thần lưu ý hơi thở giao động của Ngũ trưởng lão, chờ đợi sự dị thường hiện ra là nàng sẽ ngăn cản, đáng tiếc đã không kịp. Lam Mộ Hiên phun miệng máu tươi, vì bị chấn thương kinh mạch, ngay cả việc nàng âm thầm truyền tống một cổ huyền khí đi ra ngoài cũng bị chấn ngược trở lại, khiến cho nàng phải rút lui một bước.

Thực lực thật quá mạnh!

Vân Khê mi tâm từ từ níu chặt, lần này xem ra đao đã chém vào đá tảng rồi.

Nàng híp lại ánh mắt, trong lòng trầm tư, rốt cuộc phải làm cách nào đối phó cái lão già nàyđây.....,...

“Lam công tử, ngươi bị làm sao vậy?” Mộ Vãn Tình nhanh chóng đở Lam Mộ Hiên từ trên mặt đất đứng dậy, trên khuôn mặt trong sáng lộ ra thần sắc lo lắng.

“Ta không sao.” Lam Mộ Hiên cúi đầu nhìn về phía đôi tay nàng đang đỡ mình, đáy lòng nhất thời ấm áp lên, trên người đau đớn cũng không có cảm giác gì nữa.

Đám người Tư Đồ Anh Kiệt tuy là bị mắng chửi, nhưng đáy lòng lại vô cùng thư sướng, nhất là sau khi nhìn thấy Lam Mộ Hiên hộc máu, bọn họ không biết sảng khoái bao nhiêu lần nữa.

“Ngũ trưởng lão mắng phải, là các đệ tử quá mức vô năng, thậm chí ngay cả một cô gái không đối phó được.” Tư Đồ Anh Kiệt nhân cơ hội này đem mũi nhọn một lần nữa thay đổi, chỉ vào phía Vân Khê nói, “Ngũ trưởng lão, mới vừa chính là nữ nhân này đã hạ thấp bảo vật của Tư Đồ gia chúng ta, nàng nói U Cốt Thúy Diễm không phải là thứ tốt gì, còn nói U Cốt Thúy Diễm rơi vào trong tay các đệ tử cũng giống như lửa dùng để nấu cơm, chỉ có thể nấu cơm nấu đồ ăn, để cho một đám tiểu tử phế vật ăn no bụng thôi.”

Tư Đồ Anh Kiệt cười lạnh, nếu nữ nhân này lại không biết đều như vậy, thì cũng đừng vội trách hắn lòng dạ độc ác.

Ngũ trưởng lão sắc mặt chợt trầm xuống, ánh mắt âm chí bắn về phía Vân Khê lạnh lùng nghiêm mặt, mang theo sự giận dữ trong giọng nói: “Lời này là do ngươi nói?”

Vân Khê mỉm cười nghiên người, đối diện với hắn, mâu quang lưu

chuyển, cúi đầu cười nói: “Là ta nói, vậy thì thế nào?”

Sao nàng lại không tự hiểu thế?

Tất cả mọi người đổ mồ hôi lạnh thay nàng, nàng rốt cuộc là có cái bản lãnh gì, lại dám to gan lớn mật như thế, dám công khai cùng một vị trưởng lão Tư Đồ gia đối kháng? Chẳng lẽ nàng thật không sợ chết?

“Là ta nói, vậy thì thế nào?” Lời của nàng đã thật sâu kích thích nội tâm tự phụ của Ngũ trưởng lão, chỉ là một nha đầu, mà lúc đối mặt với hắn, lại có thể mặt không đổi sắc, hơn nữa còn dám dùng lời lẽ không tầm thường, Là ta nói, vậy thì thế nào? Chỉ bằng vào điểm này, hắn không một tay bóp chết nàng, thì không thể bỏ qua!

“Ngũ trưởng lão, người xem, nàng rõ ràng chính là coi rẻ Tư Đồ gia ta, còn đối với Tư Đồ gia bất kính. Ngài nhất định phải ra sức dạy dỗ nàng một phen, ngàn vạn lần không thể dễ dàng tha cho nàng.”

Ngũ trưởng lão vẫn trầm mặc không nói, một đôi mắt âm chí mang theo nồng đậm tức giận sắp bộc phát lên.

Vân Khê lạnh lùng liếc mắt về phía Tư Đồ Anh Kiệt, bỗng nhiên nàng cất giọng phá lên cười: “Thì ra bản lãnh lớn nhất của người Tư Đồ gia chính là ngụy tạo thị phi, tại hạ thật sâu lãnh giáo. Lúc trước ta vốn nói U Cốt Thúy Diễm đích xác là bảo vật không tệ, bất quá cũng phải xem nó ở trong tay của người phương nào, nếu như nó rơi vào trong tay một vị Luyện Đan Sư cao minh, như vậy nó liền có thể phát huy tác dụng chân chính, tỏa ra tia sáng kỳ dị. Nhưng nếu như rơi vào trong tay một đám phế vật chỉ biết nói bốc nói phét, vậy thì so với lửa nấu cơm không có gì khác nhau, nhiều lắm thì chính là lấy ra đốt củi nấu cơm, xào nấu món ăn, để lấp đầy bụng của đám phế vật vô dụng thôi.”

“Thử hỏi, lời nói của ta từ đầu đến cuối có bất kỳ câu nào chửi bới Tư Đồ gia các ngươi không? Các ngươi nói thế, là tự nhận bản thân mình là đám phế vật bốc phét, ta đây cũng đành chịu.” Vân Khê nhún vai một cái lại tiếp tục nói, “Ta cho là Tư Đồ gia tộc lấy thuật luyện đan mà nổi tiếng khắp Ngạo Thiên đại lục, còn xếp ở vị trí thứ năm trong thập đại gia tộc, nói vậy thì ở trong Tư Đồ gia tộc cũng sẽ có những Luyện Đan Sư cao minh. Lời nói lúc trước của ta, vốn muốn tán dương Tư Đồ gia các ngươi, bởi vì ý của ta là, trong một gia tộc lớn, Luyện Đan Sư cao minh thì có thể tùy ý thấy được, nhưng ai biết lại có người muốn tự hạ thấp mình, cho rằng mình là phế vật, vậy ta cũng đâu có cách gì chứ?”

Mọi người nghe thấy liền sửng sốt bất ngờ, thì ra là còn có thể lật ngược phải trái như thế, bọn họ thật là phục nàng a! Lời nói tổn hại cũng là nàng, lật ngược nó lại thành lời khen cũng là nàng, nàng còn có thể đảo lộn trắng đen hơn nữa không?

Ngũ trưởng lão sắc mặt vẫn âm u như cũ, bất quá lời của nàng cũng rất có lý, ai bảo mấy tên đệ tử của mình ngu xuẩn tự đem mình cho là phế vật đây? Nhưng mà một lần nữa nghĩ lại, lời nói của nàng rõ ràng đã đổi trắng thay đen, thị thị phi phi cũng không phải do một miệng của nàng mà định đoạt.

Đám người Tư Đồ Anh Kiệt tức đến không nhẹ, đang muốn phản bác nàng, thì lại nghe nàng tiếp tục nói: “Hơn nữa ta sở dĩ nói U Cốt Thúy Diễm của Tư Đồ gia không có gì đặc biệt, thật ra cũng không phải là cố ý chỉ trích nó, mà chỉ cảm thấy nó còn chưa phát huy đến mức tận cùng công hiệu của bản thân, nên cảm thấy đáng tiếc thôi.”

Sắc mặt âm trầm của Ngũ trưởng lão rốt cục đã có biến hóa, hắn trầm giọng nói: “Nói thế là ý gì?”

Vân Khê chắp tay, ưu nhã dạo bước tới U Cốt Thúy Diễm, chậm rãi nói: “Mọi người đều biết, mồi lửa xuất sắc nhất, trừ phẩm chất tốt của bản thân mồi lửa, thì quan nhất chính là độ tinh khiết của ngọn lửa. Mồi lửa U Cốt Thúy Diễm phẩm chất là bẩm sinh, không cách nào thay đổi, điều duy nhất có thể cải tiến chính là gia tăng độ tinh khiết của ngọn lửa, một khi độ tinh khiết của ngọn lửa được cải thiện, như vậy công hiệu của nó liền có thể tăng thêm một cảnh giới, có lẽ còn có thể vượt xa một mồi lửa dị hỏa đứng ở trước nó.....”

“Ngươi có biện pháp có thể gia tăng độ tinh khiết của mồi lửa?” Ngũ trưởng lão bán tín bán nghi, mâu quang lạnh lẽo không nhịn được mà quyét mắt về phía nàng, muốn từ trên khuôn mặt bình tĩnh của nàng nhìn ra chút đầu mối khác lạ.

Hắn không thể không thừa nhận, lời của nàng đúng là rất có lý, U Cốt Thúy Diễm đích xác là mồi lửa thuộc hàng cao cấp, nhưng ở trên bảng xếp hàng mồi lửa dị hỏa trước sau vẫn chỉ đứng hàng thứ bảy, chứng tỏ bản thân nó vẫn có chỗ thiếu sót. Phàm là người luyện đan đều sẽ thông hiểu độ tinh khiết của một ngọn lửa đối với việc luyện đan, và tầm quan trọng của hỏa thế nắm trong tay, mà U Cốt Thúy Diễm đang bừng cháy kia, chỉ có gần nhất mồi lửa trung tâm mới có màu xanh biết thuần khiết nhất, phía bên ngoài thì lại có sự pha trộn giữa màu xanh biếc cùng màu vàng tạp sắc, thậm chí ở phía ngoài rìa của ngọn lửa còn trực tiếp có màu vàng tinh khiết.

Trong gia tộc rất nhiều cao thủ luyện đan khi sử dụng U Cốt Thúy Diễm, liền phát hiện vấn đề tương tự, chỉ bất quá so với những mồi lửa khác mà nói, nó đã có độ sôi vô cùng khác thường rồi, cho nên ai cũng không nghĩ tới chuyện là đi thêm một bước để cải tiến nó.

Bây giờ nghe thấy nữ tử trước mắt chậm rãi nói, thật giống như là rất nắm chắc, tâm thần của hắn cũng bắt đầu khẽ dao động. Nhưng nếu thật có thể nhận được phương pháp cải tiến ngọn lửa, thì hắn đã vì

Tư Đồ gia tộc mà lập được một công lao to lờn. Ừ, hắn đợi chờ Vân Khê ổn định tâm tình liền vội vã ngắt lời.

“Biện pháp tất nhiên là có, nhưng mà ta nghĩ Ngũ trưởng lão sẽ lo lắng ta làm tổn hại U Cốt Thúy Diễm, mà không dám để cho ta thử.”

Ngũ trưởng lão ngẩng đầu hừ lạnh nói: “Có cái gì không dám? U Cốt Thúy diễm có thể dễ dàng bị tổn hại sao? Huống chi bản thân U Cốt Thúy Diễm tự có linh tính, nếu ngươi muốn phá hủy nó, rất có khả năng sẽ bị nó phản công lại, đến lúc đó người bị tai ương chỉ sợ sẽ là bản thân ngươi.”

“Vậy thì tốt! Nhưng nếu ta thật sự cải tiến được U Cốt Thúy diễm thành công vậy..... ” Vân Khê cố ý muốn nói lại thôi.

“Nếu Vân tiểu thư thật sự làm được, như vậy lão phu chẳng những không tính toán hiềm khích trước đây, còn nguyện ý đem tất cả bảo vật ở hiện trường trưng bày hôm nay tặng cho ngươi.” trong đáy mắt của Ngũ trưởng lão tràn đầy tinh quang tính toán, chúng chỉ là bảo vật tầm thường, sao có thể so sánh cùng U Cốt Thúy diễm chứ?

“Ngũ trưởng lão, trăm triệu lần không thể a!” Tư Đồ Anh Kiệt nóng nảy, muốn ngăn cản hắn.

Nhưng Ngũ trưởng lão đã giơ tay lên, ngăn trở lời nói của hắn, ngữ điệu nghiêm túc, nói: “Nhưng nếu ngươi làm không được, như vậy cũng đừng trách lão phu tâm ngoan thủ lạt..... ”

Tầm mắt của hắn vừa chuyển dừng ở phía sau Vân Khê, nơi đó, chẳng biết lúc nào Vân Tiểu Mặc đã xuất hiện ở bên cạnh Vân Khê.

Vân Khê đôi mày chuyển động, theo ánh mắt âm lãnh của hắn, hơi quay đầu, liền thấy được nhi tử đang đi tới bên người mình. Chân

mày của nàng nhíu chặt, cái lão gia hỏa này quả nhiên tâm cơ thâm trầm, hơn nữa lực nhận xét cũng nhạy bén, cư nhiên liếc mắt một cái liền khám phá ra quan hệ của Tiểu Mặc và nàng, muốn đem nhi tử ra uy hiếp nàng. Tốt, rất tốt!

Hãy đợi đấy!

Vân Khê khom người, nhìn Vân Tiểu Mặc đang nhíu nhíu chân mày có chút lo lắng, nàng đưa tay ra vuốt lên chân mày của hắn, ôn nhu nói: “Tiểu Mặc đừng lo lắng, tin tưởng mẫu thân, con cứ đợi một chút rồi cùng mẫu thân đem tất cả bảo vật mang về nhé.”

Vân Tiểu Mặc biết điều gật gật đầu, sắc mặt ngưng trọng cùng nghiêm nghị chưa bao giờ có: “Ừ, Tiểu Mặc sau này sẽ không giận dỗi cùng mẫu thân nữa, Tiểu Mặc vĩnh viễn đều tin tưởng lời của mẫu thân.”

Vân Khê hướng về phía hắn ôn nhu cười một tiếng, sau đó quay đầu nhìn về phía Mộ Cảnh huy, đôi mi thanh tú nhẹ nhướng lên: “Mộ thành chủ, phiền toái ngươi giúp ta chiếu cố Tiểu Mặc.”

Mộ Cảnh Huy không chút do dự tiếp nhận chiếu cố, đưa tay đem Vân Tiểu Mặc kéo đến bên cạnh mình, một đôi mắt trầm ngâm bình tĩnh nhìn nàng, thật giống như đối với nàng tràn đầy lòng tin.

“Ca ca” Mộ Vãn Tình có chút lo lắng.

Mộ Cảnh Huy giơ tay lên, ánh mắt nhìn thẳng về phía Vân Khê, cất cao giọng nói: “Vân tiểu thư cũng không phải người ăn nói lung tung, không bằng cho chúng ta cùng chứng kiến thời khắc này kỳ tích ra đời đi.”

Kỳ tích ra đời? Vân Khê hướng về phía hắn nhẹ nhàng nhếch môi,

không ngờ hắn so với nàng lại còn tin tưởng nàng có thể thành công hơn, đến tột cùng là hắn có năng lực hiểu người, hay là hắn đã nắm chắc phần thắng, muốn thông qua nàng để chèn ép khí thế của Tư Đồ gia?

Nụ cười này, phảng phất nhẹ như mây che nguyệt, con ngươi bình tĩnh của Mộ Cảnh Huy trong chớp mắt đột nhiên tạo nên một tầng sóng gợn.

“Trước khi bắt đầu, ta cần chuẩn bị một chút!”

Vân Khê lưu loát xắn ống tay áo lên, bắt đầu làm công tác chuẩn bị. Tinh quang xẹt qua đáy mắt nàng.

Lão thất phu, dám lấy nhi tử uy hiếp nàng? Nàng sẽ làm hắn biết dám có ý định tổn hại người nàng yêu quý nhất, sẽ có kết quả như thế nào!

Một lần nữa ngước mắt, vẻ mặt nàng lạnh nhạt khinh thường, dốc lòng tinh tế chọn những vật cần thiết, rồi đeo cái bao tay tùy thân màu đen thường xuyên dùng để luyện đan.

Ngũ trưởng lão nghe trong miệng nàng liệt kê ra tổng số lượng chủng loại vật phẩm, hắn lập tức sai người sao chép ngay tại chỗ, để tránh sai sót những bước làm hay vật liệu chế tạo, hắn còn tự mình giám sát đệ tử sao chép.

Cả đại đường, toàn bộ mọi người đều tập trung cạnh nhau, đem Vân Khê bao quanh, làm thành một vòng tròn không lớn không nhỏ, nín hơi quan sát nàng biểu diễn.

Cách Vân Khê sử dụng chính là vật cất chiết xuất, nàng hỏi Mộ Cảnh Huy lấy được không ít bình lọ, sau đó miễn cưỡng chế thành một bộ

dụng cụ cất chiết đầy đủ nhất đơn giản. Cả quá trình rất là phiền phức, mọi người nhìn thấy cũng hoa cả mắt, nhất là Ngũ trưởng lão, vừa dạy đệ tử sao chép, vừa lo lắng quan sát cả quá trình, hận không thể làm cho tốc độ của Vân Khê chậm lại.

Nhóm người quan sát luyện đan cũng rốt cục cũng hiểu được, vì sao nàng có thể không có chút nào kiêng kị ở trước mặt mọi người biểu diễn, mà không sợ người khác học lén, bởi vì … đây một loạt quá trình quá mức phức tạp, cho dù bọn họ muốn học cũng chưa chắc học được.

“Chờ một chút, mới vừa rồi ngươi thả hoàn lân phấn xong, bây giờ thả lưu hoàng? Hai chất này không phải là vật dễ cháy sao?” Ngũ trưởng lão nửa đường cắt đứt động tác của nàng, hỏi lên điều trong lòng nghi ngờ.

“Không sai, thật sự của bọn nó là vật dễ cháy, nhưng chỉ cần tỷ lệ điều chế thích đáng, liền có công hiệu đặc thù.” lời nói Vân Khê rất êm tai, không nhanh không chậm, mang theo chút ý tứ thần bí, hù dọa được mọi người không thể không tin. Nếu đã là bí phương, như vậy nhất định sẽ có chỗ độc đáo của nó, có lẽ bởi vì người bình thường không dám dùng vật dễ cháy này, mới không cải tiến tốt hơn được độ tinh khiết của mồi lửa. Mọi người dưới đáy lòng đều lặng yên ghi nhớ, mặc dù không có bảo vật hiếm quý U Cốt Thúy Diễm này, nhưng đồng dạng cũng có thể dùng phương pháp dùng này mà cải tiến mồi lửa khác, nói vậy cũng sẽ có công hiệu tương tự.

Trong lòng Ngũ trưởng lão vẫn còn có chút nghi ngờ, dưới chân không tự chủ được mà lui ra mấy bước, hắn là người yêu quý tánh mạng mình, nếu thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì người đứng mũi chịu sào cũng chỉ có Vân Khê, cho nên hắn cũng không có hỏi thêm nữa, chỉ để ý tiếp tục ghi chép cùng quan sát.

Mọi người thấy Ngũ trưởng lão lui về phía sau mấy bước, cũng cẩn thận lui về phía sau mấy bước, đem vòng vây vô tình mở rộng gấp đôi.

Vân Khê vừa điều chế phối phương, vừa dùng ánh mắt lướt nhẹ xem phản ứng của mọi người, khóe môi trên khẽ nhếch.

Đại khái qua hơn một canh giờ, phối phương rốt cục cũng điều chế xong.

Một canh giờ thời gian, nói dài cũng không dài lắm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm.

Đối với những người Luyện Đan Sư một lòng chú ý mỗi một thao tác của Vân Khê mà nói, chỉ cảm thấy một canh giờ trôi qua quá nhanh, rất nhiều bước làm tinh tế bọn họ còn không kịp ghi nhớ, Vân Khê cũng chuyển sang bước tiếp theo rồi, thật hy vọng thời gian có thể dừng lại, để bọn họ có thể tinh tế đem từng cái thao tác nhớ cẩn thận.

Mà Long Thiên Thần, Vân Tiểu Mặc cùng Đoan Mộc Tĩnh đối với chuyện luyện đan không cảm thấy hứng thú mà nói, một canh giờ thật sự là quá dài rồi, lúc mọi người đang hết sức chuyên chú chú ý biểu diễn, thì ba người họ tùy ý tìm ba cái băng ghế, ngồi xuống xốc lại búi tóc xong liền ngủ gật.

Mộ Cảnh Huy tùy thời tùy chỗ đều lưu ý hướng đi của ba người, để tránh có người âm thầm xuất thủ đánh lén, hắn đã đáp ứng coi chừng con trai của nàng, hắn quyết sẽ không nuốt lời. Thấy hai đứa bé thiên chân vô tà điềm tĩnh ngủ, gương mặt tục tằng hào phóng của hắn đặc biệt hiện lên mấy phần nhu tình.

Đang lúc chú ý đến ba người, nhưng đồng thời thần thức của hắn

cũng bất động thanh sắc khống chế mọi thứ chung quanh đại đường, mi tâm của hắn bỗng dưng chấn động, tầm mắt như có như không nhẹ nhàng hướng về cửa hông phía sau tấm bình phong trên đại đường, thần thức của hắn bắt được chỗ ẩn thân của hai gã cao thủ. Mâu quang hắn khẽ khép, trên dưới lông mày từ từ lỏng, khóe môi vẽ ra nụ cười thoải mái rất rõ ràng.

Nhưng ngay sau đó Mộ Cảnh Huy đem ánh mắt một lần nữa triệu hồi về phía trên người Vân Khê đang biểu diễn, sắc mặt nàng bình tĩnh, từng bước chế luyện làm rất chỉnh tề, bình tĩnh, nhất cử nhất động của nàng đều hết sức lưu loát, không chút nào ướt át bẩn thỉu, có thể nói như là nghệ thuật.

Vẻ mặt chuyên chú của nàng lúc này, có sự xinh đẹp đặc biệt của tài năng, lãnh tĩnh, cơ trí, đem hết thảy đều nắm ở trong tay, cùng với bộ dạng gây sự hoặc lãnh ngôn *(lời nói lạnh lùng)* châm chọc lúc trước của nàng khác xa nhau. Một nữ tử như vậy cũng rất hiếm thấy! Không biết đến tột cùng là nam tử như thế nào mà bắt được tim của nàng, làm cho nàng cam tâm tình nguyện sanh con dưỡng cái ——

Mộ Cảnh huy tự giễu rồi cười khẽ, hắn nghĩ những thứ này làm cái gì? Hắn thân mang trọng trách, sao có thể nào đem tâm tư đặt ở trên chuyện nhỏ như tư tình nhi nữ thế? Rồi hãy nói, đối phương đã là mẫu thân của một hài tử, hắn tội gì lại tiếp tục sinh ra ý nghĩ xằng bậy?

Bên này, mọi người thấy từ mảnh trong một lọ chiết xuất tí tách rơi xuống một giọt chất màu đen cực kỳ nhỏ, tất cả đều duỗi dài vài cái cổ, nhìn thấy vậy thì rất là ngạc nhiên. Có một chất lỏng chút xíu như vậy, mà có thể cải tạo được độ tinh khiết của mồi lửa sao?

Vân Khê mang cái bao tay cẩn thận từng li từng tí lấy xuống có cái chén nhỏ chứa một phần ba dịch chất màu đen, ở góc độ người khác

không thể nhìn thấy, ngón trỏ đang mang bao tay của nàng làm bộ như trong lúc lơ đảng mà chấm vào dung dịch màu đen, lưu lại một tầng ca-lô-men thật mỏng.

Nàng bất động thanh sắc, dùng ngón tay khuấy nhẹ, liền đem tầng mỏng ca-lô-men hòa vào trong dung dịch màu đen.

“Các vị, mời xem cẩn thận, tiếp theo ta sẽ phải đem những dung dịch này từng chút từng chút rót vào trong U Cốt Thúy Diễm, mọi người chú ý quan sát màu sắc của ngọn lửa đi.....”"

Mọi người vừa nghe thấy, tinh thần nhanh chóng đại chấn, oanh một tiếng nhất tề đi đến phía trên mấy bước.

Nếu như hai ba người đồng loạt cất bước thì tiếng vang có lẽ không có gì, song hơn mười người đồng thời cất bước sẽ tạo thành hiện tượng cộng hưởng âm thanh, suýt nữa đem tất cả chiết xuất mà Vân Khê vất vả giả bộ chế luyện ra làm ngã đổ, tiếng va chạm của những cái bình lọ, cũng đã đem cước bộ mọi người ngừng lại.

“Tất cả mọi người đừng động!” Ngũ trưởng lão quát chói tai, hai mắt khẩn trương nhìn một ít lọ chai lung la lung lay, thật giống như chỉ cần nữa hơi cử động một chút thì sẽ vỡ tan.

Mọi người cũng khẩn trương nhìn những trang bị vật dụng kia, ai cũng không dám tùy ý đi lên phía trước một bước nữa, đây chính là những bảo bối a, một khi thí nghiệm thành công, thì một bộ trang bị này tất nhiên sẽ trở thành bảo vật cho mọi người tranh đoạt, ai cũng không dám phá hư nó.

Tình cảnh phát sinh quá đột ngột, cũng quá tức cười, cái chén nhỏ trên tay của Vân Khê không nhịn được mà rung động, âm thầm nén cười.

Những người này nhất định sẽ không nghĩ tới, biểu diễn một canh giờ mới vừa rồi của nàng là cố lộng huyền hư, chỉ để che dấu tai mắt, lừa gạt những kẻ tự cho là luyện đan sư này thôi. Nàng biểu diễn là cách điều chế nhiên liệu chất phụ gia bình thường thôi, còn vật chân chính mấu chốt chính là tầng phấn mỏng ca-lô-men giấu ở trong tay nàng.

“Người nào lộn xộn nữa, cũng đừng trách lão phu không khách khí!” Ngũ trưởng lão một lần nữa quát chói tai, hướng về phía mọi người lạnh lùng quét nhìn một vòng, như là cảnh báo.

Mới vừa rồi nhìn một lần toàn bộ thao tác của nàng, hắn đã đem tất cả mọi thứ từ đầu đến cuối ghi nhớ hết, hiện tại biện pháp đơn giản nhất, chính là trực tiếp đem bộ trang bị nàng tinh luyện được cố gắng mà bảo tồn, như vậy sau này khi hắn thao tác, sẽ trực tiếp dùng nó mới bảo đảm.

Hiện tại khi hắn nhìn bộ trang bị này, ánh mắt cùng thần sắc giống lão sói che chở cho sói con, nếu người nào dám phá hủy nó, hoặc là dám tranh đoạt nó, hắn nhất định sẽ đem đối phương bầm thây vạn đoạn!

Song, hiệu quả chân chính như thế nào, vẫn phải đợi kết quả cuối cùng mới biết được.

Ngũ trưởng lão quay đầu nhìn về phía Vân Khê, thần sắc cũng trở nên ôn hòa rất nhiều: “Vân tiểu thư, chúng ta nhanh chóng thử hiệu quả một chút đi” khuôn mặt hắn mong đợi, vì vừa rồi Vân Khê đã biểu diễn trình tự chế luyện huyền diệu thâm ảo, nên lòng tin hắn đối với nàng càng thêm trọn vẹn.

Vân Khê nhẹ liếc hắn một cái, cúi đầu mang bộ dạng phục tùng, đem

tất cả tâm tư giảo hoạt toàn bộ dấu ở dưới đôi mắt đẹp. Tay trái nàng nâng chén nhỏ, tay phải dùng một mảnh trúc mỏng nhỏ, bắt đầu cẩn thận từng li từng tí hướng phía mồi lửa nhỏ vào từng giọt dịch chất màu đen.

Mọi người nín hơi, căng lớn mí mắt ngắm nhìn ngọn lửa đang bắn ra.

Ngay cả ba người Long Thiên Thần đang ngủ gục cũng bị hai tiếng quát chói tai mới vừa rồi của Ngũ trưởng lão làm cho thức tỉnh, xoa hai mắt, cất bước đến gần để quan sát.

Sau tấm bình phong, hai đạo thân ảnh cũng có dấu hiệu đung đưa.

“Tách…tách….”

Ngọn lửa màu xanh càng cháy càng cao, màu xanh biếc trong ngọn lửa càng trở nên sâu thẳm, hình thái tán loạn vừa rồi của ngọn lửa cũng từ từ vào tụ lại, ngưng tụ thành hình dạng mồi lửa rõ ràng. Toàn thân nó một màu xanh biếc, càng cháy càng mạnh, nó giống như là một ngọn lửa xanh đốt lòng của mỗi một Luyện Đan Sư, đưa dục vọng trong lòng bọn họ càng cháy bùng mãnh liệt.

Xôn xao

Một trận tiếng than vãn liên tiếp, phần lớn mọi người đều khó có thể tin dụi dụi hai mắt của mình để nhìn kỹ, hình dáng cùng màu sắc thuần túy của ngọn lửa hoàn mỹ như thế, bọn họ đều là đầu tiên nhìn thấy, đây quả thực là vật tha thiết ước mơ của từng luyện đan sư.

“Tốt, rất tốt, thật tốt quá!” Ngũ trưởng lão xoa nắn lòng bàn tay, vui mừng đến không thể tin. Nàng đã thành công, thật thành công.

U Cốt Thúy diễm đang ở trước mắt hắn có thể nói là mồi lửa hoàn

mỹ nhất!

“Mau, mau đem dược liệu mang tới, lão phu muốn luyện chế một viên Ngọc Chân đan phẩm chất cao cấp trước nay chưa từng có!” Ngũ trưởng lão hưng phấn vui mừng kêu lên, kéo ống tay áo lên nóng lòng muốn thử. Giờ phút này, Ngũ trưởng lão giống như là nhạc sĩ đột phát linh cảm, thừa dịp linh quang chợt lóe trong khoảnh khắc, mà khẩn cấp viết ra bản nhạc lưu hàng thiên cổ, hắn rất nóng lòng a.

Bọn người của Tư Đồ Anh Kiệt thật vất vả mới từ trong rung động cùng ngu ngơ mà tỉnh hồn lại, vội vàng lên tiếng đáp rồi đi chuẩn bị dược liệu mà Ngũ trưởng lão cần để có thể luyện chế Tiểu Hoàn đan. Ngọc Chân đan a, đây chính là vật mà bao nhiêu giang hồ nhân sĩ thèm muốn? Tâm tình của Ngũ trưởng lão hiện tại vô cùng tốt, nên có thể luyện chế ra một hai viên Ngọc Chân đan, nếu như đem ra thị trường bán, thì sẽ giá trị liên thành.

Các đệ tử cùng mọi người đền dùng ánh mắt có chút sùng bái và tự hào nhìn Ngũ trưởng lão, giống như nhìn thấy thần tượng vậy.

Những Luyện Đan Sư còn lại cũng dùng ánh mắt nóng bỏng tiếp tục quan sát hắn luyện chế Ngọc Chân đan, đối với phần lớn Luyện Đan Sư mà nói, cho dù là cấp bậc luyện đan của họ đã đạt đến cấp bốn, thì cũng chưa chắc là có thể luyện chế ra Ngọc chân đan trân quý, cơ hội được học tập như thế, bọn họ làm sao chịu bỏ qua?

“Ngọc Chân đan?” Mộ Vãn Tình trong lòng cười lạnh, trưởng lão của Tư Đồ gia cũng bất quá có như thế, chỉ là một quả Ngọc Chân đan đã có thể làm cho hắn hưng phấn kích động đến vậy, Lam công tử người ta chỉ dùng lửa thường cũng có thể luyện chế được Ngọc Chân đan phẩm chất cực cao, bởi vậy có thể thấy được luyện đan thuật của ai hơn ai.

Dưới đáy lòng Vân Khê cũng khinh bỉ nhìn Ngũ trưởng lão một cái, hiện tại U Cốt Thúy diễm đang ở thời điểm đạt tới hiệu quả tốt nhất, hắn không nhân cơ hội mà luyện chế một chút đan dược cao cấp, mà lại chọn luyện chế loại đan dược thứ đẳng này, quả thực chính là lãng phí xa xỉ, uổng phí cho nàng bị mất nhiều bí phương trân quý như thế.

Nhưng nàng lại không biết, Ngũ trưởng lão ở Tư Đồ gia tộc không nằm trong hàng ngũ cao thủ luyện đan, hắn nhiều lắm cũng chỉ là mang theo các đệ tử Tư Đồ gia tới tham gia, huyền công của hắn cao hơn thuật luyện đan của hắn nhiều, cho nên đối với hắn mà nói, Ngọc Chân đan đã là khả năng cực hạn cao nhất của hắn rồi.

“Ngũ trưởng lão, ta đã thành công làm được, như vậy những bảo vật này?”

Ngũ trưởng lão lúc này một lòng đang tập trung vào việc luyện chế Ngọc Chân đan, đâu còn có thời gian mà suy nghĩ đến câu hỏi của nàng, hắn không ngẩng đầu lên chỉ thuận miệng nói: “Cầm đi, cầm đi, phàm là tất cả bảo vật trong hành lang, ngươi cứ cầm đi!”

“Nhưng mà nơi này có chút ít bảo vật thật giống như không phải củaTư Đồ gia.....”. Vân Khê sờ sờ cằm, đối với những thứ bảo vật khác cũng cực kỳ ham muốn.

Ngũ trưởng lão rất không bình tĩnh nói ” Lão phu làm chủ, ngươi cứ cầm đi, ai dám không phục, cứ đến tìm lão phu là được.”

Lời này của hắn đã khơi dậy sự tức giận của nhiều người, bảo vật của bọn họ tại sao phải do hắn làm chủ? Nhưng ai bảo thực lực của người ta mạnh làm chi? Mọi người chỉ dám giận mà không dám nói, trơ mắt nhìn toàn gia của Vân Khê đem toàn bộ bảo vật bỏ vào trong

túi.

“Mộ thành chủ, phiền toái chuẩn bị một chiếc xe ngựa, ngoài ra chuẩn bị thêm mấy cái bao—— nếu như được thì phiền toái thay chúng ta đóng gói toàn bộ lại.”

Khóe miệng trên gương mặt tục tằng hào phóng của Mộ Cảnh huy, không nhịn được phải giật giật. Nàng thật là ác a, lại đem bảo vật của cả đại đường toàn bộ vơ vét không còn một món, thật giống như đại hội thưởng bảo hôm nay chính là vì nàng chuẩn bị vậy, người khác chỉ tới tham gia dạ tiệc với xem biểu diễn thôi, mà nàng thì tay không đến, rồi thắng lợi trở về. Nàng cũng rất không khách khí, trực tiếp đem thành chủ là hắn đây coi như điếm tiểu nhị, ăn không hết, còn đóng gói mang đi.

Nghĩ tới, tiếng cười trong sáng của Mộ Cảnh Huy không tự chủ được mà từ mép miệng bậc ra ngoài, nụ cười này, hào phóng tục tằng trong đó mang theo vài phần vẻ đẹp dã tính.

Vân Khê nhìn thấy nụ cười của hắn, không khỏi ngẩn ngơ, nhưng ngay sau đó thì quay đầu bắt đầu sai khiến hai đứa nhỏ, tận dụng tất cả mọi thứ, đó là tôn chỉ từ trước cho tới bây giờ của nàng, nhỏ cũng không có thể sai bảo.

“Tiểu Mặc, Tiểu Tĩnh, hai người các ngươi một người xách một ít bao, ngàn vạn lần đừng làm rớt đồ, những thứ này đều là bảo bối.”

“Ừ, Tiểu Mặc biết rồi!” Vân Tiểu Mặc thật giống như nhận được nhiệm vụ vô cùng vinh quang, vội vàng nâng lên một cái bọc, thân thể của hắn cao hơn so với túi, “lệch xệch… lệch xệch…” lôi nó về phía trước, không có biện pháp, đây cái bọc nhỏ nhất trong đóng này.

Hắn còn cực kỳ ga lăng từ trong tay Đoan Mộc Tĩnh giành lấy một

bọc khác, vừa vác trên đầu vai nho nhỏ, vừa không quên quay đầu hướng Đoan Mộc Tĩnh nói: “Tiểu Tĩnh, hai bao này quá nặng rồi, để một mình ta khiêng là được. Ngươi chỉ lấy cái lò luyện đan thôi, sau đó một tay khoác lên vai của ta đi, như vậy chúng ta có thể một lần đem rất nhiều thứ.”

“Nga!” Đoan Mộc Tĩnh khả ái gật gật đầu, nghe theo lời của hắn, một cái nhỏ tay nắm lấy lò luyện đan kéo đi, một … cái tay nhỏ bé khác khoác lên đầu vai hắn, theo Vân Tiểu Mặc di chuyển từng chút một, lò luyện đan cũng di chuyển theo khoản cách nho nhỏ này.

Cái này lò luyện đan này đã là cái nhỏ nhất trong tất cả lò luyện đan triển lãm hôm nay, nhưng nó vẫn cao gấp đôi bọn họ, còn được làm bằng kim loại, nên sức nặng không nhẹ.

Tiểu Bạch nhìn hai người cố hết sức mang đồ, nó cũng đi theo, chạy tới bên chân lò luyện đan, cuộn tròn thân thể lại mà không ngừng đẩy về phía trước.

Tiểu Mặc Mặc, cố gắng lên a!

Hai người một thú cưng cộng thêm hai bao bảo vật và một lò luyện đan, cố sức mà “lệch xệch… lệch xệch…” đi về phía trước, một màn này, khiến hai huynh muội Mộ Cảnh huy nhìn thấy cũng trợn mắt hốc mồm.

Mẫu thân này cũng quá nhẫn tâm đi? Lại đi nô dịch hai tiểu hài tử nhỏ xíu như vậy?

Long Thiên Thần cùng Lam Mộ Hiên nhìn thấy cũng rất là đau lòng, chỉ tiếc, hai người bọn họ, trên người trên lưng đều vác theo vật vượt qua sức chịu đựng, tự thân khó bảo toàn, đâu có dư thừa sức lực mà đi giúp hai đứa nhỏ đây?

Vân Khê vạn ác, hoàn toàn đem bọn họ làm cu li miễn phí rồi!

Huynh muội Mộ Cảnh Huy thật sự là nhìn không nổi nữa rồi, nên vội vàng kêu không ít hạ nhân giúp đở bọn họ vận chuyển bảo vật.

Về phần người của Tư Đồ gia cùng những thứ Luyện Đan Sư khác, toàn bộ đều đem lực chú ý tập trung vào quá trình Ngũ trưởng lão luyện chế Ngọc Chân đan, nên tổn thất chút ít bảo vật cũng coi bỏ, nhưng ngàn vạn lần không thể bỏ qua cơ hội học tập cách luyện chế Ngọc Chân đan.

Sau tấm bình phong, hai bóng người chợt lóe, giống như là hai luồng gió nhanh chóng biến mất ở đại đường, đợi hai người hiện thân lần nữa, thì đã ở góc tường cách cửa phủ thành chủ không xa.

Ngoài cửa phủ, Vân Khê đang phát huy tất cả năng lực chỉ huy mọi người, lục tục đem bảo vật lên xe ngựa chuyên chở. Hai đứa nhỏ cộng thêm một con thú sủng đã sớm mệt mỏi đến thở hồng hộc, đứng ở dưới một cây liễu, nghỉ ngơi lấy sức.

“Tiểu Mặc ca ca, Vân di muốn nhiều bảo vật như vậy để làm cái gì? Khách sạn bên kia hình như không có chứa được nhiều đồ như vậy?”Đoan Mộc Tĩnh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái lên, nghi ngờ hỏi.

Vân Tiểu Mặc buông tay ra, bộ dáng người lớn: “Không có biện pháp, mẫu thân chuyên thích chiếm món lời nhỏ, chiếm được càng nhiều, nàng lại càng hưng phấn, ngươi sẽ từ từ quen thôi!”

Đoan Mộc Tĩnh cái hiểu cái không gật gật đầu.

Vân Tiểu Mặc khẽ thở dài một cái, rồi bổ sung thêm câu: “Nữ nhân

chuyên ham món lợi nhỏ, Tiểu Tĩnh sau này ngàn vạn lần không nên học mẫu thân của ta.”

Đoan Mộc Tĩnh lại lần nữa gật đầu, Tiểu Mặc ca ca thông minh như vậy, nghe hắn, nhất định không sai!

Tiểu Bạch ngồi chồm hổm ngồi ở ở giữa hai người, cũng gật đầu theo, lời Tiểu Mặc Mặc thật là vàng ngọc, học ai cũng được ngàn vạn lần không thể học thói xấu của nữ ma đầu!

Quyển 2 - Chương 35: Ngại quá, mượn ngươi phát tiết một chút!

Chương V35: Ngại quá, mượn ngươi phát tiết một chút! Ở góc tường, áo lam nam tử đang phụng bồi một gã lão giả từ xa xa ngắm nhìn.

“Mộ lão, thấy như thế nào? Theo ta quan sát, nàng đối với thuật luyện đan tựa hồ có một loại thiên phú đặc thù, đồ đệ của nàng chỉ bằng vào Minh hỏa *(lửa thường)* mà có thể luyện chế ra Ngọc Chân đan phẩm chất nhất đẳng, nói vậy trên người của nàng sẽ có cách điều chế đặc thù để luyện chế Ngọc Chân đan. Khi ta thử dò xét bằng cách đem cách điều chế cửu chuyển Thái Cực đan không hoàn chỉnh đưa vào trong tay nàng, thì thần sắc của nàng thật quái dị, làm cho ta cảm thấy nàng thật giống như đã thấy cách điều chế này rồi, hơn nữa đối với việc đều chế này hiểu rõ ở trong lòng. Hiện tại nàng đang tích cực chuẩn bị thi đấu, vì muốn nhận được Lam Tâm tuyết sâm, thì càng thêm xác nhận suy đoán của ta.”

Lão giả hơi vẻ mỏi mệt, bộ dạng thì lôi thôi lếch thếch, chỉ có một đôi mắt là khác hẳn, hữu thần lại trong suốt đặt biệt, ánh mắt của hắn sáng quắc nhìn về hướng Vân Khê, khẽ ngưng trọng gật đầu nói: “Không sai, nàng mới vừa lộ ra tay nghề kia cũng đủ để chứng minh nàng là một Luyện Đan Sư vô cùng có thiên phú, có lẽ tánh mạng của huynh trưởng ngươi toàn bộ bị nắm giữ ở trong tay của nàng.

“Lam Tâm Tuyết Sâm vốn là một trong những vị dược liệu đặc thù để luyện chế cửu chuyển Thái Cực đan, ta cố ý đem nó xóa đi ở trong

cách điều chế, là vì muốn thông qua Lam Tâm tuyết sâm để có được cách điều chế cửu chuyển Thái Cực đan chân chính, cơ hội mặc dù xa vời, nhưng là vì cứu tánh mạng Hàn Nhật, chúng ta cũng chỉ có thể buông tay đánh cược một lần. Chỉ tiếc, Hách Liên Tử Phong kia chẳng biết tại sao lại muốn phá hư, còn tuyên bố, ai có thể nhận được Lam Tâm tuyết sâm mà đem tặng lại cho hắn, hắn liền cùng người đó kết thân. Kể từ đó, người đến đây tham gia đại hội Luyện Đan Sư thoáng cái tăng vọt mười mấy lần, nên đã không còn như dự tính ban đầu của chúng ta." Lão giả than nhẹ.

Nam tử áo lam an ủi: "Mộ lão cũng không cần quá bi quan, là Long là Phượng, chỉ cần cảnh giác cao độ, cũng có thể phân biệt rõ ràng. Hơn nữa ta kết luận, vị Vân tiểu thư này vô cùng có khả năng chính là người chúng ta muốn tìm, là người chúng ta ký thác hi vọng."

"Không sai! Lão phu nghiên cứu cách điều chế Cửu Chuyển Thái Cực đan nhiều năm, cảm thấy trong đó trừ Lam Tâm tuyết sâm, còn thiếu một vị dược liệu rất trọng yếu, nhưng nếu có thể từ trên người nàng biết được vị thuốc cuối cùng này, có lẽ lão phu có thể luyện chế ra cửu chuyển Thái Cực đan, cứu sống Hàn Nhật."

"Đại ca hắn có tấm lòng lương thiện, không nên có nghiệt báo này, hắn nhất định sẽ không có chuyện gì." Đuôi lông mày bị buồn lây, nam tử áo lam mặc dù trong lòng cũng có băn khoăn, nhưng vẫn an ủi chính mình, đồng thời cũng trấn an lòng yêu đồ đệ của Mộ lão.

"Tại trong lúc này, Mộ lão cũng phải cẩn thận đề phòng đối thủ của ngài, nếu bọn họ đã có thể lấy đặc tính của ngọn lửa Hắc Liên để cắn nuốt mồi lửa dị hỏa, làm đại ca của ta bị thương, thì cũng có thể dùng thủ đoạn giống như vậy để đối phó những người khác, nhưng nếu lần này bọn họ cũng phái người đến đây tham gia đại hội Luyện Đan Sư, ngài nên cẩn thận."

” Ngọn lửa Hắc Liên ở vị trí thứ tư trong bảng xếp hạng thập đại dị hỏa, vô cùng yêu tính *(tính yêu dị kỳ quái)*, nhưng nếu không cách nào tìm được mồi lửa dị hỏa đứng thứ ba trong bảng xếp hạng tới chống lại, chúng ta sợ rằng cũng không khả năng có phần thắng.” Mộ lão nhíu chặt mày lại, tầm nhìn của hắn hướng về phía Vân Khê như có điều suy nghĩ, rồi khẽ thở dài, ” Hy vọng là sẽ có kỳ tích phát sinh ở trên người nàng, chỉ cần nàng có thể cứu sống Hàn Nhật, lão phu nguyện ý làm trâu làm ngựa, dù máu chảy đầu rơi cũng không từ chối..... ”

Dạ Hàn Tinh cũng thật sâu thở dài, đột nhiên hắn rất là hâm mộ đại ca Dạ Hàn Nhật, đại ca rời khỏi gia tộc, bỏ qua quyền thừa kế gia tộc, đi theo sư phụ hắn ngao du khắp Ngạo Thiên đại lục, nhưng mà đại ca cũng không có mất đi quá nhiều thứ, ngược lại còn chiếm được tình cảm sư đồ trân quý nhất thế gian này, ngay cả hắn cũng nhịn không được mà hâm mộ.

Đoàn người Vân Khê mang theo bảo vật thắng lợi trở về tửu lâu, xa xa, liền thấy được một thân trường sam màu xanh da trời, đón gió mà đứng, Dạ Hàn Tinh mang phong tư yểu điệu chờ chực ở cửa tửu lâu.

“Trở lại?” giọng nói thanh nhã của hắn cất lên, hết sức dễ nghe.

Vân Khê dẫn đầu lập tức nhảy xuống xe, tùy ý liếc hắn một cái, liền trực tiếp sai sử hắn: “Mau tìm người hỗ trợ tháo dỡ hàng hóa! Đúng rồi, nếu như có thể, làm phiền đem tửu lâu này bao trọn nửa tháng, ta sợ sẽ có người để ý tới hàng hóa của ta, vẫn nên cẩn thận là hơn.” Nàng chỉ nói hàng hóa, cũng không nói bảo vật, thật ra vì sợ hắn đánh chủ ý tới bảo vật của mình thôi, đáng tiếc công lực của nàng vẫn còn thấp một bậc, nên không nhận thấy được người ta đã sớm biết rõ mọi chuyện.

Dạ Hàn Tinh không nói hai lời, hai tay đưa lên vỗ ba tiếng, liền có chừng mười tên người làm ở tửu lâu lục tục ra cửa, đến bên xe ngựa tháo dỡ bảo vật cho nàng.

“Yên tâm đi, ta đã mua trọn tửu lâu rồi, sau này nơi đây chỉ có mấy người chúng ta ở lại thôi.”

“Ngươi cũng muốn cùng nhau ở chung?” ánh mắt Vân Khê ghét bỏ liếc qua hắn, rất hi vọng hắn có thể tự động tự giác thu dọn ra ngoài, bởi vì nàng đối với người không rõ lai lịch như hắn, thật lòng không cách nào yên tâm được.

Dạ Hàn Tinh bất đắc dĩ lắc đầu, khóe miệng hắn gợi lên nụ cười khoan khoái: “Vân tiểu thư xin yên tâm, tại hạ tuyệt đối sẽ không ham muốn bảo vật của các ngươi, hiện nay khách sạn bên trong Mộ Tinh Thành rất thiếu phòng trống, nếu ngươi để cho ta chuyển ra ngoài ở, ta sợ rằng thật không có chỗ dung thân.”

Tin ngươi mới là lạ!

Trong thời gian thật ngắn là có thể mua trọn tửu lâu xa hoa nhất Mộ Tinh Thành, nàng thật không tin hắn rời đi tửu lâu này, sẽ tìm không được chỗ ở lại.

Vân Khê hướng hắn quăng một cái liếc mắt, rồi không hề để ý tới hắn nữa, tiếp tục chỉ huy mọi người cẩn thận vận chuyển bảo vật.

“Tiểu Hiên Tử, ngươi mau chóng đem tất cả bảo vật phân loại sắp xếp lại, những thứ đồ vật có cũng được mà không có cũng không sao, thì toàn bộ cầm đi Bảo dược hành gửi bán, dược liệu hữu dụng cùng đan dược đều phải cẩn thận giữ lại, ngày sau thầy trò chúng ta luyện đan không thể thiếu những đồ này.”

“Dạ, sư phụ, ta sẽ đem bọn chúng sắp xếp lại.”

“Ừ.” Vân Khê rất hài lòng thái độ xử sự của đồ đệ, nên liền bỏ mặc cho hắn làm, dẫn hai đứa bé đi nghỉ ngơi.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, Vân Khê chỉ cảm thấy bên trong thân thể dâng lên một cỗ nhiệt lưu chạy loạn khắp mọi nơi, đem máu toàn thân nàng cháy đến gay gắt, giống như là hôn mê ở bên cạnh núi lửa sắp phun trào vậy. Bất ngờ thức tỉnh, con ngươi ở trong đêm tối phun ra hai đốm lửa, hết sức chói mắt.

Không thể nào, không phải là nàng muốn tấn chức vào lúc này chứ?

Nhưng vì sao tình trạng tấn chức lần này lại không giống như những lần trước?

Hiện tại nếu không đem nhiệt lượng trong cơ thể phát tiết đi ra ngoài, nàng sợ mình chưa có tấn chức, đã bị nhiệt lượng này đốt cho bốc hơi rồi. Thật giống như cần tìm người tới phát tiết một chút a.....,...

Vân Khê thở hào hển, thân thể như thiêu như đốt, đột nhiên chạy ra khỏi gian phòng, khắp mọi nơi tìm kiếm. Người đâu mau mau đến đi, nàng cần phát tiết hết sạch! *(TT: -_-’)*

Đáng tiếc, giờ phút này đêm khuya tĩnh lặng, cả tửu lâu đã bị Dạ Hàn Tinh mua, nên đã đuổi đi không ít người làm, ngay cả người gác đêm cũng không tìm được, chẳng lẽ thật sự là tự gây nghiệt không thể sống sao?

Vân Khê ngửa mặt lên trời thở dài, bên tai đột nhiên nghe được chút tiếng động, ánh mắt của nàng sáng ngời lên, hình như thanh âm là từ trong phòng của Độc Cô Mưu truyền tới.

Đúng rồi, tối nay là thời hạn cuối dùng mà hắn phải trả lời mình.

Không có suy nghĩ nhiều, nàng liền trực tiếp xông ào vào gian phòng của Độc Cô Mưu.

Độc Cô Mưu bị giam hai ngày rồi, đang nghĩ tất cả biện pháp để chạy trốn. Nên thừa dịp đêm khuya thanh tĩnh, hắn khó khăn lắm mới di chuyển thân thể từ trên giường rơi xuống đất được, đang lúc tìm Bảo kiếm của hắn, hắn muốn rời đi. Thế nhưng độc trên người chưa giải, nên thân thể không còn chút sức lực nào, hắn thật vất vả mới lấy được bảo kiếm chống đỡ thân thể từ trên mặt đất bò dậy, thì cửa phòng đột nhiên bị người ta đụng vỡ.

Trong lòng hắn cả kinh, đang muốn rút bảo kiếm ra, kết quả người vừa vọt vào cửa liền đem cả người khiêng trên vai, vừa vội vã đùng đùng hướng ra ngoài cửa phòng chạy đi.

“Thật ngại quá, ta thật sự chịu không nổi nữa rồi, mượn ngươi phát tiết một chút!”

Bảo kiếm trong tay Độc Cô Mưu loảng xoảng rơi xuống đất, hắn bị sợ đến không nhẹ, nàng muốn làm gì thế?

Hành hạ hắn còn chưa đủ sao? Hiện tại lại còn muốn —— ghê tởm, đây cũng là lần đầu tiên của hắn! (TT: haha ta cười chết mất)

Bên dưới tấm phủ của mũ che, mặt của Độc Cô mưu đỏ bừng lên, trong lòng thấp thỏm vạn phần, làm sao bây giờ? Nếu nàng thật sự dùng sức mạnh với mình, mà hắn hiện tại lại không có sức lực ngăn cản, vậy hắn nên làm cái gì đây?

Trong lòng Độc Cô mưu nhất thời hỗn loạn, nghĩ đến thời điểm nàng dùng độc bức bách hắn, hắn cũng không có sợ hãi đến vậy, nhưng

mà bây giờ quan hệ đến chuyện lần đầu tiên của hắn, thì hắn lại khẩn trương cùng bất an. (TT: bé Mưu thật dễ thương)

Nữ nhân ghê tởm này, vì để cho hắn ký khế ước cực kỳ bất bình đẳng kia, lại dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

“Ký ……” liên tục cân nhắc xong, hắn quyết định hay là tạm thời đáp ứng nàng ký khế ước, trước tiên tránh thoát một kiếp này rồi hãy nói. Không thể không nói, bản lãnh hành hạ người của nữ nhân này thật vô cùng tận. Đầu tiên là thiết kế hạ độc, sau đó tìm hai đứa bé tới hành hạ hắn, hiện tại lại tự thân xuất mã, muốn cướp đi lần đầu tiên của hắn, nàng còn có thể làm thêm chuyện vô sỉ nào nữa không?

“Ký cái gì ký? Ta hiện tại rất gấp, không có thời gian để thương lượng..... ” Vân Khê nhẹ nhàng nhảy lên, khiêng hắn rảo bước chạy vội, rất nhanh tông cửa lớn xông ra ngoài, rồi chạy như điên ở đường cái không người, nhảy vào trong ánh trăng. Động tĩnh của nàng quá lớn, đã đem bọn người Long Thiên Thần, Lam Mộ Hiên cùng Dạ Hàn Tinh đánh thức.

Nhất là hai câu kia của nàng, “Thật ngại quá, ta thật sự chịu không được rồi, mượn ngươi phát tiết một chút!” Cùng”Ký cái gì ký? Ta hiện tại rất gấp, không có thời gian để thương lượng.....” Rơi vào trong tai ba người họ, làm họ không khỏi miên man bất định.

“Sư phụ làm sao vậy? Chuyện gì vội vả như vậy?”Lam Mộ Hiên vẫn còn bận rộn sắp xếp lại bảo vật, từ bên trong gian phòng ló đầu ra, vẻ mặt lờ mờ cùng kinh ngạc.

Long Thiên Thần cũng ló đầu ra, giương lên đôi mắt to, kinh hô: “Đại tẩu nàng muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn hồng hạnh xuất tường, làm ra chuyện có lỗi với đại ca của ta? Không được, ta phải đi ngăn cản

nàng!” Long Thiên Thần không nói hai lời, tiện tay lấy áo khoác, vội vàng thi triển khinh công, đuổi theo.

Dạ Hàn Tinh nghiêng người ở cửa phòng, mắt phượng chau lại, lẩm bà lẩm bẩm: “Nữ nhân này có ham mê..... Thật đúng là kỳ lạ!”

Hắn sờ sờ cằm của mình, như có điều suy nghĩ nói: “Sớm biết thế, có lẽ nên dùng mỹ nam kế Hmm..... ”

Lúc này, Vân Tiểu Mặc cũng từ trong cửa phòng ló cái đầu nhỏ ra, xoa xoa hai mắt buồn ngủ, mơ hồ lên tiếng nói: “Ai dám động đến mẫu thân của ta, cẩn thận phụ thân ta sẽ đánh hắn!”

Dưới đêm trăng, một bóng người mảnh mai trên vao khiêng một người, ở trên đường cái chạy như điên.

Đại thúc cầm canh gõ mõ nhìn bóng người giống như gió mạnh lướt qua bên cạnh mình, chỉ trong chớp mắt liền biến mất không thấy, hắn dùng sức xoa nhẹ ánh mắt, cho là mình đã bị ảo giác.

Lắc đầu, hắn tiếp tục đi về phía trước đánh canh, nhưng không lâu lắm, lại thấy một bóng người chạy tới, trong miệng còn không ngừng gào thét: “Đại tẩu, ngươi bình tĩnh một chút! Ngàn vạn lần không nên hồng hạnh xuất tường a!”

Lại là một trận gió mạnh thổi qua, đại thúc cầm canh gõ mõ hoàn toàn ngơ ngác, xảy ra chuyện gì a? Một chú em chồng chạy như điên đuổi theo đại tẩu của mình giữa đêm hôm khuya khoắc, còn luôn miệng la hét ngàn vạn lần không nên Hồng Hạnh xuất tường..... Đây là cái thế đạo gì, thói đời hiện tại là vậy sao?

Đại thúc cầm canh gõ mõ than thở xong, lắc đầu. Không được, hắn nhất định phải đến phủ thành chủ báo cáo với thành chủ mới được,

bên trong Mộ Tinh Thành tuyệt đối không cho phép chuyện đồi phong bại tục như thế phát sinh.

Nghĩ tới đây, đại thúc cầm canh gõ mõ cũng chẳng quan tâm gõ mõ cầm canh nữa, nhanh chân hướng phủ thành chủ chạy đi. Hắn nhất định phải xin thành chủ đi ngăn cản vụ bê bối này phát sinh ở ban ngày ban mặt trong Mộ Tinh thành.

Nón xanh đại ca bị đội là chắc rồi

Hắn không có thay đại ca trông coi nữ nhân của đại ca cẩn thận, sau này gặp lại đại ca, làm thế nào mà hướng đại ca giải thích đây?

Đại ca, ta xin lỗi ngươi

Long Thiên Thần trong lòng nổi lên một trận ảo não, trù trừ xem có nên tiến lên cắt đứt chuyện tốt của bọn họ hay không. Lúc này, đột nhiên một tiếng hét lớn kinh người vang lên, trong rừng bỗng dưng nổi lên làn gió, Cuồng Phong gào thét, càng quét làm cả cánh rừng cát bay đá chạy, xào xạc tán loạn..

“Phát tiết xong, thật là sảng khoái a! Thống khoái!”

Trong rừng một thanh âm vui vẻ truyền ra, mang theo tiếng thở dài thỏa mãn.

Long Thiên Thần trong nhất thời nổi lên lửa giận, tại sao nàng có thể vô sỉ như thế? Làm chuyện có lỗi với đại ca xong, nàng chẳng những không cảm thấy xấu hổ, còn công khai nói ra những lời như vậy, hắn quả thận là nhìn lầm nàng rồi!

“Vân Khê, nữ nhân đáng chết này, ta phải thay đại ca ta giáo huấn ngươi thật tốt mới được” Long Thiên Thần nói xong thì xông ào vào

cánh rừng, đụng phải Vân Khê đang đứng yên lành ở nơi đó, cước bộ của hắn thắng gấp, kinh ngạc đánh giá hiện trường.

Chỉ thấy Vân Khê áo quần chỉnh tề, đang xoa xoa quyền chà chà tay làm mấy động tác vận động cánh tay, mà “Gian phu” trong tưởng tượng của hắn giờ phút này đang hấp hối ở trên cành một gốc cây quế lớn, trong miệng không ngừng nhắc lại một chữ: “ký, ký..... ”

“Ách?” Long Thiên Thần nhất thời sững sờ, đầu óc có chút mơ hồ, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tại sao hắn hoàn toàn không hiểu rõ ràng lắm tình huống trước mắt?

Vân Khê quay đầu lại nhìn hắn, một đôi ánh mắt trong suốt lóe sáng hướng về phía hắn bắn qua, nàng tiếp tục bẻ bẻ bàn tay, khóe môi gợi lên một nụ cười tà ác.

“Thiên Thần, ngươi tới đúng lúc! Ta còn không có phát tiết đủ đâu, ngươi không vào Địa Ngục, thì ai vào địa ngục?”

Long Thiên Thần nhìn nàng từng bước tiến tới gần, nhất thời lĩnh ngộ, nhanh chân chạy ra ngoài: “Đại tẩu, nể mặt đại ca, ngươi tha cho ta đi! Thân thể của ta xương nhỏ lắm, chịu không nổi ”

Đáng tiếc, đợi lúc hắn cầu xin tha thứ, thì đã chậm.

Vân Khê mới vừa tấn chức Mặc Huyền lục phẩm, giờ phút này bên trong thân thể tràn đầy lực lượng, nàng đã nghĩ đến cách thông qua kẻ khác tận tình phát tiết. Độc Cô Mưu bị trúng độc, hành động bất tiện, hoàn toàn không thể thỏa mãn dục vọng bạo lực mà nàng muốn phát tiết. Lúc này Long Thiên Thần đã chủ động đưa tới cửa, không phải là tự chuốc lấy, thì là cái gì?

Toàn bộ cánh rừng nhất thời liên tục vang lên tiếng thét, thê lương,

thanh âm này không biết đã hù dọa bao nhiêu động vật ban đêm thường lui tới.

Lúc hừng sáng, Mộ Cảnh Huy theo đại thúc cầm canh gõ mõ chỉ dẫn, đi tới cửa thành.

Đại thúc cầm canh gõ mõ lần thứ hai mươi hướng về phía thành chủ miêu tả cảnh tượng đêm qua hắn chứng kiến, sinh động như thật: “Thành chủ đại nhân, ngài nhất định phải tin tưởng tiểu nhân, tiểu nhân thật thấy một cô gái cùng gian phu hướng cửa thành mà chạy, nàng kia lớn lên xấu vô cùng, như Mẫu Dạ Xoa vậy, còn gian phu thì lớn lên giống Hắc Bạch vô thường, thật là đáng sợ. Hai người bọn họ lại không nhìn lễ phép thế tục, rủ nhau nửa đêm bỏ trốn ra khỏi thành, tiểu nhân thật sự là nhìn không được..... ”

Mộ Cảnh Huy thản nhiên nhìn trong ngoài cửa thành, sắc mặt trầm tĩnh, nhưng không có cắt đứt đại thúc cầm canh gõ mõ tự lẩm bẩm. Mấy tùy tùng đi theo ở phía sau Mộ Cảnh Huy không nhịn được mà cười trộm.

Một Mẫu Dạ Xoa, một Hắc Bạch vô thường, cũng rất là xứng đôi.

Vị này đại thúc cầm canh gõ mõ này, chẳng lẽ lúc gõ mõ cầm canh đã ngủ thiếp đi, nên nằm thấy ác mộng li kỳ cổ quái này sao?

Chỉ có thành chủ hiền hòa, mới không muốn trách cứ hắn, nếu như đổi lại người khác, nửa đêm bị đánh thức không nói, còn phải nghe hắn kể ra một chuyện xưa ly kỳ cổ quái như vậy, mà không đem hắn đánh ra khỏi phủ, đã coi như là khách khí rồi.

Đại thúc cầm canh gõ mõ tiếp tục nói sinh động như thật: “Ở phía sau bọn hắn, còn có một nam nhân đuổi theo bọn họ, lớn tiếng hô ” đại tẩu, ngươi không thể bỏ lại đại ca ta, đại ca của ta hắn sắp chết,

ngươi không thể bỏ hắn hồng hạnh xuất tường a”

Bọn tùy tùng không nhịn được xì cười ra tiếng, không thể không nói, đại thúc cầm canh gõ mõ trí tưởng tượng cực kỳ phong phú.

Đại thúc Cầm canh gõ mõ quay đầu lại trừng mắt liếc hắn một cái, ngoan cường kiên trì nói: “Thành chủ đại nhân, tiểu nhân nói là thật, tuyệt không giả dối, ngài nhất định phải tin tưởng tiểu nhân.”

Mộ Cảnh huy nghĩ thầm có lẽ thật sự có mấy người đêm hôm khuya khoắt chạy trốn trên đường cái, nhưng hắn cũng không thật tin tưởng có chuyện ly kỳ như vậy, nên chỉ tùy ý gật đầu, mà không có ý muốn phản bác hoặc là trách cứ. Hắn khẽ cười, ánh mắt chếch đi, đúng lúc bắt gặp không xa ngoài cửa thành xuất hiện vài bóng người.

Ánh mắt hắn chợt lóe, rất nhanh liền nhận ra đối phương.

Vân Khê lúc này cũng mới vừa trở về thành, nàng mỗi một tay, kéo một người nam nhân, cả hai tên bị đánh đến thê thảm không nỡ nhìn, cả đám đang hướng cửa thành mà đi đến.

Xa xa, nàng cũng nhìn thấy Mộ Cảnh Huy đứng ở cửa thành, nàng giơ tay lên, cùng hắn lên tiếng chào hỏi: “Mộ thành chủ, sớm dậy!” Tay phải của nàng buông lỏng, cả người Long Thiên Thần phịch một cái rơi xuống mặt đất, hắn nức nở kêu đau: “Đại tẩu, ngươi có thể nhẹ tay một chút được không? Xương cốt của ta đều nhanh bị ngươi làm cho gẫy nát.”

Vân Khê quay đầu lại khẽ gắt hắn một hơi: “Thật vô dụng! Mới có vài lần là ngươi đã chịu không nổi rồi, vẫn là Độc Cô Mưu tương đối lợi hại, làm nhiều lần như vậy, hắn cũng không có thốt ra một tiếng.”

Hắn đương nhiên không thể lên tiếng rồi, bởi vì hắn sớm đã bị ngươi

đánh cho ngất đi rồi! Long Thiên Thần dưới đáy lòng tức giận bất bình.

Lời thoại của hai thúc tẩu rơi vào trong tai ba người ở cửa thành, khiến bọn họ hoàn toàn bị hóa đá.

Một lát, đại thúc cầm canh gõ mõ kinh hô lên: “A, chính là bọn họ! Không nghĩ tới cuối cùng nàng vẫn được như ý, lại đem em chồng của mình phá hủy luôn, đây là thế đạo gì a!”

Khuôn mặt sáng sủa của Mộ Cảnh huy cứng lại một hồi, không thể không nói, bọn họ nói thật sự là quá ám muội rồi, làm cho người khác phải suy nghĩ lung tung, song nhìn kỹ lại tình trạng của hai người Long Thiên Thần cùng Độc Cô Mưu, hắn sẽ không đem đề tài hướng tới phương diện kia suy nghĩ.

Hắn tiến lên mấy bước nói: “Hai vị công tử làm sao vậy? Thoạt nhìn như bị thương rất nặng.”

Vân Khê lắc lắc đầu, không sao cả trả lời: “Không có chuyện gì! Nam nhân mà, nên thường xuyên rèn luyện!”

Thanh âm của Long Thiên Thần run rẩy, tội nghiệp kéo góc áo của nàng: “Đại tẩu, nhưngta là em ruột thịt của chồng ngươi..... ”

Tùy tùng phía sau Mộ Cảnh Huy nhìn thấy bộ dạng của hắn như thế cũng thất sắc, không khỏi sinh ra đồng tình, vị đại tẩu này của hắn thật đúng là đủ hung mãnh, hồng hạnh xuất tường mà còn hùng hồn kinh thiên động địa như thế. Hắn vừa nói vừa suy nghĩ đến một ít hình ảnh do chính hắn tưởng tượng ra tới, rồi lắc đầu thở dài.

Lúc này, Vân Khê đột nhiên quay đầu, cho Long Thiên Thần một ánh mắt an tâm, giọng điệu nghiêm túc nói: “Đừng sợ, ta sẽ chịu trách

nhiệm đối với các ngươi.”

Trước mắt gã tùy tùng bỗng mất thăng bằng, trực tiếp ngã rầm xuống đất.

Trăng sáng sao thưa, lại là một đêm khó ngủ.

Trong một ngôi nhà ở phía đông của Mộ Tinh thành, ba cái bóng người hiện lên, người trước ngã xuống, người sau tiến lên, thân hình nhanh nhẹn lay động đi vào tường viện của tòa nhà.

Tòa nhà này, chính là nơi dừng chân của mấy người Tư Đồ gia đến đây tham gia đại hội Luyện Đan Sư.

Một gian sương phòng trong Đông Sương biệt viện, ánh nến sáng rực, nhẹ nhàng nhấp nháy tràn ngập cả gian phòng, đem bóng người không cao không thấp trong phòng chiếu lên trên cửa sổ.

Ngoài sương phòng, có hai gã đệ tử đang canh chừng, họ nghe được thanh âm lách tách của ngọn lửa từ bên trong gian phòng truyền ra, hai người không khỏi bàn luận xôn xao.

” Cả ngày hôm nay Ngũ trưởng lão đều ở trong phòng, luôn luôn nghiên cứu bảo vật kỳ quái kia, ngươi nói xem, hắn có phải là đã tẩu hỏa nhập ma không? Sao ta lại không nhìn ra bảo vật kia có chỗ đặc biệt gì? Hình như chỉ toàn bình bình lọ lọ thôi”

“Ngươi làm sao mà hiểu được chứ, ta nghe nói vật kia có thể luyện ra bảo bối, khiến cho mồi lửa của U Cốt Thúy diễm đạt tới trạng thái hoàn mỹ nhất, cho nên Ngũ trưởng lão mới đặc biệt coi trọng.”

“Nhưng mà ngươi có ngửi thấy được một mùi lưu huỳnh rất kỳ quái hay không? Ngũ trưởng lão đem lưu huỳnh bầy đặt ở trong phòng,

còn dùng nó đốt U Cốt Thúy diễm, hắn không sợ sẽ đem gian phòng đốt cháy sao?”

“Yên tâm đi! Ngũ trưởng lão là một người khôn khéo như vậy, làm sao lại gây ra chuyện ngốc thế?”

“.....”

Hai người lo không ngừng thì thầm với nhau, nên không có chú ý tới ở mái hiên đối diện, có ba bóng người lặng yên không một tiếng động đáp xuống.

Vân Khê đổi lại một thân y phục dạ hành, nằm rạp người ở mái hiên, tầm mắt của nàng rơi vào trong gian phòng có ngọn đèn dầu sáng rỡ của Ngũ trưởng lão, nhìn bóng người đang di chuyển được chiếu lên cửa sổ, nàng liền đoán ra giờ phút này Ngũ trưởng lão nhất định là đang nghiên cứu trang bị chưng cất nàng đã để lại.

Nàng hướng hai cái bóng người phía sau vẫy vẫy tay, hạ giọng nói: “Thiên Thần, ngươi đi xuống trước, đem hai người canh ở ngoài cửa dẫn dắt rời đi!”

Long Thiên Thần cũng một thân y phục dạ hành, quanh thân trên dưới tản ra oán khí, có chút tâm không cam lòng tình không nguyện. Hắn hé ra một khuôn mặt sưng đến thê thảm không nỡ nhìn, thở phì phì nói: “Tại sao là ta?”

Ánh mắt hắn hướng bên cạnh thoáng nhìn, người đang đứng yên bên kia chính là Độc Cô Mưu, hắn cũng một thân áo đen, chỉ bất quá trong ngày thường người ta vẫn là một bộ dạng trang phục nghìn năm không đổi, căn bản là không cần phải hóa trang. Giờ phút này Độc Cô Mưu đã khôi phục lại năng lực hành động, nhưng cũng không ai biết chiếc mũ trùm kia đến tột cùng là gương mặt như thế

nào, thương thế trên người đến tột ra sao, chẳng qua lúc này quanh thân hắn sát khí cùng hàn ý càng đậm.

Cảm giác được ánh mắt Long Thiên Thần đưa tới, Độc Cô Mưu hai tay ôm ngực, bảo kiếm đang nắm trên tay phải bỗng nhiên rung động xuống, lập tức đem ánh mắt mang ý đồ của Long Thiên Thần dọa trả trở về.

Hung cái gì hung? Long Thiên Thần đáy lòng ủy khuất, một người là đại tẩu, đại tẩu có lệnh, hắn không dám phản đối; một người là tuyệt đỉnh cao thủ có Huyền giai cao hơn hắn không biết mấy bậc, hắn chọc không nổi, còn có lựa chọn khác sao?

Vân Khê tiếp tục nhìn chăm chú vào phương hướng gian phòng có ánh nến chớp động, nàng không quay đầu lại nói: “Ngươi yên tâm, bây giờ ngươi với cái bộ dáng này, dù có bị ta người phát hiện, cũng tuyệt đối không người nào có thể nhận ra ngươi.”

Long Thiên Thần vốn đã đủ ủy khuất, bây giờ nghe nàng lại nói như thế, hắn thật muốn đập đầu vào đậu hủ cho rồi.

Ta biến thành bộ dạng đầu heo hiện tại, còn không phải là do ngươi ban tặng?

Long Thiên Thần có khổ chỉ có thể hướng trong bụng mà nuốt.

Hai gã thủ vệ còn đang bàn luận xôn xao, vô tình liếc một cái, đột nhiên hiện lên một bóng đen, hai người nhất thời tỉnh ngủ.

“Người nào? Người nào ở nơi đây?”

“Đuổi theo!”

Nhìn bóng đen kia hướng nơi khác bỏ chạy, hai người không do dự, vội vàng đuổi theo.

Bên trong gian phòng, Ngũ trưởng lão nghe được ngoài cửa có thanh âm, chân mày hắn không vui khẽ nhíu lại, không khỏi thấp giọng quát: “Đám ngu ngốc này, cái gì cũng không giúp được, làm lão phu mất hứng!”

“Kỳ quái, rốt cuộc là thiếu sót gì đây? Tại sao hiệu quả lại không giống nhau thế?” Ngũ trưởng lão dốc lòng nghiên cứu trang bị chưng cất trước mặt, cái trán nhăn lại, hắn rõ ràng là làm giống nhau thao tác của nàng, nhưng vì sao hiệu quả khác biệt to lớn như thế? Đến tột cùng là sai ở chỗ nào, hay là trên cách điều chế xảy ra vấn đế?

“Quên đi, làm lại từ đầu một lần nữa!” Ngũ trưởng lão đem giọt chất lỏng vừa được chế biến hoàn thành, bỏ qua một bên, một lần nữa bắt đầu một vòng thí nghiệm mới.

Hắn không có chú ý tới, U Cốt Thúy diễm ở bên cạnh hắn đang hiện lên màu đen hết sức quỷ dị, như là một cái mặt quỷ tùy ý sẽ nuốt người.

Trên mái hiên, Vân Khê hít mũi một cái, khứu giác nhạy cảm của nàng đã nhận ra được chút khác thường. Khóe môi nàng khẽ cong lên, rồi hướng về Độc Cô Mưu ở phía sau, vẫy vẫy tay nói: “Độc Cô, chờ ta ra lệnh một tiếng, ngươi lập tức xông vào gian phòng, cướp lấy U Cốt Thúy diễm! Nhớ, động tác phải nhanh, ngàn vạn lần không thể lưu lại bất kỳ dấu vết gì.”

Độc Cô Mưu đứng yên một bên, không có bất kỳ động tĩnh gì, không biết đến tột cùng hắn có đem lời của nàng nghe lọt tai hay không.

Một hồi lâu không có thấy động tĩnh, Vân Khê quay đầu, liếc về phía

hắn, nói: “Ngươi cũng đã ký khế ước rồi, nên đừng nữa giận dỗi nữa. Yên tâm đi, chỉ cần ngươi làm tốt, sau này mỗi tháng ta sẽ cho ngươi tiền thuê, tuyệt đối sẽ không để ngươi bị đói.”

Độc Cô Mưu khẽ nghiêng đầu, ánh mắt âm hàn sắc bén xuyên thấu qua mũ trùm bắn về phía Vân Khê, nàng lại còn không biết xấu hổ mà nói thế?

Trước đây hắn chỉ làm một khoản giao dịch là có thể nhận được ngàn vàng, hiện tại đi theo nàng, mỗi tháng chỉ có được một trăm lượng bạc tiền thuê, mà còn muốn phải biểu hiện tốt mới có thể lấy được, cõi đời này còn có cố chủ keo kiệt hơn so với nàng sao? Nàng dùng các loại thủ đoạn hành hạ không phải người làm, khiến cho hắn phải ký khế ước bán thân suốt đời có đãi ngộ không công bình kia, nếu không phải hắn coi trọng tín nghĩa, không muốn trên lưng mang tiếng bội tín, hơn nữa nể tình nàng có biện pháp có thể trị tốt bệnh câm của hắn, hắn đã sớm một kiếm giết nàng, để trút mối hận trong lòng hắn rồi!

“Ngươi rốt cuộc có nghe hay không?” Vân Khê theo dõi hắn, hơi có chút không yên lòng. Nàng vốn cũng có thể tự mình làm, chỉ bất quá Ngũ trưởng lão kia công phu thật sự quá cao, mặc dù phẩm cấp của nàng có tăng lên, nhưng chỉ tương đối, so với Ngũ trưởng lão thì còn kém một khoản xa. Nếu nàng muốn cướp đi ngọn lửa kia, chỉ sợ tốc độ không đủ nhanh, sẽ bị Ngũ trưởng lão bắt được. Cho nên, hiện tại cũng chỉ có thể đem trách nhiệm nặng nề này giao cho Độc Cô mưu, chẳng qua tên tiểu tử này thoạt nhìn rất bất đắc dĩ, thật sự là làm cho nàng không yên lòng a.

Oanh

Bên trong gian phòng rốt cục cũng đúng hạn mà phát ra tiếng nổ lớn, bên trong tiếng nổ kia còn kèm theo tiếng gào thét thê lương.

“Hối hận..... ” Vân Khê lời còn chưa dứt, thì một trận gió mạnh nổi lên, bóng đen bên trái đã như một đạo khói đen bay vào sương phòng.

Vân Khê trong lòng vui mừng, mép nổi lên thần sắc giảo hoạt.

Lão thất phu, là do ngươi tự chui đầu vào rọ, không thể trách ta được!

Không sai, chiết xuất là chút ít lân phấn cùng lưu hoàng hợp thành, hơn nữa cộng thêm bí phương đặc biệt của ta, đúng là sẽ không có vấn đề gì. Song ngươi cứ tái diễn sử dụng hai loại vật chất này, rồi lại không có bí phương đặc biệt của ta hiệp trợ, nổ tung là chuyện sớm muộn thôi!

Sau tiếng nổ này, cho dù ngươi không chết cũng phải mất nửa cái mạng..... Môi của nàng nở ra nụ cười lạnh gợn sóng, đối với kiệt tác mà mình tỉ mỉ thiết kế rất là thỏa mãn.

“Sưu!” Một làn khói đen rất nhanh lại từ trong sương phòng bay trở về bên người của nàng, đồng dạng khoảng cách, đồng dạng tư thế, chẳng qua là trong tay hắn có thêm một vật phẩm. Thân ảnh của hắn thoáng chốc hiện ra, thấy vậy Vân Khê bị một trận ngạc nhiên, đây mới thực sự là cao thủ a!

Sợ hãi than vãn xong, Vân Khê vội vàng nhận lấy vật trong tay của hắn.

U cốt Thúy diễm!

Những tia lửa nhảy nhót in bóng trong đáy mắt của nàng

Lúc này, cả tòa nhà đều xôn xao, tất cả mọi người hướng sương phòng của Ngũ trưởng lão chạy tới. Gian phòng của Ngũ trưởng lão sương khói càng ngày càng dày đặc, bên trong thỉnh thoảng truyền đến tiếng kinh hô bi thống của Ngũ trưởng lão: “Đôi mắt của ta, đôi mắt của ta”

Hắn còn không có chết?

Vân Khê khẽ cau mày, có chút tiếc nuối. Đang muốn để cho Độc Cô Mưu một lần nữa trở về giết hắn, thì lại thấy đông đảo mọi người hướng sương phòng vọt tới, nên không có cách nào khác, đành tạm thời bỏ qua ý nghĩ trảm thảo trừ căn. Dù sao lão thất phu kia bị mù mắt rồi, sau này sẽ từ từ thu thập hắn cũng không muộn.

“Đi” nàng nói nhỏ, cùng Độc Cô Mưu nhanh chóng bay vút lên, tung mình mấy cái liền rời đi tòa nhà.

Lúc này Tư Đồ Anh Kiệt nghe thấy tiếng nổ liền chạy tới, thấy Ngũ trưởng lão hai mắt bị mù, hơn nữa còn gãy một cánh tay, thì trong lòng hắn kinh hãi.

“Ngũ trưởng lão, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Đôi mắt của ta, đôi mắt của ta”Ngũ trưởng lão vẫn gào thét như cũ, đau đến không muốn sống.

Còn lại mấy tên đệ tử thì rối rít tụ tới ngó nhìn thương thế của Ngũ trưởng lão, Tư Đồ Anh Kiệt quay đầu nhìn về phía nơi khác, hiện trường một mảnh hỗn độn, các loại gỗ vụn gãy lìa, tàn phiến đồ sứ cùng cặn dược liệu, rơi đầy đất hơn nữa còn đang bị thiêu cháy.

Chân mày hắn nhíu chặt, cảm thấy là lạ ở chỗ nào đó, thật giống như thiếu một cái gì đó.

Bỗng dưng, ánh mắt của hắn sáng ngời, lên tiếng kinh hô: “Hỏng bét, U Cốt Thúy diễm đâu? U cốt Thúy diễm không thấy!”

Tiếng kinh hô này của hắn, không ngừng đem lực chú ý của các đệ tử khác toàn bộ tập trung tới đây, ngay cả Ngũ trưởng lão đang gào thét trong thống khổ cũng nín thinh, nhưng ngay sau đó hắn bi tráng hơn ngửa mặt lên trời gào thét: “Người nào, rốt cuộc là người nào đoạt đi U Cốt Thúy diễm của lão phu? Nếu để cho lão phu biết người nọ là ai, lão phu nhất định phải đem hắn bầm thây vạn đoạn!”

Trong một gian phòng ở tửu lâu khác, Vân Khê đồng thời đem U Cốt Thúy diễm cùng Hỏa Vân hải diễm, hai loại mồi lửa cùng đặt ở một chỗ, khiến chúng nó tận tình tranh giành thiêu đốt. Một loại là ngọn lửa u ám màu xanh, giống như là Quỷ Hỏa tới từ địa ngục, một loại khác là màu xanh đậm, giống như lửa đến từ đáy biển, hai loại ngọn lửa đồng thời thiêu đốt lên, lúc bắt đầu còn không ai nhường ai, nhưng đợi một lúc sau, ngọn lửa màu xanh đậm liền từ từ phai nhạt xuống, hiện ra xu thế thần phục.

Thì ra trong thế giới mồi lửa cũng là cường giả vi tôn, ai mạnh thì người đó liền đứng ở thế bất bại, người yếu chỉ có thần phục cường giả. Thế giới này là như thế, thế giới mồi lửa cũng thế.

“Sư phụ, ngài làm sao mà lấy được U Cốt Thúy diễm? Người của Tư Đồ gia bị mất U Cốt Thúy Diễm, sợ rằng sẽ nổi điên tìm kiếm khắp nơi, nếu để cho bọn họ biết là sư phụ ngài đánh cắp mồi lửa của bọn hắn …” Lam Mộ Hiên rất vui mừng, nhưng không khỏi sinh ra sầu lo.

“Sợ cái gì? Không bằng không cớ, bọn họ như thế nào mà hỏi tội ta? Cho dù bọn họ thật tìm tới tận cửa thì sao chứ, chẳng lẽ ta sợ bọn hắn sao?” Vân Khê cười lạnh, nhưng ngay sau đó lại đem lực chú ý tập trung vào hai loại mồi lửa, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một đạo

linh quang, rồi lẩm bà lẩm bẩm nói “Ta nghe nói có một loại dị hỏa có thể cắn nuốt những mồi lửa khác yếu hơn, kém hơn nó, không biết giữa hai mồi lửa này có phải cũng có thể lẫn cắn nuốt nhau hay không?”

“Sư phụ, ngài sẽ không phải là muốn ——”Lam Mộ Hiên chỉ cảm thấy ý tưởng của nàng quá mức điên cuồng, đúng là, ở trên bảng xếp hạng dị hỏa thì có một loại dị hỏa có thuộc tính cắn nuốt những mồi lửa khác, nhưng hắn lại không có nghe nói những mồi lửa khác cũng có thuộc tính tương tự.

“Sư phụ, mồi lửa cũng có linh tính, nhưng nếu người mạnh mẽ để cho bọn họ cắn nuốt nhau, đến lúc đó sợ rằng lưỡng bại câu thương, hoặc là phát sinh những thứ ngoài ý muốn khác.”

“Lưỡng bại câu thương, thế thì chưa chắc. Ta chỉ là cảm thấy hai loại mồi lửa mặc dù tốt, nhưng dù sao chỉ là hai loại dựa vào bảng xếp hạng thôi, nếu như gặp gỡ mồi lửa có phẩm chất cao hơn so với bọn nó, có lẽ bọn nó cũng không tốt như thế.”

Lời của Vân Khê chưa dứt, thì hai ngọn lửa đột nhiên cháy lên cực cao, giống như đang khiêu khích nàng, hoặc là đối với lời nàng nói tỏ vẻ bất mãn.

“Di?” Vân Khê chăm chú nhìn lại, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên, thì ra mồi lửa thật có linh tính, có thể nghe hiểu nàng châm biếm.

“Hai loại mồi lửa này đúng là không thể cắn nuốt lẫn nhau, nhưng có thể dung hợp lẫn nhau, trở thành một loại mồi lửa hoàn toàn mới.”Một thanh âm chen vào.

“Làm sao để dung hợp lẫn nhau?” Vân Khê nói tiếp.

Thanh âm kia lại nói: “Có một loại phương pháp, nhưng cũng tương đối nguy hiểm, chỉ sơ sẩy một cái thì vô cùng có khả năng sẽ tự thiêu mình.”

“Ý của ngươi là nói.....” Vân Khê đột nhiên quay đầu, liền bắt gặp một khuôn mặt vốn không nên xuất hiện ở đây, tâm thần nàng chấn động, ánh mắt cảnh giác bắn về phía hắn, “Làm sao ngươi lại tiến vào?” Nàng vừa quay đầu liếc về hướng Độc Cô mưu đang canh giữ ở cửa, hai tay hắn hoàn ngực, ôm kiếm mà đứng, giống như là một cây cọc gỗ ở nơi này đảm đương thần giữ cửa. Thật là một pho tượng thần giữ cửa tốt vô cùng! Có người tự tiện xông vào, hắn lại mắt điếc tai ngơ, làm như không thấy, giống như là cố ý trả thù nàng.

“Độc Cô mưu, ngươi giỏi lắm!” Vân Khê hừ lạnh một tiếng, một lần nữa quay đầu nhìn về phía vị khách không mời mà đến – Dạ Hàn Tinh, “Ngươi mới vừa nói phương pháp xử lí, là đem hai loại ngọn lửa tiến vào thân thể của mình, khiến chúng nó thực sự trở thành một phần thân thể của mình, sau đó là tùy tâm sở dục khống chế bọn họ, hơn nữa cũng không cần lo lắng sẽ có người lại đem bọn họ cướp đi?”

“Không sai!” Dạ Hàn Tinh cười yếu ớt, quăng cho nàng một ánh mắt tán dương, gật gật đầu nói, “Chẳng qua là biện pháp này quá mức mạo hiểm, vạn nhất xảy ra không may, thì chính là nhóm lửa tự thiêu, hết sức hung hiểm.”

Vân Khê từ từ thu liễm tâm thần, thần sắc trở nên ngưng trọng. Đúng vậy, đây là một phương pháp xử lí tương đối mạo hiểm, nhưng cũng là biện pháp tốt, nếu nàng có thể đem hai loại mồi lửa toàn bộ dẫn vào trong cơ thể của mình, như vậy sau này nàng có thể tùy thời tùy chỗ khống chế bọn họ, thậm chí có thể trở thành một loại vũ khí công kích địch nhân của nàng.

Lam Mộ Hiên thấy nàng có chút động tâm, vội vàng lên tiếng ngăn cản nói: “Sư phụ, phương pháp kia quá mức nguy hiểm, ngài cũng không thể tùy tiện thử. Nếu thật sự muốn thử, để cho đồ nhi tới làm thay đi!”

Vân Khê yên lặng nhìn chăm chú vào hắn, thật là một ngốc tử, nếu biết nguy hiểm, hắn còn nguyện ý thay thế nàng lấy thân thử nghiệm?

“Để ta suy nghĩ kỹ đã, ngày sau hãy nói.”

“Ừ.”Lam Mộ Hiên dùng sức gật đầu.

Dạ Hàn Tinh nhợt nhạt cười một tiếng nói “Nhưng nếu ngươi thật muốn thử, bản thân ta có thể vì ngươi giới thiệu một vị cao nhân, có lẽ hắn có thể trợ giúp ngươi thuận lợi hoàn thành quá trình dung hợp mồi lửa.”

“Chờ ta nghĩ kỹ rồi hãy nói” trong lòng Vân Khê có phần băn khoăn, không phải vạn bất đắc dĩ, nàng không muốn mạo hiểm như vậy. Bởi vì nàng còn có Tiểu Mặc phải chiếu cố, ở Lăng Thiên Cung còn có một người đang chờ nàng, nàng không thể tùy tiện mạo hiểm như vậy.

“Tiểu Hiên Tử, ngươi đi lấy dược liệu, ta hiện tại sẽ luyện chế đan dược cho Độc Cô.”

Thân hình Độc Cô Mưu đờ đẫn rốt cục cũng lắc lư, mũ trùm hơi nghiêng lệch, hướng về phía Vân Khê, tựa hồ có chút không tin nàng thẳng thắn đáp ứng luyện chế đan dược trị bệnh câm cho hắn như vậy.

“Từ trước cho tới nay ta là người hết lòng tuân thủ lời hứa, ngươi

không cần hoài nghi.” Vân Khê thuận miệng nói, hiểu rõ nghi ngờ trong lòng hắn, nói xong thì tiếp tục chú ý đến ngọn lửa đang toát ra.

Độc Cô Mưu hai tay ôm ngực đã thay đổi tư thế, không có phản ứng khác thường nào nữa, nên ai cũng không biết trong lòng hắn đến tột cùng là suy nghĩ như thế nào.

Dạ Hàn Tinh đuôi lông mày chau lên, hướng phía Độc Cô Mưu quăng tới một ánh mắt tò mò.

Độc Cô Mưu, chẳng lẻ chính là thiên hạ đệ nhất sát thủ Độc Cô mưu? Hắn lại cam tâm nghe lệnh của một nữ nhân, tin tức này thật sự có chút làm cho hắn khó có thể tiêu hóa, đồng thời lòng hiếu kỳ đối với Vân Khê cũng càng nặng.

Hai thầy trò trải qua suốt cả đêm cố gắng, rốt cục đã đem đan dược luyện thành.

Độc Cô Mưu canh giữ ở cửa, không nhúc nhích, cái mũ trùm đầu cũng xê dịch nhiều lần, đã thể hiện rõ tâm tình hắn đang kích động.

“Độc Cô, cầm đi! Nơi này tổng cộng là năm viên đan dược, một ngày một viên, năm ngày sau, ngươi có thể nói chuyện giống như người thường.”

Độc Cô mưu kinh ngạc nhìn đan dược nàng đưa tới, quên mất cả phản ứng, chỉ có bàn tay ôm kiếm không ngừng nắm chặt, đến lúc gân xanh trên mu bàn tay nổi lên.

Cái này giống như là một giấc mộng, hắn khó có thể tin.

Hơn hai mươi năm miệng không thể nói, hiện tại chỉ cần ăn vào năm viên đan dược, là hắn có thể giống như người bình thường nói

chuyện rồi, đây là thật sao?

“Ngây ngốc làm cái gì? Còn không mau cầm lấy?” Vân Khê trực tiếp bắt lấy tay của hắn, đem đan dược chứa trong bình sứ mạnh mẽ nhét vào lòng bàn tay của hắn, “Những đan dược này, coi như là ta bồi thường lại những việc lúc trước đã đối với ngươi, ngươi hiểu không?”

Độc Cô mưu càng thêm sững sờ, cái này là sao, coi như là nàng nói xin lỗi sao?

Nhưng mà lúc trước nàng đối với hắn làm nhiều việc ác như vậy, chỉ một câu nói xin lỗi là có thể hóa giải à?

Trong lòng hắn vẫn có chút căm giận bất bình, nhưng tay đã đem bình sứ vững vàng giữ ở lòng bàn tay, đây là hi vọng của hắn, cũng là chuyện hắn chờ đợi rất lâu, còn có cái gì có thể đáng giá so với việc hắn mong đợi đây?

“Thật mệt a! Làm cú mèo thật là mệt, ta đi tắm rửa rồi ngủ, không có chuyện gì lớn, các ngươi ai cũng đừng ầm ĩ ta!” Vân Khê vặn eo bẻ cổ, lướt qua bên người Độc Cô Mưu, ánh mắt khẽ liếc cái bình sứ được nắm chặt ở lòng bàn tay hắn, khóe môi nàng khẽ nhếch một độ cung. Chỉ cần hắn đón nhận đan dược, cũng chính là đón nhận lời xin lỗi của nàng, Vân Khê nàng cũng không phải là tùy tùy tiện tiện mà nói xin lỗi với người ta, chẳng qua nàng thật sự cảm thấy ngày gần đây hắn bị hành hạ quá mức, cho nên lương tâm bị cắn rứt chút xíu thôi.

Quyển 2 - Chương 36: Đốt đi, càng đốt càng thích!

Chương V36: Đốt đi, càng đốt càng thích! Hôm nay là ngày người thần bí kia đến gửi bán dược liệu trân quí, Vân Khê đến bảo dược* một mình từ sớm, đợi người kia xuất hiện.*(*tiệm thuốc)*

Bảo dược hiện tại đang vắng khách, Vân Khê trong lúc nhàm chán, đành ngồi xem xét dược liệu trong quầy.

“Chưởng quầy, ngươi đem hai loại thảo dược này đặt cùng một nơi, không sợ chúng nó khắc nhau sao? Đến khi có khách nhân mua dược liệu của ngươi, chẳng những không đạt hiệu quả khi chữa bệnh, ngược lại còn trúng độc, thì lúc ấy ắt hẳn ngươi sẽ bị kiện.”

“Hai loại thảo dược này tương khắc? Sao ta lại không biết?”

Một thanh âm trong trẻo truyền đến từ phía sau, không phải thanh âm của trưởng quầy! Vân Khê hơi kinh ngạc quay đầu lại, thì bắt gặp một thiếu niên tuấn mỹ, tuổi xấp xỉ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi.

Đi tới gần hai loại thảo dược nàng chỉ, thiếu niên kia tò mò đánh giá, dung nhan tuấn tú nở ra nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời:”Tỷ tỷ, ngươi nhất định là một luyện đan sư xuất sắc đúng không? Cư nhiên chỉ cần liếc mắt một cái là đã nhìn ra hai loại thảo dược này tương khắc, thật lợi hại!”

Khe khẽ chớp hàng mi cong dài, Vân Khê cẩn thận đánh giá thiếu niên kia. Hắn nhiệt tình như lửa, như một vật quý phát sáng, như ánh mặt trời chiếu ra những tia sáng rực rỡ, khuôn mặt tuấn lãng ấm áp

kia khiến người ta không nhịn được mà muốn thân cận. Đặc biệt nhất là ánh mắt trong sáng kia của hắn, như chứa đựng toàn bộ quang cảnh tốt đẹp nhất trên thế giới, thuần khiết động lòng người lại khiến người ta không dám khinh thường.

Không hiểu sao, nàng có chút cảm tình với hắn, có lẽ do một tiếng "tỷ tỷ" vô cùng thân thiết kia, cũng có lẽ do trên người hắn tràn đầy khát vọng sáng rỡ.

Vân Khê nhìn hắn, như nhìn thấy tiểu đệ đệ bên cạnh nhà, nàng dịu dàng cười, thu hồi thảo dược trong tay hắn, phân chúng ra hai khay bất đồng.

"Vạn vật trên thế gian này khi sinh ra đều có vật khác tương khắc, lúc ngươi tìm hiểu hai loại dược liệu, đầu tiên phải biết thuộc tính của nó, hơn nữa phải biết rõ dược liệu tương khắc với nó, chỉ có như vậy, ngươi mới có đủ tư cách trở thành một luyện đan sư."

Thiếu niên kia nhìn thấy nụ cười thanh thiển của nàng, không khỏi sửng sốt, sau đó "A" một tiếng:"Tỷ tỷ, ngươi nhìn trông rất quen thuộc, dường như ta đã gặp ngươi ở đâu đó."

Thiếu niên nọ nhíu mày, tinh tế suy nghĩ, đột nhiên mi tâm giãn ra, kinh ngạc kêu lên:"A, ta nhớ ra rồi! Ngươi chính là người trong bức họa."

"Người trong bức họa?" Vân Khê hơi ngạc nhiên.

"Đúng rồi, đúng rồi, ngươi chính là người trong bức họa! Khi ta vào thư phòng đã bắt gặp chân dung của ngươi…." Thiếu niên cười thần bí, kề sát mặt nàng nói:"Tỷ tỷ, chẳng lẽ ngươi lại là người trong lòng của đại ca ta, đại tẩu tương lai của ta sao?"

Vân Khê khinh thường trừng mắt nhìn hắn một cái, nếu đổi là người khác, nàng đã sớm quăng hắn ra xa, bất quá trên người thiếu niên này có một cỗ thân tình khiến nàng không đành lòng làm vậy.

“Đừng nói bậy! Ta căn bản không biết đại ca của ngươi!”

Theo ánh mặt trời, từ ngoài cửa bước vào mấy người, chưởng quầy hướng nàng ra tín hiệu, ám chỉ trong đó có một người là người nàng muốn tìm. Nàng thu tâm lại, không thèm để ý tới thiếu niên đó nữa, thẳng chân bước về phía đám người kia.

“Tỷ….” Thiếu niên kinh ngạc, cũng nối chân bước theo.

Người đến là một gã tiểu đồng khoảng mười ba, mười bốn tuổi, khuôn mặt phấn nộn, khí chất non trẻ. Hắn thương lượng giá tiền với chưởng quầy sau đó để lại một cây mạt tây cùng mấy loại dược liệu khác. Vân Khê quét mắt nhìn sơ qua, đều là các loại dược liệu tương đối quí hiếm, hơn nữa đều được nuôi trồng, không phải thảo dược hoang dại. Nàng quả nhiên đoán không sai, đối phương nhất định tự mình trồng không ít những thảo dược quí hiếm, thường xuyên bán cho bảo dược này.

“Tiểu ca ca này, ta muốn mua một lượng lớn mạt tây, không biết ngươi có thể bán cho ta hay không?”

Tiểu đồng ngẩng đầu nhìn về phía nàng, có chút rụt rè, muốn nói gì đó lại thôi, nhưng rốt cuộc cũng nhỏ giọng:”Ta, ta không biết, ta chỉ phụng mệnh chủ nhân, gửi bán dược liệu, về phần những thứ khác, ta không biết rõ lắm.” Nói xong, hắn vội vã định rời đi.

“Tiểu ca ca, vội như vậy làm gì?” Vân Khê vỗ tay vào đầu vai hắn.

Tiểu đồng nhanh chóng tránh đi:”Thật ngại, ta thật sự cái gì cũng

không biết.” Hắn bước đi gấp gáp, sợ có người theo dõi, vừa đi vừa quay đầu xem thử, thần sắc vội vàng.

Vân Khê không đuổi theo, chỉ đứng nhìn theo phương hướng hắn rời đi, ánh mắt biến chuyển, đáy mắt hiện lên ánh sáng giảo hoạt.

Phía sau, thiếu niên kia không biết từ khi nào thì sáp lại gần, cười đùa nói:”Tỷ tỷ, người thật là xấu nha, cư nhiên động tay động chân trên người hắn.”

Vân Khê khẽ giật mình, chẳng lẽ động tác của nàng rõ ràng như vậy sao?

“Tỷ tỷ nhất định rất tò mò, sao ta lại biết được đúng không?” Thiếu niên thần bí nhếch môi, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, lắc lắc đầu nói:”Ta không nói cho ngươi biết, đây là bí mật!”

Vân Khê liếc mắt nhìn hắn, không biết nên nói gì, chỉ cần hắn không phá hư chuyện của nàng là tốt rồi, nàng cũng lười so đo với hắn.

Thiếu niên nhìn chằm chằm vào mắt nàng, đột nhiên thu hồi khuôn mặt tươi cười, trở nên ủ rũ đôi chút, dùng giọng ủy khuất nói:”Tỷ tỷ, ngươi cư nhiên bỏ mặt ta, thật khiến ta đau lòng.”

“Ách?!” Vân Khê hoàn toàn ngơ ngẩn, sao nàng lại cảm thấy hình như hắn có thể đọc được tâm tư của nàng, thật là một đứa nhỏ khó hiểu.

Thiếu niên tiếp tục chu môi đỏ mọng, nói như lên án:”Tỷ tỷ, sao lại coi ta là đứa nhỏ chứ, người ta cũng đã mười sáu tuổi, không còn là một đứa nhỏ a.”

Lời nói và việc làm ấu nhã* như vậy, có khác đứa nhỏ điểm nào đâu?

*(*trình độ non nớt như trẻ con)*

Khóe mắt Vân Khê không nhịn được mà giật giật, thật đáng sợ, đứa nhỏ này thật sự có thuật đọc tâm? Nghĩ vậy, nàng vội vàng xoay người ly khai bảo dược.

“Tỷ tỷ, chờ ta một chút!” Thiếu niên đuổi theo nàng.

Đây là rốt cuộc là con cái nhà ai, sao lại bám dai như vậy cơ chứ?

Toàn bộ ấn tượng tốt đẹp ban đầu bị phá bỏ, Vân Khê cảm thấy đứa nhỏ này giống như là ruồi bọ*, nàng đi tới đâu, hắn liền bu tới đó, như thế nào cũng không cắt đuôi đi được. *(* gốc là khối da trâu, nhưng e thấy chuyển vầy khá đúng nghĩa)*

“Tỷ tỷ, đừng bỏ ta lại mà! Ta muốn cùng ngươi đi xem náo nhiệt.” Thiếu niên kia kéo kéo góc áo của nàng, bểu môi như cún nhỏ, bộ dáng y chang Tiểu Mặc khi làm nũng, không khác biệt chút nào, Vân Khê bất đắc dĩ thở dài, thôi, muốn đi cùng thì cứ đi.

“Ha ha, tỷ tỷ, ngươi đáp ứng rồi! Tỷ tỷ, ngươi thật tốt!” Thiếu niên nở nụ cười trong sáng, soi rọi một góc trời.

Vân Khê dùng biện pháp của mình, theo dõi tiểu đồng tới một biệt viện ngoài ngoại ô. Một con sông chảy qua nơi này, cách đó không xa là một đồng ruộng bạt ngàn, thanh nhã uyên tĩnh như một u nguyên*.*(*em đoán là rừng đầu chưa được khai phá…ặc ặc)*

“Nơi này đẹp quá, đẹp hơn hoa viên nhà ta luôn!”

Vân Khê cười khẽ, không biết nên tiếp lời hắn thế nào, lấy một chỗ thanh nhã yên tĩnh tựa u nguyên, so sánh với hoa viên nhà hắn, nàng thật sự không thể tưởng tượng được, rốt cuộc thì hắn sinh ra

trong một gia đình như thế nào, mới có lối suy nghĩ quái dị như thế.

“Tỷ tỷ, ta đi gõ cửa!”

“Đừng…” Vân Khê chưa kịp ngăn cản, hắn đã hưng trí bừng bừng chạy về phía trước gõ cửa nhà người ta.

Thiếu niên gõ hồi lâu, cũng không có người ra mở cửa, hắn hơi liếc mắt về Vân Khê, không biết tiếp theo nên làm thế nào.

Vân Khê bất đắc dĩ thở dài, nàng dự định lặng lẽ lẻn vào trong biệt viện do thám, sau đó mới quyết định bước kế tiếp, ai ngờ hắn phá vỡ tất cả, giành đi gõ cửa trước.

Gõ đi, cứ gõ đi, ai bảo ngươi thích gõ cửa như vậy cơ chứ.

“Tiếp tục gõ, mãi cho đến khi có người đến mở cửa mới thôi.”

Thiếu niên ủy khuất, mếu máo, không thể phản khán, đành tiếp tục gõ cửa.

“Ai a, đừng gõ, đây ra mở cửa—” Rốt cuộc, biệt viện có động tĩnh, có tiếng bước chân vội vội vàng vàng chạy đến.

“Tỷ tỷ, có người đến đây.” Thiếu niên thở phào một hơi, cong môi tươi cười, hắn nhìn Vân Khê, vẻ mặt như muốn đòi phần thưởng.

Người kia tiến tới vài bước, định đi bẩm báo, lại quay đầu lại hỏi:”Không biết nên xưng hô với hai vị như thế nào?”

Thiếu niên vui vẻ cười nói:”Ta là Hách Liên Tử Ngọc, vị cạnh ta là… Đúng rồi, tỷ tỷ, ta còn chưa biết tên ngươi nha!?”

“Hách Liên Tử Ngọc?” Vân Khê khi nghe đến tên của hắn, tâm không khỏi chấn động, cư nhiên là đệ đệ của Hách Liên Tử Phong!

Thiếu niên tiếp tục cười, nói:”Đúng vậy, ta gọi là Hách Liên Tử Ngọc, còn ngươi, tỷ tỷ?”

“Vân Khê.” Vân Khê ổn định tâm thần, ngữ khí trong khoảnh khắc ấy trở nên lạnh lùng hơn vài phần, cư nhiên là đệ đệ của tên kia, vậy về sau tốt nhất vẫn nên cách xa hắn một chút.

Thiếu niên nhìn ánh mắt nàng, tươi cười trong nháy mắt thu hồi, hiện ra vẻ mất hứng:”Tỷ tỷ, vì sao khi biết ta là đệ đệ của ca ca, lại muốn tránh xa ta? Là ta làm gì sai sao? Tỷ tỷ có thể đừng không để ý tới ta được hay không?”

Vân Khê ngẩng đầu, đột nhiên chạm phải ánh mắt tinh khiết như gương soi của hắn, trong lòng có chút dao động.

Thở dài, thôi, hết thảy thuận theo tự nhiên đi!

“Tỷ tỷ, ngươi đừng nghĩ nhiều! Ta sẽ không thương tổn ngươi.” Hách Liên Tử Ngọc đột nhiên thay đổi tâm tình, ngẩng cao đầu, vẻ mặt nghiêm túc, khiến Vân Khê cảm thấy buồn cười.

Không bao lâu sau, tiểu đồng vừa đi đã quay lại, nghênh đón hai người vào nhà.

“Chủ nhân đang ở phía trước đợi chờ hai vị, mời đi theo ta.”

Bước trên con đường mòn của biệt viện, Vân Khê thẳng tiến một đường, khắp nơi đều là dược liệu trân quí được tỉ mỉ chăm sóc. Đi vào biệt viện, như đi vào bách thảo viên, dược hương nhè nhẹ lan tỏa, thấm vào lòng người.

“Tỷ tỷ, nơi này thiệt nhiều dược thảo, ngươi biết hết sao?” Hách Liên Tử Ngọc đi theo nàng, tỏ vẻ hưng phấn quá mức, lôi lôi kéo kéo Vân Khê, hết hỏi đông lại hỏi tây, y chang một đại nam hài mà không lớn.

Vân Khê im lặng, chỉ chăm chú nhìn hắn, tinh tế đánh giá. Tuy nói đều là người của Hách Liên gia tộc, nhưng mà tính tình hai huynh đệ sao lại khác biệt như thế cơ chứ?

Một người lạnh lùng, khiến không ai dám thân cận, một kẻ lại nhiệt tình như lửa, chói sáng như ánh mặt trời.

Bọn họ mà là huynh đệ sao? Vân Khê không khỏi hoài nghi trong lòng.

“Tử Ngọc, Hách Liên Tử Phong thật sự là ca ca của ngươi?” Nàng rốt cuộc không nhịn được hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Hách Liên Tử Ngọc giương khuôn mặt tuấn lãng, cười thật to, nói với nàng:”Đó là đương nhiên! Bất quá chúng ta là huynh đệ cùng cha khác mẹ!”

“Tỷ tỷ, ngươi hẳn là biết đại ca ta nhỉ? Nếu không tại sao trong thư phòng của hắn…..?” Hách Liên Tử Ngọc bỗng dưng đứng trước mặt nàng, dùng đôi con ngươi trong suốt chăm chú nhìn chằm chằm vào ánh mắt nàng, lửa nóng trong đôi mắt hắn như có thể xuyên thấu lòng của nàng, hiểu rõ lòng nàng.

Vân Khê nghiêng mặt, tránh đi ánh mắt nóng bỏng kia, nàng có cảm giác, chỉ cần hắn nhìn vào mắt nàng thì sẽ có thể đọc được tâm tư nàng.

“Ta không quen đại ca ngươi, ta nghĩ có lẽ ngươi nhớ nhầm!”

“Thật vậy à?” Hách Liên Tử Ngọc hoài nghi nhìn nàng.

“Tất nhiên là thật.” Vân Khê trả lời chắc chắn, không hề phân tâm.

Hách Liên Tử Ngọc nhìn chằm chằm vào mắt nàng thật lâu, thủy chung không tìm ra được manh mối, đành buông tha.

Đi thêm một đoạn đường, phía trước xuất hiện một mảnh đất trống trồng đầy dược liệu, một ông lão đang đứng trong đó, khom người chăm sóc dược thảo. Áo của lão màu tro, không có ống tay áo, nhìn như một vị nông phu bình thường, nhưng khí chất thanh hoa trên người hắn lại không thể nào che lấp được.

Vân Khê dừng cước bộ, nhìn chăm chăm vào ông lão, ánh mắt của hắn thực chuyên chú, thứ đang chăm sóc trong tay chính là một cây mạt tây non. Nàng mỉm cười, nhanh chóng xác định được rằng hắn chính là chủ nhân của biệt viện này. Vân Khê chậm rãi mở miệng, nói:”Cây mạt tây trời sanh có tính thích nóng, lấy rượu mạnh tưới là tốt nhất, rượu mà lão nhân gia sử dụng không phải là loại rượu thượng hạng, nếu có thể dùng loại rượu hảo hạng mà tưới, như vậy cây mạt tây sẽ mọc ra hoa năm cánh có hình như ngọn lửa nhỏ.”

Ông lão ngẩng đầu khỏi dược điền*, ánh mắt cơ trí thâm trầm hướng về phía Vân Khê, hơi hơi quay đầu nói:”Vân tiểu thư không hổ là người đam mê luyện đan, đối với thuộc tính của dược liệu rõ như lòng bàn tay.” *(* ruộng thuốc)*

Lão giả đứng dậy, thong thả bước ra khỏi dược điền, cước bộ trầm ổn, sắc mặt ung dung. Một đôi mắt tinh duệ nhìn chằm chằm Vân Khê, đánh giá từ trên xuống dưới, hắn cười nhẹ, nói:” Hôm nay, Vân tiểu thư đại xá quang lâm, không biết có việc gì quan trọng?”

“Lão nhân gia, người chân thật nói lời ngay thẳng, ta sẽ không vòng vèo với ngài. Ta đến là vì muốn mua một số lượng mạt tây lớn, nếu có thể, ta muốn mua toàn bộ số mạt tây ở nơi này.”

Lão giả híp hai mắt, hơi trầm ngâm, nói:”Lấy mạt tây làm thuốc dẫn cho đan dược không nhiều lắm, vân tiểu thư cần một lượng mạt tây lớn như thế, chẳng lẽ là muốn luyện chế băng ngưng đan?”

Hắn vậy mà lại biết băng ngưng đan làm thuốc dẫn?!

Chuyện này chỉ có những người đam mê luyện đan mới biết được!

“Lão nhân gia, ngài có đồng ý nhượng lại số mạt tây này hay không? Chúng ta có thể thương lượng giá cả thật tốt.”

“Đây không phải là vấn đề giá cả! Ngươi muốn số lượng lớn cây mạt tây,có thể, chỉ cần ngươi có thể luyện chế một viên băng ngưng đan ngay tại đây, nếu ngươi có thể làm được, lão phu nguyện ý tặng toàn bộ số mạt tây này cho ngươi miễn phí.”

Luyện chế băng ngưng đan ngay tại chỗ? Chuyện này đối với nàng chính là khảo nghiệm, có nên thử hay không?

Trong lòng Vân Khê đang phân vân.

Hách Liên Tử Ngọc sáp vào cạnh nàng, ghé sát tai nàng, nói nhỏ:”Tỷ tỷ, vị lão nhân gia này muốn thử thách ngươi, xem thử ngươi là người có trình độ cao hay chỉ như những luyện đan sư tầm thường khác.”

Vân Khê thầm giật mình, quay trái quay phải, nhìn Hách Liên Tử Ngọc cùng lão giả, hôm nay hết chuyện này đến chuyện kia liên tục xảy ra khiến nàng có chút chưa thích nghi được. Nguyên lai trên thế

gian này, mọi chuyện đều không theo ý mình, vận mệnh như một bàn tay, nắm giữ cuộc đời con người. Có lẽ, nàng cũng đang bị người nào đó khống chế mà không hề hay biết, sau lưng bất giác đổ mồ hôi lạnh, không thích cảm giác này, bị người khác nhìn thấu tâm tư quả thật rất khó chịu.

“Lão nhân gia, ta….” Ổn định tâm tình, nàng vừa định trả lời thì lại bị người khác cắt ngang.

“Sư huynh, ngươi già rồi nên hồ đồ à? Cư nhiên lại bảo một nữ oa tử luyện chế băng ngưng đan? Ngươi cho rằng nàng giống như đồ nhi tốt của ngươi- Hàn Nhật, thiên tư thông minh, là một thiên tài luyện đan sao?” Tiếng cười to cuồng ngạo từ trên trời giáng xuống, trong biệt viện bỗng nhiều thêm hai người, một già một trẻ, tuổi của lão giả đang cười xấp xỉ với chủ biệt viện, bên cạnh hắn còn có một người đi theo, khoảng cỡ hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, một thân y bào đỏ như lửa, mi hồng tóc hồng, cực kỳ khoa trương.

Một già một trẻ vừa đến, lập tức đánh vỡ toàn bộ sự tĩnh lặng của biệt viện.

Sắc mặt chủ nhân biệt viện kinh biến*, thân mình bỗng dưng lay động, ánh mắt cực kỳ phức tạp, có kinh hoàng, có căm ghét, có sầu lo—- *(*kinh ngạc+ biến động)*

“Ứng Thừa Ly, ngươi rốt cuộc cũng tìm đến đây, đến cuối vẫn không chịu buông tha cho ta!” Chủ nhân biệt viện nhắm mắt thở dài, sau đó lại mở ra, ánh mắt khôi phục vẻ trầm tĩnh:”Ngươi nói đi, rốt cuộc ngươi muốn như thế nào?”

“Mộ Tông Minh, giao ra phối phương của Cửu Chuyển Thái Cực Đan mà sư phụ truyền cho ngươi, chỉ cần ngươi chịu gia ra, ta sẽ tha cho ngươi một mạng, không so đo trước kia. Nếu không, đồ đệ ngươi vất

vả dạy dỗ nhiều năm, đêm nay sẽ biến thành một phế nhân, sinh bất như tử*, sư đệ ta, cũng không muốn tuyệt tình như vậy, sư huynh có toàn quyền chọn lựa. Ha ha ha….” Ứng Thừa Ly âm lãnh cười, tiếng cười khiến người ta sởn tóc gáy. *(*sống không bằng chết)*

Mộ Tông Minh?! Nguyên lai hắn chính là một thế hệ tông sư nổi danh Mộ Tông Minh!

Vân Khê lẳng lặng đứng ở một bên, lắng nghe hai huynh đệ đối đáp, âm thầm suy nghĩ.

“Muốn ta giao ra phối phương, đừng vọng tưởng! Sư phụ đã sớm biết được tâm tư của ngươi, thế nên mới trục xuất ngươi khỏi sư môn. Ngươi đã cướp đi Địa Liên Hỏa Diễm, hiện tại còn muốn lấy cả phối phương kia, ngươi thật có lòng tham vô đáy. Trái tim như rắn độc, ta khuyên ngươi nên quay đầu là bờ, chớ để đến một ngày, khiến mình tự xuống hoàng tuyền.” Mộ Tông Minh nói một hơi không ngừng, khi nghe đối phương đề cập đến đồ nhi mình yêu mến nhất, ngực không nhịn được một trận phập phồng.

“Địa Liên Hỏa Diễm?” Con ngươi Ứng Thừa Ly hiện lên hàn quang dày đặc, khóe môi nhếch lên, tiếng cười càng thêm cuồng dã.

“Thành nhi, sư bá ngươi trong lòng còn băn khoăn đến Địa Liên Hỏa Diễm, như vậy ngươi hãy để hắn biết chút ít về uy lực chân chính của nó!”

“Dạ, sư phụ!” Hồng mi, hồng tóc, hồng y nam tử cúi đầu tuân mệnh, hai tay vũ động, tạo ra âm thanh ma sát với vải, lộ ra mười ngón tay.

Khuôn mặt lãnh sương của hắn bỗng nhiên trầm xuống, lập tức dâng lên một màu đen lạ thường, mà hồng mi hồng tóc trên người hắn trong nháy mắt cũng nhuộm thành màu đen.

Xôn xao.

Trong lòng bàn tay hắn, hai ngọn lửa từ từ dâng lên, mỗi lúc càng cao.

Màu đen quỷ mị, cư nhiên là ngọn lửa có màu đen quỷ mị! Địa Liên Hỏa Diễm! Đây là dị hỏa đứng thứ bốn trong bảng xếp hạng Thập đại dị hỏa, Địa Liên Hỏa Diễm, có thể âm thầm chiếm lấy toàn bộ những ngọn lửa tầm thường khác—

Nhưng mà việc chân chính khiến người ta khiếp sợ chính là, nó không còn là một mồi lửa đơn thuần, nó đã dung nhập vào cơ thể nam tử kia, trở thành một phần trong thân thể hắn, vì thế hắn mới có mi hồng tóc hồng, tuy rằng không phải là màu sắc chân chính của Địa Liên Hỏa Diễm, nhưng đó chính là tác dụng phụ từ tính nóng của ngọn lửa lưu lại.

Trên đời này thật sự có người dẫn lửa vào trong cơ thể, hơn nữa còn thành công, chuyện này khiến Vân Khê chấn động thật mạnh, cũng khiến nàng cảm giác được nguy cơ! Nếu người này cũng tham gia đại hội luyện đan lần này, bằng vào Địa Liên Hỏa Diễm uy lực vô song trên người hắn, cùng việc hắn là đồ nhi của sư đệ tông sư nổi tiếng Mộ Tông Minh, tài nghệ chắn chắn không phải tầm thường, dường như thắng lợi là điều không thể trì hoãn.

Làm sao bây giờ? Như thế nào thì mới chiến thắng được một cường địch như hắn?

Trong lúc nàng còn đang suy tư, Hách Liên Tử Ngọc bỗng kinh hô:”Tỷ tỷ, cháy, toàn bộ dược thảo bị thiêu cháy!”

Vân Khê nâng mắt, những ô đất được trồng cây mạt tây bị ngọn lửa

màu đen xinh đẹp xâm chiếm trong chốc lát, bao trùm hết thảy, đám mạt tây non trong nháy mắt bị đốt thành tro tàn. Hỏa thế tiếp tục lan tràn, dược điền liền nhau cũng bị ngọn lửa màu đen cắn nuốt, nó như một hắc long hung ác, bốc lên mạnh mẽ, không kiêng nể gì mà công thành chiếm đất, thôn tính hết thảy những vật tốt đẹp.

Địa Liên Hỏa Diễm thật mạnh! Khó trách có thể đứng thứ tư trong thập đại dị hỏa!

“Ứng Thừa Ly! Ngươi! Khụ khụ, khụ khụ….” Mộ Tông Minh nói không nên lời, tức giận, không chịu được mà hộc ra máu.

“Chủ nhân!” Tiểu đồng tiến lên đỡ lão.

“Ha ha….Sư huynh, ngươi thấy sao? Chỉ qua vài tháng, uy lực của Địa Liên Hỏa Diễm đã tăng lên gấp đôi, nếu hảo đồ nhi của ngươi mà còn tại đây, có lẽ không chỉ bị đốt tàn phế nửa thân người, mà là trực tiếp bị đốt thành tro tàn! Thế nào? Ngươi còn có ý muốn thu nhận đồ đệ sao? Ta cho ngươi biết, chỉ cần ngày nào ngươi còn chưa giao ra phối phương của Cửu chuyển thái cực đan, về sau phàm là người bên cạnh ngươi, ta thấy một hủy một!”

Ánh mắt âm lãnh của Ứng Thừa Ly đảo qua mặt Vân Khê cùng Hách Liên Tử Ngọc, mang theo uy hiếp cùng ý cảnh cáo. nói:”Các ngươi nếu muốn bái ông ta làm thầy, tốt nhất nên suy nghĩ kĩ, bởi vì phàm là đồ đệ của hắn, ai ta cũng không bỏ qua!”

Hách Liên Tử Ngọc bị ánh mắt uy hiếp của hắn đảo qua, thân mình không rét mà run, không tự chủ được trốn ra sau lưng Vân Khê.

Vân Khê ngạo nghễ mà đứng, không chút bị ảnh hưởng đối với ánh mắt của hắn, con ngươi băng lãnh bình tĩnh nhìn lại, vô úy vô cụ*. Không nói đến việc nàng căn bản không có ý muốn bái sư, nếu nàng

thật sự muốn, hà tất vì mấy câu dọa dẫm của hắn mà sợ hãi. *(*không sợ)*

Ứng Thừa Ly nhìn thấy vẻ e dè của Hách Liên Tử Ngọc, không nhịn được hài lòng cười, lại thấy ánh mắt lạnh lùng, không chút sợ hãi của Vân Khê đang liếc về phía này, đôi đồng tử của hắn hơi co lại, phụt ra lãnh quang:"Sao, ngươi không phục?"

Vân Khê cười nhạt, lạnh lùng nói:"Tới bây giờ thì ta vẫn không hề có ý nghĩ định bái ông ta làm thầy, mắc mớ gì cần bất phục?"

Ứng Thừa Ly quan sát nàng thật kỹ, lập tức vừa lòng, cười ha hả:"Coi như ngươi thức thời, nếu ngươi bái ông ta làm thầy chính là đối nghịch với lão phu! Bất quá nhìn ngươi thật can đảm, thực hợp với mắt của lão phu, ta hôm nay liền phá lệ một lần, thu ngươi làm đồ đệ!"

Ngữ khí kia như một vương gia cao cao tại thượng bố thí cho người, Ứng Thừa Ly thầm nghĩ nàng nhất định rất cao hứng cùng phấn khởi, sẽ quỳ trước mặt hắn dập đầu chín cái, bái tạ hắn vì đã nguyện ý thu nàng làm đồ đệ. Nhưng mà, hắn phải thất vọng rồi, Vân Khê chỉ đứng yên tại chỗ, cúi đầu cười lạnh, tiếng cười mang theo sự khinh thường rõ ràng.

"Lớn mật! Sư phụ ta phá lệ thu ngươi làm đồ đệ, còn không mau bái tạ?" Mạc Tích Thành trừng ánh mắt phun hỏa nhìn Vân Khê, hướng về phía nàng hét lớn, đồng thời giơ ra hai chưởng, bắn một ngọn lửa màu đen về phía chân nàng, thị uy.

"Tỷ tỷ, lửa! Lửa cháy!" Hách Liên Tử Ngọc lo lắng, lôi kéo Vân Khê, muốn đem nàng tránh khỏi chỗ đó, ai người cả người nàng như cọc gỗ đóng tại chỗ, không hề nhúc nhích.

“Tỷ tỷ, đi mau a! Sẽ đốt bỏng ngươi a.”

Vân Khê phất tay, để hắn tránh sang một bên. Nàng lạnh lùng nhếch môi, thần sắc không thay đổi, xem như không thấy ngọn lửa đang sắp đốt tới gót chân:”Trên đời này có thể làm sư phụ ta, nghĩ kĩ thì không có mấy người. Ngươi muốn ta bái ngươi làm thầy, vậy hãy xuất ra bản lĩnh chân chính của ngươi. Nếu ngươi có thể khiến ta hoàn toàn tín phục, ta liền bái ngươi làm thầy ta, nếu ngươi chỉ có thủ đoạn hạ lưu như thế này, như vậy thật có lỗi, ta thà rằng bị ngươi thiêu cháy, cũng không thèm bái ngươi làm thầy! Bởi vì, ngươi vốn không xứng!”

“Ngươi vốn không xứng” Một câu cuồng ngạo này quanh quẩn thật lâu trên không trung, khiến cho tất cả mọi người ở đây đều ngây ngẩn cả người.

Khẩu khí thật cuồng vọng!

Đường đường là một tông sư luyện đan nổi tiếng, vậy mà nàng không hề để vào đáy mắt, còn nói hắn không xứng làm sư phụ của nàng?

Ứng Thừa Ly lập tức bùng nổ cơn thịnh nộ, tức giận nhìn chăm chăm vào khuôn mặt trấn định tự nhiên của nàng, quan sát thật lâu.

Hách Liên Tử Ngọc gấp như cháy nhà, lo lắng nhìn Vân Khê, đồng thời cũng chú ý đến ngọn lửa đang lởn vởn dưới chân nàng. Thật kỳ lại, lửa kia rõ ràng đã đốt đến gót chân nàng, nhưng chỉ xoay quanh đó, không hề chân chính chạm tới nàng. Tuy vậy. hắn vẫn vô cùng lo lắng, nàng là người trong lòng của đại ca, nếu nàng thật sự bị hỏa thiêu chết, vậy nhất định sẽ khiến đại ca rất thương tâm nha? Quan trọng hơn là, bọn họ vừa gặp đã thân, hắn thực sự rất thích làm bằng hữu của nàng, không muốn trơ mắt nhìn nàng chịu thương tổn.

Trong lòng âm thầm quyết định, nếu đối phương thật sự muốn tánh mạng của nàng, hắn sẽ xuất ra thân phận của ca ca, hắn tin rằng với lực ảnh hưởng của ca ca ở Ngạo Thiên đại lục, người bình thường cũng phải nể mặt mũi hắn. Đến khi đó nói rằng nàng là vị hôn thê của ca ca, ai dám động đến nàng chính là cùng gia tộc Hách Liên đối nghịch, là khiêu khích với uy tín của thập đại gia tộc.

Ân, cứ làm như thế! Hách Liên Tử Ngọc âm thầm ra quyết định.

Ánh mắt Mộ Tông Minh trói chặt một chỗ, lo lắng nhìn Vân Khê, không muốn có người vì tranh chấp của mình cùng sư đệ ảnh hưởng tới nàng, hắn rất là áy náy, nhưng việc chân chính khiến hắn bất an là thái độ cứng rắn của nàng với Ứng Thừa Ly, chẳng lẽ nàng không sợ đối phương thật sự hạ độc thủ, đem nàng đốt sống sao?

Cảnh tượng Hàn Nhật bị đốt cháy ngày hôm đó rõ ràng còn ở trước mắt, hắn tuyệt đối không muốn lại có người vô tội lại gặp họa lần nữa.

“Ứng Thừa Ly, đây là ân oán của chúng ta! Vân tiểu thư bất quá chỉ là một khách nhân, đến nơi này hỏi mua thảo dược, sao ngươi lại làm khó nàng? Có oán giận gì, cứ tính trên người lão phu!”

Ứng Thừa Ly không để ý đến hắn, một đôi mắt gắt gao như cũ chú ý nhất cử nhất động của Vân Khê, ai cũng không đoán được đến tột cùng thì hắn đang nghĩ chuyện gì.

Mạc Tích Thành tùy tiện nhìn năm đầu ngón tay khẽ chuyển, thờ ơ lạnh nhạt với trò hay, ngọn lửa vây dưới chân Vân Khê theo động tác của hắn mà vũ động. Hắn hầu như có thể kết luận, dựa vào tính tình nóng nảy của sư phụ, hôm nay, nàng nhất định chết chắc rồi! Chỉ cần sư phụ ra lệnh một tiếng, hắn sẽ khiến nàng chết cháy bởi Địa Liên

Hỏa Diễm, giống với cái hôm đã đốt sống Hàn Nhật. Chỉ cần nghĩ đến một màn phấn khích kia, máu toàn thân hắn đã không nhịn được mà sôi trào.

Bên này Mạc Tích Thành kích động khiến Vân Khê ở bên kia khổ sở theo, hai chân ngâm trong lửa đang hừng hực cháy, cứ giằng co như vậy, đôi chân của nàng chỉ sợ sẽ bị nướng như heo quay!

Nhưng mà, trơ mắt nhìn trận thế, nàng không thể nào chuyển động được. Một khi nàng động, tức là thua, đến khi đó liệt hỏa thật sự đuổi theo đốt nàng, nàng có muốn tránh cũng không tránh nổi!

Làm sao bây giờ?

Lão già kia còn chơi trò trừng mắt với nàng, thần sắc âm tình bất định, sâu không lường được.

Đây là tâm lý chiến, nàng tuyệt đối không được lùi bước!

Ở nơi nào đó trong cơ thể, xích huyết linh châu cùng cửu chuyển linh châu âm thầm cảm nhận được nguy hiểm, đột nhiên sục sôi. Từng đạo huyền khí nhanh chóng lưu chuyển khắp thân thể nàng, chạy thẳng xuống chân nàng, giờ khắc này, Vân Khê cảm giác được sự huyền diệu, cơ thể hấp thu được gấp bội sức mạnh của xích huyết linh châu cùng cửu chuyển linh châu, cảm giác khó chịu như bị nướng ở dưới chân cũng giảm bớt, chỉ còn cảm thấy sự thanh lương* cùng thư sướng. *(*mát lạnh)*

Không hề nghĩ rằng trong họa có phúc, Vân Khê không nhịn được sự ưu đãi của ông trời đối với nàng. Đốt đi, đốt đi, mặc sức ngươi đốt! Ngươi càng đốt mạnh, ta càng thích! *(Woa ha ha ha ha….*tác giả quên câu này ak*)*

Trên mặt Vân Khê duy trì vẻ lãnh liệt như lúc trước, nhìn đăm đăm vào con ngươi âm tình bất động của Ứng Thừa Ly, đáy lòng nổi lên khúc nhạc vui vẻ.

Nếu để cho thầy trò Ứng Thừa Ly biết giờ phút này nàng chẳng những không úy kỵ*, mà con đang nổi lên tiểu khúc, nhất định sẽ tức đến hộc máu.*(*ko sợ)*

Hách Liên Tử Ngọc khẩn trương dán mắt vào mặt nàng, muốn xem thử nàng đang nghĩ gì, một khi nàng hiện lên vẻ mặt cầu cứu, hắn sẽ xuất ra thân phận của ca ca uy hiếp đối phương, ai ngờ thấy được nàng đang xướng lên tiểu khúc dưới đáy lòng, liền trợn mắt há mồm, khẽ nhếch miệng, thần thái đáng yêu sửng sờ tại chỗ.

“Ngươi—-” Lồng ngực Mạc Tích Thành dâng lên tức giận, bóp chặt tay, ngọn lửa vây dưới chân Vân Khê cũng lập tức cao lên mấy lần. Ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, biểu thị tâm tình hắn đang vô cùng phẫn nộ.

Vân Khê lặng yên đứng một chỗ, không động đậy, nàng cảm thấy trong người thư sướng vô cùng, huyền khí tràn đầy đang không ngừng trùng cọ rửa người nàng, máu sôi trào, vui thích kêu gào.

Đốt đi, đốt đi, khiến hỏa thế hung mãnh chút đi!

Hách Liên Tử Ngọc nghe được tiếng lòng của nàng, khóe miệng run run, suýt chút nữa té xuống đất, vị tỷ tỷ nàng thật quá khác người….nhưng mà cũng thật đáng yêu! *(BT y chang Tuyệt ca….VK mà đáng yêu thì ta là thiên thần…)*

Mạc Tích Thần phẫn nộ nhìn chòng chọc nàng, cố tình thị uy, khóe môi âm lãnh vừa nhếch lên lập tức đông cứng ngay tại chỗ. Hắn dự định khiến nữ nhân này khóc lóc hô to cầu xin tha thứ, nhưng chuyện

này không hề phát sinh, ngược lại nàng ta lại cười thỏa mãn, quái….Nàng cư nhiên không sợ Địa Liên Hỏa Diễm, quái…. Nàng rốt cuộc có phải là một nhân loại bình thường không thế? *(DẠ KHÔNG!)*

Ứng Thừa Ly cũng dần nhận ra hiện tượng lỳ quái này, trừng mắt nhìn kẻ tắm trong biển lửa mà còn cười hì hì, chỉ cảm thấy nhận thức của mình có vấn đề. Trên đời này có người không sợ Địa Liên Hỏa Diễm hay sao? Nàng rốt cuộc là người hay quỷ?

Không đúng! Chẳng lẽ nàng có thể chất đặc thù, tựa như Thành có tính hỏa, nên mới có thể dẫn Địa Liên Hỏa Diễm vào trong người hắn thành công, nàng cũng vậy sao? Đến tột cùng là thể chất đặc thù như thế nào, mà dù bị lửa đốt cũng không bị việc gì? Nhân tài trăm năm khó gặp như nàng, nhất định phải trở thành môn hạ của hắn, quyết tâm thu nàng làm đồ đệ càng thêm mãnh liệt.

Ở một bên, Mộ Tông Minh nhìn một màn kỳ dị này, không ngừng lắc đầu, cảm thấy như mình đang nằm mơ.

Mạc Tích Thành không tin nàng là quỷ, dâng lửa cao thêm, lại phát hiện nàng như trước bình yên vô sự, hơn nữa nụ cười trên môi càng thêm tươi hơn, thậm chí, nàng còn thoải mái thở nhẹ. Hắn quả thực muốn đâm đầu vào tường, trên đời này sao lại có quái thai như vậy?

“Thành nhi, tốt lắm, chúng ta đi! Ba ngày sau đến địa điểm đã định để tỷ thí, đến lúc đó chân chính đọ sức với nàng!”

Nghe được mệnh lệnh của sư phụ, Mạc Tích Thành không thể không thu hồi ngọn lửa, không cam lòng theo sát Ứng Thừa Ly rời khỏi biệt viện.

Vân Khê nhìn thấy hai thầy trò hắn ly khai, chỉ cảm thấy đáng tiếc, lúc nãy, cảm giác huyền khí lan tràn toàn thân thật quá mức thư sướng,

khiến nàng còn có chút hối tiếc.

“Sao lại đi nhanh vậy? Ta còn muốn nhiều hơn nữa a.”

Hách Liên Tử Ngọc nhìn nàng như quái vật, trừng mắt nói to:”Tỷ tỷ, ngươi rốt cuộc có bí quyết gì? Vì sao Địa Liên Hỏa Diễm không hề thương tổn được ngươi dù chỉ chút ít? Hơn nữa càng đốt ngươi càng hưng phấn?”

Vân Khê liếc mắt nhìn hắn, càng thêm khẳng định tiểu tử này thật sự có thuật đọc tâm, cho nên đã có kinh nghiệm, phàm là khi nói chuyện với hắn, đều lảng mắt tránh đi, trong lòng không hề nghĩ tới cái gì. Nếu nàng không nghĩ, hắn sẽ không đoán được tâm nàng ha?

“Muốn biết sao?” Vân Khê khẽ nhếch môi, học theo hắn mà nói:”Không cho ngươi biết, bí mật.”

Hách Liên Tử Ngọc chớp mắt, lập tức phản ứng lại, níu lấy cánh tay của nàng làm nũng:”Tỷ tỷ, đừng như vậy mà! Mau nói cho ta biết đi, bằng không ta sẽ ăn không ngon, ngủ không yên á!”

Hắn gắt gao nhìn chằm chằm vào mắt của nàng, muốn nhìn thấu lòng nàng, đáng tiếc cái gì cũng không biết được, ngược lại còn nghe nàng thầm mắng dưới đáy lòng:”Xú tiểu tử, muốn nhìn thấu lòng ta, ngươi còn non lắm!”

Quyển 2 - Chương 37: Tiểu Bạch, chúng ta đi tìm Long Chi Diễm

Chương V37: Tiểu Bạch, chúng ta đi tìm Long Chi Diễm. Một hồi hỏa hoạn, một màn tranh đấu.

Biệt viện sau khi tắt lửa,tất cả dược liệu trong dược điền hầu như bị hủy hết toàn bộ.

Thần sắc suy sụp trên mặt Mộ Tông Minh biến mất hoàn toàn, ngược lại hiện lên vẻ hưng trí bừng bừng dán mắt vào Vân Khê, xem cái sân dược liệu hắn cất công chăm sóc so sánh với Vân Khê, chẳng đáng là gì.

Vân Khê hơi hơi nhíu mi, không để ý đến ánh mắt kỳ dị đang đánh giá nàng của hắn, chỉ đáng tiếc cho số mạt tây trồng trong dược điền.

Hách Liên Tử Ngọc chen vào, cắt ngang tầm mắt của Mộ Tông Minh:"Đại thúc, tỷ tỷ chính là người trong lòng của đại ca ta, ngài đừng có nhìn nàng chăm chú như vậy…"

Mộ Tông Minh tức giận lắc đầu, sở dĩ hắn đối với nàng tò mò, là bởi vì nàng không sợ Địa Liên Hỏa Diễm xâm phệ, vậy trong đó nhất định có duyên cớ đặc biệt.

"Vân tiểu thư, lão phu mạo muội xin hỏi, trên người ngươi có bảo bối đặc biệt gì hay không, cho nên mới ngăn cản được sự xâm phệ của Địa Liên Hỏa Diễm?"

“Mộ lão, ngươi biết đấy, nếu là bảo bối đặc biệt, há có thể cho người khác biết? Nếu số mạt tây kia đã bị hủy, ta đây xin cáo từ.”

Vân Khê không chút lưu luyến, xoay người rời đi.

Mộ Tông Minh cụp mắt, bước nhanh đuổi theo nàng:”Vân tiểu thư, biệt viện của lão phu đã bị người ta hủy, không chỗ dung thân, không biết có thể xin Vân tiểu thư thu nhận lão phu hay không?”

Vân Khê đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn vào khuôn mặt đau khổ của hắn, khóe mắt giật giật, quá vô sỉ đi? Biệt viện của hắn bị hủy, liên quan gì tới nàng, dựa vào gì mà bảo nàng thu nhận hắn?

“Vân tiểu thư, khụ khụ— lão phu tuổi già sức yếu, thân thể ngày càng kém, bên người cũng không ai chiếu cố, thật sự là thân bất do kỉ a, khụ khụ…”

Tiểu đồng đứng một bên lập tức mếu máo, cư nhiên không để ý hắn sao?

“Hiện tại lão phu ngay cả chỗ ở cũng không có, nếu Vân tiểu thư không thu nạp lão phu, như vậy lão phu cũng đành…Khụ khụ, khụ khụ—”

Lão nhân gia, ngươi cũng quá vô sỉ đi?

Vân Khê không nói gì, nhìn Mộ Tông Minh đang ra sức ho cho hộc máu. Thật sự khó mà tưởng tượng được, đường đường là một đời tông sư luyện đan nổi tiếng cư nhiên lại vô sỉ lừa gạt nàng, vì muốn nàng thu nhận hắn?

“Mộ lão, nghe nói Mộ thành chủ là tôn tử ruột của ngài a… ” Ngươi

có tôn tử sao không đến chỗ hắn, cố tình theo ta, rốt cuộc muốn gì?

Bị nàng vạch trần, nét mặt già nua của Mộ Tông Minh đỏ lên, lão đi vài vòng, khoát tay nói:"Đừng nhắc tới hắn! Lão phu không thích ở tại phủ thành chủ, không yên tĩnh."

Chẳng lẽ tửu lâu của nàng ở thì yên tĩnh sao?

Hách Liên Tử Ngọc tiến lên thay hắn nói chuyện:"Tỷ tỷ, để Mộ lão ở cùng chúng ta đi, Mộ lão không hề có tâm tư xấu đâu."

Cái gì mà: "Ở cùng với chúng ta?"

Vân Khê lườm mắt nhìn hắn, mày cong nhếch lên, đừng nói hắn cũng muốn nàng thu dụng luôn? Tửu lâu của nàng từ khi nào trở thành nhà cho kẻ vô gia cư, ai cũng muốn xông vào đó ở chứ?

"Tỷ tỷ, chẳng lẽ ngươi muốn ta lưu lạc đầu đường xó chợ sao?" Hách Liên Tử Ngọc giở bộ dáng làm nũng ra, một đôi mắt trong sáng không nhiễm tạp chất nhìn nàng, ánh mắt hồn nhiên vô tội như thế, cực kỳ giống bảo bối Tiểu Mặc của nàng a.

Chết tiệt, bộ không biết nàng hoàn toàn không có năng lực chống lại loại ánh mắt này sao?

Vân Khê bất đắc dĩ thở dài, nàng sao lại có thể gặp hai kẻ vô lại, không có mặt mũi như thế này cơ chứ?

"Muốn ta thu nhận các ngươi cũng được, tiền thuê phòng cũng chi phí ăn uống tự gánh vác, không có đủ ngân lượng trên người, thì bảo người nhà mau mau đưa tới, ta muốn thu tiền đặt cọc trước."

Một già một trẻ nghe được lời của nàng, đồng thời liếc mắt nhìn nhau

tươi cười, lộ ra vẻ mặt thỏa mãn.

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề, ta liền sai người truyền tin tới chỗ thành chủ, ngươi muốn bao nhiêu ngân lượng cũng được.”

“Ừ, đại ca của ta vừa đến Mộ Tinh thành hai ngày nay, hắn sẽ giúp ta trả tiền.”

Vân Khê đang định đi bỗng nhiên dừng cước bộ, Hách Liên Tử Phong, hắn cũng đến Mộ Tinh thành?

Không hiểu sao, đáy lòng dâng lên một cỗ tức giận, nàng chưa từng quên chuyện ngày đó hắn dám bày mưu để nàng cùng Long Thiên Tuyệt rời đi, khiến cho người của Mạnh gia cùng Tư Đồ gia liên hợp xuống tay với Vân gia.

Nợ này còn ghi trong sổ, nàng sẽ không quên!

Con ngươi bỗng dưng hiện lên lệ quang, nàng tiếp tục bước về phía trước, càng lúc càng nhanh.

“Tỷ tỷ, chờ ta một chút!”

“Còn ta nữa, ta già cả, xương cốt lão hóa hết rồi, các ngươi chậm một chút!”

Tiểu đồng nhìn cước bộ uy vũ sinh phong của chủ nhân, không khỏi trợn mắt há mồm, cái này cũng được xem là ”xương cốt lão hóa” sao? Ngay cả hắn cũng không đuổi theo kịp, thế không phải quá giả tạo sao?

Tửu lâu lập tức nghênh đón hai vị khách nhân không xem mình là ngoại nhân, không khí náo nhiệt lên, nhất là hai đứa nhóc Vân Tiểu

Mặc cùng Đoan Mộc Tĩnh đều rất thích cùng Mộ lão với Hách Liên Tử Ngọc chơi đùa, một già một trẻ vừa mới đến, rất mau chóng hòa hợp với đoàn thành một mảnh.

Long Thiên Thần là kẻ ngoại lệ, hắn đối với Hách Liên Tử Ngọc, chỉ toàn là cảnh giác cùng cảnh giác.

Tiểu tử này cư nhiên dám cùng hắn tranh đoạt vị trí muội phu*, quả thực là không muốn sống! *(*em chồng)*

“Thiên Thần ca, sao ngươi lại trừng mắt với ta? Vừa rồi ta không có nói dối nha, tỷ tỷ thật sự là người trong lòng của đại ca ta, chờ bọn hắn thành thân, ta chính là muội phu của tỷ ấy.”

Hách Liên Tử Ngọc vô tội nhìn Long Thiên Thần, ánh mắt trong suốt hiện lên ánh mắt giảo hoạt, nhưng trong lòng lại nghi hoặc, tỷ tỷ sao lại có quan hệ không tầm thường với ca ca của Long Thiên Thần?

“Xú tiểu tử, ngươi đừng có nghĩ bậy! Đây chính là đại tẩu tương lai của ta, ngươi muốn làm muội phu của nàng, kiếp sau đi!” Long Thiên Thần đập một cái vào ót hắn, nếu không phải nể mặt Hách Liên Tử Ngữ tức tỷ tỷ của hắn, hắn đã sớm đá tiểu tử này ra ngoài.

Ách, hắn như thế nào lại nhớ đến nữ nhân bạo lực kia cơ chứ?

Hắn dùng sức lắc đầu, nhất định là bị ma nhập mới nhớ tới nàng ta. Đôi mắt tò mò trừng càng lớn, Hách Liên Tử Ngọc nhìn chằm chằm vào hắn, a một tiếng, nói:”Thiên Thần ca, hóa ra ngươi biết tỷ tỷ của ta? Tỷ tỷ ta không hề bạo lực a, ngươi vì sao lại nói nàng là một nữ tử bạo lực?”

Long Thiên Thần trợn mắt, bị dọa đến mức đổ ra một thân mồ hôi lạnh, tiểu tử này có thể đọc tâm của người khác được sao? Nếu thật

là vậy, thì thật đáng sợ, sau này đứng trước hắn, tâm tư của mình chẳng phải sẽ lộ rõ hết?

“Tỷ tỷ của ta rất ôn nhu nha, hơn nữa tinh thông cầm kì thi họa, còn có thể thêu thùa, nữ công gia chánh cũng biết làm, ai gặp rồi đều rất tán dương, hết lời khen nàng. Trong thập đại gia tộc, không biết có bao nhiêu kẻ hướng nàng cầu hôn. Thiên Thần ca nếu thích tỷ tỷ của ta, tốt nhất nên sớm tới nhà chiếm chỗ, nói cách khác, nếu chậm chân, có thể sẽ không sờ tới được cửa nhà ta luôn ấy chứ.”

“Ai nói ta thích nàng?” Sắc mặt Long Thiên Thần hơi đỏ lên, không tự nhiên quát lớn: “Nàng có bao nhiêu tốt, cũng đâu có liên quan tới ta? Ta ước gì nàng sớm được gả ra ngoài, có một nam nhân hảo hảo trông nom nàng, miễn để nàng tới tìm ta gây phiền toái!”

“Ngươi yên tâm, không lâu nữa đâu! Cha ta đã chọn sẵn vài người cho nàng, đợi đến lúc đại ca của ta chính thức kế nhiệm vị trí gia chủ, việc hôn nhân của tỷ tỷ có lẽ cũng sẽ sớm được định đoạt.”

“Nhanh vậy sao?” Long Thiên Thần nhất thời vô ý, lỡ miệng nói, khi kịp phản ứng, thì lại lầm bầm:”Vừa vặn, nàng như quỷ dạ xoa, nên tìm một nam nhân quản lý nàng.”

Nghĩ tới nghĩ lui, mặt hắn càng lúc càng đen, tại sao đang tốt đẹp lại lập gia đình? Chẳng lẽ nàng sợ không gả đi được sao? Một lúc chọn tới mấy người?! Buồn bực, thật sự rất buồn bực!

Hiện tại, Vân Khê cũng không có tâm tình để ý đến phong hoa tuyết nguyệt* của bọn họ, chỉ vùi đầu suy nghĩ làm cách nào để ứng phó trận đấu luyện đan ba ngày sau, cùng với mấy ngày chính thức tổ chức đại hội luyện đan ba ngày sau. Đấu ba ngày ba đêm, nếu chỉ dùng minh hỏa**, trong lòng đã khó nắm được mấy phần thắng lợi, như vậy đến đại hội luyện đan, phải làm cách nào mới thắng được

đây? *(*tình cảm nam nữ,**lửa thường)*

Hôm nay thấy được uy lực chân chính của Địa Liên Hỏa Diễm, đích thực không thể khinh thường, nếu dùng minh hỏa đấu với nó, phần thắng đã ít lại càng ít thêm. Uy lực của Hỏa Vân Hải Diễm không thể nào so với Địa Liên Hỏa Diễm được, bây giờ chỉ còn một cách duy nhất, chính là tìm được mồi lửa đứng ở ba vị trí đầu trong bảng thập đại dị hỏa thì mới có thể chiến thắng được Địa Liên Hỏa Diễm!

“Mộ lão, ngươi có biết cách nào tìm các mồi lửa đứng ở ba vị trí đầu trong bảng thập đại dị hỏa không?”

Mộ Tông Minh hơi trầm ngâm, nhếch mi xếch mắt, như là đã đợi nàng hỏi câu này từ lâu.

“Dị hỏa đứng ở hai vị trí đầu, hầu như chỉ tồn tại trong truyền thuyết, ai cũng chưa từng thấy qua, thậm chí trăm năm nay, ngàn năm nay cũng chưa từng xuất hiện qua. Nhưng nghe nói Long Chi Diễm đứng ở vị trí thứ ba cách đây trăm năm có xuất hiện vài lần, nó là lửa của Long tộc, có linh tính, chỉ có Long tộc mới có năng lực khiến nó khuất phục. Nghe nói ngàn năm trước từng có người may mắn gặp được Long Chi Diễm, tiếc rằng vì hắn cưỡng ép nó, bắt nó hàng phục, không những không được gì mà còn bị nó thiêu sống. Sau lại nghe nói, có một con rồng bỗng dưng hiện thân ở Ngạo Thiên đại lục thần phục Long Chi Diễm, từ đó nó liền đi theo Long tộc mai danh ẩn tích, hoàn toàn biến mất khỏi thế gian này.”

“Mọi người đều nghĩ Thánh cung thờ phụng Long thần nên chiếm được Long Chi Diễm, kỳ thật không phải vậy, thần long Thánh cung nuôi, chẳng qua chỉ là một vài hậu duệ bình thường của Long tộc sống trên Ngạo Thiên đại lục, thực lực của chúng nó căn bản không thể so sánh với những hậu duệ chân chính của Long tộc thời cổ đại. Cho nên con rồng đã thần phục Long Chi Diễm, mang Long Chi Diễm

lánh xa nhân thế, căn bản không hề có quan hệ với Thánh cung.”

“Không rõ nơi Long Chi Diễm xuất hiện, tin tức liên quan đến nó cũng càng ngày càng ít, thế nên gần trăm năm nay chẳng còn mấy người chú ý tới nó…”

“Long Chi Diễm?” Vân Khê nghe tin tức về Long Chi Diễm mà Mộ lão tinh tế thuật lại, thản nhiên khiêu mi, lâm vào trầm tư.

Tiểu Bạch nguyên bản đang cuộn mình ngủ gà ngủ gật trên đùi Vân Tiểu Mặc, nghe đến ba chữ kia, không hiểu sao lại giật mình, nhảy phốc lên bàn, nằm một chỗ nghe Vân Khê cùng Mộ Tông Minh nói chuyện.

Vân Tiểu Mặc phát hiện ra sự dị thường của Tiểu Bạch, liền chạy theo:”Tiểu Bạch, sao vậy? Mẫu thân, hai người đang nói chuyện gì thế, cái gì mà Long Chi Diễm, nó dùng để làm gì vậy?”

Vân Khê vươn tay, xoa xoa đầu con trai, dịu dàng cười, nói:”Long Chi Diễm là mồi lửa dùng để luyện đan, con không phải muốn mẫu thân chế đan thật tốt để chữa bệnh cho Tường thúc thúc của con sao? Hiện tại, mẫu thân cần nó để thắng trận này, cũng cần nó để luyện chế được cực phẩm đan dược…”

Bỗng nhiên nhớ tới cái gì, Vân Khê đảo mắt, giảo hoạt quét mấy vòng về phía Mộ Tông Minh. Nàng nhớ rõ phần thưởng của đại hội luyện đan lần này- Lam Tâm Tuyết Sâm, chính là do lão già này “tài trợ”, cái gì mà gần quan được ban lộc, nếu hắn trực tiếp đưa Lam Tâm Tuyết Sân cho nàng, nàng có cần khổ cực tham gia thi đấu sao?

Mộ Tông Minh bị ánh mắt quái dị của nàng đảo qua, liền đoán được tâm tư của nàng, bất đắc dĩ lắc đầu:”Thứ lão phu coi trọng nhất là tín nghĩa, nếu đã hứa tặng Lam Tâm Tuyết Sâm để làm phần thưởng

cho đại hội, sao ta có thể lật lọng, nửa đường đổi ý? Cho dù lão phu không cần danh dự của mình, nhưng Mộ Tinh thành chủ đã dùng thanh danh của mình để tuyên truyền, kêu gọi mọi người đến dự thi, nếu có biến cố xảy ra, như vậy người đứng mũi chịu sào không phải là lão phu, mà là tôn nhi của ta. Lão phu sao lại có thể khiến tôn nhi vô tội bị liên lụy cơ chứ?”

Sự thực thì, hắn chỉ muốn nhìn thấy tài năng của nàng được phô triển xuất sắc đến mức nào, hắn muốn xác nhận nàng có phải là người mà hắn đang tìm kiếm, là người có thể kế truyền phối phương của Cửu chuyển thái cực đan.

Vân Khê từ từ thu hồi tầm mắt, từ bỏ ý nghĩ này, nàng không muốn ép buộc lão ta, cũng không muốn bởi vì vấp phải khó khăn mà dễ dàng rút lui. Gặp khó khăn, không hề lùi bước, đó mới là tính cách của nàng! Càng gặp nhiều trở ngại, nàng càng muốn xông lên! Nàng không tin rằng nàng không có bất cứ cơ hội thắng nào! Nàng tin rằng, trên đời này không có gì có thể làm khó nàng. Mặc dù tạm thời chưa tìm ra lối thoát, nhưng chỉ cần bền lòng, có nghị lực, tin tưởng chung quy sẽ có một ngày nàng thành công.

“Nó được dùng để chữa bệnh cho Tường thúc thúc à? Làm cách nào thì mới tìm được Long Chi Diễm? Tiểu Mặc cũng muốn giúp mẫu thân tìm nó!” Vân Tiểu Mặc hăng hái xin theo, nóng lòng muốn đi ngay, chỉ cần nghĩ đến việc có thể chữa khỏi bệnh cho Tường thúc thúc, hắn hận không thể lập tức tìm Long Chi Diễm.

Vân Khê cười nhẹ, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, xem như lời nói đùa của trẻ nhỏ, không thèm để trong lòng, quay đầu về phía Mộ Tông Minh, nói:”Mộ lão, ngươi chắc hẳn biết được cách tìm Long Chi Diễm đúng không?”

Đường đường là một thế hệ tông sư luyện đan, sao lại chưa từng

nghĩ đến chuyện tìm kiếm dị hỏa muôn người thèm khát, sở dĩ không có được, có lẽ bởi vì chưa gặp thời cơ, cũng có lẽ là do không đủ năng lực.

Thần sắc Mộ Tông Minh từ từ trở nên ngưng trọng, chậm rãi tự thuật:"Mộ gia chúng ta sở dĩ cư ngụ ở Mộ Tinh thành nhiều năm, kỳ thật là để tìm kiếm tung tích của Long Chi Diễm. Trải qua mười năm không ngừng truy lùng, rốt cuộc chúng ta phát hiện một chút dấu vết do Long tộc lưu lại ở Quỷ Cốc U Lâm cách thành ba mươi dặm. Nghe nói có không ít người từng đến quỷ cốc u lâm dò xét tìm Long Chi Diễm, nhưng cứ mười người đi thì hơn tám người chết, hiếm có kẻ may mắn sống sót được. Người trở ra thì cũng không lành lặn, nếu không phải bị kinh sợ đến phát điên, thì cũng bị mãnh thú táp mất tay chân, tàn phế…"

Hắn dừng một chút, ngữ khí mang theo vài phần run rẩy:"Ta cùng tôn nhi từng thử vào quỷ cốc u lâm mấy mươi lần để tìm di tích của Long tộc, đáng tiếc luôn phải tay không trở về, địa hình bên trong quỷ cốc thực sự quá mức phức tạp, khi mãnh thú xuất hiện, nếu không bình tĩnh tạo ra chút xíu sơ suất, sẽ bị lạc đường ngay lập tức."

"Các ngươi đều bình an mà rời khỏi quỷ cốc u lâm, như vậy nhất định có thể nắm giữ sơ qua địa hình cùng lộ tuyến* bên trong đi?" Vân Khê thản nhiên nói. *(*đường lối)*

Mộ Tông Minh gật đầu:"Đúng vậy! Mỗi một lần chúng ta đi vào, sẽ vẽ thêm một chút địa hình cùng lộ tuyến nơi đó, mặc dù như thế, chúng ta cũng chỉ có thể đi vào khu vực bên ngoài của u lâm, không cách nào tiến vào sâu bên trong được cả."

"Thỉnh xin chỉ giáo." Vân Khê nói.

"Ở sâu bên trong u lâm, có một đầm lầy vô cùng rộng lớn, với khinh

công của người bình thường sẽ không qua được. Nếu đang đi nửa đường mà dừng lại, rất có khả năng sẽ rơi vào giữa đầm lầy, khó mà giữ được tính mạng. Ta cùng tôn nhi mỗi lần đi đều dừng lại ở chỗ đầm lầy kia, không thể vượt qua. Chúng ta từng nghĩ đến chuyện tìm những lối khác thông vào phía trong, kết quả đều thất bại, cho nên muốn vào sâu bên trong u lâm, cách duy nhất chính là thuận lợi bay qua đầm lầy kia."

"Đầm lầy à? " Vân Khê nhếch khẽ đuôi lông mày, chỉ là một cái đầm lầy, đối với nàng cũng không phải quá khó:"Mộ lão, ngươi liệu có chắc chắn, sâu trong u lâm có di tích của Long tộc sao?"

Mộ Tông Minh có chút khẳng định nói:"Hẳn là không sai! Khi lão phu cùng tôn nhi đến được chỗ đầm lầy, có nghe qua tiếng rồng ngâm mơ hồ truyền đến từ bên trong, vậy chắc không lầm!"

Vân Khê chớp mắt, trầm ngâm nói:"Vậy là tốt rồi! Ngươi đem bản đồ cho ta, sau đó nói rõ một lần những điều cần chú ý khi đến quỷ cốc u lâm, ta sẽ đi đến đó."

"Mẫu thân, cho ta đi cùng người với!" Vân Tiểu Mặc kéo kéo ống tay áo nàng, nói.

Vân Khê khẽ trừng trừng mắt nhìn hắn một cái:"Không cho con đi! Đây không phải chuyện đùa, con hãy hảo hảo chờ đợi ở tửu lâu, ở cùng với Thiên Thần thúc. Nghe lời!"

Vân Tiểu Mặc vểnh vểnh cái miệng nhỏ nhắn lên, tâm không cam lòng không muốn gật đầu nói: "Nga, được rồi!"

Hách Liên Tử Ngọc bên tai nghe được động tĩnh gì, liền vội vàng xông tới đây, hỏi: "Tỷ tỷ, các ngươi muốn đi đâu?"

Không muốn mang theo hắn gây thêm phiền toái, Vân Khê thuận miệng đuổi hắn, nói: “Không có gì, muốn làm gì thì đi làm đi, tiểu hài tử đừng nhiều chuyện như vậy.”

Hách Liên Tử Ngọc chu cái miệng nhỏ nhắn, bất mãn nói: “Tỷ tỷ, ta cũng nghe được rồi, ngươi muốn đi Quỷ Cốc U Lâm tìm Long Chi diễm! Ta cũng vậy muốn đi!”

“Nghe được, còn hỏi?” Một đôi con ngươi trong nháy mắt rét lạnh mấy phần, Vân Khê cố ý hù dọa hắn nói, “Tóm lại không có lệnh của ta, ai cũng không cho đi! Chỗ kia hung hiểm vạn phần, đến lúc đó xảy ra chuyện gì, ta không có tâm tư đi chiếu cố ngươi.”

“Tỷ tỷ ——” giọng làm nũng, làm mọi người cả phòng nghe thấy đều nổi da gà, Hách Liên Tử Ngọc vểnh cái miệng nhỏ nhắn lên được cao hơn.

Vân Khê không bị hắn lung lạc, lạnh lùng nói: “Dù tỷ phu cũng không được!”

Hách Liên Tử Ngọc hoàn toàn kinh ngạc, nên cũng không dám nói thêm câu nào.

Vân Tiểu Mặc nghiêng đầu nhìn hắnbie61t, không nhịn được lắc đầu thở dài, hắn thật sự rất ngốc a, mẫu thân không cho đi chẳng lẽ chính mình lại không đi? Ai, thật là một tiểu hài tử khiến người ta hao tổn tâm trí!

Hách Liên Tử Ngọc trong lúc vô tình chuyển tầm mắt, vừa vặn chống lại Vân Tiểu Mặc đang rung đùi đắc hướng về phía hắn. Hắn nhìn ánh mắt của Vân Tiểu Mặc, xem thử tâm tư của bé, thì không nhịn được mà đổ mồ hôi lạnh. Hắn cư nhiên lại bị một đứa nhỏ khinh thường—*

Chuẩn bị suốt một ngày, nắm được địa hình của quỷ cốc u lâm cùng một số tình huống có thể phát sinh khi vào đó, Vân Khê kiểm tra lại bản đồ cùng các vật phẩm để ứng phó mọi việc, sau đó chỉ mang theo Độc Cô Mưu đi đến quỷ cốc u lâm. Nàng không muốn mang nhiều người, chỉ tổ hỏng việc, rồi phân phó Long Thiên Thần cùng Lam Mộ Hiên hảo hảo chiếu cố Tiểu Mặc, để nàng an tâm.

Vừa mới bước khỏi đại môn của tửu lâu, liền thấy được Dạ Hàn Tinh biếng nhác tựa người vào mép cửa, thân hình tao nhã, đường cong cân xứng, thi triển toàn bộ phong tư của hắn. Sao nàng thấy bộ dạng này rất lẳng lơ, rất phô trương!

Không thèm nhìn hắn, Vân Khê tiếp tục mang theo Độc Cô Mưu lướt qua.

“Vân tiểu thư, nghe nói ngươi muốn đi quỷ cốc u lâm, có lẽ tại hạ có thể giúp đỡ chút ít.” Thanh âm thanh nhã của Dạ Hàn Tinh truyền đến từ phía sau, mang theo chút ít đùa giỡn.

Vân Khê dừng cước bộ, nhẹ ngoái đầu nhìn lại:”Tin tức của ngươi linh thông quá nhỉ! Cũng tốt, biết đâu Long tộc lại yêu thích bộ dáng lẳng lơ của ngươi. ”

Thực lực của người này sâu không lường được, nhưng thật ra lại là một sự giúp đỡ tốt, dù sao mục đích của hắn là phối phương của Cửu chuyển thái cực đan, tin rằng hắn sẽ không qua sông đoạn cầu, tranh đoạt Long Chi Diễm với nàng, thế nên nàng không cự tuyệt, mặc kệ hắn đi theo, chấp nhận sự gia nhập của hắn.

Đoàn người Vân Khê vừa mới rời đi, Hách Liên Tử Ngọc cũng lén lút chạy ra khỏi cửa, âm thầm chuẩn bị theo dõi bọn họ.

“Ngọc thúc thúc, chờ một chút!”

Góc áo đột nhiên bị người kéo lấy, Hách Liên Tử Ngọc cúi đầu nhìn lại, không ai khác chính là Vân Tiểu Mặc đang ngửa đầu nhìn hắn.

“Tiểu Mặc, có chuyện gì?”

“Ngọc thúc thúc, nghe nói quỷ cốc u lâm rất nguy hiểm, Mộ gia gia chuẩn bị một cái rương chứa dược đan cùng vũ khí cho mẫu thân. Mẫu thân rời đi quá mau, chưa kịp đưa nàng. Ngọc thúc thúc có thể mang nó đưa cho mẫu thân ta được không?”

Hách Liên Tử Ngọc nhìn cái rương không lớn không nhỏ bên chân Vân Tiểu Mặc, do dự gật đầu, nói:”Vậy được rồi!”

Hắn khom người ôm lấy cái rương, định để lên trên lưng ngựa. Lúc này, Đoan Mộc Tĩnh cũng tiến tới, kéo kéo góc áo hắn, thần thái đáng yêu, nói:”Ngọc thúc thúc, Tiểu Tĩnh cũng có điều muốn nói với ngươi.”

Hách Liên Tử Ngọc nhe răng trắng cười một cái, hai tiểu tử này hôm nay làm sao mà nhiệt tình với hắn như thế?

Bị Đoan Mộc Tĩnh kéo qua một bên, Hách Liên Tử Ngọc ngồi chồm hỗm nhìn nàng, ôn nhu hỏi:”Tiểu Tĩnh, ngươi muốn nói gì với thúc thúc?”

“Kỳ thật—- cũng không có gì, chỉ là quỷ cốc u lâm rất nguy hiểm, thúc thúc nhất định phải cẩn thận!” Đoan Mộc Tĩnh nhìn lung tung, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, vì nàng nhớ rõ Tiểu Mặc đã dặn nàng, Ngọc thúc thúc có thuật đọc tâm, cho nên thời điểm nói chuyện với hắn ngàn vạn lần không được nhìn ánh mắt của hắn.

“Tiểu Tĩnh, thật sự không có chuyện gì khác sao?” Hách Liên Tử Ngọc cảm thấy có chút cổ quái, tiểu tử này không dám nhìn thẳng hắn, chẳng lẽ có chuyện muốn gạt hắn sao?

Đoan Mộc Tĩnh lần đầu tiên nói dối, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cúi đầu, cảm giác tội lỗi trào dâng. Đảo mắt, thấy không còn thân ảnh của Tiểu Mặc ở ngoài cửa, lúc này nàng mới ngẩng đầu lên, nói:”Ngọc thúc thúc, thời gian không còn sớm, ngươi mau xuất phát đi!”

“Ơ…Được rồi, ta đi đây! Ngươi cùng Tiểu Mặc phải ngoan ngoãn ở trong tửu lâu, nghe lời Thần thúc thúc nha.” Hách Liên Tử Ngọc cười khẽ, lắc lắc đầu, bất quá chỉ là tiểu hài tử, có chuyện gì muốn gạt hắn cơ chứ.

Hướng về phía cửa, không thấy bóng dáng Vân Tiểu Mặc, hắn nhìn xung quanh, như trước không hề thấy bóng dáng của hắn, lắc lắc đầu, khom người ôm lấy rương.

“Rốt cuộc bên trong có cái gì, sao nặng vậy?” Hách Liên Tử Ngọc nhíu mi cong, muốn mở cái rương xem thử.

Lúc này, Đoan Mộc Tĩnh chạy lại, ngửa đầu nói: “Ngọc thúc thúc, đi nhanh đi! Bằng không sẽ không đuổi kịp Vân di đâu.”

“Đúng vậy, thế ta đi trước!” Hách Liên Tử Ngọc lập tức bỏ đi ý niệm trong đầu, vội vàng chuẩn bị ngựa, dắt ngựa đuổi theo, hướng về phía cửa thành mà chạy.

Đoan Mộc Tĩnh nhăn nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn theo bóng hắn dần khuất xa, dưới đáy lòng mặc niệm, hy vọng Tiểu Mặc ca ca cùng Tiểu Bạch có thể bình an vô sự!

Cửa thành, Thành chủ Mộ Cảnh Huy đã sớm dẫn binh mã đợi hồi lâu, từ xa thấy ba người Vân Khê đi bộ tới, hắn sải bước tiến về phía trước, trang phục gọn gàng, tao nhã, cả người toát ra một cỗ hơi thở trong sáng cùng tươi mát.

Hắn cao giọng cười, hướng tới ba người chắp tay, nói:"Tại hạ đã đợi từ lâu, đặc biệt đến dẫn đường cho các vị."

"Làm phiền thành chủ." Mộ Cảnh Huy rừng nhiều lần đi vào quỷ cốc u lâm, để hắn dẫn đường tự nhiên sẽ bớt tốn sức lực.

Mộ Cảnh Huy điểm lại số người, lĩnh thủ nói:"May mắn có chuẩn bị dư một con ngựa, vậy chúng ta mau chóng xuất phát, nếu muộn, sợ rằng vào rừng sẽ gặp nhiều bất tiện."

"Người đâu, dẫn ngựa đến." Hắn hướng về phía thuộc hạ phất tay.

Vân Khê hướng mắt về phía con ngựa cao to, không nhịn được có chút ngây ngẩn cả người:"Không có chuẩn bị xe ngựa sao?"

Nàng vừa nói xong, ba người còn lại nhất tề quay về phía nàng, vẻ mặt hiện lên thần sắc hoài nghi. Đương nhiên, tư sắc của Độc Cô Mưu hoàn toàn dấu dưới mũ, nàng không thấy rõ, nhưng có thể lờ mờ đoán ra được hắn nhất định vừa hoài nghi vừa khinh thường nàng đi.

Ai có thể nghĩ đến kẻ không ai bì nổi, không có gì không làm được- Vân Khê, cư nhiên không biết cưỡi ngựa? Lời này nói ra, chỉ sợ người trong thiên hạ sẽ cười sái cả quai hàm.

Mộ Cảnh Huy ho nhẹ, che dấu vẻ hoài nghi, hỏi một cách trọng: "Nếu Vân tiểu thư sợ xóc nảy, ta lập tức phân phó người chuẩn bị xe ngựa, cũng không mất quá nhiều thời gian."

Vân Khê đang định gật đầu, thì bên này, Dạ Hàn Tinh lười biếng nói:”Nếu ngươi không muốn cưỡi ngựa, ta không ngại cho ngươi ngồi sau ta, dù thiệt thòi nhiều chỗ—nhưng chịu thiệt thòi cũng là phúc phận!”

Con ngươi trong trẻo nhưng lạnh lừng của Vân Khê liếc về phía hắn, khóe môi nhếch lên, tựa tiếu phi tiếu*, lạnh lùng nói:”Ngươi yên tâm, ta đối với ngươi một chút hứng thú cũng không có! Ngươi muốn nếm khổ, ta cũng không có tâm tình, ngươi vẫn nên tìm người khác đi.” *(*cười như không cười)*

“Độc Cô Mưu, lên ngựa!”

Hồi lâu vẫn không nghe đáp lại, chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa càng lúc càng xa, Vân Khê nhìn lại, Độc Cô Mưu đã sớm cưỡi ngựa đi xa.

Khóe miệng giật giật, Vân Khê nghiến răng oán hận, nhìn chằm chằm thân ảnh càng lúc càng xa của Độc Cô Mưu, không nhịn được thầm mắng dưới đáy lòng:”Độc Cô Mưu chết tiệt, cố ý muốn nàng xấu mặt có đúng không?”

Dạ Hàn Tinh cúi đầu cười nhạo, cười đến méo miệng, ngay cả Mộ Cảnh Huy cũng không nhịn được mà xoay người đi, vừa đi vai vừa run run. *(ha ha)*

Vân Khê nhìn hai người này, trong lòng âm thầm thề, nàng nhất định phải học cưỡi ngựa!

Trong lòng thầm nghĩ, miệng cũng không nhịn được mà nói ra:”Ta nhất định phải học cưỡi ngựa!”

“Tỷ tỷ muốn học cưỡi ngựa, ta có thể dạy ngươi a!” Phía sau, truyền

đến thanh âm chỉ riêng Hách Liên Tử Ngọc mới có, còn cả tiếng vó ngựa, không đúng, là tiếng vó ngựa của hai con ngựa!

Vân Khê bỗng dưng quay đầu, thấy rõ người tới, sắc mặt khẽ biến, tất cả thần sắc đều đông cứng một chỗ, sững sờ một trận.

“Tỷ tỷ, ngươi sao vậy? Thấy ca ca của ta đến đây, có phải rất vui vẻ hay không?” Hách Liên Tử Phong cười sang sảng, không hề để ý tới đám suy nghĩ đang quay cuồng trong lòng nàng.

Hách Liên Tử Phong!

Hắn cũng tới?!

Nàng nhìn thẳng vào một đôi mắt đen thâm thúy, sắc bén như hổ báo của hắn, hết thảy sao vừa quen thuộc, vừa xa lạ, quen thuộc chính là nghiêm nghị, lạnh lùng của hắn, là cuồng vọng cùng bá đạo không ai bì nổi toát ra từ người hắn, xa lạ chính là một thân tử y* ung dung đẹp đẽ quý giá của hắn, là nội tâm càng sâu, càng khó lường kia. *(*y phục màu tím)*

— “Hách Liên Tử Phong, ta hỏi lại ngươi một lần, đây là mục đích thực sự của ngươi sao?”

“Hách Liên Tử Phong, ngươi chờ đó cho ta, nếu Vân gia thực sự xảy ra chuyện, ta nhất định phải lấy mạng ngươi hoàn lại!”

Nàng chưa từng quên, trước đây hắn đã làm cái gì với Vân gia, hảo cảm nàng dành cho hắn từ trước tới giờ, sớm không còn lại chút gì, chỉ còn lại nồng đậm hận ý.

Nàng thầm nói với mình, từ nay về sau, cái gì ân cứu mạng, cái gì bằng hữu chi nghị, hết thảy cùng nàng không liên quan!

Sau này gặp lại, chỉ là người lạ.—

May mà Vân gia không có án mạng xảy ra, nếu không như đã nói lời hôm đó, hôm nay gặp mặt, chính là sinh tử chiến, ngươi không chết thì ta vong!

Nàng hờ hững thu hồi tầm mắt, làm như không thấy hắn, bước vài bước về phía Dạ Hàn Tinh, nói: “Đi thôi, xem ra ta chỉ còn có thể đi chung với ngươi.”

Dạ Hàn Tinh khẽ cười, không nói, tao nhã chìa tay, giúp nàng lên trên ngựa, sau đó cũng ngồi lên theo. Tầm mắt của hắn lướt nhẹ qua khuôn mặt tuấn mĩ, sương hàn của Hách Liên Tử Phong, nghi hoặc dưới đáy lòng từ từ nổi lên. Hơn nữa, khi hai tay hắn lơ đãng ôm vào thắt lưng nữ tử trước mặt, đôi mắt lãnh như hàn băng ngàn năm của Hách Liên Tử Phong cư nhiên có một tia dao động, hắn nhẹ nhếch môi mỏng, hứng thú càng lúc càng lớn, dường như sự tình đang mỗi lúc lại càng thú vị thêm.

Hắn khuynh thân, kề sát tấm lưng mềm mại như không xương của Vân Khê, từng đợt hương thơm nhẹ lan vào nũi, hắn cực kỳ hưởng thụ thầm hít một hơi. Quả nhiên, chịu thiệt là phúc a!

Hắn cười đến khoa trương, môi cong rộng, như là được ban bảo bối hiếm lạ gì.

Hai người kề sát nhau, chỉ có một lớp áo mỏng, thân mật khắng khít. Hơi thở thanh nhã của Dạ Hàn Tinh bao quanh nàng, một tầng lo lắng cũng dâng theo, giờ khắc này, Vân Khê tản ra hàn khí, răng nanh nghiến lại.

Nếu không phải bất đắc dĩ, nàng sẽ không theo một nam nhân lẳng

lơ, bụng dạ khó lường cưỡi cùng một con ngựa!

Quá đáng hơn nữa, hắn rõ ràng là đang chiếm tiện nghi của nàng, thật sự là quá vô sỉ! Nàng thục cùi chỏ về phía sau, vừa lúc nện vào thắt lưng của hắn, thành công nghe được tiếng kêu rên truyền ra từ miệng hắn, nàng mới thỏa mãn chút ít.

“Còn không mau đi?” Nàng tức giận thúc giục.

Dạ Hàn Tinh cười khổ, đại tiểu thư, có cần xuống tay ác như vậy hay không? Nói như thế nào, hắn cũng là mã phu miễn phí của nàng, nàng há lại qua cầu rút ván như thế chứ?

Nhích người về phía sau một chút, người phía trước đang nổi nóng, vì an toàn của mình, hắn không dám lại ngu ngốc trêu chọc nàng nữa. Miệng hô một tiếng, hắn thoáng liếc mắt nhìn về Hách Liên Tử Phong một cái, sau đó giục ngựa ra khỏi thành.

Từ phía sau, hắn có thể cảm nhận được một đạo ánh mắt lạnh như băng đang gắt gao nhìn vào lưng hắn, ánh mắt như xuyên thủng người hắn, khiến hắn thầm nghĩ sau lưng đang chảy máu không ngừng. Theo bản năng, Dạ Hàn Tinh thúc ngựa càng thêm nhanh, thầm nghĩ nên cấp tốc thoát khỏi tầm mắt kia. Nguyên lai có một số người, không cần dùng vũ lực, chỉ cần một ánh mắt đã đủ sát thương kẻ khác rồi, hôm nay, hắn diện kiến đủ rồi. *(há há…tới Vân Khê còn sợ ánh mắt như laze đó mà)*

Hách Liên Tử Phong, kẻ hùng bá một phương, ngạo mạn vô cùng, cũng có người trong lòng a…. Thật là càng ngày càng thú vị!

“Đại ca, sao tỷ tỷ lại không để ý tới ngươi? Thật sự kỳ quái!” Hách Liên Tử Ngọc nhìn bóng dáng hai người nọ đang mỗi lúc một xa, rất là kinh ngạc, không hiểu gì cả. Hắn còn tưởng rằng hắn mang đại ca

đến, sẽ mang đến cho tỷ tỷ một kinh hỉ, tỷ tỷ hẳn sẽ rất tốt với hắn. Ai ngờ ngược lại biến khéo thành vụng! Chưa tính tới việc tỷ tỷ không ngó ngàng gì, kỳ quái chính là, sắc mặt đại ca càng lúc càng thối, đứng gần hắn như vậy, có thể cảm nhận được quanh thân hắn đang tản ra một tầng hàn khí lạnh kinh người.

“Đại ca…” Hách Liên Tử Ngọc còn chưa kịp nói hết câu, thân ảnh màu tím bên người liền xông ra ngoài, giục ngựa chạy như điên, hướng về phía trước mà đuổi theo.

Trong lòng Hách Liên Tử Ngọc đột nhiên nhảy dựng, vì sao hắn lại cảm thấy một cỗ sát khí bức người toát ra từ người đại ca, không phải hắn muốn giết Dạ ca ca chứ?

“Không tốt! Đại ca, chờ ta một chút!” Hắn sợ phát sinh chuyện ngoài ý muốn, liền vội vàng giục ngựa đuổi theo.

Mộ Cảnh Huy âm thầm nhìn phản ứng của mọi ngưới, thản nhiên cười, không nhanh không chậm thúc ngựa, lắc đầu, khẽ thở dài, bọn họ đúng là không bình tĩnh gì cả!

Chung quanh một mảnh tối đen, Vân Tiểu Mặc ẩn thân trong rương, nhẹ nhàng thở, không dám phát ra bất kì tiếng động nào. Nghe được thanh âm của mẫu thân, hô hấp của hắn càng nhẹ hơn, hắn khuynh thân hướng về phía cái lỗ đục trên rương, nhìn ra bên ngoài. Từ chỗ này, hắn chỉ có thể nhìn thấy đùi của mọi người, không thấy được thứ khác. Bất quá, dựa vào quần áo cùng thanh âm của mọi người, hắn vẫn có thể đoán được thân phận của họ.

Không có biện pháp, mẫu thân không cho hắn đi cùng, hắn cũng chỉ có thể tự mình nghĩ biện pháp.

Vì có thể giúp Tường thúc thúc chữa khỏi bệnh, hắn nhất định sẽ

xuất ra một phần tâm lực của mình, đi tìm Long Chi Diễm.

Một đôi con ngươi sáng ngời, hiện lên nét kiên định.

Tiểu Bạch cuộn tròn người, có chút không thích ứng với không gian u ám trong rương, bất quá nó không muốn phá hủy chuyện tốt của Tiểu Mặc Mặc, cho nên cũng không dám phát ra bất cứ tiếng gì.

Hách Liên Tử Ngọc đột nhiên hô to:”Không tốt! Đại ca, chờ ta một chút!”, sau đó cái rương liền kịch liệt chấn động, Vân Tiểu Mặc đang chuyên tâm nhìn ra bên ngoài, nhất thời vô ý, đầu đập mạnh vào vách thùng một cái, đau đến muốn rơi lệ.

Xoa nhẹ cái đầu nho nhỏ của mình, Vân Tiểu Mặc cau mày, không cách nào khác được, xóc nảy này, phải nhận thôi.

Tiếng gió gào thét, gió sớm mang theo chút lạnh, hung hăng táp bào mặt, mang theo chút bụi bặm.

Một cánh tay giơ về phía trước, cổ tay rộng thùng thình che mặt nàng lại, mang theo hương thơm của Dạ Hàn Tinh. Vân Khê ngoái đầu nhìn lại, dung nhan như ngọc bao phủ bởi nắng vàng, càng nổi bật làn da trắng như tuyết, đẹp như da em bé.

“Cảm tạ.” Nàng khẽ nhếch môi, không từ chối ý tốt của hắn.

Tiếng cười của Dạ Hàn Tinh vang vọng bên tai nàng, hắn thoáng ghìm dây cương, cho ngựa chạy chậm lại.

Lúc này, một tiếng vó ngựa vội vã truyền đến từ phía sau, mang theo sát khí nồng đậm, tuy rằng chỉ là tiếng vó ngựa của một con, nhưng lại mang theo khí thế của thiên quân vạn mã, khiến người ta không thở nổi.

Vân Khê cùng Dạ Hàn Tinh đồng thời quay đầu ngay lập tức, một con ngựa nhanh chóng xẹt qua bọn họ, trên không hiện lên một vệt tím biếc, kích động đuổi theo. Trên lưng ngựa không có người, mà ngựa cũng không hề dừng, xem như bọn hắn không tồn tại, mang theo sát khí bừng bừng mà chạy qua.

Bụi bay tứ tung, hai người Vân Khê không kịp nhắm mắt, bụm miệng, nên hưởng không ít đất cát.

“Phi, phi—-hắn nổi điên cái gì?” Vân Khê vừa phun cát trong miệng ra, vừa mắng.

Dạ Hàn Tinh hít khẽ một hơn, nhếch mi nói:”Hình như ta thấy không khí có mùi dấm chua, ngươi thấy có đúng không?”

Thần sắc khẽ chuyển, hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn, vẻ mặt Vân Khê hơi trầm xuống, quăng hắn một ánh mắt khinh thường, tức giận nói:”Còn không mau đi?”

Dạ Hàn Tinh nhếch môi, không đùa nàng nữa, tiếp tục giục ngựa hướng về phía trước.

Đến trưa, đoàn người đến được lối vào của quỷ cốc u lâm. Bọn họ không tùy tiện tiến vào mà dừng lại ở đó, kiểm tra lại trang bị cùng bản đồ một lần rồi một lần.

“Chúng ta nghỉ ngơi một lát, sau đó đi vào u lâm.”

Vân Khê thu hồi bản đồ, ghi nhớ đại khái lộ tuyến, sau đó phân phát cho mỗi người một bản sao của bản đồ, đề phòng bất trắc.

“Tỷ tỷ, còn chúng ta thì sao?” Hách Liên Tử Ngọc thấy những người

khác đều được nhận một tấm bản đồ, duy nhất hai huynh đệ bọn hắn không có, nên không nhịn được mở miệng hỏi.

Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Vân Khê hướng về phía hắn, nàng hừ lạnh một tiếng, nói:"Ta từng đồng ý cho ngươi theo tới sao? Ngươi còn dẫn theo người không liên quan đến…. Tóm lại không chung đường với chúng ta, các ngươi muốn đi hay ở, hay gặp bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn phát sinh, cũng không quan hệ đến chúng ta!"

"Đại ca sao lại là người không liên quan? Không phải các ngươi quen nhau từ trước sao?" Hách Liên Tử Ngọc mếu máo, tiến đến bên cạnh Vân Khê, kéo kéo góc áo của nàng nói:"Tỷ tỷ, cho chúng ta đi theo ngươi với! Đại ca võ nghệ cao cường, có thể bảo vệ cho ngươi."

"Ai cần hắn bảo vệ?"

"Cầu nàng làm gì?"

Hai thanh âm đồng thời vang lên.

Vân Khê nâng đôi con ngươi, chạm trúng đôi con ngươi lãnh liệt, thâm trầm của Hách Liên Tử Phong, nàng hừ lạnh một tiếng, quang mang trong mắt lạnh thêm vài phần.

Hách Liên Tử Phong không chút dao động, đôi con ngươi càng thêm sâu, đen. Hắn nhìn thẳng Vân Khê, thần sắc ngạo nghễ không giảm, sát khí quanh thân cũng càng lúc càng đậm.

Hách Liên Tử Ngọc ngó trái ngó phải, nhìn hai người, không khỏi cảm thấy khó hiểu, hắn muốn nghe trộm trong lòng hai người đang nghĩ gì, nhưng lại phát hiện thuật đọc tâm của mình lần đầu tiên không có tác dụng.

“Tỷ tỷ, đại ca, các ngươi làm sao vậy? Nhìn hai người sao giống như cừu nhân gặp mặt thế?” Hách Liên Tử Ngọc nói nhỏ, chẳng lẽ là hảo tâm của hắn là việc hồ đồ sao?

“Chuyện người lớn, con nít không nên xen vào.” Dạ Hàn Tinh biếng nhác nằm dưới gốc cây, ánh nắng xuyên qua tán lá chiếu lên khuôn mặt tuấn mĩ của hắn, núi rừng dã thú, cũng không che lấp được phong tư tao nhã, trác tuyệt của hắn. Hắn khẽ híp mắt, chỉ để hở một chút, xem kịch vui hiếm gặp mà Vân Khê cùng Hách Liên Tử Phong diễn, khóe môi khẽ cong.

Hách Liên Tử Ngọc bất mãn trừng mắt nhìn hắn một cái, cái gì mà người lớn, con nít? Hắn cũng đã mười sáu tuổi, dựa vào cái gì mà lại đối với hắn như một tiểu hài tử?

Mộ Cảnh Huy lẳng lặng ngồi ở một bên, không lên tiếng. Thân là thành chủ nhiều năm, đã dưỡng được cách đoán ý qua lời nói và sắc mặt, hắn chỉ thích âm thầm quan sát, không thích nhiều lời, bởi vì nói nhiều tất hớ, chỉ có trầm mặc mới là vũ khí tốt nhất.

Độc Cô Mưu bày ra một bộ dạng không liên quan tới mình, yên lặng đứng ở một bên, làm việc của mình.

Nói đến người chịu nhiều khổ cực và khó khăn nhất, chính là Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch ẩn thân trong rương, một đường xóc nảy, khiến người lẫn vật nuôi đều muốn nôn, đáy lòng không nhịn được thầm mắng Hách Liên Tử Ngọc, hắn rốt cuộc là học cưỡi ngựa kiểu gì, kĩ thuật tệ hại như thế cũng dám đem ra dùng, hoàn toàn khinh bỉ hắn!

Quyển 2 - Chương 38: Tiểu Mặc Mặc, ngươi yên tâm theo sát ta

Chương V38 Tiểu Mặc Mặc, ngươi yên tâm theo sát ta “Chúng ta lên đường!” Vân Khê đứng dậy, phát hiệu lệnh.

Hách Liên Tử Ngọc cũng theo sát nàng đứng dậy, quay đầu lại nhìn cái hòm trên lưng ngựa một chút, nói: “Tỷ tỷ, trước khi đi, Tiểu Mặc để cho ta đeo một cái rương dược liệu cùng vũ khí, nói là Mộ lão đưa cho ngươi.”

Vân Khê cũng không thèm nhìn tới nói: “Đồ chúng ta muốn cũng đã chuẩn bị đầy đủ rồi, không cần nữa! Chẳng lẽ ngươi….”

Vân Khê nhìn hắn, khẽ cau mày, hắn tự chủ trương đuổi theo, trong nội tâm nàng có chút không vui, nhưng khi nhìn bộ dáng hồn nhiên vô hại của hắn, nàng lại không đành lòng trách cứ. Tiện tay ném cho hắn một tấm bản đồ, nói: “Ngươi theo sát một chút, ngàn vạn lần chớ bị lạc mất. Nếu là đi lạc mất, tựu men theo dấu hiệu màu đỏ trên bản đồ, lập tức hướng lối ra mà đi, không nên tùy tiện xâm nhập nữa.”

“Đa tạ tỷ tỷ, ta cũng biết tỷ tỷ quan tâm ta.” Trên khuôn mặt Hách Liên Tử Ngọc nở ra nụ cười rực rỡ, tươi mát vô cùng.

Vân Khê xoay người, tầm mắt như có như không thổi qua Hách Liên Tử Phong bên cạnh hắn, không có lưu lại chốc lát, trực tiếp coi là không khí. Nàng không hiểu, Hách Liên Tử Ngọc theo tới có lẽ là bởi vì tò mò nghĩ có trò vui, vậy hắn cũng theo tới làm cái gì? Là tới cùng

nàng cướp đoạt Long Chi Diễm đấy sao?

Hắn thông báo thiên hạ muốn nhận được Lam Tâm Tuyết Sâm, hiện tại lại tới Quỷ Cốc U Lâm, hơn phân nửa chính là vì Long Chi Diễm mà đến, trong nội tâm nàng nhận định như thế xong, liền an lòng rất nhiều. Ừ, muốn cùng nàng tranh đoạt Long Chi Diễm, như vậy hãy lộ ra bản lãnh thật sự của mình riêng, dù võ nghệ hắn thật cao cường, một tay chống đỡ trời, nàng cũng muốn cùng hắn đấu một trận!

“Chúng ta đi!”

“Tỷ tỷ, chờ ta một chút!” Hách Liên Tử Ngọc theo sát đuổi theo, quay đầu lại thấy đại ca vẫn đứng yên ở tại chỗ như cũ, hắn vừa vội vàng chạy về, “Đại ca, đi mau a!”

Hách Liên Tử Phong lỗi lạc đứng đó, ánh mắt nhàn nhạt vẫn đuổi theo bóng lưng Vân Khê đi xa, mâu quang thâm trầm thần bí khó lường.

Ở dưới sự thúc giục liên tục của Hách Liên Tử Ngọc, hắn rốt cục cũng cất bước.

Đợi đoàn người đi xa, không có bất kỳ tiếng vang gì nữa, thì cái hòm trên lưng ngựa cũng bị mở ra theo, lộ ra đỉnh đầu nho nhỏ của Vân Tiểu Mặc đang thở hỗn hển. Khuôn mặt nhỏ nhắn phác hồng mang theo vẻ choáng váng, Vân Tiểu Mặc hai tay đặt dọc theo cái hòm, miệng nhỏ nhắn ngọa nguậy, đột nhiên oa một tiếng đem một chén cháo vừa ăn sáng nay toàn bộ phun ra.

Tiểu Mặc Mặc, ngươi có khỏe không?

Tiểu Bạch nhảy nhảy tới trên lưng của hắn, thân thể dùng sức cọ cọ, cho thư khí.

Vân Tiểu Mặc sắc mặt có chút trắng bệch, dùng ống tay áo chùi cặn bên miệng, thanh âm trống rỗng mềm nhẹ vô lực nói: ” Tiểu Bạch, ta không sao, chỉ là có chút khó chịu khi ngồi trên ngựa.”

Tiểu Mặc Mặc đáng thương, sau này ta không bao giờ ngồi ngựa của Hách Liên Tử Ngọc nữa rồi!

Lỗ mũi Tiểu Bạch hừ hừ thở ra bạch khí, vô hạn khinh bỉ thuật cỡi ngựa của Hách Liên tử ngọc.

Nghỉ ngơi một trận, Vân Tiểu Mặc rốt cục lấy lại chút thần thái, ôm Tiểu Bạch nhảy từ trong rương nhảy tới mặt đất: “Tiểu Bạch, chúng ta đi tìm Long Chi diễm!”

Tiểu Bạch ở trong ngực hắn nhảy nhảy khác thường, giương lên hai lỗ tai, không biết như muốn nghe cái gì.

Tiểu Mặc Mặc, ngươi có nghe được thanh âm kỳ quái hay không? Cái thanh âm này rất quen thuộc nha.

“Tiểu Bạch, sao thế?”

“Ô ô ——” Tiểu Bạch có miệng khó nà trả lời, chẳng qua là cảm thấy vừa vào cánh rừng, thì có loại cảm giác đặc biệt quen thuộc, khó có thể nói nên lời.

“Tiểu Bạch, chúng ta đi nhanh đi! Ta ở trên người Ngọc thúc thúc rắc thuốc bột, chúng ta chỉ cần đi theo hắn là được rồi.”

Tiểu Mặc Mặc, ngươi quá thông minh, Tiểu Bạch rất sùng bái ngươi nga!

Tiểu Bạch chui vào trong ngực hắn lăn lộn, thật tốt quá! Hiện tại không có Tiểu Tĩnh, không có nữ ma đầu, Tiểu Mặc Mặc đã hoàn toàn là của nó.

Cảm nhận được tâm tình Tiểu Bạch vui vẻ, tâm tình Vân Tiểu Mặc cũng vui thích đi theo, cảm giác cháng váng khó chịu mới vừa rồi cũng biến mất không thấy.

Phía trước, đoàn người Vân Khê men theo lộ tuyến đánh dấu trên bản đồ, một đường thông suốt không trở ngại. Càng đi sâu vào U Lâm, cây cối chung quanh càng cao vút xuyên qua mây, sum xuê cành lá chen lẫn nhau, che đậy cả bầu trời bao la, chỉ có chút ánh sáng le lói xuyên thấu qua khe hở cành lá chiếu vào.

Dưới chân, những bụi cây nhỏ chen chút, trên căn bản không có lối mòn chân chính, có ít bụi cây thậm chí cao gần hông người. Không cách nào, chỉ có thể vừa đi vừa dùng kiếm chém vào mấy bụi cây gai, tạm thời mở ra một con đường.

Mộ Cảnh Huy cùng Độc Cô Mưu hai người chịu trách nhiệm mở đường, Dạ Hàn Tinh không biết từ chỗ nào lấy ra một thanh ngân phiến (quạt sắt), vừa quạt gió vừa đi lửng thững, với vẻ thích ý. Vân Khê đi ở phía sau hắn, tự động quên hắn, vừa đi lại vừa dùng bút chì đánh dấu trên địa đồ làm dấu, ghi chép xuống hoàn cảnh chung quanh. Hách Liên Tử Phong hai huynh đệ thì cản ở phía sau, vừa đi vừa quan sát động tĩnh bốn phía.

Hách Liên Tử Ngọc tâm tình rất là buông lỏng, một đường đi tới giống như là đi ngắm cảnh, không buồn không lo. Hắn khắp mọi nơi thưởng thức phong cảnh thuộc về rừng rậm nguyên thủy, còn thỉnh thoảng hái chút ít hoa dại, trên khuôn mặt tuấn lãng vĩnh viễn tươi cười như mặt trời chói lọi.

“Tỷ tỷ, cầm!”

Hách Liên Tử Ngọc đi mau mấy bước, trong tay cầm hoa dại vừa hái đưa đến trước mặt Vân Khê.

Vân Khê đang vẽ trên bản đồ ngửng đầu lên, liếc thấy một bó hoa dại trong tay của hắn, nàng không khỏi có chút dở khóc dở cười. Tất cả mọi người từng li từng tí thận trọng, hắn lại còn có tâm tư hái hoa dại? Quả nhiên là người không biết thì không sợ a!

“Tỷ tỷ, đẹp không?”

“Đẹp lắm, ngươi thay ta cầm lấy đi!” Vân Khê thuận miệng đuổi hắn, thật sự không có tâm tư cùng một nam nhân so với hài tử giống nhau mà vui đùa.

Hách Liên Tử Ngọc thu khuôn mặt tươi cười, hơi có chút ủ rũ nói: “Tỷ tỷ căn bản không thích, còn đem ta làm hài tử….” Nàng làm sao quên mất, hắn có bản lãnh đọc hiểu lòng người? Vân Khê thở dài, mở lời an ủi: “Tử Ngọc, chúng ta bây giờ thân đang ở hiểm địa, tùy thời cũng có thể gặp gỡ không biết bao nhiêu nguy hiểm, tỷ tỷ thật sự không có tâm tình thưởng thức hoa dại. Ngươi nghe lời, hảo hảo mà đi theo đại ca của ngươi, không nên tùy tiện hái hoa dại ven đường. Càng là địa phương ít ai lui tới, cây cối sinh ra cũng càng là ly kỳ cổ quái, nói không chừng hoa cỏ ngươi hái cũng đều có độc.....”

“Có độc?” Hách Liên Tử Ngọc cả kinh, vội vàng bỏ xuống bó hoa trong tay, vung lên khuôn mặt sáng rỡ tuấn lãng nói, “Ừ, ta nghe tỷ tỷ, không bao giờ hái nữa.”

Vân Khê gật đầu: “Ngươi đi tới phía trước ta đi, ta nhìn vào ngươi.” Nàng thật đúng là sợ đứa nhỏ này, người không biết không sợ, nếu là hái đến cái gì hoa ăn thịt người trong truyền thuyết, đến lúc đó thì

một đám người bọn họ sẽ gặp tai ương.

Hách Liên Tử Ngọc biết điều cố thủ, chạy thẳng đến phía trước nàng.

Vân Khê cúi đầu cười khẽ, không biết Hách Liên gia đến tột cùng là như thế nào nuôi ra một hài tử đơn thuần như vậy, mười sáu tuổi ở Ngạo Thiên đại lục cũng có thể lấy vợ cưới thiếp rồi, nhưng lời nói cùng tâm tư của hắn lại còn giống như hài tử chưa lớn lên, thật là khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

“Không nên bị biểu tượng bề ngoài mê hoặc, cái thế giới này không đơn giản, nó vượt xa những gì ngươi nghĩ.” Bên tai chui vào một thanh âm trầm thấp, hơi thở quen thuộc theo gió hướng tới, Vân Khê bỗng dưng tỉnh ngủ, thiếu chút nữa quên mất phía sau còn có một nam nhân làm cho nàng toàn thân khó an tồn tại.

“Phải không? Một tiểu nhân hèn hạ lãnh huyết vô tình, cũng có tư cách thuyết giáo?” Nàng quay đầu trừng hắn, đôi mắt đẹp giống như đóng băng, rét lạnh thấu xương.

Hách Liên Tử Phong lặng yên nhìn nàng, không nhúc nhích.

Phía trước, Hách Liên Tử Ngọc phát hiện hai người rơi ở phía sau một đoạn, vội vàng quay đầu lại la lên: “Tỷ tỷ, đại ca, các ngươi nhanh lên một chút!”

Vân Khê nghe tiếng, thu hồi tầm mắt, xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Hách Liên Tử Phong đứng yên, mâu quang sâu kín lưu chuyển, tiểu nhân hèn hạ lãnh huyết vô tình? Thì ra là trong lòng của nàng, ấn tượng về hắn là như thế!

Không sai, hắn là máu lạnh, hắn là vô tình, nhưng đó đều là đối với người khác.....

Hắn thật sâu ngắm nhìn bóng lưng của nàng, mâu quang thâm thúy sóng ngầm bắt đầu khởi động.

“Không tốt! Mọi người cẩn thận!” Phía trước Mộ Cảnh Huy kinh hoảng lên, không biết là chạm đến cái gì, cả vùng đất dưới chân đột nhiên nứt ra một cái kẽ đất khổng lồ, thật giống như muốn đem cả vùng đất từ đó mở ra, kẽ đất bên trong tối như mực, không thấy bóng dáng.

Vị trí Hách Liên Tử Ngọc đúng lúc là nằm ngay vị trí trung tâm của kẽ đất nứt ra nhất, hắn hét lên, dẫn đầu rơi xuống kẽ đất đen nhánh một mảnh.

Người còn lại rối rít thi triển khinh công, phóng người lên, bay vút đến giữa không trung.

Chuyện phát sinh đột ngột, mấy người gọ muốn đi cứu Hách Liên Tử Ngọc, cũng đã chậm một bước, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn rơi vào kẽ đất sâu không thấy đáy. Đào sâu ở bên trong khe đất, mơ hồ có thể thấy được bóng dáng những con dơi ở trong bóng tối bay lượn, tựa hồ chỗ sâu nhất của khe đất này chính là hang ổ của dơi.

“Tử Ngọc” Vân Khê hướng kẽ đất gào to, cúi người muốn xông vào kẽ đất cứu người, nhưng bên hông có một cổ lực đạo kéo lấy nàng. Nàng có chút dừng lại, quay đầu, lại thấy màu tím tỏa sáng bay vút qua, từ trước mắt của nàng quất vào mặt mà qua, như tật phong xuất thế xông vào trong kẽ đất.

“Phải không? Một tiểu nhân hèn hạ lãnh huyết vô tình, cũng có tư cách thuyết giáo?”

Lời của mình mới vừa còn đang bên tai quanh quẩn, bây giờ nhìn đến hắn phấn đấu quên mình xông vào hiểm địa đi cứu thân đệ đệ hắn, tâm thần nàng run lên, có lẽ, trong tim của hắn hay là có thân tình.

“Mọi người mau rời đi nơi đây!” Giọng điệu Vân Khê cứng rắn nói tới một nửa, từ trong kẽ đất nổi lên một trận gió lốc, lực kéo cường đại, đem cả nàng cuốn đi vào.

“A,…… ”

“Vân tiểu thư” ba người của Mộ Cảnh Huy nhìn nàng cũng rơi vào kẽ đất, không khỏi nóng lòng.

Song trận gió lốc càng thổi càng mạnh mẻ, trận trận long ngâm hổ gầm, gió thổi chẳng những không có bình thường, ngược lại thanh thế càng lúc càng lớn, đem ba người Mộ Cảnh Huy muốn thoát đi cũng nhất tề quấn vào trong gió lốc, cứ như vậy, sáu người lần lượt rơi vào vực sâu kẽ đất một chút cũng không có đáy.

Kỳ quái là, đợi gió lốc từ từ trở lại bình thường sau, mặt đất nứt toát rộng lớn tự động khép lại, khôi phục bộ dáng cùng mấy bụi cây như lúc trước, thật giống như chuyện gì cũng không từng phát sinh quá.

Gió lớn dần dần trở lại bình thường, lá rụng cùng cát đá bay múa đầy trời cũng từ từ rơi xuống theo, hết thảy liền khôi phục yên tĩnh.

Đợi Vân Tiểu Mặc men theo tung tích Hách Liên Tử Ngọc tìm tới nơi này, thì bị chặt đứt đầu mối, hắn gãi đầu, nhìn chung quanh, không khỏi lầm bầm lầu bầu: “Kỳ quái, làm sao tới đây lại không có người? Chẳng lẽ là mẫu thân phát hiện ta ở trên người Ngọc thúc thúc động tay chân, nên trừ đi thuốc bột trên người hắn?”

Vân Tiểu Mặc mang vẻ mặt đau khổ, không khỏi ngây ngốc, bây giờ nên làm gì đây? Cánh rừng lớn như vậy, hắn phải đi đâu tìm mẫu thân bọn họ?

“Ô ô, ô ô!” Tiểu Bạch từ trong lòng ngực của hắn nhảy xuống, nhảy vào trong một mảnh lùm cây, không biết là phát hiện cái gì, tiếng kêu rất là hưng phấn.

Vân Tiểu Mặc tò mò, đi tới ngó nhìn, vừa vặn ở trong lùm cây phát hiện một tờ bản đồ vẽ tay.

“Di, là bản đồ mẫu thân vẽ đấy. Thật tốt quá, chúng ta chỉ cần ấn như trên bản đồ chỉ thị, hẳn là sẽ không sai lầm rồi. Ách.....” Vân Tiểu Mặc đem bản đồ lật đi lật lại nhìn hồi lâu, vẻ hưng phấn trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng một chút xíu biến mất đi, “Tại sao mẫu thân vẽ bản đồ khó hiểu như vậy? Rốt cuộc nơi nào mới là Đông Nam Tây Bắc a?”

Tiểu Bạch cũng đi theo nhảy tới trên bản đồ, thân thể ngồi cạnh quan sát, đầu nhỏ lắc lắc. Thật là khó hiểu a, Tiểu Bạch cũng bị làm khó rồi.

Trong lúc bất chợt, chung quanh truyền đến một trận tiếng vang sột soạt, Tiểu Bạch tỉnh ngủ dựng hai tai lên, móng vuốt gãi tay Vân Tiểu Mặc.

Tiểu Mặc Mặc, có động tĩnh!

Vân Tiểu Mặc cũng đã nhận ra, lập tức ôm Tiểu Bạch ngồi xổm xuống, núp trong bụi cỏ.

Xuyên qua tầng tầng lớp lớp lùm cây, hai con thú con xen kẽ chạy

trốn ở trong rừng, giống như là chơi đùa lẫn nhau. Đợi đến gần, thì phát hiện là hai con thỏ trắng nhỏ, hình thái cực kỳ khả ái.

Vân Tiểu Mặc thấy không có gì nguy hiểm, liền từ trong bụi cỏ chui ra.

“Tiểu Bạch, chúng ta tiếp tục đi thôi, mẫu thân bọn họ hẳn là đi theo hướng phía trước. Chúng ta vừa đi, vừa nhìn, có lẽ còn có thể phát hiện đầu mối gì cũng không nên.”

Nhưng Tiểu Bạch llại ắc lắc đầu, từ trong lòng ngực của hắn nhảy thoát xuống.

Tiểu Mặc Mặc, ngươi đừng vội, Tiểu Bạch đi theo bọn họ, nói không chừng có thể hỏi ra tin tức gì.

Vân Tiểu Mặc kinh ngạc nhìn nó, phát hiện ánh mắt của nó đối diện với phương hướng của hai con thỏ trắng nhỏ, không khỏi phỏng đoán, chẳng lẽ Tiểu Bạch cùng hai con thỏ nhỏ này là đồng loại?

Tiểu Mặc Mặc, ngươi đừng nghĩ bậy nữa, người ta đáng yêu như thế, làm sao có thể là đồng loại cùng bọn chúng? Ừ, để cho Tiểu Bạch ta phát huy mị lực siêu cấp của ta, đi mê đảo hai con thỏ nhỏ này!

Tiểu Bạch ngẩn đầu, tung mấy bước nhảy, truy cản kịp hai con thỏ nhỏ.

Vân Tiểu Mặc chờ chực nguyên tại chỗ, cầm lấy bản đồ trong tay nghiên cứu, kết quả vẫn là không hiểu ra sao.

Không lâu lắm, Tiểu Bạch liền mang theo hai con thỏ nhỏ mà nó mới vừa làm quen được hướng phương hướng của hắn chạy tới, bộ lông

toàn thân của nó run run lên, đắc ý không ngừng.

Tiểu Mặc Mặc, nhanh lên một chút khen ngợi ta đi! Mị lực của Tiểu Bạch ta bất khả hạn lượng a, ha ha ha!

Vân Tiểu Mặc không nhìn thẳng Tiểu Bạch, thân thể ngồi chồm hổm tò mò nhìn về phía hai con thỏ nhỏ, khi hắn đánh giá bọn họ đồng thời hai con thỏ nhỏ cũng sợ hãi đánh giá lại hắn.

“Tiểu Bạch, bọn họ rốt cuộc đã nói gì với ngươi? Bọn họ biết mẫu thân đi hướng nào sao?”

Tiểu Bạch ngưng vẻ đắc ý, hướng về phía hai con thỏ nhỏ ô ô nói thầm một trận.

Hai con thỏ nhỏnhìn ánh mắt của nó lòe lòe tỏa sáng, cũng là một trận tranh đoạt ô ô.

Vân Tiểu Mặc nhìn ba tiểu thú nói nhỏ trao đổi, không khỏi hếch lên cái miệng nhỏ nhắn, hắn làm sao càng xem càng cảm thấy không thú vị đây?

Tiểu Mặc Mặc, bọn họ nói không có tận mắt chứng kiến, chỉ nghe được một trận nổ quái dị, chờ lúc bọn họ đến nơi này, trận nổ vang đã biến mất. Về phần rốt cuộc xảy ra chuyện gì, bọn họ cũng không biết, bọn họ chẳng qua là tò mò tới xem thôi.

Vân Tiểu Mặc nhìn vẻ mặt Tiểu Bạch khoa trương ô ô thuyết minh, nghe thấy lúc hiểu lúc không, thấy nó gián đoạn lắc đầu, liền phỏng đoán đại khái là không có tin tức gì.

Trong lòng đang như đưa đám, thì đột nhiên lại thấy Tiểu Bạch hưng phấn mà nhảy lên, cắn chéo áo của hắn hướng một hướng khác kéo

đi.

Tiểu Mặc Mặc, mặc dù tìm không được mẫu thân ngươi, nhưng mà bọn họ biết làm sao đi tìm Long Tộc.

Tiểu Mặc Mặc, ngươi cứ yên tâm lớn mật theo sát ta đi thôi! Tiểu Bạch nhất định sẽ giúp ngươi tìm được Long Chi diễm!

Vân Tiểu Mặc nhìn thần sắc của nó cùng cử động, bắt đầu hiểu rõ mọi chuyệt, nét mặt giản ra mừng rỡ cười nói: “Tiểu Bạch, bọn họ có phải biết cách làm sao tìm được Long Chi diễm hay không?”

Tiểu Bạch liên tiếp gật đầu, Tiểu Mặc Mặc chính là thông minh, hiểu rõ lòng Tiểu Bạch nhất!

“Thật tốt quá! Chỉ cần tìm được Long Chi Diễm rồi, bệnh của Tường thúc thúc sẽ có khả năng trị tốt. Ừ, chúng ta sẽ tìm mẫu thân bọn họ, bọn họ nhiều người, nhất định không có việc gì. Chờ ta tìm được Long Chi diễm, mẫu thân nhất định sẽ rất vui vẻ.”

Cho nên, Tiểu Bạch cùng hai con thỏ nhỏ thì thầm mãi, do hai con thỏ nhỏ ở phía trước mở đường, một người ba tiểu thú tiếp tục hướng chỗ sâu trong U Lâm đi vào. Có hai con thỏ nhỏ đối với địa hình quen cửa quen nẻo chỉ dẫn, một đường không trở ngại.

Mấy người Vân Khê bị gió lốc quấn vào trong kẽ đất, bên tai trận trận âm phong, vô số con dơi từ trong kẽ đất bay lên, như châu chấu đầy trời đen kịt mà đến.

Trảm Lãng kiếm đeo ở bên hông lộ ra, mang theo một mảnh hàn quang màu bạc, mượn chút ánh sáng, Vân Khê lúc này mới thấy rõ, những con dơi này cánh như cái quạt, răng sắc bén như dao, mắt mang huyết quang, là loài dơi hút máu hiếm thấy.

Gió thổi càng ngày càng yếu, thân thể như đang rơi xuống đất.

Nghe một chút, nghe một chút!

Trảm Lãng kiếm quét ra hàn khí, ở chung quanh thân thể của nàng tạo thành một vòng bảo vệ, trong chu vi ba trượng, bọn dơi hút máu không cách nào nhích tới gần một bước, một vài con dơi không thể tránh thoát kiếm khí, phát ra tiếng kêu thảm thiết, rơi xuống đất.

Mùi máu tươi tràn ngập trong không gian đầy bóng tối, càng ngày càng đậm.

Nghe thấy được một cổ mùi ươn ướt thuộc về bùn đất, Vân Khê biết mình cách mặt đất rất gần, nàng cuộn thân, đè thấp trọng tâm, an toàn hạ xuống mặt đất.

“Sát!”

Hỏa điệp vừa đánh lên, chiếu sáng một phần không gian, Vân Khê lúc này mới phát hiện chỗ mình rơi vào là trong một lòng núi. Bụng núi này nhìn một cái thật vô biên vô hạn, giống như một bình nguyên, thì ra đây là đáy vực.

Dưới chân, vô số thi thể của dơi hút máu nằm ngang dọc, vết máu còn chưa khô, giống như là mới vừa chết đi. Mùi nồng đậm, khiến cho đồng loại của bọn nó không dám nhích tới gần mặt đất ba trượng, thật giống như trên mặt đất ẩn dấu cao thủ tuyệt đỉnh, một khi bọn họ nhích tới gần, sẽ bị mất mạng tại chỗ.

“Mộ thành chủ? Tử Ngọc? Phong tao nam? Độc Cô?”

Vân Khê vừa đi về phía trước, vừa hô trong miệng, đột nhiên cảm

giác được phía sau một cổ hơi thở tiến tới gần, nàng xoay người vung kiếm.

“Keng ….”

Hai thanh kiếm khí ma sát tạo ra ánh lửa, để cho lẫn nhau thấy rõ đối phương.

“Tại sao là ngươi? Những người khác đâu?” Vân Khê thu kiếm, tiếp tục ngắm nhìn bốn phía.

Hách Liên Tử Phong lặng yên nhìn nàng, im lặng không lên tiếng.

Không có phát hiện tung tích những người khác, Vân Khê xoay người lại, chống lại ánh mắt hắn đang lẳng lặng nhìn chăm chú mình, đột nhiên cảm giác được không khí có chút khác thường.

“Ngươi xem ta làm cái gì? Còn không mau đi tìm những người khác?”

“Tại sao ngươi hô tên những người khác, nhưng chỉ có tên ta là không gọi?” Hắn đột nhiên lên tiếng, tiếng nói trầm thấp, giọng nói mang theo chất vấn.

Vân Khê chớp mí mắt, nàng nào biết đâu là nguyên nhân gì, chẳng qua là thuận miệng kêu mà thôi.

Mâu quang Hách Liên Tử Phong thâm thúy vững vàng chăm chú nhìn vào nàng: “Tại sao…….đột nhiên xa cách ta?”

Ánh mắt Vân Khê lóe lên, biết hắn muốn hỏi chính là nguyên nhân một năm trước, trong lúc nàng vô tình phát hiện bí mật của hắn, thì liền không hề chủ động đi tìm hắn, nhưng mà nàng có thể nói sao?

Nếu hắn nhất thời tức giận, giết nàng thì làm sao bây giờ? Ai mà muốn bộ mặt âm u nhất của mình bị người phát hiện?

“Ta không rõ ngươi có ý gì.” Vân Khê nghiêng người, tránh được tầm mắt của hắn.

Hách Liên Tử Phong nắm một cái cổ tay nàng, tầm mắt vững vàng khóa nàng, không đồng ý nàng trốn tránh: “Ngươi hiểu! Ngươi từ trước đối với ta không phải như thế.....”

Vân Khê tránh thoát tay của hắn, lạnh lùng nói: “Ngươi nghe rõ ràng, bất kể trước kia phát sinh cái gì, đối với ta mà nói cũng đã không có ý nghĩa rồi. Lúc ngươi thiết kế vùi lấp Vân gia vào hiểm cảnh, ta và ngươi liền không còn nữa bất kỳ phân tình gì có thể nói!”

“Ha hả, ha hả.....,...”Hách Liên Tử Phong cúi đầu nở nụ cười, tiếng cười hơi có vẻ bi thương, “Lời của hắn, ngươi toàn bộ tin tưởng? Nếu như ta cho ngươi biết, đêm hôm đó, ta đi Vân gia thông báo cho ngươi..... Ngươi tin sao?”

Vân Khê trong lòng ngẩn ra, chống lại lãnh mâu phong bạo của hắn, tinh thần của nàng hơi có chút đung đưa.

Đi mật báo sao?

“Vậy tại sao ngươi không giải thích rõ ràng?”

“Còn có ý nghĩa sao?” Lời của hắn mang theo đè nén cùng ẩn nhẫn, cuồn phong ở sâu kín trong lòng như xoay tròn, mấy phần bi thương, mấy phần tang tốc.

Đúng vậy a, còn có ý nghĩa sao? Cho dù lúc ấy hắn giải thích rõ, thì nàng cũng sẽ cùng theo Long Thiên Tuyệt rời đi, bởi vì nàng đã lựa

chọn Long Thiên Tuyệt. Nếu đã lựa chọn, như vậy từ đó lên trời xuống đất, nàng nguyện ý cùng hắn đồng hành, vô oán vô hối.

“Ta nguyện ý ngươi hận ta, cũng không muốn ngươi đem ta quên mất không còn một mống!”

Một đạo thiên lôi không tiếng động đánh vào nội tâm Vân Khê, Hách Liên Tử Phong, ngươi rốt cuộc muốn cái gì?

Ngây người ở bên trong, lực đạo trên tay hắn gia tăng, Vân Khê hướng phía trước lao đi, đụng vào lòng ngực rộng rãi kiên cố của hắn. Hai cánh tay hắn quấn lại, đem nàng thật chặc ôm vào trong ngực, thanh âm ẩn nhẫn cúi đầu truyền vào trong tai của nàng: “Chờ ta! Chờ ta chiếm được tất cả thần khí của thập đại gia tộc, ta liền dẫn ngươi rời đi Ngạo Thiên đại lục, chúng ta đi tới một địa phương so sánh với Ngạo Thiên đại lục tốt hơn gấp trăm lần, nghìn lần. Đúng vậy, nơi đó nhất định so sánh với Ngạo Thiên đại lục tốt hơn gấp trăm lần..... nếu không thì…, nàng cũng sẽ không nhẫn tâm bỏ lại ta, tự mình đi đến chỗ kia……”

“Ngươi buông ra!” Vân Khê bị hắn xiết đến cơ hồ không thở nổi, hai tay hai chân cùng sử dụng công kích hắn.

Hách Liên Tử Phong chẳng những không có buông tay, ngược lại đem nàng ôm càng chặt: “Nhất định phải chờ ta! Rất nhanh, ta liền có thể hoàn thành tâm nguyện của ta! Ta sẽ cho ngươi tất cả ngươi muốn, để ngươi trở thành cô nương hạnh phúc nhất trên đời. Chờ ta, được không?”

“Hách Liên Tử Phong, ngươi buông ra!” Vân Khê cúi đầu, một ngụm hung hăng cắn lấy đầu vai hắn, cho đến khi trong miệng nếm được mùi máu tươi, hắn cũng không động chút nào.

Ngân châm trong tay áo lộ ra mũi nhọn tiêm, một phiến ngân châm hung hăng đâm vào yếu huyệt hắn, Hách Liên Tử Phong phát ra thanh âm kêu rên, vẫn như cũ không có buông tay, thật giống như chỉ cần hắn buông lỏng tay, từ đó liền bắt không được nàng nữa..... Bắt không được người của nàng, bắt không được lòng của nàng, tim hắn như điên đảo!

“Hách, Liên, Tử, Phong!” Vân Khê không ngờ đến hắn sẽ ngoan cố như thế, hàn quang trong đáy mắt chợt lóe, lại thêm một phiến ngân châm đâm vào yếu huyệt hắn, “Ngươi hãy nghe cho kỹ! Ta đã là nữ nhân của Long Thiên Tuyệt, ta không thể nào đi cùng ngươi, ngươi hãy chết tâm đi!”

Nghe được ba chữ “Long Thiên Tuyệt”, Hách Liên Tử Phong thân thể chấn động, hàn khí bỗng dưng từ trong cơ thể hắn bắn ra, hắn càng siết chặt, giữ lấy thân thể nàng trong tay.

Mùi máu tươi trong không khí càng thêm nồng đậm, chỗ cổ, có một cổ nhiệt lưu theo đường cong hoàn mỹ không ngừng mà chảy xuống.

“Ngươi mau buông tay! Nếu không ta đâm một phiến ngân châm cuối cùng xuống, ngươi sẽ chết chắc!”

Ngân châm trong tay tựu chống đỡ ở trên da thịt của hắn, chỉ cần hơi dùng sức, là đâm vào yếu huyệt hắn. Đối với một người nội công thâm hậu như hắn mà nói, hai phiến ngân châm có lẽ còn không lấy được mệnh hắn, nhưng ba phiến ngân châm cùng nhau đâm xuống, hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ! Nàng cũng không tin, hắn dám cầm chính mệnh hắn tới đánh cuộc.

“Biết ta là vì cái gì cứu ngươi sao?” Hắn trầm trầm ho nhẹ, thanh âm vang vang tiếp tục nói, “Bởi vì hai mắt ngươi rõ ràng ……..”

Động tác Vân Khê hơi dừng lại.

“Ngươi có một ánh mắt cùng nàng giống nhau……..mỗi lần ta thấy được ngươi, giống như thấy được nàng!”

“Nàng quyết liệt vứt bỏ ta, đem ta một mình một người nhét vào trong hầm băng lạnh lẽo, mặc ta tự sanh tự diệt.....”

Thân thể hắn khẽ run rẩy.

“Khi đó, ta mới mười tuổi, ta bị nàng vứt bỏ ở trong vực sâu băng thiên tuyết địa, hơn mười trượng, ta không có cách nào leo đi lên, chỉ có thể mặc cho trời rơi đầy tuyết đem ta từng chút từng chút che lại..... Ta khát quá, thật đói, nhiệt độ của ta từ từ biến mất, thần trí của ta đã dần dần mơ hồ ——”

Thân thể hắn lay động càng thêm lợi hại, giống như là nhớ lại tình cảnh tuyệt vọng lúc ấy.

Vân Khê nín hơi, lẳng lặng nghe câu chuyện của hắn, ngân châm trong tay cũng từ từ buông ra.

“Ta cho là ta sẽ chết rồi, trên đời này không có ai quan tâm ta, không có ai yêu ta, ta liền một người như vậy lẳng lặng chết đi, sau đó chôn thâ ở trong thiên băng tuyết địa, từ đó cũng không người nào hỏi thăm nữa…….”

Bỗng nhiên ngữ điệu hắn biến đổi trở nên sục sôi: “Nhưng mà ta không nghĩ tới, ta lại không có chết, ta tỉnh lại, vừa chịu quá khổ. Ta đột nhiên giác ngộ, tại sao ta muốn chết, tại sao muốn để cho những người không hy vọng ta tồn tại ở thế gian vui vẻ? Bọn họ cũng không muốn ta, không hy vọng ta sống ở trên đời này, như vậy ta liền hết lần này tới lần khác phải sống sót, hảo hảo mà sống sót! Rồi có một

ngày, ta muốn để cho bọn họ quỳ gối trước mặt của ta sám hối, những người từng đả thương ta!”

Trong lòng Vân Khê đột nhiên chấn động, đáy lòng của hắn cừu hận cư nhiên sâu như vậy, làm cho tâm nàng nổi lên tí ý sợ hãi.

“Biết ta là như thế nào sống sót sao?”

Thanh âm hắn buồn bực ho nhẹ, thân hình cũng khẽ lắc lư, Vân Khê nhận thấy được nhiệt lưu ở cổ càng ngày càng đậm hơn, trong lòng nàng thất kinh: “Hách Liên Tử Phong, ngươi……”

“Ta khát, ta lấy tuyết lót dạ; ta đói, lại lấy chủy thủ cắt xuống thịt trên người mình ăn..... Suốt bảy ngày bảy đêm, rốt cục có người đi ngang qua, đem ta từ trong hầm băng cứu lên.....,... Ta đến nay còn vững vàng nhớ được nổi đau khoét nhục, chính là đau đớn kia, lần lượt nhắc nhở chính mình, người từng thương tổn quá ta, ta cũng muốn gia tăng thống khổ trên người bọn họ gấp trăm lần!”

Cả người Vân Khê đều ngơ ngẩn, thì ra đây chính là phương thức hắn nhớ kỹ cừu hận, hắn không tiếc dùng phương pháp tự mình hại mình, thời thời khắc khắc nhắc nhở mình, những cừu hận kia khó có thể xoá diệt!

“Ngươi không phải là hận nàng sao? Tại sao còn muốn cứu ta? Vậy thì đáy lòng ngươi, thật ra càng muốn nhận tình yêu thương của nàng.”

Hách Liên Tử Phong đột nhiên dao động, thanh âm lạnh như băng nói: “Không phải! Ta hận nàng! Sinh thời, ta nhất định phải tận mắt nhìn đến nàng, nhìn tận mắt thấy nàng quỳ gối trước mặt của ta hướng ta sám hối, hướng ta lấy cái chết tạ tội!”

Vân Khê lắc đầu nói: “Ta không phải là nàng! Ngươi không nên đem tình cảm đối với nàng chuyển đến trên người của ta, đối với ta không công bình!”

“Ta biết, ngươi không phải là nàng! Ta cũng không có xem ngươi là nàng, ta chỉ đi..... Chẳng qua là hi vọng ngươi không nên rời đi ta……..” Thanh âm của hắn càng ngày càng thấp, hơi thở cũng càng ngày càng yếu, hai tay hoàn ở trên người nàng đột nhiên vô lực rũ xuống, sức nặng cả người toàn bộ áp trên người của nàng, Vân Khê suýt nữa ngã quỵ.

“Hách Liên Tử Phong? Hách Liên Tử Phong?” Vân Khê thoải mái mà gọi hắn, sắc mặt của hắn tái nhợt, vết máu ở khóe miệng chưa khô, cả người đã mất đi tri giác.

“Ong ong ong……..”

Bốn phương tám hướng, ong ong thanh âm chui vào trong tai Vân Khê, nàng trong lòng chấn động, đây là.....”Dơi hút máu!”

Nhất định là bọn nó ngửi thấy được mùi máu người, vừa nhận thấy được cổ lực lượng đáng sợ biến mất bọn hắn liền lập tức vọng động, hướng phía hấp dẫn bọn nó mà bay đến.

“Chết tiệt!” Vân Khê khẽ nguyền rủa, đem Hách Liên Tử Phong đặt ở trên mặt đất, một lần nữa rút bảo kiếm bên hông ra, điên cuồng mà chém giết con dơi bay đầy trời đánh tới.

Thinh thinh …..thinh thinh

Đàn dơi càng ngày càng nhiều, nàng chém vào cũng càng ngày càng kịch liệt.

Những người khác rốt cuộc đã đi nơi nào? Tại sao trừ nàng cùng Hách Liên Tử Phong, một cái cũng không có xuất hiện?

Chẳng lẽ là một trận gió lốc, đưa mấy người bọn họ tách đến những nơi khác nhau sao?

Không được, không thể ở tại nơi này đợi lâu thêm.

“Huyền Dực” Nàng gọi Huyền Dực ra, khom người nâng Hách Liên Tử Phong đang hôn mê lên, mang theo hắn cùng nhau nhảy lên lưng Huyền Dực.

“Chủ nhân, ngồi yên, ta nghe bên kia thật giống như có tiếng đánh nhau!”

“Đi xem một chút!” Có lẽ chính là những người khác.

Vân Khê vừa múa kiếm giết dơi, vừa ngồi trên lưng Huyền Dực, bay vút chạy ra khỏi vòng vây đàn dơi. Dưới nền đất, đoàn người Vân Khê mất đi liên lạc, Hách Liên Tử Phong vừa bị thương lâm vào hôn mê, sự tình phát triển rất là nguy hiểm. Thì trên mặt đất trong U Lâm, một nhóm Vân Tiểu Mặc cũng là cực kỳ thông thuận, cơ hồ cũng chưa có gặp phải bất kỳ hiểm trở nào.

Đi đi chạy chạy, hai con thỏ nhỏ cố giúp hắn đi tới đầm lầy.

Vân Tiểu Mặc đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy phía trước mênh mông vô bờ, toàn bộ chỉ là vũng bùn đen, căn bản không có đường có thể đi.

“Nơi này chính là đầm lầy như lời Mộ gia gia nói cùng mẫu thân sao?” Hắn quay đầu nhìn chung quanh, vẫn không có nhìn thấy tung tích của mẫu thân bọn họ, chân mày nho nhỏ không khỏi khẽ nhíu, “Mẫu thân bọn họ rốt cuộc đi nơi nào? Đã đến bờ đầm lầy rồi, sao

còn chưa thấy tới đây?”

Bên này Tiểu Bạch nhìn Tiểu Mặc Mặc rầu rỉ, nó cũng rầu rỉ đi theo, xoay người lại bắt đầu cùng hai con thỏ nhỏ thầm thì.

“Tiểu Bạch đại nhân, chúng ta chỉ có thể đưa các ngươi tới đây, chúng ta cũng không có biện pháp đi qua bờ bên kia.”

“Ừ, Tiểu Bạch đại nhân, chúng ta thật phải đi rồi, bằng không mẫu thân tìm không được chúng ta lại lo lắng.”

Tiểu Bạch không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là để cho hai con thỏ nhỏ đi trở về.

“Tiểu Bạch, kế tiếp chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Vân Tiểu Mặc nhìn đầm lầy trước mắt, thật hết đường xoay xở.

Tiểu Mặc Mặc, đừng có gấp, để cho Tiểu Bạch nghĩ biện pháp.

Tiểu Bạch tròn căng tròng mắt chuyển chuyển, vừa lúc bắt gặp trên bầu trời có một con đại điểu bay lướt qua, nó bỗng dưng phóng người lên, từ từ phủi đất mấy cái, theo một gốc cây khổng lồ làm đệm đoan chính nhảy lên cao tới những tầng lá gần trên đỉnh.

“Ô ô, ô ô ô, ô ô ô ô”

Tiếng nói phi nhân loại ở trong miệng nó kêu to không được, nhắc tới cũng kỳ lạ, đại điểu đã bay ra rất xa lại quay đầu bay trở lại, dừng ở trên cành cách nó không xa lắm, bắt đầu cùng Tiểu Bạch nhỏ to trao đổi.

Vân Tiểu Mặc từ phía dưới ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Tiểu Bạch cùng đại điểu ở giữa trao đổi, đối với bản lãnh này của Tiểu Bạch

hắn càng ngày càng bội phục. Nó không những cùng thỏ trao đổi, còn có thể cùng đại điểu trao đổi, hơn nữa hắn mơ hồ nhận thấy được, vô luận là thỏ hay điểu, đều đối với Tiểu Bạch có một loại thần phục bẩm sinh, ở trước mặt Tiểu Bạch, bọn họ cũng sẽ không tự chủ mà cúi đầu xuống, giống như cúi đầu trước quân vương.

Tiểu Mặc Mặc, chúng ta có biện pháp vượt đầm lấy rồi!

Tiểu Bạch nhảy bịch một cái xuống, rất nhanh đi tới trước mặt Vân Tiểu Mặc, ô ô kêu cùng hắn hồi báo tin tức tốt.

Trên bầu trời, đại điểu giương cánh, đáp xuống, quanh quẩn hướng trên đỉnh đầu Vân Tiểu Mặc. Thân thể đại điểu khổng lồ, có thể lớn gấp hai thân thể Vân Tiểu Mặc, thân thể của nó vừa mới hạ xuống, ánh sáng trên đỉnh đầu Vân Tiểu Mặc toàn bộ bị che đi, chiếu xuống một mảng bóng râm lớn.

Vân Tiểu Mặc cúi đầu nhìn Tiểu Bạch một chút, lại ngẩng đầu nhìn đại điểu, ánh mắt của hắn sáng ngời, như bừng tỉnh đại ngộ: “Tiểu Bạch, ngươi thật thông minh! Ngươi muốn nhờ nó dẫn chúng ta bay qua sao?”

Tiểu Bạch dùng sức gật đầu, bịch một cái nhảy tới đầu vai hắn, hướng đại điểu giữa không trung ô ô kêu to. Đại điểu tiếp thụ lấy lời của nó, quanh quẩn trên không trung vài lần, sau đó vững vàng hạ xuống, di chuyển lửng thửng trên mặt đất.

Tiểu Mặc Mặc, cẩn thận nga, chúng ta sẽ bay lên!

Vân Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch ngồi ở trên người Đại Điểu, đợi Đại Điểu đứng lên, bổ nhào về phía trước cánh của nó, Vân Tiểu Mặc nhất thời cảm thấy chấn động toàn thân, thật giống như mất đi sức nặng, gió bên tai thổi vù vù, thổi đến hắn không thở nổi. Miễn cưỡng

mở mắt ra, chỉ có thể nhìn thấy đầm lầy phía dưới mênh mông vô bờ, nếu như từ nơi này té xuống, nhất định trầm vào vũng bùn ở bên trong ao đầm, không còn tiếp tục sống được.

Trong lòng Vân Tiểu Mặc mặc dù có chút thấp thỏm, nhưng cũng không lâu lắm, hắn liền thích ứng tốc độ bay như vậy, trong lòng không khỏi nhảy ra một trận kích động: “Tiểu Bạch, chúng ta bay lên rồi! Ha ha ha, thật tốt quá.....”

Tiếng cười thanh thúy non nớt theo gió xa xa truyền ra, tâm tình Vân Tiểu Mặc vô cùng vui vẻ.

Tiểu Bạch cũng vui vẻ đi theo, lăn lộn, chỉ cần Tiểu Mặc Mặc vui vẻ, nó sẽ vui vẻ.

Đại điểu cũng cảm nhận được tâm tình vui sướng của một người một thú trên lưng mình, nó khẽ động cánh, xuyên qua một đám mây mù, chỉ chốc lát sau đã bay qua đầm lầy.

Lúc này, ở bờ bên kia đầm lầy, có một thanh âm từ xa truyền đến gần.

Đột nhiên Tiểu Bạch trở nên an tĩnh dị thường, nó dựng lên lỗ tai, giống như là muốn nghe cái gì, khí tức trên thân chưa bao giờ ngưng trọng như vậy.

“Tiểu Bạch, ngươi làm sao vậy?” Vân Tiểu Mặc dù sao cũng cùng nó chung sống nhiều năm, rất nhanh đã nhận thấy được nó khác thường, không nhịn được cúi đầu hỏi thăm.

Tiểu Mặc Mặc, ta nghe đến thanh âm rất quen thuộc, nó hình như đang kêu gọi ta.

Tiểu Bạch co rúc đứng người dậy, trở nên càng thêm an tĩnh.

Vân Tiểu Mặc cũng nghe tiếng kêu đó, cùng thanh ngâm Huyền Dực rất tương tự, nhưng là xa xôi và sâu đậm hơn, cũng có lực nhiều hơn, hắn cho là, Tiểu Bạch kinh sợ bởi vì nghe được thanh ngâm tương tự của rồng, cho nên mới an tĩnh dị thường. Hắn ôm lấy Tiểu Bạch, ôn nhu vuốt ve nó, thấp giọng an ủi: “Tiểu Bạch đừng sợ, ta sẽ bảo vệ ngươi!”

Tiểu Mặc Mặc.

Cả người Tiểu Bạch toàn bộ giấu vào trong ngực của hắn, cảm xúc đau thương bao phủ nó, nó tham luyến nhiệt độ trên người Tiểu Mặc Mặc, vĩnh viễn cũng không muốn cùng hắn tách ra.

Dưới lòng đất, Vân Khê mang theo Hách Liên Tử Phong, ngồi ở trên lưng Huyền Dực, một mạch liều chết, rốt cuộc tìm được mấy người còn lại đang cùng đàn dơi kịch liệt đánh giết.

Vân Khê hướng mấy người hô: “Mau, đến trên lưng Huyền Dực đi!”

Mấy người đang cùng đàn dơi kịch chiến, chợt thấy có long ảnh hiện thân, thì một trận kinh ngạc, sau khi kinh ngạc, bọn họ không do dự, lục tục nhảy lên trên lưng Huyền Dực, đi theo Huyền Dực bảo trì tốc độ, rất nhanh xông phá vòng vây, đem đàn dơi bỏ lại rất xa phía sau.

“Tỷ tỷ, đại ca hắn làm sao vậy?”Hách Liên Tử Ngọc rất nhanh phát hiện Hách Liên Tử Phong lâm vào trong hôn mê, chân mày một trận bó chặc.

“Hắn bị thương.” Vân Khê chỉ trả lời ngắn ngủi bốn chữ, sắc mặt trong trẻo lạnh lùng, nhớ tới chuyện mới vừa rồi, chân mày nàng không khỏi nhẹ nhíu, rất là phiền não.

Hắn là tử địch của Long Thiên Tuyệt, theo lý, nàng hẳn là nhân cơ hội trừ đi hắn, chấm dứt hậu hoạn. Song, về tình về lý, bọn họ không nên lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, huống chi, hắn đối với nàng một chút đề phòng cũng không có, cam nguyện bị nàng đánh hai phiến ngân châm.

“Ta chỉ là....Chẳng qua là hi vọng ngươi không nên rời đi ta!”

Cái câu nói của hắn trước khi hôn mê, làm cho đáy lòng nàng có điều xúc động, nói cho cùng, hắn chỉ là một người từ nhỏ bị mẫu thân vứt bỏ, hắn khát vọng ấm áp, khát vọng yêu thương, cho nên hắn muốn quấn chặc lấy nàng, bảo vệ thứ ấm áp duy nhất hắn từng có. Nàng rất muốn nói cho hắn biết, cái này chưa chắc chính là yêu, chỉ là một loại tình cảm thay thế.

Nhưng nếu cõi đời này có một người khác thật lòng đối đãi hắn, cho hắn ấm áp, có lẽ hắn cũng sẽ không quyến luyến nàng nữa.

“Tử Ngọc, cố gắng chiếu cố đại ca của ngươi, hắn..... Rất cần thân nhân quan tâm!”

Hách Liên Tử Ngọc kinh ngạc, không rõ nàng vì sao đột nhiên nói lời như vậy, nhưng vẫn là gật đầu: “Yên tâm đi! Hắn là đại ca của ta, ta tự nhiên sẽ cố gắng chiếu cố hắn!”

Mộ Cảnh Huy liếc nhìn Hách Liên Tử Phong chìm trong hôn mê, hơi trầm ngâm, hỏi: “Vân tiểu thư, chúng ta bây giờ phải làm sao đây? Muốn rời khỏi lòng đất này, sợ rằng không dễ, cũng không biết phía trước còn có những thứ nguy hiểm khác hay không.”

Đáy lòng Vân Khê cùng Huyền Dực trao đổi một phen, sau đó mở miệng nói: “Đừng lo lắng! Huyền Dực có thể dẫn chúng ta rời đi nơi

này.”

Dạ Hàn Tinh nằm nghiêng ở trên lưng Huyền Dực, ngón tay thon dài khuấy động lấy Long Lân, vừa nghiên cứu, vừa hỏi thăm: “Nó chẳng lẽ chính là một trong tứ đại Thần Long mà Thánh cung nuôi, Huyền Long?” Tuy là câu hỏi, nhưng giọng cũng là khẳng định.

Huyền Dực bất mãn quấy động hạ thân, rốt cục không nhịn được mở miệng: “Phong tao nam, không cho chạm vào Long Lân của ta, bằng không ta liền đem ngươi từ trên lưng hất xuống!”

“Phong tao nam?” Dạ Hàn Tinh khóe miệng đẩu động, mang theo ánh mắt “Có chủ nào thì có thú nấy” liếc về phía Vân Khê, đuôi lông mày nhẹ động nói, “Thì ra ngươi ở sau lưng cũng gọi ta như vậy?”

“Vậy thì như thế nào?” Vân Khê nhàn nhạt nói.

Dạ Hàn Tinh nhất thời im lặng, bất đắc dĩ cười khổ, cố thủ nói: “Đa tạ Vân tiểu thư tán dương rồi.”

Đang lúc nói chuyện, trước mắt đột nhiên xuất hiện một đạo ánh sáng, ôn nhu ấm áp, không giống với ánh sáng mặt trời rực rỡ chói mắt. Huyền Dực tăng nhanh tốc độc, ôm qua một cái cua, đi tới một hang động có vô số tinh thạch bị nấu chảy rủ xuống, ngũ sắc phát tán.

Đám người Vân Khê nhất tề thấp giọng kinh hô, không khỏi bị cảnh tượng trước mắt ở hấp dẫn.

Quyển 2 - Chương 39: Bảo tàng! Thân thế Tiểu Bạch?

Chương V39 Bảo tàng! Thân thế Tiểu Bạch? Đây là một thế giới mộng ảo.

Vô số tinh thạch cùng dạ minh châu chiết xạ ra ánh sáng lóng lánh phân ra ngũ sắc, khắp nơi sáng bóng cùng nhu hòa, các loại kỳ trân dị bảo bày ra chất đống, nơi này chính là một tàng bảo trân bảo a.

” Rất nhiều bảo vật!” Hách Liên Tử Ngọc vui mừng kêu lên, bỏ lại Hách Liên Tử Phong, để rảnh tay mà chạy về phía bảo vật rực rỡ muôn màu.

Trên mặt mấy người còn lại cũng hiển lộ ra chút vẻ vui mừng, nhưng không có một người nào thất thố như hắn vậy.

Tầm mắt Vân Khê nhanh chóng theo dõi số bảo vật, chân mày nhẹ chau lại, bước nhanh đi về phía vị trí Hách Liên Tử Phong ngã xuống đất, đưa tay đở lên. Mâu quang ở trong nháy mắt lạnh thêm mấy phần, nàng như có điều suy nghĩ, liếc nhìn bóng lưng Hách Liên Tử Ngọc tước dược tầm bảo, không khỏi đồng tình tiếc nhìn Hách Liên Tử Phong.

Thì ra là, ở giữa tình nghĩa huynh đệ, so sánh với những thứ hấp dẫn khác trên thế gian còn kém rất xa, khó trách hắn cả đời này phải trải qua đau khổ như thế, khó trách hắn nói, không nên bị biểu tượng bên ngoài mê hoặc, cái thế giới này vượt qua xa những gì ngươi nghĩ.

Mới vừa rồi vẫn không có thời gian cho trị liệu cho hắn, hiện tại rốt cục đã có thời gian, nàng cũng không có vội vả đi xem động này đến tột cùng có bao nhiêu bảo vật, mà trước mắt phải thay hắn liệu trị đả thương.

Mộ Cảnh Huy cùng Dạ Hàn Tinh hai người cũng cùng đi theo vào đến trung tâm khu bảo vật, vừa giám định và thưởng thức, vừa chọn lựa bảo vật mình thích để cất dấu. Độc Cô mưu thì bình tĩnh hơn nhiều so với mấy người bọn họ, hắn ôm kiếm đứng ở nơi xa, không nhúc nhích. Tầm mắt cũng âm thầm rơi vào trên người Vân Khê đang chữa thương cho Hách Liên Tử Phong, hắn rất kinh ngạc, nữ nhân này không phải từ trước đến giờ đều rất hám lợi, rất xảo trá đấy sao? Hiện tại đối mặt với vô số bảo vật, nàng lại làm như không thấy, còn có tâm tư đi chữa thương thay người khác? Còn nữa, lúc trước Hách Liên Tử Ngọc rơi xuống khe nứt, nàng đã từng trước tiên phấn đấu quên mình để cứu hắn.”

Hắn không khỏi có chút mê mang, nàng rốt cuộc là một nữ nhân như thế nào? Mặt ngoài nhìn như lãnh tình lãnh tâm, hám lợi vô cùng, nhưng trong nội tâm lại có tình cảm chân thành tha thiết nhất, chẳng lẽ đây mới chân thật là nàng?

Không biết làm sao, sự chán ghét đối với nàng ở đáy lòng đã giảm bớt vài phần.

Hách Liên Tử Phong ho nhẹ một tiếng, từ trong bụng phun ra một ngụm máu, từ từ tỉnh lại.

Vừa mở mắt, đập vào mắt là Vân Khê đang ngưng thần chuyên chú bức ngân châm ra, khóe môi hắn trên dưới khẽ động, bộ mặt sương lạnh cũng trở nên nhu hòa mấy phần.

Vân Khê đang chuyên chú bức hai phiến ngân châm ra, trên cổ tay

đột nhiên cảm thấy lực đạo tăng hơn một chút, tròng mắt nàng nhìn lại, thì ra Hách Liên Tử Phong đã tỉnh lại. Hắn đang thật chăm chú ngắm nhìn nàng, đáy mắt phản chíu ánh sáng nhu hòa giống như sóng nước hướng phía nàng vọt tới, uyển chuyển ấm áp như nước biển đem cả người nàng toàn bộ bao vây, ánh mắt này vừa quen thuộc vừa xa lạ, chẳng qua là trừ ôn nhu ra đã không có vẻ ngoan lệ ngày thường.

Vân Khê tăng thêm lực đạo, đưa ngân châm trong cơ thể bức ra, làm liền một mạch.

Đút cho hắn ăn vào mấy viên đan dược, sau đó nàng liền lui ra bên cạnh hắn, lấy công lực của hắn, chỉ cần tự mình điều tức chốc lát, là có thể khôi phục khỏi hẳn, cho nên giờ phút này, hắn không cần nàng trợ giúp nữa.

Tay Hách Liên Tử Phong vững vàng nắm cổ tay của nàng, không đồng ý cho nàng rời đi, hắn nhếch môi, nhìn nàng thật sâu, trong đôi con ngươi đen thui sâu thẳm là nồng đậm quyến luyến.

Vân Khê dùng sức đẩy tay của hắn ra, không chút nào lưu luyến xoay người rời đi, chỉ để lại cho hắn một bóng lưng trong trẻo lạnh lùng và hờ hững.

Nàng không muốn cho hắn bất kỳ hy vọng gì, bởi vì như thế sẽ chỉ làm hắn càng lún càng sâu, Vân Khê cũng không quay đầu lại, cất bước đi về phía vô số bảo vật đang phát sáng.

Đáy mắt chợt lóe lên vẻ mất mác, Hách Liên Tử Phong cúi đầu, thấy được một bình sứ màu trắng nàng để lại bên người hắn, vẻ mất mát rất nhanh bị một mảnh ánh sáng nhu hòa thay thế được, khóe môi hắn kéo nhẹ, câu ra nụ cười tựa tiếu phi tiếu.

“Tỷ tỷ, mau nhìn! Những thứ kỳ trân dị bảo này thế gian hiếm thấy, mỗi một vật đều giá trị liên thành đấy!”

Hách Liên Tử Ngọc không mất bao lâu thì đã lấy ra rất nhiều bảo vật, trên người chứa không nổi, hắn liền bỏ đi áo khoác trên người, dùng nó bao bọc bảo vật. Trên mặt của hắn vẫn là nụ cười sáng lạn như cũ, chẳng qua đã mất đi phần hồn nhiên, mà thay vào đó là lòng tham không đáy xấu xí.

Vân Khê lạnh lùng liếc qua hắn, trong lòng sinh ra vài phần chán ghét, có lẽ Hách Liên Tử Phong nói đúng, thế gian này lòng người là khó hiểu rõ nhất. Hách Liên Tử Ngọc có lẽ có thể đọc hiểu lòng thế nhân, nhưng mà chưa chắc là có thể đọc hiểu tâm tư chính hắn!

Ánh mắt khẽ lướt, Vân Khê đại khái quét nhìn qua một đám bảo vật, thật sự nàng có chút động tâm, nhưng mà nàng cũng biết một người khi động lòng tham luyến, cũng rất dễ dàng bị lạc mất lòng. Những thứ nên thuộc về nàng, một lượng bạc nàng cũng sẽ không bỏ xuống, không nên thuộc về nàng, nàng cũng sẽ không liều mình đi cầu lấy.

Nơi này tổng cộng có sáu người, nếu mỗi người đều có lòng tham không đáy, muốn tranh đoạt bảo vật, như vậy, đến lúc đó ai cũng đừng nghĩ sống rời đi.

“Nơi này nhiều bảo vật như vậy, chúng ta một lần cũng mang đi không hết, không bằng như vậy, mỗi người lựa chọn cho mình ba bảo vật ưng ý nhất. Còn lại, thì chờ chúng ta ước định tốt xong, lần sau sẽ cùng nhau tới lấy, mọi người thấy như thế nào?” Vân Khê đề nghị.

“Chỉ lấy có ba bảo vật, ít như vậy? Ai biết tiếp theo còn có thể tìm tới nơi này được không?” Hách Liên Tử Ngọc cau mày, cúi đầu xem một

chút bảo vật mình vơ vét, hơi có chút không đồng ý.

Mộ Cảnh Huy tính tình chững chạc, quyết đoán, nên liền buông xuống mấy bảo vật trong tay, gật đầu phụ họa nói: “Đề nghị lần này của Vân tiểu thư rất tốt!Trước mắt chúng ta còn đang ở trong hiểm cảnh, có thể bình yên thoát thân hay không còn là một vấn đề, nhưng nếu có lòng tham không đáy, chẳng những không thể lấy đi bảo vật, sợ rằng còn phải đem mệnh để lại, như thế quả thật không đáng giá!”

Dạ Hàn Tinh dùng ngón tay thon dài vuốt chiết phiến rồi tùy ý liếc nhìn các loại bảo vật, một cái cũng không có lấy, hắn khẽ động đuôi lông mày, thanh nhã cười nói: “Ta không sao cả, các ngươi muốn thế nào thì thế đó!”

Những bảo vật này đúng là không tệ, nhưng mà hắn căn bản không có để vào trong mắt, hiện tại trong lòng hắn lo lắng nhất là bệnh tình của huynh trưởng. Nếu những bảo vật này có thể trợ giúp hắn cứu sống huynh trưởng của hắn, như vậy hắn nhất định sẽ hao tổn hết tâm cơ đem toàn bộ chúng trở về. Đáng tiếc, bệnh của huynh trưởng cũng không phải chỉ cần có kim ngân tài bảo là có thể chữa khỏi, cho nên ở trong mắt của hắn bảo vật như cặn bã, không đáng giá nhắc tới!

Độc Cô mưu thì vẫn duy trì tư thế ôm kiếm như ban đầu, không có lên tiếng, cũng không có ý định vơ vét bảo vật.

Hách Liên Tử Phong ngồi xuống nguyên tại chỗ, đang từ từ điều tức khôi phục ở bên trong, nghe được mấy người họ nói chuyện, trong đầu hắn cũng không có nghĩ nhiều, hai mắt nhìn chăm chú thật lâu vào cái bình sứ nhỏ bày ở trước mặt hắn, thần sắc bị chi phối. Cả động rất nhiều kỳ trân dị bảo, hắn đều làm như không thấy, phảng phất như chỉ có một bình sứ nho nhỏ này mới là bảo vật hắn trân quý nhất.

Ánh mắt Vân Khê nhàn nhạt quét qua vẻ mặt mỗi người, nàng khẽ nhếch môi cười một tiếng, đều nói hoạn nạn sẽ thấy chân tình, lâu ngày mới biết lòng người, quả nhiên không sai! Đối mặt với sự hấp dẫn, mới có thể thử dò xét ra lòng người, nàng rất may mắn, mỗi người ở bên cạnh nàng không phải ai cũng đều có lòng tham lam không đáy, bên cạnh nàng vẫn còn có những quân tử đáng giá để tương giao.

“Phong tao nam, Độc Cô, cả hai người các ngươi không có muốn lấy gì, vậy tất cả bảo vật của các ngươi chọn sẽ đưa cho ta! Thay ta lấy thêm mấy cái, ta mang về cho Tiểu Mặc cùng Tiểu Tĩnh chơi!” trên gương mặt Vân Khê hiện lên thần sắc vui thích thật xinh đẹp, nàng vừa hướng Huyền Dực vẫy vẫy tay, nói, “Huyền Dực, ngươi cũng coi như một thành viên! Chỉ cần chọn ba bảo bối, không cho có lòng tham!”

Đuôi lông mày Dạ Hàn Tinh nhướng lên, không nhịn được mà cúi đầu cười, nàng thật đúng là một chút cũng không chịu thiệt a.

Khóe miệng Độc Cô mưu ở dưới mũ che cũng run rẩy, quả nhiên, nàng vẫn như thế, có thể chiếm tiện nghi thì tuyệt sẽ không bỏ qua!

Vân Khê tiếp tục sưu tầm bảo vật, một bảo khố lớn như vậy, nhất định có mấy vật khiến nàng đặc biệt thích ý, cho nên nàng cũng không vội chọn lựa, ở góc động phía Tây Bắc, nàng mơ hồ thấy có một chút ánh sáng âm u từ khóe mắt nàng thổi qua, đưa tới lực chú ý của nàng.

Đây là cái gì? Nàng tò mò men theo nguồn sáng âm u kia đi tới.

Chỉ kém ba bước nữa, thì bên cạnh đột nhiên có một bóng người hiện lên, đoạt lấy bảo vật lúc trước nàng thấy được.

Vân Khê kinh ngạc, ngước mắt thấy vẻ mặt Hách Liên Tử Ngọc vui mừng, hắn ôm trong ngực một bụi thủ ô đang phóng thích ra ánh sáng âm u, rồi mừng rỡ như điên.

“Là Cửu khiếu thủ ô trong truyền thuyết, Cửu khiếu có hình dạng người!”

Cửu khiếu thủ ô?!

Bốn chữ này, giống như là một tiếng sét đánh mạnh vào trong lòng Vân Khê. Là Cửu khiếu thủ ô, một trong hai vị dược liệu trân quý thiếu hụt mà nàng đang đau khổ truy để luyện chế Cửu Chuyển Thái Cực đan, trừ Lam Tâm Tuyết Sâm ra, một vị thuốc còn lại chính là nó!

“Tử Ngọc, đem thủ ô đưa cho ta!” Vân Khê đưa tay về phía hắn, chân thành muốn xem, có phải là Cửu khiếu thủ ô mà nàng đang tìm kiếm hay không.

Hách Liên Tử Ngọc nhìn ánh mắt của nàng, mang theo sự cảnh giác đem Cửu khiếu thủ ô bỏ vào trong ngực, lắc đầu nói: “Tỷ tỷ, cái này không thể cho ngươi! Nó là ta nhìn thấy trước, hẳn phải thuộc về ta!”

Sắc mặt Vân Khê chợt lạnh mấy phần, nhìn chằm chằm hắn, trong lòng không chút suy tính, cũng vô hình trung cho hắn rất nhiều áp lực.

Hách Liên Tử Ngọc đọc không ra tiếng lòng của nàng, ánh mắt hắn lóe lên, nghiêng người đem Cửu khiếu thủ ô trực tiếp giấu vào trong ngực, rồi ngẩng đầu lên nói: “Tỷ tỷ, bảo vật này đối với ta mà nói rất quan trọng! Ta không thể cho ngươi! Bảo vật còn lại, ngươi muốn cái gì, ta cũng sẽ không tranh giành, chẳng qua cái này thì không được.”

“Tại sao không được?” Vân Khê vẫn chặt chẽ theo dõi hắn như cũ, muốn xem thấu tâm tư của hắn.

Hách Liên Tử Ngọc quanh co nói: “Bởi vì..... Bởi vì đây là bảo vật mà phụ thân ta tìm nhiều năm, đại thọ năm mươi của người đã đến gần, ta muốn cầm nó đi hiến tặng cho phụ thân, để cho lão nhân gia vui vẻ.”

“Phụ thân ngươi tại sao phải muốn Cửu khiếu thủ ô?” Vân Khê híp lại mắt lạnh, nói, “Ngươi cũng đã biết Cửu khiếu thủ ô điểu đến tột cùng là có tác dụng gì à?”

“Ta nghe cha ta nói, nó cùng Lam Tâm Tuyết Sâm đều là hai vị dược liệu trọng yếu để luyện chế đan dược rất lợi hại, nếu hắn có thể nhận được này hai vị dược liệu này, thì sẽ luyện chế thành ra đan dược lợi hại này, như vậy hắn là có thể vĩnh cửu thanh xuân, giải trừ bách bệnh! Đây là tâm nguyện nhiều năm qua của phụ thân ta, ta hiện tại thật mới vất vả tìm được nó, sao ta có thể dễ dàng buông bỏ chứ? Chờ ta lấy được Lam Tâm Tuyết Sâm nữa, như vậy là tập hợp đủ hai vị dược liệu, sẽ đem toàn bộ tặng cho phụ thân làm thọ lễ, hắn nhất định sẽ rất vui vẻ.” Hách Liên Tử Ngọc vừa nói, vừa đem Cửu khiếu thủ ô giấu kĩ càng hơn, hắn nháy ánh mắt nhìn như đơn thuần vô tội, khẩn cầu, “Tỷ tỷ, ngươi đừng cùng ta tranh giành bảo vật này a. Nơi này nhiều bảo vật như vậy, ngươi tìm những thứ khác đi!”

Hmm, theo như cách nói của hắn, nàng bỗng biến thành người cướp đoạt bảo vật của hắn? Vân Khê thật dở khóc dở cười, hắn thật sự là hài tử tâm địa đơn thuần sao? Thần thái của hắn chói lọi như ánh mặt trời, nhưng tâm địa đến tột cùng được bao nhiêu phần sáng?

Vân Khê đối với hắn hơi có chút thất vọng, bất quá, nàng cũng có nhân phẩm đến nỗi đi tranh đoạt bảo vật cùng một hài tử.

Nàng hờ hững xoay người, tiếp tục hướng nơi khác tìm kiếm, nếu có thể tìm ra một bụi Cửu khiếu thủ ô, thì có lẽ sẽ tìm được bụi thứ hai.

Hách Liên Tử Ngọc thấy nàng bỏ qua, lúc này mới yên tâm chút ít, sờ sờ Cửu khiếu thủ ô dấu ở trong ngực, đáy mắt trong suốt của hắn xẹt qua tinh quang. Chỉ cần hắn đem Cửu khiếu thủ ô cùng Lam Tâm tuyết sâm toàn bộ hiến tặng cho phụ thân, phụ thân lại càng thương yêu hắn hơn, có lẽ cũng sẽ một lần nữa suy nghĩ lại, mà đem vị trí gia chủ truyền cho hắn, mà không phải đại ca của hắn.

Mẫu thân đã nói, đại ca là dã chủng, bị mẫu thân ruột thịt vứt bỏ, hắn không có tư cách thừa kế vị trí gia chủ của Hách Liên gia. Vị trí gia chủ của Hách Liên gia tuyệt đối không thể rơi vào trong tay một dã chủng, chỉ có hắn mới là người thừa kế danh chánh ngôn thuận của Hách Liên gia! Mặc dù hắn không ham muốn vị trí gia chủ, song vì địa vị ngày sau ở Hách Liên gia của của hắn và mẫu thân, còn có tỷ tỷ nữa, hắn phải đem vị trí gia chủ đoạt vào tay!

Nghĩ tới đây, ánh mắt của hắn càng kiên định thêm mấy phần.

Hai người Mộ Cảnh huy cùng Dạ Hàn Tinh lẫn liếc mắt nhìn nhau một cái, tựa hồ cũng từ trong lời nói của Hách Liên Tử Ngọc cùng Vân Khê mà chiếm được chút tin tức ẩn giấu nào đó, nên có thể thấy ánh sáng sắc trong đáy mắt lẫn nhau, đồng thời có chút hiểu được.

Thì ra, để chế luyện Cửu Chuyển Thái Cực đan trừ Lam Tâm tuyết sâm ra, một vị thuốc cuối cùng, chính là Cửu khiếu thủ ô!

Khó trách Hách Liên Tử Phong lại giương cờ giống trống đòi lấy Lam Tâm Tuyết Sâm, thậm chí còn tự mình đi đến Mộ Tinh Thành, chẳng lẻ chính là vì tranh nhau hiếu kính cho gia chủ kính của Hách Liên gia?

Không chỉ trong lòng họ hiểu, trong lòng Vân Khê lại càng nghi ngờ nặng nề, cách điều chế Cửu Chuyển Thái Cực đan đã không còn là bí mật, Hách Liên gia có cách điều chế, trong tay Mộ lão cũng có cách điều chế, nhưng mà trong chuyện này thật giống như có cái gì ẩn tình, cho nên vô luận thế nào họ cũng không có thành công luyện chế ra Cửu Chuyển Thái Cực đan.

Trong lòng Vân Khê không khỏi to gan suy đoán, có lẽ cách điều chế Cửu Chuyển Thái Cực đan thật sự tồn tại, chẳng qua lại không biết nguyên nhân vì sao có không trọn vẹn, Hách Liên gia chiếm được nửa phần sau cách điều chế, mà Mộ lão thì chiếm được nửa phần đầu cách điều chế, cho nên song phương đều không thể thành công luyện chế ra Cửu chuyển Thái Cực đan.

Nhất định là như vậy! Nếu không bằng vào thế lực to lớn của gia tộc Hách Liên, một khi đã có cách điều chế Cửu Chuyển Thái Cực đan đầy đủ, làm sao lại không dốc toàn lực tìm kiếm dược liệu trân quý cần có đây?

Vân Khê lắc lắc đầu, nàng nghĩ nhiều như vậy làm cái gì?

Hách Liên gia cho dù là chân chính chiếm được Lam Tâm Tuyết Sâm cùng Cửu khiếu thủ ô, nhưng nếu không có kỹ thuật luyện đan cùng mồi lửa phẩm chất cao xứng đôi thì cũng vô dụng.

Cơ hồ tìm hết cả cái động rộng rãi, cũng không có phát hiện gốc Cửu khiếu thủ ô thứ hai, Vân Khê không tiếng động mà thở dài, chẳng lẽ đây là ý trời?

Huyền Dực trong lúc bất chợt như nhận ra cái gì, long thân đột nhiên rung lên, mở miệng nói: “Chủ nhân, ta nghe thấy thanh âm rồng ngâm, thật sự có tiền bối của Long Tộc sống ở nơi này!”

Vân Khê từ trong đống bảo vật ngẩng đầu dậy, ánh mắt sáng lên: “Ở nơi đâu? Mau dẫn chúng ta đi!”

Vân Khê tùy tiện chọn lấy mấy cái bảo vật, sau đó liền nhảy lên sống lưng của Huyền Dực, mấy người còn lại cũng lần lượt nhảy lên lưng Huyền Dực theo, chuẩn bị đi theo Huyền Dực tìm kiếm Long Tộc.

“Tỷ tỷ, chờ ta một chút!” Hách Liên Tử Ngọc chiếm được Cửu khiếu thủ ô, nhưng còn không thỏa mãn, không ngừng đem bọc quần áo lúc trước làm bao chứa bảo vật toàn bộ mang theo, ngoài ra hai tay còn bắt lấy rất nhiều bảo vật.

Thấy những người khác đều đã nhảy lên lưng Huyền Dực, hắn vội vàng ôm bảo vật đuổi theo.

Đám người Vân Khê đều nhíu lại chân mày nhìn về phía hắn, trong đôi mắt tất đều xẹt qua vẻ chán ghét, mọi người không để ý đến hắn, nhất tề quay đầu, nhìn về phía trước.

Hách Liên Tử Ngọc vẫn đắm chìm trong vui sướng nhận được bảo vật, không có nhận thấy được thần sắc khác thường của mọi người, nên mới vừa nhảy lên lưng rồng, Huyền Dực liền chán ghét đánh cái đuôi xuống, thân thể bay vút lên, nghênh ngang rời đi!

Hách Liên Tử Ngọc trên người vốn tràn đầy bảo vật, thân thể mới vừa ngồi vững vàng, đuôi rồng đột nhiên vung vẩy, hắn vội vàng không kịp chuẩn bị, trong lòng ôm đầy bảo vật cũng theo quán tính bay ra ngoài, rơi tán loạn giữa không.

“Bảo vật của ta, bảo vật của ta” khuôn mặt Hách Liên Tử Ngọc ảo não.

“Dừng một chút, dừng một chút! Bảo vật của ta rơi hết….!”

Hắn hô lớn, đôi mắt trông mong nhìn những bảo vật kia cách hắn càng ngày càng xa, trong lòng hắn một mảnh lo lắng.

Dạ Hàn Tinh miễn cưỡng mím môi, cúi đầu chê cười, có chút hả giận.

Mộ Cảnh Huy chẳng qua là nhàn nhạt quét mắt nhìn hắn một cái, liền quay lại phía trước, đem tầm mắt chuyển hướng nơi khác, không rãnh mà để ý.

Độc Cô Mưu thì mắt xem mũi, mũi nhìn tâm, hoàn toàn luôn luôn coi như hắn là không khí.

Về phần hai người còn lại, Hách Liên Tử Phong lặng yên ngồi ở phía trước nhất, bóng lưng như núi nguy nga, thương thế trên người tốt lên cũng khỏi hẳn được bảy tám phần. Tầm mắt của hắn vẫn nhìn thẳng phía trước, cả người giống như là một pho tượng Phật lạnh lẽo, cứ như vậy thẳng lưng ngồi, không nhúc nhích, không chút gợn sóng sợ hãi.

Vân Khê ánh mắt quét nhẹ một cái về phía Hách Liên Tử Ngọc bên cạnh, cố ý đề cao âm điệu, lạnh lùng nói: “Huyền Dực, đi mau!” Nói xong, tầm mắt của nàng như có như không rơi vào bóng lưng Hách Liên Tử Phong, chuyện trên đời này nàng vẫn không thể nào nhìn thấu.

Lúc trước tới U Lâm, nàng thấy Hách Liên Tử Phong vì tiểu nhân lãnh huyết vô tình, song khi đệ đệ của hắn gặp phải nguy nan, hắn lại có thể phấn đấu quên mình đi cứu giúp, Hách Liên Tử Ngọc được nàng coi là hồn nhiên rực rỡ, nhưng khi đối mặt với bảo vật hấp dẫn, liền lộ ra bản tính tham lam của hắn, thậm chí ngay cả sống chết của

ca ca hắn cũng có thể xem như không. Thì ra nàng không đủ hiểu rõ lòng người, đến tột cùng ai thiện ai ác, người nào hữu tình người nào vô tình, chỉ có lâu ngày mới biết tâm người!

Hách Liên Tử Phong thật giống như đã nhận ra ánh mắt nàng nhìn chăm chú, hắn khẽ ghé mắt, chỉ lộ ra nửa bên mặt nghiêng, tầm mắt của hắn còn chưa đủ để chạm đến nàng, song Vân Khê vẫn cảm thấy tầm mắt hắn sáng quắc nóng bỏng.

Hách Liên Tử Phong, ngươi rốt cuộc là một người như thế nào?

Vân Khê không tự chủ lắc đầu, nàng rất không thích cảm giác hiện tại, không có ánh sáng rực rỡ, không có không khí ấm áp, rồi từ từ lòng của nàng cũng trở nên tối tăm rồi.

Quả nhiên, người sống đơn giản một chút tương đối tốt hơn.

Bỗng nhiên nàng rất nhớ Tiểu Mặc, nhớ Thiên Tuyệt, chỉ khi cùng bọn họ ở chung một chỗ, nàng mới có thể cảm nhận được ánh sáng rực rỡ cùng ấm áp vô cùng vô tận.

Thật ra thì, hạnh phúc là một chuyện đơn giản, nhưng thường thường mọi người đem nó nghĩ đến phức tạp.

Vân Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch ngồi trên lưng đại điểu bay vọt qua đầm lầy, vừa mới đến gần bờ bên kia, thì toàn thân đại điểu liền run run, nó vội vàng hạ xuống, đợi một người một thú sủng trên lưng bước xuống, nó liền không quay đầu lại bay đi, thật giống như nơi này tồn tại một lực lượng khiến nó e ngại, khiến cho nó không dám ở lâu.

“Tiểu Bạch, nó sao thế? Hình như rất sợ?”

Tiểu Mặc Mặc, đừng để ý tới nó! Yên tâm đi, không có việc gì!

Tiểu Bạch hướng về phía hắn liên tiếp gật đầu, bày ra bộ dạng an ủi. Bởi vì nó đã nghe được thanh âm thuộc về của nó, trong thanh âm kia tràn đầy nồng đậm ôn nhu, không có bất kỳ gì ác ý.

Kéo kéo chéo áo Vân Tiểu Mặc, Tiểu Bạch nhảy xuống, hướng phía trước nhảy lên đi tới.

Bờ bên này ao đầm rất giống bờ bên kia, rừng cây mênh mông vô bờ, chẳng qua là bên này phong cảnh rõ ràng so với bờ bên kia càng tốt hơn, cây cối xanh tươi, mùi hoa bốn phía, còn có các loại trái cây kỳ dị.

Tiểu Bạch ở phía trước dẫn đường, Vân Tiểu Mặc vừa đi, vừa tiện tay hái được mấy viên trái cây ăn.

“Tiểu Bạch, cái trái cây này thật ngọt, ngươi có muốn ăn thử một chút hay không?”

Tiểu Bạch quay đầu lại, vững vàng tiếp được trái cây Vân Tiểu Mặc vung tới, vui mừng lăn lộn.

Tiểu Mặc Mặc đối với Tiểu Bạch thật tốt, có cái gì ăn ngon, chưa bao giờ quên mất Tiểu Bạch!

Tiểu Mặc Mặc, nếu là có một ngày Tiểu Bạch phải rời đi ngươi, ngươi sẽ khổ sở hay không?

Tiểu Bạch đột nhiên cúi cái đầu nhỏ xuống, thân thể lông xù ôm trái cây đỏ tươi, co rúc thành một đoàn, màu sắc hồng trắng tương phản, càng lộ vẻ khả ái.

“Tiểu Bạch, ngươi làm sao vậy? Làm sao ngươi cũng học mẫu thân đa sầu đa cảm nữa rồi?”

“Ô ô ” Tiểu Bạch duỗi dài cái cổ vốn đã rất ngắn kháng nghị, không nên đem Tiểu Bạch khả ái so cùng nữ ma đầu, Tiểu Bạch chẳng qua không nỡ rời đi Tiểu Mặc Mặc mà thôi.

Vân Tiểu Mặc khom người ôm lấy nó, sờ sờ đầu nó nhỏ nói: “Tốt lắm, tốt lắm! Chúng ta nhanh lên một chút đi tìm Long Chi diễm đi!”

Cho nên, một người một thú, lại bắt đầu một lần nữa lên đường, vừa ăn trái cây ven đường tiện tay hái tới, vừa tiếp tục tìm kiếm Long Chi diễm.

Bên tai, tiếng rồng ngâm càng ngày càng gần, mặt đất cũng theo khẽ rung động theo.

Vân Tiểu Mặc dừng bước, đưa mắt nhìn về phía trước, chỉ thấy phía sau rừng cây kia, cất dấu một hang động khổng lồ, tiếng rồng ngâm ít nhiều càng ngày càng sục sôi chính là từ bên trong truyền ra.

Đang do dự có nên đi vào hay không, đột nhiên Tiểu Bạch từ trong lòng ngực của hắn nhảy xuống, như một mũi tên xông thẳng vào rừng cây, chui vào trong hang động khổng lồ đó.

“Ô ô, ô ô ô”

Tiểu Bạch vừa đến cửa động liền hướng Vân Tiểu Mặc kêu to, giống như là nói với hắn, nơi này không có nguy hiểm, Tiểu Mặc Mặc có thể tiến vào!

Vân Tiểu Mặc không chần chờ nữa, theo sát từ ngoài chui đi qua, hình thể hắn nhỏ nhắn cho nên đi xuyên qua rừng cây chi chít không

tốn sức chút nào, nếu đổi lại là một người trưởng thành, sợ rằng còn phải phí chút ít thời gian, đem nhánh cây cổ thụ ngàn năm chém đứt tận gốc, mới có thể thông hành.

Trong hang động khổng lồ, nổi lên trận trận hàn phong, giống như là âm phong đến từ dưới đất, mang theo trào dâng.

Vân Tiểu Mặc cẩn thận đi về phía trước, mượn ánh sáng từ ngoài động xem xét, hắn mơ hồ thấy trên vách động bên phải, có một cái bóng dáng khổng lồ đang đung đưa, đường cong thân thể thô to, còn có móng vuốt khổng lồ, thân ảnh kia cùng Huyền Dực cực kỳ giống.

Kèm theo với chuyện bọn họ càng chạy càng gần, thì thân thể thật dài của một con rồng lộ ra.

“Ngao ngao”

Thanh âm rồng ngâm sục sôi kịch liệt động đất, động lên màng nhĩ Vân Tiểu Mặc, sinh ra sự ù tai trong nháy mắt.

Vân Tiểu Mặc che lên lỗ tai, trơ mắt nhìn Tiểu Bạch nhảy lên, vui thích hướng huyệt động chỗ sâu đi tới.

“Tiểu Bạch, chờ ta một chút!”

Vân Tiểu Mặc cũng chẳng quan tâm ù tai nữa, thi triển khinh công, bước nhanh đuổi theo. Tiểu Bạch là hảo bằng hữu của hắn, hắn tuyệt đối không thể thấy nó có việc gì, cho nên coi như là đầm rồng hang hổ, hắn cũng muốn cùng nó xông vào.

“Ngao ngao”

“Ô ô ô ô”

“Gào gào”

“Ô ô ô ô”

“Gào gào ngao”

“Ô ô ô”

Vân Tiểu Mặc bước nhanh đuổi theo, bên tai tiếng gào thét từng trận từng trận một vang lên, giao thế không ngừng mà truyền vào trong tai của hắn, có tiếng Tiểu Bạch kêu lên vui vẻ, cũng có long ngâm xa lạ, giống như là đang cùng hát một khúc hoan khoái.

Tiểu Bạch, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tại sao nó đột nhiên trở nên hưng phấn như thế?

Hơn nữa Tiểu Bạch thật là lợi hại, nó chỉ dùng một điệu tiếng kêu ô ô mà biểu diễn cả nghìn bài, cùng các loại động vật khác nhau trao đổi, thật sự là quá vĩ đại rồi!

Trong lòng Vân Tiểu Mặc vừa cảm khái, vừa tiếp tục chạy vội. Đợi tới chỗ sâu nhất trong huyệt động, cảnh vật trước mắt rốt cục rõ ràng. Từ bên trái huyệt động tỏa ra một đạo ánh sáng nhu hòa, ánh sáng rất ảm đạm, nhưng vẫn chiếu ra kim quang nhẹ nhàng, từng trận tiếng kêu bên tai là do từ bên trái huyệt động truyền đến.

“Di?”

Vân Tiểu Mặc từng bước đi vào bên trái huyệt động, song đồng từ từ hắn trợn to mắt, lộ ra thần sắc kinh dị.

Hiện ra trước mắt hắn, là một huyệt động khổng lồ, so với huyệt động

mới vừa rồi còn muốn lớn hơn gấp mấy lần, phía trên huyệt động có một cái lỗ hổng hình vuông, ánh sáng nhu hòa chính là từ miệng lỗ hổng chiếu vào.

Trong huyệt động, là một thế giới khác, hoa thơm, quả lạ tự động mọc ở bốn phía huyệt động, còn có một khe suối trong suốt có thể thấy đáy chảy xuôi trong đó, thật là nhân gian tiên cảnh. Nơi này một gốc hoa một gốc cây đều có sinh mệnh đặc thù kèm theo mãnh lực, chẳng qua là liếc mắt nhìn, tinh thần liền nâng lên, tâm thần cũng sảng khoái.

Song, những thứ này bất quá chỉ để tô điểm, chân chính hấp dẫn ánh mắt người chính là chủ nhân huyệt động này, một con Hoàng Kim cự long đầu dài hơn mười trượng, vảy rồng có màu vàng!

Nó chiếm cứ trong huyệt động, thân thể to lớn của chiếm hết một phần ba huyệt động, giờ phút này nó đang hăng hái ngẩng cao đỉnh đầu hoàng kim mà tru lên. Trên sống lưng của nó, một con tiểu sủng vật lông thuần trắng bình bình nhảy, rõ ràng chính là Tiểu Bạch lúc trước dẫn đầu chạy vào huyệt động. Kèm theo Hoàng Kim cự long chậm rãi vung vẩy thân thể của nó, Tiểu Bạch cũng hoan hoan khoái khoái đi theo, một lớn một nhỏ trong lúc này giống như là tri kỷ lâu ngày không gặp lại, dùng phương thức thuộc về bọn nó ăn mừng ngày tương ngộ, hoặc như là lễ hội trên nhân gian.

Vân Tiểu Mặc ngửa đầu nhìn một màn này, cảm nhận được từ nội tâm Tiểu Bạch phát ra vui sướng, trên gương mặt tuấn tú của hắn cũng tách ra nụ cười ngọt ngào rực rỡ.

“Tiểu Bạch” hắn hướng về phía Tiểu Bạch trên lưng Hoàng Kim cự long phất phất tay, rồi lại cẩn thận đánh giá Cự Long, chỉ thấy ánh mắt của nó phiếm quang mang màu vàng, miệng mở lớn, chòm râu mép thoạt nhìn cứng rắn dị thường, trên đỉnh đầu hiện đầy lân giáp

màu vàng.

“Thậy là uy phong!” Vân Tiểu Mặc mang vẻ mặt sùng bái, Hoàng Kim cự long cùng Huyền Dực so với nhau quả thực một trời một vực, xê xích rất nhiều lần.

Tiểu Bạch nghe được thanh âm của Vân Tiểu Mặc gọi, ô ô kêu vui mừng mấy tiếng, theo sống lưng Hoàng Kim cự long, trơn bóng mà trượt xuống, thoáng cái đã nhảy vào trong ngực Vân Tiểu Mặc, không một chút bởi vì nhìn thấy Hoàng Kim cự long liền bỏ quên Tiểu Mặc Mặc mà nó thích nhất.

Tiểu Bạch ở trong ngực Vân Tiểu Mặc một trận rung đùi đắc ý, giống như là cùng hắn diễn tả tâm tình, nó giờ phút này đang rất kích động. Khổ nổi Vân Tiểu Mặc kinh nghiệm cùng kiến thức còn non nớt, nên căn bản không có cách nào hoàn toàn hiểu ý của nó, bất quá xem thấy nó hưng phấn như vậy, chắc nó nhất định là rất vui vẻ rồi.

“Tiểu Bạch, ngươi biết vị Long gia gia này sao?” Vân Tiểu Mặc ngửa đầu nhìn Hoàng Kim cự long, trước một mảnh sáng màu vàng chói rọi, hắn rất là sùng bái, trong miệng cũng tự động gọi nó là Long gia gia.

Tiểu Bạch ở trong ngực hắn liên tiếp gật đầu, vừa hướng về phía Hoàng Kim cự long ô ô trao đổi một phen.

Bỗng dưng, từ trong huyệt động phát ra một giọng già nua nhưng trong trẻo như chuông đồng nói: “Hài tử, cám ơn ngươi đã đem Tiểu long long mang đến chỗ của ta, ngươi có tâm nguyện gì, ta sẽ giúp ngươi thực hiện.”

Vân Tiểu Mặc chợt nghe đến thanh âm của người nói, hắn bị một trận kinh sững sờ, nên quay chung quanh tìm kiếm một lần, nhưng

cũng không có thấy bóng người, làm nó rất là ngạc nhiên.

“Hài tử, đừng tìm, ta ở trước mặt của ngươi!” Đỉnh đầu hoàng kim sắc cao cao ngẩng lên, từ trên cao nhìn xuống Vân Tiểu Mặc, một trận long tức *(hơi thở rồng)*từ trong mũi của nó phun ra, vừa vặn phun vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Tiểu Mặc.

Vân Tiểu Mặc nhắm mắt lại, rồi mở ra, ngạc nhiên đánh giá Cự Long trước mắt, rốt cục mở miệng nói: “Long gia gia, thì ra thật sự là người đang ở đây nói chuyện với ta! Người mới vừa nói Tiểu long long, chẳng lẽ chính là Tiểu Bạch?”

“Đúng vậy, hài tử. Con tiểu long này là hậu duệ của Long Tộc chúng ta, ngàn năm trước, Long Tộc gặp phải một cuộc hạo kiếp, phần lớn Long Tộc đều rời đi Ngạo Thiên đại lục, dời đến nơi khác. Lúc ấy Tiểu long long vừa mới ra đời không lâu, cũng bị trường hạo kiếp này nên cùng thân nhân của nó thất lạc, mất tích ở Ngạo Thiên đại lục.”

“Thân nhân của nó muốn quay lại tìm nó, đáng tiếc lối đi thông vào Ngạo Thiên đại lục đã bị hủy, trừ phi có thần khí mở đường, nếu không dù ai cũng không cách nào đi qua. Bọn họ không thể ra sức, nên không thể làm gì khác hơn là dùng phương thức Long côi truyền tin xưa nhất của Long Tộc chúng ta, đem trách nhiệm nặng nề tìm kiếm tiểu long long phó thác cho ta, để cho ta tìm kiếm được tung tích của Tiểu long long.”

Vân Tiểu Mặc ôm Tiểu Bạch ngồi trên đất, nghiêm túc lắng nghe nó tự thuật, thì ra Tiểu Bạch là hậu duệ của Long Tộc, nó cùng thân nhân của nó thất lạc rồi. Vân Tiểu Mặc đau lòng vuốt ve bộ lông Tiểu Bạch, vừa nghi ngờ hỏi: “Nếu Long Tộc đều rời đi Ngạo Thiên đại lục, vậy tại sao Long gia gia còn ở lại nơi đây?”

Hoàng Kim cự long phun long tức, thật dài thở dài: “Gia gia ở, là bởi

vì có trách nhiệm quan trọng!”

“Nga, nguyên lai là như vậy.” Vân Tiểu Mặc cái hiểu cái không gật đầu, trong lòng cũng không biết cái gọi là trách nhiệm quan trọng mà nó nói đến tột cùng là cái gì, nhưng điều này không chút nào ảnh hưởng đến sự sùng bái cùng kính yêu của hắn đối với nó.

“Long gia gia, nói như vậy, Tiểu Bạch hiện tại đã có ít nhất một ngàn tuổi, vậy tại sao vóc dáng nó nhỏ như vậy? Hơn nữa Long gia gia có thể nói tiếng người, tại sao Tiểu Bạch không thể vậy?”

Tiểu Bạch bất mãn nhảy lên, đúng vậy a, nó đã một ngàn tuổi, tại sao lại chỉ là một đứa con nít chứ?

Nó không làm nữa! Nó cũng muốn uy vũ giống như Long gia gia vậy!

Hoàng Kim cự long nhìn Tiểu Bạch đùa bỡn, không khỏi cúi đầu nở nụ cười, trong tiếng cười lộ ra ôn hòa: “Tuổi thọ Long Tộc chúng ta so sánh với nhân loại các ngươi rất là dài, tiểu Long Long mặc dù đã có ngàn tuổi, kì thực ở trong Long Tộc chúng ta thì chỉ là tiểu hài đồng.”

“Tiểu Long chính là hậu dệu đích truyền của Long Vương, huyết mạch trên người nó cũng là thuần chánh nhất so với đông đảo con nối dòng của Long Vương. Ở Long Tộc chúng ta, chỉ có hậu duệ huyết mạch thuần chánh nhất, mới có tư cách trở thành thủ lĩnh Long Tộc chúng ta, cũng tức là Long Vương cường giả nhất của Long Tộc vĩ đại! Tiểu Long Long mới ra đời thì đã được định sẽ trở thành Vương của Long Tộc chúng ta, chẳng qua không nghĩ tới bởi vì một cuộc hạo kiếp, nó cùng thân nhân của nó thất lạc. Tiểu Long Long cũng không phải là miệng không thể nói, chẳng qua là nó còn chưa kịp tiếp nhận truyền thừa của Long Vương đời trước, cho nên dù có khí lực của Long Tộc trên người nhưng không cách nào thi

triển toàn bộ, ngay cả hình thể của nó cũng không cách nào có biến hóa lớn.”

“Long Vương?” Vân Tiểu Mặc ngạc nhiên nhìn Tiểu Bạch, thì ra thân thế Tiểu Bạch lại đáng kinh ngạc như vậy.

“Long gia gia, vậy người có biện pháp nào để cho Tiểu Bạch có chân chính khí lực của nó không?”

Hoàng Kim cự long bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Ta không phải là Long Vương, cho nên dù có đem khí lực của ta truyền thừa cho nó, cũng không có biện pháp khiến nó trở thành cường giả vĩ đại nhất. Nó chỉ có nhận được truyền thừa chân chính từ Long Vương, mới có thể trở thành cường đại nhất thế gian, và là vương giả chân chính!”

Nghe được nó nói như thế, Vân Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch cũng đồng thời cúi xuống đầu.

“Long gia gia, người như vậy không phải là đùa bỡn chúng ta sao? Hại chúng ta cao hứng hụt rồi! Người nói tất cả thân nhân của Tiểu Bạch không có cách nào đi tới Ngạo Thiên đại lục, như vậy tiểu Bạch làm thế nào mà nhận được truyền thừa từ thân nhân của nó đây?”

“Thật sự bọn họ không cách nào đi tới Ngạo Thiên đại lục, nhưng mà các ngươi có thể đi nơi đó tìm bọn họ a! Chỉ cần tập hợp đủ thập đại thần khí của Ngạo Thiên đại lục, là có thể mở ra lối thông, nhưng nếu có một ngày các ngươi đến đó, chỉ cần tìm được một chỗ tên là Long Vương cốc, là có thể tìm được phụ mẫu cùng người nhà của tiểu Long Long rồi.”

Người nhà?

Tiểu Bạch nghe hai chữ này, cả người cùng lông toàn bộ quăn xoắn

thành một khối tròn, hai con mắt đen sáng nhẹ nhàng lóe ra, mang theo vô hạn mong chờ, trong miệng phát ra tiếng kêu ô ô.

Thì ra là, Tiểu Bạch cũng có người nhà!

Tiểu Mặc Mặc, Tiểu Bạch thật giống như nhìn thấy người nhà của mình.

Hơi thở đau thương bao phủ Tiểu Bạch, Vân Tiểu Mặc nhạy cảm liền cảm thấy được, ôn nhu vuốt ve nó, an ủi: “Tiểu Bạch, ngươi yên tâm! Ta nhất định sẽ giúp ngươi tìm được người nhà của ngươi!”

Tiểu Mặc Mặc, ngươi đối với ta thật tốt! Ngươi cũng là người nhà của Tiểu Bạch!

Đầu nhỏ của Tiểu Bạch nhẹ nhàng ở trước ngực hắn cù cọ, một viên nước mắt lòe lòe trong hốc mắt nó đảo quanh, trong miệng thanh âm ô ô nghe được, càng thêm làm người ta thương cảm.

Hoàng Kim cự long nhìn hai đứa trẻ, đỉnh đầu kim hoàng sắc từ từ rũ xuống, nhích tới gần trước mặt bọn họ, dùng râu rồng cứng rắn của nó nhẹ nhàng mà cọ khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái của Vân Tiểu Mặc, trêu chọc Vân Tiểu Mặc khanh khách cười không ngừng.

“Hài tử, cám ơn ngươi đã chiếu cố tiểu Long Long như vậy, ngươi có nguyện vọng gì không, gia gia nhất định sẽ giúp ngươi thực hiện.”

“Nguyện vọng?” Vân Tiểu Mặc nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nói, “Long gia gia, mẫu thân của ta muốn tìm Long Chi Diễm để hổ trợ luyện chế đan dược, đan dược kia là dùng để trị bệnh cho Tường thúc thúc ta, Long gia gia có biết Long Chi diễm ở nơi đâu hay không, có thể đem tặng nó cho ta không?”

“Long Chi diễm? Thì ra ngươi vì tìm kiếm Long Chi diễm mà đến?” Đỉnh đầu kim hoàng sắc hơi lui vài phần, Cự Long nhẹ nhàng lắc đầu nói, “Không phải là gia gia không muốn đem nó cho ngươi, Long Chi diễm hiện tại được chôn sâu ở dưới đất trong hàn đàm, dùng để phong ấn thuồng luồng hung ác bị trấn áp ở giữa hàn đàm. Nếu Long Chi diễm bị lấy đi, như vậy thuồng luồng hung ác bị trấn áp ở giữa hàn đàm sẽ thoát khỏi khống chế, lại tới nhân gian làm ác. Gia gia lưu lại canh giữ ở nơi này, chính là vì trông chừng thuồng luồng hung ác, không để cho nó rời đi hàn đàm, gây tội ở nhân gian.”

“Nguyên lai là như vậy! Ừ, tuyệt không thể làm cho thuồng luồng hung ác làm hại nhân gian. Nhưng mà không có Long Chi diễm, mẫu thân chẳng phải là không thể giúp Tường thúc thúc luyện chế đan dược sao?” Vân Tiểu Mặc ủ rũ thõng xuống đỉnh đầu nho nhỏ, chỉ cảm thấy hi vọng ở đáy lòng tan vỡ.

Tiểu Bạch dùng sức hướng trong ngực Vân Tiểu Mặc chà chà, Tiểu Mặc Mặc, ngàn vạn lần không nên nản chí, nữ ma đầu thông minh như vậy, nói không chừng còn có biện pháp khác có thể luyện chế đan dược đây.

“Hài tử, gia gia mặc dù không thể cho ngươi Long Chi diễm, nhưng có thể đưa ngươi một lễ vật, đáp tạ ngươi chiếu cố tiểu Long Long.”

Một trận gió thổi qua, trước mắt ánh vàng chớp chớp chiếu rọi, Vân Tiểu Mặc chỉ cảm thấy có một đạo lực kỳ dị vô hình, đưa toàn bộ thân thể bao vây lại, rất ấm áp, thật giống như trên người lại mặc thêm một tầng xiêm y giữ cho ấm.

“Đây là một loại chí bảo ở vạn năm trước Long Tộc chúng ta trong lúc vô tình đã lấy được, chúng ta cũng không biết nó đến tột cùng tên gọi là gì, chẳng qua là biết, người có nó, có thể đao thương bất nhập, thuỷ hoả bất xâm. Bản thân Long Tộc chúng ta thể chất cùng nhân

loại các ngươi khác nhau, nên không cần bất kỳ phòng hộ nào, cũng có thể đao thương bất nhập, thuỷ hoả bất xâm, cho nên nó đối với Long Tộc chúng ta không có tác dụng quá lớn, hiện tại ta đem nó tặng cho ngươi, hi vọng nó có thể bảo vệ ngươi! Hài tử của ta!”

Vân Tiểu Mặc sờ sờ thân thể của mình, rõ ràng không có đồ gì gắn vào trên người của hắn, nhưng hắn lại có thể cảm giác được rõ ràng sự hiện hữu của nó, thật rất thần kỳ! Hắn ngước lên khuôn mặt nhỏ nhắn, vui vẻ nói: “Cám ơn Long gia gia! Tiểu Mặc rất thích!”

Cúi đầu, trong miệng Cự Long phát ra tiếng cười, nó vừa quay đầu nhìn về phía Tiểu Bạch, thanh âm cao vút nói: “Còn có tiểu long long, ta mặc dù không thể dẫn ngươi đi đoàn tụ cùng phụ mẫu, nhưng ta sẽ dùng phương thức Long Hồn truyền tin báo cho Long Vương, nói cho hắn biết ta đã tìm được ngươi.”

“Hiện tại khí lực trên người của ngươi còn rất nhỏ yếu, ta không có cách nào giúp ngươi phát huy toàn bộ khí lực, nhưng có thể làm cho ngươi khôi phục một phần nhỏ khí lực, để có thể đủ tự vệ. Chờ có một ngày, ngươi tìm được Long Vương, chiếm được truyền thừa từ hắn, đến lúc đó ngươi mới có thể có khí lực vương giả cường đại vô địch.”

Lời của nó vừa dứt, kim quang cũng theo hướng trên đỉnh đầu Tiểu Bạch trút xuống, giống như là một trận mưa phùn màu vàng liên tục chảy xuống, không ngừng mà cọ rửa ở trên thân thể Tiểu Bạch.

Vân Tiểu Mặc tò mò ngó chừng Tiểu Bạch, hình thể của nó không có bất kỳ biến hóa, màu lông cũng là thuần trắng như cũ, chỉ có thể nghe được thanh âm sát sát cực kỳ rất nhỏ, giống như là tiếng xương cốt ở giữa ma sát. Tiểu Bạch đang tiếp thụ khí lực màu vàng tẩy rửa xong, nó tinh thần đại chấn, bộ lông toàn thân cũng dựng đứng lên.

Trong lỗ mũi không biết bị thứ gì ngọ nguậy, nó đột nhiên hắt hơi một cái.

Cái hắt xì này rất không tầm thường, hơi thở theo trong mũi hắn phun ra, bắn cách xa mấy trượng xa, nơi hơi thở đi qua, hoa cỏ toàn bộ đảo hướng.

“Di?” Tiểu Bạch rất là ngạc nhiên, nó thấy mình hắt xì lợi hại như thế, không khỏi đắc chí.

Quái thanh âm nho nhỏ của nó lại làm Vân Tiểu Mặc chấn kinh.

“Tiểu Bạch, ngươi mới vừa nói gì rồi?”

“Ta không có nói gì a?”

Vân Tiểu Mặc trừng lớn mắt như hạt châu, vui mừng nhìn Tiểu Bạch, miệng nó có thể phun ra tiếng người rồi!

“Tiểu Bạch, ngươi nói thêm câu nữa, ta tên là gì?”

Tiểu Bạch có chút không giải thích được, vì ngày thường nó hướng về phía Tiểu Mặc Mặc lầm bầm lầu bầu quen rồi, hoàn toàn từ đầu đến cuối không lưu ý đến mình giờ phút này, tiếng nói không còn là tiếng nói ô ô phi nhân loại nữa, mà đã chân chính là tiếng người.

“Ngươi tên là Tiểu Mặc Mặc a, Tiểu Bạch cực kỳ thích Tiểu Mặc Mặc!”

“Ha ha, thật tốt quá! Tiểu Bạch, ngươi nói được tiếng người rồi!” Vân Tiểu Mặc vui vẻ đem nó giơ lên cao, tiếng cười trong sáng xa xa truyền ra, không có gì làm người ta mừng rỡ bằng chuyện này được,

thật là tin tức tốt.

“Ô ô, ta nói chính là tiếng người sao?” Tiểu Bạch hậu tri hậu giác lắc đầu, một trận hoa mắt chóng mặt, sau đó bộc phát ra tiếng cười so sánh với Vân Tiểu Mặc càng thêm vui vẻ, “Ha ha ha ha, Tiểu Bạch ta rốt cục có thể nói tiếng người rồi! Hì hì, ha ha..... ”

“Hưu …….” Tiểu Bạch xoẹt một cái, bắt đầu đắc ý vênh váo, ở huyệt động nhảy lên hoa cỏ, chạy loạn, chui loạn. Vân Tiểu Mặc cũng rất vui vẻ, đi theo nó chạy đuổi quanh bốn phía hang động, hoàn toàn quên mất giờ phút này thân mẫu của hắn đến tột cùng là đang làm cái gì, thân ở trên đất, đã thoát khỏi nguy hiểm hay chưa?

Dưới đất, đoàn người Vân Khê đi theo Huyền Dực xuyên qua không gian bóng tối rộng lớn, đoạn đường này thỉnh thoảng gặp phải một chút dơi hút máu cùng thú dữ dưới đất, nhưng đều bị mấy người họ dễ dàng giải quyết, hơn nữa bản thân Huyền Dực toả ra lực uy hiếp, cho nên thú dữ tầm thường nghe thấy được khí tức của nó, đều tự động bỏ chạy, không dám nhích tới gần. Bay hồi lâu, rốt cục ở phía trước đã thấy được chút ánh sáng u ám, giống như là đã tới thế giới dưới lòng đất.

“Từ phương vị đi lên phán đoán, chúng ta mới vừa rồi hẳn đã đi qua một đầm lầy rồi, hiện tại đã đến bờ bên kia đầm.” Vân Khê cân nhắc phân tích, giọng nói nghiêm nghị.

“Không nghĩ tới phía dưới đầm lầy lại có một hang động như thế.” Mộ Cảnh Huy sợ hãi than, nhớ lại lúc trước mình mấy lần đi tới Quỷ Cốc U Lâm, đều chỉ đi tới bờ đầm lầy, liền không công mà rút lui, hắn chưa từng nghĩ đến phía dưới đầm lầy lại có một thế giới khác. Chẳng qua, mặc dù có biết đi nữa, sợ là hắn cũng không dám tùy tiện xông vào, riêng chuyện đối phó những con dơi hút máu kia, thì một mình hắn rất khó chống đở nổi, chớ nói chi còn có những thú dữ

khác. Lần này, cũng chính vì có Huyền Dực tồn tại, cho nên bọn họ mới có thể thuận lợi di chuyển trong lòng đất như vậy, nhưng nếu chỉ dựa vào lực lượng của hắn, sợ rằng hắn đã sớm chết ở nơi này.

“Không biết phía trước có cửa ra khỏi lòng đất hay không, nếu có, thì chúng ta hẳn là cách chỗ ở của Long Tộc không xa.” Dạ Hàn Tinh híp lại con ngươi, không biết đang nghĩ tới điều gì, rồi cúi đầu nói, “Nghe nói ngàn năm trước toàn bộ Long Tộc đã dời khỏi Ngạo Thiên đại lục, nếu thật sự có Long Tộc còn sống ở chỗ này, ta nghĩ số lượng cũng sẽ không quá nhiều, chẳng qua tại sao toàn bộ Long Tộc đều dời đi rồi, mà còn để một bộ phận Long Tộc lưu lại đây?”

“Có lẽ bởi vì nó không nỡ rời đi mảnh đất này.” Mộ Cảnh Huy phỏng đoán ngay sau đó.

Huyền Dực như một mũi tên xuyên thấu trong không gian bóng tối, chỉ chốc lát sau liền đến một chỗ ánh sáng âm u phát tán.

Đợi Huyền Dực dừng lại, Hách Liên Tử Ngọc nhảy từ trên lưng rồng xuống đầu tiên, hắn nghĩ thầm có lẽ nơi này và nơi mới vừa rồi giống nhau, có tàng bảo vô số cũng không chừng. Mới vừa rồi từ trong động đá lấy được ít bảo vật đều mất hết rồi, hắn cảm thấy rất là đáng tiếc, may mà Cửu khiếu thủ ô bị hắn vững vàng giấu sâu ở trong ngực. Lần này nếu như phát hiện bảo vật nữa, hắn cần phải ôm chặt lấy bọn nó, cũng không thể khiến chúng nó bị mất.

Mấy người Vân Khê cũng lục tục từ trên lưng Huyền Dực nhảy xuống, ngắm nhìn bốn phía.

Phía trước đã không có đường đi, nhất là hàn đàm sâu không thấy đáy, ánh sáng sâu u chính là từ trong hàn đàm chiết xạ ra. Trong hàn đàm, nước rất tĩnh lặng, bởi vì dưới đáy có chút gió lạnh thổi ra nên trên mặt hồ nổi sóng lăn tăn.

Đứng ở bên cạnh hàn đàm, từng đợt gió lạnh lẻo quất vào người, nhiệt độ nơi này rõ ràng so sánh với nơi khác thấp rất nhiều.

“Thoạt nhìn, là tử lộ, chúng ta ra không được.” Mộ Cảnh Huy dẫn đầu nêu ra ý kiến.

Huyền Dực ngưng thần lắng nghe chốc lát, mở miệng nói: “Chủ nhân, ta nghe thấy thanh âm long ngâm là từ phía trên đỉnh đầu của chúng ta truyền đến, có lẽ lối ra đang phía trên ở chúng ta.”

Tất cả mọi người nhất tề ngẩng đầu nhìn phía trên đỉnh đầu của bọn hắn, từ ánh sáng phản chiếu từ hàn đàm, liền thấy phía trên đỉnh đầu là tầng nham thạch, mơ hồ có thể thấy mặt ngoài nham thạch bị phủ một tầng rêu xanh thật dầy, ngoài ra căn bản nhìn không thấy bất kỳ chỗ khác thường nào.

Mộ Cảnh Huy suy nghĩ chuyển động liền nói: “Chúng ta cùng nhau hợp lực, đục lỗ tầng nham thạch phía trên, có lẽ là có thể tìm được lối ra.”

“Không thể!” Vân Khê ngăn trở hắn, phân tích nói, “Chúng ta không biết kết cấu địa chất nơi này, nếu tùy tiện oanh kích nó, rất có thể đem mảnh nham thạch này toàn bộ phá hư, đến lúc đó nham thạch trên đỉnh đầu sụp đổ, rất có thể sẽ đem mọi người chúng ta đều chôn ở bên dưới.”

“Vậy làm sao bây giờ? Ta không muốn bị chôn sống ở chỗ này.” Hách Liên Tử Ngọc nghe được lời của nàng, không khỏi lo lắng hãi hùng, hai mắt vẫn còn tiếp tục nhìn quanh, hy vọng có thể tìm được bảo vật ly kỳ gì.

Bởi vì cái gọi là tiên hạ thủ vi cường, hắn tin tưởng chỉ cần hắn cầm

trước được đồ trong tay, mấy người còn lại vì bận tâm đến giang hồ đạo nghĩa, tuyệt đối sẽ không tranh đoạt cùng hắn, cho nên chỉ cần phát hiện có bảo vật, hắn đều phải là người thứ nhất cầm trên tay.

Mấy người còn lại không nhìn thẳng hắn, tiếp tục thương nghị phương án tìm kiếm lối ra như thế nào.

Cuối cùng, Hách Liên Tử Phong vẫn trầm mặc không nói kia đứng dậy, thanh âm hắn trầm thấp không có sóng nói: “Các ngươi đều rời đi nơi này trước, để cho ta tới thử độ dầy của tầng nham thạch cùng, nếu không có nguy hiểm gì, thì mọi người cùng nhau hợp lực đánh vỡ nó sau.”

Lời của hắn không cao không thấp, nhưng lại có lực ảnh hưởng cùng uy hiếp thật lớn, Mộ Cảnh Huy và Dạ Hàn Tinh đều gật đầu, nếu hắn nguyện ý một mình tới thử nghiệm tầng nham thạch này có nguy hiểm hay không, bọn họ tất nhiên không có đạo lý ngăn trở hắn, huống chi bọn họ đều rất tin trong đoàn người, không ai có võ công vượt xa hắn.

Vân Khê mở miệng phản đối: “Không được! Ngươi bị thương, để ta thử đi.”

Vân Khê nghĩ thầm, nói cho cùng tất cả mọi người là vì giúp nàng tìm kiếm được Long Chi diễm, mới bị mắc ở hiểm cảnh, về tình về lý nàng không nên khiến người khác tới mạo hiểm như vậy, song lời của nàng rơi vào trong tai Hách Liên Tử Phong, lại trở thành một ý nghĩa khác.

“Uống thuốc của ngươi xong, thương thế của ta đã tốt lên nhiều.” Thanh âm của hắn vẫn trầm thấp không có sóng như cũ, song cẩn thận nghe, lại có thể phát hiện có biến hóa rất nhỏ, cùng ý vị sâu xa trong đó.

Ánh mắt Vân Khê lóe lên, có chút do dự.

Lúc này, thanh âm Hách Liên Tử Ngọc đột nhiên vang lên: “Các ngươi nhìn xem, nơi này có một thanh kiếm, thoạt nhìn giống như kiếm tốt, niên đại rất xa xưa.....”

Mọi người nghe tiếng liền quay đầu lại, đã thấy hắn khom người đưa tay vào trong hàn đàm, đem một thanh trường kiếm cắm ở chỗ nước cạn trong hàn đàm từ từ lấy ra ngoài. Theo động tác nhổ kiếm của hắn, mặt đất dưới chân bọn họ cũng ù ù rung động theo, thật giống như động đến cơ quan gì đó.

“Mau đưa kiếm thả lại đi!” sắc mặt Vân Khê trở nên biến hóa, hướng về phía Hách Liên Tử Ngọc la hét nói.

“Trời ạ, đây là một trong thượng cổ thập đại bảo kiếm, là Long Ngâm kiếm!” Hách Liên Tử Ngọc nhận ra bảo kiếm, vui mừng la lên, hoàn toàn từ đầu đến cuối không chú ý đến việc đã khởi động cơ quan, hắn chẳng những không có đem kiếm cắm trở về, ngược lại còn dùng sức đem Long Ngâm kiếm từ giữa hàn đàm nâng ra ngoài.

“Ha ha, thật sự là Long Ngâm kiếm! Ta lại chiếm được một trong thượng cổ thập đại bảo Long Ngâm kiếm!” Hách Liên Tử Ngọc một lần nữa lâm vào sự mừng rỡ như điên.

Lúc này, trong hàn đàm đã xảy ra biến hóa, nước hồ chấn kinh, dần dần nhấc lên ngọn sóng mãnh liệt. Trong lúc bất chợt này, một con sóng lớn cao cao lên, nổ ra tiếng bùm đinh tai nhức óc, mắt thấy con sóng đã vươn cao mấy trượng.

Đứng ở bờ đầm, không người nào không hoảng sợ biến sắc, rối rít thoát đi ra bên ngoài.

“Đi mau!” Bên tai là tiếng nói trầm thấp của Hách Liên Tử Phong, tay Vân Khê bị hắn kéo, đi theo hắn thoát ra khỏi phạm vi sóng lớn vỗ vào.

Mộ Cảnh Huy, Dạ Hàn Tinh cùng Độc Cô mưu ba người cũng chạy trước tiên, vội rời đi hàn đàm, mặc dù bọn họ đều thoát được rất nhanh, nhưng trên người vẫn bị nước trong hàn bao phủ, người nào cũng bị lạnh thấu xương, có mấy người không nhịn được mà run rẩy cả người.

“A a a” Hách Liên Tử Ngọc chỉ lo lấy kiếm, phản ứng chậm mấy nhịp, cả người bị sóng lớn vỗ vào, phát ra tiếng kinh la.

Mọi người xa xa quay đầu nhìn nhau, chuyện tình đáng sợ hơn đang xảy ra, bọn họ tận mắt nhìn thấy phía sau của Hách Liên Tử Ngọc, từ trên cột sóng cao ngất, một đôi ánh mắt u lục sáng lên. Cặp ánh mắt u lục kia giống như là hai ngọn đèn sáng khổng lồ lóe ra ánh sáng xanh u ám, chứa đựng hung quang lạnh lùng.

“Đây là cái gì?” Vân Khê lên tiếng kinh hô, đôi mắt cũng từ từ lớn hơn, bởi vì nàng thấy khi nước từ từ rút xuống, một cái đầu lớn màu đen hiện lên ở trước mắt của nàng.

Nửa người của nó ngâm ở trong hàn đàm, thấy không rõ rốt cuộc nó dài bao nhiêu, nửa người trên đứng thẳng ở trên mặt nước, hẳn là cách mặt đất mấy trượng cao, hai mắt nó tản ra ánh sáng màu xanh biếc âm u, đang từ trên ngó xuống Hách Liên Tử Ngọc gần ở nó nhất. Ánh mắt kia thật giống như đang nhìn một con kiến hôi nó tùy thời cũng có thể tiêu diệt, thật cao ngạo không ai bì nổi.

Hách Liên Tử Ngọc cảm thấy phía sau khác thường, hắn từ từ xoay người, chống lại ánh mắt xanh lục của con cự giao, cả người hắn

như bị u mê, cứ ngơ ngác đứng ở tại chỗ, hai chân thật giống như bị treo chì, một bước cũng không cách nào hoạt động.

Cự giao mở ra cái miệng to lớn đầy máu của nó, lắc lắc đầu, giống như vận động trước khi nó nuốt chửng thức ăn.

Từ trong miệng nó tản mát ra mùi hôi thối không sao chịu nổi xộc thẳng đến mũi người, Hách Liên Tử Ngọc bị một trận cháng váng, hẳn là bị sợ đến ngất đi, mềm nhũn tê liệt ngã xuống trên mặt đất.

“Làm sao bây giờ?” Vân Khê ngó chừng Hách Liên Tử Ngọc còn té xỉu ở bờ đầm, không khỏi nhíu mày, tuy là lời nói cùng việc làm của hắn trước sau không nhất trí, khiến nàng rất là thất vọng, nhưng dù sao người là đi theo nàng tới đây, nàng không thể nào không để ý tới hắn.

“Đừng đi!”

Tay trái bị lực đạo nắm tăng thêm, Vân Khê lúc này mới phát hiện, Hách Liên Tử Phong vẫn lôi kéo tay nàng, chưa từng buông ra.

Vân Khê tránh thoát tay của hắn, lông mày cong lên nói: “Không thể cứ như vậy bỏ lại hắn ở chỗ này, chúng ta cùng đi, nên cùng nhau trở về.”

“Ta đi!” Hách Liên Tử Phong cúi đầu nói một câu, thân ảnh màu tím bay vút, rút kiếm ra đầu tiên, đâm về phía Cự Giao.

“Cửu khiếu thủ ô còn đang ở trên người của hắn!” Dạ Hàn Tinh nói xong, thì từ bên hông rút ra một thanh nhuyễn kiếm, cũng tấn công đi theo.

Ba người còn lại tự nhiên cũng không có hai lời mà lao ra, năm

người cùng thi triển bản lãnh, nhất tề hướng Cự Giao công kích. Huyền Dực cũng không rơi ở phía sau, quanh quẩn ở bên người Vân Khê, vừa bảo vệ nàng, vừa tận sức lực công kích Cự Giao.

Phía trên hàn đàm, chính là vị trí của Hoàng Kim cự long, nó trông chừng thuồng luồng hung ác ngàn năm này, một khi trong hàn đàm có động tĩnh, nó có thể nhận thấy được trước tiên. Vốn còn phụng bồi Vân Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch chơi đùa. Đột nhiên thần sắc nó trở nên ngưng trọng, đỉnh đầu kim hoàng sắc cũng cao cao ngẩng lên, lắng nghe động tĩnh dưới nền đất.

Đang vui đùa, Vân Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch đã nhận ra nó khác thường, cũng rối rít ngừng lại.

“Long gia gia, đã xảy ra chuyện gì?” Động tĩnh dưới nền đất quá mức khổng lồ, ngay cả Vân Tiểu Mặc có công lực Tử Huyền cũng nghe thấy tiếng vang, đôi mày nho nhỏ nhíu lại.

“Hình như là dưới nền đất có người đang đánh nhau đấy.” Tiểu Bạch cũng nghe ra, nó dùng đồng âm non nớt nói ra.

“Các ngươi đều ngoan ngoãn đợi ở chỗ này không nên cử động, gia gia đi xuống xem một chút.” Hoàng Kim cự long phân phó xong, thân thể khổng lồ cấp tốc xoáy xuống, theo vị trí hắn chiếm cứ từ từ mở ra một lỗ hổng, nó nhẹ nhàng đáp xuống một tiếng, chui vào kẽ đất đen nhánh một mảnh.

“Long gia gia, cẩn thận a!” Vân Tiểu Mặc hô to, chạy vội tới mấy bước, áp cái đầu nhỏ xuống, hướng bên trong nhìn quanh, chỉ thấy bên trong một mảnh tối như mực, hàn phong âm lãnh trận trận thổi ra, mơ hồ có thể nghe được chút tiếng đánh nhau, tiếng gào thét truyền đến thật làm người ta dựng tóc gáy.

“Tiểu Bạch, ta thật giống như nghe được có tiếng người, có phải là mẫu thân bọn họ hay không đây?”

Tiểu Bạch cũng đi theo hắn ngã sấp dọc theo bờ kẽ đất, lắc đầu nói: “Có phải không? Bọn họ làm sao có thể ở dưới nền đất?”

“Nhưng mẫu thân bọn họ vẫn không có xuất hiện, cả trong rừng chúng ta cũng không thấy những người khác, ta nghĩ trừ bọn họ ra, sẽ không còn có người nào khác nữa.” Vân Tiểu Mặc nhướng mày lên, trong lòng vẫn có chút lo lắng.

“Tiểu Mặc Mặc, đừng lo lắng! Nữ ma đầu thông minh như vậy, lợi hại như vậy, nàng nhất định sẽ không có chuyện gì.” Tiểu Bạch theo thói quen lầm bầm lầu bầu ở ngày thường, nhất thời vô ý, đem cách mình ngầm gọi Vân Khê không cẩn thận lộ ra miệng.

“Nữ ma đầu?” Vân Tiểu Mặc khóe mắt chuyển động, im lặng nhìn Tiểu Bạch.

“Hắc hắc, nhất thời nói sai, nhất thời nói sai!” Tiểu Bạch ngại ngùng dùng hai cái móng vuốt che miệng của mình lại, thật ngu ngốc mà, cư nhiên bị Tiểu Mặc Mặc nghe được. Ừ, sau này nói chuyện nhất định phải cẩn thận một chút, không thể giống như bình thường mà tùy tiện kêu loạn nữ ma đầu nữa.

Vân Tiểu Mặc vỗ vỗ đầu nó, cũng không cùng nó truy cứu, đây là ân oán giữa nó cùng mẫu thân, từ xưa đến nay, hắn nhìn cũng quen rồi.

“Tiểu Bạch, không bằng chúng ta cũng đi xuống xem một chút sao, vạn nhất thật sự là mẫu thân bọn họ thì sao?”

Tiểu Bạch buông ra hai cái móng vuốt, nâng cao cái bụng phình nó mà mới vừa ăn no, dõng dạc nói: “Được rồi, Tiểu Mặc Mặc muốn đi,

như vậy tiểu Bạch liều mình theo quân tử!”

Dưới đất, đám người Vân Khê cùng cự giao kịch liệt giao chiến, bọn họ không ngờ đến Cự Giao khí lực khổng lồ như thế, nửa người dưới của nó thật giống như bị cái gì bó buộc ở trong hàn đàm, không cách nào rời đi hàn đàm nửa bước, nhưng dù như thế, lực công kích của nó vẫn thật cường đại, đánh cho bọn họ tan tác.

“Mọi người mau rút lui!”

Vân Khê thừa dịp đột kích, đem Hách Liên Tử Ngọc đang hôn mê khiêng ra, phi thân rời đi hàn đàm, quay đầu còn hướng bốn người đang giao chiến hô lớn.

Hách Liên Tử Phong, Dạ Hàn Tinh cùng Độc Cô mưu thấy nàng đã cứu người được, liền lần lượt rút lui, vị trí Mộ Cảnh Huy cách hàn đàm gần nhất, hắn là người cuối cùng rút lui, nhưng chậm một bước, một cánh tay bị cự giao hung hăng cắn, chỉ xém một chút nữa là bị cắn đứt cánh tay.

Từ trong miệng Mộ Cảnh Huy phát ra tiếng kinh la thê lương, làm cho bốn người kia phải dừng lại cước bộ chạy trốn.

“Mộ thành chủ!” Vân Khê trong lòng cả kinh, liền không chút nghĩ ngợi, buông Hách Liên Tử Ngọc qua một bên.

“Huyền Dực, mau!” Nàng tung người nhảy lên sống lưng Huyền Dực, một lần nữa hướng phía Cự Giao bay qua, Trảm Lãng kiếm trong tay nhắm ngay mắt xanh lục của Cự Giao đánh tới.

Con ngươi xanh lục phiếm lãnh, giờ phút này có tràn đầy tàn ác cùng Trảm Lãng kiếm đọ sức, cự giao đột nhiên nó hướng lên trời tức giận rống một tiếng, cái đuôi khổng lồ lại thoát khỏi trói buộc trong hàn

đàm, vung lên cao về phía trên, nhấc lên một mảnh sóng lớn. Sóng lớn phô thiên địa cái đánh về phía Vân Khê, Vân Khê chỉ cảm thấy phía trước giống như là một tòa núi lớn đang sụp đổ xuống, thế đến không thể đở!

Trảm Lãng kiếm cũng bị sóng lớn đánh, phản ngược về phía nàng bay đến.

” Sưu sưu”

Thân thể Vân Khê ngã thành một đường cong bất khả tư nghị, Trảm Lãng kiếm cứ như thế mà hiểm hiểm lướt qua cái mũi của nàng, suýt chút nữa cái lỗ mũi xinh đẹp của nàng đã bị cắt xuống.

“Huyền Dực, cứu người!”

Thân thể Mộ Cảnh Huy sau khí thoát khỏi bó buộc của Cự Giao liền thẳng tắp rơi xuống, vừa tới giữa không trung, lại bị sóng lớn đánh tới quấn vào trong hàn đàm.

Vân Khê hơi lui một chút, một lần nữa xông về trước, hy vọng có thể vì Huyền Dực tranh thủ một chút thời gian, từ trong hàn đàm cứu người đi lên. Mấy người Hách Liên Tử Phong cũng lần nữa hợp lực tấn công, trong lúc nhất thời kiếm quang lóe lên, sóng lớn sôi trào, tình hình chiến đấu kịch liệt không thôi.

“Ngao ngao”

Cự giao nổi giận, cả người từ trong hàn đàm toát ra, thân thể vô cùng khổng lồ đánh tới, hung hăng đánh trên người mỗi người không bỏ sót một ai.

Trước ngực Vân Khê bị quất một cái thật mạnh, trong bụng nàng một

trận sôi trào, ở giữa không trung phun ra một ít máu tươi. Thân thể nhẹ lảo đảo từ giữa không trung thẳng tắp rơi xuống, ngã vào giữa hàn đàm.

“Chết tiệt!” Thân thể của nàng vừa xuyên vào nước trong đầm, cái lạnh như băng thấm vào thấu xương, cả người nàng như tê dại đi.

“Phốc phốc” Vân Khê từ trong hồ nước ngốc đầu lên, trong miệng mang theo mùi nước hồ mặn mặn, một cổ mùi hôi thối gay mũi thẳng tắp chui vào trong mũi của nàng.

“Vân tiểu thư, đi mau!”

Mộ Cảnh Huy cũng từ trong đầm nước thoát lên, cách nàng không xa, vừa hô, vừa hướng phía nàng bơi lại. Hắn cau mày, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ, nhìn lại chung quanh thân thể của hắn, có một chút vết máu trôi nổi.

“Phách phách!” Có một thanh âm rơi xuống nước khi bọn hắn đang bơi, bọt nước vẩy ra, thật mê mắt.

“Đi mau!”

Một lực đạo nâng cánh tay Vân Khê lên, đem cả người nàng từ trong nước hướng bên bờ kéo đi ra ngoài.

Thân thể Vân Khê bay ngang ở giữa không trung, nàng chuyển tròng mắt, thì thấy được một cái đuôi màu đen thô to ở trước mặt của nàng quét ngang, chỉ còn một chút xíu khoảng cách, là có thể đem nàng đánh chết tươi. Cái đuôi lớn một đường quét ngang xuống, đánh vào giữa hàn đàm, vị trí vừa vặn đúng vị trí nàng mới ở vừa rồi, bọt sóng văng tung tóe che khuất tầm mắt, làm cho người ta thấy không rõ bên trong hàn đàm đến tột cùng là tình huống nào.

“Mộ thành chủ!”

Là ai? mới vừa rồi là ai đem nàng đưa ra khỏi mặt nước?

Tầm mắt Vân Khê quét về phía hai người ở trên bờ đang cùng cự giao kịch chiến, Dạ Hàn Tinh cùng Độc Cô mưu còn đang trên kia, Mộ thành chủ vốn là ở trong đầm nước, như vậy người vừa cứu nàng.....Đáp án thật rõ ràng!

Vân Khê khẩn trương ngó chừng nơi một mảnh bọt sóng sôi trào, không biết hai người trong nước đến tột cùng là sinh hay là tử.

“Vân tiểu thư, Cự Giao này thật lợi hại, mấy người chúng ta căn bản không có biện pháp chiến thắng nó, chúng ta nhanh lên một chút đi thôi!” Dạ Hàn Tinh liên tục vừa đánh vừa lui, cánh tay hắn cũng không cẩn thận bị cự giao đánh trúng, đang rỉ ra máu.

Độc Cô mưu cũng không khá hơn chút nào, quần áo trên người toàn bộ thấm ướt, động tác rõ ràng cũng chậm đi rất nhiều.

“Chờ một chút!” Vân Khê vẫn khẩn trương ngó chừng chỗ sâu trong hàn đàm như cũ, nàng không tin hai người họ bị chết đi như vậy.

Lúc này, hướng trên đỉnh đầu bỗng có tiếng vang ù ù truyền đến, từ phía trên tầng nham thạch đột nhiên mở ra một cái cửa động. Trong chớp mắt, ánh sáng hoàng kim chiếu rọi cả hàn đàm, cũng đem bộ dạng Cự Giao đang dữ tợn kinh khủng chiếu rõ trước mặt, làm cho người ta hoảng sợ.

“Ngao ngao, là ai phá hư trận pháp giam giữ thuồng luồng hung ác? Thật đáng chết!”

Thanh âm già nua vang lên, rõ ràng truyền vào trong tai mỗi người, Vân Khê liền ngẩng đầu lên, ở sau một đạo kim quang chói mắt, nàng nhận thấy rõ ràng thân ảnh Cự Long bay vút lên, song đồng từ từ lớn hơn, trong lòng thật sâu rung động. Nàng vốn tưởng rằng Huyền Dực đã là đại biểu cho Long Tộc, tư thái oai hùng, vượt hơn bất kỳ huyền thú trên đời, song hôm nay nhìn thấy Cự Long trước mắt, nàng mới lĩnh ngộ được, đây mới thực sự là Long Tộc, là Thần Long bay vút lên trời cao, làm cho người ta cúng bái.

Uy vũ của nó, sự cường đại của nó, làm cho nàng cảm giác được mình ở trước mặt của nó giống như con kiến hôi, không đáng giá nhắc tới.

Ngây người xong, trong nội tâm nàng cả kinh, bỗng nhiên nghĩ không biết đối phương đến tột cùng là kẻ địch hay là bằng hữu.

Không đúng, nó mới vừa hỏi là ai phá hư trận pháp giam cầm thuồng luồng hung ác?

Chẳng lẽ thuồng luồng hung ác là bị nó giam giữ?

Nếu thật là như thế, như vậy nó chính là kẻ địch của thuồng luồng hung ác, là cùng một cái chiến tuyến với bọn họ.

“Thuồng luồng hung ác, không thể để cho ngươi sau này trở ra làm hại nhân gian, hôm nay ta liền mạng này, hoàn toàn giết chết ngươi!”

“Ngao, ngao, ngao”

Tiếng gầm gừ của Cự Long cùng thuồng luồng hung ác giao thế, bóng dáng màu vàng cùng màu đen quấn giao ở một chỗ, kịch chiến càng thêm kịch liệt.

“Phốc!”

“Phốc!”

Trong hàn đàm, hai đỉnh đầu nhô lên, trong miệng phun ra nước, chính là Hách Liên Tử Phong cùng Mộ Cảnh Huy. Hai người bọn họ mới vừa bị sóng lớn nuốt, chìm vào đáy đầm, hiện tại thật vất vả mới không bị lực uy hiếp của thuồng luồng hung ác, mới chạy ra khỏi mặt nước, tìm được đường sống trong chỗ chết.

“Nhanh lên một chút lên bờ!” Vân Khê thấy hai người rồi, trong lòng nhất thời thở phào nhẹ nhỏm.

Hách Liên Tử Phong cùng Mộ Cảnh Huy đang muốn rời đi mặt nước, lúc này, hướng cửa động trên đỉnh đầu, vừa hé ra hai cái thân ảnh. Kèm theo là tiếng kêu sợ hãi, chính là Vân Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch.

Hách Liên Tử Phong cùng Mộ Cảnh Huy hai người đồng thời đưa tay, vừa vặn một người tiếp được một đứa trong bọn hắn, đợi thấy rõ ràng người và thú sủng xong, hai người không khỏi một trận kinh hãi sững sờ.

Vừa thấy trái tim Vân Khê thiếu chút nữa là nhảy ra từ cổ họng.

“Tiểu Mặc? Tiểu Bạch? Tại sao Các ngươi lại ở chỗ này?”

Ngoài khiếp sợ ra, nàng không chút do dự trực tiếp xông vào trong hàn đàm, đem Vân Tiểu Mặc từ trong tay Hách Liên Tử Phong ôm lấy, thật chặc ôm lấy hắn, thân thể không nhịn được mà phát run. Một cổ sợ hãi từ đáy lòng tự nhiên sinh ra, nàng thật sợ hãi sẽ mất đi Tiểu Mặc, hắn là mạng của nàng, là người nàng muốn dùng tánh mạng bảo vệ, nàng tuyệt không thể mất đi!

Quyển 2 - Chương 40: Tiểu Bạch thân ái, cho xin ít lửa!

Chương V40: Tiểu Bạch thân ái, cho xin ít lửa! “Mẫu thân, ngươi ôm ta thật chặt, ta không thở nổi rồi.” Vân Tiểu Mặc từ trong ngực của nàng nhẹ đẩy, xoa nhẹ mấy cái, không rõ mẫu thân vì sao lại thất thố như thế.

Nước mắt nóng hổi theo khóe mắt Vân Khê chảy xuống, nàng khẽ ngửa đầu, để cho toàn bộ nước mắt sắp rơi xuống nuốt trở lại trong hốc mắt, một tay vẫn ôm chặt nhi tử như cũ, một tay hung hăng vỗ vào trên mông nhỏ của nhi tử.

“Ai bảo con tới nơi này? Không biết nơi này rất nguy hiểm sao? Lá gan của con càng lúc càng lớn rồi, lại đem lời của mẫu thân coi như gió bên tai?”

“Nói, rốt cuộc là người nào cho con lá gan lớn như vậy?”

“Bốp bốp bốp”

Bên kia, Hoàng Kim cự long đang cùng thuồng luồng hung ác kịch liệt giao chiến, bên này Vân Khê cũng đang trong hàn đàm dạy dỗ nhi tử, trong nội tâm nàng vô cùng lo lắng cùng hoảng sợ, làm cho nàng quên mất nhiệt độ trong hàn đàm, chỉ cần vừa nghĩ tới nhi tử mới từ trên cao rơi xuống, có thể sẽ nhận lấy hậu quả nghiêm trọng, lòng của nàng thật phát run.

“Mẫu thân, con sai rồi, người đừng tức giận!” Vân Tiểu Mặc dần dần lĩnh ngộ ra, mẫu thân đang lo lắng hắn, lỗ mũi hắn đau xót, hốc mắt

cũng đỏ lên.

Mẫu thân cho tới bây giờ không từng đánh hắn, cho dù muốn đánh cũng chỉ là dọa hắn mà thôi, chưa từng chân chính dùng sức đánh quá hắn. Nhưng là hôm nay, mẫu thân thật dùng lực nặng, hắn có thể cảm giác được. Chỉ bất quá, trên người hắn có bảo vật của Long gia gia đưa, cho dù mẫu thân đánh nặng hơn nữa, cũng bất quá là gãi không đúng chỗ ngứa, hắn một chút cũng không cảm giác đau.

“Nữ ma đầu, không cho ngươi đánh Tiểu Mặc Mặc!” Tiểu Bạch thoáng cái nhảy lên đến đầu vai Vân Khê, dùng móng vuốt nắm tóc của nàng, uy hiếp.

Bộ dạng Vân Khê căm tức, ngoan trừng mắt liếc Tiểu Bạch, hướng nó rống to nói: “Ngươi cút đi một bên cho ta, chút nữa xem ta thu thập ngươi như thế nào!”

“Nữ ma đầu, không cho ngươi khi dễ Tiểu Mặc Mặc!”

“Cút cho ta! Nếu không biến, ta sẽ đem ngươi nướng ăn!”

Trong lúc tức giận, Vân Khê hoàn toàn chưa có nhận thấy được mỗ thú con lại có thể nói chuyện, một lòng nhào vào trên người nhi tử, dùng sức vỗ vào cái mông nhỏ của hắn.

Nàng không có chú ý tới hiện tượng quái dị này, nhưng Hách Liên Tử Phong cùng Mộ Cảnh huy cùng tồn tại trong hàn đàm cũng đã chú ý tới, sự kinh ngạc trên mặt Mộ Cảnh huy là không có chút nào che dấu, mà Hách Liên Tử Phong thì bình tĩnh hơn nhiều, con ngươi sâu kín u quang lưu chuyển, như có điều suy nghĩ.

“Vân tiểu thư, hay là lên bờ trước đi!” Hồi lâu, Mộ Cảnh huy thu hồi thần sắc kinh ngạc, không nhịn được nhắc nhở.

Tinh thần Vân Khê lúc này mới trở về, cũng cảm thấy nước hàn đàm mang cho nàng trận trận lạnh lẻo như băng, mấy người đang định hướng trên bờ bơi vào, trong lúc bất chợt bóng ma màu đen từ đỉnh đầu của bọn hắn nặng nề quất xuống, vật thể thô to kia chính là cái đuôi của thuồng luồng hung ác.

“Mẫu thân”

“Nữ ma đầu”

Hai tay Vân Tiểu Mặc ôm thật chặt cổ Vân Khê, cả người Tiểu Bạch cũng chui vào cổ Vân Khê, gắt gao giấu lại.

Vân Khê mắt thấy đạo bóng màu đen kia sắp nện xuống, thời gian cấp bách, nàng không suy nghĩ nhiều được, dứt khoát cuộn tròn thân thể, đem nhi tử che ở trước ngực, dùng lưng của mình hứng lấy một đòn nghiêm trọng sắp rơi xuống.

Phanh!

Xung lượng cường đại khiến cho cả người Vân Khê hướng phía trước lao xuống, nhào vào hàn đàm. Tay nàng vẫn như cũ vững vàng ôm nhi tử, một khắc cũng chưa từng buông ra. Lực đạo sau lưng đúng là mạnh mẻ vô cùng, song nàng cũng rõ ràng cảm giác được một khắc, trước khi ở xung lượng cường đại đánh tới, có một lực lượng đã ngăn nó trì hoãn lại, đụng vào lưng nàng cũng không phải là cái đuôi cứng rắn như roi thép của thuồng luồng hung ác, mà là một thân thể máu thịt mềm mại.

“Tiểu Mặc!”

Nàng không có thời gian suy nghĩ đến tột cùng là người nào thay

nàng đở một đòn nghiêm trọng, hiện tại nàng chỉ quan tâm đến nhi tử trong ngực, hắn có bình yên vô sự hay không, có ngăn cản được nhiệt độ hàn đàm lạnh thấu xương hay không.

Phía trên mặt nước, từng đòn hiểm không ngừng vỗ vào mặt nước, nhấc lên sóng lớn, ngay tiếp theo, dưới mặt nước cũng hứng lấy áp lực cực lớn, đem hai mẹ con Vân Khê nặng nề đè xuống đáy đầm.

“ọc ọc, ọc ọc a” Tiểu Bạch vừa cầm chặt lấy tóc Vân Khê, trong miệng vừa kêu la, “Lạnh quá a, ọc ọc”

Càng chìm gần đến đáy đầm, nước ấm dưới đáy đầm ngược lại càng tăng cao, Vân Khê kinh ngạc mở mắt, trong lúc mơ hồ thấy được một đạo màu vàng từ đáy đầm phóng thích ra. Đáy đầm có bày một đại trận, chính là dùng để vây khốn thuồng luồng hung ác, ở mắt đại trận, có một đạo hỏa diễm màu vàng không tắt, thiêu đốt sáng quắc lên, chính là ngọn lửa màu vàng này đang không ngừng chống đỡ cho uy lực đại trận, ngọn lửa không tắt, thì trận pháp không phá.

Điểm trọng yếu ở cả đại trận, trừ ngọn lửa màu vàng, còn có một Long Ngâm kiếm khóa lại trận pháp, chỉ tiếc lại bị Hách Liên Tử Ngọc không biết mà rút ra, phá hư chỗ mấu chốt của trận pháp, khiến cho thuồng luồng hung ác có thể thoát khỏi trận pháp, ra hàn đàm làm hoạn.

Phía trước Vân Tiểu Mặc tóm lấy tóc của nàng, kìm nén khó chịu trong đầu, ngón tay út hướng nơi phát ra ánh lửa vàng trong nước giống như là muốn biểu đạt cái gì. Vân Khê cúi đầu thấy nhi tử bình yên vô sự, tâm tình cũng buông lỏng theo rất nhiều, lúc này mới dư thừa tinh lực tinh tế nghiên cứu nguồn sáng trong đáy nước đến tột cùng là vật gì.

Vân Khê vừa hướng đáy đầm vạch nước bơi gần mấy phần, thì nhiệt

độ ấm áp vây chung quanh người mẫu tử hai người, ánh sáng màu vàng cũng càng ngày càng đậm hơn.

Ngọn lửa màu vàng không ngừng bùng lên... Chẳng lẽ đây chính là thánh vật Long Tộc – Long Chi diễm?

Trong lòng Vân Khê nổi lên một trận vui mừng, nàng đưa tay hướng Long Chi diễm.

Vù vù ……

Ngọn lửa cảm thấy ngoại giới xâm lấn, bắt đầu chập chờn kháng nghị, cháy sáng quắc làm cho Vân Khê phải rút tay trở về. Long Chi Diễm quả nhiên như Mộ lão nói, không phải bất luận kẻ nào cũng có thể nắm nó trong tay, nếu nhất quyết lấy đi, sợ rằng, cuối cùng sẽ bị nó cắn trả. Long Chi diễm, chỉ có Long Tộc mới có thể khống chế nó!

Vân Khê lắc đầu thở dài, chẳng lẽ trừ người Long Tộc ra cũng chưa có người nào có thể khống chế nó?

“Long Chi diễm, là Long Chi diễm!” Tiểu Bạch đột nhiên từ cổ Vân Khê nhảy xuống, chạy thẳng tới ngọn lửa màu vàng.

Vân Khê hơi kinh hãi, đang muốn ngăn cản nó, lại thấy nó đã nhích tới gần ngọn lửa, thần sắc rất hoan hỉ, không có một chút dấu hiệu bị lửa đốt cháy.

“Di?” Nàng khẽ há mồm, quên mất giờ phút này đang ở trong hồ nước, uống vào vài hớp nước thối.

Vân Tiểu Mặc ở trước người của nàng vừa kéo kéo quần áo nàng, tay nhỏ bé vũ động, không biết so sánh với cái gì, Vân Khê chỉ biết là tâm tình nhi tử cũng rất kích động, giống như nhặt được bảo vật rất

đắc ý, hướng nàng đòi phần thưởng vậy.

Tiểu Bạch ở chung quanh ngọn lửa chạy vòng mấy cái, đột nhiên hướng trung tâm ngọn lửa bổ nhào đi qua, há mồm đem ngọn lửa một ngụm nuốt vào.

Chỉ một thoáng, ánh sáng màu vàng toàn bộ biến mất, dưới đáy hàn đàm một mảnh đen thui u ám, đưa tay không thấy được năm ngón.

Nhiệt độ nước hồ vây quanh người cũng kịch liệt giảm xuống.

Vân Khê ngu ngơ ở tại chỗ, Tiểu Bạch nó lại một ngụm nuốt sống Long Chi diễm, sao lại có chuyện này?

Cổ lúc này có thêm một lực đạo, có hai móng vuốt nhỏ một lần nữa níu lấy nàng tóc, Vân Khê khóe miệng giật giật, nó nuốt sống Long Chi diễm, lại bình yên vô sự? Hơn nữa, tên tiểu tử này đem nàng trở thành gốc cây đại thụ bám vào sao? Nuốt xong ngọn lửa, cũng không quên một lần nữa trở lại bám vào nàng, Vân Khê rất là im lặng. Bất quá, may mà nó bình yên vô sự, đáy lòng nàng cũng thở phào nhẹ nhỏm theo. Ở đáy lòng của nàng Tiểu Bạch đã sớm cùng Tiểu Mặc giống nhau, được nàng coi là thân nhân, chỉ bất quá phương thức chung đụng khác nhau thôi. Không hề suy nghĩ nhiều nữa, Vân Khê ôm nhi tử, rẽ nước hướng trên mặt hàn đàm bơi tới.

Nước trong đầm mờ mờ, có một chỉ lực nắm ở thắt lưng nàng, đưa nàng cùng nhi tử hướng trên mặt nước kéo lên.

Hô

Đợi lộ ra mặt nước, mẫu tử hai người nhất tề thở dốc một hơi.

Trên mặt nước, một con rồng một con thuồng luồng vẫn kịch chiến

như cũ, Mộ Cảnh huy, Độc Cô mưu cùng Dạ hàn tinh ba người đang nghỉ ngơi ở một bên, trên mình mỗi người đều mang theo đả thương, vừa chữa thương, vừa quan sát trận đại chiến.

Ở bên cạnh một con rồng một con thuồng luồng, Huyền Dực tùy thời chuyển động, thỉnh thoảng ra chiêu đánh lén, để cho thuồng luồng hung ác giận đến nghiến răng, Hoàng Kim cự long lại cắn nó không tha. Nó không có cách nào xuất thủ để đối phó Huyền Dực đánh lén, cử chỉ này của Huyền Dực cùng cách làm của chủ nhân nó khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, có chủ nhân thế nào thì sẽ có thú sủng thế nấy.

“Mẫu thân, chúng ta đi giúp Long gia gia một chút đi!”

“Nữ ma đầu, giúp Long gia gia một chút!”

Vân Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch thấy ở giữa không trung một con rồng một con thuồng luồng đang kịch chiến, không khỏi lo lắng cho Hoàng Kim cự long.

Vân Khê ngẩng đầu nhìn tình hình chiến đấu giữa không trung, chân mày nhíu lại, thần sắc từ từ chuyển sang ngưng trọng. Thực lực một con rồng một con thuồng luồng là tương đương, sợ rằng trong khoảng thời gian ngắn rất khó phân ra thắng bại, thực lực của bọn nó vượt qua nàng xa, ngay cả Hách Liên Tử Phong ngạo nghễ quần hùng cũng chỉ có thể miễn cưỡng cùng thuồng luồng hung ác đối chiến mấy hiệp, càng đừng nói nàng. Ừ, muốn chân chính thủ thắng xem ra còn cần hảo hảo mà nghĩ kế sách.

“Nước hồ hàn khí nặng, lên bờ trước!” Bên tai là tiếng nói trầm thấp, nhắc nhở Vân Khê, bên cạnh còn tồn tại một người, nàng quay đầu chống lại ánh mắt thâm trầm không có sóng của Hách Liên Tử Phong, còn không kịp ngẫm nghĩ, thì đã bị hắn nâng bay lên bên bờ.

“Cám ơn.” Vân Khê cúi đầu nói, tầm mắt còn chưa kịp dời đến trên mặt của hắn, hắn đã xoay người, thân hình khẽ lắc lư một cái.

Vân Khê có chút kinh ngạc, nàng thật vất vả mới đối với hắn nói tiếng tạ ơn, hắn cũng không lĩnh tình. Thôi, dù sao lúc trước nàng đã cứu hắn một mạng, coi như là thanh toán xong.

Ngây người, Vân Tiểu Mặc ôm cổ của nàng nói: “Mẫu thân mau nghĩ biện pháp giúp Long gia gia một chút sao!”

Tiểu Bạch cũng từ mái tóc ướt nhẹp của nàng chui ra, dùng sức gật đầu nói: “Ừ, nữ ma đầu, giúp Long gia gia một chút đi!”

Nữ ma đầu?

Vân Khê lãnh mâu híp lại, ánh mắt bén nhọn bắn về phía Tiểu Bạch, giây lát, trước mắt của nàng đột nhiên sáng ngời, hiển lộ ra thần sắc khó có thể tin. Chậm đã, cái thanh âm mới vừa rồi...

Hai ngón tay Vân Khê đem Tiểu Bạch nhéo lên, xách đến trước mặt, khiếp sợ nhìn nó: “Ngươi mới vừa gọi ta cái gì?”

Cái cổ ngắn ngủn của Tiểu Bạch đột nhiên co lại, hai tiểu móng vuốt che lên hai mắt của mình, hô to hỏng bét, nó lại vừa nói sai rồi, làm trò trước mặt nữ ma đầu, quả thực như là từ trong miệng cọp mẹ mà nhổ răng nha, quá nguy..... hiểm!”

“Không nên đem ta nướng, ta không bao giờ … gọi nữ ma đầu nữa.....”

Ách, nó thật sự có thể nói rồi?!

Ngón tay Vân Khê trong lúc ngây ngẩn đã buông ra, Tiểu Bạch liền từ trên hai ngón tay nàng thuận thế rớt xuống.

“Ô ô, nữ ma đầu, ngươi muốn mưu sát ta sao?”

“Tiểu Mặc Mặc, Tiểu Bạch hơi sợ!” Tiểu Bạch vô sỉ chui vào trong ngực Vân Tiểu Mặc, khả ái làm nũng.

Hít sâu một hơi, thần khí Vân Khê cuối cùng đã từ trong rung động mà trở về, cũng rất mau đón nhận sự thật này.

Tiểu Bạch thật sự có thể nói rồi, hơn nữa tiểu bất điểm này lại kêu nàng là nữ ma đầu?

Hừ hừ, khoản sổ sách này tạm thời nhớ kỹ, quay đầu lại thu thập vật nhỏ này sau!

Tiểu Bạch từ trong ngực Vân Tiểu Mặc len lén lộ ra đỉnh đầu nho nhỏ, liếc thấy nụ cười âm lãnh trên mặt Vân Khê, nó thầm kêu không ổn, vội vàng lại đem đỉnh đầu gắt gao chôn vào trong ngực Vân Tiểu Mặc.

Vân Khê giờ phút này đã dời đi mục tiêu, đem lực chú ý chuyển hướng trận kịcch chiến giữa một con rồng và một con thuồng luồng. Phịch, sau một tiếng va chạm kịch liệt, một con rồng một con thuồng luồng liền bị phản lực bắn bay ra, nặng nề đụng vào vách đá hai bên hàn đàm.

Mặt đất kịch liệt rung động, cả thế giới dưới lòng đất thật giống như cũng bị hai quái vật lớn đồng thời đụng nhau mà ảnh hưởng, tần đất đá gần hai bên sụp đổ theo.

“Long gia gia” Vân Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch đều thấy Hoàng Kim cự

long bị thương, không khỏi lo lắng kinh la.

Bọn họ một phen kinh la này đã hấp dẫn lực chú ý của thuồng luồng hung ác, một đôi ánh mắt màu xanh lục ngó chừng Vân Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch trong lòng ngực của Vân Khê, lộ ra hung quang.

Thuồng luồng hung ác đã trải qua ngàn vạn năm sương hàn, cũng có suy nghĩ, cũng học thuật xảo trá. Mặc dù thực lực của nó ở trên Hoàng Kim cự long, nhưng sau ngàn năm bị tù trong hàn đàm, khiến cho thực lực của nó đã vì bị hành hạ mà từ từ yếu bớt, nó biết cứng đối cứng là đấu không lại Hoàng Kim cự long, như vậy cũng chỉ có cách tìm người để hạ thủ!

Vân Khê vừa tiếp xúc với cặp mắt xanh lục của thuồng luồng hung ác mang theo hung quang lạnh lùng, thì thần kinh cả người nàng đều căng thẳng lên, đưa tay tung ra, đem nhi tử kéo đến phía sau lưng mình.

Vân Khê rùng mình, dùng hung quang tương tự, hướng thuồng luồng hung tàn bạo trợn mắt nhìn trả lại, dám giết hại con trai của nàng, dù ngươi là yêu ma quỷ quái, hay là thần Phật kim cương, nàng cũng giết không tha!

Thuồng luồng hung ác thật giống như bị ánh mắt của nàng kích thích đến, đỉnh đầu cao cao ngẩng lên, vận sức chờ phát động.

“Thuồng luồng hung ác, ngươi không được đả thương tánh mạng người khác!” Đỉnh đầu Hoàng Kim cự long cũng ngẩng lên theo, con ngươi màu vàng nhìn chằm chằm thuồng luồng hung ác, tùy thời chuẩn bị phát động công kích.

Ánh mắt Vân Khê lóe lên, thuồng luồng hung ác này tựa hồ cũng có thể nghe hiểu tiếng người. Nàng đột nhiên cười lạnh, hướng về phía

thuồng luồng hung ác trừng qua càng thêm lạnh lùng, dùng giọng khiêu khích, nói: “Con thuồng luồng chính là con thuồng luồng, vĩnh viễn không cách nào cùng Long Tộc cao quý so sánh được, ngươi vĩnh viễn chỉ xứng bị nhốt ở trong hàn đàm tối tăm, không ánh mặt trời, rơi vào luân hồi! Đừng nói ngươi chiến thắng không được cự long, chỉ sợ ngươi ngay cả người bình thường là ta đều chưa hẳn đối phó được, nếu ngươi thật sự có khả năng, vậy thì một ngụm đem ta nuốt vào! Nếu không có khả năng, không bằng sớm siêu sinh đi.”

Điên rồi, điên rồi!

Nàng đang làm gì đó?

Mộ Cảnh Huy cùng Dạ Hàn Tinh liếc nhau một cái, nhất tề hướng Vân Khê quăng ra ánh mắt kinh dị, nàng đang làm gì, lại chủ động đi khiêu khích thuồng luồng hung ác, chẳng lẽ nàng không muốn sống nữa sao?

Hách Liên Tử Phong thật sâu ngắm nhìn nàng một cái, mâu quang đông lạnh không có một tia gợn sóng, nhưng một khắc sau, cước bộ của hắn hướng phía nàng di chuyển từng bước nhỏ đi tới. Từ vị trí này, hắn có thể tùy thời ứng phó được các loại trạng huống, phản ứng mau lẹ, vào công lui thủ.

Độc Cô mưu cầm kiếm trong tay cũng nắm thật chặt theo, ánh mắt xuyên thấu qua màm mũ che, thẳng tắp ép về phía đôi mắt xanh lục của thuồng luồng hung ác.

“Ngao ……..” Lời của Vân Khê đã chọc giận thuồng luồng hung ác, đỉnh đầu nó loạng choạng, một cái miệng to như chậu máu ở giữa không quay cuồng mấy cái.

Đột nhiên đầu của nó hạ xuống, thân thể quanh co cũng đi theo tốc

ngọa nguậy, trong nháy mắt liền đi tới bên cạnh Vân Khê, một ngụm lớn hướng vị trí Vân Khê đang đứng, tốc độ như gió bay điện chớp há mồm nuốt.

“Mẫu thân!”

“Nữ ma đầu!”

Vân Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch hoảng sợ, hai mắt nhắm nghiền, tất cả ba người Mộ Cảnh huy, Dạ hàn tinh cùng Độc Cô mưu cũng khiếp sợ nhìn một màn này, quên mất cả phản ứng, lòng của mỗi người đồng thời hiện lên một cái ý niệm trong đầu, nàng xong rồi.

Trong mọi người, bình tĩnh nhất chỉ có Hách Liên Tử Phong, hắn thủy chung vẫn đứng ở tại chỗ, không có một phân hoạt động, ánh mắt của hắn trầm tĩnh, hơi thở quanh thân giống như là rơi xuống bụi bậm, không có chút giao động, điểm duy nhất tiết lộ tâm tình của hắn giờ phút này, là kiếm hắn cầm trong tay thật chặc.

Giờ phút này Vân Khê cũng trấn định vạn phần, nàng nhìn thẳng vào mắt thuồng luồng hung ác đột nhiên một ngụm lớn đánh bất ngờ xuống, không có chút nào lui bước. Gương mặt nàng bỗng dưng vung lên ánh sáng trong trẻo, trong nháy mắt vô số ánh sáng toàn bộ tụ tập xung quanh nàng, dung nhan như tuyết liên toả sáng. gió mạnh thổi vào mặt nàng, trong nháy mắt nàng tùy ý bay lên, một ít ánh sáng chói mắt đem hết thảy toàn bộ phía sau nàng che vào bóng tốt.

Trong thiên địa, thật giống như chỉ chiếu rọi vào nàng cùng thuồng luồng hung ác!

“Ngao ……..” Miệng máu khổng lồ mang theo từng trận mùi tanh hôi, như bài sơn đảo hải phủ xuống.

Cũng trong một giây này, Vân Khê rốt chuyển động.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, hai tay của nàng lay động, từ trong tay áo đồng thời ném ra hai món đồ, hướng miệng to như chậu máu bay vụt tới. Trong không khí, hai ngọn lửa, một màu xanh đậm cùng màu xanh u đồng thời cháy lên, tạo thành đường vòng cung duyên dáng, thẳng tắp rơi vào giữa yết hầu của thuồng luồng hung ác.

“Đi mau!” Thân ảnh màu tím lại một lần nữa ngăn trở ở trước người nàng, kiếm quang lạnh lùng như một đạo thiểm điện quét ra ánh sáng lạnh duy nhất.

Người như kiếm, kiếm như người, khí thế kinh người, thẳng ép quỷ thần!

” Ngao ngao ……”

Tiếng kêu la kinh thiên động địa, đinh tai nhức óc.

Hai mồi lửa U Cốt Thúy Diễm cùng Hỏa Vân Hải Diễm đồng thời tiến vào khoang miệng thuồng luồng hung ác, nó nghĩ ói ra cũng không kịp, hỏa diễm bị đốt lên theo cổ họng của nó, chui vào bên trong dạ dày.

Đau đớn kịch liệt, làm cho thế công của thuồng luồng hung ác chậm lại, trước mắt lại có một đạo kiếm quang như lôi điện quét tới, nó vội vàng rút đỉnh đầu về.

“Bùm” một tiếng vang thật lớn, nó chui vào trong hàn đàm, muốn mượn hàn khí trong hàn đàm dập tắt hai luồng lửa đang thuận thế đốt ở trong bụng nó.

Cả hàn đàm dậy lên sóng lớn, thân ảnh thuồng luồng hung ác thống khổ giãy dụa chìm trong bọt sóng.

Thấy một màn như vậy, mọi người, bao gồm cả Huyền Dực, Tiểu Bạch cùng Hoàng Kim cự long cũng nhịn không được mà sợ run cả người.

“Hỏa Vân hải diễm?!”

“Còn có U Cốt Thúy diễm?!”

Mộ Cảnh Huy cùng Dạ Hàn Tinh đồng thời nhận ra vật nàng ném đi, nhất tề rùng mình. U Cốt Thúy Diễm cùng Hỏa Vân Hải Diễm khi nào mà cùng ở trong tay của nàng thế? Cũng là ở một giây này, đối với nghi án phát sinh liên tiếp của Lam gia cùng Tư Đồ gia đã hoàn toàn sáng tỏa.

Thật ác độc a! Đây chính là hai mồi lửa nổi danh trong bảng xếp hạng thập đại dị hỏa, nếu không khống chế dập tắt được nó, nó sẽ sinh sôi không ngừng, vĩnh viễn ở trong bụng thuồng luồng hung ác thiêu đốt, tin tưởng không bao lâu sau, thuồng luồng hung ác sẽ không tồn tại, còn lại chỉ là một con cự giao bị nướng chín!

“Ngao ngao thuồng luồng hung ác, ngươi làm nhiều việc ác, nên bị báo ứng lần này!” Hoàng Kim cự long thừa dịp thời cơ này, liền kéo Long thể bị thương nặng, một lần nữa đánh về phía hàn đàm, cùng thuồng luồng hung ác quyết trận sinh tử cuối cùng.

Bên bờ, Vân Khê sau khi ném ra hai mồi lửa, trấn định cùng lãnh tĩnh lúc trước toàn bộ biến mất, cả người nàng lay động, bắt đầu có chút sợ, trong đầu xẹt qua hình ảnh miệng to như chậu máu của thuồng luồng hung ác giương ra, chỉ kém một chút và khoảng cách, là nàng đã theo vào trong bụng nó.

“Mẫu thân, Tiểu Mặc thật sợ hãi!” Vân Tiểu Mặc chạy mau mấy bước, ôm lấy hai chân của nàng, lòng vẫn còn sợ hãi. Hắn không phải là e ngại thuồng luồng hung ác, mà e ngại mẫu thân sẽ bị thuồng luồng hung ác ăn vào. Nghĩ đến một màn mới vừa rồi, Vân Tiểu Mặc tựu hoảng sợ chui giữa hai chân Vân Khê, thật sâu thở dốc.

Vân Khê lắc đầu, cúi đầu nhìn về phía nhi tử, sợ hãi dâng lên trong lòng cũng từ từ biến mất.

Sự trấn định của nàng, quả cảm của nàng, dũng khí của nàng, toàn bộ đều đến từ nhi tử, chỉ vì phải bảo vệ hắn, tiềm lực không có trong ngày thường mới có thể phát huy ra, trở nên anh dũng không sợ hãi!

Vì nhi tử, mạo hiểm một chút cũng là đáng, cho dù là vì thế mà mất đi tánh mạng, nàng cũng cho là đáng giá như cũ!

Nàng ngồi chồm hổm, đem nhi tử ôm vào trong ngực thật chặt, ôn nhu an ủi: “Tiểu Mặc đừng sợ! Chính là một con thuồng luồng hung ác thôi, làm sao có thể đấu thắng mẫu thân? Đừng quên, đối phó địch nhân, không nhất định cậy mạnh, không chiến mà thắng mới thật sự là trí giả!”

“Ừ, Tiểu Mặc biết rồi.” Vân Tiểu Mặc ở trong ngực của nàng biết điều gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn như cũ chui ở trong ngực của nàng, tham luyến ấm áp cùng khí tức thuộc về mẫu thân.

Mâu quang Vân Khê lướt qua một vòng, theo hướng phiêu đãng kích diễm của ánh sáng màu tím ở trước mắt nàng. Nàng ngước mắt, nhìn về phía Hách Liên Tử Phong đang ngạo nghễ đứng vững vàng một bên, kiếm của hắn mang ở một bên thân thể, vạt áo lạnh lùng rung động. Ánh mắt hắn lạnh lùng tập trung nhìn phương hướng hàn đàm, bên người cũng là khẽ nghiên, có khuynh hướng đứng gần mẹ

con bọn nàng.

Nàng mỉm cười, suy nghĩ một chút sau, rồi rất nhanh thu hồi tầm mắt. Thở dài một hơi, nàng lựa chọn không đếm xỉa đến hắn, ôm nhi tử rời xa hàn đàm.

Thuồng luồng hung ác sau khi nuốt chửng hai mồi lửa, hơn nữa bị Hoàng Kim cự long cuồng bạo công kích, trong ngoài đau đớn, trải qua một đoạn thời gian dài giãy dụa, rốt cục tắt thở bỏ mình. Nó mặc dù đã chết, nhưng bên trong thân thể nó, ngọn lửa U Cốt Thúy diễm cùng Hỏa Vân hải diễm vẫn còn đang hừng hực thiêu đốt.

Từng đợt mùi khét từ trong hàn đàm truyền ra, mọi người trên bờ rốt cục cũng xác định thuồng luồng hung ác thật sự đã chết.

Hoàng Kim cự long từ trong hàn đàm bay ra, đến trên bờ, thân thể cao lớn nặng nề nện vào mặt đất, tạo ra một trận rung chuyển như động đất. Trải qua một cuộc ác chiến, tình huống của Hoàng Kim cự long cũng không quá tốt, hơi thở cực kỳ suy yếu. Mắt của nó nửa mở nửa khép, khó khăn nhìn về phía Tiểu Bạch, thanh âm già nua mang theo mỏi mệt vang lên: “Tiểu Long Long, đến gần bên ta.”

“Long gia gia” Tiểu Bạch cũng cảm thấy hơi thở đối phương yếu ớt, một đôi con ngươi đen thẩm trong suốt lòe lòe nước mắt chuyển động, nó cúi đầu nức nở.

“Tiểu Long Long, gia gia hiện tại sẽ dùng khí lực cuối cùng truyền tin cho phụ mẫu ngươi, nói cho họ biết ngươi rất mạnh khỏe. Ngươi có cái gì muốn nói với bọn họ, gia gia có thể giúp ngươi chuyển cho bọn họ.”

Tiểu Bạch dùng sức lắc lắc cái đầu nhỏ, nghẹn ngào nói: “Không cần! Tiểu Bạch không muốn Long gia gia chết! Tiểu Bạch không cần tìm

thân nhân, không cần Long gia gia hao hết khí lực cuối cùng giúp Tiểu Bạch truyền tin!”

“Tiểu Long, gia gia đã sống đủ lâu! Gia gia lưu lại Ngạo Thiên đại lục, thứ nhất là vì trấn áp thuồng luồng hung ác, thứ hai chính là vì tìm được ngươi. Hiện tại thuồng luồng hung ác đã chết, gia gia cũng tìm được ngươi, tâm nguyện của gia gia đã hoàn thành, không có bất kỳ tiếc nuối nữa.”

“Không nên! Tiểu Bạch muốn Long gia gia hảo hảo mà sống sót!”

Nghe một già một trẻ nói chuyện ôn nhu với nhau, những người còn lại cũng nhịn không được sầu não, cho dù là Long Tộc, cũng có tình cảm ấp áp, hơn hắn vô số người không có tình nghĩa khác.

Vân Tiểu Mặc thấy Tiểu Bạch thương tâm khổ sở, hắn cũng ảm đạm rơi lệ theo, ngồi chồm hổm trước mặt Hoàng Kim cự long, hắn vươn ra tay nhỏ bé vuốt ve Cự Long, thanh âm khàn khàn khóc ròng nói: “Long gia gia, người không được chết! Ta cùng Tiểu Bạch đều không nỡ xa người.”

Trong đôi mắt màu vàng của Cự Long dường như hiện lên một mảnh sương mù bịt kín mắt của nó: “Hảo hài tử! Không nên khổ sở, sanh lão bệnh tử là chuyện rất bình thường, ngươi không cần thương tâm khổ sở. Thay gia gia cố gắng tốt chiếu cố Tiểu Long Long, ngươi chính là ân nhân của Long Tộc chúng ta.”

“Long gia gia.” Vân Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch nhất tề ngã ở trên người Cự Long, lớn tiếng khóc lên, khóc đến thương tâm.

“Ngao ngao……” Hoàng Kim cự long tựa hồ như bị tình cảm của hai tiểu hài tử làm cho xúc động, ngẩng đầu rên rỉ.

Sau một cuộc ác chiến, bốn phía hàn đàm im ắng, chỉ có thanh âm non nớt khóc nỉ non cùng tiếng rồng ngâm rên rỉ, vẻ u sầu nhàn nhạt bao phủ trong lòng của mỗi người.

Vân Khê nhìn nhi tử khóc đến thương tâm như thế, trong lòng không nỡ, cho nên cất bước đi về phía trước, nói: “Long tiền bối, nếu ngươi biết phụ mẫu của Tiểu Bạch ở nơi nào, như vậy tại sao không tự mình hộ tống nó cùng nhau đi tìm kiếm phụ mẫu của nó? Chẳng lẽ ngươi muốn để cho một hài tử năm tuổi cùng một con tiểu long tâm trí đơn thuần không có năng lực tự vệ, cùng đi tìm kiếm phụ mẫu Tiểu Bạch sao? Ngươi cho rằng bọn họ có thể sống đến nơi đó sao?”

Hoàng Kim cự long ngưng rên rỉ, một đôi ánh mắt phủ sương mù từ từ chuyển động nhìn về phía nàng, như có điều suy nghĩ.

Vân Khê tiếp tục nói: “Ngươi bây giờ bị thương, thương thế nghiêm trọng, nhưng chẳng qua là tạm thời. Chỉ cần trong khoảng thời gian ngắn ngươi không thi triển long lực, ta tin tưởng không mất bao lâu, ngươi có thể hoàn toàn khỏi hẳn, chờ ngươi khôi phục khí lực, đến lúc đó thi triển long lực thay Tiểu Bạch truyền tin cho phụ mẫu nó là tốt rồi, căn bản là không cần nóng lòng nhất thời. Kể từ đó, ngươi còn có thể tự mình hộ tống Tiểu Bạch đi gặp phụ mẫu của nó, nhất cử lưỡng tiện không phải sao? Chẳng lẽ ngươi không muốn một lần gặp lại thân nhân đã xa cách?”

“Thân nhân xa cách?” Hoàng Kim cự long lập lại lời của nàng, hơi nước trong ánh mắt càng trở nên mê ly, giống như là nghĩ tới thân nhân của nó, từ trong đôi mắt màu vàng, mắt rơi trong suốt rơi xuống.

Đôi mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Tiểu Mặc ngước lên, mang theo vô hạn mong đợi, nói: “Long gia gia, y thuật của mẫu thân rất cao minh, nàng nhất định có thể trị lành cho người, người tốt hơn

phải cố gắng sống sót!”

Tiểu Bạch cũng liên tiếp gật đầu theo nói: “Ừ, Long gia gia nhất định phải hảo hảo mà sống sót, tương lai sẽ cùng Tiểu Bạch đi tìm người nhà.”

“Ô ô.....” Thanh âm có chút bất đắc dĩ khẽ thở dài, tròng mắt Hoàng Kim cự long từ từ rủ xuống rồi một lần nữa mở ra, thần thái cũng khác hẳn, sáng ngời lên, nó khẽ cố thủ nói, “Được rồi, nếu thương thế của ta có thể khôi phục, ta liền cùng với các ngươi đi tìm kiếm thân nhân của tiểu Long Long.”

“Được vậy thật tốt quá!” Vân Tiểu Mặc vui vẻ kêu lên, Tiểu Bạch cũng cao hứng ở trên người Cự Long lăn lộn.

Bọn họ sung sướng tại chỗ, mỗi người dù ai cũng không cách nào cự tuyệt hai tiểu hài tử hồn nhiên tốt đẹp như thế, ngay cả trong con ngươi thâm thúy của Hách Liên Tử Phong cũng hơi có biến hóa.

Vân Khê ngồi chồm hổm trước mặt Hoàng Kim cự long, cẩn thận quan sát một phen tình huống của nó, liền đại khái có kết luận. Muốn cho nó mau sớm khôi phục, biện pháp hữu hiệu nhất, chính là khiến nó gửi thân đến Cửu Chuyển Linh Châu trong cơ thể nàng. Mượn nguyên khí của Cửu Chuyển linh châu để khiến cho vạn vật khởi tử hồi sinh, đối với thương thế của Hoàng Kim cự long nhất định có lợi rất lớn, có thể giúp nó khôi phục toàn bộ công lực.

Song, muốn để cho Hoàng Kim cự long ký túc ở Cửu Chuyển linh châu trong cơ thể nàng, điều kiện tiên quyết, nó phải là thú sủng của nàng, nếu không cơ thể hai người sẽ bài xích lẫn nhau, không thể nào chân chính đạt tới hiệu quả tốt nhất.

Vì đề phòng không để cho tin tức Cửu Chuyển linh châu đang ở

trong cơ thể nàng tiết lộ ra ngoài, Vân Khê cúi người ở bên tai Hoàng Kim cự long nhỏ giọng nói nhỏ, đem phương pháp chữa trị chi tiết nói cho nó biết. Nàng không muốn miễn cưỡng đối phương trở thành thú sủng của mình, bởi vì nàng biết Long Tộc cũng rất kiêu ngạo, nếu không phải thật lòng thần phục, bọn họ là rất khó trở thành thú sủng của loài người.

Hoàng Kim cự long không chút do dự đáp ứng, trong lòng nó bây giờ, chỉ cần có thể thời thời khắc khắc bảo vệ Long Vương tương lai vĩ đại nhất trong Long Tộc bọn họ, chính là tâm nguyện lớn nhất của nó trong cuộc đời này.

Nghi thức kết bái cổ xưa đơn giản được mọi người ở đây vây xem đã hoàn thành, một đạo kim quang vụt sáng, thân thể cao lớn của Hoàng Kim cự long liền hoàn toàn biến mất trong không khí, mất đi bóng dáng.

Ba người Mộ Cảnh huy, Dạ Hàn Tinh cùng Độc Cô mưu đều là lấy làm kinh hãi và kinh ngạc, không biết Hoàng Kim cự long rốt cuộc đi đâu, chỉ có Hách Liên Tử Phong như mơ hồ phát giác cái gì, mâu quang sâu kín lưu chuyển, không biết suy nghĩ cái gì.

Từ trong thi thể thuồng luồng hung ác thu hồi lại hai dị hỏa mồi lửa, nó vẫn sáng quắc thiêu đốt như cũ, đoàn người Vân Khê liền chuẩn bị lên đường trở về Mộ Tinh Thành. Huyền Dực chở một nhóm mấy người họ, từ lỗ hổng phía trên hàn đàm bay vút lên ra, lại từ phía trên đầm lầy bay lượn đi qua, chạy thẳng tới Mộ Tinh Thành.

Trong đoàn người, trừ Vân Tiểu Mặc, Tiểu Bạch cùng Hách Liên Tử Ngọc vẫn bị vây trong hôn mê, còn lại trên người mỗi người đều ít nhiều mang chút thương tích.

Tới cách cửa thành của Mộ Tinh Thành không tới ba dặm, Vân Khê

liền lệnh Huyền Dực dừng lại, để tránh khiến cho dân chúng Mộ Tinh Thành bạo loạn, bọn họ quyết định xuống đất đi bộ mà về.

“Rất nhanh sẽ phải vào thành, chúng ta nghỉ ngơi trước, rồi sửa sang lại quần áo trên người một chút.” Mộ Cảnh huy đề nghị.

Vân Khê cúi đầu nhìn một chút xiêm y trên người mình, mặc dù đã bị gió thổi đến khô ráo, nhưng bên trên xiêm y vẫn có mấy chỗ bị hư hao. Nàng tùy ý sửa sang lại, cũng không có để ý nhiều, chỉ đem nhi tử từ trên xuống dưới từ trái sang phải toàn diện đánh giá một phen, xác nhận hắn không việc gì, cũng không có dấu hiệu cảm lạnh, nàng mới yên tâm.

“Đúng rồi, Cửu khiếu thủ ô kia các ngươi có tính toán gì không?” Dạ Hàn Tinh híp lại mắt phượng hẹp dài, ánh mắt nhàn nhạt quét về phía Hách Liên Tử Ngọc vẫn bị vây trong hôn mê bị bọn họ kéo về, mở miệng dò hỏi.

Vân Khê men theo tầm mắt của hắn nhìn qua, tự nhiên hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, Cửu khiếu thủ ô nàng nhất định phải lấy, chẳng qua hiện tại lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, cướp đoạt đồ của một người đang hôn mê, tựa hồ có chút… nàng nhíu mày, đáy lòng do dự không quyết.

“Tánh mạng của hắn là chúng ta cứu, nếu không có chúng ta cứu hắn, hắn đã sớm thành thức ăn trong bụng thuồng luồng hung ác, cầm Cửu khiếu thủ ô đổi lại hắn một mạng. Đối với hắn mà nói, rất đáng!”

“Nếu như ngươi không chịu làm cái việc tiểu nhân này, như vậy để cho ta làm! Cửu khiếu thủ ô đối với ta mà nói, so với việc hắn dùng nó lấy lòng phụ thân có ý nghĩa quan trọng hơn, cho nên, Cửu khiếu thủ ô ta nhất định phải lấy rồi!”

Dạ hàn tinh thẳng thắn, hơn nữa lời nói quả quyết, không sợ vấy bẩn tên tuổi chút nào, trực tiếp đem Cửu khiếu thủ ô từ trên người Hách Liên Tử Ngọc lấy ra. Hắn nhẹ nhàng mà mỉm cười, giương tay vào bắt lấy Cửu khiếu thủ ô nói: “Hắn nếu như hỏi tới, là ai chiếm Cửu khiếu thủ ô của hắn, các ngươi đem tội lỗi toàn bộ đẩy trên người của ta, bản thân ta muốn nhìn xem hắn có thể làm khó dễ gì được ta?”

“Đem Cửu khiếu thủ ô trả lại cho ta, nó là của ta!” Hách Liên Tử Ngọc vốn còn đang trong hôn mê đột nhiên nhảy lên, phi thân xông vào Dạ hàn tinh, quơ tay đoạt lại vật trong tay của hắn, trong miệng vẫn la hét, “Tiểu nhân bỉ ổi, ngươi lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn! Ngươi rốt cuộc có biết xấu hổ không?”

Dạ hàn tinh thật giống như đã sớm phát hiện Hách Liên Tử Ngọc làm bộ hôn mê, hắn giơ cao Cửu khiếu thủ ô, nhẹ nghiêng người, liền tránh thoát công kích. Khóe môi nhẹ nhàng câu lên, Dạ hàn tinh làm trò trước mặt hắn, đem Cửu khiếu thủ ô cất vào trong ngực của mình, thanh âm lười biếng nói: “Có bản lãnh, liền từ trên người của ta đem Cửu khiếu thủ ô cướp lại đi, nếu không có bản lãnh, thì ngoan ngoãn đi về nhà! Nếu không, cũng có thể tìm phụ mẫu ngươi khóc lóc kể lể, bản thân ta muốn nhìn xem, đến tột cùng người phương nào có thể từ trong tay Dạ Hàn tinh ta đem Cửu khiếu thủ ô cướp đi!”

Thanh âm của hắn lười biếng, cũng là ở vô hình chung thẩm thấu ra lực uy hiếp, làm cho người ta không thể khinh thường.

“Dạ hàn tinh?!” Mặc dù Hách Liên Tử Ngọc biết hắn có hai ngày, nhưng cũng là lần đầu tiên chân chính nghe được tên Dạ Hàn Tinh, nghe đến ba chữ kia, sắc mặt của hắn chợt tái đi, trong miệng lẩm bẩm nói, “Ngươi, ngươi họ Dạ, là người của Dạ gia?”

Gương mặt tuấn tú của Hách Liên Tử Phong đang trầm tĩnh không có sóng, nghe cái tên này xong, cũng khẽ biến hóa, lông mày hắn cau lại, nhưng ngay sau đó thì khôi phục vẻ bình thường.

Trong lòng Vân Khê cũng sinh ra tò mò, cái Dạ gia kia, rốt cuộc là có địa vị như thế nào? Chẳng lẽ thân phận Dạ Hàn Tinh đặc thù như thế?

Trong lúc nàng cùng Dạ Hàn Tinh có giao dịch, mục đích của nàng chỉ là muốn biết rõ ràng lai lịch và cách điều chế của Cửu Chuyển Thái Cực đan, đối với bản thân Dạ Hàn Tinh đến tột cùng là thân phận gì, nàng căn bản không có hứng thú. Nhưng bây giờ thấy Hách Liên Tử Ngọc phản ứng lớn như thế, nàng cũng không khỏi sinh ra lòng hiếu kỳ.

Ánh mắt nhẹ nhàng liếc nhìn Hách Liên Tử Phong, sau khi hắn rời đi hàn đàm, vẫn trầm mặc, không nói một câu, hơn nữa luôn cùng nàng duy trì một khoảng cách. Song mới vừa rồi khi nghe ba chữ Dạ hàn tinh sau, lông mày hắn không khỏi khẽ cau lại, một cái động tác nho nhỏ như vậy, nhưng nàng đã rất nhạy cảm nhận ra.

Có thể làm cho Hách Liên Tử Phong cũng sinh lòng ngạc nhiên, như vậy nói rõ địa vị Dạ gia có lẽ còn ở trên gia tộc Hách Liên, ở Ngạo Thiên đại lục, gia tộc có địa vị có thể vượt xa gia tộc Hách Liên cơ hồ không có, trừ phi là.....

Chân mày Vân Khê khẽ chau lại, một lần nữa nữa xem kỹ Dạ Hàn Tinh, không nghĩ tới thân phận của hắn cư nhiên đặc biệt như thế, cùng nhân vật như vậy tương giao, không biết là may mắn hay là bất hạnh?

Hách Liên Tử Ngọc nhìn chằm chằm ánh mắt Dạ hàn tinh một hồi lâu, cảm nhận được từ trên người đối phương truyền tới một lực uy

hiếp vô hình, dưới chân hắn không tự chủ mà lui về phía sau một bước, ánh mắt lóe lên, nhưng cũng không dám chính diện cùng hắn ta tranh đoạt. Trầm ngâm chốc lát, hắn bỗng nhiên xoay người, chạy về phía Hách Liên Tử Phong, cầm cánh tay nói: “Đại ca, hắn đoạt Cửu khiếu thủ ô của ta, đây chính là thọ lễ ta muốn tặng cho phụ thân, đại ca nhất định phải giúp ta đoạt lại!”

Thanh âm Hách Liên Tử Phong khẽ rên lên, không biết có phải hay không bị động đến vết thương, thân hình có một chút đung đưa.

Hách Liên tử ngọc không có chút nào phát hiện, tiếp tục lắc lắc hắn, nói “Đại ca, nếu như ngươi giúp ta đoạt lại Cửu khiếu thủ ô, đến lúc đó ở trên thọ yến của phụ thân, ta sẽ nói đây là hai huynh đệ chúng ta cùng nhau tìm thấy. Phụ thân biết đại ca hiếu thảo, hắn nhất định sẽ đối đãi với đại ca khác đi.”

Mâu quang Hách Liên Tử Phong đột nhiên trầm xuống, nhiệt độ quanh thân cũng chợt giảm xuống.

Vân Khê chú ý tới thân hình Hách Liên Tử Phong lay nhẹ, đột nhiên nghĩ đến lúc ở hàn đàm, cái đuôi thuồng luồng hung ác đã quất xuống, lúc ấy,phía sau thật giống như có người thay nàng ngăn cản, mới giúp cho mẹ con bọn nàng không bị thương thảm hại như vậy. Căn cứ vị trí mọi người lúc ấy, thì người có khả năng thay nàng ngăn trở lực công kích chính là người ở gần nàng nhất – Hách Liên Tử Phong.

Chẳng lẽ hắn khi đó hắn đã bị thương?

Sợ nàng phát hiện, cho nên dọc theo đường đi hắn đều im lặng không lên tiếng, cùng nàng duy trì một khoảng cách?

Nghĩ đến cái khả năng này, mi tâm nàng nhẹ run lên, tiến lên một

bước ngăn Hách Liên Tử Ngọc đang dùng sức lay động huynh trưởng hắn, lạnh giọng quát lớn: “Tử Ngọc, đại ca của ngươi bị thương, làm sao ngươi có thể đối đãi hắn như vậy?”

“Đại ca bị thương sao?” Hách Liên Tử Ngọc buông lỏng tay ra, nhìn thần sắc Hách Liên Tử Phong có chút khác thường.

Hách Liên Tử Phong nghiên thân, quanh thân hơi thở hờ hững vây quanh, hắn lạnh lùng nói “Ngươi muốn hướng phụ thân hiếu kính, thì dựa vào thực lực của mình mà nhận được Cửu khiếu thủ ô, ta không cần ngươi chia cho ta một nửa công lao.”

Đôi môi Hách Liên tử ngọc ngọa nguậy, cắn cắn nói: “Đại ca, bản thân ngươi không cần Cửu khiếu thủ ô, bởi vì mục tiêu của ngươi là Lam Tâm tuyết sâm! Cửu khiếu thủ ô cùng Lam Tâm tuyết sâm cũng là bảo vật phụ thân muốn nhất, ngươi không giúp ta thu hồi Cửu khiếu thủ ô, chính vì sợ ta ở trước mặt phụ thân đoạt đi danh tiếng của ngươi, một mình ngươi cầm lấy Lam Tâm tuyết sâm đi hiếu kính phụ thân! Không nghĩ tới đại ca cũng là tiểu nhân bỉ ổi như thế! Mẫu thân ta nói thật không sai, ngươi trở lại Hách Liên gia, chính là cướp đi hết thảy thứ thuộc về ta, ngươi chính là một ác ma lãnh huyết vô tình!”

Quả đấm trong tay áo khẽ nắm chặt, thân hình Hách Liên Tử Phong một lần nữa lay nhẹ, mâu quang không thay đổi, quanh thân lạnh lẻo càng đậm thêm.

Ác ma lãnh huyết vô tình?

Đây chính là đệ đệ tốt của hắn a, luôn mồm gọi hắn là “ác ma lãnh huyết vô tình” thật là đệ đệ tốt!

Vân Khê nhìn chăm chú vào một mặt bên của Hách Liên Tử Phong,

hắn ẩn nhẫn, hắn nhàn nhạt đau đớn, nàng thắm thiết cảm nhận được. Nên chân mày nàng cau lại, nếu hắn thật chỉ đơn thuần vì hiếu kính, đi lấy lòng phụ thân của hắn, như vậy hắn cũng có thể trực tiếp chiếm Cửu khiếu thủ ô từ trong tay đệ đệ hắn, tin tưởng lấy thực lực của hắn, Hách Liên Tử Ngọc dù có vỗ ngựa cũng đuổi không kịp. Nếu hắn vì nhận được vị trí gia chủ, chân chính làm một kẻ lãnh huyết vô tình, như vậy, vào một khắc khi Hách Liên tử ngọc rơi xuống kẽ đất, hắn có thể khoanh tay đứng nhìn, căn bản không cần phấn đấu quên mình đi cứu giúp.

Hắn rõ ràng có thể giải thích, nhưng hắn lại lựa chọn trầm mặc, tựa như lần trước nàng hiểu lầm hắn, hắn cũng không có giải thích, chẳng qua là trầm mặc lại trầm mặc.

Hắn vì sao phải hành hạ mình như vậy?

Ở đáy lòng Vân Khê đều thấy không đáng dùm hắn!

“Tốt, ngươi đã không chịu giúp ta đoạt lại Cửu khiếu thủ ô, ta sẽ trở về nói cho phụ thân, ngươi cùng ngoại nhân cướp đoạt Cửu khiếu thủ ô của ta! Ngươi biết rõ phụ thân rất muốn Cửu khiếu thủ ô cùng Lam Tâm tuyết sâm, nếu ở thọ yến của hắn, ngươi không thể đem hai thứ này cùng nhau dâng lên, như vậy đủ chứng minh ngươi đối với phụ thân vẫn còn có oán hận. Ngươi trở lại Hách Liên gia, cũng không phải muốn nhận tổ quy tông, mà là muốn báo thù, hướng mỗi một người Hách Liên gia báo thù!”

Mắt Hách Liên tử ngọc đỏ lên, giống như là bị ủy khuất gì, càng nói càng tức giận: “Hừ, đừng cho là ta nhìn không hiểu tâm tư của ngươi, ngươi mỗi lần nhìn người của Hách Liên gia đáy lòng đều tràn đầy oán hận, đừng cho là ta không biết! Mẫu thân ta nói thật đúng, người hiền thì bị lấn, ta chính là quá thiện lương, vẫn giúp ngươi giấu diếm, cho nên ngươi mới có thể cùng ngoại nhân liên

hợp lại, cùng nhau cướp đi Cửu khiếu thủ ô của ta. Đây là ngươi ép ta, ta nhất định phải trở về nói cho phụ thân cùng các trưởng bối trong tộc, Hách Liên Tử Phong ngươi trở lại Hách Liên gia chính là để báo thù."

"Hmm, người hiền bị lấn? Lời này dùng ở trên người kẻ nào cũng đều được, nhưng hết lần này tới lần khác lại dùng ở trên người của ngươi, thật sự đi....." Dạ hàn tinh vừa lộ ra Ngân phiến của hắn, phong tao phe phẩy, trên dung nhan tuấn dật mang vẻ mặt khinh bỉ.

"Ta nói sai sao? Các ngươi cậy nhiều người khi dễ ta, muốn dựa vào võ lực ức hiếp ta? Ta đây không sợ các ngươi!"

Hách Liên tử ngọc quệt mồm, mắt đỏ lên, tức giận nhìn chằm chằm Dạ hàn tinh, nhưng ngay sau đó lại đem tầm mắt thay đổi, rơi vào trên người Vân Khê, quái thanh quái khí hừ lạnh nói: "Tỷ tỷ, ta gọi là ngươi một tiếng tỷ tỷ, là tôn kính ngươi! Không nghĩ tới ngươi cũng hùa theo bọn họ, lấy đi Cửu khiếu thủ ô của ta, rõ ràng lúc trước, Cửu khiếu thủ ô là ta phát hiện trước, nó nên thuộc về ta, nhưng bây giờ ngươi cùng bọn họ thông đồng đoạt lấy Cửu khiếu thủ ô của ta! Ta thật sự không nghĩ tới, tỷ tỷ lớn lên xinh đẹp vậy, nhưng tâm địa lại nham hiểm như thế, ngoài miệng nói một đàng, sau lưng lại làm một nẻo! Rõ ràng ngươi muốn Cửu khiếu thủ ô trong tay của ta, lại giả vờ độ lượng, không tranh đoạt, nhưng sau lưng thì xui khiến những người khác đi cướp đoạt, ngươi so sánh với Dạ Hàn Tinh càng thêm ghê tởm, càng thêm âm hiểm! Ta sau này sẽ không nhận thức ngươi là tỷ tỷ nữa....."

Vân Khê nghe hắn hùng hổ thống mạ, không khỏi trợn mắt há mồm, đáy lòng thầm nghĩ đứa nhỏ này rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Hắn lại còn nói nàng lớn lên xinh đẹp, nhưng tâm địa nham hiểm vô cùng, còn nói nàng ngoài mặt làm bộ như rộng lượng, không cùng hắn tranh đoạt, sau lưng thì lại xui khiến những người khác cướp đoạt

Cửu khiếu thủ ô của hắn..... Đây là chuyện gì chứ? Làm sao mà mọi chuyện đang yên lành nhưng khi đến tay hắn thì toàn bộ bị bóp méo như thế?

Điều này cũng tốt, tất cả bọn họ đều đã thành ác nhân, bọn họ hao tổn hết tâm thần đi cứu hắn về ngược lại biến thành người ác, còn bám sát bọn họ khiếu nại đòi lấy lại công đạo?

Thế đạo này chẳng lẽ trắng đen đều bị đảo loạn hết rồi sao?

Ngươi không muốn nhận thức tỷ tỷ ta đây, ta cũng khinh thường nhận thức một đệ đệ đổi trắng thay đen, thị phi chẳng phân biệt được, một lòng vì tư lợi như ngươi vậy!

Vân Khê thật sự là dở khóc dở cười.

“Cả đám các ngươi đều không phải là người tốt, hôm nay những gì các ngươi làm đối với ta, ta đều nhớ kỹ, các ngươi chờ coi!” Hách Liên Tử Ngọc quét một vòng xung quanh, mắt lạnh lần lượt quét qua từng chỗ mỗi người, sau đó xoay người phất tay áo, tức giận đùng đùng chạy đi.

Đợi hắn rời đi rất xa rồi, mọi người ở tại chỗ mới từ từ phục hồi tinh thần lại, cả đám đều không khỏi trừng mắt. Ngốc cực phẩm như vậy, bọn họ thật đúng là mới nhìn thấy lần đầu đó.

“Hắn thật là huynh đệ ngươi sao? Hách Liên huynh, trong nhà có một đệ đệ như vậy, ngươi cũng đủ đau đầu ha.” Dạ Hàn Tinh cúi đầu cười, nhìn có chút đắc ý hả hê.

Mộ Cảnh huy thì kéo nhẹ dưới khóe miệng, cũng có chút buồn cười.

Bọn họ tân tân khổ khổ cứu hắn, trên người mọi người đều mang

đầy thương tích, duy chỉ có hắn là một người nguyên vẹn, hắn không cảm kích bọn họ cũng không nói, lại còn nhất nhất trách cứ bọn họ là không có lòng tốt, đem bọn họ toàn bộ coi là cừu nhân. Người như vậy, thật đúng là vô sỉ cực phẩm, hắn từ nhỏ đến giờ mới gặp lần đầu.

Vân Khê cúi đầu cười lạnh, quay đầu nhìn về phía Hách Liên Tử Phong, vẻ mặt hắn nhìn như bình tĩnh, nhưng nàng cảm thấy hơi thở chung quanh thân thể của hắn giao động, không biết ở phía sau sự bình tĩnh này rốt cuộc ẩn tàng bao nhiêu kinh đào hải lãng, hay là ẩn tàng bao nhiêu tâm địa thâm trầm.

Trong đại gia tộc huynh đệ đều tranh đua nhau, giống như ở Nam Hi quốc vậy, ngôi vị hoàng đế tranh đoạt một hồi, biến thành như nước lửa, sinh tử không tha. Sinh trưởng ở trong một gia tộc như thế, không biết là hắn may mắn, hay là bất hạnh.

“Chúng ta hay là nhanh chóng trở về thành đi, nên trị thương thì trị thương, nên nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, còn có ai nên tra hỏi cũng phải tiếp nhận tra hỏi.....” Vân Khê híp con ngươi trừng hướng Vân Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch, làm cho bọn họ sợ đến đồng thời co cổ lại, trong lòng thầm than.

Không xong, mẫu thân muốn về tính sổ rồi!

Không xong, nữ ma đầu muốn về tính sổ rồi!

Vì để cho việc luyện đan được dễ dàng, trong tửu lâu đặc biệt bố trí một gian phòng luyện đan, Vân Khê vừa mới trở về tửu lâu không lâu, đã xách Tiểu Bạch đi đến phòng luyện đan.

“Tiểu Bạch, có muốn uống chén trà hay không?”

“Tiểu Bạch, có đói bụng không? Ăn chút cao điểm đi, đây là món ngươi thích ăn nhất.”

“Tiểu Bạch.....”

Trong ngày thường Tiểu Bạch hiếu động nhất, tham ăn nhất, hiện tại đang ngồi cứng đứng ở trên một cái ghế thái sư, đôi mắt nữ ma đầu trông mong, không ngừng lấy lòng nó, trái tim nho nhỏ của không nhịn được mà khẽ run.

Nữ ma đầu, ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Ngươi muốn trừng phạt chuyện ta len lén chạy tới Quỷ Cốc U Lâm sao, ngươi cứ trực tiếp nói đi, không nên làm ta sợ như vậy có được hay không? Trái tim của Tiểu Bạch không tốt nha, không chịu được ngươi hù dọa như vậy đâu!

“Tiểu Bạch, thật không uống trà sao?”

“Cũng không ăn cao điểm?”

“Vậy cũng tốt! Ngươi cái gì cũng không cần, vậy thì thỏa mãn một chút yêu cầu của ta đi!”

Vân Khê mỉm cười a a nhìn nó, khuôn mặt tươi cười, ánh mắt kia cực kỳ giống con sói, làm cho Tiểu Bạch sợ đến trái tim nho nhỏ một lần nữa đập kịch liệt.

“Nữ ma đầu, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?” Trong lòng Tiểu Bạch đều muốn khóc rồi.

Vân Khê ôn nhu vuốt ve cái đầu của nó, giọng nói cũng là hết sức ôn nhu: “Tiểu Bạch thân ái, cho xin ít lửa sao!”

Quyển 2 - Chương 41: Phụ thân, mẫu thân đi hẹn hò

Chương V41: Phụ thân, mẫu thân đi hẹn hò Tiểu Bạch nghe được giọng nói nữ ma đầu ôn nhu đáng sợ, thân thể nho nhỏ run rẩy một cái, trực tiếp từ ghế thái sư té xuống đất.

Người trước mắt thật sự là nữ ma đầu sao? Ngươi có thể không cần nói chuyện sến như thế không?

Còn có, Tiểu Bạch không thích ngồi ghế thái sư, không thích ngồi ở chỗ cao....

Tiểu Bạch ngồi chồm hổm dưới đất, ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, vẻ mặt tội nghiệp.

Vân Khê từ trên xuống dưới nhìn chằm chằm nó một hồi lâu, rồi từ từ mất đi tính nhẫn nại, thở dài, trực tiếp khom lưng đem nó từ trên mặt đất ôm lên, lông mày lãnh nhẹ nói: “Tiểu Bạch, nhanh chóng đem Long Chi Diễm phun ra, để cho ta thử hỏa thế của nó một chút đi.”

“Không được! Tiểu Bạch hiện tại không có tâm tình!” Tiểu Bạch giảy dụa loạng choạng thân thể, ở trong tay nàng kháng nghị.

Vân Khê híp lại mắt lạnh, đề cao âm điệu nói: “Không có tâm tình? Cho ngươi ăn, cho ngươi uống, ngươi còn không có tâm tình? Chẳng lẽ ngươi muốn để ta giúp ngươi đi tìm Tiểu Hắc, cho các ngươi hảo hảo giao lưu một chút tình cảm sao?”

“Tiểu Hắc là ai?” Tiểu Bạch thiên chân vô tà nghiên nghiên cái đầu

nhỏ “Tiểu Bạch chỉ thích Tiểu Mặc Mặc thôi!”

Trong lòng Vân Khê vui mừng, nàng làm sao lại quên mất, Tiểu Mặc mới là tử huyệt của Tiểu Bạch: “Tốt lắm, ngươi chỉ cần ngoan ngoãn đem Long Chi Diễm phun ra, ta liền cho ngươi đi gặp Tiểu Mặc Mặc.”

Ánh mắt Tiểu Bạch sáng lên, nhưng ngay sau đó nó ảm đạm xuống liền, yếu ớt nói: “Tiểu Bạch ăn vào rồi, nhưng ói không ra.”

“Làm sao có thể như thế?” Vân Khê vươn ra một ngón tay, dùng sức chọc chọc cái bụng nhỏ tròn trịa của nó, rồi lại dời đi nơi khác chọc chọc tiếp, vừa nghiên cứu, vừa thầm nói trong miệng “Một cái mồi lửa lớn như vậy, ngươi nuốt ở trong bụng, cũng không sợ tiêu hóa không được sao?”

“Ha ha...Nữ ma đầu, ngươi đừng chọc loạn, Tiểu Bạch thật là nhột..... Ha ha..... Ha ha.....Ha ha ha!” Tiểu Bạch cười đến thở không ra hơi.

“Nữ ma đầu, ngươi đừng chọc nữa, Tiểu Bạch thử một chút!”

Tiểu Bạch a, rốt cục cũng chịu đi vào khuôn khổ sao?

Vân Khê rốt cục hài lòng thu tay, đem nó đặt đến bên cạnh lò luyện đan trước đó nàng đã chuẩn bị xong, hướng về phía nó xé ra nụ cười ôn nhu, nói: “Tiểu Bạch, làm rất tốt, ta rất là xem trọng ngươi nga!”

Bộ lông trên người Tiểu Bạch run rẩy một cái, nhân tiện rớt hết mấy sợi lông, trong lòng âm thầm kêu khổ. Nữ ma đầu, ngươi nên khôi phục bản chất vốn có của ngươi đi, ngươi bây giờ so sánh với ma đầu càng đáng sợ hơn!

Một người một thú sủng đứng ở trước lò luyện đan, Tiểu Bạch vận sức chờ phát động, nổi lên khí, hướng dưới đáy lò luyện đan thổi hơi.

Hô

Phù phù …….

Phù phù …….hô hô

Miệng Tiểu Bạch há hốc, vận đủ sức lực, đáng tiếc tất cả thứ nó thổi ra đều là không khí, hoàn toàn từ đầu đến cuối ngay cả ánh lửa cũng không thấy.

Vân Khê nhìn thấy liền nóng nảy, ở phía sau nó dùng sức khuyến khích: “Tiểu Bạch, dùng sức! Lại dùng lực một chút! Phù phù….hô…….phù phù”

Nàng hận không được thay nó mà thổi ra lửa.

Hách Liên Tử Phong đi tới trước cửa phòng luyện đan, bước ngang qua thần giữ cửa, thật ra chính là lướt ngang qua người Độc Cô Mưu, rồi nhẹ nhàng đẩy cửa mà vào. Vừa mở cửa ra, đập vào mắt hắn là một hình ảnh thật khả ái lại vừa tức cười, một người một thú sủng trước sau đứng ở lò luyện đan, nhất tề hướng về phía lò luyện đan dùng sức thổi thổi, tần số giống nhau, tiếng hô giống nhau.

“Ngươi, các ngươi đang làm gì đó?” Khóe môi Hách Liên Tử Phong khẽ có chút ít dấu hiệu lay động, nàng lại cùng một con thú sủng chơi đến quên cả trời đất, người này thật.....”Thật là đáng yêu!”

Chợt nghe thấy giọng nói của hắn, miệng của Vân Khê đang giương hình chữ O tức cười bất động ở nơi đó, quay đầu chống lại ánh mắt

dò xét của hắn, nụ cười trên mặt Vân Khê cứng ngắt, nàng vội vàng vỗ vỗ khuôn mặt cứng ngắt của mình, cười khan nói: “Không có gì, đang luyện tập vận khí mà thôi.”

Hách Liên Tử Phong hiển nhiên không tin, mâu quang chớp nhẹ, tiếp tục yên lặng nhìn nàng.

Tiểu Bạch thở ra một hơi dài, lăn lộn ngay tại chỗ, tội nghiệp liếc nhìn Vân Khê nói: “Nữ ma đầu, Tiểu Bạch đã tận lực! Có thể thả ta đi gặp Tiểu Mặc Mặc hay không?”

Vân Khê thở dài, cho nó một cái ánh mắt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lắc lắc tay, rốt cục cũng chịu thả nó đi.

Tiểu Bạch nhất thời như nhặt được đại xá, cả người đều phấn chấn, không nói hai lời, tựa như một luồng khói trắng, nhanh chóng thoát đi khỏi phòng luyện đan. Tốc độ này quả là quá khoa trương đi, thấy vậy Vân Khê cũng bị một trận sững sờ kinh ngạc, hiện tại nàng mới phát hiện, khí lực của Tiểu Bạch so sánh với lúc trước thật giống như càng thêm kinh người.

Tiểu Bạch vừa rời đi, bên trong phòng luyện đan, không khí trong nháy mắt lâm vào đông lạnh.

Vân Khê thỉnh thoảng liếc Hách Liên Tử Phong, hắn cứ như vậy lẳng lặng đứng yên, không nói một chữ nào, đôi con ngươi thâm trầm như biển thật chặt khóa ở trên người của nàng, thấy vậy trong nội tâm của nàng một trận thấp thỏm.

Hồi lâu, Vân Khê thật sự không nhịn được không khí như vậy, mở miệng trước, phá vỡ không khí đông lạnh này.

“Thương thế trên người của ngươi đã tốt lên nhiều chưa?”

Hách Liên Tử Phong vẫn tĩnh mặc như cũ, ánh mắt nhìn nàng càng thêm nồng đậm, một hồi lâu trong miệng của hắn rốt cục cũng phun ra hai chữ ngắn ngủn: “Không tốt!”

Thanh âm trong trẻo lạnh lùng, giống như là cát bụi trong sa mạc cuồn cuộn nổi lên, nhưng nó không phải là cuồng dã, mà là tịch mịch.

Vân Khê ngạc nhiên nhíu mi: “Không có bôi thuốc sao?”

“Không có!” Hắn thẳn thắn sảng khoái trả lời, đôi con ngươi lóe lên một đạo ánh sáng, rất có thâm ý ngắm nhìn nàng, giống như muốn nói gì đó trong lúc không tiếng động

Vân Khê cũng không có suy nghĩ nhiều: “Ta bảo tiểu Hiên Tử giúp ngươi bôi thuốc.”

Hắn không có nói tiếp, chẳng qua là càng thêm dùng sức ngắm nhìn nàng, trong ánh mắt có chút cảm xúc u oán cùng lên án.

Vân Khê ngạc nhiên, không hiểu hắn rốt cuộc là có ý gì.

Hắn tiếp tục ngó chừng nàng, cảm xúc u oán nồng đậm từ từ đem nàng vây quanh, Vân Khê suy nghĩ một hồi lâu, rốt cục đã lĩnh hội ý tứ của hắn, thì ra hắn muốn nàng giúp hắn bôi thuốc đây! Thở dài, Vân Khê đối với hắn quả thật có chút bó tay, hắn có miệng sao không nói, chẳng lẽ chỉ dùng để nhếch lên giả trang lãnh khốc, mà không phải dùng để nói chuyện sao? Một chuyện rõ ràng rất đơn giản, nhưng hắn hết lần này tới lần khác lại không chịu mở miệng nói, hắn không nên dùng ánh mắt chứa mấy ngàn Vôn điện áp đó gắt gao ngó chừng nàng a, bắt nàng phải tới đo lường ánh mắt của hắn. Cho xin, ánh mắt của hắn thâm ảo như vậy, người bình thường làm sao có thể lĩnh hội được chứ?

Hướng về phía trước liếc mắt một cái, Vân Khê đối với hắn quả thật thán phục sát đất, nể tình hắn vì nàng mà bị thương, nàng đành cố nhịn vậy.

“Cho ta xem thương thế của ngươi.”

Khóe môi kia rõ ràng là đã nhếch lên nhưng không tính là có độ cong, ánh mắt Hách Liên Tử Phong vụt sáng, ánh mắt u oán lên án lại có biến hóa, nhìn kỹ có thể thấy trong đó có một dòng nước xoáy ở sâu kín lưu chuyển ra, mang ý vị thâm trường.

Ánh mắt này là cái ý tứ gì?

Vân Khê bất đắc dĩ theo dõi hắn, không biết nên nói cái gì cho phải.

Ta suy, ta đoán, ta dùng sức đoán!

Nàng khẽ than nhẹ rồi xoay người, đi về phía tủ thuốc trưng bày đan dược, từ đó chọn ra mấy bình đan dược chữa thương tương đối hữu hiệu.

Phía sau, bỗng truyền đến một trận thanh âm sột soạt, nàng chọn thuốc trị thương vừa xong, thì xoay người. Cảnh tượng chào đón trước mắt làm nàng thoáng cái sửng sờ, quên mất phản ứng.

Da thịt màu đồng, bên hông không có chút vết sẹo nào, còn có hình dáng thật chuẩn…. Trong ngày thường Hách Liên Tử Phong luôn thể hiện bộ dáng sương lạnh, người lạ chớ tới gần, nhưng ẩn dấu một thân thể ngang tàng gợi cảm hoàn mỹ như thế!

Sắc mặt Vân Khê trở nên hồng lên, lập tức xoay người sang chỗ khác, nàng cố gắng nghĩ trở về, Thiên Tuyệt của nàng cũng có vóc

người gợi cảm hoàn mỹ như hắn, không có gì đặc biệt hơn, hết thảy chỉ là mây trôi!

Nghĩ như vậy, tinh thần của nàng lập tức trấn định xuống, coi như hắn là một pho điêu khắc tượng lạnh như băng, một tác phẩm nghệ thuật, nàng bất quá hiện tại chỉ bôi chút ít thuốc bột, tô son trát phấn cho nó, tô son trát phấn thôi.

Song, lời nàng nói ra mỗi chữ mỗi câu đều rơi vào trong lòng Hách Liên Tử Phong, cũng tựa như lưỡi dao sắc bén từng cái đau nhói tim phổi của hắn.

“Sau này có thể không cùng Thiên Tuyệt đối địch nữa hay không?”

Hmm, buồn cười!

Ân oán giữa hắn và Long Thiên Tuyệt, chính là lập trường khác nhau, thủy hỏa bất dung. Vì sao nàng chỉ muốn đến khuyên hắn không nên cùng Long Thiên Tuyệt là địch, lại chưa từng đứng ở góc độ của hắn để suy nghĩ?

Không cùng hắn ta đối địch, có thể sao?

Hách Liên Tử Phong phút chốc đứng dậy, áo bào màu tím trong tay hắn cuốn lên, trong nháy mắt đã bay phủ trên người của hắn. Không nói tiếng nào, cũng không nhìn lại, hắn rất nhanh rời đi phòng luyện đan, chỉ để lại thuốc bột màu trắng bị hắn kéo áo bào lên rơi trên đất cùng một căn phòng lạnh lùng.

Hắn sinh khí, hắn bực tức rời đi.

Vân Khê nhéo đầu lông mày, lặng yên đưa mắt nhìn bóng lưng hắn rời đi, nàng cúi đầu thở dài, có một số việc đã định rồi, nàng muốn

ngăn cản cũng không có sức để làm.

Đại sảnh tửu lâu, Vân Tiểu Mặc đang theo sát Đoan Mộc Tĩnh sinh động thuật lại kinh nghiệm đi Quỷ Cốc U Lâm lần này, Đoan Mộc Tĩnh yên lặng tập trung tinh thần nghe, khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái bỗng khẩn trương theo lời hắn tường thuật, rồi bỗng nhiên buông lỏng.

Tiểu Bạch thật vất vả mới được nữ ma đầu đại xá, đã chạy nhanh trở về trước mặt Vân Tiểu Mặc, chui vào trong ngực của hắn, làm nũng tố khổ.

“Tiểu Bạch, ngươi nói mẫu thân muốn ngươi đem Long Chi diễm phun ra, nhưng là ngươi phun không ra?”

“Tiểu Bạch đã tận lực rồi, nhưng mà phun không ra, cũng không cóbiện pháp a.” Đầu nhỏ của Tiểu Bạch nghiêng nghiêng, phiền chán ủ rũ.

Vân Tiểu Mặc hé miệng suy nghĩ một chút, liền sờ sờ đầu Tiểu Bạch nói: “Mẫu thân qua vài ngày nữa sẽ phải tham gia đại hội Luyện Đan Sư, nếu không có Long Chi Diễm hỗ trợ, mẫu thân không thể ở trên đại hội chiến thắng rồi. Không thể chiến thắng, vậy thì không thể nhận được Lam Tâm tuyết sâm, nói như vậy, bệnh của Tường thúc thúc cũng không cách nào chữa khỏi. Tiểu Bạch, ngươi không nên trách mẫu thân, mẫu thân cũng là vì muốn trị bệnh cho Tường thúc thúc.”

Nghĩ tới Tường thúc thúc, Vân Tiểu Mặc không khỏi lộ ra thần sắc thương cảm.

Hai mắt nhỏ của Tiểu Bạch chuyển chuyển, nhìn ánh mắt Vân Tiểu Mặc ảm đạm, nó cũng đau lòng, nên dùng móng vuốt nhỏ gãi gãi ống

tay áo của hắn, nói: “Tiểu Mặc Mặc, ngươi đừng lo lắng, Tiểu Bạch nhất định sẽ cố gắng! Nếu không như vậy đi, Tiểu Bạch hiện tại sẽ thử một chút xem sao.”

“Ừ.” Vân Tiểu Mặc gật đầu, tươi cười rạng rỡ.

Cho nên, Tiểu Bạch lại bắt đầu thống khổ vận động hơi thở, còn hai tiểu bằng hữu thì vây bắt nó, đứng bên cạnh không ngừng khuyến khích.

Long Thiên Thần từ bên ngoài tửu lâu trở về, nhìn thoáng qua thấy hai đứa bé đang vây bắt Tiểu Bạch há miệng thổi thổi, lông mày tuấn tú cao gầy của hắn nhướng lên, từ từ tới. Bọn nó đang làm gì chứ? Tại sao hắn càng ngày càng nhìn không hiểu thế?

“Tiểu Mặc, các ngươi đang làm gì thế?”

“Hô!” Vân Tiểu Mặc thở dốc một hơi, quay đầu lại nói “Chúng ta đang cổ vũ Tiểu Bạch cố gắng lên, khiến nó đem Long Chi diễm từ trong miệng phun ra đấy.”

“Ăn vào rồi, còn có thể phun ra?” Long Thiên Thần phán một câu rất trúng đích, lời lẽ vô cùng chí lý.

Vân Tiểu Mặc ủ rũ lắc đầu: “Vậy phải làm sao bây giờ? nếu như mẫu thân không có Long Chi diễm để luyện chế đan dược, sẽ không biện pháp giúp Tường thúc thúc luyện đan chữa bệnh rồi.”

Long Thiên Thần suy nghĩ một chút, rồi đột nhiên linh quang chợt lóe “Nghe nói rượu gặp lửa sẽ cháy, các ngươi có muốn thử để cho Tiểu Bạch uống chút rượu mạnh hay không, sau đó đem ngọn lửa từ trong miệng phun ra ngoài?” Hắn vừa nói, trong đầu vừa nghĩ ra hình ảnh Tiểu Bạch phóng hỏa, hắn nhún vai, không nhịn được cúi đầu nở

nụ cười.

“Để cho Tiểu Bạch uống rượu?” Vân Tiểu Mặc trừng mắt nhìn, cũng cảm thấy cái biện pháp này có lẽ có thể được.

Tiểu Bạch hai mắt gắt gao ngó chừng Long Thiên Thần cười đến như tên trộm kia, tại sao nó cảm thấy phương pháp của hắn không chút tốt đẹp chứ? Còn có, tại sao hắn cười đến gian như vậy? Tiểu Bạch vô hạn hoài nghi lòng tốt của hắn, cho hắn một ánh mắt khinh bỉ.

“Xấu, xa!”

Long Thiên Thần nghe hai chữ như thế, tâm thần đang đi vào cõi thần tiên liền bị kéo trở lại, hắn ho nhẹ, sờ sờ lỗ mũi, cười hì hì nói: “Ta chỉ là thuận miệng nói một chút mà thôi, các ngươi tiếp tục chơi, ta sẽ không quấy rầy các ngươi.”

Mới vừa đi mấy bước, hắn liền thay đổi ý định quay trở lại, đem một phong thư đặt ở trước mặt Vân Tiểu Mặc, nói: “Tiểu Mặc, đây là thư của phụ thân gửi cho mẫu thân ngươi, ngươi nhớ một lát chuyển giao cho nàng nha.”

“Thư của phụ thân sao?” Ánh mắt Vân Tiểu Mặc chợt sáng, cầm thư lên, lật xem, đáng tiếc phong thư bị dán kín, nên hắn không có cách nào thấy nội dung bức thư.

“Nhớ phải giao cho mẹ ngươi ngay đấy!” Long Thiên Thần sảng lãng cười khẽ, vừa hướng về phía Tiểu Bạch trừng mắt nhìn, thuận miệng nói ra một câu “Tiểu Bạch, ngươi nên bớt mập một chút đi, nhìn bụng ngươi như thế, người khác không biết, còn tưởng rằng ngươi mang thai đây!”

“Ai nói ta mang thai? Ta đây là hậu duệ chính tông của Long Vương, làm sao có thể mang thai?” Tiểu Bạch phát điên nhảy lên, nó là nam tử hán chân chính trong long tộc, tại sao có thể đem so sánh với phụ nữ có thai?

“Ngao…….” Tiểu Bạch nổi giận, hậu quả rất nghiêm trọng, một ngọn lửa thật dài không có chút nào báo trước từ trong miệng hắn phun ra.

Vân Tiểu Mặc cả người đều là sợ hết hồn, rối rít lui về phía sau.

“Hỏng bét, thư của phụ thân!”

Đợi Vân Tiểu Mặc muốn cứu lấy lá thư thì đã muộn, ngọn lửa đã nuốt sống lá thư, trong nháy mắt đem nó đốt thành tro bụi.

Long Thiên Thần cũng ngu ngơ ngay tại chỗ, trơ mắt nhìn thư hóa thành một đống tro màu đen.

Tiểu Bạch tỉnh táo lại ngay, cũng kinh hoàng ngây người nhìn thư bị đốt thành tro bụi, hai móng vuốt nhỏ nửa nắm ở trước ngực, trái tim nhỏ không nhịn được mà đập thình thịch.

Cái này xong rồi, nó đốt thư của nữ ma đầu, nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho nó!

“Tiểu Mặc Mặc, cứu mạng! Tiểu Bạch không muốn bị nữ ma đầu biến thành Tiểu Bạch thịt khô!”

Vân Tiểu Mặc dùng sức nuốt xuống vài hớp nước miếng, thật vất vả mới khôi phục vẻ trấn định, hắn tiến lên an ủi: “Tiểu Bạch yên tâm, mẫu thân sẽ không đem ngươi nướng thành thịt khô, chỉ cần chúng ta không nói, mẫu thân nàng sẽ không biết phụ thân có gửi thư cho

nàng.”

“Thần thúc thúc, bằng không ngươi viết một phong thư cho phụ thân, để cho phụ thân lại gửi một phong thư nữa tới đây đi.” Vẻ mặt Vân Tiểu Mặc mong ngóng nhìn nhìn Long Thiên Thần, đây là lần đầu tiên mẫu thân nhận được thư hàm của phụ thân, nhưng còn chưa kịp xem đã bị thiêu hủy rồi, hắn cũng rất lo lắng mẫu thân nhịn không được, đã trực tiếp xách Tiểu Bạch đi nướng.

“Cái này.....” Long Thiên Thần nhớ tới, mới vừa rồi nếu không phải hắn cố ý trêu chọc Tiểu Bạch, cũng sẽ không làm Tiểu Bạch nổi đóa, đem thư tín thiêu hủy, chuyện này hắn cũng có chút trách nhiệm. Nếu như tra cứu ra, sợ rằng đại tẩu cũng sẽ không bỏ qua cho hắn, suy nghĩ một chút, hắn quyết định theo chân bọn họ cùng nhau đem chuyện thư tín giấu diếm đi.

“Được rồi, vậy các ngươi cũng đừng nói chuyện lá thư, ta sẽ nghĩ biện pháp báo cho phụ thân ngươi, để hắn gửi một phong thư khác tới đây.”

“Ừ, vậy ngươi nhất định phải nhanh lên một chút!”

Vân Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch hai người nhất tề dùng ánh mắt lóe sáng nhìn hắn, để cho Long Thiên Thần càng thêm cảm thấy trách nhiệm của mình trọng đại, cho nên lúc này liền xoay người ra cửa, đi làm chánh sự.

Đêm rất yên tĩnh, ánh trăng treo cao, các vì sao thưa thớt trải rộng.

Ngoài Mộ Tinh Thành, trong rừng Tây Giao có một chiếc xe ngựa ngừng lại, ngoài xe ngựa có một người đang ngồi, kiển chân nhìn con đường nhỏ cuối cánh rừng, không biết là đang đợi người nào.

Bên trong xe ngựa, chợt có bóng người chuyển động, phát ra tiếng hít thở nhẹ nhàng.

Gió đêm nhẹ thổi, bóng cây cao thấp chập chờn, loang lổ. Trên mặt đất phảng phất như có hình ảnh giương nanh múa vuốt vô cùng quỷ mị.

“Phong hộ pháp, đi ra ngoài cánh rừng xem một chút, phu nhân đã tới chưa.” Tiếng nói từ tính trầm thấp từ bên trong xe ngựa dằng dặc truyền ra, mang theo vài phần nôn nóng.

“Tôn chủ yên tâm, thuộc hạ đã phái hai người đến cửa thành của Mộ Tinh Thành coi chừng, nếu nhìn thấy có thân ảnh phu nhân xuất hiện, bọn họ lập tức phát ra tín hiệu báo.” Phong hộ pháp quay đầu, cách một đạo màn xe nhìn vào bên trong xe ngựa, thần sắc trong lúc này có một loại kính sợ từ đáy lòng.

“Khê Nhi nhìn thư của ta xong, hẳn là sẽ đến.” Ở bên trong cúi đầu thở dài, có nhàn nhạt quyến luyến cùng tư niệm.

Phong hộ pháp nhẹ cười một tiếng, xem ra tôn chủ thật sự rơi vào lo âu a, tôn chủ mặc dù hùng bá nhất phương, uy nghi thiên hạ, người người nghe thấy đều run sợ, nhưng cuối cùng bất quá cũng là nam tử bình thường, có thất tình lục dục.

“Tôn chủ đừng lo lắng, phu nhân biết được ngài bị thương, liền lập tức mang theo Tiểu Thiếu chủ đến đây tìm người, có thể thấy được phu nhân có tình có nghĩa. Nàng sở dĩ lưu lại Mộ Tinh Thành, bất quá là vì để lấy được Lam Tâm tuyết sâm, thay Đông Phương công tử chữa bệnh thôi.”

“Đông Phương Vân Tường?” Một cái hừ lạnh từ bên trong xe ngựa truyền ra, Phong hộ pháp sờ sờ lỗ mũi, tựa hồ nghe thấy được trong

không khí có mùi vị chua chua. Tôn chủ hiện tại đang ở thời kì cuồng nhiệt của tình yêu, rất dễ dàng phát ra ghen tuông, hắn vẫn nên đem chuyện phu nhân trăm phương ngàn kế muốn thu phục Độc Cô mưu nhanh chóng nuốt ở trong bụng thôi, tránh cho tôn chủ đến lúc đó bay dấm chua lung tung, ngập cả ao cá.

Thời gian đi qua từng khắc, trong rừng lần nữa lâm vào yên lặng, trăng sáng càng lên càng cao.

Ánh trăng xuyên thấu qua ngọn cây dày đặc chiếu nghiêng xuống, soi vào chiếc bóng cô đơn trên xe ngựa, lộ ra vẻ vắng lạnh cô liêu. Trong rừng thỉnh thoảng có tiếng chim gáy càng thêm mấy phần trong trẻo lạnh lùng.

Phong hộ pháp đi qua đi lại ở trên đường nhỏ trong rừng, sao lại đợi không được người đến, cũng không có bất kỳ tín hiệu gì, đừng nói tôn chủ chờ đến nóng nảy, ngay cả hắn cũng bắt đầu không nhịn được.

“Phong hộ pháp, ngươi xác định đã đem thư đưa đến?” Bên trong xe ngựa một lần nữa truyền ra thanh âm, mang theo vài phần chất vấn.

Phong hộ pháp vội vàng dừng bước, lập tức lui trở về trước xe: “Hồi tôn chủ, thuộc hạ đã phái người đi, hắn trở lại nói đã đích thân đem thư đưa đến tay Nhị công tử, Nhị công tử cũng nói sẽ đem thư tự mình chuyển giao đến tay phu nhân, nói vậy sẽ không sai. Phu nhân đến nay còn chưa xuất hiện, nói không chừng là có chuyện trì hoãn.....”

Hắn tiểu cẩn thận giương mắt, liếc về phía màn xe thật dầy.

Sau màn xe tĩnh mặc không tiếng động, tâm tình hắn cũng thấp thỏm đi theo, tôn chủ nhất định rất thất vọng, chờ ở đây lâu rồi, nhưng

không thấy người đến, hi vọng ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện không hay.

Hồi lâu, từ bên trong xe ngựa truyền ra một tiếng thở dài: “Thôi, tối nay còn có một trò hay phải xem, ngày mai ta sẽ tự mình vào thành đi gặp nàng cũng không muộn.”

Phong hộ pháp ôm quyền cố thủ nói: “Tôn chủ anh minh! Chúng ta thật vất vả mới thiết lập ván cục để Địa Long tôn giả cùng Hách Liên Tử Phong tranh đấu với nhau, trò hay như thế có thể nào dễ dàng bỏ qua? Có lẽ tối nay chúng ta có thể nhân cơ hội này trừ đi hai đại cường địch!”

“Đừng xem thường Tống Hi cùng Hách Liên Tử Phong, hai người bọn họ cũng là nhân vật không tầm thường, khó dò xét. Hách Liên Tử Phong cố nhiên là tử địch của chúng ta, bất quá trừ đi hắn rồi, sau này người của Thánh cung sẽ không có cố kỵ nữa, mà chuyên tâm để đối phó Lăng Thiên Cung chúng ta, đây cũng không phải là chuyện tốt đối với Lăng Thiên Cung chúng ta. Cho nên, mục tiêu tối nay của chúng ta là Tống Hi, mặc dù không thể giết hắn, nhưng cũng phải để cho hắn hao binh tổn tướng, lột một tầng da! Về phần Hách Liên Tử Phong… Trước giữ lại hắn, sau này từ từ thu thập hắn!”

Bên trong xe ngựa, thanh âm thanh thanh nhã nhã, mang theo tiếng nói từ tính đặc biệt dễ nghe, hết sức phong tình cùng mị hoặc, song sát cơ vô hình kia cũng đang che dấu ở dưới phong tình mị hoặc này.

Phong hộ pháp rùng mình, ánh mắt cũng sáng lên theo, lộ ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ, tầm mắt hướng về phía người sau màn xe ngựa kia càng thêm tràn đầy kính sợ. Tôn chủ thật đúng là tôn chủ, đăm chiêu suy nghĩ, vĩnh viễn đều cao hơn người khác một bậc. Hắn bắt đầu có chút mong đợi màn giao đấu tối nay.

Tối nay, Vân Khê thật sớm đã tiến vào mộng đẹp, nàng hoàn toàn không biết ở trong rừng ngoài thành có người khổ sở đợi nàng hơn nửa đêm, càng không biết ban đêm ở nơi này xảy ra một cuộc đại chiến, chính là trận đại chiến tối nay, khiến cho diễn biến tranh đấu ở giữa các thế lực trọng yếu của cả Ngạo Thiên đại lục càng thêm kịch liệt.

Trời tờ mờ sáng, Vân Khê từ trong giấc ngủ tỉnh lại, bởi vì nàng đã nhận ra có người đến gần, mùi vị dược thảo đặc thù nhàn nhạt tỏ khắp ở chóp mũi nàng, đây là mùi vị thuốc trị thương nàng đích thân điều chế.

Ánh mắt của nàng phút chốc mở ra, thấy được một người lẳng lặng đứng ở trước giường.

Vân Khê khẽ cau mày, ngửa đầu nhìn hắn, mang theo chút cảnh giác.

“Tại sao ngươi xuất hiện ở nơi này?” Hắn tùy ý xông vào gian phòng của nàng, vô thanh vô tức, đến tột cùng là muốn làm gì?

Trên người của hắn bao phủ một tầng hàn sương, quanh thân lạnh lẻo, trong mùi thuốc nhàn nhạt còn ẩn chút mùi máu tươi. Không có gì ngoài những thứ này, hắn vẫn như cũ là một thân tử y kích diễm, hơi thở trong trẻo lạnh lùng, phong hoa tuyệt đại.

Hách Liên Tử Phong đứng ở đầu giường, lẳng lặng nhìn nàng hồi lâu, ánh mắt thâm thúy đen tối, nhưng trong đáy mắt sóng ngầm mãnh liệt, làm cho người ta đoán không ra hắn đến tột cùng đang suy nghĩ cái gì. Thân thể hắn đột nhiên lắc lư, thẳng tắp lảo đảo hướng trên giường hẹp ngã xuống.

Vân Khê không kịp chuẩn bị, đợi đến khi phản ứng kịp, thì nửa người trên của hắn đã vững vàng để lên hai chân nàng.

“Hách Liên Tử Phong? Ngươi làm sao vậy?”

Vân Khê đẩy hắn mấy cái, hắn thật giống như lâm vào trong hôn mê, không có bất kỳ phản ứng nào. Nàng kéo một cái tay của hắn lên, lắng nghe mạch đập, mặt mày đột nhiên căng thẳn, hắn đã bị nội thương, thương thế cực kỳ nghiêm trọng.

Chẳng lẽ hắn gặp cường địch?

Nghĩ đến hắn võ nghệ phi phàm, nếu không phải lúc trước ở trong Quỷ Cốc U Lâm vì cứu mẫu tử bọn họ mà bị thương, cừu gia của hắn sợ cũng rất khó làm hắn trọng thương, nghĩ tới đây nàng vẫn thấy có chút trách nhiệm. Nên không hề suy nghĩ nhiều, nàng vội vàng nhảy xuống giường, tìm kiếm đan dược trị thương cho hắn.

Trải qua một phen hành hạ, lông mi Hách Liên Tử Phong nồng đậm nhẹ chớp, từ từ tỉnh lại. Hắn mở mắt ra, hàn quang sắc bén bắn tán loạn, như có hàng vạn hàng nghìn mũi tên như lưu tinh lướt qua, lộ ra hung quang.

Nghe được chung quanh có tiếng động rất nhỏ, hắn nhếch môi thành một được thẳng tắp, quay đầu nhìn về phía thân ảnh đang bận rộn trước sau trong phòng, ánh mắt đang sắc bén lóe ra hàn quang nhưng vừa nhìn thấy thân ảnh kia, cũng từ từ cởi ra ra mũi nhọn, hàn quang bén nhọn giống như thủy triều rút lui chớp mắt, thay vào đó là ánh sáng nhu hòa tỏa ra ra.

Hắn lặng yên nhìn Vân Khê, nhìn thân ảnh quen thuộc đang bận rộn chiếu cố hắn, hết thảy thật giống như mấy năm trước khi ở Từ Vân sơn. Mỗi lần hắn bị thương, cũng là nàng chữa thương, thần sắc

nàng chuyên chú, tính tình chấp nhất, làm tim đã phong bế của hắn có một chút xíu mở rộng, là nàng đã cho hắn cảm nhận được một chút ấm áp trong thiên băng tuyết địa, là nàng làm bạn cùng hắn, giúp hắn vượt qua cuộc sống năm năm gian nan cô tịch nhất, hắn thật nhớ nàng, nhớ một chút ấm áp duy nhất này.

Cảm nhận ánh mắt hắn nhìn chăm chú, quá mức mãnh liệt, nên Vân Khê từ trong bận rộn quay đầu lại, chống lại ánh mắt dị thường nhu hòa của hắn, nàng cười một tiếng: “Ngươi đã tỉnh? Đúng lúc, ta đã đem thuốc sắc tốt lắm, ngươi nhanh chóng đem nó uống đi.”

Nàng bưng lên một chén thuốc nóng hổi, cẩn thận đi tới bên giường.

“Nội thương của ngươi rất nặng, phải hảo hảo mà điều trị! Ta đã phối dược cho ngươi rồi, ngươi mang về, mỗi ngày dùng một thang, mười ngày sau là có thể khỏi hẳn.”

Hách Liên Tử Phong xoay tròn tròng mắt, đem tất cả suy nghĩ che dấu ở đáy mắt, có chút tức giận quay đầu, lạnh lùng nói: “Ta không cần!”

“Chẳng lẽ ngươi không muốn trị lành thương thế của mình sao?”

Hắn lần nữa quay đầu, ngó chừng ánh mắt của nàng, cúi đầu nói một câu: “Ta sẽ không sắc thuốc.”

Vân Khê tức cười, hắn lớn như vậy lại không biết sắc thuốc? Đến tột cùng là không biết sắc thuốc, hay là căn bản không muốn sắc thuốc? Nàng rất là hoài nghi nha.

“Vậy thì tìm thủ hạ ngươi giúp ngươi sắc thuốc đi.”

“Ngươi sắc cho ta uống!” Ánh mắt của hắn sáng quắc, giọng nói rất

kiên trì.

Vân Khê nhíu mày, nói: “Ta cũng không phải là hạ nhân của ngươi, tại sao phải giúp ngươi sắc thuốc? Một mình ngươi không thương tiếc mình, là chuyện của ngươi, ta sẽ không quản ngươi chết sống nữa.”

Nàng đem chén thuốc cầm trong tay kéo tay của hắn nhét tới, trầm giọng nói: “Nhanh chóng uống nó!”

“Không uống!” Tay của hắn nhấc lên, cầm chén thuốc còn nguyên đặt ở một bên, vẫn dùng ánh mắt kiên trì, sáng quắc ngó chừng nàng như cũ. Thật giống như đang nói nàng không đáp ứng, hắn sẽ vĩnh viễn không uống thuốc.

Vân Khê đầu đầy hắc tuyến, đối với hắn quả thật bó tay, rõ ràng là người lớn, làm sao tính tình lại giống hài tử thế? Ngay cả Tiểu Mặc của nàng cũng không bằng? Tiểu Mặc của nàng ngã bệnh, còn có thể ngoan ngoãn tuân theo lời dặn của đại phu mà uống thuốc, hắn ngược lại, cùng nàng chấp nhạt.

Được rồi, nể tình hắn đã cứu mẹ con nàng, nàng nhịn một chút!

“Được rồi! Ta giúp ngươi sắc thuốc! Ngươi bây giờ cũng có thể uống thuốc đi? Hách Liên đại công tử?”

Vân Khê dùng sức trừng hắn, quả nhiên, chiếm được cam đoan của nàng xong, hắn không nói hai lời, liền lập tức bưng lên chén thuốc, đem thuốc trong chén uống đến không còn một giọt, còn ý vị dùng đầu lưỡi liếm hết dược chất lưu lại trên cánh môi, thật giống như mới vừa uống xong một chén quỳnh tương ngọc dịch.

“Ngươi thật sự là Hách Liên Tử Phong?” Vân Khê nghiêng thân nhìn

sát vào trước mặt hắn, ngạc nhiên đánh giá hắn, môi của hắn hơi nhếch lên, tâm tình tựa hồ có chút vui vẻ. Song trong trí nhớ của nàng thì cái người kia làm cho nàng sợ hãi cùng với Hách Liên Tử Phong hiện tại đúng là khác biệt một trời một vực, rõ ràng chính là hai người khác lạ a, nàng không khỏi có chút hoài nghi, người trước mắt đến tột cùng có đúng là Hách Liên Tử Phong mà nàng biết hay không.

Mâu quang hắn có chút run nhẹ, ngước mắt, hướng về phía nàng bắn tới một đạo ánh sáng lạnh khiếp người, có chút bất mãn với chất vấn của nàng. Vân Khê hơi ngẩn ra, rốt cục đã xác nhận, người trước mắt xác thực chính là Hách Liên Tử Phong nàng biết.

Vân Khê lui về phía sau một chút, tò mò hỏi: “Thương thế của ngươi đến tột cùng là xảy ra chuyện gì? Là ai đả thương ngươi?”

Mâu quang Hách Liên Tử Phong thu vào, trong nháy mắt quanh thân lạnh lẻo tăng vọt, không biết là nghĩ tới điều gì, trong ánh mắt của hắn chiết xạ ra tia nhìn thị huyết tràn đầy sát khí.

Vân Khê thấy hắn yên lặng như vậy, cũng không hỏi tới nữa.

“Có thể theo ta đi một chỗ hay không?” Hách Liên Tử Phong đột nhiên nói.

“Đi nơi nào?” Vân Khê hỏi.

Hách Liên Tử Phong một lần nữa lâm vào trầm mặc, chẳng qua là hai mắt như có điều suy nghĩ nhìn về phía ngoài cửa sổ, ngoài cửa sổ vừa vặn có vài tản mây trôi từ từ bay đi, sáng sớm, ánh bình minh chiết xạ từ tầng mây trung tâm, tán bậc ra vầng sáng màu vàng.

Hôm nay, khí trời thật tốt!

Hai đứa bé Vân Tiểu Mặc cùng Đoan Mộc Tĩnh hôm nay cũng thức dậy thật sớm, hai người tay nắm tay, chuẩn bị cùng đi bơi hồ đạp thanh. Dĩ nhiên, cũng không thể thiếu được Tiểu Bạch tựa như bóng đèn nho nhỏ bám sát theo.

Hai người vừa muốn ra cửa, đã thấy được Vân Khê cùng Hách Liên Tử Phong trước sau hướng ngoài cửa tửu lâu đi tới, Vân Tiểu Mặc tiến lên hỏi: “Mẫu thân, người muốn đi đâu?”

“Mẫu thân cùng thúc thúc đi ra ngoài một chuyến, rất nhanh sẽ trở lại, ngươi cùng Tiểu Tĩnh, Tiểu Bạch ngoan ngoãn đợi ở trong tửu lâu, không nên chạy loạn khắp nơi.”

“Nha.” Vân Tiểu Mặc chột dạ cúi đầu, người ta đang định cùng Tiểu Tĩnh đi bơi hồ đây.

Vân Khê giống như là xem thấu tâm tư của hắn, siết chặt khuôn mặt nhỏ bé của hắn nói: “Gần đây trong thành người xấu rất nhiều, các ngươi ngoan ngoãn đợi ở trong tửu lâu, chờ ít ngày nữa mẫu thân rảnh rỗi, sẽ mang bọn ngươi đi chơi, biết không?”

“Biết rồi.” Vân Tiểu Mặc chu cái miệng nhỏ nhắn, có chút ủ rũ.

Vân Khê sờ sờ đầu của hắn, vừa phân phó mấy câu xong, liền theo Hách Liên Tử Phong đi ra cửa.

“Tiểu Mặc ca ca, vậy chúng ta còn đi bơi hồ không?” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái của Đoan Mộc Tĩnh cũng có chút thất vọng, nàng nắm chéo áo của Vân Tiểu Mặc, cúi đầu hỏi.

Vân Tiểu Mặc quay đầu bắt gặp thần sắc thất vọng của nàng, khí khái tiểu nam tử thoáng cái dâng lên, vỗ vỗ lồng ngực nói: “Tiểu Mặc

ca ca đã đáp ứng ngươi cùng đi bơi hồ, tuyệt đối sẽ không nuốt lời! Yên tâm đi, Tiểu Mặc ca ca sẽ bảo vệ ngươi!”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái của Đoan Mộc Tĩnh từ từ sáng lên, lộ ra nụ cười xinh đẹp, mạnh mẽ gật đầu nói: “Ừ, có Tiểu Mặc ca ca, ta cái gì cũng không sợ!”

“Vậy chúng ta đi thôi!” Vân Tiểu Mặc cười nhẹ một tiếng, một lần nữa dắt bàn tay nhỏ bé của nàng, công khai đi ra ngoài cửa.

Tiểu Bạch đi theo phía sau hai người, nhịn không được rung đùi đắc ý: “Chẳng lẽ đây chính là hồng nhan họa thủy trong truyền thuyết? Tiểu Mặc Mặc, các ngươi chờ ta một chút.....”

Nhóm người của Vân Tiểu Mặc ra khỏi tửu lâu, liền hướng Đông hồ ở thành Đông mà đi, hai hài tử như tiên đồng dạo chơi, hơn nữa còn có một con thú sủng khả ái đi theo, thực sự hấp dẫn ánh mắt của người đi đường. Phía sau bọn hắn, có một con cái đuôi lặng lẽ theo sát phía sau, mà bọn họ không có chút nào phát hiện.

Xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ, phía trước cách không xa chính là Đông hồ, trải qua một con hẻm nhỏ cuối cùng, một thân ảnh từ trên trời giáng xuống, ngăn chặn đường đi của bọn họ.

“Thúc thúc, ngươi ngăn trở đường của chúng ta.” Vân Tiểu Mặc ngửa đầu nhìn về nam tử mặc trường bào màu hồng phía trước, lông mày, tóc hắn của đều có màu đỏ, trong lòng âm thầm sinh ra cảnh giác.

Ánh mắt của đối phương âm lãnh, nhìn bọn hắn chằm chằm, khóe miệng chứa đựng vẻ nụ cười lạnh tà tứ.

“Ngươi tên là gì? Cùng Vân Khê có quan hệ như thế nào?” Người

này không phải là ai khác, chính là người cùng Vân Khê ước hẹn tỷ thí luyện đan, Mạc Tích Thành.

Kể từ sau khi cùng Vân Khê ước hẹn tỷ thí, hai ngày nay hắn vẫn âm thầm chú ý động tĩnh của Vân Khê, mặc dù đối với thuật luyện đan của mình hắn rất có lòng tin, nhưng biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, đồng thời tích cực chuẩn bị cho cuộc chiến, hắn cũng không quên thời thời khắc khắc thăm dò hành động của Vân Khê. Ngày hôm qua nghe nói nàng ra khỏi thành đi một ngày, đến lúc hoàng hôn mới trở về, trong lòng hắn còn có chút nghi ngờ, cho nên muốn nghĩ cách thăm dò rõ ràng, có phải Vân Khê đã đi ngoài thành sưu tầm dược liệu trân quý gì hay không, hay là phải đi thỉnh giáo cao nhân nào.

Đang âm thầm do thám trước sau, vừa vặn liền gặp được hai đứa bé cùng một con thú sủng từ trong tửu lâu đi ra, lúc trước thấy bên người Vân Khê có một Hách Liên Tử Phong, vì khiếp sợ uy danh của Hách Liên Tử Phong, hắn không dám tùy tiện tiến lên theo dõi, bây giờ nhìn thấy hai đứa bé cũng từ một chỗ đi ra, tâm tư hắn lập tức động đến hai đứa bé.

Ánh mắt Vân Tiểu Mặc lóe lên, giả vờ khờ dại nháy mắt mấy cái, nói: “Vân Khê là ai? Ta không nhận ra nàng! Thúc thúc, ngươi nhất định là nhận lầm người!”

Mạc Tích Thành cúi đầu nở nụ cười lạnh, nhìn hắn từ trên xuống, quát lớn: “Tiểu tử thúi, ngươi dám đùa bỡn ta? Các ngươi đều ở cùng một tửu lâu, ngươi dám nói ngươi không nhận ra Vân Khê?Nếu ngươi không chịu nói thật, có tin hay không, ta chỉ dùng một tay là có thể đem ngươi bóp chết giống như một con kiến?”

Đoan Mộc Tĩnh ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, tiến lên một bước, căm tức nhìn hắn, đồng âm mềm nhũn nói “Ngươi là người xấu!

Không cho ngươi khi dễ Tiểu Mặc ca ca!”

Vân Tiểu Mặc đưa tay đem Đoan Mộc Tĩnh kéo ra phía sau: “Tiểu Tĩnh, ngươi đứng phía sau ta đi, để cho ta tới đối phó cái tên xấu xa này!”

“Ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Khi dễ hai đứa bé, ngươi rốt cuộc có biết xấu hổ không?” Vân Tiểu Mặc vừa nhìn chằm chằm hắn, cái tay nhỏ bé vừa hướng về phía Tiểu Bạch âm thầm phất phất.

Tiểu Bạch tiếp thu chỉ thị của hắn, nhẹ tay nhẹ chân đến phía sau Mạc Tích Thành, đột nhiên phóng lên người, thân thể nho nhỏ đột ngột đánh về phía phần gáy của Mạc Tích Thành, nó muốn dùng hàm răng có chứa kịch độc hung hăng cắn cho hắn một cái.

Mạc Tích Thành đã nhận ra nguy cơ, Địa Liên Hỏa Diễm nơi lòng bàn tay trong nháy mắt cháy lên, hắn xoay người, đem ngọn lửa màu đen trong lòng bàn tay đẩy ra.

Tiểu Bạch kinh hô kêu lên, vội vàng lui bước, đáng tiếc đã chậm một bước, bộ lông thuần trắng trên người nó lây dính chút hoả tinh, đau đến nó lăn lộn trên đất, thật vất vả mới đem hoả tinh trên người dập tắt.

Vân Tiểu Mặc thấy Tiểu Bạch một kích không trúng, cũng hóa chưởng làm đao, thân thể linh xảo hướng Mạc Tích Thành tấn công.

Đoan Mộc Tĩnh ngây người ngay tại chỗ, không biết nên làm như thế nào cho phải, vẻ mặt khẩn trương nhìn Vân Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch trước sau giáp kích Mạc Tích Thành.

Mạc Tích Thành không ngờ đến một hài tử cùng một con thú sủng lại có chút bản lãnh, ánh mắt thị huyết nhất thời sáng lên, lúc trước còn

không xác định được thân phận hài tử này, nhưng bây giờ thì không thể nghi ngờ, hắn nhất định cùng Vân Khê không thoát khỏi liên quan.

“Tiểu tử chết bầm kia, lại dám ám toán ta? Xem ta thu thập ngươi như thế nào?!” Ngọn lửa màu đen diêm dúa lẳng lơ ở song chưởng của Mạc Tích Thành đang dấy lên sáng quắc, đem con hẻm nhỏ bao phủ trong màu đen diêm dúa của nó, chung quanh nhiệt độ càng lên càng cao.

Vân Tiểu Mặc chợt cảm thấy không ổn, vội vàng kinh hô: “Tiểu Bạch, Tiểu Tĩnh, mau trở về tìm mẫu thân!”

Lời của hắn vừa rơi xuống, một thanh âm trầm thấp đầy tức giận vang lên trên bầu trời của con hẻm nhỏ: “Ai dám mắng nhi tử của ta là tiểu tử chết bầm?”

Kèm theo cái thanh âm này, cả con hẻm nhỏ bị bao phủ bởi một khí thế kinh khủng, trong hẻm nhỏ, ngọn lửa màu đen sáng quắc thiêu đốt, phảng phất cũng nhận ra lực uy hiếp, khí thế ngọn lửa càng ngày càng yếu, thấp dần và cuối cùng tự dập tắt.

“Phốc!”

Trong miệng Mạc Tích Thành phun ra một ngụm máu đen, song đồng hoảng sợ mở lớn hơn, rốt cuộc là người nào? Người nào có công lực đáng sợ như thế, lại đem Địa Liên Hỏa Diễm đang cháy bừng bức lui vào trong cơ thể hắn, để cho thân thể của hắn nhận lấy sự cắn trả của Địa Liên Hỏa Diễm.

Sương mù màu đen từ từ tản đi, trên bầu trời từ từ hiện ra thân ảnh một ngườ,i cao lớn uy vũ, trường sam màu đen nhẹ nhàng bay múa, như tơ lụa phiêu phiêu trong gió, khuôn mặt lạnh lùng mị hoặc, giống

như thiên thần phủ xuống.

Vân Tiểu Mặc ngửa đầu, thấy rõ bộ dáng người vừa tới, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hắn nhất thời hiện ra nụ cười mừng rỡ, vui vẻ kêu lên: “Phụ thân!”

Ống tay áo Long Thiên Tuyệt vung lên, một chưởng lực vô hình hung hăng đánh vào trên mặt Mạc Tích Thành, đưa cả người hắn ném đi, nặng nề đụng vào trên vách tường hẻm nhỏ.

“Ngươi thật to gan lớn mật, ngay cả nhi tử của Long Thiên Tuyệt ta cũng dám động?”

Sau một tiếng quát chói tai, thân hình hắn di động, liền vững vàng rơi vào bên cạnh nhi tử.

Lúc này, ở hai đầu hẻm nhỏ, xuất hiện mười mấy đệ tử Lăng Thiên Cung do Phong hộ pháp cầm đầu, đem Mạc Tích Thành vây lại vững vàng trong hẻm nhỏ.

Ánh mắt Long Thiên Tuyệt lạnh lùng như lưỡi dao quét qua Mạc Tích Thành, con ngươi tà diễm mỉm cười, sau đó dời đi tầm mắt, khom người đem nhi tử ôm đến trong ngực, khuôn mặt tuấn lãnh lúc nay tách ra nụ cười sáng như ngọc.

“Tiểu Mặc, hắn có đả thương đến con không?”

“Không có, là Tiểu Bạch bị lửa của hắn đốt đó.” Vân Tiểu Mặc từ trong ngực của hắn quay đầu, nhìn về phía bộ lông hoàn mỹ của Tiểu Bạc mà lòng đau.

Sắc mặt Long Thiên Tuyệt tuôn ra lệ khí, hừ lạnh nói: “Phong hộ pháp, đã nghe chưa? Vết thương trên lông của Tiểu Bạch là do hắn

gây ra, ngươi đem lông của hắn toàn bộ đốt đi!”

“Dạ, tôn chủ!” Phong hộ pháp lĩnh mệnh, cười hắc hắc, rất là thích nhiệm vụ này.

Long Thiên Tuyệt từ từ thu hồi tầm mắt, nhìn về phía nhi tử, khuôn mặt tươi cười hiện ra một tầng ôn nhu, hỏi: “Tiểu Mặc, mẫu thân con đâu? Sao nàng không đi cùng với con?”

Vân Tiểu Mặc thành thực hồi đáp: “Mẫu thân đi hẹn hò rồi.”

Quyển 2 - Chương 42: Phụ Thân Ghen Tức Đầy Trời

Chương V42: Phụ Thân Ghen Tức Đầy Trời Nụ cười trên mặt Long Thiên Tuyệt nhất thời cứng đờ tại chỗ, hơi thở thì vô cùng bình tĩnh. Trong hẻm nhỏ gió nhè nhẹ bay, thổi quét một chút bụi đất, nhưng bụi đất chung quanh hắn vẫn tĩnh lặng vô cùng, không một chút giao động nào.

Đám người Phong hộ pháp nghe được câu trả lời thành thực của tiểu thiếu chủ, mọi người cũng sững sờ tại chỗ, dở khóc dở cười. Tiểu Thiếu chủ à, có đôi khi làm người, không thể quá thành thực như vậy đi!

Xong, nhìn thần sắc tôn chủ, biểu hiện bình tĩnh báo hiệu phong ba bão táp sắp nổi lên, bọn họ vẫn nên chuẩn bị giải quyết hậu quả cho tốt đi.

Một hồi lâu, Long Thiên Tuyệt rốt cục cũng mở miệng, giọng nói vẫn rất bình tĩnh: “Tiểu Mặc, mẫu thân của con hẹn với ai?”

Phong hộ pháp trong lòng giật thót một cái, khẩn trương nhìn Vân Tiểu Mặc, đợi chờ câu trả lời của hắn, nghĩ thầm trong lòng phu nhân không phải là thu phục được Độc Cô Mưu xong, lại cùng Độc Cô mưu hẹn hò chứ? Nếu để cho tôn chủ biết, hắn biết mà không báo, còn để cho người ta thừa dịp có kẽ hở mà chui vào, tôn chủ không lột da hắn mới là lạ!

“Là một thúc thúc không thích nói chuyện, cũng không thích để ý người khác”

Phong hộ pháp tim đập liên hồi, đúng rồi, đúng rồi, không thích nói chuyện, cũng không thích để ý người khác, không phải là Độc Cô Mưu sao? Cái này xong rồi, hắn có nên tìm cớ chạy trốn trước không?

Phong hộ pháp giờ phút này hận dưới chân mình không có Phong Hỏa luân, chỉ cần nhún một cái là bay được rất xa, để cho tôn chủ muốn lột da hắn cũng lột không được!

Long Thiên Tuyệt chau lên đôi lông mày hẹp dài, sóng mắt nhẹ nhàng lưu chuyển, hàng ngàn hàng vạn hào quang yên lặng nở rộ: “Vậy thúc thúc kia tên gọi là gì?”

Vân Tiểu Mặc suy nghĩ một chút, nghiêng đầu nói: “Mẫu thân hình như gọi hắn là..... Hách Liên Tử Phong!”

“Hách Liên Tử Phong?” sóng mắt Long Thiên Tuyệt lần nữa giao động, màu đen đậm đặc giống như thủy triều vọt tới, lại trong nháy mắt như dòng nước rút lui, sắc mặt yên lặng bình tĩnh đến đáng sợ.

Phong hộ pháp thở ra một hơi dài, là Hách Liên Tử Phong, không phải là Độc Cô Mưu! May quá, may quá!

Một hơi còn không có toàn bộ thở xong, ngay sau đó hắn liền hít vào rồi thở ra một hơi, a, là Hách Liên Tử Phong sao?!

Đáp án này so sánh với Độc Cô Mưu càng thêm hỏng bét.

Đêm qua, tôn chủ mới âm mưu thiết kế Hách Liên Tử Phong một hồi, đánh hắn nội thương nghiêm trọng, chỉ còn lại một nửa cái mạng. Hôm nay sáng sớm đã nghe thấy Hách Liên Tử Phong và phu nhân cùng nhau hẹn hò, cái này không phải là trực tiếp quăng một cái tát

vào mặt tôn chủ sao?

Hách Liên Tử Phong này, tâm cơ thật là sâu, hắn rốt cuộc muốn làm gì?

“Tiểu Mặc, biết nương của con, bọn họ đi đâu không?” Long Thiên Tuyệt nhìn nhi tử, khóe môi khẽ nhếch, một lần nữa hiện ra nụ cười ôn hòa.

Vân Tiểu Mặc cúi đầu nhìn Đoan Mộc Tĩnh đứng bên cạnh một chút, nhớ tới mình đã đồng ý với Tiểu Tĩnh, phải dẫn cô bé đi du hồ, nhưng mà đúng như mẫu thân nói, hiện tại trong thành người xấu nhiều lắm, nếu như có phụ thân đi cùng bọn họ, như vậy vừa có thể du hồ, mà không cần lo lắng sẽ có người xấu khi dễ bọn họ.

Nghĩ tới, hắn nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, trả lời: “Mẫu thân, bọn họ hình như đi du hồ.”

“Du hồ?” thanh âm Long Thiên Tuyệt chợt lạnh đi mấy phần, con ngươi híp lại, mâu quang sâu u, dù ai cũng không cách nào hiểu rõ tâm tư của hắn.

“Phụ thân, chúng ta cũng đi du hồ đi, đến lúc đó có thể nhìn thấy mẫu thân rồi.” Vân Tiểu Mặc vừa thúc giục, vừa chỉ chỉ Đoan Mộc Tĩnh nói, “Tiểu Tĩnh cùng Tiểu Bạch cũng đi cùng được không? Phụ thân thật lâu rồi không mang Tiểu Mặc đi du hồ.”

Long Thiên Tuyệt khẽ nghiêng người, cúi đầu nhìn Đoan Mộc Tĩnh cùng độ tuổi với Vân Tiểu Mặc, khuôn mặt hồn nhiên khả ái, khiến mọi người đều yêu mến, chắc vừa nãy mới bị kinh sợ, nên giờ phút này khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, sợ hãi nhìn hắn, ánh mắt sáng rỡ bị che một tầng sương dày.

Về thân thế của Đoan Mộc Tĩnh, hắn cũng ít nhiều nghe Phong hộ pháp nói tới, nên không có quá mức kinh ngạc. Ngồi chồm hỗm xuống, đưa ra một cánh tay khác, đem Đoan Mộc Tĩnh ôm vào trong ngực của hắn, mặt hắn giãn ra, cười nhẹ một tiếng, nói: “Được rồi! Vậy phụ thân mang các con cùng đi du hồ!”

Lúc nãy Đoan Mộc Tĩnh thấy Long Thiên Tuyệt đột nhiên xuất hiện thay bọn họ cản trở nguy hiểm, giống như thiên thần phủ xuống, trong nội tâm của cô bé rất sùng bái hắn. Sau đó thấy hắn đối với Vân Tiểu Mặc thương yêu vô cùng, trong nội tâm nàng cũng ngừng hâm mộ đi theo, nàng không khỏi mà nghĩ tới phụ thân đã qua đời của mình, đáy lòng nhất thời dâng lên thương cảm, trong hốc mắt hiện lên một tầng sương mù dày. Hiện tại hắn khom người đem nàng ôm vào trong lòng, một cỗ lực ấm áp lan tỏa mạnh mẽ, làm cho nàng vừa mừng rỡ, vừa quyến luyến, tâm tình cũng nhất thời vui vẻ lên. Nàng đưa tay ôm cổ Long Thiên Tuyệt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái xuất hiện một nụ cười như hoa đỗ quyên mới nở, đối với nam tử bậc cha chú trước mặt này hiện lên sự sùng bái cùng ngưỡng mộ.

“Còn có Tiểu Bạch nữa, Tiểu Bạch cũng muốn đi!” Một luồng khói trắng bay xuống, Tiểu Bạch cực kỳ nhanh chóng chiếm lĩnh một chỗ ngồi trên đầu vai của Long Thiên Tuyệt, trong lòng suy nghĩ, phụ thân của Tiểu Mặc Mặc so với nữ ma đầu, tựa hồ càng thêm ôn nhu, càng thêm uy vũ, rất thích hợp làm chỗ dựa cho nó cùng Tiểu Mặc Mặc đây!

Nghĩ tới đây, nó lại dùng sức ở trên đầu vai hắn cọ tới cọ lui, muốn mượn cơ hội cùng phụ thân Tiểu Mặc Mặc trao đổi tình cảm nhiều hơn một chút, ngày sau nếu như nữ ma đầu lại khi dễ nó, nó cũng có thêm một chỗ dựa nữa.

Phong hộ pháp trừng lớn tròng mắt, nhìn tôn chủ đại nhân một tay ôm một hài tử, đầu vai còn có một tiểu thú sủng ngồi xổm với bộ lông

nám cháy đen một chút, tròng mắt suýt nữa thì rớt ra bên ngoài. Hình tượng này quả thực quá sức bạo lực, hắn khó có thể tưởng tượng, tôn chủ đại nhân lại có lúc hiền hòa như vậy, từ ái mười phần như vậy!

Một đạo ánh sáng lành lạnh bắn tới hắn, Phong hộ pháp tâm thần rùng mình, vội vàng thu hồi thần sắc kinh ngạc, cúi đầu hạ mắt, tiếp nhận khiển trách của tôn chủ.

“Giết hắn! Rồi thu Địa Liên Hỏa Diễm trên người hắn, để làm quà tặng cho phu nhân, Khê Nhi nhất định sẽ thích.”

Mạc Tích Thành nghe vậy, sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, vừa nghe đến có người gọi đến tên mình, hắn cũng đã giật cả mình.

Long Thiên Tuyệt, Lăng Thiên Cung tôn chủ, một đời Tà tôn!

Đây chính là người ai cũng không dám chọc vào, là một đại nhân vật uy danh hiển hách giống như Hách Liên Tử Phong vậy, hắn ai không đi trêu, hết lần này tới lần khác chọc tới một phiền toái lớn như vậy? Tránh thoát được Hách Liên Tử Phong, rồi lại bắt gặp một nhân vật càng phiền toái hơn, hắn làm sao xui xẻo thế chứ?

Mạc Tích Thành nghĩ muốn liều mạng thi triển uy lực của hỏa liên lần nữa, nhưng lại bị hỏa liên cắn trả gay gắt, hắn đau đến không muốn sống: “Ngươi không thể giết ta! Ta cùng Vân Khê đã ước hẹn, ngày mai cùng nàng tỷ thí luyện đan.....”

“Chỉ bằng ngươi, căn bản không xứng cùng với Khê Nhi tỷ thí!” thanh âm của Long Thiên Tuyệt vẫn thanh nhã lười biếng như cũ, nhưng từng câu từng chữ liền quyết định sinh tử của một người, sóng mắt của hắn lành lạnh di chuyển lên, cười lạnh nói, “Hỏa liên này là đồ tốt, lại rơi vào trong tay ngươi, quả thực là lãng phí của trời!”

“Đúng vậy!” Vân Tiểu Mặc cũng dùng sức gật đầu, thuận tiện đâm thọc nói, “Phụ thân, người này rất xấu! Hắn đối với mẫu thân không tốt, còn khi dễ con cùng Tiểu Bạch, đối với chúng con cũng rất hung dữ!”

“Đã nghe chưa? Đắc tội với nhi tử Long Thiên Tuyệt ta, so với đắc tội ta càng thêm nghiêm trọng! Lần sau đầu thai, nhất định phải nhớ được, ngàn vạn lần không nên đắc tội với con của ta!” Long Thiên Tuyệt nhếch môi, quăng cho Phong hộ pháp một tia nhìn sắc bén, dẫn đầu ôm hai đứa bé rời khỏi hẻm nhỏ, hình ảnh máu tanh như vậy, hắn không hy vọng để bọn nhỏ thấy.

“Long Thiên Tuyệt, ngươi không thể giết ta!”

Rất nhanh, trong hẻm nhỏ truyền đến tiếng gào thét thê lương, rơi vào trong tai người đi đường, kinh sợ nổi lên một tầng da gà thật dày. Người có gan lớn một chút thì đi vào ngó nhìn, liền bắt gặp ngọn lửa màu đen đang tươi sống thiêu cháy một cỗ thi thể, không khỏi kinh hoàng chạy trốn, đi tới phủ thành chủ báo án.

Trong Mộ Tinh Thành có lệnh cấm động võ, hiện tại bên trong thành liên tiếp xảy ra án mạng, trong thành lòng người bắt đầu bàng hoàng.

Đông hồ tại Mộ Tinh Thành là một chỗ danh lam thắng cảnh, trong thành nhiều văn nhân nhã sĩ kết bạn đến đây du ngoạn mua vui, cũng là nơi rất tốt để nam nữ chưa thành hôn cùng nhau hẹn hò vui chơi du ngoạn.

Đoàn người Long Thiên Tuyệt thuê một chiếc thuyền không lớn không nhỏ, du ngoạn trên hồ.

“Tiểu Tĩnh, chơi vui không?”

“Chơi rất vui!”

“Vậy Tiểu Mặc ca ca sau này sẽ dẫn muội tới chơi nữa.”

“Ừ.”

Long Thiên Tuyệt dựa một nửa thân thể, ngồi trên mũi thuyền, nhàn nhã chống cằm, nghe hai đứa trẻ vô tư nói chuyện, không khỏi câu môi mỉm cười, bộ dạng cao quý ưu nhã.

“Tiểu Mặc, con thành thực nói xem, nương của con thật sự tới du hồ sao?” Đôi mắt hẹp dài của hắn ánh lên chút tinh quang.

Vân Tiểu Mặc ngẩng đầu nhìn hắn, mặt không đỏ tim không đập, thật sự nghiêm túc gật đầu nói: “Hôm nay khí trời tốt như vậy, mẫu thân cùng Tử Phong thúc thúc nhất định là tới du hồ.”

Long Thiên Tuyệt hé miệng, cúi đầu cất tiếng cười, tiếng cười kia rơi vào trong tai Phong hộ pháp đang chèo thuyền phía sau, khiến hắn cả kinh suýt chút rơi luôn mái chèo.

Căn cứ vào kinh nghiệm của hắn, bình thường, thời điểm tôn chủ cười như vậy nhất định là có người sẽ gặp xui xẻo. May mà Tiểu Thiếu chủ là con ruột của hắn, tôn chủ thương yêu Tiểu Thiếu chủ như vậy, chắc là sẽ không làm khó hắn.

Hắn vừa hơi thở phào nhẹ nhõm, thì đã nghe đến tôn chủ truyền đến phân phó: “Phong hộ pháp, ngươi hôm nay chưa ăn cơm sao, chèo lại chậm như vậy? Kỳ hạn cho ngươi trong vòng một nén nhang, dạo hồ ba vòng, nếu không..... Tháng sau tiền tháng của ngươi cũng không cần lĩnh!”

Tại sao? Đây rốt cuộc là tại sao?

Tôn chủ đại nhân, ta cái gì cũng chưa làm, cái gì cũng chưa nói nha, tại sao cuối cùng người xui xẻo lại là ta a?

Phong hộ pháp ngửa đầu nhìn trời, vẻ mặt tang thương.

“Phong thúc thúc, cố gắng lên nha! Ngươi nhất định làm được!” Vân Tiểu Mặc hướng về phía hắn giơ giơ nắm đấm nhỏ, trong nội tâm có chút áy náy, là hắn lừa phụ thân, cuối cùng lại làm cho Phong thúc thúc thay hắn gánh tội.

Phong thúc thúc, ngươi yên tâm, tháng sau phụ thân không cho ngươi lĩnh tiền, Tiểu Mặc phát cho ngươi!

Vân Tiểu Mặc lại hướng về phía Phong hộ pháp nặng nề gật đầu, ánh mắt nhỏ bé nhìn hắn không tiếng động truyền đến tiếng lòng.

Phong hộ pháp theo dõi ánh mắt nhỏ bé của hắn hồi lâu, vẫn không hiểu được, Tiểu Thiếu chủ đây rốt cuộc là muốn cùng hắn trao đổi bí ẩn gì?

Quên đi, ai kêu hắn mệnh khổ đây? Chịu tiếng xấu thay cho tiểu thiếu chủ, là vinh quang to lớn của hắn, không có gì ủy khuất!

Nghĩ thông suốt rồi, Phong hộ pháp vung lên ống tay áo, sức lực nổi lên, bắt đầu nhanh chóng huy động chiếc thuyền.

Mặt nước sóng gợn bập bềnh, ngọn sóng nhỏ dập dềnh đập vào mạn thuyền, làm lung la lung lay. Theo con thuyền chuyển động nhanh chóng, phong cảnh bờ hồ xẹt qua trước mắt như cưỡi ngựa xem hoa, Vân Tiểu Mặc, Đoan Mộc Tĩnh cùng Tiểu Bạch thấy cảnh lạ, vui vẻ vỗ tay, không ngừng cổ vũ Phong hộ pháp cố lên.

Phong hộ pháp lúc trước tâm tình có chút bị đè nén, nay nghe được hai đứa nhỏ cùng một tiểu thú sủng vui vẻ như vậy, tâm tình của hắn cũng vui vẻ theo, mái chèo trong tay quạt ra tiếng boong boong, không hề biết mệt mỏi.

So sánh với tâm tình vui vẻ của ba người cùng một tiểu thú sủng, Long Thiên Tuyệt nhẹ nhăn lông mày, tâm tình uất ức, ánh mắt của hắn nhàn nhạt quét qua từng góc trên bờ hồ, mang trong lòng một chút hi vọng, cố gắng tìm kiếm từ đó một chút bóng hình quen thuộc.

Chỉ cần vừa nghĩ tới nàng cùng Hách Liên Tử Phong ở chung một chỗ, đáy lòng của hắn nổi lên ngụm khí chua.

Đêm qua đưa tin cho nàng, hẹn nàng gặp nhau trong rừng, nàng lại không tới chỗ hẹn, sáng nay nghĩ vội tới gặp nàng, nàng lại cùng Hách Liên Tử Phong cùng nhau xuất hành..... Hách Liên Tử Phong, ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì? Nếu ngươi nghĩ thương tổn Khê Nhi đến báo thù ta, ta nhất định sẽ làm cho ngươi sống không bằng chết!

Vẻ ngoan lệ xẹt qua đáy mắt hắn.

Tầm mắt của hắn tiếp tục nhàn nhạt quét qua từng góc trên bờ hồ, giật mình, hắn nhìn đến hai thân ảnh quen thuộc, thân thể nửa nằm nghiêng của hắn đột nhiên ngồi dậy, hô to nói: “Dừng lại!”

Phong hộ pháp phút chốc dừng tay, tùy ý để chiếc thuyền mượn quán tính tiếp tục trôi về phía trước: “Tôn chủ, sao vậy?”

Long Thiên Tuyệt híp mắt lại, tầm mắt vững vàng nhìn chăm chú nơi nào đó trên bờ, đánh mạnh tay nói: “Quay về bờ!”

Phong hộ pháp theo tầm mắt của hắn nhìn đi qua, đợi thấy hai bóng hình quen thuộc, trong lòng hắn thất kinh, thầm kêu không ổn. Hắn không dám có chút lười biếng, vội vàng chống mái chèo tiến gần tới bờ.

“Phụ thân, đó không phải là mẫu thân sao?” Vân Tiểu Mặc cũng phát hiện hai người trên bờ, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời tràn ra vẻ vui mừng, hô to nói, “Con nói mà mẫu thân nhất định là cùng Tử Phong thúc thúc tới du hồ rồi!”

Nhàn nhạt liếc mắt nhìn nhi tử đang tươi cười rạng rỡ, khuôn mặt Long Thiên Tuyệt lặng yên mà không nói, cũng không có ý định vạch trần chút tâm tư của bé. Ánh mắt hắn hàm chứa tia sắc bén kì bí khó lường, thẳng tắp bắn tới thân ảnh một nam một nữ sánh vai đang đi trên bờ, chỉ thấy sau lưng, hai người lững thững đi dạo, chỉ cách một bước ngắn, nam tử áo tím liễm diễm, hào quang chói sáng, nữ tử áo trắng bồng bềnh, phong hoa tuyệt đại, phảng phất thoáng qua như một đôi thần tiên lữ quyến ngoạn du sơn thủy, rất xứng đôi.

Hai người đều trầm mặc không nói.

Nam tử áo tím mắt nhìn phía trước, bước đi khoảng cách không lớn không nhỏ, nện bước vững vàng, đâu giống như là bị trọng thương, chỉ còn lại có nửa cái mạng? Ánh sáng quanh thân hắn trong trẻo lạnh lùng hấp dẫn tầm mắt.

Bạch y nữ tử tùy ý nhìn trái nhìn phải, lặng yên đi bên cạnh nam tử cách một khoảng, trong tay ngắt một cành liễu, tùy ý quơ quơ, trên mặt rất thích ý, giống như là rất hưởng thụ phong cảnh tràn ngập màu sắc của bờ hồ. Gió nhẹ thổi lất phất qua dung nhan tuyệt sắc khuynh thành của nàng, ánh nắng nhẹ chiếu, ánh lên da thịt phấn hồng trong suốt như tuyết của nàng.

Long Thiên Tuyệt nhìn hai người, trong mũi hừ hừ, cùng một nam nhân không thú vị như Hách Liên Tử Phong đi du hồ, nàng cũng có thể vui vẻ như vậy sao?

Lại nói, nàng còn chưa bao giờ cùng hắn đi dạo hồ nha? Du hồ lần đầu tiên, cư nhiên bị Hách Liên Tử Phong chiếm trước, thật là xui!

Chẳng biết tại sao, hắn cảm thấy hôm nay nàng đặc biệt xinh đẹp, cảnh xuân đầy trời thật giống như đang quy tụ trên thân nàng, nổi bật lên giai nhân như ngọc, đẹp không sao tả xiết.

Nàng không biết là nghĩ tới điều gì, khóe môi như nhẹ nhếch, đầu lông mày sóng mắt lưu chuyển, như hàng vạn hàng nghìn loài hoa trong cùng một lúc nở rộ. Giờ khắc này Vân Khê đẹp đến cực hạn, như hoa quỳnh, như cây thuốc phiện, thiên địa vạn vật đều thất sắc.

Long Thiên Tuyệt một lần nữa nặng nề hừ hừ, nàng cứ như vậy cùng Hách Liên Tử Phong du hồ, hơn nữa còn cười đến như thế rực rỡ động lòng người đến thế?

Ghen tuông bao phủ toàn bộ con thuyền nhỏ, hắn hết sức chuyên chú ngó chừng hai người trên bờ, nhưng không có chú ý tới ba người một tiểu thú sủng trên thuyền, giờ phút này cũng yếu ớt dõi theo ánh mắt hắn, bởi vì hắn đang nắm chặt mép thuyền không buông, cơ hồ như muốn đem vụn gỗ trên mép thuyền phá xuống. Đám người Vân Tiểu Mặc không khỏi có chút lo lắng, hắn có thể trong cơn tức giận, mà đem toàn bộ chiếc thuyền lật xuống hay không, như vậy đến lúc đó, bọn họ có thể cũng rơi xuống hồ làm mồi cho cá đó.

“Phụ thân, người làm sao vậy?” Vân Tiểu Mặc giọng điệu yếu ớt hỏi.

Long Thiên Tuyệt từ trên bờ thu hồi tầm mắt, khóe miệng kéo nhẹ, xé

ra nụ cười ôn hòa, nói: “Tiểu Mặc, các con đi theo Phong hộ pháp tiếp tục du hồ, phụ thân đi tìm mẫu thân của con.”

“Phong hộ pháp, coi chừng bọn nhỏ.” Lạnh lùng liếc Phong hộ pháp một cái, Long Thiên Tuyệt mũi chân điểm nhẹ, bay nhẹ trên không, như một làn khói đen trong nháy mắt đã bay tới rặng liễu bên bờ hồ. Hắn rơi xuống đất cách vị trí hai người Vân Khê mấy chục bước, từ vị trí nơi này, hắn có thể nghe được chính xác thanh âm hai người nói chuyện phía trước, nhưng người phía trước cũng không dễ dàng phát hiện được tung tích của hắn.

Dẫm lên cỏ xuân đầy trên mặt đất, Vân Khê nhàn nhã đi dạo về phía trước, trong đầu nhớ lại ngày đó đi theo Long Thiên Tuyệt ở Tây Sơn ngắm cảnh mặt trời mọc, nỗi nhé nhè như từ trong không trung bay về, hắn luôn mang đến cho nàng sự vui mừng không thể tưởng tượng được, bình thản trong sáng tạo ra sự lãng mạn nho nhỏ.

Nghĩ đến chỗ này, nàng không nhịn được nhẹ nở nụ cười rực rỡ đến sáng lạn, bầu trời đầy cảnh xuân cũng theo đó thất sắc.

Nhưng nếu hôm nay cùng đi du hồ với hắn, nói vậy giờ phút này, hắn nhất định sẽ tốn hao rất nhiều tâm tư trêu chọc khiến nàng cười đùa, mà không phải giống như người đang đi phía trước này, chỉ lặng yên không chút thú vị, chỉ lo buồn bực của chính mình.

Nàng thật sự nghĩ không ra, tại sao nàng lại đồng ý tới đây tản bộ bên bờ hồ với hắn, hắn nói là tản bộ, thật đúng với danh nghĩa tản bộ a. Từ tửu lâu đi ra ngoài cho tới bây giờ, hắn nói chuyện với nàng, nhiều nhất không quá ba câu.

“Chúng ta đi nơi nào?”

“Bên hồ.”

“Đi bên hồ làm gì?”

“Tản bộ.”

“Có thể không đi không?”

“.....”

Không thú vị, thật không thú vị!

Vân Khê bực mình vứt bỏ cành liễu trong tay, đi nhanh mấy bước, đuổi theo Hách Liên Tử Phong, nói: “Ngươi nếu như không có chuyện gì khác, ta liền đi về trước.”

“Chờ một chút.” Hách Liên Tử Phong đưa tay kéo lấy tay nàng, chăm chú ngắm nhìn nàng, mang theo vài phần mong đợi, “Theo ta đi thẳng đến chòi nghỉ mát phía trước.....”

Đi theo phía sau bọn họ, Long Thiên Tuyệt cước bộ bám sát bỗng dừng lại, xuyên qua một gốc cây liễu rủ ánh mắt tinh duệ thẳng tắp đặt phía trên nắm tay của hai người, ánh mắt hắn trầm xuống một chút.

Hách Liên Tử Phong chết tiệt, thả móng vuốt của ngươi ra! Nữ nhân của ta, ngươi cũng dám đụng?

Hắn nắm chặt nắm đấm, do dự giờ phút này có nên xông lên phía trước, đánh hắn một quyền hay không. Lúc này, Vân Khê thoát khỏi bàn tay của Hách Liên Tử Phong, ngữ khí đạm mạc nói: “Ta hiện tại rất bận rộn, không có thời gian cùng ngươi mò mẫm đi dạo. Nhưng nếu ngươi không có chuyện gì khẩn gấp, ta đi trước.”

“Ngươi không muốn biết ta làm sao mà bị thương sao?” Hách Liên Tử Phong bỗng nhiên nói, khiến cho Vân Khê dừng lại động tác xoay người.

“Cuối cùng là người nào khiến ngươi bị thương?” Vân Khê trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cảm giác kì quái, chẳng lẽ là hắn? Nhưng hắn không phải là bị thương trở về Lăng Thiên Cung sao? Chẳng lẽ hắn tới Mộ Tinh Thành, giờ phút này đang ở phụ cận của Mộ Tinh Thành?

Nghĩ đến chỗ này, tâm tình của nàng không hiểu sao dấy lên vui vẻ.

Ngước mắt, chống lại ánh nhìn chăm chú lãnh liệt thâm thúy của Hắc Liên Tử Phong, từ đáy mắt của hắn, nàng nhìn thấy sự tức giận sôi trào, giống như là nhìn thấu thần sắc vui vẻ của nàng.

“Đúng như suy nghĩ trong lòng nàng, người làm ta bị thương chính là Long Thiên Tuyệt!” Hắn cố ý gằn giọng ba chữ “Long Thiên Tuyệt”, mang theo sự lạnh lẽo.

“Hắn thật tới Mộ Tinh Thành? Tại sao ta không biết?” Vân Khê vui mừng trong lòng, nhưng chợt thấy thần sắc tức giận của người phía trước, giờ phút này càng thêm khó coi.

“Vân Khê, ngươi rốt cuộc đem ta đặt ở đâu?” Hách Liên Tử Phong đột nhiên đến nắm cổ tay của nàng, con ngươi âm lãnh nhìn chằm chằm ánh mắt trong sáng của nàng, trên người sự tức giận không ngừng mà tràn ra ngoài. “Rõ ràng là ta biết ngươi trước, rõ ràng là ta cứu tính mạng của ngươi, vì sao ngươi lại vứt bỏ ta? Ta rốt cuộc nơi nào không bằng hắn, ngươi vì sao lại chọn hắn mà vứt bỏ ta?”

Thần sắc của hắn âm trầm quá mức dọa người, Vân Khê nhìn về phía hắn, cảm thấy một chút xíu lạnh lẽo ở chung quanh thân thể hắn

không ngừng mà thẩm thấu ra ngoài. Ánh mắt của nàng cũng lạnh lẽo, hung hăng hướng về phía hắn, trợn mắt nhìn hắn, lớn tiếng quát lên: “Hách Liên Tử Phong, ngươi tốt nhất nên hiểu rõ ràng, ngươi cứu tính mạng ta không sai, nhưng điều này không có nghĩa là mạng của ta sẽ là của ngươi. Ta sẽ báo đáp ân cứu mạng của ngươi, nhưng phương thức báo đáp có rất nhiều loại, ta không thể nào vì báo đáp ân tình của ngươi, mà dùng hạnh phúc chung thân của ta bồi đáp ngươi.”

Con ngươi âm lãnh khẽ chớp động, từ từ chuyển hóa nhu hòa, ngữ điệu của Hách Liên Tử Phong hóa ra mềm mại nói: “Ta không cần ngươi báo đáp, ta chỉ muốn ngươi ở lại bên cạnh ta. Ngươi cái gì cũng không cần làm, chỉ cần ở lại bên cạnh ta là tốt rồi..... Chẳng lẽ một chút yêu cầu này, ngươi cũng không thể đáp ứng ta?”

Vân Khê giẫy dụa, muốn thoát khỏi tay hắn, lúc này, một thanh âm trầm thấp từ xa đến gần chen vào: “Dĩ nhiên không thể đáp ứng! Nữ nhân của Long Thiên Tuyệt ta, vì sao phải ở lại bên cạnh ngươi?”

Vân Khê kinh hãi quay đầu, nàng nhận ra âm thanh này, quay đầu liếc mắt một cái,nàng nhìn thấy cách đó không xa chừng mười bước chân một nam tử áo đen đang đạp trên gió mà đến.

Hắn bước đi ưu nhã, không nhanh không chậm đi tới, chân đạp lên lá rụng thưa thớt trên đất, rơi xuống không một tiếng động. Ánh bình minh lờ mờ xuyên thấu cành lá, phủ lên người hắn một tầng ánh sáng màu vàng, mi của hắn, mắt của hắn, môi của hắn, mị hoặc như cũ, được ánh sáng phủ lên càng như rượu say lòng người.

“Thiên Tuyệt!” Trên mặt Vân Khê một trận mừng như điên, trong miệng vừa mới phun ra hai chữ, thì phía trước đột nhiên sinh ra dị trạng.

Hàng ngàn hàng vạn mũi tên từ bốn phương tám hướng nhắm về phía Long Thiên Tuyệt bay vụt tới, đầu mũi tên xuyên qua không khí tạo nên tiếng âm lạnh lẽo, rung động, đan vào nhau tạo thành một khúc kinh vang, bốn bề đều là địch.

Chuyện gì xảy ra?

Là một cái bẫy!

“Thiên Tuyệt, cẩn thận!” phản ứng đầu tiên của Vân Khê là muốn tiến lên đi trợ giúp, nhưng tay phải lại bị người ta túm thật chặt, nắm chặt tay nàng không ai khác, chính là Hách Liên Tử Phong.

Vân Khê đột nhiên ngẩng đầu lên, chống lại gương mặt âm trầm của Hách Liên Tử Phong, đáy mắt hắn thâm thúy chợt lóe lên tinh quang rồi biến mất, nàng bừng tỉnh đại ngộ, thì ra hết thảy đều là hắn bố trí sắp xếp! Biến nàng làm mồi nhử, dẫn Long Thiên Tuyệt tiến vào cãi bẫy đã được bố trí sẵn, hắn thật hèn hạ!

“Hách Liên Tử Phong, ngươi lợi dụng ta?!” Vân Khê tức giận hét to về phía hắn.

Hách Liên Tử Phong trầm mặc không nói, nhưng vẫn chặt chẽ nắm chặt tay nàng, không cho nàng rời đi.

“Ngươi buông tay!” Vân Khê giãy dụa không thoát khỏi tay hắn, liền quay đầu nhìn về phía Long Thiên Tuyệt.

Hàng ngàn hàng vạn mũi tên cũng không thể vây khốn hắn, hắn đột phá vòng vây mũi tên, tiến lên phía trước một đoạn, song nguy cơ vẫn chưa được giải trừ, tiếp đón hắn là ám khí tấn công so với mũi tên càng ngày càng hung ác mãnh ác liệt hơn.

Một cái lưới từ trên không trung phủ xuống, từng lưỡi dao sắc bén buộc gô trong lưới, phản chiếu ra ánh sáng bạc, hung hiểm vạn phần. Càng thêm hung hiểm hơn, là Hách Liên Tử Phong bỗng huýt sáo từng tiếng, trên bầu trời xa xăm bỗng có một vật rất lớn phình phịch bay tới.

Đây là cái gì?

Vân Khê nhìn kỹ, mới phát hiện con vậy kia cũng không phải giống chim đại bàng thông thường, giống như một loài cá mà nàng nhìn thấy ở trong sách, sau một hóa trình tu luyện sẽ lột xác thành thần thú —— Côn Bằng, là thần thú chỉ tồn tại trong truyền thuyết Côn Bằng, thế nhưng đã tồn tại thật sử, hơn nữa còn là thần thú sủng của Hách Liên Tử Phong!

Đây mới là thực lực chân chính của hắn ư?

“Giết hắn!” thanh âm lãnh khốc vô tình của Hách Liên Tử Phong, hướng về phía Côn Bằng hạ lệnh.

Côn Bằng giương hạ đôi cánh to lớn của nó, đôi mắt mang theo sát khí hung quang nhìn chằm chằm về phía Long Thiên Tuyệt, tấn công xuống.

Vân Khê trong lòng hoảng hốt, vội vàng gọi ra Huyền Dực: “Nhanh đi giúp hắn!”

“Tuân lệnh, chủ nhân.” Huyền Dực thân thể cao lớn ở giữa không trung trải rộng ra, liền không chút do dự đón đầu đánh về phía đôi cánh rộng lớn của Côn Bằng.

“Ngươi thật sự quan tâm hắn như vậy?” Hách Liên Tử Phong bắt lấy cổ tay nàng một lần nữa buộc chặc, trên gương mặt hắn gân xanh

hung ác dữ dội hiện lên, ánh mắt kia lạnh như băng, chỉ cần lạnh xuống nữa mấy phần, là có thể trực tiếp đem nàng đóng băng.

“Ngươi buông tay!” Vân Khê vừa tránh thoát tay của hắn, vừa lo lắng chú ý kịch chiến bên kia.

Hách Liên Tử Phong bố trí cái bẫy này, mục đích chính là muốn đưa Long Thiên Tuyệt vào chỗ chết, cho nên hắn đem tất cả lá bài của hắn ra. Thứ nhất là Côn Bằng, thứ hai chính là mười sáu tên Tử y cao thủ vô thanh vô tức từ xung quanh hiện ra!

Vân Khê dùng thần thức đại khái đảo qua, liền biết những cao thủ này mỗi người có Huyền giai ít nhất từ Thiên Huyền trở lên, chính là cao thủ chân chính trong cao thủ!

Kể từ khi nàng cùng Hoàng Kim cự long khế ước, Mặc Huyền phẩm cấp cũng liên tục tăng lên cấp ba, hiện tại đã là cao thủ Mặc Huyền, cách Thiên Huyền một bước không xa, nhưng một bước này muốn vượt qua, cũng là khó khăn chồng chất khó khăn, cho nên, vô luận là ai trong mười sáu tên Thiên Huyền cao thủ này, nàng cũng đánh không lại.

Đột nhiên, nàng cảm thấy rất bất lực, ngay lúc này nàng muốn giúp cũng không thể giúp được gì, đáng tiếc Hoàng Kim cự long thương thế chưa lành, nếu không thì lấy thực lực của nó, có lẽ cũng có thể giúp được một chút.

“Thiên Tuyệt!”

Hắn một mình một người lâm vào tình thế nguy hiểm vô cùng, phía trên là vô số ám khí, phía dưới là thiên la địa võng, mười sáu tên tử y Thiên Huyền cao thủ, còn có một thần thú Côn Bằng chỉ có trong truyền thuyết..... Vì đối phó với một mình hắn, Hách Liên Tử Phong

lần này là quyết liệt xuống tay, muốn đem hắn hoàn toàn đưa vào chỗ chết!

Mà nàng, cũng là mồi nhử quan trọng nhất trong bẫy rập của hắn!

Vân Khê tự giễu cười lạnh, nàng cư nhiên ngu xuẩn như vậy, biến thành con mồi trong tay người ta còn không biết.

“Ngao ——”

“Thu ——”

Trên bầu trời Huyền Dực cùng Côn Bằng càng đấu càng kịch liệt, thân thể cao lớn, che kín một nửa bầu trời của Đông hồ, khiến toàn bộ tầm mắt của du khách trên hồ cùng hai bên bờ hồ thu hút đến đây.

Phong hộ pháp cùng hai đứa nhỏ tiếp tục du hồ, lúc này bất chợt thấy trên bầu trời xuất hiện hai con cự thú, sắc mặt của hắn từ từ chuyển sang ngưng trọng. Hắn quay đầu nhìn về phía khu vực của tôn chủ, linh tính mách bảo hắn tôn chủ đang lâm vào tình cảnh nguy khốn, trong lòng hắn vô cùng căng thẳng, vội vàng xuất ra tín hiệu cầu cứu, hy vọng có thể mau chóng triệu tập những cao thủ của Lăng Thiên Cung đến đây tương trợ tôn chủ.

“Phong thúc thúc, bên kia phụ thân có phải đang gặp nguy hiểm không?” Vân Tiểu Mặc cũng nhìn thấy tràng diện đánh nhau này, đồng thời nhận ra thân ảnh Huyền Dực, chân mày nhỏ bé níu chặt, rất là lo lắng.

“Tiểu Thiếu chủ, các người ngoan ngoãn đợi ở chỗ này, nơi nào cũng không được đi, Phong thúc thúc bây giờ sẽ đi trợ giúp phụ thân của thiếu chủ!” Phong hộ pháp nói xong, bỏ lại mái chèo, phất vạt áo,

đạp trên sóng nước, mau chóng đuổi theo hướng về phía bờ hồ.

Vân Khê khẩn trương nhìn hiện trườngkịch đấu, Huyền Dực tạm thời cản trở được công kích của Côn Bằng, thực lực rõ ràng không bằng nó, nên mặc dù dần dần rơi xuống hạ phong, nhưng cũng không đến nổi lập tức sẽ thua.

Tầm mắt của nàng từ phía trên không trung dời xuống đến mặt đất, Thiên Võng bị cường lớn của Long Thiên tuyệt phát ra ngăn lại, cách đỉnh đầu hắn khoản hai mét, ám khí bốn phía bay tới dần dần lui, Long Thiên Tuyệt hiện tại phải đối mặt chính là mười sáu tên Thiên Huyền cao thủ thay nhau công kích. Mặc dù nguy hiểm nặng nề, cao thủ vây quanh, nhưng Long Thiên Tuyệt thần sắc vẫn tĩnh lạnh như cũ, mỗi một chiêu mỗi một thức đều như nước chảy mây trôi, không có chút nào cản trở, không chút rối loạn.

Ở bên trong kịch đấu, tầm mắt của hắn thỉnh thoàng lại liếc về phía nàng, nhất là rơi xuống vào chỗ Hách Liên Tử Phong nắm chặt tay nàng, ánh mắt hắn lạnh lùng mang theo sự phẫn nộ, Vân Khê tin tưởng, chỉ cần hắn có chút cơ hội xuất thủ, hắn nhất định sẽ liều lĩnh xông lên, đem Hách Liên Tử Phong xé thành từng mảnh.

Vân Khê hít sâu một hơi, lạnh lẽo quanh thân dần dần cô đặc.

Hách Liên Tử Phong, ngươi đã quyết tâm hạ lệnh sát thủ, phải dồn Thiên Tuyệt vào chỗ chết, như vậy ngươi cũng đừng trách ta lòng dạ độc ác đi!

Trong tay áo nàng, đột nhiên lay động, tay áo lộ ra tia lạnh sắc nhọn, là một cây chủy thủ với lưỡi dao sắc bén. Đáy mắt xẹt qua vẻ âm tàn, tay nàng vung lên, chủy thủ thẳng tắp cắm thẳng vào lồng ngực của hắn.

“Phốc!”

Máu nóng phun ra, một chiêu đánh trúng!

Khẽ liếc một cái, Vân Khê rõ ràng thấy, hắn theo đà đánh về phía cổ tay của nàng nhưng giữa chừng lại thu hồi lại. Hắn cuối cùng vẫn không đành lòng xuống tay đối với nàng, bởi vì không đành lòng, cho nên không thể làm gì khác hơn là hứng lấy một nhát dao âm ngoan của nàng!

Vân Khê đáy lòng ngẩn ra, có chút giật mình. Nàng ngước mắt, chống lại hai mắt của hắn, ánh mắt của hắn trầm tĩnh, toàn bộ con ngươi đen đặc thâm thúy tràn đầy hình bóng của nàng, bên trong không có đau đớn, không có ghen ghét, chỉ có nồng đậm sóng triều ấm áp bắt đầu bao xung quanh nàng.

Tình cảm này rốt cuộc là như thế nào, lại làm cho cánh tay nắm chặt chủy thủy của nàng run rẩy.

“Tại sao ngươi không tránh?” Thanh âm của Vân Khê có chút run rẩy, nàng biết chỉ cần hắn dùng Huyền lực đánh văng nàng đi, hoặc là trực tiếp công kích nàng, hắn hoàn toàn có thể tránh khỏi. Hắn không có làm như vậy, cánh muốn công kích nàng giữa đường lại thu trở về, nhận một nhát dao của nàng, hắn cuối cùng là vì cái gì?

“Cuộc đời này, người có thể giết ta..... Chỉ có ngươi!” Hách Liên Tử Phong “Phốc” một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, tay của hắn vẫn giữ chặt bàn tay cầm chủy thủ của nàng trên lưng, gắt gao nắm chặt, không một chút lay động, ánh mắt ngắm nhìn nàng cũng trở nên càng thêm thê lương.

Vân Khê hào hển thở thật sâu, nặng nề đẩy hắn ra, từng bước lui về phía sau, tâm thần dao động. Hắn muốn nói cho nàng biết, hắn mặc

dù lợi dụng nàng, nhưng vĩnh viễn cũng sẽ không thương tổn nàng! Nhưng nếu nàng muốn tính mạng của hắn, hắn cũng sẽ không đánh trả!

Hừ, Hách Liên Tử Phong, ngươi rốt cuộc là người như thế nào? Ngươi đến tột cùng là muốn cái gì?

Ngươi đang muốn đánh cuộc rằng ta đối với ngươi sẽ không nhẫn tâm sao?

Nhưng mà ngươi sai lầm rồi, chỉ cần có người làm tổn hại đến người mà ta quý trọng, cho dù ngươi đối với ta tốt bao nhiêu, đã cứu ta rất nhiều lần, ta cũng sẽ làm như vậy, tuyệt đối không nương tay!

“Ngao ——” một tiếng rồng ngâm đột nhiên xuất hiên, chấn động bầu trời, một lần nữa hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của tất cả một người.

Vảy bạc phản xạ dưới ánh mặt trời, trong phút chốc tạo thành một đạo ánh sáng màu bạc, mê hoặc ánh mắt của tất cả Thiên huyền cao thủ, ánh sáng màu bạc phá tan Thiên võng *(cái lưới)*, đợi cho ánh sáng màu bạc từ từ biến mất, trong tầm mắt mọi người xuất hiện một con phi long vảy bạc, hình thể so sánh với Huyền Dực còn to lớn hơn, khí thế so với nó càng thêm uy vũ cùng cao quý.

“Thiên Long, chiến!”

Ba chữ từ trong miệng Long Thiên Tuyệt bình tĩnh bay ra, mà giờ khắc này tình hình chiến đấu dĩ nhiên cũng đã thay đổi.

Thiên Long, là thần long đứng đầu trong tứ đại thần long của Thánh Cung!

Mười sáu tên Thiên Huyền cao thủ toàn bộ dừng lại, ngẩng đầu nhìn

lên Thiên Long khí thế uy vũ đang bay vút trên không trung, trong lòng kinh ngạc khó nói thành lời. Kinh ngạc không phải bởi vì bản thân của Thiên Long, mà là chủ nhân của Thiên Long – Long Thiên Tuyệt!

Chẳng lẽ hắn chính là người phản bội Thánh Cung của sáu năm trước, Thiên Long tôn giả?

Nghe đồn Thiên Long tôn giả chính là Thánh cung đệ nhất cao thủ gần với cung chủ Thánh cung.

Nghe đồn Thiên Long tôn giả có thân thế thần bí khó lường ;

Nghe đồn Thiên Long tôn giả cứu người vô số, chính là một vị tôn giả có tấm lòng nhất của Thánh Cung, được toàn bộ dân chúng Ngạo Thiên đại lục kính yêu.

Nghe đồn sáu năm trước Thiên Long tôn giả đánh cắp chí bảo của Thánh cung, cho nên bị cung chủ Thánh cung trục xuất khỏi Thánh cung.....

Quá nhiều lời đồn liên quan tới Thiên Long tôn giả, thoáng cái đi vào trong đầu tất cả các cao thủ, trừ khiếp sợ chính là kính sợ.

Thánh cung, cũng vì có Thiên Long tôn giả tồn tại, cho nên mới nhận được sự tôn sùng của thế nhân, song cũng bởi vì Thiên Long tôn giả biến mất, hiện tại Thánh cung càng ngày càng hám lợi đen lòng, lưu lạc tới độ bị mọi người phỉ nhổ.

Thập đại gia tộc sở dĩ phản đối sự thống trị của Thánh cung, cũng bởi vì bọn họ có dục niệm chinh phục quá mức mãnh liệt, Thánh cung muốn chèn ép thế lực của thập đại gia tộc, khiến cho bọn họ hoàn toàn khuất phục Thánh cung, đây chính là một đoàn đánh quá

mạnh vào lợi ích của Thập Đại gia tộc, cho nên bọn họ phải phản kháng.

Hiện tại người đứng trước mắt họ, lại chính là người từ trước được kính ngưỡng, được quỳ bái Thiên Long tôn giả, sự thật rung động qua lớn, khiến cho bọn họ có chút không thể tiếp nhận.

Rõ ràng hắn chính là vì người làm nhiều việc ác bị nhân sĩ chính đạo kinh thường, ác danh lưu truyền một đời tà tôn, hiện tại chỉ chớp mắt lại biến thành một người được người người kính ngưỡng, quỳ bái Thiên Long tôn giả, sự tương phản lớn như vậy, đến cuối cùng ai là thật ai là giả?

Bọn họ không cách nào phân biệt được.

Khiếp sợ không chỉ có bọn hắn, Vân Khê cũng kinh ngạc vô cùng, nàng cho tới bây giờ cũng không biết hắn còn có một thân phận cao quý thần bí khác, thì ra là nàng vẫn cũng chưa hiểu rõ hết hắn, không đủ quan tâm hắn.

Hách Liên Tử Phong cũng thay đổi sắc mặt theo, hắn biết Long Thiên Tuyệt còn có một lá bài, hơn nữa đây là tấm át chủ bài tất nhiên không đơn giản, chỉ là không có nghĩ đến kết quả lại ngoài dự đoán của mọi người như thế.

Thân hình của hắn khẽ lung lay, có chút đứng không vững.

Quan sát đến thần sắc khác thường của mười sáu tên Thiên Huyền cao thủ trên mặt, hắn biết, hắn đã mất đi một cơ hội vô cùng tốt để giết chết Long Thiên Tuyệt. Nơi xa, tinh tế nghe thấy tiếng bước chân chạy vội vàng tới, đó chính là cao thủ của Lăng Thiên Cung đang chạy nhanh tới cứu viện.

Hiện tại đã không như ta tính toán.

Trong miệng của hắn thổi ra một tiếng còi, trên bầu trời Côn Bằng đang đè ép đánh Huyền Dực đột nhiên ngưng công kích, chấn động đôi cánh, đè thấp thân thể hướng về phía Hách Liên Tử Phong bay tới.

“Rút lui!”

Hách Liên Tử Phong ra lệnh một tiếng, nhún thân một cái, thân thể loạng choạng nhảy lên lưng Côn Bằng.

Hắn quay đầu, chăm chú nhìn về phía Vân Khê, nhíu mày thật sâu nói: “Hôm nay ta lợi dụng ngươi, ngươi đâm ta một đao, chúng ta..... Coi như là huề nhau!” Tay của hắn giương lên, hắn rút ra chủy thủ trước ngực, một cột máu dài búng ra, rơi giữa không trung.

Chủy thủ thẳng tắp cắm vào lòng đất, vết máu khiến cho cát mịn bùn đất nhiễm đỏ một mảnh.

Vân Khê yên lặng nhìn chăm chú vào chuôi của chủy thủ, tâm tình có chút phức tạp.

“Thu ——” Côn Bằng giang cánh, làm nổi lên một trận cuồng phong, trên mặt đất cát bụi bay lên, che mờ mắt mọi người.

Vân Khê đứng gần đấy, phải nhắm lại hai mắt, ngăn cản bão cát xâm nhập, đợi lần nữa mở mắt ra, Côn Bằng đã vỗ cánh chở Hách Liên Tử Phong đang trọng thương bay đi.

Thiên Long vảy bạc cao giọng gào thét, long trảo nhảy múa bay lên đuổi theo hướng tới Côn Bằng, hai con cự thú một trước một sau rượt đuổi nhau, thực lực không phân cao thấp. Hai con cự thú khó có

cơ hội gặp gỡ kình địch, ý chí chiến đấu đều bị kích phát, một con ra sức huy động đôi cánh bay lượn, một con mãnh liệt bay đi đuổi theo.

Chỉ một thoáng, trên Đông hồ trình diễn cuộc chiến đặc sắc của cự thú.

Những bá tánh bình dân khi nhìn thấy một màn này, không kinh sợ mới là lạ, cũng có không ít người rối rít chạy trốn tới phủ thành chủ, bẩm báo với thành chủ đại nhân những gì họ thấy được.

Mộ Tinh Thành xuất hiện hai con cự thú, một con tựa như đại bàng lại không phải đại bàng, hình thể khổng lồ, bay rất nhanh, ánh mắt âm chí hung ác, một con khác là thiên long mình bạc, kèm theo sự chuyển động của nó ánh sáng bạc quét đầy trên đất, thánh khiết vô cùng. Phần lớn trong mắt dân chúng, đều đem hai con cự thú so sánh với mãnh thú cùng thánh thú, mãnh thú, đương nhiên là ánh mắt âm tàn Côn Bằng, mà thánh thú, chính là Thiên Long với tư thế oai hùng bất phàm.

Ở trên bầu trời Mộ Tinh Thành đồng thời xuất hiện một mãnh thú cùng một thánh thú, cái này là thật sao? Dân trong thành cấp tốc chạy báo, không tới một lát, tin đồn về mãnh thú cùng thần thú đã truyền khắp cả Mộ Tinh Thành.

Lúc này, mười sáu tên Thiên Huyền cao thủ thấy chủ nhân rút lui, lập tức cũng không ham chiến, vội vã đến từ đâu lập tức theo đó rút lui.

Long Thiên Tuyệt cũng không ngăn cản bọn họ, sự chú ý của hắn đã sớm tập trung vào trên người Vân Khê, hắn bước mấy bước tiến tới, đem nàng ôm thật chặc vào trong ngực. Không cần nói thành lời, chỉ cần yên lặng ôm ấp lấy nàng, đây là điều duy nhất hắn muốn làm hiện tại, cũng là điều dọc theo đường đi hắn suy nghĩ vô số lần nhưng còn chưa kịp làm.

Vân Khê nằm trong lồng ngực của hắn, tâm liền tâm giờ khắc này cũng va chạm kịch liệt.

Cảm giác được nhịp tim đập của hắn, hơi thở của hắn, thân nhiệt của hắn, tâm trạng bất an của nàng cũng kết thúc theo.

“Khê Nhi, ta rất nhớ nàng.” Hai cánh tay của hắn khóa chặt, tâm tình vui sướng kích động thật lâu, ngàn vạn cứng rắn lạnh lẽo đều hóa thành nhu tình.

“Ta cũng vậy.” Vân Khê cúi đầu nhẹ lẩm bẩm, mặt nghiêng dựa vào bờ vai vững chắc rộng rãi của hắn, chỉ cảm thấy đây là chuyện mà nàng cảm thấy mãn nguyện khi tìm được nó ở kiếp này. Nơi đó rất ấm áp, rất an toàn, tràn đầy ấm áp cùng yêu thương.

Chung quanh, từng tiếng bước chân lộp bộp vang lên, Phong hộ pháp cũng đã tới hiện trường, thấy hình ảnh tôn chủ cùng phu nhân đang ôm nhau, liền vội vàng vẫy tay, ý bảo mọi người mau mau lui tán, cần làm gì thì cứ làm đi, ngàn vạn lần đừng phá việc tốt của tôn chủ.

Long Thiên Tuyệt vịn đôi vai gầy gò của nàng, lui lại một chút, cúi đầu ngắm nhìn nàng, trong lòng hàng ngàn hàng vạn nhu tình đều hóa thành ánh sao lóng lánh trong mắt, khỏe môi của hắn khẽ lay động nụ cười, thanh âm ôn nhuận nói: “Nhìn thấy nàng đâm Hách Liên Tử Phong một đao, trong lòng ta không biết có nhiêu vui mừng.....”

Phong hộ pháp vừa muốn xoay người rời đi, chợt nghe những lời này của hắn, không nhịn được mà ho ra tiếng. Tôn chủ cũng quá tà ác đi, thấy tình địch bị đâm, hắn lại vui mừng..... Chậc, chậc, tâm tư thật tà ác!

Lần nữa ngửa đầu nhìn lại, tình địch của hắn bây giờ vẫn đang bị Thiên Long đuổi theo, sinh tử khó liệu. Chân lý nói cho chúng ta biết, muốn làm tình địch của ai, cũng ngàn vạn lần không nên làm tình địch của tôn chủ, tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt đẹp gì!

Long Thiên Tuyệt hoàn toàn không thèm nhìn hắn, tiếp tục thâm tình ngắm nhìn Khê Nhi của hắn, nụ cười bên môi dạt dào: “Bất quá, đối với ta sự tồn tại của Hách Liên Tử Phong vẫn còn có chỗ hữu dụng, tạm thời để cho hắn sống lâu hơn một chút, sau này từ từ thu thập hắn. Nàng thấy được không?”

Hắn tiến tới bờ môi mềm mại của nàng, nhẹ hôn,ôn nhu đến cực hạn.

“Ừ, tất cả nghe theo chàng.” Tâm thần Vân Khê một mảnh nhộn nhạo, say mê trong sự ôn nhu của hắn, không có nhận thức gì cả.

Trên bầu trời, tiết mục truy đuổi vẫn còn tiếp tục trình diễn.

Vờn nhau qua lại, Côn Bằng cố kỵ chủ nhân trên lưng, nên động tác hơi chậm trễ một chút, nhờ một chút thời gian chậm chạp này, Thiên Long đã đuổi theo càng gần. Khoảng cách chỉ kém một chút xíu, là nó có thể vứt cho Côn Bằng một cái đuôi.

Lúc này, trên mặt đất truyền đến lệnh của chủ nhân: “Thiên Long, trở về!”

“Ngao ——” Thiên Long có chút không cam lòng ngẩng mặt lên trời tru lên, nhưng phải tuân theo lệnh chủ nhân trở về.

Côn Bằng chở chủ nhân tiếp tục trên bầu trời xoay vài lần, lúc này mới thét dài giương cánh rời đi.

Trước khi đi, Hách Liên Tử Phong từ trên lưng Côn Bằng quay đầu, vừa vặn nhìn thấy hình ảnh Long Thiên Tuyệt khẽ hôn Vân Khê, sắc mặt hắn đã tái nhợt càng thêm tái, phốc một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi lần nữa.

Thiên Long cùng Huyền Long trở lại bên trong thân thể chủ nhân của nó, trên bầu trời một lần nữa khôi phục sự yên bình.

“Mẫu thân, phụ thân!” Vân Tiểu Mặc theo Phong hộ pháp cùng tới, trở lại trên bờ.

“Tiểu Mặc, sao con lại ở đây?” Vân Khê nghi ngờ ngó nhìn nhi tử.

Vân Tiểu Mặc mặt không đỏ hơi thở không gấp, trả lời: “Mẫu thân, là phụ thân mang Tiểu Mặc tới du hồ.”

Vân Khê ngẩng đầu lên nhìn về phía Long Thiên Tuyệt, thì ra mẫu tử bọn họ cùng nhau gián tiếp dẫn hắn rơi vào cạm bẫy của Hách Liên Tử Phong. Hách Liên Tử Phong tính toán thật sâu, hắn tính toán chắc chắn rằng Long Thiên Tuyệt nhất định sẽ tới tìm nàng, cho nên cố ý lựa chọn một chỗ người qua lại đông đảo, tương đối dễ dàng làm cho người ta phát hiện, để làm chỗ mai phục của bọn hắn. Hắn đem tâm lý trong lòng của Long Thiên Tuyệt toàn bộ tính toán đi vào, bao gồm cả nàng, hắn thực sự quá giảo quyệt rồi!

“Thiên Tuyệt, chàng tới Mộ Tinh Thành lúc nào? Vì chuyện gì không báo trước cho ta một tiếng?”

Ánh mắt bên dưới của Long Thiên Tuyệt híp lại, quay đầu nhìn về phía Phong hộ pháp, mang theo vẻ mặt chất vấn.

Phong hộ pháp trong lòng cả kinh, vội vàng trả lời: “Thưa phu nhân, hôm qua thuộc hạ phái người gửi thư của tôn chủ cho phu nhân,

chẳng lẽ phu nhân không nhận được thư sao?”

“Thư? Ta hoàn toàn không nhận được thư nào.” Vân Khê nhíu mày lắc đầu.

Một bên bọn Vân Tiểu Mặc đồng thời liếc nhau một cái, nhất tề lui về phía sau một bước, nhất là Tiểu Bạch, sợ tới mức bám chặt sau lưng Vân Tiểu Mặc, không dám nhô đầu ra, nó không muốn bị biến thành thịt nướng Tiểu Bạch nha!

Vân Khê thấy phản ứng khác thường của bọn nó, hồ nghi quay đầu nhìn về phía bọn nó, chất vấn: “Tiểu Mặc, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?”

“Mẫu thân, người đừng tức giận, Tiểu Bạch nó không phải cố ý!”

“A!” Tiểu Bạch nghe được mình bị khai ra, sợ tới mức nhất thời không nắm vững, từ trên lưng Vân Tiểu Mặc rớt xuống, rơi phịch trên đất cát.

“Tiểu Mặc Mặc, làm sao ngươi có thể bán đứng Tiểu Bạch?” Tiểu Bạch ô ô kêu lên.

Vân Khê nhíu nhíu mày, liếc xéo Tiểu Bạch, ý bảo nó lập tức thẳng thắn khai nhận.

“Nữ ma đầu, Tiểu Bạch thật sự không phải cố ý, đều do thúc thúc của Tiểu Mặc Mặc. Hắn nói bụng của Tiểu Bạch béo tròn, nhìn qua giống như mang thai! Tiểu Bạch đường đường chính chính là hậu duệ của Long Vương tộc, làm sao có thể mang thai? Bởi vì Tiểu Bạch quá tức giận, không cẩn thận đem Long Chi Diễm từ trong miệng phun ra ngoài, sau đó..... không cẩn thận đem thư đốt đi.” Tiểu Bạch vừa nói, vừa dùng móng vuốt nhỏ bước lui, từng bước

hướng tới bên chân Vân Tiểu Mặc, hai con mắt to lóe ra, thực đáng thương.

Chỉ một bước nữa, là nó có thể thuận lợi tới bên chân của Vân Tiểu Mặc, lúc này một cái bóng đen nhào tới, ôm nó từ trên mặt đất lên. Vân Khê thần sắc kích động nói: “Long Chi diễm? Ngươi thật có thể phun ra ngọn lửa Long Chi diễm?”

Tiểu Bạch sợ hãi gật đầu, thân thể của nó nằm trong hai bàn tay của nàng không thể cục cựa.

Vân Khê đột nhiên cúi đầu, hôn một ngụm trên cái miệng nhỏ của nó, vui mừng nói: “Thật tốt quá! Tiểu Bạch, ngươi thật sự là thật rất đáng yêu! Về sau, ngươi lần nữa phun một ít ngọn lửa Long Chi Diễm cho ta, ta muốn nghiên cứu thật tốt một chút”

Tiểu Bạch đột nhiên được thụ sủng nhược kinh, bị choáng váng đến bảy tám phần, sao bay quanh đầu. Đợi cho thần trí của Tiểu Bạch trở về, liền không nhịn được la hoảng lên: ” Nụ hôn đầu của Tiểu Bạch! Nữ ma đầu, ngươi lấy mất nụ hôn đầu của Tiểu Bạch!”

Trong tiếng gầm thét của Tiểu Bạch, gáy của nó lần nữa bị túm lấy, vô tình bị vứt xuống, mà lần này người vứt bỏ nó, cũng là núi dựa vững chắc của nó Long Thiên Tuyệt!

“Khê Nhi, nàng còn không có hôn ta.....” Long Thiên Tuyệt có chút vô lại đem khuôn mặt của mình đưa đến bên môi của Vân Khê, mang theo một chút ghen tức.

Vân Khê im lặng nhìn đến khuôn mặt hắn gần trong gang tấc, hơi nghiêng thân, như chuồn chuồn lướt nước hôn một cái trên mặt hắn, sau đó làm bộ nhìn chung quanh, làm như không có chuyện gì xảy ra.

Phong hộ pháp vội vàng đưa tay bịt kín ánh mắt hai đứa nhỏ, ngay sau đó cũng đem hai mắt của mình nhắm lại, nhưng hé một con mắt ra lén nhìn, hiếm khi thấy được bộ dáng chơi xấu của tôn chủ, không nhìn thì thật đáng tiếc.

“Chỉ có như vậy thôi sao?” Long Thiên Tuyệt nhíu nhíu lông mày, bất mãn vì nàng chỉ hôn có lệ.

“Nơi này chính là bên hồ nha!” Vân Khê hơi đỏ mặt, hướng về phía hắn cắn răng trừng nhẹ.

Long Thiên Tuyệt nghe vậy, nở nụ cười nhợt nhạt, ánh mắt lóe sáng trở nên đắc ý, gật đầu nói: “Nha, vậy chúng ta nên chạy nhanh về nhà, về nhà lại tiếp tục.” Bàn tay to của hắn đem bàn tay nhỏ nhắn nhu mềm của nàng nắm chặt, lòng bàn tay truyền lại sự ấm áp, hết thảy mọi chuyện mới xảy ra, đã sớm bị hắn quăng ra khỏi đầu.

Vân Khê bất đắc dĩ trừng hắn, cảm thụ được nhiệt độ từ trong lòng bàn tay hắn truyền đến, tâm cũng tung bay theo.

Lúc này, xa xa truyền đến một trận tiếng bước chân, là Mộ Cảnh Huy mang theo binh sĩ của phủ thành chủ đến.

“Vân tiểu thư, nghe nói Đông hồ xảy ra đánh nhau, các ngươi không gặp chuyện gì chứ?”

“Mộ thành chủ! Mới vừa rồi có đạo tặc muốn đánh cướp chúng ta, cũng may có thần Long xuất hiện hỗ trợ, đã đem đạo tặc đánh chạy.” Vân Khê trợn to mắt nói dối.

“Vậy thì tốt.” Mộ Cảnh huy trong lòng hiểu rõ, cũng giả bộ bị mắc lừa, hắn không thể vì lệnh cấm võ, mà đưa toàn bộ đoàn người của bọn

họ vào nhà giam nha? Người ta là có cự thú, đừng nói hắn không có bản lãnh này, cho dù có, hắn cũng nhớ tới sinh tử chi giao nha, mở một con mắt nhắm một con mắt, coi như chuyện này cứ như vậy trôi qua.

Hắn hơi quay đầu, nhìn về phía Long Thiên Tuyệt khí thế phi phàm, ánh mắt của hắn lộ vẻ tò mò, dò hỏi, “Vị này là…?”

“Hắn là phụ thân của Tiểu Mặc.” Vân Khê không có nói thẳng ra thân phận quá mức đặc thù của Long Thiên Tuyệt, nàng sợ Mộ Cảnh Huy sẽ suy nghĩ nhiều, dù sao nơi này cũng là địa phận quản lí của hắn.

“Thiên Tuyệt, vị này là Mộ thành chủ.”

Long Thiên Tuyệt khẽ gật đầu, coi như đã cho Mộ Cảnh Huy mặt mũi, trong cuộc sống của hắn, cho tới bây giờ đều là xa cách người khác.

Mộ Cảnh Huy cũng hướng về phía hắn gật đầu đáp lễ, hai mắt cũng vẫn quắc nhìn hắn như cũ, đáy mắt có sùng kính cùng ngưỡng mộ khó nói thành lời.

Hắn cũng đã đoán được thân phận của Long Thiên Tuyệt, bởi vì chủ nhân của Thiên Long chỉ có một!

Sau khi từ Đông hồ trở về, chuyện thứ nhất của Vân Khê chính là đem Tiểu Bạch vào phòng thí nghiệm luyện đan, ngày đó ở đáy đầm, nàng cũng đã cảm nhận được uy lực của Long Chi Diễm, ngọn lửa kia đủ để rung chuyển lòng người, làm cho nàng vô cùng kích động. Đối với một Luyện Đan Sư mà nói, mồi lửa giống như là ngón tay thứ ba của Luyện Đan Sư, có mồi lửa tốt làm phụ trợ, như vậy đan dược phẩm chất thượng thừa luyện ra còn có thể tiến tới một cấp bậc cao hơn.

“Tiểu Bạch, dùng sức a!”

Công phu phóng hỏa gà mờ của Tiểu Bạch lúc linh lúc mất linh, thật sự là đả thương não người ta, hao tổn tinh thần.

Vân Tiểu Mặc đột nhiên chen lời, nói: “Mẫu thân, Tiểu Bạch lúc trước là bởi vì quá mức tức giận, cho nên mới phun ra lửa.”

Tiểu Bạch hai lỗ tai giơ lên, vẻ mặt cảnh giác liếc qua liếc lại nhìn hai mẹ con, bọn họ không phải là muốn..... Không nên a!

Tiểu Bạch vừa nghĩ tới định chuồn đi, Vân Khê tay mắt lanh lẹ bắt được nó, trái phải nghiên cứu, lẩm bẩm nói: “Muốn cho Tiểu Bạch tức giận, còn không phải dễ dàng sao? Ừ..... Đốt lông của nó!”

“Không nên a! Nữ ma đầu, Tiểu Bạch cố gắng thử lần nữa, ngươi không cần làm như vậy nha!” vẻ mặt Tiểu Bạch vô cùng đau khổ, tại sao nó lại xui xẻo như vậy, sớm biết như vậy nó cũng sẽ không nuốt Long Chi Diễm, hiện tại muốn phun lại phun không ra, thật là thống khổ nha!

Long Thiên Tuyệt từ phía sau lưng nhẹ ôm lấy Vân Khê, vẻ mặt mơ hồ có chút ủy khuất, hắn ngàn dặm xa xôi chạy tới nơi này nhìn nàng, nàng lại chỉ quan tâm tới mồi lửa, đem hắn ném qua một bên, ghen tuông tận đáy lòng lại bùng lên.

“Khê Nhi, để cho Tiểu Bạch một mình thử đi! Long Chi diễm đã ở trong bụng của nó, có thể nắm được trong tay cũng chỉ có thể là Tiểu Bạch, nàng ở bên cạnh có muốn giúp cũng không thể làm gì hơn.”

“Nó đầu óc đơn giản như vậy, làm được sao?” Vân Khê thập phần khinh thường nhìn Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch hơi có chút tức giận, nhảy ra phía trước phản bác: “Không cần xem thường Tiểu Bạch, Tiểu Bạch nhất định có thể làm được!”

“Có đôi khi tiềm lực của con người là vô hạn, Tiểu sủng vật cũng có thể như vậy a. Nàng cứ yên tâm đi!” Tay của Long Thiên Tuyệt ôm một bên hông nàng kéo chặt vài phần, hai gò má dán trên khuôn mặt nàng, cọ qua cọ lại.

Vùi đầu, hít thật sâu làn hương thơm ngát từ người nàng, tâm thần chịu không được có chút nhộn nhạo, từ góc độ này của hắn, hắn có thể mơ hồ nhìn thấy phong cảnh từ cần cổ của nàng trở xuống, làn da tuyết ngọc mê người, làm yết hầu của hắn di động lên xuống.

Vân Khê chỉ cảm thấy hơi ngứa, sườn mặt hơi hơi nghiêng, tất cả lực chú ý như trước tập trung trên người Tiểu Bạch, tiếp tục đối với Tiểu Bạch vừa khích lệ cùng tạo thêm áp lực nói: “Tóm lại trước ngày mai, ngươi nhất định phải phun hỏa thành công, chỉ cần phun ra một đốm lửa nhỏ cũng được! Tiểu Bạch, chuyện này liên quan tới đại nghiệp thiên thu của luyện đan sư toàn nhân loại, nếu như ngươi thành công, chính công thần lớn nhất, được vạn người yêu kính!”

Tiểu Bạch hai mắt mông lung, nghe như lọt vào một tầng sương mù, đại nghiệp luyện đan sư của toàn nhân loại thì liên quan gì đến nó chứ? Nó lại không cần được vạn người kính yêu, nó chỉ cần được Tiểu Mặc Mặc sủng ái như vậy là đủ rồi, Tiểu Bạch cũng không có dã tâm lớn như vậy a!

Giống như là nghe được tiếng lòng của Tiểu Bạch, Vân Khê nhìn nó chằm chằm, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Tiểu Bạch, là một thế hệ Long Vương tộc tương lai, ngươi không thể không có chí khí như vậy nha! Trước khi trở thành Long Vương tộc được ngàn vạn chúng thần long kính ngưỡng, đầu tiên ngươi phải được ngàn vạn người

kính ngưỡng trước, không có mục tiêu, làm sao có động lực?”

Tiểu Bạch ô ô cúi đầu, nó từ đầu hoàn toàn không nghĩ sẽ trở thành Vương của Long tộc nha, nó cũng không có mục tiêu gì cao xa, nó chỉ muốn ở cùng Tiểu Mặc Mặc mà nó thích nhất, mỗi ngày ăn uống miễn phí..... Tại sao làm một tiểu thú sủng lại khó như vậy a? Nhất là làm một tiểu thú sủng có huyết mạch hậu duệ của Long Vương càng thêm khó khăn.

“Tiểu Bạch hiện tại tâm trí còn nhỏ, chờ nó lớn lên một chút nữa, nó sẽ từ từ hiểu được như thế nào gánh chịu trách nhiệm trên thân mình.” Hơi thở ấm áp của Long Thiên Tuyệt phun bên tai Vân Khê, tầm mắt tiếp tục dời đến những nơi lồi lõm trên thân thể nàng, tiếng thở dốc cũng càng ngày càng nặng.

“Đừng nháo, ngứa a!” Vân Khê lần nữa nghiêng đầu, đưa hắn đẩy ra một chút, tiếp tục không nhìn đến tín hiệu động dục của hắn, lúc này trong đầu tất cả tràn đầy ý niệm làm sao thuyết phục được Tiểu Bạch.

Nàng khom người, rồi hướng Tiểu Bạch nói: “Tiểu Bạch, cho dù ngươi không có những chí nguyện to lớn này, vậy cũng nên vì Tiểu Mặc Mặc suy nghĩ một chút nha? Trên đời này người xấu nhiều như vậy, Tiểu Mặc Mặc cũng có lúc gặp nguy hiểm, nhưng nếu thực lực của ngươi không đủ cường đại, như vậy ngươi làm thế nào bảo vệ được Tiểu Mặc Mặc, chẳng lẽ ngươi muốn nhìn thấy Tiểu Mặc Mặc bị thương?”

Tiểu Mặc Mặc là tử huyệt của Tiểu Bạch, chiêu này quả nhiên hiệu quả nhất!

Con ngươi của Tiểu Bạch đảo một vòng, nó nhớ lại hôm nay ở trong hẻm nhỏ gặp được người xấu, tình thế khẩn cấp, nếu như không

phải phụ thân của Tiểu Mặc Mặc kịp thời chạy tới, không biết tình hình nguy hiểm đến cỡ nào.

Cái đầu nhỏ liên tục gật gật, ô ô nói: “Tiểu Bạch sẽ trở nên cường đại, sẽ bảo vệ được Tiểu Mặc Mặc!”

Vân Khê nhất thời thở phào một hơi, vỗ vỗ cái đầu nhỏ vừa thông suốt của Tiểu Bạch, gật đầu nói lời thấm thía: “Như vậy mới tốt nha! Có mục tiêu, mới có động lực, ngươi nhất định có thể làm được!”

Nghe nàng thở phào nhẹ nhõm, Long Thiên Tuyệt ở phía sau nàng cũng thở phào một hơi dài nhẹ nhõm, cuối cùng vấn đề cũng đã được giải quyết. Dông dài như vậy nữa, hắn nhất định sẽ chịu không nổi, chuyện như vậy sẽ khiến thân thể rất là đau đớn.

Ngay tại lúc hắn nghĩ đây là lúc mây mờ trăng tỏ, bỗng nhiên lại nghe Vân Khê cực kỳ hưng phấn nói: “Tiểu Bạch, vậy chúng ta tiếp tục cố gắng đi!”

Long Thiên Tuyệt cả người bỗng nhiên cứng đờ tại chỗ, khóc không ra nước mắt.

“Khê Nhi, đừng động tới Tiểu Bạch nữa, để cho Tiểu Mặc giúp nó đi!” Long Thiên Tuyệt cả người dán lên phía sau của Vân Khê, hai cánh tay quấn chặt lại, những nơi khác trên thân thể hắn bắt đầu bất mãn cọ tới cọ lui trên người nàng.

Vân Khê cả người chấn động, cả người nhất thời cứng đờ tại chỗ, da thịt tuyết trắng bắt đầu đỏ hồng lên. Người này, lại.....

“Khụ, Tiểu Mặc, con phụ giúp Tiểu Bạch, thử lại lần nữa.....”

Nàng nói đến một nửa, liền quay đầu lại trợn mắt nhìn người phía

sau một cái: “Đừng nháo nữa!”

“Vậy nàng nhanh lên một chút! Ta sắp không chịu được.....” Long Thiên Tuyệt dán lên mặt của nàng, dùng sức cọ, phát tiết bất mãn của hắn.

Quyển 2 - Chương 43: Dục Cầu – Bất Mãn của Tà tôn

Chương V43: Dục Cầu – Bất Mãn của Tà tôn “Xấu xa” Vân Khê đỏ bừng mặt, không nhịn được giẫm hắn một cái, khóe môi nhếch lên, không khỏi ở trong lòng cười trộm. Thì ra vừa rồi hắn ở phía sau nàng cọ tới cọ lui, là muốn làm mấy chuyện xấu, thật là vô lại!

Long Thiên Tuyệt cúi đầu nhìn nàng thẹn thùng, gương mặt tuấn tú hiện lên đầy ý cười, cuối cùng cũng có thể ôm mỹ nhân về.

Bên ngoài cửa phòng luyện đan, đột nhiên truyền đến một trận tiếng chân vội vàng gấp gáp, Lam Mộ Hiên bịch một tiếng mở tung cửa, thở không ra hơi nói: “Sư phụ, không xong rồi! Có người xông tới, nói là muốn tìm sư phụ đền mạng cho đồ nhi của hắn!”

Mặt mày chau lên, hơi suy tư, Vân Khê nàng ngày thường đắc tội không ít người nha, nhưng gần đây tựa hồ nàng không có làm chuyện gì “Thương thiên hại lý” a? Vậy đền mạng ở đây là chuyện gì?

“Đi xem một chút!” Kéo ra bàn tay của Long Thiên Tuyệt đang ôm bên hông nàng, Vân Khê đi theo Lam Mộ Hiên nhanh chóng biến mất ở ngoài cửa phòng.

Lúc này mặt mày của Long Thiên Tuyệt ai thán cùng mất mát không một tiếng động hiện ra, hắn muốn cùng Khê Nhi ôn tồn một chút cũng không được như ý nguyện..... Mặt mày của hắn đột nhiên lạnh lùng, xẹt qua một chút lạnh lẽo, hắn cũng muốn nhìn một chút, đến cùng là người nào phá hư chuyện tốt của hắn?

Phẫn uất mà xoay người, nhẹ lướt đi.

Sảnh đường trong tửu lâu, giờ phút này tràn ngập sát khí.

Một lão giả áo xám trong tay giam giữ một gã thiếu niên, hùng hổ đứng ở trung tâm sảnh đường, hướng về bốn phía sảnh đường điên cuồng la: “Vân Khê, ngươi lăn ra đây cho ta! Ngươi hại chết đồ nhi của ta, hôm nay lão phu yêu cầu ngươi cho một lời giải thích! Nếu ngươi không đi ra, lão phu trước hết giết tên tiểu tử này để đền mạng!”

“Tiền bối, ngươi đừng giết ta! Ta với đồ nhi của ngươi không thù không oán, cùng Vân Khê cũng không có bất kỳ giao tình gì, ngươi giết ta như vậy cũng vô dụng.” Thiếu niên trong tay hắn điên cuồng giãy thoát, đây không phải là người lúc trước một mình giận dữ bỏ đi Hách Liên Tử Ngọc sao, không biết tại sao lại rơi vào tay lão già Ứng Thừa Ly này.

“Ngươi còn dám gạt ta? Ngươi nếu không cùng nàng có giao tình, như vậy lần trước như thế nào lại cùng nàng xuất hiện ở cửa hiệu thuốc?” Ứng Thừa Ly thần sắc tức giận khó có thể ức chế, một tay nắm lấy cổ áo của Hách Liên Tử Ngọc, căm tức, hai mắt tóe ra ánh lửa.

Có trời mới biết khi hắn ở trong hẻm nhỏ nhìn thấy đồ nhi bị Địa Liên Hỏa Diễm thiêu cháy không ra hình người, trong lòng hắn vô cùng lo lắng cùng chấn động biết bao nhiêu, đồ nhi của hắn chết rồi thì thôi, nhưng điều làm hắn đau lòng chính là Địa Liên Hỏa Diễm mà hắn trăm phương ngàn kế mới có được cũng mất tích, đây là bảo vật hắn mất cả một đời, thật không dễ dàng mà có được, cư nhiên lại bị mất, điều này so với lấy tính mạng hắn còn tàn nhẫn hơn!

Hách Liên Tử Ngọc thấy lửa giận trong đáy mắt hắn, sợ tới mức lạnh phát run, kinh hô: “Lần đó chẳng qua là trùng hợp thôi, thật đó! Ta cùng nàng không có bất kỳ quan hệ gì, ta cùng nàng đã sớm trở mặt!”

Vân Khê bước nhanh từ hậu viện đi tới sảnh đường, vừa vặn đem tất cả những gì hai người mới nói thu vào trong tai, nàng lạnh lùng cười nhẹ, cũng không vội vã tiến vào, tiếp tục đứng lại lắng nghe.

“Ngươi bịa chuyện ma quỷ, ai mà tin chứ?” Ứng Thừa Ly con ngươi âm hàn phóng thích ra từng đạo ánh sáng lạnh, âm trầm mỉm cười nói: “Vân Khê nếu không chịu đền mạng cho đồ nhi của ta, vậy thì để cho ngươi đi!”

“Đừng, đừng giết ta!” Hách Liên Tử Ngọc không biết nghĩ tới điều gì, ngữ điệu cũng trở nên dồn dập nâng cao: “Ngươi cũng nên biết đại ca của ta là ai nha? Hắn tuyệt đối không phải là người ngươi có thể đắc tội, nếu như ngươi giết ta, hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

“Đại ca của ta chính là người tiếng tăm lừng lẫy của Ngạo Thiên đại lục, đứng đầu thập đại gia tộc – Hách Liên Tử Phong, là người ngươi tuyệt đối đắc tội không nổi, ta là đệ đệ của hắn, nếu ngươi giết ta, hắn cũng như trước sẽ giết chết ngươi!”

Hừ, sống chết trước mắt, hắn vẫn còn mặt mũi nhắc đến đại ca của hắn?

Buồn cười, thật là buồn cười!

Vân Khê tiếp tục lắng nghe, xem hắn còn có cái gì lưu giữ mạng sống.

Ứng Thừa Ly nghe thấy tên Hách Liên Tử Phong, liền giật mình, nhưng ngay sau đó nheo lại đôi mắt lạnh, hừ cười nói: “Ngươi nói Hách Liên Tử Phong là đại ca của ngươi? Ai có thể tin tưởng? Đại ca của ngươi hắn anh hùng cái thế, được vạn người kính ngưỡng, làm sao có thể có một đệ đệ kém cỏi như ngươi vậy? Ngươi nói ngươi là đệ đệ của hắn, ta sẽ tin tưởng à, ngươi cho rằng lão phu dễ bị lừa như vậy sao?”

Ứng Thừa Ly bị chọc giận, một phen nắm chặt cổ của hắn, cần cổ bị co rút lại, trong hành lang yên tĩnh vang lên tiếng xương giòn răn rắc từ từ truyền đến.

“A! Đừng có giết ta! Ta, ta không có nói láo, Hách Liên Tử Phong..... Hách Liên Tử Phong đích thực là đại ca của ta!”

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, mau cứu ta!”

Hách Liên Tử Ngọc đáy mắt tràn đầy hoảng sợ, giờ này khắc này, tính mệnh treo cao, hắn kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không thưa, rơi vào sâu trong tuyệt vọng!

“Sư phụ, có nên cứu Hách Liên công tử hay không?” Lam Mộ Hiên cũng không biết hành vi vô liêm sỉ của Hách Liên Tử Ngọc ở Quỷ Cốc U Lâm, thấy tính mạng hắn như sợi chỉ treo cao, trong lòng không nỡ.

Cũng vì một câu nói chen vào của hắn, làm kinh động đến Ứng Thừa Ly đang nổi giận.

Ánh mắt hung ác nham hiểm của Ứng Thừa Ly quăng về phía chỗ ẩn thân của bọn họ, lớn tiếng quát lên: “Vân Khê, lão phu nhìn thấy ngươi rồi, ngươi lăn ra đây cho lão phu!”

Ngươi nói lăn, ta liền lăn sao?

Vân Khê câu môi cười lạnh, nhưng vẫn thong thả bước đi ra ngoài, chỉ là một lão thất phu, nàng tại sao phải sợ hắn chứ?

“Tiền bối hùng hổ mà đến, cuối cùng là có chuyện gì a?”

Hách Liên Tử Ngọc vẫn bị Ứng Thừa Ly nắm chặt trong tay, vừa thấy Vân Khê xuất hiện, trong lòng hắn vui mừng, vội vàng la hoảng lên: “Tỷ tỷ, cứu ta!”

Vân Khê cất bước đi tới trong hành lang, tùy ý kéo ghế ngồi xuống, mày liễu nhẹ cau, liếc xéo Hách Liên Tử Ngọc, ra vẻ kinh ngạc nói: “Tỷ tỷ? Ai là… tỷ tỷ của ngươi?”

Hách Liên Tử Ngọc tâm thần ngẩn ra, nhưng ngay sau đó như đã đọc được tâm tư của nàng, nàng còn bực tức lời nói buộc tội lúc trước của hắn, muốn thấy chết mà không cứu a! Hắn bắt đầu luống cuống, ánh mắt do dự, hơi hơi suy tư, lại cất tiếng hô: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ tốt của ta! Ta chỉ là nhất thời nói nhảm, cũng không có ý tứ trách cứ tỷ tỷ. Tỷ tỷ muốn Cửu khiếu thủ ô, ta cho ngươi là được, cầu xin tỷ tỷ cứu tính mạng của ta, hắn thật sẽ giết ta đó!”

“Cửu khiếu thủ ô?” Ứng Thừa Ly con ngươi sáng ngời, giống như là phát hiện ra bảo vật, trầm giọng nói, “Ngươi có được Cửu khiếu thủ ô? Mau đem giao nó cho ta! Nếu như ngươi không đem Cửu khiếu thủ ô giao cho ta, ta hiện tại sẽ giết hắn!”

“Ách!” Lúc này lực đạo lần nữa thu lại trên cổ của Hách Liên Tử Ngọc, làm hắn đau đến huyết khí toàn bộ như tuôn ra khỏi cổ, nói chuyện cũng trở nên hết sức khó khăn.

“Tỷ tỷ..... Cứu…… cứu ta!”

Câu môi cười lạnh lùng, vẻ mặt Vân Khê hờ hững nhìn bọn họ, tiện tay cầm lên một bình trà xanh bên cạnh, bắt đầu tự rót cho mình một chén trà.

“Tiền bối mời thoải mái, nhưng đừng làm ô uế tửu lâu, nhớ nên chà lau sạch sẽ lại.”

Cái gì?!

Ứng Thừa Ly có chút hoảng hốt, chẳng lẽ nàng thật không cần tính mạng tên tiểu tử trên tay hắn sao?

“Ngươi thật không muốn cứu hắn?” Hắn muốn xác nhận lần nữa.

Vân Khê nhấp một ngụm trà, bàn tay trắng nõn nhẹ giơ lên, hướng hắn phất phất tay.

Ứng Thừa Ly sắc mặt chợt lạnh, sau khi cân nhắc xuống, thoạt nhìn tên tiểu tử này trong tay hắn đối với nàng không có một chút uy hiếp gì, bị giết hay không giết cũng không có bất kỳ tác dụng gì. Hơn nữa, vạn nhất điều tên tiểu tử này mới vừa nói chính là sự thật, hắn thật sự là đệ đệ của Hách Liên Tử Phong, giết hắn rồi, lại chọc tới một nhân vật phiền phức, cái được không bù đủ cho cái mất. Hắn nên nghĩ biện pháp đem Địa Liên Hỏa Diễm cùng Cửu khiếu thủ ô thu vào trong tay, đó mới là chính sự.

Nghĩ xong, lực trên cổ Hách Liên Tử Ngọc trong tay hắn cũng thả lỏng ra, đưa tay đẩy nhẹ, khiến tên kia nặng nề ngã xuống một bên, cái ót của Hách Liên Tử Ngọc vừa vặn đập vào một góc bàn, hai mắt nhắm lại, ngất đi.

“Vân Khê, ngươi hại chết đồ nhi của lão phu, đừng tưởng rằng

chuyện này có thể tùy tùy tiện tiện cho qua. Ngươi nhanh chóng giao ra Địa Liên Hỏa Diễm cùng Cửu khiếu thủ ô, lão phu có thể sẽ tha chết cho ngươi!”

Thật là lòng tham không đáy, nói qua nói lại là hắn muốn chiếm Địa Liên Hỏa Diễm cùng Cửu khiếu thủ ô của nàng, muốn không làm mà hưởng sao, làm gì có chuyện tốt như vậy?

Vân Khê mắt lạnh híp lại, trong lòng cảm thấy hoài nghi, Mạc Tích Thành chẳng lẽ đã chết thật rồi? Đã chết cũng tốt, ác nhân tự có ác nhân trị! Cũng không biết đến cuối cùng là người nào làm việc thiện này, thu thập cái kẻ lớn lối không ai bì nổi kia?

“Tiền bối nói lệnh đồ đã chết?”

“Hắn chính là bị ngươi chiếm lấy Địa Liên Hỏa Diễm xong, còn bị Địa Liên Hỏa Diễm thiêu sống, chẳng lẽ ngươi còn ngụy biện?”

Vân Khê sờ sờ cằm, đột nhiên cúi đầu nở nụ cười.

“Ngươi cười cái gì?” Ứng Thừa Ly trợn mắt nhìn, vô cùng tức giận.

“Không có gì, chỉ là muốn nói, đồ đệ ngươi..... Đáng chết nha!” Nàng còn vỗ tay hoan nghênh.

“Ngươi….!” Ứng Thừa Ly hung tợn trừng mắt nhìn nàng, trong mắt lệ quang lóe lên, tay của hắn đột nhiên chạm tới sau lưng, liền xuất hiện một thanh trường kiếm lóe sáng, trong cơn tức giận hắn cầm kiếm tấn công hướng về phía Vân Khê.

Ứng Thừa Ly tuy là luyện đan tông sư, nhưng cũng có một thân tu vi không thể khinh thường, một kiếm này thế công hung mãnh, khiến cho Vân Khê trong nháy mắt thu hồi tâm thần, ngân châm trong tay

áo lặng lẽ đưa về phía ngón giữa, chú tâm nghênh đón kẻ địch.

“Sưu ——”

Ứng Thừa Ly tấn công được nửa đường, một bóng trắng đung đưa trước mắt, một cột khí cứng rắn màu trắng lấy tốc độ không kịp bưng tay bay xoáy đánh về phía trán hắn, hắn hít một ngụm khí, rồi vội vàng lui về phía sau.

Tốc độ của hắn rất nhanh chóng, nhưng cường khí lượn vòng tốc độ còn nhanh hơn! Chỉ nghe”Ba, ba “ hai tiếng giòn vang, Ứng Thừa Ly hung hăng té ngã nhào, trên trán nổi lên một cục u, mảnh sứ trắng vỡ vụn ở bên cạnh hắn.

“Ai? Cuối cùng là ai đánh lén lão phu?” Hắn ngó trừng chung quanh, rốt cục nhìn thấy một bóng người áo đen từng bước hướng về phía hắn đi tới, chợt vừa thấy được khuôn mặt đối phương, trong lòng hắn đột nhiên cả kinh, trong đầu bỗng dưng hiện ra một cảnh tượng quen thuộc.

Trong một buổi dạ tiệc của Thánh Cung sáu năm trước.

Hắn là luyện đan tông sư rất có danh vọng ở Ngạo Thiên đại lục, nhận được thiệp mời của cung chủ Thánh cung, tham gia đại thọ trăm tuổi của Thánh cung cung chủ. Có thể có được thiệp mời của Thánh cung cung chủ, là sự vinh quang vô cùng của hắn, hắn chẳng những được mời tham gia dạ tiệc, còn được mời chế luyện đan cho cung chủ.

Đoạn thời gian đó, là thời khắc phong quang vô hạn nhất của hắn.

Cũng ở lần trên dạ tiệc này, hắn thấy được đệ tử đắc ý nhất của Thánh cung cung chủ – Thiên Địa Huyền Hoàng tứ đại tôn giả, trừ đi

Thiên Long tôn giả, còn lại ba vị tôn giả dẫn đầu xuất hiện trên dạ tiệc, khi hắn mới gặp gỡ ba vị tôn giả, còn cảm thán Thánh cung nhân tài xuất hiện lớp lớp, mỗi một vị tôn giả đều là nhân trung long phượng, làm người ta sợ hãi tán thưởng.

Nhưng cuối cùng khi vị Thiên Long tôn giả ra sân, tất cả mọi người ở trên dạ tiệc đều yên tĩnh lại, ánh mắt của mọi người đều tụ lại ở trên người hắn.

Hắn vẫn nhớ được rõ ràng một màn ra sân của vị Thiên Long tôn giả kia, trên thân hắn khoác một chiếc trường bào màu trắng nạm vàng, có mười mấy người vây chung quanh như quần tinh ủng nguyệt, cước bộ vững vàng đi tới. Không biết có phải do ánh sáng trong dạ tiệc chiết xạ hay không, trong ánh mắt của hắn trong giây lát, liền phảng phất như thấy một đạo hào quang ngũ sắc xuất hiện phía sau Thiên Long tôn giả, bao phủ toàn bộ hắn.

Khóe môi hắn chứa đựng một nụ cười tiêu sái tùy ý, dung nhan tuấn mỹ, cao quý, ưu nhã, thật giống như một vị thần trên trời, làm người ta phải ngước nhìn.

Sự xuất hiện của hắn, khiến cho tất cả mọi người trong bữa tiệc trở nên nhỏ bé, ảm đạm thất sắc.

Khi đó, trong mắt mọi người, hắn như là con cưng của thần, như là tiên nhân còn tồn tại nơi trần thế.

Nhưng cũng trong một năm này, hắn bị trục xuất khỏi Thánh cung, hơn nữa bị chụp lên vô số tiếng xấu, cái danh hiệu Thiên Long tôn giả này đã biến mất ở Ngạo Thiên đại lục.

Không có ai biết, đến cuối cùng hắn đã đi nơi nào, sống hay chết, cũng không người nào biết, vô số tiếng xấu liên quan đến hắn đến

cuối cùng là thật hay là giả.

Nói tóm lại, một đời thiên chi kiêu Tử, cứ như vậy vô thanh vô tức mà biến mất.

Hôm nay, ở Mộ Tinh Thành, hắn lại lần nữa gặp được!

Dung nhan tuấn mỹ vẫn như trước, khí chất vẫn cao quý ưu nhã như trước, chẳng qua trên người mất đi sự thánh khiết bẩm sinh, cũng không hoàn toàn, chỉ có thể nói loại khí chất thánh khiết bị khí phách lạnh lùng cường thế che dấu đi.

Tuy có chút biến hóa, nhưng hắn tin tưởng mình tuyệt sẽ không nhận lầm, người trước mắt chính là Thiên Long tôn giả!

Không có ai biết tên thật của Thiên Long tôn giả, bởi vì hắn trong lòng mọi người thật sự là tôn giả, danh phù kỳ thực, được người người tôn kính cùng ngưỡng mộ.

“Thiên Long..... Tôn giả!” Ứng Thừa Ly nói chuyện có chút lắp bắp, thực sự chuyện này quá đột nhiên, Long Thiên Tuyệt xuất hiện khiến cho hắn khiếp sợ thật sâu.

Long Thiên Tuyệt híp lại con ngươi lạnh lùng, từng bước hướng đến gần hắn: “Ứng đại sư, đã lâu không gặp!”

Tim Ứng Thừa Ly nhảy dựng lên, hắn không có nhận lầm người, quả nhiên là hắn!

“Thiên Long tôn giả, làm sao người lại ở chỗ này?” Trong nội tâm, hắn nhìn Thiên Long tôn giả vẫn mang theo một phần sùng kính cùng sợ hãi, thần sắc Ứng Thừa Ly cũng nghiêm nghị vài phần, không hề còn xuất hiện sự tức giận khi nãy.

Long Thiên Tuyệt nhợt nhạt câu môi, cất bước đi về phía bên cạnh Vân Khê, cầm lên bàn tay trắng nõn đang nắm lất ngân châm của nàng. Mâu quang trong nháy mắt xuất hiện một luồng ánh sáng nhu hòa, ngón tay tinh tế vuốt ve mu bàn tay trắng mịn của nàng, giống như đang ngắm nhìn một tác phẩm nghệ thuật, tầm mắt chuyên chú rơi vào bên trên, hắn nhìn như tùy ý nói: “Ta thật sự muốn hỏi một chút, Ứng đại sư tới chỗ này làm khó phu nhân của Bổn Tôn, là có dụng ý gì?”

Một câu nói thanh thanh nhã nhã, nhưng giống như một thanh lưỡi dao sắc bén cắm vào ngực Ứng Thừa Ly!

Phu nhân? Vân Khê lại là phu nhân của Thiên Long tôn giả?

Ứng Thừa Ly trong lòng âm thầm kêu khổ, hắn làm sao mà đen đủi như vậy, người nào không chọc, hết lần này tới lần khác chọc phải phu nhân của Thiên Long tôn giả?

“Tôn giả đại nhân, đây là hiểu lầm! Một sự hiểu lầm mà thôi!” Ứng Thừa Ly vừa từ trên mặt đất bò dậy, vừa vội vàng sửa lại miệng, “Chỉ vì đồ nhi của lão phu sáng nay mất mạng ở trong hẻm nhỏ, lão phu nghĩ thầm trong cả Mộ Tinh Thành này, cũng chỉ có Vân Khê..... Không, là tôn giả phu nhân, có động cơ giết người, cho nên lão phu mới đến để hỏi xem cuối cùng là chuyện gì xảy ra! Tuyệt đối không phải là cố ý làm khó phu nhân, tuyệt đối không phải!”

Vân Khê thấy sắc mặt hắn biến đổi nhanh như vậy, không khỏi tức cười.

“Ngươi nói có người giết đồ nhi của ngươi?” Long Thiên Tuyệt tiếp tục vuốt ve bàn tay của Vân Khê, nhíu nhíu con ngươi, liếc về phía vẻ mặt tươi cười của Ứng Thừa Ly, đột nhiên nhợt nhạt câu môi nói,

“Thật là đúng dịp! Sáng nay Bổn Tôn cũng ở trong hẻm nhỏ gặp gỡ một người, người này to gan lớn mật, lại muốn dùng lửa thiêu chết nhi tử của Bổn Tôn, còn mắng nhi tử của Bổn Tôn là tiểu tử chết tiệt..... Ứng đại sư, ngươi nói xem người này có đáng giết hay không?”

“A?!” Ứng Thừa Ly lấy làm kinh hãi, nhất thời lĩnh ngộ ra, thì ra người giết đồ nhi của hắn không ai khác, chính là vị Thiên Long tôn giả trước mắt này!

Không chỉ hắn giật mình, Vân Khê cũng giật mình một chút, thì ra sáng sớm nay còn xảy ra một tiểu nhạc đệm như vậy. Ngẩng đầu nhìn về phía Long Thiên Tuyệt, đôi mắt đẹp đột nhiên sáng lên, nam nhân này che giấu tâm tư giỏi không ai bằng,hơn nữa lại tinh tế như vậy.

Đáy lòng như có sợi dây đàn tinh tế, nhẹ nhàng rung lên, liên tục bắn ra.

Long Thiên Tuyệt cũng cúi đầu ngưng mắt nhìn nàng, nhợt nhạt mỉm cười.

“Ứng đại sư, Bổn Tôn hỏi ngươi, người này có nên giết hay không?” Long Thiên Tuyệt hướng về phía Ứng Thừa Ly liếc một tia ánh sáng lạnh.

“Nên, đáng chết!” Ứng Thừa Ly trên trán mồ hôi lạnh đầm đìa, khiếp sợ uy hiếp của đối phương, hắn không khỏi đem ác khí nuốt vào, ai bảo đồ nhi tốt của hắn lại không có mắt như vậy, hết lần này tới lần khác đắc tội với người không nên đắc tội nha? Nhưng còn Địa Liên Hỏa Diễm..... Hắn thật không cam lòng nha!

Thôi, hiện tại đã xác định Địa Liên Hỏa Diễm đang nằm trong tay Vân

Khê, thời gian còn dài, sẽ có một ngày hắn có thể đem Địa Liên Hỏa Diễm đoạt lại lần nữa!

Đúng rồi, chờ thêm mấy ngày nữa đến đại hội Luyện Đan Sư, Tình Nhi cũng sẽ đến. Nếu nàng biết được Thành nhi bị hại, dựa vào tính tình của nàng, nhất định sẽ không tiếc hết thảy vì Thành nhi báo thù! Tình Nhi đến từ Tam Đại Thánh Địa, thân phận cùng thế lực sau lưng không thể ai cũng so sánh được, tin tưởng nàng nhất định có biện pháp đối phó Vân Khê cùng Thiên Long tôn giả.

Đến lúc đó sẽ cướp lấy Địa Liên Hỏa Diễm cùng Cửu khiếu thủ ô..... Tinh quang xẹt qua đáy mắt, Ứng Thừa Ly tâm tình cũng bình thản hơn nhiều.

“Tôn giả đại nhân, là lão phu xử sự vô ý, mạo phạm tôn giả đại nhân cùng tôn giả phu nhân, lão phu ở chỗ này xin tạ tội với hai vị.” Hắn chắp tay thở dài, đem tất cả tâm tình thu giấu vào trong đáy mắt.

Long Thiên Tuyệt cúi đầu cười lạnh, hắn sao lại không đoán được đối phương cũng không cam lòng? Bất quá, người này ở Ngạo Thiên đại lục danh vọng cũng khá, nếu ở bên trong Mộ Tinh Thành tùy tiện giết hắn, đúng là không khôn ngoan. Hôm nay tạm thời tha hắn, ngày sau ra khỏi Mộ Tinh Thành, lại lặng lẽ giết chết hắn, miễn trừ hậu hoạn cũng không muộn.

“Tạ tội cũng có thể miễn, Ứng đại sư nếu muốn báo thù cho đồ nhi, có thể tìm đến Bổn Tôn, Bổn Tôn sẵn lòng đón tiếp!” Hắn cố ý cắn nặng bốn chữ cuối cùng.

Ứng Thừa Ly thưa dạ gật đầu nói: “Không dám, vậy lão phu cáo từ trước.”

Hắn vội vã trở lui, cũng không dám lưu lại trong chốc lát, hắn cũng sợ

đối phương muốn giết người diệt khẩu.

Theo bóng dáng Ứng Thừa Ly rời đi, từ từ thu lại tầm mắt, Vân Khê ngẩng đầu nhìn về phía mặt Long Thiên Tuyệt, mâu quang lưu chuyển, mang theo nhu tình.

“Chàng thật sự là Thiên Long Tôn giả?”

Ánh mắt của hắn ảm đạm trong chốc lát, ánh sáng phức tạp lóe lên trong đó, mang theo chút giãy dụa.

Tim Vân Khê nhéo lên một cái, đau lòng xoa gương mặt của hắn, nếu không phải có sự thống khổ khi nhớ lại, người mạnh mẽ như hắn sẽ không lộ ra thần sắc đau đớn như vậy

“Bất kể chàng từng có thân phận gì, ta đều không để ý, một nhà ba người chúng ta sẽ vĩnh viễn ở chung một chỗ sống vui vẻ hạnh phúc như vậy là đủ rồi.”

Long Thiên Tuyệt ngắm nhìn đôi mắt sáng bừng của nàng, hai luồng ánh sang nhu hòa như thu thủy nổi lên, mang theo mê hoặc đánh thẳng vào nội tâm của hắn, tim không tự chủ được mà đập cuồng loạn.

Hắn vươn cánh tay ôm lấy, thâm trầm đem nàng kéo vào trong ngực của mình, một nhà ba người vĩnh viễn ở chung một chỗ sống vui vẻ hạnh phúc, đây không phải cũng là tâm nguyện của chính hắn?

“Khê Nhi, ta sẽ cho nàng cùng Tiểu Mặc một gia đình ấm áp, chúng ta một nhà ba người vĩnh viễn ở chung một chỗ sống một cuộc sống vui vẻ hạnh phúc. Ta nhất định nói được làm được!”

“Ta tin tưởng chàng, ta đều vẫn tin tưởng chàng!”

Vân Khê nhắm lại hai mắt, đắm chìm trong trong hơi thở ấm áp cùng lồng ngực của hắn.

“Ừ.....” Trong lúc này Hắc Liên Tử Ngọc đang hôn mê dần tỉnh lại, hắn vuốt cái gáy của mình, ánh mắt sương mù. Đột nhiên nhớ tới lúc trước Vân Khê đem sinh tử của hắn không thèm để ý, đáy lòng hắn một cổ tức giận nhất thời dâng lên, quay đầu lại, vừa lúc bắt gặp hình ảnh hai người đang ôm lẫn nhau, hắn hừ hừ nói: “Vân Khê, ngươi lại có thể tuyệt tình như vậy, ta coi như là nhìn lầm ngươi!”

Vân Khê từ trong lòng Long Thiên Tuyệt thối lui, quay đầu liếc về phía hắn, khẽ cau mi.

“Hừ, nữ nhân lẳng lơ! Ngươi một bên cùng đại ca của ta dây dưa không rõ, một bên lại cùng người khác tư tình, nữ nhân như ngươi, tại sao không bị Ứng Thừa Ly bóp chết cho rồi?”

Vân Khê sắc mặt lạnh xuống mấy phần: “Ngươi muốn nhìn thấy ta chết sao?”

“Nếu không phải bởi vì ngươi, ta thế nào lại bị dính líu tới ngươi, bị lão nhân kia bắt đến nơi này, còn xém chút nữa bị hắn bóp chết? Đây đều là lỗi của ngươi!” Hách Liên Tử Ngọc giống như bị ủy khuất thật lớn, một bên hồng đôi mắt, một bên khóc lóc kể lể nói, “Ngươi không chỉ đoạt đi Cửu khiếu thủ ô của ta, còn cướp đi Long Ngâm Kiếm của ta, ngươi rốt cuộc quả thật không biết xấu hổ? Làm người tại sao có thể hèn hạ vô sỉ như vậy?”

“.....” Toàn bộ lời muốn nói nói đều bị ngăn lại trong cổ Vân Khê, nàng thật không biết nên nói cái gì a, đối với một kẻ có bản lãnh đổi trắng thay đen hạ bút thành văn như vậy, nàng thật là không biết phải phản ứng như thế nào nữa.

Long Ngâm Kiếm là của ngươi sao?

Cửu khiếu thủ ô là của ngươi sao?

Thế giới này cho tới bây giờ cũng là kẻ mạnh làm vua, người nào có thực lực, người đó sẽ có hết mọi thứ!

“Là ta cướp đi tất cả của ngươi, vậy thì như thế nào? Có bản lãnh, thì ngươi đoạt lại tất cả đi!” Vân Khê nhìn hắn, mâu quang lóe lên ánh sáng tàn nhẫn, như hàng ngàn hàng vạn lưỡi dao sắc bén xuyên qua tim. Lúc trước còn niệm tình hắn nhỏ tuổi, bất quá chỉ là một hài tử không hiểu chuyện, nàng không cùng hắn so đo, ai ngờ hắn càng ngày càng được voi đòi tiên, vậy thì không thể cũng trách được nàng.

Tuổi nhỏ không phải là lý do, hiểu được thiện ác, đó mới là chân lý làm người!

Lần này, đổi lại là Hách Liên Tử Ngọc kinh ngạc. Hắn cho rằng nàng sẽ phủ nhận, hoặc là cảm thấy chột dạ, sau đó ngại mặt mũi đem đồ toàn bộ trả lại cho hắn, nhưng hắn lầm rồi, nàng cùng những nhân sĩ chính đạo ra vẻ đạo mạo khác nhau, nàng căn bản không cần sĩ diện của mình, cũng không quan tâm danh tiếng của mình, bởi vì sĩ diện cùng thanh danh đối với nàng mà nói, chó má cũng không bằng!

“Ngươi..... Ngươi cậy mạnh bá đạo!”

“Ta cậy mạnh bá đạo, thì như thế nào? Ta có cái tư cách này, ngươi có sao?” Vân Khê chén trà trong tay nàng mới dùng qua, mang theo một luồng khói trắng, phá ngang bầu trời bay về phía Hách Liên Tử Ngọc.

Hách Liên Tử Ngọc kinh hãi, bước nhanh lui về phía sau.

“Phanh!”

Chén trà cách hắn khoản một nắm tay thì ầm ầm nổ tung!

Một mảnh sứ nhỏ văng đến gương mặt của hắn, tạo ra vết máu, có một ít thậm chí cắm vào bên trong da thịt của hắn, đau đến hắn kêu cha gọi mẹ.

“Vân Khê, ngươi dám làm ta bị thương? Ngươi chờ, ta sẽ để cha ta tới thu thập ngươi!”

Vân Khê lạnh lùng câu môi, trong ánh mắt tinh quang phụt ra, không khỏi nổi lên sát tâm.

Hách Liên Tử Ngọc chống lại ánh mắt của nàng, đọc được suy nghĩ của nàng, nên trối chết hướng cửa tửu lâu chạy đi, vừa chạy vừa la: “Vân Khê, ngươi không thể giết ta! Nếu ta chết, sẽ không ai có thể mở ra lực lượng của thần khí Hách Liên gia.....”

“Ngươi nói cái gì?” Lần này, lại là Long Thiên Tuyệt dẫn đầu động thủ, lực ngón tay bắn ra, điểm trúng huyệt đạo của Hách Liên Tử Ngọc, khiến cho hắn lập tức đứng lại tại chỗ, không cách nào nhúc nhích.

Hách Liên Tử Ngọc theo dõi thân ảnh hắn không ngừng nhích tới gần, đáy lòng càng thêm hoảng loạn: “Ta, ta nói, nếu ta chết, cũng không ai có thể mở ra lực lượng thần khí của Hách Liên gia!”

Vân Khê cũng rất nghi ngờ, không biết hắn nói cuối cùng là thật hay giả.

“Ngươi không phải là vì mạng sống, cho nên mới lừa gạt chúng ta sao?”

Hách Liên Tử Ngọc vội vàng giải thích: “Ta không lừa các ngươi! Ta nói thật cho các ngươi biết, ta có thuật đọc tâm, chỉ cần ta nhìn ánh mắt của đối phương, là có thể đọc trộm được suy nghĩ của đối phương.”

“Vậy thì như thế nào?” Vân Khê cười lạnh, hắn có thể có thuật đọc tâm, cũng không có gì lạ, chỉ sợ người người đều đã biết.

“Các ngươi có thể không biết, thập đại gia tộc chúng ta sở dĩ có thể có được thần khí, có liên quan đến huyết mạch của tổ tiên. Ngay từ lúc thần khí được sáng tạo ra, để tránh các nhà tranh đoạt thần khí, khiến cho thập đại gia tộc không thể nào cùng tồn tại, cho nên mười vị tổ tiên của chúng ta ở trong mỗi thần khí dung nhập máu của chính mình. Từ đó về sau, chỉ có người có được huyết mạch của gia tộc, mới có tư cách khởi động lực lượng của thần khí.”

“Nhưng cũng không phải tất cả người trong gia tộc sở hữu hệ huyết mạch đều có được năng lực như vậy, trong mỗi gia tộc chỉ có một người mới có tư cách mở ra lực lượng của thần khí, mà người này từ lúc sinh ra liền có được thiên phú khác người bình thường, giống như là ta, ta có thuật đọc tâm, có thể đọc được suy nghĩ của người khác.....”

“Đây cũng là lý do, cha ta hết sức sủng ái ta, nhưng đối với đại ca ta chỉ lừa dối. Ở gia tộc Hách Liên của chúng ta, người chân chính có thể mở ra thần khí, là ta, không phải là đại ca của ta!”

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt nhìn nhau liếc mắt một cái, rất hoài nghi tính chân thực của chuyện này.

“Ta nói là sự thật! Trừ bỏ mười vị gia chủ của thập đại gia tộc ra, những người khác đều không biết điều bí mật này, bởi vì các gia chủ sợ người ngoài biết được điều bí mật này, sẽ bất lợi đối với người thừa kế chân chính, mở ra được lực lượng thần kh, cho nên bình thường cũng sẽ đem bọn họ bảo vệ thật tốt, thường không để cho bọn họ đi lại ở bên ngoài. Ta từ nhỏ được phụ thân che chở ở một nơi an toàn có người bảo vệ, rất ít để cho ta ra cửa, lần này là do ta len lén chuồn ra khỏi cửa thôi”

“Thật ra, ngay cả đại ca của ta cũng không biết được điều bí mật này. Đại ca của ta vẫn cho rằng chỉ cần hắn thu thập được lòng người, trở thành vị lãnh tụ tinh thần của thập đại gia tộc, có thể danh chánh ngôn thuận thừa kế vị trí gia chủ của Hách Liên gia, nhưng hắn lại không biết, người chân chính có thể mở ra lực lượng thần khí chỉ có ta, ta mới thực sự là người thừa kế vị trí gia chủ tương lai của Hách Liên gia!”

Hách Liên Tử Ngọc sợ bọn họ không tin, nên đem tất cả bí mật gia tộc toàn bộ đều nói ra, hắn chỉ vì mạng của chính mình, cũng không suy nghĩ một chút nào, nếu bí mật bị tiết lộ sẽ nhấc lên một màn tinh phong huyết vũ như thế nào.

Thật là một kẻ nông cạn!

Vân Khê híp con ngươi, quay đầu nhìn về phía Lam Mộ Hiên vẫn đang đứng một bên lắng nghe, mở miệng hỏi: “Mộ Hiên, ngươi là Đại thiếu gia của Lam gia, có từng nghe thấy bí mật này tại Lam gia không?”

Lam Mộ Hiên chợt nghe đến tin tức kia, cả người đều ngây ngẩn, không biết suy nghĩ cái gì, rồi lâm vào trầm tư.

Vân Khê gọi hắn mấy tiếng, hắn cũng không có đáp lại.

Hách Liên Tử Ngọc cúi đầu nở nụ cười lạnh: “Ngươi nghĩ không sai, ngươi chính là người duy nhất có thể mở ra lực lượng thần khí tại Lam gia!”

Lam Mộ Hiên tâm thần có chút khẩn trương, trong miệng lẩm bẩm nói: ” Sao có thể như vậy được? Chẳng lẽ cũng là bởi vì như vậy, cho nên phụ thân mới làm bộ như đối với ta chẳng quan tâm, trong gia tộc có bất kỳ cuộc tỷ thí nào cũng không để cho ta tham dự..... Hắn không phải là không quan tâm ta, mà thật ra đang bảo vệ ta?”

Thần sắc kích động hiện lên trên khuôn mặt tuấn mỹ của Lam Mộ Hiên, hắn vẫn cho rằng phụ thân không quan tâm hắn, cho nên để các đệ tử Lam gia tùy ý ăn hiếp hắn, cũng không để cho hắn tham gia các cuộc tỷ thí của gia tộc, để tỏa ra hào quang vạn trượng, thắng được tỷ thí phong quang vô hạn, nổi danh trong ngoài gia tộc, mà hắn chỉ có thể lặng yên đợi trong phòng luyện đan, một lòng một dạ tập trung vào luyện đan..... Thì ra tất cả cũng không phải là không có nguyên do, phụ thân muốn bảo vệ hắn, cho nên mới đối đãi khác so với các đệ tử Lam gia.

Chỉ cần vừa nghĩ tới phụ thân đối với hắn âm thâm quan tâm, cảm xúc của hắn liền kích động mênh mông.

“Mộ Hiên, chẳng lẽ ngươi cũng có năng lực đặc thù?” Vân Khê tò mò nhìn hắn, thấy hắn đang kích động.

Lam Mộ Hiên ngượng ngùng gãi gãi đầu, gật đầu nói: “Ta từ nhỏ có một năng lực đặc thù, chỉ là mỗi lần đều khiến cho bản thân hao phí tâm lực, ta cũng sợ mọi người cho rằng ta là một cái quái vật, cho nên ta chỉ nói cho một mình phụ thân biết, những người khác ai cũng không dám cho biết. Bây giờ nghĩ lại, thời điểm phụ thân biết được ta có năng lực đặc thù, thần sắc của hắn đúng là rất là cổ quái, vừa

mừng vừa lo, còn lần nữa cảnh báo ta, sau này không được ở bên ngoài thi triển năng lực đặc thù này. Thì ra là phụ thân là muốn bảo vệ ta, cho nên mới không để cho ta tùy ý ở trước mặt người ngoài thi triển năng lực đặc thù, phụ thân hắn.....”

Nghĩ tới phụ thân, Lam Mộ Hiên hốc mắt ửng đỏ, ảm đạm cúi đầu thấp xuống.

Vân Khê tiến lên, vỗ vỗ đầu vai hắn, an ủi: “Đừng thương tâm khổ sở, ngươi bây giờ đã biết từ đầu đến cuối câu chuyện, thời gian còn nhiều, chờ sau này trở lại Lam gia, đối xử thật tốt với phụ thân ngươi. Phụ tử huyết mạch tương liên, không có khúc mắc gì là không giải được.”

Lam Mộ Hiên gật đầu, mang theo giọng mũi nói: “Ừ, đa tạ sư phụ.”

Hách Liên Tử Ngọc khẽ đảo mắt tròng mắt, biết bọn họ hiện tại đã tin tưởng hắn rồi, thần sắc hắn không khỏi kiêu ngạo đắc ý lộ ra: “Hiện tại các ngươi tin rồi chứ? Ta đối với Hách Liên gia tộc mà nói là rất quan trọng, không có ta, sẽ không cách nào mở ra lực lượng thần khí của Hách Liên gia tộc, cho nên các ngươi nên nhanh chóng thả ta, nếu không phụ thân ta cùng các trưởng lão trong tộc cũng sẽ không bỏ qua cho các ngươi!”

Vân Khê bước từng bước đến gần hắn, cười lạnh nói: “Ngươi đối với Hách Liên gia tộc có lẽ rất quan trọng, nhưng đối với chúng ta mà nói, ngươi một chút tác dụng cũng không có. Ngươi thật là rất ngốc, đem bí mật quan trọng như vậy nói cho chúng ta biết, ngươi không sợ chúng ta giết ngươi, khiến thần khí của Hách Liên gia tộc các ngươi vĩnh viễn không phát huy ra lực lượng chân chính của nó sao?”

“Ngươi, các ngươi sẽ không dám giết ta, thần khí là vật quý như vậy,

các ngươi nhất định cũng muốn lấy được!" Hách Liên Tử Ngọc thật vất vả mới đem lo lắng dằn xuống, lúc này lần nữa lại lộ ra vẻ bối rối. Hắn chỉ là muốn mạng sống mà thôi, nhưng không ngờ nói ra điều bí mật này sẽ tạo thành uy hiếp như thế nào đối với gia tộc.

"Ngươi nói không sai, ta thật sự đối với thần khí cảm thấy rất hứng thú, cho nên, ta hôm nay không giết ngươi....."

Hách Liên Tử Ngọc trong lòng nhất thời mừng rỡ, lo lắng đi xuống thì kiêu ngạo nổi lên: "Vậy ngươi còn không mau giải khai huyệt đạo cho ta? Sau này nếu ngươi chiếm được thần khí, muốn mở ra lực lượng của nó, nhất định phải cần sự hỗ trợ của ta. Chỉ cần ngươi đối xử tốt, làm cho ta vui vẻ, có lẽ ta sẽ giúp ngươi, nếu không, ta chết cũng sẽ không giúp ngươi!"

"Phải không?" Vân Khê lạnh lùng câu môi cười, kẻ sợ chết như hắn, muốn buộc hắn đi vào khuôn khổ, cũng không cần tốn nhiều sức lực.

Hách Liên Tử Ngọc có chút đắc ý hừ hừ nói: "Đó là dĩ nhiên! Ngươi còn không mau giải khai huyệt đạo cho ta, sau đó đem Cửu khiếu thủ ô cùng Long Ngâm Kiếm toàn bộ trả lại cho ta? Ta nếu như tâm tình tốt, sau này nói không chừng sẽ giúp ngươi."

Đến bây giờ rồi, mà hắn vẫn còn muốn đòi lại Cửu khiếu thủ ô cùng Long Ngâm Kiếm, Vân Khê thật là phục hắn.

Ngón giữa của nàng bắn ra, đem một viên thuốc màu đỏ bay vào trong cái miệng đang lải nhải của hắn.

"Ngươi, ngươi cho ta ăn cái gì?" Hách Liên Tử Ngọc kinh hoàng nói, muốn đem đồ trong miệng nhổ ra, nhưng cũng đã không còn kịp nữa, bởi vì viên thuốc màu đỏ kia vừa vào miệng, đã sớm theo nước miếng của hắn tiến vào trong cổ họng.

“Cũng không có gì, bất quá chỉ là một viên thuốc có thể làm cho ngươi biết điều một chút, ngoan ngoãn nghe lời.” Ngón tay Vân Khê lần nữa bắn ra, lần này là giải khai huyệt đạo trên người hắn, “Sau này ta sẽ định kỳ phái người đưa giải dược cho ngươi, nhưng điều kiện tiên quyết là, ngươi phải ngoan ngoãn chờ ở Hách Liên gia cho ta, nơi nào cũng không cho đi, cũng không cho phép đem bí mật nói với chúng ta hôm nay, một lần nữa thuật lại, nếu không nghe lời, ngươi đợi đến khi ruột gan mục nát mà chết đi!”

“Nôn, nôn.....” Hách Liên Tử Ngọc dùng ngón tay cố gắng móc cổ họng mình, cố gắng đem viên thuốc kia nôn ra, đáng tiếc phí công vô ích.

“Làm sao ngươi có thể đối xử với ta như vậy? Ngươi tâm địa thật độc ác.....” Hách Liên Tử Ngọc còn đang muốn mắng chửi nàng, bỗng dưng chống lại con ngươi băng lãnh của nàng, toàn bộ lời phía sau toàn bộ bị ngăn ở trong cổ họng, một câu cũng không dám nói ra nữa.

Vân Khê lạnh lùng nhìn hắn, không chút lưu tình nói: “Biến, đừng để cho ta nhìn thấy ngươi tại Mộ Tinh Thành lần nữa!”

Hách Liên Tử Ngọc nhìn chằm chằm đôi mắt của nàng, tâm thần càng thêm hoảng loạn lên, nàng thật sự nổi lên sát tâm. Nhưng nếu hắn không rời khỏi Mộ Tinh Thành, sợ rằng có lần tiếp theo nữa, nàng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn như vậy.

Không dám ở lâu, Hách Liên Tử Ngọc lảo đảo rời khỏi tửu lâu.

Vân Khê đau đầu xoa xoa mi tâm, trên đời này tại sao có thể có kẻ tiểu nhân vô sỉ như vậy? Lúc mới gặp gỡ hắn, nàng còn cảm thấy hắn đơn thuần tốt đẹp, nàng thật là mắt bị mù rồi.

“Tốt lắm, Khê Nhi, đừng để cho loại tiểu nhân này làm hao tổn tinh thần.” Long Thiên Tuyệt đến gần bên cạnh nàng, ôm eo nhỏ của nàng, lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ.

Lam Mộ Hiên còn đang rối rắm với những suy nghĩ trong lòng, mở miệng nói: “Sư phụ, ta muốn trở về phòng trước.”

Vân Khê quay đầu lại, hướng về phía hắn gật đầu, nói: “Đi đi! Chớ suy nghĩ quá nhiều rồi, vậy ta sẽ cho người đưa cơm đến phòng cho ngươi.”

Lam Mộ Hiên gật đầu, im lặng xoay người rời đi.

Vân Khê đưa mắt nhìn bóng lưng của hắn, cúi đầu than nhẹ, mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh, đơn thuần như Lam Mộ Hiên, cũng trải qua một tuổi thơ ấu bất thường, còn có bí mật trên người hắn, ngày sau tất sẽ đưa hắn đến đầu sóng ngọn gió, tính tình hắn đơn thuần như vậy, thật có thể chịu đựng được sao?

Long Thiên Tuyệt từ phía sau nhẹ ôm lấy nàng, ôn nhu an ủi: “Đừng lo lắng cho hắn nữa, hắn đã là người trưởng thành, lẽ ra hắn sớm nên gánh vác tất cả trách nhiệm.”

“Ừ.” Vân Khê gật đầu, tiến sát về phía sau, an ổn dựa trong vòng tay ôm ấp ấm áp của hắn.

Long Thiên Tuyệt hai cánh tay khóa chặt, ôm lấy ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, thể xác và tinh thần đột nhiên khoan khoái dễ chịu. Đột nhiên như nghĩ đến cái gì, hắn từ trong ngực lấy ra một vật màu đen hình giống hoa sen, nói: “Xem, cái này là lấy từ trên người đồ đệ của Ứng Thừa Ly – Địa Liên Hỏa Diễm, ta nghĩ nàng nhất định sẽ rất thích.”

Mỗi một loại dị hỏa đều có một trạng thái riêng, hoặc là nói là trạng thái hôn mê, vào thời điểm nó không bị quấy lên, bình thường đều tồn tại dưới một hình thái đặc thù, như thế người sử dụng mới dễ dàng thuận tiện mang theo bên mình. Muốn đốt mỗi một dị hỏa đều có phương pháp đặc thù riêng, giống như là Hỏa Vân Hải diễm cùng U Cốt Thúy diễm, trạng thái bình thường của bọn nó đều có liên quan tới một cơ quan khởi động do con người chế tạo ra. Trước hết người có được chúng nó, không dám đem ngọn lửa ấn nhập vào trong cơ thể, để tiện mang theo bên mình, người ta nghiên cứu chế tạo ra một cơ quan khởi động linh hoạt, chỉ cần thoáng khởi động cơ quan, dị hỏa liền có thể tự mình dấy lên ngọn lửa.

Địa Liên Hỏa Diễm mặc dù bị Mạc Tích Thành ấn vào trong cơ thể, nhưng cơ thể hắn chỉ là dược dẫn đặt thù khi dị hỏa Địa Liên Hỏa Diễm ở trạng thái bình thường, cũng chính là vật phẩm hình dáng hoa sen màu đen này, Phong hộ pháp thu lấy Địa Liên Hỏa Diễm trên người hắn, một lần nữa đem nó tụ thành hình dạng bông sen.

Vân Khê thấy vật trước mắt, không khỏi vui sướng vạn phần, nhận lấy Địa Liên Hỏa Diễm từ trong tay của hắn, nói: “Thật tốt quá! Nghe nói Địa Liên Hỏa Diễm có thể cắn nuốt những dị hỏa yếu nhỏ hơn, nhưng nếu ta có thể đem Hỏa Vân Hải Diễm cùng U Cốt Thúy Diễm toàn bộ cho nó nuốt chửng, như vậy uy lực của Địa Liên Hỏa Diễm chẳng phải là tăng cường hơn sao?”

Long Thiên Tuyệt nhìn thần sắc nàng mừng như điên, trong lòng cũng hiện lên vui sướng, hắn biết nàng nhất định sẽ thích lễ vật này. Nhìn nàng vui vẻ, trong lòng hắn cũng không khỏi vui mừng.

“Khê Nhi, vậy chúng ta không phải là.....” Hắn cúi đầu, gần sát gương mặt của nàng, vuốt ve làn da tinh tế mềm mại của nàng, toàn thân cao thấp lại bắt đầu rục rịch dục niệm.

Cơ thể thơm ngát mê người của nàng, dáng người man diệu, dung nhan tươi cười như hoa như ngọc, còn đôi môi đỏ loan thành đường cong kia, không ngừng hấp dẫn hắn, dụ dỗ dục vọng khó nhịn trên người hắn. Hắn thật muốn một ngụm nuốt luôn nàng, đem nàng ngậm trong miệng, chậm rãi nhấm nháp, cho dù nhấm nháp tới mấy ngày mấy đêm, hắn cũng thấy không đủ.

Không có Ứng Thừa Ly cùng Hách Liên Tử Ngọc hai người chán ghét này quấy rầy, cũng không có Tiểu Bạch cùng Tiểu Mặc làm kì đà cản mũi, hắn cuối cùng cũng có thể ôm mỹ nhân về rồi?

Nhưng mà, hắn nghĩ sai lầm rồi.

Vân Khê nhìn từ trên xuống dưới Địa Liên Hỏa Diễm, ánh mắt loang loáng phát sáng, giống như con gà chọi, thanh âm kích động đột nhiên nói: “A, hiện tại ta phải đi thử xem!”

Kéo đôi bàn tay hắn đang đặt tại thắt lưng của nàng, Vân Khê cầm mồi lửa, hứng thú hừng hực chạy về hướng phòng luyện đan, tâm tình vui sướng, so với lúc nhìn thấy hắn còn hưng phấn hơn.

Long Thiên Tuyệt cứng ngắc ngay tại chỗ, hắn bị đả kích thật sâu, không khỏi ảo não, cái đồ vật quỷ quái kia, lại hấp dẫn ánh mắt Khê nhi hơn so với hắn? Hắn vì sao sớm không đưa muộn không đưa, hết lần này tới lần khác vào thời điểm mấu chốt như vậy lại đưa nó ra a?

Thôi được, ước nguyện ban đầu của hắn cũng là mang đến niềm vui cho nàng, nhưng mà bây giờ lộng xảo thành chân rồi, niềm vui đúng như ước nguyện của hắn, nhưng ai tới bận tâm niềm vui của riêng hắn a?

Biết vậy hắn chẳng làm nha!

Quyển 2 - Chương 44: Tình ý trong sân

Tình ý trong sân Vân Khê tìm được Địa Liên hỏa diễm, liền một lòng nhào vào nghiên cứu nó.

Địa Liên hỏa diễm (lửa đỏ), U Cốt thúy diễm (lửa xanh biếc), Hỏa Vân hải diễm (lửa xanh da trời), ba loại lửa kỳ quái trên Bảng xếp hạng dị hoả lần lượt đứng hàng thứ tư, thứ tám và thứ mười. Những ngọn lửa này, khác nhau về màu sắc, phẩm chất, uy lực, nhưng đều là bảo vật, đều là mơ ước của người luyện đan.

Mộ Tông Minh sau khi biết tin, liền xông ào vào phòng luyện đan, muốn thấy bảo vật mà bao người luyện đan sư mơ ước, ba vật này mặc dù không sánh bằng Long Chi diễm (lửa rồng), nhưng đối với hắn mà nói, cũng đã là ngoài mong muốn.

Hôm nay vừa vặn huynh muội Mộ thành chủ tới quán rượu thăm hắn, nghe nói Vân Khê tìm được Địa Liên hỏa diễm, liền cùng tới phòng luyện đan cùng kiểm định và chiêm ngưỡng.

Sau khi ở Quỷ Cốc U Lâm vào sinh ra tử, Vân Khê liền đem Mộ Cảnh Huy coi là bạn tốt, nên cũng không định giấu hắn điều gì, muội muội của hắn Mộ Vãn Tình thì càng không cần phải nói rồi, trong lòng nàng sớm đã coi nàng là vợ của tên đồ nhi ngốc nghếch kia rồi.

” Thật tốt quá! Lão phu đang nằm mơ sao? Lại có thể ở trong một ngày nhìn thấy ba loại dị hỏa trên Bảng xếp hạng thập đại dị hoả!” Mộ Tông Minh sợ hãi than, cả người hưng phấn kích động.

Hai huynh muội Mộ Cảnh huy cũng đều là người yêu thích luyện đan, thấy ba loại dị hỏa, trên mặt của mỗi người đều lộ rõ vẻ vui mừng, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm ba loại dị hỏa.

Mộ Vãn Tình vừa nhìn mấy ngọn lửa, ánh mắt lại rũ xuống, mơ hồ có chút thất vọng.

” Tiểu Vân...”"

” Hả?” Vân Khê thuận miệng đáp, ánh mắt như cũ ở trên ba loại dị lửa.

Mộ Vãn Tình do dự, ấp úng hỏi nói: “Lam.... Lam công tử sao không có ở đây?”

Vân Khê hơi nâng mắt, đã thấy nàng vẻ mặt lúng túng, lúc này mới hiểu, liền ho nhẹ một tiếng nói: ” Tiểu Hiên Tử mới vừa biết được mình không phải là con ruột của gia chủ Lam gia cho nên một mình một người tinh thần chán nản a.”

“A?”Mộ Vãn Tình ánh mắt chợt lóe, hiện vẻ lo lắng “Làm sao lại phát sinh chuyện như vậy? Hắn nhất định là rất đau khổ đi? Vậy... Vậy hắn bây giờ đang ở đâu?”

Vân Khê vẻ mặt nghiêm nghị gật đầu nói: “Cũng phải! Gặp chuyện như vậy, ai có thể không đau lòng chứ. Không bằng Mộ tiểu thư đi giúp ta an ủi hắn, hắn hiện tại ở trong phòng mình.”

“Được, ta đi khuyên nhủ hắn!” Mộ Vãn Tình giờ phút này tâm loạn thành một đoàn cho nên không chú ý tới khóe miệng Vân Khê cười có chút xảo quyệt, chỉ lo vội vàng xoay người rời đi.

Vân Khê cúi đầu nở nụ cười, nói không chừng kẻ ngốc có phúc của

kẻ ngốc cũng nên, ngốc đồ nhi của nàng cuối cùng cũng gặp được một cô nương tốt. Mặc dù biết hắn không phải Lam đại thiếu gia cũng không có ghét bỏ, ngược lại một lòng vì hắn lo lắng. Cô gái như vậy, nếu hắn bỏ lỡ sợ rằng không tìm được người thứ hai.

Mộ Cảnh Huy còn đang nghiền ngẫm tin tức kinh người nàng vừa mới nói, đường đường Lam đại thiếu gia lại không phải là con ruột của gia chủ Lam gia, chuyện lớn như thế, trên giang hồ làm sao ngay cả chút tin đồn cũng không có? Hắn còn đang nghi hoặc, thì chợt nhìn thấy được khóe môi Vân Khê gợi lên ý cười, lập tức hiểu rõ, cũng theo nàng mỉm cười.

“Mộ thành chủ, ngày khác nếu đồ nhi của ta kết thông gia với ngươi, ngươi nên giúp ta chiếu cố hắn, nếu không ta sẽ hỏi tội ngươi!” Vân Khê nhíu mày nhìn hắn, hai người trong lòng đều hiểu rõ.

Mộ Cảnh Huy phóng khoáng cười nói: “Đó là đương nhiên! Nhưng nếu lệnh đồ cùng tiểu muội thật có thể nên duyên, như vậy chúng ta cũng thành người một nhà, người một nhà như thế nào lại nói hai nhà đây?”

Mộ Tông Minh lại càng cười đến mức con mắt híp lại: “Đúng đúng đúng, việc hôn sự nhất định phải thành! Không cần nói gì nữa, lão phu hiện tại liền làm chủ, đem nha đầu Vãn Tình kia gả cho đồ nhi của ngươi! Hắn cũng không cần chuẩn bị sính lễ gì cả, trực tiếp tới cửa cầu hôn là tốt rồi!”

Vân Khê mỉm cười, hai vị này quá nhiệt tình đi? Người ta vợ chồng son còn chưa xem bát tự *(ngày sinh tháng đẻ á)*, đã muốn người ta mau chóng thành lương duyên a?

Vân Khê cũng sang sảng phá lên cười, quả nhiên, cùng người thẳng thắn kết bạn thật vui vẻ.

” Vân nha đầu, mau mau! Chúng ta hiện tại thử để cho Địa Liên hỏa diễm nuốt chửng hai ngọn lửa khác, xem một chút nó đến tột cùng có thể tăng uy lực tới đâu.” Mộ Tông Minh lại đem lực chú ý chuyển dời đến ba loại dị hỏa, con ngươi phát sáng, biểu hiện ham mê cuồng nhiệt.

Vân Khê tĩnh tâm, tập trung tư tưởng, hai tay thành thạo thao tác trên ba loại dị hỏa.

” Phùùù…”

Địa Liên hỏa diễm tỏa ra ngọn lửa màu đen, giống như đầu sư tử đánh về phía hai loại dị hỏa kia, khí thế mạnh mẽ, giống như chúa tể. Không thể không nói, nó rất cuồng vọng, rất tự phụ, nghĩ chỉ một lần liền đồng thời nuốt chửng hai loại dị hỏa kia.

Hai ngọn lửa màu xanh đậm và màu xanh biếc vốn bị kinh sợ nên sững sờ, đến lúc thấy rõ Địa Liên hỏa diễm chính là ngọn lửa màu đen khí thế hung mãnh, muốn đem cả hai nuốt chửng, thì hai loại dị hỏa đồng chung cảm giác, rối rít hợp sức chống cự.

Trong khoảng thời gian ngắn, ngọn lửa màu đen cùng hai ngọn lửa màu xanh đậm và màu xanh biếc cắn xé dung hợp rồi tách ra, không phân cao thấp.

Ba người thấy vậy rất kinh ngạc, cũng vì tranh đấu tàn khốc của mấy ngọn lửa mà cảm thán trong lòng, mặc dù kẻ yếu thực lực không lớn, nhưng một khi gặp phải nguy hiểm dồn dập, cũng sẽ quyết chí phản kháng, phát huy hết khả năng tiềm tàng.

Chỉ tiếc, đây là một thế giới tàn khốc. Có đôi khi kẻ yếu vô luận cố gắng như thế nào, cuối cùng cũng khó có thể tránh khỏi số phận bị

kẻ mạnh giết chết. Cho nên, kẻ yếu muốn chiến thắng kẻ mạnh, chỉ có một cách duy nhất, chính là làm cho mình mạnh lên, mạnh đến đủ để chiến thắng tất cả những kẻ khác.

“bụp bụp bụp…”

Hai ngọn lửa màu xanh đậm và màu xanh biếc phát ra tiếng rên rỉ cuối cùng rồi từ từ biến mất, thay vào đó là ngọn lửa màu đen càng thêm to lớn và xinh đẹp. Nếu cẩn thận nghe kĩ thì còn có thể nghe được Địa Liên hỏa diễm phát ra tiếng kêu gào thắng lợi.

Tiếng thở dài từ trong miệng Mộ Tông Minh truyền ra, hắn cúi người, không nháy mắt nhìn một màn này, trong ánh mắt đều là vẻ say mê.

” Quá tốt rồi! Bây giờ uy lực của Địa Liên hỏa diễm đã tăng thêm một tầng!”

” Nhưng nếu có thể để nó nuốt chửng thêm những loại dị hỏa khác, không biết Địa Liên hỏa diễm đến tột cùng có thể tăng lên tới cảnh giới nào....” Vân Khê con ngươi lóe lên, trong đầu không khỏi nhớ tới những dị hỏa khác trên Bài Hành Bảng. Con người luôn có lòng tham không đáy, nàng cũng không ngoại lệ, chỉ có điều, nàng cũng không muốn tìm kiếm, chỉ mong có duyên thì gặp.

” Tiểu Bạch, ngươi làm gì vậy?” Từ ngoài cửa phòng luyện đan, tiếng Vân Tiểu Mặc truyền vào. Ngay sau đó, cửa phòng bị đẩy ra, một làn khói trắng từ ngoài cửa nhẹ nhàng đi vào, đến khi nhìn kỹ rõ ràng chính là Tiểu Bạch.

” Tiểu Bạch, ngươi vào đây làm cái gì?” Vân Khê nhíu mày liếc nó một cái.

” ai....Không có gì, chẳng qua là, chỉ đi....” Tiểu Bạch một bước nhảy

lên mặt bàn đặt dị hỏa, ánh mắt sáng quắc nhìn Địa Liên hỏa diễm, cổ họng của nó không ngừng nuốt nuốt, trong miệng ấp úng, thần sắc này giống như là....

Vân Khê nhìn nó, trong lòng mơ hồ dâng lên dự cảm xấu “không phải là nó muốn.....” Không đợi nàng kịp phản ứng, đột nhiên Tiểu Bạch vọt người nhảy lên, một ngụm nuốt luôn Địa Liên hỏa diễm vào bụng, y hệt lần trước nó nuốt chửng Long Chi diễm.

Ngọn lửa màu đen xinh đẹp biến mất không còn gì!

Tất cả mọi người sửng sờ nhìn một màn này, ngạc nhiên nhìn Tiểu Bạch vuốt bụng, vẻ mặt thoả mãn.

” Tiểu Bạch” thanh âm tức giận từ trong miệng Vân Khê phun trào, trợn trừng mắt nhìn chòng chọc như muốn ăn tươi nuốt sống nó. Nó không những nuốt chửng Long Chi diễm, hiện tại đem Địa Liên hỏa diễm nuốt luôn.

A a a a, tức chết nàng mà!

Tiểu Bạch vô tội nhìn nàng, sau đó dùng hai bàn chân che mặt của mình, sợ hãi nói: “Tiểu Bạch, Tiểu Bạch không phải cố ý, Tiểu Bạch cũng không biết tại sao lại như vậy, nhưng mà đáy lòng dường như có một thanh âm nói cho Tiểu Bạch, không ngừng mà nói, ăn nó, ăn nó... Sau đó, Tiểu Bạch liền ăn nó.....”(T_T)

Thanh âm của nó từ từ nhỏ đi, hé ra bàn chân lén lút nhìn quanh, muốn nhìn thần sắc của nữ ma đầu. Đôi mắt nữ ma đầu bốc lửa ngùn ngụt, Tiểu Bạch bị dọa nhảy dựng lên. Bóng người đằng trước tiến dần về phía nó, nó ở giữa không trung hưu một tiếng bay ra ngoài, lúc đến là một luồng khói trắng, đi lúc cũng lại là một luồng khói trắng, tốc độ lúc sau nhanh hơn lúc trước, khó gì bì kịp.

” Nữ ma đầu, đừng cố bắt ta! Tiểu Bạch không muốn bị biến thành thịt khô!”

” Tiểu Mặc Mặc, chạy mau! Nữ ma đầu muốn giết ta!”

Ngoài cửa phòng luyện đan, tiếng Tiểu Bạch sợ hãi kêu càng lúc càng xa, nào còn thấy bóng dáng nó chứ?

Vân Khê tức giận nhìn sân trống không, không muốn tốn hơi thừa lời nữa.

Mộ Tông Minh thật vất vả mới phản ứng lại,lộ ra ánh mắt khó tin: “Nó, nó cư nhiên đem Địa Liên hỏa diễm nuốt chửng, hơn nữa không bị ảnh hưởng chút nào?”

Mộ Cảnh Huy cũng không thể tưởng tượng nổi, nhưng lại nghĩ đến một việc “Nó, tốc độ của nó quá nhanh đi! Không hổ là hậu duệ Long Tộc.....”

Vân Khê cũng mặc kệ những thứ này, thật vất vả mới có được Địa Liên hỏa diễm, sao có thể cứ vậy để mất chứ!

Hùng hổ chạy ra khỏi phòng, Vân Khê phát hiện, mình bây giờ ngay cả tốc độ cùng thú cưng cũng không bằng.Nàng buồn bực, buồn bực muốn chết, chỉ muốn tìm người phát tiết hết thảy.

Màu xanh biếc phủ kín tiểu viện, bên trong có hai cây cổ thụ cao ngút trời, dưới gốc cây là một bàn đá cùng mấy cái ghế đá, lúc này đang có hai nam tử tựa như trích tiên ngồi đó đánh cờ, chuyện trò vui vẻ.

Người ngồi bên trái, ngũ quan như ngọc, mắt như sao lạnh, khoác trên mình một bộ trường sam màu xanh rộng rãi, tuấn dật nho nhã,

khó nói lên lời. Toàn thân tỏa ra sự sắc sảo, khóe môi hàm chứa ý cười, ngón tay thon dài đang cầm một quân cờ màu trắng, tư thế ưu nhã cùng với nhàn hạ.

Đối thủ của hắn là một nam tử tuấn mỹ, trường sam không có hoa văn mà chỉ toàn một màu đen tỏa ra hơi thở thần bí, song hắc ám thần bí chẳng qua chỉ là ý nghĩ, trường sam màu đen cũng không thể che hết vẻ thanh khiết rực rỡ giống như vị thần của hắn. Hắn thoải mái chống cằm, ngón tay thon dài như ngọc cầm lên một quân cờ màu đen, ánh mắt trong vắt sáng như sao khẽ lưu chuyển, phóng khoáng biến ảo khôn lường. Tư thái thong dong, vẻ mặt biếng nhác kết hợp với cử chỉ nhàn nhã, dáng vẻ này vô luận là ai nhìn thấy cũng sẽ nhịn không được mà bị câu hồn đoạt phách.

Vân Khê nổi giận đùng đùng từ phòng luyện đan đi ra ngoài, bất ngờ lại nghe thấy trong sân có tiếng nói chuyện, nàng liền theo tiếng mà đi đến nơi đó. Từ xa thấy hai người đang ngồi đánh cờ, nàng không khỏi hơi bất ngờ, hai người này từ khi nào thì quan hệ lại tốt đẹp như vậy? Chẳng lẽ là biết nhau từ trước?

Ánh mắt chăm chú quan sát hai người một phen, mọi người ai cũng thích cái đẹp, có thể đồng thời thưởng thức hai cực phẩm mỹ nam đánh cờ cũng là chuyện tốt, nhất là cả hai đều là yêu nghiệt.

Dù sao đi nữa, Dạ Hàn Tinh một thân khí độ bất phàm, hào hoa phong nhã chỉ tiếc đứng cùng một chỗ với Long Thiên Tuyệt, hào quang liền lu mờ, ảm đạm.

Tầm mắt nàng đảo đến trên người Long Thiên Tuyệt, chỉ thấy hắn điệu bộ ung dung, toàn thân tản ra mị thái yêu dã động lòng người. Ánh mắt của nàng nhìn hắn si mê trong chốc lát rồi lại chau mày lộ ra ý bất mãn. Biết rõ mình là yêu nghiệt mà thỉnh thoảng còn bày ra bộ dáng hớp hồn người này, hắn đây là muốn làm gì, trêu hoa ghẹo

nguyệt sao?

Vân Khê chuyển tầm mắt, nhìn về phía Dạ Hàn Tinh,quả nhiên phát hiện ánh mắt của hắn càng xem càng có cái gì không đúng, còn có khoé miệng chứa ý cười, thấy gian gian nha!

Dạ Hàn Tinh, hắn sẽ không có đam mê biến thái nào, rồi nổi lên tư tâm không nên có với Thiên Tuyệt của nàng chứ? Mắt lạnh khẽ nheo lại, Vân Khê khẽ vuốt cằm, âm thầm suy ngẫm, càng nghĩ càng thấy có khả năng này, nếu không tại sao có thể cùng đi đến nơi này, hơn nữa nhìn hai người họ còn hài hoà như thế?

Cảnh báo: Có hot ai dưới 16+ hãy bỏ qua chương này. Dạ Hàn Tinh cảm thấy có ánh mắt sáng quắc đang nhìn mình, hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua, rất nhanh liền phát hiện Vân Khê đang ngó chằm chằm hắn, hắn liền nhanh chóng trưng ra vẻ mặt có chút vô tội, không rõ mình đã làm gì chọc nàng mà phải nhận ánh mắt “quan tâm” như thế.

Long Thiên Tuyệt cũng quay đầu lại, ánh mắt đột nhiên sáng lên. Đến lúc thấy rõ ánh mắt của nàng đều đặt trên người Dạ Hàn Tinh, thì con ngươi đang sáng như ngọc của hắn lại ảm đạm như cũ. (*hắc hắc… dưa bở vừa bổ vừa ngon đây*)

Mâu quang hẹp dài híp lại, cũng nhìn theo về phía Dạ Hàn Tinh, hắn không thể hiểu được, chẳng lẽ tên kia lớn lên so với mình còn xuất sắc hơn cho nên tầm mắt nàng mới lưu lại trên người tên đó?

Dạ Hàn Tinh đồng thời tiếp nhận hai đạo ánh mắt “không có thiện ý” soi mói từ đầu đến chân, không khỏi thẳng người ngồi nghiêm chỉnh. Hắn rốt cuộc là trêu chọc người nào, làm sao cả hai đều dùng ánh mắt quái dị để đánh giá hắn thế, hay trên người hắn có chỗ nào không ổn?

“Vân tiểu thư, Long huynh, các người có ý gì đây?” Dạ Hàn Tinh nhịn không được nữa bèn hỏi.

Vân Khê nhấc chân tiến tới trước bàn đá, nhếch đuôi lông mày, ý vị thâm trường nhìn chằm chằm hắn, lúc này mới dời tầm mắt, ngồi xuống giữa hai người.

“Hai người các ngươi biết nhau từ trước?” Nàng nhìn Long Thiên Tuyệt, hỏi.

Long Thiên Tuyệt từ từ ngẩng đầu, bàn tay cầm con cờ đen cũng chuyển hướng đến đôi tay mềm mại của nàng, nhẹ nhàng nắm, con ngươi đen sâu nhìn thân ảnh của nàng, ẩn chứa ý cười bên trong.

” So với ngươi sớm hơn nhiều lắm.” Nhìn Dạ Hàn Tinh rồi có chút thần bí nói.

Vân Khê lần nữa liếc mắt về phía hắn: “Rốt cuộc là từ bao giờ?”

Dạ Hàn Tinh vừa vặng đem Ngân phiến *(cây quạt bạc)* mang theo bên người ra, có chút đắc ý, con ngươi chói lọi như sao trời bật ra một ít ánh hào quang: “Dù sao lúc ta cùng Tuyệt quen biết, ngươi vẫn hãy còn ở trong phủ tướng quân học tập may vá thêu thùa đấy.”

Tuyệt? Ngươi còn dám gọi thân thiết như thế?

Vân Khê hung hăng quắc mắt nhìn hắn, quả nhiên, hắn có ý đồ bất lương a!

Muốn cùng nàng tranh sự chú ý của Thiên Tuyệt? Hắn chán sống rồi sao!

“Thật ngại quá, bổn tiểu thư chưa bao giờ học may vá thêu thùa,

nhưng thật ra có học một ít tuyệt kỹ phi châm, Dạ công tử ngươi có muốn thử một lần hay không?” Mũi châm màu bạc chợt lóe, trong tay của nàng bỗng nhiên có thêm ba cây ngân châm, lộ ra hàn quang lạnh lùng.

Dạ Hàn Tinh không bị ngân châm trong tay nàng dọa đến, bên môi ý cười càng lúc càng nhiều, tầm mắt xẹt qua nàng, nhìn về phía Long Thiên Tuyệt: “Tuyệt, bàn cờ này của chúng ta xem ra không có cách nào tiếp tục nữa rồi, nếu không buổi tối tiếp tục vậy?” Mắt phượng khiêu mi, ánh mắt khiêu khích hướng về phía Vân Khê

Vân Khê lạnh lùng trừng hắn, vừa quay đầu liếc về phía Long Thiên Tuyệt, đợi câu trả lời của hắn, ánh mắt sáng quắc, thật giống như chỉ cần hắn gật đầu, nàng sẽ phải nhào tới hung hăng đánh nhau một trận cho ra hồn.

“Buổi tối sao.....”" Long Thiên Tuyệt cố ý dừng một chút, bên môi ý cười càng sâu, nâng tay nàng lên đưa đến bên mép khẽ hôn, hắn nhướng lông mày nói ” Buổi tối tất nhiên là phải ở cùng phu nhân ta, xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, tại sao có thể phí công sức nhàm chán đi đánh cờ chứ?”

Trên mặt Vân Khê hơi nóng, không kìm được mà nổi lên một mảnh mây hồng, khẽ trừng mắt liếc hắn một cái, mang theo vài phần xấu hổ, giận dữ. Nhưng chính phản ứng đáng yêu này của nàng đã làm cho con ngươi đen như ngọc của Long Thiên Tuyệt nổi lên si mê, chăm chú nhìn nàng thật lâu, đã sớm quên mất bên cạnh còn có một cây nến to đùng.

Dạ Hàn Tinh khoa trương run run người, có chút chịu không được bọn họ, nhấc trường sam tơ lụa đứng dậy, vốn định nói cái gì đó, nhưng lại cảm giác mình vốn là không khí, nói thêm thì càng dư thừa hơn. Bọn họ giờ phút này tình ý dạt dào nhìn nhau, nào còn nhớ tới

hắn đứng ở nơi này.

Ai, trọng sắc khinh bạn, quá đả thương người a!

Dạ Hàn Tinh nhanh nhẹn rời đi.

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt hai người tiếp tục nhìn nhau, hoàn toàn không để ý hắn.

“Khê Nhi, chuyện luyện hỏa xong rồi sao?” Long Thiên Tuyệt cúi đầu, nhẹ nhàng hôn tay nàng, như chuồn chuồn lướt qua mặt nước, hai mắt thì lóe sáng rực rỡ ngắm nhìn nàng.

Nhớ tới chuyện vừa rồi, Vân Khê liền không nhịn được ủ rũ nói:

“Đừng nói nữa, ta đã vất vả để cho Địa Liên Hỏa Diễm nuốt chửng hai dị hỏa kia, kết quả lại bị Tiểu Bạch nuốt vào trong bụng, chàng nói có thể không giận hay không?”

” Phải không?” Long Thiên Tuyệt bỗng nhiên tâm tình vui vẻ nở nụ cười, khóe môi vẽ ra đường cong thật lớn.

Tiểu Bạch, thật là quá tốt ấy chứ!

Không có dị hỏa, nàng sẽ không còn không quan tâm hắn nữa? Nghĩ tới đây, nụ cười trên khóe môi hắn càng thêm rạng rỡ.

Vân Khê híp mắt lại, nhìn chằm chằm nụ cười không có hảo ý của hắn, hỏi: “Chàng cười cái gì? Tại sao ta cảm thấy nụ cười của chàng có chút hả hê thế?”

“Không, nàng nhìn lầm rồi!” Khẽ ho nhẹ, Long Thiên Tuyệt vội vàng thu hồi nụ cười lộ liễu của mình, tiếp tục hôn nhẹ nàng, vừa tinh

tế,êm dịu mà lại trần trụi. Bàn tay trắng trẻo thon dài, quyết định dùng đến”nhu tình” để biện giải cho mình, “Ta làm sao mà có ánh mắt hả hê được? Vì giúp nàng tìm kiếm dị hỏa, ta bất chấp gian nguy không do dự mà lao đến.”

“Có thật vậy hay không?”Vân Khê nhếch miệng, nhìn về phía hắn bày tỏ phẫn nộ, đừng tưởng rằng tùy tiện nói đôi ba lời ngon tiếng ngọt là có thể thuyết phục nàng. Ánh mắt của nàng rất rõ ràng, cái nụ cười vừa rồi của hắn, hoàn toàn,từ đầu đến cuối,thế nào cũng thấy có chút hả hê!

” Ha ha ha, thật đáng yêu!” Ngón tay thô ráp của hắn khẽ vuốt ve má nàng. Hắn thích nhất là ngẫu nhiên nàng lộ ra kiều thái thiếu nữ, mỗi khi nàng lộ ra thần sắc khả ái như vậy, từ nội tâm hắn lại phát ra vui mừng

“Khê nhi..... “Long Thiên Tuyệt khẽ gọi, con ngươi bỗng dưng ảm đạm, tay hắn tăng thêm lực đạo, ôm nàng vào trong ngực của mình.

Vân Khê vội vàng không kịp chuẩn bị, hai chân mở rộng ngồi trên đầu gối của hắn, nàng cúi đầu định kinh hô, cảm giác được tư thế này quá ái muội, vội vàng muốn đứng lên.

“Đừng động!”Thấy gương mặt đỏ bừng của nàng, cổ họng của Long Thiên Tuyệt khẽ động, một tay ôm chặt eo của nàng, một tay vòng qua cổ nàng, cúi người xuống hôn, triền miên cuốn lấy cái lưỡi đinh hương kia, cùng nhau dây dưa.

Vân Khê bị hắn ôm chặt, chỉ có thể vô lực mà thừa nhận nụ hôn cuồng nhiệt của hắn, hắn không ngừng nghỉ mãnh liệt hôn nàng, thật giống như muốn đem tất cả thiếu hụt trong thời gian vừa rồi toàn bộ đòi lại, bá đạo mà triền miên, làm cho nàng bất tri bất giác rơi vào vòng xoáy nóng bỏng mà hắn tạo ra, quên mất tất cả xung quanh.

Đai lưng bên hông bị trút bỏ, mội bàn tay trượt vào bên trong thắt lưng, một đường men theo làn da nhẵn nhụi của nàng, tiến vào vùng đất thần bí.

Bàn tay thô ráp lướt qua chỗ nào, chỗ đó liền nổi lên lửa nóng, thân thể Vân Khê run rẩy, đột nhiên từ trong biển tình tỉnh lại, hơi đẩy hắn ra, cả người trở nên khẩn trương: “A, đừng, đừng ở chỗ này!”

Hắn tại sao có thể lớn mật như thế?

Nơi này chính là hậu viện tửu lâu, bất cứ lúc nào đều có thể có người xông vào, tại sao hắn có thể to gan như thế?

“Đừng sợ, giao cho ta.” Giọng hắn khàn khàn trầm thấp, đè nén trong đó không biết bao nhiêu tình cảm, chỉ chờ có một chút cơ hội liền tràn ra, tưởng như có thể dời non lấp biển, hung mãnh bộc phát.

Hắn không thể đợi được nữa. Quá nhiều suy nghĩ lẫn lộn khiến giờ phút này hắn muốn hung hăng đoạt lấy nàng, không nề hà bất cứ thứ gì.

Vân Khê như chìm trong sương mù, mở to mắt nhìn hắn. Ngọn lửa nơi đáy mắt hắn rực cháy cơ hồ như muốn đem nàng thiêu đốt hết thảy. Nàng không nói, cũng không ngăn cản hắn, bởi vì nàng cũng cuồng nhiệt khát vọng hắn, muốn hắn rất lâu rồi.

Ngón tay thon dài của hắn lớn mật vuốt ve nơi mềm mại, mịn màng dưới thân, mặt khác cúi đầu mãnh liệt chiếm đoạt hô hấp của nàng, hoàn toàn đẩy nàng vào sóng triều kích tình.

Nàng cắn chặt môi, nhịn xuống muốn thét chói tai, cả người run rẩy, vô lực thừa nhận trêu chọc cùng hấp dẫn của hắn. Sau cùng, nàng

phải giơ tay lên, cắn ngón tay của mình, nếu không sợ là nàng sẽ sớm cắn nát môi mình.

“Thiên Tuyệt” Thanh âm mang theo vài phần cầu khẩn, Vân Khê chỉ cảm thấy xấu hổ muốn vùi mặt xuống đất.

Long Thiên Tuyệt thở gấp, lui ra khỏi nàng vài phần, hài lòng nhìn thần sắc động tình hiếm thấy của nàng, không có động tác gì nữa, chỉ nở nụ cười nhìn nàng, cười cực kỳ đắc ý và tà ác.

“Ngươi!” Ánh mắt mơ màng nhìn hắn, thấy nụ cười đắc ý bên môi của hắn, Vân Khê hờn dỗi liếc mắt một cái, làm bộ sẽ đứng dậy.

Long Thiên Tuyệt cười ha ha, ánh mắt thâm thúy tham lam nhìn chằm chằm biểu tình hờn dỗi của nàng, rốt cục thu tay từ trên người của nàng ra ngoài.

Trên người bất chợt hụt hẫng, Vân Khê chỉ cảm thấy nội tâm trống rỗng, không đợi nàng thoát khỏi cảm giác mất mác, vòng eo đột nhiên bị nặng nề nâng lên, rồi lại ấn xuống.

Lửa nóng lập tức lất đầy trống rỗng trong người này, Vân Khê trong nháy mắt bị kích thích ngẩng đầu lên, hung hăng cắn ngón tay của mình, để lại một loạt dấu răng thật sâu, cả thân thể run rẩy nằm trong ngực của hắn.

Trong hậu viện từng cơn gió phơ phất, mang theo chút lạnh lẽo, song lại không thể làm dịu lửa nóng trong người Vân Khê. Nàng cắn chặt ngón tay trong miệng của mình, ngăn không cho mình phát ra tiếng rên rỉ, một bàn tay khác bám chặt vào vai hắn, đi theo tiết tấu của hắn, thân thể của nàng phảng phất như chìm trong biển lửa, không tự chủ được, chỉ có thể cuốn theo dục vọng của hắn.

Lá rơi xào xạc, nhưng không thể che hết một màn mập mờ nóng bỏng trong hậu viện.

Ngay cả những con chim nhỏ thỉnh thoảng đậu trên mái hiên cũng ngại ngùng bay khỏi.

Ở một gian phòng khác của tửu lâu, Lam Mộ Hiên đang ngồi yên trước bàn, ngẫm nghĩ lại đủ loại chuyện ngày xưa, bỗng nhiên phát hiện ra nguyên lai phụ thân hắn luôn kính nể vẫn dùng cách riêng của mình để bảo vệ hắn.

Khi còn nhỏ, trong gia tộc có đủ loại thi đấu, phụ thân đều không cho hắn tham dự. Những hài tử đồng lứa sau khi thắng lợi vẻ vang trong các cuộc thi, càng ngày càng chiếm được sự coi trọng và tán thành của các vị trưởng bổi trong gia tộc, những hài tử khác cũng luôn xun xoe xung quanh người chúng, vậy mà hắn, hắn chỉ có thể âm thầm đứng một bên, nhìn hài tử khác cứ lần này đến lần khác trổ hết tài cán trong các trận đấu, hưởng thụ đủ loại vinh sủng, hắn lại cái gì cũng không có.

Đám hài tử bắt đầu khi dễ hắn, xa cách hắn, cho rằng hắn tuy đỉnh đỉnh đại danh Đại thiếu gia Lam gia, nhưng chỉ là một phế vật, một kẻ hữu danh vô thực. Cũng từ lúc đó trở đi, hắn bắt đầu trở nên tự bế tự mưu, thường nhốt mình trong phòng luyện đan, đem toàn bộ tâm tư tình cảm gửi vào trong việc luyện đan, thậm chí có đôi khi còn mất ăn mất ngủ.

Hắn không oán hận phụ thân, chỉ tự trách mình vô dụng, không thể nào chiếm được sự tán thành và lời khen ngợi của ông. Có điều bây giờ, hắn lại phát hiện sự thật kì thực không phải như vậy, phụ thân giấu hắn đi, không để tài hoa của hắn triển lộ, thật ra là để bảo vệ hắn. Lại nghĩ tới hai vị sư phụ của hắn, một kẻ truyền thụ cho hắn thuật luyện đan, một kẻ truyền thụ cho hắn võ nghệ, hắn trước giờ

chưa từng biết danh hào hai vị sư phụ, cũng là sau này mới biết hai người là hai vị sư phụ giỏi nhất mà phụ thân hắn mời tới từ bên ngoài.

Có thể nói, phụ thân hắn dụng tâm lương khổ, cốt để tạo cho hắn một môi trường không có nguy hiểm và tranh đấu, để cho hắn có thể bình bình an an lớn lên thành người.

Hắn không được phụ khổ tâm của phụ thân, từ hôm nay trở đi, hắn phải dũng cảm đảm đương trọng trách Lam gia, không thể để cho phụ thân đang dần dần già đi phí tâm phí lực vì hắn nữa.

Hắn từ từ ngẩng cao đầu, đáy mắt tỏa ra vầng hào quang dị thường, thần sắc kiên định mà tự tin, khiến cho khí chất toàn bộ con người hắn thay da đổi thịt rõ ràng.

Lúc này tiếng gõ cửa đột nhiên truyền tới, ngay sau đó là tiếng gọi của một nữ tử: “Lam công tử?”

Lam Mộ Hiên làm sao có thể quên được thanh âm thân thuộc này? Ánh mắt hắn sáng lên, cuống cả người, vội vàng chạy tới bên cửa. Tay hắn muốn mở cửa ngay lập tức, nhưng lại có chút lo lắng.

Lam Mộ Hiên, từ hôm nay trở đi, ngươi không được làm một thằng ngốc chỉ biết đến luyện đan như trước nữa, ngươi phải dũng cảm lên, phải bắt bản thân chân chính mạnh mẽ lên, không những có thể gánh vác trọng trách Lam gia, mà còn phải đủ mạnh để bảo vệ người ngươi yêu thương.

Đúng vậy, dũng cảm lên!

Hắn hít sâu một hơi, sau khi trấn định lại tinh thần, từ từ mở cửa ra.

Trong giây phút mở cửa ra, dương quang chói mắt chiếu rọi giữa hai người bọn họ, qua tia nắng đó, hai người một kẻ bên trong một kẻ bên ngoài ánh mắt cùng chạm vào một nơi, trái tim như cùng chung một nhịp đập.

“Mộ tiểu thư”

“Lam công tử ——”

Lam Mộ Hiên thâm sâu nhìn Mộ Vãn Tình, nghiêng người đến cạnh cửa, nhãn thần ngụ ý hoan nghênh nàng vào trong.

Mộ Vãn Tình cũng thật sâu nhìn hắn, trong lòng hơi kinh ngạc, cảm giác được dường như hôm nay hắn có chỗ nào đó hơi khác thường, lẽ nào là vì đã biết được thân thế của mình, hắn không chịu nổi đả kích, cho nên cả người thay đổi?

Nghĩ tới đây, đáy lòng này hơi thắt lại, suy ngẫm xem nên an ủi hắn thế nào, mới có thể khiến hắn thật sự giải phóng được lòng mình.

“Mộ tiểu thư, hôm nay sao lại rãnh rỗi tới đây?” Lam Mộ Hiên ánh mắt sáng như trăng sao *(*câu gốc: hạo như tinh nguyệt*) nhìn nàng, rũ bỏ sự ngượng ngùng thường ngày, mặt mày nhiều hơn mấy phần tự tin, đối với nàng cũng không còn không tự nhiên như trước nữa.

Mộ Vãn Tình thoải mái nhìn hắn, cùng lúc với sự kinh ngạc, đáy mắt cũng xẹt qua vài phần mừng rỡ, Lam Mộ Hiên đã có được tự tin, càng nhìn càng khiến nàng không thể rời mắt được.

” Cũng không có gì, ta cùng ca ca tới thăm gia gia.”

Nàng dừng một chút, nhớ lại lời Vân Khê nói lúc trước, do dự nói: “Lam công tử, chuyện trong nhà ngươi, ta đã nghe nói rồi. Ngươi

đừng suy nghĩ nhiều quá, trên đời chuyện không như ý có đến tám chín phần mười, làm sao có thể lúc nào cũng như ý người được? Trân trọng tất cả những thứ đang có trước mắt, mới là quan trọng nhất.”

“Ừ?” Lam Mộ Hiên có chút mơ hồ, không biết lời của nàng rốt cuộc có ý gì?

Mộ Vãn Tình chỉ cho là hắn vẫn đang chán nản thất vọng, tiếp tục nói: “Thật ra thì, cho dù ngươi không phải là Lam đại thiếu gia, vậy thì có sao đâu? Ngươi chính là ngươi, phàm là người thật lòng đối xử tốt với ngươi, sẽ chẳng có ai vì ngươi không phải là Lam đại thiếu gia mà xem nhẹ ngươi. Ngươi tuyệt đối không nên nghĩ không thông!”

Lam Mộ Hiên chân mày nhíu chặt, lại từ từ giãn ra, nhìn ánh mắt của nàng cũng càng thêm nóng lên.

“Vậy nếu ta cái gì cũng không nên hồn, Mộ tiểu thư có xem nhẹ ta không?” Nhãn thần hắn sáng quắc nhìn chăm chú Mộ Vãn Tình, trái tim như muốn nhảy vọt lên cổ họng.

Mộ Vãn Tình không chút nghĩ ngợi, liền lắc đầu nói: “Ta dĩ nhiên sẽ không xem nhẹ ngươi, ở trong mắt ta, ngươi so với những người khác lại càng ưu tú hơn. Vì ngươi tính tình thẳng thắn, đối nhân xử thế chân thành, sẽ không lừa gạt bằng hữu, cũng sẽ không có tâm cơ đùa bỡn những người bên cạnh ngươi, ở cùng với ngươi, ta cảm thấy..... Ta cảm thấy rất an tâm.” Nói ra những lời này, nàng đột nhiên cảm giác mình đã không cẩn thận tiết lộ tâm tư bản thân, nàng từ trước đến giờ sảng khoái không kiêng kị cư nhiên cũng hơi đỏ ửng hai gò má.

“Ta..... Ta là muốn nói, bên cạnh ngươi có rất nhiều bằng hữu quan tâm ngươi, trong lòng ngươi có chuyện gì, cứ việc nói ra cùng mọi

người chia sẻ, không nên một mình rầu rĩ không vui, nghĩ không thông suốt.” Mộ Vãn Tình chỉ cảm thấy mình càng tô càng đen, đầu cúi thấp đến mức sắp chạm đất.

Nàng cúi đầu, nên không có phát hiện trên khuôn mặt tuẩn mỹ của Lam Mộ Hiên có một vầng hào quang lấp lánh đang từ từ tản ra sáng ngời, Lam Mộ Hiên nhìn nàng lộ ra bộ dạng mềm yếu của nữ nhân, trong lòng rung động kịch liệt, lòng tự tin cũng tăng vọt theo.

Thì ra là nàng thật sự quan tâm hắn, cho dù biết hắn đã không còn thân phận Lam đại thiếu gia, nàng cũng vẫn không hề quay lưng lại mà quan tâm hắn, một cô nương như vậy, hắn làm sao có thể không động tâm, làm sao có thể bỏ qua?

Mộ Vãn Tình vẫn cúi đầu, cũng không nghe thấy bất kì âm thanh nào từ hắn, trong lòng không khỏi càng thêm thấp thỏm. Lúc này, hắn bỗng nhiên động, nàng thấy cước bộ của hắn vội vã chuyển hướng nàng, chỉ là thời gian ngắn ngủi như vậy, hơi thở thuộc về hắn đã bao vây nàng, nàng thầm hít một hơi khí lạnh thật sâu vào trong lồng ngực.

Nàng khẽ sửng sốt, cho tới khi nghe thấy tim hắn đập loạn nhịp trong lồng ngực, nàng chợt hiểu ra ngẩng đầu lên, nhìn thấu vào tấm chân tình tha thiết sâu trong mắt hắn. Chẳng biết tại sao, giờ khắc này, nàng cảm thấy hắn tuấn mỹ như thiên thần, làm cho nàng không dám với tới, chỉ có thể ngước nhìn lên.

Giờ cơm tối, già trẻ lớn bé tụ tập ở đại đường, cùng nhau dùng cơm.

Hai đứa nhỏ Vân Tiểu Mặc và Đoan Mộc Tĩnh, đã ngồi xuống từ rất sớm, chờ chực ăn cơm, còn có một Tiểu Bạch thích ăn nhất, đang coi chừng chiếc bát sứ đặc biệt chỉ thuộc về nó, lăn qua lộn lại, chờ mong tới mức không thể nhịn nổi nữa.

” Nữ ma đầu sao còn chưa tới? Tiểu Bạch sắp bị đói dẹp bụng rồi.”

Vân Tiểu Mặc sờ sờ Tiểu Bạch, trấn an nói: “Tiểu Bạch, ngươi nhẫn nhịn thêm chút nữa đi, mẫu thân cùng phụ thân có thể còn đang tạo cho ta rất nhiều rất nhiều đệ đệ muội muội đó.”

” Phốc!” Long Thiên Thần trực tiếp phun, đứa cháu nhỏ của hắn thật đúng là một câu trúng đích, trong viện động tĩnh lớn như vậy, ngay cả hắn không muốn nghe cũng phải nghe thấy. Còn may mà hắn và Phong hộ pháp canh chừng thay bọn họ, bằng không để cho hai tiểu hài tử không cẩn thận xông vào, thấy vài màn không nên xem, vậy chẳng phải nguy rồi sao?

Nghĩ tới một màn hắn nhìn thấy và nghe thấy kia, trên gương mặt trắng nõn của hắn cũng nhịn không được tỏa ra làn khói hồng. Làm ơn đi, hắn vẫn còn là nam nhân thuần khiết gì đó được không, đại ca cùng đại tẩu lại dạy hư hắn như vậy, làm tổn hại tới trái tim thuần khiết của hắn rồi.

Đoan Mộc Tĩnh vẻ mặt nghi hoặc, giọng thuần chân hỏi: “Tiểu Mặc ca ca, chúng ta rốt cuộc là được tạo nên như thế nào? Vì sao ta không còn nhớ nổi nữa?”

Vân Tiểu Mặc cũng lắc đầu theo, nói: “Ta cũng không nhớ rõ, đó cũng là chuyện xa xôi rồi. Ngươi yên tâm, đợi lúc nào phụ thân cùng mẫu thân tái tạo người lần nữa, ta sẽ đi nhìn kĩ. Chờ ta biết đáp án rồi, ta sẽ nói cho ngươi biết trước tiên.”

“Phốc!” Long Thiên Thần chịu không nổi nữa, phun thêm lần nữa, đồng ngôn vô kỵ đồng ngôn vô kỵ* (*lời trẻ nhỏ không kiêng kị gì cả, nghĩ gì nói nấy*) a.

Bốn người Mộ Tông Minh, Mộ Cảnh Huy, Dạ Hàn Tinh và Phong hộ pháp cũng cười rất vui vẻ, quả nhiên trong nhà có một hài tử, liền nhiều thêm một bảo vật, tâm tình cũng tùy thời tùy chỗ trở nên vui vẻ.

Độc Cô Mưu không lên tiếng, nhưng cũng dời tầm mắt dưới nón tới chỗ hai hài tử, ở trên đời này thuần chân vô hại nhất, có lẽ chính là tâm hồn ngây thơ của hài tử, cũng đáng được mọi người trân trọng nhất.

Mộ Cảnh Huy nhìn hai hài tử, cũng là thật lòng vui mừng, mở miệng nói: “Tiểu Mặc, Tiểu Tĩnh, tối nay trong Mộ Tinh Thành có hội hoa đăng, các ngươi có đi chơi không?”

“Hội hoa đăng sao? Muốn đi, muốn đi!” Vân Tiểu Mặc hoan khoái kêu lên, sau khi dư quang liếc tới chỗ Đoan Mộc Tĩnh, đột nhiên cảm thấy mình chưa đủ chính chắn, thần sắc vội vàng nghiêm túc lại, ra vẻ người lớn hỏi Đoan Mộc Tĩnh “Tiểu Tĩnh, ngươi có muốn đi hội hoa đăng không? Tiểu Mặc ca ca dẫn ngươi đi chơi!”

Đoan Mộc Tĩnh nào có nhiều tâm tư như hắn, chỉ đơn thuần gật đầu nói: “Ừ, ta muốn đi.”

Vân Tiểu Mặc có chút tự hào cong khóe miệng: “Vậy cũng tốt, Tiểu Mặc ca ca dẫn ngươi đi xem hội hoa đăng.”

Long Thiên Thần cực kỳ khinh bỉ nhìn sang Vân Tiểu Mặc, tự mình muốn đi thì đi đi, còn muốn giả bộ chủ nghĩa đại nam nhân, thật không chịu nổi hai người phụ tử bọn họ, tại sao cả đám đều khôn khéo như vậy, vì sao hắn lại không có nổi một phần tâm cơ như vậy chứ? Long Thiên Thần chống cằm nhìn trời, thở dài với trời, ông trời quá không công bằng!

Lúc này, hai người Lam Mộ Hiên cùng Mộ Vãn Tình lững thững

bước vào, đi tới đại đường, thì phát hiện ánh mắt mọi người toàn bộ tập trung lên người bọn họ. Nghĩ đến một màn ôm nhau bày tỏ nỗi lòng trong phòng kia, hai người đồng thời trên mặt hơi nóng, gương mặt nổi lên một mảnh hà sắc* *(mây hồng)*, thật giống như hai người thật sự làm chuyện gì không dám nhìn mặt người vậy, lúng túng chỉ muốn đào hầm ngầm chui vào.

Hai người này vừa mới tiếp nhận xong ánh mắt chăm chú của mọi người, phía sau lại có hai người tựa sát nhau đi tới.

Nghênh đón ánh mắt thâm ý của mọi người, Long Thiên Tuyệt vòng tay ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của Vân Khê, xuân quang đầy mặt bước đi sinh gió, mà Vân Khê còn lại là vẻ mặt thanh lãnh, ngoài khuôn mặt trắng nõn chỉ hiện ra chút ửng hồng, còn lại không khác gì thường ngày, chỗ nào có vẻ lúng túng của kẻ vừa làm chuyện gì đó không dám nhìn mặt người?

Chênh lệch quá a!

Mấy vị đang ngồi liếc nhau một cái, trao đổi ánh mắt với nhau, trong lòng tự hiểu.

Hai người đơn thuần Lam Mộ Hiên, so sánh với hai người bọn họ, đẳng cấp kia chỉ e như tiểu thái điểu đối với đại thần, căn bản không cách nào so sánh được!

” Mẫu thân, phụ thân, vừa nãy Mộ thúc thúc nói buổi tối có hội hoa đăng, Tiểu Mặc có thể mang Tiểu Tĩnh cùng đi chơi không?” Vân Tiểu Mặc đột nhiên mở miệng nói.

Vân Khê nhăn mày: “Hội hoa đăng có gì đáng xem? Người nhiều, đèn lồng lại đắt, hai người tiểu hài tử các ngươi vạn nhất chen chúc bị lạc thì phải làm sao?”

” Vậy mẫu thân và phụ thân đi cùng chúng ta là được không phải sao?” Vân Tiểu Mặc bĩu môi, có chút tâm không cam tình không nguyện, thật ra thì hắn chỉ muốn cùng Tiểu Tĩnh hai người đi thôi.

“Ừ, được rồi, chúng ta đi cùng các ngươi, tiểu hài tử không được ra ngoài một mình.” Vân Khê nói xong, nghiêng đầu nhìn về Long Thiên Tuyệt, trên mặt lộ ra thần sắc muốn nhảy cẫng lên vì vui sướng “Thiên Tuyệt, nghe nói ở hội hoa đăng cổ đại thú vị, chúng ta đi đoán đố đèn được không? Không biết có người nào thả đèn trên sông không? Không bằng chúng ta đi thả đèn Khổng Minh đi.....”...”

Vân Tiểu Mặc trên trán hiện lên mấy hắc tuyến, chu cái miệng nhỏ nhắn, nhãn thần he hé liếc tới vẻ mặt hưng phấn của mẫu thân, thì ra mẫu thân còn muốn đi chơi hơn hắn!

Sau bữa cơm chiều, một nhóm bốn người liền ra cửa, bước về phía hội hoa đăng.

Hai đứa nhỏ chắp tay đi phía trước, thỉnh thoảng kề đầu ghé tai, thỉnh thoảng ngó nghía chung quanh, Tiểu Bạch bám trên vai Vân Tiểu Mặc, giống tay trùm sỏ số một tay nâng một cây nến lớn.

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt hai người đi cách bọn họ không tới năm bước, Vân Khê như con chim nhỏ nép vào người kéo cánh tay hắn, vẻ mặt mừng rỡ, xét cho cùng, nàng tới Ngạo Thiên đại lục lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên tham dự hội hoa đăng, cảm giác mong đợi trong lòng cũng chẳng ít hơn nhi tử, hơn nữa lần này lại đi cùng người trong lòng nàng, nụ cười trên mặt nàng chưa lúc nào biến mất.

Long Thiên Tuyệt thỉnh thoảng cúi đầu nhìn về phía nụ cười sáng rực rỡ như ngọc của nàng, lòng cũng tràn đầy vui mừng, nhiều ngày ly biệt sầu tư cũng tản đi đâu hết, thay vào đó là ấm áp cùng ngọt ngào.

Thật muốn vĩnh viễn dìu dắt thê nhi như vậy, sống một cuộc đời thường thường phàm phàm, không có phân tranh, không có cừu địch, có khi là hạnh phúc và niềm vui vô biên vô tận.

Song, điều này có thể sao?

Vẻ u sầu từ từ bò lên đuôi lông mày hắn, chẳng biết tại sao, trong lòng hắn mơ hồ nhiều thêm mấy phần sầu lo, luôn cảm thấy có chuyện gì đó không tốt sẽ xảy ra, phá tan hết thảy hạnh phúc và niềm vui mà hắn hiện có.

Nếu thật như vậy, hắn chỉ hy vọng mọi chuyện tới muộn một chút, hiện tại khiến hắn tận tình muốn hưởng thụ trong đó. Trên hội hoa đăng, người người tấp nập, tinh quang tươi sáng vào ban đêm ở nơi này, trở nên càng thêm rực rỡ.

Trong đám người, nhóm bốn người Vân Khê như một bức tranh phong cảnh tuyệt mĩ, người đi đường qua lại cũng nhịn không được mà dừng chân quay đầu lại, liếc mắt nhìn họ mấy lần, không phải vì cái gì khác người, mà thật sự là bốn người này quá mức xuất chúng, giống như bước từ trong tranh ra, khiến người ta thưởng tâm duyệt mục.

Bốn người xuyên qua mấy con phố, dung nhập vào biển người càng đông càng náo nhiệt, hoa đăng ở lễ hội đông đúc mĩ lệ, người đi như nước chảy, hoan thanh tiếu ngữ* (tiếng cười nói) cả một vùng trời.

Trong đám người, có mấy cái đuôi lặng lẽ theo sau bốn người, một cách mù quáng.

Quyển 2 - Chương 45: Cả nhà đi dạo hội hoa đăng

Cả nhà đi dạo hội hoa đăng Đi tới một cửa hàng bán hoa đăng, hai đứa bé Vân Tiểu Mặc và Đoan Mộc Tĩnh ương ngạnh dừng lại, ngẩng đầu lưu luyến nhìn hoa đăng treo đầy trước mặt.

“Phụ thân, chúng con muốn hoa đăng.”

“Tiểu Bạch cũng muốn.”

Tất cả đều quay đầu nhìn lại hai người, hai mắt chớp chớp, tràn ngập mong chờ.

Vân Khê kéo tay Long Thiên Tuyệt, cũng ngẩng khuôn mặt đẹp khuynh thành lên, đôi môi chu lại: “Thiên Tuyệt, ta cũng muốn!”

Long Thiên Tuyệt cúi đầu cười, nhìn đôi môi mềm mại cong lên, hạ thân sít chặt, ánh mắt cũng ảm đạm đi, đột nhiên nhìn ra xa nói:

“Nàng muốn thứ gì?” Hắn cố ý hỏi mập mờ, mang ánh mắt bốc lửa nhìn kỹ đôi môi như lưu ly kia, ánh mắt như đôi tay vô hình, khẽ vuốt nhẹ trên đôi môi. Trên mặt Vân Khê hơi nóng lên, trừng mắt nhìn hắn một cái, hé miệng cười trộm.

Thực không chịu được, người này lúc nào cũng có thể bốc lên dục hỏa.

“Phụ thân.” Thanh âm đầy chờ mong của Vân Tiểu Mặc lại lần nữa truyền tới, chặt đứt cảm xúc của hai người.

Long Thiên Tuyệt quay đầu, nhìn con, rồi đưa tay nói: “Đi đi, con muốn gì thì cứ lấy.”

“Tốt quá, tốt quá!” Hai tiểu gia hỏa vui sướng kêu lên, bắt đầu ríu rít thảo luận nên chọn cái nào.

Long Thiên Tuyệt quay đầu, tiếp tục nhìn thiên hạ bên cạnh, đưa tay ôm lấy eo nàng, để nàng dựa vào lòng, cúi đầu ghé sát tai nàng, giọng đầy từ tính nói: “Nói cho ta biết, nàng cuối cùng là muốn gì?”

Vân Khê vặn vẹo thân mình, hé miệng cười nói: “Muốn hoa đăng!”

Long Thiên Tuyệt híp mắt lại, lắc đầu nói: “Đáp án không chính xác.”

Vân Khê tiếp tục hé miệng cười: “Muốn đèn lồng!”

Long Thiên Tuyệt bấm lên eo nàng như trừng phạt, như cũ nói: “Đáp án vẫn không chính xác.”

“A!” Trong miệng Vân Khê khẽ hô lên, xin tha nói: “Được rồi, muốn chàng, muốn chàng!”

Khóe môi hoàn mỹ khẽ cong lên, Long Thiên Tuyệt lộ ra một tia hài lòng cười: “Đáp án chính xác! Đêm nay sẽ thỏa mãn nàng. Bây giờ thưởng cho nàng một cái hôn.” Nói rồi, hắn vô sỉ cúi đầu, ngậm lấy đôi môi khẽ mím chặt của nàng, từ từ nhấm nháp.

Khát vọng vừa rồi, cuối cùng cũng được như ý nguyện, cái miệng nhỏ nhắn này, thế nào cũng không thấy đủ, nàng nhất định là hạ chú hắn rồi, nếu không sao thế nào lại cũng không thể thỏa mãn khát vọng mãnh liệt trong lòng thế?

“Tại sao tiểu đệ đệ tiểu muội muội còn không ra? Chúng hẳn là phải đi ra rồi chứ?”

“Không biết có phải giống gà mái đẻ trứng không? Đầu tiên là đẻ trứng, sau đó lại chậm rãi ấp?”

“Tiểu Bạch không hiểu, Tiểu Bạch rất mơ hồ…”

Đột nhiên nghe được tiếng thảo luận của hai đứa trẻ và Tiểu Bạch, Long Thiên Tuyệt và Vân Khê cùng quay đầu, lại thấy bọn chúng đang tò mò đánh giá họ, hơn nữa ánh mắt của hai đứa lại ở nửa người dưới của mình, ánh mắt kia như đang muốn nhìn xem trứng trong truyền thuyết rốt cuộc là từ đâu mà ra.

Vân Khê đầu ong ong, dở khóc dở cười, không nhịn được nhéo mạnh eo Long Thiên Tuyệt. Đều tại hắn, trước mặt hai đứa bé cũng dám làm càn như vậy, giờ thì hay rồi, để bọn trẻ nhìn thấy, chàng đợi mà trả lời những câu hỏi siêu cấp của chúng đi.

Long Thiên Tuyệt lại ra vẻ không có chuyện gì xảy ra, khóe miệng hơi cười, nói với hai đứa trẻ: “Tiểu đệ đệ tiểu muội muội chúng rất mắc cỡ, lúc mới sinh, sợ nhất là thấy ánh sáng. Các con xem, ở đây nhiều hoa đăng như thế, chúng dù có muốn ra thì cũng bị dọa về rồi.”

“Thì ra là vậy.” Đoan Mộc Tĩnh chợt hiểu ra.

“Là như vậy sao?” Vân Tiểu Mặc lại có vẻ mặt hồ nghi.

Tiểu Bạch gãi đầu, suy nghĩ nói: “Tiểu Bạch vẫn còn mơ hồ.”

“Thế nào, các con chọn hoa đăng xong chưa?” Đối với nghi vấn của con mình, Long Thiên Tuyệt mặt không đỏ, tim không đập mạnh, tùy ý xoay chuyển vấn đề.

“Chọn xong rồi! Tiểu Tĩnh muốn một cái, còn hai cái này là của con và Tiểu Bạch.” Vân Tiểu Mặc chỉ lên mấy cái hoa đăng trên đầu mình, kiễng chân muốn lấy.

Ông chủ cửa hàng nhìn cả nhà, không khỏi trợn tròn mắt. Bởi vì hắn mới rõ ràng nghe thấy tiếng tiểu thú nói chuyện, bây giờ lại thấy trong móng vuốt của tiểu thú cũng có một chiếc hoa đăng, thực là đùa chết người. Ông chủ dụi mạnh mắt mình, cho là mình hoa mắt.

Một đường đi loanh quanh, nhã hứng càng nhiều.

Theo dòng người đi tới bên sông đào ngoài thành, thấy có người thả đèn xuống sông, từng chiếc đèn theo sông trôi đi, làm cho cảnh đêm nay, càng tăng thêm diễm lệ.

“Phụ thân, mẫu thân, chúng con cũng muốn chơi.” Trên mặt Vân Tiểu Mặc và Đoan Mộc Tĩnh tràn ngập hưng phấn.

“Các con đợi một chút, phụ thânđi mua đèn.” Giương lông mày lên, trong đôi mắt tràn đầy ý cười, Long Thiên Tuyệt quay đầu lại, nói nhỏ vào tai Vân Khê: “Ta đi xử lý cái đuôi phía sau một chút, sẽ quay lại ngay.”

“Đi đi.” Vân Khê đưa tay khẽ cười, nàng sớm đã phát hiện mấy cái đuôi phía sau, chỉ là không có hứng quét, cho nên không phản ứng.

Long Thiên Tuyệt vừa rời đi, hai đứa trẻ liền kích động chạy về phía bờ sông. Vân Khê từ xa nhìn lại, cũng không hề ngăn cản. Bên mình vừa hay có một thân cây, nàng khẽ dựa vào đó.

Gió đêm khẽ thổi qua mặt nàng, thổi bay mái tóc nàng. Nàng tối nay được hưởng thụ sung sướng, tâm tình cũng nhẹ nhàng. Khóe miệng

nàng khẽ cong lên, thoáng hiện một nét cười tuyệt đẹp, dung nhan xinh đẹp xuất hiện, tao nhã không nói lên lời. Chỗ nàng đứng dòng người như nước, dáng người mềm mại dựa bên gốc cây, mang theo vài phần lười nhạc, trong thời gian ngắn, dẫn tới vô số ánh mắt truy đuổi. Dung nhan khuynh thành tuyệt sắc của nàng, cùng khí chất thanh lệ xuất trần, cơ hồ là khiến mọi người nghĩ rằng nàng là tiên tử giáng trần.

Long Thiên Tuyệt rất nhanh đã thu thập được mấy cái đuôi bám theo, lại mua mấy cái đèn. Cất bước quay về, thấy được một màn mị nhân này, ánh mắt tràn ngập si ý. Hắn khép hờ mắt lại, xem ra sau này không thể tùy ý để nàng một mình ở giữa trung ương được. Vì cái này không ngờ lại dẫn tới nhiều ong bướm si mê nàng đến thế.

Đang nghĩ, thì bên gốc cây đã xuất hiện một kẻ si mê. Hắn cau mày, sát khí nồng đậm quanh người, chậm rãi đi tới.

Mái tóc của Vân Khê bị gió thổi bay, ánh mắt nhìn chăm chú vào hai đứa trẻ đang nô đùa, lại đắm chìm trong suy nghĩ của mình. Bên mình bỗng có một đợt gió thổi tới, mang theo mùi rượu nồng đậm. Nàng cau nhẹ mày, đột nhiên quay đầu, đi tìm kẻ phát ra mùi rượu đáng ghét này.

“A, đây không phải Vân tiểu thư sao? Thế nào đêm nay lại chỉ có một mình đứng đây vậy?”

Vân Khê nhận ra đối phương, chính là Tư Đồ Anh Kiệt ngày đó gặp trong phủ thành chủ. Cả người hắn nồng nặc mùi rượu, mặt đỏ bừng bừng, nhìn nàng mang theo vẻ tục tĩu.

Vân Khê quay đầu, không muốn lý đến hắn, không muốn vì hắn mà phá hỏng tâm tình tốt đẹp đêm nay.

Thân hình Tư Đồ Anh Kiệt hơi run rẩy, ánh mắt lờ đờ mông lung. Mấy ngày nay vì bảo vật U Cốt Thúy Diễm của Tư Đồ gia bị mất, ngũ trưởng lão chẳng những bị mù, còn bị phế mất một cánh tay, tâm tình rất tệ, nên trút giận lên đám đệ tử bọn hắn, hắn cũng không thể tránh được, còn bị lệnh cưỡng chế bắt buộc phải tìm được U Cốt Thúy Diễm ở Luyện Đan Sư đại hội, nếu không ai cũng đừng mong thoải mái.

Tư Đồ Anh Kiệt làm gì có bản lĩnh tìm được U Cốt Thúy Diễm, lại không dám về gặp ngũ trưởng lão, nên cũng chỉ dám uống say trong quán rượu, tạm quên đi phiền não. Tối nay, vừa đắc ý uống rượu một hồi, đang nghĩ muốn đi thanh lâu thoải mái một chuyến, ai biết được giữa đường gặp được hình ảnh kia.

Đi tới gần, hắn nhận ra Vân Khê, hơi rượu bốc lên, hắn quên mất giáo huấn lần trước, nhìn chằm chằm đánh giá nàng, sắc tâm nổi lên.

“Có hứng thú uống rượu cùng ta không?”

Ánh mắt Vân Khê khép lại, nàng thề rằng tối nay nàng muốn làm một thục nữ, không muốn đánh nhau, nhưng trời cao không muốn nàng như ý, tự động đưa một bao cát đến, sao nàng có thể để hắn thất vọng chứ.

Bàn tay trong tay áo nắm lại, nàng đang nghĩ xem nên cho hắn một đấm bên trái hay bên phải, thì Long Thiên Tuyệt đã từ phía trước bước đến, trên khuôn mặt như ngọc của hắn có sát khí lưu động.

Vân Khê khẽ nhếch miệng, bàn tay nắm lại đã buông lỏng.

Tối nay, nàng vẫn nên là một thục nữ dựa vào một người khác đi.

“Tư Đồ công tử xác định muốn mời ta uống rượu sao?” Khóe miệng

Vân Khê như câu dẫn, ánh mắt như nước lưu chuyển, đẹp không tả xiết.

“Đó là tự nhiên, ta thành tâm muốn mời, Vân tiểu thư sẽ không không nể mặt chứ?” Ánh mắt si mê của Tư Đồ Anh Kiệt càng đậm hơn, lại muốn bước đến bên nàng, bàn tay đã tiến đến, lại cúi đầu ngửi mùi thơm trên người nàng, trong mũi hít dồn dập: “Thơm quá! Vân tiểu thư quả là một mỹ nhân khuynh thành tuyệt sắc!”

Hắn vuốt mái tóc rối bù của mình, bày ra một tư thế tự cho là dễ mê hoặc nhất, híp mắt nhìn về phía Vân Khê: “Vân tiểu thư muốn đi trong đình bên bờ hồ hay là về hàn xá của tại hạ uống rượu? Chẳng qua tối nay gió lạnh, tại hạ cho rằng, về hàn xá của tại hạ tương đối…”

Vân Khê nhìn khuôn mặt kia, trong lòng cảm thấy buồn nôn. Người cổ đại đều như vậy sao?

Trong mắt, thân ảnh của Long Thiên Tuyệt càng lúc càng lớn. Nàng mím miệng, trong lòng nổi lên cảm giác muốn trêu chọc. Nàng đột nhiên cười nhẹ nhàng với Tư Đồ Anh Kiệt, ánh mắt dụ người, phong hoa vô hạn: “Ta cũng cảm thấy đêm nay gió quá lạnh, nước trong hồ lạnh, không thích hợp để ngồi ở đó uống rượu. Tư Đồ công tử cũng cần cẩn thận một chút, nhất định đừng để ngã vào hồ, sẽ bị nhiễm lạnh đó.”

“Ha ha.” Hắn còn tưởng rằng nàng sẽ giống lần đầu gặp mặt không cho hắn sắc mặt hòa nhã, sự tình lại ngoài dự liệu của hắn. Tư Đồ Anh Kiệt trong lòng một trận vui mừng, hướng về phía Vân Khê khoe khoang vẻ phong tao: ” Vân tiểu thư quan tâm tại hạ như vậy, tại hạ cảm kích vô cùng, chúng ta bây giờ đi liền thôi.”

“Tư Đồ công tử, ngươi nghĩ đi nơi nào?” Từ phía sau hắn, một giọng nói biếng nhác, thanh nhã truyền đến.

Tư Đồ Anh Kiệt quay đầu lại nhìn thoáng qua, cảm thấy lạ mặt, cũng lười phản ứng, hướng hắn quát lớn:”Chúng ta đi đâu, ngươi quản được sao!”

“Ngươi chọc ghẹo phu nhân của ta, ngươi nói có liên quan đến ta không?”Long Thiên Tuyệt hơi nhếch môi, sắc mặt thản nhiên, một đôi con ngươi như ngọc đen lóe ra ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Phu nhân?” Tư Đồ Anh Kiệt hốt hoảng, trái phải nhìn hai người, không có chút phản ứng.

Đáng tiếc, Long Thiên Tuyệt không cho hắn thời gian phản ứng, tay áo rộng thùng thình vung mạnh lên, mang theo một trận cuồng phong, đôi mắt nhất thời một mảnh hàn băng sắc bén.

“A a a a a a”

Tư Đồ Anh Kiệt bị hất tung lên cao, vẽ thành một đường vòng cung rồi nặng nề rơi xuống giữa dòng sông chật ních hoa đăng.

“Tõm” Một tiếng động lớn, khiến dân chúng đang ở bên bờ thả hoa đăng cả kinh, nhao nhao tản ra xa bờ, không biết đến tột cùng xảy ra chuyện gì.

“Thiên Tuyệt, chàng thật bạo lực quá đi!” Vân Khê kéo kéo vạt áo Long Thiên Tuyệt, hướng hắn tinh nghịch nháy mắt, khóe miệng lén mỉm cười.

“Nghịch ngợm!” Long Thiên Tuyệt khẽ véo chiếc mũi xinh xắn của nàng, hắn sao lại không biết tâm tư muốn đùa dai của nàng, đáy mắt hiện lên một tia cười khổ.

Lúc này Vân Tiểu Mặc và Đoan Mộc Tĩnh từ phía bờ sông chạy về.

“Phụ thân, mẫu thân, bên kia có người rơi xuống nước, hình như là hình như là thúc thúc xấu xa trong phủ thành chủ hồi trước a.”

Long Thiên Tuyệt nhướng lông mày nhìn về phía Vân Khê, mang theo vẻ thắc mắc. Vân Khê nhẹ nhàng cười, vuốt đầu nhi tử nói: “Ừ, nước ở đây đã bị người làm dơ, chúng ta đem hoa đăng lên trên kia thả đi.”

Sau đó quay sang trừng mắt nhìn Long Thiên Tuyệt, nói: “Đúng như Tiểu Mặc nói, chỉ là thúc thúc xấu xa mà thôi”

Không có hỏi thêm gì, Long Thiên Tuyệt dẫn ba người một thú, dọc theo bờ sông hướng thượng du đi đến.

Tối nay hai người Lam Mộ Hiên và Mộ Vãn Tình cũng cùng nhau đi dạo hội hoa đăng, sợ bị đoàn người Vân Khê gặp được, hai bên cùng xấu hổ, cho nên hai người cố ý chờ cả nhà Vân Khê đi được một lúc mới chậm chạp xuất phát.

Cả nhà Vân Khê vừa đi khỏi cây đại thụ, hai người bọn họ cũng vừa đi tới đây, hai người cùng nhau tâm sự, tâm tình đều có chút hưng phấn lẫn khẩn trương. Dọc theo đường đi Lam Mộ Hiên run run, muốn nắm tay Mộ Vãn Tình, thế nhưng mỗi khi sắp chạm đến thì lại căng thẳng mà thu tay về. Đưa lên thả xuống, không biết bao nhiêu lần,thấy thế đáy lòng Mộ Vãn Tình sốt ruột, nhịn không được nghĩ muốn cầm tay hắn.

Xa xa, nghe được có người hô cứu mạng, Mộ Vãn Tình thấy thanh âm nghe quen tai, liền vội bước đến, theo hướng phát ra thanh âm.

Trên bờ sông đứng không ít dân chúng, đều vây xem Tư Đồ Anh Kiệt

vùng vẫy trong nước, nhưng lại không ai tiến lên giúp đỡ. Mà Tư Đồ Anh Kiệt cũng là vận đen không gì sánh được, cư nhiên lại là một con vịt lên cạn, không biết bơi lội, một người ở trong nước giãy giụa hô cứu mạng, chính là không ai tới giúp, gấp đến độ hắn cảm thấy choáng váng không biết nói gì, thiếu chút kêu cha gọi mẹ.

“Biểu ca ” Mộ Vãn Tình nhận ra người đang giãy giụa trong nước, nên khẽ cau mày, không nói hai lời nhảy xuống nước. Bởi vì từ nhỏ cùng Tư Đồ Anh Kiệt cùng nhau lớn lên, nàng biết Tư Đồ Anh Kiệt không biết bơi, niệm tình cũ, nàng không chút do dự nhảy xuống nước cứu hắn.

“Mộ tiểu thư ” Lam Mộ Hiên đuổi theo sau, muốn ngăn cản nàng, nhưng phát hiện đã không còn kịp rồi. Nàng đã không suy nghĩ nhảy xuống nước, hắn nhăn mày, nhìn chằm chằm nơi giữa dòng, trong lòng lo lắng vạn phần.

Mộ Vãn Tình nhanh chóng lặn vào trong nước, thân thể linh hoạt tựa như một con cá, chỉ một lát đã bơi đến bên cạnh Tư Đồ Anh Kiệt.

“Biểu ca, nắm lấy tay ta!”

Tư Đồ Anh Kiệt đang thống khổ giãy dụa nghe được thanh âm của nàng, trong lòng mừng như điên, nước mắt vui mừng cũng chảy ra. Vẫn là biểu muội tốt nhất, tuy rằng nàng lớn lên không xinh đẹp lắm nhưng tâm địa thiện lương, đối với hắn cũng tốt. Biết vậy chẳng làm những việc kia, vốn đang tốt đẹp lại đi trêu chọc nữ nhân khác, các nàng tuy xinh đẹp tuyệt trần nhưng tâm địa rắn rết ác độc, hắn hiện tại hối hận không thôi.

Nắm tay biểu muội, theo nàng chậm rãi bơi vào bờ, Tư Đồ Anh Kiệt nhớ lại chuyện vừa rồi, ôm Mộ Vãn Tình khóc rống: “Biểu muội, may là ngươi đã đến! Bằng không đêm nay ta thực sự chết đuối ở đây, ta

không cam lòng a… ”

“Biểu…”

Nhìn Tư Đồ Anh Kiệt đường đường một đại nam nhân thế nhưng lại khóc oa oa, những người vây xem đồng thời hít khí lạnh, ầm ầm bàn tán.

Lam Mộ Hiên cúi đầu nhìn hai người đang ôm nhau, trong lòng bốc hỏa ngùn ngụt, rất muốn xông lên phía trước, đem nam nhân nước mắt tèm lem đang ôm ấp Mộ Vãn Tình khóc rống ném xuống dòng sông lần thứ hai. Thế nhưng hắn, hắn không thể làm như vậy, bởi vì trên lí thuyết bọn họ đều là quan hệ huynh muội họ hàng, từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã, tự nhiên quan hệ gần gũi hơn so với hắn.

Không thể làm gì hơn, hắn đành đứng ở một bên nhìn họ, đáy lòng không kìm được lửa cháy.

“Biểu ca, nếu không có việc gì, ngươi mau đứng lên! Như vậy còn thể thống gì nữa?!” Mộ Vãn Tình có chút đau đầu, đường đường một nam tử hán, cư nhiên nhu nhược vô năng, nếu không phải nhớ đến máu mủ ruột rà, nàng cũng chẳng muốn cứu hắn.

Tư Đồ Anh Kiệt không chỉ không buông nàng ra, trái lại càng ôm chặt lấy nàng:”Biểu muội, ngươi đối với ta thật tốt! Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ cưới ngươi, trên đời này không có nữ nhân nào tốt hơn ngươi. Ngày mai ta nhất định phải đi cầu hôn…”

Mộ Vãn Tình khóe miệng run rẩy, trong lúc vô tình nâng mắt, thấy được Lam Mộ Hiên đứng sừng sững ở một bên sắc mặt âm trầm, Mộ Vãn Tình trong lòng căng thẳng, lúc này mới phản ứng lại, vội vàng đẩy Tư Đồ Anh Kiệt từ trên người ra.

“Lam công tử, biểu ca ta hắn từ nhỏ không biết bơi…” Mộ Vãn Tình vội vã giải thích, chỉ sợ Lam Mộ Hiên hiểu lầm.

Lam Mộ Hiên nhàn nhạt nở nụ cười, đáy mắt tản ra ánh sáng nhu hòa bốn phía, lắc đầu nói:”Không có việc gì, nếu không thì chúng ta đưa hắn trở về đi.”

Mộ Vãn Tình đáy lòng thở phào nhẹ nhõm, cũng nở nụ cười ôn nhu, hoàn hảo, hắn không có hiểu lầm, bằng không nàng thực sự không biết nên làm cái gì bây giờ.

Thượng du dòng sông, cả nhà Vân Khê chơi đùa vui vẻ. Sau khi thả hết hoa đăng liền thuê một con thuyền nhỏ, xuôi xuống hạ lưu một đường du ngoạn.

Vân Tiểu Mặc cùng với Đoan Mộc Tĩnh hai người ghé vào bên mép thuyền, ngắm hoa đăng trôi hai bên, tiếng cười vang vọng. Tiểu Bạch nhảy qua lại hai bên, chơi đến mệt chết đi.

Vân Khê tựa đầu vào vai Long Thiên Tuyệt, ngẩng đầu ngắm trăng, trong lòng cảm thấy buổi tối hôm nay thật sáng sủa, thật tuyệt vời, ngay cả bầu trời đầy sao cũng phá lệ sáng chói, lộng lẫy.

Long Thiên Tuyệt cúi đầu nhìn nàng, môi khẽ nhếch, đôi mắt hẹp dài chợt lóe sáng, mở miệng hỏi mở miệng hỏi:” Vừa rồi cầu xin điều gì?”

Vân Khê quay đầu lại, hướng về phía hắn nháy mắt mấy cái, vẻ mặt tươi cưoif nói:”Tâm nguyện nếu nói ra sẽ có thể mất linh.”

“Nàng không nói, ta đây đành đoán vậy.” Hắn nhướng mày, tay áo vung lên, phát ra một cỗ kình lực, men theo dòng nước lên xuống, dễ dàng đem hoa đăng nàng vừa thả giữa dòng thu vào lòng bàn tay.

Vân Khê khẽ hô, vội vã đem hoa đăng từ trong tay hắn đoạt về, giấu ở trong lòng:"Đáng ghét, không được nhìn!"

Vân Tiểu Mặc từ chỗ mép thuyền quay đầu lại, hiếu kỳ nhìn chằm chằm hoa đăng trong lòng nàng, thanh âm êm dịu hỏi: "Mẫu thân, người rốt cuộc ước cái gì? Tiểu Mặc cũng muốn biết nha."

Vân Khê kiên quyết lắc đầu:"Ai, cũng, không, được, nhìn lén."

"Mẫu thân thật nhỏ mọn nga!" Vân Tiểu Mặc tặng nàng một ánh mắt xem thường.

Xoay chuyển tầm mắt, hắn thò tay từ trong nước vớt lên một cái hoa đăng khác, cười khanh khách nói: "Là hoa đăng của Tiểu Tĩnh a! Ta muốn biết Tiểu Tĩnh rốt cuộc ước cái gì."

"A, Tiểu Mặc ca ca, ngươi xấu lắm!" Đoan Mộc Tĩnh dẩu cái miệng nhỏ nhắn, muốn đoạt lại hoa đăng nhưng vẫn chậm một bước.

Vân Tiểu Mặc cười ha hả mà đọc: "Nguyện cả nhà Tiểu mặc ca ca vĩnh viễn hạnh phúc vui vẻ."

Sau khi đọc xong, Vân Tiểu Mặc thu hồi nụ cười, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái của Đoan Mộc Tĩnh, trong lòng không khỏi mà dâng lên một dòng tình cảm ấm áp. Không chỉ có hắn, cả Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt cũng có chút kinh ngạc mà nhìn về phía Đoan Mộc Tĩnh, nguyện vọng của nàng không phải vì mình, mà là vì chúc phúc bọn họ.

Hài tử đơn thuần thiện lương như vậy, sao có thể làm người ta không yêu thương, không luyến tiếc được?

"Tiểu Tĩnh, đến chỗ Vân di nào." Vân Khê đem đèn đặt một bên, mở

ra hai tay, gọi Đoan Mộc Tĩnh.

Đoan Mộc Tĩnh đi mấy bước thì nhào tới trong ngực nàng, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, hé ra đôi mắt ngấn nước: ” Vân di, con nhớ phụ thân cùng mẫu thân lắm.” Nói xong, nàng oa một tiếng khóc lên.

Thì ra là bởi vì nghĩ tới người nhà mình gặp bất hạnh, cho nên nàng mới càng hy vọng người khác có thể được đến hạnh phúc vui vẻ.

Đứa nhỏ này quả thật là thông minh thấu hiểu tâm tư!

Vân Khê hốc mắt nóng lên, ôn nhu đem nàng ôm vào trong ngực, ôn nhu thoải mái nói: “Tiểu Tĩnh ngoan, sau này chúng ta chính là người nhà của con, con chẳng những có phụ thân cùng mẫu thân, con còn có Tiểu Mặc ca ca, con sẽ không cô đơn tịch mịch.”

” Vâng.”Đoan Mộc Tĩnh nhu thuận gật đầu, như cũ vùi vào trong ngực của nàng, nhỏ giọng khóc thút thít.

Long Thiên Tuyệt bàn tay to bao quát hết thẩy, đem hai người cùng ôm vào trong lòng, muốn dùng vòng tay rộng lớn của mình ôm ấp, cho các nàng an toàn và hạnh phúc vô bến bờ.

Vân Tiểu Mặc nhìn ba người ôm nhau, trong lòng nóng lên, cũng nhào tới: “Tiểu Mặc cũng muốn ôm một cái”

” Tiểu Bạch cũng muốn!” Tiểu Bạch cũng không rơi thua kém, kêu một tiếng, ngay lập tức thật nhanh chui vào khe hở ở giữa mấy người họ.

Thân thuyền đột nhiên lay động xuống, Long Thiên Tuyệt vững vàng che chở mà ôm lấy ba người, đồng thời dở khóc dở cười, nhưng trong lòng thì nhu thuận yên tĩnh. Hắn âm thầm ở trong lòng hạ quyết

tâm, để giữ lại nụ cười hồn nhiên tốt đẹp của bọn họ, kể từ hôm nay, hắn càng phải thêm cố gắng xây dựng một nhà hạnh phúc, để cho bọn họ đều có thể ở dưới cánh chim của hắn mà hạnh phúc vui vẻ sinh hoạt.

Người chèo thuyền ở mũi thuyền nhìn hình ảnh một nhà ấm áp ôm nhau, cũng cảm thấy cảm động vô cùng.

Một đêm này, cả nhà đều cùng chơi đùa rất vui vẻ.

Khi trở lại tửu lâu, hai đứa bé đã bởi vì mệt mỏi, mà ngáy khò khò ngủ trong lòng Long Thiên Tuyệt.

Vân Khê nhìn Long Thiên Tuyệt một tay ôm hài tử, đầu vai còn có một đứa bé khác, tình cảnh này có chút buồn cười, nhưng cũng hết sức uất ức. Tư thế như vậy, khi đến phiên hắn làm lại không có chút nào khó khăn hoặc không được tự nhiên, ngược lại giống như là đã luyện qua vô số lần, vừa tự nhiên, vừa ấm áp khiến trên miệng của hắn cũng giống như bao phủ một tầng hào quang nhàn nhạt, làm cho người ta ở trong lúc lơ đãng mà lâm vào si mê.

Đột nhiên nghĩ tới, nếu trong nhà có thêm một hài tử, vậy chẳng phải là sẽ bò đến trên lưng hắn sao?

Nghĩ đến hài tử, trên mặt nàng ửng đỏ, cùng hắn phát sinh qua mấy lần quan hệ thân mật, cũng không biết trong bụng nàng có phải đã có tiểu Tuyệt nho nhỏ hoặc là tiểu Mặc nho nhỏ rồi hay không?

Tay phải không tự chủ xoa bụng của mình, nàng hé miệng cúi đầu cười trộm.

“Nàng muốn hài tử …, chúng ta còn cần nhiều nỗ lực hơn nữa mới được.” Long Thiên tuyệt không biết khi nào từ phía trước nghỉ chân

quay đầu, giống như thấy rõ tâm tư nàng, khóe môi hắn khẽ nhếch, khuôn mặt tuấn mỹ cười giương lên một tia tà khí.

“Ai mà muốn hài tử? Muốn sinh một mình ngươi sinh đi!” Vân Khê đỏ mặt, khẽ gắt hắn một cái, từ trong lòng ngực của hắn đem Đoan Mộc Tĩnh ôm lấy, giành trước một bước vào tửu lâu.

Long Thiên Tuyệt cúi đầu cười, gương mặt vô cùng tao nhã.

Một đêm yên bình.

Lúc sáng sớm, Vân Khê đang dựa trong ngực Long Thiên Tuyệt ngủ say sưa, thì ngoài cửa tiếng gõ cửa vội vàng đột nhiên vang lên.

“Sư phụ, mau tỉnh lại! Xảy ra chuyện lớn!”

” Đã xảy ra chuyện gì?” Vân Khê mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhưng mà rất nhanh chóng từ trên giường bò dậy, nàng biết nếu không phải chuyện cực kỳ trọng yếu, Lam Mộ Hiên chắc chắn sẽ không làm phiền nàng lúc sáng sớm.

Long Thiên Tuyệt chớp chớp mắt, nhìn tốc độ nàng lưu loát rời giường mặc quần áo, không khỏi sợ hãi, tốc độ này hầu như có thể so sánh với người trong quân đội.

Vân Khê mở cửa, nhìn thấy ngoài cửa vẻ mặt vẻ lo lắng của Lam Mộ Hiên, kinh ngạc hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Lam Mộ Hiên nhăn mày, nói ra: “Sư phụ, lần này người phải giúp ta một chút! Nếu không, đồ nhi thật không biết nên làm cái gì bây giờ nữa.”

” Rốt cuộc là chuyện gì?”Vân Khê cau mày nói.

Lam Mộ Hiên cúi đầu nhớ đến, nói: “Vừa rồi nha hoàn của Mộ tiểu thư đưa tin đến cho ta, nói là biểu ca của Mộ tiểu thư sáng nay đi phủ thành chủ cầu hôn rồi, ta.....”

Vân Khê bĩu môi, vuốt mái tóc đen xõa dài, không chút lo lắng nói: “Không phải là cầu hôn sao? Không thành thân, ngươi gấp cái gì?”

Lam Mộ Hiên vội la lên: “Vậy mà còn có thể không vội sao? Vạn nhất Mộ thành chủ thật sự đồng ý, đem Mộ tiểu thư gả cho biểu ca nàng, ta đây.....”

Vân Khê nhìn khuôn mặt hắn vừa vội vừa hồng, thì không nhịn được cúi đầu nở nụ cười, đưa tay vỗ vỗ đầu vai hắn, an ủi: “Yên tâm, Mộ thành chủ chắc sẽ không đem muội muội của hắn gả cho tên ngu ngốc kia!”

Lam Mộ Hiên nhíu mày, vẻ mặt vẫn lo lắng.

Vân Khê nhìn như vậy, nên không cách nào khác, không thể làm gì hơn là nhún vai nói: “Như vậy đi, nếu kẻ ngu ngốc kia chọn hôm nay đi cầu hôn, vậy chúng ta cũng là đừng chọn ngày, liền hôm nay đi cầu hôn!”

“A?!” Gương mặt tuấn tú của Lam Mộ Hiên hiện lên một mảnh đỏ, thật giống như bí mật trong lòng bị đào ra, vừa mong đợi lại vừa không được tự nhiên.

” Nhưng, nhưng ta không có chuẩn bị sính lễ, hơn nữa cũng không có báo cho người nhà, như vậy có thể quá gấp rút rồi hay không?”

“Vậy không phải là ngươi dự định báo trước cho trên dưới Lam gia, sau đó chuẩn bị đủ sính lễ, mời bà mai, tặng thiệp, cuối cùng mới tới

cửa cầu hôn đó chứ?”Vân Khê nặng nề vung một chưởng lên ót của hắn, một bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Đợi đến khi đó, hoa cúc đều lạnh, Mộ tiểu thư của ngươi chỉ sợ cả oa nhi cũng đều sinh ra luôn, ngươi còn nói kết cái gì hôn?”

Lam Mộ Hiên tâm thần rùng mình, ánh mắt trở nên kiên định, nặng nề gật đầu nói: “Tốt, cứ quyết định như vậy, hiện tại liền tới cửa cầu hôn đi!” Nói xong, hắn vội vã xoay người chạy ra ngoài.

Tại sảnh đón khách trong phủ thành chủ, tất cả các rương lớn nhỏ đều được bày đầy trên đất, từng cái đều mở rộng ra, ánh vàng của hoàng kim châu báu, đồ cổ danh họa cái gì cần có đều có.

Tư Đồ Anh Kiệt ngẩng cao đầu, vẻ mặt kiêu ngạo, nghĩ thầm hắn mang đến nhiều sính lễ như vậy, biểu ca hẳn là không có lý do gì để phản đối hắn cưới biểu muội đi? Thử nghĩ xem, gia đình tầm thường thì sao có thể lấy được ra nhiều bảo vật để làm sính lễ như vậy, cũng chỉ có Tư Đồ gia mới có tài lực nhiều thế.

” Biểu ca, ta thật lòng thật tâm muốn cưới biểu muội làm vợ, hi vọng biểu ca có thể thành toàn.”

Mộ Cảnh Huy cúi đầu uống trà xanh, mắt nhìn thẳng, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Mộ Vãn Tình đứng ở bên người huynh trưởng, cũng nóng nảy, nàng trăm triệu không có ngờ tới Tư Đồ Anh Kiệt thực sự sáng sớm tới cầu hôn. Trông mong nhìn phía ngoài cửa, nội tâm nàng lo lắng, vì sao Lam công tử đến bây giờ còn không có tới?

Ngồi đối diện với Mộ Cảnh Huy, là Ngũ trưởng lão đang dùng miếng vải đen che hai mắt, hắn dùng tay trái uống trà, ống tay áo bên phải trống rỗng, gió nhẹ nhàng thổi lên, ống tay áo cuốn lại bay phất phới.

Đứng ở phía sau hắn còn có bốn gã đệ tử Tư Đồ gia, mọi người quần áo ngăn nắp, đứng thẳng ngẩng đầu.

Lúc này, Ngũ trưởng lão lên tiếng trước: “Mộ thành chủ, hôm nay lão phu là đại biểu Tư Đồ gia tới phủ thành chủ tặng sính lễ, tin tưởng Mộ thành chủ nhất định nể mặt mũi của Tư Đồ gia, sẽ không để cho chúng ta tay không mà về.”

Mộ Cảnh Huy nhíu mày, từ từ đem chén trà cầm trong tay đặt lại trên bàn.

” Tiểu Tình đúng thật là đã đến tuổi có thể kết hôn, nhưng Mộ gia ta bên trên còn có trưởng bối, một mình ta không thể quyết định được. Ngũ trưởng lão nếu là thật sự có thành ý, không bằng chờ ta trưởng bối của Mộ gia tới, mới định đoạt cũng không muộn.”

“Mộ thành chủ có ý tứ là, hôn sự của lệnh muội phải đợi trưởng lão Mộ gia tới mới có thể làm chủ?”Ngũ trưởng lão giọng nói có chút bất thiện, vừa nghe đã cảm thấy là đối phương muốn kéo dài thời gian, song ngẫm nghĩ lại, cũng cảm thấy để hợp lý, dù sao Mộ Tông Minh cũng là tổ phụ của bọn họ, ở Ngạo Thiên đại lục lại có danh tiếng, trưng cầu sự đồng ý của hắn cũng là đúng.

” Như vậy Mộ đại sư khi nào mới có thể đến?”

Tư Đồ Anh Kiệt vừa nghe Mộ Tông Minh muốn tới, trong lòng không khỏi lo lắng. Biểu ca là thành chủ đứng đầu một thành trì, vì dân chúng của Mộ Tinh Thành suy nghĩ, có lẽ sợ sự uy hiếp của Tư Đồ gia mà có thể đáp ứng việc hôn sự này, nhưng mà Mộ Tông Minh là nhất đại luyện đan tông sư, cho tới bây giờ cũng không chịu bị ai bó buộc, nên căn bản là sẽ không e ngại Tư Đồ gia. Nhưng nếu hắn không đồng ý việc hôn sự này, dù cho Ngũ trưởng lão ra mặt, chỉ sợ cũng vô dụng.

” Trưởng lão, chuyện này phải sớm giải quyết không nên chậm trễ, hay là sớm một chút định ra cho thỏa đáng, chậm thì dễ sinh biến.”

Ngũ trưởng lão hừ lạnh một tiếng: “Gấp cái gì? Dù là Mộ đại sư tới, chẳng lẽ hắn còn dám để Tư Đồ gia ta mất thể diện sao?”

Lời này tuy là nói cho Tư Đồ Anh Kiệt nghe, kì thực là đang uy hiếp huynh muội Mộ gia, nếu bọn họ dám không đáp ứng việc hôn sự này, như vậy Tư Đồ gia bọn họ tất nhiên truy cứu xuống, Mộ Tinh Thành sẽ không được bình yên.

Lúc này, ngoài cửa truyền tới một giọng nói: “Khiến ngươi thất vọng rồi, lão phu sẽ không đồng ý hôn sự này!”

Âm thanh vang lên xong, ngoài cửa đại sảnh đi tới mấy người, đầu chính là Mộ Tông Minh, theo sau còn có Vân Khê, Lam Mộ Hiên cùng huynh đệ Long Thiên Tuyệt.

” Vân Khê? Các ngươi?” Tư Đồ Anh Kiệt thấy Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt hai người, liền nhớ tới chuyện nhục nhã đêm qua bị rơi xuống nước, đáy lòng tức giận nhưng lại không dám thể hiện ra.

Tầm mắt Vân Khê lạnh lùng liếc về phía hắn, coi hắn không tồn tại. Hai huynh đệ Long Thiên Tuyệt thì càng đừng nhắc tới, bọn họ vốn tới để tham gia náo nhiệt, đối với người xem không thuận mắt, tự động sẽ không nhìn.

Lam Mộ Hiên tiến lên mấy bước, hướng tới Vãn Tình đứng đằng sau cách tấm màn không quá ba bước, yên lặng nắm tay nàng, không tiếng động mà dùng ánh mắt truyền lại tiếng lòng.

Mộ Vãn Tình trong lòng vui mừng, trên mặt thần sắc cũng buông lỏng

đi theo, gương mặt hiện ra vẻ nhẹ nhàng thanh thản.

Ngũ trưởng lão không nhìn thấy sắc mặt mọi người, chẳng qua chỉ nghe được Mộ Tông Minh cự tuyệt hôn sự, thì sắc mặt hắn đột nhiên trầm xuống, quát khẽ: “Anh Kiệt hắn là một nhân tài, tướng mạo đường đường, lại xuất thân danh môn, ngươi vì sao không đồng ý? Chẳng lẽ là coi thường Tư Đồ gia ta, muốn cùng Tư Đồ gia đối địch sao?”

Quả là một lời vu oan rất lớn!

Mộ Tông Minh nhập tọa ở vị trí chủ vị sau khi Mộ Cảnh huy nhượng lại, cười lạnh nói: “Nhà ta Vãn Tình tài đức gồm nhiều mặt, lớn lên cũng không kém, dù nói hợp với vương công quý tộc cũng không quá đáng. Nhưng nếu người nào tới cửa nhắc tới hôn sự, cũng giở giọng uy hiếp như Ngũ trưởng lão, Vãn Tình nhà ta chẳng phải là đã gả hết mấy lần rồi sao?”

Trong lòng Mộ Tông Minh tuy tức giận, nhưngngoài miệng cũng không thể nói quá trắng trợn, dù sao Tư Đồ gia tộc thế lực khổng lồ vẫn còn đó, phàm là người của Ngạo Thiên đại lục, nhiều hay ít đều đối với bọn họ có mấy phần sợ hãi, nên hắn không dám đắc tội trực tiếp với bọn họ.

Mộ Tông Minh sợ phá hỏng uy vọng của Tư Đồ gia, nhưng Vân Khê thì không sợ, cứ tiếp tục dùng cách mềm dẻo với bọn họ nữa, thì lúc nào mới có thể đem chuyện cầu hôn này giải quyết đây?

Nàng lạnh lùng cười một tiếng, nói: “Ngũ trưởng lão, ngươi nói hắn là nhân tài số một của Tư Đồ gia, tướng mạo đường đường, nhưng vì sao chúng ta không nhìn thấy? Chúng ta nhìn thấy hắn bất quá chỉ là một gã háo sắc vô năng là bọn cướp đoạt chuột nhắt, muốn tài không tài, muốn mạo không mạo, Mộ tiểu thư thích hắn mới là lạ!

Ngũ trưởng lão chẳng lẽ là học Vương bà bán dưa, mèo khen mèo dài đuôi?”

Long Thiên Thần nhịn không được, liền trực tiếp chê cười ra tiếng. Nghe đại tẩu mắng chửi người, cũng rất thú vị!

” Ngươi…ngươi” Tư Đồ Anh Kiệt nhất thời sắc mặt đỏ lên, chỉ vào Vân Khê nói “Ngươi nói ai là háo sắc vô năng là bọn cướp đoạt chuột nhắt?”

“Người nào thì người đó tự biết!” Vân Khê liếc xéo của hắn, khinh thường nói “Đây là chuyện thực mọi người đều biết, tin tưởng Ngũ trưởng lão ở trong lòng cũng biết. Bằng không mà nói…, dựa vào sự ưu tú nhiều mặt của ngươi, vì sao Mộ đại sư không muốn đáp ứng hôn sự này?”

Tư Đồ Anh Kiệt càng thêm nổi giận: “Vân Khê, ngươi không nên náo loạn chuyện tốt của ta?”

Vân Khê khẽ cười lắc đầu nói “Ngươi sai rồi! Ta hôm nay tới không phải là muốn quấy nhiễu chuyện tốt của ngươi, ta thay mặt đồ đệ của ta đến cầu hôn Mộ tiểu thư.”

Cái này mà không tính là quấy nhiễu chuyện tốt của hắn sao? Tư Đồ Anh Kiệt giận đến nghiến răng nghiến lợi, quay đầu trừng mắt nhìn Mộ Vãn Tình đang liếc mắt đưa tình với Lam Mộ Hiên, thì lớn tiếng quát lên “Một tên ngốc như hắn, cũng dám tranh giành?”

Hắn bước tới chỗ Mộ Vãn Tình ngữ điệu uyển chuyển: “Biểu muội, nàng sẽ không đồng ý gả cho hắn đúng không? Người nàng thích là ta, nếu không …, nàng cũng sẽ không quên mình nhảy xuống sông cứu ta.”

Mộ Vãn Tình lạnh lùng liếc hắn một cái, chuyển thân dựa vào hướng Lam Mộ Hiên, nói “Biểu ca, ta thích Lam công tử, ta nếu muốn gả cũng chỉ có gả cho hắn, ta sẽ không gả cho ngươi.”

Lam Mộ Hiên nghe vậy, không khỏi vui mừng, nếunàng có thể lớn mật nói ra lời trong lòng như thế, sao hắn có thể cô phụ nàng đây?

“Lam Mộ Hiên ta, cuộc đời này không phải là Mộ tiểu thư sẽ không lập gia đình, nhưng nếu ngươi nghĩ làm khó Mộ tiểu thư, Lam gia ta cũng sẽ không sợ Tư Đồ gia của các ngươi!” Lam Mộ Hiên lớn mật cầm tay Mộ Vãn Tình, ưỡn ngực, dõng dạc nói ra.

Mộ Vãn Tình vui mừng ngắm nhìn hắn, có chút cảm động.

Mộ Tông Minh cùng Mộ Cảnh Huy cũng nhìn hắn với ánh mắt khác, lúc trước coi trọng hôn sự của hắn và Mộ Vãn Tình, tất cả đều là vì Vân Khê, bây giờ nhìn thấy hắn quyết tuyệt, không sợ cường quyền như thế, không khỏi đối với hắn tăng thêm mấy phần hảo cảm.

Tư Đồ Anh Kiệt sững sờ, quay nhìn hai người một chút, trong khoảng thời gian ngắn hắn không biết phải phản bác như thế nào.

Ngũ trưởng lão đột nhiên vỗ bàn, cất giọng nói “Chỉ là một Lam gia, cũng dám đấu với Tư Đồ gia? Người trẻ tuổi, chớ khẩu xuất cuồng ngôn, thị phi không rõ!”

Trong lòng Lam Mộ Hiên tức giận, đỉnh đầu cao cao giương lên, giọng nói kiên định phản bác: “Cho dù ta không phải là người của Lam gia, hôm nay ta cũng sẽ không lùi nửa bước. Mộ tiểu thư, ta nhất định sẽ cưới!”

Mộ Tông Minh đáy mắt hiện lên lo lắng, cục diện hôm nay, nếu muốn để cho Tư Đồ gia chủ động thối lui, sợ là không dễ dàng. Tầm mắt

của hắn rơi vào trên người Vân Khê, trong lòng tinh tế suy nghĩ, mắt lão dần dần trở nên thâm thúy sâu xa.

“Lão phu thấy chuyện này không bằng như vậy, hai vị đồng thời tới cửa nhắc tới hôn sự, đều có tâm ý với Vãn Tình. Chúng ta không bằng tổ chức một cuộc tỷ thí, người thắng cuộc, lão phu liền để cho hắn cưới Vãn Tình. Ngũ trưởng lão cùng Vân tiểu thư chính là đại biểu trưởng bối của hai bên nhắc tới hôn sự, các ngươi nghĩ dùng cái phương pháp này để quyết định hôn sự như thế nào?”

Ngũ trưởng lão âm trầm ngữ khí: “Như thế nào tỷ thí?”

” Hai ngày sau chính là đại hội Luyện Đan Sư, các ngươi song phương phái một người tham gia thi đấu, ai có thể đạt được vị trí đầu, lão phu liền đem Vãn Tình gả cho bên chiến thắng.” Mộ Tông Minh đôi mắt sáng ngời không lay động, vuốt râu nói.

Vân Khê nhíu mày, cười lạnh nói “Ta không có ý kiến, cũng không biết Tư Đồ gia bị mất đi dị hỏa luyện đan, có còn bản lãnh thắng được tranh tài hay không, hoặc là nói còn dám tham gia trận đấu hay không?”

Ngũ trưởng lão nặng nề hừ lạnh một tiếng, biết rõ đối phương đang dùng phép khích tướng, nhưng nếu hắn không đáp ứng, vậy chẳng phải là làm hỏng uy phong của Tư Đồ gia sao? Hắn trầm ngâm chốc lát, bỗng nhiên như nghĩ tới điều gì, khóe môi từ từ gợi lên độ cung, gật đầu nói: “Tốt, cứ quyết định như vậy! Chúng ta đi!” Phía sau có đệ tử vội vàng tiến lên đỡ hắn.

Mộ Cảnh Huy một mực yên lặng đứng ở một bên, thấy bọn họ muốn đi, liền vội vàng mở miệng nói: “Như vậy những thứ sính lễ này, kính xin Ngũ trưởng lão hãy mang về.”

“Không cần! Dù sao Tư Đồ gia ta thắng chắc rồi, đến lúc đó miễn phải đem sính lễ đến nữa, trước hết để ở lại phủ thành chủ đi.”Ngũ trưởng lão giơ giơ tay trái, hẳn là không để cho hắn cơ hội trở về sính lễ, trực tiếp mang theo đệ tử đi.

Trước khi đi, Tư Đồ Anh Kiệt không cam lòng còn nhìn về phía Lam Mộ Hiên cùng Mộ Vãn Tình, đáy mắt nồng đậm phẫn hận.

Quyển 2 - Chương 46

đại hội luyện đan sư [1] “Sư phụ, việc tranh tài luyện đan…” Lam Mộ Hiên nghĩ tới mấy dị hỏa đều bị Tiểu Bạch nuốt chửng, đối với việc so tài luyện đan thầm lo lắng. Lần này cuộc tranh tài quan hệ đến hôn sự của hắn và Mộ Vãn Tình, không phải là trò đùa, lại dùng cách như vậy quyết định thắng bại, ngoài lo lắng ra còn có vô cùng bất đắc dĩ.

Nhướng chân mày, đáy mắt đen của Vân Khê lóe lên tia sáng khác lạ, tầm mắt rơi vào trên người hắn, khẽ cười nói.

“Ngươi yên tâm đi, sư phụ chắc chắn giúp ngươi ôm mỹ nhân về! Còn nữa, coi như thua tranh tài thì sao chứ? Cùng lắm thì chúng ta cướp tân nương cho các ngươi bỏ trốn. Sau đó gạo nấu thành cơm, xem Tư Đồ gia bọn họ có thể làm gì được?”

Đối với Vân Khê mà nói, trên đời này không bao giờ có thắng thua tuyệt đối. Đấu thua thì sao chứ? Nàng chẳng qua là người bình thường, không phải thần, sao có thể vĩnh viễn đứng trên tất cả?

Ngoài sáng không được thì ở chỗ tối, coi thử xem rốt cuộc là ai chết trong tay ai!

Lam Mộ Hiên đứng ngây như phỗng, cùng Mộ Vãn Tình liếc nhìn nhau, cùng đỏ bừng mặt.

Bỏ trốn, gạo nấu thành cơm, lời như vậy mà nàng có thể nói tự nhiên không hề đỏ mặt, thật là khiến họ xấu hổ. Cẩn thận ngẫm nghĩ, nàng nói không sai, nếu thật đấu thua thì có lẽ đó là lựa chọn tốt nhất cho họ.

Mộ Tông Minh và Mộ Cảnh Huy cùng luống cuống ho khẽ. Vân tiểu thư quả nhiên không phải người bình thường, lời nói và hành động ngoài dự đoán của mọi người. Hy vọng nàng có thể chiến thắng trong trận đấu luyện đan. Dù sao chuyện bỏ trốn không phải là quang minh chính đại, sẽ bị người chỉ trỏ sau lưng, không có mấy nữ tử là chịu đựng được. Sợ rằng cũng chỉ có nữ tử mạnh mẽ như Vân Khê, mới dưới tình huống chưa lấy chồng mà sinh con còn có thể sống hoạt bát như vậy.

Long Thiên Tuyệt nheo mắt, trên khuôn mặt tuấn tú treo nụ cười lười biếng tà mị. Trên đời này có nữ tử nói ra được lời to gan như vậy sợ cũng chỉ có Khê Nhi của hắn,

Nàng nói không sai, thua thì sao chứ? Chỉ có những người gọi là danh môn chính phái mới để ý thắng thua, để ý mặt mũi. Hắn không phải là danh môn chính phái cái gì! Chẳng phải bọn chính phái kia đã biếu một danh hiệu Tà Tôn cho hắn sao? Nếu là Tà Tôn, vậy đương nhiên phải làm ra chuyện xứng với cái tên, mới không uổng phí tấm lòng danh môn chính phái tặng ‘nhã danh’.

Khê Nhi là phu nhân của Tà Tôn hắn, dĩ nhiên phải giúp hắn phát triển tinh thần Tà Tôn. Đối với biểu hiện của Khê Nhi, hắn rất tự hào.

Long Thiên Thần nhìn vẻ mặt đại ca và đại tẩu bên cạnh mình, thì rất là rối rắm, vô cùng rối rắm. Gần đây hắn ngày càng nghi ngờ mình có phải là người nhà họ Long không, hay là bị Long gia nhặt từ chỗ nào đó. Nếu không thì vì sao hắn cảm thấy mình không hợp với cả nhà đại ca, đại tẩu?

Vân Khê tiến lên vài bước, vỗ mạnh vai Lam Mộ Hiên, thấm thía nói.

“Yên tâm đi, phải tin tưởng sư phụ ngươi, ngươi có khi nào thấy ta

thua chưa?”

Mặt Lam Mộ Hiên bỗng rạng rỡ hẳn lên. Cẩn thận ngẫm nghĩ, dường như sư phụ làm chuyện gì cũng đã tính trước cả rồi. Mặc dù không thể dùng sức nhưng đa số là dùng mưu trí xử lý. Hắn tin tưởng lần này sư phụ chắc chắn lại có thể chế tạo kỳ tích.

“Vâng, đồ nhi tin tưởng sư phụ!”

Sau khi trở về từ phủ thành chủ, Vân Khê quyết định bế quan hai ngày, chuyên tâm tu luyện thuật luyện đan. Không có dị hỏa thì sao chứ, nàng vẫn có thể dùng kỹ thuật luyện đan và cách điều chế hoàn mỹ của mình chiến thắng, đến lúc đó chắc chắn sẽ khiến mọi người biến sắc.

Vân Khê bế quan tu luyện, đối với Long Thiên Tuyệt thật là quá thống khổ. Hắn không dám đi quấy rầy nàng, nên không còn cách nào khác đành tìm bạn xấu Dạ Hàn Tinh, mỗi ngày đánh cờ giết thời gian.

Phong hộ pháp cùng Long Thiên Thần gần đây hay chung đụng, quan hệ ngày càng thân thiết. Hai người mang theo hai đứa bé một con thú sủng đi khắp nơi, dạo một vòng danh lam thắng cảnh gần Mộ Tinh thành.

Mỗi ngày Độc Cô Mưu đúng lúc uống đan dược, thân ảnh thì xuất quỷ nhập thần. Người trong tửu lâu thường xuyên vào đêm khuya nghe tiếng người bi bô tập nói quái dị, bỗng cất tiếng cười to, bỗng nhiên lầm rầm, khiến người ta nghi ngờ trong tửu lâu có phải có quỷ quái bay vào hay không?

Lam Mộ Hiên thì sao, đương nhiên là cùng Mộ tiểu thư tăng tiến tình cảm, lén lút hẹn hò, cho là thần không biết quỷ không hay, kỳ thật mọi người chỉ mở một mắt nhắm một mắt làm bộ không thấy.

Cứ như thế, thời gian hai ngày qua đi rất nhanh, rốt cuộc nghênh cũng đón ngày quan trọng đến, đại hội luyện đan.

Vân Khê đơn giản sửa soạn, ngồi lên xe ngựa Long Thiên Tuyệt cố ý chuẩn bị cho nàng, đi tới hiện trường đại hội luyện đan.

Bên trong xe ngựa, Vân Tiểu Mặc và Đoan Mộc Tĩnh ngoan ngoãn ngồi một bên, một tay cầm túi nước, tay kia cầm cao điểm dùng giấy dầu gói lại, không chớp mắt nhìn chằm chằm Vân Khê, ân cần phục vụ. Bên cạnh Vân Khê còn có một siêu cấm thợ xoa bóp ngự dụng, thả lỏng gân cốt bả vai nàng.

Vân Khê giống hệt nữ vương, thản nhiên nhắm mắt hưởng thụ, miệng thỉnh thoảng phát ra tiếng rên khẽ thỏa mãn.

“Bên trái chút nữa, bên trái chút nữa, ừ…đúng rồi, là chỗ này!”

Cuộc sống thật là sung sướng!

Nếu mỗi ngày đều có đãi ngộ như vậy, nàng nguyện ý mỗi ngày đi thi đấu.

“Mẫu thân có muốn uống nước không?”

“Dì Vân có muốn lại ăn miếng cao điểm không?”

“Khê Nhi có buồn ngủ không? Nếu không thì hãy ngủ thêm lát nữa, chờ tới nơi ta sẽ gọi ngàng.”

“Đúng đó, đúng rồi đó, mẫu thân, người tốt nhất nghỉ ngơi đi, lát nữa mới có thể đấu thắng.”

Vân Khê tiếp tục nhắm mắt không thèm nói chuyện, chỉ há mồm chờ có người tự đem cao điểm, nước uống dâng tận miệng.

Tiểu Bạch ngồi chồm hổm một bên, phồng má, dòm mà phát ghen. Vì sao Tiểu Bạch chưa từng được đãi ngộ vua chúa như vậy?

Ngoài xe ngựa, cách màn xe truyền vào giọng của Lam Mộ Hiên.

“Sư phụ, xe ngựa có lắc lư lắm không? Có muốn xe chạy chậm một chút không?”

Vân Khê giơ tay lên, ngón tay ngọc hơi nhếch chỉ hướng tiểu ngự dụng của mình. Lập tức có người vén rèm lên, chui ra một cái đầu nho nhỏ đáng yêu, hướng ra phía ngoài hô.

“Lam thúc thúc, chậm chút nữa đi, lắc lư quá hại mẫu thân khó chịu kìa.”

Long Thiên Thần chậm rì rì đi ở bên kia xe ngựa, thấy tình cảnh như vậy thì nổi gân xanh.

Vậy mà còn chậm? Đều sắp như con sên bò rồi!

Vậy mà gọi là lắc lư, nàng ta rốt cuộc có phải làm bằng đậu hủ không vậy?

Chẳng phải là tham gia một cuộc tỷ thí luyện đan thôi sao? Có cần khoa trương vậy không?

Đại ca cũng thật là, có vợ liền quên huynh đệ. Vì muốn đại tẩu vui còn cố ý lấy xe ngựa của hắn đặc biệt tới đưa đón. Cả nhà lớn bé vây quanh đại tẩu, phô trương còn hơn cả thái hoàng thái hậu đi tuần.

Phong hộ pháp vừa đánh xe ngựa vừa dùng sức lau mồ hôi. Phải đem xe ngựa chạy chậm thật chậm, đối với hắn thật là thử thách to lớn. Hắn cẩn thận điều khiển xe, hai con mắt trợn như ốc bưu, nhìn chằm chằm đường phố đằng trước, sợ trên mặt đất đột nhiên xuất hiện hòn đá nhỏ kinh động người trong xe.

Dạ Hàn Tinh đi ở bên cạnh hắn, phe phẩy quạt bạc, cười đến nhàn nhã, phong thái phong lưu khiến không ít người đi đường ngoái đầu ngắm nhìn.

Bên môi y càng tăng lớn nụ cười phong nhã, không khỏi thầm than, thật là thú vị! Không ngờ Tuyệt thật sự tìm ra nữ tử của mình yêu, hơn nữa còn đặc biệt như vậy. Nếu không phải nàng là người Tuyệt vừa mắt, có lẽ hắn cũng có hứng thú cùng nàng trao đổi sâu một chút. Dù sao trên đời muốn tìm một nữ tử hoạt bát độc lập như nàng chỉ sợ không dễ dàng.

Độc Cô Mưu ôm kiếm đi ở phía sau xe ngựa, bước chân ổn định, nhưng nếu có người đi bên cạnh sẽ nghe thấy tiếng lẩm bẩm kỳ lạ phát ra từ miệng hắn, không biết rốt cuộc hắn nói là tiếng nước nào.

Hàng người kỳ lạ cứ như thế đi trên đường cái khiến vô số người không biết chuyện vây xem.

“Xe ngựa nhà ai vậy, phô trương như thế?”

“Chắc chắn địa vị họ không nhỏ. Ngươi nhìn xem, ngay cả đánh xe đều có khí chất không tầm thường, người trong xe ngựa không biết lớn lên thế nào nhỉ?”

“Nhìn ba kẻ ngoài xe ngựa kia, thật là đẹp trai. Không biết họ cưới vợ chưa nữa? Mau đi hỏi thăm chút, lát nữa tìm bà mối làm mai đi!”

“Thật là đẹp trai quá đi! Ta thích nhất người phe phẩy quạt! Hắn đẹp nhất trong ba người!”

“Hai người khác cũng không tệ đâu, mau đi hỏi xem rốt cuộc là xe ngựa nhà ai!”

Tin tức một truyền mười, mười truyền trăm, không bao lâu trên đường cái đám con gái chưa kết hôn đều bao vây xe ngựa, không chừa một chút kẽ hở cho xe qua. Ai bảo chiếc xe chạy còn chậm hơn cả ốc sên, cuối cùng hoạt động một chút cũng khó khăn, thật là biến thành sên bò. Độc Cô Mưu đội mũ mặc đồ đen hoàn toàn bị ngó lơ, biến mất trong biển phụ nữ.

Xe ngựa càng đi càng chậm, bên ngoài tiếng ồn ngày càng lớn. Vân Khê mở mắt ra, nhíu mày. Không ngờ ba tên mỹ nam bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt cỡ đó, đều hấp dẫn tới đa số con gái chưa lập gia đình nguyên cả thành.

Dân chúng Mộ Tinh Thành cũng hơi phóng khoáng, bên đường từng đám thiếu nữ vây quanh mỹ nam, không thua gì dân chúng Thấm Dương thành, có lẽ đây là truyền thống dân phong Nam Hi quốc chăng?

Bên ngoài, Long Thiên Thần, Lam Mộ Hiên, Dạ Hàn Tinh bị vô số ánh mắt như sói như cọp nhìn chằm chằm, trên người nổi cả da gà, không rét mà run.

“Đại ca đại tẩu, có thể cho ta vào xe ngựa được không?” Long Thiên Thần lùi lại cạnh xe, nói nhỏ với cửa sổ xe. Hắn nuốt nước miếng, lòng thầm sợ. Hắn không muốn bị nhiều sói cái háo sắc vấy bẩn thân thể và tâm hồn thuần khiết nha!

“Sư phụ, ta cũng muốn!” Lam Mộ Hiên cũng dán sát một bên khác của chiếc xe, nhỏ giọng nói.

Vân Khê vén rèm lên, nhìn phía ngoài rầm rộ, quát lớn.

“Thật vô dụng! Mới tình huống như vậy đã hù sợ các ngươi rồi, rốt cuộc các ngươi có phải là đàn ông không vậy!”

Không biết có phải vì nàng vén rèm góc độ hơi lớn một chút, nên bên ngoài đột nhiên có người hét lên.

“A! Bên trong còn có một đại mỹ nam, đẹp trai hơn ba người kia nữa!”

Nàng ta vừa rống lên thì đám thiếu nữ lập tức xông tới gần xe ngựa muốn nhìn rõ.

Bỗng chốc nguyên con đường rối loạn.

Độc Cô Mưu ôm kiếm đứng trong đám người, hai bên có nữ tử đụng vai hắn lao tới trước. Hắn vẫn đứng tại chỗ, vững vàng không ngã, chẳng qua tay nắm chuôi kiếm nhẹ run.

Hắn hận nhất là bị nữ tử đụng chạm, nhất là sau khi bị nữ tử mà Tiểu bạch gọi là nữ ma đầu khiêng ra khỏi thành phát tiết một trận, giờ hắn đối với con gái tràn đầy sợ hãi. Bây giờ thoáng chốc xông tới nhiều con gái như vậy, hơn nữa mọi người xẹt qua người hắn, hắn sợ mình nhịn không được một kiếm giết hết sinh vật nữ tính tại đây.

Sát ý từ người hắn dần tỏa ra ngoài, không ngừng dâng lên. Rốt cuộc sóng người lấy hắn làm trung tâm, bán kính nới rộng năm bước, dần khuếch tán ra ngoài.

“Người này là ai vậy? Sao toàn thân âm u, thật là đáng sợ!”

“Mặc kệ hắn là ai, hắn đội mũ thì chắc là mặt mũi xấu xí cực kỳ. Chúng ta đừng để ý tới hắn, đi nhìn mỹ nam tử thôi!”

Ngươi mới xấu, cả nhà ngươi đều xấu!

Sát khí trên người Độc Cô Mưu càng tăng vài phần, đất trống lấy hắn làm trung tâm càng khuếch tán rộng hơn.

Vân Khê thấy bên ngoài hoàn toàn điên cuồng, vội buông rèm xuống, khóe miệng run rẩy. Tình hình này khiến nàng nhớ lại ở hiện đại khi siêu sao bị các fan điên cuồng theo đuổi. Nghe nói có không ít fan tại chỗ cưỡng hiếp ngôi sao mình thích. Thật là đáng sợ, quá điên cuồng!

Nghĩ tới đây, nàng nắm chặt tay Long Thiên Tuyệt, nghiêm túc nhìn hắn, trịnh trọng lạ thường nói.

“Tuyệt đối đừng rời khỏi ta nửa bước, bên ngoài có rất nhiều người xấu, ta sẽ bảo vệ ngươi!”

“Ha ha ha!!!” Long Thiên Tuyệt cười to, tiếng cười vang tận trời truyền ra khỏi xe ngựa. Hắn dùng sức kéo nàng vào ngực mình, ôm thật chặt, lồng ngực phập phồng.

Sao nàng ấy đáng yêu như vậy chứ, sợ hắn bị người khác lợi dụng ư?

Đầu đường bên kia có một chiếc xe ngựa hoa lệ chạy nhanh tới, chợt ngừng lại, đi theo có mấy tên người hầu cưỡi ngựa.

Trong xe truyền ra tiếng chửi rủa chua ngoa.

“Xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc có biết đánh xe hay không? Muốn lắc lư chết tiểu gia ta sao?”

Người đánh xe hoảng sợ quay đầu.

“Liễu công tử, đằng trước có người chặn đường, xe ngựa không đi được!”

“Ai to gan như vậy, đường của tiểu gia cũng dám cản?”

Thoáng chốc màn xe bị vén lên, lộ ra khuôn mặt người thanh niên trẻ tuổi. Diện mạo hắn coi như tuấn tú, bên cạnh hắn ngồi một con chó sói cao cỡ nửa thân hình người lớn, ánh mắt hung ác. Người thanh niên giang rộng hai chân, tay phải vuốt đỉnh đầu chó sói, nâng cao cằm, vẻ mặt kiêu ngạo.

Đã sớm có người hầu đi trước thăm dò, trở lại bẩm báo nói.

“Bẩm công tử, xe ngựa phía trước xuất hiện mỹ nam tử cho nên mấy nữ tử này đều đang vây xem.”

“Mỹ nam tử?” Người thanh niên nhướng cao lông mày, nâng tay vuốt tóc mai, hầm hừ nói. “Trên đời này còn có mỹ nam tử sánh được với tiểu gia ta sao?”

Người hầu đi theo cuống quýt cúi đầu, nín cười, không ai dám nói thật.

Người đánh xe bị hắn liếc mắt qua, không kịp cúi đầu, không còn cách nào khác hơn là khúm núm nói.

“Dĩ nhiên trên đời này sao có ai càng đẹp trai hơn Liễu công tử chứ?

Điều này tuyệt đối không thể xảy ra!”

Tự kỷ xong, Liễu Chí Tiếu lúc này mới đắc ý nhướng mày, vỗ đầu sói, quát khẽ một tiếng.

“Đại Hoàng, đi! Đuổi hết mấy người đằng trước cho ta!”

“Grao, gruuu!!!!”

Một con chó to tựa tia chớp vọt tới. Người đánh xe chỉ thấy có bóng vàng xẹt qua khóe mắt, sau đó không thấy rõ gì nữa.

Ngay sau đó, đám người đằng trước hỗn loạn, lấy bóng vàng làm giới hạn, đám người né sang hai bên tựa thủy triều rút. Thỉnh thoảng có tiếng con gái thét chói tai, cả con đường bỗng chốc dấy lên từng đợt hỗn loạn khác thường.

“Grao, grao grao grao!!!”

Đại Hoàng dọc theo con đường cái càn quét một phen sau khi trở lại đường cũ, một lần nữa nhảy vào xe ngựa, thè lưỡi hướng chủ nhân đòi phần thưởng. Liễu Chí Tiếu quăng khúc xương cho nó coi như khen thưởng. Hắn lạnh lùng cười một tiếng, phẩy rèm xe rũ xuống.

“Còn không mau đi? Không tới kịp đại hội luyện đan sư, bổn công tử sẽ hỏi tội ngươi!”

“Dạ, Liễu công tử!” Người đánh xe không dám đợi lâu hơn, vội giục xe ngựa đi trên con đường mà Đại Hoàng mạnh mẽ dọn dẹp.

Đám con gái bị hù họa chạy theo xe ngựa la mắng cho đến các người hầu rút đao ra mới giật mình sợ lùi bước, nhưng miệng vẫn mắng chửi.

“Đồ khốn kiếp! Dữ cái gì, có chó thì giỏi lắm chắc!”

“Kẻ xấu mới nuôi chó dữ, chó hung tàn như vậy thì chắc chủ nhân cũng không khá khẩm hơn gì!”

“Đúng vậy!”

Liễu Chí Tiếu nghe thế, thò đầu khỏi xe ngựa hung tợn liếc đám người. Hắn cho rằng làm vậy đủ hù đám con gái ngu xuẩn, ai ngờ tiếng mắng ngày càng lớn hơn, khiến hắn tức giận lại rụt đầu vào xe ngựa.

“Đám đàn bà ngu xuẩn, khí chất gì thế này?”

Liễu Chí Tiếu nhỏ giọng rủa, xe ngựa đột nhiên thắng gấp khiến người suýt văng ra khỏi xe. Hắn tức giận vén rèm lên, cao giọng quát.

“Lại xảy ra chuyện gì nữa? Ngươi rốt cuộc có muốn làm người đánh xe hay không?”

Người đánh xe vẻ mặt oan uổng, thầm nói nếu không phải vì nuôi sống gia đình, hắn đã sớm không muốn làm, ai chịu nổi tính tình vị thiếu gia này chứ?

Lòng nghĩ vậy nhưng miệng không dám nói thế. Người đánh xe thưa dạ nói.

“Liễu công tử, đằng trước bị một chiếc xe ngựa chặn đường, chúng ta đang nói chuyện.”

“Người nào không có mắt, dám cản đường tiểu gia? Không mau

tránh đường cho tiểu gia đi!?” Giọng Liễu Chí Tiếu sang sảng truyền tới đằng trước.

Trong xe ngựa phía trước Vân Khê mất vui nhíu mày. Hôm nay thật là ra cửa gặp xui, liên tục đụng phải nhiều tên điên như vậy. Nàng gõ vài cái vào vách xe, nói.

“Tiểu Hiên tử, đi! Coi thử đối phương rốt cuộc có bao nhiêu người?”

“A? Dạ!” Lam Mộ Hiên có chút kinh ngạc, không rõ tại sao sư phụ không để hắn đi hỏi đối phương là ai mà ngược lại hỏi có bao nhiêu người? Cái này nghe dường như không có lý lắm! Nhưng sư phụ đã dặn thì hắn chỉ có thể làm theo.

Không mất bao lâu sau, Lam Mộ Hiên đã tính rõ đám người, quay về báo cáo nói.

“Sư phụ, trong xe ngựa phía sau có một người, bên ngoài có một người đánh xe, bốn tùy tùng, tổng cộng là sáu người.”

Vân Khê nhướng đuôi lông mày.

“Sáu người? Vậy sao ta còn nghe có tiếng chó sủa?”

Lam Mộ Hiên gật đầu nói.

“Đúng rồi, bên trong xe ngựa là một người một chó.”

Vân Khê gật gù, cố ý kéo dài cao giọng nói.

“À, thì ra là hai con chó.”

Lam Mộ Hiên nghiêm túc lắc đầu nói.

“Không phải, là một người một chó.”

Vân Khê tiếp tục nhướng mày, lớn giọng.

“Ngươi chắc chắn bên trong xe ngựa không phải là hai con chó?”

Lam Mộ Hiên khó hiểu, rõ ràng là một người một chó, tại sao sư phụ cứ phải nói là hai con chó? Vẻ mặt y mờ mịt.

Y mê mang nhưng mọi người còn lại thì thầm hiểu, nên cùng cất tiếng cười to.

Ngón tay Long Thiên Tuyệt quấn sợi tóc Vân Khê, tùy ý chơi đùa, khóe miệng nhếch nụ cười lười biếng tà mị. Biết nàng lại bắt đầu giở trò chọc phá, hắn không cắt đứt nàng, chỉ yên lặng xem trò vui.

Phía sau Liễu Chí Tiếu cũng là người tập võ, tai thính mắt tinh. Nàng cố ý lớn giọng cho nên lời nói đều lọt vào tai hắn. Liễu Chí Tiếu bỗng chốc tức giận, thoáng cái chui ra khỏi xe ngựa, hướng phía trước quát.

“Gan chó lớn thật, ngươi dám nhục mạ tiểu gia?”

“Tiểu Hiên tử, nói cho hắn biết, chúng ta nuôi chó không có gan to bằng hắn.” Giọng Vân Khê không cao không thấp truyền ra từ trong xe ngựa nhưng đủ để Liễu Chí Tiếu nghe rõ ràng.

“Con đàn bà kia, ngươi dám mắng ta? Có ngon thì lăn ra đây cho tiểu gia!” Liễu Chí Tiếu giận ói máu, cúi đầu hét với Đại Hoàng.

“Đại Hoàng, cắn chết ả cho ta!”

Vân Khê biểu tình chợt biến nghiêm túc, khóe môi lạnh lùng nhếch lên.

“Mở cửa, thả Tiểu Bạch!”

Nàng nhấc lên hai ngón tay, chính xác túm gáy Tiểu Bạch, vén lên màn xe quăng nó ra ngoài.

“Aaa, nữ ma đầu, ngươi muốn mưu sát Tiểu Bạch hả?”

Tiểu Bạch sắp rơi xuống đất thì chợt bay lên trời, la toáng lên. Sau đó thấy một con chó to màu vàng nhào tới chỗ mình, miệng nó lại phát ra tiếng kinh hô.

“Wow, chó to thật á!”

Tiểu Bạch không có nhiều kinh nghiệm chiến đấu, vừa gặp nguy hiểm thì bản năng là muốn trốn. Nó chạy tựa như khói trắng trên không trung vẽ một đường cong, bỗng nhiên hướng đông bỗng nhiên rẽ tây, khiến Đại Hoàng chạy theo nó lắc lư hoa cả mắt.

Liễu Chí Tiếu thấy đối phương trong tay có thú sủng, còn là một con thú sủng biết nói, đáy lòng sinh ra dục vọng muốn cướp đoạt. Hắn là luyện đan sư, bình thường không có nhiều ham thích, trừ luyện đan ra thì là huênh hoang lập uy phong, ở trên đường trêu chọc mỹ nữ, không thì đi sòng bạc đánh bài. Trừ thích ăn uống chơi bời ghẹo gái ra, yêu thích lớn nhất của hắn là sưu tập thú sủng.

Hôm nay vừa thấy Tiểu Bạch, đôi mắt hắn bỗng chốc sáng ngời. Ngạo Thiên đại lục còn nhiều thú sủng, chỉ cần hắn có tiền muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu. Nhưng một thú sủng biết nói là lần đầu tiên hắn trông thấy.

“Đại Hoàng, bắt nó cho tiểu gia, phải sống!”

Đại Hoàng gầm gừ kêu vài tiếng, lắc lư cái đuôi, có chút khó xử. Muốn giết nó còn khó chứ đừng nói là bắt sống. Tại vì con thú tròn vo màu trắng này quá nhanh nhẹn, tốc độ cực nhanh, căn bản không thể đuổi kịp nó.

Đại Hoàng tiếp tục phát ra tiếng gầm gừ, làm một con thú sủng thật khó, làm một con thú sủng khiến chủ nhân vừa lòng thì đã khó càng khó thêm.

Đại Hoàng vẫn luôn là thú sủng ngoan mà chuyên nghiệp, không suy nghĩ nhiều, một lần nữa đuổi theo làn khói trắng.

Vân Tiểu Mặc dán cửa sổ xe lo lắng nhìn Tiểu Bạch, hét lên.

“Tiểu Bạch, cẩn nhận nha, nó đuổi theo kìa!”

Cậu la lên lập tức hấp dẫn lực chú ý của Đại Hoàng.

Đại Hoàng dù là một thú sủng nhưng cũng là con Huyền thú đã qua tu luyện, thông minh hơn thú sủng bình thường rất nhiều. Nó thấy làm cách nào cũng không đuổi kịp quả cầu trắng, không bằng giương đông kích tây. Đứa trẻ trong xe ngựa hình như dễ đối phó hơn quả cầu nhỏ nhiều.

Vân Khê từ một góc cửa sổ thấy Đại Hoàng đổi hướng, dời đi lực chú ý chạy hướng xe ngựa. Nàng gật đầu tán thán.

“Lợi hại! Còn là một con thú sủng biết suy nghĩ!”

Nàng nâng một tay vịn cánh tay con trai, chuẩn bị tùy lúc kéo con vào lòng mình. Nhưng nàng có hơi chần chờ, nếu không để một chút áp

lực kích thích Tiểu Bạch, nó vĩnh viễn không thể chân chính biết cách đối mặt nguy hiểm, vĩnh viễn chỉ biết trốn. Như vậy lực lượng của nó sẽ ngừng lại mà không tiến lên, tương lai làm sao trưởng thành, làm sao bảo vệ Tiểu Mặc?

Mới rồi không báo trước đã ném Tiểu Bạch ra ngoài cửa sổ, mục đích là muốn thử thách nó, khiến nó tích lũy một chút kinh nghiệm chiến đấu. Theo quan sát của nàng thì Tiểu Bạch có đủ sức mạnh đối phó cường địch, chẳng qua nó chưa quen mà thôi.

Tiểu Bạch ở giữa không trung quay đầu lại, thấy Đại Hoàng xông hướng Vân Tiểu Mặc ở cửa xe ngựa, lòng thoáng chốc dấy lên lửa giận, vèo một tiếng nhào hướng Đại Hoàng.

“Không cho phép tổn thương Tiểu Mặc Mặc!”

“Grao!!!”

Một ngọn lửa dài to lớn bắn ra từ miệng nó. Ngọn lửa vàng sáng chói mắt, còn rạng rỡ hơn ánh nắng trên trời.

Trong đám người hoảng sợ kinh hô.

Thú sủng đó rốt cuộc là thứ gì, còn biết phun lửa nữa!

Vân Khê thấy rõ, Tiểu Bạch đúng thật có thể phun lửa, còn là màu vàng tinh khiết nhất, vàng thủy tinh!

Mắt nàng sáng ngời, lòng dấy lên sóng triều. Nàng đoán không sai, uy lực của Long Hỏa Diễm lấn át uy lực ba loại dị hỏa khác, còn hoàn toàn nuốt chửng ba loại lửa, khiến lửa Long Hỏa Diễm càng cường đại và thuần túy hơn!

Tiểu Bạch phình bụng, bây giờ nó thật như một lò luyện lửa. Chỉ cần nuốt hết các loại lửa là có thể tự động hình thành tình thế các loại đấu đá nhau, cuối cùng một loại lửa chiến thắng sẽ đạt được lực lượng cường đại nhất. Xảy ra phản ứng kịch liệt như thế mà bụng nó vẫn hoàn hảo không tổn thương gì, không thể không nói là kỳ tích.

Lông của Đại Hoàng dính Long Hỏa Diễm, lửa lập tức lan tràn lông toàn thân. Ngọn lửa màu vàng bao phủ người nó, muốn nướng Đại Hoàng thành thịt khô!

Không đúng, thịt khô cũng không bằng, trực tiếp hóa thành tro bụi.

Đám thiếu nữ vây xem bị hù sợ hét rầm lên. Mọi người che mặt không dám nhìn. Quá tàn nhẫn, dù chỉ là một con chó sói nhưng cũng là sinh mạng, lại cứ thế mà bị thiêu sống.

Sợ hơn ai hết phải nói đến Liễu Chí Tiếu. Hắn ngơ ngác nhìn Đại Hoàng bị lửa vàng thiêu cháy thành tro tàn, quên mất cả phản ứng, cũng không còn năng lực ngôn ngữ. Là bi thương, khiếp sợ, tức giận, nhiều hơn là kinh sợ, các loại tình cảm bao phủ hắn. Hắn không dám nói thêm một câu, không dám có hành động gì, trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất, đám người trước mắt tuyệt đối không phải là loại hắn có thể chọc.

Lửa vàng, một con thú biết phun lửa, điều này thật là đáng sợ!

“Chúng ta, chúng ta đi đường vòng!” Hắn cà lăm dứt khoát bỏ qua thú sủng của mình, vội quay đầu chọn con đường khác tới đại hội luyện đan sư.

Đám thiếu nữ đang đứng nhìn không còn hăng hái xem mỹ nam nữa, cũng cuống quýt chạy xa, sợ phía sau có thú con biết phun lửa đuổi theo, trực tiếp thiêu các nàng thành hình dạng thê thảm như Đại

Hoàng.

Tiểu Bạch lại chui vào xe ngựa, móng vuốt nhỏ nhắn vuốt ngực, tinh thần rối loạn. Không ngờ nó đã thiêu sống một con chó sói, tới nay vẫn thấy khó tin.

Vân Tiểu Mặc ôm nó, cảm giác nó run rẩy thì dịu dàng vuốt ve nó, an ủi.

Vân Khê vẻ mặt kích động nhìn Tiểu Bạch, đôi mắt sáng ngời.

“Tiểu Bạch, ngươi thật đúng là bảo vật, đừng sợ, sau này ta sẽ đối xử tốt với ngươi!”

Tiểu Bạch ở trong ngực Vân Tiểu Mặc quay đầu, dùng đôi mắt nho nhỏ liếc nàng, vẻ mặt tràn đầy không tin tưởng. Nữ ma đầu chỉ cần không hại nó là đủ rồi, đến tận bây giờ nó không hy vọng xa vời được nữ ma đầu đối xử đặc biệt.

Long Thiên Tuyệt ôm vòng eo mảnh khảnh của Vân Khê, nhịn cười cúi đầu nói.

“Chúng ta mau chút chạy tới chỗ đại lội luyện đan sư đi, nếu muộn thì hôn sự của Tiểu Hiên Tử thật sự sẽ tiêu tùng.”

Lam Mộ Hiên ở bên ngoài nghe vậy, mặc kệ người bên trong xe có nhìn thấy không, mạnh mẽ gật đầu nói.

“Đúng vậy đó, sư phụ, chúng ta mau đi nhanh lên!”

Xe ngựa một lần nữa lăn bánh, chẳng qua lần này tốc độ đã tăng nhanh, nếu chạy giống lúc trước thì chỉ sợ họ thật sự tới trễ.

“Đúng rồi, Độc Cô đâu?” Vân Khê bỗng nhớ tới Độc Cô Mưu, nên thò đầu khỏi cửa sổ xe nhìn phía sau, rất nhanh liền trông thấy thân hình Độc Cô Mưu.

Hắn ôm kiếm một mình đứng, cô đơn chiếc bóng, toàn thân toát sát khí chưa thu trở về.

“Độc Cô, không lẽ ngươi bị sợ đến choáng váng rồi?”

Mũ nhẹ nhấc lên, một tia sáng hung ác xuyên qua khăn mỏng bắn tới, như đang phản đối lời của nàng.

“Đêm qua dường như ta nghe có người ở trong phòng nửa đêm lầm bầm, Độc Cô, có phải là ngươi không?” Vân Khê khẽ nhếch môi, đáy mắt lóe tia tinh nghịch.

“Không, phải, ta.” Từ miệng Độc Nàng Mưu phát ra thanh âm đông cứng. Tuy đông cứng nhưng có thể nói đó là một câu dài nhất hắn đã từng nói cho đến nay. Một câu còn nói tới ba chữ, thật là đột phá giới hạn!

Vân Khê cười ha hả, xác nhận bệnh câm của hắn đã đỡ nhiều, nên yên tâm hơn. Tuy là giao dịch nhưng mua bán xong vẫn còn nhân tình. Hơn nữa trong quá tình họ cùng đi Quỷ Cốc U Lâm thám hiểm, có thể thấy Độc Cô Mưu là người đáng tin tưởng, ít nhất tốt hơn Hách Liên Tử Ngọc không đáng tin nhiều. Hắn lặng lẽ không nói chuyện, cũng sẽ không ở khi đối mặt nguy hiểm vứt bỏ chiến hữu, bằng hữu như thế thật đáng kết giao!

Không trêu chọc hắn nữa, Vân Khê rụt đầu lại, tâm tình cực tốt.

Trải qua mấy con phố, xe ngựa rốt cuộc tới hiện trường đại hội luyện đan sư. Nơi này là quảng trường lớn nhất trong Mộ Tinh Thành. Sau

khi được bố trí, quảng trường bị chia thành mấy khu vực khác nhau. Đài quan sát và tranh tài tách riêng ra. Chỗ tranh tài còn chuẩn bị hơn trăm lò luyện lớn nhỏ, quy định tranh tài chính là đám tuyển thủ dự thi có thể tự mang theo lò luyện và lửa, nhưng vì mục đích công bình, dược liệu dùng cho tranh tài cũng được thống nhất cho mượn.

Quy tắc tranh tài dược liệu dùng luyện chế sẽ do đại hội cho mượn theo số lượng nhất định, luyện đan sư phải luyện chế ra đan dược sở trường nhất. Về phần lò luyện và lửa thì cho phép luyện đan sư tự động mang theo.

Tranh tài không chỉ so sánh kỹ thuật luyện đan sư, cũng so về ưu điểm luyện lò và lửa vốn có của các tuyển thủ. Nói là tranh tài công bằng nhưng thật ra thì không hề công bình chút nào. Chỉ có những đệ tử danh môn mới có tư cách có lò luyện và lửa phẩm chất cao, những luyện đan sư bình thường thì làm sao có được những thứ đó?

Sau khi tiến vào hội trường, Vân Khê lập tức tách khỏi đám người Long Thiên Tuyệt. Nàng đi vào hội trường tranh tài, đám người Long Thiên Tuyệt thì đi đến đài quan sát. Trước khi chia tay, Vân Khê nhét Tiểu Bạch vào túi áo làm dự bị. Đáng thương Tiểu Bạch từ trong túi áo nàng nhô ra đỉnh đầu nho nhỏ, tò mò đánh giá bốn phía, còn chưa kịp nhìn rõ hoàn cảnh hội trường đã bị Vân Khê thô bạo ấn xuống.

“Tiểu Bạch, lát nữa mặc kệ xảy ra chuyện gì cũng tuyệt đối không được lên tiếng. Phải biết rằng một thú sủng biết nói tại Ngạo Thiên đại lục sẽ bị rất nhiều người tranh giành. Nếu ngươi không muốn bị mọi người cướp đoạt thì hãy ngoan ngoãn, đợi lát nữa ta làm gì thì ngươi làm cái đó, có nghe không?”

“Ư ư.” Tiểu Bạch nghe nói có nhiều người muốn mình, nên không dám tùy tiện ra tiếng, ló đỉnh đầu nho nhỏ, cúi đầu kêu.

Vân Khê sờ đầu nó, nói.

“Chỉ cần ngươi biểu hiện tốt, sau khi trở về ta chuẩn bị thật nhiều đồ ăn ngon cho ngươi.”

Tiểu Bạch mạnh mẽ gật đầu. Dù nữ ma đầu vừa đáng sợ vừa đáng hận, nhưng nói chuyện giữ lời. Vì đồ ăn ngon, nó tạm thời ngoan ngoãn nghe lời nàng.

Đi tới nơi so tài, đa phần tuyển thủ dự thi mỗi người có vị trí riêng. Lần này số người tham gia đại hội luyện đan sư đúng là không ít, nhìn lướt qua thì khoảng hơn trăm người.

Giữa sân đằng trước trăm lò luyện đan có để một tấm bảng, mặt trên ghi tên từng tuyển thủ dự thi. Mỗi tuyển thủ chỉ cần tìm kiếm theo tên trên tấm bảng là có thể tìm ra vị trí của mình.

Vân Khê đi tìm từng dãy, đợi tìm ra thứ tự hàng thì xa xa nghe có tiếng cãi vả. Trong đó có một thanh âm nghe hơi quen tai, dường như là lúc trước trên đường cái mình đã gặp, cáo cậu ấm tự xưng là tiểu gia.

“Tiểu gia cứ thích vị trí này đấy, các ngươi làm gì được tiểu gia?”

Quả nhiên là hắn!

Vân Khê lạnh lùng nhếch môi, không ngờ một tên ngu ngốc như vậy cũng có tư cách tới tham gia đại hội luyện đan. Nàng cực kỳ nghi ngờ đại hội luyện đan lần này rốt cuộc có cửa sau hay cái gì khác không.

Cãi lộn với hắn là hai huynh mội, cùng mặc đồ một màu, trên cổ áo

thêu đồ án đặc biệt, nhìn khá quen mắt, dường như có gặp ở đâu rồi.

Vân Khê nhíu mày cẩn thận đánh giá hai huynh muội. Người đàn ông mặt mày sáng sủa, toát ra khí chất nam nhi, vóc người khôi ngô. Đối mặt với tên ngốc cố ý khiêu khích thì biểu tình không thay đổi, vẻ mặt bình thản, có khí chất trầm ổn khoan dung. Nhìn đến nữ tử kia thì dung mạo xinh đẹp, thanh tú yêu kiều như con gái Giang Nam, đất thiêng sinh hiền tài, đôi mi như liễu khẽ chau như rất bất mãn tên ngốc khiêu khích.

Nữ tử kia hơi tức giận phản bác.

“Vị công tử này, ngươi hãy nhìn cho rõ, bên trên rõ ràng viết tên của ca ca ta, sao ngươi có thể chiếm vị trí của ca ca ta chứ, muốn phá hỏng quy tắc hội trường tranh tài ư?” Tuy giọng tức giận nhưng phát ra từ miệng nàng thật là dễ nghe, tựa hoàng anh đang hót.

Liễu Chí Tiếu mới vừa mất một con thú sủng, trên đường chịu nhục, đang bực mình muốn tìm chỗ trút giậm. Sau khi vào hội trường, đột nhiên phát hiện đằng trước xuất hiện một nữ nhân xinh đẹp, mắt hắn sáng lên đi theo hai huynh muội tới vị trí này, cố ý khiêu khích muốn mượn cơ hội đùa giỡn mỹ nhân một chút.

Quả nhiên, nhìn mỹ nhân tức giận thì tâm tình buồn bực của hắn cũng biến mất hết.

Quyển 2 - Chương 47

đại hội luyện đan sư [2] “Tiểu gia muốn vị trí này thì chiếm lấy đấy!” Liễu Chí Tiếu mở miệng cười dê, hai mắt không chút kiêng dè đánh giá nữ nhân kia từ trên xuống dưới. Ánh mắt thật giống như có thể xuyên thấu qua quần lụa mỏng của nàng nhìn thấy phong cảnh bên trong.

“Mỹ nhân, có biết tiểu gia là ai không?” Liễu Chí Tiếu hếch cằm nháy mắt với người hầu đằng sau, vẻ mặt kiêu ngạo không ai sánh bằng.

Vân Khê tiến lên trước, đã thấy vị trí của mình, cách chỗ họ khoản hai lò luyện. Còn chưa bắt đầu tranh tài, đang rảnh rỗi nên Vân Khê đứng bên cạnh xem cuộc vui. Đằng sau nàng đứng mấy người, họ thấy có trò hay thì đều xúm lại xem.

Người hầu đứng sau Liễu Chí Tiếu tiến lên trước, ưỡn ngực, mặt vênh váo nói.

“Liễu công tử nhà chúng ta chính là cháu ruột của cậu của dì cả của Huyền Long tôn giả một trong tứ đại tôn giả của Thánh cung! Hừ, thân phận của ngài vô cùng tôn quý, Mộ thành chủ thấy ngài còn phải nể mặt mấy phần. Liễu công tử vừa mắt vị trí này là vinh hạnh của các ngươi, các ngươi còn không mau ngoan ngoãn nhường chỗ?”

“Cái gì?” Người nam tử kia nhẹ chau mày, giống như nghe thấy chuyện tiếu lâm hài hước nhất cõi đời, khóe môi cong lên, tiếng cười êm tai từ từ phát ra.

“Ngươi cười cái gì?” Liễu Chí Tiếu cho rằng bọn họ nghe thấy thân

phận hắn xong chắc chắn sẽ e dè. Ai ngờ đối phương chẳng những không ngại, ngược lại còn bật cười, làm hắn có chút buồn bực.

“Ta cười là chuyện của ta, liên quan gì đến ngươi?” Người nam nhân kia vẫn cười khẽ, cố ý dài giọng nói. “À, đúng rồi, ngươi là cháu ruột của cậu của dì lớn Huyền Long tôn giả một trong tứ đại tôn giả của Thánh cung, địa vị cao thượng vĩ đại như thế, tại hạ thật sự khâm phục.”

Y cố ý nhấn mạnh một chuỗi thân phận dài dòng khiến người đứng xem phá ra cười.

Vân Khê cũng kiềm không được lén cười. Không ngờ người này cùng Huyền Long tôn giả Lãnh Mi Nhi có dính chút liên hệ máu mủ, hơn nữa còn nương chút quan hệ này khắp nơi lớn lối huênh hoang, thật là vô cùng ngu xuẩn.

Vị muội muội kia cũng hùa theo khẽ cười, cứ tưởng đối phương tai to mặt lớn cỡ nào, còn chưa phải là đệ tử Thánh cung đã dám hoa tay múa chân trước mặt huynh muội họ, đúng là muốn chết mà!

Liễu Chí Tiếu chỉ thấy mỹ nhân cười, tim như có mấy chục con kiến hắn cắn ngứa, khó thể nhẫn nhịn.

“Mỹ nhân, hôm nay tiểu gia vừa mắt ngươi, chỉ cần ngươi đi theo tiểu gia, tiểu gia bảo đảm ngươi không lo ăn mặc. Sao hả, ngươi có đồng ý đi cùng tiểu gia không?” Nói xong một tay hắn càn rỡ vươn tới nắm cằm đối phương.

Bất chợt nửa đường xuất hiện một bàn tay bắt được cổ tay hắn, răng rắc một tiếng, bóp chặt cổ tay đó.

“A! Buông tay, mau buông tay!” Liễu Chí Tiếu thống khổ hét chói tai.

“Liễu công tử!”

“Liễu công tử!”

Đám người hầu rối rít móc trường đao ra, tình hình hết sức căng thẳng.

Đám người đứng xem không chút đồng tình, ngược lại kêu to sảng khoái. Ai bảo hắn háo sắc to gan, dám ở hội trường tranh tài chọc người đẹp? Có vài người kiến thức rộng rãi từ quần áo và đồ đằng trên cổ áo huynh muội đã nhận ra thân phận thật của họ. Một thằng ngốc có quan hệ thân thích xa vạn dặm với Huyền Long tôn giả, làm sao so sánh với thân phận cao quý của hai huynh muội kia? Không ai tiến lên nhắc nhở, mọi người lộ vẻ mặt xem trò hay.

Tổng quản phủ thành chủ giữ trật tự hội trường nhìn thấy tình hình này vội vàng chạy tới.

“Các vị, nơi này là hiện trường tranh tài, xin các vị bình tĩnh đừng nóng nảy, đừng hành động theo cảm tình. Thành chủ đã ra lệnh cấm võ, trong đại hội luyện đan sư, ai cũng không được đấu võ, xin mấy vị phối hợp cho.”

“Ôi, đau chết tiểu gia ta!” Liễu Chí Tiếu vừa ôm tay mình rên rỉ vừa hầm hừ nói. “Lệnh cấm võ? Bây giờ là hắn hành động trước, tiểu gia ta mới là ngươi bị hại! Ta mặc kệ, hắn không tuân theo lệnh cấm võ, các ngươi lập tức ném người này ra khỏi hội trường tranh tài, nếu không nghe lời thì tiểu gia sẽ truy cứu đến tận gốc!”

Người đàn ông khoanh tay trước ngực, nhướng mày, không hề tỏ vẻ sợ hãi.

Tổng quản khó xử nhìn hai huynh muội, cung kính than dài với họ.

“Dung công tử, hôm nay chính là đại hội luyện đan, không nên dùng võ. Ngài xem có thể nắn lại cổ tay cho Liễu công tử hay không?”

“Dung công tử? Dung công tử nhà ai?” Liễu Chí Tiếu nghe cái họ này lập tức phản xạ nghĩ đến trong mười đại gia tộc đứng hàng thứ ba, Dung gia, lập tức chấn kinh quên cả tay đau. Hắn thầm nghĩ chắc sẽ không chỉ trêu chọc một chút liền đụng trúng tường chứ?

Dung Thiểu Khanh nhíu mày với hắn, nhếch môi cười mỉm không nói. Muội muội y đứng bên cạnh, Dung Tiêu Tiêu cũng chỉ hé môi buồn cười, vẻ mặt xem kịch vui.

“Hai vị này chính là Tam thiếu gia và Tứ tiểu thư của Dung gia.”

Liễu Chí Tiếu nhìn biểu tình của hai huynh muội liền biết mình đại khái không đoán sai. Đợi tổng quán chính mồm giới thiệu thì hai chân hắn mềm nhũn.

“Dung, Dung Tam thiếu gia? Thất kính thất kính, sắp bắt đầu tranh tài, tại hạ, tại hạ cáo từ trước.” Bao cỏ này thoáng cái vô sỉ đổi sắc mặt, tươi cười chạy trối chết.

Không thể không nói người này thật là loại bắt nạt kẻ yếu, còn biết co được dãn được, hễ gặp kẻ nào mạnh hơn là không nói hai lời lập tức chạy mất dép, tuyệt đối không cứng rắn chịu chết. Người như vậy giống hệt con gián, vĩnh viễn bò khắp nơi, không đập chết được.

Đám người hầu thấy công tử nhà mình chạy, chúng cũng vội vàng thu lại trường đao, nào dám đứng lại nữa? Buồn cười, đối phương là Tam thiếu gia, Tứ tiểu thư của Dung gia, một trong mười đại gia tộc. Công tử nhà họ tính là cái gì, nhiều lắm chỉ mượn danh hiệu Huyền

Long tôn giả, cáo mượn oai hùm, khắp nơi giả danh gạt gẫm thôi, căn bản không cùng đẳng cấp.

“Chờ một chút!”

Liễu Chí Tiếu đang co giò chạy thì chợt ngừng, run run quay đầu lại, cười nịnh nói.

“Tam thiếu gia, ngài còn có gì dạy bảo?”

Vô sỉ, thật là một tiểu nhân vô sỉ!

Nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn đã thấy ghê tởm.

Đáy mắt Dung Thiểu Khanh chợt lóe vẻ khinh thường, tiến lên một bước, bắt lấy tay Liễu Chí Tiếu, *răng rắc* một tiếng, nối lại tay cho hắn.

Liễu Chí Tiếu cứ cho là y muốn giải quyết mình, định sợ hãi kêu lên thì phát hiện tay có thể cử động, thoáng chốc hắn mặt mày vui mừng nói.

“Cảm ơn Tam thiếu gia, cảm ơn Tam thiếu gia khoan dung độ lượng không so đo với tiểu nhân. Hy vọng Tam thiếu gia có thể đoạt giải nhất trong trận đấu!” Nói xong hắn xoay người rời đi, chạy còn nhanh hơn con thỏ.

Dung Thiểu Khanh môi khẽ nhếch, đáy mắt xẹt qua tia sáng lạnh, lười so đo với loại vô sỉ này, quay đầu nói với muội muội.

“Tiêu Tiêu, sắp bắt đầu tranh tài rồi, ngươi trước tiên quay về khán đài đi.”

“Vâng, Tam ca, ngươi phải đấu thật tốt đó, ta ở trên đài chờ ngươi.” Dung Tiêu Tiêu dịu dàng cười, xoay người rời khỏi hội trường tranh tài, đi hướng đài quan sát.

Vân Khê lạnh nhạt nhìn hai huynh muội lướt qua bên người, mặc dù biết đối phương thuộc Dung gia, có chút quan hệ máu mủ với nàng, nhưng nàng chưa bao giờ là loại vừa gặp liền bắt quàng làm họ. Cho dù là Dung Thiếu Hoa, sau nhiều ngày ở chung thì nàng mới từ từ chấp nhận thân phận biểu ca của hắn.

Dung gia tài sản to lớn, nàng không hứng thú trèo cao. Hơn nữa mẫu thân nàng bởi vì gả cho phụ thân nên mới cắt đứt với Dung gia, có thể thấy Dung gia cũng không phải thứ tốt lành gì. Nàng tập trung lực chú ý tới Liễu Chí Tiếu co giò chạy, không vì cái gì khác, chỉ bởi hắn đã nhắc tới người nàng cực kỳ chán ghét, Lãnh Mi Nhi, thậm chí còn dính quan hệ thân thích với nàng ta. Cho nên hôm nay coi như hắn xui xẻo, bị nàng để mắt tới, đừng mơ tưởng lành lặn rời khỏi đây. Nàng tiến nhanh vài bước, nhẹ nhàng lướt qua bên cạnh Liễu Chí Tiếu, vài sợi tóc đen bay lên vừa lúc phất trên mặt Liễu Chí Tiếu.

Mùi hương nhạt và cả cảm giác tê dại, khiến Liễu Chí Tiếu mất hồn, ngơ ngác nhìn bóng lưng yêu kiều của nàng, quên mất bài học vừa rồi, lại nảy sinh ý háo sắc.

Hắn một đường theo Vân Khê đi tới một lò luyện đan. Thấy nàng ngừng lại, hắn liền sửa sang tóc mai, áo mũ chỉnh tề tiến lên nói.

“Mỹ nhân, ngươi chiếm vị trí của tiểu gia!”

“A, phải không?” Vân Khê cười khẽ quay đầu nhìn hắn.

Nụ cười này khuynh thành tuyệt sắc, hoa nở rực rỡ, hắn ngất ngây mất hồn.

Không chỉ Liễu Chí Tiếu si mê, mấy người đứng xem cách không xa cũng phát ra tiếng hút khí, mỹ nhân tuyệt sắc như vậy thật là thế gian hiếm thấy.

Dung Thiểu Khanh ngoái đầu lại thấy Liễu Chí Tiếu chứng nào tật nấy, lại nhắm vào mục tiêu mới, nên thầm hối hận mới rồi quá nhân từ với hắn. Liếc thấy Vân Khê ngoái đầu khuynh thành cười, y cũng ngẩn ra nhưng rất nhanh tỉnh táo lại. Y không phải người ham mê sắc đẹp, rất chân thành lo lắng cho tình cảnh của Vân Khê.

Nghĩ tới đây, y tiến lên lặng lẽ theo dõi biến cố. Nếu Liễu Chí Tiếu làm ra hành động nào vượt rào, y chắc chắn lại sẽ bẻ cổ tay hắn, không chỉ thế, lần này trực tiếp phế luôn cái tay kia, xem coi còn dám khắp nơi đùa giỡn con gái nhà lành không.

Vân Khê trong lòng lạnh lùng cười. Bao cỏ này thật đúng là quá ngu, thậm chí thủ đoạn tiếp cận mỹ nữ và cách nói năng cũng giống như đúc, chẳng lẽ không có ý mới sao?

“Nếu công tử đã thích vị trí này thì ta sẽ tặng cho ngươi vậy.” Nàng không cãi cọ cái gì, trực tiếp rời đi.

Liễu Chí Tiếu ngây ra, có chút phản ứng không kịp, cứ như vậy xong rồi sao? Cái này sao quá khác với phát triển theo hắn dự tính?

Dung Thiểu Khanh cũng rất kinh ngạc. Chẳng lẽ gan nữ nhân này nhỏ như vậy, gặp thế lực ác liền khúm núm? Đáy mắt xẹt qua tia khinh thường, vốn còn muốn giúp đỡ nàng, nếu nàng đã từ bỏ thì y giúp làm gì nữa?

Vân Khê vừa rời đi thì một đám người đi hướng bên này, mục đích chính là lò luyện trước mắt.

“Chuyện gì xảy ra? Người nào to gan dám cưỡng chiếm vị trí của Bạch tiểu thư?”

Người này không phải ai khác, chính là mấy tên đệ tử của Tư Đồ gia tộc, kẻ đang la hét đúng là Tư Đồ Anh Kiệt

Trong vòng vây của các đệ tử Tư Đồ gia, một nàng gái áo xanh thướt tha đi tới. Khuôn mặt nàng đường nét rõ ràng, tinh xảo mà lạnh lẽo, ngũ quan gộp chung một chỗ lại cực kỳ mỹ miều.

Ánh mắt sắc bén rơi vào người Liễu Chí Tiếu, mắt biến thành âm trầm, nàng quát khẽ.

“Đã có chuyện gì? Ai có thể cho bổn tiểu thư câu trả lời thỏa đáng không?”

“Xin Bạch tiểu thư bình tĩnh đừng nóng, chúng ta sẽ lập tức xử lý tên khốn này, quyết không để cho hạng trộm cắp ảnh hưởng tâm tình dự thi của Bạch tiểu thư.” Tư Đồ Anh Kiệt chân chó nói với Bạch tiểu thư, khi quay đầu thì sắc mặt lập tức âm trầm. “Các sư đệ, đánh người này một trận rồi ném ra hội trường đi!”

“Ăn gan beo rồi hay sao, vị trí của Bạch tiểu thư cũng dám chiếm? Ngươi có biết thân phận của Bạch tiểu tư là gì không? Nàng ấy là khách quý đến từ tam đại Thánh Địa, người nào đắc tội nàng ấy thì Tư Đồ gia tộc chúng ta sẽ khiến hắn sống không bằng chết!”

“Tam, tam đại Thánh Địa?”Sắc mặt Liễu Chí Tiếu biến trắng bệch, so với lúc mới biết thân phận huynh muội Dung Thiểu Khanh càng thêm sợ hãi.

Mấy người còn đứng xem cuộc vui nghe bốn chữ này thật như trúng

sét đánh. Mỗi người trợn to mắt, sau đó cúi đầu tán thán. Tam đại Thánh Địa, đây chính là người chế định và phán xét tất cả quy tắc trong Ngạo Thiên đại lục, vượt xa Thánh cung và thập đại gia tộc!

Thân phận hùng mạnh như vậy có ai dám chọc chứ?

Trong đầu mọi người cùng hiện ra một suy nghĩ, Liễu Chí Tiếu chết chắc rồi!

Liễu Chí Tiếu có ngu hơn nữa cũng biết tình cảnh hiện giờ của mình. Hắn mang vẻ mặt khốn khổ bắt đầu cầu xin.

“Hiểu lầm, chỉ là hiểu lầm! Ta cũng không biết đây là vị trí của Bạch tiểu thư, mới vừa rồi rõ ràng đi…”

Hắn quay đầu tìm bóng dáng Vân Khê, nhưng phát hiện nàng đột nhiên biến mất, không làm sao tìm được. Hắn ngây ra, trong đầu đầy dấu hỏi, nghĩ không ra rốt cuộc là có chuyện gì. Tại sao hắn hai lần đều đụng trúng bức tường, mà một cái còn dày hơn một cái?

Vân Khê giấu trong đám người, cúi đầu thầm cười. Mới từ xa thấy đoàn người Tư Đồ Anh Kiệt đi hướng bên này, cũng thấy rõ hướng đi nên nàng mới cố ý dẫn Liễu Chí Tiếu tới vị trí đó. Sợ Tư Đồ Anh Kiệt nhận ra mình, nên nàng không ở lại, dẫn Liễu Chí Tiếu tới nơi rồi thì vội vàng đi.

Đi theo Tư Đồ Anh Kiệt tới, hơn nữa có thể khiến hắn khúm núm như vậy thì chắc là cao thủ lần này Tư Đồ gia mời đến. Nàng mượn cơ hội này điều tra bối cảnh đối phương, thuận tay dạy Liễu Chí Tiếu một bài học, một hòn đá trúng hai con chim.

Tam đại Thánh Địa ư?

Mặc dù không quá hiểu rõ cái tên xa lạ này nhưng có thể từ phản ứng của đa số người hiểu ra chút ít. Đó chắc chắn là thế lực rất cường đại và bí ẩn, mới có thể khiến người Tư Đồ gia tộc có thái độ như là cung phụng tổ tiên hầu hạ vị Bạch tiểu thư này.

Nàng thầm để ý, suy nghĩ lát nữa nên làm sao chiến thắng.

Bên này Liễu Chí Tiếu bị người Tư Đồ gia tộc đá đánh đuổi khỏi nơi so tài, thật là thê thảm không đành lòng nhìn.

Đám người đứng xem dần tản ra, mọi người sợ hãi uy thế tam đại Thánh Địa, ai cũng không dám chỉ trỏ nhìn xem nữa. Đám người tản đi lộ ra thân hình Vân Khê, lộ ra trước mắt các đệ tử Tư Đồ gia.

Không biết có phải có người cố ý sắp đặt không, mà lò luyện nàng dùng để tranh tài vừa lúc đặt ngay bên cạnh Bạch Tịnh Tình. Hai lò luyện sát bên nhau, nàng muốn tránh né Bạch Tịnh Tình cũng không thể được.

Tư Đồ Anh Kiệt nhanh chóng phát hiện ra Vân Khê, ngẩng cao đầu nghênh đón trước.

“Vân Khê, cuộc so tài hôm nay quan hệ đến việc biểu muội ta rốt cuộc gả cho người nào. Ngươi nhìn kỹ, Bạch tiểu thư chính là cao thủ luyện đan mà Tư Đồ gia chúng ta mời tới. Như vậy chỉ cần nàng ấy thắng ngươi thì biểu muội nhất định phải gả cho ta. Ngươi tốt nhất đi khuyên nhủ đồ đệ mình, khiến hắn sớm chết tâm đi. Bạch tiểu thư là cao thủ luyện đan đến từ tam đại Thánh Địa, trong thiên hạ ai dám đối địch với tam đại Thánh Địa?”

Bạch Tịnh Tình nghe tên Vân Khê thì đột nhiên biến thành kích động, đôi mắt lóe tia sáng lạnh, trừng Vân Khê.

“Ngươi chính là Vân Khê? Kẻ hại chết Mạc đại ca của ta?”

Vân Khê biểu tình bình thản, không nhanh không chậm nói.

“Ta đúng là Vân Khê nhưng không biết người ngươi gọi là Mạc đại ca rốt cuộc là ai.”

Mạc đại ca chẳng lẽ là Mạc Tiếc Thành?

Dưới gầm trời này chẳng lẽ có chuyện trùng hợp như vậy sao?

Lại để nàng đụng phải?

“Ngươi còn dám chống chế? Mạc đại ca chính là Mạc Tiếc Thành, hắn là đệ tử của Ứng đại sư, là ngươi chiếm Địa Liên Hỏa Diễm của hắn, còn dùng Địa Liên Hỏa Diễm thiêu sống hắn!” Sắc mặt Bạch Tịnh Tình càng thêm kích động, đột nhiên tay phải thành trảo đánh hướng Vân Khê, muốn bóp chết nàng. “Ngươi hại chết Mạc đại ca của ta, ta muốn ngươi trả mạng cho hắn!”

Huyền khí màu tím bắn ra từ người nàng, áp lực mênh mông như núi đè áp hướng Vân Khê.

Vân Khê lạnh lùng nhếch môi. Chẳng qua là cao thủ Tử Huyền chi cảnh mà cũng dám huênh hoang trước mặt nàng? Tam đại Thánh Địa thì sao chứ? Dù là người tam đại thối địa đến, bức nàng đến mức này thì nàng cũng sẽ mạnh mẽ đánh trả lại!

Mũi chân tiến lên một bước, nhìn như tùy ý thật ra tạo thành lực lượng không gì sánh kịp đánh sâu vào. Lấy khí thế mạnh mẽ gấp vài lần đánh hướng áp lực tựa Thái Sơn đè xuống của Bạch Tịnh Tình, tạo thành khí lãng phá tan Tử Huyền khí quất vào mặt nàng. Khí lãng cuồn cuộn như có thể xé rách người ta!

Bạch Tịnh Tình mắt thấy có thể chính tay giết chết cừu địch hại người mình yêu, mặt lộ dữ tợn. Ai ngờ nửa đường bỗng xuất hiện lực lượng đáng sợ khiến người kinh hãi, huyền khí trên người nàng bị đánh tan, thân thể cũng bị bắn lùi ra mười bước.

Trong quá trình này, nàng đã xem thấu, nữ nhân áo trắng trước mắt nàng giống như bỗng thay đổi thành người khác. Trở nên sắc bén, tràn đầy sát khí, toàn thân nàng ấy tỏa ra khí thế vương giả, hai mắt như điện, tóc đen không gió tự bay, giống như Tu La đến từ địa ngục!

Tim nàng đập nhanh, kinh hãi, rồi rơi vào sững sờ.

Tư Đồ Anh Kiệt cũng không biết Vân Khê và Bạch Tịnh Tình có xích mích riêng, nên lòng thầm vui mừng. Hắn còn hận không thể khiến mâu thuẫn giữa hai người càng sâu càng tốt. Bởi vì nếu là thế thì Bạch Tịnh Tình mới dốc hết sức chiến thắng Vân Khê, thậm chí là lấy mạng nàng. Nhưng khi hắn thấy Vân Khê bỗng lộ thân thủ thì cũng sợ ngây người.

Vị trí của Dung Thiểu Khanh cách hai nàng không xa, thấy rõ hình ảnh này. Đáy mắt y lóe tia kinh ngạc không thua bất kỳ ai. Lúc trước còn khinh thường nàng nhát gan, hiện giờ nàng biểu hiện ra đã lật đổ ý tưởng của y. Đáy lòng y ngoài tán thưởng ra còn có lần nữa xem kỹ nàng.

Nàng ta thật to gan, dám công khai chống đối người của tam đại Thánh Địa, tương lai thật đáng lo đây.

“Vân, Vân Khê, ngươi dám ra tay với Bạch tiểu thư?” Tư Đồ Anh Kiệt trước tiên kịp phản ứng lại, vội chạy lên trước ân cần đỡ Bạch Tịnh Tình đứng dậy.

Vân Khê? Sao tên này giống hệt tên con gái của dì thế? Là trùng hợp hay cùng một người?

Dung Thiểu Khanh thầm nảy ra nghi ngờ, nhưng nghĩ kỹ lại cảm thấy không có khả năng. Trong ấn tượng của y, con gái của dì nhát gan yếu đuối, là loại người y khinh thường. Hơn nữa y nghe nói con gái dì không có tài năng tập võ, cực kỳ ngu xuẩn, cho nên không thể có võ lực mạnh thế được.

Y thầm suy đoán, Vân Khê này không phải Vân Khê kia, tên giống nhau chắc chỉ là trùng hợp.

“Vân Khê, bổn tiểu thư sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Bạch Tịnh Tình tức giận nghiến răng.

Lúc này hai Tổ Tôn Mộ Cảnh Huy đã đi tới. Từ lúc Liễu Chí Tiếu gây chuyện thì đã có người tới thông báo, khi hai người chạy tới vừa lúc thấy Vân Khê đánh bay Bạch Tịnh Tình, tim họ đập nhanh. Đây chính là người đến từ tam đại Thánh Địa mà nàng ta cũng dám ra tay? Lá gan thật sự khá lớn.

“Các vị, sắp bắt đầu tranh tài, có phải các vị nên chuẩn bị sẵn sàng không? Có ân oán cá nhân gì thì hãy đợi sau cuộc tranh tài rồi mới giải quyết.” Mộ Cảnh Huy tiến lên, cất giọng nói.

Bạch Tịnh Tình lồng ngực phập phồng liên tục, trừng Vân Khê hồi lâu, rốt cuộc cũng nhịn xuống một bụng lửa giận, gật đầu nói.

“Được, ta sẽ thắng ngươi tại tranh tài, cho ngươi thua tâm phục khẩu phục, sau đó sẽ tìm ngươi tính sổ! Cứ lấy ra Địa Liên Hỏa Diễm đi, bản thân ta muốn xem rốt cuộc ngươi có thể dùng nó luyện chế ra đan dược như thế nào.

“Bạch tiểu thư, sao ngươi cứ luôn cắn ta không nhả? Rốt cuộc là người nào nói với ngươi ta giết Mạc Tiếc Thành? Hắn có chứng cứ gì?” Vân Khê nhướng mày, cười lạnh nói. “Trên tay ta chưa từng có Địa Liên Hỏa Diễm gì, hôm nay tỷ thí ta cũng không định dùng bất cứ dị hỏa nào, bởi vì một luyện đan sư thiên tài chân chính không cần nhờ bất kỳ ngoại lực nào, kỹ xảo luyện đan mới là mấu chốt!”

Nàng dừng một lát, có mấy phần khiêu khích tiến tới gần Bạch Tịnh Tình.

“Chỉ những người không có lòng tin vào thuật luyện đan của mình mới có thể mượn dị hỏa luyện đan dược. Ta không nghĩ rằng ngươi là loại người đó! Chỉ cần có dị hỏa, tùy tiện kéo một luyện đan sư cũng có thể luyện chế ra đan dược phẩm chất cao. Như vậy thì làm sao chứng minh tài luyện đan của ngươi rốt cuộc cao bao nhiêu? Ta thì khác, ta sẽ dùng sự thật chứng minh với mọi người, dù ta không cần bất cứ dị hỏa nào cũng có thể luyện chế ra đan dược phẩm chất cao!”

“Ngươi đừng vội ăn nói lớn lối! Tốt, bổn tiểu thư cũng không cần dị hỏa, dùng minh hỏa tranh cao thấp!” Sắc mặt Bạch Tịnh Tình chợt đỏ chợt tím, từ trong ngực móc ra một vật quăng tới tay Tư Đồ Anh Kiệt, thề muốn tranh cao thấp với Vân Khê.

Tư Đồ Anh Kiệt khó khăn lắm mới chụp được đồ nàng quăng ra, không khỏi bật thốt.

“Cái này chẳng lẽ là Lôi Hỏa Lãnh Diễm!?”

Hắn la lên khiến mấy người xung quanh cùng tập trung tầm mắt vào vật trong tay hắn.

“Chẳng lẽ đây chính là Lôi Hỏa Lãnh Diễm đứng hàng thứ năm trong bảng xếp hạng dị hỏa?”

“Chắc là không sai. Tam đại Thánh Địa vơ vét báu vật trong thiên hạ, Lôi Hỏa Lãnh Diễm đối với họ không tính là gì.”

“Nhưng nếu ta có Lôi Hỏa Lãnh Diễm thì hôm nay thắng chắc rồi. Thật là cùng nghiệp không cùng mệnh, vì sao ta không sinh ra ở tam đại Thánh Địa chứ?”

“Chẳng lẽ hai người này điên rồi? Trong tay có dị hỏa không cần, lại cứ muốn lấy minh hỏa luyện đan dược. Chẳng lẽ đầu óc hai người hỏng rồi, không thì là quá tự kiêu, không coi những người cùng dự thi luyện đan ra gì.”

“Vậy thì chưa chắc, chưa biết chừng người ta thật là có khả năng.”

Khắp nơi bàn tán xôn xao.

Vân Khê nhìn chằm chằm Lôi Hỏa Lãnh Diễm, đuôi lông mày giật giật, tay phải mạnh mẽ đè Tiểu Bạch đang muốn ló đầu khỏi túi quần. Lôi Hỏa Lãnh Diễm thật là thứ tốt, khiến người ta thèm chảy nước miếng!

Quyển 2 - Chương 48

Đại hội luyện đan sư [3]

Bạch Tịch Tình rất vừa lòng khi thấy mọi người đều tỏ ra thán phục nàng, chiếc cằm nhỏ hơi ngẩng lên, khóe miệng cũng theo đó mà cong thành hình cánh cung. Từ nhỏ nàng lớn lên ở Tam Đại thánh địa, bẩm sinh tự nhiên đã có một loại khí chất ưu việt khác hẳn người thường. Ở Tam Đại thánh địa, nhân tài đông đúc như sao sáng, luận về tài năng cùng võ thuật nàng cũng chỉ thuộc loại bình thường, không có bất kì biểu hiện gì xuất chúng, nhưng rời khỏi Tam Đại thánh địa, nàng lập tức có thể cao ngạo coi tất cả mọi việc đều không là gì, có thể thỏa mãn tính tự kiêu của nàng.

“Chẳng qua chỉ là một mồi lửa Lôi Hỏa Lãnh Diễm mà các ngươi đã kinh sợ thành như vậy, quả nhiên đều là một đám nông dân quê mùa kém hiểu biết”.

Lời nói kiêu căng tự phụ kia vừa xuất ra, lập tức kích thích đám người đang đứng xem, rất nhiều kẻ tỏ ra tức giận. Cả đám người đều không nhịn được mà thầm mắng ở trong lòng, chính ngươi có gì đặc biệt hơn người chứ, chẳng phải chỉ là xuất thân tốt một chút thôi sao? Chẳng qua là một ả tiểu thư đài các từ trong thánh địa đi ra mà thôi, ngay cả một nữ tử tầm thường tuổi tác so với ngươi còn trẻ hơn cũng không đánh được, có tư cách gì mà ở trong này khoe khoang?

Gương mặt của Vân Khê có vẻ non nớt, vì dung mạo của nàng từ khi mười bảy mười tám đến nay cũng không có thay đổi là mấy, chỉ có tuổi càng lớn càng thêm vài phần thành thục tế nhị, cho nên người bên ngoài vốn dĩ đoán không ra tuổi thật của nàng, thường thường

chỉ cho rằng nàng mới mười bảy mười tám tuổi.

Bạch Tịch Tình thực tế cũng không kém Vân Khê mấy tuổi, chỉ là khuôn mặt nàng đã bắt đầu có dấu hiệu tuổi tác, lại ở cùng một chỗ với Vân Khê, thành ra trở nên đối lập sâu sắc, hơn nữa mọi người đều có ác cảm với nàng, cho nên ai nấy đều âm thầm tặng nàng thêm vài tuổi.

Mọi người đều nghĩ, tuổi đã lớn hơn người ta, đẳng cấp lại kém xa người ta, không hiểu cái ưu việt của “thiên chi kiêu nữ” kia rốt cuộc biến đi đằng nào.

Bạch Tịch Tình căn bản không nhận ra bản thân vừa đụng chạm tự ái của khối người, vẫn ngạo mạn cao giọng nói: “Hôm nay ở đây có bổn tiểu thư, vị trí đầu của cuộc thi đấu luyện đan không phải ta thì chẳng kẻ nào đoạt được, mấy người còn lại ở chỗ nào thì về lại chỗ ấy đi, đừng có ở đây mà xấu hổ”.

Nàng khinh thường đảo mắt nhìn qua đông đảo các vị luyện đan sư, cố tình nấn ná lại trên người Vân Khê một chút, lại tặng cho nàng kia một cái trừng mắt âm hiểm rồi mới dời đi.

Tư Đồ Anh Kiệt nhìn ngọn lôi hỏa trong tay nàng, trái tim mới vừa rồi treo ngược trên cao cũng tự nhiên được thả lỏng, trải qua sự đề cử của Ứng đại sư, hắn biết được Bạch Tịch Tình chính là cao thủ luyện đan, mới hai mươi hai tuổi đã là luyện đan sư cấp năm, giờ lại có Lôi Hỏa Lãnh Diễm phù trợ, phần thắng đương nhiên là nhiều hơn cả.

Hắn nhìn về phía Vân Khê, đắc ý nói: “Vân Khê, chờ đến lúc ta thành thân với biểu muội, nhất định sẽ gửi thiếp cưới đến thầy trò các ngươi, đến lúc đó rất hân hạnh được đón tiếp các vị đến chung vui, ha ha ha ….”

Vân Khê cười lạnh, không thèm đấu khẩu với hắn mà chỉ chăm chú nhìn ngọn Lôi Hỏa Lãnh Diễm, sức hút của nó quả thực lớn hơn nhiều so với đám người vô vị kia.

Dung Thiếu Khanh cũng không rời mắt khỏi ngọn lửa đó bằng ánh mắt tràn ngập sự đam mê mà chỉ có những người luyện đan chân chính mới có được, một vài tia sáng đảo quanh trong đáy mắt hắn, tựa như có một chút đăm chiêu.

Ông cháu Mộ Tông Minh cùng Mộ Cảnh Huy thì đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều hi vọng cuộc tranh luận kéo dài không dứt này có thể mau chóng kết thúc, sau khi trao đổi ánh mắt, Mộ Cảnh Huy ra hiệu cho tên thủ hạ đang đứng giữa sân đấu.

“Keng keng ken …..” – âm thanh kim loại trong trẻo lanh canh cất lên, thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người, ai nấy đều hướng mắt nhìn lên sân thi đấu.

Luyện đan đại hội lần này mời đến đây năm vị giám khảo, ngoại trừ ông cháu Mộ Tông Minh là hai người, ba người còn lại chính là ngũ trưởng lão của Tư Đồ gia, cửu trưởng lão của Lam gia cùng người gù mà Vân Khê gặp được tại “Bảo Dược Hành”.

Kỳ thực quy tắc trận đấu hết sức đơn giản, trong thời gian quy định, luyện đan sư phải dùng mười loại dược liệu đã được cung cấp sẵn để luyện ra một loại đan dược mà bản thân vừa lòng nhất, còn mồi lửa cùng phương pháp luyện chế đều do các luyện đan sư tự mình xử lý.

Đan dược luyện chế xong sẽ được đưa tới các vị trọng tài phán xét, căn cứ theo cấp bậc và phẩm chất để tinh lọc. Chẳng hạn như một luyện đan sư cấp bốn, những đan dược bình thường của hắn đều thuộc cấp bốn, nhưng đan dược luyện ra có thể phân thành thượng

phẩm, trung phẩm cùng hạ phẩm. Đương nhiên đối với một luyện đan sư ở vị trí đứng đầu cấp bốn, hắn cũng có thể vượt cấp đi điều chế một loại đan dược cấp năm, khởi điểm càng cao, khó khăn lại càng lớn, khả năng thắng cuộc cũng càng lớn. Nhưng với đa số luyện đan sư, rất khó để có thể tiếp cận với những phương thức luyện chế các loại đan dược cấp cao hơn, thứ nhất là do năng lực có hạn, cho dù có biết cách luyện cũng chưa chắc đã chế luyện ra được, thứ hai phương pháp luyện dược ở Ngạo Thiên đại lục trước giờ đều được giữ cực kì cẩn mật, chỉ có đồ đệ của các vị danh sư mới có thể được truyền thụ, điều này làm cho phương pháp luyện đan càng trở nên thần bí cùng đắt giá.

Sau khi trận đấu bắt đầu, Vân Khê cũng không vội vã bắt tay vào làm mà chỉ nhìn quanh quan sát tình hình những người dự thi khác.

Ở bên trái của nàng, Bạch Tịch Tình kiêu ngạo đưa ngọn lôi hỏa của nàng vào trong lò luyện, còn không quên vứt cho Vân Khê một cái liếc mắt khiêu khích. Dị hỏa bùng lên sáng quắc, khiến cho Tiểu Bạch ở trong túi Vân Khê cũng phải bồn chồn mà ngóc đầu dậy, mấy lần muốn thò cổ ra thám thính bên ngoài một chút, chỉ tiếc là đều bị Vân Khê thô bạo nhét trở vào trong túi.

“Tiểu Bạch, ngươi bình tĩnh một chút cho ta, đợi lát nữa có cơ hội ta sẽ cho ngươi ăn no nê”. Vân Khê cắn cắn răng, dùng giọng nói rì rầm nhỏ tí cảnh cáo Tiểu Bạch, cho đến khi nó yên tĩnh trở lại nàng mới buông lỏng túi áo một chút.

Đột nhiên, ở cách bên phải nàng hai cái lò luyện, một ngọn lửa chói mắt bất ngờ bùng lên, ngọn lửa màu nâu vui sướng toát ra, vô cùng kì dị, lập tức thu hút không ít luyện đan sư chú ý. Vừa mới yên tĩnh được một chút, giờ Tiểu Bạch lại không nhịn được muốn chui ra.

“Ô ô, nữ ma đầu, Tiểu Bạch muốn ….”

Vân Khê không một chút nghĩ ngợi, thò tay tóm lấy nó nhét trở về, thấp giọng quát: “Bình tĩnh, bình tĩnh!”

“Ô ô, Tiểu Bạch bình tĩnh không được!”

Vân Khê vỗ mạnh túi áo, vẻ mặt hừng hực khí thế, chỉ hận rèn sắt không thành thép, “Đợi lát nữa, sẽ có đồ ăn cho ngươi! Đến lúc đó ngươi giải quyết nhanh chóng gọn nhẹ một chút, nhưng đừng có để bại lộ tung tích”.

“Được rồi” Tiểu Bạch rốt cục thỏa hiệp, an phận nằm chờ trong túi áo của nàng, chỉ đợi nàng ra lệnh một tiếng, nó sẽ lập tức xuất động.

Những luyện đan sư ở xung quanh nhìn thấy Dung Thiếu Khanh nhóm lên ngọn lửa màu nâu đều không ngừng kinh hô, không ngờ hôm nay đến đây lại gặp nhiều sự lạ đến vậy, đầu tiên là Lôi Hỏa Lãnh Diễm, cái sau cũng là một trong thập đại dị hỏa, thật sự khiến bọn họ được mở rộng tầm mắt, cho dù hôm nay không thắng được trận đấu, bọn họ cũng không có gì tiếc nuối.

“Ôi trời, đây là Lân Hỏa Sí Diễm! Dị hỏa đứng hàng thứ sáu!”

“Thật là Lân Hỏa Sí Diễm sao! Nếu đem so với Lôi Hỏa Lãnh Diễm cũng không thua kém chút nào!”

Bạch Tịch Tình cũng nhìn thấy Lân Hỏa Sí Diễm, lại nghe có người nói nó không hề thua kém Lôi Hỏa Lãnh Diễm thì không khỏi khinh thường hừ lạnh, mỉm cười nói: “Chẳng qua là Lân Hỏa Sí Diễm mà thôi, sao có thể ngang hàng với Lôi Hỏa của ta sao? Đám người quê mùa các ngươi cũng chỉ biết thế mà thôi!”

Câu nói này của ả càng làm mọi người thêm tức giận.

Lại là đồ nhà quê! Nữ nhân này thật sự rất đáng giận, mở mồm ra là chửi bọn họ quê mùa, thử nhìn lại xem chính ả cao hơn người ta ở chỗ nào, chẳng lẽ ngoại trừ Tam Đại thánh địa thì người nơi khác đều là quê mùa sao?

Ả mới là đồ nhà quê, cả nhà ả đều là đồ nhà quê!

Dung Thiếu Khanh chỉ thản nhiên ném cho nàng một cái liếc mắt hờ hững, sau đó cũng nhanh chóng thu hồi, khóe môi mờ nhạt nhếch lên, không có để ý lắm.

“Ai có thể luyện ra đan dược cao cấp chân chính mới là kẻ thắng cuộc! Còn lại đều chỉ là phù vân!” Vân Khê chậm rãi không cao không thấp mà nói, cúi đầu dùng phương thức nguyên thủy nhất nhóm lửa trong lò luyện.

Những người xung quanh nghe thấy nàng nói một câu như vậy đều tưởng nàng cất giấu bảo bối gì đó trên người, vì thế đồng loạt hướng ánh mắt chờ mong về chỗ này, ai ngờ nàng cũng chỉ dùng cách thức thông thường mà nhóm lửa, không khỏi tặc lưỡi tiếc rẻ.

Chẳng qua cũng chỉ thế mà thôi!

Mọi người không còn hứng thú tiếp tục xem, cho nên lại thu hồi tầm mắt, quay về bắt tay vào luyện đan dược của chính mình.

Bạch Tịch Tình thoáng nhìn chằm chằm Vân Khê, hừ lạnh nói: “Vì sao ngươi không dùng Địa Liên Hỏa Diễm? Ngươi nghĩ chỉ cần dùng ngọn lửa tầm thường kia là có thể thắng được trận đấu sao? Đừng có khờ dại quá mức thế chứ!”

Vân Khê nhún vai nói: “Ta đã nói với ngươi, Địa Liên Hỏa Diễm

không ở trong tay ta, ngươi không tin ta cũng đành chịu”.

“Được, đã vậy hôm nay ta sẽ cho ngươi thua tâm phục khẩu phục!” Bạch Tịch Tình lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng, lập tức bắt đầu quá trình luyện đan.

Vầng mây ở chân trời nhanh chóng bay đến, sự thay đổi quá bất ngờ, bầu trời có vẻ muốn đổ mưa.

Nhưng ở bên dưới, đám luyện đan sư đang bừng bừng khí thế, quyết tranh đoạt hơn thua. Trong số hơn trăm người dự thi, ngoại trừ Bạch Tịch Tình cùng Dung Thiếu Khanh có được hai trong số thập đại dị hỏa, những người khác cũng tung ra đủ loại dị hỏa khác nhau, chẳng qua nếu so sánh với cực phẩm dị hỏa kia thì rõ ràng còn thua kém rất xa.

Cuối cùng chỉ có mình Vân Khê lựa chọn dùng lửa thường để luyện đan.

Ngay từ lúc thấy nàng châm lửa, hầu hết mọi người đã không còn hi vọng vào nàng, trận đấu lúc này đã trở thành đấu trường của một mình họ Dung cùng họ Bạch. Hai người bọn họ đều có dị hỏa đứng hàng thứ năm cùng thứ sáu, thực lực có thể nói là không thua kém bao nhiêu, chỉ có thể phân cao thấp bằng thành phẩm.

Dung Tiêu Tiêu ngồi trên khán đài xem đấu, không ngừng giận dữ thay cho huynh trưởng. Nàng tin chắc dựa vào tài nghệ luyện đan của ca ca, nhất định còn hơn ả họ Bạch đáng ghét kia, nhất định có thể đoạt ngôi đầu.

Cách chỗ nàng ngồi không xa chính là đám người Long Thiên Tuyệt.

Lam Mộ Hiên cùng Mộ Vãn Tình ngồi ở cạnh nhau, đều căng thẳng

theo dõi trận đấu, nhất là khi nhìn thấy Bạch Tịch Tình thi triển Lôi Hỏa Lãnh Diễm, bọn họ lại càng thêm lo lắng.

“Mộ Hiên, Vân tiểu thư có thể thắng được không?” Mộ Vãn Tình vô cùng lo âu hỏi.

“Sư phụ ….” Hẳn là có thể thắng đi. Lam Mộ Hiên không dám yên lòng, nếu như còn Địa Liên Hỏa Diễm, có lẽ sư phụ có thể nắm chắc mười phần thắng lợi, có điều hiện giờ tất cả lửa đốt đều bị Tiểu Bạch nuốt hết vào bụng, sư phụ chỉ có thế dùng lửa thường mà so tài với bọn họ, kết quả cuối cùng thế nào, hắn cũng không dám đoán trước.

Vân Tiểu Mặc nghe hai người nói vậy thì cũng lo lắng nhíu mày, nó nghĩ nếu như mẫu thân không thể thắng cuộc tỉ thí, vậy thì bệnh của Tường thúc thúc cũng sẽ không thể trị được. Chỉ nghĩ đến đây, đôi mày nhỏ của hắn đã nhăn lại càng chặt.

“Phụ thân, mẫu thân có thắng được không?” Vân Tiểu Mặc ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Long Thiên Tuyệt.

Phụ thân vươn ngón tay cái xoa xoa đôi lông mày nhíu chặt, thân thiết vỗ vỗ vai đứa con, kiên định đáp lời: “Mẫu thân con nhất định sẽ thắng, chúng ta phải tin tưởng nàng!”

Vân Tiểu Mặc gật đầu, ánh mắt lóe sáng, nói: “Uhm, Tiểu Mặc tin tưởng mẫu thân!”

Long Thiên Tuyệt vuốt vuốt đầu con trai, ánh mắt lại chuyển về phía hình dáng đặc biệt khác người dưới kia, khóe môi hắn khẽ cong, tạo thành một nụ cười tuyệt mỹ cùng tao nhã lịch sự không bút nào tả xiết.

Đúng vậy, hắn tin nàng có thể thắng, mà không cần biết lý do.

Dù cho nàng thua cuộc, hắn cũng sẽ vận hết toàn lực, vì nàng đoạt lấy hết thảy mọi thứ, mà cũng không cần phải có lý do.

Giữa đấu trường, Vân Khê bắt đầu tiến hành công đoạn chính của quá trình luyện đan, đầu tiên là kiểm tra toàn bộ số dược liệu có được, sau đó âm thầm tính toán bước đi. Tổng hợp lại, loại đan dược cấp độ cao nhất mà nàng có thể chế ra chính là Tủy Nguyên Đan cấp sáu, có thể dùng để nâng cao tinh thần, bồi bổ khí huyết, đây là một loại đan dược cực kì trân quý, trên thị trường hiện tại rất ít khi thấy được.

Hít sâu một hơi, nàng có thể ngửi thấy được mùi hương ban đầu cần có chỉ thuộc về Tủy Nguyên Đan, mùi hương này đến từ cả hai bên người nàng. Không sai, chính là Bạch Tịch Tình cùng Dung Thiếu Khanh, cả hai đều có dị hỏa trong tay, lại đều có thiên phú về việc luyện đan, trong điều kiện dược liệu bị giới hạn, nếu như muốn thắng được trận đấu, bọn họ tất nhiên sẽ chọn loại đan dược khó khăn nhất.

Dưới điều kiện ngang nhau, cả ba người bọn họ đều lựa chọn điều chế Tủy Nguyên Đan, nếu muốn phân cao thấp cũng chỉ có thể xem phẩm chất của đan dược thành phẩm cuối cùng.

Trong tình hình không có dị hỏa đốt lò, chỉ dựa vào loại lửa tầm thường mà muốn luyện chế ra thượng phẩm Tủy Nguyên Đan, đây có thể coi là thử thách lớn nhất đối với kỹ thuật của nàng.

Vân Khê không chút lơi lỏng, tâm vừa bình tĩnh trở lại liền bắt tay vào chuẩn bị mọi thứ.

Điểm quan trọng nhất trong việc luyện chế đan dược chính là ngọn lửa phải ổn định, nhiệt độ trong lò cũng phải khống chế đến một mức

chuẩn xác, không có dị hỏa, Vân Khê đành sử dụng huyền lực của chính mình để khống chế độ lớn và sức nóng của ngọn lửa.

Suốt cả quá trình luyện đan, vẻ mặt nàng vô cùng chăm chú, tất cả tâm lực đều dồn cả vào việc điều khiển lửa, nàng thậm chí không chú ý tới, phạm vi ảnh hưởng huyền khí của nàng đang chậm rãi mở rộng, dần dần lấn át một vài ngọn lửa lò luyện xung quanh.

Nhiều lò luyện phẩm chất kém không chịu được sức ép liền lập tức tắt ngấm, những lò phẩm chất tốt hơn một chút cũng không tránh khỏi số phận, dần dần bị dồn vào thế yếu, chập chờn chực tắt, chỉ có mồi lửa của Bạch Tịch Tình cùng Dung Thiếu Khanh vẫn tương đối ổn định, không có biến đổi quá lớn, tuy nhiên vẫn không thể không lung lay một chút.

Một đám người chăm chú luyện dược ở xung quanh dần dần quay đầu, ngạc nhiên nhìn về phía Vân Khê, khí thế cường đại kia rõ ràng là truyền ra từ trên người nàng. Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, vì sao lại có biến hòa kì dị như thế?

Vân Khê tập trung toàn bộ lực chú ý vào lò luyện, một bên điều chỉnh sức nóng, một bên lần lượt đưa vào các loại dược liệu, căn bản không hay biết đang có vô số ánh mắt chú mục vào nàng. Trong khi tập trung, ở nàng lại toát ra một loại vẻ đẹp trầm tĩnh nhã nhặn khác thường, dưới sự khống chế của huyền khí, ngọn lửa vẫn duy trì hình dạng cùng nhiệt độ chuẩn xác nhất. Tất cả thế xác và tinh thần đều dung nhập vào đó, đến mức xung quanh thân thể chậm rãi hình thành một loại hư ngưng giới do huyền khí tạo ra, nàng cũng không buồn xem xét.

Giống như nàng bị hoàn toàn ngăn cách với không gian bên ngoài, tạo thành một không gian chỉ thuộc về một mình nàng, mọi âm thanh cùng động tĩnh bên ngoài cũng không thể ảnh hưởng đến nàng, gần

như là một loại cảnh giới thoát tục.

Trên khán đài Long Thiên Tuyệt cũng phát hiện ra điều khác thường, lập tức biến sắc, con ngươi đen sẫm như hắc ngọc cũng tản mát ra ánh sáng, khuôn mặt tuấn mỹ vô song xen lẫn cả sợ hãi lẫn vui mừng. Không ngờ đúng ở thời khắc này, nàng lại có thể đột phá!

Thiên huyền! Cảnh giới thiên huyền chân chính!

Chính hắn tận mắt nhìn thấy, không qua bao lâu thời gian, nàng từ mặc huyền nhị phẩm, chưa hết một tháng, trực tiếp thăng lên bảy cấp, bước vào thiên huyền chi cảnh, nhất định là phải có kì tích! Nàng quả nhiên là thiên tài võ thuật! Không ngờ hắn lại may mắn như thế, nhặt được một bảo bối vô giá là nàng!

Tiếng cười thanh lịch tao nhã cứ tự nhiên thoát ra từ bên môi hắn.

Dạ Hàn Tinh cũng phát hiện nàng có biến hóa, cây quạt bằng bạc trong tay hơi dừng lại một chút, không khỏi lắc đầu than nhẹ, cái này không phải quá thần kỳ sao?

Luyện chế đan dược cũng có thể thăng cấp? Nàng có phải quá may mắn không?

Độc Cô Mưu hơi động thân hình, bên dưới vành nón hiện ra một ánh mắt sáng rực khác thường hướng về thân ảnh đang chuyên tâm luyện dược.

“Sư phụ, nàng rốt cuộc là sao vậy, cảm giác là lạ”. Lam Mộ Hiên nhìn ra một chút manh mối nhưng cũng không hiểu chính xác chuyện gì xảy ra, chính là cảm thấy quanh thân sư phụ đang có một cỗ khí thế cường đại đang từ từ mở rộng.

Trên bàn giám khảo, hai ông cháu Mộ Tông Minh đều lộ ra thần sắc kinh ngạc, xưa nay bọn họ xem qua vô số sự việc, nhưng đây là lần đầu nhìn thấy có người có thể thăng cấp ngay trong quá trình luyện đan, cũng là lần đầu thấy có người chuyên tâm đến mức quên đi hết thảy như thế, dần dần bọn họ bắt đầu chờ mong thành quả của nàng.

Cả trên lẫn dưới sàn đấu, mọi người cũng không ngừng thảo luận.

“Ông trời, chẳng lẽ đây là hư ngưng giới huyền thoại mà chỉ có cao thủ đạt tới thiên huyền chi cảnh mới có được?”

“Đích thực là hư ngưng giới! Nhưng trông nàng mới chưa đến hai mươi tuổi, thế nào lại có thể nhập vào thiên huyền chi cảnh? Đây không phải quá khoa trương sao?”

“Võ học kỳ tài! Nếu không phải như vậy thì còn gì có thể giải thích nữa? Võ học kì tài ngang trời xuất thế, đây là sự kiện đặc biệt! Thật hào hứng a!”

Đủ loại bàn tán râm ran ở xung quanh sân đấu, nhưng Vân Khê vẫn không hay biết, toàn tâm toàn ý tập trung vào việc luyện đan.

Ngọn lửa của Dung Thiếu Khanh cũng không tránh khỏi bị khí thế của nàng ảnh hưởng, hơi nghiêng đầu liếc nhìn Vân Khê một cái, trong lòng cũng âm thầm ngạc nhiên. Rốt cuộc nàng là nhân vật thế nào, loại thiên phú võ học kia là từ đâu ra?

Chỉ thoáng nhìn sang một tích tắc, hắn đã thu hồi tầm mắt trở lại, tiếp tục chú tâm vào luyện đan dược của chính mình.

Quyển 2 - Chương 49

Đại hội luyện đan sư [4] Ở bên trái nàng, Bạch Tịch Tình cũng quay đầu lại nhìn Vân Khê, thật sự là khí thế phát ra từ trên người nàng quá mức cường đại, ảnh hưởng không nhỏ đến độ lớn ngọn lửa của nàng, không thể không bị quấy nhiễu.

Hư ngưng giới? Sao có thể?

Hư ngưng giới chính là tượng trưng cho những người tập võ đã đạt tới Thiên Huyền chi cảnh, mà chân chính ngưng giới chính là cùng bậc với Thần Huyền chi cảnh, ở tam đại thánh địa, đa số mọi người đều là cao thủ thuộc cảnh giới thiên huyền, thần huyền, cho nên từ lâu nàng đã rất quen thuộc. Nhưng điều khiến nàng kinh ngạc chính là đối phương nhìn thế nào cũng chỉ là tầm tuổi của nàng, thậm chí còn có thể không bằng, sao lại có thể tiến vào thiên huyền chi cảnh nhanh như vậy?

Càng kì lạ hơn nữa là đối phương có thể thông qua huyền khí để khống chế thế lửa cùng độ nóng, hơn nữa hình dáng ngọn lửa cũng vô cùng hoàn mỹ. Lòng ghen tị càng lúc càng lên cao –

Thời gian trôi qua, cả không gian xung quanh đấu trường đều tràn ngập hương vị của các loại thảo dược.

Phần lớn thí sinh đều lựa chọn điều chế loại đan dược có tác dụng nâng cao khả năng ngưng thần đề khí, cho nên dưới sàn đấu những người xem ngửi thấy dược hương đều phấn chấn tinh thần, không có bất luận cảm giác sốt ruột gì cả.

“Keng!”

Tiếng kẻng biểu hiện trận đấu kết thúc vang lên.

Đúng lúc này, Vân Khê vừa vặn hoàn thành toàn bộ trình tự luyện đan, nàng thở dài một hơi, Hư ngưng giới quay người cũng biến mất theo, vừa nãy nàng quá mức chăm chú, đến mức ngay cả việc nàng thăng cấp cũng không biết, lúc này cũng vậy, cảm giác duy nhất hiện tại của nàng chính là thân thể nàng đang tự khôi phục lại nhanh chóng, không những không cảm thấy mệt mỏi, ngược lại càng thêm sảng khoái tinh thần hơn. Về phần đó là do nguyên nhân gì, bây giờ nàng không có sức đâu mà đi suy nghỉ, toàn bộ sức chú ý đều tập trung ở kết quả phán xét cuối cùng.

Trải qua việc bình chọn, năm trọng tài chọn ra ba luyện đan sư xuất sắc nhất từ trong các thí sinh dự thi để bước vào trận chung kết cuối cùng, ba người đó là Bạch Tịnh Tình, Dung Thiếu Khanh và Vân Khê. Bạch Tịnh Tình và Dung Thiếu Khanh thắng đã nằm trong dự liệu của mọi người, song Vân Khê chỉ là nhờ vào minh hỏa mà cũng được vào trận chung kết, thực sự đó là điều ngoài dự liệu của mọi người.

Ba người luyện chế đan dược đều luyện Tủy Nguyên đan cấp 6, còn về cao thấp thì còn phải chờ thêm một bước kiểm tra thực hư, cho nên mấy vị trọng tài đem ba viên Tủy Nguyên đan của ba người đặt ở trung tâm hội trường, tiếp nhận phán quyết cuối cùng.

“Thưa ba vị, đan dược mà các vị luyện ra đều là Tủy Nguyên Đan, hiện tại phải phân cấp độ ba viên đan dược xem cao thấp ra sao, biện pháp duy nhất chính là dùng pháp hòa nước.” Mộ Tông Minh mỉm cười dịu dàng, ánh nhìn hài lòng đảo qua ba viên Tủy Nguyên đan, có thể nói rằng, đẳng cấp của ba người này cũng không đến cấp sáu, nhưng lại có thể vượt cấp luyện chế ra đan dược cấp 6, điều đó cũng đã làm kẻ khác thấy phấn khởi rồi. Bây giờ phải tiến thêm một

bước để phân cao thấp, cũng chẳng qua là muốn tốt nay còn tốt hơn, đơn thuần chỉ để phân thắng bại mà thôi.

“Căn cứ vào ghi chép trên sách luyện đan cổ, tủy nguyên đan thượng phẩm chân chính một khi cho vào trong nước, vẫn có thể bảo trì hình dạng vốn có của nó, không tan không tiêu. Loại kém hơn một chút, một khi cho vào trong nước sẽ bị tổn hại đôi chút. Bây giờ chúng tôi muốn dùng phương pháp hòa vào nước để phán quyết chất lượng của ba viên đan dược, đan dược của ai càng ít tổn hại thì người đó sẽ thắng cuộc.”

Mọi người nín thở, cùng đợi kết quả phán quyết.

“Được, để cho công bằng…, lão phu sẽ tự tay đem ba viên tủy nguyên đan đồng thời cho vào nước, chúng ta chỉ cần đợi nửa canh giờ, ai thắng ai thua sẽ rõ cả thôi.” Mộ Tông Minh tiếp tục tuyên bố.

Nửa canh giờ thoáng cái đã qua.

Năm trọng tài cùng tập trung lại một chỗ, quan sát kết quả trước tiên.

Vẻ mặt năm người hoàn toàn khác nhau, có vui mừng, có buồn bực, cũng có khiếp sợ…

Sự thực rành rành trước mắt, thắng bại rõ ràng, không để ai phải cãi cọ.

Bạch Tịnh Tình vẻ mặt cao ngạo, nâng cằm, tựa hồ vô cùng nắm chắc với thắng lợi của mình.

Dung Thiếu Khanh thì vô cùng bình tĩnh, trong tay liên tục vuốt ve ngọc bội bên hông, như là động tác hắn tập mãi thành quen trong lúc khẩn trương.

Vân Khi nhìn sơ qua vẻ mặt của các vị trọng tài trên đài, nhất là vẻ mặt thất vọng của ngũ trưởng lão Tư Đồ gia, nàng biết nàng đã mãn nguyện rồi.

Đưa tay vỗ chỗ túi áo, Vân Khê dùng giọng nói cực kỳ nhỏ truyền thanh, nói: “Tiểu Bạch, lẹ chút đi.”

Tiểu Bạch vẫn lười biếng cuộn người ngủ gà ngủ gật, cùng đợi trận đấu vừa buồn chán lại dài dòng mau chóng kết thúc, bỗng nghe thấy lời ám chỉ của Vân Khi, cả người nhảy tưng tưng trong túi áo, xém chút thì nhảy ra khỏi túi áo nàng, may mà bị Vân Khê ấn mạnh trở lại. Móng của Tiểu Mạch lập lòe mồi lửa, tâm tình kích động vô cùng, tùy thời chuẩn bị hưởng dụng mỹ thực.

Kết quả của trận đấu cuối cùng cũng được công bố.

Tủy nguyên đan mà Bạch Tịnh Tình luyện chế ra sau nửa canh giờ ngâm nước đã bị thiệt hại, tiết ra một chút bọt, dưới con mắt của người bình thường thì chút tổn hại này căn bản không đáng để nhắc tới, cho nên bản thân nàng vẫn tràn đầy tự tin, chắc chắn sẽ đứng đầu. Song nàng không biết rằng, so với tủy nguyên đan của hai người khác, tổn thất của nàng lớn nhất!

Dung Thiếu Khanh đứng thứ nhì.

Còn tủy nguyên đan Vân Khê luyện ra có thể nói là hoàn mỹ, căn bản không có chút bọt nào, đây cũng là lý do vì sao vẻ mặt của năm vị trọng tài lại có chút khiếp sợ.

Dùng minh hỏa luyện chế ra tủy nguyên đan cấp sáu đã là không dễ rồi, ấy vậy mà chất lượng của nó còn gần như hoàn mỹ, điều ấy càng thêm không dễ nữa.

Người thắng cuộc trong trận đấu lần này, không phải Vân Khê thì không còn ai nữa!

Phó đại sư chúc mừng Vân Khê đầu tiên, đồng thời lớn tiếng khen ngợi nàng, lần đầu tiên ở trong Bảo Dược Hành thấy đồ đệ của nàng dùng minh hỏa chế thuốc, hắn đã rất bội phục rồi, hôm nay thấy kiệt tác của bản thân nàng, hắn bội phục sát đất luôn!

Hai ông cháu Mộ Tông Minh cũng chúc mừng một phen, nhất là Mộ Tông Minh cười đến híp cả mắt, mừng rỡ hơn cả việc hắn thắng trận.

Ngũ trưởng lão thì không nói rồi, mặt hắn trầm xuống, ngay cả lòng muốn ăn sống nuốt tươi Vân Khê cũng có luôn.

Mặt khác, tâm tình Cửu trưởng lão của Lam gia rất là phức tạp, trước đây hắn vẫn rất coi thường Vân Khê, thậm chí bởi vì Lam Mộ Hiên bái Vân Khê làm sư phụ, hắn cho rằng đây là một sự vũ nhục đối với Lam gia, nhưng lúc này, sau khi hắn hiểu được kỹ càng về kỹ thuật luyện đan của Vân Khê, tâm tình hắn càng thêm phức tạp.

Dung Thiếu Khanh vui vẻ tiếp nhận kết quả trận đấu, dù có chút tiếc nuối, nhưng hắn đã chơi thì phải chấp nhận, đồng thời cũng thật tình bày tỏ ý thưởng thức và chúc mừng với Vân Khê, phong cách quân tử nho nhã phóng khoáng, nhận được một chút hảo cảm của Vân Khê.

Bạch Tịnh Tình phản ứng hoàn toàn ngược lại với hắn, sắc mặt của nàng còn đen hơn cả Ngũ trưởng lão, mắt trợn trừng thật to, cố gắng trừng Vân Khê, khó mà tiếp thu sự thực này. Nàng chính là người tới từ Tam đại thánh địa, thân phận tôn quý vô cùng, bất kì ai thấy nàng đều phải nịnh bợ, cung kính với nàng. Vân Khê thì là cái gì, dựa vào cái gì mà so với nàng, dựa vào cái gì mà hơn nàng? Tâm tình nàng

nghẹn vô cùng, nhưng mà kết quả trận đấu rõ rành rành trước mặt mọi người, nàng không thể nào phản bác được, cũng không thể thay đổi được nó, trong lòng nàng lửa giận so với ngọn lửa sấm sét trong mắt nàng còn mãnh liệt hơn.

Sau khi kết quả trận đấu được công bố, toàn trường đều nhốn nháo, vẻ mặt mọi người đều vui mừng. Chẳng vì điều gì khác, chỉ vì người thắng không phải là Bạch Tịnh Tình bị nhiều người ghét! Nhìn cái vẻ tức giận của nàng, mọi người đều thấy rất hả giận.

Tới từ tam đại thánh địa thì sao nào? Cũng bại bởi "con nhà quê" trong miệng nàng thôi?

Bản thân có Lôi Hỏa lãnh diễm thì sao nào? Người ta chỉ dùng minh hỏa đã thắng được nàng, điều đó còn chưa nói rõ vấn đề sao.

Lúc này, mây trên trời dày đặc, từng đám mây càng ngày càng tập trung lại từ bốn phương tám hướng, vả lại càng ngày càng nhiều, về sau, cả bầu trời chỉ còn một khoảng trời đen như mực.

"Trời sắp mưa à? Ngươi xem từng tầng mây dày chưa kìa, chỉ sợ lát nữa sẽ có giông tố hiếm thấy."

"Hôm nay sao lại thay đổi thất thường vậy?"

"…"

Mộ Tông Minh ngồi trên bàn trọng tài ngẩng đầu nhìn trời, giương giọng nói: "Mọi người đừng nóng vội, đề phòng mưa gió bất trắc, trước trận đấu chúng tôi đã sớm chuẩn bị. Người đâu, mở trần ra!"

Kèm theo lời hắn nói, một tấm trần cực lớn như tán ô từ trung tâm hội trường tản ra bốn phía, che cả hội trường lại, chỉ trong nháy mắt,

cả hội trường đen kịt một mảnh.

Trong bóng tối, có một tiếng kêu hu hu vui mừng vô cùng.

Sau khi tối đen, có vô số ngòi lửa từ trong lò luyện đan dấy lên, đồng thời cũng chiếu sáng toàn bộ hội trường.

Trên đỉnh trần nhà, tiếng mưa bùm bùm hòa lẫn tiếng sấm hỗn loạn, liên tiếp, đúng là trời mưa rất to.

“Tất cả mọi người hãy yên tĩnh, trận đấu lần này xin….”

Mộ Tông Minh vừa mới nói được phân nửa, một giọng nữ hét chói tai vang lên phá tan hội trưởng vắng vẻ yên lặng.

“Mồi lửa của ta đâu rồi? Lôi hỏa lãnh diễm của ta sao lại mất rồi?” Người phát ra thanh âm kia, không phải ai khác, chính là Bạch Tịnh Tình bên trái Vân Khê.

Nàng vừa hô lên, toàn bộ lực chú ý của mọi người đều tập trung qua, tất cả đều quay đầu nhìn về phía nàng. Mồi lửa dị hỏa vốn bập bùng trước mặt nàng nay đã biến mất không còn.

Sau khi nàng kêu xong, lại có một giọng nam cất lên: “Mồi lửa của ta cũng không thấy đâu, đây rốt cục là có chuyện gì xảy ra?”

Dung Thiếu Khanh cúi đầu, cũng phát hiện Lân Hưng Thịnh Diễm trước mặt hắn đã mất tích, khuôn mặt nho nhã lộ vẻ lo lắng.

“Ai, rốt cuộc là ai đánh cắp mồi lửa của bản tiểu thư? Mau chủ động giao ra đây, bằng không bản tiểu thư quyết để mi sống không bằng chết!”

“Có phải là ngươi không? Có phải là ngươi không?”

Bạch Tịnh Tình như đã bị điên, bắt đầu túm mọi người chung quanh nàng, dù đối phương là nam hay nữ, nàng đều túm lấy ép hỏi, hung hăng lục soát người ta.

“Bạch tiểu thư, không phải ta mà! Á, ngươi buông ra, nam nữ thụ thụ bất thân, á…” Tiếng kêu gào nghe rõ thê lương!

Dung Thiếu Khanh không thô lỗ như nàng ta, nàng chỉ lẳng lặng quan sát vẻ mặt những người xung quanh, ánh mắt thâm thúy, như có điều suy nghĩ. Dần dần, hắn chuyển mắt về phía Vân Khê, người cách nàng gần nhất, đôi mắt tinh anh không ngừng quét từ trên xuống dưới, vẻ mặt hồ nghi.

Vân Khê không sợ ánh mắt hoài nghi xem kỹ của hắn ta, nàng chỉ nhìn lại, lắc đầu đồng tình.

Bạch Tịnh Tình túm hỏi mấy người gần nàng ta nhất, rồi cũng đem ánh mắt chuyển về phía Vân Khê, ánh mắt nàng lộ hung quang, vẻ mặt dữ dằn không che giấu chút nào: “Là ngươi, nhất định là ngươi! Cách ta và Dung Tam Thiếu (*chỉ Dung Thiếu Khanh*) gần nhất, có thể vô thanh vô tức lấy cắp mồi lửa, nhất định là ngươi!”

“Vân Khê, ngươi mau giao mồi lửa ra đây! Bằng không ta sẽ tự mình bắt ngươi!”

Mở hai bàn tay ra, Vân Khê dạo qua một vòng tại chỗ, lãnh mi hơi nhướng, nhếch môi nói: “Cả người ta trên dưới có chỗ nào giấu được mồi lửa của hai ngươi chứ? Hơn nữa, hai luồng dị hỏa đó đã đốt mấy canh giờ liền, dù có dụi tắt nó thì nhiệt độ vẫn còn như cũ. Ai dám giấu hai mồi lửa vừa đốt mấy canh giờ ở trên người, lẽ nào không sợ bị dị hỏa đốt cháy sao? Đừng nói tới việc căn bản không

giấu được, dù là giấu được, cũng phải mất nửa cái mạng!”

Những người chung quanh đều gật đầu phụ họa, nàng nói thế không sai, dù là một ngọn nến sau khi đốt mấy canh giờ cũng không thể thoáng cái giấu được nó vào trong người sau khi vừa tắt nó, đó không phải là tự làm bỏng mình sao? Càng miễn bàn đến mồi lửa dị hỏa, nhiệt độ bản thân nó sẽ cao hơn cả minh hỏa tầm thường, nếu trong nháy mắt tắt nó rồi giấu vào ngươi, vậy tuyệt đối sẽ đốt người đó thành một cái lỗ.

Bạch Tịnh Tình hơi suy tư về lời nàng nói, cũng hiểu được chút đạo lý, nhưng một mồi lửa đang êm đẹp, sao tự dưng nói không thấy là không thấy chứ? Điều này hết sức vô lý.

Trong lúc vô tình, nàng thoáng nhìn qua túi áo bên hông Vân Khê hơi phình lên, bên trong không biết có vật gì đang nhúc nhích, mắt nàng sáng lên, như là bắt được nhược điểm gì đó, chỉ vào túi áo của Vân Khê, cao giọng nói: “Trong túi áo của ngươi có cái gì, có phải ngươi giấu mồi lửa vào đó không?”

Đường nhìn của Dung Thiếu Khanh vừa chuyển, cũng rơi vào chỗ túi áo Vân Khê, lòng khả nghi thi nhau dâng lên. Hắn không muốn tùy ý oan uổng người ta, nhưng mà nàng ta gây hiềm nghi quá lớn, khiến hắn phải hoài nghi.

“Vân tiểu thư, để chứng minh cho sự trong sạch của ngươi, có thể phiền ngươi cho chúng ta xem thứ trong túi áo ngươi được không?”

Đuôi mày lông mày nàng nhướng thành một độ cong, khóe môi hơi nhếch, giọng nói mềm mỏng: “Dựa vào cái gì?”

Đúng vậy, bọn họ dựa vào cái gì hoài nghi nàng, dựa vào cái gì đòi khám xét nàng?

Sắc mặt Dung Thiếu Khanh ngưng lại, nhất thời buồn cười. Bạch Tịnh Tình cũng không để ý những điều ấy, không chịu buông tha từng bước bức ép: “Chỉ bằng việc ta đến từ tam đại thánh địa, ta muốn tìm ai soát ai thì tìm thì soát! Ngươi nếu không chịu chủ động giao mồi lửa ra, vậy ta sẽ tự tra xét!”

“Ha, thì ra ngang ngược như thế, tùy ý vu oan cho người khác chính là sở trường của Tam đại thánh địa, hôm nay ta rốt cục có thể biết được rồi.” Vân Khê cúi đầu cười, đưa tay vỗ vỗ túi áo, khóe miệng nhếch cười: “Tiểu Bạch, đi ra gọi thúc thúc và nãi nãi ngươi một tiếng.”

Thúc thúc và nãi nãi?

Hai mắt Bạch Tịnh Tình giận trừng lên, tức giận đến mức bốc lửa, đợi đến khi nhìn thấy một tiểu cầu màu trắng ló đầu ra khỏi túi áo Vân Khê, cả người nàng đều giật sững người. Thì ra trong cái túi áo phình đó, không phải thứ gì khác mà là một thú sủng màu trắng!

Tiểu Bạch vươn cái đầu ra khỏi túi áo, mở to đôi mắt vô tội, trái nhìn phải ngó. Chiếu theo phân phó của nữ ma đầu, nó vươn móng vuốt, vẫy vẫy hai người Bạch Tịnh Tình và Dung Thiếu Khanh, sau đó lại chui trở lại túi áo nàng, vẻ mặt ấy tựa như một con thú nhỏ xấu hổ lắm, không thể thấy ánh sáng, vừa thấy ánh sáng sẽ chết!

Không chỉ Bạch Tịnh Tình và Dung Thiếu Khanh hai người nhìn đến mê muội, những người còn lại cũng đều bị ngây ra, một con Tiểu thú kỳ lạ lại thông thái thiệt…”

Ai cũng không biết, trong nháy mắt Tiểu Bạch chui đầu trở lại, từ trong miệng nó phun ra mấy ngụm khói. Mới vừa rồi nếu không phải ngậm chặt miệng, không để mình hé ra, nó sợ rằng đã lộ hết.

Đều do mới vừa rồi quá sốt ruột, chưa kịp thở đã nuốt liền hai mồi lửa một lúc, nó chưa kịp tiêu hóa được, trong miệng không ngừng phun khói.

Cảm thấy bên hông có một thứ nhiệt độ khác lạ, Vân Khê có hơi ngớ người, nói với Mộ Tông Minh trên bàn trọng tài: “Mộ lão, trận đấu đã kết thúc, đừng nhiều lời nữa. Ta còn có việc, đi trước vậy, xin ngài hãy nhớ đưa Lam Tâm Tuyết Sâm tới chỗ ta.”

Nói xong, nàng nhanh nhẹn xoay người đi khỏi.

Mộ Tông Minh trên trọng tài xấu hổ sờ mũi, hắn chẳng qua chỉ muốn thêm vài câu cổ vũ hậu bối mà thôi, sao lại bảo nhiều lời?

Cô gái nhỏ này, được thứ hay rồi là vội vã đi, cho rằng ông già hắn không nhìn ra được mánh khóe trong đó sao?

Mộ Tông Minh lắc đầu cười khổ.

“Ngươi không thể đi! Trước khi ta chưa tìm được Lôi Hỏa Lãnh Diễm, ta không cho phép ai rời khỏi hiện trường!” Bạch Tịnh Tình giơ tay chỉ về phía Vân Khê, chặn lối đi của nàng. Lôi Hỏa Lãnh Diễm chính là bảo vật nàng mang tới từ Tam đại thánh địa, tuy nói cũng không phải thứ chí bảo nhưng một khi đã bị mất, nàng tuyệt đối không có cách nào trở lại bàn giao với tộc nhân.

Lúc này, Lôi Hỏa Lãnh Diễm còn chưa tìm được, nàng há có thể để kẻ hiềm nghi lớn nhất rời khỏi?

Vân Khê mâu quang lạnh lẽo, sắc mặt trắng xanh, sát khí đã hiện.

Lúc này, một bóng đen nhẹ nhàng rơi xuống trước mặt nàng, có mấy

lọn tóc đen phất qua mặt nàng, gợi lên chút ma sát xoẹt xoẹt.

“Khê nhi, đây là lý do nàng không đi à. Bạch tiểu thư còn chưa tìm được mồi lửa, chúng ta sao có thể đi được chứ? Chúng ta nên phối hợp, từ từ tìm xem mới đúng. Nếu Bạch tiểu thư vẫn chưa tìm được, đến cuối cùng kết tội ngươi, vậy ngươi chẳng phải là nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội sao?”

Long Thiên Tuyệt nhanh nhẹn xoay người, vươn cánh tay dài, ôm Vân Khê vào lòng, áo bào dán vào nhau, hắn bất động thanh sắc mò Tiểu Bạch từ trong túi áo nàng đưa vào trong chiếc nhẫn trữ vật (*nhẫn chứa đồ)* của hắn.

Tiểu Bạch vẫn đang ẩn nhẫn, trong họng lửa đang thiêu đốt, vừa tiến vào nhẫn trữ vật, nó nhảy tưng tưng khắp nơi, từ trong miệng không ngừng phun ra ngọn lửa thật dài.

Chỉ một lát sau, nhẫn trữ vật Long Thiên Tuyệt đeo trên ngón tay đã tăng lên một nhiệt độ đáng sợ. Hắn bất động thanh sắc, tiếp tục ôm chặt lấy Vân Khê, cười hiền: “Nàng nhất định mệt mỏi rồi ha? Chúng ta không sốt ruột, đến bên kia nghỉ một lát, để Bạch tiểu thư từ từ tìm kiếm!”

Nàng đáp lại một nụ cười hiền, Vân Khê quay đầu nói: “Được rồi! Để tránh có người thua trận, tâm tình khó chịu, cố ý vu oan giá họa, ta đây tạm thời lưu lại, để nàng ta tra cho rõ ràng.”

Vân Khê hiểu rõ lo lắng trong lòng Long Thiên Tuyệt, lúc này bọn họ rời đi thì chính là không đánh đã khai, dù bọn họ không có chứng cứ, cũng sẽ tự nhiên chỉa mùi dùi vào nàng, sau này hậu hoạn vô cùng. Hiện tại vấn đề của Tiểu Bạch đã được giải quyết, nàng cũng chẳng vội đi nữa, không ngại ở lại xem trò hay.

Bạch Tịnh Tình hơi ngớ người, lại không ngờ tới hai người họ phối hợp như vậy, đang định nhân cơ hội phát tiết tức giận thì giờ không có cách nào xả nữa, nhất là nhìn hai người ngồi kề bên nhau, khe khẽ nói nhỏ, vành tai và tóc mai chạm nhau, lòng nàng càng thêm buồn bực.

Trải qua hai canh giờ tìm tòi toàn trường, vẫn không tìm thấy nơi giấu mồi lửa, mọi người ban đầu còn có thể chịu đựng, phối hợp với Bạch Tịnh Tình, móc toàn bộ vật phẩm trên người ra để kiểm tra. Đáng tiếc kiểm hết một vòng cũng không có thu hoạch, thế là có đợt thứ hai, đợt thứ ba… Đến cuối cùng, dù mọi người tính có ôn hòa thế nào cũng không nhịn được, tập thể xảy ra bạo động, dù Bạch Tịnh Tình ngăn cản thế nào, tất cả đều không thèm quan tâm, tản đi như ong vỡ tổ, đến ngay cả Dung Thiếu Khanh cũng tuyệt vọng rời đi, chỉ còn Bạch Tịnh Tình một mình tiếp tục phát cuồng giữa hội trường.

Sau khi Vân Khê trở về tửu lâu, chuyện đầu tiên chính là xách Tiểu Bạch ra, tỉ mỉ nghiên cứu.

Tiểu Bạch sau khi nuốt liền hai ngòi lửa vào một lúc, đến bây giờ vẫn bị vây trong trạng thái khác lạ, dị hỏa trong miệng vẫn chưa dừng, nhẫn trữ vật trong tay Long Thiên Tuyệt cũng bị tiêu tan bởi dị hỏa không ngừng phun trong miệng nó.

Hỏa diễm của sáu loại dị hỏa dung hợp thành một, cho dù vật liệu có kiên cố thế nào đi nữa, cũng chỉ có thể biến thành nước, biến thành vô hình dưới sức tàn phá của nó.

Một hỏa diễm màu vàng trong, mỗi một hỏa diễm đều như là tạo nên từ vàng, lấp lánh chiếu sáng.

“Mau, chuẩn bị dược thừa dịp bây giờ, ta phải luyện chế cửu chuyển thái cực đan!”

Ông cháu hai người Mộ Tông Minh sau khi rời khỏi hội trường trận đấu cũng chạy đến tửu lâu trước tiên, từ cách xa phòng luyện đan đã nghe thấy tiếng hô đầy phấn khởi của Vân Khê, cả người Mộ Tông Minh cũng hưng phấn như sắp sửa đánh nhau.

“Cửu chuyển thái cực đan ơi Cửu chuyển thái cực đan! Tâm nguyện cả đời của lão phu chính là có thể luyện chế ra cửu chuyển thái cực để… Thiệt tốt quá, Hàn Nhật cuối cùng đã được cứu rồi.” Mộ Tông Minh lệ nóng tung hoành, vừa lau nước mắt vừa tham quan học tập các loại nguyên liệu cần thiết mà hai thầy trò Vân Khê đang chuẩn bị. Về phần những người khác không thể làm gì hơn là đứng chung quanh, rồi tất cả đều bị đuổi ra khỏi phòng luyện đan.

Trước khi đi, Vân Tiểu Mặc bàn giao với Tiểu Bạch với vẻ miễn cưỡng, để nó nằm dưới lò luyện đan, miệng không ngừng phun lửa: “Tiểu Bạch, ngươi phải cố gắng, bệnh của Tường thúc thúc toàn bộ dựa vào ngươi đó!”

Tiểu Bạch được cổ vũ, dị hỏa trong miệng phun càng mạnh hơn.

Tiểu Mặc Mặc, ngươi cứ yên tâm đê! Tiểu Bạch dù có mệt chết cũng sẽ không khiến ngươi thất vọng!

Vân Khê nhìn chằm chằm đứa con hồi lâu, cho rằng trước khi đi, nó cũng nên nói vài câu cổ vũ với nàng, thế mà một câu cũng không nói. Ở trong mắt nó, hình như Tiểu Bạch mới là then chốt luyện đan lần này, mà người chân chính luyện đan là nàng thì bị quên tiệt.

Trong phòng luyện đan, chỉ còn lại bốn người, sư đồ của Vân Khê và hai ông cháu Mộ Tông Minh, những người còn lại đều chờ ở trong tửu lâu.

Hậu viện, Long Thiên Tuyệt và Dạ Hàn Tinh hai người vừa chơi cờ vừa kiên trì chờ.

Cũng không biết chơi bao nhiêu ván, Dạ Hàn Tinh mới có được vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tuyệt này, chờ ta có được Cửu chuyển thái cực đan, ta cũng cần phải trở về. Đại ca của ta đến nay vẫn còn đang hôn mê, hi vọng cửu chuyển thái cực đan thực sự có thể cứu sống hắn, còn các ngươi? Có tính toán gì không?”

Long Thiên Tuyệt mặt mày biếng nhác, cười nhạt: “Ta ư? Tự nhiên là mang vợ con về Lăng Thiên Cung.” Lúc nói lời này, trên mặt hắn là vẻ ấm áp ôn hòa vô cùng.

Đáp án của hắn nằm trong dự liệu, ngón tay thon dài của Dạ Hàn Tinh chắp lấy một quân cờ, còn nói thêm: “Vì sao không theo ta tới Tam đại thánh địa? Ta không chỉ mời ngươi một lần, lấy bản lãnh của ngươi, nhất định có thể đại triển quyền cước, chiếm được một chỗ ở Tam đại thánh địa. Dù sao cũng sướng hơn sống ở chỗ ngươi bốn bề thụ địch, rơi vào trong khốn cảnh. Hiện giờ ngươi còn phải chăm vợ chăm con, đồng thời còn phải bảo vệ họ, còn phải để Lăng Thiên Cung có chỗ đứng ở Ngạo Thiên đại lục, sợ rằng sẽ rất khó khăn. Thập đại gia tộc và Thánh cung cũng không dễ chọc, mai này bọn họ dốc sức liên thủ, thề phải tiêu diệt Lăng Thiên Cung của ngươi, tình cảnh của ngươi sợ rằng cũng rất nguy hiểm…”

“Tam đại thánh địa?” Một thoáng khinh thường xẹt qua đuôi mày Long Thiên Tuyệt, hắn tùy tiện lấy một quân cờ đen, lại tùy tiện đặt xuống, bên môi là ý cười nhàn nhạt: “Ngươi cho ta địa vị cao tới đâu, tới cùng cũng phải bị người quản chế. Ta không thích bị ràng buộc, Khê nhi càng không thích! Lăng Thiên Cung có thể không là gì trong mắt các ngươi, nhưng nó là tự do, dù cho nó là cái đinh trong mắt nhiều người, muốn nhổ cỏ tận gốc, nhưng nó chính là một khoảng trời tự do không ràng không buộc. Ta tin Khê nhi cũng thích nơi ấy…”

Khóe môi hắn nhếch lên, con ngươi như ngọc đen phủ một tầng sáng nhàn nhạt, tràn ngập chờ mong với cuộc sống gia đình tương lai.

Dạ Hàn Tinh vốn còn lời muốn khuyên nữa nhưng lại bị nghẹn ở họng, hắn nhìn Long Thiên Tuyệt, cảm thấy hắn hạnh phúc dạt dào và ngọt ngào, mình cũng bỗng cảm thấy ước ao.

“Tuyệt, ngươi đã thay đổi thật rồi! Trước kia cao ngạo là vậy, là Long Thiên Tuyệt không gì sánh được trong thiên hạ, nay mở miệng ngậm miệng là Khê nhi của ngươi…” Chậc chậc, con người thay đổi sao lớn vậy?

“Nếu ngươi muốn, cũng mau tìm một nữ tử có thể khiến ngươi thường xuyên nhắc bên miệng đi.”

Dạ Hàn Tinh thở dài khoa trương, xua tay nói: “Đáng tiếc là, nữ tử ta vất vả coi trọng lại bị ngươi chiếm trước rồi.”

Sắc mặt Long Thiên Tuyệt nhất thời trầm xuống, híp mắt nói: “Cảnh cáo ngươi! Ngươi nếu dám có ý với Khê nhi, ta lập tức tuyệt giao với ngươi!”

“Coi coi, ngươi đúng là nhẫn tâm mà!” Không biết là đã cảm thấy cái gì, ánh mắt Dạ Hàn Tinh hơi lóe, đột nhiên ngữ điệu chuyển, vẻ mặt si mê quấn quýt với Long Thiên Tuyệt, ngữ khí ai oán: “Tuyệt, ngươi thực sự muốn tuyệt giao với ta sao? Uổng cho ta thầm mến ngươi nhiều năm như vậy, ngươi lại còn nói tuyệt giao là tuyệt giao, tàn nhẫn ghê!”

Con ngươi hẹp dài nhẹ nhàng buông xuống, Long Thiên Tuyệt quay đầu nhìn bóng trắng ở lối vào sân đằng sau, con mắt bỗng sáng lên,

nhẹ hô: “Khê nhi, luyện xong đan dược chưa?”

Đường nhìn của Vân Khê lại không ở trên người hắn, nàng hơi híp mắt, gắt gao nhìn chằm chằm vào Dạ Hàn Tinh đang mang vẻ mặt si oán Long Thiên Tuyệt, đi từng bước về phía hắn. Bình sứ trong tay nàng rung rung, lạnh lùng nói: “Vốn đang muốn đưa cho ngươi, nhưng mà bây giờ ta thấy không cần thiết nữa, hiện tại ngươi cần có một loại dược khác.”

“Dược gì?” Tuy rằng biết chắc không phải dược tốt gì, Dạ Hàn Tinh vẫn không nhịn được, hỏi.

Vân Khê lạnh lùng nhếch môi nói: “Biến, tính, dược! Dược có thể hoàn toàn biến ngươi thành nữ nhân!”

Cả người run lên, Dạ Hàn Tinh giần giật khóe miệng, không giả vờ nổi nữa: “Ta thấy ta không cần đâu, từ nay về sau, ta thề, ta sẽ tuyệt đối không có suy nghĩ không an phận.” Hắn vừa dứt lời, một bàn đầy quân đen quân trắng nhất tề bay thẳng vào mặt hắn, hắn sợ hãi vội vã đứng dậy. Vân Khê và Long Thiên Tuyệt hai người liếc nhìn nhau, mắt đồng thời lộ nét cười thắng lợi. Trong lúc vui đùa ầm ĩ, Phong hộ pháp vội vã chạy vào hậu viện, thần sắc hơi lo lắng, cũng làm ba người ở đây khôi phục vẻ nghiêm nghị.

“Tôn chủ, người của gia tộc Đoan Mộc không biết là nghe phong thanh cái gì, hiện tại đang tụ tập hàng loạt cao thủ ở trước Lăng Thiên Cung gây hấn, bọn Vân hộ pháp sợ không thể đối phó với địch, cho nên hy vọng tôn chủ có thể quay về chủ trì đại cục.”

“Gia tộc Đoan Mộc?” Long Thiên Tuyệt quay đầu nhìn Vân Khê, hai người cùng nghĩ tới Đoan Mộc Tĩnh, Đoan Mộc gia tộc lần này có động tĩnh lớn như vậy, nhất định là hướng về phía Đoan Mộc Tĩnh rồi. Hắn trầm ngâm trong chốc lát, nói: “Truyền tin cho Vân hộ pháp,

nói bản tôn sẽ nhanh chóng trở về, bảo bọn họ phòng thủ vững vàng, tùy ý đón địch.”

Quyển 3 - Chương 1: Vì Sao Phụ Thân Không Bán Hồ Lô Đường?

Chương V01: Vì Sao Phụ Thân Không Bán Hồ Lô Đường? Phong hộ pháp lĩnh Mệnh, vội vã rời đi.

Vân Khê thở dài một cái, lộ ra vẻ mặt sầu lo, dung nhan thanh lệ hiện lên vẻ u ám.

Long Thiên Tuyệt cho là nàng lo lắng chuyện Đoan Mộc gia tộc gây hấn, nên ôn nhu mở miệng an ủi: “Khê Nhi, không cần lo lắng! Chỉ là Đoan Mộc gia tộc, căn bản không đáng giá nhắc tới!”

Vân Khê lắc đầu: “Ta không phải đang suy nghĩ cái này.”

“Vậy nàng đang suy nghĩ gì?” Long Thiên Tuyệt nhẹ híp con ngươi lại.

Vân Khê quay đầu, hướng phía Dạ Hàn Tinh quăng cho một ánh mắt sâu xa, bình sứ trong tay cũng quơ quơ theo, ra vẻ suy ngẫm: “Ta đang suy nghĩ, chúng ta rất nhanh sẽ phải cùng Dạ công tử chia tay rồi, hôm nay từ biệt cũng không biết khi nào mới có thể gặp lại. Vì có thể lưu lại ấn tượng tốt lẫn nhau, sổ sách giữa chúng ta có phải nên thanh toán cho rõ ràng hay không, để tránh sau này gặp mặt trong tình hình đặc biệt lúc ấy lại lộ ra vẻ lúng túng?”

Long Thiên Tuyệt giật mình, dưới đáy lòng cười trộm, liếc về phía Dạ Hàn Tinh, ánh mắt không có chút đồng tình nào, ngược lại nhìn có

chút hả hê. Ai bảo hắn không có lý do đi trêu chọc Khê Nhi của hắn, hơn nữa còn vô sỉ kéo hắn xuống nước, nếu Khê Nhi thật sự tin có gì đó không bình thường trong quan hệ giữa bọn họ, hắn cũng mặc kệ cái gì là tình bằng hữu, trước tiên đánh cho mặt hắn hoàn toàn thay đổi mới thôi!

Dạ Hàn Tinh nhìn bình sứ trong tay nàng, gương mặt tuấn tú lúc này đen một vòng, nàng vẫn còn nhớ thù?

Quên đi, chỉ cần có thể cầu thuốc cứu được mạng đại ca, bị lừa gạt chút ít bạc, hắn cũng chấp nhận. Cùng lắm thì, chờ sau khi đại ca tỉnh lại, đại ca sẽ chi trả hết tất cả phí dụng!

Nghĩ vậy, tâm tình của hắn cũng sảng khoái hơn rất nhiều, nhàn nhã như đi chơi phe phẩy quạt, nở ra nụ cười có chút yêu nghiệt, nói: “Đó là tất nhiên! Vân tiểu thư nói nên như thế nào tính toán, thì cứ như thế đó tính toán.”

” Ta rất thích cùng người sảng khoái kết giao bằng hữu!” Vân Khê ngoắc ngoắc khóe môi, rất hài lòng với thái độ của hắn, xoay người hướng trước viện gào to “Tiểu Hiên Tử, đem giấy bút ra đây!”

Hô hồi lâu, không có bất kỳ tiếng đáp lại nào.

Trong lúc nàng đang buồn bực, thì Vân Tiểu Mặc dẫn tiểu nhị trong tửu lâu bưng giấy bút mực đi đến đây.

“Vân tiểu thư, giấy bút ngài muốn.” tiểu nhị sau khi buông đồ xuống, cũng không có ở lại, mà xoay người đi vào trong.

Vân Tiểu Mặc bò thẳng lên trên một băng đá, hai tay nâng quai hàm, rũ cụp mí mắt, nhìn qua tâm tình có chút buồn rầu.

“Tiểu Mặc, Lam thúc thúc đâu?” Vân Khê hỏi.

Vân Tiểu Mặc đổi bàn tay, tiếp tục chống cằm, buồn bã ỉu xìu nói: “Lam thúc thúc cùng dì Tinh hẹn hò rồi.”

“Tại sao con vẻ mặt buồn bã ỉu xìu vậy? Tiểu Tĩnh đâu? Làm sao không có ở chung một chỗ?” Vân Khê nghi ngờ đánh giá nhi tử mang phong cách vương tử đang buồn bực, nhếch môi trêu ghẹo nói “Chẳng lẽ con thất tình?”

Hai người Long Thiên Tuyệt cùng Dạ Hàn Tinh liếc nhau một cái, không khỏi bật cười, đây là đối thoại bình thường giữa hai mẹ con với nhau sao?

Vân Tiểu Mặc hai tay toàn bộ chống ở dưới quai hàm, chu cái miệng nhỏ nhắn, hừ hừ nói: “Tiểu Tĩnh kể từ sau khi biết Đại Hùng, liền không để ý ta nữa.”

Tiểu Tĩnh, Đại Hùng?

Vân Khê trừng mắt nhìn, làm sao nghe được quen tai như vậy?

Mèo máy?! *(trùng âm với tiếng mèo máy)*

“Tiểu Mặc, Đại Hùng là ai? Tại sao Mẫu thân không có nghe nói qua?”

Đuôi lông mày của Long Thiên Tuyệt nhẹ nhếch, thay nàng giải thích: “Trong lúc nàng bế quan, bọn Tiểu Mặc ở trên đường mới quen một bằng hữu.”

“Ừ, Đại Hùng là bằng hữu ta cùng Tiểu Tĩnh mới quen, năm nay bảy tuổi. Hắn lớn lên vừa mập vừa béo, một chút cũng không đáng yêu,

thật không biết Tiểu Tĩnh thích hắn vì cái gì, ngày ngày đi theo phía sau hắn, gọi hắn là Đại Hùng ca ca" Vân Tiểu Mặc một bụng nước chua không ngừng bốc ra ngoài.

Long Thiên Tuyệt cười nhàn nhạt nói: "Tiểu Mặc, Tiểu Tĩnh đột nhiên không để ý tới con, có phải con nên tự mình tìm hiểu một chút nguyên nhân hay không, mà không phải ngồi đây bắt bẻ khuyết điểm của người ta?"

"Con có biện pháp gì chứ? Phụ thân Đại Hùng bán mứt quả hồ lô, còn phụ thân con cũng không phải bán mứt quả hồ lô!" Vân Tiểu Mặc hừ hừ, vẻ mặt bất mãn, thật giống như phụ thân người ta bán mứt quả hồ lô là cỡ nào vinh quang, mà phụ thân của hắn bởi vì không phải bán mứt quả hồ lô, cho nên hắn cảm thấy thật mất mặt.

Khóe miệng, khóe mắt Long Thiên Tuyệt rút gân.

Hắn cư nhiên bị con trai mình khinh bỉ, nguyên nhân bị khinh bỉ, chỉ vì hắn không phải bán mứt quả hồ lô.

Hắn đường đường một đời Tà tôn, là nhân vật oai phong một cỏi, vậy mà thậm chí ngay cả một người bán mứt quả hồ lô cũng không sánh bằng

Quá đả thương tự ái!

Vì vãn hồi hình tượng ở trong suy nghĩ của con trai, Long Thiên Tuyệt biến sắc, quần áo vung lên, hào khí nghìn vạn: "Nói cho phụ thân biết, phụ thân Đại Hùng bày quầy hàng ở nơi đâu? Phụ thân đưa bạc mua hắn, đưa tới Lăng Thiên Cung, sau này sẽ bảo hắn ngày ngày làm mứt quả hồ lô cho con!"

"Có thật không?" khuôn mặt nhỏ nhắn đang u buồn của Vân Tiểu

Mặc nhất thời sáng lên, mừng rỡ vỗ bàn tay nhỏ nói “Vậy cũng chỉ cần phụ thân Đại Hùng, mà không cần Đại Hùng đúng không?”

Lần này, đổi lại Vân Khê cùng Dạ Hàn Tinh nhìn lẫn nhau hết chỗ nói.

Long Thiên Tuyệt vẻ mặt khẽ ngập ngừng, sờ cằm suy tư nói: “Nếu chúng ta mạnh mẽ tách cha con bọn họ ra tựa hồ có chút không ổn, nếu không chúng ta đổi lại một nhà khác, dù sao ở Mộ Tinh Thành nhà bán mứt quả hồ lô là không chỉ một nhà của Đại Hùng.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn đang mừng rỡ của Vân Tiểu Mặc vừa cau lại một chỗ, quấn quýt nói: “Nhưng Tiểu Tĩnh chỉ thích ăn mứt quả hồ lô của phụ thân Đại Hùng làm.....”

Hồng nhan họa thủy a!

Vân Khê cảm thán lắc đầu, nàng không có ý thức được, mình thật ra thì cũng là một người họa thủy.

“Không sao, vậy trước tiên đem phụ thân Đại Hùng đón đi Lăng Thiên Cung nghỉ ngơi ba tháng, đến lúc đó phụ thân hạ lệnh, để cho tất cả đệ tử trong cung đi theo hắn học làm mứt quả ghim thành xâu, Lăng Thiên Cung nhiều đệ tử như vậy, sẽ có người có thể học đến mười phần mười tay nghề của phụ thân hắn. Đợi đến lúc đó thì chúng ta không cần phụ thân hắn nữa, rồi cho hắn một khoản bạc, đưa về Mộ Tinh Thành. Kể từ đó, đôi bên vẹn toàn.” Long Thiên Tuyệt liên tiếp gật đầu, rất hài lòng với quan điểm của mình.

Vân Khê cùng Dạ hàn tinh hai người một lần nữa im lặng liếc nhau một cái, không khỏi vì các đệ tử Lăng Thiên Cung mà bắt đầu mặc niệm, tôn chủ vì lấy lòng con trai liền lấy việc công làm việc tư, bọn họ đúng là lãnh đủ mà.

Phong hộ pháp mới vừa rời đi tửu lâu để đưa tin cùng Vân hộ pháp đang ở tại phía xa Lăng Thiên Cung, đồng thời rùng mình một cái, phần gáy thấy lạnh lẽo, trong đầu nảy sinh dự cảm xấu, không phải là tôn chủ lại nghĩ tới cái chủ ý quỷ quái gì với bọn họ chứ?

Vân Tiểu Mặc nghe đề nghị của Long Thiên Tuyệt, một đôi mắt trong suốt nhất thời sáng lên, vỗ tay nhỏ nói: “Tốt, tốt, liền quyết định như vậy! Phụ thân thật tốt!”

Rốt cục cũng lấy lại được tự ái cùng mặt mũi của người làm phụ thân, Long Thiên Tuyệt cười đến đắc ý đáng bị đánh đòn!

Vân Khê cúi đầu hừ một tiếng, trong không khí lan tràn ghen tuông.

Tiểu quỷ không có lương tâm, chỉ có phụ thân tốt, mẫu thân không tốt sao?

Lo lắng trong lòng Vân Tiểu Mặc được quét sạch, trên khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái một lần nữa hiện ra nụ cười rực nụ cười rỡ như ánh mặt trời, tích cực xin đi giết giặc: “Mẫu thân, người muốn giấy bút làm cái gì? Có chuyện gì để Tiểu Mặc hỗ trợ không?

Sắc mặt Vân Khê tốt hơn một chút ít, sờ sờ đỉnh đầu nhi tử nói: “Dạ thúc thúc rất nhanh sẽ phải cùng chúng ta chia tay rồi, chúng ta còn có chút sổ sách phải cùng thúc thúc tính toán xuống. Như vậy, mẫu thân nói, con ghi lại, nhưng ngàn vạn chớ ghi lầm.”

” Nga, Tiểu Mặc biết rồi.” Vân Tiểu Mặc ngoan ngoãn gật đầu, bắt đầu mài mực, chuẩn bị giấy bút. Nhìn thế tay cùng tư thái cầm bút, khoan hãy nói, thật đúng là có khuông có hình! Không hổ là đã trải qua thư viện chánh quy học!

Dạ Hàn Tinh tay đang phe phẩy quạt bỗng dừng tay một chút, hắn

chỉ cảm thấy toàn thân mình bây giờ cao thấp trước sau đều lạnh lẽo, nếu còn quạt tiếp nữa, không chừng quạt đến bệnh luôn. Coi như hắn đã nhìn ra, cả nhà này từ lớn đến nhỏ, người nào cũng không phải là dễ trêu chọc, đại nhân thì khôn khéo trẻ nhỏ cũng không kém bao nhiêu. Trong lòng Hắn mơ hồ có loại dự cảm xấu, hôm nay chỉ sợ hắn sẽ trở thành con dê béo bị làm thịt, khẳng định chạy không khỏi một đao hung hăng chém xuống của bọn họ!

Bên này, Vân Khê đã bắt đầu tính toán.

” Thứ nhất, tất cả phí dụng trong tửu lâu Dạ công tử đã bao toàn bộ, cái này thì không gì chê được, chỉ bất quá sau khi chúng ta rời đi, về phần sở hữu tửu lâu, có phải nên nói cho rõ ràng hay không?”

Vân Tiểu Mặc cầm lấy cây viết gãi gãi đầu, nghi ngờ nhìn mẫu thân, hỏi: “Mẫu thân, cái này viết làm sao?”

Vân Khê giơ tay lên, ý bảo hắn không cần vội, ánh mắt mãnh liệt nhìn chăm chú vào Dạ Hàn Tinh, đợi chờ hắn đáp lời.

Quả nhiên, đao thứ nhất cứ như vậy mà hung hăng chặt đi xuống. Tửu lâu là hắn mua, cung phụng bọn họ miễn phí ăn ở còn chưa đủ, nàng còn lo lắng tửu lâu..... Dạ Hàn Tinh cười đến lạnh nhạt, quạt bạc hào khí địa vung lên, nói: “Tửu lâu vốn chính là tại hạ mua cho các ngươi ở, tự nhiên tất cả thuộc các ngươi.”

Vân Khê hài lòng nở nụ cười, hướng nhi tử làm cái gật đầu ra hiệu: “Điều thứ nhất, Dạ Hàn Tinh thiếu Vân Khê một tờ khế đất tửu lâu!”

Vân Tiểu Mặc tuân lệnh, vội vàng vùi đầu ghi chép.

Khóe miệng run lên, Dạ Hàn Tinh dùng ánh mắt có thâm ý khác thường liếc về phía Long Thiên Tuyệt, không tiếng động mà nói: xem

một chút nương tử cùng nhi tử của nhà ngươi, chẳng lẽ hiện tại Lăng Thiên Cung thiếu bạc đến như vậy, ngươi đường đường tôn chủ của một Lăng Thiên Cung cũng không thỏa mãn được bọn họ sao?

Long Thiên Tuyệt đuôi lông mày nhếch nhẹ, cũng không tiếng động đưa lại cho hắn một ánh mắt, nói: ngươi có hiểu hay không? Cái này gọi là tính toán tỉ mỉ, câu nói vàng của người quản gia!

" Thứ hai, ta mang theo đồ nhi đi tới Mộ Tinh Thành, vì nhận được Lam Tâm Tuyết Sâm, đồ nhi ta hy sinh nhan sắc, cùng muội muội Mộ thành chủ tình đầu ý hợp, thậm chí đã bàn đến cưới gả, nên không thể bỏ qua công lao của hắn! Mặc dù Mộ thành chủ cùng Mộ lão cũng không có yêu cầu chúng ta đưa sính lễ gì, nhưng cái lễ tiết này đã truyền xuống trăm ngàn năm qua cuả ông cha ta, tuyệt đối không thể bỏ. Phụ mẫu Tiểu Hiên Tử không có ở chỗ này, ta tự nhiên phải đảm đương nghĩa vụ trưởng bối, thay hắn chuẩn bị sính lễ. Bởi vì cái gọi là một ngày vi sư chung thân vì mẫu! Sính lễ của Tiểu Hiên Tử, ta nhất định phải chuẩn bị bạc, nhưng xét đến cùng, để thúc đẩy cửa hôn sự này cũng là vì có thể thuận lợi nhận được dược liệu cần có để luyện chế Cửu Chuyển Thái Cực đan, sở dĩ....."

"Ý của ngươi là, sính lễ cầu hôn của đồ đệ ngươi, cũng muốn ta đưa?" đầu óc của Dạ Hàn Tinh có chút choáng, đồ đệ đi cầu hôn, liên quan cái rắm gì hắn, tại sao phải muốn hắn ra sính lễ?

" Đó là dĩ nhiên! Đây hết thảy cũng là vì nghiệp lớn luyện đan!" Vân Khê nói xong với bộ dạng chính nghĩa lẫm thiên *(đạo lý có lợi cho mọi người)*.

Long Thiên Tuyệt cúi đầu cười khẽ, không khỏi vì Dạ Hàn Tinh mặc niệm, ánh mắt không tiếng động lần nữa truyền lại: ngươi từ từ đi, đi sớm mới sớm siêu sinh!

Ta có thể không đi sao? Ta còn có lựa chọn khác sao? Dạ Hàn Tinh mãnh liệt quạt, hắn cũng muốn xem một chút, nàng rốt cuộc còn có thể liệt ra thứ gì không hợp lẽ thường để ghi trên giấy nợ nữa không?

“Được rồi, ngươi nói xem muốn bao nhiêu bạc.”

” Nói như thế nào thì, tiểu Hiên Tử cũng là thiếu gia Lam gia, ra tay không thể quá keo kiệt được. Ta xem, một vạn lượng đi!”

Dạ Hàn Tinh hơi thở phào nhẹ nhỏm, may quá, một vạn lượng bạc cũng không coi là quá nhiều, hắn thật đúng là muốn cảm tạ nàng giơ cao đánh khẽ.

Thấy Dạ Hàn Tinh gật đầu, Vân Khê liền hướng về phía Vân Tiểu Mặc trừng mắt nhìn, nói: “Điều thứ hai, Dạ Hàn Tinh thiếu Vân Khê phí sính lễ một vạn lượng.....”

Vân Tiểu Mặc nghe được, tiếp tục vùi đầu chăm chú viết.

” Điều thứ ba đâu.....” Vân Khê vươn ra ba ngón tay, lại tiếp tục nói.

Dạ Hàn Tinh nhíu mày: “Còn nữa?”

Vân Khê hướng về phía hắn khách khí cười cười, lắc đầu nói: “Không nhiều lắm, cũng là khoản chừng mười điều thôi.”

” Lạch cạch!”

Tiếng cây quạt trong tay Dạ Hàn Tinh rơi xuống đất, đem hắn làm cho sợ đến không nhẹ, chừng mười điều mà còn không nhiều? Coi hai điều phía trước cũng đã chém hắn hơn vạn lượng bạc rồi, còn không biết phía sau rốt cuộc là trong hồ lô bán thứ gì đây.

Hắn nhặt cây quạt lên, ra vẻ trấn định “Không có chuyện gì, chừng mười điều..... Đúng là không nhiều lắm! Tiếp tục!”

” Điều thứ ba, chúng ta rất nhanh sẽ phải rời đi Mộ Tinh Thành, để đến Lăng Thiên Cung. Ta vốn là đến Lăng Thiên Cung, nhưng vì chuyện luyện đan, đã ở chỗ này trì hoãn một đoạn thời gian haizzz, nói vậy huynh đệ tỷ muội Lăng Thiên Cung nhất định đã khiển chân trông chờ, mong đợi ta bình an đến đó để gặp gỡ. Vì an ủi nỗi nhớ của bọn họ, thời điểm ta chuẩn bị đi, phải phát một bao lì xì cho mỗi người ở Lăng Thiên Cung.....”

“Ý của ngươi là.....Những thứ lễ ra mắt này, cũng do ta quản?” Dạ Hàn Tinh coi như là hoàn toàn phục nàng, danh mục lừa gạt như vậy nàng cũng có thể nghĩ ra? Thật là thiên tài! Hắn bội phục, bội phục sát đất!

Vân Tiểu Mặc trong lúc bận rộn cũng ngước lên khuôn mặt nhỏ nhắn, nói: “Mẫu thân đã nói, lần đầu gặp mặt thì phải phát bao tiền lì xì, như vậy mới may mắn.”

“Ừ, trực tiếp phát bao tiền lì xì là được, càng thêm bớt việc!” Vân Khê rất tán thành đề nghị của con trai, rồi quay đầu hỏi chủ nhà “Thiên Tuyệt, chàng giúp ta coi thử, Lăng Thiên Cung tổng cộng có bao nhiêu đệ tử?”

Long Thiên Tuyệt im lặng suy nghĩ hồi, đếm ngược đếm xuôi mấy lần, rồi rất Trịnh Trọng trả lời: “Hồi phu nhân…, Lăng Thiên Cung chúng ta trước mắt tổng cộng mới chỉ có một vạn một nghìn một trăm mười một người, không nhiều lắm cũng không ít lắm!”

Dạ Hàn Tinh khóe miệng run rẩy, quăng ánh mắt hoài nghi về phía hắn: có phải thật vậy hay không? Lăng Thiên Cung có nhiều người

như vậy? Sắp theo kịp cư dân Mộ Tinh Thành rồi.

“Ừ, lần đầu gặp mặt, không thể quá keo kiệt. Mỗi một bao tiền lì xì ít nhất phải bỏ mười lượng!”

“Mẫu thân, để con tính cho!” Vân Tiểu Mặc chủ động giơ tay nói “Một vạn một ngàn một trăm mười một người, mỗi người mười lượng, tổng cộng là mười một vạn một ngàn một trăm mười lượng!”

Vân Khê cho con trai một nụ cười tán dương: “Không sai! Tiểu Mặc thật thông minh!”

Vân Tiểu Mặc ha hả cười một tiếng, vội vàng hạ bút viết: “Điều thứ ba, Dạ Hàn Tinh thiếu Vân Khê phí dụng lì xì mười một vạn một ngàn một trăm mười lượng.....”

Dạ Hàn Tinh đã bị vây trong cảm xúc hóa đá, hoàn toàn không còn phản ứng.

Mười điều kế tiếp, trên căn bản chính là do mẫu tử hai người bọn họ tự tính toán sổ sách với nhau, cũng gạt bỏ người trong cuộc ra ngoài rồi trực tiếp ghi vào khoản mục.

Long Thiên Tuyệt cười híp mắt nhìn hai mẹ con vui vui vẻ vẻ đi chém người ta, tâm tình hắn rất là vui. Nhìn lại Dạ Hàn Tinh thì thấy sắc mặt đã đen một tầng rồi lại thêm một tầng, không còn chút bộ dáng công tử ca nho nhã tuấn dật lúc trước nữa.

“Xong rồi, toàn bộ xong rồi! Tổng cộng là mười bốn điều, tổng cộng sổ sách là một trăm vạn lẻ năm mười ba.....” Vân Khê thổi thổi nét mực chưa khô trên giấy ở trong tay, vẻ mặt sáng rỡ, nhìn bút pháp xuất sắc của con trai nàng rất là hài lòng, đối với nội dung ghi chép bên trên đó thì càng thêm hài lòng.

” Dạ công tử, nếu ngươi không có ý kiến gì khác…, xin mời ở bên trên này ký tên vào.”

Hít sâu vài hơi vào, Dạ Hàn Tinh giống như đã hạ quyết tâm thật lớn, mới miễn cưỡng nở ra nụ cười yếu ớt, nhận lấy giấy tờ, nói: “Không thành vấn đề, tiền tài chính là vật ngoài thân, Cửu Chuyển Thái Cực đan giá trị tuyệt đối vượt qua một triệu lượng! Vật rất đáng giá!”

Vừa nói, vừa chuẩn bị lấy bút ký, thì đột nhiên thần sắc của hắn biến hóa, trừng mắt nhìn, rồi lại trừng mắt nhìn, hắn cho là mình nhìn lầm.

“..... Cộng lại sổ sách là một trăm vạn lẻ năm mươi ba lượng.....vàng?!” Hắn hô to lên tiếng, con mắt mãnh liệt bắn về phía mẫu tử Vân Khê, tại sao không có ai nói cho hắn biết, mới vừa rồi tất cả sổ sách đều tính theo vàng chứ?

” Không có viết sai a! Thời điểm Mẫu thân theo người ta nói chuyện làm ăn, từ trước cho tới bây giờ cũng đều dùng vàng để tính toán, chẳng lẽ Dạ thúc thúc chưa từng nghĩ qua vấn đề này?” Vân Tiểu Mặc quăng cho hắn một ánh mắt khinh bỉ nho nhỏ, Tường thúc thúc người ta tùy tùy tiện tiện là có thể lấy ra một triệu lượng vàng, ánh mắt cũng không nháy một cái. Nhìn bộ dạng hẹp hòi kia, so với một đầu ngón tay của Tường thúc thúc cũng không bằng!

Dạ Hàn Tinh hoàn toàn xốc xếch, giấy tờ nắm trong tay không khỏi lay động, ai có thể tới nói cho hắn biết, hắn không phải là đang mơ thấy ác mộng chứ?

Bởi vì Lăng Thiên Cung có tình huống phát sinh bất ngờ, nên cả nhà Vân Khê không có ở lại Mộ Tinh Thành thêm nữa, sáng sớm ngày thứ hai liền ra khỏi thành, chuẩn bị hướng Lăng Thiên Cung lên đường.

Trước khi đi, còn từ chỗ Dạ Hàn Tinh hung hăng 'chém' một khoản, mặc dù không có lấy đủ vàng, nhưng trong tay có phiếu nợ tụ tay của hắn ký, nên cũng không sợ hắn quỵt nợ. Không chừng một ngày kia hắn biến hóa nhanh chóng, trở thành người đứng đầu tam đại Thánh Địa, đến lúc đó cầm lấy phiếu nợ này đến gặp hắn đòi nợ, như vậy nhất định sẽ thõa nguyện!

Bởi vì chuyện phiếu nợ, nên Dạ Hàn Tinh thật sự bị thương tổn, máu chảy đầm đìa!

Nhiều năm bằng hữu, bỗng chốc hóa thành một tờ phiếu nợ vô tình, quả thật quá thương tổn trái tim của hắn a! Sợ bọn họ sẽ đuổi theo bắt hắn trả hết số nợ, cho nên trời chưa sáng hắn liền một mình một người ra khỏi thành trước tiên!

Trên thực tế, hắn đang khẩn cấp muốn đem Cửu Chuyển Thái Cực đan đi đưa cho hắn đại ca, hơn nữa sợ mọi người sẽ thương cảm trước lúc biệt ly, nên hắn cũng không có nói lời từ biệt. Nghĩ đến nghi thức nói lời từ biệt hoàn toàn mới mẽ của hôm qua, hắn không khỏi cười một tiếng, mặc dù ngày sau sẽ rất khó gặp lại nhau nữa, nhưng hắn cũng sẽ mãi nhớ đến bọn họ.

Lam Mộ Hiên bởi vì cùng Mộ Vãn Tình còn có hôn ước, nên hắn lựa chọn tạm thời ở lại Mộ Tinh Thành, chờ qua ít ngày rồi mới cùng hai huynh muội Mộ Cảnh Huy cùng nhau đi đến Lam gia trước, để bàn tính hôn sự của hai nhà. Trước khi chia tay, đôi mắt của Lam Mộ Hiên đỏ lên, lưu luyến không rời.

Vân Khê ném cho hắn năm ngàn lượng vàng làm sính lễ để cho hắn cưới Mộ Vãn Tình làm vợ, còn lại năm ngàn lượng vàng, thì tự mình nuốt riêng *(TT: ặc tội nghiệp hàn tinh ca ca)*. Lam Mộ Hiên cùng Mộ Vãn Tình cũng không biết duyên cớ trong đó, nên hai người rất cảm

kích mà theo chân bọn họ từ biệt, một đường đưa đến mười dặm ở ngoài thành, mới chậm chạp trở lại.

Trước khi đi, Long Thiên Tuyệt cũng không quên chuyện đã hứa với nhi tử, trước đó hắn đã phái người đem kẻ bán mứt quả hồ lo cho đóng gói đưa đi Lăng Thiên Cung. Phong hộ pháp lại bị Vân Khê phái đi đến Đông Lăng quốc, đưa đan dược cho Đông Phương Vân Tường, nên cuối cùng, đoàn người chỉ còn một nhà ba người Long Thiên Tuyệt cùng Đoan Mộc Tĩnh, Độc Cô Mưu, tổng cộng là năm người, dĩ nhiên, còn có một Tiểu Bạch thỉnh thoảng liền ói ra lửa để đùa giởn.

Tiểu Bạch kể từ khi nuốt chửng sáu loại mồi lửa, nó đã có thể khống chế lửa tự nhiên, hơn nữa nó cũng từ từ yêu thích việc phun lửa, vì khi đó nó có cảm giác mình rất phong cách, cho nên thỉnh thoảng phun trên phun dưới, ra sức khoe khoang.

Một nhóm năm người và một thú sủng, nhắm hướng Lăng Thiên Cung tiếp tục đi tới.

Quyển 3 - Chương 2: Huynh Đệ, Ta Có Thể Cùng Với Các Ngươi Đánh Cướp Không?

Chương V02: Huynh Đệ, Ta Có Thể Cùng Với Các Ngươi Đánh Cướp Không? Xe ngựa từ từ chạy nhanh trên đường đi sang Ngạo Thiên quốc, xa xa, có hai con khoái mã từ sau chạy nhanh mà đến, vó ngựa tung tóe, trong nháy mắt đã cùng xe ngựa sóng vai mà đi.

Long Thiên Thần cùng Độc Cô Mưu hai người ngồi trước xe ngựa, thấy người nọ, liền theo bản năng nhanh chóng thả chậm xe ngựa.

“Xin hỏi Vân tiểu thư có trong xe ngựa không?” Kẻ lên tiếng hỏi thăm không phải là người khác, chính là người ở trên đại hội Luyện Đan Sư đạt được vị trí thứ hai Tam Thiếu gia Dung Thiểu Khanh của Dung gia, đi theo phía sau hắn còn có muội muội của hắn Dung Tiêu Tiêu.

Màn xe ngựa bị nhấc lên, lộ ra khuôn mặt Vân Khê trong trẻo lạnh lùng như nước, cặp mắt hờ hững lập tức quét nhìn hai huynh muội: “Có việc?”

Dung Thiểu Khanh phong thái nho nhã, cao lớn trên lưng ngựa, tuyệt thế phong lưu, trong nháy mắt nhìn thấy Vân Khê, khóe môi hắn nở ra nụ cười ôn nhuận: “Ngươi là nữ nhi Vân Đại tướng quân, Vân Khê?”

Tròng mắt như lưu ly trong trẻo lạnh lùng sáng bóng xẹt qua, Vân Khê nhàn nhạt liếc hắn một cái, trong lòng đã hiểu rõ, thì ra là hắn

biết được thân phận của nàng, cho nên chạy tới nhận thân nhân.

Tùy ý gật gật đầu, trên dung nhan khuynh thành tuyệt sắc của Vân Khê vẫn trong trẻo lạnh lùng cùng hờ hững như cũ.

Đối với sự lãnh mạc của Vân Khê, Dung Thiểu Khanh hơi có chút xấu hổ, hắn dừng một chút, rồi lần nữa đổi lại cười ôn hòa: “Thì ra ngươi thật là con gái của cô, vậy chúng ta chính là biểu huynh muội rồi, không nghĩ tới lại gặp gỡ ở Mộ Tinh Thành.”

“Tam ca, thì ra nàng thật sự là Vân Khê biểu muội a, tựa hồ cùng người trong tin đồn khác nhau thật lớn” Dung Tiêu Tiêu ở trên lưng ngựa lộ ra nụ cười dịu dàng khả ái, ánh mắt nhìn Vân Khê cũng nhu hòa hơn, nàng cất giọng nói dễ nghe nói: “ Biểu muội, ta tên là Dung Tiêu Tiêu, so với ngươi lớn hơn một tuổi, trước kia có nghe nói qua ngươi, nhưng hôm nay cũng là lần đầu tiên gặp mặt.....”

“Ừ, còn có chuyện khác sao?” Vân Khê không có tính theo chân bọn họ bàn việc nhà, thần sắc vẫn vô cùng lãnh mạc như cũ, người nào mà không biết bọn họ là hướng về phía Lân Hưng Thịnh Diễm mà tới, nhưng nếu bọn họ muốn nàng giao ra mồi lửa, nàng cũng không có năng lực đó.

” ách.....” hai huynh muội Dung Thiểu Khanh liếc nhau một cái, đều có chút lúng túng, họ không có ngờ tới nàng sẽ lạnh lùng như thế, nên trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói gì.

Lúc này, Long Thiên Tuyệt từ bên trong xe ngựa thò đầu ra, đúng lúc có một tia nắng chiều chiếu xạ ở trên khuôn mặt tuấn mỹ chí cực của hắn, giống như là tô lên một tầng màu vàng. Hai tay hắn đoạt lấy tính ôm thắt lưng Vân Khê, gương mặt dán chặt lấy khuôn mặt của nàng, mở miệng nói: “Khê Nhi, chúng ta còn phải lên đường.....”

Ngụ ý của hắn chính là hạ lệnh đuổi khách.

Dung Thiểu Khanh bị ánh sáng trên người hắn mà sửng sờ, ánh mắt lóe lên, khuôn mặt nhã trí lộ ra vẻ cảnh giác.

“Long tôn chủ, đã lâu không gặp?”

Bọn họ biết nhau? Vân Khê cảm thấy ngạc nhiên, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại bình tĩnh, Dung Thiếu Hoa cùng Long Thiên Tuyệt có quan hệ không tầm thường, đệ đệ của hắn biết Long Thiên Tuyệt cũng chẳng có gì lạ.

“Tam Thiếu am hiểu sâu luyện đan thuật, thế nhưng thái dộ làm người thấp như vậy, để cho Long mỗ triệt để thay đổi cách nhìn.”

Vân Khê khẽ nhếch môi, dưới gầm trời này người có thể để cho Long Thiên Tuyệt tán thưởng ít lại càng ít. Dung Thiểu Khanh đúng là có chỗ hơn người, hơn nữa khó có được thái độ không kiêu ngạo không nóng nảy, chỉ tiếc nàng không quá mong muốn cùng người Dung gia lui tới, cho nên hắn có tốt hay là xấu, không liên quan đến nàng.

“Long tôn chủ quá khen.” Dung Thiểu Khanh đối với Long Thiên Tuyệt tựa hồ có chút bài xích, trả lời rất là lãnh đạm, ánh mắt của hắn vừa chuyển, liền rơi vào trên người Vân Khê “Biểu muội, có thể nói chuyện riêng một chút hay không?”

“Nói cái gì mà không thể ở chỗ này nói?” Vân Khê khẽ nhíu mày, không tính xuống xe.

Tầm mắt Dung Thiểu Khanh nhẹ nhàng mà quét qua Long Thiên Tuyệt, sau đó rơi vào trên cánh tay đang ôm thắt lưng Vân Khê, rồi khẽ cau mày, giống như là hắn muốn nói, việc hắn định nói cùng

Long Thiên Tuyệt có liên quan, cho nên không thể ở ngay tại đây nói.

Long Thiên Tuyệt đã xem thấu tâm tư của hắn, cúi đầu cười nhạo một tiếng, rồi ở bên tai Vân Khê nói: “Chúng ta ở chỗ này chờ nàng.”

Vân Khê xuống xe ngựa, đi theo Dung Thiểu Khanh tới một nơi tương đối yên lặng.

Dung Tiêu Tiêu thì chờ ở nơi xa, chỉ đứng xa xa nhìn bọn họ, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên vẻ sầu lo.

Vân Khê đứng lại, thần sắc hờ hững nhìn Dung Thiểu Khanh, ánh mắt của nàng rất có lực xuyên thấu, thật giống như có thể hiểu rõ hết thảy tâm tư của hắn.

” Nói đi, ngươi rốt cuộc tìm ta có chuyện gì?”

Dung Thiểu Khanh hít sâu một hơi, suy nghĩ kỹ càng rồi nói: “Biểu muội, ngươi biết thân phận thực sự của Long Thiên Tuyệt không?”

“Biết a, rồisao?”

” Vậy ngươi còn cùng hắn ở chung một chỗ?” Dung Thiểu Khanh không thể hiểu được.

” Ta tại sao không thể cùng hắn ở chung một chỗ?”Vân Khê cảm thấy buồn cười.

” Chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe qua tin đồn liên quan đến hắn sao? Hắn lãnh khốc vô tình, giết người không chớp mắt, tội hắn phạm vào đếm không xuể. Những thứ khác không nói, đã hắn từng trong một đêm tru diệt Thượng Quan gia tộc hơn ba trăm nhân mạng, nam nữ già trẻ cũng không bỏ qua, thậm chí đến trẻ nít mới sinh ra, cũng chết

thảm ở trong tay của hắn. Thượng Quan gia tộc xếp hạng thứ hai của một trong thập đại gia tộc, chỉ trong một đêm đã tổn thất thảm như vậy, khiến các trưởng lão Thượng Quan gia tộc phải tạm thời thoái ẩn giang hồ, nghỉ ngơi lấy lại sức. Chuyện này trên giang hồ mọi người đều biết, cũng có người của thập đại gia tộc tận mắt nhìn thấy, cho nên người của thập đại gia tộc mới thống hận Long Thiên Tuyệt như thế, vì mọi người cùng chung mối thù, nên đã cùng Long Thiên Tuyệt thề bất lưỡng lập."

Vân Khê chân mày nhíu lại, thật sự nàng có nghe nói qua không ít tin đồn liên quan tới Long Thiên Tuyệt, nhưng chuyện này cũng là lần đầu nghe nói.

" Ngươi như thế nào kết luận, người của Thượng Quan gia tộc là bị hắn giết chết?"

" Bởi vì ta lúc ấy đang ở hiện trường, còn tận mắt nhìn thấy." giọng nói Dung Thiểu Khanh rất là oán giận.

" Nhất định là Thượng Quan gia tộc làm chuyện thật có lỗi với hắn, hắn mới thống hận mà hạ sát thủ....." Vân Khê không muốn tin tưởng lời nói của hắn…, trong mắt nàng Long Thiên Tuyệt mặc dù lòng dạ độc ác, cũng sẽ không sát hại phụ nữ và trẻ em, trong này có lẽ có duyên cớ khác.

Dung Thiểu Khanh cười lạnh nói: "Ngươi nói không sai! Thượng Quan gia tộc đúng là làm chuyện có lỗi với hắn, lỗi duy nhất của bọn họ, là vì bọn họ không muốn đem con gái của mình gả cho hắn, cho nên hắn tự mình tới cửa mạnh bạo đoạt dân nữ, sau khi chuyện bại lộ, liền chủ động tiêu diệt người của Thượng Quan gia, cùng người già, phụ nữ và trẻ em cũng không bỏ qua!"

Vân Khê cúi đầu cười nhạo, từ đầu nàng luôn luôn không tin những

lời này: “Nếu như ngươi nghĩ nói cho ta biết chính là những thứ này, ta đây biết rồi.” Xoay người, nàng không đếm xỉa tới nữa mà rời đi.

” Ngươi không tin?” Dung Thiểu Khanh lại nói “Nếu ngươi không tin, chờ khi ngươi đến Lăng Thiên Cung, là ngươi có thể thấy Đại tiểu thư Thượng Quan gia bị Long Thiên Tuyệt bắt trở về!”

Cước bộ tạm ngừng, Vân Khê có chút hoảng hốt, thật sự có một nữ nhân như thế tồn tại ở Lăng Thiên Cung sao?

Tại sao chưa từng có người nào nói với nàng? Sự thật cuối cùng là gì?

Dung Thiểu Khanh thừa dịp nàng hoang mang, thì bước nhanh vượt qua, bắt được cánh tay của nàng, khuyên lơn: “Biểu muội, tin tưởng ta, không nên cùng Long Thiên Tuyệt tiếp cận quá gần, hắn sẽ hại ngươi!”

Lạnh lùng rút cánh tay về, Vân Khê nhàn nhạt nói: “Đây là lựa chọn của ta, không liên quan đến người khác. Huống chi, đây chỉ là lời nói phiến diện của ngươi, ai biết ngươi có phải có tâm tư cố ý hãm hại hắn hay không?”

Dung Thiểu Khanh vội la lên: “Ta thật không có lừa ngươi! Ta là biểu ca của ngươi, ta như thế nào lại hại ngươi? Ta sở dĩ đuổi theo tìm ngươi, vì chính là muốn nhắc nhở ngươi, không nên tin Long Thiên Tuyệt, hắn tuyệt đối không phải là một người tốt.”

” Cám ơn nhắc nhở của ngươi, bất quá ta không cần.” Lãnh đạm liếc hắn một cái, Vân Khê tiếp tục đi về phía trước.

Dung Thiểu Khanh đuổi theo nói: “Biểu muội, ngươi không nên bị bề ngoài của hắn mê hoặc, nếu hắn thật sự hành động đoan chánh,

không thẹn với lương tâm, như vậy vì sao người trong thiên hạ đều gọi hắn Tà tôn? Không có lửa làm sao có khói.....”

” Im miệng!”Vân Khê chợt xoay người, ánh mắt hung hăng trừng hắn, lạnh lùng nói”Ngươi nếu nói thêm một câu chửi bới hắn nữa, cũng đừng trách ta không khách khí!”

Dung Thiểu Khanh cả người đứng sững ngay tại chỗ, bị ánh mắt âm tàn của nàng làm cho sợ hãi, một bước cũng không bước được. Biểu muội như vậy, cùng với những gì hắn biết khác xa nhiều quá, nên hắn không khỏi có chút mê mang.

Vân Khê trầm mặt, trở lại xe ngựa, hơi thở quanh thân rét lạnh, Long Thiên Thần bị làm cho sợ đến một câu cũng không dám hỏi nhiều, vội vàng đánh xe lên đường.

Long Thiên Tuyệt cũng phát hiện nàng không ổn, liền ôm lấy nàng, nhẹ giọng hỏi: “Khê Nhi, sao vậy? Dung Tam Thiếu kia chọc nàng tức giận sao?”

Vân Khê quay đầu ngưng mắt nhìn hắn, ngắm nhìn thật lâu, trong lòng nhắc đi chắc lại một suy nghĩ nhiều lần.

Nàng rốt cuộc có nên cùng hắn đối mặt hỏi rõ hay không đây?

Dung Thiểu Khanh cố ý chạy tới nói tin tức kia, chỉ thuần túy là vì tình nghĩa thân thích, hắn không cần thiết cố ý hãm hại Long Thiên Tuyệt, bởi vì … đối với hắn mà nói căn bản không có nửa điểm tốt.

Như vậy chân tướng thật sự đến tột cùng là như thế nào?

Ở Lăng Thiên Cung, có phải vẫn tồn tại một nữ nhân như thế hay không, nữ nhân bị hắn bắt từ Thượng Quan gia tộc tới? Vì nữ nhân

này, hắn không tiếc tru diệt người nhà của nàng.....

Tinh thần Vân Khê chốc lát có chút hoảng hốt, nàng rất nhanh phủ nhận hết thảy. Nếu đã lựa chọn hắn, thì nên tin tưởng hắn, nhưng nếu nàng hoài nghi hắn, đối với hắn không tín nhiệm, như vậy nàng cùng người bên ngoài có khác gì nhau đâu?

Nàng nhẹ nhàng mỉm cười, lắc đầu nói: “Không có gì!”

Nàng chui vào ở bên trong vòng tay ôm ấp của hắn, nàng tin tưởng cảm giác của mình, nên đi theo cảm giác của mình, nàng tin tưởng mình sẽ không chọn lầm người!

Long Thiên Tuyệt cúi đầu nhìn nàng, một tầng sầu lo nhàn nhạt che trên ánh mắt từ từ tản đi, thay vào đó là ý nghĩ ấm áp yêu thương. Chỉ cần vừa nghĩ tới cả nhà bọn họ từ đây có thể hạnh phúc vui vẻ sinh hoạt chung một chỗ, tim của hắn như bay đến phía chân trời, trong tim của hắn tràn ngập hình ảnh, hắn muốn đem hết thảy tất cả thứ tốt nhất mang đến cho mẫu tử của nàng, hắn có thể sủng ái bọn họ, cho dù là đưa bọn họ cưng chìu đến tận trời, hắn cũng thấy không đủ.

” Khê Nhi, ta nhất định sẽ làm cho các ngươi hạnh phúc.”

Một dòng nước ấm rót vào lòng của nàng, Vân Khê từ từ nhắm lại hai mắt, khóe môi nở nụ cười ngọt ngào.

Ba ngày sau, đoàn người tiến vào địa phận của Ngạo Thiên quốc.

Tình hình trong nước Ngạo Thiên quốc cùng Nam Hi quốc khác nhau rất, ở Nam Hi quốc hoàng quyền là chí thượng, bất kỳ một mảnh đất nào cũng đều thuộc triều đình quản lý, song Ngạo Thiên quốc thì không như vậy, hoàng tộc của Ngạo Thiên quốc chỉ như đồ trang trí,

căn bản không có quyền lực tương ứng. Chân chính quản lý Ngạo Thiên quốc chính là các thế lực cường quyền mọc lên như rừng tại Ngạo Thiên quốc, trong đó bao gồm thế lực khổng lồ của Tư Đồ gia tộc cùng Đoan Mộc Gia tộc, đáng tiếc mấy năm trước, Đoan Mộc Gia tộc gặp một cuộc cướp bóc, hiện giờ đã rời khỏi Ngạo Thiên quốc, khiến cho thế lực của Tư Đồ gia tộc chợt bành trướng, trở thành một gia tộc khổng lồ có thực lực lớn nhất Ngạo Thiên quốc.

Lăng Thiên Cung nằm ở giữa biên giới Ngạo Thiên quốc cùng Bắc Tương quốc, nó chiếm cứ lấy vùng đất màu mỡ nguyên sơ nhất giữa biên cảnh hai nước, theo phía Bắc cách ba mươi dặm là Bắc Tương quốc, đi về phía Nam hai mươi dặm là Ngạo Thiên quốc, từ việc phạm vi chiếm diện tích nhiều ít mà nói, mọi người thích đem nó đưa về phạm vi thế lực của Bắc Tương quốc, mà không phải là Ngạo Thiên quốc, cho nên mới có chuyện Tư Đồ gia tộc ở Ngạo Thiên quốc xưng vương xưng bá. Trên thực tế, người Tư Đồ gia tộc e ngại nhất chính là Lăng Thiên Cung, người của bọn họ chưa bao giờ dám tùy ý bước vào địa phận của Lăng Thiên Cung, dĩ nhiên, cũng có ngoại lệ, là một số người gan lớn tham lam.

” Nghe nói lần này Đoan Mộc Gia tộc tới không ít cao thủ, giống như là muốn đối với Lăng Thiên Cung gây khó dễ, thừa cơ hội này, chúng ta đến Lăng Thiên Cung vét lớn một khoản, các ngươi nói thế nào?”

Đoàn người Vân Khê đi tới một cái khách sạn tạm nghỉ, sau khi ngồi ở sảnh lớn gọi rượu và thức ăn, ngồi hồi không lâu, liền nghe thấy một bàn cách vách có người đang đàm luận về chuyện Lăng Thiên Cung, cho nên dựng lên lỗ tai lắng nghe.

“Đích xác là cơ hội tốt hiếm có! Ta đã sớm để mắt đến Xích Đầu linh cô của Lăng Thiên Cung từ lâu, nhưng người Lăng Thiên Cung trông chừng nghiêm mật, chẳng bao giờ thành công cả. Lần này thừa dịp Lăng Thiên Cung ra sức ứng phó Đoan Mộc Gia tộc, chúng ta vừa

lúc có thể cháy nhà hôi của, thật tốt mà vơ vét một nắm lớn.”

” Nhưng Xích đầu linh cô là thứ tốt a, chẳng những có thể tăng Huyền lực, còn có thể kéo dài tuổi thọ.”

” Nghe nói còn có thể dưỡng nhan.....”

” ngươi a, ngươi nghe ai nói?”

” Đương nhiên là nghe người trong gia tộc ta nói, Tư Đồ gia chúng ta có không ít đệ tử từng theo biểu thiếu gia đi trộm nấm linh cô, kết quả bị người Lăng Thiên Cung bắt được, là gia chủ dùng rất nhiều bạc mới đem bọn họ chuộc về. Nghe bọn hắn nói, mọi người ở Lăng Thiên Cung lớn lên giống như tiên nhân vậy, rất là đẹp. Các ngươi nói xem nếu không phải bọn họ mỗi ngày lấy nấm linh cô làm cơm ăn, làm sao mọi người có thể đều được đẹp như thế?”

” Có chút đạo lý! Cứ quyết định như vậy đi, chúng ta hẹn thời gian, cùng nhau đến Lăng Thiên Cung đi.”

” Tốt, một lời đã định.”

” đúng rồi, ta có thể mang theo mấy huynh đệ cùng đi hay không? Cũng là huynh đệ tốt của nhau, nào có đạo lý gặp chuyện tốt mà không cùng huynh đệ chia xẻ.”

” Không thành vấn đề! càng nhiều người, lại càng dễ dàng đục nước béo cò.”

“.....”

Bàn bên cạnh thảo luận càng ngày càng hưng phấn, giọng nói cũng từ thấp lên cao, hồn nhiên quên mất chung quanh còn có những

khách nhân khác. Bọn họ cũng sẽ không nghĩ đến, chủ nhân nấm linh cô bọn họ muốn đi trộm giờ phút này đang ngồi bên cạnh bọn hắn.

Vân Khê nghe bọn họ thảo luận, khóe miệng nổi lên nụ cười quỷ dị.

Đục nước béo cò, cháy nhà hôi của những chuyện như vậy, nàng thích nhất đó!

Nàng đột nhiên đứng dậy, hướng về phía những người bàn bên cạnh đi tới, mở miệng nói: “Các vị đại ca, ta cũng đối với Xích đầu linh cô cảm thấy rất hứng thú, không biết có thể gia nhập với các ngươi hay không?”

Long Thiên Tuyệt đang kinh ngạc vì hành động của nàng, đợi sau khi nghe được lời của nàng, thì không khỏi bật cười. Cô gái nhỏ này, thật không an phận, bắt được cơ hội, nàng liền muốn làm chuyện xấu ngay.

Long Thiên Thần thì trực tiếp phun một ngụm trà, lúc trước nghe được người ở bàn bên cạnh đàm luận trộm nấm, dưới đáy lòng hắn cũng đã cười đến vui rồi, đám người này làm trò trước mặt đại ca bàn chuyện muốn trộm Xích đầu linh cô của bọn hắn trồng, quả thực chính là muốn chết! Hiện tại bỗng nhiên nhìn thấy đại tẩu cố ý chạy tới, nói nàng muốn gia nhập bọn họ cùng nhau cháy nhà hôi của, hắn liền không nhịn được mà phun.

Đại ca trồng nấm, đại tẩu trộm nấm.

Trên đời này có đại tẩu như vậy, không biết là may mắn hay là bất hạnh.

Nghĩ lại, chuyện này hình như có chút ý tứ, hắn lau miệng, cũng

hăng hái bừng bừng chạy tới: “Ta cũng muốn gia nhập với các ngươi, không biết các ngươi có cái gì quy định đặc biệt gì không đây?”

Độc Cô Mưu tay đang cầm chén trà khẽ run run, khóe miệng dưới áo choàng kéo ra, cả nhà này đều không phải người thường a? Một so sánh với một càng cổ quái hơn, làm cho người ta không nói được lời nào!

Mấy người đang nghị luận kia đồng thời kinh ngạc quay đầu nhìn về phía hai người Vân Khê cùng Long Thiên Thần, từ trên xuống dưới cẩn thận đánh giá hai người một phen, đáy mắt đều có chút xẹt qua sự kinh ngạc, nhìn hai người lớn lên xuất sắc như thế, cũng không giống là hạng người đạo chích (ăn trộm), chắc không có dụng ý khác chứ?

Mấy người liếc nhau một cái, hơi có chút cảnh giác.

Vân Khê theo sát nói: “Không sợ mấy vị chê cười, chú em chồng của ta đây cũng đã hai mươi, nhưng Huyền giai còn dừng lại ở Xích Huyền, khổ luyện làm sao cũng tấn chức không được, thật là buồn a! Ta làm chị dâu, cũng không yên lòng! Ngươi nói hắn như vậy, muốn bản lãnh không có bản lãnh, tranh công phu không có công phu, chẳng qua chỉ có một khuôn mặt coi như là khá xinh đẹp, tương lai làm sao cưới vợ đây? Chẳng lẽ thật muốn để cho người ta coi như như cô dâu nhỏ mà nuôi ăn? Cho nên a, chúng ta đã nghĩ ngợ,i nếu có thể lấy được một chút Xích đầu linh cô là tốt, nói như vậy Huyền giai của hắn cũng có thể mau chóng tăng lên. Như thế nào, ít nhất cũng phải có lục Huyền chi cảnh, mới xứng đôi với những danh môn khuê tú, các ngươi nói đúng không?”

Long Thiên Thần khóe miệng giật giật, gắt gao nhìn nàng, biết nàng muốn kiếm cớ thuyết phục bọn họ, nhưng vì sao hết lần này tới lần

khác lại lấy hắn làm bia chứ? Hắn rốt cuộc là trêu người nào chọc người nào? Hắn dễ khi dễ thế sao?

Hắn mang vẻ mặt ai oán, loạt vào trong mắt mấy người kialiền biến thành một loại hàm nghĩa khác, mỗi người đàn ông ít nhiều đều có chút nỗi niềm khó nói, bị đại tẩu của hắn thật to mà quảng cáo ra ngoài cũng đủ thê thảm rồi.

Trên mặt bọn họ đều lộ ra vẻ đồng tình.

“Các ngươi tổng cộng có mấy người đi?” người Tư Đồ gia liếc một bàn Vân Khê, thấy có hai đứa bé, không khỏi hỏi.

Vân Khê không chút nghĩ ngợi nói: “Sáu người, toàn bộ cùng đi.”

Mấy người họ liếc nhau một cái, rồi một lần nữa do người Tư Đồ gia thay thế nói: “Tốt lắm, các ngươi muốn đi theo chúng ta cũng không có vấn đề, chỉ tới lúc đó nếu bị người Lăng Thiên Cung phát hiện, chúng ta cũng không có thời gian tới bảo vệ các ngươi, hết thảy phải xem tạo hóa của các ngươi nữa.”

Đáy lòng bọn họ nghĩ tới, trong đối phương còn có hai đứa bé, nếu đến lúc đó thật sự bị phát hiện, bọn họ còn bận tâm hài tử, khẳng định chạy trốn chậm nhất, có bọn họ cản ở phía sau, thì bọn hắn có thể vô tư chạy đi rồi, vậy cớ sao mà không làm? Cho nên bọn hắn liền hớn hở đáp ứng.

“Cái này là tất nhiên, chúng ta chủ yếu là không biết đường đi Lăng Thiên Cung, muốn mời mấy vị dẫn đường mà thôi. Sinh tử do trời, chúng ta nhất định sẽ không liên lụy đến các vị.”

“Tốt lắm, sáng mai ở cửa thành tập hợp, chúng ta cùng nhau lên đường.”

Sau khi mấy người kia thương nghị, cơm cũng dùng xong, liền đứng dậy rời đi.

Chờ bọn hắn đi khỏi, Vân Khê một lần nữa trở lại trên ghế ngồi, trên mép môi treo nụ cười thật to, vẻ mặt như là âm mưu được như ý.

Long Thiên Thần buồn buồn trở lại chỗ ngồi, bất mãn quệt mồm nói: “Đại tẩu, ngươi vừa khi dễ ta!

Vân Khê mặc kệ hắn, chỉ hướng về phía Vân Tiểu Mặc nói: “Tiểu Mặc, còn có sẵn xâu mứt quả hồ lô nào không?”

” Vâng, còn có một xâu.” Vân Tiểu Mặc từ trong bao quần áo móc ra một xâu mứt quả hồ lô cuối cùng.

Vân Khê hướng phía Long Thiên Thần ném qua: “Cho hắn, tiểu hài tử không hiểu chuyện, ồn ào một chút là tốt”

Long Thiên Thần xốc xếch rồi, vẻ mặt như khóc tang, tại sao lại như vậy, tại sao mỗi lần người bị khi phụ sỉ nhục luôn là hắn? Hắn một tay túm lấy mứt quả ghim thành xâu trong tay Vân Tiểu Mặc, hung hăng cắn xuống.

Quyển 3 - Chương 3: Kết Quả Mơ Ước Nam Nhân của Ta

Chương V03: Kết Quả Mơ Ước Nam Nhân của Ta Sáng sớm hôm sau, đoàn người Vân Khê đi tới địa điểm ước hẹn, thì phát hiện người tụ tập ở cửa thành thật đúng là không ít, có chừng chừng năm mươi người, toàn bộ cũng là do nghe hỏi và muốn kết bạn để đi cháy nhà hôi của, trộm nấm.

Long Thiên Tuyệt nhíu nhẹ ánh mắt vẻ mặt thâm trầm.

Những người này quá không đem hắn đường đường một đời Tà tôn để vào trong mắt rồi, lại còn không kiên nể mà kết bè kết phái muốn đi trộm nấm linh chi của hắn?

Đồ của Long Thiên Tuyệt hắn, tùy tiện nói lấy là có thể lấy sao?

Khác hẳn tâm tình của hắn là hai người Vân Khê cùng Long Thiên Thần, đều mang vẻ mặt nóng lòng muốn thử, không bao lâu đã cùng mấy nhân vật trọng yếu trong đó quan lại quen thuộc.

Vân Tiểu Mặc nghi ngờ kéo kéo chéo áo Long Thiên Tuyệt: “Phụ thân, tại sao mẫu thân cùng Thần thúc thúc lại hưng phấn như thế? Những thứ cái gì Xích đầu linh cô kia không phải là của nhà phụ thân sao?”

Long Thiên Tuyệt vẻ mặt thâm trầm như cũ: “Có thể là bởi vì ——trộm đồ nhà mình so sánh với trộm đồ nhà người ta càng thêm thú vị.”

Trên thực tế, hắn cũng rất muốn biết đáp án này, tại sao phu nhân của mình cùng đệ đệ ruột lại có hứng thú trộm đồ nhà mình như vậy?

“Nguyên lai là như vậy... Vân Tiểu Mặc mấp máy miệng, rồi quay đầu nhìn về phía Đoan Mộc Tĩnh, nhếch miệng nói, ” Tiểu Tĩnh, vậy chúng ta cũng cùng nhau tham gia đi!”

Đoan Mộc Tĩnh khả ái vỗ vỗ hai tay nhỏ bé nói: “Hay quá, nghe thật giống như rất vui vẻ!”

Trong chốc lát vẻ mặt Long Thiên Tuyệt rõ ràng cứng ngắc lại, hắn ngẩng đầu nhìn trời, ở trong lòng tự hỏi, hắn rốt cuộc đã tạo cái nghiệt gì, làm sao mà người của Long gia bọn họ đều có sở thích quái dị như thế?

Thôi, dù sao đêm qua hắn cũng đã đưa tin tức trở về, để cho các đệ tử Lăng Thiên Cung sớm chuẩn bị, nhưng ngàn vạn lần đừng làm mất “Nhã hứng” của phu nhân!

Trong đoàn người đột nhiên truyền đến một trận xôn xao, giống như là có nhân vật quan trọng nào đó xuất hiện, làm mọi người chú ý.

“Tất cả mọi người nhường đường một chút, Thất tiểu thư của Tư Đồ gia tới.”

“Thất tiểu thư, tại hạ Phương Bình, có thể nhìn thấy Thất tiểu thư, đúng là tam sinh hữu hạnh!”

“Thất tiểu thư, đã lâu không gặp? Nhiều ngày không gặp, ngài càng lúc càng mỹ lệ động lòng người rồi.”

“Thất tiểu thư...”"

Mọi người hướng hai bên tách ra, một thiếu nữ đang tuổi thanh xuân mang đỉnh đầu cao ngạo như nữ vương cao ngạo đi tới, đối với chuyện mọi người ân cần lấy lòng đều thờ ơ, thậm chí nhìn cũng không có nhìn một cái.

“Làm sao lại có nhiều người như vậy?”

Tư Đồ Thanh Liên nhíu lại mày, có chút không vui, ánh mắt chua ngoa của nàng nhàn nhạt đảo qua, rất nhanh đem tầm mắt rơi vào trên người Vân Tiểu Mặc cùng Đoan Mộc Tĩnh, thì đôi mày nhíu lại càng sâu hơn.

“Đến hài tử cũng có? Các ngươi không sợ bọn họ trở thành gánh nặng sao?”

Phía sau liền có một người chạy tới, chính là người hôm qua bàn bạc cùng Vân Khê, đệ tử của Tư Đồ gia – Tư Đồ Đức, hắn khom gối quỳ cười làm lành nói: “Thất tiểu thư bớt giận, bọn họ bảo đảm rồi, bọn họ có thể tự bảo vệ mình, cho nên thuộc hạ cũng không có ngăn cản.”

“Đúng là không biết lượng sức, rõ ràng chính là tự tìm đường chết!” trong ánh mắt chua ngoa của Tư Đồ Thanh Liên không che dấu sự khinh miệt chút nào, tầm mắt của nàng từ trên người hài tử rời đi, bỗng nhiên liếc thấy dung nhan của Long Thiên Tuyệt cao quý ưu nhã phong hoa tuyệt đại, khiến nàng nhất thời ngẩn ngơ, trong đôi mắt toát ra sự si mê.

“Hắn..... Hắn là ai vậy?” Ánh mắt chua ngoa khinh miệt đã không còn, thay vào đó là vẽ mặt quyến rũ.

Tư Đồ Đức giảm thấp thanh âm nói: “Hắn là phụ thân của hai đứa bé, hắn cũng chính là phu quân của người phụ nữ kia, còn có đệ đệ

của hắn cùng với một quản gia. Bọn họ muốn đến lấy chút ít nấm linh chi cho đệ đệ hắn tăng lên Huyền giai, hiện tại võ công của đệ đệ hắn chỉ mới có xích Huyền Chi cảnh.....”

“Hắn có phu nhân sao?” Tư Đồ Thanh Liên mang theo ánh mắt địch ý quét về phía Vân Khê, nhìn thấy vẻ đẹp của đối phương còn hơn xa mình, thì trong mắt nàng ghen tỵ ngày càng đậm.

Vân Khê nhàn nhạt liếc nàng một cái, cũng không có để ý tới, mà chỉ khẽ trợn mắt nhìn Long Thiên Tuyệt, đều do hắn lớn lên quá yêu nghiệt rồi, thỉnh thoảng còn trêu chọc hoa đào, cũng không có ý thức tự giác thu liễm, hắn mới là đầu sỏ gây nên.

Long Thiên Tuyệt tự nhiên bị nhận một cái trừng mắt, thì không hiểu được, không biết mình rốt cuộc ở nơi nào đắt tội với nàng.

Đám người đã tụ tập đông đủ, cả nhóm năm mươi sáu mươi người liền hướng Lăng Thiên Cung mà lên đường.

Cách cửa thành không xa, có hai người lén la lén lút chụm đầu, trò chuyện với nhau.

“Những người đó đến tột cùng là đang làm gì?”

“Ta đã nghe ngóng rồi, bọn họ nghe nói Đoan Mộc Gia tộc chúng ta muốn đối phó Lăng Thiên Cung, cho nên đi Lăng Thiên Cung trước để trộm Xích đầu linh cô, thừa dịp cháy nhà hôi của.”

“Bọn họ thật là giỏi, như vậy mà cũng có thể cháy nhà hôi của? Đúng rồi, Nhị trưởng lão lệnh cho chúng ta tới nơi này chú ý tung tích Long Thiên Tuyệt, chúng ta cũng chờ nhiều ngày như vậy, nhưng mà không có bất kỳ tin tức gì. Ngươi nói xem, hắn có thể trà trộn trong những người này hay không, để ở dưới mắt chúng ta chạy trốn?”

“Tuyệt đối không thể! Những người này chính là muốn đi trộm Xích đầu linh cô của Long Thiên Tuyệt, hắn bị ngớ ngẩn sao, tự mình lại đi trộm Xích đầu linh cô mình trồng à? Trừ phi đầu óc hắn bị đụng hư, nếu không tuyệt đối không thể phát sinh chuyện như vậy!Chúng ta đừng để ý đến bọn hắn nữa, để cho bọn họ đi Lăng Thiên Cung đem nước quấy càng đục càng tốt, đối với chúng ta có lợi mà vô hại.”

“Nói cũng đúng, trừ phi là ăn no rững mỡ, nếu không ai mà theo người khác cùng đi trộm nấm nhà mình”

“.....”

Hai người tiếp tục ở lại cửa thành điều tra, mà một ít người “Ăn no rỗi việc ” trong miệng bọn họ, càng đi càng xa, rất nhanh liền biến mất ở trong tầm mắt của bọn hắn.

Từ đây lên đường đi đến Lăng Thiên Cung, ít nhất cũng phải mất ba ngày đi đường, dọc theo đường đi, đoàn người Vân Khê vẫn như cũ, lấy xe ngựa thay đi bộ, mà những người khác căn bản cũng cỡi ngựa riêng của mình.

Có rất nhiều lần, Vân Khê vén rèm xe lên muốn quan sát phong cảnh ngoài xe, kết quả liền nhìn thấy ánh mắt có thâm ý khác của Tư Đồ Thanh Liên đang theo dõi xe ngựa.

Hừ, có ý xấu với nam nhân của nàng, lá gan không nhỏ a!

Vân Khê hừ hừ trong mũi, dưới đáy lòng thì tính toán.

Cuối cùng đã đến một chỗ có thể nghỉ ngơi, Vân Khê muốn tìm một địa phương yên lặng để dễ dàng ra tay, ai ngờ ở phía sau lại có thêm một cái đuôi, nhắm mắt theo sau.

Vân Khê khóe môi khẽ mà nở nụ cười, tựa tiếu phi tiếu(*cười mà như không*), nàng đang suy nghĩ dùng cách nào để dạy dỗ cái người rình coi một chút, ai ngờ chính nàng ta lại chủ động đưa tới cửa.

Tư Đồ Thanh Liên từng bước đi theo phía sau Vân Khê, mắt lạnh híp lại, trong lòng tràn đầy ghen tỵ đối với nàng ta. Dọc theo đường đi nhìn nàng ta cùng trượng phu của mình tình chàng ý thiếp, trong nội tâm nàng ghen tuông tràn lan.

Nàng lần đầu tiên gặp một nam nhân có mị lực và sức hấp dẫn sâu như vậy, đáng tiếc là đã có vợ con, dọc theo đường đi trong lòng nàng luôn đấu tranh không yên. Đối với nam nhân đã có thê thất, nàng vốn không nên có ý tơ tưởng, nhưng không có biện pháp, mỗi lần thấy nam nhân kia thân thủ oai hùng dung nhan phong hoa tuyệt đại, thì lòng của nàng giống như là bị gãi, ngứa, khó có thể ức chế.

Nghĩ tới nghĩ lui, đều cảm thấy không cam lòng, thật vất vả mới gặp gỡ nam nhân mình thích, sao nàng có thể nào dễ dàng từ bỏ chứ?

Chỉ cần giết thê tử của hắn, trừ đi cái họa lớn trong lòng nàng, là nàng có thể thuận lý thành chương cùng hắn ở chung một chỗ. Nàng là Thất tiểu thư của Tư Đồ gia, thân phận tôn quý đến dường nào? Hơn nữa mỹ mạo của nàng cũng xuất chúng, thân hình thướt tha, người nam nhân nào mà không muốn cưới nàng? Nàng đối với mình tràn đầy lòng tin, nên tin tưởng chỉ cần mình trừ đi thê tử của hắn, thì nhất định có thể thu phục lòng của nam nhân kia.

Sát cơ sắc bén ở đáy mắt nàng xẹt qua.

Tay nàng không tiếng động đặt lên đuôi kiếm bên hông, chỉ chờ cơ hội, mà vô thanh vô thức giết nàng.

Trong lúc đang suy tư, người phía trước bỗng nhiên quay đầu lại, hướng nàng phất phất tay: “Thất tiểu thư, trùng hợp như vậy? Ngươi cũng đi à?”

Chuyện đột biến phát sinh, tay đặt trên kiếm của Tư Đồ Thanh Liên bỗng nhiên rút về, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên phản ứng như thế nào, nên trên mặt lộ ra vẻ cứng ngắc.

Người phía trước đặc biệt nhiệt tình ngoắc nàng lại nói: “Bằng không thì cùng đi nhé?”

Tư Đồ Thanh Liên khóe miệng run rẩy, chuyện như vậy mà cũng có thể cùng đi sao? *(ý nói đi WC í >_<)*

“Tốt, tốt.” tay nàng đặt ở chuôi kiếm buông ra, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, rồi thầm nghĩ nơi này cách nơi mọi người nghỉ ngơi còn chưa đủ xa, ở chỗ này hạ thủ giết người, rất có thể sẽ kinh động những người khác. Nếu không, trước tiên cùng nàng đi tới một chỗ xa hơn một chút, tránh tai mắt mọi người, sẽ dễ dàng hạ thủ hơn.

Cho nên hai người một trước một sau, tiếp tục hướng cỏ dại mọc rậm đi vào.

“Ngươi thật độc, Ngươi thật độc, Ngươi thật độc, ô ô ô ——

Ngươi hãy nói rõ ràng cho ta, ta muốn gặm xương của ngươi.

Ngươi thật độc, Ngươi thật độc, Ngươi thật độc, ô ô ——

Mỗi lần bị hiếp đáp, hãy cẩn thận ta nhất định trả thù.....”

Vân Khê vừa đi, trong miệng vừa hát điệu hát dân gian, dường như

đang ngắm cảnh, mà không kìm lòng được phải hát tiểu khúc, chọc cho Tư Đồ Thanh Liên một trận phiền não.

Nữ nhân này rốt cuộc muốn đi đến nơi nào đây? Nàng đến cùng phải muốn 'đi' hay không, làm sao càng nhìn nàng càng thấy giống như là lễ hội thế?

Còn có điệu hát dân gian trong miệng nàng, thật thấp kém, thật không thanh nhã! Nàng thật không hiểu nổi, một cực phẩm nam nhân như vậy, làm sao lại coi trọng một nữ nhân không có phong cách như thế?

" Ngươi thật độc, Ngươi thật độc, Ngươi thật độc, ô ô ô ——" Vân Khê một chút cũng không có tự giác bị ghét bỏ, tiếp tục thi triển giọng hát gào thét theo Trương Học Hữu trong bài《Ngươi rất độc》(*) của nàng, bởi vì nàng cảm thấy bài hát này dùng lúc này rất hợp với tình hình hiện tại a.

Tư Đồ Thanh Liên rốt cục cũng không nhịn được, liền hướng về phía nàng rống to: "Im miệng, đừng hát nữa! Ngươi có thôi hay không?"

Vân Khê cau nhẹ lông mày, có chút hối lỗi nói: "Thật ngại quá, ta có tật xấu này, thời điểm 'đi' thường thích ca hát. Thất tiểu thư nếu không thích, vậy ta đây đổi lại một bài khác....."

Mắt thấy nàng lại muốn thi triển giọng hát, Tư Đồ Thanh Liên không nhịn được vội vàng quát bảo ngưng lại: "Không cần! Tốt hơn là nhanh chóng đem 'chuyện' làm cho xong đi."

Nhún đầu vai bộ dạng không sao cả, vừa lúc nhìn thấy phía trước có hai cái cây, cho nên Vân Khê chỉ vào một gốc cây bên trái nói: "Ta đi gốc cây kia, Thất tiểu thư đi gốc cây còn lại, nơi này tương đối yên lặng, hẳn là không có người nào tới quấy rầy."

Tư Đồ Thanh Liên khẽ khép mắt lại, nghĩ tới là lúc hạ thủ.

Vân Khê lúc này đang đi tới gốc cây bên trái, bỗng nhiên kêu to lên, vừa bước nhanh chạy tới cái cây bên phải, cất giọng nói: “Ta chọn gốc này, Thất tiểu thư ngươi đi bên kia vậy.”

Tư Đồ Thanh Liên hồ nghi nhìn nàng, vừa ngắm gốc cây bên trái đi đến, thì bắt gặp có một con rắn độc có điểm hoa văn từ bụi cỏ lướt qua, rồi rất nhanh biến mất ở trong bụi cỏ rậm.

Trong lòng nàng âm thầm vui mừng, nếu nàng ta chết ở bởi rắn độc, so sánh với chết ở trong tay nàng thì càng thêm tự nhiên hơn, nàng cũng không cần phải ở trên lưng đeo thêm tội giết người, đồng thời lại có thể đạt được mục đích của mình, nhất cử lưỡng tiện.

Khóe môi cong lên, nàng cố ý xụ mặt xuống, hướng nàng lớn tiếng quát: “Bổn tiểu thư thích vị trí bên phải, ngươi đến bên trái đi!”

“Nhưng mà..... ” Vân Khê rất là do dự, đồng thời cũng lộ ra chút ít không yên lòng.

Tư Đồ Thanh Liên hừ lạnh nói: “Làm sao? Trừ phi bên kia có quỷ, một mình ngươi không đi, lại kêu bổn tiểu thư đi qua, chẳng lẽ ngươi cố ý hãm hại bổn tiểu thư?”

Vân Khê vội vàng lắc đầu nói: “Ta làm sao dám đây?”

Tư Đồ Thanh Liên liền giải quyết dứt khoát: “Vậy thì hãy bớt nhiều lời đi, ngươi đi bên trái, ta đi bên phải”

“Được rồi.” vẻ mặt Vân Khê rất không cam lòng, nhắm mắt theo đuôi di chuyển thân thể đến dưới tàng cây bên trái, rồi từ từ ngồi chồm

hổm xuống.

Thấy nàng đã đi tới, Tư Đồ Thanh Liên liền nở nụ cười âm lãnh rồi dạo bước đến dưới tàng cây bên phải, cũng ngồi chồm hổm theo.

Nghe được một trận thanh âm sột soạt cởi quần, Tư Đồ Thanh Liên cười càng thêm đắc ý, nàng ở bên này thì không có bất cứ động tĩnh gì, chẳng qua là lẳng lặng ngồi yên bên cạnh, đang đợi đối phương trúng chiêu.

“Ngươi thật độc, Ngươi thật độc, Ngươi thật độc, ô ô ô ——

Ngươi hãy nói rõ ràng cho ta, ta muốn gặm xương của ngươi.

Ngươi thật độc, Ngươi thật độc, Ngươi thật độc, ô ô ——

Mỗi lần bị hiếp đáp, hãy cẩn thận ta nhất định trả thù.....”

Bên kia Vân Khê vừa giải quyết vấn đề sinh lý, vừa bắt đầu ngâm nga lên, ở giữa còn kèm theo chút tiếng nước chảy ào ào. Tư Đồ Thanh Liên nhíu đầu mày, đưa tay lên che miệng cùng mũi mình, vẻ mặt ghét bỏ.

Thật là một nữ nhân thô tục không chịu nổi!

Dưới đáy lòng nàng khinh bỉ mắng.

Chờ a……chờ a……tiếng hát thấp kém của nữ nhân kia vẫn như cũ ở bên tai vang lên không dứt, mà bản thân nàng ta lại không việc gì, Tư Đồ Thanh Liên có chút không kiên nhẫn nỗi, con rắn kia đến tột cùng đã bò đi đâu rồi? Làm sao còn không cắn chết nữ nhân thô tục không chịu nổi này thế?

Hai mắt nàng chỉ chú ý động tĩnh đối diện, mà ở phía sau của nàng, có ba rắn độc điểm hoa văn đang nhất tề hướng nàng tiến tới gần.

“A —— a a a a ——”

Bỗng dưng, trong bụi cỏ vang lên một trận thét chói tai.

Cả người Tư Đồ Thanh Liên từ trong bụi cỏ nhảy lên, nhảy cao chắc khoản ba thước, trên mông đít của nàng, còn có ba con rắn độc đang gắt gao cắn, đuôi rắn ở giữa không trung cứ đung đưa rất bắt mắt, tình cảnh này tức cười kinh khủng.

Vậy còn không dừng lại đâu, Tư Đồ Thanh Liên bị kinh sợ đến gấp gáp, liền trực tiếp mang theo ba con rắn độc, hướng chỗ mọi người tập trung chạy đến kêu cứu.

“Cứu mạng a, mau tới cứu bổn tiểu thư!”

“Ha ha ha...” Vân Khê từ trong bụi cỏ chậm rãi đứng dậy, buộc lại dây lưng, cười đến vui vẻ.

Hiệu lực quá dữ rồi!

Nàng vốn len lén ở gốc cây bên phải hạ chút thuốc bột, chỉ muốn đem rắn độc ở gốc cây bên trái dẫn qua, ai ngờ một chiêu này tung ra kéo đến ba con rắn độc, thật là con mẹ nó quá mức rồi!

Thật đã nghiền, màn hay vẫn còn đang phía sau, không biết mấy chục người nhìn thấy nàng hoa dung thất sắc, trên vị trí khác còn gắt gao treo ba con rắn độc, sẽ có phản ứng thú vị như thế nào đây?

Kịch hay như vậy, nàng có thể nào bỏ qua chứ?

Không ở lâu, nàng vội vàng chạy đuổi theo, vừa đuổi theo, trong miệng vừa hô: “Thất tiểu thư, chờ ta một chút! Nơi này thật là đáng sợ, ngươi không nên bỏ lại ta một mình!”

Những người còn lại đang ngồi nguyên tại chỗ, cười cười nói nói, đột nhiên nghe được nơi xa truyền đến tiếng kêu cứu, đám người Tư Đồ Đức rất nhanh nhận ra giọng nói này là của Thất tiểu thư, nên mọi người vội vàng chạy tới điều tra.

Đôi mắt hẹp dài của Long Thiên Tuyệt gảy nhẹ, chẳng những không nóng nảy khẩn trương, ngược lại còn nở ra nụ cười tà, mang ý vị sâu xa. Mới vừa rồi khi nhìn thấy Tư Đồ Thanh Liên theo đuôi Vân Khê, hắn vốn định nhúng tay, nhưng nghĩ lại, lấy công lực của Khê Nhi, thì không thể nào không phát hiện ra phía sau có cái đuôi, cho nên hắn cũng không có nhúng tay, hơn nữa bằng trực giác của hắn, Khê Nhi đã sớm nhìn Tư Đồ Thanh Liên không vừa mắt rồi, lấy tính tình của nàng, thì nhất định sẽ nhân cơ hội này hung hăng dạy dỗ đối phương một trận.

Quả nhiên, vừa nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của Tư Đồ Thanh Liên, hắn liền đoán được đại khái.

Những người còn lại kinh ngạc nhìn về phía hắn, lúc này rồi, mà hắn còn cười được sao? Chẳng lẽ hắn một chút cũng không lo lắng cho sự an nguy của phu nhân hắn sao?

Không chỉ có hắn như thế, cả đám mấy người bọn họ, bao gồm hai đứa bé, cũng không có lộ ra lo lắng khẩn trương, mà mỗi người đều rướn cổ lên, vẻ mặt như xem kịch vui.

Đám người Tư Đồ Đức chạy tới trước để cứu, khi còn cách một khoản, liền thấy được Tư Đồ Thanh Liên chạy như điên, từ cổ của nàng trở lên, trên da đã hiện ra sắc xanh tím, trên mặt là thần sắc

kinh hãi, dáng vẻ danh môn khuê tú nên có đã sớm ném ra… ngoài chín tầng mây.

“Cứu ta, mau cứu ta!”

Tư Đồ Đức rút ra kiếm bên hông, vòng qua phía sau của nàng, muốn nhìn xem nàng đến tột cùng là bị yêu vật gì ở phía sau đuổi theo, đến nỗi làm cho nàng bị sợ đến hoa dung thất sắc?

“Thất tiểu thư đừng sợ, tiểu nhân tới bảo vệ người!” Một lời nhiệt huyết dâng trào, thật vất vả mới tìm được một cơ hội bảo vệ Thất tiểu thư, hắn nhất định phải hảo hảo biểu hiện một phen.

Tư Đồ Thanh Liên nhìn hắn vượt qua vai của nàng, chạy ra phía sau mình, nàng lập tức quát lên: “Ngu ngốc! Ngươi chạy đi đâu?”

Tư Đồ Đức kinh ngạc quay đầu, lần này, liền thấy được chân chính đầu sỏ làm nàng kinh sợ, cả người hắn sửng sờ ở tại chỗ, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên như thế nào ra tay.

Lúc này, không chỉ hắn thấy được, những người còn lại đang lục tục đuổi theo đều thấy. Mọi người cố gắng nhịn cười, lồng ngực phập phòng lay động, cảnh tượng này thật sự là quá tức cười rồi!

Long Thiên Thần cũng đi theo mọi người chạy tới tham gia náo nhiệt, chợt thấy được một màn này, hắn chợt cười ra tiếng, đang ôm bụng, tiền phủ hậu ngưỡng *(cười bò cả ra đất).*

Sau đó, hắn liền thấy được đại tẩu Thân ái của hắn.

Nàng bình yên vô sự theo ở phía sau Tư Đồ Thanh Liên, vừa chạy trốn, vừa la lên: “Cứu mạng a! Ta rất sợ đó nga!”

Lần này, Long Thiên Thần cả người cười úp sấp trên mặt đất.

Đại tẩu, ngươi thật là tà ác quá đi? Đem người chỉnh ác thành như vậy, ngươi còn giả bộ sợ?

Vân Khê trực tiếp đạp lên trên lưng hắn, trong lúc hắn đang nằm úp xuống đất mà cười, rồi giống như Hoa hồ điệp nhào vào trong ngựccủa Long Thiên Tuyệt, vừa dùng sức cọ cọ, trong miệng còn đang không ngừng thấp giọng hô: “Thiên Tuyệt, thật là đáng sợ, thật là đáng sợ...

Long Thiên Thần ăn một lỗ mũi đầy bụi, từ trên mặt đất ngẩng đầu, ánh mắt ai oán trông mong nhìn bóng lưng người khác, dưới đáy lòng thầm mắng nàng tiểu nhân.

Đại tẩu, ta là người, không phải là đệm thịt!

Long Thiên Tuyệt chứa đựng nụ cười nồng đậm, phối hợp với người trong ngực, vỗ đầu vai của nàng, nhỏ giọng nhẹ an ủi: “Biết điều một chút, không có chuyện gì rồi, không sợ nga!”

Vân Tiểu Mặc, Đoan Mộc Tĩnh cùng Tiểu Bạch ba người ngồi song song dọc ở trên xe ngựa, dùng vẻ mặt giống như mê mang mà nhìn bọn họ, rồi nháy mắt mấy cái, đồng thời lắc đầu, tiếp tục mê mang.

Độc Cô Mưu ôm kiếm ở một gốc cây bên cạnh, không nhúc nhích, không biết rốt cuộc là ngủ thiếp đi, hay là thờ ơ.

Cái trò cười này, rốt cục bởi vì Tư Đồ Thanh Liên bị độc rắn phát tán mà bất tỉnh, thì mới coi là chấm dứt.

Mọi người nhìn Tư Đồ Thanh Liên đang hôn mê cùng”Bị vây trong kinh sợ” Vân Khê, rồi chỉ có thể cảm thán giang hồ hiểm ác, tùy tiện

đi tiểu tiện một chút cũng có thể chuốc lấy mầm tai vạ.

Bài học kinh nghiệm nói cho bọn hắn biết, sau này tìm kiếm chỗ giải quyết, nhất định phải cực kỳ thận trọng!

Quyển 3 - Chương 4: Đại Tẩu, Ngươi Thật Xấu Xa Nha!

Chương V04: Đại Tẩu, Ngươi Thật Xấu Xa Nha! Tư Đồ Thanh Liên lâm vào trong hôn mê, nhưng sắc mặt thì càng ngày càng đen hơn, vì độc tính đã lan nhanh, Tư Đồ Đức cùng một đám các đệ tử của Tư Đồ gia bị làm cho sợ đến mất đi chủ ý, không biết nên làm sao bây giờ.

“Chúng ta hay là đem Thất tiểu thư đưa về nhà đi, vạn nhất Thất tiểu thư thật sự xảy ra chuyện, gia chủ nhất định sẽ không tha cho chúng ta.”

“Thất tiểu thư hiện tại trúng độc, không nên di chuyển, vạn nhất độc khí công tâm, hẳn phải chết không thể nghi ngờ, hay là trước tiên chúng ta thử nghĩ xem dùng biện pháp nào để giải độc trên người Thất tiểu thư quan trọng hơn.”

“Nhưng nơi này trước không có thôn sau không có phòng trọ, chúng ta đi nơi nào tìm thuốc giải cho Thất tiểu thư?”

“Vậy làm sao bây giờ? Nếu quả thật Thất tiểu thư chết đi, mọi người chúng ta cũng khó tránh tử tội!”

“.....”

Nghị luận đang vang lên, thì Tư Đồ Đức thấy Vân Khê đang cúi người quan sát Thất tiểu thư, thấy nàng vì Thất tiểu thư bắt mạch, ánh mắt hắn chợt sáng, đẩy đám người ra, bước nhanh chạy về phía nàng.

“Vân tiểu thư, ngươi có biện pháp giải độc cho Thất tiểu thư không? nếu ngươi có thể cứu Thất tiểu thư, tiểu nhân nhất định vô cùng cảm kích.”

Những người khác cũng đi xúm lại theo, ánh mắt mọi người chờ đợi ngó chừng Vân Khê, đối với nàng tràn đầy kỳ vọng.

Vân Khê chân mày cau lại, ra vẻ trầm tư, hồi lâu, bộ dạng khó xử lắc đầu nói: “Đáng tiếc chúng ta cũng không có chuẩn bị thuốc giải độc, hiện tại biện pháp duy nhất, chỉ có một.....”

“Biện pháp gì?” Tư Đồ Đức nghe vậy thì mừng rỡ, chỉ cần có biện pháp là tốt rồi, tóm lại vô luận như thế nào cũng phải cứu được Thất tiểu thư, bằng không hắn một mình cùng với Thất tiểu thư đi ngao du, lại để cho nàng bị trúng độc, hắn trăm triệu lần cũng gánh không nổi, càng nguy hơn là nếu Thất tiểu thư thật sự trúng độc chết, như vậy hắn thật sự sẽ không có cơ hội để nhìn thấy ánh mặt trời nữa.

Vân Khê thu liễm thần sắc, thâm trầm vô cùng, đang lúc mọi người chờ đợi ánh mắt nhìn soi mói, nàng từ từ phun ra bốn chữ: “Giúp nàng hút độc!”

Đám người nhất thời hoàn toàn yên tĩnh không tiếng động, ánh mắt của mọi người đều không hẹn mà cùng đồng loạt hướng về vị trí Tư Đồ Thanh Liên bị thương, sắc mặt mọi người thật giống như nuốt phải một con ruồi, muốn có bao nhiêu cổ quái thì có bấy nhiêu cổ quái.

Long Thiên Thần vẫn như cũ không chịu học khôn, thấy có náo nhiệt liền hướng ở phía trước tiếp cận, nghe được đại tẩu nói vậy “giúp nàng hút độc” bốn chữ xong, hắn nhất thời cười ra tiếng. Nàng nói cũng không có sai, trúng độc rắn, thì đem độc hút ra, đích xác là biện

pháp giải độc tốt, nhưng mà hết lần này tới lần khác vị trí Tư Đồ Thanh Liên trúng độc quá mức nhạy cảm. Hắn chỉ cần vừa nghĩ tới hình ảnh có người ghé vào trên vết thương của nàng mà lúng túng giúp nàng hút độc, thì tiếng cười của hắn càng thêm không ức chế được.

Tiếng cười lớn của hắn ở tình cảnh này đặc biệt đột ngột, những người kia bởi vì e ngại mặt mũi của Tư Đồ gia nên cố nén cười, cũng nhịn không được nữa cười ra tiếng.

Chỉ một thoáng, tiếng cười nối thành một mảnh.

“Cười cái gì? Các ngươi còn dám giễu cợt Thất tiểu thư, chính là đối với Tư Đồ gia tộc bất kính, muốn cùng Tư Đồ gia tộc đối địch sao?” Tư Đồ Đức giận dữ, giờ phút này trong lòng hắn rất phiền muộn, mà những người này nhìn còn có chút hả hê, thật sự đáng hận cực điểm!

Rất nhiều người khiếp sợ uy vọng của Tư Đồ gia, cố nén nụ cười, chỉ có Long Thiên Thần một người cuồng tiếu không ngừng.

Tư Đồ gia tộc thì coi là cái gì? Hắn buồn cười liền cười, người khác quản được sao?

Tư Đồ Đức rút ra kiếm chỉ vào hắn, vẻ mặt âm trầm, uy hiếp nói: “Ngươi cười một tiếng thử xem? Ta liền giết ngươi!”

Chỉ là một Xích Huyền kém cỏi, cũng dám ở trước mặt ta càn rỡ như thế, coi thử hắn đến tột cùng có bao nhiêu can đảm?

Long Thiên Thần hoàn toàn không nhìn hắn, chẳng những không có ngưng cười, ngược lại cười đến càng thêm càn rỡ hơn “Ta cười là chuyện của ta, liên quan đến cái rắm gì ngươi sao? Ngươi nên

nhanh chóng hút độc cho tiểu thư nhà ngươi, bằng không thời gian càng kéo dài, sợ rằng độc khí công tâm, muốn hút độc cũng đã muộn!”

Tư Đồ Đức tức giận cực kỳ, rút kiếm đâm về phía Long Thiên Thần, màu lam huyền khí chợt buông thả, làm những người bên cạnh kinh hô một trận.

Đối với lũ tiểu nhân bọn hắn mà nói, trước ba mươi tuổi có thể đạt tới Lam Huyền chi cảnh, đã là rất giỏi rồi, chứng minh hắn rất có thiên phú, cho nên Tư Đồ Đức phen này ra chiêu, lập tức đưa tới ánh nhìn chăm chú của mọi người.

Tư Đồ Đức nghe được tiếng kinh hô mọi người, khóe môi nở nụ cười lạnh càng lớn: “Đi chết đi! Ta đưa ngươi đến địa phủ cười cho đã!”

Màu lam kiếm quang chém xuống, Tư Đồ Đức cơ hồ có thể tiên đoán được người trước mắt sẽ bị chém thành hai khúc, lúc này, thân ảnh người trước mắt bắt đầu đung đưa, hóa thành một đạo hư ảnh, chệch hướng so với lúc đầu.

Kiếm hắn thuận thế đánh xuống, nhưng vô ích.

Hắn kinh ngạc quay đầu, Long Thiên Thần vẫn bình yên đứng nơi đó, cười yếu ớt, chẳng qua là cách vị trí ban đầu một bước nhỏ.

Đây là chuyện gì xảy ra?

Hắn không phải là Xích Huyền chi cảnh sao? Làm sao có thể trốn được một kiếm này của hắn?

Hắn không tin, việc này rất lạ, mũi nhọn lưỡi kiếm lại chuyển động, lại

là một kiếm chém xuống.

Hư ảnh, chém vô ích;

Hư ảnh, chém vô ích;

Hư ảnh.....

Tư Đồ Đức liên tục chém mười mấy kiếm, kết quả đều giống nhau!

Đối phương vẫn đứng ở nơi đó như cũ, hắn thậm chí đến chéo áo của người ta cũng không có đụng được.....,... Đây là cái gọi là Xích Huyền chi cảnh sao?

Tư Đồ Đức ngơ ngác giơ kiếm đứng ở tại chỗ, dùng ánh mắt bất khả tư nghị nhìn Long Thiên Thần, hắn nhất thời tỉnh ngộ, mình quá tự cao, người ta mới là cao thủ thâm tàng bất lộ!

Những người khác cũng từ trong ngu ngơ trung phục hồi lại tinh thần, thì ra là hắn mới thật là cao thủ a!

“Ngươi còn không hết hy vọng? Qua một chút nữa, tiểu thư nhà các ngươi sợ rằng thật sự tắt thở.”Long Thiên Thần nhấc đuôi lông mày, hai đầu lông mày phóng đãng anh tuấn không địch nỗi càng thêm lộ rõ ràng.

Nghĩ đến Thất tiểu thư, cuối cùng Tư Đồ Đức bất khả tư nghị từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, cất kiếm vào, một lần nữa chạy trở về bên người Tư Đồ Thanh Liên.

Hắn nhìn một chút vị trí vết thương Tư Đồ Thanh Liên, không khỏi hiện ra bộ dáng khó xử. Vị trí kia cũng không phải là hắn tùy tiện dám hút độc, chuyện này liên quan đến đến danh tiết của một nữ tử. Hơn

nữa, chờ Thất tiểu thư tỉnh lại, biết được hắn vì nàng hút độc, hơn nữa vị trí hút độc là chỗ kia, nàng chắc chắn sẽ chém chết hắn!

Nổi lên một trận rùng mình, Tư Đồ Đức do dự nhìn về phía những người khác, chuyện này có thể mất mạng, hắn cũng không muốn làm.

Những người khác bị ánh mắt của hắn đảo qua, nhất thời lập tức giải tán.

Hắn có thể nghĩ tới điều này, những người khác tự nhiên cũng nghĩ đến, người nào can đảm dám thay Thất tiểu thư hút chỗ độc kia a?

Tư Đồ Đức sắc mặt càng thêm âm trầm, quét xong một vòng, cuối cùng đem tầm mắt rơi vào trên người Vân Khê, trong hơn năm mươi người, cũng chỉ có Thất tiểu thư cùng Vân Khê là nữ tử, lần này Thất tiểu thư len lén theo hắn chuồn ra khỏi Tư Đồ gia, đề phòng bại lộ hành tung, Thất tiểu thư cũng không có mang nha hoàn tùy thân hầu hạ, cho nên hiện tại chỉ có thể dựa vào Vân Khê.

“Vân tiểu...”

“Ngươi nghĩ mượn xe ngựa phải không? Không thành vấn đề! Ngươi cứ yên tâm dũng cảm làm đi!” Vân Khê trực tiếp cắt đứt lời của hắn, chặt đứt ý nghĩ của hắn.

Chê cười, nàng làm sao có thể đi hút độc giúp nữ nhân mơ tưởng nam nhân của nàng? Hơn nữa còn hút ngay tại vị trí đó? Nàng không có quăng thêm vài loại độc ở trên người đối phương, cũng đã coi như là nhân từ——

Tư Đồ Đức sắc mặt rất là quẫn bách, đối phương đã nói như vậy, thì nhất định là không chịu hỗ trợ. Hắn vắt lông mày trầm tư hồi lâu, Thất

tiểu thư tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì, nếu không cho dù hắn trở lại Tư Đồ gia, cũng khó trốn khỏi tội. Nếu giúp Thất tiểu thư hút độc, có lẽ sẽ bị Thất tiểu thư ghét, nhưng cũng sống khá giả tránh được gia tộc trách phạt.

Sau khi tự đánh giá, hắn rốt cục hạ quyết tâm.

Đám người Vân Khê hảo tâm đem xe ngựa để lại rồi đi ra ngoài, nhìn Tư Đồ Đức đem Tư Đồ Thanh Liên ôm vào xe ngựa, thần sắc của hắn cực kỳ giống như dũng sĩ khẳng khái chịu chết, làm cho người ta thấy buồn cười.

Tư Đồ Đức từ bên trong xe ngựa thò đầu ra, như tên trộm hướng ngoài xe nhìn quanh, thấy tất cả mọi người tự giác đem ánh mắt tránh đi, hắn mới yên lòng đem màn xe để xuống.

Màn xe một khi rơi xuống, đem phong cảnh bên trong xe cùng phong cảnh ngoài xe hoàn toàn ngăn cách nhau, ngoài xe mọi người đồng loạt đem ánh mắt di chuyển về phía màn xe ngựa, vẻ mặt như xem kịch vui.

“Đại tẩu, ngươi rốt cuộc là làm sao mà làm được như vậy? Ba con rắn độc kia làm sao hết lần này tới lần khác lại cắn lấy vị trí kia của nàng?” Long Thiên Thần cười hì hì tiến tới bên cạnh Vân Khê, trên khuôn mặt tuấn dật là thần sắc hăng hái bừng bừng.

Vân Khê buông buông tay nói: “Ta cũng không phải là rắn, ta làm sao sẽ hiểu rõ tâm lý của bọn nó? Có lẽ nơi đó của người ta lớn lên đúng là rất ngon miệng đây?”

“Phốc!” Long Thiên Thần cười càng vui vẻ hơn, nhất thời đắc ý vênh váo, đem cánh tay để ở đầu vai Vân Khê, kề sát vào nàng bên tai nàng bàn luận xôn xao nói, “Đại tẩu, ngươi đoán xem một lát nữa

nếu Thất tiểu thư kia tỉnh lại, biết được là thuộc hạ của mình giúp nàng hút độc, bộ dạng nàng sẽ phản ứng như thế nào? Ta nghĩ nhất định sẽ rất vui! Hắc hắc hắc”

“Nếu như lhút một nửa liền tỉnh, vậy thì càng vui hơn.” Vân Khê khóe môi vẽ ra nụ cười vô cùng tà ác.

“Đại tẩu, ngươi thật xấu xa nha!”

“Thường thôi!”

Thúc tẩu cùng chung chí hướng liếc nhau một cái, khóe miệng cười gian liên tục.

Hai người cười đến đắc ý, nhưng lại không chú ý tới, ở phía sau bọn hắn, có người đang híp con ngươi lại, sắc mặt càng ngày càng đen.

Tất nhiên, không ngoài sở liệu, từ bên trong xe ngựa phát ra một tiếng thét chói tai.

“A! Lưu manh! Ngươi cút ra ngoài cho ta”

Rèm xe đung đưa, một thân ảnh bị hung hăng đá ra xe ngay lập tức!

Tư Đồ Đức thình lình bị đá ra khỏi xe ngựa, mà hắn không có bất kỳ phòng bị nào nên ngã lăn quay trên mặt đất, rất là chật vật. Trong khi quay cuồng, tay của hắn còn đang nắm một cái tiết khố màu trắng, hư hư thực thực...

Mọi người vây xem nhất tề quay đầu, bả vai đều run run, thống khổ nín cười.

“Đại tẩu, ngươi nói hắn rốt cuộc là đã hút xong, hay là chỉ hút một

nửa?”

“Xem đồ trong tay hắn, nhất định là ý thứ hai.”

“Ừ, có đạo lý.”

Thúc tẩu hai người tiếp tục đối đáp, cấu kết với nhau làm việc xấu.

Long Thiên Tuyệt mang vẻ mặt buồn bực nhìn hai người phía trước đang bàn luận xôn xao, bọn họ thật giống như đã sớm quên mất hắn. May mà Long Thiên Thần là đệ đệ của hắn, hơn nữa hắn cũng biết rõ bản tính đệ đệ, nếu không, hắn nhất định đã đá một cước cho đối phương bay ra biển lớn rồi!

Tiến lên một bước, từ chính giữa đem hai người tách ra, Long Thiên Tuyệt lấy tư thái cường thế đem Vân Khê ôm vào trong ngực, tiếng nói trầm thấp từ tính vang lên: “Thiên Thần, không cho dạy hư đại tẩu ngươi!”

Long Thiên Thần cả người run lên, như bị sét đánh, vẻ mặt cười khổ ha ha nhìn đại ca, ánh mắt vô tội chớp xong rồi lại chớp tiếp.

Đại ca, làm sao ngươi có thể trợn to mắt mà nói ra lời bịa đặt như thế? Rõ ràng là đại tẩu dạy hư ta được không?

Ta là thuần khiết, ta là vô tội..... Hắn khóc không ra nước mắt.

Vân Khê nép trong ngực Long Thiên Tuyệt, ngón tay ở trước ngực hắn vẽ vòng vòng, đồng dạng dùng ánh mắt vô tội nhìn hắn, nháy mắt rồi lại nháy mắt, ôn nhu nói: “Thiên Tuyệt, chàng đừng trách Thiên Thần.....,... Hắn chẳng qua là có thói quen xấu mà thôi.”

Ùng ùng

Ngũ lôi oanh đỉnh, Long Thiên Thần triệt để bị sét đánh trúng.

Một trận gió thổi qua, lập tức tan thành mây khói.

Bên trong xe ngựa, Tư Đồ Thanh Liên bối rối sửa sang lấy quần áo của mình, vừa thẹn vừa giận, trong đó càng nhiều là tức giận. Nàng ở trong mơ hồ tỉnh lại, cũng cảm giác được hạ thân lạnh lẽo, hơn nữa còn có cái gì mềm nhũn đụng vào thân thể của nàng.

Cảm giác kia như có như không, còn mang chút cảm giác mất hồn, làm cho nàng đang mơ hồ khẽ ngâm ra tiếng.

Chính là sau một tiếng này, cảm giác kia chẳng những không có biến mất, ngược lại càng thêm mãnh liệt. Nàng bắt đầu giãy dụa thân thể, cứ cho là mình nằm mộng xuân, cho nên cũng là không có cố kỵ nhiều như vậy, trong đầu không khỏi hiện ra khuôn mặt tuấn mỹ thuộc về Long Thiên Tuyệt.....

Thân hình như rắn nước lắc lư, làm Tư Đồ Đức đang vì nàng hút độc nhất thời thú huyết sôi trào, tay không an phận từ từ xoa một mảnh tuyết trắng đẫy đà này, trong miệng cũng thở hổn hển thấp giọng hô lên tiếng: “Thất tiểu thư, ngươi khỏe chưa...”...

Tư Đồ Thanh Liên đang giãy dụa tứ chi chợt dừng lại, rồi quay đầu, thấy rõ người ở phía sau, nàng sợ hãi kêu lên tiếng, giơ lên một cước, hung hăng đá hắn ra khỏi xe ngay lập tức.

Nô tài chết tiệt!

Con cóc còn muốn ăn thịt thiên nga? Quả thực là muốn chết!

Tư Đồ Thanh Liên vừa sửa sang lại áo, vừa hận đến nghiến răng,

muốn đem nô tài chết bầm kia chém thành thịt vụn,

“Thất, Thất tiểu thư.....”

Ngoài xe ngựa thanh âm mới vừa vang lên, nụ cười của Tư Đồ Thanh Liên trầm xuống, hướng về phía bên ngoài rống to: “Cút! Không nên để cho bổn tiểu thư gặp lại ngươi!”

“Nhưng mà, Thất tiểu thư.....”

“Cút! Không có nghe sao?”

Tư Đồ Thanh Liên lửa giận ngút trời.

Ngoài xe ngựa rốt cục cũng không có thanh âm, màn xe bị nhấc lên một góc, rồi lặng lẽ nhét vào một khối vải vóc màu trắng. *(TT: ặc cái tiết khố đó mà ^_^)*

Tư Đồ Thanh Liên nhặt lên nhìn kỹ, không nhìn thì còn tốt, vừa nhìn, cả người nàng thật sự tức giận đến hỏng mất: “Cút! cút xa cho ta, đừng để cho bổn tiểu thư gặp lại ngươi!” Nàng la hết như bệnh tâm thần, làm kinh sợ vô số chim thú, dĩ nhiên cũng bao gồm Tư Đồ Đức, so sánh với thoát chết chạy trốn còn nhanh hơn. Nếu hắn không thừa dịp này chạy trốn, sau này sợ rằng cơ hội chạy trốn cũng không có.

Tánh mạng rất đáng quý, không thể dễ dàng vứt bỏ à!

Đoạn đường của những ngày sau, đám người Vân Khê hảo tâm đem xe ngựa tạm thời tặng cho Tư Đồ Thanh Liên, vì nàng chết cũng không dám thò đầu ra, bất kể nói thế nào, thì người ta là một cô bé, xảy ra chuyện như vậy, sợ rằng cũng không có mặt gặp người khác.

Độc Cô Mưu cùng Long Thiên Thần cưỡi chung một con ngựa, đem

hai người Vân Tiểu Mặc cùng Đoan Mộc Tĩnh để ở trước người của mình, Vân Khê thì cùng Long Thiên Tuyệt cưỡi chung một ngựa, về phần xe ngựa sẽ để lại cho đệ tử Tư Đồ gia tới đánh xe, bọn họ cũng không nguyện ý vừa nhường xe ngựa, vừa làm phu xe.

Long Thiên Tuyệt ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, vừa cúi đầu ngửi mùi thơm ngát của nàng, vừa nói"Làm sao mà đối với nữ nhân kia khách khí như vậy, đây không giống tác phong của nàng a?"

"Khách khí sao?" Vân Khê nghiêng đầu, làm ra bộ dáng suy tư. Nàng thiết kế cho đối phương bị rắn cắn, cơ hồ là"Trước mặt mọi người" bị một người đàn ông hút độc, nhưng cuối cùng vẫn hảo tâm đem xe ngựa tạm thời cho đối phương..... Đối với một người tơ tưởng nam nhân của nàng mà nói, làm như vậy đích xác là khách khí. Khóe miệng nàng một nhếch lên nói: "Ừ, nói như thế nào thì nàng cũng là muội muội của đường tẩu tương lai của ta, nể mặt Thanh ca ca, ta nên khoan dung mà độ lượng sao."

Long Thiên Tuyệt hé môi cười một tiếng, thích xem bộ dáng nàng làm chuyện xấu, được tiện nghi còn khoe mẽ.

"Đúng rồi, bình thường Lăng Thiên Cung các ngươi bắt được tiểu tặc trộm Xích đầu linh cô, thì xử lý thế nào đây?"

Long Thiên Tuyệt không đáp mà hỏi ngược lại: "Nàng cứ nói đi? Theo như nàng thì nên xử lý như thế nào thì tương đối thỏa đáng?"

Vân Khê con ngươi đảo một vòng, nhất thời có chủ ý: "Nếu như giết, thì còn phải phí sức chôn người, ô nhiễm đất đai, thật không tốt. Nếu như là giam lại, còn phải đưa thức ăn cho bọn họ, thì càng thêm lỗ lả. Theo như ta nói, đưa tin cho người nhà bọn hắn, để cho bọn họ cầm bạc tới chuộc người. Nếu thật sự là chuộc không được, thì đem bọn hắn bán cho hoàng cung đi, vậy sạch sẽ, theo như đầu người mà

tính tiền. Mặc dù có thua lỗ chút, nhưng so sánh với không có thì vẫn tốt hơn, chàng thấy sao?” Nàng quay đầu, nhìn về người phía sau, lại thấy lồng ngực hắn lay động, môi run run, thần sắc rất là quỷ dị.

” Sao vậy?Chàng cảm thấy đề nghị này không tốt sao?”

Long Thiên Tuyệt cố gắng nhịn xuống nụ cười trong lòng, cúi đầu ở trên má nàng nặng nề hôn một ngụm, nói: “Không phải là không tốt, mà Lăng Thiên Cung chúng ta từ trước cho tới nay đều làm như vậy!”

Vân Khê không nhịn được chê cười ra tiếng: “Đó chính là bất mưu nhị hợp *(không bàn mà trùng ý)* —— thất kính thất kính!”

Long Thiên Tuyệt đáp lễ: “Không dám nhận, không dám nhận!”

“Vậy lần này chúng ta chẳng phải là có thể kiếm một khoản lớn sao?” hai mắt Vân Khê bắt đầu tỏa kim quang.

“Đường Lăng Thiên Cung chúng ta kiếm tiền không chỉ có những thứ này, nếu phu nhân cảm thấy hứng thú, sau này tất cả tài vụ của Lăng Thiên Cung cũng để cho phu nhân toàn quyền trông coi, như thế nào?” Long Thiên Tuyệt nhìn nàng, rồi ném ra một chiêu hấp dẫn thật lớn, chính bởi vì nắm được sở thích của nàng, cho nên hắn rất có lòng tin, nhất định có thể đem lòng của nàng vững vàng cột vào Lăng Thiên Cung.

“Như vậy cũng là tài vụ tổng quản rồi, chức vị này thích hợp với ta! Cứ quyết định như vậy đi, sau này tất cả tài vụ của Lăng Thiên Cung thu vào cùng chi ra, đều do ta toàn quyền trông coi.” Vân Khê đối với cái chức vị này tràn đầy vô hạn hứng thú, còn trịnh trọng hướng hắn gật đầu, thầm nghĩ biểu quyết, “Chàng yên tâm, chỉ cần do ta làm, ta bảo đảm bạc chỉ có vào chứ không có ra! Tài sản Lăng Thiên Cung

chúng ta nhất định sẽ càng ngày càng tăng, nửa năm tăng lên một lần, một năm tăng gấp hai lần, không tới ba năm, tuyệt đối sẽ để cho tài sản của Lăng Thiên Cung tăng lên mười lần!”

Long Thiên Tuyệt cúi đầu nhìn nàng, nụ cười trên mép đọng lại thật lâu, hắn nghe thấy được mùi vị thuộc về hạnh phúc.

Gần tới hoàng hôn, đoàn người tới một cái trấn nhỏ cách Lăng Thiên Cung không đến ba mươi dặm, trong trấn nhỏ chỉ có duy nhất một cái khách sạn, tên là Bất Quy khách sạn.

Phía trước đi thêm mười dặm liền tiến vào địa phận của Lăng Thiên Cung, nên mọi người không dám mạo hiểm trực tiếp xông vào phạm vi của Lăng Thiên Cung, vì vậy quyết định tạm thời ở khách sạn nghỉ ngơi một đêm, sau đó quyết định tiếp.

Một nhóm người tới trước dẫn đầu tiến vào khách sạn, mấy người Vân Khê đi phía sau chút ít, mới vừa bước vào cửa lớn khách sạn, liền có tiểu nhị nhiệt tình tiến lên đón.

“Mấy vị mời khách quan mời vào bên trong ngồi!”

Tiểu nhị dẫn bọn họ đi tới trước một cái bàn lớn, lấy khăn lau dùng sức lau mấy lần, tươi cười nói: “Mấy vị khách quan đi đường mệt nhọc, không bằng ăn trước cho no bụng?”

Mấy người họ sau khi ngồi xuống, Long Thiên Thần dẫn đầu lên tiếng nói: “Các ngươi nơi này có món ăn đặc sắc gì không, mỗi dạng đưa lên một phần.”

“Tuân lệnh!” tiểu nhị đáp lời, rồi quay đầu nhìn về phía Vân Khê, đặc biệt nhiệt tình nói “Vị phu nhân này, khách sạn chúng ta có một quy củ bất thành văn, phàm là có mỹ nhân ghé đến, chưởng quỹ cũng sẽ

tự mình dâng lên một loại huyết yến cực phẩm sở trường nhất của hắn, hi vọng có thể rất hân hạnh được đón tiếp vị phu nhân đây.”

“Được a.” Vân Khê sảng khoái đáp ứng, có đồ tặng không, ai mà không muốn? Chẳng lẽ còn sợ bọn họ hạ độc sao?

Quyển 3 - Chương 5

Chương V05: Giúp Ta Đem Nam Nhân Đổi Đi

Tư Đồ Thanh Liên cuối cùng cũng từ trong xe ngựa đi ra, lúc vào cửa liền nghe được tiểu nhị cùng Vân Khê nói chuyện, nàng mấp máy môi, sau khi nghe được bốn chữ cực phẩm Huyết Yến, thì tốc độ nướt bọt trong miệng tiết ra cũng tăng nhanh theo.

" Tiểu nhị, còn không mau tới đây chào hỏi bổn tiểu thư?" Không có ai tới đón tiếp nàng, nàng liền có vẻ mặt không vui.

Tầm mắt mọi người đi theo thân ảnh của nàng, một chút xíu hoạt động, làm mọi người run run bả vai, nhịn cười cực kỳ thống khổ.

"Khách quan muốn gọi món gì?" tiểu nhị từ từ hướng nàng đi tới, tùy ý đem nàng dẫn tới một cái bàn trống, thái độ đãi khách cùng mới vừa nãy khác hẳn hoàn toàn.

Tư Đồ Thanh Liên hướng về phía bàn Vân Khê nhìn một cái, rồi lạnh lùng nói: "Giống như bọn họ."

Tiểu nhị vẫy khăn lau trong tay, tùy ý phủi cái bàn, cao giọng la hét: "Mỗi món ăn đặc sắc đều mang lên một lượt "

" Từ từ, cực phẩm Huyết Yến kia đâu?" Tư Đồ Thanh Liên xoay người, vội vàng la lên.

Tiểu nhị mang vẻ mặt quỷ dị rồi trên dưới đánh giá nàng, sau đó tươi cười nói: "Thật xin lỗi, quy định của khách sạn chúng ta, cực phẩm

Huyết Yến chỉ tặng cho mỹ nhân hưởng dụng.”

“Vậy còn không nhanh mang lên cho bổn tiểu thư một phần?” Đôi mày cao gầy thanh tú của Tư Đồ Thanh Liên nhếch lên, thần sắc ra vẻ đương nhiên.

Tiểu nhị có lòng tốt lập lại lần nữa: “Thật xin lỗi, quy định của khách sạn chúng ta, cực phẩm Huyết Yến chỉ tặng cho mỹ nhân hưởng dụng.” Hắn cố ý tăng thêm hai chữ “Mỹ nhân”.

Những khách nhân còn lại đã sớm hiểu được ý tứ của hắn, cúi đầu chê cười ra tiếng.

Ngụ ý, là Tư Đồ tiểu thư còn chưa đủ tư cách để có thể gọi hai chữ “Mỹ nhân”!

Đáng tiếc Tư Đồ Thanh Liên hoàn toàn không có chút giác ngộ bị người ta cười nhạo, lông mày vẫn cau lên như cũ, đập bàn nói: “Nàng là mỹ nhân, chẳng lẽ bổn tiểu thư không phải là mỹ nhân sao?”

Tư Đồ Thanh Liên từ trước đến giờ tâm cao khí ngạo, hơn nữa cực kỳ tự phụ, đối với sự xinh đẹp của mình, cho tới bây giờ nàng đều có lòng tin mười phần, nơi nào chịu thừa nhận mỹ mạo của mình không bằng người ta?

“Cái này sao...” tiểu nhị híp mắt, đem nàng từ trên xuống dưới đánh giá một lần, tươi cười nói, ” Thật xin lỗi, tiểu nhân ánh mắt vụng về, cái vấn đề này sợ rằng phải hỏi chưởng quỹ chúng ta một chút, để cho hắn tới tự mình đưa ra quyết định.”

Tiếng chê cười chung quanh càng lớn, có phải mỹ nhân hay không, còn phải mời chưởng quỹ tới quyết định, đây tuyệt đối là sự vũ nhục

rất lờn

Vân Khê nở nụ cười yếu ớt, tò mò đánh giá tiểu nhị, nàng cảm thấy hắn có chút quỷ dị. Tướng mạo thì bình thường không có gì lạ, nhưng hết lần này tới lần khác lại có một đôi mắt phát sáng cơ trí, trong thoáng chốc làm cho người ta sinh ra ảo giác, một đôi mắt như vậy, không nên có ở trên người tiểu nhị lớn lên bình thường như vậy.

“Ngươi …” Tư Đồ Thanh Liên nhất thời mặt đỏ tới mang tai, nói không ra lời đồng thời chật vật bốc lên lửa giận.

Đáng giận, thật sự là đáng giận! Chỉ là một tiểu nhị của khách sạn, mà dám coi thường nàng như thế?

“Gọi chưởng quỹ các ngươi ra đâu! Cẩu nô tài mắt chó không biết nhìn người, bổn tiểu thư muốn để cho chưởng quỹ các ngươi đuổi việc ngươi!

Hiện tại, hắn đã sợ chưa?

Tư Đồ Thanh Liên cười lạnh, bất quá chỉ là một tiểu nhị nho nhỏ, nên chưởng quỹ bọn họ cũng sẽ không vì giữ được một tiểu nhị, mà đắc tội với Thất tiểu thư Tư Đồ gia.

Tiểu nhị mặt không đổi sắc, cố ý đem khăn lau trong tay ở trước mặt nàng lắc lắc, thuận miệng nói: “Vậy ngươi từ từ chờ.”

” Thái độ ngươi như vậy là gì? Có tin bổn tiểu thư giết ngươi hay không?” Tư Đồ Thanh Liên xanh mặt, lời nói mau lẹ thần sắc nghiêm nghị hỏi.

“Tiểu thư xin bớt giận, chưởng quỹ chúng ta rất nhanh sẽ tới đây.”Lúc này, một gã tiểu nhị khác chạy vội tới, đem tiểu nhị mới vừa

gây chuyện lôi kéo đi.

Ánh mắt liếc về phía tên tiểu nhị lúc trước còn còng lưng xuống như chỉ trong nháy mắt đột nhiên đứng thẳng lên, Vân Khê cười khẽ một tiếng: “Có ý tứ.”

Không bao lâu sau, một gã trung niên nam tử bốn mươi mấy tuổi bước nhanh từ trong đi ra sảnh đường, hướng phía bàn Vân Khê mà đến, phía sau hắn còn đi theo hai gã tiểu nhị, trong tay mỗi người đều bưng một chung, chẳng qua gã tiểu nhị mới vừa đi ra ngoài chào hỏi đã không thấy.

“Tiểu điếm trong vòng một ngày mà có hai vị mỹ nhân tới, thật là vinh hạnh của tiểu điếm!” Trung niên nam tử nho nhã trầm ổn, vẻ mặt mỉm cười, một đôi mắt đặc biệt có thần.

“Tại hạ chính là chưởng quỹ của Bất Quy khách sạn, họ Nghiêm. Vị phu nhân này, cực phẩm Huyết Yến của ngài, xin chậm dùng!” Hắn tự mình đem chung bày ở trước mặt Vân Khê.

“Nghiêm chưởng quỹ có lòng rồi!” Vân Khê không có chê ý tốt của hắn, lúc này nhấp một ngụm để thưởng thức, tinh tế thưởng thức, rồi gật đầu nói, “Không tệ, vừa vào miệng liền tan ngay, tươi mới nhẵn mịn, quả nhiên là Huyết Yến cực phẩm.”

Ánh mắt Nghiêm chưởng quỹ nhất thời sáng lên, vui vẻ nói: “Phu nhân vừa lòng, vậy tiểu nhân an tâm, ngày sau kính xin phu nhân chiếu cố nhiều hơn.”

Vân Khê cười nhẹ không nói gì, tiếp tục thưởng thức Huyết Yến.

Tư Đồ Thanh Liên ở một … bàn khác chờ có chút nóng nảy, vỗ bàn nói “Chưởng quỹ, khách sạn các ngươi làm thế nào chiêu đãi khách

nhân vậy? Còn không mau đem một … chung Huyết Yến khác bưng tới đây cho bổn tiểu thư?”

Vốn còn muốn cùng tiểu nhị kia so đo, bây giờ nhìn thấy Vân Khê đang hưởng thụ, nàng cũng mở miệng chen vào, vì chờ không được nên phải theo sát hắn đòi hỏi.

Nghiêm chưởng quỹ vẻ mặt ngơ ngác, lắc đầu nói: “Thật xin lỗi, quy định của khách sạn chúng ta, cực phẩm Huyết Yến chỉ tặng cho mỹ nhân hưởng dụng. Cho nên chỉ chuẩn bị hai phần, không có dư thừa.”

Sắc mặt Tư Đồ Thanh Liên càng thêm xanh mét, lời của hắn lại cùng tiểu nhị lúc trước giống nhau như đúc, có chủ mưu muốn nàng tức chết sao?

“Ngươi không phải là chuẩn bị hai phần sao? Chẳng lẽ một mình nàng mà uống hai phần?”

“Không sai a, đã chuẩn bị hai phần. Hai vị mỹ nhân, mỗi người một phần.”

Trước ánh mắt kinh ngạc soi mói của Tư Đồ Thanh Liên, Nghiêm chưởng quỹ cười cười xoay người, tự mình đem một … chung cực phẩm Huyết Yến khác bưng đến trước mặt Đoan Mộc Tĩnh. Hắn còn tỉ mỉ vì nàng mà mở nắp chung, vừa nói: “Phần này là chuẩn bị cho vị tiểu mỹ nhân đây. Tiểu thư nhỏ, xin chậm dùng!”

“Cám ơn chưởng quỹ bá bá!”Đoan Mộc Tĩnh lễ phép đáp tạ.

Tư Đồ Thanh Liên giật mình ngay tại chỗ, lòng tự ái chịu đả kích nặng nề. Thì ra hai vị mỹ nhân trong miệng hắn, là tính cả cô bé kia, ngược lại thì nàng đến hai chữ mỹ nhân cũng không dính nổi, càng

đừng nói là có thể được đặc thù ưu đãi.

Tư Đồ Thanh Liên giận đến phát run, hai tay nắm chặc.

Hắn rốt cuộc là thứ gì, lại dám vũ nhục nàng như thế?

Vừa muốn đập bàn phát tác, hai mắt nàng liền thấy Long Thiên Tuyệt đang uống trà, cử chỉ của hắn ưu nhã cao quý, giở tay nhấc chân, hiển thị rõ phong lưu, nàng nhìn thấy thế cũng không nhịn được một trận si mê.

Không được, nàng không thể ở trước mặt hắn lộ ra bộ mặt bất nhã, phải để lại ấn tượng tốt cho hắn, cho nên, lời mắng người đến khóe miệng, thì toàn bộ bị nuốt trở về trong bụng của nàng.

Cùng lúc đó, Tư Đồ Thanh Liên lại hướng Vân Khê quăng đi một ánh mắt lợi hại, nàng càng nhìn Vân Khê càng không vừa mắt. Tại sao cùng đi tiểu tiện, mà cuối cùng bị rắn độc cắn lại là nàng, bị mọi người cười nhạo cũng là nàng?

Tại sao nàng ta lại có một trượng phu ưu tú xuất sắc như vậy, mà nàng thì ngay cả liếc mắt hắn cũng không thèm nhìn nàng?

Còn có, tại sao nàng ta có cực phẩm Huyết Yến biếu tặng, mà nàng không có?

Càng nhìn Vân Khê thì càng thấy đáng hận hơn so với tên tiểu nhị đùa cợt nàng!

Lúc này, Tư Đồ Đức vốn đã chạy không thấy bóng dáng đột nhiên xông vào khách sạn.

“Thất tiểu thư, Thất tiểu thư.....”

Tư Đồ Thanh Liên vừa thấy hắn, nhất thời sắc mặt xanh mét, thật vất vả mới đè xuống lửa giận, lúc này lập tức bạo phát lên: “Ngươi còn dám tới gặp ta? Cút cho ta!”

Tư Đồ Đức lui về phía sau mấy bước, lắp bắp nói: “Thất, Thất tiểu thư, ngươi hãy nghe ta nói, ta, ta có tin tức quan trọng!”

Kiếm bên hông Tư Đồ Thanh Liên rút ra một nửa, con mắt trừng hướng hắn, quát lên: “Ngươi tốt nhất là thật sự có tin tức quan trọng, nếu không..... ”

“Tuyệt đối là thật! Tiểu nhân bảo đảm.” Tư Đồ Đức cẩn thận từng li từng tí tiến lên trước một bước, ghé vào bên tai Tư Đồ Thanh Liên nói nhỏ mấy câu.

Tư Đồ Thanh Liên sắc mặt khẽ biến hóa, sau đó thu hồi sắc mặt giận dữ, mép môi từ từ nở ra nụ cười: “Thật tốt quá! Vậy chúng ta hãy nhanh chóng lên đường!”

Mọi người chung quanh nhất thời dựng lên lỗ tai lắng nghe, muốn biết rốt cuộc là cái tin tức quan trọng gì, đáng tiếc Tư Đồ Đức hạ giọng nói quá nhỏ, bọn họ không cách nào nghe được.

Tư Đồ Thanh Liên nhếch môi, lạnh lùng quét qua tất cả mọi người có ý đồ nghe trộm, ánh mắt của nàng cuối cùng rơi vào trên người Long Thiên Tuyệt. Dọc theo đường đi nàng vẫn tìm không được cơ hội cùng hắn tiếp xúc, trước mắt, thật vất vả mới có cơ hội, sao nàng lại dễ dàng bỏ qua chứ?

Đang lúc mọi người bị ánh mắt kinh dị của nàng nhìn soi mói, thì nàng đã cất bước đi về phía chỗ ngồi của Long Thiên Tuyệt, cách hắn hai bước thì đứng lại, nhẹ nhàng cười một tiếng nói: “Vị công tử

này, có thể nói chuyện riêng một chút hay không? Ta có tin tức rất quan trọng muốn nói cho ngươi biết, ngươi tuyệt đối sẽ cảm thấy hứng thú.” tiếng nói vừa ra khỏi miệng chưa bao giờ mềm mại đáng yêu như thế, cả đám nghe được toàn thân đều nổi lên da gà.

Tư Đồ Thanh Liên đôi mắt mang ánh sáng mỵ hoặc, mong đợi ngắm nhìn Long Thiên Tuyệt, nàng rất có lòng tin hắn nhất định sẽ đối với tin tức của nàng mà cảm thấy hứng thú.

Vân Khê tiếp tục phối hợp gắp đồ ăn, thật giống như không biết có người đang cố gắng dụ dỗ nam nhân của nàng, song không có ai thấy, ở trong ánh mắt mà nàng hơi rũ xuống, có một tia tinh quang khiếp người che ở đáy mắt.

Chuyện rắn độc lúc trước còn không có làm cho nàng ta nhớ kỹ, bây giờ còn dám đến câu dẫn nam nhân của nàng? Lá gan không nhỏ a!

Vân Khê dưới đáy lòng hừ hừ, nàng không có nhìn Long Thiên Tuyệt, nhưng là thần trí của nàng lấy tư thái cường thế đem phạm vi vài thước quanh người vây vững vàng khóa lại.

Long Thiên Thần nhìn đại ca xong rồi lại nhìn đại tẩu một chút, vẻ mặt xem kịch vui, hắn phải bội phục dũng khí của Tư Đồ Thanh Liên, người nào lại không quyến rủ, lại đi quyến rủ đại ca của hắn, hơn nữa còn làm trò ở trước mặt đại tẩu? Đây không phải là có lòng muốn chết sao?

Ở ánh mắt mong chờ của mọi người, Long Thiên Tuyệt rốt cục miễn cưỡng mở miệng nói: “Sao ngươi biết ta sẽ cảm thấy hứng thú?” Ánh mắt của hắn quét nhẹ về hướng Vân Khê, thấy nàng chỉ lo vùi đầu ăn, không để ý tới bên này, trong lòng hơi có chút mất mác, chẳng lẽ nàng không lo lắng hắn sẽ bị nữ nhân khác hấp dẫn sao?

Rốt cục Tư Đồ Thanh Liên cũng chờ được câu nói đầu tiên hắn nói với mình, tâm tình không khỏi kích động, hai mắt sáng quắc, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng nhất thời phát ra ửng hồng. Nói thế nào đi nữa, thì dựa vào vẻ thùy mị của nàng, làm sao có thể không gây được sự chú ý của hắn chứ?

Nàng lộ liễu khoe ra dáng người, vừa kề sát hắn thêm mấy phần, rồi cúi đầu đến bên tai hắn nói nhỏ: “Chuyện này có quan hệ đến Xích đầu linh cô.....” Đôi môi đỏ của khẽ khép khẽ mở, khi nói chuyện, còn cố ý hướng trong tai hắn thổi hơi, nói ra thì nàng cũng đi theo di nương trong nhà học qua chút ít mị thuật nữ nhân, biết làm như thế nào mới có thể thành công trêu chọc một nam nhân.

“Răng rắc”Một tiếng vang lên, đũa trúc trong tay Vân Khê gãy đôi.

Người ngồi quanh bàn nhất thời đều đem ánh mắt quăng về phía nàng, mặt Vân Khê không đổi sắc, thật giống như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh, nở nụ cười nhẹ, quay đầu đối với Nghiêm chưởng quỹ nói “Phiền toái chưởng quỹ giúp ta đổi lại đôi đũa khác, đũa các ngươi chất lượng thật sự quá tệ.”

“ Phu nhân xin chờ một chút, đôi đũa mới rất nhanh liền đưa lên cho ngài.” Nghiêm chưởng quỹ ôm lấy nụ cười, nụ cười rất quỷ dị, tùy ý hướng về phía tiểu nhị ra dấu, tiểu nhị liền đi thay đũa trúc.

Ánh mắt của Long Thiên Tuyệt nhàn nhạt quét nhẹ gương mặt ra vẻ vô sự của Vân Khê, khóe miệng khẽ tràn ra nụ cười giảo hoạt, thì ra là nàng quan tâm hắn, chẳng qua chỉ giả vờ làm ra vẻ hào phóng thôi. Hắn cười mà không nói, đột nhiên rất muốn xem thần sắc ghen tuông của nàng một chút, thấy nàng vì mình mà ghen, lòng tự ái chủ nghĩa Đại nam nhân của hắn có thể nhận được thỏa mãn thật lớn.

Tư Đồ Thanh Liên lạnh lùng liếc Vân Khê một cái, nâng cao cằm,

hướng nàng thị uy, sau đó lại tiếp tục ghé vào bên tai Long Thiên Tuyệt nói: “Công tử nhất định là cảm thấy hứng thú đối với Xích đầu linh cô chứ? Ta hiện tại nhận được một tin tức rất quan trọng về chuyện Xích đầu linh cô. Ở đây nhiều người rất phức tạp, nếu như công tử muốn biết, hãy cùng ta dời bước đến nơi khác, để ta từ từ nói cho công tử biết.”

“Nga?” Long Thiên Tuyệt mang giọng lười biếng, kéo dài thanh âm, ánh mắt chứa đựng hứng thú vẫn ở trên mặt Vân Khê đảo quanh như cũ, nhưng hắn lại không biết mình đang đùa với lửa, đang khiêu chiến đến sự giới hạn của người khác.

“Răng rắc” lại một tiếng giòn vang, một … đôi đũa trúc khác cũng bị bẻ gảy.

Vân Khê quay đầu, nhìn lại vẻ mặt đùa bởn của Long Thiên Tuyệt, nhếch mày mở miệng nói: “Phiền toái chưởng quỹ, giúp ta đem nam nhân đổi đi!”

Nghiêm chưởng quỹ sửng sờ, nhưng ngay sau đó đã phản ứng lại, tiếng cười trộm khẽ vang lên.

“Khụ khụ.....” Long Thiên Tuyệt ho nhẹ, biết mình chơi đùa hơi quá, nên sắc mặt hắn nghiêm lại, hướng về phía Tư Đồ Thanh Liên lạnh lùng nói, “ Thất tiểu thư, nếu như ngươi muôn nói cho ta biết, hiện tại người Đoan Mộc Gia tộc đang tấn công Lăng Thiên Cung, đúng là thời cơ tốt nhất để chúng ta trộm Xích đầu linh cô …, thì ta nghĩ ngươi hà tất phải làm điều thừa.”

” Làm sao ngươi biết?” Tư Đồ Thanh Liên ngạc nhiên vạn phần, không khỏi bật thốt lên, nàng bất quá chỉ mới vừa nhận được tin tức thôi, hắn làm như thế nào mà biết được?

Nghe thấy đượctin tức kia, những người khác cũng sôi trào theo.

“Cơ hội như thế, chúng ta còn chờ cái gì? Nếu là bỏ lỡ cơ hội lần này, đợi đến thủ vệ Lăng Thiên Cung ra tay, chúng ta cái gì cũng lấy không được.”

“Đúng, thừa dịp hiện tại!”

“……”

Tư Đồ Thanh Liên vốn muốn bán một cái nhân tình cho Long Thiên Tuyệt, để lấy lòng hắn, ai ngờ hắn không muốn nhận. Hiện tại tốt rồi, tất cả mọi người đều biết tin tức kia, nàng cũng đừng mong lợi dụng cái gì nữa.

Mọi người nghị luận một phen, rồi rối rít quyết định lập tức chạy tới Lăng Thiên Cung.

“Thiên Tuyệt, chúng ta cũng đi thôi.” Vân Khê nghĩ đến người của Đoan Mộc Gia tộc giờ phút này đang tấn công Lăng Thiên Cung, thì thần sắc trở nên nghiêm nghị, dù sao tai họa này là nàng rước lấy cho Long Thiên Tuyệt, nên trong lòng có chút đau lòng.

Long Thiên Tuyệt hạ giọng an ủi: “Đừng lo lắng! Lăng Thiên Cung nếu dễ dàng bị đánh hạ như vậy, tôn chủ ta đây chẳng lẽ chỉ biết ngồi không.”

Đưa mắt nhìn cả đám người chờ rời đi, Nghiêm chưởng quỹ tà tà tựa ở cánh cửa, khóe môi gợi lên nụ cười giảo hoạt.

“Thú vị, hiếm khi được thấy tôn chủ kinh ngạc! Xem ra sau này muốn ở Lăng Thiên Cung có cuộc sống tốt, toàn bộ dựa vào vị tôn chủ phu nhân này.....” Hắn vừa lầm bầm lầu bầu, vừa kéo mặt nạ da người

trên mặt xuống, lộ ra một khuôn mặt nam tử âm nhu yêu nghiệt.

Quay đầu lại, hướng phía tiểu nhị phân phó mấy câu, thân ảnh kia chợt lóe, giống như luồng khói xanh biến mất ở cửa khách sạn.

Đường nhỏ đi thông Lăng Thiên Cung có hai đường, cửa ải thứ nhất là đại lộ nối thẳng Lăng Thiên Cung, đã bị Đoan Mộc Gia tộc quang minh chánh đại mà đến chọn, những người đi chọn đường đó, giờ phút này song phương đang chiến đấu đang lâm vào giai đoạn gay cấn; còn có một cái đường nhỏ khác, cỏ cây sanh u, rậm rạp âm tùm, nhưng lại có phong cảnh mê người, như đi vào tiên cảnh. Bình thường những thứ người có mục đích lén lút cũng sẽ lựa chọn đi đường nhỏ này, mượn rừng cây sum xuê bí mật che dấu hành tung của bọn họ, song bọn họ lại không biết đường nhỏ mà họ chọn so sánh với đại lộ thì càng thêm hung hiểm, trạm gác ngầm so sánh với đại lộ càng dày đặc hơn rất nhiều.

Làm đoàn người Vân Khê mới vừa bước vào lối vào đường nhỏ, cũng đã có mười mấy nơi âm thầm theo dõi bọn họ, Lăng Thiên Cung có phương thức truyền tin tức của riêng mình, nên chỉ chỉ trong chốc lát, tin tức liền từ lối vào truyền đến trong tai Vân hộ pháp đang trấn giữ ở Lăng Thiên Cung.

“Tôn chủ bọn họ tới thật là nhanh, Viêm hộ pháp đi đón tôn chủ rồi sao?” Vân hộ pháp đang cúi đầu nghiên cứu bản đồ Lăng Thiên Cung, đem từng cây cờ màu đỏ nhỏ cắm ở vị trí tương ứng, đâu vào đấy.

” Bẩm Vân hộ pháp, Viêm hộ pháp tự mình đi Bất Quy khách sạn, dọc đường đều tiếp ứng tôn chủ.”

“Vậy thì tốt!” cờ đỏ trong tay Vân hộ pháp bỗng nhiên giăng đầy vị trí, sau đó suy tư, nói, “Đi nói cho Băng hộ pháp, vừa đánh vừa lui, đem

đám lão già kia dẫn vào Lưu tiến trận, ta muốn để cho bọn họ chỉ có tiến mà không có lui!”

“Dạ, thuộc hạ đi liền.”

Đệ tử vừa mới rời đi, thì một lão giả chống quải trượng từ từ tiến bước vào đại đường, lão giả niên kia kỉ không dưới năm mươi, miếng vải đen che thân, ngay cả khuôn mặt cũng che lại trong lụa đen, mang theo vài phần cảm giác thần bí. Tóc mai của bà có vài sợi tóc trắng, cái trán mượt mà cùng nơi khóe mắt có mấynếp nhăn, còn lại toàn bộ khuôn mặt đều che ở dưới lụa đen, nhìn không rõ lắm. Chân của nàng thoạt nhìn có chút khập khễnh, kéo bước đi cũng nặng nề, không muốn khiến cho người chú ý cũng không được.

Vân hộ pháp nghe tiếng chân, lập tức để đồ trong tay xuống, cất bước tiến lên đón chào: “Dương bà bà, ngài làm sao lại tới đây?” Vân hộ pháp nhìn lão giả kia, trong mắt mang theo vài phần kính sợ, hắn tự tay dắt lấy bà, đem bà dẫn tới chỗ ngồi.

“Có phải tôn chủ cùng Nhị công tử sắp trở về rồi hay không?” Dương bà bà vừa mở miệng, thanh âm liền khàn khàn giống như cưa gỗ rất khó nghe.

Vân hộ pháp đã sớm có thói quen nghe giọng nói của nàng, cho nên không có chút nào biến đổi sắc mặt, cung kính bẩm báo: “Đúng vậy, lần này tôn chủ còn mang theo phu nhân tương lai cùng Tiểu Thiếu chủ trở về.”

“Phu nhân, Tiểu Thiếu chủ?” chân mày của Dương bà bà rõ ràng nhíu lại, giọng nói như cưa gỗ càng thêm khó lọt vào tai, “ Tuyệt Nhi làm sao lại hồ đồ như thế, tùy tùy tiện tiện ở bên ngoài nhận hài tử, huyết mạch của Long gia sao có thể lẫn lộn như vậy? Tuyệt Nhi từ trước đến giờ rất biết tự hạn chế, không hề ở ngoài trêu hoa ghẹo

nguyệt, làm sao đột nhiên có một đứa bé nhô ra như thế? Ai biết đứa bé kia có phải là họ Long hay là họ khác?”

“Ta..... Tin tưởng tôn chủ sẽ không có nhận sai.” Vân hộ pháp bộ dạng khó xử nhìn Dương bà bà, cả Lăng Thiên Cung cũng chỉ có là Dương bà bà là dám nói tôn chủ như vậy, mà hắn thì không dám tùy ý ở trước mặt tôn chủ nói ra lời này, mặc dù trong lòng có nghi vấn, hắn cũng không dám nói ra, bởi vì hắn tin tưởng tôn chủ, nếu đã nhìn nhận hài tử, thì tự có chủ ý của ngài.

“Còn nàng kia nữa, sợ cũng không phải là nữ nhi nhà đứng đắn gì, nếu là người có gia giáo, sao lại chưa kết hôn mà có con?” Dương bà bà mày nhíu lại càng sâu hơn, suy nghĩ rồi liên tục nói, “Vân hộ pháp, ngươi đi thay ta tra rõ ràng lai lịch của nàng kia, đem thân thế của nàng điều tra rõ rồi hồi báo cho ta, ta tuyệt không cho phép huyết mạch của Long gia có bất kỳ nghi vấn gì.”

“Tốt, thuộc hạ nếu có thời gian, nhất định giúp bà bà tra.” Vân hộ pháp ngượng ngùng đáp lời.

“Đừng cho là ta già rồi, ngươi nghĩ tùy tiện lừa dối ta! Ta hai mắt mờ rồi, nhưng mà lòng cũng không mù, ta hạn cho ngươi trong vòng ba ngày, phải cho ta câu trả lời chắc chắn.” Dương bà bà chống quải trượng, đứng lên, vừa khập khễnh mà thẳng bước đi ra ngoài.

Vân hộ pháp dùng sức lau mồ hôi, làm người thật khó a!

Nghe giọng nói của Dương bà bà, tựa hồ không quá hoan nghênh phu nhân cùng Tiểu Thiếu chủ đến, hắn không khỏi có chút bận tâm, lo lắng thay cho phu nhân cùng Tiểu Thiếu chủ, nhưng mà nghĩ lại, Dương bà bà khó dây dưa, phu nhân cũng không phải là chủ nhân dễ trêu, đến tột cùng ai thắng ai thua, còn không có biết đâu!

Hắn một lần nữa trở lại bản đồ trước mắt, ngón tay chỉ vào hướng một bộ phận nhỏ bằng ngón tay đã bị cờ xí bao quanh, nơi đó chính là nơi Xích đầu linh cô sinh trưởng. Môi hắn khẽ vẽ lên một đường cong, trong lòng đoán chừng giờ phút này bọn họ hẳn là đã tới nơi này.

Đoàn người của Tư Đồ Thanh Liên vẫn dọc theo đường nhỏ đi về phía trước, lúc tình cờ quay đầu, Tư Đồ Thanh Liên chợt phát hiện hai đứa bé cùng hai người lớn đi theo ở bên cạnh Vân Khê đã không thấy bóng dáng, phút chốc nàng dừng chân lại, mang theo ánh mắt nghi ngờ nhìn chăm chú hai người Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt rồi từng bước đến gần.

“ Làm sao chỉ còn hai người các ngươi?”

“Có vấn đề sao?”Vân Khê lạnh lùng cau mày nói.

Tư Đồ Thanh Liên càng ngày càng cảm thấy có cái gì đó không đúng, nên hồ nghi trên dưới đánh giá bọn họ.

Lúc này, Tư Đồ Đức từ phía trước vòng trở lại, bẩm báo: “Thất tiểu thư, phía trước chính là nơi trồng nấm linh chi. Căn cứ kinh nghiệm của thuộc hạ, chung quanh nơi đó nhất định có không ít cao thủ mai phục, chúng ta tốt nhất hãy phái mấy người đi đánh trận đầu trước, đểdò thám hư thật.”

“Có đạo lý.” ánh mắt hồ nghi của Tư Đồ Thanh Liên tiếp tục hướng ở trên người của Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt, giây lát sau, nàng bỗng nhiên đưa tay chỉ hướng vào Vân Khê, “Ngươi, đi dò thám thật hư!”

“Tại sao phải là ta?”Nàng ra rõ ràng là muốn mượn tay của Lăng Thiên Cung để hại chết nàng, sau đó tiếp tục mơ tưởng nam nhân

của mình, cái này nha, thật là độc ác!

“Ngươi không có can đảm, không dám đi hả?” Tư Đồ Thanh Liên quăng ra một ánh mắt khiêu khích.

A, phép khích tướng?

“ Ta có thể đi, trừ phi ngươi theo ta cùng đi.” Vân Khê nở nụ cười, quẳng trở lại cho nàng một ánh mắt tràn đầy khiêu khích giống như trước.

Tư Đồ Thanh Liên do dự, không dám mạo hiểm như vậy.

“Ngươi đã không có can đảm, vậy tại sao ta phải mạo hiểm?” Vân Khê nắm cả cánh tay Long Thiên Tuyệt, miễn cưỡng nói.

Tư Đồ Thanh Liên nhìn nàng nắm cánh tay Long Thiên Tuyệt, trong lòng ghen tỵ càng lan tràn, đột nhiên trong bụng hung ác, quả quyết nói: “Tốt, ta với ngươi cùng đi!”

Cùng lắm thì, thời điểm gặp nguy hiểm, lấy nàng ta làm bia đở đạn!

Long Thiên tuyệt không có ngăn cản các nàng, nụ cười chứa đựng vẻ cao thâm, đưa mắt nhìn các nàng rời đi. Mọi chú ý của người khác toàn bộ tập trung ở trên người hai cô gái, nên Long Thiên Tuyệt đột nhiên ẩn mình vào trong rừng cây sum xuê, không thấy bóng dáng, đáng tiếc không có ai phát hiện.

Hai người Vân Khê cùng Tư Đồ Thanh Liên một trước một sau, hướng khu vườn trồng đầy Xích đầu linh cô đi tới, thần sắc hai người khác hẳn nhau. Vân Khê đi ở phía trước, vẻ mặt thản nhiên, giống như là đang đi dạo hậu hoa viên nhà mình, sự thật quả là như thế, mà Tư Đồ Thanh Liên thì một tay nắm chuôi kiếm ở bên hông, cẩn

thận từng li từng tí quan sát bốn phía, rồi nhắm mắt theo đuôi.

Bốn phía im ắng, trừ tiếng chim hót ở sâu trong rừng, thì cũng không nghe được bất kỳ tiếng vang nào, nơi nào giống như có bộ dạng mai phục?

Hiện tại phần lớn nhân mã của Lăng Thiên Cung đều ở đại lộ đối phó người Đoan Mộc Gia tộc, có lẽ nơi này hoàn toàn không có cái gì gọi là mai phục cùng thủ vệ, song nàng không dám có chút thư giản, giữ được mạng nhỏ quan trọng hơn.

Hai gã đệ tử ẩn thân ở trong bóng tối thấy có hai cô gái hướng bọn họ đi tới, hai người đang rãnh rỗi tới nhàm chán, bắt đầu ra dấu tay khoa tay múa chân.

” Hai nàng rốt cuộc người nào mới là tôn chủ phu nhân?”

“Không cần hỏi, nhất định là cô gái lớn lên đẹp nhất kia!”

“Ánh mắt ta không tốt, thấy không rõ người đẹp nhất, ngươi chỉ cho ta, rốt cuộc là người nào?”

“Chính là người đi phía trước! Mặc quần áo trắng, vóc người rất tốt, dung mạo rất đẹp đó kia.....”

“Chậm, chậm, ngươi có thể làm chậm lại hay không? Ta xem không rõ —...”

“Viêm hộ pháp cũng thiệt là, biết rõ mắt ngươi không tốt, còn đem ngươi phái tới nơi này cắm điểm. Vạn nhất tính sai, đem tôn chủ phu nhân đắc tội, vậy chúng ta chẳng phải là chịu khổ sao?”

“Đã bảo ngươi ra dấu chậm rồi, làm sao ngươi lại càng khoa tay múa

chân nhanh hơn thế? Ta hoàn toàn theo không kịp.”

Hai người khua tay múa chân ra dấu, nói chuyện với nhau đến khí thế ngất trời, mà bên Vân Khê cùng Tư Đồ Thanh Liên thì đã đi vào trong ruộng Xích đầu linh cô.

Quyển 3 - Chương 6: Tuyệt Đối Là Dòng Giống Long gia

Chương V06: Tuyệt Đối Là Dòng Giống Long gia Xích đầu linh cô, tên như ý nghĩa, nó là một loại nấm có màu đỏ trên mũ nấm, sau khi ăn chẳng những có thể tăng trưởng Huyền lực, còn có thể kéo dài tuổi thọ.

Vân Khê dõi mắt ngắm nhìn cánh đồng trồng Xích đầu linh cô không có điểm cuối, nàng chỉ cảm thấy nhìn không thấy Xích đầu linh cô, mà là từng đống vàng. Nàng tin tưởng nếu như đem những thứ Xích đầu linh cô này bán trên thị trường, thì tuyệt đối có thể làm cho doanh thu của Lăng Thiên Cung trực tiếp tăng đến mười lần, bất quá, nàng rất nhanh bỏ đi ý nghĩ này, có nhiều vàng hơn nữa, cũng không quan trọng bằng thực lực, nếu để cho những đệ tử các phái kia ăn Xích đầu linh cô để tăng lên Huyền lực, thì sao lại không để cho đệ tử của mình gia tăng thực lực lên, có thực lực thì mới có quyền nói chuyện, còn có ai dám không phục?

Cúi đầu cười khẽ, Vân Khê ngồi chồm hổm xuống đi hái Xích đầu linh cô.

Tư Đồ Thanh Liên thì không giống nàng dễ dàng như nhàn nhã đi chơi vậy, hơn nữa sau khi đi vào ruộng Xích đầu linh cô, tay nắm chuôi kiếm của nàng càng khẩn trương.

“Nghe nói tôn chủ Lăng Thiên Cung là một ác ma giết người không chớp mắt, ngươi nói xem hắn có thể đột nhiên xuất hiện, sau đó đem chúng ta một kiếm giết chết hay không?” Tư Đồ Thanh Liên vì tiêu trừ tâm tình khẩn trương, nên cùng Vân Khê tán gẫu.

Vân Khê phốc phun cười ra tiếng, còn nói Long Thiên Tuyệt là ác ma giết người không chớp mắt, lúc trước là ai hướng về phía một ác ma đùa giỡn phong tao, còn vứt mị nhãn nữa? Cười xong, sắc mặt Vân Khê từ từ trầm xuống, thế gian này, ai cũng không được chửi người mà nàng quan tâm nhất! Từ trước người nàng quan tâm nhất chỉ có nhi tử, nhưng bây giờ, trừ nhi tử ra, còn có Thiên Tuyệt, nàng tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào vũ nhục bọn họ!

“Nói chuyện với ngươi a, làm sao ngươi không nói lời nào?” Tư Đồ Thanh Liên nhìn nàng cúi đầu chỉ lo Xích đầu linh cô, tay phải vẫn như cũ nắm ở đuôi kiếm, vênh mặt hất hàm sai khiến nói, ” Hái thêm một chút, quay lại hai người chúng ta chia đều.”

Giỏi cho chia đều!

Vân Khê lạnh nhạt quét mắt một cái, liếc về phía hai gã đệ tử ẩn thân ở bên trong ruộng Xích đầu linh cô so sánh với kiếm đang cao hứng, thần trí của nàng vững vàng khóa ở trên người bọn họ, không khỏi có chút im lặng. Các nàng đi vào đã lâu rồi, bọn họ làm sao còn không có động tĩnh, chẳng lẽ thật muốn chờ Xích đầu linh cô bị trộm sạch, bọn họ mới tỉnh ngộ?

Trong tay một cây Xích đầu linh cô không tiếng động bắn ra đi ra ngoài, dán trên mặt đất, vừa vặn đánh ở trên chân một người trong đó.

“Viêm hộ pháp phân phó, cần phải tùy thời chú ý hướng đi tôn chủ phu nhân, để cho chúng ta linh cơ ứng đối.....”A!” đệ tử ánh mắt không tốt vừa lúc trúng chiêu, cúi đầu nhìn Xích đầu linh cô bên chân, không chút nghĩ ngợi, hắn nhặt lên liền trực tiếp đưa vào trong miệng.

“Đây là phu nhân ban thưởng!”

Dựa theo Cung quy, đệ tử Lăng Thiên Cung không thể tùy ý ăn Xích đầu linh cô, một khi bị phát hiện chính là trọng tội. Mặc dù như thế, bình thường chỉ cần đệ tử có công làm việc, cấp trên cũng sẽ đúng hạn theo như quy cũ mà ban thưởng Xích đầu linh cô, cho nên các đệ tử đều rất tuân thủ quy củ, tuyệt đối sẽ không vì mấy cây Xích đầu linh cô mà mạo hiểm.

” Nhanh lên, mau khởi động cơ quan, phu nhân đã phát hiện chúng ta!”

“Từ từ, xong ngay đây.”

Hai tên đệ tử khom người, hai tay bới đất ra, thật vất vả mới từ trong đất bới lộ ra một bàn cờ tướng. Nó nhìn chẳng qua là quân cờ bình thường, nhưng kì thực bên trên mỗi một con cờ cũng đều có cơ quan.

“Mau a!”

“Từ từ, ngươi đừng thúc giục ta, vạn nhất đem phu nhân đưa vào trong cạm bẩy thì sao, ta gánh không nổi a”

“Ông trời của ta, Viêm hộ pháp có phải mắt bị mù hay không, làm sao lại phái ngươi tới? Ôi!”

Hai gã đệ tử đồng thời quay đầu lại, thấy được người phía sau, hai mắt mở to, hù dọa ra một thân mồ hôi lạnh.

“Viêm, Viêm hộ pháp..... “

Hai người đột nhiên lên tiếng, kinh động Tư Đồ Thanh Liên ở bên

trong ruộng nấm.

“Người nào?!” Tư Đồ Thanh Liên hô lên, vừa muốn rút kiếm ra, thì mặt đất dưới chân đột nhiên nứt ra rồi một đường, Tư Đồ Thanh Liên thẳng tắp rơi vào trong kẽ đất.

Vân Khê nghe nàng sợ hãi kêu lên rồi đồng thời quay đầu, vừa vặn nhìn thấy nàng ấy phút chốc biến mất vào trong kẽ đất, nàng thấy mặt đất vốn là đứng yên một lần nữa hợp lại, khôi phục nguyên dạng, thật giống như nơi đó chưa từng có phát sinh cái gì. Nàng đầu tiên là sửng sốt, chợt nhếch nhếch môi, trong đôi mắt bắn ra thần thái khác thường.

Thì ra là, đây chính là bí mật!

“Thất tiểu thư, ngươi chậm, chờ ta một chút!”

“Rất nhiều Xích đầu linh cô, chúng ta giàu to!”

“Thất tiểu thư, chờ ta một chút!”

Đám người ẩn thân ở phía xa nghe được tiếng la của Vân Khê, mọi người kích động lên.

“Thật tốt quá! Xem ra thật không có chuyện gì, người Lăng Thiên Cung nhất định là đi đối phó người của Đoan Mộc Gia tộc.

“Chúng ta còn chờ cái gì? Còn không mau bắt lấy thời gian đi hái Xích đầu linh cô?”

“…”

Một đám người phía sau, người sau tiếp người phía trước như ong

vỡ tổ tuôn ra.

“Đám hỗn đản kia, cho rằng Xích đầu linh cô của Lăng Thiên Cung chúng ta thật dễ trộm như vậy sao?” Thuần thục thao tác quân cờ trong tay, Viêm hộ pháp giương lên nụ cười ý tứ hàm xúc u tối, trong lúc bất chợt, mép cười chầm chậm mà dừng lại, vì nhận thấy được phía sau đang có người hướng hắn tới tiến gần.

Tay phải chưởng phong sắp đánh về phía sau, một giọng nói nữ tử vang lên: “Nghiêm chưởng quỹ, đã lâu không gặp?”

Viêm hộ pháp ngạc nhiên quay đầu, nhìn thấy Vân Khê đang chắp hai tay sau lưng đang nhàn nhạt cười, hắn vội vàng thu lại chưởng lực, một đôi mắt hoa đào chợt sáng, lấp lánh hữu thần: “Nhãn lực của Phu nhân thật tốt, nhìn một cái liền đem thuộc hạ nhận ra.”

Vân Khê cười yếu ớt không nói, sở dĩ có thể nhận ra hắn, toàn bộ là dựa vào mùi vị đặc thù trên người hắn, đó là mùi vị của thuốc dịch dung mà người am hiểu dịch dung thường dùng, ở Bất Quy khách sạn thời điểm, nàng thoáng cái đã ngửi được, không chỉ là trên người tiểu nhị có, trên người Nghiêm chưởng quỹ cũng có, cho nên nàng kết luận hắn cùng bọn họ căn bản là một người. Từ trong tay của hắn nhận lấy quân cờ, Vân Khê hơi liếc một cái, liền đại khái nắm giữ cơ chế của nó.

“Để cho ta, chuyện chơi vui như vậy, tại sao có thể bỏ qua?” Ngón tay của nàng ở trên quân cờ thao tác, người bên trong ruộng Xích đầu linh cô giống như là quân cờ trên bàn cờ, toàn bộ đều ở trong lòng bàn tay của nàng, theo đầu ngón tay nàng kích thích, mười mấy người đến đây trộm rất nhanh biến mất ở trên mặt đất, tình hình này cực kỳ giống chơi trò chơi điện tử. Nàng cười lớn, rất thống khoái!

“Nhanh như vậy liền chơi xong? Thật không đã nghiền!”

Vân Khê xoay chuyển ánh mắt, rơi vào trên người hai đệ tử bên người đang nhìn ngây người, nàng nghiên người qua nói: ” Hai người các ngươi, qua bên kia đi!”

“A?” Hai gã đệ tử mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“A cái gì? Nhanh đi!” Vân Khê không có cho cơ hội để bọn hắn do dự, ai bảo hai người bọn họ mới vừa rồi bỏ rơi nhiệm vụ, thiếu chút nữa hỏng việc? Hừ hừ, đừng tưởng rằng nàng cái gì cũng không biết nha!

“Dạ, phu nhân!”

Hai gã đệ tử hai mặt nhìn nhau, liếc nhau một cái, không có biện pháp, chỉ có thể theo ý của nàng mà làm.

“Đi qua chút!”

“Phu nhân..... “

“Đi qua chút nữa!”

“Phu nhân.....,... A ……”

Viêm hộ pháp nhìn hai người đang sống sờ sờ bị ép buộc cưỡng bức phải lọt xuống bẫy, nhất thời trong lòng hoảng loạn, mở ra cước bộ muốn chạy. Ai biết phu nhân có phải còn chơi chưa đã nghiện hay không chứ?

“Viêm hộ pháp, ngươi muốn chạy đi đâu?”

“Phu, phu nhân, người của Đoan Mộc Gia khinh người quá đáng, lại

náo đến Lăng Thiên Cung chúng ta. Thuộc hạ đi giúp tôn chủ đối phó bọn họ!”

“Phải không?” Vân Khê nhìn vẻ mặt bộ dạng hắn kinh sợ như chuột thấy mèo, không khỏi nở môi cười yếu ớt, trong lúc bất chợt, thần sắc nàng khẽ biến, Cửu Chuyển linh châu cùng Xích Huyết linh châu giấu ở trong cơ thể nàng kịch liệt lay động.

Đã xảy ra chuyện gì?

Cửu chuyển linh châu cùng Xích Huyết linh châu là lần đầu phát sinh hiện tượng quái dị như thế.

“Chủ nhân, Cửu Chuyển linh châu cùng Xích Huyết linh châu dường như cảm ứng được những linh châu hác tồn tại..... “ thanh âm sâu kín của Huyền Dực truyền vào trong tai Vân Khê.

Những linh châu khác?

Trong lòng Vân Khê suy nghĩ, chẳng lẽ là người của Đoan Mộc Gia đang sử dụng linh châu, cho nên bọn họ mới có thể cảm ứng được.

Thật tốt quá! Có hai viên linh châu trợ giúp mà nàng tu luyện cũng đã đạt được hiệu quả rất tốt, nếu có thể lần nữa có viên thứ ba, đây chẳng phải là dệt hoa trên gấm sao?

“Viêm hộ pháp, ta với ngươi cùng đi!”

Viêm hộ pháp sửng sờ, có chút phản ứng không kịp, bất quá thật là may, phu nhân không có gọi hắn đi nếm thử tư vị bị hãm hại, hắn đã vạn phần cảm kích. Gì cũng không muốn rồi, hắn vội vàng dẫn Vân Khê đi hiện trường kịch chiến.

Khi bọn hắn chạy tới hiện trường, tình hình chiến đấu đã chuẩn bị kết thúc, vô số mũi tên ngổn ngang cắm ở trên người cao thủ Đoan Mộc Gia tộc, hơn phân nửa cao thủ trực tiếp chết ở dưới mũi tên sắc bén, có hơn một nửa cao thủ khác cũng trúng mũi tên, đang chữa thương, chỉ có bốn gã cao thủ tuyệt đỉnh là đang cùng Long Thiên Tuyệt chạy trước một bước tới kịch liệt giao chiến.

“Băng hộ pháp, ta đem phu nhân mang đến.” Viêm hộ pháp dạo bước đi tới trước mặt Băng hộ pháp, giờ phút này Băng hộ pháp đang cầm kiếm ngắm nhìn tình hình chiến đấu nơi xa, nghe được Hai chữ ” phu nhân”, nàng hơi run, quay đầu hướng Vân Khê nhìn lại.

“Phu nhân.” Nàng nhẹ nhàng gật đầu, gương mặt vẫn là băng sương lạnh vạn năm như cũ.

Vân Khê gật đầu, cũng giương mắt nhìn theo hướng tứ đại cao thủ đại chiến cùng Long Thiên Tuyệt.

“Nhị trưởng lão, chư vị không mời mà tới, tự tiện xông vào Lăng Thiên Cung của ta, đến tột cùng là vội tới đưa đại lễ cho Long mỗ, hay là muốn làm chuyện bắt gà trộm chó, trộm nấm Xích đầu linh cô của Lăng Thiên Cung?” Long Thiên Tuyệt áo bào phần phật, từ trên cao nhìn xuống, vững vàng nắm trong tay chiến cuộc, trên khuôn mặt tuấn mỹ dấu diếm một tia sát cơ, nhưng mỗi lần ra chiêu lại tàn ác vô cùng, không có chút nào sơ hở, gấp đến độ làm cho tứ đại cao thủ không ngừng mà biến hóa trận pháp công thủ.

“Các ngươi nếu chỉ nhìn trúng Xích đầu linh cô của Lăng Thiên Cung ta, không ngại nói thẳng, Long Thiên Tuyệt ta cũng không phải người keo kiệt như vậy, chỉ là mấy cây Xích đầu linh cô ta rất là nguyện ý biếu tặng. Nhưng các ngươi thừa dịp Bổn Tôn không ở nhà, muốn dung vũ lực đoạt lấy, đây chính là các ngươi là không đúng.....” khi đang nói chuyện, hắn đã xuất liên tục mấy chiêu, khiến cho tứ đại

cao thủ không thể chống đỡ, nhưng cũng không đến nổi quân lính tan rã.

Nhị trưởng lão Đoan Mộc Gia cuồng nộ, ngửa mặt lên trời lớn tiếng thét, sát cơ tăng vọt: “Long Thiên Tuyệt, ngươi đừng vội hồ ngôn loạn ngữ! Người nào cần Xích đầu linh cô của Lăng Thiên Cung các ngươi? Lão phu khuyên ngươi nhanh chóng đem tiểu thư nhỏ của Đoan Mộc Gia chúng ta giao ra đây, nếu không, Đoan Mộc Gia chúng ta thề không bỏ qua!”

Bọn họ sáng sớm liền thiết lập lập trường quang minh chính đại, chỉ vì để cho Lăng Thiên Cung giao ra đứa con mồ côi của gia chủ bọn họ, nhưng Long Thiên Tuyệt đường đường tôn chủ Lăng Thiên Cung nhưng hết lần này tới lần khác đem nước đục hất lên người bọn họ, vu cho bọn họ là vì trộm nấm mà đến, ngươi nói xem có tức chết hay không đây?

Long Thiên Tuyệt tùy ý cười lớn: “Nhị trưởng lão cần gì không dám thừa nhận đâu? Nhiều nhất Bổn Tôn để cho thủ hạ của ta giữ nghiêm bí mật, không đem việc này truyền ra ngoài, ngươi cần gì thẹn quá thành giận?”

“ Không thể nào, lão phu vì sao phải thừa nhận? Long Thiên Tuyệt, ngươi đừng vội vu khống người tốt!” thân thể Nhị trưởng lão như một loại bão táp nhào tới, nổi giận, vừa ra tay chính là tuyệt chiêu hắn tự nghĩ ra, một thanh trường kiếm rét lạnh chợt xuất thủ, kiếm khí bén nhọn xẹt qua, đều lưu lại chiến hào thật sâu, bụi đất bay mù mịt.

“Cao thủ Thần huyền chi cảnh, quả nhiên không giống bình thường.” Vân Khê thấp giọng kinh hô, lộ ra thần sắc hâm mộ, có thể trở thành một nhân vật trưởng lão trong gia tộc, công phu có thể nào kém cỏi chứ? Đồng thời nàng cũng có chút lo lắng nhìn về phía Long Thiên Tuyệt, không biết hắn sẽ hóa giải tuyệt chiêu sắc bén này như thế

nào.

Lại thấy Long Thiên Tuyệt ở giữa không trung sục sôi gào to: “Tới tốt!” Cả người hắn chợt bay lên, trường sam màu đen đón gió mà bay múa, hắn không có né tránh, mà ầm ầm nghênh đón!

Tròng mắt của hắn trong phút chốc trở nên sáng trong, có sự cuồng nhiệt đang không ngừng buông thả, loại này cuồng nhiệt như cắn nuốt lực lượng của trời đất, đem khí tràng của tứ đại cao thủ toàn bộ mạnh mẻ đè ép đi xuống!

Vân Khê âm thầm thở phào nhẹ nhỏm, nàng sớm biết hắn không dễ dàng bị đánh bại như vậy, vừa yên tâm đồng thời đáy mắt lại hiện vẻ ao ước càng đậm rồi, khi nào thì nàng mới có thể tu luyện tới loại cảnh giới kia?

“Phu nhân đừng lo lắng! Chính là mấy lão thất phu thôi, căn bản không phải đối thủ tôn chủ!” Viêm hộ pháp cười hì hì cùng nhau đi lên.

Vân Khê nhẹ nhếch miệng, Linh Châu giấu ở trong ngực lại bắt đầu không bị kiểm soát mà rung động, đôi mày nàng hạ xuống, ngó chừng xung quanh, ánh mắt nàng phát hiện ở trong bụi rậm có một người đang ẩn núp để chữa thương, mà trong tay của hắn từng tia sang xanh đang tỏa ra, không nghi ngờ gì nữa đó chính là linh châu!

Hmm, thật là đạp phá thiết hài vô mịch xứ, có được thì hoàn toàn không mất công!

Đoan Mộc Cần, cũng tức là cháu ruột của Nhị trưởng lão, hắn đang lợi dụng Bích Linh châu để chữa trị vết thương trúng tên trên người, nên không một chút nhận thấy được phía sau hắn đang có một bóng người từ từ nhích tới gần.

Hắn không có nhận thấy được, nhưng giữa không trung Nhị trưởng lão đang cùng Long Thiên tuyệt giao chiến, ở trên cao nhìn xuống, thì thấy rất rõ ràng. Hắn từ giữa không trung sợ hãi rống lên “Cần Nhi, cẩn thận!”

Đoan Mộc Cần nghe tiếng hét thì quay đầu, đáng tiếc đã muộn, một thanh lợi kiếm từ sau lưng của hắn đã đâm thủng ngực.

Đoan Mộc Cần kinh ngạc nhìn người cầm kiếm, thân thể không ngừng co quắp, trong con ngươi chiếu rọi thân ảnh màu trắng, từ trong tay của hắn lấy đi Bích Linh châu, hắn lại chỉ có thể trơ mắt nhìn, không hề có lực đánh trả.

“Đáng chết, lão phu giết ngươi!” Nhị trưởng lão tức giận chí cực, khuôn mặt vặn vẹo dử tợn, cả người bị cơn tức giận bao quanh, hắn xoay người hướng Vân Khê đánh tới.

Vân Khê cũng không ngờ tới hắn lại rời xa trận chiến, liều lĩnh cứu viện người trước mắt nàng, nhưng mặc dù nàng biết, người bị nàng một kiếm giết chết chính là cháu ruột Nhị trưởng lão, nàng vẫn sẽ giết không tha!

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh!

Kiếm khí bén nhọn đập vào mặt, làm tay áo nàng lay động, trên mặt mơ hồ đau nhức, khiến thân thể Đoan Mộc Cần liên tục trược về phía sau mấy bước.

“Cho ngươi!”Vân Khê một chưởng đánh ra, đem Đoan Mộc Cần hướng Nhị trưởng lão vứt tới.

Nhị trưởng lão nhìn thấy Tôn Tử của tiến tới gần, hắn vội vàng thu

hồi kiếm, vươn ra một cánh tay đem người ôm vào trong lòng.

Ở phía sau hắn, một cổ kiếm khí như núi lớn nghiên ngã đè xuống, cổ kiếm khí này chính là đến từ Long Thiên Tuyệt, mới vừa rồi khi thấy Nhị trưởng lão đột nhiên thay đổi mục tiêu đánh úp về phía Vân Khê, hắn không có do dự, cũng đuổi sát theo Nhị trưởng lão.

“Phốc!”

Một ngụm máu tươi từ trong miệng Nhị trưởng lão phun ra, hắn cúi đầu nhìn về phía trước ngực của mình, nơi đó có một đoạn kiếm dài từ trước ngực hắn đâm thủng ngực mà qua.

“Nhị trưởng lão!”

“Nhị trưởng lão!”

“.....”

Lúc này, Băng hộ pháp cùng Viêm hộ pháp cũng đồng thời chạy vội tới bên người Vân Khê, nhìn Nhị trưởng lão ôm Tôn nhi thật chặc từ giữa không trung rơi xuống, đáy mắt đều có chút ít chấn động.

” Cùng lên” Nhị trưởng lão liều mạng dung hơi thở cuối cùng, ngửa mặt lên trời hét lớn, kinh mạch cao thấp toàn thân phình lên dữ dội, oanh một tiếng, hắn đã tự nổ thân thể!

Cường đại khí biến thành hình dáng quả cầu ầm ầm dữ dội rách ra, uy lực không thể đở, ngay cả Long Thiên Tuyệt cũng không khỏi không lui về phía sau mấy bước.

Băng hộ pháp, Viêm hộ pháp cùng Vân Khê ba người cũng bị cường đại khí này đẩy lui, nhất tề bay ngược đi ra ngoài, bay ra xa đến vài

chục bước mới dừng lại.

Mượn cơ hội Nhị trưởng lão tự nổ thân thể, ba đại cao thủ còn lại không dám ở lâu, phi thân trốn chạy, trước khi đi, trong ánh mắt mọi người đều hàm chứa vẻ tức giận. Nhị trưởng lão là vì che chở bọn họ rời đi mà tự nổ, thù này, bọn họ nhớ kỹ!

Đợi bụi đất từ từ rơi xuống, chỗ vị trí của tổ tôn Nhị trưởng lão lượng chỉ còn lại chân tay đã bị cụt cùng huyết nhục mơ hồ, ai cũng không ngờ được con người Nhị trưởng lão lại có tính cách cương nghị bướng bỉnh như thế, lựa chọn tự nổ để tìm cơ hội giải thoát, thà làm ngọc nát chứ không làm ngói lành!

“Tôn chủ, có muốn đuổi theo hay không?” Băng hộ pháp ngưng mắt nhìn phương hướng ba đại cao thủ thoát đi, tiến lên xin chỉ thị.

Long Thiên Tuyệt khoát tay nói: “Không cần!” Ba vị cao thủ này cũng là ba vị trưởng lão Đoan Mộc Gia tộc, công lực của bọn hắn mặc dù không bằng Nhị trưởng lão, nhưng cũng không dễ dàng đối phó, vì tránh khỏi thương vong không cần thiết, hắn quyết định không đuổi theo.

Băng hộ pháp đối với mệnh lệnh hắn đưa ra cũng không chất vấn, chỉ gật đầu đứng ở một bên.

Vân Khê phất tay phủi bụi trước mắt, ánh mắt yên lặng rơi vào vị trí Nhị trưởng lão tự nổ, mà lòng vẫn còn sợ hãi. Thì ra có một số việc có một ít người, một khi chạm đến điểm mấu chốt trong lòng bọn hắn, thì bất kỳ chuyện điên cuồng nào cũng có thể làm, người như thế là đáng sợ nhất!

“Khê Nhi, không sao chứ?” cước bộ của Long Thiên tuyệt nhanh chóng đi về phía nàng, hai đầu lông mày nồng đậm vẻ lo lắng.

“Không có chuyện gì.” Vân Khê giơ Bích Linh châu trong tay lên, quơ quơ trước mặt hắn, cười nói, “Đã có viên Bích Linh châu này rồi, coi như là thu hoạch ngoài ý muốn.”

Long Thiên Tuyệt không vui mà còn giận, hất một cái đánh rớt linh châu trong tay nàng, lớn tiếng quát lên: “Vì một hạt châu, mà nàng không sợ đánh mất tính mạng của mình sao? Nàng có biết mới vừa có bao nhiêu nguy hiểm hay không?”

“Ta.....” Vân Khê giật mình ngay tại chỗ, nháy mắt vô tội nhìn hắn, thấy vẻ mặt tức giận của hắn nàng cũng bị hù dọa.

Hít sâu một hơi, Long Thiên Tuyệt nhìn nàng, gương mặt từ từ chuyển sang nhu hòa, cất giọng nhẹ nhàng nói: “Sau này không cho tùy ý mạo hiểm nữa, biết không?”

“Chàng, chàng hung dữ với ta?!” Vân Khê cắn môi, lộ ra thần sắc ủy khuất.

Nhìn đáy mắt nàng nổi lên nước mắt, Long Thiên Tuyệt bắt đầu nóng nảy, vịn cánh tay của nàng nói: “Thật xin lỗi, Khê Nhi, ta không phải cố ý, ta chỉ là.....”

“Đừng để ý tới ta!”Nàng bỏ tay của hắn ra, đùng đùng nổi giận xoay người rời đi, biết rõ hắn quát nàng là bởi vì lo lắng cho nàng, nhưng trong lòng nàng quả thật không thoải mái, cũng cảm thấy thật khó chịu.

“Khê Nhi” Long Thiên Tuyệt khẽ nhíu mày, không có đuổi theo, mà chỉ khom người nhặt lên Bích Linh châu, âm thầm thở dài.

Không sai, Linh châu là rất trân quý, nhưng ở trong lòng của hắn, hết

thảy đồ trân quý trên thế gian này đều không bằng nàng, vì sao nàng không hiểu chứ?

Đáy mắt xẹt qua chút ảm đạm, thanh âm hắn trong trẻo lạnh lùng, mở miệng nói: “Băng hộ pháp, bảo vệ tốt nàng!”

Băng hộ pháp âm thầm gật đầu, rồi nhanh chóng xoay người nhắm hướng Vân Khê rời đi mà đuổi theo.

Viêm hộ pháp đánh giá thần sắc của Long Thiên Tuyệt, nhỏ giọng nói “Tôn chủ, không có chuyện gì, phu nhân chỉ là giận dỗi một lúc, rất nhanh sẽ không có chuyện, phu thê mà, đầu giường đánh nhau cuối giường hòa.....”

“Ngươi có thể lắm mồm thêm một chút xem?” ánh mắt Long Thiên Tuyệt nổi lên từng trận âm phong khi nhìn về phía hắn, làm cho Viêm hộ pháp sợ đến nhanh như chớp chạy trốn ra xa mười bước.

“Tôn chủ, ngài nhanh chóng đi nghỉ ngơi đi ạ, nơi này để thuộc hạ lo liệu là tốt rồi.”

Long Thiên Tuyệt nhìn lướt qua thi thể đầy đất cùng một ít người bị trọng thương của Đoan Mộc Gia tộc, ánh mắt từ từ trở nên thâm thúy, sâu kính như đáy hồ.

“Mấy ngày gần đây ở bên trong phái thêm một ít người canh giữ đề phòng, ngươi tự mình đi ngó chừng hướng đi của Đoan Mộc Gia tộc, tùy thời hướng Bổn Tôn hồi báo.”

“Dạ, tôn chủ.” Viêm hộ pháp thu hồi cợt nhả, hai đầu lông mày ngưng trọng nhiều hơn, có ba con cá lọt lưới thoát đi khỏi Lăng Thiên Cung, tất nhiên bọn họ sẽ còn mang theo cao thủ trở lại, cuộc sống về sau sợ là khó có thể an tâm.

Nói về bọn Long Thiên Thần, hắn dẫn Độc Cô mưu cùng hai đứa nhỏ đi đường tắt, vượt qua ruộng Xích Đầu linh cô, trực tiếp chạy tới tổng bộ của Lăng Thiên Cung. Đi xuyên qua rừng rậm nguyên thủy trong có cảnh đẹp như trong tranh, hai đứa bé Vân Tiểu Mặc cùng Đoan Mộc Tĩnh đặc biệt lộ ra vẻ hưng phấn, Tiểu Bạch đang buồn ngủ cuối cùng cũng vì phong cảnh sinh động dọc theo đường đi mà tỉnh lại.

“Wow, Thần thúc thúc, nơi này thật là đẹp nha.”

Dõi mắt nhìn lại, nhiều loại hoa tựa như gấm, cỏ cây tươi tốt, còn có các loại động vật nhỏ khả ái thỉnh thoảng từ trong bụi cỏ chui đi ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Tiểu Mặc, lúc nào cũng nở ra nụ cười vui sướng.

“Nơi này chính là nhà của phụ thân sao? Thật là đẹp!”

Nghe được tiếng ca ngợi, trên khuôn mặt tuấn dật của Long Thiên Thần cũng tách ra nụ cười tự hào: “Ngươi thấy được chẳng qua là một góc của Lăng Thiên Cung thôi, so sánh với nơi này còn nhiều địa phương đẹp hơn rất nhiều, có thời gian thúc thúc dẫn ngươi đi khắp cả Lăng Thiên Cung, bất quá bây giờ không thể được, thúc thúc trước tiên phải mang bọn ngươi về nhà nghỉ ngơi.”

Lăng Thiên Cung là do đại ca một tay sáng lập cùng xây dựng, dĩ nhiên, hắn cũng xuất ra không ít lực, cho nên đối với Lăng Thiên Cung hắn có tình cảm có rất sâu, hắn quả thật đã đem nơi này coi là nhà mình. Mặc dù nơi này không có phụ mẫu ruột thịt của hắn, nhưng có đại ca, cũng giống nhau thôi, hiện tại gia đình lại có thêm hai thành viên, trong lòng hắn cũng rất vui vẻ.

Đi một đoạn đường rất dài, rốt cục đã đi tới cửa một tòa cung điện lớn.

Đoan Mộc Tĩnh ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, lôi kéo ống tay áo Vân Tiểu Mặc, thanh âm trong vắt nói: “Tiểu Mặc ca ca, nhà ngươi thật to, thật hoa lệ a!”

“Đó là dĩ nhiên!” Vân Tiểu Mặc nghiêng đầu nhỏ, rất có mấy phần tự hào, cười ngọt ngào nói, “Sau này nhà của ta cũng chính là nhà Tiểu Tĩnh, Tiểu Tĩnh ngàn vạn lần chớ cùng ta khách khí, coi như là nhà mình giống nhau, ha hả.”

“Ừ.” Đoan Mộc Tĩnh gật đầu thật mạnh, cũng cười ngọt ngào theo hắn.

Long Thiên Thần buồn cười sờ sờ đầu Vân Tiểu Mặc, hắn nhập vai diễn cũng thật là mau, còn không có vào cửa nhà đâu, đã xem mình làm tiểu chủ nhân nơi này.

“Chúng ta mau vào đi thôi!”

Hắn vừa quay đầu lại liếc nhìn Độc Cô Mưu dọc theo đường đi luôn trầm mặc không nói kia, hướng về phía hắn giơ tay làm tư thế, chung đụng nhiều ngày, hắn đã sớm không bài xích tên này nữa, cũng coi tên này là một thành viên của gia đình.

Độc Cô Mưu hai chân ngừng lại, rất nhanh tăng cước bộ, theo sát họ đi tới.

Dương bà bà lôi kéo quải trượng, được thị nữ đở vịn, từng bước từng bước hướng cửa đi tới, biết được hai tiểu chủ nhân một tay bà nuôi lớn đã trở lại, trong nội tâm bà không khỏi mừng rỡ, nên muốn có thể nhanh lên một chút để nhìn thấy bọn họ.

Nghe được giọng nói ở ngoài cửa, bà dừng chân ngẩng đầu, trong

thoáng chốc thấy được hai hài tử như tiên đồng, bà trừng mắt nhìn, tầm mắt có chút mơ hồ, đợi tầm mắt của bà từ từ tập trung, thì bà hít vào một hơi, rồi không khỏi ngây dại.

Đứa bé kia —— thế gian này làm sao có hài tử lớn lên cùng Tuyệt Nhi giống nhau như thế?

Hai tiểu chủ nhân đều là một tay bà nuôi lớn, bộ dáng Tuyệt nhi lúc nhỏ thế nào, đến nay vẫn còn rất rõ trong ký ức của bà. Không sai, đứa bé kia lúc lớn lên tuyệt đối cùng Tuyệt nhi giống nhau như đúc!

Chẳng lẽ hắn chính là con trai mà Tuyệt Nhi từ bên ngoài mang về?

Dương bà bà thở hào hển, long không khỏi kích động, hốc mắt cũng từ từ ươn ướt.

Long gia có hậu rồi, hắn tuyệt đối là dòng giống của Long gia, không nghi ngờ chút nào!

Vốn là trong nội tâm bà còn lo lắng, Tuyệt Nhi có phải bị trúng mưu của kẻ khác, rồi tùy tiện mang về một hài tử nhà người ta, nhưng bây giờ tận mắt nhìn thấy, nghi vấn trong nội tâm bà đột nhiên biến mất, thay vào đó là kích động cùng vui sướng.

“Dương bà bà!” Long Thiên Thần mới vừa vào cửa liền thấy được bà, nên bước nhanh chạy tới, giang hai cánh tay ra ôm bà, đem Dương bà bà ôm vào trong lòng, ngay cả gọi cũng cực kỳ thân mật, có thể thấy được tình cảm giữa hai người rất thâm hậu.

“Thần Thần, ngươi đã trở lại ——” giọng nói của Dương bà bà khàn khàn như vưa gỗ, bà đưa tay vỗ vỗ lưng Long Thiên Thần, tựa như mẫu thân trấn an con của mình.

“Dương bà bà, ta đã trở về! Ta nhớ người muốn chết!” trong miệng Long Thiên Thần bậc ra tiếng cười sảng lãng liên tiếp.

“Ngươi đứa nhỏ này, nhớ bà bà mà ngươi còn rời đi lâu như vậy, chẳng lẽ bên ngoài chơi vui như vậy sao?” giọng nói của Dương bà bà mang theo chút trách cứ.

” Đây là hai chuyện khác nhau!” Long Thiên Thần cười hắc hắc, lui lại mấy bước, quay đầu chỉ vào Vân Tiểu Mặc nói ” Bà bà, người nhìn xem, đây chính là con trai của đại ca, gọi là Tiểu Mặc.”

” Tiểu Mặc, gọi Dương bà bà!”

Vân Tiểu Mặc ánh mắt mở thật to, tò mò ngó chừng Dương bà bà một thân quần áo đen, trên mặt còn đeo khăn lụa đen, ngọt ngào hô lên: “Dương bà bà!”

” ai, là tiểu Mặc sao? Để cho bà bà nhìn kỹ nào.” Dương bà bà tiến lên phía trước, đưa ra tay phải, định vuốt lên gò má của Vân Tiểu Mặc.

Theo tay phải của bà vươn ra, một ít vết cháy nám ở cổ tay giấu trong tay áo màu đen như cây khô cũng lộ đi ra ngoài, Vân Tiểu Mặc hít vào một hơi, rồi lộ ra vẻ kinh hãi. Không chỉ hắn bị kinh sợ đến, Đoan Mộc Tĩnh cũng hét lên, trốn phía sau Vân Tiểu Mặc.

Dương bà bà hoảng sợ thu tay về, thần sắc có chút bối rối: “Tiểu Mặc đừng sợ, là bà bà hù đến con.”

Vân Tiểu Mặc âm thầm nuốt nước miếng, rất nhanh trấn định tinh thần lại: “Thật xin lỗi bà bà, chúng con không phải cố ý, thật ra thì một chút cũng không đáng sợ.”

Hắn dùng sức phe phẩy hai tay nhỏ bé, nghĩ thầm bà bà biến thành cái bộ dáng này đã rất đáng thương rồi, hắn không thể làm cho bà thương tâm khổ sở nữa.

Dương bà bà không ngờ đến hắn lại biết quan tâm người khác như vậy, hốc mắt bà lại ướt át ửng đỏ một lần nữa, đôi mắt mang theo nếp nhăn vững vàng theo dõi hắn, làm sao càng nhìn càng thấy không nhìn đủ, nhưng cũng không dám đưa tay chạm tới mặt của hắn nữa.

Quyển 3 - Chương 7: Thì Ra Tôn Chủ Là ở Phía Dưới

Chương V07: Thì Ra Tôn Chủ Là ở Phía Dưới “Dương bà bà, hay là chúng ta mau vào đi thôi, đừng đứng ở chỗ này. Sau này Tiểu Mặc cũng sẽ ở tại Lăng Thiên Cung, nhà chúng ta sau này sẽ náo nhiệt hơn nhiều.”Long Thiên Thần ôm Dương bà bà, nửa đẩy nửa dìu đem bà mang trở về.

“Tiểu Mặc, Tiểu Tĩnh, Độc Cô huynh, các ngươi cũng đi theo.”

Vân hộ pháp còn đang ở đại đường nghe thủ hạ hồi báo tình hình chiến đấu, vừa nghiên cứu bản đồ, chợt nghe được có mấy bước chân xuất hiện ở cửa, hắn từ từ ngẩng đầu, liền thấy được Dương bà bà đã đi ra bỗng nhiên quay lại, trừ bà ra, còn có bọn người của Nhị công tử cùng Tiểu Thiếu chủ.

Hắn vội vàng buông xuống mấy lá cờ trong tay, nở nụ cười, tiến ra đón: “Nhị công tử, Thiếu chủ, các ngươi rốt cục trở lại.”

Ánh mắt của hắn vừa di chuyển, liền rơi vào một y phục màu đen ở trên người Độc Cô Mưu, con ngươi hắn phút chốc mở lớn hơn: “Quái.....Vị này chẳng lẽ chính là thiên hạ đệ nhất sát thủ Độc Cô Mưu?”

Long Thiên Thần ha ha cười một tiếng: “Ngươi đoán không sai, chính là Độc Cô Mưu!”

“Trời ạ, trời ạ trời ạ.....” Vân hộ pháp kích động hoa tay múa chân, vây bắt Độc Cô Mưu vài vòng, hai mắt sáng lên nói, “Độc Cô huynh,

có thể để cho ta gặp hình dáng huynh một lần hay không? bộ dáng thần bí của ngươi là một trong những Đại bí ẩn đứng trong giang hồ tam đại Bát Quái chuyện! Độc Cô huynh, ngươi sẽ thành toàn cho ta chứ!”

Vân hộ pháp đem hai tay làm hình dáng khấn cầu, vẻ mặt “Hoa si”.

Bản thân Vân hộ pháp năm nay mới ba mươi tuổi, đến nay vẫn độc thân, bình sinh sở thích lớn nhất chính là phá giải các loại nan đề kì kì quái quái, nên đối với dung mạo thần bí của Độc Cô Mưu sớm “Khuynh tâm đã lâu”!

Độc Cô Mưu ôm kiếm đứng ở tại chỗ, vẫn không nhúc nhích, ai cũng không thấy được, dưới mũ che mặt mày của hắn không chịu được mà rút gân.

“Vân thúc thúc, giang hồ tam đại Bát Quái, vậy còn hai đại bí ẩn khác là cái gì đấy?” Vân Tiểu Mặc tò mò nhìn Vân hộ pháp, tiếp tục phát triển tinh thần không biết liền hỏi của hắn.

Nói đến vấn đề hắn am hiểu nhất, tinh thần cả người Vân hộ pháp nhất thời hưng phấn, tay để sau lưng, rù rì nói: “Nhắc tới giang hồ tam đại Bát Quái, trong đó dung mạo Độc Cô huynh xếp hạng thứ ba, về phần xếp hạng vị thứ hai là giới tính của cung chủ Thánh cung..... ”

” Giới tính của cung chủ Thánh cung?” Long Thiên Thần không biết là nghĩ tới điều gì, mà cả người không khỏi run rẩy, “Lão quái vật kia đích xác là trống mái khó phân biệt! Thời điểm Hắn không nói lời nào, đích xác là nam nhân không thể nghi ngờ, lúc hắn nói chuyện —— di, thử nghĩ xem liền thấy kinh khủng!”

“Vậy xếp hạng thứ nhất chính là cái gì?” hai mắt Vân Tiểu Mặc sáng

lên, càng ngày càng cảm thấy hứng thú.

“Về phần giang hồ đệ nhất Bát Quái —— thật ra thì có liên quan đến phụ thân của ngươi.” Vân hộ pháp cười đến vô cùng tà ác.

Vân Tiểu Mặc càng thêm tò mò: “Vậy rốt cuộc là cái gì?”

“Hắc hắc hắc ừ..... ” Vân hộ pháp tiếp tục tà ác địa cười.

Dương bà bà nhíu mày lại, cắt đứt tiếng cười của hắn, trách mắng “Đây chính là tôn chủ của các ngươi, không thể lấy chuyện của tôn chủ ra tiêu khiển!”

Vân hộ pháp vội vàng thu tiếng cười, ngượng ngùng gật đầu nói: “Dương bà bà dạy rất đúng, sau này thuộc hạ không bao giờ … sẽ nói chuyện tôn chủ nữa.”

Dương bà bà có được cam đoan của hắn, lúc này mới hài lòng gật đầu.

Cái miệng nhỏ nhắn của Vân Tiểu Mặc nhếch lên, hơi có chút thất vọng, hắn xoay người, kéo kéo ống tay áo Vân hộ pháp, dùng khẩu hình miệng không tiếng động nói với hắn: “Vân thúc thúc, chúng ta đang hàn huyên như thế này nha.”

Vân hộ pháp tiểu tâm dực dực mắt liếc nhìn Dương bà bà, thấy giờ phút này bà đã chuyển dời lực chú ý đến nơi khác, cho nên cúi đầu hướng về phía Tiểu Thiếu chủ trừng mắt, “Ám tống thu ba” *(liếc mắt ra hiệu)*.

Long Thiên Thần đem cử chỉ ‘*liếc mắt ra hiệu’* củahai người thu vào trong mắt, vươn ra một ngón tay, chia ra chỉ đầu vai hai người, vừa gật đầu, tỏ vẻ hắn cũng rất có hứng thú cùng nhau gia nhập đề tài

này.

Đợi ánh mắt Dương bà bà quét tới, ba người đồng thời thu hồi các loại vẻ mặt cùng động tác, nhất tề lộ ra vẻ “Ra vẻ đạo mạo”, ngay cả Vân Tiểu Mặc cũng là vẻ mặt tiểu đạo sĩ.

“Tiểu Mặc, nương con đâu?” Dương bà bà không cách nào đứng lâu, cho nên tìm chỗ ngồi, bắt đầu hỏi thăm thân thế Vân Tiểu Mặc.

“Tới đây ngồi.” Nàng vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, đáy mắt đều là chứa đựng nụ cười.

Vân Tiểu Mặc ngoan ngoãn thẳng bước đi qua, hai tay chống lên băng ghế dài, thoải mái mà ngồi lên, một đôi chân nhỏ đung đưa lúc lắc: “Mẫu thân theo phụ thân cùng đi trộm nấm chơi.”

Thật ra thì hắn cũng muốn đi chơi, nhưng là Thần thúc thúc nói nơi đó người xấu nhiều lắm, hôm nào đó sẽ dẫn hắn đi trộm Xích đầu ma cô chơi sau. Hắn nghĩ tới nhiều người như vậy cùng đi trộm nấm, nhất định sẽ bị người khác phát hiện, bị người phát hiện có thể không chơi vui. Đợi đến một ngày kia không có những người khác, hắn lại lặng lẻ đi trộm nấm, như vậy mới chơi vui đây!

Thật là một đáp án bùng nổ!

Long Thiên Thần dưới chân có chút không yên.

Dương bà bà lúc này nhíu mày, lộ ra vẻ không vui, liều mạng bỏ lại con của mình, tự mình chạy đi chơi đùa, mẫu thân như vậy, nơi nào là mẫu thân tốt đây?

Dương bà bà trong lòng lập tức cho Vân Khê một dấu chéo.

” Mẫu thân con như vậy làm thế nào đem con nuôi lớn đây?”

“Ừ.....,... Con cùng mẫu thân vẫn ở tại am Từ Vân, nơi đó có rất nhiều sư phụ hảo tâm, các nàng cho chúng ta ăn, cho chúng ta mặc, còn có Phong gia Gia dạy con võ công.....,...”

Dương bà bà lộ ra vẻ đau lòng, thì ra là đứa nhỏ này từ nhỏ sinh trưởng ở trong am ni cô, cả ngày cùng các ni cô làm bạn, ngay cả dạy hắn võ công cũng là một lão đầu điên, đoán chừng Phong lão đầu dạy võ công cũng bình thường không tới đâu, thật là một đứa trẻ số khổ!

“Vậy mẫu thân con thì sao? Mẹ con dạy con cái gì?”

“Mẫu thân sao?” Vân Tiểu Mặc nghiêng đầu suy nghĩ một chút, thành thực đáp, “Mẫu thân dạy con làm thế nào kiếm tiền vàng, làm thế nào đem người khi dễ mình khi dễ trở lại, còn có, mẫu thân dạy con làm sao ghi sổ...”

Long Thiên Thần cười hắc hắc, dưới đáy lòng vì Vân Khê mặc niệm, nàng làm sao lại sinh ra một bạch nhãn lang như vậy, kể lễ sự tích không bình thường của nàng.

Đáy lòng Dương bà bà lập tức cho Vân Khê thêm dấu chéo, không đúng, là dấu chéo! Không, là dấu chéo!

Xem một chút nàng ta dạy hài tử những thứ gì? Đó là chuyện mà một mẫu thân hẳn là nên dạy con mình làm sao?

Liên tục bốn dấu chéo thẫm, ấn tượng của Dương bà bà đối với Vân Khê kém đến cực điểm!

Trong chuyện này dĩ nhiên cũng không thiếu được công lao của

bạch nhãn lang.

Dương bà bà tiếp tục lôi kéo Vân Tiểu Mặc trò chuyện, thỉnh thoảng cũng hỏi một chút tình huống của Đoan Mộc Tĩnh, vui vẻ hòa thuận nói chuyện. Long Thiên Thần vừa uống trà, vừa nghe bọn họ nói chuyện, không khỏi nhìn có chút hả hê.

Vân hộ pháp thì tiếp tục dùng ánh mắt như sói, nhìn chằm chằm Độc Cô Mưu, tùy thời đều có vọng động cùng dục vọng mãnh liệt muốn nhào tới kéo cái khăn che mặt của đối phương xuống. Độc Cô Mưu thì tiếp tục hành động như thần giữ cửa, đồng thời hắn dùng ánh mắt phòng chó sói xuyên thấu qua màu đen mũ che, dùng sức ngó chừng Vân hộ pháp.

Vân Khê bước chậm ở phong cảnh như vẽ trong rừng, tâm tình vừa bắt đầu phiền não cũng từ từ tản đi.

Hắn không có sai, nếu không phải thật lòng nóng như lửa đốt, hắn cũng sẽ không thất thố như thế, nhưng nàng cũng không có sai, nàng muốn thu thập linh châu để đề cao thực lực của mình, nếu không phải như thế, sau này nàng làm sao có thể cùng hắn kề vai chiến đấu.

Thở dài một tiếng, Vân Khê cúi đầu đá cục đá dưới chân, một bước một đá.

Ở phía sau của nàng, Băng hộ pháp yên lặng theo sát nàng, cách xa nhau một khoảng cách, lặng yên đi theo.

“Băng hộ pháp, nơi này có một cô gái mang họ kép Thượng Quan không?” Vân Khê đột nhiên dừng lại ở phía trước, quay đầu hỏi.

Băng hộ pháp sửng sờ, ngữ khí hờ hững: “Ngươi nếu hoài nghi tôn

chủ, ngươi liền không xứng với sủng ái của tôn chủ đối với ngươi.”

Vân Khê cúi đầu cười, nói phải tin tưởng hắn, lại không nghĩ tới cuối cùng nàng cũng hỏi ra. Nàng không phải là quá không có tự tin rồi sao?

“Băng hộ pháp, ngươi cũng thích hắn đúng không? Hận ta không?”

Băng hộ pháp trầm ngâm, lạnh lùng nói: “Tôn chủ là người ta sùng kính nhất, trừ cái đó ra, không còn những cái khác.”

“Nói thật, ta rất thưởng thức ngươi, thích một người, nhưng có thể lặng yên canh giữ ở bên cạnh hắn, không tranh giành không chiếm đoạt. Nếu đổi lại là ta, một khi thích, nếu không độc chiếm hắn, thì giết hắn cho rồi, trong mắt của ta chịu không được nửa điểm hạt cát!”

Băng hộ pháp đột nhiên ngước mắt, yên lặng nhìn thần sắc chân thật của nàng, trong lòng hơi có chút chấn động.

“Ta đi theo tôn chủ nhiều năm như vậy, còn chưa từng nhìn thấy hắn đối với người nào để ý như thế, tóm lại, xin tin tưởng tôn chủ, tôn chủ hắn rất không dễ dàng.....”

Con ngươi băng lãnh của Băng hộ pháp có chút nhu hòa cùng giao động.

Vân Khê nhợt nhạt cười một tiếng, đột nhiên tiến lên mấy bước, tựa như hảo tỷ muội ôm đầu vai của nàng: “Chúng ta không nói hắn nữa, ai bảo hắn không lý do mà hung dữ với ta? Ngay cả phụ mẫu ta cùng gia gia cũng không dám hung dữ với ta như vậy, hắn lại dám sao? Trước gạt hắn qua bên rồi hãy nói, là tỷ muội, hôm nay theo ta hảo hảo đi dạo một chút Lăng Thiên gia.....,...”

Băng hộ pháp bị nàng ỡm ờ dẫn đi về phía trước, mí mắt trực giật gật, tôn chủ thật đáng thương, cứ như vậy bị gạt bỏ ở một bên.

Thời gian cơm tối, Long Thiên Tuyệt xử lý xong chuyện chồng chất trong cung, thì chạy tới phòng ăn dùng bữa. Vừa vào cửa liền dò xét một vòng, nhưng không có phát hiện thân ảnh Vân Khê.

“Tiểu Mặc, nương con đâu?”

“Mẫu thân không phải là vẫn đi theo người sao?Con làm sao biết?” Vân Tiểu Mặc lắc đầu nói.

“Chẳng lẽ nàng vẫn không trở lại?”Long Thiên Tuyệt cau mày, tâm thần có chút rối loạn, nàng không phải còn đang tức giận hắn chứ, đến cơm cũng không muốn ăn?

“Đã xảy ra chuyện gì?” Dương bà bà nhìn ra manh mối không đúng, lên tiếng hỏi.

Long Thiên Tuyệt nhéo đầu lông mày, không nói gì, Viêm hộ pháp ở phía sau nhìn không khí quái dị, liền tiến lên hồi đáp: “Dương bà bà, cũng không còn chuyện gì, tôn chủ cùng phu nhân trong lúc náo loạn có chút ít mâu thuẫn, phu nhân có thể nhất thời tức giận, cho nên một mình rời đi.”

“Ngày thứ nhất về đến nhà, liền náo loạn, nàng làm sao không hiểu chuyện như thế?” dưới đáy lòng Dương bà bà đang đánh thêm mấy dấu chéo cho Vân Khê, ở nàng đáy lòng bà, Tuyệt Nhi của bà luôn không phạm sai lầm, mâu thuẫn kia nhất định là do Vân Khê

“Phụ thân, người chọc cho mẫu thân sinh khí sao? Mẫu thân nàng có phải tức giận đến Tiểu Mặc cũng không cần hay không?” khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Tiểu Mặc nhíu lại, từ trên cái ghế nhảy xuống,

“Không được, ta phải đi tìm mẫu thân!”

Viêm hộ pháp bước lên ngăn hắn: “Tiểu Thiếu chủ, sẽ không! Mẹ ngươi đoán chừng chỉ ở bốn phía đi dạo một chút.”

“Vậy nhất thời lạc đường thì làm sao bây giờ?”

“Tôn chủ đã phái người đi theo nàng, sẽ không lạc đường.”

“Phụ thân, ngươi tại sao lại chọc cho mẫu thân tức giận thế? Mẫu thân tức giận, Tiểu Mặc cũng tức giận, Tiểu Mặc cũng không để ý tới người nữa.” Vân Tiểu Mặc vẻ mặt ai oán trừng hướng Long Thiên Tuyệt, sau đó nắm tay nhỏ bé của Đoan Mộc Tĩnh nói, ” Tiểu Tĩnh, Tiểu Bạch, chúng ta đi, chúng ta cũng không ăn cơm.”

Tiểu Bạch nhảy từ trên bàn nhảy trở về đầu vai hắn, đôi mắt trông mong nhìn một bàn thật là nhiều món ăn, nước miếng chảy ròng.

Long Thiên Tuyệt có chút dở khóc dở cười, nhi tử cũng không tránh khỏi quá thiên vị đi, không hỏi xanh đỏ đen trắng, liền tức giận với hắn.

Dương bà bà cũng là đau lòng, nóng nảy, đưa tay kéo lại Vân Tiểu Mặc: “Tiểu Mặc, tại sao có thể không ăn cơm chứ? Con bây giờ chính là trẻ con đang tuổi lớn, cần nhất ăn thật nhiều cơm ngon.”

Tiểu Bạch dừng ở đầu vai của Vân Tiểu Mặc, trong lúc vô tình liếc thấy Dương bà bà lộ ra nửa đoạn cổ tay thì hoảng sợ, không khỏi kinh hô lên: “Tiểu Mặc Mặc, thật là đáng sợ, thật là đáng sợ!”

Vân Tiểu Mặc cũng nhìn thấy, hắn hít sâu vài khẩu khí, sau đó trấn an Tiểu Bạch nói: “Tiểu Bạch đừng sợ, thật ra thì một chút cũng không đáng sợ.”

Hắn vừa ngẩng đầu nhìn về phía Dương bà bà đang hoảng sợ thu tay lại: “Dương bà bà, người đừng trách Tiểu Bạch, nó không phải là cố ý.”

“Bà bà sẽ không trách nó.” Dương bà bà nhìn hắn, đáy mắt một mảnh ấm áp.

Long Thiên Tuyệt nhìn nhi tử hiểu chuyện như thế, hắn cũng yên lòng, quay đầu nhìn chỗ cửa trống không, trong lòng không khỏi lo lắng. Xoay người, hắn rời đi phòng ăn, muốn tự mình đi tìm nàng.

Lăng Thiên Cung có hầm rượu ngon trân quý.

Băng hộ pháp dẫn Vân Khê đi dạo, bất tri bất giác đã đi tới hầm rượu, bị rượu ngon tinh khiết và thơm hấp dẫn, hai người dắt tay trốn vào trong hầm rượu uống rượu mua vui, uống đến say như chết.

Long Thiên Tuyệt đã sớm nghe đệ tử hồi báo, chạy nhanh tới hầm rượu.

“Băng hộ pháp, tửu lượng ngươi thật tệ, mới uống một vò sẽ say.”

“Ai nói? Ta uống một vò, nửa vò của ngươi là ta giúp ngươi uống.”

“Phải không? Ta làm sao không nhớ rõ a? Ta uống tiếp một nữa, vậy là hai, hai...”

Làm Long Thiên Tuyệt đi tới hầm rượu, nhìn thoáng qua thì thấy tình cảnh hai nữ nhân gục trên mặt đất đếm vò rượu rất tức cười, chỉ có ba vò rượu, hai người đếm tới đếm lui thì ra hằng hà xa số, quả thật làm cho người ta dở khóc dở cười.

“Di, đây là cái gì? Tại sao lại có thêm một đôi chân?” Vân Khê mơ mơ màng màng nhìn một đôi chân đang đứng yên trước mắt, vừa vuốt, vừa nghi ngờ nói, “Vò rượu này còn giống như không có mở ra, chúng ta đem mở ra, cùng uống đi.”

“Không được, ta uống không được, ta ngủ một giấc trước.” Băng hộ pháp nghiêng thân, trực tiếp nằm nơi đó ngủ.

“Ta đây uống, ta còn muốn uống, miệng vò ở nơi đâu?” Vân Khê từ trên xuống dưới vuốt cặp chân kia, nhưng vẫn không tìm ra được cái miệng vò, làm nàng âm thầm mắng.

“Khê Nhi, mau dậy đi.” Long Thiên Tuyệt không ngại ngồi chồm hổm thân, đem nàng từ trên mặt đất lôi dậy, không nghĩ tới tửu lượng rượu của nàng kém như thế, sau này hắn trăm triệu lần không dám cho nàng uống rượu rồi, lại đem đôi chân của hắn coi là vò rượu, vậy mà cũng nghĩ ra được.

“Ngươi đừng kéo ta! Băng hộ pháp, ta cho ngươi biết, ta không có say, ta còn có thể uống!”

“Tốt, ngươi không có say, là ta say, được không?”

Long Thiên Tuyệt chứa đựng cười khổ, đem nàng ôm vào lòng, sải bước ra khỏi hầm rượu. Trước khi đi, còn phân phó đệ tử đem Băng hộ pháp từ trong hầm rượu trở về gian phòng của nàng.

“Băng hộ pháp, ta cho ngươi biết một cái bí mật, thật ra thì, Long Thiên Tuyệt chính là kẻ xấu xa.....,...”

“Long Thiên Tuyệt, kẻ xấu xa!”

Một đường đi về, Vân Khê lải nhải lời say trong miệng, các đệ tử rối

rít tránh lui. Không bao lâu sau, tin tức phu nhân say rượu liền truyền khắp cả Lăng Thiên Cung, dĩ nhiên, còn có lời lải nhải mắng trong miệng phu nhân, cũng thành chuyện tán gẫu lớn nhất của cả Lăng Thiên Cung

Long Thiên Tuyệt vừa bắt đầu còn ôm nàng từ từ đi, đến cuối cùng cơ hồ là thi triển khinh công tốc độ nhanh nhất của hắn, trực tiếp đem nàng vận chuyển trở về phòng ngủ của mình, hắn ở Lăng Thiên Cung lập uy tín nhiều năm như vậy, chỉ trong một ngày liền bị quét sạch sẽ.

Cúi đầu nhìn Vân Khê không an phận ở trên giường lăn qua lăn lại, Long Thiên Tuyệt dở khóc dở cười đồng thời từ đáy lòng, ngọn lửa nóng bỏng cũng bốc lên theo.

“Khê Nhi, ta sai lầm rồi, ta hướng nàng nói xin lỗi, được không?” kiên cố thân thể hướng nàng đè ép đi xuống, hắn thả mềm ngữ điệu, cúi đầu ở nàng bên tai nói nhỏ, “Sau này cũng sẽ không hung dữ với nàng, ta bảo đảm.”

“Ngươi là kẻ xấu xa! Ngươi chưa từng nói, cho ta một hôn lễ chính thức. Ta muốn hôn lễ, ta muốn mang khăn đỏ, chờ nam tử ta thích tới vén nó xuống —— người nói xem ta sống hai đời rồi, cũng không có kinh nghiệm được một lần hôn lễ chính thức, ta không làm nữa!”

Nàng tùy ý lấy tay đấm đánh trước ngực hắn, ánh mắt Long Thiên Tuyệt từ từ thâm thúy, thì ra là đây chính là nàng muốn, xem ra là hắn sơ sót, hắn cho là, chỉ cần hai người ở gần nhau, đem tất cả điều tốt nhất cho nàng, như vậy đủ rồi. Thì ra là không phải, hôn lễ đối với một nữ nhân mà nói, có ý nghĩa đặc thù!

“Đứa ngốc, tại sao lại không có hôn lễ chứ? Chúng ta rất nhanh sẽ có một cuộc hôn lễ long trọng, ta bảo đảm.”

“Nàng còn có nguyện vọng gì, nói cho ta biết, ta nhất định sẽ giúp nàng thực hiện. Chỉ cần ta có thể làm được, ta nhất định sẽ dốc toàn lực của ta.”

Cúi đầu nhẹ nhàng hôn mặt nàng, trong mắt Long Thiên Tuyệt là nhu tình rất nồng đậm, ánh sáng lốm đa lốm đốm, không ngừng mà bắn ra bốn phía.

“Nguyện vọng? Nguyện vọng của ta..... Đó là có thể giúp ngươi sinh một hài tử, giống như Tiểu Mặc khả ái và thông minh.” nụ cười ngọt ngào ở mép môi nàng tràn ra, Long Thiên Tuyệt thấy vậy trong lòng nổi lên một trận rung động.

“Một không đủ, chúng ta phải sinh tám, mười, dù một trăm, ta cũng không chê nhiều!”

“Một trăm?” Mắt say lờ đờ trong một mảnh mê mang.

Long Thiên Tuyệt ôm lấy nàng cười tà, nhìn vẻ mặt khả ái mơ hồ của nàng, hắn cười gian nói: “Đúng, một trăm. Bất quá, mục tiêu chúng ta hiện tại, bắt đầu từ.....,...”

“Ngô ngô ——” Vân Khê còn muốn phát biểu ý kiến của nàng, nhưng cái miệng nhỏ nhắn lại vững vàng bị chắn, lấp, bịt, một màn kích tình bắn ra bốn phía, đang từ từ trình diễn.

Lăng Thiên Cung các loại chuyện liên quan với tôn chủ cùng tân phu nhân, truyền đến sôi sùng sục, Dương bà bà nghe được những tin tức này xong, dưới đáy lòng vốn đã có ấn tượng không tốt với Vân Khê, bây giờ ấn tượng đối với nàng càng thêm ác liệt.

Một nữ tử bình thường, làm sao có thể mới tới nhà phu quân, liền

uống rượu đến say mèm, lại nói ác ngôn, đem trọn lời đồn đãi nổi lên bốn phía trong Lăng Thiên Cung chứ?

Nữ tử như vậy sao xứng làm con dâu Long gia?

Dương bà bà càng nghĩ càng tức giận, lôi kéo quải trượng, nhờ thị nữ đở đến cửa phòng ngủ của tôn chủ, đang muốn tiến lên gõ cửa, để thấy tận mắt Tân phu nhân trong truyền thuyết uống đến say như chết thế nào, ai ngờ bên trong cửa truyền ra các loại tiếng vang mập mờ, có tiếng ồ ồ thở dốc, tiếng chân giường lắc lư kẽo kẹt, còn có tiếng một nữ nhân nào đó nói lời say xỉn.

“Ngươi ở dưới đi, để cho ta lên trên!”

Dương bà bà chưa lấy chồng, nhưng đối với chuyện nam nữ, bà cũng biết được, nghe thấy lời nói hào phóng của Vân Khê, nét mặt già nua của bà nhất thời căng thẳng đến phát hồng, thân thể loạng choạng, cơ hồ đứng không vững.

Này vừa này này... Trái tim của bà bắt đầu có chút khó có thể tin, Tuyệt Nhi làm sao lại thích cô gái như vậy, chẳng lẽ Tuyệt Nhi có phương diện thích hưởng thụ khuynh hướng tàn bạo sao?

Thị nữ bên cạnh cũng không khá hơn chút nào, một khuôn mặt nhỏ nhắn phát đỏ lên.

“Dương bà bà, chúng ta nếu không đi trước sao?”

“Đi, thôi.....”" Dương bà bà cũng không dám ở lâu nữa rồi, sợ mình không chịu nổi, mà té xỉu mất.

Cho nên Lăng Thiên Cung lại thêm một tin đồn bạo phát, thì ra tôn chủ bọn họ làm loại chuyện này, thì chính là ở phía dưới!

Long Thiên Tuyệt nếu như biết được các đệ tử nghị luận hắn như thế, hắn nhất định hung hăng tịch thu nữa năm bổng lộc của họ, xem bọn họ còn có tiền để ăn cơm nữa không, còn có khí lực ở bên kia lời ra tiếng vào không!

Thanh danh cả đời của hắn a, trong vòng một ngày liền bị suy tàn, thê thảm không nỡ nhìn!

Sáng sớm hôm sau, Vân Khê mơ mơ màng màng tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu cháng váng não trướng, tứ chi đau nhức, trong óc cũng là trống trơn một mảnh, không biết đến tột cùng xảy ra chuyện gì.

Trên mặt giường lớn, chỉ có một mình nàng, trong không khí phiêu đãng hơi thở mập mờ nào đó. Nàng đẩy ra mền tơ, cúi đầu nhìn một chút thân thể trần như nhộng của mình, bên trên còn có mấy dấu hôn như đóa hoa đỏ. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ửng đỏ, không cần nghĩ cũng biết tối hôm qua xảy ra chuyện gì. Đầu của nàng khẽ nghiên, bên gối bỗng có một đạo ánh sang nhẹ màu xanh biếc, đưa tới lực chú ý của nàng.

“Bích Linh châu?!” Nàng mừng rỡ nhặt lên linh châu, để ở trong tay thưởng thức, hắn cuối cùng vẫn đem linh châu cho nhặt trở lại, cái này coi như là hắn nói xin lỗi sao?

Vân Khê hôn hít lấy linh châu, trong lòng như mật ngọt chảy xuôi.

Lúc này, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Vân Khê mừng rỡ ngước mắt nhìn, cho là hắn đã trở lại, ai ngờ nhìn qua chỉ là thân ảnh của một cô gái.

“Cô nương, xin mau chút tắm rửa thay quần áo, Dương bà bà muốn gặp ngươi.” Người tới chính là Tiểu Lạc thị nữ bên người Dương bà

bà, nàng liếc trộm Vân Khê, muốn nhìn một chút nàng ta rốt cuộc có bộ dáng như thế nào, có thể đem tôn chủ không gần nữ sắc mê hoặc đến như vậy. Vừa nhìn một cái, nàng không khỏi kinh hãi, dưới gầm trời này lại còn có cô gái mỹ lệ như vậy, ngay cả Thượng Quan tiểu thư mà nàng cho là đẹp nhất từ trước đến giờ, so sánh với nàng ta thì cũng phải đứng qua một bên.

Vân Khê cau mày, đối với việc nàng đột nhiên xông vào đã rất bất mãn, lại nghe được trong giọng nói của nàng giống như ra lệnh, cảm xúc bất mãn trong lòng càng đậm, bây giờ nhìn thấy nàng ta khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt thì kinh ngạc, khiến Vân Khê nhíu mày càng sâu.

“Đi ra ngoài!” Nàng lạnh giọng quát lên, mắt lạnh bắn về phía nàng ta, như hang loạt lưỡi đao sắc bén bắn ra cùng lúc. Nàng mới bất kể cái gì Dương bà bà, Lý bà bà, bà ta nói muốn thấy nàng, nàng nhất định phải đi gặp sao? Cõi đời này người có thể đối với nàng ra lệnh phục vụ quên mình, trừ ba ba kiếp trước của nàng ra, những người khác, dù là bất luận kẻ nào cũng không có tư cách này.

Tiểu Lạc bị nàng ánh mắt lạnh của nàng đảo qua, nhất thời sợ đến chân run run, trong miệng nói: “Cô, cô nương, Dương bà bà là bà vú của tôn chủ, đích thân đem tôn chủ cùng Nhị công tử nuôi lớn, tôn chủ cùng Nhị công tử đối với nàng cung kính, ngươi không nên..... “

“Đi ra ngoài! lỗ tai ngươi điếc sao?” Vẻ mặt Vân Khê âm trầm, sáng sớm tâm tình đang rất tốt đột nhiên hoàn toàn bị tan biến, bà vú thì như thế nào, thân là bà vú thì có thể đối với nàng quơ tay múa chân, lời nói có thể thao túng nàng hết thảy sao?

“Ngươi...,...” Tiểu Lạc bị ánh mắt đáng sợ của nàng làm sợ hãi, không dám nhiều lời nữa, đẩy cửa đi ra ngoài.

Vân Khê giương tay lên, đem cửa một lần nữa đóng lại, bắt đầu hạ lông mày xuống trầm tư. Dương bà bà này rốt cuộc lại là nhân vật từ nơi nào vọt ra? Sao nàng chưa từng có nghe Thiên Tuyệt nhắc tới? Bà vú sao?

Bà vú từ nhỏ nuôi lớn họ, tình cảm giữa họ chắc tương đối sâu đậm?

Cũng được, sau này sẽ là người một nhà, ngẩng đầu không thấy cúi đầu cũng gặp, nể mặt Thiên Tuyệt, nàng cũng nên đối với vị Dương bà bà này tôn kính mới đúng.

Nghĩ tới, nàng nhanh chóng mặc chỉnh tề, tùy ý mang trang sức nhẹ nhàng khoan khoái đơn giản, rồi rời phòng ngủ.

Đi lại ở trong hành lang, Vân Khê chỉ cảm thấy mình giống như là đi vào một mê cung, hoặc lọt vào trong sương mù, không rõ được phương hướng. Thỉnh thoảng có đệ tử đi qua bên cạnh, cả đám đều hướng về phía nàng cung kính hành lễ, đợi hơi đi xa một chút, đủ loại tiếng nghị luận liền lục tục truyền vào trong tai của nàng.

“Phu nhân Chúng ta thật là mạnh mẽ, lại có thể đem tôn chủ đè ở phía dưới, ta quá bội phục nàng.”

“Nghe nói tối hôm qua làm ầm ĩ cả đêm rồi, đến sáng nay mới ngủ, phu nhân thể lực thật quá tốt!”

“Khó trách ta thấy tôn chủ sáng nay ngáp liên tục, đoán chừng tối hôm qua bị phu nhân hành hạ gay gắt ——”

“.....”

Vân Khê dưới chân lảo đảo một cái, thiếu chút nữa ngã quỵ, ai có thể nói cho nàng biết, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì không? Tại sao lại có

cái chuyện bát quái như vậy, tối hôm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì, có ai có thể nói cho nàng biết không?

Vân Khê rất xốc xếch.

Phía trước, lại có hai gã đệ tử đâm đầu đi tới.

“Phu nhân sớm!” Thật ra thì đã không còn sớm, đều nhanh đến thời gian ăn trưa.

“Hai người các ngươi, đứng lại cho ta!”Vân Khê đem hai người ngăn lại, đem ánh mắt u ám xoi mói nhìn bọn họ, nhất định phải hỏi cho rõ ràng.

Hai gã đệ tử cả kinh, hai mặt nhìn nhau, không biết tột cùng mình làm sai cái gì, chọc cho phu nhân mất hứng.

“Các ngươi ——” Vân Khê suy nghĩ một chút, hay là thôi đi, chuyện như vậy cho dù lên tiếng hỏi, nói ra kẻ mất thể diện cũng chính là nàng, còn tăng thêm chuyện hài hước cho người khác. Tiếng nói vừa chuyển, liền hỏi, “Biết Dương bà bà ở chỗ nào không?”

“Biết, biết.” Hai người rõ ràng là thở phào nhẹ nhỏm.

“Ừ, mang ta đi.”

Dưới sự hướng dẫn của hai gã đệ tử, Vân Khê đi tới một tiểu viện cách Chủ Điện xa hơn một chút, trong tiểu viện rất có hơi thở nhà nông Điền Viên, trồng các loại hoa quả. Xa xa, liền thấy có một lão phụ nhân áo đen lôi kéo quải trượng ở Điền Viên tưới nước, động tác của nàng chậm chạp, thần sắc cũng rất thản nhiên.

Vân Khê loáng thoáng nhìn thấy cánh tay cầm bầu nước của bà lộ ra

một đoạn cổ tay nám đen như cây khô, nàng hít vào rồi thở ra một hơi, rõ ràng là bị hỏa đốt cháy lưu lại dấu vết, cổ tay của bà thảm như vậy khiến người ta không nở nhìn, bà phải dùng áo đen bao lấy thân thể, như vậy những nơi khác sợ cũng cũng không khá hơn chút nào.

Đến tột cùng đã phát sinh chuyện tàn khốc như thế nào, mà đem thân thể một vị phụ nhân đốt thành đáng sợ như vậy?

Lão phụ nhân kia xoay người lại muốn đi lấy nước trong thùng, thì dưới chân mất thăng bằng, thiếu chút nữa ngã vào trong thùng gỗ, Vân Khê tay mắt lanh lẹ, chỉ mấy bước đã xông lên đở nàng.

“Lão nhân gia, ngài không có sao chứ?” Vân Khê vừa dìu lấy nàng, vừa đánh giá, hỏi, “Nơi này chỉ có một mình ngài sao? Làm sao mà không có một người hầu hạ nào?”

“Ngươi là.....,...”Dương bà bà kinh ngạc nhìn về phía nàng, khi nhìn rõ hình dáng nàng, không khỏi một trận giật mình, sau khi giật mình là thần sắc tò mò. Trong Lăng Thiên Cung có mấy người nữ nhân, nàng đều rõ như lòng bàn tay, trừ phi là…..

Dương bà bà tinh tế trên dưới đánh giá Vân Khê, hơi có chút bất khả tư nghị, chẳng lẽ nàng chính là vị phu nhân mới tới kia?

Nghĩ tới đây, sắc mặt nàng nhất thời lạnh mấy phần, hờ hững mở tay nàng ra.

Vân Khê sửng sờ, cũng rất mau hiểu rõ, nơi này là chỗ ở của Dương bà bà, mà xung quanh trừ và ra, không có những người khác nữa, thân phận của bà liền được vẽ ra rất sống động và rõ ràng!

Quyển 3 - Chương 8: Tiểu Tĩnh xuất hiện con mắt thứ ba

Chương V08: Tiểu Tĩnh xuất hiện con mắt thứ ba Bốn mắt nhìn nhau.

Dương bà bà tỉ mĩ quan sát Vân Khê, Vân Khê cũng đánh giá đối phương, không khí có chút khác thường.

Lúc này, thị nữ Tiểu Lạc vừa vặn từ trong phòng đi ra, chợt thấy được gương mặt nghiêng của Vân Khê, liền lập tức nhận ra nàng, kìm lòng không đậu kinh hô: “A, là, là ngươi!”

Vân Khê từ từ thu hồi ánh mắt đánh giá Dương bà bà, nhàn nhạt nói: “Nghe nói Dương bà bà muốn gặp ta, không biết có chuyện gì?”

Dương bà bà chốc lát từ trong ngu ngơ phục hồi tinh thần lại, nàng không có ngờ tới đối phương lại là một mỹ nhân phong hoa tuyệt đại như thế, khó trách Tuyệt Nhi để ý nàng, chẳng qua là trên giữa trán cô gái này lãnh ngạo phi phàm, tự có một cổ khí chất kiệt ngạo bất tuân như vậy, sợ là một chủ nhân khó dây vào, cô gái như vậy làm con dâu Long gia, thật thích hợp sao?

Hôm qua nghe nói nàng mới vừa đến Lăng Thiên Cung liền uống đến say như chết, một nữ tử không biết tự kìm chế, không biết tự trọng, sao có thể là nữ nhi trong sạch? Còn có, mới vừa rồi mình cho Tiểu Lạc đi gọi nàng, nàng chẳng những không đến, còn quát tháo làm cho Tiểu Lạc chạy trở lại, nàng làm như vậy nói rõ chính là làm cho mình xuống đài không được. Nàng bây giờ còn không có chính thức cùng Tuyệt Nhi thành thân, cũng đã tự cho mình là phu nhân chính

thức, cho bà sắc mặt để nhìn, nếu sau này bọn họ thành hôn thật, thì bà vú như bà ở trong nhà này còn có chỗ để dung thân sao?

Dương bà bà trong lòng càng nghĩ càng bất an, càng muốn dùng tức giận để trấn áp, tiếng nói như khàn khàn như cưa gỗ: “Lão thân làm sao dám xin phu nhân tự mình đến gặp, hẳn là lão thân phải đi đến đó thỉnh an trước mới phải.” Nàng cố ý tăng thêm hai chữ”Phu nhân”, chính là nói rõ đối với việc Vân Khê đem thị nữ đuổi trở về tỏ vẻ rất bất mãn.

Vân Khê khẽ cau mày, thật sự không hiểu bà vì sao căm thù nàng như thế, bất quá nàng tôn kính đối phương là một chuyện khác, không lý do mà bị chế nhạo cũng là một chuyện khác, nhưng nếu bà nghĩ Vân Khê nàng là một chủ nhân dễ khi dễ thì bà sai lầm rồi. Đừng nói là một bà vú, dù cho là mẹ ruột của Long Thiên Tuyệt mà làm cho nàng tức giận, nàng cũng tuyệt đối không nén giận, làm một tiểu tức phụ gặp cảnh khốn cùng!

“Thì ra là như vậy.” Vân Khê khẽ nhếch môi, tựa tiếu phi tiếu, mâu quang trong trẻo lạnh lùng nhìn về phía Tiểu Lạc, trầm giọng quát lớn, “Ngươi mới vừa nói Dương bà bà muốn ta đi gặp bà? Kết quả, Dương bà bà căn bản là không có nói như vậy, ngươi dám giả truyền lời nói của Dương bà bà …, rốt cuộc là có ý gì? Là muốn khích bác ly gián, tạo ra mâu thuẫn giữa ta cùng Dương bà bà sao?”

“Ta, ta ——” Tiểu Lạc nhìn một chút hai bên Vân Khê cùng Dương bà bà, mà cà lăm không nói được gì.

Vân Khê không có cho nàng cơ hội giải thích, lớn tiếng quát lên: “Lớn mật! Ngươi còn muốn nói dối sao? Dương bà bà chính là trưởng bối, còn kiêm là bà vú của tôn chủ, đức cao vọng trọng, nhân từ mềm lòng, sao có thể là người được cưng chìu mà kiêu ngạo, là người không biết phân tấc chứ? Một thị nữ nho nhỏ như ngươi, mà tâm cơ

đã thâm trầm như vậy, sao xứng ở bên người hầu hạ Dương bà bà chứ?” từng câu nói của nàng nhìn như là đang dạy dỗ Tiểu Lạc, kì thực là nói bóng nói gió điểm tỉnh Dương bà bà, chớ ỷ vào là bà vú của Long Thiên Tuyệt, liền được cưng chìu mà kiêu ngạo, không biết phân tấc!

Dương bà bà là người khôn khéo cỡ nào, tự nhiên hiểu ý của nàng, cũng chính là như thế, nên trong nội tâm bà phẫn uất càng lớn. Nha đầu này khá lắm, cố ý xuyên tạc lời nói của bà, mượn cớ trách cứ thị nữ của bà mà chửi mắng bà, trong lời nói còn giấu kim châm, người chân chính tâm cơ thâm trầm, là nàng ta mới đúng!

Nói bà được cưng chìu mà kiêu ngạo, không biết phân tấc? Bà khi nào được cưng chìu mà kiêu ngạo, không biết phân tấc? Bà tân tân khổ khổ đem hai vị Thiếu chủ nuôi lớn, chẳng lẽ bà ở trong lòng hai vị Thiếu chủ, còn không bằng một Dã nha đầu không biết từ nơi nào nhô ra sao?

Dương bà bà thở hào hển, trước ngực cao thấp phập phồng, cũng một câu phản bác đều nói không ra.

Vân Khê không có nhìn bà, chẳng qua là dùng ánh mắt đạm nhạt quét nhìn vẻ mặt của nàng, ánh mắt vẫn sắc bén nhìn chăm chú ở trên người Tiểu Lạc như cũ, giọng điệu biến đổi nói: “Hôm nay nhìn ngươi vi phạm lần đầu, cũng nể mặt Dương bà bà, ta liền tạm thời tha cho ngươi một mạng, sau này nếu để cho ta phát hiện ngươi bằng mặt không bằng lòng, khích bác ly gián, ta liền cắt đầu lưỡi của ngươi đi ngâm rượu, đã nghe chưa?” Nàng tăng thêm ngữ điệu, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao, như từng con gió lạnh, làm cho Tiểu Lạc bị sợ đến hai chân mềm nhũn, cả người quỳ rạp xuống đất, cũng bất kể nàng rốt cuộc có sai lầm hay không, liên tục cầu xin tha thứ nói: “Nô tỳ không dám, nô tỳ nhất định không dám..... ”

Tiểu Lạc thật sự sợ, vị Tân phu nhân này khí thế không phải đáng sợ bình thường, nàng đã lãnh giáo hai lần, một lần so sánh với một lần càng thêm đáng sợ hơn.

Vân Khê từ từ quay đầu, đem tầm mắt một lần nữa rơi vào trên người Dương bà bà, nhàn nhạt cười một tiếng, nói: ” Dương bà bà, nếu không có việc gì, ta đây đi trước. Lão nhân gia ngài hành động bất tiện, những việc nặng này không bằng giao cho hạ nhân làm đi, nếu thân thể có điều gì sơ xuất, Thiên Tuyệt nhất định sẽ rất lo lắng.” Nàng khẽ gật đầu, không để ý tới Dương bà bà đang cố thở sâu gấp, nhanh chóng xoay người rời đi.

Muốn nhận được người khác tôn trọng, đầu tiên thì phải học xong tôn trọng người khác trước, bà đã có ý muốn nhằm vào nàng, nàng cần gì phải hạ mặt đi vuốt mông bà ta chứ?

Đợi thân ảnh Vân Khê từ từ biến mất ở sân ngoài, Dương bà bà thân thể lảo đảo muốn ngã, giận đến không nhẹ.

Tiểu Lạc vội vàng tiến lên đở lấy: “Bà bà, ngài có khỏe không?”

Dương bà bà vỗ ngực, thở dốc nói: “Nha đầu này thật lợi hại! Lão bà ta căn bản đấu không lại nàng!”

Tiểu Lạc con ngươi đảo một vòng, nói: “Bà bà, nếu không chúng ta đi thỉnh giáo một chút vị Lãnh cô nương trong nhà kia, Lãnh cô nương nàng thông minh như vậy, nhất định sẽ có biện pháp để đối phó Tân phu nhân.”

Ở thời điểm nàng vừa dứt lời, có một cửa sổ của gian phòng ốc không tiếng động khép lại, đem một đôi mắt tràn đầy ghen ghét che ở bên trong cửa sổ.

Đây là bữa ăn sau khi Vân Khê đi tới Lăng Thiên Cung, cả nhà lần đầu tiên tụ ở chung một chỗ dùng cơm trưa, ngồi cùng bàn trừ người một nhà ba người Vân Khê, còn có Long Thiên Thần cùng Đoan Mộc Tĩnh và Dương bà bà, tổng cộng sáu người. Về phần Độc Cô Mưu, thì bị Vân hộ pháp ân cần mời đi, còn lại người có chức vị quan trọng của Lăng Thiên Cung thì ăn bữa trưa cùng các đệ tử.

Một bữa cơm coi như dùng được thoải mái, Dương bà bà không có cùng Vân Khê phát sinh bất kỳ xung đột nào, lúc Long Thiên Tuyệt vì nàng giới thiệu, nàng cũng chỉ là nhàn nhạt gật đầu, coi như là chào hỏi. Trong lúc dùng cơm, Dương bà bà đối với Vân Tiểu Mặc đặc biệt chiếu cố, thỉnh thoảng gắp thêm món ăn cho hắn, hỏi han ân cần.

Vân Khê một lần nữa nghĩ mình sinh ra ảo giác, hoài nghi chuyện phát sinh sáng sớm hôm nay, có phải là một giấc mộng hay không?

“Khê Nhi, ăn nhiều một chút! Không biết thức ăn nơi này có hợp hợp khẩu vị của nàng hay không, nếu như nàng không thích,ta sẽ cho phòng bếp thay đổi.” Long Thiên Tuyệt vừa gắp thêm món ăn cho Vân Khê, vừa hỏi thăm, trên khuôn mặt tuấn mỹ vô trù, ánh sáng nhu hòa tỏa ra bốn phía.

Vân Khê hướng về phía hắn ôn nhu cười một tiếng: “Rất tốt, ta đối với thức ăn chưa bao giờ kén chọn ” vừa nói, vừa hướng trong chén hắn gắp chút ít thức ăn hắn thích ăn.

Bốn mắt nhìn nhau, có một chút đặc biệt ngọt ngào nhu tình đưa đi truyền lại.

Dương bà bà nhìn một chút hai người, Vân Khê mép cười quá mức ôn nhu, mà đáy mắt Long Thiên Tuyệt ý nghĩ – yêu thương quá mức rõ ràng, những thứ này cũng làm cho Dương bà bà cảm giác như mũi nhọn đâm vào lòng, tràn đầy cảm giác nguy cơ, giọng nói thô ách

của bà vang lên: “Nghe nói Vân tiểu thư vẫn ở am Từ Vân, trong đạo quan cũng là thức ăn chay, sợ rằng không bì kịp được thức ăn trên bàn?” Nàng Ngụ ý, Vân Khê không kén ăn, thật ra là vì nàng hoàn toàn không ăn sơn hào hải vị, cho nên cái gì cũng cảm thấy ăn ngon, cái gì cũng có thể nuốt xuống. Bà rốt cục vẫn không nhịn được sao? Vân Khê ở dưới đáy lòng cười lạnh, không muốn làm khó Long Thiên Tuyệt, cho nên quyết định bỏ mặc, làm bộ không nghe thấy.

“Tiểu Mặc, Tiểu Tĩnh, các con cũng ăn nhiều một chút, ăn nhiều sẽ lớn mau.” Vân Khê quay đầu, vì hai đứa bé mà gắp thêm món ăn.

Trên mặt Dương bà bà có chút ít lúng túng, còn tưởng rằng có thể hạ thấp nàng, làm cho nàng khó xử, lại không nghĩ đến ngược lại làm cho mình xuống đài không được, trong nội tâm bà liền tức giận.

“Tuyệt Nhi, lần này ngươi trở về, còn mang về đứa con nối dòng cho Long gia, thật là một chuyện vui. Tiểu Mặc là con nối dòng của Long gia, nên mang họ Long, ngày khác liền theo gia quy Long gia, đem họ Tiểu Mặc chính thức sửa đổi, ngươi xem coi thế nào?”

“Bà bà nói đúng, Tiểu Mặc là con nối dòng của Long gia, hẳn phải họ Long.” Long Thiên Tuyệt rất đồng ý, nhưng vẫn không quên trưng cầu ý kiến Vân Khê, “Khê Nhi, nàng không phản đối chứ”

“Ta không có ý kiến.” Dù sao bất kể là Long Tiểu Mặc hay là Vân Tiểu Mặc, đều cũng là con trai của Vân Khê nàng, cho nên nàng không có bất kỳ ý kiến gì.

Nhưng ngay sau đó Dương bà bà lại nói: “Dựa theo tộc quy của Long gia, phàm là con dâu Long gia, đều phải trải qua hội trưởng lão nhất trí nhận thức mới có thể coi như là con dâu chân chính của Long gia..... ” ánh mắt bà có thâm ý khác vô tình hay cố ý liếc về hướng Vân Khê, ý tứ kia phảng phất như đang nói…, không có trải qua hội

trưởng lão nhất trí thừa nhận, cho dù bọn họ thành hôn, cũng không coi như là con dâu chân chính của Long gia, cho nên hiện tại nàng muốn muốn lấy thân phận phu nhân, không khỏi quá sớm đi. Bà là đang báo cho nàng biết, đồng thời cũng hướng nàng thị uy!

Tay Vân Khê gắp thức ăn thì ngừng lại, cúi đầu cười nói: “Ta muốn gả, cũng là gả cho Thiên Tuyệt, không phải gả cho Long gia. Về phần Long gia có thừa nhận ta hay không, liên quan gì ta? Chẳng lẽ ta mà đi quan tâm một danh phận sao?” Nàng xem như là đã nhìn ra, bà vú này chính là nhìn nàng không vừa mắt, chỉ nhận cháu Long gia, không nhận nữ nhân đã vì Long gia sinh cháu đích tôn. Ai, nữ nhân tội gì làm khó nữ nhân? Vân Khê thật sự rất khó hiểu lòng bà.

Long Thiên Tuyệt rủ mắt xuống một chút, yên lặng nghe hai người nói…, ánh mắt từ từ thâm thúy.

Long Thiên Thần bưng chén cơm, nhìn hai bên một chút, hắn thấy giữa hai nữ nhân này có cái gì đó không đúng.

“Sao nươi có thể nói như thế? Tuyệt Nhi thủy chung là người của Long gia, nếu ngươi muốn gả cho hắn, thì phải nhận được Long gia thừa nhận, nếu không.... ”

“Bộp!”

Thanh âm chiếc đũa đụng nhau mặt bàn cắt đứt lời của Dương bà bà.

Dương bà bà tiểu tâm dực dực(cẩn thận từng li từng tí) liếc về phía Long Thiên Tuyệt, thấy vẻ mặt hắn thâm trầm, trong nội tâm nàng chấn động, liền không dám nói nữa.

Vân Khê cũng quay đầu nhìn về phía hắn, đáy lòng xẹt qua chút nghi

ngờ, hắn cho tới bây giờ cũng đều ngậm miệng không đề cập tới Long gia, nói vậy là có duyên cớ khác, mà bây giờ Dương bà bà luôn mồm cũng không rời đi Long gia, đã chạm đến chuyện thương tâm trong lòng của hắn, trong chuyện này nàng ít nhiều cũng có phần, nên có chút đau lòng.

Long Thiên Thần thấy không khí không đúng, không khỏi pha trò nói: "Ăn không nói, ngủ không ngáy, tất cả mọi người an tĩnh ăn cơm đi, Hmm?"

"Các ngươi từ từ ăn, ta còn có chút công vụ muốn phải làm.... " Long Thiên Tuyệt phút chốc liền đứng dậy, rời đi bàn cơm, chỉ trong nháy mắt bước ra cánh cửa, hắn khẽ cau mày, ánh mắt xẹt qua vẻ đau đớn.

Vân Khê đưa mắt nhìn hắn rời đi, chung quanh thân thể của hắn bao phủ một tầng đau thương nhàn nhạt, làm cho người ta đau lòng.

"Tuyệt Nhi từ trước đến giờ tôn kính ta nhất, chưa bao giờ cùng nắm sắc mặt cho ta nhìn, cũng bởi vì ngươi! Đừng tưởng rằng ngươi vì Tuyệt Nhi sinh hài tử, thì có tư cách ở nơi này đến kêu đi hét, có thể không đem bất luận kẻ nào để vào trong mắt. Ta cho ngươi biết, thế lực Long gia tuyệt đối không phải ngươi có thể tưởng tượng, một ngày ngươi còn chưa được hội trưởng lão nhận thức, thì một ngày cũng không thể trở thành thê tử chân chính của Tuyệt Nhi!" sau khi Long Thiên Tuyệt rời đi, Dương bà bà cũng không có cố kỵ nữa, trực tiếp cùng Vân Khê vạch mặt.

Long Thiên Thần ngừng lại động tác, nhíu lông mày nhìn về phía Dương bà bà, hôm nay Dương bà bà không giống ngày thường, hắn cũng nghe được lời của Dương bà bà nói ra, trong lòng khẽ khó chịu.

Vân Tiểu Mặc cũng nghe được sự cay nghiệt trong lời nói của bà,

nên ngẩng đầu nhìn chằm chằm bà, quên mất bới cơm.

Giờ phút này trong lòng Dương bà bà rất tức giận, nên căn bản không chú ý phản ứng của một già một trẻ kia. Long Thiên Tuyệt vứt chiếc đũa rời đi, đã kích thích tự ái của nàng, cho nên nàng đem tất cả tức giận toàn bộ đổ lên trên người Vân Khê: “Ngươi cũng đừng muốn dùng sắc đẹp hấp dẫn Tuyệt Nhi, cõi đời này nữ nhân so sánh với ngươi xinh đẹp có khối người! thê tử của Tuyệt Nhi, hẳn là đoan trang hiền thục, cao quý hào phóng, hiểu được kính già yêu trẻ, là cô gái đàng hoàng, cũng chỉ có cô gái như vậy mới xứng làm con dâu Long gia. Còn ngươi, ngươi không hiểu tự ái, kiêu căng cậy thế, trong mắt không có người lớn, ngươi căn bản không xứng làm thê tử Tuyệt Nhi!”

Long Thiên Thần kinh ngạc nhìn Dương bà bà, vừa lo lắng nhìn về phía Vân Khê, trong lòng bàn tay toát ra một trận mồ hôi lạnh. Dựa vào tính tình Vân Khê, phàm là người vũ nhục nàng, nàng nhất định sẽ hung hăng phản kích. Hiện tại hắn rất lo lắng, sợ nàng dưới cơn nóng giận sẽ ra tay đối với Dương bà bà.

“Đại tẩu.....”

Vẻ mặt Vân Khê rất bình tĩnh, tròng mắt đen như lưu ly phát ra ánh sáng âm u không rõ, giây lát, nàng nhàn nhạt nói “Thiên Thần, đi nói cho phòng bếp một tiếng, món ăn quá mặn rồi, đối với thân thể lão nhân gia không tốt.....Cẩn thận giảm thọ!” mâu quang nàng thủy chung không có liếc về phía Dương bà bà, nhưng vẫn để cho Dương bà bà cảm nhận được áp lực vô hình cùng uy hiếp như cũ, bà giận đến cả người phát run, mà nàng thì nhẹ nhàng thong dong.

“Thần Thần, ngươi nhìn xem nàng một chút, nàng lại nguyền rủa ta, cõi đời này tại sao có nữ nhân ác độc như vậy?

Long Thiên Thần vốn tưởng rằng sẽ thấy trò hay, ai ngờ lại là tình cảnh như thế, hắn rốt cục đã hiểu rõ cõi đời này trò hay gì cũng có thể nhìn, duy chỉ có thân nhân mình diễn trò thì trăm triệu lần không thể nhìn, bởi vì cuối cùng bị thương cũng là thân nhân của mình.

“Dương bà bà đừng nóng giận, đại tẩu nàng vô tâm.....”

” Ngươi còn gọi nàng đại tẩu? Chẳng lẽ ta nói sai sao? Không có được hội trưởng lão Long gia nhận thức, nàng căn bản cái gì cũng không phải! Giống như nương của các ngươi, nàng cũng không phải bởi vì.....”

Sắc mặt Long Thiên Thần biến hóa, tăng thêm ngữ điệu cắt đứt nàng: “Dương bà bà! Sau này đừng nói chuyện của nương ta nữa, nhất là ở trước mặt đại ca, vĩnh viễn cũng đừng nhắc lại chuyện của nương ta.”

Dương bà bà trong lòng thất kinh, cũng nhất thời tỉnh ngộ, rốt cục đã hiểu nguyên nhân Tuyệt Nhi tức giận rời đi, trong nội tâm bà hối hận không dứt, sao bà lại hồ đồ như thế, đem chuyện thương tâm trong lòng của hắn đào móc đi ra chứ?

Vân Tiểu Mặc bưng chén cơm, lẳng lặng nhìn người lớn tranh giành ầm ĩ, cái miệng nhỏ nhắn mím môi thật chặc, trong lòng rất không là vui. Hắn cũng”Phanh” một cái buông xuống chén cơm, nhảy xuống cái băng ngồi, rồi lặng yên xoay người rời đi.

Đoan Mộc Tĩnh thấy vậy, đâu còn nuốt trôi nữa? Cũng cùng Tiểu Bạch theo hắn rời đi.

Một bữa ăn trưa an lành, cứ như vậy mà tan rã trong không vui.

Vân Khê dạo bước đi tới thư phòng Long Thiên Tuyệt làm việc, thư

phòng của hắn tranh trí thanh nhã, mùi sách hơi nồng, hai hàng giá sánh làm bằng gỗ tràn đầy cổ văn thi tập, không biết còn tưởng rằng là thư phòng của văn nhân mặc khách, ai cũng sẽ không nghĩ một thư phòng như vậy cùng bốn chữ một đời Tà tôn có liên quan với nhau.

Đưa mắt nhìn lại, Long Thiên Tuyệt tĩnh tọa ở trước thư án, nằm ngửa, nhắm mắt dưỡng thần, trên gương mặt tuấn mỹ tuyệt thế của hắn có chút giao động, không biết là nghĩ tới điều gì, mà mơ hồ toát ra vẻ thống khổ.

Tim, đột nhiên nhói lên.

Nàng chẳng bao giờ phát giác được trong lòng hắn thật ra cũng có khổ sở, chỉ là không có biểu hiện ra thôi, hắn đem tất cả bi thương cùng đau đớn toàn bộ giấu ở đáy sâu, chỉ vĩnh viễn mang đến cho nàng đều tốt đẹp nhất, và một mặt tự tin nhất.

Nam nhân như vậy, làm sao có thể không khiến người động tâm?

Đây cũng là sự khác biệt lớn nhất giữa hắn và Hách Liên Tử Phong, cùng Hách Liên Tử Phong ở chung một chỗ, hắn chỉ có thể mang đến cho nàng tất cả bi thương cùng bóng tối của hắn, mặc dù trong lòng có thật sự tồn tại một tia tốt đẹp, thì hắn cũng sẽ đem chúng chôn giấu đi.

Bọn họ đều rất ưu tú, nàng cũng không hoài nghi tình cảm bọn họ đối với nàng, chẳng qua là, tim nàng đã xám xịt từ lâu, nên rất cần ánh mặt trời cùng ấm áp, và vô cùng vô tận tốt đẹp cùng hạnh phúc, nàng đã không có dư sức lực để đi sưởi ấm một người đồng bệnh tương liên.

Trong lúc suy tư, Long Thiên Tuyệt đã phát hiện sự tồn tại của nàng,

hắn mở mắt ra, trong con ngươi như Mặc Ngọc hiện ra một mảnh ấm áp.

” Khê Nhi, vào đi.”

Nàng từ nơi ngược sáng đi tới, nên chung quanh nàng như thu nạp tất cả linh khí cùng hào quang trong thiên địa, chỉ cần có thể bảo vệ nữ tử như vậy, thì tất cả bi thương cùng khổ sở trước đây đã không còn quan trọng như vậy.

Nắm chặc hiện tại, quý trọng người trước mắt, mới là điều hắn chân chính cần làm cùng muốn làm.

Hắn nhàn nhạt cười, nhìn Vân Khê, trong mắt toàn là ánh sáng rạng rỡ cùng tuyệt đại phong tư.

“Tức giận sao?” Vân Khê đi tới bên người hắn, hai tay vòng qua ôm cổ hắn, nghiêng thân ôm nhau, muốn dùng nhiệt độ của mình đi sửi ấm hắn, vuốt lên đau đớn trong lòng hắn.

“Thật xin lỗi, ta đáp ứng chàng, sau này ta sẽ tận lực tránh cùng Dương bà bà phát sinh xung đột. Bà là lão nhân gia, muốn nói cái gì cứ để cho bà nói đi, ta sẽ cố gắng khống chế tâm tình của mình, không cùng bà so đo.”

Khóe miệng khẽ vẽ lên đường cong đẹp, Long Thiên Tuyệt nhìn bộ dạng phục tùng của nàng, liền hướng về phía nàng nở ra nụ cười Khinh Vân Thiển Nguyệt *(nhẹ như mây sáng như trăng)*: “Khê Nhi ngoan như vậy, muốn ta làm sao thưởng cho nàng đây?”

Vân Khê Khinh trừng mắt liếc hắn một cái, giận trách nói: “Tới địa ngục đi, ta cũng không phải là Tiểu Mặc, mới không cần phần thuởng của chàng!”

” Vậy cũng không được! Bổn tôn chủ từ trước đến giờ đều là thưởng phạt phân minh, nếu lần sau nàng phạm sai lầm, Bổn tôn chủ sẽ trừng phạt nang, tuyệt đối không tha cho.” Hắn đắc ý hừ hừ trong mũi, vẻ mặt được tiện nghi còn khoe mã.

Vân Khê gắt gao nhìn chằm chằm hắn, híp mắt lạnh nói: “Nếu chàng dám trừng phạt ta, ta liền để nửa đời sau của chàng sống cô độc hết quãng đời còn lại!”

Long Thiên Tuyệt khẽ nguyền rủa miệng mình, thái độ vội vàng đoan chính vãn hồi cục diện: “ Không dám, không dám, ta tùy tiện nói một chút mà thôi, phu nhân làm sao mà giống các đệ tử chứ? Dù trừng phạt ta, ta cũng không thể trừng phạt phu nhân a, có phải không?”

“Sắc mặt tiểu nhân!” Vươn ra hai cái móng vuốt, hung hăng nhéo lên gương mặt tuấn mỹ nhân thần căm phẫn của hắn, nhìn hình dáng nó ở trong tay mình không ngừng mà biến ảo, Vân Khê cười đến đặc biệt vui vẽ, tiếng cười sảng lãng truyền ra thư phòng đi rất xa, khiến cho các đệ tử thủ vệ ngoài cửa, tinh thần cũng sướng khoái theo.

Thật tốt quá, tâm tình tôn chủ rốt cục đã chuyển tốt, làm phiền phu nhân rồi!

Long Thiên Tuyệt rất là bất đắc dĩ rất là vô tội đưa mặt ra để cho Vân Khê chơi đến quên trời đất, hắn tự tay nhất lên, đem cả người nàng kéo vào trong ngực của mình. Thật to gan, dám xúc phạm quyền thế của đường đường một đời Tà tôn, nên trừng phạt thật nhiều.

Trong lúc vô tình, một tay không an phận từ bên hông nàng thăm dò vào, đem eo thon nhỏ của nàng nhẹ nhàng nắm chặt, nàng bị làm cho sợ vội vàng thu hai tay lại.

“Đừng làm rộn! Nơi này chính là thư phòng!” hai gò má của Vân Khê nổi lên màu hồng.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Long Thiên Tuyệt cũng một mảnh đỏ bừng, bất quá hắn là bị người khác nhào nặn mà thành, đôi mắt đen của hắn ảm đạm xuống, nồng đậm ham muốn bắt đầu bay lên.

“Ta mới vừa cũng không có ăn cơm, đói bụng rồi, dù sao nàng cũng phải để cho ta ăn no chứ? Bằng không hôm nay làm gì còn có khí lực xử lý sự vụ?”

Này này...Lý do này cũng quá vô sỉ đi?

Vân Khê ảo não, bậc thốt lên: “Làm sao chàng có thể vô lại như vậy? Ta cũng đói bụng đây!”

Long Thiên Tuyệt ha ha cười một tiếng, ôm sát nàng nói: “Vậy thì thật tốt, ta sẽ đem nàng đút no!”

Khóe miệng co quắp rút mấy cái, Vân Khê thật sâu hối hận, cơm có thể ăn lung tung, nói không thể nói loạn, nàng gắt gao đè xuống đỉnh đầu hắn qua một bên, kiên quyết phòng thủ “Đừng làm rộn, ta có chuyện đứng đắn muốn cùng chàng thương lượng đây.”

Long Thiên Tuyệt hơi có chút thất vọng, vểnh lên đôi môi nở nang, ánh mắt vô cùng ai oán nhìn nàng, cố gắng dùng chính sách buồn bã công phá phòng ngự của nàng: “Còn có chuyện gì so sánh với cái này đứng đắn hơn?”

Hắn cố ý bày ra bộ dáng thấy thế nào cũng giống như Tiểu Mặc của nàng, cái trán Vân Khê rơi xuống vô số hắc tuyến, chuyện gì thì so sánh với cái này cũng đều đứng đắn được không? Phải bội phục bản lãnh lật ngược phải trái của hắn.

Hừ hừ, đừng tưởng rằng giả giờ khả ái giống Tiểu Mặc, là có thể khiến cho nàng đồng tình, nàng rất là tuân thủ “Nguyên tắc!” nha,

Từ trong lòng ngực móc ra một quyển sách nhỏ nhiều nếp nhăn, đưa đến trước mặt hắn, Vân Khê đằng hắng cổ họng, cất giọng nói: “Đây là Tàn Hoa bí lục của Vân gia chúng ta, ta muốn lấy ra cùng nhau chia xẻ nó.”

“Tàn Hoa bí lục?” Long Thiên Tuyệt thu hồi tất cả vẻ mặt, nghiêm nghị nhận lấy sách nhỏ từ trong tay nàng, chuyên tâm xem.

“Trước kia ta đã nói với chàng, ta là một hồn phách tới từ thời không khác, vừa vặn bám vào trên người Vân Khê, đúng dịp chính là, tên trước đây của ta cũng gọi là Vân Khê, trừ thay đổi bộ dáng bên ngoài, bản thân ta không có quá nhiều thay đổi.”

Long Thiên Tuyệt vừa lật xem bí lục, vừa lặng yên lắng nghe.

” Thời đại Vân gia chúng ta dùng võ gia truyền, mặc dù ở cái thời đại kia của chúng ta võ công không có quá nhiều đất dụng võ, nhưng mà gia tộc của chúng ta vẫn như cũ lấy võ vi tôn, tôn trọng người dùng võ, dùng võ truyền lại đời sau.”

“Tàn Hoa bí lục là chí cao bảo điển của Vân gia ta, chỉ có thể là gia chủ Vân gia đời đời tương truyền, đến đời ta, phụ thân ta chỉ có một nữ nhi là ta, Vân gia thế hệ tử tôn coi như là chặt đứt hương hỏa, cho nên các trưởng bối trong gia tộc đối với việc ta thừa kế chủ vị Vân gia rất là bất mãn.”

“Phụ thân ta khi còn tại thế, bọn họ còn kiêng kỵ uy vọng phụ thân ta, không dám đối với ta quá mức. Sau đó phụ thân bị bệnh, bệnh nan y, trước khi chết đã đem bí lục truyền cho ta, để cho ta thừa kế vị trí gia

chủ.”

“Không tới nửa tháng từ khi ta thừa kế vị trí gia chủ, một lần xuất hành, ta bị các trưởng bối trong tộc vây công, bọn họ buộc ta giao ra bí lục. Ta không chịu, liền liều mạng chạy trốn, cuối cùng chạy trốn tới bên vách núi.”

“Bí lục là di vật duy nhất phụ thân để lại cho ta, ta làm sao có thể đem nó giao cho bọn họ? Cho nên ta xoay người liền nhảy vào vách núi, thà làm ngọc nát không làm ngói lành, ta chính là chết, cũng không thể khiến bọn họ nhận được bí lục!”

Vân Khê nghẹn ngào, nghĩ đến lúc khốn cảnh cùng bi thống đó, trong nội tâm nàng từng đợt nhói đau.

“Không có chuyện gì rồi, Khê Nhi, không có chuyện gì rồi!” Long Thiên Tuyệt ôm lấy nàng, nhỏ giọng an ủi.

Thở nhẹ ra một hơi, Vân Khê nhợt nhạt cười một tiếng, chỉ cảm thấy đau đớn trong lòng không có nồng đậm như vậy nữa, bởi vì có sự quan tâm của hắn.

“Tàn Hoa bí lục vốn bao gồm vạn vật, ta đem Ngũ Hành thuật số cùng luyện đan thuật ở bên trong đều học được thông thấu, còn võ công cao thâm trong đó chỉ có đạt tới Thiên Huyền chi cảnh mới có thể tu luyện, cho nên cho tới nay ta học được chẳng qua là công phu thô thiển nhất trong bí lục mà thôi, không có có thể chân chính nghiên cứu võ công cao thâm trong đó. Hiện tại Huyền giai của ta đã bước vào Thiên Huyền, cũng có tư chất để nghiên cứu võ công thượng thừa, cho nên ta nghĩ trong khoảng thời gian này bắt đầu tu luyện, ta muốn không ngừng tu luyện, ta cũng vậy hi vọng chàng có thể cùng ta tu luyện cùng nhau.”

“Ta nghe phụ thân ta đã nói, tàn Hoa bí lục ở Vân gia chúng ta truyền vô số đời, tổ tiên Vân gia chúng ta đến tột cùng đã có bao nhiêu năm tồn tại, cũng không ai biết, có người nói ngàn năm trước, có người thậm chí nói vạn năm trước thì nó đã ở trong tay tổ tiên Vân gia chúng ta, tóm lại chúng có rất nhiều truyền thuyết, nhưng duy nhất một cái có thể xác nhận chính là, mỗi một thời đại gia chủ Vân gia của chúng ta, phàm là người tham ngộ thấu bí lục, cũng đều là thiên hạ vô địch thủ, chí cao cường giả.”

” Cho nên ta tin tưởng, bí lục đối với chàng, cũng có trợ giúp rất lớn

Long Thiên Tuyệt giờ phút này đã lật bí lục ra xem nên trong nhất thời nữa khắc, hắn bỗng nhiên ngước mắt, trên trán thu lại vẻ trầm ngâm, mang theo vài phần nghi ngờ nói: “Nghe nàng vừa nói như thế, bản thân ta nhớ đến một chuyện. Ở địa phương đó cũng có một gia tộc họ Vân, thế lực của bọn họ rộng lớn như trời, thế lực cường giả của bọn họ thống trị một phần ba ở nơi đó. Nghe nói trong gia tộc của bọn hắn có một chí bảo, nhưng phàm là người tu luyện qua nó đều có thể vô địch khắp thiên hạ, bảo vật này cùng với sự miêu tả của nàng cực kỳ tương tự. Nàng nếu đến từ tương lai, mà bí lục lại là thời đại tổ tiên các nàng truyền xuống, như vậy tổ tiên của các nàng có thể cùng Vân tộc này có liên quan hay không đây?”

“ Lại có chuyện này sao?” Vân Khê bị khiếp sợ rất lớn, nàng vẫn nghĩ tới nàng làm sao mà không giải thích được lạixuyên qua đến nơi đây, trừ phi tất cả mọi thứ đều cùng tổ tiên của nàng có thiên ti vạn lũ liên hệ?

“Chàng nói chỗ kia, chính là phải thông qua thập đại thần khí mở ra, mới có thể tới được chỗ đó sao?

” Đúng vậy.”Long Thiên Tuyệt gật đầu, đáy mắt xẹt qua vẻ ảm nhiên “Nói thật cho nàng biết, tổ tiên Long gia chúng ta vốn ở nơi đó, hơn

hai mươi năm trước, sự cách trở ở giữa hai đại lục không biết vì sao, đột nhiên bị một đám cường giả liên thủ mạnh mẽ mở ra. Người đến từ nơi đó liền cổ động cướp đoạt tài phú của Ngạo Thiên đại lục, hai đại lục trong lúc đó đã xảy ra Đại hỗn chiến, vô số tài phú cùng mỹ nữ bị bọn họ cướp đoạt, nhưng cũng có người vì ích lợi, nhân cơ hội trừ đi tai họa, đem hài tử đối với mình có uy hiếp đẩy tới Ngạo Thiên Đại Lục"

Vân Khê nhìn thần sắc hắn ảm đạm, cũng đoán được hài tử trong miệng hắn là ai, nàng đưa tay xoa long bàn tay của hắn, âm thầm an ủi.

Hắn dừng một chút, cúi đầu cười lạnh, mang theo vài phần thê lương, tiếp tục nói: "Trong trận hỗn chiến đó cũng làm cho cường giả của tam đại Thánh Địa toàn bộ xuất động, song phương đại chiến mấy ngày mấy đêm, cho đến kỳ hạn đóng cửa cuối cùng tất yếu đã tới, các cường giả phiến đại lục kia mới lưu luyến rời đi Ngạo Thiên đại lục. Lối vào giữa hai đại lục cũng chỉ trăm năm mới tự động mở ra một lần, nhưng mà trải qua một ít lần cường giả liên thủ mạnh mẽ mở ra đường lien hai đại lục, nên đã hoàn toàn bị phá hủy, mọi người ở giữa hai đại lục cũng không cách nào lui tới nữa. Bây giờ có thể một lần nữa chữa trị nó, mở ra lối đi tất yếu kia, chỉ có tập hợp đủ Thập Đại thần khí trong tay thập đại gia tộc!"

"Đã như vậy, thì chúng ta cùng nhau cố gắng, trước tiên tu luyện bí lục nâng cao võ công, sau đó cùng nhau bắt tay tranh đoạt thần khí. Ta nhất định phải đi xem một chút Vân tộc trong truyền thuyết, ta cũng muốn biết đến tột cùng là duyên cớ nào khiến ta xuyên qua đến Ngạo Thiên đại lục." đáy mắt Vân Khê xẹt qua vẻ kiên định, thần thái phát sáng chớp động lên, đặc biệt chói mắt.

Không chỉ như vậy, nàng còn có thể giúp đở Tiểu Bạch tìm được nhà của nó cùng người thân của nó.

Đáy lòng Long Thiên Tuyệt cũng hiện lên hưng phấn chưa bao giờ có, vững vàng nhìn chăm chú vào nàng, ôn nhuận nói: “Những thứ thuộc về ta, ta cũng muốn toàn bộ đoạt lại! Ta muốn để nàng chân chân chính chính trở thành con dâu Long gia!”

Hai mắt ngắm nhìn, ở trong lúc hai người trầm mặc nó chậm rãi lan tỏa khắp nơi.

Thiên địa phảng phất như chỉ đọng lại ở giờ khắc này, trong lúc này bọn họ có cùng chung mục tiêu, cùng chung lý tưởng phấn đấu, bất kỳ lực cản cùng khó khăn nào đều không thể ngăn cản cước bộ bọn họ đi tới.

Một hồi lâu, Vân Khê đột nhiên cười yếu ớt nói: “Bất quá ta có một cái tin xấu muốn nói cho chàng biết”

Con ngươi hẹp dài nhướng lên, Long Thiên Tuyệt chậm rãi đợi nàng nói.

Vân Khê thần thần bí bí trừng mắt nhìn, hất càm nói: “Chàng lật đến tờ cuối cùng đi.”

Long Thiên Tuyệt liếc nhìn thần sắc của nàng, cảm giác cảm thấy có chút kỳ quái, theo lời của nàng, hắn lật ra tờ cuối cùng của quyển bí lục, đọc lớn mấy chữ, rồi thực thực bị chấn động.

” Làm sao có thể? Tại sao phải như vậy?”

“Khê Nhi, nếu không để mấy năm nữa ta mới luyện nhé, dù sao ta hiện tại cũng không gấp gáp.”

Vân Khê nhìn cái đầu hắn cọ ở cổ nàng, vẻ mặt như sắp chết, thì

không nhịn được cười trộm, nhưng kiên quyết lắc đầu nói: “Không được!”

“Vậy chờ hơn nửa năm rồi luyện?” Long Thiên Tuyệt tiếp tục trả giá, tìm kiếm đồng tình.

Vân Khê cười đến vui vẻ, vẫn kiên quyết lắc đầu như cũ: “Không được!”

“Một tháng sau?”

“Không được! Hôm nay sẽ phải bắt đầu tu luyện.” Vân Khê nhếch lên lông mày, đôi mày lá liễu cong cong.

“Ngày mai! Đây là nhượng bộ cuối cùng của ta.” Long Thiên Tuyệt không cho lộn xộn nữa, mạnh mẽ bịt miệng nàng, đem nàng hung hăng ngay tại chỗ xử theo pháp luật.

Trong thư phòng, một mảnh xuân ý dạt dào.

Bên cạnh một giếng cổ, tụ tập ba người.

Vân hộ pháp hai tay chấp sau lưng, vẻ mặt thần thần bí bí.

Long Thiên Thần cùng Vân Tiểu Mặc hai người đi theo phía sau hắn vây bắt vòng quanh giếng cổ.

“Vân thúc thúc, ngươi nói nhanh một chút a, giang hồ đệ nhất Bát Quái đến tột cùng là cái gì đây?” Vân Tiểu Mặc ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, rất là tò mò”Tại sao ngươi nói có liên quan đến phụ thân?”

Long Thiên Thần thần sắc cũng tò mò giống như trước, hỏi tới “Đúng, nói mau, nói mau! Đại ca của ta đến tột cùng có Bát Quái gì?

Tại sao ta chưa từng có nghe nói qua?”

” Hắc hắc, đây cũng là bí mật không truyền, bình thường ta rất ít nói ra.” Vân hộ pháp cố làm vẻ thần bí, cười đến vô cùng tà ác.

“Vân thúc thúc, ngươi nói nhanh đi, rốt cuộc là cái gì đây?” Vân Tiểu Mặc khéo chéo áo của hắn, có chút không nhịn được.

Vân hộ pháp dừng bước lại, chứa đựng ý cười, hạ giọng nói: “Cái chuyện Bát Quái này, có liên quan đến bộ phận trên thân thể.”

” Bộ vận trên thân thể?” Vân Tiểu Mặc gãi đầu, vẻ mặt mê mang.

Long Thiên Thần nghe thấy, gương mặt tuấn tú bừng một cái đỏ lên, ánh mắt khinh bỉ nhìn Vân hộ pháp: “Di, làm sao ngươi lại thất đức như vậy”

Vân hộ pháp vội vàng biện giải cho mình: “Ta làm sao mà thất đức? Đây cũng là do giang hồ công nhận “đệ nhất Bát Quái” nha.”

Long Thiên Thần nói như đinh chặt sắt: “Đó chính là người giang hồ, quá thất đức!”

Long Thiên Thần trong đầu không khỏi miên man bất định, mấy kẻ đó là ai a, lại dám nói đến cái kia của đại ca, mặc dù cũng rất bình thường, nhưng người bị bát quái sao không phải là ai khác mà là đại ca hắn đây?

Vân hộ pháp nhéo đầu lông mày, nhìn hắn một lát, cau mày nói: “Nhị công tử, ngươi đỏ mặt cái gì? Ngươi không phải là nghĩ bậy đó chứ? Ta nói chính là ánh mắt của tôn chủ, lúc tôn chủ tức giận cực độ, ánh mắt sẽ biến thành màu vàng!”

“A?”Long Thiên Thần bị chấn động, thì ra là từ đầu chỉ là mình hiểu sai, hắn tiến lên một bước, hung hăng níu lấy cổ áo Vân hộ pháp, tàn bạo nhìn chằm chằm hắn nói”Thì ra là ngươi nói cái này? Ta còn tưởng rằng..... ông nội ngươi, bất quá là ánh mắt thôi, ngươi cười đến đáng ăn đòn như vậy làm cái gì?”

Long Thiên Thần rất tức giận, cảm giác như bị lừa gạt, hắn nghĩ đệ nhất Bát Quái chính là cái suy nghĩ trong lòng hắn, bởi vậy, hắn cuối cùng cũng tìm được rồi một chỗ bình thường trên người đại ca, mà có thể làm cho hắn cảm thấy tự tin, nhưng bây giờ, giấc mộng của hắn tan vỡ, điều này có thể trách ai, đương nhiên phải trách Vân hộ pháp vạn ác rồi!

Vân hộ pháp vẻ mặt ủy khuất, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Đây chính là tôn chủ a, tôn chủ vĩ đại nhất của chúng ta! Hắn thành vai nam chính giang hồ đệ nhất Bát Quái, còn không đáng được ta trộm vui mừng sao?”

” Không có tiền đồ!”

Long Thiên Thần buông lỏng ra cổ áo của hắn, còn tăng thêm câu: “Không có tố chất!”

Vân Tiểu Mặc cũng mang vẻ mặt thất vọng, phun tiếp ra một câu: “Nhàm chán!”

Thúc cháu nhất tề cho Vân hộ pháp một ánh mắt khinh bỉ, sau đó dắt tay nhau rời đi, Vân hộ pháp một người ở lại buồn bực vô cùng ngửa đầu nhìn trời.

Cho xin, đây cũng là Thiên Đại Bát Quái, tôn chủ chúng ta có một đôi ánh màu vàng, cái này cũng chưa tính là giang hồ đệ nhất Bát Quái sao?

Các ngươi mới là không có tiền đồ, không có tố chất, nhàm chán!

Cầm tay áo phẩy phẩy gió, Vân hộ pháp sau khi buồn bực, ánh mắt đột nhiên sáng ngời, đệ nhất Bát Quái, hắn không dám tùy tiện đi tìm tôn chủ hỏi thăm, đây không phải là tự tìm đánh sao? Bất quá cái Bát Quái thứ ba, hôm nay gần trong gang tấc, hắn tin tưởng chỉ cần hắn tốn hao chút ít thời gian, hắn chính là người thứ nhất giải đáp cái Bát Quái thứ ba trên giang hồ.

Người thứ nhất kia! Có bao nhiêu là tự hào a!

Nghĩ tới đây, Vân hộ pháp càng ngẩn cao đầu so với lúc đầu, ngón tay gãi cằm, ở đáy lòng bắt đầu suy nghĩ, hẳn là dùng mỹ nhân kế a, hay là mỹ nam kế a, tới ép Độc Cô Mưu đi vào khuôn khổ đây?

Vân hộ pháp thích nghiên cứu Bát Quái, sợ rằng vĩnh viễn cũng sẽ không thừa nhận, người bát quái nhất trên giang hồ, thật ra thì chính là hắn!

Độc Cô Mưu hiện đang bị tính kế, giờ phút này đang ẩn thân ở một loại nơi bí mật trên cao của Lăng Thiên Cung, len lén luyện tập khẩu lệnh: “Ăn cây nho không nói cây nho chua, người không ăn được thì nói nho chua.....”"

Đang niệm hai câu, thì phần gáy đột nhiên lạnh, hắn không khỏi sợ run cả người, dừng một chút, lại tiếp tục bắt đầu luyện tập: “Ăn cây nho không nói cây nho chua, người không ăn nho nói cho chua.....”"

Ai, thế đạo này, làm gì cũng không dễ dàng!

Cái lưỡi hư hơn mười năm, hiện tại rốt cục tốt lên, muốn đem lời có thứ tự nói xong, vẫn phải là cần thêm thời gian a.

Độc Cô Mưu khổ luyện khẩu lệnh, nơi nào sẽ nghĩ đến mình đang bị tính toán, vì có kẻ thề phải vạch trần tấm vải trước mặt hắn, nhìn một chút khuôn mặt thật của hắn!

Cấm, dục

Hai chữ này để cho Long Thiên Tuyệt nhức đầu vô cùng, bí lục quỷ gì, lại ở một tờ cuối cùng viết lên hai chữ như vậy, hắn hận không đem nó hung hăng xé, xé nó nát bấy!

Nói gì mà ở từng giai đoạn tu luyện, đều phải cấm dục, người nào hiểu được từng cái giai đoạn rốt cuộc là muốn tu luyện trong thời gian bao lâu mới có thể luyện thành đây? Ngươi giỏi lắm, tổng cộng có chín giai đoạn, tiến độ tu luyện từng cái giai đoạn cũng không giống nhau, càng về sau khẳng định càng khó, vạn nhất phải tu luyện mấy năm, thậm chí mười mấy năm mới có thể tu luyện thành công, vậy hắn chẳng phải là bị chôn sống vì nhịn chết sao?

Vì đem tổn thất phúc lợi sau này bù lại, trước tiên hết thảy đòi lại đã, Long Thiên tuyệt bá đạo muốn Vân Khê suốt một ngày một đêm, không làm cho nàng rời rồi thư phòng nửa bước.

Lần này hay rồi, Lăng Thiên Cung lại thêm một chuyện Bát Quái.

Tôn chủ cùng tôn chủ phu nhân ở thư phòng đại chiến một ngày một đêm.....,... Sinh mãnh liệt sinh mạnh mẽ, làm cho người ta phải chùn bước.

Dương bà bà biết được tin tức kia, trái tim kích động nhảy, suýt nữa bất tỉnh.

Thật là thói đời sau này, lòng người không khuôn khổ a!

Nữ nhân kia đến tột cùng đã cho Tuyệt Nhi uống thuốc mê gì, nàng đem Tuyệt Nhi biết điều có hiểu biết dạy hư thành bộ dạng này.

— — — — — —

Ba vị cao thủ Đoan Mộc Gia tộc vội vã thoát đi Lăng Thiên Cung, mới vừa bước vào phạm vi của Bắc Tương quốc, liền chạm mặt Đại trưởng lão đang dẫn đông đảo cao thủ đến đây, kết quả là, ba người đem chuyện Nhị trưởng lão đại chiến cùng Long Thiên Tuyệt như thế nào, vì cứu bọn họ mà tự bạo thân thể như thế nào, cả quá trình liền thêm dầu thêm mở một phen.

Các cao thủ nghe nói thế, mắng to Long Thiên Tuyệt thất đức, cả nhà chết không được tử tế!

Đại trưởng lão tính tình tương đối chững chạc, nghe ba người kia khóc lóc kể lể sau, thì bất động thanh sắc, mà con ruột hắn Đoan Mộc Hanh có chút kiềm chế không được.

“Phụ thân, người của Lăng Thiên Cung cuồng vọng như thế, trong mắt không có người khác, căn bản là không có đem Đoan Mộc Gia tộc chúng ta để ở trong mắt, chúng ta còn theo chân bọn họ khách khí cái gì? Bọn họ chẳng những giữ tiểu thư nhỏ của Đoan Mộc Gia chúng ta, còn ép Nhị trưởng lão làm cho hắn tự bạo nổ, nói không chừng tiếp theo, bọn họ liền trực đảo Hoàng Long, đem Đoan Mộc Gia tộc chúng ta trực tiếp diệt môn luôn!”

“Đúng, Hanh Nhi nói có lý! Thử nghĩ xem Thượng Quan gia tộc kia, không phải là trong một đêm bị Long Thiên tuyệt diệt cả nhà sao? vài vị trưởng lão của Thượng Quan gia, nếu không phải sợ thần khí bị trộm đi, cũng sẽ không giống như con rùa rút đầu vào, đến nay tin tức hoàn toàn không có.”

Đoan Mộc Hanh phụ họa nói: “Bát trưởng lão nói có lý! Phụ thân, Long Thiên Tuyệt hắn dám diệt Thượng Quan gia, ai có thể lường trước hắn có thể giống như trước mà đối với Đoan Mộc Gia chúng ta ra tay độc ác hay không? Đúng lúc lần này chúng ta mang theo thần khí, chỉ cần đem tiểu nha đầu Tiểu Tĩnh kia thu vào trong tay, rồi thừa dịp cơ hội lần này sử dụng lực lượng thần khí diệt Lăng Thiên Cung!”

“Câm mồm!” Đại trưởng lão lớn tiếng hét, đem mọi người đang muốn mở miệng hết thảy dọa sợ.

” Mục đích Chúng ta lần này tới là muốn nghiệm chứng Tiểu Tĩnh đến cùng có đúng là người duy nhất của Đoan Mộc Gia có thể mở ra lực lượng thần khí hay không, không nên cùng Lăng Thiên Cung phát sinh xung đột chính diện, nếu như không cẩn thận để cho Long Thiên Tuyệt phát hiện bí mật của Đoan Mộc Gia chúng ta, e là hắn sẽ thống hạ sát thủ, giết Tiểu Tĩnh, như vậy thần khí Đoan Mộc Gia chúng ta chẳng phải là thành một khối phế liệu, không dùng được sao?”

Đám người Đoan Mộc Hanh nghe lời của hắn, cũng là rối rít cúi đầu, không dám lại tiếp tục nói.

Đại trưởng lão đề cao âm điệu, nói ” Các ngươi đều nghe kỹ cho ta, không có mệnh lệnh của ta, không cho phép cùng người Lăng Thiên Cung tùy ý phát sinh xung đột. Lần này Chúng ta tới là tới hòa đàm, chỉ cần bọn họ đem Tiểu Tĩnh trả lại cho Đoan Mộc Gia tộc, ân oán từ trước liền xóa bỏ. Trong các ngươi nếu có người nào dám tùy ý sanh sự, làm phức tạp thêm vấn đề, ảnh hưởng đến cơ nghiệp trăm năm của Đoan Mộc Gia tộc, lão phu tuyệt đối không dễ dàng tha thứ! Có nghe hay không?”

“Dạ, biết rồi, phụ thân!” Đoan Mộc Hanh cúi đầu đáp lời, đáy mắt vẫn không cam lòng.

Đừng nói hắn, chính là ba đại cao thủ còn lại cũng tức giận bất bình, Nhị trưởng lão và bọn hắn cùng đi, bị chết ở Lăng Thiên Cung, thù này chẳng lẽ không báo sao? Bọn họ làm không được!

Đợi Đại trưởng lão đi xa ở phía trước, ba đại cao thủ lặng lẽ đem Đoan Mộc Hanh gọi đến một bên, lén thương nghị.

“Hanh Nhi, thù của Nhị trưởng lão chúng ta nhất định phải báo, nếu không chúng ta nuốt không trôi khẩu khí này!”

“Đúng vậy! Phụ thân ngươi hắn sợ phiền phức, chúng ta thì không sợ phiền phức, thù này bất cộng đái thiên, chúng ta tuyệt đối không thể cùng Long Thiên Tuyệt nghị hòa!”

Đoan Mộc Hanh khẽ đảo tròng mắt, suy tư, nói: “Mấy vị trưởng lão, các ngươi chớ vội! nếu thật sự không được, ta liền tới chỗ phụ thân ta đem thần khí trộm đi, có thần khí, chúng ta sẽ không sợ đấu không lại Long Thiên Tuyệt! Lực lượng Thần khí kinh thiên động địa, thần khí vừa ra, sợ rằng cả Lăng Thiên Cung cũng sẽ hủy diệt trong sớm tối, hừ hừ, cái gì Tà tôn, sợ rằng cũng phải thành tế phẩm của thần khí ——”

“Ý kiến hay! bất quá, muốn mở ra lực lượng thần khí, sợ rằng còn cần nha đầu Tiểu Tĩnh kia mới được. Ai, vốn là giết Đoan Mộc Tĩnh xong thì hết mọi chuyện, vị trí gia chủ cũng có thể rơi vào trên đầu Hanh nhi ngươi, một tiểu nha đầu thì làm sao có thể đảm đương vị trí gia chủ chứ? Nhưng mà ai có thể nghĩ đến, thì ra mở được lực lượng thần khí, phải là người có năng lực đặc thù trong gia tộc, tìm toàn cả gia tộc nhưng lại không có một người có bản lãnh này.”

“Đoan Mộc Tĩnh là kẻ kết thừa huyết mạch của gia chủ đã qua đời, cũng là người có năng lực đặc thù nhất, chỉ bất quá nàng còn quá nhỏ tuổi, cho nên không biết mình có khả năng này, trong gia tộc chỉ sợ cũng chỉ có một người là gia chủ biết nàng rốt cuộc có năng lực đặc thù hay không. Hiện tại chúng ta muốn dùng lực lượng thần khí, cũng chỉ có thể đem hi vọng ký thác vào trên người nha đầu này.”

Đoan Mộc Hanh hừ lạnh một tiếng, đáy mắt hiện lên vẻ không cam lòng: “Chính là một tiểu nha đầu thì có thể có năng lực gì? Cho dù nàng có năng lực đặc thù thật, cũng bất quá là một cái chìa khóa sống để mở ra thần khí, muốn ngồi lên vị trí gia chủ, thì phải là người có năng lực có uy vọng mới được.”

Ba tên cao thủ nhìn hắn động tâm, liếc nhau một cái, nói: “Cứ quyết định như vậy đi, ngươi đi chịu trách nhiệm trộm thần khí trên người Đại trưởng lão, ba người chúng ta chịu trách nhiệm đem nha đầu Đoan Mộc Tĩnh kia ra khỏi Lăng Thiên Cung. Đến lúc đó mọi chuyện làm như đã định, Lăng Thiên Cung sẽ là vật trong túi chúng ta? Ha ha ha..... “

Bốn người nhìn nhau, cuồng phóng phá lên cười.

Mà Đoan Mộc Tĩnh trong miệng bọn họ, giờ phút này đang cùng Vân Tiểu Mặc chơi trò gia đình, Tiểu Bạch là tiểu bảo bảo khách mời của bọn họ, hai người bọn họ, một người là phụ than cục cưng, một người là mẫu thân cục cưng, một nhà ba người vây bắt cha Đại Hùng bán mứt quả hồ lôn, để hắn sắm một vai trong tiết mục một nhà ba người mua mứt quả hồ lô.

“Tiểu Tĩnh, Tiểu Bạch muốn ăn mứt quả hồ lô, chúng ta mua một xâu cho nó nhé?” Vân Tiểu Mặc mang vẻ mặt làm bộ như già dặn, đưa tay vuốt ve cái trán của Đoan Mộc Tĩnh, dùng sức ăn đậu hũ.

“Tốt, bao nhiêu bạc? Ta tới đưa bạc.” Đoan Mộc Tĩnh giả vờ lấy túi tiền bên hông, vẻ mặt từ mẫu, trái chọn phải chọn, thật vất vả mới móc ra một đồng tiền.

” Lão bản, cho ngươi một đồng, đủ mua một xâu mứt quả hồ lô không?”

Đầu phụ than Đại Hùng đầy hắc tuyến, nhìn hai đứa bé cùng một con thú sủng, với vẻ rất bất đắc dĩ, tiết mục như vậy mỗi ngày cũng trình diễn vài lần, đến lời kịch cũng là giống nhau như đúc, bọn họ chẳng lẽ không có một chút sáng ý nào sao?

“Đủ rồi, đủ rồi, cho các ngươi mỗi người một xâu mức quả hồ lô, mời khách quan chậm dùng.” Phụ thân Đại Hùng rất là phối hợp theo sát diễn trò, ai bảo hắn thu rất nhiều tiền của phụ than Tiểu Mặc làm chi, ngày thường trừ dạy làm mứt quả hồ lô, chính là phụng bồi bọn nhỏ giải buồn, đây đều là trong phạm vi chức trách của hắn.

Chụp vào vạt áo nhỏ, Tiểu Bạch nhảy lên, đặc biệt vui vẻ, chỉ mỗi lúc này, nó mới cảm thấy mình không còn là một quả cầu nhỏ, mà là một con rồng nhỏ. Nhận lấy coi trọng, cảm giác này rất khác lạ a.

“Cám ơn phụ thân, cám ơn mẫu thân!” Tiểu Bạch rất khoái trá từ trong tay hai người nhận lấy mứt quả hồ lô, dù sao có ăn, cái gì cũng được.

Vân Tiểu Mặc tiếp tục vẻ mặt già dặn sờ sờ đầu Tiểu Bạch, nói: “Tiểu Bạch thật ngoan! Sắc trời còn sớm, chúng ta có muốn tiếp tục đi nơi khác dạo một chút không?”

Tiểu Bạch vừa ăn mứt quả hồ lô, vừa dùng sức gật đầu, dù sao nó cũng biết đây là đang diễn trò, tình tiết phía sau còn không phải là phát triển như vậy.

Quả nhiên, Đoan Mộc Tĩnh đột nhiên nhìn trời, kinh hô: “Nha, Trời làm sao đột nhiên âm u thế, chẳng lẽ là muốn mưa sao?”

Vân Tiểu Mặc nói ngay sau lời của nàng: “Không tốt, y phục trong nhà còn không có thu vào đâu, vậy chúng ta nhanh chóng đi về nhà thôi!”

“Ừ.” Hai người tay kéo tay nhỏ, một tay xách Tiểu Bạch lên, một nhà ba người thật vui vẻ đi về nhà.

Phụ thân Đại Hùng im lặng nhìn trời, trời nắng chan chan, chỗ nào mà sắp mưa chứ?

Hắn thở dài, nhìn bọn nhỏ càng chạy càng xa, hắn ngồi chồm hổm ở trên mặt ghế đá, nhìn đám mây trôi ở phía chân trời, cũng bắt đầu tư niệm Đại Hùng nhà hắn.

“Ai nha!” Đoan Mộc Tĩnh vừa đi, dưới chân đột nhiên bị cục đá dấp chân, nên ngã xuống đất thật mạnh.

Đợi Vân Tiểu Mặc kịp phản ứng, thì đã chậm, hắn gấp gáp ngồi chồm hổm xuống đỡ nàng, lại thấy trên trán nàng vỡ đầu chảy ra một vết rách, máu chảy đỏ sẫm đầm đìa không ngừng, Đoan Mộc Tĩnh chảy nước mắt khóc rống, Vân Tiểu Mặc cũng bị sợ hãi.

“ Cứu mạng a! Tiểu Tĩnh chảy máu!”

“Tiểu Bạch, mau! Nhanh đi mang phụ thân cùng mẫu thân tìm đến!”

Tiểu Bạch không dám lưu lại, vội vàng vèo một tiếng chạy không thấy thân ảnh.

” Tiểu Tĩnh, ngươi đừng sợ, mẫu thân của ta rất nhanh sẽ tới.” Hắn đưa hai tay nhỏ bé vịn Đoan Mộc Tĩnh, rồi kiển chân nhìn quanh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện vẻ lo lắng.

“Ô ô ô..... Tiểu Mặc ca ca, đau quá!”

Phụ than Đại Hùng nghe được tiếng khóc, cũng chạy tới ngó nhìn, vừa nhìn, cả người hắn giật mình ngay tại chỗ, ngón tay chỉ vào hướng Đoan Mộc Tĩnh, bị làm cho sợ đến hai mắt đều sắp lồi ra ngoài.

“Nàng,... Nàng có ba con mắt!”

“Ba con mắt?” Vân Tiểu Mặc không tin, quay đầu nhìn xem Đoan Mộc Tĩnh, nàng đang khóc bù lu bù loa, chợt nhìn lại, hắn cũng lấy làm kinh hãi, không phải là thật sự có ba con mắt sao? Vị trí lúc trước bị dập đầu ra máu kia, chẳng biết lúc nào đã chui ra một con mắt màu lam, màu xanh đậm rộng lớn mạnh mẽ như biển rộng, bản thân nó cũng không đáng sợ, mà thậm chí tràn đầy cảm giác thần bí, chẳng qua là nó sinh trưởng ở trên trán một người, đây mới thực sự là chỗ đáng sợ.

“A!” Vân Tiểu Mặc cũng kinh sợ buông lỏng tay ra, tim đập thình thịch.

Đoan Mộc Tĩnh vừa nức nở, vừa ngước mắt nhìn về phía hắn, thấy thần sắc hắn hơi có vẻ kinh khủng, từ bên trong hai mắt đen nhánh của hắn, nàng nhìn thấy bóng dáng của mình, đồng thời cũng thấy rõ ràng có một con mắt màu lam. Nàng hét lên, sau đó ngã xuống ngất đi.

” Tiểu Tĩnh, Tiểu Tĩnh!” Vân Tiểu Mặc lập tức phục hồi tinh thần, tiến lên ôm lấy nàng, đáy lòng hắn không khỏi có chút ảo não, cho dù

Tiểu Tĩnh thật sự có ba con mắt thì thế nào? Nàng là muội muội tốt của hắn, là người một nhà, tại sao hắn có thể bởi vì nàng thêm một con mắt mà ghét bỏ nàng chứ?

Nhìn Đoan Mộc Tĩnh bất tỉnh, trên khuôn mặt nho nhỏ đang chảy đầy vết máu, khi nàng bất tỉnh, con mắt thứ ba ở giữa trán cũng phút chốc biến mất theo, thật giống như toàn bộ chuyện hắn chứng kiến lúc trước đều là ảo giác, cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Vân Tiểu Mặc hít vào thở ra một hơi, ngơ ngác nhìn một màn này, trong lòng bỗng nhiên có quyết định. Hắn quay đầu, thần sắc vô cùng trấn định, đối với phụ thân Đại Hùng nói: “Chuyện vừa mới phát sinh, không cho phép ngươi nhắc tới với bất kỳ người nào, ngay cả mẫu thân cùng phụ thân ta, cũng không cho nói ra một chữ, biết không?”

Phụ thân Đại Hùng còn đắm chìm ở bên trong một màn kinh sợ kia, bỗng quay đầu chống lại ánh mắt lạnh lùng phát tán trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Mặc, tim của hắn cũng nhất thời yên tĩnh trở lại, liên tiếp gật đầu nói:”Tiểu Thiếu chủ xin yên tâm, tiểu nhân tuyệt đối sẽ giữ miệng giữ mồm, một chữ cũng sẽ không nói ra ngoài.”

Vân Tiểu Mặc suy nghĩ một chút, lại tăng thêm một câu: “ Đối với Tiểu Tĩnh cũng không được nói!”

“Dạ, đối với tiểu thư nhỏ cũng tuyệt đối không nói ra.” Phụ thân của Đại Hùng luôn miệng đáp ứng, chẳng biết tại sao, nhìn Tiểu Thiếu ở chủ trước mắt, trong tim của hắn không khỏi dâng lên một loại sợ hãi, từ trên người Thiếu chủ mình thấy được rất nhiều bóng dáng thuộc về phụ thân của hắn, uy nghiêm như vậy, lãnh ngạo như vậy, có khí vương giả bẩm sinh.

Lấy tốc độ mau lẹ của Tiểu Bạch báo tin, hai người Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt rất nhanh liền chạy tới hiện trường, thấy Đoan Mộc

Tĩnh đang lâm vào trong hôn mê, khuôn mặt thì đầy máu, trên mặt Vân Khê cũng lộ ra vẻ lo lắng. Nàng dò xét mạch đập của Đoan Mộc Tĩnh, xác nhận cô bé chỉ bởi vì kinh sợ quá độ mà bất tỉnh, lúc này mới yên tâm.

“Tiểu Mặc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đang yên đang lành làm sao lại trở thành như vậy?”

“Chúng con mới vừa rồi còn đang chơi trò gia đình, Tiểu Tĩnh không cẩn thận vấp cục đá mà ngã, đầu đập vào trên một viên đá khác, cho nên mới dập đầu ra máu.”

Vân Tiểu Mặc trấn định nhìn mẫu thân, trả lời đâu vào đấy, cũng không có đem chuyện trên trán Tiểu Tĩnh xuất hiện con mắt thứ ba nói ra. Bởi vì hắn sợ phụ thân cùng mẫu thân biết trên trán Tiểu Tĩnh có con mắt thứ ba, sẽ xem nàng như quái vật, cũng sẽ không thích nàng nữa. Hắn không muốn để cho Tiểu Tĩnh rời đi bọn họ, hắn nghĩ vĩnh viễn làm ca ca của tiểu Tĩnh, bảo vệ nàng, cho nên hắn không thể làm gì khác hơn là đối với phụ thân cùng mẫu thân nói dối.

Sau khi nói xong, trong lòng có chút ít đau lòng, nhưng hắn không hối hận, chỉ cần có thể đem Tiểu Tĩnh ở lại nhà, hắn sẽ không hối hận vì đã nói dối phụ thân cùng mẫu thân.

Vân Khê dò xét thương thế trên trán Tiểu Tĩnh, không có nhìn ra manh mối gì, cũng không có hỏi nhiều hơn nữa, ôm lấy Đoan Mộc Tĩnh rời đi.

Vân Tiểu Mặc cúi đầu thở ra một hơi, quay đầu lại hướng phụ thânĐại Hùng nghiêng mắt nhìn một cái, âm thầm truyền lại ý cảnh cáo của hắn.

Nhờ Vân Khê chăm sóc, Đoan Mộc Tĩnh sau khi ngủ một giấc, rốt

cục cũng dằng dặc tỉnh lại.

Vân Tiểu Mặc thấy nàng từ từ mở mắt ra, vội vàng lôi kéo vạt áo Vân Khê, đi ra bên ngoài: “Mẫu thân, người đi ra ngoài đi, để con tới chiếu cố Tiểu Tĩnh.”

“Đứa nhỏ này, con có chủ ý quỷ gì đây?Con có thể chiếu cố tốt nàng sao?” Vân Khê nhíu mày nhìn hắn, không hiểu nổi rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, hắn lúc nào lại nóng vội muốn chiếu cố cho bệnh nhân rồi?

“Mẫu thân, người yên tâm đi, hãy tin tưởng con, con có thể đem Tiểu Tĩnh chiếu cố tốt.” Vân Tiểu Mặc ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, vẻ mặt như thề son sắt, trên tay vẫn không quên đem Vân Khê từng chút một mà kéo ra ngoài cửa.

Vân Khê không lay chuyển được hắn, cũng theo ý của hắn: “Được rồi, được rồi, mẫu thân đi! Con nhớ một lát đem thuốc nhân lúc còn nóng để cho Tiểu Tĩnh uống xong, hôm nay tốt nhất là nằm ở trên giường, không cho mang theo nàng đi chơi, biết không?”

“Tiểu Mặc biết rồi, mẫu thân người an tâm thoải mái đi đi.” Vân Tiểu Mặc liếc trộm tình hình bên trong phòng, rất là lo lắng.

Vân Khê ngắt khuôn mặt nhỏ bé của con trai, nhéo hắn xong, không thể làm gì khác hơn là cất bước rời đi.

Vân Tiểu Mặc vẫn chờ ở cửa, cho đến khi thấy mẫu thân đi xa, hắn mới đem Tiểu Bạch nhét vào cửa, nhỏ giọng phân phó nói: “ Tiểu Bạch, ngươi ở nơi này coi chừng, không có lệnh của ta, bất luận kẻ nào đều không cho hắn đi vào. Ừ..... Chính là phụ thân cùng mẫu thân tới, cũng không cho bọn họ đi vào.”

Tiểu Bạch vẻ mặt mê mang, không hiểu nói: “Tại sao a?”

Vân Tiểu Mặc thần sắc nghiêm nghị nói: “Đừng hỏi tại sao, tóm lại nghe ta là được rồi.”

“Được rồi, Tiểu Bạch nhất định giúp ngươi đem cửa giữ tốt.” Không có biện pháp, đối với yêu cầu của Tiểu Mặc Mặc, nó chưa từng có năng lực cự tuyệt, nên không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn canh cửa cho hắn.

Vân Tiểu Mặc như tên trộm thăm dò nhìn chung quanh một chút, rồi cẩn thận đóng cửa lại, lúc này mới bước nhanh vọt tới bên giường.

“Tiểu Mặc ca ca, ta vừa vặn giống như thấy một cơn ác mộng, ta mơ thấy trên trán của mình có thêm con mắt màu lam, thật là đáng sợ!” Đoan Mộc Tĩnh từ trong chăn chui ra, lôi kéo tay Vân Tiểu Mặc, nước mắt lưng tròng nhìn hắn, đáng thương nói, “Tiểu Mặc ca ca, ngươi nói cho ta biết, đây chẳng qua là một cơn ác mộng, có đúng hay không? Đây không phải là thật, trên trán của Tiểu Tĩnh làm sao sẽ có thêm con mắt thứ ba chứ?”

Vân Tiểu Mặc vỗ vỗ vai của nàng, an ủi: “Tiểu Tĩnh đừng sợ, đây chẳng qua là một cơn ác mộng mà thôi, trên trán Tiểu Tĩnh căn bản cũng không có con mắt thứ ba. Không tin, ta đem gương lấy ra, để ngươi tự mình nhìn.” Vừa nói, hắn đi từ từ chạy đến trước bàn trang điểm, từ trong ngăn kéo lấy ra một mặt gương đồng, lại từ từ chạy trở lại.

” Tiểu Tĩnh, ngươi nhìn xem! Căn bản cũng không có con mắt thứ ba gì cả, đây chẳng qua là giấc mộng mà thôi.”

Đoan Mộc Tĩnh sợ hãi thăm dò đến trước gương đồng, nàng đầu tiên là nhắm một con mắt, đợi thấy rõ ràng trong gương đồng thật sự

mình không có con mắt thứ ba, nàng mới dũng cảm mở ra một … con mắt khác, từ trong tay Vân Tiểu Mặc đoạt lấy gương đồng, vui vẻ kêu lên:”Thật tốt quá! Ta không có con mắt thứ ba! Tiểu Mặc ca ca, ta thật vui lắm!”

Vân Tiểu Mặc lẳng lặng nhìn nàng, nhìn nàng nín khóc mỉm cười, nhìn lúm đồng tiền như hoa của nàng, ở trong lòng hắn âm thầm ra quyết định, hắn nhất định sẽ thay nàng giữ vững bí mật này, làm cho nàng giống như người bình thường vậy thật vui vẻ mà sống.

Đưa tay ngắt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, Vân Tiểu Mặc cũng mỉm cười ngọt ngào: “Tiểu Tĩnh đáng yêu như thế, làm sao có thể có con mắt thứ ba đâu? Ngươi cũng đừng có tự mình hù dọa mình.”

Tiểu Bạch nhàm chán canh giữ ở bên ngoài, mặc áo nhỏ, phơi mặt trời, nghe được bên trong truyền ra tiếng cười vui, trong lỗ mũi nó hừ hừ, thì ra Tiểu Mặc Mặc là muốn một mình cùng Tiểu Tĩnh chơi, cho nên mới, khiến cho nó một mình ở bên ngoài giữ cửa.

Tiểu Bạch thật đau lòng, thật nhàm chán nga!

“Phù phù” tâm tình Tiểu Bạch xám như tro, nhàm chán nên ở ngoài, nổi lên chơi trò chơi phóng hỏa.

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt hai người vốn là đang nghiên cứu Tàn Hoa bí lục, lại bị sự kiện của Tiểu Tĩnh trì hoãn, hai người lại phải một lần nữa bắt đầu tham thảo.

Trở lại trong thạch thất Long Thiên Tuyệt ngày thường chuyên môn dùng để bế quan tu luyện, hai người một lần nữa mở ra Tàn Hoa bí lục, tinh tế nghiên cứu.

” Bộ tàn Hoa Cửu thuật này, tổng cộng có chín loại thuật pháp, mỗi

một chủng thuật pháp đều được tiến hành theo chất lượng tu luyện, không thể rối loạn thứ tự, cũng không có thể tự luyện cái nào trước. Chúng ta bây giờ liền từ cấp thứ nhất Na Di thuật bắt đầu, đợi đến chúng ta có thể chính xác nắm giữ Na Di thuật, Na Di phương vị cùng Na Di khoảng cách, chúng ta có thể tiến vào tu luyện loại thuật pháp tiếp theo."

"Ừ, Na Di thuật là dựa vào tinh thần lực nắm trong tay phương hướng cùng khoảng cách dời đổi, đối với ta mà nói không phải là việc gì khó, chỉ có nàng, nàng mới vừa bước vào Thiên Huyền chi cảnh, tinh thần lực còn chưa đủ đầy đủ, phải bỏ them chút thời giờ luyện tinh lực mới được."

" Yên tâm đi, ta rất nhanh sẽ vượt qua chàng! Ta nghe phụ thân ta nói, bộ Tàn Hoa Cửu thuật này là chuyên vì người của Vân gia ta mà soạn, những người khác cũng có thể tu luyện, nhưng hiệu quả tu luyện cùng tiến độ chưa hẳn có thể bì kịp được với người có được huyết mạch đích truyền của Vân gia. Nhất là tu luyện tới cảnh giới thuật pháp tối cao, cũng chỉ có chân chính người Vân gia mới có thể phát huy ra lực lượng của nó."

"Nói như vậy, sau này tu vi của nàng sợ rằng muốn vượt xa ta." Long Thiên Tuyệt nhàn nhạt cười, vẻ mặt thản nhiên, không có chút cảm giác bị uy hiếp, cũng không có bất kỳ vẻ ghen ghét nào.

"Chúng ta là người một nhà, ai thắng ai thua, thì có gì quan trọng đâu?" Vân Khê thản nhiên cười một tiếng, buông xuống Tàn Hoa bí lục trong tay, nói "Để cho ta tới thí nghiệm một chút uy lực của Na Di thuật trước đã."

Ngưng thần nín thở, Vân Khê trong lòng mặc niệm yếu quyết Na Di thuật, đem tinh thần từ từ tập trung đến một chút, nàng dùng ý niệm, đem mục tiêu mình muốn di chuyển đặt ra ở bên phải hơn năm

bước.

“Dời …….”Nàng ở trong lòng mặc niệm thanh âm, sau đó cả người liền tiến vào một loại cảnh giới kỳ dị.

Long Thiên Tuyệt vẫn đều nhìn chăm chú vào nàng, nhìn tận mắt nàng từ vị trí đó phút chốc biến mất, sau đó trong nháy mắt liền hiện ra vị trí cách tại chỗ đó hơn năm bước, không nhiều không ít, vừa đúng năm bước!

Ánh mắt của hắn tỏa ra sáng quắc, nhìn nàng thành công làm được, hắn cũng nhiệt huyết cuồn cuộn theo, nóng lòng muốn thử.

Na Di thuật này quả nhiên là thứ tốt!

Cao thủ tỷ thí với nhau, thường thường cần một khoản cách chút xíu như vậy thôi, hiện tại hắn có Na Di thuật, chẳng những có thể ở trong giao chiến đột nhiên Na Di tránh công kích của đối phương, hắn thậm chí còn có thể đột nhiên xuất hiện đến lưng sau đối phương, cho một kích trí mạng, mấu chốt là, tốc độ của hắn phải nhanh đến cực hạn, không thể để cho đối phương có chút thời gian phản ứng.

Vân Khê nhìn mình thử một chút, liền thành công rồi, vẻ mặt liền mừng rỡ. Bất quá đây chỉ là thử một chút, nàng muốn không chỉ dừng lại ở Na Di mấy bước, nàng muốn có thể ở trong nháy mắt lên trời xuống đất, thậm chí có thể ở trong chớp mắt Na Di đến ngoài ngàn dậm, đây tuyệt đối là tuyệt chiêu dùng để chạy trối chết!

Quyển 3 - Chương 9: Hài tử bi thảm xui xẻo mới về nhà – Long Thiên Thần

Chương V09: Hài tử bi thảm xui xẻo mới về nhà – Long Thiên Thần
Đây chính là điểm khác biệt giữa cao thủ cùng ngụy cao thủ.

Giống như Long Thiên Tuyệt là Thần huyền đỉnh cao thủ, hắn suy nghĩ đến chính là làm sao cùng cao thủ trong quyết đấu, dùng kỳ chiêu mà thắng, còn Vân Khê là ngụy cao thủ mới vào Thiên Huyền chi cảnh, đầu tiên nghĩ đến là khi gặp gỡ cao thủ chân chánh, làm sao thuận lợi mà chạy trối chết.

Bất quá, điều này cũng không trách được Vân Khê, nhưng nếu một ngày kia nàng cũng đạt tới cảnh giới cao thủ như Long Thiên Tuyệt vậy, thì nàng đâu còn phải lo lắng chạy trốn như thế nào, chân chính cần lo lắng chạy trốn chỉ sợ là đối thủ của nàng mới đúng.

” Ta thử lại lần nữa, Na Di đến nơi xa một chút.” Vân Khê hăng hái ngẩng cao đầu, muốn rèn sắt khi còn nóng, tốt nhất trong khoảng thời gian ngắn là có thể đem Na Di thuật tu luyện thành công, như vậy nàng có thể tiến vào tu luyện giai đoạn tiếp theo.

” Cẩn thận một chút!” Long Thiên Tuyệt dịu dàng cười nhìn nàng, như gió mát thổi vào mặt, “Ta ở chỗ này tiếp tục nghiên cứu.”

Vân Khê hướng hắn nhẹ nhàng cười một tiếng, sau đó liền bắt đầu chuyên chú ngưng tụ tinh thần lực, y theo phán đoán của nàng, phòng ngủ của nàng hẳn là ở phương hướng phía đông bắc cách

phòng luyện công hơn trăm bước..... Đúng, chính là phương hướng đông bắc, khoảng cách một trăm bước!

“Dời ”

Trước mắt đột nhiên đen nhánh một mảnh, tinh thần lực của Vân Khê có chút hoảng loạn, không biết mình đến tột cùng đang ở chỗ nào. hơi thở ẩm thấp đập vào mặt, tinh thần của nàng bắt đầu bối rối, trong miệng lần nữa phát ra một tiếng: “Dời”

Cảnh tượng đen nhánh đột nhiên biến đổi, trước mắt rộng rãi sáng sủa, cũng làm tinh thần hoảng hốt Vân Khê rốt cục tập trung đến một chỗ, nàng thở dài một cái, đập vào trước mắt nàng là một vách tường màu trắng, phía sau mơ hồ có tiếng nước chảy truyền vào trong tai.

Nàng đa đi tới nơi nào thế? Là phòng ngủ của nàng sao?

Nàng bỗng nhiên quay đầu, thấy được một bóng lưng, một bónglưng trần trụi, một bóng lưng trần trụi của nam nhân.....

Vân Khê chỉ thoáng giật mình.

Đây là cái tình huống gì? Có ái tới nói cho nàng biết hay không?

“Ừng ực!” Nàng hung hăng nuốt nước miếng.

Bóng lưng kia rốt cục động, tựa hồ là nghe được tiếng động phía sau, chủ nhân bóng lưng từ trong thùng tắm nhìn lại.

Thời gian phảng phất như dừng lại ở giờ khắc này.

Bốn mắt nhìn nhau.

” A ”

“A ”

Hai tiếng kinh hô liên tiếp vang lên, nhưng ngại quá, hai tiếng kinh hô này lại phát ra từ cùng trong miệng của một người, người này dĩ nhiên không phải là Vân Khê đang nhìn, mà là chủ nhân bóng lưng kia, hài tử……xui xẻo bi thảm mới về nhà, Long Thiên Thần!

” Ngươi kêu xong hay chưa? Ta không vô lễ với ngươi, kêu cái gì a” Vân Khê gãi gãi lỗ tai, có chút chịu không được hắn decibel của hắn, thần sắc vô cùng bình tĩnh, một chút cũng không có tính giác ngộ của việc vô tình rình coi.

Thần sắc nàng tĩnh táo, ngược lại Long Thiên Thần đã đem toàn bộ thân thể của mình thể chìm vào trong thùng tắm, từ thùng tắm lộ ra một cái đầu, hung hăng nhìn chằm chằm khách không mời mà không biết từ nơi nào nhô ra kia, tức giận quát lớn: “Làm sao ngươi ở đây? Tại sao lại xuất hiện ở trong phòng của ta?”

“Phòng của ngươi sao?” Vân Khê khắp mọi nơi liếc nhìn, đúng là không giống như phòng ngủ của nàng, nàng nở môi cười một tiếng, nói, “Ngại quá, ta đi nhầm gian phòng.”

” Đi nhầm gian phòng?” trên đỉnh đầu Long Thiên Thần bắt đầu toát khói trắng, nàng còn có thể nói ra đáp án nào kinh người hơn nữa không?

“Được được, ta lập tức đi ngay!” Vân Khê đứng ở tại chỗ, ngưng thần nín hơi, trong miệng nói lẩm bẩm.

Long Thiên Thần cắn xé môi mỏng, gắt gao ngó chừng nàng, nàng

rốt cuộc đang làm cái gì vậy, chẳng lẽ nàng cho mình là thần tiên, chỉ cần niệm chú ngữ, là có thể hư không biến mất hay sao?

” Đại tẩu, ngươi ”

Lời của hắn còn không nói xong, bên trong tầm mắt, Vân Khê quả thật đã biến mất, cả người hắn kinh hoảng nhảy lên, văng bọt nước trên đất.

Trời ạ, hắn không phải là hoa mắt sao?

Người quả thật biến mất!

Hắn thân thể trần truồng, từ trong thùng tắm nhảy ra ngoài, dung mấy bước chạy vội tới chỗ Vân Khê vừa mới đứng tinh tế ngó nhìn. Điều này sao có thể, một người đang tốt lành sao sẽ hư không biết mất được chứ? Chẳng lẽ hắn ban ngày gặp quỷ?

Hắn xoa xoa ánh mắt, rồi mở ra lần nữa, trước mắt đột nhiên có thêm một vật! Không, không phải thứ gì, mà là một bức tường người! Không đúng, đó chính là một người! Nàng không phải là người khác, chính là kẻ mới vừa hư không biến mất – Vân Khê!

“Này, ngại quá, ta thật giống như lại đi nhầm gian phòng.” Vân Khê hướng hắn phất phất tay, hai mắt thuận tiện hướng phía dưới liếc nhìn một cái.

Không có biện pháp, không phải là nàng cố ý muốn nhìn, thật sự là trên người hắn trần như nhộng, thứ duy nhất chính là nước từ trên người hắn chảy xuống. Ngoài ý muốn, hoàn toàn là ngoài ý muốn! *(TT: tội nghiệp Thiên Thần ^0^)*

Long Thiên Thần theo tầm mắt nàng nhìn lại, một gương mặt trắng

bạch tuấn tú nhất thời phát hồng thành một con tôm bị nấu chín.

“A đại tẩu, làm sao ngươi có thể như vậy?!” để lại một tiếng hét, Long Thiên Thần bắt đầu trần truồng chạy quanh ở trong phòng tìm y phục.

Chấn kinh vì bị hù dọa quá độ, trong đầu hắn trống rỗng, sửng sốt tìm hồi lâu cũng không có tìm được xiêm y của hắn.

Vân Khê có lòng tốt chỉ chỉ phương hướng bình phong, nhắc nhở: “Xiêm y ở nơi đó!”

” Cám ơn.” Long Thiên Thần thấy xiêm y liền mừng rỡ, lại còn bật thốt lên, nói cảm ơn.

Vân Khê cười yếu ớt vẫy tay nói: “Không cần khách khí.” *(TT: sặc)*

Nghe được câu trả lời của nàng, Long Thiên Thần sợ hãi kêu lên tiếng: “A đại tẩu, làm sao ngươi vẫn còn ở nơi này?” Hắn khóc không ra nước mắt, tâm hồn thuần khiết của hắn a, hoàn toàn bị ô nhiễm rồi!

Thật ra thì Vân Khê đã sớm muốn đi, chẳng qua là thấy hắn bối rối như tiểu bạch thỏ, trần truồng chạy chung quanh, liền không nhịn được mà dừng lại thêm trong chốc lát, muốn trêu chọc hắn.

” Tốt lắm, đừng hô! Làm cho người ta nghe được, thật cho là ta vô lễ với ngươi đấy.” Vân Khê buồn cười. Nàng thật không phải cố ý, muốn trách thì trách tinh thần lực của nàng không đủ mạnh, không cách nào chính xác nắm tốt phương hướng cùng khoảng cách để Na Di, cho nên mới đưa đến hai lần đều xuất hiện ở cùng một chỗ.

Long Thiên Thần vừa luống cuống tay chân mặc lấy xiêm y, vừa hề

hề cầu khẩn: “Đại tẩu, ta van ngươi, ngươi đi nhanh đi!”

Hắn đã đối với nàng không ôm hy vọng gì, cũng không còn tính toán muốn cho nàng đền bù lại hắn những thứ gì, chỉ cầu nàng nhanh chóng biến mất trong phòng hắn, làm bóng ma trong đáy lòng hắn mau sớm tản đi.

“Được được, ta thử lại lần nữa.” Vân Khê chưa từ bỏ ý định, còn muốn tiếp tục dùng Na Di thuật di chuyển đến phòng ngủ của nàng.

“Đại tẩu, cửa ở chỗ này!” Long Thiên Thần đợi không được, để tránh nàng lại đột nhiên không giải thích được mà xuất hiện ở trong phòng của mình, hắn cơ hồ là nửa lôi nửa kéo, đem Vân Khê đẩy ra khỏi cửa phòng.

“Phanh” một tiếng nặng nề vang lên, đem Vân Khê ngăn cách ở ngoài cửa phòng.

Vân Khê nhìn cửa phòng đóng chặc, hướng về phía trước liếc mắt, nàng thật sự có đáng sợ như vậy sao? Bất quá chỉ trong lúc vô tình liếc một cái, hoàn toàn không có cảm giác a, tại sao hắn lại phản ứng kịch liệt như vậy?

Nghĩ muốn kích thích hắn nữa, nàng nhếc môi, hướng về phía cửa phòng hô: “Thiên Thần, đừng nản chí! Ngươi còn có rất nhiều thời gian để trổ mã!”

Nói xong, nàng vội vàng vừa niệm yếu quyết “Dời”, trong nháy mắt biến mất ngay tại chỗ. Bên trong gian phòng, Long Thiên Thần giận đến cả người xốc xếch, giận đến đỉnh đầu bốc khói.

Vân Khê thật vất vả mới di chuyển trở về phòng luyện công, nàng cảm thấy tinh thần rất mệt mỏi, Na Di thuật quá tiêu hao tinh thần lực,

hơn nữa muốn định vị chính xác, thì càng hao phí tinh thần lực.

Long Thiên Tuyệt đang nghiên cứu tầng thứ hai Phản Phệ thuật, thấy nàng trở lại, vẻ mặt mỏi mệt, hắn tiến lên quan tâm hỏi thăm.

Vân Khê đang cùng hắn trao đổi kinh nghiệm, thì cửa phòng luyện công đột nhiên bị đẩy ra, lộ ra khuôn mặt Long Thiên Thần nổi giận đùng đùng.

” Đại ca, phiền toái ngươi coi chừng tốt nữ nhân của ngươi!”

Long Thiên Tuyệt híp lại con ngươi, nhìn hai bên một chút, đệ đệ cùng Vân Khê, không biết vừa rồi rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Vân Khê trừng mắt nhìn hắn, lắc đầu tỏ vẻ mình rất vô tội.

Sắc mặt Long Thiên Tuyệt hơi trầm xuống, hướng về phía Long Thiên Thần khiển trách: “Thiên Thần, nàng là đại tẩu của ngươi, không được đối với đại tẩu vô lễ!”

Long Thiên Thần nhìn một chút hình dáng và vẻ mặt vô tội của đại tẩu, rồi nhìn lại đại ca đang khiển trách mình, hắn chỉ cảm thấy đầy trời tháng sáu tuyết rơi, có khổ không chỗ nói, hắn run run tay chỉ vào Vân Khê: “Đại ca, nàng nàng..... Ta ta ta……..Cõi đời này còn có Thiên Lý hay không?!”

Hắn căm giận hất đầu, chạy khỏi phòng luyện công.

Vân Khê phụt cười ra tiếng, chú em chồng này làm sao mà khả ái như thế, thật sự là làm cho người ta không nhịn được mà muốn khi dễ hắn a.

Từ từ từ thu hồi tầm mắt ở ngoài cửa, Long Thiên Tuyệt híp mắt ngó

chừng nàng, ánh mắt hồ nghi ở trên mặt nàng đảo quanh: “Nói đi, nàng rốt cuộc đối với Thiên Thần làm cái gì, đem hắn làm cho nóng nảy như vậy?”

Tính tình Đệ đệ như thế nào, hắn làm đại ca lại không biết hay sao? Chỉ bất quá, thời điểm nữ nhân của mình cùng đệ đệ phát sinh mâu thuẫn, hắn dứt khoát kiên quyết lựa chọn đứng ở bên nữ nhân mình.

” Ta lại không làm cái gì a.” Vân Khê nháy mắt mấy cái, không muốn nhận tội.

” Nàng đem Thiên Thần có tính nết còn trẻ con biến thành như vậy, còn nói không có làm cái gì? Hả?”Long Thiên Tuyệt ghé sát vào nàng, nồng đậm hơi thở ập tới đây, rất có khí thế muốn nghiêm hình bức cung.

” Hắc hắc, thật ra thì..... Thật ra thì cũng không có cái gì! Ta bất quá chính là không cẩn thận mà Na Di đến phòng của hắn, sau đó lại không cẩn thận thấy được hắn đang..... Tắm rửa thay quần áo mà thôi.” Nói xong, phản ứng đầu tiên của Vân Khê, ở tại đáy lòng là niệm ra chữ “Dời”, trong nháy mắt liền biến mất ngay tại chỗ.

Ngoài dự tính của nàng, thế nhưng lần này nàng đã Na Di đến phòng ngủ của mình, nàng phải cảm thán, Na Di thuật thật là pháp bảo tuyệt diệu để chạy trốn a!

Đang thở dốc một hơi, thì phía sau đột nhiên có them một hơi thở quen thuộc, Vân Khê không quay đầu lại cũng đoán ra người phía sau là ai.

Bình tĩnh, bình tĩnh.....

Nàng quay người cười cười, hai tay làm hình dáng sùng bái, đặc biệt

khen tặng: “Thiên Tuyệt, chàng thật lợi hại, một lần liền Na Di thành công! Chàng thật là thần tượng của ta, người ta sùng bái nhất!”

Long Thiên Tuyệt ánh mắt nhìn từ trên xuống dưới người nàng, lông mày chau nhẹ, dở khóc dở cười, thật sự không biết làm cách nào với nàng.

Hai ngày đi qua, cuộc sống ở Lăng Thiên Cung coi như an nhàn, Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê tiếp tục nghiên cứu bí lục.

Vân Tiểu Mặc, Đoan Mộc Tĩnh cùng Tiểu Bạch ba người vẫn như cũ, mỗi ngày đều chơi trò chơi của bọn họ mà không sợ người khác cảm thấy phiền.

Độc Cô Mưu đâu rồi, thời điểm một mình, liền luyện một chút kiếm pháp cùng tập nói, thỉnh thoảng không cẩn thận bị Vân hộ pháp quấn lấy, hắn cũng chỉ có thể hao phí tinh thần đi ngăn cản các loại công kích phi nhân loại của Vân hộ pháp.

Long Thiên Thần kể từ sau khi bị người ta rình trộm, sau này đều không bao giờ … ở trong phòng mình tắm rửa, không có biện pháp, có đôi khi “Sói” đều phải phòng, vô luận là nam hay nữ.

Dương bà bà thì sao, cũng an phận hai ngày, không có tìm Vân Khê gây phiền toái, cùng một nữ tử nàng thu dưỡng ở trong viện trò chuyện thật vui.

Một ngày kia, Vân Khê mới vừa luyện công xong, muốn đi xem nhi tử cùng Tiểu Tĩnh, hai ngày nay bận rộn luyện công, sơ sót chăm sóc đối với bọn trẻ, trong nội tâm nàng cũng rất nhớ thương chúng.

Đi qua một hành lang dài, liền thấy thị nữ Tiểu Lạc vội vả hướng nàng chạy tới, Vân Khê dừng chân nhìn lại.

“Phu nhân, Dương bà bà muốn đi trấn trên mua chút vải vóc, nô tỳ ngăn không được, có thể xin phu nhân đi khuyên nhủ Dương bà bà hay không, hoặc là cùng Dương bà bà đi chung? Bà bà hành động bất tiện, vạn nhất xảy ra chuyện gì, vậy phải làm sao đây?”

“Bà ấy bây giờ đang ở nơi nào?”

” Dương bà bà đã sai người chuẩn bị xe ngựa, hiện tại cũng sắp ra khỏi phạm vi của Lăng Thiên Cung.”

Vân Khê nhíu mày, cao thủ của Đoan Mộc Gia tộc mới vừa rút lui, tuyệt đối sẽ không chịu để yên, nói không chừng đang ở phía ngoài mai phục, muốn tìm cơ hội đối với người của Lăng Thiên Cung ra tay. Dương bà bà đi ra ngoài lúc này, chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao? Tuy nói nàng không thích Dương bà bà, nhưng dù sao cũng là bà vú của Thiên Tuyệt, nàng không thể ngồi nhìn bà gặp chuyện không may.

“Ngươi đi báo cho tôn chủ, để cho hắn sớm đề phòng, nói Dương bà bà đã xảy ra chuyện.”

” Dạ, nô tỳ biết.”

Thân ảnh Vân Khê đi càng xa, Tiểu Lạc từ từ ngẩng đầu lên, đáy mắt hiện lên tia ác độc.

Lãnh cô nương nói không sai, chỉ có trừ đi nàng, địa vị của Dương bà bà ở Lăng Thiên Cung mới có thể vững vàng bảo đảm, mà nàng cũng không cần nhìn sắc mặt Tân phu nhân. Bà bà đã nói, sẽ nghĩ biện pháp làm cho nàng trở thành Thị thiếp của tôn chủ, vì Long gia khai chi tán diệp nhiều hơn. Mặc dù lấy thân phận của nàng thì không cách nào trở thành thê tử của tôn chủ, nhưng chỉ cần có thể được

đến tôn chủ sủng ái, vì Long gia sinh hạ con nối dòng, nàng liền hài lòng.

Vân Khê trong lòng nghĩ an nguy của Dương bà bà, nên đi rất gấp, cũng không lâu lắm thì đã đi tới cửa ra vào Lăng Thiên Cung.

Trừ mấy tên thủ vệ ở lối ra, không có một bóng người nào khác.

“Dương bà bà đâu?”

“Hồi phu nhân…, xe ngựa của Dương bà bà đi đã lâu rồi.”

Vẫn là tới chậm một bước sao? Vân Khê không có suy nghĩ nhiều, tiếp tục chạy gấp, men theo dấu vết bánh xe ngựa, một đường tìm kiếm.

Trên đường đến trấn nhỏ đi thông tới biên cảnh Bắc Tương quốc, có một mảnh rừng cây cần phải đi qua, có một chiếc xe ngựa đang chầm chậm chạy.

Bên trong xe ngựa, có một lão bà, lão bà này không phải là người khác, chính là Dương bà bà trùm y đen, người trẻ hơn chính là một cô gái có dung mạo tuyệt sắc, Hồng Y rực rỡ, tao nhã khôn cùng.

“Lãnh cô nương, gần đây Lăng Thiên Cung không yên ổn, có không ít cừu gia tìm tới tận cửa rồi. Chúng ta hôm nay tùy tiện xuất hành, có thể bị nguy hiểm hay không?”

” Bà bà sợ cái gì? Chúng ta không nói, bọn họ như thế nào biết chúng ta là người của Lăng Thiên Cung? Hơn nữa, Đoan Mộc Gia tộc là danh môn chính phái trên giang hồ, xử sự quang minh lỗi lạc, bọn họ tới Lăng Thiên Cung khiêu khích bất quá là vì nghênh đón tiểu thư nhỏ nhà bọn họ thôi, tuyệt đối sẽ không lạm sát kẻ vô tội.”

Hồng y nữ tử hướng về phía Dương bà bà cười nhẹ nhàng, tuy nhiên đáy mắt nàng xẹt qua tia sáng không rõ ý nghĩa.

Dương bà bà vẫn không yên lòng, cả người tâm thần không yên: “Nếu không hay là ngày khác chúng ta lại đi đi, vạn nhất làm cho Tuyệt Nhi rước lấy phiền toái, lão thân tội đáng chết vạn lần.”

“Ngài an tâm đi, do ta phụng bồi ngài, thì sẽ không xảy ra chuyện gì cả.” trên mặt Hồng y nữ tử vẫn cười nhẹ nhàng như cũ, nhưng đáy lòng đã sớm không nhịn được, nếu không phải vì dụ dỗ tiểu tiện nhân Vân Khê kia mắc câu, nàng cần gì phải hằng ngày hướng về phía một lão thái bà sắp chết mà ăn nói khép nép chứ?

Chỉ cần vừa nghĩ tới tình cảnh mình bây giờ, toàn bộ là do Vân Khê tạo thành, thì hận ý trong nội tâm nàng không ngừng mà thiêu đốt.

Lúc này, xe ngựa đột nhiên thắng gấp, từ ngoài xe ngựa truyền đến tiếng bước chân liên tiếp, tựa hồ là đem xe ngựa bao vây lại.

” Sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?” Dương bà bà hỏi.

Lãnh Mi nhi nâng lên màn xe, nhìn ra bên ngoài liếc một cái, rất nhanh nhận ra mấy người quen. Nàng nhàn nhạt nhếch môi, không chút hoang mang, vỗ vỗ cánh tay Dương bà bà nói: “Bà bà đừng sợ, để ta xử lý.”

Dương bà bà khẩn trương nuốt nước miếng, khẽ gật đầu, hiện nay cũng chỉ có thể đem hi vọng ký thác vào trên người nàng.

Lãnh Mi nhi ưu nhã nhảy xuống xe, mang lông mày, lãnh ngạo nhìn chung quanh một vòng, cuối cùng đem tầm mắt rơi vào trên người Đoan Mộc Hanh. Người này đã vào trung niên, nhưng sắc tâm không

thay đổi, từ lâu hắn đã đối với sắc đẹp của nàng thèm thuồng không dứt, hôm nay nàng có thể lợi dụng hắn đạt thành mục đích của mình.

” Đoan Mộc công tử, ngươi ngăn lại xe ngựa của Bổn Tôn, là có ý gì?”

Đoan Mộc Hanh nơi nào mà ngờ được ở chỗ này lại nhìn thấy tình nhân trong giấc mộng của hắn, từ đầu đã ngu ngơ ngay tại chỗ, bây giờ nghe thấy nàng lên tiếng, hắn vội vàng tiến lên nghênh đón nói: “Không biết là Huyền Long tôn giả giá lâm, không có từ xa tiếp đón, chỉ là..... Huyền Long tôn giả làm lại xuất hiện ở phụ cận Lăng Thiên Cung thế?”

” Nơi này không có phương tiện nói chuyện, Bổn Tôn muốn một mình cùng Đoan Mộc công tử hàn huyên một chút.” Lãnh Mi nhi đưa ánh mắt liếc về hướng xe ngựa.

Đoan Mộc Hanh liền hiểu rõ, khoát tay nói: “Tốt, mời qua bên này.”

Đoan Mộc Hanh dẫn Lãnh Mi nhi đi xa, cùng hắn một đường đến đây mai phục còn có ba tên trưởng lão đang lộ ra vẻ không vui, Đoan Mộc Gia tộc cùng Thánh cung chưa từng lui tới, thậm chí còn cùng Thánh cung có chút thù truyền kiếp, hiện tại Đoan Mộc Hanh cùng Lãnh Mi nhi qua lại gần như thế, trong lòng bọn họ đều hơi có chút phê bình kín đáo.

Không bao lâu, thì thấy Đoan Mộc Hanh hướng bọn họ ra dấu từ xa, đội nhân mã vốn bao quanh xe ngựa toàn bộ tản đi.

Người đánh xe ngựa sớm đã bị người của Đoan Mộc Gia sát hại, cả xe ngựa bên trong chỉ còn một mình Dương bà bà.

Dương bà bà không nghe thấy phía ngoài có bất cứ động tĩnh gì,

trong lòng lo âu càng đậm rồi, nàng cũng không biết Lãnh cô nương thì ra chính là Huyền Long tôn giả của Thánh cung, chỉ cần vừa nghĩ tới thân phận của nàng ấy, trong lòng bà lạnh cả người. Ai cũng biết Lăng Thiên Cung cùng Thánh cung là đối địch, trong lúc vô tình bà lại chứa chấp Huyền Long tôn giả của Thánh cung, chuyện lớn như thế, một mình bà làm có thể đảm đương chứ?

Rèm xe vén lên, nhìn ra ngoài, bà không có phát hiện tung tích bất luận kẻ nào, ngay cả phu xe đánh xe ngựa cho bà cũng không thấy. Dương bà bà trong lòng biết không ổn, bà phải lập tức chạy trở về báo cho Tuyệt Nhi, để hắn biết người Đoan Mộc Gia tộc mai phục ở nơi này.

“Dương bà bà? Ngươi ở đâu?”

Dương bà bà lôi kéo quải trượng, thật vất vả mới nhảy xuống xe, chợt nghe phía sau rừng truyền tới một thanh âm, nàng nghe được thanh âm này, không phải là Vân Khê còn có thể là ai?

Không xong, người Đoan Mộc Gia vẫn chưa đi xa, đang ở phụ cận mai phục.

Dương bà bà ở trong lòng tự đánh giá, Tuyệt Nhi coi trọng nha đầu này như thế, nếu nàng bị người của Đoan Mộc Gia bắt, mang đi uy hiếp Tuyệt Nhi, Tuyệt Nhi sợ rằng có đánh cược cả tánh mạng của mình để đi cứu nàng. Nàng quyết không cho phép chuyện như vậy phát sinh!

Sau khi tự đánh giá, Dương bà bà dung sức ở cổ họng, lớn tiếng gào thét nói: “Không nên tới đây! Nơi này có mai phục, ”

“Sưu…… ” một mủi tên nhọn đột nhiên từ sau lưng nàng bắn tới, xuyên thấu trái tim của nàng.

Dương bà bà dùng một hơi cuối cùng, lớn tiếng gào thét: “Nhanh đi nói cho Tuyệt Nhi, nơi này có mai phục”

Thân thể của Dương bà bà ngã trên mặt đất, thần sắc của Lãnh Mi Nhi khẽ biến, ánh mắt quét về phía Đoan Mộc Hanh, hắn đang từ từ thu hồi ám tiễn.

” Ngươi đang làm cái gì? Ai bảo ngươi giết nàng?”

Đoan Mộc Hanh xem thường nói: “Ngươi không phải là muốn dẫn tiểu tiện nhân kia vào vòng mai phục sao? Không giết lão bà kia, tiểu tiện nhân kia rút lui thì làm thế nào?”

Lãnh Mi Nhi mang nét mặt không vui, bất quá việc đã đến nước này, nàng cũng bất chấp nhiều như vậy nữa, hiện tại nàng chỉ muốn nhanh lên một chút đem tiểu tiện nhân Vân Khê kia bắt được, sau đó hung hăng trả thù nàng ta.

Quyển 3 - Chương 10: Phu Quân Chính Là Dùng Để Bán Đứng

Chương V10: Phu Quân Chính Là Dùng Để Bán Đứng Vân Khê nghe được tiếng la của Dương bà bà, lập tức dừng bước, đứng ở trên cây thấy tận mắt Dương bà bà trúng tên té xuống, lòng của nàng cũng nhói lên.

Ghê tởm!

Người Đoan Mộc Gia cư nhiên ác độc như thế, đối với một lão nhân cũng không buông tha.

Làm sao bây giờ?

Xa xa, thấy tay Dương bà bà tựa hồ còn có chút cử động, chẳng lẽ còn cứu được..... Nhưng nếu để bọn họ lấy Dương bà bà uy hiếp Thiên Tuyệt, Thiên Tuyệt là người trọng tình cảm, chuyện đến lúc đó có thể sẽ xử lý không tốt.

Thay vì để cho bọn họ bắt lấy Dương bà bà làm con tin, chẳng thà để nàng chính mình làm mồi, sẽ tiện hành động hơn. Trong lòng quyết định xong, nàng nhảy xuống cây, từ trên người lấy ra môt thanh chủy thủ, ở trên thân cây lưu lại tin tức.

“Dương bà bà!” Vân Khê đi tới vị trí của Dương bà bà ngã xuống, dò xét mạch đập của nàng, nàng nhíu lông mày thở dài, đã muộn.

Bốn phía có tiếng bước chân tới gần, Vân Khê vẫn không để ý đến, chẳng qua là trấn định ôm lấy Dương bà bà từ trên mặt đất, đem nàng đưa vào xe ngựa. Người đã đi, cũng không thể để thi thể bà vứt bỏ nơi hoang dã.

“ Vân Khê, chết đến nơi, mà ngươi còn rất trấn định.”

Thanh âm này có chút quen thuộc, Vân Khê buông xuống màn xe, quay đầu nhìn lại, mi tâm không khỏi cau lại.

“Lãnh Mi Nhi?”

” Không nghĩ tới ta sẽ ở chỗ này sao? Vân Khê, ngươi đã cướp đi của ta hết thảy, hôm nay ở chỗ này ta muốn mạng ngươi!” Lãnh Mi Nhi cười lạnh, hướng Đoan Mộc Hanh nháy mắt, “Đoan Mộc công tử, nàng là người Long Thiên Tuyệt yêu mến nhất, chỉ cần ngươi giết nàng, ta bảo đảm Long Thiên Tuyệt nhất định sẽ nổi điên, đau đến không muốn sống”

Lúc nói lời này, đáy mắt nàng có một tia khoái cảm được trả thù, còn có nồng đậm sự không cam lòng. Tại sao nàng ta có thể được Tuyệt yêu, mà nàng nỗ lực lâu như vậy, đợi chờ lâu như vậy, nhưng cái gì cũng không có nhận được, ngược lại còn tổn thất một thân công lực, thế giới này sao mà bất công như thế?

Nàng nghĩ không ra, bàn về xinh đẹp, nàng căn bản không thua Vân Khê; bàn về tài trí, nàng cũng tuyệt đối sẽ không bại bởi nàng ta; bàn về tình cảm đối với Tuyệt, nàng lại càng không thể nào bại bởi nàng ta!

Nhưng vì cái gì hết lần này tới lần khác, Tuyệt cuối cùng lại lựa chọn Vân Khê, mà không phải nàng chứ?

Nàng càng nghĩ càng không cam lòng.

“ Đoan Mộc công tử, ngươi nói ta cùng nàng so sánh với nhau, rốt cuộc ai đẹp hơn?” ánh mắt Lãnh Mi Nhi nhìn về phía Đoan Mộc Hanh, mị thái bộc phát quanh mình.

Đoan Mộc Hanh bị diễm phúc đột nhiên tới, thì giống như điện giật, bị nàng thoáng nhìn như vậy, toàn thân xương cốt cũng muốn nhũng ra, nhanh chóng đáp “Đẹp! đẹp! Ta nói, đương nhiên là tôn giả đại nhân ngươi đẹp hơn!”

Hắn bảy hồn chín phách tất cả đều bị Lãnh Mi nhi lấy đi rồi, nơi nào còn có tâm tư đi nghĩ xem rốt cuộc ai đẹp hơn, hắn thậm chí đến con mắt cũng chưa từng nhìn Vân Khê một cái.

Lãnh Mi nhi nhếch nhẹ lên đuôi lông mày, hướng Vân Khê ném đi một ánh mắt khiêu khích, vô cùng đắc ý. Ý kia giống như đang nói…, xem đi, cũng không phải trong mắt của toàn bộ nam nhân trên cõi đời này để chỉ có một mình Vân Khê ngươi!

Vân Khê nhàn nhạt liếc nàng, nữ nhân này trong lòng có phải biến thái hay không, tùy tiện kéo một người đàn ông nói nàng đẹp, thì nàng đã vui vẻ như vậy, thật không biết đến tột cùng trong lòng nàng đang nghĩ gì.

” Các ngươi tân tân khổ khổ ở chỗ này mai phục, sẽ không phải chỉ vì muốn giết một người đáng giá chứ? Vân Khê ta khi nào đã thành đại nhân vật, đáng giá để nhiều vị trưởng lão tự mình ra tay như vậy?”

“Ngươi là một trong đầu những sỏ hại chết Nhị trưởng lão, ngươi chết chưa hết tội!” Bát trưởng lão tức giận nói.

Vân Khê khoát tay nói: “Nè nè, các ngươi nói sai rồi! Ta cũng là người bị hại, là Nhị trưởng lão muốn giết ta, mà không phải ta muốn giết Nhị trưởng lão a. Hơn nữa, cuối cùng người giết Nhị trưởng lão là Long Thiên Tuyệt, không phải là ta! Các ngươi muốn tìm đầu sỏ giết Nhị trưởng lão, thì phải tìm Long Thiên Tuyệt mới đúng, liên quan gì ta chứ? Trừ khi các ngươi sợ mình đấu không lại Long Thiên Tuyệt, cho nên đặc biệt tới tìm ta, đem ta trở thành quả hồng mềm mà nắm?”

Có đôi khi, phu quân chính là dùng để bán đứng, ai bảo thực lực của hắn làm cho nàng luôn luôn đã mơ ướt chứ?

Ba vị trưởng lão liếc nhau một cái, cũng có chút kinh ngạc bởi lời nói của nàng, nếu bọn họ không nhớ lầm, ngày đó nàng gặp nạn, Long Thiên Tuyệt liều lĩnh đi cứu nàng, làm sao mà nàng chẳng những không cảm kích, ngược lại còn dùng lời nói bán đứng Long Thiên Tuyệt đây? Nữ nhân a, chính là động vật hay thay đổi!

“ Long Thiên Tuyệt chúng ta tất nhiên phải giết, nhưng ngươi, cũng đừng mơ tưởng thoát chết!”

Lãnh Mi Nhi ở một bên âm u cười nhẹ: “Tiểu tiện nhân, ngươi rốt cục đã lộ ra bản tính rồi! Uổng công Tuyệt thích ngươi như vậy, quan tâm ngươi, nhưng khi sống chết trước mắt, ngươi cư nhiên bán đứng hắn, một nữ nhân lòng dạ thay đổi như ngươi, căn bản không đáng giá được Tuyệt sủng ái!”

” Ngươi ghen tỵ với ta sao? Đáng tiếc, cho dù ngươi cố gắng như thế nào, thì Thiên Tuyệt cũng không thích ngươi, thậm chí đến con mắt cũng sẽ không nhìn ngươi một cái. Biết tại sao không? Bởi vì ngươi mới là con tiện nhân kia, không chỉ người tiện, miệng tiện, lòng còn tiện hơn!”

Vân Khê hếch mũi nhìn chằm chằm nàng ta, một lần rồi một lần đánh mạnh vào tim nàng ta, nàng chính là cố ý muốn chọc giận nàng ta, làm cho nàng ta mất đi lý trí. Nàng rất muốn biết, Lãnh Mi nhi sau khi mất đi võ công, còn có khả năng gì.

“Ngươi.....” Lãnh Mi nhi giận đến sắc mặt trắng bệch, dưới chân cũng xụi lơ theo, sau khi bị Long Thiên Tuyệt phế bỏ võ công, thân thể nàng so với thường nhân còn suy yếu hơn, cho nên mới thống hận Vân Khê như thế, đem chuyện mất võ công của mình toàn bộ mất đổ lên đầu Vân Khê.

“Tôn giả đại nhân, ngươi không sao chớ?” Đoan Mộc Hanh tiến lên đở nàng, trong nháy mắt vịn nàng, hắn nhạy cảm dò được nội lực đối phương, đáy lòng không khỏi lấy làm kinh hãi, thì ra Huyền Long tôn giả đã mất đi nội lực, Lãnh Mi nhi không chấp nhận hảo ý của hắn, lạnh lùng đẩy hắn ra, nàng cho tới bây giờ đều thích sạch sẽ, nhất là đối với nam nhân. Nàng chưa bao giờ để cho nam nhân đụng bất kỳ nơi nào trên thân thể của nàng, trừ Long Thiên Tuyệt, phàm là nam nhân chạm qua nàng, không phải là gảy tay thì chính là đứt chân, tóm lại đều không có kết quả tốt. Chỉ tiếc, hiện nay nàng mất đi võ công, không có bản lãnh như ngày xưa muốn gió có gió muốn mưa có mưa nữa, nên chỉ có thể tạm thời nhẫn nại.

“Đoan Mộc công tử, ngươi còn do dự cái gì? Giết nàng!”

Khóe môi Đoan Mộc Hanh, nhếch ra nụ cười lạnh tàn khốc: “Đáng tiếc cho một Đại mỹ nhân, cứ như vậy mà chết.....,... Đáng tiếc! Bất quá ai bảo ngươi chọc cho tôn giả đại nhân chúng ta tức giận?”

Hắn hướng Lãnh Mi nhi ném đi một ánh mắt quyến rũ lấy lòng, từ bên hông rút ra kiếm.

Vân Khê bình tĩnh nhìn hai người trước mắt, trong đầu vụt sáng ra

ba chữ ‘cẩu nam nữ’, không sai, chính là cẩu nam nữ! Nói thật, hai người thật đúng là xứng đôi, một bị coi thường, một thích bị coi thường, trời sanh một đôi! Nàng lạnh lùng nhếch môi, chỉ cần nàng muốn, nàng tùy lúc có thể biến mất tại chỗ. Chẳng qua là chưa tới cuối cùng, nàng không muốn bại lộ thực lực của mình, nàng lo lắng bọn họ lấy thi thể của Dương bà bà uy hiếp Long Thiên Tuyệt, cho nên hiện tại tận lực trì hoãn thời gian, hy vọng có thể đợi Long Thiên Tuyệt dẫn người đến đây trợ giúp.

“Đi chết đi!” Đoan Mộc Hanh phun ra ba chữ Thị Huyết.

“Đến tột cùng là ai sống ai chết, còn không biết được đâu.” Vân Khê một bước vừa bước ra, thì không chút nào yếu thế, nắm ngân châm, giấu diếm thực lực, để tùy thời có phá đá xé trời!

Ánh mắt đụng vào nhau, khí thế trong phút chốc ngưng tụ.

Đoan Mộc Hanh có chút giật mình, không ngờ trên người nữ nhân này lại có khí thế như vậy, sự miệt thị trong lòng hắn từ từ thu liễm, chuyển làm ngưng trọng.

Chiến cuộc hết sức căng thẳng.

“Dừng tay!” trong lúc chỉ mành treo chuông, từ nơi xa đột nhiên truyền tới một thanh âm, quát bảo ngưng lại trận đấu này.

Người tới chính là Đại trưởng lão.

“Phụ thân.” Đoan Mộc Hanh thấy phụ thân, vội vàng thu liễm kiêu căng.

Ánh mắt Đại trưởng lão lạnh lùng thâm trầm lần lượt quét qua nhi tử cùng ba tên trưởng lão còn lại, tầm mắt trải qua người Lãnh Mi nhi,

ánh mắt hắn dừng lại một cái, nhưng ngay sau đó thì toát ra vài phần nghi ngờ.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Người nào cho phép các ngươi một mình ở chỗ này mai phục?” giọng nói của Đại trưởng lão bất thiện.

Đoan Mộc Hanh tiến lên hồi bẩm nói: “Phụ thân, nàng là nữ nhân Long Thiên Tuyệt quan tâm nhất, chỉ cần giết nàng, chúng ta coi như là vì Nhị trưởng lão báo thù.”

Sắc mặt nghiêm nghị của Đại trưởng lão thoáng chốc âm trầm đi xuống, lạnh lùng nói: “Ngươi nói, nàng là nữ nhân Long Thiên Tuyệt quan tâm nhất, vậy nếu chúng ta giết nàng, chẳng phải là cùng Long Thiên Tuyệt kết tử thù sao? Đến lúc đó hắn dưới cơn nóng giận hắn giết đi Tiểu Tĩnh, như vậy Đoan Mộc Gia chúng ta chẳng phải sẽ...”

Ở thời khắc mấu chốt, hắn đã dừng lại lời nói, bí mật có liên quan đến Đoan Mộc Gia, hắn trăm triệu lần không thể tiết lộ. Chỉ cần vừa nghĩ tới mất đi Đoan Mộc Tĩnh, thần khí trong tay của hắn sẽ biến thành phế liệu không dùng được, trong lòng hắn liền như có lửa đốt. Hiện nay cái gì cũng không trọng yếu, giữ được Đoan Mộc Tĩnh, bảo vệ cho cơ nghiệp trăm ngàn năm của Đoan Mộc Gia tộc, đó mới là quan trọng nhất. Lãnh Mi Nhi vừa nghe thấy, trên khuôn mặt nhỏ quyến rũ nhắn lập tức hiển lộ ra vẻ dữ tợn, vội la lên: “Không được, tiểu tiện nhân kia không thể giữ, phải giết!”

Quen làm một trong tứ đại tôn giả của Thánh cung rồi, nên dù nàng hiện tại mất đi võ công hai tay trói gà không chặc, nhưng vẫn vênh mặt hất hàm sai khiến, khí thế cậy mạnh vẫn không giảm.

Đại trưởng lão nhíu mày lại, rất bất mãn thái độ của nàng, trầm giọng nói: “Ngươi tính làm gì đó, dám đối với Đoan Mộc Gia tộc chúng ta quơ tay múa chân sao?”

“Phụ thân, nàng là Huyền Long tôn giả của Thánh cung —” Đoan Mộc Hanh thấp giọng giải thích.

Lại không nghĩ tới Đại trưởng lão căn bản không có ưa cái khoản sổ sách của Thánh cung, thậm chí hắn hừ lạnh, một bộ dạng căm phẫn trào dâng nói: “Hừ, Thánh cung? Phàm là thứ từ Thánh cung ra, cũng chưa từng có một thứ nào tốt! Ngày xưa còn có một Thiên Long tôn giả đáng giá để lão phu tôn trọng, đáng tiếc kể từ khi Thiên Long tôn giả rời đi Thánh cung, Thánh cung chỉ còn lại yêu ma chướng khí, hèn hạ không chịu nổi, nơi nào còn có cái gì thánh khiết?”

Di? Không nghĩ tới Đại trưởng lão này đối với Thiên Long tôn giả lại rất có hảo cảm, nếu hắn biết được cừu gia của bọn hắn, cũng chính là Long Thiên Tuyệt, chính là Thiên Long tôn giả ngày xưa, không biết hắn rốt cuộc sẽ nghĩ gì, sẽ phản ứng như thế nào? Vân Khê ở trong lòng suy tư. Không chỉ nàng nghĩ như vậy, ngay cả Lãnh Mi Nhi cũng nghĩ đến điểm này, ánh mắt lóe lên, trong lòng không khỏi có chút bối rối. Con vịt đun sôi đã tới tay, nàng trăm triệu lần không ngờ rằng đột nhiên lại nhô ra một Đại trưởng lão tới ngăn cản, kiếm chuyện.

Đại trưởng lão đem tầm mắt khinh miệt xẹt qua trên người Lãnh Mi Nhi, khi rơi vào trên người Vân Khê, giọng nói cũng hơi cải thiện chút ít: “Vị cô nương này, lần này chúng ta tới không phải là vì trả thù, mà chỉ muốn cùng Lăng Thiên Cung nói chuyện, để nghênh đón tiểu thư nhỏ của Đoan Mộc Gia chúng ta. Lần này còn cần cô nương cùng lão phu đi một chuyến, lão phu bảo đảm nhất định sẽ cô nương như khách quý, tuyệt đối sẽ không để cho người ta đả thương cô nương dù một sợi lông. Đợi đến khi lão phu cùng Lăng Thiên Cung đàm chuyện thỏa đáng, lão phu sẽ để cô nương rời đi.”

“Phụ thân,”

” Đại trưởng lão”

Đoan Mộc Hanh cùng ba vị trưởng lão tất nhiên là không cam lòng, rối rít muốn ngăn cản.

“Im miệng! ý Lão phu đã định, các ngươi chớ có nhiều lời!” Đại trưởng lão thật giống như hạ xuống quyết tâm, dứt khoác cắt đứt bọn họ.

Vân Khê nháy mắt, hàng vạn hàng nghìn tâm tư ở đáy mắt xẹt qua, rồi trầm ngâm nói: “Đi với các ngươi một lần cũng không sao, bất quá ta có một điều kiện.”

Đại trưởng lão nói: “Cô nương xin nói.”

Nhìn hướng xe ngựa, Vân Khê dằng dặc nói: “Để cho người ta đem xe ngựa này mang đến Lăng Thiên Cung, không được tự ý động thi thể trên xe ngựa.”

“Cô nương xin yên tâm, lão phu nhất định sẽ sai người đem việc này làm thỏa đáng.” Đại trưởng lão không chút do dự đáp ứng, chỉ cần có con tin trong tay, những còn lại không quan trọng lắm.

Vân Khê gật đầu, liền theo Đại trưởng lão rời đi rừng cây, Đại trưởng lão đối với nàng cũng rất khách khí, không để cho người ta đem nàng trói lại, mà chỉ phái bốn gã cao thủ theo sát chung quanh, đồng thời còn có chính hắn tự mình theo dõi, vậy sẽ không sợ nàng chạy trốn vô ảnh vô tung.

Ba vị trưởng lão thấy Đại trưởng lão ý đã định, khó sửa đổi, cũng chỉ thở dài đi theo, yên lặng theo dõi kỳ biến.

Hai người Đoan Mộc Hanh cùng Lãnh Mi nhi đi ở phía sau, Lãnh Mi nhi giận đến cả người phát run, một bụng tức giận không chỗ phát tiết, không thể làm gì khác hơn là hướng về phía Đoan Mộc Hanh reo lên: “Phụ thân ngươi rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Tại sao lại đối với nàng khách khí như thế?”

Đoan Mộc Hanh chân mày nhíu lại, sóng mắt lưu chuyển, nói: “Này.....Chuyện này nói rất dài dòng. Tôn giả đại nhân không bằng nhẫn nại, có lẽ còn có thể tìm được cơ hội giết tiểu tiện nhân kia.”

Lãnh Mi Nhi bộ dạng phục tùng trầm ngâm một phen, Lăng Thiên Cung thì nàng trở về không được rồi, tạm thời cũng chỉ phải làm như vậy, đáy mắt xẹt qua vẻ ngoan lệ. Nàng cắn răng, hận không được đem Vân Khê bầm thây vạn đoạn!

Đoan Mộc Hanh ngó chừng gương mặt nghiêng của nàng, ánh mắt sáng rực, từ trước hắn trăm phương ngàn kế muốn đến gần nàng, hướng nàng lấy lòng, đáng tiếc mỗi lần đều bị nàng vứt qua không để ý tới, hiện tại tốt rồi, nàng có chuyện cầu cạnh hắn, như vậy hắn không phải là sẽ..... Đoan Mộc Hanh cười nham nhở, vẻ mặt thèm thuồng.

Giờ phút này trong lòng Lãnh Mi Nhi chỉ muốn làm sao để đưa Vân Khê vào chỗ chết, nơi nào mà thấy khuôn mặt hiểm ác không có hảo ý của hắn? Bất quá cho dù nàng có thấy, thì nàng cũng sẽ cùng đi theo hắn như cũ, bởi vì ở đáy lòng nàng, nhìn Vân Khê chết như thế nào, làm sao chịu hành hạ, mới là chuyện làm cho trong nội tâm nàng hả giận nhất.

Xe ngựa chở thi thể Dương bà bà trở về Lăng Thiên Cung, trong Lăng Thiên cung nhất thời nhấc lên sóng to gió lớn.

Huynh đệ Long Thiên Tuyệt nhìn thi thể Dương bà bà bị chặt đứt

đường sóng, đau buồn lan tràn trong lòng, song càng làm cho Long Thiên Tuyệt tức sùi bọt mép chính là, bên trong xe ngựa còn có một phong thư, trong thư tuy nói năng có nhiều uyển chuyển, nhưng tóm lại vẫn đi đến một chuyện: Vân Khê hiện tại rơi vào trong tay Đoan Mộc Gia tộc, muốn cứu nàng, nhất định phải đem Đoan Mộc Tĩnh đi trao đổi!

Giết bà vú từ nhỏ nuôi lớn hắn không nói, hiện tại còn bắt đi nữ nhân hắn yêu mến nhất, Đoan Mộc Gia tộc rốt cuộc ăn mấy viên can đảm, dám khiêu khích hắn như thế? Bọn họ nghĩ Long Thiên Tuyệt hắn là con cọp giấy, chẳng qua chỉ được vẻ bề ngoài, nên bất luận kẻ nào cũng có thể khi dễ sao?

“Người đâu!”

“Có Thuộc hạ!”

Nghe được tôn chủ kêu một tiếng, các đệ tử Lăng Thiên Cung đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng, cùng kêu to lên, thề phải đưa Tân phu nhân bọn họ cứu trở lại, bọn họ đến phu nhân còn giữ không được, thì sau này Lăng Thiên Cung làm mà đứng ở trên giang hồ?

Long Thiên Tuyệt tức giận tận trời, đang muốn phát hiệu lệnh, liều lĩnh diệt Đoan Mộc Gia tộc, song nói vừa muốn nói ra khỏi miệng, hắn lại thu trở về, từ từ bình tâm tịnh khí, tỉnh táo suy tư.

Người của Đoan Mộc Gia tộc tất nhiên đáng hận, bất quá trước mắt còn không phải thời cơ để gây chiến, đầu tiên phải đem người cứu ra mới là thượng sách. Hơn nữa, Khê Nhi có Na Di thuật, nếu nàng muốn chạy trốn, lúc nào cũng đều có cơ hội. Nàng sở dĩ đi theo người của Đoan Mộc rời đi, có lẽ là có duyên cớ khác?

Ánh mắt thâm thúy từ từ lắng đọng, giọng nói Long Thiên Tuyệt bình thản phân phó: ” Băng hộ pháp, hiện tại ngươi lập tức đi trước Bắc Tương quốc, cùng Viêm hộ pháp hội hợp, Bổn Tôn mệnh lệnh cho các ngươi trong thời gian ngắn nhất phải nắm trong tay cơ nghiệp căn bản của Đoan Mộc Gia tộc ở Bắc Tương Quốc, một khi Bổn Tôn ra lệnh một tiếng, liền hoàn toàn phá hủy bọn họ! Lần này, Bổn Tôn muốn đem Đoan Mộc Gia tộc nhổ tận gốc rể, để cho bọn họ biết, giết thân nhân của Bổn Tôn, động người Bổn Tôn quan tâm nhất, đến cuối cùng sẽ có kết quả như thế nào!”

“Dạ, tôn chủ! Thuộc hạ nhất định không làm nhục sứ mạng!” Băng hộ pháp yên lặng không tiếng động, nhưng trong nháy mắt con ngươi bắn ra ánh sáng khác thường, Lăng Thiên Cung đã lâu không có động tác lớn như thế, nàng biết tôn chủ lần này thật sự tức giận rồi, cũng chỉ có Dương bà bà cùng phu nhân mới có thể để cho tôn chủ tức giận như thế.

Vân hộ pháp ngẩng đầu liếc thần sắc tôn chủ, đáy mắt cũng dâng lên ngọn lửa, rốt cục, tôn chủ đã quyết định muốn thả tay hành động rồi. Lăng Thiên Cung an phận ở một góc đích xác là không tệ, nhưng như vậy sẽ dễ dàng tiêu trừ ý chí con người, yên lặng lâu như vậy, cũng đã đến lúc đại triển quyền cước, làm một phen đại sự oanh oanh liệt liệt.

Không chỉ hắn mong đợi, mà các đệ tử còn lại của Lăng Thiên Cung cũng một phen nhiệt huyết sôi trào bừng bừng khí thế.

Hiện trường, chỉ có thị nữ Tiểu Lạc bị làm cho sợ đến cả người phát run, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, nàng bất quá chỉ muốn trừ đi Tân phu nhân, khiến cho mình có cơ hội lấy được tôn chủ sủng ái, cho nên mới đáp ứng đề nghị của Lãnh cô nương, làm cho Tân phu nhân xuất cung, nhưng nàng vạn lần không nghĩ tới vì vậy mà hại chết Dương bà bà. Dương bà bà đối với nàng ân trọng như núi, tựa

như thân nhân của nàng, nhưng bây giờ bởi vì nàng mà chết, trong nội tâm nàng hối hận vạn phần. Ngoài hối hận ra, nàng sợ nhiều hơn, nhưng nếu tôn chủ quả thật đem phu nhân cứu trở lại, bọn họ có thể hoài nghi đến trên đầu của nàng hay không?

Dưới chân mềm nhũn, nàng suýt nữa là ngã xuống đất.

Ánh mắt Long Thiên Tuyệt nhạy cảm bắn về phía nàng, nhận thấy được nàng có cái gì không đúng, ánh mắt ngó chừng nàng cũng trở nên càng thêm sắc bén.

Tiểu Lạc tiếp thu ánh mắt hồ nghi của hắn, cả người chấn động, theo bản năng hướng về phía trước ngã xuống thi thể của Dương bà bà, khóc rống lên: “Bà bà, người chết được thật thê thảm! Người mất đi rồi, Tiểu Lạc sau này phải làm cái gì bây giờ? Bà bà.....” Khóc khóc, nàng đang nhớ lại Dương bà bà ngày thường đối với nàng thật là tốt, sau này không thể gặp lại nữa rồi, nên động tình cảm thật, khóc đến thiên hôn địa ám, tình chân ý thiết, làm mọi người cũng nhịn không được mà động dung.

Long Thiên Thần ửng đỏ tròng mắt, cũng đang vì Dương bà bà chết đi mà cảm thấy bi thương, hiện tại thấy Tiểu Lạc khóc đến thương tâm như thế, liền tiến lên an ủi: “Bà bà chết đi không thể sống lại, ngươi cũng đừng quá đau lòng, sau này ngươi đi đến Hoa Đào Tiểu trúc hầu hạ Thượng Quan cô nương đi.”

Tiểu Lạc từ trong khóc rống, ngước mặt, không ngừng mà khóc thút thít, trong bụng thì lại mừng rỡ.

Hoa Đào Tiểu trúc mặc dù ở trong phạm vi Lăng Thiên Cung, nhưng cũng là một chỗ yên tĩnh nhất, tôn chủ từng hạ lệnh, không cho phép bất luận kẻ nào bước vào Hoa Đào Tiểu trúc, quấy rầy đến Thượng Quan cô nương thanh tu.

Nghe nói tôn chủ cùng Thượng Quan cô nương có chuyện đặc thù sâu xa, nếu nàng đi đến Hoa Đào Tiểu trúc hầu hạ Thượng Quan cô nương, như vậy đến lúc đó, cho dù phu nhân muốn tìm nàng gây phiền phức, cũng sẽ e ngại tầng quan hệ này, mà không dám tùy ý động nàng?

Tiểu Lạc tuy nghĩ tới viễn cảnh tươi đẹp, nhưng trên mặt vẫn là vẻ bi thống như cũ.

Long Thiên Tuyệt trong lòng nhớ đến an nguy của Vân Khê, nên cũng không có chú ý nàng nhiều.

Vân Khê đi theo đoàn người Đại trưởng lão tới một cái trấn nhỏ ở biên giới Bắc Tương quốc, trú ngụ tại một nhà trọ tương đối xa hoa. Đại trưởng lão phân phó, an bài cho nàng một mình một phòng, trong phòng có giường lớn, gian phòng lại thoáng mát, trừ không được tự do bước ra cửa phòng một bước, thì còn lại đãi ngộ đều không tệ.

“Vân tiểu thư, chỗ ở đơn sơ, ủy khuất ngươi ở tạm mấy ngày, đợi lão phu cùng Long tôn chủ gặp mặt, sẽ lập tức đưa Vân tiểu thư trở về.”

Đại trưởng lão ra vẻ đạo mạo nói một câu sau, liền để lại bốn gã cao thủ trông chừng nàng, nàng nhìn ra được bốn gã cao thủ này không phải kẻ đầu đường xó chợ, Huyền giai của mỗi người đều ở trên nàng. Hắn sở dĩ phải cẩn thận như vậy, thứ nhất là phòng ngừa nàng chạy trốn, thứ hai là phòng ngừa con của mình cùng Tam đại trưởng lão giở trò với nàng, phá hư kế hoạch cùng Long Thiên Tuyệt hòa đàm để trao đổi Đoan Mộc Tĩnh của hắn.

Vân Khê tay chân mở rộng, nằm ngửa ở trên gường lớn ấm áp, nghĩ thầm, hiện tại có nên trở về Lăng Thiên Cung hay không, nhưng lại nghĩ, nàng mơ hồ cảm thấy lần này người của Đoan Mộc Gia tộc

đến Lăng Thiên Cung quả thật có chuyện kỳ hoặc. Lúc trước bọn họ còn không tiếc hết thảy phái sát thủ muốn đuổi giết Đoan Mộc Tĩnh, thậm chí còn mời được thiên hạ đệ nhất sát thủ Độc Cô Mưu. Nhưng bây giờ thái độ lại khác thường, chẳng những vội vàng muốn tìm về Đoan Mộc Tĩnh, mà còn lo lắng Long Thiên Tuyệt sẽ tức giận giết Đoan Mộc Tĩnh, đây không phải là muốn giữ được tánh mạng Đoan Mộc Tĩnh thì là cái gì?

Trước sau phản ứng khác lạ như thế, rốt cuộc là vì cái gì?

Trong đầu bỗng nhiên xẹt qua lời Hách Liên Tử Ngọc từng đã nói, trong thập đại gia tộc, mỗi gia tộc đều sẽ có một đệ tử có năng lực đặc thù, cũng chỉ có người này mới có năng lực mở ra lực lượng của thần khí..... Bọn họ vội vả muốn tìm Đoan Mộc Tĩnh như thế, chẳng lẽ vì nguyên nhân này, Đoan Mộc Tĩnh chính là người duy nhất trong Đoan Mộc Gia tộc có năng lực đặc thù này?

Trong phút chốc nàng từ trên giường ngồi dậy, càng nghĩ càng cảm thấy khả năng này thành lập. Bọn họ nhất định đã tìm khắp cả gia tộc mới để có được người duy nhất có thể mở ra lực lượng thần khí, nhưng không có chút thu hoạch nào, cho nên bọn họ liền đem lực chú ý toàn bộ đặt ở trên người Đoan Mộc Tĩnh. Bởi vì nàng vẫn còn là con nít, nên ngày thường không người nào chú ý, sợ rằng đến chính nàng cũng không biết mình có loại này năng lực đặc thù này hay không, cho nên những người khác càng sẽ không hoài nghi đến nàng. Nếu không phải Đoan Mộc Gia tộc thật vô kế khả thi rồi, thì làm gì lại đem hy vọng cuối cùng ký thác vào trên người một cô bé chứ?

Người mở ra lực lượng thần khí, thần khí..... Ánh mắt của nàng đột nhiên sáng lên, trong đầu không khỏi hiện ra một giả thiết to gan, trên thực tế người của Đoan Mộc Gia tộc cũng không xác định được Đoan Mộc Tĩnh có phải là người duy nhất có thể mở ra lực lượng thần khí hay không, như vậy bọn họ rất có khả năng sẽ mang theo

thần khí, để xác nhận suy nghĩ trong lòng bọn họ.

Thần khí, đệ nhất thần khí rốt cục cũng hiện thế sao?

Trong ánh mắt Vân Khê tràn đầy cuồng nhiệt, lòng dạ hưng phấn không thôi, nàng quyết định, nàng tạm thời không đi, nàng nhất định phải thăm dò rõ ràng rồi đi cũng không muộn!

Đang suy nghĩ, thì ngoài cửa truyền đến mấy tiếng bước chân.

“Tránh ra, Bổn Tôn muốn đi vào!” Vừa nghe thấy tiếng nói ngang ngược kiêu ngạo bá đạo cũng biết là Lãnh Mi Nhi.

Tứ đại cao thủ canh giữ nửa phần mặt mũi cũng không cho nàng, giọng nói lạnh như băng: “Nơi này là Đoan Mộc Gia, chúng ta chỉ nhận lệnh Đại trưởng lão, không nhận biết cái gì tôn giả hay không tôn giả.”

“Lớn mật! Các ngươi dám đối với Bổn Tôn bất kính?” Lãnh Mi Nhi tức giận, không nghĩ tới chỉ là một nô tài của Đoan Mộc Gia cũng có thể đối với nàng không thèm nhìn như thế, cơn giận này nàng làm sao có thể nhịn xuống chứ?

“Chuyện gì?” Đoan Mộc Hanh xa xa đi tới, nghe được hai bên tranh chấp.

Tứ đại cao thủ thấy Đoan Mộc Hanh tới đây, thần sắc mới trở nên cung kính chút ít, hồi bẩm nói: “Đại công tử, Đại trưởng lão phân phó, bất luận kẻ nào cũng không được đi vào căn phòng này, nữ nhân này không nên đi vào, cho nên chúng ta mới.....”

Đoan Mộc Hanh khẽ khoát tay, trong lòng đã hiểu đại khái, quay đầu cười híp mắt nhìn về phía Lãnh Mi nhi nói: ” Tôn giả đại nhân, bốn

người bọn họ cũng là vì chức trách, phụ thân ta đã phân phó, không cho bất luận kẻ nào đi quấy rầy nàng ta, ta xem hay là bỏ đi. Nếu ngươi thật sự muốn dạy dỗ cái tiểu tiện nhân này, đợi đến khi phụ thân ta cùng Long Thiên Tuyệt thỏa thuận xong chuyện trao đổi con tin, đến lúc đó ta sẽ giúp ngươi giết nàng cũng không muộn."

Hai mắt Lãnh Mi Nhi nhìn chằm chằm cửa phòng, không cam lòng hừ lạnh: "Chỉ cần tiểu tiện nhân này một ngày không chết, cuộc sống của ta hàng ngày khó an!" Ngữ điệu nàng cố ý lên cao, giống như là đặc biệt nói cho người bên trong cửa nghe.

"Đừng tức giận, đừng tức giận, không bằng đi phòng ta uống mấy chén, để cho ta suy nghĩ thật kỹ biện pháp để đối phó nàng." Đoan Mộc Hanh nửa mời nửa dắt đem nàng mang khỏi cửa phòng, hai tay sờ ôn hương nhuyễn ngọc, lòng cũng dâng lên một trận nhộn nhạo, một đôi mắt dâm tà cũng bắt đầu không khống chế ở trên thân thể linh lung mạn diệu của nàng mà đánh giá.

Lãnh Mi nhi đang nổi nóng, cũng quên mất có nam nhân đụng vào nàng, chỉ híp lại mắt lạnh, dưới đáy lòng đang tính toán kế hoạch.

Vân Khê nghe nhất thanh nhị, chuyện tính toán của hai người ngoài cửa, đáy lòng không khỏi cười lạnh, nữ nhân chết tiệt, muốn hại chết ta, không dễ dàng như vậy!

Nàng tiếp tục đưa hai tay lên gối đầu, nằm ngửa ở trên mặt giường lớn, trong lòng suy nghĩ phải làm thế nào để trộm thần khí đây.

Nghĩ đi nghĩ lại, hai đầu lông mày nàng hiện lên vẻ sầu lo, tự nhủ "ThiênTuyệt biết được ta bị người Đoan Mộc Gia bắt, hắn nhất định sẽ lo lắng! Không biết hắn có thấy ký hiệu ta để lại hay không..... "

Thở dài một cái, bên giường bỗng nổi lên một trận gió nhẹ, Vân Khê

kinh ngạc, trước mắt đột nhiên nhanh chóng hiện lên một bóng đen, một cái tay che lên miệng nàng.

” Ngô ngô!” Vân Khê mở to hai mắt, thấy rõ người trước mắt, nên tất cả phản xạ có điều kiện tấn công hành động công kích cũng toàn bộ thu trở lại. Nàng từ từ kéo xuống cái tay kia, không tiếng động dùng khẩu hình kinh hô: “Thiên Tuyệt?!”

Trường sam màu đen, tóc đen dài như mực, còn có một gương mặt tuấn mỹ nhân thần căm phẩn, đang có chút sầu lo……..

Người đột nhiên xuất hiện trước mắt nàng không phải là Long Thiên Tuyệt thì còn có thể là ai?

Trong nội tâm nàng mừng như điên, lại dùng khẩu hình miệng không tiếng động nói: “Đổi chỗ nói chuyện.”

Quyển 3 - Chương 11: Đệ Nhất Thần Khí Tới Tay

Chương V11: Đệ Nhất Thần Khí Tới Tay Cách tòa nhà không tới trăm bước là một khu rừng trúc. Trong thanh nhã tĩnh lặng đột nhiên nhiều ra hai người, nam tử mặc trường sam, phong hoa tuyệt đại, nữ tử bạch y thanh lệ, nhã nhặn mềm mại, hai người nắm tay xuất hiện ở đây thật giống như bức họa đôi thần tiên quyến lữ giữa trăm trúc thơ mộng, tuyệt mỹ đến đắm chìm trong rực rỡ.

“Thiên Tuyệt! Làm sao chàng đến nhanh như vậy?” Vân Khê mong đợi nhìn hắn, cười yếu ớt nhẹ nhàng lại pha chút ngọt ngào. Một khắc trước còn nghĩ hắn có thể bởi vì nàng mất tích mà lo lắng hay không, một khắc sau hắn đã lập tức xuất hiện trước mặt nàng, đây chính là thần giao cách cảm giữa những người đang yêu sao?

Long Thiên Tuyệt cúi đầu nhìn nàng, môi mỏng giương nhẹ, trong đôi mắt đen có ánh sao chớp động, quang mang nhu hòa tràn ra. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng phất qua vành tai nàng, vén lên một lọn tóc bướng bỉnh rủ xuống, vuốt đến sau tai, hắn ôn nhu nhẹ giọng: “Ta men theo ám hiệu nàng lưu lại mà tìm đến. Sao rồi, bọn họ có đối với nàng dụng hình không?”

“Bọn họ dám?” Vân Khê trừng mắt nghịch ngợm nhìn hắn, đáy lòng chảy qua mật ý ấm áp. Nàng càng ngày càng phát giác bản thân mình lúc ở cùng hắn đều vô cùng thoải mái và hạnh phúc. Tựa như khi còn bé ở trước mặt phụ thân vui đùa, vô luận nàng nghịch ngợm gây sự nhiều thế nào, phụ thân vẫn luôn luôn mỉm cười đứng đó, không có một câu oán hận nào với nàng, toàn bộ đều là bao dung. Chỉ khác biệt duy nhất, phụ thân chẳng qua là phụ thân, mà hắn, lại

là người mà nàng muốn cầm tay cùng đi cả đời này.

“Không có chuyện gì là tốt rồi, vậy tại sao nàng còn ở đây? Không biết ta rất lo lắng hay sao, hử?” Hắn từ từ nghiêng thân, đầu ngón tay nhẹ điểm tại chóp mũi nàng, tăng thêm giọng mũi.

Vân Khê vểnh môi, trừng mắt nhìn hắn, hừ thanh: “Còn nói sao, nơi này có người quen cũ của chàng a, chính là nàng ta trăm phương ngàn kế muốn hại ta.”

“Người quen cũ?” Con ngươi hẹp dài của Long Thiên Tuyệt nhíu nhẹ, hơi nghi ngờ.

“Lãnh Mi Nhi.” Vân Khê căm giận nhìn chằm chằm hắn. Vóc người đẹp trai chính là phiền toái, tùy ý cau mày một cái đã mất hồn như vậy rồi, thế mới biết hắn yêu nghiệt cỡ nào, khó trách luôn luôn rước lấy nhiều hoa đào như thế.

Vân Khê trong lòng buồn bực, chẳng lẽ nửa đời sau nàng chả làm gì cả, chỉ đặc biệt tới thay hắn ngăn chặn hoa đào, vừa phải chém cành vừa phải hái quả sao? Nàng cũng không phải là ông chú nông dân, tại sao lại khiến nàng làm loại chuyện này?

Đáng ghét, đáng ghét, quá đáng ghét!

Vân Khê hung hăng nghiến răng thở mạnh.

“Nàng ta còn dám xuất hiện?” Long Thiên Tuyệt khẽ chau cặp lông mày như vẽ bằng mực nước, con ngươi khẽ chuyển liền nhận ra ánh mắt nàng có cái gì không đúng, mí mắt giật giật. Chẳng lẽ gần đây hắn gây chuyện gì rồi? Trong thời gian thật ngắn, hắn thầm đem toàn bộ sở tác sở vi của mình mấy ngày gần đây nhớ lại một lần, nghĩ tới nghĩ lui, thật sự không có làm sai chuyện gì a.

“Tại sao dùng loại ánh mắt này nhìn ta?”

Vân Khê đưa tay nhéo hắn một cái thật ngoan độc, ghét bỏ nói: “Ai bảo chàng nơi nơi chọc hoa chọc liễu chứ? Nói, chàng rốt cuộc còn đang thông đồng với bao nhiêu nữ nhân bên ngoài?”

Long Thiên Tuyệt có chút kinh ngạc nhưng ngay sau đó liền nhếch môi, trong tươi cười mang theo vài phần tà mị. Hai tay hắn dang rộng, đem thân thể linh lung thướt tha mềm mại của nàng ôm vào trong ngực, ẩn ẩn ý cười, tâm tình vô cùng tốt mở miệng: “Vậy thì nàng có tính vô hay không?”

Thì ra là có người ghen tị!

Nhìn bộ dạng ghen tuông nhỏ nhắn khả ái kia, cả trái tim hắn thoáng chốc trở nên vô cùng mềm mại, ôm nàng thật chặt, hận không thể đem nàng tiến vào máu thịt của mình luôn.

Bàn tay nhỏ bé của Vân Khê đánh vào lồng ngực hắn chẳng có chút lực công kích nào, trong miệng vẫn tiếp tục ghét bỏ nói: “Cút sang một bên! Rất phiền a, luôn phải giúp chàng ngăn chặn hoa đào, ta cũng không phải là lá chắn hoa đào vô địch. Hừ, chờ xem, bây giờ ta cũng sẽ đi thông đồng với mấy tiểu mỹ nam, xem chàng có thể làm được gì!”

Sắc mặt Long Thiên Tuyệt phút chốc trầm xuống, bá đạo vô địch: “Ta muốn xem ai dám đối với nàng động tâm tư, ta liền phế hắn!”

Vân Khê cười to, hai tay từ từ vươn qua thắt lưng ôm lại hắn, ngọt ngào khẽ nói: “Chán ghét, nào có ai bá đạo như chàng chứ?”

Long Thiên Tuyệt tươi cười sáng lạn, cúi đầu khẽ hôn ở đỉnh đầu

nàng một cái, vạn trượng nhu tình trong lòng toàn bộ hóa thành ánh sao sáng lóng lánh nơi đáy mắt.

Vân Khê áp chặt má vào lồng ngực rộng rãi của hắn, nhắm mắt hưởng thụ ôn nhu sủng ái kia, cảm thấy giữa thiên địa bao la chỉ duy nhất hai người bọn họ, hết thảy còn lại đã trở nên không trọng yếu nữa rồi.

Một trận gió thổi qua, lá trúc xào xạc tấu vang một khúc nhạc động lòng người.

“Đúng rồi, ta hoài nghi Đoan Mộc gia có thể đem thần khí mang đến. Ta đang nghĩ biện pháp làm sao lấy thần khí tới tay. Hiện tại chàng đến thật tốt, chúng ta càng thêm nắm chắc rồi.” Sau một hồi ấm áp ngọt ngào, Vân Khê nhớ lại chuyện trước mắt.

Long Thiên Tuyệt nhướn mày nói: “Yên tâm, giao cho ta! Đoan Mộc gia ăn tim hùm gan báo rồi, ngay cả Long Thiên Tuyệt ta đây mà cũng dám động, ta muốn để cho bọn họ thừa nhận thảm trọng!”

Lồng ngực phập phồng biểu hiện ra quyết tâm của hắn.

Vân Khê từ trong lòng hắn ngửng đầu lên, ngón tay thanh tú vuốt ve khuôn mặt tuấn mỹ như thiên thần của hắn, sâu xa nói: “Về chuyện Dương bà bà, chàng đừng quá thương tâm khổ sở. Nếu không phải ta tới chậm một bước, sợ rằng bà bà cũng không.....”

“Không liên quan đến nàng, nàng không cần tự trách. Oan có đầu nợ có chủ. Đoan Mộc gia hại chết bà, ta nhất định sẽ bắt bọn họ trả giá thật nhiều!” Trong con ngươi thâm thúy của Long Thiên Tuyệt xẹt qua vẻ ngoan lệ cùng kiên định, có đôi khi hắn không thích dùng vũ lực giải quyết, nhưng thế giới luôn tàn khốc như thế, ngươi bắt buộc phải giơ lên đao kiếm, tận tình hưởng thụ một cuộc chiến mới được!

Chỗ ở của Đại trưởng lão.

Giờ phút này, ba vị trưởng lão đang tụ tập lại, cùng vây quanh một vật phẩm tinh tế phát tán ánh sang yếu ớt trên bàn mà nghiên cứu.

“Đại trưởng lão, đây chính là thần khí của Đoan Mộc gia chúng ta sao?”

Ba người xem thế nào cũng cảm thấy không đúng.

“Tại sao lại giống như là khuyên tai nữ tử vậy? Hơn nữa còn có một chiếc thôi?” Bát trưởng lão nhanh mồm nhanh miệng bật thốt lên. Không chỉ ông tò mò nghi ngờ, mà hai người còn lại cũng có vẻ không hiểu ra sao, họ không tin nổi thần khí Đoan Mộc gia truyền trăm ngàn năm lại chính là một chiếc khuyên tai màu bạc. Bọn họ nhìn không ra có chỗ nào đặc biệt trong đó, chẳng qua tạo hình có chút quái dị, bên trên còn điêu khắc chút văn tự cổ xưa, mắt thường cơ hồ nhìn không ra nội dung cụ thể.

Đại trưởng lão ho nhẹ một chút, trên mặt cũng hơi có chút lúng túng: “Khụ, lão phu cũng không rõ ràng. Thời điểm mấy vị thái thượng trưởng lão đem nó chuyển giao cho lão phu đã là bộ dáng này. Bất quá, nếu là thần khí, nhất định là có điểm độc đáo của nó.”

Ba vị trưởng lão liếc nhau một cái, cũng không coi trọng mà chỉ chuyển đề tài.

“Đại trưởng lão, chẳng lẽ chúng ta thật sự không báo thù cho Nhị trưởng lão sao? Cứ như vậy mà đàm phán cùng Long Thiên Tuyệt, biến chiến tranh thành tơ lụa à?”

“Ta không tán thành! Nhị trưởng lão không thể chết vô ích thế được,

thù này nhất định phải báo!”

“Đúng. Nhị trưởng lão là vì cứu ba người bọn ta mà chết, thù này chúng ta nhất định phải báo!”

Ba người ngươi một lời ta một câu, giọng nói có chút dõng dạc.

“Ngu xuẩn!” Đại trưởng lão sắc mặt trầm xuống, lớn tiếng quát bảo bọn họ ngưng lại. “Các ngươi cũng không cẩn thận thử nghĩ xem, chỉ cần chúng ta nắm được nha đầu Tiểu Tĩnh kia, còn sợ không đối phó được Lăng Thiên Cung sao? Đến lúc đó chúng ta có Tiểu Tĩnh cùng thần khí là có thể mở ra lực lượng thần khí, muốn đem toàn bộ Lăng Thiên Cung san thành bình địa cũng không phải là việc khó gì, còn sợ không thể vì Nhị trưởng lão báo thù sao? Các ngươi a, đều là ánh mắt thiển cận, không thành được đại sự.”

Ba người bừng tỉnh đại ngộ, rối rít gật đầu đồng ý.

“Đại trưởng lão một câu đã thức tỉnh chúng ta! Sao lại không nghĩ tới chứ? Ngài quả thật thâm tư thuần thục, túc trí đa mưu, bọn ta thán phục!”

Đại trưởng lão vuốt vuốt mi tâm, hơi có chút mỏi mệt, khoát tay một cái nói: “Được rồi, sắc trời không còn sớm, các ngươi trở về nghỉ ngơi đi. Không có lão phu ra lệnh, an phận một chút cho ta, toàn bộ án binh bất động.”

“Dạ, Đại trưởng lão.” Ba người thưa dạ thối lui.

Đại trưởng lão cẩn thận thu hồi thần khí, đem nó giấu vào trong lòng, âm thầm thở dài.

Ngoại nhân đều cho rằng Đoan Mộc gia đứng hàng thứ năm trong

thập đại gia tộc, nhất định là thực lực hùng hậu, đánh đâu thắng đó. Chỉ có chính bọn họ mới biết, kể từ khi gia chủ qua đời, mọi người vì tranh đoạt vị trí gia chủ, đã kéo bè kết phái, tự tung tự tác, cuối cùng khiến cho nguyên khí Đoan Mộc gia thương tổn nặng nề, cần hàng năm bế quan, không để ý tới thế sự, thái thượng trưởng lão cũng hoàn toàn không xuất quan nữa.

Ông rời đi Đoan Mộc gia chính là vì được thái thượng trưởng lão nhờ vả, trách nhiệm trọng đại. Nhưng nếu lần này không thể đem Đoan Mộc Tĩnh về, như vậy cơ nghiệp gia tộc chỉ sợ là bị hủy mất.

Thời buổi rối loạn, hết lần này tới lần khác lại gây chuyện không tốt, Đại trưởng lão cảm giác rất vô lực.

Trước bệ cửa sổ đột nhiên xẹt qua một bóng đen, Đại trưởng lão tỉnh ngủ ngẩng đầu quát lên: “Người nào?”

Chẳng lẽ kẻ này đã nhìn trộm thần khí Đoan Mộc gia? Không được! Phải giết. Không thể để cho hắn đem bí mật thần khí tiết lộ ra ngoài.

Nghĩ vậy, ông vội vàng phi thân đuổi theo.

Lúc này trời sắc đã tối, trăng non vừa lên. Trong rừng trúc lờ mờ chỉ có hai bóng đen trước sau bay vụt đi, thủy chung giữ vững một khoảng không gần không xa.

Đại trưởng lão đuổi theo được một đoạn mới thầm giật mình, công lực người này cũng không dưới ông, hơn nữa dường như cố ý, khiến cho ông có thể đuổi một đường theo thẳng đến đây.

“Ngươi rốt cuộc là ai?”

Phía trước, hắc y nam tử rốt cục dừng lại, rơi vào giữa rừng trúc rậm

dày.

“Đại trưởng lão, lâu lắm không gặp.” Nam tử từ từ quay đầu, ánh trăng nhàn nhạt như nước chiếu vào khuôn mặt tuấn lãng tựa thiên thần của hắn, phủ lên một tầng thánh khiết màu bạc.

Đại trưởng lão chợt mở lớn hai mắt. Nam tử trước mắt cùng hình ảnh Thiên Long tôn giả trong ấn tượng nhiều năm trước vô cùng giống nhau. Ông kinh ngạc lên tiếng: “Ngài… Ngài là Thiên Long tôn giả?”

Khóe môi Long Thiên Tuyệt tạo nên vẻ cười khẽ, thanh âm trong trẻo lạnh lùng nói: “Đại trưởng lão trí nhớ không tồi.”

Sau khi giật mình, Đại trưởng lão dần thu lại thần thức, trấn định hỏi: “Tôn giả đại nhân tại sao lại xuất hiện ở đây, cần tìm lão phu làm gì chăng?”

Long Thiên Tuyệt thanh nhã mà lạnh lùng từ từ phun ra: “Bổn Tôn, là muốn đòi Đại trưởng lão ngươi một người.”

“Người nào?”

“Phu nhân Bổn Tôn.”

Đại trưởng lão khuôn mặt nghi ngờ: “Phu nhân của Tôn giả đại nhân? Lão phu không hiểu lắm ý của ngài. Tung tích Tôn phu nhân cùng lão phu lại có quan hệ như thế nào?”

“Đoan Mộc gia các ngươi bắt giữ phu nhân của Bổn Tôn, chẳng lẽ điều này vẫn chưa đủ để gọi là có quan hệ sao?” Long Thiên Tuyệt quét mắt về phía ông, tăng thêm ngữ điệu.

“Ngài, ngài nói tới Vân tiểu thư?” Đại trưởng lão tỉnh ngộ, đem mấy chuyện trước sau liên hệ một phen, rồi kinh hô. “Không đúng, Vân tiểu thư kia không phải là vị hôn thê của Cung chủ Lăng Thiên Cung, Long Thiên Tuyệt sao? Làm sao…”

Ông trợn mắt, ngạc nhiên đến không thể ngạc nhiên hơn: “Chẳng lẽ, chẳng lẽ ngài chính là Cung chủ Lăng Thiên Cung, Long Thiên Tuyệt?”

Long Thiên Tuyệt ngạo nghễ cười lạnh mà không đáp.

Đại trưởng lão lắc lắc đầu, bất khả tư nghị thở dài nói: “Thế nhân chỉ biết Thánh cung có một vị Thiên Long tôn giả, nhưng ít ai biết được tên họ đích thực của người. Không nghĩ tới a không nghĩ tới, ngày xưa đường đường Thánh cung Thiên Long tôn giả, hôm nay biến hóa nhanh chóng trở thành Cung chủ Lăng Thiên Cung mà giang hồ vừa nghe tên đã sợ mất mật, một đời Tà tôn!”

“Là lão phu ngu muội, không đoán được thân phận đích thực của ngài. Nếu tôn giá chính là Long tôn chủ, như vậy lão phu cũng không cần vòng vo nữa. Tôn chủ muốn đón Vân tiểu thư về xin hãy đem tiểu thư Đoan Mộc gia trả lại cho chúng ta. Một người đổi một người, rất công bình.”

Long Thiên Tuyệt biến sắc, cười lạnh nói: “Công bình? Như thế nào công bình? Các ngươi giết vú nuôi của Bổn Tôn, khoản sổ sách này thì tính như thế nào?”

Đại trưởng lão đỏ mặt, lập luận: “Tôn chủ đã giết Nhị trưởng lão Đoan Mộc gia, một người đổi một mạng, cũng coi như công đạo.”

“Ha ha ha..... Hay cho một cái công bình công đạo ngươi nói. Theo như Đại trưởng lão nói, ngươi giết ta một người, ta cũng giết ngươi

một người, cái này coi như là công bình công đạo sao? Vậy hôm nay Bổn Tôn phải đi giết ái tử của Đại trưởng lão, ngày mai tùy ý trả lại ngươi một mạng khác nhé.” Ánh mắt Long Thiên Tuyệt như điện, thẳng tắp địa xuất trên mặt Đại trưởng lão, sát cơ ẩn hiện.

Đại trưởng lão giận đến phát run: “Long tôn chủ chớ để khinh người quá đáng!”

Long Thiên Tuyệt khinh thị nhìn lướt qua hắn, phiêu phiêu nói ra: “Bổn Tôn thấy ngươi đức cao vọng trọng, ngày thường cũng không làm bất kỳ việc ác gì nên giữ cho ngươi một mạng. Chỉ cần ngươi biết điều một chút giao ra thần khí, mang theo Đoan Mộc gia biến mất ở Ngạo Thiên đại lục, Bổn Tôn sẽ cho các ngươi một cơ hội, nếu không... Bất cứ ai thương tổn thân nhân Bổn Tôn, đều phải trả giá thật nhiều!”

Cuồng vọng!

Đại trưởng lão chuyển thân, trong phút chốc đã rút ra trường kiếm chỉ vào hắn: “Ngươi mơ tưởng! Người khác sợ ngươi nhưng lão phu chưa chắc đã thế! Lão phu hôm nay muốn dùng sinh tử đánh cược một lần, thể hiện chút bản lãnh thật sự để ta xem rốt cuộc ngươi có khả năng gì.”

“Ngươi, còn không xứng để Bổn Tôn sử xuất toàn lực!” Từ bên hông Long Thiên Tuyệt vẽ ra một đường vòng cung sắc bén, nhuyễn kiếm mềm mại như rắn kiêu ngạo cuồng ngâm trên không trung, so với chủ nhân của nó, còn có vài phần hơn.

Thanh nhuyễn kiếm này bình thường Long Thiên Tuyệt không dùng đến, chẳng qua hôm nay muốn tốc chiến tốc thắng cho nên mới lộ ra vũ khí tùy thân của mình.

“Quá khinh người rồi đấy!”Đại trưởng lão dẫn đầu bay lên trời, kiếm khí hồng sắc trảm ra tiếng gió ào ào.

“Phanh!”Hai kiếm chạm nhau bắn ra tia lửa, lại rút về trong tích tắc.

Hai người này, cũng chỉ đang thử dò xét lẫn nhau.

Đại trưởng lão gặp phải cường địch, mặc dù trong lòng tức giận nhưng vẫn rất cẩn thận, đệ nhất kiếm chẳng qua là thử tính toán tấn công, không dám quá mức xâm nhập.

Long Thiên Tuyệt cho dù có tuyệt đối nắm chắc lại cũng không dám quá mức mạo hiểm.

Càng là cao thủ đối địch, càng phải cẩn trọng. Phải biết cõi đời này vĩnh viễn không có người bất bại, cũng không có kẻ vĩnh viễn thất bại!

Sau lần đầu dò xét, cả hai đại khái đã hiểu rõ và nắm giữ thực lực đối phương.

Đáy lòng Đại trưởng lão rung lên chuông báo động. Thực lực Thiên Long tôn giả ngày xưa cũng đủ để ông ngước nhìn, mấy năm sau, thực lực đối phương lại tăng gấp mấy lần, đến tột cùng thế nào còn không dò nổi. Hôm nay đánh một trận, dữ nhiều lành ít, Đại trưởng lão bắt đầu âm thầm tính toán cho mình.

Long Thiên Tuyệt chứa đựng vẻ cười yếu ớt, con ngươi thâm thúy vững vàng khóa chặt Đại trưởng lão, từ ánh mắt đối phương lóe lên, hắn liền biết đối phương đang e sợ, muốn chạy trốn.

Hừ, chạy? Cửa nhỏ cũng không có đâu!

Cao thủ tỷ thí lấy chiến thuật tâm lý làm đầu, người nào ở trong lòng thua trước một bậc, như vậy cách kết cục thất bại cũng không xa.

Nhuyễn kiếm trong tay Long Thiên Tuyệt bắt đầu lay động, âm thanh phát ra càng thêm liều lĩnh.

Sau một khắc, hắn động.....

Trong một gian sương phòng, Vân Khê gục ở khe cửa, hướng về phía ngoài hô lớn: “Ta muốn gặp Đại trưởng lão! Ta biết bí mật về thần khí muốn nói cho hắn biết!”

Ngoài cửa, thủ vệ liếc nhau một cái, một người trong đó đi trước tìm Đại trưởng lão.

Một hồi sau, người nọ trở về, hướng bên trong trả lời: “Đại trưởng lão không có ở đây, có việc thì chờ Đại trưởng lão trở về rồi hãy nói.”

Đại trưởng lão tất nhiên là không có ở đây, có khi ông ta hiện tại đã chết trong tay Long Thiên Tuyệt rồi. Vân Khê cười nhẹ, lại nói: “Vậy đi mời các trưởng lão khác! Bí mật thần khí, nếu làm trễ nải, các ngươi đảm đương không nổi đâu!”

Bốn người nhìn nhìn nhau, khó có thể quyết định. Đại trưởng lão chỉ phân phó đem người coi chừng, chỉ cần nàng không rời phòng, bọn họ cũng không tính là thất trách.

“Ngươi chờ đấy.”

Một gã thủ vệ vừa chạy đi tìm ba vị trưởng lão còn lại, xa xa, trùng hợp thấy Bát trưởng lão đâm đầu đi tới.

“Bát trưởng lão, vị Vân tiểu thư kia nói có bí mật thần khí muốn tiết

lộ. Đại trưởng lão bây giờ không có trong phòng, cho nên muốn thỉnh mấy vị trưởng lão khác tới trước.”

“Về thần khí?” Bát trưởng lão tâm tư khẽ động, âm thầm dụng tâm nhãn, giơ tay lên nói, “Được rồi, chuyện này giao cho ta đi làm, ngươi không cần báo cho mấy vị trưởng lão khác nữa.”

Bát trưởng lão đẩy cửa, cất bước đi vào gian phòng, thấy Vân Khê một mình một người ngồi bên bàn uống trà nóng thủ vệ đưa tới. Hắn nhẹ chau lại chân mày, lần đầu thấy người bị nhốt còn có thể thích ý, thanh thản như vậy.

“Nghe nói ngươi biết chuyện thần khí?”

Vân Khê vung tay tạo bộ dáng mời ngồi, vì Bát trưởng lão châm một chén trà, chậm rãi nói: “Không sai! Ta nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là quyết định đem chân tướng nói cho các ngươi biết.”

“Chân tướng gì?” Bát trưởng lão nghi ngờ, nhận lấy chén trà nhưng cũng không dám uống, sợ nàng hạ độc trong nước trà.

Vân Khê buông bình trà xuống, trịnh trọng nhìn Bát trưởng lão mở miệng: “Thật ra thì, thần khí Đoan Mộc gia tộc vẫn trân quý bấy lâu..... là giả!”

“Giả?” Bát trưởng lão kinh hãi. Lúc trước khi thấy thần khí từ tay Đại trưởng lão, trong lòng đã có điều hoài nghi. Hiện tại lại từ trong miệng một ngoại nhân biết được tin tức kia, ông ta càng giật mình.

Trong nháy mắt giật mình này, một trận gió chạm vào miệng!

Ngân châm âm thầm bay vào trong miệng ông ta, thần sắc giật mình cứ như vậy duy trì, cả người như mất đi hồn phách, cứng còng tại

chỗ không thể động.

Thủ vệ ở cửa đều là tứ đại cao thủ, thính lực xảo diệu, sau khi cũng nghe đến bí mật thần khí là giả, bọn họ đều cực kỳ giật mình, đang đến chỗ mấu chốt lại không thấy tiếp tục, nên càng dựng lỗ tai lên mà lắng nghe.

Trong phòng một lần nữa truyền ra giọng nói Bát trưởng lão: “Đây là đại sự, lão phu phải cùng hai vị trưởng lão khác thương lượng một chút. Người đâu, đi mời Cửu trưởng lão cùng Thập trưởng lão tới.”

Thanh âm có chút khác lạ nhưng thủ vệ bên ngoài cũng không để ý, chỉ nghĩ ông do chấn kinh quá độ nên thanh âm mới biến đổi như vậy. Bọn họ lần nữa để một người đi trước bẩm báo cho hai vị trưởng lão.

Lần này, tới trước chính là Cửu trưởng lão. Cửa phòng mới vừa mở ra, Vân Khê đã ngăn ở phía trước, hướng về phía bốn gã thủ vệ nói: “Mấy vị, chuyện này quan hệ đến chí cao cơ mật của Đoan Mộc gia tộc, ta chỉ nói cho mấy vị trưởng lão đức cao vọng trọng nghe mà thôi. Kính xin các vị đến nơi xa thủ hộ, không được nghe lén.”

Trên mặt mấy gã thủ vệ đều có một chút nghi hoặc, bất quá nghe nàng nói cũng có lý, liên quan đến thần khí đúng là thân phận bọn họ không thể thám thính được. Bốn người nhất tề phi thân thối lui đến sân nhỏ bên ngoài, phòng vệ bốn phương tám hướng. Từ vị trí bọn họ không cách nào nghe được tiếng động bên trong, lại có thể vững vàng trông chừng ngoài phòng để tránh nàng nhân cơ hội chạy trốn.

Đợi thủ vệ rời đi, Cửu trưởng lão cất bước tiến vào gian phòng.

“Nghe nói ngươi biết chuyện thần khí?”Cửu trưởng lão quét mắt một vòng, không thấy bất luận bóng dáng kẻ nào, nghi ngờ nói “Bát

trưởng lão đâu? Không phải ông ta đã ở trong này rồi sao?”

“Bát trưởng lão cảm thấy chuyện này vô cùng khẩn yếu cho nên đã đi tìm Đại trưởng lão.” Vân Khê nhàn nhạt cười, lại lần nữa đi về bên cạnh bàn, vì Cửu trưởng lão một lần nữa châm trà.

Cửu trưởng lão đem chén trà bỏ sang bên cạnh, cũng không tính uống. Theo kinh nghiệm giang hồ, trà của người xa lạ đưa tuyệt đối không thể uống. Ông lạnh lùng mở miệng: “Vậy ngươi nói đi, về thần khí, ngươi rốt cuộc biết được cái gì?”

Vân Khê gợi lên môi cười, nhấc chén trà kia nhấp nhẹ một ngụm, êm tai nói: ” Ta biết, thập đại gia tộc mỗi bên đều có một thần khí, mà cũng không phải tất cả mọi người đều có thể khởi động nó, ở mỗi gia tộc, người có thể khởi động sức mạnh của thần khí, chỉ có một!”

“Làm sao ngươi biết những điều này?” Cửu trưởng lão hơi kinh ngạc, ngay cả ông gần đây mới biết được, một ngoại nhân như nàng ta làm sao cũng biết? Đối với tin tức nàng sắp cung cấp, ông càng thêm tin tưởng vài phần.

Vân Khê quỷ dị cười một tiếng: “Ta sở dĩ thu dụng Đoan Mộc Tĩnh, tự có chủ ý của mình.....”

“Ngươi… cả cái này cũng biết?” Cửu trưởng lão càng thêm giật mình, trong lòng suy tư có phải là người nào để lộ tin tức hay không. Nhưng nếu tin tức kia tiết lộ ra ngoài, người trên giang hồ đều biết, như vậy hưng suy của Đoan Mộc gia tộc chẳng phải sẽ gắn liền trên người một tiểu nha đầu sao? Tư sự thể lớn, ông phải vì tiền đồ của Đoan Mộc gia tộc lo lắng.

“Cửu trưởng lão không cần kinh ngạc, nếu không ngại mời uống trước chén trà, chờ Thập trưởng lão tới, ta sẽ từ từ nói với các

người.” Vân Khê lấy chén mới, rót vào hơn phân nửa chén trà, lần nữa đặt trước mặt lão. Nàng không nói thêm, bộ dạng tựa như không đợi Thập trưởng lão tới liền không lên tiếng nữa.

Cửu trưởng lão không còn cách nào, cũng không thể làm gì khác hơn là kiên nhẫn đợi chờ.Trái chờ phải đợi, tay phải theo quán tính nhấc chén trà, do dự, mới vừa rồi đã tận mắt thấy nàng uống trà, cũng không có bất kì khác thường nào hết, lại xuất từ cùng một ấm trà, dùng chén mới, nói vậy hẳn là sẽ không xảy ra vấn đề gì. Bưng chén trà lên, miệng nhấp một miếng nhỏ.

Vân Khê chống cằm, lẳng lặng nhìn Cửu trưởng lão, nhìn ông nhấp trà, nhìn ông từ từ té xuống, sau đó từ từ sùi bọt mép. Nàng thờ ơ, chẳng qua là lạnh lùng gợi lên vẻ cười tà. Nàng muốn hạ độc, chính là vô khổng bất nhập *(lợi dụng tất cả mọi dịp)*, ngay cả sát thủ đệ nhất thiên hạ Độc Cô Mưu đều không thể chạy trốn khỏi, huống chi chỉ là một trưởng lão Đoan Mộc gia.

Luận võ công, có lẽ nàng đấu không lại bọn họ, nhưng bàn về mưu trí cùng bản lãnh hạ độc, nàng lại vô cùng lành nghề. Ba vị trưởng lão, nàng đã thuận lợi trừ đi Bát trưởng lão cùng Cửu trưởng lão, hiện tại cũng chỉ còn Thập trưởng lão nữa thôi.

Nàng nhẹ giơ chân phải lên, đem thi thể Cửu trưởng lão đã tắt thở đạp vào đáy giường, vừa vặn cùng thi thể Bát trưởng lão ở cùng một chỗ.

Lúc Thập trưởng lão khoan thai từ từ đẩy cửa vào, Vân Khê đã tự nhiên ngồi chơi bên cạnh bàn, tự rót tự uống một mình phẩm trà như cũ, bất động thanh sắc.

Thập trưởng lão thấy được trong không khí có một chút vị quái dị, xen lẫn mùi máu tươi, ông ta không khỏi cảnh giác hơn, nhìn quanh

hỏi: “Bát trưởng lão cùng Cửu trưởng lão đâu?”

“Bọn họ đã chết.” Vân Khê thẳng thắn, giống như nói ra một chuyện bình thường đến nỗi không thể bình thường hơn nữa.

Thập trưởng lão khiếp sợ: “Ngươi nói cái gì?”

Vân Khê cong môi, nhún vai nói: “Ta nói, bọn họ đã chết.”

“Là ngươi giết bọn họ?” Thập trưởng lão đặt tay lên bội kiếm bên hông, hai mắt nhìn chằm chằm nàng tràn đầy tức giận.

“Không sai! Không chỉ bọn họ, ngươi rất mau cũng sẽ chết như vậy.” Vân Khê cười lạnh, tầm mắt vòng qua phía sau ông ta. Chỉ thấy một người mặc trường sam lặng yên không tiếng động xuất hiện, nhuyễn kiếm trong tay chĩa thẳng vào lưng Thập trưởng lão, một kiếm xuyên tim.

Thập trưởng lão đi đời nhà ma, trước khi chết cũng không hiểu rõ mình đến tột cùng là chết như thế nào, người phía sau là ai. Ông ta chết mà không nhắm mắt!

Vân Khê nhấc chân, lại hướng trên người Thập trưởng lão đạp một cái cũng đưa vào gầm giường, để cho ông ta làm bạn cùng hai vị trưởng lão kia.

“Thiên Tuyệt, Đại trưởng lão đâu?”

Lúc trước bọn họ đồng loạt ở ngoài cửa phòng Đại trưởng lão nghe lén bốn người nói chuyện, cho nên liền quyết định chia ra hai đường, tiêu diệt từng bộ phận. Đại trưởng lão thực lực cường đại nhất, Long Thiên Tuyệt liền chịu trách nhiệm đi đối phó hắn, cướp đoạt thần khí. Vân Khê thì kéo ba vị trưởng lão kia lại. Vốn là kế hoạch như vậy,

chờ Long Thiên Tuyệt trở lại sẽ cùng đối phó ba người, chẳng qua là Vân Khê cảm thấy không cần thiết phải vậy, bằng trí mưu của mình nàng đã có thể không đánh mà thắng ba vị trưởng lão rồi.

Long Thiên Tuyệt móc ra một vật lấp lánh u quang từ trong ngực, cười yếu ớt, đưa vào trong tay nàng.

“Thần khí?” Vân Khê nhận lấy, nhìn chiếc khuyên tai bạc nhỏ bé linh lung trong tay, vui vẻ nói: “Thật tốt quá! Chúng ta rốt cục nhận được đệ nhất thần khí, chỉ là..... thần khí này không khỏi quá mới lạ đi?

“Thiên hạ chuyện kỳ quái không thiếu, Đoan Mộc gia tộc cũng sẽ không lấy chuyện như vậy để đùa giỡn, muốn chứng thật nó có phải là thần khí thật không thì chờ hồi cung tìm Tiểu Tĩnh chứng minh là được mà.” Long Thiên Tuyệt nói.

Vân Khê cũng thấy vậy, cho nên cẩn thận thu hồi nó.

“Chúng ta đi thôi.”Long Thiên Tuyệt mở miệng.

“Chờ một chút! Còn có hai người, chúng ta không thể dễ dàng bỏ qua a.” Đáy mắt Vân Khê xẹt qua một đạo quang mang khác thường.

Lãnh Mi Nhi, ngươi nhất định không nghĩ tới đại họa đã trước mắt đâu nhỉ?

Long Thiên Tuyệt nhìn thần sắc của nàng, bừng tỉnh đại ngộ: “Nàng là nói.....”"

Quyển 3 - Chương 12: Kết Quả Bi Thảm Của Lãnh Mi Nhi

Chương V12. Kết Quả Bi Thảm Của Lãnh Mi Nhi. Bên ngoài ánh trăng nghiêng nghiêng, trong phòng nến rượu phiêu hương.

Đoan Mộc Hanh khó có được cơ hội cùng tình nhân trong mộng một mình chung đụng, nên hắn hết sức lấy lòng, vừa tự mình rót rượu cho Lãnh Mi Nhi, vừa lời ngon tiếng ngọt, chỉ vì khiến cho mỹ nhân cười một tiếng.

Lãnh Mi Nhi không thèm nhìn hắn ân cần lấy lòng, tư thế lãnh ngạo tựa nữ vương.

“Ngươi nói xem, tiểu tiện nhân kia rốt cuộc tốt ở chỗ nào? Nàng có đẹp hơn ta không? Tại sao hắn thích nàng, lại không thích ta?” Con ngươi Lãnh Mi Nhi phẫn hận phiếm hồng quang, tràn đầy ghen ghét, nàng nâng cổ trắng mảnh như gốm sứ lên, đem chén rượu uống một hơi cạn sạch.

Đoan Mộc Hanh lúc này cũng không có tâm tư đi để ý lời nàng ta nói, một đôi ánh mắt dâm tà nhìn chằm chằm thẳng vào đường cong hoàn mỹ trên cổ, da thịt non mịn trắng trẻo dụ hắn không chịu nổi phải nuốt nước miếng.

“Tôn giả đại nhân cần gì phải so sánh với nàng ta, trong mắt tại hạ, mọi nữ nhân trên đời so sánh đều kém tôn giả đại nhân..... Bớt giận, uống thêm mấy chén, nhất túy giải thiên sầu!”

Lãnh Mi Nhi ai đến cũng không cự tuyệt, một chén tiếp một chén từ

trong tay của hắn nhận lấy, toàn bộ uống xuống, chỉ cần vừa nghĩ tới Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt mang đến thống khổ cho mình, thì lửa giận trong lòng bùng nổ.

“Hừ, nàng cho là có Đại trưởng lão che chở, nàng có thể bình yên vô sự sao? Ta nhất định sẽ giết nàng, sau đó đem nàng bầm thây vạn đoạn!” Day day huyệt thái dương, Lãnh Mi Nhi cảm giác đầu có chút choáng váng, than nhẹ, hai tay vịn vào cạnh bàn.

“Tôn giả đại nhân, người không sao chớ?” Hai tay Đoan Mộc Hanh xoa xoa vai nàng ta, khoảng cách xúc cảm gần như vậy làm tâm thần hắn nhộn nhạo một trận, đôi tay giống như sinh trưởng trên vai nàng ta, không nỡ rời khỏi.

“Ngươi làm gì? Đừng đụng vào ta!” Lãnh Mi Nhi chán ghét nhíu mày, muốn tránh thoát tay hắn.

Đoan Mộc Hanh làm sao có thể chịu buông ra, đôi bàn tay to tham lam du ngoạn ở đường cong trên người nàng ta, bắt đầu tùy ý vuốt ve: “Ngươi thật đẹp! Ngươi có biết hay không, lần đầu ở Thánh cung nhìn thấy ngươi, ta đã thích ngươi rồi.”

Tay hắn ngày càng càn rỡ, lướt qua cổ, dò hướng hai vồng ngực cao vút, sau đó hung hăng nắm chặt, đem một đôi vật no đủ co dãn giữ trong lòng bàn tay. Thời điểm nắm chặt kia, trong miệng hắn phát ra một tiếng gầm nhẹ thư sướng. *[TND: Đọc thì chả xi nhê gì, đến lúc edit mới thấy thật ngại quá đi >O<]*

“A, ngươi làm gì? Súc sinh, buông!”Lãnh Mi Nhi đang ngà ngà say nhất thời thanh tỉnh hơn phân nửa, muốn cho hắn một cái tát. Đáng tiếc, nàng ta hiện tại chỉ là nữ tử tay trói gà cũng không chặt, làm sao có thể chống đỡ Đoan Mộc Hanh võ nghệ một thân sinh long hoạt hổ? Một cái tát bị cản lại, đồng thời lại “Bốp” một tiếng vang lên giòn

tan, trên má phải ngược lại có thêm một dấu tay.

“Ngươi còn giả vờ thanh bạch sao? Không có võ công, ngươi cho rằng ngươi vẫn có thể cao cao tại thượng như trước sao? Vẫn là Huyền Long tôn giả sao? Ta khuyên ngươi biết điều một chút, đừng có rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt!”

“Xoạt!”

Vạt áo trước ngực Lãnh Mi Nhi bị lột xuống một mảng lớn, lộ ra cái yếm màu đỏ thêu Mẫu Đơn, nàng ta kinh hô ra tiếng, che lại ngực mình, muốn hướng ngoài cửa chạy trốn.

Đoan Mộc Hanh làm sao có thể cho nàng ta như ý nguyện?

Hắn đi mau mấy bước, đem người nâng lên đầu vai, rồi đem vứt xuống trên giường.

“Ngươi hôm nay, tốt nhất ngoan ngoãn hầu hạ Bổn công tử, nếu không, ngươi nhất định được nếm mùi đau khổ!” Đoan Mộc Hanh thuần thục, khẩn cấp bỏ ra quần áo trên người mình, thân thể lỏa lồ đánh về phía người trên giường.

Thanh âm chửi rủa chống cự cùng thanh âm quần áo bị xé rách, tiếng gầm của nam tử cùng tiếng thét chói tai khàn giọng của nữ tử chỉ một thoáng đã đan vào nhau thành một khúc.....

Bên ngoài, dưới bệ cửa sổ, có một đôi người sâu kín nhẹ nhàng phiêu đến gần.

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt vốn tính toán tới giết đôi cẩu nam nữ này, không nghĩ tới lại bắt gặp một màn kịch liệt như thế. Vân Khê tà khí cười cười, kéo Long Thiên Tuyệt ngồi chồm hổm ở bên

cạnh cửa sổ, một lần nữa làm mèo rình rập lén lút.

Nhớ tới khi mới quen Long Thiên Tuyệt đã từng cùng hắn nhìn trộm cảnh tượng lửa nóng tương tự, nụ cười trên mặt Vân Khê có chút nóng lên, trong lúc vô tình chuyển mắt, trùng hợp bắt gặp mâu quang thâm thúy hắn quăng tới, sâu xa thâm ý, tựa hồ cũng đang ăn ý mà nghĩ đến cảnh tượng ngày đó.

Cắn cắn môi, trên gương mặt Vân Khê nổi lên một tầng màu đỏ nhàn nhạt.

Long Thiên Tuyệt nhìn tư thái nàng cắn môi, mâu quang đột nhiên lóe lên, ngón tay thon dài nâng lên cằm nàng, nghiêng thân cúi đầu, thật sâu hôn xuống.

Nụ hôn của hắn vô cùng vô cùng ôn nhu, mang theo mùi vị ngọt ngào, hết sức thương tiếc, không liên quan đến tình dục.

Bên trong, tiếng la khóc cùng tiếng chửi rủa của Lãnh Mi Nhi càng lúc càng lớn, mà bên ngoài, cũng là một mảnh nồng đậm mật ý.

Vân Khê hưởng thụ nụ hôn ôn nhu của hắn, khóe môi khẽ dương cao, dẫn ra nụ cười ngọt ngào mà tà ác.

Lãnh Mi Nhi trăm triệu không nghĩ tới, nàng ta một lòng một dạ tìm cách hại người, cuối cùng hại đến chính mình. Chẳng những bị ô nhục danh tiết, một mặt bình sinh không bao giờ chịu nổi, trùng hợp lại bị người trong lòng đụng phải. Nếu biết chân tướng như vậy, nàng ta nhất định sống không bằng chết!

Nghĩ tới, tà ác nơi khóe môi càng đậm.

Nàng ôm lấy cổ Long Thiên Tuyệt, chủ động nhiệt tình hôn sâu, coi

như là phần thưởng cho hắn.

Cái lưỡi nghịch ngợm trượt vào trong miệng, dụ hoặc lưỡi hắn triền miên cùng một chỗ.....

Long Thiên Tuyệt một nửa vui mừng, một nửa thụ sủng nhược kinh, ôm chặt lấy nàng muốn đổi khách làm chủ, tiếp tục một phen nhiệt liệt mà triền miên. Ai ngờ đúng lúc đó, nàng đột nhiên rút lui, lôi kéo hắn hướng cửa phòng đi tới.

Long Thiên Tuyệt liếm liếm môi, chưa thỏa mãn nên nhíu mày cau có tỏ vẻ bất mãn.

Cô gái nhỏ này, rốt cuộc đang giở trò quỷ gì? Hăng hái trêu chọc một hồi rồi cứ thế phất tay bỏ đi? Trên đời này nào có chuyện tiện nghi như vậy?

Thôi thôi, chờ đến khi về nhà nhất định từ từ thu thập nàng!

Lãnh Mi Nhi toàn thân đau đớn tê dại, môi son bị cắn rỉ ra máu. Từ trước giữ mình trong sạch, lại không nghĩ tới sẽ để một người bản thân chán ghét miệt thị nhúng chàm thân thể của mình. Nàng ta hận chết nam nhân còn đang tham lam đoạt lấy trước mắt.

Ta thề, chỉ cần ta còn có một hơi thở, nhất định phải đích thân giết tên cầm thú này!

“Phanh!”

Cửa phòng đột nhiên bị đụng vỡ, gió lạnh từ bên ngoài tràn vào, ánh nến mãnh liệt chập chờn.

Lãnh Mi Nhi cắn môi quay đầu, tâm tình phức tạp, vừa hi vọng có

người tới cứu, đem cầm thú trên người mình giết chết, đồng thời, cũng sợ có người bắt gặp một màn khó chịu này. Nàng ta đường đường là Huyền Long tôn giả của Thánh cung, cao cao tại thượng, chỉ cần vung vung tay lên thì vô số nam tử quỳ gối dưới váy, vậy mà bây giờ.....

Dưới ánh nến chập chờn, tại cửa phòng, nàng thấy được một thân ảnh nữ tử.

Là Vân Khê, là con tiện nhân kia!

Trong đôi mắt nhất thời tràn đầy tức giận, song, một khắc sau, ánh mắt đột biến, bởi vì nàng ta thấy được nam tử ở phía sau Vân Khê.....

Nam tử kia, đã từng là giấc mộng, là mộng từ thời thiếu nữ vẫn ôm ấp trong tim.

Hắn ưu nhã cao quý, cơ trí cơ mẫn, ở bên trong chúng sinh, hắn vĩnh viễn là hạc giữa bầy gà, là một người xuất sắc nhất.

Hắn tuấn mỹ như thiên thần, giở tay nhấc chân liền khuynh đảo hàng vạn hàng nghìn tâm can thiếu nữ.

Từ khi còn là một thiếu nữ u mê đã ngưỡng mộ hắn, sùng bái hắn, hi vọng một ngày kia có thể đứng bên người hắn, trở thành nữ nhân của hắn, đó là mơ ước lớn nhất của nàng ta.

Mà bây giờ, giấc mộng hoàn toàn bể nát.

Trong nháy mắt nhìn thấy hắn kia, mộng đẹp trong lòng xây dựng mấy năm đã hoàn toàn bể nát.

Vân Khê, là Vân Khê! Cô ta tàn nhẫn! Chẳng những đoạt đi người nàng thích nhất, còn để cho hắn thấy một mặt không chịu nổi của mình, đem so sánh với việc dùng ngàn vạn nhát dao đâm vào lòng nàng còn tàn nhẫn hơn!

“Phốc!”

Điên cuồng rên rỉ từ miệng nàng ta phun ra, trong cổ trào lên một búng máu, hẳn là xúc động phẫn nộ quá độ, ngất đi.

Còn đang dữ dộ trên người nàng ta, Đoan Mộc Hanh cũng bị tình huống bất thình lình này hù đến, hắn hoảng sợ lui khỏi thân thể Lãnh Mi Nhi, quay đầu nhìn hai người xô cửa mà vào, lớn tiếng la lên: “Người đâu, có thích khách! A!”

Một thanh nhuyễn kiếm đâm vào cổ họng hắn, mạnh mẽ xuyên qua!

Hắn ta hung hăng mở to mắt, nhìn kẻ trước mắt cầm kiếm, song đồng phản chiếu khuôn mặt tuấn mỹ vô trù của đối phương, từ từ té xuống.

Trước khi chết, còn ngon lành nếm được một phen tư vị tình nhân trong mộng, hắn ta coi như là chết không oan uổng.

Vân Khê đi lên trước, liếc đến Lãnh Mi Nhi đã hộc máu bất tỉnh, toàn thân cao thấp toàn dấu hôn, thối nát không chịu nổi, nhất là vị trí hạ thân sưng đỏ, loang lổ máu. Như vậy, thật ra khiến cho nàng có chút không hạ thủ nổi.

Bất quá, nàng ta bất tỉnh thật quá là nhanh, vốn còn muốn hảo hảo trêu tức một chút, làm cho có người hộc máu mà chết luôn mới tốt. Kết quả, nàng còn chưa kịp nói, cũng chưa kịp làm, chỉ mới đem người nàng ta yêu nhất đến thăm hỏi một chút, vậy mà đã chịu không

được, hộc máu ngất.

Nghĩ như thế nào cũng cảm thấy chưa đủ hết giận!

Lãnh Mi Nhi phản ứng kịch liệt vậy, xem ra tình cảm nàng ta đối với Long Thiên Tuyệt không phải sâu bình thường. Chẳng biết tại sao, Vân Khê chỉ cần vừa nghĩ tới có một nữ nhân yêu nam nhân của nàng như thế, trong lòng sẽ không thoải mái cực độ.

Long Thiên Tuyệt rút về nhuyễn kiếm, đạm mạc nhìn lướt qua người Lãnh Mi Nhi, khẽ cau mày, rồi rất nhanh trở lại bình thường. Song chính động tác nhỏ này khiến cho Vân Khê vốn đã khó chịu, tâm tình càng thêm gay gắt.

Hắn không đành lòng sao? Hay là hắn cảm thấy Lãnh Mi Nhi không sai mà đồng tình nàng ta?

A, phải, bọn họ là sư huynh muội, ở thời điểm nàng còn không biết Long Thiên Tuyệt là thần thánh phương nào, thì hắn cũng đã cùng hảo sư muội kia cùng đọc sách, cùng luyện kiếm, có lẽ còn cùng giao du, tâm tình nhân sinh lý tưởng rồi cũng nên.

Thời điểm hắn bị thương cũng là Lãnh Mi Nhi cứu hắn, đối với hắn có ân cứu mạng. Hắn vì báo đáp mà giúp nàng ta hàng phục Huyền Long..... Giao thiệp giữa bọn họ quả thật không ít đâu!

Hừm hừ, Vân Khê càng nghĩ càng buồn bực, đáy lòng chua, không lý do mà sinh ra rất nhiều hờn dỗi.

Từ trong tay Long Thiên Tuyệt túm lấy nhuyễn kiếm, chà chà mấy cái, trên dung nhan tái nhợt của Lãnh Mi Nhi khắc xuống vài vết máu. Lãnh Mi Nhi đã lâm vào hôn mê sâu, bị hủy dung mạo như thế nhưng cũng không có nửa phần phản ứng.

Giờ phút này, Lãnh Mi Nhi cho dù không chết, cũng không khác gì phế nhân.

Giết nàng ta, Vân Khê Đô ngại ô uế kiếm của mình!

Nhưng dù không giết, Vân Khê cũng sẽ không để nàng ta sống yên ổn vượt qua nửa đời còn lại, nếu không còn xinh đẹp cùng một thân võ công, Lãnh Mi Nhi làm sao có thể nhấc lên sóng gió nữa.

Xem kỹ một chút kiệt tác của mình, Vân Khê đem nhuyễn kiếm trả về trong tay Long Thiên Tuyệt, xoay người, hầm hừ rời đi. Trong lòng nàng rõ ràng, mình không giết Lãnh Mi Nhi, có liên quan đến cái nhíu mày của hắn. Hắn không nhẫn tâm, lại khiến nàng không xuống tay được, nàng không muốn đáy lòng hắn lưu lại bóng ma.

Càng là người mình để ý, nàng lại càng quan tâm, cho dù chỉ là một cái nhăn mày hay một nụ cười, cũng có thể tác động tới tinh thần nàng, đảo loạn suy nghĩ của nàng.

Được rồi, nàng thừa nhận mình phản ứng có hơi quá khích, nhưng trong lòng không thoải mái chính là không thoải mái, thời kì mãn kinh tới sớm thì sao! *[TND: *cuồng tiếu*]*

Long Thiên Tuyệt nhìn nhuyễn kiếm trong tay, lại nhìn nhìn bóng lưng nàng hừng hực tức giận rời đi, đuôi lông mày khẽ nhếch, khó hiểu, không biết nàng đang tức giận cái gì.

Quay đầu lại quăng một cái nhìn về hướng Lãnh Mi Nhi, lần nữa nhíu mày, trong đầu hiện ra một khuôn mặt thiếu nữ hồn nhiên khả ái.

Lần đầu tiên nhìn thấy Lãnh Mi Nhi, hắn mười hai tuổi, nàng ta mười tuổi.

Khi đó, nàng ta hồn nhiên thiện lương, sẽ vì một con thỏ bị thương mà thương tâm khóc.

Khi đó, hắn không bài xích cũng vì nàng ta thiện lương tốt đẹp, cũng thêm phần chiếu cố.

Không biết từ lúc nào bắt đầu, cả người nàng ta liền thay đổi, lòng dạ độc ác, vì tranh danh trục lợi, tàn sát đồng môn, hãm hại kẻ vô tội, giẫm lên vô số thi thể mà đi cho đến khi bò lên được vị trí Huyền Long tôn giả chí cao.

Ở trước mặt hắn, nàng ta dịu dàng khiêm cung như cũ, giống như trước luôn đuổi theo thân ảnh của hắn, song có một số việc thay đổi chính là thay đổi, nàng ta đã không bao giờ là Mi nhi hồn nhiên thiện lương lúc trước, sẽ không vì một con thỏ mà thương tâm khóc nức nở, hắn cũng dần dần không hòa hợp với nàng.

Hôm nay, Lãnh Mi Nhi rơi vào kết quả như vậy, là nàng ta gieo gió gặt bảo. Trăm không nên vạn không nên chính là trăm phương ngàn kế muốn thương tổn người của hắn, nhất là người hắn thích nhất. Nhưng phàm đã uy hiếp tới người hắn yêu, hắn sẽ không tha thứ, không lưu lại tai họa!

Sát cơ ẩn hiện nơi đáy mắt, nhuyễn kiếm nghiêng đi, u quang sắc bén lóe lên, ‘phốc’ một tiếng đâm vào ngực Lãnh Mi Nhi.

Thân thể nữ nhân kịch liệt chấn động, dần mất đi hơi thở.

Vân Khê hầm hừ ra ngoài, cũng không có đi xa, nghĩ tới hắn nhất định sẽ đuổi theo, song sự thật cũng không phải như thế. Từ cửa sổ thấy thấp thoáng bóng người yên lặng đứng trước giường, không nhúc nhích, tựa như đang quan sát, lại như đang suy tư hồi ức gì đó.

Quả nhiên, hắn đối với Lãnh Mi Nhi có tình cảm, bằng không, hắn cần gì phải cau mày, cần gì phải đứng đó nhớ lại?

Cắn cắn môi dưới, Vân Khê bực tức xoay người, thi triển khinh công rời đi tòa nhà.

Cũng trong nháy mắt nàng xoay người, thân ảnh chiếu trên cửa sổ kia vung kiếm đâm ra.....

Long Thiên Tuyệt cất bước đi ra ngoài đã không thấy bóng dáng Vân Khê, chân mày nhíu chặt, thi triển khinh công đi theo.

Sau khi hai người lần lượt rời đi, lại có bóng người nữa tới gian phòng này.

Thân ảnh cao to đứng ở đầu giường, một bàn tay mang bao tay màu bạc đưa về dưới mũi Lãnh Mi Nhi, nam tử cúi đầu hừ lạnh một tiếng: “Ngươi thật là mạng lớn! Nếu Long Thiên Tuyệt biết trái tim của ngươi cùng thường nhân bất đồng, không phải ở bên trái mà là bên phải, hắn nhất định sẽ hối hận vì sao không đâm ngươi nhiều mấy kiếm.....”

“Khổ như vậy. Ngươi yêu hắn nhiều năm, chỉ đổi lấy được một kiếm vô tình của hắn.” Nam tử nhếch môi nhếch mày, biến mất vào bóng tối, gương mặt vẫn không chút biểu tình.

Ngoài cửa, tiếng bước chân nhỏ vụn truyền tới.

“Các ngươi là ai?” Tứ đại cao thủ sau khi phát hiện thi thể ba vị trưởng lão liền nghe được động tĩnh khổng lồ bên này, vội vàng chạy tới, thấy được ngoài cửa phòng đứng hơn mười cao thủ thủ vệ giống như quỷ mị. Trong lòng thầm kêu không tốt, công tử sợ là đã xảy ra

chuyện.

“Tôn giả đại nhân?” Hơn mười người không có động tác gì mà quay lại xin chỉ thị người trong phòng.

Từ bên trong truyền ra một thanh âm lãnh khốc vô tình: “Giết, một tên cũng không để lại!”

Năm chữ ngắn ngủn quyết định vận mệnh tứ đại cao thủ Đoan Mộc gia.

Nam tử mang bao tay bạc thủy chung vẫn đưa lưng về phía ngoài cửa, mặt hắn biến mất trong bóng tối, không biết là suy nghĩ cái gì, chỉ có ngón tay hắn khẽ nhúc nhích một chút, giống như đang miêu tả tiết tấu âm thanh nào đó.

Ngoài phòng, tiếng đánh nhau từ từ biến mất.

“Tôn giả đại nhân, đã giải quyết xong.”

Nam tử rốt cục cũng từ từ xoay người, dưới ánh nến lờ mờ thấp thoáng hiện ra dung mạo chân chính của hắn.

Ngũ quan tựa như được gọt dũa điêu khắc mà ra, không thể chê, mắt lạnh vô tình tựa như tinh quang lạnh lẽo nơi chân trời, ánh mắt lóe lên, tròng mắt vừa di chuyển, liền xẹt qua vẻ âm lãnh, môi mỏng khẽ mở, lời nói phun ra lại càng thêm âm lãnh: “Đem Huyền Long tôn giả đưa tới Bách Hoa lâu, nói cho bà chủ biết, sau này phàm là khách nhân Bổn Tôn chỉ danh, đều phải do Huyền Long hầu hạ. Nhưng nếu Huyền Long tôn giả có điều gì sơ sẩy mà chết hoặc lỡ chạy mất, như vậy cả tòa Bách Hoa lâu cũng sẽ biến mất luôn.”

“Rõ, tôn giả đại nhân.” Chủ nhân như thế nào sẽ có thuộc hạ như

vậy. Thuộc hạ của hắn không có bất kỳ chất vấn nào, chỉ biết phụng mệnh làm việc, không hỏi thị phi.

Nam tử quay đầu nhìn Lãnh Mi Nhi một lần cuối cùng, cúi đầu cười lạnh, tự nhủ: “Mi nhi, lúc trước Bổn Tôn lấy lòng ngươi, ngươi lại không lĩnh tình, một lòng chỉ thích Long Thiên Tuyệt. Hiện tại ngươi bị Long Thiên Tuyệt từ bỏ, nữ nhân hắn không cần, Bổn Tôn chẳng lẽ còn muốn sao?”

Hắn quay đi, không bao giờ nhìn nàng ta thêm cái nữa, đưa mắt nhìn ra tinh không bên ngoài, một đôi con ngươi âm lãnh lúc sáng lúc tối: “Vân Khê sao? Bổn Tôn cũng muốn xem một chút, ngươi đến tột cùng có chỗ nào đặc biệt mà thu phục được tâm can Long Thiên Tuyệt.”

Vân Khê đang khoan khoái, nằm ngửa trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn tinh không, hai tay gối lên sau gáy, Vân Khê một tiếng lại một tiếng thở dài.

Nàng rốt cuộc làm sao a? Thấy Lãnh Mi Nhi bị báo ứng, vốn nên vui mới đúng, nhưng vì cái gì thấy hắn nhẹ nhàng nhăn mày, trong lòng nàng lại khó chịu như thế?

Bọn họ là sư huynh muội, là thanh mai trúc mã, từ nhỏ lớn lên cùng nhau, có biết bao nhiêu tình cảm. Thấy bộ dạng hiện tại của Lãnh Mi Nhi, trong lòng hắn có chút cảm xúc là không thể tránh được, nhưng nàng chính là không thoải mái a.

Nàng muốn một tình yêu thuần túy không chứa bất kỳ tạp chất gì, cho nên trong mắt luôn không chịu nổi dù chỉ là nửa hạt cát.

Nàng quá hà khắc sao? Nàng đang cố tình gây sự sao?

Có phải hay không, nữ nhân khi rơi vào tình yêu cuồng nhiệt, tâm tình đều dễ dàng rối loạn, chuyện bé cũng xé ra to?

Vân Khê nàng, từ lúc nào đã trở thành một tiểu nữ nhân như vậy, sẽ vì một chuyện nhỏ như hạt đậu mà buồn bực không yên?

Nàng mở miệng gào to với thiên không: “Vân Khê, ngươi thật sự không có tiền đồ!!”

Ngay sau thanh âm la hét là một trận tiếng tiêu từ xa xa dằng dặc truyền vào trong tai nàng, bi khúc càng làm trong lòng Vân Khê thêm phiền não.

“Này! Ngươi có đạo đức công cộng hay không? Hơn nửa đêm rồi còn thổi cái loại nhạc điệu như vậy?”

Nàng vừa la lên như vậy, tiếng tiêu quả nhiên ngừng lại.

Tiếng bước chân nhỏ vụn từ từ gần tới.

Vân Khê nhắm mắt, không biết phản ứng thế nào. Muốn tìm nàng tính sổ sao? Có bản lãnh thì tới a!

Tiếng chân tới gần, cuối cùng dừng ở cách nàng khoảng ba bước, sau đó không có bất kỳ động tĩnh nào hết.

Một đôi mắt cứ yên tĩnh lẳng lặng nhìn trộm nàng từ trên cao, tràn đầy hứng thú cùng tò mò.

Vân Khê tuy nhắm mắt, nhưng đối với ánh mắt đánh giá quá mức mãnh liệt kia, vẫn khiến cho nàng muốn bỏ qua cũng không được.

“Ngươi rốt cuộc nhìn đủ chưa?” Nàng tung mình ngồi dậy, ngửa đầu

nhìn lại, thân ảnh nam tử cao to vừa vặn che khuất ánh trăng, nhìn không rõ dung nhan hắn, nhưng liếc mắt một cái liền thấy được bao tay màu bạc cùng bích lục ngọc tiêu nắm trong tay hắn.

Trong bóng tối, khóe môi nam tử hơi hạ xuống, vẫn không nhúc nhích như cũ, lẳng lặng đứng yên nhìn nàng.

Tâm tình Vân Khê rất phiền não, hơn nửa đêm lại gặp phải một nam nhân khó hiểu, thật sự không phải là một chuyện khoái trá. Nếu hắn không chịu đi, vậy thì không thể làm gì khác hơn là nàng đi.

Vừa muốn đứng dậy lại thấy nam tử kia bước đi.

Vân Khê tò mò nhìn hắn từng bước đi về phía con sông, khom người cởi giày vớ ra, xắn ống quần lên, sau đó lại từng bước đặt chân bước vào trong dòng nước.

Hắn đang làm gì? Muốn tự sát?

Mang theo tò mò, Vân Khê đứng dậy đi đến bên dòng suối, hai tay chắp lại sau lưng, giọng điệu lạnh lùng mà nói: “Nếu muốn tìm chết, từ nơi này đi về phía đông, ra khỏi cánh rừng, xuyên qua phố lớn, ngươi có thể thấy một hồ nước lớn. Nước ở đó sâu hơn, nhảy vào đó tự sát là tuyệt hảo!”

“Ngươi xưa nay đều nói chuyện như vậy sao?” Nam tử từ trong dòng suối quay đầu, ánh trăng nhàn nhạt, lộ ra hình dáng của hắn. Tóc dài đen nhánh nghiêm cẩn buộc lên, dùng trâm cài bảo thạch cố định. Mâu quang tựa như ánh sao, ngũ quan hoàn mỹ, thu hồi tất cả âm lãnh, khóe môi hiện vẻ tựa tiếu phi tiếu, nhìn thoáng qua thật giống một vị công tử tuấn dật ôn nhuận.

Vân Khê chớp chớp mắt, hơi chút tươi cười xinh đẹp, vừa nãy không

thấy rõ dung mạo của hắn còn tưởng chỉ là một nam nhân cay đắng đau khổ vì tình mà đến bên dòng suối bi thương thổi tiêu cùng tự sát. Nhưng thấy rõ hắn rồi, nàng không còn nghĩ như vậy nổi, bởi vì đáy mắt đối phương căn bản không có một tia đau thương cùng u buồn gì, lại có chút ý vị đắc ý không hiểu được.

“Ta từ trước đến giờ, gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ.”Vân Khê nhíu mày, lạnh lùng nhếch môi.

Nam tử khẽ cười một tiếng, quay lại cất bước đi tới giữa dòng.

“Uy, ngươi rốt cuộc đang làm cái gì?”

Nam tử không quay đầu nói: “Ta nghe người ta nói, trong con sông này có bảo bối, chỉ vào thời điểm ban đêm mới xuất hiện, cho nên tới thử thời vận.”

Vân Khê chẳng thèm ngó ngàng: “Loại chuyện ma quỷ này ngươi cũng tin?” Lời nàng còn chưa dứt, đáy nước bất chợt phát ra một tia lam quang sâu kín, càng ngày càng lớn, chỉ một thoáng đã chiếu sáng khắp dòng nước.

“A, đó là cái gì?” Vân Khê hiếu kỳ toàn bộ bị câu khởi.

“Có muốn xuống cùng xem một chút hay không?” Nam tử quay đầu mời nàng.

Lòng hiếu kỳ xui khiến, Vân Khê cũng cởi giày xắn ống quần, nhảy xuống nước.

Chân vừa chạm vào nước liền phát hiện có điểm khác thường, nước ấm ngoài tưởng tượng của nàng. U quang lam sắc kia chính là nằm giữa một Ôn Tuyền?

Vội vàng muốn cởi bỏ đáp án, nàng đi mau mấy bước, dưới chân đột nhiên dẫm lên một cục đá, thân thể không chịu khống chế mà nghiêng về phía trước.

Nam tử cũng ngoài ý muốn đưa ra tay phải, bao tay màu bạc đưa đến trước mặt Vân Khê. Vân Khê không chút nghĩ ngợi liền đưa tay cầm, tùy ý nắm chặt, tay bỗng nhiên cứng đờ.

Nàng cầm rõ ràng là ba ngón tay, nhưng lại chỉ thấy hai, không sai, xác thực chỉ có hai!

Đây chính là lý do hắn luôn đeo bao tay sao?

Vân Khê đột nhiên ngẩng đầu, trùng hợp bắt gặp đáy mắt hắn chợt lóe lên lo lắng rồi biến mất, nàng nhanh chóng thu tay về, thấp giọng nói: “Thật xin lỗi, ta không phải cố ý.”

Nam tử ngó chừng nàng, ánh mắt lúc sáng lúc tối có chút phức tạp, hồi lâu, tiếng cười trầm thấp bật ra: “Thì ra ngươi cũng sẽ nói xin lỗi.”

“Ta đây thu hồi.”Vân Khê tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, vượt qua bên cạnh hắn, đi về phía nguồn sáng.

Tới gần hơn, ba viên linh châu trong người nàng bỗng nhiên có phản ứng, chẳng lẽ, nguồn sáng màu lam kia là từ một viên linh châu khác?!

Vân Khê mừng rỡ trong lòng, vẫn không trực tiếp lấy linh châu đến tay, ngược lại quay đầu nhìn về nam tử đằng sau: “Nếu thật sự phát hiện bảo bối, ngươi sẽ tranh giành với ta sao?” Nàng gảy nhẹ đuôi lông mày, mang theo vài phần ý vị uy hiếp.

Nam tử đứng yên ở đó, cười yếu ớt không nói.

Vân Khê dõi nhìn hắn hồi lâu, khẽ mân môi: “Như vậy đi, nếu có bảo bối, ta đưa một trăm lượng bạc đền cho ngươi, bảo bối về phần ta, được không?”

Nam tử vẫn đứng yên tại chỗ như cũ, cười yếu ớt không nói.

Vân Khê chuyển động con ngươi, xem ra nam nhân này không đơn giản, không thể lừa gạt được. Nói cho cùng, đồ là người ta phát hiện trước, nàng làm như vậy cũng có thể coi là cướp đoạt rồi, muốn dùng một trăm lượng bạc đuổi đối phương, tựa hồ rất không có khả năng.

” Vậy..... Một ngàn lượng bạc?”

” Một vạn lượng?”

“Một vạn lượng là cực hạn rồi, nhiều hơn ta không có!” Vân Khê ngoan độc trừng hắn, cái khuôn mặt tươi cười kia thật giống như được khắc vậy, trừ bỏ nụ cười, hoàn toàn không có chút thần sắc biến hóa gì.

“Nếu như ta không đáp ứng, ngươi có tính toán giết ta hay không” Mặt cười rốt cục mở miệng nói chuyện.

Vân Khê thẳng thắn nói: “Rất có khả năng!”

Nụ cười nam tử càng lớn: “Ta không cần bạc, chỉ muốn thổi xong khúc tiêu vừa rồi cho ngươi nghe, thế nào?”

Vân Khê nháy mắt mấy cái, hơi nghi ngờ liếc hắn, một vạn lượng bạc đổi một thủ khúc? Đầu óc của hắn có phải nóng lên quá độ mà cháy

hỏng hay không? Hay là.... có ý đồ khác?

Mặc kệ nó, lấy linh châu trước rồi nói sau, đến tột cùng hắn muốn đùa cái gì cũng được, nàng gặp một chiêu ứng một chiêu là được.

“Được, đồng ý!”

Tiếng tiêu dằng dặc vang lên, cảm xúc đau thương đem trọn cả con sông cùng phụ cận bao phủ.

Người nghe duy nhất, cũng chính là Vân Khê, lại mắt điếc tai ngơ, toàn bộ tâm tư đều đặt trong vui sướng vì nhận được Lan linh châu. Nàng suy đoán quả không tệ, tia lam quang kia không phải gì khác, chính là Lan Linh Chu!

Trên người nàng hiện tại có bốn viên linh châu, dựa vào hấp thu năng lượng của nó đã có thể làm cho công lực nàng tiến rất nhanh. Nghĩ tới, nàng từ từ chìm đắm hoan hỉ, mông mông lunh lunh, vô số hình ảnh ở trước mắt nàng lắc lư.....

Mí mắt càng ngày càng nặng, nàng từ từ bất tỉnh ngã xuống.

Tiếng tiêu cũng tại thời khắc ấy mà dừng lại.

Tống Hi, tay cầm ngọc tiêu, từng bước đi về phía Vân Khê còn đang hôn mê. Hắn cúi đầu, đánh giá khuôn mặt ngủ say của nàng từ trên xuống dưới. Ánh mắt đen thui tối sầm, có một loại tình tố kỳ quái dưới đáy lòng bắt đầu dâng trào.

Đây chính là nữ nhân Long Thiên Tuyệt để ý, đúng là rất đặc biệt!

Đối phó nàng, hắn căn bản không cần hao phí quá nhiều tinh lực, chỉ một tiêu khúc cũng đủ làm nàng lâm vào ngủ say, nhưng khiến hắn tò

mò chính là kỳ quái phản ứng ấy....

Từ khắp nơi, một loạt bóng đen như quỷ mỵ sâu kín bay tới, dừng ở chung quanh hắn.

“Tôn giả đại nhân, xử trí nàng như thế nào?”

Tống Hi cúi đầu, ánh mắt thủy chung rơi vào trên mặt Vân Khê ngủ yên xinh đẹp, bên môi nàng treo lên nụ cười vui vẻ.

“Tôn giả đại nhân, không bằng đem nàng tới uy hiếp Long Thiên.....”

Tống Hi giơ tay lên, thần sắc âm lãnh lần nữa hiện lên trên khuôn mặt tuấn dật, thanh âm lạnh như băng: “Các ngươi đều lui đi, Bổn Tôn tự có chủ trương.”

“Dạ, tôn giả đại nhân.” Mười mấy bóng đen nhẹ nhàng đến, cũng nhẹ nhàng đi, biến mất vô tung.

Tống Hi khom người ôm lấy Vân Khê, ánh mắt thâm trầm âm lãnh nhìn chằm chằm nàng ngủ, sâu kín mở miệng nói: “Khiến ngươi yêu Bổn Tôn, đó mới là đả kích lớn nhất đối với Long Thiên Tuyệt!”

Long Thiên Tuyệt từ sau khi rời khỏi tòa nhà tìm kiếm tung tích Vân Khê, lại trộm nghe được tiếng tiêu quen thuộc truyền đến, hắn lập tức lần theo hướng âm thanh mà chạy tới bên dòng suối, đáng tiếc chờ hắn lại tới nơi, đã sớm không có bất kỳ bóng người nào.

Trong bụi cỏ, hắn nhặt được trâm hoa của Vân Khê, hắn rõ ràng xác định đó chính là trâm hoa của nàng.

“Tống Hi, ngươi thử động đến nửa sợi lông của Khê Nhi xem.....”
(TND: E hèm, đầu óc ta đen tối, ta đọc câu này thôi cũng đỏ mặt rồi

đây)

Hắn ngửa mặt lên trời thét lớn một tiếng, tay áo nhấc lên cuồng phong, đưa tất cả tức giận phát tiết ra ngoài.

Trong bóng tối, một đôi con ngươi màu vàng sáng quắc lóng lánh!

Vân Khê từ trong mơ hồ tỉnh lại, mở mắt ra thì thấy mình đang ở nơi hoàn toàn lạ lẫm, còn cả người vô lực. Nàng vuốt vuốt mi tâm của mình, cố gắng hồi tưởng chuyện lúc trước, nhưng làm sao cũng nhớ không nổi. Nàng chỉ nhớ rõ mình mới vừa chiếm được Lan Linh châu, sau đó thì nghe tiêu, sau rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nàng một chút cũng nhớ không nổi nữa.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Bên ngoài cửa phòng, có tiếng la khóc dằng dặc truyền đến, giống như đã từng quen biết.

“Tống sư huynh, ta van cầu ngươi, đừng để cho ta tiếp khách! Đừng để cho ta hầu hạ lão nhân kia, ta chết cũng không cần bị hắn làm bẩn.”

Thanh âm này..... Sao giống Lãnh Mi nhi thế?

Vân Khê mi tâm nhíu chặt, sau đó lắc đầu, không thể nào, Lãnh Mi nhi làm sao có thể xuất hiện ở nơi này?

Nhưng ngay sau đó, thanh âm vô tình của một nam tử vang lên: “Chết? Như ngươi vậy, sẽ cam lòng chết sao? Ta khuyên ngươi ngoan ngoãn nghe lời, làm theo như phân phó của ta đi, có lẽ ta sẽ cho ngươi một con đường sống.”

“Tống sư huynh, van ngươi! Ngươi không phải là vẫn yêu thích ta đấy sao? Ta nguyện ý hầu hạ ngươi, sau này ta chỉ hầu hạ một mình ngươi thôi!”

“Hầu hạ ta? Ngươi không xứng!” giọng của Nam tử kia rất là lạnh lùng, không chút lưu tình, “Người đâu, coi chừng nàng cẩn thận. Nếu có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, cả đám các ngươi đừng mơ tưởng còn mạng sống!”

Quyển 3 - Chương 13

Tiếng bước chân tới gần, Vân Khê một lần nữa nhắm lại hai mắt, giả bộ chưa tỉnh lại.

Thanh âm vừa rồi rõ ràng chính là cái tên bao tay nam nàng gặp bên dòng suối. Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ là tiếng tiêu có vấn đề?

“Người tỉnh chưa?”

“Công tử, vị cô nương này vẫn chưa tỉnh lại.”

“Lui ra, không có phân phó của ta, không cho phép bất luận kẻ nào đến đây quấy rầy.”

“Dạ, công tử.”

Một trận tiếng bước chân rời đi, cửa phòng ‘cạch’ một cái đóng lại.

Vân Khê tận lực bình ổn hô hấp của mình, lại phát hiện rất khó, nghe cước bộ của hắn càng ngày càng gần, tim của nàng đập cũng gia tốc theo. Theo lời nói vừa nãy ở ngoài cửa, nàng cũng nghe ra, vị trí hiện tại vô cùng có khả năng chính là thanh lâu trong truyền thuyết. Ở địa phương hèn hạ như vậy, nàng toàn thân không thoải mái.

Nha, thật sự ra cửa bất hạnh, tự dưng lại đụng phải một con sói!

“Huyền Dực, ngươi ở đâu?”

Nàng thử cùng Huyền Dực trao đổi, nhưng lại phát hiện nó giống như cũng lâm vào ngủ say, chỉ còn nghe thanh âm có vẻ mỏi mệt của Hoàng Kim cự long sâu kín truyền vào tai nàng: “Dụ Hồn khúc của hắn quá cường đại, ngay cả Long Tộc chúng ta cũng không cách nào ngăn cản, Huyền Dực đã lâm vào ngủ say, thương thế của ta lại chưa lành, tự thân khó bảo toàn. Chủ nhân, người mau sớm nghĩ biện pháp chữa trị tinh lực của bản thân, thoát khỏi nơi đây trước rồi hãy nói.”

Nghe Hoàng Kim cự long nói, đáy lòng Vân Khê bắt đầu chần chờ, trước mắt ai cũng không đáng tin cậy, chỉ có thể dựa vào chính nàng.

“Tỉnh thì mở mắt ra đi.” Tiếng cười trầm thấp từ phía trên đỉnh đầu truyền đến.

Vân Khê cũng lười tiếp tục giả bộ, mở mắt trừng hướng hắn, vừa mở miệng đã mắng to: “NND ngươi, rốt cuộc muốn làm gì? Bắt cóc phụ nữ đàng hoàng, rất vui vẻ sao?”

Tống Hi ngồi trên mép giường lẳng lặng nhìn nàng, cười yếu ớt không nói.

“Cười cái gì mà cười? Biến thái! Ngươi có phải cho ta uống thuốc gì hay không, tại sao toàn thân ta đều không có khí lực?”

Tống Hi đột nhiên cúi người, hướng đến môi đỏ mọng đang lải nhải của nàng. Vân Khê kinh hãi, vội vàng nghiêng đầu tránh ra.

Tống Hi ngừng lại một chút rồi tiếp tục hạ thân, hôn xuống cổ sứ bóng loáng tinh tế của nàng, đầu lưỡi khẽ liếm lên da thịt, lưu luyến mà quên quay về.

Vân Khê chỉ cảm thấy xấu tính vô cùng, tay chân vô lực như vậy, nàng không cách nào ngăn trở hay chống cự được: “Ngươi mau tránh ra cho ta, không cho chạm vào ta!”

“Tại sao không thể đụng vào? Ngươi không thích ta?” Tay hắn kéo lại người của nàng, đem mặt nàng mạnh mẽ quay lại đối diện với hắn, mâu quang thâm trầm nhìn chằm chằm, mang theo vài phần chấp nhất.

“Dựa vào! Ta vì cái gì phải thích ngươi? Ngươi có chỗ nào đáng giá để ta thích? Ngươi cho rằng lừa gạt là có thể bắt được lòng một nữ nhân sao? Không khỏi quá mức trẻ con đi!” Vân Khê giễu cợt cười lạnh.

“Vậy làm thế nào nàng mới có thể thích ta, yêu ta?” Thần sắc của hắn rất chuyên chú, rất quật cường, rất kiên trì, giống như trước mắt chuyện duy nhất hắn muốn làm chính là biết được câu trả lời, còn lại, mọi thứ đều không liên quan. *(TND: Đọc câu này ta bỗng thấy lâng lâng xúc động nên mới dùng ‘nàng’ nhé, những câu sau lại không còn cảm giác này nữa nên vẫn để ‘ngươi’ như cũ)*

Một bụng mắng nhiếc chuẩn bị thốt ra, Vân Khê bỗng nhiên nghĩ tới nhắc nhở của Hoàng Kim Cự Long, nên kịp thời thu miệng, con ngươi chuyển động, ngữ khí chậm rãi nói: “Ngươi thật sự muốn ta thích ngươi, yêu ngươi?

Tống Hi híp mắt, lặng yên không đáp.

“Tại sao?”Vân Khê chỉ cảm thấy người nam nhân trước mắt này rất là khó hiểu, hoàn toàn không thể dùng lẽ thường tới suy đoán hắn.

“Không có nguyên nhân, ngươi chỉ cần nói cho ta biết, làm sao mới có thể khiến ngươi yêu ta?”

Vân Khê ngưng thần suy tư, nàng chỉ cần khôi phục tinh lực thì đã có thể rời đi rồi, cho nên trước đó, không ngại cùng hắn chơi đùa một phen.

“Ta là người tham của, thích thu thập đủ loại bảo vật, nhất là linh châu trân bảo. Nếu ngươi có thể đưa ta vô cùng vô tận bảo vật, ta nghĩ có lẽ ta sẽ yêu ngươi đi.”

Tống Hi lặng yên nhìn nàng, mâu quang sâu kín lưu chuyển: “Ngươi nhìn không giống người tham của.”

Vân Khê hừ lạnh: “Ai nói ta không phải? Nếu không phải người tham của, ta làm sao lại trúng kế của ngươi, bị bắt tới đây?”

Tống Hi không chớp mắt ngó chừng nàng, mâu quang không rõ ý tứ hàm xúc khẽ đảo trên ngũ quan của nàng, từng điểm từng điểm, một chút cũng không bỏ qua. Vân Khê bị hắn nhìn mà toàn thân rùng mình run sợ. Ngàn vạn lần đừng nói rằng, đây là hắn đang dùng mỹ nam kế hấp dẫn nàng a, nếu thật là như thế, nàng nhất định sẽ mỗi ngày gặp ác mộng mất.

Chăm chú nhìn nàng hồi lâu, Tống Hi rốt cục nhẹ nhếch môi, vung tay nói: “Tốt, điểm này đơn giản, còn gì nữa không?”

Hắn thật sự đáp ứng? Hắn không phải là muốn làm thật đi?

Vân Khê tâm tư phản phục, âm thầm suy đoán mưu đồ thật sự của hắn, thấy thế nào cũng không giống như là chân chính yêu nàng nha, như vậy hắn làm như thế, đến tột cùng là vì cái gì?

“Còn có, ta thích các loại dược liệu, càng trân quý càng hiếm có, ta sẽ càng thích. Một khi tâm tình ta tốt, ta xem cái gì cũng thuận mắt,

có lẽ cũng sẽ quên mất những chuyện ngươi từng hại ta.”

Nàng thử dò xét, thử dò xét điểm mấu chốt của hắn, nàng không tin hắn sẽ vô duyên vô cớ mà muốn làm cho nàng yêu hắn.

“Còn gì nữa không?” Tống Hi thần sắc rất bình tĩnh, cũng không bị nàng lung tung đòi hỏi bảo vật dược liệu đầy trời mà hù dọa.

Vân Khê gặp thần sắc bình tĩnh như thế, đáy lòng ngược lại khó chịu: “Ta còn thích vàng, nhất định phải chồng chất như núi nha, ta bình thường không có yêu thích gì nhiều, chỉ là thích đếm vàng cùng ôm vàng ngủ mà thôi.”

Tống Hi đột nhiên nghiêng thân, dung nhan lạnh lùng vô hạn phóng đại trước mắt Vân Khê, hơi thở ấm áp toàn bộ phun ở trên mặt nàng, cũng làm cho Vân Khê bất giác hít mạnh một hơi, không dám vọng động. Hắn nhẹ nhàng mà cười, mang theo vài phần ý vị ác thú đùa dai, nhếch môi nói: “Tốt, những yêu cầu này ta nhất nhất sẽ thỏa mãn ngươi.

Môi mỏng nhẹ nhàng xẹt qua gương mặt Vân Khê, mang theo ý vị trêu chọc, tê tê dại dại, khiến cho Vân Khê nổi một thân da gà.

Ngàn vạn đừng nói cho nàng, đây chính là phương thức hắn theo đuổi tán tỉnh nữ hài a, thật sự khiến cho người ta lạnh lẽo.

Vẻ mặt ác hàn của Vân Khê rơi vào trong mắt Tống Hi lại trở thành chấn kinh hoan hỉ, vô tội nháy mắt a nháy mắt, thật là khả ái. Đắc ý nhếch môi cười một tiếng, hắn cũng không tin mình không hấp dẫn nổi nàng, từ trước đều là tùy ý một câu một động tác, đã có vô số nữ nhân tự động đưa tới cửa, còn không cần hắn hao hết tâm tư đi lấy lòng quyến rũ người ta đâu.

Dĩ nhiên, có ngoại lệ, đó chính là Lãnh Mi Nhi. Cũng không phải hắn thật sự thích cô ta, bất kỳ mỹ nhân nào trong mắt hắn cũng không hấp dẫn bằng quyền thế địa vị. Muốn lấy lòng cô ta chẳng qua là bởi vì Long Thiên Tuyệt, phàm là thứ Long Thiên Tuyệt vốn có hết thảy, hắn đều muốn cướp lấy!

Chỉ cần nghĩ tới từ nhỏ đến lớn, chỉ có thể đứng phía sau Long Thiên Tuyệt, tất cả hào quang cùng vinh sủng đều bị Long Thiên Tuyệt chiếm hết, trong lòng hắn liền hận!

Thực lực cùng tài hoa của mình rõ ràng không thua Long Thiên Tuyệt, nhưng vì sao tất cả đều thuộc về hắn ta, mà mình vĩnh viễn chỉ có thể đứng thứ hai? Cung chủ thích nhất là Long Thiên Tuyệt, các đệ tử Thánh cung tôn sùng ngưỡng mộ nhất cũng là Long Thiên Tuyệt, ngay cả bách tính thiên hạ ở Ngạo Thiên đại lục khen ngợi trong miệng cũng vĩnh viễn là Thiên Long tôn giả, mà không phải là hắn – Địa Long tôn giả.

Thiên Long cùng Địa Long, chỉ không giống một chữ, đã là khác biệt như trời đất!

Ý cười nơi khóe môi chợt biến mất, thay vào đó là nồng đậm lo lắng cùng hận ý.

Hắn đứng dậy, rời khỏi giường hẹp, lạnh lùng nói một câu: “Để ý Vân tiểu thư!” Trường bào vung lên, hắn cất bước rời khỏi phòng.

“Dạ, công tử.” Một thị nữ lưu tại gian phòng, cước bộ trầm ổn, vừa nhìn cũng biết là người tập võ.

Vân Khê từ từ thu hồi tầm mắt khỏi cửa, toàn thân còn đang nổi da gà. Nam nhân này thật là đáng sợ, quá xấu tính!

Nếu để cho nàng mỗi ngày đều nhìn thấy hắn, nhất định sẽ bị buồn nôn mà chết.

Lúc này, nghĩ tới Thiên Tuyệt của nàng, so sánh với nam nhân này, chợt thấy Thiên Tuyệt vẫn còn bình thường lắm. Kỹ thuật theo đuổi nữ hài, Thiên Tuyệt của nàng cũng coi như là không thể thắng được hắn.....

Nàng có một vị hôn phu vừa có tiền, vừa cường đại, vừa ôn nhu, vừa lãng mạn, hơn nữa mê hoặc đến chết người không đền mạng, nàng rốt cuộc còn có cái gì chưa đủ, tại sao vô duyên vô cớ lại giận dỗi với hắn chứ?

Nàng hiện tại hối hận a, hối hận vô cùng hối hận a.

Nếu nàng không giận dỗi, làm sao lại chọc tới một nam nhân xấu tính như vậy?

“Thiên Tuyệt, mau lại đây cứu ta đi! Nếu như sau một khắc chàng không hiện ra trước mắt ta, ta lập tức gả cho ngươi!”

Sau một khắc, có phải nhanh quá không? Được rồi, nhiều hơn nữa, cho ngươi chút thời gian, liền ba ngày đi, ba ngày sau chàng nhất định phải xuất hiện ở trước mắt ta, tới cứu ta, nếu không..... nếu không ta liền gả cho nam nhân xấu tính kia, để chàng cả đời cô độc đi!”

“Phi phi phi! Nói bậy! Đời này tuyệt đối không để cô độc. Tóm lại chàng mau mau xuất hiện ở trước mặt ta là được rồi!”

“.....”

Vân Khê vừa nghỉ ngơi dưỡng sức, vừa nói thầm trong miệng, lầm

bẩm lầu bầu.

Thị nữ canh cửa kỳ quái nhìn nàng, thật sự không hiểu khẩu vị của tôn giả đại nhân tại sao lại cổ quái như vậy.

Bị nhắc tới trong miệng Vân Khê, Long Thiên Tuyệt giờ phút này đang triệu tập nhân mã Lăng Thiên Cung khắp nơi truy tìm người.

“Tôn chủ, chúng ta đã lục soát khắp toàn thành vẫn không tìm được tung tích phu nhân.”

“Đã tìm khắp từng góc sao?” Thanh âm Long Thiên Tuyệt có mấy phần lạnh lùng, chân mày nhíu chặt, rối loạn tâm thần. Chỉ cần vừa nghĩ tới nàng rơi vào trong tay Tống Hi, lòng lại như lửa đốt.

Tống Hi là ai nào? Từ nhỏ đã coi hắn là đối thủ một mất một còn, Tống Hi sẽ đối đãi Khê Nhi như thế nào, đưa Khê Nhi đến báo thù hắn như thế nào, hắn không cách nào tưởng tượng, cũng không dám tưởng tượng.

Trong ấn tượng, Tống Hi chính là một kẻ điên, tuyệt đốt là một kẻ điên hoàn toàn.

Từ trước tới giờ luôn phải đối địch cùng hắn, luôn muốn đoạt đi hào quang cùng vinh sủng trên người hắn, nhưng hết lần này tới lần khác lại không được như mong muốn.

Hận ý của Tống Hi đối với bản thân, lòng dạ hắn tự biết rõ.

Hiện tại Khê Nhi rơi vào trong tay Tống Hi, có thể nghĩ, hắn nhất định sẽ đem hận ý chuyển đến trên người nàng.

Uổng Long Thiên Tuyệt hắn tự cho siêu phàm, ngay cả nữ nhân của

mình cũng bảo vệ không được! Long Thiên Tuyệt ảo não không dứt.

“Lục soát! tiếp tục lục soát cho Bổn Tôn! Nhất định phải đem người tìm được mới thôi!” Một quyền nện búa ở mặt bàn, một cái bàn đương tốt đẹp trong nháy mắt sụp đổ.

Các đệ tử đến bẩm báo rối rít thối lui, chỉ còn lại Vân hộ pháp một người ở bên làm bạn. Vân hộ pháp khó thấy tôn chủ lo lắng, bộ dáng thất thố như thế, không khỏi quỳ xuống khuyên nhủ:

“Tôn chủ bình tĩnh chớ nóng vội! Tống Hi nếu thật sự là hướng tới tôn chủ, hắn nhất định sẽ phái người định ngày hẹn tôn chủ. Thử nghĩ xem, nếu ngài là hắn, trong tay nắm giữ người mà đối thủ quan tâm nhất, ngài sẽ chịu bỏ qua cơ hội tốt như vậy, không cùng đối phương đàm phán thu ích lợi sao? Cho nên thuộc hạ tin tưởng, hắn tạm thời sẽ không khó xử phu nhân. Tôn chủ nên yên lặng theo dõi kỳ biến.”

Long Thiên Tuyệt hít sâu một hơi, từ từ thu liễm tâm thần, gật đầu nói: “Ngươi nói đúng, là Bổn Tôn quá quan tâm nên bị loạn, nhất thời rối tung… Hai ngày rồi, Khê Nhi mất tích hai ngày, Bổn Tôn thế nhưng không có đầu mối chút nào, cũng không biết nàng đến tột cùng có phải chịu khổ hay không…”

Vân hộ pháp an ủi: “Tôn chủ đừng lo lắng, phu nhân nàng là hiền tài, tự có thiên tướng, sẽ không có việc gì.”

Long Thiên Tuyệt khẽ day mi tâm, lại hỏi: “Tiểu Mặc ở trong cung có khỏe không? Hiện tại Khê Nhi đã xảy ra chuyện, càng phải chú ý tới Tiểu Mặc.”

Vân hộ pháp nói: “Tiểu Thiếu chủ do Nhị công tử trông nom, lường trước vô sự. Mặt khác, Băng hộ pháp cùng Viêm hộ pháp đã trừ bỏ

căn cơ khắp nơi của Đoan Mộc gia tộc ở Bắc Tương quốc, ít ngày nữa sẽ trở về. Còn có thư của Phong hộ pháp cũng từ Đông Lăng quốc tới, mấy ngày nữa là có thể trở lại Lăng Thiên Cung. Đến lúc đó chúng ta nhân thủ đầy đủ, cho dù Tống Hi muốn chơi kiểu gì, ta cũng có đủ thực lực cùng hắn đấu!"

"Ừ." Long Thiên Tuyệt liễm liễm lông mày, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, mâu quang lóe lên, nói, "Tống Hi lần này đột nhiên tới biên thành Bắc Tương quốc, chỉ sợ có mưu đồ khác. Ngươi đi tra rõ ràng xem mấy ngày gần đây có đại nhân vật nào vào thành. Tinh tế điều tra, một cũng không thể sai sót!"

Vân hộ pháp hai mắt cũng tỏa lên, có chút hiểu được: "Dạ, tôn chủ! Thuộc hạ lập tức đi thăm dò!"

Vân Khê nhờ thu nạp huyền khí của trong linh châu, tinh lực rốt cục có chút khôi phục. Sau khi Tống Hi cho nàng ăn giải dược xong, cũng giúp nàng rốt cục có khí lực xuống đất đi lại, nhưng mà công lực trên người lại bị che giấu, chặt đứt luôn ý niệm chạy trốn trong đầu nàng.

Nơi đây chính là biệt viện Bách Hoa lâu, bình thường, mọi người không cách nào đến gần.

Tống Hi đem nàng giam lỏng tại nơi này, mỗi ngày đến đây làm bạn, vì nàng thổi tiêu khảy đàn. Không chỉ có như thế, còn đưa tới vô số trân bảo dược liệu cùng vàng thau, chỉ muốn giai nhân cười một tiếng.

Vân Khê đối với hắn không còn gì để nói. Hắn ta thật giống như quyết định chú ý, muốn cho nàng không yêu hắn là không thể, nhưng là đáy lòng nàng luôn luôn hoàn toàn không có một chút hứng thú nào với hắn. Nếu không phải để kéo dài thời gian, mau sớm khôi phục tinh lực, nàng mới lười phụng bồi ngày qua ngày trước hoa

dưới trăng, cầm tiêu làm bạn a.

Đây đã là ngày thứ ba nàng tới Bách Hoa lâu.

Tống Hi vẫn như thường ngày hẹn nàng tới hoa viên uống trà, hắn hôm nay cố ý thay đổi thành một thân trường bào màu đen, hắc bào không có bất kỳ hoa văn nào, nhìn có chút quen thuộc, ngay cả vật trang sức cũng đổi, đem tóc đen tùy ý xõa trên vai, vừa thấy, Vân Khê cơ hồ cho là Long Thiên Tuyệt đã đến đây, đến khi nhìn rõ là Tống Hi, nàng không khỏi thất vọng.

Chán chết vùi đầu cắn hạt dưa, nghe hắn vỗ về chơi đùa cầm huyền, nàng không thể không nói, nam nhân xấu tính này rất có tài nghệ khảy đàn, tuyệt không dưới tầm nhạc sĩ cung đình chút nào. Hơn nữa tay hắn còn bị tàn tật, mà không chút nào không ảnh hưởng tới cầm kỹ, càng làm cho người ta sợ hãi than. Hắn lớn lên cũng không tệ lắm, ít nhất lần đầu tiên nàng nhìn hắn cũng cảm thấy có chút tốt đẹp, nếu không phải hắn bày kế nhốt người, có lẽ nàng sẽ có chút ấn tượng tốt với hắn a.

Thử suy tính nguyên nhân hắn thay đổi trang phục hôm nay, Vân Khê vừa cắn hạt dưa vừa đánh giá hắn thêm mấy lần.

Cho đến tận bây giờ, nàng vẫn không biết hắn đến tột cùng là người phương nào, họ gì tên gì nữa.

Hắn hôm nay ăn mặc rất kỳ quái, không biết có phải cảm giác của nàng hay không, tại sao cứ thấy hắn giống như đang cố ý bắt chước Long Thiên Tuyệt? Chẳng lẽ nhốt nàng, muốn nàng yêu hắn, cũng là bởi vì Long Thiên Tuyệt? Hắn và Long Thiên Tuyệt từng có quan hệ?

Nghĩ đến chỗ này, tốc độ ăn nhất thời giảm bớt, có cảm giác bừng tỉnh đại ngộ. Nàng tại sao không có nghĩ tới điều này từ trước? Sớm

nên nghĩ đến mới đúng!

Tiếng đàn bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt Tống Hi thâm thúy chăm chú vào nàng, nháy một cái cũng không.

Vân Khê bị hắn nhìn có chút run rẩy trong lòng, bưng hạt dưa đưa về phía hắn: “Mệt mỏi sao? Có muốn cùng cắn hạt dưa hay không?”

Được rồi, nàng thừa nhận mình rất tục tằng, rất không hiểu rõ phong tình. Sợ rằng không có một người nào, không có một nữ nhân nào sẽ ở thời điểm mỹ nam đánh đàn mà dùng sức cắn hạt dưa, ngáp, nữ nhân bình thường hẳn là chỉ lo ẩn ý đưa tình nhìn chăm chú vào hắn, hoặc là chuẩn bị một chén trà ngon, chờ lúc hắn mệt mỏi, đưa trà dâng nước, vân vân, đại loại như thế.

Đáng tiếc, không gặp gỡ đúng người, thì quản hắn bắn ra loại nhạc khỉ gió nào đẹp như tiên. Đối với Vân Khê mà nói, đều là đàn gảy tai trâu, không có chút cảm giác.

Hắn còn đang nhìn nàng, ánh mắt không hề chớp ngó chừng.

Hắn rốt cuộc làm sao nha? Mất kiên nhẫn, muốn thay đổi sách lược sao?

Từ từ thu hồi cánh tay, Vân Khê tiếp tục phối hợp vùi đầu vào hạt dưa, lấy bất biến ứng vạn biến

Không khí trở nên có chút quỷ dị.

Lúc này, xa xa truyền đến tiếng huyên náo, phá vỡ không khí quỷ dị.

“Các ngươi để ta đi vào, ta muốn gặp Tống sư huynh!”

“Tống sư huynh, van cầu ngươi ra đây, ta muốn gặp!”

“Tống sư huynh, ta biết sai lầm rồi, trước kia ta là có mắt như mù, ta một lòng một dạ thích Tuyệt sư huynh mà cự tuyệt ngươi. Ta hiện tại hối hận, thật sự hối hận. Chỉ cần ngươi cho ta một cơ hội, ta sau này sẽ cố gắng hầu hạ ngươi, toàn tâm toàn ý làm nữ nhân của ngươi.”

“Tống sư huynh, ta biết ngươi nhất định còn yêu thích ta, lễ vật ngươi tặng ta đều cố gắng giữ gìn. Thật sự, ngươi phải tin tưởng ta!”

“Các ngươi tránh ra.....”

Thanh âm càng ngày càng gần, người giống như là đã xông vào trong vườn.

Vân Khê nghe giọng nói này, trong lòng nghi ngờ càng lúc càng lớn, Tuyệt sư huynh? Chẳng lẽ là Lãnh Mi Nhi?

Nhưng nếu thật là Lãnh Mi Nhi, như vậy người trước mắt, chính là sư Đệ Long Thiên Tuyệt, Thánh cung Địa Long tôn giả, Tống Hi?

Vân Khê dù trong lòng kinh hãi, nhưng trên mặt cũng không biểu lộ ra, tốt nhất cứ để Tống Hi tiếp tục nghĩ là nàng không biết chút nào về thân phận hắn, như vậy mới an toàn.

“Hình như là tìm ngươi, ta đây đi trước.” Vân Khê đứng dậy, không muốn cùng Lãnh Mi Nhi chạm mặt để tránh vớ vẩn lại khiêu khích tới mầm tai vạ. Nàng hiện tại chỉ cần thêm mấy ngày nữa là có thể đầy đủ tinh lực thi triển Na Di thuật thoát đi, giờ này khắc này, không nên tự nhiên đâm ngang.

“Chờ một chút! Là người quen của ngươi, không muốn gặp sao” Tống Hi đưa tay giữ nàng lại, xoay người hướng bên ngoài quát lên,

“Để nàng ta tiến vào!”

Vân Khê rút tay rảnh về, một lần nữa ngồi xuống, gặp thì gặp, chẳng lẽ nàng sợ sao?

“Tống sư huynh!”

Vân Khê nghe tiếng ngẩng đầu, thấy phía trước có một cô gái nhấc váy, chạy nhanh tới, trên người mặc lụa mỏng cực kỳ bại lộ, thân thể như ẩn như hiện bên trong. Đợi thấy rõ dung mạo, nàng hơi thở phào nhẹ nhỏm, thì ra không phải Lãnh Mi Nhi, chẳng qua là thanh âm tương tự thôi.

Người kia cũng nhìn thấy nàng, chân ngừng lại, một đôi thủy mâu trong nháy mắt trở nên bén nhọn vạn phần, gần như là liều mạng xông về lên, trong miệng gào thét: “Vân Khê, ngươi phá hủy dung mạo của ta, phá hủy của ta hết thảy, ta muốn giết ngươi!”

“Lãnh Mi Nhi?!”

Vân Khê mặt mày kinh ngạc, hóa ra nàng đoán không có sai, thật sự là Lãnh Mi Nhi, chỉ bất quá vì bị hủy dung cho nên mang lớp mặt nạ da người, đổi gương mặt mà thôi.

Nhìn Lãnh Mi Nhi hung hăng đánh tới, Vân Khê đung đưa ngân châm trong ống tay áo, lần trước đã cho nàng ta một đao, giờ nàng cũng không ngại bổ sung thêm một châm!

Trước mắt bóng đen thoáng một cái, Tống Hi đã ngăn trước nàng, ống tay áo khẽ vung, chưởng phong đánh ra đem Lãnh Mi Nhi ném xuống đất.

“Tống sư huynh, cả ngươi cũng che chở nàng? Ngươi cũng biết,

nàng là nữ nhân của Tuyệt sư huynh, còn vì Tuyệt sư huynh sinh ra một dã chủng!" Lãnh Mi Nhi ngã nhào trên đất, khó có thể tin ngẩng đầu, phẫn hận nhìn chằm chằm Vân Khê, bản thân cô ta không hiểu, vì sao tất cả mọi người đều đứng bên Vân Khê.

"Ngươi mắng ai là dã chủng?" Vân Khê híp mắt, sát khí quanh thân nhất thời phóng xuất dữ dội.

Lãnh Mi Nhi từ trên mặt đất bò dậy, một đôi ánh mắt như phun hỏa gắt gao trừng nhìn Vân Khê: "Chính là mắng nhi tử của ngươi! Ngươi câu dẫn Tuyệt sư huynh, cùng hắn làm chuyện xấu hổ, có bản lĩnh làm ra được như vậy, chẳng lẽ ta còn không được chửi?

"Tống sư huynh, ngươi che chở nàng làm cái gì? Ngươi không phải vẫn muốn đối phó Tuyệt sư huynh sao? Chỉ cần ngươi giết nàng, ta bảo đảm Tuyệt sư huynh nhất định sẽ đau đến không muốn sống!"

Tâm địa thật độc!

Vân Khê hiện tại hối hận, ban đầu nên một kiếm giết luôn nàng ta.

" Tống sư huynh, giết nàng đi!" Lãnh Mi Nhi gần như điên cuồng gào thét.

"Câm miệng!" Tống Hi lạnh giọng quát Lãnh Mi Nhi, thần sắc âm lãnh đến đáng sợ, Lãnh Mi Nhi bị dọa đến sợ không dám nói thêm một câu nào.

"Ta xử sự thế nào còn chưa tới phiên ngươi tới quơ tay múa chân! Gặp cũng đã gặp, nói cũng đã nói xong, bây giờ ngươi có thể đi."

Hai gã đại hán đến theo Lãnh Mi Nhi tiến lên, chuẩn bị đem cô ta lôi đi. Lãnh Mi Nhi nóng nảy, bất chấp Vân Khê mà gắt gao túm tay áo

Tống Hi, khóc hô: "Tống sư huynh, đừng đem ta đưa về đó, van ngươi! Trừ bỏ tiếp khách, ngươi để ta làm cái gì, ta cũng nguyện ý!"

Tống Hi hất tay, đem cô ta quăng ra xa, từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng nói: "Ngươi cho rằng ngươi còn có giá trị lợi dụng với ta sao? Rõ ràng thực tế đi, ngươi đã không còn là Huyền Long tôn giả ngày xưa...."

Lãnh Mi Nhi chán nản ngã trên mặt đất, cúi đầu nức nở, đúng vậy a, bản thân đã sớm không còn là Lãnh Mi Nhi trước kia, không còn hô phong hoán vũ, không còn tư cách để mà cao cao tại thượng nữa.

Hết thảy đều do người nào tạo thành?

Là Vân Khê! Là Vân Khê hại mình thành ra như vậy!

Cô ta bỗng dưng ngửng đầu, ánh mắt tràn đầy ghen ghét bắn về phía Vân Khê, thần sắc giống như muốn ăn thịt nàng.

Tống Hi sâu kín quay đầu, dắt tay Vân Khê, nhẹ giọng nhỏ nhẹ hỏi: "Muốn xử trí như thế nào? Thôi, tùy ngươi quyết định."

Vân Khê bị lạnh không nhịn được mà rùng mình một cái, rút tay về, thật sự không có thói quen hắn "ôn nhu" với nàng như vậy: "Nàng ta là người của ngươi, xử trí như thế nào liên quan gì đến ta?"

Tống Hi lẳng lặng nhìn nàng, mâu quang lúc sáng lúc tối làm cho người ta đoán không ra tâm tư của hắn.

Lãnh Mi Nhi nhìn hai người bên kia, trên mặt tràn đầy khó có thể tin, Tống sư huynh âm lãnh tàn nhẫn lại dùng thanh âm ôn nhu như vậy cùng tiểu tiện nhân nói chuyện, đánh chết nàng cũng không muốn tin tưởng. Song hình ảnh trước mắt nói cho nàng biết, đây là thật, xác

thực chuyện thực, không thể không tin.

Thế giới này rốt cuộc là tại sao, tại sao tất cả mọi người đều vây quanh nàng ta? Lãnh Mi Nhi không cam tâm, trong ánh mắt nhìn Vân Khê, đố kị càng tăng lên.

Lúc này, từ bên ngoài có người vội vã chạy tới, tiến lên hồi bẩm nói: "Tôn giả đại nhân, khách quý đến."

Tống Hi rốt cục dời tầm mắt, cũng làm cho Vân Khê thở phào nhẹ nhỏm, ánh mắt hắn ý tứ hàm xúc không rõ thật sự làm cho người ta áp lực, khiến nàng không thể thở nổi.

"Hầu hạ cho tốt khách quý, Bổn Tôn có lẽ sẽ suy nghĩ cho ngươi dễ dàng một chút." Hắn lời này là nói với Lãnh Mi Nhi, giọng điệu giống như một đế vương nói với nô tỳ.

Lãnh Mi Nhi thống khổ cúi thấp cũng không dám phản đối nữa, không thể làm gì khác hơn là thưa dạ gật đầu.

Cô ta thật sự sợ hãi, biết rõ bản tính Tống đáng sợ huynh, hắn tuyệt đối không phải là con người bây giờ đang ở trước mặt Vân Khê biểu hiện ôn nhuận vô hại như vậy, hắn chân chính, giống như Tu La tới từ địa ngục, Thị Huyết mà lãnh khốc!

"Ta đi trước, lần sau sẽ trở lại thăm ngươi." Tống Hi nâng lên tay Vân Khê, cúi đầu muốn hôn. Vân Khê trốn tránh nhưng thủy chung cũng không thoát nổi, cảm giác được môi hắn ấm ướt trên tay, toàn thân một lần nữa nổi da gà.

Tống Hi nhìn chăm chú vào nàng, mâu quang đột nhiên buồn bã, lộ ra quang mang sắc bén nguy hiểm thị huyết. Vân Khê cả kinh giật mình tại chỗ, không dám giãy dụa nữa, chỉ có thể mặc kệ nhìn hắn lại

nghiêng thân nhẹ nhàng ấn một cái hôn trên gò má nàng.

Lãnh Mi Nhi nhìn cử chỉ ôn nhu của Tống Hi, cả người liền ngây ngốc, đây thật sự là Tống sư huynh mình biết sao? Tại sao, tại sao không chỉ Tuyệt sư huynh, ngay cả Tống sư huynh cũng ôn nhu như thế với tiểu tiện nhân, duy chỉ tàn nhẫn với mình, đem mình ném vào hố lửa thiêu đốt, sống không bằng chết?

Nàng ta siết chặt quả đấm, móng tay khảm sâu vào huyết nhục mà không cảm giác được một tia đau đớn.

Cho đến khi thân ảnh Tống Hi cùng Lãnh Mi Nhi hoàn toàn biến mất, Vân Khê mới thật dài thở ra. Không khí thật giống như vừa trải qua một cuộc chiến. Nàng mệt mỏi không chịu nổi, dùng sức chà lau chỗ vừa mới bị hắn hôn đến, Vân Khê chau mày, nha, nam nhân này tuyệt đối là cái đồ biến thái!

Thôi thôi, cứ coi như mình bị một con chó liếm đi.

Thừa dịp hắn đi tiếp đãi khách nhân, nàng vẫn là vội vàng trở về phòng đi, thử xem tinh lực đến tột cùng có đủ thi triển Na Di thuật hay không. Nàng nhất định phải một lần thành công luôn, nếu không bị Tống Hi phát hiện dấu vết, sợ rằng hắn sẽ hoàn toàn chế trụ võ công của nàng, kể từ đó, dù muốn chạy trốn cũng khó khăn.

Một ngôi nhà của Lăng Thiên Cung ở biên thành, Long Thiên Tuyệt mấy ngày nay đều ở đó, chưa từng trở lại Lăng Thiên Cung, chính là vì muốn biết được đầu mối trước tiên.

Hắn đã sai người đem biên thành bao vây đến nước chảy không lọt, mỗi một con đường đều do đệ tử Lăng Thiên Cung âm thầm gác, bất kỳ ai xuất nhập thành đều bị bọn họ nắm trong lòng bàn tay. Hắn tin chắc, Vân Khê cùng Tống Hi nhất định còn đang ở trong thành.

Chẳng qua là Tống Hi sẽ đem nàng giấu ở nơi nào đây?

Hắn sai người lùng sục khắp trong thành mười mấy lần, vẫn như cũ không thu được gì.

Lún phún râu trên cằm ngày càng dài, thần sắc của hắn cũng càng lúc càng mỏi mệt.

Vân hộ pháp vội vả từ ngoài cửa chạy tới, thấy thân ảnh tôn chủ ngày càng gầy, trong lòng có chút không đành lòng: “Tôn chủ, ngài đã mấy ngày mấy đêm chưa ngủ, hay là cứ đi nghỉ ngơi một chút đi. Phu nhân nếu nhìn thấy ngài tiều tụy như thế, nàng nhất định sẽ đau lòng.”

Long Thiên Tuyệt khoát tay áo, cau mày gặng hỏi: “Vân hộ pháp, ngươi cẩn thận thử nghĩ lần nữa xem, chúng ta có phải đã bỏ sót địa phương trọng yếu nào không?”

Vân hộ pháp ngẫm nghĩ, ánh mắt đột nhiên sáng ngời: “Cũng có một nơi như vậy, không thể điều tra được.”

Long Thiên Tuyệt vội hỏi: “Là nơi nào?”

“Biệt viện Bách Hoa lâu.” Vân hộ pháp nói “Người của chúng ta từng đi qua nơi đó, nhưng phát hiện một ít nơi có thủ vệ cực kỳ sâm nghiêm, căn bản không cách nào thăm dò được, cho nên không thể làm gì khác hơn là thám thính tin tức xung quanh. Nghe cô nương trong Bách Hoa lâu nói, ở trong đó chính là chủ nhân giấu mặt của các nàng, mỗi ngày đều có thể nghe được tiếng cầm tiêu từ biệt viện truyền đến. Thuộc hạ nghĩ thế nào cũng cảm thấy không thể là phu nhân, cho nên không phái người đi tra xét thêm.”

“Bất kể có phải Khê Nhi hay không, Bổn Tôn cũng muốn tự mình điều tra một phen.” Long Thiên Tuyệt phút chốc đứng lên, lập tức lên đường, vừa nói liền làm.

Vân hộ pháp lại mở miệng: “Đúng rồi, tôn chủ, thuộc hạ vừa thăm dò được, Hách Liên Tử Phong cũng tới biên thành, địa phương giờ phút này đi cũng chính là Bách Hoa lâu.”

Long Thiên Tuyệt ngừng lại cước bộ, mâu quang sâu kín trầm xuống.

Không sai, khách quý Tống Hi muốn tiếp kiến, không ai khác, chính là Hách Liên Tử Phong.

Một đôi sinh tử cừu địch, những lần trước gặp mặt không phải ngươi chết chính là ta mất, giờ phút này lại ngồi cùng nhau, vui vẻ mà uống rượu, thực tại làm người ta kinh ngạc.

Hách Liên Tử Phong một thân tử y kinh diễm, tao nhã hàng vạn hàng nghìn lần, ngay cả Lãnh Mi Nhi theo hầu hạ ở một bên thấy cũng nhịn không được ngẩn ngơ một hồi. Nói cho cùng, cô ta cùng Hách Liên Tử Phong cũng chỉ gặp mặt một lần, hơn nữa còn là cục diện từng người tự chiến không kịp nhìn kỹ. Hiện nay cẩn thận quan sát, cô ta mới hiểu được vì sao thế nhân đều ngợi khen phong thái của Hách Liên Tử Phong, thật sự hơn người.

“Mi nhi, Hách Liên công tử chính là khách quý của Bổn Tôn, ngươi tốt nhất phải cố gắng hầu hạ hắn.” Tống Hi hướng Lãnh Mi Nhi còn đang ngu ngơ quăng tới một đạo ánh mắt trong trẻo lạnh lùng, hàm ý cảnh cáo.

Lãnh Mi Nhi nhận ra, vội vàng thu liễm tâm thần, không dám tùy ý ngắm loạn nữa. Cô ta bước lên phía trước, vì Hách Liên Tử Phong rót rượu: “Hách Liên công tử, mời!”

Liếc trộm Hách Liên Tử Phong nghiêng mặt đã cảm thấy thần thái hắn cùng Tuyệt sư huynh so sánh cũng không khác biệt gì nhiều, nếu tối nay phải hầu hạ hắn, bản thân cũng không cần cảm thấy thống khổ như vậy. Hơn nữa tên tuổi Hách Liên Tử Phong truyền khắp Ngạo Thiên đại lục, cơ hồ có thể cùng so với Thiên Long tôn giả nổi danh, nếu bây giờ có thể leo lên giường hắn, có lẽ bản thân mình cũng có ngày lại nổi danh, có thể Đông Sơn tái khởi. Nghĩ tới vậy, ngữ khí trở nên dịu dàng, thanh âm nhu hòa uyển chuyển, khiến người ta tê dại tận xương.

Tống Hi mâu quang chớp động, ngước mắt nhìn về phía Hách Liên Tử Phong, lại thấy thần sắc hắn ta lạnh băng như cũ, không hềthay đổi. Người người đều nói Hách Liên Tử Phong không gần nữ sắc, xem ra là thật rồi. Hắn âm thầm cười lạnh. Nhưng nếu Hách Liên Tử Phong thật là một kẻ háo sắc, cũng là không xứng trở thành đối thủ hắn khả kính.

“Hách Liên huynh, đối với an bài của tại hạ không hài lòng sao?”

Hách Liên Tử Phong thanh âm lạnh nhạt mở miệng nói: “Hôm nay tại hạ là cùng tôn giả đại nhân thương nghị chánh sự, những kẻ khác tốt nhất là không cho phép xen vào, hết thảy đều tản đi thôi.”

Tống Hi ngoắc ngoắc thần, trong lòng đã hiểu, hắn phất tay một cái, phân phó mọi người trong phòng.

Lãnh Mi Nhi một lần nữa ngắm nhìn Hách Liên Tử Phong, đáng tiếc hắn ta từ đầu đến cuối cũng chưa từng đem con mắt đến xem cô ta một cái, không cam lòng cắn cắn môi, không thể làm gì khác hơn là ảm đạm xoay người rời đi.

Không có chuyện gì, nam nhân tới Bách Hoa lâu còn không phải

muốn hưởng thụ hoan ái sao? Tống sư huynh cũng nói, muốn mình hầu hạ khách quý, tin tưởng rất nhanh sẽ có cơ hội đến gần Hách Liên Tử Phong.

Một khi đã cho mình cơ hội, nhất định sẽ đem hết khả năng bắt sống tim của hắn, để hắn mang theo mình thoát khỏi bàn tay Tống sư huynh, làm cho mình chân chính lột xác hoàn sinh. Đây là cơ hội tuyệt hảo, bản thân nhất định không thể bỏ qua.

Vân Khê trở lại gian phòng sau, làm bộ nằm yên nghỉ ngơi, nhưng chân chính là âm thầm hội tụ nội lực, muốn thử một chút tinh lực có đủ để sử dụng một lần Na Di thuật trong khoảng cách dài hay không. Vì thí nghiệm, nàng đem mục tiêu của mình đặt ra trong trăm bước, khẽ niệm: “Dời!!”

Cảnh tượng trước mắt đột nhiên biến hóa trở nên đen thùi, đưa tay còn không thấy được năm ngón.

Nha, nàng đây là Na Di đến cái chỗ quái quỷ gì nha?

“Hách Liên huynh, về chuyện ta và ngươi liên minh, không biết ngươi cụ thể có đề nghị gì?”

Ách, thanh âm của nam nhân xấu tính?

Vân Khê quay đầu, nhìn về nơi phát ra giọng nói, nàng đưa tay đẩy ra trướng mành, lúc này mới phát hiện mình thế nhưng Na Di đến dưới gầm giường, hơn nữa còn là trong sương phòng nam nhân xấu tính chiêu đãi khách quý.

Có cần trùng hợp như vậy hay không?

“Chúng ta người sáng mắt không nói tiếng lóng, một tháng sau, chính

là ngày ta kế nhiệm vị trí gia chủ của gia tộc Hách Liên. Hôm đó, ta sẽ hội tụ thập đại gia tộc liên minh, hơn nữa còn chọn lựa Minh Chủ, hi vọng đến lúc đó tôn giả đại nhân có thể giúp ta một tay. Nếu tôn giả đại nhân có thể giúp ta chuyện này, ta cũng có thể hứa hẹn giúp ngươi đối phó Long Thiên Tuyệt, trừ đi hiểm họa trong lòng tôn giả đại nhân!"

Hách Liên Tử Phong?!

Vân Khê nghe đến thanh âm của anh ta, đáy lòng không khỏi kinh hãi. Hai người này, một đại biểu thập đại gia tộc, một đại biểu Thánh cung, đều đang mưu đồ bí mật liên minh đối phó Long Thiên Tuyệt. Nếu hôm nay không phải nàng vô tình phát hiện bọn họ bí mật lien kết, sợ rằng đánh chết cũng không thể tin tưởng hai người kia sẽ cùng một chiến tuyến, cùng ý tưởng đen tối.

"Lấy uy tín của Hách Liên huynh ở thập đại gia tộc, muốn trở thành Minh Chủ là chuyện dễ dàng, cần gì ta hỗ trợ? Sợ rằng trong chuyện này có duyên cớ khác đi? Nếu là liên minh, hi vọng Hách Liên huynh có thể thành thật cho biết, nếu không Bổn Tôn không cách nào yên tâm cùng Hách Liên huynh bắt tay được."

"Thực không dám giấu diếm gì, mục đích cuối cùng của tại hạ là thập đại thần khí. Về phần thập đại gia tộc sau này có tiếp tục đối địch cùng Thánh cung hay không, tại hạ không quan tâm."

Di, Hách Liên Tử Phong đã từng nói hắn muốn thu đủ thập đại thần khí, đi gặp người mẹ từng một lần vứt bỏ hắn.

"Nghe nói tập hợp đủ thập đại thần khí là có thể mở ra con đường thông với Long Tường đại lục, phải chăng Hách Liên huynh muốn phát triển tới Long Tường đại lục?"

Long Tường đại lục? Thì ra đại lục thần bí kia kêu là Long Tường! Tộc nhân của Tiểu Bạch đang ở Long Tường đại lục, nơi đó cũng là quê hương của Long Thiên Tuyệt, có lẽ nàng cũng có thể tìm được căn nguyên của mình ở đó.

“Không sai! Đây chính là mục đích của ta, không biết như vậy đã đủ thành ý liên minh hay chưa?”

Tống Hi tựa như đang suy nghĩ, chậm chạp không đáp.

Thời gian từng chút một trôi qua, Vân Khê ẩn thân ở đáy giường, nhưng trong lòng thì lo âu bất an. Nếu hai người này thật sự liên thủ, như vậy đối với Lăng Thiên Cung mà nói chính là tai hoạ ngập đầu, nàng tuyệt không cho phép chuyện như vậy phát sinh.

“Tốt, chỉ cần ta và ngươi liên thủ trừ được Long Thiên Tuyệt, Bổn Tôn liền đáp ứng giúp ngươi đi lên vị trí minh chủ của thập đại gia tộc. Cho dù không lên nổi minh chủ, Bổn Tôn cũng hứa hẹn nhất định giúp ngươi tập hợp đủ thập đại thần khí.”

“Sảng khoái!” Thanh âm chén rượu đụng nhau leng keng rung động.

“Một lời đã định!”

“Một lời đã định!”

“Phanh!” Dưới giường đột ngột phát ra một tiếng vang rất nhỏ, vốn cũng không có gì, chẳng qua đối với hai tên võ công sâu không lường được mà nói, tiếng va chạm này dù rất nhỏ cũng có thể nghe rõ.

“Kẻ nào ở bên dưới, mau ra đây!” Tống Hi quát lên, đi cùng là thanh âm rút kiếm.

Vân Khê cắn chặt hàm răng, âm thầm ảo não, mới nãy chỉ muốn nghe xong liền rời đi, ai ngờ không thành công, ngược lại đụng đầu vào gầm giường gỗ. Mắt thấy đôi chân càng ngày càng tới gần chân giường, nàng vội vàng thầm hô mấy tiếng: “Dời a, dời a, dời!”

Tống Hi khom người nhấc màn lên, dưới giường rỗng tuếch, không một bóng người.

Hắn nghi ngờ nhíu chặt mày, trùng hợp nhìn thấy một con chuột từ dưới chui qua, khẽ cười nói: “Sợ bóng sợ gió một hồi, bất quá chỉ là con chuột thôi. Hách Liên huynh, chúng ta tiếp tục uống rượu, đừng làm mất nhã hứng chúng ta chỉ vì một con chuột.”

Về phần “chuột bự” thật sự dưới gầm giường kia, giờ phút này đã trở lại gian phòng của mình, người ngợm bình an trở về, nhưng trán lại nổi lên một khối xanh tím. Cho nên nói, Na Di thuật trăm triệu lần không thể tùy ý sử dụng, nhất là dưới tình huống tinh lực không đủ, thì hoàn toàn không đáng tin.

Làm sao bây giờ? Hách Liên Tử Phong cùng Tống Hi liên minh đối phó Long Thiên Tuyệt, tin tức kia, nàng phải mau sớm báo cho Thiên Tuyệt, nếu không đến lúc đó hắn không chút phòng bị, Lăng Thiên Cung sẽ nguy mất.

Nàng chân mày từ từ nhướng lên, nếu thật sự nghĩ không ra biện pháp truyền tin ra ngoài, như vậy cách duy nhất chính là cản trở liên minh giữa bọn họ. Chỉ cần phát sinh mâu thuẫn gay gắt, không cách nào cùng một chiến tuyến nữa, như vậy chuyện cũng là giải quyết dễ dàng.

Đúng, cứ như vậy mà làm!

Quyển 3 - Chương 14

: Hách Liên tiến vào Lăng Thiên Cung Đêm sâu gió lớn, chính là thời điểm để rục rịch hang động.

Vân Khê nhớ lại vị trí cùng phương hướng, trong miệng mặc niệm khẩu quyết: “Dời!!”

Lại là một mảnh đen thùi, bất quá cuối cùng đến đúng chỗ rồi.

“Biến, lập tức cút ra khỏi phòng cho ta!” Là thanh âm Hách Liên Tử Phong, lạnh băng vô tình.

Không thể nào, chưa gì đã bị hắn phát hiện?

Vân Khê chuẩn bị từ dưới giường leo ra, lại nghe đến một thanh âm khác.

“Hách Liên công tử, ta đối với ngươi ngưỡng mộ đã lâu, xin không nên cự người ngàn dặm.” Thanh âm tê dại làm Vân Khê nổi một thân da gà.

Lãnh Mi Nhi a Lãnh Mi Nhi, ngươi quả nhiên có thiên phú làm ‘gà’ (TT: hoho), mới mấy ngày mà ngươi đã đem tinh túy của một con gà học đến sâu sắc, suy một ra ba.

Ai, thật sự là vô đạo đức, làm sao hết lần này tới lần khác cứ phá hư chuyện tốt của người ta chứ?

Thôi thì hôm khác lại tới.

“Dời!”

“Ta dời!”

“Ta dời dời dời!!”

Hắc tuyến hung ác rơi xuống từ trên trán Vân Khê, cái gì chó má Na Di thuật, thời điểm mấu chốt đều như vậy, thật là muốn hại chết nàng mà!

Chẳng lẽ thật sự phải núp dưới gầm giường nghe một cuộc “này nọ í é í é”?

Bất quá nàng cũng rất tò mò nha, một Hách Liên Tử Phong lạnh như băng không hiểu phong tình, đụng tới Lãnh Mi Nhi nhiệt tình như lửa, không biết cảnh tượng sẽ đặc sắc đến thế nào đây. Thật ra thì, xem một chút cũng không sao!

“Cút! Không hiểu lời ta sao?” Thanh âm Hách Liên Tử Phong trở nên có chút quái dị.

Quả nhiên, nam nhân đều chống cự không nổi nữ nhân phong tao hấp dẫn, nếu như đổi lại Thiên Tuyệt, hắn có bị Lãnh Mi Nhi hấp dẫn không?

Sẽ không, hắn nhất định sẽ không!

“Hách Liên công tử, ngươi không nên kìm nén, đã uống Dạ Hoan Hỉ, ta biết là ngươi cần ta. Ta không có yêu cầu gì khác, chỉ hy vọng Hách Liên công tử có thể mang ta rời đi Bách Hoa lâu, thoát khỏi khống chế của sư huynh. Sau này Hách Liên công tử có bất kỳ nhu cầu gì, ta cũng nguyện ý theo phụng dưỡng a!”

“Vô liêm sỉ!”

Vân Khê bĩu môi, trong đầu không khỏi hiện ra một cảnh tượng tức cười.

Một đạo cô vây bắt một cao tăng trong ngõ hẻm nói: “Đại sư ngày đừng cố chấp nữa, ngươi chìu theo bần ni đi” (TT: trí tưởng tượng thật phong phú 059)

Cao tăng chắp tay trước ngực, cao giọng niệm “A di đà Phật, sắc tức thị không, không tức thị sắc!”

“Phì!.”

Vân Khê đang bị suy nghĩ méo mó của chính mình, mà không cẩn thận liền cười ra tiếng.

“Người nào, lăn ra đây cho ta!”

Một thanh kiếm liền vung tới phía gầm giường, đem màn lụa chém rách tả tơi, ánh nến mờ mờ chiếu vào, Vân Khê muốn tránh cũng không được, không thể làm gì khác hơn là từ từ bò ra.

“Ngươi to gan, dám núp ở gầm giường nghe lén?” Một thanh trường kiếm gác lên cổ Vân Khê, lạnh lẽo thẩm thấu vào da thịt nàng.

” Từ từ, đừng giết! Nghe ta giải thích!” Vân Khê dùng hai ngón tay kẹp mũi kiếm của hắn khẽ đẩy ra bên cạnh để tránh hắn một cái sơ sẩy ngộ thương chính mình.

” Vân Khê, là ngươi?!” Mặt nàng trùng hợp thẳng hướng Lãnh Mi Nhi, cho nên Lãnh Mi Nhi là người thứ nhất nhận ra.

Khuôn mặt lãnh khốc của Hách Liên Tử Phong vừa nghe hai chữ "Vân Khê" liền biến chuyển, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình tĩnh.

"Hách Liên công tử, nàng ta là nữ nhân của tử thù với ngươi, Long Thiên Tuyệt, mau giết nàng ta đi!" Lãnh Mi Nhi nghĩ tới chuyện này, hai mắt nhất thời mềm đi, Tống sư huynh không biết bị Vân Khê mê hoặc thế nào, chẳng những không giết nàng ta, hơn nữa còn đối với nàng ta ôn nhu chí cực, khiến mình vô kế khả thi. Hiện tại Hách Liên Tử Phong cũng đồng dạng là tử địch của Long Thiên Tuyệt, hắn nhất định sẽ không nương tay giống Tống sư huynh. Chỉ cần vừa nghĩ tới có thể đem Vân Khê đưa vào chỗ chết, trong nội tâm liền sảng khoái vô cùng.

"Ha ha ha, Vân Khê, ngươi nhất định sẽ không nghĩ tới hôm nay sẽ rơi vào trong tay Hách Liên công tử đi? Người trong thiên hạ cũng biết Hách Liên công tử cùng Long Thiên Tuyệt chính tà bất lưỡng lập, ngươi hôm nay đưa tới cửa, chính là tự tìm đường chết!"

"Ha ha ha, ngươi phá hủy dung mạo của ta, phá hủy hết thảy của ta, hiện tại ta liền muốn tận mắt nhìn ngươi sẽ chết như thế nào trước mặt ta."

Lãnh Mi Nhi cười đến điên cuồng, từ đầu đến đuôi, luôn luôn chưa chú ý tới trường kiếm vốn gác trên cổ Vân Khê đã bị Hách Liên Tử Phong thu về.

"Có muốn ta giúp ngươi một tay giết nữ nhân điên này hay không" Thanh âm Hách Liên Tử Phong trầm thấp vang lên bên tai.

Vân Khê nhìn chằm chằm Lãnh Mi Nhi, mâu quang đột nhiên nghiêm túc, có một số người nên giết thì phải giết, nếu không cho dù chỉ còn một hơi thở, chúng cũng gắt gao cắn ngươi không tha. Lần trước là

do không muốn nhẫn tâm trước mặt Thiên Tuyệt mới để lại tính mạng cho cô ta, nhưng lần này thì khác, nàng tuyệt đối sẽ không tâm từ thủ nhuyễn!

“Ta tự mình làm.” Vân Khê đưa tay nhận lấy trường kiếm của hắn, lệ khí cùng sát cơ trong mắt bắn về phía Lãnh Mi Nhi.

Tiếng cười điên cuồng của Lãnh Mi Nhi im bặt, khó có thể tin nhìn Vân Khê cùng Hách Liên Tử Phong, dùng sức lắc đầu: “Không thể nào, chuyện này không thể nào!”

Mới nãy nàng nghe nhầm lời Hách Liên Tử Phong sao? Hắn nói, phải giúp Vân Khê giết mình?

Chẳng lẽ bọn họ đã sớm quen biết, đã sớm có dây dưa?

Tại sao có thể như vậy? Vân Khê nàng ta rốt cuộc có vận may gì, vì sao mỗi người quen biết, che chở nàng ta?

Nhìn Vân Khê giơ kiếm từng bước đến gần, Lãnh Mi Nhi liền lui về phía sau, chạy tới cạnh cửa, hướng ngoài cửa hô to: “Có ai không, cứu mạng a!”

Nàng muốn mở cửa phòng thoát đi, cửa vừa hé ra một khe hẹp, chưởng phong từ Hách Liên Tử Phong khẽ động, lại đem hai cánh cửa vững vàng đóng lại, chặt đứt đường lui của nàng.

“Đừng giết ta! Ngươi không thể giết ta!”

“Ta là Thánh cung Huyền Long tôn giả, nếu ngươi giết ta, chính là cùng Thánh cung đối nghịch, cung chủ nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Vân Khê cười lạnh, từng bước tiến tới: “Thánh cung? Ngươi cho rằng ta sẽ sợ Thánh cung? Hơn nữa, ngươi còn là Huyền Long tôn giả sao? Ngươi xứng chắc? Người chính thức có được Huyền Long là ta, ta mới là chủ nhân Huyền Long, ngươi từ đầu tới cuối đều không thể danh phù kỳ thực (danh bề ngoài mà không thật sự) Huyền Long tôn giả!”

Lãnh Mi Nhi cả người lạnh run, thật sự, cho tới bây giờ nàng cũng không phải Huyền Long tôn giả chân chính bởi vì chưa thuần phục được Huyền Long. Trong tứ đại tôn giả Thánh cung, tam đại tôn giả còn lại đều đã hàng phục sủng vật của riêng mình, chỉ mỗi nàng không có năng lực hàng phục Huyền Long, bằng cách không chừa thủ đoạn mà ngồi lên địa vị Huyền Long tôn giả.

Đây là một bóng ma trong đáy lòng nàng ta, cũng là điểm tự ti duy nhất, lúc này lại bị Vân Khê hung hăng vạch trần, cõi lòng bỗng nhiên run rẩy.

Vân Khê không muốn bỏ qua ý niệm giễu cợt trong đầu, con mắt liếc xuống sa y cực kỳ mỏng manh quyến rũ trên người nàng ta, cười lạnh: “Nhìn lại ngươi bây giờ, có khác gì kỹ nữ thanh lâu đâu? Mà có lẽ cánh tay ngọc ngà của ngươi đã gối trên người đàn ông còn nhiều hơn bọn họ đi?”

“Ngươi!! Ta biến thành như bây giờ cũng là ngươi làm hại! Ta liều mạng với ngươi!”Lãnh Mi Nhi giận đến đỉnh đầu bốc khói, không thèm để ý nữa, ôm lấy một bình hoa nhào tới Vân Khê.

Nói ra cũng buồn cười, trước kia đều là hai nữ nhân võ công bất phàm, giờ phút này một võ công bị phế, một nội lực bị chặn, đánh lên một đám đều là dùng sức mạnh nguyên thủy nhất.

Vân Khê liền lùi về sau mấy bước, trường kiếm gảy nhẹ, cái bàn bi

kịch cùng khăn trải toàn bộ đánh tới hướng Lãnh Mi Nhi.

Tầm mắt Lãnh Mi Nhi bị ngăn trở, dưới chân ngừng lại, giơ cao bình hoa, hung hăng ném Vân Khê.

“Choang!” Mảnh sứ vỡ vụn rơi đầy đất.

Vân Khê một tay lấy mặt bàn làm điểm tựa, động thân xinh đẹp vượt qua, rơi xuống phía sau Lãnh Mi Nhi, quang quang tinh nhuệ sắc bén tựa như lưu tinh xẹt qua, kiếm trong tay vô tình đưa ra, dùng sức cắm vào gáy nữ nhân trước mặt, trường kiếm xuyên qua cổ họng, máu bắn ra đầy đất.

“A!” Hai mắt Lãnh Mi Nhi mở to, vẻ phẫn nộ trên mặt không giảm, nhưng là vĩnh viễn cũng không thể báo thù nữa rồi.

Xẹt qua vành tai nàng ta là khuôn mặt Vân Khê lạnh lùng nhếch môi thị huyết, lần này, coi như Đại La thần tiên cũng cứu không được! Muốn trách chỉ có thể đổ thừa nàng ta tâm tư bất chánh, năm lần bảy lượt muốn hãm hại nàng. Nếu nàng vận khí thiếu may mắn, không phải là gặp gỡ Tống Hi tính tình cổ quái tâm tư khó dò cùng Hách Liên Tử Phong có chút giao tình, thì không biết đã chết bao nhiêu lần trong tay Lãnh Mi Nhi.

Nữ nhân như vậy, chết không có gì đáng tiếc!

“Xoẹt!”

Trường kiếm nhanh chóng rút khỏi cổ họng Lãnh Mi Nhi, vẽ ra một tia máu phun giữa không trung. Vân Khê thu hồi cười lạnh, đưa mắt nhìn Hách Liên Tử Phong bên cạnh một mực ngồi xem trò vui.

Hắn cũng đang nhìn nàng, thần sắc thâm trầm cùng mâu quang đen

thăm thẳm làm cho người ta đoán không ra nhìn không thấu.

Bốn mắt giao nhau một hồi, vô số suy nghĩ luân chuyển.

Bọn họ từng có quá nhiều giao tình cùng ân oán, ai phải ai trái, đã nói không rõ ràng nổi.

Vân Khê cũng không muốn cùng hắn có thêm bất kỳ quan hệ gì nữa, chẳng qua lần này liên quan đến an nguy của Lăng Thiên Cung, nàng không thể ngồi nhìn Hách Liên Tử Phong cùng Tống Hi liên thủ đối phó Long Thiên Tuyệt, cho nên mới phải chủ động đến đây.

Lời muốn nói còn chưa ra khỏi miệng, ngoài cửa truyền đến một trận bước chân.

“Hách Liên công tử, đã xảy ra chuyện gì?”

Một phen đánh nhau vừa ra đã kinh động người bên ngoài.

Vân Khê tiếp tục cùng hắn nhìn nhau, không biết đến tột cùng hắn sẽ phản ứng như thế nào, có đem nàng giao ra hay không đây?

Hách Liên Tử Phong lẳng lặng ngưng mắt nhìn nàng, đôi môi đường viền rõ ràng, hướng về phía trước cong lên, thanh âm hắn trầm thấp như lá trúc xào xạc rốt cục vang lên: “Không có chuyện gì, các ngươi đều lui ra đi”

Tiếng nói vừa dứt, ánh nến đột nhiên tắt hẳn.

Kiếm trong tay Vân Khê loảng xoảng rơi xuống đất, thân thể chợt nhẹ, bị cuốn lên giữa không trung, trong miệng nàng vang lên tiếng kinh hô.

Ngoài cửa, mọi người thấy bên trong phòng tắt đèn, lại có tiếng kêu nữ nhân sợ hãi truyền ra, thì liếc nhau một cái, đều là vẻ mặt hiểu rõ. Chuyện như vậy bọn họ ở Bách Hoa lâu thấy không ít, rất nhiều khách nhân thích chơi tình thú, càng là kích thích thì đã nghiền, bọn họ nhìn quen cũng không trách.

Mọi người nhỏ giọng nghị luận rồi thối lui.

Sau lưng đột ngột rơi xuống trên giường, Vân Khê kinh hãi nhảy dựng lên, một thân ảnh nhanh chóng đè xuống, gương mặt gần ngay trước mắt nhìn chằm chằm nàng, nhẹ nhàng mà thở dài.

Hắn quay đầu nhìn về ngoài cửa sổ, từ trong góc, mơ hồ có bóng đen chợt lóe.

Thì ra người chân chính rình coi còn đang ở phía sau.

“Người đã đi, ngươi…”

Hách Liên Tử Phong từ trên nhìn xuống nàng, đột nhiên vươn ngón tay chạm tới môi nàng, tinh tế khẽ vuốt, cúi đầu, thanh âm vang lên tựa như thuốc phiện: “Cho ta, ta muốn ngươi.” (TND: *giật mình, vội vàng lau nước dãi* Trời ạ, mĩ nam chủ động câu dẫn như vậy, ta đây không có phản ứng mới là lạ!)

Ánh trăng từ khe cửa sổ xuyên qua, hắt lên dung nhan lạnh lùng tuyệt mỹ kia khiến hắn càng thêm yêu nghiệt quyến rũ, một đôi mắt đen tràn đầy ánh sáng mơ hồ mà nhộn nhạo khác thường. Tối nay hắn có vẻ không bình thường.

Vân Khê trong lúc nhất thời mộng mị, bỗng nhiên kịp phản ứng, vừa nãy hình như nghe được Lãnh Mi Nhi đã nói hắn uống cái gì mà Dạ Hoan Hỉ, vừa nghe danh tự đã biết không phải vật gì tốt đẹp. Sẽ

không phải cứ như vậy bị hắn lấy ra làm giải dược chứ?

“Hách Liên Tử Phong, ngươi bình tĩnh một chút, ta nhất định giúp ngươi giải trừ dược tính.” Vân Khê nhìn đáy mắt hắn ngày càng nóng rực, không khỏi luống cuống tâm can.

Hách Liên Tử Phong hiểu lầm, cho là nàng nguyện ý trở thành giải dược của hắn, khóe môi nhếch lên, môi hôn lửa nóng liền đáp xuống.

“Chờ một chút..... Ta là nói… Ta lấy phương pháp khác giúp ngươi giải… hmm..... dược tính… Hách Liên Tử Phong! Ngươi khốn kiếp…. Ngươi mau buông!!!” Vân Khê liều mạng mà né tránh nụ hôn của hắn, hai tay hai chân đều tận lực đấm đá.

Hách Liên Tử Phong giờ phút này đã không thể khống chế nữa rồi, không để ý nàng liều mạng đánh, nụ hôn của hắn tiếp tục từ môi của nàng lan tràn xuống, đến cổ của nàng, xương quai xanh của nàng.....

“Xoạt!” Cổ áo bị hắn hung hăng xé mở, lộ ra một mảng lớn da thịt trắng nõn nà, ánh mắt nóng cháy gắt gao nhìn chằm chằm nàng, hắn hoàn toàn điên cuồng.

“Hách Liên Tử Phong, buông! Ngươi cử động nữa ta liền chết ở trước mặt ngươi!” Vân Khê hung hăng cắn đầu lưỡi chính mình, máu tươi từ khóe môi của nàng chảy xuống, lướt qua cổ, chạm vào môi hôn điên cuồng của hắn.

Trong miệng nếm đến vị máu tanh, thần trí Hách Liên Tử Phong cũng thanh tỉnh trở lại mấy phần. Hắn ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn Vân Khê, thấy nàng cắn chặt đầu lưỡi của mình, máu tươi còn đang tiếp tục tràn ra, trong lòng hắn căng thẳng, cũng không dám xâm phạm nàng nữa. (TND: Haizz, ca ngốc!)

“Mau há mồm, ta đáp ứng ngươi, ta nhất định không đụng ngươi!” Hắn vỗ về cằm nàng, ánh mắt một trận bối rối, trong bối rối cũng xen lẫn đau đớn lan tràn. Nàng thà chết cũng không nguyện ý trở thành nữ nhân của hắn, điều này bảo hắn làm sao chịu nổi đây?

“Ngươi tránh ra!” Vân Khê đưa tay xoa môi của mình, trên đầu lưỡi từng đợt đau nhức truyền đến làm cho nàng thống khổ gắt gao nhăn mày.

Hách Liên Tử Phong ẩn nhẫn dục vọng trên người, rời khỏi thân nàng, hai tay nắm thật chặt cột giường, hô hấp trầm trọng, tựa hồ như đã khắc chế đến cực hạn.

Trên mặt, trên trán, gân xanh toàn bộ dữ dội nổi lên, toàn thân run rẩy, nhưng vẫn cố dùng thanh âm hổn hển nói ra: “Ngươi đi đi!!”

Vân Khê nhanh chóng nhảy xuống giường, vừa sửa sang lại cổ áo của mình, vừa chạy ra khỏi phòng không thèm nhìn lại.

Vân Khê ngồi chồm hổm trong bụi cỏ giữa bóng tối đen thui mà không lập tức rời đi, trong lòng kinh hoàng chưa định. Thứ nhất, nàng phát hiện mình chưa quen thuộc địa hình Bách Hoa lâu, nhỡ trong lúc hoảng sợ lại bị Tống Hi bắt gặp phát hiện nàng thoát khỏi gian phòng, thứ hai nàng cần tỉnh táo lại, hảo hảo mà ngẫm nghĩ, có nên cứ để Hách Liên Tử Phong một mình trong phòng, mặc hắn tự sinh tự diệt hay không?

Từ vị trí của nàng vừa lúc có thể thấy phòng hắn, cả phòng vẫn đen thui, không thấy được tình huống bên trong, chỉ có tiếng đập phá bàn ghế cùng tiếng kêu rên trầm trọng sâu kín truyền ra.

Hắn hẳn là có thể tự đi tìm nữ nhân giải quyết, dù sao nơi này là

thanh lâu, còn nhiều nữ nhân nguyện ý trở thành giải dược cho hắn. Nàng cần gì phải lo lắng?

Hơn nữa, hắn chết không phải là tốt hơn sao? Nàng vốn trăm phương ngàn kế muốn chia rẽ quan hệ giữa Hách Liên Tử Phong và Tống Hi mà. Nếu Hách Liên Tử Phong chết đi, nàng chẳng phải đã có thể không cần tốn sức mà phá nát bấy âm mưu của bọn họ rồi sao?

Vân Khê ổn định suy nghĩ xong, hờ hững đứng dậy, tính toán rời đi.

Lúc này, một tiếng gầm lớn từ bên trong phòng truyền đến, mang theo mấy phần đau đớn, mấy phần ẩn nhẫn, lại có mấy phần bi thương.

“Cả đời này, không ai quan tâm, không ai yêu thương, ta chẳng lẽ cứ một thân một mình như vậy rồi lẳng lặng chết đi? Vùi thây trong băng thiên tuyết địa, không người nào thăm hỏi.... ”

Lời nói bi thương của Hách Liên Tử Phong quanh quẩn trong đầu nàng thật lâu không đi.

Thật ra thì, hắn đúng là chỉ có một mình.

Hay là, giúp hắn một chút.....

“Hách Liên Tử Phong, ta..... Ta đi tìm giúp ngươi một nữ nhân tới, chờ đó đi.” Vân Khê cẩn thận đứng ở cửa, không dám bước vào một bước.

Trong bóng tối, thanh âm khàn khàn truyền đến: “Ta không cần! Bẩn!” (TND: Hảo ngốc ca!)

Vân Khê chân mày căng thẳng, đến lúc này rồi, hắn lại còn đùa bỡn nổi tính sạch sẽ cùng cố chấp, chẳng lẽ hắn muốn đợi đến khi dược tính phát tác, kinh mạch bạo liệt mà chết sao?

“Đừng đùa bỡn nữa! Sống vốn tốt hơn so với chết, một mình thì đã sao chứ? Ngươi chỉ cần sống thật tốt, tốt hơn so với bất luận kẻ nào là được. Ngươi còn phải đi gặp tận mắt mẫu thân của ngươi, xem một chút cuộc sống nơi đó đến tột cùng tốt hơn nơi này gấp bao nhiêu lần nữa mà. Nếu cứ chết như vậy, tâm nguyện của ngươi làm sao hoàn thành?”

Hắn cúi đầu, tiếng cười lạnh truyền ra ngoài, mang theo vài phần thê lương: “Nếu hiện tại là ‘hắn ta’ trúng thuốc, liệu ngươi có phải sẽ không còn tránh né như vậy nữa hay không? Ngươi còn có thể tùy tiện tìm nữ nhân ném cho hắn sao?”

Vân Khê á khẩu không trả lời được, nàng dĩ nhiên sẽ không đưa nữ nhân cho Long Thiên Tuyệt a, nhưng mà, có thể so sánh như vậy sao?

“Ngươi đi đi! Ta không cần ngươi thương hại!”

Vân Khê cắn cắn môi, chịu đựng đau đớn trong lưỡi, đưa mắt nhìn lần nữa vào bóng tối trong gian phòng: “Ta có thể dùng ngân châm xử lí, giúp ngươi giải trừ dược tính, ngươi trước đáp ứng..... sẽ không đụng tới ta, ta mới giúp ngươi.”

Bên trong gian phòng hoàn toàn yên tĩnh không tiếng động.

Vân Khê đợi đã lâu, cũng không thấy hắn trả lời. Nàng do dự, cuối cùng vẫn là đẩy cửa mà vào.

Không khí bên trong nồng đậm mùi máu tươi, một bóng đen co rúc ở

góc giường, lạnh lẽo run rẩy.

Ánh nến từ từ sáng lên, Vân Khê quay đầu nhìn Hách Liên Tử Phong đang đưa lưng về phía nàng mà lui thân lay động, mày bất giác chau lại, cẩn thận dịch bước mang theo vài phần phòng bị. Hiện tại Hách Liên Tử Phong rất có thể đã không còn ý thức, không dám bảo đảm hắn có thể đột nhiên hóa thành sói đói vồ tới nàng hay không.

Càng nhích tới gần giường hẹp, mùi máu tươi càng dày đặc, Vân Khê thấy được trường kiếm nằm trên mặt đất rõ ràng nhuộm máu.

“Đưa tay ngươi cho ta.”Vân Khê cúi đầu nhẹ nhàng nói.

Hách Liên Tử Phong không trả lời, chẳng qua là thân thể càng thêm kịch liệt lay động.

“Đưa tay ta xem!” Vân Khê cường ngạnh kéo cánh tay hắn giật tới, đập vào mi mắt chính là một hình ảnh huyết nhục mơ hồ. Hắn lại xuống tay độc ác với chính mình, dùng trường kiếm tự khoét đi huyết nhục trên cổ tay chính mình.....

“Ngươi!” Nàng nhíu mày càng chặt hơn.

“Đã nói ngươi đi đi mà, đừng để ý tới ta!” (TND: Đúng vậy, Khê tỷ, tỷ mau đi nha. Nếu không ta cũng sẽ ghét tỷ luôn đấy!) Hắn tức giận rút tay lại, đưa lưng về phía nàng, trong ánh mắt lan tràn thất bại cùng đau đớn. Tại sao những người hắn để ý đều không cần hắn? Nếu hắn biết nàng cuối cùng cũng không thuộc về hắn, như vậy ban đầu hắn cũng sẽ không mở rộng cửa lòng cho nàng, sẽ không để nàng đi vào thế giới của hắn.

Trên người ẩn nhẫn đau đớn cũng không bằng được mấy lời vô tình thương tổn của nàng. Dù bản thân nàng cận kề cái chết cũng không

nguyện ý để hắn đụng tới, còn muốn tùy ý ném cho hắn một nữ nhân khác. Chẳng lẽ ở trong lòng nàng, thật sự không có một chút sự tồn tại nào của hắn sao?

Nếu đã như vậy, nàng còn trở về làm cái gì?

Là đồng tình hắn? Là thương hại hắn?

Đối mặt vô số cường địch, hắn cũng sẽ không động một chút thanh sắc, nhưng chỉ cần ở trước mặt nàng, tâm thần hắn đều trở nên rối loạn, thúc thủ vô sách.

Đáy lòng khát vọng nàng, lại không muốn thương tổn nàng, ẩn nhẫn như vậy chỉ càng khiến hắn thống khổ thêm vạn phần.

“Khụ..... Khụ khụ.....!” Một ngụm máu tươi từ trong miệng hắn phun ra, chính là do ẩn nhẫn quá độ mà thành.

“Đừng tùy hứng nữa! Mệnh là của chính ngươi, cũng không phải hài tử, tại sao còn giận dỗi như vậy?” Vân Khê cường thế túm tay của hắn, ngân châm một cái tiếp một cái đâm vào những huyệt vị nhạy cảm trên cổ tay cùng cánh tay hắn. Nàng cũng không biết chiêu này có tác dụng hay không, chẳng qua trước kia đi theo phụ thân học tập Châm Viêm phương pháp, từng ở sách cổ nhìn qua một lần, bởi vì có tác dụng tiết dục, phương pháp vô cùng đặc biệt, cho nên nàng mới lưu ý tới, ai ngờ bây giờ lại cần dùng đến..

“Ân — ” Từ khi ngân châm đâm vào huyệt đạo, thân thể Hách Liên Tử Phong dần nóng lên, một loại cảm giác hoan hỉ bắt đầu dâng lên, từng tế bào trên người đều rục rịch, trong miệng hắn không tự chủ được phát ra tiếng ngâm khẽ đầy sảng khoái.

Song, vừa nghĩ tới người mình thích đang ở bên cạnh, nên không

muốn để nàng thấy một mặt xấu hổ như vậy của mình, hắn cắn môi, quấn quýt chui vào trong áo ngủ bằng gấm, không để cho mình phát ra một chút thanh âm nào, lại càng không dám để nàng thấy thần sắc của mình bây giờ.

Đại não từ từ tan rã, các loại cảm giác nhất tề xông lên đầu, vui vẻ, thẹn thùng, xúc cảm mãnh liệt làm hắn cơ hồ hô ra tiếng.

Trong đầu, toàn cảnh mộng ảo là một bức mỹ nhân dục từ từ vẽ ra, hắn đưa tay, một tấc một tấc mơn trớn cơ thể người kia...

Vân Khê vừa thi châm, vừa quan sát phản ứng thì nghe được hắn cúi đầu ngâm khẽ, hai gò má cũng theo đó mà nổi lên rặng mây đỏ. Nàng làm như vậy, có tính là gián tiếp giúp hắn cái kia hay không? Nếu Thiên Tuyệt biết chuyện này, hắn nhất định sẽ ghen tức sao?

Được, tuyệt đối không thể đem việc này nói cho Thiên Tuyệt biết!

Phân tâm, một châm đi xuống, đâm sai huyệt vị. (TT: ặc -_-)

“A!” Hách Liên Tử Phong đột nhiên nặng nề hừ một tiếng, từ trong áo ngủ bằng gấm ngẩng đầu lên, quay đầu nhìn nàng. Trong đồng tử đen nhánh tràn đầy lửa nóng thiêu đốt, mộng mị mà mê ly, tóc đen như thác rơi lả tả, mồ hôi lấm tấm điểm trên gương mặt hắn, có một loại vẻ đẹp đến hỗn loạn mà mê hoặc lòng người. (TND: *trừng mắt ngây ngốc nhìn*)

Vân Khê nhìn hắn ngẩn ngơ, sau đó ho nhẹ lúng túng nói: “Ngại quá, đâm sai chỗ mất rồi.”

“Nhắm mắt ngươi lại, không nên nhìn ta như vậy!” Hách Liên Tử Phong không được tự nhiên quay đầu đi, một lần nữa chui vào trong chăn gấm. Vân Khê tinh tường thấy được, hai gò má hắn nổi lên đỏ

ửng, giống như kiểu đại nam hài thẹn thùng.

Thì ra hắn còn có một mặt khả ái đến như thế! (TND: *gật lia lịa* Quá đáng yêu!)

Vân Khê cúi đầu khẽ cười, một lần nữa hạ xuống một châm, nghe được hắn kìm lòng không nổi mà ngâm khẽ ra tiếng, nụ cười nơi khóe môi càng lớn: “Ta nếu nhắm cả hai mắt lại, vậy làm sao châm nha?”

“Tùy ngươi!” Hắn buồn bực gầm nhẹ, thực sự đem mặt chôn trong chăn, tựa như không bao giờ nguyện ý lộ diện nữa. (TND: *cuồng tiếu*)

Vân Khê không trêu chọc hắn nữa, bắt đầu chuyên tâm thi châm.

Thanh âm ngâm khẽ khàn khàn không nhịn được từ môi Hách Liên Tử Phong bậc ra, trong đầu không ngừng sản sinh các loại huyễn cảnh tốt đẹp, mà nữ nhân trong huyễn cảnh ấy cũng chính là nàng.

Nếu hết thảy đều là chân thật thì thật tốt biết bao…

Thân thể hắn đột nhiên kịch liệt run rẩy một trận, tiếng rên rỉ xinh đẹp đầy vui mừng từ lỗ tai thổi qua, phảng phất như hàng vạn hàng nghìn pháo bông trong nháy mắt cùng nổ lên.

Vân Khê cả người cũng run rẩy theo, có cảm giác giống như tội phạm, rất không tự nhiên. Biết dược tính trên người hắn đã giải, nàng vội vàng nhanh chóng rút lại tất cả ngân châm, đứng lên nói: “Ngươi cố gắng nghỉ ngơi một chút, ta đi trước.”

Hách Liên Tử Phong vẫn như cũ chui trong chăn không lên tiếng đáp lại. Lúc này, đầy trong đầu hắn đều là cảm giác thẹn thùng, làm sao

còn dám nhìn nàng chứ? (TND: Mau nhìn đi, đồ ngốc này, lần sau gặp lại có thể đã là kẻ thù rồi, nàng sẽ vô tình với ngươi!) Nàng mặc dù chỉ dùng ngân châm giúp hắn thoát khỏi dục vọng, nhưng trong lòng hắn, không khác gì thật sự xảy ra chuyện đó. Thể nghiệm tuyệt đẹp như thế hắn chưa từng được thử qua, nhất định cả đời sẽ nhớ kỹ loại cảm giác tốt đẹp này.

Nghe tiếng bước chân ngày càng xa dần, cửa phòng mở ra rồi đóng lại, Hách Liên Tử Phong mới từ trong chăn ló đầu ra. Ánh trăng như nước hắt vào một đôi con ngươi tràn ngập dục vọng, mê ly mà mông mỵ, chẳng qua, rất nhanh đã bị nhàn nhạt đau thương che dấu.

Kính Hoa Thủy Nguyệt, tựa như một giấc chiêm bao. (TND: *đập bàn* Phong ca, lại đây với ta!)

Vân Khê sau khi chạy khỏi phòng, bối rối mấy bước, hô hấp gấp gáp. Nàng kinh hoàng như vậy làm cái gì? Không làm chuyện xấu, cần gì phải giật mình chứ?

Trong đầu vừa hiện ra khuôn mặt Long Thiên Tuyệt với ánh sáng nhu hòa tỏa ra bốn phía, tại sao đột nhiên cảm thấy có lỗi với hắn, nàng làm như vậy chả nhẽ cũng coi là phản bội sao?

Nhìn xung quanh một cái, thủ vệ nơi này không sâm nghiêm như biệt viện, nàng không ngại thừa dịp này thoát khỏi Bách Hoa lâu.

Không thể không nói, địa hình Bách Hoa lâu giống như một mê cung, vòng tới vòng lui cũng chưa tìm được cửa ra.

“Ngươi, tới đây hầu hạ bổn đại gia!”

Phía sau đột nhiên phát ra một giọng nói giống như đã từng quen biết.

Vân Khê cố ý đem thân thể ẩn ở chỗ tối, từ từ quay đầu, từ góc độ này, mượn ánh trăng, nàng có thể thấy rõ mặt đối phương, đối phương lại không thấy được mặt nàng.

Vân hộ pháp?!

Vân Khê thấy rõ mặt mũi đối phương sau, khóe miệng hung hăng co rút. Hắn lại dám chạy tới Bách Hoa lâu mua vui, vậy Long Thiên Tuyệt có phải cũng theo đến hay không?

“Còn không mau tới đây? Chẳng lẽ còn muốn bổn đại gia tự mình mời sao?”

Tốt cho nhà ngươi, Vân hộ pháp! Ngươi tốt nhất đừng rơi vào trong tay bổn cô nương!

Vân Khê âm thầm nắm chặt tay, từng bước đi về phía hắn, cuối cùng đã thấy một người quen, được cứu rồi.

Vân hộ pháp không nhìn nàng, tập tễnh nện bước phía trước, dắt tay đem nàng kéo vào một gian sương phòng.

“Các ngươi đều ra ngoài đi, bổn đại gia chỉ cần một mình người này tới hầu hạ là được!”

Vốn chờ chực bên trong, hai nữ nhân không cam lòng thối lui ra ngoài. Vân Khê vẫn dùng ống tay áo che mặt, cho nên bọn họ cũng không thấy rõ hình dạng của nàng.

Đợi hai người kia vừa rời khỏi, Vân Khê một bước dài tiến lên, hung hăng nhéo tai Vân hộ pháp quát khẽ: “Ngươi thật to gan, dám chạy tới đây uống rượu hao? Tôn chủ các ngươi đâu rồi, không phải cũng

ở đây đi?”

“Phu nhân, oan uổng a! Thuộc hạ là vì cứu người mới phải giả bộ ra vẻ mà tới nơi này, hắc hắc.....” Vân hộ pháp tươi cười đến sáng lạn nhìn nàng, cũng là mừng rỡ phát ra từ nội tâm. Cuối cùng đã tìm được phu nhân, tôn chủ có thể an an ổn ổn ăn ngủ được rồi.

Vân Khê trừng mắt liếc hắn hồi lâu cũng dần dần lĩnh ngộ, bọn họ nhất định là điều tra ra tin tức của nàng cho nên mới mạo hiểm tiến vào Bách Hoa lâu truy tìm.

Buông lỏng cánh tay vẫn đang nhéo lỗ tai hắn, nàng liếc nhìn khắp nơi nhưng cũng không có thấy thân ảnh Long Thiên Tuyệt: “Tôn chủ các ngươi đâu?”

“Chúng ta hỏi thăm được trong biệt viện Bách Hoa lâu có một nữ tử ở, thân phận vô cùng khả nghi cho nên tôn chủ hắn lẻn vào biệt viện điều tra rồi.”

Hai người đang nói chuyện, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện dị tượng, rồng ngâm nhiều tiếng.

“Đi, ra ngoài xem một chút.”

Vân Khê cùng Vân hộ pháp chạy ra ngoài cửa, ngẩng đầu nhìn, hai Cự Long gầm thét bay múa trên không trung, kịch liệt giao chiến.

Tinh nguyệt sáng rọi, loáng thoáng có thể thấy được hai bóng dáng đứng trên lưng Cự Long của mỗi người, cùng mặc trường sam như mực, cầm trong tay bảo kiếm, áo bào phần phật tung bay, tuy nhiên bóng dáng bên trái thoáng cái đã hút lấy ánh mắt Vân Khê.

Hắn trời sinh đã có khí chất cao quý, người khác tuyệt đối không thể

tùy ý mô phỏng, lãnh ngạo cùng bễ nghễ lộ ra từ trong xương cũng tuyệt đối không cách nào bắt chước.

Nhìn hắn tuyệt thế phong tư, lòng Vân Khê cũng an định lại.

Hắn rốt cuộc đã tới! Hắn thoạt nhìn có chút tiều tụy, vì tìm kiếm nàng, hắn sợ là đã mất không ít tâm lực đi?

Tim khẽ nhói đau, dưới đáy lòng âm thầm tự nói với mình, sau này sẽ không bao giờ giận dỗi cùng hắn nữa.

Phải tin tưởng hắn, toàn tâm toàn ý tin tưởng hắn!

Hai người trên không trung chiến đấu kịch liệt, Long Thiên Tuyệt có vẻ chiếm thượng phong, nhưng thực lực Tống Hi cũng không yếu chút nào, còn có thực lực Địa Long của hắn cũng không chút nào kém với Thiên Long.

Nàng hiện tại không thể quấy nhiễu làm người kia phân tâm, tin tưởng qua hơn mười chiêu, Long Thiên Tuyệt nhất định có thể chiến thắng Tống Hi.

“Vân hộ pháp, người của chúng ta cũng tới rồi sao?”

“Phu nhân yên tâm, bốn phía Bách Hoa lâu đều là người của chúng ta!”

“Tốt, đưa người vào đi, trước tiên phải trừ bỏ vây cánh Tống Hi để cho hắn một người không làm nên việc.”

“Dạ, phu nhân.”

Vân hộ pháp lui ra ngoài, chỉ còn lại một mình Vân Khê tiếp tục đứng

xem cuộc chiến. Đáng tiếc là Huyền Dực vẫn ở trong trạng thái ngủ say kể từ khi trúng tiêu của Tống Hi, bằng không nó sẽ có thể giúp Long Thiên Tuyệt một tay.

Tống Hi có lẽ đã dự liệu được nàng do Huyền Dực thủ hộ, cho nên cố ý dùng Hồn khúc có thể thôi miên Long để đối phó nàng, tâm cơ thật sâu!

Trên bầu trời, Tống Hi trúng Long Thiên Tuyệt một kiếm, thân hình lay động, lập tức thối lui ra khỏi vòng chiến, tạm thời chuyển về phòng thủ.

“Nói, ngươi đem Khê Nhi giấu nơi nào?” Long Thiên Tuyệt sừng sửngđứng trong gió đêm, áo bào phần phật, hướng về phía Tống Hi lớn tiếng hét to.

Tống Hi lạnh lùng nhếch môi cười nói: “Nàng hiện tại đã là nữ nhân của ta, cho dù ngươi tìm được thì cũng chỉ còn tàn hoa bại liễu, hèn hạ không chịu nổi. Nữ nhân như vậy, ngươi còn muốn làm gì?”

Vân Khê nghe được hai người nói chuyện, nhất thời sinh lòng tức giận, nam nhân xấu tính chết tiệt, ngươi rốt cuộc muốn xấu tính đến chết người sao? Cư nhiên dám nói xấu nàng? Coi nàng không tồn tại sao?

” Tống Hi, ông nội ngươi, ngươi nói chuyện buồn nôn cái gì đó? Ngươi cho rằng ngươi mặc xiêm y giống Thiên Tuyệt thì sẽ biến thành hắn sao? Ta cho ngươi biết, ngươi chỉ là bắt chước bừa, làm trò cười cho người trong nghề mà thôi! Ngươi đến một đầu ngón chân của hắn cũng không bằng! A đau...” Nàng mắng chửi không cẩn thận đụng phải vết thương trên đầu lưỡi, đau đến nhe răng há miệng.

Hai người giữa không trung nghe được thanh âm của nàng, nhất tề

quay đầu.

Đáy mắt đen nhánh của Long Thiên Tuyệt nhấc lên gợn sóng mừng như điên, cả khuôn mặt hơi có vẻ chán chường cũng lộ ra thần thái khác thường, hắn khẽ giương lên khóe môi, thấy nàng còn có thể mắng chửi người đến sinh long hoạt hổ như thế, chứng minh nàng vô sự, bất an lo lắng cũng theo đó kết thúc.

Ngược lại vẻ mặt mừng như điên đó, Tống Hi ngó chừng nàng, ánh mắt âm trầm. Hắn hao tốn nhiều tâm lực như vậy để làm nàng vui vẻ, thậm chí có ý giả dạng thành bộ dáng Long Thiên Tuyệt, nàng vẫn thờ ơ như cũ, hóa ra là hắn tự rước lấy nhục.

Hắn hiện tại coi như là nhìn thấu rồi, vô luận hắn tốn nhiều công phu hay thời gian trên người của nàng hơn nữa, đến cuối cùng cũng chỉ uổng công. Bởi vì nàng từ đầu đã hoàn toàn không để vào trong mắt, chẳng qua thuận tiện ở cùng hắn thôi.

Tống Hi lạnh lùng nhếch môi, đột nhiên hướng về một phía khác nói to: “Hách Liên huynh, hôm nay chính là cơ hội tốt để ta và ngươi bắt tay trừ đi Long Thiên Tuyệt, ngươi chớ có nuốt lời!”

Hách Liên Tử Phong?!

Vân Khê trong lòng cả kinh, nàng làm sao lại quên mất chuyện bọn họ muốn liên minh diệt trừ Long Thiên Tuyệt chứ!

Ngửa đầu nhìn, một con chim lớn giương cánh vút lên, mang theo tiếng kêu đặc biệt của nó, gào thét bay qua bầu trời phía trên Bách Hoa lâu, rất nhanh cùng hai Cự Long hội tụ một chỗ, theo thế chân vạc mà đứng. Con chim lớn kia chính là sủng vật yêu thích nhất của Hách Liên Tử Phong- Côn Bằng!

Hách Liên Tử Phong đổi một thân trang phục, vẫn là tử y kích diễm như cũ, hắn đứng vững vàng trên lưng đại bàng, đưa mắt nhìn hai người còn lại.

Không khí nhất thời lâm vào đông lạnh, ai cũng đoán không ra tình hình chiến đấu kế tiếp sẽ phát triển như thế nào.

Vân hộ pháp đã dẫn người tiến vào Bách Hoa lâu, đáng tiếc lấy công lực của bọn hắn cũng chỉ có thể tác chiến trên mặt đất, căn bản không cách nào tham gia vào trận chiến của ba người trên kia.

Hiện tại Hách Liên Tử Phong đã trở thành nhân vật mấu chốt, thái độ của hắn trực tiếp quyết định khuynh hướng chiến cuộc.

" Hách Liên Tử Phong, ngươi là phe chính đạo, thập đại gia tộc lấy ngươi làm chỉ huy, tựa như Thiên Lôi, sai đâu đánh đó, lại không nghĩ tới ngươi đã sớm quy phục Thánh cung, thông đồng làm bậy. Chuyện như vậy ngươi làm sao ăn nói với thập đại gia tộc? Làm sao duy trì tín nhiệm của thập đại gia tộc?" Long Thiên Tuyệt mâu quang thâm trầm quét về phía Hách Liên Tử Phong, đáy mắt lạnh lùng lóe lên, không có nửa phần sợ hãi bởi vì hai người kia liên thủ.

Con ngươi của Tống Hi lóe lên tinh quang âm lãnh, lạnh lùng cười nói "Hách Liên huynh mới chính là tuấn kiệt thức thời, Thánh cung mới là biểu tượng chính nghĩa nhất của Ngạo Thiên đại lục, hắn hàng phục Thánh cung vậy cũng không có gì. Đừng quên, ngươi ngày xưa cũng là Thiên Long tôn giả của Thánh cung, bất quá là phạm vào Cung quy, bị cung chủ trục xuất khỏi Thánh cung. Chính ngươi không có cách nào để trở thành Thánh cung tôn giả nữa, chẳng lẽ còn muốn ngăn trở người khác vào Thánh cung sao?"

Long Thiên Tuyệt mâu quang ảm đạm: "Tống Hi, ngươi cho là Thánh cung thật sự sạch sẽ như ngươi chứng kiến sao? Ngươi quá ngây

thơ rồi! Chúng ta chẳng qua đều là công cụ giết người mà cung chủ dùng để thỏa mãn tư dục của lão ta mà thôi, dã tâm chân chính của cung chủ, ngươi rất nhanh có thể biết được, đến lúc đó cũng đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, cẩn thận mà giữ chính tánh mạng của mình đi."

Tống Hi xem thường, ngược lại cười lạnh nói: "Ngươi chớ có khích bác ly gián! Cung chủ đối với ta ân trọng như núi, ngài ấy làm sao có thể hại ta? Một mình ngươi làm ra chuyện không sạch sẽ, bị trục xuất, hiện tại lại chửi bới cung chủ, sao ngươi có thể phủi sạch công ơn nuôi dưỡng nhiều năm của ngài ấy thế?"

Long Thiên Tuyệt lắc đầu khẽ thở dài: "Tốt, ngươi không tin cũng được, ta cũng không cần tranh luận cùng ngươi, thời gian sẽ khảo biện lòng người."

"Đáng tiếc, ngươi sẽ không thấy được ngày đó." Tống Hi lần nữa quay đầu nhìn Hách Liên Tử Phong, từ nãy vẫn đứng yên ở một bên không lên tiếng, nói "Hách Liên huynh, hôm nay chúng ta liên thủ, cùng giết Long Thiên Tuyệt"

Hách Liên Tử Phong sắc mặt thâm trầm, mâu quang hắc ám, chẳng qua vẫn từ từ rút ra Bảo kiếm, kiếm quang lạnh lẽo như thu thủy ở giữa trời đêm dần dần vẽ lên một đạo ánh sáng ngọc quang hồ.

Vân Khê trong lòng thất kinh, hướng về phía hắn lớn giọng: "Hách Liên Tử Phong, ngươi không thể vong ân phụ nghĩa! Đừng làm cho ta hận ngươi!"

Hách Liên Tử Phong bất động thanh sắc, thật giống như không nghe được lời nàng, mũi kiếm vẫn ào ào vung tới, kiếm khí mạnh mẽ như xé rách cả trời đêm.

Long Thiên Tuyệt mâu quang vi liễm, nhuyễn kiếm trong tay cũng rung lên, phát ra trận trận vù vù.

“Đến đây đi, hết thảy đồng loạt cùng lên! Chẳng lẽ Long Thiên Tuyệt ta còn sợ các ngươi chắc?” Khuôn mặt hắn bỗng dưng sáng lên, khí thế kinh người điên cuồng bắn ra bốn phía mãnh liệt như ba đào, như bài sơn đảo hải, như vạn mã bôn đằng, thế không thể đỡ!

“Long Thiên Tuyệt, hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi!” Trường kiếm trong tay Tống Hi cũng theo hành động mà nghiêng thành một góc độ, vào thế chờ xuất động.

Một trận cuồng phong gào thét, từ trên người bọn họ cùng phát ra khí thế kinh người, đem khắp thiên không phía trên Bách Hoa lâu bao phủ lấy, đằng đằng sát khí, có một loại điên cuồng như muốn hủy thiên diệt địa.

Chỉ một thoáng, trên bầu trời cuồng phong gào thét, mây đen sương mù tràn ngập, che khuất tầm mắt của mọi người dưới mặt đất.

Vân Khê thấy không rõ tình hình chiến đấu bên trên đến tột cùng như thế nào, chỉ có thể nghe được nhiều tiếng rồng ngâm cùng tiếng kiếm khí không ngừng va chạm kịch liệt.

Tâm không nhịn được níu chặt, rất lo lắng an nguy Long Thiên Tuyệt, nhưng lại không giúp được gì, Vân Khê lòng như lửa đốt. Nàng âm thầm hạ quyết tâm, nhưng nếu hắn thật xảy ra chuyện, nàng cũng nhất định sẽ đi theo hắn, sinh tử tùy tướng, bất ly bất khí.

Nghĩ như vậy, lòng nàng cũng đi theo trấn định lại.

“Phu nhân, người của chúng ta đã khống chế được Bách Hoa lâu, tôn chủ thế nào rồi?” Vân hộ pháp mang theo cao thủ Lăng Thiên

Cung đi tới bên người Vân Khê. Hắn đưa mắt nhìn mây đen giăng khắp bầu trời, thấy không rõ chiến cuộc phía trên, trong lòng cũng bắt đầu lo lắng.

“Yên lặng theo dõi kỳ biến đi.” Sau khi lo lắng, Vân Khê ngược lại bình tĩnh mệnh lệnh.

Vân hộ pháp kinh ngạc nhìn nàng mấy lần. Biểu hiện phu nhân trấn định đến thế, nói vậy, tôn chủ nhất định nắm chặt chiến thắng rồi. Nghĩ như vậy hắn cũng yên tâm, thở phào nhẹ nhỏm, một lần nữa lộ ra bản tính yêu cười.

“Phu nhân đừng lo lắng, công phu của tôn chủ sâu không lường được, người bình thường đánh không lại ngài ấy. Tống Hi bất quá chỉ là Thánh cung Địa Long tôn giả, làm sao có thể so sánh được. Tôn chủ ngày xưa dù gì cũng là Thiên Long tôn giả, khác biệt một trời một vực, đối phó với một Tống Hi, bằng thực lực tôn chủ căn bản chỉ là chơi đùa.”

Vân Khê mặt không thay đổi nhìn hắn thần sắc quá mức lạc quan, một chiêu một câu nói: “Hiện tại trên kia là một đối hai, tôn chủ các ngươi một người đấu với Tống Hi cùng Hách Liên Tử Phong hai người!”

“A?” Vân hộ pháp lấy làm kinh hãi, vừa nãy hắn chỉ lo dẫn người thu thập cao thủ trong Bách Hoa, nào biết tí trạng huống nào bên ngoài đâu.

“Phu… phu nhân, vậy sao người còn trấn định được như vậy? Thuộc hạ bội phục, bội phục!”

Vân Khê nhè nhẹ nhếch môi cười một tiếng: “Cũng không tính cái gì, cùng lắm thì, ta theo hắn cùng chết.”

Vân hộ pháp thần sắc từ từ nghiêm nghị, đối với nàng cũng tự nhiên sinh ra một loại cảm giác sùng kính, ôm quyền nói: “Phu nhân có tình có nghĩa, cũng không uổng tôn chủ đối với ngài một mảnh thâm tình, bất quá thuộc hạ vẫn cho là tôn chủ thực lực thâm sâu, không nhất định sẽ thua bởi hai người bọn họ!”

Vân Khê trầm lặng không nói.

Oanh!

Lúc này, trên bầu trời truyền đến một tiếng vang thật lớn, sương mù đen từ từ tản đi, lộ ra tình hình chiến đấu phía trên.

Trước sau hai thanh kiếm đồng thời đâm qua đầu vai Tống Hi, hắn cứ như vậy bị hai thanh kiếm treo giữa không trung, Địa Long đã sớm chán nản rơi xuống, âm thanh nổ vang vừa nãy chính là do thân mình nó rơi xuống đất.

Hai mắt Tống Hi trợn to, khó có thể tin theo dõi người trước mặt, khàn giọng hỏi: “Tại sao? Tại sao phải giúp Long Thiên Tuyệt?”

Hách Liên Tử Phong vẻ mặt thâm trầm, giọng nói đông lạnh từ trong miệng hắn sâu kín phun ra: “Ta đã có thể lựa chọn người cùng hợp tác, thì cũng thấy được hắn so sánh với ngươi thích hợp trở thành đối tác của ta hơn.”

“Ta cũng có thể giúp ngươi!” Trong miệng Tống Hi phun ra một ngụm máu tươi, đáy mắt tràn đầy không cam lòng.

“Ta không muốn có người hận ta.....” Ánh mắt Hách Liên Tử Phong như có như không đảo qua một hướng khác trên mặt đất, chẳng qua là trong chớp mắt ngắn ngủi đã thu lại, tầm mắt lại xẹt qua Tống Hi,

nhìn về Long Thiên Tuyệt phía sau hắn.

“Long huynh, ta và ngươi liên thủ, liên tiếp giết chết ba tên tôn giả Thánh cung, sợ là kết thành thâm thù với Thánh cung rồi, chi bằng tiếp tục liên thủ, diệt trừ hoàn toàn Thánh cung, thế nào?”

“Ba tôn giả?” Long Thiên Tuyệt miễn cưỡng đảo đảo con ngươi.

Kiếm trong tay Hách Liên Tử Phong chuyển hướng, đâm thêm trên người vào Tống Hi, lạnh lùng nhếch thần nói “Hoàng Long tôn giả là do chúng ta liên thủ giết chết, Địa Long tôn giả hôm nay cũng tàn mạng trong tay ta và ngươi, còn có Huyền Long tôn giả, chết bởi Khê Nhi. Chết trong tay nàng, cũng không khác trong tay hai ta không khác là bao. Ngươi nói xem, Thánh cung cung chủ có thể không tìm chúng ta báo thù sao?”

Long Thiên Tuyệt híp hạ con ngươi, khóe môi câu lên, cúi đầu nở nụ cười: “Ngươi nói cũng không sai, chúng ta cùng Thánh cung kết đại thù rồi——” Nhuyễn kiếm trong tay của hắn đột nhiên đâm qua, vừa ngoan vừa chuẩn cắm vào trái tim Tống Hi. Quang mang sắc bén rét lạnh từ đáy mắt hắn hiện lên. Phàm là kẻ nào xúc phạm tới người bên cạnh hắn, hắn nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Từ Bách Hoa lâu trở lại Lăng Thiên Cung cũng mất hai ngày. Sau khi Tống Hi chết, Bách Hoa lâu cũng bị Long Thiên Tuyệt vung ống tay áo một cái, bá khí xuất ra san cả một vùng thành bình địa.

Võ công trên người Vân Khê đã được giải phong ấn, Huyền Dực cũng tỉnh lại, một nhà đoàn tụ, hết thảy đều tốt đẹp, duy nhất khuyết điểm chính là Lăng Thiên Cung phải tiếp đón một vị khách nhân khó chịu nhất – Hách Liên Tử Phong.

Hắn mượn cớ hợp tác cùng Long Thiên Tuyệt, thỏa thuận điều khoản

hiệp nghị cụ thể, thuận lý thành chương ở lại Lăng Thiên Cung.

Quyển 3 - Chương 15: Long Thiên Tuyệt trẻ con khả ái

Dùng hai ngày để xử lý hậu sự của Dương bà bà, tâm tình hai huynh đệ Long Thiên Tuyệt đều có chút tối tăm, trong cung trên dưới đều đi theo một bầu không khí trầm thấp.

Hách Liên Tử Phong được đích danh Vân hộ pháp làm bạn kiêm luôn giám thị, đi du ngoạn chung quanh, cũng chưa chính thức nói đến chuyện hợp tác.

Sáng sớm, Long Thiên Tuyệt từ trong phòng ngủ dần dần tỉnh lại, nghĩ đến người bên cạnh đã tìm lại được, khóe môi lay động, nhắm mắt vòng tay đưa, muốn đem người bên gối ôm vào lòng.

“Phụ thân, sớm!”

Thanh âm con nít phấn nộn chui vào trong tai, đồng thời ngửi thấy được một cỗ mùi sữa thơm non nớt, Long Thiên Tuyệt mở mắt, trùng hợp cùng nhi tử mắt to trừng mắt nhỏ, vừa vặn đụng phải.

Hắn mỉm cười gật đầu, lại phát hiện vốn là người bên gối không thấy.

“Nương con đâu rồi?”

“Không biết, khi con tới cũng chưa nhìn thấy nương.” Vân Tiểu Mặc tựa như tiểu đại nhân thở dài, sa sút tinh thần, nghiêm mặt nói: “Thật nhiều ngày không nhìn thấy mẫu thân rồi, Tiểu Mặc rất nhớ nàng. Mẫu thân kể từ sau khi trở về, mỗi ngày đều chỉ phụng bồi phụ thân, phụ thân cũng chỉ phụng bồi mẫu thân, quên mất Tiểu Mặc rồi.....”

Đuôi lông mày Long Thiên Tuyệt nhiễm một chút áy náy, ôn nhu vuốt ve đỉnh đầu nhi tử, nói: “Là phụ thân không tốt, phụ thân sau này sẽ quan tâm ngươi thêm nữa, giao lưu tình cảm với con nhiều hơn nữa.”

Vân Tiểu Mặc chu cái miệng nhỏ nhắn, một bộ chó con bị vứt bỏ nói: “Tối nay con có thể cùng ngủ với hai người hay không? Tiểu Mặc muốn cùng hai người giao lưu tình cảm nhiều hơn nữa.”

“Cái này.....” Long Thiên Tuyệt gảy nhẹ đuôi lông mày, ánh mắt dao động một phen, nói: “Thật ra thì ban ngày có nhiều thời gian hơn, ánh nắng cũng tươi sáng hơn, chúng ta có rất nhiều chuyện để làm.”

Vân Tiểu Mặc liếc ánh mắt nho nhỏ về phía hắn, hiển nhiên không tin lời giải thích vừa rồi: “Trước kia Tiểu Mặc đều cùng mẫu thân ngủ, trước khi ngủ còn nghe chuyện xưa nữa, như vậy mới có lợi cho giao lưu tình cảm a.”

“Nếu không, ban ngày để phụ thân kể chuyện xưa cho con, buổi tối con một mình ngoan ngoãn về phòng ngủ được không?” Long Thiên Tuyệt nỗ lực thuyết phục nhi tử. Buổi tối chính là thời gian ôm phu nhân ngủ a, sao có thể để nhi tử quấy rầy chứ? Hơn nữa, vốn là tu luyện bí lục đã quá mức cực khổ, hắn còn đang ngại chỉ mỗi buổi tối thì không đủ dài đâu, bây giờ còn thêm nhi tử tự nhiên đâm ngang, vậy phúc lợi của hắn chẳng phải là cái gì cũng đòi không được sao?

Vân Tiểu Mặc chu miệng, kiên quyết lắc đầu nói: “Con không muốn! Con muốn cùng ngủ với mẫu thân phụ thân cơ.”

“Không thể thương lượng sao?”Long Thiên Tuyệt híp mắt.

Vân Tiểu Mặc như cũ lắc đầu: “Không thể.”

Long Thiên Tuyệt khóe miệng có dấu hiệu run rẩy, trước sự kiên trì của nhi tử, hắn rất là bất đắc dĩ.

Lúc Vân Khê bước vào phòng ngủ, thấy phụ tử kia một lớn một nhỏ hai mắt trừng nhau, dung nhan y hệt, vẻ mặt cũng giống, làm cho người ta không khỏi buồn cười. Khóe môi gợi lên ý cười phát ra từ nội tâm, Vân Khê nhướn lên mi dài, dò hỏi: “Các ngươi đang nói gì vậy?”

Long Thiên Tuyệt chống thân thể ngồi dậy, áo ngủ rộng thùng thình nới lỏng lộ ra một mảnh da thịt mạch sắc. Lông mày anh tuấn giãn ra, lẳng lặng nhìn nàng, hai cánh tay mở rộng nghênh đón nàng.

Một thân ảnh nho nhỏ đằng trước thoáng một cái, sớm hơn hắn một bước lao vào trong ngực Vân Khê. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Tiểu Mặc cọ vạt áo Vân Khê, Ngọt ngào nói: “Mẫu thân, Tiểu Mặc rất nhớ người.”

Hai cánh tay cứng còng tại chỗ, Long Thiên Tuyệt nhìn nhi tử rút vào trong ngực nữ nhân của mình, khóe miệng giần giật, đáy lòng không nhịn được bắt đầu chua, thật muốn xách tiểu tử thúi kia quẳng qua một bên.

Vân Khê tiếu ý, đưa toàn bộ thần sắc cùng động tác trước mặt thu hết vào mắt, hé miệng khẽ cười, cúi đầu nhìn nhi tử, mở miệng nói: “Mẫu thân cũng nhớ con. Tiểu Mặc cùng Tiểu Tĩnh ở nhà đều khỏe chứ”

Hai tay nhỏ bé qua lại vuốt ve, Vân Tiểu Mặc mím cái miệng nhỏ nhắn, trừng mắt cau mày một hồi lâu, rốt cục ngẩng đầu nói: “Mẫu thân, giữa chúng ta không thể có bí mật đúng không?”

“Dĩ nhiên, thân nhân nên thẳng thắng đối đãi, con có bí mật gì không nói cho mẫu thân biết sao?” Vân Khê nhướn mày xoa mái tóc đen bóng của nhi tử, khẽ cười nói.

Vân Tiểu Mặc nhẹ nhíu mi, nói: “Mẫu thân, con vốn là không muốn nói, nhưng Tiểu Tĩnh… thời điểm người không có ở đây, tối nào cũng gặp ác mộng, đều là con phụng bồi cùng ngủ, muội ấy mới có thể lặng yên ngủ tới hừng đông.”

Mỗi đêm, Tiểu Tĩnh đều phải nắm tay hắn mới có thể ngủ yên, thật sự là không cách nào một người gánh chịu nỗi rồi, nên không thể làm gì khác hơn là tìm đến phụ thân cùng mẫu thân thẳng thắn nói. Người hắn có thể tin tưởng trên cõi đời này cũng chỉ có bọn họ.

” Có chuyện như vậy sao không sớm nói với mẫu thân?” Vân Khê trong lòng căng thẳng.

” Bởi vì Tiểu Tĩnh… trên trán muội ấy mọc ra con mắt thứ ba, con sợ phụ thân cùng mẫu thân cảm thấy muội ấy là yêu quái, sẽ đem đuổi đi, cho nên mới không dám nói.”

Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê hai người liếc nhau một cái, cả hai đều có chút kinh ngạc.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Con từ từ kể lại cho mẫu thân.”

Vân Tiểu Mặc liền đem chuyện ngày đó Đoan Mộc Tĩnh không cẩn thận ngã nhào như thế nào, trên trán xuất hiện con mắt thứ ba như thế nào kể hết, vừa nói, hắn vừa rút vào trong ngực Vân Khê, lòng vẫn còn sợ hãi.

Long Thiên Tuyệt mở hai tay, đem cả hai người ôm vào trong ngực, tiếng nói trầm thấp dễ nghe vang lên: “Tiểu Tĩnh quả nhiên chính là

người duy nhất của Đoan Mộc gia có thể mở ra thần khí. Tiểu Mặc, chuyện này con phải tiếp tục giữ bí mật, biết không? Nếu để cho người ngoài biết Tiểu Tĩnh có con mắt thứ ba, Tiểu Tĩnh sẽ gặp nguy hiểm, còn có, Tiểu Tĩnh không phải là yêu quái, cô bé sở dĩ có con mắt thứ ba, đó là do trời cao ban ân cho cô bé. Phụ thân cùng mẫu thân làm sao có thể xem cô bé như yêu quái mà đuổi đi chứ?"

Vân Tiểu Mặc vui mừng trong lòng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn phát ra thần sắc khác thường, nâng lên mặt nhỏ nói: "Có thật không? Tốt quá rồi, con đây lập tức đi nói cho Tiểu Tĩnh!"

Vân Khê nhìn nhi tử vui mừng nhảy xuống giường, nói gấp: "Tiểu Mặc, sau này bất kể có chuyện gì, cũng phải nói rõ cho chúng ta, phải tin tưởng chúng ta, biết không?"

"Tiểu Mặc biết rồi." Vân Tiểu Mặc cũng không quay đầu lại mà nhảy cà tưng rời đi.

Nghĩ đến Đoan Mộc Tĩnh, Vân Khê từ trong lòng móc ra một khuyên tai màu bạc, chính là thần khí của Đoan Mộc gia tộc. Nàng đặt trước mắt quan sát một hồi, ngưng mày trầm tư nói: "Chàng nói xem uy lực thần khí rốt cuộc có bao nhiêu đây?"

Long Thiên Tuyệt đem người trước mặt ôm vào lòng, dúi đầu vào cổ nàng, hưởng thụ hương thơm trên người nàng, khàn khàn nói: "Ta cũng chưa chân chính nhìn thấy, chẳng qua nghe nói sức hủy diệt của thần khí quá mức cường đại, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thập đại gia tộc cũng không được động đến. Hơn nữa tổ tiên thập đại gia tộc từ trăm năm trước đã cùng ước định, nếu không phải đối mặt ngoại địch có ý đồ phá vỡ Ngạo Thiên đại lục thì không được sử dụng thần khí. Nếu một gia tộc tự ý sử dụng, như vậy Cửu gia còn lại có thể liên thủ đối phó. Đây cũng là nguyên nhân mà thập đại gia tộc có thần khí trong tay nhưng chưa bao giờ chân chính sử dụng qua."

“Thì ra là như vậy, thập đại gia tộc có ước định chế ước lẫn nhau, cho nên mới không dám tùy ý sử dụng sức mạnh của thần khí..... A!”

Khuyên tai bén nhọn nhẹ nhàng mà khắc phá ngón tay Vân Khê, lưu lại một vết máu tinh tế, cũng trong một khắc này, Vân Khê cảm giác linh hồn rung động, có loại cảm giác hồn phách xuất khiếu *(hồn bay khỏi xác)*, nhưng chẳng qua chỉ là trong một khoảnh khắc đã khôi phục nguyên trạng, nàng cơ hồ cho là mình nhầm lẫn.

“Sao vậy?”Long Thiên Tuyệt ân cần hỏi.

Vân Khê lắc đầu: “Không có gì, chỉ là không cẩn thận bị cắt phải.”

Long Thiên Tuyệt nâng ngón tay nàng lên, cúi đầu ngậm vào trong miệng ấm áp, nhẹ nhàng liếm.

Lực chú ý của hai người toàn bộ tập trung vào vết cắt trên ngón tay, nên không phát hiện có một tia sáng ngọc tỏa ra từ khuyên tai, vẽ qua một vòng, mang theo vài phần thần bí quỷ dị.

Vân Khê thử đem khuyên tai đeo lên tai trái, giắt mấy sợi tóc lên tai, nhếch môi cười: “Đẹp không?”

Tóc dài đen óng càng tôn lên khuyên tai màu bạc, cùng khẽ lay động, phát ra thanh âm dễ nghe.

Long Thiên Tuyệt tinh tế quan sát, đột nhiên nhận ra khuyên tai biến ảo, hóa thành một hình dáng kỳ lạ ôm chặt lấy vành tai nàng, giống như là gắn thành một thể, không thể phân ra.

Vân Khê cảm thấy trong tai một trận khẽ đau nhói, thấp giọng kêu một tiếng, muốn tháo ra khuyên tai thì lại phát hiện nó giống như sinh

trưởng ở nơi này, không thể bỏ được.

“Ta thử một chút.” Long Thiên Tuyệt đưa tay một phen, lại phát hiện kết quả giống nhau.

“Nghe nói thần khí cũng có linh tính, có lẽ nó vừa vặn hữu duyên cùng nàng không chừng.....” Nhẹ xoa vành tai non mịn của nàng, trừ lời này, Long Thiên Tuyệt cũng không biết còn có thể giải thích như thế nào trạng huống quái dị vừa nãy.

“Bất quá, rất xinh đẹp.”

Vân Khê cảm giác được trên vành tai một trận trơn trợt, tê dại từ từ khuếch tán, lan tràn tới tứ chi bách hải, khiến nàng cả người run rẩy. Nàng khẽ lắc đầu tránh đầu lưỡi hắn trêu chọc, nói: “Đừng làm rộn! Nói với chàng chính sự nha. Chàng nói thử xem, Hách Liên Tử Phong rốt cuộc có chủ ý gì, tại sao đột nhiên phản chiến giúp chàng giết Tống Hi?”

“Nàng nói xem tại sao?”Long Thiên Tuyệt không đáp mà hỏi ngược lại, đuôi lông mày thanh mảnh cùng tròng mắt đen nhánh có nồng đậm thâm ý.

Vân Khê tự nhiên hiểu ý hắn, trừng mắt một cái, khẽ chu môi, ra vẻ tức giận.

Đầu ngón tay vuốt nhẹ đôi môi nàng, con ngươi đen nhánh trong nháy mắt chuyển thành nhu hòa, nhấc lên một mảnh ửng đỏ, Long Thiên Tuyệt chậm rãi nói: “Việc hắn bất chợt thay đổi chủ ý không ngoài dự đoán của ta. Trên thực tế, một năm trước, Hách Liên Tử Phong và ta từng lén gặp mặt, mặc dù hắn không có nói rõ ý đồ, nhưng cũng là thử dò xét thực lực ta, ta mơ hồ cũng đoán được mục đích của hắn. Giữa chúng ta mặc dù thường có xung đột, nhưng lại

chưa bao giờ sinh tử tương bác *(quyết một trận sống còn)*, chúng ta đều chỉ dừng ở thăm dò thực lực đối phương mà thôi. Nếu không phải....."

Tầm mắt của hắn khẽ chuyển trên mặt nàng bao hàm thâm ý, tiếp tục nói: "Tống Hi người này tầm mắt nhỏ, lòng dạ hẹp hòi, khó thành đại sự, Hách Liên Tử Phong lựa chọn hợp tác với hắn cũng là hành động bất đắc dĩ. Còn hắn vì sao đột nhiên thay đổi chủ ý, ta nghĩ hẳn là cùng nàng có liên quan ——"

Vân Khê chịu không nổi ánh mắt hắn lần nữa bao hàm thâm ý, liếc một cái, trách mắng: "Chàng đừng loạn tưởng, ta cùng hắn hoàn toàn không có chuyện gì."

Long Thiên Tuyệt nhẹ nhàng thở dài, hai cánh tay bên hông nàng chặt lại, ôm nàng thật chặt, giống như đang ôm lấy một trân bảo thế gian. Hắn nguyện ý tin tưởng nàng, nhưng hắn cũng tin tưởng trực giác bản thân. Ánh mắt Hách Liên Tử Phong mỗi lần nhìn nàng đều làm cho hắn phát điên mà muốn xé rách đối phương, nữ nhân của Long Thiên Tuyệt hắn tuyệt đối không thể cho phép nam nhân khác mơ tưởng tới!

Hách Liên Tử Phong, ngươi tốt nhất thu liễm một chút, nếu không, ta sẽ không tiếc hết thảy mà trừ bỏ ngươi! *(TND: Hừ hừ, ca cứ chờ đấy, Tử Phong của ta vẫn còn sống dai lắm)*

Ở góc nàng không thấy, trong con ngươi đen nhánh dâng lên sắc vàng thị huyết: "Hách Liên Tử Phong người này sâu không lường được, muốn lấy thập đại thần khí mở ra đi con đường đi thông tới Long Tường đại lục thì hắn thật sự là lựa chọn tốt nhất để hợp tác. Nếu cùng hắn chung chiến tuyến, chúng ta có thể làm không ít đại sự, nhưng đồng thời, không thể không phòng người này!"

Ngoài cửa, có đệ tử đến đây bẩm báo: “Tôn chủ, Hách Liên công tử cầu kiến.”

“Đưa đến đại sảnh!” Vừa nghe đến tên Hách Liên Tử Phong, tâm tình Long Thiên Tuyệt âm thầm khó chịu, trầm giọng nói, “Hay là nghĩ biện pháp sớm đuổi hắn đi, ta không hy vọng một người như vậy ở chỗ của ta, từng thời khắc cứ mơ tưởng nữ nhân của ta.”

Vân Khê đau khổ oán thán, ghen tức thật đúng là không phải lớn bình thường. Nếu hắn biết đêm hôm đó nàng dùng cái loại phương pháp gì giúp đở Hách Liên Tử Phong giải trừ dược tính, ghen tuông trong lòng hắn chẳng phải sẽ bùng nổ chứ?

Giật mình, thấy hắn cơ hồ đã bới tung cả tủ quần áo, Vân Khê nhìn đến trừng mắt líu lưỡi, không biết hắn rốt cuộc muốn làm gì.

“ Cái này không tệ, hôm nay sẽ mặc nó.” Từ trong đống quần áo khổng lồ chọn ra một trường bào màu trắng, khuôn mặt ngạo nghễ tuyệt mỹ rốt cục lộ ra vẻ hài lòng.

“Không phải từ trước đến giờ chàng đều mặc trường bào đen sao?” Vân Khê cổ quái nhìn nhìn, hắn từ lúc nào thì coi trọng bề ngoài như vậy rồi?

” Bổn Tôn hôm nay muốn mặc màu trắng.” Hắn cuồng vọng nhướng mày, trường bào trên không trung lượn vòng hạ xuống trên người hắn.

Vân Khê ngơ ngác nhìn hắn, không khỏi có chút hoảng thần.

Đây là lần đầu tiên nàng thấy hắn mặc bạch y, sắc trắng thắng tuyết, cao quý thánh khiết không gì sánh được!

Đây chính là phong thái của Thiên Long tôn giả sao?

Hắn như vậy, quả nhiên khuynh đảo chúng sinh, thịnh hành thiên hạ!

“Háo sắc, háo sắc!” Một đột thanh âm ngột vang lên bên tai Vân Khê.

Vân Khê bật thốt lên: “Ai nói ta háo sắc, ngươi mới háo sắc!”

Long Thiên Tuyệt nhướn đuôi lông mày, nghiêng thân nở nụ cười tiêu sái, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua chóp mũi nàng, nhếch môi nói: “Háo sắc là tự nàng nói ra.” Gương mặt tuấn tú có thêm mấy phần đắc ý, nụ cười bên mép cũng khuếch trương càng thêm chói lọi.

Nhìn hắn nhanh nhẹn xoay người, hăng hái rời khỏi phòng ngủ, Vân Khê nhíu mày sửng sờ tại chỗ, rốt cuộc thanh âm vừa rồi là sao? Chẳng lẽ nàng đụng quỷ? *(TND: A, chả nhẽ là…. *nghi hoặc*)*

Thân thể run run, nàng cũng đi theo cất bước rời đi khỏi phòng ngủ.

Đại sảnh, Hách Liên Tử Phong vừa uống trà, vừa lặng yên chờ chực. Nghe được tiếng bước chân, hắn mới ngước mắt lên, liền thấy một nam một nữ nắm tay nhẹ nhàng mà đến, bạch y bồng bềnh, phong tao tiêu sái, bao trùm hai người là một tầng kim quang, từ xa nhìn lại, rõ ràng chính là một đôi bích nhân trời đất tạo nên.

Một lòng đột nhiên ảm đạm, sắc mặt tuy không chút thay đổi, nhưng mâu quang thâm trầm, nhìn không ra bất kỳ biến hóa gì, đôi tay chắp lại cũng dừng ở chỗ cũ, nhưng trong bán kính ba bước quanh hắn, khí áp nhất thời lạnh gấp đôi.

Long Thiên Tuyệt nắm tay Vân Khê, mặt mày hồng hào hăng hái, tầm mắt tùy ý đảo qua, đem tất cả động tác dù rất nhỏ của Hách Liên Tử Phong thu hết vào mắt, khóe miệng giương lên nụ cười hoàn mỹ,

bàn tay to dịch chuyển vị trí, ôm eo Vân Khê như ngang nhiên tuyên thệ chỉ mình hắn mới có thể làm thế với nàng.

” Hách Liên công tử thức dậy thật sớm, ngủ sớm dậy sớm là một thói quen tốt.”

Lời vừa thốt ra, tầm mắt hai nam nhân liền đụng phải một chỗ, tia lửa bắn nhanh, văng khắp đại sảnh.

Vân Khê cau lại chân mày, lời này nghe có điểm là lạ? Hắn đang ám chỉ cái gì sao?

Tại sao nàng không nghe ra hàm nghĩa gì trong đó?

Mâu quang thâm thúy của Hách Liên Tử Phong trong nháy mắt lưu chuyển, phá vỡ thần sắc bất động.

Từ trong ánh mắt Hách Liên Tử Phong, Vân Khê thấy được thân ảnh nàng cùng Long Thiên Tuyệt, đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, rốt cục hiểu vì sao Long Thiên Tuyệt kiên trì phải mặc bạch y. Bởi vì nàng hôm nay mặc trên người đúng là váy áo bạch sắc, hắn muốn phối hợp với quần áo của nàng, trình diễn một màn trang phục tình nhân.

Thật ấu trĩ!

Song cũng đáng yêu nha.

Vân Khê hé miệng cười khẽ, phá vỡ một màn đọ mắt của hai người kia, họ nhất tề đưa mắt nhìn sang nàng, đều có ý dò hỏi.

“ Thật đói nha.” Lại là thanh âm cổ quái kia xuất hiện bên tai Vân Khê, theo sau đó là một trận đau nhói truyền tới, Vân Khê lảo đảo, trong nháy mắt sinh ra choáng váng.

“Sao vậy?” Long Thiên Tuyệt mở rộng tay, đem nàng ôm thật chặt, lo lắng nhìn tới.

Ánh mắt Hách Liên Tử Phong cũng trở nên căng thẳng, nhưng không có động tác gì, chỉ có thể ở xa xa mà nhìn nàng.

“Không có gì, vừa rồi đột nhiên choáng váng một chút, hiện tại khá hơn rồi.” Vân Khê vuốt vuốt vành tai, trận đau nhói lúc nãy chính là từ nơi này truyền ra. Rút cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao bên tai cứ nhiều lần xuất hiện thanh âm kỳ quái?

“Ngồi đi!” Long Thiên Tuyệt trực tiếp ôm lấy nàng ngồi xuống chủ vị, làm cho người nàng nằm trong ngực hắn, đầu nàng đặt trên vai hắn, hết thảy động tác vô cùng tự nhiên, thật giống như đã từng làm vô số lần.

Ánh mắt hắn chuyên chú nhìn xuống, thanh âm êm ái nói: “Nhất định là đêm qua khiến nàng mệt chết rồi, không cần nói nữa, cứ ở trong lòng ta mà ngủ đi.”

Vân Khê trừng mắt nhìn, khóe miệng co rút, mưu đồ đắc ý của nam nhân này không khỏi quá rõ ràng đi? Tối hôm qua rõ ràng chính bản thân hắn nhịn không được, liên tục vài lần vọt đi tắm nước lạnh, nàng đã sớm mơ màng ngủ mất, cho nên, vất vả phải là hắn mới đúng.

Thật giống như nghe được thanh âm thứ gì đó vỡ vụn, Vân Khê quay đầu, vừa vặn cùng Hách Liên Tử Phong hai mắt nhìn nhau.

Tình cảnh đêm hôm đó không tự chủ mà hiện lên trong đầu cả hai, đồng thời cùng lúng túng, nhanh chóng di dời ánh mắt, tầm nhìn Vân Khê liền đảo tới chén trà vỡ vụn vẫn nằm trong tay hắn.

Chịu không nổi không khí như vậy, Vân Khê ngầm ra tay với Long Thiên Tuyệt, ám hiệu hắn thu liễm chút, người ta dù gì cũng là khách nhân a.

Mặc dù nhìn không tới ánh mắt Vân Khê, nhưng Long Thiên Tuyệt lại không bỏ sót khoảnh khắc biến hóa của Hách Liên Tử Phong, không biết làm sao, trong lòng dâng lên rầu rĩ. Ống tay áo phất lên cầm lấy một miếng điểm tâm trên đĩa, đưa đến khóe miệng Vân Khê, ôn nhu thể thiếp vô cùng, miệng lại thốt ra lời lẽ bóng gió ám chỉ: “Hách Liên công tử mấy ngày trước hình như có nói tới chuyện hợp tác gì đó. Chẳng qua Bổn Tôn không rõ, hợp tác của Hách Liên công tử đến tột cùng là cái gì?”

Song phương hợp tác, chính là so sánh kiên nhẫn cùng định lực. Nói chuyện hợp tác cũng chính là kỷ xảo cùng mưu lược. Tựa như hiện tại, người nào nói lên yêu cầu hợp tác trước, cũng coi như mất đi tư cách nói lên điều kiện bàn bạc. Long Thiên Tuyệt hiển nhiên không phải một người muốn chịu lỗ, cho nên hắn đi đầu, đem vấn đề đổ cho Hách Liên Tử Phong, chính vì hắn ta đề ra yêu cầu hợp tác.

Hách Liên Tử Phong cũng không phải là đồ ngốc, phất ống tay áo, bưng lên chén trà mà đệ tử theo sau mới đổi cho hắn, nhấp nhẹ một ngụm, nói: “Ta có đề cập sao? Thật đúng là xấu hổ mà, có thể là phong cảnh Lăng Thiên Cung quá mức xinh đẹp, hai ngày nay chỉ lo du ngoạn khắp nơi nên ta đã quên hết mất rồi.”

Long Thiên Tuyệt miễn cưỡng cười một tiếng: “Vậy Hách Liên công tử không bằng trở về suy nghĩ thật kỹ, chờ bao giờ thông suốt rồi lại đến Lăng Thiên Cung thương lượng, thế nào?”

Hách Liên Tử Phong thản nhiên ngồi vào chỗ của mình, nhè nhẹ nhếch miệng: “Lăng Thiên Cung xinh đẹp thế này, ta còn chưa du lãm hết một vòng. Ta nghĩ, vẫn là quấy rầy thêm mấy ngày, vừa

thưởng thức phong cảnh vừa tinh tế suy nghĩ, có lẽ rất nhanh có thể thông suốt.”

Hai nam nhân liếc nhau một cái, cùng cười yếu ớt, sau đó hai đạo ánh mắt thâm thúy cũng bắt đầu giao chiến trong vô hình, tia lửa dâng trào.

Vân Khê bị ảnh hưởng từ sóng mắt mãnh liệt của hai người kia, không tự chủ dựng thẳng thân thể, dần dần chịu không nổi.

Hai người này, gì mà tới nói chuyện hợp tác bắt tay làm bạn chứ, rõ ràng là một đôi cừu gia thù sâu như biển, chưa nói được mấy câu, mùi thuốc súng đã ngập tràn rồi.

Cả đại sảnh lâm vào không khí yên lặng.

“Xoạch, xoạch.” Đó là thanh âm Vân Khê nhai điểm tâm phát ra. Cho dù rất nhỏ, giờ này khắc này cũng trở nên rõ ràng vô cùng.

Hai nam nhân ở bên cạnh uống trà, nhưng ngay cả một chút tiếng động cũng không phát ra, vô thanh vô tức.

Vân Khê cơ hồ cho là cả đại sảnh chỉ có một mình nàng.

Trong không khí đều là trầm muộn.

Hai người kia đấu sức chịu đựng, lại đấu định lực, ai cũng không chịu thua.

Không khí rất đè nén.

Vân Khê rất im lặng.

Rốt cục, nàng thật sự không nhịn được, dựng thân nhảy lên: “Ta nói các ngươi có mệt hay không? Chẳng có chút đột phá nào, đấu tới đấu đi thì có ý nghĩa sao?”

Nàng đi tới bàn bên cạnh, rót một chén trà, hướng hai người vẫy vẫy tay: “Hai người các ngươi đều tới đây!”

Long Thiên Tuyệt chau mày kinh ngạc nhìn, không biết nàng đến tột cùng có ý gì, nhưng vẫn đứng lên đi tới bên người nàng.

Mâu quang Hách Liên Tử Phong lóe một cái, cũng không do dự đứng dậy đi tới bên kia của Vân Khê.

Một vệt sáng xoẹt qua, chẳng biết từ lúc nào trong tay Vân Khê đã có thêm một cây chủy thủ quơ quơ, nhìn hai người đứng hai bên mà nói: “Vươn tay ra!”

Long Thiên Tuyệt cùng Hách Liên Tử Phong hai người đồng thời liếc nhau, tiếp tục dùng ánh mắt đánh đánh, lúc này, ai cũng không chịu đi đầu.

Vân Khê nhìn hai người đều như vậy, tiện tay chộp một cái tay: “Được rồi, ngươi trước đi!”

Lời còn chưa dứt, vết cắt hiện ra trên đầu ngón tay Long Thiên Tuyệt, vài giọt máu tươi hòa vào trong nước trà.

Long Thiên Tuyệt khóe miệng giần giật, bất mãn nói: “Khê Nhi, đây là máu của ta.”

Tiếng cười cợt trầm khàn từ trong miệng Hách Liên Tử Phong bật ra, mang theo vài phần ý vị hả hê, nhưng sau một khắc, hắn cũng không cười nổi. Bởi chính tay hắn cũng bị người ta nắm đi, không nói hai

lời, lại là một đao bén nhọn.

“Ngươi cũng đừng hòng chạy!”

Lại vài giọt máu dung nhập trong trà.

Vân Khê cúi đầu nhìn chén trà một cái, có chút vừa ý. Con ngươi chợt nhíu lại, chủy thủ trong tay đột nhiên hướng góc tường bén nhọn bắn tới.

Hai nam nhân theo hướng nàng xuất thủ nhìn qua, một con con gián chết thảm dưới dao. *(TND: Kinh dị)*

Dưới cái nhìn ngạc nhiên soi mói của hai người kia, Vân Khê bước tới, đem chủy thủ thu hồi, tùy ý phất tay hất đi xác con gián, sau đó lại dùng chính thanh chủy thủ ấy khuấy vào chén trà, ngửa đầu nói: “Được rồi, hôm nay các ngươi uống máu ăn thề, mọi người nhất trí đồng lòng thu thập thập đại thần khí, cùng nhau đi tới Long Tường đại lục! Từ thời khắc này, giữa các ngươi hình thành quan hệ hợp tác, không được hãm hại, lừa gạt lẫn nhau. Người nào không tuân theo minh ước, nhất định sẽ bị… bị cô độc sống quãng đời còn lại, đoạn tử tuyệt tôn!”

“Khụ.”

“Khụ.”

*(TND: Ta cũng sặc… nước bọt! Uống máu gián ăn thề sao? Tiểu nữ bái phục bái phục *run rẩy*)*

Long Thiên Tuyệt cùng Hách Liên Tử Phong hai người đồng thời khẽ ho, trên mặt có chút ít khác thường.

Cô độc sống quãng đời còn lại, đoạn tử tuyệt tôn? Lời thề này không khỏi cũng quá ngoan độc đi?

Hai người ăn ý liếc nhau một cái. Cái gì mà trong lúc hợp tác, không được hãm hại, lừa gạt lẫn nhau chứ, bọn họ đều tự nhận là làm không được, cũng không muốn ứng nghiệm lời thề độc như vậy, cho nên huyết trà này trăm triệu không thể uống, huống chi, đây còn trộn lẫn thành phần đặc biết!

Vân Khê liếc hai người một cái, làm sao lại không nhìn thấu tâm tư bọn hắn chứ? Hai người này chính là hồ ly cùng sói hợp thể, có thể chân chính tín nhiệm nhau mới là lạ.

“Được rồi, uống đi! Mỗi người một nửa!” Nàng nặng nề đem chén trà dằn mạnh ở trước mặt bọn họ.

Nôn— Hai nam nhân nhìn chén trà, trong đầu đồng thời hiện ra hình ảnh con gián chết thảm lúc nãy, trong bụng liền bạo động.

“Khê Nhi, có thể không uống hay không?” Long Thiên Tuyệt cau mày nhìn nàng.

“Khê Nhi, chủy thủ của nàng hình như…” Hách Liên Tử Phong muốn nói lại thôi.

Chủy thủ trong tay đưa lên, ‘hưu’ một tiếng cắm nửa tấc vào bàn, Vân Khê nhướn mi nói: “Một con gián mà thôi, rất bổ!”

” Bổn Tôn đột nhiên nhớ ra mình còn chưa dùng bữa sáng.”

“Ta cũng vậy, vẫn chưa ăn sáng đâu, cùng nhau đi thôi.”

Hai nam nhân lấy cớ lần lượt chạy thoát, cùng đi hướng phòng ăn.

“Uy, cứ như vậy không để cho ta mặt mũi sao?” Vân Khê đắc ý vứt chủy thủ vào trong ống tay áo, cúi đầu chê cười, ai bảo bọn họ làm cho buồn bực nàng mà chi?

Bọn họ làm cho nàng buồn bực, nàng liền xấu tính chết bọn họ đi!

Lúc này, có đệ tử từ ngoài cửa vội vã chạy tới.

“Phu nhân, tôn chủ đâu ạ?”

“Chuyện gì?”

Vân hộ pháp nói: “Hồi bẩm phu nhân, Tư Đồ gia mang ngân lượng tới chuộc người.”

Vân Khê nheo mắt, mở miệng: “ Tư Đồ gia? Ngươi nói bọn họ tới chuộc Thất tiểu thư sao? Có ý tứ, ta thiếu chút nữa đã quên mất đám tiểu tặc trộm Xích đầu linh cô đó rồi.”

Nụ cười âm hiểm từ khóe môi nàng dần hiện rõ: “Người đâu, thiết yến, mời khách!”

Từ đại sảnh vội vã chạy ra, giờ phút này hai nam nhân kia đang cực kỳ hòa thuận ngồi một chỗ dùng đồ ăn sáng. Không thể không nói, hai người này, vô luận là dung mạo khí chất, hay là thực lực mưu lược, cũng không thể phân rõ cao thấp, càng không thể phủ nhận, giữa bọn họ luôn có cảm giác anh hùng ngưỡng mộ lẫn nhau.

Các đệ tử đứng một bên nhìn hai người ưu nhã ăn cơm mà không khỏi thở dài. Nhìn cảnh này quả thực chính là một loại hưởng thụ xinh đẹp, bất quá xem tới xem lui vẫn cảm thấy tôn chủ bọn họ xuất sắc hơn chút ít, nhất là một thân bạch sắc trường bào hôm nay càng

làm nổi bật tôn chủ oai hùng bất phàm, tuấn mỹ như thiên thần.

Mọi người âm thầm nổi lên máu háo sắc đối với tôn chủ bọn họ, trong lòng vô hạn sùng bái.

Long Thiên Tuyệt từ lâu đã miễn dịch đối với loại ánh mắt này, thấy nhưng không thể trách, hắn nhấc một chén rượu hướng Hách Liên Tử Phong bên kia: “Bổn Tôn nghe Khê Nhi nói, các hạ đã từng cứu tánh mạng của nàng, Bổn Tôn hôm nay lấy rượu nhạt đáp tạ các hạ.”

“Thế thì không cần, ân cứu mạng Khê Nhi, đêm trước ở Bách Hoa lâu, nàng ấy đã hồi báo cho ta rồi.” Hách Liên Tử Phong nói năng mập mờ, cười đến càng mập mờ, cũng nâng chén hướng Long Thiên Tuyệt mời, ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch.

Tia sáng sắc bén tràn đầy nguy hiểm từ đáy mắt Long Thiên Tuyệt lướt quá, hắn cúi đầu nở nụ cười, cười đến vô cùng cao quý, mang theo vài phần chắc chắn: “Nghe nói Hách Liên công tử từ trước đến giờ giữ mình trong sạch, cũng không gần nữ sắc, Bổn Tôn thật tò mò, Hách Liên công tử đến nay… chẳng nhẽ vẫn còn là một ‘chim non’?” *(TND: Đây là ý gì hả người? Chẳng nhẽ là « xử nam »? =)))))*

“Rắc!” Chén rượu trong tay Hách Liên Tử Phong vỡ vụn, mi tâm nhíu chặt, hung hăng trừng mắt nhìn Long Thiên Tuyệt. Hắn ta vì sao có thể chắc chắc mình và Vân Khê không phát sinh bất kỳ quan hệ gì?

Long Thiên Tuyệt cất giọng phá lên cười, đầy mặt hồng quang sáng lạng. Khê Nhi đến hắn còn không cho đụng, làm sao có thể cùng Hách Liên Tử phát sinh quan hệ chứ. Hắn tự nhiên sẽ không tin. *(TND: Cái này đáng để tự hào lắm sao Tuyệt huynh? Có cần cười sung sướng đến thế hay không?)* Nếu tên kia muốn tự rước lấy nhục, hắn cần gì phải khách khí?

“Người đâu, ghi lại sổ sách với Hách Liên công tử, hắn phá hư của Lăng Thiên Cung hai cái chén, chờ lúc hắn rời đi, nhớ bắt đền. Về phần rượu và thức ăn, phí dừng chân cùng ngắm cảnh du lãm, Bổn Tôn tâm tình tốt, miễn.”

Các đệ tử theo hầu lập tức đáp ứng, không có phản ứng đặc biệt gì, thật giống như đã thấy mà không thể trách.

Hách Liên Tử Phong thần sắc âm trầm theo dõi, cũng thấy lười tính kế so sánh cùng người vô sỉ như vậy. Hắn nhấc đũa, bắt đầu kêu gọi món hợp khẩu vị để ăn uống.

Vân Khê chờ ở đại sảnh, thuận tiện sai người mời Độc Cô Mưu tới, chuẩn bị tự mình tiếp đón Tư Đồ gia. Nàng vốn không muốn thỉnh tới Độc Cô Mưu, dù sao dùng một lần còn phải đưa bạc cho hắn, thật sự không có lời. Bất quá lần này tới đều là cao thủ Tư Đồ gia, không muốn kinh động Long Thiên Tuyệt, cho nên không thể làm gì khác hơn là tạm thời mời Độc Cô Mưu áp trận, chuẩn bị bất cứ tình huống nào. Về phần bạc, cùng lắm thì để Tư Đồ gia chi trả đi.

Tư Đồ gia lần này phái tới tổng cộng ba người, một nhị trưởng lão gần sáu mươi tuổi, thần thái bình ổn, hơi thở vừa sâu vừa dài, hiển nhiên là một cao thủ, cùng hai gã hơi trẻ tuổi chút ít, thật ra thì cũng không tính trẻ tuổi, coi như là trung niên, tuổi tầm ba lăm ba sáu tuổi. *(TND: Vậy mà là trug niên à?!)* Ba người này được đệ tử Lăng Thiên Cung dẫn đường, vênh mặt mà đến, khí thế có chút lớn lối.

“Phu nhân, đã đưa khách nhân tới.”

Ba người cất bước đi vào đại sảnh, lại chỉ thấy một nữ nhân ngồi ở chủ vị chào đón, thái độ càng thêm lớn lối liều lĩnh.

” Long Thiên Tuyệt đâu? Để hắn đi ra gặp ta! Tùy tiện tìm nữ nhân tới

đuổi chúng ta, rốt cuộc là có ý gì?” Lão giả dẫn đầu bất mãn kêu lên.

Vân Khê ngồi ngay ngắn ở chủ vị mang vẻ cười yếu ớt, tận lực bất động thanh sắc.

“Ba vị đại giá quang lâm, không có từ xa tiếp đón, tại hạ không chuẩn bị tốt đại lễ, nhưng là có một phần tiểu lễ vật vẫn muốn chuyển tận mặt cho các vị.”

Lão giả hừ lạnh nói: “Lễ vật gì lão phu cũng không cần! Ngươi mau gọi Long Thiên Tuyệt tới đây, thả Thất tiểu thư của Tư Đồ gia ra, nếu không, Tư Đồ gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua.”

“Không được, phần lễ nhỏ này, nhất định phải đưa. Mọi người yên tâm, miễn phí tại chỗ cho ba vị, một cũng không thiếu.” Khóe môi Vân Khê càng cao.

Lão giả căn bản không đem nàng đặt vào mắt thì hơi đâu để ý lễ vật gì của nàng? Đang muốn nói thêm gì nữa, trong lúc bất chợt, bóng trắng trước mắt thoáng một cái, ‘chát chát’ hai bạt tai đã kinh vang trên mặt.

Lão triệt để ngơ ngác, còn chưa kịp phản ứng, hai người đi theo phía sau lão cũng lần lượt bị đánh hai bạt tai trên mặt.

Tốc độ mau đến kinh người, bạch sắc nhân ảnh xuất quỷ nhập thần, lão giả cả kinh hoảng ngây người ngay tại chỗ, không dám tùy ý lên tiếng nói chuyện nữa

Mà hai người khác cũng bị đánh đến tối mặt.

Quyển 3 - Chương 16: Hồng Môn yến của Tiểu Mặc

Ba người chăm chú nhìn lên, bạch y nữ tử vẫn ổn thỏa ở chủ vị như cũ, mang vẻ cười yếu ớt mà nhìn bọn họ, phảng phất như chưa từng hoạt động nửa bước.

Khắp trong đại sảnh, trừ bạch y nữ tử trên chủ vị cũng chỉ có nam tử áo đen đội mũ lạp đứng bên người nàng, còn lại đều là đệ tử bình thường, như vậy bạch sắc nhân ảnh xuất quỷ nhập thần vừa nãy là sao?

Bạch y, tại đây, chỉ có nữ tử kia mặc bạch y.

Không thể nào, tuyệt đối không phải là nàng!

Bọn họ vô luận như thế nào cũng không dám tin tưởng công phu một nữ nhân có thể xuất quỷ nhập thần, xuất thần nhập hóa.

Ban ngày, chẳng nhẽ gặp quỷ?

Ba người bọn họ không thấy rõ ràng ai động tay, Độc Cô Mưu lại không như vậy. Vân Khê đang ở bên người hắn lại đột nhiên biến mất, xuất hiện trước mặt ba người của Tư Đồ gia. Đây rốt cuộc là công phu gì? Trong lòng hắn khiếp sợ, khiếp sợ biến hóa đột ngột này của nàng, công phu nàng khi nào trở nên quỷ thần khó lường đến thế?

Lão giả một hồi mới tỉnh lại, nghiêm mặt đỏ lên, nổi giận nói: “Đây chính là đạo đãi khách của Lăng Thiên Cung các ngươi? Long Thiên

Tuyệt rốt cuộc ở nơi đâu? Lão phu muốn hướng hắn tự mình đòi thuyết pháp!”

Lão ở Tư Đồ gia luôn là một quản gia có thân phận có địa vị, lần đầu đến Lăng Thiên Cung, không lý do đã bị một bạt tai, làm sao có thể nhẫn?

Tức giận từ từ dâng lên.

Phía sau, tâm tình hai gã đệ tử cũng không tốt hơn chỗ nào, bọn họ tới đây để đưa người, cũng không phải tới chịu đòn.

“Đây là tôn chủ phu nhân chúng ta, các ngươi dám can đảm bất kính với phu nhân cũng chính là bất kính với tôn chủ” Một đệ tử theo hầu đứng ở hai bên đại sảnh không nhịn được mà tiến lên nói.

Lão giả đối với Vân Khê chẳng thèm ngó tới, thổi râu mép, hừ lạnh nói: “Phu nhân? Lão phu cũng chưa từng nghe Long Thiên Tuyệt đã thành thân. Nàng là phu nhân không khỏi danh bất chính, ngôn bất thuận, lão phu không cần thừa nhận!”

Vân Khê cười yếu ớt như cũ, mi liễu giương nhẹ lên một góc độ, mở miệng nói: “Được rồi, để tỏ lòng thành ý của Lăng Thiên Cung..... Người đâu, đi mời Tiểu Thiếu chủ, để cho hắn học một ít thế nào gọi là tiếp đãi khách nhân.”

“Dạ, phu nhân.” Đệ tử lĩnh mệnh lui ra.

Ba người Tư Đồ gia liếc lẫn nhau một cái, Tiểu Thiếu chủ, là con Long Thiên Tuyệt đi. Nữ nhân của Long Thiên Tuyệt bọn họ có thể không để vào mắt, chỉ là nữ tắc, làm sao có tư cách nói chuyện với bọn hắn? Bất quá, giờ là nhi tử hắn tới.

Ba người tùy ý chọn vị trí ngồi xuống, lỗ mũi hướng lên trời, vẻ mặt tức giận, nửa con mắt cũng không nhìn qua Vân Khê một cái, từ đầu tới đuôi hoàn toàn không đem nàng để vào mắt.

Vân Khê chưa cùng bọn họ so đo, khóe miệng vẽ lên hoàn mĩ.

Độc Cô Mưu có chút kinh ngạc liếc nàng, ba người này quái đản như thế, hơn nữa tỏ rõ sự miệt thị, nàng cũng không có trả thù sao? Cái này thật là kỳ quái rồi!

Trong lúc bất chợt, bắt gặp thần sắc quỷ dị nổi lên đáy mắt nàng, hắn mới chợt hiểu ra, thì ra đây mới là bắt đầu, nàng còn có lưu chiêu đằng sau.

Hắn đã nói mà, tiểu nữ nhân có thù tất báo như nàng, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua ba người kia?

Mơ hồ, trong tim hắn có chút mong đợi.

*(TND: Mơ hồ, trong tim ta có cảm giác, hình như anh này cũng là nam phụ thì phải? *mắt long lanh*)*

Dù sao hắn không làm sát thủ đã nhiều ngày, hiện tại tạm thời nghỉ ngơi luyện tiếng nói, thỉnh thoảng xem một chút hí kịch cũng không tệ.

Không bao lâu sau, Vân Tiểu Mặc ôm Tiểu Bạch từ đại sảnh đi tới: “Mẫu thân, tìm con có chuyện sao?”

Ba người Tư Đồ gia tò mò đánh giá, tầm mắt một đường dõi theo thằng bé, chân mày nhíu lại, thì ra đứa nhóc này chính là Tiểu Thiếu chủ Lăng Thiên Cung, nhi tử của Long Thiên Tuyệt? Chỉ một tên nhóc như vậy mà có tư cách theo chân bọn họ, những người có thân

phận có địa vị bậc này, giao thiệp sao?

Nghĩ tới, tiếng hừ lạnh lại từ trong mũi truyền ra, mọi người lỗ mũi hướng lên trời, không ai bì nổi, hoàn toàn không nhìn mẫu tử kia.

“Tiểu Mặc, trong nhà có mấy vị khách nhân, phụ thân ngươi hiện tại đang dùng đồ ăn sáng, có chút bận rộn, ngươi thay phụ thâ tiếp đãi một chút đi.” Vân Khê nghiêng mắt nhìn thần sắc ba người họ, giọng nói phiêu phiêu nhẹ nhàng.

Ăn sáng? Bận rộn?

Long Thiên Tuyệt thật sự là không đem Tư Đồ gia bọn họ để vào trong mắt, hắn ăn sáng, so sánh với bọn họ tiếp kiến còn trọng yếu hơn?

Tức giận ở đáy lòng tăng thêm mấy phần.

“Nga, Tiểu Mặc biết rồi.” Thần sắc Vân Tiểu Mặc có chút mê mang, nhưng cũng không có chối từ, không phải là chào hỏi khách khứa sao? Chả khác gì trò chơi mở quán rượu của mình, chỉ bất quá lần này đổi thành ba người lớn mà thôi.

“Đúng rồi, mấy vị đại gia đại thúc này là tới chuộc người, chính là mấy kẻ trộm đạo Xích đầu linh cô lần trước. Dựa theo giá thị trường của Lăng Thiên Cung chúng ta, một người một vạn lượng bạc. Bất quá con là Lăng Thiên Cung Tiểu Thiếu chủ, cuối cùng chốt giá bao nhiêu, con tự quyết định đi.” Vân Khê hướng về phía nhi tử ôn nhu mỉm cười, trong mắt đẹp ánh sáng nhu hòa lưu chuyển, chan chứa thâm ý.

Khóe miệng ba người Tư Đồ gia giần giật, nữ nhân này coi Thất tiểu thư nhà bọn họ thành rau cải trắng sao, lại còn theo giá thị trường

mà tính tiền nữa.

Vân Khê không để ý đến bọn họ, mắt đẹp lưu chuyển, rồi hướng Độc Cô Mưu nói: “Độc Cô, nhiệm vụ ngươi hôm nay chính là hảo hảo phụng bồi Thiếu chủ đãi khách, trở lại ta sẽ đưa ngươi bạc sau.”

Độc Cô Mưu ôm kiếm mà đứng, không có bất kỳ phản ứng gì. Hắn từ đầu cũng chưa từng mang hi vọng nàng có thể phát bạc cho hắn.

Tư Đồ gia vừa nghe hai chữ Độc Cô, trong lòng nhất tề chấn động.

“Chẳng nhẽ vị này chính là thiên… thiên hạ đệ nhất sát thủ, Độc Cô Mưu, Độc Cô Đại hiệp?”

Nhìn phục trang kinh điển của Độc Cô Mưu cùng Bảo kiếm trong tay hắn, bọn họ càng xem càng cảm giác mình suy đoán không sai. Ba người nhìn nhau, Độc Cô Mưu ba chữ này trên giang hồ giống như một viên Kinh Lôi, người nào nếu bị hắn nhắm vào, nhất định phải chết không thể nghi ngờ!

Chẳng qua là, Độc Cô Mưu từ lúc nào tiến vào Lăng Thiên Cung, hơn nữa lại nghe theo nữ nhân của Long Thiên Tuyệt phân phó? Đây tuyệt đối không phải một tin tức tốt lành!

Độc Cô Mưu đứng đó, cước bộ khẽ dịch một chút, ôm kiếm nhìn ba người họ, hơi thở lạnh lẽo không tiếng động truyền lại, chấp nhận suy đoán của bọn hắn.

Ba người hít thanh, đáy lòng bắt đầu hoảng lên.

Dựa vào bản lãnh Độc Cô Mưu, đừng nói ba người bọn họ không cách nào ngăn cản, coi như là nhiều hơn mấy người cũng chưa chắc có thể từ tay hắn chạy trốn.

Bọn họ làm sao lại đen đủi như vậy, hết lần này tới lần khác gặp phải đệ nhất thiên hạ sát thủ?

” Tiểu Mặc, mẫu thân cũng đi dùng chút đồ ăn sáng, nơi này để Độc Cô thúc thúc phụng bồi con. Hảo hảo mà đãi khách, không cần thẹn thùng.” Vân Khê giống như hiền thê lương mẫu phân phó, hướng nhi tử quỷ bí trừng mắt nhìn, sau đó xoay người, nhanh nhẹn rời đi.

“Dạ, Tiểu Mặc nhớ.” Vân Tiểu Mặc nhận được ánh mắt, biết điều gật gật đầu, tâm lĩnh.

” Ba vị khách nhân mời ngồi vào đi, hàn xá đơn sơ, xin đừng trách móc.” Vân Tiểu Mặc mang một bộ dáng Tiểu đại nhân, dẫn đầu ngồi ở chủ vị. Độc Cô Mưu cũng dịch theo mấy bước, ôm kiếm đứng sau thằng bé, nghiễm nhiên chính là một bảo vệ tận chức tận trách a.

Ánh mắt ba người Tư Đồ gia đảo qua đảo lại trên người Độc Cô Mưu cùng Vân Tiểu Mặc, lại bị khí thế lạnh lẽo khiếp người Độc Cô Mưu dọa sợ, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn ngồi xuống.

Bọn họ vừa mới nhập tọa, liền thấy Vân Tiểu Mặc tay nhỏ bé nắm lên một con cua từ từ gặm. Bởi vì vấn đề chiều cao, ba người bọn họ chỉ có thể nhìn đến đỉnh đầu thằng bé cùng con cua lớn, hình tượng này thực sự tức cười. Tức cười hơn chính là, không chỉ thằng bé bắt đầu ăn, sủng vật trong lòng cũng nhảy lên bàn, không chút khách khí kiếm ăn.

Khách nhân còn chưa động, chủ nhân đã ăn trước như vậy, quả nhiên vẫn còn con nít.

Bất quá, cùng một hài tử giao dịch, có lẽ so với Long Thiên Tuyệt như hồ ly lang soi thì dễ dàng hơn nhiều.

Nghĩ tới vậy, lão giả ho nhẹ, nói: “Long Tiểu Thiếu chủ, chúng ta cũng không đói, hay là trước nói một chút chánh sự đi.”

Vân Tiểu Mặc tinh tế gặm chân cua, thanh âm non nớt vang lên: “Nhưng là ta đói bụng, ta còn chưa ăn cơm đâu.”

Chờ thằng bé thật vất vả gặm xong một chân, đang dùng sức lột cái khác, miệng vừa nhai vừa nói: ” Các ngươi đừng khách khí, cứ coi như nhà mình đi. Đúng rồi, các ngươi uống rượu không? Giang hồ hào kiệt đều ăn thịt uống rượu ngụm lớn, có đúng hay không?”

Vân Tiểu Mặc giơ giơ lên tay nhỏ bé: “Người tới, mang rượu lên!”

Ba người sắc mặt cổ quái nhìn hắn, thật sự có chút im lặng, chẳng nhẽ phải cùng một hài tử dông dài?

” Các ngươi cũng ăn đi, đừng chỉ nhìn ta a, ta sẽ xấu hổ.” Vân Tiểu Mặc ngọt ngào nhếch môi, khóe miệng còn dính ít thịt cua.

Tiểu Bạch oạch một cái té xuống bàn, Tiểu Mặc Mặc xấu hổ, điều này có thể sao?

Khóe miệng ba người Tư Đồ gia run rẩy, bọn họ cũng không nhìn ra thằng nhóc kia rốt cuộc thẹn thùng ở chỗ nào. So sánh với hài tử cùng lứa tầm thường, thằng bé này một chút cũng không nhát gan, hơn nữa đầy người khí chất sang quý, không hề thua kém Lão Tử, một hài tử như vậy, may mà hiện tại tuổi còn quá nhỏ, nếu lớn lên chút nữa, có lẽ lại là một Long Thiên Tuyệt thứ hai!

“Tiểu Thiếu chủ, cậu xem thử có thể cho chúng tôi gặp Thất tiểu thư một lần hay không?” Lão giả thử dò xét.

Vân Tiểu Mặc không chút nghĩ ngợi, sảng khoái đáp ứng: “Không thành vấn đề a! Cơm nước xong, ta liền mang bọn ngươi đi”

Lão giả mừng rỡ: “Thật tốt quá! Tiểu Thiếu chủ thiện lương nhân hậu, ngày sau nhất định Đại Phú Đại quý.”

Hai người khác cũng ngày liếc nhau một cái, theo sau phụ họa: “Đúng vậy đúng vậy a, Tiểu Thiếu chủ nếu như có thể thả Thất tiểu thư, tương lai nhất định được báo đáp nhiều hơn nữa.”

Tiểu hài tử chính là tiểu hài tử, chỉ một chút đã mắc câu rồi.

Đáy lòng ba người vui mừng, xem ra hôm nay tới, căn bản không có vấn đề rồi.

Trước khi đến còn thập phần lo lắng, không biết có thể thuận lợi cứu Thất tiểu thư khỏi Lăng Thiên Cung hay không, dù sao bọn họ Tư Đồ gia từ trước đến nay còn chưa có kinh nghiệm chuộc người. Người khác phàm chỉ cần vào Lăng Thiên Cung, mà không bị bới một lớp da thì căn bản không thể rời đi. Dĩ nhiên, muốn không bị lột da, biện pháp duy nhất, chính là xài ngân lượng.

Gia chủ lần này chỉ cho bọn họ một vạn lượng bạc tới chuộc người, nhiều lắm cũng chỉ có thể chuộc một mình Thất tiểu thư, căn bản không có phần những người khác. Nhưng mà, trước mắt nhìn Tiểu Thiếu chủ dễ nói chuyện như vậy, lòng bọn họ cũng thầm thả lỏng, nói không chừng còn có thể không tốn một lượng bạc chuộc lại tất cả mọi người.

Cái lưỡi nghịch ngợm vươn lên liếm khóe môi, Vân Tiểu Mặc cười tủm tỉm nói: “Các ngươi yên tâm! Ta là Thiếu chủ Lăng Thiên Cung, ta nói trả người thì nhất định sẽ trả.”

Mấy kẻ hẹp hòi bên kia thấy thế liền trở nên dũng cảm hơn.

” Tại hạ xin mượn hoa hiến Phật, kính Tiểu Thiếu chủ một chén.”

“Chúng ta cũng kính Tiểu Thiếu chủ.”

Ba người của Tư Đồ gia bưng chén rượu lên, bắt đầu yên lòng ăn uống, được ăn chùa thì tội gì không ăn, người ngoài có muốn nếm thử cao lương mĩ vị của Lăng Thiên Cung còn không có cơ hội đâu.

Vân Tiểu Mặc cũng bưng lên một chén nước, giương khuôn mặt nhỏ nhắn nói: “Ta là tiểu hài tử, không thể uống rượu, ta lấy nước thay rượu.”

Lão giả cười to, nói: “Được! Tiểu Thiếu chủ quả nhiên dũng cảm, hào khí vạn trượng!”

“Các ngươi yên tâm ăn đi, ăn nhiều một chút, không ăn sẽ lãng phí a.” Vân Tiểu Mặc mời gọi ba người, còn mình và Tiểu Bạch cũng ăn đến vô cùng hoan khoái.

Ba người của Tư Đồ gia không có buồn phiền trong lòng, ăn cũng đặc biệt nhiều, rượu ngon một chén tiếp một chén rót vào bụng.

Rượu còn uống chưa đủ, thì Vân Tiểu Mặc đã ăn được kha khá liền ngẩng đầu nhìn ba người, nói: “Các ngươi có thể biểu diễn tiết mục hay không? Ta nghĩ muốn xem một chút.”

Tiểu hài tử chính là tiểu hài tử, bản tính ham chơi.

Lão giả hướng một người bên cạnh liếc mắt, vẻ mặt ôn hoà nói: “Hắn có thể biểu diễn dùng đầu lưỡi nâng kiếm, Tiểu Thiếu chủ có muốn xem hay không?”

Vân Tiểu Mặc vỗ tay: “Được, hay lắm!”

Ăn no, xem biểu diễn, cuộc sống bình ổn này, thật đẹp a!

“Chuyển một vòng, chuyển một vòng nữa!”

Vân Tiểu Mặc hăng hái bừng bừng nhìn người nọ biểu diễn, không nói thì thôi, thật đúng là tuyệt diệu, hắn lại có thể dùng đầu lưỡi của mình điều khiển một thanh trường kiếm, không nghiên không lệch, hơn nữa còn có thể chuyển động.

Tay nhỏ bé tùy ý nhặt một củ lạc, vừa xem xét, vừa trầm trồ khen ngợi.

Không biết là cố ý hay là vô tình, củ lạc từ giữa ngón tay thằng bé trượt ra, rơi xuống mặt đất, vừa đúng lúc tên đệ tử đang biểu diễn kia dẫm lên.

“A!! Lưỡi của ta, lưỡi!” Trường kiếm đột nhiên rơi xuống, đâm vào non nửa đầu lưỡi hắn ta, máu tươi ứa đầy, đau đến oa oa gào khóc.

Vân Tiểu Mặc phồng má, tiếc nuối lắc đầu, thở dài nói: “Thì ra là nguy hiểm như vậy a, vậy ta sẽ không học đâu.”

Vẻ mặt ngây thơ chất phác, ai cũng không nghi ngờ thằng bé đến cùng có đúng là vô ý hay không, chỉ tội cho tên đệ tử kia không cẩn thận mà tự làm mình bị thương.

Lão giả nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang vui thích của Vân Tiểu Mặc trầm xuống, đáy lòng lộp bộp, tiểu hài tử biến sắc mặt so với thời tiết còn nhanh hơn, vạn nhất thằng nhóc này đột nhiên mất hứng, thay đổi chú ý, vậy chuyện cứu người của bọn họ chẳng phải là đi tong rồi

sao?

” Tiểu Thiếu chủ, ngươi xem, chúng ta cũng ăn được nhiều rồi, có phải nên đi xem Thất tiểu thư rồi hay không?”

Vân Tiểu Mặc vuốt vuốt bụng, gật đầu nói: “Được rồi, cám ơn các ngươi đã chiêu đãi, ta ăn no.”

Đứa nhỏ này rất có lễ phép nha!

Rượu cùng đồ ăn là của nhà thằng bé, nó ngược lại còn muốn đáp tạ bọn họ, hài tử có lễ như vậy, đầu năm nay còn có thể đi đâu mà tìm đây?

Lão giả cười tủm tỉm nói: “Đương nhiên! Chỉ cần Tiểu Thiếu chủ cao hứng là tốt rồi.”

Vân Tiểu Mặc vừa uống chén nước, vừa nhìn Tiểu Bạch cũng xoa xoa bụng thỏa mãn ợ một cái, hẳn là đã ăn no, nên liền hướng đệ tử hai bên ngoắc ngoắc tay nói: “Các ngươi tới đây, mau tính xem mấy bàn ăn này tổng cộng bao nhiêu tiền, để cho khách nhân còn kết toán đi. A, vừa nãy bọn họ còn biểu diễn tiết mục cho ta xem, để tỏ lòng biết ơn, vậy thì chiết khấu cho còn 90% giá ban đầu.”

Trong lòng ngẫm nghĩ, người ta vì biểu diễn, không cẩn thận mà rách cả đầu lưỡi, cũng không phải dễ dàng gì, giảm giá khấu trừ coi như là cho hắn tiền thuốc thang. (TT: ~.~)

Xem đi, tim của Tiểu Mặc vẫn là thiện lương nhất.

Vân Tiểu Mặc dưới đáy lòng tự tán dương một phen.

Mấy người Tư Đồ gia đã sớm ngây như phỗng, sửng sờ ở một bên.

” Hồi bẩm Thiếu chủ, đã tính xong, tổng cộng là một ngàn ba trăm năm mươi lượng.”

Vân Tiểu Mặc phất tay một cái nói: “Ừ, vậy mời các ngươi đem một ngàn ba trăm năm mươi lượng vàng thanh toán trước đi rồi ta liền mang bọn ngươi đi xem người.”

Lão giả cuối cùng từ trong ngu ngơ trở về, trợn mắt há hốc mồm mà la hoảng lên: “Ngươi nói cái gì? Một ngàn ba trăm năm mươi lượng V À N G?”

Rõ ràng là bọn họ được mời khách, mời ăn cơm, tại sao phút cuối lại đòi tiền rượu với thức ăn đây?

Điều này cũng thôi, đã thế một phát liền hô tận một ngàn ba trăm năm mươi lượng..... Vàng?!

Chẳng nhẽ rượu cùng đồ ăn toàn bộ đều dùng hoàng kim làm ra?

Đây là đánh cướp mà, quả thật là cướp đoạt, hay họ chính là cướp đây?

Vân Tiểu Mặc nhăn mặt nhăn mày nói: “Đã cho các ngươi giảm giá còn 90% rồi.”

” Ngươi!”Lão giả tức giận chỉ vào thằng bé, thật muốn xông lên tóm lấy nó hung hăng dạy dỗ, đứa nhỏ này rốt cuộc là thật khờ ngốc hay giả khờ? Tại sao hắn có loại cảm giác như lọt vào bẫy của người khác rồi?

Trước mắt bỗng nhiên hiện lên một đạo hắc ảnh chặn lại tầm nhìn, ánh mắt lão giả từ từ dời lên, đụng tới hàn khí từ dưới mũ che màu

đen của Độc Cô Mưu toát ra. Cho dù là cách một tầng màu đen, nhưng lão vẫn có thể tiếp thu được ánh mắt uy hiếp từ Độc Cô Mưu, tựa như chỉ cần lão xông thêm một bước, bảo kiếm trong tay hắn sẽ vô tình rút ra khỏi vỏ, một kiếm liền mất mạng!

Lão giả từ từ rút tay trở về, ổn định tâm thần, xé ra vẻ tươi cười cứng ngắc trên mặt, nói: “Không bằng như vậy, trên người chúng ta không mang nhiều vàng, có thể viết phiếu nợ hay không?”

“Ta ghét nhất người khác viết phiếu nợ nha!” Vân Tiểu Mặc bỉu môi, từ trong ngực tùy tiện móc ra một xấp phiếu nợ, một tờ, hai tờ, ba tờ, lại hơn ba tờ.

“Các ngươi nhìn đi, đây là phiếu nợ của Dung gia Dung Thiếu Hoa, cái này là của Mạnh gia Mạnh Lạc Thu, còn có Tam đại Thánh Địa Dạ Hàn Tinh, cũng đã thiếu hơn một tháng rồi, đến bây giờ còn chưa đưa đến đây nữa.”

Thằng bé bất mãn hừ hừ nói: “Viết phiếu nợ, không đáng tin!”

Dung Thiếu Hoa, Mạnh Lạc Thu?

Còn có người của Tam đại Thánh Địa?

Uy hiếp, quả thật là uy hiếp mà, đến hai vị thiếu chủ trong thập đại gia tộc cùng Tam đại Thánh Địa còn thiếu nó bạc đến mức phải viết phiếu nợ, vậy ba người bọn họ sao còn dám chống cự? Đây không phải là tự tìm chết sao?

Hơn nữa, bảo kiếm trong tay Độc Cô Mưu, bọn họ tuyệt đối tin tưởng, chỉ cần một kiếm đã có thể chặt xuống thủ cấp ba người bọn họ, không nghi ngờ chút nào!

” Tiểu Thiếu chủ, trên người chúng ta thật sự không có nhiều vàng như vậy, ngươi xem.... ” Da thịt trên mặt lão giả không nhịn được giần giật, đây là chuyện gì a, ăn bữa cơm thôi cũng xảy ra đại sự rồi.

” Các ngươi không phải là tới chuộc người sao? Trên người không mang vàng còn muốn chuộc người nào? Không cần hỏi, các ngươi khẳng định là muốn ăn chùa của nhà ta!” Vân Tiểu Mặc hừ mũi, bốc khói nói: “Người đâu, đóng cửa, thả Tiểu Bạch!”

Tiểu Bạch ‘hưu’ một cái rơi xuống trước mặt ba người, từ trong miệng phun ra một luồng Hỏa Long, hù ba tên kia cả kinh nhảy dựng.

Mẹ ơi, lại là một sủng vật biết phun lửa sao?!

“Tiểu Thiếu chủ, bình tĩnh, bình tĩnh đã!” Lão giả không ngừng móc ra ngân phiếu từ trên người, đưa về phía trước, vội vàng la lên: “Trên người chúng ta có đem theo một vạn lượng bạc, là thật tâm thật lòng muốn chuộc người, ngươi nhìn mà xem.”

Tiểu Bạch ‘hưu’ một tiếng nhảy tới, đoạt đi ngân phiếu trong tay của lão, thân thể nho nhỏ loạng choạng đưa “báu vật” đến mặt của Vân Tiểu Mặc.

” Vậy trước tiên cứ thanh toán tiền ăn uống đi đã, về phần chuộc người, lần sau các ngươi mang đủ rồi hãy bàn.” Vân Tiểu Mặc nhìn kỹ mỗi tấm ngân phiếu, rồi cẩn thận xếp lại, nhét vào trong ngực mình, sau đó cái tay nhỏ bé vung lên liền nói “Người đâu, tiễn khách!”

” Tiểu Thiếu chủ!!” Ba người trợn tròn mắt, một vạn lượng bạc chẳng lẽ cứ như vậy bị nuốt sống?

“Đúng rồi, có phải các người chỉ tính toán chuộc một người hay không?” Vân Tiểu Mặc chợt nhớ tới cái gì, nghiêng đầu nói “Vậy trừ

Thất tiểu thư, những người khác đều bán vào hoàng cung đi, chúng ta cũng có thể kiếm được ít bạc. Còn nữa, trong vòng ba ngày, nếu như các ngươi không đến chuộc người, Thất tiểu thư cụng sẽ bị bán đi cùng bọn kia luôn."

Long Thiên Thần từ đầu đã ở ngoài cửa xem cuộc vui hồi lâu, lúc này thần thái hoan hỉ cất bước đi đến, cười cười nói: "Tiểu Mặc, bán vào hoàng cung sợ rằng không được giá tốt, không bằng đem đi thanh lâu."

"Thanh lâu là cái gì?" Vân Tiểu Mặc không hiểu nghiêng đầu.

Long Thiên Thần suy nghĩ một chút, nói quanh co nói: "Chính là một loại… giống như tửu lâu vậy."

Vân Tiểu Mặc gật đầu: "Nga, vậy thì bán vào thanh lâu."

Ba người của Tư Đồ gia nóng nảy, nếu Thất tiểu thư thật sự bị đưa tới thanh lâu, gia chủ còn không đem ba người bọn họ thiến đi rồi bán vào cung làm thái giám mới là lạ!

" Tiểu Thiếu chủ, ngàn vạn lần không nên! Mọi người, chúng ta đều chuộc, cho chúng ta một chút thời gian, chúng ta rất nhanh sẽ góp đủ ngân lượng tới chuộc người."

Vân Tiểu Mặc nhếch miệng nhỏ nhắn nói: "Chỉ có ba ngày! Thời gian nhiều, lãng phí lương thực của chúng ta."

"Dạ, vậy chúng ta cáo từ trước!" Ba người của Tư Đồ gia mãnh liệt lau mồ hôi, liên tục cáo lui.

Từ đại sảnh đi ra ngoài, ba người đã bị đệ tử Lăng Thiên Cung xem như phạm nhân tạm giam mà áp tải ra cửa, nhưng dọc đường đi ai

cũng không dám lên tiếng, trong đầu còn tái hiện lại tình cảnh lúc nãy, bọn họ nghĩ không nổi đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, ba người lớn cứ như vậy mà bị một hài tử dắt mũi sao?

Cho đến khi ra khỏi phạm vi của Lăng Thiên Cung, ba người mới thở phào một cái thật dài, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, lòng vẫn còn sợ hãi.

“Chết tiệt! Ai nói hài tử thì dễ gạt? Ta thấy nó còn khó dây dưa hơn so với nữ nhân kia!”

“Chúng ta bỗng nhiên tổn thất một vạn lượng, kết quả lại chỉ ăn uống một bữa, đến bóng dáng Thất tiểu thư cũng chưa thấy, phải trở khai báo với gia chủ thế nào đây?”

” Một vạn lượng một bữa rượu, không khỏi quá mắc đi?”

” ngô ngô..... Còn có..... Lưỡi của ta.....”

” đi, đi, nơi đây không nên ở lâu! Lần tới ta nhất định không tới nữa.”

“Đúng, trở về ta sẽ giả bệnh để người khác đi!”

Ba người chạy trối chết trở lại Tư Đồ gia, đồng thời che giấu chuyện đã phát sinh ở Lăng Thiên Cung, dù sao chuyện ba kẻ lớn đầu còn bị một hài tử năm tuổi trêu chọc cũng không được vinh quang cho lắm. Bọn họ tùy ý bịa linh tinh vài chuyện rồi rối rít làm bộ ốm đau, đem chuyện chuộc người quăng lại cho những người khác trong gia tộc. Ba người kia, từ đó, không còn bước vào Lăng Thiên Cung nửa bước

Quyển 3 - Chương 17: Chiến hữu đi cầu của Tiểu Mặc Mặc

Vân Tiểu Mặc cơm nước no nê còn thu được một vạn lượng ngân phiếu, cái tay nhỏ bé ôm ngân phiếu vào ngực, mang theo Tiểu Bạch vừa hát mấy điệu dân gian, vừa đi chung quanh tản bộ, tâm tình rất tốt.

“Ngươi thật quá độc……ngươi quá độc……ô ô…”

Tiểu Bạch nằm trên vai thằng bé đột nhiên kêu đau, vô tội nháy mắt nói: “Tiểu Mặc Mặc, có thể không hát mấy bài của nữ ma đầu được không? Vừa nghe đến nó, Tiểu Bạch liền đau bụng.”

“Ai u, ta hình như cũng bắt đầu đau bụng nha.”Vân Tiểu Mặc cũng nhíu lại chân mày nhỏ bé, vội vàng nhấc đôi chân ngắn ngủn chạy về phía nhà xí gần đó.

Bởi vì đệ tử Lăng Thiên Cung khá nhiều, cho nên nhà xí xây lên cũng có chút hoàng tráng, hai nhà xí có thể chứa đồng thời hai mươi người.

Vân Tiểu Mặc cất bước chạy đến cái đầu tiên bên tay trái, vội vàng gõ mấy cái: “Có ai không?”

” Có người hay không?” Thủy chung không có tiếng trả lời, nhưng có một cỗ mùi thối nồng đậm từ bên trong bay ra.

Vân Tiểu Mặc bóp lỗ mũi, cau mày: “Thối quá nga!” Rồi nghĩ thầm, không biết người này rốt cuộc ăn cái gì mà lại bị rượt đến thiên hôn

địa ám đến vậy, đến hừ một tiếng cũng không hừ nổi sao?

“Chúng ta đi bên kia!” Vân Tiểu Mặc mở ra nhà xí thứ hai, may mà gian bên này trống không.

Vừa muốn bước vào nhà xí, Vân Tiểu Mặc liền nhớ tới Tiểu Bạch trên vai, tóm gáy nó đem đặt trên mặt đất: “Tiểu Bạch, ngươi đi chỗ khác a.”

Tiểu Bạch cọ cọ chân thằng bé, bỉu môi nói: “Tiểu Mặc Mặc, Tiểu Bạch muốn cùng ngươi đi một chỗ”

Vân Tiểu Mặc trừng mắt, giọng nói có chút nghiêm túc: “Tiểu Bạch, ngươi không còn nhỏ nữa, không thể theo ta đi nhà xí được.” Đúng là không nhỏ rồi, cũng sống hơn một ngàn tuổi rồi còn gì.

Tiểu Bạch lưu luyến không rời, tiếp tục dùng sức đem thân nhỏ lông mao mềm như nhung cọ cọ, một đôi con ngươi vô hại đen như mực nhìn Vân Tiểu Mặc.

Vân Tiểu Mặc không có bị mê hoặc bởi vẻ mặt vô hại của nó, tay nhỏ bé nhấc lên đem nó ném ra ngoài: “Đi!”

Tiểu Bạch nhìn cửa nhà xí vô tình đóng lại, đầu nhỏ cũng cúi xuống, vô cùng ủ rũ. Lần đầu tiên vào nhà xí bị Tiểu Mặc Mặc từ bỏ, Tiểu Bạch thật đau lòng.

Một người một sủng vật lần lượt vào nhà xí, một cởi quần ngồi xuống cầu, một mê mang đảo quanh toàn cảnh, không biết nên bắt đầu như thế nào.

Tiểu Bạch vòng vo mấy lần, gấp đến độ xoay quanh, hướng về Vân Tiểu Mặc cách vách nói: “Tiểu Mặc Mặc, Tiểu Bạch không biết.”

“A… Ngồi xổm xuống là được! A...” Vân Tiểu Mặc còn đang tự lực cánh sinh, hơi đâu mà lo cho nó? *(TT: haha)*

Ngồi xổm xuống?

Tiểu Bạch mê mang bò lên trên bệ xí, vừa dò xét nhìn vào bên trong bỗng thấy buồn nôn, thiếu chút nữa cả kinh rơi mà vào trong hầm.

Mồ hôi giọt giọt chạy xuống, quá kinh dị rồi!

Thôi thôi, ta đây không thèm học văn minh loài người a, tùy tiện đi.

Tiểu Bạch tùy chỗ ngồi xuống, lại bắt đầu hành động không văn minh.

Một người một sủng vật bởi vì tham mà ăn quá nhiều cua, kết quả xui xẻo không phải bàn. Cộng thêm một người thần bí đã ở trong nhà xí từ đầu. Cả dãy nhà xí, mùi hôi thối tràn ngập, đến chim bay phía trên cũng không thể không bay đường vòng tránh xa một chút, đến cuối còn kinh dị mà rớt vài cọng lông vũ.

Vân Tiểu Mặc rốt cục đã xử lý xong, vẻ mặt thư thái, mí mắt lim dim, trên trán có mấy giọt mồ hôi. Thải ra hết rồi, một bữa vừa rồi coi như là không ăn a.

” Tại sao không có giấy nha?” Nhìn nhìn khắp nơi, thằng bé lại gõ gõ bằng hữu ở nhà xí cách vách, lễ phép hỏi: “Xin hỏi ngươi có giấy hay không? Có thể cho ta mượn mấy tờ không?”

Đồng chí ngồi cầu cách vách không lên tiếng, chẳng qua là dưới đáy lòng thầm oán mấy câu, giấy nhà xí còn mượn? Chẳng lẽ dùng xong trả lại chắc? *(TND: Khinh bỉ ca!)*

“Ngươi còn đang… à? Sao không nói chuyện a?” Vân Tiểu Mặc thấy đối phương chậm chạp không đáp lại, nhăn mũi tự hỏi: “Chẳng lẽ hắn bị *“xông”* chết sao?” *(TT: đoạn này ta hết chịu nổi)*

Đầu nhỏ nghiêng chín mươi độ nhòm xuống, chỉ thấy được một đôi giày, một đôi giày khảm Kim tuyến.

” Ngươi còn tỉnh không? Có cần hỗ trợ không?”

Khóe miệng đồng chí cách vách giần giật, mặt thối đen thui, đứa nhỏ này có phải quá mức nhiệt tình rồi hay không?

Nhận ra đối phương đang nhìn trộm, hắn cố ý động chân biểu đạt bản thân hoàn toàn thanh tỉnh, không phải vì mùi hôi thối mà chết như thằng nhóc kia tưởng tượng.

“May quá, còn có thể động!” Vân Tiểu Mặc nâng đầu nhỏ khả ái trở lại, lại bắt đầu lo lắng kiếm giấy.

Cách nhà xí đó không xa, có hai gã đệ tử núp ở một bên, nhỏ giọng bàn luận.

“Làm sao bây giờ? Tiểu Thiếu chủ cũng tiến vào rồi, chúng ta có nên đem giấy đưa vào hay không?”

“Tôn chủ không phải đã nói rồi sao? Gạt Hách Liên Tử Phong hai canh giờ, chờ hai canh giờ sau mới đưa giấy vào.” *(TND: *cuồng tiếu-ing* Hóa ra đồng chí thần bí thầm lặng đi giày kim tuyến chính là Phong ca nha)*

” Hai canh giờ? Có phải lâu quá không?”

“Tôn chủ ra lệnh, ai dám cãi lời?”

“Tôn chủ hình như có chút quá trẻ con? Dùng biện pháp như thế chỉnh Hách Liên Tử Phong.”

” Xuỵt! Nhỏ giọng một chút! Tôn chủ anh minh thần võ, làm sao mà làm chuyện trẻ con chứ? Ta tin tưởng tôn chủ làm vậy nhất định là đã nhìn xa trông rộng, mưu tính sâu xa, mang thâm ý khác. Ừ, nhất định là như vậy.”

” Ngươi nói cũng có lý. Tin tôn chủ, sẽ được bất tử!”

Hai gã đệ tử tay cầm giấy, nhất tề ngẩng đầu nhìn thiên không, trên bầu trời phảng phất chiếu ra khuôn mặt tuấn mỹ như thiên thần của tôn chủ bọn hắn, trên mặt hai người đều là sùng bái.

Vân Tiểu Mặc tìm hồi lâu mà không thu được gì, vô cùng ủ rũ thở dài nói: “Người nào thất đức như vậy, đem tất cả giấy cầm đi hết chứ?”

Cách vách, Hách Liên Tử Phong mặt đen hừ lạnh, hỏi phụ thân ngươi đi!

Còn không phải là chuyện tốt hắn làm sao?

Đường đường một đời Tà tôn, từng là Thiên Long tôn giả của Thánh cung, lại học những thứ thủ đoạn hạ lưu này, bỏ thuốc trong rượu và thức ăn, khiến mình đau bụng đến thiên hôn địa ám.

Trẻ con! Thật sự là quá trẻ con!

” Xoẹt!” Hắn soạt một tiếng xé ra một mảng vạt áo lớn, không có biện pháp, chấp nhận chấp nhận đi, cũng không thể để cho một tờ giấy làm khó anh hùng hán tử.

Nghe được tiếng cửa mở cách vách, Vân Tiểu Mặc đang cúi đầu đột nhiên ngẩng lên hô lớn: “Uy, ngươi muốn đi sao? Có thể giúp ta lấy ít giấy tới hay không?” Tiểu tử vẫn không quên lợi dụng quan hệ nhân tình, dù gì cũng từng là chiến hữu cùng nhau ngồi cầu mà.

Lại “xoẹt” một tiếng, một miếng vải màu tím lắc lư bay vào nhà xí, Vân Tiểu Mặc vội vàng đưa tay tiếp được rồi kinh ngạc kêu một tiếng, rất là tò mò.

Thì ra cũng có thể làm như vậy? Tiểu sinh vô cùng thụ giáo!

” Tiểu Mặc Mặc, Tiểu Bạch cũng muốn.”

Tiểu Bạch chui tới từ tấm ngăn cách vách, cái mông nhỏ sáng ngời a sáng ngời, cho nên một người một sủng vật bắt đầu chia sẻ miếng vải vừa nhận.

Hách Liên Tử Phong cất bước ra khỏi nhà xí, mặt than đen xì lại bình tĩnh, sải bước rời đi.

Đi qua nơi hai gã đệ tử trốn, hắn hướng bọn họ quăng đi một đạo mắt lạnh sắc bén như đao, bọn họ cho là chính mình nói chuyện đủ nhỏ sao? Sau này ngàn vạn đừng để hắn ở ngoài Lăng Thiên Cung nhìn thấy họ, nếu không, nhất định sẽ khiến bọn họ sống không bằng chết!

Đợi tiếng bước chân đi xa, hai gã đệ trốn ở góc tường giả bộ mới từ từ xoay người lại, bị dọa một thân mồ hôi lạnh. Đừng nói ra tay chứ, chỉ một ánh mắt lạnh băng kia cũng đã khiến bọn họ không rét mà run rồi!

Người này, chọc không nổi!

Sau này thấy hắn, nhất định phải tránh thật xa.

Hách Liên Tử Phong bước nhanh rời đi, muốn mau mau trở về phòng thay một thân xiêm y, vừa nãy ngồi trong hầm cũng khá lâu, quần áo đều bị dính mùi. Từ trước đến giờ hắn luôn thích sạch sẽ, làm sao mà chịu được chứ.

Đi mới được một đoạn, xa xa liền nhìn thấy Vân Khê đâm đầu đi tới, dưới chân ngừng lại muốn tránh một chút, hắn không muốn để cho nàng thấy bộ dáng mình như bây giờ, lại không nghĩ Vân Khê đã sớm phát hiện hắn.

” Ngươi làm sao vậy? Sắc mặt thoạt nhìn không tốt lắm.” Vân Khê cất bước hướng hắn đi tới.

” Không có gì.” Hách Liên Tử Phong buồn bực đáp một câu, bụng lại bất chợt quặn đau, tay theo phản xạ tự động ôm bụng.

“Uy, hình như có mùi gì đó? Thối thúi.” Vân Khê đến sát hắn ngửi ngửi, hơi nhăn mũi, tầm mắt lướt xuống, rất nhanh liền phát hiện trường bào hắn thiếu một mảng lớn “Còn áo của ngươi làm sao vậy?”

Nàng không hỏi thì thôi, vừa thốt ra, Hách Liên Tử Phong liền lửa giận một bụng, cảm giác sôi trào trong dạ dày cũng càng lợi hại, trên trán rỉ ra vài giọt mồ hôi lạnh.

” Ngươi làm sao nha?” Vân Khê nhận thấy không thích hợp, tiến lên định đỡ. Thân thể hắn nghiêng một cái, cũng không biết là cố ý hay vô tình, cả người cứ như vậy dựa trên vai Vân Khê, trọng tâm cả người đều đổ vào trên người nàng.

Vân Khê thấp giọng hô một tiếng, đứng không vững, hai người cứ

như vậy lung lay mấy lần mới đứng vững vàng được.

Mà một màn này vừa vặn bị Long Thiên Tuyệt xa xa trông thấy, gương mặt tuấn tú nhất thời đen một mảng lớn, ghen tức nổi lên. *(TND: Đáng đời ca =)))) Ai bảo chơi xấu người ta chứ)*

" Tai nàng…" Hách Liên Tử Phong trong lúc vô tình phát hiện khuyên tai trên tai trái nàng, thì lộ ra vẻ kinh ngạc, một cánh tay không tự chủ đưa về phía nó.

Long Thiên Tuyệt mặt càng thêm đen, cả người như mũi tên chuẩn bị bắn tới đó thì lúc này Vân hộ pháp đột nhiên ngăn ở trước mặt hắn.

" Tôn chủ, Viêm hộ pháp cùng Băng hộ pháp đã trở lại, còn mang đến tin tức liên quan đến Đoan Mộc gia tộc."

Không nghe được tôn chủ đáp lại, Vân hộ pháp kinh ngạc ngẩng đầu mới phát hiện tôn chủ đang mặt âm u trừng mắt nhìn phía sau hắn. Cái kiểu mặt than đen giống như một giây yên tĩnh trước bão táp đang tới này kinh khủng không thể chịu nổi,

Hắn còn cảm thấy, trong không khí nồng đậm mùi chua...

Có thể làm cho tôn chủ biểu hiện khác thường như vậy, trên đời cũng chỉ có một người.

Vân hộ pháp từ từ quay đầu, quả nhiên thấy được Hách Liên Tử Phong, một tay ôm vai phu nhân, một tay chạm tới tai nàng, mặt hai người gần sát như dính vào nhau. Hình ảnh mập mờ như thế, tôn chủ không có lập tức bão nổi đã khiến hắn có chút ngạc nhiên rồi.

" Thay Bổn Tôn coi chừng Hách Liên Tử Phong!" Giọng nói lạnh băng khiến người ta không khỏi rét căm căm.

Vân hộ pháp cả người sợ run, vội vàng gật đầu nói: “Dạ, tôn chủ yên tâm đi. Thuộc hạ nhất định gắt gao coi chừng hắn!”

” hừ!” Long Thiên Tuyệt lạnh lùng phất tay áo, xoay người rời đi.

Dấm chua của Tôn chủ thật là đáng sợ!

Vân hộ pháp nổi da gà toàn thân, trốn tới sau một gốc cây cổ thụ, căng lớn hai mắt, giúp tôn chủ tiếp tục theo dõi.

Bên này, Hách Liên Tử Phong kinh ngạc phát hiện cái khuyên trên tai trái Vân Khê, mâu quang ảm đạm: “Tai của nàng... Rất kỳ lạ.”

Vân Khê mi tâm đứng thẳng, chẳng nhẽ hắn nhận ra tai trái nàng đeo chính là thần khí?

” Nàng đã biết lai lịch của thập đại thần khí rồi sao?” Hách Liên Tử Phong đứng vững lại, thấy cách đó không xa có bộ bàn ghế đá, liền cất bước đi tới nghỉ ngơi.

Không có biện pháp, thật sự là Long Thiên Tuyệt quá độc ác hạ thuốc nặng như vậy ở trong rượu với thức ăn, hắn bị rượt đến không còn sức lực.

Vân Khê cũng ngồi xuống theo: “Xin lắng tai nghe.”

Hách Liên Tử Phong nhìn nàng, êm giọng kể lại: “Thập đại gia tộc tổng cộng có mười thần khí, chính là kiệt tác trong tay một thánh giả từ thời cổ đại xa xưa. Vị thánh giả này có mười đệ tử, vì để ngợi khen lòng trung thành của bọn họ, thánh giả đích thân chế tạo mười món thần khí, đem máu huyết mười vị đệ tử phong ấn vào đó. Bởi vì trên thần khí có huyết mạch thủ hộ, cho nên chỉ có truyền nhân chân

chính của thập đại gia tộc có trong người dòng máu thuần khiết nhất mới có thể mở ra sức mạnh thần khí.”

“Nói cách khác, cho dù ngoại nhân có chiếm được thần khí thì cũng vô dụng, chỉ có truyền nhân thuần huyết nhất của thập đại gia tộc mới có thể sử dụng thần khí.” Vân Khê vừa suy tư lời của hắn vừa nói.

Hách Liên Tử Phong nói: “Không sai! Song, thế nhân chỉ mới biết hậu duệ thập đại gia tộc có thể mở ra sức mạnh thần khí, lại không hay sau lưng còn có một bí mật khác.”

Vân Khê mi tâm nhảy lên: “Có ý gì? Ngươi là nói trừ bỏ thập đại gia tộc, còn có biện pháp khác để khởi động thần khí?”

Hách Liên Tử Phong bình tĩnh nhìn nàng, ánh mắt từ từ thâm thúy: “Cõi đời này đúng là còn có một người, hơn nữa chỉ một mình nàng mới có thể khiến cả mười món thần khí phát huy toàn bộ công lực.”

” Là ai nha?” Vân Khê rất là kinh ngạc, toàn bộ lòng hiếu kỳ đều bị câu dẫn.

” Xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt.” Hách Liên Tử Phong nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt lưu chuyển sâu kín.

Vân Khê nhíu mi hỏi: “Ngươi?”

Hách Liên Tử Phong lắc đầu, kín miệng không nói gì.

Vân Khê từ từ duỗi ngón tay, chỉ hướng chính mình: “Ta?!”

Hách Liên Tử Phong rốt cục gật đầu, khóe môi rõ ràng giương lên, cười đến bí hiểm. *(TND: Soái a~)*

Vân Khê ngây ngốc cứ như bị một trận thiên lôi hung hãn bổ vào đầu, khó có thể tin lắc đầu: “Làm sao có thể? Ta không có bất kỳ liên hệ máu mủ nào với thập đại gia tộc, làm sao có thể khiến cho thập đại thần khí phát huy tác dụng?”

Hách Liên Tử Phong nói: ” Nàng đúng là không có liên hệ máu mủ cùng thập đại gia tộc, nhưng là có liên quan với người chế tạo thần khí.”

“Làm sao có thể chứ?! Mà sao ngươi biết được?” Vân Khê cảm thấy chuyện này quá mức nguy hiểm, không dám tin tưởng dễ dàng.

“Còn nhớ rõ sáu năm trước ta cứu nàng dưới vách núi không?” Thanh âm Hách Liên Tử Phong từ từ nhẹ nhàng. *(TND: Aizh, nhắc tới người ta lại đau lòng a *chui vào góc vật vã một hồi*)*

Vân Khê yên lặng phòng bị.

” Lúc ấy nàng đã hấp hối, hơi thở mong manh. Dưới tình huống vô kế khả thi, ta chỉ còn cách thử đem Cửu Chuyển Linh Châu đưa vào trong cơ thể nàng. Cửu Chuyển Linh Châu cùng thập đại thần khí đều thuộc sở hữu của vị thánh giả kia. Sau khi đưa Linh châu vào trong cơ thể nàng, ta mới phát hiện nàng có huyết mạch đặc thù. Có lẽ chính vì nguyên nhân này, Cửu Chuyển Linh Châu mới có thể cứu nàng một mạng. Ta sợ người khác cũng phát hiện bí mật trên người nàng nên đã dùng bí pháp đem phong ấn Cửu Chuyển Linh Châu.”

Cửu Chuyển Linh Châu? Đây là thật sao?

Nhưng nếu là thật.....

” Cho nên, lúc ngươi nói muốn dẫn ta đi Long Tường đại lục, thật ra

là vì muốn ta giúp ngươi khởi động thần khí, sau đó mở ra lối đi, mà không phải là.....” Vân Khê nghe xong tin tức này, nghĩ đến đầu tiên không phải là vui mừng về chuyện thần khí, mà thay vào đó, trong lòng giống như buông được một tảng đá lớn. Thì ra hắn làm hết thảy cũng có chứa mục đích cùng toan tính, căn bản không phải thật lòng thích nàng, quan tâm nàng.

Hách Liên Tử Phong lặng yên nhìn lại, thấy nàng thở phào một cái, tâm đột nhiên nhói đau: “Tùy nàng muốn nghĩ thế nào.”

” Haha… Hách Liên Tử Phong, ngươi thật rất biết tính toán, ta cho là ít nhất ngươi cũng là một người không muốn thương tổn bằng hữu. Thì ra ta sai lầm rồi, từ khi bắt ngươi đầu đã tính toán ta, lợi dụng ta! Ha ha.....” Vân Khê cười trào phúng, trong lòng còn có chút không thoải mái, tư vị bị người lợi dụng thật sự là không thoải mái. *(TND: Ta bắt đầu cáu nha, đây không phải điển hình của kiểu tự cho là đúng sao:-w)*

Không phải, không phải như thế!

Khê Nhi, ta là thật sự muốn vĩnh viễn chung sống cùng một chỗ với nàng!

Ánh mắt Hách Liên Tử Phong ảm đạm, u quang từ từ lưu chuyển, vô số lời nói nghẹn ở trong cổ, bị hắn mạnh mẽ nuốt trở vào. Nói những thứ này còn có ý nghĩa sao? Trong lòng nàng, trong mắt nàng căn bản không có ta, dù cận kề cái chết cũng không nguyện ý để ta đụng vào, ta làm sao có thể nói đây?

“Như vậy cũng tốt, ta cũng sẽ không cảm thấy nợ ngươi, sau này giữa chúng ta chính là quan hệ hợp tác. Chờ tập hợp đủ thập đại thần khí, đi tới Long Tường đại lục, chúng ta liền vĩnh viễn chia tách, ngươi đi đường dương quan của ngươi, ta đi cầu độc mộc của ta, cả

đời không qua lại với nhau nữa!” Vân Khê cười lạnh, thần sắc từ từ chuyển sang lãnh mạc cùng xa cách, rồi xoay người rời đi.

Cảm giác được nàng cách mình càng ngày càng xa, Hách Liên Tử Phong kìm lòng không được, đưa tay kéo lấy nàng: “Khê Nhi!”

Vân Khê hờ hững ngăn tay hắn lại: “Thỉnh tôn trọng một chút! Ta giờ là nữ nhân của Long Thiên Tuyệt!”

Hách Liên Tử Phong thống khổ gắt gao nhíu mày, khó khăn phun ra một câu: “Ta muốn giúp ngươi giải trừ phong ấn Cửu Chuyển Linh Châu.” *(TND: Vì Phong ca đã bị cự tuyệt triệt để và cũng buông xuôi rồi nên ta chuyển về xưng hô ta-ngươi như bình thường nhé)*

Vân Khê níu chặt mi tâm, lâm vào trầm mặc cùng do dự.

Vân hộ pháp xa xa trông thấy hai người đang lôi kéo nhau, trong lòng căng thẳng, nhớ tới tôn chủ trước khi đi đã dặn bảo, vội vàng bước nhanh vọt tới, cắt đứt hai người dây dưa.

” Phu nhân, ngài không sao chứ?” Vân hộ pháp miệng hỏi Vân Khê, hai mắt vẫn là không nhịn được liếc tới trên người Hách Liên Tử Phong.

Vân Khê giống như không nghe được lời của hắn, trầm mặc một hồi mới chầm chậm mở miệng nói: “Lúc nào?”

Đôi mắt Hách Liên Tử Phong sáng lên, thanh âm khàn khàn nói: “Tối nay tới phòng ta.”

Lúc nào? – Tối nay tới phòng ta.

Vân hộ pháp xông lại cũng chỉ nghe được hai câu này, đáy lòng rung

lên chuông báo động. Này chẳng phải là…? Đã ước hẹn đến trong phòng sao? Cũng qúa trắng trợn rồi! Không được, phải mau nói cho tôn chủ biết, bằng không… Bình dấm chua của tôn chủ không đánh lật không được!

Phòng nghị sự, Viêm hộ pháp cùng Băng hộ pháp cả người phong trần vừa chạy về Lăng Thiên Cung, giờ phút này đang hồi báo với tôn chủ bọn họ tin tức đã thám thính được.

“Tôn chủ, Lão gia chủ Đoan Mộc Hùng của Đoan Mộc gia du ngoạn bên ngoài đã trở lại, hiện tại đã về tới Đoan Mộc gia. Ông ta biết được cháu gái bị hãm hại, rồi bị đuổi giết đến mức giờ phải lưu lạc bên ngoài, tức giận không nhỏ đã rút kiếm chém giết không ít người Đoan Mộc gia. Ông ta còn tự mình tìm đến thuộc hạ mà nói rõ quyết tâm cùng thành ý muốn đón cháu gái của mình quay lại, ít ngày nữa sẽ tự mình tới cửa bái phỏng.”

Long Thiên Tuyệt cau mày trầm tư: “Đoan Mộc Hùng, Bổn Tôn cũng từng có giao thiệp với người này, là người trẻ tuổi nhất cũng có thực lực mạnh mẽ nhất trong số thái thượng trưởng lão của Đoan Mộc gia tộc. Ông ta không giống với những kẻ Đoan Mộc gia kia, cũng đáng tin cậy. Tiểu Tĩnh nếu có lão chiếu cố, tin tưởng không có việc gì, dù sao bọn họ cũng có quan hệ huyết thống. Huống chi, chúng ta đã giết ba vị tôn giả của Thánh cung, nhất định cung chủ bọn họ rất nhanh sẽ có hành động trả thù Lăng Thiên Cung. Trước đó, đem Tiểu Tĩnh phó thác cho ông nội của nó có lẽ lại là một chuyện tốt.”

“Tôn chủ anh minh.” Viêm hộ pháp và Băng hộ pháp cùng lên tiếng.

Lúc này, một thanh âm đột ngột chen vào.

“Tôn chủ, không xong rồi!”

Long Thiên Tuyệt híp mắt, lạnh lùng quét về phía Vân hộ pháp đang vội vàng xông vào phòng nghị sự: “Có chuyện gì?”

Vân hộ pháp thở hào hển, đứt quãng nói: “Tôn chủ, Hách Liên Tử Phong, hắn…. hắn hẹn phu nhân… tối nay đến phòng hắn....”

Một trận gió lướt qua, bóng người trước mắt liền biến mất không thấy tăm hơi.

Vân hộ pháp kinh ngạc quay đầu, chỉ có thể nhìn đến một luồng khói bụi theo sau, lẩm bẩm khẽ nói: “Tôn chủ, ta còn chưa nói xong mà.”

Quay đầu tiếp thu ánh mắt Viêm hộ pháp cùng Băng hộ pháp bắn tới, thật giống như đang nói: ngươi nhất định phải chết.

“Các ngươi nhìn ta như vậy là có ý gì?” Vân hộ pháp sờ sờ mũi, có chút ủy khuất, hắn vừa rồi cũng không nói dối, thật sự là hắn nghe được bọn họ buổi tối ước hẹn nha.

Quyển 3 - Chương 18: Tham quan giải sầu

Giữa trưa, mặt trời tương đối ôn hòa, không khí trong phòng ngủ cũng mang theo một phần ấm áp.

Vân Khê ngồi bên giường, cúi đầu nhìn dung nhan yên ổn xinh đẹp của Đoan Mộc Tĩnh đang ngủ, cẩn thận dịch chăn cho cô bé.

Ngay từ khi tuổi còn nhỏ đã bị đuổi giết, tai họa không ngừng, hiện tại lại phải chịu ác mộng hàng đêm, Vân Khê đối với cô bé càng tràn đầy thương tiếc.

Thở dài, bỗng một cỗ hơi thở quen thuộc từ phía sau tiến tới gần, bên hông liền nhiều thêm một đôi tay. Nhiệt lực mười phần, cũng như không hề báo trước, nụ hôn như mưa rơi trên hai má cùng vành tai nàng, mang theo mấy phần vội vàng, mấy phần bá đạo.

“Chàng làm sao vậy?” Ánh mắt Vân Khê từ từ nổi lên sương mù thật dày, thanh âm trầm thấp hổn hển, muốn quay đầu nhìn lại.

Khuôn mặt tuấn mỹ phóng đại trước mặt, hắn lại cúi đầu bắt được môi nàng, triền miên hôn xuống.

“Không có gì —— Chỉ thấy nhớ nàng mà thôi.” Thanh âm của hắn đứt quãng, đầu lưỡi nóng bỏng khuấy đảo miệng nàng. Trong hương vị ngọt ngào nhấc lên một tầng rung động.

“Khê Nhi, nàng là của ta nha.” Hắn dán tại bên tai nàng thở gấp, thì thầm tuyên ngôn bá đạo, một tay tự do leo lên trước ngực nàng dùng

sức nhéo.

“A! Đừng như vậy! Tiểu Tĩnh vẫn còn đang ở đây.” Hai gò má Vân Khê nhất thời nhiễm một mảng hồng rực, cảm giác được hắn hôm nay có chút quái dị, tự dưng động dục như vậy, chẳng lẽ lại bị cái gì kích thích a?

Hắn không tiếng động thở dài, hai tay rốt cục an phận mà trở lại bên hông nàng, đầu dúi vào cổ nàng, nói: “Lâu rồi chưa đi chơi với nàng, chúng ta cùng đi dạo khắp mọi nơi được không?”

Vân Khê bộ dạng phục tùng, liếc nhìn vẻ mặt hắn, mấy phần u buồn, mấy phần quấn quýt si mê. Nàng nâng tay vuốt ve tóc mai trên trán hắn, gật đầu đáp ứng: “Ừ.”

Mùa xuân cuối cùng cũng lặng lẽ tới, trong rừng, xuân ý lại vẫn dạt dào như cũ.

Tới Lăng Thiên Cung nhiều ngày như vậy, Vân Khê vẫn chưa kịp đi dạo trọn vẹn Lăng Thiên Cung một lần, hôm nay khó được khi Long Thiên Tuyệt tương bồi, nàng như chim nhỏ nép vào người, lôi kéo cánh tay hắn vừa đi vừa chơi, tâm tình có chút vô cùng vui sướng.

Long Thiên Tuyệt thỉnh thoảng cúi đầu nhìn nàng, nụ cười ôn hòa bên mép chưa bao giờ biến mất.

Hắn bỗng nhiên dừng bước: “Có mệt không? Ta ôm nàng đi!”

“Ta không mệt.” Vân Khê cười nhẹ, nàng còn chưa yếu đuối đến trình độ cần người ta ôm đi. Thân thể lại đột nhiên chợt nhẹ, cái tay lớn xuất hiện giữ ở mông nàng, Vân Khê cả kinh hô một tiếng.

“Nhưng ta muốn ôm.” Long Thiên Tuyệt tuyệt mỹ cười một tiếng,

mang theo vài phần khí thế bá đạo, cứ như vậy ôm nàng, thoải mái mà tiếp tục đi về phía trước.

Vân Khê bất đắc dĩ mỉm cười, tư thế này không khỏi có chút ái muội, ban ngày ban mặt cho dù ở trong rừng, nàng cũng không khỏi có chút ngượng ngùng, song đáy lòng lại mơ hồ nổi lên vài tia ngọt ngào, nên không mở miệng cự tuyệt.

Hai tay ôm lấy cổ, nàng chủ động hôn lên gò má hắn, dùng phương thức ngọt ngào nhất đáp lại.

Sau đó, nàng tinh tường thấy được hai mắt hắn sáng tỏ như huyền nguyệt khẽ cong lên, hai gò má cũng xuất hiện một mảng hồng hồng. Giờ phút này, hắn giống như một đứa nhỏ nếm trải mùi vị yêu đương lần đầu, trong lòng khe khẽ rung động.

“Không cho phép trêu chọc, nếu còn trêu chọc nữa, đừng trách Bổn Tôn tại chỗ dùng hình!” Hắn dùng giọng nói bá đạo mà che dấu nội tâm loạn nháo.

“Chàng dám?” Vân Khê theo dõi thần sắc hắn biến đổi, liền nở nụ cười xán lạn như ngọc.

“Thử xem ta có dám hay không?!” Hắn trừng mắt, đi mau mấy bước đến trước một vùng hoa dại, đột nhiên mang nàng hướng phía trước bỏ xuống.

Cái người điên này! Hắn muốn làm gì nha?

Trong nháy mắt sắp rơi xuống đất, hắn tung mình nằm dưới thân thể của nàng, cười đến có chút đắc ý.

Còn chưa chờ nàng kịp phản ứng, hắn lại lật thân đem nàng đặt phía

dưới, lần này, cười đến càng thêm tùy ý.

Hoa ngập tràn khắp thiên không, phiêu đãng cùng tiếng cười hăng hái của hắn.

Quả nhiên là người điên!

Vân Khê đấm nhẹ lồng ngực hắn, kiều môi khẽ cười.

Hương hoa dại thấm vào khứu giác, mang theo vài phần dã tính.

Giữa bụi hoa, dã tính càng nồng, mùi vị hoan ái cũng lén lút tràn ngập.

Mang theo mười phần nhiệt lực lần nữa xâm nhập nàng, Long Thiên Tuyệt hôm nay đặc biệt cuồng dã bá đạo cùng tham muốn giữ lấy.

Hắn phát ra than nhẹ vừa lòng từ trong họng, nâng tay cởi vạt áo nàng, từng tấc từng tấc thoát đi toàn bộ trang phục trên người nàng.....

Giữa rừng, trong gió còn thoáng hơi lạnh, Vân Khê bị hắn hôn đến đầu óc choáng váng, vừa cảm thấy lạnh lẽo mới hoàn hồn, phát hiện cả người đã trống trơn nằm đó.

Người này ——

Không biết có phải bởi vì ở nơi hoang sơn dã ngoại hay không, cái loại khả năng bị người ta nhìn trộm quả thật vô cùng khẩn trương cùng kích thích, hắn từng đợt xâm nhập vào thân thể cùng tâm can khiến nàng cảm nhận một loại phấn khởi chưa bao giờ có.

Xong đời, nàng nhất định là bị hắn làm hư!

“Thật đẹp! Khê Nhi, nàng là của ta, ai cũng không thể đem nàng từ bên cạnh ta cướp đi!” *(TND: Óa, vẫn dấm chua sao *=)))*)*

Ánh mắt hắn cực nóng cực bá đạo, tràn đầy tham vọng giữ lấy, làm cho đáy lòng nàng khẽ buông lỏng, sau đó thân thể mềm mại thoáng cái đã bị hắn đốt lên dục vọng.

Hắn hết sức ôn nhu, hết sức trêu chọc, mỗi một chỗ chạm tới đều kích thích Vân Khê thật sâu. Nàng khẽ nâng thân, cảm giác được đau đớn cùng khoái cảm quấn quýt ở bụng dưới, tựa như một ngọn lửa vĩnh viễn không thỏa mãn, không ngừng va chạm, không ngừng thiêu đốt. Nàng muốn thét chói tai, muốn gào thét.

Song hắn lại chậm chạp không dùng phần nóng rực của hắn tới bổ khuyết trống rỗng trong nàng.

Hắn bỗng nhiên dừng hết thảy động tác.

Vân Khê hé mở đôi mắt mù sương, chỉ thấy hắn lẳng lặng ngồi ở một bên mà cúi đầu nhìn nàng. Người kia áo mũ chỉnh tề, không chút rối loạn. Mà nàng, bị hắn lột một chút cũng không sót. Nội tâm ảo não, chán nản mình bị dụ hoặc, chán nản tiếu ý bên môi hắn, ý cười đầy tà khí mà phá lệ mị hoặc cùng hấp dẫn.

Hắn cố ý! Nàng vạn phần khẳng định.

Hắn nâng tay ngọc thon thon của nàng lên, nhẹ nhàng ngửi, thanh âm khàn khàn nói: “Khê Nhi, nàng bây giờ hẳn là biết đau đớn ta phải chịu mỗi đêm khát vọng nàng rồi đúng không? Thật sự quá độc ác, khiến hàng đêm đều bị hành hạ”

Cho nên, hắn là đang trả thù nàng?

Vân Khê giơ lên một cước, liền bất nhã đạp tới trên người hắn.

Hắn tùy ý bắt lại bắp đùi trắng nõn kia, nụ cười giảo hoạt bên môi càng khoa trương, khẽ hạ mi mắt đầy thâm ý.

Vân Khê nhìn chằm chằm hắn, mi tâm đột nhiên nhảy dựng, theo tầm mắt của hắn trông qua, nàng không nhịn được hét ầm lên. Một chân bị hắn giữ, đại khái góc độ hai chân hợp lại, từ chỗ hắn, trên cao nhìn xuống, vừa chuẩn đem phong cảnh giữa hai chân nhìn toàn bộ không sót gì.

Cái đồ lưu manh này!

Một chân khác liền ngoan độc đạp tới.

Không ngoài ý niệm, lần nữa lại rơi vào trong tay cái tên lưu manh áo mũ chỉnh tề kia.

“Ha ha ha! Thật đáng yêu nha!” Hắn đắc ý cười to, vui vẻ cởi mở êm tai, tựa như một trận thanh phong gào thét đi qua.

Vân Khê gắt gao nhìn chằm chằm kẻ lưu manh nào đó, rồi lập tức ghi một khoản hận trong lòng. Hừ hừ, ngươi cứ đắc ý đi, sớm muộn gì ta cũng đòi lại, nhất định gấp mười lần như thế! Để cho ngươi hàng đêm gối đầu một mình khó ngủ, gào khóc kêu gọi đi!

Long Thiên Tuyệt tựa như nhìn thấu tiếng lòng nàng, tiếng cười côi cút lập tức dừng lại, khẩn trương đặt một đôi bắp đùi vừa trắng vừa mềm xuống, dâng tới một khuôn mặt tươi cười nói: “Khê Nhi, ta sai lầm rồi! Ta sám hối! Ta không mang thù, được không?”

“Đã muộn!” Liếc mắt phía trước một cái, Vân Khê phiết môi, không hề

phản ứng với hắn nữa.

“Khê Nhi..... ” Hắn học bộ dáng Tiểu Mặc vô hại nháy mắt mấy cái, lại bắt đầu chính sách buồn khổ, hai tay vẫn không quên trượt lên bắp đùi của nàng, không nhịn được bắt đầu làm chuyện xấu.

“A... Ngươi, tránh ra!” Vân Khê kẹp chặt hai chân, giãy dụa vòng eo, nghĩ một đằng nói một nẻo, thân thể trắng nõn không tỳ vết nổi lên một tầng màu hồng, mị nhãn như tơ. Thấy vậy, lồng ngực Long Thiên Tuyệt một trận vọng động, cường thế tách hai chân nàng ra, lấy lưỡi chui vào xâm chiếm ngọt ngào của nàng. *(TT: ặc hot kinh quá, ta phải để cảnh báo)*

Gió không biết từ đâu đột nhiên nổi lên, thổi tung hoa dại đầy đất tạo ra một trận rối loạn.

Gió, thổi cuồng dã.

Hơi thở, cũng càng thêm cuồng dã.

Cách đó không xa, có hai cô gái mang theo lẵng hoa từ từ mà đến.

Cầm đầu là hoàng y nữ tử rất xinh đẹp, nhìn một cái liền hấp dẫn lực chú ý người ta.

Đằm thắm nhã nhặn như U Lan, thánh khiết thanh nhã như hoa sen, cái loại khí chất bẩm sinh này tự nhiên lộ ra, làm người ta than thở. Vẻ đẹp của nàng ta uyển chuyển động lòng người, không giống với Vân Khê lãnh ngạo cùng anh khí bức người, giơ tay nhấc chân đều hiển lộ rõ ràng phong phạm đại gia khuê tú êm dịu. Nàng ta mang giỏ trúc, nhấc chân nhẹ bước vào biển hoa dại, sóng mắt lưu chuyển, thỉnh thoảng khom lưng, tỉ mỉ hái hoa.

Đi theo phía sau nàng là một cô gái khác, y phục thị nữ, rõ ràng chính là thị nữ ban đầu bên người Dương bà bà, Tiểu Lạc.

Tiểu Lạc vừa hái hoa, vừa đánh giá hoàng y nữ tử, con ngươi càng không ngừng chuyển động. Bàn về ngoại hình cùng dung mạo, Thượng Quan cô nương tuyệt đối không thua Tân phu nhân, nam nhân đều ham sắc, nếu để Thượng Quan cô nương thường xuyên xuất hiện ở trước mắt tôn chủ, nàng cũng không tin trong mắt tôn chủ chỉ có Tân phu nhân.

Một khi Thượng Quan cô nương làm tới tôn chủ phu nhân, như vậy nàng liền có cơ hội đến gần tôn chủ. *(TND: Ầy, mãnh liệt khinh bỉ nữ xứng xấu xí)*

Vẻ quỷ dị quét qua đáy mắt nàng ta.

“Tiểu thư, ngài chậm thôi!” Tiểu Lạc đi mau mấy bước đuổi theo Thượng Quan Như Nhi.

Hai nàng lúc dừng lúc đi, thêm một đoạn khoảng cách thì chợt nghe được phía trước truyền ra tiếng cười lớn, chính là tiếng cười đắc ý thỏa mãn của Long Thiên Tuyệt vì thực hiện được gian kế.

Thượng Quan Như Nhi khẽ nhíu mắt đẹp, nghi ngờ nói: “Thanh âm này nghe giống như là Long đại ca. »

Tiểu Lạc tâm thần vừa động, thúc giục nàng nói: “Tiểu thư, chúng ta đi qua xem một chút.”

Thượng Quan Như Nhi do dự, nghĩ tới cũng đã lâu rồi không gặp Long đại ca, đi xem một chút cũng được.

Hai người cùng nhau tiếp tục đi về phía trước.

“A, Thiên Tuyệt, mau dừng lại...”

Thanh âm mập mờ không ngừng từ trong bụi hoa truyền ra, khiến cho hai người đang tiến tới vội dừng lại cước bộ, gò má nổi lên một rặng mây đỏ.

Cách hoa cành cỏ dại lộn xộn, mặc dù nhìn không rõ lắm, mơ hồ vẫn có thể thấy một chút phong cảnh, song càng như vậy, càng khiến hai cô nương chưa trải sự đời nóng rang cả người, quay đầu chạy trốn.

“A!” Thượng Quan Như Nhi bối rối, không cẩn thận dẫm lên làn váy của mình, ngã xuống đất.

Một tiếng thét này cũng quấy nhiễu đến Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt đang lâm vào tình mê.

Bởi vì quá mức chuyên chú, hai người cũng không nhận biết có người tới gần, bây giờ nghe đến tiếng vang, Vân Khê khẩn trương đánh nhẹ lên vai Long Thiên Tuyệt: “Đừng đùa nghịch nữa, có người tới.”

Trên mặt Long Thiên Tuyệt không có nửa phần khẩn trương, có cũng chỉ là đen trầm, ý vị mất hứng. Hắn không nhanh không chậm nhặt lên xiêm y tán loạn trên mặt đất, tỉ mỉ thay Vân Khê mặc chỉnh tề, mà chính hắn từ đầu đến cuối vẫn là áo mũ chỉnh tề.

Vân Khê vừa vuốt vuốt lại mái tóc hơi có vẻ hổn độn, vừa nhếch môi, ngoan độc trừng hắn!

Bên kia, Tiểu Lạc đỡ Thượng Quan Như Nhi dậy, Thượng Quan Như Nhi tự nhiên cũng nghe được cái tên trong miệng Vân Khê thốt ra, biết là Long đại ca ở chỗ này. Không cẩn thận phá vỡ chuyện tốt

của Long đại ca, trong bụng nàng bối rối, có chút không biết làm sao.

“Chúng ta đi nhanh đi.”

Tiểu Lạc gắt gao nhăn nhó, không chịu rời khỏi đó. Vừa nghe đến thanh âm nàng kia ngâm một tiếng đã biết là tôn chủ đang sủng ái Tân phu nhân. Tân phu nhân thật sự dâm đãng hạ tiện, dưới ban ngày ban mặt mà câu dẫn tôn chủ, cùng tôn chủ hoan ái trên mặt đất như vậy. Ghen tỵ tùy ý lan tràn, nàng ta ngoan độc cắn môi, hai mắt đỏ ngầu.

“Tiểu Lạc, chúng ta đi mau, đừng quấy rầy đến Long đại ca.” Thượng Quan Như Nhi giật giật nàng.

Tiểu Lạc lạnh lùng trừng mắt liếc Thượng Quan Như Nhi trước mặt, hận cô ta không tranh giành, hận cô ta đạm bạc, ánh mắt nàng ta lướt đến gốc cây phía dưới, làm bộ ngã nhào trên đất, ngăn trở Thượng Quan Như Nhi thoát đi.

Thượng Quan Như Nhi vội vàng tiến lên định đỡ, sau một hồi hành hạ trên đất *=)))*, Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê hai người đã thu thập xong, từ giữa bụi hoa đứng lên, quay đầu nhìn sang.

Thượng Quan Như Nhi ngẩng đầu đối mặt cùng hai người Long Thiên Tuyệt, sóng mắt khẽ lưu chuyển, khóe miệng duyên dáng hé mở, trên mặt mang theo vài phần ửng đỏ, ôn nhu gọi: “Long đại ca.”

Một tiếng gọi này, mỵ nhuyễn đến tận xương, lại không làn người ta có nửa phần chán ghét, ngay cả Vân Khê cũng cảm thấy quý mến.

Cô gái này, uyển chuyển động lòng người, thanh nhã như phù dung, thanh âm ôn nhu, quả nhiên là tư thế khuynh thành khiến người ta không khỏi tán dương.

Long Thiên Tuyệt nắm tay Vân Khê, hướng Thượng Quan Như Nhi cất bước đi tới, trên dung nhan tuấn nhã nổi lên nụ cười nhạt, giọng nói ôn hòa: “Như Nhi, đã lâu không thấy, muội vẫn khỏe chứ?”

Hắn nhìn Thượng Quan Như Nhi, trong mắt mang ý cười ôn nhuận, không trộn lẫn bất kì sắc thái cảm tình gì khác.

Thượng Quan Như Nhi khẽ khom người, trả lời: “Đa tạ Long đại ca nhớ đến, Như Nhi hết thảy mạnh khỏe.”

Mắt nàng khẽ đảo, tầm mắt từ từ rơi vào trên người Vân Khê, hơi ngượng ngập nói: “Vị này là?”

Vân Khê đang tỉ mỉ quan sát nàng, ánh mắt trực tiếp thản nhiên không chút kiêng kỵ, cũng khó trách Thượng Quan Như Nhi ngượng ngùng. Vân Khê cũng không có nhận ra ôn nhu đáy mắt cùng nụ cười của Long Thiên Tuyệt, trong lòng nghi ngờ nặng nề, nữ nhân này rốt cuộc là người nào, có thể khiến cho Long Thiên Tuyệt đặc biệt đối đãi như thế chứ?

Nàng còn chưa thấy hắn cười đến ôn nhuận như thế với bất kì nữ nhân nào trừ nàng, đến tột cùng là thân phận của đối phương đặc thù, hay bởi vì tuyệt sắc mỹ nhân mới bộc lộ tiếu ý ôn nhuận kia?

Ánh mắt lướt qua Thượng Quan Như Nhi, rơi vào trên người Tiểu Lạc, nàng còn đang tự hỏi sao mấy ngày nay không nhìn thấy nha đầu này, thì ra đã có chủ nhân mới.

Nhớ tới ngày đó Dương bà bà gặp chuyện không may chính là Tiểu Lạc báo tin, trong nội tâm nàng vẫn tồn tại hoài nghi, kế sách của Lãnh Mi Nhi, đến tột cùng Tiểu Lạc là cố ý hay chỉ là không biết chuyện.

Tiểu Lạc chống lại ánh mắt lợi hại của Vân Khê quét tới, vội vàng bối rối cúi đầu, không dám cùng nàng nhìn thẳng.

Long Thiên Tuyệt giơ tay lên, giúp Vân Khê sửa sang mái tóc còn vương cánh hoa, cười nói ôn nhu: “Nàng là Vân Khê, phu nhân của ta. Khê Nhi, đây là Thượng Quan Như Nhi, Đại tiểu thư Thượng Quan gia.”

Thượng Quan Như Nhi?!

Vân Khê nghe đến tên này, trong lòng đột nhiên nhảy lên.

Lời nói của Dung Thiểu Khanh ngày đó bỗng dưng xẹt qua trong đầu nàng, nhất thời giật mình, lâm vào trầm tư.

“Thượng Quan gia tộc đúng là đã làm duy nhất một chuyện thật có lỗi với hắn, cũng là bởi vì bọn họ không muốn đem con gái của mình gả cho hắn, cho nên hắn liền tự mình tới cửa cướp đoạt dân nữ, sau đó chuyện bại lộ, liền cổ động tru diệt Thượng Quan gia, đến già trẻ lớn bé, phụ nữ trẻ em cũng không bỏ qua.”

Cướp đoạt dân nữ, thật là như vậy không?

Hay là chân tướng cũng không như lời Dung Thiểu Khanh, nhưng bản thân Thượng Quan Như Nhi rõ ràng đang đứng trước mặt nàng, xinh đẹp động lòng người, phong tư yểu điệu, đối mặt với một cô gái như vậy, không có một người nào, không có một nam nhân nào sẽ không động tâm đi.

Không có lửa làm sao có khói? Hơn nữa nhìn hắn đặc biệt đối đãi với Thượng Quan Như Nhi, nghi ngờ trong lòng Vân Khê từ từ lớn hơn.

“Khê Nhi? Nàng đang nghĩ cái gì? Như Nhi đang chào hỏi với nàng kìa” Long Thiên Tuyệt lay lay nàng.

Vân Khê hoàn hồn, hướng về phía Thượng Quan Như Nhi miễn cưỡng nhếch môi một cái, tựa tiếu phi tiếu.

Thượng Quan Như Nhi cũng hướng nàng thản nhiên cười, mang theo thiện ý.

“Long đại ca khi nào thành thân, vì sao không mời muội uống rượu mừng?”

“Còn chưa làm tiệc cưới, bất quá sẽ nhanh thôi.” Long Thiên Tuyệt nở nụ cười lớn, có chút đắc ý.

“Long đại ca, người đã lâu không tới chỗ muội ngồi một chút rồi, không bằng hôm nay cùng Vân tiểu thư đến đó uống chén trà đi, thế nào? Ta đã hái chút hoa rất thích hợp pha trà. Biết Long đại ca thích dùng sương để pha trà xanh, nên ta đã chứa không ít sương sớ mđợi Long đại ca tới để pha trà cho người uống đây.”

Long Thiên Tuyệt cười yếu ớt nhìn về Vân Khê, hỏi ý kiến của nàng.

Thượng Quan Như Nhi cũng đưa ánh mắt hỏi thăm quăng hướng Vân Khê: “Vân tiểu thư, người cũng sẽ tiếp thu thiện ý của ta chứ?”

“Ta không có chú ý nhiều tới trà như vậy, cho nên —— cũng không có ý định tới đâu.” Vân Khê đạm mạc cười, cười đến không thấy đáy, ai cũng không nhìn ra nàng giờ phút này trong lòng suy nghĩ cái gì, thậm chí đến chính nàng cũng không biết, chẳng qua là buồn bực, buồn bực, buồn bực.

Nụ cười trên mặt Thượng Quan Như Nhi lệch dần, hơi có vẻ xấu hổ,

trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói gì.

Long Thiên Tuyệt cũng có chút ngạc nhiên, không có ngờ nàng lại phản ứng như thế: “Vậy —— chúng ta vẫn là trở về trước đi thôi, trà ngày khác sẽ uống.”

“Muốn uống một mình chàng uống đi thôi.” Uống chết ngươi luôn đi!

Vân Khê khẽ cười, lạnh lùng xoay người. Long đại ca, Như Nhi? Gọi thân mật như vậy! Hờn dỗi trong tâm càng đậm.

“Khê Nhi!” Long Thiên Tuyệt đã nhận ra nàng không vui, mi tâm căng thẳng, hàng vạn hàng nghìn suy nghĩ trong nháy mắt lưu chuyển.

“Như Nhi, hôm khác ta trở lại thăm muội, có cái gì cần cứ việc nói” Hắn vẫn hàm chứa tiếu ý như cũ, hai đầu lông mày đều bị lây nhiễm một tầng nhàn nhạt sầu tư cùng bất đắc dĩ.

“Đa tạ Long đại ca.” Thượng Quan Như Nhi khẽ khom người, tầm mắt không tự chủ nhìn về phương hướng Vân Khê rời đi, đối với nàng có chút tò mò.

“Khê Nhi, chờ ta một chút!”

“Làm sao càng chạy lại càng nhanh rồi?”

Long Thiên Tuyệt đuổi sát Vân Khê, nàng lại giả vờ làm như không thấy, có tai như điếc, chỉ lo tăng nhanh cước bộ. Trong đầu, hình ảnh hắn hướng Thượng Quan Như Nhi cười yếu ớt ôn hòa xóa mãi cũng không đi, hắn tại sao có thể mỉm cười như vậy?

Vân Khê mang vẻ mặt tối tăm, trong lòng rầu rĩ, làm sao lại cảm thấy không thoải mái đây. Là nàng quá mức nhạy cảm sao? Hay bởi vì

quá mức quan tâm hắn, cho nên bài xích hết thảy những cô gái đến gần hắn?

Quyển 3 - Chương 19: Giải Khai Phong ấn

“Long đại ca rốt cục đã có người trong lòng, quá tốt rồi.” Thượng Quan Như Nhi nhìn hướng Long Thiên Tuyệt đi xa, nhè nhẹ nở nụ cười yếu ớt.

Sắc mặt Tiểu Lạc hơi trầm xuống: “Tiểu thư, tôn chủ xuất sắc như vậy, chẳng lẽ người không thích ngài sao?”

Thượng Quan Như Nhi lắc đầu nói: “Tiểu Lạc, tình cảm là chuyện duyên phận, không thể miễn cưỡng. Của ngươi, căn bản không cần đi cầu, không phải là của ngươi, thiên cầu vạn cầu cũng chỉ là công dã tràng mà thôi.”

“Tiểu thư không tranh quyền thế như thế thì sống còn có ý nghĩa gì?” Tiểu Lạc tức giận, âm thầm cắn răng, chỉ thấy đi theo nàng ta cũng không có bất kỳ hi vọng gì.

Thượng Quan Như Nhi đón gió, thanh phong vỗ mặt, ngữ khí dịu dàng: “Lòng yên tĩnh rồi, hết thảy cũng trở nên bình thản hơn.”

Tiểu Lạc thở dài, không còn tâm tư ở lại.

“Tiểu thư, chúng ta cần phải trở về.”

“Ngươi trở về trước đi thôi, ta còn muốn chọn thêm một ít nữa.”

Tiểu Lạc thật sâu nhìn nàng một cái, hất đầu xoay người rời đi.

“Chết tiệt, làm sao ta lại phải theo một chủ tử không tranh không cầu như vậy? Cái gì mà ‘lòng yên tĩnh rồi, hết thảy trở nên bình thản’ chứ? Sao ngươi không xuất gia đi làm ni cô luôn đi?” Tiểu Lạc đáy lòng thầm mắng.

Giữa biển hoa mênh mông vô bờ, muôn loại hoa nở rộ, đột nhiên xuất hiện động tĩnh khác thường, từ giữa một mảnh đất bình thường bỗng nhô lên mấy cái đầu người.

“Các vị trưởng lão, chính là chỗ này.”

Một hắc y nam tử từ dưới đất chui ra, theo sát phía sau là mấy lão giả áo đen cũng đang leo lên mặt đất, áo đen trên người bọn họ đều có đồng dạng đặc thù, đó là trang phục kí hiệu của riêng một đại gia tộc.

“Mấy vị trưởng lão yên tâm, bí đạo này là thuộc hạ xây dựng trong một năm. Lần này nhất định có thể thuận lợi đem Như Nhi tiểu thư ra khỏi Lăng Thiên Cung.” Nam tử trẻ tuổi cầm đầu quét mắt một vòng, ánh nhìn bỗng dưng dừng ở một hướng, kích động nói: “Nhìn kìa, đó không phải là Đại tiểu thư sao?”

“Như Nhi!” Một vị lão giả trong đó hướng Thượng Quan Như Nhi gào to. Bọn họ không ngờ chuyện sẽ thuận lợi như thế này, vừa mới ra khỏi bí đạo đã gặp được người cần tìm.

Thượng Quan Như Nhi từ trong rừng hoa ngẩng đầu lên, nhìn thấy mấy người kia, sắc mặt nàng kinh biến: “Ngươi, các ngươi vào bằng cách nào?”

Một tràng ác mộng lần nữa tái diễn trong đầu, cả người chấn động một tiếng, phảng phất lại nhớ tới một đêm tội ác ngập máu kia. Nàng không thể cùng bọn họ đi, nếu lại trở về Thượng Quan gia, đó chính

là một cơn ác mộng tiếp nối nữa!

“Cứu mạng a!” Nàng mở miệng hô lớn.

Mấy người Thượng Quan gia liếc nhau một cái. Thân ảnh hắc y nam tử trẻ tuổi đột nhiên bay tới, thoáng cái đã ở phía sau nàng, giơ dao, đánh xuống gáy nàng. Cho đến khi tận mắt thấy nàng đã hôn mê, hắn mới khom người nâng Thượng Quan Như Nhi lên, đi theo mấy trưởng lão trở lại bí đạo dưới đất.

Trăng treo trên ngọn liễu, Long Thiên Tuyệt hoàn thành sự vụ trong cung, trở lại phòng ngủ đã không thấy thân ảnh Vân Khê.

Nghĩ đến hôm nay từ sau khi nàng thấy Thượng Quan Như Nhi vẫn giữ thần sắc không vui, trong lòng hắn có chút bất an, không biết đến tột cùng mình làm sai chỗ nào.

“Phu nhân đâu?” Hắn tới hỏi một thủ vệ ở phụ cận phòng ngủ.

Đệ tử kia trả lời: “Phu nhân vẫn chưa trở về.”

Đột nhiên đang nhớ lại chuyện Vân hộ pháp đã bẩm báo lúc trước, Long Thiên Tuyệt mi tâm căng thẳng, chẳng lẽ nàng thật sự tới phòng Hách Liên Tử Phong? Đêm khuya an tĩnh như này, nàng vào phòng Hách Liên Tử Phong làm cái gì?

Dù không muốn hoài nghi nàng, nhưng trong lòng có cảm giác mơ hồ bất an, hắn do dự trong chốc lát, vẫn là quyết định tự mình đi xem một chút.

Bên này, vẻ mặt Vân Khê buồn bực bước vào phòng Hách Liên Tử Phong, đến con mắt cũng không nhìn hắn một cái đã trực tiếp ngồi trước bàn, tay chống cằm, thần sắc mang đậm vẻ buồn bực.

Hách Liên Tử Phong bình tĩnh nhìn nàng, tầm mắt một đường theo đuổi, hắn phát hiện sự tồn tại của mình trong mắt nàng càng ngày càng nhỏ. Trước kia thấy hắn, nàng luôn có loại sợ hãi khó tả, sau đó là tâm tình phức tạp. Vậy mà bây giờ, hắn ở trước mặt nàng cơ hồ đã trở thành không khí cùng bọt nước. Hắn thật sự nói không nổi, đây rốt cuộc là hiện tượng tốt hay xấu đây? Nếu nói là tốt thì nàng đã không cự tuyệt hắn nữa, sẽ không giống trước kia vừa thấy hắn đã lẩn xa mất dạng, ít ra còn coi như có tồn tại. Còn nếu nói là xấu thì hắn thật sự rất không thích cảm giác mình không được để ý tới như vậy a...

“Sắc mặt ngươi thoạt nhìn không tốt lắm.” Tất cả tâm tình nàng không sai biệt lắm đều viết ở trên mặt, hai chữ “buồn bực” thật to được khắc vào trên trán.

Vân Khê miễn cưỡng động khẩu: “Ngươi có biết điều gì về thảm sự diệt môn của Thượng Quan gia tộc không?”

Mâu quang đen thui tối sầm, Hách Liên Tử Phong vén áo bào ngồi xuống đối diện nàng: “Biết. Ngươi muốn hỏi là liệu lời đồn đãi có phải sự thật hay không chứ gì? Ngươi không nên hỏi ta, ngươi phải biết ta không có cảm tình gì đối với hắn.”

Vân Khê thở dài nói: “Ta biết, cho nên ta muốn nghe mấy câu mắng chửi xuôi tai một chút từ miệng ngươi, như vậy trong lòng ta có lẽ sẽ thoải mái hơn.”

—— Hách Liên Tử Phong rất là im lặng.

“Ta rất khó hầu hạ sao?”

—— Hách Liên Tử Phong tiếp tục giữ vững trầm mặc.

“Ngươi thấy tuyệt sắc mỹ nhân thì sẽ cười với cô ta sao? Cười đến cái loại rất ôn hòa kia sao?”

Ách, Hách Liên Tử Phong nhíu mày, tiếp tục trầm mặc.

“Ta quên mất, ta đến nay cũng chưa thấy ngươi cười bao giờ. Cái loại vấn đề này, làm khó ngươi rồi.”

—— Trên trán Hách Liên Tử Phong rơi xuống mấy cái hắc tuyến. Hắn phát hiện, nàng bây giờ thật sự không sợ hắn, cũng không bài xích hắn, chính là rất không khách khí thổ lộ cõi lòng khổ sở a.

Có nên thấy may mắn không? Hắn cười khổ.

Vân Khê yên lặng chốc lát, bỗng nhiên đứng lên nói: “Được rồi, chúng ta bắt đầu đi.”

Hách Liên Tử Phong có chút giật mình, hoàn toàn không theo kịp tốc độ suy nghĩ của nàng rồi.

Ánh nến mờ ảo chiếu lên vách tường cùng cửa giấy, mơ hồ có thể thấy được hai bóng người từ từ đến gần, từ từ, từ từ đến gần...

Ngay lúc đó, ở bên ngoài, cách phòng không xa, có một con bóng đen đang núp trong góc, hai mắt nhìn chằm chằm gian phòng kia. Đây không phải ai khác, chính là Vân hộ pháp. Dựa vào tấm lòng trung thành vô cùng đối với tôn chủ, hắn vững vàng ghi nhớ phân phó của tôn chủ, thay ngài gắt gao trông chừng Hách Liên Tử Phong, tránh hắn ta bắt cóc mất phu nhân. Nói thật ra, kể từ sau khi trở thành hộ pháp, đã thật lâu hắn không có làm loại chuyện tình mèo rình góc tường như này, đáy lòng khẩn trương, trong khẩn trương lại mang một ít hưng phấn, ngoài hưng phấn còn có chút kích thích nữa.

Đang hưng phấn kích thích giữa chừng, thì phía sau đột nhiên có người tới gần, hắn đột nhiên quay đầu, nhìn thấy người đến suýt chút nữa đã hô ra tiếng.

“Tôn chủ! Thuộc hạ vẫn giúp ngài trông chừng Hách Liên Tử Phong từ nãy giờ, trước mắt thì đến đôi tay nhỏ bé của phu nhân hắn cũng chưa chạm vào.” Hắn hắc hắc cười đùa, ánh mắt thoáng đảo qua, đột nhiên nghiêng mắt nhìn tới phía trên cửa sổ, hai bóng người đã sát lại cùng một chỗ, làm hắn cũng hít một hơi sâu, trong đầu bắt đầu miên man bất định.

Mẹ ơi, phu nhân chẳng nhẽ thật sự qua mặt tôn chủ mà cấu kết cùng người ngoài sao?

Nhìn bộ dạng tôn chủ đang muốn xông tới về phía gian phòng kia, Vân hộ pháp liều mạng ôm lấy Long Thiên Tuyệt: “Tôn chủ, ngài không thể đi! Ngài hiện tại đi thì biết đặt mặt mũi ở nơi nào đây?”

Long Thiên Tuyệt chảy hắc tuyến trên trán, liếc xéo hắn ta một cái, hắn cũng không tin Vân Khê phản bội mình, một cái bóng thì tính là gì chứ? Thay vì ở chỗ này đoán mò nghi ngờ, không bằng thoải mái đi vào, xem bọn họ rốt cuộc đang làm cái gì thì hơn. Ai ngờ Vân hộ pháp lại đột nhiên ôm lấy ngăn trở hắn. Trầm lặng a.

“Vân hộ pháp, ngươi rốt cuộc đang làm cái gì?”

Vân hộ pháp gắt gao ôm hông hắn như cũ, khuyên can: “Tôn chủ, ngài ngàn vạn lần không thể đi! Chuyện như vậy nếu như cứ ‘cá chết lưới rách’ ngay mặt, sau này ngài cùng phu nhân làm sao còn có thể hòa bình chung đụng? Hơn nữa, ngài cứ xông vào như vậy, phu nhân nhất định sẽ cho là ngài đang giám thị nàng. Mặc dù ngài đích xác là đang giám thị nàng, bất quá nếu phu nhân biết mình bị giám

thị, nàng có thể cao hứng sao?”

Long Thiên Tuyệt đảo mắt, ngẫm nghĩ lại, tựa hồ cũng có chút đạo lý. Lông mày lạnh lùng nhướn lên, nói: “Vậy ngươi đi!”

“Ta? Không nên a, tôn chủ” Vân hộ pháp buông tay ra, vẻ mặt khổ sở. Cho dù hắn khuyên can thì cũng phải là muốn ôm việc đến trên người mình a.

Long Thiên Tuyệt uy hiếp: “Đi! Nếu không phạt ngươi khẩu phần lương thực nửa năm!”

Tim Vân hộ pháp hụt một nhịp nhưng vẫn vô cùng kiên quyết: “Đã thế thì tôn chủ cứ phạt ta khẩu phần lương thực nửa năm đi ——”

Nhìn khóe môi tôn chủ khẽ nhếch, tựa tiếu phi tiếu, mâu quang từ từ thâm thúy, đáy lòng Vân hộ pháp đột nhiên giật mình, hết sức thức thời sửa lời: “Được, ta đi, ta đi!”

Bộ dáng tựa như tiểu tức phụ, cẩn thận mỗi bước, thật vất vả đi tới cách cửa phòng không đến mười bước, Vân hộ pháp đột nhiên xoay người chạy trở về.

“Sao ngươi lại trở lại, hử?” Long Thiên Tuyệt híp mắt, đáy mắt tinh quang lòe lòe.

Vân hộ pháp cười nịnh nọt nói: “Tôn chủ, thuộc hạ nghĩ tới một biện pháp vô cùng tốt, không bằng để Tiểu Thiếu chủ đi mời phu nhân, cứ danh chính ngôn thuận như vậy, phu nhân cũng sẽ không hoài nghi.” *(TND: Chủ nào tớ nấy =)))*)*

Tiểu Mặc? Long Thiên Tuyệt trầm tư, cũng đúng. Vân hộ pháp ra mặt cũng không khác gì chính hắn ra mặt là bao, nhưng nếu đổi lại là lời

của con, vậy hắn có thể hoàn toàn phủi sạch quan hệ rồi.

“Nhanh đi!” Hắn liền thuận theo phương thức của Vân hộ pháp.

Bên trong phòng, Vân Khê khoanh chân ngồi trên băng ghế, sắp xếp chuẩn bị.

“Sao còn chưa bắt đầu?”

“Hắn tới.” Hách Liên Tử Phong quay đầu nhìn hướng ngoài cửa sổ, khóe miệng khẽ cong lên. Chẳng biết tại sao, đột nhiên cảm thấy rất buồn cười. Vì đề phòng mình đến gần Vân Khê, Long Thiên Tuyệt có thể nói là kỳ chiêu chồng chất, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, khiến cho mình ngoại trừ thống hận còn thấy rất buồn cười.

Hai ngày chung đụng, bản thân coi như là càng ngày càng hiểu rõ Long Thiên Tuyệt rồi, hắn hoàn toàn,từ đầu,luôn luôn chính là nam nhân vừa bá đạo vừa giảo hoạt vừa trẻ con đến không thể chối cãi! Nếu bọn họ không có xung đột ích lợi, không phân chia chính tà, cũng không cùng thích một nữ nhân, có lẽ bọn họ thật sự có thể chung sống hòa bình nga.

Vân Khê liếc theo tầm mắt của hắn về phía ngoài cửa sổ, từ bên trong gian phòng hoàn toàn không nhìn thấy cảnh vật bên ngoài, bất quá nàng tin tưởng Hách Liên Tử Phong phán đoán, lúc này, Long Thiên Tuyệt hẳn là đã về phòng tìm nàng. Không thấy bóng nàng, hắn hẳn là nóng nảy đi?

“Vậy chúng ta để hôm khác đi.” Nàng nhảy xuống từ trên băng ghế. Chợt nhớ tới chuyện xảy ra lúc ban ngày liền dừng lại cước bộ.

Tại sao mỗi lần đều là nàng ăn dấm chua ngổn ngang của hắn chứ? Nếu hắn muốn rình coi, vậy cứ để hắn nếm thử tư vị đố kị ghen

tuông đi thôi, hảo hảo dạy cho hắn ngày sau thu liễm chút, ngàn vạn lần đừng có trêu hoa ghẹo nguyệt bên ngoài thêm nữa. *(TND: Tỷ hơi bị nhầm, dấm chua Tuyệt ca ăn đến sắp loét dạ dày đến nơi rồi ý ạ)*

“Ta uống chén trà trước đã.” Nàng lần nữa ngồi xuống, môi cười bên khóe miệng gợi lên vẻ tà ác.

“Vậy ta châm trà cho ngươi.” Nhãn thần Hách Liên Tử Phong tối sầm đen thui, tay phải đặt bên tay nàng, tay kia đưa lên nhấc bình trà, từ từ châm trà cho nàng. Hắn cố ý rót thật chậm, tư thái cùng góc độ nghiêng thân chiếu lên cửa sổ vừa vặn che ở nửa thân ảnh Vân Khê, tạo ra hình chiếu vô cùng mập mờ. Khóe môi hắn cũng nhếch lên một cung độ, đáy mắt tinh quang xẹt qua.

“Chết tiệt!” Gân xanh trên trán Long Thiên Tuyệt bạo nổi, cất bước chuẩn bị xông về phía trước, nhưng cuối cùng vẫn là nỗ lực dừng lại. Hắn muốn bình tĩnh, không thể cứ mạo muội xông vào như vậy được, Khê Nhi chắc chắn không phản bội hắn, hắn phải tin tưởng nàng.

Hách Liên Tử Phong, ngươi chờ xem!

Đợi được một hồi, Vân Tiểu Mặc dưới sự hướng dẫn của Vân hộ pháp đã tới.

“Phụ thân, tìm con có chuyện gì?”

Long Thiên Tuyệt ngồi xổm trước gót chân nhi tử, cười yếu ớt nói: “Tiểu Mặc, con không phải nói tối nay muốn cùng phụ thân và mẫu thân ngủ sao? Mẫu thân con đang ở trong đó, con mau đi gọi nàng ra.”

Vân Tiểu Mặc nghi ngờ hướng gian phòng liếc mắt, mở miệng nói:

“Tại sao phụ thân không đi gọi?”

Long Thiên Tuyệt ho nhẹ nói:”... Phụ thân không thích Hách Liên thúc thúc, cho nên không muốn gặp mặt hắn a.”

Phải không? Con mắt nho nhỏ của Vân Tiểu Mặc đánh giá, có chút không tin, bất quá vẫn là gật đầu nói: “Vậy để Tiểu Mặc đi.”

Long Thiên Tuyệt vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ bé, không quên dặn dò con: “Nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng nhắc tới phụ thân!”

“A.” Vân Tiểu Mặc gật đầu, cất bước hướng cửa phòng.

Vẫn là nhi tử tốt nhất, thời khắc mấu chốt liền có công dụng, Long Thiên Tuyệt hài lòng nhếch môi cười một tiếng.

Tiếng gõ cửa vang lên, hai người trong phòng liếc lẫn nhau một cái, đáy lòng sáng bừng tựa như gương.

“Người nào?” Hách Liên Tử Phong đi trước mở cửa.

Vân Tiểu Mặc ở ngoài cửa ngọt ngào nói: “Hách Liên thúc thúc, ta là Tiểu Mặc, ta tìm mẫu thân.”

Cửa mở rộng lộ ra khuôn mặt nhỏ bé khả ái ngọt ngào của Vân Tiểu Mặc, Hách Liên Tử Phong nhìn thằng bé một cái, sau đó lướt qua hắn, tầm mắt xuyên thấu đêm đen, bắn về góc tối đằng xa. Khóe môi khẽ nhếch, tựa tiếu phi tiếu, có một loại như hiểu rõ.

“Mẫu thân!” Vân Tiểu Mặc vòng qua thân thể cao lớn của Hách Liên Tử Phong, nện bước chân ngắn chạy về phía Vân Khê.

“Tiểu Mặc, con tới làm gì?” Tầm mắt Vân Khê như có như không đảo

qua bên ngoài cửa, trong lòng không khỏi buồn cười. Chỉ cần vừa nghĩ tới hắn đang ẩn thân trong góc ở ngoài cửa kia, tâm tình của nàng bỗng dưng thật tốt, mấy chuyện buồn bực hay lo lắng lúc ban ngày đều bị quét sạch.

Vân Tiểu Mặc nhíu nhíu chân mày, hỏi: “Mẫu thân, người có phải lại cãi nhau cùng phụ thân hay không?”

“Sao lại hỏi như thế?” Vân Khê cúi đầu nhìn nhi tử.

Cái tay nhỏ bé của Vân Tiểu Mặc hướng nàng ngoắc ngoắc, thần thần bí bí ghé miệng vào sát bên tai nàng nói nhỏ: “Phụ thân núp ở bên ngoài, không dám vào gặp.”

Vân Khê tà khí nhếch lên khóe môi, cố ý cao giọng để cho cái người bên ngoài kia cũng nghe được: “Nga, thì ra là phụ thân ngươi cũng học người ta làm mèo rình chân tường đây.....”

“Tiểu tử thúi, ngươi dám đem Lão Tử bán đứng?” Long Thiên Tuyệt trốn trong góc tối giần giật khóe môi, rút cuộc lại bị chính nhi tử của mình bán đứng a.

Vân hộ pháp đồng tình nhìn về phía tôn chủ. Này không thể trách hắn được, ai bảo nhân phẩm tôn chủ quá kém, ngay cả nhi tử của mình cũng bán đứng chính mình.

Long Thiên Tuyệt khổ sở cười nhẹ một tiếng, từ chỗ tối bước ra.

Lúc này chợt có bóng người vội vả chạy tới: “Tôn chủ, không xong! Không thấy Thượng Quan tiểu thư nữa”

Đây không phải ai khác mà chính là người vẫn luôn bên cạnh làm bạn với Thượng Quan Như Nhi, Tiểu Lạc. Một tiếng la này, không

những kinh động tới Long Thiên Tuyệt mà cũng làm cho Vân Khê bên trong phòng bước nhanh vọt ra ngoài.

Thượng Quan Như Nhi không thấy? Làm sao lại thế a? Ban ngày vừa mới thấy nàng ấy xong.

“Chuyện gì xảy ra?” Long Thiên Tuyệt hỏi.

“Xế chiều, nô tỳ phụng bồi tiểu thư hái hoa, sau khi nghe tiểu thư nói nô tỳ cứ trở về trước, tiểu thư muốn ở một mình chốc lát cho nên nô tỳ mới nghe theo. Kết quả là ở Tiểu trúc đợi đã lâu vẫn không nhìn thấy tiểu thư trở lại, nô tỳ quay lại chỗ kia tìm kiếm thì chỉ tìm được một lẵng hoa bị vứt lại, còn có châu sai trên đầu tiểu thư nữa, còn lại cũng không tìm được cái gì thêm.”

Tiểu Lạc đem châu sai trong tay đưa tới trước Long Thiên Tuyệt.

“Ngươi xác định đây là châu sai của muội ấy?” Long Thiên Tuyệt khẽ chau mày.

Tiểu Lạc khẳng định trả lời: “Không sai, sáng sớm nô tỳ đã tự tay cài lên cho tiểu thư châu sai này.

“Tiểu thư vẫn luôn ở trong Tiểu trúc, không tranh quyền thế, chưa từng có tranh chấp lấy chồng, cũng không gặp mặt người ngoài. Hôm nay vừa vô tình gặp tôn chủ cùng phu nhân, tiểu thư liền xảy ra chuyện.....” Tiểu Lạc thâm ý liếc mắt về phía Vân Khê.

Ngay khi cô ta phát hiện Thượng Quan Như Nhi mất tích, nghĩ đến đầu tiên chính là chuyện này có liên quan đến Vân Khê. Suy bụng ta ra bụng người, nếu cô ta là Vân Khê, tự dưng thấy mình có một tình địch như vậy, nhất định sẽ đích thân trừ đi. Cô ta có thể nghĩ vậy thì Vân Khê cũng nhất định sẽ nghĩ như vậy, cho nên trong lòng cô ta

thủy chung hoài nghi Vân Khê. *(TND: Suy nghĩ kiểu này mới chứng tỏ, ngươi chỉ có thể làm nô tỳ =)))*)*

Tiếp thu lấy cái nhìn hoài nghi kia, ánh mắt Vân Khê chợt trầm xuống, lạnh lùng nói: “Lời này của ngươi là có ý gì? Ngươi muốn nói nàng ấy gặp chuyện không may là có liên quan tới ta?”

“Nô tỳ không dám! Nô tỳ chỉ muốn nói tiểu thư ở Lăng Thiên Cung chưa bao giờ đắc tội với người ta, làm sao có lý do chọc vào tai họa chứ?” Dù miệng nói ‘không dám’ nhưng không thể nghi ngờ lời của cô ta chính là thêm dầu vào lửa, càng làm tăng lên sự khả nghi của Vân Khê.

Vân Khê lạnh lùng nhìn chằm chằm cô ta, tức giận dâng trào, đồng thời, nàng cũng lo lắng Long Thiên Tuyệt có thể sẽ thật sự hoài nghi nàng, dù sao ban ngày nàng cũng đã gây sự với Quan Như Nhi như vậy. Nếu nói là nàng ghen tuông cho nên mới mưu hại Thượng Quan Như Nhi, cũng là nói đến hợp tình hợp lý. Hiện tại liền nhìn Long Thiên Tuyệt xem có thể tin tưởng nàng hay không đi.

Hắn sẽ tin tưởng nàng sao?

Trong lòng Vân Khê không hề xác định.

Ngay chính nàng cũng không cách nào tín nhiệm hắn cả trăm phần trăm được thì sao có thể yêu cầu hắn hoàn toàn tin tưởng nàng đây?

Tâm thần có chút dao động, nàng rất sợ mình nghe được một đáp án khó chịu.

“Câm miệng! Ai dám hoài nghi phu nhân chính là đang hoài nghi Bổn Tôn!” Long Thiên Tuyệt không chút nghĩ ngợi lớn tiếng quát mắng Tiểu Lạc.

“Vân hộ pháp, phân phó cho mọi người trong cung xuất động, tìm thật kĩ mọi nơi, nhất định phải sớm tìm được người.

“Khê Nhi, ta...”

Vân Khê cắt đứt lời hắn, tươi cười: “Chàng mau đi đi! Còn có… thật xin lỗi!”

Phần tin tưởng kia của hắn làm cho nàng xấu hổ, đồng thời cũng sâu sắc đau lòng.

Tín nhiệm, hai chữ trân quý nhất, nhưng cũng là khó giữ vững nhất.

So sánh với hắn, nàng thật sự còn kém xa.

Thấy hắn đưa lại ánh mắt mê mang, Vân Khê khẽ lắc đầu: “Không có gì, đi đi!”

“Chờ ta trở lại.” Long Thiên Tuyệt vòng tay qua gáy nàng, quyết đoán ấn một nụ hôn lên trán kia, biểu thị công khai chủ quyền, sau đó mới sải bước dẫn Vân hộ pháp cùng mấy tên đệ tử đến cùng Tiểu Lạc lúc trước vội vã rời đi.

Tiểu Lạc cũng muốn rời đi theo sau, lại bị Vân Khê chạm vào vai giữ lại: “Đứng lại đó cho ta!”

Tiểu Lạc trong lòng thất kinh, bối rối quay đầu: “Phu nhân?”

Chống lại ánh mắt sắc bén lạnh lẽo của Vân Khê, đáy lòng cô ta càng thêm hoảng loạn.

Nàng ta không phải là muốn tính sổ với mình chứ? Vừa nãy chính ta

đã hoài nghi nàng ta, đem việc Thượng Quan Như Nhi mất tích đổ tội lên đầu nàng ta——

“Nếu như ta nhớ không lầm, lần trước Dương bà bà gặp chuyện không may, chính ngươi đã liên hiệp với Lãnh Mi Nhi bố trí bẫy rập đúng không?” Hai mắt Vân Khê nhìn chằm chằm đến tận khi thấy đầu Tiểu Lạc hận không thể cúi chạm nền đất.

“Phu nhân, nô tỳ không biết ngài đang nói gì.”

“Là thật không biết, hay giả vờ không biết?” Vân Khê lớn tiếng đe dọa.

Hai chân Tiểu Lạc run rẩy hoảng sợ, cả người suýt nữa ngã nhào, cuối cùng vẫn là liều chết chống lại, cổ giương lên, giữ vững: “Nô tỳ thật sự không biết.”

“Mạnh miệng đúng không? Rất tốt!” Vân Khê híp u mắt, hướng hai tên đệ tử đang đi tới từ đằng xa ngoắc ngoắc tay: “Hai người các ngươi tới đây!”

“Phu nhân.” Hai đệ tử liền tiến lên trả lời.

Vân Khê đưa tay chỉ hướng Tiểu Lạc: “Người kia, ban thưởng cho hai người các ngươi!”

Hai tên đệ tử liếc nhau một cái, tuy có chút kinh ngạc nhưng vẫn lĩnh mệnh mà nói: “Dạ, phu nhân.”

Tiểu Lạc mềm nhũn, té quỵ trên đất: “Đừng a! Phu nhân tha mạng! Nô tỳ biết sai rồi! Nô tỳ khai, toàn bộ đều khai a!”

Vân Khê lạnh lùng nhếch môi, tinh tế nghe cô ta nhận tội rồi kể lại chi

tiết toàn bộ mọi chuyện.

“Phu nhân, nô tỳ thật sự là vô tâm a. Dương bà bà đối với nô tỳ ân trọng như núi, nô tỳ trăm triệu cũng không muốn hại bà.”

“Cho nên, kẻ mà ngươi chân chính muốn hại, là ta?” Tia lạnh lùng trên mặt Vân Khê càng đậm hơn.

“Phu nhân tha mạng! Nô tỳ không dám nữa!”

Vân Khê từ trên cao hạ mắt trông xuống, nhìn nàng ta quỳ dưới đất cầu xin tha thứ, nàng thật sự không có một tia mềm lòng nào cả. Giữ lại một tiểu nhân tâm tư khó dò như Tiểu Lạc chính là một mầm họa! Hiện tại, cường địch Lăng Thiên Cung ở khắp nơi, tuyệt đối không nên xuất hiện nội loạn nữa. Vì vậy, Tiểu Lạc không thể lưu!

“Còn không mau đem nàng mang đi?” Lời nói vô tình của nàng, quyết định vận mệnh của Tiểu Lạc.

Hai gã đệ tử lúc này mới giựt mình tỉnh ra, thì ra phu nhân cũng không chỉ tùy tiện hù dọa mà là thật sự nghiêm túc. Trong lòng bọn họ liền mừng rỡ một trận, không nói thì thôi chứ thật đúng là đã lâu rồi còn chưa gần phụ nữ.

“Đa tạ phu nhân ban thưởng.”

Hai người hoan hoan hỉ hỉ nâng Tiểu Lạc đang vừa khóc vừa nháo lên, đem về chỗ ở của bọn hắn.

“Tại sao không trực tiếp giết nàng?” Thanh âm Hách Liên Tử Phong trầm thấp vang lên.

Vân Khê ngưng mắt, xa xăm ngắm bầu trời đêm, lạnh lùng mở

miệng: “Nàng ta còn không đáng để ta tự mình động thủ!” Huống chi còn có nhi tử đang ở đây, nàng không muốn khiến nhi tử bắt gặp cảnh tay nàng nhuộm máu tanh như vậy. Có đôi khi, giết người cũng không cần mình tự động thủ.

Hai gã đệ tử khiêng Tiểu Lạc đi, đang vô cùng hưng phấn giống như vừa trúng giải nhất vậy. Phu nhân tự dưng thưởng cho bọn họ một nữ nhân, bọn họ làm sao có thể cô phụ tâm ý của phu nhân chứ?

“Nha đầu này lớn lên cũng không tệ lắm! Ngày thường nhìn nàng tâm cao khí ngạo, căn bản không đem chúng ta để vào mắt. Hiện tại phu nhân đã đem nàng thưởng cho chúng ta, nhìn nàng còn có thể khinh thường người khác thế nào.”

“Ngươi tới trước hay để ta?”

“Không bằng chúng ta quyết định bằng cách chơi đoán số đi?”

Tiểu Lạc hoảng sợ vừa nhìn hai người hăng say nghị luận, vừa lui tới góc giường, kinh hô: “Các ngươi đều cút hết cho ta! Chỉ bằng các ngươi mà mơ tưởng có được ta sao? Các ngươi không xứng!”

“Ngươi bất quá cũng chỉ là một nha đầu nho nhỏ, chúng ta muốn ngươi đã coi như là vinh hạnh của ngươi rồi. Ngươi nói chúng ta không xứng, vậy thì kẻ nào mới coi như là xứng?”

Tiểu Lạc nghiêm nghị hất cằm: “Chỉ có tôn chủ mới xứng đáng có được ta, những người khác, chỉ nghĩ cũng đừng hòng!”

“Ha ha ha... Ngươi nằm mơ ban ngày sao? Tôn chủ là người mà tiểu nha đầu tư sắc tầm thường như ngươi có thể vọng tưởng á? Ha ha ha, thật là chết cười ta!”

“Chỉ bằng ngươi mà cũng muốn tranh giành cùng phu nhân? Ngươi thật điên nha!”

“Không cần nói nhảm với nàng ta. Phu nhân ban thưởng, không nên lãng phí!”

Nhìn hai người lần lượt hướng bên giường đi tới, thần sắc Tiểu Lạc nghiêm nghị từ từ đông lạnh tê liệt: “Các ngươi —— các ngươi mơ tưởng hủy hoại trong sạch của ta!” Cả người bỗng dưng sinh ra một cỗ lực lượng, nàng ta ra sức lao xuống giường, quyết tâm đập đầu vào vách tường.

Thà làm ngọc vỡ! Mơ ước của Tiểu Lạc thất bại, vì giữ được trong sạch của mình, cuối cùng lại lựa chọn kết thúc tánh mạng của bản thân.

Sau khi Vân Khê biết được tin tức nàng ta tự sát, một chút cũng không kinh ngạc, ngược lại còn sai người đem thi thể đi chôn cất tử tế.

“Phu nhân, tôn chủ đã phát hiện một bí đạo thông ra bên ngoài Lăng Thiên ngoài ở giữa cánh rừng hoa, hiện tại tôn chủ đang dẫn người đuổi theo. Tôn chủ phân phó thuộc hạ chuyển lời tới phu nhân, không cần phải lo lắng.”

Long Thiên Tuyệt đi chuyến này, hẳn là ba ngày không thể trở về.

Băng hộ pháp, Viêm hộ pháp cùng Vân hộ pháp cũng đồng loạt tham gia truy tìm tung tích Thượng Quan Như Nhi, tinh anh cao thủ Lăng Thiên Cung đều rời khỏi, chỉ còn lại Vân Khê, Long Thiên Thần và Độc Cô Mưu ở lại trấn thủ, thêm một vị khác chính là Hách Liên Tử Phong đang làm khách tại đây.

Dưới tình huống ấy, Lăng Thiên Cung cứ thế nghênh đón một nguy cơ trước nay chưa từng có, khi năm vị thái thượng trưởng lão Đoan Mộc gia tộc dắt tay nhau cùng tới!

“Đại tẩu, làm sao bây giờ? Người Đoan Mộc gia tiến đến, thế như vũ bão, nói là muốn tới đòi lại thần khí cùng tiểu thư nhỏ nhà bọn họ.” Long Thiên Thần trước kia đã từng chính diện thử sức với Đoan Mộc gia, thật sự là không địch lại, không thể làm gì khác hơn là trở về cung báo lại. Thời khắc nguy cấp, hắn vẫn nguyện ý tin tưởng Vân Khê, cảm thấy dường như không có việc gì làm khó được nàng.

Trong đại sảnh, Vân Khê ngồi ở chủ vị, Hách Liên Tử Phong ngồi vị trí đầu tiên trên tay trái, còn có Độc Cô Mưu ôm kiếm đứng ở một bên, ngay khi lời của Long Thiên Thần vừa dứt, cả đại sảnh đều yên tĩnh không tiếng động, thần sắc mỗi người cùng đăm chiêu.

Vân Khê ngưng mày trầm tư, lấy lực lượng một mình nàng mà muốn đối kháng với ngũ đại cao thủ, vậy thì tương đương lấy trứng chọi đá, không biết tự lượng sức mình. Mà thân phận Hách Liên Tử Phong lại tương đối đặc thù nhạy cảm, nếu không phải tình huống hết sức cần thiết, không thích hợp để hắn xuất thủ lộ diện, huống chi nàng cũng không nắm chắc có thể thuyết phục Hách Liên Tử Phong giúp mình thủ hộ Lăng Thiên Cung hay không nữa.

Về phần Độc Cô Mưu, có lẽ cũng có thể giúp được chút gì, nhưng chỉ mỗi hắn đối kháng ngũ đại cao thủ thì vẫn còn quá sức mạo hiểm.

Không nắm chặt phần thắng, nàng cũng không nguyện ý để hắn mạo hiểm. Chỉ bởi vì hắn là bằng hữu của nàng thôi, nàng đã không thể để cho bằng hữu của mình đi mạo hiểm chịu chết được rồi.

Trước mắt, hy vọng duy nhất chính là ký thác vào uy lực của thần khí.

Nếu có thể chân chính nắm giữ sức mạnh thần khí trong tay, đừng nói là đối phó ngũ đại cao thủ, cho dù nhiều gấp đôi cũng không thành vấn đề.

“Giúp ta giải khai phong ấn, nhờ cậy ngươi!” Ánh mắt nàng kiên định quăng hướng Hách Liên Tử Phong.

Hách Liên Tử Phong lẳng lặng nhìn nàng hồi lâu mới khẽ gật đầu.

Ở phía bắc Lăng Thiên Cung, cao thủ Đoan Mộc gia tộc đến từ Bắc Tương quốc đang thoải mái giải quyết từng nhóm đệ tử để vọt tới cửa Lăng Thiên Cung. Bọn họ chờ chực ở trạm gác phía bắc, lại không dám tùy tiện tiến lên. Có tin đồn khắp cả Lăng Thiên Cung, cơ quan bẫy rập càng vào càng lợi hại, làm cho người ta khó lòng phòng bị, cho nên bọn họ không dám xông tới mà chỉ chờ ở chỗ cũ, đợi người Lăng Thiên Cung đi ra nói chuyện.

“Huy trưởng lão, nhất định trước khi Đoan Mộc Hùng tới đây, chúng ta phải đem thần khí cùng nha đầu Tiểu Tĩnh đồng loạt thu vào tay. Bằng không, chờ Đoan Mộc Hùng nắm giữ cả hai trong tay, chúng ta sẽ không có đất mà đặt chân ở Đoan Mộc gia nữa.”

“Đúng vậy a, Đoan Mộc Hùng này vô cùng bao che con cháu! Nếu lão ta biết được chúng ta đều tham gia vào kế hoạch đuổi giết hãm hại cháu gái lão, thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua chúng ta, trọng trưởng lão chính là chứng minh kết quả tốt nhất.”

“Ta vừa mới hỏi thăm được, Long Thiên Tuyệt cùng ba tên hộ pháp đã rời đi Lăng Thiên Cung, đến nay còn không về. Hiện tại, thực lực Lăng Thiên Cung trống không, chúng ta phải nhân cơ hội tấn công, đi vào cướp người, chờ đến khi Long Thiên Tuyệt trở lại, chỉ sợ cũng không dễ làm nữa đâu.”

“Tin tức của ngươi là thật chứ?”

“Hẳn là không sai, ta vừa tra hỏi được từ trong miệng một tên đệ tử Lăng Thiên Cung.”

“Thật tốt quá! Nghe nói phu nhân cùng nhi tử của Long Thiên Tuyệt đều ở trong cung, chúng ta chiếm thần khí cùng Tiểu Tĩnh, lại bắt giữ phu nhân và nhi tử của hắn, để xem đến lúc đó Long Thiên Tuyệt còn có thể càn rỡ được nữa không?!”

Ngũ đại cao thủ cười lạnh, đáy mắt tràn đầy tính toán.

Lúc này, một tiếng cười thanh nhã lại linh hoạt kỳ ảo từ nơi xa phiêu đãng truyền đến:

“Bắt giữ thê nhi của người ta? Quả nhiên là cung cách hành xử của thập đại gia tộc! Ta liền ở đây chờ các ngươi tới bắt a!”

Quyển 3 - Chương 20: Sinh Tử Tùy Tướng, Bất Ly Bất Khí!

Ngũ đại cao thủ đồng loạt quay đầu nhìn nơi phát ra thanh âm, liền thấy một bạch y nữ tử đang phá vòng vây xung quanh mà nhẹ nhàng đạp bước liên tục tiến đến. Bạch y bồng bềnh, đông đảo đệ tử ở phía sau bảo vệ, đặc biệt tươi đẹp chói mắt.

Thái độ các đệ tử phía sau một mực cung kính, ai cũng không dám vượt quá nàng nửa bước, trong lúc du tẩu lại mang đến cho người ta cảm giác giống như thần nữ hạ phàm trần, nắm giữ trong tay hết thảy mọi sinh linh.

Ngũ đại cao thủ liếc mắt nhìn nàng một cái, chỉ chốc lát sau khoảnh khắc tươi đẹp, là thần sắc miệt thị. Trong số bọn họ, tuổi cao nhất đã gần trăm, trẻ nhất cũng phải hơn bảy mươi, lấy tu vi của bọn họ, thì từ Thần huyền trở xuống, bọn họ đều làm như không thấy.

Nhìn bạch y nữ tử như tinh linh hạ phàm đi tới, bọn họ chỉ liếc một cái liền nhận ra huyền giai của nàng chỉ mới đạt tới Thiên Huyền nhị phẩm, không đáng nhắc đến! *(TND: Già đầu mà nông cạn a, cũng không xem người ta bao nhiêu tuổi đã đạt được mức ý, ắt hẳn phải có gì đó hơn người chứ)*

Đồng thời, trong lòng bọn họ cũng xác nhận sự thật, Long Thiên Tuyệt và mấy vị Đại hộ pháp đều không ở trong Lăng Thiên cung, nếu không, làm sao lại đến phiên một nữ nhân ra mặt gặp bọn họ chứ?

Dẫn theo các đệ tử đến nghênh địch, giờ phút này, trong lòng Vân

Khê đều là một mảnh vô cùng lo lắng. Vừa nãy để Hách Liên Tử Phong giải khai phong ấn của Cửu Chuyển Linh Châu cho nàng, huyền khí trong tứ chi bách hài đều bùng phát lưu động một vòng, tựa như sắp tăng vọt khắp cả người nàng, nhu cầu cấp bách là tìm kiếm một cơ hội đột phá để phát tiết giải sầu.

Cũng trong nháy mắt phong ấn được giải, huyền giai liền trực tiếp từ Thiên Huyền nhất phẩm nhảy lên đến nhị phẩm, hơn nữa tấn chức còn không có ý muốn dừng lại.

Nhưng, nàng hiện tại không có thời gian.

Long Thiên Thần đi theo bên người nàng, bằng vào sự thân quen lâu ngày mà nhận thức rõ ràng nhất, giờ phút này nàng giống như một ngọn núi lửa, không ngừng phun trào nham thạch cùng nhiệt lượng, tùy thời đều có khả năng kịch liệt bộc phát.

Nếu không phải cần chống đỡ cho nàng, hắn đã sớm lẩn mất thật xa.

Nhìn sườn mặt nghiêng nghiêng của nàng, mặc dù vẫn là một người, nhưng rất nhiều thứ cũng đã thay đổi trong vô hình. Đến tột cùng là cái gì thay đổi, hắn cũng không nói lên được.

Lúc này, Đoan Mộc Tĩnh đang ngủ say trong phòng không biết là mơ tới cái gì, khuôn mặt từ từ vặn vẹo lộ ra vẻ thống khổ. Trên trán nàng có một khe hẹp từ từ hé ra, màu lam u quang dần tràn ra giống như tia sáng đầu tiên bắn ra từ chân trời, chậm rãi mà lên.

Từ từ, khe hẹp càng lúc càng lớn, cuối cùng để lộ ra một con mắt màu lam.

“Đừng, dì Vân!”

Đoan Mộc Tĩnh đột nhiên thức tỉnh, một ít lam quang từ con mắt kia vẫn còn tỏa sáng, một cảnh tượng khắc sâu vào đầu cô bé. Cô thấy dì Vân cả người toàn máu, vẻ mặt hung dữ, kinh khủng đến ghê người...

“Dì Vân!” Cô bé vội vàng nhảy xuống giường, vội vàng chạy ra cửa phòng. Cô nhất định phải tận mắt nhìn thấy dì Vân, xác định dì còn đang bình yên vô sự!

“Tiểu Tĩnh, muội làm sao vậy?” Vân Tiểu Mặc xa xa bắt gặp cô bé đang chạy vội liền đuổi theo phía sau, tình cờ liếc thấy con mắt thứ ba trên trán, hắn cũng hút một hơi khí.

“Tiểu Mặc ca ca, dì Vân gặp nguy hiểm! Ta thấy dì Vân toàn thân đều là máu!”

“A? Đi theo ta, mẫu thân đang ở ngoài cửa nghênh địch!”

Vân Tiểu Mặc tuy là nghi ngờ, nhưng quan tâm an nguy của mẫu thân, thằng bé cũng muốn tự mình xác nhận mẫu thân có an toàn hay không. Cậu chạy mau mấy bước vọt lên, dắt tay Đoan Mộc Tĩnh, bước nhanh hướng bên ngoài cửa cung, theo sát phía sau còn có Tiểu Bạch.

Độc Cô Mưu ôm kiếm đứng ở dưới mái hiên xa xa, nhìn hai đứa bé vọt ra ngoài cửa, chân mày dưới nón che nhẹ chau lại. Lăng Thiên Cung đại địch lâm môn, Vân Khê lại không dùng hiệp nghị uy hiếp hắn xuất chiến đối phó Đoan Mộc gia mà chỉ nhờ hắn ở lại Lăng Thiên Cung chiếu cố hai đứa trẻ, từ đó có thể thấy được phẩm tính chân thật của nàng.

Có lẽ, từ trước là hắn nhìn sai, nàng cũng không ác liệt như đã biểu hiện.

Cất bước, đi cách một khoảng phía sau hai đứa bé, hắn không muốn tham dự vào phân tranh giữa Lăng Thiên Cung với thập đại gia tộc, nhưng nếu ai muốn động tới một sợi lông của hai đứa bé này, kiếm hắn tất nhiên không ngại rút khỏi vỏ đâu.

“Ngươi chính là nữ nhân của Long Thiên Tuyệt?” Lão giả được gọi là Huy trưởng lão hiển nhiên chính là người lãnh đạo, khinh miệt liếc xéo Vân Khê, bước lên phía trước một bước, khí tức trên người cũng theo đó khẽ biến đổi, phóng mạnh về phía Vân Khê.

Lão đây là đang cảnh cáo, cho nàng một cái cảnh cáo nho nhỏ. Cường giả như bọn họ, không phải hạng kiến hôi như nàng có thể động tới cũng như đắc tội.

“Mấy vị có gì chỉ giáo?” Dưới chân Vân Khê nhẹ chuyển một bước, có chút không yên, ánh mắt của nàng đạm mạc quét qua chỗ năm người đang đứng, dung nhan trước mặt nhìn như vô cùng dễ dàng, thật ra trong lòng đang căng thẳng, không thể không nói, dưới cường thế uy hiếp của năm cao thủ Thần huyền, nàng cảm thấy vô cùng áp lực.

Huy trưởng lão cúi đầu cười lạnh: “Tiểu nha đầu, thức thời thì mau lui ra, để chủ sự Lăng Thiên Cung đi ra nói chuyện cùng lão phu. Ta đây khinh thường việc lãng phí lời lẽ cùng nữ nhân!”

“Tiền bối chớ nên coi thường nữ nhân, ngài có tin một mình ta cũng có thể đánh bại ngài hay không?” Nàng gần như đã nhìn ra, Huy trưởng lão có phong thái của lãnh đạo nhất trong năm người bọn họ.

“Nói mà không biết xấu hổ! Chỉ bằng sức của ngươi hiện giờ, đến một quyền của lão phu cũng không ngăn nổi, lại dám cuồng vọng nói sẽ đánh bại ta? Lão phu khuyên ngươi tốt nhất biết điều một chút,

giao thần khí cùng Đoan Mộc Tĩnh ra, lão phu sẽ nể tình ngươi tuổi còn nhỏ chưa biết cao thấp, có lẽ còn có thể tha cho ngươi một mạng.”

“Không bằng thực hiện một cuộc tỷ thí công bình giữa chúng ta, song phương đưa ra một người tham gia. Nếu chúng ta thắng, mời năm vị lập tức rời khỏi Lăng Thiên Cung, nhưng nếu chúng ta thua, ta liền giao thần khí và người ra cho các vị.”

Đối phương có năm vị Thần huyền cao thủ, tùy tiện lấy một cũng có thể chống lại cả trăm. Nếu để hai bên chân chính xung đột, Lăng Thiên Cung nhất định sẽ máu chảy thành sông.

Hơn nữa phần lớn cao thủ Lăng Thiên cung đều đã đi cùng Long Thiên Tuyệt ra ngoài tìm người, chân chính có thể ngăn cản bọn họ, hiện giờ cũng chỉ có Hách Liên Tử Phong và Độc Cô Mưu, mà hai người bọn họ lại không thể dễ dàng xuất chiến được.

Nàng muốn bảo vệ người nhà, bảo vệ cơ nghiệp hắn cực khổ thành lập, chỉ còn cách được ăn cả ngã về không, buông tay đánh cược một lần như vậy!

Đem toàn bộ tiền cuộc đặt luôn vào cuộc tỷ thí một chọi một, thắng làm vua, thua làm giặc. Nàng cho là đáng giá!

Hơn nữa, cho dù thật sự thua thì sao chứ?

Lăng Thiên Cung là tà phái, thua không nhận, đấy cũng là đặc quyền của tà phái nha.

Bốn gã cao thủ còn lại nghe vậy, đồng loạt cất giọng cười to, chỉ một Thiên Huyền cao thủ mà cũng dám theo chân bọn họ đòi tỉ thí, thật đúng là kẻ gan to tày trời!

Huy trưởng lão cũng cười theo mấy tiếng dài, đến khi tầm mắt ông ta chạm tới khuyên tai trên tai trái của nàng, tiếng cười bắt đầu chậm lại rồi dừng hẳn, rõ ràng biểu lộ vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Khuyên tai kia làm sao có thể tương tự với thần khí mà bọn họ mất đến thế? Không thể nào a, nếu không phải huyết mạch chân chính thuần khiết của Đoan Mộc gia tộc, nhất định không thể sử dụng thần khí được. Nhưng, khuyên tai này tuy đã biến ảo hình dáng thì nét chữ cổ bên trên nó vẫn còn, lão vô cùng nghi ngờ rất có thể đấy chính là thần khí Đoan Mộc gia tộc bọn họ đã đánh mất.

Chú ý tới tầm mắt nghi ngờ của lão, Vân Khê đưa tay chạm vào vành tai mình. Thần khí có linh tính, một khi nhận chủ, sẽ căn cứ theo hình thể chủ nhân yêu thích mà tự biến đổi, cũng khó trách Huy trưởng lão không có thể nhận ra ngay từ đầu.

“Chẳng nhẽ tiền bối sợ thua, sợ đánh mất mặt mũi của Đoan Mộc gia tộc?”

“Chê cười! Ngươi đã muốn tìm chết, lão phu sẽ thành toàn cho ngươi!”

Huy trưởng lão phất phất tay, bốn người còn lại vội vàng lui về phía sau, trên mặt mỗi người bọn họ đều là hờ hững cùng miệt thị, căn bản đều không tin Vân Khê có thể thắng được Huy trưởng lão.

Long Thiên Thần vừa thấy Vân Khê sẽ phải xuất chiến, lo lắng tiến lên trước, nói nhỏ: “Đại tẩu, chớ vọng động! Đại ca chắc rất nhanh là có thể về gấp rồi, chúng ta không ngại trì hoãn thêm một chút.”

Vân Khê giơ tay lên nói: “Yên tâm, ta sẽ không thua!” Chỉ cần nàng không chết, nàng tuyệt không chịu thua!

“Đại tẩu!” Long Thiên Thần không biết nàng rốt cuộc lấy tự tin từ đâu nữa, nhìn nàng kiên trì như vậy cũng không thể làm gì khác hơn là từ từ lui ra.

“Tiền bối, nếu là tỷ thí, chúng ta cũng phải định ra luật. Trong vòng trăm chiêu phân ra thắng bại, bên nào nhận thua trước mới coi là bên thua cuộc.” Vân Khê không nhanh không chậm nói.

Huy trưởng lão cuồng tứ cười lạnh: “Trăm chiêu? Đối phó ngươi, ba chiêu là đủ!”

Rút cuộc cũng chờ được một câu này của ông ta!

Nếu thật sự đấu trăm chiêu, nàng sợ rằng mình không biết đã chết bao nhiêu lần dưới tay lão nữa, nhưng chẳng qua là ba chiêu, ít nhất nàng cũng có năm phần nắm chặt. Chết, hoặc là không chết, đây chính là năm phần thắng.

“Vậy nếu sau ba chiêu ta vẫn không thua?”

“Trong vòng ba chiêu, lão phu nếu không thể đánh bại ngươi, liền xem như ngươi thắng!” Huy trưởng lão lời nói ra rất có khí phách.

“Thống khoái!” Vân Khê liếm liếm môi, nói, “Để có quyết định công bằng hợp lý, tại hạ muốn thỉnh một người tới làm bình phán, không biết tiền bối có ý kiến gì không?”

“Người nào?” Huy trưởng lão vừa buông lời liền bị một tiếng rống dài hù dọa, một bóng lớn từ trên bầu trời dần dần hạ xuống

Một đôi cánh lớn, che khuất cả tầng mây giữa bầu trời. Phía trên Côn Bằng rõ ràng đứng vững một người, hắn đón gió mà đứng, tử y ngạo

diễm, không nói tiếng nào, chẳng qua chỉ là lặng yên ôm quyền hướng mấy người phía dưới.

“Hách Liên Tử Phong? Tại sao hắn lại ở chỗ này?”

“Côn Bằng! Hách Liên Tử Phong lại sở hữu Côn Bằng, khó trách thực lực hắn lại cường thịnh như thế!”

“Hắn sẽ không cùng tiểu nha đầu kia là một phe chứ?”

“Không thể nào! Ai cũng biết hắn và Long Thiên Tuyệt là tử địch, nói không chừng cũng là tìm đến Long Thiên Tuyệt trả thù.”

Hách Liên Tử Phong không thích hợp để tham dự tranh đấu giữa Lăng Thiên Cung với thập đại gia tộc, làm bình phán thì lại là người tốt nhất để chọn. Có hắn ở đây, người của Đoan Mộc gia sẽ không dám tùy tiện đổi ý. Vân Khê từ giữa không trung thu hồi tầm mắt, nói với Huy trưởng lão: “Tiền bối, để Hách Liên công tử tới làm bình phán, ông sẽ không có ý kiến gì chứ?”

“Hách Liên công tử, lão phu tất nhiên tin tưởng.”

Từ trong lời nói của đám người Huy trưởng lão liền có thể thấy được uy tín của Hách Liên Tử Phong trong thập đại gia tộc, ngay cả bọn họ mấy vị thái thượng trưởng lão bế quan trong gia tộc cũng phải cho hắn một phần mặt mũi.

Mọi người từ từ thối lui, đem một khoảng trăm bước để lại cho hai người trong vòng chiến kia.

Huy trưởng lão từ từ rút kiếm, đó là một thanh Thuần Ngọc Kiếm, không phải là kim loại, nhưng lại toát ra hào quang, hoa sáng lóng lánh.

“Bảo kiếm của ta cũng đã lâu không được uống máu người rồi, hôm nay liền để cho nó ăn mặn một chút cũng tốt, ngươi nhất định phải cẩn thận chống đỡ đấy!”

Lão lạnh lùng cười một tiếng, cố mượn khí thế của Ngọc kiếm mà tạo áp lực cho Vân Khê. Để cho ông, một Thần huyền cao thủ, tỷ thí với một sơ giai Thiên Huyền cao thủ, thật sự có chút hạ thấp, nếu đối phương có thể thức thời, không chiến mà nhận thua, đối với ông mà nói mới có cảm giác thành tựu.

Vân Khê lạnh lùng nhìn ông ta, khóe môi cười nhạt, cũng từ từ rút ra Trảm Lãng Kiếm. Chỉ một thoáng, vô số quang huy tụ lại, so với Ngọc Kiếm lại càng thêm hiển hách.

Thượng cổ Bảo kiếm, một kiếm xuất đầu, vạn kiếm thần phục!

Ngọc kiếm trong tay Huy trưởng lão bắt đầu run rẩy. Ánh mắt lão chuyển thành kinh nghi, từ từ lộ ra vẻ tham lam: “Thượng cổ Bảo kiếm?! Kiếm tốt như vậy lại rơi vào tay ngươi, thật sự đáng tiếc. Hôm nay lão phu liền thay ngươi thu kiếm!”

Lời lẽ âm tiết cứng rắn vừa dứt, ngọc kiếm trong tay tựa như xé gió trảm sóng bổ tới Vân Khê, không có bất kì đường nét hoa mỹ nào cả, chỉ là một kiếm trực tiếp nhất chém tới mà thôi.

Đối với cao thủ như thế mà nói, kiếm chiêu hoa mỹ ngược lại là dư thừa, bàn về tốc độ, bàn về sức mạnh, chỉ một cao thủ Thiên Huyền sơ giai, nhất định không thể tránh thoát một kiếm này.

“Huyền Dực!”

Vân Khê kinh hãi với tốc độ cùng sức mạnh của ông ta, trước tiên gọi

Huyền Dực ra, mà mình thì lập tức lui về phía sau. Tốc độ lùi lại đã rất nhanh, song kiếm khí vẫn mãnh liệt đánh tới, va chạm khiến huyết nhục cả người nàng đều kịch liệt run rẩy.

“Rống~!”

Huyền Dực gào thét nghênh khó lao lên, ngăn trở hơn phân nửa lực công kích cho nàng, thân thể cứng rắn nặng nề đập vào Ngọc kiếm, âm thanh vang lên tiếng ken két như hai lưỡi mác đánh nhau, bắn ta tia lửa.

“Là Huyền Long?! Nàng ta lại có Huyền Long thủ hộ?! Khó trách có thể lớn lối cuồng vọng khiêu chiến với Huy trưởng lão như thế.”

“Vô dụng! Cho dù có Huyền Long, nàng ta cũng đánh không lại Huy trưởng lão.”

Vân Khê tăng tốc bay ngược, sóng khí trong cơ thể sôi trào, thân ảnh của nàng bỗng dưng biến mất.

Huy trưởng lão đang kinh dị trước việc Huyền Long đột nhiên xuất hiện, lúc này lại thấy nàng biến mất trong hư không, lão bắt đầu cẩn thận, cũng không dám khinh địch nữa.

“Kết giới!” Trong miệng ông rống to một tiếng, huyền khí vây quanh người trong nháy mắt tăng vọt, chỉ một khoảnh khắc, cả khoảng đất rộng trăm bước đã ngưng kết thành một kết giới không người nào có thể đột phá, đem Vân Khê cùng Huyền Dực bao phủ toàn bộ ở bên trong.

Huyền Dực vung vẩy cái đuôi, muốn đánh bại kết giới, đáng tiếc đã chậm một bước. Một khi đã bị nhốt hoàn toàn trong kết giới, thực lực cũng theo đó kịch liệt giảm xuống, rất nhiều sức mạnh bị ngăn trở,

không cách nào thi triển thành công. Giống như là Tôn Ngộ Không ở dưới Ngũ chỉ sơn, cho dù hắn bay nhảy như thế nào cũng không thể chạy thoát được bàn tay Phật Như Lai.

Tình trạng của Vân Khê so với Huyền Dực lại càng thêm hỏng bét, một thân Thiên Huyền thực lực vào trong kết giới căn bản không có tí triển vọng để phát huy nào hết. May mà Na Di thuật của nàng không bị kết giới này bó buộc.

Sau khi nàng từ giữa không trung bỗng dưng biến mất, một khắc sau liền lặng yên không tiếng động xuất hiện ở phía sau Huy trưởng lão, trường kiếm trong tay quyết đoán đâm ra, cũng là vào giờ khắc này, kết giới tạo thành, trì hoãn tốc độ đường kiếm của nàng.

Huy trưởng lão đột nhiên xoay người lại, Ngọc kiếm cũng theo sát mà tới, không khí lại một lần nữa vặn vẹo, kiếm khí bắn ra giống như lướt gió vượt sóng, hướng thẳng tới cánh tay Vân Khê.

Không khí chung quanh hơi chút biến hóa, Vân Khê liền nhận ra không ổn, thu hồi kiếm, lui thân, ngưng tụ tinh thần, *Na Di* —— đủ mọi hành động đều hoàn thành trong cùng một phản ứng.

“Phập—”

Ở thời khắc Vân Khê biến mất kia, cánh tay của nàng vẫn trúng một kiếm.

Một luồng máu nóng bắn ra giữa không trung.

Người lại mất tung mất tích.

“Đây rốt cuộc là loại công phu gì? Sao có thể quỷ dị như thế?” Huy trưởng lão cầm kiếm quét một vòng khắp cả kết giới cũng không thấy

thân ảnh của nàng? Ngay cả Huyền Long cũng hư không tiêu thất theo đó.

Long Thiên Thần khẽ nhếch miệng, tràn đầy kinh ngạc, đây chính là Na Di thuật đại tẩu luyện lúc trước sao? Có thể dùng để chạy trốn trong lúc chiến đấu, quả nhiên là vô cùng hữu dụng!

Ánh mắt Hách Liên Tử Phong từ từ trở nên thâm thúy, dần nhiễm một tầng sương mù, nàng rốt cuộc còn che giấu bao nhiêu bí mật với hắn đây? Không vội, hắn vẫn còn rất nhiều thời gian để từ từ hiểu rõ nàng...

Các đệ tử Lăng Thiên Cung thấy vậy cũng vô cùng ngạc nhiên, công phu của phu nhân quá mức quỷ dị, một người sống sờ sờ cứ như vậy mà hư không tiêu thất a. Nàng rốt cuộc đã đi nơi nào, có phải một mình chạy trước rồi hay không?

“Người đi đâu rồi?”

“Người không thấy, còn tỷ thí thế nào?”

“Nàng ta sẽ không phải là sợ quá cho nên chạy trốn chứ? Ha ha ha —— ta thấy nàng ta bị thương không nhẹ, có lẽ trốn đi đâu dưỡng thương mất rồi.”

Bốn gã cao thủ còn lại nghênh ngang cười lớn, chỉ có một mình Huy trưởng lão lại không hề cười, lão tập trung tinh thần chú ý đến từng nhịp biến hóa hơi thở bên trong kết giới. Ông vẫn mơ hồ có loại cảm giác nàng ta chưa có rời đi, chỉ đang ẩn thân chung quanh mà chờ cơ hội cho ông một kích trí mạng.

Ở ngay phía sau, ông đã ngửi thấy được mùi máu tươi nhàn nhạt trong không khí, rất tốt, nàng có lẽ giấu mình rất bí ẩn, nhưng chính

máu trên miệng vết thương đã bán đứng nàng. Ánh sang lạnh khẽ hiện, Ngọc kiếm chém xuống nhanh như thiểm điện, tiếng gió bi thương lại kèm theo sát khí bén nhọn, tựa như thanh âm quỷ lệ.

“Phốc!” Giữa không trung, dòng máu phóng ra, nở rộ như hoa thuốc phiện, trong hư không từ từ lộ ra một thân ảnh, đóa đóa trắng như tuyết, không phải ai khác, chính là Vân Khê vừa biến mất lúc trước.

Vốn định đánh lén từ sau lưng, không ngờ bị lão phát hiện ra, cúi đầu nhìn Ngọc kiếm xuyên thấu đầu vai nàng, Vân Khê phun ra một ngụm máu tươi lớn trong miệng.

Kiếm vừa tới, Huy trưởng lão liền đánh một chưởng theo sát phía sau. Chưởng phong mang theo kình phong bức toàn bộ máu tươi còn trong miệng nàng chạy ngược trở lại.

Vân Khê vừa khẽ nghiêng đầu, máu tươi liền chảy xuống từ tai trái. Trước ngực trúng một chưởng, Ngọc kiếm trên vai bắn ra, cả người nàng bay ngược lại đập vào kết giới, thuận thế trượt xuống.

“Đại tẩu!!”

“Phu nhân!!”

Mọi người vô cùng sợ hãi.

“Dì Vân!!!”

“Mẫu thân!!!”

Đoan Mộc Tĩnh cùng Vân Tiểu Mặc vừa vặn chạy tới hiện trường đã thấy một màn như vậy. Lời tiên đoán trong đầu Đoan Mộc Tĩnh cuối cùng cũng trở thành sự thật, cô hoảng sợ che miệng nhỏ, con mắt

thứ ba trên trán lại phát tán ra ánh sáng u lam lần nữa.

Trường kiếm, bạch y nhiễm máu, hào quang vạn trượng –

Nàng bỗng nhiên mở to hai mắt, hoảng sợ nơi đáy mắt từ từ biến mất, thay vào đó là một loại nghi ngờ khó tả cùng mong đợi. Cô lại vừa xem được một lời tiên đoán sao?

Dì Vân sẽ không có việc gì thật chứ?

Vân Tiểu Mặc vội vàng gấp gáp không thèm suy nghĩ mà nhào tới chỗ mẫu thân, Độc Cô Mưu ở bên cạnh nhanh tay lẹ mắt, vững vàng bắt lấy giữ chặt cậu trong ngực.

“Buông! Ta muốn đi cứu mẫu thân! Mẫu thân nàng bị thương rồi!”

“Đừng ồn! Nàng sẽ không sao.” Thanh âm Độc Cô Mưu cứng còng nói ra cả câu nghiêm chỉnh.

“Tiểu Mặc ca ca, dì Vân không có việc gì đâu.” Đoan Mộc Tĩnh quay đầu nhìn cậu, con mắt u lam hiện lên ánh sáng kỳ dị.

Vân Tiểu Mặc vừa vặn thu hết lam quang kia vào đáy mắt, một cỗ tín nhiệm không khỏi nhảy ra trong đầu cậu, cũng làm cho tâm can đang lo lắng dần bình tĩnh trở lại. Mẫu thân, sẽ không có việc gì!

Độc Cô Mưu nhìn trừng trừng con mắt thứ ba trên trán Đoan Mộc Tĩnh, ngoại trừ kinh ngạc thì sững sờ, tâm tình còn có chút phức tạp.

“Nha đầu, đã qua hai chiêu, ngươi có nhận thua hay không?” Huy trưởng lão nâng trường kiếm chỉ hướng ngực Vân Khê, lạnh lùng nhếch môi, giờ phút này ông đã vào thế, chỉ cần, ông hoàn toàn có thể một kiếm kết liễu nàng ta.

Hách Liên Tử Phong đứng trên cao, quả đấm dưới ống tay áo nắm chặt, do dự không biết đến tột cùng có cần xuất thủ hay không.

“Vân tiểu thư, nếu ngươi nhận thua bây giờ, tin tưởng Huy trưởng lão tuyệt đối sẽ không lợi dụng lúc người ta khó khăn.” Hắn trầm thấp lên tiếng, muốn khuyên nàng buông tha đi. Nàng không có cần thiết vì bảo vệ Lăng Thiên Cung, bảo vệ một hài tử, mà mạo hiểm bỏ qua cả tính mạng của mình.

“Ha ha ha... Nể mặt Hách Liên công tử đã lên tiếng, lão phu có thể không giết ngươi, chỉ cần ngươi thừa nhận mình đã thua là được.” Huy trưởng lão cuốn lòng bàn tay, đem Trảm Lãng kiếm của Vân Khê thu vào trong tay mình, đắc ý cười to. Hiện tại ông đã nắm chắc phần thắng, quyết định dựng lên phong thái trưởng bối không so đo với nàng.

Chiếm được Thượng cổ Bảo kiếm coi như là đại thu hoạch rồi! Giữ lại tánh mạng của nàng ta, còn có chỗ khác để dùng.

Vân Khê té trên mặt đất, vết thương nơi đầu vai còn đang không ngừng rỉ máu. Bạch y trên người nàng sớm đã bị nhuộm đỏ, gương mặt, bên tai, trên cổ, cả người đều lốm đốm vết máu, thật giống như đắm chìm bên trong biển máu.

“Nhận thua? Trong từ điển của ta chưa từng có hai chữ này.” Nàng lạnh lùng cười, máu theo gương mặt trượt đến chiếc khuyên trên tai trái, hào quang lưu chuyển, khuyên tai bạc bắt đầu tham lam nuốt vào toàn bộ máu nàng.

Vân Khê đột nhiên cả người run lên, cảm giác giống như bị điện giật, từ tai xuyên thấu đến thần kinh, truyền đến tất cả các nơi trên thân thể. Hai đầu lông mày nhất thời tỉnh ngộ, phương pháp khởi động

thần khí nàng đã phải đau khổ suy nghĩ, thì ra lại là thế này.

Sắc mặt trắng bệch từ từ chuyển sang hồng nhuận, huyền khí trong người vốn đã phình lên, giờ lại một lần nữa tăng vọt.

Kết giới hình cầu quanh người nàng từ từ mở rộng, Ngọc kiếm rung động ầm ỹ phát ra chiến ý.

Huy trưởng lão rút lui một bước, kinh ngạc nhìn Vân Khê cả người là máu trước mặt, lực lượng kinh người kia khiến ông ta cũng phải rung động.

Thiên Huyền tam phẩm…. Thiên Huyền tứ phẩm!

Điên rồi, cái thế giới này điên rồi!

Trong thời gian thật ngắn, Huyền giai Vân Khê liền nhảy vọt thăng tới Thiên Huyền tứ phẩm. Nàng rõ ràng cảm giác được, sức mạnh bàng bạc kia tới từ tai trái nàng.

“Uống! Ăn thật no quá đi!” Thanh âm kỳ quái không khỏi lần nữa xuất hiện trong đầu Vân Khê.

Vân Khê đột nhiên tỉnh ngộ, a, đây nhất định chính là linh khí của thần khí. Nàng chống hai tay, thân hình nhảy dựng lên một cái, bạch y nhuốm màu máu nghiêm nghị tung bay giữa không trung. Ánh mắt lạnh lùng từ từ quét về phía ngũ đại cao thủ của Đoan Mộc gia, thanh âm lạnh như băng từ trong miệng nàng dằng dặc phun ra: “Giết bọn họ! Động tới người của ta, tất phải chết!”

Ầm—!!!

Chỉ một thoáng, hào quang tỏa sáng vạn trượng!

Phong vân biến sắc!

Cả Lăng Thiên Cung đều được bao phủ trong vô biên vô hạn quang mang, vạn vật hỗn độn.

Côn Bằng đứng mũi chịu sào, vội vàng rống lớn, bổ nhào giương cánh thoát đi.

Cách Lăng Thiên Cung không tới một dặm, Long Thiên Tuyệt đang dẫn người vội vã trở về, chợt nghe được một tiếng ầm ầm nổ vang. Ngửa đầu nhìn, tia sáng vạn trượng giữa tinh không phía trên Lăng Thiên Cung không khỏi làm chói mắt mọi người.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Đó là… Đó là sức mạnh thần khí!” Một lão nhân áo vải bên người hắn lớn tiếng kinh hô.

“Thần khí? Khê Nhi!” Sắc mặt Long Thiên Tuyệt kinh biến, chỉ trong phút chốc liền tung người nhảy dựng lên, tựa như một luồng khói đen phiêu hướng Lăng Thiên Cung.

“Băng hộ pháp, Long đại ca sao vậy?” Một thanh âm dịu dàng tinh tế vang lên, chính là Thượng Quan Như Nhi được đám người Long Thiên Tuyệt một lần nữa cứu về từ trong tay Thượng Quan gia tộc.

Băng hộ pháp lạnh lùng lắc đầu, lặng im không nói.

“Băng hộ pháp, chúng ta mau về Cung!” Viêm hộ pháp dứt lời liền quay đầu vừa thi lễ với lão nhân áo vải vừa nói: “Đoan Mộc tiền bối, chúng ta đi trước một bước, thứ lỗi.”

“Lão phu đi cùng các ngươi luôn!” Lão nhân áo vai vung mạnh hai tay, lao vút đi như chim ưng bay lượn phía chân trời, rõ ràng vừa rồi người còn tại chỗ này, trong nháy mắt đã biến mất ở cuối cánh rừng.

Ba người Viêm hộ pháp, Băng hộ pháp cùng Vân hộ pháp cũng không dám chậm trễ, theo sát chạy nhanh hướng Lăng Thiên Cung.

“Khê Nhi! Khê Nhi!”

Long Thiên Tuyệt chạy tựa như sắp phát điên, một mạch cho đến phụ cận hiện trường tỷ võ. Đôi chân mạnh mẽ dừng lại, hô hấp một trận ngưng trệ, làm sao cũng không tiến lên trước nổi nửa bước.

Nhìn lại một cái, trên mặt đất nằm ngổn ngang đầy người, có đệ tử Lăng Thiên Cung, cũng có cao thủ Đoan Mộc gia.

Toàn bộ mọi người đều ở chỗ này, một cũng không thiếu, không đúng, thiếu một, đó chính là Hách Liên Tử Phong đứng trên Côn Bằng đã bị cuốn đi.

“Khê Nhi? Khê Nhi? Nàng ở đâu?!!!” Ý niệm đầu tiên trong đầu Long Thiên Tuyệt thoáng hiện lên, không phải đông đảo thủ hạ của hắn có phải đã bỏ mạng rồi hay không, cũng không nghĩ đến thân đệ đệ, con ruột có bình yên vô sự hay không, điều duy nhất nghĩ đến, đúng là người trong lòng hắn yêu nhất.

Cát bụi tung bay, lá rụng che lấp đại bộ phận thân người, sắc mặt Long Thiên Tuyệt luân phiên thay đổi, hàng loạt những loại cảm xúc phức tạp quanh quẩn trong đầu, tự trách, đau lòng, sợ hãi —— Đáng lẽ hắn nên sớm trở về một chút, không nên để nàng một mình ở lại Lăng Thiên Cung, thời điểm nàng gặp nguy hiểm, hắn đáng lẽ nên là người đầu tiên chạy như bay đến bên cạnh nàng, bảo vệ nàng, che chở cho nàng!

Hắn sợ, sợ vạn nhất mất đi nàng, hắn nên đối mặt như thế nào?

“Khê Nhi, nàng rốt cuộc đang ở đâu?!”

Bạch y, bạch y nhuộm đầy máu, còn có khuyên bạc... Hắn lập tức ngồi chồm hổm xuống bên cạnh một thân thể, bụi đất cùng lá rụng che khuất hơn phân nửa khuôn mặt nàng. Hắn thấy không rõ mặt của nàng, chỉ dựa vào quần áo cùng đồ trang sức mà đoán được thân phận nàng.

Không sai, chính là nàng!

Máu huyết cả người trong khoảnh khắc đều như đóng băng.

Một nam nhân, gặp bất kì chuyện gì cũng bình ổn vững vàng như bàn thạch, hỉ nộ không lộ, vào giờ khắc này hoàn toàn hỏng mất, yếu ớt, thống khổ, tự trách, mờ mịt ——

Hắn quỳ một gối xuống bên người nàng, run rẩy nhẹ nhàng đưa tay về phía nàng, khoảng cách chỉ cách một tấc nữa thôi, tay của hắn cũng là vĩnh cửu bị định trụ, không dám tiến thêm nữa. Bạch y nàng mặc, tất cả đều là vết máu, cổ, gương mặt, cánh tay, mỗi một chỗ đều nhiễm đậm một mảnh huyết sắc, nhìn thấy mà giật mình.

“Khê Nhi, nàng không thể chết được!” Huyết lệ nóng hổi vòng vo nơi khóe mắt, đã bao nhiêu năm, từ khi hắn có thể hiểu chuyện tới nay, chưa từng rơi xuống quá nửa giọt nước mắt, mà giờ khắc này, hắn kìm lòng không nổi.

“Phốc!” Cấp hỏa công tâm, trong miệng hắn phún ra một ngụm máu ấm nóng, thấm đẫm thêm trên bạch y, sắc đỏ càng nồng đậm hơn trước.

“Tôn chủ!!!”

Ba người Băng hộ pháp, Viêm hộ pháp cùng Vân hộ pháp chạy tới vừa vặn thấy một màn này đều sợ ngây người.

Một đầu cánh rừng khác, Hách Liên Tử Phong vội vàng trở lại, trận khí tức vừa rồi thực sự quá mãnh liệt, hắn và Côn Bằng đều bị bắn văng ra xa, choáng váng một lúc lâu. Vừa thanh tỉnh, hắn liền vội vàng tìm đường quay về, muốn xem thử trạng huống bên này đến tột cùng như thế nào. Đến khi thấy Long Thiên Tuyệt rơi lệ phun huyết, cước bộ hắn cũng sững sờ dừng lại theo đó. Chẳng lẽ... Không thể nào, chuyện này không thể xảy ra! Nàng tuyệt không có việc gì!

Sức lực bên trong thân thể đột nhiên giống như bị rút đi hơn phân nửa, dưới chân lảo đảo, cả người hắn trống rỗng mềm oặt ngã dựa vào một gốc cây.

Hốc mắt hiện lên sương mù dày đặc, từng cái từng cái toàn bộ phần trí nhớ gắn liền với Vân Khê thoáng hiện ở trước mắt. Loạt ký ức tốt đẹp ấy chính là bảo vật ấm áp, trân quý nhất trong sinh mệnh hắn.

Mà bây giờ, tất cả đều dần dần rời xa hắn.

Hắn chợt hiểu ra, thì ra hắn vẫn hằng ước muốn phần ấm áp kia, mà thực sự, nàng chính là nguồn sáng tỏa ra ấm áp cho hắn.

Hắn bỗng nhiên hối hận, nếu cho hắn thêm một lần cơ hội, hắn nhất định sẽ ngăn cản nàng, thay nàng xuất chiến. Hắn mới không thèm để ý việc thân phận địa vị trong thập đại gia tộc sẽ bị ảnh hưởng hay không, chỉ cần nàng bình an vô sự, cho dù để hắn trả giá nhiều hơn nữa hắn cũng nguyện ý.

Đoan Mộc Hùng kiểm tra một loại với mấy tên cao thủ Đoan Mộc gia, phát hiện toàn bộ bọn họ đã tắt thở, chính là bị kiếm nhọn xuyên tim mà chết. Ánh mắt ông kinh dị liếc về mấy phía khác, trên mặt nổi lên một mạt nghi ngờ. Đây tuyệt đối không thể chỉ do thần khí tạo thành, giết chết năm vị thái thượng trưởng lão, là do người khác!

Sẽ là ai chứ?

Ánh mắt quét trọn một vòng, rất nhanh phát hiện hai hài tử được một hắc y nhân che chở dưới thân, ông cất bước hướng hai đứa nhỏ đi tới.

“Tiểu Tĩnh, ta là gia gia đây!”

Đoan Mộc Hùng từ bên dưới Độc Cô Mưu tìm được tôn nữ của mình, so với Long Thiên Tuyệt, ông còn lý trí nhiều lắm, ngay lập tức dò xét hơi thở cháu gái liền biết cô không có chuyện gì, chỉ là bị dòng khí tức quá cường đại đánh ngất, tạm thời hôn mê.

Đoan Mộc Hùng có thể gặp được tôn nữ của mình, nước mắt nhất thời tuôn đầy mặt, muốn đưa tay ôm cháu mới phát hiện tay nhỏ bé của cô đang nắm thật chặt một… một tay nhỏ khác. Ánh mắt của ông chếch đi, rơi vào trên người thằng bé trai bên cạnh, thuận tiện kiểm tra hơi thở của cậu luôn. May mắn, cũng là tạm thời hôn mê.

Ông ôm chặt cháu gái, tâm tình phá lệ vô cùng kích động, không nguyện ý buông lỏng ra một chút nào hết.

Long Thiên Tuyệt đưa tay nâng người Vân Khê lên, đem thân thể nàng ôm thật chặt. Lệ nóng ức chế không được liền mặc nhiên chảy xuống, từng giọt rơi trên gương mặt nàng hiện tại đầy đất và máu, từ từ gột rửa.

“Khê Nhi, sao nàng có thể bỏ lại ta một mình chứ? Không bằng cũng dẫn ta đi đi—” Hắn thấp giọng thủ thỉ, thanh âm rõ ràng mang theo run rẩy. Cõi lòng tựa như vỡ vụn thành ngàn vạn mảnh. Một thân ngạo khí cùng thần thái đột nhiên hoàn toàn biến mất.

“Đi nơi nào?”

“Bất kể đi nơi nào đều được, chỉ cần là nơi có nàng, đấy chính là nơi có ta.”

Long Thiên Tuyệt bật thốt lên, bỗng nhiên giật mình bừng tỉnh, thanh âm mới vừa rồi kia.....

Cúi đầu nhìn lại, người trong ngực khe khẽ nâng mi, từ từ mở mắt.

“Khê Nhi, nàng không chết! Không, là ta đáng chết! Ta không bảo vệ tốt nàng!”

“Người đâu, nhanh đi tìm đại phu! Đem tất cả đại phu quanh đây toàn bộ tìm về cho ta!”

Nhìn hắn kích động gầm thét, Vân Khê vô lực cười khẽ. Trên thực tế, nàng hoàn toàn không có gì đáng ngại, chỉ là do mất máu quá nhiều mới ngất đi. Lúc trước trúng hai kiếm đã chảy không ít máu, sau lại bị thần khí điên cuồng hấp thụ, cho nên mới dẫn đến tình trạng mất máu quá nhiều mà hôn mê như thế.

May mắn chính là, lúc trước nàng rơi vào hôn mê đã quyết đoán giết chết ngũ đại cao thủ của Đoan Mộc gia, diệt trừ tận gốc!

Trong mơ hồ nghe được giọng hắn gọi, nàng mới sửng sốt cố gượng tỉnh lại. Thì ra, cõi đời này thật sự có người nguyện ý cùng nàng sinh tử tùy tướng, bất ly bất khí. Cả đời này của nàng không sống uổng

phí!

Đưa tay xoa khóe môi hắn, nhìn nơi đó còn lưu lại dấu vết hắn nôn ra máu, hốc mắt nàng dần nóng lên, thanh âm khàn khàn nói: “Thiên Tuyệt, cuộc đời này chỉ nguyện cùng chàng, chấp tử tay cùng tử giai lão.” *(Nắm tay nhau, cùng nhau đến già)*

Nồng đậm tình cảm giống như thủy triều tràn vào, đôi mắt đen láy của Long Thiên Tuyệt lóe sáng như bảo ngọc, là mừng như điên, là cảm động, lại càng là hưng phấn.

Hắn vững vàng nắm tay nhỏ bé của nàng, dán bên gò má, giọng nói từ tính trầm trầm vang lên: “Sinh tử tùy tướng, bất ly bất khí!”

Hai người thật chặt ôm nhau, giữa thiên địa chỉ còn mình ta với ngươi.

Quyển 3 - Chương 21: Bằng hữu, người thân tụ họp

“Tiểu Tả, từ nay về sau ngươi kêu Tiểu Tả đi.”

“Chủ nhân, thực lực của ngài thật yếu! Với tình trạng hiện tại của ngài bây giờ, mỗi một lần sử dụng ta, thì phải tĩnh dưỡng một ngày, nếu không, vô cùng có khả năng sẽ mất máu mà chết.”

“Ngạch...”

Cư nhiên bị thần khí khí linh xem thường.

Vân Khê tỉnh lại trong mông lung, mơ hồ cảm giác chính mình cùng thần khí tiến hành trao đổi một hồi, cuối cùng kết quả chính là, nàng bị xem thường.

“Phụ thân mau nhìn! Lông mi mẫu thân động kìa.” Là giọng nói của con trai nàng!

Vân Khê từ từ mở mắt, đập vào mắt nàng đầu tiên là hai khuôn mặt gần sát mặt nàng, một lớn một nhỏ, ngũ quan như một khuôn mẫu khắc ra, một cái phong thần tuấn lãng, tựa như thiên thần, một cái tinh khiết đáng yêu, như tiên đồng hạ phàm. Mở mắt ra liền nhìn thấy người thân nhất của nàng cùng người yêu thương nhất, như có dòng nước ấm len lỏi khắp tứ chi, khóe môi nàng nhẹ nhàng nhếch lên, nở ra một nụ cười nhợt nhạt.

“Thật tốt quá, mẫu thân rốt cục cũng tỉnh.” Vân Tiểu Mặc nguyên bản là ghé vào bên cạnh thân thể của nàng, thấy nàng tỉnh lại, cái tay nhỏ

bé ôm cổ của nàng, tươi cười ngọt ngào.

Tay Vân Khê rút từ trong ổ chăn ra, nhẹ nhàng vuốt ve thân hình nhỏ bé của nhi tử, tầm mắt lướt qua hắn, nhìn về Long Thiên Tuyệt đứng phía sau hắn đang dùng ánh mắt sáng quắc nhìn nàng.

Ánh mắt hắn chớp động, có một loại tình cảm không nói lên lời đang bùng nổ.

Cổ hắn cao thấp chuyển động.

Ngay sau đó, hắn đem hai mẹ con kéo vào lồng ngực rộng lớn của mình.

Gắt gao ôm lấy, sợ đột nhiên họ sẽ biến mất không thấy.

“Khê Nhi ”

“Ân.” Không cẩn thận khẽ động miệng vết thương, Vân Khê nhịn không được nhẹ ngâm một tiếng.

“Làm sao vậy?” Long Thiên Tuyệt buông lỏng nàng ra, khẩn trương nhìn nàng.

“Không có việc gì!” Vân Khê lắc đầu, tham luyến cái ôm ấp ấm áp cùng mạnh mẽ của hắn, nàng chịu đựng đau, cong môi nói, “Ôm ta! Chúng ta người một nhà cứ như vậy gắt gao ôm một chỗ, ai cũng không rời khỏi ai.”

Long Thiên Tuyệt lại hãm chặt hai tay, đem hai mẹ con ôm vào trong lòng không có một kẻ hở, người một nhà ai cũng không rời khỏi ai! Chỉ cần có hai mẫu tử nàng, hết thảy đều trở nên không quan trọng, hai mẫu tử nàng mới là hạnh phúc của hắn.

“Phụ thân, con không thở nổi ah.” Bị kẹp ở giữa, giọng nhỏ bé của Vân Tiểu Mặc vang lên, đánh vỡ tình huống hiếm khi ấm áp như bây giờ.

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt hai người nhìn nhau cười, Long Thiên Tuyệt lập tức đem nhi tử từ giữa hai người xách ra ngoài, ném đến một bên, sau đó tiếp tục ôm người yêu, chân chính hưởng thụ thế giới của hai người.

“Phụ thân bất công!” Vân Tiểu Mặc chu một cái cái miệng nhỏ nhắn, tỏ vẻ kháng nghị.

Hai người không nhìn, tiếp tục vành tai và tóc mai chạm vào nhau, tình chàng ý thiếp.

“Mẫu thân cũng bất công!” Vân Tiểu Mặc thấy mình vẫn không được quan tâm, tiếp tục kháng nghị.

Hai người tiếp tục không nhìn.

“Ô ô…, Tiểu Mặc nhất định không phải là con ruột của hai người, hai người đều không quan tâm Tiểu Mặc, không thương Tiểu Mặc.” Tiểu Mặc cải biến chính sách, hai tay nhỏ bé xoa xoa đôi mắt, bắt đầu giả khóc làm nũng.

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt hai người không nói gì nhìn nhau liếc mắt một cái, đây là nhi tử ai sinh ah, đúng là đứa con không lương tâm, cư nhiên hoài nghi bọn họ không phải là cha mẹ ruột của mình?

“Chàng sinh nhi tử thật tốt ah.” Vân Khê ném cho Long Thiên Tuyệt một ánh mắt xem thường.

Long Thiên Tuyệt cười tủm tỉm nói “Là công lao của phu nhân, vi phu không dám kể công ”

Vân Khê cười rạng rỡ, nói với hắn một câu: “Vậy công lao tiếp theo, liền chia cho nam nhân khác đi.”

Long Thiên Tuyệt khóe miệng nhếch lên, trả lời một cách vô sỉ: “Điều này làm sao được? Phu nhân là người cống hiến sức lực, nên vi phu có vượt lửa băng sông, cũng không chối từ.”

“Tiểu Mặc cũng có thể vì mẫu thân vượt lửa băng sông, không chối từ.” Vân Tiểu Mặc buông xuống đôi tay nhỏ, khuôn mặt tươi cười tiến về phía hai người.

Long Thiên Tuyệt hí mắt nhìn xuống, quát lớn nói: “Chờ một bên đi! Đây là chuyện của đại nhân, con xem náo nhiệt cái gì?”

Vân Tiểu Mặc vẫn kiên trì, không phục nói: “Con sốt ruột ah. Đã lâu như vậy rồi, phụ thân còn không có tạo ra cho con một đệ đệ, muội muội ah, phụ thân, người rốt cuộc có ‘được’ hay không?”

Phanh

Long Thiên Tuyệt nhất thời giống như bị cái gì đánh mạnh vào đầu, tâm can run rẩy run rẩy, chịu đả kích rất lớn.

Hắn cư nhiên bị nhi tử hoài nghi không ‘được’, chuyện này quả thực là vô cùng nhục nhã!

“Phốc!” Vân Khê nghe vậy cực kỳ đắc ý, nhi tử thật sự là tài tình, làm nàng cười đến nỗi động miệng vết thương, những vẫn khó có thể ức chế được tiếng cười.

Ai ngờ nhi tử lại thêm câu: “Nếu như thật sự là không được, vậy để cho Tiểu Mặc làm đi.”

Vân Khê cười đến càng thêm vui vẻ, thẳng đến miệng vết thương thật sự là đau đến không chịu nổi, nàng mới thoáng giảm xuống.

“Tiểu Mặc, phụ thân con cũng có khó khăn, con cho phụ thân thêm thời gian đi.”

“Nếu mẫu thân đã nói như vậy, cũng chỉ có thể như vậy thôi. Nhanh lên một chút nha, tại sao mà chậm như vậy.”

Từ trên nhìn xuống thấy vẻ mặt nhi tử không tình nguyện, sắc mặt Long Thiên Tuyệt đen như đáy nồi, muốn mở miệng nói cái gì lại ngậm lại, rồi lại định nói, thế nhưng cũng không biết nói như thế nào để phản kích cùng cãi lại.

“Tôn chủ, Đoan Mộc Hùng lão tiền bối cầu kiến.”

Thanh âm bẩm báo của đệ tử, quấy nhiễu một nhà ba người.

“Đoan Mộc Hùng? Người của Đoan Mộc gia như thế nào còn dám tới nơi này?” Vân Khê đối với người của Đoan Mộc gia có chút mẫn cảm, nàng vừa giết năm tên Thái thượng trưởng lão của Đoan Mộc gia, lúc trước cũng giết không ít cao thủ của bọn hắn, đối phương chẳng lẽ là tìm đến đây để trả thù?

Long Thiên Tuyệt khôi phục thần sắc nghiêm nghị, cúi đầu nói với Vân Khê: “Đoan Mộc Hùng là lão gia chủ của Đoan Mộc gia tộc, cũng là gia gia ruột của Tiểu Tĩnh, hắn cùng với những người khác của Đoan Mộc gia tộc bất đồng, mục đích chủ yếu của hắn đến đây là đón Tiểu Tĩnh, để cho hai tổ tôn bọn hắn đoàn tụ.”

“Hắn có thể tin sao?” Vân Khê có chút lo lắng, cho dù là thân gia gia thì sao, ai có thể cam đoan mục đích chân chính của hắn là thân tình với tổ tôn, hay là vì lợi dụng Đoan Mộc Tĩnh để mở ra thần khí.

Long Thiên Tuyệt nói: “Ta tin tưởng chính mình phán đoán, hắn tuyệt không phải người có thể lợi dụng cháu gái của chính mình.”

Vân Khê nhìn chằm chằm Long Thiên Tuyệt, cũng biết hắn chưa bao giờ nói linh tinh, nếu hắn tin tưởng, như vậy nàng cũng nguyện ý tin tưởng.

“Mời hắn vào đi.”

Một lúc sau, thấy Đoan Mộc Hùng cầm tay nhỏ bé của cháu gái, đi thong thả vào phòng. Đoan Mộc Hùng mặc một thân y phục trường bào, hai mắt sáng có thần, sắc mặt hồng nhuận, nhìn đã thấy một cỗ phong phạm không thuộc về một người già. Hắn đi lại vững vàng, hơi thở nội liễm, vài sợi tóc bạc dài trước ngực tự động bay trong gió.

“Vân di” Đoan Mộc Tĩnh rút bàn tay nhỏ bé ra, cất bước chạy tới bên giường.

“Vân di, còn đau sao? Tiểu Tĩnh rất lo lắng cho dì.” Lúc hôn mê, con mắt thứ ba trên trán Đoan Mộc tĩnh liền biến mất, hiện tại Đoan Mộc Tĩnh lại lần nữa khôi phục trạng thái bình thường.

Vân Khê cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, lắc đầu nói: “Vân di không có việc gì, Tiểu Tĩnh gặp gia gia rồi, vui vẻ không?” Tầm mắt của nàng thản nhiên hướng về phía Đoan Mộc Hùng, bất động thanh sắc đánh giá đối phương, ở trong lòng so đo một hồi. Nàng không thể tùy tiện đem Tiểu Tĩnh phó thác cho người khác, trên đời này lòng người khó dò, ai có thể cam đoan gia gia ruột của Tiểu Tĩnh sẽ

không có ý đồ khác đối với cô bé chứ?

“Vui vẻ! Tiểu Tĩnh đã lâu không nhìn thấy gia gia, còn tưởng rằng cuộc đời này sẽ không gặp được gia gia nữa.”

“Đa tạ Vân tiểu thư lâu nay đã chiếu cố Tiểu Tĩnh, Tiểu Tĩnh mới vừa rồi có nói cùng lão phu, nàng rất thích một nhà các ngươi, muốn theo các ngươi sinh hoạt cùng nhau. Lão phu không thể tưởng được trong nhà lại gặp đại biến, Tiểu Tĩnh cũng lưu lạc giang hồ, suýt nữa đã chết. May mắn là Vân tiểu thư cùng Long tôn chủ đã ra tay cứu trợ, giúp lão phu có thể cùng Tiểu Tĩnh một lần nữa gặp nhau, lão phu vô cùng cảm kích.” Thanh âm Đoan Mộc Hùng sang sảng, mười phần trung khí.

“Tiền bối không cần khách khí, chúng ta thật lòng thích Tiểu Tĩnh, cho nên mới giữ nàng lại.” Vân Khê có ấn tượng khá tốt với hắn, nên ngữ khí cũng trở nên khách khí hơn.

“Nghe nói Tiểu Tĩnh đã nhận Vân tiểu thư làm nghĩa mẫu?” Đoan Mộc Hùng nhìn như tùy ý hỏi, nhưng đáy mắt lại xẹt qua một tia tinh quang.

“Không sai.” Vân Khê không nghĩ nhiều mà trả lời.

Đoan Mộc Hùng sang sảng cười nói: “Ha ha, vậy thật tốt quá! Nếu đã như thế, vậy sau này chính là người một nhà, lão phu dưới gối chỉ có một nhi tử, bất hạnh sớm thệ, hiện tại lại thêm một nghĩa nữ, lão phu thật là vui mừng.”

“Nghĩa nữ?” Vân Khê có chút theo không kịp ý nghĩ của hắn, nàng như thế nào mà trở thành nghĩa nữ của hắn rồi?

“Ha ha, lão phu gần đây du lịch bên ngoài, thu nạp không ít vật quý,

hôm nay liền mang đến đây đưa cho nữ nhi tốt, xem như lễ gặp mặt.”

Dưới cái nhìn chăm chú của Vân Khê cùng mấy người Long Thiên Tuyệt, Đoan Mộc Hùng mở ra nhẫn trữ vật *(nhẫn chứa đồ)* trên tay hắn ra, đem từng cái bảo bối từ trong giới chỉ lấy ra, nào là đông châu siêu lớn, san hô dưới đáy biển, Huyền Linh quả…, cái gì cần có đều có, quả thực cùng với bày quán không có gì khác nhau, chẳng qua lão nhân gia hắn bán là xa xỉ phẩm.

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt nhìn nhau liếc mắt một cái, chậm rãi lĩnh hội tình huống hiện tại, hắn biết rõ thần khí của Đoan Mộc gia không có khả năng trở về, vì thế nghĩ đến dùng chính sách dụ dỗ, mượn cơ hội để nhờ sức của bọn hắn, làm cho bọn hắn trở thành chỗ dựa của Đoan Mộc gia. Kể từ đó, tương lai Đoan Mộc gia nếu xảy ra chuyện gì, cũng có cường viện để dựa dẫm, không đến mức gặp tình trạng diệt tộc.

Đoan Mộc Hùng quả nhiên đa mưu túc trí, hơn nữa có cái nhìn lâu dài, không câu nệ tiểu tiết, cố gắng thể hiện phong phạm của một thế hệ gia chủ, đây mới là sự quyết đoán cùng mưu trí của đương gia của thập đại gia tộc.

Chỉ là, muốn dùng bảo vật để thu mua nàng, không khỏi quá coi thường nàng, Vân Khê hơi hơi ngoéo môi một cái, tựa tiếu phi tiếu.

Đoan Mộc Hùng âm thầm quan sát đến thần sắc của nàng, biết nàng đối đó bảo vật căn bản không có hứng thú, cũng đúng ah, Lăng Thiên cung chiếm hết phong thủy bảo địa, thiên tài địa bảo, nhiều đếm không xuể, cái dạng gì bảo vật mà không có?

Bất quá hắn cũng không gấp, ổn định tâm trạng, nói: “Đây là bảo vật cho Tiểu Mặc, cấp nữ nhi lễ gặp mặt là …” Hắn ra vẻ thần bí dừng một chút, từ trong giữa giới chỉ chậm rãi lấy ra một chiếc vật cái gì.

Xôn xao

Ngọn lửa xanh đậm đột nhiên bốc lên, mang theo ánh sáng quỷ dị âm u, yêu dã nhảy lên.

Đó là...

Đôi mắt Vân Khê bừng sáng.

Đoan Mộc Hùng nhìn thấy trong lòng mừng rỡ, hắn quả nhiên đã đoán trúng ý nàng: “Lão phu nghe nói nữ nhi am hiểu luyện đan, trước đây ở đại hội luyện đan tại Mộ Tinh thành mà trở nên nổi tiếng, lão phu tin tưởng nữ nhi nhất định sẽ thích Yêu Hỏa Thú Diễm này. Yêu Hỏa Thú Diễm là trong lúc vô tình lão phu có được, nó đứng hàng thứ bảy trong bảng thập đại dị hỏa, tuy rằng không phải trân quý nhất, nhưng cũng là hiếm có, hy vọng nữ nhi không cần ghét bỏ.”

Yêu Hỏa Thú Diễm!

Cư nhiên là mồi lửa đứng hàng thứ bảy trong bảng thập đại dị hỏa – Yêu Hỏa Thú Diễm!

Không thể không nói, nàng có chút tâm động.

Trên thực tế, nếu nàng thật sự nhận thức Đoan Mộc Hùng làm nghĩa phụ, đối với nàng mà nói có lợi mà vô hại. Thứ nhất, ân oán giữa nàng cùng Đoan Mộc gia tộc sẽ được giải quyết dễ dàng. Thứ hai, nàng cũng không cần phải trả lại thần khí, bởi vì trở thành nghĩa nữ của Đoan Mộc Hùng, cũng là trở thành nửa người của Đoan Mộc gia, chỉ cần thần khí còn ở trong tay Đoan Mộc gia, như vậy Đoan Mộc gia tộc liền có thể giữ được cuộc đời vô ưu. Thứ ba, Hách Liên Tử Phong kế nhiệm chức gia chủ của Hách Liên gia tộc sẽ tổ chức đại

hội để cao thủ của mười đại gia tộc tề tựu, và sẽ đề cử minh chủ của liên minh thập đại gia tộc, nàng có thể dùng thân phận này của Đoan Mộc gia tộc, để tham gia tụ hội, thừa thời cơ đục nước béo cò…, tóm lại, nhận thức Đoan Mộc Hùng làm nghĩa phụ, ưu việt nhiều hơn.

Chỉ là, nếu hiện tại đồng ý, hắn chẳng phải sẽ xem nàng là tiểu nhân hám lợi, cho rằng nàng vì ham hỏa chủng của hắn mà nhận thức hắn? *(vô sỉ quá)*

Như thế, không ổn

"Việc này…" Vân Khê sóng mắt lưu chuyển, ánh mắt đảo về phía ngoài cửa có bóng dáng một vật màu trắng đang vội vàng chạy tới, nàng lắc lắc đầu, nói, "Vô công không chịu lộc *(ko có công ko thể nhận quà),* Yêu Hỏa Thú Diễm ta không nhận!"

"Này… Vậy nữ nhi nghĩ muốn cái gì? Chỉ cần lão phu có thể làm được, lão phu nhất định đem hết khả năng có thể" Đoan Mộc Hùng nhíu nhíu mày, đang suy nghĩ nên thế nào thuyết phục nàng, mắt liếc thấy một đạo bóng trắng vụt sáng, hắn âm thầm cảnh giác, vừa di chuyển, trong tay đột nhiên thấy nhẹ, hỏa diễm trong lòng bàn tay đột nhiên không thấy.

"A!" Hắn kinh hô một tiếng, rất là giật mình, chăm chú nhìn lên, đã thấy trên giường có một quả cầu nhung màu trắng, lại còn là một động vật màu trắng hình cầu.

"Này, đây là…" Đoan Mộc Hùng nhìn đến quả cầu màu trắng kia không chỉ có động, hơn nữa miệng còn đang phun khói, hai mắt hắn dần dần mở lớn, lộ ra thần sắc cực kỳ bất ngờ…

"Nó cư nhiên cắn nuốt Yêu Hỏa Thú Diễm?" Nhưng lại bình yên vô sự?

Đoan Mộc Hùng xoa xoa chính đôi mắt mình, tưởng trước mắt mình là ảo giác.

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt đã sớm nhìn quen mắt, vừa mới nhìn đến ngoài cửa có một luồng khói trắng bay tới, liền dự đoán được là có người ngửi được mùi mỹ thực, liền tiến đến đây để kiếm ăn.

“Tiền bối, thật ngại quá, người xem việc này…” Vân Khê ra vẻ thập phần thật có lỗi.

Đoan Mộc Hùng khóe miệng hơi nhếch nhếch, hỏa chủng của hắn xem như bánh bao thịt để uy cẩu, một đi không trở về. Hắn rất nhanh ổn định tâm trạng, hàm chứ ý cười nói: ” Không sao không sao, nếu mà tiểu thú này thay thế nữ nhi tiếp được lễ vật, lão phu cũng an tâm.”

Gừng, quả nhiên càng già càng cay!

Vân Khê không thể không bội phục.

Hắn một ngụm một tiếng nữ nhi, xem như đã nhận nàng, cho dù nàng không muốn nhận thức hắn làm nghĩa phụ, chỉ sợ hắn cũng sẽ không chịu để yên.

Cũng được, Tiểu Bạch đã muốn thu lễ vật của hắn, cũng coi như là nàng thu lễ gặp mặt của hắn, nhưng lại không mang danh là tiểu nhân tham tài. Kết quả như vậy, vẹn toàn đôi bên. Vân Khê xem như cam chịu quan hệ phụ nữ này (cha và con gái).

“Tiền bối nếu đã đến Lăng Thiên cung, thì tạm thời ở lại mấy ngày, chớ vội vàng rời khỏi, bản tôn còn muốn cũng tiền bối thương lượng

chút công việc.”

Nghe được Long Thiên Tuyệt muốn giữ lại mình, trong lòng Đoan Mộc Hùng vui sướng, như vậy bọn hắn đã chấp nhận quan hệ cùng Đoan Mộc gia, nên liền cười đáp nói: “Vậy cung kính không bằng tuân mệnh.”

Đoan Mộc Hùng dẫn Đoan Mộc Tĩnh rời khỏi, Vân Tiểu Mặc thì ôm Tiểu Bạch vẫn không ngừng phun khói, thỉnh thoảng trêu đùa.

Vân Khê nhìn Tiểu Bạch một bộ dạng ăn hàng, buồn cười: ” Trong cơ thể Tiểu Bạch đã cắn nuốt bảy loại hỏa diễm, nếu có thể đem ba loại hỏa diễm còn lại trong bảng thập đại dị hỏa toàn bộ cắn nuốt, không biết hiệu quả sẽ như thế nào?”

Long Thiên Tuyệt đem nàng ôm trong ngực của mình, nhẹ vuốt ve mái tóc của nàng, nói: “Ai biết được. Ba loại hỏa chủng còn lại, trong đó một loại hiện tại ở Lam gia, về phần hai loại hỏa chủng đứng đầu, ai cũng chưa từng gặp qua, thậm chí đều không biết đến tột cùng có tồn tại trên thế gian này hay không, nói dễ hơn làm?”

Vân Khê thở dài nói: “Thuận theo tự nhiên đi, hôm nay có thể có được Yêu Hỏa Thú Diễm đã là rất may mắn ah.”

“Vậy nàng thật sự tính nhận thức Đoan Mộc Hùng làm nghĩa phụ sao? Đoan Mộc Hùng người này cũng được cho là quang minh chính đại, so sánh với những người tỏ ra đạo mạo của thập đại gia tộc, hắn cũng được xem là quân tử. Hơn nữa thực lực của hắn cũng không thể khinh thường, ta mặc dù chưa cùng hắn chính thức giao thủ, nhưng có thể cảm giác ra, thực lực của hắn không dưới ta. Hắn chắc chắn từ hôm qua biết thần khí phát uy, nhìn ra một chút manh mối, cho nên mới quyết định nhận thức nàng làm nghĩa nữ.” Long Thiên Tuyệt tinh tế phân tích các sự việc.

“Vậy chàng cảm thấy ta nên nhận thức hắn làm nghĩa phụ sao?”

“Điều này cũng tốt!”

“Vậy nghe lời chàng.”

Hai người nhìn nhau cười, đã sớm đem nhi tử cùng Tiểu Bạch ném ở một bên xem như không tồn tại.

“Bẩm báo tôn chủ, một nhà của Vân lão tướng quân đã muốn đến Lăng Thiên cung.” Ngoài cửa đột nhiên có thanh âm đệ tử bẩm báo.

Vân Khê kinh ngạc nói: “Gia gia bọn họ như thế nào lại đến đây? Không phải trong nhà đã xảy ra chuyện gì chứ?”

“Không có việc gì, là ta thỉnh bọn hắn đến Lăng Thiên cung làm khách.” Long Thiên Tuyệt trấn an nàng, cười đến thần bí, “Nàng trước tiên cứ ở trong này nghỉ ngơi, ta tự mình đi nghênh đón bọn họ.”

“Tiểu Mặc, chiếu cố mẫu thân của con thật tốt. Nhớ kỹ, thương thế mẫu thân của con còn không có tốt, trăm ngàn lần đừng cho nàng tùy ý xuất môn?” Trước khi đi, hắn còn không quên giao việc cho nhi tử, ánh mắt thâm thúy, u quang trong mắt chớp động, chứa một chút sắc thái giảo hoạt cùng thần bí.

Vân Tiểu Mặc tiếp thu lời của phụ thân, cũng nháy mắt mấy cái với hắn, ngọt ngào cười nói: “Phụ yên tâm, ta nhất định sẽ chiếu cố mẫu thân thật tốt, tuyệt đối sẽ không để cho mẫu thân bước ra cửa phòng nửa bước.”

Hai phụ tử nói chuyện bí hiểm, Vân Khê nghe cũng không hiểu gì,

trước sau đều cảm thấy nơi này có chút kỳ quái. Đang êm đẹp, hắn vì sao lại mời người trong nhà đến làm khách? Còn có, hai phụ tử cố ý cường điệu, không cho nàng bước ra khỏi cửa phòng nửa bước, bọn hắn đến tột cùng là đang làm cái quỷ gì?

Chờ Long Thiên Tuyệt rời đi, Vân Khê tinh tế khảo vấn nhi tử: “Tiểu Mặc, rốt cuộc phát sinh chuyện gì? Con cùng phụ thân con đến tột cùng đang âm mưu chuyện gì?”

“Làm sao có âm mưu gì ah?” Vân Tiểu Mặc vẻ mặt oán giận, giọng điệu khẳng khái nói, “Mẫu thân, sao ngài có thể nghi ngờ như vậy? Ngài có thể không tin phụ thân, nhưng không thể không tin tưởng Tiểu Mặc! Hừ, Tiểu Mặc rất tức giận!”

“Ách…” Hắn kích động như vậy làm gì? Nàng cũng không nói cái gì a?

“Tiểu Mặc” ngón tay chọc chọc cái má phúng phính của hắn.

Vân Tiểu Mặc quay đầu, không thèm quan tâm.

“Nhi tử” ngón tay lại gãi gãi nách hắn.

Vân Tiểu Mặc vẫn không quan tâm.

Hai mẹ con giằng co một lúc, một cái làm lành, một cái không quan tâm.

Không biết qua bao lâu, Vân Khê xốc lên ổ chăn, làm bộ như sắp bước xuống, ánh mắt liếc liếc khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn: “Haiz, thật là buồn chết ah, ta đi ra tản bộ một tí.”

Quả nhiên, hắn lập tức quay đầu lại, cái tay nhỏ bé phụ giúp nàng,

đem nàng một lần nữa ấn ngã xuống giường.

Nàng thân mình trống rỗng vô lực, bị cáu tay nhỏ bé của con trai đẩy một cái, liền dễ dàng gục trở về trên giường.

“Mẫu thân, ngài đừng lộn xộn! Người nếu cảm thấy buồn, vậy Tiểu Mặc kể chuyện xưa cho ngườii nha.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng đáng yêu làm sao, đâu còn có dấu hiệu tức giận, mà chứa đựng toàn tươi cười, tựa như ánh sáng nở rộ rực rỡ trong đêm tối, đẹp không sao tả xiết.

Nhóc con, nhất định là có cổ quái!

“Hôm nay không muốn nghe chuyện xưa, khiêu vũ cho mẫu thân xem đi.”

Vân Tiểu Mặc mím cái miệng nhỏ nhắn lại, đầu đầy hắc tuyến: “Mẫu thân, ta là nam tử hán, sẽ không khiêu vũ.”

Vân Khê không chấp nhận nói: “Khiêu vũ làm sao phân biệt nam nữ? Ở cố hương của mẫu thân, khiêu vũ là cực phẩm, thường thường đều là mỹ nam. Tiểu hài tử sao lại tư tưởng cổ hủ như thế? Liền vũ cũng không biết nhảy, thật ném hết mặt mũi của mẫu thân. Tiểu Bạch, ngươi nói đúng không đúng?”

Tiểu Bạch ôm đầu, vẻ mặt mê mang, kỳ thật, nó cũng muốn nhìn Tiểu Mặc Mặc khiêu vũ.

Vân Tiểu Mặc con ngươi vừa chuyển nói: “Mẫu thân, vậy ngài như thế nào không để cho phụ thân khiêu vũ cho người xem? Đều nói thiên phú là di truyền, nếu phụ thân biết nhảy, vậy Tiểu Mặc khẳng định cũng sẽ nhảy.”

“Phụ thân con sao…” Trong đầu liền xuất hiện hình ảnh Long Thiên Tuyệt khiêu vũ, Vân Khê phốc xuy cười nói, “Sớm muộn gì chuyện đó cũng xảy ra, mẫu thân nhất định sẽ làm cho phụ thân con khiêu vũ, con hãy chờ đến lúc đó đi!”

Vân Tiểu Mặc nâng tay, dùng sức đem mồ hôi lạnh lau đi, mẫu thân tươi cười rất tà ác! May mắn là có phụ thân để đẩy ra trước.

Phụ thân, ngài nhất định phải cố chống đỡ!

“Cái gì khiêu vũ?” Long Thiên Tuyệt dẫn già trẻ Vân gia đến, xa xa đã nghe thấy hai mẫu tử đối thoại, hắn sải chân cất bước mà vào, cùng nhi tử ngầm trao đổi ánh mắt, xác nhận nàng không có ra khỏi cửa phòng, cũng liền buông tâm.

“Khê Nhi, nàng xem gia gia bọn họ đều đến đây.”

Vân Khê không hề bỏ sót việc hai phụ tử trao đổi ánh mắt, nên chỉ cười một tiếng, cũng lười đi vạch trần họ, quay đầu nhìn về phía cửa đang tiến vào là vợ chồng Vân Mông, vợ chồng Vân Dật, còn có Vân Thanh vẫn ngồi ở trên ghế lăn như trước.

“Gia gia, bà nội, cha, mẹ, Thanh ca ca, các ngài đều đến đây.” Vân Khê trong lòng vui sướng, lộ ra một chút tươi cười ấm áp.

Vân Tiểu Mặc cũng vui mừng kêu lên, chạy về phía Vân gia già trẻ, vui mừng cười đến toe tóe với một nhà của Vân lão gia tử.

“Khê Nhi, nghe nói con bị thương, hiện tại đã đỡ chưa? Mẫu thân vừa mới nghe nói việc này, đều lo lắng đến hỏng rồi.” Vân phu nhân thong thả bước đến bên giường, tinh tế nhìn Vân Khê, trên khuôn mặt dịu dàng tràn đầy lo lắng.

Vân Khê mỉm cười: “Mẫu thân, con không sao, vết thương nhỏ mà thôi.”

Long Thiên Tuyệt cung kính hướng tới Vân phu nhân vái chào, tự trách nói: “Nhạc mẫu đại nhân, là ta không tốt, không bảo vệ tốt Khê Nhi, xin ngài trách phạt.”

Vân Khê đưa mắt nhìn về phía hắn, hắn vẫn lễ độ với người nhà của nàng, còn buông ngạo khí của bản thân xuống, thỉnh tội với người nhà của nàng, riêng phân này tình nghĩa, đã khiến cho nàng cảm động.

“Thiên Tuyệt, chàng đừng tự trách, ta bây giờ không phải không có việc gì sao?”

Vân phu nhân nhìn xem hai người, cười đến ôn hòa, vui mừng nói: “Nếu ngươi như thật sự tự trách, vậy về sau liền càng thêm tận tâm tận lực bảo hộ mẹ con Khê Nhi.”

Long Thiên Tuyệt vui vẻ nói: “Tiểu tế nhất định cẩn tuân ý chỉ của nhạc mẫu đại nhân, cũng đa tạ nhạc mẫu đại nhân đồng ý yên tâm đem nữ nhi giao cho ta.”

Vân phu nhân vừa lòng gật đầu, vỗ vỗ mu bàn tay Vân Khê, trong ánh mắt tràn đấy từ ái: “Khê Nhi, mẹ chúc phúc cho con.”

Vân Khê sửng sốt một chút, có chút mơ hồ.

“Khê Nhi, nhất định phải hạnh phúc.”

“Khê Nhi, Thiên Tuyệt đứa nhỏ này không tệ, phảo cố gắng quý trọng nhé.”

“Khê Nhi, sớm sinh quý tử, bạch đầu giai lão.”

“….”

Vân gia già trẻ ngươi một lời ta một câu, đem Vân Khê oanh tạc không hiểu chuyện gì, ai có thể nói với nàng, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

“Tôn chủ, phu nhân, Mộ đại sư, Mộ thành chủ, Mộ tiểu thư, còn có Lam công tử đến.”

“Tiểu Hiên Tử bọn hắn?” Vân Khê nghi hoặc nhìn phía Long Thiên Tuyệt, hỏi, “Thiên Tuyệt, rốt cuộc phát sinh chuyện gì, vì sao tất cả mọi người đều đến đây?”

Long Thiên Tuyệt nắm tay nàng, trên khuôn mặt tuấn mỹ chứa ý cười trong suốt, mị hoặc lan tràn: “Không có gì, là ta mời bọn hắn tới nơi này làm khách, là bằng hữu tốt với nhau, thì phải qua lại nhiều một chút.”

Vân Khê nhíu mày không tin, tầm mắt đảo qua từng khuôn mặt già trẻ Vân gia, nàng phát hiện mỗi người đều cười đến thập phần quỷ dị. Tầm mắt của nàng cuối cùng dừng ở người luôn ngồi trên ghế, trầm mặc ít lời Vân Thanh: “Thanh ca ca, có phải các ngươi có việc gạt ta hay không?

Vân Thanh nhợt nhạt cười, thanh nhã tuấn lãng: “Khê Nhi, ngươi suy nghĩ nhiều, chúng ta chính là nhớ ngươi, cho nên đến xem ngươi.”

Vân Khê nhấp mím môi, quyết định vẫn không hỏi, bọn họ đều là thân nhân cùng người yêu của nàng, chắc chắn sẽ không thương tổn nàng.

“Thanh ca ca, chân của ca thế nào? Mỗi ngày có dựa theo biện pháp ta dạy luyện tập không?”

“Đỡ hơn nhiều, đáng tiếc là vẫn không có khả năng chính mình đi lại.” Đáy mắt hắn hiện lên một chút ảm đạm.

Vân Khê an ủi nói: “Đừng có gấp, tiến độ của ca ca đã muốn rất nhanh”

Lúc này, lại có mấy người lục tục đi vào trong phòng, xa xa liền nghe đến Mộ lão to tiếng cười: “Không sai, không sai, rất tốt lại rất tốt!”

“Sư phụ, chúc mừng!” Một bóng người mặc y phục màu lam, bước nhanh xông đến bên giường, Lam Mộ Hiên nhìn từ trên xuống dưới Vân Khê, trên mặt tươi cười nhất thời biến mất, biến thần sắc lo lắng, “Sư phụ, ngài như thế nào bị thương? Hiện tại cảm giác thế nào? Có đau lắm không?”

Đứng phía sau hắn, huynh muội Mộ Vãn Tình cũng đi tới.

“Vân tiểu thư, thương thế đã tốt chứ?”

“Vân tiểu thư, ngươi không sao chứ? Sắc mặt thoạt nhìn không tốt lắm.”

“Nha đầu, ngươi như thế nào bị thương? Là ai bị thương ngươi?”

Vân Khê nhìn mấy người đã lâu rồi không gặp, nghe giọng nói thân quen của bọn họ, trong lòng có dòng nước ấm chảy xuôi, lắc đầu khẽ cười nói: “Ta không sao, các người đừng lo lắng. Đổi lại các người, từ xa xôi tới, mệt mỏi không? Bất quá như thế nào lần này đều tới đây, tâm lý của ta chưa có chuẩn bị gì ah…”

“Ân?” Mộ lão bốn người nghi hoặc nhìn về phía Long Thiên Tuyệt, lại nhìn thấy ánh mắt mờ ám của hắn nháy với mọi người, một đám nhất thời lĩnh ngộ, xem ra hắn chưa nói cho Vân Khê ah.

“Sư phụ, ngài cố gắng nghỉ ngơi đi, chúng ta sẽ không quấy rầy. Chờ thân thể ngài khỏe hơn, chúng ta sẽ tâm sự ah.”

“Đúng, Vân tiểu thư cố gắng dưỡng thân mình, dù sao chúng ta sẽ ở lại đây mấy ngày.”

“Ha ha, đúng, đúng! Không vội, đem thân mình dưỡng tốt quan trọng hơn, ngươi là nhân vật trọng yếu, tuyệt không có thể vắng mặt. Ha ha...”

Vân Khê nhìn thần sắc cổ cổ quái quái của mọi người trong phòng, trong lời nói cũng kỳ kỳ quái quái, nàng rất là ngu ngơ, vì sao đột nhiên có loại cảm giác bị người bán chứ? Nghĩ vậy sau gáy cũng thấy lạnh lẽo.

Thật vất vả đợi cho mọi người rời khỏi phòng, Vân Khê bắt lấy Long Thiên Tuyệt, chất vấn: “Chàng thành thật nói cho ta biết, đến tột cùng phát sinh chuyện gì? Bọn họ rốt cuộc là chúc mừng chúc phúc ta cái gì?”

“Đúng vậy, thực tò mò nha.” Long Thiên Tuyệt phụ họa với nàng, cũng bày ra vẻ mặt mê mang.

Vân Khê nghiêng mắt liếc hắn, càng nhìn hắn càng thấy khả nghi, ngón tay chọc trước ngực hắn, nói: “Chàng đừng giả bộ! Chàng khẳng định biết chuyện gì xảy ra!”

“Ai nha, nhạc phụ, nhạc mẫu đại nhân tới, ta làm con rể tương lai của người ta phải hảo hảo chiêu đãi một chút.” Long Thiên Tuyệt bắt lấy

tay nàng, bày ra một bộ vẻ mặt đứng đắn, ho nhẹ nói, “Khê Nhi, ta bây giờ không ở cùng nàng được, buổi tối tiếp tục tới chăm sóc nói chuyện với nàng, không cần rất nhớ ta nga.”

“Đi, ai nhớ chàng a!” Một tiếng, hai tiếng nhạc phụ, nhạc mẫu đại nhân, mệt hắn kêu có thứ tự như vậy, bọn họ còn chưa chính thức thành thân ah! Nghĩ đến thành thân, Vân Khê đáy lòng khe khẽ thở dài, tuy rằng không phải quá để ý như vậy, nhưng trong tâm vẫn có chút chờ mong, nữ nhân nào mà không nghĩ có một buổi hôn lễ ấm áp lãng mạn cùng chính người mình thích, thề thốt với nhau, cùng nhau hứa hẹn, sau đó dắt tay đi hết cuộc đời, vô luận bần cùng tật bệnh, không chia tay không vứt bỏ.

“Vậy ta đi trước, nàng hảo hảo nghỉ ngơi.” Long Thiên Tuyệt cúi đầu, hôn nhẹ một cái trên trán Vân Khê, lưu luyến không muốn rời đi.

Nâng tay vỗ về vết hôn, khóe môi Vân Khê cong lên, trong lòng đầy sự ngọt ngào, nàng phát hiện chính mình hôm nay toàn là cười, tâm tình sung sướng. Không biết bởi vì do người thân thân bằng hữu tốt đã đến, hay do trong dự cảm thấy có chuyện tốt sắp tới...

Trọng thương chưa lành, tình tạng thân thể kém nhiều so với ngày thường, Vân Khê rất nhanh lại nặng nề ngủ.

Cũng không biết ngủ bao lâu, trong mơ mơ màng màng, cảm giác có người dịu dàng vuốt ve mặt của nàng, nhẹ nhàng ôn nhu, còn có thanh âm nói nhỏ ở bên tai.

“Ta có phải hẳn nên buông tay hay không? Ta không thể không thừa nhận, hắn yêu nàng, nhiều hơn ta. Hắn có thể liều lĩnh vì nàng, mà ta lại không thể, ta làm gì cũng nhìn trước ngó sau, đúng hơn là ta vì chính mình. Bởi vì ta ích kỷ, suýt chút nữa hại nàng chết đi.”

“Khê Nhi, nàng biết hay không, khi ta nghĩ đến lúc nàng đã chết, trong lòng ta rất hối hận? Ta thật hận tại sao người chết đó không phải là ta!”

“Nếu như sáu năm trước, lần đầu tiên gặp được nàng, ta mở rộng lòng với nàng, có phải mọi việc sẽ không giống bây giờ không?”

“Nàng quan tâm ta, băng bó miệng vết thương cho ta, cho ta vui vẻ, nàng cũng có cảm tình với ta đúng không?”

“Là ta tự tay đem nàng đẩy đi, đem nàng cự ở ngoài cửa, tình huống như hiện nay, đều là ta tự mình tạo thành.”

“Nếu một lần nữa cho ta cơ hội, thêm một lần… Ha ha, việc này không có khả năng, không phải sao?”

“Ta phải đi! Lúc này đây, ta buông tay.”

Tay hắn chậm rãi rời khỏi má nàng, tiếng bước chân càng ngày càng xa, Vân Khê từ từ mở mắt, thời khắc hắn sắp rời khỏi cửa phòng, nàng cúi đầu lên tiếng: “Hách Liên đại ca ”

Hách Liên Tử Phong cước bộ ngừng lại, đứng ở cửa phòng, một chân bước ra khỏi cửa, một chân khác vẫn lưu tại trong nhà. Đây là lần đầu tiên nàng kêu hắn “Đại ca”, vô cùng thân thiết lại xưng hô mới lạ, trong lòng hắn thấy rất trống rỗng.

“Hách Liên đại ca, trong năm năm ở chung, ta thật lòng xem ngươi làm bằng hữu của ta. Có lẽ là ta đã làm không tốt, bởi vì nguyên nhân nào đó, dần dần bất hòa với ngươi. Kỳ thật chúng ta đồng bệnh tương *liên (có cùng cảnh ngộ)*, sau khi trên lưng đeo rất nhiều phản bội cùng thương tổn, nên không muốn đi tin tưởng người khác. Ta từng nghĩ tới muốn giết ngươi, bởi vì ngươi là cừu địch của Thiên

Tuyệt, nhưng mà cuối cùng ta không xuống tay được, ngươi là bằng hữu của ta, ta sẽ không xuống tay với bằng hữu.”

Hách Liên Tử Phong thủy chung vẫn đưa lưng về phía nàng, thân hình hơi dao động, thâm trầm trong mắt dần dần thâm thúy.

Bằng hữu, đây là sợi dây gắn bó cuối cùng giữa hai người bọn họ sao?

Cũng thế, bằng hữu, so với cừu địch tốt hơn.

“Hách Liên đại ca, chỉ cần ngày sau ngươi không đối địch với Thiên Tuyệt, ngươi sẽ vĩnh viễn là bằng hữu của ta. Ta nói rồi, ta chưa bao giờ xuống tay với bằng hữu, chỉ cần ngươi có lời, ta nguyện ý vì bằng hữu vượt lửa qua sông.”

“Về thần khí cùng với việc đi đến Long Tường đại lục, ta sẽ đem hết toàn lực ra, nếu như ngươi cần sự giúp đỡ, ta cũng sẽ giúp ngươi tìm được mẫu thân của ngươi. Nàng nhẫn tâm vứt bỏ ngươi như thế, nếu ngươi không đành lòng mắng nàng, ta giúp ngươi mắng nàng ‘ ”

“Bằng hữu chân chính là, giúp bạn quên cả mạng sống, không có đường lui! Ngươi nguyện ý cùng ta trở thành bằng hữu sao? Không có tình cảm nam nữ, chỉ có hữu tình?”

Bằng hữu chân chính…, nghĩa vô phản cố...

Hách Liên Tử Phong đáy lòng hơi hơi rung động, nàng nhẹ nhàng nói ra những lời đó với hắn, nhận nó, thì hắn từ nay về sau liền thêm một bằng hữu thật lòng, không tiếp thu, như vậy hắn chẳng phải sẽ vĩnh viễn mất đi sự ấm áp duy nhất còn sót lại tên thế gian sao?

“Ngươi nguyện ý sao?” Vân Khê mong mỏi trước bóng dáng hắn, biết hắn đang do dự, nhưng mà nàng có tin tưởng, hắn nhất định sẽ nhận. Bởi vì hắn khát vọng ấm áp như vậy, khát vọng yêu thương, tựa như nàng lúc trước không gặp Long Thiên Tuyệt cùng Vân gia, nàng chắc chắn biết người như hắn cần là cái gì. Có lẽ nàng không thể cho hắn tình yêu nam nữ, nhưng nàng có thể cho hắn sự chân thành hữu tình của bằng hữu.

Vân Khê thật lâu nhìn hắn, thời gian hắn do dự suy tư không khỏi quá dài, nàng giảo hoạt ngoéo một cái môi, bĩu môi nói: “Ngươi không muốn, thì quên đi, liền coi như ta không có phúc khí trèo cao đi.”

Bóng dáng cao lớn của hắn đột nhiên cứng đờ, đang muốn quay đầu, lại nghe nàng nói: “Đúng rồi, nếu phải đi, nhớ rõ đóng cửa. Nếu muốn ở lại, cũng nhớ rõ đóng cửa.”

Vân Khê từ từ thu hồi tầm mắt, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Rất lâu, cửa phòng “Phanh” khép lại.

Nàng nhắm chặt hai mắt, tâm tình phức tạp, không biết hắn đến tột cùng là đi hay là ở lại.

Đã đi rồi đi? Bằng không vì sao một chút động tĩnh đều không có?

Hắn là một người kiêu ngạo như vậy, có lẽ căn bản là không tiếc tý tình bằng hữu không đáng kể đến từ nàng, hắn nếu muốn bằng hữu, người muốn kết giao cùng hắn trong mười đại gia tộc còn nhiều, hắn làm gì chấp nhất kết giao cùng nàng – một nữ nhân.

“Đi thì đi đi! Ta còn không hiếm lạ kết giao với ngươi!” Nàng chua chát hừ hừ.

“Ta Hách Liên Tử Phong cho tới bây giờ không cùng nữ nhân làm bằng hữu, bất quá hôm nay phá lệ, xem là vinh hạnh cho ngươi.” Trên đỉnh đầu, truyền đến tiếng nói trầm thấp, hàm chứa ý tứ hơi trêu chọc.

Vân Khê bỗng dưng mở mắt, phát hiện hắn cũng không có rời khỏi, hắn liền đứng yên ở bên cạnh giường, chứa một chút ý cười không dễ nhận ra, mong mỏi nhìn nàng, hình dáng điêu khắc, đường cong cũng trở nên nhu hòa.

Vân Khê kinh hỉ rất nhiều, mỉm cười cười nói: “Tại hạ trèo cao, đa tạ Hách Liên công tử đã cho lọt vào mắt xanh!”

Hắn khóe môi dần dần gợi lên độ cong, làm ra một chút nụ cười nhẹ, hắn khóe môi như hội tụ hàng vạn ánh sáng, như phù dung sớm nở tối tàn, kinh diễm hậu thế!

Vân Khê không khỏi xem ngây người, lần đầu tiên thấy hắn tươi cười, cư nhiên rung động như thế. Nàng không khỏi thốt ra: “Hách Liên đại ca, ngươi cười, rất dễ làm người khác phạm tội. Làm ơn đi, ngươi về sau vạn lần không cần cười với ta như vậy nữa, ta sợ ta sẽ chịu không nổi dụ hoặc!”

Hách Liên Tử Phong đôi tay để trước ngực, hơi nhíu nhíu lông mày với nàng, như là cố ý khiêu chiến nàng, ý cười trên bờ môi càng ngày càng lớn, tựa như vô số pháo hoa sáng rực rỡ trong đêm.

“Ta không kiềm chế được!” Vân Khê hai mắt quay đi, coi như giả chết.

Hách Liên Tử Phong cuối cùng vẫn ly khai, hắn không có thói quen tham gia náo nhiệt, nguyên nhân quan trọng hơn là, hắn chịu không

nổi Long Thiên Tuyệt thường thường ra ám chiêu hãm hại hắn, làm cho hắn cũng không dám ở Lăng Thiên cung tùy ý ăn uống.

Lúc Hách Liên Tử Phong rời khỏi, Long Thiên Tuyệt tự mình đưa hắn đến mười dặm ở ngoài Lăng Thiên cung, phá lệ ân cần nhiệt tình, còn chuyên môn phái hai người Viêm hộ pháp cùng Vân hộ pháp lại tự hộ tống thêm mười dặm, cho đến khi Hách Liên Tử Phong cách biệt Lăng Thiên cung ba mươi dặm, hắn mới rốt cục buông tâm xuống.

Đối với hành động ngây thơ của Long Thiên Tuyệt, Hách Liên Tử Phong cũng không nói gì.

Chờ coi, lần sau đợi Long Thiên Tuyệt đến Hách Liên gia, hắn nhất định tận tình hết sức, hảo hảo mà nhiệt tình "Khoản đãi" hắn ta, hắn gặp hết thảy đãi ngộ ở Lăng Thiên, sẽ hoàn trả đủ!

Lại tĩnh dưỡng hai ngày, thương thế trên người Vân Khê cũng tốt không sai biệt lắm. Trong hai ngày này, nàng một bước cũng không rời khỏi phòng, bị các loại người các loại lý do ràng buộc ở trong phòng, ngây người là ở trong cùng một cái phòng rầu rĩ đợi hai ngày.

Trong hai ngày này, Vân gia già trẻ cùng Lam Mộ Hiên, Mộ gia thay nhau đến nói chuyện phiếm giải buồn với nàng, Vân phu nhân còn cố ý lại đây làm y phục cho nàng, nói là nên vì nàng làm mấy bộ đồ mới.

Quyển 3 - Chương 22: Đại hôn

Sáng sớm ngày thứ ba, Vân Khê là bị một trận nồng đậm mùi hoa làm tỉnh.

Cánh tay trắng nõn theo quán tính quàng sang bên trái, vòng ngọc bích trên cổ tay ánh lên màu xanh trên da thịt như tơ, đầu ngón tay chạm đến chỗ trống rỗng, cho thấy người nằm bên cạnh nàng sớm đã không thấy bóng dáng. Đáy lòng hơi hơi có chút mất mát, nàng từ từ mở mắt ra, ghé mắt quay đầu, nhìn về phía bên gối... liếc mắt một cái, cả người đều giật mình.

Một đám hoa tường vi xếp đầy bên gối, hồng lục giao nhau, mùi hoa nồng nàn, hân hoan.

Không chỉ bên gối, màu hồng của hoa tường đầy đầu giường, bàn trang điểm, bên cửa sổ…, ánh nắng từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào, thấp thoáng ở trên màu hồng những bó hoa, đem toàn bộ phòng ngủ nhuộm thành một mảnh hồng sắc.

Chuyện gì đang xảy ra?

Vân Khê ngạc nhiên xốc lên đệm chăn, xuống giường, hai chân trần của nàng vừa chạm đất, liền phát hiện vô số đóa hoa trãi đầy mặt đất, đôi chân ngọc trắng nõn khẽ hướng về đóa hoa màu hồng, màu hồng của hoa màu trắng của chân, mềm mại trắng mịn, như sinh mạng ban đầu vào mùa xuân, xanh non ướt át.

Nàng đang nằm mơ sao? Vừa tỉnh lại, toàn bộ phòng đều thay đổi, vì sao nàng một chút phát hiện cũng không có?

“Đây là mật trà ta tự mình pha cho nàng, uống vào, sẽ có một giấc ngủ ngon. Chờ nàng sáng mai tỉnh lại, ta muốn đưa nàng một kinh hỉ thật lớn.”

Những lời nói đêm qua của Long Thiên Tuyệt chậm rãi hiện lên trong đầu nàng, nàng giật mình giác ngộ, chẳng lẽ là hắn ở trong mật trà hạ tay chân, mà hết thảy trước mặt, là trong miệng hắn cái gọi là kinh hỉ?

Không sai, điều này thật là một sự kinh hỉ thật lớn

Bàn tay mềm mại của nàng vuốt ve mấy đóa hoa tường vi, phát hiện gai nhọn trên hoa đều đã bị ngắt đi, nhưng hoa tường vi cũng không giảm đi sự xinh đẹp cùng quyến rũ, hắn cẩn thận như thế, có thể nào nàng không cảm động vui sướng?

Chẳng qua hôm nay là ngày đặc biệt gì, làm cho hắn hao phí lớn như thế để đem lại kinh hỉ cho nàng?

Sinh nhật của nàng còn mấy tháng mới đến, những ngày gần đây cũng không có việc vui đặc biệt gì a, chẳng lẽ là ăn mừng thương thế của nàng đã khỏi hẳn?

Nghĩ vậy thấy cũng không sai.

Vân Khê khẽ cong cong môi, để sát mũi vào hoa tường vi để ngửi mùi hương của nó, tâm trạng bập bềnh. Nàng có loại dự cảm, hôm nay sẽ là một ngày rất tốt đẹp.

Tiếng gõ cửa lúc này lại vang lên, Vân Khê vui sướng quay đầu, hô lớn một tiếng: “Tiến vào.”

Cửa phòng bị đẩy ra, đi vào là ba người, các nàng lần lượt là Vân lão phu nhân, Vân phu nhân cùng Mộ Vãn Tình, trong tay Mộ Vãn Tình bưng vật gì đõ được một tấm vải đỏ che đậy.

Vân Khê nhìn các nàng, vui sướng trên mặt sắc dần dần thu hồi, thoáng có chút thất vọng, nàng còn cho rằng người đến hẳn là chủ nhân bố trí mọi sự kinh hỉ này cơ.

“Khê Nhi nhìn thấy bà lão già này, có phải thực thất vọng không ” Vân lão phu nhân được Vân phu nhân nâng, da thịt hồng hào, cười trong suốt trêu ghẹo Vân Khê

Mộ Vãn Tình thấy thế cũng cười trộm nói: “Người Vân tiểu thư đợi, sợ là không phải chúng ta đi ”

Vân phu nhân chỉ là dịu dàng mỉm cười, không nói gì.

“Chỉ thấy các người nói, ta một câu cũng chưa nói, tất cả đều là các người nói ah.” Vân Khê tức giận hờn dỗi, cũng không biết mình sao lại đắc tội các nàng, một đám đều lấy nàng làm trò cười.

“Nãi nãi, nương, các ngài như thế nào sáng sớm đã tới đây? Ta vừa dậy cũng không kịp thu thập một chút…” Vân Khê cúi đầu quét một vòng nhìn các đóa hoa màu hồng đầy đất, nói thật nếu đem chúng nó dọn đi, trong lòng hơi có chút không muốn. Nghĩ tới những thứ này đều là tâm ý của hắn, hai gò má lơ đãng bay lên rặng mây đỏ, trong ánh mắt cũng thêm mấy phần kiểu mị.

Mộ Vãn Tình nhìn nàng, sang sảng cười nói: “Ta rốt cục cũng hiểu rõ ràng cái gì gọi là người so với hoa yêu kiều, Vân tiểu thư quốc sắc thiên tư, một cái nhăn mày, một nụ cười, làm cho những đóa hoa cũng không so sánh được.”

“Đó là tự nhiên! nữ nhi Vân gia chúng ta, còn có thể kém sao? Khê Nhi nếu như mặc vào giá y do mẫu thân con tự tay may, nhất định càng thêm quyến rũ động lòng người, khuynh đảo chúng sinh.” Vân phu nhân chỉ cười cười, trên dung nhan dịu dàng đều là vẻ mặt tự hào, nàng mở ra hồng điều, từ trong tay Mộ Vãn Tình lấy ra một chiếc giá y đỏ chót, thần bí hề hề nói, “Khê Nhi, đây là lễ vật mẫu thân tặng cho con, con xem có thích hay không?”

Màu đỏ gấm vóc được trải ra, một con phượng hoàng được thêu nổi bật trên gấm vóc màu đỏ, tường vân xung quanh, miêu tả sinh động, kéo xuống vạt áo thật dài, tựa như cái đuôi phượng hoàng, rất tinh tế khác biệt, tinh diệu tuyệt luân.

Vân Khê hô nhỏ một tiếng, rất là kinh hỉ, tay xoa xoa các sợi vải mềm mại, mỗi một mũi kim mỗi một đường thêu, đều tinh tế sắc xảo vô cùng, không thể tìm ra lỗi. Giá y tinh mỹ thư thế rất khác biệt, nàng chăm chú nhìn mê mẩn, hơn nữa mỗi một đường may, mũi kim đều chứa tâm huyết của mẫu thân, trong lòng nàng thấy rất ấm áp.

“Mẹ, thật đẹp, con rất thích.”

“Thích là được, mặc vào thử xem.” Vân phu nhân vừa lòng mỉm cười, âm thầm cùng lão phu nhân nhìn nhau liếc mắt một cái, sóng mắt lưu chuyển, ý cười càng đậm.

“Được.” Vân Khê không có chối từ, nếu là tâm ý của người thân, nàng tự nhiên nhất định phải thử mặc.

Được Mộ Vãn Tình cùng Vân phu nhân hai người giúp đỡ, giá y đỏ thẫm, từng tầng một được gắn vào trên thân, Vân Khê chân đạp hoa sen, vòng eo nhẹ nhàng, từ bước đi đến trước gương đồng, qua gương nhìn đến chính mình, Vân Khê không khỏi có chút hoảng thần, đây thật sự là nàng sao?

Nàng cực ít mặc xiêm y có màu sắc diễm lệ như thế này, hôm nay lần đầu tiên mặc vào giá y đỏ thẫm, phượng hoàng màu vàng trên nền màu đỏ, cả người trở nên chói lọi, lại không hề dung tục, làn váy dài, làm nàng càng thêm xinh đẹp thanh thoát.

Vân lão phu nhân cùng Vân phu nhân nhìn Vân Khê qua gương, hốc mắt hai người đỏ ửng, đúng là kìm lòng không được mà rơi lệ.

Vân Khê quay đầu nhìn về phía các nàng, cười yếu ớt nói: “Nãi nãi, nương, các ngài làm cái gì vậy? Ta không phải thật sự xuất giá, chỉ là thử mặc giá y thôi, các ngài làm gì như thế?” Nói xong, nàng liền định cởi giá y trên người.

Vân phu nhân liền bước lên phía trước ngăn cản nói: “Không thể! Gía y một khi mặc vào, không thể tùy ý cởi. Con nhanh chóng ngồi xuống, để cho mẫu thân tự mình đến chải đầu, trang điểm cho con.”

Vân Khê bị Vân phu nhân ấn ngồi trước bàn trang điểm, Vân phu nhân một bên tìm lược, một bên mờ ám nháy mắt với Mộ Vãn Tình: ” Khê Nhi của ta nhất định sẽ là tân nương đẹp nhất trên đời này.”

Vân Khê không khỏi có chút mơ hồ nói: “Nương, ngài không phải nghĩ sai đi, hôm nay không phải ta…”

“Ai nói không phải?” Vân phu nhân nhất thời vô ý, không cẩn thận nói ra miệng. Chờ tỉnh táo lại, nàng che miệng, có chút ảo não.

“Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?” Vân Khê nghi hoặc nhìn biểu tình kỳ quái của ba người, trong lòng ẩn ẩn sinh ra một loại dự cảm, hay là…

“Khê Nhi, con cũng đừng hỏi. Hảo hảo ngồi yên, để cho mẫu thân giúp ngươi trang điểm tỉ mỉ một phen.”

Vân Khê tinh tế xem xét ba người, điểm khả nghi trong lòng dần dần sáng tỏ, liền thấy khôn cùng vui sướng, nguyên lai đây mới là kinh hỉ lớn nhất!

Chả trách đã nhiều ngày nay, hắn đều không cho phép nàng ra cửa nửa bước.

Chả trách phụ mẫu cùng Tiểu Hiên Tử đột nhiên đến đến Lăng Thiên cung.

Khó trách ban ngày hắn luôn không thấy bóng người, mà người thân, bằng hữu cứ nối đuôi đến thăm nàng, một vòng tiếp theo một vòng đến thăm bệnh, khiến cho nàng căn bản không có thời gian nhàn hạ để ra cửa giải sầu.

Nguyên lai, hết thảy đều là hắn tỉ mỉ an bài... Hắn đến tột cùng còn chuẩn bị kinh hỉ như thế nào để chờ nàng?

Nghĩ vậy, nàng càng mong đợi.

Ba người Vân phu nhân quay chung quanh nàng, cẩn thận trang điểm cho nàng, Vân Khê gần như là im lặng ngồi một chỗ, tùy ý để các nàng bài bố, trong đầu không ngừng mà suy đoán những kinh hỉ mà hắn có khả năng chuẩn bị là gì.

Hôn lễ sao? Hắn đến tột cùng sẽ chuẩn bị một buổi hôn lễ như thế nào.

Cõi lòng nàng đầy sự chờ mong.

Lúc này, tiếng gõ cửa lại vang lên.

Vân Khê gần như là theo bản năng quay đầu, kích động trong nội tâm khó ức chế, sẽ là hắn sao?

“Mẫu thân, các ngài đã chuẩn bị tốt hết chưa? Khi nào thì xuất phát ah?” Đây là thanh âm trẻ con của Vân Tiểu Mặc từ ngoài cửa truyền vào.

Vân Khê nhẹ nhàng mà thở ra, lúc này mới phát hiện chính mình khẩn trương lại như thế.

Khoan đã! Ngay cả Tiểu Mặc cũng biết hôm nay là ngày đại hôn, duy độc cũng chỉ giấu diếm một người là nàng sao?

Chả trách hai cha con thường xuyên âm thầm trao đổi ánh mắt, nguyên lai thật là có mưu đồ khác!

Xú tiểu tử, cư nhiên liên hợp với phụ thân tính kế nàng, thật nên đáng đánh đòn. Chẳng qua là, bị tính kế như thế, chuyện vui như thế này cũng đáng.

“Lập tức sẽ xong ah, Tiểu Mặc ngoan, đợi thêm chút nữa.” Vân lão phu nhân cười tủm tỉm quay về phía ngoài cửa kêu một tiếng, rồi lại quay đầu nhìn Vân Khê qua gương, vừa lòng gật đầu nói, “Không sai, không sai, cháu gái của ta quan diễm quần phương, lại khuynh quốc khuynh thành, nhất định có thể mê hoặc toàn bộ tân khách bên ngoài đến thất điên bát đảo, ha ha…”

Vân phu nhân hé miệng khẽ cười nói: “Nương, ngài lời này có thể nói sai rồi. Khê Nhi chỉ cần đem phu quân tương lai của nàng mê thất điên bát đảo là được, nếu như để các tân khách cũng mê thất điên bát đảo, đứa nhỏ Thiên Tuyệt kia, chẳng phải sẽ oán trách chúng ta sao?”

Lão phu nhân cười nói: “Nên làm cho hắn quýnh lên, như thế sẽ càng thêm quý trọng Khê Nhi của chúng ta.”

“Nãi nãi, nương ah..” Vân Khê khó để lộ ra thái độ yêu kiều như tiểu nữ nhi, hai gò má xinh đẹp ửng hồng, hờn dỗi đối với nhị lão.

“Xem, Khê Nhi thẹn thùng! Đây mới là thái độ một nữ nhi nên có, nữ tử nên mềm mại ah! Sau khi Khê Nhi xuất giá, cần phải ôn nhu một chút với phu quân, không nên hơi một tí liền kêu đánh kêu giết, quá mức thô lỗ, không giống nữ hài tử.” Vân phu nhân đem mũ phượng đội nên đầu nàng, cẩn thận đoan trang xong, vừa lòng vuốt cằm nói, “Tốt lắm, thời giờ cũng không sớm, Khê Nhi cũng nên đi ra ngoài, đừng trễ giờ lành.”

“Đúng, đúng, còn có rất nhiều việc ah, Khê Nhi liền chạy nhanh đi thôi. Chúng ta trước hết không đi cùng con, con đường sau này, con phải một mình tự đi tiếp.” Vân lão phu nhân nói xong, không biết nghĩ đến cái gì, nước mắt gần như muốn rơi ra.

“Khê Nhi, về sau nhất định phải sống tốt, nhất định phải hạnh phúc.”

“Khê Nhi, nương luyến tiếc con.”

Vân phu nhân nhìn Vân lão phu nhân rơi lệ, đôi mắt cũng theo đó mà đỏ lên, bộ dạng không đành lòng.

“Nãi nãi, nương…” Lời nói tắc lại trong cổ họng củaVân Khê, hai tay cầm lấy tay của hai người kia, đôi mắt ẩm ướt, cũng theo hai người mà ngân ngấn lệ.

“Khê Nhi cũng luyến tiếc các ngài ”

Tổ tôn ba người, cùng nhau khóc thút thít.

Mộ Vãn Tình lập đứng ở một bên nhìn, cũng cảm động rơi xuống vài giọt nước mắt.

Lúc này, thanh âm Vân Tiểu Mặc lại ở ngoài cửa vang lên, có chút lo lắng khẩn trương: “Mẫu thân, các ngài không có việc gì chứ? Như thế nào đều khóc? Mẫu thân, ngài không phải là không muốn xuất giá chứ? Nếu ngài không muốn xuất giá, vậy Tiểu Mặc mang ngài đào hôn.”

Ba người phụ nữ đang khóc thương tâm nghe được lời nói đáng yêu hồn nhiên của Tiểu Mặc, không khỏi cười lên tiếng, nín khóc mỉm cười. Nếu để cho phụ thân của hắn nghe được hắn xui khiến tân nương của chính mình đào hôn, không biết sẽ có bộ dáng một lão hổ dũng mãnh phát uy như thế nào?

“Mẫu thân, ngài đừng sợ! Tiểu Mặc sẽ bảo vệ ngài!”

Vân Khê nhẹ lau nước mắt, nghe lời nói ngây thơ vô tà của nhi tử, trong lòng không khỏi cảm động.

Có lẽ là ông trời bồi thường cho nàng đi, kiếp trước những gì nàng mất đi, cuộc đời này toàn bộ đều có được.

Thân nhân, người yêu, bằng hữu, nàng còn có được rất nhiều tình cảm, chúng nó là lễ vật trân quý nhất của nàng, cũng là tất cả mọi thứ nàng muốn bảo vệ.

“Để nương trang điểm lại cho con…” Vân phu nhân lưu loát ở trên gương mặt của Vân Khê đơn giản tô son trát phấn một chút, vừa lòng gật đầu nói, “Đi thôi, hắn đang chờ con đó.”

“Nãi nãi, nương, con đi đây.”

Hít sâu một hơi, Vân Khê nhấp mím môi, cố gắng bình ổn tâm tình khẩn trương cùng chờ mong. Nàng từ từ xoay người, giẫm đạp lên một đóa hoa, hoài giấu tâm tình bay bổng, chân thành bước đi.

“Mẫu thân…” Vân Tiểu Mặc lo lắng cho mẫu thân, đang muốn đẩy cửa bước vào, thì cửa phòng kẽo kẹt mở ra. Hắn ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, chờ thấy rõ người trước mặt, hắn giật mình đứng tại chỗ, đôi mắt không nháy mắt nhìn mẫu thân mặc giá y, đội mũ phượng, cái miệng nhỏ nhắn chậm rãi mở thành hình chữ A.

Vân Khê cúi đầu nhìn vẻ mặt đáng yêu của nhi tử, mím môi xinh đẹp buồn cười.

Nhìn kỹ y phục nhi tử hôm nay mặc, cũng là một thân y phục đỏ thẫm cực kì hỉ khí, khuôn mặt tuấn tú nhỏ nhắn bị ánh đỏ bừng, cực kỳ giống một cây táo, tươi mới đến có thể chảy nước. Hắn khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt đáng yêu buồn cười, làm Vân Khê lúc này đã nghĩ rất muốn cắn hắn một ngụm.

Ta hắn xách theo một lẵng hoa, cùng người bên cạnh hắn mặc váy đỏ Đoan Mộc Tĩnh đứng ở cùng nơi, rất giống là một đôi chiêu tài tiến bảo tiểu tiên đồng, phấn nộn đáng yêu đến cực điểm.

“Vân di thật đẹp!” Đoan Mộc Tĩnh vui mừng cười cong con mắt.

Vân Khê khom người nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Đoan Mộc Tĩnh, mỉm cười ấm áp với Đoan Mộc Tĩnh.

Vân Tiểu Mặc rốt cục cũng phản ứng lại, thu hồi cái miệng hình chữ A của hắn, nuốt nuốt nước miếng: “Ngài thật là mẫu thân sao? Tiểu Mặc thiếu chút nữa đã không nhận ra được ngài.”

“Mẫu thân hôm nay đẹp sao?” Vân Khê cũng nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, nhìn hắn, nàng bắt đầu tưởng tượng hình dáng Long Thiên Tuyệt mặc hỉ phục, hai cha con bộ dáng giống nhau như thế, thần vận cùng khí chất hẳn là không khác nhau mấy đi?

Vân Tiểu Mặc gãi gãi đầu, hơi ngượng ngập nói: “Mẫu thân hôm nay thoạt nhìn có vị nữ nhân hơn.”

Vị nữ nhân? Tiểu hài tử biết cái gì là vị nữ nhân sao?

Vân Khê tươi cười cứng đờ lại, bất nhã ném cho hắn một ánh mắt xem thường nói: “Vậy ngày thường mẫu thân không có vị nữ nhân sao?”

Vân Tiểu Mặc ngẩng đầu nhìn trời, mắt đen như châu ngọc vòng vo vài vòng, liền nói sang chuyện khác nói: “A, thời gian không còn sớm, chúng ta đi nhanh lên, đừng làm cho phụ thân chờ lâu.”

Đám người Vân phu nhân đứng ở cạnh cửa, nghe đoạn đối thoại của hai mẹ con, cười đến vui vẻ.

Vân Khê khóe miệng rút rút, hắn đây là có ý gì, bị nhi tử khinh bỉ như thế, sĩ diện của nàng nên đặt ở đâu chứ?

Đang muốn bước ra khỏi cửa, thì Vân Tiểu Mặc lại quay đầu hỏi một câu: “Mẫu thân, ngài thật sự quyết định gả cho phụ thân, không đào hôn sao?”

Vân Khê hí mắt nhìn hắn, một đầu đầy hắc tuyến.

“Ngài thật sự xác định?” Vân Tiểu Mặc có chút lo lắng, lại xác nhận lần nữa, việc này cũng không thể trách hắn, ai bảo vừa rồi để cho hắn nghe thấy tiếng khóc trong phòng, nên hắn cho rằng mẫu thân

cũng không phải cam tâm tình nguyện gả cho phụ thân.

Vân Khê tiếp tục hí mắt nhìn hắn, đầu vẫn đầy hắc tuyến, nếu như hắn hỏi lại một lần nữa, nàng phỏng chừng sẽ bại não hoặc là bão nổi.

“Vậy được rồi.” Vân Tiểu Mặc rốt cục cũng buông lỏng lòng mà quay thân, hướng tới xa xa vẫy vẫy tay nhỏ bé, hô lớn nói, “Mẫu thân không đào hôn, có thể tấu nhạc à!”

Vân hộ pháp đang chờ ở cách đó không xa, dưới chân lảo đảo, suýt nữa té ngã, tiểu thiếu chủ, không cần dọa Vân thúc thúc có được không? Vân thúc thúc có trái tim không tốt! Nếu phu nhân thật sự đào hôn, vậy tôn chủ nhất định sẽ đem toàn bộ người của Lăng Thiên cung ngược chết đi sống lại, để phát tiết sầu khổ cùng phẫn uất của hắn a?

Hắn vội vàng giơ giơ tay lên, phía sau đoàn nhạc tiêu sáo cùng nhau tấu vang, nguyên bản Lăng Thiên cung im lặng có chút quỷ dị nhất thời ồn ào hắn lên.

Vân Khê không nói gì xoa xoa đầu của nhi tử, hé miệng cười khẽ, không biết trong óc nhỏ bé của hắn rốt cuộc chứa ý tưởng cổ quái, khác người gì nữa.

“Mẫu thân, ngài đi theo Tiểu Mặc đi, Tiểu Mặc dẫn đường cho ngài.”

Thảm đỏ trải ra, hỉ nhạc tấu lên, Vân Khê kéo làn váy dài, từng bước một đi lên thảm đỏ. Ở phía trước của nàng, một đôi kim đồng ngọc nữ cầm theo lẵng hoa, đáng yêu rắc rắc từng cánh hoa, nàng chầm chậm giẫm lên những cánh hoa cùng thảm đỏ, phượng trụy trên đầu theo bước chân nàng mà lay động, trong lòng của nàng tràn đầy hạnh phúc.

Thông qua hành lang dài, trước mặt dần dần trống trải, cái nắng của ánh sáng mặt trời chiếu vào màu đỏ hỉ bào của nàng cùng kim sắc phong quan thấp thoáng trên gương mặt, màu vàng, màu đỏ, cùng sáng tương ứng, hào quang bắn ra bốn phía, xinh đẹp động lòng người! Phượng hoàng trước ngực nàng dưới ánh sáng mặt trời, tựa như đang giương cánh bay lên, giống như chủ nhân của nó, thuận gió mà đi, thẳng tới mây xanh ở chân trời!

Thời khắc đó, nàng nâng mắt, nháy mắt hào quang vạn trượng!

Đón ánh sáng mặt trời, nàng nhợt nhạt câu môi cười, kinh tài xinh đẹp, tuyệt thế độc nhất vô nhị!

Hỉ nhạc đang vang lên đột nhiên ngừng lại, làm một mảnh vui mừng đột nhiên im lặng.

Mọi người lâm vào một trận ngu ngơ, khi nhìn thấy ở trước mắt, thì không có cách nào không bị cuốn vào trong ánh sáng ngọc hoa lệ xinh đẹp đó!

Vân Khê đưa mắt nhìn lại, lúc này mới phát hiện cuối hành lang, vô số tân khách đệ tử tụ tập, rõ ràng trong hoa viên đứng đầy người, nhưng giờ phút này lại lặng ngắt như tờ.

“Tranh…”

Ngay tại giờ phút này, tiếng đàn vang lên, tiếng đàn từ xa xa truyền đến. Tiếng đàn tuyệt hảo mượt mà linh hoạt kỳ ảo, như nước suối trong núi, cẩn thận nghe rõ, đúng là một thủ thiên cổ khúc tên 《phượng cầu hoàng》.

Vân Khê theo tiếng đàn nhìn lại, tầm mắt của nàng đi đến chỗ nào,

đám người dần dần lui sang hai bên, mở ra một đường trên thảm đỏ.

Nơi cuối đường, không biết khi nào đã nổi lên thêm một tòa hoa lâu, cao bằng khoản hai người cộng lại, hoa tươi trên đó, đèn màu cao treo, đồng thời hân hoan, lại không có vẻ tục khí.

Ở chính giữa đài cao, nàng nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, hô hấp ở giờ khắc này gần như ngưng trệ.

Hỉ bào đỏ thẫm, nhưng không che dấu được khí chất thánh khiết tuyệt mỹ như thần linh của hắn, ngược lại, màu đỏ làm bóng dáng lạnh lùng càng thêm ôn nhu phiêu dật. Một cái chớp mắt nhìn thấy hắn như vậy, thiên địa vạn vật đều mất đi nhan sắc, hắn tỏa sáng, làm cho toàn bộ ánh nắng phía sau hắn đều ảm đạm xuống!

Dung nhan tuyệt mỹ, thân ảnh cao lớn như núi, hắn ngồi trước đàn cổ, phong thần tuấn dật. Những ngón tay thon dài của hắn dạo trên những dây đàn, tiếng đàn thánh thót dưới ngón tay hắn vang lên, một đầu tóc đen được thả tùy ý rối tung bay bay trên vai, cùng với hỉ bào đỏ thẩm, hình thành nên đối lập hoàn toàn, làm nên vẻ đẹp yêu mị.

Hắn từ từ nâng mắt, xuyên thấu hư không, từ xa nhìn về phía nàng.

Ánh mắt hai người lần đầu tiên giao nhau giữa không trung, khoảnh khắc đó, vô số tuyệt thế phương hoa lưu chuyển. Hàng vạn, hàng nghìn pháo hoa lúc này được đốt lên!

Ánh mắt Vân Khê chớp động, ngơ ngác nhìn thân ảnh phong hoa tuyệt đại của hắn, chỉ cảm thấy hết thảy tựa như ảo mộng, không giống như chân thực.

Vì sao nàng không biết hắn còn biết đánh đàn? Trên người hắn, rốt cuộc còn có bao nhiêu bí mật nàng không biết?

Long Thiên Tuyệt giờ phút này đang ngóng nhìn nàng, nàng đứng thẳng ở trong đám người, thân ảnh độc lập, ánh sáng từ pháo hoa cùng ánh sáng mặt trời chiếu vào trên mặt của nàng, nhưng lại bị sự tao nhã của nàng áp xuống, ảm đạm thất sắc.

Hôm nay nàng đẹp cực kỳ, quanh thân nàng toát lên một vẻ mị sắc, sáng quắc loá mắt, làm cho tầm mắt hắn thật lâu ngừng lại ở tại trên người của nàng, mà không có cách gì di dời đi.

Đây là thê tử của hắn, nữ tử mà hắn muốn cầm tay cả đời, thủ hộ cả đời, yêu cuồng nhiệt cả đời, nàng phong tư yểu điệu, trí tuệ động lòng người, dị thế mà độc lập!

Tiếng đàn vừa chuyển, ý cảnh thăng hoa, khi thì lưu luyến triền miên, khi thì quấn quýt si mê, tiếng đàn này đem những người có mặt ở đây đều đi vào một loại tình cảm quấn quýt si mê kiều diễm.

Vân Khê ngẩng đầu nhìn hắn, một đôi mắt âm u sâu thẳm, làm cho nàng ngã vào trong đó, giống như chìm đắm không có cách gì giãy dụa.

Đây là phu quân của nàng, là nam tử đi cùng với nàng đến lúc tuổi già, hắn lỗi lạc xuất chúng, cao quý tao nhã, không thể nói thêm gì!

Cùng một thời gian, hai người nhìn nhau cười, vạn vật đều như biến mất.

Trong trời đất, chỉ còn lại có chàng và nàng, ngóng nhìn lẫn nhau!

Tiếng đàn không biết khi nào dĩ nhiên đã ngừng lại, mọi người vẫn đắm chìm ở trong tiếng đàn quấn quýt si mê kiều diễm kia thật lâu, mà không có cách gì hoàn hồn.

Rất lâu, không biết là ai ở trong đám người đột nhiên nói ra một câu: “Mẹ ơi, tôn chủ rất anh tuấn!”

Ngay sau đó một trận tiếng vang hung hăng đánh xuống, đem thanh âm kia đột ngột biến mất.

Vân Khê “Phốc xích” cười ra một tiếng, tươi cười rạng rỡ, sóng mắt lưu chuyển, mị hoặc vô cùng.

Trên đài cao, thân ảnh mặc hỉ bảo khẽ di động, trong nháy mắt liền đến gần Vân Khê không đến mười bước.

Vạt áo nhẹ nhàng lay động, nhẹ hất tóc đen, hắn cất bước đi tới về phía nàng.

Còn cách một bước, thì hắn bỗng dưng dừng lại, tay phải hướng về phía trước đưa ra, từ từ lên tiếng, từ từ phun ra: “Khê Nhi, nàng có nguyện ý trở thành thê tử của ta, để cho ta cả cuộc đời này bảo vệ nàng không?”

Trong mắt hắn hàm chứa một chút tươi cười, giống như ánh sáng mặt trời sớm mai, chiếu sáng nội tâm của nàng.

“Ta nguyện ý!” Vân Khê đưa tay mình ra, đặt vào lòng bàn tay của hắn, cảm giác được lòng bàn tay hắn ấm áp cùng mềm mại, nội tâm nàng ngọt ngào vô cùng, cũng quên luôn bản thân ở nơi nào.

Long Thiên Tuyệt nắm được tay nàng, cùng mười ngón tay nàng đan xen nhau, trên mặt hắn nhìn như bình tĩnh, nhưng trong lòng lại như con ngựa hoang thoát cương muốn gào thét, cơ hồ là muốn lao ra khỏi ngực.

Nàng nói, cuộc đời chỉ nguyện nắm tay hắn đến bách niên giai lão!

Hắn nói, sinh tử tương tùy, không rời không bỏ!

Đó cũng không phải là một lời thề tùy tiện, mà nó là sự tín niệm mà bọn hắn dùng cả đời chứng minh.

Hiện tại hắn rốt cục đã nắm chặt tay nàng, cùng nàng mười ngón giao triền, từ khoảnh khắc này về sau, hắn liền không bao giờ nữa buông ra tay nàng, hắn sẽ vĩnh viễn bảo hộ nàng, đem nàng đưa vào dưới cánh chim của mình, để cho nàng hạnh phúc lớn nhất.

Nàng nhìn thấy đôi mắt mong chờ của hắn, cảm giác được tình cảm chân thành tha thiết từ hắn truyền lại, lòng của nàng hơi hơi rung động. Nắm chặt tay hắn, từ nay về sau sẽ không bao giờ buông ra, vô luận tương lai gặp bao nhiêu mưa gió cùng khốn khổ, nàng đều sẽ cùng hắn sóng vai mà đi, đồng hội đồng thuyền, hắn ở nơi nào, nơi đó chính là nhà của nàng, là nguồn suối hạnh phúc của nàng!

Thân ảnh hai người từng bước chậm rãi tới gần, giờ này khắc này, hắn rất muốn hôn nàng, ở trên môi nàng in lên ấn ký đặc biệt của hắn, rồi hướng về mọi người tuyên bố, từ nay về sau nàng là thê tử của hắn!

Vân Khê từ từ nhắm hai mắt lại, nàng không cảm giác được người khác tồn tại, giờ này khắc này, trong mắt của nàng chỉ nhìn thấy một người là hắn.

Hai người đôi môi dần dần gần sát, khoảng cách chỉ kém không đến một ngón tay, thì có một chiết phiến (quạt) đột nhiên che giữa hai người.

“Đợi đã! Ngươi cứ tùy tiện như vậy đã cưới được biểu muội của ta,

không phải là quá dễ dàng ư?!” *(TT: ca phá đám thật, tự cầu nguyệt đi hơ hơ)*

Bên hông Vân Khê bỗng nhiên thò đâu ra một cánh tay, nhẹ nhàng kéo, làm cho khoảng cách giữa nàng cùng Long Thiên Tuyệt thêm xa, chỉ có tay hai người, mười ngón vẫn đan xen cùng một chỗ như cũ.

Chiết phiến “lạch cạch” mở ra, Dung Thiếu Hoa một thân áo bào trắng không biết từ nơi nào chui ra, một tay nắm cả thắt lưng Vân Khê, một tay vô cùng phong tao cầm chiết phiến phe phẩy. Con ngươi hắn trợn trợn, ánh mắt mang theo sự khiêu khích dừng ở trên người Long Thiên Tuyệt, môi mỏng nhếch lên.

“Biểu muội, nữ hài tử thì nên rụt rè! Hôn nhân đại sự, cả đời chỉ có một lần, sao muội có thể để cho hắn tùy tiện đàn một khúc liền cưới được ngươi luôn thế? Vệc này cũng quá có lợi cho hắn rồi! Cho dù ngươi đồng ý, biểu ca ta cũng không đồng ý!”

Vân Khê quay đầu nhìn xem kẻ không biết từ nơi nào chui ra – Dung Thiếu Hoa, lại nhìn xem sắc mặt dần dần lãnh liệt đen sì của Long Thiên Tuyệt, cuối cùng nàng vẫn lựa chọn ngậm miệng không nói gì.

Long Thiên Tuyệt mang vẻ mặt âm trầm, gắt gao trừng mắt nhìn Dung Thiếu Hoa, ngữ khí âm u nói: “Dung đại thiếu gia, bản tôn hình như không có đưa thiệp mời cho ngươi đi?” Ý tứ là ngươi từ đâu chui ra, đến tột cùng muốn làm gì?

Biết là Dung Thiếu Hoa đến nhất định sẽ quấy rối, cho nên hắn mới cố ý không đưa thiếp mời cho hắn ta, ai ngờ hắn ta vẫn mặt dầy mò đến.

Dung Thiếu Hoa cười đến đặc biệt phong tao: “Cũng không thể nói

như vậy! Ta tốt xấu gì cũng là biểu ca của Khê Nhi, là người nhà của mẹ nàng, nàng phải lập gia đình, chuyện lớn như vậy, ta làm sao có thể không tham gia chứ?”

Long Thiên Tuyệt buồn bực nhìn hắn ta, nói: “Vậy tiền biếu của ngươi đâu? Không có tiền biếu, đều bị đuổi ra ngoài giống nhau”

Băng hộ pháp từ trong đám người đi ra, đến trước mặt Dung Thiếu Hoa, gương mặt lạnh lùng làm thủ thế mời: “Dung thiếu, mời đi!”

“Ta có nói ta không mang tiền biếu sao?” Dung Thiếu Hoa thu chiết phiến, gõ gõ lòng bàn tay của Băng hộ pháp, đánh mất tư thế ‘mời’ của nàng, sau đó hướng về người phía sau quơ quơ cây quạt, “Người tới, đem mười vạn lượng bạc nâng đi lên!”

Mấy cái thùng lớn lục tục bị nâng đến trước mắt mọi người, sau đó từng thùng được mở ra, lộ ra bạc sáng loáng bên trong.

Các tân khách không rõ chân tướng ồ lên một mảnh.

“Không hổ là Dung gia đại thiếu, ra tay rất hào phóng ah!”

“Mười vạn lượng bạc a, thật sự là cho Lăng Thiên cung sĩ diện.”

…...

Các loại thanh âm nghị luận truyền vào trong tai Dung Thiếu Hoa, nghe thấy thế Dung Thiếu Hoa cực kỳ đắc ý, mặt mày nở hoa.

Đang lúc đắc ý, thì một giọng nói mềm mại, trẻ con tiến vào trong tai “Cậu, đây là tiền ngài thiếu nợ mà, hay quá ngài cuối cùng cũng đem hoàn trả hết rồi.”

Tươi cười trên mặt Dung Thiếu Hoa nhất thời cứng ngắc lại, cúi đầu nhìn về đứa cháu họ bé nhò đang cầm một tờ giấy phiếu nợ, hắn khóc không được, mà cười không xong. Đứa nhỏ này, sao đến bây giờ vẫn còn nhớ điều đó thế?

“Mau cầm phiếu nợ về đi! Vì là thân thích, ta sẽ không tính lợi tức với ngài.” vẻ mặt của Vân Tiểu Mặc có biểu tình rất nghiêm túc.

Dung Thiếu Hoa run rẩy đưa tay cầm phiếu nợ, tâm can cũng khẽ run run rẩy theo, nguyên bản dung nhan da thịt hồng hào nhất thời ảm đạm đi, cái trán đầy hắc tuyến.

Long Thiên Tuyệt ha ha cười, đắc ý sờ sờ đầu nhi tử, vẫn là nhi tử nhà mình tri kỷ, đứng ở cùng một chiến tuyến với mình, nhất trí đối ngoại.

“Mười vạn lượng bạc là ngươi dùng để trả sạch nợ, nếu ngươi lấy không ra tiền biếu, vậy đừng trách bản tôn đuổi người!”

May mắn hắn đã sớm có chuẩn bị, vốn đã biết cả nhà bọn hắn không dễ lừa gạt, Dung Thiếu Hoa hít sâu mấy hơi thở, rốt cục từ trong ngực lấy ra một chồng ngân phiếu, ở trên tay quơ quơ: “Xem kỹ, đây là một vạn lượng bạc, tiền biếu của ta.”

Long Thiên Tuyệt nhướng nhướng lông mày hướng tới nhi tử nói: “Tiểu Mặc, thu lấy ah.”

Vân Tiểu Mặc giơ tay, túm một góc khác của ngân phiếu, dùng sức kéo a kéo a, trước với vẻ mặt đau lòng của Dung Thiếu Hoa, hắn thật vất vả mới nhận đước ngân phiếu. Ánh mắt nhỏ bé khẽ đảo, Vân Tiểu Mặc cực kì khinh bỉ liếc Dung Thiếu Hoa một cái: “Cậu, ngài không phải là đại thiếu gia của Dung gia sao? Sao lại keo kiệt như vậy?”

“Tiểu Mặc, một lời khó nói hết ah!” Dung Thiếu Hoa đau lòng nhìn nhìn ngân phiếu trên tay Vân Tiểu Mặc, vẻ mặt khổ sở khó nói.

Long Thiên Tuyệt tức giận liếc mắt nhìn hắn ta, có ma mới tin tưởng đường đường đại thiếu gia của Dung gia lại thiếu bạc, hắn ta chính là cần ăn đòn! Tay hắn kéo một cái, ngầm đem Vân Khê rời xa người Dung Thiếu Hoa.

“Ai, đợi đã” Dung Thiếu Hoa tay mắt lanh lẹ, lại ở nửa đường đem Vân Khê kéo trở về, “Chuyện nào ra chuyện đó! Tiền biếu ta đã giao ra, hiện tại ta đại biểu cho người nhà mẹ tân nương nói chuyện với ngươi, ngươi đừng mơ tưởng cứ tùy tiện như vậy liền đem biểu muội mang đi, người khác đều đáp ứng, ta kiên quyết không đáp ứng!”

“Khê Nhi, chính nàng nói đi, muốn gả cho ta không?” Long Thiên Tuyệt không nhìn Dung Thiếu Hoa, trực tiếp nhìn về phía Vân Khê, một đôi con ngươi tà mị trong suốt lưu chuyển, không ngừng phóng điện về phía Vân Khê, ý đồ dùng mỹ nam kế dụ hoặc nàng.

Vân Khê ho nhẹ một tiếng, hé miệng cười khẽ, nhìn bộ dạng như thế của hắn, đáy lòng nàng đột nhiên dâng lên ý niệm làm trò đùa dai: “Này…”

Dung Thiếu Hoa đánh gãy lời nói của nàng: “Biểu muội, nữ hài tử phải rụt rè! Hắn muốn cưới muội, nhất định trước hết phải thông qua toàn thể xét duyệt của phía người nhà mẹ đẻ của muội, phàm là có người không hài lòng hôn lễ này sẽ không thể thành!”

“Lời này…, giống như cũng rất có đạo lý nga.” Vân Khê ngắm mắt nhìn Long Thiên Tuyệt, không được cười trộm…

Long Thiên Tuyệt môi mím lại thành đường thẳng, tiếp tục nhìn chằm chằm nàng, thay đổi phương án mỹ nam kế vừa rồi, giờ lộ ra thần sắc ai oán sầu khổ, nhằm tranh thủ đồng tình.

Vân Khê cố ý ngẩng đầu nhìn trời, làm bộ không thấy được.

“Lão phu tán thành!” Lúc này, Vân lão gia từ trong đám người đi ra, mặt hắn đầy hồng quang, vuốt chòm râu nói, “Tuy rằng lão phu đối với tương lai cháu con rể rất vừa lòng, nhưng hôn nhân đại sự thật sự cần thận trọng. Lời nói vừa rồi của Dung thiếu không phải không có lý, cháu muốn cưới Khê Nhi của nhà chúng ta, thì phải thông qua sự xét duyệt cuối cùng của người nhà mẹ đẻ bên chúng ta, nếu mà có người không hài lòng, thì hôn sự này, phải tạm thời gác lại …, ”

“Lão bà ta cũng tán thành! Cháu rể còn phải khảo nghiệm nhiều hơn nữa.” Vân lão phu nhân được Vân phu nhân nâng cũng đi thong thả ra, thần sắc cười tủm tỉm, rất là vui sướng.

Khuôn mặt tuấn tú của Long Thiên Tuyệt nhất thời đen xuống một vòng, ánh mắt xin giúp đỡ nhìn về phía Vân phu nhân, nàng người thiện lương ôn hòa nhất trong toàn bộ Vân phủ, cũng là nơi duy nhất hắn ký thác hy vọng.

Đáng tiếc Vân phu nhân chỉ là hé miệng cười yếu ớt, không có nói bao nhiêu. Đều nói mẹ vợ xem con rể, càng xem càng thuận mắt, nàng thật sự là không đành lòng khó xử con rể ah, chẳng qua biết nghe lời phải, nàng không thể không thuận theo đại đa số dân ý.

Từ trên xuống dưới xem đến phản ứng của nàng, Long Thiên Tuyệt chỉ biết vô vọng. Ngay cả nhạc mẫu đại nhân cũng không ủng hộ hắn, còn có ai có thể ủng hộ hắn a?

“Dung thiếu nói không sai, xét duyệt cuối cùng vẫn nên làm! Chúng ta

đều tán thành!” Vân Dật phụ giúp Vân Thanh ngồi ở trên xe lăn, cũng cười trong suốt từ trong đám người đi ra.

“Còn có lão phu! Lão phu là nghĩa phụ của Khê Nhi, coi như là người nhà mẹ đẻ của nàng!” Đoan Mộc Hùng cũng vô giúp vui, cười cười theo Vân gia già trẻ đi thành một đoàn.

“Còn có ta, ta là đồ đệ của sư phụ, ta…” Lam Mộ Hiên vừa định đi lên góp cái náo nhiệt, lại bị Long Thiên Tuyệt hung hăng trừng một cái dọa trở về, không dám lên tiếng thêm nữa.

Người khác đều là thân thích trưởng bối, Long Thiên Tuyệt không dám phát tác đối với bọn hắn, Lam Mộ Hiên thì không như thế, tiểu tử này cũng dám đến để khảo nghiệm, quả thực chính là tự tìm đường chết!

Lam Mộ Hiên biểu tình mếu máo, ủy khuất nhìn về phía Vân Khê, âm thầm mà cáo trạng hết với nàng.

Quyển 3 - Chương 23: Đại Hôn, Ba ải Khảo Nghiệm

Long Thiên Tuyệt quét mắt nhìn một vòng, ánh sáng lạnh bắn bốn phía, vì vậy không còn có người nào dám tiến lên tham gia náo nhiệt nữa.

Tầm mắt của hắn từ từ di chuyển, cuối cùng rơi vào trên người nhi tử, vẻ mặt bỗng dưng chuyển sang nhu hòa, cười yếu ớt nói: “Tiểu Mặc, con nhất định là đứng ở bên này cùng phụ thân đúng không? Con và ta cùng họ Long, đều là truyền nhân của Long gia chúng ta, sau này tất cả mọi thứ của phụ thân, cũng sẽ truyền lại cho con!”

Hắn cười không ngớt, mâu quang long lánh lưu chuyển, trong sự tươi cười bao hàm vô số thâm ý sâu xa.

Vân Tiểu Mặc gãi gãi đầu, tinh tế tự đánh giá.

Sau này tất cả mọi thứ của phụ thân, đều truyền cho hắn..... Nghe thật giống như không tệ nga!

Không đúng, hắn là con ruột của phụ thân, thừa kế gia nghiệp của phụ thân, vốn là chuyện đương nhiên mà.

Nhưng, thoạt nhìn phụ thân giống như thật rất đáng thương, có nhiều người muốn khảo nghiệm phụ thân như vậy, mình không phải là nên giúp người một chút sao?

Vân Khê nhìn nhi tử quấn quýt tự hỏi, liền không nhịn được mà hé miệng cười trộm. Ngước mắt, liền chạm đến ánh mắt ai oán của

Long Thiên Tuyệt truyền tới, nàng hướng về phía hắn trừng mắt nhìn, chỉ có thể tỏ vẻ đồng tình. Ý kiến của người nhà, nàng đúng là cần phải cân nhắc a, hơn nữa, hôn lễ cả đời cũng chỉ có một lần, hiếm khi được thấy bộ dáng này của hắn, tại sao nàng có thể bỏ qua chứ?

Đáy lòng dâng lên một trận tà ác nho nhỏ, nhưng chỉ hướng hắn quăng tới một ánh mắt khích lệ, cõi đời này, người mà 'lên trời xuống đất không gì làm không được' như hắn, chẳng lẽ còn có chuyện gì có thể làm khó hắn sao?

Long Thiên Tuyệt lĩnh hội ánh mắt của nàng, tiếp nhận tâm ý xong, nhất thời ý khí hăng hái.

Khảo nghiệm thì khảo nghiệm, chẳng lẽ Long Thiên Tuyệt hắn lại sợ bọn họ sao?

Lúc này, Vân Tiểu Mặc cũng đã nghĩ tốt lắm, nên vô cùng trịnh trọng mà nói với Long Thiên Tuyệt: "Phụ thân, ngài yên tâm đi, Tiểu Mặc nhất định đứng về phe của người!"

"Tiểu Bạch cũng vĩnh viễn đứng ở phe của Tiểu Mặc Mặc!" Tiểu Bạch cũng mặc hỉ phục áo đỏ nhỏ nhanh như chớp chui vào trong ngực Vân Tiểu Mặc, dùng sức cọ cọ, làm nũng.

Long Thiên Tuyệt ha ha cười một tiếng, một tay ôm lấy nhi tử, hướng về phía Dung Thiếu Hoa quăng một ánh mắt khiêu khích, nói: "Đến đây đi! Hai phụ tử chúng ta sẽ kề vai chiến đấu, xem các ngươi rốt cuộc có thể làm ra vấn đề khó khăn gì!"

"Phụ thân vạn tuế!" Vân Tiểu Mặc hai tay ôm cổ Long Thiên Tuyệt, hoan hô vang dội.

Rất nhanh, hai bên liền kéo ra đường ranh, lấy thảm hồng làm giới tuyến, song phương chiếm ở một bên, trận chiến khảo nghiệm xét duyệt cuối cùng đối với chú rể chính thức kéo màn.

Bên trái thảm đỏ là phụ tử Long Thiên Tuyệt, Long Thiên Thần, tứ đại hộ pháp cùng chúng đệ tử của Lăng Thiên Cung, bên phải là già trẻ Vân gia, Dung Thiếu Hoa cùng đám người Đoan Mộc Hùng, Vân Khê thì bị bọn họ che ở phía sau, trước khi xét duyệt chưa kết thúc, họ không đồng ý cho Long Thiên Tuyệt đến gần nàng.

Ba người của Mộ gia, Lam Mộ Hiên, Độc Cô mưu, cùng với Thượng Quan Như nhi và Đoan Mộc Tĩnh thì đứng ngay vị trí ở giữa thảm đỏ, làm hành động bình phán, trong đó Mộ Tông Minh vì là giám khảo phán quyết, chủ trì xét duyệt cuối cùng của lần này, nên bộ dạng có chút khoe khoang.

Trên mặt của mỗi người đều là một bộ dạng nóng lòng muốn thử, cực độ hưng phấn vui thích, chỉ có bản thân chú rể, là sắc mặt tối tăm ngó chừng vẻ mặt cười đến phong tao của Dung Thiếu Hoa, hận không được ngũ mã phân thây, nghiền xương hắn thành tro!

Nếu không phải trong lúc bất chợt tên này nhô ra quấy rối làm chuyện xấu, hắn đã sớm ôm mỹ nhân về rồi, hiện tại lúc này sợ là đã vào động phòng rồi, làm gì mà còn phải tiếp nhận xét duyệt cuối cùng không giải thích nỗi gì đó?

Hắn lạnh lung híp lại mâu quang, ánh sáng âm u nguy hiểm xoay tròn trong đó, âm thầm mà nói cho Dung Thiếu Hoa hiểu. Ngươi chờ xem, thù này ta nhớ kỹ, ngươi đừng mơ tưởng mà ống yên lành rời đi Lăng Thiên Cung!

Cây quạt trong tay Dung Thiếu Hoa đang giao động theo tiết tấu hơi chậm lại một chút, nhưng hắn liền ngẩng đầu nhìn trời, làm bộ như

không nhìn thấy sự uy hiếp âm thầm của Long Thiên Tuyệt, cùng lắm thì, chờ lúc bọn họ động phòng hoa chúc, hắn sẽ nhanh chóng phủi phủi đít rời đi, để tránh bị tên này trả thù, bất quá giờ phút này nha, khó mà tìm được cơ hội làm cho Long Thiên Tuyệt chật vật, chuyện đùa giỡn vui như vậy, hắn làm sao có thể dễ dàng bỏ qua chứ?

Nghĩ tới đây, hắn liền hắc hắc cười gian ra tiếng, cười đến vô cùng đáng ăn đòn!

Ít nhất ở trong mắt Băng hộ pháp nhìn thấy chính là như thế.

“Băng hộ pháp, trông chừng kỹ Dung Thiểu cho ta, nếu như hắn hào phát vô thương *(nguyên vẹn không sứt mẻ)* mà rời đi Lăng Thiên Cung một bước, Bổn Tôn sẽ hỏi tội ngươi.” Giọng nói lạnh lẻo của Long Thiên Tuyệt bí mật truyền vào trong tai Băng hộ pháp, Băng hộ pháp đang lạnh lùng mà đứng, liền lên tiếng đáp lại, một đôi con ngươi đóng băng mọi thứ thẳng tắp bắn về phía Dung Thiếu Hoa, không hề chớp mắt.

Dung Thiếu Hoa mới vừa vặn tiếp nhận xong ánh mắt giết người âm trầm của Long Thiên Tuyệt, hiện tại lại được mỹ nhân đưa mắt nhìn, tim của hắn khẽ run rẩy. Thay vào ánh mắt sát khí bức người lạnh như băng của vị Băng mỹ nhân, cũng bị nghĩ méo mó, hắn còn thích thú, hết sức kéo rộng khóe miệng, hướng Băng hộ pháp ném đi một cái mị nhãn.

Băng hộ pháp mắt lạnh nhất thời híp lại, ánh mắt mang theo tia điện sắc bén nhìn trở lại, trực tiếp đem Dung Thiếu Hoa giật chết ngay tại chỗ lập tức.

Ánh mắt hai bên giao chiến tạm thời bất phân thắng bại, một lúc sau, chỉ nghe tiếng kẻng vang lên, Mộ Tông Minh làm trọng tài, bắt đầu đứng dậy lên tiếng: “Các vị, hôm nay cảnh xuân tươi đẹp, điểu ngữ

hoa hương, lão phu mang tâm tình vô cùng kích động tới tham gia cưới lễ hôm nay. Ngày tốt cảnh đẹp, ngày cưới Như Mộng, hồi tưởng lại chuyện cũ, lão phu không khỏi liên tưởng đến năm đó. Chuyện cũ dài dằng dặc, nhớ năm đó, lão phu.....” Mộ Tông Minh hưng phấn nhớ lại những chuyện quậy phá của hắn khi còn trẻ với vẻ mặt say mê.

Trên bầu trời, thoáng một cái có vô số hột gà thúi không biết từ đâu bay tới.

Mộ Tông Minh thấp giọng kêu lên, hiểm hiểm mà tránh thoát, hắn thổi râu mép, khắp mọi nơi liếc mắt nhìn, phát hiện phía sau hắn những trọng tài khác đã sớm lẫn mất tiêu, rời xa khỏi vùng bom hột gà thúi. Mộ lão chép miệng, dưới đáy lòng mắng: Mấy người này tính tình gì thế? Một chút cũng không hiểu được kính già yêu trẻ!

Hắn dưới thần sắc nghiêm túc, một lần nữa ra vẻ đạo mạo trở lại chỗ ngồi của trọng tài, tiếng nói sang sảng cất lên: “Mọi người đừng kích động, mới vừa chẳng qua là thả con tép, bắt con tôm! Tốt, như vậy hiện tại chúng ta đi thẳng vào chủ đề, bắt đầu khảo nghiệm cuối cùng đối với chú rể.”

“Căn cứ vào yêu cầu của người nhà mẹ đẻ tân nương, bọn họ đem đối với chú rể có ba ải khảo nghiệm, ba ải mà toàn bộ thông qua, thì chú rể sẽ được thân nhân nhà mẹ đẻ tân nương chấp nhận, sau đó sẽ được đón tân nương, nếu không.....” Mộ Tông Minh dùng ngón tay gạt gạt chòm râu, cười hắc hắc, không có nói tiếp.

Lúc này, trên bầu trời lại là đông nghịt một mảnh vật thể, lần này không còn hột gà thúi nữa, mà là cải trắng cùng lá cây!

“Không được như vậy, không cho có ác ý công kích trọng tài!” Mộ lão vừa ôm đầu né tránh, vừa cao giọng kháng nghị.

Long Thiên Tuyệt miễn cưỡng ngồi tà ở ghế thái sư, đầu ngón tay gõ nhẹ mặt bàn, môi mím thẳng tắp. Nhìn Mộ Tông Minh luồn lên nhảy xuống, hắn chau lên đôi mày, giơ tay lên, vòng công kích cải trắng lá cây mới coi là ngưng hẳn.

Tức cười, cũng không chịu nhìn một chút đây là địa bàn của ai, nếu như có bất kỳ một trọng tài nào phán quyết"Bất công", đây chính là kết quả! *(TT: ặc đe dọa trọng tài =.=)*

Khóe môi của Long Thiên Tuyệt khẽ nhếch lên một độ cung, tay của hắn một lần nữa giương lên, trong sân lập tức xuất hiện một tổ người ăn mặc giống hệt nhau, không tới chốc lát thời gian, đã đem hiện trường dọn dẹp sạch sẽ, rất chuyên nghiệp rất mau lẹ, thật giống như một màn mới vừa rồi chỉ là ảo giác.

Mộ Tông Minh nhắm mắt rón rén trở lại giữa sân, ngẩng đầu liếc nhìn mọi nơi, sợ bỗng nhiên lại có một vật gì đó từ trên đầu rơi xuống nữa, lúc này hắn bắt đầu có chút hối hận, mới vừa sẽ nên tranh đua đòi làm cái gì chó má trọng tài. Kể từ đó, đắc tội với mọi người ở Lăng Thiên Cung không nói, còn tự mình đặt ở trên lửa thiêu đốt, đây quả thật là muốn chết mà!

Hắn đem mồ hôi lạnh lau đi, lần nữa hắng giọng một cái, nặng nề vỗ cái bàn, dõng dạc nói: "Dĩ nhiên, chú rể của chúng ta anh minh thần võ, khí vũ hiên ngang, tuyệt đối không thể nào mà không thông qua khảo nghiệm được!"

Tiếng nói vừa rơi xuống, lỗ tai nhạy cảm của hắn giương lên, không xong, lại có vật rơi xuống!

Có lầm hay không? Vuốt mông ngựa mà cũng bị ném, đây là thế đạo gì? Có còn Thiên Lý hay không?

Hắn đang chuẩn bị nhấc bàn chân né tránh, nhưng vừa ngửa đầu, thì vô số cánh hoa rơi, như Thiên Nữ Tán Hoa, đẹp không sao tả xiết.

Mộ Tông Minh nhất thời thở phào nhẹ nhỏm, sửa sang trường bào, rốt cục cũng lộ ra nụ cười thoải mái.

May là, may là, hắn giác ngộ được sớm! Đãi ngộ này thật đúng là không tệ!

“Vậy chúng ta bắt đầu cửa thứ nhất.” Mộ Tông Minh quay sang nhìn người của Vân gia giơ giơ tay lên.

Dung Thiếu Hoa từ từ đứng dậy, chứa đựng ý cười, cây quạt từng chút một ở trong lòng bàn tay mà chuyển động, hắn cất giọng nói: “Cửa thứ nhất này, nói ra rất đơn giản, nhưng cũng không đơn giản, bất quá ta nghĩ nhất định là không làm khó được người thông minh tuyệt đỉnh như Long tôn chủ.”

Cây quạt trong tay liền hướng phía sau lắc lắc, liền có đệ tử của Dung gia đưa lên một cuộn tranh, Dung Thiếu Hoa không vội mà đem cuộn tranh mở ra, chỉ không hề chớp mắt nhìn Long Thiên Tuyệt, cười đến hết sức quỷ dị.

Long Thiên Tuyệt híp lại mắt, con ngươi hẹp dài phiếm ánh sáng lạnh, không biết là trong hồ lô đối phương đến tột cùng bán thuốc gì.

Lúc này, phía sau hắn, bỗng vang lên tiếng bước chân nhỏ vụn truyền vào trong tai, các đệ tử đứng ở phía sau hắn bỗng nhiên không khỏi rối rít lui về phía sau.

Long Thiên Tuyệt khẽ quái lạ, quay mặt sang bên cạnh, ánh mắt quét về phía Vân hộ pháp, Phong hộ pháp cùng Viêm hộ pháp, thấy thần

sắc mấy người bọn họ lén la lén lút, thì trong lòng nghi ngờ dâng lên.

Nhìn kỹ lại, mỗi người họ đều che miệng mình, hành động rất quỷ dị, thì trong lòng hắn nghi ngờ càng lớn.

Ánh sáng lạnh lần lượt quét qua ở trên mặt mỗi vị hộ pháp, bị làm cho sợ đến ba người nhất tề quay người đi, không dám cùng hắn nhìn thẳng. Xong rồi, cái này chơi lớn rồi, tôn chủ mà biết thì không phải sẽ lóc xương lóc thịt bọn hắn sao?

“Ha ha, vậy hãy để cho chúng ta cùng đi công bố câu đố đi.” Dung Thiếu Hoa ra dấu, cuộn tranh ở trong tay hai gã đệ tử từ từ trải ra, nội dung trên bức họa lần lược hiện ra ở trước mắt mọi người.

Long Thiên Tuyệt còn đang dùng ánh mắt ngàn năm hàn băng của hắn từ từ Lăng Trì ba vị hộ pháp, thì nghe được thanh âm của Dung Thiếu Hoa, hắn từ từ quay đầu. Nhìn chăm chú bức tranh một cái, hắn không khỏi ngây ngẩn, đây là bức tranh gì? Sao kỳ lạ như thế? Bọn họ chẳng lẽ là muốn hắn suy đoán ý cảnh trong bức tranh sao?

Mà ở phía sau hắn, tiếng bước chân lộp cộp rời đi xa hơn rồi, ba vị hộ pháp trực tiếp trốn ở bên người Vân Tiểu Mặc, để tìm kiếm sự bảo vệ của Tiểu Thiếu chủ.

Vân Tiểu Mặc đang nhìn kỹ cuộn tranh, nghi ngờ hỏi: “Phía trên này vẽ cái gì đấy? Một mảnh dài hẹp màu hồng, nhìn có chút giống con giun.....”

“Tiểu Thiếu chủ, đây không phải là con giun, là dấu môi son!” Vân hộ pháp hạ thấp giọng nói, khẽ đóng khẽ mở cánh môi, trên đó còn chút vết tích màu đỏ, giống như là từng bôi qua cái gì đó.

Dung Thiếu Hoa tiếp lời của Vân hộ pháp…, cười khanh khách nói:

“Không sai, chính là dấu môi son! Ở trên này, tổng cộng có hai trăm dấu môi son, chia ra cho hai trăm người, trong đó chỉ có một là thuộc về tân nương. Nếu như Long huynh có thể từ trong này chọn lựa ra dấu môi son thuộc về tân nương, thì ngươi vượt qua kiểm tra, nếu như chọn sai thì…, thì ngươi phải hôn chủ nhân của dấu môi son!”

“Dấu môi son? Đâu tới nhiều dấu môi son như vậy?” cái miệng nhỏ nhắn của Vân Tiểu Mặc một lần nữa biến thành chữ O, có chút khó tin.

Điều này cũng chính là điều mà Long Thiên Tuyệt muốn biết, cuộn tranh này nói ít nhất cũng có mấy trăm dấu môi son, hắn cũng không tin toàn bộ là do Dung Thiếu Hoa mình in ra.

Chẳng lẻ..... ánh sáng lạnh trong mắt hắn đủ để đóng băng ba thước, một lần nữa quét về phía ba người Vân hộ pháp, tốt, dám dưới tầm mắt của hắn công khai đi theo địch?

Thần kinh của ba người Vân hộ pháp giật giật liên tục, khẩn trương nhìn về phía hắn, mọi người cười nịnh hót.

Vân hộ pháp mở miệng nói trước tiên: “Tôn chủ, ngài ngàn vạn không nên hiểu lầm! Chúng ta làm như vậy, là để giúp tôn chủ ngài đánh vào trong lòng địch nhân, thám thính việc trọng yếu nhất của địch nhân, trợ giúp tôn chủ ngài quét dọn hết thảy chướng ngại!”

Viêm hộ pháp cũng liền nói gấp: “Đúng vậy, tôn chủ! Một ít cái bên góc trái ngài ngàn vạn lần đừng chọn, đó của thuộc hạ! Thuộc hạ là vì trợ giúp tôn chủ ngài loại bỏ những đáp án không chính xác, cho nên mới tham dự vào trong đó, thuộc hạ tuyệt đối là trung thành không hai lòng!” *(TT: khinh bỉ ca ^.^)*

Phong hộ pháp cũng biểu quyết ý nghĩ theo: “Không sai, không sai!

Tôn chủ, tất cả mười dấu bên góc phải đều là của thuộc hạ! Rất là dễ nhận biết!”

Lời của hắn vừa nói xong, mọi người liền đem ánh mắt kỳ dị toàn bộ tập trung vào trên môi đặc biệt đỏ chói của hắn, khó trách tại sao môi hắn so sánh với những người khác đều hồng hơn, thì ra là hắn một mình đã ấn hết mười cái, thật là biến thái!

“Phong hộ pháp, có phải ngươi đi một chuyến Đông Lăng quốc, đã ăn nhầm cái gì không nên ăn, nên thần kinh thác loạn rồi?” Long Thiên Tuyệt bỗng nhiên nhàn nhạt nở nụ cười, cái này không cười thì tốt, hắn vừa cười, khiến Phong hộ pháp bị làm cho sợ đến cả người run run. Chẳng qua hắn chỉ cảm thấy chơi thật vui, cho nên mới tới tham dự nha, tham dự xong, lại cảm thấy chưa đã ghiền, nên chỉ ấn hơn mấy cái thôi, như vậy cũng có thể phạm vào tử tội sao? *(TT: -_-‘)*

“Tôn chủ.....” Phong hộ pháp mang vẻ mặt tội nghiệp nhìn Long Thiên Tuyệt, tranh thủ đển nhận được đồng tình.

“Cái gì, tại sao các ngươi có thể làm như vậy? Thật là quá đáng!” Long Thiên Thần nghĩa phẫn điền ưng *(căm phẫn trào dâng)* vỗ bàn đứng lên.

Ba vị hộ pháp khẩn trương liếc nhau một cái, người ta là huynh đệ ruột, làm đệ đệ thấy huynh trưởng bị bắt nạt, giận dữ là chuyện thiên kinh địa nghĩa thôi. Phong hộ pháp cười hề hề giải thích: “Nhị công tử, thật ra thì chúng ta.....”

Long Thiên Thần liền cắt đứt lời của hắn, dõng dạc nói: “Chuyện chơi vui như vậy, lại không gọi ta? Các ngươi thật là quá đáng!”

Trên trán mọi người nhất thời đầy hắc tuyến, thì ra là hắn tức giận

cái này!

Long Thiên Tuyệt lạnh lùng trợn mắt nhìn đệ đệ một cái, cho đến khi đệ đệ lè lưỡi câm miệng xong, hắn mới ào ào đứng dậy, mắt nhìn phía trước, nhẹ nhàng nói: “Ba người các ngươi nếu như muốn bị đày đi đi thanh lâu tiếp khách bán rẻ tiếng cười, thì có thể tiếp tục không đếm xỉa đến.....”

Hắn áo choàng phất qua, liền cất bước đi về phía bức họa.

“Phụ thân, chờ ta một chút!” Vân Tiểu Mặc đuổi sát theo.

Ba người Vân hộ pháp nhất thời chấn động tinh thần, thật tốt quá, rốt cục cũng có cơ hội lấy công chuộc tội. Mặc dù ước nguyện ban đầu của bọn họ là muốn xem một chút bộ dáng lúng túng của tôn chủ, nhưng bây giờ sự thái đã diễn biến đến ‘phải đi tiếp khách bán rẻ tiếng cười’, như vậy chuyện đã không giống trước nữa.

Lúc này mà không nói tới trung thành, thì còn đợi khi nào?

Ba người không dám do dự, vội vàng chân chó theo sát phía sau.

Long Thiên Thần cũng lập tức hăng hái bừng bừng cùng nhau đi tới, chuyện chơi vui như vậy, hắn có thể nào bỏ qua a?

Tranh cuộn bị bày ra đặt ở trên mặt bàn, Dung Thiếu Hoa đứng ở một bên, cười đến rất là đắc ý. Nhiều dấu môi son như vậy, muốn tìm ra một cái, đích xác là khó khăn quá cao, nhưng hắn muốn chính là độ khó cao này, nếu không phải như thế, hắn làm sao mà đùa giỡn Long Thiên Tuyệt đây?

“Long huynh, xin mời!”

Long Thiên Tuyệt tùy ý nhìn lướt qua tranh cuộn, tầm mắt lướt qua Dung Thiếu Hoa, nhìn về Vân Khê ở phía sau. Khóe môi hắn khẽ nhếch, mặt mày đầy mỉm cười, tràn đầy ôn nhu cùng thâm tình.

Vân Khê cười nhẹ đăm đăm nhìn lại hắn, bỗng nhiên đang lúc này nàng cảm thấy trên môi của mình một mảnh nóng bỏng, nhưng là bị tầm mắt nóng bỏng của hắn lây nhiễm.

Nàng cũng rất tò mò, hắn thật sự có thể từ trong hơn hai trăm dấu môi son nhận ra cái của nàng sao, cho nên nàng chẳng qua chỉ cười yếu ớt, bất động thanh sắc, mà không cho bất kỳ ám hiệu nào.

Trong lúc hai người ngắm nhìn lẫn nhau, Tiểu Bạch đã nhảy lên tranh cuộn, cúi đầu theo tranh cuộn khẽ ngửi. Hôm nay vì đón ý đùa vui, Tiểu Bạch đã trải qua một phen tỉ mỉ hóa trang, một bộ com lê màu đỏ rất là khác biệt, là do Vân phu nhân chính tay đặc chế, Tiểu Bạch rất là thích, một khi mặc vào người, liền không nỡ cởi xuống.

Giờ phút này trên thân ảnh của nó hồng trắng giao nhau, ở trên cuộn tranh di chuyển chậm chạm, bộ dáng kia càng thêm khả ái sinh động.

“Tiểu Bạch, như thế nào? Ngửi ra tới cái nào là của mẫu thân chưa?” Vân Tiểu Mặc đối với Tiểu Bạch ký thác kỳ vọng rất lớn.

Ba vị hộ pháp cũng xông tới theo, ly kỳ nhìn Tiểu Bạch, đều nói lỗ mũi chó rất linh, thì ra lỗ mũi Tiểu Bạch so với chó cũng không khác biệt lắm. May là bọn họ chẳng qua chỉ nghĩ trong lòng thôi, nếu để Tiểu Bạch biết bọn họ đem nó so sánh với chó, nó không giận đến hộc máu mới lạ!

Dung Thiếu Hoa liếc xéo Tiểu Bạch, không một chút lo lắng, thật giống như đoán chừng nó nhất định đoán không ra đáp án.

Mọi người của Vân gia thì cười híp mắt nhìn hết thảy, do Dung Thiếu Hoa ra mặt, nên bọn họ hoàn toàn không có dị nghị.

Tiểu Bạch qua lại ngửi đến mấy lần, sau đó sa sút tinh thần lắc đầu, tỏ vẻ không thể giúp.

Vân Tiểu Mặc cũng nổi giận theo, ngửa đầu nhìn về phía Long Thiên Tuyệt: “Phụ thân, ngay cả Tiểu Bạch cũng không nhận ra được, làm sao bây giờ đây?”

Tầm mắt của Long Thiên Tuyệt vẫn rơi vào trên người Vân Khê, thủy chung không có rời đi. Không có biện pháp, nàng hôm nay mặc vào hỉ bào, xinh đẹp đến làm lòng người say, hắn thật sâu say mê trong đó rồi, không cách nào dịch chuyển khỏi tầm mắt.

Nghe được thanh âm nhi tử, hắn nhếch môi cười một tiếng, tuấn mỹ vô trù: “Yên tâm, phụ thân đã tìm được rồi!”

Hắn nghiêng người vòng qua Dung Thiếu Hoa, cất bước đi về phía Vân Khê.

“Từ từ, ngươi vẫn không thể nhích tới gần tân nương!” Dung Thiếu Hoa đang muốn tiến lên ngăn trở, thì hai cánh tay đột nhiên bị người ta nắm lấy, mạnh mẽ lôi lại. Hắn quay đầu nhìn, thì ra là hai người Vân hộ pháp cùng Viêm hộ pháp đang khóa lấy hắn.

“Uy, không cho phạm quy như vậy a! Trọng tài đâu? Tại sao trọng tài không nói chuyện?”

Mộ Tông Minh làm chủ trọng tài đang ngẩng đầu nhìn trời, làm bộ không thấy được, hắn cũng không muốn lại bị hột gà thúi cùng rau cải trắng chọi. Mấy người ở phía sau hắn lại càng không muốn nhúng tay vào, thật sự là trận hột gà thúi cùng rau cải trắng kia uy lực quá

mức kinh hãi a.

Long Thiên Tuyệt chăm chú ngắm nhìn Vân Khê, rồi từng bước đi về phía nàng, con ngươi sâu u khiến người ta phải chết chìm trong đó. Ngón tay thon dài của hắn nâng cằm Vân Khê lên, rồi nhếch cười một tiếng, mị hoặc lan tràn: “Đáp án ở chỗ này!”

Hắn nghiêng thân, quyết đoán hôn xuống, ôn nhu trằn trọc, lướt qua rồi mới dừng lại.

Cái hôn lúc trước bị Dung Thiếu Hoa cắt đứt, rốt cục cũng bồi bổ trở về, hiện tại hắn từ từ thối lui, xé ra một nụ cười thỏa mãn.

Hắn chỉ nhẹ nhàng vuốt ve môi của nàng, nhếch môi nói: “Trên cuộn tranh hoàn toàn,từ đầu, đến cuối cũng chưa có dấu môi son của Khê Nhi, môi của nàng ở chỗ này.”

“Làm sao ngươi đoán được? Không phải là tùy tiện đoán mò đó chứ?” Dung Thiếu Hoa có chút không phục, hắn đã tỉ mỉ thiết kế cái ải này, lại cứ dễ dàng mà bị tên này phá như vậy, hắn thật không cam lòng.

Long Thiên Tuyệt không nặng không nhẹ nói: “Một, Bổn Tôn tin tưởng khứu giác của Tiểu Bạch, đầu tiên Tiểu Bạch không thể trước tìm ra dấu môi son, đã nói lên dấu môi son của Khê Nhi không có ở trong đó; hai, son của Khê Nhi là loại son thượng phẩm mà Bổn Tôn tự mình chọn lựa, nên không có dễ dàng phai màu, càng không có khả năng ấn ở trên cuộn tranh, trừ phi nàng cố ý đổi son..... Nhưng mà nàng không có.” Hắn cười yếu ớt, đầu lưỡi khẽ liếm dưới môi của mình, bên trên đó còn giữ được hương thơm thuộc về của nàng, cho nên hắn rất xác định, nàng cũng không có để lại dấu môi son ở trên cuộn tranh.

Mọi người xôn xao thảo luận.

Thì ra hắn cũng không phải là đoán bậy đoán bạ, mà trải qua suy đoán tỉ mỉ, bày mưu nghĩ kế.

Long Thiên Tuyệt một lần nữa trở lại chỗ ngồi, trên gương mặt tuấn tú đầy ánh sáng, hăng hái nổi lên, quét sạch đi vẻ lo lắng lúc trước.

Vân Khê hé miệng cười khẽ, nhìn bộ dạng kia, thật giống như con mèo ăn trộm được cá, đang đắc ý vô cùng.

Dung Thiếu Hoa chép miệng dưới, không phản bác được, cửa ải này, chỉ có thể coi như là hắn thông qua.

“Cửa ải này coi như ngươi đã thông qua, ải tiếp theo sẽ không còn dễ dàng như vậy a.”

Long Thiên Tuyệt chẳng qua là miễn cưỡng hạ lông mày, thần sắc mang bộ dáng ‘tất cả đều ở trong lòng bàn tay’.

Long Thiên Thần thay hắn lên tiếng nói: “Ngươi cứ việc nói đi, cửa thứ hai đến tột cùng là cái gì? Trên đời này không có gì có thể làm khó đại ca của ta.” Có thể nói ra lời nói này, thì người hắn bội phục nhất cõi đời này, không ai khác ngoài đại ca của hắn. Trong lời nói còn mang theo vài phần tự hào, mặc dù sự thông minh của hắn mà so sánh cùng đại ca thì còn một khoản cách rất xa, nhưng chỉ cần đại ca tốt, hắn cũng thấy vinh quang theo.

Chiết phiến của Dung Thiếu Hoa phành phạch quạt, hai mắt hoa đào híp lại, cười thầm: “Cửa thứ hai nha, chính là mời Long huynh làm trò trước mặt tân khách chúng ta, biểu diễn kỹ thuật nhảy, giúp vui cho tân khách.”

Lời của hắn vừa rơi xuống, toàn trường hoàn toàn yên tĩnh, người người đang ngồi ở chỗ cũ vì lời nói của hắn mà…, không thể tưởng tượng nổi.

Hắn lại bắt đường đường tôn chủ Lăng Thiên Cung khiêu vũ?

Đây không phải là chê mệnh mình quá dài, không muốn sống nữa sao?

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn về phía Long Thiên Tuyệt, muốn nhìn xem một chút hắn sẽ phản ứng như thế nào.

Ai ngờ Long Thiên Tuyệt lại vô cùng bình tĩnh, thanh nhã cười nhìn Dung Thiếu Hoa, khoan thai mở miệng nói: “Ý nghĩ của Dung Thiểu, quả nhiên rất có sáng ý!”

Hắn cười đến ưu nhã, cười đến cao quý, nhưng mà rơi vào trong mắt Dung Thiếu Hoa, thì lại cảm thấy từng trận lạnh lẻo rót vào trong cơ thể mình. Hắn không phải là đùa thật chứ? Dung Thiếu Hoa ở trong lòng tự hỏi, song trên mặt vẫn mỉm cười bình tĩnh như cũ: “Dĩ nhiên, nếu có thể thấy kỹ thuật nhảy tuyệt đẹp của Long huynh, Dung mỗ thật tam sinh hữu hạnh.”

Đám người Vân hộ pháp nhìn tôn chủ cười đến tươi đẹp như vậy, đáy lòng cũng hăng hái theo, nên vội vàng đề nghị: “Không bằng do Băng hộ pháp múa thay đi! Tôn chủ đường đường một đời Tà tôn, tại sao có thể ở trước mặt mọi người nhảy múa chứ?”

“Đúng, để cho Băng hộ pháp múa thay là thích hợp nhất!” Viêm hộ pháp cùng Phong hộ pháp cũng cực kỳ đồng ý.

Dung nhan lãnh nhược băng sương của Băng hộ pháp một lần nữa dâng lên một tầng hàn khí, nàng đưa ánh mắt tàn bạo nhất nhất quét

ngang qua ba vị hộ pháp còn lại, trầm giọng nói: “Tại sao phải là ta? Chẳng lẽ ba người các ngươi thì không thể phân ưu thay tôn chủ sao?”

“Lăng Thiên Cung Chúng ta cũng chỉ có ngươi là một nữ hộ pháp, Băng muội muội ngươi là một cành hoa siêu quần xuất chúng, tươi đẹp tứ phương, là người chọn lựa thích hợp nhất!” Vân hộ pháp liền rót mê hồn súp vào.

“Ai là… Băng muội muội của ngươi?” Băng hộ pháp cực độ khó chịu khi bị hắn gọi như vậy.

“Vậy Băng tỷ tỷ thì như thế nào?” Vân hộ pháp chẳng biết xấu hổ vội vàng sửa lại miệng.

Khóe miệng Băng hộ pháp lay động, đối với hắn cực độ khinh bỉ cùng khó chịu.

“Các ngươi đừng làm khó dễ Băng hộ pháp nữa, trong ngày thường mỗi tiếng nói mỗi cử động của nàng, có nơi nào là bộ dáng nữ tử? Bảo nàng đi hiến vũ hà, không phải là tự bêu xấu sao? Biết đâu, còn vứt hết mặt mũi của Lăng Thiên Cung chúng ta, không tốt, không tốt!” Viêm hộ pháp chống cằm lắc đầu, híp con ngươi xinh đẹp hẹp dài lại, nhưng đáy mắt lại có tinh quang lướt qua.

Băng hộ pháp hừ lạnh nói: “Thu hồi phương pháp khích tướng của ngươi đi! Trừ phi ba người các ngươi theo ta cùng nhau nhảy, nếu không thì mơ tưởng!”

Ba người Vân hộ pháp nhất thời im miệng, tôn chủ có thân phận tôn quý nhảy không được, mà bọn họ là tứ đại hộ pháp của Lăng Thiên Cung, thân phận cũng tôn quý, đều nhảy không được như trước. Hơn nữa, ở đâu mà nhìn thấy nam nhân khiêu vũ chứ? Để cho bọn

họ khiêu vũ, vậy chẳng khác nào lấy mạng của bọn hắn còn dễ hơn.

Phong hộ pháp con ngươi đảo vài vòng, tầm mắt rơi vào một thân hỉ phụ đáng yêu của Vân Tiểu Mặc, hắn cười tủm tỉm nói: “Ta xem để cho Tiểu Thiếu chủ thay thế tôn chủ khiêu vũ, là thích hợp nhất. Tiểu Thiếu chủ khả ái như thế, kỹ thuật nhảy nhất định cũng đáng yêu vô cùng.....”

Vân Tiểu Mặc rất nhanh phản bác: “Ta không nhảy! Ta là nam tử hán, không thể khiêu vũ!”

Đây là cái lý luận gì? Hai chuyện này có liên quan gì sao?

“Hay là để cho Thần thúc thúc nhảy đi? Hắn là đệ đệ ruột của phụ thân, thay thế phụ thân khiêu vũ, cũng là thích hợp nhất.”

Long Thiên Thần khóe miệng giật giật, tại sao lại kéo đến trên người của hắn thế? Ngươi là nam tử hán, không thể khiêu vũ, chẳng lẽ ta không phải là nam tử hán sao?

Tiểu tử thúi, ngươi muốn khi dễ thúc thúc ruột của ngươi sao! Thật là thương tâm muốn chết mà.

“Ta không nhảy! Hôm nay cũng không phải là ta cưới vợ nha, chờ ngày nào đó ta cưới vợ rồi, nhảy không muộn.”

Vân Tiểu Mặc nghiêm túc nói: “Thần thúc thúc, thúc thật là không có nhân tính! Phụ thân nhưng là ca ca ruột của thúc, ca ca gặp nạn, mà thúc cũng không giúp, sao thúc lại nhẫn tâm như thế?”

Mí mắt của Long Thiên Thần giật giật, hắn nói gì? Mình không khiêu vũ, là không có nhân tính? Vậy ngươi làm nhi tử của người ta, sao lại không nhảy? Thật quá bất hiếu rồi!

Hắn vừa muốn mở miệng khiển trách, thì Vân Tiểu Mặc liền nói tiếp: “Thần thúc thúc, thúc làm Tiểu Mặc thất vọng quá!”

“Đúng, Nhị công tử, làm sao ngươi có thể không có nhân tính như thế?”

“Nhị công tử, tôn chủ là ca ca ruột của ngươi, ngươi lại ngồi yên không màn đến, còn nói mát nữa, thật là không có nhân tính!”

“Nhị công tử, chúng ta đối với ngươi rất là thất vọng!”

Vân hộ pháp, Phong hộ pháp cùng Viêm hộ pháp ba người kiên quyết ủng hộ Tiểu Thiếu chủ. *(TT: cả đám không có lương tâm ức hiếp tiểu Thần Thần kìa >_<)*

“.....” Long Thiên Thần đầu đầy hắc tuyến, cái gì cũng để cho bọn họ cướp lời rồi, còn có cái gì cho hắn nói chứ? Đây là thế đạo gì, trắng đen lẫn lộn, có còn người quản nữa hay không?

“Tốt, có gì ghê gớm đâu! Ta nhảy là được chứ gì?” Long Thiên Thần bị ép đến nóng nảy, vỗ bàn nhảy dựng lên, anh dũng xông ra.

Vân Tiểu Mặc cùng ba vị hộ pháp âm thầm trao đổi ánh mắt, mọi người ngầm hiểu nhau, rồi âm thầm cười trộm, cuối cùng đã đẩy ra được một người chết thế. Ai bảo Long Thiên Thần thuần lương nhất dễ khi dễ nhất làm chi?

Dưới sự chú ý của mọi người, Long Thiên Thần đi tới giữa thảm hồng, trái vặn eo, phải vặn eo, làm công tác chuẩn bị trước khi khiêu vũ. Trên mặt mặt hắn nhìn như không sợ, nhưng đáy lòng lại sợ đến phát run, không có ai hướng dẫn, thì bảo hắn làm sao nhảy, nhảy cái gì a? Hắn một chút đầu mối cũng không có, chỉ có thể tiếp tục vặn

eo, vặn cổ, ánh mắt cầu trợ quăng hướng đại ca của hắn.

Nhưng mà hắn là thay đại ca tới bêu xấu, đại ca không thể bỏ lại hắn bất kể chứ?

Đáng tiếc, hắn nghĩ lầm rồi.

Cõi đời này có một loại đại ca, đặc biệt lấy việc khi dễ đệ đệ làm thú vui.

Long Thiên Tuyệt cúi đầu uống trà, đối với hắn làm như không thấy, thật giống như chuyện trước mắt không liên quan tới hắn vậy.

Long Thiên Thần thương tâm a, đem gương mặt đau khổ xoay một vòng, rồi không thể làm gì khác hơn là tìm đại tẩu hắn cầu trợ.

Đáng tiếc, hắn lại sai lầm nữa rồi.

Cõi đời này còn có một loại đại tẩu, đặc biệt thích lấy chuyện khi dễ chú em chồng làm thú vui.

Vân Khê vừa tiếp thu đến tầm mắt cầu trợ của hắn, lập tức ngẩng đầu nhìn trời, làm bộ như đang tìm kiếm đám mây trên đó.

Long Thiên Thần muốn khóc.

“Ta không ai thương, không ai yêu, phụ không thương, Nương không thương; ta không ai thương a, không ai yêu, ca không thương, tẩu không thương.....” Ngoài thương tâm ra, hắn vừa lắc mông, vừa rướn cổ lên mà hát.

Khoan hãy nói đến chuyện hay dở, nhưng hát rất có vần điệu, cũng rất có thứ tự.

Mọi người ở tại chỗ hai vai đều không ngừng run rẩy, bị hắn đùa bỡn "Ca múa" như thế không cười không được, nhất là Vân lão phu nhân cười đến nước mắt đều chảy ra ngoài, đứa nhỏ này quá làm người ta thích rồi, hôm nào nàng nhất định phải tìm vợ cho hắn, hảo hảo mà thương hắn, yêu hắn.

Ở tràng diện này chỉ có mấy nữ tử là Vân phu nhân, Mộ Vãn Tình, Thượng Quan Như nhi cùng Đoan Mộc Tĩnh, đều không ngoại lệ cùng che miệng cười trộm, ngay cả Băng hộ pháp cũng đặc biệt che miệng cười trộm, mặc dù không phải rất rõ, nhưng có thể xác định, che dấu dưới lòng bàn tay của nàng, hẳn là nụ cười. Vân Khê cũng cười được cả người lay động, cười đến run rẩy, nếu không phải sợ hỏng đến bộ giá y cùng trang điểm cô dâu, nàng sợ rằng đã cười đến vô cùng khoa trương.

Các đệ tử của Lăng Thiên Cung cùng Mộ gia, và già trẻ Vân gia e ngại thân phận Nhị công tử của Lăng Thiên Cung, nên mọi người cố nén cười, không dám tùy ý cười ra tiếng, chỉ có Dung Thiếu Hoa là một mình cười đến khoa trương nhất, ngã trước ngã sau.

Đoan Mộc Hùng cũng nhếch khóe miệng, cố nén nụ cười, nhưng trong lòng lại nghĩ, hai huynh đệ này tính tình sao mà khác biệt một trời một vực như thế? Một khôn khéo lão luyện ngay cả hắn cũng phải kiêng kị ba phần, một người lại thiên chân vô tà, không chút tâm cơ nào, làm cho người ta buồn cười đồng thời cũng sinh lòng yêu thích cùng thân cận.

Trong mọi người ở tại chỗ này, bình tĩnh nhất, ngoài phụ tử Long Thiên Tuyệt ra thì không có ai nữa.

Tất cả mọi người đang cười, bao gồm cả Tiểu Bạch đang cười đến lăn lộn, chỉ có phụ tử bọn họ không ai cười cả. Bình tĩnh giống nhau,

ưu nhã cao quý giống nhau, cùng thưởng thức kỹ thuật nhảy và giọng hát của Long Thiên Thần, giống như đang thưởng thức tiên nhạc thần vũ, còn nhìn rất là nhập tâm, nhưng mà trong đáy lòng của họ rốt cuộc là nghĩ như thế nào, thì có trời mới biết!

Vân Khê trong lúc tình cờ quay đầu, vừa vặn nhìn thấy hai phụ tử với thần sắc bình tĩnh vô cùng, nàng ngẩn người, quả nhiên là hai phụ tử, không ngừng giống nhau, mà càng thêm rất giống, ngay cả chút tính tình cũng giống nhau như đúc.

Trong nội tâm nàng thầm than thở, xem ra so định lực, nàng quả thật là kém rất xa a.

Đang đưa mắt nhìn, thì phụ tử cũng đồng thời đưa mắt nhìn lại phía nàng, khóe môi đồng thời cùng nhếch lên, độ cong giống nhau như đúc, độ sâu cạn của nụ cười cũng giống luôn.

Đúng lúc này tầng mây bay đi, vừa lúc có một sợi ánh sáng ngọc rạng rỡ chiếu vào trên mặt của hai phụ tử, giống như họ đang tỏa ra tầng sáng màu vàng, hào quang chói mắt!

Vân Khê thấy vậy khẽ sững sờ, sau đó là niềm tự hào cảm phát ra từ nội tâm, hai người nam nhân xuất chúng này hết thảy đều thuộc về nàng! Nàng là người hạnh phúc nhất, có sự tự hào nhất trên cõi đời này!

Màn ca múa của Long Thiên Thần rốt cục cũng xong, hắn làm bộ không nhìn tới mọi người đang ẩn nhẫn nụ cười cùng bả vai run rẩy đến khoa trương, mà ủ rũ trở lại chỗ ngồi, tiếp tục chán nản.

Long Thiên Tuyệt đưa cho hắn một chén trà, vỗ vỗ đầu vai hắn, rốt cục cũng an ủi hắn một câu: “Thiên Thần, cực khổ rồi! Ngày khác đại ca đưa ngươi một chiếc nhẫn trữ vật, xem như là ngợi khen.”

“Thật?” tinh thần của Long Thiên Thần nhất thời phấn chấn lại, hai mắt bắn ra tia sáng, vừa nghe đến có chiếc nhẫn trữ vật làm phần thưởng, tâm trạng ảm nhiên cùng thương tâm lúc trước toàn bộ bị quét sạch, chỉ còn lại tràn đầy vui mừng cùng chờ đợi, nhảy nhót rất giống đại nam hài.

Vân Tiểu Mặc ngửa đầu nhìn Long Thiên Thần, nhẹ nhàng lắc đầu, Thần thúc thúc thật dễ dàng thỏa mãn nga, phụ thân chỉ nói ngày khác đưa, cũng không có nói cụ thể là ngày nào đưa. Vạn nhất phụ thân ăn quịt, đem chiếc nhẫn làm hạ lễ sau này khi Thần thúc thúc thành thân, vậy chẳng phải là thúc vẫn phải đợi sao?

Mặc kệ, dù sao chuyện cũng không liên quan đến hắn! Tối nay hắn sẽ hỏi phụ thân đòi một chiếc nhẫn, bằng không…, tối nay hắn nhất định sẽ theo phụ thân mẫu thân cùng nhau ngủ, chết cũng không đi! *(TT: Tiểu Mặc Mặc bé thật gian ^.^)*

Mộ Tông Minh quét nhìn một vòng xong, thì lấy lại bình tĩnh, rốt cục cũng đến chức trách làm trọng tài của hắn a, hắn ho nhẹ một tiếng rồi cất giọng nói: “Kỹ thuật nhảy cùng giọng hát của Long nhị công tử có thể nói là..... Nếu hắn đã thay thế huynh trưởng biểu diễn, như vậy cửa thứ hai coi như là thông qua, chúng ta sẽ tiến hành cửa ải khảo nghiệm cuối cùng!”

Số một, đích xác là số một! Chỉ sợ trước nay chưa từng có ai làm thế, đúng là đủ để lưu danh thiên cổ!

Dung Thiếu Hoa cười đến khuôn mặt đỏ lên, vốn còn muốn quấy rối thêm, nhưng hiện tại cũng không còn khí lực để chen vào nói.

“Lão phu xem như vậy đi, cửa ải khảo nghiệm cuối cùng này, sẽ để cho Long tôn chủ biểu diễn một bộ kiếm pháp cho chúng ta xem, như

thế nào?” Đoan Mộc hùng lần này dẫn đầu nói, hắn muốn nhân cơ cho Long Thiên Tuyệt một nửa mặt mũi. Hai cửa khảo nghiệm trước quá mức kỳ cục, có chút làm người khác khó chịu, kiếm pháp cũng là sở trường của Long Thiên Tuyệt, đối với hắn ta mà nói cũng không phải là việc khó, hơn nữa hắn cũng rất muốn nhìn một chút kiếm thuật của Long Thiên Tuyệt.

Vân lão gia tử bọn họ cũng không muốn làm khó cháu rể nhà mình nữa, đùa vui nho nhỏ như vậy là đủ rồi, nếu quá mức ngược lại tốt biến thành xấu, cho nên cũng phụ họa đi theo: “Lão phu thấy vậy cũng được! Người ta đều nói tôn chủ của Lăng Thiên Cung võ nghệ siêu quần, kinh tài tuyệt diễm, lão phu cũng rất muốn nhìn xem một chút kiếm thuật của cao thủ chân chánh.”

Dung Thiếu Hoa từ từ trì hoãn lại, từ từ phe phẩy chiết phiến, cũng không có đưa ra dị nghị gì, bởi vì hắn cũng rất mong đợi nhìn thấy kiếm thuật của Long Thiên Tuyệt.

Dưới ánh mắt mong chờ của mọi người, Long Thiên Tuyệt đứng dậy, sắc mặt lạnh nhạt, mâu quang khẽ chuyển hắn, thật giống như một ngôi sao băng rơi ở phía chân trời, hào quang chợt lóe lên rồi biến mất.

Băng hộ pháp tiến đến, hai tay dâng lên bảo kiếm, vô cùng cung kính.

“Hôm nay là ngày đại hỉ của Long Thiên Tuyệt ta, Bổn Tôn sẽ phá lệ múa thêm mấy chiêu.” ống tay áo rộng rãi phất qua trước mắt của Băng hộ pháp, thì sau một khắc, bảo kiếm đã rào rào ra khỏi vỏ, đến trong tay của hắn.

Màu xanh kiếm quang phá vỡ phía chân trời, kiếm thế mở ra, kiếm khí tung hoành, như nước chảy mây trôi, thân thủ anh tuấn phiêu dật của Long Thiên Tuyệt bị ánh mặt trời chiếu rọi tạo nên vòng sáng

quanh thân, ưu nhã động lòng người, phiên nhược kinh hồng, uyển nhược du long! *(nhẹ như chim hồng, uyển chuyển như rồng)*

Thân ảnh màu hồng của hắn lập loè, phiêu nhiên dục tiên, tiêu sái linh động.

Mấy cánh hoa tràn đầy trong rổ bị mũi kiếm dễ dàng hất bay lên, vứt lên trời cao, nên chỉ một thoáng, vô số cánh hoa từ trên trời rơi xuống, kèm theo gió nhẹ thổi qua, từ từ bay xuống, thật giống như từng mãnh bông tuyết bay múa đầy trời.

Trong một vườn hoa rộng lớn, nhất thời biến thành biển hoa, màu đỏ nhuộm đẫm mọi thứ, vừa nhẹ nhàng vừa lãng mạn.

Mọi người cùng hoan hô, không chỉ vì có nhân gian mĩ cảnh ủng hộ, mà càng vì kỹ thuật múa kiếm tuyệt thế vô song của hắn.

Kiếm pháp của hắn nhìn như khinh linh phiêu dật, nhưng kì thực giấu diếm sát cơ, kiếm khí đến mức làm người ta thần hồn nát thần tính!

Vân Khê ngơ ngác ngắm nhìn thân ảnh múa kiếm của hắn, phiên bay trong biển hoa, khi kiếm quang lóe lên, hắn tuấn mỹ như thiên thần, ưu nhã uyển chuyển, mau lẹ mạnh mẽ, mà trên người của hắn lại dung hợp nhiều loại khí chất tốt đẹp, có thể nói một kiếm nơi tay, phong lưu hơn người!

Tất cả mọi người ở tại chỗ điều lâm vào trong si mê, thật lâu mà không cách nào hoàn hồn, cõi đời này lại có người có thể đem kiếm pháp múa đến tươi đẹp như thế. Làm người ta sợ hãi than vãn không dứt như thế, quả không hổ là một đời Tà tôn – tôn chủ Lăng Thiên Cung!

Song ở trong đầu Vân Khê, lại liên tưởng đến hình tượng Thiên Long

tôn giả thánh khiết trước đây của hắn, hắn cao quý ưu nhã, hắn thánh khiết quang huy, không người nào có thể mô phỏng!

Long Thiên Tuyệt, vô luận là Thiên Long tôn giả, hay là một đời Tà tôn, cũng đều độc nhất vô nhị, không người nào có thể thay thế được!

Nam nhân xuất sắc như thế, độc nhất vô nhị như thế, từ lúc này chính là phu quân của nàng, nàng mừng rỡ như điên, cũng tự hào vạn phần.

Từ đây về sau, vinh quang của hắn cũng chính là vinh quang của nàng, xấu danh của hắn cũng là xấu danh của, người nào trong thiên hạ nếu dám nói xấu hắn, nhục mạ hắn, mắng hắn, hủy hắn, phỉ báng hắn, lấn hắn, cười hắn, khinh hắn, nàng sẽ lộ ra thanh kiếm trong tay, cho dù phải vượt mọi chông gai, cũng chém hết thiên hạ!

Chạm mặt vào một trận làn gió thơm đánh tới, vô số cánh hoa đang ở trước mắt nàng bay múa, nàng trừng mắt nhìn lại, đã thấy được hắn thừa dịp theo làn gió mà đến, cười như ưu đàm, trong nháy mắt đã đem nàng ôm vào trong ngực của hắn, mang theo nàng bay lên dựng cao. Xuyên qua biển hoa bay múa đầy trời, ôm lấy nàng, từ từ rơi vào chỗ cao của Hoa Lầu.

Tam ải khảo nghiệm đã qua, Long Thiên Tuyệt không thèm để ý tới tân khách ở phía dưới nữa, bọn họ thích làm gì thì làm đó đi, giờ này khắc này, trong đáy mắt hắn chỉ còn lại có một mình nàng.

“Khê Nhi, nhìn xem, nơi này chính là nhà của chúng ta!”

Theo hướng trường kiếm hắn chỉ, Vân Khê từ trên cao đem tầm mắt nhìn xuống cả Lăng Thiên Cung, đem Phương Viên phong cảnh toàn bộ của Lăng Thiên Cung thu hết vào mắt, trái tim bỗng nhiên bị thứ gì

đó nhồi nhét, cảm xúc của nàng bắt đầu lay động, cảm động không dứt.

“Thiên Tuyệt, cám ơn chàng đã cho ta một ngôi nhà ấm áp.” Nàng kiễng chân, hai tay quàng lên cổ của hắn, chủ động hôn một cái.

Long Thiên Tuyệt cúi đầu nhìn nàng, dưới ánh sáng chiều tà thấp thoáng, Hồng Y càng thêm nổi bật, nàng hai gò má nhuộm rặng mây đỏ, kiều diễm tươi đẹp, phong tình vạn chủng đều nhẹ nhàng ẩn chứa trong đôi mắt sáng của nàng. Trong nháy mắt hắn bị si mê, mau lẹ bắt được đôi môi đỏ rực của nàng, quấn quýt si mê hôn xuống, vũ động triền miên.

Thiên địa đều như xoay tròn, hàng vạn hàng nghìn pháo hoa ở trong nháy mắt bỗng sáng lạng nở rộ, đẹp đến cực hạn!

Dưới Hoa Lầu mọi người ngẩng đầu nhìn lên phảng phất như có Tiên lữ từ trên trời giáng xuống, yên tĩnh không tiếng động, tựa như đang thưởng thức một bức họa, một bức tranh tuyệt đẹp sinh động nhất trong thiên địa, làm người ta phải ngưỡng vọng!

Lam Mộ Hiên từ từ thu hồi tầm mắt trên Hoa Lầu lại, đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương của Mộ Vãn Tình, cùng mười ngón tay của nàng đan xen nhau. Hai người không âm thầm cười một tiếng, dựa vào nhau, có một sự ngọt ngào từ trong đáy lòng bắt đầu phát tán.

Mộ Cảnh Huy nhìn muội muội vui thích như thế, trong lòng thật sự vui mừng, chỉ hy vọng hôn lễ của bọn hắn có thể thuận lợi. Chỉ là nghĩ tới phải đến Lam gia..... Trong lòng hắn khó tránh khỏi sầu lo, chỉ sợ Lam gia ghét bỏ gia thế địa vị của Mộ gia bọn họ không bằng thập đại gia tộc, không cách nào cùng Lam gia xứng đôi.

Mộ Tông Minh chú ý đến thần sắc của bọn tiểu bối, hiểu rõ lo lắng trong lòng Mộ Cảnh Huy, nên vỗ vỗ đầu vai hắn, ra vẻ an ủi. Ông cũng lo lắng Lam gia sẽ phản đối Vãn Tình gả vào Lam gia, hơn nữa bọn họ sẽ cho rằng Mộ gia trèo cao.

Giờ lành đã tới, cổ nhạc, đàn sáo một lần nữa tlại ấu vang, Long Thiên Tuyệt đích thân thay Vân Khê phủ lên khăn hồng đội đầu, che đi Mĩ Nhan tuyệt sắc của nàng, dưới sự chứng kiến của nhiều thân bằng hảo hữu đến chúc phúc, hắn dẫn dắt nàng, từng bước đi vào hỉ đường.

Vân Tiểu Mặc cùng Đoan Mộc Tĩnh một lần nữa tận tâm tận lực làm Hoa Đồng, hướng trên người của bọn họ mà tung những cánh hoa, cho đến khi bọn họ đi tới trước hỉ đường đã sớm chuẩn bị xong.

Quyển 3 - Chương 24: Đám cưới, động phòng

Vân Khê trên đầu che khăn lụa đỏ, thấy không rõ cảnh tượng chung quanh, chỉ có tiếng nhạc, cùng lời chúc phúc không dứt bên tai, tay nàng nắm lấy một đầu của Hồng Lăng *(dây lụa đỏ tân nương tân lang cầm)*, trong lòng thì tim đập như hươu chạy.

Ở một đầu khác của Hồng Lăng, là nam tử mà trong cuộc đời này sẽ cùng bên nhau đến bạc đầu, nàng không còn nhớ rõ đến tột cùng là khi nào, thì có một nam tử như vậy tiến thật sâu vào đáy lòng của nàng, hình ảnh lần đầu gặp nhau, từng ly từng tý hiện ra trước mắt, như phù quang lược ảnh.

“Nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường.....”

Nàng bị dắt díu lấy, trong tâm trạng bàng hoàng mà hoàn thành tất cả nghi thức, thật giống như nằm mơ. Nếu không phải trong tay đang vững vàng nắm một mặt của Hồng Lăng, cảm giác được sự hiện hữu của nó, nàng thật không dám tin tưởng mình có thể ở thời không này mà thành thân.

“Đưa vào động phòng!”

Tiếng cổ nhạc càng ngày càng xa, Vân Khê bị dẫn dắt rời xa hỉ đường, để vào động phòng.

Lúc này sắc trời còn sớm, Vân Khê được Mộ Vãn Tình, Thượng Quan Như nhi, Băng hộ pháp là ba vị nữ tử chưa thành thân dìu đi, lẳng lặng yên chờ chực ở bên trong tân phòng, lụa đỏ che đậy đi

Dung Nhan xinh đẹp của nàng, đem tất cả vẻ tuyệt mỹ nhất ẩn dấu xuống. Mà chú rễ Long Thiên Tuyệt thì bị mọi người vây quanh bắt uống rượu chúc mừng, cho đến bóng đêm phủ xuống, mới chậm chạp mà trở về.

“Đi, kế tiếp chúng ta náo động phòng! Long huynh động phòng mà không hảo hảo nhốn nháo, thì thiên lý nan dung!”

Vân Khê vừa nghe thanh âm này, cũng biết là người nào rồi, nàng không nhịn được mà buột miệng cười, làm sao ở chỗ nào cũng đều có biểu ca phong tao của nàng thế?

Cửa phòng bị sức mạnh đụng vỡ, ba nữ tử ở bên người Vân Khê thấp giọng hô lên, rồi nhất tề quay đầu nhìn về cửa phòng.

Chỉ thấy dẫn đầu bước vào gian phòng, không phải là một thân Long Thiên Tuyệt hỉ bào, Dung Thiếu Hoa một thân bạch y trang nhã cùng Long Thiên Thần, Lam Mộ Hiên, Mộ Cảnh Huy, Vân hộ pháp, Phong hộ pháp, Viêm hộ pháp. Thân là chú rễ Long Thiên Tuyệt bị bọn họ chen lấn ra phía sau, chỉ có thể mơ hồ thấy gò má của hắn cùng thần sắc khó lường kia.

Vân Khê từ dưới khăn lụa đỏ hơi giương mắt, thấy được vài đôi giày đen, theo tính chất cùng kiểu dáng, cũng đại khái đoán được thân phận của người đến. Nàng ngồi thẳng bất động, thật là bình tĩnh, nhưng trong lòng có chút khẩn trương, từ của mọi người nhiều đôi giày đen tìm kiếm một đôi mà nàng quen thuộc.

“Các người hãy nghe ta nói, hôm nay vào ban ngày chú rễ đã vượt qua ba ải khảo nghiệm, bây giờ không phải là nên đến phiên tân nương rồi sao?” ánh mắt của Dung Thiếu Hoa bay chung quanh, là người ồn ào nhất.

Long Thiên Thần nhớ tới vào ban ngày ca không yêu tẩu không thương mà sầu não, nên cũng phụ họa nói theo: “Có đạo lý! Tại sao chỉ khảo nghiệm đại ca của ta? Đại tẩu cũng có thể tiếp nhận khảo nghiệm mớiphải!”

Mộ Vãn Tình dứt khoát chắn trước mặt Vân Khê, cất cao giọng nói: “Các ngươi đừng có ồn ào náo loạn nữa, đêm tân hôn, nơi nào có đạo lý khảo nghiệm tân nương chứ?”

Lam Mộ Hiên nhìn hai bên một chút, rồi yếu ớt cười nói: “Sư phụ là cô bé, mọi người đừng làm khó dễ sư phụ mà.”

“Lam Mộ Hiên, ngươi rốt cuộc có phải là nam nhân không? Là nam nhân, thì có chút lập trường có được hay không?” Dung Thiếu Hoa chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà vỗ vào đầu vai Lam Mộ Hiên, già mồm nói, “Quy củ cũng là người định, ai nói không có quy định đêm tân hôn, không thể khảo nghiệm tân nương. Ta nói có, thì có!”

Lam Mộ Hiên bĩu môi, cái mũ này chụp cho hắn có phải quá lớn hay không, thôi, hay là hắn giữ vững trầm mặc tốt hơn.

Phong hộ pháp liền góp phần náo nhiệt, theo sát nói tiếp: “Đúng vậy! Tôn chủ hiếm khi kết hôn một lần, mà cứ tùy tùy tiện tiện cho qua như vậy, rất là mất hứng nha?”

Vân hộ pháp chứa đựng nụ cười quỷ vị, nói: “Phong hộ pháp, ngươi có ý gì? Chẳng lẽ ngươi còn muốn để cho tôn chủ kết hôn một lần nữa hả?”

Phong hộ pháp nhất thời kịp phản ứng, bị hù dọa ra một thân mồ hôi lạnh: “Thuộc hạ tuyệt đối không phải là ý này?”

“Vân hộ pháp, ngươi tiểu nhân nham hiểm! Ngươi khích bác ly gián!”

Phong hộ pháp hận không được hướng về phía ông trời mà thề, vẻ mặt khổ sở, nói, “Tôn chủ, thiên địa chứng giám, thuộc hạ tuyệt đối không có ý gì khác, chỉ do nói sai!”

Long Thiên Tuyệt phất tay áo, cất bước lướt qua hắn, híp mắt lạnh nói: “Các ngươi có tin hay không, Bổn Tôn trực tiếp đem mấy người các ngươi hết thảy ném ra khỏi tân phòng?”

Lời của Long Thiên Tuyệt vừa nói ra, quả nhiên vô cùng có lực uy hiếp.

Long Thiên Thần, ba vị hộ pháp cùng Lam Mộ Hiên lập trường không kiên định, lúc này cũng không dám nói gì nữa, Mộ Cảnh Huy chẳng qua là cười nhạt đứng yên một bên, từ đầu đến cuối cũng chưa từng tham gia, chỉ có một mình Dung Thiếu Hoa là đối với lời đe dọa của hắn làm như không thấy.

“Long huynh, đừng có làm mất hứng vậy! Chẳng lẽ ngươi không muốn biết biểu muội ta rốt cuộc hiểu rõ ngươi bao nhiêu sao? Nàng làm cách nào mà có thể từ trong đám người nhận ra ngươi đây?”

“Cái này chơi hay! Cứ để cho đại tẩu đoán một lần, ngay trong chúng ta rốt cuộc người nào mới là đại ca.” Long Thiên Thần hăng hái ngẩng cao đầu phụ họa, đợi nhìn thấy ánh mắt huynh trưởng khác lạ, hắn cũng chột dạ theo, “Đại ca, ngươi đừng lão ngó chừng ta thế a! Cũng không phải là ta đưa ý kiến.....”

Long Thiên Thần cảm thấy rất ủy khuất, tại sao mỗi lần cũng là trừng hắn? Chẳng lẽ bởi vì hắn là huynh trưởng mình là đệ đệ, cho nên đáng bị trừng nhất trong đám sao?

Đôi môi mỏng của Long Thiên Tuyệt nhếch lên nụ cười lạnh như băng, làm cho người ta sợ hãi.

Lúc mọi người ở đây cho là hắn sắp nổi đóa, thì Vân Khê đột nhiên mở miệng.

“Vui đùa một chút cũng không sao.”

Dưới khăn lụa đỏ, môi son nhếch lên, cười đến quỷ bí.

Long Thiên Tuyệt chắp tay ngưng mắt nhìn Vân Khê bị che dưới khăn lụa đỏ, sóng mắt nhu hòa, khóe môi khẽ mím, vẽ ra ý cười không dễ dàng phát giác.

Dung Thiếu Hoa vỗ tay khen: “Nhìn xem, biểu muội thật hào khí! Vậy chúng ta sẽ đứng thành một hàng, để cho biểu muội đoán một cái, nhìn nàng có thể đoán được đúng chú rễ hay không.” Phút cuối cùng, hắn còn hướng Long Thiên Tuyệt ném đi một ánh mắt khiêu khích.

“Biểu muội, ngươi xoay người sang chỗ khác trước!”

Vân Khê từ từ xoay người, nở nụ cười tự tin dưới khăn lụa đỏ, chút chuyện nhỏ có thể khó được nàng sao?

“Nhớ kỹ, tất cả mọi người không cho phép lên tiếng!” Dung Thiếu Hoa không tiếng động làm điệu bộ với mấy người bọn hắn, tổng cộng có bảy người, chia nhau đứng vây quanh Long Thiên Tuyệt đang bất động. Vì để nhiễu loạn tầm mắt, Dung Thiếu Hoa còn cố ý chỉ huy mọi người chuyển động qua lại nhiều lần, làm loạn thứ tự.

Mộ Vãn Tình cùng Thượng Quan Như nhi thì đứng ở một bên quan sát, hé miệng cười trộm.

Băng hộ pháp với gương mặt lạnh lùng, lặng yên mà không nói.

“Tốt lắm, có thể đoán.” dưới chỉ thị của Dung Thiếu Hoa, Mộ Vãn Tình thay thế Dung Thiếu Hoa tuyên bố, để tránh hắn vừa mở miệng sẽ bại lộ vị trí của mình.

Vân Khê một lần nữa từ từ xoay người, tầm mắt nhất nhất từ trên giày mỗi người mà quét qua.

Tám người từ đầu đến đuôi, Lam Mộ Hiên cùng Mộ Cảnh huy thì xếp hàng thứ hai bên trái vị trí đầu não. Hai chân Lam Mộ Hiên âm thầm nhích lên trước một chút, có ý đồ cho sư phụ một chút ám hiệu; Mộ Cảnh Huy thì đứng yên bất động, ổn định như Thái Sơn, bởi vì hắn biết mũi giày của mình có kiểu khác hơn bảy người còn lại, nên dễ nhận biết nhất, Vân Khê tuyệt đối sẽ không nhận lầm.

Long Thiên Thần đứng hàng thứ ba, một đôi chân run a run, hắn nhếch khóe môi, cười đến đặc biệt rực rỡ.

Long Thiên Tuyệt cùng Dung Thiếu Hoa thì chia nhau đứng ở vị trí thứ tư, thứ năm, hai người vóc dáng cao bằng nhau, nhìn thẳng lẫn nhau, chỗ giao nhau của tầm mắt, tia lửa âm thầm bắn tán loạn ra. Nhưng nếu tầm mắt dời xuống, nhìn về phía chân hai người, là có thể phát hiện, hai người bọn họ lại mang một đôi giày giống nhau như đúc, đồng dạng là có chỉ kim tuyến, đồng dạng hoa văn, ngay cả số đo cũng giống nhau như đúc.

Phía sau ba người Vân hộ pháp cũng phát hiện đều này, nên mọi người thán phục nhìn Dung Thiếu Hoa, thì ra là hắn đã có chuẩn bị mà đến, đặc biệt lấy một đôi giày giống nhau như đúc với tôn chủ, khó trách hắn có bộ dáng tràn đầy lòng tin như thế.

Không chỉ đám bọn hắn phát hiện, Vân Khê ở dưới khăn lụa đỏ cũng phát hiện hai đôi giày giống nhau như đúc, trong lòng liền hiểu rõ. Người nầy có phải quá nhàm chán rồi hay không, vì náo động phòng,

mà đã sớm có chuẩn bị.....

Nàng dịch bước dừng ở trước mặt Long Thiên Tuyệt cùng Dung Thiếu Hoa, nhưng chậm chạp không có bất kỳ động tác gì.

Những người còn lại đều quay đầu nhìn về phía Long Thiên Tuyệt cùng Dung Thiếu Hoa, trên mặt hai người này có biểu cảm rất khác nhau, người trước thì thâm trầm vô cùng, nhìn không thấu sâu cạn, người sau thì cười đến cực kỳ phong tao, dương dương đắc ý.

Từ vị trí tầm mắt của Vân Khê, chỉ có thể nhìn thấy giày của hai người, từ đôi giày trở lên thì không có ở trong tầm mắt được. Tuy nói giày hai người giống nhau như đúc, nhưng Vân Khê thoáng cái đã phân biệt ra được thân phận của hai người.

Dưới chân hướng vị trí của Long Thiên Tuyệt bước lên trước một bước, gương mặt tuấn tú đang thâm trầm của Long Thiên Tuyệt lúc này lộ ra nụ cười nhợt nhạt, hắn biết là Khê Nhi tuyệt đối sẽ không nhận lầm người. Nụ cười đang đọng lại ở khóe miệng, bóng dáng màu đỏ bỗng nhiên chuyển hướng sang phải, rồi dừng ở trước mặt Dung Thiếu Hoa, nụ cười bên mép của Long Thiên Tuyệt cũng dừng lại theo.

Bây giờ ngược lại, gương mặt tuấn dật như hoa đào của Dung Thiếu Hoa triển lộ ra nụ cười đắc ý, nhìn bộ dạng Long Thiên Tuyệt kinh ngạc, tâm tình của hắn vui đến méo mó.

Đang lúc mọi người nhìn chăm chú, thì Vân Khê đột nhiên kiễng mủi chân, mở ra hai cánh tay, ôm lấy Dung Thiếu Hoa.

“Ách.....”

Thanh âm hít không khí vào nối thành một mảnh.

Vốn chỉ là vì tiêu khiển, nhưng hiện tại tân nương ôm sai chú rễ, chuyện này thì thể diện chú rễ đặt ở nơi nào a? Ba người Viêm hộ pháp, Vân hộ pháp Phong hộ pháp cẩn thận từng li từng tí liếc về phía tôn chủ đại nhân, trong lòng thầm kêu không ổn. Xong, sắc mặt tôn chủ cực độ khó coi, có khuynh hướng sắp bùng nổ lớn, bọn họ vẫn là trốn xa chút thì tốt hơn.

Long Thiên Thần trừng mắt nhìn, rồi đồng tình nhìn về phía đại ca, giờ phút này hắn đứng ở bên người đại ca, đột nhiên có loại cảm giác ngày tận thế sắp xảy ra, không khí vô cùng vô cùng không ổn.

Mấy người còn lại cũng nín hơi không tiếng động, không khí càng thêm quỷ dị.

Dung Thiếu Hoa vốn còn dương dương tự đắc, lúc này nụ cười ở mép môi cũng đột nhiên cứng lại, bên tai của hắn giọng nói dễ nghe của một người âm thầm chui vào: “Biểu ca, ngươi bảo trọng nha!”

Cả người Dung Thiếu Hoa cứng lại tại chỗ, cái đầu như robob từng chút một chuyển hướng về phía Long Thiên Tuyệt, đợi nhìn thấy ánh mắt sắc bén như lưỡi dao kia, hắn hận mình không được lập tức biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi đâu.

Mông của con cọp quả nhiên là không sờ được a, là hắn quá mức đắc ý vênh váo mà không nghĩ tới hậu quả rồi!

Một trận gió chạm mặt đánh tới, cánh tay thoáng lướt qua lưng hắn, vô thanh vô tức điểm trúng huyệt vị của hắn. Hồng Ảnh trước người vừa rời đi, thì hắn bị một cơn gió nhấc lên, cả người y như đồ vật bay theo một đường cong ném ra ngoài cửa.

Hắn cơ hồ còn chưa kịp phản ứng, đã bị người ta hung hăng ném ra

ngoài cửa, bên trong nhà một thanh âm lãnh khốc theo sát tới.

“Băng hộ pháp, đem người này lột sạch, treo trên Hoa Lầu!”

Đừng thế mà?!

Dung Thiếu Hoa tâm can khẽ run rẩy, có cần ác như vậy hay không?

Nhưng lúc này toàn thân không thể động đậy, chỉ đành trơ mắt nhìn Băng hộ pháp với mặt khốc, lĩnh mệnh cất bước hướng hắn đi tới.

“Băng mỹ nhân ——”

“Băng muội muội ——”

“Băng tỷ tỷ ——”

“Biểu muội ——”

Kèm theo một tiêng khóc la thê lương xé cả bầu trời, mỗ phong tao nam bị Băng hộ pháp xách cổ như xách con gà con, một đường kéo đi, mang về phía Hoa Lầu.

“Còn ai muốn đi Hoa Lầu nữa, Bổn Tôn nhất định sẽ thành toàn cho hắn!”

Một câu nói ra, người trong phòng nhất thời như sao xẹt, trong nháy mắt cả gian phòng dặm chỉ còn lại có Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê.

Vân Khê vẫn đội khăn lụa đỏ như cũ, nhưng thân thể đã rơi vào vòng tay của Long Thiên Tuyệt, chỉ nghe tiếng loảng xoảng ở ngoài hành vang lên, rồi cánh cửa vững vàng đóng lại. Nàng không nhịn được

mà hé miệng trộm vui mừng, hắn muốn làm gì, hiện tại không có những người khác để trút giận, chẳng lẽ tìm nàng trút uất ức sao?

Lúc này giọng nói tiếng cười dần dần đi xa, bên trong tân phòng Hồng Ảnh chập chờn, huân hương xông vào mũi, yên tĩnh vô cùng.

Vân Khê chỉ cảm thấy trái tim đập rộn lên, ngay cả hít thở cũng trở nên gấp gáp.

Khăn lụa đỏ ở trên đầu từ từ bị vén lên, ánh sáng của ngọn nến từ từ đập vào mi mắt, Vân Khê khẽ ngẩng đầu, đã thấy rõ nam nhân tuấn mỹ trước mắt. Thân ảnh của hắn vĩ ngạn như núi, tuấn mỹ như thiên thần, chẳng qua là giờ phút này sắc mặt có chút âm trầm, rõ ràng viết rõ hai chữ không vui, nhưng chỉ là ngắn ngủn chốc lát, thoáng cái liền biến mất.

Long Thiên Tuyệt một cái tay ôm hông của nàng, một tay nâng lên lụa đỏ che kín Mĩ Nhan của nàng, Dung Nhan kiều mỵ xinh tương kia từ từ hiện ra ở trước mắt của hắn. Trong khoảnh khắc ngước mắt nhìn đó, đã ngưng lại hàng vạn hàng nghìn phong tình, lòng của hắn lay động, trên mặt mỉm cười, nhìn nàng hai gò má hồng hào của nàng, nhìn mỵ hoặc lan tràn của nàng, nhìn mâu quang nhẹ nhàng như nước của nàng, trong tim hắn tỏa ra sự nhu hòa cùng lưu luyến si mê, quên mất hết thảy.

“Khê Nhi, nàng thật đẹp!”

Trong mắt Long Thiên Tuyệt màu đen dần dần dày đặc, cơ hồ có thể nhỏ ra mực, cánh tay nắm ở thắt lưng nàng buộc chặc hơn, hơi thở thuộc về hắn cũng phủ xuống theo. Hắn dễ dàng liền bắt được cái miệng nhỏ của nàng, ôn nhu thưởng thức, trằn trọc, hút vào hơi thở cùng hương thơm thuộc về nàng, đem nàng dẫn vào trong sự triền miên mà hắn xây dựng.

Trên người của hắn nhuộm mùi rượu, nhưng lại không khiến người ta chán ghét vứt bỏ, ngược lại càng làm cho người ta chìm đắm trong mùi rượu kia. Vân Khê thân thể nhất thời hóa thành một vũng nước, chỉ có thể vịn đầu vai hắn, thật chặc mà tựa sát vào hắn, không cách nào hô hấp cùng suy tư.

Cùng một gian phòng, dưới giường, giờ phút này đang có ba đỉnh đầu nho nhỏ chui ra từ gầm giường, dùng ánh mắt rất hiếu kỳ như nghiên cứu bí tịch võ công, chuyên chú mà ngó chừng hai người đang hôn hít nhau.

“Tiểu Mặc ca ca, bọn họ đang làm cái gì vậy?”

“Bọn họ đang chơi hôn nhẹ!”

“Chơi vui lắm sao?”

“Rất vui vẻ, Tiểu Tĩnh có muốn thử một chút hay không?”

“Tốt!”

Vân Tiểu Mặc cùng Đoan Mộc Tĩnh dùng thanh âm rất nhỏ thì thầm vào lỗ tai, rồi hai cái đỉnh đầu nhích lại càng gần, cái miệng nhỏ hướng về phía cái miệng nhỏ, rất nhanh sẽ đụng phải nhau.

Trong lúc bất chợt này, đỉnh đầu nho nhỏ của Tiểu Bạch từ giữa hai người xông ra: “Tiểu Bạch cũng muốn chơi hôn nhẹ!”

Vân Tiểu Mặc cùng Đoan Mộc Tĩnh đồng thời hôn ở trên thân thể lông mềm như nhung của Tiểu Bạch, hai người ăn một miệng đầy lông. Đoan Mộc Tĩnh cười khanh khách không ngừng, còn Vân Tiểu Mặc chu cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt âm trầm buồn bực.

Trước mắt, ánh sáng đột nhiên bị ngăn trở, ba đỉnh đầu nho nhỏ đồng thời ngước lên, thấy được hai người đang ngồi chồm hổm bên giường.

“Vân di ——” Đoan Mộc Tĩnh le lưỡi, mang vẻ mặt làm sai chuyện.

Vân Tiểu Mặc thì bình tĩnh nhiều lắm, từ dưới sàng bò đi ra ngoài, xử lý đầu tóc cùng quần áo, sau khi khôi phục bộ dáng áo mũ chỉnh tề xong, mới vỗ bộ ngực nói: “Phụ thân, mẫu thân, hai người yên tâm đi! Chúng con đã giúp các người kiểm tra ở đáy giường rồi, hết thảy bình thường!”

Lời của hắn còn chưa nói hết, cái cổ đã bị người ta xách như xách con gà con đưa lên, đi về phía ngoài cửa.

“Mẫu thân, cứu ta, phụ thân là người xấu!” Vân Tiểu Mặc bị treo trên không hai tay hai chân múa loạn xạ, kêu la đến thê thảm.

“Buông Tiểu Mặc Mặc ra! Tiểu Mặc Mặc, ta tới cứu ngươi!” Tiểu Bạch nhanh như chớp xông lên.

Long Thiên Tuyệt một tay nhấc nhi tử giơ lên, một ống tay áo huy vũ, đem Tiểu Bạch trực tiếp đánh văng ra ngoài cửa, rồi ngay sau đó liền đem nhi tử cùng ném ra ngoài.

“Không cho náo loạn nữa, nhanh chóng trở về phòng ngủ đi!” Long Thiên Tuyệt cố ý làm ra vẻ mặt đe dọa, một đám lớn mới vừa đi, ở dưới sàng lại nhô ra mấy đứa nhỏ, cứ như vậy mãi, hắn không bị náo loạn cho điên mới là lạ!

“Phụ thân là người xấu!” Vân Tiểu Mặc vuốt vuốt cái mông nhỏ của mình, nhăn lỗ mũi lên án.

“Người xấu! Người xấu!” Tiểu Bạch cũng vuốt mông nhỏ của mình, rất là bất mãn.

Vân Khê từ trong nhà đi theo ra ngoài, thấy một màn như vậy, vừa buồn cười, vừa đau lòng.

Nam nhân hưa thỏa mãn dục vọng thật là đáng sợ!

Vân Tiểu Mặc thấy Vân Khê, vội vàng mở ra bắp chân nhào tới, ôm chân của nàng dùng sức địa cọ: “Mẫu thân, Tiểu Mặc đau đau!”

Tiểu Bạch vèo một cái nhảy tới trên mũ phượng của Vân Khê, Tiểu móng vuốt bới bới tóc của nàng, cũng làm nũng tới: “Nữ ma đầu, hắn là người xấu! Hắn khi dễ Tiểu Mặc Mặc cùng Tiểu Bạch!”

Đoan Mộc Tĩnh thì dựa vào cánh cửa, che cái miệng nhỏ nhắn cười khanh khách không ngừng.

Long Thiên Tuyệt cau mày, ánh mắt bất thiện ngó chừng hai kẻ trên cưới chiếm cứ nữ nhân của hắn, sắc mặt rất là tối tăm. Môi của hắn khẽ cong lên, thân thể cao to vĩ ngạn từng chút một bao phủ xuống.

Vân Tiểu Mặc càng thêm dùng sức ôm lấy bắp đùi mẫu thân, Tiểu Bạch cũng thật chặc địa níu lấy tóc Vân Khê, đau đến Vân Khê thấp giọng hô lên tiếng.

“Tốt lắm, chàng đừng hù dọa bọn họ! Bọn họ vẫn còn là hài tử.” Vân Khê bất đắc dĩ hướng Long Thiên Tuyệt nhẹ trừng mắt một cái, một tiếng cười một cái nhăn mày, càng thêm quyến rũ động lòng người. Long Thiên Tuyệt càng nhìn trong lòng càng thêm nhộn nhạo, hận không được lập tức xử lý sạch hai tên chiếm lấy nàng.

“Nói đi, như thế nào mới bằng lòng ngoan ngoãn trở về ngủ? Ừ?” Cưỡng bức thì không được rồi, nên Long Thiên Tuyệt cuối cùng đã lựa chọn chính sách dụ dỗ, một vài điểm tâm tư nho nhỏ của nhi tử, hắn còn có thể không hiểu sao? Con hắn thiên chân vô tà, hồn nhiên khả ái, không sai, nhưng nếu có người cho là hắn thật sự ngây thơ vô hại, vậy thì mười phần sai rồi!

Thường thường khi hắn càng ngây thơ vô hại, là lúc càng nguy hiểm, nói cho chính xác là bị hắn bán đi lúc nào còn không biết đấy.

“Phụ thân, Tiểu Mặc là có lòng tốt, giúp hai người kiểm tra trong phòng có Lão Thử cùng con gián hay không,tại sao người có thể hoài nghi Tiểu Mặc đây?”

“Đúng vậy! Tiểu Mặc Mặc là thiện lương nhất!” *(TT: tin ngươi mới là lạ đó -_-‘)*

Vân Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch một hát một hò, cùng nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn lại, thật giống như bị ủy khuất thật lớn.

“Ừ?” Không để ý tới chuyện nhi tử nói sạo, Long Thiên Tuyệt cố ý đề cao âm điệu.

Vân Tiểu Mặc ha hả cười một tiếng, hết sức chân chó chạy đến bên người Long Thiên Tuyệt, ngược lại ôm hai chân của hắn nói: “Phụ thân, người là tốt nhất! Tiểu Mặc chỉ muốn một chiếc nhẫn trữ vật để vui đùa một chút thôi, chỉ cần có chiếc nhẫn, Tiểu Mặc lập tức biết điều mang Tiểu Bạch trở về ngủ.”

Long Thiên Tuyệt híp lại ánh mắt, cúi đầu nhìn nhi tử, sâu không lường được.

Vân Khê lắc đầu cười khổ, thì ra là nhi tử là hướng về phía chiếc

nhẫn trữ vật mà tới, giỏi cho con bạch nhãn lang, bản lãnh kiến phong sử đà *(gió chiều nào theo chiều đó)* càng học càng tinh.

Vân Tiểu Mặc đánh giá thần sắc của phụ thân, rồi lắc lắc chân của hắn, vểnh cái miệng nhỏ nhắn lên nói: “Phụ thân, con là con của người a, nhưng mà ngay cả một chiếc nhẫn trữ vật cũng không có, như vậy sẽ rất mất mặt của người!”

“Phải không? Nhưng mà tại sao ta lại không cảm thấy mất thể diện đây?” trong lòng Long Thiên Tuyệt nén cười, thậm chí ngay cả loại lý do này cũng bịa đặt ra ngoài, thật đúng là nhi tử tốt của Long Thiên Tuyệt hắn a!

Vân Tiểu Mặc nghiêm túc nói: “Mất, mất! Chỉ là Người không có nhìn được nghe được mà thôi! Vân thúc thúc Phong thúc thúc đã sớm nói không biết bao nhiêu lần, đường đường Tiểu Thiếu chủ Lăng Thiên Cung, thậm chí ngay cả chiếc nhẫn trữ vật cũng không có, quá làm mất mặt tôn chủ đại nhân! Người không tin, có thể hỏi bọn họ đi!”

Hai người Vân hộ pháp cùng Phong hộ pháp mới vừa rời đi không lâu nhất tề hắt xì một cái, phần gáy phía sau lạnh lẽo, cảm thấy có loại cảm giác bị người ta nói xấu.

Long Thiên Tuyệt nghẹn cười, tiếp tục bất động thanh sắc nhưng ánh mắt nhìn xuống nhi tử, như đang muốn xem hắn rốt cuộc còn có thể giở thêm trò gì.

Vân Tiểu Mặc bị hắn trành đến mất tự nhiên, ủ rũ nói: “Phụ thân, Tiểu Mặc sai rồi! Tiểu Mặc không nên nói láo, lời kia không phải là Vân thúc thúc Phong thúc thúc nói, thật ra thì..... thật ra là Thần thúc thúc cùng Viêm thúc thúc nói.”

Bị hãm hại Long Thiên Thần cùng Viêm hộ pháp dưới chân nhất tề

lảo đảo, mặt bị trận trận âm phong thổi đến, cả người không kìm được run rẩy.

“Phì!” Long Thiên Tuyệt thật sự không nhịn được nữa, cười lên tiếng, khom người đem nhi tử bế lên, nói, “Tốt lắm, sau này muốn cái gì, cứ trực tiếp nói cùng phụ thân, không cho làm ra chủ ý quỷ gì! Đùa bỡn tâm cơ là có thể, nhưng đó là đối phó người ngoài, đối với mình thân nhân, không cho đùa bỡn tâm cơ, biết không?”

” Đât, cái này đưa cho con! Phụ thân đã sớm muốn đưa rồi, chỉ là không có tìm ra cơ hội thích hợp.” Long Thiên Tuyệt từ trong lòng ngực móc ra một chiếc nhẫn, bỏ vào bàn tay nhỏ bé của nhi tử, đem trán chạm vào cái trán nhỏ của nhi tử, môi nhếch lên lộ ra mỉm cười.

“Cám ơn phụ thân! Tiểu Mặc nhớ lấy!” Vân Tiểu Mặc vui mừng đem chiếc nhẫn đeo trên ngón tay nhỏ bé của mình, lớn nhỏ vừa vặn với ngón giữa của bàn tay, chiếc nhẫn nhìn thấy rất mới, có lẽ gần đây mới chế tạo, bên trên còn khảm một viên bảo thạch màu lam, rất là tinh sảo, thấy vậy Vân Tiểu Mặc yêu thích không buông tay.

Long Thiên Tuyệt nhìn khuôn mặt nhỏ bé của nhi tử vô cùng hào hứng, thì cố ý trầm mặt nói: “Ngoan ngoãn một chút trở về đi thôi! Tối nay không cho đến quấy rầy phụ thân cùng mẫu thân, nếu không nghe lời, phụ thân sẽ đem chiếc nhẫn thu hồi.”

Vân Tiểu Mặc liền tranh thủ đem cái tay nhỏ bé giấu ở phía sau, lắc đầu liên tục bảo đảm nói: “Sẽ không, sẽ không! Tiểu Mặc nhất định sẽ không quay lại quấy rầy phụ thân cùng mẫu thân.”

Rốt cục cũng đem ba đứa nhóc đưa đi, Long Thiên Tuyệt từng bước đi về phía Vân Khê, khóe miệng chứa đựng nụ cười bí hiểm.

“Nàng mới vừa đã nhận lầm người, có phải hẳn nên được trừng phạt

hay không?”

“Có sao? Ta làm sao không nhớ rõ? A ——”

Long Thiên Tuyệt đột nhiên ngồi xuống ôm lấy nàng, nhìn bộ dáng ăn quịt của nàng, cảm giác say mê từ từ xông lên ót, hắn khẽ cười bước đi trở về tân phòng, cửa phòng khi hắn bước vào đã tự động đóng.

Rốt cục, trong tân phòng đã khôi phục thanh tĩnh, sẽ không có người đến đây quấy rầy nữa.

Hai người ngồi yên ở trước giường hẹp, tay cầm chén bạc chứa rượu ngon, bốn mắt nhìn nhau.

“Khê Nhi, uống xong chén rượu giao bôi này, sau này chúng ta chính là nhất thể. Mặc dù ngày khác có xa xa cách nhau, lòng cũng vĩnh viễn ở cùng một chỗ.” giọng nói của Long Thiên Tuyệt có chứa từ tính dễ nghe, ở yên tĩnh ban đêm cùng nến đỏ chập chờn này, càng lộ vẻ mị hoặc cùng động lòng người hơn.

Vân Khê thật sâu ngắm nhìn hắn, yên lặng đưa tay ra.

Cổ tay chéo nhau, rượu ngon vào bụng, uống vào không chỉ là rượu ngon, mà còn có thâm tình nồng đậm.

“Sau này phu quân đi nơi nào, ta liền đi nơi đó, hình bóng một đường.” Vân Khê hơi thở như U Lan, cười như ưu đàm.

Long Thiên Tuyệt tâm thần chấn động, trong mắt đầy đủ kích động cùng mừng như điên, hắn bỏ cái chén bạc trong tay, bắt được cổ tay của nàng, lấy chén bạc trong tay nàng cùng nhau vứt đi.

“Nàng mới vừa gọi ta là cái gì?” giọng nói của hắn mang theo kích

động cùng run rẩy.

“Phu quân a.....” Vân Khê hé miệng cười khẽ, nàng bất quá chỉ kêu phu quân thôi, cũng có thể làm hắn kích động như thế sao, nghĩ vẫy nàng không khỏi mỉm cười.

Long Thiên Tuyệt cười lớn đem nàng kéo vào trong ngực: “Ha ha, đúng, phu quân! Cõi đời này người gọi ta là phu quân chỉ có một..... Thật tốt!”

Thật là một kẻ ngốc! Như vậy cũng có thể vui vẻ cười to sao?

Vân Khê đấm nhẹ lồng ngực của hắn, ra vẻ tức giận nói: “Làm sao? Chẳng lẽ chàng còn muốn cưới nữ nhân khác sao?”

Long Thiên Tuyệt siết chặc cánh tay, vội vàng nói: “Dĩ nhiên không phải! Cõi đời này trừ nàng ra, không còn người nào mà ta nghĩ cưới nữa! Không chỉ là cả đời này, ta muốn đời đời kiếp kiếp đều cưới nàng làm vợ, trừ ta, ai cũng không thể cưới nàng!”

“Nào có ai bá đạo như chàng vậy?” Vân Khê vùi sâu ở trong lòng ngực của hắn, khẽ gắt hắn, nhưng trong bụng lại ngọt như mật. Nếu thật có đời đời kiếp kiếp, nàng cũng chỉ nguyện gả cho hắn làm vợ, bởi vì trừ hắn ra, không ai có thể lọt vào mắt nàng nữa.

Lời hờn dỗi của nàng lọt vào tai, để cho tâm trí Long Thiên Tuyệt bừng tỉnh, hận không được đem nàng giấu vào trong thân thể của mình, thời thời khắc khắc mà thương yêu trìu mến. Bỗng nhiên như nghĩ tới điều gì, tay của hắn tiến vào trong ngực, từ bên trong móc ra một vật, bàn tay vừa mở ra, nơi lòng bàn tay rõ ràng là có một … chiếc nhẫn ngọc lục bảo khác,thủ công rất tinh tế, so với chiếc vừa cho Vân Tiểu Mặc thì càng thêm tinh xảo xinh đẹp.

“Cầm!”

“Đây là.....” Vân Khê mừng rỡ nhận lấy, nhìn kỹ lại, thì càng thấy yêu thích không buông tay. Nàng thử khởi động chốt mở của chiếc nhẫn, hé vào khe hẹp, liền phát hiện không gian trong nhẫn trữ vật vô cùng khổng lồ, gần bằng hai phòng lớn vừa phải hợp lại, không biết có thể chứa bao nhiêu vật phẩm đây

Nhìn chiếc nhẫn, nàng đột nhiên nhớ lại lúc trước ở thế giới dưới lòng đất của Quỷ Cốc U Lâm phát hiện ra bảo tàng, ban đầu nàng không có kịp thời đem bảo tàng vơ vét, cũng là bởi vì không có vật cất chứa, hiện tại có nó rồi, cho dù muốn đem cả bảo tàng nhét vào, sợ cũng không thành vấn đề.

“Thật tốt quá! Hôm nào chúng ta đi một chuyến đến Mộ Tinh Thành, đem bảo tàng trong bảo khố toàn bộ đưa đến Lăng Thiên Cung, đến lúc đó Lăng Thiên Cung dù không kinh doanh cái gì, cũng đủ chúng ta ăn được mấy đời.”

“Bảo tàng?” Long Thiên Tuyệt nhẹ ôm lấy nàng, nhìn lúm đồng tiền Như Hoa của nàng, trong lòng cũng vui mừng đi theo.

Cho nên Vân Khê đem kinh nghiệm cùng quá trình trải qua ở Quỷ Cốc U Lâm toàn bộ nói cho hắn nghe một phen, nhưng sắc mặt Long Thiên tuyệt không có quá nhiều vui mừng, đối với hắn mà nói, bất kỳ bảo tàng nào so ra đều kém người ở trong lòng ngực của hắn. Hắn cúi đầu hôn nhẹ tóc của nàng sao, ôn nhu nói: “Nàng muốn làm cái gì liền làm cái đó, ta không có ý kiến.”

Vân Khê cười một tiếng, lại đem chiếc nhẫn nhét lại trong tay của hắn, nói: “Chàng đeo nó lên giúp ta!”

Long Thiên Tuyệt tự nhiên sẽ không cự tuyệt, tỉ mỉ giúp nàng đeo

chiếc nhẫn.

Vân Khê cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trong tay, lại đem chiếc nhẫn hắn đeo trong tay nhẹ nhàng nâng lên, gở chiếc nhẫn ra, rồi một lần nữa đeo lên cho hắn.

Long Thiên tuyệt không hiểu gì mà nhìn nàng, lại nghe nàng tinh tế nói: “Ở quê quán của ta, phàm là người mới vừa thành thân cũng sẽ đeo nhẫn cho nhau, biểu thị từ đó hết lòng yêu thương nhau, tình nguyện vì yêu mà trả giá.....”

Lời nói tình yêu ôn nhu của nàng lọt vào trong tai, trong lòng Long Thiên Tuyệt sóng bắt đầu khởi động, từ từ tích tụ thành hỏa diễm hừng hực, hắn cúi đầu hôn lên vành tai của nàng, lập đi lập lại mà liếm hôn nơi non mịn đó, trong miệng mơ hồ nói: “Khê Nhi, tối nay có thể không?”

Nghĩ đến chuyện hai người đều đang tu luyện Tàn Hoa bí lục, nên trong lòng Long Thiên Tuyệt có chỗ cố kỵ, song trong tim khát vọng mãnh liệt đối với nàng đã từ từ che dấu phần cố kỵ này.

Vân Khê thở khẽ, chỗ hắn hôn chính là vị trí mẫn cảm nhất của nàng, cắn xé cánh môi, đứt quãng nói: “Huyền giai của ta đã tấn chức..... Na Di thuật..... Đã tu luyện được tốt..... Ta nghĩ..... có thể.....”

Lời phía sau của nàng bị sự nóng rực ướt át thay thế, Long Thiên Tuyệt điên cuồng mà hôn nàng, hai người khẩn cấp vì đối phương mà cởi xuống quần áo cách trở hai người.

Ánh nến lay động, bọn họ bằng động tác nóng bỏng hướng đối phương biểu đạt tình yêu say đắm trong lòng, vào giờ khắc này, mỗi một tấc da thịt toàn bộ cho đối phương, không có bất kỳ gì giữ lại.

Thân thể gợi cảm mê người của Vân Khê toàn bộ giản ra, để thừa nhận sự nhiệt liệt nhất của hắn, say lòng người nhất đánh sâu vào. Sự xâm nhập đã đem linh hồn hai người đều tăng lên một tầng vui sương khác, thần hồn điên đảo ở bên trong, nàng vuốt ve cùng ôm chặc thân thể phái nam hoàn mỹ của hắn, dùng hết cả sự hùa theo của cuộc đời này cùng hắn gắn bó chặt chẽ, không giữ lại chút gì.

Lúc này, ở một góc Hoa Lầu, đang có người bị lột sạch áo, cột vào cây trụ.

Xa xa, có không ít đệ tử nghe được 'chuyện tốt' đến đây nhìn trộm, nhưng không người nào dám đến gần. Dù nói thế nào, thì kẻ bị vây xem cũng là đại thiếu gia Dung gia trong thập đại gia tộc, bị lột sạch cột vào trên Hoa Lầu đã rất là mất thể diện rồi, nhưng nếu còn bị mọi người vây xem giễu cợt, như vậy ngày sau hắn làm sao mà đứng trên giang hồ đây?

Hiếm khi các đệ tử Lăng Thiên Cung có lòng tốt mà suy nghĩ dùm hắn, nhưng bản thân Dung Thiếu Hoa cũng không chấp nhận ân tình, trên mặt vẻ kia nơi nào có nửa điểm chịu nhục đau khổ muốn chết chứ, ngược lại còn thoải mái nhàn nhã liếc nhìn quanh, tâm tình có chút vui vẻ.

Theo tầm mắt hắn nhìn, chính là đang xem người canh giữ hắn, chịu trách nhiệm trông coi hắn – Băng hộ pháp.

"Băng hộ pháp, ngươi vì đau lòng ta, vì bảo toàn mặt mũi của ta, ngươi lại công khai cải lời tôn chủ các ngươi. Ta thật sự là quá cảm động!"

Gương mặt lạnh lẽo của Băng hộ pháp như băng sơn ngàn năm, đối với lời nói của hắn chỉ im lặng, cái hắn gọi là cải lời tôn chủ ra lệnh, không phải là ám chỉ nàng chỉ cởi áo của hắn, mà không có đem

toàn bộ quần áo của hắn cỡi sạch sao? Nếu không phải bởi vì nam nữ hữu biệt, cũng cảm thấy tôn chủ không phải thật sự muốn Dung đại thiết gia bị lột sạch, mà chẳng qua là vì cảnh cáo, hù dọa hắn một chút thôi, nếu không phải thế nàng đã sớm đem toàn bộ quần áo lấy hết để diễu phố thị chún.

Thật là một tên vô lại không đầu không đuôi! Sợ rằng ngay cả chữ "Cảm thấy thẹn" viết như thế nào hắn chưa chắc biết?

"Nếu như ngươi cảm thấy chưa đủ lạnh, ta có thể giúp ngươi tiếp tục lạnh thêm." Nàng từ từ rút ra trường kiếm trong tay, mũi kiếm chỉ hướng hạ thân của hắn, vị trí mũi kiếm nàng chỉ vừa vặn nhắm ngay ch yếu hại của hắn, Dung Thiếu Hoa bị làm cho sợ đến nhất thời hoa dung thất sắc.

"Uy, ngươi cũng làm loạn!Dung gia ta còn dựa vào nó mà nối dõi tông đường đấy!"

Băng hộ pháp ngơ ngẩn một chút, nhưng ngay sau đó liền hiểu được, trên gương mặt xinh đẹp bỗng dưng bị nhiễm rặng mây đó, ảo não khẽ trừng mắt liếc hắn một cái. Cái tên vô lại này, còn nói ra những lời như vậy, hắn không thấy xấu hổ sao?

Dung Thiếu Hoa vẫn cảm thấy nàng rất đặc biệt, không riêng gì dung nhan mỹ lệ của nàng, mà còn có khí chất lãnh ngạo cùng tính tình chấp nhất trên người nàng, song những thứ này đều không bì kịp nổi vẻ thẹn thùng khẽ trừng mắt của nàng giờ phút này, thái độ xấu hổ của tiểu nữ nhi trong nháy mắt hiển thị rõ không sót chút nào.

Dung Thiếu Hoa không khỏi có chút nhìn ngây dại, từ trước đến nay nàng luôn đối với mình lãnh nhược băng sương, duy chỉ khi hướng về phía Long Thiên Tuyệt mới có hiển lộ ra sự xấu hổ của nữ nhi, khi đó, đáy lòng của hắn cũng sẽ sinh ra chút chua xót. Song hôm nay,

hắn lần đầu tiên gặp nàng ở trước mặt mình toát ra thẹn thùng khác biệt, làm động lòng người đến vậy, khiến hắn thật sâu say mê ở trong đó.

“Thật đẹp!” Hắn kìm lòng không đậu mà phát ra tiếng than thở.

Trong lòng Băng hộ pháp chấn động, đối diện mâu quang si của hắn, dung nhan vốn đã bị lây nhiễm một tầng hà sắc lúc này càng thêm đỏ hơn. Trên hai gò má lúc này chỉ cảm thấy như hỏa thiêu hỏa đốt, ánh mắt Băng hộ pháp do dự, có chút chân tay luống cuống.

Chết tiệt! Cái tên vô lại này! Thật rất muốn chém hắn!

Trường kiếm trong tay nắm chặt, nhưng cuối cùng nàng phát hiện mình căn bản không có hạ thủ, nàng ở trong lòng mắng hắn nhiều lần, rồi nặng nề tra lại kiếm vào vỏ, xoay người rời đi Hoa Lầu.

Dung Thiếu Hoa đem tất cả thần sắc của nàng thu hết vào mắt, môi mỏng nhếch nhẹ, hai tròng mắt thật giống như thu nạp vô số ánh sao sáng, càng phát ra rực rỡ. Hướng về phía thân ảnh bối rối thoát đi của nàng, hắn cất giọng hô lớn: “Băng nhi, ta thích ngươi ——”

Băng hộ pháp đang gấp rút khẩn cấp giẫm lên bậc thang xuống Hoa Lầu, chợt nghe được tiếng hét lớn của hắn, dưới chân nàng đạp trượt bậc thang, từ thang lầu lăn xuống dưới. May mà vị trí của nàng, cách mặt đất không cao, cho nên cũng không đáng ngại.

“Băng nhi, ngươi không sao chớ? Có té hay không?”

Băng hộ pháp nghe thấy thanh âm trên lầu, trong lòng vừa tức vừa giận, chết tiệt tên vô lại, hắn rốt cuộc muốn làm gì? Đùa giởn nàng như vậy thú vị lắm sao?

Hắn là đại thiếu gia của thập đại gia tộc, thân phận tôn quý vô cùng, mà nàng thì sao? Nàng bất quá chỉ là nữ cô nhi, tuy đã là một trong tứ đại hộ pháp của Lăng Thiên Cung, nhưng thân phận cũng không sánh bằng thiên kim khuê tú của thập đại gia tộc, bọn họ căn bản không có khả năng dính líu. Nếu là như thế, hắn vì sao còn muốn tới trêu nàng, trêu chọc nàng chứ?

Nàng càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng hận, trường kiếm trong tay hướng phía cột trụ Hoa Lầu hung hăng ném mạnh tới, lạnh lùng nói: “Ngươi còn hồ ngôn loạn ngữ nữa, ta liền giết ngươi!” Nói xong, nàng cũng không đi thu hồi trường kiếm, chạy vội rời đi Hoa Lầu.

Dung Thiếu Hoa hiểm hiểm nghiêng đầu tránh thoát, một phần của thanh trường kiếm cắm thật sâu đâm vào vị trí gần cổ hắn, mang theo hàn quang, tràn đầy sát khí. Hắn nhíu mày nhìn về phía lầu dưới thấy thân ảnh nho nhỏ đang chạy đi, thu hồi thần sắc bất cần đời thường có của hắn, thần tình từ từ ngưng trọng thâm trầm. Cho đến khi thấy nàng biến mất ở bên trong màn đêm, có nhìn nữa cũng không thể tìm ra, hắn cúi đầu thở dài, là hắn quá nóng vội sao? Hay là trong nội tâm nàng vẫn không quên được Long Thiên Tuyệt?

Hắn hướng lầu dưới huýt sáo một cái, vài lần, liền có mấy tên đệ tử Dung gia xuất hiện ở trên Hoa Lầu, cởi dây thừng thay Thiếu chủ nhà mình. Trên thực tế bọn họ đã sớm tiềm phục tại Hoa Lầu, chỉ bất quá không có được ra lệnh Thiếu chủ, bọn họ không dám lộ diện.

Nhìn thần sắc Thiếu chủ hoảng hốt, cả đám đệ tử đều lo lắng bất an, bọn họ mới vừa rồi cũng có nghe rõ, Thiếu chủ hô lớn tiếng, chẳng lẻ Thiếu chủ thật đã yêu Băng hộ pháp của Lăng Thiên Cung?

Đây là đại sự, không phải chuyện đùa a, biết trước là gia chủ cùng các trưởng lão trong tộc nhất định sẽ không đồng ý, nên bọn họ không khỏi lo lắng cho tiền đồ của Thiếu chủ.

Trong đêm đám cưới, phần lớn các đệ tử cùng tân khách đều uống đến say mèm, sáng sớm ngày thứ hai, tất cả mọi người ngủ rất muộn, nhưng cũng vào lúc này, Lăng Thiên Cung một lần nữa lại nghênh đón cao thủ của Tư Đồ gia tộc đến đây chuộc người.

Vân hộ pháp vốn định đi bẩm báo tôn chủ, nhưng vừa tới ngoài cửa, đã nghe thấy bên trong có tiếng động mập mờ, hắn liền vội vàng dừng bước, lúc này mà tiến vào, chẳng phải là mình chịu chết hay sao?

Hơn nữa, cắt đứt chuyện tốt của tôn chủ, sẽ bị thiên lôi đánh xuống a, hay là hắn thức thời một chút, nghĩ phương pháp khác thôi.

Hắn suy nghĩ một chút, nghe nói lần trước người Tư Đồ gia đến đây, là Tiểu Thiếu chủ đuổi đi, có lẽ lần này Tiểu Thiếu chủ cũng có thể đảm nhiệm được. Quyết định chủ ý xong, hắn liền xoay người hướng chỗ ở của Tiểu Thiếu chủ đi tới.

Vân Tiểu Mặc đêm qua chiếm được chiếc nhẫn trữ vật xong, thì hưng phấn một đêm, đem đồ trong phòng toàn bộ cất vào, rồi lại lấy ra, bất diệt nhạc hồ *(quên cả trời đất)*, chỉ còn chưa đem mình cất vào trong chiếc nhẫn trữ vật thôi.

Lúc Vân hộ pháp đi tìm hắn, hắn còn đang mơ mơ màng màng ngủ, Vân hộ pháp khuyên can mãi, mới đem được hắn từ trong chăn ôm ra.

“Tiểu Thiếu chủ, một lát gặp người của Tư Đồ gia, ngàn vạn lần đừng sợ! Thuộc hạ có vẫn theo ở bên cạnh ngươi.....” Vân hộ pháp có chút không yên lòng, vừa đi, vừa ghé vào lỗ tai hắn dặn dò.

Sợ? Đáng tiếc trong đầu Vân Tiểu Mặc chưa từng có hai chữ này,

trừ một chữ “Ngủ” thôi.

Vân Tiểu Mặc vừa ngáp, vừa xoa xoa ánh mắt, mơ hồ nói: “Phụ thân cùng mẫu thân đâu? Tại sao bọn họ không đi tiếp đãi khách nhân?”

“Bọn họ.....” Vân hộ pháp nhe răng có chút khó nói, suy nghĩ một chút nói tiếp, “Bọn họ đêm qua quá mệt mỏi, đến bây giờ cũng còn chưa tỉnh ngủ đâu.”

“Tiểu Mặc cũng buồn ngủ, còn chưa ngủ đủ đâu.” Vân Tiểu Mặc vểnh cái miệng nhỏ nhắn lên, bước đi cong cong quẹo quẹo, rất là ủy khuất.

“Nhưng mà Tiểu Thiếu chủ, tôn chủ cùng phu nhân ngày hôm qua mới vừa thành thân, tân hôn người không thích hợp ngày thứ hai gặp khách, ngươi thân là con của bọn họ, hẳn là thay bọn họ giải quyết mới phải.”

“Vậy Vân thúc thúc cũng có thể tiếp đãi bọn hắn a.”

“Tư Đồ gia là một trong thập đại gia tộc, thân phận của thuộc hạ không thích hợp cùng bọn họ một mình giao thiệp, chỉ có thân phận của Tiểu Thiếu chủ mới thích hợp. Tiểu Thiếu chủ chịu cực khổ chút ít, đi gặp bọn họ, rất nhanh là tốt, thấy xong rồi, ngươi có thể trở về ngủ tiếp.”

“Vậy cũng tốt!” Vân Tiểu Mặc vừa nghĩ tới gặp xong rồi còn có thể trở lại ngủ, liền gật đầu đáp ứng.

“Tư Đồ gia tộc..... Cái tên này nghe làm sao quen tai như vậy? Ta không phải là ở nơi đâu đó nghe qua rồi chứ?” Vân Tiểu Mặc nhức đầu, còn đang bị mê mang, nên đã sớm quên mất mình từng mời người ta ăn một bữa, còn thu người ta một vạn lượng tiền ăn.

Trên trán Vân hộ pháp rơi xuống mấy cái hắc tuyến, Tiểu Thiếu chủ lại quên mất, trong lòng hắn rất là lo lắng, để cho Tiểu Thiếu chủ một mình đi gặp cao thủ Tư Đồ gia, đến tột cùng là đúng hay sai, hắn không cách nào phán đoán được.

“Tiểu Thiếu chủ không nhớ sao? Ngày đó.....” cho nên Vân hộ pháp liền đem tình hình ngày đó kể lại một lần nữa, tuy nói ngày đó hắn không ở hiện trường, nhưng sau này nghe các đệ tử ở đó miêu tả sinh động như thật xong, ngay cả hắn cũng đối với Tiểu Thiếu chủ ôm chặt vạn phần kính ý. Thật là đen, cùng so sánh với tôn chủ, thì không thua kém bao nhiêu, không hổ là hay phụ tử, có tương lai thừa kế phụ thân!

Vân Tiểu Mặc nghe hắn nói xong, liền bừng tỉnh đại ngộ, rốt cục nhớ lại hình như là có một sự việc như vậy. Song để cho trí nhớ hắn khắc sâu, không phải là việc hắn kiếm được một vạn lượng bạc, mà bởi vì hắn vừa ăn cơm vừa quan sát người ta biểu diễn tiết mục dùng đầu lưỡi nâng kiếm, đối phương còn không cẩn thận đem đầu lưỡi cắt trúng. Hắn vốn muốn học trò này, nhưng thấy nguy hiểm như vậy, mới bỏ qua ý niệm học tập trong đầu.

“Không phải nói trong ba ngày phải chuộc người đấy sao? Hiện tại đã vượt quá ba ngày rồi.....” Vân Tiểu Mặc bất mãn cau chân mày nhỏ, oán giận nói, “Người lớn mà không…giữ chữ tín rồi! Thật đáng ghét!”

Khóe miệng Vân hộ pháp co quắp lại, không khỏi vì người của Tư Đồ gia mà mặc niệm, đắc tội với Tiểu Thiếu chủ, sợ rằng so với đắc tội tôn chủ còn phiền toái hơn!

Quyển 3 - Chương 25: Tiểu Mặc Mặc đón thêm khách

“Đúng rồi, Vân thúc thúc, phiền toái thúc đem Độc Cô thúc thúc mời tới, người của Tư Đồ gia tựa hồ cũng rất sợ Độc Cô thúc thúc.”

Con ngươi mơ hồ của Vân Tiểu Mặc di chuyển lòng vòng, như có điều suy nghĩ.

Vân hộ pháp ngẩn ra, rồi cảm thấy cũng đúng, có thiên hạ đệ nhất sát thủ áp trận, sẽ không sợ đối phương làm loạn. Mặc dù thực lực của bản thân hắn cũng không yếu, nhưng bàn về danh tiếng ở trên giang hồ, so sánh với Độc Cô mưu thì hắn vẫn không bằng.

“Tốt, Tiểu Thiếu chủ chờ một chút, thuộc hạ hiện tại đi mời Độc Cô công tử.”

Ở một góc khác của Hoa Viên, Vân Thanh đang được Vân Dật giúp đỡ làm quy trình luyện tập mỗi ngày, mồ hôi hột lấm tấm hiện đầy cái trán, đón ánh bình minh, trên khuôn mặt cương nghị của Vân Thanh có chút ít mừng rỡ. Hắn rốt cục có thể dựa vào sức lực của mình mà bước ra bước thứ nhất, mặc dù có lảo đảo muốn ngã, nhưng cuối cùng hắn cũng bước ra được bước đầu tiên. Hắn tin tưởng chỉ cần hắn có thể bước ra bước đầu tiên, là có thể tiếp tục đi bước thứ hai, bước thứ ba, thậm chí có một ngày hắn có thể hoàn toàn khôi phục thực lực.

“Thanh nhi, nghỉ ngơi một chút đi!” Vân Dật nhìn chất nhi cực khổ như thế, thì không khỏi đau lòng.

“Ta không sao, ta còn muốn nhiều luyện tập một lát.” Vân Thanh uyển chuyển cự tuyệt, ở bên trong ánh nắng sớm, ngũ quan kiên nghị như đao gọt của hắn, càng lộ vẻ mạnh mẽ hào phóng.

Lúc này, cách đó không xa có đệ tử dẫn ba vị khách nhân Tư Đồ gia đi qua hoa viên, Vân Thanh tình cờ đúng lúc quay đầu, vừa vặn thấy một vị quen mặt trong đó, hắn khẽ kinh ngạc.

Trong ba người của Tư Đồ gia, có một vị lão giả chú ý tới ánh mắt của hắn, cũng quay đầu lại, bốn mắt chạm vào nhau, cả hai đều có chút kinh ngạc.

“Tường trưởng lão?” trong lòng Vân Thanh chấn động, không biết đối phương sẽ đến đây, nhưng hắn lại biết Tường trưởng lão chính là một vị trong những thái thượng trưởng lão của Tư Đồ gia tộc có thực lực không thể khinh thường. Ban đầu khi hắn tự mình tới cửa cầu hôn, Tường trưởng lão đã từng phản đối cửa hôn sự này, hơn nữa còn tham dự đánh cho hai chân của hắn tàn phế. Thấy hắn, trong đầu Vân Thanh không khỏi một lần nữa hiện ra một màn tàn nhẫn kia, đủ để khiến tim của hắn nhéo đau lần nữa.

Tường trưởng lão cũng đã nhìn thấy hắn, lúc này Vân Thanh vừa vặn đang vịn một bên của lan can, đứng yên ở chỗ cũ, thoạt nhìn như là người không có chuyện gì cả, người không biết căn bản sẽ không nghĩ tới hắn đã từng bị đánh cho tàn phế hai chân. Ông khẽ sững sờ, ngày đó ông rõ ràng nhìn Vân Thanh bị cắt đứt hai chân, ném ra khỏi Tư Đồ phủ, nhưng hôm nay xem ra, hắn hình như đã hoàn toàn khôi phục.

Đã xảy ra chuyện gì?

Trong lúc đang suy tư, có tiếng đệ tử Lăng Thiên Cung thúc giục: “Mấy vị, bên này, mời!”

Tường trưởng lão từ từ thu hồi ánh mắt, con ngươi khẽ cụp xuống, thần sắc từ từ chuyển sang thâm trầm. Hắn cất bước, tiếp tục cùng đệ tử Lăng Thiên Cung dạo bước đi về phía đại sảnh tiếp khách.

Cũng trong phút chốc hắn xoay người đó, dưới chân của Vân Thanh mềm nhũn, cả người rơi xuống trên mặt đất. Giống như là lại một lần nữa đã trải qua sự hành hạ của chuyện chân gảy, Vân Thanh tâm thần đều mỏi mệt.

“Thanh nhi, ngươi không sao chớ?” Vân Dật vội vàng tiến lên đở hắn dậy.

thanh âm Vân Thanh thì thào nói: “Nhị thúc, người mới vừa rồi chính là Tường trưởng lão của Tư Đồ gia..... Không biết lần này hắn tới đến đến tột cùng là vì cái gì, có thể có liên quan tới ta hay không?”

“Cái gì? người Tư Đồ gia?” Vân Dật kinh hãi, nhưng rất nhanh liên nghĩ đến nơi này là Lăng Thiên Cung, cũng không phải là Vân phủ, có Long Thiên Tuyệt ở đây, thì người của Tư Đồ gia cũng không dám làm ra chuyện gì.

“Yên tâm đi, có đứa bé Thiên Tuyệt kia ở đây, người của Tư Đồ gia sẽ không dám càn rỡ!”

“Chỉ hy vọng như thế.” Vân Thanh khẽ thở dài một tiếng, sự sầu lo giữa hai đầu lông mày vẫn không có tản đi.

Vân Tiểu Mặc và Vân hộ pháp cùng Độc Cô Mưu đồng hành đi tới đại sảnh, người của Tư Đồ gia bước đầu tiên vào đã ngồi rồi, đối với Vân hộ pháp, bọn họ là quen biết, liếc thấy thằng bé trai đi bên cạnh Vân hộ pháp, mấy người họ đều có chút kinh ngạc, không biết nó đến tột cùng là người phương nào.

Hơn nữa bên cạnh thằng bé trai còn có một nam tử Hắc y đội mũ che, lúc này Tường trưởng lão híp lại hai mắt, trong đầu nhất thời liên tưởng đến một người, nhưng cuối cùng cũng không dám khẳng định lắm. Không thể trách việc hắn không cách nào đem nam tử Hắc y đội mũ che cùng thiên hạ đệ nhất sát thủ liên tưởng cùng một chỗ, bởi vì những người lần trước từ Lăng Thiên Cung trở về đều cố trốn tránh trách nhiệm của mình, hoàn toàn,từ đầu, đến cuối cũng chưa có đem tình huống thật để hồi báo chi tiết.

Nhìn ba người Vân hộ pháp tiến vào đại sảnh, Tường trưởng lão liền đứng dậy, có chút hữu lễ chắp tay: “Vân hộ pháp, đã lâu không gặp.” Tường trưởng lão tính tình chững chạc, xử sự ổn thỏa, cũng bởi vì duyên cớ này, mà lần này người Tư Đồ gia mới phái hắn đến đây.

Vân hộ pháp tiến lên, ôm quyền nói: “Tường trưởng lão, vẫn khỏe chứ?”

Hai người nhìn như cực kỳ khách khí, kì thực đều có tính toán, người nào mà không biết giữa Lăng Thiên Cung cùng thập đại gia tộc có mối thù truyền kiếp, nếu không phải Thất tiểu thư của Tư Đồ gia bị Lăng Thiên Cung bắt đi, thì sợ rằng đối phương cũng sẽ không khách khí như thế.

“Lão phu rất tốt! Lão phu lần này đến đây, là vì chuyện của Thất tiểu thư nhà ta, còn hi vọng tôn chủ có quý Cung thể cùng lão phu tự mình gặp mặt nói chuyện, giải quyết chuyện này.” Tường trưởng lão đi thẳng vào vấn đề, thái độ bất ti bất kháng.

“Tường trưởng lão chớ vội!Tôn chủ Nhà ta hôm qua đại hôn, sáng nay đã cùng Tân phu nhân dắt tay đi du ngoạn, trước mắt không có ở trong cung. Vì để không chậm trễ khách quý, tại hạ cố ý mời Tiểu Thiếu chủ đến đây cùng Tường trưởng lão đàm đạo.” Vân hộ pháp

hướng Vân Tiểu Mặc làm tư thế mời, rồi giới thiệu nói, “Vị này chính là con trai ruột của tôn chủ chúng ta, Tiểu Thiếu chủ Lăng Thiên Cung. Hết thảy mọi chuyện ở Lăng Thiên Cung, Tiểu Thiếu chủ có toàn quyền quyết định.”

Tường trưởng lão híp lại ánh mắt, tinh quang lướt qua đánh giá Vân Tiểu Mặc, gật đầu nói: “Tiểu Thiếu chủ lớn lên tuấn tú khả ái, thật là phúc của Lăng Thiên Cung.” Nhưng trong lòng nghĩ tới, chính là một tiểu oa nhi cũng có thể chủ sự? Chẳng lẽ là Lăng Thiên Cung người cố ý muốn nhục nhã cho hắn?

Vân Tiểu Mặc nhìn Vân hộ pháp một chút, lại nhìn Tường trưởng lão một chút, con ngươi linh động như lưu ly đảo đảo, hắn chỉ cảm thấy thế giới của người lớn thật phức tạp, suốt ngày là lời nói dối, lại nghĩ một đằng nói một nẻo, hắn rất là không thích.

Xuyên qua mấy người, Vân Tiểu Mặc đến thẳng ghế Thái sư ngồi lên chủ vị, hai cái chân nhỏ khả ái lắc lư lắc lư. Độc Cô mưu thì không tiếng động đứng ở bên người hắn, còn Tiểu Bạch trực tiếp chui lên bắp đùi của hắn, một đôi con ngươi đảo qua đảo lại ngó chừng ba người Tường trưởng lão, nghiễm nhiên mang một bộ dáng hộ vệ nho nhỏ, nếu người nào muốn thương tổn Tiểu Mặc Mặc, trước tiên phải qua cửa ải này của nó.

“Vân thúc thúc, bọn họ là ai a, tìm phụ thân ta làm cái gì?”

Vân hộ pháp tiến lên, cung kính hồi bẩm nói: “Tiểu Thiếu chủ, vị này là Tường trưởng lão của Tư Đồ gia tộc, lần này bọn họ tới là chuộc đám người Thất tiểu thư bị nhốt trong đại lao trên mặt đất.”

Vân Tiểu Mặc tiếp tục quơ chân nhỏ, gật đầu nói: “Nga, ngươi nói là mấy tiểu tặc tới nhà chúng ta trộm Xích đầu linh cô sao?”

Tường trưởng lão nghe vậy, trên mặt khó chịu, tuy nói sự thật là như thế, nhưng đứa nhỏ không phải nói thẳng quá sao. Đường đường Thất tiểu thư Tư Đồ gia, lại bị so sánh với tiểu tặc trộm đạo, lời này nếu như truyền ra ngoài, chẳng phải là tổn hại lớn đến mặt mũi Tư Đồ gia sao? Thôi bỏ cho rồi, hắn chỉ cho là Đồng Ngôn Vô Kỵ, sẽ cùng hắn so đo.

Vân hộ pháp nén cười trả lời: “Đúng vậy, Tiểu Thiếu chủ!”

Vân Tiểu Mặc cau chân mày nhỏ lên, nghiễm nhiên một bộ dáng của đương gia, cái tay nhỏ bé gõ lên mặt bàn, không nhanh không chậm nói: “Nếu là tiểu tặc trộm Xích đầu linh cô, vậy thì theo như Cung quy của Lăng Thiên Cung xử trí là được, còn có cái gì để nói chứ?”

Vân hộ pháp ngẩng đầu nhìn hắn, trong thoáng chốc thật giống như thấy được thân ảnh của tôn chủ, hắn thở dài trong lòng, không hổ là hai phụ tử, ngay cả cử chỉ mờ ám cũng giống hệt.

“Thuộc hạ trí nhớ không tốt, quên mất là Cung quy nào, kính xin Tiểu Thiếu chủ chỉ bảo.”

“Vân thúc thúc, làm sao ngươi lại mau quên như vậy? Cung quy của Lăng Thiên Cung Chúng ta, thì phàm là tới người Lăng Thiên Cung trộm Xích đầu linh cô, hoặc là dùng một vạn hai lượng bạc chuộc người, hoặc là trực tiếp bán vào hoàng cung..... Đây không phải là chuyện rất rõ ràng sao? Ngươi tự xử lý là được rồi, tại sao còn muốn ta tới chứ?” Vân Tiểu Mặc giống như là mất đi tính nhẫn nại, hướng đệ tử hầu hạ hai bên vẫy vẫy tay, nói, “Ta thật đói nga, ta muốn ăn điểm tâm.”

Hai đệ tử lĩnh mệnh, đi trước chuẩn bị đồ ăn sáng.

Tường trưởng lão nhíu hai đầu mày, đứa nhỏ này cùng Vân hộ pháp

ngươi một lời ta một câu, nhìn giống như tùy ý, nhưng đã mạnh mẽ đưa ra quy tắc chuộc người, ngay cả cơ hội chen lời vào hắn cũng không có, thật không biết đứa nhỏ này đến tột cùng là thông minh tuyệt đỉnh, hay là mò mẫn gặp may, ngẫu nhiên mà trúng.

“Tiểu Thiếu chủ, mọi chuyện phải biến đổi thích hợp, chẳng lẽ chúng ta không thể hảo hảo nói chuyện một chút sao? Một vạn lượng chuộc một người, không khỏi quá cao đi.” Theo kế hoạch của bọn hắn, người của Tư Đồ gia bị bắt ít nhất cũng có chừng hai mươi người, nhưng nếu mỗi người đều phải đem một vạn hai lượng tới chuộc, vậy chẳng phải là mất đi hai mươi vạn lượng bạc trắng sao? Với một vạn lượng bạc, không biết là bọn họ đã có thể mua bao nhiêu đệ tử tới bán mạng vì Tư Đồ gia, tội gì mang một vạn lượng tới chuộc những thứ đệ tử không có gì tiền đồ này chứ? Dù sao, hắn đều cảm thấy không đáng.

Vân Tiểu Mặc nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nói: “Vậy cũng tốt! Nể tình lão nhân gia ngày đây, thì giảm cho các ngươi chút ít, mua một tặng một, như thế nào?”

Mua một tặng một, đó chính là một trăm ngàn lượng.

Tường trưởng lão ngẫm nghĩ rồi miễn cưỡng đáp: ”....được!”

Vân Tiểu Mặc nhếch môi cười một tiếng: “Vân thúc thúc, vậy ngươi nhớ cho bọn hắn mua một tặng một..... Hai vạn hai chuộc một người.”

“.....” cái này thì có khác nhau sao? sắc mặt Tường trưởng lão nhất thời xanh mét.

“Dạ, Tiểu Thiếu chủ.” Vân hộ pháp dùng sức nén cười, Tiểu Thiếu chủ thật sự là quá keo kiệt rồi, keo kiệt đến thật là đáng yêu!

Tường trưởng lão hít một hơi thật sâu, quyết định không cùng tiểu hài tử so đo: “Tiểu Thiếu chủ, nếu không như vậy đi, lần này lão phu mang theo ngân lượng có hạn, nên dùng một vạn lượng bạc trắng, chỉ chuộc một mình Thất tiểu thư, về phần đệ tử khác, đợi ngày sau quay lại chuộc, như thế nào?” giá tiền một vạn lượng một người, hắn thật sự khó có thể tiếp nhận, cùng lắm hắn từ bỏ những tên đệ tử kia, làm cho bọn họ tự sanh tự diệt đi, dù sao hắn chỉ cần đem Thất tiểu thư an toàn đưa về Tư Đồ gia coi như là công đức viên mãn rồi,

Hắn tính toán, rất khôn khéo.

Lại không nghĩ, Vân Tiểu Mặc không chút nghĩ ngợi mà bác bỏ: “Vậy không được! Nếu bọn họ cùng bị bắt tới, muốn chuộc người, cũng phải cùng nhau chuộc, nếu không, thì ai cũng không để cho chuộc! Phật viết, chúng sanh ngang hàng! Ngài là lão nhân gia, hẳn là từ bi mới phải, tại sao có thể vứt bỏ những người khác mà không để ý chứ?”

Chút tính toán nhỏ nhặt này, hắn còn không hiểu sao?

Bọn họ cứu Thất tiểu thư đi rồi, thì chết sống của những người khác, bọn họ còn quản sao?

Vốn là có thể kiếm hai mươi vạn lượng bạc, hiện tại chỉ có một vạn lượng, hơn nữa còn phải lãng phí lương thực nuôi hơn hai mươi người, hắn không thèm a! Chuyện hao vốn như vậy, hắn mới không làm!

“.....” Tường trưởng lão rất là im lặng, đây rốt cuộc là con cái nhà ai, làm sao mà nói đi rồi nói lại thế, hơn nữa còn khôn khéo như vậy?

Lửa giận nhất thời xông lên ngực, mềm là không được, thì cũng chỉ

có thể dùng sức mạnh. Sắc mặt Tường trưởng lão trầm xuống, thần sắc âm tàn nhìn chằm chằm Vân Tiểu Mặc, lớn tiếng quát lên: “Tiểu Thiếu chủ, lão phu niệm tình ngươi còn nhỏ, không muốn cùng so đo! Nhưng nếu ngươi tiếp tục càn quấy như thế, cũng đừng trách lão phu không khách khí!”

Hắn vừa nói, dưới chân tung ra một bước một làn gió đột nhiên nổi lên, thẳng tắp ép đến vị trí của Vân Tiểu Mặc.

Tóc mai trên trán Vân Tiểu Mặc thổi lên, thân thể hắn nhẹ ngửa về phía sau, hai tay đem ghế Thái sư nắm chặc, nhưng trên mặt lại vô cùng trầm tĩnh, không sợ chút nào.

Một cái bóng đen chắn trước mặt hắn, đem này cổ kình khí như trận gió này trừ khử đi.

Tường trưởng lão nhìn tận mắt Độc Cô Mưu bước ra một bước, chắn trước mặt Vân Tiểu Mặc, cơ hồ là không cử động chút nào, đã đánh tan mất lực đạo của hắn, hắn thầm giật mình, và càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng mình.

Hắn, nhất định chính là đệ nhất thiên hạ sát thủ, Độc Cô Mưu!

Chẳng qua là, vì sao Độc Cô Mưu lại xuất hiện ở Lăng Thiên Cung?

Hắn cảm thấy rất là khó hiểu.

Độc Cô Mưu ôm kiếm mà đứng, ánh mắt bén nhọn vô thanh vô thức từ dưới mũ che truyền lại, hơi thở khiếp người kia, khiến cho Tường trưởng lão không dám tùy ý thi triển võ lực nữa.

Chỉ riêng một Độc Cô mưu, hắn cũng chưa có nắm chặc đối phó được, huống chi trong Lăng Thiên cung cao thủ nhiều như mây. Nếu

hắn thật sự thương tổn Tiểu Thiếu chủ của bọn họ, như vậy ba người bọn hắn đừng mơ tưởng sống mà rời đi Lăng Thiên Cung.

Hắn hiểu được nắm chặc tình thế, cho nên không dám tùy ý lỗ mãng nữa.

Vân Tiểu Mặc ngoài mặt nhìn không thấy bất kỳ vẻ nào, trong nội tâm vẫn là có chút bị sợ, bất quá chỉ rất nhanh, hắn hít sâu một hơi, trấn định tinh thần. Tay nhỏ bé đẩy Độc Cô mưu người che trước mặt hắn ra, con mắt tàn bạo nhìn chằm chằm Tường trưởng lão, cũng tăng thêm ngữ điệu nói: “Lão nhân gia, ta niệm tình ngươi tuổi đã cao, sống ở trên đời này cũng không được bao nhiêu năm nữa, ta cũng sẽ không so đo với ngươi! Nhưng ngươi đừng quên rằng, nơi này là địa bàn của phụ thân ta, nếu các ngươi dám ở trên địa bàn của phụ thân ta giương oai, cũng đừng trách ta không khách khí!”

Tiếng nói non nớt, nhưng lực uy hiếp lại không thể khinh thường.

Tường trưởng lão tức giận không dứt, lồng ngực phập phồng không chừng, ngón tay khẽ run chỉ vào hắn, mắng chửi nói: “Trẻ con mất dạy!”

Vân Tiểu Mặc hướng về phía trước liếc mắt, bỉu môi nói: “Lão nhân gia, làm sao ngươi có thể mắng ra lời thô tục như thế? Quá không có dạy dỗ!”

“Ngươi.....” Tường trưởng lão giận đến sắc mặt đỏ lên, gần như là muốn hộc máu, đứa nhỏ này thật có bản lãnh tức chết người.

Vân hộ pháp cười đến sắp nghẹn thành nội thương, quyết định của hắn quả nhiên là đúng, để cho Tiểu Thiếu chủ tới tiếp đãi khách nhân, tuyệt đối là lựa chọn sáng suốt nhất!

Vân Tiểu Mặc quơ quơ chân nhỏ, đột nhiên ngữ điệu vừa chuyển, như là không có chuyện gì vậy, nói: “Lão nhân gia ngài ăn điểm tâm chưa? Chúng ta có thể vừa ăn, vừa tiếp tục nói.”

“Không cần!” Ăn cái đầu của ngươi! Còn ai có tâm tình cùng nhau ăn cơm chứ? Tường trưởng lão sắc mặt rất là khó coi, thật giống như có người thiếu hắn mấy trăm vạn lượng bạc vậy.

Vân Tiểu Mặc tiếp tục quơ chân nhỏ, nhún vai không sao cả nói: “Nga, vậy cũng tốt, ta sẽ không giữ các ngươi lại. Người đâu, tiễn khách!”

Sắc mặt Tường trưởng lão lại đen thêm một tầng, giống như là ăn phải nửa con ruồi, cắn răng nói: “..... Lão phu chưa nói muốn đi!”

Vân Tiểu Mặc liền ngọt ngào cười một tiếng: “Vậy thì cùng nhau ăn điểm tâm đi! Yên tâm, bữa ăn sáng là miễn phí.”

Tường trưởng lão sắp bị tức điên rồi.

“Vân hộ pháp, lão phu thành tâm thành ý tới chuộc người, không nghĩ tới Lăng Thiên Cung lại tùy tùy tiện tiện đẩy ra một đứa con nít miệng còn hôi sữa đến đuổi lão phu, chẳng lẽ người Tư Đồ gia chúng ta dễ bị lấn lướt như vậy?”

Không có biện pháp, vì thế hắn không thể làm gì khác hơn là dời đi mục tiêu, nếu còn tiếp tục cùng hài tử này nói chuyện, hắn sợ mình sẽ giận đến hộc máu.

Vân hộ pháp nghe thế sắc mặt nghiêm lại, giọng điệu nghiêm nghị nói: “Tường trưởng lão, xin chú ý cách dùng từ của ngươi! Thân phận Tiểu Thiếu chủ rất là tôn quý, còn chịu tự mình đến tiếp đãi Tường trưởng lão, đã cho thấy thành ý rất lớn của Lăng Thiên Cung

chúng ta rồi. Hiện nay ngươi nhục mạ Tiểu Thiếu chủ chúng ta, chẳng lẽ là khi dễ Lăng Thiên Cung chúng ta dễ ức hiếp sao?”

Tường trưởng lão đang nổi nóng, vừa nghe vậy liền muốn xông lên định cùng hắn giao thủ, nhưng hai người ở phía sau đã kéo lấy hắn, ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ: “Tường trưởng lão, chúng ta ra bên ngoài nói chuyện.”

Tường trưởng lão lại thở hổn hển mấy hơi thở, thật vất vả mới tỉnh táo lại, rồi hừ lạnh một tiếng, đi theo còn hai người còn lại tạm thời rời đi đại sảnh.

Vân Tiểu Mặc híp híp mắt, hướng về phía Tiểu Bạch bĩu môi: “Tiểu Bạch, đi ——”

Tiểu Bạch một khi lĩnh mệnh, thì nhanh như chớp đuổi sát theo ba người, đi thực hiện hành động Vô Gian đạo *(nội gián ^.^)*.

“Tiểu Thiếu chủ, mệt mỏi không? Thuộc hạ cho đấm bóp cho người giãn gân cốt.” Vân hộ pháp vô cùng sùng bái nhìn lên hắn, hai mắt bắn ra tim hồng.

Vân Tiểu Mặc lắc lắc đầu nói: “Ta đói bụng, nhanh đi thúc dục phòng bếp đi! Đúng rồi, bảo làm cho ta thêm một xâu mứt hồ lô.”

“Tốt, thuộc hạ lập tức đi ngay!” Vân hộ pháp cười ha ha lĩnh mệnh đi, thật là một hài tử a, đồ ăn sáng cũng không quên ăn kẹo hồ lô.

Ba người Tư Đồ gia vừa ra khỏi đại sảnh, liền tìm nơi yên lặng không người, bắt đầu thương lượng.

“Tường trưởng lão, gia chủ phân phó, lần này nhất phải đem Thất tiểu thư mang về Tư Đồ gia. Gia chủ cùng các vị trưởng lão, thái

thượng trưởng lão đều có ý muốn tiếp tục cùng gia tộc Hách Liên nghị hôn, lúc trước bởi vì chuyện của Đại tiểu thư, đã đắc tội với Hách Liên gia. Lần này mượn cơ hội Hách Liên Tử Phong sắp kế nhiệm vị trí gia chủ của gia tộc Hách Liên mà làm cho tốt, gia chủ bọn họ tính toán để Thất tiểu thư gả cho Hách Liên Tử Phong, kể từ đó Tư Đồ gia vẫn có thể cùng gia tộc Hách Liên đám hỏi như cũ, còn tìm được một núi dựa lớn, cho nên chúng ta phải đem Thất tiểu thư bình yên vô sự mang đi về, việc này rất cấp bách."

Tường trưởng lão tức vẫn giận không tiêu: "Các ngươi cũng nhìn thấy đó, cái đứa bé miệng còn hôi sữa kia vô lễ hết biết, bắt chúng ta đem mọi người cùng nhau chuộc về. Chúng ta làm gì có nhiều ngân lượng như vậy?"

"Hắn bất quá là đứa bé, trẻ người non dạ, tiểu hài tử bình thường đều thích mềm không thích cứng, có lẽ đổi lại là nữ nhân tới cùng hắn nói chuyện sẽ thích hợp hơn chút ít."

"Ngươi là nói....." đáy mắt của Tường trưởng lão nổi lên một đạo tinh quang.

"Nhị phu nhân cùng Đại tiểu thư đang ở bên trong xe ngựa ngoài Lăng Thiên cung chờ chực, nếu để cho các nàng tới cùng tiểu oa nhi của Long gia nói chuyện, có lẽ sẽ dễ dàng hơn nhiều."

Trên mặt Tường trưởng lão lúc này lộ ra ý cười, gật đầu tán thành nói: "Có đạo lý! Vậy ngươi đi mời Nhị phu nhân cùng Đại tiểu thư đến đi."

"Dạ" một người trong đó nhanh chóng rời đi.

Cách ba người đó không xa phía sau một chậu hoa, Tiểu Bạch đang ngụy trang ẩn núp, đem lời của ba người toàn bộ thu hết trong tai,

đáy lòng không khỏi bắt đầu lẩm bẩm: “Bại hoại! Hợp mưu khi dễ Tiểu Mặc Mặc cùng kẻ chưa khi dễ thành công cũng là bại hoại!”

Thân ảnh màu trắng của nó chợt lóe lên, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, nhanh chóng đi về trước ba người họ, dẫn đầu trở lại đại sảnh, mật báo.

Chờ hai người Tường trưởng lão trở lại đại sảnh, Vân Tiểu Mặc đang vui vẻ địa dùng đồ ăn sáng, tay trái một xâu mứt hồ lô, tay phải là chén cháo trứng muối thịt nạc, bên trái liếm, bên phải uống một ngụm, ăn đến ngon lành.

Tường trưởng lão hí mắt đánh giá hắn, nhìn thế nào thì hắn cũng không thấy được đứa nhỏ này giống như là người có tâm cơ, chẳng lẽ là hắn đa tâm, suy nghĩ quá phức tạp rồi?

“Các ngươi thật không cùng ăn sao?” Vân Tiểu Mặc ngẩng đầu, có lòng tốt hỏi một câu, thật ra thì hắn đã rất khẳng khái, quyết định hôm nay không thu bạc bữa ăn sáng của bọn họ.

Tường trưởng lão mặt lạnh nói: “Không cần, đa tạ ý tốt của Tiểu Thiếu chủ!”

“Tốt đáng tiếc nga, chiêu đãi không chu đáo, xin thông cảm giúp.” Vân Tiểu Mặc khả ái quay đầu, hướng về phía Tiểu Bạch đang đứng ở trong mâm gặm bánh nướng nói, “Tiểu Bạch, ăn nhiều một chút!”

Tường trưởng lão lúc này mới phát hiện Tiểu Bạch tồn tại, vừa nhìn một cái, hắn không khỏi bị choáng váng. Con thú sủng này thật là đặc biệt, lại thích ăn bánh nướng!

Cách bên ngoài Lăng Thiên cung không tới mấy trăm bước, có một chiếc xe ngựa xa hoa ngừng lại, bên trong xe ngựa, có hai nữ tử

ngồi đối diện nhau, trên mặt đều có chút lo lắng riêng của mình.

Nhìn nữ tử bên trái thì thấy được, tuổi của nàng không quá hai mươi tuổi, nàng có chiếc cổ nhỏ dài trắng nõn, rất yếu đào tơ, hơn nữa còn lộ ra vẻ đẹp nhu nhược, song ẩn chứa trong sự nhu nhược này, vẻ nhã nhặn lịch sự cùng lạnh nhạt chiếm nhiều hơn. Nên chỉ cần nhìn một cái, sẽ để lại ấn tượng rất sâu cho người khác, nữ tử như thế sao mà không làm cho người ta thương tiếc chứ?

Nữ tử ngồi bên phải khá lớn tuổi, khoản trên dưới năm mươi, nhưng mà phong vận dư âm, nên vẫn giữ lại mấy phần mị thái. Nàng thỉnh thoảng liếc nhìn đối phương một cái, dưới đáy mắt toàn là ghét bỏ cùng ghen tỵ, trong lòng oán hận nói, nha đầu này tựa hồ bất cứ lúc nào cũng luôn có bộ dáng đại gia khuê tú hào phóng, con gái của mình so sánh với nàng, đích xác là có chỗ thua kém rất nhiều, bất quá vậy thì thế nào? Nàng đã không còn là Đại tiểu thư Tư Đồ gia mà ngày xưa các đệ tử của danh môn vọng tộc theo đuổi, nàng hiện tại bất quá chỉ là một đàn bà dâm đãng, bị gia tộc Hách Liên thối hôn, sao có cùng con gái của mình so sánh chứ?

Nàng vừa nghĩ, nàng vừa hừ hừ mấy tiếng.

Tư Đồ Mẫn Mẫn nghĩ là nàng đang lo lắng an nguy của Thất muội muội, nên tốt bụng khuyên bảo: “Nhị nương, ngài đừng lo lắng, Tường trưởng lão nhất định có thể đem Thất muội muội cứu ra ngoài.”

Nhị phu nhân khắc bạc hừ lạnh nói: “Ngươi đừng có mèo khóc chuột giả từ bi! Bản thân ngươi không thể gả vào Hách Liên gia, nên nhất định cũng không hi vọng Thất muội muội ngươi gả vào Hách Liên gia, đừng có mà ở chỗ này làm bộ quan tâm muội muội ngươi!”

Tư Đồ Mẫn Mẫn hơi sửng sờ, không ngờ bà ta lại đối đãi với nàng

như vậy, trong lòng khẽ đau nhưng mặt ngoài nàng vẫn tận lực hòa hoãn giọng nói, ôn nhu nói: “Nhị nương, người hiểu lầm rồi, Mẫn Mẫn nào có nghĩ như vậy đâu?”

Nhị phu nhân châm chọc cười nhạo nói: “Cho dù ngươi thật sự muốn, chỉ sợ cũng không có cơ hội đó! Ngươi đường đường là Đại tiểu thư của Tư Đồ gia, lại tùy ý cùng con của quan gia tằng tịu với nhau, quả thực là mất hết mặt mũi của Tư Đồ gia chúng ta. Nữ nhi của ta, băng thanh ngọc khiết, thông minh lanh lợi, không biết hơn ngươi gấp bao nhiêu lần. Ta thật không hiểu, vì sao gia chủ không đem ngươi giam lỏng, ngược lại còn tiếp tục để cho được hưởng hết thảy đãi ngộ của Đại tiểu thư Tư Đồ gia, gia chủ làm như vậy không phải quá mức nặng bên này nhẹ bên kia, thiên vị cho ngươi đi!”

Thần sắc khắc bạc của Nhị phu nhân có chút vặn vẹo, chân mày Tư Đồ Mẫn Mẫn nhẹ chau lại, ổn định tâm thần, nói: “Nhị nương nếu có bất mãn, có thể tự đi hỏi phụ thân, Mẫn Mẫn căn bản không thèm để ý cái gì là đãi ngộ của Đại tiểu thư!”

Nhị phu nhân hừ lạnh nói: “Ngươi đừng có ở nơi đây giả bộ thanh cao! Nói thì dễ nghe! Ngươi.....”

Nói tới một nửa, thì ngoài xe ngựa truyền đến thanh âm của đệ tử, cắt đứt lời nàng.

“Nhị phu nhân, Đại tiểu thư, thuộc hạ có chuyện bẩm báo.”

Nhị phu nhân nghe tiếng, nhanh chóng vén lên màn xe, vội hỏi: “Như thế nào? Nữ nhi của ta đâu? Có cứu ra hay không?”

Đệ tử lắc đầu: “Còn không có.”

Nhị phu nhân vừa nghe liền nổi giận, cao giọng quát lớn: “Các ngươi

đang làm cái gì không biết? Chút chuyện nhỏ này mà cũng làm không xong?”

Tên đệ tử vội la lên: “Nhị phu nhân xin bớt giận! Thuộc hạ phụng mệnh của Tường trưởng lão, đến đây xin Nhị phu nhân vào đó cùng đối phương đàm phán.”

Nhị phu nhân nghe thế nhất thời tiêu tan tức giận, đàm phán? Để cho nàng đi cùng người của Lăng Thiên Cung đàm phán sao? Trong lòng nàng khẽ run rẩy, giọng nói cũng run run theo: “Ta, ta? Ta không được! Đó chính là hang sói hang hổ, một nữ tử như ta sao có thể đi đàm phán?”

Tên đệ tử ngẩng đầu liếc nàng một cái, trong lòng không khỏi sinh ra miệt thị, mới vừa còn bộ dáng lớn lối lên mặt nạt người, hiện tại vừa nghe đến phải đi Lăng Thiên Cung đàm phán, đã bị hù dọa thành bộ dạng này, hắn từ trong lòng đã xem thường nàng.

Tư Đồ Mẫn Mẫn thử thăm dò, nhưng thần sắc vẫn lạnh nhạt hỏi: “Tường trưởng lão có nói vì sao muốn Nhị nương đi qua đó không?”

Nghe được Đại tiểu thư hỏi thăm, tên đệ tử cung kính hồi bẩm: “Bởi vì hôm nay tôn chủ của Lăng Thiên Cung không có ở đây, Do con của hắn là Tiểu Thiếu chủ Lăng Thiên Cung đến đây chủ sự, đứa nhỏ này năm nay bất quá năm sáu tuổi, tánh tình trẻ con, Tường trưởng lão cùng hắn không hợp ý, cho nên đã nghĩ đến tìm nữ nhân theo hắn nói chuyện, dụ dỗ hắn tốt, có lẽ hắn sẽ chịu thả người ra.”

Tư Đồ Mẫn Mẫn âm thầm gật đầu, cũng cảm thấy cách làm của Tường trưởng là đúng, cùng hài tử trao đổi với nhau, thì nữ tử luôn có tính kiên nhẫn hơn.

Nhị phu nhân vừa nghe chỉ là hài tử, thì sắc mặt chợt biến hóa, khôi

phục thái độ ngạo mạn lớn lối lúc trước: “Sao không nói sớm, thì ra chỉ là hài tử năm sáu tuổi! Vậy còn chờ cái gì nữa? Bổn phu nhân đi theo ngươi, dụ dỗ đứa bé còn không phải quá dễ dàng sao?”

Tư Đồ Mẫn Mẫn suy tư, rồi nói: “Nhị nương, nếu không ta đi cùng với người.”

Nhị phu nhân không chút nghĩ ngợi đã bác bỏ: “Không cần! Nữ nhân không sạch sẽ như ngươi, đi chỉ làm chuyện xấu thêm, nói không chừng ngươi căn bản không muốn cứu muội muội ngươi, đi theo ngược lại chỉ muốn làm chuyện xấu hại nàng, ta sẽ không để cho gian kế của ngươi được như ý.”

“Chúng ta đi!” Nhị phu nhân sửa sang quần áo của mình, sau đó trang điểm xinh đẹp theo sau tên đệ tử, hướng Lăng Thiên Cung chạy tới.

“Nhị nương.....” chân mày Tư Đồ Mẫn Mẫn nhíu chặc, nàng sớm biết Nhị nương đối với mình có nhiều bất mãn, nhưng dù sao bà ấy cũng là trưởng bối, nên nàng cũng không nói thêm cái gì, chẳng qua, trong lòng chỉ có chút lo lắng cho muội muội của mình, nhưng mà…… nàng chỉ phải im lặng thở dài, hy vọng chuyện này có thể thuận lợi.

Nhị phu nhân đi theo đệ tử tiến vào Lăng Thiên Cung, vừa đi, vừa đánh giá khắp mọi nơi, trong lòng không khỏi thầm than, người người đều nói Lăng Thiên Cung là tà phái, mọi người ở bên trong đều là hung thần ác sát, bên trong Lăng Thiên Cung khắp nơi đều là hài cốt máu tanh, nhưng trước mắt nhìn thấy xem ra cũng không phải như thế.

Lăng Thiên Cung có phong cảnh như tranh, so với chỗ ở của Tư Đồ gia, không biết là đẹp hơn gấp bao nhiêu lần. Hơn nữa khi nàng thấy Hoa Lầu phủ kín những bó hoa tươi và lụa đỏ, thì mắt của nàng sáng

rỡ, ở nơi này là tà phái gì chứ, rõ ràng là nhân gian tiên cảnh!

“Nhị phu nhân, chính là chỗ này.” Được đệ tử nhắc nhở, Nhị phu nhân cất bước tiến vào đại sảnh, giương mắt khắp nơi, thì thấy được Tường trưởng lão, cùng với một bé trai phấn điêu ngọc mày ngài đang ngon lành dùng cơm. Ánh mắt của nàng chợt sáng lên, lúc này đã đoán được thân phận của bé trai kia, thì ra hắn chính là Tiểu Thiếu chủ của Lăng Thiên Cung, thật là khả ái quá!

“Ơ, vị này chính là Tiểu Thiếu chủ sao? Thật là quá khả ái đẹp!” Nhị phu nhân lắc mông cười rạng rỡ đến bên cạnh Vân Tiểu Mặc, khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng, đưa tay ra định nắm khuôn mặt nhỏ bé của hắn.

“Keng!”

Một thanh trường kiếm ngăn ở trước mặt nàng, nàng bị làm cho sợ đến nhất thời hoa dung thất sắc, liền lùi lại ba bước suýt nữa thì ngã nhào.

Nàng ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam tử cầm kiếm mặc đồ đen đội mũ che chắn trước người đứa bé trai kia, ngăn trở nàng đến gần. Nhìn trường kiếm trong tay của hắn, lòng nàng nhất thời hoang mang rối loạn, bắt đầu hối hận. Ai nói nơi này không phải là đầm rồng hang hổ, ai nói nơi này không có nguy hiểm, chỉ tới dụ dỗ một hài tử thôi sao? Nàng thật hận không được ở tại chỗ lột da của tên đệ tử kia, hắn dám giả truyền tin tức, nói dối tình huống!

Nhưng mà trước mắt, nàng không rút lui được, nên không thể làm gì khác hơn là khẽ run rẩy thối lui đến bên cạnh Tường trưởng lão, sắc mặt trắng bệch, không dám tùy tiện nói gì nữa.

Vân Tiểu Mặc liếm cái miệng nhỏ nhắn, như ăn rất ngon, rồi quay

đầu nhìn về phía nữ nhân bỗng nhiên xuất hiện kia, hỏi: “Đại thẩm, ngươi là ai a?”

Khóe miệng Nhị phu nhân co quắp một cái, miễn cưỡng cười khan nói: “Tiểu Thiếu chủ, ta là Nhị phu nhân của Tư Đồ gia, Thất tiểu thư Tư Đồ gia mà các ngươi giam giữ chính là nữ nhi của ta, ta muốn gặp nữ nhi nên tới đây.” Nàng hung hăng nặn ra vài giọt nước mắt, muốn tranh thủ đồng tình.

“Nha.” Vân Tiểu Mặc tùy tiện đáp, rồi cúi đầu tiếp tục bữa ăn sáng của hắn.

Nhị phu nhân sắc mặt tối lại, còn tưởng rằng đối phương ít nhất cũng sẽ có phản ứng, lại không nghĩ đến, hắn chẳng qua là thuận miệng nói câu”Nha”, rồi sau đó thì không điếm xỉa đến nữa, làm cho những lời nàng chuẩn bị nói tiếp bị nghẹn…, hiện tại sao mà mở lời tiếp đây?

Nhị phu nhân quay đầu cùng Tường trưởng lão liếc nhau một cái, muốn từ chỗ của hắn nhận được chút đề nghị gì, lại không nghĩ đến Tường trưởng lão lại tránh đi tầm mắt của nàng, không có ý định vì nàng bày mưu tính kế, để mặc nàng tự do phát huy.

Ngại Độc Cô mưu hộ vệ ở bên cạnh, nên Nhị phu nhân không dám tùy ý đến gần Vân Tiểu Mặc nữa, nàng cười khanh khách, ôn nhu nói: “Tiểu Thiếu chủ ngày thường có sở thích làm gì không, hay không đồ vật gì đặc biệt thích không?”

Vân Tiểu Mặc cầm lấy một cái khăn, ưu nhã lau miệng, nói: “Ta thích cỡi ngựa, chính là cưỡi ở trên cổ người, giá, giá, giá..... Đại thẩm, ngươi muốn chơi với ta sao?”

Nhị phu nhân sắc mặt cứng ngắt, ho khan vài tiếng, lắc đầu nói: “Tiểu

Thiếu chủ có sở thích thật đúng là đặc biệt!”

Tường trưởng lão hừ lạnh một tiếng, đối với nàng rất là thất vọng, sớm biết như thế, còn không bằng chính hắn nghĩ biện pháp, hắn cũng không tin nạy không ra miệng của thằng nhóc này.

Nhị phu nhân suy tư một chút, lại nói: “Cái kia..... Không biết Tiểu Thiếu chủ có thể để cho ta gặp nữ nhi của ta một lần hay không?”

Tường trưởng lão nghe vậy, ánh mắt đột nhiên khẽ phát sáng, thật may, nàng cuối cùng cũng nói ra vấn đề chính.

Vân Tiểu Mặc mấp máy miệng, gật đầu nói: “Vậy cũng tốt! Sẽ để cho các ngươi gặp mặt một lần.”

Nhị phu nhân nghe vậy thì mừng rỡ.

Sắc mặt của Tường trưởng lão cũng dễ coi hơn rất nhiều, xem ra đối phó hài tử, vẫn là nữ nhân tương đối hữu dụng.

Chờ chực ở ngoài Lăng Thiên cung thật lâu, mà Tư Đồ Mẫn Mẫn còn không thấy Nhị phu nhân cùng Tường trưởng lão trở về, tâm tình càng thêm lo lắng cùng khẩn trương. Do dự một hồi lâu, cuối cùng nàng quyết định tiến vào Lăng Thiên Cung để dò hỏi, nói đến cùng bọn họ dù sao cũng đều là người nhà của nàng, người nhà gặp chuyện không may, nàng làm sao có thể ngồi yên không để ý đến chứ?

Nàng tiến lên thông báo thân phận của mình, dưới sự hướng dẫn của đệ tử Lăng Thiên Cung, nàng cất bước vào Lăng Thiên Cung.

Quyển 3 - Chương 26: Tiểu Mặc Mặc xuất chiêu khác thường

Trong đại sảnh, đang trình diễn vở kịch mẹ con ôm đầu khóc rống.

“Nương, mau dẫn ta rời đi thôi, ta muốn về nhà!” Thất tiểu thư bị giam mấy ngày, đã hao gầy không ít, gương mặt xinh đẹp bị bẩn tèm lem, đầu tóc rối bời, rất là chật vật. Lúc đầu, khi nàng bị giam ở nhà lao trên mặt đất, còn giữ bộ dáng Đại tiểu thư, hướng về phía mấy đệ tử Lăng Thiên Cung tạm giam nàng mà kêu hét. Cho đến khi tiếng nói nàng sắp tắt nghẹn, vẫn không ai để ý tới như cũ, nàng mới chính thức hiểu được, mình thật là hổ lạc đồng bằng, không có ngày ngẩn đầu.

Bị hành hạ mấy ngày nay, đem sự vênh váo trên người nàng nhọn toàn bộ mài mòn, giờ phút này rốt cục cũng nhìn thấy thân nhân, nên một khắc nàng cũng không muốn tiếp tục chởi ở nơi địa phương quỷ quái này nữa. Bởi vì nơi này, người căn bản không điếm xỉa đến lời nói của nàng, tất cả người bị giam đều đối xử bình đẳng.

“Hài tử số khổ của ta, sao con lại gầy thành như vậy, lòng của Nương thật đau quá.” Nhị phu nhân lệ nóng oanh tròng.

Mà Tường trưởng lão thì chỉ dùng ánh mắt nhàn nhạt quét qua hai mẹ con, đáy mắt có một chút chán ghét, hai mẹ con làm trò trước mặt người ngoài, khóc đến thê lương như thế, quả thực mất hết thể diện của Tư Đồ gia, khó trách tại sao Thất tiểu thư không được cưng chìu, đem nàng so sánh với Đại tiểu thư hào phóng biết nặng nhẹ,

quả thực là khác biệt một trời một vực.

Tầm mắt của hắn tiếp tục nhìn chếch đi, rơi vào Vân Tiểu Mặc đang ngửa đầu nhìn hai mẹ con ôm đầu khóc rống kia, ánh mắt của nhóc con này rất chuyên chú, giống như là có chút bị cảm động, trong lòng hắn vui mừng, vội vàng rèn sắt khi còn nóng nói: “Tiểu Thiếu chủ, ngươi cũng thấy đấy, mẹ con các nàng một lòng, không nguyện ý chia lìa nữa. Tiểu Thiếu chủ có tấm lòng thiện lương, có thể nhìn ở nhân luân cương thường *(*)*, mà thả Thất tiểu thư nhà ta không?”

(*) là luân lí cùng tam cương ngũ thường

Vân Tiểu Mặc hít mũi một cái, nói: “Thật rất cảm động nga!”

Tường trưởng lão mừng rỡ, xem ra vở kịch này rất có ít a.

Hai mẹ con Nhị phu nhân cũng nghe thấy giọng nói non nớt của hắn, nên nhất tề đem nước mắt chuyển hướng hắn, mang theo vài phần mong đợi.

Vân Tiểu Mặc nháy mắt mấy cái, hai cái tay nhỏ bé sờ sờ ở trên mặt, kinh ngạc nói: “Các ngươi đều nhìn ta làm cái gì? Trên mặt ta có đồ bẩn sao?”

Mọi người ở đây đều hóa đá hết.

Đứa nhỏ này có thể có chút suy nghĩ bình thường được hay không? Nếu bị cảm động, vậy thì nhanh chóng thả người đi!

Đáng tiếc ở trong đầu Vân Tiểu Mặc từ đầu đến cuối đều không có hai chữ thả người, bạc còn chưa có thu về mà, làm sao có thể dễ dàng thả người chứ?

Hắn cảm động, chẳng qua là nghĩ đến mình và mẫu thân tựa hồ chưa từng có ôm nhau khóc rống như vậy, chỉ có một lần duy nhất gặp nguy hiểm nhưng mà mẫu thân lại tới đánh cái mông nhỏ của hắn, cho nên hắn ảo tưởng một lúc nào đó, mẫu thân cũng có thể ôm hắn khóc rống một lần như vậy?

Đang lúc mọi người yên tĩnh trong im lặng, thì Vân Tiểu Mặc vừa vuốt khuôn mặt nhỏ bé, vừa mở miệng nói: “Người đâu, đem cái gương ra, ta muốn tự kiểm tra.”

Râu mép của Tường trưởng lão bắt đầu run rẩy, hắn hối hận a, hối hận không nên chọn ngày hôm nay tới cửa chuộc người. Hắn thà đối mặt với tên hồ ly cha, cũng không cần đối mặt với tiểu hồ ly chỉ biết suy nghĩ hỗn loạn. Thật đả thương người a!

Hai mẹ con Nhị phu nhân nghe vậy trực tiếp bị vây trong ngu ngơ.

Vân hộ pháp nén cười nhìn khuôn mặt nhỏ bé anh tuấn khả ái của Tiểu Thiếu chủ, thật muốn hóa thân làm sói, nhào tới dùng sức nhéo nhéo mấy cái, tại sao có thể đáng yêu như thế chứ?

Tiểu Bạch lăn lộn đầy bàm, cười đến ôm bụng.

Tiểu Mặc Mặc, một chút cũng không bẩn, vẫn anh tuấn tiêu sái, phong độ có hơn! Tiểu Bạch thích nhất Tiểu Mặc Mặc rồi!

Một đầu khác, Tư Đồ Mẫn Mẫn dưới sự hướng dẫn của đệ tử Lăng Thiên Cung một đường đi qua vườn hoa, trong nội tâm nàng lo lắng an nguy của muội muội, nên cũng không có lòng dạ nào mà ngắm nghía phong cảnh chung quanh. Gương mặt xinh đẹp như phù dung đón gió, càng tăng thêm vẻ đẹp lạnh nhạt xuất trần, thân ảnh hồng nhạt của nàng, giống như là một làn gió thơm ở trong vườn hoa Lăng Thiên Cung nhẹ nhàng mà lướt đến, nơi nơi đi qua, đều lưu lại mùi

thơm nhàn nhạt cùng thân ảnh diễm lệ.

Vân Thanh ngồi ở trên xe lăn, đang cúi đầu xem xét mấy bồn hoa, tâm tư thì đã bay đến thiên ngoại.

Từng nhớ được ngày đó, trên chiến trường, Hồng Ảnh vũ động, hàng vạn hàng nghìn binh mã toàn bộ lâm vào trong yên lặng, đáy mắt chỉ còn lại thân ảnh tươi đẹp kia, kỹ thuật nhảy độc nhất vô nhị vũ động tứ phương.

Một khắc kia, toàn bộ tâm thần của hắn cũng bị thân ảnh hồng sắc kia hấp dẫn, nàng bay múa mà đến, giống như cửu thiên tiên nữ hạ phàm trần. Thanh lệ thoát tục như vậy, mị hoặc lòng người như vậy, song lại thuần khiết trong sáng như vậy!

Cõi đời này sao lại có nữ tử như thế?

Khiến tim của hắn bị rung động thật sâu.

Nàng lấy điệ múa dừng lại can qua, hắn tâm động, mà không có tiếp tục sát phạt, lãnh quân thối lui ra khỏi biên cảnh của Ngạo Thiên quốc.

Trăm phương ngàn kế dò thăm thân phận của nàng, hắn rốt cục cũng biết được, nàng chính là Đại tiểu thư của Tư Đồ gia tộc. Thân phận cao quý như thế, cũng không làm cho hắn chùn bước, mà hắn cũng rất may mắn, ở mới vừa cải trang bước vào Ngạo Thiên quốc, ngày đầu tiên đã gặp được nàng.

Bọn họ một người là ánh sáng quanh thân, thiếu niên tướng lãnh ý khí hăng hái, một người là danh môn khuê tú đơn thuần thanh lệ, hướng tới tự do, làm hai trái tim nhiệt tình va chạm cùng một chỗ, hết thảy đều trở nên một cách tự nhiên.

Bọn họ bổ sung hỗ trợ cho nhau, tình đầu ý hợp, hết thảy đều ngọt ngào mà hạnh phúc, mà bọn họ thì đắm chìm trong vui vẻ được xây dựng nên.

Chẳng qua là hắn không có ngờ tới, sau đó lại phát sinh kia rất nhiều không vui.....

Hắn nhẹ nhàng mà thở dài, trong không khí bỗng thổi qua một trận hương thơm nhàn nhạt quen thuộc, hắn từ từ quay đầu, thân ảnh hồng sắc xinh đẹp thẳng tắp đập vào mắt của hắn, trong lòng đột nhiên chấn động, tim đập mãnh liệt gần như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

“Mẫn Mẫn ——”

Hắn cơ hồ hoài nghi là mình bị ảo giác, trừng mắt nhìn lại, thân ảnh quen thuộc kia vẫn còn đang ở đó, cảm xúc mênh mông tràn lan rất khó khăn ức chế.

Thật sự là Mẫn Mẫn, nàng lại xuất hiện ở nơi này, xuất hiện ở trước mắt của hắn, làm hắn không khỏi kích động.

Tư Đồ Mẫn mẫn trong thoáng chốc giống như nghe được có người đang gọi nàng, nàng bỗng nhiên quay đầu, chỉ thấy có một bóng dáng mơ hồ nhanh chóng ẩn vào phía sau núi giả, ngoài ra cái gì cũng không thấy. Nàng cười khẽ tự giễu, nhất định là nàng nghe nhầm, hắn làm sao có thể xuất hiện ở đây?

Chân của hắn bị trọng thương, cũng không biết hiện giờ đến tột cùng là thế nào rồi.

Chia xa gần một tháng, nàng bị phụ thân giam lỏng ở Tư Đồ phủ, tuy

nói là giam lỏng, nhưng hết thảy đãi ngộ của Đại tiểu thư cũng không thay đổi, thay đổi duy nhất chính là bị hạn chế tự do. Lần này nếu không phải bởi vì Thất muội muội có chuyện, nàng cũng không thể có cơ hội ra phủ.

Nhưng nếu có thể, nàng thật muốn chắp cánh bay đến bên cạnh hắn, nhưng là nàng không dám, nàng sợ mình sẽ liên lụy đến hắn, thậm chí người nhà của hắn. Hiện tại Vân gia, tuyệt đối là không chịu nổi việc Tư Đồ gia tộc toàn lực tập kích, cho nên nàng không có cách nào, nàng chỉ có thể nhận nại, chỉ có thể đợi chờ, có lẽ sẽ có một ngày.....

Tự mình nhớ lại, khiến ánh mắt nàng ảm đạm đi, mặt mày bị lây nhiễu sầu tư.

Trong đầu, hình ảnh nam tử khôi giáp ngân bạch với tư thế oai hùng không hề tản đi. Hắn là một thiếu niên tướng quân, hắn cũng có một có phong phạm tướng lãnh hơn người, ánh mắt hắn hơn hẳn nắng gắt, sáng quắc rực rỡ, nhưng điều hấp dẫn nàng chính là chánh khí cùng tư thế oai hùng trên bộ dáng dũng cảm nghiêm nghị của hắn.

Thân phận của hắn có lẽ không bị kịp nổi danh môn đệ tử của thập đại gia tộc, song ở trong mắt nàng, hắn so với bất luận kẻ nào đều xuất sắc cùng chính trực hơn.

“Thanh ca.....” Thanh âm mặc niệm ở trong miệng, nàng lắc lắc đầu, tăng nhanh cước bộ, tiếp tục đi về phía trước.

Hai chữ nhẹ nhàng ôn nhu kia, theo gió mát truyền vào trong tai Vân Thanh, khiến hắn dù ẩn thân sau núi giả, nhưng trong lòng thì rung động không dứt. Mẫn Mẫn không có quên hắn, vẫn còn nhớ hắn, như thế liền đủ rồi.

Cúi đầu nhìn hai chân của mình một chút, hiện nay mình chật vật như vậy, sao có dũng khí để đi gặp nàng chứ?

Mẫn Mẫn, chờ ta! Cuối cùng có một ngày, ta sẽ đoan đoan chính chính đứng ở trước mặt của nàng, mà không phải giống như bây giờ, chỉ có thể từ xa nhìn nàng.....

Tầm mắt không tự chủ mà đuổi theo thân ảnh của nàng, hắn chuyển động xe lăn, lặng lẽ đi theo. Chỉ cần có thể nhìn nàng thêm một cái, hắn đã hài lòng.

Trong đại sảnh, Vân Tiểu Mặc giơ gương đồng lên, trái phải quan sát một hồi lâu, lúc này mới hài lòng để xuống, lắc đầu tóc, thở dài tự luyến nói: “Nhìn tới nhìn lui, đều đẹp trai giống trước!”

Tường trưởng lão đã đối với hắn hết chỗ nói rồi.

Nhưng nhị phu nhân còn muốn thử cùng hắn thương lượng, nhìn xem có thể đi cửa sau hay không, nàng từ trong lòng ngực móc ra vài món đồ vật trân quý, đưa tới trước mặt hắn, dụ dỗ: “Tiểu Thiếu chủ, thích những thứ này đồ chơi nhỏ này không? Chúng đều dùng Phỉ Thúy, mã não chế thành, rất trân quý, thấy nơi chạm trổ chúng không, rất là sống động, chơi sẽ rất vui?”

Vân Tiểu Mặc không khách khí nhặt lên nhìn chung quanh một chút, rồi cười ngọt ngào nói: “Chơi thật vui, ta thích!”

“Vậy thì đưa cho Tiểu Thiếu chủ chơi đùa.” Nhị phu nhân trong lòng mừng rỡ, nhìn cười đến vui vẻ như vậy, chắc là hấp dẫn được hắn.

“Tạ ơn đại thẩm!” Vân Tiểu Mặc loay hoay mấy cái, liền cất vào chiếc nhẫn trữ vật của mình, hắn đang lo chiếc nhẫn trữ vật của mình có không gian lớn, hận không được đem trọn phòng ốc cất chứa ở bên

trong, đáng tiếc phòng ốc hắn không di chuyển được, nên đành phải thôi. Hiện ở rốt cục cũng thu thập được vài món đồ chơi nhỏ, hắn rất là hài lòng, hắn quyết định mục tiêu sau này chính là thu thập rất nhiều rất nhiều bảo vật, thề phải đem chiếc nhẫn trữ vật của mình toàn bộ nhồi nhét đầy mới thôi.

“..... Không cần cám ơn, Tiểu Thiếu chủ thích là tốt rồi.” khóe miệng Nhị phu nhân co quắp mấy cái, đối với tiếng gọi “Đại thẩm” của hắn, nghe sao mà không được tự nhiên.

“Còn có những chuyện chơi đùa khác sao? Ta thích nhất là thu thập bảo vật.” Con ngươi linh động của Vân Tiểu Mặc đảo qua đảo lại, hướng trên người Tường trưởng lão liếc tới, trong lòng nhận định trên người của hắn nhất định là có bảo vật.

Đã sớm nghe nói trong Lăng Thiên cung có bảo vật vô số, hắn là Tiểu Thiếu chủ của Lăng Thiên Cung, có một chiếc nhẫn trữ vật cũng không lạ gì, song khi Tường trưởng lão bị hắn liếc nhìn như, dưới tay vô ý thức che lên túi áo của mình, thật giống như còn bị hắn nhìn thêm mấy cái, là bảo vật trong túi quần sẽ biến mất không thấy tăm hơi.

Nhị phu nhân theo tầm mắt của Vân Tiểu Mặc liếc đi qua, sắc mặt khẽ biến thành chìm, ho nhẹ nói: “Tường trưởng lão, nếu như ngươi có bảo vật gì, thì lấy ra cho Tiểu Thiếu chủ giám định và thưởng thức đi, chỉ cần Tiểu Thiếu chủ vui vẻ, mọi chuyện đều dễ thương lượng.....” Ý của nàng là hiện tại cứu con gái của mình ra mới là quan trọng, trên người của tên này có chút bảo vật còn không nhanh chóng lấy ra để cho tiểu tổ tong này? So sánh với con gái của nàng, thì hết thảy những thứ khác cũng không coi là cái gì.

Tường trưởng lão sắc mặt rất khó coi, tại sao hắn phải đem của bảo vật của mình lấy ra, để cứu con gái của nàng chứ? Hắn cúi đầu địa

hừ lạnh một tiếng, làm bộ như không thấy.

Vân Tiểu Mặc cong cái miệng nhỏ nhắn lên, có chút ủ rũ nói: “Chơi không vui! Vân thúc thúc, ngươi tiếp đãi khách nhân đi, ta phải trở về ngủ một giấc!”

Ách ——

Mọi người nhất thời trợn tròn mắt, hắn nói đi là đi, vậy bảo bọn họ phải làm sao bây giờ?

Nhị phu nhân có chút nóng nảy, tiến tới bên người Tường trưởng lão, dùng sức kéo ống tay áo của hắn, nháy mắt với hắn. Nếu vị tiểu tổ tông này đi, vậy bọn họ đàm phán với ai a? Nàng cũng nhận ra chỉ bằng mấy người bọn họ là không thể dùng vũ lực đem người từ Lăng Thiên Cung mang ra ngoài.

Sắc mặt Tường trưởng lão âm trầm, da thịt trên mặt đều khẽ giật giật, hắn rất hoài nghi, vị tiểu tổ tông này rõ ràng là muốn đánh cướp bảo vật trên người hắn, đâu có nửa điểm muốn rời đi chứ?

Nhị phu nhân thấy hắn chậm chạp không nhúc nhích, thì không khỏi nóng nảy: “Tường trưởng lão, chẳng lẽ ngươi thấy chết mà không cứu? Rốt cuộc bảo vật quan trọng, hay là tánh mạng con gái của ta quan trọng?”

Thất tiểu thư cũng nóng nảy theo, kéo ống tay áo tường trưởng lão nói: “Tường trưởng lão, ngươi có bảo vật gì, thì cho hắn nhanh đi! Ta sẽ không bao giờ … trở về phòng giam kia nữa, nếu quả thật phải về phòng giam, ta thà đụng đầu chết ở chỗ này, lúc đó ngươi làm sao mà giao phó với phụ thân ta cũng các trưởng bối!”

Hít vài hơi thật sâu, Tường trưởng lão lạnh lùng liếc hai mẹ con một

cái, thật vất vả mới nhịn xuống tức giận trong lòng, đưa tay từ trong lòng ngực móc ra một con Ngọc thiềm. Tay của hắn có chút lay động, đây là bảo vật do hắn có quan hệ với Tụ Bảo đường của Mạnh gia ở Ngạo Thiên quốc mới có được, còn chưa kịp thu nạp huyền khí trong đó, hiện tại cứ như vậy mà lấy ra, trong lòng hắn nghẹn một hơi, khó có thể phát tiết. Hiện nay hắn chỉ có thể kỳ vọng vào tiểu tổ tông này không biết hàng, cảm thấy Ngọc thiềm xấu xí, không muốn lấy.

Vân Tiểu Mặc vốn đang nhìn chằm chằm vào hắn, hiện nay thấy hắn từ trong lòng ngực móc Ngọc thiềm ra, ánh mắt đột nhiên sáng lên, đây không phải là Ngọc thiềm mà hắn từng ở trong Tụ Bảo đường Nam Hy quốc nhìn thấy sao? Cái con đó đã bị hắn thu nạp xong huyền khí, sau đó còn dùng binh khí chém nó, vỡ vụn hoàn toàn, không nghĩ tới hôm nay lại gặp được một con Ngọc thiềm, hắn nhất thời nóng lòng muốn lấy.

Trong lòng tuy là vô cùng mơ ước, nhưng trên mặt hắn lại không có biểu hiện ra, nhăn nhăn cái mũi nhỏ nói: “Đây là cái gì? Lớn lên thật xấu quá!”

Tường trưởng lão đang nghẹn một ngụm hờn dỗi khó tiêu, đau lòng hết biết, chợt nghe được hắn nói như thế, sắc mặt nhất thời chuyển biến tốt đẹp lchút ít: “Không có gì, chẳng qua là một con Thiềm Thừ thôi.”

Vân Tiểu Mặc bỉu môi, hướng hắn vẫy vẫy tay, lại nói: “Ngươi cầm gần một chút, ta xem không rõ ràng lắm.”

Tường trưởng lão do dự, nghĩ thầm Ngọc thiềm trong tay của hắn, hình dạng bên ngoài so sánh với bảo vật Nhị phu nhân cho căn bản là rất xấu, tiểu tổ tông tánh tình trẻ con, đoán là nhất định sẽ ghét bỏ nó, cho nên liền đi đến trước mấy bước, lấy tay đem Ngọc thiềm đưa về phía hắn.

“Lớn lên thật xấu!” Vân Tiểu Mặc giọng điệu ghét bỏ nói, vừa nhận lấy Ngọc thiềm tinh tế nghiên cứu.

Tường trưởng lão nghe vậy, trái tim treo ngược trong lòng cũng buông lỏng theo.

“Thôi, mặc dù lớn lên xấu, nhưng cuối cùng cũng từ Ngọc làm ra, ta đây miễn cưỡng nhận lấy, cám ơn lão nhân gia.” Vân Tiểu Mặc lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, vô cùng không khách khí đem Ngọc thiềm giấu vào trong chiếc nhẫn trữ vật.

Tường trưởng lão khẽ nhếch miệng, một cái tay đưa ra còn chưa tới kịp thu hồi, cả người đã bị xốc xếch ở trong gió.

Hắn nói gì? Miễn cưỡng nhận lấy?

Hắn rốt cuộc có biết Ngọc thiềm giá trị thế nào hay không? Chỉ một Ngọc thiềm thôi cũng đủ Tư Đồ gia hắn chuộc người đến mấy lần, nếu hắn biết phải mất Ngọc thiềm, cần gì đau khổ ở chỗ này cùng nó dây dưa sao? Trực tiếp đem bạc đưa ra, đem người chuộc đi không phải là xong rồi sao?

Hiện tại ngược lại, Ngọc thiềm cứ như vậy bị hắn nuốt mất, mà người rốt cuộc có thả hay không còn không biết. Hắn sống hơn nửa đời người, còn chưa từng bị biệt khuất như vậy, nên hai mắt hắn đỏ lên, một bộ dáng muốn đem Vân Tiểu Mặc ăn sống nuốt tươi.

“Trẻ con..... vô tri!”

Vân Tiểu Mặc nhảy xuống ghế Thái sư, ẩn thân núp ở phía sau Độc Cô mưu, vỗ vỗ bộ ngực nhỏ, chỉ lộ ra cái đỉnh đầu nho nhỏ: “Lão nhân gia, ngươi làm sao vậy? Nét mặt của ngươi thật là đáng sợ!”

“Ngươi.....” khuôn mặt của Tường trưởng lão bị nghẹn đến đỏ, thân thể lắc lư muốn ngả xuống sàn.

Vân hộ pháp ở trong lòng cười như điên, hắn cũng nhận ra Ngọc thiềm, nên tất nhiên là biết giá trị của nó. Tiểu Thiếu chủ thu Ngọc thiềm, còn mang vẻ mặt miễn cưỡng bất đắc dĩ, người ta đương nhiên phải giận đến hộc máu. Hiện tại hắn cũng sợ Tường trưởng lão sẽ đột nhiên nổi dóa, cùng Tiểu Thiếu chủ liều mạng, cho nên hắn tiến lên trước mấy bước, ngăn ở trước mặt Tiểu Thiếu chủ, cùng Độc Cô Mưu ngăn chặn Tường trưởng lão làm khó dễ.

“Tường trưởng lão, ngươi một lần nữa vũ nhục Tiểu Thiếu chủ nhà ta, không khỏi quá phận đi! Nếu không phải Tiểu Thiếu chủ nhà ta tính tình ôn hòa thân thiện, không cùng ngươi so đo, thì ngươi đã sớm không có cơ hội ở chỗ này nói năng lỗ mãng!”

“Lão phu đường đường là thái thượng trưởng lão của Tư Đồ gia, chẳng lẽ còn sợ các ngươi sao?” ống tay áo của Tường trưởng lão huy vũ, ngưng tụ một cơn gió ngầm, trên gương mặt âm trầm bỗng dưng bộc phát ra một đạo hàn quang, dử tợn mà sắc bén.

Cơ hồ là cùng một thời gian, Vân hộ pháp cùng Độc Cô mưu đều xuất thủ, đem trận gió kia mạnh mẽ dời đi, lợi kiếm của Độc Cô Mưu vừa ra khỏi vỏ, liền lóe ra ánh sáng lợi hại đánh thẳng cổ họng của Tường trưởng lão.

“Hừ! Kết giới!” Tường trưởng lão hừ lạnh một tiếng, thân ảnh nhanh nhẹn chuyển động, liên tục lui bước về phía sau, lợi kiếm trong tay cũng tuốt ra khỏi vỏ. Tường trưởng lão dù sao cũng là một trong những nhân vật thái thượng trưởng lão của Tư Đồ gia, công phu sâu không lường được, hắn vừa lui bước, vừa lấy huyền khí làm kết giới, biến thành tư thái phòng thủ, ngăn cản trường kiếm của Độc Cô Mưu

tập kích.

Hiện nay Huyền giai của hắn đã tới Thần huyền tam phẩm, Độc Cô Mưu ở trong mắt của hắn bất quá chỉ là tiểu oa nhi hai mươi mấy tuổi, cho dù có là đệ nhất thiên hạ sát thủ uy danh khắp nơi, hắn cũng không tin Độc Cô mưu có khả năng phá kết giới của hắn.

Môi của hắn một bên câu lên ý cười lạnh, trong lòng thì tự tin mười phần, trường kiếm trong tay ở giữa không trung vạch ra kiếm hoa, đồng thời phòng ngự, cũng chuẩn bị tùy thời mà phản công.

Một kiếm này của Độc Cô mưu trở nên kỳ quái, kiếm khí vô hình chợt phát triển ra, mũi kiếm rét lạnh thoáng chốc bắn ra hàng loạt số thập tròn, vừa giống như một cây hoạt đang mở ra! Mũi kiếm chạm đến kết giới huyền khí, lại không bị phản lại, mà chỉ nghe tiếng như thủy tinh vỡ nhẹ vang ở bên tai, kiếm khí mang theo khí thế hoành tảo thiên quân, xuyên thấu kết giới Tường trưởng lão, như vào chỗ không người.

Nhất Kiếm tung ra, Càn Khôn đột biến!

Ý cười vừa rồi còn đọng lại ở trên mép của Tường trưởng lão đột nhiên cứng lại, trên mặt của hắn từ từ lộ ra vẻ hoảng sợ.

Một kiếm tuyệt luân, đủ để khiến ghi lại tất cả!

Là hắn khinh thị đối thủ của hắn.

Rắc rắc rắc.....

Mấy chỗ yếu huyệt quanh thân của Tường trưởng lão bị trường kiếm đâm trúng, mũi kiếm xâm nhập sâu ba tấc, tiếng ma sát với sương trắng, nghe rất rõ ràng, làm cho tóc ráy của người ta dựng đứng cả

lên.

“A ——”tiếng thét chói tai của Nhị phu nhân cùng Thất tiểu thư tràn đầy cả đại sảnh, vì thế kiếm trong không khí càng tăng thêm một tầng rét lạnh cùng kinh hãi.

Tường trưởng lão khó chịu hừ một tiếng, trường kiếm rời khỏi tay, hắn ngửa người ra sau mới ngã xuống mặt đất.

Một trận gió mạnh cũng không dừng lại, kiếm khí sắc bén kèm theo bóng đen mơ hồ xoẹt tới, Tường trưởng lão nằm im tại chỗ, không dám nữa vọng động nữa, cúi đầu nhìn nơi, hàn khí lạnh lẻo phát ra, một thanh trường kiếm đang chỉ thẳng vào cổ họng của hắn.

Hắn ngước mắt, chống lại thân ảnh màu đen, cùng mũ che cùng màu không lay động một chút nào, đáy lòng bỗng dưng sinh ra cảm giác lạnh cả người, lời khen từ trong miệng bậc thốt lên: “thiên hạ đệ nhất sát thủ, quả nhiên danh bất hư truyền!”

Độc Cô Mưu kiếm khí bức người, mỗi một kiếm tung ra đều nhắm thẳng vào chỗ yếu hại, nếu không phải hắn cố ý hạ thủ lưu tình, thì lúc này tánh mạng của hắn sợ là đã sớm bị mất.

Độc Cô mưu thân ảnh màu đen đứng im bất động, phảng phất như một pho tượng, vô thanh vô tức.

Nhị phu nhân cùng Thất tiểu thư ôm nhau thành một đoàn, sớm đã bị kiếm khí của Độc Cô mưu làm kinh sợ, hiện nay lại nghe đến sáu chữ thiên hạ đệ nhất sát thủ trong miệng Tường trưởng lão nói ra, lại làm cho hai mẹ con càng thêm không dám thở mạnh, sợ Độc Cô mưu sẽ đem mục tiêu dời đi hướng chỗ các nàng.

Song mẹ con các nàng cũng quá lo lắng rồi, dưới kiếm của Độc Cô

mưu chưa bao giờ giết oan mệnh người, sát thủ có nguyên tắc của sát thủ, nếu không có trả thù lao, hắn cũng không dễ dàng giết người. Hôm nay nếu không phải vì bảo vệ an nguy của Vân Tiểu Mặc, hắn mới lười xuất thủ đối phó người của Tư Đồ gia.

Đang lúc Độc Cô mưu xuất thủ đối phó Tường trưởng lão, thì Vân hộ pháp nửa đường biến chiêu, ngược lại tấn công về hướng hai gã đệ tử Tư Đồ gia cùng Tường trưởng lão đến đây. Lấy thực lực của Vân hộ pháp, đối phó với bọn họ, dư dả, khi Độc Cô mưu chế phục Tường trưởng lão hắn đồng thời cũng chế phục xong.

Vân Tiểu Mặc thấy nguy cơ đã giải trừ, thì thở ra, bĩu môi, đột nhiên hắn ý thức được có thực lực cường đại là quan trọng đến cỡ nào. Nếu hôm nay không có Vân thúc thúc cùng Độc Cô thúc thúc ở chỗ này, sợ rằng hắn thật sự đã mất đi cái mạng nhỏ. Hắn ở trong lòng âm thầm quyết định, từ hôm nay bắt đầu, hắn phải cố gắng luyện công, tuyệt đối không thể lười biếng ham chơi nữa, nếu không ngày sau, lấy gì để bảo vệ mình, bảo vệ người nhà?

“Tiểu Thiếu chủ, bọn họ quá mức vô lễ, đối với Tiểu Thiếu chủ bất kính, Tiểu Thiếu chủ muốn xử trí bọn họ như thế nào?” Vân hộ pháp xin chỉ thị.

“Ừ.....” Vân Tiểu Mặc đang nhức đầu, còn không có nghĩ ra chủ ý gì.

Thì Tường trưởng lão thổi râu mép, hừ lạnh nói: “Muốn giết cứ giết, lão phu tài nghệ không bằng người, không lời nào để nói!”

Nhị phu nhân nhìn cảnh tượng này, không khỏi địa nóng nảy: “Tiểu Thiếu chủ, là hắn vô lễ, không liên quan với chúng ta a! Kính xin Tiểu Thiếu chủ nhìn rõ mọi việc, thả hai mẹ con chúng ta trở về.”

“Ngươi.....” Tường trưởng lão không nghĩ tới hai mẹ con nàng vì

bảo vệ tánh mạng, mà đẩy hắn vào hố đá, để giữ sinh tử cho bản thân, nàng so sánh với người ở Lăng Thiên Cung còn đáng hận hơn! sắc mặt hắn xanh mét, thật muốn một tay bóp chết nàng!

“Tường trưởng lão, ngươi đối với Tiểu Thiếu chủ vô lễ, đó là ngươi gieo gió gặt bảo! Gia chủ phân phó ngươi tới cứu nữ nhi của ta thôi, ngươi lại nhiều lần đùn đẩy, không chịu đem hết toàn lực ra, ngươi bây giờ còn có thể diện gì sống ở cõi đời này?” Nhị phu nhân lại nói.

“Ngươi.....” Tường trưởng lão tức giận, quả nhiên độc nhất là lòng dạ đàn bà, hôm nay hắn coi như là đã lãnh giáo.

Nhị phu nhân cũng mặc kệ hắn có phải là giận đến hộc máu hay không, chỉ quay đầu vẻ mặt nịnh hót nhìn về phía Vân Tiểu Mặc: “Tiểu Thiếu chủ, có thể nể tình ta đã hiến vật quý, mà thả ta hai mẹ con ta hay không? Các ngươi bắt con gái của ta, cũng không có chỗ dùng gì, không phải sao?”

Ngón tay của nàng vừa chuyển, liền chỉ hướng Tường trưởng lão, nói: “Hắn thì lại khác! Hắn có địa vị cực cao trong Tư Đồ gia tộc, ở trong hang ngũ thái thượng trưởng lão đứng hàng thứ thứ sáu, nếu các ngươi giam giữ hắn, mang hắn cùng Tư Đồ gia đàm phán, nhất định là có thể nhận được càng nhiều bạc. Thật, ta không dám nói bừa, xin Tiểu Thiếu chủ nhất định phải tin tưởng ta.”

“Phốc!” Tường trưởng lão khí huyết dâng trào, lần này thật sự là bị nàng tức giận được hộc máu, “Tốt, ngươi rất tốt! Lão phu nhớ kỹ!”

Vân Tiểu Mặc nháy mắt mấy cái, nhìn hai người Nhị phu nhân cùng Tường trưởng lão một chút, gật đầu nói: “Ngươi nói đúng, thật giống như cũng có chút đạo lý.....”

Nhị phu nhân vừa nghe xong, nhất thời mừng rỡ trong lòng, còn

thêm dầu thêm mở nói: “Tiểu Thiếu chủ nghe ta khẳng định không sai! Lấy giá trị con người của Tường trưởng lão, ít nhất cũng có trên hai vạn hai, Tiểu Thiếu chủ cứ theo giá hai vạn hai mà cùng Tư Đồ gia ra giá, tuyệt đối có thể kiếm được nhiều hơn!”

Lần này, ngay cả hai gã đệ tử khác của Tư Đồ gia cũng nghe không nổi nữa.

“Nhị phu nhân, Tường trưởng lão vì cứu Thất tiểu thư, tận tâm tận lực, sao ngươi có thể bỏ đá xuống giếng, bán đứng cho hắn như thế?”

“Đúng vậy! Cho dù Tường trưởng lão thật bị bọn họ bắt, các ngươi cũng đừng mơ tưởng bình an rời đi Lăng Thiên Cung!”

Hai người bị Vân hộ pháp điểm huyệt nói, không cách nào hành động nên đều mang vẻ mặt tức giận.

“Ngươi là cái thứ gì? Bất quá chỉ là nô tài của Tư Đồ gia, chó của Tư Đồ gia nuôi! Có tư cách dạy dỗ bổn phu nhân sao? Các ngươi dám phạm thượng, bổn phu nhân còn không có trị ngươi tội này đâu!” Nhị phu nhân mang vẻ mặt lên giọng nuốt người, thật giống như đều đang dạy dỗ bọn họ cái gì là Thiên Kinh địa nghĩa. Bọn họ bất quá là nô tài của Tư Đồ gia, coi như là vì Tư Đồ gia mà chết, thì cũng là chuyện đương nhiên, nàng chỉ xem bọn họ như cỏ rác, như cặn bã, tánh mạng của bọn họ sao có thể so sánh với tánh mạng tôn quý của mẹ con nàng chứ?

“Nhị phu nhân, chớ có khinh người quá đáng!”

“Nhị phu nhân, những hành động ngày hôm nay của ngươi, nếu bọn ta có cơ hội, chắc chắn sẽ chi tiết bẩm báo gia chủ, để xem gia chủ đến tột cùng là coi trọng thuộc hạ…, hay là nghe lời của Nhị phu

nhân đây?”

“Các ngươi ——” Nhị phu nhân nghe bọn hắn nói tới gia chủ, trong lòng không khỏi hoảng hốt, nếu bọn họ thật sự trở về đem chuyện hôm nay chuyển cáo với phu quân của nàng, thì cục diện mà nàng thật vất vả mới đem Đại phu nhân chèn ép xuống sẽ hoàn toàn bị lật đổ, nàng sao có thể cam tâm chứ?

Không biết từ chỗ nào sinh ra sự can đảm, nàng khom người nhặt lên trường kiếm của tường trưởng lão, từng bước đi về phía hai gã đệ tử: “Bổn phu nhân hôm nay sẽ giết các ngươi, xem các ngươi còn như thế nào đi đến trước mặt gia chủ tố cáo?”

Nàng hai tay nắm trường kiếm, càng ép càng gần, phong vận dư âm trên dung nhan hiện ra vẻ âm tàn. Hai gã đệ tử trợn to hai mắt, không thể tin được, nàng lại dám giết người diệt khẩu, mắt thấy trường kiếm sẽ phải đâm thấu trái tim, tim của hai đệ tử nhất thời nhảy thót lên tới cổ họng.

Lúc này, một tiếng quát từ ngoài cửa truyền đến: “Dừng tay!”

Nhị phu nhân vốn không phải là người tập võ, tuy cầm lợi khí trong tay, nhưng trong lòng cũng thấp thỏm, đột nhiên nghe được có người quát, cái tay nàng run lên, trường kiếm keng một tiếng rơi xuống đất. Quay đầu nhìn lại, vừa dặn bắt gặp Tư Đồ Mẫn Mẫn bước nhanh vào đại sảnh.

“Nha đầu chết tiệt kia, ngươi đến làm cái gì?” Nhị phu nhân trong bụng hơi luống cuống, đồng thời hận ý đối với Tư Đồ Mẫn mẫn càng đậm.

Ánh mắt Tư Đồ Mẫn Mẫn lạnh nhạt ở trong đại sảnh lần lượt quét qua, cuối cùng tầm mắt rơi vào trên người Nhị phu nhân, rồi nhíu

mày nói: “Nhị nương, bọn họ là người của Tư Đồ gia, ngươi làm sao có thể đả thương bọn họ?”

“Bổn phu nhân làm cái gì, còn không đến phiên ngươi dạy bảo!” Nhị phu nhân trợn mắt nhìn, đưa tay đem con gái của mình che ở phía sau, vừa chỉ vào Tư Đồ Mẫn mẫn vừa quay sang Vân Tiểu Mặc nói, “Tiểu Thiếu chủ, nàng là Đại tiểu thư của Tư Đồ gia! Nếu ngươi không ngại đem nàng bắt lấy, nhất định là có thể đổi được giá tiền tốt hơn!”

Tư Đồ Mẫn mẫn cúi đầu thở dài, nàng không ngờ giữa thân nhân với nhau mà tình cảm lạnh mỏng, trái tim nàng rất là băng giá. Nàng quay đầu, mâu quang như nước nhìn về phía Vân Tiểu Mặc, nhìn gương mặt hắn khả ái tuấn tú, ánh mắt liền nổi lên một tầng ánh sáng nhu hòa, nàng khẽ mỉm cười, nói: “Ngươi chính là Tiểu Thiếu chủ của Lăng Thiên Cung sao? Ta lấy tánh mạng của mình, để đổi mấy người bọn họ, ngươi cảm thấy có được không?”

Thanh âm nàng êm ái giống như là một trận Xuân Phong quất vào mặt, tất cả mọi người trong đại sảnh lâm vào yên tĩnh, đối với lời của nàng đều rất là kinh ngạc.

Càng kinh ngạc hơn là Nhị phu nhân cùng Thất tiểu thư, hai mẹ con liếc nhau một cái, rồi ngây người như phỗng. Nàng trăm phương ngàn kế mà nghĩ hại đối phương, nhưng đối phương lại cam tâm tình nguyện lấy tánh mạng mình để đổi lấy tự do của các nàng, đáy lòng ở nơi nào đó bỗng bị thứ gì nặng nề đụng xuống. Bất quá rất nhanh, Nhị phu nhân khôi phục tinh thần, mắt lạnh nhìn về phía Tư Đồ Mẫn mẫn, Nàng ta đích thị là cố ý mượn cơ hội này thu mua lòng người, tuyệt đối không phải thật tâm muốn cứu các nàng.

Tường trưởng lão giương mắt nhìn Đại tiểu thư, hắn chỉ cảm thấy thân ảnh của nàng đột nhiên trở nên vô cùng cao lớn, trong mắt lão

ngân ngấn nước mắt. Vẫn là Mẫn Mẫn nha đầu tâm địa thiện lương, hắn không có yêu thương lầm nàng, hiện tại liên tưởng đến ngày đó vì chia rẽ nàng cùng Vân Thanh, hắn cũng tham dự vào đó, bây giờ nghĩ lại, không khỏi bắt đầu có chút hối hận.

Hai gã đệ tử từ dưới kiếm tìm được đường sống trong chỗ chết, thì càng đối với Đại tiểu thư tràn đầy cảm kích.

Vân Tiểu Mặc ngẩng đầu nhìn mỉm cười nhìn Tư Đồ Mẫn mẫn, hắn chỉ cảm thấy trên người của nàng có hơi thở thanh tân thoát tục, cùng hai nữ nhân của Tư Đồ gia khác nhau rất lớn, nhất là khi nàng khẽ mỉm cười, làm cho lòng hắn sinh ra mấy phần ấm áp cùng thích ý.

Hắn nhếch môi cười ngọt ngào, nói: “Tại sao phải phiền phức như vậy? Các ngươi là người một nhà, cùng nhau ở lại không phải là tốt hơn sao?”

Tư Đồ Mẫn mẫn ngẩn ra, có chút bị nụ cười ngọt như ánh mặt trời của hắn mê hoặc, nhưng khi nghe rõ ràng nội dung lời nói của hắn, nàng không khỏi cau chân mày.

Vân Tiểu Mặc không cho nàng có cơ hội nói chuyện lần nữa, liền đưa tay dắt tay nàng, cười tươi nói: “Tỷ tỷ, lần đầu tiên ngươi tới nhà ta phải không? Ta cùng ngươi đi dạo khắp nơi, nhé?”

Tư Đồ Mẫn Mẫn khẽ mím môi cười, nàng chỉ cảm thấy đứa nhỏ này có nụ cười quá mức sạch sẻ rạng rỡ, nên nàng không cách nào cự tuyệt. Chẳng qua, bọn hắn bây giờ không phải là đang đàm luận chánh sự sao? Sao hắn lại đột nhiên nghĩ đến đi chơi vậy? Thật là tâm tính của tiểu hài tử! Nàng bất đắc dĩ lắc đầu.

“Vân thúc thúc, phiền toái ngươi đem bọn họ toàn bộ nhốt vào trong

địa lao đi, ta theo tỷ tỷ đi dạo khắp nơi.” Vân Tiểu Mặc vừa nói xong, đã lôi kéo tay Tư Đồ Mẫn Mẫn đi ra ngoài.

Trong đại sảnh, những người còn lại toàn bộ trợn tròn mắt, đây là cái tình huống gì? Tiểu Thiếu chủ lôi kéo Đại tiểu thư Tư Đồ gia đi chơi, còn đem toàn bộ những người còn lại đuổi đến địa lao, này.....

Nhị phu nhân sửng sờ một chút, rất nhanh hồi phục tinh thần, hô lớn nói: “Tiểu Thiếu chủ, ngươi không phải là đáp ứng sẽ thả mẹ con chúng ta đi sao?”

Vân Tiểu Mặc dừng bước quay đầu, cau mày nói: “Ta lúc nào đã nói những lời này?”

Ánh mắt hắn nhìn xuống, hướng phía Tiểu Bạch đi theo bên chân hắn liếc một cái: “Tiểu Bạch, ngươi đã nghe chưa?”

Đỉnh đầu Tiểu Bạch nhất thời lắc như cái trống.

Vân Tiểu Mặc nhún nhún vai đầu, nói: “Các ngươi thấy đó, ta căn bản cũng không có nói ra những lời này! Các ngươi cứ an tâm chờ ở trong đại lao đi, sẽ có những người khác tới chuộc các ngươi.”

Quay đầu lại, hắn hăng hái bừng bừng tiếp tục lôi kéo Tư Đồ Mẫn Mẫn đi ra ngoài: “Tỷ tỷ, chúng ta đi!”

Toàn thân Nhị phu nhân thật giống như bị sét đánh trúng, cả người phiêu diêu ngoài ngàn dặ, đây là chuyện gì? Nàng dùng lời ngon tiếng ngọt lâu như vậy, còn tặng bảo vật, đến cuối cùng là bị giải vào địa lao. Đáng giận nhất là tại sao chỉ có nha đầu Tư Đồ Mẫn mẫn chết tiệt kia, là có thể có được đãi ngộ tốt như vậy, mà mẹ con các nàng lại chỉ có thể bị giam trong lao? Đây là thế đạo gì?

“Tiểu Thiếu chủ, ngươi không thể làm như vậy! Chúng ta tới là chuộc người, ngươi không thể đem chúng ta giam lại!”

“Nương, ta không muốn trở về địa lao! Đánh chết ta cũng không về cái nơi đáng sợ đó!”

Tiếng gào thét của hai mẹ con một lớp tiếp theo một lớp, kêu đến thê thảm, đáng tiếc đều vô dụng, cuối cùng vẫn có kết quả bị đưa vào địa lao.

Quyển 3 - Chương 27: Tiểu Bạch, chúng ta rời nhà trốn đi nhé!

Vân Tiểu Mặc lôi kéo Tư Đồ Mẫn Mẫn ra khỏi đại sảnh, liền hướng nơi khác du ngoạn.

Ngoài cửa đại sảnh cách đó không xa, tầm mắt Vân Thanh tiếp tục đuổi theo bóng dáng đó, trong lòng vừa kích động lại vừa thấp thỏm. Cuộc nói chuyện trong đại sảnh, hắn đã thu toàn bộ vào trong tai, lúc nghe thấy Tiểu Mặc muốn đem Mẫn Mẫn giữ lại, trái tim trong lòng ngực hắn cơ hồ là muốn nhảy ra.

Nàng thật muốn ở lại sao? Vậy chẳng phải là mỗi ngày hắn đều có thể nhìn thấy nàng?

Phía trước hai thân ảnh một cao một thấp tiếp tục đi về phía trước, Vân Thanh chuyển động bánh xe, từ từ đuổi theo sao.

“Tỷ tỷ, ta biết ngươi là ai.” Vân Tiểu Mặc bộ dạng quỷ dị, cười đến thần bí.

Tư Đồ Mẫn mẫn sửng sờ, mỉm cười nhìn bé con thân cao mới đến eo, nhưng khả ái vô cùng, mà không cách nào không sinh ra thích.

“Ngươi là người trong lòng của Thanh cửu cửu của ta!” Vân Tiểu Mặc một câu trúng đích.

Tư Đồ Mẫn Mẫn cả người chấn động, ngồi chồm hổm xuống đưa tay

vịn hai vai của hắn, khẩn trương dò hỏi: “Ngươi, ngươi biết Vân Thanh?”

Vân Tiểu Mặc cười ngọt ngào nói: “Không chỉ biết, hắn bây giờ đang ở Lăng Thiên Cung.”

“Ngươi nói cái gì?” Tư Đồ Mẫn Mẫn không dám tin tưởng lỗ tai mình, cùng lúc đó, trong lòng Vân Thanh cũng căng thẳng theo, hô hấp trở nên khó khăn, hắn cho rằng Tiểu Mặc giữ lại nàng chẳng qua là tình cờ, lại không nghĩ tiểu quỷ này còn nhớ được.

Tư Đồ Mẫn Mẫn sau khi kích động, thì dùng sức vịn đầu vai Vân Tiểu Mặc, vội hỏi: “Hắn ở nơi đâu? Ngươi mau dẫn tỷ tỷ đi tìm hắn.”

Vân Tiểu Mặc mở môi cười ha hả một tiếng, có chút đắc ý nói: “Đi theo ta!”

Đưa mắt nhìn hai người càng lúc càng xa, Vân Thanh mi tâm nhíu chặc, trong lòng rất là do dự. Hắn rốt cuộc có nên gặp nàng hay không? mình hiện tại như vậy, xứng thấy nàng sao?

Vân Tiểu Mặc mang theo Tư Đồ Mẫn Mẫn tìm được gian phòng Vân Thanh ở, khắp nơi tìm kiếm, không có nhìn thấy thân ảnh Vân Thanh.

Tư Đồ Mẫn Mẫn đưa tay vuốt ve một thanh trường kiếm treo ở đầu giường, lòng của nàng khẽ run: “Là hắn, thật sự là hắn! Hắn ở chỗ này!” Nàng sẽ không quên, trường kiếm này là hắn đeo bên người, chính là thanh trước mắt này.

“Thanh cửu cửu có thể đã đi ra ngoài luyện tập bước đi rồi, ta đi tìm hắn.”

“Không cần! Ta sẽ ở chỗ này chờ hắn, hắn đã nói, kiếm bất ly thân,

chỉ cần kiếm của hắn ở đây, hắn nhất định sẽ trở lại.”

Tư Đồ Mẫn Mẫn cười nhạt một tiếng, tháo xuống trường kiếm, ôm ở trước ngực mình, nàng thật giống như đã cảm thấy hơi thở thuộc về hắn, đang vờn chung quanh nàng.

Vân Tiểu Mặc gãi gãi đầu, thấy nàng kiên trì, liền gật đầu nói: “Tỷ tỷ ngươi cứ từ từ…, ta đi trước.”

Tư Đồ Mẫn Mẫn mỉm cười, sờ sờ đầu của hắn: “Còn không biết ngươi tên là gì.”

“Ta tên là Vân Tiểu Mặc, tỷ tỷ có việc có thể tìm ta, ta nghĩ Thanh cửu cửu hẳn là rất nhanh sẽ trở lại.”

“Cám ơn ngươi, Tiểu Mặc.”

Vân Tiểu Mặc cười rực rỡ một tiếng, mang theo Tiểu Bạch nghênh ngang rời khỏi phòng.

Thật vất vả mới đợi đến tôn chủ cùng tôn chủ phu nhân rời giường, Vân hộ pháp canh giữ ở ngoài cửa, cảm thấy cần thiết trước tiên hướng tôn chủ bẩm báo chuyện hôm nay. Tuy nói Tiểu Thiếu chủ đem Nhị phu nhân cùng thái thượng trưởng lão Tư Đồ gia đồng loạt giam lại, rất là hả giận, nhưng sự việc trọng đại, nói không tốt sẽ làm cho Tư Đồ gia tộc đối với Lăng Thiên Cung toàn diện trả thù, không thể không phòng.

“Tiểu tử thúi còn nhỏ tuổi lại bắt đầu cất dấu tiềng riêng, nhìn xem ta làm sao thu thập hắn!” Vân Khê nghe xong Vân hộ pháp miêu tả sinh động như thật, phản ứng đầu tiên, không phải sợ Tư Đồ gia có trả thù, mà là nghĩ đến nhi tử thu người ta nhiều chỗ tốt như vậy, lại không giao nộp báo lên trên, mà tự mình cất lấy.

Vân hộ pháp khóe miệng kéo kéo, phu nhân, đây không phải là trọng điểm?

Long Thiên Tuyệt không chấp nhận bật thốt lên nói: “Nam nhân mà, người nào không có chút tiền riêng chứ?” Lời vừa ra khỏi miệng, hắn liền hối hận, bởi vì hắn thấy được sắc mặt Vân Khê bất thiện, giống như là muốn đối với hắn nghiêm hình tra hỏi.

Hắn ưỡn khuôn mặt tươi cười, vội vàng sửa lời nói: “Dĩ nhiên, cuối cùng cũng phải nộp lên trên cho phu nhân đủ số.”

Vân hộ pháp ngập đầy khinh bỉ, tôn chủ, ngài chính là thê nô! Cả đời cũng mơ tưởng mà lật người!

Vân Khê nhếch môi, lúc này mới hài lòng cười một tiếng, chợt trầm tư nói: “Nếu Đại tiểu thư Tư Đồ gia đã tự động đưa tới cửa, chúng ta sao có thể dễ dàng để nàng rời đi? Giúp Thanh ca ca làm một chuyện tốt, cớ sao mà không làm?”

Long Thiên Tuyệt ôm lấy nàng, ngữ khí thanh nhã: “Ta nghe thấy gia chủ Tư Đồ gia đối với Đại tiểu thư cực kỳ quý trọng, cho dù là nàng làm ra chuyện nhục nhà cửa, cũng chưa từng thật sự trừng phạt quá nàng. Nếu ta đoán không lầm, thì Tư Đồ Mẫn Mẫn có thể chính là một người duy nhất truyền thừa huyết mạch của Tư Đồ gia có thể mở ra thần khí. Nếu như sự thật đúng là như thế, như vậy người của Tư Đồ gia tuyệt đối sẽ không bàng quan nhìn con gái của mình, nhất định sẽ phái ra càng nhiều cao thủ, đến Lăng Thiên Cung đòi người.”

Vân hộ pháp xen vào nói: “Thuộc hạ nghe nói vị Đại tiểu thư Tư Đồ gia này thật không đơn giản, nàng vũ kỹ *(kỹ năng múa)*kinh người, từng làm cho hai quân đang đánh nhau kịch liệt, khẽ múa khuynh thành, khiến cho quân đội hai nước dừng can qua, truyền làm một

khúc giai thoại.”

“Khẽ múa dừng lại can qua?” Vân Khê đuôi lông mày chau lên, từ từ nói, ” Hách Liên tử Ngọc kia có thuật đọc tâm, Tư Đồ Mẫn Mẫn trên người có mang công năng đặc dị, sợ là một loại thuật pháp tương tự như mê hoặc lòng người.”

Long Thiên Tuyệt gật đầu nói: “Rất có khả năng này! May mà nàng ta dùng mê tâm thuật chỉ vì bình định can qua, nếu là dùng vì mục đích khác, sợ là tai họa vô cùng.”

Vân hộ pháp lại nói: “Tôn chủ, Tư Đồ gia bên kia, chúng ta nên đề phòng như thế nào?”

Long Thiên Tuyệt thanh nhã cười một tiếng, như đã định liệu trước, hắn cúi đầu nhìn về Vân Khê: “Khê Nhi nghĩ sao?”

Vân Khê ngước mắt, nhìn thẳng hắn một cái, liền hiểu rõ trong lòng hắn đã có đối sách, nàng cười nói: “Thay vì ôm cây đợi thỏ, không bằng chủ động..... Vân hộ pháp, ngươi đi đưa tin cho gia chủ Tư Đồ gia, chỉ cần hắn đưa tới hai mươi hai vạn, mọi người toàn bộ bình yên vô sự trả lại.”

“Dạ, phu nhân.” Vân hộ pháp nói.

Vân Khê lại nói: “Nhớ kỹ, đem Tường trưởng lão cùng người khác tách ra nhốt riêng.”

“Phu nhân có ý tứ là.....”

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt nhìn nhau cười một tiếng, cười đến cực kỳ thần bí, giọng điệu mị hoặc của Long Thiên Tuyệt vang lên: “Chúng ta cũng nên đi Tư Đồ gia du ngoạn rồi!”

“Thuộc hạ cáo lui.” Vân hộ pháp không hiểu ra sao, nhưng cũng không có hỏi nhiều hơn nữa, chỉ lĩnh mệnh lui ra ngoài.

Đợi Vân hộ pháp rời đi, Vân Khê quay đầu hỏi Long Thiên Tuyệt: “Ở trong kế hoạch của chàng cùng Hách Liên, kẻ đứng mũi chịu sào không phải là Tư Đồ gia tộc sao?”

Long Thiên Tuyệt cười yếu ớt nói: “Tại sao nàng cho là vậy?”

“Chàng cùng Hách Liên lần đầu tiên liên thủ tranh đoạt thần khí, song phương trong lúc đó khó tránh khỏi có hiểu lầm, cho nên đem Tư Đồ gia dẫn đầu khai đao là thích hợp nhất, thứ nhất nó gần Lăng Thiên Cung, ta có lợi, thứ hai người Tư Đồ gia một lòng muốn cùng Hách Liên gia đám hỏi, nhận được Hách Liên gia làm núi dựa cho bọn họ, Hách Liên dùng lý do danh chánh ngôn thuận này đến gần Tư Đồ gia, sẽ không khiến cho bất kỳ ai hoài nghi. Nhưng nếu lần này song phương hợp tác thuận lợi, ta sự tin tưởng hợp tác ngày sau giữa các ngươi càng thêm nước chảy thành sông.”

Long Thiên Tuyệt ha ha cười một tiếng, ôm eo nhỏ của nàng, tán thành nói: “Phu nhân quả nhiên cực kì thông minh! Vậy chúng ta liền cùng nhau hướng Tư Đồ gia đi một chuyến, sẽ lấy thần khí dễ như trở bàn tay.”

Vân Khê cùng hắn nhìn nhau cười một tiếng, ăn ý mười phần.

Giữa trưa mặt trời càng lên càng cao, cả Lăng Thiên Cung cũng bị chiếu lên sáng loáng, ấm áp hơn người.

Dưới mặt trời mùa hạ, ở một góc tường, Vân Thanh ngồi tĩnh tọa ở trên xe lăn, con mắt chăm chú nhìn chằm chằm bệ cửa sổ gian phòng mình. Ở đó, Tư Đồ Mẫn Mẫn ôm kiếm dựa cửa sổ mà đứng,

đôi mắt thu thủy sáng ngời nhìn phía chân trời, không biết đang suy tư cái gì, mép miệng khẽ nở nụ cười, rung động lòng người.

Vân Thanh thấy vậy có chút si ngốc, trong lúc này giữa bọn họ chỉ cách khoảng cách ngắn ngủn, song hắn cũng không cách nào bước ra nữa bước.

Đối mặt với nàng, tự tin cùng ý khí hăng hái từ trước đều không chịu nổi một kích. Trong tim của hắn có quá nhiều băn khoăn, sợ mình cuối cùng không cách nào giống như trước, hoàn hảo không tổn hao gì đứng ở trước mặt nàng, sợ trong lòng của nàng lưu lại ấn tượng không hoàn mỹ, cũng sợ nàng nhìn thấy bộ dáng mình giờ phút này mà tự trách.....

Hắn rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?

Gương mặt cương nghị tuấn tú hiện ra vẻ chán nản, cho dù ánh nắng trên đỉnh đầu tỏa ra ấm áp thế nào, thì cũng không cách nào chiếu sáng nội tâm xám xịt của hắn.

Phía sau mơ hồ như có tiếng bước chân truyền đến, Vân Thanh nhất thời tỉnh táo, quay đầu nhìn lại.

“Thì ra là nàng chính là chị dâu tương lai, quả nhiên là một Cố khuynh nhân thành, tái Cố khuynh nhân quốc, khó trách Thanh ca ca đối với nàng canh cánh trong lòng.....” Vân Khê xa xa liền thấy được hắn, nên âm thầm đến gần, không nhịn được mà ca ngợi.

Trên mặt Vân Thanh hơi nóng, ho nhẹ nói: “Khê Nhi, chớ giễu cợt ta!”

Vân Khê khẽ cười nói: “Tại sao không đi gặp nàng? Đợi nàng đi, huynh sợ rằng hối hận cũng không kịp.”

“Nàng muốn đi sao? Nhanh như vậy?” Vân Thanh vội vàng nói, tay nắm bánh xe cũng túm chặc, trong lòng lo lắng không chịu nổi.

Vân Khê cúi đầu nhìn thần sắc của hắn, hé miệng cười trộm, cố ý hù dọa hắn nói: “Đúng vậy! Tư Đồ gia Bọn họ tới chuộc người, chúng ta tự nhiên là phải thả người trở về.”

“Kia..... Nàng khi nào thì đi?” Vân Thanh tâm tư lo âu, chợt nhìn nụ cười hài hước nơi đáy mắt nàng.

Vân Khê không chút nghĩ ngợi, thuận miệng nói: “Chắc không bao lâu sau, cũng trở về, người của Tư Đồ gia cho là Lăng Thiên Cung chúng ta giữ lại Đại tiểu thư của bọn hắn. Phải biết rằng Đại tiểu thư Tư Đồ gia, đối với Tư Đồ gia mà nói có ý nghĩa rất đặc thù, cũng không phải Thất tiểu thư hay Nhị phu nhân có thể so sánh được.”

Nghe Vân Khê nói như thế, Vân Thanh càng thêm tin tưởng mà không nghi ngờ gì. Hắn nhíu chặt long mày, trong bụng lo lắng. Lần này từ biệt, cũng không biết khi nào mới có thể gặp nhau nữa, trong lòng hắn vạn phần không muốn.

“Không nỡ, vậy thì giữ nàng lại đi! Cuộc đời ngắn ngủi như thế, vì sao không thật chặc mà đem giữ lại, bỏ lỡ không phải là sống uổng sao?”

Vân Thanh đột nhiên ngửng đầu lên, ngắm nhìn nàng, ở bên trong tròng mắt đen đang chớp động lên tia sáng cơ trí, trong tâm thật sâu chấn động. Hắn thật có thể làm như vậy sao? Hắn hoảng loạn.

“Ngày xưa Thanh ca ca sát phạt quả quyết đi nơi nào rồi? Huynh đến tột cùng là không tin năng lực mình, hay vẫn không tin y thuật của ta?” Vân Khê xuyên thủng tâm sự của hắn, nhẹ nhàng thở dài, ngữ

điệu vừa chuyển, đã trở nên nói năng tàn khốc, “Ta nói huynh có thể đứng lên, là huynh có thể đứng lên! Ta nói huynh có thể khôi phục công lực như cũ, là huynh có thể khôi phục công lực như cũ! Huynh nếu không tin tưởng ta, vậy huynh cứ tiếp tục sợ đầu sợ đuôi chạy trốn đi, Thanh ca ca như vậy, thật để cho ta xem thường!”

Vân Khê cố ý dùng lời nói khích hắn, liếc nhìn lại, vốn là thân ảnh màu hồng vốn đang đứng ở trước bệ cửa sổ đã đi ra khỏi cửa, hướng bọn họ chạy tới, ánh mắt Vân Khê híp lại, nhàn nhạt mở miệng, hướng về phía Vân Thanh đang lâm vào trong trầm tư nói: “Huynh cố gắng thử nghĩ xem sao! Đối với huynh mà nói, rốt cuộc cái gì mới là quan trọng nhất.....”

Nàng xoay người, nhanh nhẹn rời đi. Trước khi đi còn giao tiếp ánh mắt cùng Tư Đồ Mẫn Mẫn đang bước nhanh mà đến, chẳng qua chỉ ngắn ngủn một cái chớp mắt, nàng liền rời đi.

Tư Đồ Mẫn Mẫn giờ phút này tâm tình rất là kích động, nàng dừng ở cách Vân Thanh không tới năm bước, hàm chứa lệ quang, ngắm nhìn hắn, tâm tựa hồ thật lâu cũng không cách nào bình tĩnh.

Chân của hắn..... Chỉ cần vừa nghĩ tới chân của hắn là bởi vì nàng mà gãy, tim lại quặn đau, lệ nóng cũng theo khóe mắt không nhịn được mà chảy xuống.

“Thanh ca ——” thanh âm của nàng hơi khàn khàn, hàm chứa kích động.

Vân Thanh đang chìm đắm ở bên trong lời quát mắng của Vân Khê, đang suy nghĩ lại, thì bỗng nhiên trong lúc đó nghe được thanh âm quen thuộc, hắn chợt ngẩng đầu, chống lại nước mắt của Tư Đồ Mẫn Mẫn, cả người hắn ngây dại.

Thời gian phảng phất như dừng lại vào giờ khắc này.

Hàng vạn hàng nghìn ánh sáng tự nhiên như trên trời, ấm áp đổ xuống, rơi ở trên người hai người, xua tan nghi ngờ, xua tan bất an, thay vào đó là nhiệt độ ấm áp cùng nồng đậm lưu luyến si mê.

Tư Đồ Mẫn Mẫn một thân mỹ lệ, dáng vẻ thướt tha mềm mại, mềm mại đáng yêu như liễu rủ lắc lư đón gió, nước mắt nàng mông lung, môi son khẽ mím, lồng ngực dồn dập phập phồng, uyển nhược như hoa cỏ trong gió, làm người thương tiếc.

“Mẫn Mẫn ——” mặc dù không cách nào đứng lênn, nhưng một thân tuấn tú cùng cương nghị này vẫn còn, đáy mắt nàng mang nồng đậm lưu luyến si mê, để cho Vân Thanh cả người như đầy sức sống, ánh mắt hắn càng ngày càng sáng, hơn hẳn nắng gắt, phảng phất như có thể thu nạp hết thảy sự tốt đẹp của thế giới.

Cúi đầu ngâm khẽ, thật lâu ngắm nhìn, yên tĩnh không tiếng động.

Vân Khê đứng thẳng nơi xa, đưa mắt nhìn hai người thật lâu, chỗ mềm mại nơi đáy lòng dâng lên một cổ ấm áp. Thế gian này hầu hết có thể đả động người đúng chỉ có chữ Tình, vô luận là thân tình, hữu tình, hay là tình yêu, đều rung động lòng người.

Vì bảo vệ những thứ tình cảm tốt đẹp này, nàng nguyện ý sức ra toàn lực hết thảy.

“Thanh ca ca, vì hạnh phúc của huynh, ta phải mời khách một Đại tiểu thư Tư Đồ gia.” Vân Khê cười một tiếng, mình khi nào đã trở nên bà tám như thế, hứng thú với hành động hồng nương (bà mối) rồi?

Ba ngày Kế tiếp, Vân Khê và Long Thiên Tuyệt cùng nhau bế quan, bắt đầu tu luyện Tàn Hoa bí lục tầng thứ hai thuật pháp —— Phản

Phệ thuật. Phản Phệ thuật quả thật tên như ý nghĩa, đó là có thể đem tất cả đòn công kích, trả lại đầy đủ cho người phát ra công kích. Đúng như nguyên lý gương phản xạ, vô luận là ánh sáng mạnh như thế nào, cũng có thể dọc theo quỹ tích nhất định mà phản xạ, còn đối với bản thân gương cũng không có thương tổn, trừ phi ánh sáng bắn vào lực lượng hủy diệt quá lớn, hoặc không kịp phản xạ, mới đem bản thân gương tổn hại.

Bản thân Long Thiên Tuyệt công lực thâm hậu, tu luyện Phản Phệ thuật, như nước chảy thành sông. Mà Vân Khê kể từ khi bước vào Thiên Huyền tứ phẩm, tu luyện thuật pháp cũng càng thêm thông thuận, hơn nữa trong cơ thể nàng có bốn viên linh châu hỗ trợ lẫn nhau, tiến độ tu luyện so sánh với Long Thiên Tuyệt cũng chỉ hơi chậm chút ít, có lẽ đây chính là nguyên nhân nàng có Vân gia chánh thống huyết mạch sao.

Dung Thiếu Hoa ở ngày thứ hai sau đám cưới liền nhận thư lệnh trở về Dung gia, nên vội vã rời đi, trước khi đi muốn cùng Băng hộ pháp gặp mặt một lần, đáng tiếc hắn 'ăn canh bế môn'.

Không phải chỉ riêng mình hắn, Lam Mộ Hiên cùng ngày cũng nhận được thư nhà, nên liền mang theo Mộ gia già trẻ ba người, cùng rời đi.

Nhìn như đang bình yên tĩnh lặng, nhưng ẩn ngầm phong ba gợn sóng, song trong Lăng Thiên cung vẫn là phồn hoa nở rộ, ấm áp yên tĩnh.

Ba ngày nay, Vân Thanh cùng Tư Đồ Mẫn Mẫn rốt cục cũng mở rộng lòng với nhau, Vân Thanh dưới sự giúp đỡ của Tư Đồ Mẫn Mẫn, mỗi ngày tiếp tục theo chương trình rèn luyện mà tập đi, tâm tình sáng sủa nhiều, tiến triển cũng càng thêm thông thuận. Các trưởng bối Vân gia nhìn ở trong mắt, vui vẻ trong lòng, đối với cháu dâu tương

lai Tư Đồ Mẫn Mẫn thì rất là hài lòng.

Về phần Đoan Mộc Hùng, hắn vẫn lưu tại Lăng Thiên Cung như cũ, ngày thường thì theo cháu gái chơi đùa, tận hưởng thiên luân.

Một ngày kia, Vân Tiểu Mặc dậy sớm, rỗi rãnh tới nhàm chán, liền mang theo Tiểu Bạch đi dạo khắp mọi nơi. Mấy ngày nay, tất cả mọi người đều có việc riêng của mình, phụ thân cùng mẫu thân bế quan tu luyện, người Vân gia thì vây quanh hai người Vân Thanh cùng Tư Đồ Mẫn Mẫn, Tiểu Tĩnh cũng phụng bồi gia gia của nàng, ông cháu tựa hồ có chuyện nói không hết, ngược lại hắn thì một người tịch mịch nhàm chán, chỉ có thể cùng Tiểu Bạch cùng nhau giải buồn chọc cười.

“Thật nhàm chán nga!” Một người một thú sủng buồn bực đi tới, vừa đi, vừa đá mấy cục đá nhỏ.

Trải qua hồ nhỏ phía tây, xa xa nghe được có thanh âm múa kiếm, Vân Tiểu Mặc đầu đang cúi xuống rốt cục cũng ngẩng lên, đưa mắt nhìn ra xa.

Bên hồ nhỏ u tĩnh, kiếm khí vũ động, bóng trắng ở trong huyền khí màu tím xuyên qua, phá vỡ sự yên lặng sáng sớm.

Vân Tiểu Mặc tò mò nhìn quanh, ồ lên một tiếng, tự nhủ: “Nguyên lai là Thần thúc thúc!”

Tiểu Bạch rướn cổ lên gật đáp mấy cái, nói: “Tiểu Mặc Mặc, hắn múa kiếm pháp, giống như chơi rất vui.”

“Ừ, đó là kiếm pháp phụ thân dạy ta Phiêu Tuyết thập tam kiếm!” Vân Tiểu Mặc chăm chú nhìn thân ảnh Long Thiên Thần múa kiếm, hơi có chút mê mẩn, tay nhỏ bé đặt tại cái hông của mình, nơi đó đang có

một thanh bảo kiếm khéo léo tinh sảo, chính là phụ thân hắn đã đích thân tặng cho. Nhìn thúc thúc múa kiếm, hắn cũng có chút tay chân ngứa ngáy.

Ngày thường cũng không phải là hắn lười biếng, không muốn luyện kiếm, thật sự là hắn có ngộ tính cao, nên mỗi một bộ kiếm pháp cùng võ công mới, hắn chỉ cần luyện hơn mấy hồi, là có thể thông hiểu đạo lí. Hắn chân chính nhận được truyền thừa huyết mạch Long gia chánh thống, nên từ nhỏ thì có đặc thù thiên phú, nhất là luyện võ, càng là trời phú dị bẩm, chẳng qua điều bí mật này ít có người biết được.

Long Thiên Thần kiếm pháp múa đến chuyên chú, cũng không nhận thấy được Vân Tiểu Mặc tồn tại. Cho đến khi đem một bộ kiếm pháp đầy đủ luyện xong, hắn mới đem kiếm tra vào vỏ.

“Ha ha, ta rốt cục cũng đem Phiêu Tuyết thập tam kiếm thông hiểu đạo lí rồi!” Long Thiên Thần ào ào giơ tay lên, lấy tay áo lau mồ hôi, trên khuôn mặt tuấn dật là nụ cười trong sáng như Ngọc Lan Hoa.

“Đại ca còn nói ta không thích hợp luyện bộ kiếm pháp kia, hiện tại ta chính mình luyện, còn không phải là đã học xong sao?” Trong tay của hắn chuyển động chuôi kiếm, lầm bầm lầu bầu, có chút đắc ý.

Lúc này, một giọng nói trẻ nhỏ mềm nhũn chen vào: “Thần thúc thúc, kiếm pháp của người mấy chiêu cuối cùng luyện không đúng.”

Nụ cười bên mép của Long Thiên Thần ngừng lại, hí mắt liếc về phía một người một thú sủng đang đi về hướng hắn: “Làm sao ngươi biết ta luyện không đúng? Tiểu hài tử không hiểu không nên giả hiểu, như vậy không đáng yêu!”

Gần tới nơi, hai tay Vân Tiểu Mặc chấp sau lưng, bộ dạng thành thật

lắc đầu nói: “Người thật luyện không đúng mà! Phụ thân không phải dạy ta như vậy.”

Long Thiên Thần một đôi mắt híp lại thành cái khe hở, ôm chặt thái độ hoài nghi, lại nói: “Phụ thân ngươi đem bộ kiếm pháp kia dạy cho ngươi?”

Hắn không tin!

Hắn thân là đệ đệ ruột, đại ca cũng không chịu dạy, cũng là hắn âm thầm học trộm kiếm pháp bí kíp, tự học mà thành tài, mới cuối cùng đã có thu hoạch. Tiểu Mặc bất quá chỉ là hài tử năm tuổi, làm sao có thể học xong kiếm pháp cao sâu như thế?

Được rồi, có lẽ Tiểu Mặc so với hài tử bình thường thông minh hơn chút ít, thiên phú cao chút ít, nhưng dù sao cũng chỉ là hài tử, cho dù đại ca thật sự dạy nhóc này rồi, thì cũng chưa chắc có thể học xong. Cho nên đối với lời giải thích của nhóc kia, hắn rất là không tin.

Vân Tiểu Mặc gật đầu nói: “Phụ thân đem trọn bộ kiếm pháp đều dạy cho ta, phụ thân còn nói bộ kiếm pháp kia rất thích hợp để Tiểu Mặc luyện.”

Long Thiên Thần rất không tin, tại sao đại ca lại nói bộ kiếm pháp kia thích hợp để Tiểu Mặc luyện, mà không thích hợp với hắn luyện? Chẳng lẽ tư chất của hắn thật kém như vậy, đến một hài tử cũng không bằng?

“Vậy ngươi múa kiếm một lần để cho thúc thúc nhìn một cái.”

“Được rồi.” Vân Tiểu Mặc sảng khoái đáp ứng, bảo kiếm tinh sảo từ từ ra khỏi vỏ, trên không trung xẹt qua một đạo ngân quang, tỏa ra hào quang.

“Di?” Long Thiên Thần ổn định tinh thần nhìn lại, phát hiện bảo kiếm trong tay Tiểu Mặc không giống tầm thường, trong lòng không khỏi hâm mộ. Đồng nghiệp bất đồng Mệnh a, đại ca đối với con trai ruột tốt hơn mình

Kèm theo từng tiếng xoẹt xoẹt, thân ảnh khinh linh của Vân Tiểu Mặc bắt đầu động.

Hai mắt Long Thiên Thần càng lúc càng lớn, trong thoáng chốc, hắn phảng phất như thấy được bông tuyết bay múa đầy trời, thành từng mảnh, nhẹ nhàng rơi xuống giống như lông ngỗng, như ngọc tấm..... Thiên địa quy về yên lặng.

Chỉ một thoáng, tử quang hiện ra, ánh sáng bắn ra tứ phương!

Từ mây tía đang bao vây, thân ảnh nho nhỏ tựa như tên rời cung, cá vượt mặt nước, phá vỡ thế giới linh hoạt kỳ ảo thuần mỹ.

“Tử, Tử Huyền chi cảnh?” Long Thiên Thần thấy rõ Huyền giai trên người Vân Tiểu Mặc, thì không khỏi lên tiếng kinh hô.

Tiểu tử này lúc nào mà tấn thăng đến Tử Huyền chi cảnh rồi? Tại sao không có ai báo cho hắn biết thế?

Đáng chết, đáng chết! đến Huyền giai của cháu nhỏ cũng đều vượt qua hắn, nếu hắn mà còn không lên cấp, thì không bằng đập đầu đi, quá đả kích người!

Màu bạc kiếm quang dồn dập, tùy ý tỏa ra, thân ảnh nho nhỏ xuyên qua linh hoạt kỳ ảo mềm nhẹ ở bên trong khung cảnh tuyết rơi, dẫn người tiến vào ảo cảnh.

Đúng, đây mới thực sự là Phiêu Tuyết thập tam kiếm!

Lần trước thấy đại ca múa, hắn đã từng mơ hồ thấy được ảo cảnh đẹp đến động lòng người như vậy.

Thần sắc trên mặt Long Thiên Thần vừa mới bắt đầu là không tin, nhưng càng về sau càng khiếp sợ, rồi đến hiện tại buồn khổ bức rứt, gương mặt thật giống như tắc kè hoa, các loại màu sắc khác nhau thay phiên biến đổi.

“Đại ca thật thiên vị! Tự mình truyền thụ kiếm pháp cho nhi tử mình, cũng không truyền cho ta, đây rốt cuộc là tại sao?” Long Thiên Thần có cảm giác rất ủy khuất.

Lúc này, Vân Tiểu Mặc thu kiếm, mặt mày hồng hào, khuôn mặt nhỏ nhắn nghênh hướng Long Thiên Thần, ngửa đầu nói: “Thần thúc thúc, thật ra thì người có nghĩ tới, phụ thân có thể không phải là đại ca ruột của người hay không?”

Long Thiên Thần sắc mặt đột biến, khẩn trương theo dõi hắn, hỏi: “Tiểu Mặc, có phải ngươi đã nghe nói cái gì hay không, đại ca đã nói với ngươi cái gì?”

Vân Tiểu Mặc ngồi chồm hổm xuống ở ven bờ hồ, nhìn cá nhỏ trong hồ, vừa lắc đầu, vừa thuận miệng nói: “Thế thì không có! Chẳng qua là Tiểu Mặc cảm thấy rất kỳ quái, tại sao ta cùng phụ thân đều thông minh như vậy, đẹp trai như vậy, mà Thần thúc thúc ngươi lại đần như vậy, vừa không có đẹp trai nữa?”

Long Thiên Thần khóe miệng co quắp rút lại, bị cháu khinh bỉ nói thẳng không kiêng kị như thế, trên mặt hắn lờ mờ không ánh sáng. phất vạt áo qua một bên, hắn ngồi chồm hổm ở bên cạnh Vân Tiểu Mặc, đưa tay chợt vỗ cái ót nhóc con này, rồi nghiến răng nghiến lợi

nói: “Cám ơn ngươi Đồng Ngôn Vô Kỵ!”

Vân Tiểu Mặc ai u một tiếng, sờ sờ cái ót nhỏ của mình, vẫn chấp nhất nói: “Thần thúc thúc, chẳng lẽ người chưa từng có hoài nghi này sao?”

Con ngươi của Long Thiên Thần đảo quanh một vòng, mê mang nói: “Có khả năng này sao?”

Vân Tiểu Mặc nghiêm túc nói: “Cõi đời này không có chuyện gì là không có! Thần thúc thúc người vẫn nghe ta đi, rãnh rỗi thì tìm phụ thân đi nghiệm chứng, nói không chừng các ngươi căn bản không phải là huynh đệ ruột đấy.”

Long Thiên Thần hí mắt, hồ nghi nhìn hắn: “Nghe khẩu khí của ngươi, thật giống như rất hi vọng ta với phụ thân ngươi không phải là huynh đệ ruột vậy?”

Tiểu tử thúi, nó đến tột cùng là có mục đích gì? Làm sao càng nghe càng quá tà dị thế?

“Làm sao có thể?” Vân Tiểu Mặc rất trịnh trọng lắc đầu, giơ lên một cái nhỏ tay, cố ý đưa ngón tay có chiếc nhẫn trữ vật phía trên quơ quơ, nói, “Người nhìn nè, ta là con ruột của phụ thân, phụ thân không nói hai lời liền đưa ta một con chiếc nhẫn trữ vật. Nếu như người thật là đệ đệ ruột của phụ thân, vậy tại sao phụ thân đến bây giờ cũng không có đưa chiếc nhẫn cho người vậy? Cho nên ta mới nói, chuyện này rất khả nghi.....”

Long Thiên Thần lúc này mới phát hiện chiếc nhẫn trữ vật trên tay hắn, hai mắt nhất thời xám ngắt, dẹp miệng, vẻ mặt khổ sở: “Hắn nhanh như vậy đã đưa ngươi chiếc nhẫn trữ vật rồi, tại sao ta không có? Chẳng lẽ ta thật không phải là đệ đệ ruột của hắn?”

Vẻ tối tăm bao phủ hắn, Long Thiên Thần cảm thấy vô cùng ủy khuất và buồn khổ, trong đầu bắt đầu ảo tưởng các loại suy đoán bất lương.

Có lẽ, hắn là hài tử nhà người ta mà Dương bà bà không cẩn thận ôm sai?

Có lẽ, hắn từ đầu chính là Dã hài tử được đại ca nhặt về?

Có lẽ.....

Tóm lại, hắn nhất định không phải là đệ đệ của đại ca! Bằng không…, tại sao đại ca lại không thương hắn? Thứ tốt cũng không để lại cho hắn?

Tâm tình Long Thiên Thần càng ngày càng tối tăm, đủ loại tinh linh u ám bay chung quanh hắn, oán khí, ủy khuất, khổ sở..... Các loại cảm xúc không tốt càng tụ càng nhiều.

Vân Tiểu Mặc liếc trộm hắn, không nhịn được mà hé miệng cười trộm.

Thần thúc thúc thật dễ bị lừa gạt, hắn tùy tiện nói như vậy, mà thúc liền tin, chơi thật vui!

Từ từ, oán khí trên người Long Thiên Thần dần khuếch tán ra càng ngày càng đậm, đến nổi Vân Tiểu Mặc cũng thấp thỏm bất an đi the, ánh mắt nho nhỏ liếc trộm khuôn mặt càng ngày càng đen của Long Thiên Thần, nên không dám tiếp tục cùng hắn nói giỡn nữa.

“Thần thúc thúc, ta sai rồi! Ta không nên nói giỡn thế, người đừng suy nghĩ lung tung.” Vân Tiểu Mặc cúi đầu, vẻ mặt nhận sai.

“Ngươi đừng an ủi ta! Ngươi nói không có sai, hắn nhất định không phải là ca ca ta! Bằng không mà nói…, tại sao hắn tự mình truyền thụ cho ngươi kiếm pháp, còn đưa chiếc nhẫn trữ vật cho ngươi, mà ta cái gì cũng không có? Hắn thỉnh thoảng còn giáo huấn ta, không cho ta bạc, cũng không để cho ta tùy tiện ra cửa.....” Long Thiên Thần một bụng oán khí, đem những uất ức ở trong lòng mười mấy năm toàn bộ đổ ra ngoài.

Vân Tiểu Mặc lui thân đứng ở một bên, trong con ngươi từng đợt từng đợt bất an nổi lên.

Vạn nhất để cho phụ thân biết hắn khích bác tình cảm giữa huynh đệ bọn họ, phụ thân có thể tha cho hắn sao?

“Thần thúc thúc, thúc nghĩ nhiều rồi, thật ra thì phụ thân vẫn rất quan tâm thúc.” Vân Tiểu Mặc vỗ vỗ đầu vai thúc thúc, thử an ủi hắn, bất quá nghĩ kỹ lại Thần thúc thúc đúng là đáng thương, cũng không có người tặng hắn lễ vật. Chợt nhớ tới mấy ngày trước đây mình từ chỗ Nhị phu nhân Tư Đồ gia cướp đoạt được bảo vật, liền linh cơ vừa động, từ trong chiếc nhẫn trữ vật lấy ra vài món vật, nhét vào trong tay Long Thiên Thần, nói: “Những thứ này đều tặng thúc, thúc đừng khổ sở.”

Long Thiên Thần mở ra bàn tay nhìn, không nhìn còn khá, vừa nhìn thấy, tâm tình của hắn càng kém: “Hắn còn đưa ngươi nhiều bảo vật như vậy?!”

Long Thiên Thần đột nhiên đứng lên, tức hào hển nói: “Ta sẽ ngay bây giờ đi hỏi hắn, ta đến tột cùng có phải là đệ đệ của hắn hay không?” Vừa nói, hắn vừa nổi giận đùng đùng xoay người rời đi.

Vân Tiểu Mặc co lại cổ, ánh mắt liếc xéo dưới chân, nhìn về phía

Tiểu Bạch trên mặt đất co rúc Thành một đoàn, nhỏ giọng nói: “Tiểu Bạch, chúng ta rời nhà trốn đi đi. Nếu như bị phụ thân phát hiện là ta xúi giục Thần thúc thúc, hắn nhất định sẽ đánh mông của ta.”

Quyển 3 - Chương 28: Tiểu Mặc Mặc bỏ nhà trốn đi

Nghe được Vân Tiểu Mặc xui khiến mình rời nhà trốn đi, Tiểu Bạch tự nhiên sẽ không từ chối đề nghị của Tiểu Mặc Mặc, đồng thời cũng không có bất kỳ dị nghị nào, cho nên một người một thú sủng liền lén lút rời đi Lăng Thiên Cung, bỏ nhà trốn đi.

Đi tới trạm kiểm soát, liền có đệ tử ngăn cản bọn họ: “Tiểu Thiếu chủ, ngài đang muốn đi chỗ nào thế? Có muốn thuộc hạ phụng bồi hay không?”

Nhìn thằng bé trai tuấn tú khả ái ở trước mắt, thích ý cùng cung kính phát ra từ nội tâm bọn họ, ngày sau Tiểu Thiếu chủ chính là chủ tử của bọn họ, nên trăm triệu lần không thể chậm trễ.

Vân Tiểu Mặc liếc nhìn chung quanh rồi lắc đầu nói: “Không cần, ta chỉ đi ra ngoài tản bộ thôi. Nếu như trong nửa canh giờ mà ta chưa có trở về, vậy thì chứng tỏ ta đã bỏ nhà đi ra ngoài.”

“A?” Các đệ tử Thủ vệ đều bị sợ hết hồn.

Vân Tiểu Mặc ha hả cười một tiếng, khoát tay nói: “Ta nói là nếu như thôi!”

Các đệ tử liếc nhau một cái, rồi lấy lại bình tĩnh, trong lòng có chút băn khoăn, người cầm đầu mở miệng nói: “Tiểu Thiếu chủ, ngài cũng đừng hù dọa tiểu nhân! Ngài nếu mà đi mất, tiểu nhân thật không còn biến pháp giao phó với tôn chủ và phu nhân.”

Giao phó là một chuyện, chân chính quan tâm an nguy của Tiểu Thiếu chủ là một chuyện khác, nên các đệ tử đều có chút ít không yên lòng.

Vân Tiểu Mặc hếch cái miệng nhỏ nhắn lên nói: “Yên tâm đi! Ta chỉ đi đến phía trước thôi, rất nhanh sẽ trở lại mà.”

Các đệ tử đưa mắt liếc lẫn nhau, một người cầm đầu nói: “Hãy để cho tiểu nhân phụng bồi ngài đi, ngoài cung có rất nhiều người xấu, chúng ta sợ Tiểu Thiếu chủ sẽ gặp nguy hiểm.”

Vân Tiểu Mặc nghiên mặt suy nghĩ một chút, rội gật đầu nói: “Vậy cũng tốt! Chỉ một mình ngươi đi theo ta là được.”

“Dạ, Tiểu Thiếu chủ.” Đệ kia tử trả lời, đi theo ở phía sau Vân Tiểu Mặc, chỉ kém cách có ba bước khoảng cách, vô cùng chặt chẽ theo dõi hắn, sợ sẽ phát sinh cái gì ngoài ý muốn.

Bên trong cái nắng ấm áp, một người một thú sủng kéo cái bóng thật dài, cười hì hì rất khả ái.

Lần này Vân Tiểu Mặc thật sự muốn xuất cung đi, cũng không phải thật sự sợ bị phụ thân trách phạt, mà khi ra ý muốn xuất cung hiện ra trong đầu, hắn liền nghĩ đến Tường thúc thúc ở Đông Lăng quốc xa xôi, nên trong lòng rất là tưởng niệm. Phong hộ pháp đã đem thuốc mà mẫu thân luyện chế đưa đi rồi, nghe nói thuốc kia tác dụng chậm, cho nên đến nay còn không biết bệnh tình của Tường thúc thúc đến tột cùng là như thế nào, hắn rất là lo lắng, nên muốn tự mình đi thăm thúc ấy.

“Thủ vệ thúc thúc, ngươi có biết hoàng cung Đông Lăng quốc đi như thế nào hay không?”

“Hoàng cung Đông Lăng quốc?” Đệ tử ngẫm nghĩ một lát rồi đáp, “Tiểu Thiếu chủ, nơi này là Ngạo Thiên quốc, từ nơi này đi đến Đông Lăng quốc, đường xá xa xôi, cưỡi khoái mã cũng phải đi gần bảy tám ngày mới đến.”

“Xa như vậy?” Vân Tiểu Mặc nhíu lại lông mày, cái tay nhỏ bé che lên vật đeo bên hông của mình, nơi đó đang treo ngọc bội ngày xưa trước khi chia tay, Đông Phương Vân Tường đã tặng cho hắn, “Vậy ngươi biết ở đâu có Tường Thụy ngân hiệu không?”

Tường thúc thúc từng nói qua, chỉ cần dựa vào khối ngọc bội này đi đến nơi có Tường Thụy ngân hiệu, liền có thể lấy bạc vô tận. Nếu dựa vào ngọc bội có thể lấy ra vô số bạc, như vậy cũng sẽ có thể thông qua nó đi tìm được Tường thúc thúc.

Vân Tiểu Mặc trong bụng vui mừng, vì nhất thời đã có phương hướng cùng mục tiêu.

“Tường Thụy ngân hiệu trải rộng cả Ngạo Thiên đại lục, phàm là thành trấn lớn nhỏ, đều có chi nhánh của nó. Cách nơi này không xa trong một trấn nhỏ có một chi nhánh của Tường Thụy ngân hiệu, tùy tiện tìm một người dân bản xứ hỏi thăm, là sẽ biết.” Đệ tử kia trong lòng tuy còn có nghi ngờ, nhưng vẫn đem chi tiết hồi bẩm.

“Ừ, cám ơn ngươi.” Vân Tiểu Mặc cười ngọt ngào, con ngươi như lưu ly bỗng xẹt qua một tầng hào quang.

“Tiểu Thiếu chủ quá khách khí!” thấy hắn có lễ phép như thế, trong lòng của đệ tử kia rất ấm áp, “Bất quá..... Tiểu Thiếu chủ hỏi chuyện của Tường Thụy ngân hiệu, để làm gì thế?”

“Không có gì.” Vân Tiểu Mặc lắc đầu, lễ phép nói, “Cám ơn ngươi đã tiễn tới đây, mời trở về chuyển cáo cho phụ thân ta cùng mẫu thân,

nói Tiểu Mặc đi tìm Tường thúc thúc rồi, xin bọn họ không nên lo lắng, Tiểu Mặc sẽ cẩn thận, không có việc gì.”

Đệ tử kia ngẩn người kinh hãi: “Tiểu Thiếu chủ, ngài muốn một rời nhà trốn đi sao? Cái này không thể được! Bên ngoài quá nguy hiểm, vạn nhất ngài xảy ra chuyện gì, tôn chủ cùng phu nhân sẽ rất lo lắng cho ngài.”

Vân Tiểu Mặc cũng mặc kệ những thứ này, tiếp tục cười ngọt ngào hướng hắn vẫy vẫy tay: “Ngươi cúi xuống, ta có lời nói cho ngươi biết.”

“Tiểu Thiếu chủ xin cứ phân phó.” Đệ tử kia chần chờ khom người xuống.

“Ta muốn nói chính là.....” Nói tới một nửa, con ngươi của Vân Tiểu Mặc đảo qua, vươn ra hai ngón tay điểm vào huyệt vị ở đầu vai của tên đệ tử.

Đệ tử kia đột nhiên mở to mắt, không nghĩ là Tiểu thiếu chủ có ý đồ như thế, hắn khẽ nhếch mồm, phát hiện miệng không thể nói, cho nên vội vàng xoay người chạy về phía trạm kiểm soát, muốn đi tìm thêm người đến ngăn cản Tiểu Thiếu chủ.

Vân Tiểu Mặc vốn còn đưa hai ngón tay út lên trời ra vẻ đắc ý, lại thấy đến tên đệ tử kia xoay người bỏ chạy, hắn không khỏi trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm hai ngón tay mình, chép miệng, hơi có chút nhục chí nói: “Rõ ràng đã điểm huyệt đạo của hắn rồi, tại sao còn có thể di chuyển chứ?”

Tiểu Bạch nhảy phạch phạch mấy cái, hướng hắn hô lên: “Tiểu Mặc Mặc, đừng nghiên cứu ngón tay nữa, hắn sắp chạy xa rồi!”

Vân Tiểu Mặc nghe vậy thì ngẩng đầu, đáy mắt ánh sáng lạnh chợt lóe, không có biện pháp, điểm huyệt không được, vậy chỉ có thể dùng sức mạnh thôi.

Thân ảnh nho nhỏ của hắn bay lên trời, đạp gió mà đi, trong nháy mắt liền đuổi theo tên đệ tử kia: “Thủ vệ thúc thúc, xin lỗi rồi.” Một đôi chân nhỏ hướng về phía cái ót của đệ tử kia đá mạnh một cái, đáng thương đệ tử kia tránh né không kịp, miệng không thể nói, còn phải tiếp nhận cú đá tàn nhẫn như vậy, rốt cục hắn cũng hoa lệ lệ bất tỉnh đi, về phần sau này có thể sinh ra chấn động não, mất trí nhớ hay không… nhưng bệnh trạng thế nào, hiện tại hắn đã không cách nào suy nghĩ nữa rồi.

“Tiểu Bạch, chúng ta đi mau!”

Một người một thú sủng nhanh như chớp thoát đi khỏi hiện trường, chỉ còn lại tên đệ tử hôn mê bất tỉnh trong tư thế bất nhã té ở tại chỗ.

Lại nói đến Long Thiên Thần, sau khi nổi giận đùng đùng rời đi bờ hồ, liền trực tiếp đi tìm đại ca của hắn. Hắn một đường hắc hắc tự cười gian, vẫn đang tính toán nên dùng cái cớ gì mà đòi đại ca lấy chiếc nhẫn trữ vật, hiện nay sau khi nghe Tiểu Mặc một phen xúi giục, trong lòng hắn nhất thời sinh ra chủ ý.

Ừ, mượn lấy cớ chất vấn việc huynh đệ ruột, mà đi theo đại ca đòi lấy chiếc nhẫn trữ vật, quả thật không còn ý nào tốt như ý này nữa.

Nghĩ đến vừa rồi, liếc thấy vẻ mặt phạm sai lầm cùng bộ dáng đau lòng của Tiểu Mặc, trong lòng hắn thật thống khoái. Tiểu tử thúi luôn luôn trêu chọc thúc thúc mình, lần này, cuối cùng hắn đã trêu chọc được trở lại, thật là đã nghiền!

Hắn cùng đại ca có phảu cùng huyết mạch hay không bản thân mình

là rõ ràng nhất, bất quá, làm sao mà giả bộ đây? Sở dĩ thiên phú cùng năng lực không thể thắng được đại ca, là vì có duyên cớ khác, và cũng là bí mật của gia tộc Long gia bọn họ, hắn làm sao có thể không biết được?

Tiểu tử thúi kia mượn việc mình cũng kế thừa bí mật của gia tộc Long gia, thì ở trước mặt thúc thúc khoe khoang, thật là đáng bị đánh đòn cái mông nhỏ!

Bất quá đây là chuyện nói sau đi, trước mắt chuyện quan trọng nhất chính là từ trong tay đại ca đem chiếc nhẫn trữ vật lấy được, mới là chánh sự.

Phía trước chính là phòng ngủ của đại tẩu, khóe môi của Long Thiên Thần vung lên rất lớn, đi mau mấy bước, rồi trực tiếp đẩy cửa vào. Cũng trong nháy mắt cửa phòng bị đụng mở kia, trên mặt Long Thiên Thần thần sắc nghiêm túc, biến hóa thành một khuôn mặt âm trầm vô cùng, nổi giận đùng đùng xông vào phòng ngủ.

“Đại ca, ta có chuyện trọng yếu muốn hỏi ngươi! Ách ——”

Long Thiên Thần dừng lại cước bộ, chăm chú nhìn hai người đang ở trước bàn trang điểm, một đôi mắt đen liền mở lớn.

Hắn thấy đại ca của mình đang khom người thay đại tẩu kẻ lông mày, liếc mắt đưa mày tình ý liên tục, hắn đem thu hết vào trong mắt, chẳng biết tại sao, đáy lòng không khỏi địa nổi lên cảm giác khác thường, đột nhiên cũng có chút mong muốn mình có được ý cảnh đó. *(TT: muốn vợ hả bé Thần Thần haha)*

Lúc nào thì hắn mới có thể tìm được một nữ tử như vậy, để cho hắn đồng ý cam tâm tình nguyện vì nàng kẻ lông mày búi tóc, vì nàng sinh tử tướng hứa?

Đang phiền muộn, thì một đạo hàn quang hướng phía hắn bắn tới, hắn đột nhiên thức tỉnh, ngượng ngùng cười một tiếng, vốn đang chuẩn bị một bụng lời nói…, như khi chống lại ánh mắt nghiêm nghị nhìn chằm chằm của đại ca xong, thì sợ hãi nuốt trở về, một câu cũng không dám nói.

“Chuyện gì?” con ngươi hẹp dài của Long Thiên Tuyệt chau lên, thanh âm trong trẻo lạnh lùng, rõ ràng là không vui vì nhã hứng bị quấy rầy.

“Ta..... Cái kia.....” Long Thiên Thần nuốt ngụm nước miếng, ngầm đổ mồ hôi lạnh, không có biện pháp, hắn thấy đại ca thì giống như chuột thấy mèo vậy, cái gì cũng không dám nói.

Vân Khê hồi mâu, ngưng mắt nhìn Long Thiên Thần, nhợt nhạt cười một tiếng: “Thiên Thần, có chuyện gì cứ nói đi, đừng sợ đại ca của ngươi!” Vừa nói, vừa quay về hướng Long Thiên Tuyệt khẽ trừng mắt, hắn chính là thích dùng sắc mặt nghiêm nghị cứng rắn để hù dọa đệ đệ, kì thực trong lòng thì rất thương yêu đệ đệ của hắn, điểm này nàng biết rõ trong lòng. Phương thức hắn đối đãi với đệ đệ, không giống với những thứ huynh đệ khác, rõ ràng là thật lòng thương yêu, mà cứ dấu đi không biểu lộ rõ ràng, có khi còn biểu hiện ngược lại.

Nàng có thể hiểu cách thức chung sống giữa thân nhân với nhau, có những tình cảm không thể dùng ánh mắt mà nhìn, lỗ tai mà nghe, chỉ có thể đem lòng đi cảm thụ, cho nên nàng hiểu hắn.

Long Thiên Thần ho nhẹ một tiếng, vuốt cái ót, cười hắc hắc nói: “Thật ra thì cũng không còn cái gì! Ta chỉ nhớ được ngày đại ca cùng đại tẩu thành thân, đại ca đã từng nói sẽ đưa cho ta một chiếc nhẫn trữ vật, không biết hiện tại ở có phải nên thực hiện rồi hay không?”

Hắn vừa nói, vừa cẩn thận từng li từng tí liếc thần sắc của đại ca, nhưng cũng không dám thật sự hỏi đại ca rằng có phải là đệ đệ của của hắn không, nhìn thần sắc khôn khéo cơ trí của đại ca, một khi hắn hỏi lời đó, đoán chừng hắn cũng sẽ mất nửa cái mạng nhỏ quá.

“Phốc!” hắn vừa nhắc nhở, khiến Vân Khê nhất thời liên tưởng đến ngày thành thân, cái vũ đạo hắn nhảy đúng là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả, quá buồn cười.

“Thiên Thần, ngươi thật là đáng yêu!” Nàng tự tán thưởng dưới đáy lòng.

Con ngươi trong trẻo lạnh lùng của Long Thiên Tuyệt híp lại, hướng về phía Long Thiên Thần nhíu mày, giọng điệu lười biếng nói: “Ngươi đang hướng đại ca yêu cầu chiếc nhẫn sao? Ta đây hỏi ngươi, Huyền giai của ngươi tu luyện như thế nào rồi? Tấn thăng đến Mặc Huyền chưa? Bằng thực lực ngươi bây giờ, đủ để tự vệ sao?”

“Ta.....” Long Thiên Thần chột dạ từ từ cúi đầu, hắn thật sự có cố gắng nha, chẳng qua là đại ca dạy hắn loại kiếm pháp quá mức khô khan không thú vị, đâu có giống Phiêu Tuyết thập tam kiếm hoa lệ sáng lạng thế? Nên hắn không có cách nào chuyên tâm, vì thế mới đưa đến chuyện Huyền giai vẫn dừng lại ở Tử Huyền, mà không thể tiếp tục tiến triển, nhưng mà hắn tự nhận là trước mắt, bằng vào thực lực Tử Huyền chi cảnh, hắn đi xông xáo giang hồ cũng không có vấn đề. Nếu không phải hôm nay thấy cháu nhỏ của mình cũng tấn thăng đến Tử Huyền chi cảnh, trong lòng hắn cũng không có một chút cảm giác cấp bách cùng nguy cơ như vậy.

Long Thiên Tuyệt khiển trách: “Ngươi ngay cả năng lực tự vệ cũng không có, còn muốn mang chiếc nhẫn ra ra chơi, ngươi có phải rất muốn bị cừu gia bắt lấy, đem tới uy hiếp đại ca của ngươi, ngươi

mới vui vẻ hay không?”

“Đại ca, sẽ không! Ta làm mà dễ dàng bị cừu gia bắt được chứ?” Long Thiên Thần cười hì hì pha trò nói, “Hơn nữa, Tiểu Mặc cũng nhỏ tuổi, không phải đã có một chiếc nhẫn sao? Ngươi chỉ lo lắng ta mang chiếc nhẫn ra chơi đùa nguy hiểm, tại sao lại không lo lắng Tiểu Mặc có thể cũng mang chiếc nhẫn ra chơi đùa nguy hiểm hay không? Ngươi cũng không thể thiên vị như thế, trên người chúng ta đều chảy dòng máu của Long gia nha!”

Khoan hãy nói, quả thật đã để hắn nói đúng, giờ phút này có một người một thú sủng bỏ qua tên đệ tử theo dõi qua một bên, nghênh ngang ra cửa lắc lư mà đi.

“Ngươi còn gì để nói hay không? Bao nhiêu người ngươi không so đo, lại cùng cháu của mình so đo? Ngươi có tiền đồ hay không?” Long Thiên Tuyệt lạnh lùng liếc nhìn hắn, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nếu nó có thể cơ trí giống như Tiểu Mặc một chút, hắn đâu cần giống như phụ thân mà trông coi nó sao? Huynh đệ hai người thuở nhỏ đã sống nương tựa lẫn nhau, hắn vừa là huynh vừa là phụ thân, trách nhiệm trọng đại, sao có thể để cho đệ đệ có nửa điểm thương tổn? Hắn thà đem đệ đệ vĩnh viễn nhốt dưới cánh chim của mình, cũng tốt hơn vì giang hồ phân tranh mà dâng tặng tính mệnh, chỉ có thể tiếc tâm ý từ đáy lòng của hắn, vĩnh viễn sẽ không nói cho đệ đệ biết.

“Đại ca ——” Long Thiên Thần chép miệng, vẻ mặt ai oán.

Long Thiên Tuyệt hừ lạnh, không nói, cũng không để ý.

“Đại ca ngươi tính không giữ lời, ngươi nói sẽ cho ta mà.” Long Thiên Thần lên án.

Long Thiên Tuyệt sắc mặt lạnh xuống, tiếp tục mặt lạnh mà nhìn.

“Đại ca, cho ta, cho ta đi!” Long Thiên Thần thật sự không có biện pháp, chỉ đành nắm tay đại ca, làm nũng lắc lắc.

“Phốc ——” Vân Khê đang hứng thú nhìn hai huynh đệ nói chuyện với nhau, đột nhiên thấy Long Thiên Thần nói ra lời đó, nàng không nhịn được mà phun. Lời này hắn nói ra không khỏi quá mức mập mờ đi, người không hiểu rõ tình huống, còn tưởng rằng hai huynh đệ chơi trò đồng tính đấy.

Long Thiên Tuyệt quay đầu lại liếc nàng một cái, từ nụ cười vô cùng mập mờ của nàng, hắn đã đọc được chút ý nghĩa quái vị, hắn bất đắc dĩ khẽ trợn mắt nhìn nàng một cái, thật không rõ trong cái đầu nhỏ kia rốt cuộc suy nghĩ cái gì.

Long Thiên Thần hoàn toàn không có lĩnh ngộ được tình huốn hiện tại, còn tiếp tục kéo tay đại ca quơ quơ: “Đại ca, cho ta, cho ta đi! Ta bảo đảm sau này nhất định sẽ cố gắng tu luyện, mau sớm tấn thăng đến Mặc Huyền chi cảnh, tuyệt đối không làm mất mặt đại ca!”

Đôi mắt xinh đẹp của hắn chớp chớp, linh lợi như thỏ, cùng bộ dáng đơn thuần ngây thơ, thì cực kỳ giống phiên bản của Tiểu Mặc, Vân Khê thấy vậy có chút không đành lòng.

“Thiên Tuyệt, đưa cho hắn đi! Hắn đã không phải là tiểu hài tử rồi, chàng không thể nào vĩnh viễn che chở hắn như vậy.”

“Đúng vậy a, đúng a!” Long Thiên Thần liên tục không ngừng gật đầu phụ họa, đại tẩu tốt nhất, ở thời khắc mấu chốt..... Có khi rất đáng tin, nhưng lại có khi không đáng tin cậy!

Long Thiên Tuyệt khẽ nghiêng mặt, ở góc độ hai người không thể

nhận ra, khóe môi câu lên một độ cung, trong chớp mắt.

“Được rồi, nể mặt đại tẩu ngươi, tạm thời trước tiên đem chiếc nhẫn cho ngươi. Bất quá ta có điều phải nói rõ ràng, trước khi ngươi không có tấn thăng đến Mặc Huyền chi cảnh, không cho bước ra Lăng Thiên Cung nửa bước, nếu không nghe lời, ta nhất định đem chiếc nhẫn thu hồi lại. Nhớ lấy? sao?” Tay của hắn linh xảo chuyển động, giữa hai ngón tay nhất thời liền có thêm một chiếc nhẫn rất tinh xảo khác biệt, từ công đoạn làm đến thiết kế, cùng cái hắn cho thê nhi mình không có gì khác biệt. Chứng minh hắn đối với đệ đệ mình, cùng đối với thê nhi mình, rất là bình đẳng.

“Cám ơn đại ca!” con ngươi Long Thiên Thần sáng choang, mừng rỡ đưa qua, đem chiếc nhẫn nhét vào trong tay của mình, vui mừng khôn xiết.

“Đại ca yên tâm, ta nhất định sẽ gia tăng tu luyện, tuyệt đối sẽ không để ca thất vọng.” nụ cười rực rỡ trên khuôn mặt tuấn dật kia, Như hoa Ngọc lan xinh đẹp nở rộ.

Đưa mắt nhìn thân ảnh Long Thiên Thần vui mừng rời đi, Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê hai người liếc nhau một cái, ăn ý mà cười. Hắn thật rất dễ dàng thỏa mãn, an phận thì sung sướng, cho nên có thể không buồn không lo, sống tự do tự tại. Có đôi khi, bọn họ thậm chí có chút ít hâm mộ hắn.

“Thật là một hài tử!” Long Thiên tuyệt không ngừng thở dài, vừa chấp lên bút vẽ lông mày, vừa chăm chú nhìn ái thê, nhu tình giữa lông mày tỏa ra bốn phía, “Chúng ta tiếp tục! Bên phải còn không có vẽ xong.....”

Vân Khê đưa tay ngăn hắn: “Được rồi! vẽ đẹp như thế làm cái gì? Chúng ta còn phải tiếp tục đi bế quan tu luyện, trừ chàng ra, thì đâu

có người khác thấy chứ.”

Long Thiên Tuyệt kiên trì kéo mặt nàng lại, giọng nói bá đạo: “Đương nhiên là vẽ cho ta xem, người khác mới không để cho nhìn.”

“Chán!” hai má Vân Khê bỗng dưng nhuộm nổi lên rặng mây đỏ, bộ dạng phục tùng, mị ý tùng sinh, tuy là một câu nói tùy ý, lại làm cho nàng ngọt đến đáy lòng, mật ý chảy xuôi.

Long Thiên Tuyệt thật sâu ngắm nhìn nàng, đáy mắt là mấy phần si mê, lời nói ra khỏi miệng cũng mềm như một vũng nước: “Vẻ đẹp của ngươi, chỉ thuộc về một mình ta.”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Vân Khê nhuộm nhàn nhạt mây đỏ, giữa lông mày lộ ra ôn nhu rạng rỡ, nàng chủ động đón nhận trước, cúi cổ xuống, cánh môi đỏ tự nhiên, nhẹ nhàng mà dán lên cánh môi hắn trong suốt ôm trọn.....

“Không xong, không xong ——”

“Tôn chủ, xảy ra chuyện lớn!”

Ngoài cửa có thanh âm hô to, quấy nhiễu hai người triền miên, Long Thiên Tuyệt ôm ái thê, chân mày nhăn lại không vui. Hắn thống hận nhất người khác ngay tại lúc này mà tới quấy rầy nhã hứng của hắn, hận không được đem người này ném vào trong địa lao đi, để cho hắn nhận một lần thập đại cực hình Lăng Thiên Cung rồi hãy nói.

Vân Khê nhìn bộ dáng đen trầm mặt, trên ót thật giống như rõ ràng có khắc”Chưa thỏa mãn dục vọng” bốn chữ to, nàng hé miệng cười yếu ớt, đẩy lồng ngực của hắn, nói: “Đi xem một chút đi, nói không chừng thật có chuyện phát sinh.”

Long Thiên Tuyệt mi tâm nhíu lại, cúi đầu ở trán nàng hôn một cái, lúc này mới lưu luyến không rời dịch bước rời đi.

Vân Khê chấp lên bút vẽ lông mày, tiếp tục đối nhìn kính tự vẽ lấy, nghĩ đến thần sắc ai oán của hắn, khóe môi không khỏi câu khởi, giữa lông mày trong nháy mắt bị lây sự mềm mại. Còn nói Thiên Thần giống như đứa bé, chính hắn còn không phải như thế?

Nghĩ thế nụ cười nơi khóe môi càng lớn hơn nữa, sáng rỡ như cảnh xuân.

“Ngươi nói cái gì? Tiểu Thiếu chủ một mình xuất cung rồi, còn hỏi ngươi lộ tuyến đi Đông Lăng quốc hoàng cung?” giọng nói buồn bực của Long Thiên Tuyệt từ ngoài cửa truyền vào, Vân Khê bỗng nhiên ngừng tay, bỏ lại bút vẽ lông mày, bước nhanh vọt ra cửa phòng.

“Thiên Tuyệt, chuyện gì xảy ra? Tiểu Mặc một mình xuất cung sao?”

Long Thiên Tuyệt đưa tay nắm chặc tay nàng, vô hình chung cho nàng lực lượng để yên lòng, rồi hướng đệ tử giơ lên lông mày: “Ngươi tới nói!”

Đệ tử đến đây bẩm báo, chính là kẻ lúc trước bị Vân Tiểu Mặc đánh cho bất tỉnh, nếu không phải những đệ tử thủ vệ khác sợ Tiểu Thiếu chủ có sơ xuất gì, cho nên sai người đuổi theo, nếu không, cũng không có nhanh như vậy phát hiện có người ở ven đường hôn mê.

“Phu nhân, Tiểu Thiếu chủ bảo là muốn đi ra ngoài tùy ý dạo chơi, đi được không xa. Cho nên thuộc hạ hãy theo Tiểu Thiếu chủ cùng đi, ai ngờ Tiểu Thiếu chủ nửa đường đem thuộc hạ đá ngất rồi, sau đó cũng không thấy. Thuộc hạ vô năng, xin tôn chủ cùng phu nhân trị tội!”

Vân Khê vừa nghe nhi tử mình rời đi, một lòng hơi buông xuống: “Ngươi mới vừa nói hắn hỏi ngươi lộ tuyến đi Đông Lăng quốc hoàng cung?” Nói vậy đứa nhỏ này bởi vì tưởng niệm Tường thúc thúc, cho nên chạy đi Đông Lăng quốc đi tìm hắn.

“Đúng vậy, phu nhân! Tiểu Thiếu chủ còn cùng thuộc hạ hỏi thăm chuyện Tường Thụy ngân hiệu.”

Vân Khê âm thầm gật đầu, nàng cũng nhớ được lúc ban đầu Đông Phương Vân Tường tặng ngọc bội cho nhi tử, nên lập tức hiểu rõ mưu đồ của nhi tử. Tiểu tử thúi cũng là rất thông minh, thoáng cái đã bắt được sự tình ở mấu chốt, nếu có thể men theo Tường Thụy ngân hiệu, đi trước đến Đông Lăng quốc gặp Đông Phương Vân Tường, thì thật cũng không là việc khó.

Chẳng qua là hắn một mình ra cửa, bên cạnh chỉ có một con Tiểu Bạch đơn thuần, kinh nghiệm sống chưa nhiều giống như trước, sẽ không đủ năng lực tự vệ, bảo nàng như thế nào yên tâm đây?

Nàng híp mắt lại, phân phó nói: “Ngươi đi tìm Độc Cô mưu, nói cho hắn biết, để hắn cần phải tìm được Tiểu Mặc, an toàn hộ tống hắn đi trước Đông Lăng quốc, dọc theo đường đi tùy thời truyền lại tin tức!” Nếu nhi tử tưởng niệm Đông Phương Vân Tường, nàng cũng không cách nào ngăn trở, đành thỏa mãn tâm nguyện của hắn thôi. Hơn nữa, con người cần trải qua rèn luyện mới có thể lớn lên, cũng là lúc để cho nhi tử một mình đi ra ngoài xông xáo một chút.

Nghĩ đến chỗ này, nàng lại thêm một câu: ” Nói với Độc Cô mưu, để cho hắn ở trong bóng tối bảo vệ là được, nếu không phải nguy hiểm đến tánh mạng, hắn không cần xuất thủ tương trợ. Tiểu Thiếu chủ tự mình gây họa, cứ để cho chính hắn giải quyết.”

Đệ tử rất là kinh ngạc, nhìn hai bên một chút tôn chủ cùng phu nhân,

thấy tôn chủ không có dị nghị, liền lên tiếng lĩnh mệnh, trong lòng nghĩ tới, phu nhân không khỏi quá mức quyết liệt rồi, chẳng lẽ nàng không sợ Tiểu Thiếu chủ bên ngoài chịu khổ vất vả sao? Dù sao cũng chỉ là hài tử.

Long Thiên Tuyệt trong lòng tuy có sầu lo, nhưng không có phản đối, có lẽ hài tử của hắn hẳn là nên học hỏi nhiều kinh nghiệm, hơn nữa Độc Cô Mưu là sát thủ, đồng thời cũng là cao thủ theo dõi, để hắn bảo vệ Tiểu Mặc, nhất định sẽ không xảy ra vấn đề không may nào.

Nhi tử đi tìm Đông Phương Vân Tường, trong lòng hắn ẩn ẩn không vui, nhưng không phải không thừa nhận, Đông Phương Vân Tường đối với Tiểu Mặc dốc hết tình cảm là rất nồng rất đậm, đến hắn cũng không nhẫn tâm ngăn cản. Đi thì đi thôi, không có Tiểu Mặc ở bên người, bọn họ làm việc, cũng có thể càng thêm buông tay buông chân, ít băn khoăn hơn.

Vân Tiểu Mặc từ khi rời đi Lăng Thiên Cung xong, liền mang theo Tiểu Bạch vui vui vẻ vẻ hướng trong trấn nhỏ đi tới, ở phía sau hắn, có mấy cái đuôi lặng lẽ đuổi theo.

“Đứa nhỏ này là từ Lăng Thiên Cung ra tới, không biết cùng Long Thiên Tuyệt có quan hệ gì hay không?”

“Nhìn mặt mày, tựa hồ rất tương tự Long Thiên Tuyệt, có phải là con hắn hay không?”

“Không thể nào! Nghe nói Long Thiên Tuyệt mấy ngày trước đây mới ở Lăng Thiên Cung cử hành hôn lễ long trọng, lúc này mới vừa thành thân, sao mà có hài tử lớn như vậy chứ?”

“Chưa kết hôn mà có con cũng nói không chừng.....”

“Các ngươi đi theo hắn trước, dò xét một chút lai lịch của hắn rồi hãy nói. Chúng ta tiếp tục ở đây coi chừng dùm, quan sát động tĩnh của Lăng Thiên Cung.”

Bốn gã Hắc y nhân sau khi thương lượng, quyết định do hai người âm thầm theo dõi, hai người khác tiếp tục canh giữ ở ngoài Lăng Thiên cung.

“Tiểu Bạch, ta cuối cùng cũng cảm thấy phía sau chúng ta thật giống như có người đi theo, ngươi quay đầu lại xem một chút, có hay không?” Vân Tiểu Mặc làm bộ cái gì cũng không có phát hiện, tiếp tục đi về phía trước, nhưng giảm thấp thanh âm xuống, nhắc nhở Tiểu Bạch.

Thính lực của hắn từ trước đến giờ không tệ, phía sau hình như là có nhiều tiếng bước chân một đường sột soẹt, nhưng bóng dáng lại không thấy, nên hắn không xác định, bởi vì thực lực của đối phương không kém, nếu không phải bởi vì thấy hắn là một hài tử, cho nên không có nhiều đề phòng, thì hắn trăm triệu sẽ nghe không ra tiếng bước chân đối phương.

Tiểu Bạch lĩnh mệnh xong, liền gục ở đầu vai hắn, tiểu tâm dực dực nhìn quanh phía sau, hai con ngươi lóe sáng chuyển động khắp mọi nơi.

“Tiểu Mặc Mặc, hỏng bét! Chúng ta thật bị theo dõi.”

Vân Tiểu Mặc mi tâm nhướng lên, vẫn nện bước như cũ không thay đổi, hắn trấn định nhỏ giọng nói: “Ngươi nhìn lại cẩn thận, bọn họ rốt cuộc là người nào, tổng cộng có mấy người?”

Tiểu Bạch lắc đầu: “Tổng cộng có hai người, Tiểu Bạch không nhận ra bọn họ!”

Nó dĩ nhiên không nhận ra, cái rắm hơi lớn Tiểu Bạch, tổng cộng mới biết có bao nhiêu người a?

Vân Tiểu Mặc bĩu môi, ánh mắt tự do, bắt đầu suy tư kế thoát thân.

Phía trước hơn trăm bước phía xa, một chiếc xe ngựa xa hoa từ từ lái tới, Vân Tiểu Mặc linh cơ vừa động, mở ra bắp chân, hướng xe ngựa phương hướng chạy nhanh đi qua.

“Phụ thân, chờ ta một chút, không nên bỏ lại ta!”

Hai người theo đuôi phía sau hắn sửng sờ, làm sao bỗng dưng chạy ra một phụ thân thế? Chẳng lẽ hắn thật không phải là nhi tử Long Thiên Tuyệt sao?

Rèm xe ngựa nhấc lên, lộ ra một khuôn mặt phụ nhân trung niên, nàng lập tức hô ngừng xe, tò mò nhìn một tiểu oa nhi phấn điêu ngọc mài ngài nhanh chân hướng nàng chạy tới, đồng thời kinh ngạc, cũng không khỏi sinh ra mấy phần yêu thích. Trong nhà nàng cũng có một hài tử, nhưng lại không linh động khả ái kịp hắn, hắn thật giống như tiên đồng hạ lạc phàm trần, làm cho người ta sợ hãi tán thưởng.

Vân Tiểu Mặc chạy tới gần, cước bộ thắng gấp, nguyên lai là vị đại thẩm! Hắn khẽ nhếch miệng, đầu lưỡi vừa chuyển, sửa lời nói: “Mẫu thân, ngươi không nên bỏ lại Tiểu Mặc, Tiểu Mặc sợ!”

Phụ nhân cẩm y hoa phục, đầu đầy trâm cài châu sai, rất có khí chất Phú Quý. Nàng tỉ mĩ quan sát Vân Tiểu Mặc, nhẹ hỏi: “Hài tử, làm sao ngươi một mình thế, phụ mẫu ngươi đâu?”

“Phụ mẫu không quan tâm ta rồi, bọn họ đem ta ném ở nơi này, Tiểu

Mặc thật sợ hãi. Đại thẩm có thể mang ta rời đi lúc này hay không? Phía sau có người xấu muốn bắt ta!" Vân Tiểu Mặc không có lương tâm đem cha của mình cùng mẫu thân đắp nặn thành cha mẹ vô lương vứt bỏ con, rồi miễn cưỡng nặn ra vài giọt nước mắt, hít lấy lỗ mũi, chọc người khác thương tâm.

Phụ nhân vừa thấy nước mắt hài tử, thì hóa mềm lòng, quay đầu hướng phía sau hắn liếc nhìn, cũng không nhìn thấy cái gì là người muốn bắt hắn, bất quá nhìn nơi này rất hoang dã, không có tung tích con người, đem một hài tử để ở đây, tựa hồ là rất nguy hiểm.

Tinh tế đánh giá hài tử lần nữa, nàng càng xem càng thích, mặt mày này, dung mạo này, khí chất này, ngàn dặm mới tìm được một, người gặp người thích. Bỗng nhiên nghĩ tới mấy ngày trước đây trượng phu nói với nàng hoàng thượng muốn từ trong nhà đại thần chọn lựa mấy hài tử ưu tú đi trước Đông Lăng quốc tham gia Thánh Đồng tranh cử, nói là vì Thánh cung bổ sung huyết khí mới mẻ, bồi dưỡng thêm nhân tài. Nhưng nếu nhà ai có hài tử được chọn, thì hoàng thượng liền thăng quan tiến tước, ban thưởng hậu phong.

Nàng biết rõ hài tử nhà mình không phải là đứa trẻ có tài, có lẽ có thể dựa đứa bé này để cho trượng phu nhà mình một bước lên mây, hưởng vô tận vinh hoa phú quý.

Dù sao cha mẹ đứa nhỏ này cũng không muốn hắn, nàng thi ân huệ nhỏ, hảo hảo mà đối đãi, có lẽ hắn sẽ ngoan ngoãn để nàng định đoạt an bài. Hơn nữa, tương lai hắn thành thánh Đồng của Thánh cung, đó chính là tiền đồ vô lượng, thân phận được tôn sùng, đối với hắn mà nói cũng không có cái gì chỗ xấu.

Nghĩ thông suốt xong, phụ nhân liền mặt mày hớn hở, hướng Vân Tiểu Mặc vẫy vẫy tay, ôn hòa nói: "Đừng sợ, cha mẹ ngươi không cần ngươi nữa, ngươi hãy cùng đại thẩm đi, đại thẩm sẽ chiếu cố tốt

ngươi.”

“Cám ơn đại thẩm!” giờ phút này Vân Tiểu Mặc chỉ nghĩ mau sớm thoát khỏi tầm mắt đám người phía sau, nên không có suy nghĩ nhiều, cùng Tiểu Bạch nhất tề nhảy lên xe ngựa của phụ nhân kia.

Quyển 3 - Chương 29: Tiểu Mặc Mặc là Vua hài tử

Nhìn xe ngựa càng đi càng xa, hai gã Hắc y nhân có chút do dự.

“Nếu không đuổi theo nó sẽ bỏ chạy xa!”

“Bất quá chỉ là đứa bé thôi, chúng ta đường đường là Thượng Quan gia tộc, danh môn chính phái, chẳng lẻ muốn học cái đám tà phái kia bắt cóc một hài tử sao?”

“Nhưng hắn là từ Lăng Thiên Cung mà đi ra, có lẽ cùng Long Thiên Tuyệt có quan hệ đặc thù, chúng ta muốn đem Đại tiểu thư từ Lăng Thiên Cung cứu ra, thì bắt hắn đem đổi, có lẽ là biện pháp hữu hiệu mau lẹ nhất.”

“Vậy ta tiếp tục đi theo, ngươi trở về bẩm báo với các trưởng lão, nghe một chút ý kiến của bọn họ.”

“Tốt, ngươi theo dõi cẩn thận, ngàn vạn lần đừng để cho hắn chạy đã mất.”

Hai người giao kết xong, thì mỗi người đi một ngả.

Vân Tiểu Mặc ngồi ở bên trong xe ngựa, cái đỉnh đầu nho nhỏ không kìm được mà ló ra bên ngoài nhìn quanh, tạm thời không có nhìn thấy phía sau có người đuổi theo, hắn nhất thời thở phào nhẹ nhỏm. Đem tay nhỏ bé lau mồ hôi đi, rồi đưa mắt nhìn về phía phụ nhân ngồi đối diện, hắn lễ phép nói tạ ơn: “Đại thẩm, cám ơn người! Như vầy, đến phía trước có trấn nhỏ, ta sẽ xuống xe, ta sẽ không quấy rầy

đại thẩm nữa.”

“Không quấy rầy! Tại sao lại muốn xuống xe chứ? Cùng đại thẩm về nhà không tốt sao?” Phụ nhân vừa nghe nói hắn muốn đi, thì vội vàng giữ lại.

Vân Tiểu Mặc kiên trì lắc đầu nói: “Ta còn phải đi tìm người, không dám quấy rầy đại thẩm nữa.”

Chân mày của Phụ nhân kia khẽ cau lai: “Ngươi còn có những thân nhân khác sao?”

Vân Tiểu Mặc suy nghĩ một chút, nói: “Ừ..... Ta có một thúc thúc ở Đông Lăng quốc, ta muốn đi tìm hắn.” Tường thúc thúc có thân phận đặc biệt, hắn cảm thấy không tiện tiết lộ cùng người xa lạ, nghĩ đến đại thẩm có lòng tốt cứu hắn, nhưng hắn lại giấu diếm nàng, thì đáy lòng mơ hồ có chút đau.

“Đông Lăng quốc?” Phụ nhân nghe vậy, thì mừng rỡ trong lòng, nhưng trên mặt cũng không có biểu lộ ra, vẫn một bộ dạng từ mi thiện mục ôn hòa vẻ, “Thật là thật trùng hợp! Tướng công ta ít ngày nữa cũng sắp chạy tới Đông Lăng quốc, tham gia thịnh hội của hoàng cung Đông Lăng quốc cử hành. Ngươi còn nhỏ như vậy, một người lên đường không an toàn, không bằng về chỗ ta rồi cùng chúng ta đi Đông Lăng quốc, thế thì có thể chiếu ứng lẫn nhau. Đến đó rồi, chúng ta cũng có thể giúp đở ngươi tìm kiếm thúc thúc của mình.”

“Có thật không?” Vân Tiểu Mặc nghe được năm chữ ” hoàng cung Đông Lăng quốc “, ánh mắt nhất thời tỏa sáng, “Vậy cũng tốt! Ta sẽ cùng các ngươi đi chung.”

Phụ nhân khẽ cười gật đầu, trong lòng lần nữa hiện lên tính toán nhỏ

nhặt.

Thì ra phụ nhân này chính là phu nhân của một gã quan lại Ngạo Thiên quốc, vị quan lại này họ Chu, người ta gọi là Chu Thị Lang, ở trong triều có địa vị không trên không dưới. Mà kỳ nhân dã tâm khá lớn, cứ ngó chừng ngôi vị hữu tướng, nên thường xuyên tính toán tìm cách mà thượng vị. Lần này đã chiếm được hoàng đế nhận lời, con cái nhà ai có thể được Thánh cung chọn trúng trở thành thánh Đồng, thì quan lại này sẽ được thăng chức.

Cơ hội hiếm thấy như thế, Chu Thị Lang tất nhiên sẽ không muốn bỏ qua, nên đã mời đông đảo sư phó có tài đến đây dạy con của mình, đáng tiếc con hắn chính là một kẻ ngốc nghếch, dạy cách nào cũng đều học không được.

Chẳng lẽ thật sự muốn phải đem cơ hội khó được như thế mà không công bỏ qua sao?

Chu Thị Lang chưa kịp vì chuyện này rầu rỉ, thì lúc này Chu phu nhân bỗng nhiên nửa đường lượm về một nam hài linh động khả ái như tiên đồng, đã giúp Chu Thị Lang lúc khẩn cấp, khiến hắn mừng rỡ như điên.

Vân Tiểu Mặc chính là vì vậy, mà nhận lấy nhiệt tình khoản nên tạm thời ở Chu phủ.

Trong lúc rãnh rỗi, Vân Tiểu Mặc mang theo Tiểu Bạch ở trong Chu phủ du ngoạn khắp nơi, để quen thuộc hoàn cảnh.

Đi đi lại lại một lúc, liền tới một hồ nước, nhất thời cao hứng, Vân Tiểu Mặc liền cởi vớ, tháo giày, đưa đôi chân ngồi ở bên hồ nước, nghịch nước chơi đùa. Tiểu Bạch vây quanh thân thể của hắn, chơi vui vẻ theo.

Tiếng cười trong sáng của một người một thú sủng, xa xa truyền lại, để cho cả tòa hồ nước càng tăng thêm gợn sóng.

Cách hồ nước đó không xa, Tiểu công tử Chu Ngư của Chu phủ đang cùng mấy đứa bạn nhỏ ở bên cạnh núi giả chơi đùa, nghe được thanh âm cười đùa, một đám tiểu hài tử liền đi tới bên hồ nước rồi vây quanh.

“Chu Ngư, tiểu tử kia là ai? Tại sao hắn lại ở trong nhà của ngươi?” Một đứa bạn cao gầy hỏi.

Chu Ngư từ nhỏ sống an nhàn sung sướng đã quen, lại được di truyền sự mập mạp của phụ thân hắn, nên một thân thịt núc ních, lúc nói chuyện, thịt trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng run run lên: “Đừng để ý đến hắn! Hắn bất quá là Dã hài tử nương ta từ trên đường nhặt về!”

Chu Ngư ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng đáy mắt rõ ràng xẹt qua vẻ ghen tỵ, lúc trước hắn ở ngoài cửa phòng phụ mẫu nghe lén, vừa vặn nghe được bọn họ khen ngợi tiểu tử mới tới thông minh như thế nào, làm cho người ta thích như thế nào, nếu để hắn đi Đông Lăng quốc tham gia tổng tuyển cử thánh Đồng, nhất định có thể nhất cử đoạt giải nhất.

Trong lòng hắn rất không thoải mái, tại sao phụ mẫu lại tán dương tiểu tử mới tới như vậy, nhưng với hắn thì lại thỉnh thoảng mắng chửi và trách cứ chứ?

Một ý niệm tà ác hiện lên trong đầu, đột nhiên hắn khom đầu, hắn hướng mấy đứa bạn nhỏ vẫy vẫy tay, hạ giọng nói thầm.

Vân Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch đang chơi đến quên trời quên đất,

trong lúc bất chợt nghe được mấy người nói chuyện với nhau, nhất là nghe được ba chữ “Dã hài tử” kia, con ngươi ngăm đen lóe sáng của hắn khẽ trầm xuống. Hắn làm ra vẻ không có phát hiện, tiếp tục cùng Tiểu Bạch chơi đùa, khóe môi khẽ nhếch, hiện lên nụ cười tà ác.

Nhiều lần, ở phía sau hắn, có tiếng bước chân nhỏ vụn lặng lẽ tiến tới gần, quỷ quỷ quái quái, hắn không cần quay đầu lại, cũng biết bọn họ không có ý tốt.

Hai gã hài tử bảy tám tuổi, bị Chu Ngư xui khiến, lặng lẽ đi gần tới phía sau Vân Tiểu Mặc, bốn cái tay nhỏ bé từ từ lộ ra, tính toán thừa dịp Vân Tiểu Mặc không chú ý, từ phía sau lưng đưa đẩy xuống hắn xuống nước, sau đó nhanh chóng thoát đi, vậy là thần không biết quỷ không hay, để dạy dỗ hắn một chút.

Hai người liếc nhau một cái, trong lòng cười lạnh, đồng thời ăn ý xuất thủ đẩy về phía sau lưng của Vân Tiểu Mặc.

Cái này mà đẩy xuống, tiểu tử mới tới này nhất định sẽ té vào trong nước, hai người nghĩ như thế, mà Chu Ngư cùng hai đứa bạn khác núp ở núi giả sau xem cuộc vui cũng nghĩ như thế.

Nhưng mà chỉ trong khoảnh khắc, bốn cái tay nhỏ bé xô tới, thì thân ảnh màu đen nho nhỏ bỗng dưng biến mất không thấy. Chịu lấy tác dụng của quán tính, thân thể hai đứa hài tử có chút chịu không khống chế được hướng phía trước ngã xuống,. Mà lúc này, dưới chân không biết là bị thứ gì đẩy, hai người liền thực thực tại tại mà chìm vào trong hồ nước.

“A ——”

“Cứu mạng a ——”

Sau khi rơi xuống nước, tiếng kêu sợ hãi mạnh mẽ vang lên.

Một đoàn bóng trắng cũng từ bên bờ nhảy xuống, giẫm lên hai cái đầu nhỏ sắp ngoi lên, không ngừng ấn xuống. Cái bóng trắng kia không phải là ai khác, chính là kẻ mới vừa đẩy bọn họ một cái Tiểu Bạch! Tiểu Bạch dậm đỉnh đầu trên hai người, khiến cho bọn họ không cách nào ngoi ra khỏi mặt nước, ngay cả tiếng kêu cứu cũng đứt quãng, xen lẫn thanh âm ọc cọ.

Tiểu Bạch chơi hết sức hoan khoái!

Đám người Chu Ngư thì đến nhìn sửng sờ ở tại chỗ, ngây người như phỗng.

Bọn họ rõ ràng thấy tên tiểu tử mới đến ngồi ở bên hồ nước mà, làm sao chỉ một cái nháy mắt đã không thấy tăm hơi? Hắn rốt cuộc đi nơi nào?

Chu Ngư chỉ cảm thấy phần gáy lạnh lẽo, có loại dự cảm không tốt.

“Hắn, hắn rốt cuộc đi nơi nào? Hắn rốt cuộc là người hay quỷ?” Hắn bị một màn trước mắt làm cho kinh hoảng, quên mất hắn cả hai đứa bạn nhỏ lúc này đang ở trong nước giãy dụa, tánh mạng bị đe dọa.

Lúc này, một giọng nói sâu kín từ phía sau hắn truyền tới: “Ngươi đang ở đây tìm ta sao? Ta ở phía sau của ngươi, ngươi nhìn không thấy sao?”

Thân thể của Chu Ngư đột nhiên cứng đờ, đỉnh đầu nho nhỏ bỗng cứng ngắc quay lại, một khuôn mặt bỗng dưng xuất hiện ở trước mặt của hắn, hắn bị làm cho sợ đến la hoảng lên: “A, có quỷ a ——”

Không chỉ hắn bị sợ đến, hai đứa bạn khác cũng bị Vân Tiểu Mặc đột nhiên xuất hiện mà cho hù sợ. Mới vừa rồi rõ ràng hắn đang ở bên hồ nước, làm sao mà đột nhiên lại xuất hiện ở phía sau bọn họ chứ? Bọn họ thật không thể tưởng tượng nổi, chỉ có thể đem những thứ không cách nào giải thích nay quy kết là gặp quỷ.

Vân Tiểu Mặc thu hồi mặt quỷ cố ý giả trang lại, cười hắc hắc, cái tay nhỏ bé níu lấy cổ áo của Chu Ngư, nói: “Bằng hữu của ngươi thật giống như rất thích nước, không bằng ngươi cũng đi theo bọn họ đi!”

Trên tay hắn dùng lực một cái, liền đem Chu Ngư giống như cái phao mà ném vào hồ nước.

“Bùm” một tiếng vang thật lớn, bọt song bắn tung tóe.

Hai người khác thấy vậy, vội vàng chạy đi trốn, Vân Tiểu Mặc khóe môi nhất câu, tay mắt lanh lẹ, một tay một tên, đem hai người quăng vào hồ cá luôn.

“Các ngươi đi cùng đi!” Hai tay hắn vung lên, chỉ nghe “Bùm, bùm” hai tiếng, năm hài tử hết thảy đều rơi xuống nước, không có cá nào lọt lưới.

Tiểu Bạch hiện tại đã tăng thêm ba điểm dừng chân, trên dưới nhảy cà tưng, giống như chơi nhảy dây vậy, khiến cho càng thêm sung sướng.

“Cứu mạng a ——”

“Cha mẹ, cứu mạng ——”

“.....”

Vân Tiểu Mặc chắp tay đứng ở bên hồ nước, con ngươi ngăm đen lóe sáng ngó chừng năm người đang ở trong nước giãy dụa, môi của hắn bất giác nổi lên nụ cười cao ngạo mười phần: “Ta tên là Vân Tiểu Mặc, sau này ta chính là lão đại của các ngươi, các ngươi đều phải nghe lời của ta! Hiện tại, ai kêu ta một tiếng lão Đại, ta liền cứu người đó!”

Đám người Chung Ngư vừa lặng ngụp trong nước, vừa đưa mắt nhìn về hắn, thân ảnh hắn nhỏ gầy ở bên hồ nước đứng chắp tay, nhưng lại có loại khí chất cao quý ưu nhã không diễn tả được, thật giống như từ nhỏ đã cao cao tại thượng, mắt nhìn xuống chúng sanh, không thể bất kính. Nhìn gương mặt xinh đẹp anh khí bức người của hắn, bỗng nhiên bắn tán loạn ra mị lực kỳ dị, thân ảnh của hắn cũng từ từ lớn hơn, đủ để khiến bọn họ phải nhìn lên.

Tâm linh nho nhỏ như bị thứ gì đột nhiên va chạm, lúc trước còn không tòng phục, thậm chí ghen tỵ với hắn, mà bây giờ, cái loại không phục cùng ghen tỵ trong lúc bất chợt liền biến mất không thấy.

Ma xui quỷ khiến, làm hắn là người đầu tiên hô lớn lên tiếng: “Lão Đại, sau này..... Ta nghe theo ngươi..... Ngươi mau..... Cứu ta!”

Chu Ngư dẫn đầu, nên bốn người còn lại cũng gọi “Lão Đại” theo, không chỉ vì cầu sinh, mà bởi vì bị khí chất phi phàm của thằng bé trai trước mắt này làm cho kinh sợ.

Vân Tiểu Mặc khẽ nhếch môi, trong nháy mắt thần thái tự tin kia, cùng phụ thân của hắn giống nhau như đúc. Mủi chân hắn điểm nhẹ, thân thể đạp nước mà đi, hai cái tay nhỏ bé linh xảo đem năm người một tên tiếp theo một tên xách lên trên bờ, mà bản thân hắn thì một chút nước cũng không dính.

“Lão Đại, ngươi thật lợi hại!”

Năm hài tử thấy vậy ngạc nhiên vô cùng, cũng quên mất việc kinh hồn cùng khó chịu mới vừa rơi xuống nước, hiện tại mọi người đều sùng bái nhìn lên Vân Tiểu Mặc, chỉ cảm thấy thân ảnh hắn lúc này trở nên cao lớn vô cùng.

Vân Tiểu Mặc hé miệng nhợt nhạt cười một tiếng, cũng không cảm thấy có gì đặc biệt hơn người, hắn chỉ cảm thấy mừng rỡ nhất là bỗng nhiên có thêm năm tiểu đệ đệ.

Tiểu Bạch nhảy nhảy tới đầu vai của hắn, rung đùi đắc ý khoe khoang.

Xem đi, Tiểu Mặc Mặc nhà ta rộng lượng đúng không! Coi như các ngươi may mắn, các ngươi muốn hại Tiểu Mặc Mặc, nhưng Tiểu Mặc Mặc tâm địa thiện lương, không muốn so đo với các ngươi. Các ngươi nhận Tiểu Mặc Mặc làm lão Đại, là phúc khí của các ngươi!

“Di, lão Đại, đây là thú sủng của ngươi sao? Nó thật đáng yêu, nó tên gọi là gì, có thể để cho chúng ta vui đùa một chút không?”

Dù sao cũng là hài tử còn nhỏ tuổi, nên tính trẻ con vẫn không mất, bởi vì có cái gọi là không đánh nhau thì không quen biết, rất nhanh bọn họ đã trở thành một nhóm. Mấy người hắn tò mò vây quanh Tiểu Bạch, cũng không quản trên người còn ướt nhẹp, đưa tay ra muốn sờ Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch từ trước đến giờ rất là thích sạch sẽ, trừ Tiểu Mặc Mặc ra, những người khác muốn sờ nó, mơ tưởng!

Nó là Long Tộc cao ngạo nha, sao lại để tùy tiện người nào cũng có thể động vào? Trừ phi là Tiểu Mặc Mặc cho phép, nó mới nguyện ý bỏ xuống vẻ kiêu căng của Long Tộc cao quý, miễn cưỡng cho

người ta sờ.

Nhưng những người này sao? Mới vừa rồi Bọn họ còn muốn ám toán Tiểu Mặc Mặc, muốn hại Tiểu Mặc Mặc thì đều là người xấu! Nó làm sao có thể cho phép bọn họ sờ nó?

Cổ nó hướng lên, từ miệng trung phun ra một ngọn lửa dài lớn, nhất thời đem bọn nhỏ làm cho sợ đến chạy tứ tán chung quanh.

“Cứu mạng a, yêu quái a ——”

Tiểu Bạch ngước cổ, lỗ mũi hừ hừ, cực kỳ đắc ý.

Cho các ngươi sờ ta nữa đi? Người nào còn dám sờ ta, sẽ để hắn nếm thử lợi hại của Tiểu Bạch!

Vân Tiểu Mặc bất đắc dĩ bĩu môi, đưa tay sờ đầu nhỏ của nó, hướng các bạn đang chạy tứ tán chung quanh hô: “Các ngươi đừng sợ! Tiểu Bạch sẽ không đả thương người! Nó chẳng qua là không thích người khác tùy tiện nhích tới gần nó mà thôi.”

Năm người nghe giải thích của hắn xong, lúc này mới đánh bạo, một lần nữa hướng hắn nhích tới gần, lần này cũng không dám đụng Tiểu Bạch chút nào nữa.

“Lão Đại, ngươi thật lợi hại! Không chỉ có võ công cao cường, hơn nữa còn có một con thú sủng lợi hại như thế! Nếu như ngươi đi tham gia tổng tuyển cử thánh Đồng, nhất định có thể đoạt được đệ nhất danh!” Chu Ngư ha hả cười một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp cũng đi theo vo thành một nắm thịt.

“Cái gì tổng tuyển cử Thánh Đồng?” Vân Tiểu Mặc hỏi.

“Chính là ở Đông Lăng quốc hoàng cung sắp cử hành tổng tuyển cử Thánh Đồng a! Người tham gia tổng tuyển cử lần này đều phải có số tuổi từ năm tuổi đến mười tuổi, trong cuộc tổng tuyển cử phải tiến hành rất nhiều hạng tranh tài, giống như là võ công a, tài nghệ a..... Dù sao cũng phải trải qua nhiều lần sàn chọn, mới có thể bị chọn trúng, trở thành thánh Đồng của Thánh cung.” Chu Ngư hai mắt phát sáng, thật giống như đối với tổng tuyển cử lần này, hắn nắm giữ rất nhiều tin tức, rõ như lòng bàn tay.

“Vậy trở thành thánh Đồng có ích lợi gì?” Vân Tiểu Mặc đối với cái gì mà tổng tuyển cử Thánh Đồng không có hứng thú bao nhiêu, hắn chỉ đối với hoàng cung Đông Lăng quốc cảm thấy hứng thú thôi.

“Nghe nói người bị chọn làm Thánh Đồng, có thể nhận được một con rắn của Thánh cung làm thú sủng, ngoài ra còn vô số các loại bảo vật khác. Chờ hắn lớn lên chút nữa, thì có thể trở thành Thiên Long tôn giả của Thánh cung, là người thân phận cao nhất đấy.” Chu Ngư hai mắt phát ra kim quang, đối với tổng tuyển cử lần này rất là mơ ước, hắn nằm mộng cũng muốn mình có thể có một con rắn làm thú sủng.

Tiểu Bạch lỗ mũi hừ hừ ra tiếng, rất là khinh thường!

Chỉ là một con rắn thôi, làm sao mà so sánh được với nó là Vua tương lai của Long Tộc vua chứ?

Tiểu Mặc Mặc, cái tổng tuyển cử quỷ này, không có gì hay mà tham gia! Do Tiểu Bạch phụng bồi ngươi, như vậy đủ rồi!

Vân Tiểu Mặc nghe được Tiểu Bạch hừ hừ, thì hé môi cười một tiếng, vuốt đầu của nó, trấn an nói: “Tiểu Bạch, ngươi yên tâm, ta sẽ không đi tham gia! Ngươi là bạn tốt của ta, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở chung một chỗ!”

Tiểu Bạch ở trong miệng ô ô ra tiếng, thân thể lông xù dùng sức cọ cọ cái cổ non mịn của Vân Tiểu Mặc, biểu hiện cảm động không dứt.

Tiểu Mặc Mặc đối với Tiểu Bạch là tốt nhất! Tiểu Bạch vĩnh viễn cũng sẽ không rời đi Tiểu Mặc Mặc!

Nói về phía bên kia, thám tử của Thượng Quan gia trở lại biệt viện của các trưởng lão Thượng Quan gia tộc tạm ở xong, liền đem toàn bộ chuyện hắn ở bên ngoài Lăng Thiên cung gặp một nam hài rất giống Long Thiên Tuyệt thông báo cho các trưởng lão biết, các trưởng lão lúc này nhất trí, nhận định đứa bé kia chính là nhi tử Long Thiên Tuyệt!

Nếu bọn họ không cách nào đối phó Lão Tử của hắn, thì cũng chỉ đánh từ trên người con của hắn mà hạ thủ, sau khi thương nghị xong, bọn họ quyết định phái ra một gã đệ tử Tử Huyền chi cảnh đi đuổi bắt Vân Tiểu Mặc trước. Đối phó với một tiểu oa nhi năm sáu tuổi, phái ra một gã Tử Huyền cao thủ, bọn họ đều cảm thấy là đại tài tiểu dụng *(tương tự câu giết gà phải dùng dao mổ trâu)*. Bất quá vì cẩn thận sinh biến, nên bọn họ vẫn quyết định giữ nguyên ý kiến này.

Thượng quan gia tộc sau khi trải qua chuyện diệt tộc năm đó, hiện nay chỉ còn lại không tới hai mươi người, trong đó có ba vị thái thượng trưởng lão, năm vị trưởng lão, còn lại đều là đệ tử do năm đó may mắn mà chạy trốn được từ trong thảm án diệt tộc. Vốn họ còn có một vị Thái thượng trường lão cùng hai vị trưởng lão, đáng tiếc lần trước khi bọn hắn mạnh mẽ bắt đi Thượng Quan Như nhi, gặp phải Long Thiên Tuyệt đuổi đến, bất hạnh bị Long Thiên Tuyệt đánh cho trọng thương, không trị mà chết.

Đến đây mới nói, Thượng Quan gia tộc dòng chính phái chỉ còn lại có Lỗ trưởng lão cùng Thượng Quan Như nhi là có bối phận cao nhất, ba vị thái thượng trưởng lão liên hiệp nhau thần giữ thần khí,

một tấc cũng không rời, Thượng Quan gia tộc quả thật sẽ chịu đựng không nổi đả kích lớn nữa.

Sauk hi phân phó để tử xong, Lỗ trưởng lão cùng hai vị thái thượng trưởng lão khác lưu lại phòng khách, trên mặt của mỗi người đều có chút ít vẻ mỏi mệt.

“Nhị vị, hiện tại Như nhi lại bị Long Thiên Tuyệt mang về Lăng Thiên Cung, chúng ta cực khổ đào móc địa đạo cũng bị bịt kín, kế tiếp nên làm thế nào cho phải đây?” Lỗ trưởng lão thở dài nói.

“Lỗ trưởng lão chớ vội! Ngày đó ở Phương Viên vài dặm ngoài Lăng Thiên Cung, mọi người đều thấy được từ Lăng Thiên Cung đã phóng đi ra một cột sáng khổng lồ, thì phàm là có người kiến thức, đều biết đó là uy lực của thần khí. Long Thiên Tuyệt tự tiện sử dụng lực lượng của thần khí, đã chạm đến quy tắc của Ngạo Thiên đại lục, tin tưởng người của tam đại Thánh Địa là tuyệt đối sẽ không bỏ qua.”

Một vị kỳ trưởng lão hạ giọng nói: “Lão phu đã âm thầm phái người dùng bồ câu đưa tin cho Dạ sứ giả Huyễn Dạ Tinh Hải, báo cáo có người tự tiện sử dụng thần khí. Huyễn Dạ Tinh Hải là một phần của tam đại Thánh Địa, là trọng tài trông coi hết thảy quy tắc của Ngạo Thiên đại lục, một khi bọn họ chiếm được tin tức, nhất định sẽ phái Hắc phạt sứ giả đến đây đuổi bắt người đầu sỏ. Đến lúc đó, Long Thiên Tuyệt chỉ nóng lòng ứng phó người của tam đại Thánh Địa tới, thì chúng ta có thể nhân cơ hội mà đánh vào Lăng Thiên Cung, đem Như nhi đoạt lại!”

Hắn hắc hắc cười âm hiểm mấy tiếng, rất là đắc ý.

Lỗ trưởng lão nheo lại ánh mắt, trầm giọng nói: ” Người của Huyễn Dạ Tinh Hải làm việc từ trước đến giờ cẩn thận, sợ rằng bọn họ sẽ phái người đến đây điều tra một phen, chờ xác nhận chuyện kia là

thật, mới phái ra Hắc phạt sứ giả trừng phạt người không tuân theo quy định. Hiện tại, cũng không biết phải chờ tới lúc nào?”

“Vậy cũng được! người nắm quyền cao nhất của Huyễn Dạ Tinh Hải là Dạ Cao Phong, chính là cao thủ đệ nhất của Ngạo Thiên đại lục, võ công xuất quỷ nhập thần sâu không lường được, nghe nói hắn đã rời đi Huyễn Dạ Tinh Hải nhiều năm, ngao du ở bên ngoài. Nhưng dù vậy, nhưng phàm là Huyễn Dạ Tinh Hải có bất kỳ quyết sách trọng đại nào, đều phải trải qua lão nhân gia ông ta đồng ý, nếu không, nhất luật đều không có hiệu quả.”

“Những năm này, các đại thế lực ở Ngạo Thiên đại lục, tuy có nhiều lần va chạm nhau, nhưng cũng không có người chạm đến điểm mấu chốt mà tam đại Thánh Địa đã đặt ra ở Ngạo Thiên Đại Lục, cho nên những năm gần đây Tam Đại Thánh Địa cơ hồ không có phát ra bất kỳ lệnh thưởng phạt nào, mà người của tam đại Thánh Địa cũng rất ít ở Ngạo Thiên đại lục đi lại, càng đừng nói là bản thân Dạ Cao Phong.”

“Bất quá lão phu tin tưởng, lần này có người tự tiện vận dụng thần khí, tất sẽ khiến tam đại Thánh Địa coi trọng và chú ý, cho dù là bản thân Dạ Cao Phong chậm chạp không có xuất hiện, thì tam đại Thánh Địa cũng sẽ không ngồi yên bỏ mặc.”

Kỳ trưởng lão tinh tế phân tích, đối với tam đại Thánh Địa đều rất hiểu rõ, trong lời nói, còn mang theo sự sùng bái.

Lỗ trưởng lão cùng một gã khác vẫn yên lặng không nói, nhưng cũng gật đầu theo thái thượng trưởng lão, đều cho là hắn nói rất có đạo lý.

“Trước đó, chúng ta cứ theo dõi nhi tử của Long Thiên Tuyệt đã, từ trên đứa con của hắn hạ thủ, có lẽ sẽ có thu hoạch lớn hơn nữa.” Lỗ trưởng lão híp mắt, vẻ mặt đăm chiêu khó hiểu.

Hai người còn lại cũng nhất tề gật đầu theo, thưa dạ xưng vâng.

Rồi hãy nói sau khi Vân Tiểu Mặc trở thành vua của đám hài t, Chu Ngư cùng một đám tiểu bằng hữu thân mến liền nhiệt tình lôi kéo hắn ra bên ngoài phủ du lịch chung quanh, đêm đó Chu Thị Lang được mời tham gia Cung yến, cũng cho phép mang người nhà theo, dưới sự kiên trì của Chu Ngư, Vân Tiểu Mặc cũng đi theo cả nhà bọn hắn cùng nhau vào hoàng cung Ngạo Thiên quốc dự tiệc.

Thám tử Thượng Quan gia ngồi chổm hổm chờ ở ngoài cửa Chu phủ, tận mắt nhìn thấy Vân Tiểu Mặc đi theo một nhà Chu phủ vào hoàng cung, thì vội vàng truyền tin trở về. Bên trong hoàng cung thủ vệ sâm nghiêm, cao thủ lớp lớp, bọn họ muốn ở trong cung hạ thủ, sợ rằng không dễ, nên không thể làm gì khác hơn là để lúc Cung yến giải tán, mới thực hiện ý định.

Xe ngựa từ từ dừng lại, người một nhà của Chu Thị Lang lục tục xuống xe ngựa, Vân Tiểu Mặc cũng nhảy xuống xe ngựa theo. Hắn ngẩng đầu nhìn, đây chính là cửa cung của hoàng cung Ngạo Thiên quốc, Vân Tiểu Mặc ngửa đầu nhìn tấm biển cửa cung, bỗng nhiên ở giữa lông mày bị lây nhiễm vẻ nhàn nhạt u buồn.

Thấy hoàng cung rộng rãi tráng lệ trước mắt, hắn không khỏi địa liên tưởng tới các tiểu bằng hữu ở phía xa Nam Hi quốc của mình, cũng không biết bọn họ thế nào rồi.....

Chu Ngư thấy hình dạng của hắn, cho là hắn chưa từng thấy cảnh này, nên nhìn ngây người, thì trong lòng không khỏi dâng lên một cổ tự tin, cuối cùng cũng có một việc hắn không bằng mình.

Hắn giơ tay ôm lên đầu vai Vân Tiểu Mặc, cười hắc hắc nói: “Lão Đại, nhìn thấy ngu chưa? Có phải lần đầu tiên thấy hoàng cung hay

không? Hắc hắc, thật ra thì hoàng cung không có gì đặc biệt, ta cũng không biết đã tới bao nhiêu lần rồi. Không sao, sau này ta bảo phụ thân ta mang ngươi tới vài lần, thì ngươi cũng không thấy xa lạ nữa.”

Vân Tiểu Mặc tùy ý bĩu môi, lúc hắn ở Nam Hi quốc thụ phong Tiểu vương gia, đã ra vào hoàng cung mấy lần, hơn nữa còn là dùng loan giá của hoàng đế mang đi, khí phái mười phần!

Hoàng cung của Ngạo Thiên quốc so sánh cùng Nam Hi quốc, không biết là kém đến bao nhiêu, hắn hoàn toàn không cảm thấy ly kỳ, bất quá từ trước đến giờ hắn cũng không thích khoe khoang, cho nên chẳng chỉ cười nhạt thôi, không muốn cùng hắn tranh luận nhiều.

“Lão Đại, đường trong hoàng cung, ta rành nhất. Hiện tại ngươi hãy theo ta, ta bảo đảm ngươi tuyệt đối có thể thấy phong cảnh đẹp nhất trong hoàng cung!” Chu Ngư sau khi có lòng tự tin, khí khái cũng cao hơn, bất quá đối với Vân Tiểu Mặc vẫn cực kỳ nhiệt tình, bởi vì từ trong lòng hắn rất bội phục Vân Tiểu Mặc.

Vân Tiểu Mặc vẫn nhợt nhạt cười như cũ, hai mắt thì tinh tế quan sát chung quanh. Hắn phát hiện hôm nay tới tham gia Cung yến, đa số các đại thần đều mang theo con cái của mình, trang phục của mọi người có này có kia, hết sức tinh sảo, thật giống như là mặc thứ xinh đẹp nhất của họ, nên khiến hắn và Chu Ngư ăn mặc quá mức tùy ý.

Vợ chồng Chu Thị Lang nhìn hai đứa bé chung đụng hòa hợp như thế, trên mặt đều là vẻ mừng rỡ, ban đầu họ còn lo lắng đứa nhỏ sẽ xa lạ với họ, sẽ không nguyện ý giúp bọn họ, đi tranh thủ công danh lợi lộc. Nhưng mà trước mắt, bọn họ cũng nắm chặc hơn mấy phần.

Quyển 3 - Chương 30: Tỷ Thí Tài Nghệ Ở Trong Cung (1)

” Ngư Nhi, Tiểu Mặc, đến bữa tiệc trong Cung, các ngươi từ lời nói đến việc làm phải thận trọng, không thể tùy ý va chạm các chủ tử trong Cung.

Nếu các chủ tử có lời gì muốn hỏi, các ngươi cũng phải đàng hoàng mà trả lời, không thể tùy hứng làm bậy, làm mất mặt của chúng ta, biết không?” trước khi tiến cung, Chu Thị Lang không quên tinh tế dặn dò hai đứa bé một phen, sợ bọn họ ở bữa tiệc trong Cung gặp phải chuyện thị phi.

“Cha, người cứ yên tâm đi!” Chu Ngư nhíu lại khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp, có chút không nhịn được, mà lôi kéo Vân Tiểu Mặc liền hướng cửa cung chạy tới, “Lão Đại, chúng ta đi nhanh đi!”

Chu Ngư nâng bụng đầy thịt, lôi kéo Vân Tiểu Mặc, một đường chạy như điên, đã sớm đem lời của phụ thân vứt sau ót.

“Lão Đại, ta đã nói với ngươi, trong Cung có rất nhiều hoa cỏ hiếm quý, còn có rất nhiều cung nữ xinh đẹp..... Còn có còn có, trong hoàng cung còn có Nghễ Nhi công chúa khả ái cực kỳ xinh đẹp nhất trên! Ôi, người nào a, không có mắt như vậy?” thân thể mập mạp của Chu Ngư không biết bị thứ gì đụng phải, khiến hắn té ngã xuống đất.

Vân Tiểu Mặc muốn kéo hắn, nhưng lại chậm một bước, may mà chỉ là té ngã, nên không có gì đáng ngại.

“Chu ngư, ngươi không sao chớ?” Hắn giơ tay đưa về phía Chu

Ngư, từ trên mặt đất kéo hắn lên.

Trong lúc này chung quanh nhiệt độ đột nhiên tăng lên, chẳng biết lúc nào đã có một đám hài tử vây quanh bọn hắn, người cầm đầu có vóc dáng cao gầy, bộ dáng chắt nịch, thoạt nhìn chắn khoản có mười tuổi, hắn đứng ở trong đám hài tử, rất là bắt mắt. Chỉ thấy hắn từ trên cao nhìn xuống liếc xéo hai người Chu Ngư cùng Vân Tiểu Mặc, khóe miệng âm hiểm cười, lên mặt dạy đời nói: “Ngươi không có mắt chó sao? Lại dám đụng bổn Quận Vương?”

Chu Ngư đợi nhìn thấy rõ bộ dáng người nọ, thì sắc mặt chợt hoảng, thân thể mập mạp phản xạ có điều kiện mà run lên, cúi đầu, che giấu đáy mắt là không cam, cẩn thận nhận nói: “Thật xin lỗi, Tiểu Quận Vương! Ta không phải cố ý.”

“Một câu thật xin lỗi là được sao? Cũng không nhìn một chút đức hạnh của mình, lại dám ở sau lưng đàm luận Nghễ Nhi công chúa, ngươi xứng sao?”

Người này chính là ngoại tôn của Hiên Viên hoàng đế đương kim của Ngạo Thiên quốc, con ruột của Ngũ công chúa, Tào Trì. Hắn từ trước đến giờ coi biểu muội Nghễ Nhi công chúa là vị hôn thê của mình, từ lúc còn rất nhỏ, mẫu thân đã dạy hắn, Hiên Viên nhất mạch cho tới bây giờ, chỉ còn lại có Nghễ Nhi công chúa là con nối dòng thôi, Nghễ Nhi công chúa tương lai phải thừa kế ngôi vị hoàng đế, trở thành nữ hoàng Ngạo Thiên quốc. Tương lai nếu hắn cưới biểu muội của hắn, là có thể một bước lên mây, nên so sánh với hài tử người bình thường thì ít nhất phải cố gắng cả đời. Cho nên, bất kỳ người nào có ý đồ mơ ước biểu muội hắn, hắn đều coi là cừu địch.

Trong ngày thường hắn đối với Chu Ngư đã nhìn không thuận mắt, mới vừa rồi còn nghe hắn đàm luận biểu muội của mình, thì trong lòng tức giận, liền kêu nhất bang tiểu đệ của mình, cố ý gây sự.

“Muốn bổn Quận Vương bỏ qua cho ngươi, thì ngươi đem đầu lưỡi của ngươi liếm sạch sẽ giày của Quận Vương!”

Tào Trì nói xong, bọn nhỏ đi theo đều ầm ầm cười to.

Chu Ngư sắc mặt nhất thời đỏ lên, ngày thường Tào Trì cũng không ít lần khi dễ hắn, sợ hãi của hắn đối với Tào Trì là phản xạ có điều kiện, bây giờ nghe thấy tên này nhục nhã mình như thế, thì trong lòng hắn vừa tức vừa giận, nhưng không dám công khai chống cự. Bởi vì hắn hiểu rõ, hậu quả chống cự, chính là bị một trận đòn hiểm.

Chu Ngư nội tâm mâu thuẫn, gương mặt đỏ lên, chậm chạp vẫn không nhúc nhích đi làm.

“Làm sao? Ngươi dám phản kháng?” Tào Trì sắc mặt âm lệ, niên kỉ nho nhỏ mà đã có bộ dạng miệng hùm gan sứa của người lớn.

“Ta, ta.....” Chu Ngư cả kinh, hai chân có chút như nhũn ra. Hắn vốn là người ăn mềm sợ cứng, ngày thường khi dễ người nhỏ yếu, thì không phải nói, chỉ khi nào gặp gỡ kẻ mạnh, liền bị làm cho sợ đến chân mềm nhũn.

Một cái tay chộp vào đầu vai hắn, kéo thân thể trống rỗng mềm mại vững vàng đở lấy, âm thanh mềm mại của trẻ nhỏ chui vào trong tai: “Ngươi dám liếm thử một chút xem? Ta sau này sẽ không nhận thức ngươi là bằng hữu của ta!”

Chu Ngư cả người chấn động, quay đầu nhìn về phía Vân Tiểu Mặc bên cạnh, con ngươi đen nhánh lóng lánh ánh sáng đốt người, khiến hắn hoàn toàn ngây người. Hắn thật sâu nhìn vào đáy mắt Vân Tiểu Mặc, phần kiên nghị kia, phần tự tin kia, phảng phất làm cho linh hồn cũng bị thật sâu rung động, ở trước mặt của Tiểu Mặc, hắn chỉ cảm

thấy mình vô cùng hèn mọn, hèn mọn đến tận cùng.

Trong thân thể trống rỗng mềm nhũn vô tình từ từ thẳng lại, hắn yên lặng nhìn Vân Tiểu Mặc, giống như có thể từ trên người Vân Tiểu Mặc hấp thu một cổ lực lượng, lực lượng vô cùng, đủ để khiến hắn không úy kỵ sợ hãi!

“Lão Đại, ngươi vĩnh viễn là lão Đại của ta! Ngươi nói cái gì, ta sẽ nghe theo ngươi tất cả!” trên khuôn mặt nhỏ nhắn núc ních thịt của Chu Ngư tách ra nụ cười sáng lạn, mang theo nhiệt độ đốt người, lọt vào trong mắt Tào Trì, thì rất là chướng mắt.

Tào Trì hừ lạnh một tiếng, dời đi mục tiêu, đem tầm mắt rơi vào trên người Vân Tiểu Mặc: “Ngươi là con cháu của ai? Dám quản chuyện của bổn Quận Vương?”

Vân Tiểu Mặc nhàn nhạt quét mắt nhìn hắn một cái, nhếch môi nói: “Nói xin lỗi!”

“Cái gì nói xin lỗi? Ngươi có phải tai điếc rồi hay không?” Tào Trì cười lạnh, vẻ mặt kiêu ngạo.

Vân Tiểu Mặc nhìn chằm chằm ánh mắt của hắn, gằn từng chữ: “Ta muốn ngươi hướng Chu Ngư nói xin lỗi! Là ngươi đụng phải hắn, phải nói xin lỗi!”

Tào Trì sửng sờ, rồi chợt cất tiếng cười to, thật giống như nghe được chuyện buồn cười nhất thế gian.

Bọn nhỏ còn lại cũng cất giọng cười to theo.

“Ngươi điên rồi sao? Lại bảo Tiểu Quận Vương xin lỗi hắn? Ngươi cho rằng ngươi là con cháu của ai?”

“Chu Ngư, đây là bằng hữu ngươi? Đầu óc không dùng được sao? Cho tới bây giờ chỉ có người khác nói xin lỗi Tiểu Quận Vương, khi nào thì thấy Tiểu Quận Vương nói xin lỗi người ta chứ?”

“Hắn rốt cuộc là nơi nào nhô ra? Thật là không hiểu biết!”

Chu Ngư cũng lúng túng nhìn về phía Vân Tiểu Mặc, không biết trong lòng có chủ ý gì, bọn họ chỉ cần có thể bình an rời đi cũng không tệ rồi, hắn cho tới bây giờ không mong đợi Tiểu Quận Vương cùng hắn nói xin lỗi.

“Lão Đại.....” Chu Ngư thử nhỏ giọng khuyên.

Vân Tiểu Mặc giơ tay lên, ngăn cản hắn, ánh mắt tiếp tục không hề chớp nhìn chằm chằm Tào Trì, khóe miệng lạnh lùng nhếch lên: “Nói xin lỗi, hoặc là ăn một quyền của ta, tùy ngươi chọn!”

“Cái gì? Ngươi muốn đánh ta? Tiểu tử ngươi có phải chán sống rồi hay không? Có tin ta một quyền đánh vỡ đầu của ngươi hay không?” Tào Trì trên cao nhìn xuống tiểu bất điểm thấp hơn hắn một cái đầu, nhìn bộ dáng nhiều lắm là là sáu tuổi, lại tuyên bố nói muốn đánh hắn một quyền, cái này không khỏi quá mức buồn cười đi. Hắn vươn ra một quyền, hướng trên đầu Vân Tiểu Mặc đánh qua, không cho hắn ta chút giáo huấn, hắn sẽ cảm thấy thật có lỗi với trời đất.

Quả đấm vung tới nửa đường, đột nhiên bị chặn lại, bị một cổ lực đạo dẫn dắt, cả người hắn phóng lên, ở giữa không trung xẹt qua một đạo đường vòng cung, rồi nặng nềrơi đập trên mặt đất.

Mọi người kinh hãi lui bước, nhất tề nhìn về phía Tiểu Quận Vương bị hung hăng nện ở trên mặt đất, rồi quay đầu nhìn về phía Vân Tiểu Mặc đang nắm cánh tay Tiểu Quận Vương cao ngất mà đứng, đôi

mắt của mọi người gần như muốn nhảy ra hốc mắt.

Nếu bọn họ vừa rồi không có nhìn lầm, chính là tiểu bất điểm này, đem Tiểu Quận Vương đánh, hơn nữa còn tạo một đường cong phi thường xinh đẹp mà ném qua vai, lưu loát, dứt khoát!

Chu Ngư đứng ở tại chỗ, ngây người như phỗng, lão Đại, lão Đại hắn thật sự ra tay đối với Tiểu Quận Vương! Hiện giờ, cũng đừng quên, giờ phút này bản thân bọn họ đang ở trong hoàng cung, khắp mọi nơi cũng là người bảo hộ Tiểu Quận Vương, chỉ sợ bọn họ sẽ chịu đến cung quy trách phạt rồi!

Bất quá..... một cú ném này, thật đúng là đã nghiền!

Rống rống, lão Đại uy vũ!

Dĩ nhiên, những lời này, hắn cũng chỉ dám ở đáy lòng nghĩ thôi.

“Ôi! Ngươi, ngươi dám đánh ta? Có ai không, bắt hắn cho bổn Quận Vương! Hắn phạm thượng, nên kéo ra ngoài đánh chết!” Tào Trì giận đến lỗ mũi sai lệch, quát lên như sấm.

Chu Ngư thấy vô số thị vệ đang nghe tiếng kêu chạy tới nơi này, thì gấp đến độ dắt chéo áo Vân Tiểu Mặc, nói: “Lão Đại, chúng ta chạy mau đi!”

“Tại sao phải chạy? Là hắn mạo phạm ta trước, người phạm thượng là hắn mới đúng!” Vân Tiểu Mặc hoàn toàn không có nửa điểm sợ hãi, ngược lại còn lời lẽ hùng hồn.

Nơi này náo loạn, đã kinh động bọn thị vệ nơi cửa cung, các đại thần thì rối rít xúm lại, để nhìn.

Vợ chồng Chu Thị Lang thấy một màn này, hai người sắc mặt nhất thời sợ đến trắng bệch, bọn họ mới rời đi hài tử có một lát, liền xảy ra chuyện lớn như vậy, hiện tại phải làm sao đây?

“Tiểu Quận Vương, ngài không sao chứ?” Chu Thị Lang nơm nớp lo sợ nhìn trên mặt đất, đem Tào Trì từ trên mặt đất đở dậy, liền hướng về phía Vân Tiểu Mặc trừng mắt liếc, nói, “Tiểu Mặc, mau nhận lỗi với Tiểu Quận Vương!”

“Bổn Quận Vương không nhận lời xin lỗi, bổn Quận Vương muốn hắn chết!” Tào Trì tức giận xấu hổ và giận dữ không dứt, nghĩ xem hắn cao hơn đối phương một cái đầu, tuổi cũng muốn lớn hơn rất nhiều, lại bị đối phương hung hăng đánh ngã ở trên mặt đất, trong lòng hắn không cam lòng, hận không được đưa tên kia vào chỗ chết.

Bên hông Vân Tiểu Mặc, Tiểu Bạch từ trong túi quần hắn ló đầu ra, con ngươi lóe sáng, ánh mắt như lửa nhìn chằm chằm Tào Trì, vận sức chờ phát động.

Hừ, người muốn hại Tiểu Mặc Mặc, đều đáng chết!

Bất quá nó không dám tùy tiện hành động, đợi Tiểu Mặc Mặc ra lệnh một tiếng, nó nhất định không chút do dự lủi đi qua, một ngụm cắn chết hắn!

Phát hiện ý đồ của nó, tay nhỏ của Vân Tiểu Mặc hướng trong túi quần sờ soạn, đem đỉnh đầu nho nhỏ của nó một lần nữa đẩy trở về. Hắn tự có biện pháp đối phó chuyện trước mắt, còn không cần Tiểu Bạch hỗ trợ, trên mặt của hắn hiện ánh sáng tự tin, không thấy chút nào sợ hãi.

“Tiểu Quận Vương, hắn là thứ dân, không hiểu quy củ trong cung, ngài cũng đừng cùng hắn so đo, trở về tiểu nhân nhất định hảo hảo

mà dạy dỗ hắn.” Cùng Vân Tiểu Mặc chung sống một ngày, Chu Thị Lang không đành lòng nhìn hắn bị dụng hình, liền lần nữa hướng Vân Tiểu Mặc nháy mắt, nhưng trong lòng thở dài, đứa nhỏ này làm sao lại quật cường như thế?

“Tiểu Mặc, nhanh chóng hướng Tiểu Quận Vương nói xin lỗi, thỉnh cầu sự tha thứ của hắn đi.”

” Phạm thượng chính là hắn! Nói xin lỗi cũng là hắn!” Vân Tiểu Mặc kiên trì, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú phát sáng, ngược lại để cho đa số đại thần vây xem âm thầm tán thành.

Tiểu Quận Vương tính tình ngang ngược càn rỡ, trong cung trên dưới ai mà không biết? Hôm nay hắn bị một hài tử so với hắn nhỏ hơn đánh ngã, nói thật ra, trong lòng mọi người ngược lại có chút mừng thầm.

“Ngươi nói ta phạm thượng? Đầu óc ngươi nước vào sao? Ngươi tính làm gì đó? Dám bất kính với bổn Quận Vương?” Tào Trì đẩy Chu Thị Lang ra, quơ hai đấm xông về Vân Tiểu Mặc, khối ác khí này mà không ra, hắn tức giận khó tiêu.

Vân Tiểu Mặc vẫn đứng ở tại chỗ, không trốn cũng không tránh, đợi hai đấm tới gần, khóe môi hắn khẽ câu lên, đột nhiên giơ một chân lên, hướng trên bắp chân Tào Trì hung hăng đá vào.

“A ——”

Tào Trì lần nữa ngã xuống đất, lần này là té kiểu chó bốn chân, còn đập đầu gãy một cái răng cửa, đau đến hắn wow một tiếng khóc lớn lên.

Hài tử Mười tuổi, cũng vẫn còn con nít.

Chu Thị Lang càng thêm sợ hãi, hận nếu từ đầu biết vị tiểu tổ tông sẽ gây ra tội lớn như vậy, hắn sẽ không dây vào, chuyện này càng náo càng lớn, nếu hoàng thượng trách tội xuống, đừng nói vô vọng thăng chức, nói không chừng liền trực tiếp đem chức thị lang của hắn cách chức.

Đang lúc hắn tay chân loạn xạ, thì một âm thanh trẻ con dễ nghe chen vào: “Đã xảy ra chuyện gì? Tất cả mọi người vây quanh ở nơi này làm cái gì?”

Thanh âm kia như nước suối leng keng, mềm mại dễ nghe, hơn hẳn cả Hoàng Oanh hót.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một cô bé mặc trang phục cung trang, được bọn thị nữ vây quanh, đạp bước liên tục mà đến. Nàng xem bất quá mới năm sáu tuổi, một thân cung trang tinh sảo trang nhã, lưu váy bồng bềnh, khuôn mặt mũm mĩm nhỏ bé xinh đẹp tinh sảo, giữa mi tâm còn có một đóa hoa sen màu hồng, đẹp đến cực hạn, làm người ta không chuyển tầm mắt được.

Nàng bẩm sinh cao quý cùng ưu nhã, làm người ta than thở.

Tào Trì vốn còn đang khóc rống cũng ngừng tiếng khóc, nhìn biểu muội mỹ lệ, khả ái như thế, trái tim hắn mềm nhũn, cái gì tức giận cũng đều tiêu tan.

“Công Chúa Điện Hạ.” Chúng đại thần cùng bọn thị vệ rối rít cung kính tham bái, Nghễ Nhi công chúa tương lai chính là nữ hoàng của Ngạo Thiên quốc, thân phận vô cùng tôn quý, bọn họ không dám chậm trễ chút nào.

Hiên Viên Nghễ Nhi đưa tay nhẹ khẽ vẫy, tôn quý mười phần, đôi

mắt nàng ánh sáng thiện lương chuyển động, xẹt qua Tào Trì đập đầu văng một cái răng cửa chật vật không chịu nổi, rồi đem tầm mắt rơi vào trên người Vân Tiểu Mặc đang trấn định tự nhược.

Có một tia ánh sáng giảo hoạt từ đáy mắt nàng xẹt qua.

“Ai có thể nói cho ta biết, mới vừa rồi xảy ra chuyện gì?”

“Nghễ Nhi muội muội, tiểu tử này hắn động thủ đánh ta, ngươi mau lệnh cho người ta bắt lấy, thật tốt mà dạy dỗ hắn một phen, tốt nhất là đem toàn bộ răng của hắn đánh gãy!” Tào Trì dẫn đầu mở miệng, tiếng nói là lạ, hàm răng hở ra.

“Hắn đánh ngươi? Nhưng là hắn thoạt nhìn thấp như vậy, nhỏ như vậy, làm sao có thể đánh tới ngươi?” Hiên Viên Nghễ Nhi nghi ngờ nói.

“Hắn.....” Tào Trì đỏ mặt lên, hơi có chút quẫn bách, cũng đúng, hắn lớn như vậy, nhưng ngay cả một tiểu tử thúi năm sáu tuổi đều đánh không lại, thật sự là quá mất mặt mũi.

Vân Tiểu Mặc nghe Hiên Viên Nghễ Nhi nói…, cũng không cao hứng, chính nàng còn không phải cũng thấp sao, lại dám nói hắn thấp, thật sự đáng giận. Hắn cái miệng nhỏ nhắn ngọa nguậy dưới, lộ ra vẻ không vui.

Ánh mắt Hiên Viên Nghễ Nhi đột nhiên sáng ngời, lúm đồng tiền như hoa hiện lên, vỗ tay nhỏ bé nói: “Hmm, ta biết rồi! Nhất định là biểu ca một mình không cẩn thận ngã xuống a? Biểu ca lợi hại như vậy, làm sao có thể bị một tiểu bất điểm đánh ngã?”

Tiểu bất điểm? khóe miệng Vân Tiểu Mặc co quắp, trong lòng càng thêm bị đè nén.

Ngươi mới tiểu bất điểm đấy!

Mặt Tào Trì lúc Hồng lúc tím, nếu hắn phủ nhận, vậy hình tượng hắn ở trong lòng biểu muội chẳng phải là xuống dốc không phanh sao? Nếu thừa nhận, liền có lời cho tiểu tử thúi kia, mà hắn vô duyên vô cớ bị ném đi, còn tiểu tử thúi đó lại nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, điều này làm cho hắn như thế nào nhịn xuống khẩu khí này?

Ngẩng đầu chống lại khuôn mặt tươi cười sáng rỡ như hoa của biểu muội, cuối cùng hắn bị lòng hư vinh đánh bại, có vẻ miễn cưỡng cười nói: “Biểu muội đoán không sai, là tự ta ngã xuống, ta làm sao có thể thua bởi một tiểu tử thúi?”

Hắn cười đến so với khóc còn khó coi hơn.

“Biểu ca thoạt nhìn bị thương rất nặng đấy.” Hiên Viên Nghễ Nhi ngửa đầu nhìn thương thế của hắn, nhíu mi nói, “Người đâu, nhanh lên một chút đở biểu ca đi xem thái y chữa trị, nếu là mặt mày có tổn thương để, sẽ không tốt.”

“Cám ơn biểu muội quan tâm.” Tào Trì lần nữa xé ra nụ cười, lần này cũng là vui vẻ cười, may quá, biểu muội rất là quan tâm hắn.

Tào Trì được thị vệ đở vịn rời đi, Hiên Viên Nghễ Nhi đưa mắt nhìn hắn rời đi, dưới mi mắt khẽ cụp, che giấu vài tia giảo hoạt.

Một màn vừa rồi, nàng toàn bộ đều thấy được, rõ ràng chính là biểu ca đùa bỡn, muốn khi dễ người yếu, kết quả ngược lại bị thu thập. Chẳng biết tại sao, đáy lòng nàng chẳng những không buồn, ngược lại còn thấy thỏa mãn. Đã sớm nhìn biểu ca không vừa mắt rồi, hôm nay rốt cục đã có người thu thập hắn, trong nội tâm nàng rất khoái.

Nàng ngước mắt, bỗng dưng chống lại ánh mắt Vân Tiểu Mặc tò mò xem kỹ, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng liền giật mình, phỏng đoán hắn có phải nhìn thấu tiểu tâm tư của mình hay không.

Vân Tiểu Mặc đích xác là bắt được tia giảo hoạt chợt lóe lên rồi biến mất dưới đáy mắt nàng, đáy lòng một lần nữa xem kỹ nàng, cái tiểu nha đầu này tựa hồ không giống ngoài mặt biểu lộ ra đơn giản như vậy, hắn phải cẩn thận lưu ý mới được.

Chúng các đại thần thấy chuyện như vậy mà công chúa nói vài tiếng liền giải quyết, thì dưới đáy lòng tán thưởng công chúa cơ trí, công chúa từ nhỏ đã Thông Tuệ hơn người, thiên phú dị bẩm, cũng chỉ có công chúa như vậy mới có thể ngày sau trở thành nữ hoàng.

“Cung yến sắp bắt đầu, tất cả mọi người mau vào đi thôi.” Hiên Viên Nghễ Nhi nhẹ nhàng cười một tiếng, hoa sen chỗ mi tâm sâu kín nở rộ, cả khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ sinh động tuyệt đẹp. Nàng ưu nhã nhấc váy xoay người, nhẹ nhàng đến rồi nhẹ nhàng đi, mang theo một mảnh hào quang.

Đợi sau khi Hiên Viên Nghễ Nhi rời đi, bọn thị vệ cùng các đại thần cũng lập tức giải tán theo.

Chu Ngư ngó chừng phương hướng của Hiên Viên Nghễ Nhi rời đi, vẻ mặt háo sắc nói: “Trời ạ trời ạ, Nghễ Nhi công chúa thật là quá khả ái, thật đẹp!”

Chu Thị Lang cũng cảm thán theo: “Nghễ Nhi công chúa cực kì thông minh, nàng đang giúp các ngươi giải vây đấy! Ngạo Thiên quốc có công chúa Thông Tuệ như vậy, là phúc của Ngạo Thiên quốc.”

Vân Tiểu Mặc nhíu mày, không tán thành lắm, trong lòng còn ghi nhớ mối thù truyền kiếp vì nàng mới vừa nói hắn thấp lại gọi hắn là tiểu

bất điểm. Bản thân mình còn là tiểu bất điểm, mà đi giả trang thành thục? trong lòng Vân Tiểu Mặc không phục lắm.

“Tiểu Mặc, lần này có công chúa vì ngươi giải vây, coi như là vượt qua một cửa ải. ngươi ngàn vạn lần không thể gây chuyện nữa, nơi này là hoàng cung, không thể so với bên ngoài, hơi không cẩn thận, sẽ mất đi tánh mạng đó.” Chu Thị Lang hướng dẫn từng bước, một lần nữa dặn dò nó, hắn thật không hy vọng một hài tử khả ái như thế mà bị bỏ mạng ở trong hoàng cung.

“Bá bá ngài cứ yên tâm đi, ta không có việc gì.” Vân Tiểu Mặc mấp máy môi, chịu không được hắn liên tục dặn dò, nên không thể làm gì khác hơn là gật đầu đáp ứng.

Chu Thị Lang nhíu đầu lông mày, thủy chung vẫn không yên lòng, bất quá không có cách nào khác, sống ở đâu thì yên ở đấy, hay là đi một bước tính một bước vậy.

Đi tới nơi tổ chức Cung yến, thì phần lớn khách nhân đều đã vào vị trí, hoàng đế chủ trì còn chưa tới, nhưng bên trong đại điện đầy tiếng huyên náo, các đại thần đang hàn huyên, hoặc là đàm luận triều chánh, hoặc là đàm luận con gái riêng mình. Hiển nhiên Cung yến hôm nay tuyệt đối không đơn giản, vì đa số các đại thần đều mang đến con cái riêng của mình, hơn nữa mọi người trang phục, cũng hết sức long trọng.

Vân Tiểu Mặc đi theo một nhà Chu Thị Lang ngồi ở vị trí phía sau, thật không có biện pháp, cùng các trọng thần triều đình thân phận địa vị khách quan, nên Chu Thị Lang cũng chỉ xứng ngồi ở nơi mà không thấy được vị trí chủ vị.

“Lão Đại, ngươi nhìn! Đó là Tiểu công tử nhà XX, đó là thiên kim XX đại thần.....” Chu Ngư từ sau khi ngồi xuống, đã không an phận

được một khắc, cứ lôi kéo Vân Tiểu Mặc mà kề tai nói nhỏ, cùng hắn giới thiệu vài bọn nhỏ mà mình biết kia, thuộc như lòng bàn tay.

Vân Tiểu Mặc đối với yến tiệc lần này không có hứng thú quá lớn, chỉ nhàn nhạt quét một vòng, cảm giác được có một đạo ánh mắt bất thiện hướng hắn quăng tới. Nhìn kỹ, thì ra là Tào Trì đã xử lý tốt vết thương, trở lại trong bữa tiệc, giờ phút này đang âm trầm theo dõi hắn, mâu quang lúc sáng lúc tối, không biết lại đánh chú ý gì.

“Hoàng thượng giá lâm, công chúa giá lâm!” Kèm theo một tiếng cung nhân hô lên, là thân ảnh sáng loáng màu vàng từ bên trong điện đi ra, xuất hiện ở trong đại điện, bên cạnh hoàng đế còn đi theo Tiểu công chúa đẹp như đóa hoa sen đang nở.

Mọi người cùng kêu lên rồi quỳ lạy, hô to hoàng thượng vạn tuế, công chúa thiên tuế.

“Các khanh bình thân.” thanh âm già nua của Hiên Viên hoàng đế vang lên, hắn nắm tay Tiểu công chúa, cho nàng ngồi chung ở trên ghế rồng, thần sắc nhìn Tiểu công chúa, tràn đầy sủng nịch.

Mọi người trở về vị trí cũ, Hiên Viên hoàng đế liền bắt đầu thao thao bất tuyệt, cái gì Ngạo Thiên quốc có thể có phồn thịnh hôm nay, không thể không nói đến các khanh đoàn kết một lòng, cái gì tương lai Ngạo Thiên quốc, còn cần các khanh đồng tâm nhất trí đi bảo vệ..... Sau đó lại bắt đầu giảng thuật chuyện lần này Đông Lăng quốc tổng tuyển cử thánh Đồng, cường điệu tầm quan trọng của nó, chờ một chút..... Ở sau, chính là đối với con cái các gia đại thần nhất nhất chiếu cố, hoặc khen ngợi hoặc miễn cưỡng.....

Vân Tiểu Mặc nghe đến buồn ngủ, mí mắt không chịu được trên dưới đánh nhau, không chỉ hắn, Tiểu Bạch trong túi quần hắn từ lâu cũng đã khò khè. Rõ ràng trước mặt có đồ ăn, nhưng lời hoàng đế còn

chưa nói hết, ai cũng không cho phép nhúc nhích, đây không phải là hành hạ người sao?

Trên ghế rồng, Hiên Viên Nghễ Nhi đoan trang ngồi ở chỗ đó, dáng vẻ hào phóng, không thể bắt bẻ, chỉ có một đôi con ngươi linh động không nhịn được mà liếc chung quanh đại điện. Khi thấy Vân Tiểu Mặc cúi đầu ngủ gà ngủ gật, đỉnh đầu cùng bộ dáng khả ái, nàng không nhịn được mà hé miệng cười trộm.

Hiên Viên hoàng đế chú ý tới Tiểu công chúa khác thường, theo tầm mắt của nàng tìm kiếm nhìn qua, cũng thấy đầu nhỏ của Vân Tiểu Mặc gật gật bộ dáng ngủ gà ngủ gật. Sắc mặt Hắn đang tươi bỗng tối đi, ho to, chỉ một thoáng, cả đại điện cũng là hắn vang tiếng ho khan có lực.

Trong đại điện cũng có không ít đại thần cùng bọn nhỏ buồn ngủ, nghe ho to một tiếng, tất cả mọi người không hẹn mà cùng tỉnh ngủ, chỉ có Vân Tiểu Mặc vẫn như cũ mơ hồ đánh buồn ngủ, tuy bị thức tỉnh, nhưng cũng không nguyện ý tỉnh lại. Dù sao cũng không có chuyện của hắn, hắn còn không bằng tiếp tục ngủ gà ngủ gật.

Ánh mắt Hiên Viên hoàng đế lợi hại quét tới đây, thẳng tắp bắn về phía hắn, mở miệng hỏi: “Chu Thị Lang, trẫm nhớ được dưới gối ngươi chỉ có một nhi tử, lúc nào lại ra một hài tử?”

Chu Thị Lang cả người chấn động, sợ hãi trong điện, cúi đầu lễ bái nói: “Hồi hoàng thượng…, đứa nhỏ này bị người nhà vứt bỏ, khổ không chỗ nương tựa, thần thấy đáng thương, liền để cho hắn ở tạm trong nhà, cũng không phải là hài tử thần.”

Hắn quay đầu, liền thấy Vân Tiểu Mặc còn đang ngủ gà ngủ gật, trên trán không khỏi rỉ ra một tầng mồ hôi lạnh. Đứa nhỏ này thật là một tên phiền toái, luôn gây chuyện cho hắn, hắn bắt đầu có chút hối hận,

thật không nên chứa chấp nó.

Chu phu nhân cũng nhanh chóng quỳ lạy ở bên cạnh trượng phu, rồi hướng nhi Tử nháy mắt, để cho nhi tử nhanh lên một chút đem Vân Tiểu Mặc gọi tỉnh lại.

Chu Ngư dùng sức đẩy Vân Tiểu Mặc, ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ: “Lão Đại, mau tỉnh lại! Chuyện lớn rồi!”

Vân Tiểu Mặc bất đắc dĩ mở mắt ra, quay đầu nhìn lại, mới phát hiện người cả đại điện giờ phút này đều đem ánh mắt đặt ở trên người của hắn, thật giống như đem hắn bỏ trên đống lửa mà đốt.

Hắn hơi chút quay đầu, liền chống lại vẻ mặt nhìn có chút hả hê âm hiểm của Tào Trì, thật giống như đang nói…, ngươi thảm rồi, nhìn lần này xem còn có ai có thể giúp ngươi!

“Lớn mật! Còn không quỳ xuống gặp vua?” thanh âm Lanh lảnh từ bên cạnh long ỷ truyền đến, người lên tiếng chính là thái giám hầu hạ Hiên Viên hoàng đế.

Cái miệng nhỏ nhắn của Vân Tiểu Mặc nhếch lên, thanh âm mềm nhũn mở miệng nói: “Mẫu thân đã nói, nam nhi dưới đầu gối là vàng, không thể thể tùy tiện quỳ xuống với người.” Mới vừa mọi người đều hô vạn tuế, hắn cũng không có quỳ xuống, chẳng qua là bởi vì vóc dáng thấp, lại xa, không có ai chú ý tới hắn thôi.

Hiên Viên hoàng đế sắc mặt bất thiện, lớn tiếng quát lên: “Đứa nhỏ này, lớn mật!”

Tào Trì thấy ông ngoại hoàng đế nổi giận, trong lòng mừng rỡ, vội vàng bỏ đá xuống giếng: “Ông ngoại, hắn đâu chỉ lớn mật? Hắn mới vừa còn cùng Trì Nhi động thủ, đẩy Trì Nhi một cái, đem răng cửa Trì

Nhi đều đánh rớt. Ông ngoại, ngài nhất định phải hảo hảo mà trừng trị hắn, tuyệt không có thể dễ dàng tha thứ!”

“Lại có chuyện này?” Hiên Viên hoàng đế sắc mặt càng lạnh hơn, hắn hừ một tiếng, tuyên bố nói, “Có ai không, đưa xuống, đánh mười gậy!”

Tào Trì nghe vậy mừng rỡ, ánh mắt sắc bén ngó chừng Vân Tiểu Mặc, cười đến càng thêm âm lãnh.

Hiên Viên Nghễ Nhi níu lấy khăn, tay nhỏ bé đột nhiên nắm chặt, chân mày nhẹ chau lại, trong lòng nho nhỏ tự trách. Nếu không phải mới vừa rồi mình không cẩn thận cười ra tiếng, hắn cũng sẽ không bị Hoàng gia gia chú ý tới.

Ánh mắt nàng tự do, níu ống tay áo của Hiên Viên hoàng đế nói: “Hoàng gia gia, Nghễ Nhi không thích nhìn trượng hình! Nếu hắn không muốn quỳ, vậy hãy để cho hắn phạt đứng, để cho hắn nhìn mọi người ăn, hắn cái gì cũng ăn không được, thèm chết hắn!”

Giọng nói tinh tế mềm nhũng của nàng rơi vào trong tai Hiên Viên hoàng đế, một trái tim cứng rắn cũng mềm hoá đi theo, Hiên Viên hoàng đế cúi đầu nhìn cháu gái bảo bối nhất của mình, mặt mày hớn hở: “Tốt, vậy thì nghe Nghễ Nhi, để cho hắn phạt đứng!”

“Ngươi, đứng ở phía sau cây cột đi! Không cho tùy ý đi lại, cũng không cho ngồi, cho đến khi Cung yến kết thúc mới thôi.” Hắn hướng Vân Tiểu Mặc uy nghiêm nói.

“Đa tạ hoàng thượng khai ân, đa tạ công chúa nhân từ!” Chu Thị Lang dùng sức dập đầu tạ ơn, nhưng trong lòng nghĩ tới vận khí tiểu tử này thật là không tệ, lại hai lần nhận được Tiểu công chúa lên tiếng tương trợ.

“Tiểu Mặc, còn không mau đứng ở phía sau cây cột đi?”

Vân Tiểu Mặc chép miệng, hướng Hiên Viên Nghễ Nhi nơi ghế rồng nhìn lại, lại thấy đối phương hướng hắn giả trang mặt quỷ, hắn xem ra là đối phương đối với hắn khiêu khích. Đáy lòng hắn rầu rĩ, một chút cũng không có cảm kích nàng. Hắn không muốn quỳ lạy, ai cũng miễn cưỡng hắn không được, cùng lắm thì, hắn mang theo Tiểu Bạch rời đi là được, có gì đặc biệt hơn người?

Bất quá thấy hai vợ chồng Chu Thị Lang vì hắn, mà dùng sức dập đầu, trong lòng hắn mơ hồ có chút đau lòng, suy nghĩ một chút, nên xoay người đứng ở sau cây cột. Ngồi ngủ gà ngủ gật cùng đứng ngủ gà ngủ gật, thật ra thì không có gì khác nhau.

Hắn không lĩnh tình, để cho đáy lòng Hiên Viên Nghễ Nhi có chút mất mác nho nhỏ, cái miệng nhỏ nhắn ngọa nguậy, không them nhìn nữa, nàng cúi đầu ăn đĩa trái cây trước mặt.

Ở trong mọi người, kẻ tức giận cùng không cam lòng nhất, là Tào Trì. Vốn tưởng rằng ông ngoại hoàng đế nhất định sẽ hảo hảo mà trừng trị tiểu tử này một phen, ai ngờ lại là biểu muội lên tiếng thay hắn giải vây, đó hắn nhìn thấy biểu muội hướng về phía tiểu tử thúi làm ngoáo ộp, trong lòng hắn, ghen tỵ càng thêm tùy ý lan tràn.

Biểu muội tại sao phải giúp hắn ta? Hắn rốt cuộc có cái gì tốt, lại có thể nhận được biểu muội đối đãi như vậy?

Đang muốn nói thêm gì nữa để bỏ đá xuống giếng, thì lúc này, ngoài điện truyền tới một tiếng vang: “Bắc Tương quốc, Nam Hi quốc, Tây Mộ quốc, Đông Lăng quốc sứ thần đến ——”

“Tuyên ——” Hiên Viên hoàng đế giơ tay lên, vợ chồng Chu Thị Lang

vội vàng lui về chỗ ngồi.

Mọi người nín hơi, nghênh đón các sứ thần các quốc gia đến.

“Bái kiến hoàng đế bệ hạ.” sứ thần Bốn quốc lần lượt lên điện, sau khi hành lễ, được Hiên Viên hoàng đế mời, liền ngồi vào chỗ riêng của mình.

Trải qua một phen hàn huyên, biết được các vị sứ thần đều là vì tổng tuyển cử thánh Đồng lần này mà đến đây dò thăm tin tức, để hiểu rõ người được chọn của Ngạo Thiên quốc.

Hiên Viên hoàng đế cũng chính là hiểu rõ ý định các vị sứ thần, cho nên mới cố ý để cho các vị các đại thần mang con cái riêng của mình, đến đây dự tiệc.

Rượu ý say sưa, sứ thần Bắc Tương quốc đột nhiên đứng lên, cất giọng nói: “Hoàng đế bệ hạ, lần này tổng tuyển cử thánh Đồng, các quốc gia đều hết sức coi trọng. Mới vừa rồi hạ thần đại khái ngắm nhìn cuống, con cái chư vị đại thần quý quốc, hôm nay đều ở trong đại điện đầy đủ. Nói vậy trong những hài tử này tất có thần đồng thiên tài tư chất xuất sắc. Vừa vặn hôm nay hạ thần cũng mang đến hai vị thiên tài thần đồng Bắc Tương quốc của ta, nếu không ngại liền thừa dịp tiệc rượu, giữa thần đồng hai nước nên tỷ thí một chút, lấy nhã hứng giúp vui như thế nào?”

Hiên Viên hoàng đế còn chưa mở miệng, thì ba vị sứ thần còn lại liền phía sau tiếp trước ủng hộ.

“Rất hay, rất hay!”

“Bọn ta cũng muốn biết một chút về thần đồng hai nước, để khai mở nhãn giới.”

“Tốt, đề nghị này lão phu cũng cực kỳ tán thành.”

Đối với bọn họ mà nói, đây là cơ hội để hiểu rõ tin tức tuyển thủ hai nước, bọn họ tự nhiên là nguyện ý thúc đẩy chuyện tốt.

Nếu ba vị sứ thần đều đồng ý, mà Ngạo Thiên quốc phản đối, thì sẽ không tốt. Hiên Viên hoàng đế lên tiếng nói: “Như thế rất tốt, vậy thì cho mời Tiểu khách nhân quý quốc.”

Thừa dịp thời gian gọi người, Chu Ngư di chuyển ghế ngồi về phía sau, tiến tới bên cạnh cây cột, nhỏ giọng cùng Vân Tiểu Mặc đang bị phạt đứng nói: “Lão Đại, có muốn ta chuẩn bị cho ngươi chút gì ăn hay không?”

“Không cần!” Vân Tiểu Mặc quả quyết cự tuyệt.

Chu Ngư rất là nhiệt tình nói: “Lão Đại ngươi yên tâm, chỉ cần có cơ hội, ta nhất định sẽ giúp cho ngươi.”

“Ta ở chỗ này rất tốt, ngươi không cần phải để ý đến ta.” Vân Tiểu Mặc cũng không cảm thấy phạt đứng cò gì không tốt, hắn đứng một bên, vừa còn có thể cùng Tiểu Bạch trong túi áo chơi đùa, một chút cũng không thấy buồn bực.

Mơ hồ, cảm giác được có một đạo ánh mắt xem kỹ đang phóng trên người hắn, hắn ngẩng đầu nhìn lại, thì ra là sứ thần Nam Hi quốc đang tỉ mĩ quan sát hắn, đối phương giống như là nhận ra hắn, lại không dám khẳng định, cho nên còn đang tinh tế suy nghĩ.

Lúc này, hai vị Tiểu thần đồng Bắc Tương quốc dưới sự hướng dẫn của cung nhân, đã đi tới trong đại điện.

Sứ thần Bắc Tương quốc có chút đắc ý giới thiệu cho mọi người một phen, hai vị thần đồng là một nam một nữ, nam hài là Tứ hoàng tử Bắc Tương quốc, năm nay bảy tuổi, nữ hài là thiên kim thần Tướng Bắc Tương quốc Ly tiểu thư, năm nay mười tuổi.

Tứ hoàng tử am hiểu cỡi ngựa bắn cung cùng võ nghệ, thiên phú cực cao, mới bảy tuổi cũng đã tu luyện đến Lam Huyền chi cảnh, nhìn cả Bắc Tương quốc, sợ là tìm không ra hài tử so với hắn còn có thiên phú tập võ hơn. Về phần Ly tiểu thư, nàng am hiểu nhất chính là cầm kỳ thư họa, hai người một văn một võ, có thể nói là song tuyệt. Cũng bởi vì lần này, mà hoàng đế Bắc Tương quốc đã sớm liền cho hai người định hôn ước, cho dù là Ly tiểu thư so sánh với Tứ hoàng tử lớn ba tuổi, nhưng cũng không có ai phản đối cửa hôn sự này, bởi vì ở trong mắt người ngoài, bọn họ chính là một đôi xứng đôi nhất.

Sứ thần giới thiệu xong, nữ hài thần sắc cực kỳ cao ngạo, rất giống Khổng Tước xòe đuôi, coi trời bằng vung. Khách quan, thì Tứ hoàng tử chững chạc rất nhiều, ánh mắt của hắn chìm liễm, chẳng qua là lẳng lặng yên tĩnh đứng, trên người hắn có hơi thở tôn quý hoàng tộc, không thể khinh thường.

Vân Tiểu Mặc đánh giá hai người, thoáng cái lực chú ý tập trung vào trên người Tứ hoàng tử, hắn thấy, nếu bàn về cao ngạo, Tứ hoàng tử với thần sắc trầm tĩnh không gợn sóng, so với kia Khổng Tước Ly tiểu thư càng cao ngạo hơn nhiều lắm, có đôi khi cao ngạo là khắc vào trong xương, không cần cố ý biểu hiện, liền hiển thị rõ không bỏ sót, tựa như chính hắn.

Chính là bởi vì hắn đã nhận ra trên người Tứ hoàng tử có khí tràng cùng hắn tương tự chính là, cho nên hắn mới đặc biệt chú ý tới.

“Rất tốt! Đã sớm nghe chuyện hai vị thần đồng Bắc Tương quốc,

hôm nay nhìn thấy, trẫm cảm thấy rất vui mừng. Nếu như giữa hai nước cần trao đổi tài nghệ, vậy chúng ta sẽ làm cho bọn nhỏ tự mình tới tỷ thí một chút."

Ánh mắt Hiên Viên hoàng đế hướng trên người cháu gái bên cạnh liếc đi, trên Ngạo Thiên quốc, thiên phú cao nhất, người thông tuệ nhất hơn, trừ Tiểu công chúa của hắn ra thì còn ai, hắn đối với cháu gái mình rất có lòng tin, nàng nhất định có thể chiến thắng.

Sứ thần Bắc Tương quốc cũng chú ý tới ánh mắt của Hiên Viên hoàng đế, hắn lên tiếng nói: "Hoàng đế bệ hạ, nghe nói Tiểu công chúa quý quốc Thông Tuệ hơn người, tài đánh đàn có thể nói là nhất tuyệt, vậy ván đầu tiên chúng ta liền tỷ thí tài đánh đàn như thế nào?"

"Nghễ Nhi?" Hiên Viên hoàng đế bộ dạng ôn hòa sủng nịch hỏi thăm, từ trước đến giờ hắn thương yêu nhất là tôn nữ của mình, nhưng nếu nàng không muốn, hắn tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng.

Hiên Viên Nghễ Nhi nhẹ nhàng cười một tiếng, gật đầu nói: "Nghe nói tài đánh đàn của Ly tỷ tỷ rất cao siêu, ba tuổi liền bắt đầu tập cầm, tập cầm đến nay đã có bảy năm. Nghễ Nhi còn tấm bé, tập cầm cũng bất quá chừng hai năm, sao bì kịp tu vi sâu của Ly tỷ tỷ đây? Bất quá vừa rồi là sứ thần đại nhân muốn mời, nếu Nghễ Nhi từ chới, sẽ mất mặt mũi của Ngạo Thiên quốc ta, Nghễ Nhi thân là công chúa Ngạo Thiên quốc, làm sao có thể để cho Ngạo Thiên quốc mất mặt mũi? Cho nên không thể làm gì khác hơn là kiên trì, cùng Ly tỷ tỷ tỷ thí một phen, hy vọng tỷ tỷ vui lòng chỉ giáo."

Những lời này của nàng có trật tự, hiển thị rõ cơ trí của công chúa một nước phong phạm dịu dàng, thắng được tán thành của chúng đại thần cùng sứ thần. Có công chúa Phong Nghi như thế, tương lai mới có tư cách trèo lên bảo tọa.

Ly tiểu thư nơi nào mà nghe ra nhiều đạo lý trong này, chỉ biết là đối phương là sợ nàng, cho nên mới nói như thế, người của nàng càng ngẩn cao hơn.

Vân Tiểu Mặc chuyển con ngươi, hướng trên người Hiên Viên Nghễ Nhi quăng đi ánh mắt có thâm ý khác, ý tứ thật giống như đang nói…, ngươi thật là giảo hoạt, còn không có tỷ thí, mà đã làm cho người ta xuống bộ. Ngươi nói người ta ba tuổi bắt đầu tập cầm, tập cầm đến nay đã có bảy năm, mà chính ngươi tập cầm cũng bất quá chừng hai năm. Kể từ đó, chẳng phải là chứng minh, đối phương cho dù là thắng, cũng không vinh quang. Bởi vì người ta tập cầm bảy năm rồi, nếu như còn không thắng được người kẻ mới tập cầm hai năm, đây chẳng phải là chứng nhận tư chất kém một mảng lớn?

Cô gái nhỏ thật giảo hoạt!

Hắn một lần nữa tin chắc trực giác của mình, cô gái nhỏ này tuyệt đối không đơn giản, tâm tư nhiều, khó đối phó!

Cầm cụ chuẩn bị xong, Ly tiểu thư cùng Hiên Viên Nghễ Nhi lục tục ngồi xuống, Ly tiểu thư thân là thần Tướng Chi nữ, rất có vẻ thùy mị, hơn nữa vì hơi lớn tuổi, nên đã lộ hình thái cô gái, liếc thấy, trước mắt không khỏi sáng ngời. Song khi nàng cùng Hiên Viên Nghễ Nhi đứng ở một chỗ, tất cả tia sáng nhất thời cũng bị Hiên Viên Nghễ Nhi cao thượng nhã trí như u liên kia làm ảm đạm xuống.

Ly tiểu thư đẹp thì có đẹp, nhưng có hình dạng mà vô thần, mất một phần linh khí cùng tôn quý.

Hiên Viên Nghễ Nhi thì khác, linh khí cùng tôn quý của nàng là bẩm sinh, hai đầu lông mày còn có vẻ cơ trí không gì sánh kịp cùng cao ngạo từ trong xương lộ ra, không thể mô phỏng.

Ánh mắt của mọi người cũng không khỏi tự chủ mà tập trung vào trên người Hiên Viên Nghễ Nhi, ngay cả Tứ hoàng tử của Bắc Tương quốc cũng không ngoại lệ, con ngươi trầm tĩnh thâm thúy lóe lên, kìm lòng không được mà bị hết thảy mọi thứ tốt đẹp trên người nàng hấp dẫn.

Ly tiểu thư vốn còn giương cầm, kiêu ngạo vô cùng, nhưng từ từ thì phát hiện cả đại điện, bao gồm Tứ hoàng tử đều đem ánh mắt sáng ngời quăng về phía đối thủ của nàng, Dung Nhan xinh đẹp nhất thời đen trầm xuống. Ánh mắt Ghen ghét ngó chừng Hiên Viên Nghễ Nhi, trong lòng rất là không thoải mái.

“Ly tỷ tỷ là khách, mời Ly tỷ tỷ trước.” nội dung các nàng tỷ thí lần này, là đồng thời khảy một bản, tiếng đàn người nào có thể áp chế đối phương thì coi là Thắng, Hiên Viên Nghễ Nhi cũng không gấp gáp biểu diễn tài nghệ, đem cơ hội khảy đàn trước nhường cho Ly Tiểu tỷ. Phải biết rằng quy tắc tỷ thí loại này, thường thường cũng là người khảy đàn trước hết tương đối thu lợi, chỉ cần người đạn tấu có thể ổn định tâm thần, không bị tiếng đàn đối phương sở nhiễu, liền có thể dễ dàng chiến thắng. người khảy đàn sau đó, bởi vì có tiếng đàn người trước chủ đạo, muốn cái sau vượt hơn cái trước, còn vượt xa đối phương, thì lộ ra vẻ khó khăn lớn hơn.

Hiên Viên Nghễ Nhi hiểu được đạo lý này, thì mọi người tại chỗ cũng hiểu được đạo lý này, nguyên nhân chính là như thế, nên đối với việc Hiên Viên Nghễ Nhi khiêm nhượng, khiến mọi người rất là tán thành.

Ly tiểu thư lỗ mũi hừ hừ ra tiếng, cũng không nhún nhường, hai tay đặt vào vị trí, kèm theo đầu ngón tay mãnh khảnh của nàng rung động, tiếng đàn du dương liền từ từ truyền lại.

Mọi người rất nhanh dung nhập vào trong không khí tiếng đàn mà nàng xây dựng ra, không phải không thừa nhận, Ly tiểu thư được gọi

là thần đồng thiên tài, quả nhiên danh bất hư truyền. Tiếng đàn của nàng uyển ước ôn nhu, đúng như tháng tư Giang Nam mưa phùn, liên tục kéo dài, làm người ta say mê.

Lấy nàng mười tuổi, mà có thể khảy đàn ra tiếng đàn tuyệt đẹp động thính như thế, thực là đáng quý.

Vân Tiểu Mặc tựa bên cạnh cây cột, cũng từ từ bị tiếng đàn của nàng hấp dẫn, đắm chìm trong cơn mưa phùn của Giang Nam. Chỉ có Tiểu Bạch ở trong túi quần của hắn, là vẫn buồn ngủ như cũ, nên đối với tiếng đàn này nó không có cảm xúc gì.

Quyển 3 - Chương 31: Tỷ Thí Tài Nghệ Ở Trong Cung (2)

Đang lúc mọi người đắm chìm thật sâu ở trong cơn mưa phùn liên tục của Giang Nam này, thì một tiếng đàn thấp mà trầm đột nhiên tăng thêm đi vào, phá vỡ cảnh uyển ước ôn nhu đắc ý.

Mọi người toàn bộ chấn động, tiếng đàn thấp mà trầm trì hoãn mà nhanh, trong tiếng đinh đang mang theo lực. hoảng hốt, thật giống như cảm nhận được thiết mã rong ruỗi sa trường tráng lệ hào hùng, trên bầu trời bao la cuồng phong cuốn đến làm cát vàng đầy trời tung bay, như hỗn độn sơ khai, thiên địa biến sắc, cắn nuốt hết thảy.

Xôn xao ——

Tiếng đàn kia thật giống như một trận Cuồng Phong ở trong đại điện gào thét mà qua, thật sâu rung động trong lòng của mỗi người,

Chỉ một thoáng, chí khí ngút trời dũng cảm tỏa ra, như muốn du ngoạn sơn thuỷ trời cao, tung hoành thiên hạ!

Tân khách cả điện, đều bị hào khí của hàng vạn hàng nghìn tiếng đàn này kinh sợ, không tin tiếng đàn như vậy, hẳn là xuất phát từ tay một nữ hài năm sáu tuổi.

Tài nghệ như thế, khí khái như thế, sao có thể xuất từ trong tay một nữ hài?

Giải thích duy nhất, nàng chân chính thiên tài! Ngàn dặm mới tìm được một thiên tài thần đồng!

Tiểu Bạch nằm ở trong túi quần bỗng nhiên tinh thần chấn động, từ trong túi quần toát ra đỉnh đầu nho nhỏ, hai mắt thật to chớp chớp, tràn ngập tò mò cùng hưng phấn.

Ánh mắt Vân Tiểu Mặc cũng khẽ biến hóa theo, có chút khó tin, khúc đàn này..... Nàng làm sao đàn được chứ?

Hồi tưởng nhớ lại đoạn thời gian khi hắn còn ở Từ Vân am, từ khi hắn hiểu chuyện tới nay, trong tánh mạng của hắn cũng chỉ có hai người trọng yếu nhất, một người là mẫu thân cùng hắn sống nương tựa lẫn nhau, người còn lại chính là Phong gia Gia thân phận thần bí ẩn thân ở phía sau núi Từ Vân.

Sở dĩ gọi hắn là Phong gia Gia, cũng không phải bởi vì ông ấy điên, chẳng qua là mẫu thân nói, Phong gia Gia lớn lên chỉ giống con người năm sáu phần, lại hay thích núp ở một địa phương cứt chim cũng không có, cả ngày lẫn đêm coi chừng một viên đá kỳ quái, cũng không biết là hắn ấp trứng, hay là trứng ấp hắn, tóm lại chính là một chữ điên, cho nên liền gọi Phong gia Gia.

Nói tỉ mĩ, Tiểu Bạch chính là thú sủng mà Phong gia Gia đưa cho hắn. Nói chính xác, là Phong gia Gia vẫn muốn hàng phục Tiểu Bạch, nhưng Tiểu Bạch không chịu. Quanh đi quẩn lại, Tiểu Bạch cùng Phong gia Gia sống như láng giềng, không xâm phạm lẫn nhau.

Cơ duyên xảo hợp, hắn được Phong gia Gia chỉ dẫn, nên cùng Tiểu Bạch gặp nhau. Cũng không biết là cái gì duyên cớ, Tiểu Bạch thấy hắn liền không khỏi yêu thích, không có bất kỳ điều kiện gì mà theo hắn đi. Trên thực tế giữa bọn họ cũng không có bất kỳ quan hệ hay khế ước, chỉ là bạn thân chung sống cùng nhau thôi.

Bất quá những thứ này cũng không phải là trọng điểm, trọng điểm, là

kể từ khi hắn biết Phong gia Gia, liền thường xuyên đi theo Phong gia Gia học tập cầm kỳ thư họa cùng võ công. Phong gia Gia cơ hồ không có gì mà làm không được, theo như mẫu thân nói, hắn chính là vô cùng …, vô cùng thần bí…! Chỉ cần hắn không có ác ý, đi theo hắn học tập các loại bản lãnh, tuyệt đối là có lợi lớn!

Mà khúc đàn này, chính là một trong những bản Phong gia Gia đã từng dạy hắn, nên trí nhớ hắn khắc sâu!

Chẳng qua là, Tiểu công chúa này sao lại biết đàn chứ?

Hắn rất là nghi ngờ.

Ly tiểu thư chợt nghe được tiếng đàn của Hiên Viên Nghễ Nhi, hơn nữa vô cùng cường thế, tinh thần của nàng cũng rối loạn theo. Liên tục mưa phùn, sao có thể cùng kim qua thiết mã hùng tráng mạnh mẽ so sánh với nhau?

Nàng đưa mắt nhìn về phía Hiên Viên Nghễ Nhi, mi tâm không khỏi nhăn lại, thân ảnh nàng xinh xắn lanh lợi ngồi ở chỗ đó, tiếng đàn bi tráng hùng dũng từ đầu ngón tay nàng bắn ra, sắc mặt nàng trầm tĩnh, thản nhiên tự nhược, tôn quý cao nhã, hồn nhiên thiên thành.

Công chúa nhỏ như vậy, làm trong lòng nàng không khỏi sinh ra tán thưởng!

Tất cả cao ngạo cùng tự tin, nhất nhất bị đánh tan, nàng chỉ cảm thấy thân ảnh của mình càng ngày càng thấp, thấp đến như hạt bụi, không chỗ dung thân.

“Tranh ——”

Tiếng đàn đột nhiên đình lại, nàng cả người ngã ở trên cây cầm, đỗ

mồ hôi lạnh. Chưa từng có ngày giống như hôm nay vậy, bởi vì một thủ khúc đàn, mà tâm lực tiều tụy, đến kiệt sức.

Cũng trong nháy mắt ngắn ngủi này, nàng chợt hiểu rất nhiều đạo lý từ trước đến giờ không rõ.

Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân! Trước đây là nàng quá mức tự phụ rồi, trong mắt quá mức không có người rồi, nàng âm thầm tự nói với mình, kể từ hôm nay, nàng muốn nhìn thẳng từng đối thủ, vừa đánh bại đối phương đồng thời cũng muốn vượt xa chính mình!

Ngắn ngủn chốc lát, cả người nàng khí tràng long trời lỡ đất biến hóa, nhu hòa hơi thở bao phủ nàng, một tầng nhu hòa hơi thở bao vây, Dung Nhan xinh đẹp của nàng, tăng thêm một tầng thần thái nói không hết diễn tả không rõ.

Thất bại không đáng sợ, đáng sợ nhất chính là không cách nào từ trong thất bại tỉnh giấc để lĩnh ngộ mọi vấn đề, có đôi khi một cuộc thất bại, ngược lại sẽ trở thành một bài trân quý nhất của cuộc đời người.

Hiên Viên Nghễ Nhi đàn ra xong thì nghiêm chỉnh thủ khúc, lúc này mới nhẹ nhàng đứng dậy, đi về phía Ly tiểu thư.

Đại trong điện, tiếng đàn đinh đang dũng cảm còn đang vờn quanh, Hiên Viên Nghễ Nhi cười nhẹ nhàng một tiếng, cái tay nhỏ bé đưa về phía ly tiểu thư, thanh âm mềm mại nói: “Ly tỷ tỷ, ngươi hôm nay dùng là cầm Ngạo Thiên quốc chúng ta, khó tránh khỏi không tiện tay, chưa quen thuộc. Chờ một ngày kia ta đi Bắc Tương quốc, dùng cầm Bắc Tương quốc các ngươi, sẽ tỷ thí công bình một trận với Ly tỷ tỷ, có lẽ kết quả sẽ không giống với hiện tại. Không biết Ly tỷ tỷ có chịu cùng ta ước định, ngày khác nữa tỷ thí một trận hay không?”

Ly tiểu thư kinh ngạc ngưng mắt nhìn nàng, đáy mắt có một tia cảm xúc khó tả bắt đầu khởi động, nàng đột nhiên hiểu, đây mới là khí độ thiên tài chân chính nên có, nàng từ trước, quá mức tự phụ rồi, đến nỗi lấy thắng lợi trước mắt che cặp mắt của mình. Lòng tự tin bỗng dưng dâng lên, nàng nhoẻn miệng cười, cũng hướng nàng ấy đưa tay ra, hai bàn tay mềm mại không xương thật chặc tương cầm.

“Tốt, vậy chúng ta cứ ước định.”

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, là nụ cười tinh khiết nhất, đẹp nhất, lây nhiễm cả mỗi người ở tại chỗ này.

Một đoạn tình hữu nghị chân thành tha thiết, ở giờ phút này đã sinh ra.

Hiên Viên hoàng đế nhìn cháu gái mình Thông Tuệ Khả Nhân, hài lòng gật đầu, cách làm của cháu gái như thế, vô hình trung đã kéo gần lại khoảng cách của Bắc Tương quốc cùng Ngạo Thiên quốc, vì Bắc Tương quốc giữ lại mặt mũi.

Sứ thần Bắc Tương quốc cũng không ngờ tới có kết cục như vậy, Tiểu công chúa Ngạo Thiên quốc Thông Tuệ hiểu chuyện như thế, cũng làm cho hắn trong lòng có tâm tư muốn gây ra truyện, cũng trở nên nhỏ bé.

“Tiểu công chúa thật kỳ tài ngút trời, bệ hạ thật may mắn, Ngạo Thiên càng may mắn, hạ thần cũng bội phục vạn phần.”

“Ha ha, Ly tiểu thư của quý quốc cũng là thiên tư thông minh, nhân trung long phượng, Bắc Tương Quốc cũng may mắn vậy!” Hiên Viên hoàng đế mừng rỡ cười đến không khép miệng, hướng Hiên Viên Nghễ Nhi vẫy vẫy tay, lại đem nàng gọi trở lại bên cạnh mình, hận

không được đem nàng nâng niu ở lòng bàn tay, ngậm trong miệng, thương yêu vô cùng.

Các đại thần bên dưới thấy hoàng đế cao hứng, cũng lên tiếng ca ngợi theo.

Tứ hoàng tử của Bắc Tương quốc vẫn ngồi ở một bên, nghe cả điện a dua nịnh hót, mi tâm thật chặc nhíu lên, Tiểu công chúa tài hoa cố nhiên tươi đẹp, nhưng người Bắc Tương quốc bọn hắn trong nước mới nhiều, chưa chắc nhất định thua bởi Ngạo Thiên quốc bọn họ.

Nói cho cùng, Ngạo Thiên quốc ở trong Ngạo Thiên đại lục, bất quá là quốc gia có thực lực yếu nhất, hơn nữa bị các gia tộc cô lập, hoàng quyền bị hạn chế rất lớn. Mặc dù Hiên Viên nhất tộc đã từng là đế vương khai quốc của Ngạo Thiên đại lục, nhưng vậy thì thế nào? Sao dời vật đổi, gia tộc Hiên Viên đã xuống dốc, đây là sự thật không thay đổi!

Ngạo Thiên quốc như vậy, có chỗ nào đáng giá kiêu ngạo chứ?

Trong mũi hắn hừ lạnh một tiếng, thanh âm tuy nhẹ, nhưng tới đột ngột, khiến cho đại điện đang ầm ầm, nhất thời an tĩnh lại, yên tĩnh không tiếng động.

Hiên Viên hoàng đế cũng nghe đến hắn hừ lạnh, sắc mặt lạnh lùng, mở miệng nói: “Tứ hoàng tử thật giống như có chuyện bất mãn? Không ngại nói ra đây, để xem trẫm có thể vì ngươi mà giải quyết hay không?”

“Tại hạ là khách, làm sao có thể đối với chủ nhân bất mãn?” Tứ hoàng tử mang giọng Tiểu đại nhân, tựa như khuôn tựa như mẫu, tiếp tục nói, “Chẳng qua là mới vừa tiến hành tỷ thí tài đánh đàn, kế tiếp là không phải hẳn là tỷ thí một chút võ nghệ sao?”

Sứ thần Bắc Tương quốc thấy Tiểu hoàng tử lên tiếng, vội vàng tiếp lời của hắn, nói: “Hoàng đế bệ hạ, hạ thần xem trong đại điện có không ít hài đồng xuất sắc, không bằng từ trong bọn họ chọn lựa, cùng hoàng tử ta tỷ thí một chút kiếm thuật như thế nào? Tin tưởng người Ngạo Thiên quốc nhiều như vậy, nhất định sẽ có người tập võ thiên phú siêu quần, hi vọng hoàng đế bệ hạ, không để cho chúng ta phải thất vọng.”

Hiên Viên hoàng đế nhíu mày, ở bên trong đại điện quét một vòng, nói thật, luận hài đồng võ nghệ xuất chúng, trừ tôn nữ bảo bối hắn ra, hắn căn bản nhìn không thấy bất luận kẻ nào. Nhưng Tiểu công chúa đã tỷ thí qua một vòng, vòng thứ hai tiếp tục, sẽ khó tránh khỏi sẽ làm cho nước khác cho là Ngạo Thiên quốc không người nào.

Hắn ho nhẹ, mở miệng nói: “Chư vị ái khanh, ai nguyện ý tiến cử hài nhi nhà mình đi ra ngoài tỷ thí? Nếu có người thắng trận, trẫm đồng ý cho hắn tiến vào quốc khố, tùy ý chọn lựa bảo vật, làm phần thưởng.”

Cả đại điện nhất thời một mảnh xôn xao.

Quốc khố Ngạo Thiên quốc vơ vét một chút cũng không ít trân bảo, tùy tiện chọn một cái đều giá trị liên thành, cơ hội kiếm tiền tốt như vậy, đúng là thật hấp dẫn người, nhưng vấn đề là, ai cũng biết Tứ hoàng tử võ nghệ siêu quần, kiếm thuật tinh túy, mới bảy tuổi, cũng đã bước vào Lam Huyền chi cảnh. Thực lực như vậy, ai nguyện ý mang tánh mạng hài tử nhà mình đi mạo hiểm chứ?

Trong đại điện, yên tĩnh không tiếng động, các đại thần rối rít cúi đầu, không dám cùng hoàng đế nhìn thẳng, sợ bị đột nhiên gọi tên.

Lúc này, một thanh âm hài tử xông ra, phá vỡ yên tĩnh: “Lão Đại

cùng hắn tỷ thí, nhất định có thể thắng hắn!”

Nói chuyện là không là ai khác, chính là Chu Ngư mập mạp, ngón tay hắn chỉ hướng Vân Tiểu Mặc, hai mắt sáng quắc, đối với Tiểu Mặc rất có lòng tin.

“Ngư Nhi, ngươi ồn ào hồ nháo cái gì?” Chu Thị Lang nhất thời hù dọa đổ một thân mồ hôi lạnh, không ngờ đến con của mình ở lúc này nhô ra. Hắn cũng không biết chuyện Vân Tiểu Mặc biết võ nghệ, những điều này là bí mật ở giữa bọn nhỏ, hắn chỉ biết là Vân Tiểu Mặc thiên phú cực cao, rất là Thông Tuệ, nếu là đi tham gia thánh Đồng tổng tuyển cử, tất nhiên có ưu thế hấp dẫn người. Về phần tỷ võ, nhất là tỷ võ trước điện, quan hệ đến mặt mũi Ngạo Thiên quốc, hắn cũng không dám tùy ý mạo hiểm.

“Xin bệ hạ thứ tội, nghịch tử không hiểu chuyện, thích ồn ào hồ nháo. Xin bệ hạ nhìn hắn trẻ người non dạ, không được trách tội ạ.”

“Ta không có nói quàng, lão Đại võ công rất lợi hại.....” Chu Ngư không phục thầm nói.

Chu Thị Lang một cái tay quăng đi qua, hắn cũng không dám nói chuyện nữa.

Vân Tiểu Mặc không lý do bị điểm đến tên chân mày nhẹ chau lại, là vô tội lại là bất đắc dĩ, hắn hoàn toàn sẽ không nghĩ sẽ lẫn vào chuyện này, vì sao mọi người hết lần này tới lần khác không bỏ qua cho hắn đây?

Ai, thật là giao hữu vô ý a!

“Hoàng gia gia, không bằng để cho hắn thử một chút đi.” Một thanh âm khác cũng theo sát vang lên, cũng là Hiên Viên Nghễ Nhi hướng

hoàng đế đề cử Vân Tiểu Mặc. Lúc trước rõ ràng thấy hắn xuất thủ trừng trị Tào Trì, mặc dù không thấy rõ thực lực của hắn đến tột cùng như thế nào, nhưng nàng mơ hồ có loại cảm giác, lần này hắn nhất định có thể thắng được!

“Ừ? Nghễ Nhi cũng cho là hắn có thể?” Hiên Viên hoàng đế rất kinh ngạc, Tiểu công chúa cũng không phải là hài tử, nàng xử sự từ trước đến giờ tâm tư thành thục, không làm chuyện không nắm chặc. Đừng xem nàng mới chỉ năm sáu tuổi, từ lúc còn nhỏ đã làm cho người ta nhìn rõ nàng có đạo làm vua, nàng có thể nói là công chúa thứ nhất của Ngạo Thiên đại lục vừa ra đời đã bị người ta coi như thái tử tới bồi dưỡng. Cũng chính là vì vậy, tuổi còn nhỏ, nhưng trưởng thành rất sớm, mỗi tiếng nói cử động đều hào phóng, thâm tư thành thục.

Hôm nay nghe được cháu gái nói như thế, Hiên Viên hoàng đế liền tinh tế đánh giá đến Vân Tiểu Mặc tựa bên cạnh cây cột. Mới vừa rồi bởi vì tức giận, nên không có nhìn kĩ, hiện nay lần nữa xem kỹ, mặt mày sáng láng, khí độ bất phàm hắn chỉ cảm thấy đứa nhỏ này, rất có khí chất tôn quý.

“Ngươi tên là gì?” Hắn mở miệng hỏi.

Vân Tiểu Mặc đang suy tư có nên đem tên thật nói ra hay không, nhưng Chu Ngư đã trước hắn một bước, báo ra danh hào của hắn: “Hắn gọi Vân Tiểu Mặc, là lão Đại của ta.” Miệng của hắn vẫn tràn đầy tự hào, có chút đắc ý.

“Vân Tiểu Mặc?!” trong Sứ thần có người lên tiếng kinh hô.

Sứ thần Nam Hi quốc mới vừa rồi còn đang đánh giá hắn, cảm thấy hắn rất quen mặt, nhưng quay đầu lại thử nghĩ xem lại cảm thấy không thể nào, tiểu thiếu gia Vân gia làm sao lại xuất hiện ở hoàng cung Ngạo Thiên quốc? Có lẽ là người tương tự, trùng hợp thôi, vì

sợ đường đột, nên hắn cũng không có tiến lên chào hỏi. Bây giờ nghe đến tên thật của hắn ta, hắn rốt cục đã hoàn toàn xác nhận.

Hắn đứng dậy, cất bước đến trước mặt Vân Tiểu Mặc, cung kính thở dài nói: “Vi thần bái kiến Tiểu vương gia, tại sao Tiểu vương gia lại xuất hiện ở chỗ này?”

Hắn một tiếng gọi “Tiểu vương gia” này, cả điện kinh hãi! Ai có thể nghĩ đến Tiểu vương gia Nam Hi quốc sẽ xuất hiện ở trong hoàng cung Ngạo Thiên quốc? Hơn nữa mới vừa còn bị hoàng đế bệ hạ trách cứ phạt đứng.

Người một nhà Chu Thị Lang lại càng trợn mắt hốc mồm, không thể tin được lỗ tai của mình.

Cái gì, hắn là Tiểu vương gia Nam Hi quốc? Điều này sao có thể?

Chu Ngư há lớn miệng, rất là bất khả tư nghị.

Hiên Viên hoàng đế trên ghế rồng cũng u mê, hắn, hắn lại là Tiểu vương gia Nam Hi quốc? Vậy mới vừa rồi mình còn trách phạt hắn.....

Hiên Viên Nghễ Nhi cũng khẽ kinh ngạc, bất quá rất nhanh khôi phục thần sắc bình thường, hắn không phải vật trong ao, nàng đầu tiên vừa nhìn liền nhìn ra.

Sứ thần Nam Hi quốc lần nữa nhìn kỹ Vân Tiểu Mặc vị trí đứng yên, hắn nhướng mày, giọng nói mang theo vài phần trách cứ, nhìn về Hiên Viên hoàng đế: “Hoàng đế bệ hạ, tại sao lại đối đãi Tiểu vương gia Nam Hi quốc ta như thế? bên trong cung điện lớn, nhưng lại không có chỗ ngồi Tiểu vương gia nhà ta?”

Nam Hi quốc thực lực mặc dù không kịp ba quốc gia khác, nhưng so với Ngạo Thiên quốc thực lực ở vị trí cuối, cũng là hơn hẳn, ở trước mặt quốc quân Ngạo Thiên quốc, hắn cũng có phần này tự hào, cho nên chất vấn quốc quân Ngạo Thiên quốc, hắn có thể làm được lẽ thẳng khí hùng.

“Này.....” Hiên Viên hoàng đế sắc mặt lộ ra vẻ xấu hổ, Tiểu vương gia nước láng giềng thân phận tôn quý, so với Tiểu Quận Vương Ngạo Thiên quốc thân phận cũng cao hơn nhất đẳng, bạc đãi Tiểu vương gia, tội danh này đúng là không nhỏ.

Tào Trì mở to hai mắt, ánh mắt nhìn Vân Tiểu Mặc càng thêm tràn đầy ghen ghét, khó trách lúc trước hắn nói người phạm thượng là mình. Thì ra là hắn căn bản là Tiểu vương gia Nam Hi quốc, thân phận cao hơn mình một bậc, khó trách có tư cách lớn lối.

Hiên Viên hoàng đế chưa kịp tính sao, thì Hiên Viên Nghễ Nhi mở miệng nói: “Tiểu vương gia cố ý giấu diếm thân phận, chắc là có duyên cớ khác. Bởi vì cái gọi là người không biết không tội, Hoàng gia gia ta an bài như thế về tình có thể hiểu. Hiện nay đã biết thân phận Tiểu vương gia rồi, tự nhiên là không dám chậm trễ nữa.”

“Người, ban thưởng ghế ngồi!” Nàng tự làm chủ, để cho người ta đặt gần ghế rồng một chỗ ngồi.

Hiên Viên hoàng đế đối với sắp xếp của nàng, không có bất kỳ dị nghị nào.

Vân Tiểu Mặc thấy việc đã đến nước này, cũng không thể làm gì khác hơn là nhập tọa.

Sau nho nhỏ nhạc đệm, con ngươi sứ thần Bắc Tương quốc đảo một vòng, nói: “Nếu vị Tiểu vương gia này chính là người Nam Hi quốc,

tự nhiên là không tham gia thi đấu, hay là xin hoàng đế bệ hạ sai những người khác cùng Tứ hoàng tử ta tỷ võ sao.”

“Này.....” Hiên Viên hoàng đế cau mày, lần nữa đánh giá một vòng cả đại điện, tình cảnh như cũ, ai cũng không muốn đem hài tử nhà mình đẩy ra tham gia luận võ.

Hiên Viên Nghễ Nhi từ ghế rồng đứng lên, cất giọng nói: “Hoàng gia gia, không bằng hay là để ta tham gia thi đấu sao!”

“Nghễ Nhi?” Hiên Viên hoàng đế rất là làm khó.

Lúc này Tứ hoàng tử đột nhiên lên tiếng: “Ta chưa bao giờ cùng cô gái tỷ võ! Ta liền muốn cùng hắn tỷ thí!” Hắn tự tay chỉ hướng Vân Tiểu Mặc, ánh mắt kiên định bình tĩnh, rất là kiên trì.

Hiên Viên Nghễ Nhi sắc mặt biến hóa, cái gì gọi là chưa bao giờ cùng cô gái tỷ võ? như thế là xem nhẹ nàng sao?

Vân Tiểu Mặc lúc này cũng đứng lên, đuôi lông mày cao gầy, lãnh ngạo giọng nói: “Ta cũng vậy chưa bao giờ cùng cô gái tỷ võ! Ta với ngươi tỷ thí!”

Dung Nhan khả ái mỹ lệ của Hiên Viên Nghễ Nhi rốt cục cũng có dấu hiệu nứt nẻ, hai tên tiểu tử thúi này, rốt cuộc là có ý gì? Cố ý làm nhục nhã nàng sao? Nếu không phải nàng có tu dưỡng tốt, nàng đã sớm nổi đóa, đem hai tiểu tử thúi không đem nàng để vào trong mắt hung hăng dạy dỗ một trận!

Trong đại điện, hai nam hài xuất sắc tương đối mà đứng, bốn mắt nhìn nhau, tia lửa không tiếng động bắn nhanh truyềnđi.

Đồng dạng kiệt ngạo bất tuần, lãnh ngạo từ trong xương lộ ra ngoài,

bởi vì tương tự khí tràng, cho nên hai người mới ăn ý mà nghĩ muốn giao thủ nhau như thế.

Trong đại điện, ánh mắt của mọi người toàn bộ tập trung ở trên người hai người đứa bé trai, thị vệ hai bên đại điện vì hai người mà đưa lên hai thanh mộc kiếm. Thân phận của hai người đều tôn quý vô cùng, không thể tổn thương lẫn nhau, cho nên chọn dùng mộc kiếm tỷ thí.

Vân Tiểu Mặc cầm kiếm mà đứng, thân thủ cao ngất như núi, khí thế mười phần. Hắn lẳng lặng yên nhìn chăm chú vào đối phương, lãnh đạm nói: “Ta nhường ngươi ba chiêu, sau ba chiêu, ta sẽ toàn lực ứng phó!”

Cả điện ồ lên.

Hắn đến tột cùng là quá mức tự tin, hay quá tự phụ không hiểu chuyện? Đối phương là thiên tài thần đồng của Bắc Tương quốc, cao thủ Lam Huyền chi cảnh, nơi nào cần hắn nhường ba chiêu, sợ rằng đối phương chỉ một chiêu đã đánh bại hắn.

Tứ hoàng tử nghe nói như thế, thì sắc mặt đột biến, giống như là bị vũ nhục rất lớn, mộc kiếm trong tay hướng phía trước vọt tới, hắn lạnh lùng nói: “Đã là tỷ võ, thì phải toàn lực ứng phó! Nếu không chính là vũ nhục đối với ta! Ít nói nhảm, xuất chiêu đi!”

“Đây cũng là ngươi nói.” Vân Tiểu Mặc bĩu môi, nếu hắn không muốn mình nhường, vậy thì đừng trách mình không khách khí.

Mộc kiếm trong tay cuốn lại, vạch lên đường vòng cung xuống phía dưới, định ở một góc độ cùng phương vị chuẩn xác, bên trong thân thể của hắn bỗng dưng thả ra một cổ Lực Đạo, áo bào không gió mà bay, trên gương mặt anh tuấn cũng tỏa ra ánh sáng kỳ dị.

Chỉ một thoáng, ánh sáng tím hiện ra, tràn ngập cả tòa cung điện.

Không khí phảng phất đọng lại, chẳng biết tại sao, thanh âm chung quanh toàn bộ biến mất không thấy, một tia khiếp sợ đầy đáy lòng của mỗi người.

Là ảo giác sao? Trên người của hắn lại xuất hiện huyền khí màu tím!

Mọi người riêng chớp chớp hai mắt của mình, càng ngày càng bất khả tư nghị, Tử Huyền chi cảnh? Nói đùa gì vậy?

Tử Huyền chi cảnh lại xuất hiện ở trên người một hài tử năm tuổi, chuyện này quá không thật đi.

Sứ thần Nam Hi quốc đã sớm biết được Tiểu vương gia bản lãnh hơn người, mặc dù cũng hơi kinh hãi, nhưng nhiều hơn nữa là tự hào. Đây chính là Tiểu vương gia của Nam Hi quốc chúng ta, vinh quang của Tiểu vương gia, cũng chính là vinh quang của Nam Hi quốc, cũng tức là vinh quang của hắn.

Ánh mắt Hiên Viên Nghễ Nhi lấp lánh, đối với Vân Tiểu Mặc tràn ngập tò mò, trên người của hắn rốt cuộc còn có bao nhiêu bí mật?

Tào Trì thì giận đến hộc máu, Vân Tiểu Mặc là Tiểu vương gia Nam Hi quốc cũng thôi đi, lại còn có Huyền giai võ công biến thái như vậy, hắn không muốn sống nữa, quả nhiên người so với người tức chết người!

Chu Ngư vừa vặn cùng Tào Trì ngược lại, đối với Vân Tiểu Mặc sùng bái như nước sông chảy hoài không dứt.

Tứ hoàng tử cả người đều ngẩn ra, ngơ ngác nhìn Vân Tiểu Mặc,

từng đạo Huyền giai khí thế áp đảo hướng hắn vọt tới, hắn còn chưa ra chiêu, liền đã thua trận thế.

Tử Huyền chi cảnh! Hắn ta đã là Tử Huyền chi cảnh!

Cho tới nay hắn đều tự hào cho rằng mình thiên phú tập võ, nhưng chỉ một thoáng này đã hóa thành hư ảo, hắn chỉ cảm thấy tất cả lời ca ngợi cùng nịnh nọt đối với mình trước kia toàn bộ cũng là châm chọc! Hắn căn bản là không phải chân chính thiên tài, chân chính thiên tài là người khác!

Không, hắn là sẽ không cứ như vậy mà nhận thua!

Huyền giai cao thấp không có nghĩa là hết thảy, chỉ có thực lực chân chánh mới là mấu chốt thắng thua!

“Xem chiêu đi!” trong miệng Tứ hoàng tử quát khẽ một tiếng, rồi nhẹ nhàng nâng thân thể bay lên trời, mộc kiếm ở trong tay hắn mở ra kiếm thế, lấy tốc độ bình sanh nhất của hắn mạnh mẽ tấn công hướng Vân Tiểu Mặc. U lam Huyền Quang bao phủ hắn, thật giống như choàng một tầng lụa mỏng màu lam, thân ảnh Tứ hoàng tử hóa thành lợi kiếm, bộc lộ tài năng.

Vân Tiểu Mặc đứng yên bất động, hai mắt khẽ nheo lại, kiếm của đối phương đúng là rất nhanh, nhưng hắn vận thấy rõ tất cả chiêu thức cùng đường kiếm như cũ.

Kiếm pháp tốt!

Dưới đáy lòng Hắn thầm khen, mộc kiếm trong tay lần nữa cuốn..... liền thừa dịp hiện tại!

Thân ảnh hắn nhanh nhẹn như mũi tên rời cung nhanh chóng

nghênh đón, mộc kiếm ở giữa không trung huy vũ, hạ bút thành văn chính là một chiêu trong Phiêu Tuyết Thập Tam kiếm.

Người đứng xem, chỉ thấy mộc kiếm trong tay hắn múa thật chậm thật chậm, nhìn không ra có bao nhiêu uy lực, song chính là một kiếm này, khiến cho không khí chung quanh sinh ra vặn vẹo.

Trong thoáng chốc, mọi người thật giống như thấy được đầy trời tuyết rơi tung bay, từ trên bầu trời nghiêng sái xuống, giống như mộng ảo.

Cảnh trong mơ vừa mới bắt đầu, cả không khí bỗng nhiên lại thay đổi, đầy trời tuyết rơi tung bay kia giống như hóa thành từng lưỡi đao, bén nhọn mà tràn ngập sát khí!

“Phanh ——”

Luồng U Quang màu lam cùng màu tím đột nhiên chạm vào nhau, chống đở tầm mắt mọi người, ở trong hai luồng ánh sáng này, hai thân ảnh nhanh nhẹn mạnh mẽ ở trong đó giao chiến giống như trước, mộc kiếm bởi vì đánh nhau, mà bay ra rất nhiều vụn gỗ, ở giữa không trung bay bổng, rồi từ từ lơ lững.

Còn chưa chờ vụn gỗ rơi xuống đất, hai luồng sáng đã hoàn toàn tách ra, thắng bại đã phân.

“Phốc ——” Tứ hoàng tử thân ảnh quay ngược lại còn chưa lấy thăng bằng, trong miệng liền phún ra một ngụm máu tươi, sắc mặt từ từ trắng bệch, sau đó thân thể hướng về phía sau đổ đi, hẳn là ngất rồi. nơi đầu vai hắn, có một vết kiếm nhẹ, song riêng mình mọi người đều sâu hiểu nhìn ra được, một kiếm này căn bản không đủ để làm hắn nôn ra máu hôn mê, ngược lại là hắn mạnh mẽ xông phá kinh mạch, nghênh khó khăn mà lên, lúc này mới tự tổn hại thân thể.

“Tứ hoàng tử điện hạ ——” sứ thần Bắc Tương quốc kinh hãi, vội vàng tiến lên đở.

Vân Tiểu Mặc bên kia, cũng nhẹ nhàng rơi xuống, bình yên vô sự. Hắn lẳng lặng yên tĩnh nhìn Tứ hoàng tử đang hôn mê, mấp máy môi, hơi có chút tiếc hận, nói thật ra, kiếm của đối phương thuật đúng là rất cao minh, là kiếm thuật hắn chưa từng thấy qua. Song kiếm thuật cao minh kia, khi chống lại Phiêu Tuyết thập tam kiếm mà phụ thân hắn dạy, liền không đáng giá nhắc tới.

Trận tỷ võ này, vì Tứ hoàng tử bất tỉnh bị thua mà chấm dứt, Vân Tiểu Mặc cũng nhất chiến thành danh. Từ nay một đêm bắt đầu, tên của hắn liền bắt đầu ở cao tầng ngũ quốc truyền tụng, ở trong vô hình chung, trở thành mục tiêu cho đông đảo cao tầng nhìn chăm chú. hắn có thiên phú như thế, tất sẽ trở thành nhân vật trong tổng tuyển cử thánh Đồng chạm tay có thể bỏng, người như vậy, làm sao không đáng giá được nhiều người chú ý đây?

Ở bên trong một mảnh ca ngợi, Cung yến rốt cục kéo màn khép lại.

Thân phận Tiểu vương gia Nam Hi quốc của Vân Tiểu Mặc bại lộ ra, cũng vì vậy đã bị Hiên Viên hoàng đế nhiệt tình lưu lại trong cung, chuẩn bị ít ngày nữa đi theo nhóm Nghễ Nhi công chúa và các quốc gia sứ thần, cùng nhau tới Đông Lăng quốc hoàng cung tham gia thánh Đồng tổng tuyển cử.

Vân Tiểu Mặc nghĩ tới, dù sao mục đích cũng là địa phương hắn muốn đi, nên không có cự tuyệt, trong đó còn có một nguyên nhân lớn nhất, là vợ chồng Chu Thị Lang sau khi biết được thân phận chân thật của hắn, đâu còn dám giữ lại trong phủ của mình? Miếu nhỏ khó chứa Đại Phật, bọn họ không dám xem nhẹ a, hơn nữa hoàng thượng một lòng muốn hắn ở lại trong cung, bọn họ tự nhiên

là muốn cố gắng thúc đẩy.

Chu phủ toàn gia chỉ có Chu Ngư một người đối với Vân Tiểu Mặc rời đi, lưu luyến không nở, nhưng hắn cũng hiểu, giữa bọn họ chênh lệch quá lớn, căn bản không phải là người cùng thế giới, sớm muộn gì đều mỗi người đi một ngả.

Đang lúc Vân Tiểu Mặc trà trộn Ngạo Thiên quốc, ở Ngạo Thiên quốc hết sức nổi tiếng, thì Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê ở Lăng Thiên Cung, một lần nữa nghênh đón người Tư Đồ gia đến đây chuộc người. Lần này bọn họ giữ lại Đại tiểu thư Tư Đồ gia, sự thái xảy ra biến hóa rõ ràng, Tư Đồ gia cực kỳ coi trọng, cũng rốt cục kinh động bản thân gia chủ, Do gia chủ Tư Đồ gia tộc đương thời Tư Đồ Khôi tự mình đem ngân lượng đến đây chuộc người.

Thuận lợi ngoài dự liệu, Tư Đồ Khôi được như ý nguyện chuộc lại mọi người Tư Đồ gia bị khấu lưu, bao gồm Đại tiểu thư, Thất tiểu thư, Nhị phu nhân, Tường trưởng lão đợi. Tư Đồ Khôi trong lòng hơi có nghi ngờ, lần này đi Lăng Thiên Cung chuộc người, cũng không nhìn thấy bản thân Long Thiên Tuyệt, chẳng qua là do Vân hộ pháp Lăng Thiên Cung tiếp đãi hắn, song phương không có phát sinh bất kỳ cái gì không vui, thuận lợi trao đổi, vừa thu hai mươi vạn ngân lượng, vừa đem người đón về, mua bán thuận lợi làm cho người khác khó có thể tin.

Tư Đồ khôi không khỏi hoài nghi, mấy lần trước mình phái thủ hạ đến đây chuộc người, có phải là do người dưới tay mình có vấn đề, mà không phải là Lăng Thiên Cung cố ý giam con tin không tha hay không?

Bất quá những thứ này cũng không trọng yếu, chỉ cần đại nữ nhi hắn yêu mến nhất không có chuyện gì, hắn liền yên tâm.

Trên xe ngựa hoa lệ, “Tư Đồ Mẫn mẫn” cùng Nhị phu nhân, Thất tiểu thư ngồi chung, Nhị phu nhân cùng Thất tiểu thư hai người ở trong lao trên mặt đất bị mấy ngày khổ, một thân chật vật, mà”Tư Đồ Mẫn mẫn” vẫn là một thân thanh lệ khô mát, cùng hai mẹ con tạo thành đối lập không so sánh được.

Lần này Tư Đồ Mẫn Mẫn cùng Tư Đồ Mẫn mẫn kia khác nhau, nàng chính là Vân Khê đeo mặt nạ, cải trang mà thành.

Nàng nhắm mắt dựa ở trên vách xe ngựa, không để ý tới hai mẹ con ở đối diện thỉnh thoảng phóng ánh mắt ghen ghét tới, trong lòng suy tư nên làm như thế nào mà lấy được sự tín nhiệm của mọi người Tư Đồ gia tộc, thuận lợi lẫn vào trong Tư Đồ gia tộc.

Quyển 3 - Chương 32: Mang Theo Phu Quân Đi Xem Mắt

Vì Gia chủ Tư Đồ gia – Tư Đồ Khôi cỡi ngựa đi theo ở bên xe ngựa, neân hai mẹ con Nhị phu nhân cùng Thất tiểu thư trong lòng tuy có chứa nhiều bất mãn cùng oán khí, nhöng cũng không dám làm trò phát tác trước mặt Tư Đồ khôi.

Vì thế một đường thập phần an tĩnh.

Tư Đồ gia tộc ở một thành thị phồn hoa của Ngạo Thiên quốc, tên là Lạc Cẩm thành, cách Lăng Thiên Cung không gần không xa, cưỡi ngựa thì mất nửa ngày đường, bởi vì trong đội ngũ có nữ quyến, cho nên đi lại chậm chút ít, đại khái dùng một ngày thời gian mới chạy tới phủ đệ Tư Đồ gia tộc.

Lúc này đêm đã khuya, Vân Khê đi theo Nhị phu nhân, Thất tiểu thư xuống xe ngựa, vào phủ đệ, liền có nha đầu thiếp thân của Tư Đồ Mẫn Mẫn đến đây đón chào.

Từng nghe Tư Đồ Mẫn Mẫn nhắc tới chuyện có liên quan đến thiếp thân nha hoàn của nàng, biết nàng tên gọi Tiểu Trà, từ nhỏ luôn ở bên người hầu hạ Tư Đồ Mẫn Mẫn, đối với Tư Đồ Mẫn mẫn làm việc và nghỉ ngơi cùng thói quen, thì rõ như lòng bàn tay.

Một nha hoàn như vậy, đối với Vân Khê mà nói, là một nhân vật nguy hiểm, bởi vì cải trang dáng ngoài một người dễ dàng, nhưng muốn hoàn toàn bắt chước thói quen một người cũng rất khó khăn. Cho nên chuyện trước mắt cần làm là, thu phục nha hoàn này.

“Đại tiểu thư, nô tỳ nhớ tiểu thư muốn chết, ngài ở Lăng Thiên Cung có bị ủy khuất hay không?”

Vân Khê bị nàng dắt lấy, im lặng không nói, nhưng trong lòng tinh tế tự định kế sách. Tiểu trà thấy nàng không nói lời nào, liền cũng không quấy rầy nữa, dắt lấy nàng một đường đi về khuê phòng.

Đi tới khuê phòng thuộc về Tư Đồ Mẫn Mẫn, lúc này đêm đã khuya, Tiểu trà chuẩn bị xong giường chiếu, thấy “Đại tiểu thư” vẫn ngồi yên ở trước bàn trang điểm như cũ, không nói cũng không rằng, an tĩnh đến rất không tầm thường.

Nàng do dự, cất bước tiến lên: “Đại tiểu thư, người không có sao chứ? Làm sao lại không nói chuyện?”

“Tiểu trà, ta không sao.” ánh mắt Vân Khê do dự, đưa tay từ trong lòng ngực móc ra một hoàn thuốc, bày ở trong lòng bàn tay, nói, “Ta ở Lăng Thiên Cung, Nhị nương cho ta một hoàn thuốc, nói là có thể dưỡng nhan làm đẹp, bổ huyết ngưng khí. Nàng để cho ta ăn ngay vào, ta không dám dùng, ta sợ nàng có lòng muốn hại ta.”

“Tiểu trà, Nhị nương đã sớm đối với ta chứa nhiều bất mãn, thường xuyên muốn hại ta, nhưng ta không có bất kỳ căn cứ chính xác, nên phụ thâncũng chưa chắc sẽ tin lời của ta. Ngươi có thể giúp ta một lần, thay ta vạch trần khuôn mặt thật của Nhị nương hay không?”

Tiểu trà nghe vậy, thì không chút nghĩ ngợi liền gật đầu nói: “Đại tiểu thư đối với Tiểu trà ân trọng như núi, Tiểu trà nguyện ý vì Đại tiểu thư phó thang đạo hỏa, cũng không chối từ.”

Vân Khê ôn nhu suy nghĩ, cố ý bắt chước khí chất mềm mại đáng yêu ôn hòa của Tư Đồ Mẫn Mẫn, nói: “Cám ơn ngươi, Tiểu trà! Vậy ngươi giúp ta ăn vào viên hoàn thuốc này, xem nó có phải có độc hay

không, nếu nó thật sự có độc, như vậy ta có thể tố cáo Nhị nương, bắt nàng giao ra giải dược. Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ không để cho ngươi có việc, ngươi nguyện ý tin tưởng ta sao?”

Tiểu trà có chút kinh ngạc, chẳng qua là trong chốc lát, nàng liền đưa tay từ trong tay Vân Khê lấy ra hoàn thuốc, nuốt ngụm nước miếng, nàng không chút do dự uống xuống.

Vân Khê lặng yên nhìn nàng, nhìn thần sắc nàng vẻ mặt anh dũng hy sinh, thì không nhịn được hé miệng cười trộm. Nàng lại từ trong ngực móc ra một phong thư, đưa cho Tiểu trà, đó là trước khi đi, nàng cố ý để cho Tư Đồ Mẫn Mẫn đích thân viết. Sau khi xác nhận Tiểu trà tuyệt đối trung thành, nàng mới yên lòng lấy ra thư.

“Đại tiểu thư, đây là cái gì?”

“Ngươi nhìn sẽ biết.”

Tiểu trà nhận lấy thư, tinh tế xem, thần sắc trên mặt biến hóa. Nàng ngạc nhiên nhìn về người trước mắt, có chút khó tin: “Ngươi, ngươi thật không phải là Đại tiểu thư?”

Vân Khê mở môi không nói.

Tiểu trà liền cúi đầu nhìn kỹ thư, xác định là bút tích Đại tiểu thư cùng giọng không tệ, liền cũng yên tâm lại: “Đại tiểu thư phân phó, để cho nô tỳ hảo hảo mà phối hợp Vân tiểu thư, Tiểu trà tất sẽ không phụ nhờ vã.”

“Được rồi, vậy ngươi bây giờ đem chuyện ngày gần đây của Tư Đồ gia đã phát sinh, nói với ta một chút đi.” Vân Khê thu hồi thư, đưa tới giá cắm nến, đem thư thiêu hủy hầu như không còn lưu dấu vết.

“Dạ, Vân tiểu thư!” Tiểu trà gật đầu nói.

Vân Khê giơ tay lên sửa đúng nàng: ” Trước hay sau lưng người khác cũng gọi ta Đại tiểu thư! Không nên gọi sai.”

Tiểu trà quỳ gối cung kính đáp: “Dạ, Đại tiểu thư.”

Tiểu trà đem chuyện quan trọng phát sinh cuả Tư Đồ gia tộc ngày gần đây đơn giản tự thuật một phen, thì ra là Tư Đồ gia tộc nóng lòng đem Thất tiểu thư cứu về, là bởi vì Tư Đồ gia có ý muốn cùng gia tộc Hách Liên đám hỏi, không phải là độc nhất vô song, Hách Liên Tử Phong đột nhiên đưa tới bái thiếp, tính toán sắp tới, đến bái phỏng Tư Đồ gia. Các trưởng lão Tư Đồ gia rối rít rục rịt, muốn mượn cơ hội lần này, thúc đẩy hôn sự của Thất tiểu thư cùng Hách Liên Tử Phong.

Dựa theo Tiểu trà kể lại, ngày mai Hách Liên Tử Phong sẽ quang lâm Tư Đồ phủ, cho nên Tư Đồ phủ từ trên xuống dưới đều vì thế mà bận rộn.

Vân Khê nghe xong Tiểu trà nói…, trong lòng tối lại, thoạt nhìn cả Tư Đồ gia tộc, người chân chính quan tâm ái hộ Tư Đồ Mẫn mẫn cũng chỉ có gia chủ Tư Đồ Khôi. Hắn thật sự là từ phụ ái nữ, hay là bởi vì Tư Đồ Mẫn Mẫn là người duy nhất có thể mở ra lực lượng thần khí, mà đối đãi như thế.

Tư Đồ Mẫn Mẫn ở Tư Đồ phủ, sợ là hoàn cảnh cũng không lạc quan như thế.

Cho Tiểu trà lui ra, Vân Khê cởi quần áo cùng đồ trang sức trên người, chuẩn bị đi ngủ. Mới vừa đến Tư Đồ phủ, nên không thể tùy tiện hành động, vừa lúc nàng cũng mệt mỏi rồi, quyết định trước tiên nghỉ ngơi một đêm thật tốt, để dưỡng sức.

Trong cơn ngủ mơ, cảm giác có người ôm nàng, còn có mùi vị quen thuộc đem nàng thật chặc bao vây. Trong miệng nàng khẽ ngâm, thân thể không tự chủ được hướng nơi phát ra ấm áp co rúc tới gần.

Long Thiên Tuyệt chưa ngủ, nhìn động tác theo bản năng của nàng, bất đắc dĩ cười khẽ. Nàng chẳng lẽ là quên mất mình bây giờ ở chỗ nào? Có người lặng lẽ tiến nhập gian phòng của nàng, thậm chí vào chăn của nàng, nàng lại một chút tính cảnh giác cũng không có. Nhưng nếu tối nay người tới không phải là hắn, nàng chẳng phải là.....

Cúi đầu ngưng mắt nhìn dung nhan ôn nhu khi ngủ của nàng, tuy là đổi gương mặt, nhưng trong mắt hắn, nhìn thấy qua cũng là chân thật nhất. Trong lòng không khỏi dâng lên một trên ảo não, nàng không có tính cảnh giác như thế, bảo hắn làm sao an tâm để cho nàng rời đi tầm mắt của mình?

Hắn cúi đầu, một ngụm khẽ cắn ở chóp mũi nàng, lưu lại bốn dấu răng nhợt nhạt.

“Ngô.....” Vân Khê dằng dặc tỉnh dậy, mơ hồ mở mắt ra, quay đầu, mượn ánh trăng nhàn nhạt, nàng thấy một khuôn mặt nam nhân già nua có chứa nếp nhăn.

Phản xạ có điều kiện, nàng vung một quyền liền đánh tới ánh mắt đối phương, đánh ra hết sức, tận hết sức lực.

“Ừ.” Long Thiên Tuyệt không ngờ đến nàng sẽ phản ứng mãnh liệt như vậy, tránh né không kịp, hung hăng nhận một quyền, nơi mắt phải máu đi loạn, một trận cháng váng.

“Khê Nhi, là ta!” Hắn vừa che mắt phải của mình, vừa lên tiếng nhắc

nhở.

Vân Khê vốn còn muốn cho thêm hắn một quyền, chợt nghe được thanh âm của hắn, nàng vội vàng thu tay về, che miệng mình, cũng rút khẩu khí. Nàng thật là ngủ đến hồ đồ, lại quên mất giờ phút này hắn đang giả trang thành bộ dáng Tường trưởng lão, cùng nàng một đường vào Tư Đồ gia tộc.

“Thiên Tuyệt, chàng không sao chứ?” Nàng đau lòng đưa tay vuốt ve mắt phải của hắn, chỉ trong chốc lát thời gian liền sưng đỏ một vòng, xem ra một quyền mới vừa rồi quả là ra tay quá nặng.

Long Thiên Tuyệt cúi đầu hừ lạnh một tiếng, trong không khí nổi lơ lửng oán khí nồng đậm, thân thể hắn lui về phía sau, liền che mắt phải, ngã thẳng xuống trên giường.

“Thật sinh khí?” Vân Khê liếc thần sắc của hắn không đúng, giọng nói nhỏ nhẹ, nhẹ giọng hỏi thăm.

“Ta lại không biết là chàng! Ta mới vừa ngủ mơ hồ, tỉnh lại bỗng nhiên nhìn thấy một gương mặt già nua, cho nên ta mới.....” Nói tới đây, hơi thở quanh người Long Thiên Tuyệt bỗng rơi xuống thấp hơn, vô số bóng ma nhỏ vòng quanh hắn bay múa, tỏa ra vô số oán niệm.

“Thiên Tuyệt, ta thật không phải cố ý. Mau cho ta nhìn xem, rốt cuộc bị thương thế nào.” Vân Khê hướng về phía trước, muốn ngăn tay của hắn, ai ngờ hắn trở mình, lưng quay về phía nàng.

Vân Khê cắn môi dưới, đột nhiên có chút không biết làm sao, ngộ thương hắn là nàng không đúng, nhưng nàng cũng không phải là cố ý, hắn làm gì tức giận như vậy sao? Thấy hắn sinh hờn dỗi, nàng có chút mộng, không biết nên nào khuyên giải như thế.

“Thiên Tuyệt, đừng nóng giận! Ta sai lầm rồi, ta hướng chàng nói xin lỗi, còn không được sao?” Kéo kéo xiêm y của hắn.

Hắn trong mũi hừ hừ, không phản ứng.

“Thiên Tuyệt ——” lắc cánh tay hắn.

Không để ý.

“Phu quân ——” tay nhỏ bé xoa lồng ngực của hắn.

Hắn cúi đầu kêu rên, hay là không để ý.

“Tiểu Tuyệt Tuyệt ——” tay nhỏ bé một tấc một tấc về phía trước, đầu ngón tay cực kỳ nghịch ngợm ở trên Tiểu Tuyệt Tuyệt khảy đàn mấy cái, rồi nhanh chóng rút lui.

“Ừ..... Tiểu bại hoại!” Hắn rốt cục không có cách nào giả bộ đi xuống, bàn tay to giơ ra, đem nàng ôm vào trước ngực, bàn tay to hung hăng bóp cái mông có lồi có lõm của nàng, làm ra trả thù.

Vân Khê nép vào trong ngực của hắn khanh khách cười không ngừng, tiếng cười khinh linh, chui vào trong tai Long Thiên Tuyệt, cái gì đau đớn đều tản đi. Vân Khê ngẩng đầu nhìn mặt của hắn cùng mắt phải đen một vòng kia, khóe môi hướng về phía trước câu khởi, đầu ngón tay trên mặt hắn vẽ miêu tả bề ngoài, cánh môi khẽ mở: “Thật xấu!”

Long Thiên Tuyệt mặt nhất thời đen một vòng, giọng nói không vui: “Chờ ta già rồi, biến thành bộ dạng này, có phải nàng cũng sẽ ghét bỏ ta hay không, thậm chí ta vừa đụng nàng, nàng liền cho ta một quyền?”

Vân Khê hơi sửng sờ, cảm giác được hắn oán khí, nàng bỗng nhiên lĩnh ngộ, thì ra hắn tức giận không phải vì cái gì khác, mà là sợ nàng sau này thấy bộ dáng hắn tuổi già sức yếu, sẽ không thích hắn nữa, thậm chí ghét bỏ hắn. Người nam nhân này..... Nàng thật là hết chỗ nói rồi!

“Có a! Nếu như khi đó, ta còn có lực khí đánh chàng.....” Vân Khê hé miệng cười trộm, cái tay nhỏ bé chuyển đến trước ngực hắn, tùy ý vẽ nên các vòng tròn, nhưng trong lòng thì ấm áp, bọn họ hiện tại vừa mới thành thân không lâu, hắn đã nghĩ ngợi đến những chuyện sau này, thật là khả ái chết đi được.

“Không cho ghét bỏ ta!” Hắn bá đạo buộc chặc cánh tay, đem nàng vững vàng nhốt lại.

Vân Khê mím môi cười, đưa tay sờ dọc theo gương mặt của hắn, tiểu tâm dực dực kéo xuống mặt nạ trên mặt hắn, nhìn xem khuôn mặt tuấn mỹ như thiên thần từ từ hiện ra ở trước mặt nàng, ánh mắt của nàng từ từ dâng lên sóng ngầm.

“Cho dù chàng già rồi, thì ở trong lòng ta vĩnh viễn là chàng như lúc ban đầu, tuấn mỹ như thiên thần, thiên hạ không ai bằng!”

Long Thiên Tuyệt khóe môi đắc ý nhếch lên một độ cung, đối với lời khen của nàng rất là Mãn Ý, hắn giơ tay sờ sờ cái càm trơn bóng của của mình, giọng tự tin nói: “Bổn Tôn trời sanh chính là gương mặt này, từ nhỏ đến lớn, không biết vì thế mà có bao nhiêu phiền não.....”

Khóe môi vung lên một nửa, hắn liền thu trở lại, trầm giọng nói: “Chẳng lẽ..... Nàng cũng chỉ yêu thích dáng ngoài ta?”

Vân Khê hướng về phía trước liếc mắt, nói hắn đẹp, hắn còn không hài lòng.

“Được rồi, trừ thích dáng ngoài của chàng, ta còn thích rắm thúi của chàng, chàng tự luyến, chàng bá đạo nữa.....”

Long Thiên Tuyệt khóe mắt giật giả, rất là kinh ngạc, cảm tình của nàng cũng chỉ thấy được khuyết điểm trên người hắn thơi sao?

Khóe mắt run run như vậy, vết ứ mới vừa đọng lại bắt đầu thấy đau rồi, hắn giơ tay xoa mắt phải của mình, rầu rĩ nói: “Nàng thật ác độc! Đều đem phu quân nàng đánh bị thương thành như vậy, cũng không có một câu an ủi, cũng may là ở chỗ này, nếu là chỗ nguy hiểm khác. Chờ ngày nào đó ta bị nàng ngược chết, nàng liền đợi thủ tiết đi.....”

Vân Khê vội vàng đưa tay bưng kín cái miệng của hắn: “Không cho nói nhảm! Phi phi, Đồng Ngôn Vô Kỵ, Đồng Ngôn Vô Kỵ.....”

Long Thiên Tuyệt khóe mắt lại là run lên, rất im lặng, hắn cũng không phải là Tiểu Mặc, cái gì Đồng Ngôn Vô Kỵ?

“Ngoan, sau này không cho nói lời xui!Để phu nhân ta hảo hảo mà thương chàng nha.....” Vân Khê mím môi cười, từ trong lòng ngực móc ra một lọ thuốc bột, tỉ mỉ thay hắn thoa thuốc.

“Phu nhân, có thể không đem ta xem như là Tiểu Mặc hay không, ta sẽ ghen.”

“Cùng nhi tử ghen, là không có tiền đồ nhất!”

“.....” Long Thiên Tuyệt tiếp tục ăn quắt.

Đầu ngón tay Vân Khê nhẹ nhàng ôn nhu vuốt lấy các huyệt vị ở

vành mắt phải, trong miệng tiếp tục nói: “Ta thích nhất đúng là nhi tử, nếu như chàng không muốn ta đem chàng trở thành nhi tử mà đối đãi, vậy chàng cũng ở trong lòng ta chỉ chiếm vị trí thứ hai.”

Trong lòng nàng, từ trước đích xác là nhi tử an vị thứ nhất, nhưng là từ khi nhận biết hắn, hắn trong lòng nàng liền từ phía sau vượt lên trước, cùng nhi tử ngồi ngang hàng.

“..... Ta muốn vị thứ nhất! Nhi tử sớm muộn gì cũng phải xuất giá, gả đi rồi, như nước hắt ra ngoài!” Long Thiên Tuyệt ôm eo nhỏ của nàng, hừ hừ nói.

“Đó là nữ nhi mà?” Vân Khê lau mồ hôi lạnh, lời này hắn cũng có thể nói được?

Long Thiên Tuyệt đuôi lông mày cao gầy, nói: ” Chúng ta sẽ làm cho nhi tử gả đi ra ngoài, như vậy chúng ta có thể có thế giới hai người rồi.”

Vân Khê hướng về phía trước liếc mắt: “Nhi tử sẽ nguyền rủa chàng.”

Long Thiên Tuyệt dứt khoác nói: “Vậy hãy để cho hắn nguyền rủa đi, ta không cần!”

Vân Khê yên lặng nhìn hắn: “..... Ta hẳn là trực tiếp đem chàng đánh ngất xỉu.”

Đêm thứ nhất mới tới Tư Đồ phủ, hai vợ chồng ôm nhau ngủ, công khai ngủ ở trong khuê phòng Đại tiểu thư Tư Đồ phủ, đem phòng coi là của mình, một chút cũng không thấy ngại.

Nhưng nếu gia chủ Tư Đồ gia biết được con gái của mình cùng thái

thượng trưởng lão bị đã đánh tráo, mà giờ khắc này đang ở trong khuê phòng nữ nhi tình chàng ý thiếp, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, hắn nhất định sẽ tức đến không thở nổi.

Hừng sáng, người bên gối đã rời đi.

Tiểu Trà hầu hạ Vân Khê rửa mặt thay y phục, thật giống như nàng chính là Đại tiểu thư Tư Đồ phủ, hưởng thụ tất cả đãi ngộ Đại tiểu thư nên có.

“Đại tiểu thư, mới vừa Nhị phu nhân bên kia truyền lời tới đây, nói là để cho ngài dùng qua đồ ăn sáng sau đó, nàng có chuyện quan trọng cùng ngài thương lượng.”

“Nàng có thể có chuyện quan trọng gì?” Vân Khê khẽ cau mày dưới, đáy lòng trầm xuống, lần này sau khi trơ về từ Lăng Thiên Cung, mẹ con Nhị phu nhân đối với Tư Đồ Mẫn Mẫn ghen ghét trong lòng, rõ rành rành, mới trở về ngày thứ hai liền gọi nàng đi qua, sợ là kẻ đến thì không thiện, nhất định không có lòng tốt.

Bất quá nếu nàng không đi, tựa hồ không có lý do để nói, còn bị coi là không tôn kính trưởng bối, nàng muốn ở Tư Đồ gia tìm kiếm thần khí, không nên chọc vào phiền toái không cần thiết. Thôi, đi thì đi, xem một chút nàng ta rốt cuộc muốn chơi trò gì.

” Như thế ngươi dẫn ta đi qua.”

Đêm qua tới Tư Đồ phủ, bởi vì sắc trời đã tối, không còn kịp tinh tế quan sát. Hiện tại đi lại ở Tư Đồ phủ, Vân Khê chỉ cảm thấy chung quanh đình đài lầu các, tinh sảo mỹ quan, mang một phong cách khác biệt.

Cùng Tiểu Trà hỏi thăm, mới biết được cả Tư Đồ phủ để chia làm

Đông Nam Tây Bắc chung quanh viện, Tư Đồ Khôi làm gia chủ, cả nhà bọn họ mọi người ở tại Bắc viện, Bắc viện vừa là chỗ ở, cũng là nơi dùng để tiếp đãi khách nhân; Nam viện là yên lặng nhất, để cho trưởng lão cùng thái thượng trưởng lão trong gia tộc ẩn cư tu luyện, người bình thường cũng không được tùy ý xuất nhập, quấy rầy đến trưởng lão cùng thái thượng trưởng lão thanh tu; đang ở phía đông viện cùng phía tây viện, phần lớn là các tộc nhân dòng chính của Tư Đồ gia..... Cả một Tư Đồ phủ to lớn, diện tích rộng, khí thế rộng rãi, có thể so với hoàng cung một nước!

Khó trách thế lực của thập đại gia tộc có thể Lâm giá trên quân chủ ngũ quốc, không bị hoàng quyền thống trị, ngoại trừ thực lực bản thân bọn họ ra, gia tộc của bọn họ có bề dày lịch sử truyền thừa cùng địa vị lâu đời, nên quân chủ ngũ quốc không cách nào sánh bằng.

Vân Khê vừa nghe Tiểu Trà giới thiệu, thì vừa âm thầm lưu ý đi về phía đường nhỏ Nam viện, cả Tư Đồ phủ, chỗ có khả năng để thần khí trân quý nhất, chính là nơi trưởng lão cùng thái thượng trưởng lão ở Nam viện rồi, cũng chính là chỗ ở lại của Long Thiên Tuyệt hóa trang thành Tường trưởng lão.

May mà bọn họ tâm tư thành thục, đồng thời đã chuẩn bị hai tay, nàng giả dạng Thành Tư Đồ Mẫn Mẫn, thử đến gần Tư Đồ Khôi, mà Long Thiên Tuyệt thì giả trang thành Tường trưởng lão, lẫn vào đến ở giữa trưởng lão cùng thái thượng trưởng lão Tư Đồ gia, tùy thời tìm kiếm chỗ thần khí cất dấu.

“Đại tiểu thư, phía trước chính là gian phòng Nhị phu nhân.”

Vân Khê theo Tiểu Trà chỉ điểm nhìn lại, chỗ ở của Nhị phu nhân nhiều loại hoa tựa như gấm, xuân ý dạt dào, cùng người của nàng giống nhau, đem tất cả tốt đẹp toàn bộ triển lộ ở bên ngoài, làm cho người ta nhìn một cái là có thể thấy, lại quá nhiều tốt đẹp chồng chất

tại một chỗ, có thể gánh nặng hoặc là vô cùng tục khí.

Nghe thấy Tư Đồ khôi từng cưới quá sáu phòng thê thiếp, trừ Đại phu nhân sanh ra một trai một gái, cũng chỉ có Nhị phu nhân sanh ra một nữ nhi, cũng chính là Thất tiểu thư, về phần mấy phòng khác trước sau cũng chưa từng có hài tử,vừa ra đời liền chết non, không có ai là ngoại lệ. Thê thiếp trong Đại gia tộc tranh giành với nhau, cũng giống như hoàng tộc, tràn đầy máu tanh, về phần trong chuyện này rốt cuộc có bí ẩn thế nào, thì cũng chỉ có thân ở trong cột nước xoáy mới biết được.

Vân Khê cố ý thả chậm cước bộ, đạp bước liên tục, ưu nhã mà đi.

Ai, làm một đại gia khuê tú, thật đúng là không dễ dàng.

Tiểu Trà đi theo ở phía sau của nàng, nhìn bóng lưng của nàng, trong lòng một trận hoảng hốt, nếu không phải là nàng tận mắt nhìn thấy phong thư, quả thật là khó khăn phân biệt thiệt giả, bất quá nhìn kỹ, lại có thể phát hiện trên người vị này Vân tiểu thư so sánh với Đại tiểu thư tăng thêm một phần tự tin cùng anh khí quả cảm.

Nha hoàn chỗ ở Nhị phu nhân thấy được các nàng, vội vàng chạy đến bên trong nhà thông báo.

“Nhị phu nhân, Đại tiểu thư tới.”

Nhị phu nhân đang cùng nữ nhi trò chuyện với nhau, nghe được truyền báo, thì con ngươi chuyển động, đứng dậy tự mình đi ra ngoài đón.

“Mẫn Mẫn tới, mau vào ngồi!” Nhị phu nhân một thân gấm vóc hoa lệ, giống như con bướm hoa lòe loạt, hướng mây tía đánh tới, nhiệt tình có chút thái quá.

Vân Khê chân mày nhíu lại, bị nàng dắt cánh tay vào nhà, cho dù trong lòng chán ghét, nàng cũng không cách nào biểu lộ ra, bởi vì Tư Đồ Mẫn mẫn là một cô gái nhu nhược, không biết võ nghệ.

“Nhị nương tìm Mẫn Mẫn, không biết cần làm gì?” Vân Khê tùy ý tìm chỗ ngồi xuống, ánh mắt nhàn nhạt quét mắt cả gian phòng, chỉ thấy trong tay Thất tiểu thư đang cầm một quyển danh sách, Hồng sổ thiếp vàng ghi chép, có chút long trọng.

Mẫu tử đều chú ý tới tầm mắt nàng, vội vàng thu hồi danh sách, Nhị phu nhân mở miệng nói: “Mẫn Mẫn, mẫu thân ngươi qua đời sớm, Nhị nương làm trưởng bối của ngươi, lý ra phải quan tâm ngươi nhiều hơn. Ngươi nhìn ngươi đều nhanh đến hai mươi, nhưng vẫn không có gả đi ra ngoài, Nhị nương vẫn đều rất quan tâm hôn nhân đại sự của ngươi. Cho nên, lúc trước Nhị nương liền cho người làm mai giúp ngươi tìm mấy thế gia đệ tử môn đăng hộ đối, mỗi người bọn họ là nhân trung long phượng ngàn dặm mới tìm được một, tuyệt đối cùng Tư Đồ gia ta xứng đôi. Hôm nay vừa lúc bọn họ đều đến Lạc Cẩm thành, Nhị nương liền hẹn bọn họ, cho ngươi gặp mặt một lần. Nhưng nếu trong bọn họ có người ngươi nhìn trúng, vậy Nhị nương sẽ đi bẩm báo phụ thân ngươi, để cho hắn nhanh chóng đem hôn sự của ngươi làm xong, chớ để làm trễ nãi thanh xuân của ngươi.....”

Sắc mặt Vân Khê khẽ biến thành hơi chìm, Nhị phu nhân đến tột cùng là có âm mưu gì, sao lại muốn cho nàng, không phải, là cho Tư Đồ Mẫn mẫn tìm vị hôn phu? Chẳng lẽ là nàng cảm thấy Tư Đồ Mẫn mẫn chướng mắt, muốn mau sớm đem nàng ấy đuổi khỏi Tư Đồ phủ?

“Nhị nương đã bận tâm rồi, Mẫn Mẫn còn chưa từng nghĩ muốn gả.” Nàng nhàn nhạt từ chối.

“Vậy làm sao được? Hôm nay đã hẹn ba vị công tử, đều là đệ tử xuất sắc trong thập đại gia tộc, nếu ngươi không đi, chẳng phải là làm cho Tư Đồ gia cùng mấy đại gia tộc kết oán sao?”

Nhị phu nhân ra vẻ từ ái vỗ vỗ tay nàng, khuôn mặt tươi cười dịu dàng nói, “Nhị nương cũng là vì ngươi mà suy nghĩ, ngươi cũng không thể cô phụ Ý tốt của Nhị nương! Nhị nương biết trong ngày thường ngươi là rất hiếu thuận Nhị nương, tuyệt đối sẽ không làm trái ý Nhị nương.”

Thất tiểu thư cũng khuyên theo: “Tỷ tỷ, ngươi hãy đi đi! Cũng không thể cô phụ hảo ý của nương.”

Vân Khê nhìn hai mẹ con đang mờ ám nháy mắt với nhau, thật giống như quyết định, không thể để nàng không đi xem mắt. Nàng tâm tư vòng vo mấy vòng, bỗng nhiên nhớ tới đêm qua Tiểu Trà nói, hôm nay là Hách Liên Tử Phong tới Tư Đồ phủ, hai mẹ con Nhị phu nhân vội vàng nghĩ muốn đẩy nàng đi như thế, chẳng lẽ là sợ nàng cùng Hách Liên Tử Phong đối mặt, đoạt danh tiếng của con gái nàng ta?

Nói thật, nếu bàn về vẻ thùy mị, bàn về khí chất, bàn về phẩm tính, Thất tiểu thư mọi thứ đều không bằng Tư Đồ Mẫn mẫn, ngay cả đổi lại là nàng, nàng cũng nhất định sẽ chọn đường tẩu tương lai là Tư Đồ Mẫn mẫn, mà không phải là Thất tiểu thư điêu ngoa bốc đồng làm vợ. Cũng khó trách các nàng sẽ lo lắng như thế.....

Cũng được, Hách Liên Tử Phong cũng không biết nàng giả trang thành Tư Đồ Mẫn Mẫn, tạm thời tránh hắn, cũng có thể tiết kiệm được không ít chuyện. Bất quá chính là đi xem mắt thôi, không có gì không được.

“Đa tạ Nhị nương hảo ý, vậy Mẫn Mẫn cung kính không bằng tuân

mệnh. Chẳng qua là Mẫn Mẫn có một yêu cầu, hi vọng Nhị nương có thể đồng ý.”

Nhị phu nhân vui mừng nhướng mày: “Yêu cầu gì? Ngươi cứ việc nói. Chỉ cần Nhị nương có thể làm được, nhất định đáp ứng ngươi.”

Vân Khê giọng nói dịu dàng nói: “Ta muốn xin Tường trưởng lão cùng đi, cũng để bảo vệ Mẫn Mẫn chu toàn.”

Đi xem mắt tại sao có thể không mang theo phu quân nhà mình đây? Chỉ cần vừa nghĩ tới hắn sẽ có vẻ mặt buồn bực kinh ngạc,thì nàng liền không nhịn được cười ra tiếng.

“Mẫn Mẫn vì sao bật cười?” Nhị phu nhân nhận thấy được nàng khác thường, không khỏi đặt câu hỏi.

“Không có gì! Chẳng qua là đột nhiên nghĩ đến một chuyện, cảm giác buồn cười thôi.” Vân Khê tùy tiện pha trò nói, “Không biết Nhị nương có thể xin Tường trưởng lão cùng Mẫn Mẫn một đường xuất hành hay không?”

Nhị phu nhân vội vàng gật đầu nói: “Cái này không thành vấn đề, để Nhị nương lo.”

Quyển 3 - Chương 33: Chuyến xem mắt lý thú

Sau khi Vân Khê xuất phủ mới biết nhị phu nhân sắp xếp cho nàng xem mắt ba đối tượng, chia ra ba buổi, sáng, trưa, tối, nàng hẳn là nhọc công không muốn cho Vân Khê trở về Tư Đồ phủ trong hôm nay.

Ngồi trong xe ngựa lật xem danh sách trong tay, đáy lòng Vân Khê không khỏi cười lạnh. Hôm nay, nếu không phải nàng giả dạng Tư Đồ Mẫn Mẫn thì người phải đi xem mắt chính là chị dâu họ tương lai của nàng rồi, chị dâu xinh đẹp đoan trang, tính tình ôn hòa, không có võ công, không chừng không thể ứng phó được với ba đối tượng gặp mặt hôm nay. Nếu trong số đó có người có tâm tư trêu ghẹo chị dâu tương lai thì chẳng phải là nàng phải chịu thiệt thòi rồi sao?

Tầm mắt dừng lại ở tên người thứ nhất trên danh sách, hiện tại nàng phải đi gặp Liễu Đại thiếu gia trong thập đại gia tộc, Liễu Dật Phong, địa điểm là Ngâm Phong lâu.

“Liễu Dật Phong?” Miệng đọc lên cái tên này, cảm thấy rất quen thuộc, như đã từng quen biết.

Trong lúc suy tư, một tiếng cực lực ho khan truyền đến từ bên ngoài xe ngựa.

Nàng vén rèm lên nhìn, chỉ thấy “Tường trưởng lão” cưỡi ngựa bên sườn xe, đang nhìn nàng từ trên cao với ánh mắt có thâm ý. Mắt phải của hắn vẫn còn vết thâm tím nhàn nhạt, bộ dáng cực kỳ buồn cười.

Vân Khê mím môi cười, cất giọng nói: “Tường trưởng lão, khiến trưởng lão phải đi cùng Mẫn Mẫn một chuyến thật đã làm phiền ngài rồi.”

Long Thiên Tuyệt trợn mắt nhìn nàng một cái, nàng lấy thân phận người khác đi xem mắt, có phải là muốn cố ý chọc giận hắn không? Hắn ho nhẹ lấy thanh âm già dặn trả lời: “Đại tiểu thư đừng khách khí. Lão phu chỉ tiện tay mà thôi, chẳng qua là đại tiểu thư tốt nhất là xem xét kĩ càng một chút chuyện hôn nhân đại sự, trên đời này lòng người khó đoán, chỉ dựa vào gặp mặt thì sao có thể kết luận được đối phương là tốt hay xấu? Bởi vì có cái gọi là ở lâu mới biết lòng người, đại tiểu thư ước hẹn cùng người như thế này cần phải thận trọng, chớ để một sai lầm mà hối hận cả đời.”

Lời này nghe sao mà sặc mùi chua?

Vân Khê che miệng trộm cười, thấy nha hoàn mà nhị phu nhân phái tới ở phía trước ngoảnh đầu nhìn, nàng vội vàng tỏ ra nghiêm túc, liếc mắt một cái trả lời: “Đa tạ Tường trưởng lão nhắc nhở, Mẫn Mẫn ghi nhớ trong lòng!”

Xe ngựa tiếp tục đi về phía trước, không lâu sau liền tới Ngâm Phong lâu, là một tửu lâu tương đối tao nhã trong Lạc Cẩm thành. Nghe nói đa số văn nhân nhã sĩ thường tụ tập ở lâu này, các thế gia vọng tộc thích luận bàn, cùng nhau thưởng thức nhã nhạc ở đây. Sở dĩ nhị phu nhân hẹn Liễu đại thiếu gia ở đây chính là bởi vì Liễu đại thiếu gia yêu thích các thú vui tao nhã đó.

Xe ngựa từ từ dừng lại, Vân Khê không xuống xe ngay lập tức mà để cho nha hoàn của Nhị phu nhân vào hỏi thăm rõ ràng trước, rồi xuống xe cũng không muộn. Lúc này nàng là danh môn khuê tú nên dè dặt một chút, mặc dù nàng giả danh người khác, nhưng cũng

không thể tùy ý hủy hoại danh tiếng của chị dâu tương lai.

“Một lát gặp Liễu đại thiếu gia thì không được háo sắc!” Trong lúc đợi, bên tai đột nhiên vang lên thanh âm của Long Thiên Tuyệt, nàng hơi sững sờ, hắn làm sao biết người nàng gặp là một mỹ nam mà không phải là một người quái dị xấu không ai muốn? Nàng không tin nhị phu nhân sẽ có lòng tốt như thế, nếu người đó không phải là thiếu cánh tay, gãy chân hoặc là người xấu thì sao có thể dễ dàng giới thiệu cho nàng?

Như là đoán được nghi vấn của nàng, Long Thiên Tuyệt lại dùng bí âm truyền tới: “Liễu đại thiếu gia Liễu Dật Phong và đệ đệ sinh đôi của hắn được xếp hạng thứ sáu và thứ bảy trong bảng thập đại mỹ nam, tính tình cổ quái, nàng phải cận thận một chút khi gặp hắn.”

“Là hắn?” Nghe hắn nhắc nhở, Vân Khê mới nghĩ ra, thì ra là đôi biến thái đó.

Nàng đã nói mà, nhị phu nhân tuyệt đối không có lòng tốt như vậy, để Tư Đồ Mẫn Mẫn gả cho cái tên tự luyến biến thái kia chẳng tốt lành gì?

Lúc này, nha hoàn của nhị phu nhân ra khỏi tửu lâu, tiến lên nói: “Đại tiểu thư, Liễu đại thiếu gia đã chờ trong tửu lâu, xin mời đại tiểu thư vào!”

“Được” Vân Khê vịn vào tiểu Trà, tao nhã bước xuống xe, bước từng bước nhỏ đi vào trong tửu lâu. Dáng điệu ưu nhã cùng phong thái cao quý khiến vô số người trong ngoài tửu lâu ngắm nhìn.

Long Thiên Tuyệt đi theo phía sau nàng, nhìn nàng bước từng bước nhỏ vụn, lại cực kỳ trang nhã mà không nhịn được nhướng mày. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, hắn cũng không biết nàng có thể có

mười phần phong phạm danh môn khuê tú như vậy, nhưng mà khi nhìn kĩ, có cảm giác các bước chân của nàng không thích hợp, quá cẩn thận mà thiếu tự nhiên.

Nghe được tiếng nghị luận xung quanh, hắn lạnh lùng quét xung quanh một vòng, ánh mắt sắc như lưỡi dao khiến những người đó lập tức im bặt, lục tục tản ra.

Đi đến gian phòng của Liễu Dật Phong, tiểu Trà tiến lên gõ cửa, cửa phòng mở ra, trong sương phòng có hai gã nam tử đang vẽ tranh mua vui, người mở cửa là một hạ nhân bộ dạng là một tùy tùng.

“Vị này là Tư Đồ tiểu thư sao?” Gã hạ nhân lên tiếng dò hỏi.

Tiểu Trà đáp: “chính là đại tiểu thư nhà ta.”

Hai người vẽ tranh nghe vậy, đồng loạt quay đầu nhìn về phía cửa.

Vân Khê cũng vừa vặn nhìn về phía hai người, tầm mắt chạm nhau, song phương đánh giá lẫn nhau.

Quả nhiên là tên yêu tinh khó phân biệt nam nữ kia, chẳng qua là nàng không biết cả hai huynh đệ bọn họ cùng đến, nhưng cũng không có gì là lạ, ai chẳng biết hai huynh đệ gắn bó với nhau như hình với bóng từ trước đến giờ. Trang phục của hai người hôm nay giống hệt như ngày đó ở Nam Hi quốc, không thay đổi nhiều, vẫn yêu mị quá mức như thế.

Hai huynh đệ Liễu Dật Phong thấy Vân Khê ngoài cửa, ánh mắt đều sửng sốt, đã nghe nói đại tiểu thư Tư Đồ gia dịu dàng động lòng người, dáng vẻ đứng đắn, trang nhã, hôm nay vừa thấy, quả nhiên không giả, nhất là khuôn mặt nàng ẩn chứa thần thái rực rỡ càng có sức hấp dẫn dụ hoặc khiến người ta tán thưởng.

Ấn tượng đầu tiên tất nhiên là rất tốt, huynh đệ Liễu Dật Phong đều dừng bút mực trong tay, khách khí khoát tay đối với Vân Khê nói: “Tư Đồ tiểu thư, mời ngồi!”

Vân Khê khẽ cúi đầu, bước vào gian phòng. Long Thiên Tuyệt đi theo sau, hí mắt đánh giá huynh đệ Liễu Dật Phong, thế nào cũng thấy khó chịu, hơn nữa sau khi thấy ánh mắt bọn họ lóe lên, đáy lòng hắn hừ lạnh một tiếng, nếu bọn họ dám động tâm tư với Khê nhi của hắn, hắn nhất định một cước đánh cho bọn họ không phân biệt được Đông Tây Nam Bắc.

Như là nhận ra ánh mắt bất thiện của Long Thiên Tuyệt, hai huynh đệ Liễu Dật Phong đồng loạt dời mắt đến chỗ hắn, chú ý quan sát hắn một phen, Liễu Dật Phong mở miệng dò hỏi: “không biết vị này xưng hô thế nào?’

“Hừ!” Long Thiên Tuyệt hừ một tiếng, cau đuôi lông mày, lặng yên không đáp.

Sắc mặt huynh đệ Liễu Dật Phong đều biến đổi, thầm nghĩ một nô bộc mà lại càn rỡ như thế?

Vân Khê liếc khuôn mặt thúi của Long Thiên Tuyệt, trả lời thay hắn: “Nhị vị công tử chớ trách, vị này là Tường trưởng lão của Tư Đồ gia chúng ta, tiểu nữ không biết võ công, nên nhị nương đặc biệt mời Tường trưởng lão đến bảo hộ.”

Tường trưởng lão?

Huynh đệ Liễu Dật Phong liếc mắt nhìn nhau, thân là đệ tử của thập đại gia tộc, bọn họ khá quen thuộc với xưng hô trưởng lão và thái thượng trưởng lão các nhà. Thông thường, các trưởng lão trong gia

tộc được xếp theo thứ tự thực lực, cộng thêm chữ số trước chữ trưởng lão như Đại trưởng lão, Nhị trưởng lão, Tam trưởng lão… mà thái thượng trưởng lão thì khác, một khi thực lực tấn thăng đến Thần Huyền chi cảnh thì các trưởng lão được tấn cấp làm thái thượng trưởng lão của gia tộc. Thái thượng trưởng lão không phân biệt thứ tự mà cộng thêm tên gọi của bọn họ vào trước danh hiệu thái thượng trưởng lão.

Trong trường hợp này, Tường trưởng lão hiển nhiên chính là thái thượng trưởng lão trong Tư Đồ gia tộc, một nhân vật không thể khinh thường.

Hai người vội vàng thu hồi thần sắc không vui, ngược lại cúi đầu với Long Thiên Tuyệt: “Vãn bối bái kiến Tường trưởng lão!”

“Ừ!” Long Thiên Tuyệt vẫn ngẩng đầu, nâng cằm, lặng yên không nói như cũ, lạnh lùng đến cùng. Hơn nữa, bộ dáng của hắn lúc này thực sự bắt chước y như đúc dáng điệu của Tường trưởng lão.

Vân Khê cười thầm trong lòng, sau đó phất tay với tiểu Trà và nha hoàn của nhị phu nhân, nói: “Nơi này do bổn tiểu thư và Tường trưởng lão lo liệu rồi, các ngươi ra ngoài đi.”

“Dạ, đại tiểu thư.”

Hai nha hoàn khom người ra lui ra ngoài.

Huynh đệ Liễu Dật Phong cũng cho hạ nhân lui, cuối cùng trong phòng chỉ còn lại bọn họ và Vân Khê, Long Thiên Tuyệt. Hai huynh đệ bọn họ quan sát Vân Khê với thần sắc giống nhau, vẻ mặt giống nhau, khiến cho nàng không phân biệt hai người.

“Nghe nhị nương ta nói, hôm nay người đến là Liễu gia đại thiếu gia,

nhưng mà Mẫn Mẫn nhìn nhị vị thiếu gia tương tự nhau như thế này không phân biệt được đến tột cùng ai mới là Liễu đại thiếu gia.” Vân Khê lên tiếng đầu tiên, cắt ngang vẻ mặt đánh giá của hai người, nếu không vì phải tiếp tục duy trì phong phạm của đại tiểu thư Tư Đồ gia thì nàng đã sớm không chịu được muốn nổi đóa rồi.

Hai huynh đệ liếc mắt bèn nhìn nhau cười đến rất là thần bí. Một người trong số đó mở miệng nói: “Tư Đồ tiểu thư không ngại có thể đoán, trong hai người chúng ta, tột cùng, ai là lão đại, ai là lão nhị,”

Vân Khê lấy ra một chiếc khăn, che miệng ưu nhã cười, lông mi thật dài hạ xuống, một tia giảo hoạt vụt sáng, lại ngước mắt lần nữa, nàng mỉm cười nói: “Ta nghe người ta nói, đôi sinh đôi bình thường khi sinh ra thì người thông minh sẽ ra trước, không thông minh sẽ ra chậm hơn …”

Nàng vừa nói, vừa quan sát thần sắc biến hóa của hai huynh đệ, nhanh chóng phát hiện ra đầu mối, người bên trái nghe như vậy mặt mày hớn hở, bên phải thì cứng ngắc, sắc mặt đen thui.

Vân Khê nhìn chăm chú vị bên trái, cười róc rách nói: “Bất quá những thứ này đều là lời đồn đãi trên phố mà thôi, không thể tính được, ngươi nghĩ sao? Liễu đại thiếu gia?”

Liễu Dật Phong rõ ràng sửng sốt, giật mình bừng tỉnh, thì ra câu nói vừa rồi của nàng là để phân biệt thân phận của hai huynh đệ bọn họ. Không ngờ chỉ một câu nói ngắn ngủi mà khiến thân phận của bọn họ bị bại lộ, hắn bội phục từ tận đáy lòng.

Liễu Dật Vũ cũng hiểu được, một lần nữa nhìn Vân Khê, ánh mắt càng trở nên sáng ngời.

Long Thiên Tuyệt hí mắt nhìn hai huynh đệ, mơ hồ nảy ra cảm giác

xấu, hắn cố ý ho khan, nhắc nhở Vân Khê mục đích của bọn họ lần này là xóa bỏ ý niệm cưới Tư Đồ Mẫn Mẫn của Liễu đại thiếu gia chứ không phải là khiến hắn nhìn nàng bằng con mắt khác.

Được nhắc nhở, tâm trạng Vân Khê hơi thay đổi, nàng hiếu thắng quá mức rồi, giờ phút này nàng không nên để hai huynh đệ có ấn tượng tốt với nàng mới phải.

Ánh mắt rời về phía bức tranh trên thư án mà vừa rồi hai huynh đệ đang vẽ, nàng đứng lên, dạo bước tới gần xem xét.

Một bức tranh phong cảnh sen mùa hạ thật đẹp!

Kỹ thuật vẽ tranh của hai huynh đệ thật là không tầm thường, làm người ta phải khen ngợi.

“Nhị vị Liễu thiếu gia quả nhiên là nhân sĩ phong nhã, kỹ thuật vẽ tranh hạng nhất, Mẫn Mẫn bội phục vạn phần.”

Hai người nghe nàng khen như vậy, lập tức đắc ý.

“Đúng thế! Khắp Ngạo Thiên đại lục, ngoài chúng ta thì không ai có kỹ thuật vẽ tranh hạng nhất như vậy! Ngày thường hai người chúng ta không yêu thích thứ gì khác, chỉ nghiên cứu kĩ thuật vẽ tranh mà thôi.” Nói đến chuyện vẽ tranh, Liễu Dật Phong liền nổi hứng giảng giải không dứt, cả khuôn mặt tràn đầy thần thái không ai bì nổi.

Quả nhiên là quá tự kỷ!

Vân Khê thầm khinh bỉ một phen dưới đáy lòng.

“Nghe nói Tư Đồ đại tiểu thư, cầm kỳ thư họa, mọi thứ tinh thông, như vậy kỹ thuật vẽ tranh tất nhiên cũng không tầm thường. Khó có

dịp gặp nhau như hôm nay, không biết có thể mời Tư Đồ tiểu thư biểu diễn một chút không?" Liễu Dật Phong đột nhiên mở miệng nói.

Vân Khê nhợt nhạt cười lên một tiếng, liếc bức phong cảnh sen mùa hạ một cái, liền nghĩ ra biện pháp, ngón tay xanh xao của nàng chỉ vào phần trống rỗng dưới bầu trời của bức họa, nói: "Nơi này bố cục thật khéo léo, nếu có thể vẽ thêm một con chim phượng, chim phượng bay lượn trên hoa sen, nhất định rất tuyệt vời!"

"Vậy thì mời Tư Đồ tiểu thư vẽ lại, ta đợi xem kỹ thuật họa bút của tiểu thư." Liễu Dật Phong làm một động tác mời, ánh mắt mong chờ nhìn nàng, rất là hài lòng với nàng, nếu nàng vẽ bức tranh xuất sắc như vậy hắn không cần băn khoăn gì nữa mà trực tiếp cưới nàng vào Liễu gia. Từ đó, hắn không những cưới được một người mình ngưỡng mộ, mà còn tạo quan hệ giữa Liễu gia và Tư Đồ gia, khiến thực lực gia tộc càng thêm vững chắc, một công đôi việc, sao hắn không làm?

Liễu Dật Vũ cũng đầy mong đợi nhìn Vân Khê chấp bút, chấm mực, hắn đã biết lời đồn đãi bên ngoài về Tư Đồ gia đại tiểu thư nhất định không giả, nàng nhất định có chỗ xuất sắc.

Bộ mặt Long Thiên Tuyệt căng thẳng, sít sao nhìn vẻ mặt Vân Khê, không rõ đến tột cùng nàng có chủ ý gì. Hơi nhấc chân một chút tiến lên quan sát.

Vân Khê tinh tế chấm mực, động tác thanh nhã tinh tế, trước khi đặt bút, nàng còn dừng lại chuẩn bị một chút, không quên ngâm một bài thơ phối hợp với bầu không khí, thật phô trương: "Giữa Tây hồ tháng sáu, phong cảnh không giống bốn mùa khác, lá sen xanh biếc vô cùng, hoa sen hồng không giống ánh mặt trời."

"Thơ hay!" Huynh đệ Liễu Dật Phong liếc mắt nhìn nhau, thấy được

trong mắt nhau vẻ thán phục, Tư Đồ gia đại tiểu thư có thể làm thơ tài tình như thế, vậy thì kỹ thuật vẽ tranh khẳng định không tầm thường. Hai người chăm chú nhìn vị trí nàng đặt bút, sự mong đợi trong mắt ngày càng nồng đậm.

Chân mày Long Thiên Tuyệt nhíu lại, trong lòng rối lên, rốt cuộc cô gái nhỏ này đang làm gì đó? Chẳng lẽ nàng không biết nàng làm như vậy là chữa lợn lành thành lợn què, khiến Liễu đại thiếu gia khăng khăng muốn lấy Tư Đồ gia đại tiểu thư sao?

Lúc này, Vân Khê bắt đầu hạ bút rồi.

Một nét ngắn ngủi, tùy hứng hiện ra.

“Đẹp!” Liễu Dật Phong lập tức kêu lên một tiếng đẹp, cũng không biết kết quả đẹp ở chỗ nào.

Khóe miệng Vân Khê run rẩy rồi, đến tột cùng Liễu đại thiếu gia này có biết thưởng thức tranh không vậy? Nàng tùy tiện vẽ một cái hắn cũng cảm thấy đẹp, làm nàng thiếu chút nữa có ảo tưởng rằng kỹ thuật vẽ tranh của nàng thực xuất sắc.

Nội tâm nàng âm thầm cười một tiếng, lại tiếp tục hạ bút.

“?”

“?”

“?”

Nhìn nàng vẽ tranh, trên đầu ba người vây chung quanh rối rít hiện ra vô số dấu chấm hỏi, trợn mắt há hốc mồm.

Đây là cái gì?

Chim phượng? hay là gà con?

“Được rồi!” Vân Khê ngừng bút, ngắm nhìn kiệt tác của mình, hài lòng cảm thán nói: “một bức hồ sen chim phượng bay thật đẹp! Tuyệt vời! Tuyệt vời!”

Khóe miệng ba người xem đồng thời run rẩy lợi hại, còn tuyệt vời, tuyệt vời? Đây rõ ràng là một bức hồ sen hỏng bét! Mệt nàng còn tự tâng bốc mình như thế!

Huynh đệ Liễu Dật Phong nhìn chằm chằm vào con gà không ra gì kia, ánh lửa trong đôi mắt từ từ toát ra, hai người bọn họ thật vất vả mới hoàn thành bức tranh phong cảnh sen mùa hạ, thế mà bị nàng làm hỏng như vậy, thật quá mức đáng giận rồi!

Ai nói danh môn khuê tú, Tư Đồ gia đại tiểu thư cầm kỳ thi họa, mọi thứ tinh thông?

Cái rắm! Tất cả đều là nói nhảm!

Long Thiên Tuyệt dùng sức nghẹn cười đến mức nội thương, thì ra chủ ý của cô gái nhỏ là thế này, cũng không nói trước với hắn, hại hắn lo lắng lâu như vậy!

“Thời gian cũng không còn sớm, nhị nương còn thay ta hẹn Dung gia tam thiếu gia, ta phải đến điểm hẹn Lưỡng hồ rồi, xin thứ cho không thể bồi tiếp được.” Vân Khê thấy đến lúc rút lui rồi, nếu không rút lui, không chừng nhị vị này sẽ nổi đóa lên, nên trước khi nhị vị này lên tiếng nàng vội vàng nói lời từ giã.

“Vậy thì thứ cho tại hạ không tiễn xa được.” Sắc mặt Liễu Dật Phong

rất là khó coi, thanh âm nói ra cũng vô cùng lạnh lùng, cứng ngắc.

Sau khi đi ra khỏi Ngâm Phong lâu, Long Thiên Tuyệt và Vân Khê liếc mắt nhìn nhau, không nhịn được cười to.

“Nàng a, thật là tinh quái!” Long Thiên Tuyệt tiến lên trước, không nhịn được mà bóp nhẹ chóp mũi nàng, đáy mắt thì dịu dàng.

Vân Khê ra vẻ mất tự nhiên, ho nhẹ: “Tường trưởng lão, xin tự trọng!”

Long Thiên Tuyệt trợn mắt nhìn nàng một cái, rồi nhìn xung quanh, may mà vừa rồi đã đuổi hai nha hoàn kia đi, nếu để người ta bắt gặp hai người hành động thân mật như thế, sợ là sẽ gây ra những nghi ngờ phiền phức.

Ra ngoài Ngâm Phong lâu thì đã đến gần giờ ăn trưa, đoàn người liền tìm quán cơm tạm thời dùng bữa.

Trong lúc ăn, Vân Khê sai khiến hai nha hoàn, cố ý sai tiểu Trà giám sát nha hoàn của nhị phu nhân. Ý đồ của nhị phu nhân khi phái một nha hoàn theo đuôi nàng quá rõ ràng, nàng sợ trong quá trình xem mắt, Vân Khê sẽ giở thủ đoạn gian trá cho nên cố ý phái một nha hoàn đến giám sát nàng.

Vân Khê mới từ Ngâm Phong lâu đi ra, nha đầu này liền đến gần nàng hỏi thăm tình huống, lúc bình thường, Vân Khê đã sớm quăng cho một ánh mắt lạnh rồi, không hù dọa nàng gần chết thì cũng khiến nàng không dám nhiều lời, song bây giờ thì không được, cho nên không thể làm gì khác hơn là nói dối, ánh mắt Liễu đại thiếu gia rất cao, không chọn trúng nàng, nàng cũng rất tiếc nuối.

Nha phi! Là từ đầu, nàng không nhìn trúng Liễu đại thiếu gia kia mới

đúng, nam nhân trưởng thành như huynh đệ bọn họ thật đúng là đủ kỳ lạ rồi.

Ngồi ăn cơm cùng Long Thiên Tuyệt, rốt cuộc Vân Khê không cần giữ tư thái tiểu thư khuê tú nữa, có thể buông lỏng rất nhiều.

Ăn no đầy bụng rồi, Vân Khê mở miệng nói: “tiếp theo, chúng ta còn phải đi gặp mặt Dung Thiếu Khanh ở bờ hồ, chàng nói chúng ta phải làm gì đây?”

Khi thấy tên vị thứ hai trên danh sách là Dung tam thiếu gia Dung Thiếu Khanh, trong đầu Vân Khê không khỏi xẹt qua những điều mà hắn đã nói với nàng rằng giữa Long Thiên Tuyệt và Thượng Quan Như Nhi dường như có quan hệ đặc biệt, đến nỗi hắn liều lĩnh đón Thượng Quan Như Nhi về Lăng Thiên cung, khi Thượng Quan Như Nhi mất tích lần trước, hắn cũng mang người đuổi theo, không ít lần để bảo vệ tính mạng của nàng đã khiến Lăng Thiên cung tràn ngập tai họa. Một cô gái đáng để hắn dốc toàn lực ra bảo vệ như thế, sợ là sự thực không đơn giản.

Mấy ngày nay, nàng vẫn chìm trong hạnh phúc tân hôn, cũng tạm thời quên mất chuyện này, mà Thượng Quan Như Nhi dường như cũng rất thích thanh tĩnh, trừ lúc lộ diện ở đám cưới hôm đó, thời gian còn lại nàng đều sống ở tiểu Trúc cư thanh nhã của nàng, không quan tâm đến chuyện bên ngoài.

Nếu đã gả cho hắn thì nên tín nhiệm hắn vô điều kiện, nàng lắc đầu, ném nghi ngờ trong lòng ra sau đầu, trong chuyện này có lẽ có lý do, nàng tin tưởng có một ngày hắn sẽ nói cho nàng biết sự thực.

Con mắt hẹp dài của Long Thiên Tuyệt nheo lại, suy tư một phen, nói: “Dung tam thiếu gia đối nhân xử thế công bằng chính trực, hành động quang minh lỗi lạc, chưa từng nghe thấy hắn có thói hư tật xấu

gì, bình thường việc hắn yêu thích nhất là luyện đan.”

Mi tâm Vân Khê chấn động, Dung Thiếu Khanh có lẽ không hoàn mỹ như hắn nói như vậy, ít nhất tính tình hắn ta cố chấp, phán đoán lệch lạc, phỉ báng Long Thiên Tuyệt, dựa vào điểm này, nàng đã không thích hắn.

“Luyện đan?” Vân Khê khẽ nói thầm, ánh mắt đột nhiên sáng ngời, nghĩ ra biện pháp. “Đi, chúng ta đi tiệm thuốc dạo một chút.”

Long Thiên Tuyệt bắt được thần thái khác thường dưới đáy mắt nàng, lập tức hiểu rõ trong lòng, sợ là cô gái nhỏ này lại có mưu ma chước quỷ gì đây: “Được, chúng ta đi.”

Lạc Cẩm thành là một trong số nhiều thành trì tương đối phồn hoa của Ngạo Thiên quốc. Các ngành nghề phát đạt, trong thành tửu lâu, cửa hàng, cái gì cần đều có, ngay cả Tụ Bảo đường ở Lạc Cẩm thành của Mạnh gia cũng có chi nhánh, chứ nói gì đến các tiệm thuốc tầm thường.

Tiểu Trà tương đối quen thuộc với địa hình trong thành, nhờ sự hướng dẫn của nàng, đoàn người rất nhanh tìm được một tiệm thuốc.

Lúc này chính là giờ ăn trưa, khách đến tiệm mua thuốc thưa thớt, khi đám người Vân Khê tiến vào, chưởng quỹ tự mình ra tiếp đón.

“Mấy vị khách quan cần thứ gì, bổn điếm có các dược liệu và công cụ luyện đan, cái gì cần đều có, ngài nếu có nhu cầu khác, tiểu điếm có thể giúp ngài tìm nguồn hàng, nhất định khiến khách quan hài lòng.”

“Cửa hàng các ngươi phục vụ thật chu đáo.” Vân Khê vừa quan sát

cách bày biện hàng hóa trong điếm, vừa thuận miệng nói.

“Đa tạ tiểu thư tán thưởng.” Chưởng quỹ tươi cười nói.

Vân Khê cười nhạt một tiếng nói: “cho ta một lò luyện đan tốt nhất của các ngươi.”

“Được, xin tiểu thư chờ một chút.”

Chưởng quỹ tạm thời lui xuống, Long Thiên Tuyệt đến sát bên cạnh nàng, có thâm ý khác hỏi: “đại tiểu thư muốn mua lò luyện đan? Sao lão phu không biết từ khi nào thì đại tiểu thư thấy có hứng thú với chuyện luyện đan?”

Vân Khê bĩu môi nói: “Ai nói lò luyện đan thì nhất định phải dùng để luyện đan?”

“Lò luyện đan không dùng để luyện đan, vậy thì có thể sử dụng để làm gì?” Đột nhiên một thanh âm nam nhân truyền vào từ ngoài cửa tiệm bán thuốc, cắt đứt cuộc đối thoại của hai người.

Vân Khê quay đầu lại nhìn, hơi sững sờ, thật đúng là khéo, người tới không phải ai khác mà chính là người hẹn nàng bên bờ hồ, Dung Thiếu Khanh! Chẳng qua là cuộc xem mắt này đúng là trùng hợp, còn chưa đến hồ, đã vô tình gặp ở tiệm bán thuốc.

Tuy nhiên lúc này chỉ có Vân Khê nhận ra Dung Thiếu Khanh mà Dung Thiếu Khanh không nhận ra được Vân Khê. Hắn đi từ ngoài vào, nghe được lời nói của Vân Khê, thì cảm thấy tò mò, liền lên tiếng chen vào.

Đến khi thấy rõ mặt Vân Khê, ánh mắt hắn sững sờ nhưng rất nhanh khôi phục vẻ trấn định, thoạt nhìn là một người bất động thanh sắc.

Phía sau Dung Thiếu Khanh là một vị nữ tử, là muội muội của hắn, tứ tiểu thư Dung Tiêu Tiêu. Hai huynh muội này cũng thật thú vị, vô luận đi đến đâu cũng như hình với bóng.

Vân Khê thấy kỳ quái, chẳng lẽ đi xem mắt đầu năm nay mọi người đều thích mang theo đứa em trong nhà đi sao? Liễu Dật Phong mang theo đệ đệ Liễu Dật Vũ của hắn, mà Dung Thiếu Khanh thì mang theo muội muội của hắn Dung Tiêu Tiêu, quỷ dị, thật quỷ dị!

Lúc này, chưởng quỹ vừa vặn mang một lò luyện đan thượng hạng ra ngoài, đưa đến trước mặt Vân Khê, nói: “tiểu thư, ngài xem lò luyện đan này thế nào? Lò luyện đan này là một trấn bảo của bổn điếm, nếu tiểu thư thích thì bổn điếm nguyện ý nhượng lại cho.”

Chưởng quỹ nhìn cách ăn mặc gọn gàng sáng sủa của nàng, dáng vẻ không tầm thường thì đoán chắc là tiểu thư gia đình quyền quý. Hắn buôn bán trong thành mà có thể quen biết một hai vị thiên kim tiểu thư giàu có thì chỉ có lợi mà không có hại, cho nên cố ý lấy ra mặt hàng tốt nhất để bán.

Đầu ngón tay Vân Khê nhẹ nhàng mơn trớn lò luyện đan, lò luyện đan này đích thực là hàng tốt, tính tích lũy là hạng nhất, rất thích hợp cho việc luyện đan, chỉ có điều..

Dung Thiếu Khanh cũng thấy lò luyện đan này, liền sáp đến xem, rất là ưa thích.

Vân Khê nhàn nhạt liếc hắn một cái, lên tiếng trước hắn một bước: “Chưởng quỹ, lò luyện đan này, bổn tiểu thư mua!”

Chưởng quỹ nghe vậy mừng rỡ, vội vàng trả lời: “Tiểu thư thật tinh mắt! Lò luyện đan này giá ba nghìn năm trăm lượng bạc. Nếu tiểu thư thích, giảm giá đi chỉ còn ba ngàn lượng.”

Ba ngàn lượng, so với một lò luyện đan tốt là không đắt!

“Tiểu Trà, giao bạc!”

Tiểu Trà tiến lên, sảng khoái giao bạc, đối với Tư Đồ gia đại tiểu thư thì mấy ngàn lượng bạc không đáng kể gì. Chẳng qua là nàng không hiểu, đại tiểu thư, không đúng hẳn là Vân tiểu thư muốn mua lò luyện đan làm cái gì.

Vân Khê liếc mắt ra hiệu cho Long Thiên Tuyệt, chỉ vào lò luyện đan, nhàn nhạt giọng nói: “Tường trưởng lão, tiếp theo chúng ta tới bên hồ dạo chơi với Dung tam thiếu gia thôi, tiện thể câu mấy con cá dưới hồ, sau đó đem nó tới nấu canh cá, nhìn chất lượng của nó thì ta thấy rất thích hợp, nấu canh cá nhất định rất ngon.”

Vân Khê mừng rỡ mỉm cười giống như là đang vô cùng mong đợi nồi canh cá kia.

Khóe miệng Long Thiên Tuyệt run rẩy, mệt nàng nghĩ ra được lý do như vậy, nếu nàng thực sự lấy lò luyện đan để nấu cá, như vậy thì coi như là hoàn toàn phá hủy lò luyện đan này rồi. Nhưng mà đây là kế sách nàng đối phó với Dung Thiếu Khanh, hắn tất nhiên là phối hợp. Hắn lạnh lùng, nghiêm túc, một tay nâng lò luyện đan lên mà không phải gắng sức.

Hai huynh muội Dung Thiếu Khanh nghe lời giải thích của nàng, liền hiểu được lý do vì sao nàng vừa nói lò luyện đan không nhất định dùng để luyện đan, lập tức đổ mồ hôi lạnh, trên đời này lại có người vàng thau lẫn lộn, lãng phí lò luyện đan như thế, hai huynh muội rất là im lặng. Hơn nữa nghe nàng nói nàng chính là người hôm nay cùng hắn ước hẹn, Tư Đồ đại tiểu thư, Dung Thiếu Khanh càng thêm chùn bước rồi, hắn làm sao có thể ngưỡng mộ một cô gái như vậy

được? Nếu sau này hắn thực sự cưới nàng thì phải chắc chắn không cho phép nàng lấy lò luyện đan yêu quý của hắn mang đi nấu ăn.

“Tam ca, chẳng lẽ nàng chính là..” Dung Tiêu Tiêu cũng nghĩ ra Vân Khê chính là Tư Đồ gia đại tiểu thư, tâm tư nàng tương đối đơn thuần, nghĩ ra điều gì liền bật thốt lên.

“Tứ muội, đột nhiên ta nhớ ra ta còn có việc, chúng ta nhanh đi thôi.” Dung Thiếu Khanh cắt đứt giữa chừng câu nói của nàng, dù sao hắn đã quyết định không gặp gỡ Tư Đồ gia đại tiểu thư nữa, thay vì gặp nhau cho thêm lúng túng, chi bằng giả bộ như người xa lạ, coi như chưa từng gặp mặt.

“Chuyện gì?” Dung Tiêu Tiêu không khỏi nghi hoặc, nàng chưa hỏi ra rõ ràng đã bị Dung Thiếu Khanh kéo ra khỏi tiệm bán thuốc.

Vân Khê đưa mắt nhìn thân ảnh hai huynh muội biến mất ở cửa tiệm thuốc, nàng nhợt nhạt cong môi, lộ ra một nụ cười như ý, cũng tốt, dễ dàng đuổi được người thứ hai như vậy, đỡ tốn công nàng.

Nàng quay đầu, nhìn Long Thiên Tuyệt một cái, con ngươi màu đen trong phút chốc hiện lên vẻ giảo hoạt: “Ta đột nhiên nghĩ ra, buổi hẹn bên hồ hôm nay bị hủy, như vậy cái lò luyện đan này cũng không dùng được rồi.”

“Chưởng quỹ, ngại quá, ta muốn trả lại lò luyện đan.” Vẻ mặt nàng nghiêm túc nói với chưởng quỹ.

Chưởng quỹ nhất thời trợn tròn mắt, cô nãi nãi, ngươi đang đùa bỡn ta a? Vừa mới mua xong, bây giờ ngươi lại trả? Hơn nữa nghe lời của nàng, nàng mua lò luyện đan như không phải để luyện đan mà là để nấu canh cá ở bên hồ. Đây rốt cuộc là tiểu thư nhà ai, suy nghĩ này khác người thường quá rồi? Lấy ba ngàn lượng mua lò luyện

đan để nấu canh cá ăn?

Ông trời của ta!

Được rồi, được rồi, lấy lại lò luyện đan cũng tốt, rơi vào tay nàng quả thực lãng phí.

“Không sao, nếu tiểu thư không thích thì lấy lại số bạc đó.”

Bớt một cuộc ước hẹn, Vân Khê lại nhàn nhã, chỉ còn cuộc hẹn buổi tối với Mạnh gia tân chủ nhân Mạnh Hạ Thu. Lại nói, ngày xưa nàng và Mạnh Hạ Thu thiếu gia có thể nói là bạn bè cũ. Ngày đó, ở Tụ Bảo Đường của Nam Hi quốc, nàng chẳng những lừa bạc của người ta, giết cha người ta, làm nổ Tụ Bảo Đường của người ta, tiện thể nổ chết đệ đệ của hắn, giao tình này không thể nói là không sâu a.”

Thừa dịp còn sớm mới đến lúc hẹn buổi tối, sau khi thương lượng, Vân Khê và Long Thiên Tuyệt quyết định đến Tụ Bảo Đường đi dạo một chút, vơ vét một ít bảo vật cũng tốt.

Tụ Bảo Đường của Lạc Cẩm thành tọa lạc ở một dải đất phồn hoa, nhỏ hơn Tụ Bảo Đường của thủ đô Nam Hi quốc rất nhiều, các vật trưng bày cho buổi đấu giá cũng tương đối bình thường, có thể thấy tình trạng của Mạnh gia đã kém hơn trước rất nhiều.

Ngẫu nhiên xuất một bảo vật như Ngọc Thiềm là cực kỳ kiếm thấy. Gần đây nhất là Ngọc Thiềm do Tường trưởng lão mua được, đáng tiếc cuối cùng lại rơi vào tay Vân Tiểu Mặc, cũng nhờ có sự trợ giúp của Ngọc Thiềm, Huyền giai của Vân Tiểu Mặc mới có thể nhảy cóc, tấn thăng tới Tử Huyền chi cảnh.

Khi Long Thiên Tuyệt giả trang thành Tường trưởng lão xuất hiện ở nội đường Tụ Bảo Đường, các đệ tử Tụ Bảo Đường nhanh chóng

nhận ra hắn, rối rít, nhiệt tình tiếp đãi bởi bọn họ biết Tường trưởng lão ra tay hào phóng, chắc chắn sẽ tiêu phí ở Tụ Bảo Đường rất nhiều, đó chính là cha mẹ, cơm áo của bọn họ, không thể chậm trễ.

Vì để tránh khỏi quá nhiều người vây quanh, Vân Khê và Long Thiên Tuyệt quyết định bao một gian phòng, trừ đi không ít phiền toái. Đáng tiếc, phiền toái muốn tới là tới, chặn cũng không được.

Hôm nay Mạnh Hạ Thu được mời đến Lạc Cẩm thành, chưa tới thời gian ước định, hắn liền đến thị sát Tụ Bảo Đường một phen. Đang xem xét sổ sách ở thư phòng, chợt nghe thủ hạ tới báo, Thượng Quanh gia Tường trưởng lão tới Tụ Bảo Đường, do thân phận của Tường trưởng lão nên Mạnh Hạ Thu không dám chậm trễ, quyết định tự mình tiếp đón.

Tới gần gian phòng của Vân Khê, từ xa xa, Mạnh Hạ Thu thấy được một thân ảnh mỹ lệ, ưu nhã, nàng ở bên cửa sổ tùy ý vén lên tóc mai trên trán, mặt mày di chuyển, vô số ánh sáng hội tụ trên gương mặt xinh đẹp của nàng, đẹp như tiên nữ.

Hắn dừng chân lại, ánh mắt không khỏi bị hấp dẫn bởi thân ảnh tiên nữ này, nàng thoạt nhìn rất quen. Ánh mắt hắn chợt sáng lên, đột nhiên nhớ tới nàng là ai.

Hắn không quên, ngày đó ở biên giới Nam Hi quốc và Ngạo Thiên quốc, hắn tình cờ đi ngang qua nhưng bị kẹt vào trận giao chiến hỗn loạn của hai quân.

Đang trong thời khắc hai quân giao chiến hết sức gay cấn, một hồng y nữ tử không biết từ chỗ nào xông ra, điệu múa của nàng khuynh thành, mị hoặc chúng sinh, khiến toàn bộ binh sĩ ngừng lại, si ngốc nhìn kỹ thuật nhảy múa đến ngẩn người, quên mất mình đang ở chỗ nào, hắn cũng vậy.

Sau khi biết nàng là Tư Đồ gia đại tiểu thư, tâm hắn luôn hướng về nàng, đáng tiếc địa vị Mạnh gia thấp kém, Tư Đồ gia căn bản không nhìn trúng hắn, cho nên hắn chỉ có thể tạm thời bỏ qua sự si mê này. Hiện nay thì khác, hắn đã trở thành Mạnh gia gia chủ, nắm quyền to lớn mà Tư Đồ Mẫn Mẫn thì sao, nghe nói nàng bị gia tộc Hách Liên hối hôn, mặc dù không biết lý do nhưng không được chào đón ở Tư Đồ gia.

Từ sáng sớm nhận được thư mời của nhị phu nhân Tư Đồ gia, đề cập đến hôn sự với Tư Đồ đại tiểu thư, tâm đã mất đi của hắn lại lần nữa bùng cháy, hắn biết cơ hội tới rồi. Hắn tự nói với mình, lần này phải đem toàn lực đoạt được nàng, cô gái tốt đẹp như vậy là khao khát của hắn, cho nên hắn nhất định phải có được nàng!

Nhìn bóng hình xinh đẹp trước mắt, tâm tình hắn không khỏi trở nên căng thẳng.

“Gia chủ?” Đệ tử bên cạnh thấy hắn đột nhiên dừng lại, chậm chạp nghỉ chân, không khỏi gọi hắn một tiếng.

“Ừ” Mạnh Hạ Thu đột nhiên thức tỉnh, mắt lạnh khẽ nheo lại, suy nghĩ bị quấy rầy khiến sắc mặt hắn không vui vẻ gì.

Đệ tử quan sát thần sắc của hắn, đánh bạo hỏi: “Gia chủ, có đến đó chào hỏi nữa không?”

“Đi, sao lại không đi?” Mạnh Hạ Thu hừ lạnh một tiếng, phất tay áo bước đến đó.

Trong phòng, Vân Khê đứng trước bệ cửa sổ, tùy ý liếc chung quanh đại đường, đột nhiên ghé mắt thấy thân ảnh quen thuộc của Mạnh Hạ Thu, nội tâm khẽ động, quay đầu nói với Long Thiên Tuyệt:

“Tường trưởng lão, thật trùng hợp, Mạnh gia gia chủ đang ở nội đường Tụ Bảo Đường.”

Nàng thấy rõ thân ảnh Mạnh Hạ Thu đang đi về phía này, xem ra là lai giả bất thiện.

“Hắn tới, làm sao bây giờ?” Nàng đè âm thanh xuống thấp, muốn nghe ý kiến của Long Thiên Tuyệt.

Long Thiên Tuyệt híp mắt lại, nói: “Hắn tới vì Tường trưởng lão, đừng lo lắng! Nếu thật sự không được thì nàng cứ nói thật với hắn tất cả.” Hắn nói một chút liền ngừng lại, Vân Khê cũng đã hiểu rõ.

Không lâu sau, thân ảnh Mạnh Hạ Thu liền xuất hiện ở cửa gian phòng, cửa mở nên hắn cũng không cần gõ cửa liền tươi cười, cất bước đi vào, khuôn mặt tràn đầy sự vui vẻ.

“Hai vị khách quý tới nhà, Mạnh mỗ không thể tự mình chào đón, thật là thất lễ.” Mắt hắn thờ ơ quét qua Long Thiên Tuyệt rồi vụt sáng dừng ở trên người Vân Khê, ánh mắt sáng ngời không tiếng động truyền tới đủ loại tin tức.

Vân Khê bị hắn nhìn chòng chọc có chút mờ mịt, chẳng lẽ hắn nhận ra thân phận của nàng? Không thể nào, ngay cả phụ thân và nhị nương của Tư Đồ Mẫn Mẫn cũng không nhận ra nàng là giả, một người ngoài như Mạnh Hạ Thu làm sao có thể biết được thân phận của nàng?

Mạnh Hạ Thu nhìn nàng, đột nhiên lên tiếng: “Tư Đồ tiểu thư, tại hạ là gia chủ Mạnh gia, Mạnh Hạ Thu, là chủ nhân Tụ Bảo Đường này. Hôm nay gặp được Tư Đồ tiểu thư, thật đúng là phúc ba đời của tại hạ.

Vân Khê sững sờ, thì ra là hắn nhận ra Tư Đồ Mẫn Mẫn, nghe giọng điệu của hắn hẳn là hắn biết Tư Đồ Mẫn Mẫn mà Tư Đồ Mẫn Mẫn không biết hắn sao?

Nghĩ đến đó, nàng nhợt nhạt cười nói: “Nguyên lai là Mạnh gia chủ, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.”

Mạnh Hạ Thu nghe nàng nói như thế, trong lòng mừng rỡ: “vốn là tối nay ước hẹn cùng tiểu thư, không nghĩ đến sẽ gặp ở đây, Mạnh mỗ cảm thấy thật vinh hạnh.”

Ở bên cạnh, Long Thiên Tuyệt nhìn chằm chằm Mạnh Hạ Thu, mắt lạnh híp lại, làm sao hắn lại cảm thấy khó chịu. Đều là nam nhân, hắn hiểu được hàm nghĩa của ánh mắt nóng bỏng này, có nam nhân dùng ánh mắt như vậy nhìn phu nhân của hắn, trong lòng hắn không khó chịu mới là lạ.

Hắn ho nhẹ, ngắt lời của Mạnh Hạ Thu nói: “Mạnh gia chủ, nếu thời gian ước hẹn chưa tới, vậy xin gia chủ trở về, chờ đến thời gian hẹn, gặp nhau lần nữa cũng không muộn.”

Khuôn mặt tràn đầy tươi cười của Mạnh Hạ Thu đột nhiên chững lại, thần sắc hắn nghiêm túc nói: “Tuy là như thế, nhưng nơi này là chỗ của tại hạ, Tư Đồ tiểu thư và trưởng lão đã tới nơi này thì Mạnh mỗ tự nhiên tận tình làm chủ.”

Long Thiên Tuyệt hừ lạnh một tiếng, ngữ khí không tốt nói: “Mạnh gia chủ cho là Tư Đồ gia chúng ta không có bạc tới bán đấu giá vật phẩm ở đây sao?”

“Đương nhiên không phải ý này” Mạnh Hạ Thu khẽ vắt đôi lông mày, không hiểu tại sao Tường tưởng lão vì sao lại bài xích hắn như thế, nếu hắn không can thiệp vào, thì làm sao hắn có cơ hội ở cùng với

Tư Đồ đại tiểu thư?

Hắn còn muốn giải thích thì lúc này Vân Khê mở miệng: “đa tạ ý tốt của Mạnh gia chủ! Lần này chúng ta tới Tụ Bảo Đường là để thưởng thức bảo vật, không thể làm phiền Mạnh gia chủ phải tự mình hỗ trợ được, Mạnh gia chủ là quý nhân còn có nhiều chuyện bận bịu cần xử lý, chúng ta sao không tuân theo ước hẹn ban đầu, đến thời gian gặp lại cũng không muộn.”

Thanh âm của nàng nhẹ nhàng, ôn nhu khiến Mạnh Hạ Thu nghe được mà tê dại cả lỗ tai, thấy nàng kiên quyết hắn tiếp tục cũng không ổn. Nghĩ thầm cứ xem nàng muốn đấu giá vật phẩm nào, hắn sẽ sai thuộc hạ để lại cho nàng mua vật đó, vì có được nụ cười mỹ nhân thì dù tổn thất bao nhiêu cũng đáng giá.

Sau khi nghĩ thông suốt, Mạnh Hạ Thu liền cáo từ nói: “vậy nhị vị tiếp tục thưởng thức bảo vật, hi vọng khiến hai vị thoải mái, Mạnh mỗ xin cáo lui trước.”

“Tạm biệt Mạnh gia chủ.” Vân Khê nhẹ nhàng hạ thấp người tiễn hắn, nhưng trong lòng thì thầm mắng chửi, thiên kim thục nữ thật đúng là phiền toán!

Quyển 3 - Chương 34: Tiệc rượu ở Tư Đồ Phủ

Vân Khê quan sát thần sắc Mạnh Hạ Thu, thấy hắn thỉnh thoảng quay đầu lưu luyến, trong lòng thầm cảm thấy không ổn. Mạnh Hạ Thu tuyệt không phải là loại người mà để hai người bọn họ dễ dàng đuổi đi như vậy, Liễu Dật Phong và Dung Thiếu Khanh lúc trước không gặp qua Tư Đồ Mẫn Mẫn, cho nên khi phát hiện ra nàng khác một trời một vực so với lời đồn, kỳ vọng càng cao thì thất vọng càng lớn. Nhưng Mạnh Hạ Thu thì khác, hiển nhiên là trước kia hắn đã gặp Tư Đồ Mẫn Mẫn, chẳng qua là Tư Đồ Mẫn Mẫn không biết thôi.

Khó khăn a!

“Khê nhi, nhanh chóng trở về thôi! Sợ là Mạnh Hạ Thu thực sự coi trọng Tư Đồ Mẫn Mẫn, rất khó đuổi đi.” Long Thiên Tuyệt dùng bí âm bí mật truyền vào lỗ tai nàng, mang theo nồng đậm lo lắng. Xem ra không chỉ có nàng nghĩ như thế, Long Thiên Tuyệt cũng thế.

Vân Khê quay đầu, âm thầm liếc mắt hắn một cái, ghé mắt nhìn về phía nha hoàn do nhị phu nhân phái tới, vụt một cái thân thể nàng đột nhiên yếu ớt tựa vào bệ cửa sổ, than nhẹ nói: “đau đầu quá…”

“Đại tiểu thư, ngài làm sao vậy?” Tiểu Trà tiến lên đỡ nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn thật lòng toát ra vẻ lo âu.

“Ta đau đầu.” Vân Khê xoa nhẹ huyệt thái dương, giả vờ thống khổ.

Tiểu Trà vội vàng nói: “vậy làm thế nào bây giờ? Nô tì đỡ ngài đi tìm đại phu nhé.”

Ở góc độ người khác không nhìn thấy, Vân Khê nháy mắt với nàng, tiếp tục yếu ớt nói: “Ta nghĩ ta nên về phủ nghỉ ngươi một chút là không sao, e là hôm nay quá mệt rồi.”

Tiểu Trà hiểu ý, dìu nàng nói: “Được, vậy nô tỳ đỡ nàng về phủ.”

Nha hoàn của nhị phu nhân nghe nàng nói phải về phủ, không khỏi sốt ruột giơ tay ra ngăn cản đường đi của hai người, nói: “Đại tiểu thư, nếu ngài không thoải mái, vậy đi xem đại phu một chút. Tối nay ngài còn phải gặp mặt Mạnh gia chủ, nếu bây giờ về phủ, rồi lại quay lại, đi qua đi lại thì làm sao có đủ thời gian đây.”

Vừa dứt lời, “Bốp” đột nhiên một tiếng bạt tai vang giòn vang lên, nặng nề rơi trên khuôn mặt nàng.

“Lớn mật! rốt cuộc là thân thể đại tiểu thư quan trọng, hay là gặp người quan trọng?”

Không biết tiểu Trà lấy dũng khí từ đâu mà bất ngờ bạt tai nàng một cái, đánh cho nha hoàn kia đầu óc choáng váng, đâu còn phân biệt được rõ đông tây nam bắc?

“Ngươi, ngươi dám đánh ta?” Nha hoàn trợn mắt nhìn tiểu Trà giống như nàng làm ra chuyện trời đất khó dung vậy.

Long Thiên Tuyệt cũng không ngờ tới tiểu Trà lại có can đảm này, trong lòng cũng có phần tán thưởng, hắn hừ lạnh lên tiếng nói: “ngươi đùa giỡn với thân thể của đại tiểu thư, chẳng lẽ không đáng đánh sao? Nếu đại tiểu thư xảy ra chuyện gì, ngươi có chịu trách nhiệm được sao?”

“Nhưng nhị phu nhân nói không thể trở về!” Nha hoàn bị hắn hù dọa,

nhất thời đáy lòng không kịp nghĩ nhiều, nức nở nói lên.

Vân Khê liếc mắt nhìn nha hoàn, trong chớp mắt đáy mắt trở nên lạnh lùng, mặc dù biết là nàng phụng mệnh làm việc nhưng nếu nàng lựa chọn như vậy thì nên lường trước hậu quả thích đáng, cho nên không có gì đáng đồng tình.

“Tiểu Trà, ta không thoải mái, chúng ta trở về thôi.”

Tiểu Trà dìu Vân Khê đang định rời đi thì Long Thiên Tuyệt bỗng nhiên do dự, nói: “các ngươi đi trước đi, ta sẽ theo sau.”

Vân Khê thấy lạ, không rõ ý của hắn nhưng vẫn gật đầu rời đi trước.

Giữa đôi mắt đẫm lệ tràn đầy vẻ không cam lòng và ủy khuất của nha hoàn, ba người Vân Khê lần lượt rời đi.

Bọn họ vừa mới đi, Mạnh Hạ Thu liền nhận được tin.

Vân Khê lên xe ngựa, đang muốn lên đường thì Mạnh Hạ Thu vội vàng đuổi theo từ cửa chính: “Tư Đồ tiểu thư, vì sao phải vội vàng rời đi như vậy? Chẳng lẽ Tụ Bảo Đường tiếp đãi không chu toàn?”

“Không phải, là do thân thể của ta hơi khó chịu, muốn về phủ nghỉ ngơi.” Vân Khê xoa huyệt thái dương, chân mày nhíu lại, nói: “còn có, ước hẹn tối nay, ta sợ là không thể đi được, xin mạnh gia chủ thứ lỗi.”

“Thân thể khó chịu sao? Vừa vặn Tụ Bảo Đường có đại phu lúc nào cũng có thể xem bệnh, không thì tiểu thư để đại phu điều trị một chút, Tư Đồ tiểu thư cũng không phải mệt nhọc đi xe ngựa.”

“Không cần! như vậy sợ là bất tiện, tiểu nữ cáo từ.” Vân Khê không

muốn nói nhiều với hắn, thuận tay buông rèm xe ngựa xuống, ngăn cách với tầm mắt mong mỏi của Mạnh Hạ Thu ở bên ngoài.

Mạnh Hạ Thu bất đắc dĩ, đành nhìn xe ngựa đi xa, mi tâm từ từ nhíu chặt.

“Gia chủ, không xong! Có người xông vào bảo khố”

“Gia chủ, không xong! Nội bộ mâu thuẫn…”

Nhất thời, vô số tin tức xấu truyền đến tai Mạnh Hạ Thu, hắn rùng mình, đây là có chuyện gì? Hôm nay đến tột cùng là ngày gì lại xảy ra nhiều chuyện như vây?

Cũng không còn tâm tư tiếp tục ngơ ngẩn mà tiễn thân ảnh mỹ nhân nữa, hắn xoay người vào xử lý từng chuyện của Tụ Bảo Đường.

Trên đường trở về, thỉnh thoảng vén rèm xe lên nhìn ra bên ngoài đều nhìn thấy thần thái sáng láng của Long Thiên Tuyệt trên lưng ngựa, người không biết còn tưởng rằng hắn trúng giải nhất.

Nghĩ về việc hắn vừa rời đi một chút không biết là đi làm chuyện gì thần bí, sau khi trở về là bộ dáng như thế này làm người ta không khỏi suy nghĩ xa vời.

Gần bữa tối, Tư Đồ phủ nghênh đón khách quý là Hách Liên Tử Phong, trên dưới Tư Đồ phủ đều đặc biệt niềm nở tiếp đãi.

Tư Đồ Khôi tự mình mời rượu tiếp khách, nhị công tử Tư Đồ Nam Tinh cùng mấy vị trưởng lão ngồi cùng bàn, mọi người nâng chén hàn huyên, rất là náo nhiệt.

Trong bữa tiệc, Tư Đồ Khôi tỉ mỉ quan sát Hách Liên Tử Phong, xưa

nay gặp gỡ cũng nhiều nhưng không nói chuyện với nhau nhiều. Trong ấn tượng của hắn, Hách Liên Tử Phong tài trí mưu lược, cương nghị cứng cỏi, nhất định là nhân tài trẻ tuổi xuất chúng của Ngạo Thiên đại lục, cho dù đương gia (chủ nhân) thập đại gia tộc bọn họ cũng không có được tư thái sai đâu đánh đó của hắn. Nếu có thể gả con gái cho một nam tử tướng mạo vô song, tài hoa xuất chúng như thế thì hắn cũng không còn gì tiếc nuối.

Tư Đồ Khôi càng đánh giá Hách Liên Tử Phong, càng cảm thấy hài lòng.

“Khó có dịp Hách Liên công tử hạ cố đến nhà, nếu không chê tệ xá đơn sơ, chi bằng ở lại chơi mấy ngày.”

“Đâu có? Tư Đồ gia chủ khách khí rồi, vậy Hách Liên cung kính không bằng tuân mệnh.” Ngược lại Hách Liên Tử Phong cũng không có từ chối.

Nghe thấy thế, Tư Đồ Khôi mừng rỡ, càng nhiệt tình tiếp đãi hắn dùng cơm.

Con ngươi Hách Liên Tử Phong thu liễm thâm thúy, bề ngoài nhìn tôn quý lạnh nhạt khiến người ta không đoán ra tâm tư chân chính của hắn. Song một người như vậy có thể tỏa ra ôn hòa với ngươi cũng thật là vinh hanh, Tư Đồ Khôi rất mà mừng rỡ như thấy được hi vọng thông gia với gia tộc Hách Liên.

Hắn liếc mắt với người hầu bên cạnh, người hầu nhận lệnh lui ra khỏi phòng khách.

“Nghe nói Hách Liên công tử năm nay hai mươi lăm tuổi, chưa có hôn ước, không biết trong lòng Hách Liên công tử có người ngưỡng mộ chưa?” Tư Đồ Khôi quan sát kỹ thần sắc Hách Liên Tử Phong,

không bỏ sót chút gì.

Gương mặt tuấn tú hờ hững của Hách Liên Tử Phong dâng lên vẻ ảm đạm, trong nháy mắt lại thu hồi, thanh âm trầm thấp như tiếng trúc: “không có.”

“Vậy thì tốt!” Tư Đồ Khôi vỗ tay lớn tiếng tán thưởng, tự mình thất lễ, hắn chỉnh đốn thần sắc, trầm giọng nói: “ý lão phu là Hách Liên công tử là nhân trung long phượng, anh kiệt tuấn tài nên chỉ có thục nữ tài tử mới xứng đôi vừa lứa. Nếu Hách Liên công tử đồng ý thì chắc chắn rằng sẽ có vô số danh môn khuê tú khắp Ngạo Thiên đại lục bằng lòng làm thiếp của Hách Liên công tử…”

Hách Liên Tử Phong nhấp rượu, không đáp lại, lạnh lùng cự nhân ngàn dặm.

Dù thế cũng không ảnh hưởng tới hình tượng vĩ ngạn của hắn trong lòng người gia tộc Tư Đồ, nhân tài kiệt xuất của thập đại gia tộc tự nhiên là như thế.

“Cha, hôm nay khó có dịp Hách Liên công tử đến nhà làm khách, chi bằng mời thất muội tới đàn một bản góp vui được không?” Tư Đồ Nam Tinh đột nhiên đề nghị, hắn là người cuồng nhiệt sùng bái Hách Liên Tử Phong, ngày thường đã luôn muốn có cơ hội xây dựng quan hệ với hắn, hiện nay rốt cục cũng có, hắn tất nhiên là phải nắm chắc.

Tư Đồ Khôi đã sớm phái hạ nhân đi gọi người rồi, đâu cần hắn mở lời? Nhưng miệng vẫn hiền lành nói: “Được, đi mời thất muội của ngươi tới đàn một khúc, góp vui cho Hách Liên công tử.”

Hách Liên Tử Phong ngồi tĩnh lặng, tâm tư thâm trầm, đáy xẹt qua tia u ám. Tư Đồ gia có ý định gì, làm sao hắn không biết? Chỉ là, hừ!

Thừa dịp lúc hạ nhân đi mời thất tiểu thư, Hách Liên Tử Phong chủ động mở miệng: “Tư Đồ gia chủ có nghe nói Thánh cung gần đây có dị động gì không?”

Tư Đồ Khôi nghi hoặc nói: “Nga? Lão phu không rõ, xin Hách Liên công tử chỉ giáo.”

Đầu ngón tay Hách Liên Tử Phong khuấy động chén rượu, thuận tiện rủ rỉ kể ra: “Mọi người cũng biết Thánh cung có tứ đại tôn giả, trừ vị Thiên Long tôn giả mất tích mấy năm trước, nghe nói tam đại tôn giả khác gần đây lần lượt bị giết hại. Song điều kỳ quái là, gần đây có tin đồn rằng tam đại tôn giả kia không những chết đi sống lại mà thực lực tăng lên rất nhiều so với trước kia. Nhiều khi cả ba người đồng thời xuất hiện một chỗ, cứ có người bất kính với Thánh cung thì bọn họ liền đại khai sát giới, gân như tiêu diệt hoàn toàn thế lực của đối phương. Hai ngày trước, ta định đi thăm hỏi Doãn gia, nhưng không ngờ lại nhìn thấy thảm trạng của Doãn gia sau khi bị tập kích. Hỏi rõ mới biết là do tam đại tôn giả của Thánh cung gây nên, may mà lần này bọn họ chỉ cảnh cáo, không hề đuổi cùng giết tận, không thì…”

“Lại có chuyện như vậy?” Mọi người kinh ngạc vạn phần, trong lòng mơ hồ dâng lên dự cảm xấu. Doãn gia cũng là một trong thập đại gia tộc, đứng hàng thứ bảy, thực lực không kém mà vẫn bị Thánh cung tập kích. Bọn họ là người đứng mũi chịu sào bất kính với Thánh cung, nếu Thánh cung thực có kế hoạch trả thù vậy thập đại gia tộc tất nhiên sẽ lâm vào chiến tranh.

Hách Liên Tử Phong dừng lại một chút, không nhanh không chậm nói: “Mục đích của tại hạ tới hôm nay chính là muốn bàn bạc với Tư Đồ gia chủ việc này. Nếu Thánh cung muốn đại khai sát giới, thậm chí làm nguy hai đến lợi ích của thập đại gia tộc, thì thập đại gia tộc của chúng ta nhất định phải hợp lại, cùng nhau đương đầu. Chỉ như thế mới có thể đánh bại thế lực khổng lồ của Thánh cung, đảm bảo

cuộc sống an bình cho thập đại gia tộc chúng ta.”

“Vậy Hách Liên công tử có đề nghị gì?” Sắc mặt Tư Đồ Khôi trầm trọng, tâm tư chuyển động, trong nháy mắt liền nghĩ đến rất nhiều chuyện, lần này Hách Liên Tử Phong tới sợ là có ý đồ khác.

Hách Liên Tử Phong không lên tiếng ngay lập tức, hắn yên lặng một chút, đợi đến khi mọi người có phần sốt ruột, hắn mới từ từ mở miệng nói: “thập đại gia tộc chúng ta đồng khí liên chi (cùng nhau liên kết), trước giờ cùng chung tiến lùi, chẳng qua lúc làm việc, mỗi gia tộc luôn làm theo ý mình, thực lực rõ ràng yếu đi rất nhiều cho nên ý của tại hạ là nhân dịp nửa tháng sau chính là ngày lành tháng tốt tại hạ kế nhiệm vị trí Hách Liên gia chủ, tại hạ đặc biệt mời gia chủ của thập đại gia tộc đến gặp mặt, mượn cơ hội này thảo luận chuyện liên minh giữa thập đại gia tộc và tuyển chọn Minh chủ. Nếu vị Minh chủ mà thập đại gia tộc tuyển chọn có thể làm mọi người tin phục thì tất cả mọi người sẽ nghe theo hiệu lệnh của Minh chủ, đồng tâm nhất trí, toàn lực lật đổ Thánh cung, khiến Thánh cung biến mất hoàn toàn khỏi Ngạo Thiên đại lục!”

“Liên minh, Minh chủ?” vẻ mặt Tư Đồ Khôi càng thêm trầm trọng, ánh mắt đen thui tối sầm lại, ra vẻ đang cân nhắc nhưng trong lòng lại tính toán.

Ý đồ của Hách Liên Tử Phong là muốn Tư Đồ gia ủng hộ hắn đảm nhiệm vị trí Minh chủ, nhưng hắn sao lại có thể dễ dàng bỏ qua cơ hội mượn sức Hách Liên Tử Phong đây?

“Hách Liên công tử mưu trí hơn người, rất có uy tín trong thập đại gia tộc, tất nhiên là người được chọn lựa có một không hai cho vị trí minh chủ! Chỉ là Tư Đồ gia ta địa vị thấp kém, đến lúc đó ở tại cuộc họp liên minh thì chưa chắc có thể tác động các gia tộc khác cùng ủng hộ Hách Liên công tử…” Tư Đồ Khôi vừa khéo léo nói xong, vừa

tỉ mỉ quan sát thần sắc Hách Liên Tử Phong, có thâm ý khác.

Hách Liên Tử Phong khẽ cong môi, tựa tiếu phi tiếu, đồng thời đáy mắt xẹt qua tia đen đậm.

Đúng lúc đó, thất tiểu thư và nha hoàn bước vào phòng khách, phá vỡ bầu không khí quái dị.

“Phụ thân, ngài gọi nữ nhi không biết có chuyện gì?” Thất tiểu thư biết rõ còn cố hỏi, còn không tự chủ nhìn về phía Hách Liên Tử Phong, trước kia nàng chỉ là tò mò khi nghe nói Hách Liên Tử Phong là người xuất chúng như thế nào, hôm nay thấy tận mắt, lập tức tim nàng đập loạn nhịp, bị dáng người hào hoa phong nhã và khí chất xuất sắc siêu quần của hắn hấp dẫn.

Trước đây trên đường đến Lăng Thiên cung nàng từng mê luyến dung nhan thiên thần của Long Thiên Tuyệt, nhưng sau đó biết hắn là tôn chủ tà phái, hơn nữa là người hãm hại nàng bị nhốt vào địa lao thì một chút ảo tưởng trong lòng đều tan vỡ.

Bây giờ nhìn thấy Hách Liên Tử Phong thật xuất sắc như thế, ảo tưởng nữ nhi dưới đáy lòng nàng lại cháy lên lần nữa. Hơn nữa, thân phận của Hách Liên Tử Phong hoàn toàn khác Long Thiên Tuyệt, một vị là người tà phái mà chính phái đuổi giết, còn một vị lại là chính phái trong chính phái, danh môn trong danh môn, không thể so sánh nổi. Nếu được gả cho một vị nhân tài kiệt xuất, danh môn tuấn tài trong chính phái như vậy thì sau này ban đêm nằm mơ nàng cũng thoải mái mà cười.

Ánh mắt và sắc mặt nàng biểu lộ sự mừng rỡ quá ràng trước tầm mắt của mọi người đang ngồi đó, trong lòng mấy vị trưởng lão không khỏi sinh ra sự khinh thường. Thất tiểu thư là người nông cạn lỗ mãng như thế làm sao có thể so sánh với đại tiểu thư đoan trang

xinh đẹp? Chỉ tiếc đại tiểu thư…

Tư Đồ Khôi ho nhẹ, nhắc nhở nàng bớt phóng túng một chút, sau đó mở miệng nói: “Nữ nhi tới vừa đúng lúc, hôm nay Hách Liên công tử hạ cố đến nhà, ngươi đến đàn một khúc, góp vui cho công tử.”

“Dạ, Phụ thân!” Thất tiểu thư khom người, nhẹ nhàng liếc mắt quyến rũ Hách Liên Tử Phong một cái rồi mới bắt đầu chuẩn bị cầm cụ.

Từ đầu đến cuối mắt Hách Liên Tử Phong đều nhìn chăm chú vào chén rượu, không có nhìn nàng một cái nào, những chuyện như thế hắn đã thấy nhiều, mãi cũng thành thói quen, dù đối phương là mỹ nhân trên trời cũng không thể lay động được lòng hắn. Người bên cạnh cũng có cách nào hiểu rõ tính toán trong lòng hắn, huống chi là một nữ nhân làm sao có thể giao động tâm trí hắn.

Sắp xếp mọi thứ ổn thỏa xong, ngón tay thất tiểu thư đã đặt lên dây, đang muốn bắt đầu gảy đàn.

“Gia chủ, đại tiểu thư và Tường trưởng lão đã trở lại.” Đột nhiên có hạ nhân vào bẩm báo.

Tay thất tiểu thư thình lình run lên, chạm vào dây đàn, vang lên thanh âm run rẩy. Nàng lúng túng ngẩng đầu, thấy mọi người, ngay cả người chưa từng nhìn nàng một cái, Hách Liên Tử Phong cũng đang nhìn nàng, chẳng qua nàng lại để hắn chứng kiến tình trạng của nàng lúc này, vừa quẫn bách, vừa bối rối, trong lòng nàng ảo não không thôi.

Tất cả mọi thứ đều là do lỗi của đại tiểu thư, nếu không phải nàng ta đột nhiên quay về thì sao nàng lại sinh ra bối rối?

Thất tiểu thư cúi đầu gần như muốn cắn nát môi mình, Tư Đồ Mẫn

Mẫn chết tiệt, món nợ này, nàng nhớ kỹ!

Tư Đồ Khôi nghe nói đại nữ nhi trở lại, trong lòng vui mừng, hắn liếc mắt đến chỗ Hách Liên Tử Phong, nói: “Đại tiểu thư nếu đã về thì bảo nàng ra gặp khách.”

Nghĩ đến sự thiếu sót và lỗ mãng của tiểu nữ nhi, lại không thể biểu diễn được, Tư Đồ Khôi quyết định gửi gắm hi vọng vào đại nữ nhi, tuy đã từng xảy ra chuyện nhưng dù sao Hách Liên Tử Phong chưa từng gặp đại nữ nhi, biết đâu hắn lại coi trọng đại nữ nhi của mình? Hơn nữa, Hách Liên Tử Phong là người tính toán đại sự, không xem trọng tình cảm trai gái, nhưng đại nữ nhi đảm đương một trong những bí mật trọng yếu của Tư Đồ gia, nếu trao đổi bí mật này với Hách Liên Tử Phong, tin chắc rằng hắn sẽ không từ chối.

Hắn suy nghĩ chu toàn trong lòng, liền sai hạ nhân gọi đại nữ nhi đến đây.

Thất tiểu thư nghe phụ thân nói như thế, lập tức mất hết ý chí, phụ thân đã nói rõ ràng bảo nàng hôm nay phải biểu hiện thật tốt, giành được sự ưu ái của Hách Liên công tử, nhưng vì sao bây giờ lại thay đổi ý định? Rốt cuộc là tại sao?

Nàng nghĩ mãi mà không rõ.

Vân Khê vừa vào cửa phủ, định về phòng ngủ nghỉ ngơi, lấy lại tinh thần, để tối nay bắt đầu dò xét Tư Đồ phủ. Ai ngờ mới đi được nửa đường, có người đến truyền lời, nói là gia chủ mời nàng đến tiệc rượu.

Vân Khê rất là nhức đầu, chuyện nàng càng muốn tránh xa thì lại càng không tránh khỏi.

Đây là đạo lý gì?

Từ sau khi vào cửa phủ, Long Thiên Tuyệt đã về Nam viện từ sớm để tránh nghi ngờ. Vân Khê không có người bàn bạc đối sách thì buộc lòng phải đi, trong lòng chỉ mong Hách Liên Tử Phong không nhận ra nàng.

Hẳn là không nhận ra được? Trừ khi hắn có hỏa nhãn kim tinh!

Quyển 3 - Chương 35: Không nói chuyện với cô bé xa lạ

“Gia chủ, đại tiểu thư đến!”

Sau tiếng truyền của hạ nhân, một thân ảnh hồng sắc mỹ lệ, thanh nhã bước vào phòng khách. Chỉ một thoáng cả phòng khách liền sáng rực hẳn lên, tỏa hương bốn phía.

Tư Đồ Khôi hài lòng nhìn đại nữ nhi của mình, dáng vẻ phóng khoáng, dung mạo đoan trang, quả nhiên là tiểu nữ nhi không thể so sánh được, hắn quay đầu liếc về phía Hách Liên Tử Phong, không biết hắn có hứng thú với đại nữ nhi của mình hay không. Vừa nhìn, hắn không khỏi nhíu mày, người ta hoàn toàn không có liếc mắt nhìn nữ nhi của hắn, Hách Liên Tử Phong thật không gần nữ sắc giống như tin đồn hay là trong người có bệnh?

Thất tiểu thư oán hận nhìn tỷ tỷ mình, nàng ta vừa đến liền làm tiêu tan hoàn toàn lòng tự tin của nàng. Nàng không hiểu, tỷ tỷ rõ ràng là một cô gái đã không còn trong sạch, tại sao còn được nhiều người thích tha thiết như vậy? Nàng rốt cuộc là xui xẻo thế nào, tại sao tỷ tỷ vừa xuất hiện thì đã che đi toàn bộ ánh hào quang của nàng?

Ghé mắt thấy Hách Liên Tử Phong điềm nhiên nhìn chằm chằm vào chén rượu trong tay mà thưởng thức, mí mắt cũng không nâng, nhất thời nàng mừng thầm trong lòng, may là hắn đối xử bình đẳng đối với hai tỷ muội các nàng, ai cũng không được hắn chú ý vậy thì chứng minh nàng hoàn toàn còn có cơ hội rồi.

Vân Khê ngấm ngầm quét một vòng, tầm mắt nhàn nhạt xẹt qua

người Hách Liên Tử Phong, thấy hắn không nhìn nàng thì lập tức thở phào nhẹ nhõm, trước cứ không chào hỏi hắn, nếu giờ này hắn biết mình thì không thể đảm bảo không xảy ra sơ sót gì, cho nên để chắc chắn, nàng hi vọng hắn tiếp tục không nhìn mình.

“Phụ thân, không biết cho truyền gọi nữ nhi có chuyện gì quan trọng?” Nàng nhẹ nhàng khom lưng cúi đầu, lời nói ôn nhủ nhỏ nhẹ.

Tư Đồ Khôi nở nụ cười hớn hở, nói: “Mẫn Mẫn tới bái kiến Hách Liên công tử.”

Hắn vừa dứt lời, không khí chung quanh nhất thời trở nên có chút quái dị, ai cũng biết Tư Đồ gia tộc và Hách Liên gia tộc từng hủy bỏ hôn ước vì một số lý do khó nói, đại thiếu gia và đại tiểu thư hai bên gặp mặt vốn rất lúng túng rồi, hiện tại gia chủ còn cố ý trịnh trọng giới thiệu hai bên, rõ ràng là muốn nhục nhã song phương sao? Gia chủ rốt cục là có ý gì?

Mi tâm Vân Khê hạ xuống, nghiêng người khom lưng với Hách Liên Tử Phong, giọng nói vẫn nhỏ nhẹ như cũ nói: “Tư Đồ Mẫn Mẫn bái kiến Hách Liên công tử, ngưỡng mộ đại danh Hách Liên công tử đã lâu.”

Hách Liên Tử Phong rốt cục ngẩng đầu, ánh mắt nhàn nhạt xẹt qua sườn mặt nàng, rồi rất nhanh liền thu lại, ngữ khí hờ hững nói: “Tư Đồ tiểu thư đa lễ.”

Đáy lòng Vân Khê thầm than thở, người này thật sự là lạnh lùng, lãnh khốc trước sau như một, nhưng mà như vậy càng tốt, bớt không ít phiền toái cho nàng.

“Phụ thân, nữ nhi đã gặp Hách Liên công tử, thân thể nữ nhi hơi khó chịu, xin đi về nghỉ ngơi trước.”

“Chờ đã!” Tư Đồ Khôi thấy nàng vội vã muốn đi, liền cho rằng là bởi vì nàng khó xử nên mượn cớ có bệnh, hắn không tính để nàng đi như vậy: “hiếm khi Hách Liên công tử đến quý phủ một chuyến, sao Mẫn Mẫn không múa một khúc góp vui cho Hách Liên công tử?”

“Phụ thân…” Vân Khê lập tức định từ chối, bảo nàng bắt chước bước đi, tư thái, thậm chí là giọng điệu nói chuyện của Tư Đồ Mẫn Mẫn, nàng còn cố gắng có thể, nhưng bảo nàng bắt chước kỹ thuật nhảy múa của Tư Đồ Mẫ Mẫn thì nàng chịu. Hơn nữa nghe Vân Thanh nói ở chiến trường, Tư Đồ Mẫn Mẫn từng múa một khúc mà ngăn cản khí giới, có thể tưởng tượng ra trình độ nhảy múa của nàng, hơn nữa bản thân nàng lại có mê tâm thuật, ai đã từng xem nàng múa sẽ bất giác bị nàng mê hoặc.

Điệu múa như vậy, nàng chắc chắn không học được.

Sắc mặt Tư Đồ Khôi đột nhiên trầm xuống, quả quyết nói: “Chẳng lẽ ngươi muốn làm trái ý phụ thân?”

Nhất thời Vân Khê làm bộ như sợ hãi, đáy lòng thì thầm mắng mỏ, xem ra Tư Đồ Khôi này cũng chưa chắc thực sự yêu thương nữ nhi, một khi ảnh hưởng đến lợi ích, hắn chắc chắn sẽ không do dự đẩy nữ nhi ra ngoài để đổi lấy quyền lợi tốt nhất.

“Nữ nhi không dám, nữ nhi xin tuân theo ý cha.”

Từ chối không được, xem ra chỉ có thể dựa vào Hách Liên Tử Phong, thay vì bị Tư Đồ gia phát hiện nàng giả mạo thân phận Tư Đồ Mẫn Mẫn, thì thà chủ động tiết lộ thân phận của mình cho Hách Liên Tử Phong, tìm kiếm sự giúp đỡ của hắn. Nàng yêu kiều bước tới trước mặt Hách Liên Tử Phong, khẽ khom người nói: “Không biết Hách Liên công tử đã từng đi qua một nơi chưa, chỗ đó gọi là chùa

Từ Vân…”

Khi Hách Liên Tử Phong nghe thấy ba chữ “chùa Từ Vân”, khó có thể nhận ra thân hình to lớn cứng ngắc lại, hắn bỗng dưng ngẩng đầu lên, vừa vặn nhìn vào con ngươi đen nhánh của nàng.

Thời gian bốn mắt nhìn nhau, giao động ngấm ngầm mãnh liệt truyền lại vô số tin tức.

“Hôm nay ở trên đường Mẫn Mẫn tình cờ đụng phải hai vị đạo cô đến từ chùa Từ Vân, nghe các nàng miêu tả phong cảnh chùa Từ Vân đẹp như thế nào, đạo quán thanh tịnh, vách núi mây mù lượn lờ, còn có rừng trúc lưu luyến. Sau khi Mẫn Mẫn nghe xong, tràn đầy cảm xúc cho nên dựa vào sự miêu tả phong cảnh xinh đẹp của các nàng, đột nhiên nghĩ ra một đoạn vũ điệu, kính mời Hách Liên công tử thưởng thức và đánh giá.”

Con ngươi tối tăm như hồ sâu của Hách Liên Tử Phong không khỏi dâng lên sóng ngầm, trong nháy mắt xuất hiện rồi triệt tiêu, một lần nữa khôi phục thần sắc hờ hững, thanh âm khàn khàn nói: “đó là vinh hạnh của tạ hạ.”

Người chung quanh không nghe ra bí mật gì giữa hai người, chẳng qua là tò mò, vì sao đại tiểu thư không trực tiếp nhảy điệu Kinh Hồng vũ mà nàng am hiểu nhất, mà lại muốn nhảy một đoạn vũ điệu mới nghĩ ra?

Tư Đồ Khôi cũng không thấy có cái gì không ổn, rốt cuộc nhìn thấy giữa hai người bọn họ có sự trao đổi ánh mắt, hắn thầm mừng rỡ trong lòng. Kỹ thuật múa của nữ nhi, hắn rất tin tưởng, hễ đã xem nữ nhi khiêu vũ thì không ai không ái mộ. Hắn tin là chỉ cần nữ nhi múa một điệu thì nhất định sẽ lấy được lòng Hách Liên Tử Phong.

Thất tiểu thư ngồi trước đàn, nắm chặt khăn tay mình, hung hăng cắn môi. Đáng ghét, nàng ta không phải là thích Vân Thanh kia sao, không lấy ai khác ngoài hắn sao? Sao bây giờ lại khoe khoang làm dáng trước mặt người đàn ông khác? Hừ, đàn bà dâm đãng!

Vân Khê nín thở, tạo tư thế múa, tuy nói kỹ thuật múa của nàng không có gì đặc sắc nhưng việc tạo dáng này cũng không quá khó khăn.

Thất tiểu thư càng nghĩ càng giận, nàng sao có thể để tỷ tỷ khoe khoang trước mặt khách nhân? Đây chẳng phải là sẽ hủy hoại hạnh phúc của mình?

Nghĩ đến đó, nàng vội vàng nháy mắt ra hiệu với nha hoàn bên cạnh.

Vân Khê ghé mắt vừa vặn nhìn thấy ánh mắt trao đổi của hai chủ tớ, nàng xoay vòng eo, bắt đầu nhảy múa, chân cố ý di chuyển tới chỗ nha hoàn. Nàng ở xa thế làm sao có cơ hội giở thủ đoạn? Sao nàng không giúp đỡ cho nàng ta, tạo cơ hội cho nàng ta chứ?

Thất tiểu thư nhìn nàng tự mình đi tới, vội vàng hung ác ra hiệu cho nha hoàn.

“a..” Bị đạp một cái vào chân một cách tàn nhẫn, sau lưng lại bị đẩy mạnh một cái, lập tức thân thể Vân Khê ngã về phía trước. Nếu là bình thường, cái trò trẻ con này đừng hòng làm tổn thương nàng nhưng bây giờ thì khác, mọi người đang chăm chú nhìn nàng giả làm Tư Đồ gia đại tiểu thư không biết võ công, thế nên nàng không thể công khai sử dụng võ công.

Xong rồi, một cái ngã này không thể không sứt đầu mẻ trán.

Vân Khê ra sức mắng chửi từ đáy lòng, có cần độc ác vậy không?

Phụ họa một chút là tốt rồi, lại ra tay ác như thế!

Nàng không biết là sau khi bị thất tiểu thư liên tục trừng mắt, nha hoàn kia nhất thời gấp gáp, liền ra tay nặng, đến lúc xong, nàng cũng hoảng sợ đến luống cuống, không biết làm sao.

Mắt thấy sẽ phải tiếp xúc thân mật với mặt đất thì đột nhiên một thân ảnh màu tím tiến tới gần, giữa chừng đưa tay kéo nàng lên. Cùng với một hồi mùi hương trúc, nàng rơi vào cái ôm hơi lạnh.

Biến cố bất ngờ này khiến những người có mặt đều giật mình không thôi.

Tư Đồ Khôi nhìn Hách Liên Tử Phong đột nhiên ra tay cứu giúp nữ nhi, ôm nữ nhi vào trong ngực, hắn mừng rỡ trong lòng giống như là trúng giải thưởng lớn vậy. Ai cũng biết Hách Liên Tử Phong lạnh lùng, chưa từng thấy hắn ra tay cứu một cô gái nào? Hôm nay trước mặt nhiều người như thế này hắn lại giành trước cứu nữ nhi của mình, điều này nói lên gì, nói lên hắn có cảm tình với nữ nhi.

Không sai, có hi vọng rồi!

Hắn quay đầu trừng mắt với nha hoàn, hắn thấy rõ ràng màn mờ ám vừa rồi, vốn muốn lôi nàng ra trừng phạt nặng, nhưng nghĩ tới nhờ sai lầm của nàng mà giúp nữ nhi một lần, tức giận trong lòng hắn cũng giảm đi nhiều: “lớn mật! ngươi dám ám hại đại tiểu thư, còn không mau cút ra ngoài cho ta?”

Nha hoàn vốn sợ hãi bị trách phạt, không ngờ gia chủ chẳng qua chỉ đuổi nàng ra ngoài, nàng mừng rỡ vạn phần, vội vàng cúi đầu, rời khỏi phòng khách.

Thất tiểu thư trợn tròn mắt nhìn chằm chằm vào Vân Khê và Hách

Liên Tử Phong, khăn tay bị nắm thành từng nếp. Tại sao lại như vậy? Nàng rõ ràng là muốn tỷ tỷ mất mặt, không ngờ ngược lại thành giúp tỷ tỷ, vận khí của nàng ta có phải là quá tốt không?

Sau khi lấy lại thăng bằng, Vân Khê túm chặt lấy vạt áo Hách Liên Tử Phong, từ từ ngẩng đầu lên, bộ dáng mềm mại không xương, thần sắc động lòng người, thấy thế lòng Hách Liên Tử Phong trở nên rung động, song điều làm hắn xúc động chính là đôi mắt thật mỹ lệ của nàng. Vừa rồi nghe nàng nói đến chùa Từ Vân, vách núi, rừng trúc, hắn cũng chỉ là hoài nghi thôi, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt quen thuộc của nàng, hắn mới thực sự khẳng định thân phận của nàng, nàng thật đúng là Vân Khê!

Cách mấy ngày, bây giờ nàng đã là vợ người khác, đáng lẽ hắn phải buông tay nhưng là không biết vì sao, tình cảm nảy sinh trong lòng cùng tiếc nuối kia vẫn tồn tại như thế. Hắn nghĩ, cả cuộc đời này ngoài nàng ra thì sẽ không có ai có thể làm tim hắn có cảm giác rung động như vậy nữa.

Vô tình hắn đã ngắm nhìn nàng thật lâu, lâm vào ký ức của chính mình mà quên thu hồi bàn tay đặt bên hông Vân Khê.

Người ngoài thấy hắn giống như là vừa thấy đã yêu Tư Đồ Mẫn Mẫn rồi, nếu không sao hắn lại toát ra vẻ mặt động tình?

Trong lòng Vân Khê thầm kêu khổ, người này rốt cuộc là sao vậy? trong thời khắc mấu chốt lại đờ ra như vậy?

Bị hắn ôm chặt, nàng không tách ra được không còn cách nào khác phải đấm vào ngực hắn mấy cái nhắc nhở hắn tỉnh lại.

“Đa tạ Hách Liên công tử ra tay cứu giúp.”

Ánh mắt Hách Liên Tử Phong trở nên ảm đạm, lúc này mới dần buông lỏng tảy ra, trong mắt có một loại cảm xúc bị hắn đè ép thật sâu xuống.

Vân Khê quay đầu, nhẹ nhàng cúi đầu với nói với Tư Đồ Khôi: “Phụ thân, nữ nhi thật sự không nên quấy rầy nhã hứng của các vị. nữ nhi thật sự cảm thấy có chút khó chịu xin cáo lui trước, kính xin cha đồng ý.”

Tư Đồ Khôi thấy đã đạt được mục đích, tự nhiên cũng không giữ nàng lại nữa, vui mừng vẫy tay với nàng nói: “đi đi, nghỉ ngơi cho tốt.”

Vân Khê khom người, đi ra khỏi gian phòng.

Đến khi ra khỏi cửa, Vân Khê lập tức thở phào nhẹ nhõm, Tư Đồ Mẫn Mẫn phải sống như thế thật đúng là đủ mệt mỏi, xem ra làm danh môn khuê tú không phải tốt đẹp gì, còn không tự do tự tại như một cô gái thôn dã.

Cũng may nàng gả cho một nhà người tốt, Lăng Thiên cung không có nhiều quy củ ràng buộc như vậy, cũng không có ba bà sáu cô giám sát mỗi một hành động tiếng nói của nàng, nàng muốn làm gì thì làm, ngay cả vị phu quân thân thiết phần lớn cũng nghe theo nàng, cuộc sống thong dong tự tại, vui vẻ như của thần tiên vậy!

“ha ha” nghĩ đến hạnh phúc mình đang có, nàng không nhịn được liền cười vui vẻ.

Sau khi Vân Khê rời bữa tiệc, thất tiểu thư cũng rời đi theo, nếu nàng còn lưu lại nữa chính là tự rước lấy nhục. Nàng đi mấy bước đuổi theo Vân Khê, chợt nghe được Vân Khê cười, nỗi hận trong lòng càng đậm.

“Ta còn tưởng tỷ tỷ hết sức chung tình, thì ra cũng chỉ là như thế.” Nàng vượt qua Vân Khê nói giọng chê cười.

Vân Khê thu lại nụ cười, nhàn nhạt nhìn về phía nàng: “ý muội muội là gì?”

Thất tiểu thư lạnh lùng nói: “Tỷ tỷ đã có nam nhân của mình, cũng đừng mơ mộng đi dụ dỗ nam nhân khác! Hách Liên công tử xuất thân từ danh môn thế tộc, sẽ nhanh chóng kế nhiệm vị trí Hách Liên gia chủ, thân thể tỷ tỷ không sạch sẽ như vậy là không thể nào danh chính ngôn thuận gả vào Hách Liên gia tộc. Ta khuyên tỷ nên sớm từ bỏ tâm tư này đi!”

Vân Khê nhợt nhạt cười một tiếng, không khỏi thở dài thay Tư Đồ Mẫn Mẫn, ở Lăng Thiên cung, nàng từng nguyện ý lấy tính mạng mình trao đổi để cứu muội muội, nhưng muội muội của nàng thì sao? Người ta căn bản không hề cảm kích, hơn nữa còn không ngừng ngầm chế giễu tỷ tỷ mình, hai nàng đều là tỷ muội, nhân phẩm sao lại khác nhau như thế?

Nhìn thất tiểu thư trước mắt, nàng không khỏi liên tưởng tới muội muội Vân Mạnh Dao của nàng, ban đầu cũng vì một người đàn ông, nàng ta không ngại thiết kế cái bẫy hủy hoại sự trong sạch của tỷ tỷ mình, cuối cùng còn làm hại Vân Khê nhảy núi tự vẫn chết. Khó trách có người nói, độc nhất lòng dạ đàn bà!

Vị thất tiểu thư này và mẫu thân nàng, nhị phu nhân không phải là loại lương thiện gì, giữ lại các nàng sớm muộn cũng làm hại Tư Đồ Mẫn Mẫn. Chẳng qua bây giờ chưa phải lúc động vào các nàng, nàng sẽ không phá hủy kế hoạch của mình chỉ vì hai nữ nhân.

“Muội muội nếu thực sự thích hắn thì tự mình đi tranh thủ, cần gì nói

nhiều với ta? Nếu muội muội không yên tâm, ở đây ta xin thề cả đời này sẽ không gả cho Hách Liên Tử Phong, nếu làm trái lời thề sẽ chết không có chỗ chôn, như vậy được rồi chứ?" Nàng không phải là Tư Đồ Mẫn Mẫn đương nhiên sẽ không gả cho Hách Liên Tử Phong, hơn nữa nàng đã sớm là phụ nữ có chồng, cho nên lời thề này chẳng có tính trói buộc gì với nàng.

"Ngươi nói thật sao?" Thất tiểu thư bán tính bán nghi.

"Tin hay không tùy ngươi." Vân Khê lướt qua vai nàng, bước đi xa, dây dưa với nàng chính là lãng phí thời gian.

Thất tiểu thư nhìn bóng lưng của nàng, nghĩ ngợi, nếu đã thề độc rồi vậy chắc chắn không giả, trong lòng bỗng dưng thấy vui mừng. Chỉ cần nàng ta không tranh đoạt với mình như thế thì nàng còn có cơ hội.

Thật vất vả mới tách khỏi tầm mắt mọi người, trở lại phòng mình, đóng cửa lại, Vân Khê mệt mỏi duỗi lưng một cái, cả ngày giả vờ làm đại tiểu thư thật mệt người.

Nàng vừa đi, vừa tháo trang sức, thoa cài tóc trên đầu xuống, tiện tay ném một cái, chính xác lên bàn trang điểm. Ngay sau đó thuận tay cởi xiêm y, mặc cái này toàn thân chỗ nào cũng không thoải mái.

Cởi được một nửa xiêm y, đột nhiên một đôi tay ôm lấy nàng từ phía sau lưng, nàng cả kinh định hô lên tiếng, cái miệng nhỏ nhắn lại bị người ta che kín.

Nàng mở to hai mắt nhìn người phía trước, khi cảm thấy hơi thở quen thuộc của hắn, nàng mới thôi không giãy dụa.

Long Thiên Tuyệt lộ ra diện mạo thực sự của hắn, mỉm cười đắc ý

thật giống như là con mèo vừa trộm được thịt cá vậy.

“Đáng ghét, chàng đột nhiên nhảy ra làm gì thế? Không biết sẽ dọa chết người sao?” Vân Khê đấm nhẹ lên lồng ngực hắn, vểnh miệng lên làm nũng nói.

“Lá gan của nàng không phải rất lớn sao? làm sao mà dễ dàng sợ như thế được?” Long Thiên Tuyệt buông lỏng nàng ra, tự ý ngồi bên cạnh bàn rót trà uống.

Vân Khê trừng hắn một cái, phô bày tư thái quyến rũ, ngồi cạnh hắn, nói: “Nói thật, thiếp vừa gặp Hách Liên Tử Phong, hắn cũng biết thân phận thực sự của thiếp. Tối nay chúng ta hành động có nên gọi hắn không?”

“Không! Tiểu tử này không đáng tin, ai biết hắn tham gia có bán đứng chúng ta hay không?” Long Thiên Tuyệt uống trà, không nghĩ ngợi liền bác bỏ, một lý do là hắn nói, còn một nguyên nhân khác là hắn không muốn nàng và Hách Liên Tử Phong gần nhau.

Xem thấu tâm tư của hắn, Vân Khê hé miệng cười khẽ, lấy chén trà từ trong tay hắn: “quỷ hẹp hòi thích ăn dấm chua.”

Mặt Long Thiên Tuyệt trở nên lúng túng, bị nàng liếc mắt một cái liền biết tỏng thực sự không phải là chuyện tốt gì, nhưng mà nhìn nàng nhấp môi chén trà mà hắn uống qua, tâm tình hắn lập tức vui vẻ, chỉ có vợ chồng chân chính mới có thể tuy hai mà một.

Vân Khê buông chén xuống, bỗng nhiên thở dài, nhìn một hướng khác không khỏi bâng khuâng: “Không biết tiểu Mặc thế nào, Độc Cô Mưu cuối cùng có tìm được tung tích của hắn không. Đứa nhỏ này muốn đi tìm Tường thúc thúc của hắn thì nói thẳng cho chúng ta biết là được, chẳng lẽ chúng ta sẽ ngăn cản nó sao?”

“Đừng lo lắng, Tiểu Mặc thông minh như vậy, sẽ không sao.” Long Thiên Tuyệt cũng chỉ có thể an ủi nàng như vậy, thực tế đáy lòng hắn cũng âm thầm lo lắng.

Mà Vân Tiểu Mặc mà bọn họ nhắc tới, lúc này đang đi theo đội ngũ sứ thần, ngồi xe ngựa tới Đông Lăng Quốc.

Đội ngũ xe ngựa vừa mới ra khỏi hoàng cung Ngạo Thiên Quốc, liền có một thân ảnh theo đuôi, hắn chính là cao thủ Tử Huyền mà Thượng Quan gia tộc phái đến bắt Vân Tiểu Mặc. Vốn định chờ Vân Tiểu Mặc ra khỏi hoàng cung liền ra tay, ai ngờ từ sau khi tham gia cung yến, Vân Tiểu Mặc vẫn ở lại hoàng cung không đi ra ngoài, hoàng cung có rất nhiều cao thủ, hắn không dám tùy tiện lẻn vào bắt người, cho nên đành phải chờ đợi bên ngoài cửa hoàng cung.

Rốt cuộc hôm nay đã thấy Vân Tiểu Mặc xuất cung, nên hắn vội vàng theo đuôi.

Một chiếc xe ngựa sang trọng nhất trong đội ngũ chính là xe ngựa chuyên dụng của tiểu công chúa Ngạo Thiên quốc, xa hoa mà tráng lệ, vừa phô bày thân phận công chúa của nàng, vừa thể hiện sự yêu quý của quốc quân Ngạo Thiên quốc đối với tiểu công chúa.

Chuyến đi này, quốc quân Ngạo Thiên quốc phái thập đại cao thủ hầu hạ bên người tiểu công chúa, bảo vệ nàng như là báu vật trân quý nhất. Nếu không phải vì lo cho tương lai Ngạo Thiên quốc, Hiên Viên hoàng đế muốn đặt quan hệ với Thánh cung, khiến Thánh cung bảo vệ Ngạo Thiên quốc nên mới đành lòng để tiểu công chúa, bảo bối quý nhất của mình tới tham gia cuộc tuyển chọn Thánh đồng, bằng không hắn quyết không để tiểu công chúa rời khỏi hắn một bước.

Tiểu công chúa là người kế vị tương lai của Ngạo Thiên quốc, an nguy của nàng rất quan trọng, không được phép để nàng tổn thương.

Hiên Viên Nghễ Nhi, là một tiểu oa nhi mặc cung trang hoa lệ, trang điểm lộng lẫy khởi hành, ngồi ngay ngắn ở trên xe ngựa, nhìn lại một cái, đoan trang mà cao quý.

Bên trái nàng là người được Ngạo Thiên quốc coi như tiểu khách quý, Vân Tiểu Mặc. Vân Tiểu Mặc ngồi ở buồng xe bên trái, ngược lại với dáng ngồi nghiêm chỉnh như Hiên Viên Nghễ Nhi, hắn chỉ tùy ý ngồi, thân hình biếng nhác. Tiểu Bạch cũng uể oải nằm ổ trong túi quần hắn, không ngừng ngủ gà ngủ gật.

Hiên Viên Nghễ Nhi thỉnh thoảng lại liếc về phía hắn, nhưng trong mắt hắn vẫn nhìn chăm chú vào sàn nhà, không nói không rằng. Ngoài tiếng xe ngựa lộc cộc ra, nàng cảm thấy không khí xung quanh an tĩnh quá mức, chợt thấy nhàm chán vô cùng.

“Sao ngươi không nói chuyện với ta?” Rốt cục Hiên Viên Nghễ Nhi cũng không nhịn được, mở miệng bắt chuyện trước.

Vân Tiểu Mặc chép miệng nói: “Mẫu thân đã nói, không được tùy tiện nói chuyện với cô bé xa lạ.”

Hiên Viên Nghễ Nhi nói: “nhưng chúng ta đã quen biết, không phải xa lạ gì.”

“Ta thấy ngươi xa lạ.” Vân Tiểu Mặc liếc xéo nàng một cái, chẳng biết tại sao hắn vốn nhìn nàng không vừa mắt.

Hiên Viên Nghễ Nhi cau lại chân mày, đột nhiên nở nụ cười: “Ta biết rồi, ngươi đang giận ta. Quỷ hẹp hòi!” Vừa nói vừa ngoảnh về phía

hắn giả làm mặt quỷ.

Vân Tiểu Mặc lúng túng, vội vàng phản bác: “Ai là quỷ hẹp hòi? Ngươi mới là quỷ hẹp hòi!”

Hiên Viên Nghễ Nhi cười đắc ý, chuyển mắt nhìn đến túi áo của hắn, nói: “Nếu ngươi không phải là quỷ hẹp hòi, vậy ngươi gọi tiểu sủng vật trong túi của ngươi ra để ta chơi đùa một chút.”

Lỗ mũi Vân Tiểu Mặc hừ hừ một tiếng, thì thầm nói: “Tiểu Bạch cũng không thích nói chuyện với người lạ, đặc biệt là cô bé xa lạ.”

Hắn cũng không quên, chính cô gái này nói hắn là tiểu bất điểm vừa nhỏ vừa lùn, món nợ này, hắn nhỡ kỹ.

“Ngươi nói nó có thể nói?” Hiên Viên Nghễ Nhi bắt được mấu chốt trong lời nói của hắn, tiến lên trước, ngồi xuống nhìn tiểu Bạch, cười ngọt ngào nói: “ngươi tên là Tiểu Bạch phải không? Ta cho ngươi ăn, ngươi chơi cùng ta được chứ?”

Tiểu Bạch nghe là được ăn ngon liền nhô cái đầu nho nhỏ từ trong túi quần ra ngoài. Nhìn kẹo mật ong trong tay nàng, nước miếng liền chảy xuống ào ào, nó nhìn xong…… liếc về phía Vân Tiểu Mặc. Nhìn thấy Tiểu Mặc Mặc trợn mắt tỏ vẻ uy hiếp, nó vội vàng ngoan ngoãn lắc đầu nói: “Tiểu Bạch không ăn!”

Hiên Viên Nghễ Nhi nghe được nó thực sự nói chuyện, thì thầm vui mừng, ánh mắt híp lại, cong lên, đáy mắt xẹt qua tia giảo hoạt: “Không ăn thật sao? Vậy ta ăn hết.”

Nàng cố ý ngồi chồm hổm trước mặt tiểu Bạch, cái lưỡi khả ái liếm kẹo, hết sức cám dỗ tiểu Bạch.

Tiểu Bạch nhìn chằm chằm vào đồ trong tay nàng, không ngừng nuốt nước bọt, không chịu nổi mà ôm bụng, nhỏ giọng nói: “Tiểu Mặc Mặc, tiểu Bạch đói bụng rồi.”

“Không có tiền đồ!” Vân Tiểu Mặc khẽ lên tiếng, trên thực tế, không chỉ có tiểu Bạch bị hấp dẫn, ngay cả hắn cũng phải nuốt nước miếng vào trong bụng.

Cô gái nhỏ này quả nhiên quá giảo hoạt, lại dùng chiêu này điều khiển hắn và tiểu Bạch, thật quá đáng!

Hừ, hắn nhất định phải kiên trì, không thể để nàng coi thường.

Hiên Viên Nghễ Nhi vừa ăn vừa liếc trộm một người một thú, tay nhỏ bé nhặt lên một viên mật ong hình tiền, đem đến trước mặt tiểu Bạch, nói: “Tiểu Bạch, cho ngươi ăn, yên tâm, ta không làm cái gì.”

Con ngươi tiểu Bạch sáng long lanh dùng sức nhìn chằm chằm vào viên mật đường, rất muốn tiến đến, nhưng mà không được sự cho phép của Tiểu Mặc Mặc, nó dù chết cũng không ăn.

Ánh mắt Vân Tiểu Mặc nhìn xuống dưới, thấy vẻ mặt khát cầu của tiểu Bạch như thế, hắn cũng có chút không đành lòng. Nháy mắt cho nó, coi như đồng ý rồi.

Tiểu Bạch tiếp thu ý của hắn, tức khắc mừng rỡ, nhảy phịch một cái nuốt vào viên mật trong tay Hiên Viên Nghễ Nhi. Cái lưỡi ẩm ướt liếm cái tay nhỏ bé của Hiên Viên Nghễ Nhi, chọc cho nàng cười khanh khách không ngừng.

Vân Tiểu Mặc dẩu môi, liếc khuôn mặt nhỏ nhắn đang cười đến vô cùng rực rỡ kia, không khỏi ngẩn ngơ. Nàng cười lên còn đẹp hơn so với tiểu Tĩnh, nhất là đóa hoa sen màu hồng nhạt trên trán nàng kia

cũng nở rộ theo nụ cười của nàng.

Hiên Viên Nghễ Nhi lấy ra một đống thức ăn, để trước mặt hắn nói: “Ngươi ăn không? Chúng ta sẽ không dừng dọc đường đâu, gần tối mới có thể tới dịch trạm. Nếu ngươi không ăn thì sẽ phải chịu đói đó.”

Vân Tiểu Mặc nhếch miệng, quay đi chỗ khác, hắn quyết định dù chết cũng không ăn đồ bố thí.

Hiên Viên Nghễ Nhi hé miệng cười một tiếng, con ngươi chuyển động, nói: “Ta đố ngươi một câu, nếu ngươi đoán đúng thì những thứ này là phần thưởng, nếu đoán sai thì không được ăn gì. Ngươi có dám nhận thách thức không?”

Bị nàng kích như vậy, Vân Tiểu Mặc bĩu môi, quay đầu về, lầm bầm nói: “Đoán thì đoán, có gì hơn người?”

Hiên Viên Nghễ Nhi suy nghĩ một chút, nói: “ừ, nghìn đường, vạn đường, rời vào nước không thấy đâu nữa.”

“Câu đó của ngươi là trò trẻ con, đương nhiên là vũ (mưa) rồi.” Vân Tiểu Mặc hất hàm kiêu ngạo, đưa tay túm lấy thức ăn từ trên tay nàng, không khách khí bắt đầu ăn.

Trò trẻ con! Hiên Viên Nghễ Nhi miệng cong lên, khuôn mặt nhỏ nhắn có phần thối, hừ, tiểu tử thối! Người ta là vì quan tâm đến lòng tự ái của ngươi, cho nên mới cố ý ra câu đố đơn giản như thế, ngươi không cảm kích thì thôi, lai còn cười nhạo nàng, không tức giận, không tức giận! Nàng là công chúa, là nữ hoàng tương lai, nàng tôn quý sẽ không so đo với người bình thường!

Lúc hoàng hôn, rốt cuộc đoàn xe cũng tới chỗ dịch trạm tạm nghỉ, quan viên ở dịch trạm đã sớm nhận được tin tức, xếp hàng long

trọng hoan nghênh tiểu công chúa của bọn họ giá lâm.

Vân Tiểu Mặc rất không thích phô trương như vậy, thừa dịp Hiên Viên Nghễ Nhi bị bao quanh, hắn một mình mang theo tiểu Bạch ra khỏi dịch trạm.

Lúc nãy qua một cái trấn nhỏ, hình như hắn thấy một cửa hàng Tường Thụy ngân hiệu, muốn tới đó báo tin cho Tường thúc thúc, như vậy khi hắn vừa đến hoàng cung Đông Lăng quốc là lập tức gặp được Tường thúc thúc.

Vừa rời khỏi dịch trạm không xa, phía sau liền có một cái đuôi chính là người đã đi theo suốt chặng đường mà khốn khổ không tìm được cơ hội ra tay, cao thủ Tử Huyền.

“Tiểu tử thối, xem ngươi chạy đi đâu?” Hắn âm hiểm cười khằng khặc.

Từ trước đến nay giác quan Vân Tiểu Mặc trội hơn người bình thường, công lực người theo đuôi cũng không kém nhiều lắm, cho nên thoáng một cái hắn đã nhận ra khác thường. Không chỉ có hắn nhận ra, tiểu Bạch từ trong túi quần hắn cũng nhô đầu ra, nhìn phía sau lưng.

Cao thủ Tử Huyền bám theo một đoạn, nhưng không ra tay lập tức, ở quá gần dịch trạm khó tránh khỏi quấy động đến cao thủ cung đình, cho nên hắn tính toán đợi đến lúc tìm được một chỗ yên tĩnh không người rồi hạ thủ cũng không muộn.

Cứ đi cứ đi, đến một hẻm nhỏ, thân ảnh nho nhỏ phía trước bỗng nhiên mất đi bóng dáng ở cửa hẻm.

Ánh mắt cao thủ Tử Huyền khẽ biến, vội vàng nhanh bước đuổi theo.

“…”

Một luồng nhiệt tập kích phun vào mặt hắn, tất nhiên ngay sau khi chạm vào lửa, hắn sợ hãi vội vàng ngã ra sau.

Đây rốt cuộc là có chuyện gì?

Hắn còn chưa hoàn hồn, một đạo hàn quang đột nhiên toát ra từ phía sau, đâm thẳng vào lưng hắn.

Trước sau bị tập kích, ngọn lửa và kiếm khí, hành động của cao thủ Tử Huyền nhất thời rối loạn, tay chân hắn luống cuống vung vẩy lung tung.

Phía sau hắn, Vân Tiểu Mặc cầm một thanh kiếm ngắn, người như kiếm, kiếm như người, một kích phải chết!

Màu tím huyền khí chợt phóng lớn trong con hẻm nhỏ!

“…”

Sau tiếng kêu thảm thiết, một người một thú sủng nghênh ngang bước ra từ cửa ngõ nhỏ, cao thủ Tử Huyền vẫn rêu rao khắp nơi đến đây đuổi giết Vân Tiểu Mặc thì tráng lệ ngã xuống trong hẻm nhỏ, thân thể trần truồng, y phục bị đốt rụi.

Không lâu sau, một lần nữa mấy tiếng kêu sợ hãi liên tục truyền ra từ trong hẻm nhỏ.

“A! quần áo của ta!”

“A! đồ biến thái! Đồ điên trần truồng!”

“Có ai không, nơi này có đồ điên, mau tới đánh đồ điên a!”

Đau buồn, cao thủ Tử Huyền chỉ dùng một cái sọt nhỏ bằng tre trúc che lên bộ phận quan trọng trên thân thể trần truồng của mình, bị một đám nữ tử đuổi theo hành hung, rất là hoành tráng. *(TT: haha)*

Vân Tiểu Mặc ôm Tiểu Bạch đứng bên cạnh nhìn cảnh hoành tráng của nhóm người trước mắt, Vân Tiểu Mặc nhún vai một cách vô hại nói: “Hắn thoạt nhìn thật đáng thương!”

Tiểu Bạch cũng học hắn nhún vai, còn không phải là do bọn họ làm hại?

“Sớm biết thì đã giết hắn rồi, sẽ không phiền toái như vậy.” Vân Tiểu Mặc áy náy một chút, cũng là do hắn thiện thương quá rồi, không thể ra tay giết đối phương.

Tiểu Bạch cũng kiểm điểm theo nói: “Sớm biết thế Tiểu Bạch cũng sẽ chỉ đốt tóc của hắn là được, để hắn trần truồng như vậy thật không hay lắm.”

“Ừ, rất không lịch sự, ảnh hưởng tới bộ mặt thị trấn.” Vân Tiểu Mặc cùng quan điểm, nghiêm túc nói: “Vậy lần sau phải nhớ, chỉ đốt tóc, không đốt y phục.”

Tiểu Bạch được dạy, gật đầu nói: “Tiểu Bạch nhớ rồi.”

Một người một thú sủng tiếp tục huênh hoang khắp nơi, cho đến khi tới trước cửa lớn của cửa hàng Tường Thụy ngân hiệu.

Lúc này trời đã tối, cửa hàng Tường Thụy ngân hiệu đã đóng cửa từ lâu.

Vân Tiểu Mặc tiến lên khẽ đập cửa, nhưng mãi không có người mở cửa tiếp đón khách, hắn cau mày, không biết làm sao bây giờ.

“Có ai không? Xin hỏi có người ở bên trong không?”

Không có tiếng đáp lại từ bên trong cửa hàng bạc.

Vân Tiểu Mặc suy sụp buông thõng đầu xuống, không còn cách nào khác, đành phải sáng sớm mai đến lần nữa.

Ở một góc đường, có một nam tử áo đen đội nón lặng lẽ đứng ôm kiếm, đưa mắt nhìn một người một sủng xám xịt trở về phía xa xa, hắn xoay người, quay ngược lại đuổi theo cao thủ Tử Huyền. Có người muốn ám sát Vân Tiểu Mặc, hắn phải tra rõ đối phương là ai.

Cao thủ Tử Huyền chật vật trở lại tòa nhà những cao thủ Thượng Quan gia ở tạm, dọc đường tiện tay lấy một bộ quần áo nhà nông, hắn bất kể áo ngắn nhỏ gì đều mặc lên.

Các trưởng lão và thái thượng trưởng lão Thượng Quan gia nhìn thấy hắn như thế, ngoài ghét bỏ là hơi kinh ngạc, hơn nữa sau khi nghe xong hắn tường thuật lại mọi chuyện, mọi người đều khiếp sợ không thôi.

“Ngươi nói là tiểu tử kia biết võ công, hơn nữa không kém?” Lỗ trưởng lão sờ sờ râu mép, vẻ mặt âm trầm.

Cao thủ Tử Huyền vội la lên: “đúng vậy, Lỗ trưởng lão, tiểu tử kia ít tuổi như vậy mà cũng đã tiến vào Tử Huyền chi cảnh, quả thực là khó tin.”

Lỗ trưởng lão ngưng mi hiểu ý nói: “Nếu thật là như thế, tiền đồ tiểu

tử này vô cùng thênh thang a. Ừ, không nghĩ tới Long Thiên Tuyệt lại có nhi tử có tư chất như vậy, ông trời đúng là quá mức ưu đãi hắn."

Để phủi sạch trách nhiệm của mình, cao thủ Tử Huyền vội vàng bổ xung: "Lỗ trưởng lão, không chỉ như vậy, bên cạnh hắn còn có một con thú sủng lông trắng mềm như nhung, nó biết phu lửa rất là lợi hại."

Kỳ trưởng lão nghe chăm chú, liên tục gật đầu nói: "Lỗ trưởng lão, như vậy, nếu chúng ta muốn phái người đuổi bắt hắn lần nữa phải thật cẩn thận."

Lỗ trưởng lão nhìn quanh một vòng, chỉ vào một vị trưởng lão nói: "Ngũ trưởng lão, ngươi đi! Ta tin tưởng bằng thực lực của ngươi đối phó với một cao thủ Tử Huyền, hơn nữa còn là một đứa bé sẽ không có khó đúng không?"

"Tất nhiên!" Ngũ trưởng lão tự tin mười phần, quay đầu về phía cao thủ Tử Huyền quát lớn, nói: "đồ vô dụng! còn không mau cút xuống, thay bộ đồ thích hợp?"

"Dạ, tiểu nhân lui!"

Ngũ trưởng lão đưa mắt nhìn cao thủ Tử Huyền rời đi, khẽ nheo mắt lại, hừ lạnh nói: "lão phu cũng muốn xem một chút, tiểu tử này cuối cùng có bản lĩnh gì mà thắng được hắn, chân truyền của lão phu?"

Lỗ trưởng lão tiếp tục vuốt râu mép, vẻ mặt âm trầm nói: "Kỳ trưởng lão, tam đại thánh Dạ sứ giả đã hồi âm chưa?"

Kỳ trưởng lão trả lời: "bẩm Lỗ trưởng lão, Dạ sứ giả báo tin, nói là tam đại thánh đã phái ba sứ giả đến đây hỗ trợ điều tra chân tướng, tin tưởng không đến mấy ngày là đến được Lăng Thiên cung."

“Như vậy cũng tốt, nhân dịp này, trước hết bắt nhi tử của Long Thiên Tuyệt, để đề phòng chu đáo, tránh việc Long Thiên Tuyệt chó cùng rứt giậu mà giết Như Nhi. Như vậy, Thượng Quan gia tộc thực sự bị tổn thất vô cùng nghiêm trọng, không có ngày trở mình.”

Thượng Quan Như Nhi mà chết, thần khí truyền thừa của Thượng Quan gia tộc mà họ cực khổ bảo vệ sẽ thành đồ bỏ đi, thế thì bọn họ dựa vào cái gì mà củng cố uy danh của Thượng Quan gia?

Lỗ trưởng lão sâu kín thở dài, rất lo lắng cho tương lai của Thượng Quan gia tộc.

Một vị thái thượng trưởng lão khác vẫn chưa lên tiếng, Bình trưởng lão bỗng nhiên mở miệng nói: “Lỗ trưởng lão, Hách Liên Tử Phong đưa thư mời, nửa tháng sau đi tham gia buổi lễ long trọng của hắn kế nhiệm vị trí gia chủ của Hách Liên gia tộc, chúng ta rốt cuộc có nên đi không?”

Lỗ trưởng lão nhăn lông mày trầm tư chốc lát, nói: “Thượng Quan gia tộc chúng ta mai danh ẩn tích ở Ngạo Thiên đại lục lâu như vậy, từ trước tới giờ không tham gia vào các lần tụ hội của thập đại gia tộc, nếu lần này có thể cứu Như Nhi từ trong tay Long Thiên Tuyệt thì có lẽ là lúc Thượng Quan gia tộc ta quang minh chính đại tái hiện giang hồ một lần nữa.”

Mấy vị trưởng lão và thái thượng trưởng lão còn lại rối rít gật đầu phụ họa, lửa nóng lại hừng hực cháy lên.

Quyển 3 - Chương 36: Ngươi tên là Vân Tiểu Mặc?

Ngũ trưởng lão phụng mệnh trước hết đi đuổi bắt con tin, không được chậm trễ, cho nên hắn quyết định mang theo hai thủ hạ đi suốt đêm đến trạm dịch mà Vân Tiểu Mặc nghỉ tạm.

Đêm tĩnh lặng thật đáng sợ.

Trong không khí có mùi sát khí.

Ngũ trưởng lão bước chậm, nín thở dò xét, chỉ trong chốc lát ngắn ngủi, sát khí nồng đậm kia lập tức biến mất không thấy. Là ảo giác của hắn sao?

Ngũ trưởng lão lắc đầu, tiếp tục dẫn đệ tử đi về phía trước.

“Ngũ trưởng lão, sao vậy?” Đệ tử nhận thấy sự khác thường của hắn, bèn hỏi thăm.

“Hình như là có người theo dõi chúng ta, nhưng chỉ trong chốc lát sát khí lại biến mất.” Ngũ trưởng lão nghi ngờ lắc đầu, lẩm bẩm nói: “Mong người này không phải là nhằm vào chúng ta, chính là thực lực của hắn cao hơn lão phu nhiều.”

“Điều này làm sao có thể? Hiện tại Ngũ trưởng lão đã là cao thủ Thiên Huyền, trên đời này có mấy người có thể so sánh với Ngũ trưởng lão được?”

“Đúng thế! Ngũ trưởng lão cẩn thận quá mức rồi!”

Hai gã đệ tử vô trách nhiệm mà thổi phồng hắn, trong lòng thì cũng không lo lắng chút nào, nếu thật có sát thủ như vậy thì người đối phương muốn ám sát cũng chỉ là Ngũ trưởng lão, bọn họ chỉ là râu ria thôi, căn bản sẽ không gặp nguy hiểm gì.

Ngũ trưởng lão vui vẻ ngoéo môi, tâm tình tốt nói: “Đúng như vậy, trên đời này người có thể giết lão phu sợ là chẳng có mấy!” Tự tin không biết lấy từ đâu ra, Ngũ trưởng lão nghênh ngang cười to, trong lòng sinh ra sự dũng cảm.

Trong đêm tối, một ánh kiếm lóe sáng đột nhiên không tiếng động tới gần Ngũ trưởng lão, vừa nhanh, vừa mãnh liệt như sét đánh.

Soạt!

Lập tức, đùi phải Ngũ trưởng lão bị mũi nhọn xẹt qua!

Vốn là Ngũ trưởng lão đang đi lại bình thường, bất thình lình ngã về phía trước, tiếng gào thét kinh thiên động đia vang tận trời.

Đùi phải của hắn cứ như vậy mà bị chặt đứt.

Hai gã đệ tử bên cạnh chỉ cảm thấy một cơn gió quất vào mặt, rét lạnh thấu xương, nhưng ngay cả bóng dáng cũng không thấy, sau đó chứng kiến Ngũ trưởng lão ngã xuống đất, đùi phải và thân thể của hắn tách ra.

Quá mức quỷ dị, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Chẳng lẽ bọn họ thực sự gặp phải quỷ rồi?

“Ngũ trưởng lão, ngài không sao chứ?”

Làm sao có thể không sao? Ngươi cứ thử đứt một chân thử xem!

“Trời Đánh, rốt cuộc người nào ám toán lão phu? Lão phu nhất định phải giết ngươi!”

Trên đường lớn, tràn ngập tiếng rên rỉ điên cuồng của Ngũ trưởng lão là muốn đem hung thủ kia băm vằm trăm mảnh cũng không trút hết nỗi hận trong lòng hắn.

Cách một con đường, nam tử đội nón có ký hiệu cấm vệ quân cầm kiếm lặng lẽ rời đi, bóng lưng lạnh lùng, nghiêm túc, hơi thở như có như không.

Lỗ trưởng lão vừa mới nằm ngủ chưa lâu, đã nghe được tiếng ồn ào ngoài viện, rất là náo nhiệt. Hắn đứng dậy xuống giường, mặc chiếc áo mỏng đi ra ngoài cửa.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hai bên trái phải của hắn là Bình trưởng lão và Kỳ trưởng lão cũng rối rít ra khỏi phòng, đến đây kiểm tra.

“Lỗ trưởng lão, không xong rồi! Ngũ trưởng lão bị đứt một đùi phải, không đúng là bị quỷ chặt đứt một cái đùi phải!”

Lỗ trưởng lão nghe đệ tử báo lại, lập tức có cảm giác không ổn, vội vàng tiến lên nhìn, thấy Ngũ trưởng lão nằm trên cáng, chỗ bị cụt ở đùi phải máu chảy đầm đìa, hắn thất kinh, vội hỏi: “rốT cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Lỗ trưởng lão, chúng ta không nhìn thấy cái gì, chỉ cảm thấy một trận gió âm thổi qua, sau đó Ngũ trưởng lão mất chân. Nhất định là

quỷ, nhất định là quỷ làm!" Hai gã đệ tử hồi tưởng lại tình huống lúc đó vẫn thấy sợ hãi trong lòng.

Ngũ trưởng lão cũng gào thét lên: "Trời đánh! Nếu để lão tử biết ai làm, lão tử giết cả nhà hắn! Ôi, chân của ta!"

"Mau đưa đỡ hắn xuống, trị liệu cẩn thận!" Lỗ trưởng lão nhíu mày, phất tay sai người đưa xuống.

Kỳ trưởng lão và Bình trưởng lão vây quanh người Lỗ trưởng lão suy tư về chuyện này, càng nghĩ càng thấy quỷ dị.

"Lỗ trưởng lão, chuyện này thật kỳ quặc, chúng ta vừa phái Ngũ trưởng lão đi đuổi bắt nhi tử Long Thiên Tuyệt, Ngũ trưởng lão liền xảy ra chuyện, ngươi nói có phải việc này có người giở trò không?"

"Có lý! Đối phương nhất định là người của Long Thiên Tuyệt, biết chúng ta muốn đối phó với nhi tử Long Thiên Tuyệt cho nên mới ra tay trước."

Lỗ trưởng lão suy nghĩ lại lời nói của hai người, cũng cảm thấy có đạo lý, hắn xoa mi tâm, nhức đầu nói: "Bất kể đối phương có phải là người của Long Thiên Tuyệt hay không, hắn có thể im hơi lặng tiếng chém đứt chân Ngũ trưởng lão không để lại dấu vết, chứng minh Huyền giai của hắn nhất định rất cao, võ công sâu không lường được."

"Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ? Chẳng lẽ cứ để như vậy?" Kỳ trưởng lão không phục.

Lỗ trưởng lão suy ngẫm trong chốc lát, ánh mắt chếch đi rơi vào người Bình trưởng lão, nói: "Bình trưởng lão, xem ra chỉ có thể mời ngươi tự mình đi một chuyến. Cần phải cẩn thận, Thượng Quan gia

chúng ta không thể có tổn thất lớn hơn nữa.”

“Xin Lỗ trưởng lão yên tâm, lão phu nhất định hoàn thành nhiệm vụ thuận lợi.” Bình trưởng lão khom người lui ra ngoài chuẩn bị.

Sáng sớm hôm sau, Vân Tiểu Mặc dậy sớm ra ngoài, định lại đi Tường Thụy ngân hiệu thử xem.

Mới ra khỏi cửa không lâu, liền phát hiện lại có người theo dõi.

“Tiểu Bạch, nhớ lấy, lần này chỉ đốt tóc, không đốt y phục.” Vân Tiểu Mặc âm thầm phân phó.

Cùng một cái hẻm nhỏ, đến đầu hẻm, thân ảnh Vân Tiểu Mặc vụt lên, liền ẩn náu vào cửa hẻm.

Phía sau hắn, Hiên Viên Nghễ Nhi, Tào Trì và thập đại hộ vệ vội vàng tiến bước đã tìm đến đến đầu hẻm, Tào Trì vì muốn lập công trước mặt biểu muội, chạy lên đầu đứng mũi chịu sào.

Vừa mới qoẹo vào cửa hẻm, một ngọn lửa phun vào mặt làm hắn sợ đến mức hôn mê bất tỉnh luôn, tóc hắn đang bắt lửa từ từ cháy lên.

Vân Tiểu Mặc vốn định cầm kiếm đánh lén phía sau, nhìn người trước mắt dễ dàng bị dọa đến ngất đi như vậy, hắn mất hứng, cái miệng nhỏ nhắn hếch lên, đến gần nhìn thấy người ngất đi không phải ai khắc mà chính là người vẫn bất hòa với hắn, Tào Trì. Hắn ồ lên một tiếng, nhìn các đốm lửa nhỏ đầy tóc hắn, nghiêng đầu suy tư, tiểu tử này sao lại theo dõi hắn?

Hiên Viên Nghễ Nhi và thập đại hộ vệ đuổi theo ngay sau, thấy Tào trì ngất xỉu trên mặt đất, đầu tóc đốt cháy, mà bọn họ cùng nhau theo đuôi Vân Tiểu Mặc lại yên lành đứng một bên, suy nghĩ một chút,

mấy người không khỏi sợ hãi.

“Mau, mau dập tắt lửa!” Lúc lâu sau, Hiên Viên Nghễ Nhi rốt cục phản ứng được.

Vân Tiểu Mặc quay đầu đối mặt với nàng, nhìn một lúc lâu, rốt cục nghẹn ra một câu: “các ngươi đang theo dõi ta?” Nếu không phải vậy, vì sao bọn họ vẫn bám theo hắn?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hiên Viên Nghễ Nhi ửng đỏ, ho nhẹ, nói: “đường lớn khắp nơi, tại sao nói là chúng ta đang theo dõi ngươi? Bổn công chúa thấy rảnh rỗi nên vào thị trấn nhỏ đi dạo một chút thôi.”

Lời của nàng vừa dứt, đột nhiên nói: “ta còn chưa hỏi ngươi, tại sao ngươi lại đốt tóc của hắn? mặc dù biểu ca không được người khác ưa thích, nhưng dù sao hắn cũng là biểu ca của ta, là hoàng thân quốc thích, người có biết mưu hại hoàng thân quốc thích là tội lớn?”

Vân Tiểu Mặc hừ lạnh nói: “ta không cần biết hoàng thân quốc thích cái gì, tóm lại các ngươi lén lút đi theo ta là không đúng!”

“Đã nói là không bám theo ngươi rồi.” Hiên Viên Nghễ Nhi dậm mạnh chân phản bác, lại chột dạ, nàng chẳng qua là tò mò, sáng sớm hắn ra ngoài là muốn đi đâu cho nên mới đi theo.

Bên này, lửa cũng bị dập tắt rồi, Tào Trì được thập đại hộ vệ cứu chữa, dần dần tỉnh lại.

“A, tóc của ta!” Tào Trì vuốt cái đầu bị đốt chỉ còn trơ trọi một ít tóc của mình, cứ tưởng là đã chết. Hắn vừa đảo mắt, rất nhanh nhìn thấy Vân Tiểu Mặc, phải ứng đầu tiên là giơ đôi tay nhằm về phía hắn.

“Vân Tiểu Mặc, ta liều mạng với ngươi!”

Trực giác hắn rất chính xác, thoáng một cái đã nghĩ ra là Vân Tiểu Mặc giở trò quỷ, hắn nghiến răng nghiến lợi, thực giống muốn ăn thịt người.

Một bóng dáng màu trắng chợt hiện kèm theo một ngọn lửa phun vào hắn, cản trở đường đi của Tào Trì.

“Lửa, có lửa! Nó là yêu thú, nó là yêu thú!” Tào Trì sợ hãi liên tục rút lui, nhanh chóng trốn phía sau Hiên Viên Nghễ Nhi, tìm kiếm sự che chở.

Tiểu Bạch trở lại đầu vai Vân Tiểu Mặc, đắc ý ngẩng đầu, vẫn không quên quăng một ánh mắt khinh bỉ cho Tào Trì.

Hừ, muốn hại Tiểu Mặc Mặc, phải qua cửa ải của nó đã!

Hiên Viên Nghễ Nhi cũng có chút kinh ngạc nhìn tiểu Bạch, ánh mắt nàng chợt sáng lên, nó biết phun lửa, thật là thông minh!

Không nhìn Tào Trì hèn yếu vô dụng phía sau, Hiên Viên Nghễ Nhi đi lên trước, chọc cười tiểu Bạch.

“Tiểu Bạch, ngươi thực lợi hại! Thú sủng bình thường trời sinh không có thần lực, ngươi nhất định là thần thú như trong sách, nếu không sao lại lợi hại như vậy?”

Tiểu Bạch được nàng khen ngợi như lọt vào sương mù, không tìm đâu ra đông tây nam bắc, tiểu công chúa chính là tiểu công chúa, ngay cả lời khen ngợi cũng nghe xuôi tai như vậy, có trình độ! Đáy lòng tiểu Bạch vui thích cười ha hả.

Vân Tiểu Mặc nhìn bộ dạng đắc ý của tiểu Bạch, khóe miệng không khỏi lay động, thật không chịu được nó!

“Tiểu Bạch, chúng ta đi thôi!”

Hiên Viên Nghễ Nhi sững sờ, vội hỏi: “Ngươi muốn đi đâu? Ta có thể đi cùng ngươi không?” Lần này nàng thẳng thắn nói thật, sẽ không lại lén lút đi theo nữa, làm công chúa không thể có hành vi theo dõi người được.

Vân Tiểu Mặc suy nghĩ một chút, dù sao cũng không phải bí mật gì, nàng đi cùng cũng không sao. Hắn không nói gì, lạnh lùng xoay người, tiếp tục đi về phía cửa hàng bạc Tường Thụy.

Hiên Viên Nghễ Nhi xách váy, cũng không nói thêm gì đi theo.

“Nghễ Nhi, chờ ta một chút!” Tào Trì càng nghĩ càng giận, không hiểu vì sao biểu muội lại tốt với Vân Tiểu Mặc như vậy, sợ mình không chú ý một chút thì biểu muội sẽ bị người ta lừa gạt chạy đi, hắn không chần chờ, đẩy lấy một cọng tóc đuôi gà lập tức đuổi theo.

Hôm nay Tường Thụy cửa hiệu rốt cục cũng mở rộng cửa, nhóm người Vân Tiểu Mặc vào cửa hàng khiến mọi người chung quanh chú ý.

“Mấy vị tiểu khách quan, tại hạ có thể giúp gì?” Một gã nam nhân trung niên có thái độ ôn hòa đi từ trong cửa hàng bạc ra, đến tiếp đãi bọn họ.

Vân Tiểu Mặc ngửa đầu, nói: “Ta muốn tìm chủ nhân của các ngươi, cũng là nhị hoàng tử Đông Lăng quốc, Đông Phương Vân Tường.”

Nam tử trung niên hơi sửng sốt, cẩn thận đánh giá hắn, trong lòng âm thầm suy nghĩ, hắn làm sao biết được chủ nhân sau lưng của Tường Thụy ngân hiệu là nhị hoàng tử Đông Lăng quốc? đây là bí mật lớn nhất của Tường Thụy ngân hiệu, chỉ có mấy nguyên lão quan trọng nhất của cửa hàng mới biết được bí mật này, mà hắn vừa vặn là một trong số đó.

Hôm nay bọn họ cũng may là gặp được hắn, nếu đổi là người khác, nhất định sẽ bị coi là kẻ coi là kẻ điên, trực tiếp bị đuổi ra ngoài. Chẳng qua mấy đứa nhỏ này có quan hệ thế nào với nhị hoàng tử? Nó làm sao biết nhị hoàng tử?

Nam tử trung niên không ngừng suy nghĩ trong lòng, chậm chạp không trả lời.

Hiên Viên Nghễ Nhi có chút kinh ngạc, thì ra hắn tới đây để tìm nhị hoàng tử Đông Lăng quốc, khó trách hắn muốn đi cùng bọn họ đến Đông Lăng quốc.

Tào Trì nhìn nam tử trung niên không trả lời, cũng không ngừng suy tư, không nhịn được cười to châm chọc: “Ngươi điên rồi sao, tìm nhị hoàng tử Đông Lăng quốc hẳn là nên đi hoàng cung Đông Lăng quốc tìm, chạy đến địa phương này làm sao tìm được? thật là ngu ngốc, vô dụng, người như ngươi mà lại muốn đến tham gia cuộc tuyển chọn thánh đồng, thật là chuyện buồn cười nhất trên đời!”

Vân Tiểu Mặc quay đầu, có thâm ý quét mắt cái đuôi gà buồn cười của hắn mấy lần, cúi đầu cười nói: “chính xác là chuyện buồn cười nhất trên đời!”

Tào Trì cảm thấy sự giễu cợt và khinh thường trong giọng hắn, hắn nghẹn lại, nhớ lại mái tóc của mình, gương mặt hắn sưng lên thành gan heo: “Vân Tiểu Mặc, ngươi chờ ta! Sớm muộn gì ta cũng cho

ngươi mất mặt!”

Hắn xoay người, hầm hừ chạy ra khỏi cửa hàng bạc.

Hiên Viên Nghễ Nhi bất đắc dĩ lắc đầu, sao nàng lại gặp phải một biểu ca ngu ngốc như vậy? Chỉ bằng chỉ số thông minh và năng lực của hắn mà còn muốn nhục nhã người khác, rõ ràng là tự rước lấy nhục!

Lúc này, nam tử trung niên rốt cục mở miệng nói: “tiểu thiếu gia, ngươi muốn gặp nhị hoàng tử, có bằng chứng gì?”

Con mắt Vân Tiểu Mặc đảo một vòng, bỗng nhiên nhớ tới miếng ngọc bội, cho nên lấy móc ngọc bội từ trong ngực ra, để trước mặt hắn, nói: “cái này là do Tường thúc thúc cho ta trước khi đi.”

Ánh mắt nam tử trung niên sáng lên, hai tay cung kính nhận lấy ngọc bội, đánh giá tỉ mỉ một phen, sau khi xác nhận không lầm, vội vàng đổi lại vẻ mặt cười ôn hòa, nói: “tiểu thiếu gia xin đi theo ta đến hậu đường.”

Vân Tiểu Mặc gật đầu, quay đầu nói với Hiên Viên Nghễ Nhi nói: “ta đi cùng bá bá, hoặc là ngươi đi trước, hoặc là chờ ta ở bên ngoài.”

Hiên Viên Nghễ Nhi bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn, nói: “ta ở đây chờ ngươi, ngươi nhanh lên một chút.” Thật vất vả đi theo, làm sao nàng có thể tùy tiện rời đi?

Vân Tiểu Mặc không để ý đến nàng nữa, đi theo nam tử trung niên vào nội đường.

Sau khi rời khỏi cửa hàng bạc, Tào Trì liền trực tiếp trở về dịch trạm, về đến gần dịch trạm, đột nhiên một bóng đen chụp xuống đầu hắn,

cả người hắn bị phủ trong bao tải.

Hắn hoảng sợ muốn kêu to, giọng nói vừa phát ra đã bị người ta đánh bất tỉnh.

Đến lúc hắn nhìn thấy ánh sáng một lần nữa, chỉ thấy có ba người đang vây quanh hắn, một lão già, hai gã nam tử trẻ tuổi.

“Hắn chính là Vân Tiểu Măc? Sao lại xấu như vậy? Nhi tử của Long Thiên Tuyệt không đến nỗi xấu như vậy chứ?” Bình trưởng lão cúi đầu nhìn người ngã trên mặt đất, mông lung tỉnh lại, Tào Trì, mà cau mày lại, rất là nghi ngờ, trong ấn tượng của hắn thì chỉ sợ đi khắp Ngạo Thiên đại lục cũng không tìm được mỹ nam nào so sánh với Long Thiên Tuyệt, nhi tử hắn sinh ra sao lại có bộ dạng này? Nhìn lại một cái ổ gà con kia quả thực là hỏng bét.

Gã đệ tử bên cạnh trả lời: “chắc là không sai a, nghe thủ vệ dịch trạm nói, sáng sớm Vân Tiểu Mặc rời khỏi dịch trạm đi vào trong thị trấn nhỏ. Hắn đúng lúc là đứa nhỏ từ hướng đó trở lại, là Vân Tiểu Mặc cũng không sai, nhìn cái đầu này giống như là bị lửa đốt, nếu mà ngay ngắn một chút thì miễn cưỡng cũng có thể gặp người.”

Tào Trì nghe được liên tục hộc máu, bọn họ bắt sai người thì thôi lại còn hạ thấp hắn như thế, chẳng lẽ hắn lại kém xa Vân Tiểu Mặc như vậy sao?

Bực bội, thực bực bội!

“Ta không phải là Vân Tiểu Mặc! Các ngươi tìm lộn người!” Hắn tỉnh lại, hô lớn lên.

Đệ tử ngồi xổm xuống, vỗ mạnh vào sau ót hắn, trách mắng: “Dĩ nhiên ngươi sẽ không nói ngươi là Vân Tiểu Mặc, ai mà ngu như thế,

lại thừa nhận mình chính là người chúng ta muốn bắt đâu?”

“Ta thực không phải là Vân Tiểu Mặc!” Tào Trì bị oan muốn chết.

Bình trưởng lão nhíu mày trầm tư chốc lát, ngẫm nghĩ, lắc đầu nói: “có lẽ hắn thật không phải Vân Tiểu Mặc.”

Tào Trì nghe thế, lập tức mừng rỡ, song nhanh chóng đau đớn giống như bị đâm rách lá phổi vậy.

“Vân Tiểu Mặc võ nghệ cao cường, làm sao có thể dễ dàng bị hai người các ngươi đánh lén như vậy? Ta thấy tiểu tử này ngu ngơ, không có chút năng lực phản kháng nào, thấy thế nào cũng không giống nhi tử Long Thiên Tuyệt.” Vẻ mặt Bình trưởng lão ghét bỏ, không coi trọng Tào Trì.

Tào Trì im miệng, suy nghĩ một chút, người họ muốn bắt cóc là Vân Tiểu Mặc, thật tốt quá! Hắn đang lo không có cơ hội trừng trị tiểu tử kia, hiện tại vừa đúng lúc có thể mượn tay bọn họ loại bỏ Vân Tiểu Mặc, cứ thế biểu muội cũng không thấy hứng thú với Vân Tiểu Mặc nữa.

“Ta biết Vân Tiểu Mặc đang ở đâu! Chỉ cần các ngươi thả ta, ta sẽ mang bọn ngươi đi tìm hắn!” Hắn chủ động xin đi giết giặc.

Ánh mắt Bình trưởng lão híp lại, phất phất tay cho hai gã đệ tử, ý bảo bọn họ mở trói.

Tại Tường Thụy ngân hiệu, Hiên Viên Nghễ Nhi chờ hồi lâu, rốt cục thấy Vân Tiểu Mặc đi ra ngoài từ nội đường, nàng không nhịn thu hồi cảm xúc mất kiên nhẫn của mình, mỉm cười tiến lên nói: “thế nào rồi, mọi việc xử lý xong rồi chứ?”

“Ừ.” Vân Tiểu Mặc lạnh lùng gật đầu, nhưng trong lòng đang suy nghĩ về những lời mà vị bá bá kia vừa nói, theo ý của hắn, tình cảnh trước mắt của Tường thúc thúc không tốt lắm. Hoàng thượng Đông Lăng quốc bị bệnh nguy kịch, các vị hoàng tử bị vây trong giai đoạn gay cấn, tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, tình cảnh Tường thúc thúc bất tiện, lúc này sợ là không thích hợp gặp mặt.

Mặc dù bá bá nói như vậy, nhưng hắn cảm thấy trong thời điểm khó khăn này hắn nên ở bên cạnh giúp đỡ Tường thúc thúc mới đúng, nghĩ như thế, hắn củng cố quyết tâm đi Đông Lăng quốc.

Dọc đường hắn phải nhanh chóng tăng thực lực của mình lên, không chừng có thể giúp đỡ lúc khó khăn.

Hiên Viên Nghễ Nhi thấy hắn ngẩn người, mặc dù buồn bực trong lòng nhưng cũng không quấy rầy hắn.

Đoàn người ra khỏi cửa hàng, liền trở về dịch trạm.

Tới chỗ hẻo lánh, tiểu Bạch đột nhiên xông ra từ trong túi quần, cái mũi nhỏ ngửi ngửi khắp nơi, không biết là ngửi thấy mùi vị gì kì quái.

“Tiểu Bạch, làm sao vậy?” Vân Tiểu Mặc cúi đầu dò hỏi.

Tiểu Bạch hít hít lỗ mũi nói: “hình như ta ngửi thấy mùi vị của tên quỷ chán ghét kia.”

“Tên quỷ chán ghét?” Vân Tiểu Mặc không hiểu ra sao.

Tiểu Bạch vặn vẹo eo nhỏ nói: “chính là Tào Trì đó, ta như là ngửi thấy mùi vị của hắn ở quanh đây.”

Trong bóng tối, Tào Trì nói với ba người bên cạnh: “Nhìn đi, thằng bé

mặc trang phục màu đen chính là Vân Tiểu Mặc!”

Bình trưởng lão hí mắt đánh giá Vân Tiểu Mặc, âm thầm gật đầu nói: “không sai! Nó là Vân Tiểu Mặc rồi, giống chín phần cha hắn.”

“Tiền bối, cô bé kia ta biểu muội của ta, các ngươi có thể không làm tổn thương nàng không?” Tào Trì mong đợi nhìn Bình trưởng lão, hắn không hi vọng làm liên lụy đến biểu muội.

Bình trưởng lão lạnh lùng cười một tiếng, nói: “Ngươi yên tâm! Chúng ta là danh môn chính phái, chưa bao giờ làm chuyện gì tàn nhẫn hại người.”

“Thật không?” Đáy lòng Tào Trì hừ lạnh một tiếng, nếu các ngươi là danh môn chính phái vậy tại sao vô duyên vô cớ bắt người đi? Nếu các ngươi chưa bao giờ làm chuyện gì tàn nhẫn hại người, ta Tào Trì theo họ ngươi!

“Ngươi đi, dẫn biểu muội của ngươi và thập đại cao thủ rời đi!” Bình trưởng lão đại khái đánh giá thực lực thập đại cao thủ cạnh cô bé kia, bằng thân thủ của hắn muốn chế ngự bọn họ thì không có vấn đề, chỉ là thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, nhìn trang phục của cô bé, nhất định là thân phận không tầm thường, hơn nữa khi đi ra ngoài lại có thập đại cao thủ bảo vệ như thế, hắn không muốn rước thêm mầm họa cho Thượng Quan gia tộc nữa, cho nên không muốn giao đấu với bọn họ.

“Được, bây giờ ta đi!” Trong lòng Tào Trì vui mừng, như vậy, hắn chẳng những được tự do, mà còn có thể đẩy Vân Tiểu Mặc vào địa ngục, nghĩ đến mà thấy sung sướng vô cùng.

Hắn chạy nhanh khỏi bóng tối, chạy về phía Hiên Viên Nghễ Nhi vui mừng kêu lên: “Nghễ Nhi, các ngươi đã trở lại! Vừa rồi có người

truyền tin của ông ngoại hoàng đế tới dịch trạm nói là có việc gấp, bảo ngươi tự mình đến nhận tin.”

“Thật không?” Hiên Viên Nghễ Nhi không nghi ngờ gì, quay đầu nói với Vân Tiểu Mặc: “vậy chúng ta đi nhanh hơn một chút, không chừng Hoàng gia gia thực sự có việc gấp đó.”

“Ừ.” Tiểu Mặc thuận miệng đáp lại.

Tào Trì vừa nghe thế không khỏi sốt ruột, nói: “đây là chuyện của Ngạo Thiên quốc chúng ta không liên quan gì tới hắn, hơn nữa, nhỡ mà liên quan đến chuyện bí mật quốc gia mà để một người ngoài như hắn nghe thấy, chẳng phải là không ổn?”

“Biểu ca…” Hiên Viên Nghễ Nhi cau mày, không bằng lòng với vị biểu ca này.

Vân Tiểu Mặc lạnh lùng liếc hắn một cái, nhàn nhạt nói: “Ta muốn đi dạo trong trấn một chút, các ngươi về trước đi.” Nói xong hắn nhanh nhẹn xoay người, lại một lần nữa đi về phía trấn nhỏ.

Hừ, bí mật với không bí mật quốc gia cái gì, hắn mới là không có hứng thú biết!

Hiên Viên Nghễ Nhi cắn cắn cánh môi, nhìn hắn hô lớn: “Tiểu Mặc, đừng đi quá xa! Giữa trưa đoàn xe sẽ phải lên đường, ngươi đừng chậm trễ đó.”

“Ừ.” Vân Tiểu Mặc lạnh lùng đáp lại, cũng không quay đầu lại mà thẳng bước đi.

Tào Trì thấy thực hiện được mưu kế, trong lòng rất đắc ý, chờ xem, rất nhanh thôi ngươi sẽ không gặp lại được biểu muội rồi.

“Biểu ca, sao ngươi lại cười gian trá như vậy? Không phải là ngươi đang nói dối đó chứ?” Hiên Viên Nghễ Nhi hoài nghi nhìn vẻ đắc ý mà hắn toát ra trong lúc lơ đãng, nhạy cảm cảm thấy có chuyện gì đó không đúng.

Sắc mặt Tào Trì trở nên ửng đỏ, vội vàng lắc đầu, cây ngay không sợ chết đứng nói: “Ta nói thật, Nghễ Nhi, muội nhất định phải tin tưởng ta!”

Lạnh lùng liếc hắn một cái, Hiên Viên Nghễ Nhi không để ý tới hắn nữa, trực tiếp chạy về dịch trạm.

“Tiểu Mặc Mặc, bây giờ chúng ta đi đâu?” Tiểu Bạch đứng trong túi quần, cái đầu chui ra, lắc lư nói.

“Bất cứ nơi nào cũng được, dù sao tối nay mới quay về là được.” Vân Tiểu Mặc tức giận nói, nếu không phải vì muốn đi Đông Lăng quốc tìm Tường thúc thúc, một người đi đường thì khó khăn, hắn mới không muốn đi cùng bọn họ.

Hai mắt tiểu Bạch xoay chuyển, cười hì hì nói: “vậy không thì chúng ta đi ăn đi, tiểu Bạch đã đói bụng rồi.”

Trên trán Vân Tiểu Mặc hiện lên mấy cái hắc tuyến, cúi đầu nhìn tiểu Bạch nói: “không phải vừa mới ăn đồ ăn sáng sao? tại sao lại đã đói bụng?”

Tiểu Bạch ngượng ngùng cúi đầu, quấy lộng cái móng vuốt nhỏ, thật xấu hổ nói: “người ta, người ta chính là đói bụng thôi!”

Cũng không biết là gần đây nó lớn nhanh hay không, sức ăn một ngày lớn đến dọa người, vừa mới ăn xong một bữa, lập tức thấy đói

bụng. Chỉ sợ nó là con rồng đầu tiên thích ăn ngũ cốc, cũng là Long vương tương lai đầu tiên ăn ngũ cốc mà lớn lên từ trước đến nay của Long tộc.

Vân Tiểu Mặc không kháng cự lại được vẻ làm nũng dễ thương của nó, đành phải mang nó đi ăn cơm.

Trong bóng tối, Bình trưởng lão và hai gã thủ hạ nhìn hắn rốt cuộc bị bỏ lại một mình, vội vàng xông lên.

“Tiểu tử, xem ngươi chạy trốn đi đâu?” Một tiếng quát chói tai truyền đến từ giữa không trung, ba bóng người từ các hướng khác nhau vây kín Vân Tiểu Mặc, chỉ trong chốc lát, Vân Tiểu Mặc bị rơi vào vòng tấn công hình tam giác.

“Các ngươi muốn làm gì?” Vân Tiểu Mặc giật mình trong lòng nhưng trên mặt rất bình tĩnh, không lộ ra bất kì sợ sệt và kinh hãi gì.

Bình trưởng lão hí mắt nhìn hắn, cũng có phần tán thưởng sự can đảm của hắn, quả nhiên trấn định, bình tĩnh hơn tiểu tử kia nhiều.

“Ngươi tên là Vân Tiểu Mặc? Chúng ta đúng là tìm ngươi!”

Vân Tiểu Mặc bĩu môi nói: “ta là Vân Tiểu Mặc, nhưng mà trên đời này người gọi là Vân Tiểu Mặc rất nhiều đi, làm sao ta biết Vân Tiểu Mặc mà các ngươi muốn tìm có phải là ta hay không?”

“Tiểu tử, ngươi đừng mạnh miệng, đã có người nói cho chúng ta biết, ngươi chính là Vân Tiểu Mặc mà chúng ta muốn tìm! Hơn nữa, người và cha ngươi Long Thiên Tuyệt giống nhau như đúc, lão phu làm sao nhận nhầm được?”

Hai mắt Vân Tiểu Mặc mở to, thì ra thực sự là bọn họ nhằm vào hắn,

hơn nữa nghe giọng điệu của bọn họ hình như liên quan đến phụ thân. Phu thân a, sao ngươi lại gây chuyện khắp nơi? Liên lụy nhiều người đấy!

Vân Tiểu Mặc hít cái mũi một cái, có chút bất mãn với phụ thân mình.

“Được rồi, vậy các ngươi muốn thế nào.”

“Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn bó tay chịu trói, lão phu sẽ không làm khó dễ ngươi, ngươi cũng không phải chịu khổ. Đợi đến khi phụ thân ngươi tới chuộc ngươi, ngươi có thể về nhà cùng phụ thân ngươi.” Bình trưởng lão hời hợt dụ dỗ giống như đại sứ hòa bình vậy, như là hắn không phải đến bắt người mà là tới mời khách.

Đương nhiên Vân Tiểu Mặc sẽ không tin tưởng lời hắn, bộ dạng phục tùng hắn, ánh mắt đảo quanh, ngẩng đầu lần nữa hắn tươi cười nói: “lão gia gia thật có thể đưa ta về nhà sao?”

Hiển nhiên một tiếng “lão gia gia” của Vân Tiểu Mặc khiến Bình trưởng lão rất dễ chịu, hắn lập tức đổi thành nụ cười từ ái nói: “Đó là tất nhiên, chúng ta giữ ngươi lại cũng vô dụng đúng không? Gia gia chỉ muốn bắt ngươi đổi lại một người từ phụ thân ngươi mà thôi, sẽ không làm tổn thương ngươi.”

Vân Tiểu Mặc ra vẻ suy nghĩ một phen, gật đầu nói: “vậy cũng tốt, ta đi cùng các ngươi! Nhưng mà, ta vừa đánh rơi một khối ngọc bội rất quan trọng ở Tường Thụy ngân hiệu, có thể chờ ta đi lấy ngọc bội rồi đi cùng các ngươi không?”

Bình trưởng lão hí mắt suy nghĩ một chút, hiện tại hắn đã là cá trong chậu, một đứa trẻ có thể làm được chuyện gì to tát? Huống chi nếu hắn chịu ngoan ngoãn đi theo bọn họ, bọn họ cũng đỡ tốn sức lực, hơn nữa, nếu Long Thiên Tuyệt biết bọn họ hành hạ con hắn, không

chừng sẽ lấy tính mạng Như Nhi tới uy hiếp, vì suy nghĩ cho cả hai bên, Bình trưởng lão quyết định thuận theo ý hắn, trước hết đi cùng hắn tới Tường Thụy ngân hiệu lấy ngọc bội.

“Đi thôi! Chúng ta đi nhanh về nhanh!”

Vân Tiểu Mặc mừng thầm, liền đi lên trước dẫn đầu.

Quyển 3 - Chương 37: Phụ xướng phu tùy

“Chính là ở đây.” Vân Tiểu Mặc ngửa đầu đứng ở Tường Thụy ngân hiệu.

“Nhanh lên một chút, đừng chậm trễ thời gian.” Thanh âm thúc giục của Bình trưởng lão theo hắn vào cửa lớn của Tường Thụy ngân hiệu.

Người chịu trách nhiệm tiếp khách của cửa hàng Tường Thụy ngân hiệu vẫn là nam tử trung niên vừa rồi, thấy Vân Tiểu Mặc đã đi mà quay lại, đang định tiếp đón niềm nở, nhưng Vân Tiểu Mặc mở nửa cảnh cửa, ngắt lời hắn định nói.

“Bá bá, ngọc bội của ta rơi chỗ các ngươi, có thể là lúc ta đi nhà xí rơi tại đó rồi, ngài có thể giúp ta tìm một chút không? Rất quý đó!” Vân Tiểu Mặc nhìn chằm chằm vào mắt hắn, không ngừng nháy mắt.

Nam tử trung niên đầu tiên là sửng sốt, sau khi hiểu ý, trộm liếc nhìn ba tên nam tử đi cùng hắn, trái lại nói: “xin tiểu khách quan chờ, tự ta sẽ đi xem xét một chút.”

“Cảm ơn bá bá.” Vân Tiểu Mặc lễ phép cảm tạ, hắn đã nhận thấy thực lực của ba người này không đơn giản, nhất là lão già kia, hắn không tra ra thực lực của hắn tột cùng như thế nào, cho nên muốn thoát khỏi nguy hiểm, chỉ có thể gửi gắm hi vọng vào lòng tốt của bá bá.

Nam tử trung niên vào nội đường một lúc liền ra ngoài, trên mặt có

phần lo lắng: “Thật ngại quá, tiểu khách quan. Ta không tìm được ngọc bội, không thì tự ngươi vào tìm xem sao, không chừng là rơi ở một xó xỉnh nào đó.”

Vân Tiểu Mặc gật đầu, lập tức đi tìm, bên này Bình trưởng lão lại ngăn hắn lại: “Lão phu đi cùng ngươi.”

Sợ hắn nửa đường giở trò gì, Bình trưởng lão quyết định đi tìm cùng hắn.

“Tiểu khách quan, ta nhớ là ngươi dùng nhà xí bên trái, không thì ngươi đi vào nhìn cẩn thận một chút.” Nam tử trung niên nhìn Vân Tiểu Mặc, đáy mắt hiện lên ánh sáng rực rỡ.

Vân Tiểu Mặc nhìn thẳng hắn một cái, liền đi về nhà xí phía bên trái.

“Đợi đã! Lão phu thay ngươi xem xét trước một phen.” Đáy mắt Bình trưởng lão vụt qua tia sáng, sinh ra nghi ngờ.

Vân Tiểu Mặc nhận được ánh mắt an tâm của nam tử trung niên nên lui sang một bên để tùy hắn nhìn ngó.

Bình trưởng lão nín hơi tiến vào nhà xí, điều tra tỉ mỉ một phen, không phát hiện cái gì dị thường. Không chịu được mùi hôi thối bên trong, hắn nhanh chóng đi ra ngoài, không kiên nhẫn vẫy vẫy tay với Vân Tiểu Mặc nói: “Bên trong không có cái gì, ta thấy ngươi đừng tìm phí công nữa. Chỉ là một khối ngọc bội, phụ thân ngươi có bản lĩnh lớn như vậy, ngươi tùy tiện đòi hắn một khối đi.”

Vân Tiểu Mặc lắc đầu cố chấp: “Như thế sao được? Đó là lễ vật Tường thúc thúc tặng cho ta, có giá trị kỉ niệm đó.”

“Vậy ngươi mau đi tìm, đừng chậm trễ thời gian.” Bình trưởng lão

không lay chuyển được hắn, đoán chắc dưới mí mắt của mình, hắn có chắp cánh cũng không trốn được.

Cho nên Vân Tiểu Mặc vào nhà xí, đóng cửa.

Bên trong hoàn toàn yên tĩnh.

Qua một thời gian, người bên trong vẫn không ra ngoài.

Bình trưởng lão chờ có phần mất kiên nhẫn, hướng về phía bên trong kêu lên: “Nhanh lên một chút đừng có mà lề mề như vậy!”

Không có tiếng trả lời.

“Tiểu tử thối, ngươi tốt nhất đừng có giở trò!”

Vẫn không đáp lại.

Bình trưởng lão quét một vòng xung quanh, đột nhiên phát hiện nam tử trung niên vừa mới tiếp đãi bọn hắn không hiểu thế nào lại biến mất.

“Hử?” Hắn chợt thấy không ổn, không đợi nữa, vội vàng đạp một cước mở ra cửa nhà xí, “tiểu tử thối, cút ra đây cho ta!”

Bên trong nhà xí không có một bóng người, cũng không có cái gì lạ thường.

Hai mắt Bình trưởng lão híp lại, khó có thể tin nổi, một người đang yên đang lành làm sao có thể vô cớ biến mất được? không phải là chui vào hố phân chứ?

“Đáng chết! Tìm cho ta! Nhất định phải tìm ra tiểu tử thối kia cho lão

phu!” Bình trưởng lão không kiềm được tức giận, có cảm giác bị lừa gạt.

Mà lúc này Vân Tiểu Mặc đã đi theo đường bí mật an toàn, sớm ra khỏi cửa hàng bạc, nam tử trung niên chờ chực ở cửa đường bí mật, còn đặc biệt chuẩn bị một chiếc xe ngựa để tránh tai mắt của người khác, nên phái thêm mấy người tin được cậy hộ tống hắn trực tiếp đi Đông Lăng quốc, thần không biết quỷ không hay.

“Nhất định phải đưa tiểu công tử đến chỗ nhị hoàng tử an toàn, không được sai sót.” Nam tử trung niên thấy có người muốn gây bất lợi cho Vân Tiểu Mặc, cũng bất chấp tất cả, nhị hoàng tử có thể tặng một ngọc bội quan trọng như thế cho đứa bé này, chứng minh đứa bé này rất quan trọng với nhị hoàng tử. Cho dù là đầu sóng ngọn gió, xử lý chuyện sau này như thế nào thì phải dựa vào sắp xếp của nhị hoàng tử.

Bình trưởng lão cũng là người thông minh, xử sự khôn khéo, sau khi tìm chung quanh nhà xí hồi lâu cũng không tìm được đầu mối gì, hắn nghĩ tới tìm ngoài cửa hàng bạc, năm giác quan hắn rất tinh, nhanh chóng nghe được tiếng xe ngựa chạy trốn, khi hắn tới khu vực lân cận cửa đường bí mật chỉ thấy bóng dáng bé tí của xe ngựa.

“Đáng chết, đuổi theo cho ta!”

Hắn cao giọng quát, mang theo hai gã hạ nhân đuổi theo.

Lúc này, một bóng người màu đen từ trên trời giáng xuống, im hơi lặng tiếng rơi xuống trước mặt bọn họ.

Hắc y đội nói, cầm kiếm trong tay.

Một thân sát khí.

“Ngươi, ngươi là ai?” Không hiểu sao, đáy lòng Bình trưởng lão sinh ra một cảm giác hết sức sợ hãi, hắn phiêu bạt giang hồ nhiều năm, chưa gặp người nào khiến hắn sinh ra cảm giác hoảng sợ kì dị như thế.

“Trưởng lão, hắn, hắn không phải là …” Trong đầu đệ tử thoáng hiện lên hình ảnh nhân vật trong truyền thuyết, rồi không dám xác định, chẳng qua chỉ nghĩ vậy thôi mà trong lòng đã sinh ra sự lạnh lẽo, kinh hãi không thôi.

Hắn nhắc tới khiến trong đầu Bình trưởng lão cũng xẹt qua một cái tên làm người ta hoảng sợ, bật thốt lên nói: “Ngươi, ngươi là sát thủ đệ nhất thiên hạ, Độc Cô Mưu?”

Độc Cô Mưu ôm kiếm, thân thể hơi nghiêng, không tiếng động chấp xác nhận thân phận của mình.

“Có người muốn mua tính mạng lão phu?” Bình trưởng lão không khỏi suy đoán, nghe nói từ trước đến giờ Độc Cô Mưu giết người là do cố chủ dùng tiền thuê, chưa từng nghe nói hắn thích xen vào chuyện người khác.

Độc Cô Mưu vẫn đứng im bất động như cũ, giống như một pho tượng sát thần, sát khí bức người.

“Không thể nào! Lão phu mai danh ẩn tích trên giang hồ lâu như vậy, không thể có người muốn tính mạng của lão phu. Không phải là ngươi muốn cứu đứa bé kia chứ? Là ngươi giết ngũ trưởng lão sao?” Bình trưởng lão không ngu ngốc, tức khắc liên tưởng đến rất nhiều chuyện, giọng tuy là hỏi nhưng trong lòng đã có đáp án cho mình.

Chân Độc Cô Mưu di chuyển một chút, hiếm có mà mở miệng nói: “đứa bé kia …không được động vào!”

Thanh âm kia giống như là đã đóng băng vạn năm im lìm xuyên vào tai mỗi người, lạnh lẽo thân thể.

Mi tâm Bình trưởng lão căng thẳng, rốt cục xác nhận sự thật, Độc Cô Mưu thực sự vì đứa bé. Sắc mặt hắn trầm xuống, một tay để lên bảo kiếm bên hông mình, tư thế sẵn sàng lúc nào cũng có thể rút kiếm ra khỏi vỏ.

“Đừng tưởng ngươi là sát thủ đệ nhất thiên hạ là lão phu sợ ngươi! Lão phu không ngại nói cho ngươi biết, đứa nhỏ này lão phu nhất định muốn rồi!”

Tranh

Trước mắt hắn một đạo ngân quang xẹt qua giữa bầu trời, kiếm trong tay Độc Cô Mưu bất thình lình ra khỏi vỏ, nhanh vô cùng.

Thoáng một cái, cả con hẻm nhỏ nổi lên một làn gió không nguồn gốc, bị gió thổi vào mỗi một ngóc ngách, trong nháy mắt, con hẻm bị bao trùm bởi một khí thế khổng lồ ép tới khiến ba người đối diện không thở được.

Bình trưởng lão kinh ngạc nhìn Độc Cô Mưu, hai mắt mở to hơn, không thể tin nổi: “Ngươi, ngươi đã bước vào…điều này làm sao có thể?”

“Không muốn chết… cút!” Từng chữ lãnh khốc phát ra từ trong miệng Độc Cô Mưu.

Bình trưởng lão ngẩn ngươi nhìn Độc Cô Mưu, một lúc lâu, hắn rốt

cục mang thủ hạ chán chường mà chạy.

Đêm, tịch mịch không tiếng động.

Nam viện của Tư Đồ phủ, có ba bóng đen từ các hướng khác nhau tới tập trung ở tòa kiến trúc cao nhất Nam viện, tòa kiến trúc này chính là một cấm địa của Tư Đồ phủ, Phong Tích lâu, bên trong thờ phụng các vị tiền bối xuất sắc của Tư Đồ gia tộc và những bức thư cất giấu bí mật của phủ Tư Đồ.

Bóng đen nhanh như bay giống như một làn khói đen hòa nhập làm một với màn đêm.

Thân ảnh đến từ Bắc viện có vẻ thướt tha mảnh khảnh, hiển nhiên là thân hình cô gái, còn hai bóng đen khác thì chia ra đến từ Nam viện và Đông viện.

Ba bóng đen tụ lại một chỗ, bóng đen dẫn đầu đã tới Phong Tích lâu lên tiếng nói: “Làm sao hắn cũng tới?” Hiển nhiên là hắn hỏi bóng đen mảnh khảnh đến từ Bắc viện.

Bóng đen mảnh khảnh kia không phải ai khác chính là Vân Khê đang mặc y phục dạ hành. Nàng liếc mắt bóng đen đến từ Đông viện, lại nhìn bóng đen chờ đợi dưới lầu, lắc đầu nói: “Ta không báo cho hắn, trùng hợp thôi.”

Tuy là che mặt nhưng Vân Khê nhìn một cái là nhận ra thân phận của hai người, bóng đen đến từ Đông viện là Hách Liên Tử Phong.

Hách Liên Tử Phong nhẹ nhàng rơi xuống đất, hừ lạnh một tiếng, trầm mặc không nói.

Long Thiên Tuyệt lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn, thầm khó chịu

trong lòng, làm sao mà chỗ nào cũng đều có hắn thế?

Vân Khê nhìn hai người một chút, mở miệng nói: “được rồi, nếu đều tới vậy thì cùng nhau vào đi thôi.”

Long Thiên Tuyệt và Hách Liên Tử Phong liếc nhau một cái, lạnh lùng mà hất mặt đi, giống như là kẻ thù truyền kiếp, rõ ràng đâu có đồng lòng hợp tác, tranh đoạt thần khí. Đến phút mấu chốt, hai ngươi vẫn nhớ mãi chuyện xưa, nhớ mãi không quên.

Vân Khê không có biện pháp với hai người, liền một mình dẫn đầu vào Phong Tích lâu, hai người thấy nàng bước vào cũng vội vàng theo đuôi.

Trong Phong Tích lâu có nhiều cơ quan trùng trùng điệp điệp, may mà trước đó Long Thiên Tuyệt và Hách Liên Tử Phong đã tốn nhiều công sức, một người trà trộn làm trung gian giữa trưởng lão và thái thượng trưởng lão, dò xét được không ít, biết được sự lợi hại và phương pháp phá giải các cơ quan, người còn lại thì tuyệt vời hơn, trực tiếp tìm được bản đồ phân bố các cơ quan trong Phong Tích lâu.

Ba người đi lại trong Phong Tích lâu tự do tự tại thật giống như là nhàn nhã tản bộ sau bữa ăn vậy.

“Hách Liên, ngươi lấy đâu ra bản đồ cơ quan vậy? Bản đồ cực kỳ bí mật như vậy, ngươi cũng có thể lấy được?” Vân Khê phải bội phục sự lợi hại của Hách Liên Tử Phong, không khỏi khen một câu.

Long Thiên Tuyệt nghe thấy không dễ chịu, hừ lạnh nói: “Đường đường danh môn chính phái, lại học người ta làm chuyện bắt gà trộm chó, mệt ngươi không biết xấu hổ mà khoe khoang ở đây.”

“Có một số người còn không phải như vậy sao? làm chuyện bắt gà

trộm chó, ngay cả mặt mình cũng phải bỏ đi.” Không ngờ lưỡi Hách Liên Tử Phong càng độc hơn, châm biếm Long Thiên Tuyệt giả trang thành hình dáng người khác.

“Đó là bổn tôn phụ xướng phu tùy, Khê nhi muốn giả trang thành người khác vui đùa một chút, đương nhiên là bổn tôn muốn làm theo nàng!” Long Thiên Tuyệt bị chọc chỗ đau, thật vất vả mới tìm được một lý do cố chấp như vậy.

Khóe miệng Vân Khê run lên, hai người này quá mức ấu trĩ đi, vì điều này mà cũng có thể ầm ĩ được?

“Vậy theo ý của các ngươi, người không biết xấu hổ nhất, chính là ta?” Nàng lạnh lùng híp mắt, giọng nói có chút không tốt. Bọn họ muốn mắng nhau thế nào cũng được, nhưng đề cập tới người vô tội là không được.

Long Thiên Tuyệt nhanh chóng tỉnh ngộ, đến gần ôm vòng eo nàng, cười cợt nói: “Khê nhi đừng giận, vi phu sao có thể có ý này. Hừ, rõ ràng có người có tâm tư muốn khích bác ly gián.” Những lời phía sau là nói với Hách Liên Tử Phong.

Hách Liên Tử Phong thu liễm ánh mắt ảm đạm, quay đầu đi về phía khác, nhìn người bọn họ song túc song tê, ngày thường hắn đã làm như không thấy thì thôi, hiện tại nhìn thấy tận mắt khiến trong lòng hắn đau đớn không chịu nổi.

Nhận ra sắc mặt hắn biến đổi, Long Thiên Tuyệt đắc ý vô cùng, cố ý hôn mạnh một cái lên gương mặt Vân Khê, biểu thị chủ quyền công khai của hắn.

Vân Khê nhìn bóng lưng Hách Liên Tử Phong rõ ràng cứng ngắc, trong lòng không khỏi có chút khó chịu, nàng tức giận trợn mắt nhìn

Long Thiên Tuyệt một cái, đưa tay giãy khỏi hắn.

“Đừng náo loạn, nhanh làm chuyện chính.”

Long Thiên Tuyệt suy sụp hạ môi, biết nàng quan tâm đến cảm giác của Hách Liên Tử Phong, trong lòng không khỏi đau xót, nhưng vẫn thuận theo, buông lỏng nàng ra.

Ba người đi theo các điểm đánh dấu trên bản đồ, tìm kiếm một tầng lại một tầng trong Phong Tích lâu cho đến khi đến tầng cao nhất, tầng lầu này thờ cúng linh bài của tổ tiên Tư Đồ gia, có hơn trăm vị. Nhìn các linh bài dày dặc đứng đó, trong lòng Vân Khê không chịu được mà run rẩy, có cảm giác hơn trăm ánh mắt đang nhìn chằm chằm, lên ánh hành vi xúc phạm và lừa gạt của nàng.

“Các ngươi có thấy nơi này rất u ám, rất kinh khủng không?”

“Đừng sợ, có ta ở đây!”

“Đừng sợ, có ta ở đây!”

Thanh âm của Long Thiên Tuyệt và Hách Liên Tử Phong đồng thời vang lên, bốn mắt nhìn nhau, một lần nữa dấy lên cuộc chiến tranh không khói.

Vân Khê quay lưng về phía bọn họ, không nhìn ánh mắt nồng đậm ngọn lửa của bọn họ mà quan sát tỉ mỉ linh bài, nàng sửng sốt phát hiện, các bài vị phía trên thờ phụng một linh bài bị che đậy bằng vải đen, thoạt nhìn thật thần bí, kỳ quái.

Trong tối tăm có một sức mạnh dẫn dắt lôi kéo nàng đưa tay vạch trần cái khăn thần bí kia. Đột nhiên hai cái tay từ phía sau nàng, một trái một phải kéo lấy cánh tay nàng.

“Không thể vạch trần.”

“Không thể vạch trần.”

Vân Khê không hiểu quay đầu, chờ bọn họ giải thích.

“Ta nghe các trưởng lão nói, trong lầu Phong Tích lâu thờ phụng linh bài, trong đó có một linh bài là dù thế nào cũng không được phép động vào, một khi động vào sẽ không ngừng kích hoạt các cơ quan, cả tòa lâu sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.” Long Thiên Tuyệt nói trước, sắc mặt nghiêm túc, không nói đùa với nàng như vừa rồi.

Tiếp theo Hách Liên Tử Phong cũng nói: “không sai, khối linh bài này là bí mật của thập đại gia tộc, mỗi gia tộc đều thờ phụng bài vị của người này, một khi có người mạo muội động vào nói, sẽ rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục. Trong phòng bài vị của Hách Liên gia tộc chúng ta cũng sắp đặt một khối linh bài thần bí như vậy, dùng miếng vải đen che đậy hàng năm, kể từ khi thành thập phòng bài vị tới nay, trừ gia chủ các thập đại gia tộc, chưa có ai thực sự nhìn thấy hình ảnh thật của khối linh bài thần bí.”

“Kỳ quái như thế? Khối linh bài này đến tột cùng là ẩn chứa bí mật gì?” Trong lòng Vân Khê sinh ra cảm giác khó hiểu, cảm thấy hình như nó liên quan đến mình, nếu không vì sao nàng tự dưng lại có cảm giác mãnh liệt như thế?

“Hách Liên, không phải là ngươi sẽ nhanh chóng kế nhiệm vị trí gia chủ sao? đến lúc đó có thể…” Vân Khê nhìn hắn cười ngọt ngào, đều nói lòng hiếu kỳ chết người, lòng hiếu kỳ của nàng đã hoàn toàn bị khơi ra.

Hách Liên Tử Phong còn chưa đáp lời, Long Thiên Tuyệt kéo đầu vai

nàng qua, nghiêm mặt nói: “ngươi nếu muốn nhìn thật, bây giờ ta thay ngươi vạch nó ra, cùng lắm thì chúng ta cùng nhau chết ở phủ Tư Đồ đi.

Ghen tuông nồng đậm tràn ngập trong không khí này lại làm tâm tình Hách Liên Tử Phong đột nhiên tốt lên, hiếm khi hắn cong môi, sảng khoái đồng ý nói: “Được, chỉ cần Khê nhi muốn nhìn, ta sẽ thỏa mãn nguyện vọng của ngươi.”

Vân Khê vừa giãy dụa trong sự kìm kẹp bá đạo của Long Thiên Tuyệt, vừa vẫy tay với Hách Liên Tử Phong nói: “thật? một lời đã định nha!”

“Chết tiệt! nàng muốn tức chết ta đúng không?” Long Thiên Tuyệt tức giận, đột nhiên rống to lên, tiếng gào xa xa mà truyền ra ngoài.

Chỉ một thoáng thủ vệ Phong Tích lâu phát hiện động tĩnh, tiếng người dần dần huyên náo.

“Mau, đi xem một chút! Hình như có ngươi xông vào Phong Tích lâu.”

“Đi thông báo cho gia chủ nhanh!”

Ba người trên lầu đã nhận ra động tĩnh phía dưới, vội vàng dập tắt đèn đuốc.

“Ngu ngốc! Đều là ngươi rước lấy chuyện tốt!” Hách Liên Tử Phong buồn bực khẽ quát.

Long Thiên Tuyệt lại cười đến vô cùng phong tao, không chút nào lo lắng mình bị bại lộ: “Ngươi nên nghĩ xem làm thế nào thoát ra khỏi đây, chúng ta không đi cùng nữa!” Hắn trừng mắt nhìn Vân Khê với thâm ý khác.

Vân Khê lo lắng nhìn Hách Liên Tử Phong, tốt xấu gì bọn họ cùng tới, không thể không có nghĩa khí, bỏ lại hắn như vậy?

Đang muốn mở miệng nói chuyện, tì bên cạnh có một lực đạo mạnh mẽ lôi kéo nàng nhanh chóng biến mất ngay tại chỗ.

Chính là Long Thiên Tuyệt thi triển Na Di thuật, mang nàng trốn chạy khỏi Phong Tích lâu.

Hách Liên Tử Phong chứng kiến hai người biến mất trước mắt mình, im hơi lặng tiếng, hắn không khỏi sợ ngây người, đây là pháp thuật gì? Lại có thể biến mất thần không biết quỷ không hay?

Hắn bỗng nhiên tỉnh ngộ, vừa rồi Long Thiên Tuyệt là cố ý hét to, để dẫn người Tư Đồ gia tới bao vây hắn.

“Chết tiệt!” Hắn lên tiếng nguyền rủa, trực tiếp phá tan ngói nhà, chạy đi giữa không trung.

“Nhìn kìa, hắn chạy từ phía trên, mau đuổi theo!”

“Mau truyền tin cho huynh đệ phía ngoài, phong tỏa tất cả lối ra ngoài phủ!”

Cả Tư Đồ phủ lập tức trở nên nhốn nháo, ồn ào, náo động cả một vùng, vô số đệ tử giơ cây đuốc tìm kiếm xung quanh.

Vân Khê bị Long Thiên Tuyệt cưỡng chế lôi về phòng, nghe được động tĩnh bên ngoài, chân mày nàng nhẹ cau lại, không khỏi trách cứ mấy câu: “Thiên Tuyệt, ngươi gây sự với Hách Liên làm gì? Nhỡ đâu hắn bị Tư Đồ gia phát hiện, chúng ta cũng không có lợi gì.”

“Nàng lo lắng cho an nguy của hắn như vậy sao?” Long Thiên Tuyệt buồn bực, ôm lấy nàng hung hăng dùng sức giống như nghiêm khắc trừng phạt nàng vậy.

“Chàng nghĩ đi đâu vậy? Bây giờ chúng ta đang đứng trên một trận tuyến..” Vân Khê không có cách nào hóa giải ghen tức của hắn, để trấn an hắn, nàng xoay người lại, ôm cổ hắn, chủ động đưa đôi môi lên.

Lời lẽ mềm mại biến mất trên đôi môi, nàng lớn mật đẩy môi hắn ra, lưỡi từ từ thăm dò vào.

“Ngô…” Long Thiên Tuyệt có chút thụ sủng nhược kinh, giật mình, nhưng sau đó khóe môi cong lên cực kỳ, bàn tay to mạnh mẽ đặt sau đầu nàng, bá đạo điên cuồng mà duyệt hôn giống như trút hết ra những khó chịu vừa rồi, hắn hôn đến nóng bỏng và cuồng liệt, không có kẽ hở.

Sau khi hôn xong, vân Khê mềm nhũn tựa trước ngực hắn, không ngừng thở gấp. Người nam nhân này thật là bá đạo hết mức, có lợi một cái liền ra sức đòi lại. Nàng vùi vào trước ngực hắn, khóe môi cong lên, trong lòng tràn đầy ngọt ngào.

“Sau này đừng đối chọi với Hách Liên Tử Phong nữa, như thế rất mất mặt biết không?” Bàn tay nhỏ bé của vẽ vòng vòng trước ngực hắn, thanh âm mềm mại đáng yêu tự nhiên như nó vốn có, không phải ra sức giả dối: “Người ta thích là chàng, không phải hắn! chàng đấu với hắn nói lên chàng không tín nhiệm ta, ta sẽ thương tâm khổ sở.” Thanh âm của nàng vừa êm ái vừa mềm mại, khiến Long Thiên Tuyệt nghe được mà toàn thân tê dại, ánh mắt cũng mềm thành nước. Bàn tay to của hắn bắt đầu không an phận, tự do tùy ý lên xuống sau lưng nàng, lải nhải nói: “Khê nhi, nàng quấy nhiễu lòng ta ngứa ngáy, nàng phải chịu trách nhiệm…”

Bày tay nhỏ bé của Vân Khê đang vòng vòng trước ngực hắn đột nhiên dừng lại, khóe miệng run lên, người này sao lại càng ngày càng dễ động tình?

“Đừng náo loạn! Chúng ta mới bắt đầu tu luyện Phản Phệ thuật, còn chưa xong thì không thể…cái đó.”

Long Thiên Tuyệt hừ hừ mũi, tựa như coi Tàn Hoa bí lục kia là cừu địch, hắn bắt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng thăm dò vào bên trong vạt áo của hắn, ngâm khẽ thanh âm vô cùng mất hồn: “Vậy sờ sờ cũng được đi?”

Vân Khê ngẩng đầu nhìn vẻ mặt phóng đãng của hắn, cái trán nhất thời rơi xuống mấy cái hắc tuyến, bây giờ là lúc nào, khắp nơi bên ngoài có người đuổi bắt tặc nhân lén lút xông vào Phong Tích lâu, hắn lại có tâm tư ở đây phóng túng. Dưới sự dẫn dắt của hắn không nghĩ tới tay nàng vuốt ve đến điểm nho nhỏ trước ngực hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời nóng bỏng lên.

“Đừng náo loạn! Chàng nhanh trở về đi thôi, nếu để người khác phát hiện chàng không có trong phòng Tường trưởng lão, nhất định sẽ nghi ngờ chàng.” Nàng làm nũng vỗ ngực hắn, không thể không nhắc nhở tình cảnh bây giờ cho hắn.

Đôi môi vểnh lên, vẻ mặt Long Thiên Tuyệt không cam lòng, hận không thể lúc nào cũng quấn lấy bên cạnh nàng, sau đó cởi sạch bản thân, làm cho nàng sờ đủ, hắn hoàn toàn không ngại mình chịu thiệt thòi, bởi có cái gọi là chịu thiệt là hạnh phúc nha. *(TT:-_-‘)*

Thở thật dài, hắn rốt cục buông lỏng tay ra, sửa sang y phục, khôi phục thần sắc trang nghiêm, bĩu môi nói: “Ta đi đây, nàng nhớ kỹ cả đêm phải nhớ ta, nếu không không cho ngủ!”

Đây… Vân Khê cười trừng mắt nhìn hắn, rất là im lặng.

Hắn hơi nghiêng mặt, chỉ chỉ má phải của mình.

Vân Khê hé miệng cười khẽ, biết ý của hắn, kiễng mũi chân in lại trên má phải hắn một nụ hôn.

“Chờ một chút.” Hắn chặn lại giữa chừng, xé mở mặt nạ người dán trên má phải hắn, vén lên một góc, lần nữa chỉ chỉ phần da của chính hắn.

Vân Khê sững sờ, không nhịn được cười thành tiếng.

Người này, không khỏi quá đáng yêu đi?

Lần nữa kiễng mũi chân, hung hăng mười phần hôn thật mạnh lên má phải của hắn, khiến hắn cười thật to, mặt mày hớn hở, hắn mới thỏa mãn mà vuốt cái mặt nạ lên, một lần nữa khôi phục thần sắc trang nghiêm, phút chốc biến mất trước mặt nàng.

Cả đêm, trên dưới Tư Đồ phủ ầm ĩ, bận rộn rối rít, nghe nói cuối cùng không thể bắt được tên phi tặc lén lút xông vào Phong Tích Lâu.

Sau khi lộ khuôn mặt nhỏ nhắn trước mặt Tư Đồ Khôi, hỏi thăm tình huống, chứng minh sự trong sạch của nàng, Vân Khê liền quay ngược về phòng mình vù vù ngủ ngon.

Mặc dù không rõ cuối cùng Hách Liên Tử Phong làm thế nào chạy trốn, nhưng ít ra việc đi điều tra đêm này đã khiến nàng biết một sự thật, đó là thần khí không ở trong Phong Tích lâu. Song không có ở Phong Tích lâu, nơi được bảo vệ nghiêm ngặt nhất Tư Đồ phủ, như

vậy sẽ ở đâu?

Sáng sớm tỉnh lại, Vân Khê muốn tới chỗ Tư Đồ Khôi thăm dò tình huống, ai ngờ Hách Liên Tử Phong đã đến trước một bước, đang nói chuyện vui vẻ với Tư Đồ Khôi, liên quan đến chủ đề đêm qua có người lén lút xông vào Phong Tích lâu.

“Phụ thân, Hách Liên công tử.” Vân Khê bước liên tục, nhẹ nhàng mà vào, vô cùng lễ nghi.

Ánh mắt Hách Liên Tử Phong nhàn nhạt quét tới nàng, sóng mắt khẽ lưu chuyển, rất có thâm ý.

Tư Đồ Khôi là người khôn khéo như thế nào, chỉ vừa liếc mắt một cái liền phát hiện ra sự khác thường của Hách Liên Tử Phong, hắn khoan khoái cười một tiếng nói: “Hách Liên công tử đêm qua bị sợ hãi, hôm nay trời đẹp, không bằng để Mẫn Mẫn đi dạo trong phủ cùng Hách Liên công tử một phen, hiện tại cảnh xuân bây giờ rất đẹp.”

Mặt mày Hách Liên Tử Phong nhu hòa mấy phần, không từ chối, mở miệng nói: “Vậy làm phiền Tư Đồ tiểu thư.”

Tư Đồ Khôi thấy hắn không từ chối, trong lòng càng vui vẻ, vội vàng thúc giục hai người nói: “Mẫn Mẫn, còn không mau dẫn Hách Liên công tử dạo chơi vui một chút?”

“Dạ, mời Hách Liên công tử.”

Đi tới hoa viên Tư Đồ phủ, nhìn khắp nơi không có ai, Vân Khê liền mở miệng nói: “Tối qua ngươi không sao chứ?”

Dáng người Hách Liên Tử Phong cao thẳng, sừng sững như núi,

thần sắc lạnh lùng quanh năm không thay đổi, nhưng thanh âm không tự chủ nhu hòa mấy phần: “Việc nhỏ đó không làm khó được ta.”

“Vậy thì tốt.” Vân Khê nhẹ nhàng cười, cúi đầu chơi đùa hoa và cây cảnh trong vườn, còn chưa nói, Tư Đồ phủ có nhiều hoa và cây cảnh trân quý, có nhiều loại nàng chưa từng nhìn thấy.

“Ngươi thực sự lo lắng cho ta?” Ánh mắt Hách Liên Tử Phong nhàn nhạt quét về phía Vân Khê, nhìn sườn mặt xinh đẹp của nàng, tuy là đổi khuôn mặt, nàng vẫn tràn đầy hấp dẫn, tim hắn bỗng dưng kích động. Vươn tay ra vô tình hay cố ý xẹt qua một bông hoa Sơn Trà trước mặt, đột nhiên bẻ gãy một cành, không tiếng động đưa đến trước mặt nàng.

Vân Khê sững sờ, nhận lấy cây gỗ trong tay hắn, quen hắn nhiều năm như vậy, chưa từng thấy hắn tặng hoa cho ai cả? Nàng kinh ngạc nhìn hắn, chỉ thấy hắn nghiêng đi sườn mặt, trên khuôn mặt tuấn mỹ vô trù có tầng ửng đỏ khả nghi.

Vân Khê hé miệng cười khẽ, bật thốt lên nói: “con gái đều thích nam nhân lãng mạn, nếu ngươi chịu bẻ hoa tặng cho các cô gái thì nhất định sẽ được lòng họ.”

Thân ảnh Hách Liên Tử Phong cứng đờ, trên người đột nhiên nổi lên hơi thở buồn rầu, bỗng nhiên hắn mở miệng nói: “vì sao ngươi không nói sớm cho ta biết? Sau núi Từ Vân có nhiều loại hoa nở rộ, một năm bốn mùa đều ra hoa. Nếu ngươi muốn, ta sẽ ngắt lấy toàn bộ chúng…”

Lần này, đổi lại là Vân Khê không nói gì.

Chẳng lẽ, từ khi đó, hắn đã có tình cảm không bình thường với

nàng? Nhưng vì sao hắn không nói?

Tất cả là do vận mệnh an bài sao.

“Thật ra thì, không phải cô gái nào cũng đều thích hoa.” Vân Khê đem bông hoa Sơn Trà trong tay cắm lại trong cành lá, nàng muốn nói cho hắn biết, tất cả đều đã qua. Nàng không phải là cô gái tịnh mịch chưa đặt trái tim vào ai trước kia, bọn họ dù có trở lại ngày trước cũng không thể ở cùng nhau, duyên phận đã định trước rồi.

Nàng xoay người rời khỏi bụi hoa.

Hai chân Hách Liên Tử Phong như gắn chì, đứng tại chỗ bất động thật lâu, một bước cũng không dịch chuyển, tầm mắt hắn ngưng tụ tại đóa hoa Sơn Trà thật lâu, tinh thần phiêu du thật xa.

Cách vườn hoa không xa, một ánh mắt ghen ghét nhìn chằm chằm hai người trong vườn, cánh hoa đỗ quyên rơi lả tả đầy đất.

“Nương, tỷ tỷ quá đáng ghét! Miệng thì nói là không có hứng thú, nhưng vừa quay đầu lại đi quyến rũ Hách Liên công tử, trên đời này lại có người không biết xấu hổ như nàng? Nương, người nhất định phải làm chủ cho ta!” Thất tiểu thư thở phì phì chạy vào phòng nhị phu nhân, vừa vào cửa liền trút hết ra.

Nhị phu nhân nghe thế, giận từ tâm, trợn tròn mắt nói: “Ngày thường vẻ mặt nha đầu Mẫn Mẫn kia quyến rũ, ta cũng sớm nhìn nàng không vừa mắt rồi. Ngươi yên tâm, nương nhất định làm chủ thay ngươi để ngươi thuận lợi gả vào gia tộc Hách Liên.”

Thất tiểu thư nghe vậy mừng rỡ: “thật? Nương, ngươi rốt cuộc có biện pháp gì tốt? nhanh nói đi!”

Nhị phu nhân đẩy bình phong nhìn xung quanh, hạ giọng nói: “Sáng nay nương nhận được thư của Mạnh gia chủ, hắn rất hài lòng với nha đầu Mẫn Mẫn kia, nói nguyện ý kết thông gia với Tư Đồ gia tộc chúng ta, hắn lấy danh phận Mạnh gia chính phu nhân làm lễ vật.”

“Cái gì? Tỷ tỷ đã phá thân thể, lại còn có thể trở thành Mạnh gia phu nhân?” Thất tiểu thư dậm chân một cái, rất là không vui, theo nàng thấy, người không sạch sẽ như tỷ tỷ đi làm thiếp coi như là xem trọng nàng rồi.

“Đúng thế a, không biết nha đầu này sinh ra đã có phúc khí gì mà có thể được Mạnh gia chủ ngưỡng mộ như thế.” Nhị phu nhân cũng cảm thấy hết sức bất bình, lại nói tiếp: “tối nay Mạnh gia chủ sẽ hạ cố đến Tư Đồ phủ để cầu hôn, bất kể là chính phu nhân cũng tốt, thị thiếp cũng được, tóm lại mau đem nha đầu chết tiệt kia gả ra ngoài, như vậy vị trí chính phu nhân của gia tộc Hách Liên sẽ rơi vào tay ngươi! Ngươi suy nghĩ đi, rốt cục là vị trí chính phu nhân Hách Liên gia tộc quan trọng, hay vị trí chính phu nhân Mạnh gia quan trọng? Mạnh gia kia cùng lắm cũng chỉ là gia tộc sa sút, làm sao sánh được với thế lực của đệ nhất gia tộc Hách Liên được?”

“Nương nói rất đúng! Chỉ cần nhanh chóng gả tỷ tỷ ra ngoài, như vậy ánh mắt Hách Liên công tử sẽ chuyển sang ta rồi..” Thất tiểu thư háo sắc nở nụ cười, trong đầu không nhịn được hiện lên bức tranh, Hách Liên Tử Phong tuyệt mỹ vô song ngắt hoa đem tặng, cười như gió xuân thoang thoảng, vạn vật đều chìm đắm trong đó.

Nhị phu nhân nhìn bộ dạng si mê của nữ nhi, không nhịn được gắt khẽ: “ngươi a, còn chưa có chữ Bát đâu mà đã bắt đầu thất thần rồi.”

“Nương..” Thất tiểu thư nhõng nhẽo làm nũng, kéo dài âm thành chín khúc mười tám cung.

Nhị phu nhân che miệng cười khẽ, không biết nghĩ tới điều gì, đột nhiên thu lại vẻ mặt nói: “Để phòng ngừa ngộ nhỡ có chuyện gì, chúng ta nên chuẩn bị thì tốt hơn.”

Nàng vẫy vẫy tay với nữ nhi, thấp giọng nói sát vào bên tai nữ một phen, hai mẹ con đồng loạt lộ ra nụ cười nham hiểm.

Đúng như Nhị phu nhân nói, buổi trưa sau canh ba, Mạnh Hạ Thu dẫn một đám đệ tử mang vô số sính lễ đến Tư Đồ gia cầu hôn.

Tư Đồ Khôi không hề biết chuyện này khiến hắn không kịp trở tay.

Bên này thật vất vả lắm Hách Liên Tử Phong mới có cảm tình tốt với nữ nhi của hắn, bên kia lại lòi ra một Mạnh Hạ Thu tới quấy nhiễu, mặt hắn âm trầm, không vui vẻ.

Nhị phu nhân làm như không nhận thấy được thần sắc không vui của hắn, hết sức nhiệt tình tiếp đãi Mạnh Hạ Thu như là con rể nhà mình, thân thiết hỏi han ân cần.

Vân Khê ngồi thẳng một bên, thờ ơ lạnh nhạt, nhưng thật ra là không ngờ tới Mạnh Hạ Thu cố chấp như thế, lại tự mình đến cửa cầu hôn.

Sau cuộc gặp ngắn ngủi, nhị phu nhân mời Mạnh Hạ Thu ở lại Tư Đồ gia dùng bữa tối, Tư Đồ Khôi cười cợt qua loa cho xong chuyện, không đồng ý cũng không từ chối hôn sự này, trong lòng hắn đang có một ý khác. Thứ nhất Mạnh gia cũng là một trong thập đại gia tộc, nếu thực sự gả Mẫn Mẫn đi, dựa vào thân phận chính phu nhân Mạnh gia cũng có lợi cho Tư Đồ gia, song trong suy nghĩ của hắn, Mạnh gia thua kém nhiều so với Hách Liên gia tộc; Thứ hai, hắn có thể mượn cơ hội lần này để dò xét lòng của Hách Liên Tử Phong, xem rốt cục hắn có thành ý cưới đại nữ nhi không, nếu không có, thì lựa chọn Mạnh gia cũng là một con đường không tệ.

Mạnh Hạ Thu không thèm để ý thái độ của nhị lão, từ khi nhìn thấy Vân Khê, hai mắt hắn chưa từng rời khỏi người nàng, ánh mắt kia như si như say khiến Vân Khê nổi da gà.

Thần ơi, mau tới cứu nàng đi!

Nàng không chịu nổi nữa rồi!

May mà bữa tối, Tư Đồ Khôi không bảo nàng ngồi cùng, không thì nàng có thể không nhịn được mà nổi đóa.

Sớm trở lại phòng mình, chờ Long Thiên Tuyệt đến, cả ngày hôm nay không thấy hắn, không biết là có chuyện gì. Trong lòng nàng không khỏi lo lắng.

Lúc đợi chờ, có nha hoàn vào đốt hương giúp nàng, người tới hơi lạ mặt, không phải tiểu Trà, Vân Khê âm thầm nổi lên lòng nghi ngờ. Ngày thường phòng nàng đúng là có đốt hương nhưng mùi hương hôm nay có gì đó không đúng. Nàng ngáp liền mấy cái, lên giường sớm, thoáng chốc nghe thấy có tiếng cửa mở rồi đóng.

Sau đó thân thể nàng bỗng nhẹ bẫng, bị đưa từ trên giường ra ngoài.

“Cẩn thận một chút, đừng làm đại tiểu thư tỉnh.”

“Yên tâm đi, lượng thuốc trong mùi hương này rất nặng, nàng không thể tỉnh nhanh như thế.”

“Tốt, vậy ngươi nhanh chóng đi báo cho nhị phu nhân.”

Nhị phu nhân? Lại là nàng giở trò quỷ!

Vân Khê bị mang vào một gian phòng khách xa lạ, phòng không đốt đèn, khắp nơi tối đen như mực. sau khi hai người đặt nàng trên giường liền lén lút đóng cửa lui đi.

Trong nháy mắt cửa đóng, Vân Khê ngồi dậy, nhìn khắp mọi nơi, bọn họ đến tột cùng là có trò gì? Vì sao phải làm nàng hôn mê rồi mang đến đây? Chẳng lẽ…

Trong lúc suy tư, ngoài cửa lại có tiếng bước chân truyền đến, nàng vội vàng nằm trở lại. Cửa phòng mở ra, tiếng bước chân nhỏ vụn tới gần.

Vân Khê đang do dự có nên tỉnh lại lúc này không thì đột nhiên một thanh âm quen thuộc vang lên bên tai nàng: “Khê nhi, là ta!”

Thiên Tuyệt?!

Vân Khê đột nhiên mở mắt ra, ngẩng đầu thấy được Long Thiên Tuyệt đứng ở cạnh giường, chẳng qua là hắn còn khiêng một người trên vai.

“Nàng là nhị phu nhân?!”

Nhờ ánh trăng nhàn nhạt, Vân Khê thấy rõ mặt người nọ, không khỏi thấp giọng hô lên tiếng, nàng tuyệt đối không ngờ tới người hắn khiêng tới không phải ai khác mà chính là người trăm phương nghìn kế muốn hại nàng, nhị phu nhân.

“Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”

Long Thiên Tuyệt nặng nề vứt nhị phu nhân xuống giường, khẽ nói: “Đi mau! Thế này thì có trò hay xem.” Hắn cười vô cùng thần bí, khơi ra toàn bộ lòng hiếu kỳ của Vân Khê.

Vân Khê đi theo hắn rời khỏi phòng, ẩn thân ở trong đống cỏ khô cách không xa phòng đó.

“Chàng mau nói cho ta biết, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Còn có, cả ngày hôm nay chàng đi đâu? Tại sao cả bóng dáng cũng không thấy?” Vân Khê níu lấy cổ áo hắn, vẻ mặt trách móc, đồng thời cũng có nỗi nhớ nồng đậm, chỉ một ngày không gặp, nàng đã nhớ như thế, vậy cuộc sống sau này làm sao qua a.

Long Thiên Tuyệt cúi đầu cười, bàn tay to ôm nàng vào trong ngực, ngửi hương thơm trên người nàng, thấp giọng nói: “đêm qua không tìm được tung tích thần khí, hôm nay ta mời mấy vị trưởng lão đi uống rượu, muốn thừa dịp bọn họ say rượu mà moi ra đầu mối.”

“Kết quả thế nào? Có thu hoạch gì không?” cả người ỷ trên người hắn, tham luyến mùi vị thuộc về hắn.

“Nghe bọn họ nói, tung tích thần khí chỉ có các đời gia chủ mới biết được, nghe nói vì bảo vệ thần khí mà Tư Đồ gia cho xây dựng một căn phòng bí mật dưới lòng đất ở Tư Đồ phủ, cửa vào căn phòng bí mật đó chỉ có một mình gia chủ biết, ngoài ra trong phòng đó còn có bốn vị thái thượng trưởng lão bảo vệ thần khí quanh năm suốt tháng, cho nên muốn tìm được thần khí còn khó hơn lên trời.”

Nghe Long Thiên Tuyệt thuật lại như thế, chân mày Vân Khê không khỏi nhăn lại: “chẳng lẽ chúng ta thực sự phải từ bỏ?”

“Thế thì chưa chắc, còn có một biện pháp có thể dễ dàng mà đoạt được thần khí.” Long Thiên Tuyệt cười ngạo nghễ, tự tin mười phần.

“Biện pháp gì?” Vân Khê vội hỏi.

Long Thiên Tuyệt đưa tay cạo nhẹ chóp mũi nàng, cong môi nói: “Để cho đích thân Tư Đồ Khôi đem thần khí đến trước mặt nàng!”

“Chàng nói là…” Ánh mắt Vân Khê đột nhiên sáng lên, lập tức hiểu ra ý tứ trong lời của hắn, không khỏi bội phục hắn vạn phần, đây là biện pháp hữu hiệu trực tiếp nhất rồi. Đừng quên, hiện tại nàng là Tư Đồ Mẫn Mẫn, người duy nhất trong Tư Đồ gia tộc có thể mở ra sức mạnh của thần khí!

“Suỵt, có người tới.”

Cùng tiếng suỵt của Long Thiên Tuyệt, Vân Khê cũng ngậm miệng lại, lẳng lặng chờ đợi tại chỗ, chú ý tới hướng phòng khách.

“Mạnh gia chủ, tất cả đều được sắp xếp ổn thỏa rồi, không được phụ tấm lòng của nhị phu nhân.”

“Hiểu rõ, hiểu rõ! Tâm ý của nhị phu nhân, tại hạ nhất định ghi nhớ.” Lại là Mạnh Hạ Thu!

Trong lòng Vân Khê rùng mình, nhị phu nhân thật là độc ác, thì ra là có chủ ý ác tâm như thế.

Nếu không phải là nàng nhạy bén, lại có Long Thiên Tuyệt phát hiện chuyện này, bằng không, tối nay chẳng phải nàng bị hủy hoại trong tay Mạnh Hạ Thu sao?

“Mạnh gia chủ, vì muốn góp vui cho Mạnh gia chủ, nhị phu nhân còn đặc biệt chuẩn bị cho ngài một thần đan, đảm bảo tối này Mạnh gia chủ hết sức mạnh mẽ, sừng sững không ngã…” Đệ tử nhị phu nhân phái tới cười đến mức vô cùng phóng đãng.

Mạnh Hạ Thu nhận lấy thuốc, do dự, ở bữa tiệc vừa rồi, nghe được

hình như Tư Đồ gia chủ có ý muốn gả đại tiểu thư cho Hách Liên Tử Phong, hiện tại nhị phu nhân cố ý mượn sức hắn, tạo cơ hội cho hắn, tự nhiên hắn không dễ dàng buông tha. Nữ nhân mà, chỉ cần chiếm được thân thể của nàng, từ đó nàng sẽ một lòng với ngươi, về phần lòng nàng có hắn hay không, căn bản hắn không vội, hắn bằng lòng từ từ đợi. Quay đầu nhìn cửa phòng lần nữa, hắn cười sằng sặc một tiếng, không nói gì nữa uống xuống viên thuốc.

“Xin chuyển lời tới nhị phu nhân, chuyện tối nay, Mạnh mỗ nhất định ghi nhớ trong lòng, ngày khác sẽ báo đáp hậu hĩnh!”

Hắn xoay người, cất bước đẩy cửa mà vào.

Đệ tử kia hoàn thành nhiệm vụ, cười hắc hắc dâm đãng mấy tiếng cũng liền xoay người rời đi.

Vân Khê và Long Thiên Tuyệt vẫn núp ở trong bụi cỏ, chứng kiến toàn bọ.

“Khốn kiếp, nữ nhân này quá ác độc!” Trong cơn nóng giận, Vân Khê không nhịn được nói tục.

Long Thiên Tuyệt cúi đầu nhìn nàng, ngược lại cảm thấy nàng biểu lộ thật tình, cực kỳ đáng yêu: “đi thôi, sáng mai chúng ta tới xem cuộc vui! Tối nay để cho nhị phu nhân hoa tàn ít bướm dễ dàng được hưởng thụ một phen kích tình đi.”

“Qúa lợi cho nàng!” Vân Khê không nghĩ ngợi thốt lên, bỗng cảm thấy câu này có cái cái gì không đúng, nàng quay đầu, nghe thấy Long Thiên Tuyệt cúi đầu chê cười, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng phút chốc đỏ bừng.

“Ta nói là, hẳn là nên bắt nàng cùng nữ nhi của nàng ném cho sói đói

kia!”

Long Thiên Tuyệt nhướng lông mày, ra vẻ hoảng sợ nhìn nàng, nói: “nàng có phải thù hận thái quá không? Dù gì thất tiểu thư cũng là muội muội ruột của Tư Đồ Mẫn Mẫn.”

“Ta thuận miệng nói.” Vân Khê ngẫm lại cũng đúng, dù sao cũng là muội muội của chị dâu tương lai, nàng ra tay cũng phải lưu tình một chút, đối phó với một nhị phu nhân cũng làm nàng bớt giận rồi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Vân Khê còn đang trong mộng, vở kịch hay ở Tư Đồ phủ đã bắt đầu rồi.

Chờ đến khi Vân Khê chậm chạp tới nơi phát sinh chuyện, đã thấy Mạnh Hạ Thu với thân thể trần chuồng bị Tư Đồ phủ bắt được tận tay, thoạt nhìn hắn rất là mệt mỏi, đoán là đêm qua phóng túng quá mức, cho nên sáng nay ngay cả năng lực phản kháng cũng không có đã bị người Tư Đồ phủ đánh đập.

Lại nhìn bên kia, nhị phu nhân tùy tiện quấn lấy cái áo khoác ngoài, quỳ rạp xuống trước mặt Tư Đồ Khôi, một thân chật vật và xốc xếch, chỗ cổ nàng tràn đầy dấu hôn bầm tím, bộ mặt rụng hoàn toàn son phấn, môi giống hai cái lạp sườn, bị người hôn đến sưng tấy kinh khủng. Nàng liều chết túm hai chân Tư Đồ Khôi, không ngừng kêu khóc: “lão gia, ngươi phải tin tưởng thiếp thân, thiếp thân là bị người hãm hại…”

Mạnh Hạ Thu nhìn nhị phu nhân hoa tàn ít bướm, đáy mắt là vẻ chán ghét nồng đậm, chỉ cần vừa nghĩ đến đêm qua nữ nhân triền miên điên cuồng cùng hắn lại là một bà già như vậy, dạ dày hắn trực sôi trào. Cái bà già này rốt cuộc có ý định gì? Rõ ràng là nàng hẹn mình ra ngoài nói là cố ý chuyện tốt muốn tặng cho hắn. Lòng hắn biết rõ, tự nhiên đoán được cái nàng gọi là chuyện tốt là gì, ai ngờ lại là

chuyện tốt như vậy, quả thực làm người ta nôn mửa!

Tư Đồ Khôi nhìn chòng chọc nhị phu nhân càng thêm chán ghét, mặc dù hắn tin tưởng có thể nàng bị người khác hãm hại thực sự, nhưng chỉ cần nghĩ tới vừa vào mới vào phòng, hắn bắt gặp rõ ràng thần sắc càn rỡ phóng đảng của nàng khi ở dưới thân Mạnh Hạ Thu, sự chán ghét đáy lòng hắn liền không thể xóa đi. Hắn hung hăng đá một cước khiến nữ nhân này hoàn tách khỏi người mình, cho dù liếc nàng nhiều hơn một cái, hắn cũng cảm thấy buồn nôn.

Hách Liên Tử Phong đứng im một bên, lẳng lặng nhìn một màn này, khóe miệng cong lên rồi lại tiêu tan châm biếm.

Vân Khê vừa đi đến gần phòng khách, vừa nghe bọn hạ nhân thì thầm xôn xao mới biết được chuyện buồn cười nhất là người làm lộ ra chuyện xấu này không phải ai khác lại chính là bảo bối ngoan ngoãn của nhị phu nhân!

Thất tiểu thư làm theo nhị phu nhân nói, vì để cho gia chủ và Hách Liên công tử sớm nhìn thấu bộ mặt thật của Tư Đồ Mẫn Mẫn, cố ý đi tìm phụ thân nàng và Hách Liên Tử Phong từ thật sớm, dẫn họ đi xem trò hay. Vốn định nhìn bộ dáng chật vật không chịu nổi của tỷ tỷ nàng, ai ngờ khi nàng xem rõ ràng thì phát hiện người bị đặt phía dưới, cực khổ cả đêm phóng túng không phải là tỷ tỷ như nàng dự kiến mà là mẫu thân của nàng! Trong phút chốc, toàn bộ thế giới của nàng đều sụp đổ rồi.

Quyển 3 - Chương 38: Chuyện xưa của Thánh cung

Từ thời khắc phát hiện chuyện xấu đến bây giờ, Thất tiểu thư đứng ngơ ngác ở cửa phòng, cả người bảy hồn thì bay mất sáu phách.

Lúc này thấy Vân Khê đến đây, Thất tiểu thư nổi điên chạy về phía Vân Khê: “Là ngươi! Là ngươi gài bẫy hãm hại nương ta! Ta liều mạng với ngươi.”

Vân Khê nhìn nàng nổi điên tấn công về phía mình, thì thoáng chốc rùng mình, lâm vào tình cảnh khó cả đôi đường. Nếu nàng ra tay liền bại lộ thân phận giả làm Tư Đồ Mẫn Mẫn của nàng, nhưng nếu không ra tay thì ắt phải chịu đau khổ.

Làm sao bây giờ?

Ánh mắt nhìn hai bên, chung quanh tựa hồ không có người có ý đến bảo vệ nàng, chẳng lẽ thật không thể không đánh một trận?

Lúc nàng đang vướng mắc có nên ra tay hay không, thì khóe mắt thấy một thân ảnh màu tím như làn khói nhẹ trong nháy mắt tiện tay đem thất tiểu thư sắp nhào tới đụng ngã nàng ném vào không trung.

Bên hông bị kéo một cái, trong một khắc Vân Khê rơi vào một lồng ngực hơi lạnh!

Chỉ nhìn góc áo màu tím tung bay, nàng liền biết là ai.

Xung quanh như có một ánh mắt mãnh liệt phóng tới đây, Vân Khê

nhanh chóng đẩy Hách Liên Tử Phong ra, căng thẳng nhìn xung quanh, mơ hồ có chút chột dạ.

Hắn thấy được sao?

Thế này nguy rồi, bình dấm chua của hắn đoán chừng lại đổ rồi.

“Đại tiểu thư, ngươi không sao chứ?” Nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo đến, “Tường trưởng lão” không biết từ chỗ nào đột nhiên xông ra, đứng trước mặt Vân Khê.

Hắn sau khi quan sát tình trạng Vân Khê một chút, thì quay người nhìn chằm chằm người bị Hách Liên Tử Phong ném trên mặt đất, Thất tiểu thư, nổi giận quát: “Thất tiểu thư, ngươi thật là quá đáng! Là nương ngươi tự mình làm việc trái với lương tâm, vì sao phải nói xấu đại tiểu thư? Đại tiểu thư tay trói gà không chặt, hơn nữa tâm tư đơn thuần thiện lương, làm sao có thể nghĩ ra thủ đoạn ác độc như thế để hãm hại nhị phu nhân?”

“Nhưng nàng rõ ràng nên ở trong gian phòng này…” Trong lúc tức giận Thất tiểu thư nhất thời vô ý nói lộ ra, nàng vội vàng che miệng mình, không dám tùy tiện nhiều lời nữa.

“Tường trưởng lão” lạnh lùng cười một tiếng, nói: “Ngươi làm sao biết đại tiểu thư hẳn nên ở gian phòng này? Chẳng lẽ ngươi và nhị phu nhân bắt tay cùng tới hãm hại đại tiểu thư, làm tổn hại danh dự của nàng buộc phải gả vào Mạnh gia? Như vậy, các ngươi có thể rút ra cái gai trong mắt, thuận lợi gả vào gia tộc Hách Liên?”

Đối mặt với từng bước ép sát của “Tường trưởng lão”, thất tiểu thư hoảng sợ đến cả người run rẩy, hai mắt liếc khắp mọi nơi, nhìn Tư Đồ Khôi một chút, nhìn nhị phu nhân một chút, lại nhìn Hách Liên Tử Phong một chút, trên mặt Tư Đồ Khôi vô cùng đau đớn, Nhị phu nhân

thì thương tâm gần chết, còn trên mặt Hách Liên Tử Phong hờ hững chẳng thèm ngó tới nàng, nàng chỉ cảm thấy mình như tiến vào một hầm băng, bốn phía rét lạnh không có chút ấm áp nào.

“Phụ thân, ngài đừng nghe hắn nói nhảm, chuyện không liên quan đến nữ nhi…” Nàng bò mấy cái đến dưới chân Tư Đồ Khôi, kéo y bào của hắn, khóc nỉ non.

Lúc này, Hách Liên Tử Phong hờ hững chen lời: “Vừa rồi Thất tiểu thư hình như nói tận mắt thấy đại tiểu thư vào gian phòng của Mạnh gia chủ, cho nên mới khiến chúng ta cùng nhau sang đây nhìn xem, sợ ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì.”

Một câu nói của hắn không nghi ngờ gì lại đẩy thất tiểu thư vào địa ngục một lần nữa.

Ánh mắt Tư Đồ Khôi đột nhiên lạnh lùng, đáy mắt che dấu tinh khôn: “Người đâu, đem Nhị phu nhân và Thất tiểu thư nhốt vào hình đường chờ xử trí!”

Thập đại gia tộc đều có hình đường của mình, cứ có người trong gia tộc phạm sai lầm, bình thường sẽ bị giam vào hình đường tiến hành tra hỏi nghiêm khắc, một khi định tội, nhất định phải nhận hình phạt tương ứng.

Thất tiểu thư biết rõ sự nghiêm khắc đó, lúc này sợ hãi đến cả người run rẩy: “Phụ thân, đừng mà!”

Nhị phu nhân đã sớm sợ choáng váng, vào hình đường, nàng làm sao có thể an toàn mà đi ra ngoài? Hơn nữa hôm nay xảy ra chuyện như vậy, gia chủ sao có thể tha thứ cho nàng nữa?

Trong lòng lo lắng, hai mắt khẽ đảo, lập tức ngất đi.

“Nương…”

Thất tiểu thư càng luống cuống thêm, trong thời gian ngắn không biết phải làm sao.

“Người đâu, kéo xuống!” Tư Đồ Khôi chán ghét nhìn hai mẹ con, vẻ mặt không lưu tình.

Đợi sau khi hai mẹ con Thất tiểu thư bị lôi đi, Tư Đồ Khôi mắt lạnh liếc về phía Mạnh Hạ Thu, hầm hầm giận dữ nói: “Mạnh gia chủ, lão phu có lòng tốt giữ ngươi ngủ lại trong phủ, ai ngờ ngươi báo đáp lão phu như thế, ngươi khiến lão phu quá thất vọng.”

Mạnh Hạ Thu cũng biết thực sự mình lỗ mãng rồi, lại nhiều ánh mắt thấy vẻ chật vật của hắn như vậy, hắn đỏ ngầu mặt, không dám nhìn thẳng Tư Đồ Khôi, khàn khàn: “Tư Đồ gia chủ có điều kiện gì cứ nói thẳng, chỉ cần ngươi chịu thả ta…”

Tư Đồ Khôi liễm mi trầm tư.

Vân Khê thấy không còn trò hay để nhìn rồi, liền giả vờ thân thể khó chịu, xoa huyệt thái dương nói: “Phụ thân, nữ nhi không khỏe, về phòng trước vậy.”

“Đi đi.” Tư Đồ Khôi nhìn nàng một cái, trong nháy mắt ánh mắt nhu hòa rất nhiều.

Lúc này Hách Liên Tử Phong đột nhiên nói: “Ta đưa Tư Đồ tiểu thư về.” Giọng nói không cho cự tuyệt khiến Vân Khê sửng sốt, rất nhanh liền hiểu được, nói thế là hắn có chuyện nói với mình.

“Không cần, Mẫn Mẫn sao dám làm phiền Hách Liên công tử?” Vân

Khê giả vờ rụt rè, nàng biết nếu mình đồng ý thì quá dễ dãi, ngược lại sẽ lộ ra dấu vết.

Tư Đồ Khôi sao chịu bỏ qua cơ hội tốt như vậy, nói thay Hách Liên Tử Phong: “Mẫn Mẫn thân thể không thoải mái, bên cạnh cần phải có người chăm sóc, vậy thì làm phiền Hách Liên công tử.”

Tiểu Trà ở bên cạnh nháy mắt mấy cái, vẻ mặt rất vô tội, chẳng lẽ nàng không phải là người sao? Nàng không ở bên cạnh chăm sóc tiểu thư sao?

Nhìn thân ảnh đại tiểu thư và Hách Liên công tử song song rời đi, chân tiểu Trà vừa định đuổi theo, thì phía sau có tiếng la của Tư Đồ Khôi truyền tới: “Tiểu Trà, ngươi ở lại, không cần phải đi chăm nom tiểu thư nữa.”

Tiểu Trà sững sờ nhưng ngay sau đó hiểu ra ý của gia chủ, cúi đầu đáp: “Dạ, gia chủ.”

Giữa đám người, “Tường trưởng lão” cũng lặng lẽ ẩn lui, rời khỏi hiện trường.

Ngay khi rời khỏi tầm mắt mọi người, Vân Khê thở phào một cái, khôi phục lại phương thức đi lại của nàng.

“Hách Liên, ngươi tìm ta có việc sao?”

Hách Liên Tử Phong nhìn nàng, trong ánh mắt thâm thúy nổi lên một tầng nhu ý nhàn nhạt, đột nhiên không hiểu sao nói một câu: “vẫn như thế này vừa mắt hơn.”

Vân Khê mù mịt một lúc rồi rốt cuộc hiểu ý lời nói của hắn, nàng bất nhã lắc lắc cánh tay, giở giọng khinh bỉ nói: “Ta còn tưởng rằng đàn

ông các ngươi đều thích thục nữ đoan trang, nhã nhặn đó!”

“Ai nói?” Thanh âm Hách Liên Tử Phong trầm thấp mang theo từ tính, ý vị sâu xa.

Vân Khê ngẩng đầu liếc hắn một cái, nói: “Nói mau, rốt cuộc ngươi có chuyện gì?”

Hách Liên Tử Phong trầm mặc trong chốc lát, ung dung phun ra lời nói: “Ta nghĩ ra một kế sách có thể thuận lợi đoạt được thần khí, nhưng cần sự phối hợp của ngươi.”

“Ngươi nói xem.” Vẻ mặt Vân Khê nghiêm túc, thật tình lắng nghe.

“Không biết ngươi gần đây có nghe tin tức liên quan đến Thánh cung không.”

“Thánh cung làm sao?” Vân Khê kinh ngạc.

“Ngươi còn nhớ rõ Hoàng Long tôn giả, Huyền Long tôn giả và Địa Long tôn giả chứ?”

“Dĩ nhiên là nhớ, bọn họ không phải đều đã chết rồi sao?”

“Nhưng mà bọn họ vừa sống lại rồi.” Một câu nói của Hách Liên Tử Phong giống như một đạo sấm sét nổ vang.

“Ngươi nói cái gì? Bọn họ sống lại? Điều này làm sao có thể? Ta tận mắt chứng kiến họ chết đi, người đã chết làm sao sống lại?” Vân Khê không thể tin được, cho là hắn đùa giỡn với mình.

“Là thật.” lúc này, một thanh âm khác chen vào, người tới không phải ai khác chính là Long Thiên Tuyệt.

“Nơi này không tiện nói chuyện, hay là đổi chỗ khác đi.”

Ba người cùng đi đến khuê phòng của Tư Đồ Mẫn Mẫn, khuê phòng của một cô gái đột nhiên nhiều ra hai người đàn ông, thoáng cái trở nên rất chật chội, thế nào cũng không được tự nhiên.

“Tùy tiện ngồi đi!”

Vân Khê nhìn chung quanh một chút, khuê phòng một cô gái ít người bước vào cho nên cả gian phòng chỉ có hai cái ghế, hai cái này nam nhân bọn họ ngồi rồi, vậy nàng chỉ phải ngồi trên giường thôi.

Vân Khê cởi giầy tất, khoanh chân ngồi trên giường, chống cằm chuẩn bị nghe bọn hắn tiếp tục giải thích chuyện có liên quan đến tin đồn của Thánh cung. Ai ngờ vừa ngẩng đầu lại thấy bọn họ đều cau mày, có thâm ý nhìn nàng, ánh mắt cực kỳ quái dị.

“Làm sao? Có vấn đề?” Nàng trừng hai mắt, ra vẻ tức giận.

Long Thiên Tuyệt ho nhẹ, vội lắc đầu nói: “Không có vấn đề gì, rất đoan trang, rất thục nữ.” Giọng rất nghĩ một đằng nói một nẻo.

Hách Liên Tử Phong nghiêng mặt đi, không nói tiếng nào, hai vai khẽ run, cực kỳ khả nghi.

Khóe miệng Vân Khê run lên, tiện tay nhặt lên gối mềm ném về phía hai người.

“Nói mau, tam đại tôn giả Thánh cung không hiểu sao lại sống lại, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

Hách Liên Tử Phong mở miệng trước nói: “Gần đây có người tung

tin đồn nói tam đại tôn giả Thánh cung không chỉ đồng thời xuất hiện trên giang hồ, mà cứ có người bất kính với Thánh cung, bọn họ liền đại khai sát giới, tiêu diệt toàn bộ thế lực của đối phương. Nghe nói thực lực của ba người này tăng lên nhiều so với trước. Hai ngày trước, ta đi thăm hỏi Doãn gia, nhưng không ngờ đúng lúc nhìn thấy thảm trạng của Doãn gia sau khi bị tập kích, theo như gia chủ Doãn gia nói, lần tập kích này là do tam đại tôn giả Thánh cung gây nên với mục đích là muốn bức Doãn gia tộc quy thuận Thánh cung, nghe theo mệnh lệnh Thánh cung. Lần này bọn họ chẳng qua là cảnh cáo, không đuổi cùng giết tận, nhưng Thánh cung chỉ cho bọn họ thời gian một tháng, nếu một tháng sau Doãn gia không quy thuận thì Thánh cung sẽ diệt toàn bộ Doãn gia."

"Xác định thật là tam đại tôn giả chưa? Có thể là Thánh cung cố tình lừa bịp, tìm ba người có thực lực cao hơn bọn hắn đến để mạo danh?" Vân Khê nói ra nghi vấn trong lòng mình, nàng không muốn tin tưởng rằng người khác sau khi chết còn có thể sống lại, trừ khi họ cũng giống nàng, sau khi chết xuyên qua.

"Đây là có thể." Sắc mặt Long Thiên Tuyệt cực kỳ ngưng trọng, lại nhất mạnh thêm một câu: "Bọn họ hẳn là tam đại tôn giả không sai, đừng quên, mặc dù chúng ta nhìn thấy bọn họ chết trước mắt, nhưng sau đó thì xác không cánh mà bay."

"Vậy có thể nói lên điều gì?" Vân Khê lại nói.

"Điều này nói lên …hắn rốt cục muốn hành động, hắn đã hoàn toàn nắm giữ thi khôi (*con rối bằng thi thể*) đại pháp." Long Thiên Tuyệt tung ra một câu kinh thiên động địa, không chỉ Vân Khê sợ ngây người, Hách Liên Tử Phong cũng chấn động cả người.

"Thiên Tuyệt, rốt cuộc là chuyện gì?" Vân Khê thấy hai đầu lông mày hắn cứng lại và đau đớn, trong lòng có cảm giác chuyện không đơn

giản như vậy.

Long Thiên Tuyệt đứng lên, chắp tay đi đến trước bệ cửa sổ, đưa lưng về phía hai người, thầm thì nói: “Chuyện này phải nói đến sáu năm trước, khi đó ta còn là Thiên Long Tôn giả của Thánh cung, ta vâng lệnh Thánh cung cứu tế thiên hạ với tôn chỉ thương xót dân chúng, bôn ba khắp nơi hết lòng hết sức vì Thánh cung.”

“Khi đó ta khờ dại tưởng rằng sư phụ ta, cũng chính là cung chủ Thánh cung, chính là người lương thiện nhất trên thế gian này, tất cả những chuyện sư phụ giao cho ta làm đều là trừ gian diệt ác, giương cao cái thiện. Ta đưa những người làm việc ác về Thánh cung, mặc hắn xử trí, qua mấy năm, số kẻ xấu ta bắt được ít nhất cũng có ngàn người. Ta vẫn tò mò, rốt cuộc sư phụ xử lý những kẻ xấu kia như thế nào, bởi vì ta ít khi nghe nói có người bị cực hình ở Thánh cung.”

“Một lần ta đem một kẻ ác tặc lạm sát người vô tội giao cho sư phụ, vì tò mò, ta lén lút theo dõi sư phụ.”

Long Thiên Tuyệt dừng lại một chút, tựa như ẩn nhẫn cái gì, một lúc lâu, mới tiếp tục nói: “Ta tận mắt thấy mấy tên ác tặc kia bị giết đã chết, sau đó không biết là thuật pháp gì khiến hắn sống lại lần nữa… lúc ấy ta sợ hãi, rất muốn biết đến tột cùng là sư phụ sử dụng thuật pháp gì, lại làm một người chết sống lại trong một khoảng thời gian ngắn.”

“Ta tiếp tục bám theo hắn, thấy hắn mở một mật thất ra, mang theo tên ác tặc chết mà sống lại kia vào mật thất, bên trong là một mùi hôi thối còn có rất nhiều tiếng đánh nhau… ta càng tò mò thêm, gian phòng sư phụ chưa bao giờ để người ngoài bước vào, như vậy những tiếng đánh nhau này là thế nào?”

“Ta cẩn thận theo vào, kết quả phát hiện trong mật thất nhốt toàn bộ

những kẻ xấu mà những năm gần đây ta bắt sống bên ngoài, trong số họ có kẻ trộm giết người như ngóe, có phản đồ phạm thượng làm loạn Thánh cung, cũng có kẻ cướp bóc gian dâm, không chuyện ác nào không làm… Ánh mắt bọ họ trống rỗng, vật lộn chém giết lẫn nhau, dùng phương thức tàn nhẫn nhất đưa đối phương vào chỗ chết.”

“Những người đã sớm chết đi, thi thể hủ hóa, lưu lại là những đồ hung ác cùng cực. Ta kinh dị phát hiện thực thực của những người này đã sớm không giống như ta từng chứng kiến, thực lực của họ tăng trưởng ít nhất gấp đôi. Ta nhìn thấy, đích thân sư phụ đem tên ác tặc kia vào đám người đang đánh nhau, rất nhanh tất cả chuyển mục tiêu đến tên ác tặc mới gia nhập. Ta không đành lòng nhìn nữa, lại nghe thấy tiếng cười to liều lĩnh: “Cuối cùng sẽ có một ngày, ta sẽ thống nhất Ngạo Thiên đại lục, chà đạp tất cả mọi người! Thập đại gia tộc là cái gì, tam đại thánh địa là cái gì, chỉ có Thánh cung là thống nhất thiên hạ!””

“Ta không muốn tin tưởng sư phụ là người điên cuồng như thế, thì ra hắn vẫn lợi dụng ta, lợi dụng ta để thu thập những con rối vừa ý hắn, càng là đồ hung ác cùng cực, hắn lại càng thích. Lúc ấy ta chỉ có một ý niệm trong đầu, chính là trốn, nhất định phải thoái khỏi cái địa ngục kia.

Lòng Vân Khê theo dõi câu chuyện của hắn mà từ từ thắt lại.

“Ta không ngờ là, thật ra sư phụ đã sớm phát hiện ra ta theo dõi hắn, lúc hắn nói những lời kia là cố ý nói cho ta nghe. Hắn muốn ta tiếp tục giúp hắn, lợi dụng danh tiếng tốt đẹp của ta trong lòng thiên hạ để giúp hắn thực hiện chí nguyện to lớn thống nhất thiên hạ của hắn…ta tự nhiên là không muốn, cho dù thật sự muốn thiên hạ, cũng phải dùng phương thức quanh minh chính đại giành được lòng người thiên hạ.”

Thanh âm Long Thiên Tuyệt dần dần trầm thấp xuống, trở nên rất thấp rất thấp.

“Ta từ chối hắn, hắn liền có chủ tâm muốn giết ta… tình thầy trò trong khoảng mười năm bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.”

“Cho nên lần đó chàng gặp Vân Khê, chàng bị thương nặng là bởi vì sư phụ của chàng?” Chỉ thoáng một cái, Vân Khê hiểu ra mọi chuyện, với thực lực của hắn, trong thiên hạ thực sự có mấy ai có thể gây tổn thương cho hắn? Khó trách người của Thánh cung vẫn muốn đối phó hắn, khó trách hắn lại thống hận người Thánh cung như thế, thì ra hắn từng có một đoạn quá khứ nghĩ lại mà đau lòng như vậy.

Long Thiên Tuyệt từ từ quay đầu, vẻ mặt có chút cô đơn: “Không sai! Lần đó ta bị sư phụ đánh trọng thương, còn trúng độc, lại đang bị cao thủ Thánh cung truy kích, đã bị thương càng thêm nặng…nếu không phải lúc đó có Mi nhi âm thầm cứu giúp, đưa ta ra khỏi Thánh cung, sau đó lại mạo hiểm trộm giải dược cho ta, sợ rằng ta sớm đã không còn mạng sống.”

Vân Khê ngưng mắt nhìn hắn thật sâu, trong mắt có thương tiếc, nhiều hơn là nàng hi vọng người cứu hắn lúc ấy là nàng, mà không phải Mi nhi khiến người chán ghét kia. Cũng chính vì lý do này cho nên Mi nhi mới dùng ân nghĩa trói buộc, kiềm chế hắn, không ngừng làm phiền hắn sao?

“Ta nhớ được cũng là năm đó, có lời đồn đại rằng ngươi tiêu diệt cả nhà Thượng Quan gia tộc, từ đó trên giang hồ đều coi ngươi là Tà tôn, người người phải đuổi giết…” Hách Liên Tử Phong đột nhiên chen vào một câu, rất có thâm ý.

Trong đầu Vân Khê linh quang chợt lóe: “Chẳng lẽ là âm mưu của cung chủ Thánh cung, cố ý giá họa cho chàng, để chàng không có chỗ đứng trên giang hồ?”

Long Thiên Tuyệt nhìn vẻ mặt mong mỏi của nàng, vẻ cô đơn trên mặt đột nhiên hoàn toàn biến mất, có trọn vẹn sự tín nhiệm của nàng, đau khổ trong lòng hắn cũng không còn là đau khổ nữa. Hắn khẽ gật đầu một cái, nói: “ Lúc đó, ta và đại công tử của Thượng Quan gia tộc chính là bạn chí cốt, sau khi ta trốn ra từ Thánh cung, không chỗ trú thân, cho nên không còn cách nào khác là tạm thời sống nhờ chỗ hắn dưỡng thương. Lúc ấy, nội bộ Thượng Quan gia tộc tranh chấp kịch liệt, gia chủ vừa mới qua đời, lập đại công tử là gia chủ kế nhiệm, mà thái thượng trưởng lão thì tự mình giữ thần khí, liền yêu cầu lập nhị công tử thứ xuất (do thị thiếp sinh ra) làm gia chủ kế nhiệm, buộc đại công tử thoái vị, còn nhốt muội muội của hắn là Thượng Quan Như Nhi, bởi vì trên người Thượng Quan Như Nhi có bí mật quan trọng nhất của gia tộc Thượng Quan.”

“Đêm đó, ta và Thượng Quan huynh tính toán cứu muội muội ra, sau đó cùng nhau rời khỏi Thượng Quan gia tộc. Ai ngời đêm này lại xảy ra biến cố thật lớn. Không biết làm thế nào cung chủ Thánh cung lại có được tin tức ta đang ẩn thân ở Thượng Quan gia tộc, hắn lệnh cho Địa Long tông giả Lưu Hi giả trang thân phận của ta, Thiên Long tôn giả dẫn theo những con rối thi thể trong mật thất kia đại khai sát giới…Thượng Quan huynh nhìn mọi người trong nhà chết oan, hắn cực kỳ bi thương, hắn giao muội muội cho ta, để bảo vệ chúng ta thoát đi, hắn kích hoạt thuốc nổ ở dưới đất Thượng Quan gia tộc, cùng hủy diệt với đống con rối thi thể đó!”

Thì ra, đây là lý do hắn coi trọng Thượng Quan Như Nhi như thế, liều chết cũng phải bảo vệ nàng, bởi vì mạng của hắn là dùng tính mạng của ca ca nàng để đổi lấy.

“Chỉ có rất ít người của Thượng Quan gia tộc thoát được khỏi hiện trường, bọn họ nhất định cho là ta diệt cả Thượng Quan gia, mà đúng lúc đó Thánh cung cũng trắng trợn truyền bá ta là kẻ lạm sát người vô tội, muốn trục xuất ta khỏi Thánh cung, về sau hễ có người gặp ta, người người phải đuổi giết.”

“Thiên Tuyệt…” Cổ họng Vân Khê nghẹn lại, nghĩ đến tình cảnh của hắn lúc đó, lòng bỗng thắt lại.

Long Thiên Tuyệt cười châm biếm một tiếng, ánh mắt kiêu ngạo: “Ta thật mạng lớn, trời không để ta chết, tự có lý do. Nếu ta đã còn sống, vậy phải sống thật đặc sắc, ta triệu tập rất nhiều thủ hạ cũ, còn có bạn bè quen biết, có cùng sống chết trên giang hồ mấy năm qua, cùng nhau lập nên Lăng Thiên cung, Lăng Thiên cung được thành lập giống như tên, chính là vì một ngày vạch trần được bộ mặt đáng ghê tởm của Thánh cung, thay trời hành đạo, để khắp thiên hạ biết rõ bộ mặt thật của hắn!”

Vân Khê nhìn hắn, trong lòng đột nhiên sinh ra hàng vạn hàng nghìn hào hùng, nàng biết phu quân nàng không phải nhân vật bình thường. Cho dù đã trải qua nhiều khó khăn khốn khổ như vậy cũng không ngăn cản được bước đi của hắn, hắn chính là anh hùng cao thượng, anh hùng cao thượng trong suy nghĩ của nàng! Nàng nhìn hắn, trong ánh mắt lóng lánh tinh quanh phát sáng.

Ánh mắt Hách Liên Tử Phong căng thẳng, ngữ khí lạnh lùng: “Vậy những thứ thi thể của con rối thì sao?” Nếu còn lưu lại thì dù sao cũng phát hiện chút dấu vết.

“Ta từng trở về phủ Thượng Quan xem xét, sau một trận nổ lớn, toàn bộ thi thể những con rối kia đều biến mất, Lưu Hi cũng may mắn mới thoát khỏi hiện trường. Chính là không có chứng cớ gì cho nên ta phải đeo trên lưng tội danh diệt môn này mấy năm không có cách

nào rửa sạch.”

“Nếu chuyện thật là như thế, qua mấy năm cung chủ Thánh cung đã chuẩn bị thực lực thống nhất thiên hạ xong, như vậy mục tiêu đầu tiên của hắn nên là Lăng Thiên cung mới đúng.” Hách Liên Tử Phong lại nói.

Long Thiên Tuyệt nói: “Ngươi lại sai lầm rồi! Cung chủ này rất tự phụ, hắn muốn đối phó với ta, không sai, nhưng hắn càng muốn ta chứng kiến hắn từng bước hoàn thành tích vĩ đại của hắn, khiến ta hối hận lúc đầu không lựa chọn tiếp tục theo hắn. Đây cũng là nguyên nhân sau đó hắn từ bỏ ý muốn đuổi cùng giết tận ta, mặc kệ thế lực của ta không ngừng lớn mạnh.”

Vân Khê không hiểu nói: “Nhưng mà Lưu Hi kia không phải vẫn luôn đối địch với chàng sao?”

Long Thiên Tuyệt cười khẽ: “Lưu Hi là ghen tỵ với ta, từ nhỏ đã coi ta là kẻ địch, cho nên mới âm thầm đối địch. Nếu cung chủ muốn đuổi cùng giết tận ta thì hắn nhất định sẽ tự mình ra tay, cả Thánh cung người có thực lực giết ta chỉ có hắn mà thôi.”

Biết được sự thật, Vân Khê chỉ cảm thấy chuyện phức tạp hơn.

Bọn họ vốn định mau chóng thu gom đủ thập đại thần khí, sau đó đi Long Tường đại lục, nhưng trước mắt lại có chuyện Thánh cung, sợ là không dễ giải quyết.

“Hiện tại cung chủ Thánh cung rõ ràng có ý đồ thu phục thập đại gia tộc cũng chưa hẳn là chuyện xấu với chúng ta…” Đôi mắt Hách Liên Tử Phong càng đen thui.

“Không sai! Muốn đối phó Thánh cung, sợ rằng chỉ có dựa vào sức

mạnh của thần khí, một khi người thập đại gia tộc lộ ra thần khí chính là thời cơ tranh đoạt thần khí tốt nhất cho chúng ta.” Ánh mắt Long Thiên Tuyệt tỏa sáng lấp lánh, tự tin mười phần.

Vân Khê tiếp tục chống cằm, suy tư về lời hai người nói, nhưng trong lòng sinh ra một ý niệm trả thù, cung chủ Thánh cung hãm hại phu quân nàng như thế, nàng làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho hắn? Chỉ cần có có cơ hội, nàng nhất định phải thiến trước giết sau, lại thiến lại giết, tiếp tục thiến tiếp tục giết…

“ha ha ha ha” Trong đầu không ngừng YY, trong miệng không tự chủ tuôn ra tiếng cười lớn tà ác.

Phát hiện hai luồng ánh mắt đang nhìn chằm chằm nàng kỳ quái, mặt nàng ửng đỏ, ho nhẹ mấy tiếng, ra vẻ nghiêm trang nói: “nói nhiều như vậy, vậy bước kế tiếp chúng ta nên làm như thế nào?”

Hách Liên Tử Phong trầm ngâm chốc lát, nói: “nghĩ biện pháp đưa người Thánh cung đến Tư Đồ gia tộc…”

“Làm sao dẫn?” Vân Khê nói

Hách Liên Tử Phong thu liễm ánh mắt, có chút thâm thúy nói: “ta tự có biện pháp.”

Quyển 3 - Chương 39: Tường thúc thúc muốn làm chỗ dựa cho Tiểu Mặc

Nói về Vân Tiểu Mặc được người cửa hàng Tường Thụy ngân hiệu bảo vệ chạy thẳng tới phủ nhị hoàng tử Đông Lăng quốc, dọc đường đi đã đổi mấy chiếc xe ngựa ở các địa điểm liên lạc bí mật, cuối cùng rốt cục thuận lợi tới đích.

Vén màn xe ngựa, Vân Tiểu Mặc thấy các binh sĩ đang vây quanh phủ nhị hoàng tử đông nghịt một mảnh, hai mắt hắn mở to, có chút giật mình, trong lòng mơ hồ có dự cảm xấu.

Ba người bảo vệ hắn, một người điều khiển xe ngựa, hai người khác có võ công đơn giản là để hộ vệ giữ cửa, ba người nhìn thấy trận chiến như thế, đồng thời giật mình cùng do dự, thời gian này hiển nhiên không thích hợp đem trẻ con vào phủ hoàng tử. Sau khi xe ngựa dừng lại, thì chầm chậm tiến về phía trước, ba người chỉ giả bộ làm người đi đường.

“Xe ngựa dừng lại! Các ngươi là ai, làm cái gì?” Vệ đội trưởng binh lính nhạy cảm phát hiện sự khác lạ của bọn hắn, lên tiếng cản lại.

“Quân gia, chúng ta chỉ đi ngang qua.” Một người trong đó trả lời.

“Đi ngang qua?” Vệ đội trưởng vén màn xe lên, nhanh chóng nhìn thấy Vân Tiểu Mặc bên trong xe ngựa, thần sắc cao ngạo hỏi: “đứa nhỏ này là ai?”

“Hắn, hắn là…”

Người nọ đang ấp úng, không biết nên cho Vân Tiểu Mặc thân phận gì cho phải, Vân Tiểu Mặc lại đột nhiên mở miệng nói: “ta là nghĩa tử của Tường thúc thúc, ta tới tìm Tường thúc thúc.”

Ba người còn lại nghe nói, kinh hãi, đáng tiếc ngăn cản không kịp nữa rồi.

Vệ đội trưởng ngạc nhiên nói: “Ngươi là nghĩa tử của nhị hoàng tử?”

Vân Tiểu Mặc gật đầu nói: “ừ, ta có thể gặp Tường thúc thúc chứ?”

Vệ đội trưởng quay đầu lại, liếc mắt với mấy tên binh lính bên cạnh.

“Thái tử điện hạ đang thăm hỏi nhị hoàng tử điện hạ, nhị hoàng tử e rằng không tiện gặp ngươi. Hơn nữa nhị hoàng tử bệnh nặng, sợ cũng không còn bao thời gian nữa…”

“Ngươi nói cái gì? Tường thúc thúc bệnh nặng? Tại sao có thể như vậy?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Tiểu Mặc nhíu lại, rất lo lắng: “Ta càng muốn đi gặp hắn.” Vừa nói, vừa lập tức nhảy xuống xe, không để ý đến kẻ nào ngăn cản, liều lĩnh xông vào bên trong.

“Uy, ngươi không thể vào!”

“Người đâu, ngăn cản hắn cho ta!”

Chỉ một thoáng, trước cửa phủ trở nên lộn xộn.

Bên trong phòng ngủ, tràn ngập mùi thuốc.

Đông Phương Vân Tường sắc mặt tái nhợt, nằm ở trên giường

bệnh, yếu ớt vô lực, thần sắc hắn mệt mỏi nhìn lên thái tử Đông Phương Vân Mạc đứng ở cạnh giường, đáy mắt tràn đầy vẻ thê lương nhàn nhạt.

Đông Phương Vân Mạc đích thân bưng một chén thuốc, cười cười, cực kỳ giống vị huynh trưởng từ ái đang một mực khuyên hắn uống hết thuốc.

“Nhị đệ, đây là vi huynh hao hết tâm tư để lấy được các thuốc bổ thượng đẳng cho ngươi. Chỉ cần ngươi uống hết nó, bệnh tình sẽ nhanh chóng chuyển biến tốt.”

“Để đại ca phải hao tâm tổn trí rồi…” Đông Phương Vân Tường nhàn nhạt cười, khóe môi cong lên khổ sở, đều nói bệnh lâu thành y, nhiều năm làm ấm sắc thuốc như vậy, hắn có thể đoán được trong bát thuốc này có hòa tan những loại thuốc gì. Hiện tại bệnh tình phụ hoàng nguy kịch, đại ca, thân là thái tử liền vội vàng muốn trừ bỏ phe đối lập như vậy sao? Tam đệ hắn, tứ đệ hắn đã lần lượt không rõ nguyên do mà qua đời, hiện tại rốt cục đến lượt hắn sao? Đại ca, vì sao ngươi phải nhẫn tâm như thế, ngay cả người hàng năm bệnh tật quấn thân là hắn cũng không bỏ qua cho?

Đại ca, ngôi vị hoàng đế thật quan trọng với ngươi thế sao?

Nếu thật là thế, vậy ta tác thành cho ngươi!

Hắn từ từ đưa tay nhận lấy chén thuốc, tay của hắn không hề run nhưng là lòng hắn đang run rẩy.

“Nhị hoàng tử điện hạ, không thể uống được!” Vinh bá quỳ lạy trên mặt đất, sao hắn lại không biết đó là một chén thuốc độc? Gần đây thái tử điện hạ vội vàng trừ bỏ phe đối lập, ra tay với huynh đệ của mình, giờ phút này làm sao có thể tốt bụng tặng thuốc cho đệ đệ của

mình?

“Nhị hoàng tử điện hạ” Hắn trợn tròn hai mắt, ra sức nháy mắt cho Đông Phương Vân Tường, nói cho hắn biết thuốc kia có vấn đề.

Đông Phương Vân Mạc mắt lạnh quét về phía hắn, lớn tiếng quát lên: “cẩu nô tài! Nơi này đến lượt ngươi nói chuyện sao?”

“Vinh bá, ngươi lui ra đi.” Đông Phương Vân Tường nhìn thật sâu Vinh bá một cái, ánh mắt này chứa vô số hàm nghĩa buông tha, chỉ liếc mắt một cái, sóng mắt hắn lưu chuyển rơi vào người Đông Phương Vân Mạc: “đại ca, Vinh bá đi theo ta nhiều năm, hàng năm bôn ba mệt nhọc, chưa từng có một ngày sống an ổn, hi vọng đại ca cho phép hắn trở lại quê cũ dưỡng thọ. Về phần hạ nhân trong phủ… nếu đại ca không yên lòng, để bọn họ đến biên quan.. lưu cho họ một con đường sống là được rồi.”

Đông Phương Vân Mạc chấn động, thì ra hắn đã biết, vậy hắn còn… Chẳng biết tại sao, đáy lòng không khỏi sinh ra một phần áy náy, kí ức khi còn bé phảng phất hiện ra trước mắt.

“Thái tử, câu đối giao cho ngươi luyện chữ thật tốt ở thư phòng, đây là thành quả câu đối được giao của ngươi?”

“Phụ hoàng, nhi thần…”

“Phụ hoàng, chuyện không liên quan đến đại ca, là hài nhi muốn kéo đại ca đi chơi. Phụ hoàng muốn trừng phạt thì trừng phạt con là được rồi.”

“Nhị đệ, lần này đại ca đã gây họa, ngươi nhất định phải giúp đại ca một chút.”

“Đại ca, đừng nóng vội, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Ta…đêm qua ta uống nhiều rượu quá, ra tay giết chết công tử của Hà đại nhân, ta nên làm gì bây giờ? Nếu Hà đại nhân ầm ĩ đến chỗ phụ hoàng, phụ hoàng nhất định sẽ đánh chết ta.”

“Được rồi, đại ca cứ an tâm trở về phủ, chuyện còn lại ta sẽ xử lý giúp ngươi.”

“Nhị đệ, rốt cục là chuyện gì xảy ra? Công tử Hà đại nhân rõ ràng đã bị ta giết chết, tại sao hắn lại sống lại? còn đứng yên lành trước mặt ta?”

“Đại qua chẳng qua là nhất thời nóng ruột nên không xem xét kĩ, Hà công tử chẳng qua là bị thương nặng hôn mê, cũng chưa chết.”

“Nhị đệ, cảm ơn ngươi! Ngươi là huynh đệ tốt nhất của ta! Ngươi yên tâm, sau này chỉ cần một ngày có đại ca, đại ca nhất định sẽ bảo vệ ngươi bình an vô sự…”

Lời thề ngày xưa còn quanh quẩn bên tai, song hôm nay, hắn lại không thể không trừ đi chướng ngại trước mắt, chỉ vì đổi lấy phần an tâm hoàn toàn. Chỉ trách bọn họ sinh ở hoàng gia, chỉ trách nhị đệ hắn tài năng vô song, ngay cả hắn cũng không nhịn được mà hâm mộ và ghen tị.

Sau một phen giãy dụa, Đông Phương Vân Mạc thở dài nói: “Nhị đệ yên tâm, đại ca sẽ không làm khó hạ nhân của ngươi. Uống thuốc nhanh một chút, uống, bệnh cũng tốt rồi.”

“Cảm ơn đại ca.” Đông Phương Vân Tường ngắm nhìn hắn, đáy mắt nổi lên một tầng sương mù dày đặc, đây chính là tình huynh đệ hắn vẫn quý trọng a! Khổ sở, chua sót, tuyệt vọng… hàng vạn hàng ngàn

suy nghĩ quẩn trong lòng, huynh đệ ở chung sớm chiều hai mươi năm cũng có thể tàn nhẫn như thế, thế gian này còn có gì đáng để hắn lưu luyến?

Hắn bưng chén thuốc lên, để mặc cho hơi nóng nồng đậm kia phun lên gương mặt tái nhợt, một tiếng “tõm”, một giọt nước mắt rơi xuống từ trong vành mắt. Hắn nghĩ đây là giọt nước mắt cuối cùng của hắn rơi trên thế gian rồi.

“Nhị hoàng tử điện hạ, không thể uống!!” Vinh bá muốn xông lên trước ngăn cản hắn, lại bị người của thái tử vững vàng ngăn lại.

Đông Phương Vân Tường ngẩng đầu lên lần nữa, mong mỏi liếc hắn một cái, nói: “Vinh bá, có thời gian, giúp ta đi thăm Tiểu Mặc một chút, nói cho nó biết.. Tường thúc thúc vẫn luôn nhớ nó! Nếu ta mất đi, sau này toàn bộ tài sản của ta thuộc về nó.”

“Nhị hoàng tử điện hạ… lão nô nhớ kỹ.” Vinh bá lặng lẽ rơi lệ, đau đớn đến tột cùng.

Nghĩ đến Tiểu Mặc, trên khuôn mặt thê lương của hắn rốt cục cũng có một nụ cười, đó là nơi đáng giá vui vẻ duy nhất mà hắn có lúc còn trên đời, một hài tử thông minh đáng yêu như vậy, còn có một cô gái tốt đẹp như vậy… Đáng tiếc, tất cả đó chỉ là thoảng qua như mây khói.

Như là hạ xuống quyết tâm thật lớn, một lần nữa hắn giơ chén thuốc lên, đưa đến khóe miệng.

Đông Phương Vân Mạc yên lặng nhìn chăm chú hắn, trái tim cũng treo trên cổ họng, trong nháy mắt thời gian, hắn cư nhiên muốn nhào lên đoạt xuống chén thuốc kia, nhưng lý trí của hắn chiến thắng phần tình cảm còn sót lại kia. Chỉ cần hắn ta uống xong chén thuốc, như

vậy ngôi vị hoàng đế chính là của hắn rồi, hắn nắm chắc thắng lợi! Ngay tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, một thanh âm trẻ con non nớt có đủ lực xuyên thấu bay qua cửa sổ lọt vào đây: “Tường thúc thúc, người ở đâu? Tiểu Mặc tới thăm người!”

“Các ngươi đừng tới đây, nếu không ta liền thực sự cho tiểu Bạch cắn các ngươi!”

“Tiểu Bạch, lên..”

Thanh âm trẻ con non nớt mềm nhũn cũng không làm giảm lực uy hiếp của nó.

Tay bưng chén thuốc của Đông Phương Vân Tường đột nhiên dừng lại, tiếng “Tường thúc thúc” mềm mại kia giống như một ánh sáng rực rỡ đến từ thiên đường, trong nháy mắt chiếu sáng trái tim hắn, khiến nỗi tuyệt vọng trong lòng hắn như tro tàn lại bùng cháy.

Hắn hoàn toàn có thể tưởng tượng ra tình hình Tiểu Mặc của hắn cùng tiểu Bạch dễ thương đang bướng bỉnh chiến đấu với mọi người, đó nhất định là hình ảnh tốt đẹp nhất thế gian.

Một giọt lệ nóng không khỏi dâng lên, ươn ướt vành mắt hắn, nhưng lại làm trái tim nguội lạnh của hắn trở nên ấm áp.

“Tiểu Mặc.” Nó cư nhiên tìm tới.

Hắn cúi đầu nở nụ cười, trong nụ cười có nước mắt, không ai có thể hình dung tâm tình của hắn giờ phút này.

Vinh bá thấy nhị hoàng tử điện hạ dừng lại động tác uống thuốc, cả người cũng trở nên kích động, nếu nói đến trên đời này, người có thể làm dao động tâm trí nhị hoàng tử chỉ sợ cũng chỉ có đứa bé hồn

nhiên đó.

Không biết lấy sức mạnh từ đâu, hắn ra sức tránh thoát mấy binh lính, xoay người chạy ra ngoài cửa: “Tiểu Mặc, Tường thúc thúc của ngươi ở đây, ngươi đến đây nhanh một chút!”

Đông Phương Vân Mạc không ngờ sẽ có biến cố phát sinh, sắc mặt hắn đột nhiên trầm xuống, lộ ra không vui vẻ.

Vân Tiểu Mặc nhanh chóng thấy được Vinh bá, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nở ra một nụ cười sáng lạn, quơ quơ đoản kiếm trong tay, từ trong đám người chạy một đường tới chỗ Vinh bá.

Miệng tiểu Bạch phun luồng lửa thật dài, cản trở người đuổi theo phía sau.

Rất nhanh, bọn họ thuận lợi tới trước mặt Vinh bá.

“Vinh bá, Tường thúc thúc đâu?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Tiểu Mặc tràn đầy phấn khởi cùng vui mừng, nụ cười kia tỏa sáng hơn ánh mặt trời, có thể đem người thiêu đốt.

Vinh bá nhìn hắn, chỉ một thoáng nước mắt tuôn đầy mặt, người ta nói làm việc thiện sẽ được báo đáp, nhị hoàng tử điện hạ đối xử thật lòng với đứa bé trước mắt này như thế, bây giờ rốt cục đã được báo đáp. Nhớ đến tình cảnh hiện tại của nhị hoàng tử điện hạ, hắn vội vàng giơ tay lên, lau đi nước mắt, nói: “Mau, ngươi mau vào đi! Nói cho nhị hoàng tử điện hạ, nhất định không thể uống chén thuốc độc đó!”

“Thuốc độc?” Vân Tiểu Mặc thất kinh, không nói gì nữa, thoáng chốc, chạy như một cơn gió chui vào gian phòng rồi.

“Tường thúc thúc” Vân Tiểu Mặc đứng trước giường, hai mắt lóe sáng nhìn Đông Phương Vân Tường ở trên giường, không chút nghĩ ngợi liền nhào tới, ôm cổ hắn. Tay Đông Phương Vân Tường run lên, không kịp đặt nó xuống, đã bị Vân Tiểu Mặc mạnh mẽ đụng vào, chỉ nghe thấy một tiếng vang thanh thúy, chén thuốc hoàn toàn đổ ra.

Toàn bộ người trong phòng thoáng chốc sững sờ cả người, không kịp phản ứng với chuyện xảy ra.

Đông Phương Vân Tường cúi đầu nhìn thân thể nho nhỏ mềm mại trước ngực, nghe tiếng gọi thân mật của nó, cảm nhận độ ấm nó truyền đến, cùng một ít hương sữa tinh khiết trên người nó. Trong mũi hắn đau xót, hai tay ôm chặt thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của nó, giờ phút này, tim hắn như được lấp đầy, chân thực như vậy, thỏa mãn như vậy.

“Tiểu Mặc” Tiếng hắn khàn khàn, trầm thấp mà gọi.

“Tường thúc thúc, Tiểu Mặc không cho người chết!” Vân Tiểu Mặc cúi đầu ghé vào lỗ tai hắn, dùng thanh âm chỉ hai người mới nghe thấy, mềm mại nói.

Thân thể Đông Phương Vân Tường cứng ngắc lại, lúc này mới hiểu ra, thì ra là nó cố ý, cố ý muốn làm đổ chén thuốc kia. Thật là đứa bé ngốc!

Đông Phương Vân Mạc hé mắt nhìn thuốc độc vung vãi tung tóe trên mặt đất, một lần nữa mắt lạnh nhìn chằm chằm hai người một lớn một nhỏ đang ôm chặt nhau trên giường, trầm ngâm trong chốc lát, bỗng nhiên phất tay áo nói: “nếu nhị đệ hôm nay có khách tới chơi, vậy ngày mai đại ca lại đưa thuốc đến.”

Hắn vô tình phất tay áo rời đi, vừa đến cửa, hắn cố ý nâng cao âm

điệu, dặn dò nói: “tất cả các ngươi ở lại, trông nom tốt nhị hoàng tử điện hạ, nếu có sai xót gì, cẩn thận cái đầu của các ngươi!”

Cùng với tiếng bước chân ngày càng xa, đám binh sĩ trong phòng ngủ cũng đi ra khỏi phòng.

Vinh bá nhìn một lớn một nhỏ trong phòng một chút, cũng ra khỏi phòng, cẩn thận đóng cửa cho hai người, im lặng bảo vệ bên ngoài cửa để tránh có người quấy rầy.

“Tường thúc thúc, không phải mẫu thân bảo Phong thúc thúc đến đưa thuốc cho người sao? Tại sao người lại tiều tụy như vây?” Vân Tiểu Mặc từ trên cổ của Đông Phương Vân Tường ngẩng đầu lên, cái tay nhỏ bé vuốt ve khuôn mặt tái nhợt rõ rệt của hắn, trong đôi mắt đen tràn đầy thương xót và đau lòng.

Đông Phương Vân Tường khẽ mỉm cười, sau đó giơ tay lên tới chỗ tóc mai bên tai, theo động tác của hắn, một tầng mặt nạ da người bị kéo xuống dần dần, lộ ra khuôn mặt vốn có của hắn, ngược lại với vẻ tái nhợt lúc trước, trên khuôn mặt trắng nõn có một chút ửng đỏ tự nhiên. Hắn giơ mặt nạ người, nhỏ giọng nói: “Tiểu Mặc đây là bí mật của Tường thúc thúc, con nhất định không được nói cho người khác biết.”

Vân Tiểu Mặc ngạc nhiên mà nhìn, vội vàng lắc đầu nói: “Tường thúc thúc yên tâm, Tiểu Mặc nhất định bảo vệ bí mật cho Tường thúc thúc.”

“Thật tốt quá! Bệnh Tường thúc thúc đã tốt lên rồi đúng không?” Vân Tiểu Mặc vui mừng ôm lấy cổ hắn một lần nữa, cười đến cực kỳ vui vẻ.

Đông Phương Vân Tường nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ bé của nó, trên

khuôn mặt tuấn tú nho nhã cũng theo đó nở ra một nụ cười hạnh phúc, ý niệm sinh tử chỉ trong một khoảnh khắc. Mới vừa rồi, mặc dù hắn giả bệnh nhưng đối mặt với sự ép hại của đại ca ruột thịt, hắn cũng không muốn sống tiếp nữa. Nhưng bây giờ thì khác rồi, sau khi nhìn thấy nụ cười như thiên sứ của Vân Tiểu Mặc, đột nhiên hắn cảm thấy trên thế gian này còn vô số tốt đẹp, hắn không nên cứ rời bỏ thế gian như vậy, dễ dàng buông tay như thế.

“Tiểu Mặc, nếu Tường thúc thúc mất thật, con có khổ sở, đau lòng không?”

“Dĩ nhiên có! Tiểu Mặc sẽ rất đau đớn, rất khổ sở! cho nên, Tường thúc thúc nhất định không được có việc gì, Tiểu Mặc sẽ không bỏ qua cho bất kỳ người nào muốn hại Tường thúc thúc!” Khuôn mặt nho nhỏ không có cách nào ngăn cản sự dứt khoát, lại làm chấn động lòng Đông Phương Vân Tường.

Hắn hoàn toàn có thể đoán được nếu có một ngày hắn chết trong tay đại ca, tuy rằng Tiểu Mặc còn nhỏ tuổi nhưng cũng sẽ ghi nhớ thù hận này.

Hắn làm sao có thể để cho tâm hồn thơ bé của nó hứng chịu thù hận đó?

Hắn vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn thực sự kiên quyết của Vân Tiểu Mặc, trong lòng bỗng dấy lên một ngọn lửa hừng hực, cả khuôn mặt của hắn cũng láng lên.

“Tiểu Mặc yên tâm, Tường thúc thúc không sao? Bắt đầu từ hôm nay, Tường thúc thúc sẽ làm bản thân mạnh mẽ hơn, sẽ không có người nào có thể bắt nạt Tường thúc thúc, cũng không ai có thể bắt nạt Tiểu Mặc. Tường thúc thúc muốn trở thành cái ô cho Tiểu Mặc, vĩnh viễn che gió tránh mưa cho Tiểu Mặc…’

“Ừ, Tường thúc thúc đã nói, muốn làm chỗ dựa vững chắc cho Tiểu Mặc.” Vân Tiểu Mặc dựa lên người hắn, cười ngọt ngào.

“Đúng, Tường thúc thúc muốn làm chỗ dựa cho Tiểu Mặc, làm cái ô của Tiểu Mặc. Sau này chỉ cần là ở Ngạo Thiên đại lục, dù Tiểu Mặc muốn đi ngang cũng không có ai dám ngăn cản.” Cặp mắt cơ trí lạnh nhạt của Đông Phương Vân Tường bỗng dưng biểu hiện ra ánh sáng rực rỡ không gì sánh được, sáng quắc chói mắt, phảng phất như nhìn thấu không gian, xuyên đến tương lai.

Vân Tiểu Mặc vểnh cái miệng nhỏ nhắn, nghiêng đầu nói: “Đi ngang, đó không phải là con cua sao? Tiểu Mặc không muốn làm con cua.”

Đông Phương Vân Tường không nhịn được, cất giọng phá lên cười.

Vinh bá chờ đợi ngoài cửa, nghe được tiếng cười đã lâu của nhị hoàng tử, lại một phen tuôn nước mắt đầy mặt.

“Tiểu Mặc, bây giờ Tường thúc thúc có một chuyện vô cùng quan trọng cần con đi làm, con sẵn lòng không?”

“Tường thúc thúc cứ căn dặn, Tiểu Mặc bằng lòng.”

Đông Phương Vân Tường móc ra một vật từ trên người, bên trên chạm trổ một con mãnh hổ, cái này chính là Hổ phù.

“Con nghĩ cách ra ngoài phủ, sau đó cầm cái hổ phù này đi ra Hổ Dực doanh cách thành mười dặm, tự mình chuyển giao nó cho đại tướng quan Chu Vô Địch ở Hổ Dực doanh. Đồng thời nói cho hắn biết, ‘tạc dạ tinh các hựu đông phong, bất tri tha hương tri kỷ an? Đều nhớ kỹ chứ?

“Nhớ kỹ rồi!” Tay Vân Tiểu Mặc cầm hổ phù, nhìn kỹ mấy lần, liền cho nó vào trong chiếc nhẫn trữ vật của mình.

Đông Phương Vân Tường nhìn hắn cẩn thận tỉ mỉ, khuôn mặt nhỏ nhắn càng ngày càng tuấn tú, đáng yêu, lại liên tưởng đến phụ thân tài hoa phong nhã của hắn, trong lòng từ từ miêu tả hình dáng hắn sau khi lớn lên, nhất định sẽ xuất sắc hơn phụ thân hắn sao?

“Tiểu Mặc, nhất định phải chú ý an toàn. Nhưng nếu có người giữa đường chặn con lại, gây hại cho con thì con giao hổ phù ra, không thể mạo hiểm, biết không? Nhớ kỹ, trên đời này không có chuyện gì quan trọng hơn tính mạng của con.”

Nhưng Vân Tiểu Mặc bướng bỉnh lắc đầu nói: “Tường thúc thúc yên tâm đi, Tiểu Mặc nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ!”

Vinh bá dẫn Vân Tiểu Mặc đi về phía cửa phủ, trên đường đám binh sĩ muốn ngăn cản lại không dám. Bọn họ nhìn Vân Tiểu Mặc và Tiểu Bạch có vẻ như vô hại ở trên bả vai hắn, đáy lòng không ngừng rung lên, không nên chọc vào hai cái tiểu biến thái này là tốt hơn. Dù sao chỉ là một đứa bé và một thú sủng, đi thì đi rồi, có thể dấy lên sóng to gió lớn gì chứ?

Cho nên, Vân Tiểu Mặc rất thuận lợi rời đi phủ nhị hoàng tử.

Chỉ có điều đi thì đi nhưng không tránh được có mấy bóng dáng theo sau, những binh lính này là những người không dám ngăn cản, cũng không thể không trông coi, luôn luôn chú ý tới hướng đi của hắn để tùy thời có thể báo lại cho thái tử, tránh việc không hoàn thành chức trách.

“Tiểu Mặc Mặc, chúng ta bị người ta theo dõi rồi.” Tiểu Bạch dỏng tai nghe động tĩnh phía sau.

Vân Tiểu Mặc vẫn duy trì bước đi vốn có, rất bình tĩnh nói: “ta biết, trước tiên chúng ta tìm chỗ ngồi ăn cơm.” Dọc đường bị người ta theo dõi nhiều lắm rồi, hắn cũng đã quen, gặp chuyện cũng thong dong rất nhiều.

Tìm được một tửu lâu, một người một thú sủng bước vào.

Một đứa bé phấn điêu ngọc mài bất chợt tới tửu lâu như vậy, nhanh chóng hấp dẫn tầm mắt mọi người, tiếng ca ngợi không ngừng vang lên bên tai.

“Tiểu khách quan, tới dùng bữa sao?” Rất nhanh có tiểu nhị đến chào đón, thái độ phục vụ rất tốt.

“Ừ, bưng tất cả món ngon của tửu lâu các ngươi đến đây.” Vân Tiểu Mặc có chút hào phóng vung tay, rất có tư thái đoan chính.

Tiểu nhị nhíu mày, nhìn phía sau hắn không có người khác, không khỏi hỏi: “chỉ một mình ngài sao?” Ý nói là một mình ngươi có thể ăn nhiều như vậy sao?

Vân Tiểu Mặc nghiêng đầu, chỉ chỉ tiểu Bạch gục ở bả vai hắn nói: “còn có nó!”

Tầm mắt tiểu nhị vừa chuyển, rơi vào trên người tiểu Bạch, hai mắt không ngừng mà trắng dã, hắn không nhìn lầm chứ? Đó là cái quái gì? Giống chuột bạch mà không phải chuột bạch, giống nhím lại không có gai. Nếu tiểu Bạch mà biết đáy lòng hắn so sánh mình với chuột bạch và con nhím, không thể không nổi đóa, người ta là hậu duệ Long tộc vĩ đại, mới không phải là chuột bạch và con nhím gì đó!

“Nhanh lên một chút, chúng ta đói bụng!” Vân Tiểu Mặc không để ý

tới vẻ đờ ra của hắn, trực tiếp vòng qua hắn, tự tìm chỗ trống bên cửa sổ ngồi lên. Tiểu nhị lắc đầu, vộng vàng đáp: “tiểu khách quan chờ chút, thức ăn sẽ được chuẩn bị nhanh chóng cho ngài.” Tiểu nhị nhìn hắn ăn mặc sang trọng, cùng thái độ kiêu ngạo, nên cũng không lo lắng là hắn tới ăn cơm chùa, liền hét lớn cho nhà bếp chuẩn bị thức ăn.

Vân Tiểu Mặc từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài mấy lần, phát hiện mấy cái đuôi đi theo vẫn ở đó.

Làm sao bân giờ? Tường thúc thúc bảo hắn đi ra Hổ Dực doanh cách thành mười dặm, cũng không được để người đi theo sau, tiết lộ hành tung. Đầu óc nho nhỏ của hắn linh hoạt chuyển động, âm thầm suy tư kế sách thoát thân. Không lâu sau, thức ăn hắn muốn đã được chuẩn bị đầy đủ.

May mà tiểu nhị cũng có lương tâm, đúng là mang lên tất cả thức ăn của lâu theo yêu cầu của hắn lên một lần, nhưng chọn lấy năm sáu loại thức ăn, đủ một mình hắn, ách, thêm một cái tiểu Bạch ăn xong. Thức ăn chuẩn bị đầy đủ, một người một sủng liều mạng bắt đầu ăn. Nói thật, đi đường lâu như vậy, bọn họ đúng là đói bụng chết đi được, nghĩ đến còn phải chạy mười dặm đường đi mật báo, thì càng ra sức ăn, bổ xung năng lượng.

Khách khứa xung quanh nhìn tướng ăn của một người một thú không khỏi líu lưỡi.

Mấy tên binh lính chờ chực ngoài cửa thấy Vân Tiểu Mặc ăn say sưa, trong bụng cũng bắt đầu sôi lên.

“Không thì chúng ta cũng đi ăn một chút, một đứa trẻ mà thôi, không cần phải trong coi chặt chẽ như vậy.”

“Bây giờ là thời kỳ bất thường, không thể sơ suất được. Nhỡ đâu lộ ra tai vạ gì, thái tử điện hạ trách tội xuống, chúng ta đều không chịu nổi.”

“Vậy không thì để một người ở lại trông coi? Ta thấy hắn ăn một lúc cũng không hết được.. Nhìn đi, hắn vừa gọi thức ăn rồi.”

Quả nhiên, ăn xong một lượt, Vân Tiểu Mặc và tiểu Bạch hoàn toàn chưa ăn no, cho nên gọi thêm một lượt nữa.

Binh sĩ cầm đầu suy nghĩ một chút, nói: “Vậy cũng được! Ta ở đây trông coi, các ngươi đi nhanh về nhanh.” Khóe mắt nhìn thấy mấy tên binh lính đi về hướng cửa hàng thức ăn đường phố, khóe môi hắn cong lên, vẫy vẫy tay với tiểu Bạch, hạ giọng, nói thầm. Binh sĩ tiếp tục ở lại theo dõi lúc nhìn đồng nghiệp mình, lúc nhìn Vân Tiểu Mặc một chút, nhìn bọn họ ăn ngon, hắn cũng nuốt nước miếng theo. Không được, đợt bạn hắn ăn xong rồi, hắn sẽ đổi lại cho bọn họ, mình cũng đi ăn một bữa no nê. Đang suy tư oán trách, thì thình lình trước mặt một bóng trắng nhanh chóng đánh về phía hắn, hai mắt hắn nheo lại, lập tức trợn lên, hắn không phản ứng kịp, trơ mắt nhìn bóng trắng kia đâm vào sống mũi mình. Phịch một tiếng, hắn ngã ngửa người trên mặt đất. Nhưng cái bóng màu trắng lại không bỏ qua cho hắn như vậy, thân thể nhỏ nhắn tròn trịa nhảy qua nhảy lại trên mặt hắn, cho thấy hắn quả muốn giết người đến phát điên.

“Chết tiệt, ta muốn giết ngươi!” Hai tay hắn khua khua, muốn xua nó từ trên mặt xuống, ai ngờ quả cầu trắng nhỏ kia cực kỳ linh hoạt, mỗi lần tay của hắn đều đánh vào mặt mình, tự chịu hậu quả.

Bất chợt, trên mặt ẩm ướt mà chảy xuống một ít chất lỏng, hắn hít mũi ngửi ngửi, ngửi thấy một luồng mùi hôi thối nồng đậm. Trong đầu hắn lập tức sinh ra dự cảm xấu, không phải là…

“Hì hì, cho ngươi bắt nạt Tiểu Mặc Mặc!” Tiểu Bạch hưng phấn đưa cái mông nhỏ ra sức cọ chà nơi khô ráo trên mặt hắn, lúc này mới ung dung mà đi.

“A— đừng để ta bắt được ngươi, ta không thể không giết ngươi!” Thanh âm hô to của binh lính vạm vỡ quấy rầy đến vô số người đi đường, cũng thu hút các bạn hắn tới đây.

“Lão đại, làm sao vậy?”

Binh sĩ cầm đầu tức giận, bỗng nhiên tỉnh ngộ, nhìn về hướng cửa sổ lần nữa. Vừa nhìn tới, hắn càng thêm tuyệt vọng: “không tốt, tiểu tử kia chạy!”

“Mau đuổi theo!” Mấy người vội vàng đuổi theo, đáng tiếc cả bóng dáng cũng không thấy, không biết rốt cuộc hắn đi phương hướng nào, chỉ có thể buồn bực mò mẫm tìm.

Cửa thành, Vân Tiểu Mặc chờ chực ở đây từ sớm, thấy tiểu Bạch ghé vào trên đỉnh một chiếc xe ngựa ra khỏi thành, vuốt bụng đi nhờ xe, khóe miệng hắn co rút, thật là phục nó.

Tiểu Bạch vừa vuốt bụng tròn vo, vừa liếc khắp nơi, rất nhanh thấy được Vân Tiểu Mặc vẫn chờ ở cửa thành, xẹt một cái nó lập tức nhảy xuống khỏi đỉnh xe, chui vào ngực Vân Tiểu Mặc.

“Tiểu Mặc Mặc, tiểu Bạch mời hắn uống nước tiểu, tiểu Bạch lợi hại không?” Tiểu Bạch cong người ra sức cọ trong lòng hắn, rung đùi đắc ý, ra sức tự đắc.

“Tiểu Bạch lợi hại nhất!” Vân Tiểu Mặc không tiếc lời khen nó một câu, tiểu Bạch mừng rỡ càng thêm tự đắc.

Ra khỏi cửa thành, một người một thú liền tiếp tục lên đường. Xe cộ đi qua bên người bọn họ, một người một thú phải hứng rất nhiều tro bụi, rất là chật vật, không lâu sau, trên người bọn họ phủ thêm một tầng bụi bặm, trở thành “người bụi”.

“Tiểu Bạch, hay là chúng ta nên tìm một cái xe ngựa mới đúng nhỉ?”

“Ừ, sớm biết thì vừa xong vẫn đi nhờ xe là được rồi.”

“Đi nhờ xe? Ý kiến hay!”

Cho nên một người một thú ngừng lại, đứng ở ven đường chờ xe ngựa khác ra khỏi thành thì thuận tiện ngồi một cái. Nói đến cũng lạ, vừa rồi lúc bọn họ không muốn đi nhờ xe thì hết cái này đến cái xe ngựa ra khỏi thành, liên tục không dứt, bây giờ bọn họ muốn đi nhờ rồi thì chỉ thấy xe vào thành, còn xe ngựa ra khỏi thành một cái cũng không thấy.

Vân Tiểu Mặc gục đầu xuống, có chút chán ngán thất vọng: “Tiểu Bạch, nếu ngươi có thể bay thì tốt —“

Tiểu Bạch vống đang gục cái đầu nhỏ, nghe hắn nói như vậy, đột nhiên ngẩng đầu lên, thân thể nho nhỏ vui thích nhảy lên: “đúng thế! Sao tiểu Bạch lại quên cái này nhỉ?”

“Tiểu Mặc Mặc, ngươi chờ nhé!” Tiểu Bạch vặn vẹo uốn éo vòng eo, móng vuốt nhỏ múa qua múa lại, trong miệng thì không biết nói thầm cái gì, bất chợt, một làn gió không có nguồn gốc cuốn tung cát bụt trên mặt đất bằng phẳng.

Vân Tiểu Mặc vội vàng che mặt, nhắm mắt lại, để tránh cát bụi xâm lấn.

Lúc này, nghe thấy tiếng tiểu Bạch ghé vào lỗ tai hắn vang lên: “Tiểu Mặc Mặc, nhanh lên lưng ta, ta phải bay rồi!”

Vân Tiểu Mặc từ từ mở mắt, một con bạch long nhỏ còn quanh quẩn quầng sáng màu trắng hiện ra sống động trước mắt khiến hắn không khỏi ngây dại.

“Ngươi, ngươi là tiểu Bạch?”

Tiểu Bạch lắc lắc cái đuôi của nó, lay động toàn thân với những cái vảy hoàn mỹ như bạch ngọc, vui vẻ rạo rực nói: “hắc hắc, Tiểu Mặc Mặc, là ta! Trước đây không lâu ta mới phát hiện mình có thể biến thân rồi, nhưng mà … thân thể này thật nhỏ, chẳng uy phong giống của Long gia gia!”

Thanh âm của tiểu Bạch ngày càng yếu xuống, rất là bất mãn với cơ thể nhỏ nhắn của mình hiện tại, nó cảm thấy chưa đủ uy phong.

Vân Tiểu Mặc xác nhận tiểu bạch long trước mắt quả thực là tiểu Bạch, hắn cười ngọt ngào, nhìn chăm chú đánh giá, thân thể tiểu bạch long đúng là không uy phong như Long gia gia nhưng mà hắn thấy cũng là cực kỳ khổng lồ rồi, dài khoảng hơn mười người hắn vậy. Quan trọng nhất là thân thể nó thật đẹp, cái vảy trắng noãn không tỳ vết, tỏa ra ánh sáng trắng, làm người ta yêu thích không muốn buông tay.

“Tiểu Mặc Mặc, nhanh lên một chút! Tiểu Bạch muốn cất cánh.”

Tiểu Bạch ngẩng cao đầu, hướng lên trời gầm mấy tiếng, khiến người hai bên đường đã sớm thất thần lại càng thêm ngẩn ngơ.

Là rồng a!

Hơn nữa lại còn là một con rồng trắng nhỏ!

Đến khi mọi người lấy lại tinh thần thì tiểu bạch long đã chở một đứa bé áo đen, cưỡi mây bay đi.

Chỉ một thoáng cả con đường mọi người nhốn nháo.

Phát hiện ra rồng thật ở ngoại thành thủ đô Đông Lăng quốc, đây là một tin tức động trời! Hơn nữa chủ nhân của tiểu bạch long thoạt nhìn chính là một thằng bé…tin tức này càng bùng nổ hơn nữa.

Tin tức một truyền mười, mười truyền trăm, cho nên Vân Tiểu Mặc và tiểu Bạch vô hình chung mà một phát thành danh.

“Tiểu Bạch, chậm một chút! Ta sắp ngã xuống rồi.”

“Thật xin lỗi Tiểu Mặc Mặc, tiểu Bạch hưng phấn quá, cho nên, hắc hắc…” Trong mây mù mờ ảo, tốc độ tiểu bạch long rốt cục chậm lại, từ từ lướt qua tầng tầng lớp lớp áng mây.

Vân Tiểu Mặc cưỡi trên lưng nó, khuôn mặt nhỏ nhắn bị gió lạnh thổi vào đỏ bừng, rất là đáng yêu. Mặc dù đây không phải lần đầu tiên cưỡi rồng, cưỡi mây đạp gió, nhưng tâm tình lần này đặc biệt không giống, bởi hắn cưỡi không phải con rồng khác mà là bạn thân của hắn, tiểu Bạch.

Nghĩ đến rốt cục tiểu Bạch tấn chức rồi, có thể tùy ý biến đổi thành rồng, hắn thật lòng thấy vui mừng cho tiểu Bạch.

“Tiểu Bạch, sau này lúc gặp phụ thân và mẫu thân, chúng ta sẽ cho bọn họ một bất ngờ!”

“Được được, nữ ma đầu nhất định không nhận ra lúc tiểu Bạch xuất

hiện, ha ha.”

Trên tiếng tầng mây, tiếng cười khoan khoái theo mây và gió truyền đi xa xa.

Quyển 3 - Chương 40: Một Đông Phương Vân Tường khác xưa

Một con rồng bay đột nhiên xuất hiện trên bầu trời Hổ Dực doanh, các quân sĩ đang thao luyện lập tức xôn xao.

“Tướng quân, mau nhìn kìa! Trên trời có rồng!”

“Là rồng thật a! ông trời ơi, ta không phải đang nằm mơ chứ?”

Bọn lính dừng lại chuyện đang làm, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, liên tiếp than thở.

Đại tướng quân Chu Vô Địch vốn đang nghỉ ngơi trong đại trướng, bị tiếng vang bên ngoài quấy rầy, hắn khoác áo giáp hào sảng vén rèm ra.

“Các ngươi ồn ào cái gì vậy? Ban ngày làm sao có rồng xuất hiện?”

“Tướng quân.” Các tướng sĩ đồng loạt khom người cúi chào.

Ánh mắt Chu Vô Địch nhàn nhạt quét qua mọi người, sau đó cũng ngẩng đầu, vừa nhìn, hắn bật thốt lên: “Dựa vào! Thật đúng là một con rồng!”

Không thể có rồng sao?

Còn là một con tiểu bạch long chở một đứa bé trai!

Vân Tiểu Mặc thảnh thơi cưỡi trên lưng tiểu Bạch, từ trên cao nhìn xuống cả quân doanh, khẽ thở dài, nơi này…có rất nhiều viên đầu người a!

Chắc là Hổ Dực doanh đi?

Vì để bảo đảm, hắn vẫn hỏi lễ phép: “Xin hỏi một chút, nơi này là Hổ Dực doanh sao?”

Bọn lính thấy trên lưng rồng còn có thằng bé phấn điêu ngọc mài, đều cho là tiên đồng hạ phàm nên tranh nhau trả lời: “ở đây là Hổ Dực doanh!”

“Người nào là tướng quân Chu Vô Địch?” thanh âm mềm mại lại hỏi.

Bọn lính đồng loạt hướng về Chu Vô Địch: “tướng quân, tìm người.”

Chu Vô Địch đang thấy ngạc nhiên, hô to với bọn lính: “Lỗ tai bổn tướng quân không điếc!”

Hắn ngẩng đầu nhìn Vân Tiểu Mặc trên lưng rồng nói: “uy, tiểu oa nhi! Bổn tướng quân chính là Chu Vô Địch, người tìm bổn tướng quân có chuyện gì?”

“Ngươi chính là Chu Vô Địch?” Vân Tiểu Mặc chớp mắt, nhìn chằm chằm vào nam tử hào sảng mặc áo giáp kia một cách kỹ lưỡng, nghiêng đầu nói: “Ngươi có bằng chứng không?”

“Bằng chứng? Tiểu oa nhi, mọi người cả quân doanh đều có thể làm chứng cho bổn tướng quân, bổn tướng quân đi không thay tên, về không đổi họ, Chu Vô Địch!” Chu Vô Địch cười sang sảng, vẫy vẫy tay với hắn nói: “tiểu oa nhi, ngươi có thể thấp xuống một chút

không? Bổn tướng quân nói chuyện với ngươi như thế này thật mệt đó.”

“Nha.” Vân Tiểu Mặc tin hắn: “tiểu Bạch, chúng ta đi xuống.”

Ánh sáng trắng chói mắt xẹt qua, thằng bé đã rơi xuống, nhưng không thấy bóng dáng tiểu bạch long, chỉ thêm một khối cầu màu trắng trên bả vai thằng bé.

Mọi người đồng loạt nhìn chăm chú đánh giá đứa bé, không ngừng ngạc nhiên, nhao nhao suy đoán tột cùng hắn là đứa bé mà tiên cung phái xuống.

“Ta có vật quan trọng giao cho ngươi.” Vân Tiểu Mặc ngẩng đầu nhìn Chu tướng quân cao lớn vạm vỡ, cổ có phần mỏi.

“Vật gì?” Chu Vô Địch cúi đầu nhìn đứa nhỏ, cảm thấy rất thú vị.

Cái tay nhỏ bé của Vân Tiểu Mặc ngoắc ngoắc hắn, đợi hắn cúi xuống gần, hắn ghé sát vào bên tai Chu Vô Địch, nhỏ giọng nói: “*Tạc dạ tinh các hựu đông phong, bất tri tha hương tri kỷ an*?”

Đầu tiên chân mày Chu Vô Địch khẽ nhíu, có vẻ hơi mờ mịt, sau đó cả người chấn động, thần sắc từ từ ngưng trọng.

“Đi theo ta…”

Trong lúc mọi người đang tò mò nhìn chăm chú, Chu Vô Địch dẫn Vân Tiểu Mặc vào quân trướng.

Đến khi trong quân trướng không có người thứ ba, Vân Tiểu Mặc mới móc ra cái Hổ phù từ trong chiếc nhẫn trữ vật, mang đến trước mắt Chu Vô Địch: “đÂY là đồ Tường thúc thúc bảo ta đưa cho ngươi!

Ngươi nhanh đi cứu Tường thúc thúc, có một người xấu muốn bắt Tường thúc thúc uống thuốc độc…ừ, hắn bảo ngày mai sẽ tiếp tục đưa cho Tường thúc thúc.”

“Nhị hoàng tử…” Khuôn mặt hào sảng của Chu Vô Địch vô cùng ngưng trọng.

“Người đâu, toàn quân tập hợp!” Hắn lại thêm một câu: “dặn dò toàn quân quân áo nhẹ nhàng, giản đơn, nhất thiết trong đêm nay, trước hừng đông ngày mai phải chạy đến đô thành.”

Giờ Thìn hôm sau, thái tử Đông Phương Vân Mạc lại viếng thăm phủ nhị hoàng tử một lần nữa.

“Nhị đệ, chớ trách đại ca tàn nhẫn, chỉ hận ngươi sinh ở hoàng gia.” Giọng nói Đông Phương Vân Mạc lạnh lùng vài phần, không hề còn sự do dự và đau lòng ngày hôm qua nữa.

Trên khuôn mặt hơi trắng bệch của Đông Phương Vân Tường kéo ra một nụ cười khổ sở: “đại ca không thể tha cho ta một mạng mà vẫn muốn đưa ta vào chỗ chết sao?”

Đông Phương Vân Mạc liếc mắt thủ hạ một cái, thủ hạ lập tức bưng lên một chén thuốc nóng hổi nhưng chết người.

“Uống nó, sau khi uống xong, đại ca đồng ý với ngươi sẽ đối xử tử tế với người của ngươi.” Đông Phương Vân Mạc nghiêng mặt, chỉ để lại cho Đông Phương Vân Tường một sườn mặt lạnh như băng.

Đông Phương Vân Tường cười lạnh một tiếng, hơi thở u buồn lờ mờ bao phủ hắn, ánh mắt ảm đạm: “Đã như thế, ta hiểu rồi. Trước khi chết, ta muốn nói cho đại ca một bí mật, coi như biết rõ là tâm nguyện nhiều năm của ta.”

“Ngươi nói.” Vẻ mặt Đông Phương Vân Tường khẽ nhúc nhích.

“Xin đại ca kề tai —khụ, khụ, khụ, khụ —” Ánh mắt Đông Phương Vân Tường khẩn cầu nhìn hắn, lồng ngực rung động kịch liệt vì ho.

Đông Phương Vân Mạc nhìn bộ dạng suy yếu kia, mặc dù không có uống chén thuốc độc, sợ là cũng chẳng sống được bao lâu nữa, chỉ là hắn không dám mạo hiểm, nhị đệ của hắn nhất định phải chết!

Xét tình cảm huynh đệ nhiều năm, nếu hắn ta có nguyện vọng, thì hắn cũng tận lực thỏa mãn.

Hắn cúi người lên trước, dỏng tai lắng nghe.

“Ngươi nói…” Mới nói ra khỏi miệng, Đông Phương Vân Mạc chợt cảm thấy cổ tê rần, yếu ớt mà ngã về phía trước giường.

“Ngươi…” Đông Phương Vân Mạc không thể tin được quay đầu nhìn chằm chằm Đông Phương Vân Tường, không ngờ rằng hắn lại đột nhiên ra tay, mà chỗ cổ chợt lạnh, liền có một vững vàng bóp cổ hắn.

“Thái tử điện hạ —”

Bọn hộ vệ chờ trong phòng rối rít vọt đến bên giường.

Lúc này, cửa sổ tự động đóng lại, đồ vật hai bên vách tường phát ra tiếng vang khanh khách kì lạ.

Vô số mũi tên từ cơ quan hai bên tường bắn ra như mưa, cả gian phòng trừ cái giường là không bị ảnh hưởng!

Đông Phương Vân Mạc muốn tránh né, nhưng không biết làm sao

toàn thân lại vô lực, nửa người ở bên ngoài giường không thể tránh cả rừng mũi tên, một mũi tên trí mạng nhất vừa vặn trúng vào chỗ yếu điểm nửa người dưới của hắn khiến hắn đau đến hét to mấy tiếng, ngất tại chỗ.

Bên trong phòng không ngừng xảy ra hỗn loạn, cách một cửa phòng, bên ngoài sớm cũng rối loạn.

Đông Phương Vân Tường nửa người dựa vào giường, tại chỗ hoàn hảo không bị hao tổn gì, hắn đưa mắt quét đống hỗn độn trong phòng, hai trong mắt u buồn từ trước đến nay không màng danh lợi bỗng dưng tản ra hai ánh sáng khác thường, sát khí bức người!

Con thỏ bị ép buộc cũng sẽ nóng nảy mà cắn người, huống chi hắn là người sống sờ sờ.

Trước đây hắn biết tính mệnh bản thân mình không được bao lâu, cho nên chưa bao giờ hi vọng cái gì xa vời, cũng không đòi hỏi mạnh mẽ cái gì, nhưng bây giờ lại khác. Bây giờ hắn so với một người bình thường không có gì khác biệt, thậm chí sau khi dùng cửu chuyển Thái cực đạn xong, cả thể chất và cấu tạo thân thể hắn đều chuyển biến thật lớn. Trong khoảng thời gian ngắn, hắn liền nhảy từ Tử huyền chi cảnh vào Mặc huyền nhị phẩm, là tác dụng kỳ diệu của cửu chuyển Thái Cực đan.

Bây giờ hắn cũng có tư cách và sức mạnh để giành lấy thứ hắn muốn, cũng có khả năng đi bảo vệ người hắn muốn bảo vệ. Cho nên hắn không nhẫn nại nữa, cũng không cần nhẫn nại!

“Đại ca, đây là do ngươi ép ta…”

Hắn híp hai mắt lại, vẻ mặt lạnh lùng.

Không lâu sau, động tĩnh ngoài cửa phòng dần dần ngừng lại, có người đứng ngoài cửa phòng bẩm báo: “Công tử, toàn bộ người của thái tử điện hạ đã bị chúng ta tiêu diệt, xin công tử chỉ thị.”

Đông Phương Vân Tường vén áo ngủ bằng gấm lên, một thân trường bào trắng thuần, thong dong nhảy xuống giường, như mây trôi trên trời, phong tư trác tuyệt. Một lần nữa nhàn nhạt quét mắt khắp phòng ngủ, hắn ưu nhã giơ tay lên, chỗ tay áo làm lộ ra khuôn mặt thực sự của hắn, hắn khẽ mím môi, từng bước đi qua đống hỗn độn đầy đất, mặc dù cả phòng lộn xộn toàn mũi tên, máu tanh cùng với thi thể, mà hắn vẫn anh tuấn phong lưu, phiêu dật như gió.

Đây mới là phong thái thực sự của Đông Phương Vân Tường, anh tuấn đẹp đẽ như vậy, không phụ mỹ danh.

Cửa phòng từ từ mở ra, người chờ bên ngoài chính là một hắc y nhân, mọi người đeo khăn che đi khuôn mặt thật, song trên người tràn đầy sát khí.

Đông Phương Vân Tường bình tĩnh nhìn bọn họ, khí thế bẩm sinh cao cao tại thượng.

“Nuôi binh nghìn ngày, cho các ngươi hai canh giờ nhanh chóng diệt trừ trọng thần triều đình theo phe thái tử.”

“Dạ, công tử.” Tiếng đáp gọn gàng dứt khoát, xoay người, tất cả biến mất không thấy bóng dáng. Bọn họ gọi là công tử chứ không phải nhị hoàng tử điện hạ, đây mới chính là thân phận khác của Đông Phương Vân Tường mà người đời không biết, đó chính là chủ nhân phía sau của mạng lưới Tường Thụy ngân hiệu của Ngạo Thiên đại lục.

Lúc đầu kinh doanh Tường Thụy ngân hiệu chẳng qua là một sự gửi

gắm tâm tình khi ngã bệnh của hắn, tài năng và thiên phú của hắn khiến hắn từ nhỏ đã không tầm thường. Song, sinh ra ở hoàng gia, hắn biết một hoàng tử có thiên phú đặc biệt sẽ mang lại hậu quả như thế nào. Cho nên hắn không thể quang minh chính đại mà phát huy tài năng của mình. Sau này hắn phát hiện tầm quan trọng của ngân hiệu đối với dân chúng, dân chúng cỡ nào mong muốn có một ngân hiệu để phục vụ cho bình dân một cách công bằng, cho nên Tường Thụy ngân hiệu càng lúc càng lớn mạnh, mạng lưới các cứ điểm cũng ngày càng nhiều, dần dần phát triển thành ngân hiệu độc quyền lớn nhất Ngạo Thiên đại lục.

Thương trường như chiến trường, cùng với nó là sự cạnh tranh không thể tránh được, để bảo vệ cho Tường Thụy ngân hiệu tồn tại lâu dài, hắn ngấm ngầm tuyển chọn không ít cao thủ, tập trung huấn luyện, nên có được tổ chức hắc y nhân trước mắt ngày hôm nay.

Không phải tình thế bắt buộc, Đông Phương Vân Tường cũng không muốn điều động những người này, bởi vì nhiệm vụ chính của bọn họ là bảo vệ Tường Thụy ngân hiệu, hắn không muốn khiến bọn họ tham gia vào vòng quyền lực chính trị. Nhưng tình huống trước mắt đã khác, hắn phải sử dụng những người này.

Đợi toàn bộ hắc y nhân rút lui, Vinh bá dẫn mấy tên thân tín, tiến lên chờ sai bảo.

Đông Phương Vân Tường giơ tay lên vuốt vuốt mi tâm, nhanh chóng khôi phục vẻ ôn hòa tuấn nhã trong ngày thường, hắn nhàn nhạt mở miệng nói: “dọn dẹp một chút đi, hai canh giờ sau, mang theo thái tử điện hạ… ta muốn vào cung.”

“Dạ, nhị hoàng tử điện hạ.” Vinh bá lại nói: “còn có, nhị hoàng tử điện hạ, người ngựa của Chu tướng quân đã đến.”

Ánh mắt lạnh nhạt của Đông Phương Vân Tường chợt sáng, nổi lên gợn sóng, đầu tiên hắn nghĩ đến một thân ảnh nho nhỏ ấm áp: “Tiểu Mặc đâu?”

“Chu tướng quân nói, Tiểu Mặc đi theo đại quân bọn họ, không có việc gì.” Vinh bá nói.

“Vậy thì tốt.” Đông Phương Vân Tường cười một tiếng, trên khuôn mặt tuấn nhã tăng thêm một tầng ấm áp.

Vân Tiểu Mặc mà hắn đang nhớ, giờ phút này đang chui trong quân trướng vù vù ngủ ngon, đêm qua đi đường suốt đêm, Vân Tiểu Mặc thực sự mà mệt muốn chết rồi, dù sao cũng chỉ là đứa bé, không chịu được cả đêm. Nếu không phải sợ nửa đường đại quân phải vòng trở về, làm chậm trễ việc lớn của Tường thúc thúc, hắn đã sớm cưỡi tiểu bạch long chạy về trước.

Nhưng mà hắn cũng không phải là người không có trách nhiệm, nhìn qua vị Chu đại tướng quân này rất đàn ông, nhưng ai có thể đảm báo có nuốt lời hay không, cho nên một đường hắn liền trông coi, thuận tiện biến Chu đại tướng quân trở thành xe ngựa nhân tạo di động, trên đường thỉnh thoảng gục ở bả vai hắn ngủ.

“Đứa nhỏ, đừng ngủ, chúng ta sẽ nhanh chóng phải vào thành.” Chu đại tướng quân tự mình vào trướng gọi người, hắn đã nhận được lệnh của nhị hoàng tử, lập tức mang người ngựa đến tập hợp ngoài cửa cung.

“Đứa nhỏ, nên dậy rồi.”

“Mẫu thân, người lại ầm ĩ rồi!” Vân Tiểu Mặc không vui quơ quơ cái tay nhỏ bé, miệng lẩm bẩm, hai mắt tiếp tục nhắm.

“…….” “Chu đại nương” đầu đầy hắc tuyến, hắn là đàn ông có được hay không? Tối thiểu cũng nên nhận sai hắn thành phụ thân chứ?

“Đứa nhỏ, ta là Chu đại tướng quân. Đội quân phải xuất phát vào thành, ngươi nhanh chuẩn bị đi.”

“Phụ thân, làm sao ngươi còn ầm ĩ hơn mẫu thân?” Miệng Vân Tiểu Mặc không chịu được lẩm bẩm, xoay mình, tiếp tục ngủ.

Vẻ mặt Chu Vô Địch buồn bực, vừa làm xong nương, lại làm phụ thân. Không suy nghĩ nhiều nữa, hắn cúi đầu, đưa tay mò lấy Vân Tiểu Mặc đặt lên lưng mình, quay đầu nói với binh sĩ ngoài cửa: “đại quân lên đường!”

Hoàng cung Đông Lăng quốc.

Một nhóm binh lính quang minh chính đại mang theo thân thể thái tử vào cung.

Bất cứ ai cũng nhìn thấy rõ ràng, trên thân thể thái tử cắm mũi tên, tay hắn kẽ động, cúi đầu, miệng nói những gì ai cũng không nghe rõ.

Những thủ vệ cửa cung bị đổi thành người của thái tử từ trước, thấy thái tử xuất hiện với bộ dáng như vậy, mọi người đều rút kiếm ra tiến lên vây kín.

“Mau thả thái tử điện hạ!”

Phía sau đội ngũ, một nam tử áo trắng lững thững bước đến, ưu nhã mà cao quý.

“Nhị hoàng tử điện hạ, ngươi, ngươi dám mưu hại thái tử điện hạ, có

biết đó là tội chết không?” Vệ đội trưởng thủ vệ cửa cung chính là thân tín của thái thử, biết rõ việc lớn thái tử tính toán, nếu không phải có gì ngoài ý muốn thì nam tử áo trắng trước mắt hẳn phải sớm xuống suối vàng mới đúng, vì sao vẫn bình yên vô sự xuất hiện ở đây? Hơn nữa thoạt nhìn hắn không giống như trước nữa…

Đông Phương Vân Tường hoàn toàn không đếm xỉa đến hắn, tiếp tục ưu nhã bước về phía trước, ở cửa cung thân ảnh màu trắng vẽ ra một hình ảnh rung động lòng người. Phía sau hắn là hai mươi mấy cao thủ, thần sắc trang nghiêm khiến người khác chấn động.

“Nhị, nhị hoàng tử điện hạ, ngươi mang nhiều người xông vào cung như vậy, chẳng lẽ là muốn mưu phản đoạt ngôi sao?”

Đông Phương Vân Tường dừng bước xoay người lại, ánh mắt nhàn nhạt quét về phía hắn, làm đối phương không rét mà run: “thái tử điện hạ bị thương, bổn hoàng tử phái người tự mình bảo vệ thái tử, có gì không đúng? Nhưng là ngươi, dĩ hạ phạm thượng, nói năng vô lễ, vu tội cho bổn hoàng tử, đáng tội gì?”

Đôi môi Vệ đội trưởng run lên, nhị hoàng tử điện hạ không phải đảo lộn trắng đen quá sao?

Thế trận hôm nay ai nấy đều đoán ra đầu mối trong đó, hắn ta lại có thể đưa ra lý do đường hoàng như vậy, ngày thường hắn thật coi thường nhị hoàng tử có vẻ như có bệnh nặng này.

“Nhị hoàng tử điện hạ, không ngại nói cho ngươi biết, nửa người trong hoàng cung này đã đổi thành người của thái tử điện hạ rồi. Hơn nữa, cho dù hôm nay chúng ta giết ngươi ở cửa cung thì tin tức này cũng không truyền đến tai hoàng thượng được. Tại hạ khuyên ngươi nên thả thái tử điện hạ, quy thuận thái tử điện hạ, xét trên tình nghĩa huynh đệ có lẽ thái tử sẽ tha mạng cho ngươi…”

Đông Phương Vân Tường đúng lúc ngắt lời uy hiếp của hắn, nhàn nhạt nói: “các vị đại nhân ở cửa cũng nghe rõ chứ? Thái tử lòng dạ khó lường, có ý đồ khống chế cung đình, mưu đồ bất chính, nếu các vị đại nhân không làm vừa lòng hắn, sợ là sau này ngay cả cửa cung cũng không vào được chứ đừng nói đến có cơ hội gặp vua rồi. Tình huống như thế, xin các vị đại nhân dạy ta nên làm như thế nào?”

Vệ đội trưởng nghe những điều này, vội vàng nhìn theo tầm mắt của hắn thấy các đại thần từng người bước vào từ cửa cung, đến phía sau Đông Phương Vân Tường. Nhìn kỹ chút nữa, những đại thần này ngày thường cũng không thân thiết hoặc là không hài lòng với thái tử, mà những đại thần đứng về phía thái tử thì một người cũng không nhìn thấy. Trong lòng hắn lộp bộp, nhìn thái tử trên cáng chỉ còn một hơi thở một chút, lại nhìn nhị hoàng tử điện hạ cùng các đại thần, hắn hiểu được, hiện tại thời thế đã mất, không thể xoay chuyển được nữa.

Tâm niệm đã thành tro bụi, nhưng nhớ đến ân tình của thái tử ngày trước, hắn dứt khoát kiên quyết rút kiếm bên hông ra, cất giọng nói: “thề bảo vệ thái tử! bắt tất cả bọn họ lại!”

Có non nửa đám binh sĩ thấy tình thế hôm nay thì nhao nhao giao động, còn lại phần lớn người cảm động và nhớ nhung ân đức của thái tử, trung thành không thờ hai chủ, cùng Vệ đội tưởng lao về phía Đông Phương Vân Tường.

“Nhị hoàng tử điện hạ, thái tử muốn khởi động cung biến, mưu đoạt ngôi vị hoàng đế, xin nhị hoàng tử điện hạ cần vương cứu giá.”

“Xin nhị hoàng tử điện hạ cần vương cứu giá!”

Các đại thần rối rít quỳ gối trên mặt đất, cùng hô to.

Phía sau bọn họ, đám binh sĩ Hổ Dực doanh cũng giơ cao lá cờ, khí thế mạnh mẽ tràn vào cửa cung.

Binh lực Hổ Dực doanh qua các triều đại đổi thay tới nay chỉ được điều động khi Đông Lăng quốc xảy ra phản loạn, nếu không, tự tiện điều động coi như mưu phản.

Nhưng hôm nay có một câu "cần vương cứu giá" của các đại thần, lý do này quanh minh chính đại, bọn họ cũng không cần kiêng kỵ nữa.

Chỉ một thoáng, toàn bộ cửa cung hỗn loạn, tiếng hét lớn, tiếng chém giết… Sóng người tụ đến cửa cung ngày càng nhiều.

Hoàng đế Đông Lăng quốc đang nghỉ ngơi trên giường bệnh rốt cục cũng bị tiếng chém giết rung trời làm thức tỉnh, dưới sự dìu đỡ của thái giám, đi lên thành cung nhìn xa xa.

Một thân ảnh màu trắng nổi bật rõ ràng trong đám người, thoáng cái đã thu hút ánh mắt của hắn.

Ánh mắt hắn khẽ biến, vô số cảm xúc phức tạp trong nháy mắt tuôn ra, thật là Tường nhi của hắn sao?

"Hoàng thượng, nhị hoàng tử điện hạ thoạt nhìn… thật nhìn giống như không có bệnh."

Hoàng đế ngưng mắt nhìn cái bóng trắng thật lâu, cảm xúc phức tạp khó có thể dùng ngôn từ hình dung, rốt cục trầm tĩnh nói ra bốn chữ: "làm khổ hắn rồi."

Biến cố trong cung lần này kéo dài không lâu, dưới sự trấn áp của hoàng đế và nhị hoàng tử đã trở lại bình thường. Điều ngoài dự đoán

của mọi người chính là hoàng đế lại nhanh chóng hạ chỉ đem thái tử có ý đồ mưu phản, giết hại huynh đệ, giáng làm thứ dân, hơn nữa nhường ngôi vị hoàng đế cho nhị hoàng tử, còn mình thì vào thâm cung tĩnh dưỡng.

Tất cả tới đột nhiên, nhưng cũng nằm trong đạo lý sinh tồn chung.

Vô số băn khoăn chờ mọi người công bố, như là vì sao thái tử bị thương, như là làm sao nhị hoàng tử điện hạ từ có bệnh sắp chết biến thành một người sắc mặt hồng nhuận như ngày hôm nay, quân vương tinh thần sáng láng tương lai?

Đến lúc mọi người trong Đông Lăng quốc hiểu được biến đổi trời đất ngày này, thì quân vương tương lai của bọn họ đã trở lại phủ nhị hoàng tử, đang nhàn nhã đánh cờ làm thú vui với nghĩa tử của hắn.

“Tường thúc thúc, người nên cẩn thận, ta đã chuẩn bị chiếu tướng rồi, haha.” Vân Tiểu Mặc cười rực rỡ.

Ánh mắt Đông Phương Vân Tường nhu hòa nhìn hắn, nhàn nhạt nở nụ cười mang theo vài phần giảo hoạt: “Thật không?Con xác định đây không phải là một cái bẫy?”

Vân Tiểu Mặc lập tức thu lại nụ cười, đứng trên ghế cẩn thận quan sát ván cờ, càng xem khuôn mặt nhỏ nhắn càng đen, cái miệng nhỏ nhắn không cam lòng kêu lên: “Tường thúc thúc, người thật giảo hoạt! người lại bố trí dẫn ta mắc bẫy? không tính không tính, ta muốn chơi lại một lần nữa…”

Đông Phương Vân Tường bất đắc dĩ lắc đầu cười, để hắn tùy ý ăn quỵt mà thu quân đen về, nhìn hai má dễ thương của hắn đang suy nghĩ kỹ càng xem làm thế nào để đi lại; đáy mắt hắn phát ra ánh sáng nhu hòa, nụ cười trên môi cũng càng thêm tươi tắn như gió

xuân.

Hình ảnh ấm áp như thế, ai có thể nghĩ đến, không lâu trước còn xảy ra một cuộc tranh giành quyền lực đẫm máu?

Tay hắn đã không còn sạch sẽ nữa, khi hắn quyết định phản kích huynh đệ ruột thịt của mình thì hắn đã chuẩn bị đấu tranh giành thiên hạ, mặc dù những người đó không phải do chính tay hắn giết chết nhưng cũng không có gì khác nhau.

Chỉ cần có thể bảo vệ hết thảy điều hắn muốn bảo vệ thì hắn làm gì cũng đáng giá.

Vinh bá từ xa đi tới, phá vỡ hình ảnh ấm áp này, tiến lên bẩm báo nói: “nhị hoàng tử điện hạ, hoàng thượng truyền chỉ, bảo ngài tiến cung một chuyến, thương lượng chuyện kế vị.”

“Được, ta biết rồi.” Đông Phương Vân Tường ôn hòa đáp một câu nhưng không vội vã đứng dậy.

“Còn có, lần này Thánh cung lựa chọn mở cuộc tuyển chọn Thánh tử ở Đông Lăng quốc chúng ta, lúc trước tất cả công việc đều do thái tử điện hạ và người Thánh cung đàm phán, hiện này thái tử… người bên Thánh cung đang thúc dục hỏi, tiếp theo nên làm gì bây giờ?” Vinh bá cố ý dừng lại một chút, kiêng dè mà nói: “thái độ người Thánh cung vô cùng ngạo mạn, nói chuyện này phải do bản thân nhị hoàng tử tự mình xử lý, nếu không đồng ý, bọn họ liền hủy bỏ tư cách mở cuộc tuyển chọn Thánh tử của Đông Lăng quốc.”

Đông Phương Vân Tường khẽ cau mày, hừ lạnh một tiếng nói: “vậy thì hủy bỏ! ta cũng không muốn đứa trẻ con Đông Lăng quốc đến Thánh cung, bị họ đầu độc.”

“Nhị hoàng tử điện hạ, như thế sợ là không ổn đi? Ngài cũng biết những người Thánh cung đó, bọn họ không nói đạo lý bao giờ, nếu lần này chúng ta đắc tội bọn họ, sợ là hậu họa vô cùng a. Hơn nữa nhị hoàng tử điện hạ còn chính thức lên ngôi hoàng đế, nền móng chưa ổn định, khó đảm bảo bọn họ sẽ không gây áp lực khiến hoàng thượng thay đổi ý định, hoặc là …” Trong lòng Vinh bá tràn đầy đầy lo lắng.

Tay cầm quân cờ của Đông Phương Vân Tường dừng lại, trầm ngâm nói: “Vinh bá, chuyện này trước hết giao cho ngươi thương lượng… về phần sứ thần các quốc gia và đội ngũ dự tuyển thì bố trí tốt một chút, chớ để mất thể diện. Chúng ta cần đoàn kết sứ thần các quốc gia hơn là Thánh cung…”

“Dạ, lão nô nhớ kỹ.”

Đến khi Vinh bá lui ra, Vân Tiểu Mặc nghĩ tới tiểu công chúa Ngạo Thiên quốc cùng đường đến đây với hắn, hắn đột nhiên không chào mà đi, không biết bọn họ có lo lắng không.

“Tường thúc thúc, con muốn đi gặp tiểu công chúa Ngạo Thiên quốc một chút, có thể được không?”

“Con biết nàng?” Đông Phương Vân Tường lấy làm lạ.

Vân Tiểu Mặc thuật lại những chuyện xảy ra dọc đường đi, Đông Phương Vân Tường nghe được không ngừng kinh hãi phát rùn.

Hắn tự tay vuốt ve đỉnh đầu Vân Tiểu Mặc, thở dài đau lòng nói: “Cũng là Tường thúc thúc không tốt, lẽ ra nên sớm phái người đến đón con. Đồng ý với Tường thúc thúc, sau này không được làm những chuyện nóng nảy như vậy nữa, biết không?”

Vân Tiểu Mặc vểnh cái miệng nhỏ nhắn, gật đầu nói: “vâng, biết rồi.”

Tâm trạng Đông Phương Vân Tường khẽ động, lại hỏi: “vậy mẫu thân con có biết chuyện con đến tìm ta sao?”

Vân Tiểu Mặc chột dạ lè lè cái lưỡi nói: “Con là lén chạy đến, nhưng mà con có để lại thông tin cho nàng rồi, bây giờ nàng hẳn là đã biết đi.”

“Ngươi a!” Đông Phương Vân Tường sủng nịnh cười một tiếng, một lần nữa trong đầu hiện ra bóng hình xinh đẹp, nụ cười trên môi càng đậm hơn. Tiểu Mặc ở đây, hắn hẳn là có cơ hội nhìn thấy nàng sao?

“Tường thúc thúc, con có thể đi gặp tiểu công chúa không?” Vân Tiểu Mặc còn muốn nói chuyện vừa rồi, cảm thấy không từ mà biệt có chút băn khoăn.

Đông Phương Vân Tường suy nghĩ một chút, nói: “Không thì thế này đi, qua một hai ngày nữa, trong cung sẽ nhanh chóng mở yến hội, lúc đó, sứ thần các quốc gia cũng đến tham gia, khi đó con cũng có thể gặp tiểu công chúa.” Hiện nay cục diện trong triều chưa ổn định, bên ngoài phủ có không biết bao nhiêu dư đảng của thái tử sát sao theo dõi hắn, khi hắn chưa hoàn toàn tiêu trừ hết mối họa thì hắn phải bảo vệ Tiểu Mặc thật tốt, để tránh những người đó ra tay với người bên cạnh hắn.

Quyển 3 - Chương 41: Thần khí thứ hai đến tay

Hai ngày trước, Hách Liên Tử Phong nói mình có cách đưa người của Thánh cung tới Tư Đồ gia tộc, lời của hắn hôm nay đã được chứng thực, Vân Khê phải bội phục tự tin và năng lực của hắn.

Đây là tầng cao nhất của Phong Tích lâu.

Từ góc độ cửa sổ này có thể nhìn thấy rõ ràng từng góc của Tư Đồ phủ.

Một phần ba thủ vệ Phong Tích lâu bị điều đi nghênh chiến người Thánh cung, các trưởng lão Nam Viện cũng dốc toàn lực lượng, hôm nay Tư Đồ phủ gặp phải cường địch, ai cũng không dám buông lỏng. Giờ phút này, chỉ có ba người là không có việc gì mà ẩn náu ở tầng cao nhất Phong Tích lâu, leo lên ngắm nhìn, thưởng thức kịch hay.

“Hách Liên, ngươi làm như thế nào vậy? lại khiến cho người Thánh cung đến Tư Đồ phủ?” Vân Khê tò mò.

Hách Liên Tử Phong khẽ mím môi, đưa mắt nhìn nơi người Thánh cung và Tư Đồ phủ đang giao chiến kịch liệt, thần sắc thần bí khó lường.

Long Thiên Tuyệt hé mắt đánh giá Hách Liên Tử Phong, nửa thật nửa giả nói: “Đúng là rất lợi hạ, lợi hại đến mức khiến ta tưởng ngươi đã gia nhập Thánh Cung…”

Vân Khê nghe vậy, sững sờ, ngay sau đó quay đầu nhìn Hách Liên

Tử Phong, nhưng thấy vẻ mặt hắn không mảy may thay đổi, hoàn toàn không đếm xỉa đến lời nói của Long Thiên Tuyệt.

Cho nên Vân Khê trừng mắt với Long Thiên Tuyệt: “Thiên Tuyệt, chớ nói bừa! chúng ta đang hợp tác nên tín nhiệm lẫn nhau.”

Sắc mặt Long Thiên Tuyệt trầm xuống, đưa nay ôm lấy thắt lưng nàng, bắt đầu không an phận: “phu nhân, “lấy tay bắt cá” cũng không hay.”

Ở góc độ Vân Khê không nhìn thấy, hai người Hách Liên Tử Phong và Long Thiên Tuyệt đồng thời nghiên đầu, trong không khí ánh mắt va chạm kịch liệt.

Đang nói chuyện thì một ánh lửa chợt nổ tung phía xa, đỏ khắp bầu trời.

Trong màu đỏ của ngọn lửa, có mấy bóng người màu đen từ trong không trung rơi xuống, trong đó có một thân ảnh quen thuộc. Mặc dù đó là khoảng cách rất xa, Vân Khê vẫn nhận ra rõ ràng.

“Không nhầm là đến lúc rồi.” Bởi vì nàng thấy trong những người rơi từ không trung xuống có Tư Đồ Khôi.

“Chia nhau ra hành động đi.” Hách Liên Tử Phong bình tĩnh nói một câu, rồi dẫn đầu xoay người rời khỏi tầng lầu.

Vân Khê cũng đang muốn đi, lại bị Long Thiên Tuyệt kéo trở lại.

“Khê nhi, Hách Liên Tử Phong có vấn đề, không nên quá tin hắn.” Vẻ mặt Long Thiên Tuyệt rất nghiêm túc.

“Chàng phát hiện ra điều gì sao?” Lòng Vân Khê hồi hộp, mơ hồ có

cảm giác không ổn, nếu có thể nàng muốn đồng thời tin tưởng cả hai người, nhưng nếu so sánh, nàng tin tưởng Long Thiên Tuyệt hơn.

Nhưng mà, Hách Liên Tử Phong thực sự có vấn đề sao?

Nội tâm nàng rất là mâu thuẫn, nàng hi vọng đây không phải là sự thực.

“Ta còn đang tìm kiếm chứng cớ. Nàng tin tưởng ta, nhưng mà ta biết rõ ràng nhất tác phong xử sự của Thánh cung, tuyệt đối không phải người ngoài nói vài ba câu vớ vẩn là có thể ra tay, cho nên ta tin chắc hắn nhất định có liên quan đến người Thánh cung. Về phần hắn rốt cục có thể làm hại chúng ta không, ta cũng không rõ, tóm lại cẩn thận thì hơn. Tâm tư của hắn chôn quá sâu, ai cũng không hiểu rõ, nàng tốt hơn là nên cách xa hắn một chút.

“Hắn thật sự sẽ như vậy sao?” Lông mày Vân Khê nhíu chặt, nơi nào đó trong lòng bỗng dưng dâng lên một đợt sóng.

Nhìn vẻ mặt vướng mắc của nàng, Long Thiên Tuyệt mím môi cười một tiếng, nhẹ nhàng mà quan tâm nàng, nói: “Ta cũng hi vọng đó không phải là sự thật, ta không muốn thấy nàng đau lòng, khó chịu.”

“Thiên Tuyệt, ta chỉ coi hắn là bạn bè của ta…” Hắn dịu dàng làm hòa tan lòng nàng thành một dòng nước.

“Ta hiểu, cho nên ta mới dễ dàng tha thứ cho hắn, nếu không ta làm sao có thể sống hòa bình cùng hắn?” Long Thiên Tuyệt nhướng mi, làm ra vẻ cay nghiệt.

Vân Khê hiểu ý cười một tiếng, trong đôi mắt đen trong trẻo tỏa ra ánh sáng vui vẻ, hai tay kéo cánh tay phải của hắn, ấm áp mà dựa vào: “vậy chàng điều tra cẩn thận một chút, nếu hắn trong sạch, đừng

để hắn chịu oan.”

“Yên tâm đi.” Long Thiên Tuyệt dịu dàng ôm lấy nàng, trong đôi mắt thâm thúy dung hòa giữa bất đắc dĩ và bao dung.

Lại một ánh lửa nổ tung phía chân trời, lóa sáng chói mắt giống như muốn thiêu đốt cả bầu trời.

Bên phía Thánh cung, tam đại tôn giả đứng đầu, đối đầu trực tiếp với cửu đại thái thượng trưởng lão của Tư Đồ gia tộc, thế mà lực lượng ngang nhau, có thể tưởng tượng thực lực chân chính họ. Mà ngay từ lúc mới giao chiến gia chủ Tư Đồ Khôi bị thuốc nổ khiến cho bị thương không nhẹ.

Tình cảnh như thế, ranh giới sinh tử mong manh, Tư Đồ gia tộc sinh ra ý niệm sử dụng thần khí.

Trước khi Tư Đồ Khôi vội vã chạy tới khuê phòng của Tư Đồ Mẫn Mẫn, Vân Khê đã trở lại gian phòng.

“Mẫn Mẫn, nhanh ra ngoài với phụ thân.” Tư Đồ Khôi rất vội vàng, cũng không nói nhiều, trực tiếp kéo nàng ra ngoài.

“Phụ thân, đã xảy ra chuyện gì? Ngài bị thương? Có nặng lắm không?” Vân Khê quan sát vết thương trên người hắn nhưng trong lòng suy đoán rốt cục hắn giấu thần khí ở đâu.

Tư Đồ Khôi dừng lại, sắc mặt đột nhiên rất nghiêm túc nhìn nàng, nói: “Mẫn Mẫn, lần này liên quan đến sự sống còn của Tư Đồ gia tộc, phụ thân hi vọng con lấy toàn cục làm trọng, trợ giúp gia tộc chống lại kẻ địch.”

Vân Khê làm ra vẻ nghi ngờ nói: “Phụ thân, Mẫn Mẫn không biết võ

công làm sao có thể giúp?”

“Con có thể.” Tư Đồ Khôi cho nàng một ánh mắt khẳng định, “Con đi cùng cha đến một nơi.”

Ánh mắt Vân Khê lóe lên tinh quang, nàng thật sự tò mò tột cùng hắn giấu thần khí ở nơi nào.

Đi theo Tư Đồ Khôi đến một đường mòn cuối tây viện, dọc đường Vân Khê không dám tùy tiện hỏi lung tung sợ không cẩn thận lộ tẩy, giờ này phút này, giữ im lặng mới là sáng suốt nhất.

Căn cứ vào hiểu biết của nàng với Tư Đồ phủ, bình thường tây viện Tư Đồ phủ là nơi ở của các thành viên trong gia tộc, Tư Đồ Khôi đưa nàng đến đây, hẳn là không phải vì thần khí mà là tìm người nào?

Mặc dù trong lòng nghi ngờ nhưng vẫn không hỏi ra miệng.

Đi qua một sương phòng, trước mắt rõ ràng là một loạt bia mộ tôn quý, thì ra nơi này là nghĩa địa của Tư Đồ gia tộc!

Vân Khê ngạc nhiên phát hiện toàn bộ nơi này chôn cất nữ quyến của Tư Đồ gia tộc, bình thường các cô gái sau khi chết cũng không thể được vào từ đường gia tộc, Tư Đồ gia dĩ nhiên cũng thế, cho nên liền sắp đặt bia mộ nữ quyến ở đây.

Chẳng qua là, Tư Đồ Khôi đưa nàng đến đây làm gì?

Gia tộc Tư Đồ sống còn trước mắt, hắn không giúp sức chiến đấu lại khăng khăng dẫn nàng đến một chỗ như vậy, đến tột cùng là có ý đồ gì?

Chỗ tai trái, tiểu Tả vẫn trong trạng thái ngủ hình như cảm ứng được

cái gì, bắt đầu tỉnh lại.

Vân Khê cảm thấy sự thay đổi của tiểu Tả, lập tức tâm thần khẽ động, từ từ khẳng định suy đoán của mình.

Người phía trước rốt cục dừng lại trước một bia mộ.

Vân Khê vòng qua hắn, thấy trên bia mộ khắc chữ “Liễu thị Mạnh Noãn chi mộ.”

Liễu Mạnh Noãn, chẳng lẽ là..

“Phu nhân, hiện nay Tư Đồ gia gặp nạn, ta không thể không để cho Mẫn Mẫn mạo hiểm, hi vọng ngươi không trách ta.” Tư Đồ Khôi khom người nhẹ vỗ bia mộ, chân tình trong ánh mắt lộ ra, ôn hòa hơn so với bất cứ lúc nào trong ngày thường.

“Mẫn Mẫn, dưới bia mộ có một cơ quan, con mở nó ra.”

Ánh mắt Vân Khê sáng lên, vội vàng khom người tìm cơ quan, quả nhiên sau lưng bia mộ có nhô ra một hòn đá hình tròn, to bằng nắm đấm. Nàng đưa tay xoay xoay, mặt đất bên cạnh bia mộ lập tức nứt ra thành một lỗ hổng, một hộp gấm nhỏ xinh xắn bỗng dưng nhô lên từ mặt đất. Nàng gấp rút mở ra hộp gấm, trong nháy mắt ánh sáng chói chang tán loạn, suýt chút nữa làm làm mắt Vân Khê bị thương.

Thật thông minh, cũng thật giảo hoạt!

Tư Đồ Khôi lại giấu thần khí xuống dưới bia mộ của phu nhân hắn.

Đợi từ từ thích ứng với ánh sáng kia, Vân Khê chăm chú nhìn lại, thấy trong hộp gấm là một chiếc vòng tay, một dụng cụ màu bạc rèn thành vòng tay. Ánh sáng âm u quanh quẩn xung quanh nó, thỉnh

thoảng lưu chuyển, cực kỳ giống tình huống lúc nàng mới gặp Tiểu Tả.

“Mẫn Mẫn, đây là thần khí mà gia tộc Tư Đồ chúng ta bảo tồn.” Tư Đồ Khôi đưa tay lấy chiếc vòng tay bạc từ trong hộp gấm ra, nói: “Còn nhớ rõ những gì liên quan đến thần khí mà phụ thân nói với con không? Tất cả gia tộc Tư Đồ chúng là gần ngàn người, còn có đông đảo đệ tử dựa vào Tư Đồ gia tộc, song trước con, trong năm mươi năm mới có một hậu duệ chính thống có thể mở ra sức mạnh thần khí, gần đây người đó là gia gia con. Trong thập đại gia tộc có một bí mật không lưu truyền, bình thường sau khi người thừa kế xuất hiện thì người thừa kế trước sẽ qua đời không có lý do. Có thể là do số mệnh đã định, ba ngày, sau khi con ra đời, gia gia con liền qua đời một cách lạ lùng.”

“Trước kia, người thừa kế mỗi đời của Tư Đồ gia tộc đều là nam tử, cũng chỉ có nam tử mới có thể nối tiếp huyết mạch cho gia tộc, cho nên tất cả mọi người đều nghĩ đệ đệ con mới là người duy nhất có thể mở ra thần khí của thế hệ này. Sau khi phụ thân và mấy vị thái thượng trưởng lão bàn bạc, vì để bảo vệ tốt hơn cho con, nên cũng không giải thích gì, cứ để mọi ngươi đâm lao thì phải theo lao, cho rằng Tinh nhi là người thừa kế duy nhất của Tư Đồ gia thế hệ này.”

Tư Đồ Khôi dừng lại, chuyển ngữ điệu, nói: “Mẫn Mẫn, con có biết vì sao cha và các thái thượng trưởng lão phản đối hôn sự của ngươi và Vân Thanh chứ?”

“Vì sao?” Vân Khê thực tình lắng nghe lời của hắn nói, trong lòng âm thầm suy nghĩ, không ngờ hôm nay lại nghe được nhiều bí mật của Tư Đồ Khôi như vậy.

“Như phụ thân vừa nói, trước kia người thừa kế mỗi thời của Tư Đồ gia đều là nam tử, cũng chỉ có nam tử mới có thể kế truyền thừa

huyết mạch của Tư Đồ gia. Nhưng thế hệ này đến phiên con lại là nữ tử. Con có biết được sự tuyệt vọng của phụ thân và các thái thượng trưởng lão khi biết được tin tức này không? Nói cách khác, Tư Đồ gia tộc chúng ta đến thế hệ này, coi như là đi đến cuối cùng rồi. Tương lai dù con gả cho ai thì máu mủ cũng không thuộc về Tư Đồ gia tộc nữa, Tư Đồ gia tộc cũng không còn người có thể mở ra sức mạnh của thần khí."

"Tư Đồ gia tộc không có thần khí bảo vệ thì làm sao có chỗ đứng trong thập đại gia tộc, làm sao có chỗ đứng trong thiên hạ? Trên thế gian này kẻ mạnh là vua, lấy thực lực làm căn cốt, một khi Tư Đồ gia tộc mất đi quyền hành và cả sức mạnh, như vậy đến lúc đó chúng ta chỉ là cá trên thớt."

Vân Khê nghe đến đó, cũng hiểu được rõ ràng: "Cho nên, cha muốn ta gả vào gia tộc Hách Liên, để cầu xin gia tộc Hách Liên che chở?"

"Không sai! Còn có một chuyện bí mật mà chưa cho con biết. Thượng Quan gia tộc kia cũng giống Tư Đồ gia tộc chúng ta, người thừa kế thế hệ này là một nữ tử, tin đồn này lan trong gia tộc khiến người người thấy bất an nên nội bộ không ngừng hỗn loạn, cuối cùng dẫn đến thảm họa diệt môn."

Thì ra là như vậy.

Người của Thượng Quan gia tộc tự biết Thượng Quan gia tộc qua thế hệ này nhất định sẽ suy vong, cho nên mỗi người bắt đầu mưu cầu tương lai cho bản thân, không ngừng đấu tranh, cuối cùng bị Thánh cung thừa dịp không vững mà gần như diệt cả nhà.

Mà Tư Đồ gia tộc thì cẩn thận hơn nhiều, thay mận đổi đào, cố ý khiến người ta nghĩ rằng Tư Đồ Nam Tinh là người thừa kế của gia tộc thế hệ này mới ngăn cản được lòng người gia tộc rối loạn.

Đoan Mộc Gia Tộc cũng như thế, thân phận người thừa kế của Đoan Mộc Tĩnh vẫn bị giấu diếm rất tốt cho đến sau khi gia chủ qua đời, rốt cục mới có người biết chuyện liên quan đến thân phận người thừa kế, cho nên có chuyển biến to lớn quyết định giết Đoan Mộc Tĩnh.

“Mẫn Mẫn, thân là nữ nhi của Tư Đồ gia tộc, ngươi thừa kế sức mạnh thần khí, con không có lựa chọn nào khác. Hiện tại, gia tộc gặp nguy cấp đang cần con xuất hiện mở ra sức mạnh thần khí, bảo vệ gia tộc!”

“Mẫn Mẫn, đây là trách nhiệm của con, trách nhiệm không thể từ chối.” Tư Đồ Khôi nắm lấy tay nàng, tự mình đeo vòng tay bạc vào cổ tay Vân Khê.

Vân Khê cúi đầu nhìn cổ tay mình, lắc lắc chiếc vòng bạc lóng lánh ánh sáng chói mắt trong tay, giống như tráng lệ tuyên bố thắng lợi của nàng. Không ngờ thần khí đến tay dễ dàng như vậy, hoặc là nói đích thân Tư Đồ Khôi đem thần khí đến tay nàng, cảm giác thành tựu bỗng sinh ra.

Một tia tinh quan trong đáy mắt phát ra.

Thần khí đã đến tay, không bằng thừa dịp này thoát khỏi Tư Đồ gia?

“Mẫn Mẫn, phụ thân biết đã làm con khó xử, nhưng bây giờ tình thế bắt buộc, người Thánh cung đến ép chặt, hôm nay nếu con không thể sử dụng sức mạnh thần khí, như vậy Tư Đồ gia tộc sợ là sẽ rơi vào vết xe đổ của Thượng Quan gia tộc, vạn kiếp bất phục a.”

Đối mặt với khẩn cầu của Tư Đồ Khôi, trong lòng Vân Khê sinh ra cảm giác không đành lòng, phần không đành lòng này cũng là bởi vì Tư Đồ Mẫn Mẫn. Nàng bố trí chiếm thần khí của gia tộc Tư Đồ đã là

không phúc hậu gì, nếu bỏ mặc không quan tâm Tư Đồ gia tộc, vậy thì quá mức vô tình.

Cũng được, nể mặt chị dâu tương lai, vậy làm chuyện tốt một lần, trước tiên giúp Tư Đồ gia tộc giải quyết phiền toái rồi đi cũng không muốn.

“Phụ thân, người cứ yên tâm đi, Mẫn Mẫn nhất định sẽ cố gắng hết sức.”

Đến khi hai người chạy tới vòng chiến đấu kịch liệt, thì lực lượng trung thành của Tư Đồ gia tộc đã nhanh chóng tiêu hao, lúc bắt đầu cửu đại thái thượng trưởng lão còn có thể đánh tương đương với đối phương, nhưng dần dần họ phát hiện căn bản không thể bình xét thực lực của đối thương, phảng phất bọn họ không bao giờ dùng hết sức mạnh, cũng không biết mệt mỏi là gì. Từ lúc giao chiến đến giờ bọn họ đều toàn lực xuất kích, chỉ công không thủ, trận đấu liều chết thế này, ai mà chịu được?

Trong vòng chiến đấu, Vân Khê nhìn thấy hai người vốn đã chết là Lãnh Mi Nhi và Tống Hi, da không đổi nhưng ánh mắt trống rỗng, hoàn toàn là một cái xác không hồn, đáy lòng bỗng dưng dâng lên một nỗi xót xa, nàng lại sinh ra sự đồng cảm với họ, đã chết cũng không được yên nghỉ, mà còn bị lợi dụng như thế là quá bi thảm rồi.

Tầm mắt nàng tiếp tục quét trong đám người, nhanh chóng phát hiện Long Thiên Tuyệt đang giả dạng thành “Tường trưởng lão”. Lẽ ra hắn là một trong các thái thượng trưởng lão, hẳn là nên kề vai chiếu đấu với cửu đại trưởng lão, nhưng hắn lại rất láu cá, không nói lúc đầu đã khoan thai tới chậm, bây giờ tới cũng chỉ giết chết những tên lính quèn, từ chối đối đầu trực tiếp với tam đại tôn giả.

Vân Khê khẽ nhếch khóe môi, trong lòng âm thầm cười trộm, thật là

phục hắn rồi, hắn không sợ sau này mọi người liên hợp lại tới kết tội hắn à?

Lại nhìn Hách Liên Tử Phong, hắn cũng tới hiện trường, cũng giống như thế, hắn cũng không tham gia vào trận giao chiến cùng tam đại tôn giả, mà là lạnh lùng đứng ở một bên xem cuộc chiến, thái độ ta là khách nhân, không liên quan đến ta.

“Mẫn Mẫn” Tư Đồ Khôi bên cạnh nhắc nhở.

Vân Khê hoàn hồn, tự nhiên hiểu được ý hắn, chẳng qua, chỉ sợ là hắn chưa từng nhìn thấy hiệu lực đích thực của thần khí rồi? Hắn cho là tùy tiện có thể sử dụng thần khí ở đây sao?

Thu lại ánh mắt xẹt qua vẻ lạnh lùng, Vân Khê quay đầu liếc Tư Đồ Khôi một cái, thần sắc ngạo nghễ nói: “Truyền lệnh xuống, bảo tất cả mọi người lui sang một bên.” Giọng điệu ra lệnh, không được chen vào.

Tư Đồ Khôi rõ ràng sửng sốt, trừng mắt nhìn, có phần không dám tin cô gái ra lệnh trước mắt chính là nữ nhi của hắn.

“Mẫn Mẫn, ngươi vừa nói gì?” Hắn cho là mình sinh ra ảo giác, từ trước đến giờ nữ nhi luôn mềm mại ôn hòa, đâu có khí chất thế này?

Vân Khê lạnh lùng cong môi, nếu thần khí đã tới tay thì nàng cũng không cần thiết phải tiếp tục ngụy trang. Đồng ý giúp hắn đối phó với người Thánh cung đã coi như nàng nể tình Tư Đồ Mẫn Mẫn mà phát ra lòng tốt rồi.

Nàng nghiêng người đối diện hắn, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào đáy mắt đối phương, nhìn chằm chằm hắn, gằn từng chữ: “ta nói, nếu không muốn Tư Đồ gia tộc diệt môn thì lập tức sai mọi người lui

ra một bên!”

Tư Đồ Khôi nhìn lại nàng, cả người chấn động, chợt thấy lạnh cả người từ trong nội tâm, hắn vốn đã bị thương, bị chấn động này, suýt lảo đảo muốn ngã.

“Ngươi, ngươi rốt cục là ai?”

Không ai hiểu con bằng cha, hắn đã phát hiện đối phương không phải nữ nhi của hắn.

“Ta là ai, ngươi không cần biết. Ngươi chỉ cần biết, từ nay về sau thần khí đã không phải là tài sản của Tư Đồ gia!”

Vân Khê lạnh lùng cười một tiếng, rút ra cây chùy thủ, nhẹ nhàng rạch một nhát lên cổ tay mình.

Động tác của nàng lưu loát, thần sắc lạnh nhạt, chân mày cũng không nhăn.

Tư Đồ Khôi nhìn nàng như vậy, càng xác định nàng không phải là nữ nhi của mình, cho dù mất tâm trí trong lúc nguy cấp cũng không chuyển biến lớn như thế được.

Mà giờ phút này, điều kinh ngạc không còn là thân phận của nàng, toàn bộ lực chú ý của hắn đều tập trung vào cổ tay bị thương của nàng.

Cổ tay chỗ vòng bạc kia nhanh chóng chảy ra máu tươi, máu tươi tuôn ra như suối, toàn bộ hội tụ lại tại chiếc vòng tay bạc. Nó như thỏa thích thút máu trên người nàng tham lam không đáy.

Ánh sáng màu bạc từ từ sáng hơn, cho đến khi hấp dẫn sự chú ý của

mọi người.

“Ngươi…” Tư Đồ Khôi chứng kiến cảnh tượng trước mắt, lại một lần nữa mê muội. Nàng rốt cục là ai? Nếu không phải là nữ nhi của hắn, vậy thì làm sao có thể khởi động sức mạnh của thần khí?

Chẳng lẽ nữ nhi thật sự trúng tà, cho nên mới có tính tình không giống như trước?

Trước lúc đeo vòng bạc lên, nàng vẫn tốt đẹp, sau khi đeo vòng bạc thì tính tình nàng mới chuyển biến như thế. Ánh mắt mê mang của Tư Đồ Khôi dần trở nên trấn tĩnh, trong lòng hắn tự nhận định là như thế, đó là vấn đề chiếc vòng bạc, nhất định là bản thân vòng bạc có sức mạnh kỳ quái mới khiến cho tính tình chủ nhân đeo nó đột nhiên mạnh mẽ.

Sau khi nhận định như thế, trong lòng Tư Đồ Khôi liền không băn khoăn nữa, hướng về phía mọi người hô lên: “tất cả mọi người mau lui ra phía sau ta! Mau!”

Quyển 3 - Chương 42: Vân Khê muốn xuống bếp

Sau tiếng la của Tư Đồ Khôi, mọi người rối rít lui ra ngoài vòng chiến đấu, thái thượng trưởng lão nhìn thấy được Tư Đồ Khôi và "Tư Đồ Mẫn Mẫn" bên cạnh hắn lập tức hiểu được, cũng lui ra khỏi vòng chiến đấu theo.

Nhưng, trong trận kịch chiến, đối phương đâu cho phép ngươi muốn lui thì lui, muốn chạy là chạy?

Người Tư Đồ gia càng rút lui thì người Thánh cung cũng lợi dụng đánh đến đây, tập trung toàn bộ lực lượng đánh thẳng tới đội ngũ của Vân Khê và Tư Đồ Khôi. Vân Khê nhanh chóng trở thành mục tiêu toàn lực công kích của đối phương.

Trong lòng Vân Khê chấn động, chiếc vòng bạc trên cổ tay phải nàng không ngừng hút máu nhận chủ, hiện tại cả người nàng như bị đóng đinh lại, đâu còn có thừa tinh lực mà đối phó với cường địch?

Chết tiệt! làm sao nàng lại quên mất chuyện thần khí thức tỉnh nhận chủ như thế này đây?

"Tiểu Tả" Hiện tại chỉ có thể dựa vào tiểu Tả rồi, dù sao cũng là thần khí.

Trong lỗ tai, Tiểu Tả nóng lòng muốn thử lên tiếng, chui ra: "chủ nhân, giao cho ta chứ!"

Thanh âm của tiểu Tả không thể dễ nghe hơn lúc này rồi, tảng đá lớn

trong lòng Vân Khê lập tức rơi xuống.

Sát khí như cuồng phong cuồn cuộn.

Tư Đồ Khôi đứng bên cạnh Vân Khê, lúc này đã sợ hết hồn hết vía, hai mắt hắn nhìn chằm chằm cổ tay Vân Khê, trong đầu bất chợt nảy ra vô số nỗi băn khoăn. Lần đầu tiên nữ nhi sử dụng thần khí, đến tột cùng có thể nắm được phương pháp sử dụng hay không?

Nghe nói thần khí có uy lực vô cùng, nhưng gặp phải kẻ địch mạnh như thế, nó thực sự ngăn cản được sao?

Còn có, hắn còn chưa kịp ngẫm nghĩ còn có cái gì thì lưỡi kiếm sắc bén đầy sát khí đã nhào về phía hắn…

“Mẫn Mẫn, cẩn thận.” Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Tư Đồ Khôi đột nhiên tiến lên một bước, giang cánh tay chắn trước Vân Khê, hô to tên Tư Đồ Mẫn Mẫn.

Trong tích tắc, lòng Vân Khê như bị thứ gì đó hung hăng đụng vào.

Nhìn chăm chú vào bóng lưng cao lớn phía trước, có một dòng nước ấm từ từ chảy trong lòng, mặc dù nàng không phải Tư Đồ Mẫn Mẫn chân chính, nhưng đối mặt với sinh tử, có người cam tâm tình nguyện ngăn cản nguy hiểm cho nàng, làm sao nàng có thể không cảm động?

Có lẽ nàng nghĩ sai rồi, Tư Đồ Khôi đúng là yêu nữ nhi nhưng bởi vì gánh vác quyền hành của gia tộc, hắn không thể quyết định được đến tột cùng là hạnh phúc của nữ nhi quan trọng hay lợi ích gia tộc quan trọng.

Vân Khê dứt khoát đưa tay ra đẩy Tư Đồ Khôi, mặc dù nàng không

nắm chắc tuyệt đối có thể đối phó được với người Thánh cung, nhưng nàng cũng không mong muốn Tư Đồ Khôi lấy thân mạo hiểm như vậy.

“Tránh ra, ta tới”

Tư Đồ Khôi chớp mắt quay đầu, yên lặng nhìn thần sắc kiên quyết của nàng, không khỏi thất thần.

Một thanh âm bí mật từ một bên khác của Vân Khê truyền tới tai nàng: “Khê nhi, nếu không có cách nào ngăn cản thì không nên gắng gượng.”

Là thanh âm của Long Thiên Tuyệt.

Vân Khê thoáng quay đầu, thấy được Long Thiên Tuyệt giả thành “Tường trưởng lão”. Từ đầu, hắn vẫn yên lặng đứng cạnh nàng, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể kề vai chiến đấu với nàng.

Vân Khê hơi cong môi, lập tức toàn thân tràn đầy sức mạnh. Lúc này, vòng tay bạc trên cổ tay đã ngừng hút máu, ánh sáng chói mắt từ từ lan ra thành hình quả cầu lấy nàng làm trung tâm, không ngừng rộng ra, vầng hào quang rất nhanh bao phủ tất cả mọi người của Tư Đồ gia tộc.

Mọi người ngạc nhiên.

Tất cả biến đổi này nhìn như là dài đằng đẵng, kì thực lại xảy ra trong nháy mắt.

Lúc này, từ chân trời truyền đến một tiếng tiêu, âm điệu quỷ dị, tiết tấu kỳ lạ, thay vì nói đó là bài hát, chi bằng nói đó là tín hiệu truyền lại.

Đám người Thánh cung đang điên cuồng đánh nhau, [=sau khi nghe thấy tiếng tiêu này, đồng loạt có cử chỉ rất lạ, bọn họ hầu như là cùng lúc dừng bước, thu lại sát khí, sau đó xoay người nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

“Đi, đi?” Tư Đồ Khôi lắp bắp, có chút khó tin.

Vân Khê chau mày, có chút kinh ngạc, quay đầu nhìn Long Thiên Tuyệt, mà Long Thiên Tuyệt cũng đang tìm kiếm cái gì trong đám người, lông mày nhíu chặt.

Một cuộc đại chiến mạnh mẽ đến đây là ngừng lại.

Giờ phút này, nguyên khí Tư Đồ gia tộc tổn thương nặng nề, từng người trong cửu đại thái thượng trưởng lão ít nhiều có vết thương, không khí cực kỳ u ám.

Vân Khê cúi đầu đánh giá vòng tay bạc trên cổ tay mình, sau khi hút máu mình xong, màu sắc chiếc vòng bạc thoạt nhìn càng đậm đà và xinh đẹp.

“Tiểu Tả, vòng tay bạc có linh khí không? Tại sao ta không cảm ứng được?” Nàng nhớ lúc mới thu phục tiểu Tả, nó thỉnh thoảng nói thầm bên tai nàng, tại sao lần này không có động tĩnh gì?

Tiểu Tả rất nhanh cho nàng một lý do đủ để nàng té xỉu: “chủ nhân, thoáng một cái nó uống hơi nhiều máu như vậy, bởi vì tham quá cho nên nó say rồi.”

Trên trán Vân Khê rơi xuống vô số vệt đen, thì ra là uống máu cũng say được?

Chuyện lạ thiên hạ!

May là nàng còn có tiểu Tả, không thì …nếu vừa rồi người Thánh cung không rời đi mà ra sức công kích nàng, vậy thì chẳng phải nàng cứ thế mà chết?

Đáy lòng thổn thức, sau này không thể lại làm chuyện không nắm chắc này nữa.

Ai nói chỉ cần có thần khí là mọi chuyện đều yên ổn?

Là ai nói chỉ cần khởi động sức mạnh thần khí là có thể vô địch thiên hạ?

Tất cả đều là khuyết đại!

Vân Khê nhìn vết thương còn chưa khép lại trên cổ tay, trong lòng đau a

Đang thổn thức, thì đột nhiên cảm giác có vô số ánh mắt phóng đến người nàng, Vân Khê ngẩng đầu chống lại ánh mắt mọi người xung quanh, nàng khẽ chau mày.

Đối với tất cả chuyện vừa xảy ra, các đệ tử bình thường, thậm chí là các trưởng lão đều không rõ lắm là xảy ra chuyện gì, chỉ có mấy thái thượng trưởng lão gặp qua thần khí dùng ánh mắt phức tạp nhìn Vân Khê, khiến cả người nổi da gà.

“Mẫn Mẫn, đi băng bó vết thương một chút đi.” Lời nói ôn hòa của Tư Đồ Khôi vang lên bên cạnh, trong đó tràn đầy tình thương của phụ thân.

Chân mày Vân Khê cau lại, lúc trước nàng đã để lộ thân phận của

mình, cho hắn rõ mình không phải là Tư Đồ Mẫn Mẫn rồi, bây giờ vì sao hắn vẫn coi nàng là Tư Đồ Mẫn Mẫn như thế đây?

Sau khi ngẫm nghĩ một phen, nàng bỗng nhiên tỉnh ngộ, hắn biết người có thể mở ra thần khí của Tư Đồ gia tộc chỉ có một mình Tư Đồ Mẫn Mẫn mà thôi. Hắn nhất định không ngờ rằng, ngoài Tư Đồ Mẫn Mẫn còn có một người khác cũng có thể mở ra sức mạnh của thần khí.

Cũng được, nếu còn chưa trở mặt thì tạm thời như vậy đi.

Trở lại khuê phòng của Tư Đồ Mẫn Mẫn, Vân Khê bôi chút thuốc lên cổ tay mình, liền bắt đầu đặt bút viết thư.

“Đa tạ gia chủ tặng thần khí, sau này có duyên nhất định cảm tạ ân tình đầy đủ.” Cuối cùng, nàng không quên vẽ phỏng theo cái biểu tượng, tượng trưng cho thánh cung ở cuối thư.

Cái gì gọi là vu oan giá họa, tức chết người không đền mạng, đó là hiệu quả mà nàng muốn, một mũi tên trúng hai con chim.

Nếu Tư Đồ Khôi nhìn thấy bức thư này, biết đích thân mình đưa thần khí vào tay cho người xa lạ, không biết sẽ thế nào. Lại thêm một biểu tượng thuộc về Thánh cung, hắn sẽ liên tưởng đến chuyện hôm nay, Thánh cung đột nhiên xâm phạm, lại đột nhiên rút lui, nhất định sẽ liên quan hai chuyện với nhau, như vậy tội danh cướp đoạt thần khí của Thánh cung được thành lập trọn vẹn.

Hài lòng thu bút, khóe môi Vân Khê giương lên nụ cười thật to.

“Tiểu xấu xa!” không biết từ khi nào Long Thiên Tuyệt đã xuất hiện phía sau nàng, đã đọc nội dung thư, chỉ đành bất đắc dĩ thở dài một câu, lời nói đầy sủng nịnh.

Vân Khê quay đầu nhìn hắn, cười xinh đẹp: “Đi thôi! Ngày kia chúng ta còn quay lại Tư Đồ gia tộc.”

“Ngày kia còn tới?” Long Thiên Tuyệt nhướng mi, khó hiểu. Thần khí về tay rồi nàng còn muốn làm gì?

“Tạm thời giữ bí mật!” Vân Khê cười rất thần bí.

Để lại thư, hai người rời khỏi Tư Đồ phủ một cách thần không biết quỷ không hay.

Hai người vừa đi, Tư Đồ Khôi rất nhanh tìm tới.

“Mẫn Mẫn, mở cửa, là phụ thân.”

“Mẫn Mẫn?”

Ở ngoài cửa gọi mấy tiếng cũng không nghe được động tĩnh gì trong phòng, Tư Đồ Khôi có cảm giác không ổn, vội vàng đẩy cửa vào.

“Mẫn Mẫn? ngươi ở đâu?”

Quét mắt một vòng, Tư Đồ Khôi nhanh chóng phát hiện lá thư nằm trên bàn sách.

“Đa tạ gia chủ thân tặng thần khí, sau này có duyên nhất định cảm tạ ân tình đầy đủ.” Tư Đồ Khôi lảo lảo một cái, suýt nữa ngã xuống đất, mắt hắn dò xét, đọc lại nội dung thư một lần nữa, cả người giật mình tại chỗ, tay run lên, lá thư từ ngón tay rơi xuống.

“Thánh cung! Lại là âm mưu của Thánh cung!” Cả người Tư Đồ Khôi đã đầy mồ hội lạnh, thần khí bị mất từ trong tay hắn, như thế này thì

làm sao ăn nói với thái thượng trưởng lão trong gia tộc? Nếu Thánh cung trở lại tập kích thì nhất định Tư Đồ gia tộc sẽ diệt vong.

Đúng lúc này, có đệ tử đến bẩm báo: “gia chủ, Hách Liên công tử đến từ biệt.”

“Hách Liên? Hách Liên công tử?” Tư Đồ Khôi nghe được cái tên Hách Liên Tử Phong, như là bắt được cọng rơm cứu mạng, hắn vội vàng nhặt thư trên mặt đất lên, dùng sức bóp nó thành tro bụi, bí mật này tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài, nếu không lòng người biến đổi, Tư Đồ gia tộc thực sự xong rồi.

“Mau, đi mời Hách Liên công tử.”

Đây là một tiểu viện vắng vẻ cách Tư Đồ phủ ba dặm, cũng là một nơi dựa núi gần sông, phong cảnh hữu tình. Hai người Vân Khê và Long Thiên Tuyệt chốc lát đến rồi đi ra ngoài đã đổi lại dung mạo và trang phục.

Theo ước hẹn trước đây, sau khi thành công, ba người gặp nhau ở đây.

Hai người đã tới nhưng không thấy thân ảnh Hách Liên Tử Phong mà có một nam một nữ bước ra từ trong viện.

“Tôn chủ, phu nhân.”

“Tôn chủ, phu nhân.”

Người tới không phải là ai khác mà chính là Băng hộ pháp và Viêm hộ pháp.

“Sao các ngươi lại ở đây?” Vân Khê có chút kinh ngạc khi thấy hai

người, quay đầu nhìn vẻ mặt cười nhạt không nói gì của Long Thiên Tuyệt, liền đại khái đoán được, chắc hắn không yên tâm nên cố ý phái hai vị hộ pháp đến đây điều tra và tiếp ứng.

“Chuyện bổn tôn giao cho các ngươi điều tra thế nào rồi?” Long Thiên Tuyệt nhẹ nhàng tự nhiên nắm tay Vân Khê, quét mắt về phía hai vị hộ pháp, thần sắc nghiêm nghị lạnh lùng, không giận tự uy.

“Tôn chủ, Hách Liên Tử Phong từng rời khỏi Tư Đồ phủ năm lần, nhưng hắn hết sức nhạy cảm, thuộc hạ theo dõi hắn mấy lần, chưa tới một dặm đã bị hắn dễ dàng cắt đuôi.” Băng hộ pháp mở miệng trả lời, trên khuôn mặt lạnh lùng có vài phần bối rối.

Viêm hộ pháp cũng bối rối nói: “thuộc hạ cũng vậy, Hách Liên Tử Phong giống như biết chúng ta theo dõi hắn cho nên mỗi lần đều đi lòng vòng, làm người ta không nắm được manh mối.”

Long Thiên Tuyệt nhếch môi, con mắt hẹp dài híp lại thành một đường nhỏ.

Tâm thần Vân Khê khẽ động, lắc đầu nói: “cho dù hắn rời đi Tư Đồ Phủ cũng không thể nói lên điều gì…”

“Nàng còn nhớ rõ tiếng tiêu kia chứ? Tiếng tiêu vang lên là lúc toàn bộ người Thánh cung dừng tay bỏ đi, cùng lúc đó ta tìm kiếm Hách Liên Tử Phong trong đám người nhưng không thấy bóng dáng hắn, vậy phải giải thích như thế nào?” Long Thiên Tuyệt nói.

“Chàng đang nghi ngờ cái gì?” Vân Khê đột nhiên ngước mắt, nhìn thật sâu vào đáy mắt thâm thúy của Long Thiên Tuyệt, trong lòng đột nhiên dâng lên dự cảm xấu. Tất nhiên nàng nhớ được, lúc tiếng tiêu vang lên toàn bộ người rút lui, nàng quay đầu nhìn Long Thiên Tuyệt, mà Long Thiên Tuyệt cũng đang tìm kiếm cái gì trong đám người.

Lúc ấy nàng không hiểu được nhưng bây giờ thì hiểu rồi, thì ra lúc đó hắn đang theo dõi từng cử chỉ hành động của Hách Liên Tử Phong.

Hách Liên tử Phong, ngươi nhất định đừng để ta thất vọng…

“Lúc ấy ta đi tìm tung tích người thổi tiêu, Long huynh cảm thấy có vấn đề gì sao?”

Mọi người nghe tiếng quay đầu lại, một nam tử áo tím đạp gió mà đến, có thể là ai ngoài Hách Liên Tử Phong?

Hắn nhẹ nhàng rơi xuống đất, chậm rãi bước vào, theo đó cả sân giống như là nở hoa, phong thái thanh nhã tựa như hoa anh túc có sự hấp dẫn nguy hiểm trí mạng.

“Hách Liên?” Chân mày Vân Khê chau lại, vô tình thoát khỏi tay Long Thiên Tuyệt, bước về phía Hách Liên Tử Phong, ánh mắt nàng sáng quắc nhìn chăm chú hắn, gằn từng chữ: “Hách Liên đại ca, ta nghĩ có một số việc chúng ta nên thẳng thắn nói cho rõ ràng để tránh những phiền toái không cần thiết sau này. Nếu bây giờ chúng ta cùng đứng trên một chiếc thuyền thì sau này bất kể có chuyện gì, ta hi vọng chúng ta có thể thẳng thắn đối mặt; nhưng nếu chúng ta đã không còn đứng trên một chiếc thuyền vậy thì từ giờ phút này chúng ta phân rõ ranh giới, không cần thiết tiếp tục hợp tác — Ngươi nghĩ sao?”

Long Thiên Tuyệt lẳng lặng nhìn nàng thoát khỏi bàn tay mình, tiến lên về hướng Hách Liên Tử Phong, đáy lòng nổi lên sự ghen tuông. Nàng vẫn còn để ý Hách Liên Tử Phong như thế, giờ này phút này, hắn lại càng hi vọng Hách Liên Tử Phong thực sự có vấn đề, quay lưng lại với bọn họ, có lẽ như vậy, nàng mới hoàn toàn có thể vứt bỏ vướng mắc cuối cùng với Hách Liên Tử Phong chứ?

Tầm mắt hắn từ từ chếch đi, đối mặt với ánh mắt vô tình hay cố ý của Hách Liên Tử Phong, mắt hắn híp lại, nổi lên một ánh sáng lạnh. Chẳng lẽ đây mới là ý đồ của Hách Liên Tử Phong? Hắn không muốn bị Vân Khê quên lãng, biến mất hoàn toàn trong thế giới của nàng, cho nên mới lựa chọn hợp tác với bọn họ?

Tầm mắt của Hách Liên Tử Phong cũng nhanh chóng chuyển từ Long Thiên Tuyệt bình tĩnh rơi vào mặt Vân Khê, bộ mặt lạnh lùng cũng nhu hòa mấy phần: “Khê nhi, ta nói rồi, trên đời này, người duy nhất ta không làm tổn thương chính là ngươi. Cho dù phải hi sinh tính mạng, ta cũng tuyệt đối không để ngươi tổn thương. Ngươi chỉ cần tin tưởng điều này là đủ rồi.”

Tiếng nói khàn khàn như tiếng trúc mang theo mấy phần nhu hòa, mấy phần mị hoặc, mấy phần say mê.

Vân Khê nhìn lại hắn, cảm thấy hắn thực lòng, nỗi băn khoăn trong lòng cũng từ từ tiêu tán. Nàng nên tin tưởng hắn, ở chung nhiều năm, thực sự hắn chưa bao giờ làm tổn thương nàng, hơn nữa nhiều lúc kịp thời cứu giúp lúc nàng nguy nan. Mà ngược lại, là nàng luôn thương tổn hắn, mắc nợ hắn, thực sự rất nhiều.

Long Thiên Tuyệt nhìn chằm chằm bóng lưng Vân Khê, cảm thấy nàng dao động, lòng bỗng căng thẳng, tiến lên mấy bước, sánh vai với nàng, lạnh lẽo nhìn Hách Liên Tử Phong, chất vấn: “muốn chúng ta tin tưởng ngươi, như vậy ngươi nói đi, làm thế nào mà ngươi đưa được người Thánh cung đến tập kích Tư Đồ gia tộc?”

Hách Liên Tử Phong bình tĩnh nhìn lại hắn, khóe môi cong lên, nói: “việc này rất đơn giản! Ta tìm được Liệt trưởng lão có địa vị gần với cung chủ Thánh cung hiện nay, hắn là em ruột cũng là người thân tín nhất của cung chủ Thánh cung, đồng thời cũng là người điều khiển những con rối thi thể kia, ta nói cho hắn biết, người chân chính có thể

mở ra sức mạnh của Tư Đồ gia tộc chính là đại tiểu thư Tư Đồ gia, mà hiện nay đại tiểu thư Tư Đồ gia là giả, đại tiểu thư Tư Đồ gia chân chính lúc này đang ở Lăng Thiên cung, sau khi hắn nghe tin tức đó tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội như thế."

"Liệt trưởng lão? Hắn lại tự mình ra tay rồi?" Con mắt hẹp dài của Long Thiên Tuyệt híp lại, đáy mắt là một hồ nước sâu, gợn sóng lăn tăn, đen thui thâm thúy. Nghe tin tức kia, hắn rất kinh ngạc, chờ đợi ở Thánh cung nhiều năm như vậy, tất nhiên hắn hiểu quan hệ của Liệt trưởng lão và cung chủ Thánh cung, cũng hiểu rõ tính tình Liệt trưởng lão. Nếu thực sự là Liệt trưởng lão, thì tình huống acó thể lợi dụng như vậy hắn tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này. Sau khi phát hiện đại tiểu thư Tư Đồ gia kia có thể khởi động thần khí, hắn lập tức tự thân xử lý, cho nên không thể giải thích được việc hắn thổi tiêu rút lui.

"Không sai! Lần trước ta ở Doãn gia, vừa vặn nhìn thấy người Thánh cung đang tập kích Doãn gia, ép bọn họ giao ra thần khí. Cũng là lần đó, ta theo dõi người Thánh cung mới phát hiện người thực sự điều khiển con rối thi thể chính là Liệt trưởng lão." Hách Liên Tử Phong nói.

Long Thiên Tuyệt từ từ thu hồi ánh mắt, rủ mắt xuống, vẻ nghi ngờ trong đáy mắt vẫn không tiêu tan, nhưng hắn không thể không thừa nhận, hắn không thể nào phản bác được sự giải thích của Hách Liên Tử Phong.

Vân Khê nhìn hai người một chút, nút thắt trong lòng cũng từ từ thả lỏng, trong nội tâm nàng hi vọng ba người bọn họ có thể đồng lòng nhất trí, không có hoài nghi lẫn nhau nhưng nàng cũng hiểu không thể nào loại bỏ khoảng cách giữa bọn họ, bởi người tạo ra khoảng cách kia chính là nàng. Cho nên nàng không yêu cầu xa vời, chỉ hi vọng giờ này phút này, bọn họ có thể chung sống hòa bình, như thế

là đủ rồi.

Nàng thở dài một hơi, nhướng mày nói: “tốt lắm, hiện tại nghi vấn đã giải quyết! để ăn mừng lần đầu chúng ta hợp tác thành công, ta quyết định tự mình xuống bếp hôm nay, cho các ngươi thử tài nấu nướng của ta.”

Nụ cười mỹ lệ lộ ra trên môi nàng giống như Đỗ Quyên nở hoa khắp cả đỉnh núi trong nháy mắt, rộ lên như vậy, rực rỡ như vậy, thật lan ra lòng mỗi người.

Nhìn lúm đồng tiền như hoa của nàng, Long Thiên Tuyệt ném đi một chút nghi ngờ trong lòng, khóe môi cũng giương lên một độ cong hoàn mỹ, tâm tình tốt dắt tay nàng, nói: “sao ta lại không biết nàng biết nấu ăn? Nàng lại chưa từng nấu cho ta bữa cơm nào. Ta mặc kệ, hôm nay món ăn đầu tiên của nàng làm phải để một mình ta ăn.”

Giọng nói bá đạo, cực kỳ giống đại nam hài chưa hết tính trẻ con.

Vân Khê cười với hắn một tiếng, sờ cằm dáng vẻ trầm tư: “kể, thực sự nhiều năm ta không nấu ăn rồi, món ăn đầu tiên coi như luyện tay một chút, làm quen việc nấu nướng. Chàng đã nhiệt tình ghi danh như vậy, muốn thay ta thử món ăn của ta, vậy thì không còn gì tốt hơn rồi.”

Khóe mắt Long Thiên Tuyệt run rẩy rồi, làm ra vẻ khoa trương mà ngửa mặt lên trời, thở dài: “Được rồi! ta không vào địa ngục thì ai vào? Chỉ cần là món ăn của phu nhân, cho dù khó ăn ta nhất định cũng ăn sạch sẽ.”

“Đây là ngươi nói? Phong hộ pháp, Băng hộ pháp và Hách Liên đại ca là nhân chứng của ta, nếu chàng nuốt lời thì phạt rửa bát, lau bàn một mình…” Vân Khê cong môi, lông mi xinh đẹp như cánh bướm

nháy mắt linh hoạt.

Phong hộ pháp nghe vậy, hưng phấn hô lên: “ai, cái này hay! Lần đầu tiên nhìn tôn chủ rửa bát nhất định rất hay.”

Tiếp nhận ánh mắt không lành của tôn chủ, hắn vội vàng sửa lời nói: “mới là lạ! làm sao có thể để tôn chủ rửa bát được? trời đất không dung!”

“Tôn chủ yên tâm! Nếu như cần thiết, tiểu nhân nhất định sẽ làm thay tôn chủ.” Vẻ mặt Phong hộ pháp vô sỉ quả quyết.

“Nịnh hót!” Băng hộ pháp không khách khí liếc mắt khinh bỉ hắn.

Mặt dày của Phong hộ pháp đỏ ửng lên, đến bên cạnh Băng hộ pháp, nói: “vậy Băng muội muôi làm nhé?”

Lúc này Băng hộ pháp cho hắn một cái mắt lạnh.

Phong hộ pháp hoàn toàn không có ý thức thu liễm, tiếp tục nói: “không đúng, là Băng tỷ tỷ, cũng không đúng, hẳn nên là Dung thiếu phu nhân tương lai mới đúng!”

Khuôn mặt lạnh lùng của Băng hộ pháp liền tăng thêm một tầng sương, nghiến răng nghiến lợi nói: “ngươi, ngươi đi chết đi!”

“Cứu mạng a”

Xa xa, có thể nghe thấy tiếng gọi ầm ĩ của Phong hộ pháp bị giày xéo, về phần những thứ khác tự mình tưởng tượng.

Vân Khê hé miệng cười khẽ, nhưng ngay sau đó quay đầu nhìn về phía hai người còn đứng nguyên tại chỗ, nói: “hai người các ngươi

cũng nhàn rỗi, hiện tại lập tức đi săn thú đi!”

Long Thiên Tuyệt nghe vậy, lông mày nhẹ nhướng lên: “phu nhân, chuyện săn thú giao cho Hách Liên công tử là được, với thực lực của hắn, sợ rằng chưa đầy một canh giờ là có thể thu hoạch trở về, còn về phần vi phu nha, cứ ở đây cùng chặt củi, nấu cơm với nàng đi.”

Ngươi muốn lười biếng, lý do rất vô sỉ, kiếm cớ cũng rất vô sỉ.

Vân Khê không có biện pháp với hắn, chỉ có thể gửi gắm hi vọng lên người Hách Liên Tử Phong, nháy mắt mấy cái với hắn: “Hách Liên đại ca?”

Sắc mặt Hách Liên Tử Phong có chút âm u, nhưng cuối cùng cũng không phát tác, nhìn vẻ mặt âm u của hắn, Vân Khê coi như hắn chấp nhận.

“Hách Liên đại ca, làm phiền ngươi bắt mấy con gà rừng, ta làm cho các ngươi canh gà hầm.”

“Ừ, còn gì nữa không?” Hách Liên Tử Phong lạnh lùng đáp lại.

“Ừ, còn kiếm mấy con cá, tốt nhất là cá tươi, ta làm cá kho dấm.”

“Còn gì nữa không?”

“Tốt nhất còn có …..”

“Còn gì nữa không?”

“Không có, những thứ này là được.” Vân Khê cười một tiếng, như thế đã đủ bữa ăn thịnh soạn rồi.

Lúc này, Long Thiên Tuyệt thêm vào một câu: “bổn tôn muốn ăn chim bồ câu non nướng, kiếm thêm mấy con chim bồ câu non nữa, tốt nhất là có thể có thêm một rổ ếch, phu nhân biết làm cá kho dấm, hẳn cũng có thể làm ếch kho chứ?”

Không đợi hắn nói xong, Hách Liên Tử Phong đã sớm lạnh lùng xoay người rời đi, hoàn toàn không đáp lời hắn.

“Thái độ gì vậy? không lễ phép gì cả!” Con mắt hẹp dài của Long Thiên Tuyệt lần nữa nhướng lên, khí chất cao quý mang theo vài phần biếng nhác.

Vân Khê im lặng trừng hắn, chim bồ câu non? Ếch?

Hắn cho là Hách Liên Tử Phong đi chợ mua sao?

Nhưng mà cũng phải nói lại, yêu cầu của bọn họ hình như hơi nhiều, muốn chuẩn bị đủ những thức ăn này, có lẽ thật đúng là nên trực tiếp đi chợ mua thì nhanh hơn.

Trong phòng bếp còn một ít nguyên liệu, Vân Khê liền trực tiếp lấy những nguyên liệu này làm món ăn, trong lúc còn chưa có các nguyên liệu dân dã thì nàng đã chuẩn bị xong những món ăn này.

Đang tỉ mỉ thái rau, bên hông đột nhiên có một đôi tay không an phận mà lưu chuyển trên người nàng.

“uy, chàng ôm ta như vậy, ta thái rau sao được?” Vân Khê bị hắn sờ mó cả người tê dại, thanh âm cũng khẽ run lên, thật muốn mạng, cứ tiếp tục như thế, nàng có thể không thái rau mà cắt xuống chính ngón tay của mình.

Cằm đặt ở cổ nàng, Long Thiên Tuyệt cười giống như con hồ ly: “trừ

việc này, ta thật sự không nghĩ ra còn có thể làm chuyện gì.”

Trên trán Vân Khê rơi xuống ba vệt đen: “chàng có thể đi nhóm lửa, cũng có thể đi chặt củi.”

“Nhóm lửa, chẻ củi, chuyện như vậy giao cho Phong hộ pháp là được, bổn tôn đứng đầu một cung, làm chuyện như thế làm tổn hại uy nghi của tôn chủ.” Long Thiên Tuyệt hợp tình hợp lý nói.

Vân Khê tiếp tục tối sầm: “vậy chàng giúp ta rửa rau.”

Đuôi lông mày Long Thiên Tuyệt nhảy lên: “rửa rau? Quá không có kỹ thuật.”

Vân Khê bắt đầu đổ mồ hôi: “vậy giúp ta thái rau.”

“Thái rau, quá không có ý nghĩa rồi! bổn tôn phải làm chuyện có ý nghĩa một chút.” Khóe môi Long Thiên Tuyệt cong lên, bàn tay to trắng trợn chiếm lĩnh ngọn núi tròn trĩnh.

Cả người Vân Khê run lên, cái dao thái rau trong tay cũng run lên, trên trán vệt đen cùng mồ hôi tuôn như mưa: “đây chính là chuyện có ý nghĩa mà chàng nói?”

“Đương nhiên rồi, nhiệm vụ của ta, chính là làm phu nhân giữ vững tâm tình vui vẻ, như vậy mới có thể làm ra thức ăn ngon, không phải sao?” Long Thiên Tuyệt cong môi, cười đến vô cùng phong tao.

Phong hộ pháp đang ở bên ngoài cửa sổ rình trộm, nghe được đoạn hội thoại của hai người bên trong, hắn không nhịn được lắc đầu thở dài.

Tôn chủ, ngài quá mặt dày rồi!

Không nhìn được nữa, không nhìn được nữa, cẩn thận đau mắt a!

Nhận thấy có người rình trộm, Vân Khê đạp một cú lên chân Long Thiên Tuyệt, giơ một lọ muối lên uy hiếp: “nếu chàng không buông tay, ta liền cho cả lọ muối này vào món ăn đầu tiên, chàng có thể nếm thử xem.”

Long Thiên Tuyệt nuốt một ngụm nước miếng, vội vàng buông lỏng tay: “được rồi, ta đi chặt củi!”

Ngoài cửa, Phong hộ pháp nghe được như vậy, lập tức mừng rỡ, liền tranh thủ đem búa trong tay đến trước mặt Long Thiên Tuyệt.

“Tôn chủ, búa của ngài…”

Vừa nói ra được một nửa, hắn nhận được nụ cười cực kỳ thân thiết và ôn hòa của tôn chủ, hắn cả kinh, vội vàng hô lớn: “tiểu nhân cầm giúp ngài! Chặt củi là nhiệm vụ thần thánh của tiểu nhân, ngài nhất định không nên tranh đoạt với tiểu nhân, tiểu nhân có chết cũng không bỏ việc đốn củi!” Nương nha, nụ cười của tôn chủ thực sự đáng sợ.

Lòng Phong hộ pháp còn đang nặng trĩu và kinh hoàng, nghĩ lại còn rùng mình.

“Nịnh hót!” một lần nữa Băng hộ pháp cho hắn một ánh mắt khinh bỉ.

Cuối cùng Long Thiên Tuyệt bị đuổi khỏi phòng bếp, chỉ có thể tới ngồi ở tiểu viện, thuận tiện giám sát tiến độ chặt củi của Phong hộ pháp. Hắn ngồi biếng nhác, ưu nhã mà nâng má, ánh mắt không hề chớp nhìn Phong hộ pháp.

Phong hộ pháp đáng thương bị ánh mắt hắn nhìn thân thiết thăm hỏi như thế, không dám lười biếng là một chuyện, mỗi nhát dao chém xuống cũng phải dè dặt từng li từng tí, không dám sai lầm.

Phong hộ pháp rất muốn khóc.

Băng hộ pháp khó có lúc lương thiện, giúp hắn dời sự chú ý của tôn chủ.

“Tôn chủ, chỗ này nắng quá, hay là ngài ngồi chỗ đó đi.”

Long Thiên Tuyệt tiếp nhận đề nghị của nàng, xê dịch thân thể tôn quý tiếp tục chú ý Phong hộ pháp.

Mặt Phong hộ pháp có biểu cảm càng giống vẻ đi đại tiện.

“Ngài cứ ngôi, thuộc hạ đi rót trà cho ngài.” Băng hộ pháp đồng cảm liếc Phong hộ pháp một cái, ai bảo hắn lắm miệng, thích nói hươu nói vượn đây?

Rót một bình trà, Băng hộ pháp tự đem đến trước mặt tôn chủ.

Chờ chút, cho ta đi.” Ánh mắt Long Thiên Tuyệt sáng lên, lấy cả ấm trà từ trong tay nàng, đứng dậy, bước vào nhà.

Rốt cuộc đợi được tôn chủ bỏ đi, Phong hộ pháp thở dài, đứng thẳng người, giơ tay lên, dùng sắc lau mồ hôi, tự nhủ: “tôn chủ nhất định là đi lấy lòng phu nhân rồi, không ngờ tôn chủ vĩ đại của chúng ta lại nô lệ sợ vợ!”

Trong đầu, các loại hình ảnh tôn chủ bị phu nhân giày vò như cưỡi ngựa xem hoa lần lượt thoáng hiện, Phong hộ pháp sờ cằm, cười đến vô cùng tà ác.

Thanh âm âm u của Băng hộ pháp rất không đúng lúc chui vào lỗ tai hắn: “thính giác của tôn chủ hình như rất tốt … Phong hộ pháp, ngươi tự giải quyết cho tốt đi.”

Phong hộ pháp vừa mới giác ngộ, trước mắt một vật không rõ nhanh chóng bay thẳng công kích hắn, hắn không kịp tránh né, cái trán bị đụng trúng tàn nhẫn.

“Ối! Dung muội muội, sao ngươi không nhắc ta sớm?” gọi Băng muội muội, Dung thiếu phu nhân, trực tiếp thăng cấp.

Gần đây Băng hộ pháp quá đỗi nhạy cảm với cái họ “Dung” này, cứ nghe thấy chữ đó, nàng không nhịn được muốn nổi đóa. Nghiến răng, lạnh lùng trừng Phong hộ pháp không giữ mồm miệng, từng tế bào bạo lực trong cơ thể Băng hộ pháp bị hắn hoàn toàn kích thích.

“A, cứu mạng a!”

Ngoài phòng, tiếng một trận hành hung vang lên.

Bên trong nhà, Long Thiên Tuyệt bưng bình trà ân cần rót trà dâng lên.

“Phu nhân, mời uống trà.”

Hai tay Vân Khê bận rộn, trực tiếp cúi đầu uống cạn nước trà hắn đưa tới, cái lưỡi liếm một vòng, vẽ thành hình môi, rất là thỏa mãn.

Long Thiên Tuyệt nhìn nàng nghịch ngợm hoạt động lưỡi, đáy mắt có phần nóng lên, tranh công nói: “uống ngon chứ? Đích thân ta rót cho nàng đó.”

Ánh mắt Vân Khê hoài nghi nhìn hắn: “đúng không? Rõ ràng ta vừa thấy Băng hộ pháp pha trà.”

“Không sai a, trà là nàng pha, chén trà này là đích thân ta rót.” Hắn đúng là nói không biết xấu hổ, rót chén trà cũng muốn tranh công, da mặt đúng là không phải là dày vừa đâu.

Vân Khê hé miệng cười nói: “chúc mừng chàng, rốt cục làm thêm được một chuyện có ý nghĩa.”

Long Thiên Tuyệt ưu nhã khoát tay: “Không cần khách khí, nguyện ý cống hiến sức lực cho phu nhân.”

Quyển 3 - Chương 43: Tới cửa cầu hôn

Năm người ngồi quây trước bàn như đang dự tiệc cưới, nhìn cao lương mỹ vị nóng hổi, trong mắt mỗi người đều hiện lên vẻ ngạc nhiên. Có lẽ vì thường ngày tính tình Vân Khê thật quá mức mạnh mẽ, cho nên dù ai cũng không cách nào tin tưởng nàng lại có thể làm ra một bàn thức ăn đầy đủ hương vị như vậy.

Long Thiên Tuyệt dẫn đầu cầm đũa, gắp lên một ít cá dầm tương dấm chua (1) đặc biệt làm vì hắn, còn chưa nếm đến, thì vẻ mặt hắn đã say mê.

“Đây là món ăn đầu tiên phu nhân đặc biệt chế biến ra, thật là có chút không nỡ ăn a.” Vừa nói, hắn cố ý hướng Hách Liên Tử Phong ném đi một cái nhìn, rõ ràng cực kỳ đắc ý.

Hách Liên Tử Phong cũng bắt đầu động đũa, ưu nhã gắp một miếng nấm, mắt nhìn thẳng nói: “Yên tâm, sẽ không ai cùng ngươi đoạt, dĩa cá dấm rất thích hợp với ngươi.” Ngụ ý, ngươi nghĩ ăn dấm, bản thân ăn đi, hắn sẽ không phụng bồi.

Phong hộ pháp tu luyện chưa thành đạo, không kiềm chế được phun ra tiếng cười.

Long Thiên Tuyệt nhẹ nhàng cười một tiếng, ý vị nhẹ than: “Cũng đúng, có người nào đó muốn ăn cũng không ăn được.”

Hắn ưu nhã chấp đũa, nếm thử một miếng, vội vàng khen: “Ăn ngon! Vị thật tươi ngon, đúng là cực phẩm nhân gian.”

“Phu nhân, tài nấu nướng của nàng thật tốt, vi phu ngày sau thật có phúc.” Hắn nhẹ nắm bàn tay nhỏ bé của Vân Khê, khóe miệng kéo thật cao, cong thành hình trăng lưỡi liềm, nhưng cũng chẳng che đi được vẻ tao nhã.

Vân Khê khẽ trừng mắt liếc hắn một cái, nhưng đáy lòng thật sự rất ngọt, giãy khỏi tay hắn, gắp lên một khối thịt cá, trực tiếp đưa vào trong miệng của hắn.

“Vậy ngươi nên ăn nhiều một chút, lấp kín mồm lại luôn đi!”

Long Thiên Tuyệt chậm rãi nhai nhai, trên dung nhan tuấn mỹ lộ lên một tầng ánh sáng nhàn nhạt, thần thái sáng láng, tâm tình cực kỳ sung sướng.

Hách Liên Tử Phong chợt ngừng chấp đũa trong tay, lông mày rũ xuống, nơi lông mi xẹt qua một chút ảm đạm, bộ mặt lạnh lùng càng trở nên căng thẳng.

Vân Khê trong lúc vô tình liếc mắt, phát hiện tâm tình hắn khác thường, ánh mắt nàng lóe lên, hướng trong chén Hách Liên Tử Phong gắp vào một khối thịt gà, mỉm cười nói: “Hách Liên đại ca, ngươi cũng ăn nhiều một chút.”

Hách Liên Tử Phong hơi ngước mắt nhìn nàng, ánh mắt hiện lên mấy phần ôn nhu.

Long Thiên Tuyệt hướng Hách Liên Tử Phong liếc mắt một cái, ánh mắt khẽ đổi, lặng lẽ hướng thức ăn trong chén Vân Khê gắp, khoé môi thủy chung nhếch nhẹ, biểu hiện tâm tình của hắn thật rất tốt.

Nơi cửa sổ đột nhiên bay tới một con bồ câu đưa tin.

Phong hộ pháp mang bồ câu đưa tin tới, nói ” Tôn chủ, là thư Độc Cô Mưu truyền đến.”

Ngón tay thon dài của Long Thiên Tuyệt nhẹ giơ lên, nhận lấy lá thư, hí mắt xem.

“Thiên Tuyệt, như thế nào? Hắn tìm được Tiểu Mặc không? Tiểu Mặc có phải bình an vô sự hay không?” Tin lần này của Độc Cô Mưu nhất định là cùng Tiểu Mặc có liên quan, Vân Khê thực có chút khẩn trương.

Long Thiên Tuyệt khẽ vuốt tay nàng, giọng an ủi, lên tiếng thì thầm: “Tiểu Mặc tìm được Đông Phương Vân Tường rồi, bình yên vô sự, hoàng đế Đông Lăng quốc thoái vị, Đông Phương Vân Tường kế nhiệm ngôi vị hoàng đế.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều có chút ít kinh ngạc về tin tức kia.

“Không nghĩ tới Đông Phương Vân Tường lại thành hoàng đế Đông Lăng quốc.” Vân Khê chỉ cảm thấy thế thay đổi không ngừng, không thể nào lường trước được.

Long Thiên Tuyệt cũng là lẳng lặng cười một tiếng, chỉ nói: “Có lẽ là trong lúc vô tình nàng tạo cơ hội cho hắn.”

Nếu không phải Vân Khê luyện chế thành Cửu Chuyển Thái Cực đan, bệnh của Đông Phương Vân Tường làm sao có thể trị lành? Hắn như thế nào có năng lực đi lên ngôi vị hoàng đế của Đông Lăng quốc?

Phải biết rằng trong năm quốc gia ở Ngạo Thiên quốc, thực lực của Đông Lăng quốc thật sự rất mạnh, Đông Phương Vân Tường lại là

hoàng đế Đông Lăng quốc, nếu hắn có dã tâm, hoàn toàn có năng lực thống nhất Ngạo Thiên đại lục.

Tất cả mọi chuyện này, đều từ công Vân Khê chế dược.

Vân Khê khẽ giương môi nói: “Đông Phương Vân Tường vốn cơ trí trầm ổn, có tài mưu lược, ngày xưa hắn bất quá là bởi vì thân thể suy yếu, cho là mình không cách nào làm được, cho nên mới chết tâm, không kể thế sự. Hiện nay sức khoẻ của hắn khang phục, có tư chất cách tranh hùng, cho nên lặng lẽ không cho ai biết, đứng ra kiến lập sự nghiệp một phen, nói vậy hắn bây giờ nhất định là hô phong hoán vũ, dù sao hắn cũng là nhân trung long phượng, hắn vốn chẳng phải nhân vật tầm thường.”

“Nàng cũng thật hiểu hắn.” Ngữ khí của Long Thiên Tuyệt có chút chua, hắn cũng không quên ánh mắt của Đông Phương Vân Tường mỗi lần nhìn nàng, đó là ánh mắt một người đàn ông nhìn nữ nhân mình thích.

Vân Khê bất đắc dĩ khẽ liếc mắt trừng hắn một cái, quả nhiên là lúc nàng nấu món cá đã cho quá nhiều dấm rồi, lúc này mới khiến cho mùi chua bay đầy bàn a.

“Ta xem ngươi đừng ăn món cá này thêm nữa, ăn những món khác đi.” Nàng vươn tay đoạt dĩa thức ăn.

Long Thiên Tuyệt chặn tay nàng lại, môi khẽ cong, nói: “Đừng, đây là nàng tự mình làm cho ta nếm, ta muốn đem chúng ăn sạch sẽ.”

Không có biện pháp ngăn hắn, Vân Khê chỉ đành phải hé miệng cười khẽ.

Trong đêm xuân, gió khẽ thổi, mang theo cảm giác tươi mát, không

khí thoảng mùi hoa mai, bóng đêm mê ly.

Cách tiểu viện không xa có một con dòng suối nhỏ, nước suối lẳng lặng đắm chìm trong bóng đêm dưới ánh sáng mờ ảo của bóng trăng.

Bên con suối nhỏ, Long Thiên Tuyệt tùy ý nằm dưới đất, tư thái biếng nhác mà ưu nhã. Cả người Vân Khê nép trong ngực hắn, vừa thỏa thích hít hơi thở nam tính của riêng hắn, vừa ngẩng đầu ngắm sao trên trời.

Khó có được buổi tối tuyệt vời như thế này, hai người ôm nhau, lẳng lặng hưởng thụ giờ phút yên lặng, ấm áp này.

Long Thiên Tuyệt cúi đầu nhìn người trong ngực, nhìn sợi tóc trên trán nàng bị gió đêm nhẹ nhàng thổi lên, nghịch ngợm bay trong gió, trong đôi con ngươi đen nhánh của hắn bật ra ánh sáng nhu hòa. Cúi đầu, từ cái trán trơn bóng của nàng đến gò má trắng mịn, tinh vi như gốm sứ qua xương quai xanh hoàn mỹ, hết hôn rồi lại ngậm.

Tới chỗ mẫn cảm của nàng, trong miệng Vân Khê phát ra cười khanh khách liên tiếp, theo gió đêm lan truyền ra xa. Hơi thở của nàng dần dồn dập.

Gió hôm nay, hết sức ngọt ngào.

Nơi chân trời, một vì sao rơi xẹt qua màn trời, kéo theo một vệt dài, biến mất ở phía chân trời.

Vân Khê đột nhiên ngồi thẳng người, nhìn lên nơi lưu tinh vừa biến mất, vội vàng chắp tay trước ngực ước nguyện: “Ta hi vọng người một nhà chúng ta vĩnh viễn có cuộc sống hạnh phúc chung một chỗ...”

“Khê nhi, nàng đang làm cái gì đấy?” Một tay Long Thiên Tuyệt chống đất, nhướng người, dù bận vẫn ung dung nhìn nàng.

Vân Khê kéo môi nhẹ cười nói: “Ước nguyện a! Chàng không biết hướng về phía sao băng ước nguyện rất linh sao?”

“Thật vậy a?” đuôi lông mày Long Thiên Tuyệt khẽ nhếch, chỉ về ngôi sao băng khác nơi chân trời, nói: “Nàng còn có thể ước thêm một nguyện vọng khác.”

Hắn vừa nói, vừa thầm cầu nguyện trong lòng: “Hi vọng trên mặt Khê nhi vĩnh viễn đều có nụ cười sáng rỡ!”

Vân Khê vỗ một tiếng, một lần nữa chắp tay trước ngực: “Ta hi vọng Hách Liên đại ca có thể chân chính vui vẻ, sớm ngày tìm được hạnh phúc thuộc về hắn.” Thanh âm nàng khấn nguyện nhẹ nhàng, thánh thót ở trong bầu trời đêm như tiếng hót của hoàng oanh vang vọng, trong bóng đêm mông lung càng thêm say mê.

Trong bóng tối, có bóng người lay nhẹ.

Long Thiên Tuyệt hơi ngẩn ra, chợt một tay kéo nàng vào trong lòng, cầm đặt trên tóc của nàng, ánh mắt cũng trở nên sâu kín phiêu hướng về góc tối. Không cần đoán, hắn cũng biết đến tột cùng là người nào ẩn thân nơi đó.

Vân Khê hơi di chuyển thân thể, ở trong ngực hắn tìm tư thế thoải mái nhất, bình yên hưởng thụ sự ấm áp của hắn. Không lâu sau, nàng từ từ nhắm nghiền hai mắt, dựa vào ngực hắn ngọt ngào tiến vào mộng đẹp.

Vân Khê nhớ không rõ nàng làm như thế nào trở lại giường ngủ, đợi

sau khi nàng tỉnh lại, phát hiện một phong thư của Hách Liên Tử Phong để lại ngoài cửa. Đêm qua, hắn rời đi, ước hẹn cùng bọn họ sẽ lại gặp mặt tại gia tộc Hách Liên ở Đông Lăng quốc, tham gia nghi thức hắn kế nhiệm gia chủ.

Cách ngày diễn ra nghi thức kế nhiệm gia chủ của Hách Liên Tử Phong còn không tới mười ngày, hắn nói phải trước trở lại gia tộc Hách Liên để chuẩn bị, đều này cũng là thật bình thường, ai có thể đoán trước trong lúc này có thể hay không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn? Cẩn thận như hắn, tự nhiên sẽ không bỏ qua bất kỳ một cái nào chi tiết nhỏ, cho đến khi bảo đảm nghi thức kế nhiệm của hắn được thuận lợi tiến hành mới thôi.

Lại một lần nữa đi tới Tư Đồ phủ, Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt trở về với khuôn mặt của chính mình, lấy thân phận thực sự ra mặt, đi theo còn có Băng hộ pháp cùng Phong hộ pháp. Khi bốn người cùng xuất hiện ở Tư Đồ phủ, thực sự làm cho Tư Đồ phủ vừa trải qua một trận hạo kiếp kinh sợ không dứt, cho là Lăng Thiên Cung muốn nhân cơ hội cháy nhà mà hôi của, bất quá thật ra thì cũng không sai biệt lắm lắm, quả thực chuyện bọn hắn định làm đích xác chẳng khác chuyện cháy nhà hôi của là mấy.

“Ngươi nói cái gì? Các ngươi là nhắc tới hôn sự?” Tư Đồ Khôi cơ hồ cho là lỗ tai của mình có vấn đề.

Vân Khê thanh thản ngồi uống trà, đuôi lông mày khẽ nhếch nói: “Tư Đồ gia chủ nghe không sai, ta là thay thế đường ca Vân Thanh, đến Tư Đồ phủ cầu hôn. Ta chính là người của Vân gia, gả cho Long Thiên Tuyệt, cho nên chuyện của Vân gia cũng chính là chuyện của Lăng Thiên Cung. Đường ca của ta không tiện tự mình đến cầu hôn, cho nên không thể làm gì khác hơn là để ta cùng phu quân của ta thay mặt, biểu đạt thành ý của chúng ta.”

Long Thiên Tuyệt ngồi ở bên người của nàng, hơi hơi cong môi, thì ra cái gọi là bí mật của nàng, chính là đến đây cầu hôn! Nàng cũng thật hư hỏng, mới vừa đoạt thần khí của người ta, đem Tư Đồ gia chủ chọc giận gần chết, hiện tại vòng trở lại cầu hôn, thật là xấu xa nhưng lại đáng yêu cực kì.

♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥

(1)Món cá dầm dấm đây…..Chẹp chẹp….*nước miếng chảy*

Hắn an tĩnh ngồi một bên, không muốn mở miệng chen vào nói, có đôi khi nghe nàng trêu cợt người khác, cũng là chuyện rất thú vị.

Tư Đồ Khôi không chút nghĩ ngợi liền trực tiếp cự tuyệt: “Hừ, mơ tưởng! Từ trước ta đã không đồng ý hôn sự của Vân Thanh cùng Mẫn Mẫn, chính là bởi vì Vân gia thế đơn lực bạc, căn bản không xứng với Tư Đồ gia tộc chúng ta. Hiện tại Vân gia cùng Lăng Thiên Cung có liên quan, ta đây càng không thể đem Mẫn Mẫn gả cho Vân Thanh, Tư Đồ gia tộc chúng ta chính là danh môn chính phái, tuyệt sẽ không cùng tà phái có bất kỳ dính líu nào.”

“Ngươi xác định sao?” Vân Khê cố ý dừng một chút, nhẹ nhàng cười nói: “Có thể Tư Đồ gia chủ còn chưa ra đường lớn đi dạo rồi? Hiện tại trên đường lớn, khắp nơi đều ở truyền bá lời đồn đãi, nói thần khí của Tư Đồ gia tộc bị trộm rồi, người có thể mở ra lực lượng thần khí là Đại tiểu thư Tư Đồ gia cũng mất tích. Không có thần khí cùng người mở ra phong ấn của thần khí, hiện nay Tư Đồ gia tộc cũng giống như một cái thùng rỗng, thử hỏi dưới tình hình như thế, Tư Đồ gia chủ thật quyết định muốn cùng Lăng Thiên Cung chúng ta đối địch sao?”

“Cái gì?” Tư Đồ Khôi kinh hãi, đột nhiên nhảy dựng lên, hắn không thể tin được, chuyện cơ mật như thế, lại đã truyền đến khắp phố

phường. Nếu tất cả mọi người trong Ngạo Thiên đại lục biết được tin tức kia, như vậy Tư Đồ gia tộc còn có tư cách gì đứng trong hàng thập đại gia tộc?

“Chuyện này là thật sao?” Hắn như cũ không thể tin được.

“Gia chủ nếu không tin lời ta nói, có thể hỏi những người khác, gần hai ngày nay, chắc cũng có hạ nhân đi trên phố chứ?” Lời nói của Vân Khê hiện lên vẻ tự tin tuyệt đối, bởi vì tin tức kia chính là nàng cho người truyền đi, tự nhiên sẽ không có giả.

Tư Đồ Khôi ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này, lúc này nói mấy chữ: “Xin lỗi không tiếp được”, liền vội vã rời đi phòng khách, đi tìm hiểu chuyện này là thật hay giả.

Hồi lâu, Tư Đồ Khôi trở về, cùng đi còn có mấy vị thái thượng trưởng lão, trên mặt mỗi người đều có chút ít ngưng trọng.

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt liếc nhau một cái, tâm ý tương thông, ngồi an tĩnh đợi bọn họ mở miệng trước.

“Long tôn chủ, về hôn sự của tiểu nữ, ta nghĩ chúng ta còn cần hảo hảo thương lượng lại một chút...” Tư Đồ Khôi tỏ vẻ muốn nói lại thôi.

Long Thiên Tuyệt tự nhiên đứng lên, vẩy nhẹ ống tay áo nói: “Khê nhi, thiên hạ nơi nào không có cỏ thơm, đường ca nàng cần gì cố chấp cùng Tư Đồ gia kết làm thân thích đây? Bổn Tôn còn có nhiều việc muốn xử lý, cũng không có thời gian tốn phí ở nơi này.”

Vân Khê hơi ngẩn ra, rất nhanh hiểu ý tứ của hắn, hắn đây là nghĩ đóng một vai phản diện đây. Nàng nhẹ chớp mắt, hạ thấp thanh âm, khẩn cầu: “Thiên Tuyệt, đây cũng là quan hệ đến hôn nhân đại sự của đường ca ta, không phải là trò đùa. Chàng cũng biết, nếu hắn

không có cách nào cưới được Tư Đồ tiểu thư, hắn sẽ không thể biến thành vị tướng quân anh tuấn trẻ tuổi của trước đây nữa, cả người hắn coi như là hoàn toàn bị phá hủy. Chàng có lẽ căn bản không cách nào cảm nhận được sự si tình của hắn đối với Tư Đồ tiểu thư....."

"Đủ rồi! Nàng đã là người của Lăng Thiên Cung, cũng chính là người của Long gia, vì sao còn khắp nơi suy nghĩ thay Vân gia? Bổn Tôn chính là tôn chủ Lăng Thiên Cung, hôm nay cùng nàng tới Tư Đồ gia, đã là cho nàng đủ mặt mũi cùng kiên nhẫn. Chẳng lẽ nàng còn muốn để cho Bổn Tôn nhìn sắc mặt Tư Đồ gia mà hành sự?" Long Thiên Tuyệt bực tức phất tay áo, lộ ra một bộ dạng tức giận.

Ở trước mắt đám người Tư Đồ Khôi, trong lòng mọi người đều cân nhắc, âm thầm tính toán.

"Thiên Tuyệt, ta đáp ứng đường ca rồi, nhất định phải cho cầu hôn với Đại tiểu thư Tư Đồ gia, ta không thể nuốt lời." Vân Khê mâu quang rưng rưng, có chút ủy khuất nói.

Ánh mắt Long Thiên Tuyệt mềm nhũn, dịu dàng vuốt vuốt đầu của nàng, nhỏ nhẹ nói: "Tốt lắm, nàng đã nghĩ hoàn thành tâm nguyện của đường ca nàng, như vậy Bổn Tôn sẽ thành toàn cho nàng. Hôm nay Bổn Tôn tất phải để cho người của Tư Đồ gia đáp ứng cửa hôn sự này, nếu không chấp nhận, Bổn Tôn tựu sai người diệt Tư Đồ gia, dù sao Bổn Tôn cũng không phải là lần đầu tiên làm chuyện như vậy."

Mâu quang lạnh lùng vứt sang mấy người Tư Đồ Khôi, mang theo một cổ uy hiếp cực kỳ bá đạo.

Tư Đồ Khôi cùng mấy vị thái thượng trưởng lão liếc nhau nhìn nhau, thấy dưới đáy mắt mỗi người đều có lo lắng cùng lưỡng lự. Đúng là

tình cảnh Tư Đồ gia tộc hiện nay thật đáng lo ngại, nếu Lăng Thiên Cung muốn diệt Tư Đồ gia tộc, quả thực dễ như trở bàn tay. Nhưng Lăng Thiên Cung dù sao cũng là tà phái, nếu cùng bọn hắn kết thông gia rồi, như vậy bọn họ cũng không cách nào đặt chân vào thập đại gia tộc, cân nhắc hơn thua, thật sự khó có thể quyết đoán.

“Thiên Tuyệt, chàng cần gì tức giận như vậy? Năm đó thảm án diệt môn của Thượng Quan gia tộc rõ ràng cùng chàng không liên quan, chàng vì sao phải thừa nhận? Năm đó người sát hại Thượng Quan gia tộc rõ ràng chính là Thánh cung thi khôi *, có liên quan gì tới chàng đâu? Nghe nói những thi khôi kia sức lực vô cùng lớn, chỉ công không thủ, có khí lực vô tận, không ngại tiêu hao, nếu không phải như thế, với thực lực Thượng Quan gia tộc, làm sao có thể ở trong thời gian thật ngắn thiếu chút nữa bị diệt tộc rồi?” (* con rối làm từ người chết)

“Thánh cung đem tội diệt môn của Thượng Quan gia tộc giá họa cho chàng, mục đích đúng là muốn mượn tay thập đại gia tộc trừ đi chàng, chàng sao có thể tự mình thừa nhận, để cho âm mưu của Thánh cung được thành công đây?”

“Ta nghe nói năm đó Thánh cung chỉ nuôi một ít thi khôi, những ngày gần đây lại bắt đầu đi ra ngoài vi loạn, lúc trước đã ra tay với người của Doãn gia tộc, kế tiếp nói không chừng cũng sẽ hạ thủ đối với những gia tộc khác trong thập đại gia tộc đây.”

“Phân biệt thi khôi, biện pháp tốt nhất chính là xem ánh mắt bọn hắn, ánh mắt mỗi người bọn họ đều trống rỗng không có tiêu cự, cho dù bị đâm bị thương, bọn họ cũng không cảm giác được đau đớn.”

Vân Khê nhẹ nhàng khuyên nhủ, lời nàng nói ra cực giống như là lời khuyên, kì thực là muốn đánh chú ý lên người Tư Đồ gia, Lăng Thiên Cung cũng không phải là tà phái như trong tưởng tượng của bọn họ,

thích lạm sát kẻ vô tội, cũng là gián tiếp vì nghĩ cho thanh danh của Long Thiên Tuyệt. Trên lưng hắn đeo tội sát hại Thượng Quan gia tộc nhiều năm như vậy, thật sự quá oan rồi, cũng nên đến lúc rửa đi danh xưng Tà Tôn rồi.

Long Thiên Tuyệt nhìn nàng, vành mắt có chút nóng lên, trong lòng không khỏi cảm động.

Thật ra thì hắn đã hoàn toàn không để ý đến cái hư danh này rồi, cũng cảm thấy không cần thiết giải thích những gì đã xảy ra trong quá khứ, nhưng bây giờ sự thật từ trong miệng nàng nói ra ngoài, làm cho trong lòng hắn hiện lên sự ấm áp vô hạn, lúc này đây, vô luận những người khác có tin hắn hay không, hắn cũng không để ý, chỉ cần nàng tin hắn, vậy là đủ rồi.

Tư Đồ Khôi nghe vậy, đột nhiên trợn to hai mắt, kinh hô: “Chuyện này thật không? Năm đó kẻ diệt cả nhà Thượng Quan không phải là Long Thiên Tuyệt, mà là do Thánh cung thi khôi?” Đối với thi khôi mà Vân Khê vừa miêu tả, hắn dĩ nhiên rõ ràng, chính là bởi vì những người đáng sợ này, cho nên Tư Đồ gia bọn họ mới tổn thất thảm như vậy.

Mấy vị thái thượng trưởng lão cũng nhìn lẫn nhau một cái, suy tư tính toán.

“Không ngại nói cho các ngươi biết, năm đó hắn chính là Thiên Long tôn giả của Thánh cung!” Theo ngón tay của Vân Khê hướng tới Long Thiên Tuyệt, ném ra một cái tin tức có sức công phá mãnh liệt hơn cả thuốc nổ.

“Ngươi, ngươi là Thiên Long tôn giả?” Tư Đồ Khôi giật mình kinh hải.

Trong lúc đó, thần sắc một vị thái thượng trưởng lão lộ ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ, lên tiếng nói: “Lão phu ngày xưa từng thấy tận mắt

Thiên Long tôn giả, lúc trước lão phu vẫn cảm thấy ngươi nhìn rất quen mắt, thì ra các ngươi thật sự là cùng một người.”

Nghe hắn nói như thế, những người khác cũng không có bất kỳ hoài nghi nào nữa.

“Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Nghe nói năm đó Thiên Long tôn giả bị đuổi ra khỏi Thánh cung, bị Thánh cung truy sát…..” Tư Đồ Khôi nghi ngờ nói.

“Không sai! Thiên Tuyệt chính là bởi vì phát hiện Cung chủ Thánh cung bí mật nuôi thi khôi, cho nên bị Thánh cung đuổi giết, hắn lúc ấy bị trọng thương, không chỗ để đi, cho nên phải ẩn náu dưới sự che giấu của bằng hữu tốt là Đại thiếu gia Thượng Quan gia. Ai ngờ Thánh cung biết được chỗ hắn ẩn thân, liền phái người đến đó đuổi giết, còn muốn diệt người của Thượng Quan gia tộc từ trên xuống dưới, không lưu một mảnh, lúc ấy mới có thảm án diệt môn Thượng Quan gia.”

“Thử nghĩ, ngay lúc đó, Thiên Long tôn giả mới vừa rời đi Thánh cung, làm sao có thế lực riêng của mình? Chỉ bằng sức một mình hắn, làm thế nào đem Thượng Quan gia tộc huỷ đi? Đây hoàn toàn chính là vu oan giá họa!” Vân Khê bực tức nói.

“Vậy Đại tiểu thư Thượng Quan gia đâu? Năm đó nghe nói Thiên Long tôn giả vì cường hôn Thượng Quan tiểu thư, cho nên mới diệt cả nhà Thượng Quan gia tộc.” Tư Đồ Khôi đối với Long Thiên Tuyệt đã thay đổi cách xưng hô, đối với Lăng Thiên Cung Cung chủ mà nói, thân phận Thiên Long tôn giả được nhân sĩ giang hồ tôn sùng nhiều hơn. Rõ ràng, thái độ của Tư Đồ Khôi đối với hắn cũng thay đổi rất nhiều, hắn không tin Thiên Long tôn giả ngày xưa được vạn dân ca tụng cùng kính ngưỡng chính là kẻ lạm sát vô tội, cuồng sát nhân.

“Các ngươi cảm thấy điều này có thể sao? Nếu hắn thật vì cường hôn Thượng Quan tiểu thư, cho nên mới diệt cả nhà Thượng Quan gia tộc, như vậy giờ phút này đứng ở bên cạnh hắn vì sao lại là ta, mà không phải Thượng Quan tiểu thư?” Vân Khê nhẹ nhàng mà nhếch môi, tiếp tục nói: “Thượng Quan tiểu thư chính là thân muội muội của Thượng Quan Đại thiếu gia, Thượng Quan Đại thiếu gia trước khi chết, đem muội muội của mình phó thác cho Thiên Tuyệt, để cho hắn hảo hảo mà chiếu cố. Hiện tại, Thượng Quan tiểu thư đang sống rất tốt ở Lăng Thiên Cung, các ngươi nếu không phải tin lời ta nói, có thể mời Thượng Quan tiểu thư đến đây đối chất.”

Quyển 3 - Chương 44: Người của Tam đại Thánh Địa đến

Tư Đồ Khôi cùng mấy vị trưởng lão âm thầm trao đổi suy nghĩ, ngẫm về lời của Vân Khê, chậm chạp không cách nào quyết định.

“Khê Nhi, nàng cần gì giải thích với bọn họ nhiều như vậy? Cây ngay không sợ chết đứng.”

Long Thiên Tuyệt vén lại tà áo, thân hình như thương bách cao ngất, ngang nhiên mà đứng.

“Bổn Tôn cùng phu nhân sẽ ở lại Ngâm Phong Lâu một ngày, chuyện hôn sự này có thành hay không, các ngươi tự thương nghị lấy, vô luận kết quả như thế nào, sáng sớm ngày mai Bổn Tôn cùng phu nhân cũng sẽ rời đi. Trước khi đi, Bổn Tôn không ngại nói thẳng, Vân Thanh là người nhà mẹ đẻ phu nhân của Bổn Tôn, đã phàm là người mình, Bổn Tôn sẽ toàn lực hỗ trợ. Ngược lại, nếu có người động tới người của Bổn Tôn, Bổn Tôn cũng sẽ không tiếc hết thảy, làm cho đối phương trả giá thật nhiều!”

Đám người Tư Đồ Khôi nhìn lên dáng người cao lớn của hắn, lại xem đến ngũ quan tinh sảo tuyệt mỹ tản ra khí thế khó tả, cái loại khí phách lãnh ngạo bẩm sinh, áp đảo tất cả thế nhân này, làm tâm của bọn hắn thật sâu rung chuyển.

Đều thuộc hàng trưởng bối lão luyện, bọn họ cũng có cao ngạo của bọn họ, song ở trước mặt của hắn, bọn họ lại không thể không cúi đầu, bởi vì khí thế như vậy, bọn họ không hề có khả năng sánh bằng.

Không hổ là chủ nhân Lăng Thiên Cung, ngày xưa lại chính là Thiên Long tôn giả, vô luận thân phận của hắn biến hóa như thế nào, khí chất trên người cũng chính là một loại bễ nghễ thiên hạ không thay đổi được.

Bọn họ càng ngày càng tin tưởng lời của Vân Khê, ngày xưa hắn chính là Thiên Long tôn giả được mọi người xưng tụng.

Nếu hắn thật là Thiên Long tôn giả, như vậy tin đồn về hắn trên giang hồ chẳng phải không thể tin được sao?

Mọi người còn đang đắm chìm trong suy nghĩ riêng của mình thì Long Thiên Tuyệt đã nắm bàn tay nhỏ bé của Vân Khê, tiêu sái rời đi. Lời cần nói đã nói, hôn sự có thành hay không, đều xem bọn hắn lựa chọn như thế nào. Đồng ý, như vậy sau này Lăng Thiên Cung chính là hậu thuẫn của Tư Đồ gia tộc, không đồng ý, như vậy thật xin lỗi, đợi nhận lấy sự trả thù của Lăng Thiên Cung đi!

Không thể không nói, tác phong xử sự của hắn rất quyết tuyệt, rất lưu loát, không ướt át bẩn thỉu, nhưng cũng rất hữu hiệu.

Dọc theo đường đi, Vân Khê dùng ánh mắt sùng bái nhìn hắn, hai mắt hiện lên hai trái tim.

Nàng chợt phát hiện mình thật sự thích phần bá đạo cùng kiên quyết trong tính cách của hắn, tựa như ngày đó nàng bị thủ hạ của Lãnh Mi Nhi đuổi giết, thiếu chút nữa ăn vào ba viên tăng Huyền đan, tự tổn hại thân thể, sau khi hắn đánh lui sát thủ, đã hung hăng dạy dỗ nàng một trận.

Nàng chẳng những không buồn bực, ngược lại cảm thấy hắn như vậy rất có mị lực, cũng là ở một khắc kia, tâm vì thế mà lay động. Thật không hiểu nổi, chẳng lẽ trời sanh nàng có khuynh hướng thích

chịu ngược đãi?

Khóe môi cong thành một đường, Vân Khê đắm chìm trong hồi ức ngày xưa, phát hiện tất cả kỉ niệm đã qua đều rất tốt đẹp và ngọt ngào.

Lòng bàn tay truyền đến nhiệt độ bàn tay hắn cũng như độ mạnh yếu của cái nắm tay, chung đụng đã hồi lâu, trong lòng của nàng vẫn là tràn đầy loại rung động giống như mới lần đầu gặp gỡ.

Long Thiên Tuyệt nghiêng mặt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đang tràn đầy ý si, mâu quang từ từ thâm trầm, càng ngày càng sâu u khó dò, nơi sâu nhất chợt lóe lên một tia giảo hoạt.

Nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, lòng bàn tay tăng thêm chút lực, đem tay nàng bao phủ thật chặt, giống như hắn biết mình đang dần dần quấn lấy lòng nàng, hết sức đắc ý, trong lòng từ từ hình thành vô số kế sách dụ vợ.

Hắn chậm rãi yêu thương nàng, để nàng càng ngày càng lún sâu, để lòng hư vinh của hắn càng ngày càng được thỏa mãn.

Vân Khê còn đang mơ màng trong ý nghĩ ngọt ngào, đâu biết toan tính dưới đáy lòng hắn?

Trên đường chính người đến người đi, đột nhiên một đôi nam nữ xuất hiện, nam tử thân mặc hắc bào nhẹ nhàng, cao lớn tuấn tú, nữ tử vận một thân xích y* thêu hoa, váy áo thanh tao toả sáng, sự xuất hiện của bọn hắn, thật giống như một bức tranh mỹ lệ đầy nhu tình mật ý, chỉ một thoáng làm cho cả con đường như tươi mới, tràn đầy sức sống. Nữ tử thân mật kéo tay nam tử, trên dung nhan tuyệt sắc toả ra ánh sáng hạnh phúc ngọt ngào, nam tử thỉnh thoảng lại cúi đầu nhìn nàng, song đồng đen nhánh lấp lánh ánh sáng nhu hòa, một

cảnh tượng như vậy, vô luận người nào thấy, cũng sẽ bị sự ngọt ngào cùng hạnh phúc này bao lấy. (*y phục màu đỏ)

Nhưng mà cũng có ngoại lệ.

Ở nơi gần cửa sổ của lầu hai Ngâm Phong Lâu, một gã nam tử vận xích y đứng gần cửa sổ, nhìn khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, khuôn mặt góc cạnh sắt nét, giống như đao kiếm, tuấn dật vô song, trong đôi mắt lạnh lóe lên vẻ tàn nhẫn. Nhìn kỹ, có thể phát hiện, một đôi hàn mâu thẳng tắp kia đang chăm chú chiếu vào trên người hắc bào nam tử, đáy mắt lướt tinh quang lạnh lùng, vẻ mặt như băng sương tháng chạp thật lãnh khốc.

Phía sau hắn, một lão giả áo xám, hơn năm mươi, thần sắc thong dong, khí định thần nhàn. Nhận thấy được tầm mắt xích y nam tử đang chuyên chú, cho nên theo tầm mắt hắn nhìn xuống dưới, trên đường chính là một đôi nam nữ phá lệ nổi bật, thật giống như một đôi thần tiên quyến lữ, làm cho người ta không nhịn được hâm mộ.

“Quen sao?” Lão giả thuận miệng hỏi.

Xích y nam tử híp lại mắt, lặng yên không nói, tròng mắt đen tràn ra lũ lũ ánh sáng lạnh lẻo, bí hiểm.

Lão giả không thú vị, sờ sờ lỗ mũi, đối với sự vô lễ cùng lãnh mạc của xích y nam tử như đã nhìn quen không trách.

Đang trên đường chính đi lại, Long Thiên Tuyệt nhạy cảm, cảm thấy một đạo ánh mắt bất thiện đang ngó chừng hắn, theo quán tính ngẩng lên đầu, men theo ánh mắt nhìn lại, lại chỉ nhìn thấy một thân ảnh màu trắng nhanh nhẹn xoay người, biến mất ở cửa sổ. Mặc dù như thế, hắn vẫn nhìn thấy một bên mặt như ngọc của xích y nam tử, ở dưới ánh mặt trời xẹt qua một đạo u quang, tràn đầy sát khí lạnh

lẽo. Hắn hơi ngẩn ra, đáy lòng dâng lên một dự cảm xấu, cảm thấy có chuyện gì không ổn sắp phát sinh.

“Thiên Tuyệt, cây trâm này đẹp không?” Vân Khê vừa vặn nhắm vào một cây trâm ngọc, quay đầu hỏi, phát hiện hắn đang ngẩng đầu liếc về phía chỗ khác, không khỏi hiếu kỳ.

“Thiên Tuyệt, sao vậy?”

Long Thiên Tuyệt ổn định lại tinh thần, xóa đi dự cảm xấu trong lòng, lắc đầu cười yếu ớt nói: “Không có gì. Nàng nhìn trúng cái gì, cho ta xem.”

Vân Khê không có tra cứu, đem cây trâm ngọc đưa đến trước mặt hắn, lắc lắc, nhẹ cười nói: “Như thế nào? Đẹp không?”

Long Thiên Tuyệt đuôi lông mày nhẹ giơ lên, quay đầu hướng đồ trang sức đeo tay liếc một cái, lại mang tới một cây trâm khác làm từ hắc ngọc, không đáp hỏi ngược lại: “Nàng thấy cây trâm này sao, thử nghĩ người như thế nào thích hợp đeo?”

Vân Khê không hiểu chuyện gì, nhận lấy cây trâm từ trong tay của hắn, tinh tế đánh giá một phen, thuận miệng nói: “Trâm ngọc này là dùng cho nam nhân, thoạt nhìn bình thường, không nổi bật, tuy nhiên lại có phong cách riêng. Người dùng loại trâm ngọc này, nội tâm nhất định là cao ngạo, tựa giống như chàng!” Nàng giảo hoạt cười một tiếng, nghiêng đầu liếc về phía hắn, hắn. Không có bất kỳ hoa văn tô điểm nào, mộc mạc đơn giản, song chính vì càng đơn giản, đeo ở trên người hắn, lại càng thêm cao quý mà ưu nhã.

Long Thiên Tuyệt kinh ngạc, nhưng ngay sau đó bất đắc dĩ cười khẽ, đúng vậy a, hắn làm sao quên mất, loại trâm ngọc này chính là loại hắn dùng a? Chẳng biết tại sao, nhìn loại trâm ngọc này, trong đầu

của hắn bỗng nhiên hiện ra khuôn mặt một người. Đã có bao lâu, không có gặp lại hắn rồi? Lần trước từ biệt, hắn nhất định trở về bế quan, dụng tâm tu luyện võ công.

Phát hiện hắn đang xuất thần, Vân Khê bất mãn chép miệng, hung hăng ngắt tay cánh hắn, nói: “Nghĩ gì thế? Ta phát hiện chàng hôm nay có điểm lạ a?”

Long Thiên Tuyệt vươn cánh tay duỗi ra, dễ dàng đem nàng ôm vào trong ngực, trên mặt hiện lên ý cười nói: “Nàng nghĩ nhiều, ta chỉ là đang nghĩ, nên mua cây trâm nào a?”

“Đều mua a! Mỗi ngày đổi lấy một cái khác nhau!” Vân Khê cười một tiếng.

Nụ cười Long Thiên Tuyệt như sóng gợn nhẹ nhàng nhìn nàng: “Vậy nàng giúp ta búi tóc.”

“Tốt.” Hạnh phúc giương mi, Vân Khê thống khoái mà đáp ứng, vì phu quân mình búi tóc, vừa là thú vị, vừa là một chuyện hạnh phúc, cớ sao lại không làm?

Gần nơi cửa sổ, một ánh mắt lại kéo tới, lộ ra sát khí đang ẩn dấu, cùng không khí hạnh phúc ngọt bên này tạo thành hai cực đối lập.

“Á!”

Trên người bị đụng phải, Vân Khê theo tiếng than cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy một thiếu niên ngã trên mặt đất, đang nhíu mày, vuốt vuốt cái mông của mình.

Thiếu niên chừng mười ba mười bốn tuổi, thân hình mảnh mai, da trắng nõn, ngũ quan non nớt xen vào chút vẻ thành thục của nam tử,

tuy nhiên đã có thể nhìn ra chỉ vài năm nữa, thiếu niên này tuyệt đối là một mỹ nam tử tuấn mỹ trác tuyệt. Bên cạnh hắn túi hạt dẻ cùng mứt hoa quả đều bị rơi vãi trên mặt đất, hắn cúi đầu nhìn thức ăn trên mặt đất bị rơi đi, cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng khẽ vểnh lên, rất là khả ái. (Chir: Ak, tiểu mĩ-mĩ-mĩ…..*nước miếng lại chảy*)

Vân Khê nhìn thiếu niên, không khỏi liên tưởng tới Tiểu Mặc ở Đông Lăng quốc xa xôi, đáy lòng dâng lên một cổ trìu mến, đưa tay về phía hắn.

Thiếu niên ngạc nhiên, ngẩng đầu lên nhìn nàng, đôi mắt thuần khiết khẽ chớp chớp, khóe môi đột nhiên kéo lên, lộ ra nụ cười thuần túy trong sáng, nhẹ nhàng kêu lên: “Cám ơn tỷ tỷ xinh đẹp!”

Bàn tay thiếu niên hướng nàng, mượn lực đạo trên tay nàng, từ trên mặt đất bò dậy, hai mắt vẫn như cũ dừng lại ở thức ăn rơi trên đất, cái miệng nhỏ nhắn khẽ dẩu lên.

Vân Khê nhìn thấy bộ dáng nhỏ nhắn kia, thật không đành lòng, từ trong lòng ngực móc ra một thỏi bạc, nhét vào trong tay của hắn: “Cho ngươi, lại đi mua cái khác a.” Nhìn quần áo trên người hài tử thật bất phàm, hẳn là nhi tử nhà có tiền, bất quá cũng khó đảm bảo mọi hài tử gia thế giàu có mà ra cửa đều mang theo bạc, cho nên nàng vẫn là hảo tâm cho hắn một thỏi bạc. Bình thường mà nói, thiện tâm của nàng hiếm khi bộc phát, hôm nay bởi vì thấy hắn, nhớ đến con của mình, đột nhiên mẫu tính nổi lên, coi như là thiếu niên này gặp may mắn đi.

Thiếu niên cúi đầu nhìn thỏi bạc trong tay mình, chân mày thanh tú lại nhíu càng chặt hơn, hắn gãi gãi đầu, thần sắc xấu hổ, nói: “Tỷ tỷ xinh đẹp, ta không biết đường đi, không nhớ rõ ta mới vừa tử nơi nào mua rồi, ngươi có thể dẫn ta đi không?”

Vân Khê cúi đầu nhìn túi hạt dẻ, lại nhìn cách đó không xa ở phố đối diện có cửa hàng hạt dẻ, cái trán nhịn không được rơi đầy hắc tuyến, không thể nào a, mới đi vài bước, hắn đã quên đường đi rồi? Cõi đời này thật có người mù đường như vậy sao?

Long Thiên Tuyệt híp mắt đánh giá thiếu niên, ánh mắt sắc bén thấy được ngọc bội hắn đeo trên hông, hoa văn trang trí trên ngọc bội là loại rất đặc thù, mà loại hoa văn ấy kia đủ khiến hắn giật mình. Hắn khẽ chạm dưới đầu vai Vân Khê, dùng ánh mắt làm ám hiệu, lại lập tức mở miệng nói: “Các ngươi ở chỗ này chờ, ta đi mua.”

Vân Khê theo tầm mắt của hắn nhìn lại, cũng nhìn thấy ngọc bội kia, nàng hơi ngơ ngẩn, không hiểu được hắn đến tột cùng là ám chỉ cái gì. Hoa văn trên ngọc bội kia đúng là rất đặc biệt, chẳng qua là nàng hoàn toàn không biết được, chẳng lẽ thiếu niên này có lai lịch không hề tầm thường sao?

Khó được thấy Long Thiên Tuyệt đối đãi người lạ nào đặc biệt như thế, tâm nàng cũng trở nên tốt hơn, mỉm cười đánh giá thiếu niên, hỏi: “Tiểu đệ đệ, ngươi tên là gì? Từ đâu tới đây?”

“Ta tên là Dạ Hàn Nguyệt, tỷ tỷ xinh đẹp, còn ngươi?” Thiếu niên nhẹ nhàng khoan khoái cười.

“Dạ Hàn Nguyệt?” Vân Khê bừng tỉnh đại ngộ, khó trách nhìn hắn có chút quen thuộc, Dạ Hàn Nguyệt, Dạ Hàn Tinh, chắc là người cùng gia tộc đi, cho nên Long Thiên Tuyệt mới đối với hắn đặc biệt như thế.

“Ta tên là Vân Khê, ngươi có thể gọi ta Vân tỷ tỷ.” Vân Khê cười yếu ớt nhìn hắn, thiếu niên này so với huynh trưởng hắn thật đơn thuần khả ái hơn nhiều lắm.

“Vân tỷ tỷ hảo! Di, cái tên này rất quen thuộc, ta thật giống như nghe được ở nơi đâu rồi…..” Dạ Hàn Nguyệt gắng sức nhớ lại, nhưng vẫn không thể nhớ ra, đến tột cùng mình nghe được cái tên này ở nơi đâu.

Vân Khê nhẹ nhàng cười một tiếng, có lẽ là từ huynh trưởng hắn nghe tới a?

“Ngươi không phải là người bản sứ đi? Sao lại tới đây?”

“Ta đi theo Thập Thất gia gia tới, người đang ở Ngâm Phong Lâu chờ ta, ta mới vừa mua đồ ăn vặt xong, sau đó tìm không thấy Ngâm Phong Lâu. Vân tỷ tỷ, ngươi biết Ngâm Phong Lâu ở nơi nào không?” Dạ Hàn Nguyệt gãi gãi đầu, hiện lên một nụ cười ngại ngùng, thật là đơn thuần.

“Ngâm Phong Lâu?” Vân Khê nhẹ câu mi tâm, lại quay đầu nhìn về phía đại môn tửu lâu bên phải, trên đại môn chính là ba chữ “Ngâm Phong Lâu” thật to tựu phát sáng bắt mắt trên cửa hiệu, nàng im lặng không nói gì.

Đứa nhỏ này thật quá ngớ ngẩn! Nàng lắc đầu thở dài, làm sao người từ Tam Đại Thánh Địa tới lại ngớ ngẩn như vậy chứ?

“Hàn Nguyệt, tỷ tỷ sẽ dẫn ngươi đi Ngâm Phong Lâu, nhưng trước tiên ngươi nói cho tỷ tỷ, ngươi tại sao lại tới đây?” Người của Tam đại Thánh Địa xuất hiện ở nơi này, sợ là có chuyện trọng yếu, nàng rất là tò mò.

“Nga, Tam đại Thánh Địa chúng ta nhận được tin tức, nói có người tự tiện sử dụng thần khí, phá hư quy tắc của Ngạo Thiên đại lục, cho nên Dạ sứ giả phái Thập Thất gia gia đến đây kiểm tra đối chiếu chân tướng sự thật.”

Vân Khê trong lòng cả kinh, chẳng bao giờ nghĩ tới bởi vì mình sử dụng thần khí, làm kinh động người của Tam đại Thánh Địa. Đây thật là phiền toái lớn!

“Nếu thật sự có người tự tiện sử dụng thần khí, người của Tam đại Thánh Địa sẽ xử trí như thế nào?”

“Tự tiện sử dụng thần khí, đây chính là trọng tội, sau khi trải qua thẩm tra của các bình phán trong Tam đại Thánh Địa, sẽ phái Hắc Phạt sứ giả đến đây bắt người, áp giải tới Huyễn Dạ Tinh Hải, tiếp nhận xét xử công khai, sau khi căn cứ vào các nguyên do xảy ra, các nguyên lão Tam đại Thánh Địa sẽ thương nghị, cuối cùng xác định xử trí người này như thế nào.” Nói đến chế độ thẩm nghị của Tam đại Thánh Địa, Dạ Hàn Nguyệt thuộc như lòng bàn tay.

Chân mày Vân Khê nhíu chặt, vừa vặn thấy Long Thiên Tuyệt trở lại, ánh mắt nàng ngưng trọng nhìn về hắn, hắn hẳn là đã sớm biết tự tiện sử dụng thần khí sẽ kinh động Tam đại Thánh Địa sao? Nhưng vì sao hắn chưa nói cùng nàng, là sợ nàng lo lắng hãi hùng sao?

Long Thiên Tuyệt gửi cho nàng một ánh mắt an tâm, giao một phần hạt dẻ cũng mứt quả trong tay cho Dạ Hàn Nguyệt, một phần khác đưa cho Vân Khê, hướng về phía nàng ôn nhu cười một tiếng, ý nói: “Hết thảy có ta! Nàng chỉ để ý ăn thật ngon, hảo hảo chơi, còn lại, không cần phải lo lắng.”

Thật không cần phải lo lắng sao?

Vân Khê khó có thể xóa đi tia sầu lo trong lòng.

“Vân tỷ tỷ, ngươi có thể mang ta đi Ngâm Phong Lâu sao? Thập Thất gia gia tìm không được ta, hắn sẽ nóng nảy.” Dạ Hàn Nguyệt đang

cầm thức ăn trong tay, vui vẻ rạo rực, môi mỏng nhếch nhẹ.

“Ngâm Phong Lâu?” Long Thiên Tuyệt hướng tửu lâu bên cạnh liếc mắt, lộ ra thần sắc chỉ-biết-câm-nín giống Vân Khê, nghĩ thầm một người khôn khéo như Dạ Hàn Tinh, tại sao có thể có một đệ đệ mơ mơ màng màng như vậy?

“Chỗ kia không phải là Ngâm Phong Lâu sao?” Hắn thuận tay chỉ chỉ, dư quang lại chú ý tới nơi gần cửa sổ lầu hai có một lão giả hướng ngoài cửa sổ thò đầu ra, lại hướng bọn họ bên này nhìn tới.

Dạ Hàn Nguyệt theo phương hướng hắn chỉ điểm nhìn lại, khuôn mặt trắng nõn lúc này hiện ra nụ cười sùng bái: “A? Ngươi thật lợi hại! Nhanh như vậy đã tìm thấy Ngâm Phong Lâu rồi.”

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt im lặng liếc nhau một cái, ta lạy ngươi, Ngâm Phong Lâu của người ta từ trước tới giờ vẫn ở nơi đó có được hay không?

“Vậy ngươi mau vào đi thôi, đừng để cho người thân đợi lâu.” Trực giác của Vân Khê cho rằng nên cách người của Tam đại Thánh Địa xa một chút thì tốt hơn, cho nên không có ý định đi vào cùng hắn, để tránh tự dưng chọc tới người của Tam đại Thánh Địa.

“Vân tỷ tỷ, cám ơn các ngươi. Nga, đúng rồi!” Dạ Hàn Nguyệt cúi đầu từ trong túi quần móc móc, đột nhiên lần ra một viên ngọc châu to lớn chiếu ra tia sáng màu vàng, nhếch miệng cười nói, “Cái này tặng tỷ, làm lễ vật đáp tạ các ngươi.”

“Hoàng linh châu?” Long Thiên Tuyệt như nhìn ra nguồn gốc hạt châu, đuôi lông mày khẽ nhếch lên, thần sắc có chút khác thường.

“Thì ra nó gọi Hoàng linh châu a? Đây là một vị Liễu gia chủ tặng phụ

thân ta, cha ta đem đưa cho ta, để cho ta chơi đùa, nhưng ta không thích màu vàng, màu vàng không hợp với bát tự của ta. Tỷ tỷ nếu như cũng không thích, vậy để ta vứt nó đi, ta cho ngươi cái khác." Hắn vừa nói, lại đưa tay vào trong túi quần tìm kiếm. (Chir:thiệt quá khả ái)

Khóe miệng Vân Khê co quắp, bất khả tư nghị theo dõi hắn, đây mới là người từ Tam đại Thánh Địa ra tới, tiện tay chọn một món đồ, chính là một viên linh châu của thập đại gia tộc, hắn còn ngại màu sắc hạt châu của người ta không hợp, hắn có thể bớt ngớ ngẩn một chút đi không?

"Không cần! Ta thật thích cái này!" Nàng vội vàng ngăn trở hắn tiếp tục rà xoát khắp người, Liễu gia chủ mà hắn nói tới là thuộc Liễu gia trong thập đại gia tộc đi? Liễu gia có ý muốn cùng Tam đại Thánh Địa thiết lập quan hệ, cho nên đành hi sinh vốn, đem Hoàng linh châu của nhà mình cống ra ngoài đi.

Dạ Hàn Nguyệt nhẹ nhàng cười một tiếng: "Tỷ tỷ thích là tốt rồi! Sau này chúng ta còn gặp lại."

Đưa mắt nhìn hắn rời đi, Vân Khê nắm linh châu trong tay, thầm suy ngẫm, tư vị trong lòng thật khó nói thành lời. Thế gian này hết thảy đều thật kỳ diệu, có nhiều thứ đau khổ theo đuổi, cầu xin mà không được, có nhiều thứ không cần cầu xin, chính nó sẽ tự động đưa tới cửa. Cộng thêm này một viên Hoàng linh châu, trên người của nàng đã có năm viên linh châu, nàng mơ hồ có loại cảm giác, mười viên linh châu này cùng mười loại thần khí nhất định có liên quan gì đó, nếu không bọn chúng cũng sẽ không cùng nhau bị phân tán đến thập đại gia tộc. Chỉ bất quá tác dụng của linh châu khách quan mà nói so với thần khí thực chất kém rất nhiều, cho nên người của thập đại gia tộc cũng không coi trọng linh châu như vậy, lại đem thần khí coi là sinh mệnh của gia tộc mà bảo vệ.

Quay đầu lại, phát hiện Long Thiên Tuyệt đang ngắm nhìn cửa sổ lầu hai, kinh ngạc đến xuất thần, không biết suy nghĩ cái gì, mi tâm khẽ nhíu.

“Thiên Tuyệt, chàng làm sao vậy?”

“Chẳng lẽ hắn thật sự tới?” Long Thiên Tuyệt thở dài, không hiểu sao lại nghe được một câu như vậy, khiến cho Vân Khê càng thêm bối rối khó hiểu.

“Ai tới?”

Thật giống như vừa trải qua một phen đắn đo suy nghĩ, Long Thiên Tuyệt nhẹ nhàng thở dài nói: “Chúng ta đi thôi, hôm nay không đi Ngâm Phong Lâu được.”

“Tại sao?” Vân Khê không giải thích được.

“Trước đừng hỏi, đợi sau lại nói cho nàng biết.” Nhìn cửa sổ một lần nữa, Long Thiên Tuyệt lôi kéo Vân Khê nhanh chóng rời khỏi đường chính.

Hai người mới vừa đi không xa, một thân ảnh màu đỏ xuất hiện lần nữa ở cửa sổ, một đôi lệ quang bám chặt lấy bóng lưng Long Thiên Tuyệt, ánh mắt kia thật giống như có lực xuyên thấu, sát khí bức người.

“Long Thiên Tuyệt, bảy năm không gặp, thật lâu…….”

Quyển 3 - Chương 45: Cuộc sống của Tiểu Mặc trong cung đình

Từ sau khi Đông Phương Vân Tường kế nhiệm ngôi vị hoàng đế, liền rời khỏi phủ hoàng tử dời đến hoàng cung, Vân Tiểu Mặc cũng đi theo hắn vào cung, hơn nữa lại độc chiếm một cung điện cùng thái giám và cung nữ đặc biệt đến đây hầu hạ hắn, hưởng những đãi ngộ của một tiểu hoàng tử nên có.

Mới vừa vào hoàng cung, thân thể nho nhỏ của Vân Tiểu Mặc đứng ở giữa cung điện to lớn, ngửa đầu đánh giá nóc cung điện, chỉ cảm thấy một trận hoa mắt chóng mặt.

Tường thúc thúc nói, bắt đầu từ hôm nay, nơi này chính là chỗ ở của hắn, sau này bất kể hắn có ở đó hay không, cung điện này cũng sẽ giữ lại riêng cho hắn, nơi này chính là nhà của hắn ở Đông Lăng quốc.

Cái nhà này đúng là rất tốt, nhưng cũng tựa hồ hơi lớn quá!

Hắn có chút ngây ngất.

“Tiểu hoàng tử, xin mời thay trang phục mới. Các nô tài đã vì ngài chuẩn bị mấy bộ xiêm y mới, ngài mau mặc thử một chút, nhìn xem có hợp hay không.”

Vân Tiểu Mặc đang ngơ ngẩn lại bị một đám thái giám, cung nữ đang quỳ trước mắt làm cho hoàn hồn, thấy trong tay bọn họ đang dâng ra

mười mấy bộ trang phục tinh xảo hoa lệ mới may, hắn lại bắt đầu ngây ngất rồi.

“Không cần thay đổi, ta vẫn thích mặc xiêm y do mẫu thân mua cho ta hơn.” Vân Tiểu Mặc sờ sờ xiêm y trên người mình, mặc dù có chút cũ cùng bẩn, nhưng chỉ cần vừa nhìn thấy nó, sẽ nhớ tới dung nhan xinh đẹp của mẫu thân. Nhất là sau khi rời nhà vài ngày, hắn phát hiện mình bắt đầu có chút tưởng niệm mẫu thân rồi.

“Nhưng thưa Tiểu hoàng tử, hiện tại thân phận của ngài đã khác xưa rất lớn, hẳn là nên dùng xiêm y mới cho phù hợp thân phận của ngài. Hơn nữa, xiêm y trên người ngài cũng nên thanh tẩy một chút, ngài trước thay xiêm y mới này, chờ nô tài giúp ngài đem xiêm y cũ giặt sạch, ngài lại thay nó, ngài thấy như thế nào?” Chấp sự* thái giám suy nghĩ tương đối linh hoạt, thấy không lay chuyển được hắn, lại dùng một phương thức khác khuyên hắn. Tối nay có cung yến, hoàng thượng đã nói, để cho Tiểu hoàng tử thay cung trang tham gia cung yến. Cung yến này sẽ có sứ thần các quốc gia đến tham gia, không được qua loa, không thể không để ý lễ nghĩa, cho nên hắn phải nghĩ phương cách để cho Tiểu hoàng tử chịu thay trang phục mới.(*trông coi, quản lý)

Vân Tiểu Mặc nghe hắn nói tới, suy nghĩ một chút, rồi gật đầu nói: “Vậy cũng tốt!”

Chấp sự thái giám mừng rỡ, vội vàng chỉ huy mấy tên tiểu thái giám vây quanh hắn, giúp hắn tỉ mỉ mặc trang phục cho chỉnh tề.

Vẫn là lần đầu tiên Vân Tiểu Mặc được nhiều người như vậy đồng thời hầu hạ, cảm giác hết sức mới lạ, hắn chỉ cần giang hai cánh tay đứng ở tại chỗ, hết thảy còn lại đều có người làm thay, y phục có người mặc giúp, cơm nước dâng đến tận miệng.

“Tốt lắm, Tiểu hoàng tử nhìn vào trong gương, xem có hài lòng hay không?”

Hai gã tiểu thái giám đưa tới một mặt gương đồng cao cỡ nửa người, đặt ở trước mặt hắn, Vân Tiểu Mặc mím môi, lại dẩu cái miệng nhỏ nhắn lên, liếc một cái, hai mắt hắn khả ái nháy nháy, nhìn mình trong gương đồng, không khỏi có chút sững sờ.

“Tiểu Bạch, đây thật là ta sao? Ta làm sao cảm thấy một chút cũng không giống a?”

Nam hài trong kính, đỉnh đầu mang ngân quan, trên ngân quan có một viên Đông châu lớn, ánh huỳnh quang lưu chuyển bên trong, liếc mắt một cái, cao quí vô cùng. Trên người của hắn là một bộ bạch y cẩm bào thêu tơ vàng, đai lưng thon dài, chân mang một đôi giày mạ vàng, cả người thoạt nhìn vừa tôn quý, vừa tuấn mỹ phi phàm, đám cung nữ cùng thái giám nhìn hắn ngơ ngẩn.

Đây chính là Tiểu hoàng tử tuấn mỹ khả ái nhất mà bọn họ đã từng hầu hạ qua.

Những thái giám hơi lớn tuổi hơn lại không khỏi suy đoán, tiểu hài tử trước mắt có phải con riêng của hoàng thượng bên ngoài hay không, bởi vì trong mắt bọn hắn, đương kim hoàng thượng chính là nam tử tuấn mỹ nhất cả Đông Lăng quốc, cũng là nam tử tuấn mỹ nhất khắp thiên hạ trong mắt của hắn, trừ tân hoàng thượng vừa lên ngôi, còn có ai có thể sinh ra Tiểu hoàng tử tuấn mỹ khiến người người yêu thích như thế?

Tiểu Bạch vui mừng nhảy lên về phía hắn, hai mắt hiện lên hai trái tim: “Tiểu Mặc Mặc mặc cái gì cũng đẹp! Tiểu Bạch cũng muốn mặc xiêm y mới.”

Vân Tiểu Mặc khom người ôm lấy Tiểu Bạch, đem nó tinh tế quan sát một phen, hướng về phía một đám cung nữ cùng thái giám, giọng điệu nghiêm túc nói: “Phiền toái các ngươi cũng giúp Tiểu Bạch chuẩn bị vài bộ xiêm y mới, hiện tại chúng ta ở tại trong hoàng cung rồi, bất đồng với bên ngoài, Tiểu Bạch cứ để thân thể trần truồng cũng không hay, để người ngoài thấy rất không hợp lễ.”

Tiểu Bạch ở trong ngực hắn dùng sức gật đầu, cực kì đồng ý với quan điểm của hắn, đồng thời hơi ngượng ngùng, hướng trong lòng ngực của hắn chui chui. Cho tới nay nó cũng không có mặc quần áo, luôn để thân thể trần truồng, thực ngượng ngùng, rất ngượng ngùng a.

Một đám cung nữ, thái giám không khỏi cùng hoa mắt chóng mặt, nghe được thú cưng biết nói tiếng người, đã làm bọn họ ngạc nhiên rồi, lại nghe thú cưng còn muốn mặc quần áo, bọn họ càng thêm kinh ngạc.

“Ừ, vậy các ngươi trước đo kích thước của Tiểu Bạch đi.” Vân Tiểu Mặc nói có chút cứng nhắc, đi tới vài bước, đem Tiểu Bạch đặt ở trên bàn.

Tiểu Bạch dùng tiểu móng vuốt của nó che mắt, rất xấu hổ. Lúc trước nó cũng không có cảm thấy gì, nhưng khi nghe Tiểu Mặc Mặc nói không mặc quần áo là không lễ phép, nó cũng thấy qua nhiều năm như vậy vẫn không có mặc xiêm y, thật sự là rất ngại ngùng a. (=.=”’)

Đám cung nữ thái giám vây quanh Tiểu Bạch, trợn mắt há mồm, không biết nên hạ thủ như thế nào. Nó rốt cuộc là loại thú gì? Chuột bạch không giống chuột bạch, con nhím không giống con nhím, dưới gầm trời này tại sao có thể có thú cưng kì lạ như vậy a? Vấn đề lớn nhất là, làm sao may xiêm y cho một con thú nhỏ như vậy?

Tiểu hoàng tử thật là vứt cho bọn họ một cái vấn đề cực kì khó khăn a!

Đông Phương Vân Tường dẫn một đám cung nhân đi tới điện Mặc Hiên điện, hắn lo lắng Tiểu Mặc ở trong cung không quen, cho nên cố ý chạy tới xem một chút. Vừa bước vào Mặc Hiên điện, nhìn thấy mọi người đều đang vây quanh Tiểu Bạch ở trên bàn đánh giá, không khí có chút quái dị.

“Hoàng thượng giá lâm!” Có người xướng ngôn, trong nháy mắt đã thu hút sự chú ý của mọi người trong điện hướng tới đây.

Chỉ một thoáng, nô tài bên trong cung điện quỳ xuống đất, hô to vạn tuế.

Vân Tiểu Mặc xoay người thấy Đông Phương Vân Tường một thân long bào kim quan, kêu lên một tiếng vui mừng: “Tường thúc thúc” lại khua chân nhỏ, chạy vội qua.

Cho dù thân phận đã khác xưa, phần tình nghĩa như phụ tử giữa Đông Phương Vân Tường cùng Vân Tiểu Mặc thủy chung không có đổi, cùng dĩ vãng là một loại, Đông Phương Vân Tường ngồi xổm xuống, mở ra hai cánh tay nghênh đón hắn, khóe môi hiện lên nụ cười ôn nhu.

Vân Tiểu Mặc cả người nhào vào lòng hắn, hai tay đặt trên cổ của hắn, được hắn nâng thân thể nhỏ bé ôm vào trong lòng, thật giống như phụ tử gặp nhau, vì trang phục mới của nhau mà kinh ngạc tán thán.

“Tường thúc thúc, cái bộ dáng này của ngươi thật giống như hoàng đế nha.”

Đông Phương Vân Tường hơi sững sôys, chợt nở nụ cười thoải mái, chỉ vào cái trán của hắn, học hắn nói: “Cái bộ dáng này của Tiểu Mặc, cũng rất giống như Tiểu hoàng tử a.”

“Có thật không? Không biết mẫu thân thấy bộ dáng ta đây, còn có thể nhận ra ta không đây?” Vân Tiểu Mặc ngọt ngào cười, dung nhan khả ái vô địch, khiến đám cung nữ thái giám đang đứng xung quanh thoáng chốc chết ngất.

Nhìn một đôi không phải là phụ tử nhưng tình còn hơn cả phụ tử chân chính, chỉ cảm thấy hai người giống như là từ trong bức tranh đi ra, thật như ảo mộng, nhưng lại ấm áp tốt đẹp đến khiến cho người ta cảm động.

Đông Phương Vân Tường cười yếu ớt không nói, chỉ có sâu trong tròng mắt đen xẹt qua một đạo ánh sáng nhu hòa khó có thể nhận ra.

“Đi, trước cùng Tường thúc thúc dùng bữa, sau đó Tường thúc thúc dẫn ngươi đi dạo trong cung. Vào buổi tối, chúng ta cùng nhau tham gia cung yến, đến lúc đó ngươi có thể nhìn thấy đám bạn nhỏ của ngươi rồi.”

“Tốt!” Vân Tiểu Mặc khoan khoái cười, khuôn mặt không buồn không lo càng thêm tuấn mỹ vô địch.

Thời gian cả ngày hôm nay, cả hoàng cung nơi nơi hoan thanh tiếu ngữ, lưu lại thân ảnh phụ tử tuấn mỹ cùng nụ cười tươi sáng chói loà như ánh mặt trời, khiến cho không khí hoàng cung đang trầm lặng nhất thời tươi vui hẳn lên.

Cung yến tối nay, chính là từ khi Đông Phương Vân Tường lên ngôi tới nay, lần đầu tiên lấy địa vị hoàng đế Đông Lăng quốc, tiếp đãi sứ thần đến từ các quốc gia. Đối với một hoàng tử hàng năm bị bệnh

quấn thân, trong một đêm tung mình bước lên ngôi vua, sứ thần các quốc gia đối với vị tân hoàng đế này, trừ tò mò, cũng là tò mò.

Sứ thần các quốc gia mang theo các tiểu thần đồng đại diện quốc gia mình đến đây tham gia Thánh Đồng tổng tuyển cử, tối nay cố ý chạy tới tham gia cung yến, bọn họ không chỉ phải tìm tòi nghiên cứu một phen lai lịch vị tân hoàng đế này, đối với tình thế phát triển của Ngạo Thiên đại lục ngũ quốc ngày sau, cũng muốn tiến hành một phen quan sát. Phải biết rằng thực lực Đông Lăng quốc là cường thịnh nhất trong ngũ quốc, nếu vị tân hoàng Đông Lăng quốc có ý đồ khuếch trương lãnh thổ quốc gia trên bản đồ, như vậy bốn quốc gia còn lại sẽ gặp phải hiểm hoạ chiến tranh. Ngược lại, nếu vị tân hoàng này không có dã tâm khuếch trương ranh giới cùng bản đồ, thậm chí giống như ngày xưa bị bệnh tật quấn thân, như vậy bốn quốc gia còn lại sẽ âm thầm làm tính toán, mưu đồ xâm chiếm ranh giới Đông Lăng quốc.

Cõi đời này, không thiếu người có dã tâm cùng dục vọng, chỉ cần có lợi, ai cũng sẽ không ngại đất đai cùng tài phú của mình quá nhiều.

Đều có tâm tư riêng, sứ thần các quốc gia từ ngoài cửa, dẫn thần đồng riêng của nước mình lục đục tiến vào cung điện nơi diễn ra cung yến tối nay.

Tối nay tham gia cung yến, trừ sứ thần các quốc gia cùng thần đồng của họ, còn có Phù trưởng lão cùng tuỳ tùng của Thánh cung đặc biệt chịu trách nhiệm đến đây chọn lựa Thánh Đồng.

Làm lần này đại biểu cho Thánh cung, Phù trưởng lão chính là giám khảo của Thánh đồng tổng tuyển cử lần này, ai có thể cùng hắn tạo quan hệ, chẳng khác nào là ngồi thẳng lên xe, đi cửa sau, tiền đồ vô lượng. Cho nên, khi Phù trưởng lão xuất hiện ở trên cung điện, sứ thần các quốc gia liền ùa lên cửa, dẫn theo thần đồng tâm đắc của

riêng của mình đợi ở cửa, tích cực giới thiệu đề cử với hắn.

Sứ thần Ngạo Thiên quốc thì ngoại lệ.

Hiên Viên Nghễ Nhi ngồi ngay ngắn ở vị trí thuộc về của nàng, một thân cung trang váy áo tinh xảo, hoa lệ, hoàn toàn tôn lên khí chất vương giả, nàng mắt xem mũi, mũi nhìn tâm, đắm chìm tại trong suy nghĩ của chính mình, đối với cảnh tượng náo nhiệt này làm như không thấy, trên dung nhan động lòng người có chút u buồn không giống với tuổi của nàng.

Kể từ sau khi Vân Tiểu Mặc mất tích một cách ly kỳ, nàng đã hạ lệnh cho người lật tung trấn nhỏ tìm kiếm mấy lần, đáng tiếc vẫn không có bất kỳ tin tức gì, cũng bởi vì nguyên nhân này mà đội ngũ của bọn họ đã trì hoãn mấy ngày, trước cung yến không lâu mới tới thủ phủ của Đông Lăng quốc.

Mặc dù cùng Vân Tiểu Mặc chung đụng chẳng qua ngắn ngủi mấy ngày, nhưng bây giờ hắn mất tích, trong lòng Hiên Viên Nghễ Nhi luôn luôn có loại cảm giác nói không ra lời, thật giống như mất đi một món đồ chơi trân quý.

“Nghễ Nhi, chúng ta cũng nên đi chào hỏi Phù trưởng lão đi, chỉ cần cùng Phù trưởng lão kết giao quan hệ, đến lúc tổng tuyển cử Thánh Đồng liền nhất định có thể được chọn.” Tào Trì ngồi ở bên người Hiên Viên Nghễ Nhi, kiễng chân nhìn phương hướng Phù trưởng lão đang bị một đống người vây quanh, có chút nôn nóng khó thể trì hoãn. Kể từ sau khi Vân Tiểu Mặc mất tích, tâm tình của hắn rất tốt, cuối cùng không có ai cùng hắn tranh đoạt sự chú ý của biểu muội rồi.

Hiên Viên Nghễ Nhi lơ đễnh nhìn, giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên: “Thánh cung nếu như muốn chọn Thánh Đồng chỉ biết xu nịnh

vuốt mông ngựa, ta đây nhất định là không được chọn rồi.” Thanh âm của nàng không cao không thấp, nhưng đủ để cho mỗi người tại chỗ nghe được nhất thanh nhị sở.

Bốn phía đang bắt Phù trưởng lão, mỗi người đều rối rít dừng lại, theo thanh âm trong veo của nàng trông lại, trong mắt mỗi người đều hiện lên vẻ kinh diễm.

Không thể không thừa nhận, hài đồng trong cả đại điện, từ dáng vẻ bên ngoài cùng khí chất mà nói, nàng là xuất chúng nhất.

Đúng là Tiểu công chúa duy nhất của Ngạo Thiên quốc, huyết mạch duy nhất của Hiên Viên thị lưu truyền, tương lai là nữ hoàng của Ngạo Thiên quốc. Nàng lẳng lặng ngồi ngay ngắn tại chỗ, hơi thở trong trẻo, lạnh lùng nhưng không kém phần cao quý vờn quanh nàng, phảng phất như nàng chính là hoàng đế không ngai, khí chất không gì sánh kịp như thế, ngoài nàng còn ai có?

Phù trưởng lão hí mắt đánh giá Hiên Viên Nghễ Nhi, trong đôi mắt dài nhỏ hiện lên tinh nhuệ quang mang, thần sắc lão luyện, sâu không lường được. Hảo một cái Tiểu công chúa Ngạo Thiên quốc!

Quả nhiên cùng người khác bất đồng!

Ánh mắt Hiên Viên Nghễ Nhi bình tĩnh cùng hắn chạm vào nhau, hoàn toàn không có bất kỳ ý e sợ, ngược lại làm cho người ta cảm giác được như nàng đang nhìn một người không phải là trưởng lão Thánh cung cao cao tại thượng, mà là thần dân của nàng, nàng mới là người cao cao tại thượng kia.

Phù trưởng lão chống lại ánh mắt cao ngạo của nàng, ánh mắt dài nhỏ híp lại thành một đường nhỏ, khóe môi khẽ nhếch lên, bày ra vẻ nghiền ngẫm.

Trong một nhóm Bắc Tương quốc, Tứ hoàng tử cùng Ly tiểu thư cũng ở trong đó, hai người nhìn về hướng Hiên Viên Nghễ Nhi, trên mặt hiện lên vẻ mặt khác nhau. Tứ hoàng tử nhìn Hiên Viên Nghễ Nhi, không khỏi liên tưởng tới sỉ nhục ngày đó khi luận võ lại bại bởi Vân Tiểu Mặc, sắc mặt có chút tối tăm. Mà Ly tiểu thư lại cười vui vẻ nhìn Hiên Viên Nghễ Nhi, trong lòng đối với nàng tràn đầy hảo cảm, mặc dù tài đánh đàn của nàng kém hơn đối phương, cũng là thua tâm phục khẩu phục, ánh mắt hiện lên nội tâm, nàng thích Tiểu công chúa này vừa hào phóng, vừa thông tuệ.

Trong đám người, có hai đứa bé ghé đầu vào nhau, khe khẽ nói nhỏ.

“Trịnh Nam, ngươi biết nàng là người nào sao? Thậy là uy phong!”

“Nàng hình như là Nghễ Nhi công chúa của Ngạo Thiên quốc, nghe nói Ngạo Thiên quốc chỉ có một công chúa là nàng, cho nên tương lai vô cùng có khả năng nàng sẽ trở thành nữ hoàng của Ngạo Thiên quốc.”

“Nữ hoàng?! Nàng là công chúa, ta cũng là công chúa, vậy ta sau này có phải hay không cũng có thể trở thành nữ hoàng của Nam Hi quốc?”

“….” Trịnh Nam đối với ý tưởng đột nhiên xuất hiện của Nam Cung Anh, không biết nên nói gì.

Nam Cung Anh không biết nghĩ tới cái gì, ha hả cười ngốc nghếch: “Nếu như sau này ta làm nữ hoàng Nam Hi quốc, ta đây có phải có thể đem Tiểu Mặc chiêu vào hoàng cung làm hoàng hậu của ta hay không?”

“….” Trịnh Nam giơ tay lên, mãnh liệt đem mồ hôi lau đi, đối với ý

nghĩ của nàng lại càng câm nín.

Nam Cung Anh vỗ vỗ đầu vai hắn, an ủi: “Ngươi yên tâm đi, ta sẽ phong ngươi là quý phi của ta, ha ha, không nên khách khí, ngươi là bạn tốt của ta chứ sao.”

“…” Khóe mắt Trịnh Nam rút rút, thật muốn tìm một cái nút chặn miệng cô nãi nãi, ngươi hay là tha cho ta đi, ta đây không muốn bị ngươi nhét vào hậu cung, thử nghĩ xem đã cảm thấy kinh khủng, muốn ta chết à!

Trịnh Nam bị làm cho sợ đến mãnh liệt, lau mồ hôi đang đua nhau đổ ra.

Lời của gia gia quả không sai, nữ tử cùng tiểu nhân là khó đối phó nhất.

Khi hai người đang nói chuyện, một thanh âm miệt thị chen vào.

“Ngu ngốc!”

Nam Cung Anh vểnh tai, nghe được hai từ mẫ cảm này, một đôi mắt ngoan lệ nhất thời như đèn pha quét chung quanh để ý.

“Người nào? Người nào mắng ta là ngu ngốc?” Nam Cung Anh xoay eo thon nhỏ, vẻ mặt hung hãn.

“Nói ngươi ngu ngốc, thật đúng là người ngu ngốc!” Cái thanh âm kia lại vang lên.

Lần này, Nam Cung Anh nghe được chân thiết, ánh mắt chuyển động, rất nhanh liền thấy một thân ảnh màu xanh. Đó là một nam hài mấy tuổi ấy, trên cẩm bào màu xanh thêu hoa văn Kỳ Lân, hắn cao

gầy, ánh mắt sắc bén, trên người tản ra khí thế kiệt ngao bất tuâm. Hắn tà tà ngồi ở bàn kề cận vị trí Phù trưởng lão, trong tay vuốt vuốt một quả mơ, vẻ mặt khiêu khích.

Nam Cung Anh xác định một thanh âm ngu ngốc mới vừa kia chính là phát ra từ trong miệng của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời dấy lên lửa giận, mấy bước vọt tới trước mặt hắn, quát mắng: “Ngươi mới vừa nói gì? Lại còn nói ta là ngu ngốc? Có dũng khí trước báo tên họ!”

Nam hài khinh miệt cười cười, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Ngươi không xứng!”

“Ngươi nói ta không xứng? Ngươi cho rằng ngươi là ai? Ánh mắt dài đến trên đỉnh đầu sao? Ta đây là công chúa Nam Hi quốc, ngươi đối với ta bất kính, chính là đối với Hoàng gia gia ta bất kính, ta sẽ nói Hoàng gia gia tiêu diệt cả nhà ngươi!” Nam Cung Anh bị hắn một kích, lửa giận nổi lên phừng phực, cũng không quản hiện tại đến tột cùng là người nào, dám đùa bỡn công chúa nàng.

Trịnh Nam thấy tình thế không tốt, vội vàng kéo kéo y phục Nam Cung Anh, nhỏ giọng nói: “Anh Tử, bình tĩnh! Hắn hình như là cùng đi với Phù trưởng lão, có thể là người của Thánh cung, không nên chọc vào.”

Nam Cung Anh hất tay hắn ra, hừ lạnh nói: “Người của Thánh cung rồi làm sao? Người của Thánh cung có thể đặt ánh mắt ở trên đỉnh đầu, có thể vũ nhục người sao? Ta cho ngươi biết, coi như là cung chủ Thánh cung các ngươi đứng ở trước mặt Bổn công chúa, Bổn công chúa cũng mắng!” Thanh âm bén nhọn của nàng thoáng cái đem toàn bộ lực chú ý của mọi người trong cung điện hấp dẫn tới đây, Phù trưởng lão cũng hướng nàng quăng tới ánh mắt không vui, lệ hàn ẩn ẩn hiện ra.

“Anh Tử, chớ nói nữa!” Trịnh Nam đã nhận ra ánh mắt Phù trưởng lão không có thiện cảm, dùng sức túm xiêm y Nam Cung Anh, đáng tiếc Nam Cung Anh chính là một người ruột để bên ngoài, nơi nào để ý tới nhiều như vậy, nàng hiện tại chính là tức giận đầy bụng, hận không thể đem thiếu niên kia xé thành mảnh nhỏ.

“Rất tốt, có đảm lược! Không khỏi là ngu ngốc trong ngu ngốc!” Thiếu niên giơ tay trêu chọc, thần sắc cuồng ngạo.

“Ta giết ngươi!” Nam Cung Anh tức giận cực điểm, quơ hai đấm, nhào tới.

Sứ thần Nam Hi quốc cùng Trịnh Nam kinh hãi, muốn ngăn trở, nhưng đã không kịp rồi.

Người còn lại cũng là vẻ mặt xem kịch vui, mắt thấy quả đấm của Nam Cung Anh sẽ phải chạm đến đến mặt thiếu niên, lúc này, tình thế đột nhiên nghịch chuyển. Chỉ thấy thân hình thiếu niên thoáng một cái, đùi phải dựng lên, vừa lúc rơi vào trên bụng nhỏ của Nam Cung Anh, đem cả người Nam Cung Anh đá bay đến giữa không trung.

Vào giờ khắc này thời gian như dừng lại, cả đại điện như lâm vào không gian tĩnh mặc, bị biến hóa trước mắt làm cho giật mình.

Vân Tiểu Mặc vừa vặn đi theo Đông Phương Vân Tường từ bên trong đi vào đại điện, còn chưa chờ thái giám truyền báo, hắn dẫn đầu vào đại điện. Mới vừa vào, tựu thấy được một màn này, đây không phải là Anh Tử sao? Hắn không chút nghĩ ngợi tựu vọt người bay lên, thân thể linh xảo ở giữa không trung như một đạo khói trắng linh linh nhanh nhẹn, tay mắt lanh lẹ, vững vàng ôm lấy Nam Cung Anh từ giữa không trung ngã xuống, bằng một tư thế cực tao nhã,

nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Rơi xuống cùng nhau, cách nhau chỉ là hơi thở.

Cả điện vẫn bị vây trong ngu ngơ, đã bị thân ảnh tuấn mỹ lung linh kia hấp dẫn thật sâu.

Không nói đến nam hài này lớn lên tuấn tú phi phàm, thật giống như tiên đồng hạ phàm, riêng khinh công lợi hại kia, cũng đủ khiến người ta sợ hãi than thầm.

Hắn rốt cuộc là ai?

Nhìn cách hắn ăn mặc, hẳn là người trong hoàng tộc, nhìn lại phương vị hắn xuất hiện, xác nhận là từ bên trong ra tới, chẳng lẽ hắn chính là người được bàn tán gần đây- nghĩa tử của tân hoàng đế Đông Lăng quốc?

Trong lòng của mỗi người đều tràn đầy nghi vấn.

Quyển 3 - Chương 46: Tỷ võ trong cung yến

“Tiểu Mặc! Thật sự là ngươi!” Nam Cung Anh định thần trở về, thấy rõ người trước mắt, nhất thời không khỏi hưng phấn, quên luôn đau đớn trên người.

“Tiểu Mặc?!” Hiên Viên Nghễ Nhi cũng thấy rõ hắn, bỗng dưng đứng lên khỏi chỗ ngồi, nắm mép váy nhìn về phía trước. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hiện lên nụ cười đẹp như u lan, trang nhã mà cao quý.

Trịnh Nam cũng kêu lên vui mừng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn hiển lộ vẻ kinh hỉ vì gặp lại Tiểu Mặc.

Ngược lại với thần sắc vui vẻ của bọn chúng, Tào Trì nhìn Vân Tiểu Mặc, trên mặt toát ra vẻ kinh hoảng cùng khó tin. Những người đó không phải là đã bắt hắn ta đi sao? Tại sao hắn ta lại xuất hiện ở chỗ này? Tâm tình của hắn rất là phức tạp, không tin cùng bối rối, lại nồng đậm ghen ghét.

Vân Tiểu Mặc liếc mắt, khẽ mỉm cười, nhìn các bạn trước mắt, trong lòng dâng lên vẻ vui mừng.

“Tiểu Mặc, ngươi đi đâu vậy? Chúng ta tìm ngươi thật lâu trong trấn nhỏ, cũng không có thấy ngươi đâu, còn tưởng rằng ngươi...”Hiên Viên Nghễ Nhi nói.

“Ta có chút chuyện, rất cấp bách, khi đi quên nói cho các ngươi biết.” Vân Tiểu Mặc không muốn để cho nàng biết chuyện phát sinh ngày

đó, để khiến Tào Trì âm thầm thở phào nhẹ nhỏm, nhưng thấy biểu muội lại quan tâm tên kia như vậy, trong lòng hắn càng ghen ghét đậm thêm.

Nam Cung Anh dẹp cái miệng nhỏ nhắn, nhìn một chút Vân Tiểu Mặc cùng Hiên Viên Nghễ Nhi, nàng ôm lấy cánh tay Vân Tiểu Mặc, mang theo ánh mắt chứa vài phần đề phòng nhìn về phía Hiên Viên Nghễ Nhi nói: “Tiểu Mặc là của ta, chúng ta đã đính ước rồi, ngươi đừng có mà mơ tưởng giành hắn với ta!”

Khóe miệng Vân Tiểu Mặc vừa mở chưa kịp khép, cùng Trịnh Nam liếc nhau một cái, nhất thời muốn tìm một cái lỗ chui vào. Thật là không biết chọn bạn mà chơi a, hắn làm sao kết giao một bằng hữu miệng nói mà mặt không ngượng như vậy?

Chân mày Hiên Viên Nghễ Nhi khẽ chau lại, sóng mắt lưu chuyển, ánh mắt nhàn nhạt lướt qua mặt Vân Tiểu Mặc, khóe môi nàng nhẹ nhếch lên, nói bâng quơ: “Ngươi cũng biết nhiều chứ nhỉ, chuyện đính hôn như vậy, ngươi tin sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Cung Anh trầm xuống, bĩu môi nói: “Ta vì sao lại không thể tin tưởng? Hoàng gia gia nói với ta, hôn sự của ta cùng Tiểu Mặc, là hắn và mẫu thân Tiểu Mặc thương định, như thế còn giả sao được?”

Hiên Viên Nghễ Nhi lại thiển thiển cười một tiếng, bộc lộ tất cả khí chất cao quý, thanh âm dễ nghe nói: “Vậy ngươi cũng là nghe nói, mẫu thân Tiểu Mặc, cũng chính là Vân bá mẫu, năm đó đã từng đính hôn cùng Tĩnh vương gia Nam Hi quốc. Nhưng cuối cùng thế nào? Vân bá mẫu cũng đâu có gả cho Tĩnh vương gia đâu? Cho nên mới nói, chẳng bao giờ chắc chắn, sau này Tiểu Mặc thành thân cùng người nào, cũng là do chính hắn quyết định.”

“Ta, ta sao không biết?” Sắc mặt Nam Cung Anh nhất thời đen xuống, vểnh cái miệng nhỏ nhắn lên, bày ra bộ dạng ủy khuất sắp muốn khóc.

Đúng là chuyện đùa, Hiên Viên Nghễ Nhi đã điều tra thân thế Vân Tiểu Mặc nhất thanh nhị sở, Nam Cung Anh vừa lỗ mãng lại không có tâm cơ, như thế nào đấu thắng được Hiên Viên Nghễ Nhi đã quên thuộc với các loại mưu kế?

Chỉ cần hai ba câu, sẽ đem lòng tự tin của Nam Cung Anh đánh tan hết.

“Chuyện này người trong thiên hạ đều biết. Ngươi cùng Tiểu Mặc quen biết, lại không biết chuyện này, như thế sao được gọi là bằng hữu chân chính của hắn?” Hiên Viên Nghễ Nhi vẫn cứ nhàn nhạt nói như nãy, lời này thật đúng là tứ lạng bạt thiên cân*, đả kích Nam Cung Anh trầm trọng. Đúng vậy a, nàng tự xưng là bằng hữu Tiểu Mặc, tuy nhiên chuyện lớn như vậy của bạn mà cũng không biết, nàng như thế nào xứng là bằng hữu của hắn?

” Ô ô ô....Các ngươi đều gạt ta!” Nam Cung Anh chu cái miệng nhỏ, ôm cánh tay Vân Tiểu Mặc, khóc nỉ non.

Vân Tiểu Mặc khẽ nhướng mày, quay đầu hướng Hiên Viên Nghễ Nhi trừng mắt, lúc trước thật vất vả mới nhìn nàng khác đi chút, lại không nghĩ tới tâm cơ nàng thâm trầm như vậy, đừng tưởng rằng hắn nghe không hiểu, rõ là nàng đang cố ý khích bác, ly gián.

Hiên Viên Nghễ Nhi đang âm thầm đắc ý, bỗng nhiên thấy hắn lạnh lùng trừng mừng, cái miệng nhỏ nhắn của nàng nhếch lên, vẻ tối tăm chợt lóe.

“Hảo hảo, Anh Tử đừng khóc!” Vân Tiểu Mặc cúi đầu an ủi Nam

Cung Anh đang khóc mếu máo như mèo, lộ ra vẻ bất đắc dĩ, hắn thật sự không hiểu, trong cái đầu nhỏ của nàng đến tột cùng suy nghĩ cái gì. Thành thân, đó là chuyện xa đến đời nào, tới bây giờ hắn cũng chưa từng nghĩ sẽ cùng Anh Tử thành thân. Chỉ cần vừa nghĩ tới tính cách Anh Tử vừa mạnh mẽ, vừa dã man, thì hắn cả người đều run, một chút cũng không đáng yêu, vẫn là giống như Tiểu Tĩnh, vừa điềm đạm nho nhã, vừa ôn nhu, mới thật sự giống nữ tử chân chính.

Đông Phương Vân Tường từ trong nội điện thong thả bước ra, thấy mấy hài tử đang ầm ỹ nháo loạn, đuôi lông mày khẽ nhếch, khóe môi khẽ động, lộ ra một nụ cười như ngầm hiểu. Xem ra Tiểu Mặc của hắn thật quá là được hoan nghênh rồi, mới có mấy tuổi đầu, cũng đã có nữ hài tử tranh giành làm tình nhân, tương lai còn dài, sau còn phải nói?

Đang chuẩn bị tiến lên khuyên giải, một thanh âm xấu xa chen vào: “Ngu ngốc chính là ngu ngốc, thấy người khác tùy tiện nói vài câu, đã khóc thành như vậy, người như ngươi vậy cũng tới tham gia Thánh Đồng tổng tuyển cử, quả thực chính là một sự sỉ nhục đối với bản công tử!”

Đông Phương Vân Tường dừng bước, ẩn thân ở sau bình phong bên trong điện, trước quan sát, chuẩn bị sẵn sàng rồi hãy nói.

Mọi người theo tiếng nói nhìn lại,thấy người khinh miệt nói chuyện chính là thanh y thiếu niên lúc trước, thần sắc trên mặt mọi người rất khác nhau.

Nam Cung Anh đang khóc đến thương tâm, chợt nghe được lời nói ác độc như thế, nàng ô ô một tiếng, khóc đến càng thêm kinh thiên động địa: “Tiểu Mặc.... Mới vừa rồi chính là hắn khi dễ ta..... Ngươi nhất định phải thay ta báo thù!”

Vân Tiểu Mặc nhìn nàng, đầu nhất thời hóa đá thêm lần nữa. Tiểu Bạch choàng trên người một chiếc nội khố màu đỏ, đứng ở đầu vai Vân Tiểu Mặc, nghe được thanh âm Nam Cung Anh khóc lớn, cũng nhịn không được co lại cổ, có chút không chịu nổi.

Còn chưa chờ Vân Tiểu Mặc đáp lại, Hiên Viên Nghễ Nhi đã đứng ra, trực diện nhìn thanh y thiếu niên, môi hiện lên nụ cười nhàn nhạt, nói: “Nghe nói ngươi là một trong các Thánh Đồng của Thánh cung, chính là đệ đệ của Địa Long tôn giả-Tống Tu. Đồn rằng ngươi văn võ song toàn, là thiếu niên xuất sắc nhất trong Thánh cung so với trang bạn đồng lứa. Năm nay chín tuổi, Huyền giai đã đạt tới đỉnh của Tử Huyền, chính là đệ nhất thần đồng của Thánh cung, ta nói có đúng không?”

Thanh y thiếu niên kiệt ngạo nhướng mày, đắc ý nói: “Coi như ngươi có chút kiến thức.”

Hiên Viên Nghễ Nhi đảo đảo tròng mắt, đáy mắt xẹt qua tia tinh quang, tay nhỏ bé của nàng nhẹ giơ lên, ưu nhã khẽ vén lấy tóc mai lên trán, từ từ ngước mắt, trong đôi mắt đẹp bắn ra ánh sáng cơ trí, nàng nhẹ nhàng cười nói: “Ta đây hiểu! Thì ra là người Thánh cung rất thích lấy lớn hiếp nhỏ, lấy mạnh hiếp yếu, hơn nữa đặc biệt thích khi dễ tiểu nữ nhi, người như vậy cũng có thể trở thành Thánh Đồng Thánh cung, đích xác là rất vũ nhục người!”

Nàng cố ý tăng thêm câu nói sau cùng, khiến cho mỗi người tại chỗ đều nghe được nhất thanh nhị sở.

Ánh mắt của mọi người nhất thời từ trên người Vân Tiểu Mặc lần nữa chuyển dời đến trên người Hiên Viên Nghễ Nhi, thân thể nàng nho nhỏ, nhưng như có năng lượng vô tận, giống như là một phát ra ánh sáng, làm cho người ta không thể bỏ qua. Hảo một cái Tiểu công chúa Ngạo Thiên quốc, bàn về trí mưu, tất cả hài tử cùng lứa tại chỗ

sợ rằng cũng không phải là đối thủ của nàng!

Phù trưởng lão híp mắt, che dấu tinh quang, hướng về phía nàng liên tiếp vuốt cằm.

Sau khi Tống Tu nghe được lời của nàng, gương mặt gầy gầy nhất thời vặn vẹo, hắn phút chốc bị chọc giận. Hắn không chút che dấu Tử Huyền khí trên người mình, từng bước đi về phía Hiên Viên Nghễ Nhi, khí thế bức người.

“Có bản lãnh, ngươi lặp lại lần nữa!” Tống Tu là loại nào người? Hắn thuở nhỏ ở Thánh cung lớn lên, đã quen ngạo mạn. Ở Thánh cung có thân ca ca hắn Tống Hi bao vệ, ai cũng không dám động đến hắn, hơn nữa bản thân hắn thiên phú dị bẩm, rất được cung chủ cùng các trưởng lão sủng ái, cho nên tính tình kiệt ngao bất tuân đã thành thói quen không ai bì nổi.

Lần này, Thánh cung quyết định muốn chọn lựa ra bốn hài tử có thiên phú dị bẩm ở các quốc gia, tới bổ khuyết chỗ trống Tứ tôn giả, vì Thánh cung để dành nhân tài. Hắn là một trong những Thánh Đồng điều động trong nội bộ, về phần ba thánh Đồng kia sẽ ở tranh cử lần này chọn lựa ra, hắn thầm nghĩ xem thường những kẻ chẳng ngoại nhân, không xuất thân từ Thánh cung. Lần này đi theo Phù trưởng lão thay mặt Thánh cung đến Đông Lăng quốc chọn lựa Thánh đồng, hắn luôn dùng loại tư thế như bề trên mà nhìn người, đối với cung yến mà các sứ thần cùng người của họ đến tham gia hôm nay, hắn vốn không thèm để vào mắt. Mà bây giờ, để một tiểu nữ nhi khiêu khích đến lòng tự tôn của hắn, hắn như thế nào còn có thể nhẫn nại?

Trong đại điện, phần lớn mọi người đều bảo trì thái độ ở bên xem cuộc vui, không ai có ý định xuất thủ ngăn cản màn kịch loạn nháo này. Thứ nhất, đây vốn là cuộc phân tranh ở giữa bọn nhỏ, để cho

bọn nhỏ tự mình đi giải quyết, giúp cho sứ thần các quốc gia hiểu rõ thực lực mỗi hài tử. Thứ hai, nơi này là hoàng cung Đông Lăng quốc, trước cung yến lại phát sinh lộn xộn, điều này phải để cho người của Đông Lăng quốc đến giải quyết mới đúng.

Phù trưởng lão ngồi ngay ngắn tại chỗ, vẻ mặt thâm trầm, cũng không tính ra mặt ngăn cản.

Sau tấm bình phong, Đông Phương Vân Tường chậm rãi dịch từng bước, lại dừng lại, trên tay thủ thế* kì quái. (*ra hiệu bằng tay)

Thái giám đi theo bên người hắn nhìn thoáng qua cách thủ thế kì quái của hắn, chỉ cảm thấy sau lưng thật giống như có một trận âm phong thổi qua, đợi quay đầu lại nhìn lên, cái gì cũng không còn thấy. Hắn không hiểu ra sao, không hiểu hoàng thượng đến tột cùng là có ý gì.

Trong đại điện, Tống Tu từng bước tiến tới gần Hiên Viên Nghễ Nhi, kèm theo đó là một cỗ Tử Huyền khí mạnh mẽ, không khí trong đại điện bởi vì sự tức giận của hắn đang không ngừng dao động.

Trong không khí tràn đầy sát khí.

Hiên Viên Nghễ Nhi đứng yên tại chỗ, thân ảnh bất động, đỉnh đầu ngẩng lên, tôn quý không gì sánh được. Người ở bên ngoài nhìn vào, rõ ràng thấy nàng đối với sự khí thế bức người của Tống Tu như không hề sợ hãi, nhưng mà chỉ có chính nàng mới biết, lòng bàn tay của nàng đã thấm ướt mồ hôi.

“Lặp lại lần nữa thì như thế nào? Dù sao ngươi cũng không phải là lần đầu tiên khi dễ tiểu nữ nhi, chuyện giống thế, làm thêm một lần lại có làm sao?”

Tống Tu cao hơn nàng nửa cái đầu, từ trên cao nhìn chăm chú nàng, trong lòng vừa giận vừa hận. Nhìn nữ tử trước mắt, hắn chỉ cần hơi phát lực, là có thể đem nàng một quyền đánh bại, song chống lại hai tròng mắt trong trẻo kiên quyết của nàng, tâm thần của hắn bỗng dưng bị lung lay, lại có chút ít không đành lòng hạ thủ với nàng

“Ngươi tên là Hiên Viên Nghễ Nhi đúng không? Ta sẽ nhớ kỹ ngươi!” Hắn hừ lạnh một tiếng, trong nháy mắt thu liễm khí tức trên thân, cho nàng một cái ngoan trừng.

Hiên Viên Nghễ Nhi khẽ thở phào nhẹ nhỏm, nếu hắn thật sự ra ray đánh nàng, nàng chưa chắc có thể đã trốn được. Bất quá người này thật quá mức lớn lối, nàng đường đường là công chúa Ngạo Thiên quốc, hắn một chút cũng không để vào trong mắt, còn gây sự với nàng, thật sự ghê tởm. Đáy mắt nàng xẹt qua tinh quang, tốt nhất đừng để cho nàng có được cơ hội, nếu không nàng nhất định sẽ làm cho hắn sống không yên ổn!

Lúc này, Tống Tu đột nhiên dời đi tầm mắt, ánh mắt lợi hại rơi vào trên người Vân Tiểu Mặc, cất giọng nói: “Ngươi, ta muốn cho tỷ võ với ngươi!”

Mới vừa rồi lúc Vân Tiểu Mặc xuất hiện, một thân khinh công kia đã hấp dẫn sự chú ý của hắn. Hiện tại hắn đang nghẹn một bụng khí uất, không có nơi phát tiết, vừa lúc bắt hắn ta tới hảo hảo phát tiết cũng thật tốt a.

Vân Tiểu Mặc đang vỗ về Nam Cung Anh, dụ dỗ nàng, đột nhiên có người hướng hắn khiêu chiến, hắn vô tội nháy mắt mấy cái, lắc đầu nói: “Ta không muốn!”

Sắc mặt Tống Tu hơi ngưng lại, không ngờ đến hắn sẽ trả lời như thế, thoáng chốc nghẹn lời. Trước đây, khi hắn tìm người khiêu

chiến, đối phương không phải là sợ hãi lùi bước không dám ứng chiến, chính là liều chết bảo vệ mặt mũi mà nghênh chiến, chưa từng thấy lại có người cự tuyệt tỷ võ cùng hắn.

“Ngươi, ngươi phải so võ với ta! Nhìn ngươi là tiểu nhi tử, ta sẽ nhượng ngươi ba chiêu!”

Vân Tiểu Mặc như cũ lắc đầu nói: “Ta không muốn!” Hừ, nói hắn là tiểu hài tử, chờ coi! Dưới đáy lòng Vân Tiểu Mặc âm thầm mắng hắn tiểu nhân.

Tống Tu nhất thời thẹn quá thành giận, nhìn chằm chằm hắn nói: “Ta khi dễ bằng hữu của ngươi, chẳng lẽ ngươi không muốn báo thù cho nàng?”

Vân Tiểu Mặc như cũ bất vi sở động, lắc đầu nói: “Cũng đâu có lợi đâu, mắc mớ gì ta phải tỷ võ với ngươi?”

“Vậy ngươi muốn cái gì?” Tống Tu cả giận nói, chưa từng thấy người nào như vậy, tỷ võ còn muốn đòi ích lợi?

Vân Tiểu Mặc nghiêng đầu suy nghĩ một chút, tầm mắt tà tà rơi vào chiếc nhẫn trữ vật Tống Tu mang trên tay, nghĩ thầm hắn là từ Thánh cung tới, khẳng định cất chứa không ít đồ tốt, nếu như có thể đem toàn bộ đồ hắn trữ trong chiếc nhẫn kia chuyển đến chiếc nhẫn trữ vật của mình, hắc hắc.

“Nếu như ta thắng, ta muốn chiếc nhẫn trên tay ngươi!”

Tống Tu theo phương hướng tay hắn chỉ, mí mắt nhảy lên, toàn thân hắn đáng giá nhất chính là cái chiếc nhẫn trữ vật này rồi, nơi đó cất giấu các loại bảo bối đều là huynh trưởng cùng cung chủ, các trưởng lão trước kia ban cho, ngay cả bản thân chiếc nhẫn cũng có giá trị

liên thành, càng đừng nói đến bảo bối bên trong.

“Nếu như ngươi sợ thua, vậy coi như xong, dù sao ta vốn là không muốn tỷ võ.” Vân Tiểu Mặc thấy hắn do dự, lắc đầu, căn bản không xem hắn ra gì. (Chi: TM quá gian manh rùi)

Tống Tu cắn răng, hạ quyết tâm nói: “Tốt, nếu như ngươi thua, ta muốn chiếc nhẫn trên tay ngươi!” Hắn cũng phát hiện, chiếc nhẫn trên tay phải của tên kia không tầm thường, hẳn là cùng hắn giống nhau, đều là chiếc nhẫn trữ vật.

Vân Tiểu Mặc không chút nghĩ ngợi chỉ lắc đầu nói: “Không được! Là ngươi muốn cùng ta tỷ võ, cũng không phải là ta nghĩ muốn tỷ võ, ta vì cái gì lại phải lấy chiếc nhẫn đánh cuộc với ngươi?”

Tống Tu giật mình ngay tại chỗ, giận đến nôn ra máu, hắn cũng không biết thì ra là muốn tìm người tỷ võ cũng khó khăn như vậy, tức giận đến muốn hôn mê, hắn cắn răng đáp ứng: “Tốt, vậy lấy chiếc nhẫn trên tay ta đánh cuộc với ngươi! Nếu như ngươi thắng, ta liền đem chiếc nhẫn cho ngươi!”

Hừ, tiểu tử thúi! Nhìn ta làm sao hung hăng thu thập ngươi đây! (Chi: bị lừa còn hk pít….chậc chậc chậc…..)

Tống Tu đối với võ nghệ của mình từ trước đến giờ rất có lòng tin, chỉ là một tiểu tử thúi, chẳng lẽ hắn còn có thể bại dưới tay hắn ta sao?

Thật đủ liều lĩnh! Ngươi nếu thua, vậy đợi đến ăn quả đấm của Bổn công tử sao!

Trên mặt Tống Tu hiện lên một tia âm tàn.

Nam Cung Anh lau nước mắt, kéo kéo cánh tay Vân Tiểu Mặc, nói: “Tiểu Mặc, ngươi nhất định phải hung hăng đập bẹp hắn, báo thù cho ta!”

Vân Tiểu Mặc loan thần cười một tiếng, từ chối cho ý kiến.

Hiên Viên liếc Nhi quay đầu nhìn Vân Tiểu Mặc, đáy mắt xẹt qua vẻ lo lắng, không nhịn được tiến lên phía trước nói: “Tiểu Mặc, ngươi không cần để ý hắn! Nơi này là hoàng cung Đông Lăng quốc, cũng không phải là nơi hắn có thể làm bậy! Nếu hắn dám tùy ý làm loạn, tự nhiên sẽ có người tới thu thập hắn!”

Tống Tu nghe nàng nói như thế, lửa giận trong lồng ngực càng tăng lên. Nàng chỉ tập trung lo lắng che chở Vân Tiểu Mặc, hắn rốt cuộc có cái gì tốt, đáng giá nàng tương hộ? Trong lòng trừ lửa giận, còn sinh ra thêm một tia ghen tỵ.

Vân Tiểu Mặc mấp máy môi, nhàn nhạt cười nói: “Đã có lợi như thế, tại sao không thể so đây?” Đều là Tử Huyền chi cảnh, hắn cũng không tin mình không đánh lại hắn, đối phương khi dễ bằng hữu của mình, còn vũ nhục mình là tiểu hài tử, nếu như như vậy cũng không phản kích, vậy hắn chẳng phải sẽ trở thành kẻ dễ bị khi dễ sao?

Hai đứa bé một cao một thấp, mắt đối mắt, phát ra lửa chiến trong yên lặng.

Lúc này, một tiếng tuyên từ bên trong điện truyền ra: “Hoàng thượng giá lâm!”

Đang lúc mọi người nhìn chăm chú, một thân ảnh màu vàng sáng chói từ sau tấm bình phong bên trong điện từ từ dạo bước ra, mang đến tinh hoa trong lành. Sứ thần các quốc gia ngạc nhiên nhìn Đông Phương Vân Tường thân vận long bào uy nghiêm mà hoa lệ. Đây là

từ sau khi Đông Phương Vân Tường kế vị hoàng đế, sứ thần lần đầu tiên nhìn thấy hình dáng Đông Phương Vân Tường.

Trong đám sứ thần kia cũng có không ít người đã từng thấy qua Đông Phương Vân Tường, bất quá từ trước ấn tượng Đông Phương Vân Tường để lại chính là thân thể hư yếu bệnh tật, sắc mặt trắng bệch, song hôm nay Đông Phương Vân Tường hoàn toàn phá vỡ hình tượng kia trong lòng bọn hắn, rạng rỡ loá mắt như vậy, thần thái minh tuệ như vậy, nhất là một thân minh hoàng long bào, càng làm nổi bật thân thể thon dài của hắn, lại càng thêm cao ngất tuấn tú, hơn người.

Đây chính là Nhị hoàng tử, thân thể hư yếu, không tranh quyền thế của Đông Lăng quốc sao? Nhìn Đông Phương Vân Tường như vậy, khiến cho sứ thần các quốc gia cảm nhận được một áp lực vô cùng to lớn.

Ánh mắt Đông Phương Vân Tường nhàn nhạt quét qua toàn trường, toàn trường một mảnh yên lặng, đợi đến khi tầm mắt rơi vào trên người Vân Tiểu Mặc, trong mắt hắn sáng lên một đạo quang hoa nhu hòa, hướng Vân Tiểu Mặc vẫy vẫy tay, thanh âm thanh nhã nói: “Tiểu Mặc, ngươi là chủ nhân của nơi này, tùy ý cùng khách nhân tỷ võ là không lễ phép.”

Thanh âm của hắn phá vỡ hiện trường đang yên lặng, tinh thần mọi người lục tục trở về, rối rít quỳ xuống tham bái. Tuy nói là sứ thần các quốc gia, nhưng ở trước mặt tân hoàng Đông Lăng quốc, bọn họ như cũ lấy lễ quân thần hành bái.

Chỉ một thoáng, cả đại điện, không có ai ngoài Phù trưởng lão kiệt ngao bất tuân, Tống Tu cùng Vân Tiểu Mặc, mọi người đều quỳ trên đất, hô to vạn tuế.

Đông Phương Vân Tường không nhìn người đang quỳ trên điện, chẳng qua là ôn hòa cười nhẹ, đem Vân Tiểu Mặc kéo đến bên cạnh mình, dẫn hắn ngồi ở trên long ỷ.

“Tiểu Mặc, thích chỗ ngồi này không?” Đông Phương Vân Tường nhẹ giọng hỏi.

Vân Tiểu Mặc quơ chân, sờ sờ long ỷ, bỉu môi nói: “Quá cứng, lạnh như băng, nếu như kê thêm chút ít nệm lót vừa mềm vừa ấm thì tốt hơn.”

Đông Phương Vân Tường thất thanh cười khẽ, bị lời nói ngây thơ chất phác của hắn làm cho vui vẻ.

“Đã nghe chưa? Còn không mau đi chuẩn bị nệm ghế vừa mềm vừa ấm?” Ánh mắt hắn nhàn nhạt phiêu hướng chỗ thái giám đang đứng kia, mang theo vài phần uy hiếp, thái giám vội vàng lĩnh mệnh, đi chuẩn bị nệm ghế.

Ở giữa cuộc nói chuyện của hai phụ tử với nhau, nhìn như tầm thường, nhưng đủ để cho sứ thần đang quỳ phía dưới tinh tế suy nghĩ, vị này tân hoàng sợ là không đơn giản rồi, hắn đây là có ý cấp bọn họ một uy hiếp vô hình, để cho bọn họ thấy rõ, trong Ngạo Thiên đại lục chứa nhiều quốc gia như vậy, đến tột cùng ai mới là cường giả chân chính.

Phù trưởng lão hí mắt đánh giá Đông Phương Vân Tường đang ngồi trên long ỷ, thầm nhếch môi đánh giá, xem ra hôm nay thu hoạch thật không nhỏ, để cho hắn phát hiện không ít chuyện thú vị.

Vân Tiểu Mặc quơ chân, mắt nhìn xuống mọi người đang quỳ trên đất, đột nhiên vươn ra ngón tay út chỉ hướng Phù trưởng lão cùng Tống Tu: “Tường thúc thúc, tại sao những người khác đều quỳ xuống

rồi, chỉ có hai người bọn họ không quỳ xuống đây?”

Tống Tu bị hắn chỉ như thế, vội vàng lãnh trừng trở về hắn một cái, chê cười, hắn là Thánh Đồng Thánh cung điều động trong nội bộ, tại sao phải để cho hắn quỳ xuống?

Phù trưởng lão thì như vô tình hay cố ý vuốt càm của mình, tựa tiếu phi tiếu, sâu không lường được.

Bọn họ là người của Thánh cung, quân chủ ngũ quốc thấy bọn họ đều đối với bọn họ khách khách khí khí, hắn không để cho Đông Phương Vân Tường đối với hắn cúi đầu đã là nể mặt rồi, làm sao có thể làm cho hắn ngược lại, đối với Đông Phương Vân Tường quỳ xuống?

Những thứ người kia còn quỳ trên mặt đất hiện lên vẻ mặt xem kịch vui, Đông Phương Vân Tường cố ý thị uy với bọn hắn, vậy bọn họ nhận, ai bảo bọn họ bây giờ đang ở trên địa bàn của người ta? Hiện tại tốt lắm, đã đụng tới trưởng lão Thánh cung, nhìn xem hắn như thế nào ứng đối?

Phần lớn mọi người đang chờ nhìn Đông Phương Vân Tường bối rối cùng thất thố, nhưng không ngờ Đông Phương Vân Tường chẳng qua là thiển thiển cười một tiếng, hời hợt nói: “Vậy tại sao Tiểu Mặc không có quỳ xuống?”

“Ừ, bởi vì Tiểu Mặc là nghĩa tử của Tường thúc thúc, Tường thúc thúc không để cho Tiểu Mặc quỳ, cho nên Tiểu Mặc cũng chưa có quỳ.” Vân Tiểu Mặc trả lời chi tiết, cuối cùng vừa tăng thêm một câu: “Di, chẳng lẽ bọn họ cũng là như vậy?”

Đông Phương Vân Tường nhẹ nhàng kéo môi, cười mà không nói.

Sắc mặt Phù trưởng lão nhất thời đen một vòng, tuy nói là đồng ngôn vô kỵ, nhưng phản ứng của Đông Phương Vân Tường nói rõ là sự đồng ý của hắn, khiến bọn hắn khó chịu.

“Bệ hạ, đây chính là đạo đãi khách của Đông Lăng quốc?” Ánh mắt Phù trưởng lão thâm trầm hoàn quét một vòng, nhìn sứ thần quỳ trên đất nói chuyện, kì thực là chất vấn hắn cố ý chậm trễ.

Mâu quang Đông Phương Vân Tường tối sầm lại, lúc này mới giơ tay lên nói: “Mọi người ở xa tới là khách, mời ngồi vào chỗ.”

Người trên đại điện rối rít nói cám ơn đứng dậy, đợi mọi người lục tục nhập tọa, hắn từ từ quay đầu, nhìn về phía Phù trưởng lão, giọng nói không mặn không nhạt vang lên: “Mấy ngày nay trong cung sự vụ bận rộn, chậm trễ tiếp đón Phù trưởng lão, xin hãy tha lỗi. Nghe nói Phù trưởng lão muốn ở lại đây ba ngày để cử hành Thánh Đồng tổng tuyển cử, không biết Phù trưởng lão có thể nói cụ thể phương án tiến hành? Có cần đặc biệt chuẩn bị cái gì hay không?”

“Về Thánh Đồng tổng tuyển cử, trong lòng lão phu đã có sẵn phương án, sẽ không phiền bệ hạ quan tâm. Lão phu lần này, chỉ vì Thánh cung chọn lựa nhân tài mà đến, về phần những thứ khác, lão phu không có hứng thú, cũng không cảm thấy hứng thú.” Trong lời nói của Phù trưởng lão là ám chỉ, những ngày gần đây bên trong Đông Lăng quốc xảy ra chi tranh, làm thay đổi hoàng quyền, đồng thời cũng biểu lộ thái độ của mình.

Từ ý nghĩa trên lời nói, địa vị Thánh cung là trên Đông Lăng quốc, quốc quân Đông Lăng quốc đổi chỗ, Thánh cung không muốn hỏi tới, chỉ bất quá bản thân Phù trưởng lão đối với cái này chút chi tranh quyền lực này không có hứng thú, cho nên hắn không muốn can thiệp, chỉ muốn vì Thánh cung tranh thủ đến nhân tài ưu tú.

Mâu quang Đông Phương Vân Tường lóe lên, cũng là đối với thái độ của Phù trưởng lão có chút ngoài ý muốn, không khỏi phải thừa nhận vị Phù trưởng lão này đối với hắn rất khác với đám người Thánh cung ngạo mạn không ai bì nổi mà hắn từ gặp qua trước đây, thái độ đối đãi của hắn cũng hơi có chút khách khí.

“Như thế thật tốt! Phù trưởng lão nếu có những yêu cầu khác, cứ việc nói, liền nhất định sẽ phối hợp Phù trưởng lão, làm tốt Thánh Đồng tổng tuyển cử lần này.”

Hắn giơ chén rượu lên, xa xa tướng kính nói: “Liền chúc Phù trưởng lão có thể đạt được ước muốn, chọn lựa được nhân tài hợp ý.”

Cổ hắn thon dài khẽ hướng về phía trước vung lên, một chén rượu trái cây, uống một hơi cạn sạch.

Phù trưởng lão rõ ràng cảm giác được thái độ của hắn biến hóa, giương lông mày cười một tiếng, vứt bỏ thái độ khó chịu lúc trước, cũng đi theo hướng cổ lên, uống một hơi cạn sạch.

Theo sau hai người uống xuống rượu xong, không khí đại điện cũng đi theo từ từ dung hợp, sứ thần các quốc gia rối rít đứng dậy, chúc mừng tân hoàng lên ngôi. Đông Phương Vân Tường ôn cười tiếp nhận sứ thần chúc mừng, dáng vẻ ôn hòa, lộ ra thái độ hờ hững cùng xa cách nhàn nhạt, để cho sứ thần không thể đoán được suy nghĩ của hắn.

Rượu trái cây trong tay một chén tiếp theo một chén, cả người Đông Phương Vân Tường tựa như không có chuyện gì, trừ bỏ trên gương mặt trắng nõn có hiện lên chút sắc hồng, còn lại không có bất kỳ khác thường nào.

Vân Tiểu Mặc ngồi ở bên người hắn, vừa ăn trái cây, vừa cùng tiểu

bằng hữu trao đổi, quan sát mọi người.

Tính tình Nam Cung Anh tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, mới vừa còn khóc thành mặt mèo, nhưng bây giờ lại như chuyện gì cũng không có, vừa ăn thức ăn, vừa hướng Vân Tiểu Mặc nháy mắt cười đùa.

Trịnh Nam giống như một tiểu đại nhân, ngồi đến đoan đoan chánh chánh, ăn cái gì nhỏ nhẹ từ tốn, rất là cẩn thận, nghiễm nhiên chính là bản sao của Trịnh phu tử.

Tầm mắt Vân Tiểu Mặc lướt qua hai người, nhìn về phía Hiên Viên Nghễ Nhi cùng Tào Trì, vừa vặn Hiên Viên Nghễ Nhi cũng quan sát hắn, ánh mắt hai người chạm vào nhau.

Hiên Viên Nghĩ Nhi đối với hắn càng ngày càng hiếu kỳ, lúc trước mới biết hắn là Tiểu vương gia Nam Hi quốc, trong chỉ chớp mắt lại biến thành Tiểu hoàng tử Đông Lăng quốc, trên người của hắn rốt cuộc còn có bao nhiêu bí mật nàng không biết?

Khó trách hắn lúc trước vẫn muốn tới hoàng cung Đông Lăng quốc, thì ra nơi này có một nghĩa phụ của hắn tồn tại, hơn nữa nghĩa phụ này lại là Tân hoàng đế Đông Lăng quốc, thật sự là quá khó để tưởng tượng nổi.

Nàng hướng về phía hắn cười nhẹ một tiếng, vẫn xinh đẹp tựa u lan, có chút phong tình ẩn ẩn.

Tào Trì nghiêng đầu, thấy được ánh mắt trao đổi của hai người, tay đặt dưới đáy bàn chợt nắm chặt.

Thật ghê tởm! Tiểu tử này lại có nhiều thân phận to lớn như vậy!

Rốt cuộc đi nơi nào có thể tìm đến những người muốn đối phó tiểu tử thúi này đây? Một ngày chưa trừ diệt tiểu tử thúi này, tâm tình hắn không thể thông thuận.

Khi bọn hắn đối diện, có khác một đạo ánh mắt hướng về phía Hiên Viên Nghễ Nhi, Tống Tu cũng không hiểu nổi mình, tại sao đột nhiên trong lúc này lại đối với nữ tử cao ngạo mà tôn quý kia cảm thấy hứng thú, nhớ lúc nàng đối mặt với mình, khí thế trên người tựa như nữ vương cùng ánh mắt không sợ hãi kia làm rung động đến hắn sao?

Ánh mắt không tự chủ lại hướng về nàng, hắn thích người thông minh tự tin, thích người có thực lực hơn người, mà nàng đều có cả hai loại này trên người, là nữ tử xinh đẹp, đáng yêu, cơ trí nhất cùng trang lứa mà hắn từng gặp. Đáy lòng hắn bỗng dưng dâng lên một cổ ham vọng mãnh liệt, hắn muốn có được tiểu cô nương này, đem nàng cho chiếm riêng, trở thành món đồ chơi yêu thích của mình, trừ hắn ra, ai cũng không thể đem nàng cướp đi!

Hắn thật giống như thợ săn thấy được con mồi, con ngươi đen nhánh đột nhiên sáng lên, từ đó bắn ra hai đạo quang mang theo tràn đầy dã tâm cướp đoạt.

Lúc này, Hiên Viên Nghễ Nhi hướng về phía Vân Tiểu Mặc mỉm cười một tiếng, động tác nho nhỏ, lại kích thích hắn thật lớn. Mâu quang tinh nhuệ của hắn phiêu hướng Vân Tiểu Mặc, ánh mắt hàn lệ, mỗi lúc một lạnh hơn.

Tay hắn chỉ vào Vân Tiểu Mặc, ngữ khí ngạo mạn nói: “Ngươi! Chúng ta vừa thỏa thuận xong, cùng tỷ võ một trận. Ngươi bây giờ theo ta, so tài với ta một chút.”

Quyển 3 - Chương 47: Tiểu Bạch chỉ biết phóng hỏa, không biết dập hỏa

Mọi người đưa mắt nhìn về phía Tống Tu, mặc dù thái độ của hắn rất kiêu căng vô lễ, nhưng cũng không có ai đứng ra trách cứ hắn, thứ nhất thân phận của hắn rất đặc thù, không thể đắc tội, thứ hai mọi người muốn nhìn một chút xem thử Tân hoàng đế Đông Lăng quốc sẽ xử lý chuyện này như thế nào.

Đông Phương Vân Tường híp mắt lại, quay đầu nhìn về phía Phù trưởng lão, chỉ thấy lão ta cúi đầu nhìn chén rượu, làm như không thấy rằng Tống Tu đang gây hấn. Đông Phương Vân Tường trầm ngâm trong chốc lát, đang muốn lên tiếng, thì lúc này Vân Tiểu Mặc lại từ trên ghế rồng nhảy xuống, thanh âm non nớt giòn tan vang lên trên đại điện.

“Tỷ thí thì tỷ thí!, nếu như ngươi thua, chiếc nhẫn trên tay ngươi sẽ là của ta!”

“Tiểu Mặc.....” Đông Phương Vân Tường khẽ gọi hắn một tiếng, trong lòng có chút lo lắng.

Vân Tiểu Mặc quay lại, tặng cho hắn một nụ cười thật tươi: “Tường thúc thúc, yên tâm đi! Ta sẽ không thua hắn!”

Tiểu Mặc hướng về phía Tống Tu nói: “Chúng ta ra bên ngoài đi, chỗ này quá nhỏ.” Đúng thật là quá nhỏ, căn bản không đủ chỗ cho Tiểu Bạch biến thân.

Vân Tiểu Mặc quyết tâm chiếm cho bằng được chiếc nhẫn trữ vật trên tay đối phương, nếu cần, hắn sẽ phóng Tiểu Bạch ra, cùng hắn kề vai chiến đấu. Hắn mà cùng Tiểu Bạch liên thủ, lẽ nào lại có thể thua? Hắn đối với lần tỷ võ này tràn đầy tự tin.

Tống Tu nhếch môi cười lạnh, cái đại điện này đúng thật là quá nhỏ.....

Trên quảng trường trống trải trước điện, hai thân ảnh nhỏ gầy đứng giằng co, trong tay đều lộ ra bảo kiếm. Trong tay Vân Tiểu Mặc vẫn là một thanh đoản kiếm thuận tiện, mà trong tay Tống Tu là một thanh nhuyễn kiếm nhẹ nhàng mỏng gọn, đối với những tiểu hài tử như bọn họ, kiếm nặng không thích hợp, đoản kiếm cùng nhuyễn kiếm mới là vũ khí thuận tiện nhất.

Những người còn lại đang đứng trên bậc cung xem cuộc chiến, cất tiếng nghị luận sôi nổi.

Nghe nói Tống Tu tuy mới chín tuổi, nhưng Huyền giai cũng đã bước vào đỉnh của Tử Huyền, có thể nói là thiên tài trong thiên tài, so với Địa Long tôn giả năm đó còn vượt cả một bậc, Tiểu hoàng tử làm sao có thể đánh thắng được hắn?”

“Vị Tiểu hoàng tử này cũng không đơn giản, người quên rồi sao? Lần trước hắn ở trong hoàng cung Ngạo Thiên quốc, một kích đánh bại Tứ hoàng tử Bắc Tương quốc, nếu như ta nhớ không lầm, hắn cũng là một thiên tài đã bước vào Tử Huyền chi cảnh.”

“Đúng! Hõn nữa Tiểu hoàng tử năm nay mới năm tuổi, thiên phú so với Tống tu, còn hõn một bậc! thiên tài chân chính phải là hắn mới đúng!”

“Nói những thứ này có ích lợi gì? Cho dù Tiểu hoàng tử có thật là thiên phú dị bẩm, nhýng dù sao hắn cũng mới chỉ có năm tuổi, trận tỷ võ trýớc mắt này, rốt cuộc ai thắng ai thua, không thể nào đoán trước được.”

“.....”

Đông Phương Vân Tường khẽ nhăn mi tâm, không quá yên tâm, hắn lần nữa âm thầm làm một ám hiệu. Bên ngoài Đại điện, có mấy đạo bóng đen chớp lên, tùy thời chuẩn bị nghĩ cách cứu Tiểu hoàng tử.

Phù trưởng lão hí mắt nhìn hai đứa bé ở giữa sân, trong thoáng chốc trong đầu chợt lóe lên một cảnh tượng quen thuộc, hắn lắc đầu, có chút khó tin, điều này sao có thể?

Hắn chăm chú nhìn kỹ lần nữa, đích thực là quá giống.

Rất nhiều nãm trước, ở Thánh cung, hắn thường xuyên nhìn thấy hai đứa bé tỷ thí với nhau, mà hai đứa bé trước mắt dung mạo thần thái cùng hai đứa bé kia lại cực kỳ giống, đến tột cùng là trùng hợp, hay là..... Hắn không khỏi lâm vào mê hoặc.

“Tiểu Mặc, cố lên a!” Nam Cung Anh đứng trên bậc cung thích thú cổ vũ cho Vân Tiểu Mặc, đối lập với tính cách tùy hứng của nàng, Hiên Viên Nghễ Nhi cùng Trịnh Nam chỉ lặng yên cầu nguyện ở trong lòng, bọn họ cũng không muốn Vân Tiểu Mặc thua.

Tứ hoàng tử Bắc Tương quốc đứng yên một chỗ, nhìn hai người xuất sắc ở giữa sân, tâm tình của hắn có chút phức tạp. Từ trước đến nay hắn vẫn cho rằng mình là xuất sắc nhất, nhưng hiện tại lại đồng thời xuất hiện hai thiên tài vượt xa hắn, lòng tự tin của hắn từng chút từng chút bị đánh tan.

Tào Trì nắm chặt quả đấm, âm thầm nguyền rủa ở trong lòng, hắn hi vọng Tống Tu có thể đem Vân Tiểu Mặc hảo hảo dạy dỗ một phen, để cho hắn ta bị bêu xấu trước mặt mọi người, vậy sau đó, biểu muội sẽ không thèm để ý hắn như vậy nữa.

“Xông lên đi! Ta nhường ngươi trước ba chiêu!” Tống Tu vẻ mặt kiệt ngao, nhuyễn kiếm ở trong tay khẽ lóe lên, thân kiếm như một con rắn đang uốn éo.

“Tốt!” Vân Tiểu Mặc không nói gì mà bĩu môi, ngươi thích thì ngươi nhường, đánh thắng mới là quan trọng nhất. Đoản kiếm ở trong tay hắn khẽ đung đưa, chỉ một thoáng, trong bầu trời đêm liền nở ra một đóa sen tuyết, lộng lẫy chói mắt.

“Đó là.....” Phù trưởng lão thất thố tiến một bước về phía trước, một đôi mắt tinh duệ gắt gao nhìn chằm chằm Vân Tiểu Mặc, đáy mắt tràn ngập vẻ khó tin, đồng thời cũng chứa nồng đậm vui sướng.

Là thật! Mới vừa còn không thể xác đinh, nhưng bây giờ nhìn đến tý thái cầm kiếm của hắn còn có chiêu này chính là chiêu đầu tiên trong Phiêu Tuyết Thập Tam Kiếm này khiến hắn càng thêm xác định đứa bé này nhất định cùng người trong ấn tượng của hắn có quan hệ mật thiết.

Không vội, thời gian tới hắn có thể từ từ điều tra rõ ràng.

“Tu Nhi, không thể khinh thường! Thực lực của Tiểu hoàng tử cũng ngang với ngươi, nếu ngươi nhường hắn thì không nghi ngờ gì ngươi chắc chắn phải thua!” Hắn không nhịn được cất giọng nhắc nhở, hắn muốn nhìn xem hai người tranh đấu bằng thực lực chân chính.

Tống Tu nhíu chặt mày, từ trước đến giờ Phù trưởng lão không bao

giờ nói bừa, nếu như hắn nói thế, nhất định có đạo lý của hắn. Hắn vội hoàn hồn, chăm chú tinh tế nhìn về phía Vân Tiểu Mặc, cùng với chuyển động của Vân Tiểu Mặc, đôi con ngươi của hắn từ từ mở rộng.

“Tử Huyền! Hắn cư nhiên cũng đạt Tử Huyền!” Tống Tu cắn chặt răng, tính ưu việt trời sanh lần đầu tiên bị khiêu chiến. Hắn nhớ thời điểm mình năm tuổi, Huyền giai chẳng qua cũng chỉ là Lục Huyền, sau đó ngoại trừ nhờ sự thiên phú của mình ra, còn có các loại đan dược có thể làm tăng huyền giai của Thánh cung hỗ trợ, nên hắn mới có thể có được thành tựu ngày hôm nay. Nhưng tiểu tử trước mắt này lại mới năm tuổi cũng đã là Tử Huyền chi cảnh, hắn thật tò mò, rốt cuộc là hắn ta có thiên phú dị bẩm, hay là cũng giống như hắn dùng một lượng lớn đan dược có thể làm tăng Huyền giai? Nếu có thể, hắn nguyện ý tin tưởng vế sau đúng.

Nặng nề hừ lạnh một tiếng, xét đến cùng, Huyền giai cao hay thấp cũng không thể hiện được gì cả, quan trọng nhất vẫn chính là cảnh giới của kiếm thuật, hắn cũng không tin mọi nỗ lực mà hắn đã bỏ ra, mọi vất vả đều là uổng phí.

“Tiếp chiêu!” Hắn cũng không quan tâm mình có phải ỷ lớn hiếp nhỏ hay không, trong tim của hắn chỉ có một mục tiêu, chính là không tiếc bất kỳ thứ gì cũng phải đánh bại đối phương!

Hai đạo thân ảnh nhỏ gầy nhanh chóng sáp gần nhau, màu bạc cùng màu xanh của kiếm quang ở giữa không trung giao hội, nặng nề chạm vào nhau.

Mỗi người đang đứng ở đây đều cảm nhận phảng phất có chấn động dưới chân, khi nhìn kỹ lại, ở giữa sân hai thân ảnh xanh trắng quấn giao ở một chỗ, Tử Huyền khí nồng đậm bao quanh hai người, tình hình chiến đấu hết sức kịch liệt.

Thấp thoáng bên trong, mọi người như nhìn thấy một cỗ huyền khí màu tím quanh quẩn trên không trung, cùng những bông tuyết rơi xuống khắp nơi.

Vân Tiểu Mặc ngay từ đầu đã cảm nhận được cỗ uy lực đối phương chèn ép mình, cho nên cũng không dám chậm trễ chút nào, vừa ra chiêu chính là chiêu thức mà hắn nắm chắc nhất trong Phiêu Tuyết Thập Tam Kiếm. Khi đối phương còn không biết rõ thức lực của mình, vừa ra tay chính là chiêu thức lợi hại nhất, khiến đối thủ khó lòng phòng bị, đây chính là chủ ý trong lòng hắn.

Song hắn lại không ngờ, Tống tu sở dĩ kiêu căng hống hách, cũng bởi vì hắn có năng lực để kiêu căng hống hách, Vân Tiểu Mặc phóng ra chiêu thứ nhất, quả thật khiến cho Tống tu trở tay không kịp, nhưng phản ứng của hắn khá nhanh nhẹn, mau chóng múa kiếm, cũng sử dụng chiêu thức hắn tâm đắc nhất nhất hiện nay, bộc lộ tài năng!

Bàn về kinh nghiệm chiến đấu, Vân Tiểu Mặc làm sao có thể so với Tống Tu tranh cường háo thắng, khiêu chiến với không biết bao nhiêu cao thủ khắp Thánh cung? Qua vài hiệp, Tống Tu lấy kinh nghiệm chiến đấu bù cho kiếm chiêu không lợi hại của hắn, thực lực hai bên không phân cao thấp.

“Hoàng Long, hiện thân –” Tống Tu đột nhiên nhảy khỏi sàn chiến, hướng về phía không trung hét to một tiếng. Hắn không thể ngờ rằng kiếm chiêu của Vân Tiểu Mặc cư nhiên cao minh như thế, mặc dù hắn từng chiến đấu với vô số người, có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, nhưng cũng không thể tranh được bất kì lợi thế nào dù chỉ một chút, lòng háo thắng nhất thời không kiềm lại được, hắn nhất định đánh bại tên kia!

Chân trời truyền đến một tiếng rồng ngâm, một đạo long ảnh màu vàng heo sát tới, che đi ánh trăng cùng ánh sao trên bầu trời, thấp thoáng dưới ngọn đèn dầu, thân thể to lớn của Hoàng Long lộ ra vẻ phá lệ uy vũ mà thần bí.

Phù trưởng lão khẽ cau mày, trong lòng không khỏi thầm trách Tống tu tranh cường háo thắng, Hoàng Long này vốn chính là thú sủng của Hoàng Long tôn giả, kể từ khi Hoàng Long tôn giả vô cớ bị sát hại, nó liền chở thi thể chủ nhân trở về Thánh cung, sau lại bị cung chủ tặng lại cho Tống Tu. Chỉ bằng vào năng lực của một mình Tống Tu, rất khó có thể ký khế ước với Hoàng Long, may mà có các trưởng lão của Thánh cung hợp lực tương trợ, cuối cùng mới đem Hoàng Long trở thành thú sủng của Tống Tu.

Tống tu lúc này tùy tùy tiện tiện gọi ra thú sủng, cùng một hài tử nhỏ hơn hắn so tài tỷ thí, làm như thế, cho dù có thắng cũng không vẻ vang gì. Phù trưởng lão không khỏi lắc đầu thở dài, đứa nhỏ này so sánh với Thiên Long tôn giả năm đó, thật sự là kém quá xa.

Đúng rồi, Thiên Long tôn giả!

Ánh mắt hào hứng của hắn liền chuyển sang hướng Vân Tiểu Mặc, không nói đến hình dáng bên ngoài của Tiểu hoàng tử cùng Thiên Long tôn giả có bao nhiêu nhiều điểm giống nhau, đến thần thái đạm mạc hờ hững, không kiêu ngạo không siểm nịnh kia, cùng Thiên Long tôn giả cũng cực kỳ giống.

Mặc dù hắn cũng không rõ lắm vì sao năm đó cung chủ phải trục xuất Thiên Long tôn giả khỏi Thánh cung, đối với cái tội danh mà cung chủ nói, hắn một chút cũng không tin tưởng,. Ở tận đáy lòng hắn, vẫn như cũ hoài niệm cái Thiên long tôn giả được người người kính ngưỡng tán thưởng, Hắn đã tận mắt nhìn Thiên Long tôn giả lớn lên, người đó tư chất xuất sắc cùng thiên phú của hắn không ai sánh

bằng. Các trưởng lão trong Thánh cung thường xuyên nói rằng thành tựu của Tống tu hơn hẳn Thiên Long tôn giả năm đó, hắn lại từ chối cho ý kiếm, hắn tin rằng trên cõi đời này sợ rằng cũng không thể tìm ra người thứ hai có thể bì kịp được với Thiên Long tôn giả.

Trong lúc hắn suy nghĩ, thì những người chung quanh lại lần bàn tán xôn xao.

“Trời ạ, là Hoàng Long! Hắn thế nhưng lại có Hoàng Long tương trợ Tiểu hoàng tử nhất định sẽ thua.”

” Thánh cung nhân cũng thật quá ức hiếp người! Vốn tuổi của hắn so sánh với Tiểu hoàng tử đã lớn hơn, chiếm tiện nghi, hiện tại thậm chí ngay cả Hoàng Long cũng gọi ra, thật là không biết xấu hổ!”

“Nhỏ giọng một chút! Vị tiểu tổ tông này cũng không phải là người có thể trêu chọc được.”

“Hừ, có gì đặc biệt hơn người? Hắn có Hoàng Long, Tiểu Mặc cũng còn có Tiểu Bạch đây! Tiểu Mặc, nhanh lên phóng Tiểu Bạch ra, để nó hung hăng cắn!” Kẻ mù quáng sùng bái Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch này, không ai khác chính, chính là kẻ không biết tất không sợ- Nam Cung Anh, trong thâm tâm nàng, Tiểu Mặc chính là người bất bại, không bao giờ ngã gục.

Cho nên mới nói, hồng nhan họa thủy a, nhất là hồng nhan không có đầu óc.....

Hiên Viên Nghễ Nhi băng lãnh liếc nàng một cái, nếu có một ngày Vân Tiểu Mặc chết ở trong tay đối thủ, vậy nhất định là bị nàng hại mà xui xẻo hi sinh. Đối với tình hình chiến đấu trước mắt, nàng thấy rất không lạc quan, mày đẹp không khỏi nhướng lên, lộ ra vẻ lo lắng.

Tào Trì đứng bên cạnh nàng, lộ ra nụ cười âm lãnh, thật tốt quá, để xem thử tiểu tử thúi này làm cách nào mà xoay xở, tốt nhất nên để Tống Tu đánh hắn bò lết, để cho hắn ta trở thành trò hề ở trước mặt mọi người, trở thành thằng hề trong cả thiên hạ, như vậy hắn mới thấy sảng khoái!

Đông Phương Vân Tường lộ ra thần sắc căng thẳng, ám hiêu trên tay trong bóng tối không ngừng biến hóa.

Mọi người chăm chú nhìn xuống, Vân Tiểu Mặc lại ngẩng đầu nhìn lên cao mặc cho Tống Tu ngồi trên sống lưng của Hoàng Long, ánh mắt trầm tĩnh, không một chút bối rối, cái miệng nhỏ nhắn của hắn hé mở, thoải mái mà quát lên: “Tiểu Bạch, biến thân –”

“Tiểu Bạch đến đây–”

Trên bầu trời, một khối đỏ đỏ nhỏ nhỏ bay xuống, đó là nội khố mà Tiểu Bạch dùng để che giấu thân mình, đáng tiếc hiện tại nó đã biến thân, cái nội khố nhỏ bé đã hoàn toàn không thể thỏa mãn nhu cầu của nó.

Một đạo ánh sáng bạc chói mắt chợt lóe sáng, ở phía đối diện của Hoàng Long, xuất hiện một cái bạch long nho nhỏ. Nói nó là bạch long nho nhỏ, là bởi vì thân thể của nó không bằng một phần năm thân thể Hoàng Long, cùng Hoàng Long đứng ở một chỗ, thật giống như củ khoai tây đối đầu với hạt đậu đỏ, chớp mắt đã bị đè bẹp.

Lúc nãy, mọi người phía dưới còn đang kinh ngạc bởi một đạo bạch quang đột nhiên xuất hiện, bây giờ nhìn rõ ràng diện mục đích thực của Tiểu Bạch Long, nhất thời một trận cười vang lên. Nếu là một mình Tiểu Bạch Long xuất hiện ở nõư này, có lẽ sẽ làm cho người ta kinh ngạc sợ hãi không ngớt, nhưng bây giờ so sánh với Hoàng Long, nó lập tức trở nên rất là buồn cười!

“Ha ha ha, đây chính là thú sủng của ngươi? Ngươi có tin hay không Hoàng Long của ta chỉ cần một ngụm là có thể nuốt trọn nó vào bụng?” Tống Tu ngẩng đầu đứng ở trên sống lưng Hoàng Long, cười đến vô cùng kiêu ngạo, nhưng mà hắn không có chú ý tới, khi Hoàng Long đang đáp xuống, trong giây phút nhìn thấy Tiểu Bạch biến thân, cả thân thể đều khẽ run rẩy.

Vân Tiểu nhẹ nhàng phi thân, dùng tư thái cực kỳ cao nhã nhảy lên trên sống lưng Tiểu Bạch, hắn chu chu môi, phản đối lại: “Thú sủng của ngươi xấu như vậy, làm sao có thể so sánh với Tiểu Bạch xinh đẹp của ta? Tiểu Bạch của ta tuổi xuân còn trẻ, hào hoa phong nhã, mà Hoàng Long của ngươi vừa già vừa xấu, căn bản không có cách nào so sánh với Tiểu Bạch, để nó và Tiểu Bạch đứng cùng một nơi, thật sự rất là mất mặt!”

Tiểu Bạch lỗ mũi phun ra hơi thở của rồng, đắc ý lắc lắc cái đuôi, hừ hừ nói: “Đúng vậy! Bộ dạng xấu như vậy, lại còn đi ra gặp người, thật sự rất tổn hại thể diện của Long Tộc chúng ta rồi!”

“Các ngươi đừng có mà khua môi múa mép lung tung! Bây giờ xem các ngươi còn có thể xinh đẹp kiểu gì!” Tống Tu thét lớn, hướng Hoàng Long tấn công về phía họ, ai ngờ Hoàng Long không biết đã xảy ra biến cố gì, nhất thời biến sắc, bỗng nhiên cúi đầu xuống, trong miệng phát ra thanh âm ô ô.

“Sao lại thế này?” Tống Tu thử cùng Hoàng Long trao đổi, sau một lúc, sắc mặt hắn đại biến, khiếp sợ nhìn về Tiểu Bạch Long đối diện, lộ ra thần sắc khó có thể tin.

“Ngươi, ngươi rốt cuộc là cái thứ gì?” Tống Tu chỉ vào Tiểu Bạch, vênh mặt hất hàm ngông cuống chất vấn.

“Rống –” Tiểu Bạch há mồm, hướng về phía hắn phun ra một ngọn lửa thật dài, bất mãn kêu ầm lên, “Ngươi mới là cái thứ gì, ta là Long Tộc cao quý, Long Tộc cao quý, có hiểu hay không?”

Ngọn lửa không hề báo trước đã tập kích liền, Tống Tu cùng Hoàng Long không kịp chuẩn bị vội vàng bối rối lui về phía sau. Tống Tu đứng ở trên sống lưng của Hoàng Long, lảo đảo muốn ngã, suýt chút nữa liền từ bên trên trực tiếp rơi xuống.

Vốn Hoàng Long đối với Tiểu Bạch Long không khỏi sợ hãi, hắn cũng biết hôm nay mình vốn không thể nào thắng đối phương rồi, hiện tại thấy bản lãnh phóng hỏa củaTiểu Bạch, hắn lại càng thêm thất bại.

Lúc trước còn giễu cợt thú sủng của đối phương buồn cười, hiện tại hắn mới biết được thưck lực cường hãn chân chính của thú sủng,mới biết là không thể đánh giá năng lực chỉ dựa vào bề ngoài.

Sau một trận hoảng hốt, cảm xúc ghen ghét lại ập đến, bao phủ tâm trí của hắn, tại sao Vân Tiểu Mặc có thể có một thú sủng lợi hại như thế, mà hắn lại chỉ có thể có một con Hoàng Long mới chỉ thấy đối phương đã sợ hãi cúi đầu phục tùng?

Tham muốn không giớ hạn lần nữa thiêu đốt, thổi bùng lên ngọn lửa dưới đáy mắt hắn, hắn nhất định phải nghĩ biện pháp đem Tiểu Bạch Long từ trong tay Vân Tiểu Mặc đoạt lấy, hắn là thiên chi kiêu tử, những thứ tốt nhất trên đời này, nhất định tất cả phải là của hắn!

Ống tay áo của hắn lay động, một mai mai tiêu lặng yên không một tiếng động bay ra khỏi tay áo hắn, hướng về phía hướng của Vân Tiểu Mặc, xuất thủ cực kỳ nhanh, cực kỳ bất thình lình, khiến cho người ta khó lòng phòng bị.

Vân Tiểu Mặc cảm giác được có sát khí tới gần,cũng đã chậm một

bước, đến khi mai mai tiêu sắp đánh trúng hắn, thân thể hắn đột nhiên bị vung lên cao, một cái đuôi trắng quét ngang, đem mai mai hoa tiêu kia vốn dĩ đang theo quỹ đạo đột nhiên hung hãn vòng trở lại!

Tiểu Bạch sau khi xuất ra một kích, vội vàng phóng người lên, vững vàng tiếp được Vân Tiểu Mặc. Chính nó cũng không có nhận thấy được, đến tột cùng là sức mạnh bộc phát từ nơi nào, chỉ thấy Vân Tiểu Mặc gặp nguy hiểm, nó cơ hồ là phản ứng theo bản năng liền vung vẩy đuôi rồng, đem cái hoa mai tiêu kia đánh trở về.

“A –”

Chỉ nghe một tiếng hét thảm thiết kinh ngạc, Tống Tu bị chính mai hoa tiêu của mình đánh trúng vai trái, thân thể chấn động, từ trên lưng Hoàng Long thẳng tắp rơi xuống.

Tiểu Bạch nắm chắc cơ hội, không để cho đối phương có kịp thở, chở Vân Tiểu Mặc, thân mình hướng về phía trước lao xuống một cái, trực tiếp hướng về phía Hoàng Long, mồm to của nó hé ra, một cái ngọn lửa mãnh liệt hơn cả hỏa trụ* hùng dũng xuất ra. (*là cột lửa dùng trong các lễ hiến tế)

Đốm lửa đốt cháy vảy của Hoàng Long, lại mau chóng lan rộng như cháy trên cỏ khô, không cách nào dập tắt.

Chỉ đáng thương cho Hoàng Long, từ đầu hoàn toàn không dám công kích đối phương, giờ không lý do liền thành vật hi sinh, trong nháy mắt biến thành một con rồng lửa, một con rồng bị lửa thiêu nướng!

“Ngao ngao –” Hoàng Long bị đau đến gào khóc rên rit, đáng thương cho nó, không biết nói tiếng người, bằng không khẳng định chửi trời

mắng đất, kêu cha gọi mẹ. Nó oan a, chết oan rồi! Nó rốt cuộc đã trêu chọc người nào a?

Toàn bộ mọi người quan sát ở phía dưới đều hoa mắt chóng mắt, nhất là những người mới vừa rồi giễu cợt Tiểu Bạch Long, giờ phút này một câu cũng nói không nên lời.

Cũng quá bưu hãn đi!

Nó lại đem một cái Hoàng Long thân thể khổng lồ gấp mấy lần nướng sống luôn.....

Phù trưởng lão tiếp thân thể Tống Tu đang rơi từ không trung xuống, ngẩng đầu nhìn lên, cũng đã thấy cả người Hoàng Long tắm trong biển lửa, vô cùng thê thảm.

“Tiểu hoàng tử, xin hạ thủ lưu tình!” Phù trưởng lão lần đầu tiên lên tiếng cầu tình, phải biết rằng cho tới nay Thánh cung muốn bồi dưỡng được một cái Thần Long thật không dễ dàng, nhưng nếu cứ để nó bị nướng sờ sờ trước mặt như vậy, thật là có bao nhiêu tổn thất? Tâm của hắn thật không đành lòng.

Vân Tiểu Mặc nhìn hết thảy trước mắt, cũng có chút ngẩn ngơ, hành động vừa nãy của Tiểu Bạch hoàn toàn không phải chuyện hắn muốn làm, là nó tự mình hành động, thật ra thì hắn cũng không có ý nghĩ hỏa thiêu thú sủng của đối phương, hõn nữa nghe tiếng rên rỉ của Hoàng Long, thiện tâm nho nhỏ của hắn bắt đầu nảy sinh, tâm có chút không đành lòng.

“Tiểu Bạch, để cho nó một con đường sống đi!”

Tiểu Bạch đang chơi đùa vui vẻ, lại nghe thấy lời nói của Vân Tiểu Mặc….nó khó xử lắc đầu: “Ngô, Tiểu Bạch chỉ biết là phóng hỏa,

không biết cách dập hỏa a.....”

Mọi người nghe được lời nói trẻ con của Tiểu Bạch, không nhịn được đồng loạt ngã xuống, thật đúng là một cái Tiểu Bạch Long thành thực, chỉ biết phóng hỏa, không biết dập hỏa!

Vân Tiểu Mặc gãi gãi đầu, cũng hơi có chút khó xử, loại lửa mà Tiểu Bạch phun vốn không phải loại lửa thường, không phải tùy tiện dùng nước là có thể dập tắt, vậy phải làm sao bây giờ?

Tống Tu ngửa đầu ngưng mắt nhìn Hoàng Long đi theo mình mấy tháng, trong lòng dâng lên một trận đau đớn, đây chính là đồng bọn của mình, chiến hữu của mình, mặc dù thực lực của nó làm cho hắn rất thất vọng, nhưng làm sao hắn có thể kiến tử bất cứu?

Hắn cho rằng Vân Tiểu Mặc là cố ý thấy chết mà không cứu, cho nên hung hăng cắn răng một cái, hô lớn: “Ta nhận thua! Chỉ cần ngươi dập tắt lửa trên người Hoàng Long, ta liền dâng lên ngươi chiếc nhẫn trữ vật bằng cả hai tay!”

Vân Tiểu Mặc nghe được bốn chữ “Chiếc nhẫn trữ vật”, ánh mắt đột nhiên sáng lên, suy nghĩ cũng trở nên linh hoạt.

“Có rồi!”

Quyển 3 - Chương 48: Hưởng tuần trăng mật ?

“Tiểu Bạch, không phải ngươi có thể nuốt được lửa hay sao? Ngươi liền đem nó giống như ngọn lửa để nuốt chửng, không phải là được sao?”

Chủ ý của Vân Tiểu Mặc tuy được nghĩ ra hơi muộn, nhưng quả thật đó là biện pháp duy nhất.

Tiểu Bạch chớp chớp mắt, bất đắc dĩ nhìn ngọn lửa cháy bừng bừng bao phủ quanh Hoàng Long, cái đầu trắng lúc lắc, dùng giọng điệu ủy khuất nói: “Nó vừa bẩn vừa thối, một chút cũng không muốn ăn!”

Hoàng Long đang chịu đựng ngọn lửa hành hạ, vừa nghe được lời của tiểu Bạch, bị làm cho sợ đến cả người khẽ run rẩy, cho rằng Tiểu Bạch thật sự muốn ăn nó, tiếng gào thét càng thêm thê lương.

Vân Tiểu Mặc đang ngồi trên lưng Tiểu Bạch, hai ngón tay vươn ra, chọc chọc lên sống lưng Tiểu Bạch: “Không phải là ăn nó, mà là ăn lửa trên người nó!”

“Tiểu Bạch, nghe lời nào! Nó tốt xấu gì cũng là đồng loại của ngươi, hơn nữa vừa rồi nó cũng không có công kích chúng ta, chúng ta để lại nó một con đường sống đi.” Vân Tiểu Mặc bắt đầu dùng chính sách dụ dỗ.

Lương tâm của Tiểu Bạch rốt cuộc thức tỉnh, giọng nói cũng không còn ủy khuất như lúc nãy nữa: “Được rồi, được rồi! Tiểu Mặc Mặc nói cái gì thì Tiểu Bạch làm cái đó.”

Vảy rồng trên người Hoàng Long đã bị cháy sạch sành sanh, vô cùng thê thảm, lúc này nhìn thấy cái miệng lớn của Tiểu Bạch Long lại mở ra, cho là nó muốn phóng hỏa lần nữa, sợ tới mức cả người bốc cháy nhưng vẫn bỏ chạy về phía chân trời.

“Hừ, trở lại cho ta –” Tiểu Bạch đột nhiên nổi giận, thanh âm non nớt của nó truyền ra phía xa, mang theo hàm ý cảnh cáo. Trong không khí đột nhiên nổi lên một cổ gió xoáy, đem tất cả thân thể cao lớn của Hoàng Long thổi trở về, Tiểu Bạch lần nữa há mồm, nhưng lần này không phải là phun ra ngọn lửa, mà là một cổ gió lạnh cường đại.

Trận gió lạnh này bao trùm lên cả thân thể cao lớn của Hoàng Long, trong chớp mắt liền làm cho ngọn lửa trên người Hoàng Long lập tức biến mất, chỉ còn lại thân thể bị cháy sạch, bị tàn phá không chịu nổi của Hoàng Long, xốc xếch run run trên không trung.

Đáng thương cho Hoàng Long, vảy rồng trên người còn thừa lại chẳng bao nhiêu, thân thể to lớn treo lơ lửng ở giữa không trung, thật giống như một đại cô nương bị lột bỏ hết y phục, ngượng ngùng khuất nhục như muốn tìm một cái hầm ngầm để chui xuống. Giãy dụa thân mình mấy cái, trong phút chốc, lần nữa chạy đi, lần này Tiểu Bạch không có cường thịnh lưu nó trở lại nữa,để nó hoàn toàn trốn chạy về phía chân trời.

Đối mặt với biến hóa thình lình như thế, tất cả mọi người đều ngơ thành kẻ ngốc, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nhìn một người một rồng lấy tư thái của người thẳng ngẩng đầu mà đứng, người như Long, Long như người, khí chất như nhau, đúng thật phù hợp.

Phù trưởng lão nhìn một người một rồng giữa không trung, ngực đập thình thịch, tâm tình kích động khó có thể nói lên lời. Đây không phải là thiên Long tôn giả năm đó sao? Nếu là theo như số tuổi mà nói, vô

luận là người hay là rồng, đều tốt hơn một bậc!

Thật tốt quá!

Nhưng nếu cung chủ nhìn thấy hài tử giống Thiên Long tôn giả này, không biết sẽ phản ứng thế nào, bất kể như thế nào, lần này cho dù bằng bất cứ giá nào thì hắn cũng nhất định phải mang đứa nhỏ này đi Thánh cung!

Đông Phương Vân Tường nhìn thấy Vân Tiểu Mặc chiến thắng, dưới đáy lòng nhất thời thở phào nhẹ nhỏm, nắm đấm dưới tay áo từ từ buông lỏng. Có lẽ là hắn quá mức khẩn trương, những đứa nhỏ tầm thường làm sao có thể sánh với Tiểu Mặc của hắn? Khóe môi của hắn khẽ cong, xuất ra một nụ cười ôn hòa yếu ớt.

Nam Cung Anh nhìn theo phương hướng của Vân Tiểu Mặc, vừa phất tay, vừa vui mừng kêu lên: “Tiểu Mặc, Tiểu Bạch, các ngươi thật là lợi hại a!”

Thanh âm vui mừng của nàng không chút kiêng kỵ kêu lên, rước lấy một cái trừng hung hăng của Tống Tu. Đây là lần đầu tiên hắn gặp thất bại, hơn nữa lại còn là thảm bại, trong lòng hắn thật giống như có một đoàn lửa nóng thiêu đốt, hờn dỗi trong ngực làm sao cũng không ra được.

Đẩy ra Phù trưởng lão đang hưng phấn trong lòng, hắn khẽ vỗ về miệng vết thương, xoay người một mình rời đi.

Vân Tiểu Mặc từ trên cao nhìn hắn chăm chú, vội vàng lên tiếng gọi hắn: “Uy, ngươi chờ một chút! Chiếc nhẫn trữ vật của ta đâu?”

Tống Tu dưới chân lảo đảo, bị Tiểu Mặc chọc cho tức gần chết, một trận chiến này, chính hắn bị thương, thú sủng của hắn cũng bị cháy

sạch không nhìn ra bộ dạng của rồng rồi, bây giờ còn muốn lấy đi chiếc nhẫn trữ vật của hắn, lời này hắn làm sao có thể nuốt trôi được?

Hung hăng cắn cắn môi, tuy nói bình thường hắn quen thói ngang ngược kiêu ngạo, nhưng tuyệt đối không phải là người nói chuyện mà không giữ lời, nếu như đã nói ra rồi, có đạo lý nào mà còn nuốt lời?

Hắn tiếc nuối bỏ chiếc nhẫn trữ vật trong tay, sau đó vung tay, hung hăng đem chiếc nhẫn trữ vật ném ra ngoài.

“Cho ngươi! Ngươi chờ, một ngày nào đó, ta sẽ đánh bại ngươi!” Nói xong, hắn bướng bỉnh xoay người rời đi.

Vân Tiểu Mặc từ giữa không trung xoay người bay vọt xuống, tư thái nhẹ nhàng, dễ dàng đem chiếc nhẫn trữ vật bắt vào tay, trên khuôn mặt tuấn tú nhỏ nhắn nhất thời lộ ra một nụ cười rực rỡ như pháo hoa.

Thật tốt quá! Phải nhanh tìm một chỗ đi chia của mới được!

Tiểu Bạch lúc này đã hóa thân lại, biến thành hình thái tiểu bạch cầu, vững vàng rơi vào đầu vai hắn, giả bộ làm ra bộ dạng một con thỏ ngoan ngoãn biết điều, làm sao còn có thái độ dũng mãnh như trong cuộc chiến vừa rồi?

Trải qua một phen biến hóa, tất cả mọi người đang xem cuộc chiến đều phun ra vài ngụm khí, vừa khiếp sợ lại vừa khó có thể tin. Có không ít ánh mắt của mọi người đến bây giờ vẫn còn rơi vào trên người Tiểu Bạch đang đứng trên đầu vai của Vân Tiểu Mặc, mang theo ánh mắt dò xét, chỉ một con thú sủng cũng đủ để làm người ta ngạc nhiên rồi, hơn nữa lại còn là một con thú sủng có thể phóng

hỏa, đó chính là ngạc nhiên trong ngạc nhiên.

Nó rốt cuộc có lai lịch gì, lại có thể khiến Hoàng Long mà Thánh cung nuôi dưỡng khúm núm cúi đầu chịu thất bại?

Khóe môi Hiên Viên Nghễ Nhi cong lên một đường, hiện ra một nụ cười ý vị sâu xa, đối với Vân Tiểu Mặc cùng thú sủng của hắn lại càng thêm tò mò.

Tứ hoàng tử của Bắc Tương quốc đã không còn thất vọng, mà là bị đả kích thật sâu. Thì ra là lần trước tỷ thí cùng hắn, Vân Tiểu Mặc căn bản cũng không có lộ ra thực lực chân chánh, nhưng cho dù như thế cũng đã đem hắn đánh bại hoàn toàn, xem ra chức vị thánh Đồng cùng hắn vô duyên rồi, hắn cũng không nguyện ý nữa tham gia cái gì tuyển chọn thánh Đồng nữa. Hắn phải đi về hảo hảo mà luyện công, hắn muốn tìm kiếm danh sư, hắn luôn luôn tin tưởng một ngày, hắn nhất định có thể chiến thắng Vân Tiểu Mặc, bắt đầu từ hôm nay đây không chỉ là mục tiêu của Tống Tu mà cũng là mục tiêu của hắn!

Trong lòng Tào Trì cũng không có khái niệm gì là thực lực mạnh yế, hiện tại những ý nghĩ tràn ngập đầu hắn, chính là mau chóng tìm được những người bắt lấy Vân Tiểu Mặc. Chỉ cần những người đó đem Vân Tiểu Mặc bắt đi, đó mới là giải quyết hoàn toàn mối họa trong đầu của hắn.

Mọi người, đều có tâm tư.

Lúc này, Phù trưởng lão thong thả đi tới trước mặt Vân Tiểu Mặc, từ ái cười một tiếng, hài lòng vuốt cằm: “Ngươi tên là Vân Tiểu Mặc? Ngươi có nguyện ý hay không đến Thánh cung cùng ta?

Vân Tiểu Mặc đang cúi đầu nghiên cứu chiếc nhẫn trữ vật, ngẩng đầu liếc hắn một cái, lắc đầu nói: “Không muốn đi!”

Chung quanh một mảnh than thở, ý tứ trong lời nói của Phù trưởng lão, rõ ràng chính là muốn thu nhận Vân Tiểu Mặc vào Thánh cung, đây là tha thiết ước mơ của bao nhiêu người, hắn cư nhiên không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt? Hắn rốt cuộc có hiểu hay không hàm nghĩa tiến vào Thánh cung?

Đông Phương Vân Tường ánh mắt chợt lóe lên, trong nội tâm hắn cũng không nguyện ý để cho Vân Tiểu Mặc đi tới Thánh cung, bởi vì trong ấn tượng của hắn, Thánh cung hiện nay vô cùng tối tăm rối loạn, đã không còn giống như trước kia được người người tín ngưỡng, là Thánh Địa của Thần Long, nhưng nếu Tiểu Mặc thật muốn đi, hắn thật cũng không muốn ngăn trở.

“Tại sao?” Phù trưởng lão hơi có chút thất vọng.

“Không vì lí do gì hết, chỉ là không muốn đi.” Vân Tiểu Mặc tiếp tục cúi đầu nghiên cứu chiếc nhẫn trữ vật, bây giờ đối với hắn mà nói, không có gì có lực hấp dẫn hơn nó.

Phù trưởng lão đem tầm mắt chuyển dời đến chiếc nhẫn trữ vật trong tay của hắn, ánh mắt sáng rực lên, tâm tư chuyển động nói: “Ở trong Thánh cung của chúng ta, có rất nhiều chiếc nhẫn trữ vật như vậy, nếu như ngươi tới Thánh cung làm Thánh Đồng, tất nhiên lại càng nhận được nhiều phần thưởng..... A, đúng rồi! Lão phu mới nhìn thấy thú sủng của ngươi tựa hồ vừa mới phát sinh biến đổi, có hình thái của rồng, rất nhiều kỹ năng còn không cách nào chân chính thi triển. Ở Thánh cung của chúng ta, có một nơi gọi là long trì, là nơi chuyên dùng để nuôi Thần Long. Bên trong Long trì có vật quý của Long Tộc — Thần Long đan, chính là một viên Long đan lấy từ trên người viễn cổ Thần Long, nếu dùng thần Long đan ngâm dưới nước, đối với việc trưởng thành Long Tộc rất có lợi. Thú sủng của ngươi nếu có thể ở trong long trì tắm rửa ba ngày, như vậy thực lực của nó

sẽ tăng lên rất nhiều, hình thể của nó cũng trở nên càng thêm thành thục. Vì thú sủng của ngươi mà suy nghĩ, lão phu khuyên ngươi hay là suy nghĩ một chút về đề nghị lão phu, lão phu bảo đảm, sau khi ngươi đến Thánh cung, lão phu nhất định sẽ toàn lực hỗ trợ, hơn nữa dốc hết sức lực dạy dỗ ngươi, ngươi sẽ trở thành đệ nhất cao thủ của Thánh cung!”

Phù trưởng lão nói một hơi như vậy, mục đích chính là muốn mời hắn gia nhập Thánh cung, hắn có lòng tin nhất định có thể bồi dưỡng được một Thiên Long tôn giả thứ hai.

Vân Tiểu Mặc vốn không có hứng thú gì, nhưng khi nghe nói long trì có trợ giúp cho Tiểu Bạch, hắn không khỏi động tâm.

“Ừ, ta có thể đi theo tới ngươi Thánh cung, nhưng đến khi ta chơi đùa chán rồi, ta phải về nhà. Bằng không mẫu thân của ta sẽ rất lo lắng.”

Phù trưởng lão sắc mặt hơi ngưng lại, có chút khó xử, nếu đã vào Thánh cung là không thể tùy tiện ra ngoài, nhưng nếu bỏ mất dịp may cùng đứa bé này, hắn lại cảm thấy hết sức đáng tiếc. Suy nghĩ một chút, hắn quyết định hay là tạm thời đáp ứng trước, chỉ cần hắn đã vào Thánh cung, đến lúc đó cho dù muốn ra ngoài cũng phi thường khó khăn.

“Được, lão phu đáp ứng ngươi! Chỉ có điều lão phu có lòng tin, ngươi nhất định sẽ thích nơi đó.” Phù trưởng lão sờ sờ trong ngực của mình, móc ra một khối ngọc bài, nói, “Khối ngọc bài này ngươi nhận lấy, nó tượng trưng cho thân phận Thánh Đồng, bắt đầu từ bây giờ, ngươi chính là một vị Thánh Đồng trong số đó.”

Chung quanh một mảnh xôn xao.

Vân Tiểu Mặc lấy được lệnh bài Thánh Đồng, cũng chính là nhảy vọt qua cuộc tuyển chọn thánh Đồng, trực tiếp trúng tuyển.

Chuyện tốt như vậy, cư nhiên hắn lại được nhận! Thế nhưng bằng vào thực lực cùng thiên phú của hắn, trúng cử Thánh Đồng cũng là điều tất nhiên, bọn họ cũng chỉ là có phần hâm mộ.

Sau khi Vân Tiểu Mặc nhận lấy ngọc bài, liền trở về bên người Đông Phương Vân Tường, đầu lông mày của Đông Phương Vân Tường nhíu chặt, không biết Tiểu Mặc vào Thánh cung đến tột cùng là phúc hay là họa. Hắn phải mau đem tin tức này báo cho Vân Khê, việc lớn thế này, vẫn phải là trải qua sự đồng ý của cha mẹ ruột hắn mới được.

Hai người Nam Cung Anh cùng Trịnh Nam quay chung quanh ở bên cạnh Vân Tiểu Mặc, còn có mấy vị sứ thần của Nam Hi quốc bọn họ đều cảm thấy cao hứng thay Vân Tiểu Mặc, thành tựu của hắn cũng giống như thành tựu của bọn họ vậy.

Hiên Viên Nghễ Nhi đứng yên ở một bên, cũng không có đi qua chúc mừng, chẳng qua dưới đáy lòng cũng thật tâm chúc mừng hắn. Phù trưởng lão từ từ đi tới bên người của nàng.

“Tiểu công chúa, không biết ngươi có nguyện ý hay không cũng gia nhập Thánh cung? Nếu như ngươi nguyện ý, bắt đầu từ hôm nay, khối ngọc này bài sẽ là của ngươi, ngươi chính là một trong các Thánh Đồng của Thánh cung.” Phù trưởng lão cũng giống như trước lấy ra một khối ngọc bài, đưa đến trước mặt Hiên Viên Nghễ Nhi.

Sứ thần Ngạo của Thiên quốc nghe nói như thế, không nhịn được hoan hô một trận, Tiểu công chúa không có trải qua tuyển chọn Thánh Đồng, liền trực tiếp lấy được lệnh bài Thánh Đồng, đây chính là đã thừa nhận thực lực của Tiểu công chúa, cũng là kiêu ngạo của

tất cả dân chúng Ngạo Thiên Quốc, bọn họ như thế nào có thể không vui vẻ?

Khác với sự vui mừng của người bên cạnh, Hiên Viên Nghễ Nhi lại rất bình tĩnh,cũng không quan tâm lắm mọi chuyện, nàng lẳng lặng quay đầu, liếc mắt nhìn khối ngọc bài Vân Tiểu Mặc đang cầm trong tay, môi đẹp khẽ cười nhẹ, liền nhận lấy ngọc bài. Đối với nàng mà nói, căn bản nàng không yêu thích vị trí Thánh Đồng, chẳng qua bởi vì sự kỳ vọng của phụ hoàng cùng chúng các đại thần cho nên mới đến tham gia tuyển chọn Thánh Đồng. Nếu không phải bởi vì Vân Tiểu Mặc cũng muốn tiến vào Thánh cung, nàng cũng sẽ không nhận lấy ngọc bài, thế nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới sau này có thể cùng Vân Tiểu Mặc sinh sống ở trong Thánh cung, trong lòng của nàng liền tràn đầy mong đợi.

“Biểu muội, chúc mừng ngươi.” Tào Trì ngoài miệng chúc mừng nhưng trong lòng cũng là ê ẩm, nếu như biểu muội cùng tiểu tử thúi kia cùng nhau vào Thánh cung, vậy chẳng phải là nguy cơ càng lớn? Không được, hắn nhất định phải nghĩ biện pháp, để cho mình cũng có thể tiến vào Thánh cung.

“Các vị, về việc lựa chọn bốn Thánh Đồng, trong danh sách chỉ còn dư lại một vị trí. Cuộc tuyển chọn Thánh Đồng vào ba ngày sau sẽ chọn ra một vị Thánh Đồng cuối cùng, sau năm ngày nữa, tất cả những người được chọn là Thánh Đồng, đều phải cùng lão phu cùng nhau lên đường trở về Thánh cung.” Phù trưởng lão trước khi đi còn không quên nhắc nhở mọi người một chút, những người tạm thời không có ngọc bài, hoàn toàn có hy vọng tranh đoạt vị trí cuối cùng trong danh sách.

Mọi người rời đi theo sau Phù trưởng lão cùng người của Thánh cung, cuộc cung yến cũng lặng lẽ kết thúc.

Khi Vân Tiểu Mặc bị Thánh cung chọn trúng trở thành Thánh Đồng, cùng lúc đó hai người Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt còn dừng lại ở một cái khách sạn tên Ngâm Phong Lâu cách đó không xa, chờ câu trả lời chắc chắn của Tư Đồ gia tộc.

Long Thiên Tuyệt cũng không gấp gáp, thần thái tự tin nắm chắc phần thắng, nhưng cũng có một chuyện khác, khiến cho hắn cũng phải cẩn thận.

Bởi vì, hắn tới.

Màn đêm buông xuống, tại phòng khách thượng đẳng của Ngâm Phong Lâu nghênh đón ba vị khách nhân.

Chi thứ mười bảy của Dạ gia không hiểu thế sự đơn thuần vô cùng Dạ Hàn Nguyệt đi rồi, bên trong gian phòng chỉ còn lại có hắn và Độc Cô Kiêu tiếp đãi ba vị khách nhân ở xa tới.

“Dạ sứ giả, bọn ta chờ ba người đến, chính là vì để tố giác tội danh tự tiện sử dụng thần khí của Lăng Thiên Cung, hi vọng Dạ sứ giả mau chóng điều tra rõ mọi việc của Lăng Thiên Cung.”

Người nói chuyện không phải ai khác, chính là Kỳ trưởng lão của Thượng Quan gia tộc, cùng hắn đến đây còn có Lỗ trưởng lão cùng một vị thủ hộ khác của Thượng Quan gia tộc thần khí – thái thượng trưởng lão.

Lần này bọn họ bí mật hội kiến tam đại sứ giả Thánh Địa, mục đích chính là muốn mượn tay của bọn họ để đối phó Lăng Thiên Cung, cứu ra Thượng Quan Như Nhi. Bọn họ vẫn cố chấp cho là sở dĩ Thượng Quan Như Nhi ở lại Lăng Thiên Cung là do bị Long Thiên Tuyệt giam cầm và uy hiếp, chứ chưa bao giờ thừa nhận Thượng Quan Như Nhi bởi vì sợ hãi bọn họ, thống hận bọn hắn giết hại hai

huynh muội bọn họ, cho nên mới không muốn trở về Thượng Quan gia tộc.

Dạ Thập Thất sau khi nghe bọn họ giải thích cụ thể liền lâm vào trầm tư, thần sắc thâm trầm, cũng không có lập tức đáp lại.

Một bên Độc Cô Kiêu ánh mắt khẽ sáng, lửa nóng quang mang chợt lóe qua, hắn đang lo không tìm được cơ hội hạ thủ với Long Thiên Tuyệt, thật đúng lúc, hắn cuối cùng tìm được lý do chính đáng.

Long Thiên Tuyệt, lần này ta nhất định phải quang minh chánh đại đánh bại ngươi, rửa sạch mối nhục bảy năm trước!

“Các ngươi nói người tự tiện sử dụng thần khí chính là người của Lăng Thiên Cung, như vậy các ngươi có từng nghĩ tới thần khí không phải là vật mà người bình thường có thể khởi động được, nếu không phải huyết mạch chân chính của truyền nhân trong thập đại gia tộc thì ai có thể có bản lãnh thật sự khởi động được lực lượng của thần khí? Cho nên, các ngươi nói là người của Lăng Thiên Cung tự tiện sử dụng thần khí, cũng thật không có sức thuyết phục đi.”

Dạ Thập Thất trải sau khi qua một phen suy nghĩ cặn kẽ, liền đưa ra nghi vấn của mình.

Ba vị thái thượng trưởng lão của Thượng quan gia tộc khẽ liếc nhau một cái, về cái nghi vấn này bọn họ tất nhiên cũng đã nghĩ tới, nhưng lực lượng của thần khí bị phóng xuất ra xác thực là ở phương hướng của Lăng Thiên Cung. Bọn họ mặc dù không thấy rõ đến tột cùng là người nào khởi động thần khí, nhưng cổ lực lượng cường đại này đúng là bộc phát từ trong phạm vi của Lăng Thiên Cung. Mà sau khi sự việc đó xảy ra,tiến đến Lăng Thiên Cung kiểm tra thì thất toàn bộ người của Đoan Mộc gia tộc tất cả đều bị giết trong khi Lăng Thiên Cung lại không bị thương vong quá lớn, điều này nói rõ cái gì, chính

là nói Long Thiên Tuyệt cùng chuyện này tuyệt đối tránh khỏi liên quan.

Chỉ bằng vào điểm này, cũng đủ để đưa Long Thiên tuyệt vào chỗ chết.

“Dạ sứ giả, theo lão phu được biết thì Lăng Thiên Cung Cung chủ Long Thiên Tuyệt đã nhốt tiểu thư Đoan Mộc Tĩnh của Gia tộc Đoan Mộc, mà người của Gia tộc Đoan Mộc liều mạng muốn đem tiểu thư của bọn họ cứu về, điều này cũng đủ để chứng minh Đoan Mộc Tĩnh có khả năng chính là người duy nhất của Đoan Mộc Gia tộc có thể mở ra lực lượng của thần khí. Long Thiên Tuyệt nhốt tiểu thư Đoan Mộc Gia, sau đó liền cướp lấy thần khí của Gia tộc Đoan Mộc, khi thời điểm người của Gia tộc Đoan Mộc tiến vào Lăng Thiên Cung, Long Thiên Tuyệt liền lừa gạt Đoan Mộc Tĩnh mở ra thần khí đối phó người của Đoan Mộc Gia tộc, giải thích như thế chính là hợp lý nhất.”

“Đúng! Tên Long Thiên Tuyệt này rất âm hiểm xảo trá, chuyện gì đều có thể làm ra được, hắn đem Đại tiểu thư của Thượng Quan gia tộc chúng ta nhốt sáu năm, hiện tại lại bắt đầu đánh chú ý vào tiểu thư của Đoan Mộc Gia tộc, từ điều này có thể thấy được dã tâm không nhỏ của Long Thiên Tuyệt, chỉ sợ là ngay từ đầu hắn đã đánh chủ ý vào thần khí của thâp đại gia tộc.”

Lỗ trưởng lão nghe lời nói của hai người kia, chỉ im lặng không lên tiếng, đưa mắt nhìn về phía của Dạ sứ giả, cho dù bọn họ có nói ba hoa chích choè cũng không có ích lợi gì, quan trọng nhất là nhìn xem Dạ sứ giả có tin lời nói của bọn họ hay không.

Dạ Thập Thất sau một phen nhíu mày suy tư, quay đầu nhìn về phía Độc Cô Kiêu nãy giờ vẫn im lặng một bên, thấy đáy mắt hắn thoáng hiện chiến ý, Dạ Thập Thất chân mày càng nhíu lại, đáy lòng có chút do dự.

Bàn về công, có người chứng nhận, Long Thiên Tuyệt đúng là không thoát được hiềm nghi, hắn đối với sự việc này còn phải tiến hành kiểm chứng một phen; bàn về tư, nghe Nhị công tử nói hỏa độc lần này của đại công tử Có thể giải hết đều nhờ vào công lao luyện đan của phu nhân Long Thiên Tuyệt, họ chính là ân nhân của Dạ Tinh Hải, đồng thời cũng là ân nhân của Dạ gia, hắn làm sao có thể lấy oán báo ân?

Nhưng dù sao đâu cũng là chuyện của Tam đại Thánh Địa, không phải là chuyện mà một nhà Dạ gia bọn họ có thể định đoạt được, Tam đại Thánh Địa sở dĩ có thể được mọi người công nhận, chính là bởi vì nó xử lý các lợi ích chung công chính, xử sự công bằng, ngay thẳng chính trực.

Cho nên, đối với chuyện này, hắn càng phải thận trọng hơn nữa.

Lại nhìn thần sắc của Độc Cô Kiêu, hắn cũng biết rõ thù hận giữa Độc Cô Kiêu và Long Thiên Tuyệt, cho dù hắn cố ý muốn mở một mắt nhắm một mắt, không muốn làm khó đối với Long Thiên Tuyệt, sợ rằng Độc Cô Kiêu cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Long Thiên Tuyệt. Hơn nữa người của gia tộc Thượng Quan một mực chắc chắn là Long Thiên Tuyệt tự tiện sử dụng thần khí, chuyện này, thật sự là khó giải quyết.

Độc Cô Kiêu nhận được một ánh mắt có thâm ý khác, hắn lạnh lùng phác môi, thần sắc lạnh lùng nói: “Dạ sứ giả, đã có người của gia tộc Thượng Quan làm chứng, như vậy chúng ta nhất định phải tra rõ chuyện này tới cùng. Cái khác nói không nói, trước tiên sẽ xem Long Thiên Tuyệt giải thích chuyện này như thế nào!”

Dạ Thập Thất khẽ thở dài, sớm đã đoán được kết quả sẽ như vậy, khẽ gật đầu nói: “Vậy cũng tốt! Chúng ta mau chóng lên đường tới

Lăng Thiên Cung tự mình hỏi rõ Long Thiên Tuyệt, cho hắn một cơ hội giải thích. Nhưng nếu chuyện là thật, liền hồi báo chi tiết, nhưng nếu chuyện có ẩn tình khác, chúng ta nhất định phải tra ra chân tướng sự thật, không thể để oan uổng bất luận kẻ nào."

"Không cần phải đi Lăng Thiên Cung nữa! Long Thiên Tuyệt đang ở gần đây!" Độc Cô Kiêu lạnh lùng cong môi, giọng điệu thần bí khó lường.

"Long Thiên Tuyệt đang ở gần đây?" Dạ Thập Thất kinh ngạc không thôi, ba vị thái thượng trưởng lão của gia tộc Thượng Quan cũng kinh ngạc không dứt, điều này sao có thể? Người của bọn họ vẫn luôn canh giữ ở bên ngoài giám thị Lăng Thiên Cung, từ đầu tới giờ cũng không hề nhìn thấy Long Thiên Tuyệt bước ra khỏi Lăng Thiên Cung, như thế nào hắn lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này?

Ba vị thái thượng trưởng lão đối mặt nhìn nhau, khó nén nghi vấn cùng hoang mang ở trong lòng.

"Đúng vậy, hắn thực sự đang ở gần đây." Độc Cô Kiêu lần nữa dùng ngữ điệu khẳng định để nói.

"Như thế rất tốt! Long Thiên Tuyệt rời khỏi Lăng Thiên Cung đối với chúng ta vô cùng có lợi. Vậy chúng ta cũng không cần lôi thôi quanh co liền giam giữ hắn, tinh tế tra hỏi, không sợ hắn lên tiếng phủ nhận!" Kỳ trưởng lão vui vẻ nói.

"Đúng, tuyệt không thể để hắn thuận lợi trở về Lăng Thiên Cung, một khi hắn trở về Lăng Thiên Cung, chẳng khác nào là như cá gặp nước, muốn lần nữa bắt hắn, chỉ sợ cũng khó khăn."

"Chúng ta phải lập kế hoạch, nghĩ biện pháp hợp lực vây bắt Long Thiên Tuyệt, bằng vào thực lực của mấy người chúng ta đối phó một

mình Long Thiên Tuyệt cũng không thành vấn đề.” Lúc này đây, Lỗ trưởng lão kiềm chế không được, tận dụng thời cơ hắn tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội này.

“Chậm đã!” Độc Cô Kiêu đột nhiên lên tiếng, “Các ngươi có thể vây bắt hắn, nhưng phải đem hắn giao cho ta.”

Ba người nhìn nhau khó hiểu.

Độc Cô Kiêu nheo lại mắt lạnh, hừ lạnh nói: “Ta cùng Long Thiên Tuyệt còn có một chút sổ sách còn chưa có tính toán rõ ràng.....”

Tụ Bảo đường lúc này tiếng người ồn ào, ban đêm trừ thanh lâu ở bên ngoài, thì đây chính là nơi phồn hoa nhất.

Hai người Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt trong lúc rãnh rỗi liền đi tới Tụ bảo đường, biết Mạnh hạ Thu bởi vì lần trước cùng chuyện Tư Đồ phủ Nhị phu nhân bị va chạm, hắn sợ người của Tư Đồ gia tộc tiếp tục tìm hắn gây phiền toái, cho nên vội vã rời đi suốt đêm. Nếu Mạnh Hạ Thu không có ở Tụ bảo đường, hai người Vân Khê cũng không cần phải che che lấp lấp, trực tiếp lấy diện mạo thực đi vào Tụ bảo đường.

Bên trong Tụ bảo đường không ai nhận ra bọn họ, chỉ cảm thấy đây là một đôi nam nữ rất xuất sắc, khí chất phi phàm, nhất định không phải là người có xuất thân tầm thường, đặc biệt hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người, dẫn bọn hắn đi tới căn phòng tốt nhất.

Ngồi ở cửa sổ, trên cao nhìn xuống chú ý lầu hiện trường buổi đấu giá bên dưới, Vân Khê vuốt vuốt chén trà trong tay, vẻ mặt nghiền ngẫm.

Long Thiên Tuyệt ngồi yên lặng ở một bên, ưu nhã thưởng thức trà,

ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía Vân Khê, khóe môi khẽ nhếch.

Khó tranh thủ được lúc rảnh rỗi,có thể cùng người mình thích lẳng lặng ở chung, hắn cảm giác rất thỏa mãn.

“Khê Nhi, có thích thứ gì không?”

Buổi đấu giá hôm nay có những vật hơi tầm thường, nhưng trong đó cũng không thiếu mấy thứ bảo vật tương đối hiếm thấy, về phần thích hay không, thì mỗi người một ý.

Vân Khê từ từ quay đầu, đem ánh mắt từ hiện trường buổi đấu giá quay trở lại, nói: “Quả thật có mấy thứ tốt, thế nhưng quá đắt, bỏ bạc ra mua, thật sự không đáng.”

Long Thiên Tuyệt hiểu ý cười một tiếng, mày kiếm giương nhẹ nói: “Nàng không cần tiết kiệm bạc cho ta, thích thì liền mua.”

Đôi mắt đẹp của Vân Khê lưu chuyển, giọng điệu hài hước nói: “Ta không có thay chàng tiết kiệm bạc a, bạc của chàng cũng là của ta, ta là đang thay mình tiết kiệm bạc.”

“Nàng a! Chính là một cái thần giữ của!” Ngón tay thon dài khẽ nhéo lấy chóp mũi khéo léo của nàng, Long Thiên Tuyệt cười nhìn, trong con người hẹp dài xinh đẹp tràn đầy ánh sáng nhu hòa sủng nịch.

Vân Khê cười một tiếng, cong khóe môi nói: “Ta đây đang làm công việc quản gia, chàng hẳn là cảm thấy may mắn vì tìm được một thê tử làm công việc quản gia thật là tốt.”

Long Thiên Tuyệt nở nụ cười thanh nhã, phối hợp với nàng, gật đầu nói: “Đúng, có thể lấy được nàng, là phúc khí tu luyện mấy đời của Long Thiên Tuyệt ta!”

“Đúng vậy!” Vân Khê đắc ý nhướng mày, trong lòng ngọt ngào, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, lại nói, “Đúng rồi, lúc trước chúng ta vì tìm kiếm Long Chi Diễm, ở dưới nền đất của Mộ Tinh Thành Quỷ Cốc U Lâm phát hiện một bảo tàng, tìm thời gian để Vân hộ pháp dẫn người đem bảo tàng lấy đi.”

“Bảo tàng?” Long Thiên Tuyệt khẽ nhếch đuôi lông mày.

“Ân, lúc ấy ta cùng Hách Liên đại ca, Mộ thành chủ, còn có Dạ Hàn Tinh cùng nhau phát hiện nơi đó, vốn là định khi trở về thì cùng nhau lấy, sau lại bận rộn chút chuyện, liền quên mất.”

Nghe nàng giải thích xong chuyện tình trải qua, Long Thiên Tuyệt giơ tay lên, đầu ngón tay khẽ vuốt mi tâm, cười nói: “Hách Liên Tử Phong? Ta đoán bảo tàng nơi đó, hiện tại nhất định đã bị lấy sạch toàn bộ.”

“Chàng hoài nghi?” Tâm Vân Khê khẽ lay động, chân mày từ từ nhếch lên, “Không thể nào, Hách Liên đại ca hắn.....”

Long Thiên Tuyệt cắt đứt lời của nàng, nói thẳng ra phán đoán của hắn: “Hách Liên Tử Phong muốn tranh thủ sự ủng hộ của thập đại gia tộc, chẳng lẽ chỉ bằng vào hắn nói vài ba câu là đủ? Cõi đời này mọi người đều vì lợi ích, thay vì theo chân bọn họ cầu xin, còn không bằng đưa tới bạc trắng liền dứt khoát hữu hiệu! Hách Liên Tử Phong là loại người nào? Hắn như thế nào không hiểu đạo lý này? Hắn muốn thu mua lòng người, tất nhiên cần một lượng tài phú lớn, hắn đi nơi nào có nhiều tài phú như vậy?”

Không thể không thừa nhận hắn nói rất có đạo lý, chẳng qua là trong lòng Vân Khê vẫn khó có thể tiếp nhận, cảm thấy có chút bị phản bội. Cho dù là một mình Mộ Cảnh Huy hoặc là Dạ Hàn Tinh lấy đi bảo

tàng, nàng có lẽ cũng không đau lòng như vậy, nhưng là người một mình lấy đi bảo tàng lại chính là Hách Liên Tử Phong.....

“Gia tộc Hách Liên dù sao cũng đứng đầu trong thập đại gia tộc, tài phú nhất định không ít.....” Nàng cố gắng tìm được lý do thuyết phục chính mình.

Long Thiên Tuyệt đưa tay cầm lấy đôi tay lạnh như băng của nàng, không tiếng động thở dài nói: “Ngươi đừng quên, tình cảnh của Hách Liên Tử Phong ở gia tộc Hách Liên cũng không được tốt, hắn muốn dựa vào ủng hộ của gia tộc Hách Liên, tới đoạt được ủng hộ và tín nhiệm của thập đại gia tộc, sợ rằng cũng không dễ. Nếu ngươi không tin tưởng lời nói của ta…, ta liền phái Phong hộ pháp trước tiên đi Quỷ Cốc U Lâm một chuyến, để cho hắn đi điều tra xem một chút đến tột cùng là bảo tàng kia có còn ở đó hay không.”

“Đừng nói nữa!” Vân Khê vội vàng cắt đứt lời hắn, nàng thật sự không muốn đi chứng thật, coi như nàng chưa bao giờ biết chuyện này đi.

“Quên đi, dù sao bạc của chúng ta cũng có rất nhiều, cần gì lại có lòng tham đi khai thác bảo tàng nữa đây?” Nàng ra vẻ vô sự nhún nhún vai, cố gắng thuyết phục hắn, cũng nói cho chính mình nghe.

“Đi xa phải biết sức ngựa, ở chung lâu mới hiểu tâm người, hi vọng Hách Liên Tử Phong sẽ không cô phụ tình nghĩa cùng sự tín nhiệm của nàng đối với hắn.” Long Thiên Tuyệt nhìn thần sắc cố ra vẻ trấn định của nàng, ánh mắt từ từ thâm thúy.

Vân Khê ngước mắt, chống lại ánh mắt thâm thúy của hắn, đã nhận ra sơ xuất của mình, nàng làm sao có thể một lần nữa ở trước mặt hắn bảo vệ cho Hách Liên Tử Phong?

Mâu quang của nàng trong nháy mắt chuyển thành ôn nhu, trở tay cầm lấy tay của hắn,ngọt ngào mỉm cười, nhe răng cười nói: “Chúng ta bây giờ chính là đang hưởng tuần trăng mật, nói đến người khác làm cái gì? Nhanh lên một chút thử nghĩ xem còn có chuyện gì có thể chơi đùa, ban đêm cũng khá dài, nhưng cũng không có hoạt động gì để tiêu khiển, thật sự là không thú vị.”

“Hưởng tuần trăng mật? Đây là ý gì?” Long Thiên tuyệt trông thấy nàng nở nụ cười ngọt ngào, một ít không vui trong lòng cũng rất nhanh bị quét sạch sẽ, khóe môi cong lên.

Vân Khê giải thích: “Ở chỗ của chúng ta, mọi người sau khi mới kết hôn, thì sẽ đi một địa phương có phong cảnh xinh đẹp để hưởng tuần trăng mật. Hai người bỏ hết tất cả chuyện tình cùng phiền não, đến một địa phương xa lạ, tận tình hưởng thụ thế giới ngọt ngào thuộc về hai người? Cho nên mới gọi nó là tuần trăng mật.”

Đôi con ngươi hẹp dài của Long Thiên Tuyệt đột nhiên sáng lên, xinh đẹp rạng rỡ, hết sức hăng hái nói: “Vậy chúng ta cũng đi hưởng tuần trăng mật! Nàng nói đi, muốn đi nơi nào, muốn làm cái gì, ta sẽ cùng nàng đi.”

“Tại sao lại bắt ta nghĩ? Hẳn là chàng nên nghĩ chuyện đó mới đúng!” Vân Khê trong lòng ngòn ngọt, giọng nói mềm nhũn.

“Ta cho tới bây giờ cũng không có trải qua tuần trăng mật, để cho ta nghĩ chẳng phải quá khó khăn sao?” Long Thiên Tuyệt lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

“Dù sao ta mặc kể, chuyện này giao cho chàng đó.” Vân Khê xoay người cười trộm, tính toán chơi xấu hắn tới cùng, nhìn hắn ứng đối như thế nào.

Long Thiên Tuyệt liếc nàng hồi lâu, thấy nàng như thế nào cũng không phản ứng, xem ra chuyện đã là kết cục đã định rồi, về chuyện tuần trăng mật, hắn còn phải hao tổn tinh thần nhiều. Đầu ngón tay vuốt vuốt mi tâm, hắn dịu dàng cong khóe môi, bỗng nhiên đứng lên, nói: “Được rồi, ta đây ngay bây giờ sẽ đi thu xếp. Nàng ở nơi này chờ ta, ngàn vạn lần chớ li khai.”

Vân Khê cười trộm một tiếng, ngoan ngoãn gật đầu, đối với cái gọi là thu xếp của hắn nàng rất là mong đợi.

Ngồi chờ ở trong gian phòng, Vân Khê vừa quan sát đấu giá phía dưới, vừa kiên nhẫn đợi chờ. Bởi vì tâm tình rất tốt, nàng cũng đã bỏ chút ít ngân lượng, lấy được hai kiện đồ chơi nhỏ.

Thời gian từng chút trôi qua, buổi đấu giá cũng sắp đến hồi kết thúc, Long Thiên Tuyệt thật giống như mai danh ẩn tích,cũng không có xuất hiện.

Vân Khê bắt đầu có chút lo lắng, không phải hắn bởi vì không nghĩ được tiết mục để an bài cho tuần trăng mật cho nên định tránh đi đó chứ?

Vuốt cằm, Vân Khê không nhịn được tự kiểm điểm mình, nàng có phải hay không yêu cầu quá cao, không nên làm khó hắn như vậy? Hắn dù sao không phải là người hiện đại, nơi này cũng không phải là nơi ăn chơi hưởng lạc ở hiện đạithì làm sao có nhiều tiết mục để thu xếp như vậy? Nếu không nghe lời nói của nàng thì bọn họ cũng sẽ không nhàm chán như vậy,buổi tối tới đến đi dạo một buổi đấu giá lớn.

Đang tự ảo não, buổi đấu giá dưới lầu liền truyền đến thanh âm hét lớn của người chủ trì buổi đấu giá: ” Mời các vị khách quan chú ý, tối nay Tụ bảo đường sắp công bố vật phẩm đấu giá hạng nhất cuối

cùng.....”

Vân Khê hướng ra ngoài phía cửa nhỉ thăm dò, lực chú ý cũng bị vật phẩm đấu giá phía dưới làm cho hấp dẫn, dù sao trong lúc rãnh rỗi, xem náo nhiệt một chút cũng tốt, nói không chừng chờ vật phẩm đấu giá cuối cùng được mua đi, Long Thiên Tuyệt cũng sẽ trở lại.

Quyển 3 - Chương 49: Đấu giá một ngày dạo chơi cùng Long Thiên Tuyệt

“Các vị khách quan chớ vội, vật phẩm đấu giá cuối cùng của chúng ta có chút..... Có chút đặc biệt, bởi vì … vật phẩm đấu giá này gắn liền với một vị khách quý.”

Người chủ trì lộ ra biểu tình có chút thiếu linh hoạt, tựa hồ hơi khó có thể mở miệng, ho nhẹ mấy tiếng sau đó hắn hướng về một người phía bên đài ra dấu.

“Như vậy chúng ta xin mời một vị khách quý đặc biệt của Tụ Bảo Đường — Long công tử!”

Long công tử?

Vân Khê trừng mắt nhìn, sẽ không trùng hợp như vậy chứ?

Ở dưới đài, tất cả mọi người đều chú ý đến vật phẩm đấu giá cuối cùng, mọi ánh mắt nhất tề cùng hướng về phương hướng mà người chủ trì chỉ, muôn người chăm chú nhìn, một nam tử y phục màu đen từ bên trái hội trường thong thả bước ra, Từ từ bước đến trung tâm của buổi đấu giá, trên mặt của hắn mang một chiếc mặt nạ màu bạc, che lại hơn phân nửa khuôn mặt của hắn. Mặc dù đeo mặt nạ, nhưng cũng không thể che đi phong thái muôn phần tao nhã của hắn, cằm cong thành một đường hoàn mỹ tinh sảo như nước chảy.

Nơi ngọn đèn giao hội, hắn khoan thai đi trong vầng sáng ấm áp,

không nhanh không chậm, ưu nhã mà tôn quý.

Dáng người anh tuấn phiêu dật, thân ảnh được bao quanh bởi ánh sáng nhu hòa ấm áp, đường cong ưu nhã động lòng người, từ trên xuống dưới đều được tạo hóa ân sủng, thiên địa ưu ái, mọi người ở đây bất kể nam nữ đều kìm lòng không được mà lâm vào trầm mê.

Vân Khê lần nữa trừng mắt nhìn, cái tên yêu nghiệt lẳng lơ ở dưới kia, nam tử tuấn mĩ đến nhân thần căm phẫn ngoài phu quân thân thiết của nàng còn có thể là ai?

“.....” Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Hắn muốn làm gì?

Trên đỉnh đầu Vân Khê hiện lên vô số dấu chấm hỏi, nàng lâm vào mê man.

“Vị Long công tử này rốt cuộc là người phương nào? Lớn lên thật mê người, chẳng lẽ hắn muốn bán mình?”

“Không nghe thấy người của Tụ Bảo Đường nói sao? Vật phẩm đấu giá cuối cùng có liên quan đến vị Long công tử này, ta đoán hắn chính là muốn bán mình a! Mặc dù không thấy rõ mặt của hắn, bất quá vóc người này, khí chất này..... Để mua về làm cái nam sủng cũng không tồi a!”

“.....”

Giữa đủ loại nghị luận, vang lên thanh âm the thé của một nha hoàn vạm vỡ khiến toàn trường chấn động: “Cút! Tiểu thư nhà chúng ta đã vừa mát hắn, ai cũng không được tranh đoạt cùng tiểu thư nhà chúng ta!”

Vân Khê đang trong cơn mê man, ngó đầu sang phòng cách vách mà

nhìn, thanh âm kia chính là từ căn phòng cách vách truyền tới. Khi nàng quan sát, đúng lúc vị tiểu thư ở bên đó cũng lộ đầu ra, ánh mắt hai người vừa vặn chạm nhau.

Vân Khê không chút kiêng kỵ tinh tế đánh giá nàng một phen, nhìn đến mức vị tiểu thư kia không được tự nhiên. Từ đâu chạy tới đây một tiểu thư như vậy? Tiểu thư này thoạt nhìn..... Có chút cường tráng!

Chịu không được ánh mắt soi mói không chút kiêng kỵ của Vân Khê,vị tiểu thư cách vách khẽ trừng mắt nhìn nàng một cái, nhưng ngay sau liền đem tầm mắt đến trung tâm của buổi đấu giá. Thấy trong hội trường có một nam tử cao lớn anh tuấn như thế, xuân tâm của nàng liền nhộn nhạo, nhìn chằm chằm vào nam tử kia, không nháy mắt dù chỉ một cái, ngón tay cầm khăn không nhịn được mà khẽ vặn vẹo.

Vân Khê gắt gao ngó chừng nàng, không nhịn được mà nghiến răng ken két, ghê tởm! Lại dám mơ tưởng tới nam nhân của nàng..... Rủa ngươi một trăm lần lại một trăm lần!

Ánh mắt u ám của nàng từ từ quay trở lại phía trước, đặt trên người nam tử ở trung tâm hội trường, hắn nghiêng người ngồi trên bàn đấu giá, tư thái mị hoặc chúng sinh, mê chết người không đền mạng, quả thực chính là yêu nghiệt!

Vân Khê nghiến răng, trừng mắt nhìn hắn, vừa vặn hắn cũng ngước mắt nhìn sang phương hướng của nàng, khóe môi khẽ nhếch lên, nở một nụ cười tươi sáng, mâu quang đen thâm thúy mang theo ý trêu đùa, tia sáng trong mắt khẽ lưu chuyển như rượu say lòng người.

Vân Khê hướng về phía hắn hung ác trợn mắt mà nhìn, dùng ánh mắt không tiếng động hỏi hắn, hắn rốt cuộc giở trò quỷ gì? Muốn cho

nàng đội nón xanh hay sao?

Trong căn phòng cách vách, tiếng thét chói tai của hai chủ tớ lần lượt truyền đến, cắt đứt suy nghĩ của nàng.

“Hắn đang nhìn ta, hắn nhìn ta cười..... A, ta muốn xỉu –”

“Tiểu thý, người mau tỉnh lại a! nếu người mà không tỉnh…, hắn có thể bị người ta mua đi!”

Trên đầu Vân Khê rớt đầy hắc tuyến, làm ơn đi, ánh mắt của các ngươi có phải có vấn đề hay không? Người ta rõ ràng là đang nhìn ta đây có được hay không?

Không đúng, chẳng lẽ hắn thật sự là đang nhìn nữ nhân cách vách?

Long Thiên Tuyệt, ngươi chết chắc rồi! Lại dám phóng điện lung tung? Tối nay cho ngươi quỳ ván giặt quần áo!

“Các vị khách quan, đừng kích động!” Lúc này, người chủ trì lần nữa lên tiếng điều hòa không khí trong hiện trường, mới vừa rồi hắn còn lo lắng khi đổi vật phẩm đấu giá sẽ khiến mọi người nhàm chán, xem ra là hắn nghĩ nhiều quá rồi, mị lực của mỹ nam không thể bị ngăn cản!

” Vật phẩm đấu giá cuối cùng của chúng ta trong tối nay tương ðối đặc biệt, ai có thể ra giá cao nhất, ngày mai có thể cùng vị Long công tử này cùng nhau cầm tay du hồ..... Như vậy giá bắt đầu là một vạn lượng bạc, mỗi lần hô giá không được thấp hơn một ngàn lượng, tốt, như vậy hiện tại bắt đầu ra giá!”

Một mảnh thổn thức vang lên trong hiện trường, thì ra đều là bọn họ hiểu lầm, người ta từ đầu hoàn toàn không có ý định bán mình,

chẳng qua là theo du hồ một ngày mà thôi. Thế nhưng cái giá này không khỏi cũng quá cao đi? Một vạn lượng bạc..... Chỉ để có thể cùng nhau cầm tay du hồ?

Những nam khách ở nơi đây đều bày ra bộ dáng chờ xem kịch vui, đấu giá kiểu này, nam nhân không thể nào tham dự, trừ phi nghĩ muốn đoạn tay áo (đồng tính a~), những khách nhân tham dự đấu giá chỉ có thể là phái nữ. Nói đến khách nhân của Tụ Bảo Đường, trong đó những khách nhân là phái nữ thật đúng là không ít, một số là tới cùng bạn trai, một số lại có gia đinh nha hoàn đi theo, hơn nữa mỗi người đều dư giả, không ít nữ khách nhân giàu sụ.

Đương lúc những khách nhân là nam đang muốn xem kịch vui, rất nhiều thanh âm ra giá liên tiếp ầm ĩ khắp nơi.

“Một vạn một ngàn lượng!”

“Một vạn hai ngàn lượng!”

“Một vạn ba ngàn lượng!”

“.....”

Chỉ qua một lát, tiếng hô giá liền lên tới hai vạn hai, những nam khách thấy vậy liền có chút đỏ mắt.

“Kháo! Như vậy cũng được? Nếu vậy lần tới ta cũng tham gia đấu giá, ta không ngần ngại trực tiếp bán mình!”

“Thôi đi! Ngươi nghĩ muốn bán, vậy cũng phải có người mua, đến lúc đó tẻ ngắt một mảnh, huynh đệ ta còn phải tới cho cổ động ngươi!”

“Ngươi đi chết đi! Đừng làm tổn hại danh dự của ta, ta chỉ thích nữ

nhân, không thích nam nhân!”

“.....”

“Những nữ nhân này điên rồi! Một vạn lượng để cùng du hồ một ngày, mà cũng có nhiều người tranh giành như vậy? Đây gọi là có bạc mà không có chỗ xài, có phải hay không?”

“Kháo, số bạc này cũng quá nhiều đi! Có còn thiên lý hay không? Ta..... Ta cũng muốn bán mình!”

Cả hội trường nhất thời sôi trào.

Vân Khê giơ tay lên, dùng sức lau mồ hôi, một vạn lượng bạc để bồi đi du hồ một ngày, thật sự là kiếm tiền rất tốt a, nàng cũng muốn bán.....

Nhìn lại kẻ nào đó khởi xướng mọi chuyện đang ở giữa hội trường, từ đầu tới cuối hoàn toàn không có một chút hổ thẹn khi bày ra cái chuyện điên cuồng này, hắn chỉ đưa mắt nhìn về phía nàng, khóe môi cong lên, nở nụ cười trêu ngươi, nàng cảm thấy giống như thấy được ở khóe môi hắn, có một sợi ngân quang lóng lánh chợt lóe rồi biến mất.(nước miếng ing~)

Ghê tởm, hắn nhất định là cố ý, chính là muốn bắt nàng tiêu tốn bạc để cạnh tranh.

Bạc của nàng a, đau lòng a!

Thực luyền tiếc a, làm sao bây giờ?

Nàng nâng cằm, tính kỹ một chút, dựa theo quy củ của Tụ Bảo Đường, người gửi bán vật phẩm đấu giá sau khi bán được thì phải

nộp lại ba thành, vì vậy cho dù là nàng dùng bạc cạnh tranh thành công thì cũng phải đem ba thành bạc nộp lên trên cho Tụ Bảo Đường, tự nhiên không đâu lại cho người ta ba thành bạc, thật sự là quá lỗ a. Nhưng là nếu người ra giá cuối cùng là người khác, vậy chẳng những nàng không cần nộp lên trên ba thành bạc, còn có thể thu vào thêm bạc, còn về phần bản thân Long Thiên Tuyệt.....

Một bên là bạc, một bên là phu quân của mình..... Thật là khó chọn a!

Vân Khê nhẹ nhàng lắc đầu, vẻ mặt hiện lên biểu tình rối rắm.

Vốn Long Thiên Tuyệt vẫn còn đang đắc ý, chợt thấy biểu tình này của nàng, bộ dạng vừa khó xử vừa rối rắm, nụ cười trên khóe môi nhất thời cứng lại, run rẩy, tâm thật lạnh thật lạnh a. Đáy mắt của nàng hiện lên ánh sáng chói lóa của vàng, không cần thông minh cũng biết nàng đang nghĩ cái gì. Nàng sẽ không thật sự muốn cho hắn đi theo nữ nhân khác du hồ một ngày chứ?

Lúc này, mức giá trên hội trường đã được nâng lên đến bốn vạn lượng bạc, giá cao nhất này chính là của tiểu thư từ trong phòng cách vách trực tiếp truyền tới.

Vân Khê còn đang rối rắm giữa vấn đề bạc cùng phu quân, trong lúc bất chợt, hiện trường lại lần nữa chợt nổ tung, tiếng thét chói tai của các cô gái vang lên liên tiếp.

Hơn nữa, khoa trương nhất chính là từ gian phòng cách vách.

“Rất đẹp trai a! Ta lại muốn ngất rồi –”

“Tiểu thư, ráng chịu đựng! Thắng lợi ngay trước mắt rồi!”

Vân Khê khẽ run rẩy cả người, có chút tê dại bởi tia sét từ phòng

cách vách truyền tới, một lần nữa đưa mắt nhìn về trong hội trường, thần sắc hơi sửng sốt, nhưng ngay sau đó đột nhiên đứng lên.

“Long Thiên Tuyệt.....” Thanh âm tràn đầy sát khí vang lên cùng tiếng nghiến răng.

Người này lại trực tiếp bỏ mặt nạ xuống, lộ ra cái khuôn mặt mê chết người không đền mạng kia, gương mặt mị hoặc, khó trách hiện trường nổ tung bằng những tiếng thét chói tai.

Hắn như cũ tà tà tựa trên bàn đấu giá, tư thái biếng nhác nhưng không làm giảm uy nghiêm của cùng lãnh ngạo trên người hắn, ngược lại có loại mị hoặc khó nói lên lời.

Đây không phải là hắn đang cố ý châm lửa hay sao? Phàm là nữ tữ bình thường, ai có thể chống lại được mị lực của hắn?

“Bốn vạn lượng lần thứ nhất, còn ai ra giá cao hơn bốn vạn lượng hay không?” Thanh âm của người chủ trì gào to ở trong hội trường, lúc này mới đem tinh thần đang lâm vào si mê của chúng nữ tử ở hiện trường kéo lại, thanh âm hô giá lại càng ngày càng chồng chất lên nhau.

“Năm vạn hai!”

“Sáu vạn lượng!”

“.....”

Không đến một lát, giá cả đấu giá liền lên tới chín vạn lượng.

Cái giá chín vạn lượng sau cùng,vẫn như trýớc là từ gian phòng cách vách truyền đến.

Vân Khê lại ngó đầu liếc về phía gian phòng cách vách, có cảm giác thấy hai chủ tớ cách vách là lạ ở chỗ nào, cho dù thật là si mê tới cỡ nào thì cũng không cần khoa trương nhý vậy chứ, thật giống như cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy nam nhân vậy?

“Tiểu thư, thật tốt quá! Không có ai tranh cùng chúng ta! Tiểu thư rất nhanh là có thể có tân lang rồi!”

“Chán ghét! Cái gì mà tân lang chứ, còn chưa coi bát tự đâu.”

” Việc này thì có gì đâu? Ngày mai sẽ đi xem a, tiểu thư yên tâm, ngày mai nhất định bảo người đem tân lang tẩy rửa thật sạch.”

“.....”

Chịu không nổi hai chủ tớ biến thái này rồi, Vân Khê nhốn nha nhốn nháo, đầu óc nóng lên, liền hướng về phía phía dưới hô giá: “Ta ra mười vạn lượng!”

Trong nháy mắt nàng hô lên cái giá này, nàng rõ ràng nhìn thấy khóe môi Long Thiên Tuyệt đắc ý vung lên, Vân Khê chợt thấy rùng mình, nhất thời tỉnh ngộ, nàng rốt cục vẫn bị lừa rồi!

Bạc của nàng a –

Vân Khê vô cùng đau lòng.

Quả nhiên đúng như nàng đoán, sau khi nàng hô giá, người bên cách vách lập tích liên lặng, yên tĩnh không tiếng động, làm gì còn có những câu biến thái như hồi nãy kia?

Chết tiệt, nàng hiện tại trăm phần trăm có thể xác định, hai chủ tớ

cách vách kia nhất định là do Long Thiên Tuyệt an bài đặc biệt tới lừa gạt nàng mắc câu. Bằng không làm gì có người nào nhàm chán như vậy, không có lý do gì lại đem chín vạn lượng bạc, chỉ vì có thể theo mỹ nam cầm tay du hồ một ngày?

Những người khác lại càng không cần phải nói rồi, mặc dù các nàng thật sự rất muốn cùng mỹ nam cầm tay đi chơi, chẳng qua cái giá này thật sự quá đắt, chịu không nỗi a.

“Mười vạn lượng, lần một!”

“Mười vạn lượng, lần hai!”

“Mười vạn lượng, lần ba!”

“Thành giao!”

“Chúc mừng vị này phu nhân trên lầu này, ngày mai ngài có thể cùng Long công tử cầm tay du hồ.....”

Chúc mừng cái đầu của ngươi!

Vân Khê móc từ trong lồng ngực ra một tờ ngân phiếu mười vạn lượng, cầm ở trong tay, lăn qua lộn lại, càng nhìn càng thấy đau lòng. Tuy nói còn có thể đem ngân phiếu thu hồi lại, nhưng mà cũng mất đi ba vạn lượng.

Ba vạn lượng a, thật sự quá phá gia!

Trong gian phòng cách vách, cửa sổ phòng đóng chặt.

Tiểu thư cùng nha hoàn đều kéo mặt nạ xuống, lộ ra hai khuôn mặt nam nhân, một cái hơi có vẻ tục tằng, một có làn da trắng nõn, hai

mắt hoa đào hẹp dài yêu mị, hai người này không phải ai khác, chính là hai người Phong hộ pháp cùng Vân hộ pháp của Lăng Thiên Cung.

Bên trong gian phòng, ngoại trừ hai người bọn họ, còn có một người lẳng lặng ngồi yên ở một bên xem cuộc vui, từ lúc bắt đầu đến bây giờ, một câu cũng không nói.

“Làm người hầu cho tôn chủ thật không dễ dàng a.” Phong hộ pháp trong miệng oán giận, biểu tình trên mặt cũng như vậy, bộ dáng vẫn còn đang đắm chìm trong màn hưng phấn vừa rồi.

Viêm hộ pháp khinh bỉ liếc Phong hộ pháp mặc ăn mặc như một cái nha hoàn, trêu chọc nói: “Đùa à, ta thấy vừa rồi ngươi diễn so với bất kì ai khác đều hăng say hơn!”

Phong hộ pháp liền quăng cho hắn một cái mị nhãn, xem thường nói: ” Chuyện mà Tôn chủ phân phó, cho tới bây giờ ta cũng không có làm qua loa, ta đây gọi là chuyên nghiệp có hiểu hay không? Có người nào giống như ngươi a, cũng chỉ ở nơi đó nói, ‘ a, ta muốn xỉu –’. Cứ như vậy tới tới lui lui có một câu, một chút cũng không chuyên nghiệp, may nhờ phu nhân không có xem xét kỹ, nếu không đảm bảo ngươi bị lộ rồi.”

“Làm sao có thể? Ta diễn tốt như vậy, phu nhân làm sao có thể phát hiện ra được? Trái lại ngươi lại la lớn tiếng như vậy, sợ người khác nghe không ra là tiếng nói của nam nhân hay sao?”

“Ngươi còn nói ta? Ngươi nhìn xem chính mình một chút, có tiểu thư nhà ai giống như ngươi không, lớn lên khôi ngô cường tráng nhý vậy? Nếu lộ thì cũng là ngươi lộ trýớc!”

“.....”

Hai người này ngươi một câu ta một câu, cứ thế mà mãi không dứt.

Băng hộ pháp ngồi ở một bên, ánh mắt khinh bỉ lần lượt quét qua hai người, thanh âm trầm thấp nói: “Hai người ngu ngốc!” Không hề để ý tới bọn họ nữa, nàng trực tiếp đứng dậy, hướng ra bên ngoài phòng mà đi.

Hai người Phong hộ pháp cùng Viêm hộ pháp nghe thấy lời nói của nàng, nhất thời ngưng mắng nhau, nhất tề đuổi theo Băng hộ pháp.

“Uy, Băng muội muội! Ngươi không hề bỏ ra chút sức lực nào, như vậy mà còn mắng chúng ta, rất quá đáng a?”

“Băng muội muội, ngươi đi đâu vậy? Tôn chủ đã nói, không cho chúng ta lại đi theo nữa, ngươi cũng đừng đi quấy rầy chuyện tốt của tôn chủ cùng phu nhân, hay là cùng các ca ca đi uống rượu đi.”

“Trước khi đi uống rượu cũng đừng quên đem ngân phiếu của phu nhân lấy trở về! Tôn chủ thế nhưng liên tục dặn dò, ngân phiếu của phu nhân một tờ cũng không thể thiếu, nếu không chúng ta cũng chịu không nổi đâu!”

“Biết rồi, biết rồi!”

Khuôn mặt Băng hộ pháp lạnh lùng, bước chân càng ngày càng nhanh, hận không thể tránh càng xa hai người kia càng tốt. Phải đi cùng bọn họ, nàng chỉ cảm thấy rất mất mặt, hơn nữa trên người hai người vẫn còn mặc y phục của nữ nhân, bộ dáng bất nam bất nữ, chạy theo phía sau nàng lại còn hết người này đến người kia kêu Băng muội muội, thật không còn mặt mũi để gặp người.

Sau khi từ Tụ Bảo Đường đi ra ngoài, dọc theo đường đi Vân Khê hỗn hỗn độn độn, còn đang đau buồn cho ba vạn lượng ra đi không

trở về a. Ngược lại với thần sắc bi thương của nàng, khóe môi Long Thiên Tuyệt lại nhếch thành một nụ cười thật to, tâm tình vô cùng vui vẻ.

Đi tới phía cuối con đường, Vân Khê phút chốc dừng bước, xoay người lại, tinh tế tỉ mỉ đánh giá Long Thiên Tuyệt ở phía sau, ánh mắt đầy ý vị thâm trường.

Khẽ nghiêng thân hình tuấn tú, ngang tàng, Long Thiên Tuyệt cũng dừng bước nhìn về phía nàng, ánh mắt chớp động, nụ cười như hoa ưu đàm nở rộ, y như liễu bay trong gió xuân.

Bị nàng nhìn chăm chú một lúc lâu, đáy mắt thâm thúy của Long Thiên Tuyệt hiện lên một chút ý cười nham nhở, đưa tay lên nhẹ nhàng đem những sợi tóc tán loạn trước trán vén ra sau tai, mở miệng trước: “Sau khi Phu nhân xuất ra mười vạn lượng bạc, có phải hay không cảm thấy cảm giác đối với vi phu có chút khác biệt?”

Dưới ánh sáng léo lắt nơi cuối phố, mặc kệ những người đi trên đường, Vân Khê cong môi cười một tiếng, cười đến phá lệ mập mờ: “Đúng thật là không giống.”

Long Thiên Tuyệt tiếp tục khiêu chiến năng lực nhẫn nại của nàng, tà tà cười nói: “Kia có phải thấy sau khi xài mười vạn lượng, càng thêm quý trọng vi phu?”

“Quý trọng, đúng là càng thêm quý trọng.....” Vân Khê liên tiếp vuốt cằm, cười đến khóe môi có chút cưỡng cứng.

Đợi đến khi người đi đường kia biến mất khỏi tầm mắt của nàng, nụ cười cứng ngắc trên khóe môi liền thu hồi lại, tinh quang chợt lóe dưới đáy mắt, nàng đột nhiên hướng tới trên người Long Thiên Tuyệt mà đánh.

“Trả bạc cho ta–”

Hai tay Vân Khê bóp cổ hắn, phía sau hắn vừa vặn chính là một gốc cây ngô đồng, Vân Khê đẩy hắn tựa vào ở cây ngô đồn, thần thái lúc đó của nàng nhìn cực kỳ giống một con sói đói vồ mồi! Không đúng, hẳn là nữ sắc lang giở trò lưu manh!

Long Thiên tuyệt cũng không có né tránh, tùy ý để nàng bóp cổ của mình mà phát tiết, hai cánh tay vòng lại nàng ôm thật chặt chiếc eo nhỏ nhắn của nàng, tiếng cười phóng khoáng trong lúc đó rất tự nhiên liên tiếp bật ra khỏi môi của hắn.

Tiếng cười trong trẻo tinh khiết, đầy sức cuốn hút, khiến cả con đường trống trải cũng trở nên sáng lạn theo.

Phía chân trời, một bầy chim sơn ca nghe tiếng khởi vũ, bay lượn giữa bầu trời đêm rộng lớn.

Vân Khê bị hắn dịu dàng ôm ở trước ngực, tay bóp cổ của hắn, từ đầu cũng chỉ ấn nhẹ, thương tiếc mà không sử dụng lực. Nhìn hắn nở nụ cười nhẹ nhàng khoan khoái rực rỡ, mọi tức giận của cũng tiêu tán, đối với hắn rất là bất đắc dĩ. Gặp gỡ hắn, xem như cả đời này nàng đành phải chịu vậy thôi.

“Đáng giận! Cư nhiên còn cười được! Trả bạc lại cho ta –” Vân Khê đấm nhẹ vào vai của hắn, không nhịn được hờn dỗi.

Long Thiên Tuyệt ôm lấy nàng nghiêng người dựa vào cây ngô đồng ở phía sau, thanh âm trầm thấp mang theo ý cười nói: “Phu nhân, ta đây là dựa theo phân phó của nàng, dụng tâm an bài kế hoạch tuần trăng mật của chúng ta.”

“Đây chính là chủ ý tồi tệ của chàng?” Vân Khê ra vẻ tức giận, hừ nhẹ.

“Nàng nghĩ thử a, ta cả ngày đều ở bên cạnh nàng sẽ khiến nàng thành thói quen, cũng không còn hào hứng khi gặp ta. Hiện tại nàng dùng bạc mua ta, có phải hay không có cảm giác không giống? Mười vạn lượng bạc mà, nàng có phải hay không hẳn là nên đối với ta làm cái gì, mới có thể đem mười vạn lượng bạc lấy lại cả vốn lẫn lời?” Người nào đỏ trả lời hợp tình hợp lý, hơn nữa trong cõi lòng tràn đầy mong đợi.

Vân Khê hé miệng, mắt nhìn hắn từ trên xuống dưới, đưaa tay véo hai gò má của hắn, hí mắt nói: “Chẳng lẻ..... Chàng muốn cho ta phi lễ với chàng?”

Long Thiên Tuyệt lười biếng nhếch đuôi lông mày, không có nửa điểm xấu hổ, ngược lại thú nhận không chút kiêng kỵ: “Hoan nghênh nàng tới.”

“Long Thiên Tuyệt, chàng có thể bớt vô lại một chút được hay không?” Vân Khê có điểm choáng váng.

Long Thiên Tuyệt tà tà hạ mi, vờ như suy ngẫm: “Có lẽ vậy, ta nghĩ ta có tiềm lực trong chuyện này.”

“.....” Vân Khê hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

Véo hai gò má của hắn, làm loạn trên mặt của hắn, Vân Khê nhìn chằm chằm vào mắt của hắn, nói: “Tốt, vì mười vạn lượng bạc, ta hiện tại sẽ đem chàng hành quyết ngay tại chỗ, ăn xong lau sạch! Ngao ô –”

Tiếp theo mỗ nữ ngửa mặt lên phát ra trời một tiếng sói tru, hôn như

mưa lên trên gương mặt tuấn tú của Long Thiên Tuyệt, phát ra thanh âm bẹp bẹp rất khoa trương.

Cuối con đường, dưới tán cây ngô đồng, tiếng cười khanh khách của nữ tử, cùng với tiếng cười lớn sang sảng thanh nhã của nam tử, đan vào nhau thành khúc nhạc.

Gió đêm thoảng qua mặt, tâm tình tung bay.

Đêm càng lúc càng khuya, cũng càng ngày càng tĩnh lặng.

Ở giữa một mảnh yên tĩnh ấm áp, nguy hiểm đang lặng lẽ tới gần.

Dưới tán cây ngô đồng, Vân Khê dựa vào bả vai Long Thiên Tuyệt, mặt mày cong cong, trong lòng có một loại hạnh phúc ngọt ngào. Nguyên lai hạnh phúc không cần bất kỳ cái gì, chỉ cần một tấc vuông đất, có hắn và nàng, tâm đầu ý hợp, mọi thứ vậy là đủ rồi.

Long Thiên Tuyệt cúi đầu hít sâu mùi thơm ngan ngát của nàng, màu đen nồng đậm dưới đáy mắt tản ra, giống như ở bên trong là một bức tranh sơn thủy từ từ nhuộm đẫm, mép môi hắn nhếch lên thành một nụ cười dịu dàng, tựa như hoa xuân lặng yên nở rộ dưới chân núi.

Trong thoáng chốc, chỉ cảm thấy tất cả lo lắng đều tan thành mây khói, cúi đầu nhìn thiên hạ trong lòng ngực, tình cảm ấm áp dâng trào trong lòng.

Trong bóng tối, một mảnh lá rụng nhẹ nhàng bị nghiền nát, Long Thiên Tuyệt cảnh giác nâng đôi con ngươi lên, ánh mắt ở trong nháy mắt trở nên sắc bén.

“Làm sao vậy?” Vân Khê đã nhận ra lực lượng bên trong thân thể

của hắn trong nháy mắt bộc phát, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn.

“Có sát khí, hẳn là hướng về phía chúng ta mà tới.” Long Thiên Tuyệt cúi đầu, nói khẽ bên tai nàng, hai mắt tiếp tục ở trong bóng tối quét về bốn phía, thần sắc từ từ ngưng trọng.

“Đã có thể theo sát phía sau của chúng ta, thực lực của những người này đều không thể khinh thường được, cẩn thận thì tốt hơn.”

Vân Khê nhẹ nhàng gật đầu, sắc mặt cũng chuyển sang ngưng trọng, nàng không thể cảm nhận được sự tồn tại của đối phương, đủ để chứng minh thực lực của đối phương hơn hẳn nàng.

Nhưng vào lúc này, bầu trời đêm sáng sủa trong nháy mắt tối sầm lại, mấy bóng người từ nhiều hướng từ trên trời giáng xuống, người còn chưa đáp xuống, mấy đạo kiếm quang đã bổ nhào tới đây.

Vân Khê rõ ràng cảm giác được áp lực khổng lồ, nàng dám khẳng định, Huyền giai của mấy người này, người nào ít nhất cũng từ Thần huyền trở lên, trong đó yếu nhất cũng là ở Thiên Huyền lục phẩm, bởi vì bản thân nàng chính là Thiên Huyền lục phẩm, hơn nữa sau khi nàng có kiện thần khí thứ hai, bằng vào lực lượng của thần khí mà tăng lên hai phẩm cấp.

Nàng rõ ràng ý thức được, trận chiến này cũng không phải mà một người có Huyền giai như nàng có thể ứng đối. Nếu không cách nào giúp đỡ, vậy thì cũng tuyệt đối không thể liên lụy đến Long Thiên Tuyệt, nàng quyết đoán gọi ra Huyền Long, ngồi trên lưng Huyền Long, rời xa khỏi vòng chiến.

Cũng may nàng phản ứng kịp thời, mới có thể giữa vòng mai phục thuận lợi chạy thoát ra ngoài.

Mấy tên Hắc y nhân thấy nàng khống chế Huyền Long chạy ra khỏi vòng mai phục, cũng tạm thời không để ý tới nàng, bởi vì mục tiêu của bọn họ chính là Long Thiên Tuyệt!

Sau khi Vân Khê lao ra vòng vây, cũng không có đi xa, nàng đứng ở trên sống lưng của Huyền Long, từ trên nhìn xuống dưới mà theo dõi cuộc chiến, trong lòng vô cùng lo lắng.

Những người áo đen này tuy là che mặt, nhưng nàng thấy lai lịch của bọn họ nhất định là bất phàm, bọn họ hao hết tâm tư mai phục bọn họ như vậy, chỉ sợ là đã có mười phần nắm chặt.

Nàng rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể giúp được Thiên Tuyệt?

Sử dụng lực lượng của thần khí?

Không được! Người của Tam đại Thánh Địa đang ở gần đây, nếu nàng sử dụng thần khí một lần nữa, nhất định sẽ rước lấy phiền toái càng lớn hơn.

Vậy phải làm sao bây giờ?

Vân Khê vừa suy nghĩ đối sách, vừa tiếp tục xem cuộc chiến.

Long Thiên Tuyệt tận mắt nhìn thấy Vân Khê điều khiển Huyền Long chạy ra khỏi vòng mai phục, hắn hơi thở phào nhẹ nhỏm, nhất thời thi triển toàn lực, không chút cố kỵ.

Chung quanh hắn, năm thanh trường kiếm lóng lánh ngân quang, hung hăng đâm tới, những đôi mắt lộ ra ngoài mặt nạ đều mang theo vẻ tàn nhẫn thị huyết!

Ba vị Thần huyền trung giai cao thủ, hai vị Thiên Huyền đỉnh cao thủ,

một lần hành động đã tụ tập nhiều tuyệt đỉnh cao thủ như vậy để đối phó hắn, thật đúng là coi trọng hắn mà!

Chỉ trong chốc lát, trong lòng Long Thiên Tuyệt hiện lên mười mấy loại phương pháp ứng đối lúc gặp phải cường địch, hắn chẳng những không chút yếu thế, ngược lại gặp mạnh càng mạnh hơn.

Nhuyễn kiếm quấn ở bên hông của hắn từ trong tay hắn huy vũ mà ra, kiếm quang màu bạc ở trong nháy mắt đổ xuống nhanh như chớp!

Năm đạo kiếm khí càng ngày càng gần, dễ dàng phá tan phòng ngự của hắn, năm đại cao thủ không khỏi vui mừng, không nghĩ tới dễ dàng như vậy liền đánh tan phòng ngự của Long Thiên Tuyệt, quả thực có chút khó tin. Ở trong mắt bọn họ, năm đạo kiếm khí bất đồng đến từ nhiều phương hướng,kiếm khí thẳng tắp tiến tới gần Long Thiên Tuyệt, thật giống nhýưchỉ cần sau một khắc, thân thể của hắn cũng sẽ bị năm đạo kiếm khí đâm thủng, xuyên thành năm lổ nhỏ.

Ngay lúc này, trong chớp mắt, biến cố xảy ra.

Nhuyễn kiếm trong tay Long Thiên Tuyệt đột nhiên ở giữa không trung xuất ra năm đạo quỹ tích* cực kỳ quỷ dị, mỗi một đạo quỹ tích đều mang theo kiếm khí tăng vọt tron nháy mắt, hóa thành từng mặt kính quang, đem năm đạo kiếm khí đánh bật trở về theo đường cũ. Kiếm chiêu kinh khủng như thế, rõ ràng chính là Phản phệ thuật trong Tàn Hoa bí lục! (*quỹ đạo của sự di chuyển)

Vân Khê ở trên cao nhìn thấy rõ ràng, đôi con ngươi trong nháy mắt phóng đại, thì ra là Phản phệ thuận sau khi phát huy ra uy lực chân chính cư nhiên có thể cường hãn nhý vậy! Điều này làm cho nàng đối với việc tu luyện Phản phệ thuật, càng thêm tràn ngập tin tưởng.

Thế nhưng nàng cũng rõ ràng, uy lực của Phản phệ thuật mỗi người mỗi khác. Lấy thực lực bây giờ của nàng so sánh cùng Long Thiên Tuyệt chính là kém một mảng lớn. Cho dù là đổi chỗ, nếu nàng thi triển Phản phệ thuật đối với năm đạo kiếm khí đồng thời công kích của năm đại cao thủ như vừa nãy, đừng nói nàng cũng không có đủ thời gian để phản ứng, mà thi triển ra,cho dù là thật thi triển ra rồi, chỉ sợ cũng không cách nào ngãn cản được tất cả kiếm khí.

Năm đại cao thủ vốn tưởng rằng có thể đắc thủ rồi, ai ngờ năm đạo kiếm khí kia lại men theo đường cũ hướng về hướng của chính bọn hắn mà phản kích trở lại. Năm người kinh hãi, thân hình ở giữa không trung dừng lại, sau đó nhất tề nhảy ra bên ngoài, hung hiểm tránh khỏi kiếm khí mà mình phát ra

Chẳng qua là lần này hợp sức giao thủ, ai thắng ai thua, đã thấy rõ ràng.

Ngũ đại cao thủ đứng ở trên mái hiên nhìn lẫn nhau, âm thầm trao đổi bằng ánh mắt.

Hắc y nhân cầm đầu ánh mắt ngoan lệ, bốn người còn lại hội ý, nhất tề làm ra một động tác thống nhất.

Chỉ một thoáng, trên bầu trời bay vụt ra vô số Kim tiêu, trên mỗi một Kim tiêu đều có màu sắc quỷ dị, tản ra ánh sáng lạnh lẻo, xoay vài vòng bắn về phía Long Thiên Tuyệt.

Đây rõ ràng chính là một Kim tiêu trận, mỗi một mai Kim tiêu bắn ra từ góc độ đến vị trí, đều vô cùng chuẩn xá. Nó giống như là một thiên la địa võng, đem cả người Long Thiên Tuyệt vây ở trong Kim tiêu trân, làm cho hắn không cách nào chạy trốn.

Vân Khê nhận thấy được trong không khí có một chút mùi vị quỷ dị,

trong lòng đột nhiên kinh hãi, thanh âm không khỏi gào to: “Thiên Tuyệt cẩn thận! trên tiêu có độc!”

Một tiếng kinh la này của nàng, nhất thời hấp dẫn lực chú ý cao thủ, một ngýời trong đó cầm kiếm bay về phía nàng, kiếm quang rét lạnh, sát khí bức người!

“Khê Nhi!” Long Thiên Tuyệt ở trong trận ngửng đầu lên, tâm thần vừa động, hai quả Kim tiêu nhẹ nhàng xẹt qua tay của hắn, để lại trên cánh tay hai lỗ hổng nho nhỏ. Chỉ qua một khoảng thời thời gian ngắn ngủi, máu đen từ tay hắn rỉ ra, trước mắt hắn một trận cháng váng, không ngờ được rằng độc trên Kim tiêu lại kịch liệt như thế.

Quyển 3 - Chương 50: Hẹn nhau quyết đấu

Bên này, Vân Khê đang chống lại cao thủ hướng mình tấn công, nàng nhanh chóng phản ứng, gặp phải cường địch, xui xui xẻo xẻo lại không thể sử dụng thần khí được, nàng không thể làm gì khác hơn là mạo hiểm liều mạng cùng đối phương.

Nắm Trảm Lãng kiếm trong tay, Vân Khê nhìn chằm chằm cao thủ áo đen đang tới gần, trong lòng âm thầm tính toán khoảng cách giữa hai người.

Hai mươi bước, mười lăm bước, mười bước.....

Dưới áp lực cường đại mà đối phương đang hướng thẳng về phía mình, Vân Khê cố gắng ổn định tâm thần, tiếp tục thầm tính khoảng cách.

Tám bước, sáu bước, ba bước..... Đúng, chính là giờ phút này!

“Dời –”

Ngay khi kiếm của cao thủ áo đen hướng từ trên đỉnh đầu của nàng chém xuống, giữa lúc chỉ mành treo chuông, thân ảnh Vân Khê phút chốc liền biến mất khỏi vị trí. Huyền Dực vung vẩy cái đuôi lớn, tấn công hướng cao thủ áo đen, kiếm khí chạm phải long lân*, hỏa tinh vẩy ra.(*vảy rồng)

Trường kiếm bị đuôi rồng đỡ lấy, trong phút chốc thoáng chậm lại, khi hắc y cao thủ còn đang ngạc nhiên bởi sự biến mất đột ngột của

người trước mặt, cách sau lưng không tới ba bước, sát khí lặng lẽ tiến tới gần.

Đến khi ý thức được nguy hiểm từ sau lưng, đáng tiếc đã chậm một bước, lúc này vung kiếm tới thì đã không kịp. Theo bản năng, khí thế của Huyền giai từ trong thân thể hắn bắn ra ngoài, bắt đầu hình thành một tầng bảo hộ!

Vân Khê sau khi biến mất khỏi vị trí cũ, liền tính toán khoảng cách cùng thời cơ, bằng thời gian nhanh nhất xuất hiện cách sau lưng hắc y cao thủ không tới ba bước. Cơ hội nàng muốn tìm chính là khoảng khắc trong nháy mắt này, hiểm trung cầu thắng*! (*chiến thắng trong nguy hiểm)

Trảm Lãng kiếm trong tay Vân Khê mang theo mũi nhọn sắc bén, lạnh lẽo, hướng về phía lưng của đối phương, mắt thấy sẽ thuận lợi như ý muốn, nhưng vào lúc này, kết giới lại bắt đầu tạo thành, từ đó bộc phát ra lực lượng cường đại, đem cả người Vân Khê đánh bay ra ngoài, ném ra xa giữa không trung.

Chiến cuộc không ngừng biến hóa, hai người Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê nhất tề lâm vào trong khốn cảnh.

Cùng với một tiếng rồng ngâm, Huyền Dực vượt qua kết giới bao quanh thân thể của cao thủ, uốn lượn thân mình, vững vàng tiếp được Vân Khê sắp rơi xuống.

“Các ngươi rốt cuộc là ai? Tại sao muốn đánh lén chúng ta?” Vân Khê cố gắng dời đi lực chú ý của cao thủ, để Long Thiên Tuyệt tranh thủ thời gian phá bỏ Kim tiêu trận.

“Chúng ta là người tới lấy tính mạng của các ngươi!” Tên cao thủ lúc nãy công kích nàng trả lời, giọng điệu mang theo vẻ khinh thường,

kiếm phong ở trong tay hắn chuyển động, hắn lần nữa hướng về phía Vân Khê đánh tới.

“Chờ một chút!” Vân Khê hét lớn, trong con ngươi của nàng chợt lóe tinh quang, kiếm chuyện mà nói, “Muốn giết chết chúng ta, cũng phải để chúng ta chết minh bạch, các ngươi rốt cuộc là người nào? Vì sao úp úp mở mở, không dám lộ ra diện mao thực à?”

Bốn người trong đó đều nhất tề quay đầu nhìn về phía tên cầm đầu, không tiếng động hỏi ý kiến của thủ lĩnh, nếu không có hiệu lệnh của thủ lĩnh phát ra, bọn họ là không dám tùy tiện để lộ diện mạo thực.

Quan sát phản ứng của bọn hắn, trong lòng Vân Khê suy đoán, đám người này e rằng chính là người của chính phái đi? Người của chính phái lại đi mai phục ám sát, đây không phải là chuyện quang minh chính đại gì cho nên bọn họ mới che dấu dung mạo của mình.

Trong chính phái, lại muốn dồn nàng cùng Long Thiên tuyệt vào chỗ chết, những người như vậy thật đúng là không ít.

Đoan Mộc Gia tộc?

Tư Đồ gia tộc?

Hay là, Thượng Quan gia tộc?

Trong lúc đang suy tư, từ trong Kim tiêu trận truyền ra một tiếng rống to, tràn đầy uy lực bộc phá.

Mọi người nhìn về phía tiếng rống phát ra, trong đôi mắt của Long Thiên Tuyệt tràn ngập tàn khốc, hắn mãnh liệt gào thét, năng lực đột phát mạnh mẽ, trong nháy mắt xung quanh người hắn ngưng kết thành một tầng kết giới, vào thời khắc này lại chợt nổ tung.

Vô số Kim tiêu bị phản chấn trở về, theo bốn phương tám hướng khuếch tán bay vụt, lực đạo công kích kia, so với lúc trước công kích Long Thiên Tuyệt còn lợi hại hơn mấy lần.

“Phốc, phốc.....”

Rõ ràng có thể nghe thấy thanh âm kim tiêu bắn trúng thân thể người, ngũ đại cao thủ nhất tề chấn động lung lay, trên người của mỗi người đều trúng mấy miếng kim tiêu, cũng chẳng nhận được lợi thế gì.

“Mau ăn vào giải dược!” Trên người hắc y nhân đều có chuẩn bị giải dược, phòng ngừa vạn nhất mình sơ ý trúng phải kịch độc trên Kim tiêu.

Thừa dịp lúc năm tên cao thủ ăn vào giải dược, Vân Khê phi thân đến bên người Long Thiên Tuyệt, mượn thân hình khổng lồ của Huyền Dực che dấu, hai người nhất thời biến mất ngay tại chỗ.

Huyền Dực ngẩng cao đỉnh đầu, ngửa mặt lên trời gào thét thật dài, đột nhiên phóng lên cao, chẳng mấy chốc liền hoàn toàn biến mất ở phía chân trời.

“Đuổi theo!” Ngũ đại cao thủ cho là Huyền Long chở hai người bay đi, đến khi nhìn kỹ lại, phát giác trên lưng Huyền Long căn bản cũng không có người, năm người lúc này mới từ từ dừng lại, tiếp tục lục soát chung quanh.

“Chết tiệt! Lại có thể để cho hắn trốn thoát! Thật sự là tà môn, hắn rốt cuộc là chạy như thế nào?”

“Các ngươi có phát hiện hay không, chiêu thức hôm nay Long Thiên

Tuyệt sử dụng rất là kỳ quái?”

“Không những động tác của Long Thiên Tuyệt rất kỳ quái, mà cả của nữ nhân kia cũng vậy. Lẽ ra thực lực của nàng thua ta xa, thế nhưng vừa nãy nàng ta lại biến mất trước mắt ta, nàng ta rốt cuộc sử dụng pháp thuật gì? Hơn nữa,nếu ta không có nhìn lầm thì nàng cưỡi chính là Huyền Long của Thánh cung, Huyền Long làm sao có thể ở trong tay của nàng? Chẳng lẻ Long Thiên Tuyệt cưới một nữ nhân tới từ Thánh cung?”

“Tất cả đừng đoán mò! Long Thiên Tuyệt trúng độc trên Kim tiêu. Nếu không có giải dược độc môn của chúng ta thì cũng không sống được bao lâu. Chúng ta hãy đi tìm ở các khách điếm hoặc trong tửu lâu, tin rằng bọn họ cũng không chạy được xa.”

Ngũ đại cao thủ đều kéo mặt nạ đeo trên mặt xuống, lộ ra chân dung, cầm đầu rõ ràng chính là Lỗ trưởng lão,còn lại là mấy vị thái thượng trưởng lão cùng các trưởng lão của Thượng Quan gia tộc. Vì để đối phó với Long Thiên Tuyệt, bố trí phục kích để bắt người, bọn họ lần này đã huy động toàn bộ lực lượng tham gia, tất cả cao thủ đều được xuất thủ, ngay cả Lỗ trưởng lão cũng tự mình ra trận, may mà cuối cùng có thu hoạch, đáng giá để vui mừng.

Ở một đầu khác của đường, bỗng dưng xuất hiện hai thân ảnh, hai người nâng đỡ nhau, cước bộ có chút chậm chạp.

“Thiên Tuyệt, chàng thế nào rồi? Trước tiên, chúng ta ngồi xuống nghỉ ngơi, để ta nhìn xem rốt cuộc ngươi trúng loại độc gì.”

“Ừ.”

Hai người dừng lại ở chỗ rẽ trong hẻm nhỏ, xung quanh yên tĩnh không bóng người, nơi này cách địa điểm mai phục không xa, nếu

không phải tình trạng của Long Thiên Tuyệt càng lúc càng xấu dần, hai người chắc chắn sẽ không dừng lại ở chỗ này.

Trên Kim tiêu có bôi kịch độc, mà Long Thiên Tuyệt vì phá trận, lại vận dụng chân khí, khiến cho độc tính tăng lên, tình trạng hiện giờ rất không ổn.

Vân Khê nhanh chóng chẩn đoán độc, khẽ nhướng mày, vội vàng từ trên người móc ra hai viên Cửu chuyển Thái Cực đan cho hắn ăn vào. Đây là từ lần luyện chế Cửu chuyển Thái Cực đan lúc trước còn dư lại, lúc ấy một lò luyện chế được mười viên, đưa cho Dạ Hàn Tinh, Đông Phương Vân Tường cùng Mộ lão, mỗi người một viên, còn lại bảy viên, nàng liền để lại. Đây cũng là đan dược bảo vệ tánh mạng, lúc bình thường sẽ không tùy tiện sử dụng, thế nhưng bây giờ Long Thiên Tuyệt trúng phải kịch độc, nàng tuyệt đối không được hà tiệnnữa.

“Khê Nhi, ta chẳng qua là trúng độc, nàng đem đan dược trân quý như vậy cho ta ăn vào, chẳng phải là rất đáng tiếc? Nếu như đem Cửu chuyển Thái Cực đan cầm đi đấu giá, sợ rằng số bạc kiếm được nhiều tới mức nàng đếm mãi cũng không hết.....” Cửu chuyển Thái Cực đan quả nhiên là báu vật, Long Thiên Tuyệt vừa ăn vào, khí sắc cả người liền chuyển biến tốt đẹp.

” Lúc này là lúc nào rồi mà chàng còn có tâm tình đùa giỡn? Chàng là phu quân của ta, nếu ta đem tất cả đan dược trân quý nhất mà ta có cho chàng, cũng sẽ không đau lòng.”

Vân Khê khẽ trừng mắt liếc hắn một cái, kiểm tra thương thế trên người hắn, may mà chỉ có hai vết thương do bị Kim tiêu quét đến, sau khi chảy hết máu đen, từ từ xuất hiện màu đỏ bình thường, lúc này nàng mới thoáng thở phào nhẹ nhỏm.

Tất nhiên, Cửu chuyển Thái Cực đan nếu có thể trị hết bệnh cho Đông Phương Vân Tường, cùng hỏa độc trên người Dạ Hàn Nhật, so sánh với bọn họ, thì độc trên người Long Thiên Tuyệt chẳng là cái gì, hơn nữa còn liên tiếp ăn vào hai viên, cho dù người chỉ còn lại có một hơi thở thì cũng có thể sống lại.

Long Thiên Tuyệt tất nhiên cũng rõ ngọn nguồn trong đó, cho nên trong lòng cũng cực kỳ ấm áp, một bên điều tức, một bên vui đùa nói: “Nàng đang định cho heo ăn sao?”

“Cái gì heo, heo nào có thể có đãi ngộ tốt như vậy sao?” Vân Khê khẽ gắt hắn một tiếng, lần nữa dò xét dò mạch đập của hắn, biết hắn đã không có chuyện gì, hơn nữa còn nhận được không ít lợi ích từ Cửu chuyển Thái Cực đan, lúc này mới yên lòng lại.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, Long Thiên tuyệt dường như đã nhận ra điều gì, ánh mắt đột nhiên âm trầm, đem nàng kéo ra phía sau mình.

“Xuất hiện đi! Ta biết là ngươi!” Hắn hướng về phía trong bóng tối gào to một tiếng.

Vân Khê chăm chú nhìn lại, quả nhiên thấy trong bóng tối có một bóng người lắc lư, chỉ trong chớp mắt, một nam tử cầm kiếm đứng ở trước mặt đưa lưng về phía bọn họ.

“Sắp chết đến nơi mà các ngươi vẫn còn có tâm tư ở chỗ này nói đùa..... Long Thiên Tuyệt, thực lực bây giờ của ngươi khiến ta quá thất vọng, chỉ là mấy cao thủ của Thượng Quan gia tộc cũng không đối phó được, ngươi như vậy làm sao có thể xứng làm đối thủ của ta?”

Thì ra những những người vừa nãy chính là cao thủ của Thượng

Quan gia tộc!

Vân Khê oán giận trong lòng, đúng là đám chó má, lại dám đánh lén bọn họ, sớm muộn gì nàng cũng cho bọn họ đẹp mặt!

“Độc Cô Kiêu, cho tới bây giờ ta cũng chưa bao giờ muốn cùng ngươi tranh giành cao thấp, là do ngươi vẫn luôn canh cánh trong lòng, chấp nhất việc thắng thua ngày đó. Nhưng nếu hôm nay ngươi là vì rửa sạch sỉ nhục trước kia mà đến, ta nguyện ý phụng bồi!” Long Thiên Tuyệt nói.

Vân Khê kéo kéo ống tay áo của Long Thiên Tuyệt, cao thủ của Thượng Quan gia tộc vẫn còn đang ở gần đây, nếu bọn họ thừa dịp lúc hai người tỷ võ mà đánh lén lần nữa, như vậy không ổn tí nào.

Nàng tiến lên một bước, hướng về phía bóng lưng Độc Cô Kiêu, nói: “Đúng vậy a, ngươi bây giờ khiêu chiến phu quân ta, đúng là thời cơ tốt nhất. Bởi vì hắn mới vừa trúng kịch độc của đám cẩu tặc Thượng Quan gia tộc kia nên không thể vận động kịch liệt, nếu như ngươi muốn đánh bại hắn rửa sạch sỉ nhục trước kia thì nên thừa dịp lúc thực lực của hắn yếu nhất để hạ thủ. Nếu không chờ hắn giải được kịch độc trên người, khôi phục thực lực chân chánh, đến khi đó tỷ võ, sợ rằng người lại tiếp tục thua, trọn đời đều không thể trở mình.”

“Hơn nữa, nơi này tối như bưng, bất kể ngươi thắng hay là thua, thì chỉ có trời biết, ngươi biết ta biết. Ai cũng không biết Độc Cô đại hiệp ngươi lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, để chiếm tiện nghi chiến thắng đối thủ của mình.....”

“Câm miệng!” Độc Cô Kiêu lớn tiếng quát, đột nhiên xoay người, một đôi mắt băng lãnh ở trong bóng tối trở nên vô cùng sắc bén.

Vân Khê cảm giác được một cổ chưởng phong hướng tới trước mặt

nàng tiến công tập kích mà đến, khí thế hung dữ mạnh mẽ không thể đỡ được, tóc mai rơi lộn xộn trên trán, áo bào bị thổi bay ào ào rung động. Chẳng qua chỉ là một chiêu xuất thủ liền lộ rõ thực lực của hắn, khó trách hắn có lòng tin khi khiêu chiến Long Thiên Tuyệt, nếu nàng suy đoán đúng thì Huyền giai của hắn hẳn là ở cùng một cái đẳng cấp với Long Thiên Tuyệt.

Trong khi đang miên man suy nghĩ, thân thể của nàng bị kéo nhẹ một cái, một đạo thân ảnh cao lớn chống đỡ ở trước mặt của nàng, đem cổ chưởng phong kia trong nháy mắt hóa thành vô hình.

Vân Khê cong cong khóe môi, người này thoạt nhìn rất tự phụ, rất dễ dàng bị chọc giận, mà hắn hiển nhiên rất khinh thường hợp tác cùng cao thủ của Thượng Quan gia tộc, bằng không nếu như…, mới vừa nãy hắn và cao thủ của Thượng Quan gia tộc liên thủ thì bọn họ chắc chắn sẽ bị thương nặng hơn nữa.

Nếu đúng như thế thì nàng không ngại thêm… thêm một mồi lửa nữa, khiến hắn bị chọc giận hoàn toàn. Cố bắt chuyện với kẻ trước mặt, nàng lướt qua đầu vai Long Thiên hướng về phía Độc Cô Kiêu châm chọc nói: “Lợi hại! Bội phục! Thì ra là Độc Cô đại hiệp chỉ biết cùng một cô gái động chân động tay, lấy mạnh hiếp yếu, điểm này đích xác là so sánh với Thiên Tuyệt còn cao minh hơn nhiều. Bởi vì những người thông minh thì đều thích bóp nát quả hồng mềm, làm gì có người nào ngu ngốc, đi theo cao thủ chân chánh cứng đối cứng?”

“A, ta biết rồi! Có lẽ là ngươi đang chờ cao thủ của Thượng Quan gia tộc đến để giúp ngươi đánh bại Thiên Tuyệt sao? Ngươi đi theo chân bọn họ thì cũng là cá mè một lứa, chỉ cần ngươi đánh bại Thiên Tuyệt, bất kể quá trình như thế nào, bọn họ cũng tuyệt đối sẽ không đem chi tiết nói ra, đến lúc đó ngươi có thể nêu cao tên tuổi, được vạn người ca tụng.”

Long Thiên Tuyệt nhẹ nhàng nhếch môi, bảo trì trầm mặc.

Tay nắm kiếm của Độc Cô Kiêu càng lúc càng chặt, đốt ngón tay phát ra thanh âm khanh khách giòn vang, hắn trợn mắt nhìn chằm chằm nữ nhân núp ở phía sau Long Thiên Tuyệt, thật muốn đem nàng bắt lại, hung hăng dạy dỗ.

“Ngươi câm miệng lại cho ta! Đây là chuyện giữa ta cùng Long Thiên Tuyệt, không có phần cho ngươi xen mồm!”

“Ta cùng hắn là vợ chồng, phàm là chuyện có liên quan đến hắn thì đều có liên quan đến ta. Ngươi có ý kiến gì không?”

“Nếu ngươi muốn vậy, thì đừng núp ở sau lưng của hắn!”

“Xem đi, ta biết mà, ngươi chỉ biết khi dễ tiểu nữ tử nhu nhược.”

Long Thiên Tuyệt một bên âm thầm điều tức, một bên ngồi nhìn hai người đấu võ mồm, lập tức sử dụng hai viên Cửu chuyển Thái Cực đan, nó đang từ từ phát huy tác dụng, Huyền lực hùng hậu từ từ tràn đầy cả người của hắn, bức tường cản trở mỏng manh kia giống như lập tức sẽ bị phá tan. Trong khoảng thời gian rất dài hắn vẫn dừng lại ở Huyền giai Thần huyền đỉnh, chậm chạp không cách nào đột phá, có lẽ trước mắt chính là một cơ hội.

Hắn âm thầm mừng rỡ.

“Ngươi.....” Độc Cô Kiêu không có chú ý tới biến hóa của Long Thiên Tuyệt, giờ phút này hắn bị hành động của tiểu nữ tử vô lại- Vân Khê, chọc cho giận đến câm nín.

“Ta không cùng nữ nhân chấp nhặt!” hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp qua nữ nhân vô sỉ như vậ, Độc Cô Kiêu cảm giác chính

mình săp bị chọc cho tức đến phát điên.

Vân Khê bày ra bộ dáng vô tội, nhún nhún vai, nàng đứng rất gần Long Thiên Tuyệt, cho nên có thể cảm nhận được huyền khí hùng hậu từ trong cơ thể hắn phóng ra, mặc dù hắn đã rất cố gắng thu liễm, nhưng vẫn không cách nào tránh khỏi một phần nhỏ huyền khí tràn ra ngoài. Lúc này, hắn cần nhất chính là có nhiều thời gian để từ từ tiêu hóa những Huyền lực này, mà nàng chẳng qua là muốn giúp hắn tranh thủ thời gian.

Nàng kéo kéo ống tay áo Long Thiên Tuyệt nói: “Một khi đã như vậy, chúng ta đây sẽ không phụng bồi rồi! Thiên Tuyệt, chúng ta đi!”

“Đứng lại!” Độc Cô Kiêu làm sao có thể chịu thả bọn họ rời đi? Đối với nữ nhân vô sỉ này, hắn thật sự không cách nào, không thể làm gì hơn là đem lực chú ý chuyển dời đến trên người Long Thiên Tuyệt, giọng châm chọc nói: “Long Thiên Tuyệt, ngươi rốt cuộc có phải nam nhân hay không? Lại để cho một nữ nhân cưỡi ở trên đầu của ngươi?”

Long Thiên Tuyệt nhợt nhạt cười một tiếng, cúi đầu nhìn về phía Vân Khê giờ phút này đang đứng chắn ở trước người hắn, ngữ khí mập mờ nói: “Ta có phải là nam nhân hay không, phu nhân của ta hiểu rõ nhất, ngươi hỏi nàng thử xem.”

Vân Khê lo lắng đối phương đột nhiên xuất thủ cắt đứt điều tức của Long Thiên Tuyệt cho nên nàng bước từ phía sau lên đứng chắn ở trước người của hắn. Ai ngờ hắn đột nhiên toát ra một câu như vậy khiến nàng suýt nữa ngã quỵ, hai gò má không nhịn được hiện lên rặng mây đỏ, tăng thêm vài phần mập mờ.

Nàng hắng giọng một cái, ra vẻ trấn định nói: “Phu quân của ta có phải là nam nhân hay không ta tự nhiên là biết rất rõ, thế nhưng.....

Ngươi có phải là nam nhân hay không, ta cũng không biết a.”

Trong bóng tối, thân ảnh Độc Cô Kiêu dường như có chút lay động, từ trong hàm răng của hắn khẽ phun ra hai chữ, “Vô sỉ”. Hắn sống hai mươi mấy năm, đây là đầu gặp gỡ một nữ nhân vừa không biết xấu hổ lại vô sỉ như vậy, hận đến nghiến răng nghiến lợi. Hắn rất bội phục Long Thiên Tuyệt có dũng khí cưới một nữ nhân như vậy làm vợ, thậm chí hoài nghi có phải hay không Long Thiên Tuyệt là bị nữ nhân này bức hôn, mới không thể không hoàn thành cuộc hôn sự này.

Vân Khê vô tội nháy mắt mấy cái, kéo lấy cánh tay Long Thiên Tuyệt, ủy khuất nói: “Thiên Tuyệt, ta nói cái gì sai sao? Tại sao hắn lại mắng ta vô sỉ?”

Long Thiên Tuyệt cong khóe môi, vuốt vuốt đầu của nàng, mềm giọng an ủi: “Đừng khó chịu! Người ta vẫn là một người không hiểu chuyện nam nữ, chúng ta cũng nên thông cảm cho hắn chút đi.”

“Được rồi.” Vân Khê rất ủy khuất gật đầu đáp ứng.

Độc Cô Kiêu nhìn hai người kẻ xướng người họa, cũng chịu không được nữa. Thiên Long tôn giả tôn quý ngày xưa hôm nay lại biến thành một bộ dạng vô sỉ thế này, bởi vì cái gọi là gần mực thì đen gần đèn thì sáng, hắn khẳng định, nhất định là nữ nhân kia đã hoàn toàn hủy hoại tên kia.

“Ta không tranh cãi với các ngươi nữa!” Hắn lớn tiếng quát lên, hắn biết so sánh công phu miệng lưỡi với hai người này, hắn tuyệt đối không thắng được. Không phải đã có câu tục ngữ như vậy sao? Nước quá trong ắt không có cá, người hèn hạ thì không ai thắng được! Nếu như theo chân bọn họ để so sánh sự vô sỉ vô lại hắn tuyệt đối đấu không lại, vẫn là so sánh thực lực chân chánh mới là chánh

đạo.

“Tóm lại hôm nay các ngươi đừng mơ tưởng cứ như vậy mà rời đi! Long Thiên Tuyệt, ngươi nghe kỹ cho ta! Ta muốn cùng ngươi quang minh chánh đại tỷ thí một lần, lần này, ta nhất định sẽ đánh bại ngươi!”

Long Thiên Tuyệt sóng mắt lưu chuyển, nhẹ nhàng thoải mái đem lời nói ném trả lại cho Vân Khê: “Hiện tại lời nói của phu nhân nhà ta là nhất, có tỷ thí hay không ngươi hỏi ý kiến phu nhân của bản tôn đi.”

Độc Cô Kiêu không thể tin được, Thiên Long tôn giả ngày xưa quang minh lỗi lạc bực nào, hình ảnh anh hùng bậc nào, nhưng bây giờ suy bại tới mức tỷ võ cũng phải nghe ý kiến của một nữ nhân,hắn có chút chịu không được sự đả kích này. Hắn rất muốn đánh bại đối thủ của hắn, nhưng hắn cũng không phải là loại tiểu nhân hèn hạ, hắn tôn trọng đối thủ của mình, cho nên mới vì Long Thiên Tuyệt mà cảm thấy tiếc hận.

Đầu sỏ gây nên phần tiếc hận này, theo nhận định của hắn, không nghi ngờ gì chính là Vân Khê, nếu không phải nữ nhân này gây khó dễ thì Long Thiên Tuyệt làm sao có thể biến thành anh hùng khí đoản(nhụt chí) như hôm nay?

“Ngươi tại sao lại nhìn chằm chằm ta như vậy?” Vân Khê bị hắn trừng đến nổi da gà.

Độc Cô Kiêu cắn răng, thương tiếc mà phẫn hận nói: “Long Thiên Tuyệt, ngươi cưới một nữ nhân thật là tốt!”

Hoàn toàn trái ngược với vẻ mặt phẫn hận của hắn Long Thiên Tuyệt khoác vai Vân Khê, thoải mái, đắc ý cười, nói: “Mắt của Độc Cô huynh quả nhiên thực tốt, Bổn Tôn cũng cho là như thế.”

Trong khi ba người thi nhau đấu võ mồm,thì cao thủ của Thượng Quan gia tộc đã lục tục xông tới, một lần nữa đem hai người Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt vây bên trong.

“Long Thiên Tuyệt, xem ngươi còn chạy đi nơi nào!” người mở miệng đầu tiên chính là Kỳ trưởng lão, tính tình của hắn nóng nảy nhất, vừa mới đi tới, liền không nhịn được muốn động thủ.

Đúng lúc này Độc Cô Kiêu liền mở miệng quát hắn bảo ngưng lại: “Dừng tay! Ta nói rồi, Long Thiên Tuyệt là của ta! Giữa ta với hắn trước khi chưa công khai tỷ thí, ai cũng không được động tới hắn nữa!”

Lỗ trưởng lão híp mắt lại, thần sắc có chút khó xử, bọn họ nhìn ra, hiện tại Long Thiên Tuyệt đang trúng kịch độc, bây giờ vây giết hắn là cơ hội tốt nhất, nhưng nếu Độc Cô Kiêu cố ý ngăn trở, bọn họ cũng không thể tùy tiện đụng vào hắn, dù sao thế lực ở phía sau hắn chính là một trong lực lượng nhất mạch của tam đại Thánh Địa Độc Cô lĩnh, không thể tùy tiện đắc tội.

Sau một phen suy tư, hắn mở miệng nói: “Độc Cô thiếu hiệp, lão phu dám cam đoan chuyện tự tiện sử dụng thần khí tuyệt đối có liên quan đến Long Thiên Tuyệt. Độc Cô thiếu hiệp ngàn vạn không thể thả cọp về núi a.....”

“Nên làm cái gì, trong lòng ta rất rõ ràng, không cần ngươi tới dạy ta!” Độc Cô Kiêu đối với người của Thượng quan gia tộc có chút không vừa mắt, mới vừa nãy khi bọn họ vây quét Long Thiên Tuyệt, hắn ở phía xa quan sát cuộc chiến, thấy nhất thanh nhị sở. Thời điểm khi bọn hắn xuất ra Kim tiêu trận có độc để đối phó Long Thiên Tuyệt, trong lòng của hắn liền sinh ra sự khinh thường đối với họ, dụng độc là tối kỵ của người giang hồ, cũng là chuyện hắn ghét nhất. Hắn sở

dĩ không có ngăn cản, cũng bởi vì hắn muốn trước quan sát thực lực của Long Thiên Tuyệt một chút, nhìn xem bảy năm sau, thực lực của hắn rốt cuộc tăng trưởng tới trình độ nào, có xứng trở thành đối thủ của hắn hay không.

“Long Thiên Tuyệt, chỉ cần ngươi đáp ứng cùng ta đánh một trận, ta bảo đảm trước khi trận chiến giữa ta và ngươi kết thúc, không có người nào dám động vào một sợi lông của ngươi. Giải quyết tư oán giữa chúng ta, chuyện sau này ta sẽ không để ý tới nữa.”

Lập trường của hắn rất rõ ràng, hắn chỉ muốn cùng Long Thiên Tuyệt đánh một trận công bằng, về phần những thứ khác, hắn cũng không để ý tới. Không thể không nói, người này rất cố chấp đồng thời cũng rất quang minh lỗi lạc.

Vân Khê cùng Long Thiên tuyệt nhìn nhau một cái, Vân Khê nhìn thấy đáy mắt hắn nồng đậm chiến ý, nàng nhìn ra được hắn cũng rất tôn trọng đối thủ này, mong đợi cùng hắn đánh một trận.

“Tốt, ta đáp ứng tỷ võ với ngươi! Thời gian định ở ba ngày sau, trong ba ngày này, ta hi vọng do các vị cao thủ của Thượng Quan gia tộc tới bảo đảm an toàn cho ta.”

Lời nói kinh người của Long Thiên Tuyệt vừa phát ra, khiến cho Vân Khê sợ hết hồn, càng làm cho những cao thủ của Thượng Quan gia tộc kinh ngạc cả kinh.

Hắn biết rõ bọn họ là vì tánh mạng của hắn mà tới, nhưng bây giờ lại để cho bọn họ tới bảo đảm an toàn của hắn, đây không phải là đùa giỡn hay sao?

Nhưng là thần sắc của hắn rất nghiêm túc, không giống như là đang nói đùa, hắn làm như vậy đến tột cùng là có chủ ý gi?

Không chỉ có bọn Lỗ trưởng lão mơ màng, Vân Khê cũng như vậy.

Long Thiên Tuyệt cúi đầu, cho nàng một ánh mắt đảm bảo, ánh mắt của hắn chớp động, khẽ hiện lên vẻ giảo hoạt, rạng rỡ sinh động.

Vân Khê thấy hắn nắm chắc như thế, cũng biết rằng hắn nhất định không chịu thiệt, hắn không phải là người có thể tùy ý lấy tánh mạng chính mình ra mạo hiểm, cho nên cũng ngầm chấp nhận quyết định của hắn.

Độc Cô Kiêu dùng thần sắc kiên quyết quét qua mọi người tại đây, cũng không quản xem bọn hắn có hay không còn có những dị nghị gì khác, liền dứt khoát nói: “Tốt! Trong ba ngày này, liền do chư vị cao thủ của Thượng Quan gia tộc bảo đảm an toàn của ngươi, mà ta, mỗi thời khắc đều ngó chừng nhất cử nhất động của mỗi người. Người nào có ý nghĩ phá hư trận tỷ võ này, ta nhất định sẽ làm cho hắn và gia tộc của kẻ đótrả giá thật nhiều!”

Một tia tàn nhẫn xẹt qua đáy mắt hắn.

Đám người Lỗ trưởng lão nhất thời không nói được gì, Độc Cô Kiêu cũng đã nói vậy rồi, bọn họ còn có thể như thế nào? Nghĩ lại Thượng Quan gia tộc của bọn họ ngày xưa cũng đứng vị trí thứ hai hàng thập đại gia tộc, vĩ đại đến mức nào, thế nhưng bây giờ phải chịu ủy khuất đứng dưới người ta, bọn họ chỉ có thể tạm thời nuốt xuống khẩu khí này, chờ đến khi bọn hắn đạt được mục đích của mình, trọng chấn lại hùng phong của Thượng Quan gia tộc, đến lúc đó để xem còn có ai dám cưỡi ở trên cổ của bọn họ mà đùa bỡn với uy phong?

Những cao thủ của Thượng Quan gia đồng loạt khẽ rũ mi, đem vẻ không cam lòng đều ẩn ở dưới mí mắt.

Quyển 3 - Chương 51: Hi vọng sẽ tấn chức lên Huyền tôn

Hậu viện Ngâm Phong Lâu, để trông chừng vợ chồng Long Thiên Tuyệt tốt hơn, người của Thượng Quan gia tộc liền bao toàn bộ sương phong sau hậu viện của Ngâm Phong lâu.

Trong viện hoàn toàn vắng vẻ, chỉ còn lại tiếng bước chân tất tất tác tác nho nhỏ, đó là của những cao thủ củaThượng Quan gia tộc thay phiên đi lại, ngó chừng nhất cử nhất động của vợ chồng Long Thiên Tuyệt, sợ bọn họ chạy trốn.

Trên thực tế, điều bọn họ hoàn toàn thực thừa thãi.

Bằng vào Na Di thuật của hai người Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê, bọn họ muốn đi, bất cứ lúc nào cũng có thể đi, chẳng qua bây giờ bọn hắn chẳng những không muốn đi, còn muốn hung hăng dạy cho những người đánh lén bọn họ một bài học nhớ đời! Để cho bọn chúng biết, vợ chồng họ không phải là người dễ chọc!

“Thiên Tuyệt, ta ở chỗ này trông chừng, chàng tiếp tục vận công điều tức.”

Long Thiên tuyệt cũng không có cự tuyệt, việc hắn cần làm lúc này chính là cố gắng mà đem cửu chuyển Thái Cực đan tiêu hóa xuống, chỉ khi có thực lực đủ mạnh mẽ, hắn mới có thể bảo vệ tốt nữ nhân của mình. Gặp kẻ địch liền trốn chạy không phải là phong cách của Long Thiên Tuyệt!

Hắn khoanh chân ngồi trên chiếc giường duy nhất ở trong phòng, bắt

đầu nhắm mắt điều tức.

Vân Khê đem ghế dựa đến chỗ cách cửa không quá ba bước, ngồi canh giữ, trong tay luôn nắm Trảm Lãng kiếm thật chặt, giống như một võ sĩ, cầm kiếm mà đứng, thủ vững ở cạnh cửa.

Thỉnh thoảng quay đầu lại, thấy trên khuôn mặt như ngọc của Long Thiên Tuyệt lộ ra hồng quang phong nhuận, ánh mắt nàng từ từ mềm nhũn. Bằng vào thực lực của hắn, hoàn toàn có thể đột phá Kim tiêu trận, nếu không phải sự tồn tại của nàng khiến hắn phân tâm, hắn như thế nào có thể bị thương?

Mình thật vô dụng, vẫn trở thành gánh nặng liên lụy đến hắn, ánh mắt nàng chợt ảm đạm, hiện lên một tia xấu hổ.

Mặc dù nàng đã rất nỗ lực, chỉ trong thời gian ngắn đã tăng từ Mặc Huyền chi cảnh đến Thiên Huyền lục phẩm hiện nay, nhưng nếu muốn đứng bên cạnh hắn, cùng hắn kề vai chiến đấu, thì như thế vẫn chưa đủ!

Hơn nữa hiện tại nàng cũng không có cách nào mà tùy ý sử dụng thần khí, muốn nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, trừ bỏ khổ tu, có lẽ chính là tranh thủ lấy được càng nhiều thần khí. Mặc dù không cách nào phát huy hết lực lượng của thần khí, nhưng thông qua khế ước cùng thần khí, nàng có thể trong thời gian ngắn nhất mà tăng cấp.

Đúng rồi, thần khí!

Nàng làm sao có thể quên mất, Thượng Quan gia tộc chỉ còn lại mấy tên cao thủ đang ở bên cạnh vợ chồng nàng? Sau khi Thượng Quan gia tộc trải qua thảm án diệt môn, cũng chỉ còn lại mấy người may mắn còn sống sót, như vậy thần khí nhất định đang ở trong tay của bọn họ.

Hừ, mấy người của Thượng Quan gia tộc kia lòng dạ ác độc, lại hạ độc thủ ám toán bọn họ, vậy thì cũng đừng trách nàng lấy gậy ông đập lưng ông.

Nói đến bản lãnh dụng độc, cũng không phải là thứ mà chỉ Thượng Quan gia mới có, nhớ ngày đó để đối phó Độc Cô mưu, nàng một lúc liền dùng mười loại độc, đủ để hắn tiêu hồn. Lần này, đối phó với mấy lão già của Thượng Quan gia tộc kia, nàng cũng không ngần ngại tăng lên gấp đôi, để cho bọn họ muốn sống không được muốn chết không xong!

Trong đôi mắt đẹp xẹt qua một tia sáng lạnh.

Đáng tiếc, kể từ sau khi thành thân, nàng đã đem toàn bộ độc phấn trên người mình hủy hết rồi, để tránh không cẩn thận lại làm thương tổn phu quân mình. Bây giờ nghĩ lại, chuẩn bị độc phấn tùy thân vẫn thật cần thiết.

Ân, dù sao cũng có thời gian ba ngày, ngày mai nàng bắt đầu phải đi mua dược liệu, cố gắng chuẩn bị mà mời mấy lão già kia ăn một bữa độc yến.

Trong lúc đang suy tư, ngoài cửa có tiếng bước chân tới gần, tâm thần của nàng chợt căng thẳng, vội vàng cầm kiếm đứng ở cạnh cửa, tùy thời có thể nghênh tiếp kẻ địch.

“Vân tỷ tỷ, các ngươi đã ngủ chưa? Ta nghe nói các ngươi ở chỗ này, nên cố ý ghé thăm ngươi một chút.”

Dạ Hàn Nguyệt?

Vân Khê nghe thấy thanh âm của hắn, trong lòng nhất thời buông

lỏng chút ít.

“Sắc trời không còn sớm, cũng mau về đi ngủ đi, có chuyện gì ngày mai hãy nói.”

“Vậy cũng được.” thanh âm ở ngoài cửa có chút tiếc hận, nghe tiếng bước chân, giống như là đang muốn rời đi.

Vân Khê chợt nhớ tới cái gì, vội vàng mở cửa gọi hắn lại.

“Hàn Nguyệt, chờ một chút!”

Quay đầu nhìn lại vẫn thấy Long Thiên Tuyệt còn đang chuyên tâm điều tức ở bên trong, Vân Khê nhẹ nhàng đóng cửa lại, cất bước ra khỏi phòng.

Dạ Hàn Nguyệt lẳng lặng đứng ở bên dưới ánh trăng, khí chất hồn nhiên cao quí kết hợp cùng vẻ tuấn dật, chẳng qua là trên khuôn mặt non nớt xinh đẹp còn chưa có lộ rõ. Thấy nàng đi ra cửa, hắn nhợt nhạt cười một tiếng, đồng loạt lộ ra hàm răng trắng noãn.

“Vân tỷ tỷ, lúc nãy ta mới nghe thập thất gia gia nói thì ra là ngươi chính là cái vị kia tỷ tỷ luyện đan cho đại ca của ta. Khó trách ta cảm thấy tên của ngươi rất quen tai!”

Vân Khê hơi sửng sờ, thì ra hắn đã biết rồi.

“Vân tỷ tỷ, cám ơn ngươi cứu đại ca của ta! Ông nội của ta đã nói, ân ân tương báo, Vân tỷ tỷ đã cứu đại ca của ta, phần ân tình này, người của Dạ gia chúng ta là nhất định phải báo đáp. Sau này Vân tỷ tỷ có chuyện gì, xin cứ việc phân phó cho ta, mặc dù ta cũng không có bản lãnh gì, nhưng ta nhất định sẽ đem hết toàn lực đi làm.”

Dạ Hàn Nguyệt gãi gãi đầu, trên khuôn mặt tinh khiết lộ ra một tia ngượng ngùng, chính hắn cũng cảm thấy bản lãnh của mình thật sự không đáng nhắc tới, mơ hồ không nói, bất kể đi tới chỗ nào đều có thể lạc đưởng, nếu nói muốn báo ân, hắn đúng là nghĩ không ra mình rốt cuộc có thể làm được những thứ gì.

Bị sự hồn nhiên cùng thành ý của hắn làm cảm động, Vân Khê không nhịn được đưa tay sờ sờ đầu của hắn, nhìn hắn giống như là tiểu đệ đệ nhà bên.

Nàng mỉm cười nói: “Tỷ tỷ lúc này cũng đang có chuyện cần ngươi hỗ trợ, không biết ngươi có nguyện ý hay không?”

Dạ Hàn Nguyệt nghe vậy, tinh thần liền chấn động, vội vàng chủ động xung phong nói: “Vân tỷ tỷ nói đi, chỉ cần ta có thể làm được, ta nhất định sẽ cố hết sức thực hiện.”

Vân Khê híp mắt dưới lại, lộ ra nụ cười thần bí.

Phía chân trời một mạt vàng óng ánh đầu tiên xuyên qua tầng mây, mặt trời ấm áp đang dâng lên, ôn nhu bao trùm cả vùng đất, len lỏi qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng chiếu vào phòng.

Ngoài cửa phòng, một thân ảnh ngồi cầm kiếm, đầu gật gà gật gù, cố gắng chống lại cơn buồn ngủ, trong tay nắm thật chặt Trảm Lãng kiếm, một chút dấu hiệu buông ra cũng không có.

Bình minh chiếu nhẹ qua khuôn mặt tuyệt sắc của nàng, chân mày khẽ nhíu lại, ngủ có chút không an ổn, toàn thân luôn tỏ vẻ đề phòng.

Long Thiên Tuyệt ngồi một đêm, giờ phút này rốt cục cũng mở mắt, toàn thân rực rỡ hẳn lên, nhất thời có loại cảm giác thông thuận nói không nên lời. Hắn hơi giương mắt, liền thấy được người đang ngồi

dựa ở cạnh cửa, khóe môi khẽ nhếch lên, đáy mắt thâm thúy như biển sâu, nở nụ cười phơi phới ấm áp.

Đi đến trước người của nàng, muốn đưa tay chạm vào nàng, nàng lại đột nhiên thức tỉnh, kiếm trong tay nháy mắt ra khỏi vỏ, sẵn sàng nghênh đón quân địch.

“Tỉnh?” Một thanh âm trầm thấp mang theo ý cười, khiến nàng thoáng chốc liền hoàn hồn.

Vân Khê thấy rõ người trước mắt, cả người nhất thời buông lỏng, thở ra một hơi thật dài.

“Chàng thế nào rồi?” sắc mặt của hắn hồng nhuận, thần thái sáng láng, chắc là có thu hoạch không nhỏ.

Long Thiên Tuyệt cười mà không nói, khom người ôm lấy nàng, ôm nàng đặt lên trên giường, mình cũng nằm xuống cùng nàng. Ôm chặt thân thể lành lạnh nhưng mềm mại vô cùng của nàng, hắn âm thầm phát ra nội lực, cố gắng dùng nhiệt độ cùng nội lực của mình ủ ấm cho nàng.

Vùi đầu vào cơ thể thơm ngát của nàng, Long Thiên Tuyệt cúi đầu thanh âm dịu dàng nói: “Yên tâm đi! Trận chiến này, ta tuyệt đối sẽ không thua! Có lẽ Độc Cô Kiêu có thể trở thành bàn đạp giúp ta tấn chức Huyền tôn.....”

“Thật sao?” Vân Khê mừng rỡ ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đẹp tràn ngập ánh sáng.

Huyền tôn a!

Cả Ngạo Thiên đại lục, người đạt Huyền tôn chi cảnh có thể đếm

được trên đầu ngón tay, nếu hắn thật sự bước vào Huyền tôn chi cảnh, mà nàng lại có thần khí hộ thân, như vậy bọn họ còn sợ cái gì đây?

Vẻ mừng rỡ của nàng hiện lên rõ trong lời nói, Vân Khê thật tâm vì hắn mà cảm thấy cao hứng.

“Ta sẽ bảo vệ nàng, bảo vệ Tiểu Mặc, cả nhà chúng ta sẽ thật hảo hảo, vĩnh viễn ở chung một chỗ, sống một cuộc sống hạnh phúc.” Khẽ tựa trán vào cái trán của nàng, thanh âm của Long Thiên Tuyệt gợi cảm mà giàu từ tính, hơi thở ấm áp quấn quýt trên gương mặt của Vân Khê, khiến má nàng khẽ ửng đỏ.

Vân Khê vòng tay ôm quanh thân thể to lớn của hắn, cả người chìm đắm vào trong cái ôm ấm áp của hắn.

Giờ phút này.

Sự yên lặng hơn hẳn vạn lời nói.

Một đêm chưa ngủ, hai người đều có chút ít mệt mỏi, ôm nhau, từ từ tiến vào mộng đẹp.

Không biết qua bao lâu, hai người bị một tràng tiếng gõ cửa làm thức tỉnh.

“Người nào a?” Vân Khê không vui nhíu mày, hơi thở phun ở trên gương mặt của Long Thiên Tuyệ, hai người cũng không có động tác gì khác, cùng người ở ngoài cửa đáp lời.

Người ở ngoài cửa yên lặng hồi lâu, rốt cục cũng mở miệng nói: “Hiện tại cũng đã là buổi trưa.”

Ngụ ý là ở trách cứ vợ chồng bọn hắn ngủ dậy quá muộn sao?

Long Thiên Tuyệt thoáng cử động thân, nhưng vẫn như cũ ôm thiên hạ ở trong ngực, một chút cũng không có ý muốn rời giường, tiếng nói nhàn nhạt truyền ra ngoài: “Vậy làm phiền Độc Cô huynh đem cơm trưa đưa vào đây đi.”

Vân Khê nghe vậy, không nhịn được phì cười một tiếng.

Độc Cô Kiêu đến đây gõ cửa, rõ ràng là muốn xác nhận hai người có chạy trốn hay không, hiện tại hắn lại không khách khí há mồm bảo người ta đem cơm trưa đưa vào cho hắn, không tức chết Độc Cô Kiêu mới là lạ!

Người ngoài cửa lần nữa trầm mặc, mơ hồ phảng phất có thể nghe được tiếng vang khanh khách của đốt ngón tay, tràn đầy ẩn nhẫn tức giận.

“Long huynh vẫn là nên biết tiết chế một chút cho thỏa đáng!” Người ở ngoài cửa nghiến răng nghiến lợi bỏ lại một câu nói rồi mới rời đi.

Vân Khê lần nữa bật cười, nàng gần như có thể tưởng tượng được ra giờ phút này vẻ mặt của Độc Cô Kiêu vừa hận vừa giận, đấm nhẹ vào người phía trước, hắn thật là phúc hắc, nếu nói về khoản đấu trí hay đấu võ mồm, Độc Cô Kiêu tuyệt đối đối không phải là đối thủ của hắn, còn về phần tỷ võ nàng đối với hắn rất có lòng tin!

Long Thiên Tuyệt cúi đầu nhìn người trong ngực, khóe môi khẽ gợi lên, nụ cười mang theo vài phần tà mị.

“Hắn kêu ta tiết chế một chút, ta đối với nàng cái gì cũng còn không làm a, thật giống như có chút oan khuất?”

“Chàng oan à? Được tiện nghi mà còn khoe mẽ!” Vân Khê tức giận đập hắn mấy cái, cả mắt đều ngập tràn ý cười, “Chúng ta đứng lên đi, hôm nay còn có việc phải làm đấy.”

“Được rồi.”hắn bất đắc dĩ nói, cánh tay bên hông ôm nàng tay thật chặt, Long Thiên Tuyệt cúi đầu hôn trụ miệng nhỏ của nàng, hung hăng mút thỏa thích mấy cái, lúc này mới buông nàng ra.

Đi xuống đại đường của tửu lâu, liền thấy người của Tư Đồ gia đã đợi từ lâu, ngoài ra còn có Dạ Thập Thất, Độc Cô Kiêu cùng mấy vị cao thủ của Thượng Quan gia tộ, chỉ riêng một mình Dạ Hàn Nguyệt là không có thấy. Lúc nãy Độc Cô Kiêu tự mình đi gọi người, cũng bởi vì người của Tư Đồ gia đến, hơn nữa còn đặc biệt hướng về phía Long Thiên Tuyệt mà đến.

Thời điểm hai người Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt đi vào đại đường, không khí có chút quái dị.

Tư Đồ Khôi không rõ người của Thượng Quan gia tộc cùng Tam đại Thánh Địa vì sao cũng ở Ngâm Phong lâu, hơn nữa xem tình thế lúc này, dường như là cùng một hội với Long Thiên Tuyệt. Ba phương nhân lực đồng thời xuất hiện, thực khiến cho người ta khó hiểu.

Người của hai phe đều không giải thích, hắn cũng không tiện hỏi, cho nên vẫn mang theo cái nghi vấn này, lẳng lặng chờ một bên, không khí nhất thời lâm vào lúng túng.

Rốt cục nhìn thấy vợ chồng Long Thiên Tuyệt đi ra, Tư Đồ Khôi đứng dậy nghênh tiếp trước, thái độ tương đối hòa khí: “Long tôn chủ, bọn ta đã suy nghĩ chu toàn, nguyện ý đồng ý hôn sự này, chỉ có điều..... không nói gạt ngươi, tiểu nữ hiện nay tung tích không rõ, vô cùng có khả năng đã bị người của Thánh cung bắt đi, cho nên việc hôn sự này, chỉ sợ là sẽ bị trì hoãn.”

“Người của Thánh cung thật đáng giận! Các vị yên tâm, chỉ cần các ngươi đáp ứng việc hôn sự này, như vậy chuyện của Tư Đồ tiểu thư chính là chuyện của Lăng Thiên Cung ta, chúng ta nhất định sẽ dốc hết toàn lực đem Tư Đồ tiểu thư từ trong tay người của Thánh cung cứu ra.” Long Thiên Tuyệt lòng tràn đầy căm phẫn nói.

Vân Khê hé miệng cúi đầu cười trộm, hắn cũng thật khéo diễn trò, rõ ràng người còn đang ở trong Lăng Thiên Cung nhưng hắn lại đúng lý hợp tình giá họa cho Thánh cung, hơn nữa còn nói hiên ngang lẫm liệt, nàng thật là bội phục hắn.

“Vậy đành làm phiền Long tôn chủ.” Tư Đồ Khôi nghe thấy hắn nguyện ý giúp đỡ một tay, đó là chuyện không thể tốt hơn rồi nên liền hớn hở đáp tạ.

Long Thiên Tuyệt giơ tay lên, đổi giọng mà nói: “Thế nhưng có điều, hôn sự này chỉ là nói miệng không có bằng chứng, nếu một ngày kia người của Lăng Thiên Cung cứu được Tư Đồ tiểu thư ra, thế nhưng các ngươi lại bội ước không chấp nhận hôn sự này, đến lúc đó cúng ta tìm ai để nói lí lẽ đây?”

Tư Đồ khôi khẽ cau mày, trong lòng hắn đúng là đang có băn khoăn này. Dù sao hai chân của Vân Thanh cũng tàn phế rồi, hắn cũng không thể đem nữ nhi gả cho một người tàn phế a?

Thế nhưng trước mắt nguyên khí của Tư Đồ gia tộc tổn thương nặng nề, lại bị mất thần khí, còn cần dựa dẫm vào Lăng Thiên Cung, hắn cũng không dám tùy tiện đắc tội với Long Thiên Tuyệt. Suy nghĩ một chút hắn hiền hỏi: “Vậy Long tôn chủ muốn như thế nào?”

Long Thiên Tuyệt quét mắt một vòng, cuối cùng đem tầm mắt ngừng lại trên người Dạ Thập Thất, cất bước đi về phía hắn.

“Vừa lúc có Huyễn Dạ Tinh Hải Dạ sứ giả ở chỗ này, chúng ta liền mời hắn làm người làm chứng, lập một cái chứng từ. Vừa có bằng chứng, lại có người chứng nhận, như vậy Lăng Thiên Cung chúng ta mói có thể buông tay buông chân, xuất hết toàn lực đi cứu Tư Đồ tiểu thư. Lực lượng của Thánh cung cũng không thể khinh thường, Bổn Tôn không thể nào tùy tiện lấy thủ hạ của chính mình ra mạo hiểm được.”

Tư Đồ Khôi hơi sửng sờ, cứ có cảm giác thấy là lạ ở chỗ nào, hôn sự của nữ nhi của mình, lại nhất thiết viết biên nhận để bảo đảm hay sao?

Dạ Thập Thất vốn là người có lòng nhiệt tình, sau khi nghe vậy liền lập tức nói: “Rất tốt, rất tốt! Hai nhà kết thân với nhau đúng một chuyện tốt, lão phu nguyện ý làm người chứng nhận.”

Từ đầu hắn hoàn toàn cũng không biết vị Tư Đồ tiểu thư này đến tột cùng muốn gả cho người phương nào, chẳng qua là bởi vì Dạ gia thiếu Vân Khê một cái ân tình, hiện tại lại có việc cần nhờ đến hắn, hắn tất nhiên là không thể từ chối, cho nên chủ động đáp ứng, vui vẻ hoàn thành việc này.

Tư Đồ Khôi vốn còn đang do dự, bây giờ thấy ngay cả Dạ sứ giả của Huyễn Dạ Tinh Hải lại đối với Long Thiên Tuyệt khách khí như thế, quả cân đang lúc lắc trong lòng hắn liền hướng về phía Long Thiên Tuyệt, có lẽ làm thông gia với Lăng Thiên cung, còn có nhiều lợi ích hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn.

Một khi đã như vậy, hắn không ngại đánh cược một phen, đem tương lai của Tư Đồ gia tộc, đặt ở trên người Long Thiên Tuyệt.

“Tốt, vậy đành phải làm phiền Dạ sứ giả!” Tư Đồ Khôi thống khoái

mà đáp ứng.

Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê âm thầm trao đổi ánh mắt, hiểu ý nhau cùng cười một tiếng, hôn sự của Vân Thanh cùng Tư Đồ Mẫn Mẫn, coi như là ván đã đóng thuyền. Có giấy trắng mực đen cùng Tam đại Thánh Địa làm chứng, ngày sau cho dù Tư Đồ Khôi muốn đổi ý, chỉ sợ cũng phải mang tiếng bất nghĩa, đến lúc đó bọn họ có mạnh mẽ cướp đoạt tân nương, cũng không có ai có ý kiến gì.

Cách chỗ mọi người nói chuyện một khoảng, người của Thượng Quan gia tộc cũng đang dựng lỗ tai lên lắng nghe. Nghe nói Tư Đồ gia tộc muốn kết thông gia cùng Lăng Thiên Cung, thần sắc trên mặt bọn họ từ từ ngưng trọng, bọn họ cũng không biết Tư Đồ gia tộc đã mất đi thần khí, bọn họ chỉ biết là Lăng Thiên Cung có thực lực của Tư Đồ gia tộc gia nhập, như vậy bọn họ muốn đối phó với Long Thiên Tuyệt thì càng thêm khó khăn.

Kỳ trưởng lão đang muốn mở miệng ngăn cản, thì Lỗ trưởng lão lại cấp cho hắn một cái ánh mắt bảo hắn mau ngưng lại. Chuyện đã được định đoạt, cho dù bọn họ có mở miệng ngăn cản, cũng không có bao nhiêu hi vọng, trước mắt chỉ có thể gửi gắm hi vọng ở trên người Độc Cô Kiêu, hi vọng hai ngày sau hắn có thể trong trận tỷ võ đánh bại Long Thiên Tuyệt. Như vậy đến lúc đó, người của bọn nhất tề xông lên bắt giữ Long Thiên Tuyệt, buộc hắn giao ra Thượng Quan Như Nhi, thậm chí còn có thể đạt được thêm nhiều lợi ích khác.

Thân ảnh cô độc cao ngạo của Độc Cô Kiêu ngồi ở bên cạnh Dạ Thập Thất, đối với chuyện phát sinh trước mắt, hắn liền làm như không thấy, thậm chí đối với việc lần này tràn đầy khinh thường. Đối với một số võ giả mà nói, mỗi giây mỗi khắc đều phải chuyên tâm tới cuộc tỷ võ đang đến gần, đối với hai bên tỷ võ mà nói, phải chuẩn bị thật cẩn thận mới đúng. Thế nhưng tên Long Thiên Tuyệt này, ban

đêm phóng túng thì không nói, đã thế vào ban ngày lại còn muốn dây dưa vào những việc vặt này, thật không biết đến cùng là hắn có thật lòng muốn tỷ võ với mình hay không. Rốt cuộc là hắn rất nắm chắc phần thắng hay là căn bản hắn không đem cuộc tỷ võ này để vào trong mắt?

Vô luận lý do là gì, cũng khiến cho lòng hắn không thoải mái, cảm giác đối phương không coi trọng lần tỷ võ này.

Bảo kiếm trong tay leng keng va chạm trên mặt bàn, mặt hắn nghiêm lại, ở hướng về phía mọi người tỏ rõ sự không thoải mái trong lòng của hắn.

Vân Khê ánh mắt vừa chuyển, rơi vào khuôn mặt lạnh như băng của hắn, mím môi cười nói: “Độc Cô đại hiệp làm sao vậy? Người nào dám trêu chọc, khiến ngươi sinh khí?”

Nàng cũng không đợi mời, đã tới gần chỗ ngồi của hắn, vừa tỉ mỉ quan sát hắn, trong lòng vừa âm thầm tư hỏi, Độc Cô Kiêu, Độc Cô Mưu, hai người có thể hay không có quan hệ gì?

Độc Cô Kiêu hừ lạnh một tiếng, không thèm trả lời.

Vân Khê cũng không thèm để ý, tự rót cho mình một chén nước trà, tự lẩm bẩm nói: “Nghe nói cả Ngạo Thiên đại lục, chỉ có những nhân tài của từ núi Độc Cô mới mang họ Độc Cô, nếu vậy người Độc Cô gia các ngươi là có phải hay không đều sống ở núi Độc Cô? Có hay không có người từ nhỏ liền rời đi núi Độc Cô tha hương đến đây?”

Tay cầm kiếm của Độc Cô Kiêu phút chốc ngừng lại, mắt lạnh quét về phía nàng, ý tứ hàm xúc không rõ.

Vân Khê không để ý tới hắn, tiếp tục tự nhủ: “Trên giang hồ có một

nhân vật đại danh đỉnh đỉnh, vừa vặn cũng là họ Độc Cô, chẳng lẻ hắn cũng là từ núi Độc Cô của các ngươi mà tới? Nhưng cũng rất kỳ quái, nếu hắn là người của núi Độc Cô, làm sao có thể nghèo túng như vậy, phải dựa vào việc giết người để sống đây? Hoặc là hắn căn bản không phải là người của nuối Độc Cô mà là do hắn mạo nhận dòng họ Độc Cô, có mưu đồ khác?”

“Ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì?” Độc Cô Kiêu híp đôi mắt lạnh, giọng nói bất thiện.

Vân Khê hời hợt nói: “Không có gì,chỉ là ta trùng hợp biết người này, cảm thấy tò mò mà thôi.”

Độc Cô Kiêu rất nhanh nắm tay lại, khối băng trên mặt dường như có dấu hiệu vỡ nứt, ánh mắt lóe lên nói: “Hắn ở nơi đâu? Hắn..... Có khỏe không?”

Xem ra, đúng là Độc Cô mưu có quan hệ đặc thù với Độc Cô Kiêu, từ phản ứng của hắn, Vân Khê có thể nhận ra được điểm này.

Khóe môi của nàng khẽ hạ, nói: “Hắn hiện tại rất bình thường, trừ việc cả ngày đeo mũ trùm đen, không chịu lấy diện mạo thật gặp người, còn lại đều rất bình thường. Về việc hiện tại hắn đang nơi nào, thứ cho ta không thể tiết lộ.”

Quyển 3 - Chương 52: Thần khí thứ ba tới tay

“Vậy hắn có thể mở miệng nói chuyện được không?” Mi tâm Độc Cô kiêu nhíu chặt, cũng không biết hắn nghĩ gì, ánh mắt có chút hoang mang.

Vân Khê quan sát thần sắc của hắn, vuốt cằm nói: “Ta cho hắn ăn một loại đan dược đặc thù do ta luyện chế, thanh quản của hắn cũng đã hoàn toàn khôi phục, có thể mở miệng nói chuyện giống như người bình thường.”

Dưới tầm mắt của Vân Khê, nàng tinh tường thấy chân mày của Độc Cô kiêu có vẻ như dần thả lỏng, giống như là thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy vui mừng. Xem ra Độc Cô Mưu đối với hắn mà nói, có ý nghĩa đặc biệt, cho nên mới có thể làm cho một người tính tình lãnh khốc như hắn lộ ra cảm xúc thật.

Vân Khê chưa từng thấy qua dung nhan chân chính của Độc Cô Mưu, vì vậy nàng không cách nào xác định bọn họ có giống nhau hay không, bất quá nhìn Độc Cô Kiêu này lớn lên cũng là thượng đẳng, vậy nếu Độc Cô Mưu thật sự cùng Độc Cô Kiêu có quan hệ huyết mạch, thì việc hắn đứng thứ năm trong bảng xếp hạng thập đại mỹ nam là vô cùng có khả năng.

Độc Cô Kiêu lâm vào trầm tư, không có ý định tiếp tục hỏi thăm, Vân Khê cũng không muốn phải nhiều lời nữa.

Tư Đồ Khôi cùng Long Thiên Tuyệt ký kết giấy đảm bảo hôn thú, hơn nữa còn do Dạ Thập Thất chứng nhân, chia làm hai bản, mỗi bên cất

giữ một bản. Tư Đồ Khôi muốn mời người của ba phía cùng nhau tới Tư Đồ gia tộc làm khách, lúc này Tư Đồ gia tộc cần nhất đúng là sự trợ giúp từ bên ngoài, mà cả ba phía, vô luận bất kì một phương nào cũng là thực lực hùng hậu, nhất là bên sứ giả của Tam đại Thánh Địa, đáng tiếc nguyện vọng của hắn rơi vào trong hư vô, bị cự tuyệt.

Hiện tại người của Thượng Quan gia tộc đang nhìn chằm chằm vào Long Thiên Tuyệt, Dạ Thập Thất cùng Độc Cô Kiêu cũng phải theo dõi nhất cử nhất động của hắn, chỉ cần Long Thiên tuyệt không rời Ngâm Phong Lâu, bọn họ cũng đừng nghĩ đi nơi nào. Vốn người bị quản chế là vợ chồng Long Thiên Tuyệt, hiện tại thì ngược lại hắn trở thành hạn chế đối với mọi hành động của hai bên Thượng Quan gia tộc và Độc Cô Kiêu, chỉ cần bọn họ bất động, như vậy ai cũng đừng nghĩ động.

Tư Đồ Khôi cũng không tất cả mọi chuyện trong đó, chỉ biết là người của tam phương còn có chuyện quan trọng muốn mưu đồ bí mật, người khác ở đây sẽ gây bất tiện, cho nên hắn không thể làm gì khác hơn là buông tha ý định đó, rời đi Ngâm Phong Lâu.

Chậm rãi ăn xong bữa trưa, đương khi mọi người vẫn còn ở đó, Vân Khê bất nhã duỗi thân người, ngáp một cái nói: “Thật mệt a! Thiên Tuyệt, chúng ta trở về phòng ngủ trưa đi.”

Ý của nàng là muốn nhanh một chút trở lại gian phòng, sau đó mượn thời gian của giấc ngủ trưa, liền chuồn đi chuẩn bị vật liệu để luyện chế độc dược, nhưng lời này nghe tới lỗ tai người khác liền thay đổi, nhất là Độc Cô Kiêu.

Độc Cô Kiêu ngồi ở bên tay trái của nàng, cái ly trong tay ngừng một chút, lãnh mâu bắn một ánh mắt sắc bén về phía nàng. Ý tứ trong đó thật giống như đang nói…, các ngươi vừa mới rời giường, vừa dùng xong bữa trưa, lại ngủ? Ngươi là heo a! Ngủ ăn, ăn ngủ..... Hơn nữa

còn là hai con heo đang động dục!

Ánh mắt Độc Cô Kiêu nhìn nàng vô cùng khó chịu, làm cho Vân Khê suýt nữa lầm tưởng hắn cùng Long Thiên Tuyệt trong lúc có quan hệ bất chính gì, nên bây giờ mới ghen với nàng.

“Ngươi lại lườm ta?” Vân Khê quẹt miệng, bất mãn hướng hắn lên án.

Mâu quang của Độc Cô Kiêu lại lần nữa thay đổi, liền cho nàng một cái trừng mắt.

Bỗng nhiên Vân Khê cong khóe môi, trả lại hắn một câu nhẹ nhàng thoải mái: “Ngươi ghen nha, ta hiểu, thế nhưng chuyện này cũng không có cách nào khác, ai bảo Thiên Tuyệt chỉ thích nữ nhân, không thích nam nhân đâu.”

Thừa dịp trước khi Độc Cô Kiêu còn chưa kịp phát tác, Vân Khê vội vàng lôi kéo Long Thiên Tuyệt rời khỏi hiện trường, phía sau liền truyền đến thanh âm quăng chén bát của người nào đó.

Trong nội đường của tiệm bán thuốc, ba người Vân hộ pháp, Phong hộ pháp cùng Băng hộ pháp đã sớm chờ ở chỗ này, tất cả dược liệu trong danh sách mà trước đó Vân Khê để cho Dạ Hàn Nguyệt đưa đến cho ba người đã chuẩn bị xong, giờ chỉ đợi Vân Khê đến.

Sau khi Vân Khê kiểm tra lại dược liệu, liền bắt đầu chỉ huy ba người Vân hộ pháp hỗ trợ nàng cùng nhau chế thuốc, lần chế thuốc này chính là hết một ngày một đêm.

Một mình Long Thiên Tuyệt ở bên trong phòng ngồi luyện công, đến trưa cũng không có bước ra khỏi phòng nửa bước,đến bữa tối hắn cũng không có ra cửa, trực tiếp sai người đem thức ăn đưa tới tận

phòng.

Hành động quái dị như thế, khó tránh khỏi khiến cho cao thủ của Thượng Quan gia tộc cùng Độc Cô Kiêu hoài nghi, sau khi thương nghị, liền quyết định để cho Độc Cô Kiêu đi trước điều tra tình huống, dù sao cũng là người trẻ tuổi, có một số việc những người lớn tuổi như bọn họ mà không cẩn thận bắt gặp, khó tránh khỏi lúng túng.

Độc Cô Kiêu đối với lý do gượng ép như thế của bọn hắn thì rất là khó chịu, thế nhưng hắn cũng sợ Long Thiên Tuyệt chạy trốn, nếu vậy ước hẹn tỷ võ giữa bọn họ liền ngâm nước nóng *,cho nên cuối cùng quyết định tự mình đi trước để điều tra.(tức là bị hỏng)

Dừng lại trước cửa phòng, hắn có chút do dự, vạn nhất thật sự bắt gặp cái gì không nên nhìn, chẳng phải sẽ rất xấu hổ sao? Hắn chỉ cần vừa nghĩ tới lời nói và việc làm của nữ nhân vô lại kia liền đau đầu không thôi, nếu không phải cần thiết, hắn thật sự không muốn giao thiệp cùng nàng.

Hẳn là do thời gian hắn dừng lại ở trước cửa quá lâu, không đợi hắn gõ cửa, bên trong cửa liền truyền đến thanh âm của Long Thiên Tuyệt: “Là Độc Cô huynh sao? Có việc gì?”

Thần sắc của Độc Cô kiêu khẽ run nhẹ, hơi do dự, rốt cục nghẹn ra một câu: “Gần tới cuộc tỷ võ, Long huynh hay là nên bảo tồn thể lực nhiều chút, không nên đem tinh lực tiêu hao ở nơi khác.....”

Bên trong gian phòng, vang lên tiếng cười rầu rĩ, ngay sau đó là lời nói mang theo vẻ biếng nhác của Long Thiên Tuyệt: “Đa tạ Độc Cô huynh quan tâm, Bổn Tôn tinh lực rất tốt.”

Chân mày của Độc Cô Kiêu lạnh lùng nhướng lên, gắt gao nhìn chằm chằm cửa phòng hồi lâu, cuối cùng phất tay áo bực tức rời đi.

Nếu như nhìn kỹ thần sắc của hắn, hơi có chút ý chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, ý vị sâu xa.

Bên trong gian phòng, Long Thiên Tuyệt híp lại mắt dưới, nhìn một chút sắc trời, lại xoay người nhìn vị trí chỗ ngồi trống rỗng bên cạnh, ánh mắt dâng lên tư niệm nhàn nhạt.

Cùng Vân Khê ước định thời gian trễ nhất chính là khắc hai giờ Dậu, cũng chính là lúc bữa tối. Giờ Dậu đã qua, lại vẫn như cũ không thấy Vân Khê trở về, Long Thiên Tuyệt có chút không yên lòng.

Độc Cô Kiêu cả một ngày cũng không thấy Long Thiên Tuyệt từ trong phòng đi ra, lòng nghi ngờ tăng thêm, lại một lần nữa dạo bước đi tới trước cửa phòng của hắn.

“Long huynh, ta có thể tiến vào được hay không?”

Long Thiên Tuyệt đã mở mắt ra từ khi ngồi dậy, theo bản năng hướng chỗ trống bên cạnh nhìn lại, chân mày của hắn nhẹ chau lại, đáp: “Độc Cô huynh nếu không sợ bất tiện,thì hai vợ chồng ta hoan nghênh người tới.”

Kèm theo lời nói của hắn, còn có thanh âm chi a lắc lư của chân giường, mập mờ mà mị hoặc, thành công ngăn trở bước chân của Độc Cô Kiêu.

Sắc mặt của Độc Cô Kiêu rất là không tốt, từ khi gặp gỡ vợ chồng bọn họ, tất cả kiên nhẫn cùng lực nhẫn nại của hắn toàn bộ bị tiêu hao hầu như không còn.

Cũng được, chỉ cần bản thân Long Thiên Tuyệt ở lại là tốt rồi, hắn quan tâm chính là cuộc tỷ võ công bằng giữa hắn cùng Long Thiên Tuyệt, về phần những thứ khác, hắn không quan tâm, cũng lười xen

vào.

“Cũng không có chuyện gì quan trọng, sẽ không quấy rầy nhị vị.” Độc Cô Kiêu nâng kiếm xoay người, cất bước rời đi.

Chân trước của hắn mới vừa đi, Vân Khê lại đột nhiên xuất hiện ở trong phòng, mừng rỡ mang theo chiến lợi phẩm của nàng trở về.

Mâu quang bỗng dưng sáng lên, chứa đựng ánh sáng nhu hòa, Long Thiên Tuyệt tiến lên mấy bước, đem nàng ôm thật chặt, cằm gác trên đỉnh đầu của nàng, thanh âm như nỉ non: “Tại sao lại đi lâu như vậy? Không biết ta sẽ lo lắng hay sao? Nếu như nàng còn không có trở lại, ta liền muốn tự mình đi tìm nàng.”

Lời nói ân cần của hắn, khiến cho trong lòng Vân Khê một mảnh mềm mại, nhẹ vỗ về hông của hắn, nhỏ giọng nói: “Mấy người Vân hộ pháp không biết luyện chế đan dược, tất cả đều là ta tự mình động thủ, cho nên phải kéo dài thời gian. Thật xin lỗi, đã khiến chàng lo lắng, ta bảo đảm sau này nhất định sẽ không như vậy nữa.”

Long Thiên Tuyệt mấp máy môi, nói: “Khi nào trở lại ta phải phạt bọn họ đi học luyện đan, sau này chuyện luyện đan, để cho bọn họ đi làm, nàng cũng không cần khổ cực như vậy nữa.”

Vân Khê hé miệng cười khẽ: “Luyện đan chú trọng chính là thiên phú, ta xem ba người bọn hắn tay chân vụng về, căn bản học không được, chàng cũng đừng làm khó bọn họ nữa. ”

Nàng nhẹ nhàng đẩy hắn ra, từ trong chiếc nhẫn trữ vật lấy ra bình bình lọ lọ, mở từng lọ từng lọ đặt chỉnh tề.

“Nhìn! Ta tổng cộng luyện chế được mười ba loại độc dược, mỗi một loại cũng có thể làm cho người ta chết dở sống dở, vô cùng khốn

khổ. Ta dám cam đoan, người của Thượng Quan gia tộc một khi trúng độc của ta sẽ muốn sống không được muốn chết không xong.”

Vân Khê híp mắt, đáy mắt hiện ra ánh sáng lạnh lùng tà mị, đuôi lông mày của nàng nhướng lên, mười phần tà khí.

“Đáng tiếc thời gian không đủ, nếu không ta có thể luyện chế hai mươi loại, thậm chí ba mươi loại độc dược để đối phó bọn họ, bảo đảm để cho bọn họ một đường thăng thiên.”

Long Thiên Tuyệt nhìn thần thái đắc ý mà tà khí của nàng, đột nhiên sợ run cả người, may là hắn không có cái gì sai phạm, nếu như một ngày kia nàng đem những độc dược này toàn bộ giáng lên trên người hắn, vậy hắn chẳng phải có thể nửa sống nửa chết, một đường thăng thiên sao??

“Ta còn đặt cho chúng nó một cái tên rất hay, tên là Vân Thị Thập Tam Hương!” Vân Khê làm một cái thủ thế*, cười đến phá lệ âm hiểm. (*ra hiệu bằng tay)

Khóe miệng Long Thiên Tuyệt khẽ run rẩy, ho nhẹ mấy tiếng: “Bước kế tiếp nàng dự định sẽ làm gì?”

“Đương nhiên là tìm cơ hội để hạ độc.” Đôi mắt đẹp linh động khẽ chuyển, Vân Khê cong môi nói, “Ta đã nghĩ kỹ rồi, đợi đến thời điểm mấy cái lão già kia lột sạch quần áo tắm rửa, ta liền lặng lẽ lẻn vào hạ độc.....”

“Chờ một chút!” Long Thiên Tuyệt nheo mắt lại, vội vàng đem chủ ý của nàng bóp chết từ trong trứng nước “Nàng đem độc dược đưa hết cho ta, chuyện này giao cho ta làm.”

Đùa sao, làm sao hắn có thể để cho nàng đi nhìn người khác tắm?

Tuy nói chỉ là mấy lão già, nhưng dù sao cũng là nam nhân, đây là chuyện hắn tuyệt đối không cho phép!

Vân Khê bất đắc dĩ chép chép miệng, thật ra thì nàng rất muốn tự mình đi hạ độc, nhìn bộ dáng sống dở chết dở của bọn họ, rất kích thích?

Long Thiên Tuyệt giống như đoán được tâm tư của nàng, ánh mắt chớp động lên, thêm vài phần nghiêm khắc.

“Ừ?”

Cổ Vân Khê co lại, thật giống như học sinh đang tiếp nhận dạy dỗ của thầy giáo, nàng vểnh miệng khẽ trừng mắt liếc hắn một cái, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn đem bình bình lọ lọ toàn bộ nộp lên trên.

Đáng giận! Lại không mang theo nàng chơi đùa, tuyệt đối là chơi xấu!

Trong lòng Vân Khê khẽ oán niệm.

Long Thiên tuyệt khẽ cười nhìn thần sắc oán niệm vô hạn của nàng, từ trên cao nhìn xuống nàng, sờ sờ đầu của nàng, thấy thế nào lại giống như lúc Tiểu Mặc giận dỗi làm nũng, thật là khả ái!

Bóng đêm càng ngày mù mịt, cũng càng ngày càng tĩnh lặng.

Độc Cô Kiêu thong thả tới trước cửa phòng, thần sắc có chút nghi ngờ, lúc trước mấy lần là hắn chủ động tới gõ cửa của bọn họ, còn lần này chính là bọn họ tìm hắn tới dạ đàm.

Trong hồ lô của bọn họ đến tột cùng là bán thuốc gì? Hắn có chút mê mang.

“Đến rồi?” từ bên trong cửa mở ra, lộ ra dung nhan của Vân Khê đang cười nhàn nhạt.

Hắn hơi hoảng hốt, trong nháy mắt Độc Cô kiêu lấy lại bình tĩnh, mắt lạnh quét về phía nàng, thái độ lạnh lùng mà xa cách.

“Thật ra thì cũng không còn chuyện gì, rỗi rãnh tới nhàm chán nên tìm Độc Cô đại hiệp tới đánh vài ván cờ.”

Độc Cô Kiêu nghi ngờ, ánh mắt tinh tế đánh giá nàng một phen, sau đó đem tầm mắt hướng lên trên người Long Thiên Tuyệt bên trong phòng đang bày đặt bàn cờ, chẳng lẽ hơn nửa đêm cho người mời hắn tới, chính là vì để cho hắn phụng bồi vợ chồng bọn họ đánh cờ?

“Qua ngày mai, chính là thời gian tỷ võ, ta còn muốn tỉ mỉ tu luyện, không có thời gian mà chơi đùa cùng các ngươi.” Hắn lạnh lùng bỏ lại một câu nói, xoay người muốn đi.

“Ta thấy ngươi chính là sợ thua? Bàn về kỳ nghệ, không phải là ta từ khen, nhưng nếu ta tự nhận đứng thứ hai thì trong thiên hạ không ai dám nhận đệ nhất. Đối phó ngươi, ta dư sức! Bất quá, nếu ngươi sợ, ta đây cũng không miễn cưỡng. Độc Cô đại hiệp ngươi tốt xấu gì cũng là một người tuấn tú trong danh môn đến từ Tam đại Thánh Địa, nhưng nếu đánh cờ lại bị bại bởi một cô gái, lời này mà truyền đi, sẽ tổn hại tới mặt mũi của ngươi. Ta hiểu.....”

Nàng vô tâm vô phế nói một phen, thành công khiến Độc Cô Kiêu dừng bước. Hắn lạnh lùng quay đầu lại, nhìn chằm chằm mặt của nàng, thật giống như muốn xem thấu nàng,ánh mắt lạnh lẻo đanh thép.

Không nói bất kỳ lời nào, hắn lướt qua vai Vân Khê, trực tiếp cất

bước vào trong phòng.

Hắn tuyệt đối thuộc về phái hành động, Vân Khê ở trong lòng đánh giá vậy.

Theo cửa phòng khép kín, cản trở tầm nhìn bên trong gian phòng, từ ngoài cửa thấy không rõ bên người bên trong đến tột cùng đang làm cái gì, chỉ có thể mơ hồ thấy trên cửa sổ ẩn hiện ba bóng người, hoặc đứng hoặc ngồi, hoặc đi tới đi lui.

Cao thủ của Thượng Quan gia tộc thay nhau canh giữ ở những nơi kín đáo ngoài cửa phòng, chú ý động tĩnh bên trong gian phòng, từ trên cửa sổ mơ hồ có thể thấy được hai bóng người đang đánh cờ ở bên trong, một người khác đầu tiên là đứng ở một bên xem quân cờ, sau ở bên trong phòng đi tới đi lui mấy lần, sau nữa thật giống như là nằm xuống, không thấy nó đứng lên.

Vân Khê cầm quân cờ trắng, thần sắc lạnh nhạt đang bày mưu tính kế, đem bố cục bàn cờ vững vàng nắm trong tay, con ngươi đen nhánh chớp động lên ánh sáng tự tin cơ trí.

Độc Cô kiêu vừa hí khúc Liên Hoa Lạc (1), vừa quan sát thần sắc của nàng, đối với cách nhìn về nàng hoàn toàn thay đổi. Lúc trước nghe được lời nói tự biên tự diễn của nàng, hắn rất là khinh thường, nhận định nàng là người chỉ nói mà không thực hiện được, nhưng sau khi triển khai ván cờ, hắn lập tức thay đổi nhận thức với nàng.

Có lẽ nàng cười đùa tức giận hay mắng chửi chẳng qua chỉ là ngụy trang của nàng, vì để che dấu bộ mặt thật sự của nàng, tài hoa chân chính của nàng giờ phút này mới từ từ lộ rõ, đời người như một ván cờ, hắn xem bố cục ván cờ của nàng vô cùng khí thế, giống như nhìn thấy được tài hoa chân chính của nàng.

Là đối thủ, hắn từ từ nhìn thẳng nàng, cũng bắt đầu tôn trọng nàng.

Vân Khê quan sát hắn vừa hí khúc Liên Hoa Lạc vừa bố trí ván cờ,cũng chầm chậm thay đổi cái nhìn đối với hắn, có lẽ hắn không hề giống với ấn tượng của nàng là một người tính toán chi li, là một tiểu nhân âm hiểm. Xem xét lại khí thế khi hắn hí khúc Liên Hoa Lạc, có thể thấy được nội tâm của hắn rất quang minh lỗi lạc, nhưng cũng rất cố chấp. Một khi nhận thức một con đường sẽ một đường chạy tới đích, cho dù là sai, hắn cũng tuyệt không quay đầu lại.

Người như vậy, tự cho mình là thanh cao, khó có thể chung đụng!

Theo ván cờ từ từ triển khai, hai người đều toàn tâm toàn ý tập trung vào ván cờ, lấy quân cờ để chiến, nhất quyết sinh tử.

Từ đâu Độc Cô Kiêu hoàn toàn không chú ý tới, nguyên bản Long Thiên Tuyệt vốn còn đứng ở một bên xem ván cờ, nhưng đã sớm biến mất khỏi gian phòng.

Tại góc sân phía tây bắc, ba người Lỗ trưởng lão, Kỳ trưởng lão vẫn cùng ở một gian phòng, chính vì tập trung sức lực của ba người, toàn lực bảo hộ thần khí, nhưng bọn họ lại không biết, bọn họ càng thận trọng, lại càng là dễ dàng bại lộ hành tung của thần khí.

Nếu bọn họ học người của Tư Đồ gia tộc, đem thần khí giấu ở một địa phương người bình thường không nghĩ tới ví dụ như nghĩa địa, có lẽ Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê cũng không đoán được nơi cụ thể đặt thần khí.

Hiện tại ba người vô luận là ăn ở, hay đi ngoài cũng như hình với bóng, lập tức liền để lộ ra tin tức trọng yếu. Chẳng trách hai người Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê có thể khẳng định thần khí hiện tại đang ở trên người của ba người.

Cho nên, tối nay bọn họ hạ độc, không những là vì báo thù họ đánh lén mà còn vì để lấy thần khí thứ ba.

Bên trong gian phòng, ba người Lỗ trưởng lão còn chưa chuẩn bị đi ngủ, hiện tại đang tụ ở một chỗ thương nghị sách lược làm thế nào để đối phó Long Thiên Tuyệt.

“Lỗ trưởng lão, không bằng khi bọn hắn tỷ võ chúng ta bố trí bẫy ở bên ngoài, một khi tỷ võ kết thúc, liền dẫn Long Thiên Tuyệt vào trong cạm bẫy của chúng ta, đến lúc đó cho dù hắn có chắp cánh cũng không bay ra được!”

“Đúng, chúng ta có thể bày Kim tiêu ở bốn phía, lần này ở trên Kim tiêu bôi một loại kịch độc lợi hại hơn, một khi hắn bị lây dính chút độc trên người liền lập tức phun máu mà chết. Chúng ta không thể cho hắn thêm bất kỳ cơ hội giải độc hoặc chạy đi nào, chỉ cần Long Thiên Tuyệt vừa chết, chúng ta trực tiếp đi tới Lăng Thiên Cung đem người cứu ra. Lăng Thiên Cung không có Long Thiên Tuyệt trấn giữ, chẳng khác nào là năm bè bảy mảng (ý nói không đoàn kết), khi đó chúng ta muốn làm cái gì thì làm cái đó. Đừng nói là cứu người, cho dù là chiếm giữ Lăng Thiên Cung của hắn, khiến Lăng Thiên Cung trở thành chỗ cho Thượng Quan gia tộc chúng ta lần nữa phất lên, đó là chuyện thực dễ dàng.”

Lỗ trưởng lão trầm ngâm, lâm vào trong suy tư. Để nghị của hai vị thái thượng trưởng lão đúng là rất có đạo lý, nhưng cách làm này thật sự rất không quang minh lỗi lạc, trong lòng hắn hiện đang do dự, khi nào tác phong xử sự của Thượng Quan gia tộc lại biến thành ti tiện xấu xa như thế?

Thấy hắn còn đang do dự, chậm chạp không hạ quyết tâm, Kỳ trưởng lão có chút không kiềm chế được, đứng dậy kêu gào: “Lỗ

trưởng lão, ngươi còn do dự cái gì? Dù sao chúng ta cũng đã đánh lén hắn một lần, đã làm ra chuyện ti tiện âm hiểm như thế, hiện tại làm thêm một lần nữa thì có sao? Người ta thường nói là thắng làm vua thua làm giặc, chỉ cần có thể đạt được mục đích thì cho dù có hy sinh chút nhân mạng cùng danh dự có tính là gì?"

"Ai....." Lỗ trưởng lão cau mày thở dài thật sâu, lộ ra vài phần mỏi mệt.

Kỳ trưởng lão đi qua đi lại trong phòng, trong lòng khẽ buồn bực, Lỗ trưởng lão không quả quyết như thế, làm sao có thể suất lĩnh bọn họ trọng chấn lại Thượng Quan gia tộc? Dù sao chuyện cũng đã làm, bây giờ hắn còn nghĩ lại mà thở dài, này không phải là giống như giết người mà còn muốn người thờ phụng sao? Trên đời này có chuyện tiện lợi như vậy sao?

Hắn đình chỉ cước bộ, dừng lại trước mặt Lỗ trưởng lão, nhắc lại lần nữa: "Lỗ trưởng lão, ngươi cũng đừng quên, hiện tại Thượng Quan gia tộc chúng ta đang gặp phải tình cảnh thế nào. Nếu không cách nào đem Như Nhi từ Lăng Thiên Cung đón ra ngoài, như vậy thần khí trong tay chúng ta chẳng khác nào là một phế phẩm không dùng được. Không có lực lượng của thần khí làm chỗ dựa, như vậy chúng ta sao có để đoạt được một vị trí trong quần hùng đây, làm sao có thể để cho anh hùng trong thiên hạ nhìn thẳng vào Thượng Quan gia tộc chúng ta? Ngươi bây giờ là Thái thượng trường lão lớn tuổi nhất của chúng ta, tất cả mọi người đều nhìn vào thái độ cùng quyết định của ngươi, nếu như ngươi vẫn chậm chạp không cách nào quyết định, sợ rằng sẽ mất đi cơ hội, đến lúc đó cho dù có hối hận cũng sẽ không kịp."

Lỗ trưởng lão nhíu lại chân mày, rốt cục mở miệng nói: "Nhưng các ngươi có nghĩ tới hay không, nếu chúng ta mai phục thất bại, đến lúc đó thì ngược lại lại bị Long Thiên Tuyệt trả thù. Người của chúng ta

càng ngày càng tổn thất nghiêm trọng, đến cuối cùng thì ai có thể bảo vệ thần khí, ai tới trọng chấn lại Thượng Quan gia tộc?”

Hắn vừa thở dài, vừa từ trong lồng ngực móc ra một hộp gấm tinh xảo, buồn bã nói: “Thần khí một ngày còn ở trong tay chúng ta, chúng ta liền một ngày có trách nhiệm trọng đại, Thượng Quan gia tộc đã không thể chịu được tổn thất.....”

Nắp hộp gấm ở trong tay hắn từ từ mở ra, một đạo bạch quang chói mắt từ trong hộp gấm tràn ra, dưới màn bạch quang mơ hồ có thể thấy một vòng ngân nhĩ hình dáng tinh xảo nằm ở trong đó. Cẩn thận quan sát nó, rõ ràng chính là một chiếc khuyên tai của nữ tử, quang mang thánh khiết tràn ra, chiếu sáng non nửa căn phòng.

Ba vị thái thượng trưởng lão một lần nữa tụ ở một chỗ, tinh tế ngắm nhìn chiếc khuyên tai, có một thời gian ngắn, bọn họ cũng khó có thể tiếp nhận thần khí của Thượng Quan gia tộc lại chính là một chiếc khuyên tai hoàn thuộc về nữ nhân. Một thời gian dài sau, lúc này hắn mới từ từ tiếp nhận, thỉnh thoảng bọn họ cũng sẽ sinh ra hoài nghi. Bởi vì … chỉ khuyên tai này được mấy đời của Thượng quan gia tộc truyền xuống cho đến tận này, nhưng cũng không có phát huy uy lực thực sự của nó lần nào, cho nên bọn họ cũng khó tránh khỏi sẽ có nghi ngờ.

Cũng chính vì một cái khuyên tai này, khiến ba người vất vả hồi lâu,bắt bọn họ ngày đêm như hình với bóng để coi chừng nó, ăn không ngon, ngủ không yên, rồi lại không cách nào có thể sử dụng lực lượng của nó, đây quả thực chính là một loại hành hạ.

Ba người ngưng mắt nhìn chỉ vòng tai thật lâu, đột nhiên từ trong miệng Lỗ trưởng lão phát ra một tiếng “A” hù dọa mọi người,.

“Ta nhớ ra rồi! Ta cũng đã từng gặp một hoa tai như vậy tương tự ở

trên người người khác!”

Kỳ trưởng lão nhìn hắn như vậy, trong đầu linh quang chợt lóe, cả kinh kêu lên: “Ta cũng vừa nghĩ tới! xác thực là quá giống! Mặc dù hình dáng bất đồng, nhưng là văn sức cổ xưa bên trên lại cực kỳ tương tự,tuy nhiên..... Ta thấy, người sử dụng thần khí ở Lăng Thiên Cung hôm đó, chính là nàng! Nhất định không sai!”

“Nhưng là nàng cũng không phải là người của thập đại gia tộc, làm sao nàng có thể thúc dục lực lượng của thần khí?” ánh mắt sắc bén của Lỗ trưởng lão sáng rực lên, hắn căn bản đã có thể xác nhận được suy đoán của mình, chẳng qua trong lòng vẫn tồn tại một tia nghi hoặc chưa giải đáp được.

Kỳ trưởng lão lắc lắc tay áo, cất cao giọng nói: “Bất kể đến tột cùng làm sao nàng có thể phát huy được uy lực của thần khí, chúng ta chỉ cần chắc chắn người tự tiện sử dụng thần khí chính là nữ nhân của Long Thiên Tuyệt, chỉ bằng vào điểm này, cũng đủ để đưa Long Thiên tuyệt vào chỗ chết. Chứng cớ vô cùng xác thực, tin tưởng rằng bên Dạ sứ giả cũng không thể nói gì hơn, chỉ có thể theo lẽ công bằng mà xử lý. Ha ha ha..... Đến lúc đó.....Ân? Chuyện gì xảy ra?”

Thân hình Kỳ trưởng lão lay động, cảm giác trên người có cái gì không đúng.

Lỗ trưởng lão cũng đã nhận ra có cái gì đó không đúng, khẩn trương nhìn về phía hai người còn lại, trong không khí thật dường như có thêm một mùi thơm kỳ dị, mùi hương này không thuần túy, giống như là trộn lẫn rất nhiều loại hương thơm khác nhau.

Không tốt, có độc!

Lỗ trưởng lão há miệng muốn kêu cứu, lại phát hiện mình không thể

phát ra bất kỳ thanh âm nào. Trong lòng hắn quýnh lên, muốn đứng dậy chạy về phía ngoài cửa, hai tay hai chân lại giống như bị cố định một chỗ, hoàn toàn đóng băng cứng ngắc.

Càng làm người kinh hãi chính là da thịt bên ngoài của bọn họ, nổi lên vô số điểm đỏ kì dị, ngứa ngáy vô cùng.

Ở trong tầm mắt của bọn họ, các điểm đỏ lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy lớn dần lên, sinh mủ sau đó vỡ thành nước mủ. Đây vẫn chỉ là mặt ngoài, độc khí thẩm thấu quá thân thể của bọn họ, tiếp xúc vào trong máu và nội tạng, khiến cho các mạch máu giống như đang sôi trào, gần như nổ tung..... thật sự khiến bọn hắn đau đến không muốn sống!

Sau khi Long Thiên Tuyệt phóng ra độc khí liền núp ở một góc để quan sát, nhìn bộ dáng thê thảm của ba người, trong bụng hắn một trận nôn mửa. Thế nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới nội dung bọn họ mới vừa mưu đồ bí mật thương lượng, hắn liền không sinh ra chút lòng thương xót nào,chỉ cần nghĩ đến bọn họ muốn bố trí bẫy đối phó hắn, thì đã đáng chết. Quan trọng hơn chính là bọn họ đã phát hiện bí mật trên người Khê Nhi có thần khí, vậy thì càng không thể giữ lại!

Diệt cỏ phải diệt tận gốc!

Đáy mắt hắn xẹt qua một tia sát khí.

Đệ tử thủ vệ ở ngoài cửa bỗng nhiên thấy được mùi máu tươi trong không khí từ bên trong phòng truyền ra, hắn quay đầu nhìn về phương hướng gian phòng, đúng lúc bắt gặp một đạo kiếm ảnh lạnh lẻo trượt qua trên ánh nến, sau đó là máu tươi nhiễm đỏ ba thước màn cửa sổ bằng lụa mỏng màu trắng.

“Người nào?!” Đệ tử kia quát lên, rút kiếm hướng về phía gian phòng

chạy lại.

Ánh nến bên trong gian phòng đột nhiên vụt tắt, cửa phòng bị đụng vỡ, một đạo thân ảnh màu đen như sương khói nhanh chóng bay ra ngoài cửa phòng, thế nhưng chỉ trong thời gian chớp mắt, liền biến mất ở giữa màn đêm.

Đệ tử quanh quẩn ở cửa phòng mắt thấy đuổi không kịp Hắc y nhân, liền xoay người xông vào gian phòng nhìn. Vừa nhìn vào phòng, không khỏi kinh hãi kêu to.

“Có ai không! Lỗ trưởng lão bị giết–”

Thanh âm thất thanh của đệ tử kia giống như là một đạo thiểm điện (tia chớp) phá không mà đến, khiến cho tất cả người của Ngâm Phong Lâu đều thức tỉnh.

“Đã xảy ra chuyện gì? Nghe giống như có tiếng người kêu giết người.”

“Mau đi xem một chút, giống như là từ sau viện truyền đến.”

“.....”

Không ít không được ở tại hậu viện, trên người chỉ mặc một chiếc áo đơn từ nơi khác chạy đến địa điểm phát sinh, Dạ Thập Thất cùng Dạ Hàn Nguyệt cũng đi theo đám người chạy nhanh về phía gian phòng đám cao thủ của Thượng Quan gia tộc đang ở, cả tửu lâu nhất thời sôi trào lên.

Vân Khê cùng Độc Cô Kiêu đang lâm vào bên trong cuộc chiến kịch liệt, hai người đều vô cùng nhập tâm, thận trọng. Lúc này bên ngoài có tiếng kinh hô vang lên, Độc Cô Kiêu đột nhiên hoàn hồn, đem lực

chú ý từ trên bàn cờ thu hồi chuyển sang nơi khác.

Cửa sổ nặng nề bị đẩy ra, Long Thiên Tuyệt xuất hiện ở bên cửa sổ, hướng phía ngoài cửa sổ kiển chân nhìn quanh: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hơn nửa đêm lại ầm ĩ như vậy?”

Độc Cô Kiêu nhìn bóng lưng của hắn đột nhiên xuất hiện ở cửa sổ, tâm thần một trận hoảng hốt, không biết có phải hay không giác quan của hắn không tốt, giống như vừa nãy Long Thiên Tuyệt không phải ở đây, nếu như vậy vừa nãy hắn ở nơi nào đây?

Hắn lắc đầu, nhất định là mình nhìn ván cờ quá lâu cho nên sinh ra ảo giác. Mới vừa rồi rõ ràng là ba người bọn họ đồng loạt đợi ở bên trong phòng, ai cũng chưa từng rời đi, hắn rốt cuộc đang hoài nghi cái gì đây?

“Đi xem một chút!” Hắn bỏ lại quân cờ màu đen đang cầm trên tay, đứng dậy rời đi, đẩy cửa ra ngoài.

Đợi thân ảnh của hắn đi xa, Vân Khê lập tức quay đầu nhìn về phía Long Thiên Tuyệt, nhìn đến nụ cười chiến thắng của hắn, đôi mắt nàng sáng sáng lên, hiện lên vô số Quang Hoa (ánh sáng rực rỡ).

“Nhìn đi, là một … chỉ vòng tai khác, cùng vòng tai bên trái vừa lúc làm thành một đôi!” Long Thiên Tuyệt đem một ngân nhĩ hoàn đưa đến trước mặt của nàng, nụ cười nhợt nhạt, hơi có chút đắc ý tranh công.

Vân Khê mừng rỡ nhận lấy, liền tranh thủ đeo nó lên trên tai phải của mình.....

“Chờ một chút!” Long Thiên Tuyệt ngăn cản nàng, “Ngươi đem tất cả thần khí trên người toàn bộ thu lại, sau này sẽ để bọn chúng ở bên

trong chiếc nhẫn trữ vật..... Bên người Lỗ trưởng lão đã nhận ra trên trái tai chính là thần khí.”

Vừa nãy sau khi nghe thấy lời nói của ba người Lỗ trưởng lão, hắn lập tức ý thức được vị trí Vân Khê đeo thần khí quá mức lộ liễu, mặc dù thần khí sau khi đeo thì có thể tự điều chỉnh hình thái, song văn sức cổ xưa bên trên nó cũng không thay đổi, phàm là người thường xuyên tiếp xúc với thần khí, chỉ cần tỉ mỉ quan sát là có thể phát giác ra được.

Vân Khê nghe hắn nói như thế, vội vàng theo như lời nói của hắn mà thu hồi thần khí trên người, Tiểu Tả cùng Tiểu Hoàn đã có thể cùng nàng tâm linh câu thông, chỉ đợi nàng ra lệnh một tiếng, chúng nó đều tự bay ra khỏi thân thể của nàng, chui vào trong chiếc nhẫn trữ vật.

Tiểu Hoàn, cũng tức là thần khí khí linh của Tư Đồ gia tộ, bởi vì là giống cái hoa tai, cho nên thuận miệng lấy cho nó cái tên Tiểu Hoàn. Nói đến gọi tên, cũng thật làm khó cho Vân Khê rồi, nếu như lần tới gặp một khí linh hình thể vòng tay bạc, thì có thể gọi tên như thế nào? Tiểu Trạc, Tiểu Viên, hay là..... Tóm lại thật nhức đầu. (* Hoàn là khuyên, vòng; Trạc là vòng tay; Viên là hình tròn)

————- (1) Hí khúc Liên Hoa Lạc: là một trong những loại vũ đạo dân gian đại biểu cho tỉnh Hà Bắc. Nó truyền lưu ở Thương Châu, đặc biệt là huyện Thương, và huyện Nam Bì, đã có gần một trăm năm mươi năm lịch sử. Mùa đông nhàn rỗi, mọi người thường tập luyện, đến mười lăm tháng giêng sẽ diễn xuất, tiễn đưa năm cũ đón chào năm mới, chúc mừng mùa thu hoạch, thể hiện tâm tình vui sướng. Hí khúc Liên Hoa Lạc là loại hình vũ đạo dân gian, nội dung chủ yếu thể hiện là tình yêu nam nữ và cuộc sống của nhân dân

Quyển 3 - Chương 53: Hoàn trả ân tình

Sau khi xử lý xong thần khí, hai người không lưu lại nữa, cũng đi theo đám người kia phóng mạnh về phía gian phòng đang có chuyện phát sinh.

Mặc dù trong lòng sớm có chuẩn bị, nhưng khi thấy bộ dạng ba người Lỗ trưởng lão chết đi, Vân Khê vẫn không nhịn được mà nôn mửa, Vân Thị Thập Tam Hương của nàng, quả nhiên không hề tầm thường! Cái gì mà Thần huyền cao thủ, chẳng phải cũng đành quỳ gối trước Vân Thị Thập Tam Hương của nàng sao?

Nói đến nàng Vân Thị Thập Tam Hương, chính là thứ đặc biệt chế ra nhằm khống chế cao thủ, thời gian phân tán ngắn, chức năng thẩm thấu mạnh, hơn nữa nàng đặc chế ống phóng độc bằng đồn, an toàn, hữu hiệu! Phàm là có người hơi dính chút độc phấn vụn, năng lực phản ứng của thân thể sẽ chậm chạp rõ ràng, một khi phản ứng của đối phương hơi chậm chút ít, sẽ có càng nhiều là độc phấn lây dính đến trên người của đối phương, đây là phản ứng dây chuyền.

Dĩ nhiên, điều này cũng liên quan mật thiết đến việc giác quan của đối thủ có nhạy cảm hay không, bởi vì độc phấn vẫn còn có chút mùi vị, nếu khứu giác đối phương hết sức bén nhạy, phản ứng lại mau lẹ, như vậy cơ hội trúng chiêu sẽ giảm đi rất nhiều.

Lần này, cao thủ của Thượng Quan gia tộc dễ dàng trúng chiêu, thứ nhất là vì Long Thiên Tuyệt xuất hiện không một tiếng động, bọn họ khó lòng phòng bị, thứ hai, toàn bộ lực chú ý của ba người tập trung vào thần khí, đợi đến lúc thấy vị khác thường của không khí, đã

không kịp nữa rồi.

Vô luận như thế nào, mục đích của nàng đã đạt được, hơn nữa lại làm được một cách vô cùng tuyệt mỹ!

Trừ đi ba đại cao thủ Thượng Quan gia tộc, như vậy sau này thế lực của Thượng Quan gia tộc sẽ không đủ để uy hiếp nữa.

“Nói, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Đang yên đanh lành, sao lại đột nhiên bị tập kích, còn biến thành bộ dáng thế này?” Độc Cô Kiêu trừng mắt, quét về phía tên đệ tử vừa phát hiện được tình huống trong phòng.

Đệ tử trả lời: “Phe ta mới ra phía ngoài tuần tra, ngửi thấy được trong không khí có mùi máu tươi, hình như là từ trong phòng Lỗ trưởng lão phát ra, ta có cảm giác không ổn, vội vàng chạy tới gần ngó nhìn. Sau đó ở bên cửa sổ, ta thấy được có bóng dáng người vung đao, vết máu phun tại cửa sổ. Tiếp theo có người phá cửa ra, ta chỉ thấy một cái bóng đen nhanh chóng xẹt qua, trong chớp mắt bóng dáng đã biến mất. Chờ ta xông tới ngó nhìn, Lỗ trưởng lão bọn họ cũng đã té trên mặt đất — chết.”

“Có thấy rõ hình dáng của bóng đen kia không?” Độc Cô Kiêu khẽ nhíu mi tâm.

Đệ tử lắc đầu nói “Thân pháp của hắn quá nhanh, ta căn bản thấy không rõ lắm, cùng một loại với thân ảnh của quỷ, chợt lóe lên. Còn có cách xuất kiếm, cũng thật nhanh, thật giống như...”

“Giống như cái gì?” Độc Cô Kiêu nói.

Đệ tử trầm ngâm chốc lát, nói: “Ta suy đoán, hắn có thể hay không chính là thiên hạ đệ nhất sát thủ mà giang hồ đồn đã, Độc Cô Mưu

a?”

Độc Cô Kiêu biến sắc, lớn tiếng quát: “Nói nhảm! Đừng có tùy tiện vấy bẩn thanh danh của hắn hắn!”

Tên đệ tử đột nhiên cả kinh, không ngờ đến phản ứng mãnh liệt của hắn ta, không khỏi im phắt, không dám tiếp tục nói.

Trong đám người, Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt nhìn nhau một cái, xem như ngầm hiểu. Không cần phải hỏi, bóng đen thoát đi kia, chính là Long Thiên Tuyệt không nghi ngờ, bất quá Độc Cô Mưu chẳng biết tại sao lại phải nhận tội danh này, thật sự có chút oan khuất cho hắn.

Mấy vị trưởng lão Thượng Quan gia tộc bỗng nhiên bị mất đi người tâm cốt, vô cùng đau đớn, nhìn thấy thần khí ba người Lỗ trưởng lão cùng nhau thủ hộ cũng không cánh mà bay, tức giận, bi thống đều thể hiện ra ngoài, mọi người đem ánh mắt hoài nghi chuyển hướng Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê.

Tam trưởng lão cầm đầu ngó chừng Long Thiên Tuyệt, tức giận nói: “Nhất định là ngươi làm! Mau đem thần khí giao ra đây!”

Không thể không nói, trực giác cùng phán đoán của hắn cực kỳ chuẩn xác, người bị giết rồi, thần khí bị trộm rồi, hiềm nghi lớn nhất, chính là vợ chồng bọn họ!

Không chỉ đám bọn hắn hoài nghi, Độc Cô Kiêu, Dạ Thập Thất cũng nghĩ như thế.

Hiện tại người có mâu thuẫn sâu sắc nhất với Thượng Quan gia tộc, cừu nhân* lớn nhất, cũng chính là vợ chồng bọn họ. (*người có thù)

May mà, Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt sớm có chuẩn bị, trước đó một hồi đã tìm một nhân chứng, có hắn làm chứng, những người khác cũng không dám nói gì.

“Người của Thượng Quan gia tộc các ngươi đánh mất thần khí, sao lại đổ tội cho Bổn Tôn? Bổn Tôn cùng phu nhân tối nay chỉ ở trong phòng, Độc Cô huynh có thể thay chúng ta làm chứng, các ngươi đừng có mà cố ý vu khống bổn tôn, Bổn Tôn cũng không phải là người dễ chọc!” Long Thiên Tuyệt nhếch nhẹ đuôi lông mày, giọng nói nhàn nhạt, nhưng lực uy hiếp mạnh mẽ vô cùng.

Thượng Quan gia nhất tề đưa mắt nhìn sang Độc Cô Kiêu, hắn hạ mi, nói: ” Hắn nói không sai! Tối nay vợ chồng bọn họ đều ở trong phòng, ai cũng không có ra cửa.”

“Độc Cô đại hiệp không phải là muốn bao che vợ chồng bọn họ chứ? Thử hỏi trừ vợ chồng bọn họ ra, còn có ai lại có mối thù truyền kiếp với Thượng Quan gia tộc, lại đem Lỗ trưởng lão ba người...”Tam trưởng lão trong cổ tắc nghẹn, không đành lòng tiếp tục nói nữa, nhìn kết quả ba vị thái thượng trưởng lão thê thảm như thế, hắn vô cùng đau đớn.

Một tên trưởng lão khác tiếp lời của hắn, nhất thời oán giận, cũng quên mất thân phận của đối phương, oanh liệt nói thẳng: “Đúng a! Hơn nửa đêm, Độc Cô đại hiệp đến phòng vợ chồng bọn họ làm cái gì? Hẳn là ở mưu đồ bí mật cùng nhau mưu đoạt thần khí Thượng Quan gia tộc ta?”

Độc Cô Kiêu nghe thấy mình bị người khác vu tội, sắc mặt chợt lạnh lẽo, lớn tiếng quát: “Im miệng! Các ngươi cư nhiên ngay cả ta cũng dám hoài nghi? Ta nếu là muốn giết người Thượng Quan gia tộc các ngươi, cần gì phải lén lén lút lút? Các ngươi nghĩ rằng Thượng Quan gia tộc của các ngươi vẫn còn đứng trong bảng thập đại gia tộc như

trước sao? Ta nói cho các ngươi biết, các ngươi ở trong mắt ta cái rắm cũng không bằng! Ta nếu là muốn mưu đoạt thần khí Thượng Quan gia tộc các ngươi, toàn bộ những kẻ trong đám bọn ngươi, ai cũng đừng hòng sống sót mà đi ra ngoài!”

Giọng điệu vô cùng lớn lối, khiến tất cả cao thủ Thượng Quan gia tộc tức giận, đám đệ tử sắc mặt đỏ lên, nhưng vì sợ hãi đích bối cảnh của Tam đại Thánh Địa đứng sau hắn, một người cũng không dám hé răng lần nữa.

Bầu không khí nơi hiện trường lâm vào căng thẳng.

Dạ Thập Thất vắt lông mày trầm tư cái gì, đứng ở một bên, im lặng không lên tiếng.

Hồi lâu, có đệ tử đứng ra, thanh âm sợ hãi nói: “Bọn họ nói đích xác là thật, ta phụng mệnh Kỳ trưởng lão, vẫn canh giữ ở cửa phòng của bọn hắn. Đại khái giờ hợi, ta tận mắt thấy Độc Cô đại hiệp vào gian phòng của bọn hắn, sau đó bắt đầu đánh cờ, trong phòng đúng là vẫn là ba người, ai cũng không có rời đi.”

Có lời chứng nhận của tên đệ tử, người của Thượng Quan gia tộc cũng không chất vấn cái gì nữa.

“Chẳng lẽ thật là Độc Cô Mưu làm? Cả Ngạo Thiên đại lục, người có thân thủ cùng khắc pháp như vậy, trừ hắn ra, còn có thể là ai đây?” Lại có người bắt đầu đem đầu dao chỉ hướng Độc Cô Mưu.

Độc Cô Kiêu thần sắc băng lãnh, âm u nhìn về phía người nọ, hí mắt nói: “Hắn là sát thủ, lấy tánh mạng người ta, một kiếm một mạng. Vì sao lại phải dùng độc, làm điều thừa? Động cái não heo của ngươi đi, Độc Cô Mưu giết người, còn cần dụng độc sao?”

“Có lẽ là hắn biết Lỗ trưởng lão ba người thực lực phi phàm, bằng sức một mình hắn, căn bản không cách nào chống lại, cho nên trước hạ độc chế trụ bọn họ, để tránh bọn họ lên tiếng kinh động những người khác đến cứu viện.....”

“Nói bậy! Dụng độc không phải tác phong của Độc Cô Lĩnh bọn ta từ trước tới giờ!”Một câu của Độc Cô Kiêu, khiến mọi người ở nơi này đều kinh hãi, những lời này, chính là gián tiếp xác minh Độc Cô Mưu cùng Độc Cô Lĩnh có quan hệ, khó trách hắn bảo vệ Độc Cô Mưu như thế, thì ra là bọn họ vốn là người một nhà.

“Độc Cô đại hiệp như thế nào lại khẳng định Độc Cô Mưu sẽ không dùng độc? Người trong thiên hạ, vì đạt được mục đích, không chừa thủ đoạn nào! Hơn nữa, Độc Cô Mưu vốn chính là một người sống vì tiền, làm sát thủ giúp người diệt họa, chỉ cần có thể kiếm bạc trắng, người nào hắn cũng có thể giết. Đã như thế, hắn còn cái gì mà phải giữ tác phong của Độc Cô Lĩnh? Hơn nữa, Độc Cô Mưu từ trước đến giờ lấy danh là thiên hạ đệ nhất sát thủ để hành tẩu giang hồ, cho tới bây giờ không nghe nói hắn cùng với Độc Cô Lĩnh có cái gì liên quan, chỉ sợ là Độc Cô đại hiệp ngươi dù có chấp nhận, cho hắn là người Độc Cô Lĩnh, nhưng hắn căn bản là không cần danh tiếng của Độc Cô Lĩnh đi?” Trên đời này đúng thật lắm kẻ không biết điều, Độc Cô Kiêu đã bảo vệ Độc Cô Mưu như thế rồi, hắn còn ngu ngốc, tiếp tục đứng một bên mà chửi bới danh tiếng Độc Cô Mưu.

Độc Cô kiêu giận tím mặt, trường kiếm trong tay nhẹ nhàng hiện ra khỏi vỏ, kiếm quang màu bạc tựa như tia chớp lướt qua, hạ một nhát, tên trưởng lão đang nói chuyện đã bị chặt đứt động mạch trên cổ, mất mạng mà chết.

Kiếm pháp thực quá nhanh! Kiếm khí thực kinh người!

Mọi người nhất tề lâm vào khiếp sợ.

Trước đây nghe nói người từ Độc Cô Lĩnh, phần lớn đều có kiếm pháp rất mau, nhưng cũng chỉ là tin đồn, chưa có người tận mắt nhìn thấy. Hiện tại Độc Cô Kiêu xuất một kiếm giết gà dọa khỉ, lập tức khiến đại bộ phận những người ở đây kinh sợ một chỗ, đến thở mạnh cũng không dám thực hiện.

Hắn nói không sai, nếu hắn muốn giết người, ai cũng vô pháp ngăn cản!

Hơn nữa với bối cảnh của Độc Cô Lĩnh đứng sau hắn, còn ai dám chất vấn?

Người của Thượng Quan gia tộc nhất tề cấm khẩu, nghẹn một bụng ủy khuất, không thể nào nói hết.

Ba vị thái thượng trưởng lão là trụ cột đã chết, thần khí cũng đã mất, ngay cả hung thủ cũng tìm không ra, vậy sau này, bọn họ biết đi đâu về đâu?

Trên mặt đám người nọ, hiện lên thần sắc bi thương.

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt đứng im ở một bên xem cuộc vui, dù sao có Độc Cô Kiêu làm chứng cho hai người, bọn họ liền tránh khỏi bị hiềm nghi giết người, thanh nhàn một chỗ. Nếu lúc này đứng ra nói cái gì đó, thì ngược lại khiến người hoài nghi.

Lúc này, Dạ Thập Thất vẫn giữ vững trầm mặc lên tiếng: “Các vị, chuyện này rất kỳ quái, lão phu đoán rằng hung thủ kia chính là hướng về phía thần khí của Thượng Quan gia tộc mà đến, sớm đã được mưu tính từ trước. Lão phu nghe nói mấy hôm gần đây, người của Thánh cung từng tiến công tập kích Tư Đồ gia tộc, muốn cướp lấy thần khí của bọn họ, mà bây giờ thần khí của Thượng Quan gia

tộc cũng không cánh mà bay, giữa hai chuyện này…. Thật đáng nghi ngờ a!”

Vân Khê kinh ngạc nhìn về Dạ Thập Thất, không nghĩ tới hắn sẽ đem nước bẩn giội về phía Thánh cung, đúng là vượt ngoài dự liệu của nàng. Càng ngoài dự liệu của nàng chính là, thời điểm khi nàng nhìn qua, Dạ Thập Thất cũng vừa vặn hướng phương hướng của nàng trông lại, vẻ giảo hoạt vẻ xẹt qua đáy mắt của hắn, có chút thần bí, thật giống như hắn đã hiểu rõ hết thảy.

Vân Khê trong lòng thất kinh, không khỏi đối với hắn dấy lên phòng bị, chẳng lẽ hắn đã đoán được? Này, nàng làm sao lại quên mất, mình từng để cho Dạ Hàn Nguyệt truyền tin cho Viêm hộ pháp, vừa cho hắn một tờ danh sách đầy dược liệu… đứa bé Dạ Hàn Nguyệt kia đơn thuần như thế, Dạ Thập Thất vừa tùy tiện hỏi, chỉ sợ hắn liền khai. Có lẽ tên nhóc vô tâm kia không nghĩ đến, nhưng Dạ Thập Thất là nhân vật khôn khéo đến cỡ nào, ắt hẳn có thể suy đoán ra ngọn nguồn của rất nhiều chuyện từ tờ danh sách kia.

Nhưng mà hiện tại hắn cố ý vu oan giá họa cho Thánh cung, có phải hay không chứng minh hắn không muốn vạch trần chuyện này, muốn giúp nàng một tay? Không thể không nói, nghệ thuật nói chuyện của hắn rất cao minh, nói một chút liền ngừng lại. Không có chỉ thẳng hay xác nhận độc là do Thánh nhân phóng, người là do Thánh cung nhân, thần khí cũng doThánh cung nhân đoạt, nhưng chỉ nói dăm ba câu, liền đem lực chú ý của mọi người toàn bộ dẫn về hướng Thánh cung.

Người của Thượng Quan gia tộc đang lo không tìm được đối tượng để báo thù, bây giờ nghe hắn phân tích như thế, cũng cảm thấy rất có lý.

“Dạ sứ giả nói rất đúng! Tám phần chính là người Thánh cung làm!”

“Đồ vương bát đản!**con bà nó!”

“Dạ sứ giả, hiện nay Thượng Quan gia tộc rơi vào hiểm cảnh, đến bây giờ chỉ còn vài người bọn ta, cuộc sống về sau phải làm sao đây a...” Vẫn là Tam trưởng lão mưu tính sâu xa, lập tức tính toán, tìm cho mình một con đường lui.

Dạ Thập Thất híp híp mắt, thần sắc thâm trầm, nói: “Như vậy đi! Các ngươi sau này theo bên cạnh ta, cùng ta trở về Huyễn Dạ Tinh Hải, tin rằng với tài năng của các ngươi, có thể an bài cho các ngươi một vị trí ở Huyễn Dạ Tinh Hải.”

Tam trưởng lão nghe vậy mừng rỡ, liên tục bái tạ.

Tiến vào Tam đại Thánh Địa, nhất là Huyễn Dạ Tinh Hải đứng đầu Tam đại Thánh địa, đây chính là mơ ước của phần lớn mọi người trên Ngạo Thiên đại lục, nếu không có bối cảnh kiên cố cùng quan hệ, cho dù ngươi thông minh tài giỏi đến đâu, cũng chưa chắc có thể bước vào Tam đại Thánh Địa một bước.

Hiện tại có Dạ Thập Thất tiến cử cùng chiếu cố, tương đương với việc bọn họ nhận được món hời, đang đụng phải vận xui cực lớn, trong nháy mắt hoàn toàn trở mình, bọn họ làm sao có thể không hưng phấn kích động?

Buồn vui chỉ trong một khắc liền thay đổi, có tiền đồ tươi sáng, bi thương trong lòng thoáng chốc liền bay mất, chỉ có số ít hai, ba vị đệ tử tương đối thân cận với ba vị thái thượng trưởng lão, còn đang lặng yên đau buồn.

Dạ Thập Thất nói vài câu liền giải quyết tranh cãi, khiến Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê thay đổi triệt để cái nhìn, hơn nữa trong ánh mắt

hắn có lóe lên chút ánh sáng nhàn nhạt, có thể nhìn ra được, hắn có chuyện muốn nói với bọn họ.

Sau khi rời khỏi nơi phát sinh vụ việc, hai người Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt liền chủ động tìm đến Dạ Thập Thất nói chuyện, tất cả đều là người thông minh, có một số việc không cần phải nói rõ, liền có thể hiểu được.

Cửa phòng mở ra, biểu thị công khai ý đón khách.

Gần cửa sổ, Dạ Thập Thất đứng chắp tay, trầm tư trước trăng, bóng lưng có mấy phần thâm trầm cùng hào phóng.

” Các ngươi đã tới?” Đưa lưng về phía hai người, hắn không có cử động thêm một bước, chẳng qua là lẳng lặng đứng yên, không biết đang suy tư cái gì.

Hai người Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt liếc nhau một cái, đứng cách Dạ Thập Thất không tới ba bước, ai cũng có suy nghĩ riêng.

” Ta nghĩ nhị vị nên biết lão phu lần này hiến dâng tính mạng đến đây là vì mục đích gì?”

” Dạ sứ giả chính là vì điều tra chuyện có người tự tiện sử dụng thần khí mà đến.” Long Thiên Tuyệt tiếp lời của hắn, thản nhiên nói.

Dạ Thập Thất đột nhiên xoay người, ánh mắt lợi hại quét qua hai người, tăng thêm ngữ điệu nói: “Như vậy Long tôn chủ nên biết, người tự tiện sử dụng thần khí, Tam đại Thánh Địa có quyền phán xét cùng xử phạt người đó.”

Long Thiên Tuyệt cười một tiếng, vân đạm phong khinh, thật giống như đây hết thảy cùng hắn không có bất kỳ liên quan.

“Tam đại Thánh Địa từ trước đến giờ tồn tại chỉ để duy trì trật tự của Ngạo Thiên đại lục, phạt gian trừ ác, có người không tuân quy tắc, tự tiện sử dụng thần khí, đương nhiên phải trừng phạt…Bất quá chuyêmk này cùng hai người vợ chồng ts có liên quan gì? Bổn Tôn thừa nhận, chuyện tối nay, đích xác là Bổn Tôn gây nên, nhưng cái này cũng không có thể nói rõ cái gì. Phải biết rằng cả Ngạo Thiên đại lục, người có thể chân chánh mở ra lực lượng của thần khí, chỉ duy nhất có người có huyết mạch thuần khiết từ Thập đại gia tộc. Dạ sứ giả nếu là muốn truy xét, hẳn là nên bắt đầu từ người của Thập đại gia tộc, không nên dây dưa với hai vợ chồng ta, chẳng lẽ Dạ sứ giả cũng cho rằng là hai vợ chồng ta tự tiện sử dụng thần khí?”

Sắc mặt Dạ Thập Thất hơi ngưng lại, đối với một phen chất vấn của hắn ta, thế nhưng có chút khó mà đớp lời. Hắn ta nói cũng không phải không có lý, thật sự hắn hoài nghi hai người, nhưng không có chứng cớ xác thực, huống chi nếu đề cập đến quy tắc sử dụng thần khí, cũng đảm bảo hai người họ không thể nào tự tiện sử dụng lực lượng của thần khí, như vậy mấu chốt của vấn đề là ở chỗ nào?

” Có người tận mắt thấy lực lượng của thần khí là từ phương hướng Lăng Thiên Cung truyền ra, chuyện này thì giải thích như thế nào?”

Vân Khê cúi đầu nở nụ cười, đáp lời: “Dạ sứ giả, cái gọi là “có người” trong miệng ngài, là chỉ người nào vậy? Chẳng lẽ chính là người của Thượng Quan gia tộc sao? Thượng Quan gia tộc đã sớm đối với Lăng Thiên Cung có hiềm khích, muốn đối phó Lăng Thiên Cung, bọn họ liền nói dối lừa gạt các sứ giả của Tam đại Thánh Địa, mục đích chính là mượn lực lượng của Tam đại Thánh Địa tới lật đổ Lăng Thiên Cung, để đạt được điều mà họ thầm mong muốn. Lời nói của những kẻ như vậy, Dạ sứ giả cũng có thể tin sao?”

” Phu nhân, ngươi đây quá khinh thường Tam đại Thánh Địa của ta

rồi, nếu không phải tin tức toàn diện từ mọi mặt, Tam đại thánh địa là sẽ không tùy ý tin tưởng.Trừ bỏ người của Thượng Quan gia tộc đã cung cấp tin tương ứng với bên ngoài, còn có các đệ tử củaTam đại Thánh địa phân tán khắp nơi trên Ngạo Thiên đại lục cung cấp bằng chứng, cũng có thể nghiệm chứng, ngày đó phương phóng ra lực lượng của thần khí, tuyệt đối là đến từ Lăng Thiên Cung.”Dạ Thập Thất trên ánh mắt hiện lên vẻ nắm chắc mười phần, trong thần sắc xen lẫn chút giảo hoạt đắc ý, làm cho người ta khó có thể suy xét.

Lần này, đến lượt Vân Khê câm nín.

Tam đại Thánh Địa, không hổ danh là Tam đại Thánh Địa! Cho dù là rời xa giang hồ phân tranh, chỉ chiếm đóng một cùn đất, nhưng đối với hết thảy những việc phát sinh trên giang hồ vẫn rõ như lòng bàn tay, chỉ nhờ vào điểm này, cũng đủ khiến cho cái nhìn cùng cách đối xử của nàng với Tam đại Thánh địa thay đổi triệt để.

” Nếu Dạ sứ giả một mực chắc chắn chuyện này, ta đây chờ cũng không thể nói gì hơn, bất quá sự thật chung quy bày ở trước mắt, nhưng mà nếu Dạ sứ giả cứ đem nước bẩn đổ lên đầu vợ chồng chúng tôi, để cho Dạ sứ giả sớm ngày hoàn thành việc một cách tệ hạ, trở về tam đại Thánh Địa phục mệnh, ta đây cũng sẽ không thúc thủ chịu trói, tự dưng phải nhận oan khuất a!”

Mâu quang thâm trầm của Dạ Thập Thất lóe lên, nhưng ngay sau đó cúi đầu nở nụ cười: “Phu nhân hiểu lầm! Nếu lão phu thật muốn làm khó phu nhân, mới vừa rồi có thể nói thẳng ra chân tướng cái chết của bọn Lỗ trưởng lão. Tin tưởng lời của lão phu, bất kể sự thật có ra sao, cũng không có ai có chất vấn.”

Hắn cười đến giống như hồ ly, tựa hồ có tính toán khác.

Long Thiên Tuyệt nhẹ nắm tay Vân Khê, mở miệng nói trước: “Dạ sứ

giả có gì yêu cầu, không ngại nói thẳng. Bổn Tôn không sợ người gây chuyện, nhưng cũng không thích kẻ khác gây chuyện thị phi hại người. Nếu chuyện này có thể có cách giải quyết thật ổn thỏa, Bổn Tôn nguyện ý ngồi xuống cùng Dạ sứ giả nói chuyện.”

“Tốt! Long tôn chủ khoái nhân khoái ngữ*, lão phu cũng không nói lòng vòng.” Dạ Thập Thất bày ra tư thế mời ngồi, thần sắc ôn hòa đi vài phần, đợi ba người sau khi lục tục ngồi xuống, hắn cất giọng nói ” Lão phu từ Huyễn Dạ Tinh Hải mà đến, trước khi đi, đại công tử liên tục dặn dò, nếu là thấy Long phu nhân, nhất định lão phu phải chuyển đạt lòng biết ơn. Hỏa độc trên người Đại công tử có thể giải, khôi phục hành động tự nhiên, hoàn toàn dựa vào đan dược phu nhân luyện chế. Đối với ân tình của phu nhân, Huyễn Dạ Tinh Hải của ta khắc sâu trong tâm, coi như là Huyễn Dạ Tinh Hải ta thiếu phu nhân một cái nhân tình.”

Hắn nói thật thành khẩn, lại khiến Vân Khê có chút ngượng ngùng, nàng khẽ mở miêngh, hào khí nói: “Khách khí! Ta bất quá là tiện tay mà thôi, thật lòng mà nói, ta luyện chế đan dược cũng không phải chỉ vì đại công tử của các ngươi, chẳng qua là chuyện vừa đúng lúc.”

” Vô luận như thế nào, nhân tình này, Huyễn Dạ Tinh Hải của chúng ta là nhất định phải trả.” Thần sắc Dạ Thập Thất chuyển sang nghiêm nghị, kiên trì nói”Về việc đến đây lần này để điều tra chuyện có người tự tiện sử dụng thần khí, lão phu trong lòng đã có một phen định luận, các ngươi yên tâm, chuyện này tuyệt đối sẽ không dính líu đến hai vị. Nhưng chỉ một lần này thôi, nếu có chuyện tương tự như vậy phát sinh, sợ rằng lão phu có cố ý giải vây cho các ngươi, cũng chỉ có thể lực bất tòng tâm. Dù sao Tam đại Thánh Địa, cũng không phải chỉ là định đoạt của một nhà Huyễn Dạ Tinh Hải”"

Vân Khê cùng Long Thiên nhìn nhau một cái, không có ngờ tới Dạ Thập Thất trượng nghĩa như thế, hắn một mình dưới giải quyết

chuyện này, di hoạn ngày sau chỉ sợ không nhỏ. Hắn hẳn là cũng rõ ràng, chuyện mình gặp phải chính là cái gì, nhưng hắn vẫn kiên quyết đem mọi chuyện ép xuống, chỉ để trả nàng một cái nhân tình.

Trong lòng Vân Khê khẽ xao động, nàng cũng không phải là người không biết tốt xấu, người khác có ân với nàng, nàng tuyệt sẽ không quên mất, ngày khác nếu là có cơ hội, nàng nhất định sẽ hoàn lại hắn cái ân tình này.

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt không nói thêm gì nữa, lặng yên thối lui ra khỏi phòng của hắn. Dạ Thập Thất là người thông minh, biết thần khí Thượng Quan gia tộc bây giờ đang ở trong tay của bọn nọ, hắn làm như thế, thứ nhất là để cho bọn họ một cái nhân tình, thứ hai cũng để răn đe bọn họ, chớ có tùy ý sử dụng thần khí. Nếu có lần thứ hai, hắn cũng chỉ có thể chí công vô tư, không thể thay bọn họ mà dẹp đi lần nữa.

Một đêm mạo hiểm, các loại tâm tình lặng lẽ mất đi.

Hôm nay là ngày cuối cùng trước lúc tỷ võ.

Mặc dù rất có lòng tin đối với Long Thiên Tuyệt, nhưng những cảm xúc tiêu cực cứ như cũ quay quanh trong đầu Vân Khê, thật lâu không tiêu tan. Đao kiếm không có mắt, chiến sự thay đổi trong chốc lát, ai cũng không thể bảo đảm, ở trong quá trình tỷ võ đến tột cùng có thể hay không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Đêm qua, thấy được một nhát kiếm kinh diễm của Độc Cô Kiêu, loại cảm xúc sầu lo ở trong đầu Vân Khê trở nên càng đậm. Vì rửa sạch nỗi nhục trước đây, Độc Cô Kiêu mài đao luyện kiếm bảy năm, người nào biết được thực lực hiện tại của hắn đến tột cùng là biến thái đến trình độ nào?

Bầu trời xanh lam, mây trôi lãng đãng, gió xuân mơn mang nhảy múa trên thảm cỏ xanh. Phía xa xa, có hai ngọn núi đang đứng đối nhau, dưới nắng sớm tựa như hai chiến thần uy vũ, nguy nga mà đứng, hùng tráng và dũng cảm.

Khe núi ở giữa hai ngọn núi kia, chính là địa điểm tỷ võ ngày mai, ngọn núi kia được gọi là Song Tử Phong.

Trên cỏ, hai thân ảnh khẽ tựa vào nhau đón nắng ban mai, cùng phong cảnh xung quanh tạo thành một bức họa tươi đẹp.

Vân Khê tựa đầu vào vai Long Thiên Tuyệt, ngắm nhìn Song Tử Phong nơi xa, nhẹ nhàng thở dài. Lúc này, ngày mai, ở nơi đó, sẽ có một cuộc chiến tàn khốc, thắng bại khó liệu.

Mặc dù Long Thiên tuyệt không có biểu hiện ra, nhưng Vân Khê lại có thể cảm giác được hắn coi trọng cuộc tỷ võ này, nhân sinh trên đời, khó gặp được một cao thủ có thực lực tương đương, có thể cùng đại chiến một hồi thật thỏa thích, chính là một điều thú vị!

Độc Cô kiêu vì thế chuẩn bị bảy năm, mà Long Thiên Tuyệt cũng chờ mong như hắn.

Quyển 3 - Chương 54: Đại chiến!

“Thiên Tuyệt, lần trước chàng cùng Độc Cô Kiêu tỷ võ, tình hình chiến đấu cụ thể như thế nào?”

Long Thiên Tuyệt nghĩ mông lung, ngắm nhìn Song Tử Phong, thần sắc có chút phiêu dạt.

Hồi lâu, hắn mới mở miệng nói: ” Cuộc tỷ võ ngày đó, ta chỉ thắng hắn nửa chiêu — Độc Cô Kiêu ham võ thành si, chính là thiên tài tập võ, hắn kế thừa kiếm pháp nhanh nhạy của Độc Cô Lĩnh, ra kiếm vừa nhanh vừa chuẩn, hơn nữa hắn trò giỏi hơn thầy mà thắng Vu Lam, thường thắng vì ra chiêu đánh bất ngờ, làm cho không người nào có thể tiên đoán góc độ hắn ra kiếm cùng thủ pháp. Ngày đó ta thắng hắn nửa chiêu, là bởi vì ta phát hiện hắn ra kiếm có một động tác thành thói quen rất nhỏ, có thể ngay cả chính hắn cũng không nhận thấy được, mối lần hắn ra kiếm, đều có một động tác nho nhỏ quen thuộc là nhún vai. Ta chính là nhờ vào cái nhún vai rất nhỏ ấy, để phán đoán khi nào hắn ra ra chiêu...”

Vân Khê nhíu mày, sầu lo dưới đáy lòng càng nhiều thêm, ôm lấy cánh tay của hắn, hé miệng nói: “Bảy năm trôi qua, nếu hắn đã sửa lại cái tiểu động tác này, vậy chẳng phải là chàng không thể tiếp tục pháp phán đoán? Hoặc nếu hắn đã ý thức được thiếu sót này, cố ý lợi dụng cái tiểu động tác này để đánh lừa chàng.....Thiên Tuyệt, hay là thì đừng so nữa đi? Dù sao chuyện này cũng không bắt buộc,chúng ta không cần thiết phải mạo hiểm.”

Đầu cọ cọ bả vai của hắn, hai má hồng hồng, trong lúc đó, Vân Khê

bỗng nhiên không hy vọng hắn đi mạo hiểm, nhưng mà trong lòng cũng hiểu, đây là không thể nào.

Long Thiên Tuyệt cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt dịu dàng, ngón tay thon dài vén lấy tóc mai trên trán nàng, thanh âm thanh nhã nói: “Nàng đối với ta không có lòng tin như vậy sao?”

“Không có a! Ta chỉ là lo lắng cho chàng!”Vân Khê đụng tới vai hắn, dùng sức cọ cọ, đầu ngón tay di chuyển trên lồng ngực hắn, vẽ vòng tròn, thanh âm mềm nhũn nỉ non, “Ai mà biết khi tỷ võ, rốt cuộc sẽ phát sinh chuyện gì? Vạn nhất chàng đột nhiên đau bụng, hoặc là đột nhiên bị mặt trời chiếu vào mắt, hay hoặc là một con chim trên không, đột nhiên hướng chàng bay tới, đụng vào người chàng– ai nha, ai biết được sẽ phát sinh chuyện gì đâu? Tóm lại ta không muốn chàng bị thương dù chỉ nửa điểm, tróc chút da cũng không được!”

Thân thể Long Thiên Tuyệt không nhịn được run run, Vân Khê giương mắt liếc về phía hắn, lúc này mới phát hiện hắn nén cười đến mức cực khổ, hé ra gương mặt tuấn tú hồng hồng. Thấy nàng trông lại, hắn rốt cục không nhịn được phun cười ra tiếng, tiếng cười lớn tùy ý truyền ra xa bên ngoài, thanh thoát mà khoan khoái.

Vân Khê chép miệng, buồn rười rượi trừng mắt nhìn hắn một cái, nàng ở chỗ này lo lắng an nguy của hắn, hắn lại còn có thể cười đến như vậy, không tim không phổi, thật sự quá mức đáng ghét!

“Khê Nhi, ngươi thật sự là thật là đáng yêu! Ta cũng kỳ vọng ngày mai có thể thấy một con chim bay đến trước mặt của ta mà ta không cảm thấy được, đến lúc đó, ta nắm nó, đưa ngươi chơi đùa, ha ha ha...”

Hắn cười đến càng thêm tùy ý phóng đãng, kinh động hồn người.

“Long Thiên Tuyệt, chàng còn cười nữa? Cẩn thận ta lột da của chàng ra!” Vân Khê trợn trừng mắt nhìn hắn, không thể không hướng về phía hắn mà mắt bắn tên!

Lão hổ không ra uy, hắn liền quên mất nhà này ai trên ai dưới à?

Long Thiên tuyệt không dễ dàng nhịn cười được, hai vai còn đang khẽ lay động, khuôn mặt đỏ ửng, nén cười nói: “Cái này không thể trách ta, thật sự là lời của phu nhân chọc cho ta không thể không cười.”

“Thật sự có buồn cười đến vậy không?” Vân Khê nghiếng răng, đôi mắt ti hí nheo lại kết thành từng mảnh băng nhọn, như muốn phóng ra, tràn đầy uy hiếp.

Long Thiên Tuyệt vừa nhận thấy bầu không khí khác thường, vội vàng áp dụng chính sách dụ dỗ, vươn tay ôm lấy, đem nàng kéo vào trong ngực, vòng tay chặt chẽ, tước vũ khí đầu hàng.

“Phu nhân hiểu lầm! Thật ra thì một chút cũng không thể cười, ta mới vừa đó là không cẩn thận động kinh. (Ed:Động kinh, hahaaa….=)))))) Lời Phu nhân nói…, cho tới bây giờ đều là lời lẽ chí lý, làm sao mà buồn cười chứ?”

Vân Khê hướng hắn hừ một tiếng: “Vậy ngươi động kinh lần nữa cho ta nhìn xem?”

“Thỉnh thoảng động kinh, có lợi cho thân thể khỏe mạnh, động kinh quá nhiều rồi, đó là có bệnh, ngươi cũng không có hi vọng ta bệnh chứ?” Long Thiên Tuyệt nháy mắt mấy cái, cúi đầu ở cổ nàng khẽ cắn, vẻ mặt cười cười lấy lòng,(Ed:Huynh đúng là chân chó) vẫn không quên nhân cơ hội vụng trộm ăn hương, nháo đến Vân Khê nghĩ muốn phát uy cũng không làm được.

Nắng tươi đẹp ấm áp, tiếng cười mềm nhẹ, lời nói dịu dàng của tình nhân, đan vào dễ nghe, tựa xuân khúc. Cỏ xanh tiếp tục vui đùa với gió, ngọn núi đằng xa như cũ nguy nga tráng lệ, mà thời gian cũng lẳng lặng dần trôi.

Đồng dạng thời gian, đồng dạng địa điểm, thì sẽ là thời gian chân chính tỷ võ.

Địa điểm tỷ võ, không có công khai, cho nên hôm nay người đến đây xem cuộc chiến chỉ có ba người Dạ Thập Thất, Dạ Hàn Nguyệt cùng Vân Khê, ngay cả những người Thượng Quan gia tộc, cũng không được thỉnh mời đến đây xem cuộc chiến.

Đối với Độc Cô Kiêu mà nói, thứ hắn theo đuổi chính là chinh phục tâm hồn*, không phải là danh tiếng trong thiên hạ, cho nên người nào tới đang xem cuộc chiến, bao nhiêu người đang xem cuộc chiến, đối với hắn mà nói không có chút ý nghĩa nào. Hắn muốn, chính là muốn quang minh chánh đại chiến thắng Long Thiên Tuyệt! (*ý anh là đối thủ thừa nhận khuất phục trước mình)

Xa xa trênSong Tử Phong, hai bóng người phân ra hai ngọn núi, một bên trái là mặc y phong nhã, đón gió mà đứng, cả người hắn giống như cùng núi dung hợp thành nhất thể, làm cho người ta có một loại cảm giác mông lung, tựa hồ vào giờ khắc này thân ảnh đã nhàn nhạt biến mất, một khắc sau lại biến ảo tái hiện. Bên phải là một xích y* như lửa, ngược gió mà đứng, gió núi nhảy múa dồn dập, làm tóc hắn rối loạn, xốc xếch, hàn khí trang nghiêm mang chút điêu tàn vây quanh.(*xích: màu đỏ)

Hai người đứng đối mặt nhau, đều đứng trên đỉnh núi, bầu không khí dần ngưng đọng.

Giờ phút này, khí tràng của song phương đều ngưng tụ ở chung quanh ngọn núi, người phía dưới đang xem cuộc chiến cơ hồ có thể cảm giác được trong không khí, khí tràng lay động, khiến cho tất cả chim muông thú vật đều tránh khỏi ngọn núi.

“Xuất kiếm đi, cho ta nhìn xem ngươi bảy năm sau, đến tột cùng bước vào cảnh giới nào!” lời nói của Long Thiên Tuyệt dị thường bình thản vọng lên trên ngọn núi, nhưng thời điểm nói đến “cảnh giới nào “, ngữ khí của hắn phút chốc biến hóa, mang theo giáng âm rõ ràng, không khí trong nháy mắt cô đặc lại!

Kiếm trong tay Độc Cô Kiêu chầm chậm đặt tới trước người, không có bất kỳ lời nào, tỏa ra một thứ khí xơ xác tiêu điều hoàn toàn tự nhiên.

Sau đó, hắn xuất kiếm.

Vân Khê nhìn hai người, tâm khẩn trương. Giờ phút này, nàng cảm giác bản thân hai người kia, giống như là hai thanh kiếm sắc bén nhất, không cần ra khỏi vỏ, đã bộc lộ năng lực, lộng lẫy huy hoàng!

Bọn họ hung hăng giằng co, đây là một cuộc so đấu kiếm thuật, cũng so đấu ý chí cùng tín niệm.

Trên người hai người, đều có được cực độ tự tin, ánh mắt sắc bén nhìn nhau, thật giống như đều xem đối phương là con mồi của mình, khóa chặt nó lại.

“Đến đây đi! Hôm nay ta và ngươi liều chết một trận, chưa phân thắng bại, quyết không bỏ qua!” Độc Cô Kiêu bỗng ngẩng đầu, ánh mắt như điện, chống lại ánh mắt Long Thiên Tuyệt!

Bốn mắt chạm vào nhau, hai người đồng thời cảm thấy con ngươi tê

rần, rồi lại không ai nhường ai, gắt gao đấu mắt!

Giằng co, vẫn bị vây trong giằng co, khí tràng của song phương cũng càng thêm cường thịnh.

Hai tay Vân Khê nắm lại, lòng càng thắt lại. Lúc này, từ bên người truyền đến giọng nói của Dạ Thập Thất: “Hai người bọn họ khí tràng nhìn như tương đối, kì thực khác lạ, Độc Cô Kiêu sát khí quá nặng, sắc bén lộ ra ngoài, thoáng cái đã đem toàn bộ thực lực của mình để lộ ra bên ngoài. Mà Long Thiên Tuyệt nhìn như cũng là bộc lộ năng lực, kì thực ẩn dấu không ít thực lực, tích lũy từ từ, lão phu suy đoán, hôm nay hắn nhất định đã có chuẩn bị kế hậu chiến.”

Vân Khê mặt mày chau lên, không nghĩ tới hắn chỉ nói một câu, lại đem tình thế nói ra rõ ràng như thế.

Long Thiên Tuyệt sau khi phục dụng hai viên cửu chuyển Thái Cực đan, huyền khí trong cơ thể rất hùng hậu, đã đủ để xông phá bức tường cản trở tấn chức Huyền tôn, chẳng qua là thiếu hụt một cơ hội. Cuộc tỷ võ ngày hôm nay, đúng là cơ hội hắn cần có, Độc Cô Kiêu, hôm nay nhất định hãy trở thành bàn đạp giúp hắn bước lên Huyền tôn chi cảnh!

Trong giây lát, tầng mây thật dầy áp xuống, hai thanh kiếm sắc bén đồng thời ra khỏi vỏ. Trong phút chốc, kiếm khí tung hoành, ở giữa hai núi vẽ phác thảo ra mộng ảo quang mang, xuyên thấu tầng mây thật dày kia.

Cuộc Chiến bắt đầu——

Hai đỉnh núi, hai đạo thân ảnh, đồng thời bắn ra, nhảy dựng lên, mang theo tầng kiếm quang rét lạnh, ở giữa hai núi nổi lên cuồn cuộn hai gió lốc hình trụ, lấy mắt thường không cách nào bắt được tốc độ,

hăng hái chặn nhau.

Tiếng kiếm, thanh thúy, rõ to!

Oanh!

Gió lốc hình trụ xoay tròn thật nhanh, đột nhiên một tiếng nổ vang trên không trung, bùn đất cát đá vẩy ra, dựng lên, cơ hồ che đậy khắp bầu trời! Khi cát bay đá chạy, cũng là lúc kiếm khí tung hoành, chớp hiện không chừng, e rằng không thể dùng mắt thường mà có thể thấy được.

“Giỏi!” Chỉ nghe có tiếng Dạ Thập Thất trầm trồ khen ngợi quanh quẩn ở bên tai, Vân Khê tiếp tục ngưng thần theo dõi cuộc chiến, nhưng lại không có biện pháp nhìn cho rõ. Kiếm pháp hai người thật sự là quá nhanh, kiếm của Độc Cô Kiêu nhanh kinh người, mà Long Thiên Tuyệt cũng không kém chút nào, ra kiếm vừa ngoan* vừa nhanh, song cho đến tận lúc này, đến tột cùng người nào chiếm thượng phong, nàng cũng không thể phán đoán ra, đây chính là bởi cảnh giới chênh lệch.(*ngoan độc)

Oanh!

Hai đạo nhân ảnh rốt cục tách ra, trở lại ngọn núi của mình, lốc xoáy khổng lồ ở giữa hai núi tiếp tục xoay quanh.

“Hay, thực thống khoái!” Thanh âm Độc Cô Kiêu trong trẻo phá lên cười, đáy mắt tinh quang lòe lòe, Thắng Tuyết kiếm cuốn vào trong tay của hắn ngay lập tức, một loại khí thế mênh mông không biết từ đâu trong nháy mắt ngưng tụ.

Tay áo như một trận gió to điên cuồn, ánh mắt của hắn hiện lên hàn quan bén nhọn, rốt cục muốn thi triển ra kiếm cuối cùng hắn.

“Ha ha ha, bảy năm không gặp, kiếm thuật ngươi quả nhiên tiến bộ không ít! Chỉ tiếc, hôm nay ngươi nhất định thua dưới tay ta!” tiếng cười của Long Thiên Tuyệt từ từ lấn át Độc Cô Kiêu, áo bào rộng của hắn, bị gió núi thổi bay múa phần phật, rõ ràng chỉ là một bóng dáng xa xôi, nhưng sinh ra khí phách phong độ tao nhã bay lượn đến chín tầng mây, tư thế bễ nghễ mà chỉ có thiên hạ chí tôn mới có.

“Độc Cô huynh, ta và ngươi không ngại lộ ra tuyệt chiêu riêng của mình, một chiêu định thắng bại như thế nào? Sống hay chết, đều dựa vào bản lãnh!”

“Thật hợp ý ta!” (*Trung: Chính hợp ngã ý)

Chữ “ý” vừa dứt, song phương đồng thời bay lên như chim ưng, đúng chẳng ai muốn nhường tiên cơ*. (*nhường người kia xuất chiêu trước)

Khí tràng bàng bạc mênh mông ở giữa hai núi chạm vào nhau, chuôi kiếm kịch liệt lay động, tựa hồ điên cuồng mà khát cầu máu tươi, lại giống như hai linh hồn u ám gặp nhau giữa chốn u minh!

Kiếm của Độc Cô kiêu như cũ nhanh kinh người, người hòa cùng kiếm hóa thành một đường giữa không trung, xông phá tầng tầng khí lãng, thật giống như muốn đem bầu trời xé rách.

Quả nhiên là người như kiếm, kiếm như người, người kiếm hợp nhất!

Những người ở dưới đang xem cuộc chiến chỉ có thể nhìn đến thân ảnh của hắn lập loè trên ngọn núi, công phu nhanh như nháy mắt, từ bên phải ngọn núi, tới gần, tới tại ngọn núi bên trái. Trong thoáng chốc, có một chuôi cự khắc thẳng tắp hướng về tim Long Thiên

Tuyệt, cả Song Tử Phong đều kịch liệt run rẩy.

Cuộc chiến phút chốc lên tới đỉnh điểm cao trào.

“Tiếp chiêu!” Long Thiên Tuyệt ngửa mặt lên trời nói, ống tay áo phần phật bay múa mang theo gió kinh người, cuồng tứ địa vòng quanh cả khe núi, như sâm chớp nổ vang!

Quyển 3 - Chương 55: Thiên Tuyệt uy vũ, tấn chức Huyền tôn!

” Định—-”

Thanh âm lạnh lùng thốt ra từ miệng Long Thiên Tuyệt, mâu quang sắc bén như phi đao hướng thẳng về phía thân ảnh màu đỏ, một cổ khí thế mãnh liệt kinh người từ áo bào bùng phát, hắn bay lên, cả khuôn mặt bỗng dưng ngửa lên, như hắn chính là Chiến thần từ viễn cổ đi tới!

Cả ngọn núi lay động vừa dưới chân hắn, mà hắn chính là chúa tể của thiên hạ, nắm trong tay quyền sanh sát.

Trong không khí, khí lưu bắt đầu vặn vẹo, dừng lại.

Thân ảnh màu đỏ cách hắn không quá một bước, bỗng dưng dừng lại, không có cách nào đi về phía trước một tấc.

Trong vòng mười bước, thời gian, không gian hết thảy ngưng trệ!

Trong vòng mười bước, hắn chính là chúa tể vạn vật!

Huyền tôn chi cảnh, không gian biến đổi!

Hắn, đột phá!

Ánh mắt Độc Cô Kiêu đột nhiên thay đổi, vô số ý niệm hoảng sợ hiện

lên trong đầu hắn, một kiếm khách, tốc độ chỉ cần chậm một chút, thì tánh mạng của hắn liền trực tiếp bị uy hiếp, nhưng hiện tại, cả người hắn đều bị định trụ, mất đi năng lực hành động, kết quả như thế, tương đương với trực tiếp tuyên bố cái chết của hắn!

Hắn vạn lần không ngờ được, Long Thiên Tuyệt lại tấn chức vào lúc này, hắn càng không tưởng được, nhờ vào cuộc giao chiến kịch liệt trong khoảng thời gian ngắn ngủi kia, đã kích thích Long Thiên Tuyệt, khiến cho hắn rốt cục phá tan bức tường cản trở, nhảy lên đến Huyền tôn chi cảnh.

Huyền tôn chi cảnh, ở Ngạo Thiên đại lục cơ hồ có thể quét sạch thiên hạ.

Cho đến lúc này, cả Ngạo Thiên đại lục, người bước vào Huyền tôn chi cảnh, tổng cộng chỉ có hai người, mà bây giờ, lại thêm người thứ ba!

Hai mươi lăm tuổi tấn chức Huyền tôn, đủ để cho mọi người trong thiên hạ nhìn theo bóng lưng hắn. Toàn bộ Ngạo Thiên đại lục, chỉ có hắn là người trẻ tuổi nhất, có đủ tiềm lực để tấn chức Huyền tôn, Thiên Long tôn giả ngày xưa, Lăng Thiên Cung tôn chủ hôm nay, hắn chính là một kỳ tích, một truyền thuyết, một ngôi sao chói mắt nhất!

” Huyền tôn chi cảnh?! Hắn cư nhiên đột phá!” Dạ Thập Thất từ trước đến giờ vốn là người thâm trầm ổn trọng, giờ phút này cũng không cách nào bình tĩnh nữa rồi, một đôi con ngươi trừng lớn như sắp lòi ra. Ngửa đầu nhìn thân ảnh mặc y giống như chiến thần, trong đôi mắt hắn hiện ra tia sáng điên cuồng, tâm tình kích động khó có thể ức chế.

Vân Khê dù thần sắc rất trấn định, nhưng tim cũng đang khẽ run, hắn thật sự thành công! Nàng đã sớm biết, hắn nhất định sẽ thành công!

Dạ Hàn Nguyệt trực tiếp vui thích địa kêu lên: “Quá chấn động rồi! Thì ra là đây chính là thực lực của Huyền tôn chi cảnh, hoàn toàn có thể sánh ngang với nội của ta.”

Cấm địa Thánh cung, giờ phút này đang có một gã hạt y* quần áo nam tử ngồi bế quan, hắn tĩnh tọa ở một tấm bệ hình rồng được làm từ bạch ngọc, cả người khí thế nguy nga, giống như một pho tượng phật viễn cổ, khiến người ta ngước mắt nhìn lên. Song nhìn kỹ, chung quanh Phật tượng quanh quẩn một tầng bóng tối nhàn nhạt, không phải là màu vàng thánh khiết, mà là màu đen tràn đầy tà khí. (*quần áo màu nâu)

Thật giống như cảm nhận được cái gì, hắn phút chốc mở mắt ra, đôi con ngươi tinh duệ thâm trầm hiện ra một đạo ánh sáng kinh người, mang theo nhiệt độ nóng rực cùng lực xuyên thấu, bất luận cái gì đều không thể ngăn cản nó, vừa chạm vào nó liền bị đốt cháy!

” Huyền tôn! Rốt cuộc là người nào tấn chức rồi?”

” Mặc kệ là ai, cũng đều trở thành chướng ngại ngăn ta thống nhất thiên hạ! Người nào ngăn ta, đều phải chết!”

Cả thạch thất quanh quẩn lời của hắn, thanh âm không ngừng vang lên kích động, cuối cùng tiêu thất trong vô hình….

Ở một góc của Đông Lăng quốc, trên cánh đồng hoang vu bát ngát, có một cái giếng cổ ngàn năm bị hai cây Hòe thụ bao lấy. Khắp nơi yên tĩnh không tiếng động, ngẫu nhiên có chim bay làm kinh động nơi đây, mới có thể lưu lại mấy tiếng chim hót nhỏ vụn.

Bỗng nhiên, một cái đầu trồi lên trên mặt giếng cổ, tóc bạc ẩm ướt hổn độn, che lại phân nửa bộ mặt người này, thấy không rõ dung

mạo hắn, chỉ có thể mơ hồ thấy được giữa mái tóc bạc ẩm ướt kia, là một đôi mắt lóng lánh hữu thần, bên trong sâu lắng thâm trầm, như chứa đựng tang thương, nhìn lần nữa, lại thấy sự giảo hoạt khó che dấu được, giàu dư vị.

Hai tay của hắn vung lên trên mặt nước, trong đó cầm chặt một quả trứng to to, phải dùng hai tay hợp lại, mới có thể đem nó vững vàng địa cầm lấy. Nếu để người ngoài nhìn thấy, chỉ xem nó như một quả trứng không chút thu hút, chẳng qua so với những quả trứng thường thì to hơn một chút

Người nọ vừa cẩn thận cầm lấy quả trứng, vừa ngửa đầu nhìn về miệng giếng, thở dài một hơi nói: “Đầu năm nay, Huyền tôn cũng không còn giá trị nữa rồi, lão già ta đây biết phải sống thế nào cơ chứ?”

Hắn lại cúi đầu nhìn quả trứng lớn trong tay, oán niệm nói: “Cái vật nhỏ này, nước lửa bất xâm, lão phu hoàn toan không cách nào nắm giữ được ngươi.”

Hắn tung người nhảy, phút chốc bay khỏi miệng giếng, phủi phủi những giọt nước trên người, đưa mắt nhìn về phía hoàng cung Đông Lăng quốc, nhắm được mục tiêu, tinh thần dường như từ từ vui thích dần lên: “Được rồi, hay là đi xem Tiểu bảo bối của lão phu một chút đi, lâu rồi không thấy hắn, rất nhớ hắn. Lão già ở Thánh cung kia nếu để ý đến Tiểu bảo bối, cũng phải xem lão phu có đáp ứng hay không!”

Hắn lắc lắc ống tay áo, không thấy hắn có những động tác gì khác, sau một khắc, người đã bay ra ngoài trăm bước, càng lúc càng xa, trong chớp mắt tựu biến mất ở cuối cánh đồng bát ngát.

Kèm theo việc Long Thiên Tuyệt tấn chức, hai vị cường giả cường

đại nhất Ngạo Thiên đại lục, cũng vì đó mà xuất đầu lộ diện.

Gió nổi mây bay!

Trận tỷ võ vẫn còn tiếp tục……

Độc Cô Kiêu dường như đã hoàn toàn mất đi năng lực hành động, trở thành cá trên thớt, mặc người chém giết.

Long Thiên Tuyệt xuất đôi song chưởng, khí thế mạnh mẽ phóng ra từ thân thể hắn, trong chốc lát, toàn bộ Song Tử Phong đều bị bao phủ trong khí thế của hắn.

Giờ phút này, nếu hắn dùng kiếm, một chiêu liền dễ dàng đâm thủng tim đối phương, hoặc chém đứt đầu kẻ nọ. Nhưng mà hắn không làm vậy, hắn chỉ khẽ khép tay thành quả đấm, xuất một chưởng!

“A—”

Tiếng kêu thê lương thảm thiết vang vọng tận đỉnh núi.

Mặc y thân ảnh như diều đứt dây, bay lên không trung, bay thật xa thật xa, rồi thẳng tắp rơi xuống.

Tiếng kêu của hắn vang vọng liên hồi, như tiếng trống trận, nặng nề khiến tâm người xao động.

Độc Cô Kiêu bị đánh bại, hoàn toàn bị bại!

Nếu hỏi hắn đến tột cùng vì sao thua, chỉ có thể nói, hắn thật thiếu may mắn. Nếu hắn có thể ăn hai viên Cửu chuyển Thái cực đan trước trận đấu, có lẽ kết quả liền chẳng như vậy, nhưng ai biết được?

Không thèm để ý đến sinh tử của Độc Cô Kiêu, Long Thiên Tuyệt thu hồi khí thế, nhanh chóng đi đến chân núi, hắn đã thủ hạ lưu tình, về phần Độc Cô Kiêu có thể sống sót hay không, chỉ có thể tùy theo số mệnh.

Thấy Long Thiên Tuyệt đang đi về phía mình, Vân Khê lắc đầu, nàng còn đang bị vây trong trạng thái hoảng hốt, tưởng mình đang mơ.

Thực lực như vậy, làm mọi việc đều dễ như bỡn, thật sự quá kinh người, thực khiến người ta chấn động.

Đến khi nào, nàng mới có thể có được thực lực đó?

Vân Khê chăm chú nhìn hắn, bên trong mắt đẹp tràn đầy sùng bái cuồng nhiệt không chút che dấu.

“Chúng ta đi thôi.” Long Thiên Tuyệt không nói gì thêm, đến gần nàng, hướng nàng dịu dàng cười, khẽ véo lấy mũi nàng, sau đó nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, tiêu sái rời đi.

Vân Khê mặc hắn nắm, cả người dường như còn bị vây trong trạng thái hoảng hốt, quên luôn phản ứng.

Dạ Thập Thất nhìn bóng hai người dần rời đi, dần thu lại thần sắc chấn động, hài lòng vuốt vuốt cằm.

Không quan tâm thắng thua, thâm trầm ổn định, phong nhã hào hoa, thanh niên tài giỏi như vậy, khiến người ta vô cùng hâm mộ cùng tán thưởng. Có lẽ, thời của bọn họ đã qua rồi, tương lai của Ngạo Thiên đại lục, đã đến lúc giao đến tay đám thanh niên trẻ tuổi rồi.

Dạ Hàn Nguyệt thấy Vân Khê đi rồi, một tiếng từ giã cũng không nói,

đáy lòng ẩn ẩn có chút mất mác:”Thập Thất gia gia, hai người Vân tỷ tỷ đã đi mất, chúng ta làm gì bây giờ?”

Dạ Thập Thất cười thâm trầm, nói:”Trở về thôi! Cũng đến lúc chúng ta nên trở về báo cáo kết quả nhiệm vụ. Đi, mang theo Độc Cô Kiêu, ba chúng ta cùng nhau về thôi.”

Dưới chân núi Song Tử Phong, Độc Cô Kiêu đập vào một cái hố đất, giữa màn bụi hiện ra thân hình. Hắn choáng váng, hoa mắt một trận, chỉ cám thấy trời mênh mông sương mù, sao mây chồng chéo lên nhau mà bay, mắt của hắn chẳng chống đỡ được nữa rồi, rốt cuộc nhắm nghiền hai mắt, ngất đi.

Ở một góc hoàng cung Đông Lăng quốc.

Ngự hoa viên, Bách Hoa đình.

Để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của hai đứa nhóc, hiếm lắm Vân Tiểu Mặc mới hào phóng lấy ra những bảo bối trân quý trong nhẫn trữ vật của mình và cả trong chiếc nhẫn trữ vật của Tống Tu, cho lũ bạn thân mến cùng xem xét.

“Tiểu Mặc, ngươi thật lợi hại! Cư nhiên có nhiều thứ tốt như vậy!” Khuôn mặt Nam Cung Anh lộ lên biểu tình khoa trương, đối với một bàn đầy bảo vật, hai mắt tỏa sáng.

“Tiểu Mặc, hạt châu này thật xinh đẹp, tặng cho ta được không?” Tuy trong miệng là hỏi, nhưng trong tay thì trực tiếp cầm lấy một viên dạ minh châu, nhét vào túi của mình, kia chính là bảo vật mà Tiểu Mặc cướp được từ Nhị phu nhân Tư Đồ gia, hiện tại lại rơi vào túi người khác.

Hồi sau, nàng càng không quên nói một câu:”Lần tới khi bắn chim,

còn có thể dùng tới.”

Vân Tiểu Mặc khe khẽ liếc mắt nhìn túi áo cuae Nam Cung An, nàng lại muốn dùng Dạ Minh Châu loại thượng từa đi ném chim, thế thì thật đau lòng a! Ai, dù sao nàng cũng là bạn tốt của mình, nếu đòi lại, không cho nàng, tựa hồ rất không phóng khoáng.

” Anh Tử, khối ngọc này so với kia hạt châu đẹp mắt nhiều, ngươi không muốn khối ngọc này sao.”Vân Tiểu Mặc chọn lấy một khối Ngọc Thạch không quá trân quý, muốn đổi lấy Dạ Minh Châu.

Nam Cung Anh nhặt Ngọc Thạch lên, xoay qua xoay lại mấy lần đánh giá, cau mày nói: “Màu của khối ngọc này không đẹp, chẳng qua nếu như Tiểu Mặc tặng ta…, ta đây đành miễn cưỡng nhận lấy đi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Tiểu Mặc nhất thời đen một vòng, nàng cư nhiên chê nó xấu, hơn nữa rất là không khách khí, cầm lấy một viên Dạ Minh Châu của hắn còn không đủ, còn muốn lấy thêm của hắn một khối ngọc thạch…..Thật quá thiệt thòi cho hắn a!

Vội vàng đem tất cả bảo vật mình sở hữu thu vào chiếc nhẫn trữ vật, đáy lòng Vân Tiểu Mặc có chút trống trải, không vì cái gì khác, chính bởi vì vô duyên vô cớ liền mất một viên Dạ Minh Châu cùng một khối Ngọc Thạch.

Không phải là hắn keo kiệt, thật đấy!

Nếu tiểu đồng bọn của hắn phải khổ sở vì nghèo, hoặc là giống như hảo hài tử Trịnh Nam không chút động dung vì bảo vật, hắn tuyệt đối nguyện ý chia sẻ chút bảo vật. Nhưng Anh Tử là ai? Anh Tử là Tiểu công chúa Nam Hi quốc, nghĩ muốn cái gì sẽ có cái đó cho bằng được. Dạ Minh Châu cùng Ngọc Thạch rơi vào trong tay của nàng, chỉ cần không bao lâu nàng đã chơi chán, sau đó vứt đi đâu cũng

chẳng biết, nàng vốn là một tiểu nữ chuyên phá sảng, bảo vật như vậy rơi vào trong tay của nàng, chỉ có bị phá hư.

Hắn đau lòng a!

Tà tà liếc khuôn mặt nhỏ bé của Nam Cung Anh không tim không có phổi, Vân Tiểu Mặc xoay mắt, nói: ” Anh Tử, không bằng chúng ta đi chơi trò chơi đi?”

Nam Cung Anh nghe vậy, vui vẻ địa vung lên khuôn mặt nhỏ nhắn, vỗ tay kêu lên vui mừng nói: “Tốt! Chơi trò gì?”

Lúc này, Hiên Viên Nghễ Nhi cùng Tào Trì hai người vừa vặn đi ngang qua đó, nghe được thanh âm Nam Cung Anh kêu lên vui mừng, tiến lên trước hỏi thử.

” Các ngươi muốn chơi trò gì? Ta có thể chơi cùng được không?”Hiên Viên Nghễ Nhi cười nhàn nhạt, nắm tà váy, ưu nhã đi vào Bách Hoa đình.

Tào Trì trên mặt không vui, làm sao đi đâu cũng có thể thấy tiểu tử thúi kia vậy? Bất quá thấy biểu muội vào đình, hắn cũng chỉ đành vào theo.

” Chúng ta không muốn cùng chơi đùa với ngươi!”

Nam Cung Anh thấy Hiên Viên Nghễ Nhi, bản năng sinh ra một loại cảnh giác, kia thuần túy là hai nữ tử đang tranh giành với nhau, ai bảo hai người tính tình đều cao ngạo như nhau cơ chứ?

Bất đồng chính là, Nam Cung Anh cao ngạo, chẳng qua là ngoài mặt, nàng cho là mình sanh ở hoàng tộc, là người ưu việt, cho nên nàng không muốn cùng người bình thường kết giao bằng hữu, hơn nữa

thấy thân thế của đối phương ngang hàng với nàng, mọi phương diện so với nàng còn xuất sắc hơn, trong nội tâm nàng khó tránh khỏi sinh ra ghen tỵ với cùng không vui, nhưng nàng cũng chính là kẻ ngoài miệng không buông tha người, nhưng tuyệt đối không có ý gì xấu.

Hiên Viên Nghễ Nhi thì vừa vặn ngược lại với nàng, cao ngạo của nàng ta vốn từ trong xương mà ra, nàng ta không cần thân phận hoàng tộc của mình, cũng nguyện ý kết giao bằng hữu với người không ở trong hoàng tộc, nhưng nàng ta có yêu cầu rất cao khi lựa chọn bằng hữu, đối phương phải có sự thông minh cùng năng lực ngang nàng, nếu không được vậy, nàng xem đối phương thấp hơn nàng ta một bậc. Nàng ta rất có lễ phép, cũng rất có gia giáo, tuyệt đối sẽ không làm trò người trước mặt người mà mắng chửi đối phương, hay cố ý hạ thấp đối phương, nhưng trong nội tâm của nàng chính là khinh thường đối phương, đó là một loại cao ngạo trong xương tủy, dù ai cũng không cách nào thay đổi.

Vân Tiểu Mặc mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng cũng có thể đánh giá khả năng của người khác, có thể xem đó là khả năng thiên bẩm đi. Vì vậy, nếu bàn về kết giao bằng hữu, Vân Tiểu Mặc thích kết giao cùng Nam Cung Anh đơn thuần, không có tâm tư gì hơn, bởi vì cùng nàng kết giao, hắn không cần suy tư quá nhiều, phòng bị cũng ít, hỉ nộ ái ố của nàng toàn bộ đều viết ở trên mặt, rất dễ dàng thấu hiểu. Hiên Viên Nghễ Nhi thì không như vậy, thật sự nàng rất thông minh, rất có khả năng, thậm chí có lúc hắn cảm giác mình theo không kịp ý nghĩ của nàng, càng không thể nhận biết nàng đến tột cùng lúc nào cao hứng, lúc nào mất hứng. Cần phải dụng tâm để đoán được tâm tư người khác, nhưng nếu làm bằng hữu với họ, thật sự là quá mệt mỏi, quá cực khổ rồi, đây cũng là lí do Vân Tiểu Mặc đối với Hiên Viên Nghễ Nhi xa cách, không thân thiết giống như cùng Nam Cung Anh và Trịnh Nam.

Trong đình đột nhiên có thêm hai người, Vân Tiểu Mặc mấp máy miệng, từ chối cho ý kiến.

Hiên Viên Nghễ Nhi ảm đạm cười, đối với việc Nam Cung Anh thẳng thắng cự tuyệt như vậy, một chút cũng không để vào mắt.

” Nhiều người chơi mới vui! Ta giỏi chơi rất nhiều trò, bình thường ta chơi rất hiếm khi thua!”

Nam Cung Anh vừa nghe, trong lòng nhất thời nhộn nhạp, lòng háo thắng nhất thời trào dâng, muốn tranh cao thấp với nàng ta một phen.

“Vậy chúng ta thi với nhau, xem thử ai có thể thắng!”

” Được, ta vui lòng phụng bồi.” Chất giọng thánh thót như cũ vang lên, giọng điệu nắm chắc phần thắng.

Nam Cung Anh gấp gáp thúc giục: ” Tiểu Mặc, ngươi mau nói! Rốt cuộc chúng ta nên thi cái gì?”

Vân Tiểu Mặc liếc trái ngó phải nhìn hai người, suy tư nói: “Chúng ta chơi trò đấu trí đột nhiên thay đổi đi!”

” Cái gì gọi là đấu trí đột nhiên thay đổi?”

” Cái gì gọi là đấu trí đột nhiên thay đổi?”

Nam Cung Anh và Hiên Viên Nghễ Nhi hai người cùng lúc nói.

Không chỉ các nàng tò mò, Trịnh Nam cùng Tào Trì cũng tò mò dựng tai lên.

Vân Tiểu Mặc kiên nhẫn giải thích: “Đấu trí đột nhiên thay đổi chính là một trò chơi có chút xảo quyêth, đáp án của nó không phải là những thứ thường ngày chúng ta hay nghĩ, các ngươi cần động não, nghĩ thật kĩ.”

Tào Trì là người đầu tiên đứng ra phản bác: “Làm gì có loại trò chơi này? Không phải ngươi đang đùa chúng ta đấy chứ? Khi chúng ta ở Ngạo Thiên quốc, trò gì chúng ta cũng chơi rồi, duy nhất chưa từng chơi đấu trí đột nhiên thay đổi gì đó.”

“Đó là do ngươi kiến thức hạn hẹp? Tiểu Mặc nói có, thì chính là có, không có cũng phải có!” Nam Cung Anh ngang ngược nói, hiện tại, nàng đang mù quáng sùng bái Vân Tiểu Mặc, xem hắn là vị thần chẳng ai có thể ngăn cản.

Không muốn đấu võ mồm với đồ đầu đất, Tào Trì là vô luận như thế nào cũng không muốn mất mặt trước mặt biểu muội, vươn ngực, ngẩng đầu nói: ” Tốt, bản thân ta muốn xem một chút, rốt cuộc hắn có thể hỏi được cái vấn đề gì mà không thể trả lời theo lẽ thường.”

Hiên Viên Nghễ Nhi không để ý đến cuộc tranh cãi của hai người kia, tay nhỏ bé nâng quai hàm, tinh tế cân nhắc, mỉm cười nói: ” Nghe qua có vẻ rất thú vị, quy tắc của trò chơi là gì?”

Đôi con ngươi của Vân Tiểu Mặc khẽ lưu chuyển, ánh mắt rơi vào túi áo phình to bên hông Tào Trì, chỉ thoáng liếc qua, không dừng lại quá lâu, hắn bình tĩnh nói: “Quy tắc là như vầy, ta đặt câu hỏi, các ngươi trả lời, nếu như các ngươi trả lời đúng, ta liền lấy ra một bảo vật, làm phần thưởng. Nếu như các ngươi trả lời sai, vậy các ngươi xuất ra bảo vật, nộp cho ta! Như thế nào?”

” Nghe có vẻ không tồi.”Hiên Viên Nghễ Nhi hơi hơi vuốt cằm, tỏ vẻ đồng ý, dù sao tùy tiện lấy một món trên người nàng, đều là bảo vật,

không sợ thua không trả nổi. Huống chi, nàng tự tin, nàng tuyệt sẽ không thua.

Vân Tiểu Mặc nghiêm túc liếc Tào Trì một cái, hướng hắn khoe hàm răng sạch sẽ, hắn ta mới là đối tượng quan trọng mà hắn muốn "chiếu cố".

Tào Trì nhận thấy ánh mắt của hắn, cảm thấy bị khiêu khích, hắn ngẩng cằm lên, hừ nói: "Chơi thì chơi, chẳng lẽ ta đây không biết chơi sao?"

Vân Tiểu Mặc lại quét mắt một vòng, nếu Hiên Viên Nghễ Nhi cùng Tào Trì đều đáp ứng, Nam Cung Anh cùng Trịnh Nam hai người có thể xưng là người mình, tự nhiên là sẽ không có cái gì dị nghị. Sau khi nhất trí thông qua, hắn trước hết điểm tên Nam Cung Anh, nói: " vậy trước tiên từ Anh Tử bắt đầu đi, ngươi làm người đầu tiên phô diễn khả năng cho mọi người xem nha."

Nam Cung Anh là người đầu tiên được điểm tên, nhất thời mừng rỡ không khỏi, khinh khinh hướng về phía Hiên Viên Nghễ Nhi vứt một cái ánh mắt thực vênh váo, nhưng lại không nghĩ tới, là người đầu tiên trả lời, không hẳn là chuyện tốt, ngược lại đó là người chịu thiệt thòi nhất a.

Vân Tiểu Mặc không chớp mắt lấy ra một bảo vật, đặt ở trên bàn, nói: " Anh Tử, nếu như ngươi trả lời đúng câu hỏi, kiện bảo bối này sẽ là của ngươi. Nếu như ngươi trả lời sai…."

Nam Cung Anh đại đại liệt liệt ngắt lời hắn, nói bằng giọng không hề gì: "Sai thì kệ sai! Chẳng lẽ Tiểu Mặc thật sự muốn lấy bảo vật của ta sao?"

Vân Tiểu Mặc giơ tay lên lau mồ hôi, quả nhiên không thể cùng dã

man nữ giảng đạo lý, dạ minh châu của hắn a.

” Anh Tử, nếu đã chơi, mỗi người đều phải tuân thủ quy tắc của nó, nếu như ngươi không tuân thủ quy tắc, vậy ngươi rút lui đi.”Vì dạ minh châu của mình, Vân Tiểu Mặc quyết định thẳng thừng ra tay với nàng.

Nam Cung Anh cong cong cái miệng nhỏ nhắn, bất đắc dĩ móc ra mới Ngọc Thạch mới vừa lấy được, nặng nề đặt ở trên bàn đá: “Nha, vầy cũng có thể đi?”

Vân Tiểu Mặc giương mắt nhìn Ngọc Thạch kia, ánh mắt lại tà tà địa hướng túi quần nàng mà nhìn, thật ra thì hắn vẫn thích Dạ Minh Châu hơn a.

Kệ đi, Ngọc Thạch liền Ngọc Thạch đi, nhiều lắm là hỏi nàng mấy vòng.

Hắn hắng giọng một cái, bắt đầu ra câu hỏi: “Anh Tử là người thứ nhất trả lời, ta đây ra câu hỏi đơn giản một chút.”

Nam Cung Anh nghe vậy, mặt mày cười tươi như hoa, Tiểu Mặc quả nhiên đối với nàng rất tốt.

” Xin hỏi, có một con gà trống ở trên nóc nhà đẻ trứng, ngươi nói trứng gà có từ bên trái rơi xuống hay là bên phải xuống?

Nam Cung Anh còn chưa ngừng cười, chợt nghe đến một câu hỏi như vậy, nàng không khỏi mơ màng. Nhắc tới vấn đề đơn giản cũng là thật rất đơn giản, nàng chỉ cần trả lời bên trái hay là bên phải là được rồi, nhưng vấn đề là, gà trống nếu đẻ trứng, rốt cuộc từ bên nào rơi xuống, nàng như thế nào biết được? Nàng có bao giờ quan sát gà trống đâu?

” Bên trái? Không đúng, không đúng, chẳng lẽ là bên phải? Cũng không đúng, cũng không đúng, ngươi chờ một chút, để cho ta suy nghĩ thật cẩn thận...”Nàng cũng thật cơ trí, vừa trả lời vấn đề, vừa quan sát sắc mặt Vân Tiểu Mặc, cố gắng rút ra manh mối từ đó.

Đáng tiếc a, Vân Tiểu Mặc vốn di truyền từ cha hắn bản tính gặp chuyện mặt không đổi sắc, ưu điểm là chẳng quan tâm hơn thua, cho nên đại đa số thời điểm, trên mặt của hắn đều là một vẻ mặt, hoàn toàn không thấy được manh mối gì.

Ba người còn lại ở đó cũng thử nghĩ về vấn đề này, câu hỏi này thực rất đơn giản súc tích, nhưng rốt cuộc đáp án là gì a….”

Đôi mắt đẹp của Hiên Viên Nghễ Nhi khẽ xoay vài vòng, đột nhiên phì cười ra tiếng, đáp án đã đoán ra được rồi.

Vân Tiểu Mặc âm thầm địa liếc nàng một cái, trong lòng thầm u ám, cô gái nhỏ này thông minh như vậy, như vậy nhất định có thể trả lời câu hỏi của hắn. Nhưng nếu nàng thật trả lời được, vậy mình chẳng phải sẽ gặp xui xẻo sao?

Không được! Như vậy tuyệt đối không thể cho nàng chơi trò này!

Đôi con ngươi linh động lưu chuyển, liếc về phía Tào Trì, chỉ thấy hắn đang vắt hết óc suy tư, rối rắm nghĩ về vấn đề gà với trứng.

Vân Tiểu Mặc sờ sờ cằm, âm thầm gật đầu, đáy mắt nổi lên ánh sáng giảo hoạt.

Nam Cung Anh bên này vẫn quan sát vẻ mặt Vân Tiểu Mặc, đột nhiên thấy hắn gật đầu, nàng nhất thời mừng rỡ, chẳng lẽ là nàng đã đoán đúng? Từ từ, nàng mới vừa nói bên nào cơ?

Đúng, là bên phải!

Nàng không chút nghĩ ngợi, bật thốt lên.

” Là bên phải!”

Vân Tiểu Mặc cong cong khóe môi, cười đến rất ngọt ngào: “Ngươi xác định? Không thay đổi đáp án chứ?”

Nam Cung Anh mãnh liệt gật đầu tựa như trống bỏi: “Không thay đổi nữa!” Thần sắc tự tin, thật giống như đã nắm chắc phần thắng. Hắn đã gật đầu, làm sao có thể không đúng chứ?

Vân Tiểu Mặc đang chờ những lời này của nàng, tuyên bố đáp án: “Đáp án chính xác là, gà trống không biết đẻ trứng, cho nên, ngươi trả lời sai!”

Thuận tay, hắn nhanh chóng thu hồi Ngọc Thạch, sợ nàng đột nhiên chơi xấu không thuận theo.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Cung Anh cứng đơ, quanh người nàng nổi lên khí âm, bão táp dần tới trong yên lặng.

Vân Tiểu Mặc nhìn bộ dáng kia của nang, gáy không nhịn được chợt lạnh, có loại dự cảm xấu.

Quả nhiên, Nam Cung Anh chép miệng, sau đó lớn tiếng cho lên: “Tiểu Mặc, ngươi gạt ta! Ngươi mới vừa rõ ràng gật đầu.”

Vân Tiểu Mặc vô tội địa lắc đầu: “Đây là trò chơi, chúng ta phải tuân thủ quy tắc của nói, ta làm sao có thể nêu đáp án cho ngươi chứ?”Rõ ràng là một mình ngươi suy nghĩ nhiều rồi, lầm tưởng đó gợi ý của

hắn, điều này có thể trách ai.

” Lần này là không tính, ta còn muốn đoán một lần nữa!”Nam Cung Anh” ba ” địa hạ xuống, đem Dạ Minh Châu nện lên trên bàn, khiến Tiểu Mặc đau lòng.

” Lần này nên đơn giản một chút, không cho ra câu hỏi khó như vậy, ta làm sao biết gà trống nó sẽ không đẻ trứng đây? Nó làm sao lại vô dụng như vậy? Gà mái có thể đẻ trứng, nó lại không thể đẻ trứng, thật là vô dụng! Đáng đời nó khi bị người nướng ăn!”

Vân Tiểu Mặc run run khóe miệng, đối với suy nghĩ của nàng, hắn thật sự không dám khen tặng.

” Được rồi, vậy thì ra lại vấn đề đơn giản.”Vân Tiểu Mặc trong đầu suy nghĩ một phen, nói, ” xin hỏi, nếu như một cây kim rớt xuống biển rộng, làm sao bây giờ?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Cung Anh nhất thời nở hoa, ha ha, cái vấn đề này đúng là đơn giản hơn nhiều, nàng không chút nghĩ ngợi liền trả lời: “Đương nhiên là đem vớt lên!”

Ba tiếng phì cười lần lượt vang lên.

Trịnh Nam không dám đắc tội vị cô nãi nãi nhỏ này, cho nên nén cười, đứng ở một bên. Hiên Viên Nghễ Nhi che miệng cười khẽ, cũng không muốn thẳng thừng khiến nàng ta xấu hổ, bởi vì muốn nàng ta xấu hổ, thật sự chẳng chút khó khăn.

Tào Trì sẽ không nghĩ nhiều như vậy, lạnh giọng cười nhạo nói: “Ngươi thử nhảy xuống biển tìm xem, nếu như ngươi có thể đem kim vớt lên, ta liền bội phục ngươi!”

Nam Cung Anh cũng không cho rằng hắn đúng nói: “Mò thì mò! Hoàng gia gia của ta là hoàng đế Nam Hi quốc, chỉ cần hắn ra lệnh một tiếng, toàn bộ dân chúng Nam Hi quốc đều nghe theo hắn. Hắn ra lệnh xuống biển mò kim, ai dám không làm?”

Thực là một ý nghĩ quá bưu hãn!

Vân Tiểu Mặc ước chi mình chưa từng quen biết nàn, nếu một ngày kia Nam Hi quốc mất nước, đoán chừng không thoát khỏi có liên quan trực tiếp tới nàn.

Tào Trì không khách khí cười lớn, châm chọc nói: “Ngươi rất giỏi a! Ta đây mỏi mắt mong chờ, xem Hoàng gia gia của ngươi có thể hay không vì một cây kim, triệu tập lực lượng quốc dân đi mò kim đáy biển?”

” Ngươi….Vậy ngươi thử nói xem, đến tột cùng nên làm cái gì bây giờ?” Nam Cung Anh giận đến đỏ mặt, thật quá quắt, cư nhiên giễu cợt nàng!

Tào Trì lúc nãy đã suy nghĩ cái vấn đề này rồi, trên thực tế chỉ số thông minh của hắn cùng Nam Cung Anh không có gì khác biệt, bọn họ sở dĩ có thể được đề cử đi tham gia Thánh đồng tổng tuyển cử, kì thực liên quan mật thiết đến bối cảnh thân phận của bọn họ. Tào Trì coi như là Ngạo Thiên quốc hoàng tộc, cùng hoàng gia liên lạc chặt chẽ, dù hắn là ngốc tử, chỉ cần hoàng đế nói một câu, bảo hắn là thần đồng, hắn chính là thần đồng.

Nam Cung Anh thì càng không cần phải nói rồi, Nam Hi quốc hoàng đế thương yêu nhất chính là vị cháu gái này, nàng muốn núi vàng có núi vàng, nàng muốn tham gia Thánh đồng tổng tuyển cử, ai cũng vô pháp ngăn trở. Ngoài ra, bản thân Nam Cung Anh còn có chút thiên phú, ít nhất trí nhớ của nàng siêu cường, nhớ rõ không dưới trăm bộ

sách, chỉ bất quá chính là đầu óc có chút thẳng*, trả lời loại câu hỏi cần suy nghĩ nhiều này, đầu óc nàng khó kịp thích ứng. (*ý là nghĩ theo 1 chiều)

Nam Cung Anh không trả lời được câu hỏi, Tào Trì cũng như nàng không biết gì, hắn nói quanh co nói: “Ta….Cái vấn đề này cũng không phải là hỏi ta, ta vì sao lại phải thay ngươi đoán?”

Nam Cung Anh thật giống như bắt được cái nhược điểm gì, chẳng dễ dàng buông tha nói: “Ngươi căn bản là đoán không ra! Ngươi cũng chẳng thông minh lắm đâi, có bản lãnh ngươi tới trả lời câu hỏi của Tiểu Mặc!”

” Trả lời thì trả lời! Loại câu hỏi này, căn bản không làm khó được ta!”

Đang lúc hai người còn cãi vả, Vân Tiểu Mặc bất động thanh sắc, trước tiên lặng lẽ thu hồi Dạ Minh Châu xinh đẹp của hắn, may là không có bị đập nứt, bằng không thì hắn càng đau lòng.

Anh Tử cũng thiệt là, nữ tử tại sao có thể thô lỗ như vậy?

Những khi như vậy, hắn lại vô cùng hoài niệm Tiểu Tĩnh, vẫn Tiểu Tĩnh ôn nhu đáng yêu nhất, cũng không biết nàng bây giờ có phải là đang đi theo gia gia của nàng trở lại Đoan Mộc Gia tộc hay không? (TC: Mặc Mặc chung tình a…)

” Uy, ngươi ra câu hỏi đi!”Tào Trì không phục địa hướng về phía Vân Tiểu Mặc reo lên.

Vân Tiểu Mặc hoàn hồn, hướng túi áo Tào Trì liếc nhìn: “Bảo vật của ngươi đâu?”

Tào Trì lạnh lùng liếc hắn một cái, ánh mắt kia thật giống như đang

nói…, bất quá chính là một hai bảo vật, hắn có nhiều mà, ai giống như kẻ nào đó thực không phóng khoáng? Chỉ lấy ra một món đồ nho nhỏ đặt trên bàn như vậy.

Vì thể hiện sự hào phóng của mình, hắn cố ý cầm viên Đông châu hảo hạng đặt cược, không hổ là người của hoàng tộc, tùy tiện lấy ra một viên Đông châu, cũng có thể ngang với hạt châu được khảm trên ngân quan của Vân Tiểu Mặc.

Vân Tiểu Mặc nhìn viên châu trong tay hắn, hai mắt hiện ra ngân quang, thật là đồ tốt a!

” Mau đặt câu hỏi đi!”Tào Trì vẻ mặt vẻ đắc ý.

Hiên Viên Nghễ Nhi khẽ nhíu mày, âm thầm lắc đầu, thật là một đứa ngốc! Người ta chẳng qua là tùy tiện cầm một bảo vật tầm thường tới đánh cuộc, mà chính hắn nhưng ba ba địa chủ động đưa lên một viên Đông châu trân quí như vậy, quả thực chính là đầu đất!

Nàng thực bị sỉ nhục khi làm bạn với hắn.

Vân Tiểu Mặc khẽ gõ ngón tay lên cằm mình, suy nghĩ một chút nói: “Ân, câu hỏi của ta là, sáng sớm tỉnh lại, chuyện đầu tiên mọi người đều phải làm là gì?”

” Ngươi cho rằng ta là đầu đất sao? Đương nhiên là rời giường a!” Tào Trì vẻ mặt ngu không ai bì nổi.

” Hẳn phải mở mắt trước mới đúng.”Thanh âm Hiên Viên Nghễ Nhi theo sát hắn vang lên, nàng vẫn ngồi ở một bên nghe, đã sớm muốn trổ tài rồi, nhưng vẫn không có tìm được cơ hội trả lời vấn đề, nghe được Tào Trì chưa động não đã trả lời, nàng liền không nhịn được nói ra.

” Mở mắt trước?” Tào Trì vẻ mặt mê mang, cư nhiên đáp án là vậy? Hắn không phục, điều này cũng quá đơn giản đi? Hắn cũng có thể trả lời được.

“Cái này không tính là! Đổi câu khác!” Hắn trực tiếp ăn quịt.

” Ân, vậy câu hỏi thứ hai.”Vân Tiểu Mặc không chút khách lấy đi Đông châu.

Tào Trì nóng nảy, vội vàng đưa tay giật lại, đáng tiếc vẫn chậm một bước. Vân Tiểu Mặc đã đem Đông châu hoàn hảo không tổn hao gì thu vào trong chiếc nhẫn trữ vật.

” Uy, sao ngươi có thể thu lấy hạt châu của ta? Ta nói cái này không tính, đổi lại một câu hỏi khác.”

Vân Tiểu Mặc mấp máy miệng, rất bình tĩnh trả hắn một câu: “Xin tuân thủ quy tắc trò chơi.”

” Ha ha, ngươi cũng đâu trả lời được đâu? Kém cỏi!” Nam Cung Anh vui vẻ, rốt cục cũng bắt được điểm yếu của hắn, dùng sức mà trêu chọc hắn.

Tào Trì run run nét mặt, hạ quyết tâm, lại từ trong túi quần móc ra một bảo vật, nói: “Ta đây trả lời một câu hỏi nữa, nếu như ta trả lời đúng, ta không cần cái thứ giẻ rách này của ngươi, ta muốn ngươi đem hạt châu của ta trả lại cho ta!”

Vân Tiểu Mặc quan sát bảo vật trong tay hắn, cảm thấy tạm vừa ý, liền gật đầu nói: “Được rồi, ta đây ra câu hỏi thứ hai, có người cầm trứng gà ném tảng đá, vì sao trứng gà không bị vỡ?”

Tào Trì nhất thời ngẩn ra, câu hỏi kiểu gì vậy? Lấy trứng chọi với đá, làm sao có thể không vỡ?

“Ngươi hỏi lại lần nữa đi!”Hắn hoài nghi có phải hay không mình nghe lầm câu hỏi.

Vân Tiểu Mặc hắng giọng một cái, lần nữa lập lại câu hỏi của hắn: “Xin hỏi, có người cầm trứng gà ném tảng đá, vì sao trứng gà không bị vỡ?”

Hiên Viên Nghễ Nhi đứng cạnh khẽ nhếch mi, chân mày từ từ giản ra, trong lòng đã có đáp án.

Tào Trì còn đang trong buồn bực khổ tư, thầm nghĩ tiểu tử đáp án câu hỏi của tiểu tử kia luôn có chút lắt léo, đáp án của câu hỏi này khẳng định cũng không có dễ nghĩ ra, lần này hắn phải cẩn thận một chút, nghĩ thông suốt mới được đáp lời.”

Trầm tư suy nghĩ chỉ chốc lát, ánh mắt hắn đột nhiên sáng lên: “A! Bởi vì kia trứng gà kia đã chín!”

Hắn đắc chí, vì sự thông minh tài trí của mình mà cảm thấy tự hào, nghĩ đến bình thường hắn đều ăn trứng chí, cầm trứng gà đã chín đi đập tảng đá, đạp kiểu gì cũng không vỡ! Đáp án này tuyệt đối sẽ không sai, không thể bắt bẻ được!

Chỉ mỗi hắn đắc chí một mình, bốn người còn lại trên đầu đầu đầy hắc tuyến*, trí tưởng tượng của hắn thật là phong phú. *(=.=lll)

Cảm giác được bầu không khí quái dị, Tào Trì cuối cùng cũng thoát khỏi ảo mộng mà hoàn hồn, nhìn mấy người đứng hai bên, nghi ngờ nói: “Chẳng lẽ đáp án của ta không đúng?”

Vân Tiểu Mặc không trả lời câu hỏi của hắn, mà là cơ trí nêu ra một câu hỏi khác: “Ta đây đưa ngươi một cái vấn đề sao, chúng ta đều biết, đông qua, hoàng qua, tây qua, nam qua* đều có thể ăn, cái qua gì gì không thể ăn đây?” (*bí đao, dưa chuột, dưa hấu, bí đỏ)

”

Tào Trì hơi sửng sờ, đang định nghĩ đáp án cho câu này, Vân Tiểu Mặc lại trực tiếp công bố đáp án: “Đáp án dĩ nhiên là sỏa qua!” (*đứa ngốc)

Hiên Viên Nghễ Nhi, Nam Cung Anh cùng Trịnh Nam ba người nhất thời phì cười thành tiếng, Nam Cung Anh cười đến cực kì khoa trương, gục ở trên người Trịnh Nam, cười đến không thẳng thắt lưng được. Thấy Tào Trì bị chỉnh, lo lắng trong lòng từ hồi nãy đã sớm bị ném ra ngoài chín tầng mây, nàng tự ý xem việc Vân Tiểu Mặc chỉnh ác Tào Trì, coi là báo thù thay mình. Vì vậy, sự sùng bái của nàng với Vân Tiểu Mặc càng thêm nhiều, nhưng nước chảy ra biển, cuồn cuộn không dứt.

” Ngươi, ngươi dám trêu chọc ta?” Tào Trì nghẹn đỏ mặt, chỉ vào mũi Vân Tiểu Mặc nói, “Vậy ngươi thử nói xem, đáp án đến tột cùng là cái gì?”

Vân Tiểu Mặc nhếch môi nói: “Đáp án dĩ nhiên là, người nọ là dùng tay trái cầm trứng gà, tay phải ném tảng đá, thử hỏi, trứng gà như thế nào lại vỡ?”

Vừa nói, hắn vừa nhanh tay lẹ mắt thu lấy bảo vật, làm phong phú bảo khố của mình.

” Tay trái cầm trứng gà, tay phải ném tảng đá? Làm sao có thể như vậy?” Tào Trì bị đả kích nặng nề, không muốn tin tưởng đáp án thế

nhưng lại khác thường như vậy, hoàn toàn không có trong suy nghĩ của hắn.

Vân Tiểu Mặc thực vô tội nhún vai, nói: “Đúng vậy a! Ta còn hảo tâm lặp lại câu hỏi lần nữa cho ngươi, ta rõ ràng nói chính là ‘có người cầm trứng gà ném tảng đá, vì sao ngồi trứng gà không có bị vỡ’ Là ngươi tự mình nghĩ không thông thấu, không thể trách người khác được.Câu hỏi đơn giản như vậy cũng không biết, thật không biết vì cái gì mà ngươi được chọn lựa tới tham gia Thánh Đồng tổng tuyển cử.”

Hắn khoanh tay bày ra bộ dáng tiểu đại nhân, lắc đầu thở dài, sau đó thừa dịp mọi người không chú ý, bất động thanh sắc địa lặng lẽ rời đình.

Đợi đến lúc những người khác chú ý tới hắn, hắn đã đi khỏi đình được năm sáu bước rồi.

” Tiểu Mặc, ngươi đi đâu vậy? Không tiếp tục chơi trò chơi sao?” Nam Cung Anh đang khiến thực cao hứng, hắn đi, không nhịn được cảm thấy mất hứng.

Hiên Viên Nghễ Nhi khẽ nhíu mi, cũng nói theo: “Ta còn chưa trả lời mà? Làm sao lại không chơi nữa?”Nàng rất có lòng tin, nhất định có thể trả lời các câu hỏi của hắn, ít nhất hắn những câu hỏi lúc nãy, toàn bộ nàng đều có thể đoán được.

Vân Tiểu Mặc nuốt nuốt nước miếng, hắn vì sao lại phải rời đi, còn không phải là sợ nàng trả lời sao? Nàng nếu là nói đúng, chẳng phải sẽ đem bảo vật của hắn lấy đi hết sao? Hắn mới không muốn đâu!

Bảo vật của hắn, ai cũng đừng nghĩ cùng hắn đoạt!

Bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn, Vân Tiểu Mặc thật nghiêm túc trả lời: “Tiểu Bạch ở trong phòng một mình, ta không yên lòng, ta phải đi xem nó một chút. Các ngươi tiếp tục chơi đi, không cần phải để ý đến ta.”

Hắn không có nói dối, Tiểu Bạch đích xác là một mình đợi ở trong phòng, không chịu ra cửa. Lý do rất đơn giản, bởi vì xiêm y đặc chế cho Tiểu Bạch còn chưa có làm xong, vì tránh khỏi bị chỉ trích do không hợp lễ hoáp, nó quyết định khi còn chưa có nội khố, đành tạm thời không ra khỏi cửa gặp người cho thỏa đáng, bởi vì nó xấu hổ a.

Nhưng là không có Vân Tiểu Mặc, bọn họ còn thế nào chơi? Bọn họ vừa không biết bất kỳ câu hỏi đấu trí nào hết?

Trong đình, bốn người rất là mất hứng.

Vân Tiểu Mặc vừa đi vừa nhảy trở lại cung điện của mình, thắng lợi trở về, tâm tình thật là không tệ.

” A, Tường thúc thúc, sao ngươi ở chỗ này?” Hắn mới vừa vào điện, liền thấy Đông Phương Vân Tường đang đùa với Tiểu Bạch, cả phòng đầu cung nữ thái giám hầu hạ, Tiểu Bạch mắc cỡ nhắm ngực Đông Phương Vân Tường mà chui. Có thể là bởi vì Tiểu Mặc Mặc đối với Đông Phương Vân Tường cảm tình rất tốt, cho nên Tiểu Bạch cũng theo phương châm yêu ai yêu cả đường đi lối về, đối với Đông Phương Vân Tường không có bất kỳ bài xích nào, một lớn một nhỏ vậy mà lại đùa giỡn rất vui vẻ.

Nghe được thanh âm Vân Tiểu Mặc gọi mình, Đông Phương Vân Tường từ từ ngước mắt, hắn mỉm cười, đôi mắt ôn hòa khẽ soi Tiểu Mặc từ trên xuống dưới, Vân Tiểu Mặc lập tức cảm thấy như được ánh mặt trời khẽ soi rọi thân mình, ấm áp, rất là ấm áp.

Vân Tiểu Mặc bước mấy bước liền đến trước mặt Đông Phương Vân Tường, ngọt ngào cong cong môi, nở nụ cười.

” Tiểu Mặc, đi nơi nào chơi? Ngươi nhìn xem, đổ đầy mồ hôi.”Ngón tay thon dài xẹt qua trán của hắn, lau đi một tầng mồ hôi mỏng, Đông Phương Vân Tường hiện lên ý cười, ánh mắt phá lệ ôn nhu.

Vân Tiểu Mặc lắc mắt qua lại, hắc hắc cười khúc khích nói: “Không có gì.” Sự tích vinh quang hôm nay, vẫn không nên hồi báo cho Tường thúc thúc, hắn thực xấu hổ a

Hắn đảo đảo đôi song đồng, tầm mắt rơi vào trên người Tiểu Bạch: ” Xiêm y của Tiểu Bạch còn chưa có làm tốt sao? Không có xiêm y, Tiểu Bạch cũng không thể cùng ta ra khỏi cửa mà chơi.”

Tiểu Bạch hít mũi một cái, tỏ vẻ nó rất ủy khuất, cũng không phải là sao? Không có xiêm y mạc, nó làm sao có thể mặt dày mà ra ngoài gặp người?

Tầm mắt nhìn thấy vẻ mặt của Vân Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch, Đông Phương Vân Tường không khỏi có chút dở khóc dở cười, nói không rõ đến tột cùng là suy nghĩ của Tiểu Mặc quá mức đặc biệt, hay là Tiểu Bạch quá mức thông thái nữa, bọn họ cư nhiên lại khiến việc nhỏ này trở nên rối rắm.

Thế tại sao trước đây hai người bọn họ suốt ngày chạy khắp nơi, giương oai mọi chỗ, lại không nghĩ tới chuyện may quần áo cho Tiểu Bạch mặc, hiện tại lại đột nhiên bắt đầu chú trọng?

Đông Phương Vân thực khó có thể hiểu được tư tưởng của một hài tử cùng một con thú sủng.

Hắn hướng bên cạnh thái giám vẫy vẫy tay: “Chuyện tiểu hoàng tử

phân phó, làm tới đâu rồi?”

“Hồi hoàng thượng, đã chuẩn bị xong, nô tài sẽ sai người đi mang tới.”

Đông Phương Vân Tường khẽ vuốt cằm.

Liên tục, các cung nữ dâng lên xiêm y xếp nghiêm chỉnh khéo léo thành một hàng, tổng cộng là mười bộ, làm bằng tay nên đặc biệt tinh tế, đủ loại phong cách. Tuy nói là chỉ là may xiêm y cho thú sủng, người trong cung cũng không dám qua loa. Phải biết rằng hoàng thượng vô cùng coi trọng Tiểu hoàng tử, chỉ cần khiến Tiểu hoàng tử vui vẻ, hoàng thượng cũng sẽ vui vẻ, như vậy bọn họ sao lại lo không có phần thưởng đây?

Vân Tiểu Mặc ngạc nhiên nhìn từng kiện xiêm y, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên nụ cười rực rỡ vô cùng.

” Tiểu Bạch, mau mặc thử một chút.” Hắn tràn đầy mong đợi.

Tiểu Bạch liền nhảy lên cái khay xiêm y, giơ chân ngắn sờ sờ, qua lại dò xét liễu một phen, đầu nhỏ lắc rồi lại lắc, vui vẻ vô cùng.

” ha ha, thật tốt quá! Tiểu Bạch sau này cũng có xiêm y của riêng mình.”

” Tiểu Mặc Mặc, nhanh lên một chút bảo bọn họ cất kỹ, sau này Tiểu Bạch một ngày mặc một bộ, ngày ngày đều mặc quần áo mới!”

Tiểu Bạch cái kia vui vẻ đắc ý a, nó một khi vui vẻ, liền không nhịn được thỏa mãn lăn lộn.

” Tiểu Bạch, mau thử một chút quần áo mới nữa.” Vân Tiểu Mặc khẩn

cấp địa thúc giục, hắn thật rất mong đợi nha.

” Được được!” Tiểu Bạch đi tới bộ quần áo gần nhất, tiểu trảo bới bới, ngửa đầu nói ” Hôm nay sẽ mặc bộ này!”

Vân Tiểu Mặc cười ngọt ngào nói: “Ừ, ta giúp ngươi mặc!”

Đông Phương Vân Tường tĩnh tọa ở một bên, nhìn bọn họ ấm áp hỗ trợ nhau, khẽ nheo mắt, cười dịu dàng. Nếu có thể, hắn hy vọng có thể dốc hết hết thảy, bảo vệ nụ cười tươi sáng hồn nhiên của Tiểu Mặc, bởi vì đó là thứ tốt đẹp nhất hắn thấy, cũng là thứ trân quí nhất trong lòng hắn

Để có thể bảo vệ nó, hắn nguyện ý làm bất cứ chuyện gì, cho dù là cho vượt mọi chông gai, hai tay dính đầy máu tanh, hắn cũng không tiếc.....

Tiểu Bạch mặc vào cái áo nhỏ hoa lệ tinh xảo, đang thẳng lưng hóp bụng đứng nghiêm, lại tưng tưng nhảy cẫng lên, rất giống tiểu hài tử. Nó giống như người mẫu tí hon, mặc áo nhỏ, đi qua đi lại, kêu một tiếng tốt lắm.

Một người một thú sủng, đùa giỡn qua lại một hồi.

Đến khi bọn họ mệt mỏi, Đông Phương Vân Tường kéo Vân Tiểu Mặc ngồi xuống, có một số việc, hắn không thể không trao đổi thật kỹ với Tiểu Mặc.

” Tiểu Mặc, bối cảnh trong Thánh cung rất là phức tạp, Tường thúc thúc sợ ngươi đi Thánh cung sẽ có nguy hiểm. Hay là vẫn nên đừng đi?”

” Nhưng mà Tiểu Mặc muốn đi xem thử! Phù gia gia không phải đã

nói rồi sao? Bên trong Thánh cung có long trì, nếu Tiểu Bạch có thể ở long trì tắm rửa ba ngày lời mà nói…, nó sẽ lớn lên nhanh hơn. Tiểu Mặc muốn mang Tiểu Bạch đi Long trì….”

Đông Phương Vân Tường hơi sửng sốt, thì ra là những suy nghĩ trong lòng hắn chính là vì Tiểu Bạch cho nên mới quyết định đi Thánh cung. Một bụng lời nói muốn dùng để khuyên can…, tức khắc đều chắn ngay cổ họng, trong lúc nhất thời không biết nên từ đâu nói đến.

Hắn nhíu mi, nói: “Ngươi đi Thánh cung, đây là chuyện lớn, không bằng trước tạm hoãn, đợi báo việc này cho mẫu thân ngươi, đợi nàng trả lời, ngươi lại đi Thánh cung không muộn.Tường thúc thúc cảm thấy ngươi một mình một người đi vào Thánh cung sẽ rất nguy hiểm, phải biết rằng tại Thánh cung kia, người của Tường Thúc thúc khó lòng xâm nhập, đến lúc đó lại không cách nào bảo đảm được an toàn của ngươi. Nếu ngươi xảy ra điều gì ngoài ý muốn, Tường thúc thúc sẽ rất thương tâm, mẹ ngươi cũng sẽ rất thương tâm, đến lúc đó Tường thúc thúc càng thêm không có cách nào đối mặt với mẫu thân ngươi.”

” Sẽ không có nguy hiểm! Hiện tại Tiểu Bạch rất lợi hại, vạn nhất ta thật sự gặp nguy hiểm, Tiểu Bạch có chở ta rời khỏi Thánh cung. Nó chỉ cần khua mình một chút, đax có thể bay ra rất xa, không tới nửa ngày, nói không chừng là có thể từ Thánh cung về tới đây thăm Tường thúc thúc liền.”

Đông Phương Vân Tường đưa tay vuốt ve đầu Tiểu Mặc, cười đến bất đắc dĩ, ý nghĩ của hắn không khỏi quá mức ngây thơ. Tiểu Bạch sau khi biến thân, thực lực đúng là tăng cường không ít, nhưng là bên trong Thánh cung tàng long ngọa hổ, không biết cất dấu bao nhiêu cao thủ, sâu không lường được a.

Quyển 3 - Chương 56: Phong gia gia, là người sao?

Đông Phương Vân Tường cầm bút viết, không biết nghĩ tới cái gì, trong mắt hiện lên một tia mềm mại.

Đây là lần đầu tiên hắn viết thư cho nàng, sau khi nhìn thấy, nàng có hay không sẽ tự mình tìm đến, hắn có thể gặp lại dung nhan tuyệt sắc của nàng hay không? Nghĩ đến, trong lòng lại có chút hồi hộp.

Lo lắng việc Tiểu Mặc sẽ đến Thánh Cung một mình, cho nên hắn phải đem việc này thông báo cho nàng, hy vọng sẽ không quá muộn.

Trong đầu, lại lần nữa hiện lên hình ảnh lần đầu tiên gặp nhau, một cái nhìn khiến hắn kinh diễm cùng động lòng, hắn cả đời cũng sẽ không quên. Hắn có thể dễ dàng miêu tả dáng người thướt tha, dung nhan tuyệt sắc của nàng nhưng lại khó có thể mô tả ánh sáng trong đôi mắt ấy phút chốc bắn ra tứ phía, tao nhã vạn phần.

Bỗng dưng, bắt đầu tưởng niệm nàng.

Cũng không biết ngẩn người trong bao lâu, cho đến khi mực được mài trong nghiên sắp tràn, hắn mới hoàn hồn, cúi đầu, tiếp tục múa bút thành văn, sau đó thu bút.

“Người đâu, cấp tốc mang thư gửi đi!”

Có thị vệ chạy vào ngự thư phòng, vừa nhận thư, vừa bẩm báo nói:

“Hoàng thượng, gác cổng lúc nãy hồi báo, nói Phù trưởng lão dẫn

đoàn người gồm tiểu hoàng tử rời khỏi cung, nói sẽ lập tức sẽ đi tới Thánh cung”

“Cái gì?” Đông Phương Vân Tường kinh hãi, đột ngột đứng lên, chạy ra khỏi ngự thư phòng.

Bên ngoài cung, một chiếc xe ngựa xa hoa từ từ đi, trong xe có bốn đứa nhỏ, đó chính là bốn thần đồng ưu tú được chọn từ cuộc Thánh đồng tổng tuyển cử lần này.

Ngoại trừ ba người Vân Tiểu Mặc, Hiên Viên Nghễ Nhi, cùng Tống Tu còn có một người là người ưu tú nhất được tuyển ra từ lần tuyển cử Thánh đồng này. Hắn là tiểu hoàng tử của Tây Mộ quốc, Tây Môn Huyền Phong.

Bốn đứa nhỏ tính cách khác nhau, ngồi cùng một cái xe ngựa, không khí rất là quỷ dị.

Tống Tu từng thua trong lần luận võ với Tiểu Mặc, trong lòng mang ý hận, làm sao có thể trưng ra sắc mặt ôn hoà? Mới bước vào trong xe, hắn liền một mình một người chiếm vị trí chính giữa, hai chân mở to, tư thế rắn rỏi, làm ra một bộ khí thế uy phong bá đạo.

Ở bên trái hắn là Vân Tiểu Mặc và Hiên Viên Nghễ Nhi, Vân Tiểu Mặc cúi đầu đùa với Tiểu Bạch, đối với địch ý của Tống Tu làm như không thấy.

Hiên Viên Nghễ Nhi ngồi yên tĩnh một chỗ, thanh lịch cao quý, ngẫu nhiên cùng Tiểu Mặc nói vài câu, còn đối với hai người kia đều là lạnh nhạt mà xa cách.

Trong đó, làm người ta không có cảm giác tồn tại nhất, không ai khác ngoài Tây Môn Huyền Phong. Hắn tính tình quái gở, không thích nói

chuyện, từ đầu đến cuối đều là bộ mặt không chút thay đổi, giống như người khác thiếu nợ hắn, thứ duy nhất thân cận với hắn là thanh đao ngắn mà hắn luôn mang theo bên người không rời tay.

Thấy không khí trong xe quá mức nặng nề, Hiên Viên Nghễ Nhi thử cùng Vân Tiểu Mặc tán gẫu:

“Tiểu Mặc, chúng ta rời đi như vậy, có quá nóng vội hay không? Ta còn chưa kịp viết thư báo cho phụ hoàng yên lòng nữa”

“Ta cũng chưa kịp tạm biệt Tường thúc thúc, Tường thúc thúc nếu không thấy ta, nhất định sẽ rất sốt ruột”

“Ngớ ngẩn!” Tống Tu mắt lạnh liếc nhìn hai người một cái, nhịn không được lên tiếng nói “Các ngươi hiện tại đã là người của Thánh Cung, mọi chuyện đương nhiên phải nghe theo hiệu lệnh của Thánh Cung. Hiện tại cung chủ triệu chúng ta về gấp, chắc chắn là có chuyện lớn xảy ra, các ngươi cho rằng Thánh Cung cũng như nhà, muốn làm gì thì làm muốn đi đâu thì đi sao?”

Hiên Viên Nghễ Nhi thản nhiên nhìn hắn, ngữ khí hờ hững nói:

“Ngươi có ý gì? Còn không phải cùng chúng ta giống nhau, đều là thánh đồng của Thánh Cung thôi. Trừ bỏ thân phận này ra, người còn có cái gì?”

Cơ mặt Tống Tu giật giật, hắn cùng bọn họ có vài điểm khác nhau, bọn họ cho dù không có tiến vào Thánh cung, thì vẫn là thân phận hoàng tử công chúa, mà hắn kì thật xuất thân bình dân, chỉ vì anh trai Tống Hi của hắn ở Thánh Cung có địa vị cao, nên mới được đãi ngộ đặc biệt, hiện nay anh trai tự dưng bị người sát hại, hắn ở Thánh Cung mất đi chỗ dựa, nếu không phải hắn được các trưởng lão Thánh Cung sủng ái, giờ phút này có lẽ hắn đã bị cô lập không ai

giúp đỡ, trở thành cô nhi.

Ánh mắt ảm đạm xuống, hắn không có phản bác gì, nỗi ưu thương nhàn nhạt bao phủ lấy hắn, khí thế trên người cũng thu lại.

Hiên Viên Nghễ Nhi cho rằng hắn sẽ hung hăng phản bác, không nghĩ hắn lại trầm mặc, hơn nữa biểu tình thoạt nhìn rất đau thương. Đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì, khiến cho một người kiêu ngạo bất tuân như hắn lại toát ra thần sắc thương cảm như vậy?

Vân Tiểu Mặc nâng mi, nhìn đến biểu tình của Tống Tu, đột nhiên không biết làm sao lại bày ra bộ dáng ông cụ non mà thở dài: “Người trên giang hồ, thân bất do kỉ”

Vừa nói xong, lập tức nghênh đón ba đạo ánh mắt quỷ dị bắn tới, Vân Tiểu Mặc mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim tiếp tục bình tĩnh nói: “Người sống trong giang hồ đều phiêu lưu a, sao có thể không bị kẻ khác ám toán…”.

Ba người lâm vào trầm mặc.

Lúc này, phía sau xe ngựa truyền đến một trận tiếng vó ngựa phi nhanh.

Hiên Viên Nghễ Nhi xốc mành cửa xe lên, nhìn ra xung quanh, hơi hơi sửng sốt, lập tức đẩy Vân Tiểu Mặc: “Tiểu Mặc, là Tường thúc thúc của ngươi đuổi tới”.

Vân Tiểu Mặc vội vàng nhìn ra bên ngoài cửa sổ, quả nhiên nhìn thấy một con ngựa trắng chở theo một người quất roi phi nhanh, áo bào phần phật, đang ra sức đuổi theo xe ngựa, không ai khác chính là Tường thúc thúc của hắn.

Hắn mừng rỡ, hướng tới phía sau xe ngựa vẫy tay nhỏ bé, hô lớn: “Tường thúc thúc, ta ở trong này”

“Mau dừng xe ngựa lại, mau dừng lại! Ta muốn gặp Tường thúc thúc” Hắn trực tiếp xốc màn xe, hướng phu xe cùng Phù trưởng lão đang giục ngựa bên cạnh đó hô.

Phù trưởng lão quay lại liếc mắt nhìn Đông Phương Vân Tường đang giục ngựa đuổi theo, mắt già nheo lại, thấy phía sau Đông Phương Vân Tường chỉ mang theo vài tên thị vệ bên người, không có gì khác. Thân là vua một nước, lại tuỳ tiện xuất hành như thế, có thể thấy được tầm quan trọng của Vân Tiểu Mặc đối với hắn. Hắn nâng tay, ý bảo xe ngựa dừng lại, chờ người phía sau đuổi tới.

Ngựa càng ngày càng đến gần, Đông Phương Vân Tưởng vội vàng kéo dây cương, nhìn Vân Tiểu Mặc bình an vô sự đứng ở trên xe ngựa, trong lòng liền thoải mái hơn một nửa.

Hắn đưa mắt nghiêm nghị nhìn về phía Phù trưởng lão, cũng không thèm để ý thân phận Thái thượng trưởng lão Thánh Cung của y, trách móc hỏi: “Phù trưởng lão, vì sao không nói một tiếng liền vội vàng rời đi, còn mang theo Tiểu Mặc của trẫm?”

“Bệ hạ dường như đã quên, Tiểu Mặc hiện tại đã là người của Thánh Cung ta, lão phu đột nhiên nhận được lệnh triệu hồi của Cung chủ, bảo lão phu lập tức mang thánh đồng về cung. Không kịp lên tiếng chào bệ hạ, cũng là do tình thế bức bách, bệ hạ chất vấn lão phu như thế, không khỏi quá mức chuyện bé xé ra to. Chẳng lẽ bệ hạ còn sợ lão phu bạc đãi Tiểu Mặc?” Phù trưởng lão đối với ngữ khí chất vấn của Đông Phương Vân Tường cảm thấy không ưng thuận.

“Là chuyện bé xé ra to sao? Thử hỏi nếu con của Phù trưởng lão đột nhiên mất tích, Phù trưởng lão sẽ không sốt ruột sao?” Thần sắc

Đông Phương Vân Tường dâng lên chút lãnh lệ, không hề có ý thoái nhượng. Hắn phi người nhảy xuống khỏi lưng ngựa, thong thả bước đến trước mặt Vân Tiểu Mặc.

“Tiểu Mặc, trước mắt cùng Tường thúc thúc trở về đi. Tường thúc thúc vừa mới sai người đưa thư cho mẫu thân ngươi, tạm thời đừng đi Thánh Cung, đợi tin của mẫu thân ngươi rồi hãy nói sau. Một mình ngươi đi Thánh Cung, Tường thúc thúc lo lắng”

Vân Tiểu Mặc mím môi, có chút do dự.

Phù trưởng lão thấy vậy, không khỏi nóng nảy. Hắn thật vất vả mới tìm được một đứa trẻ có tư chất xuất sắc, làm sao có thể tùy tiện bỏ lỡ dễ dàng như vậy? Ai biết được mẫu thân nó sẽ có cái chủ ý gì chứ?

Thấy thần sắc lo lắng của Đông Phương Vân Tường, hắn vốn muốn phản bác lại thu toàn bộ trở về, ánh mắt lảng tránh, ngữ khí tương đối dịu đi nói: “Bệ hạ nếu như lo lắng an nguy của Tiểu Mặc, lão phu lúc này có thể cam đoan với ngươi, chỉ cần Tiểu Mặc vào Thánh Cung, lão phu nhất định dốc toàn lực bảo vệ hắn chu toàn, nếu không, lão phu tự mình đến cửa hướng ngươi thỉnh tội. Như thế, bệ hạ có thể yên tâm đi?”

“Phù trưởng lão thật sự có thể bảo đảm Tiểu Mặc ở Thánh Cung bình yên vô sự?” Đông Phương Vân Tường cẩn thận quan sát sắc mặt đối phương, không giống như giả bộ, nếu đúng như y nói, y có thể đảm bảo Tiểu Mặc an toàn, như vậy hắn có thể yên tâm hơn một chút, dù sao Phù trưởng lão ở Thánh Cung địa vị cùng uy tín vẫn là cực cao.

“Lão phu nhất ngôn cửu đỉnh!” Phù trưởng lão đảm bảo chắc nịch.

Đông Phương Vân Tường cúi đầu nhìn Tiểu Mặc, xoa xoa đầu bé, thấy Tiểu Mặc cũng không có ý định cùng mình trở về, hắn không biết làm sao nhẹ than một tiếng, vậy đành thoả mãn tâm nguyện của bé đi.

“Tiểu Mặc, vậy ngươi phải tự bảo vệ mình thật tốt, một khi có việc gì, bảo Tiểu Bạch báo tin cho Tường thúc thúc. Nếu người của Thánh Cung dám động đến một sợi tóc của ngươi, Tường thúc thúc cho dù phải dốc hết lực lượng toàn quốc cũng sẽ cùng Thánh Cung đòi lại công bằng cho ngươi” Hắn cố ý tăng thêm ngữ điệu ở câu sau để Phù trưởng lão nghe, mục đích chính là qua thái độ đó, đảm bảo an toàn của Tiểu Mặc.

Phù trưởng lão ánh mắt khẽ chớp, không nói gì thêm, trong tâm như ngầm hiểu.

“Tường thúc thúc, thúc trở về đi, Tiểu Mặc có thể tự chăm sóc cho mình” Vân Tiểu Mặc dùng thanh âm mềm mại nói, hắn cũng có một mặt cố chấp và kiên trì trong mình, một khi quyết định chuyện gì, chín con ngựa cũng không thể ngăn hắn được.

Đông Phương Vân Tường không biết làm sao, cười khẽ, gắt gao ôm chặt hắn, ống tay áo che đậy đem một vật lén lút nhét vào túi áo trong của Vân Tiểu Mặc. Ở bên tai hắn nói nhỏ: “Lúc gặp nguy hiểm, nhớ dùng nó”

Vân Tiểu Mặc đầu tiên là sửng sốt, sau đó cảm giác được có vật gì ở trong túi áo mình, liền hiểu ý, vội vàng gật đầu trả lời.

Sau một màn ly biệt lưu luyến không rời xong, xe ngựa tiếp tục đi.

Rời khỏi thành đô của Đông Lăng quốc, giữa trưa, xe ngựa tạm nghỉ ở vùng ngoại ô.

Mấy người Vân Tiểu Mặc lần lượt xuống ngựa, tìm chỗ, ngồi trên chiếu. Hiên Viên Nghễ Nhi ngồi sát bên người Vân Tiểu Mặc, vô cùng thần bí mà nói:

“Tiểu Mặc, Tường thúc thúc của người rút cuộc cho ngươi vật quý gì vậy?”

Hiên Viên Nghễ Nhi cười giảo hoạt, mới vừa rồi theo góc độ của nàng, một màn Đông Phương Vân Tường đưa vật nhỏ cho hắn đều bị nàng nhìn thấy hết.

Vân Tiểu Mặc nhìn nhìn, cũng không gạt nàng, vụng trộm lấy ra một loại đạn tín hiệu gì đó. Tường thúc thúc nói khi có nguy hiểm thì dùng nó, vậy nhất định là vật hộ mệnh rất quý.

“Thì ra là đạn tín hiệu. Tường thúc thúc của ngươi đối với ngươi cũng thật tốt, suy nghĩ thật chu đáo. Dọc đường đi khẳng định là hắn phái rất nhiều cao thủ bảo vệ ngươi, một khi ngươi có nguy hiểm, phát ra đạn tín hiệu, những cao thủ đó sẽ lập tức xuất hiện cứu ngươi” Hiên Viên Nghễ Nhi rất có kinh nghiệm mà nói. Bởi vì khi nàng rời khỏi Ngạo Thiên quốc, phụ hoàng của nàng cũng cho nàng một loại đạn tín hiệu như vậy. Nàng cũng biết, ở thân phận của nàng, lúc nào cũng có rất nhiều cao thủ đi theo, nên nàng mới có thể an tâm, thoải mái mà đi theo Phù trưởng lão đến Thánh Cung.

“Đó là đương nhiên rồi! Tường thúc thúc vẫn luôn rất tốt với ta nha” Nói đến Tường thúc thúc, trong lòng Tiểu Mặc lại ấm áp, hắn cẩn thận đem đạn tín hiệu cất kĩ. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hắn sẽ không dùng đến nó.

Hai người đang khe khẽ nói chuyện, bỗng dưng có mùi thức ăn không xa từ trong rừng truyền tới, thơm mê người, khiến mọi người

không nhịn được mà cảm thấy đói.

“Thơm quá a! Mùi này bay từ đâu tới vậy ta?” Hiên Viên Nghễ Nhi tò mò nói.

Tiểu Bạch vừa ngửi thấy, lập tức rục rịch người, cái đầu nhỏ chui ra từ bên hông của Vân Tiểu Mặc, lắc người nhìn xung quanh hô: “Ở đâu? Ở đâu? Tiểu Bạch đói đói.”

Tiểu Bạch nhà ngươi lúc nào mà chả đói đói.

Vân Tiểu Mặc sờ sờ bụng của mình, hắn cũng có chút đói đói.

“Chúng ta qua kia xem thử đi!”

Phù trưởng lão quay đầu nhìn bọn nhỏ hướng vào rừng đi, sắc mặt hơi trầm xuống, cất bước, cũng đi theo.

Bên trong cánh rừng rậm rạp xanh ngắt, có một ông lão tóc trắng áo xám, trước người đốt một đống lửa, lửa bốc lên đang nướng một con lợn rừng đã lột sạch da, mỡ lợn từ từ theo ngọn lửa chảy xuống, tiếng lửa bép bép rung động, mùi thơm mê người lại càng nồng đậm.

Một bên mặt lão hướng về phía bọn họ, tóc bạc tuỳ ý xoã xuống che đậy khuôn mặt làm không thấy rõ dung mạo. Vân Tiểu Mặc nhìn lão, trong nháy mắt sinh ra một loại cảm giác quen thuộc.

Quá giống, thật sự quá giống!

Có một loại tình cảm đặc biệt, rục rịch muốn trào dâng.

Vân Tiểu Mặc không tự chủ được chạy nhanh vài bước, đứng cách lưng ông lão một bước chân, thanh âm non mềm kêu một tiếng:

“Phong gia gia?” Chỉ là gọi thử một câu, hắn cũng không dám xác định.

Thân hình ông lão hơi hơi cứng đờ, sau đó từ từ quay đầu.

Vân Tiểu Mặc nhìn động tác xoay người của lão, trong lòng càng khẩn trương.

“Phong gia gia, là người sao?”

“Đứa nhỏ, ngươi nhận sai người rồi đi?” Lão già quay đầu, giữa một mái tóc bạc rối tung, hé ra một khuôn mặt bình thường đến không thể bình thường hơn, thanh âm trầm xuống, rất có cảm giác tang thương.

Vân Tiểu Mặc vốn đang kích động trong lòng, nháy mắt liền ủ rũ, lông mi sụp xuống, có chút tiu nghỉu.

Thì ra không phải là Phong gia gia, hại hắn cao hứng một hồi.

Tiểu Bạch vốn vùi ở trong người hắn lập tức nhảy đi ra, đảo xung quanh con lợn rừng nướng thơm phức chậc chậc lưỡi, nước miếng không tự chủ được rơi xuống.

“Tiểu Bạch ——” Vân Tiểu Mặc mang vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, thật sự rất doạ người nha!

Vân Tiểu Mặc hướng về phía lão già ngây ngốc cười, nhức đầu nha, rất là ngượng ngùng. Hắn cùng Tiểu Bạch vốn là một. Tiểu Bạch mất thể diện, cũng là hắn mất thể diện, thật sự là rất ngượng ngùng nha.

“Kỳ thật Tiểu Bạch nó … bình thường không phải như thế đâu a” Hắn thử vì Tiểu Bạch vãn hồi chút ít hình tượng.

Lão già mỉm cười hiền lành, không có nửa điểm để ý, nhìn Vân Tiểu Mặc với ánh mắt phá lệ ôn nhu từ ái: “Không sao, dù sao một mình lão nhân ta cũng không ăn hết nhiều như vậy, các ngươi nếu nguyện ý thì chúng ta cùng nhau ăn”

“Tốt quá! Tốt quá!” Không đợi Vân Tiểu Mặc kịp phản ứng, Tiểu Bạch đã mừng rỡ hấp tấp như điên, hận không thể lập tức nhào lên con lợn vừa nướng mà ăn, thoải mái biết bao a?

“Vậy cảm ơn lão gia gia” Vân Tiểu Mặc lễ phép trả lời, cũng không khách khí, nói thật, hắn cũng bị mùi thịt thơm ngào ngạt hấp dẫn.

Quyển 3 - Chương 57: Thánh Cung, Thánh ngữ, ngựa gỗ?

“Cô bé, ngươi cũng ngồi đi” Lão già áo xám đảo nhẹ ánh mắt qua phía Hiên Viên Nghễ Nhi, mang theo mấy phần tìm tòi nghiên cứu, trong mắt chợt loé qua một tia cơ trí rồi biến mất.

Lướt qua nàng, tầm mắt hắn như có như không xẹt qua hai tiểu hài tử phía sau cùng Phù trưởng lão, hắn mỉm cười, ngồi xuống, cầm lấy xiên thịt tiếp tục nướng.

“Các ngươi đừng có gấp, để gia gia thêm gia vị vào, đủ vị, ăn mới ngon”

“Vâng, chúng ta không vội” Vân Tiểu Mặc cười ngọt ngào, nhìn vị lão gia gia trước mặt, cảm giác quen thuộc không hiểu sao lại dâng lên. Hắn nâng má nhỏ nhắn, tinh tế đánh giá lão nhân gia, trừ bỏ khuôn mặt vô cùng bình thường ở ngoài, khí chất cùng cử chỉ của lão đều rất giống Phong gia gia trong ấn tượng của hắn.

Trên đời này làm sao có người giống nhau đến thế?

Trong đầu hắn tràn ngập nghi vấn, lại cảm thấy được người ở trước mắt, rất là thân thiết.

Hiên Viên Nghễ Nhi túm làn váy ngồi ở bên người Vân Tiểu Mặc, đôi mắt đẹp khẽ chuyển, kề sát vào bên tai hắn, nhỏ giọng nói: “Tiểu Mặc, ta cảm thấy người này rất là cổ quái, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn”

Vân Tiểu Mặc không đồng ý nói: “Làm gì mà cổ quái? Lão nhân gia có lòng tốt mời chúng ta ăn, vì sao ngươi còn muốn hoài nghi hắn?”

“Ngươi không thấy là sự xuất hiện của hắn rất kì quái sao? Nơi này rừng cây hoang dã, một ông lão làm thế nào lại xuất hiện ở trong này? Còn có, ngươi xem tay hắn, trên tay có vết chai, chứng tỏ trước đây hắn thường xuyên cầm kiếm, tay sư phụ ta cũng như vậy. Hắn nhất định là cao thủ, chứ không phải một ông lão bình thường”. Hiên Viên Nghễ Nhi quan sát tỉ mỉ, đối với lão nhân gia sinh ra hoài nghi, cũng là có lý do.

Lão già làm bộ không nghe hai người nói chuyện, kiềm chế ánh sáng chớp động trong đáy mắt, khoé môi hơi nhếch lên, nghĩ thầm, tâm tư cô bé này thật là thận trọng, mà cục cưng nhỏ của lão đích thật sơ ý quá mức, cũng là quá đơn thuần.

Vân Tiểu Mặc ngắm ngắm thăm dò tay lão già, cái miệng nhỏ nhắn hếch lên nói:

“Cho dù là như vậy, cũng không thể chứng minh lão gia gia là người xấu nha. Có đôi khi nhìn xem một người rất là xấu, cũng phải là dùng tâm nhìn, không thể chỉ dùng mắt nhìn, bởi vì con người nếu mù quáng cũng bởi vì đôi mắt.”

Oa, tiểu bảo bối của lão từ khi nào lại triết lý như vậy?

Bờ môi lão già càng thêm cong hơn, mặc kệ như thế nào, lão vẫn rất vui mừng, tuy rằng thay đổi khuôn mặt, tiểu cục cưng của lão vẫn có thể lập tức nhận ra lão, điều này chứng tỏ tiểu cục cưng vẫn luôn nhớ thương lão, không hề quên lão nhân gia nha.

“Được rồi! Đến, gia gia xé thịt cho các ngươi ăn”

“Cảm ơn lão gia gia” Vân Tiểu Mặc một bên cười ngọt ngào, một bên hướng mắt nhìn về phía cái túi vải đen ở bên hông lão già, túi vải kia phình lên, không biết là chứa cái vật gì thoạt nhìn thật lớn, giống như đã từng thấy qua ở đâu rồi.

Vừa định tiến thêm một bước để xem xét, thì lão già vén vén trường bào, đem cái túi đen che dưới vạt áo dài, chắn tầm mắt của hắn.

Hiên Viên Nghễ Nhi thấy mình không có cách gì thuyết phục hắn, đô đô cái miệng nhỏ nhắn, cũng không nói thêm, chẳng qua từ nhỏ nàng đối với người khác luôn đánh giá một cách rất mẫn tuệ sâu sắc, vì thế liền tiếp tục cực kỳ cảnh giác trước đối phương.

“Đến, ăn đi” Lão già tự tay cắt lấy nguyên một miếng thịt to, dùng lá cây bao lấy, đưa đến tay Vân Tiểu Mặc, cười cười nói: “Trẻ nhỏ phải ăn nhiều một chút, bộ dạng mập mạp trắng trẻo, thế mới tốt”

“Nhưng mẫu thân nói, tiểu hài tử không thể ăn nhiều, bằng không lớn lên béo, sẽ không đẹp trai nha”

“Đừng nghe mẫu thân ngươi nói bậy, nàng keo kiệt như thế, đương nhiên hy vọng ngươi ăn ít, đỡ tốn bạc của nàng”

“Gia gia làm sao biết mẫu thân ta keo kiệt?” Vân Tiểu Mặc ánh mắt sáng lên, nhanh chóng bắt lấy chỗ hở trong lời lão nói, một đôi mắt to trong suốt chớp chớp nhìn hắn, tràn ngập chờ mong.

Lão già nhất thời nhanh miệng, nói hớ, chờ lão phản ứng lại, đành đùa đùa nói: “Ý của gia gia là nói, thời điểm tiểu hài tử lớn lên, nhất định phải ăn ngon ngủ ngon”

“Nga” Vân Tiểu Mặc bẹp bẹp cái miệng nhỏ nhắn, có chút thất vọng.

Lão già vỗ vỗ tay nhỏ bé của hắn, hỏi: “Các ngươi tên là gì? Muốn đi đâu?”

“Ta tên là Vân Tiểu Mặc, nàng là Hiên Viên Nghễ Nhi, chúng ta bây giờ đang đi theo Phù trưởng lão đến Thánh Cung”

Hiên Viên Nghễ Nhi vừa định nhắc hắn không nên tuỳ tiện nói sự thật với người lạ, đáng tiếc lại chậm một bước.

Tầm mắt lão già nhàn nhạt quét qua nàng, cũng cắt một miếng thịt đưa đến tay nàng, hữu ý vô tình nói: “Người với người trong lúc kết giao a, chân thành là rất quan trọng, nếu tâm tư quá nặng, cẩn thận thông minh quá sẽ bị thông minh hại nha”

Hiên Viên Nghễ Nhi vốn đang cầm thịt bỗng cả người chấn động, ngơ ngác nhìn lão, trong lòng nháy mắt loạn cả lên.

Thông minh quá bị thông minh hại? Là nói nàng sao? Có sao?

Nàng ngơ ngác xuất thần.

Bên này, lão già lại tiếp tục cùng Vân Tiểu Mặc nói chuyện phiếm, lúc này hai người thân thiết như đã quen nhau từ lâu, không có gì ngăn cách, người không biết còn nghĩ hai người là hai ông cháu.

“Tiểu Mặc, Thánh Cung là nơi không bình thường, một mình ngươi đi, không sợ sao?”

“Không sợ”

“Vì sao ngươi muốn đi Thánh Cung?”

“Bởi vì Thánh Cung có Long trì, Tiểu Bạch nếu dùng nước Long trì

ngâm người, sẽ nhanh trưởng thành hơn, tốt hơn nha”

Lão già im lặng trong giây lát, có chút chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu mà lão nhận thức trước mắt, nơi nào đó dưới đáy lòng mềm mại thành một mảnh. Lão chỉ biết tiểu cục cưng của lão là nặng tình nặng nghĩa nhất, cho dù chỉ là thú sủng, hắn cũng coi nó là tay chân. Đột nhiên lão hiểu được vì sao lúc trước lão làm thế nào cũng không thể thu phục Tiểu Bạch, mà hắn cái gì cũng không có làm, lại dễ dàng lấy được sự tín nhiệm cùng yêu thích của Tiểu Bạch, cam tâm tình nguyện sát cánh bên hắn.

Có đôi khi a, lòng người không thể suy tính quá nhiều, càng là người có tâm cơ, càng khó chiếm được thứ mình muốn.

Chỉ người có tâm hồn tinh khiết, mới là tốt đẹp nhất. Ai cũng muốn hướng về thứ tốt đẹp, thú sủng cũng không ngoại lệ.

Cũng là ở thời khắc này, lão bỗng nhiên thay đổi chủ ý, buông tha cho ý nghĩ muốn mang hắn đi trong đầu. Ở tuổi này của hắn, cũng nên rèn luyện học hỏi kinh nghiệm, để cho hắn hiểu được lòng người thiện ác, cũng hiểu được phán đoán thị phi, đối với hắn có lợi mà không hại.

“Lão gia gia tên gọi là gì? Tại sao lại ở chỗ này?”

Nghe được Vân Tiểu Mặc hỏi, Dạ Cô Phong ánh mắt chớp động, không kiềm chế được mở miệng nói: “Lão nhân ta họ Phong, mọi người trong thôn gọi ta là Phong đại, ngươi có thể gọi ta là Phong gia gia. Ta vốn là thợ săn, lấy việc săn thú kiếm sống, ai ngờ mấy ngày trước đi săn lúc bắn không cẩn thận bắn nhi tử của quan lớn vùng này bị thương. Rồi lại sợ bị kiện cho nên liền trốn khỏi nhà, hiện tại lấy bốn biển là nhà, đi đến đâu tính đến đó” Lão cố ý to giọng, giống như lời này là đặc biệt cho người đang rình ở đằng sau nghe.

“Phong gia gia?” Cái miệng nhỏ nhắn của Vân Tiểu Mặc vểnh vểnh lên, làm sao lại trùng hợp như vậy?

“Phong gia gia, tuổi ngài lớn như vậy rồi, đi một mình rất nguy hiểm a. Không may dọc đường gặp người xấu thì làm sao bây giờ? Bằng không gia gia đi cùng chúng ta đi, ta có thể bảo vệ gia gia”

Ánh mắt Dạ Cô Phong lại chớp động, lúc này đây là bởi vì cảm động, thật sự là một hài tử ngoan hiền tốt bụng, lại vừa hiếu thuận vừa nhu thuận, so với đám con cháu cả ngày không thấy mặt của lão tốt hơn nhiều.

Phù trưởng lão lúc trước cứ mãi đứng phía xa nhìn trộm giờ cũng đã cất bước đi tới, từ lúc vừa bắt đầu, hắn luôn quan sát hành vi cử chỉ của Dạ Cô Phong, nếu nói lão là thợ săn bình thường, hắn không tin. Bề ngoài của một người có thể thay đổi, nhưng khí chất lại khó có thể che giấu, người này bất kể là lời nói, hay giơ tay nhấc chân đều có một loại phong thái cùng khí thế không thể nói bằng lời của người bề trên, có thể nói xuất thân của lão không phú thì quý.

Chẳng qua từ trên người của lão, hắn không thể nhìn ra cấp bậc Huyền giai, người này nếu không phải tuyệt đỉnh cao thủ thì hẳn là không biết võ. Đúng như Hiên Viên Nghễ Nhi nói, trên tay lão đích thực có vết chai dày, cũng có thể là do hàng năm kéo cung mà thành. Hơn nữa ở gần bên cạnh hắn có một bộ cung tên chuyên dùng cho thợ săn, từ đây suy ra, hắn đoán lão đầu tử này trước đó có thể là xuất thân quý tộc, sau đó gia cảnh sa sút, chuyển thành thợ săn … Đúng, khả năng này là phù hợp nhất.

“Tiểu Mặc, ngươi bây giờ đã là Thánh đồng của Thánh Cung, không thể cư xử tùy tiện như trước đây nữa. Huống chi Thánh Cung cũng không phải nơi ai muốn vào thì vào…” Phù trưởng lão cố ý nói với Dạ

Cô Phong, xem như nói trước, Thánh Cung không phải loại người nào cũng chứa chấp, nếu lão cố ý muốn vào Thánh Cung, hắn cũng muốn làm cho lão mất đi ý niệm ban đầu.

Dạ Cô Phong tuỳ ý cười: “Tiểu Mặc, cảm ơn ý tốt của ngươi, gia gia ghi nhớ trong lòng. Lão nhân ta cũng tuỳ tính thành quen, không chịu được quy củ. Vậy đi, hôm nay có duyên gặp gỡ, gia gia lấy con lợn nướng này tặng ngươi coi như là lễ ra mắt. Gia gia còn muốn tiếp tục lên đường, sẽ không lưu lại thêm nữa, chúng ta sau này còn gặp lại”. Vừa nói lão vừa đứng dậy, mới đi được một bước, thân mình lại lung lay ngã xuống dưới.

“Phong gia gia, ông làm sao vậy?” Vân Tiểu Mặc bỏ thức ăn trong tay, vội vàng chạy tới đỡ lão dậy, nhìn kĩ, mới phát hiện trên đùi của lão có một đạo vết thương, máu tươi theo miệng vết thương chảy thấm ra bên ngoài.

“Phong gia gia, ông bị thương rồi! Mau mau ngồi xuống một lát”

“Phù trưởng lão, Phong gia gia bị thương rồi, ngươi hãy để cho ông ấy đi cùng với chúng ta đi”

Phù trưởng lão hai mắt híp híp lại, tinh tế nhìn vết thương trên đùi Dạ Cô Phong, vẻ mặt nghi ngờ. Lão già bị thương không nhẹ, nhưng vết thương này cũng quá mới đi, giống như là vừa bị thương, chẳng lẽ lúc trước đúng là bị thương, xong vừa mới đứng dậy không cẩn thận làm rách miệng vết thương?

Hắn ngồi chồm hỗm trước người Dạ Cô Phong, bắt lấy cái chân bị thương của lão, hai ngón tay ở bên miệng vết thương nhấn mạnh xuống. Dạ Cô Phong ngay lập tức rống lên thất thanh, nước mắt cũng theo đó ứa ra.

“Ôi đau chết mất! Lão đầu tử ta đắc tội với ngươi khi nào? Tại sao lại hại ta như vậy?”

“Tiểu Mặc, người này rút cuộc là người nào a, sao tâm địa đen tối như vậy?”

“Ôi đau chết ta”

Vân Tiểu Mặc mím môi thành một đường, tầm mắt một lần nữa xẹt qua vạt áo Dạ Cô Phong trong lúc vô tình lộ ra cái túi vải đen, ánh sáng nơi đáy mắt chợt loé. Khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời xa xầm, trợn mắt trừng Phù trưởng lão:

“Ngươi là người xấu! Vì sao lại ăn hiếp Phong gia gia?”

Phù trưởng lão sửng sốt một chút, nét mặt già nua đỏ hồng, đây là lần đầu hắn bị người ta mắng thẳng vào mặt là người xấu.

Hắn làm như vậy, còn không phải bởi vì nghĩ cho an toàn của mọi người? Ai bảo thằng bé này kinh nghiệm sống chưa nhiều, dễ tin người như thế, không biết được lai lịch đối phương như thế nào, chẳng may mục tiêu của y là Thánh Cung vậy còn không phải rước hoạ vào thân sao?

“Ta không theo ngươi về Thánh Cung! Ta không muốn cùng người xấu ở chung một chỗ.” (TC: Thật nai tơ….nhưng ta thik ^^)

Sắc mặt Phù trưởng lão bị kiềm hãm, có chút kinh ngạc, đối với chất vấn trẻ con của Tiểu Mặc, nhất thời hắn không biết phản bác như thế nào.

“Phong gia gia, ta đi cùng với ông.”

“Tiểu Mặc, đừng xúc động như vậy, nghe lão phu giải thích đã” Phù trưởng lão làm sao để hắn rời đi như vậy? Thật vất vả nửa lôi nửa dỗ hắn mới chịu đến Thánh Cung, sao có thể bỏ lỡ giữa chừng?

Cố gắng trưng ra khuôn mặt thiện lương tươi cười, Phù trưởng lão nửa quỳ nửa ngồi trước mặt Vân Tiểu Mặc, giọng nói dụ dỗ: “Tiểu Mặc, ngươi hiểu lầm rồi, vừa này lão phu làm vậy là để dò xét xem lão nhân gia có võ công hay không, có phải người tâm ý xấu hay không? Ngươi nghĩ xem a, nơi này rừng núi hoang vu, lão nhân gia đột nhiên xuất hiện ở trong này, bất kể ai cũng sẽ hoài nghi, phải không? Lão phu làm như vậy, cũng là vì tốt cho ngươi, suy nghĩ cho an toàn của ngươi a”

“Vậy bây giờ thì sao? Ngươi có còn nghĩ Phong gia gia là người xấu nữa không?” Vân Tiểu Mặc ánh mắt sáng quắc theo dõi hắn, giống như chỉ cần y nói sai một chữ, hắn sẽ lập tức trở mặt rời đi.

Phù trưởng lão rất là thất bại, hắn coi trọng Tiểu Mặc như thế, muốn bồi dưỡng nó thành cao thủ đệ nhất của Thánh Cung, không tiếc xuống nước dụ dỗ, ai ngờ cảm tình Tiểu Mặc dành cho hắn, còn không bằng đối với một kẻ chỉ mới gặp lần đầu. Thôi đành vậy, dù sao cũng đã xuống nước, xuống thêm một nấc cũng không hề gì.

Hắn khẽ mỉm cười nói: “Bây giờ đã xác nhận rồi, lão nhân gia không phải là người xấu”

“Ta còn muốn Phong gia gia đi cùng ta đến Thánh Cung, ngươi có đồng ý không?” Vẫn là ánh mắt sáng quắc không chịu lời cự tuyệt kia.

Phù trưởng lão thở ra một hơi thật dài thật dài, gật gật đầu nói: “Được rồi, chỉ cần hắn chịu giữ đúng quy củ, lão phu sẽ đưa hắn vào Thánh Cung”

“Thật tốt quá, cám ơn Phù trưởng lão” Vân Tiểu Mặc giơ cao khoé môi, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời rộ ra một nụ cười chói sáng, mê chết người không đền mạng.

Phù trưởng lão tâm nhất thời hoảng hốt, nhưng ngay sau đó lại bất đắc dĩ lắc đầu cười khẽ, có thể đổi lấy một nụ cười thuần tuý ngọt ngào như vậy, hắn xuống nước cũng là đáng giá đi.

Quay đầu, ở góc độ Vân Tiểu Mặc không nhìn thấy, bắn cho Dạ Cô Phong một ánh mắt ngoan lệ. Ý tứ cảnh cáo lão, cho dù hắn đồng ý cho lão vào Thánh Cung, hắn cũng sẽ coi chừng lão chặt chẽ, lão đừng mơ tưởng làm càn ở Thánh Cung.

Dạ Cô Phong làm ra vẻ sợ hãi, thân thể co lại hướng đến người Vân Tiểu Mặc: “Tiểu Mặc, hắn lại trừng ta. Xem ra gia gia không thể theo ngươi đến Thánh Cung được rồi, ai mà biết được hắn có ở sau lưng hãm hại ta hay không nha?”

Phù trưởng lão không ngờ lão sẽ vô sỉ tố cáo với một đứa trẻ như vậy, nét mặt già nua nhất thời cháy lên lửa giận đỏ bừng, quay đầu lại thấy Vân Tiểu Mặc thu lại nụ cười, mặt hắn co dúm lại một chỗ, vội vàng giải thích: “Tiểu Mặc, không phải thế đâu, lão nhân gia nhìn lầm rồi. Lão phu không có trừng hắn, mới vừa rồi chẳng qua là mắt bị co giật, làm hắn tưởng nhầm thôi. Lão phu từ trước đến giờ nói được làm được, việc lão phu đáp ứng ngươi, lão phu nhất định thực hiện, tuyệt không nuốt lời” (TC: *cười chết mất*)

“Có thật không?” Vân Tiểu Mặc nghi ngờ liếc hắn, làm cho Phù trưởng lão lần nữa xấu hổ một trận.

“Thật, thiên chân vạn xác” Phù trưởng lão nâng tay áo, chấm chấm mồ hôi, tiểu hài tử này thật đúng là không dễ lừa a.

Dạ Cô Phong và Vân Tiểu Mặc bỗng nhiên đồng thời ngẩng đầu, ăn ý liếc nhau, từ mắt nhau có thể thấy được ánh sáng trong mắt chợt loé rồi biến mất, cực kì giống một con cáo già và một tiểu hồ ly. Đây là hai con hồ ly thâm tàng bất lộ, người bình thường đều nhìn không ra.

Đoàn người lại chậm rãi tiếp tục đi, đáp ứng yêu cầu của Vân Tiểu Mặc, bên trong xe ngựa lúc này ngoại trừ bốn đứa nhỏ còn có thêm một lão già.

Hiên Viên Nghễ Nhi từ đầu đến giờ vẫn đang suy tư lời nói của Dạ Cô Phong, nàng là người thông minh, hiểu được lời nói của lão không phải là nói bâng quơ không mục đích, vì thế mới chú ý, tinh tế nghĩ lại mình thường ngày. Bên trong xe ngựa đột nhiên thêm một người mà nàng hồn nhiên không để ý, lẳng lặng ngồi ở một bên, tiếp tục suy tư.

Tây Môn Huyền Phong một mặt không đổi như trước, đối với tất cả mọi chuyện đều mặc kệ.

Mà bên trong xe, chỉ có Tống Tu đối với việc đột nhiên xuất hiện thêm một người cảm thấy mười phần chán ghét, nhưng đây là chuyện Phù trưởng lão quyết định, hắn không có biện pháp, hắn nghĩ không ra, Phù trưởng lão tại sao lại thiên vị Vân Tiểu Mặc như thế? Nó không phải là chỉ hơn hắn một con thú sủng kì lạ thôi sao? Nói về thực lực, hắn một chút cũng không kém Vân Tiểu Mặc, nhưng nếu con thú sủng kia là của hắn, vậy hắn không phải chắc chắn sẽ dễ dàng đối phương giẫm ở dưới chân sao?

Sắc mặt hắn không ngừng biến hoá, đầu tiên là chán ghét, sau lại là mơ ước, tầm mắt đảo qua Dạ Cô Phong, nhảy tới trên người Tiểu Bạch, tâm tư có chút thay đổi.

Trải qua hơn một ngày hành trình, đoàn người cuối cùng cũng đến được vùng biển của Đông Lăng quốc, trên biển có một hòn đảo, nó cô lập giữa đại dương bao la, diện tích khổng lồ, to gần bằng một phần ba diện tích Đông Lăng quốc, nếu nói nó phân cách biên giới Đông Lăng quốc với các ngoại quốc nhỏ khác cũng không sai chút nào. Mà trên thực tế, những người sống trên đảo này, vẫn luôn là tự cung tự cấp, hải vật phong phú, đất đai màu mỡ phì nhiêu.

Từ bờ biển bên này xa xa nhìn sang, hòn đảo này nằm giữa khoảng không sương mù mờ ảo, giống như là một hòn đảo thần tiên trên biển, như hư như thực.

Muốn lên đảo, nhất định phải đi thuyền vượt biển, đang lúc rảnh rỗi đợi thuyền, Phù trưởng lão giới thiệu đơn giản một chút về Thánh Cung cho mọi người.

Thì ra hòn đảo này chính là căn cứ địa của Thánh Cung, được gọi là Thánh đảo. Trên Thánh Đảo là đều là đệ tử Thánh Cung và những người chân thành tín ngưỡng Thánh Cung, hơn nữa đáng nhắc tới chính là, tất cả dân cư trên Thánh Đảo nói bằng hai thứ tiếng, một loại đương nhiên là tiếng Ngạo Thiên quốc, còn một loại khác được xưng là Thánh Ngữ. Chỉ cần là bước chân vào Thánh Đảo, cho dù tiếng Ngạo Thiên quốc vô cùng phổ biến, thì thật có lỗi, nó cũng bị cấm. Vào Thánh Đảo, tất cả đều phải nói Thánh Ngữ, nếu không nghe, sẽ bị xử phạt.

Thời điểm nói đến luật lệ này, Vân Tiểu Mặc và Hiên Viên Nghễ Nhi hai người liếc nhau một cái, nét mặt không khỏi hiện lên một chút khổ sở. Tại sao lúc trước không ai nói cho bọn chúng biết, đến Thánh Cung sẽ phải nói cái thứ Thánh Ngữ chó má gì đó?

Tống Tu nhìn đến khó khăn của hai người, trong lòng vô cùng đắc ý,

hắn cuối cùng cũng tìm được điểm ưu việt thắng Vân Tiểu Mặc. Chờ coi, một khi đến Thánh Đảo, ở địa bàn của ta, ta sẽ cho các ngươi đẹp mặt.

Tây Môn Huyền Phong lắng nghe, rất không có cảm giác tồn tại, đối với ân oán giữa ba người, không có bất kì hứng thú nào. Hắn tới lần này chính là để học nghệ, chỉ có trở nên mạnh mẽ và làm thế nào để trở nên mạnh mẽ, mới làm hắn cảm thấy hứng thú.

“Quy định này là Cung chủ hạ lệnh đặt ra được một năm rồi, cho nên người ở Ngạo Thiên đại lục biết được cũng không nhiều lắm” Phù trưởng lão giải thích.

Dạ Cô Phong nghe tin này, không khỏi nheo nheo mắt, ra quyết định này, đủ thấy Cung chủ Thánh Cung dã tâm không nhỏ, nhất định có âm mưu khác.

“Mau nhìn! Thuyền tới rồi!” Tống Tu nhìn thấy thuyền bè từ bờ bên kia đi tới, hứng phấn gào to, rút cuộc có thể trở về Thánh Đảo rồi, hắn rất là vui vẻ.

Ở mũi thuyền, có người hướng bên này ngoắc ngoắc, trong miệng liên tiếp chiếp chiếp như tiếng chim“Kỷ lý cô lỗ cô lỗ kỷ lý.....”

Tống Tu vọt tới đầu tiên, hướng người ở mũi thuyền dùng sức vẫy tay, trong miệng cũng chiêm chiếp tiếng chim liên tục: “Cô lỗ kỷ ký kỷ lý cô lỗ....”

Vân Tiểu Mặc và Hiên Viên Nghễ Nhi nghe được không hiểu gì, Thánh Ngữ này quả thực cùng gà mái chửi nhau là một loại a, đều là một dạng âm “chít chít” “huyên huyên”

Tống Tu cùng đối phương nói chuyện một hồi, quay đầu lại, hướng

hai người đắc ý vênh mặt, giống như đang nói “như thế nào? Các ngươi nghe không hiểu sao?”

Vân Tiểu Mặc mấp máy cái miệng nhỏ nhắn, ánh mắt quỷ dị nhìn hắn, thật giống như thấy được một con gà trống không biết đẻ trứng chỉ biết kêu gào. Tựa như Anh Tử nói, ngươi ngay cả đẻ trứng cũng không được, thật vô dụng, xứng đáng bị người ăn.

Nghĩ đến đây, hắn bỗng phì cười ra tiếng.

Tống Tu hơi sững sờ, không hiểu ra sao.

Hiên Viên Nghễ Nhi tò mò hỏi: “Tiểu Mặc, ngươi cười cái gì thế?”

“Không có gì, chẳng qua nghe bọn nó nói chuyện thật giống như gà trống cùng gà mái chửi nhau” Vân Tiểu Mặc thẳng thắn nói, còn học tiếng gà trống kêu lên mấy tiếng, giống như đúc.

Hiên Viên Nghễ Nhi bị chọc cười điên rồi, che cái miệng nhỏ, cười đến vui vẻ.

Dạ Cô Phong cũng cười sang sảng thro, còn phải nói, thằng nhóc này so sánh cũng quá giống đi, Thánh Ngữ chó má gì chứ, căn bản cùng thú ngữ không hơn tí nào.

Tống Tu nghe vậy, giận đến méo mặt méo mũi, cư nhiên dám đem hắn so sánh với gà, rất vũ nhục người.

“Các ngươi dám bất kính với Thánh Ngữ? Đáng bị trừng phạt!”

Phù trưởng lão sắc mặt hơi trầm xuống, vội vàng tiến lên, ngăn Tống Tu đả thương người, xoay người lại hướng phía Tiểu Mặc, trầm giọng quát lớn: “Tiểu Mặc, ngươi phải nhớ kĩ, những lời như thế sau

này ngàn vạn lần không nói. Hơn nữa sau khi lên Thánh Đảo, không được tuỳ tiện nói lung tung, Thánh Ngữ là thần thánh không thể xâm phạm, nếu ngươi bất kính với Thánh Ngữ, sẽ bị nghiêm trị. Đến lúc đó, lão phu có muốn bảo vệ ngươi cũng khó. Nhớ chưa?”

Vân Tiểu Mặc bĩu bĩu môi, thấy hắn nói nghiêm trọng như vậy, không thể làm gì khác gật gật đầu. Cùng lắm thì sau này hắn nói ở trong lòng, không nói ra miệng là được, nhưng cho dù thế nào cũng không thể phủ nhận việc Thánh Ngữ giống tiếng gà là chuyện thật việc thật nha.

Dạ Cô Phong âm thầm cho hắn một ánh mắt tán thưởng cùng đắc ý ủng hộ.

Vân Tiểu Mặc nhoẻn miệng cười, trong lòng cũng là hiểu rõ.

Lên thuyền, thuyền từ từ lướt đi.

Phù trưởng lão rất không yên lòng, năm lần bảy lượt khuyên bảo Vân Tiểu Mặc, Hiên Viên Nghễ Nhi cùng Tây Môn Huyền Phong, một lần lại một lần thuật lại quy củ Thánh Đảo, sợ bọn họ vừa đến Thánh Đảo lại gặp bất trắc.

Càng đến gần Thánh Đảo, cảnh tượng trước mắt càng rõ ràng, thật đúng là một nơi tiên cảnh, có núi có sông, chim chóc hoa lá, nếu không có cái Thánh Ngữ suốt ngày bốp bốp bên tai khiến người ta chán ghét kia, thì thật là hoàn mỹ.

Mọi việc a, đều không thể hoàn mỹ trọn vẹn.

Phù trưởng lão ở Thánh Đảo đúng là rất có địa vị, dọc theo đường đi đều có người ân cần tiếp đón đoàn người bọn họ, rất nhanh, Vân Tiểu Mặc phát hiện một hiện tượng kì quái, đó chính là ở trên Thánh

Đảo tựa hồ không có xe ngựa, thay cho đi bộ là một loại phương tiện giao thông được gọi là ngựa gỗ. Nó được cơ giới hoá, chỉ cần khởi động cơ quan phía sau, là có thế dễ dàng thao tác, từ đứa nhỏ mười tuổi cho đến người già tám mươi tuổi đều có thể điều khiển nó.

Phố lớn ngõ nhỏ, tuỳ tiện đều có thể thấy được ngựa gỗ đủ các loại màu sắc, phía sau mỗi một cái ngựa gỗ đều có một tấm bài dãy số, như là 244 a, 666 a, 119 a…. Đủ loại dãy số, mà phía trước ngựa gỗ cũng có kí hiệu đặc thù, tỉ như bốn cái vòng, ba ngôi sao, ba cái khiên, còn có một cái hình vẽ con ưng … Muôn hình vạn trạng, hoa hết cả mắt.

Nghênh đón đoàn người Phù trưởng lão là một con ngựa gỗ siêu dài nhiều chỗ ngồi, cả người loé sáng nước sơn, sáng lung linh, phía sau là tấm bài số 007, phía trước có kí hiệu là một hình elip bao xung quanh một chữ thập nhỏ, mang cùng một cái bồng che nắng, rất là xa hoa hoa lệ.

Nhóm người Vân Tiểu Mặc ngồi ở bên trong lại xem xét phong cảnh bên ngoài ngựa gỗ, cảm giác tốc độ nó chạy như bay, cũng là một loại phong cách.

Ngựa gỗ của bọn họ một đường hướng tới trung tâm, người qua đường hai bên đều cung kính đứng, nhìn chăm chăm mà nghênh đón họ. Bởi vì thân mình ngựa gỗ này là tượng trưng cho thân phận, chỉ có người có địa vị cao ở Thánh Cung mới được ngồi loại ngựa gỗ này.

Vân Tiểu Mặc giống như Lưu bà bà vào đại quan viên, vừa là mới lạ, vừa là choáng váng, hắn rút cuộc là đã đến loại địa phương gì? Làm sao hết thảy đều kì quái như thế?

So với Tiểu Mặc choáng váng, thì Tiểu Bạch lại vô cùng hưng phấn,

kìm không được nhảy nhót hoan hô loạn cả lên.

“Tiểu Mặc Mặc, mau mau nhìn, ở đó có người!!!”

“Tiểu Mặc Mặc, ở đó có cây!!”

“Tiểu Mặc Mặc, bên này, bên này có con gà!!”

“…..”

Vân Tiểu Mặc đầu đầy hắc tuyến, dùng sức đem Tiểu Bạch nhét sâu vào trong túi áo, quá mất mặt! Y như là nó chưa từng thấy người, thấy cây, thấy gà vậy.

Nghe thấy có người không nói Thánh Ngữ, trên đường cái ngay lập tức mọi người đều hướng mắt về phía ngựa gỗ xa hoa, hơn nữa phát hiện người nói lại là một con thú sủng, các loại ánh mắt kì lạ không nhịn được phóng tới, có ngạc nhiên, cũng có tức giận. Ngạc nhiên chính là một con thú sủng lại biết nói, cái này cũng quá ly kì rồi, tức giận chính là nó không nói Thánh Ngữ, đây quả là không tôn trọng mệnh lệnh Cung chủ, xâm phạm đến tín ngưỡng thần thánh của họ.

Trong khoảng thời gian ngắn, Tiểu Bạch bị vô số những ánh mắt kì dị hung hăng chiếu cố.

Phù trưởng lão rất là nhức đầu, cái quy tắc này hắn đã khuyên kĩ càng duy nhất con thú sủng này lại bỏ qua.

Hắn rất là bất đắc dĩ, đành phải mệnh lệnh người lái ngựa gỗ chạy nhanh hơn mau chóng đi tới tổng bộ Thánh Cung.

Mặt trời vừa lặn, bọn họ cũng cừa tới nơi

Vừa xuống khỏi ngựa gỗ, Vân Tiểu Mặc và Hiên Viên Nghễ Nhi hai người cùng lao xuống, mỗi người vịn một con sư tử đá, nôn mửa không ngừng.

Đáng thương, hai người bị say ngựa gỗ.

Tống Tu liếc nhìn hai thân ảnh chật vật, cười đến đắc ý.

Phù trưởng lão vẻ mặt thấu hiểu, biết rõ lần đầu ngồi ngựa gỗ thật sự nhiều người có hiện tượng say xe. Tầm mắt hắn xẹt qua gương mặt tái nhợt của Dạ Cô Phong, nhìn lão mím miệng, yết hầu lên xuống, nhịn thật vất vả.

Hắn không khỏi câu môi cười, chứng say ngựa gỗ, vậy mới bình thường, nếu lão không có việc gì đó mới là vấn đề.

Tầm mắt hắn tiếp tục lướt qua dừng trên người Tây Môn Huyền Phong, hắn đứng cách phía sau Tống Tu không xa, tuy là vẻ mặt xanh xao, nhưng vẫn bất động đứng yên một chỗ.

Phù trưởng lão âm thầm gật đầu, xem ra đứa nhỏ này tố chất thân thể không sai. Lúc này, đột nhiên một trận gió lạnh thổi qua, Tây Môn Huyền Phong sợ run người, thật vất vả nhịn xuống cảm giác buồn nôn cuối cùng vẫn là nôn ra. Tay hắn vô thức duỗi ra phía trước, bấu lấy vai Tống Tu, oa một tiếng liền ói lên người Tống Tu.

“A———Ta giết ngươi” Tống Tu nhất thời phẫn nộ, hét lên chói tai, lại quên nói “tiếng già”.

Đúng lúc đó ở cửa Thánh Cung, vừa vặn có một tiểu đội duy trì trật tự “Yêu Thánh ngữ, nói Thánh ngữ” đi ngang qua, liền trực tiếp lôi hắn vào cửa hông Thánh Cung, nhốt vào phòng tối.

“Cứu mạng a ———-“

“Ta không phải cố ý không nói Thánh Ngữ a————–“

“Kỷ lý cô lỗ kỷ lý cô lỗ…”

Vân Tiểu Mặc quay đầu, thấy một màn như vậy, không khỏi sợ run cả người. Xem ra sau này nói chuyện phải chú ý một chút, Tống Tu là người ở đây, còn bị giam phòng tối, chứ đừng nói đến người ngoài như hắn.

Tiểu Bạch sợ hãi từ trong túi ló đầu ra, thấy một màn này, cũng bị làm cho sợ đến mức lấy móng vuốt nhỏ che ngay cái miệng, không dám tuỳ ý mở miệng nói nữa.

“Vào đi thôi, các ngươi tạm thời ở chỗ này. Nhớ kĩ, ở Thánh Đảo, chỉ có trong viện này là được phép không cần nói Thánh Ngữ. Ra khỏi gian viện này, nếu như bị người khác nghe được các ngươi không nói Thánh Ngữ thì sẽ giống như Tống Tu, nhốt vào phòng tối một ngày một đêm. Đây còn là phạt nhẹ, nếu phạt nặng thì sẽ là phạt roi”

Phù trưởng lão đem ba người Vân Tiểu Mặc đến một tiểu viện tương đối hẻo lánh trong Thánh Cung, dốc lòng dặn dò.

“Từ nay trở đi, nhiệm vụ của các ngươi, chính là trong thời gian ngắn nhất học được Thánh Ngữ, chỉ có học xong Thánh Ngữ các ngươi mới có thể rời khỏi tiểu viện này đi đến nơi khác”

“Trong khoảng thời gian này, Phương Chung sẽ đến dạy các ngươi Thánh Ngữ và một số tình hình cơ bản ở Thánh Cung, các ngươi có thể gọi hắn là Phương sư huynh” Hắn chỉ chỉ nam thanh niên bộ dạng mập mạp đứng bên nói.

“Phương sư huynh”

Ba người Vân Tiểu Mặc cùng nhau hô.

“Ừ” Phương Chung nghiêm mặt, nhìn qua rất là rất là đứng đắn nghiêm túc.

“Phương Chung, ta giao ba người bọn họ cho ngươi. Ngươi mau giúp bọn chúng quen mới cuộc sống ở Thánh Cung đi” Phù trưởng lão nói xong, liền chuẩn bị rời đi.

Vân Tiểu Mặc tiến lên gọi hắn, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi: “Phù trưởng lão, Phong gia gia đâu? Hắn ở nơi nào?”

Phù trưởng lão nhíu mi, biết hắn lo lắng, nên cũng kiên nhẫn trả lời: “Yên tâm đi, ta đưa hắn đến hỗ trợ phòng bếp rồi, để hắn ở đó làm chút việc vặt, cũng không xa tiểu viện của các ngươi lắm, ngươi tuỳ thời đều có thể gặp mặt”

“Vâng, Tiểu Mặc đã biết”

Đợi sau khi Phù trưởng lão rời đi, Phương Chung nặng nề ho một tiếng, lạnh lùng nói: “Ta mặc kệ các ngươi lúc trước là thân phận gì, bây giờ đến Thánh Cung, chính là một đệ tử Thánh Cung bình thường. Cho nên, đừng nghĩ sẽ có người hầu hạ các ngươi, sau này chuyện của mình thì tự mình làm. Ở Thánh Cung cái đầu tiên cần học là tôn ti chi phân, nhìn thấy các sư huynh, sư thúc, sư tổ, đều phải hành lễ vấn an”.

Sau lại phóng ánh mắt nghiêm nghị hướng phía Vân Tiểu Mặc, đặc biệt cảnh cáo nói: “Đừng tưởng rằng có chút quan hệ tình cảm với người trên sẽ có ngoại lệ đặc biệt. Ta nói cho các ngươi biết, ở trong

mắt ta, tất cả các ngươi cũng chỉ là đám cỏ mà thôi”

“Bây giờ, lập tức quay về phòng các ngươi cho ta. Trước giờ cơm chiều, tự dọn dẹp phòng mình cho sạch sẽ. Cơm chiều xong, toàn bộ đến phòng ta tập hợp, ta dạy các ngươi khoá học đầu tiên: tôn sư trọng đạo”

Nói xong, hắn lạnh lùng phất tay áo rời đi.

Ba người Vân Tiểu Mặc liếc nhau một cái, cũng không nói gì, đều tự đi tìm phòng riêng của mình.

“Nơi này thoạt nhìn, dường như chơi cũng không vui cho lắm” Vân Tiểu Mặc ngồi ghé ở trên giường, nâng cằm suy tư.

Tiểu Bạch ngồi chồm hỗm phía đối diện hắn, lắc đầu lia lịa: “Chơi không vui! Ngay cả nói chuyện cũng không thể tuỳ tiện nói. Thật đáng ghét nha”

“Tiểu Bạch, bắt đầu từ ngày mai, ngươi theo ta cùng học cái Thánh Ngữ gì gì kia đi. Bằng không, rất có khả năng sẽ giống Tống Tu bị người ta bắt giam đấy”

Vân Tiểu Mặc tinh thần sa sút, cúi đầu thở dài: “Aiz, làm người a, thật khó”

Tiểu Bạch cũng bắt chước làm theo, ô ô nói: “…..làm rồng a, thật khó”

Ngoài cửa sổ, chợt thổi tới một trận gió, mở tung cửa sổ rồi lại rất nhanh đóng lại.

Vân Tiểu Mặc quay đầu nhìn một cái, lại quay đầu, nhìn thêm cái

nữa, hắn đột nhiên lắc lắc đầu, còn nghĩ là ảo giác. Trong phòng của hắn khi nào thì nhiều ra một người?

Áo đen, mũ trùm, bảo kiếm … kia rõ ràng là đặc điểm nhận dạng của Độc Cô Mưu nha.

“Độc Cô thúc thúc, vì sao ngươi lại ở chỗ này?” Vân Tiểu Mặc khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, rất là kinh ngạc.

Độc Cô Mưu tiến lên mấy bước, âm thanh cứng ngắc như có như không nói: “Ta đây, đừng sợ”

Ngắn ngủn bốn chữ, lại làm Vân Tiểu Mặc vô cùng cảm động, thì ra Độc Cô thúc thúc vẫn luôn ở bên ngầm bảo hộ cho hắn. Con ngươi xinh đẹp ẩn chứa nước mắt, ở một nơi quái quỷ kì dị như vậy, nhìn thấy người mình quen biết, giống như là gặp được người thân. Hắn nhảy xuống giống, bước nhanh đến trước mặt Độc Cô Mưu, mở ra hai tay, ôm chặt lấy đùi hắn.

“Độc Cô thúc thúc….” Giọng mũi nồng đậm, chứa đầy lưu luyến.

Cả người Độc Cô Mưu cứng ngắc, nơi nào đó dưới đáy lòng đột nhiên mềm nhũn thành một mảnh. Không hiểu sao lại ngồi xổm xuống, đưa tay ôm Tiểu Mặc vào trong ngực.

Hai tay có chút cứng ngắc, đây là lần đầu tiên hắn ôm một người, hơn nữa lại còn là một hài tử.

Cảm giác này … rất khó nói nên lời, nhưng cũng rất ấm áp.

Ấm áp?

Hai chữ này quá mức xa lạ, cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng

nhận qua, nhưng hôm nay, hắn lần đầu tiên thân thiết cảm nhận được ý nghĩa thực sự của hai chữ này. Trong lòng bỗng dưng dâng lên một loại tình cảm mãnh liệt, hắn muốn bảo vệ đứa bé này, không phải bởi vì khế ước, mà là phát ra từ nội tâm, không oán không hận.

“Ta đây, đừng sợ” Bốn chữ bao hàm hứa hẹn lại một lần nữa từ trong miệng hắn thốt ra, nhưng là lúc này không còn cứng ngắc như trước nữa.

Quyển 3 - Chương 58: Mỗi người một ngụm nước miếng, dìm chết Thánh Cung!

Lăng Thiên cung.

Giữa trưa, ánh nắng ấm áp xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp cành lá, chiếu lên người một đôi nam nữ, nữ tử thân ảnh đỏ hồng cùng nam tử dáng người cao ngất hoà vào một chỗ, phác hoạ nên một bức tranh tuyệt đẹp.

Bên trong bức tranh, nữ tử dung nhan đẹp tựa phù dung, cười yếu ớt quyến luyến, nàng nâng tay nam tử, dẫn dắt hắn bước từng bước một rời xa dần xe lăn dưới gốc cây râm mát. Nam tử trên trán rịn ra một tầng mồ hôi, trên khuôn mặt nam tính tuấn dật là nét mặt toả sáng, tinh thần sáng láng, nhìn kĩ lại thấy trong con mắt trong suốt ẩn chứa tia nhu hoà, giống như có thể mang ánh nắng ấm áp buổi trưa thu vào.

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt sau khi kết thúc luận võ, liền về thẳng Lăng Thiên Cung. Cách gần ngày Hách Liên Tử Phong đăng vị, bọn họ cần an bài tốt tất cả mọi chuyện trong cung, rồi sớm tới Hách Liên gia tộc ở biên giới Đông Lăng quốc tham gia đại lễ đăng quang của Hách Liên Tử Phong.

Trở lại Lăng Thiên cung, khi đi qua hoa viên, liền nhìn tới một màn ấm áp tốt đẹp như thế. Vân Khê kéo kéo ống tay áo Long Thiên Tuyệt, hai người dừng lại, không muốn quấy nhiễu không khí tươi đẹp như vậy.

“Người có tình sẽ được thành thân nhân, điều không hoàn mỹ là, chân của Thanh ca ca vẫn chưa hoàn toàn hồi phục”

Long Thiên Tuyệt nhìn theo hướng tầm mắt của nàng, thản nhiên mở miệng: “Chúng ta cực khổ một phen, rút cuộc tác thành được cho bọn họ, không bằng làm chuyện tốt thì làm cho trót đi”

“Có ý gì?” Vân Khê hơi kinh ngạc.

Long Thiên Tuyệt nói: “Không phải trên người nàng còn dư Cửu chuyển thái cực đan sao? Lấy một viên cho Vân Thanh ăn vào, ta tin tưởng cái chân bị thương của hắn sẽ hoàn toàn bình phục”

“Đúng rồi! Ta làm sao lại quên mất chứ?” Vân Khê bừng tỉnh, quay đầu nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Long Thiên Tuyệt, trong đôi mắt đẹp loé ra ánh sáng, mỉm cười nói: “Thiên Tuyệt, chàng thật thông minh nha”

“Bây giờ nàng mới phát hiện” Long Thiên Tuyệt nhẹ chọn chọn mi, đáy mắt ấn chứa một tia đùa cợt, hắn đột nhiên cúi thấp người, nghiêng mình nhìn nàng chăm chú, nói: “Ta phát hiện, ánh mắt nàng nhìn ta dạo này có chút quái lạ nha”

“Lạ thế nào?” Vân Khê không hiểu.

Long Thiên Tuyệt như có thâm ý nhìn nàng, khoé môi hơi nhếch lên: “Ánh mắt nàng mỗi lần nhìn ta, giống như … có cảm giác muốn nhào tới mà ăn ta nha, có đúng không?”

Vân Khê ngẩn ngơ, mắt đẹp chớp chớp, hai gò má hiện lên một tầng đỏ ửng, ra vẻ tức giận, sẵng giọng nói: “Làm gì có? Cuồng tự kỉ”

“Nàng xác định thật sự không có?” Vẫn là cái loại tươi cười bỡn cợt.

Vân Khê nghiến răng, hung ác trừng hắn: “Không có, tuyệt đối không có”

Long Thiên Tuyệt nhợt nhạt nở nụ cười, ánh mắt thâm thuý nhìn bộ dạng nàng đáng yêu xinh đẹp dần dần nhu hoà, hắn tự tay vuốt vuốt tóc nàng, đột nhiên chuyển đề tài: “Nói một chút, phản phệ thuật của nàng luyện được đến đâu rồi?”

“Còn thiếu một chút thành thục” Nói đến đây, Vân Khê từ từ hăng hái đi lên, từ sau khi thu phục được thần khí thứ ba, cấp bậc của nàng lần nữa bay vọt, tăng đến hai phẩm, hiện tại đã là Thiên huyền bát phẩm. Phẩm cấp Huyền giai càng lên cao, tu luyện Tàn hoa bí lục càng suôn sẻ, đúng như lời nàng nói, Phản phệ thuật của nàng chỉ cần thuần thục thêm một chút, là có thể luyện thành, tiếp theo sẽ luyện đến Hấp thu thuật.

Nàng cũng biết, Long Thiên Tuyệt cố ý làm chậm tốc độ, không có lập tức luyện hấp thu thuật, là muốn đợi nàng.

“Tại sao không chăm chỉ tập luyện như vậy? Bắt đầu từ hôm nay trở đi, ta sẽ giám sát nàng luyện công thật tốt”

“Ách, Tại sao đột nhiên lại muốn giám sát ta?” Vân Khê ngạc nhiên.

Long Thiên Tuyệt nhẹ gảy lông mày, nở nụ cười đầy trêu ghẹo nói: “Chẳng lẽ nàng không có phát hiện, ánh mắt ta mỗi lần nhìn nàng, đều mang cảm giác muốn nhào tới mà ăn nàng sao?”

Hai gò má thi nhau đỏ lên, Vân Khê ngây người ngay tại chỗ, trong lòng có loại cảm giác vô cùng hỗn độn.

“Long Thiên Tuyệt ngươi lại còn không biết xấu hổ đến như vậy?” Vân Khê khẽ trừng mắt hắn, vừa thẹn vừa giận, không khỏi tăng thanh âm, đuổi theo hắn hết đấm lại đá.

Nàng còn đang nghĩ, tại làm sao hắn chậm chạp không chịu luyện hấp thu thuật, lại nhất quyết đợi nàng luyện thành phản phệ thuật, rồi mới cùng nhau luyện tiếp. Thì ra hắn chính là hướng đến cái chủ ý quái quỷ gì kia.

Âm thanh của nàng quá lời, quấy nhiễu đến hai người phía xa xa kia, Vân Thanh quay đầu, nhìn hai đang lùa nhau đuổi đánh, nhẹ nhàng cười: “Là Khê Nhi bọn họ trở lại”

Tư Đồ Mẫn Mẫn cũng ngoái đầu lại nhìn, cười như diệp như hoa: “Bọn họ thoạt nhìn thật là hạnh phúc nha”

“Chúng ta cũng rất hạnh phúc” Vân Thanh nắm nhẹ tay nhỏ bé của nàng, toàn thân bỗng sinh ra một cỗ sức lực, chống đỡ hắn vững vàng đứng thẳng, khuôn mặt tuấn dật rắn rỏi loé ra thần thái chói mắt khác thường.

Tư Đồ Mẫn Mẫn quay đầu nhìn hắn, cảm giác phong thái thiếu niên tướng quân trên chiến trường kia lại tái hiện, đôi mắt đẹp chớp chớp, nàng tươi cười đến càng quyến rũ.

“Thanh ca ca, đường tẩu, ta nghĩ các ngươi hay là sớm thành thân đi, tránh cho đêm dài lắm mộng”

Vân Khê ý cười trong suốt hướng phía bọn hắn đi tới, trên khuôn mặt xinh đẹp sau màn vui đùa ầm ĩ kia làm cho đỏ ửng, hiện lên một nét phong tình khác.

Long Thiên Tuyệt cất bước đi phía sau nàng, cách ba bước, dáng

người tao nhã mà cao quý, so với trước tựa hồ lại thêm một phần hấp dẫn không thể nói rõ, khiến hai người Vân Thanh và Tư Đồ Mẫn Mẫn nhất thời hoảng hốt, không khỏi sợ hãi than, trên đời này chỉ sợ không tìm được người nào tài hoa phong nhã hơn hắn.

“Muốn bàn hôn sự, cũng phải có Tư Đồ gia chủ đồng ý mới được” Vân Thanh thâm tình nhìn Tư Đồ Mẫn Mẫn, cưới nàng, cho tới nay luôn là giấc mơ của hắn, nếu không phải trung gian có quá nhiều trở ngại, hắn đã sớm không thể chờ được.

“Thanh ca ca, ngươi…” Vân Khê nhìn chăm chú vào Vân Thanh từ trên xuống dưới, tâm tư hắn tất cả đều để trên người Tư Đồ Mẫn Mẫn, tựa hồ đã quên mất mình nãy giờ vẫn luôn đứng thẳng, hơn nữa vững như bàn thạch, không hề có dấu hiệu lung lay sắp đổ như mọi ngày, như vậy có phải chứng tỏ thương thế của hắn đã hoàn toàn bình phục hay không?

Nếu thật sự như thế, cũng tiết kiệm được môt viên Cửu chuyển thái cực đan trân quý, giá trị liên thành của nàng.

Vân Thanh kinh ngạc, theo tầm mắt của nàng, nhìn về phía hai chân mình, khuôn mặt còn đang ngạc nhiên của hắn ngay lập tức biến hoá. Hắn thử nhấc chân đi về phía trước vài bước, biểu tình trên mặt càng ngày càng phấn khích.

“Mẫn Mẫn, nhìn xem! Ta đã hồi phục hoàn toàn rồi”

Mặt hắn hiện lên thần sắc kích động, phút chốc bước chân, chạy về phía Tư Đồ Mẫn Mẫn, đôi tay nâng cao nàng lên xoay tròn, vui vẻ giống như nam hài.

“Mẫn Mẫn, nhìn xem! Ta đã hồi hoàn toàn rồi”

Trong mắt Tư Đồ Mẫn Mẫn ánh lên nước mắt, là hưng phấn, là vui mừng cũng là yêu thương lưu luyến.

Rút cuộc, rút cuộc, bọn họ cũng đã nhận niềm vui sau quãng thời gian khó khăn.

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt liếc mắt nhìn nhau một cái, trong lòng cũng cảm thấy cao hứng vì bọn họ.

Chuyện tốt nối tiếp chuyện tốt, Vân Khê đem khế ước thông gia do Tư Đồ Khôi tự tay viết đưa cho hai người, chỉ cần có khế ước này, hôn sự của bọn họ liền như ván đã đóng thuyền.

Đêm đó, già trẻ Vân gia tụ tập một phòng, vì hai người ăn mừng.

Bữa tối, Vân hộ pháp đưa tới bức thư của Đông Phương Văn Tường cùng thư của Độc Cô Mưu. Vân Khê đọc hai lá thư, nội dung cũng không khác biệt lắm, đều nhắc tới tin Tiểu Mặc muốn đi Thánh Cung. Khác biệt chính là, Đông Phương Vân Tường hỏi ý kiến nàng, còn Độc Cô Mưu lại báo cho nàng, hắn đã theo Vân Tiểu Mặc hướng tới Thánh Cung.

Vân Khê nghe tin như thế, nhất thời có cảm giác sét đánh giữa trời quang, ngây người tại chỗ.

Trời ạ, đây sẽ không phải sự thật đi?

Tiểu Mặc đi Thánh Cung?

“Thiên Tuyệt, Tiểu Mặc sợ là sẽ gặp phải nguy hiểm, chúng ta mau đi tới Đông Lăng quốc ngăn hắn”

“Được, sáng sớm ngày mai chúng ta lên đường. Nhưng mà nàng

phải chuẩn bị trước tâm lý, nếu Tiểu Mặc chưa đi Thánh Cung vậy không có vấn đề gì, bất quá nếu hắn đã đi Thánh Cung, như vậy nàng phải đáp ứng ta, nhất định phải bình tĩnh, không được hành sự lỗ mãng"

"Nếu quả thật như vậy, ta làm sao có thể bình tĩnh? Tiểu Mặc mặc dù thông minh nhưng kinh nghiệm sống chưa nhiều, trời mới biết hắn sẽ gặp chuyện nguy hiểm gì. Cũng là ta quá sơ ý khinh suất, cho rằng có Đông Phương Vân Tường chiếu cố, hắn sẽ không xảy ra chuyện gì. Ai mà ngờ được, hắn lại bị người Thánh Cung ngắm đến, lại còn muốn theo bọn chúng về Thánh Cung?"

Tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ a, cho dù Vân Khê có vô tâm vô phế thế nào đi chăng nữa, biết được nhi tử gặp chuyện nguy hiểm, nàng cũng không cách nào bình tĩnh nổi.

"Chẳng phải Thánh Cung là nơi dân chúng ngũ quốc tín ngưỡng sao? Tiểu Mặc đi Thánh Cung phải là chuyện tốt mới đúng chứ?" Vân lão gia không sao hiểu được, không chỉ có hắn, Vân lão phu nhân, Vân Dật, Vân Thanh bọn họ cũng không rõ ràng bộ mặt thật của Thánh Cung, cho rằng đi Thánh Cung đối với Tiểu Mặc mà nói, chính là chuyện tốt, làm rạng rỡ tổ tông.

"Đúng a, quyền lực của Thánh Cung còn cao hơn cả ngũ quốc, cho dù là hoàng thượng ngũ quốc cũng phải nghe hiệu lệnh của họ. Dĩ nhiên, gần đây ngũ quốc đều tự cường đại thực lực của mình lên, đối mặt với Thánh Cung cũng không kính sợ như trước, đổi lại trước đây, chỉ cần Thánh Cung phát ra mệnh lệnh, hoàng thượng ngũ quốc có thể coi là nói gì nghe nấy, không bao giờ phản bác, có thể thấy được uy tín của Thánh Cung ở ngũ quốc nha" Vân Dật nhớ lại một ít chuyện cũ, phụ hoạ nói theo.

"Hừ, các ngươi cho rằng Thánh Cung thực sự là nơi tốt như vậy

sao?” Vân Khê hừ lạnh nói.

“Các ngươi có biết thân phận khi trước của Thiên Tuyệt là gì không?” Nàng quay đầu nhìn về thẳng về phía Long Thiên Tuyệt, tiếp tục nói: “Hắn lúc trước chính là Thiên Long tôn giả của Thánh Cung, Thánh Cung rút cuộc ngấm ngầm làm chuyện gì, hắn là người rõ ràng nhất”

“Thiên, Thiên long tôn giả?” Vân lão gia hết sức kinh ngạc, vẻ mặt vô cùng phấn khích, hắn làm quan trong triều nhiều năm, quen thuộc chuyện trên dưới của vua và dân chúng, đương nhiên cũng biết chuyện về Thiên Long tôn giả.

Nhớ ngày đó, chỉ cần nhắc tới Thánh Cung, nghĩ đến đầu tiên không phải là cung chủ Thánh Cung, mà là tốt đẹp thanh khiết, chính nghĩa thiện lương, Thiên Long tôn giả. Sự có mặt của hắn, giống như là người phát ngôn của Thánh Cung, đại diện cho mặt thiện của Thánh Cung.

Thật ra thì mọi người chưa biết rõ sự tồn tại của Thánh Cung là như thế nào, bởi vì nó nằm xa đất liền, trú ngụ trên một hòn đảo, những người từng đến đó cực ít, nên cũng không ai biết nó đến tột cùng là cái quái gì, song Thiên Long tôn giả chính là một nhân vật lớn. Hắn thưởng thiện phạt ác, mặt mũi của hắn, liền phản ánh cái tốt cái xấu của Thánh Cung.

Cũng vì nguyên nhân này, sau cái ngày Long tôn giả từ từ biến mất khỏi tầm mắt mọi người, uy danh của Thánh Cung cũng xuống dốc không phanh, về sau xuất hiện các tôn giả thay thế Thiên Long tôn giả tham gia các nghi thức trọng đại nhưng hạng người như Hoàng Long tôn giả, Huyền Long tôn giả, Địa Long tôn giả … làm sao có thể so sánh cùng Thiên Long tôn giả phong hoa tuyệt đại, lại có tấm lòng bồ tát của bọn họ?

Vân lão gia mở to mắt, nhìn cháu rể mình, trên khuôn mặt già nua dày dạn gió sương hé ra thần sắc sùng bái cuồng nhiệt, hắn thế nhưng là Thiên Long tôn giả mọi người ngưỡng mộ ngày đó a. Đáng tiếc thân phận cùng địa vị của hắn cao, ngay cả hoàng đế Nam Hi quốc cũng phải xa xa đứng chờ đón, càng miễn bàn Vân lão gia, cho nên mỗi lần cũng chỉ xa xa nhìn lại, không thấy rõ được mặt hắn, nhưng chỉ một cái thoáng nhìn qua thôi, vẻ thánh khiết tốt đẹp kia chính là hình tượng thật sâu khắc trong đầu hắn. Lại nói Long Thiên Tuyệt hiện tại tà mị và thành thục, so với thanh thuần chính nghĩa năm đó của Thiên Long tôn giả, đúng là thay đổi nhiều lắm, không phải không tốt, nhưng khí chất hai người khác xa nhau, biến hoá quá nhiều, vì vậy đánh chết hắn cũng sẽ không liên tưởng được đến Long Thiên Tuyệt cùng Thiên Long tôn giả là một.

Hiện tại nhân Vân Khê nhắc tới như vậy, hắn mới cần thận nhìn Long Thiên Tuyệt lần nữa, không nhìn thì thôi, càng nhìn lại càng giống, đúng vậy, càng lúc càng giống. Tâm tình sùng bái của hắn, tựa như nước sông cuồn cuộn, chảy dài không dứt.

“Khụ khụ, lão đầu tử, thu hồi nước miếng của ngươi, sắp nhỏ vào thức ăn rồi” Vân lão phu nhân không chịu được sự thất thố của hắn, dùng sức kéo hắn, hài hước nhắc nhở.

Vân lão gia đột nhiên hoàn hồn, thật thà ngây ngô nâng tay lau miệng, lau một cái mới biết mình bị chơi xỏ. Làm gì có nước miếng gì, rõ ràng là lão bà tử cố ý lừa hắn.

Hai tròng mắt dùng sức trừng lên, hắn mở miệng nói: “Không thể tưởng tượng được Thiên Tuyệt chính là Thiên long tôn giả ngày xưa, thật sự rất không tưởng tượng nổi, vậy vì sao sau đó ngươi lại rời khỏi Thánh Cung? Lại vì cái gì mà mai danh ẩn tích? Ta nhớ lúc ấy mọi người đồn nhau nói Thiên Long tôn giả trộm bảo vật của Thánh Cung, hơn nữa ra tay giết đệ tử Thánh Cung, cung chủ Thánh Cung

tức giận, mới trục xuất khỏi Thánh Cung. Thật sự có chuyện như vậy sao?”

Long Thiên Tuyệt nhợt nhạt câu khoé môi, cười khổ nói: “Ngày đó ta phát hiện sự phụ của ta, cũng là cung chủ Thánh Cung bí mật nuôi dưỡng thi khôi (con rối xác chết), hắn đem người chết chất đống ở một chỗ, sau đó dùng một loại bí pháp, làm toàn bộ bọn họ sống dậy, biến bọn họ trở thành con rối không có linh hồn, rồi điều khiển bọn họ chém giết lẫn nhau, mục đích chính là để bọn họ sau này trở thành công cụ giúp hắn xưng bá thiên hạ. Hành vi như thế, thật làm người khác sợ hãi. Ta sau khi phát hiện bí mật này muốn chạy trốn bị hắn phát hiện. Hắn vừa uy hiếp vừa thuyết phục ta gia nhập hãng ngũ của hắn, cùng hắn điều khiển thi khôi, thu phục thiên hạ. Ta không đáp ứng, cho nên hắn mới toàn lực đuổi giết ta. Lúc ấy ta bị trọng thương, thiếu chút nữa bị hắn giết ở Thánh Cung. Sau may mắn đào thoát, cung chủ giận tím mặt, liền ném rất nhiều tội danh lên đầu ta, phát lệnh đuổi tận giết tuyệt, làm cho ta ở Ngạo Thiên đại lục không còn chỗ dung thân. Bởi vậy mới có những lời đồn đãi kia trên giang hồ”

Hắn dừng một chút, ánh mắt chứa vài phần ảm đạm, tiếp tục nói: “Hiện tại nếu Tiểu Mặc đi Thánh Cung, khuôn mặt của hắn giống ta như vậy, ta lo lắng một vài trưởng lão trong Thánh Cung nếu nhìn thấy hắn, nhất định sẽ nghĩ đến hắn là nhi tử của Long Thiên Tuyệt ta. Cung chủ tính tình âm lãnh, thủ đoạn tàn nhẫn, chuyện gì cũng có thể làm. Hơn nữa sau khi biết được quan hệ của ta và Tiểu Mặc, ta sợ hắn sẽ trả thù lên người Tiểu Mặc, thậm chí mang hắn uy hiếp ta. Nếu là cái sau, còn tốt một chút, ít nhất trước mắt hắn sẽ không tổn thương tính mạng Tiểu Mặc, nhưng nếu là cái trước thì ….”

Hắn không có nói thêm gì nữa, bởi vì hắn thấy sắc mặt Vân Khê trắng bệch. Hắn đưa tay nắm lấy bàn tay lạnh băng của nàng, yên lặng chấn an. Nàng lo lắng an nguy của Tiểu Mặc, hắn là cha đương

nhiên cũng lo lắng, nhưng giờ khắc này hắn tuyệt đổi không thể rối loạn, hắn là người đứng đầu một nhà, nếu ngay cả hắn cũng mất lý trí thì sự tình sẽ ngày càng khó khăn.

Già trẻ Vân gia nghe chân tướng sự việc như vậy, vô cùng kinh ngạc đồng thời cũng lo lắng vạn phần.

“Thánh Cung không ngờ lại là nơi quỷ quái như vậy. Ông nội nó chứ, nếu Tiểu Mặc thật sự gặp nguy hiểm, lão tử ta đây sẽ mang quân đội Vân gia đánh tới, cho dù là tất cả liều mạng, cũng nhất định phải cứu Tiểu Mặc ra” Vân lão gia sôi lên phong thái quân nhân, vẻ mặt hùng hồn giống như phất phất tay áo sẽ xung phong ra trận.

Vân lão phu nhân cũng không kém cạnh “Cả ta nữa! Tiểu Mặc là cục cưng bảo bối của nhà chúng ta, bà già ta cho dù khiêng long đầu quải trượng, cũng muốn cùng người Thánh Cung liều mạng”

“Bà nội, ra chiến trường là chuyện của nam nhân chúng ta, hơn nữa nam nhân của Vân gia đều đang ở đây, làm sao có thể có thể để bà nội người đi liều mạng?” Vân Thanh nói.

“Khê Nhi, ngươi yên tâm, chuyện cứu Tiểu Mặc, chúng ta cũng sẽ tận tâm tận lực” Nhìn Vân Khê bộ dáng thất thần, hắn không khỏi đau lòng, lên tiếng an ủi. Vì chuyện của hắn và Mẫn Mẫn, vợ chồng bọn họ đã tốn không ít công sức, hiện tại đến phiên vợ chồng bọn họ gặp chuyện, hắn đương nhiên sẽ bất chấp gian nguy toàn lực ứng phó, đây mới là chuyện thân nhân chân chính phải làm.

“Đúng vậy a, Khê Nhi, ngươi đừng quá lo lắng, chúng ta người một nhà sẽ luôn đứng chung một chỗ” Tư Đồ Mẫn Mẫn ấm giọng phụ hoạ nói, hoàn toàn đem mình là thành

viên Vân gia.

Vân Khê ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt an ủi của hai người, nàng chân chân thật thật gật gật đầu, nhưng thế nào cũng cười không được.

Vân phu nhân vẻ mặt lo âu, hé miệng nói: “Nhiều người sức lớn! Vì bảo đảm an toàn của Tiểu Mặc, ta nghĩ muốn trở về Dung gia một chuyến, cầu xin cha ta ra tay, cùng nhau cứu Tiểu Mặc. Nói cho cùng, Tiểu Mặc cũng là cháu ngoại, hắn hẳn là sẽ không thấy chết mà không cứu”

Vân Dật nghe vậy, sắc mặt căng thẳng, vững vàng cầm tay nàng, giống như hạ quyết tâm thật lớn nói: “Phu nhân, ta cùng nàng đi Dung gia. Những năm gần đây thật khổ cho nàng, vì ta, nàng cùng Dung gia đoạn tuyệt quan hệ. Bây giờ là lúc hoà giải ân oán giữa hai nhà chúng ta, ta không thể mãi để nàng cùng Dung gia bất phân lui tới, cha con mãi như người dưng được”

“Thật sự?” Vân phu nhân trong cổ nghẹn ngào, thanh âm nồng đậm giọng mũi, tình cảm nhiều năm ẩn nhẫn bây giờ bộc phát. Nhiều năm như vậy, cùng Dung gia đoạn tuyệt lui tới, cha con gần hai mươi năm không có gặp nhau, đã quá lâu quá lâu, nàng thật sự tưởng niệm người nhà.

Vân Dật nắm tay nàng thật chặt, đáy mắt che giấu mấy phần áy náy, thay vào đó là kiên định cùng quyết tâm: “Đương nhiên là thật! Bất kể nhạc phụ đại nhân nhục nhã, trách phạt như thế nào, đều sẽ do một mình ta gánh chịu, ta tuyệt sẽ không để nàng một lần nữa phải đeo trên lưng nhiều gánh nặng như vậy”

Vân Khê nhìn thấy một nhà già trẻ đồng lòng nhiệt huyết như thế, trong lòng vô cùng cảm động, nhưng nàng cũng biết rõ, muốn đối phó Thánh Cung, chỉ bằng lực lượng của bọn họ là hoàn toàn không

thế. Quân đội bình thường, chỉ có thể giữ gìn đất đai bảo vệ đất nước, còn cao thủ chân chính quyết đấu là dựa vào đội hình cao thủ cường đại thực sự.

“Cảm ơn mọi người” lời nói của nàng có chút tắc nghẹn, đây chính là người một nhà, lúc hoạn nạn mới thấy rõ chân tình, mặc dù bọn họ chỉ có thể góp vào tác dụng rất nhỏ, nhưng tâm nàng vẫn lĩnh hội được. Có lẽ là nàng quá khẩn trương, quan tâm quá sẽ bị loạn, Tiểu Mặc cuối cùng có đi Thánh Cung hay không, có bị nguy hiểm hay không, nàng căn bản không biết. Chỉ nghe qua tin tức, lòng nàng đã rối loạn, cho nên mới bắt đầu nghĩ lung tung.

“Là ta quá sốt ruột, quá quan tâm an nguy của Tiểu Mặc, nên tâm tình rối loạn, có lẽ mọi chuyện cũng không đến mức bết bát như chúng ta tưởng tượng. Ít nhất còn có Độc Cô Mưu ở bên người bảo vệ Tiểu Mặc, có chuyện gì, hắn có thể truyền tin về. Chúng ta hay là chờ mọi chuyện rõ ràng đã rồi hãy an bài cụ thể cũng không muộn”

Vân Khê hít một hơi thật sâu, từ từ lấy lại bình tĩnh, vừa rồi sở dĩ loạn, đó là phản ứng một người mẹ nên có, bây giờ nàng một lần nữa khôi phục bình tĩnh thường ngày, đó mới là phong thái Vân Khê nàng vốn có.

“Ông nội, bà nội, cha, mẫu thân, sáng mai ta cùng Thiên Tuyệt sẽ rời khỏi Lăng Thiên

cung, đi Đông Lăng quốc trước. Đến đó, chúng ta vừa có thể thăm dò tin tức của Tiểu Mặc, vừa tham gia lễ sắc phong của Hách Liên gia tộc. Nhưng nếu Tiểu Mặc thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chỉ dựa vào lực lượng của chúng ta, có lẽ còn không có cách nào chống lại thế lực Thánh Cung, chỉ có mượn thực lực của thập đại gia tộc, đối phó Thánh Cung, mới là kế sách tốt nhất. Mọi người trước hết trở về Nam Hi quốc, chờ tin

tức của chúng ta, nhưng nếu thật sự cần, ta sẽ báo tin cho mọi người”

“Được, ông nội sau khi chở về, sẽ chỉnh đốn binh mã, tuỳ thời chờ lệnh! Thách lão tử, lão cũng không tin Thánh Cung kia có ba đầu sáu tay, ta xuất ra mấy chục vạn đại quân từ phía sau đánh lén, chỉ cần mỗi người nhổ một ngụm nước miếng, cũng đủ để người Thánh Cung chết mấy lần!” Vân lão gia nói cùn mà lại không cùn, người Thánh Cung kia thực lực có lẽ rất cường đại, nhưng cường đại đến đâu cũng không thể một người chống lại hết một biển người. Vài chục vạn đại quân đánh lén đến, sợ là có thể đem toàn bộ Thánh Đảo cắn nuốt, chỉ là như vậy thương vong sẽ rất nặng nề.

Vân Thanh nhẹ nhàng khoan khoái cười một tiếng, nói: “Ông nội nói lời này không tệ chút nào! Chúng ta cái khác không có, nhưng được nhất chính là đông người. Khê Nhi cứ việc yên tâm, Tiểu Mặc nhất định sẽ không có chuyện gì”

Vân Khê nghe lão gia tử miêu tả sinh động y thật như thế, không nhịn được phì cười ra tiếng, trong lòng ít đi một phần sầu lo, thay vào đó là ôn nhu cùng cảm động.

“Tốt lắm, ta ở đây cảm tạ mọi người trước”

Vân lão gia tử râu mép vểnh lên, trợn mắt nói: “Đứa nhỏ này, đều là người một nhà, khách khí cái gì? Nếu ngươi còn cảm ơn tới cảm ơn lui nữa, lão già ta đây sẽ mất hứng đó nha”

Vân Khê hé miệng mỉm cười.

“Khê Nhi, mẫu thân ngày mai sẽ cùng cha ngươi lên đường đến tìm ông ngoại ngươi. Dung gia cho dù nói thế nào, cũng là một trong thập

đại gia tộc, thế lực hùng hậu, cao thủ nhiều như mây. Nếu ông ngoại ngươi chịu gia tay tương trợ, thì sẽ tăng thêm vài phần thắng" Vân phu nhân nói.

Vân Khê mặt mày khẽ sụp xuống, lắc đầu nói: "Mẫu thân, người cũng ông ngoại đã sớm đoạn tuyệt quan hệ cha con, nếu lần này trở về cầu viện hắn, ta sợ hắn sẽ nhân cơ hội gây khó dễ người và cha. Vì Tiểu Mặc, để hai người chịu nhục như vậy, ta không đồng ý. Hơn nữa, ta cùng biểu ca giao tình không tệ, hắn cũng rất yêu quý Tiểu Mặc. Nếu thật sự có cần thì ta sẽ tự mở miệng cầu hắn giúp, tin là hắn sẽ không từ chối"

Vân phu nhân thở dài một tiếng, trên khuôn mặt ôn nhu hiện lên nhàn nhạt u buồn: "Ta rời nhà cũng đã hai mươi năm, cũng nên trở về xem một chút …"

"Khê Nhi, chuyện này giao cho ta cùng mẹ ngươi đi làm đi. Bất kể có thành công hay không, cũng coi như là dốc một phần tâm huyết. Quan trọng nhất là, cha mặc nợ mẹ ngươi nhiều lắm, bây giờ cũng đã đến lúc bồi thường cho nàng" Vân Dật vỗ về vai Vân phu nhân, ôn nhu an ủi.

Vân Khê thấy cha mẹ ân ái như thế, cũng không còn lời nào để nói, cha đích thực mắc nợ mẹ rất nhiều. Vì hắn, mẹ cùng Dung gia đoạn tuyệt quan hệ, hai mươi năm cha con chưa từng gặp lại nhau, mà hắn thì sao, hắn ngược lại, cư nhiên nửa đường cưới thêm một nhị phu nhân vào cửa, sau lại gây ra một đống chuyện hỗn loạn, hại chết nữ nhi duy nhất của bọn họ Vân Khê … Hắn đúng là nên bồi thường mẹ thật tốt, mặc dù thật sự phải chịu Dung gia làm nhục, cũng là theo lý thường nên làm.

Trải qua một phen thảo luận xong, mỗi người đều việc riêng được phân công của mình, cùng nhau lục tục trở về sửa sang lại hành lý.

Quyển 3 - Chương 59: Thú vị! Thật thú vị!

Sau khi buổi họp mặt gia đình tan, Vân Khê còn có chút chuyện cần thương nghị thật nghiêm túc với Long Thiên Tuyệt.

“Thiên Tuyệt, lần này tới Hách Liên gia tộc, ta muốn mang theo Thượng Quan cô nương đi cùng chúng ta, chàng thấy được không?”

Thượng Quan Như Nhi là muội muội ruột thịt của bạn cũ của Long Thiên Tuyệt, hơn nữa huynh trưởng của Thượng Quan Như Nhi là vì cứu hắn mới bỏ mạng, cho nên Long Thiên Tuyệt rất coi trọng nàng ta, muốn bảo hộ nàng ấy thật tốt, bởi vậy tất cả chuyện gì liên quan tới Thượng Quan Như Nhi, đều cần sự đồng ý của Long Thiên Tuyệt mới được.

“Ý của nàng là?” Long Thiên Tuyệt ngạc nhiên, không rõ tại sao nàng lại nhắc tới Thượng Quan Như Nhi.

Vân Khê vẫn dùng biểu tình cũ, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Hiện tại chàng cùng thập đại gia tộc vẫn còn tồn tại mối thù truyền kiếp, nguyên nhân chủ yếu chính là do thảm án diệt môn của Thượng Quan gia năm đó. Bây giờ người của Thượng Quan gia căn bản đã chết hết, còn lại một phần nhỏ cũng đi theo Dạ sứ giả về Tam đại thánh địa, chỉ có một mình Thượng Quan Như Nhi có thể chứng minh sự trong sạch của chàng. Chỉ cần chúng ta ở trước mặt thập đại gia tộc làm sáng tỏ chuyện năm đó, tiếp đó đem việc xấu cùng âm mưu của Thánh Cung truyền ra, tin tưởng đến lúc đó thập đại gia tộc sẽ đứng cùng một bên với chúng ta, liên thủ đối phó Thánh Cung. Như vậy đến lúc đó, cho dù Tiểu Mặc có thực sự gặp nguy hiểm,

chúng ta sẽ đảm bảo nắm chắc thêm vài phần thắng”

Long Thiên Tuyệt nghe vậy, rũ mắt tinh tế suy tư, vẻ mặt có chút do dự.

“Khê Nhi, Như Nhi thích thanh tĩnh, ta đã từng đáp ứng nàng ấy, cấp cho nàng ấy một chỗ thanh nhã, yên tĩnh sống qua ngày. Ta làm sao có thể vì làm sáng tỏ hiểu lầm của mình, mà đẩy nàng ấy lên đầu sóng ngọn gió, khiến nàng ấy nhớ lại cơn ác mộng năm xưa đây”

“Khê Nhi, ca ca nàng ấy trước khi chết, đã đem nàng ấy giao cho ta, muốn ta chăm sóc nàng ấy cả đời. Ta … ta đã mắc nợ nàng ấy, không nghĩ gây thêm áp lực nào cho nàng ấy nữa, nàng hiểu ta chứ?”

Đúng vậy, huynh trưởng Thượng Quan Như Nhi lúc lâm chung phó thác, chính là hy vọng hắn có thể cưới muội muội, suốt đời suốt kiếp chăm sóc nàng tốt. Chỉ tiếc, hắn đối với Thượng Quan Như Nhi không hề có ý này, mà Thượng Quan Như Nhi là cô gái mỏng manh yếu đuối, tuy đối với hắn có cảm tình, nhưng không phải tình cảm nam nữ.

Thượng Quan Như Nhi muốn lẳng lặng sống một cuộc sống yên tĩnh một mình, hắn đã đáp ứng, cấp nàng một chỗ để nàng tịnh tâm.

Mặc dù như vậy, trong lòng vẫn cảm thấy có chút mắc nợ nàng, dù sao hiện tại hắn có thể bình yên vô sự chính là dùng tính mạng huynh trưởng nàng đổi lấy. Hắn không hy vọng bởi vì hắn, làm cho nàng nhớ lại cơn ác mộng kia lần nữa.

Vân Khê khẽ thở dài, gật đầu nói: “Ta hiểu, sau này ta sẽ không nhắc đến chuyện này nữa”

Long Thiên Tuyệt nắm tay nàng, đối với sự thấu hiểu và thông cảm của nàng, cảm thấy được an ủi, dịu dàng nói: “Khê Nhi, đừng nghĩ nhiều như vậy, tất cả đều có ta chống đỡ. Người mà Thánh Cung muốn nhắm tới là ta, cùng lắm thì ta tự mình đến đó trao đổi với Tiểu Mặc, tự nhiên Tiểu Mặc sẽ bình an”

“Không cho nói nhảm” Vân Khê vội vàng bịt kín miệng hắn, lắc đầu nói: “Ta không cho phép chàng làm chuyện điên rồ, Tiểu Mặc bình an, chàng cũng phải bình an, hai người các ngươi ai cũng không được xảy ra chuyện gì, hai người đối với ta mà nói đều rất rất quan trọng”

“Được, chúng ta sẽ không có việc gì. Người một nhà chúng ta sẽ bình an vô sự” Long Thiên Tuyệt đưa tay, khẽ ôm nàng vào trong ngực, tựa lên đầu nàng, ra vẻ thoải mái, nở nụ cười: “Nàng đừng quên, thực lực hiện giờ của phu quân nàng đã tiến xa hơn trước. Ta là Huyền tôn, cung chủ Thánh Cung cũng là Huyền tôn, mặc dù võ công của ta phần lớn là do hắn dạy, thực lực cũng chưa chắc có thể bằng, nhưng ta chẳng phải còn có võ công trong Tàn Hoa Bí Lục sao? Hắn nhất định trăm triệu lần cũng không nghĩ tới, ta lại học được loại võ công quỷ dị khó lường như thế này, đến lúc đó cùng hắn giao thủ, ta chưa chắc đã không có phần thắng”

“Có thật không?” Vân Khê đương nhiên biết là hắn đang trấn an mình, sư phụ dù sao cũng là sư phụ, huống chi cung chủ Thánh Cung đã bước vào Huyền Tôn chi cảnh nhiều năm, mà Long Thiên Tuyệt chỉ vừa mới bước vào cảnh giới Huyền Tôn, có thể thấy được hai bên thực lực cách xa nhau. Bất quá, may mà trong tay nàng còn có thần khí làm chỗ dựa, đến lúc đó cho dù bị đẩy đến chỗ phân xử của Tam Đại Thánh Địa, hay phải trả bất cứ giá nào, nàng cũng muốn dốc hết sức cứu con mình từ trong tay Thánh Cung.

Nhưng, những điều này để sau hẵng nói, ít nhất hiện tại, bọn họ còn

không có nhận được bất cứ tin tức nào nói Thánh Cung gây bất lợi cho Tiểu Mặc, không phải sao?

Có lẽ căn bản Tiểu Mặc cũng không có cơ hội tiếp xúc với cung chủ Thánh Cung, có lẽ không lâu sau, Độc Cô Mưu sẽ đem Tiểu Mặc trở lại? Ai có thể đoán trước được?

Bất quá, đề phòng chu đáo vẫn hơn, tránh cho đến lúc đó cái gì cũng không chuẩn bị, tay chân luống cuống, lại làm rối chuyện.

“Đương nhiên là thật, tin tưởng ta đi” Long Thiên Tuyệt cúi đầu, nhẹ nhàng in lên trán nàng một nụ hôn, ở góc độ nàng không nhìn thấy, đáy mắt xẹt qua một tia lo lắng. Thực lực sư phụ hắn thế nào, hắn là người rõ nhất, bất quá, muốn thắng y, sợ là sẽ không dễ dàng…

“Được rồi, ta đi an bài một chút công chuyện trong cung, để Vân hộ pháp bọn họ tập hợp nhân thủ, chuẩn bị sẵn sàng trước mọi tình huồng. Nàng về phòng nghỉ ngơi trước đi, đừng suy nghĩ lung tung nữa”

Hắn khẽ ôm Vân Khê, ôn nhu tới cực hạn, hồi lâu sau mới rời khỏi phòng.

Vân Khê đưa mắt nhìn hắn rời đi, trong lòng vẫn phiền muộn như cũ, thầm nghĩ đi ra ngoài một chút. Đi tới đi lui, trong lúc vô tình lại đi đến Đào Hoa tiểu trúc mà Thượng Quan Như Nhi đang ở, nàng dừng chân cúi đầu, nhìn phòng ngủ của Thượng Quan Như Nhi, trong đầu thoáng hiện lên một ý niệm mãnh liệt, hay là đi vào gặp nàng, thuyết phục nàng, để nàng ra mặt cùng thập đại gia tộc làm sáng tỏ chân tướng thảm án diệt môn ở Thượng Quan gia năm đó. Song, nghĩ đến lời Long Thiên Tuyệt … nàng lại bỏ đi ý nghĩ này. Long Thiên Tuyệt nhận ân tình của huynh muội bọn họ, cũng như nàng nhận ân tình bọn họ, nàng làm sao có thể đi quấy nhiễu nàng ấy, làm cho

nàng ấy nhớ lại nỗi đau ngày đó?

Xoay người, nàng chuẩn bị rời đi.

“Đại tẩu, sao tẩu lại ở đây? Đến tìm muội sao?” Vân Khê không ngờ Thượng Quan Như Nhi không có ở trong tiểu trúc mà từ bên ngoài trở về, trong tay cầm một lẵng hoa, hiển nhiên là vừa đi hái hoa về, khuôn mặt xinh như hoa mỉm mỉm cười, đẹp không sao tả xiết.

“Như Nhi cô nương” Đối với cách xưng hô của Thượng Quan Như Nhi, Vân Khê thật có chút không quen, bất quá nếu nàng ấy gọi Long Thiên Tuyệt là Long đại ca, thì gọi nàng là đại tẩu cũng đúng thôi. Sắc mặt Vân Khê có chút lúng túng, giống như vừa làm chuyện xấu bị người ta bắt quả tang.

“Ta…..ta chỉ là đi ra ngoài tản bộ, bất tri bất giác lại tới nơi này”

“Nếu đã tới, vậy đại tẩu vào trong ngồi một lát đi” Thượng Quan Như Nhi nhiệt tình mời.

“Lần trước đã muốn mời đại tẩu và Long đại ca vào trong uống trà, bất quá thoạt nhìn đại tẩu hình như là hiểu lầm điều gì ….” Nàng che miệng cười khẽ, vẻ mặt thản nhiên.

Nhớ tới hiểu lầm lần trước, mặt Vân Khê nóng lên, nhưng mà không hiện rõ lắm, có nói thế nào thì da mặt của nàng so với các cô gái bình thường vẫn là dày hơn chút ít, nếu như là bị người ta bắt được “chuyện tốt”, nhiều lắm nàng cũng chỉ thoáng xấu hổ, sau đó liền cười mà qua.

Nàng ho nhẹ một tiếng, mày lạnh nhếch lên, lành lạnh cười nói: “Lần trước không uống được, lần này uống, cũng là giống nhau, giống nhau”

“Vậy mời tẩu.” Thượng Quan Như Nhi cười một tiếng, cầm lẵng hoa dẫn đường đi trước.

Đi theo Thượng Quan Như Nhi bước vào Đào Hoa tiểu trúc, đúng là một nơi thanh nhã, thế ngoại đào nguyên, tâm tình Vân Khê cũng rộng mở thanh thản theo.

Khó trách Thượng Quan Như Nhi quanh năm một mình ở tại nơi này, hiếm khi ra ngoài đi lại, thì ra nơi này chính là thiên đường thuộc về nàng, có hoa cỏ, chim chóc làm bạn, mỗi một nhành hoa cọng cỏ ở nơi này nhìn qua đều thấy rõ là được dụng tâm mà trồng, sinh trưởng phi thường tốt.

Nàng mỗi ngày bận rộn chăm sóc hoa cỏ, bận chết đi rồi, làm sao còn có tâm tư nhàn nhã ra ngoài du ngoạn?

Vân Khê tuỳ ý dạo trong Đào Hoa tiểu trúc, thưởng thức hoa cỏ, tâm tình cũng vui vẻ lên rất nhiều.

Thượng Quan Như Nhi ở trong vườn đun trà xanh, động tác tao nhã tinh tế, phong thái tiểu thư khuê các bộc lộ không sót chút nào.

Vân Khê ngẫu nhiên quay đầu, bắt gặp cử chỉ thanh nhã, khuôn mặt êm dịu của nàng, không nhịn được âm thầm than thở. Nữ tử như vậy, giống như hoa tươi trong vườn này, cần người dốc lòng quan tâm. Nữ tử như vậy, cũng là người trời sinh khiến người ta yêu mến, nếu nàng là nam tử, có lẽ cũng sẽ động tâm với nàng.

“Như Nhi cô nương, ngươi ngày thường cũng một mình như vậy ư? Chẳng lẽ không thấy cô quạnh sao?” Vân Khê cất bước đi tới, ngồi đối diện nàng, động tác phóng khoáng, so với Thượng Quan Như Nhi ưu nhã tinh tế, đúng là một trời một vực.

Nhưng nếu muốn nàng học sự tao nhã tinh tế của Thượng Quan Như Nhi, Vân Khê thừa nhận nàng không làm được, với lại đó cũng không phải là phong cách của nàng. Nàng không khỏi lắc đầu than nhẹ, có đôi khi nàng cũng thật tò mò, Thiên Tuyệt rút cuộc thích nàng ở điểm gì? Bên cạnh có sẵn một đại mỹ nữ như vậy, hắn động cũng không động, còn có Lãnh Mi Nhi một mỹ nhân mị hoặc như thế chủ động dâng đến, hắn cũng không để ý, ngược lại chọn một người thô lỗ không chút ôn nhu như nàng, nàng rất khó hiểu, hắn rút cuộc thích nàng chỗ nào?

Nhưng nếu nói mình không xứng với hắn, nàng chắc chắn không thừa nhận, Vân Khê nàng là ai chứ? Nàng từ trước đến nay luôn mắt cao hơn đầu, cho tới bây giờ chỉ có nàng xem thường người khác, người nào dám xem thường nàng, kẻ đó chính là lâu ngày chưa bị đánh, nhưng có thể để nàng giúp họ nếm thử một chút.

Nghĩ tới nghĩ lui, trong đầu bỗng lại hiện lên cảnh nàng vung tay nện cho Long Thiên Tuyệt một trận, sau đó Long Thiên Tuyệt quỳ xuống đất cầu xin tha thứ. Nghĩ tới đó, nàng không nhịn được phá lên cười, quả nhiên, nàng vẫn tương đối thích hợp với hình tượng bạo lực.

“Đại tẩu, nhớ tới Long đại ca sao?” Thượng Quan Như Nhi mím môi, khẽ cười.

Vân Khê hoàn hồn, ra vẻ nghiêm nghị nói: “Đúng là nhớ hắn, đang nghĩ xem nên làm sao đánh cho hắn một trận đây”

Thượng Quan Như Nhi bị nàng chọc cho cười, tiếng cười réo rắt như từ xa xa truyền lại, làm người ta vui vẻ thoải mái.

“Đại tẩu thật là thú vị, khó trách Long đại ca thích tẩu như vậy” Thượng Quan Như Nhi vừa đưa trà vừa nói.

Vân Khê nhận lấy, nhíu nhíu mi hỏi: “Ngươi là nói, hắn thích ta chỉ bởi vì ta thú vị sao?”

“Hẳn là không chỉ như vậy, đại tẩu tính tình thẳng thắn, yêu ghét rõ ràng, trên người có một loại lãnh ngạo cùng anh khí mà nữ tử bình thường không có được. Muội mỗi lần nhìn tẩu, đều cảm giác tẩu chính là một nữ hiệp giang hồ cầm kiếm tung hoành thiên hạ, không câu nệ tiểu tiết, không quan trọng oán ân, rất thoải mái.”

“Ô… ta tốt như vậy sao?” Vân Khê hạ mí mắt, sờ sờ cằm, âm thầm đắc ý, lại làm như ra vẻ lắc lắc đầu nói: “Ngươi khen ta khoa trương như vậy, hẳn là có mưu đồ gì a? Nói đi, có âm mưu dương mưu gì, đều khai hết ra. Thẳng thắn được khoan hồng, chống cự sẽ bị nghiêm trị”

Thượng Quan Như Nhi hơi sững sờ, nhưng ngay sau đó che miệng, cười càng vui hơn

“Còn có, đại tẩu rất là hài hước nha, ha ha ha….”

Vân Khê bĩu môi, nhìn Thượng Quan Như Nhi cười không dừng được, không khỏi lắc lắc đầu, thần kinh cười của nàng cũng thật phát triển quá mức đi, nàng chỉ tuỳ tiện vui đùa cùng nàng một chút, nàng liền cười thành như vậy. Nếu nàng đem toàn bộ một ngàn một trăm lẻ một truyện cười trong bụng ra nói, thì có khi nàng sẽ bò vật ra đất mà cười đi?

Nhấp chút trà, nhấm nháp vị trà thơm nức mùi hoa đào giữa chốn này, thật sự là một loại hưởng thụ sung sướng a!

Vừa uống trà, vừa nhìn mỹ nhân cười, mặt mày Vân Khê giãn ra rất nhiều, sầu lo trong lòng cũng theo đó mà giảm bớt mấy phần.

“Như Nhi, cười gì thế? Cười đến vui vẻ như vậy?” từ bên ngoài tiểu trúc, đột nhiên truyền vào thanh âm nam tử, nghe hắn xưng hô, rất là thân mật nha, như là cùng Thượng Quan Như Nhi vốn rất thân thiết. Mấu chốt là, âm thanh này rất quen, giống như …

Vân Khê nhìn rõ Thượng Quan Như Nhi sau khi nghe âm thanh này xong, phút chốc ngừng cười, hai gò má nổi lên một tầng đỏ ửng không bình thường, có chút xấu hổ liếc nhìn Vân Khê một cái, giống như phạm sai, cúi đầu, bộ dáng thật khiến người ta đau lòng a.

Phản ứng dị thường của nàng, khiến cho Vân Khê đối với người bên ngoài càng tò mò hơn, đến tột cùng là người nào có thể làm Thượng Quan Như Nhi phản ứng kì quái như vậy?

Nàng theo phương hướng âm thanh truyền tới, nhìn ra phía cửa tiểu trúc.

Nhìn mãi, chỉ thấy một thân ảnh màu xanh hấp tấp vọt vào, ánh mắt đột nhiên chạm vào mắt nàng, đối phương chấn kinh, nhanh như thỏ xoay người bỏ chạy.

Vân Khê ngạc nhiên, chợt hướng tới ngoài cửa rống to một tiếng: “Phong hộ pháp, ta nhìn thấy ngươi rồi, ngươi quay lại cho ta!”

Người ngoài cửa ngừng chân, vẻ mặt như ăn mướp đắng, tại sao hắn lại xui xẻo như vậy a? Đụng ai không đụng lại đụng ngay phải tôn chủ phu nhân, đây không phải là trực tiếp tự đi tìm chết sao?

Chầm chậm lê chân, như bò như lết, Phong hộ pháp bước ngắn, bộ dáng như cô vợ nhỏ bị khi dễ, từng bước từng bước một trở về phía cửa.

Rối rắm một lúc, hắn mới từ từ cất bước đi vào vườn.

“Phu nhân, thật khéo a” Hắn cười mị hoặc đến khoa trương, trong lòng lại không nhịn được nói thầm, cho tới giờ phu nhân cũng chưa từng đặt chân tới Đào Hoa tiểu trúc, như thế nào hôm nay lại đột nhiên tới thăm a? Chẳng lẽ phu nhân phát hiện hắn có ý đồ không tốt với Thượng Quan tiểu thư, cho nên mới trực ở chỗ này, bắt hắn ngay tại trận, túm cả người lẫn chứng cứ?

Phong hộ pháp chột dạ không thôi.

Vân Khê nheo mắt theo dõi hắn, chỉ thấy hắn mặc một thân áo bào xanh, tuấn dật tiêu sái, toàn thân không nhiễm một hạt bụi, tóc tai cũng tinh tế chải chuốt, khuôn mặt phi thường trắng nõn, cả người dập khuôn hình tượng công tử trắng trẻo đẹp trai. Trên tay còn ôm hai hộp đựng thức ăn, vai đeo một bao đồ, phình phình không biết là chứa cái quỷ gì.

Không bình thường, rất không bình thường nha!

Phong hộ pháp từ trước đến nay lúc nào cũng hấp tấp, khi nào thì biến thành một công tử tuấn tú trắng trẻo như vậy a?

Chẳng lẽ hắn cùng Thượng Quan Như Nhi, trong lúc vô tình, bùng lên tia lửa?

Vân Khê liếc trái liếc phải nhìn hai người, bị nàng soi như vậy, vốn vẻ mặt lúng túng cười của Thượng Quan Như Nhi giờ phút này mặt thêm hồng nhuận. Nhìn lại Phong hộ pháp, hắn thoạt nhìn hi hi ha ha, nhưng là khuôn mặt trắng nõn lại nhiễm một chút đỏ ửng rất khả nghi. Không có biện pháp, ai bảo hắn đem mặt tẩy sạch sẽ như vậy? Nếu không thì nàng cũng không nhìn ra hắn có đỏ mặt hay không nha.

Thú vị, thật thú vị!

Hai người này làm sao đến được với nhau vậy?

Phong hộ pháp bị nàng chăm chú nhìn trong lòng sợ hãi, nghĩ nghĩ, vẫn là tự mình nhận tội, thẳng thắn sẽ được khoan hồng a.

“Phu nhân, người nghe thuộc hạ giải thích a, thuộc hạ thực ra là tới đưa đồ ăn cho Như Nhi … À không, là Thượng Quan cô nương, tuyệt đối không phải là có tâm tư bất chính với Thượng Quan cô nương, xin phu nhân minh giám a”

Hắn chỉ còn kém nước quỳ xuống xin Thanh Thiên đại lão gia* minh giám nữa thôi. (*ông trời)

Vân Khê xì một cái cười ra tiếng, tên nhóc này thật là đáng yêu nha. Nàng cái gì cũng không có nói, hắn liền không đánh mà khai rồi.

Thượng Quan Như Nhi cũng bị hắn chọc cho phì cười, cúi đầu xuống, hai vai run run.

Cố ý nghiêm mặt, nàng đằng hắng giọng, nói: “Ai phân phó ngươi đưa đồ ăn tới? Ta nhớ rõ đồ dùng mỗi ngày ở chỗ Như Nhi cô nương đều là có người phụ trách đưa đến, từ khi nào thì tới phiên Phong hộ pháp ngươi đưa? Chẳng lẽ ngươi không biết, tôn chủ hạ lệnh, không cho bất kì kẻ nào tuỳ ý bước chân vào Đào Hoa tiểu trúc, quấy rầy Như Nhi cô nương thanh tu sao? Ngươi công khai cãi lệnh tôn chủ, phải nhận tội gì a?”

Phong hộ pháp khoé miệng run lên, hiện lên vẻ mặt khổ sở, oan như Thị Kính.

“Thuộc hạ mới từ ngoài cung trở về, thuận tay tặng mọi người trong cung một ít lễ vật thôi. Thượng Quan cô nương cũng coi như là một thành viên của Lăng Thiên cung chúng ta, người khác đều tặng, Thượng Quan cô nương cũng không thể thiếu. Vốn là muốn cho hạ nhân đưa tới, nhưng là bây giờ tôn chủ đang an bài mọi chuyện trong cung trước khi đi, bọn hạ nhân cũng bị triệu tập rồi, không còn ai để phái đưa đến. Cho nên, thuộc hạ đành phải tự mình đưa, không ngờ lại trùng hợp phu nhân cũng đang ở đây, nếu thuộc hạ biết trước phu nhân sẽ tới, thì đã nhờ phu nhân đưa hộ rồi, ha hả, ha hả….”

Phong hộ pháp ngây ngô cười ha hả, tươi cười có chút cứng ngắc.

“Nha? Mỗi người đều có phần sao? Ta đây tại làm sao còn chưa nhận được nha?” Vân Khê biết rõ còn cố hỏi.

Phong hộ pháp vội vàng đáp: “Có có, mọi người đều có. Phần của phu nhân, một lát nữa thuộc hạ sẽ tự mình đưa qua”

“Ừ, vậy còn nghe được” Vân Khê hài lòng nói.

Phong hộ pháp tâm can run rẩy, đau lòng a, liền lương mỗi tháng của hắn vốn đã rất ít ỏi rồi, bị tôn chủ lấy đủ các loại lý do công khai khấu trừ không ít, bây giờ lại còn phải bỏ bạc tặng lễ cho phu nhân. Hắn lấy gì sống qua ngày đây a!

Hắn ở trong lòng kêu rên thất thanh.

Văn Khê nghiêng đầu ngắm tới bao quần áo trên vai hắn, nhếch mi hỏi: “Mở ra nhìn chút, trong này có bảo bối gì?”

Phong hộ pháp theo bản năng kẹp chặt cái túi, giống như trong đó cất chứa thứ không thể cho ai biết, tròng mắt đảo từng hồi, nhất nhất không chịu giao ra.

“Chẳng lẽ không thể xem?” Vân Khê hỏi ngược lại, đáy lòng đã sớm cười bò ra.

“Có thể xem, có thể xem” Phong hộ pháp đổ mồ hôi lạnh, trong ánh mắt soi mói của nàng, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn tiến lên, lần lượt mở hộp thức ăn cùng bao quần áo, trong hộp thức ăn là một chút bánh ngọt cùng điểm tâm tinh xảo, mà trong bao quần áo là hai bộ váy cắt may tinh tế, và một hộp son phấn.

Vân Khê có thâm ý đem tầm mắt rời từ bao quần áo đến trên mặt Phong hộ pháp, chỉ thấy hắn ra vẻ ngẩng đầu nhìn trời, giống như không nhìn thấy ánh mắt dò xét của nàng.

“Phu nhân, sắc trời không còn sớm, thuộc hạ cũng nên trở về, chuẩn bị cho chuyến xuất hành ngày mai” Hắn vừa nói xong, đã muốn chạy đi.

Vân Khê làm sao dễ dàng bỏ qua cho hắn như vậy, nặng nề ho một tiếng bảo: “Ánh mắt lựa chọn lễ vật của Phong hộ pháp quả nhiên không tồi a, phần kia của bổn phu nhân chắc là sẽ không sai biệt lắm so với Như Nhi cô nương đi? Ta bắt đầu có chút mong chờ rồi nha…”

“Đó là đương nhiên, lễ vật của phu nhân, làm sao có thể qua loa?” Phong hộ pháp tay phải xoa xoa ngực, cảm giác như nơi đó bị thứ gì hung hăng cắn một ngụm, đau a!

“Vậy là tốt rồi” Vân Khê hài lòng gật gật đầu, ngay lúc Phong hộ pháp nghĩ có thể chạy mất dạng rồi thì nàng lại bồi thêm một câu: “Thiếu chút nữa quên, vài ngày nữa, hình như là đến sinh nhật của ta thì phải?”

Ý gì đây?

Quá gian xảo!

Sinh nhật của phu nhân, làm thuộc hạ làm sao có thể không móc tiền túi ra chứ?

Hắn tại sao số khổ như vậy? Tôn chủ bóc lột tiền lương của hắn, giờ đến phu nhân lừa gạt hắn, hắn làm sao sống qua ngày đây a.

“Vậy thuộc hạ trước tiên chúc phu nhân sinh nhật vui vẻ, thuộc hạ còn có công chuyện, phải đi trước, Thượng Quan cô nương, phu nhân, thuộc hạ cáo từ” Hai chữ “cáo từ” còn chưa rứt miệng, hắn đã nhanh như chớp chạy mất dạng, giống như phía sau có lửa, chỉ cần hơi chậm một chút, sẽ bị lửa thiêu sống.

Vân Khê cuối cùng không nhịn được, phì cười ra tiếng.

Thượng Quan Như Nhi cũng mím môi, cười đến cong cả mắt, có chút ngọt ngào, từ từ rót vào lòng nàng.

Lúc lâu sau, hai người mới ngưng cười, biết Thượng Quan Như Nhi da mặt mỏng, nàng cũng không trêu chọc nàng ấy nữa. Thu lại tâm tình, chuẩn bị rời đi.

“Đại tẩu, ngày mai các ngươi lại muốn rời đi sao?” Vừa quay người, Thượng Quan Như Nhi lại lên tiếng gọi nàng.

Vân Khê trong lòng khẽ động, nàng ấy chủ động hỏi, vậy nàng có nên nói ra đề nghị kia với nàng ấy không?

Lông mày nhíu lại, Vân Khê do dự trong chốc lát, trong lòng mâu thuẫn. Quên đi, nếu đã đáp ứng Thiên Tuyệt không quấy rầy nàng,

nàng sao có thể nuốt lời?

Thượng Quan Như Nhi quan sát sắc mặt của nàng, có chút xem xét, thăm dò hỏi: “Rút cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ có liên quan đến Thượng Quan gia?”

Vân Khê con mắt chớp chớp, lại do dự, từ từ lắc đầu.

“Đại tẩu, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì? Hôm nay tẩu đột nhiên tới thăm, nhất định là có nguyên nhân, chuyện có liên quan tới muội phải không? Muội ở Lăng Thiên cung lâu như vậy, coi như là một phần tử của Lăng Thiên cung, nếu Lăng Thiên cung hay Long đại ca có việc cần nhờ, muội chắc chắn nghĩa bất dung từ” Thượng Quan Như Nhi thành khẩn nói.

Vân Khê nhìn nàng, trong lòng suy tư hết lần này đến lần khác, rất là mâu thuẫn. Rút cuộc có nên nói hay không? Nếu nàng thật sự có thể ra mặt, giúp Thiên Tuyệt làm sáng tỏ chuyện năm đó, như vậy ân oán giữa Lăng Thiên Cung và thập đại gia tộc sẽ được hoá giải, đến lúc đó mọi người đồng tâm hiệp lực đối phó Thánh Cung, thì có thể nắm chắc phần thắng, không thể nghi ngờ đây là lựa chọn cùng phương pháp tốt nhất, nhưng mà ….

Thượng Quan Như Nhi thấy nàng muốn nói lại thôi, đôi mày thanh tú từ từ nhăn lại, biết là sự tình thực sự nghiêm trọng, vội vàng nói: “Đại tẩu, tẩu mau nói cho muội biết đi, tẩu nếu cái gì cũng không nói, muội sẽ rất bất an”

“Như Nhi cô nương …” Vân Khê hít một hơi thật sâu, cuối cùng vẫn là chống không lại sự lo lắng cho nhi tử bỗng chốc nổi lên, mở miệng nói: “Như Nhi cô nương, không nói dối ngươi, ta đến đây đúng là có chuyện muốn nhờ ngươi, nhưng lại sợ quấy rầy đến cuộc sống yên tĩnh của ngươi, ta rất áy náy”

“Tẩu cứ việc nói đi, Long đại ca đối xử với muội rất tốt, nếu có thể có cơ hội đền đáp huynh ấy, muội nhất định dốc hết toàn lực” Thượng Quan Như Nhi chân thành nói.

“Vậy được rồi, chuyện là như vậy …” Vân Khê đem ngọn nguồn chuyện Tiểu Mặc bị tuyển làm thánh đồng, có thể sẽ đi Thánh Cung, cùng với âm mưu của Thánh Cung, và chuyện cũ của Thượng Quan gia năm đó toàn bộ kể rõ một hồi.

Tiếp đó, nàng nắm lấy tay Thượng Quan Như Nhi, nói: “Như Nhi cô nương, ta biết làm như vậy là làm khó ngươi, nhưng ngươi hãy thông cảm một chút tâm tình người làm mẫu thân. Còn có Thiên Tuyệt, trên người hắn vẫn đeo cái ô danh này, nhân sĩ chính phái cũng không chịu buông tha hắn. Hiện tại âm mưu của Thánh Cung đã dần dầm bại lộ, hắn rốt cuộc có được cơ hội làm sáng tỏ chân tướng. Ta hy vọng ngươi có thể hỗ trợ ra mặt làm chứng, hướng người của thập đại gia tộc nói ra sự tình thực sự năm đó, vì Thiên Tuyệt sửa lại án sai, vạch trần bộ mặt thật của Thánh Cung”

Vân Khê gắt gao nhìn chằm chằm mặt nàng, sợ nàng cự tuyệt hay lộ ra sắc mặt khó xử, ai ngờ, ngoài dự kiến của nàng, Thượng Quan Như Nhi không chút nghĩ ngời liền đáp ứng:

“Không thành vấn đề, muội đi cùng mọi người”

“Vậy….ngươi không sợ nhớ tới ác mộng năm đó sao?” Vân Khê thử hỏi han.

Thượng Quan Như Nhi ánh mắt tối đi, nhưng rất nhanh khôi phục trấn tĩnh, nàng cười yếu ớt lắc đầu nói: “Qua nhiều năm như vậy, có một số chuyện đã dần dần phai nhạt, thỉnh thoảng cũng gặp ác mộng, nhưng bây giờ đã tốt hơn nhiều lắm. Lần trước, Lỗ trưởng lão

bọn họ bắt muội đem đi, muốn muội thức tỉnh sức mạnh thần khí, nhưng muội cự tuyệt. Bởi vì cha mẹ cùng ca ca chết đều do liên quan đến thần khí, muội làm sao có thể bọn họ thực hiện được, rồi lợi dụng sức mạnh thần khí tiếp tục đi hại người? Cũng là từ thời điểm đó, muội đã thông suốt, cũng trở nên kiên cường. Thượng Quan gia tộc, tất cả đều đã không liên quan đến muội, muội hiện tại chính là một thành viên của Lăng Thiên cung, đã không phải là thiên kim tiểu thư của Thượng Quan gia nữa”

“Lại nói, đầu sỏ chân chính hại chết người của Thượng Quan gia, chính là Thánh Cung. Mặc kệ là vì báo thù cho ca ca hay là giúp Long đại ca làm sáng tỏ chân tướng sự tình năm đó, muội đều là nên đích thân ra mặt mới đúng. Long đại ca liên tiếp cứu muội khỏi nguy nan, lại cho muội cuộc sống an nhàn như vậy, muội cảm kích còn không kịp. Hiện tại rút cục có cơ hội báo đáp huynh ấy, muội đương nhiên thập phần nguyện ý đi làm chứng nha”

Vân Khê tức cười, thì ra nàng cùng Thiên Tuyệt đều quá đa tâm rồi, Thượng Quan Như Nhi so với tưởng tượng của bọn họ kiên cường hơn nhiều lắm, tất cả chuyện quá khứ, nàng đã có thể thoải mái đối mặt, cũng muốn buông ra.

Vân Khê cảm kích cầm tay mềm mại của nàng, chân thành nói: “Như Nhi cô nương, cám ơn ngươi”

Hai người nhìn nhau cười, khoảng cách trong lúc đó cũng từ từ kéo gần lại.

Cùng Thượng Quan Như Nhi trao đổi thời gian lên đường ngày mai xong, Vân Khê liền rời Đào Hoa tiểu trúc, tìm được Long Thiên Tuyệt, hắn vừa mới an bài xong xuôi mọi việc trong cung. Vân Khê đem chuyện nàng cùng Thượng Quan Như Nhi toàn bộ nói cho Long Thiên Tuyệt, nàng hy vọng hắn không hiểu lầm nàng, cho dù là nàng

ích kỉ, vì cứu nhi tử của mình, không tiếc làm tổn thương tới người khác. Nhưng là nàng quá lo lắng, Long Thiên Tuyệt cũng không có nghĩ như vậy. Hắn đã sớm đoán được, chỉ cần hắn mở miệng, Thượng Quan Như Nhi nhất định sẽ đáp ứng. Hắn chẳng qua là không vượt qua được bậc cửa trong lòng. Bằng hữu nhờ vả, nặng tựa thái sơn, hắn không dám khinh suất, toàn bộ đều dựa vào lương tâm của mình mà xử sự.

Vân Khê nhận thức hắn càng sâu một tầng, thì lại càng tôn sùng hắn. Ngày thường hắn thoạt nhìn không câu nệ tiểu tiết, luôn tuỳ tính, nhưng đụng đến tình cảm, hắn luôn có nguyên tắc cùng phẩm hạnh của mình, loại nguyên tắc và phẩm hạnh này, cũng là cái nàng coi trọng.

Lần này mặc kệ là vì nghĩ cách cứu Tiểu Mặc, hay là vì trận đối đầu lần cuối với Thánh Cung, bọn họ đều tính toán quyết đánh đến cùng.

Chỉ có trừ khử Thánh Cung, bọn họ mới có thể an tâm thu tập thần khí, rời khỏi Ngạo Thiên đại lục, đi đến Long Tường đại lục. Bởi vì âm mưu của Thánh Cung là đem cả thiên hạ khống chế trong tay, từ đó tất nhiên sẽ nguy hiểm đến người nhà cùng bằng hữu của họ, nhất là Vân gia, là người nắm giữ binh lực chủ yếu của Nam Hi quốc, một khi Thánh Cung chạm đến, bọn họ sẽ phải đứng mũi chịu sào, đi trước nghênh địch.

Thi khôi của Thánh Cung bậc nào lợi hại? Hơn nữa bọn chúng không giống người bình thường, người bình thường cho dù võ công cao tới đâu, một khi thi hành chiến thuật lấy đông hiếp ít, bọn hắn chắc chắn sẽ có thời điểm mệt mỏi. Nhưng thi khôi thì sao, chúng vĩnh viễn không mệt, vĩnh viễn có sức chiến đấu siêu cường. Một đội quân cùng thi khôi như vậy chiến đấu, làm sao thắng?

Vì vậy, trước khi bọn họ rời khỏi Ngạo Thiên đại lục, nhất định phải

tiêu diệt Thánh Cung trừ đi hậu hoạn.

Quyển 3 - Chương 60: Tiểu Mặc là đội trưởng tiểu đội duy trì trật tự

Thời gian trôi qua thật nhanh.

Trong vòng ba ngày, đám người Vân Tiểu Mặc ở Thánh Cung đã học xong căn bản, biết cách dùng Thánh Ngữ trong giao tiếp đơn giản hằng ngày như chào hỏi, hỏi đường, tự giới thiệu, vân vân. Bọn chúng vốn là bốn đứa trẻ chọn ra từ những đứa xuất sắc, cho nên khả năng học tập đặc biệt mau, đã gặp qua, nghe đến, đều không quên được.

Hôm nay, vừa học xong lớp dạy Thánh Ngữ, Vân Tiểu Mặc liền đuổi theo Phương Chung hỏi thăm tin tức.

“Phương sư huynh, ta muốn gặp Phù trưởng lão, huynh có thể mang ta đi gặp ông ấy không?” Trong lòng hắn vẫn nhớ việc tìm Long trì cho Tiểu Bạch, đáng tiếc ở đây ba ngày, hắn cũng không có cách nào đi, ngoài viện thủ vệ nghiêm ngặt, hắn không dám tự tiện xông vào, trước mắt chỉ có thể tìm Phù trưởng lão, bảo hắn mau chóng thực hiện lời hứa.

Phương Chung nghe vậy, nhướng mày, sắc mặt rất kém: “Ngươi muốn gặp Phù trưởng lão? Vân Tiểu Mặc ngươi phải biết rõ thân phận cùng hoàn cảnh hiện tại của mình, ngươi cùng lắm cũng chỉ là đệ tử mới nhập môn, ngươi cho rằng Phù trưởng lão là người ngươi muốn gặp thì gặp sao? Hay là, ngươi muốn lợi dụng quan hệ với Phù trưởng lão, rồi trở thành trường hợp đặc biệt?”

“Nhưng là Phù trưởng lão đã từng đồng ý với đệ, cho Tiểu Bạch đến Long trì …” Vân Tiểu Mặc nhu nhu cái miệng nhỏ nhắn.

“Long trì?” Phương Chung như thể nghe được truyện hài hước nhất trần đời, cười ầm lên, châm chọc nói: “Cho nên mới nói, trẻ con chính là trẻ con, đã không biết lại còn ngây thơ, ngươi cho rằng Long trì là nơi nào? Ngươi muốn đi liền đi? Nói cho ngươi biết, Long trì chính là một trong những cấm địa của Thánh Cung, chỉ có thân phận trưởng lão, tôn giả trở lên mới có tư cách đi vào. Ngươi muốn đi Long trì, chờ khi nào ngươi trở thành tôn giả hãy nói”

“Bất quá ta nhìn ngươi muốn lên đến tôn giả, phỏng chừng ít nhất cũng phải chờ 15 16 năm nữa, cũng có khi a, ngươi cả đời này cũng không làm được tôn giả. Ta khuyên ngươi vẫn là không nên suy nghĩ xa xôi, mơ mộng linh tinh, thực tế một chút, luyện tập võ công cho tốt, Thánh Cung chúng ta không nuôi phế nhân”

Phương Chung ở trong viện này coi như lão nhân từng trải, phàm là có đệ tử mới vào cung, đều do hắn dạy dỗ. Bình thường các đệ tử mới rất là cung kính, mỗi người ít nhiều gì đều tặng hắn một chút vàng bạc, coi như tiền biếu. Mà khi ba đứa nhỏ này tới, hắn liền ý thức được, muốn kiếm vàng trên người chúng, là không có khả năng, cho nên từ khi bắt đầu nhìn thấy chúng, hắn đều chưng ra vẻ mặt thối, cực kì không thân thiện.

Đừng nhìn hắn ở đây hết sức ngang tàng, kì thật trong số các đệ tử Thánh Cung, hắn chỉ có thể xem như hạng chót, cho dù ở trong này bắt nạt người mới, gặp các đệ tử khác, hắn ngay lập tức liền biến thành rùa rụt cổ. Không có biện pháp, ở Thánh Cung, cái được coi trọng là thực lực, công phu hắn kém, sao dám không cúi đầu trước mặt người khác chứ?

“Phù trưởng lão rõ ràng đáp ứng rồi, người lớn các ngươi vì cái gì nói không giữ lời như vậy?” Cái miệng Vân Tiểu Mặc vểnh ngược tới trời rồi, rất là uỷ khuất, nếu không phải bởi vì Long trì, hắn mới không thèm đến cái nơi quỷ quái này.

“Đó là Phù trưởng lão đáp ứng ngươi. Có bản lĩnh thì ngươi đi tìm hắn đi!” Phương Chung phất phất tay áo, khinh thường rời đi.

“Thì bây giờ không phải là đang đi tìm hắn sao? Ngươi lại không chịu mang ta đi gặp hắn…” Vân Tiểu Mặc trừng mắt nhìn bóng dáng tên kia rời đi, oán giận cũng theo đó mà lên.

Lúc này, ngoài viện tiến vào một đội người, đi đầu là một người Vân Tiểu Mặc nhận ra, chính là người mấy ngày trước bị giam phòng tối, Tống Tu. Hôm nay Tống Tu thực sự rực rỡ hẳn ra, mặc vào phục sức dành cho đệ tử cao cấp ở Thánh Cung, phía sau còn có một tiểu đội tay sai đệ tử, cũng coi là một loại uy phong.

Hắn chắp hai tay sau lưng, thong thả bước đến trước mặt Vân Tiểu Mặc, cúi đầu híp mắt đánh giá thằng bé, tầm mắt hạ xuống một chút, dừng ở cái túi áo phình to, ánh sáng loé lên dưới đáy mắt.

Bởi vì Vân Tiểu Mặc là đệ tử mới nhập môn, cho nên mặc trên người chính là trang phục đệ tử sơ cấp giản dị nhất, chỗ cổ áo cùng viền tay áo đều thêu hoa văn đặc trưng của Thánh Cung. Trang phục Thánh Cung chủ yếu lấy màu trắng làm chủ đạo, phân chia theo cấp bậc thân phận, phần lớn dựa vào hoa văn khác nhau thêu trên cổ áo và tay áo. Ví dụ như đệ tử sơ cấp, chỉ có một cái hoa văn trọc lóc, mà đệ tử cao cấp, ngoại trừ một cái hoa văn chuyên thuộc ra, bên cạnh còn thêu một vòng mặt trời đỏ. Mặt trời đỏ thêu bên hoa văn càng nhiều chứng tỏ địa vị ở Thánh Cung của người đó càng cao.

Chú ý tới tầm mắt đối phương dừng ở nơi Tiểu Bạch ẩn thân, Vân

Tiểu Mặc nhướng mày cảnh giác, ngẩng đầu nhìn lại hắn, cái miệng nhỏ nhắn nhếch nhếch, không rõ lắm âm mưu thực sự của đối phương.

Tống Tu liếc xéo hắn, một lúc sau, hắn kéo khoé môi, mỉm cười nói: "Vân Tiểu Mặc, ngươi muốn gặp Phù trưởng lão sao?" Khi hắn đi vào, vừa vặn nghe được đoạn đối thoại của Phương Chung và Vân Tiểu Mặc, nhất thời mưu kế liền nảy ra.

"Ừ" Vân Tiểu Mặc gật đầu, nhìn Tống Tu đột nhiên cười với hắn, hắn chỉ cảm thấy sởn tóc gáy, đáy lòng rối loạn.

Tống Tu lại nói: "Cung chủ sắp xuất quan, phân phó rất nhiều trưởng lão cùng thái thượng trưởng lão đi họp bàn, Phù trưởng lão cũng đến đó rồi, đoán chừng mấy ngày tới ngươi không gặp được ông ấy đâu"

"Vậy rút cuộc ta lúc nào mới có thể gặp ông ấy?" Vân Tiểu Mặc rất là rối rắm.

"Xem chừng còn phải đợi thêm mấy ngày, cụ thể thế nào, ta cũng không biết chắc" Tròng mắt Tông Tu đảo một cái, đột nhiên hạ giọng nói: "Bất quá nếu ngươi cảm thấy buồn, muốn xuất cung đi chơi một chút, thì ta có biện pháp nha"

"Xuất cung?" Vân Tiểu Mặc trong lòng vừa động, có chút động tâm. Nơi này vừa buồn vừa nhàm chán, hắn cũng rất muốn ra ngoài mua sắm, lúc tới thấy phong cảnh ven đường không tồi, cũng rất náo nhiệt, hắn rất là muốn đi.

"Ngươi có biện pháp gì?"

Tống Tu thấy hắn động tâm, trong lòng vui vẻ, giống như anh em tốt mà khoác vai hắn, khom người ghé sai tai hắn nói: "Mấy ngày nay ta

tốn không ít tâm tư tạo lập quan hệ với đội trưởng tiểu đội duy trì trật tự, hiện tại ta cùng hắn không khác gì anh em với nhau.”

Chính xác là, ngày ấy sau khi bị giam vào phòng tối, hắn hao hết tâm tư hối lộ đội trưởng tiểu đội duy trì trật tự mới làm cho gã thả hắn ra trước. Dĩ nhiên, tin tức truyền ra là hắn bị giam phòng tối một ngày một đêm, nhưng thực chất là hắn đã sớm về phòng ngủ của mình tiêu dao khoái hoạt. Ai bảo hắn ở Thánh Cung giao thiệp rộng, hơn nữa lại có chút của cải đây?

“Ta nói với ngươi, tiểu đội duy trì trật tự hiện tại đang nhận người, nếu ai có thể được tuyển, gia nhập tiểu đội, là có thể thường xuyên ra vào cung, đi tuần tra trên đường lớn. Bây giờ ta đang tính đi báo danh, đeo tên đội viên rồi, về sau muốn ra ngoài lúc nào, chỉ cần báo hội trưởng đại ca một tiếng, là có thể theo đám bọn hắn xuất cung đi tuần tra. Ngươi nếu như cũng muốn tự do xuất cung ý mà …thì cùng ta đi ghi danh đi, tiểu đội tuyển thành viên, chỉ nhìn thực lực mạnh yếu, không xem tuổi tác cấp bậc”

“Thật có thể không?” Vân Tiểu Mặc hồ nghi theo dõi hắn, tổng cảm thấy hắn không có lòng tốt như vậy “Ngươi không phải là không ưa ta sao? Tại sao lại muốn giúp ta?”

Tống Tu chột dạ ho nhẹ một tiếng, sắc mặt nghiêm túc nói: “Trước kia ta đúng là không thích ngươi, nhưng mà bây giờ chúng ta đã là sư huynh đệ, ta nhập môn so với ngươi sớm hơn, là sư huynh của ngươi, sư huynh chiếu cố sư đệ, là lẽ thường phải làm nha”

Vân Tiểu Mặc nháy mắt mấy cái, còn đang do dự, liền bị Tống Tu ôm vai, kéo rời khỏi viện.

Bởi vì đi cùng Tống Tu, cho nên lúc xuất viện, hầu như không ai ngăn cản, Tới chỗ tiểu đội duy trì trật tự, từ báo danh đến xét duyệt, đều

phi thường thuận lợi, rất nhanh, hai người liền nhận được phù hiệu thành viên tiểu đội duy trì trật tự, đó là một cái dây lụa màu đỏ, bên trên thêu năm chữ "Đội duy trì trât tự", hai người đem phù hiệu buộc vào tay phải, tuyên bố thân phận của mình.

Sau khi sắp xếp ổn thoả xong, đội trưởng phát biểu:

"Kỷ lý cô lỗ ….Kỷ lý cô lỗ ….Vân Tiểu Mặc …Tống Tu…Kỷ lý cô lỗ…"

Vân Tiểu Mặc chỉ nghe được mỗi tên mình cùng Tống Tu, ngoài ra một chữ cũng không biết, sau đó trong tay liền được đưa tới một tấm bài gỗ, mặt trên viết sáu chữ đỏ to oành "Yêu Thánh Ngữ, nói Thánh Ngữ", sáu chữ to này hắn xem là hiểu liền.

"Tại sao đưa ta cái này?" Vân Tiểu Mặc không hiểu ra sao, nhìn quanh một vòng, bên trong tiểu đội của bọn họ có tổng cộng bảy người, xếp hàng từ cao đến thấp, hắn là người cuối cùng, cũng là người nhỏ tuổi nhất, nhưng là những người khác cũng không có nhận bài tử, vì sao chỉ có một mình hắn nhận? Hắn rất là khó hiểu.

Tống Tu đứng ngay phía trước hắn, hạ thấp âm thanh, nhỏ giọng giải thích: "Mỗi tiểu đội, đều phải chọn ra một đội trưởng tạm thời, hiện tại mọi người chọn ngươi làm đội trưởng, đội trưởng đương nhiên phải cầm bài tử, đây là vinh hạnh của ngươi"

Hắn vừa nói, vừa cười trộm trong lòng.

Bởi vì nơi bọn họ muốn tuần tra hôm nay, là một con phố loạn nhất trên Thánh Đảo, người dân nơi đó ngư long hỗn tạp, chuyện đánh nhau ẩu đả xảy ra như cơm bữa, còn thường xuyên chết người, là nơi tất cả đội viên của tiểu đội duy trì trật tự không muốn đi nhất. Hôm nay vừa nghe nói phải đi Tu La phố, mọi người liền ai cũng không chịu nhận chức vị đội trưởng lâm thời. Bởi vì mấy lần trước đi,

mấy vị đội trưởng không ai thoát khỏi cảnh bị người Tu La phố đánh tới chết. Thánh Cung phái người đi quản chế, đáng tiếc cũng không có hiệu quả, Tu La phố vẫn như cũ là Tu La phố, không có gì thay đổi.

Nếu mọi người ai cũng không muốn đảm nhiệm chức vị tiểu đội trưởng, như vậy trách nhiệm nặng nề này chỉ phải rơi vào người cái gì cũng không biết lại thoạt nhìn cứng đầu cứng cổ- Vân Tiểu Mặc.

Đang mơ mơ màng màng, Vân Tiểu Mặc vẫn chưa kịp làm rõ tình huống hiện tại thì đã bị bắt tiếp nhận chức tiểu đội trưởng, dẫn mọi người xuất phát. Đầu vai hắn mang tấm bài "Yêu Thánh Ngữ, nói Thánh Ngữ", trên tay phải đeo phù hiệu đội trưởng đội duy trì trật tự, dẫn đầu đội ngũ, hiên ngang đi ra ngoài.

Hắn bộ dáng nhìn rất đáng yêu, rước lấy không ít người qua đường vây xem, mọi người vẫn là lần đầu tiên thấy người nhỏ tuổi như vậy được làm đội trưởng tiểu đội duy trì trật tự, không khỏi ngạc nhiên, bàn tán xôn xao.

Vân Tiểu Mặc thật vất vả xuất cung, đối với mọi chuyện bên ngoài, tràn ngập tò mò, khi thì chạy bên này, lúc lại nhảy sang bên kia, nhìn quanh khắp nơi. Bởi vì hắn là đội trưởng, các đội viên tạm thời đều phải nghe hắn, cho nên hắn chạy bên này, các đội viên cũng chỉ có thể chạy bên này, hắn nhảy bên kia, bọn chúng cũng chỉ có thể nhảy theo tới bên kia.

Trên phố Thánh Đảo, bởi vậy liền xuất hiện một tình cảnh tức cười như thế này, môt đứa nhỏ năm tuổi đeo tấm bài "Yêu Thánh Ngữ, nói Thánh Ngữ", bỗng nhiên chui vào tiệm bánh bao nào đó nhìn, rồi lại bỗng nhiên lẻn vào quán đường nhân xem, mà một chuỗi người đi phía sau hắn, xếp thành hàng, giống như một con rắn dài chạy theo.

“Đội trưởng, Kỷ lý cô lỗ ……Kỷ lý cô lỗ….” Có đội viên chịu không được nữa, liền thử mở miệng nhắc nhở hắn đi đến Tu La phố.

“Cái gì?” Vân Tiểu Mặc nghiêng đầu nhìn hắn, nháy mắt mấy cái, một câu cũng nghe không hiểu.

“Đội trưởng, Kỷ lý cô lỗ….Kỷ lý cô lỗ….” Đội viên kia lại lặp lại một lần.

Vân Tiểu Mặc vẫn là lắc đầu “Nga, nghe không hiểu”

Đội viên kia nóng nảy, trực tiếp từ trong miệng tuôn ra một câu phi Thánh Ngữ: “Đội trưởng, chúng ta hẳn là nên đi Tu La phố nha”

Vân Tiểu Mặc hai mắt trừng lên, tay nhỏ bẻ phấn nộn chỉ vào hắn, dùng một ít số từ đơn trong Thánh Ngữ mà hắn biết được, bắt đầu thực hiện chức trách của tiểu đội trưởng đội duy trì trật tự:

“A, không nói Thánh Ngữ….Bắt lại! Phòng tối!”

Đội viên cả người ngây ra, làm sao chỉ trong một lát, hắn lại bị phán giam phòng tối rồi?

“Đội trưởng, …Kỷ lý cô lỗ….Kỷ lý cô lỗ…” Hắn thử vì chính mình giải thích, hắn đây không phải là vì nhắc nhở đội trưởng, nên mới không nói Thánh Ngữ sao?

Vân Tiểu Mặc tỏ vẻ cực kì nghiêm túc, quơ quơ tấm bài trong tay trước mắt tên kia: “Không nói Thánh Ngữ….Phòng tối”

Đội viên xanh cả mặt, bất chấp tất cả, lại không dùng Thánh Ngữ nói: “Đội trưởng, cho ta một cơ hội nữa đi, chúng ta đều là người chấp pháp, muốn bắt thì phải bắt người khác, cớ sao lại bắt người trong

nhà?”

Nhóm đội viên còn lại cũng gật gật đầu, tỏ vẻ hùa theo.

“Vậy được rồi! Nếu mọi người đồng ý chỉ bắt người khác, không bắt người nhà, vậy từ giờ trở đi, tất cả mọi người đều không cần nói Thánh Ngữ nữa”

Vân Tiểu Mặc thở ra, nhất thời thoải mái hơn nhiều, cái trò nghẹn không thể nói này cũng thật mệt.

“Đúng rồi, chỗ nào có thể mua ngựa gỗ? Đi đường nhiều rất mệt a, chúng ta mua một con ngựa gỗ đi, đi ngựa gỗ tuần tra, không phải càng oai sao?”

Không đợi các đội viên đang trợn mắt há mồm kịp hoàn hồn xong, Vân Tiểu Mặc đã mở chân hướng đến cửa hàng đối diện chuyên bán ngựa gỗ từ từ đi tới.

Tống Tu nhíu lông mày, mắt lạnh híp lại, âm thầm đánh một cái chủ ý.

“Ngươi hỏi hắn, một con ngựa gỗ hết bao nhiêu bạc?” Vân Tiểu Mặc chỉ chỉ vị đội viên vừa rồi, ý bảo hắn tiến hành mặc cả với lão bản bán ngựa gỗ.

Lão bản nhìn đoàn người bọn họ, chú ý tới trang phục cùng phụ hiệu trên tay áo, liền đoán được thân phận của đối phương. Người trên đảo đối với đội duy trì trật tự luôn có một cảm giác sợ hãi vô hình, bởi vì bọn họ thường xuyên tuần tra trên đường, chỉ cần thấy có người không vừa mắt, liền liền tìm cách vu cho tội không nói Thánh Ngữ rồi nhốt vào phòng tối. Nếu muốn được thả ra hay thả ra trước thời hạn, đều phải đút bạc.Tóm lại, đối dân thường mà nói, đội duy trì trật tự

đều là không thể trêu vào.

Nhưng mà bây giờ nhìn người dẫn đầu chỉ là một đứa trẻ, hơn nữa lại không nói Thánh Ngữ, trong lòng lão bản tràn ngập nghi vấn.

Đội viên bị điểm tên, chỉ có thể buồn bực chấp nhận, cùng lão bản thương lượng.

“Đội trưởng, lão bản nói, mỗi con ngựa gỗ giá không giống nhau, hỏi ngày rút cuộc muốn mua loại ngựa giá nào?” Không có biện pháp, ai bảo lão nhân gia tiểu đội trưởng nhà hắn không hiểu hết Thánh Ngữ? Hắn đành phải đảm đương vai trò phiên dịch.

Vân Tiểu Mặc nhìn khắp nơi, ngựa gỗ đặt ở bên ngoài kì thật cũng không nhiều, chỉ có bốn con. Hắn xem qua từng cái xong, nhìn trúng một con ngựa gỗ có kí hiệu ba ngôi sao, chỉ ra một ngón tay be bé nói: “Con kia bao nhiêu tiền?”

“Lão bản nói, con kia giá khá cao, hắn đề nghị đội trưởng mua loại đánh dấu một hình tròn, đó là do cửa hàng bọn họ tự sản xuất ra, công năng đầy đủ, hơn nữa là xe mở mui, thích hợp hóng gió”

Vân Tiểu Mặc liếc qua một cái, ghét bỏ chau cái mũi, lắc đầu nói: “Quá xấu, ta thích con kia cơ”

“Đội trưởng, lão bản nói, con đó chỉ cần một vạn lượng”

“Một vạn lượng? Đắt như vậy?” Vân Tiểu Mặc hếch cái miệng nhỏ nhắn, tay sờ sờ nhẫn trữ vật, không tha nói: “Không giảm giá sao?”

“Lão bản nói, nể tình chúng ta là người của đội duy trì trật tự, sẽ giảm cho chúng ta chín phần trăm.”

“Chín phần trăm? Thế mà cũng là giảm sao?” Vân Tiểu Mặc bất mãn chớp mắt vài cái, nghĩ thầm lão bản này như thế nào so với mẫu thân còn keo kiệt hơn?

“không mua”

Lão bản và hội viên nghe hắn nói như thế, cùng đồng thời thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà, rất nhanh liền bị câu tiếp theo cũng hắn làm cho nghẹn chết.

“Ta thuê đi, ta thuê ngựa gỗ của ngươi, thời gian một ngày”

“Như vậy cũng được?” Lão bản bị hắn ảnh hưởng, một câu phi Thánh Ngữ bất giác thốt ra.

Lúc này ánh mắt Vân Tiểu Mặc sáng lên, ngay lập tức đưa bài gỗ giơ ra, dùng Thánh Ngữ nói: “Không nói Thánh Ngữ! Bắt lại! Nhốt phòng tối”

Lão bản cả người khẽ run rẩy, hoá ra chỉ cho châu quan phóng hoả, không cho dân chúng đốt đèn?

Quyển 3 - Chương 61: Đừng khẩn trương, ta chỉ tới dạo chơi! Sẵn tuần tra chút thôi!

“Huyên thuyên….huyên thuyên….” Lão bản quỳ rạp xuống đất, sốt ruột giải thích, hắn là một thường dân buôn bán nhỏ, sợ nhất chính là gặp phiền toái, làm sao có thể để đội duy trì trật tự túm bắt đi?

“Ngươi nói cái gì? Ta nghe không hiểu.” Vân Tiểu Mặc hấp hấp cái mũi, đi xung quanh con ngựa gỗ, hết sờ chỗ này lại sờ chỗ kia, vô cùng mới mẻ. Nghĩ thầm hắn nếu có một con ngựa gỗ, vậy sau này mỗi lần ra ngoài sẽ dễ hơn nhiều, tốt nhất có hai con, một con cho hắn, một con cho mẫu thân, còn phụ thân thì bỏ qua, dù sao phụ thân cũng sẽ cưỡi ngựa.

Lão bản vừa xin tha, vừa đánh giá thằng bé, hắn mặc dù nhát gan, nhưng cũng là người khôn khéo, thoáng một cái liền hiểu ra.

“Tiểu đội trưởng, nếu ngươi thực sự thích con ngựa gỗ này, vậy ta giảm cho ngươi năm mươi phần trăm được không, đây đã là chiết khấu lớn nhất của bổn tiệm từ trước tới nay rồi?”

“Năm mươi phần trăm…” Vân Tiểu Mặc bắt đầu lấy tay tính tính một chút, đôi mắt đen đột nhiên loé sáng, ngẩng đầu lên nói “Là còn năm trăm lượng”

Trên trán lão bản chảy xuống một dòng mồ hôi lạnh to đùng, 1 vạn lượng sau khi chiết khấu năm mươi phần trăm, làm sao lại còn năm trăm lượng rồi? năm mươi phần trăm này cũng quá nhiều đi?

Lão bản khoé miệng co rút, thử sửa lời hắn, nói: “Tiểu đội trưởng, ngài tính sai rồi đi? Phải là năm ngàn lượng mới đúng?” Năm trăm lượng thì vốn của hắn cũng không có thu về được, như vậy không phải lỗ chết hắn sao?

Vân Tiểu Mặc cúi đầu, lại bắt tay vào tính toán, kiên trì nói: “Không đúng, rõ ràng là năm trăm lượng nha”

Lão bản cắn răng, cả người run rẩy, nhưng cái này cũng chưa là gì, ngay sau đó, hắn càng thêm sụp đổ.

Vân Tiểu Mặc cẩn thận tính toán, cuối cùng vẫn là lắc đầu nói: “năm trăm lượng, vẫn đắt”

Tiểu tổ tông, vậy ngươi rốt cuộc muốn thế nào?

“Nơi này của các ngươi có cho dùng thử hay không? Ai biết hội nó có chạy được hay không? Ngộ nhỡ mới dùng một ngày liền hỏng, vậy chẳng phải bị thiệt sao? Không bằng ta trước hết dùng thử một ngày, nếu cảm thấy tốt liền mua, nếu không tốt thì trả lại. Như vậy tốt nhất!”

Lão bản xem như đã thông suốt, nếu hắn không chịu đáp ứng, xem chừng chờ hắn chính là phòng tối kia. Giam phòng tối cũng không sao, mấu chốt là việc buôn bán của hắn làm sao bây giờ? Hắn bị đóng cửa một ngày, làm ít đi một ngày lợi nhuận, hơn nữa sau lưng hắn còn có các đại trưởng quỹ khác, làm chậm chễ chuyện làm ăn, hắn biết ăn nói thế nào với bọn họ?

Cắn răng, hắn gật đầu đáp: “Vậy cũng được, nếu tiểu đội trưởng thực sự thích nó, vậy cho ngài dùng thử một ngày, trước tiên ngài để lại tiệm một vật đáng giá, xem như thế chấp. Chờ khi ngài đem ngựa gỗ trở về, ta sẽ trả lại đồ cho ngài, ngài xem được không?”

Vân Tiểu Mặc nghiêng đầu nghĩ nghĩ, một ngón tay nhỏ bé chỉ về hướng một gã đội viên, nói: “Vậy ngươi ở lại, làm đồ thế chấp đi. Thuận tiện xem chừng hắn, đừng để hắn chạy lung tung, nếu hắn rời khỏi chỗ liền bắt giam vào phòng tối.”

“Ta? Vì sao lại là ta?” Đội viên bị điểm danh cảm thấy thật oan ức.

Vân Tiểu Mặc bĩu môi nói: “Vậy được, ta ở lại, các ngươi đi tuần tra đi”

Ơ, vậy sao được?

Nhóm đội viên ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, Tu la phố cũng không phải nơi tầm thường, từ trước đến giờ các tiểu đội trưởng đến đó đều là có đi mà không có về. Nếu khống phải thế, bọn hắn cũng không cần đẩy một tiểu hài tử ra làm tiểu đội trưởng của bọn hắn, bất kể như thế nào, chức tiểu đội trưởng cũng không đến phiên hắn.

Bị những ánh mắt khác nhau lần lượt chiếu cố, gã đội viên bị điểm tên mếu máo, đành phải uỷ khuất đáp: “Vậy ta ở lại là được”

Tống Tu ôm ngực đứng một bên, hai mắt híp lại, như có điều suy nghĩ.

Lão bản từ dưới đất đứng lên, mồ hôi lạnh đầm đìa, vốn muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn giữ im lặng. Hôm nay coi như hắn xui xẻo, đụng ngay phải vị tiểu đội trưởng không nói lý lẽ này, nhưng hắn ngạc nhiên chính là, một đứa nhỏ như vậy, dẫn theo mấy người trưởng thành phía sau, đến tột cùng làm sao khiến họ phục?

“Cái này chơi như thế nào?”

Vân Tiểu Mặc hưng trí bừng bừng nhảy lên ngựa gỗ, vuốt ve khắp nơi, cảm thấy rất mới mẻ.

“Tiểu đội trưởng, cái này sử dụng rất dễ…Người xem nơi này…” Lão bản kiên nhẫn giảng giải, hướng dẫn, chỉ sợ thằng bé đem con ngựa gỗ mới của lão nghịch hỏng, cho nên nói vô cùng cặn kẽ. Cũng may con ngựa gỗ này tốt hơn những con kia, có tính năng lái tự động và các loại tính năng khác với độ chính xác rất cao, hơn nữa chạy linh hoạt an toàn, vừa vững vừa nhanh, ít tạp âm, nói nó đáng giá, chính là đáng giá ở những chỗ này.

Về cơ bản, tất cả các thao tác ngựa gỗ đề rất đơn giản, lão bản cũng không dám nói hơn với hắn, cũng không dám khoe con ngựa gỗ này còn có tính năng chạy việt dã, tốc độ như gió bão. Bởi vì sợ hắn chạy quá nhanh, đem ngựa gỗ của lão làm hỏng mất.

“Ừ, nơi này là giảm tốc, nơi này là tăng tốc, vậy còn cái này là làm gì?” Vân Tiểu Mặc một bên chỉ cái cần gỗ, một bên trực tiếp đem nó kéo về phía sau…

“Đừng chạm vào nó!” Lão bản kinh hãi, một thân mồ hôi đầm đìa, đáng tiếc vẫn chậm một bước, ngựa gỗ vèo một tiếng liền lao ra ngoài, nhảy vào giữa đường phóng đi…

Một đám người dùng sức đuổi theo phía sau, vừa đuổi vừa hô:

“Đội trưởng, đợi chúng ta với …”

“Tiểu đội trưởng, mau dừng lại! Ngàn vạn lần đừng đem ngựa gỗ làm xước, lớp sơn phía trên được làm từ kim loại tán mỏng, rất đắt tiền a….”

Vân Tiểu Mặc làm sao có thể nghe đến tiếng la hét của bọn họ, rất

nhanh cầm tay lái, phi như bay giữa đám người, tìm cách vượt qua. Ở chiều cao của hắn, nếu là ngồi ghế trên, căn bản là với không tới vị trí điều khiển giảm tốc, cho nên hắn liền đơn giản đứng lên điều khiển. Từ phía sau tay lái nhìn đường, mắt nhìn phía trước, đôi ngươi loè loè toả sáng, tràn đầy sắc thái cuồng nhiệt, chỉ cảm thấy ngựa gỗ này vừa kích thích vừa nguy hiểm, chơi vui vô cùng.

“Xin nhường đường! Mọi người nhường đường một chút”

Tiểu Bạch thoáng cái từ trong túi nhảy ra ngoài, đứng phía trước tay lái, hết nhảy lại nhảy, hoan khoái vô cùng.

Ngựa gỗ lướt qua, người ngã ngựa đổ, đụng ngã không ít gian hàng hai bên đường.

Đám người rối rít chạy tán loạn, có không ít người thay nhau chửi mắng

“Huyên thuyên ….huyên thuyên….” Các loại âm thanh huyên thuyên vang lên bên tai không dứt.

Bên trong đám đông hỗn loạn, Vân Tiểu Mặc khom người nhặt tấm bài “Yêu Thánh Ngữ, nói Thánh Ngữ” đặt lên phía trước ngựa gỗ, xong lại tiếp tục rêu rao chạy khắp nơi rất là phong cách.

“Ta là đội trưởng đội duy trì trật tự, bây giờ đang trong quá trình tuần tra, mong mọi người không cần cản đường”

Mọi người lúc trước còn đang quở trách, sau khi nhìn thấy tấm bài gỗ xong, tất cả đều nín thinh, tự động thối lui về hai bên. Quả nhiên, khối bài này coi như vẫn còn tương đối hữu dụng.

Chỉ một lát sau, con đường phía trước liền thông suốt, Vân Tiểu Mặc

vẫn kéo cần gỗ điều khiển ra sau, phi nhanh trên đường, khuôn mặt nhỏ nhắn anh tuấn bị gió thổi mạnh, ánh mắt híp lại thành một đường nhỏ.

“Ha ha, chơi thật vui nha”

“Tiểu Mặc Mặc, nhanh nữa lên, nhanh nữa lên!”

Vân Tiểu Mặc lúc đầu còn không thành thạo lắm, chỉ lo môt đường xông về phía trước, từ từ hắn phát hiện tay lái dùng cũng không khó, muốn đi trái liền quẹo trái, muốn đi phải liền quẹo phải, không tốn tý sức nào.

Một đường cua nhanh 180 độ, một người một thú cuốn theo lực quán tính, suýt chút nữa thì bị văng ra ngoài ngựa gỗ. Vân Tiểu Mặc bắt lấy tay lái nắm thật chặt, Tiểu Bạch vững vàng bắt được hắn, lúc này mới ổn định lại được người.

Tốc độ vẫn như trước không thay đổi, vẫn điên cuồng hướng tới đường cũ vọt trở về.

Người qua đường kinh hãi chưa kịp hoàn hồn, lại thấy vị tiểu tổ tông kia lần nữa phóng trở về, liền giật mình. Ngay sau đó lại là một trận náo loạn, người ngã ngựa đổ…

Đội viên đội duy trì trật tự đuổi theo Vân Tiểu Mặc vốn là đã đuổi đến, đang thở hồng hộc, dừng lại lấy hơi, xa xa bỗng nhìn tiểu tổ tông vừa trở lại, mắt thấy sẽ hướng phía bọn họ phóng qua, lập tức bị làm cho sợ đến hồn phi phách tán.

“Tránh ra a———-“

“Tiểu đội trưởng, mau giẫm phanh”

“Cái nào là phanh?” Vân Tiểu Mặc đôt nhiên buông lỏng tay lái, khom người cúi đầu, đi nghiên cứu tay phanh phía trên cần gỗ.

Lão bản tiệm ngựa gỗ xanh hết cả mặt, bị Vân Tiểu Mặc doạ cho chết khiếp, hắn cư nhiên không cầm tay lái, cũng không nhìn đường, cái này cùng không người điều khiển có gì khác nhau?

“Tiểu đội trưởng, mau giẫm phanh, chính là cái bàn đạp sơn màu hồng a! Mau a—-“

Mắt thấy ngựa gỗ vọt đến trước mặt, lão sợ đến mức nhũn cả chân, ngay cả chân cũng không mở ra được một bước, chỉ có thể trơ mắt nhìn ngựa gỗ hung hăng hướng lão phóng đến.

Lão hoảng sợ nhắm tịt hai mắt, miệng liên tiếp phát ra tiếng kêu sợ hãi.

“Thừ——–“

Đợi khi lão bản khẽ run rẩy mở mắt ra, lọt vào trong tầm mắt chính là sáu chữ “Yêu Thánh Ngữ, nói Thánh Ngữ” của tấm bài gỗ, hai mắt hắn trắng dã, bởi vì kinh hách quá độ mà choáng váng ngất tại chỗ.

Vân Tiểu Mặc vội vàng nhảy xuống khỏi ngựa gỗ, tiến lên đỡ: “Đại thúc, ngươi không sao chứ?”

“Đại thúc bị doạ ngất rồi, mau lên đỡ đại thúc về tiệm của hắn” Thằng bé ngẩng đầu nói với mấy tên đội viên.

Mọi người kinh ngạc nhìn hắn, không khỏi bái phục.

Thật sự là kĩ thuật tuyệt vời a! Đây chính là nhân tài điều khiển ngựa

gỗ trời sinh a!

Sau môt hồi sợ bóng sợ gió, các đội viên của đội duy trì trật tự đã tập hợp lại, một lần nữa hướng tới mục tiêu ban đầu mà lên đường.

Cảnh tượng vẫn thập phần đặc biệt như lúc trước.

Bất đồng chính là, đứng đầu hàng dài không còn là một tiểu hài tử vai đeo mộc bài, mà là một hài tử cắm mộc bài lên trước ngựa gỗ, rêu rao cưỡi ngựa gỗ đi khắp nơi.

Vốn là Vân Tiểu Mặc nhiệt tình mời mọi người lên ngựa gỗ của hắn ngồi, đáng tiếc mọi người đối với kĩ thuật của hắn không dám khen tặng, vì tính mạng của mình suy nghĩ, ai cũng không dám lên, cho nên mới có một màn này.

Lần này, vì chiều ý nhóm đội viên phía sau, Vân Tiểu Mặc mở tốc độ chậm nhất, từ từ chậm rãi đi trên phố, thuận tiện thưởng thức phong cảnh hai bên.

“Đội trưởng, phía trước quẹo trái, đi tiếp hai con đường là tới Tu La phố.”

“Nha~~” Vân Tiểu Mặc điều chính tay lái, tiếp tục từ từ đi, tầm mắt hắn vẫn nhìn về phía trước, cho nên không chú ý đến mấy người phía sau ghé tai nhau nói nhỏ, một đám ánh mắt quỷ dị, không biết mưu tính cái gì.

“Đội trưởng, tới rồi. Nơi này chính là Tu La phố”

Ngựa gỗ từ từ dừng lại, nhóm đội viên đuổi tới, gọi người trên ngựa gỗ vài tiếng, đã thấy người bên trên coi như vẫn bình tĩnh, nắm chặt tay lái, không nhúc nhích.

“Đội trưởng?”

“Đội trưởng, người không sao chứ?”

Mọi người ngạc nhiên, chạy tới phía trước ngựa gỗ, nhìn hắn.

Hắn nhếch cái miệng nhỏ nhắn, sắc mặt trắng bệch, trên trán tựa hồ còn có một tầng mồ hôi mỏng.

“Đội trưởng, người có khỏe không?”

Bóng đen trước mắt nhoáng một cái, Vân Tiểu Mặc hối hả lao xuống ngựa gỗ, ngồi xổm bên đường, chỉ nghe oa một tiếng, đem tất cả thức ăn vừa ăn hôm nay phun ra hết.

Chúng đội viên hai vai run run, một đám cúi đầu phát ra âm thanh khì khì. Mới vừa rồi nhìn thằng nhóc chơi vui như vậy, đắc ý như vậy, hiện tại sướng chưa? Sợ chưa?

Lại oa một tiếng, Tiểu Bạch ngồi xổm bên chân Tiểu Mặc, cũng phun theo.

Ngựa gỗ đích thật chơi vui lắm, nhưng say ngựa gỗ thì không vui chút nào.

Lúc này, ở phía sau bọn họ, có một đội người chạy tới, lại là liên tiếp bùm bùm tiếng chim:

“Sao lại thế này? Hắn rút cuộc là ai? Cư nhiên dám ở trên đường cái công khai không nói Thánh Ngữ?”

Thì ra là một đội duy trì trật tự khác đang tuần tra ở phố bên cạnh,

nghe được động tĩnh nên chạy tới hỏi.

“La đội trưởng, vị này là đội trưởng đội chúng ta vừa mới bổ nhiệm, hắn mới đến Thánh Đảo không lâu nên không thông thạo Thánh Ngữ lắm”

“Nếu không hiểu Thánh Ngữ, làm sao lại cho hắn lên làm đội trưởng? Chẳng lẽ một đám các ngươi đều ăn phân sao? Cư nhiên để một hài tử không biết chui đâu ra cưỡi lên đầu lên cổ như vậy?”

“La đội trưởng, ngươi có lẽ không biết. Lần này chúng ta là phải tuần tra Tu La phố, ngươi cũng biết, nơi đó không phải là nơi người bình thường có thể vào, đội trưởng đội duy trì trật tự chúng ta mỗi lần đi vào đó, đều có đi mà không có về, ngươi nói như vậy còn ai dám đảm đương chức vị đội trưởng đây?”

“Cho nên các ngươi liền đem vị trí đội trưởng ném cho một hài tử? Các ngươi mưu tính thật tốt a” La đội trưởng hí mắt cười cười, vẻ mặt đã hiểu, hắn còn âm thầm cảm thấy may mắn, lần này nhiệm vụ tuần tra Tu La phố không có rơi lên đầu tiểu đội của hắn, nếu không, chỉ sợ hắn cũng muốn tìm một cái cớ đem vị trí đội trưởng ném ra ngoài.

“Hắc hắc, khiến La đội trưởng chê cười”

“Vậy bảo hắn nhỏ giọng chút, đừng ở nơi này ồn ào, như vậy ảnh hưởng không tốt, khiến chúng ta rất khó xử”

“La đội trưởng yên tâm, dù sao lần này đi vào hắn cũng không có ra được”

La đội trưởng cười cười, hướng phía Vân Tiểu Mặc vẫn đang vô lực ngồi xổm trên đường ngắm vài cái, sờ sờ cằm nói: “Đứa nhỏ này bộ

dạng nhưng lại rất tuấn tú, đáng tiếc a, hắn lần này đi…. sợ là không về được”

La đội trưởng tầm mắt vừa chuyển, thoáng nhìn Tống Tu đứng giữa đội, ánh mắt chợt sáng lên, thái độ chuyển biến rất lớn nói: “Đây không phải là đệ đệ của Địa Long tôn giả Tống tiểu công tử sao? Tống tiểu công tử làm sao cũng gia nhập tiểu đội duy trì trật tự rồi?”

Tống Tu hừ lạnh một tiếng, sắc mặt không tốt lắm: “Mời bỏ chữ Tiểu đi, gọi ta Tống công tử, sau này không cho phép nhắc tới tục danh của ca ca ta, các ngươi cứ chờ xem, sớm muộn gì ta cũng ngồi lên vị trí Thiên Long tôn giả”

La đội trưởng sắc mặt biến hoá, liên tục phụ hoạ nói: “Đúng nha, đúng nha! Tống công tử trước giờ luôn nhận được sự thương yêu cùng coi trọng của Cung chủ và các vị trưởng lão, sau này nhất định tiền đồ vô lượng a. Tống công tử nếu sau này đạt thành ước nguyện, nhất định phải nhớ đến tiểu nhân nha”

Đắc ý cười cười, tâm tình Tống Tu tốt hơn nhiều lắm, khoát tay nói: “Yên tâm, ta nhất định nhớ kĩ các ngươi”

Vân Tiểu Mặc thở hổn hà hổn hển, đối với cuộc nói chuyện của họ, không hiểu quái gì.

Hồi lâu, rốt cuộc đợi được bọn họ nói chuyện xong.

La đội trưởng cáo từ rời đi, đám người Tống Tu lại thúc giục Vân Tiểu Mặc tiếp tục đi Tu la phố, đây là nhiệm vụ của bọn họ, bọn họ không dám không tuân theo, tội danh kháng mệnh bất tuân so với tội không nói Thánh Ngữ còn nghiêm trọng hơn, cho nên dù biết rõ con đường phía trước nguy hiểm, bọn họ cũng phải tới, hơn nữa, bọn họ cũng đã tìm được kẻ chết thay, nếu chết cũng là kẻ chết thay kia chết

trước, bọn họ sợ cái gì?

Đầu đường Tu La phố, có hai bang nhân mã đối diện nhau, tranh luận không dứt, mắt thấy sẽ bắt đầu chém giết.

Đội nhân mã bên trái, tất cả đều mặc áo ngắn màu xanh, trên đầu quấn vải trắng, ở giữa mảnh vải thêu một hình mặt trời đỏ, hai chân đi giày rơm, trong tay phần lớn cầm xiên kích, cái cào làm ruộng….làm vũ khí. Mà đội nhân mã bên phải, tất cả đều mặc áo ngắn màu vàng, hai chân mang giày rơm, trên đầu cũng là đeo vải trắng thêu mặt trời đỏ ở giữa, vũ khí trong tay bọn xem ra hợp với hoàn cảnh hơn một chút, chủ yếu là đao kiếm.

Trang phục của những người này, rõ ràng bất đồng với trang phục của những người khác trên Thánh Đảo, hơn nữa ai cũng hung dữ vô cùng. Một câu không vừa ý, liền vung đao kiếm lên.

“Người của Anh Mộc gia các ngươi thật sự quá mức! Lại đi hạ thuốc trong giếng Thánh, khiến người nhà Lưu gia chúng ta uống nước Thánh trong giếng xong đều bị tiêu chảy. Các ngươi nếu có dũng khí, thì quang minh chính đại cùng chúng ta thách đấu, ở sau lưng âm thầm ám toán, còn làm anh hùng hảo hán cái nỗi gì?” Người cầm đầu phe bên trái lên tiếng, cầm trường kích trong tay, dáng người khôi ngô, tứ chi cường tráng, ánh mắt thoạt nhìn rất hung hãn.

Nếu đổi lại người bình thường, nhìn bộ dạng hắn như thế, chỉ sợ sớm bị doạ đến chết ngất, đáng tiếc đối phương cũng không phải dạng lương thiện gì, từ đầu đã không đem hắn để vào trong mắt.

Người cầm đầu phe bên phải tương đối lớn tuổi hơn chút ít, cũng chững trạc hơn, âm thanh trầm thấp nói: “Lưu Xuyên gia tộc, các ngươi đừng có ngậm máu phun người. Giếng Thánh cũng không phải của một nhà các ngươi. Chẳng lẽ nước Anh Mộc gia chúng ta

uống không phải là nước lấy từ giếng Thánh? Các ngươi nói các ngươi uống nước trong giếng bị tiêu chảy, vậy chẳng lẽ người nhà chúng ta uống không bị tiêu chảy? ngươi nói Anh Mộc gia chúng ta hạ dược vào nước, ta lại muốn nói người Lưu Xuyên gia các ngươi hạ dược vào nước đấy!"

"Các ngươi mới ngậm máu phun người! Muội tử cũng lão nương nhà ta còn đang nằm trên giường bệnh, không xuống nổi giường đây. Thánh giếng nằm giữa hai nhà chúng ta, nếu không phải người của Anh Mộc gia các ngươi hạ dược, thì còn ai vào đây hạ?" Lưu Xuyên Nhất Hùng tức giận trừng lớn hai mắt, trường kích hung hăng cắm xuống mặt đất.

"Các huynh đệ, người của Anh Mộc gia ác độc như vậy, chúng ta liều mạng với chúng"

"Liều mạng thì liều mạng, tưởng chúng ta sợ các ngươi sao?"

Đám người bên Anh Mộc Đại Lang cũng nổi giận, đối với Lưu Xuyên Nhất Hùng ngang ngược không nói đạo lý, cũng không thèm tranh cãi nữa. Giữa những lúc không thể nói lý thì vũ lực chính là biện pháp giải quyết tốt nhất.

Song phương đánh nhau hết sức căng thẳng, binh khí áp sát nhau, khiến cả con phố Tu La nhất thời biến thành một hồi ác chiến.

Đầu phố, đoàn người Vân Tiểu Mặc vừa lúc đi vào, thấy được một màn giao chiến kịch liệt này, đều dừng cước bộ.

"Đây là làm sao vậy? Hai bên làm sao lại đánh nhau thế này?"

"Việc này có gì lạ? Anh Mộc gia và Lưu Xuyên gia cũng không phải lần đầu xung đột, hai nhà bọn họ nếu chung sống hoà bình, đó mới là

chuyện lạ”

“Nghe nói bọn họ chính là cư dân bản xử của Thánh Đảo, đã ở Thánh Đảo mấy chục thế hệ, so với Thánh Cung còn tồn tại lâu hơn. Nhưng mà không biết hai nhà sao lại như thế, cho tới giờ vẫn luôn xem đối phương không vừa mắt, chỉ cần một chút chuyện nhỏ, hai bên liền sống mái với nhau. Sau khi thành lập Thánh Cung trên Thánh Đảo, Cung chủ đã hạ lệnh cho hai nhà bọn họ chuyển đi. Hai nhà sau đó bị bắt rời tới Tu La phố ở, vốn đã là kẻ thù truyền kiếp, giờ ở cạnh nhau, mâu thuẫn cũng thế mà càng nhiều thêm. Vì tranh một cái giếng, cũng có thể lấy chết liều mạng, thật đúng là không thể hiểu nổi…”

“Nhỏ giọng chút! Lần trước ta cùng đội trưởng tiền nhiệm đến, hẳn bởi vì tự tiện nghị luận chuyện hai nhà, liền bị hai nhà bọn họ túm được, chúng ta may mắn thoát được, bằng không cũng bị bắt rồi. Bất quá sau này chúng ta cũng không có thấy đội trưởng trở về, có lẽ là đã bị bọn họ đánh chết rồi”

“Ta cũng từng gặp qua chuyện giống vậy, đội trưởng tiền tiền tiền nhiệm của ta, hắn bất quá cũng chỉ giáo huấn người Lưu Xuyên gia vài câu, kết quá bị Lưu Xuyên gia dùng trường kích trực tiếp xiên chết. Nhìn đi, chính là cái người cầm trường kích Lưu Xuyên Nhất Hùng kia kìa. Hắn chính là người nổi tiếng hung tàn nóng nảy của Lưu Xuyên gia, chỉ cần là người làm hắn khó chịu, liền trực tiếp dùng trường kích đâm chết, vô cùng thê thảm a….”

“……”

Mấy tên đội viên lâu năm nghị luận rối rít.

Tống Tu nghe vậy, khoé môi hơi nhếch lên, ánh mặt xẹt qua một tia sáng. Hung tàn là tốt, hắn muốn chính là hung tàn.

“Tiểu Mặc, những người này là cư dân Thánh Đảo, hiện tại hai bên đang đánh nhau, ngươi thân là đội trưởng đội duy trì trật tự, đáng lý phải đi tới khuyên bảo, căn ngăn, duy trì một chút trật tự khu phố mới đúng” Tống Tu tiến lên, xúi giục Vân Tiểu Mặc một phen.

Mới vừa rồi khi mấy người đối thoại, đều dùng Thánh Ngữ, mà khi Lưu Xuyên gia cùng Anh Mộc gia mắng chửi nhau, cũng là dùng Thánh Ngữ, Vân Tiểu Mặc mới học Thánh Ngữ được ba ngày, làm sao nghe hiểu được bọn họ nói cái gì, chẳng qua thấy hai nhà bọn họ cầm vũ khí giao đấu là hiểu rồi.

“Bọn họ bây giờ thoạt nhìn có chút kích động, chúng ta trước hết từ từ, đợi bọn họ đánh mệt rồi mới lên khuyên thì tốt hơn” Vân Tiểu Mặc cũng không ngốc, lúc này chạy tới khuyên can, chẳng khác nào nhảy vào biển lửa, người tới can ắt sẽ bị cuốn vào, đến lúc đó làm sao chết cũng không biết.

Tống Tu khoé mắt co rút, không nghĩ tới thằng nhóc này cũng không dễ lừa, lại tiếp tục cố gắng xúi giục: “ Như vậy sao được, bọn họ đều là con dân của Thánh Đảo, ngươi khuyên can trễ một khắc, số người chết lại nhiều thêm, chẳng lẽ ngươi nhẫn tâm nhìn người vô tội chết sao?”

Vân Tiểu Mặc nhìn kĩ một chút, hai bên khi giao chiến, có không ít người bị thương, có một số người trực tiếp bị đối phương giết chết, tình thế không lạc quan cho lắm, hơn nữa lại thấy một tiểu nam hài mười mấy tuổi bị một đạp ngã ở góc tường, ngất đi, đáy lòng hắn như bị thứ gì níu chặt lại, có chút không đành lòng.

Song phương đang đánh nhau kịch liệt, đột nhiên ở trên đường cái truyền tới một âm thanh lanh lảnh không rõ vang lên:

“Dừng tay ——-” Thanh âm này có chút non nớt.

Hai bên đang đánh sửng sốt dừng lại, quay đầu nhìn về phía thanh âm trẻ con kia, chỉ thấy một tiểu nam hài ngồi trong ngựa gỗ, cái đầu nho nhỏ cao hơn tay lái một chút, bởi vì con ngựa gỗ khá khổng lồ nên hắn bị che khuất gần hết người, hai nhà tuỳ ý liếc một cái, hoàn toàn không nhìn thấy hắn, lại tiếp tục đánh nhau.

Vân Tiểu Mặc thấy không ai để ý đến mình, không khỏi cảm thấy hơi hơi nhục nhã.

Liên tục gào to mấy tiếng, vẫn như cũ không ai để ý, song phương chiến đấu ngược lại càng thêm kịch liệt.

Vân Tiểu Mặc trong lòng sốt ruột, liền lay động cần điều khiển, trực tiếp kéo thanh điều khiển ra sau cùng.

“Grừm——“ Chưa kịp thích ứng với biến chuyển, toàn bộ ngựa gỗ trực tiếp gầm một tiếng lao nhanh về phía đám người.

“Ta là đội trưởng đội duy trì trật tự, giờ đang trong thời gian tuần tra, mọi người mau mau tránh đường!” Thanh âm trẻ con non nớt vang vọng khắp phố Tu la, thật lâu không tan.

Lúc này đây, mọi người rút cuộc có phản ứng, thấy Vân Tiểu Mặc lái ngựa gỗ mui trần, phía trước còn có kí hiệu ba ngôi sao, đang phi nhanh tới, đám người mặc quần áo vàng, xanh ngay lập tức nhảy ra khỏi vòng chiến, lại phân ra hai bên trái phải như lúc đầu.

Hô———

Ngựa gỗ lấy tốc độ bão táp mà phi, bánh xe cuốn theo không ít cát bụi

Chỉ một thoáng, cả đường phố đều yên tĩnh lại, chỉ còn âm thanh ngựa gỗ phi nhanh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Tiểu Mặc đỏ bừng lên, nội tâm vừa vui mừng vừa kích thích lại chơi vui một hồi.

Thằng bé thuần thục nắm giữ tay lái, lái ngựa gỗ vọt tới sau phố, rồi lại bất chợt quay 180 độ, động tác cực kì xinh đẹp quay đầu vọt trở lại.

“Grừm—-“

Dùng sức kéo cần điều khiển, ngựa gỗ vững vàng dừng ở chính giữa hai đội người, kêu một tiếng thật oách.

Không hổ là ngựa gỗ trong ngựa gỗ, hàng hiệu trong hàng hiệu, tuy rằng đắt một chút, nhưng tiền nào của nấy. Vân Tiểu Mặc đối với con ngựa gỗ này rất là vừa lòng, nghĩ thầm, lát nữa trở về tiệm bán ngựa gỗ, hay là chấp nhận chiết khấu 50% dùng 500 lượng mua luôn nó đi.

Đám người Lưu Xuyên gia và Anh Mộc gia sững sờ nhìn đứa nhóc ngồi trên ngựa gỗ, một đám ngây ngốc, đây là loại tình huống gì? Đứa nhóc trước mắt này là từ chỗ nào chui lên, hắn tại sao đột nhiên xuất hiện ở đây? Còn có, hắn tới đây làm gì?

Xa xa, Tống Tu dẫn mấy tên đội viên còn lại, trốn ở hẻm nhỏ nơi cuối phố, để một mình Vân Tiểu Mặc đối mặt với người hai gia tộc.

Khoé miệng Tống Tu âm hiểm cười, chiêu mượn đao giết người của hắn, quả nhiên tuyệt diệu. Lúc này đây, xem tên tiểu tử này làm sao chạy thoát khỏi đám người kia.

Tay hắn sờ sờ bên hông, nơi đó cất chứa một bảo vật hắn lấy được từ chỗ Thái thượng trưởng lão, như vậy chỉ cần Vân Tiểu Mặc vừa xảy ra chuyện, hắn liền nhân cơ hội đục nước béo cò…

Khuôn mặt của Vân Tiểu Mặc vẫn đỏ bừng, nhưng hắn không còn hưng phấn bởi kích thích vừa rồi nữa, thu lại vẻ mặt, hắn nhìn hai đám người xung quanh một chút, không khỏi có chút mờ mịt.

Đáng yêu gãi gãi đầu, hướng bọn họ vẫy vẫy tay nhỏ bé, tự giới thiệu mình: “Xin chào, ta tên là Vân Tiểu Mặc, là đội trưởng đội duy trì trật tự….”

Không ai để ý tới hắn, tất cả mọi người vẫn như cũ dùng ánh mắt kinh dị đánh giá hắn.

Vân Tiểu Mặc rất là bình tĩnh, bị nhiều người chăm chú nhìn như vậy, cũng không có cảm giác khó chịu, hắn tung mình nhảy lên ghế lái, cầm mộc bài phía trước ngựa gỗ, nhìn mọi người ánh mắt bất thiện, hắn khẽ ho một tiếng, cất giọng nói: “Mọi người chớ khẩn trương, ta chỉ tới vui chơi ngắm cảnh, thuận tiện tuần tra một chút mà thôi”

Tiểu Bạch nhảy nhảy lên đầu vai hắn, hai tròng mắt liếc qua liếc lại, mơ hồ có cảm giác không ổn lắm.

Những người này thật đáng sợ, một đám hung thần ác sát, giống như muốn ăn thịt người.

“Tiểu tử thúi, ngươi làm loạn gì vậy? Tin hay không lão tử một kích đâm chết ngươi?” Lưu Xuyên Nhất Hùng lay động trường kích trong tay, trợn mắt nhìn chằm chằm Vân Tiểu Mặc, lên tiếng uy hiếp. Bởi vì Vân Tiểu Mặc không nói Thánh Ngữ, nên hắn cũng dùng tiếng Ngạo Thiên đại lục nói chuyện.

“Người lớn là không thể bắt nạt con nít nha” Vân Tiểu Mặc ngẩng đầu, không có chút sợ hãi nào.

“Vậy ngươi còn không mau cút qua một bên?” Lưu Xuyên Nhất Hùng cũng cảm thấy việc ra tay với một tiểu hài tử, thật chẳng ra gì, liền dùng lời nói uy hiếp hắn.

Vân Tiểu Mặc hít hít cái mũi nói: “Vậy các ngươi đừng đánh nhau. Có chuyện gì, mọi người ngồi xuống uống chén trà, từ từ nói chuyện không phải được rồi sao? Hà tất đánh nhau làm gì?”

“Tiểu tử thúi, tóc còn chưa có đủ dài, mà lại dám quản chuyện của người lớn chúng ta?” Tầm mắt Lưu Xuyên Nhất Hùng bay tới quần áo cùng phù hiệu trên tay áo Vân Tiểu Mặc, ánh mắt bỗng dưng lạnh lẽo, lạnh lùng nói: “Tiểu tử ngươi lại còn là người của đội duy trì trật tự Thánh Cung? Ngươi nói, ngươi rút cuộc có bối cảnh gì? Nếu sau lưng không có người bảo hộ, làm sao có thể gia nhập Thánh Cung? Còn có thể lên làm đội trưởng đội duy trì trật tự?”

“Không có bối cảnh a” Vân Tiểu Mặc không hiểu ý của bọn họ, lắc lắc đầu, tay nhỏ bé hướng về phía đám người Tống Tu ẩn thân chỉ chỉ, nói: “Là bọn hắn để ta làm đội trưởng, ta cũng không biết chuyện gì xảy ra a, mơ mơ hồ hồ đột nhiên làm đội trưởng thôi”

Người hai nhà nhất tề theo hướng ngón tay hắn nhìn tới, làm cho mấy tên đội viên kia sợ đến vội vàng rụt đầu trở về, trong lòng không nhịn được thầm mắng, tên tiểu tử thúi lại dám kéo bọn họ xuống nước…

Anh Mộc Đại Lang thoáng cái liền hiểu được, cười vang nói: “Tiểu oa nhi, ngươi quá đơn thuần rồi. Bị bán còn giúp người ta đếm bạc, bọn chúng đẩy ngươi làm đội trưởng, là muốn ngươi chết thay bọn chúng

đấy”

Vân Tiểu Mặc khờ dại nghiêng đầu hỏi: “Vì sao lại nói vậy? Chẳng lẽ các ngươi sẽ giết ta sao? Các ngươi là người lớn, người lớn như thế nào có thể giết hại một tiểu hài tử a?”

Lưu Xuyên Nhất Hùng và Anh Mộc Đại Lang cùng phá lên cười, giống như nghe được chuyện hài hước nhất trên đời vậy.

“Quên đi, xem như ngươi vẫn là một đứa nhỏ không hiểu chuyện, ta tha cho ngươi một con đường sống. Nhanh xéo qua một bên cho ta, đi đâu thì đi, đừng có xen vào chuyện của chúng ta nữa”

“Tiểu oa nhi, đi nhanh đi, Thánh Cung không phải là nơi đơn giản đâu, về sau thông minh một chút, đừng để người ta lừa gạt”

Hai người Lưu Xuyên Nhất Hùng cùng Anh Mộc Đại Lang giờ phút này chỉ muốn cùng đối phương sảng khoái một phen, không muốn cùng hài tử so đo, cho nên quyết định tha cho hắn một lần.

Tống Tu không nghĩ tới sự tình sẽ thành như vậy, những người này cư nhiên cứ như thế mà buông tha Vân Tiểu Mặc, hắn rất không cam lòng. Từ chỗ ẩn thân đi ra, hắn lấy tư thế đệ tử cao cấp của Thánh Cung, từng bước đi tới phía đám người, lạnh lùng nói: “Các ngươi coi thường mệnh lệnh Thánh Cung, vô duyên vô cớ tụ tập gây rối, các ngươi xứng bị tội gì?”

Vài tên đội viên thấy hắn đột nhiên đi ra ngoài, muốn ngăn cản, đáng tiếc không kịp. Bọn họ cũng không nghĩ sẽ cùng chết với hắn, nên cả đám vẫn ẩn thân ở một chỗ như trước, ngay cả đầu cũng không dám lộ ra một chút.

Lưu Xuyên Nhất Hùng ánh mắt xoay chuyển, hướng về phía Tống Tu

trợn mắt: “Tiểu tử ngươi là cái thứ gì? Dám can đảm ở chỗ này gương oai?”

“Ta cũng là đội viên đội duy trì trật tự, chẳng qua thấy các ngươi coi thường đội trưởng của chúng ta như thế, thấy chướng mắt thôi!”

Tống Tu đi mấy bước tới bên cạnh Vân Tiểu Mặc, ra vẻ động viên nói: “Vân Tiểu Mặc, ngươi chính là đội trưởng của chúng ta, chúng ta đều xem ngươi là chỉ huy, ngươi sai đâu bọn ta đánh đóm ngươi sao có thể cúi đầu trước bọn hắn chứ?”

Vân Tiểu Mặc không cho là đúng lắc lắc đầu nói: “Ta cùng hai vị đại thúc nói chuyện rất tốt a”

Tống Tu tức đến hộc máu, thằng nhóc này đến tột cùng là ngu thật hay là giả ngu đây?

“Ngươi quên mục đích chúng ta tới nơi này rồi sao?” Hắn cố ý nhắc nhở nói.

Vân Tiểu Mặc nghiêng đầu, cẩn thận suy nghĩ, bỗng nhiên nha một tiếng, nói: “Đúng rồi!! Chúng ta là đội duy trì trật tự, các ngươi có thấy tấm mộc bài trong tay ta không?”

Hắn đem tấm bài trong tay quơ quơ, tiếp tục nói: “Yêu Thánh Ngữ, nói Thánh Ngữ. Mọi người sau này nhớ kĩ, nhất định phải nói Thánh Ngữ nha. Nếu như không nói Thánh Ngữ, để bị tóm được, sẽ tống giam phòng tối”

Vẻ mặt thằng bé rất chân thành, ngữ khí vô cùng trung thực.

Tống Tu cảm thấy thực rối loạn.

Đám người hai gia tộc cảm thấy rất mờ mịt.

“Hôm nay ta tới tuần tra một lần, coi như là cùng mọi người làm quen, chào hỏi. Hôm nay cũng không bắt ai, bất quá mọi người phải nhớ kĩ, sau này nhớ dùng Thánh Ngữ nói chuyện nha”

Tống Tu hoàn toàn hộc máu, tiểu tử này đang làm cái gì vậy? Hắn còn có thể bớt biến thái một chút đi được hay không?

Đám người hai gia tộc tiếp tục cảm thấy mờ mịt.

“Đúng rồi, các ngươi tại sao lại đánh nhau vậy? Có chuyện gì không thể cùng ngồi xuống bình tĩnh nói chuyện sao?”

Lưu Xuyên Nhất Hùng sau một hồi ngu ngơ hoàn hồn, hoả khí liền xông thẳng lên não, lớn tiếng quát: “Tiểu tử ngươi rút cuộc từ nơi nào chui ra? Nhiều lời như vậy? La lối lắm điều đủ chưa? Ngươi nếu còn không biến, lão tử sẽ không khách khí với ngươi”

Vân Tiểu Mặc bĩu môi, nháy mắt nói: “Ta cũng không có nói gì a, ngươi làm gì tức giận như vậy? Ngươi nhìn những người phía sau ngươi kìa, trên người còn đang chảy máu, bọn họ bị thương thành như vậy, các ngươi còn muốn tiếp tục đánh nhau sao? Rút cuộc có mối thù không đội trời chung gì, mà nhất định phải khiến bọn họ không thể không đi chịu chết?”

Hai người Lưu Xuyên Nhất Hùng và Anh Mộc Đại Lang nghe vậy, song song sửng sốt, quay đầu nhìn về tộc nhân phía sau mình, trong lòng nhất thời như có vật gì đánh vào thật mạnh, đau đớn tràn ra. Bọn họ đều là thân nhân của mình a, nếu tiếp tục chém giết, không biết sẽ còn làm bao nhiêu người bị thương nữa, chẳng qua là ….Nếu bỏ qua, vô luận thế nào bọn họ cũng đều không cam tâm.

“Bằng không như vậy đi, ta trước tiên giúp bọn họ chữa lành vết thương, rồi các ngươi lại tiếp tục đánh, có được không?” Vân Tiểu Mặc sắc mặt nghiêm túc nói.

Lưu Xuyên Nhất Hùng cùng Anh Mộc Đại Lang đều có chút ít khó tin.

“Ngươi biết trị thương?”

Vân Tiểu Mặc nhức đầu nói: “Nha, vết thương bình thường thì vẫn có thể trị”

Hắn tung người nhảy xuống ngựa gỗ, đi tới phía sau Lưu Xuyên Nhất Hùng, đứng trước chân một gã nam tử, xem xét vết thương của hắn. Vết thương của hắn nằm bên tay phải, nứt ra một lỗ hổng lớn, máu tươi còn đang không ngừng thấm ra bên ngoài.

“Thúc thúc, ngươi có thể cuốn tay áo lên không?”

Nam tử ngẩn người, nhìn hắn, đáy lòng bỗng dưng sinh ra một loại cảm giác quái dị, khiến hắn bất tri bất giác làm theo.

“Tiểu Bạch” Vân Tiểu Mặc ôm Tiểu Bạch, để sát vào cánh tay phải nam tử.

Nam tử thấy bên tay tự nhiên xuất hiện một tiểu cầu màu trắng lông xù không biết tên, liền cả kinh, muốn rút tay về, ai ngờ bóng trắng chợt loé, Tiểu Bạch đã một bước nhảy lên trên tay hắn, cái lưỡi hướng đến vết thương của hắn khẽ liếm.

Nam tử cảm thấy ươn ướt, không khỏi sợ hãi kêu lên, nhưng rất nhanh, miệng vết thương truyền đến hơi lạnh nhưng cảm giác rất thoải mái. Sắc mặt hắn không nhịn được biến hoá, đợi bóng trắng lui khỏi, hắn ngạc nhiên cúi đầu, nhìn về phía vết thương của mình.

“Này…Điều này làm sao có thể?” Tay phải của hắn lúc này làm gì còn vết thương nào? Da thịt bên trên so với ban đầu còn lóng loáng nhẵn nhụi hơn, giống như da của nữ nhân vậy, hắn kinh ngạc há to miệng, quên cả khép lại.

Mọi người sau khi thấy được, cũng bị một màn kì dị này làm cho chấn kinh.

Trong đám người, không biết người nào thất thanh hô lên: “Trời ạ, là thần thú! Nó nhất định là thần thú trời ban”

Theo sau đó, lời đồn đại về thần thú liền từ trong đám người truyền ra.

Tiểu Bạch nhảy trở về trên vai Tiểu Mặc, cái miệng nhỏ nhắn ghét bỏ nhổ nhổ, nếu không phải vì giúp Tiểu Mặc Mặc lấy được tín nhiệm của mọi người, nó mới không chịu hạ mình liếm vết thương cho người khác đâu.

Nó là ai a, nó thế nhưng là Long tộc cao quý a!

Hừ hừ! Lỗ mũi xì ra hơi trắng, vô cùng cao ngạo.

“Vậy nương ta được cứu rồi!!” Thái độ Lưu Xuyên Nhất Hùng trong nháy mắt biến hoá, bỏ lại trường kích trong tay, mấy bước chạy đến trước mặt Vân Tiểu Mặc, hai tay ôm quyền nói: “Tiểu công tử, có thể mời thần thú đi chữa bệnh cho nương ta được không? Nương ta sau khi uống nước trong giếng Thánh liền tiêu chảy không ngừng, hiện tại cả người hư thoát vô lực, không xuống nổi giường. Nếu thần thú của ngươi có thể làm vết thương lập tức khép lại, vậy nhất định cũng có thể chữa được những bệnh khác. Tiểu công tử, cầu xin ngươi, chỉ cần ngươi trị lành bệnh cho mẹ ta, sau này Lưu Xuyên Nhất Hùng ta

tất cả đều nghe theo ngươi”

Anh Mộc Đại Lang bên này cũng không chịu thua kém, thái độ ân cần khẩn cầu: “Tiểu công tử, cha ta cũng vì uống nước giếng Thánh, bây giờ còn nằm trên giường, không xuống nổi một bước. Không chỉ cha ta, còn có già trẻ lớn bé trong tộc, bọn họ đều cần thần thú đại hiển thần uy, tới chữa trị a. Cầu xin Tiểu công tử đại từ đại bi, cứu bọn họ, Anh Mộc Đại Lang ta cũng nguyện ý làm trâu làm ngựa, nghe theo hiệu lệnh của tiểu công tử”

Mọi người phía sau Lưu Xuyên Nhất Hùng và Anh Mộc Đại Lang cũng đi theo rối rít khẩn cầu, xem ra lần này bởi vì giếng Thánh có vấn đề, hai bên tình thế rất nghiêm trọng, khó trách lại liều mạng như vậy.

“Cái này…” Vân Tiểu Mặc gãi đầu, rất là khó xử, hắn khi nào biết chữa bệnh? Tiểu Bạch cũng chỉ là biết trị vết thương ngoài da thôi, nếu muốn chữa bệnh khác, sợ là nó cũng không có cách nào.

“Tiểu công tử, ngươi đừng do dự nữa, đi theo chúng ta đi” Không để cho hắn nghĩ nhiều, Vân Tiểu Mặc đã bị mọi người vây quanh xô đẩy, chẳng biết làm sao.

Tống Tu thấy vậy hai con ngươi cũng muốn lọt ra ngoài, sự tình làm sao lại phát triển theo hướng này rồi? Vân Tiểu Mặc này rút cuộc vận tốt đến mức nào? Mỗi lần đều có thể chuyển nguy thành an?

Hắn nghĩ không ra, trong lòng đối với Vân Tiểu Mặc lại càng ghen tỵ.

Không được, hắn phải cùng đi, hắn không tin, hắn không tóm được cơ hội xuống tay.

Nếu con tiểu thú kia có nhiều chỗ hữu dụng như vậy, hắn nhất định

phải đem nó thu vào tay, dù sao trong tay hắn có bảo bối Thái thượng trưởng lão đưa cho, bảo bối này cũng là một loại giống như Thiên la địa võng, cho dù nó thật sự là thần thú, chỉ cần trước lúc nó biến thân tóm được nó, thì nó có chắp cánh cũng không thể thoát.

Đây là một bộ tộc sống tụ tập một chỗ, nhà dân cùng các chỗ khác của Thánh Đảo đều có chỗ bất đồng, nó ở không xa Tu la phố cho lắm, cũng gần bờ biển, giống một làng chài nhỏ ven biển vậy.

Nói đến lịch sử hai gia tộc Lưu Xuyên cùng Anh Mộc, thì phải ngược dòng quay về nghìn năm trước, hoặc sớm hơn nữa, nhưng lịch sử mọi người ghi chép lại cũng chỉ có thể bắt đầu từ nghìn năm trước.

Vị trí Thánh Đảo thuộc vào loại vị trí “hoàng kim”, gần đại lục lẫn hải vực, bờ biển phía Đông giáp với Ngạo Thiên đại lục, bờ biển phía tây giáp với đảo của Tam Đại Thánh Địa. Xa thêm về phía tây bờ biển Tam Đại Thánh Địa chính là vực thông nhau giữa Ngạo Thiên đại lục và Long Tường đại lục

Ngàn năm trước, thông vực giữa Ngạo Thiên đại lục và Long tường đại lục được mở ra, hai đại lục bởi vì tranh đoạt tài sản cùng tài nguyên, từng phát sinh vô số lần chiến tranh, khiến rất nhiều người chết, rất nhiều người cũng vợ con ly tán, để lại không ít tai hoạ.

Thời điểm thông vực đóng lại, có một số người của Ngạo Thiên đại lục không kịp trở về, chỉ có thể lưu lại Long Tường đại lục, mà cũng có một số người của Long Tường đại lục không kịp quay lại, không thể làm gì khác đành phải ở lại Ngạo Thiên đại lục.

Tổ tiên của hai gia tộc Lưu Xuyên và Anh Mộc, chính là một bộ phận từ Long Tường đại lục đến đây, ý đồ cướp đoạt tài sản của Ngạo Thiên đại lục, nhưng lại bỏ lỡ thời điểm thông vực đóng lại, cho nên lưu lại Ngạo Thiên đại lục. Bọn họ một lòng nghĩ tới việc phải trở về

Long Tường đại lục, bởi vậy mới định cư tại nơi gần với Long Tường đại lục nhất, an cư lạc nghiệp, cố gắng chờ đợi thời điểm thông vực mở ra lần nữa, giúp họ trở về với cố hương.

Không thể nghi ngờ, Thánh Đảo chính là điểm dừng chân tốt nhất.

Sau khi người của hai gia tộc đặt chân tới chỗ này, vừa an cư lạc nghiệp, vừa kiên nhẫn đợi chờ. Trong lúc đó cũng có không ít người tình cảnh tương tự theo tới Thánh Đảo. Bọn họ cho tới giờ luôn là những người hiếu khách, nghĩ đơn giản mọi người đều là người đến từ cùng một đại lục, không khỏi sinh ra một loại tình cảm đặc thù.

Chẳng qua, thời gian dần trôi, một năm, mười năm, trăm năm đi qua, người hai gia tộc cũng đợi không đến thông vực mở ra, mà con cháu của bọn họ đã dần thích ứng với cuộc sống nơi này, đã yêu hết thảy mọi thứ trên đảo, bắt đầu vui đến quên trời đất.

Cho dù sau này thông vực mở ra, người của hai gia tộc cũng không lựa chọn rời đi, bởi vì trong lòng bọn họ, không có mảnh đất nào an lành mà tốt đẹp hơn Thánh Đảo.

Nhưng mà bọn họ không nghĩ tới, nhiều năm sau sẽ có một ngày, cuộc sống an nhàn của bọn họ, bởi vì một người xuất hiện mà hoàn toàn biến đổi…

Vân Tiểu Mặc bị Lưu Xuyên Nhất Hùng cùng tộc nhân vây quanh lôi tới khu dân cư ven biển, người của Anh Mộc Đại Lang cũng đi theo, không có rời xa, bọn họ cũng muốn xem một hài tử này cùng thần thú của nó có bản lãnh chữa bệnh cứu người thực sự hay không?

Đi tới một gian nhà dân tương đối rộng rãi, bên trong chật ních người, một gian nhà nhỏ như vậy mà lại chứa đến ba người, một lão nhân, hai vị cô nương, các nàng chính là mẫu thân cùng muội muội

của Lưu Xuyên Nhất Hùng. Trông sắc mặt các nàng đều trắng bệnh, ánh mắt mơ hồ, khi nói chuyện hữu khí vô lực, không giống tình trạng bình thường sau khi uống phải thuốc xổ.

“Nhất Hùng, đứa nhỏ này là ai a? Con đưa nó tới đây làm gì?” Lão nhân suy yếu mở miệng nói.

“Nương, hắn là do con đưa tới chữa bệnh cho người”

Lưu Xuyên Nhất Hùng mặc dù lỗ mãng nhưng cũng là người vô cùng hiếu thuận.

“Tiểu công tử, phiền toái ngươi cứu nương của ta đi”

Vân Tiểu Mặc nhìn lão nhân gia bệnh thành như vậy, trong lòng cũng không dễ chịu gì, nhưng nếu bảo hắn tuỳ tiện xem bệnh cho người ta, hắn làm không tốt sẽ thành tai nạn chết người a. Chuyện nặng chuyện nhẹ, hắn vẫn phải phân biệt rõ ràng.

“Thực ra thì ….thực ra thì ta không có biết chữa bệnh, Tiểu Bạch cũng chỉ có thể chữa vết thương ngoài da mà thôi” Vân Tiểu Mặc ăn ngay nói thật.

Lưu Xuyên Nhất Hùng không tin, kiên trì nói: “Tiểu công tử, ta biết thái độ của ta lúc trước không tốt, đắc tội ngươi. Xin ngươi xem giúp trạng huống bệnh tình của mẹ ta nghiêm trọng thế nào, giúp nàng chữa bệnh đi. Nếu tiểu công tử có thể trị tốt bệnh của mẹ ta, bộ tộc Lưu Xuyên ta sau này toàn bộ sẽ nghe theo công tử sai phái”

Càng nói càng kích động, hắn thế nhưng quỳ xuống trước mặt Vân Tiểu Mặc.

Vân Tiểu Mặc không khỏi chấn kính, hắn trước giờ chưa từng nhận

đại lễ của người khác như thế, trong lòng tự dưng nảy sinh một loại xúc động khó hiểu, vô luận thế nào, hắn cũng phải chữa lành bệnh cho vị lão nhân gia kia.

Nuốt một ngụm nước miếng, Vân Tiểu Mặc mở miệng nói: "Vậy….vậy để ta suy nghĩ thật kĩ đã, bây giờ ta còn chưa có cách nào nghĩ ra biện pháp chữa bệnh"

"Được được, vậy tiểu công tử cứ suy nghĩ thật kĩ…ừm, hy vọng không suy nghĩ quá lâu, nếu không mẹ ta sợ là không chống đỡ được." Lưu Xuyên Nhất Hùng lại sợ hắn kéo dài thời gian quá lâu, làm lỡ bệnh tình của mẹ hắn.

"Được, vậy ngươi cho ta thời gian một ngày, để ta suy nghĩ cho kĩ" Vân Tiểu Mặc kiên định đáp ứng, hắn nhớ ra trước kia mẫu thân thường xuyên cho hắn đọc thuộc nội dung Tàn Hoa Bí Lục, ở trong đó có phương pháp luyện chế các loại đan dược, cùng tác dụng của từng loại đan, hắn phải nhớ kĩ lại một phen, có lẽ có thể từ đó tìm ra loại đan dược chữa bệnh thích hợp. Cho dù hắn không luyện chế được, nhưng chắc chắn sẽ tìm được ai đó biết luyện chế đan dược.

Mảnh trăng treo đầu ngọn liễu, ánh trăng nhàn nhạt nghiêng soi, làm cho giếng Thánh cổ xưa tăng thêm sắc thái thần bí.

Bên cạnh giếng Thánh trồng một gốc cây cổ thụ, mọi người trên đảo cũng không biết tên của nó, lá cây này hình dáng rất đặc biệt, trên cây còn mọc một loại hoa rất kì lạ, màu sắc vô cùng mị hoặc sặc sỡ, nhưng cũng rất đẹp.

Cây cổ thụ này trồng bên giếng Thánh, giống như một võ sĩ hùng tráng uy vũ, bảo vệ nước Thánh. Bởi vì năm tháng qua đi, cành lá nó không ngừng lan ra, đem miệng giếng toàn bộ che lấp.

Như nước dưới ánh trăng, một thân ảnh nho nhỏ ngồi xổm ở bên giếng Thánh, chống cằm lẳng lặng suy tư.

Một tiểu cầu màu trắng mềm mại như nhung cũng ngồi xổm bên cạnh hắn, bắt chước theo bộ dáng hắn lẳng lặng suy tư.

“Tiểu Bạch, ta nên làm gì bây giờ? Bên trong Bí Lục đúng là có rất nhiều đan dược, nhưng người ở đây không ai biết luyện chế, mẫu thân cũng không ở chỗ này, ta rút cuộc nên làm cái gì bây giờ?”

“Tiểu Mặc Mặc, nếu thật sự không được, vậy chúng ta chạy đi. Chỉ cần chúng ta trở lại Thánh Cung, bọn họ nhất định không đuổi tới được”

“Như vậy sao được, nam tử hán đại trượng phu, làm sao có thể lâm trốn tránh trách nhiệm? Coi như không luyện chế được đan dược, ta cũng phải hướng bọn họ chân thành xin lỗi mới đúng…hơn nữa, lão bà bà kia thoạt nhìn bệnh khá nặng đấy”

“…” Tiểu Bạch ô ô kêu một tiếng, cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

Cách giếng Thánh không xa, có vài bóng người đang âm thầm đi theo, một người trong đó chính là Lưu Xuyên Nhất Hùng. Hắn sợ thần thú cùng thằng bé kia chạy mất, cho nên không thể không phòng, đành phải tự mình dẫn người theo dõi.

Nghe được cuộc nói chuyện của một người một thú, Lưu Xuyên Nhất Hùng không khỏi nhíu mày, chẳng lẽ hắn đã đoán sai, thần thú kia giống như lời đứa nhỏ nói, chỉ có thể chữa trị vết thương, lại không thể chữa lành bệnh cho mẫu thân hắn?

Có thủ hạ lên tiếng nói: “Lão Đại, đứa nhỏ này thoạt nhìn cũng không

biết chữa bệnh, chúng ta cũng không nên ôm hy vọng quá lớn ở hắn”

“Đúng vậy a, lão đại, hắn ngồi đây đã lâu rồi, cũng không nghĩ được biện pháp chữa bệnh nào, ta xem hắn căn bản không có phương pháp trị bệnh đâu. Chúng ta còn khách khí cùng hắn làm gì? Hắn lừa gạt tình cảm của mọi người, chúng ta tuyệt đối không thể bỏ qua cho hắn”

“Bây giờ đem hắn bắt lại, nếu không chẳng may hắn chạy, bỏ về Thánh Cung, như vậy chúng ta cũng không có biện pháp bắt được hắn”

“Các ngươi im miệng hết cho ta” Lưu Xuyên Nhất Hùng tâm tình có chút phiền não, vuốt vuốt lông mày, nói: “Ta nói cho hắn thời gian một ngày, liền cho hắn thời gian một ngày, đợi một ngày trôi qua, mà hắn vẫn không có biện pháp chữa bệnh, đến lúc đó xử lí hắn cũng không muộn”

Không biết vì sao, trong nội tâm, hắn vẫn đặt hy vọng lên người đứa nhỏ này. Không biết bắt đầu từ khi nào, hắn nhìn đứa nhỏ này, luôn có một loại cảm giác giống như đã từng quen biết, nhất là dung mạo của nó, giống như một người trong ấn tượng của hắn, không chỉ là tương tự, mà là cực kì giống nhau.

Người kia ở trong ấn tượng của hắn là một người không gì không làm được, luôn có thể biến thứ xấu thành thứ thần kỳ, bởi vậy, trong nội tâm hắn không khỏi hiện lên một loại tín nhiệm mạnh mẽ, hắn cảm thấy đứa nhỏ này có lẽ cũng có thế biến xấu thành tốt.

Dù sao hiện tại tất cả đại phu đối với chứng bệnh này đều đã bó tay không có biện pháp, hắn coi như là chữa ngựa chết thành ngựa sống đi.

Xa xa, nghe được Vân Tiểu Mặc “a” nhỏ một tiếng, đưa mắt nhìn lại, thì ra là có giọt sương trên giếng Thánh rơi xuống đỉnh đầu Vân Tiểu Mặc, làm hắn giật mình kêu một tiếng.

Vân Tiểu Mặc xoa xoa đầu mình, đưa mắt nhìn lên cổ thụ trên đỉnh đầu, ánh trăng chiếu rọi xuống, làm cho đoá hoa diễm lệ kia càng thêm phi thường sặc sỡ cùng thần bí, nó phảng phất có một loại ma lực, có thể hút hồn người ta.

Nhìn nhìn, Vân Tiểu Mặc bất giác xuất thần.

“Tiểu Mặc Mặc, ngươi làm sao vậy?” Tiểu Bạch phát hiện hắn kì lạ, không khỏi thấp giọng hô lên.

Vân Tiểu Mặc hoàn hồn, trừng mắt nhìn, đột nhiên một tia sáng chợt loé lên trong đầu.

“Tiểu Bạch, ngươi không phải có thể phân biệt độc tính sao? Mau nhìn đoá hoa kia một chút, xem nó có độc tính hay không?” Hắn sở dĩ có ý nghĩ như vậy, chính là nhờ giọt sương vừa rồi dẫn dắt. Nếu nhóm đại phu đều tra không ra nguồn gốc độc tính của nước trong giếng, như vậy có thể hay không là do sương sớm trên cổ thụ chảy qua đoá hoa, đem chất độc trong hoa trộn lẫn vào sương, rồi theo cánh hoa rơi vào trong giếng, vì vậy nên giếng mới có độc?

Hắn càng nghĩ càng thấy khả năng này rất lớn.

Tiểu Bạch trừng mắt nhìn, lập tức hiểu được ý hắn, bóng trắng xông về phía trước, nhẹ nhàng rơi vào phía trong cành lá. Tiểu Bạch đem cái mũi tiến gần đoá hoa ngửi ngửi, đột nhiên há miệng, cắn đứt một mảnh hoa, cẩn thận nhai nuốt.

“Ăn ngon, ăn ngon thật” Nó tấm tắc khen.

Vân Tiểu Mặc bĩu môi, ngửa đầu hỏi: “Thế nào? Nó có độc hay không?”

Tiểu Bạch một ngụm cắn một nhành hoa, thả xuống trước mặt Vân Tiểu Mặc.

“Tiểu Mặc Mặc, ngươi đoán không sai. Nó đích thật có độc”

Vân Tiểu Mặc cẩn thận cầm nhành hoa, phát hiện phía dưới đoá hoa, có ra một loại trái rất nhỏ, xanh xanh sần sùi động lòng người.

Bên này Lưu Xuyên Nhất Hùng nghe được hai người nói, vội vàng vọt ra

“Có chuyện gì? Ngươi nói là hoa này có độc? Nước thánh trong giếng là bởi vì hoa này, nên mới có vấn đề?” Lưu Xuyên Nhất Hùng vội vã hỏi, đối với phán đoán và kết luận của Vân Tiểu Mặc, không thể tưởng tượng được. Phải biết rằng gia tộc bọn họ, từ đời xưa đến nay, đều uống nước giếng này mà sống, còn cây cổ thụ bên cạnh giếng cũng đã có mấy trăm năm nay, nếu nói bởi vì hoa trên cây có độc, làm cho nước giếng nhiễm độc theo, nói như vậy, thực sự khó mà khiến cho hắn tin phục.

“Ta nghĩ tiểu công tử nói rất có thể là đúng” Ở một hướng khác, Anh Mộc Đại Lang cũng từ trong bóng tối đi ra, giọng nói có mấy phần khẳng định.

“Tiểu tử ngươi, cư nhiên cũng lén lút trốn ở chỗ này?” Lưu Xuyên Nhất Hùng mắt lạnh trừng hắn một cái, lúc này cũng chưa có cùng hắn động võ, trước mắt việc giải độc cho nước trong giếng, so với mối thù truyền kiếp giữa hai nhà bọn họ quan trọng hơn nhiều.

“Đừng quên, người nhiễm bệnh không phải chỉ mình người nhà Lưu Xuyên các ngươi, Anh Mộc gia chúng ta cũng có không ít người bị bệnh” Anh Mộc Đại Lang thần sắc nghiêm trọng, không có tiếp tục dây dưa cùng hắn, đưa mắt nhìn về phía Vân Tiểu Mặc.

“Tiểu công tử, ngươi thật sự có thể xác nhận hoa này có độc sao?”

Vân Tiểu Mặc gật đầu nói: “Không sai, Tiểu Bạch có khả năng phân biệt độc tính”

Lưu Xuyên Nhất Hùng và Anh Mộc Đại Lang nghe hắn nói khẳng định như vậy, ánh mắt đột nhiên sáng lên, nếu là thần thú phân biệt, vậy thì hẳn là không thể sai rồi đi?

“Ta nhớ cây cổ thụ này, trước kia chưa bao giờ ra hoa, cũng chính là năm nay mới ra. Mọi người thấy cây nở hoa xinh đẹp lạ thường, cũng không ai nỡ hái nó, còn bảo cây cổ thụ trăm năm nở hoa, đây là điềm lành. Ai ngờ lại là ngược lại, cổ thụ nở hoa, lại mang điềm gở cho tộc nhân” Anh Mộc Đại Lang thở dài nói.

“Nghe ngươi nói như vậy, ta cũng nhớ ra, hoa này mấy ngày gần đây mới nở, hơn nữa càng về đêm lại càng nở to, hôm trước trời mưa, xem chừng chính là do hoa này gây hoạ” Lưu Xuyên Nhất Hùng không khỏi thấp giọng mắng, đưa tay nhận lấy cành hoa trong tay Vân Tiểu Mặc, làm bộ sẽ hung hăng ngắt bỏ nó, để phát tiết phẫn uất trong lòng hắn.

“Đợi đã” Vân Tiểu Mặc vội vàng quát ngăn hắn lại, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nghiêm túc nói: “Hoa này không thể ném. Ta nghe mẫu thân nói qua, vạn vật trên đời này đều là tương sinh tương khắc, giống như răng nanh Tiểu Bạch có độc, một khi cắn ai, người đó sẽ trúng độc, nhưng mà nước bọt của nó lại có khả năng chữa lành vết thương. Ta nghĩ đoá hoa này cũng vậy, nó có thể khiến người ta

trúng độc, cũng có thể giải độc”

“Gì? Ý của ngươi hoa này chính là giải dược?” Lưu Xuyên Nhất Hùng đối với lý luận của hắn có chút hoài nghi.

“Không có khả năng! Nếu nước hoa có độc, vậy nó làm sao có thể là giải dược? Nếu người trúng độc đem hoa này ăn, chẳng phải là độc tính càng thêm trầm trọng sao? Không được không được, tuyệt đối không thể mạo hiểm như vậy được”

Lưu Xuyên Nhất Hùng quả quyết không chấp nhận biện pháp của hắn, mà Anh Mộc Đại Lang lại lâm vào trầm mặc, tinh tế suy tư.

Vân Tiểu Mặc lắc đầu nói: “Các ngươi hiểu lầm, ta không phải nói hoa, ta nói là quả phía dưới nó”

Cầm lấy cành hoa trong tay Lưu Xuyên Nhất Hùng, Vân Tiểu Mặc đem cành hoa cuộn lại, làm cho trái cây nhỏ dưới bông hoa lộ ra ngoài, nói: “Các ngươi nhìn xem, phía dưới nó nó một ít quả, nói không chừng đây chính là giải dược”

Hai người ghé sát vào nhìn, quả nhiên phát hiện bên trên cành hoa có mấy quả nho nhỏ, hai người liếc nhau một cái, vô cùng kích động, nhưng là trong lòng vẫn còn lại vài phần nghi ngờ.

“Vạn nhất đây không phải giải dược thì sao? Hay là trước tiên tìm ai đó thí nghiệm một chút, như vậy đáng tin hơn”

“Vậy tìm ai thí nghiệm đây? Cũng không thể lấy nương cùng muội muội ta ra làm thí nghiệm đi”

Lưu Xuyên Nhất Hùng và Anh Mộc Đại Lang nhìn nhau, rất là do dự, tính mạng thân nhân mình quan trọng, nhưng tính mạng người khác

cũng quan trọng, bọn họ cũng không thể vì giải độc cho người thân mà để cho người khác thử thuốc được.

Yên lặng chốc lát, hai người đột nhiên đồng thời lên tiếng:

“Ta sẽ thử thuốc”

“Ta sẽ thử thuốc”

Hai người không nghĩ tới đối phương đều có phản ứng như thế, liền sửng sốt, sau đó lập tức hung tàn trừng nhau.

“Anh Mộc Đại Lang, ngươi rốtt cuộc có ý gì? Ngay cả thử thuốc cũng muốn giành sao?”

“Lưu Xuyên Nhất Hùng, ta thử thuốc là vì cứu cha ta, thời gian cấp bách, ngươi không cần phải tranh với ta. Ngươi nghe đây, nếu ta chết, sau này nhờ cậy ngươi chiếu cố người nhà của ta, xem như ta chết không vô nghĩa”

Anh Mộc Đại Lang đưa tay dứt khoát giật lấy cành hoa trên tay Vân Tiểu Mặc, không chút do dự, kéo xuống một mảnh hoa, nhét vào miệng mình.

Lưu Xuyên Nhất Hùng ngây ngốc một chỗ, trong mắt không khỏi hiện ra một giọt nước trong suốt, hắn đột nhiên giơ tay lên, vỗ vai Anh Mộc Đại Lang, vô cùng có khí phách nói: “Ngươi yên tâm! Nếu ngươi thực sự có chuyện, sau này cha ngươi chính là cha ta, tộc nhân của ngươi chính là tộc nhân của ta, ta bảo đảm sau này tuyệt đối sẽ không đánh nhau cùng tộc nhân của ngươi nữa”

Anh Mộc Đại Lang ánh mắt chớp chớp, cũng giơ tay lên vỗ vào vai đối phương, thanh âm nghẹn ngào nói: “Tốt, hảo huynh đệ! Gia tộc

chúng ta đời trước vốn là thân như huynh đệ, là người một nhà, nhưng những năm gần đây, nhà hai chúng ta vẫn vì một số chuyện nhỏ vô nghĩa mà đánh tới đánh lui. Ngược lại để cho người của Thánh Cung chiếm được lợi, thực sự là không đáng. Từ này về sau, hai nhà chúng ta phải đồng tâm hiệp lực, hợp thành một cỗ lực lượng, mới chống lại được Thánh Cung. Không thể để bọn họ đem chúng ta ép buộc ở cái địa phương nhỏ xíu này. Thánh Đảo vốn là của chúng ta, của huynh đệ hai nhà chúng ta!”

“Nói hay lắm”

Ánh mắt hai người chạm nhau, tâm linh nháy mắt kích động.

Vân Tiểu Mặc ngẩng đầu nhìn bọn họ, trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ hùng tráng, thì ra thế gian này còn có một loại tình cảm như vậy, khiến cho người ta rung động, đáy lòng bỗng nhiên ấm áp hẳn lên. Khi nào thì hắn cũng có thể có được một bằng hữu như vậy, cùng nhau bày tỏ tấm lòng, giúp đỡ, tín nhiệm lẫn nhau.

Không đúng, hắn không phải vốn đã có rồi sao?

Hắn cúi đầu nhìn Tiểu Bạch, Tiểu Bạch chính là bằng hữu tốt nhất của hắn, bọn họ tâm tư tương thông, bất cứ khi nào cũng không ruồng bỏ đối phương, có thể vì đối phương mà liều mạng.

“Ân” Một tiếng rên từ trong miệng Anh Mộc Đại Lang bật ra, thân mình hắn đảo một cái, miệng bắt đầu sùi bọt mép.

“Mau! Chúng ta mau trở về!” Lưu Xuyên Nhất Hùng tự mình rìu Anh Mộc Đại Lang, chạy gấp về phía nhà.

Vân Tiểu Mặc cũng vội vàng nhấc chân chạy theo, có thể giải độc hay không, rất nhanh có thể thấy rõ ràng.

Đợi sau khi đoàn người rời đi, từ chỗ khác trong bóng tối xuất hiện một người, dưới ánh trăng, vẻ mặt hắn lộ ra thần sắc âm lãnh dị thường. Tống Tu siết chặt nắm đấm, đưa mắt nhìn phương hướng Vân Tiểu Mặc rời đi, trong tâm càng lúc càng không cam lòng.

Hắn rút cuộc là quá mức thông minh hay là quá mức may mắn đây? Vì sao ngay cả vấn đề khó như vậy, hắn cũng có thể giải ra?

Hắn ở trong lòng tự hỏi, nếu đổi lại là hắn, hắn có thể giải được vấn đề khó như vậy sao? Hiển nhiên không thể, hắn vô luận thế nào cũng không nghĩ đến nguyên nhân nước giếng có độc là do hoa mọc trên cây cổ thụ, càng sẽ không nghĩ đến giải độc chính là quả dưới cánh hoa.

Chẳng lẽ đây chính là sự chênh lệch?

Không, hắn không tin, hắn nhất định phải thấy người của Lưu Xuyên gia tộc giải độc, hắn mới cam tâm thừa nhận mình không bằng thằng nhóc kia.

Hừ lạnh một tiếng, hắn một lần nữa lén lút đi theo.

Cùng lúc đó, sau khi nhóm thầy thuốc có kinh nghiệm nghiên cứu lại lần nữa, bọn họ cẩn thận tinh luyện nước trong trái cây làm thành thuốc, sở dĩ chỉ lấy ra một chút nước, là bởi vì hoa cùng trái cây số lượng rất ít, khắp cây cổ thụ lớn như vậy chỉ có một đoá hoa, trái cây cũng là có hạn. Người trúng độc lại nhiều như thế, bọn họ phải dùng thật tiết kiệm, tốt nhất có thể đem một quả chế luyện thành một nồi giải dược lớn, sau đó cho tất cả người bệnh ăn vào, như vậy mới có thể căn bản giải quyết vấn đề.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết, nó phải là giải dược thực sự mới

được.

Tất cả mọi người tụ lại ở cửa phòng, thăm dò nhìn xung quanh, âm thanh nghị luận lén lút truyền ra.

Tống Tu chen chúc trong đám người, nín thở tập trung quan sát, chờ đợi công bố đáp án.

Người ở bên ngoài khẩn trương, người ở bên trong còn khẩn trương hơn.

Vân Tiểu Mặc cũng là lần đầu thể nghiệm không khí khẩn trương như vậy, tay nhỏ bé nắm chặt, rịn ra một tầng mồ hôi, hai mắt nhìn chằm chằm chén thuốc mà nhóm đại phu chế thành, sau đó đưa đến bên miệng Anh Mộc Đại Lang.

Quyển 3 - Chương 62: Tiểu Mặc phẫn nộ!

“Sao rồi?” Lưu Xuyên Nhất Hùng nôn nóng, Anh Mộc Đại Lang vừa mới uống thuốc, hắn đã vội vã hỏi.

Mọi người nín thở, nhìn sắc mặt Anh Mộc Đại Lang dần dần tốt lên, không khí ngưng đọng đến đỉnh điểm, sau đó tiếng hoan hô đột nhiên vang lên, cả căn phòng nhỏ đều là tiếng hoan hô vui mừng của mọi người.

“Thật tốt quá, cuối cùng cũng tìm được giải dược rồi!”

“Thân nhân của chúng ta được cứu rồi”

“Mau! Mau đem thuốc giải phân tán cho mọi người! Thời gian cấp bách”

“…”

Người Lưu Xuyên gia tộc nhốn nháo, rất nhanh, người Anh Mộc gia cũng ầm ĩ cả lên.

Một đêm khó ngủ, mọi người đều sống trong bầu không khí vui mừng.

Tờ mờ sáng, Vân Tiểu Mặc mang theo Tiểu Bạch lén lút rời khu nhà, chuyện đã giải quyết, hắn lưu lại cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Một đêm không về, không biết Phương sư huynh kia sẽ phạt hắn thế nào đây?

“Vân Tiểu Mặc”

Ở ngã rẽ phía đầu đường, Tống Tu hai tay ôm ngực, rốt cuộc cũng đến thời điểm hắn mong chờ. Mặt hắn dù tối sầm nhưng cũng chẳng che đi được sự ghen tỵ cùng căm hận trong lòng hắn.

Thằng nhóc này thế nhưng lại tìm ra giải dược, cứu được người nhà hai gia tộc!

“Di? Làm sao ngươi còn chưa cùng những người khác trở về?” Vân Tiểu Mặc một đêm chưa ngủ, ngáp ngáp, trên hai mắt có quầng thâm nhàn nhạt, tinh thần uể oải.

“Ta đang đợi ngươi” Tống Tu trả lời, đáy mắt loé lên tia sáng quỷ dị.

Vân Tiểu Mặc không có phòng bị hắn, khẽ mỉm cười nói: “Vậy thì tốt quá! Ta còn đang sợ không tìm được đường về đây, chúng ta cùng đi thôi”

“Vậy chúng ta đi nhanh đi” Tống Tu đứng yên một chỗ, yên lặng nhìn Vân Tiểu Mặc đi tới, hai tay ôm ngực từ từ buông xuống, đột nhiên ra động tác tay vô cùng kì quái.

Vân Tiểu Mặc còn đang mơ hồ bước đi, hai bên ngã tư đường đột nhiên vọt ra hơn mười mấy hắc y nhân, từ trên xuống dưới như chim ưng bay vọt tới. Hắn ngẩng đầu, lại thấy trên bầu trời lộ ra một cái lưới thật lớn hướng đỉnh đầu hắn phủ xuống.

Lúc này, Vân Tiểu Mặc hoàn toàn bừng tỉnh.

Đoản kiếm nắm chặt trong tay, hắn vội vàng thi triển chiêu thức, chém chém. Hắn không ngờ tới lưới này chất liệu đặc biệt như vậy,

hắn dùng đoản kiếm chém, cư nhiên một chút tác dụng cũng không có, cả người bị lưới bao phủ, y như cá mắc lưới.

“Tiểu Bạch”

Một bóng trắng chớp lóe, Tiểu Bạch từ trong túi áo vọt ra, hàm răng sắc nhọn dùng sức cắn cái lưới, giây lát sau trên lưới thủng ra một lỗ nhỏ, thêm nữa thân mình nó nhỏ xinh, nên không phí nhiều công sức liền chui ra khỏi lưới.

“Tiểu Mặc Mặc, cố chống đỡ! Tiểu Bạch cắn chết bọn họ!”

Một bóng trắng lấy tốc độ tia chớp bay vụt về phía hắc y nhân. Tiểu Bạch nổi giận rồi, mỗi một nhát cắn xuống đều hung hăng cắn trúng động mạch cổ của hắc y nhân. Răng nanh nó vốn có độc, hiện tại lại cắn lên động mạnh, đúng là một kích chí mạng.

Tống Tu đứng ngoài vòng chiến, nhìn Tiểu Bạch dũng mãnh phi thường như thế, ham mê mê dưới đáy mắt lại càng thêm nhiều hơn.

“Tiểu Bạch, có bản lĩnh, thì tới cắn ta này” Hắn cố ý khiêu khích, bàn tay giấu trong ống áo từ từ cử động.

Tiểu Bạch nghe được lời khiêu khích của hắn, nhất thời nổi giận, hắn mới chính là tên đầu sỏ, hại Tiểu Mặc Mặc, đúng là đại hỗn đản!

Bóng trắng như mũi tên phóng vọt, hướng đến mặt Tống Tu, hung hăng công kích.

Tống Tu ổn định hơi thở, đôi con ngươi nhìn thấy bóng trắng ngày càng gần, càng lúc càng lớn, hắn vung ống tay áo lên, tung ra một cái lưới kim loại mềm dẻo như sư tử hùng dũng há mồm, hướng tới thân ảnh nhỏ xinh màu trắng hung hăng vây lấy.

Tiểu Bạch kinh hãi, muốn rút lui, nhưng đã không kịp nữa rồi.

Nó thử biến thân trước khi bị kim lưới bao lấy, phá tan trói buộc, ai ngờ cấu tạo kim lưới này rất kì lạ, nó thoạt nhìn mềm dẻo, lại mỏng như cánh ve, thế nhưng vô cùng vững chắc, có một lực trói buộc đặc biệt, khiến cho sức lực của nó càng lúc càng yếu, căn bản không có cách nào biến thân.

“A—-Đáng giận” Tiểu Bạch gào thét, phát tiết cơn giận của nó.

“Haha biết người Thánh Cung chúng ta làm cách nào bắt giữ Thần Long không? Cái lưới trên tay ta chính là chuyên dùng để bắt Thần Long đó” Tống Tu thấy mình thành công, đắc ý cười ha hả.

“Tiểu Bạch—-“

“Tống Tu! Ngươi mau thả Tiểu Bạch ra!”

Vân Tiểu Mặc giờ phút này vừa bị vây trong lưới vừa bị hơn mười hắc y cao thủ bao quanh, tình cảnh cũng không tốt hơn Tiểu Bạch là mấy. Lần này Tống Tu vì đối phó hắn cũng Tiểu Bạch, bỏ không ít công sức, mời tới hơn mười cao thủ Tử Huyền có huyền giai ngang hắn. Số cao thủ Tử Huyền này nguyên bản đều nghe lệnh huynh trưởng Địa Long tôn giả của hắn, nhưng sau khi Tống Hi xảy ra chuyện, các thủ hạ của y đều quy thuận tới tay Tống Tu. Lần này, vì không để hở một chút sai sót nào, hắn trực tiếp điều động hơn mười Tử Huyền cao thủ, chỉ vì đối phó với một đứa nhỏ Tử Huyền chi cảnh cùng một con thú sủng, có thể nói là “xuất vốn” rất lớn.

Vân Tiểu Mặc thấy Tiểu Bạch bị bắt, còn mình lại không thể thoát khỏi lưới được, nhất thời vô cùng sốt ruột.

Lúc này, một luồng sát khí mạnh mẽ từ một đầu phố khác điên cuồng quét tới.

Trên cả con đường, cát bụi bay mù mịt.

Tống Tu đình chỉ tiếng cười, kinh hãi nhìn phía đầu đường kia, chỉ thấy một người đứng giữa đường, áo đen, mũ trùm, cùng một thanh bảo kiếm tràn đầy sát khí… không đúng, phải nói bản thân y chính là một thanh bảo kiếm tràn đầy sát khí cùng lệ khí, người chưa tới, sát khí đã tới!

Vân Tiểu Mặc quay đầu, thấy được người nọ, không khỏi vui mừng kêu lên: “Độc Cô thúc thúc, nhanh đến cứu Tiểu Bạch”

Tống Tu thầm kêu không ổn, khí tràng trên người kẻ này rất lớn, tuyệt đối không phải kẻ có bậc võ giai như hắn có thể ngăn cản. Dưới tình thế cấp bách, hắn quyết định hạ mệnh giữ mạng, hướng phía mười hắc y cao thủ ra lệnh nói: “Trước hết giết Vân Tiểu Mặc”

Biểu hiện lúc này của hắn có thể nói là hết sức trấn định, ngay tình huống này có thể ra một kế sách phi thường đúng mục tiêu. Hắn biết giờ phút này nếu hắc y cao thủ kia hướng hắn công tới, hắn tuyệt đối không thể nào chạy thoát, nhưng nếu Vân Tiểu Mặc gặp nguy hiểm, như vậy đối phương nhất định sẽ cứu Vân Tiểu Mặc trước. Hắn tin tưởng, đối phương nếu muốn giải quyết hơn mười Tử Huyền cao thủ, phải cần một chút thời gian, mà hắn cần chính là chút thời gian này, để hắn có thể chạy thoát thân.

Mệnh lệnh vừa hạ, hắn không chút do dự, quay đầu bỏ chạy.

“Khốn nạn! Mau thả ta ra! Tiểu Mặc Mặc———-“ Âm thanh Tiểu Bạch của rất nhanh biến mất ở đầu đường.

“Tiểu Bạch——“

Vân Tiểu Mặc vạn phần lo lắng, dưới tầm mắt là mười thanh trường kiếm loé sáng ngân quang, hướng hắn đâm tới, máu toàn thân hắn toàn bộ ngưng tụ tại một chỗ, một tiếng gầm thét từ trong miệng hắn phát ra. Đây là một loại bản năng sinh tồn, lúc sinh mệnh con người bị uy hiếp, tự nhiên sẽ sinh ra năng lực tối cao bảo vệ mình.

Huyền khí màu tím khuyếch đại dần lên!

Tạm thời ngăn trở khỏi kiếm khí công kích.

Con ngươi màu vàng chớp động trong đôi mắt, khí tràng trên người nháy mắt biến hoá, huyền khí màu tím rất nhanh bị ánh sáng vàng bao phủ, tạo thành một kết giới màu vàng bảo hộ. Ở trong kết giới màu vàng, thân ảnh Vân Tiểu Mặc tràn ngập phẫn nộ, giống như sự tức giận của Phật tổ thời xa xưa, lửa giận hừng hực thiêu đốt.

Cả người Độc Cô Mưu như tên rời cung, liều mạng phóng tới, nhìn thấy năng lượng không bình thường từ trong cơ thể Vân Tiểu Mặc bộc phát ra, hơi hơi sửng sốt, hai mắt mở to, nhưng trường kiếm trong tay cũng không hề dừng lại.

Đây là một cuộc chiến không cân tài cân sức!

Hơn mười Tử Huyền cao thủ, nháy mắt đều ngã xuống dưới kiếm của hắn, không kịp khép lại đôi mắt tràn ngập hoảng sợ. Bọn họ sợ rằng đời này cũng chưa từng nhìn thấy kiếm pháp nhanh như vậy, bén nhọn, mười phần sát khí, đáng tiếc khi bọn hắn được nhìn, cũng là lúc tới tử kì của bọn hắn.

Bên trong thân thể Vân Tiểu Mặc đột nhiên bộc phát lực lượng, tạm thời ngăn cản kiếm khí của hắc y cao thủ, nhưng đồng thời cũng có

tác dụng phụ, tức giận ngợp trời từ từ nuốt hết ý thức, thân mình hắn lảo đảo muốn ngã.

“Tiểu Mặc” Độc Cô Mưu cả kinh, vội vàng đưa hắn ra khỏi lưới.

“Độc Cô thúc thúc, cứu Tiểu Bạch——“ suy yếu nói xong một câu, trước mắt Vân Tiểu Mặc liền tối sầm, hắn lâm hôn mê bất tỉnh.

Độc Cô Mưu trong lòng đột nhiên trấn động, ôm lấy Tiểu Mặc, lại ôm chặt thêm vài phần.

Lúc này, Lưu Xuyên Nhất Hùng và Anh Mộc Đại Lang đang dẫn tộc nhân tiến đến, lúc trước bọn họ bận rộn trị liệu cho người bệnh trong tộc, đợi rảnh rỗi, muốn hảo hảo cảm tạ Vân Tiểu Mặc một phen, lại phát hiện hắn đã lặng yên rời đi. Bọn họ vội vàng mang theo tộc nhân đuổi theo, đi đến cuối đường, vừa lúc lại nhìn thấy một màn như vậy.

“Đại hiệp, tiểu công tử… hắn làm sao vậy?”

“Nhanh lên, đem hắn đến chỗ chúng ta đi, nhóm đại phu vẫn đang còn ở đó”

Độc Cô Mưu do dự, giờ phút này sợ rằng cũng chỉ có thể đem Vân Tiểu Mặc mang đến chỗ hai gia tộc mới là an toàn nhất, hắn quay đầu liếc mắt một cái nhìn về hướng Tống Tu chạy, ánh mắt như kiếm, hung hăng xuyên thấu qua mũ trùm.

Chờ đấy, kẻ bị thu thập kế tiếp chính là ngươi!

Long trì trong Thánh cung.

Có một lão già áo xám đã đi lòng vòng bên ngoài Long trì suốt ba ngày, chậm chạp không có tìm được cách tiến vào Long trì, lão hung

hăng kéo kéo mái tóc bạc của mình, tâm tình rất là phiền não.

“Chết tiệt, đến tột cùng là kẻ nào thiết kế Long trì, cư nhiên ngay cả cửa cũng không có” Dạ Cô Phong bất mãn mắng, nhìn một toà nhà giống như một công trình khép kín toàn bộ ngay trước mắt, lão chỉ nghe được bên trong truyền tới ẩn ẩn tiếng rồng ngâm, nhưng không có biện pháp, ngay cả cửa vào cũng không tìm ra.

Long trì chính là nơi Thánh Cung nuôi dưỡng Thần Long, nghe nói bên trong có Thần Long đan, vô cùng trân quý.

Sau khi lão đến Thánh Cung, trong lòng đăm chiêu suy nghĩ, nghĩ muốn tìm viên Thần Long đan này, đưa cho tiểu cục cưng của lão, thoả mãn tâm nguyện của tiểu cục cưng. Sau đó, hắn có thể đem tiểu cục cưng rời đi, đến Huyễn Dạ Tinh Hải- địa bàn của lão.

Cái nơi Thánh Cung quỷ quái này, làm sao so được với Huyễn Dạ Tinh Hải của lão chứ?

Lão tin tưởng tiểu cục cưng nhất định sẽ thích nơi đó, sau đó cùng lão nhân gia hắn hưởng thụ thiên luân chi nhạc*. (*người một nhà vui vẻ bên nhau)

Đang mắng, mí mắt hắn đột nhiên giật giận, ẩn ẩn cảm giác có chuyện gì không tốt đã xảy ra.

“Sao lại thế này? Chẳng lẽ Huyễn Dạ Tinh Hải đã xảy ra chuyện gì? Không đúng a, trừ phi vực thông xảy ra vấn đề, bằng không Huyễn Dạ Tinh Hải phòng thủ kiên cố, không có khả năng xảy ra chuyện. Nhưng nếu vực thông xảy ra vấn đề, thì khắp cả biển phải cảm nhận được mới đúng, vậy rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Lão tiếp tục vò vò mái tóc bạc rối bù, vắt lông mày trầm tư, mí mắt lại

nhảy lần nữa, trong lòng căng thẳng: “Chẳng lẽ là tiểu cục cưng xảy ra chuyện? Đi xem hắn một chút đã rồi nói”

Cùng lúc đó, tại phía xa Ngạo Thiên quốc, bên trong một chiếc xe ngựa đang trên đường đi đến Đông Lăng quốc, Vân Khê đang lim dim ngủ, đột nhiên bị ác mộng làm bừng tỉnh, doạ ra một thân mồ hôi lạnh.

Quyển 3 - Chương 63: Đôi mắt màu vàng

“Khê Nhi, ngươi làm sao vậy?” Long Thiên Tuyệt cảm giác được người trong ngực có điều lạ, không khỏi cúi đầu hỏi thăm.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng bệch, chóp mũi có tầng mồ hôi mỏng, hơi thở không ổn định, trong đôi mắt có bối rối cùng mờ mịt.

“Khê Nhi, gặp ác mộng sao?” Lời của hắn càng thêm nhu tình, giống như lông chim nhẹ thổi qua.

Vân Khê tâm thần rất loạn, đây là lần đầu tiên nàng có cảm giác bất an, bàn tay nhỏ bé nắm lấy quần áo của Long Thiên Tuyệt, thanh âm mềm yếu nói: “Tuyệt, ta mơ thấy Tiểu Mặc xảy ra chuyện, ta thật lo lắng. Hắn có thật hay không đã…”

“Đừng đoán bậy, chỉ là giấc mộng thôi”, đưa tay vuốt ve mặt nàng, Long Thiên Tuyệt giọng điệu ôn nhu trấn an “Nàng là ngày nghĩ nhiều nên đến tối nằm mộng, tự mình dọa mình thôi”.

“Không phải! Ta có cảm giác thật không tốt.” Vân Khê lắc đầu, trong lòng bất an không thể nào quên được “Thiên Tuyệt, Tiểu Mặc nhất định xảy ra chuyện. Mẫu tử liên tâm, ta có thể cảm giác được.”

Long Thiên Tuyệt cúi đầu nhìn nàng, nhìn nàng lòng bất an, hai cánh tay của hắn càng thêm siết chặt, đem nàng ôm trọn trong vòng ngực.

Lúc này, bên ngoài xe ngựa truyền tới thanh âm của Phong hộ pháp

“ Tôn chủ, phu nhân, có thư của Đông Lăng quốc.”

Xe ngựa từ từ dừng lại, rèm được nhấc lên, Long Thiên Tuyệt nhận lấy phong thư của Phong hộ pháp đưa tới, vừa mở ra nhìn, mi tâm không khỏi nhíu lại.

Vân Khê nhìn thấy như vậy, nhìn nội dung bức thư tâm thần càng thêm rối loạn.

“Tiểu Mặc thật sự tới Thánh Cung! Đông Phương Vân Tường tại sao có thể để Tiểu Mặc một mình đi đến Thánh Cung? Hắn làm sao lại hồ đồ như vậy?” Nàng không khỏi đối với Đông Phương Vân Tường sinh ra cảm xúc bất mãn, đem tội này đổ toàn bộ lên người Đông Phương Vân Tường.

Long Thiên Tuyệt ánh mắt híp lại, trầm tư “Khê Nhi, hôm nay chuyện đã như vậy, chúng ta phải chuẩn bị chiến lược ứng chiến.”

“Như vậy đi, ta đối với hoàn cảnh địa hình của Thánh Cung quen thuộc, trước tiên ta lẻn vào đó xem một chút, nghe ngóng tin tức, sau đó ta sẽ trực tiếp đem Tiểu Mặc về, nếu có chuyện gì nàng liên kết người của thập đại gia tộc cùng nhau tấn công Thánh Cung, chúng ta trong ứng ngoại hợp, được như thế thì cơ hội càng lớn.”

Vân Khê suy nghĩ một chút, hắn nói đúng, một mình hắn làm việc so với việc đem nàng theo thì dễ hơn rất nhiều, hơn nữa nhất định phải hợp lực người của thập đại gia tộc, hai người bọn họ chia nhau hành động có lẽ đây là phương pháp lưỡng toàn kỳ mỹ.

“ Tốt, vậy chàng phải cẩn thận một chút, chú ý an toàn, không nên quá mạo hiểm. Nhưng nếu Tiểu Mặc hắn…..”

Lời của nàng còn chưa nói xong, Long Thiên Tuyệt cắt đứt lời nàng,

cho nàng một ánh mắt kiên định: “Ta nhất định không để cho Tiểu Mặc có chuyện gì.”

“Thiên Tuyệt…” đáy mắt Vân Khê ngấn lệ, nàng cũng không biết vì sao mình trở nên yếu ớt như thế, Tiểu Mặc là điểm yếu ớt nhất trong lòng nàng, chỉ cần nơi đó bị một ít rối loạn, cũng khiến cả trái tim nàng cũng trở nên không chịu nổi kích động.

“Tin tưởng ta, ta sẽ mang Tiểu Mặc bình yên vô sự trở về.” Long Thiên Tuyệt nhìn thấy vẻ nhu nhược trên khuôn mặt nàng, lòng cũng vì thế mà mềm mại hơn, rồi hắn nhẹ nhàng đặt một nụ hôn trên trán nàng. Hắn âm thầm thề trong lòng, cho dù mình có phải lao vào hang hổ, hi sinh cả mạng sống, cũng phải mang được nhi tử bình yên vô sự trở về đoàn tụ cùng nàng. Bởi hắn không muốn thấy nàng rơi lệ, không muốn nàng bối rối bất an.

Long Thiên Tuyệt rời đi.

Vân Khê cũng quyết định rời đi cùng đại đội nhân mã tới gia tộc Hách Liên. Nếu Long Thiên Tuyệt có thể đem Tiểu Mặc trở về thì thật tốt biết mấy, nhưng nếu không, nàng cũng không thể ngồi chờ chết. Nàng phải nghĩ mọi biện pháp vận động thập đại gia tộc đối địch cùng người Thánh Cung, hy vọng có thể tiêu diệt chúng, trừ đi tai họa, thật là nhất cử lưỡng tiện.

Đi cùng Vân Khê, còn có Long Thiên Thần, còn về phần tứ đại hộ pháp cùng đám người Thượng Quan Như Nhi thì đem theo đội nhân mã tiếp tục lên đường.

————————————————

Dân cư Tu La phố sắp xếp cho Vân Tiểu Mặc ở một gian phòng trống, các đại phu tụ lại một chỗ, thương nghị bệnh tình, nhưng tất cả

đều phải bó tay.

“Tiểu công tử bệnh tình rất kì quái, mạch tượng rối loạn, nhưng không tìm ra bệnh trạng. Không nội thương, không ngoại thương, nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh, quả thật quá kì quái.”

“Có phải là trúng tà rồi hay không?”

“Chớ nói nhảm, nhất định là y thuật của chúng ta không đủ cao minh, cho nên mới không tìm ra được bệnh trạng”

“……”

Mấy tên đại phu cũng tự hiểu rõ, nếu y thuật của họ đủ cao minh, vậy trước đó người của hai cái gia tộc bị mắc phải quái bệnh, bọn họ như thế nào không nghĩ ra biện pháp chữa trị?

Lưu Xuyên Nhất Hùng nghe các đại phu mỗi người một câu nhưng không ai tìm ra cách chữa trị. Lửa giận trong lòng hắn cứ thế dâng lên.

“Mau cho ta một câu trả lời chắc chắn, rốt cuộc các ngươi có thể chữa trị hay không?”- hắn rống to, khiến các đại phu đang rối rít tức thì im lặng, không dám nói thêm bất cứ câu nào.

“Đại hiệp, người cùng tiểu công tử quan hệ như thế nào? Có biết nguyên do hắn hôn mê không? Vẫn là Anh Mộc Đại Lang nhanh trí, tính tình cũng trầm ổn chút ít, đem lực chú ý chuyển dời đến trên người Độc Cô Mưu.

Độc Cô Mưu đứng im một bên, cũng không trả lời, dường như hắn đang suy nghĩ về tình huống vừa rồi.

Đôi mắt cậu bé bỗng hơi ngả vàng, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra??

Hắn cảm thấy được việc Vân Tiểu Mặc hôn mê cùng với năng lượng màu vàng trên người bộc phát ra có liên quan, không giống như bị thương, mà giống như bị năng lượng màu vàng kia phản phệ (bị tổn thương ngược trở lại)

Anh Mộc đại phu cất giọng hỏi lại, nhưng vẫn không nhận được câu trả lời của hắn, mà trên thực tế, từ khi Độc Cô Mưu xuất hiện ở nơi này, hắn cũng chưa nói qua câu nào, cho nên mọi người liền chấp nhận một sự thật, đó chính là Độc Cô Mưu là một người câm!

“Tiểu Bạch..... Cứu Tiểu Bạch.....” Cúi đầu nghe thanh âm từ trong miệng Vân Tiểu Mặc phát ra, chân mày hắn cũng nhíu lại, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn thành một đoàn. Bản thân vẫn còn trong hôn mê, nhưng thủy chung không quên an nguy của Tiểu Bạch, Độc Cô Mưu thấy vậy, trong lòng khẽ chấn động.

Có lẽ, hắn hẳn là trước tiên đem Tiểu Bạch cứu về, chờ Tiểu Bạch trở lại, chắc cậu bé cũng đã tỉnh.

Độc Cô Mưu trầm ngâm chốc lát, xoay người rời khỏi phòng.

Lưu Xuyên Nhất Hùng cùng đám người Anh Mộc Đại Lang nhìn hắn mặc nhiên xoay người rời đi, nhất tề liếc nhau một cái, đối với hành động của hắn rất là không giải thích được. Nếu không phải lúc trước ở trên đường cái thấy hắn xuất thủ cứu người, bọn họ tuyệt đối sẽ không nghĩ đến hắn quen Vân Tiểu Mặc, hơn nữa rất quan tâm đến an nguy của Tiểu Mặc.

Dạ Cô Phong sau khi từ Long trì trở về, tìm kiếm xung quanh nơi Vân Tiểu Mặc rơi xuống, sau phát hiện cậu mất tích, trong lòng hắn chợt cảm thấy không ổn, lúc này mới tỉnh ngộ, thì ra là lúc trước mí mắt

nhảy nguyên nhân chính là đến từ cái tiểu quỷ kia.

Ở Từ Vân Sơn, sống chung gần ba năm, hắn đã sớm đem Vân Tiểu Mặc coi là cháu, dạy cậu bé tập võ, dạy cầm kỳ thi họa, nhưng phàm là tài nghệ hắn biết, hết thảy đều dạy, Tiểu Mặc từ nơi hắn học được các loại tài nghệ, mà hắn đối với Tiểu Mặc xem như cháu, cho nên một khi Tiểu Mặc xảy ra chuyện, hắn lập tức cảm ứng được, điều này có lẽ là tình thân giữa người với người.

Chỉ cần vừa nghĩ tới tiểu quỷ gặp nguy hiểm, trong con ngươi đầy thâm thúy của Dạ Cô Phong nổi lên tầng tầng u quang, ánh sáng lạnh bén nhọn, nếu để hắn biết là ai động đến tiểu quỷ đó, hắn sẽ đem đối phương quăng vào trong bể cho cá ăn!

“Phong gia gia, ngươi thấy Tiểu Mặc không? Ta từ ngày hôm qua bắt đầu thì không thấy hắn, sáng nay hắn cũng không có đi lên lớp, hắn có thể xảy ra chuyện gì hay không?” Hiên Viên Nghễ Nhi vừa vặn bắt gặp Dạ Cô Phong ở trong phòng của Vân Tiểu Mặc bồi hồi suy ngẫm, liền đi vào hỏi.

“Gia gia cũng không có nhìn thấy hắn.....,... Nghễ Nhi, ngươi cẩn thận nghĩ xem, trong những người các ngươi ai cùng Tiểu Mặc quan hệ không tốt? Hoặc là nói, có thể hại Tiểu Mặc.”

Hiên Viên Nghễ Nhi ngẫm nghĩ lại, ánh mắt đột nhiên sáng lên: “Là Tống Tu! Tiểu Mặc từng đánh bại hắn, cho nên hắn đối với Tiểu Mặc vẫn bất mãn. Phong gia gia, người có phải hoài nghi, có người đem Tiểu Mặc bắt lại, Tiểu Mặc hiện tại có gặp nguy hiểm hay không?”

“Bây giờ còn không biết, gia gia sẽ đi tra rõ ràng. Ngươi ở chỗ này đợi, nếu là Tiểu Mặc trở lại, ngươi không cho hắn chạy loạn, chờ gia gia trở lại.”

“Ừ, tốt.” Hiên Viên Nghễ Nhi biết điều gật đầu, đồng thời cũng thật lòng vì an nguy của Vân Tiểu Mặc mà lo lắng.

Dạ Cô Phong bề ngoài nhìn như lão ngoan đồng, kì thực khôn khéo nội liễm, xử sự quyết đoán giỏi giang. Không mất nhiều thời gian, hắn đã dò thăm được chỗ ở của Tống Tu, nghe nói hắn xuất cung, chưa trở về. Dạ Cô Phong vừa tìm mấy người dò thăm hành tung của Tống Tu, lúc này mới biết được một chút ngọn nguồn của câu chuyện, xác nhận Vân Tiểu Mặc đích xác là cùng đi với Tống Tu. Cho nên Dạ Cô Phong ở lại phòng hắn, dự định ngồi ôm cây đợi thỏ.

Thánh Đảo nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nhưng nếu muốn ở trong Thánh Đảo tìm người thì thật không dễ, trước mắt biện pháp tốt nhất, cũng chính là từ trên người Tống Tu hạ thủ.

Một tả một hữu, trước sau vẫn chưa đợi được Tống Tu, nhưng thật ra đến đây tính sổ Tống Tu còn có Độc Cô Mưu.

Hai đại cao thủ gặp nhau nhưng vẫn chưa biết.

Hai người bọn họ đều đi theo bên người Vân Tiểu Mặc, một ở ngoài sáng, một ở trong tối, Độc Cô Mưu là nhận ra được Dạ Cô Phong, mà Dạ Cô Phong có thể nhận thấy được bên người Vân Tiểu Mặc có người âm thầm bảo vệ, cũng là chưa từng thấy bản thân Độc Cô Mưu.

Hai người lạ lẫm, Dạ Cô Phong không biết đối phương, cho là người của Tống Tu, sợ hắn tiết lộ hành tung, hắn không nói hai lời, một đạo chưởng phong đẩy đi ra, khí thế như bài sơn đảo hải.

Độc Cô Mưu kinh hãi, bị khí thế đối phương hù dọa, đây là đầu hắn gặp phải địch thủ hung hãn mạnh mẽ như thế, hắn lui nhanh về phía sau, cho đến thối lui đến góc tường. Bảo kiếm ở trong tay lượn vòng,

tạo thành một đạo khí tượng, đem đại bộ phận chưởng phong đánh ra ngoài, mà thân hắn thì chịu phần lớn chưởng lực.

Oanh một tiếng, giá sách bên cạnh gãy nát.

Độc Cô Mưu thân hình thoáng một cái, trong miệng nôn ra một ngụm máu tươi, mặt nạ đeo trên mặt hắn bị chưởng phong đánh bay rơi trên mặt đất.

Dạ Cô Phong không ngờ đến đối phương lại có thể tiếp được một chưởng này của hắn, đồng thời kinh ngạc, lại là một chưởng sắp xuất ra. Lúc này, hắn thấy rõ mặt của đối phương, con ngươi mở lớn, trong lúc nhất thời hiện lên vô số cảm xúc, chưởng phong vội vàng thu hồi.

“Ngươi, ngươi là tiểu tử của Độc Cô gia?”

Độc Cô Mưu ánh mắt lóe lên, một tay che lồng ngực của mình, một tay nhặt lên mặt nạ, một lần nữa đeo lên. Hắn vẫn tiếp tục duy trì yên lặng, không nói tiếng nào, cũng là chấp nhận suy đoán của hắn.

Dạ Cô Phong hai mắt liễm tinh quang, tỉ mỉ quan sát hắn, khẽ thở dài nói: “Quả nhiên là tiểu tử Độc Cô gia! Khó trách có thể tiếp được một chưởng của lão phu, không tệ không tệ, so ngươi với những huynh đệ kia, ngươi không kém chút nào!”

“Đúng rồi, tiểu tử ngươi tại sao lại ở chỗ này? Ngươi cũng gia nhập Thánh cung sao? Cha ngươi nếu biết ngươi rời đi Độc Cô Lĩnh, gia nhập Thánh cung, cái tính tình dễ nổi lửa như hắn, sợ rằng có thể đem cả Độc Cô Lĩnh lật ngược.”

Dạ cô Phong trêu ghẹo nói, một đôi con ngươi chìm liễm cũng đang tinh tế chú ý đến nhất cử nhất động của đối phương.

Độc Cô Mưu thân hình cứng ngắc lại, tựa hồ là nghe được từ ngữ gì nhạy cảm.

“Ngươi là ai?” Lời nói cứng ngắc.

Hắn thật tò mò, đối phương vì sao có thể nhìn thấu thân thế của hắn? Hay hắn cũng là từ Độc Cô Lĩnh tới.

Sẽ không! Nhưng nếu hắn thật là từ Độc Cô Lĩnh tới, như vậy hắn cũng sẽ không dùng giọng đó để miêu tả người kia...

Dạ Cô Phong cúi đầu cười cười, nhưng không có trả lời.

Độc Cô Mưu trầm mặc chốc lát, đột nhiên mở miệng nói: “Tiểu Mặc, gặp nguy hiểm!” Bất kể đối phương là người nào, hắn có cảm giác mãnh liệt, đối phương võ công hung hãn, nhất định có biện pháp bảo vệ cùng cứu chữa cho Tiểu Mặc. Coi như là khi tuyệt vọng cái gì cũng có thể thử, chỉ cần có chút hi vọng, hắn cũng muốn thử một chút.

“Ngươi nói cái gì? Tiểu quỷ hắn làm sao, hắn ở đâu?”Dạ Cô Phong nhãn thần chợt biến hóa, lộ ra thần sắc lo lắng.

Con ngươi Độc Cô Mưu quét một lần gian phòng, Tống Tu không có ở trong phòng, đoán chừng là nghĩ tới sẽ có người tới tìm hắn trả thù, tạm thời trốn. Hắn tiếp tục ở đây chờ cũng không làm được gì, không bằng trước mang lão giả trước mắt đi xem Tiểu Mặc một chút, có lẽ sẽ có cơ hội.

Hắn không nói một lời, lạnh lùng xoay người rời đi.

Hắn suy đoán thật không sai, Tống Tu chính xác là tìm chỗ an toàn

núp vào. Nhận thấy Độc Cô Mưu lợi hại, Tống Tu như thế nào còn dám mạo hiểm tùy ý lộ diện, nhất là ở trong cung trưởng lão cùng thái thượng trưởng lão đều bận rộn vì cung chủ đang ở tình trạng bế quan, an toàn của mình không được bảo đảm, chỉ có thể tạm thời tránh đi mũi nhọn tấn công, thuận tiện thừa dịp trong khoảng thời gian này, thuần phục Tiểu Bạch, để mình chân chính sử dụng.

Dạ Cô Phong không chần chờ, vội vàng đuổi theo chân Độc Cô Mưu.

Hai người một trước một sau, vòng qua thủ vệ, mất một phen trắc trở, rời đi Thánh cung, không thể không nói, Thánh cung thủ vệ cực kỳ nghiêm mật, nếu không phải hai người bọn họ võ công cảnh giới xuất thần nhập hóa, thì rất khó lén xuất nhập cửa cung.

Bên trong nhà, Vân Tiểu Mặc vẫn rơi vào trong hôn mê, trong miệng không ngừng lẩm bẩm, chỉ có"Tiểu Bạch" hai chữ lập đi lập lại.

"Tiểu quỷ ở nơi đâu đây? Tiểu quỷ, Phong gia gia tới nè!" Dạ Cô Phong người chưa tới thanh âm đã tới trước, không đợi Lưu Xuyên Nhất Hùng cùng Anh Mộc Đại Lang kịp phản ứng, chỉ thấy một đạo bóng dáng màu xám tro từ ngoài cửa nhẹ nhàng đi vào, nhanh kinh người.

Lưu Xuyên Nhất Hùng cùng Anh Mộc Đại Lang hai người vừa định lên tiếng chất vấn, sau đó thấy được đi theo ở phía sau Dạ Cô Phong là Độc Cô Mưu.

"Đại hiệp, vị lão nhân gia này là ai? Là ngươi mời tới xem bệnh cho tiểu công tử đấy sao?"

Trước sau như một, bọn họ từ trong miệng của Độc Cô Mưu không nhận được bất kỳ đáp án nào.

Dạ Cô Phong kiểm tra thân thể cùng mạch tượng Vân Tiểu Mặc, chân mày nhíu chặt, đột nhiên hướng người trong phòng: “Ai có thể nói cho ta biết, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Tiểu qủy làm sao bị hôn mê bất tỉnh?”

Thanh âm của hắn không cao không thấp, cũng không giận tự uy, tràn đầy uy hiếp. Ở Huyễn Dạ Tinh Hải, hắn cho tới bây giờ đều là người ra hiệu lệnh, bẩm sinh đã có khí thế, đủ để uy hiếp mỗi người.

Lưu Xuyên Nhất Hùng cùng Anh Mộc Đại Lang hai người ngu ngơ, không giải thích được lão giả này đến tột cùng là người phương nào, vì sao trên người lại có khí thế sắc bén, nhìn hắn, hai người bọn họ đều có loại cảm giác kính sợ.

“Tiền bối, chúng ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra, thời điểm lúc chúng ta chạy tới, tiểu công tử cũng đã ngất đi rồi.”

“Đúng vậy a, chúng ta thấy có một bầy Hắc y nhân dùng lưới bao lất tiểu công tử, có thể là muốn giết hắn. Bất quá chờ thời điểm chúng ta chạy tới, những hắc y nhân kia bị vị đại hiệp này toàn bộ giết chết. Tiểu công tử cũng ngất đi, chúng ta còn tưởng rằng tiểu công tử bởi vì kinh sợ quá độ mới hôn mê.....”

Dạ Cô Phong quét ánh mắt qua hai người, cuối cùng rơi vào trên người Độc Cô Mưu, ánh mắt tăng thêm mấy phần, không tiếng động hỏi.

Độc Cô Mưu tiến lên một bước, rốt cục lên tiếng nói: “Tiểu Mặc, ánh mắt màu vàng, ánh sáng vàng,…

Dạ Cô Phong trong con ngươi thâm thúy u quang chớp động, ánh mắt sắc bén bắn về phía hai người Lưu Xuyên Nhất Hùng cùng Anh Mộc Đại Lang, uy nghiêm mười phần: “Hai người các ngươi, đi ra

ngoài!”

Lưu Xuyên Nhất Hùng cùng Anh Mộc Đại Lang hai người tiếp thu lệnh, trong lòng rất có bất mãn, tại sao hắn nói ra, bọn họ phải đi? Nơi này chính là địa bàn của bọn họ... Song, lần nữa chống lại ánh mắt không giận mà uy của lão nhân gia, bọn họ vẫn khuất phục. Chỉ cần hắn thật có thể chữa trị cho tiểu công tử, ân nhân cứu mạng của bọn hắn, đừng nói là để cho bọn họ đi ra ngoài, chính là để cho bọn họ làm trâu làm ngựa, bọn họ cũng nguyện ý.

Đợi hai người sau khi rời đi, bên trong gian phòng chỉ còn lại hai người.

Dạ Cô Phong sắc mặt rất là ngưng trọng, hắn nhìn chằm chằm Độc Cô Mưu, hỏi lại lần nữa: “Ngươi mới vừa nói là, ánh mắt Tiểu Mặc biến thành màu vàng, còn có lực lượng màu vàng phóng thích đi ra?”

Độc Cô Mưu gật đầu: “Sức mạnh màu vàng, phản phệ, cho nên, hôn mê.” Đây là hắn suy đoán cùng phán đoán.

Dạ Cô Phong khom người, mở ra ánh mắt Vân Tiểu Mặc, vẻ kỳ quang chợt lóe lên. Con ngươi màu vàng, quả nhiên là con ngươi màu vàng!

Bởi vì Vân Tiểu Mặc hôn mê nên gấp gáp, còn chưa kịp đợi đến con ngươi khôi phục bình thường, cho nên hiện tại con ngươi màu sắc vẫn như cũ là màu vàng.

Ba năm chung đụng, Dạ Cô Phong không nhìn thấy mắt của Vân Tiểu Mặc có dị trạng, bởi vì … dạng tình huống kỳ dị này, chỉ có thời điểm khi Vân Tiểu Mặc cực kỳ tức giận mới có thể phát sinh, Vân Tiểu Mặc từ nhỏ không buồn không lo, rất ít thời điểm có cực độ tức giận, ngay cả khi giận Vân Khê hắn vẫn không nói chuyện, cũng là

lúc đói bụng cực hạn mới phát sinh tình trạng, lần đó mới thấy qua hắn có phản ứng kỳ dị. Đây là bí mật của Vân Tiểu Mặc, Vân Khê tự nhiên sẽ không tùy ý nói cùng người khác, bởi vì nàng không hy vọng người ngoài nhìn con trai của nàng bằng ánh mắt như nhìn yêu quái.

Con ngươi màu vàng, làm cho tâm bình tĩnh của Dạ Cô Phong nổi sóng, liên tưởng đến rất nhiều, thần sắc của hắn từ từ xa xăm, từ trước luôn luôn không nghĩ hiểu rõ chuyện, ở trong nháy mắt thông suốt.

“Con ngươi màu vàng, Long Huyết bảo điển, Bàn Long thành Long gia..... Thì ra là như vậy!”

Thân hình cao to của Độc Cô Mưu khẽ động, mũi chân hướng phương hướng của hắn, quanh thân trên dưới bị hơi thở mê hoặc bao phủ. Hắn không giải thích được, không rõ trong lời nói Dạ Cô Phong có mấy danh từ đến tột cùng là hàm nghĩa gì, chẳng qua là mơ hồ cảm thấy cùng thân thế gia tộc Vân Tiểu Mặc có liên quan, bởi vì phụ thân của hắn họ Long.

Quyển 3 - Chương 64: Cầu tổ tiên Long gia

Dạ Cô Phong trầm mặc chốc lát, bỗng nhiên ôm lấy Vân Tiểu Mặc, nói: “Đi! Hiện tại phải cứu tiểu quỷ, chỉ có một biện pháp.....”

” Đi Long trì!” Dạ Cô Phong ánh mắt chớp động.

“Long trì?” Độc Cô Mưu không giải thích được, dưới chân cũng không dừng lại, theo sát hắn ra khỏi phòng nhỏ.

Lưu Xuyên Nhất Hùng cùng Anh Mộc Đại Lang hai người chờ ở ngoài cửa, chợt thấy Dạ Cô Phong cùng Độc Cô Mưu hai người ôm Vân Tiểu Mặc ra khỏi phòng nhỏ, vội vàng tiến lên hỏi thăm.

“Tiền bối, ngài muốn đem tiểu công tử đi đâu?” Anh Mộc đại phu hỏi.

“Lão phu tự có biện pháp cứu hắn, các ngươi không cần hỏi nhiều.” Dạ Cô Phong thần sắc vi liễm, ngữ khí xa cách, giọng nói mang khẩu khí không được xen vào.

Lưu Xuyên Nhất Hùng cùng Anh Mộc Đại Lang hai người liếc nhau một cái, trước mắt cũng chỉ có thể tin tưởng đối phương.

“Vậy tánh mạng tiểu công tử làm phiền tiền bối. Xin tiền bối tận tâm cứu giúp!”

“Tiền bối, nếu như có cần hai người chúng tôi, xin cứ việc phân phó, xin nhất định phải giữ được tánh mạng tiểu công tử. Hắn là đại ân nhân của gia tộc Lưu Xuyên và gia tộc Anh Mộc, chỉ cần là chuyện

của tiểu công tử, dù phân phó chúng tôi lên núi đao xuống chảo dầu cũng không chối từ.”

Dạ Cô Phong lãnh đạm nhìn hai người một cái, khó được hai người này tri ân báo đáp, để lại cho hắn ấn tượng tốt, hướng hai người gật đầu, hắn tiếp tục ôm Vân Tiểu Mặc, nhanh chóng biến mất ở ngoài phòng.

Thánh cung thủ vệ như cũ nghiêm mật, cho dù hai người võ nghệ cao cường, cũng không khỏi phải đợi đến ban đêm đến gần Long trì.

Dạ Cô Phong cùng Độc Cô Mưu hai người ẩn thân sau núi giả cách Long trì không xa, nơi này trên đường đi tới Long trì phải đi qua, thủ vệ đệ tử không ngừng qua lại tuần tra, lẽ ra là một nơi rất nguy hiểm, nhưng là hai người hết lần này tới lần khác chính là núp ở nơi nguy hiểm nhất, cố gắng chờ trời tối, tìm cơ hội tiến vào Long trì.

Màn đêm dần dàn buông xuống, Dạ Cô Phong cúi đầu nhìn bé con trong ngực, tâm ngày càng đau nhức. Cũng là hắn quá mức khinh thường mới không bảo vệ tốt tiểu quỷ, để cho nó bị thương, trong con ngươi thâm thúy vi liễm là ánh sáng nhu hòa, nhưng là tự trách và áy náy.

“Vì sao, Long trì?” Độc Cô Mưu bí mật dùng truyền âm vào tai hắn dò hỏi, hắn muốn biết rõ đem Tiểu Mặc đi Long trì cuối cùng là muốn làm gì, làm thế nào để trị bệnh cho hắn? Không phải hắn không muốn tin tưởng đối phương, thật sự là hắn quá lo lắng cho sự an nguy của Tiểu Mặc cho nên không thể không cẩn thận. (Haiz: khi nào anh Độc Cô Mưu mới nói được thành câu nguyên chỉnh đây ^ ^)

Dạ Cô Phong khẽ ngước mắt, dùng truyền âm “Từ xưa ở Long Tường đại lục có một gia tộc cổ xưa với thế lực rất lớn, gia tộc này họ Long, chiếm cứ ở Bàn Long thành. Tổ tiên gia tộc này rất giỏi,

từng là người đứng đầu Long Tường đại lục, tự sáng chế ra Long Huyết bảo điển, quét sạch Long Tường đại lục. Nghe qua vị tổ tiên Long gia này từng sống trong Long tộc một thời gian ngắn, cùng Long tộc hòa hợp, còn thu phục được Thần Long viễn cổ làm thú sủng. Sau đó không lâu, tộc Giao Long xâm chiếm Long tộc, tổ tiên Long gia cùng Long tộc kề vai chiến đấu, cùng chống đỡ sự xâm chiếm của tộc Giao Long, cuối cùng trong chiến đấu, hắn bị thương nặng, máu chảy gần hết."

"Người có tình, Long tộc cũng hữu tình, lúc hấp hối cạn sức, Thần long viễn cổ đem máu của mình truyền sang cho hắn, đổi cho hắn một sinh mạng, mà chính bản thân Thần Long thì lại an nghỉ trong lòng đất mãi mãi".

"Tổ tiên Long gia có máu của Thần Long trong cơ thể, thực lực tăng lên rất nhiều, tự sáng chế ra Long Huyết bảo điển, từ đó về sau tung hoành Long Tường đại lục, không người địch lại. Mà Long Huyết bảo điển do hắn tự sáng chế, cũng chỉ có con cháu của Long gia mới có thể tu luyện, chỉ có hậu duệ được truyền thừa huyết mạch Long tộc tinh thuần mới có thể phát huy sức mạnh thực sự của Long Huyết bảo điển."

"Con cháu Long gia sau này không phải ai cũng được truyền thừa huyết mạch Long tộc tinh thuần, nhất là theo thời gian trôi qua, trăm năm sau, ngàn năm sau, hậu duệ chân chính được truyền thừa huyết mạch Long tộc tinh thuần ngày càng ít, mà căn cứ phán đoán bọn họ được truyền thừa huyết mạch Long tộc hay không là dựa vào đôi mắt màu vàng."

"Lão phu nghe nói, truyền nhân Long gia cực kì khó có thể tìm được người có đôi mắt màu vàng, đương gia đương nhiệm cũng chỉ có một con mắt màu vàng, mà những tộc nhân khác ngay cả một con mắt màu vàng cũng không có, điều này chứng minh huyết mạch

Long tộc của những người đó không đủ tinh thuần, mà Tiểu Mặc hắn…..”

Trong đầu Độc Cô Mưu đang nghĩ, ánh mắt xuyên thấu nhìn chăm chú vào khuôn mặt Tiểu Mặc đang hôn mê, trầm tư thật lâu. Hắn không có nhìn lầm, Tiểu Mặc thực sự có đôi mắt màu vàng, điều này cho thấy hắn mới là người được truyền thừa huyết mạch Long tộc tinh thuần.

Chẳng qua, nếu hắn là hậu duệ của Long gia tại Long Tường đại lục tại sao lại lưu lạc đến Ngạo Thiên đại lục?

Hai người đều lâm vào trầm mặc, không gian rơi vào yên tĩnh.

Thủy lao của thánh cung, dày đặc cảm giác rét lạnh thẩm thấu, màu đen của nước phiếm lân quang, một chút ánh sáng từ cửa sổ trên mái nhà chiếu vào, khiến cho toàn bộ thủy lao chìm vào bầu không khí quỷ dị.

Trong một góc thủy lao, một thiếu niên đang cầm trên tay một cây roi mềm, từng bước đến gần một lồng sắt.

Trong lồng sắt, một quả cầu nhỏ màu trắng với bị cái lưới màu vàng siết chặt, thân hình vặn vẹo, chỉ có một đôi con ngươi hữu thần đặc biệt lộ ra bên ngoài lông tơ màu trắng, ánh mắt như điện.

“Tiểu Bạch, ta khuyên ngươi hãy ngoan ngoãn theo ta lập khế ước, từ nay về sau làm thú sủng của ta. Chỉ cần ngươi làm thú sủng của ta, ta bảo đảm ngươi muốn cái gì sẽ có cái đó, ta sẽ thỏa mãn mọi nguyện vọng của ngươi.”

Tiểu Bạch phát ra tiếng thở: “Ngươi đừng mơ tưởng, ta chỉ muốn Tiểu Mặc Mặc, những thứ khác cái nào cũng không muốn!”

“Ngươi đi theo hắn có cái gì tốt? Tiểu tử kia chỉ ngây ngốc, không có một chút tham vọng! Ngươi đi theo hắn vĩnh viễn không có ngày nổi danh. Nếu ngươi đi theo ta, chờ ta làm Thiên Long tôn giả của Thánh Cung, địa vị của ngươi cũng theo ta vinh quang. Nếu ta trở thành cung chủ, đến lúc đó người sẽ là thú sủng được tôn sung nhất toàn bộ Ngạo Thiên đại lục, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa!” Tống Tu tiếp tục dụ dỗ.

Tiểu Bạch liếc hắn ánh mắt khinh thường, nó mới không thèm, nó là hậu duệ của Long Vương, tương lai là vua của Long tộc, nó mới không thèm những thứ lung tung đó!

“Ngươi mau thả ta ra, ta không thích ngươi, ta không thèm làm thú sủng của ngươi, chết cũng không muốn!” Tiểu Bạch lắc lư thân thể, muốn tránh thoát khỏi đám lưới mềm tơ vàng này, nhưng sao nó càng giãy dụa, kim lưới ngày càng siết chặt làm nó không thở nổi.

Tống Tu cười âm hiểm, lắc lắc cây roi mềm trong tay, uy hiếp: “Ngươi đã không chịu ngoan ngoãn nghe lời, vậy thì đừng trách ta không khách khí. Nghe nói đã bị nhốt ở thủy lao này, chỉ cần bị roi đánh sẽ trở nên ngoan ngoãn, ngươi nói hắn đi hướng đông hắn nhất định đi hướng đông, ngươi biểu hắn đi hướng tây hắn nhất định đi hướng tây. Ta xem ngươi khăng khăng một mực như thế, có lẽ sau khi bị đánh ngươi sẽ thông minh ra một tí.”

Đang nói, cây roi trong tay hắn giống như rắn đánh tới lồng của Tiểu Bạch.

“Bốp, bốp……” Cây roi phát ra nhiều tiếng vang quanh quẩn trong thủy lao.

Tiểu Bạch bị bọc trong lưới vàng cũng ráng nhảy lên tránh né roi

đang vụt xuống, trong miệng phun ra ngọn lửa.

Kim lưới nước lửa không làm gì được, cũng không đại biểu cho roi cũng nước lửa bất xâm.

Lửa liếm lên, rất nhanh cả cây roi đều bị cháy.

Tiểu Bạch nhìn thành quả của mình nhất thời hưng phấn kêu lên rất vui vẻ "Kẻ xấu xa, kẻ xấu xa! Còn dám khi dễ ta, ta liền phun lửa đốt chết ngươi!"

Tống Tu thấy cây roi trong tay bốc cháy, nhất thời kinh hãi, vội vàng vứt bỏ, hắn ngoan trừng lồng sắt, tốn hơi thừa lời nói: "Ngươi đừng đắc ý! Ta không tin không trị được ngươi!"

Ánh mắt hắn nhìn xung quanh, đang nhìn về hướng các dụng cụ để thẩm vấn phạm nhân, hắn tiện tay cầm lên miếng sắt được nung đỏ trong chậu than cháy đỏ, nở nụ cười âm trầm.

"Biết đây là gì không? Có muốn nếm thử mùi vị của nó không?"

"Xèo xèo….." hơi nước theo miếng sắt truyền ra, con ngươi của Tiểu Bạch mở to, nhìn thanh sắt nung đỏ ngày càng gần, nó hoàn toàn có thể tưởng tượng ra khi bị cái thanh sắt đó dính vào người, bộ lông xinh đẹp của nó nhất định bị phá hủy.

Cả người run sợ, Tiểu Bạch kinh hô: "Chờ một chút! Ta….Ta với ngươi kí khế ước."

Tống Tu hạ tay, nhất thời mừng rỡ, không ngờ chuyện lại thuận lợi như vậy. Hắn bỏ lại thanh sắt, đưa mắt nhìn về phía trước, tới gần lồng sắt, cười âm u nói: "Sớm đồng ý không phải tốt hơn sao? Miễn được làm khổ da thịt…Ta biết Long tộc của các ngươi có phương

thức lập khế ước, nhanh chóng làm khế ước đi.”

Tiểu Bạch cuộn thân mình, hai mắt ngấn nước nhìn nhìn hắn, ô ô nói“ Vậy ngươi lấy chút máu của mình, ta cần dùng máu ngươi để làm khế ước, cái này gọi là huyết khế.”

Ánh mắt Tống Tu sáng lên, tự biết huyết khế có ý hàm nghĩa gì, hắn từng thấy ghi chép của huynh trưởng về quá trình thu phục Địa Long. Ban đầu lúc huynh trưởng thu phục Địa Long, dùng phương thức dụ lợi, sau đó sử dụng thủ đoạn cao siêu, mới khiến cho Địa Long ngoan ngoãn thuần phục, sau đó chính là quá trình huyết khế. Chỉ cần hoàn thành huyết khế hắn có thể có thú sủng siêu phàm, có thể phun lửa và biết nói tiếng người Tiểu Bạch Long!

Mặc dù nó còn nhỏ nhưng đúng là nó có tiềm năng vô hạn, điều này cho thấy bản lãnh của nó có nhiều thứ khác với Long tộc, sự thật chứng minh ánh mắt của hắn rất độc đáo. Hoặc là không có, nếu có phải là thứ tốt nhất, Tiểu Bạch Long hắn phải định rồi!

“Tốt!” Tống Tu không do dự, từ bên hông móc ra cây chủy thủ, không nói lời thứ hai, hướng cổ tay cắt một dao. Nháy mắt, máu tươi chảy xuống…

“Tới đây nhanh lên” Hắn đưa tay thăm dò vào lồng sắt, bất quá hắn cũng cẩn thận, không dám đưa tay quá gần. Tay giơ qua đỉnh đầu của Tiểu Bạch, từ góc độ này, máu tươi chảy xuống, đủ để Tiểu Bạch há miệng. Nhưng nếu Tiểu Bạch có hành động phản kháng, hắn cũng có thể nhanh chóng phản ứng, toàn thân rút lui.

Tiểu Bạch ngước cổ, ánh mắt thù hằn nhìn hắn, đột nhiên nhảy ra, vọt tới bên cạnh lồng sắt, phun ngọn lửa dài tới vạt áo Tống Tu.

“A – chết tiệt! Ngươi dám gạt ta?” Quần áo trên người bị đốt, hắn

kinh hoàng chạy trốn, liền nhảy vào trong hồ nước.

Lửa không bị nước dập tắt mà còn cháy mạnh hơn.

Tống Tu một bên ở trong nước đạp nước, vừa dùng chủy thủy cắt quần áo trên người, trực tiếp cởi ra, ném ra rất xa.

Trong không khí ngửi được mùi khét. Tống Tu cúi đầu nhìn lại, không biết tóc mình lúc nào bị lửa cháy. Hắn quá sợ hãi, chủy thủ trong tay vung lên lung tung, chỉ thấy mái tóc đen bị cắt xuống, một đầu tóc chỉnh tề trong nháy mắt thất tinh bát lạc.

Cũng may hắn tay mắt lanh lẹ, không tiếc đối với mình rat ay kiên quyết, nếu chậm một tí, lửa sẽ đốt đến da thịt hắn, khi đó nếu phải xuống tay, chỉ sợ không còn kịp nữa rồi.

“Ha ha ha…..Kẻ xấu xa! Kẻ xấu xa!” Tiểu Bạch cười lăn lộn trên đất.

Hừ hừ…..Muốn khế ước của nó, nghĩ cũng đừng nghĩ đến!

Quyển 3 - Chương 65: Bản nhạc của rồng

Tống Tu từ trong hắc thủy đi lên, toàn thân chỉ còn lại cái khố trắng che điểm trọng yếu. Tóc của hắn cao thấp không đều, khuôn mặt nhỏ nhắn đen như đáy nồi, hai mắt ánh lên tia lửa hung hăng trừng cái lồng sắt chứa Tiểu Bạch đang cười khoái trá, hận không thể ăn vào bụng ngay tức khắc.

“Ngươi chờ đó! Ta nhất định sẽ làm cho ngươi khuất phục ta.”

Hắn đưa tay, mở ra nhẫn trữ vật trên tay, dễ dàng lấy ra một bộ y phục khô ráo. Cái khác hắn không nhiều lắm, nhưng là các loại kỳ trân dị bảo hiếm có cũng có rất nhiều, nhất là nhẫn trữ vật, ai bảo hắn là đệ đệ của Địa Long tôn giả, được rất nhiều người Thánh Cung yêu thương.

Tiểu Bạch chứng kiến hắn nhanh thay bộ đồ mới, không khỏi đau miệng, cảm thấy vừa rồi còn chưa đã nghiện.

Kẻ xấu xa này, nó còn chưa có cười đã!

“ Hừ, đừng cho là ta không có biện pháp nào trị ngươi! Ta cho ngươi biết, nếu ta không có được ngươi, ta sẽ không chút do dự giết chết ngươi” Tống Tu thần sắc ngoan lệ làm cho Tiểu Bạch sợ hết hồn, người này thật sự điên rồi, nó nên làm cái gì bây giờ? Tiểu Mặc Mặc cũng không biết thế nào, không biết có tới đây cứu nó không?

Tiểu Bạch cúi đầu nức nở, cái đầu nhỏ cúi thấp xuống, trong đầu tự nhiên nhớ đến lời nữ ma đầu thường nói: “ Nếu ngươi không tự tiến

thủ, chẳng những không thể bảo vệ Tiểu Mặc, ngay cả tính mạng mình ngươi cũng không giữ được…” hiện tại bị nữ ma đầu nói trúng, nó cùng Tiểu Mặc gặp phải nguy hiểm, nó chẳng những không bảo vệ được Tiểu Mặc Mặc mà nó cũng đang bị nguy hiểm, thật sự là gay go đây.

Đáy mắt Tiểu Bạch đầy lệ quang, nghĩ đến Tiểu Mặc Mặc không rõ sinh tử, nó thật sự đau lòng khổ sở.

“Đại ca có viết lại, có một loại đồ vật giúp thu phục Thần Long làm trợ thủ, có lẽ ta nên dùng thử một chút. Hừ hừ…cũng đúng lúc dùng thủ đoạn.”

“Tiểu Bạch, ngươi biết cái này là gì không? Đây là phân và nước tiểu của Thần Long.”

“Ta sẽ đến Long trì thu thập thật nhiều phân và nước tiểu của Thần Long, đến lúc đó ta liền đem ngươi chôn trong phân và nước tiểu, đại ca ta có ghi lại, Thần Long ở trong phân và nước tiểu đồng loại, thân thể không ngừng yếu đi, ta muốn chính miệng ngươi hướng ta cầu xin tha thứ, hướng ta khuất phục mới thôi – ha ha ha……

Tống Tu điên cuồng cười lớn, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn hết sức âm độc, hắn đi từng bước một lại gần nó, lúc này đây cũng không lại hướng Tiểu Bạch xuống tay, nhưng là mở ra chiếc nhẫn trữ vật, tính đem cả Tiểu Bạch lẫn lồng sắt cùng thu vào bên trong nhẫn.

“Bại hoại! Tiểu Bạch không muốn ngửi thấy phân và nước tiểu, bẩn chết, bẩn chết!!”

“Bại hoại! Ta nguyền rủa ngươi!”

Hưu một tiếng, toàn bộ lồng sắt bị sức mạnh trong nhẫn phóng ra thu

vào không gian bên trong chiếc nhẫn, tiếng la hét ầm ĩ của Tiểu Bạch cũng theo đó mà hoàn toàn biến mất.

Tống Tu hài lòng sờ tay vào chiếc nhẫn, lạnh lùng nhếch môi, vẻ lo lắng vừa rồi cũng biến mất.

Sau núi giả, Dạ Cô Phong và Độc Cô Mưu che giấu tung tích, tùy thời chờ đợi.

“Vẫn chưa trả lời ta, tại sao đi Long trì?” Độc Cô Mưu vẫn như cũ chấp nhất nghi vấn, Dạ Cô Phong chẳng qua chỉ nói cho hắn thân thế, bối cảnh liên quan đến Tiểu Mặc, song việc này có quan hệ gì với Long trì.

“Đúng như ngươi suy đoán, bản thân Tiểu Mặc bị năng lượng của Long huyết đả thương, hiện tại cần bổ sung tinh khí của Long huyết. Chúng ta đi Long trì, chính là muốn lấy những thứ máu của Thần Long cho Tiểu Mặc bổ sung tinh khí. Tiểu Mặc chắc là trong lúc vô tình luyện được Long Huyết bảo điển, chẳng qua năng lực còn chưa đủ, cho nên lúc hắn cực kỳ tức giận mới có thể tạo thành hiện tượng bị phản phệ.” (tức là bị chính sức mạnh của mình quay trở lại đánh gây tổn thương)

Độc Cô Mưu sau khi nghe xong, thì trầm ngâm chốc lát, đột nhiên thân ảnh lóe lên, còn lãnh khốc bỏ lại một câu “Ta đi lấy.”

Dạ Cô Phong không có ngăn cản hắn, đưa mắt nhìn bóng lưng đã đi xa, yên lặng đứng đó, tiểu tử Độc Cô gia xem ra cũng không phải là người lãnh khốc vô tình, thật ra là kẻ nhiệt tâm trong nóng ngoài lạnh.

Từ tư thu hồi tầm mắt, hắn lấy ra đan dược nhét vào trong miệng Tiểu Mặc, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hôn mê, Dạ Cô Phong lông mày nhíu lại rơi vào trầm tư.

Thân ảnh màu đen của Độc Cô Mưu tựa như u hồn, cố gắng bắt một người đến hỏi thăm đường vào Long trì, xa xa thấy một thiếu niên đang đi tới. Đến gần, mới phát hiện tên đầu sỏ hại Vân Tiểu Mặc lâm vào hôn mê Tống Tu.

Quanh thân sát khí nhất thời phát ra ngoài. Độc Cô Mưu nhìn chằm chằm thân ảnh gầy nhỏ của Tống Tu đang linh hoạt vòng qua thủ vệ dọc đường, thần sắc quỷ dị, không biết trong hồ lô của hắn tột cùng muốn làm cái gì. Thấy thân ảnh nhỏ gầy của hắn đang dần dần hướng phương hướng Long trì đi tới, tay nắm chặt lại nhanh thả lỏng, vốn muốn bắt hắn để hắn khai ra tung tích của Tiểu Bạch, nhưng bây giờ tạm thay đổi chủ ý, có lẽ đi theo hắn sẽ có thu hoạch lớn hơn nữa.

Ẩn sau núi giả, Dạ Cô Phong cũng phát hiện thân ảnh của Tống Tu, hắn lúc này đang lén lút hướng núi giả đi tới. Dạ Cô Phong cùng Độc Cô Mưu âm thầm nhìn nhau, rồi nhìn chằm chằm Tống Tu, lặng lẽ đi theo.

Thật may mắn khi theo dõi Tống Tu, bọn hắn trăm triệu lần không nghĩ tới, bên ngoài Long trì thủ vệ toàn là tượng giả người đứng đó, lối vào Long trì, gần một nội đường thờ Phật. Cũng may bọn họ âm thầm theo dõi Tống Tu mới phát hiện, bằng không chỉ dựa theo lời nói, bọn họ tuyệt đối không nghĩ tới, bên ngoài Long trì thủ vệ canh giữ chỉ là bài trí giả, lối vào chân chính, kỳ thật là ở nơi không ai tưởng được, là trong Phật đường kề bên Long trì.

Vị trí của gian Phật đường này đích thực rất kỳ quái, có thể nói cùng bố cục của Thánh Cung hoàn toàn không hợp nhau, vả lại sự hiện hữu của nó rất khó thấy, trên căn bản không ai sẽ đi chú ý nó. Song một khi tiến vào phía sau Phật đường, bố cục cùng hoàn cảnh toàn bộ Phật đường làm cho người ta cảm thấy một loại cảm giác trang

nghiêm thần thánh.

Bên trong Phật đường hương khói thịnh vượng, hẳn là mới có người đến đốt nhang, toàn bộ Phật đường rất sạch sẽ, tựa hồ như mỗi ngày đều có người quét dọn. Càng đặc biệt chính là, cả Phật đường tiếng rồng ngâm kêu hát, làm cho không khí Phật đường càng thêm kỳ bí.

Nhìn Tống Tu làm cho toàn bộ thị vệ ở Phật đường hôn mê, sau đó khởi động bàn quay lớn…

Ù ù long -

Cửa đá từ từ mở ra.

Tiếng rồng ngâm càng ngày càng to rõ.

Dạ Cô Phong và Độc Cô Mưu hai người nhìn nhau liếc mắt một cái, không chút do dự xông vào cửa, thời gian cấp bách, bọn họ phải tốc chiến tốc thắng.

Đây là một thạch thất khổng lồ, hoặc nói là thành trì, đúng như bề ngoài nhìn thấy rất là hoành tráng.

Bên trong thạch thất nuôi không dưới mười con Thần Long, lấy lồng sắt thật lớn giam chúng lại, những thân ảnh rồng khổng lồ vũ động, khó trách trong tiếng ngâm có vài phần buồn rầu, thì ra bọn chúng bị hạn chế tự do. Không có tự do, Thần Long như thế nào bay lượn trên trời cao, Long Đằng vạn dặm?

Chính giữa thạch thất có một cái ao, nước chuyển động mang theo mùi lưu huỳnh nồng nặc, màu nước đục ngầu trong ao làm cho không ai nhìn rõ dưới đáy ao có gì.

“Ha…ha…thấy nơi này thế nào? Bọn chúng và ngươi vốn là đồng loại, như thế này ta liền lấy phân và nước tiểu của bọn chúng xông chết ngươi, xem ngươi chống đỡ được bao lâu.”

“Bại hoại, kẻ xấu xa.”

Trong thạch thất, lời nói Tống Tu cùng Tiểu Bạch hiện ra vô cùng trong trẻo.

Tống Tu đem lồng chứa Tiểu Bạch đặt sang một bên, liền bắt đầu lấy xẻng xử lý phân và nước tiểu của Thần Long.

Nhắc tới cũng lạ, kể từ khi Tiểu Bạch lên tiếng, cả Thần Long trong Long trì cùng im lặng, đồng loạt nhìn Tiểu Bạch, đem theo vài phần nghiêm trang và kính sợ, giống như thần tử thấy được quân vương, bọn chúng cúi đầu, không dám thở mạnh. Bọn chúng tuy có người nuôi, nhưng trời sanh thì rất kính sợ Long Tộc, khiến cho bọn chúng phải cúi đầu trước huyết mạch của Long Vương, cúi đầu xưng thần.

Tiểu Bạch tựa hồ cảm ứng được nội tâm của bọn chúng, từ từ ngưng la, ánh mắt lóe sáng, thần thái kỳ dị ngày càng lớn.

Hay lắm,đi vào trong này toàn người trong nhà, chẳng qua là bọn họ tựa hồ cùng nó giống nhau, đều là đồng bệnh tương liên.

Trong miệng Tiểu Bạch ô ô lên mấy tiếng, bốn phía Thần Long cũng rối rít phát ra âm thanh, bắt đầu một phen trao đổi.

Tống Tu bận rộn chuẩn bị phân và nước tiểu, làm gì chú ý tới mấy thứ này? Thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn Tiểu Bạch còn đó hay không, tất cả Thần Long trong Long trì đều hướng hắn nhả khí ….

“Ngô ngô, đây là vật gì, làm sao thúi vậy?” Thân hình Tống Tu loạng choạng thoáng một cái ngất xỉu vì bị Thần Long tặng cho cái rắm. (cười chết mất =))……)

Tiểu Bạch kìm nén bực bội, hận ngón tay không đủ dài để bịt mũi mình.

Ô ô thật là thúi!

Ha ha, ai bảo hắn khốn nạn như vậy tính dùng phân và nước tiểu của Thần Long xông nó? Như vậy nó không ngại lấy gậy ông đập lưng ông xông chết hắn!

“Ha ha……. Đã quá kẻ xấu xa bị xông chết! Đã quá kẻ xấu xa bị xông chết!” Tiểu Bạch cười đến lăn lộn trên đất, Thần Long xung quanh cũng lay động tranh công.

Dạ Cô Phong cùng Độc Cô Mưu thấy cảnh này cũng thật tức cười.

“Tiểu Bạch, ngươi lại gây sự rồi!” Âm thanh Dạ Cô Phong vang lên, từng bước đến gần Tiểu Bạch.

Thần Long xung quanh thấy có người bước vào, lần nữa cảnh giác, ánh mắt sáng lên, làm cho người khác có cảm giác run sợ.

Tiểu Bạch thấy người quen, khoan khoái nhảy lên: “Phong gia gia, mau cứu Tiểu Bạch”

“Di, Tiểu Mặc Mặc?!” Tiểu Bạch nhanh chóng phát hiện Dạ Cô Phong trong ngực đang ôm Vân Tiểu Mặc, cho nên càng gọi nhanh “Tiểu Mặc Mặc, Tiểu Mặc Mặc, Tiểu Bạch ở chỗ này! Ngươi làm sao vậy? Làm sao không để ý Tiểu Bạch?”

Một chưởng Dạ Cô Phong phát ra trực tiếp đánh vỡ lồng sắt, hắn lấy làm khó hiểu sao trên người Tiểu Bạch có kim lưới, nên liền mượn gió bẻ măng thu bảo vật lại.

Tiểu Bạch được tự do nhảy lên, nhảy tới trên người Tiểu Mặc, thấy hắn lâm vào hôn mê, đôi mắt lóe sáng chứa tầng nước mắt lòe nhòe.

“Ô ô……..Phong gia gia, Tiểu Mặc Mặc làm sao vậy? Hắn không phải đã chết chứ? Ô ô…” Tiểu Bạch thương tâm khóc lên, nó vừa khóc xung quanh Thần Long cũng khóc theo.

Chỉ một thoáng Long trì tràn ngập mưa nước mắt.

Mưa nước mắt làm ướt người Dạ Cô Phong, làm cho Dạ Cô Phong dở khóc dở cười. Từ lúc sinh ra tới bây giờ mới gặp chuyện như vậy.

“Tốt lắm Tiểu Bạch, đừng khóc! Tiểu Mặc Mặc không có chết, hắn chẳng qua tạm thời hôn mê thôi.”

Quyển 3 - Chương 66: Khế ước của Tiểu Bạch

“Có thật không?” Tiểu Bạch dừng khóc, dựa sát vào mặt của Tiểu Mặc, tinh tế đánh giá, quả nhiên cặp lông mi thỉnh thoảng lại run rẩy, cái miệng nhỏ nhắn đang mấp máy, không biết đang nói gì.

Tiểu Bạch kề sát tai lại nghe, rốt cuộc cũng nghe rõ chính là

“Tiểu Bạch, cứu Tiểu…”

Tiểu Bạch lần nữa khóc rống lên, thì ra Tiểu Mặc Mặc vẫn quan tâm đến nó như vậy, bản thân không biết sống chết, nhưng trong lòng vẫn nhớ tới nó, điều này làm cho nó rất cảm độnnhư thế nào không cảm động?

Nó vừa khóc, bên trong Long trì tức thì như mưa.

Dạ Cô Phong bất đắc dĩ lắc đầu than khổ, nhìn Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch, hắn bỗng nhiên nhớ tới tổ tiên Long gia cùng Thần Long…Cái này tiểu quỷ được cứu rồi! Trước đó hắn vẫn còn lo Thần Long được nuôi trong Thánh Cung, Long huyết không đủ tinh thuần, nhưng vì cứu Tiểu Mặc, cũng chỉ có thể miễn cưỡng dùng tạm, bây giờ Tiểu Bạch ở đây, như vậy tốt hơn rồi, đi nơi nào tìm được Long huyết tinh thuần hơn so với Tiểu Bạch đây?

“Tiểu Bạch, ngươi có đồng ý cứu Tiểu Mặc Mặc không?”

Tiểu Bạch hít cái mũi, dùng sức gật đầu nói “Ta dĩ nhiên đồng ý! Chỉ cần có thể cứu Tiểu Mặc Mặc, để ta làm cái gì ta cùng đều đồng ý.”

“Tốt lắm! Gia gia cần máu trên người của ngươi, sau đó đem máu của ngươi truyền vào cơ thể Tiểu Mặc, như vậy Tiểu Mặc sẽ được cứu.”

“Vậy nhanh lên đi, Tiểu Bạch không sợ đau, muốn bao nhiêu máu cũng được.” Tiểu Bạch nhảy vội về trước.

Dạ Cô Phong đối Độc Cô Mưu nháy mắt ra dấu, ý bảo hắn ra cửa canh gác, hắn ở đây chuyên tâm chuyển máu cứu người.

Thời gian trôi qua từng chút, bên ngoài Phật đường thủ vệ thay ca, tất cả đều bị Độc Cô Mưu không một tiếng động tiêu diệt hết. Song, cẩn thận mấy cũng có sơ sót, khi hắn giết đến nhóm thủ vệ thứ ba thì có một tên tụt lại phía sau đang đi tới thấy đồng bọn bị giết, vì thế hắn hô lên kêu cứu.

Độc Cô Mưu bỗng cảm thấy không ổn, vội vàng trở vào trong Long trì, nhắc nhở Dạ Cô Phong.

Lúc này đang là thời khắc mấu chốt để truyền máu.

Dạ Cô Phong dùng toàn bộ công lực, vừa truyền máu, vừa đem nội lực cùng huyền khí bao quanh thân của Tiểu Mặc và Tiểu Bạch, đảm bảo cho họ bình yên vô sự trong quá trình.

Tiểu Bạch cắn chặt hàm răng, vững vàng chống đỡ, thỉnh thoảng không quên nói một câu: “Phong gia gia, lấy nhiều một chút, Tiểu Bạch không đau.”

Độc Cô Mưu thấy một màn như vậy, tay nắm chặt đuôi kiếm đột nhiên căng thẳng, âm thầm hạ quyết tâm, cho dù hôm nay liều chết, hắn cũng muốn bảo vệ bọn họ chu toàn.

Hắn khiêng Tống Tu ra khỏi Long trì, sau đó khởi động cơ quan, đem cửa đá đóng lại.

Dạ Cô Phong nghe được cửa đá đóng lại, ánh mắt phút chốc mở ra, đáy mắt toàn vẻ lo lắng, sau đó quay đầu nhìn xem hai cái đứa nhỏ trước mắt, hắn lại từ từ nhắm hai mắt lại, tiếp tục chuyên tâm truyền máu.

Bên ngoài Phật đường, từng tốp thủ vệ lần lượt chạy tới.

Độc Cô Mưu đem Tống Tu nhét vào bên cửa Phật đường, một mình đứng giữa đại môn, một thân khí xơ xác tiêu điều, ống tay áo không gió tự động bay.

Hắn cứ như vậy đứng ở đó, giống như một pho tượng sát thần, sát khí ngút trời, uy nghiêm mà đứng.

“Ngươi là ai? Dám cả gan xông vào Long trì?”

“Người đâu, mau đem hắn bắt lại!”

Đê tử Thánh cung đồng thời vọt lên, nhất thời ánh sáng lẫm lẫm.

Độc Cô Mưu bất động, chỉ có khí trong tay càng lúc càng mạnh, tiếng tiếng vù vù, đấu lạp ngăn ở trước mặt, thật giống như cái gì đó sắp nổi lên, vận sức chờ phát động.

Bỗng dưng hắn đột nhiên động.

Kiếm trong tay xuất ra như thu thủy, dày đặc sát khí ác liệt, lấy hắn làm trung tâm, từng đạo kiếm khí quét qua, xu thế như tên rời cung, quét ngang ngàn quân!

Khí thế bức người, máu tươi như vũ bão!

Trước Phật đường, chỉ một thoáng, máu chảy thành sông.

Một đám đệ tử hoảng sợ mở to hai mắt nhìn, sợ tới mức rút lui vài bước, không dám lại tùy tiện tiến lên, chỉ cảm thấy người trước mắt căn bản không phải là người, mà là Tu La tới từ địa ngục, chỉ vì giết người mà đến.

“Mau, đi thông báo cung chủ!”

Bên ngoài Phật đường, một tầng lại một tầng cao thủ, lần lượt mà đến, hơn nữa nhóm sau so với nhóm trước còn mạnh hơn.

Áo đen, đấu lạp của Độc Cô Mưu đã nhuộm nhiều máu, nhưng vẫn gắt gao canh giữ ở trước cửa Phật đường, không tiến cũng không lui!

Bên trong Phật đường Long trì, quá trình truyền máu đã đến thời khắc quan trọng.

Mặt của Vân Tiểu Mặc lúc hồng lúc trắng, khuôn mặt nhỏ nhắn vì máu trong người đang từ từ dung hợp mà vặn vẹo, trong miệng không ngừng phát ra âm thanh thống khổ.

Tiểu Bạch trợn mắt nhìn Tiểu Mặc Mặc đối diện, lệ quang chớp động, đột nhiên thần sắc nghiêm túc nói “Ta hậu duệ của Long Vương, lấy máu của ta thề, ta nguyện trở thành bằng hữu tốt nhất của Tiểu Mặc Mặc, suốt đời bảo vệ hắn, không sợ sinh tử.”

Kèm theo âm thanh của nó là một tầng kim quang thánh khiết bao phủ quanh thân nó cùng Tiểu Mặc, Thần Long xung quanh cũng từ

từ hát lên khúc ca của rồng, giống như chúc phúc, giống như nghi thức cổ xưa, tóm lại kim quang ngày càng sáng, đem toàn bộ thạch thất bên trong Long trì chiếu sáng.

Dạ Cô Phong nhìn thấy một màn hùng vĩ như vậy, tâm không khỏi vui mừng, thật ứng với câu nói người hữu tình, Long cũng hữu tình!

“Ừ…..” Quả nhiên trong miệng Vân Tiểu Mặc phát ra âm thanh, từ từ tỉnh lại. Trong nháy mắt mở mắt ra, hắn liền thấy được Tiểu Bạch, khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ tái nhợt trong nháy mắt lộ ra tươi cười.

“Tiểu Bạch, ngươi không có chuyện gì thì tốt rồi!” Hắn thoáng một cái nhào đến ôm Tiểu Bạch thật chặt, quyến luyến không rời.

“Tiểu Mặc Mặc – ” Tiểu Bạch vì mất máu quá nhiều, thần sắc có vẻ suy yếu, song rốt cuộc cũng thấy Tiểu Mặc Mặc bình yên vô sự, nó không khỏi thoải mái mà cười.

Dạ Cô Phong nhìn hai thân ảnh nhỏ, đáy lòng cũng mềm nhũn.

Hắn không xuất thần quá lâu, bên tai mơ hồ truyền đến tiếng đánh nhau, lúc này hắn quyết đoán, bước nhanh tới bên Long trì, phát ra một cỗ chưởng lực hung hăng đánh xuống.

Bọt nước văng khắp nơi!

Chính giữa Long trì có vết nứt ra, dưới đáy Long trì hiện ra vật phát sáng lòe lòe.

Ánh mắt của hắn chợt sáng, hướng Tiểu Bạch la lên: “Tiểu Bạch, mau! Ăn nó!”

Tiểu Bạch nghe thấy tiếng hắn la lên, không khỏi sửng sốt, nhưng

ngay sau đó nhảy ra khỏi ngực của Tiểu Mặc, nhảy ngay vào dưới đáy Long trì. Nơi có vật lòe lòe phát sáng, chính là Thần long đan, hai mắt chớp chớp, thân thể lao xuống, trực tiếp đem Thần Long đan nuốt vào bụng.

“Nấc ….nấc…nấc….” ăn nhanh quá, Tiểu Bạch không khỏi đánh nấc.

Đợi Tiểu Bạch ra khỏi Long trì, Dạ Cô Phong thu hồi chưởng lực, đầu đầy hắc tuyến, hắn còn chưa bao giờ thấy rồng ăn đan mà bị nấc, thật phục nó!

“Tiểu Bạch, tiểu quỷ, chúng ta đi!”

Nghe bên ngoài tiếng đánh nhau càng lúc càng lớn, hắn tin tưởng sẽ rất nhanh kinh động đến cung chủ của Thánh Cung. Một mình hắn chống đỡ với cung chủ Thánh cung có lẽ không có vấn đề, nhưng mấu chốt là, hắn bây giờ phải bảo vệ cho hai đứa nhỏ này, hơn nữa ở Thánh cung không chỉ có cung chủ là cao thủ, nếu cùng nhau hợp sức tấn công, hắn dù sao hai tay không địch nổi bốn tay, tình cảnh thật đáng lo.

Cho nên phương pháp tốt nhất hiện giờ, chính là nhanh chóng đem hai đứa nhỏ này ra ngoài, bố trí ở nơi an toàn, sau đó hắn có thể chân chính an tâm cùng giao đấu với cao thủ Thánh Cung.

Dạ Cô Phong quét mắt một vòng, con ngươi chợt lóe sáng, từ bên hông rút ra một thanh nhuyễn kém mỏng như cánh ve, hướng những cái lồng đang nhốt Thần Long.

Tiếng xiềng xích rơi xuống liên tiếp, Thần Long lần lượt chui ra khỏi lồng giam, hùng dũng oai vệ.

“Tiểu Bạch ngươi có thể cùng chúng trao đổi, mau nói bọn chúng

toàn bộ lao ra khỏi Long trì, phân tán sự chú ý của đệ tử Thánh Cung, che dấu cho chúng ta thuận lợi rút lui.”

“Nấc đây….” Tiểu Bạch đang chịu khổ, xem ra thứ tốt không thể ăn lung tung, vẫn phải kiềm chế một chút. Nghe được lời nói của Dạ Cô Phong, nó cũng không trì hoãn, vừa nấc, vừa cùng Thần Long trao đổi.

Cấm địa Thánh Cung, các trưởng lão cùng thái thượng trưởng lão khoanh chân ngồi tụ một chỗ, xung quanh là cửa đá, ngồi xung quanh thành hình quạt. Mỗi người hướng cửa đá tung một cỗ huyền lực, mấy chục đạo huyền lực tụ thành một chỗ, lực lượng rất mạnh, không ngừng truyền vào cửa đá sau cấm địa.

Giờ phút này, trong cấm địa, cung chủ Thánh Cung khoanh chân ngồi xuống đang đi tới tầng cuối cùng.

Không ai biết cung chủ Thánh Cung tên họ là gì, cũng không biết lai lịch của hắn, thứ duy nhất biết được là tài cao học rộng, tinh thông các loại võ công, kỳ môn độn giáp, thậm chí là nuôi Thần Long cùng thi khôi (xác sống).

Hắn chính là nhân vật bí mật.

Một đạo huyền khí tinh thuần từ đan điền bay ra, xông thẳng tới ót, gương mặt tràn đầy huyết sắc, khói trắng từ đỉnh đầu không ngừng bay ra ngoài.

Khóe môi của hắn nhất câu, chỉ cần qua cửa này, hắn có thể công phá từ Huyền giai đỉnh lên Huyền tôn đỉnh.

Nhìn chung trong đại lục Ngạo Thiên, ai có thể chống đỡ được Huyền tôn đỉnh? Cho dù là vị Huyễn Dạ Tinh Hải, chỉ sợ không thể

nào cùng hắn địch nổi.

Hắn bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười một tiếng, năng lượng mạnh mẽ trong cơ thể của hắn phát ra xuyên thấu qua từng lỗ chân lông phát ra ngoài.

Cả cấm địa chấn động.

Canh giữ ở ngoài cấm địa, các trưởng lão cùng thái thượng trưởng lão kinh sợ, chợt trên mặt mọi người lộ ra vẻ vui mừng, cung chủ rốt cuộc cũng đột phá, mà mỗi người bọn họ chỗ này có thể chứng kiến thời khắc này cỡ nào làm người ta kinh tâm động phách?

Lúc này, có đệ tử bước vào báo “không xong, không xong rồi.”

Canh giữ ở ngoài, các trưởng lão nghe vậy, con mắt liền liếc đệ tử “Câm miệng, hiện tại cung chủ đang là thời khắc đột phá, có chuyện gì để sau rồi hãy nói!”

Đệ tử kinh ngạc, do dự “Nhưng là…có người tự tiện xông vào Long trì, giết rất nhiều người của chúng ta, thủ pháp của hắn rất lợi hại, chúng ta không phải đối thủ của hắn.”

“Ngươi nói cái gì?” Người đứng đầu các vị trưởng lão nghe đệ tử bẩm báo, nhất thời thần sắc ngoan lệ, mấy trưởng lão phất tay “Mấy người các ngươi đi xử lý sạch sẽ. Tự tiện xông vào Long trì giết chết!”

Mấy vị trưởng lão ngồi phía ngoài thực lực yếu nhất, cho bọn họ đi cũng không ảnh hưởng đến lực lượng của họ.

Mấy vị trưởng lão sau khi rời đi, không bao lâu có một trị trưởng lão trong số đó vội vàng chạy trở lại “không xong, không xong!”

Ngư trưởng lão quát lên: “Câm miệng, không cho phép quấy nhiễu đại kế phá quan của cung chủ.”

Trưởng lão đến đây báo tin thở gấp lấy làm khó nói: “Ngư trưởng lão, thực lực của đối phương quá lớn, hơn nữa thuộc hạ thấy đứa bé Tu nhi kia cũng bị bắt kèm hai bên, nếu chúng ta không đi ngăn cản hắn, sợ hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi.”

Ngư trưởng lão nghe được tên Tống Tu, chân mày không khỏi nhíu lại, trong ngày thường, hắn thương yêu nhất đứa bé này, bây giờ nghe thấy hắn gặp nguy hiểm, hắn thật nóng lòng.

Lúc này, từ trong cấm địa truyền ra thanh âm thâm trầm của cung chủ “Hết thảy tập trung cho bổn cung, cho dù đệ tử Thánh Cung chết sạch, cũng không cho các ngươi rời đi.”

Một câu nói giống như tiếng sấm đánh lên trên người mỗi người.

Nhất tướng công thành vạn cốt khô (*)vốn chỉ là hình dung các tướng lĩnh trên sa trường giết địch, mà giờ khắc này, dùng trên người cung chủ, bất quá rất là thích hợp.

(*: tướng thành công trên xác của binh lính, thành ngữ chỉ sự tàn bạo của chiến tranh: để tấn công một tòa thành, bao nhiêu binh lính đã ngã xuống)

Chỉ vì đột phá, hắn không tiếc hy sinh cả đệ tử Thánh Cung, như thế hắn rất nhẫn tâm cùng lãnh khốc, để cho lòng mọi người tại đây đều lạnh. Nhưng cung chủ vẫn là cung chủ, mặc dù họ có lòng khác, cũng không dám không nghe lệnh cung chủ.

“Dạ, cung chủ” mọi người đều hô lên.

Trưởng lão đến báo tin đứng tại chỗ lúng túng, đi cũng không được, mà ở lại cũng không xong, bất chợt trong lòng xuất hiện vài phần bi thương, những người này cũng vì Thánh Cung cẩn trọng như vậy, kết quả là cũng bị người ta tùy tay vứt bỏ, điều này làm sao cho bọn họ chịu nổi.

Song, Thánh Cung chính là nhà của hắn, nơi hắn sinh sống mấy chục năm, hắn tuyệt không cho phép người ngoài vào xâm chiếm Thánh Cung, sát hại đệ tử Thánh Cung. Cho dù liều cả mạng già này, hắn cũng muốn giết người xâm phạm.

Trường kiếm trong tay vung lên, hắn lần nữa xông ra ngoài.

Cả cấm địa đang bao phủ dày đặc huyền khí, không khí giống như bị ngưng trệ, trầm thấp mà bị đè nén, thật giống như bão táp bị đè nén, chỉ đợi tiếng sấm vang lên.

Trước Phật đường quyết đấu rất quyết liệt, thi thể nằm ngang nằm dọc như núi, mùi máu trong không khí không ngừng lan rộng.

Độc Cô Mưu với thần thái của sát thần từ Tu La, từ trên núi cao nhìn xuống chúng sinh, làm người ta thấy mà sợ!

Lúc này, trong nội đường bắt đầu chấn động, tiếng rồng ngâm (rồng kêu) điên cuồng phát ra.

Đang vây quanh Độc Cô Mưu là trưởng lão và các đệ tử cũng rối rít quay đầu, nhìn về cửa Phật đường, mọi người nhất thời kinh hãi mở to mắt nhìn.

Bọn họ nhìn thấy gì? Bọn họ nhìn thấy Thần Long từ trong nội đường bay ra, đem mái nhà Phật đường phá nát, tiếng gạch rơi vỡ bị tiếng

rồng ngâm lấn át.

Một, hai, ba…Mọi người hoa mắt, đủ loại Thần Long không ngừng từ nội đường chui ra.

Thời gian không qua bao lâu, khắp bầu trời tối đen, che khuất ánh trăng.

Trên người Tống Tu không biết bị cái gì đè nặng, phát ra âm thanh kinh hô, mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhìn qua quần long loạn vũ, hai mắt đồng thời trợn lớn, cho là mình đang trong mơ, nếu không tại sao lại phát sinh chuyện đáng sợ như vậy?

Đáng sợ hơn còn ở phía sau———

Một cái đầu Thần Long to lớn chen chúc từ cửa ra, bởi vì thân thể quá mức to lớn chen chúc đi ra, cả con rồng đang bị kẹt ở cửa dùng sức giãy giụa, lỗ mũi cũng phun ra nước “í í í….é é….”

Đằng sau nó còn mấy con Thần Long, nhưng bởi vì tư thế này ở cửa, cùng chặn mất đường đi của bọn chúng. Mấy con hợp lại đẩy nó ra ngoài.

Hưu

Hay lắm, nó thật là có thể ra ngoài!

Đầu rồng hướng ra bên ngoài, vừa đúng ngay chỗ của Tống Tu, thẳng tắp bay tới chỗ Tống Tu đụng nhau.

Tống Tu trơ mắt nhìn hai con Thần Long đang hướng mình bay tới, làm cho hắn kinh hồn lạc phách, hét chói tai: “A….cứu mạng a……”

Trong ánh mắt mọi người, một cái thân ảnh nhỏ nhỏ bị vứt lên trời cao, càng bay càng xa, cho đến khi trong không trung còn lại một điểm nhỏ, sau đó thẳng tắp rơi xuống.

Cái kia Phi Long thấy mình gây họa chớp chớp cặp mắt có chút xuất thần. Cho đến khi mấy con Thần Long khác đụng mông nó mới hồi tỉnh hướng bên ngoài Phật đường bay ra, không hề cản đường nữa.

Thừa dịp Thần Long làm hỗn loạn tầm mắt mọi người, một đạo bóng xám đưa lên một người một thú sủng thoát đi Phật đường.

“Tiểu tử Độc Cô, nhanh chút rút lui.”

Dạ Cô Phong truyền âm vào tai Độc Cô Mưu, Độc Cô Mưu cả người chấn động, nhanh chóng bay đi, hướng Dạ Cô Phong và bên ngoài Thánh Cung thoát đi.

“Không tốt, hắn muốn chạy, mau đuổi theo.

“Tuyệt đối không thể để hắn chạy ra khỏi Thánh Cung.”

“Báo thù vì các huynh đệ đã chết.”

“…….”

Tiếng hô hỗn loạn vang lên ầm ĩ.

Bầu trời cấm địa đột nhiên một mảng đen thui, Ngư trưởng lão Minh Duệ là người đầu tiên thấy được sự khác thường, ngẩng đầu nhìn lại, cả người hắn nhất thời ngẩn ra.

Đây là cái tình trạng gì? Thần Long trong Long trì toàn bộ thoát ra ngoài.

Đáng chết!

Các trưởng lão còn lại cùng thái thượng trưởng lão nhìn thấy cảnh tượng này, mọi người đều mở lớn con ngươi nhìn cho rõ, khó có thể tin được.

Chỉ trong nháy mắt không tập trung, huyền khí trong cấm địa đột nhiên yếu xuống.

Cung chủ đang ở mức đột phá cuối cùng, làm sao có nửa điểm sai lầm? Sắc mặt hắn đột nhiên u ám, trong miệng nôn ra một ngụm máu tươi, mở mắt ra, hai con mắt đầy ánh lửa. Hắn hướng bên ngoài la lên: “Người nào dám phân tâm, bổn cung sẽ giết hắn!”

Năng lượng kinh người từ trong cấm địa thoát ra, lại là huyền khí màu đỏ!

Cũng không hoàn toàn là màu đỏ, hơi xác thực, hẳn là huyết sắc.

Huyền khí huyết sắc, âm trầm mị hoặc, trong nháy mắt mọi người đều bị bao phủ trong tầng huyền khí huyết sắc không dám chậm trễ. Bởi vì mọi người đều có cảm giác sợ hãi, ở nơi này đọng lại một tầng huyền khí huyết sắc, tựa hồ như có đôi mắt đang theo dõi bọn họ, chỉ cần hơi phân tâm cũng sẽ bị giết chết ngay.

Thời gian ngưng trệ, mọi người đều tập trung toàn bộ, trùng quan lần cuối.

Làm huyết sắc đọng lại ngày càng nồng nặc, tới một đỉnh, sau đó….Phá!

“Ha….ha…….ha….. Ta rốt cuộc cũng bước vào Huyền tôn đỉnh! Thử

hỏi ở Ngạo Thiên đại lục này còn có ai là đối thủ của ta? Ha ha ha……”

Tiêp theo là một trận cười điên cuồng, từ trong cấm địa truyền ra.

Các trưởng lão cùng thái thượng trưởng lão không ngừng nôn ra máu, mới vừa rồi trong nháy mắt đột phá, bọn họ mỗi người bị cỗ cường lực đánh ra làm cho bị trọng thương.

Trên bầu trời, Thần Long cảm thấy nguy hiểm, cũng rối rít quay đầu giải tán ngay lập tức.

Cửa đá cấm địa từ từ mở ra, một người trong đó bước ra.

Một đầu tóc bạc, trên thân một bộ trường bào, toàn thân không thể che hết khí thế sắc bén, rõ ràng chính là chủ nhân Thánh Cung!

Các trưởng lão cùng thái thượng trưởng lão ngẩng đầu nhìn lên hắn, thấy hắn tóc hắn bị bạc, không khỏi kinh ngạc thấp giọng “Cung chủ tóc ngài?”

Ngư trưởng lão vừa hỏi ra, rước lấy cái trừng mắt của cung chủ, ánh mắt bức ra tinh quang tinh duệ mà thâm trầm. Cũng khó trách hắn tức giận như thế, không phải vừa rồi có người phân tâm, hắn như thế nào bị tắc khí, khiến bạc trắng cả đầu tóc đen?

Mọi người sợ hãi cúi đầu, nhất tề chúc mừng “Chúc mừng cung chủ luyện thành Huyền tôn! Thánh Cung dươi sự dẫn dắt của cung chủ sẽ tung hoành thiên hạ, mọi việc đều thuận lợi!”

Lời nói nịnh hót ai cũng muốn nghe, cung chủ cũng không ngoại lệ. Hắn nở nụ cười, bỗng nhiên cảm ứng được chuyện gì, ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, ánh mắt bỗng dưng sắc bén, hừ lạnh “Bọn

súc sinh này! Muốn chạy ra khỏi tay bổn cung, không có cửa đâu!”

“Cung chủ, mới có người đến báo bên trong Long trì có người xông vào, những Thần Long này là do hắn thả ra” Ngư trưởng lão hồi báo.

Các trưởng lão khác cũng tiếp lời hắn “Bẩm cung chủ tặc nhân đang chạy ra ngoài Thánh Cung.”

Cung chủ nheo mắt, lạnh giọng “Truyền lệnh của bổn cung từ hôm nay phong tỏa Thánh Đảo! Không truy xét ra kẻ nào tự tiện xông vào Long trì thì bất luận kẻ nào cũng không được xuất nhập Thánh Đảo, người nào vi phạm xử ngay tại chỗ.”

“Dạ, cung chủ!” mọi người đồng loạt hô lên, cung chủ anh minh, một khi Thánh Đảo bị phong tỏa, không có thuyền bè, tặc nhân kia khó mà trốn thoát.

“Đi, đi theo bổn cung thu thập đám súc sinh kia!” Cung chủ tung người nhảy lên, thân ảnh màu nâu nhảy lên nóc nhà, chỉ vài bước đã hướng những Thần Long chạy thoát truy đuổi. Ngư trưởng lão cùng đám trưởng lão không dám có chút chậm trễ, vội vàng đuổi đến rất nhanh, nhóm người cao thủ của Thánh Cung cũng hướng Thần Long đuổi theo.

Dạ Cô Phong đem theo Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch rời đi Long trì, cũng không có đi xa, mà là đưa bọn họ về chỗ ở tiểu viện. Mới vừa rồi một ít âm thanh phá hủy vang lên, làm cho đáy lòng Dạ Cô Phong sinh ra cảm giác bất an, hắn là cao thủ Huyền tôn, đối với những cao thủ ngang hàng huyền giai cảm ứng mẫn cảm nhất.

Đó là thực lực Huyền tôn đỉnh, làm cho hắn cảm thấy rất áp lực, hắn không nghĩ đến tôn chủ của Thánh Cung chỉ trong thời gian ngắn như vậy đã đột phá, bước vào đỉnh cao của người luyện võ, quả thật

bất khả tư nghị!

Đến tột cùng là khi nào mình già rồi, không còn được như lúc tuổi trẻ, hay là đối phương đã sử dụng phương pháp đặc thù gì mới có thể khiến cho thực lực của hắn tăng nhanh như vậy? Hắn lấy làm khó hiểu.

“Phong gia gia, Tiểu Mặc, các người rốt cuộc đã trở lại rồi!” Hiên Viên Nghễ Nhi vẫn chờ trong phòng Vân Tiểu Mặc, chờ đến khi mệt mỏi sau đó ngủ thiếp đi, bỗng nhiên bị tiếng mở cửa đánh thức, phát hiện bọn hắn đã trở lại, trên khuôn mặt nàng đầy vẻ mừng rỡ.

“Tiểu Mặc, người không sao chứ? Ngươi rôt cuộc đi đâu vậy? Ta thật lo lắng cho ngươi!”

Vân Tiểu Mặc lúc này khí sắc trở nên hồng nhuận hơn nhiều, đối với nàng khẽ mỉm cười “Ta không sao, chẳng qua là ta không cẩn thận nên ngã bệnh thôi, bất quá bây giờ đã tốt lên nhiều rồi, toàn nhờ vào Phong gia gia cùng Tiểu Bạch.”

“Vậy thì tốt, Phương sư huynh đã tới tìm ngươi rất nhiều lần rồi, hắn nói nếu ngày mai không thấy ngươi, hắn sẽ đem ngươi nhốt vào phòng tối.”

“Ừ ngày mai ta sẽ đến gặp” Vân Tiểu Mặc nhìn xung quanh, quay đầu nhìn về Dạ Cô Phong, nhìn hắn thật lâu, giống như muốn nhìn thấu cái gì đó.

“Ngươi là Phong gia gia đúng hay không? Chỉ có Phong gia gia mới có thể gọi hắn là tiểu quỷ, còn có, Phong gia gia đi đâu cũng sẽ đem trứng của hắn…

Dạ Cô Phong đỏ mặt, lời này sao nghe thật kì quái? Cái gì gọi là đi

đâu cũng đem theo trứng của hắn? Này là trứng cũng không phải trứng nha, này không phải là trứng của Phong gia gia, được không?

“Tiểu quỷ, Phong gia gia không phải cố ý lừa gạt ngươi, Phong gia gia chỉ muốn âm thầm bảo vệ ngươi, để ngươi tự mình học hỏi thêm kinh nghiệm.”

“Nói như vậy, người đúng là Phong gia gia?” Vân Tiểu Mặc nhất thời mừng rỡ, mở ra hai cánh tay, nhào vào trong ngực của hắn “Phong gia gia, Tiểu Mặc rất nhớ người!”

Dạ Cô Phong đỏ mắt, ôm thân hình nhỏ nhỏ mềm nhũn, nức nở: “Phong gia gia cũng rất nhớ tiểu quỷ…Tiểu quỷ mới vừa bệnh nặng một trận, hiện tại cần nghỉ ngơi thật tốt. Nghe lời, cái gì cũng không cần nghĩ, liền nằm xuống ngủ đi, Phong gia gia sẽ ở bên cạnh canh cho ngươi ngủ, chờ ngươi tỉnh lại mới thôi.”

“Không cho Phong gia gia lừa Tiểu Mặc.” Vân Tiểu Mặc nắm chặt tay của hắn, từ từ nhắm hai mắt lại, hắn thật sự cảm thấy quá mệt mỏi, chỉ trong chốc lát liền tiến vào mộng đẹp. Trong mộng của hắn có phụ thân, mẫu thân, có Tiểu Bạch và còn có Phong gia gia…Vậy nhất định là mộng đẹp!

Dạ Cô Phong thấy khóe môi hắn nổi lên nụ cười ngọt ngào, tâm tình cũng vui vẻ.

Tiểu Bạch đứng trên đầu giường, nấc lên liên tục.

Dạ Cô Phong xách gáy của nó lên gõ nhẹ hai cái, rót cho nó ly nước…Càu nhàu kêu một tiếng, đem cả viên Thần Long đan cho nó nuốt mất.

Cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Bạch nấc lên, mắt ngó chừng Dạ Cô

Phong kèm theo vẻ mặt oán niệm.

Cái gì nha, người ta là Long tộc cao ngạo, tại sao có thể đối đãi người ta như vậy?

Tiểu Bạch nhìn về móng vuốt nho nhỏ của mình, đáy lòng không khỏi lẩm bẩm.

“Tiểu Bạch nhanh qua bên kia tu luyện cho tốt, ngàn vạn lần không nên lãng phí Thần Long đan.” Dạ Cô Phong hướng nó trợn mắt, thân thể Tiểu Bạch run run, bất đắc dĩ nhảy xuống giường, không thể làm cái gì khác hơn là đi tu luyện.

Hiên Viên Nghễ Nhi lẳng lặng đứng một bên, trên khuôn mặt đầy vẻ lo lắng chưa từng giảm đi, mặc dù nàng không biết hai ngày vừa rồi xảy ra chuyện gì, nhưng nàng có thể khẳng định, Tiểu Mặc nhất định gặp phiền toái.

“Nha đầu ngươi cũng mau chút về nghỉ ngơi đi.”

“Ừ.” Hiên Viên Nghễ Nhi nhìn người người trên giường một chút, lúc này mới nâng váy xoay người nhẹ nhàng rời khỏi.

Một đêm này, cả Thánh Cung gần như loạn lên, toàn xác chết và xác chết…

Cả đêm, bầu trời Thánh Đảo thật lâu đều là tiếng rồng ngâm. Đệ tử Thánh Cung phong tỏa nơi ra vào đảo, hơn nữa còn dẫn người đi lục soát, huyên náo khắp nơi dân chúng khó mà yên giấc.

Cho đến hừng sáng, động tĩnh mới bắt đầu nhỏ xuống. Trên trời rồng bay qua bay lại cũng biến mất, mọi người có thể nghe được một tiếng rồng kêu bi thương mà ảm đạm.

Quyển 3 - Chương 67: Phong thái của đại hiệp

Trong đại điện Thánh Cung, đây là lần đầu tiên sau khi cung chủ xuất quan triệu tập các vị trưởng lão mở ra đại hội quan trọng.

Trải qua một đêm náo loạn, tất cả Thần Long đều bị bắt về Long trì, nhốt trong lồng sắt, tăng thêm vài ổ khóa mới, lúc này mới phát hiện Thần Long đan đã bị trộm, cung chủ nổi giận lôi đình!

Mặt khác, tặc nhân tự tiện xông vào Long trì vô thanh vô thức biến mất, không thể tìm ra. Làm cho người ta tức giận hơn nữa là không một ai thấy rõ diện mạo của người nọ, chỉ biết đối phương là một thân áo đen, đầu đội mũ che, sử dụng các chiêu thức khác nhau, thủ pháp kinh người!

“Cung chủ, theo như thuộc hạ thấy, dưới bầu trời này thủ pháp như vậy, hơn nữa thói quen mặc y phục màu đen đầu đội mũ che, duy nhất chỉ có đệ nhất sát thủ Độc Cô Mưu. Chẳng qua không biết vì sao hắn lại chạy đến Long trì trộm Thần Long đan.” Ngư trưởng lão trong Thánh Cung, có thể nói là người có địa vị thứ ba trong tất cả các Thái thượng trưởng lão, ở trên hắn, trừ cung chủ Thánh Cung, chính là biểu đệ của cung chủ Liệt trưởng lão, mà nay Liệt trưởng lão lại không có trong Thánh Cung, cho nên hắn là nhân vật sai khiến các trưởng lão.

“Độc Cô Mưu?” Cung chủ nhớ tới cái tên này, thanh âm trầm thấp xuống “Hắn thật to gan lại dám xông vào Thánh Cung? Còn các ngươi nữa, các người làm việc như thế nào? Có người ngoài xông vào Thánh Cung mà cũng không biết?”

“Xin cung chủ bớt giận, thuộc hạ lập tức sẽ tra ra tung tích của Độc Cô Mưu!” Mọi người rối rít cúi đầu.

Lúc này, có đệ tử tiến vào trong đại điện bẩm báo.

“Khởi bẩm cung chủ, khi thuộc hạ tìm được Tống tiểu công tử, chẳng qua hắn đã muốn “ đã muốn ngã chết.”

“Cái gì?” Mâu quang của cung chủ lạnh lẽo, quát: “Mau đem thi thể hắn lên đây!”

Đang lúc tầm mắt mọi người nhìn chăm chú, hai gã đệ tử mang một cái cáng vào điện, trên cán đắp vải trắng, che lại phong cảnh phía dưới, mơ hồ có thể thấy dưới vải trắng nằm một người, có vóc dáng nhỏ gầy và không cao.

Ngư trưởng lão mi tâm căng thẳng, tiến lên mấy bước, mở lớp vải trắng ra. Mặc dù hắn đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng là nhìn đến khuôn mặt Tống Tu không một chút huyết sắc lộ ra trên khuôn mặt nhỏ nhắn, trong lòng hắn níu chặt, tỏa ra cảm xúc.

“Súc sinh! Lại ra tay đối với một tiểu hài tử, lão phu tuyệt không tha cho hắn!”

Đệ tử liếc hắn một cái, giọng nói khiếp sợ: “Ngư trưởng lão có người thấy Tống tiểu công tử bị Thần Long dùng sừng đội lên trên ….”

“Vô liêm sỉ, điều này sao có thể? Ta có thể cam đoan, tại sao Thần Long lại dùng sừng đội hắn lên? Tu nhi tuổi nhỏ, võ nghệ cũng đã tới Tử huyền chi cảnh, chẳng lẽ hắn không thể tránh khỏi một cái công kích của Thần Long?”

Đệ tử ủy khuất cúi đầu, trong lòng nói thầm, đây chính là sự thật, hắn vừa rồi không có nói dối, chẳng qua vì chuyện gì mà biến thành như vậy làm sao hắn biết được.

“Tu nhi tại sao lại xuất hiện ở Long Trì?” Cung chủ rất nhanh liền nghe được điểm trọng yếu, trong lòng sinh ra nghi ngờ.

Mọi người đều giữ vững trầm mặc.

“Nhanh đi điều tra! Tu nhi gần đây làm những gì, cùng người nào tiếp xúc, phàm là những người có liên quan đều tra hết cho Bổn tọa!”

“Dạ, cung chủ.” Mọi người lần nữa đồng thanh hô lên.

Cung chủ kể từ sau khi xuất quan, khí thế trên người so với trước càng thêm dọa người, mỗi lần đối mặt với hắn, bọn họ đều cảm thấy rất áp lực, thở cũng không dám thở mạnh.

“Bên Liệt trưởng lão tình huống thế nào?” Cung chủ tiếp tục hỏi thăm sự vụ trong cung.

Ngư trưởng lão âm thầm trì hoãn khẩu khí, mới từ trong bi thống tỉnh lại, hồi báo “Liệt trưởng lão mới gửi thư, nói là trong thập đại gia tộc có hai gia tộc quy thuận Thánh Cung, Liệt trưởng lão đối với những gia tộc còn lại đang thu phục, tin tưởng không bao lâu, thập đại gia tộc sẽ hoàn toàn thuần phục Thánh Cung.”

“Thời gian lâu như vậy mà mới thu phục hai gia tộc?” Cung chủ lộ ra thần sắc bất mãn, lạnh lùng: “Truyền tin cho Liệt trưởng lão, để cho hắn tăng nhanh tốc độ, lần này chúng ta không chỉ muốn thập đại gia tộc quy phục mà còn muốn nhận được thập đại thần khí. Hắn nếu không thể trong thời gian ngắn làm được thì lệnh cho hắn cút về, để Bổn cung tự mình xuất thủ.”

“Dạ cung chủ, bọn thuộc hạ lập tức đi truyền tin.”

Cung chủ vuốt vuốt mi tâm, có chút không kiên nhẫn nói “Ừ, các ngươi còn có chuyện gì bẩm báo không?”

Trong đám người, Phù trưởng lão do dự tiến lên nói “Cung chủ, thuộc hạ lần này đi Đông Lăng quốc tìm được ba đứa trẻ tư chất không tệ, hiện tạm thời đưa họ an bài ở địa phương đó, để cho bọn họ học tập lễ nghi Thánh Cung cùng thánh ngữ căn bản. Cung chủ người xem, khi nào rảnh rỗi thì gặp mấy hài tử này, tự mình huấn thị bọn họ một phen?”

Cung chủ suy nghĩ một chút giơ tay lên “Chuyện này trước để từ từ, trước mắt phải bắt cho được Độc Cô Mưu, tìm về Thần Long đan mới là chuyện quan trọng, các người phái thêm nhân thủ, tra xét từng nhà cho Bổn cung!”

Không biết nghĩ đến điều gì, hắn híp mắt lại “Nhất là những người của Tu La nhai, lục soát thật kỹ cho bổn cung, để cho bọn họ an phận một chút, đừng để cho bọn họ gây chuyện. Hừ, nếu không phải Bổn cung niệm tình bọn họ lúc đầu đã có một chút ân huệ với bổn cung, bổn cung mới không dễ dàng tha thứ cho bọn họ, nhưng nếu bọn họ không an phận, vậy thì đừng trách Bổn cung không khách khí!”

Thanh âm của hắn vừa truyền “Được rồi, tất cả giải tán đi, Bổn cung muốn đi nghỉ ngơi.” Cung chủ đứng dậy, xoay người, nghênh ngang rời đi.

Mọi người cũng rối rít thối lui, chỉ còn lại vài Thái thượng trưởng lão nhìn thi thể Tống Tu, tiếc hận oán than. Đáng tiếc một cho mầm non tốt! Tống Hi lâm nạn không bao lâu, đệ đệ của hắn cũng lần lượt gặp nạn, hai người này đều là nhân tài của Thánh Cung, đáng tiếc cho

một đấng anh tài, đây chính là tổn thất nặng nề của Thánh Cung.

“Phù trưởng lão, Tu nhi lần này là theo ngươi ra ngoài, ngươi hẳn nên biết tình hình của hắn gần đây. Ngươi cẩn thận nghĩ xem, Tu nhi gần đây có những biểu hiện khác thường gì, hắn tại sao xuất hiện ở Long trì, lão phu đoán chuyện này phải có duyên cớ, nói không chừng chúng ta có thể điều tra ra nguyên nhân Độc Cô Mưu tự tiện xông vào Long trì.” Ngư trưởng lão nói.

Phù trưởng lão gật đầu “Tốt, lão phu sẽ sớm tra rõ chuyện này.”

Bầu trời Thánh cung, phong vân biến sắc, bờ bên kia Thánh Cung cũng không yên bình.

Vân Khê và Long Thiên Tuyệt tách ra làm việc, liền cùng Long Thiên Thần hai người thay quần áo dạ hành, giục ngựa chạy nhanh tới Đông Lăng quốc.

Đường hẹp quanh co, phi ngựa quên thời gian.

Một ngựa hai người, đều là trang phục nam trang, nhìn kỹ vẫn có sự khác biệt, người ngồi trước thân hình nhỏ nhắn mềm mại hơn.

“Đại tẩu, hay là người đổi lại nữ trang đi.” Long Thiên Thần cúi đầu nhìn Vân Khê, thấy thế nào cũng không được tự nhiên.

“Tại sao?” Vân Khê cầm chặt dây cương, cúi đầu đánh giá chính mình một phen, không cảm thấy chỗ nào bất ổn a.

Long Thiên Thần ho: “Khụ, ngươi không cảm thấy hai nam nhân cưỡi chung một con ngựa nhìn thật kì quái sao?”

Vân Khê lắc lắc đầu: “Sẽ không a! Ta nắm dây cương rồi, kỳ quái

cũng là ngươi kỳ quái mà thôi”.

Long Thiên Thần cúi đầu nhìn, quả nhiên nàng nắm dây cương, hắn mới là người giục ngựa. Song, người hai bên đường nhìn thấy giống như nàng ở phía trước mới thật sự cưỡi ngựa, mà hắn là người được chở.

Một đại nam nhân mà không biết cưỡi ngựa, trên giang hồ tuyệt đối bị khinh bỉ.

Trên trán của hắn bỗng nhiên xuất hiện vài giọt mồ hôi lạnh, nghiến răng nghiến lợi: “ Đại tẩu, không biết cưỡi ngựa đừng giả bộ biết, như vậy rất vô sỉ!”

Vân Khê cười cười phá lên, không hề đùa hắn, mất mặt liền mất mặt đi, dù sao nàng không sao cả.

Nàng buông lỏng dây cương, thân thể nhích lại gần: “ Thiên Thần, không phải ta không muốn mặc nữ trang, chẳng qua hai chúng ta là thúc tẩu hai cô nam quả nữ cùng cưỡi một con ngựa, truyền ra ngoài ảnh hưởng không tốt, hơn nữa ta sợ anh của ngươi ăn dấm chua cho nên mặc nam trang cho dễ dàng chút ít.”

Long Thiên Thần khóe miệng co quắp “Đại tẩu, ta thật cám ơn ngươi! Ngươi cuối cùng cũng đối đãi với ta như một người đàn ông.”

Nhớ tới lúc mới vừa quen, nàng cùng hắn cũng cưỡi chung một con ngựa, chỉ tiếc khi đó nàng đối với hắn ngay cả phòng hộ cũng không có, hoàn toàn coi hắn là người đánh xe miễn phí, thật làm cho người ta có cảm giác thất bại.

Vân Khê nén tiếng cười, cong môi, ngay sau đó nói “Ta vẫn đối đãi với ngươi như một người nam nhân…chẳng lẽ ngươi từng không

phải sao?”

Long Thiên Thần cả người run run, bị nàng làm cho tức, còn kém chưa vứt ngựa chạy lấy người

Nhìn thấy hắn sắp bạo phát, Vân Khê không trêu chọc hắn nữa “Thiên Thần, đường còn xa, đêm nay chúng ta tạm thời nghỉ trong trấn nhỏ này đi, ngày mai tiếp tục lên đường.”

Long Thiên Thần nhếch mắt, không thèm phản ứng.

“Thiên Thần, nam nhân phải hào phóng một chút, không nên cùng với nữ nhân tính toán chi li, nếu không rất khó cưới được vợ.”

Long Thiên Thần hừ một tiếng, tiếp tục không để ý.

“Nghe nói Hách Liên Tử Phong đem muội muội của hắn gả cho yêu nghiệt Liễu gia, hắn đang nhức đầu không biết nên gả cho Liễu gia ca ca hay Liễu gia đệ đệ thì tốt. Ngươi cũng đã gặp, hai huynh đệ Liễu gia lớn lên giống nhau như đúc rất khó phân biệt, uy, nếu vào động phòng, đổi người, ai cũng thật khó để phân biệt. Ngươi nói huynh đệ bọn họ lúc nào cũng như hình với bóng, không bao giờ tách ra, sau khi bọn họ thành thân, có thể hay không cùng hưởng chung một vợ?”

“Hách Liên Tử Phong thật nói như vậy? Hắn tại sao có thể đem muội muội gả cho hai tên yêu nghiệt?” Long Thiên Thần vội vàng la lên, rất nhanh phát hiện mình trúng kế của nàng, vội vàng mím môi, phát ra âm thanh hừ hừ “Ngươi gạt ta! Từ đầu hoàn toàn không có chuyện này!”

Vân Khê sờ sờ cằm, làm như có thật gật đầu “Hách Liên Tử Ngữ trừ điêu ngoa một chút, những phương diện khác cũng không tệ lắm, ta

nghĩ dựa vào gia tộc Hách Liên người đến cửa cầu hôn cũng không ít, nhất định là sẽ chèn phá hư cánh cửa? Nếu như không có giao tình đặc thù, ta xem cũng sẽ không thấy được thiên kim nhà người ta.”

Long Thiên Thần tinh thần nhẹ nhàng rung động, ánh mắt có chút mơ hồ, nhưng rất nhanh tỉnh tào lại, vung roi giục ngựa tăng tốc.

“Đại tẩu, hiện tại ta không có tâm tình cãi nhau, ngươi tốt nhất đừng chọc ta, nếu không ta bất kể ngươi là ai.”

Vân Khê không chút thú vị bĩu môi, nàng vốn còn muốn nói, nể tình hắn là em chồng mình nên nàng tính toán giúp hắn đến cửa cầu hôn, nếu hắn không nhận thì thôi.

Ngựa tiếp tục phóng nhanh về phía trước, ra khỏi con đường hẹp mà quanh co, chính là hướng về trấn Đồng Mã.

Đi qua tiếp một đoạn đường quanh co, giữa đường đột nhiên xuất hiện một bóng người. Ngựa chạy quá nhanh, suýt nữa tông phải người đi tới, cũng may kỹ thuật cưỡi ngựa của Long Thiên Thần cao siêu, thắng lại kịp đột nhiên trước mặt lại xuất hiện một bóng người.

“A……” đối phương kinh hoàng hét lên, xụi lơ ngã ngồi trên mặt đất.

“Cô nương, ngươi không sao chứ?” Long Thiên Thần cho là ngựa của mình đụng trúng đối phương, nội tâm bất an, vội vàng nhảy xuống ngựa xem xét thương thế của đối phương.

Tay hắn vươn ra ngay trước mạt cô gái, nàng kia hơi sững sờ nháy mắt nhìn Long Thiên Thần, trong nháy mắt có hoảng sợ. Cũng không biết có phải do khẩn trương không, mà giờ phút này xung quanh

Long Thiên Thần là quầng sáng nhàn nhạt, khiến cho dung nhan anh tuấn càng nổi bật lên vẻ oai hùng phi phàm.

Vân Khê lập tức quan sát cô gái kia, cô ta dáng vẻ vội vã, quần áo xốc xếch, giống như là đang chạy trốn, cho nên mới có thể từ ven đường lao ra, quan sát dung mạo của cô ta, mặc dù không phải hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn, nhưng là bộ dáng vô cùng ngọt ngào. Tầm mắt nàng dời xuống, rất nhanh phát hiện bên hông có một khối ngọc bội, trên ngọc bội có khắc huy hiệu đặc thù của gia tộc. Nàng thoáng cái suy đoán ra thân phận đối phương được tám chín phần.

“Cô nương không sao chứ? Có chỗ nào bị thương không?” Long Thiên Thần thấy đối phương chậm chạp không có phản ứng, cho là đối phương bị đụng trúng, trong lòng rất áy náy. Hắn khom người, chủ động đỡ cô gái từ dưới đất đứng lên, thần sắc chân thật: “Thực xin lỗi, đã đụng trúng ngươi. Phía trước có một trấn nhỏ, không bằng ta đưa cô nương đến trấn đó tìm đại phu?”

“Không, không cần!” Cô gái lúc này mới phục hồi lại tinh thần, thẹn thùng cúi đầu, nghĩ đến mình vừa rồi thất thố, không khỏi ảo não cắn môi. Đột nhiên nhớ ra cái gì đó, trên mặt hiện lên vẻ lo lắng, hai tay nàng nắm lấy tay áo của Long Thiên Thần, vội vàng khẩn cầu: “Công tử xin cứu người nhà của ta, bọn họ hiện giờ đang gặp nguy hiểm, ta thật rất vất vả mới trốn ra ngoài cầu cứu!”

“Cô nương từ từ nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Long Thiên Thần cho tới bây giờ vẫn là tiểu tử nhiệt tâm, hành hiệp trượng nghĩa, bênh vực kẻ yếu thấy bất bình rút đao tương trợ, cô gái này thật là tìm đúng người.

“Có người đuổi giết chúng tôi, bọn họ một đám giống như có xác không hồn, võ công rất cao, không sợ đau đớn, người của chúng tôi

giao chiến với bọn họ mấy ngày, cũng chạy trốn mấy ngày, vẫn không thể nào thoát khỏi bọn họ. Phụ thân ta cùng mấy vị trưởng lão, Thái thượng trưởng lão đều trúng độc, không cách nào chống lại bọn họ, căn bản đánh không lại bọn chúng, hiện tại người của chúng ta chết rất nhiều, còn lại đều bị thương, bọn hắn thật vất vả mới che chở cho ta bỏ trốn, hướng đến gia tộc Hách Liên cầu cứu, nhưng nơi này cách gia tộc Hách Liên rất xa, ta sợ không chờ kịp cứu binh, phụ thân ta bọn họ cũng đã….Công tử, van xin người cứu bọn họ.” Cô gái điềm nhiên rơi lệ.

“Tốt, ngươi yên tâm, chúng ta sẽ đi cứu người!” Long Thiên Thần không nói hai lời liền đáp ứng, Vân Khê nhướng mày, tính tình hắn như thế này trên giang hồ làm sao sống sót được, cũng không hỏi đối phương có bao nhiêu người, thực lực thế nào, mà đã đáp ứng. Chẳng lẽ hắn cũng chưa bao giờ nghĩ tới, vạn nhất mình không địch lại còn góp vào tính mạng mình làm sao bây giờ?

Ánh mắt lần nữa lại nhìn đến ngọc bội trên người cô gái, nếu đổi lại người khác, nàng có lẽ sẽ không để ý, bởi vì…trên thế gian này có bao nhiêu người chịu khổ, nếu việc nào nàng cũng quản, nàng chẳng phải muốn mệt chết? Bất quá cô gái này có khả năng là từ bổn gia của Tiểu Hiên tử, cha trong miệng nàng, vô cùng có khả năng là cha của Tiểu Hiên tử, cha ruột của đồ đệ gặp nạn, nàng vẫn phải tương trợ.

Cô gái nghe được lời đáp ứng của Long Thiên Thần, nhất thời mừng rỡ, vội vàng lên phía trước dẫn đường “Bọn họ đang ở trong rừng phía trước, công tử xin mau theo ta!” Cô gái này bất quá cũng không nghĩ tới mình, nàng vất vả mới trốn được ra đi tìm cứu binh, lại cứ vậy tìm người hỗ trợ, chẳng lẽ nàng cứ như vậy tìm cứu binh, nhỡ cứu binh không chịu được một kích, lại bị người ta giết chết, mà chính nàng lần nữa sa lưới, vậy làm sao bây giờ?

Vân Khê không khỏi lắc đầu cảm thán, nàng này thật là mèo mù đụng phải chuột chết, vừa đúng dịp. Căn cứ sự miêu tả của nàng, những người đuổi giết Lam gia chính là thi khôi của Thánh Cung, không tồi, nàng cũng rất muốn tự mình lãnh giáo.

Phía trước tiếng đánh nhau ngày càng gần, ba người lén dấu khí, ẩn mình trong bụi cỏ, trước thăm dò tình hình địch.

Cuộc chiến trên căn bản đang nghiêng về một phí, người của Lam gia đang tụ lại một đoàn, gia chủ cùng các trưởng lão ở chính giữa, còn lại mọi người vây xung quanh tác chiến, tạo thành một vòng bảo vệ, mặc dù đệ tử lần lượt té xuống nhưng có người khác tiến lên thay thế, bảo đảm sự an toàn cho các trưởng lão cùng những người quan trọng bình yên vô sự.

Đối phương tổng cộng có hơn hai mươi người, đúng như cô gái miêu tả, bọn họ võ nghệ rất cao cường, không biết đau đớn, không biết mệt mỏi, giống như vũ khí giết người, chỉ cần bọn họ không ngã thì cứ tiếp tục chiến đấu, những người thế này làm sao người thường có thể sánh bằng?

“Công tử, mau cứu bọn họ đi!”

Long Thiên Thần gật đầu, nhún thân mình, trực tiếp từ chỗ ẩn thân nhảy ra ngoài.

Vân Khê muốn ngăn cản hắn cũng không kịp nữa rồi.

Này tiểu tử ngốc! Hắn cho là bằng sức một mình hắn có thể chiến thắng hơn hai mươi cao thủ sao?

Thân thủ của Long Thiên Thần phiêu dật, thân mình nhẹ nhàng, tư thế mềm mại, sát nhập vòng chiến đấu.

Lam gia đang cực khổ chống đỡ, giờ thấy có người tương trợ, cũng không quản thực lực của đối phương như thế nào, nhân số bao nhiêu, tinh thần đồng loạt chấn động.

“Thật tốt quá! Nhất định là cứu binh của Linh Nhi mời tới!”

“Đa tạ công tử rút đao tương trợ!”

“Xin hỏi quý tánh đại danh của công tử? Là người của gia tộc Hách Liên?”

Lam Linh Nhi cũng từ nơi ẩn thân chạy vội ra ngoài, trong miệng hô lớn: “Cha, nữ nhi tìm người đến cứu các người rồi!”

“Linh Nhi, làm sao ngươi đi nhanh như vậy? Vị thiếu hiệp này là người của gia tộc Hách Liên?” Lam gia chủ kích động hỏi.

Lam Linh Nhi đỏ mặt lắc đầu, quanh co nói: “Hắn, nữ nhi cũng không biết công tử này tột cùng là người nào, hồi nãy suýt đụng vào ngựa của hắn, sau đó nữ nhi hướng hắn cầu cứu, hắn lập tức chạy tới đây ứng cứu.” Nàng hiện tại cũng ý thức được lỗ mãng của mình rồi, càng nói càng nhỏ giọng, hai má hồng hồng.

Lam gia chủ nghe vậy, mặt không khỏi đen một mảnh, vỗ về lồng ngực đang bị thương của mình, bất đắc dĩ lắc đầu thở dài.

Quên đi, mặc cho số phận vậy, lúc này quở trách nữ nhi cũng có tác dụng gì?

Lần nữa quay đầu nhìn bạch y thiếu hiệp, cao thủ Tử huyền chi cảnh, cũng khó có rồi, vô luận như thế nào, cũng giúp Lam gia bọn họ giảm bớt không ít gánh nặng. Huống chi người ta không quen biết, mà

chạy tới rút đao tương trợ, có thể thấy được nhân phẩm của đối phương.

Hắn hương Long Thiên Thần hô lớn: “Thiếu hiệp xin hỏi cao danh quý tánh? Lam gia ta được thiếu hiệp rút đao tương trợ vô cùng cảm kích.”

Long Thiên Thần đang cùng ba người chiến đấu, nào có rảnh rỗi để ý tới hắn? Lạnh lùng nói: “Trước giết hết đám người này rồi nói!” Trường kiếm trong tay càng thêm mạnh mẽ, bạch y của hắn nhẹ nhàng lay động, mang theo hương vị của hiệp khách giang hồ.

Vân Khê ở một bên nhìn, trong nội tâm vì một chút tình cảm giúp người của hắn thoáng qua cảm động kích động bước ra, có lẽ nàng quá mức cẩn thận rồi, có đôi khi xử sự không nên quá mức cẩn trọng, giữ vững tín nhiệm, dũng cảm tiến tới, mới có thể không sợ không hãi!

Biết rõ không thể làm nhưng vẫn làm mới là phong thái của đại hiệp!

“Thiên Thần, được lắm!” Nàng thật lòng khen ngợi, sau đó rút kiếm tiến vào.

Long Thiên Thần bị một câu nói không đầu không đuôi của nàng đột nhiên xuất hiện, khiến cho hắn không hiểu làm sao, bất quá hiếm khi có được lời khen của đại tẩu, khiến đáy lòng hắn nhất thời càng vững vàng, trường kiếm trong tay càng thâm vững vàng uy vũ.

Vân Khê vừa nãy đại khái nắm rõ thực lực của hai mươi cao thủ, chừng hai mươi người phần lớn đều là Lam huyền cùng Tử huyền chi cảnh, trong đó cầm đầu là ba người cũng là cao thủ Mặc Huyền. Thực lực như vậy đổi lại người thường là không có gì uy hiếp, chẳng qua là những người này bất đồng, bọn họ là thi khôi, không có cảm

giác đau, vĩnh viễn chỉ có tiến công không có phòng thủ, hơn nữa thường thì thực lực hơn người thường rất nhiều. Theo chân bọn họ chiến đấu khó phân thắng bại.

“Thiên Thần, ngươi đi thu thập hai Lam huyền cao thủ, những người còn lại giao cho ta.” Vân Khê trong nháy mắt giết người bên cạnh Long Thiên Thần, giải vây cho hắn, dùng giọng ra lệnh cho hắn đi làm nhiệm vụ, thực lực hắn quá yếu, đối phó với hai Lam huyền cao thủ còn được, đối phó với Tử huyền cao thủ cùng đẳng cấp thì chỉ có bị đánh. Nàng cũng không thể để cho em chồng mình bị gì, từ sau khi nàng gả cho Long Thiên Tuyệt, em hắn cũng chính thức được nàng nhét vào vòng bảo hộ của nàng, từ đó chỉ có nàng khi dễ hắn, người khác nếu muốn khi dễ hắn, vậy phải xem nàng có đồng ý hay không!

Long Thiên Thần tạm thời trì hoàn khẩu khí, đối phó với cao thủ cùng cấp thật phải cố hết sức, từ khi nàng ra lệnh, đi đối phó Lam huyền cao thủ.

“Huyền Dực, hiện thân” thanh âm lãnh liệt của Vân Khê hét to.

Chỉ một thoáng Thần Long xuất hiện trên đỉnh đầu mọi người.

“Huyền Long! Chẳng lẽ nàng cũng là người của Thánh Cung?” Trong đám người có người kinh hô lên, trong thanh âm trần đầy sợ hãi. Ở đại lục Ngạo Thiên, chỉ cần nhìn thấy rồng liền nghĩ đến Thánh Cung, bởi vì chỉ có Thánh Cung mới nuôi ra Thần Long.

Gia chủ Lam gia lại không cho là như vậy, đối phương hiển nhiên là đến cứu bọn họ, bất kể thân phận đối phương tột cùng là như thế nào, chỉ cần rút đao tương trợ hắn vô cùng cảm kích.

“Hết thảy câm miệng cho ta! Đa tạ nhị vị thiếu hiệp rút đao tương trợ, tại hạ gia chủ Lam gia, nếu hôm nay thoát hiểm, ngày sau nhất định

báo đáp ơn cứu mạng!”

“ Hãy bớt xàm ngôn đi! Tụ lại một chỗ lui qua một bên đi!” Vân Khê hiện tại cũng không có thời gian cùng hắn nói lời khách sáo, nàng vừa chỉ huy Huyền Dực, đem người của Lam gia bảo vệ toàn bộ, vừa đem tất cả cao thủ kéo lại bên nàng.

Nàng thật lâu chưa thi triển quyền cước rồi, vừa lúc mượn những người này thử luyện!

“Đến đây đi! Hôm nay ta sẽ cho các người chết lần nữa!”

Quyển 3 - Chương 68: Ta Là Bà Ngoại Của Đổ Vương

Kết giới nháy mắt được tạo thành, đem tất cả thi khôi bao phủ trong đó.

Vân Khê hai tay nắm Trảm Lãng kiếm giơ cao khỏi đầu … sau đó nhắm thẳng phía dưới bổ tới, nàng đứng ở trước mặt thi khôi, giống như thanh chủy thủ sắc bén nhất, chỉ đợi khí thế lên cao nhất, cả người không chút do dự hướng tới, bổ vào đám thi khôi với tốc độ càng ngày càng nhanh.

Người bên ngoài đứng xem, hành động của nàng quả thực là tự sát, đối mặt với cường địch, lẽ tự nhiên tránh ra mũi nhọn nguy hiểm mới vòng lại, có ai như nàng, đối mặt với kiếm lòe sáng lại hướng chính diện lao tới.

Thi khôi thấy có người xung phong liều chết tiến lại, một đám giống như ăn phải thuốc kích thích, toàn thân tràn đầy chiến ý cuồng nhiệt, cũng cùng xông về phía người tới. Những thi khôi này mặc dù không có nửa điểm ý thức nhưng giống như bị điều khiển ý chí, gặp địch mạnh thì chúng càng mạnh hơn!

Người Lam gia thấy vậy, không khỏi đem tim nhảy thót lên tới cổ họng. Ở ánh mắt bọn hắn nhìn chăm chú, hai bên đối phương lấy tốc độ cực nhanh tới gần, chỉ đợi một hồi va chạm kịch liệt sắp tới.

Thân ảnh gầy gò màu trắng, thế như tia chớp, ánh mắt nàng rất trầm tĩnh, xơ xác tiêu điều mà lãnh liệt (lạnh lùng + quyết luyệt), giống như xung phong liều chết đến trước mặt nàng không phải mười mấy thi

khôi, mà là một đám người gỗ

Khoảnh khắc đụng vào nhau, chỉ trong chốc lát!

Mọi người nín thở.

Song chuyện quỷ dị đã xảy ra.

Cái bóng trắng nhỏ gầy vốn nên nghênh hướng mười mấy thi khôi, đột nhiên biến mất, hóa thành một đạo hư ảnh màu trắng, sau đó hư ảnh màu trắng theo gió trôi đi, không thấy đâu nữa.

Đây là chuyện gì?

Nhóm thi khôi động tác đình trệ, mất đi mục tiêu.

Người Lam gia cũng thấp giọng hô, lộ ra kinh ngạc, người rốt cuộc đi nơi nào? Nhưng rất nhanh bọn họ có đáp án, bởi vì bọn họ thấy đằng sau thi khôi, một đạo thân ảnh màu trắng xuất hiện, cả người nàng đằng đằng sát khí!

Tiếng quát như sấm!

Kiếm trong tay không lưu tình chém xuống, quả nhiên đem những thi khôi thành một đám người gỗ. Nàng từ phía sau xông lên trước, chém giết thành một đường máu. Thật ra nói như vậy cũng không đúng, không thể nói là đường máu, bởi vì trên người thi khôi không có máu, bọn họ bất quá là những tượng gỗ bị người ta thao túng mà thôi.

“Tốt! Giết thật tốt!” trong miệng gia chủ Lam gia phát ra tiếng tán thưởng, hai mắt hắn sáng lên vì đã thấy được hi vọng.

“Vị thiếu hiệp này, những người này là chém không chết! Bọn họ vô luận là bị đao thương chém cũng tiếp tục chiến đấu, biện pháp tốt nhất là chặt xuống đầu của bọn hắn, như vậy bọn hắn mới chết thật sự.”

Lam gia cùng thi khôi giao chiến đã lâu, từ từ đã tổng kết ra kinh nghiệm.

Vân Khê sau lần thứ nhất xung phong liều chết quay đầu lại nhìn quả nhiên còn mấy thi khôi bị chém đứt một cánh tay nhưng sức chiến đấu cũng không giảm. Thi khôi như vậy, quả là đáng sợ.

May mà thực lực của những người này mới chỉ là Tử huyền, Mặc huyền mà thôi, nếu giống như Địa Long tôn giả, Huyền Long tôn giả, Hoàng Long tôn giả bọn họ cấp bậc Thần huyền cao thủ luyện thành thi khôi, chẳng phải là càng không cách nào địch nổi?

Ánh mắt nàng ngoan lệ, lại lần nữa xông lên liều chết, lần này Trảm Lãng kiếm trong tay nàng chỉ hướng đầu đối phương chém tới.

Long Thiên Thần bên này một mình đối phó với hai thi khôi Lam huyền, tuy nói là chiếm được thế thượng phong, nhưng sau đánh bại đối phương, đối phương lần nữa sống dậy, quả thật đánh không chết, có thể so sánh với Tiểu Cường!

Nghe được lời nhắc nhở của Lam gia chủ, lúc này hắn mới nắm giữ bí quyết, thật phải chém đầu sao? Có phải quá tàn nhẫn hay không?

Tiếng đánh nhau bên kia, càng ngày càng kịch liệt, hắn thừa dịp thi khôi chưa quay lại công kích, quay đầu nhìn trong nháy mắt con ngươi mở to ra nhìn, không khỏi chóng váng.

Hắn nhìn thấy gì? Hắn nhìn thấy từng cái đầu tiếp nhau bị vứt vào

không trung, giống như những cành hoa bình thường, mà người tạo ra tình cảnh đầu thi khôi đồ sộ như thế, không phải ai khác, chính là đại tẩu thân yêu của hắn!

Hắn thấy vậy líu lưỡi không thôi, hai mắt trừng trừng, toàn thân nổi da gà.

Đại tẩu, ngươi thật độc ác!

Trong lúc hắn sững sờ đứng nhìn, hai thi khôi Lam huyền nhất tề cử động, hướng lồng ngực hắn đâm tới.

“Công tử, cẩn thận!” Lam Linh Nhi vẫn luôn chú ý đến tình hình chiến đấu của hắn, lúc này thấy hắn gặp nguy hiểm, vội vàng kinh hô lên.

Long Thiên Thần hồi thần, hai thanh chủy thủ đã đến trước người, hắn kinh hãi vội vàng rút lui.

“Lạc, giết”

Trước mắt của hắn, thanh quang chớp động, không biết từ nơi nào bay tới một thanh bảo kiếm, xẹt qua trước người của hắn, mang theo kình phong sắc bén, xuyên qua hai gã thi khôi Lam huyền. Bảo khắc xuyên qua vừa đúng cổ họng của chúng. Xuyên qua ngay cổ họng thi khôi thứ nhất, tên thứ hai cũng như thế, giống như chuỗi mứt quả.

Tinh thần Long Thiên Thần chưa kịp ổn định, sau đó đã nghe tiếng hét lớn.

“Thiên Thần, Long Ngâm kiếm là của ngươi rồi, rút nó, lui qua một bên!”

“Huyền Dực, tới đây! Tốc chiến tốc thắng!”

Không sai, trong lúc khẩn cấp, ném Long Ngâm kiếm chính là Vân Khê, tuy nàng chuyên chú chém giết nhưng vẫn không quên chú ý tới cuộc chiến bên này của Long Thiên Thần. Hắn là đệ đệ ruột của Tuyệt, nếu hắn gặp chuyện không may, Tuyệt nhất định khổ sở thương tâm, nàng làm sao để cho phu quân mình thương tâm? Cho nên, cho dù tình huống nào, nàng cũng phải bảo vệ hắn cho tốt.

Long Ngâm kiếm là từ sau khi đến Quỷ Cốc u lâm, nàng vẫn luôn đem theo, cũng không thường dùng. Nàng vẫn quen dùng Trảm Lãng kiếm, song hôm nay Long Ngâm kiếm cũng có tác dụng, cứu chú em nàng một mạng, cho nên tính toán đưa cho hắn sửa dụng.

Long Thiên Thần trong lòng vui mừng, không chút do dự rút ra Long Ngâm kiếm, hắn cũng cần một thanh tuyệt thế hảo kiếm sử dụng.

“Công tử, ngươi không sao chứ? Có bị thương không?” Lam Linh Nhi chạy nhanh đến trước mặt hắn, tinh tế kiểm tra từ đầu tới gót chân hắn, bộ dáng khẩn trương vô cùng.

Long Thiên Thần lắc đầu, cười “ Ta không sao! Này là chuyện nhỏ, khó khăn hơn nữa cũng không đánh ngã được ta.”

“Đa tạ công tử ra tay tương trợ, ân đức lần này, Linh Nhi suốt đời khó quên!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Linh Nhi đỏ bừng, tràn đầy thẹn thùng, đôi mắt đẹp khẽ liếc trộm thần thái anh tuấn tràn đầy ánh sáng của hắn, bên trong tràn đầy ngưỡng mộ cùng ái mộ, giống như một mình Long Thiên Thần đại chiến thi khôi, là đại anh hùng cứu vớt Lam gia!

May mà Vân Khê giờ phút này căn bản không có thời gian để ý xem bọn họ nói gì, nếu không nghe được lời của nàng sẽ rất căm giận và bất bình, nàng chỗ này bận rộn nửa ngày, đã không gặp may, Long

Thiên Thần thằng nhãi này chẳng những không giết được thi khôi Lam huyền còn mém chút bị giết, ngược lại chiếm được lời khen từ người đẹp, này này…. Cũng quá không có thiên lý đi?

Có thể là quanh năm hắn toàn bị đại tẩu ức hiếp đi, hắn rất ít nghe được lời khen, hoặc lời cảm ơn, trước mắt có người nói với hắn như vậy, tâm hồn hắn không khỏi bay bổng, bất quá vẫn khiêm tốn hướng nàng cười cười: “Không có gì, gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, chính là bổn phận của người trong giang hồ! Đổi lại người khác cũng sẽ làm như vậy.”

Hắn thuận miệng nói một câu, đổi lấy ánh mắt tán thưởng của mọi người Lam gia, vô luận hắn võ nghệ như thế nào, chỉ bằng những lời nói này mọi người đều đánh giá cao hắn.

Tiểu tử này nhân phẩm không tệ, có lòng nghĩa hiệp, rất xứng đôi với Linh Nhi nhà bọn họ!

Mọi người trong Lam gia còn chưa có thoát hiểm, lại dùng ánh mắt muốn con rể để đánh giá Long Thiên Thần.

Long Thiên Thần bị vô số ánh mắt nóng bỏng nhìn, lực chú ý của hắn cũng chuyển hướng sang Vân Khê đang thu thập hai thi khôi Mặc huyền cuối cùng, nhìn nàng thân thủ linh hoạt, ánh mắt quyết tuyệt, còn có những chiêu thức tuyệt vời, đáy lòng không khỏi dâng lên sự sùng bái cùng kính yêu.

Trừ đại ca, đại tẩu là người thứ hai hắn sùng bái và kính yêu. Mặc dù tính tình của nàng tương đối ác liệt, thường xuyên lấy khi dễ hắn làm thú vui, nhưng rất rõ ràng phải trái, hắn cho tới bây giờ đều như Thiên Lôi nghe lời đại tẩu sai đâu đánh đó.

Cái đầu cuối cùng cũng rớt xuống, cuộc chiến cũng chuẩn bị kết thúc.

Huyền Dực cũng phút chốc biến mất, lần chiến đấu này nó không mất quá nhiều lực, chẳng qua là phòng ngự cùng hiệp trợ. Bởi vì Vân Khê muốn thông qua cuộc chiến này rèn luyện một phen, củng cố Na Di thuật cùng Phản Phệ thuật, còn có thông qua lực lượng thần khí giúp bản thân tấn chức.

Sức mạnh chiến đấu chân chính, cuối cùng cũng là trong trận đấu chân chính mà đạt được, lời này không sai chút nào.

Thông qua lần kịch chiến này, Vân Khê rõ ràng cảm giác được thực lực của mình thêm phần vững chắc, thực lực chân chính cũng kéo huyền giai tăng lên, thu hoạch rất lớn.

“Xin hỏi nhị vị tôn tính đại danh? Lam gia ta có thể được nhị vị thiếu hiệp rút đao tương trợ, thật cảm kích vô cùng.” Gia chủ Lam gia cùng mọi người tiến đến, một đám người đều mang thương thế, sắc mặt có chút tái nhợt, đó là dấu hiệu trúng độc.

“Ta tên là Vân Khê, đó là em chồng ta, Long Thiên Thần.” Vân Khê thu kiếm, đưa mắt nhìn mọi người trong Lam gia, quan sát tình trạng bọn hắn, mi tâm nhíu lại, cảm giác không tốt lắm.

“Em chồng?” Lam gia chủ lần nữa tinh tế đánh giá Vân Khê, lúc này phát hiện vành tai của nàng có lỗ nhỏ, không khỏi bừng tỉnh đại ngộ.

“Nguyên lai là phu nhân, thất kính thất kính.”

“Di, thì ra nàng là nữ.” Lam Linh Nhi kinh ngạc.

Long Thiên thần gật đầu “Nàng là đại tẩu của ta.”

Lam Linh Nhi ngạc nhiên nháy mắt mấy cái, không nghĩ tới một nữ

nhân cũng có thể lợi hại như thế, chẳng qua nàng hạ thủ có chút độc ác, một nhát là một cái đầu, thật sự rất khủng bố lãnh huyết.

“Các ngươi trúng độc, hơn nữa là độc đã thấm rồi, theo ta thấy, nếu không ăn vào giải dược, qua ba ngày các ngươi sẽ chết.” Vân Khê thẳng thắn.

Lam Linh Nhi nghe được lời của nàng, lo lắng chạy tới “Đại tẩu, ý của ngươi là, cha ta bọn họ chỉ còn ba ngày nữa sẽ chết?”

Vân Khê nhíu mày, nàng lúc nào trở thành đại tẩu của nàng ta rồi?

Ánh mắt mập mờ liếc nhìn trên người của Long Thiên Thần và Lam Linh Nhi, tốc độ phát triển không khỏi quá nhanh đi?

“Vậy làm sao bây giờ? Đại tẩu, nếu người biết loại độc này, vậy người nhất định có biện pháp cứu cha cùng bọn họ? Đại tẩu, xin người, người làm người tốt đến cùng cứu bọn họ được đi ” Lam Linh Nhi gấp đến độ quỳ xuống cầu xin.

Đám người Lam gia nghe nói, cùng đồng loạt hướng ánh mắt chờ đợi về Vân Khê, phàm là người đều có tham vọng, ai không muốn sống lâu vài năm?

Long Thiên Thần cũng hướng ánh mắt chờ đợi về phía Vân Khê, thay Lam gia lên tiếng xin xỏ: “Đại tẩu, giúp bọn hắn một chút được không?” Hắn tin tưởng chỉ cần đại tẩu nguyện ý nhất định có biện pháp giúp bọn họ.

Vân Khê nhìn lướt qua mọi người, bọn họ đều là thân nhân của Tiểu Hiên tử, về tình về lý, nàng đều nên ra tay giúp đỡ. Cũng được, mặc dù trì hoãn chút thời gian, nhưng mục đích cuối cùng của nàng vẫn là liên kết thập đại gia tộc cùng đối đầu với Thánh Cung, thật là nhất

tiễn song điêu.

“Được rồi, chúng ta đến ở trấn nhỏ phía trước, ta cần đi mua một ít dược liệu luyện chế đan dược.”

“Vậy thì tốt quá! Chúng ta dọn dẹp một chút, rồi lập tức lên đường.” Mọi người trong Lam gia đều mừng rỡ.

Đồng Mã trấn là con đường tấ yếu đi tới Đông Lăng quốc, thập đại gia tộc phân tán ở khắp các quốc gia của Ngạo Thiên đại lục, trong đó chỉ có Hách Liên gia cùng Dung gia ở trong lãnh thổ Đông Lăng quốc, mà những gia tộc khác muốn đến gia tộc Hách Liên phải đi ngang Đồng Mã trấn.

Vân Khê cùng đoàn người của Lam gia đi tới Đồng Mã trấn, cũng nhìn thấy khống ít người của thập đại gia tộc ở đây nghỉ chân. Tìm nhà trọ, dàn xếp xong xuôi, Vân Khê cùng Long Thiên Thần đi tiệm thuốc tìm dược liệu luyện chế đan dược giải độc. Đi theo đằng sau có Lam Linh Nhi, không cách nào cự tuyệt thỉnh cầu của nàng nên đành để nàng cùng đi.

Đây là tiệm thuốc duy nhất của Đồng Mã trấn, rất náo nhiệt.

Sau khi ba người Vân Khê tiến vào tiệm thuốc, có người tiến tới ân cần hỏi thăm cần mua dược liệu gì.

“Khách quan, thật xin lỗi! Thất Diệp Phong hoa của tiểu điếm đã bán hết toàn bộ, nếu ngài muốn, hay là chờ ba ngày sau quay lại.”

Nghe được câu trả lời của chưởng quỹ, Vân Khê lúc này cảm thấy rất kỳ quái, lẽ ra Thất Diệp Phong hoa hiếm thấy không sai, nhưng thường thì tiệm thuốc hay trữ hàng, làm sao hôm nay lại bán hết, hơn nữa vừa vặn ba ngày sau mới có hàng?

“Ở Đồng Mã trấn ngoài tiệm thuốc của ngươi còn có nhà nào khác có Thất Diệp Phong hoa không?”

Chưởng quỹ lắc đầu, có chút thần bí hạ giọng “Không gạt khách quan, trước khi các ngươi tới, có người đã mua toàn bộ Thất Diệp Phong hoa, bọn họ còn nói trong vòng trăm dặm xung quanh Đồng Mã trấn cũng đã bán hết Thất Diệp Phong hoa, cũng không biết bọn cần nhiều Thất Diệp Phong hoa như vậy để làm gì.”

“Ngươi nhận ra được bọn họ là người nào không?” Vân Khê nghe được trong không khi có mùi vị âm mưu, những người này sợ là hướng đến nhóm người của Lam gia, biết rõ bọn họ trúng độc cần Thất Diệp Phong hoa cho nên cố ý mua hết Thất Diệp Phong hoa, còn cố ý trăm dặm xung quanh Đồng Mã trấn mua hết Thất Diệp Phong hoa, mục đích là dồn người của Lam gia vào chỗ chết, mưu kế thật là độc!

Chưởng quỹ lần nữa lắc đầu “bọn họ rất giống người từ bên ngoài tới, trước nay chưa từng thấy bọn họ, đúng rồi, người của chúng ta giống như nghe được người của bọn họ muốn đi cái gì sòng bạc Kim Câu.”

“Đại tẩu, vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?” Lam Linh Nhi lo lắng hỏi.

“Làm sao bây giờ? Tất nhiên phải đi cái gì sòng bạc Kim Câu tìm bọn họ” Vân Khê ngưng thần, đáy mắt hiện lên tia lạnh lùng.

Lam Linh Nhi dùng sức gật đầu, nàng cũng nghĩ như thế, chẳng qua có một mình nàng, nàng trăm triệu lần không dám hành động một mình.

“Đúng rồi trên người bọn họ mặc quần áo như thế nào, có cái gì đặc thù?” Vân Khê lại hỏi.

Chưởng quỹ trả lời: “Trên người bọn họ mặc đồ màu xanh, trên cổ áo và tay áo đều thêu mấy cái huy hiệu hình Liễu”

“Chẳng lẽ là người của Liễu gia?” Lam Linh Nhi bật thốt lên.

Lông mày của Vân Khê nhíu nhíu lại, nhớ tới Lam Mộ Hiên từng nhắc qua, Lam gia cũng Liễu gia đều là thế gia luyện đan, xưa nay có thù oán, nếu nói người của Liễu gia hãm hại Lam gia cũng hợp lý.

“Đi, đi sòng bạc!”

Vân Khê chưa đi được mấy bước, Long Thiên Thần đã tiến lên ngăn cản nàng: “Đại tẩu, hay là để ta đi cho, các người là cô nương ra vào sòng bạc không thích hợp.”

Đại tẩu còn chưa tính, nàng là nữ phẫn nam trang, hơn nữa nàng xưa nay dũng mãnh, không biết cái gì là mệt. Nhưng là Lam Linh Nhi, nàng như vậy đơn thuần xinh đẹp, tiểu cô nương đi vào sòng bạc, chỉ sợ là con cừu nhỏ vào bầy sói, ko thể ko chịu thiệt.

Long Thiên Thần khó sinh ra lòng thương hoa tiếc ngọc.

“Ngươi xác định là ngươi có thể làm xong?” Vân Khê đối với hắn không quá coi trọng.

Long Thiên Thần bĩu môi: “Vậy hãy cho ta thử trước, nếu không được đại tẩu ngươi hãy ra tay.”

“Vậy cũng được! Có chuyện gì người cứ hét lớn lên, ta sẽ đến cứu ngươi.”

Long Thiên Thần lau mồ hôi lạnh, lời này sao nghe không được tự nhiên?

“Ta đây tiến vào.”

Hắn vừa muốn đi, Lam Linh Nhi vội chạy lên trước, lo lắng nhìn hắn: “Long đại ca, ngươi cẩn thận một chút, nếu có nguy hiểm, ngươi liền rút nhanh ra ngoài.”

Nàng ngưng thần nhìn thật sâu vào mặt Long Thiên Thần, tình ý tràn đầy.

Long Thiên Thần không có cảm giác bị điện giật, không tim không phổi gật đầu tiến lên phía trước hướng sòng bạc đi đến.

Vân Khê và Lam Linh Nhi hai người ở quán ăn đối diện sòng bạc ngồi xuống, tùy tiện gọi hai chén cháo, vừa ăn, vừa chờ hắn.

Thời gian qua một hồi, Long Thiên Thần như cũ không đi ra.

Lam Linh Nhi lo lắng không thôi: “Đại tẩu, Long đại ca không có việc gì phải không?”

Vân Khê vùi đầu ăn, thuận miệng đáp: “ Yên tâm! Sòng bạc thôi, cùng lắm chính là thua sạch cái quần, bị bán đi thanh lâu, không chết được.”

Lam Linh Nhi khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, bất khả tư nghị nhìn nàng, không thể tin được lời nói như thế phát ra từ miệng một cô gái, ngay sau khuôn mặt nhỏ vừa nhíu, giống như bộ dáng sắp khóc.

“Đại tẩu, vậy làm sao bây giờ? Long đại ca không phải thật sự bị bán

đi thanh lâu chứ?”

Vân Khê bị ho một cái, yên lặng liếc về phía nàng, nàng thuận miệng nói nhăng nói cuội vậy mà nàng cũng tin. Nha đầu này thật quá đơn thuần.

Nhìn nơi cửa sòng bạc, rút cuộc cũng thấy thân ảnh quen thuộc của Long Thiên Thần, Vân Khê nhíu mày “Đừng lo lắng! Thanh lâu hiện tại chỉ sợ không có thu nam sủng, ngươi nhìn, hắn không phải đã trở về sao.”

Lam Linh Nhi vội vàng quay đầu, thấy thân ảnh của Long Thiên Thần khuôn mặt trong thoáng chốc giãn ra, môi nở nụ cười.

“Long đại ca, ngươi rốt cuộc cũng trở lại. Như thế nào, chuyện làm thỏa đáng sao?” Nàng khoan khoái chạy vội tới nghênh đón.

Long Thiên Thần cụp đầu xuống, có chút chán chường, lúc đi trong tay còn kiếm, lúc về trong tay trống trơn, ngay cả ngọc bội gia truyền bên hông cũng không thấy.

Ánh mắt Vân khê sắc bén liếc qua, hắn vội vàng chột dạ cúi đầu giống như đứa trẻ làm sai.

“Thiền thần, Long Ngâm kiếm đâu?” Vân Khê nâng cao âm điệu.

Đầu của Long Thiền Thần cúi thấp xuống, ấp úng: “Đại tẩu, ta thật xin lỗi ngươi, ta…ta đã thua Long Ngâm kiếm.”

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” thanh âm Vân Khê lạnh hơn mấy phần, trong lòng căm tức, hắn có hay không biết phân nặng nhẹ, lại đem Long Ngâm kiếm thua ở sòng bạc. Hắn rút cuộc có nhớ tiến vào sòng bạc vì cái gì, mới vào không lâu là ngọc bội cùng Long Ngâm kiếm đã

không còn.

Long Thiên Thần cắn môi, nuốt nước miếng, lại cúi đầu “Ta sau khi tiến vào liền thấy người của Liễu gia, ta hỏi bọn hắn muốn Thất Diệp Phong hoa, nhưng bọn hắn nói nếu muốn Thất Diệp Phong hoa thì phải đánh cuộc với bọn hắn. Nếu thắng cuộc sẽ có Thất Diệp Phong hoa, thua cuộc…Ta nào biết Kim Câu sòng bạc là sản nghiệp Liễu gia, ta theo bọn họ đổ (xí ngầu) vài lần, kết quả đều là thua, ta…”

“Cho nên ngươi đem tất cả tài vật cùng Long Ngâm kiếm ra đánh cuộc?” Vân Khê hí mắt nhìn chằm chằm hắn, thật muốn nhéo lỗ tai hắn, tiến về lỗ tai hắn giáo huấn một phen.

“Đại tẩu, ngươi đừng tức giận, Long đại ca hắn cũng không phải cố ý, cũng là người của Liễu gia thật xấu.” Lam Linh Nhi quyết đoán đứng về phía Long Thiên Thần, mù quáng bảo vệ.

“Đại tẩu, ta lúc trước không biết Liễu Thất Gia kia chính là đổ vương nổi tiếng. Nếu như sớm biết, ta chắc chắn sẽ không cùng hắn đánh cuộc.” Nhìn sắc mặt Vân Khê ngày càng kém, Long Thiên Thần vội vàng sửa lời nói “Đại tẩu ta sai lầm rồi, ngươi nghĩ xem có biện pháp nào không. Còn có, chuyện này ngàn vạn lần đừng để đại ca ta biết…”

Long Thiên Thần cúi đầu kéo kéo tay áo của Vân Khê, bộ dáng thật sự để cho Vân Khê tức giận cũng không thể phát ra.

Hít sâu vài cái, Vân Khê thật vất vả mới nhịn được tức giận xuống lồng ngực, trầm giọng nói: “Đi, theo đi vào! Ta đi nhìn bọn chúng!”

Long Thiên Thần nhất thời mừng rỡ, ngẩng đầu, khuôn mặt tuấn dật lộ ra nụ cười vô tà, hắn biết đại tẩu nhất định có biện pháp đem đồ trở về. Tin đại tẩu, nhất định đúng!

Ba người Vân Khê tiến vào sòng bạc, người bên trong sòng bạc lập tức phát hiện, ngầm ra hiệu.

Vân Khê làm bộ dáng không thấy ánh mắt trao đổi của bọn chúng, đi trong đám đó đông nhìn một chút tây nhìn một chút.

“Thiên Thần, nơi đây là sòng bạc ngươi nói? Thoạt nhìn thật náo nhiệt nha, ngươi không phải hướng ta mượn bạc sao? Chỗ này của ta có một xấp ngân phiếu, ngươi tùy tiện cầm đi chơi, làm người nha vui vẻ là quan trọng nhất.”

Vân Khê trong ngực móc ra một xấp ngân phiếu dày, ném cho Long Thiên Thần.

Long Thiên Thần cầm lầy xấp ngân phiếu, lộ ra thần sắc bất khả tư nghị (không thể tin được), đại tẩu có phải hay không đổi tính rồi? Lại trở nên hào phóng như vậy?

Trong lòng đang nói thầm, rất nhanh nghe thanh âm nàng truyền vào tai: “Tiểu tử ngươi, chớ đứng ngây ngốc, đi tìm cái bàn đặt cược đi! Nhớ lấy, thắng bạc toàn bộ của ta, thua bạc liền sau này trừ vào tiền chi tiêu mỗi tháng của ngươi.”

Long Thiên Thần nghe vậy, nhất thời cả người cứng ngắc, hắn biết làm sao đại tẩu lại tự nhiên hào phóng như vậy.

“Người… Đại ca, chúng ta đi bên này đặt cược sao?” Long Thiên Thần kịp thời sửa lại, dẫn Vân Khê đi tới trước người của Liễu gia, Lam Linh Nhi cũng kịp đuổi theo, núp sau lưng Long Thiên Thần, khuôn mặt nhỏ nhắn sợ hãi, đối với xung quanh không thích ứng được.

Người cầm đầu chính là Liễu Thất Gia, nghe nói hắn là ngoại thích (cháu bên ngoại) của Liễu gia, chuyên vì Liễu gia kinh doanh sòng bạc. Đối với kỹ năng đổ xí ngầu hắn có chút am hiểu, chừng mấy dặm xung quanh không ai không biết đổ vương là biệt danh của Liễu Thất Gia.

Thấy Long Thiên Thần đi rồi mà quay lại, còn đem theo hai người, con mắt tinh quang quan sát nhìn thoáng qua hắn liền biết Vân Khê là nữ mặc nam trang. Trong lòng hắn cười lạnh, tiểu tử này thật ngu, còn tưởng hắn về nhà cầu viện binh dẫn đến nhân vật lợi hại, không nghĩ tới dẫn tới hai con quỷ nhỏ.

Nghĩ tới hắn không nhịn được phá lên cười "Họ Long, thế nào, mời viện binh tới?"

"Như thế thì sao? Ngươi còn dám hay không đánh cuộc? Ta hiện tại có rất nhiều ngân phiếu" Long Thiên Thần quơ quơ xấp ngân phiếu trong tay, quay đầu lại xem đại tẩu nhà mình một chút, lòng tự tin lên một chút.

"Nga? Xin hỏi vị cô nương này xưng hô như thế nào?" Liễu Thất Gia cố ý nhấn mạnh hai chữ "cô nương" nhắc nhở bọn họ, hắn đã biết thân phận của nàng.

Vân Khê không đổi sắc, xốc vạt áo, hướng tới vị trí chính yếu chậm rãi từ từ mở miệng: "Ta là bà ngoại của đổ vương, người ta gọi ta là Liễu Thất Mỗ Mỗ*." (*mỗ mỗ= bà ngoại)

Long Thiên Thần nghe vậy nhất thời phì cười.

Lam Linh Nhi đi theo cũng che miệng cười trộm.

Người trong đổ phường nhìn đến bên này có trò hay, đều tụ lại, nghe

lời nói của Vân Khê cũng cười vang.

Sắc mặt Liễu Thất Gia nhất thời đen lại, ánh mắt âm trầm nhìn Vân Khê, thừa lời tốn hơi nói " Tiểu tử thối, đừng có mà không biết xấu hổ! Ngươi có tin hay không lão tử đem ngươi trực tiếp ném ra ngoài sòng bạc?"

Nghe được ba chữ kia, quanh thân Vân Khê toát ra hơi thở trong nháy mắt đột nhiên lãnh, thần sắc trên mặt nàng không đổi, tiếp tục chậm rãi nói: " Tên của ta có vấn đề gì sao? Tên ta là Liễu Thất Mỗ Mỗ, họ Liễu, tên Thất Mỗ Mỗ. Chẳng lẽ ngươi không cho người khác họ Liễu sao?"

Xung quanh lại vang lên tiếng cười.

Long Thiên Thần dùng sức nghẹn cười, hai mắt lấp lánh hữu thần, ở chỗ này nghe đại tẩu nói mấy câu, giận dỗi Liễu gia từ nơi này biến mất sạch sẽ.

Ánh mắt Liễu Thất Gia bất thiện nhìn Vân Khê, cố gắng áp chế tức giận trong lòng, từ từ hắn tỉnh táo lại. Rất tốt, nếu bọn hắn tự tìm tới cửa thì để bọn hắn thua trong nhục nhã, hắn sẽ làm cho đối phương ngay cả khóc cũng khóc không ra.

"Ta biết các ngươi hướng Thất Diệp Phong hoa mà tới, chúng ta người lớn không xài tiếng lóng, các ngươi muốn Thất Diệp Phong hoa thì phải theo đánh cuộc, nếu thắng Thất Diệp Phong hoa thuộc về các ngươi, thua cuộc….hừ hừ…"

"Mỗi lần đánh cuộc là một vạn lượng! Nếu không có ngân phiếu thì phải có vật phẩm để thế chân, nếu vật phẩm không có thì có thể thế người."

Liễu Thất Gia đưa mắt nhìn trên người Vân Khê cùng Lam Linh Nhi không chút kiêng kỵ, cười dâm tà.

Vân Khê khẽ nắm tay lại, bất động thanh sắc.

Lam Linh Nhi sớm đã bị làm cho sợ hãi núp sau lưng Long Thiên Thần.

“Bớt nói nhảm đi, đánh cuộc thì đánh cuộc. Bất quá vòng thứ nhất ta không đánh cuộc Thất Diệp Phong hoa mà là đánh cuộc vật phẩm lúc nãy hắn thua cho các ngươi.” Vân Khê chỉ Long Thiên Thần.

Liễu Thất Gia khẽ hí mắt, cười lạnh “Tốt, đánh cuộc vật phẩm đồ hắn vừa thế chân, chỉ là mới vừa rồi vật phẩm có giá trị liên thành, nếu ngươi muốn đánh cuộc thì phải có vật ngang hàng.”

Vân Khê khẽ liếc Long Thiên Thần, nói “Đặt cược toàn bộ!”

Long Thiên Thần ngạc nhiên, nhìn xấp ngân phiếu dày trong tay, do dự.

“Đại tẩu, ngươi đừng kích động! Nếu ngươi thua, chúng ta liền mất hết.” Long Thiên Thần thấp giọng nói.

Vân khê trấn an hắn: “Yên tâm đi, không thua đâu. Cùng lắm nếu thua thì cược lại một lần nữa.”

Khóe miệng Long Thiên Thần co quắp, như vậy cũng được?

Quyển 3 - Chương 69: Bà ngoại đổ vương pk đổ vương.*

Đem toàn bộ ngân phiếu đặt trên bàn, bàn tay Long Thiên Thần hơi run, rất sợ chuyện lúc trước phát sinh lại lần nữa, kỹ thuật của đối phương thật quá cao, lòng hắn vẫn còn sợ hãi.

“Nói đi, đấu cái gì?” Ngón tay Vân Khê đặt trên bàn gõ gõ không rõ tiết tấu.

Liễu Thất Gia cầm lên ống xí ngầu, lắc lắc mấy cái “Ta cũng không muốn chiếm tiện nghi của các ngươi, chúng ta đánh cuộc trò đơn giản nhất, lắc xí ngầu, so lớn nhỏ. Người nào đổ được số lớn hơn thì thắng!”

“Tốt, không thành vấn đề.” Vân Khê thoải mái đáp ứng.

Long Thiên Thần vừa nghe tiếng xí ngầu mặt đã tái cả rồi, vội vàng ngăn cản: “Đại tẩu, không thể cùng hắn đổ xí ngầu, đổ xí ngầu là việc mà hắn tinh thông nhất, ta mới vừa thua hắn ba loại bảo bối.”

Liễu Thất Gia ôm ngực cười: “Nếu như các ngươi đối với đổ xí ngầu không nắm chắc có thể chọn đấu những cái khác, ta là chủ, các ngươi là khách, ta cho các ngươi cơ hội lựa chọn.”

“Không cần đổi, đổ xí ngầu rất tốt, ta thích những trò chơi đơn giản.”

“Đại tẩu!”

Long Thiên Thần còn tính khuyên can, Vân Khê giơ tay lên ngăn trở

lời nói của hắn, hơn nữa còn cho hắn ánh mắt an tâm.

“Bất quá lâu rồi, đây là lần đầu tiên ta tới sòng bạc, chưa có chơi qua, hay là để ngươi chơi trước.”

Xung quanh mọi người kéo đến xem náo nhiệt, nghe được lời nói lần đầu tiên nàng đến sòng bạc, không có đùa giỡn, mọi người không khỏi hít một hơi, người này lá gan không phải quá lớn sao? Lần đầu tiên chơi mà dám đặt cược nhiều ngân phiếu vậy sao.

Một xấp ngân phiếu dày, một tờ cũng hơn ngàn hơn vạn lượng, cả xấp dày như vậy ước chừng cũng hơn vài chục vạn, chơi thật là lớn.

Liễu Thất Gia cúi đầu nở nụ cười, thâm ý nhìn nữ tử này, hắn không biết tại sao nữ tử này lại tự tin như vậy, lần đầu tiên đến sòng bạc mà lại tự tin như vậy, không lẽ đây là người trong truyền thuyết không biết sợ là gì.

“Tốt, ta đổ trước, ngươi coi cho kỹ…”

Liễu Thất Gia cầm lấy ống xí ngầu lắc lắc, âm thanh thanh thúy của xí ngầu vang lên tiếng va chạm phát ra bên ngoài.

Bọn hạ nhân ở sòng bạc vây quanh phía sau Liễu Thất Gia, khẩn trương nhìn ống xí ngầu trên tay hắn. Trong lòng mặc niệm “Sáu, sáu, sáu…”

Bên này Long Thiên Thần ngoài miệng nói mà trong lòng cũng cúi đầu lẩm bẩm:‘‘Một một một’’

Lam Linh Nhi nghe hắn thì thầm cũng cúi đầu thì thầm: ‘‘Một một một’’

Không khí hai bên khẩn trương theo động tác của Liễu Thất Gia không ngừng lắc chung, dần dần ngưng kết lại, cả sòng bạc trở nên yên tĩnh bất thường, chỉ có tiếng xí ngầu rung động, hai bên cúi đầu thì thầm.

Xem đánh cuộc giữa hai bên, một bên nhàn nhã, mười đầu ngón tay thon dài, vân đạm phong khinh cùng không khí khẩn trương xung quanh hình thành sự đối lập rõ nét.

Lúc này ‘‘ba’’ một tiếng vang lên, chung úp xuống trước mặt, y như cũ vẫn còn nghe được tiếng va chạm của xí ngầu.

“Mở ra, mở….” Toàn trường náo động cả lên, mọi người trăm miệng một lời, ánh mắt đều tập trung vào đó.

Liễu Thất Gia cuòi nhẹ một tiếng, động tác hào phóng mở ra ống xí ngầu, viên xí ngầu cũng còn đang chuyển động, phía trên đã xuất hiện mặt sáu. Chỉ đợi nó dừng lại một chỗ hắn đã thắng rồi.

Liễu Thất Gia nheo lại con mắt, cười đến rất là đắc ý, tùy ý lắc xí ngầu đối với hắn chính là chuyện nhỏ không có bất kì khó khăn gì, nàng chỉ là một người ngoài nghề mà muốn thắng hắn, quả thật là mơ mộng.

“Sáu, sáu…” Thuộc hạ của Liễu Thất Gia rất vui vẻ hô lên, thật giống như là đã nắm chắc phần thắng.

Vân Khê nhàn nhạt ý cười, hai tay như cũ đặt trên mặt bàn, gõ theo tiết tấu, nhìn không ra có gì khác thường.

Long Thiên Thần cùng Lam Linh Nhi dĩ nhiên vô cùng khẩn trương, hận không thể cầm lấy ngân phiếu, kéo áo Vân Khê chạy ra khỏi sòng bài. Đối phương đổ ra ba con sáu, bọn họ nhất định thua, không

có khả năng thắng được!

Đang lúc mọi người cho là xí ngầu đã dừng nhưng việc ngoài ý muốn đã tới.

Thật giống như được sắp xếp, ba viên xí ngầu đồng loạt nhảy lên, chúng nó thật sự nhảy lên, hơn nữa ba mặt sáu trên mặt đồng loạt biến thành ba mặt một.

Xí ngầu vững vàng dừng lại.

Hiện trường nhất thời im lặng như tờ, kinh ngạc nhìn việc xảy ra ngoài ý muốn.

Liễu Thất Gia tự tin với kỹ thuật của bản thân, nên cũng không ngó chừng lúc xí ngầu quay, chờ phát hiện xung quanh không khí có chút không đúng, hắn nghi ngờ cúi đầu nhìn, này vừa thấy, cả người đều choáng váng.

“Sao lại thế này? Tại sao có thể như vậy?”

Trong đám người phát ra tiếng hoan hô vui mừng, Long Thiên Thần cùng Lam Linh Nhi kích động hô lên, còn kém chút khua tay múa chân loạn xạ. Vận khí của bọn hắn không khỏi tốt quá chứ, này thắng chắc rồi, ba con một là con nhỏ nhất, bọn họ tùy tiện đổ cũng lớn hơn, trừ khi bọn họ cũng xui xẻo giống vậy đổ ra ba con một.

“Long đại ca thật tốt quá! Chúng ta nhất định thắng rồi!”

Lam Linh Nhi nắm lấy cánh tay của Long Thiên Thần, hai mắt phát sáng, cười đến ngọt ngào vô cùng.

Long Thiên Thần nhất thời hưng phấn quá…, cũng quên mất nam nữ

thụ thụ bất thân, liền vươn tay ôm lấy nàng.

Vân Khê quay đầu, đột nhiên nhìn thấy hai người này ôm nhau, chân mày cau nhẹ, có chút rối rắm. Theo nhận thức cùng hiểu biết của nàng đối Long Thiên Thần, hắn đối với Hách Liên Tử Ngữ có cảm giác, nếu không như vậy, hắn sẽ không vì nàng mà nhiều lần hao tổn tinh thần buồn bã. Phải biết hắn là một hài tử không tim không phổi, không buồn không lo, làm gì có chỗ nào vì tình cảm mà phiền não, chính là hết lần này đến lần khác nhắc đến chuyện của Hách Liên Tử Ngữ, hắn tỏ ra vẻ khác thường, vì thế cho rằng hắn thích Hách Liên Tử Ngữ, nhưng một màn trước mắt, không khỏi làm cho nàng mê hoặc.

Tiểu tử ngốc này không phải đã đổi thay tình cảm đi?

Bất quá trước mắt bây giờ không phải là thời điểm để nói chuyện, mâu quang của nàng vừa chuyển, nhìn sang Liễu Thất Gia, nói: “Đa tạ Thất Gia, này đều là nhường chúng ta đi? Ta thấy chúng ta cũng không cần thiết đổ lại xí ngầu?”

Sắc mặt Liễu Thất Gia xanh mét, hai mắt nhìn chằm chằm ba viên xí ngầu, làm sao cũng khó chấp nhận sự thật này.

“Điều này sao có thể? Nhất định là ngươi động tay động chân!”

“Thất Gia, nếu đánh cuộc phải chấp nhận thua. Như ngươi thua không dám nhận còn quỵt nợ người khác cũng không quang minh lỗi lạc, trước mắt bao nhiêu người cho dù ta nghĩ động tay động chân cũng không ai không nhìn thấy.”

Vân Khê bình tĩnh nhìn sang hướng Long Thiên Thần “Thiên Thần lấy lại đồ.”

Long Thiên Thần nghe vậy buông Lam Linh Nhi ra, tiến đến trên bàn lấy lại đồ của mình.

“Chậm đã. Ta là nhà cái, nếu các ngươi cũng đổ ra ba con một, ta sẽ thắng.” Hắn ngưng mắt chưa từ bỏ ý định.

Vân Khê cười nhạt “Tốt lắm, Lam tiểu thư ngươi giúp ta đổ đi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Linh Nhi đỏ lên, còn chưa hồi thần từ lúc ôm quay lại, lại nghe được âm thanh của nàng, nàng mới định thần lại, khuôn mặt khả ái lại hồng lên như quả táo chín cực kỳ đáng yêu.

Vân Khê nhàn nhạt liếc nàng một cái, làm bộ cái gì cũng không thấy, khoát tay “ Phiền Lam tiểu thư đổ vòng này.”

“Ta? Ta không được” Lam Linh Nhi lắc tay, nàng sợ mình sẽ làm hại Long đại ca không lấy lại được đồ vật.

“Chẳng lẽ ngươi không muốn giúp hắn lấy lại ngọc bội cùng bảo kiếm sao?” Vân Khê cố ý nói.

“Ta…” Lam Linh Nhi cắn môi, trong lòng tự nhủ nàng phải giúp Long đại ca thắng lại cho hắn ngọc bội cùng bảo kiếm, cho nên mới không dám đổ xí ngầu. Nàng là lần đầu tiên vào sòng bạc, chưa từng tiếp xúc qua bài bạc, nàng cũng chưa từng đụng qua.

“Ngươi chỉ cần đổ làm sao lớn hơn ba điểm là được, rất đơn giản.” Vân Khê khích lệ, làm như thế nàng cũng có lòng khác, nàng thích Lam Linh Nhi đơn thuần, cũng thích hợp với tiểu tử ngốc Thiên Thần cho nên muốn chế tạo ra một chút cơ hội để cho hai người kết giao, nhưng cuối cùng Long Thiên Thần chọn ai nàng cũng tôn trọng và ủng hộ đến cùng, bởi vì…dù sao cũng là tình yêu của cuộc đời hắn.

“Vậy được rồi.” Lam Linh Nhi ổn định tinh thần, quyết tâm, đi lên trước tay nhỏ bắt lấy ba viên xí ngầu cho vào ống.

Đang định học bộ dáng của Liễu Thất Gia đổ, lời của Vân Khê liền đi vào tai nàng “Ngươi cứ đổ bình thường là được, không cần phiền phức vậy.”

Liễu Thất Gia híp mắt, đang bối rối làm sao nhiễu loạn nàng, làm cho nàng cũng đổ ra ba con một. Nghe được lời của Vân Khê, ánh mắt hắn ngoan lệ, ánh mắt sắc bén, nữ nhân này rút cuộc trong nghề hay ngoài nghề? Nếu là trong nghề nhất định sẽ biết trong quá trình đổ xí ngầu dễ dàng bị người ở dưới bàn đổi xí ngầu. Bởi vì đã chuẩn bị sẵn cho nên người ngoài không thấy, cho nên hắn có thể khởi động cơ quan, cho xí ngầu lắc theo hướng mạnh yếu tùy hắn, có thể đổ ra số theo tùy ý hắn. Hiện tại nàng đổ đã lâu, hắn muốn động thủ chân tay, nhưng trở nên khó khăn, trừ khi hắn giống Vân Khê động thủ tay chân mà thần không biết quỷ không hay.

Nếu đối phương thực sự là người trong nghề, như vậy không thể nghi ngờ là người đa mưu túc trí, nếu là người ngoài nghề thì lần được này có thể nói là mèo mù vớ phải cá rán!

Lam Linh Nhi nghe Vân Khê nói vậy cũng làm theo, trực tiếp đem ba viên xí ngầu để lên mặt bàn, bởi vì sức lực nhỏ bé nên xí ngầu chỉ tùy tiện quay hai vòng liền dừng lại.

“Ba, bốn, năm, tổng cộng mười hai!” Thủ hạ quen miệng hét lên, kết quả là rước được cái lườm của Liễu Thất Gia.

Lam Linh Nhi nhìn xí ngầu của mình đổ, kích động “Ta thắng! Ta thắng! Long đại ca ta thắng rồi!” Khuôn mặt nhỏ bé xinh xắn tràn đầy thần sắc hưng phấn.

Long Thiên Thần cũng cực kỳ hưng phấn, cho nàng một nụ cười thật lớn, lấp lánh ánh mặt trời, sau đó không chút khách khí thu hồi lại vật phẩm của mình cùng ngân phiếu.

“Đại tẩu, vận khí của chúng ta cũng quá tốt đi? Tự nhiên thắng.”

Vân Khê cười nhạt, nơi này liên quan gì tới vấn đề vận khí, nếu như đánh bạc đều dựa vào vận khí, thì bọn họ sẽ thua tất cả bảo vật trong nhà, sau đó bị bán vào trong thanh lâu. Phải biết là sòng bạc là nơi ăn tươi nuốt sống người, một hai lần có thể thắng, nhưng lâu dài không có một ai ở sòng bạc lại thắng lâu, đây cũng là nguyên nhân tại sao chủ sòng bạc kiếm được từng bó lớn tiền mỗi ngày.

“Chúng ta đổ một lần nữa!” Liễu Thất Gia không phục lắm, hắn nhất định phải biết làm sao chính mình lại thua.

Vân Khê bình thản: “Được, không thành vấn đề. Vòng này ta muốn đánh cuộc Thất Diệp Phong hoa, ta muốn toàn bộ Thất Diệp Phong hoa các ngươi có.”

Liễu Thất Gia “Được! Vậy các ngươi lấy cái gì đánh cuộc? Liễu gia chúng ta mua Thất Diệp Phong hoa tốn rất nhiều ngân lượng.”

“Vẫn như vừa rồi, ngân phiếu, ngươi yên tâm, chúng ta không chiếm tiện nghi của ngươi.” Vân Khê gõ gõ ngón tay ý bảo Long Thiên Thần đem số ngân phiếu một lần nữa thả ra lại.

Long Thiên Thần nắm chặt ngân phiếu trong tay, rất là lưu luyến, bất quá mới trải qua một vòng vừa rồi, hắn lựa chọn tin tưởng đại tẩu, có lẽ hôm nay vận khí của hắn không tốt nhưng đại tẩu thì vận khí ngược lại với hắn không chừng.

“Ba” một tiếng giòn vang lên, Long Thiên Thần đem ngân phiếu đặt lại vào chỗ cược.

Liễu Thất Gia hướng thủ hạ phía sau phất tay, cũng đem từng giỏ từng giỏ Thất Diệp Phong hoa đem lên, trên sòng bạc chú ý chính là tiền đặt cược phải công khai, hai bên nếu không thấy được vật cược, chỉ là nói suông mà thôi, ai có thể cam đoan sau khi thua cuộc, có hay không có người ngang nhiên đổi ý?

Vân Khê quét mắt qua Thất Diệp Phong hoa, xác nhận không lầm mới mở miệng nói: “Bắt đầu đi.”

Liễu Thất Gia hừ lạnh, lần nữa dẫn đầu quơ lấy ba viên xí ngầu, lúc này đây, hắn cẩn thận rất nhiều, ngó chừng Vân Khê chằm chằm đánh giá một phen, bỗng nhiên thấy được trên tay nàng có động tác nhỏ, hắn nhướng mày, nhất thời có loại cảm giác bừng tỉnh đại ngộ, hắn cảm thấy lạ, đến tột cùng vấn đề là tại làm sao, hóa ra là như vậy.

Ở lúc xí ngầu đang dần đừng lại, ngón tay của nàng gõ ra, dẫn tới mặt bàn run run, chính là trong thoáng như vậy đã biến đổi tần số quay của xí ngầu, liền khiến cho xí ngầu từ mặt sáu trở thành mặt một.

Đáng chết lần trước hắn không thấy được.

Bất quá lần này, xem nàng làm sao có thể làm được.

“Cô nương mời ngươi đem tay dời đi khỏi bàn! Hiện tại ta hoài nghi vừa rồi chính ngươi động tay chân cho nên mới khiến cho xí ngầu chợt nhảy điểm.”

“Ngươi đừng có mà đoán mò! Thua chính là thua, còn vu oan cho đại

tẩu của ta?” Long Thiên Thần căm giận bất bình, nhưng trong lòng thì đã suy tư lời nói của hắn, hắn đã khẳng định như vậy khẳng định là biết tám chín phần. Hắn thấy lạ, tại sao vận khí của đại tẩu lại tốt như vậy, hóa ra là ngầm làm động tác nhỏ.

Lợi hại! Có thể dưới con mắt nhìn chừng chừng của mọi người, âm thầm ra tay, cái bản lãnh này không phải ai cũng có thể làm ra được. Đối với đại tẩu loại tình cảm bội phục càng thêm không dứt.

“Hừ! Các ngươi nếu muốn thoát khỏi hiềm nghi liền đem tay rời khỏi bàn, nếu không như đã nói, ta liền nhận định ngươi giở trò.” Liễu Thất Gia rất kiên trì, lần này tiền đặt cuộc chẳng qua là một chút cỏn con, tuy nhiên nó có quan hệ đến gia tộc Lam gia, hắn được người trên dặn dò, tuyệt nhiên không dám tùy tiện hành động, nhưng lần này đến lần khác hắn thích đánh cuộc, không đánh cuộc sẽ không vui, cho nên hắn nhất định phải đánh cuộc.

“Tự nhiên đi, muốn làm gì cũng được.” Vân Khê thong dong lấy tay khỏi bàn, ánh mắt bình tĩnh, cho dù là không sử dụng kỹ xảo, nàng rất tin tưởng nàng nhất định sẽ thắng.

Liễu Thất Gia nhìn thấy tay nàng đã rút khỏi bàn, lúc này mới yên lòng đổ xí ngầu ra. Xí ngầu từ trong ống đi ra biến hóa xoay chuyển.

Mọi người nín thở ngắm nhìn, mặc dù lần đầu Liễu Thất Gia thất bại, nhưng rất nhiều người đem tiền đánh cuộc đặt lên người hắn, bởi vì lần thứ nhất thất bại Liễu Thất Gia đã thi triển tài nghệ của mình còn Vân Khê thì chưa, chẳng qua là tình cờ chiếm được tiện nghi của Liễu Thất Gia.

“Sáu, sáu, sáu…” nhóm thủ hạ của Liễu Thất Gia lần nữa khẩn trương nhìn những viên xí ngầu.

Liễu Thất Gia nặng nề đem chung mở ra, lần này xí ngầu nhảy lên tốc độ chậm dần, ba viên dần dần đứng lại một chỗ.

Trong yên tĩnh, một tiếng hét vang lên “Ba con sáu, Tiểu Báo! Thất Gia thắng.”

Chúng thủ hạ hoan hô nhảy nhót.

Liễu Thất Gia nhếch lên khóe miệng, cao giọng cười ha hả “Như thế nào, lần này các ngươi phục chưa?”

Long Thiên Thần choáng váng, mặt xanh mét, liếc về hướng Vân Khê. Tuy nói là không phải lỗi của nàng, nhưng bọn họ thua một lần nhiều ngân phiếu như vậy, hắn thật đau lòng a.

Lam Linh Nhi quan tâm không phải là ngân phiếu mà là từng sọt Thất Diệp Phong hoa kia, như vậy cha nàng cùng các trưởng lão, Thái thượng trưởng lão trong tộc chẳng phải là chết chắc sao.

Nghĩ tới những thứ này, mắt nàng liền ửng đỏ, lệ quang chớp động.

“Đại tẩu, Long đại ca, làm sao bây giờ? Phụ thân bọn họ nếu không có Thất Diệp Phong hoa nhất định sẽ chết.

Liễu Thất Gia cười ha ha “Đây là nhất định rồi, các ngươi hiện tại hối hận cũng vô ích.” Vừa nói hắn vừa cúi người cầm lấy ngân phiếu.

Một bàn tay tự nhiên giơ ra ngăn lấy hắn “Chậm đã! Ta còn chưa có đổ, ngươi như thế nào khẳng định, ta đổ như thế nào thua ngươi?”

Liễu Thất Gia giống như nghe được chuyện buồn cười nhất thế giới, lần nữa cười to “Ta đổ là ba con sáu lớn nhất rồi, ngươi như thế nào đổ ra số lớn hơn mà đòi thắng ta? Cho dù ngươi đổ ra ba con sáu

nhưng ta là nhà cái, ngươi là khách, vẫn tính là ta thắng, cho nên, ngươi căn bản không có bất kỳ cơ hội nào thắng ta.”

“Phải không? Tay đây đổ cho ngươi nhìn.” Vân Khê liếc mắt, khóe môi cong lên, nàng cười lên nụ cười sát khí, trên mặt nàng thần sắc ngoan lệ, sau đó cánh tay cử động nhanh chóng cầm lên ống tre trực tiếp quơ lấy ba viên xí ngầu.

Xí ngầu tiến vào trong ống, tay nàng lần nữa vung lên đem ống tre vứt lên cao, xoay ba trăm sáu mươi độ rớt xuống. Sắp rớt xuống tới nơi Vân Khê ngay trên không trung bắt được.

Thanh âm cực kì có tiết tấu vang lên không ngừng.

Mọi người đứng ngây tại chỗ.

Động tác này quá đẹp, cũng quá chuyên nghiệp.

Thủ pháp bậc này, so với dân chuyên nghiệp còn chuyên nghiệp hơn, sao có thể là lần đầu tiên vào sòng bạc mà có kỹ năng như thế này?

Liễu Thất Gia thấy vậy hai con mắt thêm dữ dội, thủ pháp đổ xí ngầu rất chuyên nghiệp, so với hắn đến dân chuyên nghiệp còn cam bái hạ phong, gáy hắn chợt lạnh, cảm thấy không ổn. Hắn mơ hồ có dự cảm hôm nay hắn sẽ thua lần nữa.

Bất quá hắn là người tự tin, rất nhanh bi quan trong hắn bị dập tắt. Phải biết là hắn đổ ra ba con sáu, đối phương coi như kỹ thuật đổ thần thông, tối đa cũng chỉ có thể đổ ra ba con sáu đồng dạng, căn bản cũng không có khả năng thắng.

Thủ pháp đổ lợi hại thì như thế nào? Cuối cùng cũng là ba con sáu.

Hắn cười lạnh, liếc xéo động tác của nàng, yên lặng theo dõi kỳ biến.

Long Thiên Thần lúc này bị động tác cùng tư thái tuyệt vời của Vân Khê lay động trong hắn, vì sao cho tới bây giờ hắn cũng không biết đại tẩu của hắn lại có kỹ thuật đổ xí ngầu tuyệt vời như thế, hơn nữa lại rất có phong thái của Đổ Vương, nói nàng là bà ngoại của Đổ Vương cũng không quá đáng.

Thần tượng a, loại tình cảm sùng bái của hắn, lại lần nữa không dứt.

Cái này chơi hay! chờ có thời gian rảnh rỗi, hắn nhất định đi tìm đại tẩu dạy cho hắn!

Lam Linh Nhi nhìn một màn trước mắt sửng sốt, trong lòng đang lo lắng an nguy của phụ thân cùng các vị trưởng lão, yên lặng cầu nguyện hy vọng đại tẩu có thể tạo ra kỳ tích, cứu vớt phụ thân bọn họ.

“Ba” Ống tre linh hoạt úp trên mặt bàn, Vân Khê cũng không vội mở ra, mà thâm ý nhìn Liễu Thất Gia: “Ta nghe thấy người của Liễu gia từ trước đến giờ xử sự không hiền hậu, âm hiểm xảo trá, chỉ có Liễu Thất Gia cho tới bây giờ mới hết lòng tuân thủ đánh cuộc, một tay đổ kỹ vang danh một phương, cho nên mới ngày càng có nhiều người đến sòng bạc Kim Câu này.”

Nàng cố ý dừng một chút, quan sát thần sắc Liễu Thất Gia, tiếp tục “Hôm nay ta và ngươi công khai đánh cuộc, mọi người đều có thể làm chứng, nếu ta thua, ta tình nguyện đem toàn bộ ngân phiếu hai tay dâng lên, tuyệt không đổi ý. Nhưng nếu là Thất Gia thua, xin hỏi có phải hay không Thất Gia đối đãi bình thường như khách, hết lòng tuân thủ nguyên tắc đánh cuộc?”

“Ta tự nguyện đánh cuộc, nếu ta thua, ta tự nhiên nguyện ý hết lòng tuân thủ đánh cuộc, đem Thất Diệp Phong hoa toàn bộ hai tay dâng lên.” Liễu Thất Gia nói như đinh đóng cột, đối với mình hoàn toàn tự tin, trong lòng đoán chừng đối phương bất quá là cố tình tạo uy thế thôi.

“Vậy thì tốt! Xin chư vị tại đây làm chứng, hôm nay đánh cuộc đến tột cùng là ai thắng ai thua.” Vân Khê hơi nheo mắt, tay đặt tại trên ống tre đột nhiên rút ra nắp chung rất nhanh, công bố kết quả.

Trong chốc lát, hiện trường lại lần nữa lầm vào không khí quỷ dị.

Yên tĩnh, quá mức yên tĩnh.

Mọi người đều choáng váng, tung hoành ở sòng bạc nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một màn trước mắt.

Hai viên xí ngầu, đều là mặt sáu, viên thứ ba cũng là mặt sáu, nhưng chỉ có một nửa, một nửa còn lại hiện lên mặt nhất, sáu sáu sáu một-mười chín điểm.

Mười chín điểm! Quả nhiên là so sánh với Tiểu Báo (ba con sáu) nhiều hơn một chút!

“Này, như vậy cũng được?” Có người nhịn không được bật thốt lên, đáy lòng hắn kích động, bởi vì nhân sinh có người làm được như vậy, chỉ có một ngày mà có thể làm được như vậy. Nhưng nếu hắn có thể đổ được như vậy chẳng phải danh hiệu Đổ Vương là của hắn sao!

Liễu Thất Gia trừng mắt nhìn, xác định không phải là mình hoa mắt, thân hình hắn lay động, bị đả kích. Nàng thật có thể đổ ra hơn ba con sáu một điểm, này thật là bất khả tư nghị!

“Đa tạ Thất Gia rồi!” Vân Khê cúi đầu cười, sau đó vỗ vai Long Thiên Thần, tiêu sái nói “Cầm đồ rồi đi!”

Long Thiên Thần thật vất vả mới phục hồi lại tinh thần, tinh thần hắn nhất thời phấn chấn, gật đầu lia lịa “Dạ, đại tẩu! Loại này là việc nặng toàn bộ để cho ta! Ngài nên nghỉ ngơi một chút, đừng để mệt nhọc.”

“Lam cô nương, giúp ta cầm một chút.” Long Thiên Thần đem bảo kiếm cùng ngọc bội giao cho Lam Linh Nhi cầm, mình đem mấy cái sọt hoa chồng lên thành ngọn núi nhỏ, hai tay bưng hai tòa núi nhỏ lên, chuẩn bị đi ra ngoài.

“Chờ một chút!” Liễu Thất Gia đột nhiên gọi hắn lại, không cam lòng “Ta còn muốn đánh cuộc.”

Vân Khê nhẹ nhàng lắc đầu “Đối với ngươi ta không muốn đánh cuộc nữa, trừ phi ngươi làm cho ta cảm thấy chỗ này có gì hứng thú.”

Liễu Thất Gia hơi sững sờ, nghĩ một chút “Ta lấy sòng bạc đánh cuộc, nếu như ta thua sòng bạc sẽ thuộc về ngươi. Nếu như ta thắng, Thất Diệp Phong hoa phải trả lại cho ta!” Hắn đỏ mắt, xem như bất cứ giá nào, liền lấy sòng bạc ra đánh cuộc.

Bọn thủ hạ nghe thấy thế, liền vội vàng khuyên bảo.

“Thất Gia, không thể a! Sòng bạc Kim Câu của Liễu gia ở Đồng Mã là cứ điểm chủ yếu, nếu như để mất, gia chủ nhất định sẽ trách tội.”

“Đúng vậy, Thất gia không được xúc động. Chúng ta trực tiếp đoạt lại Thất Diệp Phong hoa, chúng ta người đông thế mạnh, sợ gì? Cần gì cầm cả cái sòng bạc cùng họ đánh cuộc.”

“……”

“Ha…ha….tốt, quả nhiên ứng nghiệm câu nói kia, người của Liễu gia từ trước đến giờ âm hiểm xảo trá, không hiền lành.” Vân Khê cười lạnh, trong giọng nói tràn ngập hàm ý trào phúng.

Liễu Thất gia sắc mặt ngoan lệ, hướng thủ hạ trừng, mọi người đồng thời im lặng. Liễu Thất Gia nặng nề vỗ bàn “Nơi này rốt cuộc ta là chủ sự hay các ngươi là chủ sự? Ta nói đánh cuộc là đánh cuộc, các ngươi ý kiến cái gì? Hết thảy cút hết qua một bên! Xảy ra chuyện gì một mình ta chịu trách nhiệm. Hừ, chẳng lẽ các ngươi đối với ta một chút lòng tin cũng không có sao? Nói cho các ngươi biết, ta đây lăn lộn giang hồ nhiều năm như vậy, còn không giống như hôm nay thua không thoải mái, ván này nếu đòi không lại, ta cả đời không thể sống thanh thản.”

Mọi người nghe vậy, không dám nhiều lời nữa.

Hắn bên này cũng bình tĩnh, nhưng bên phía Vân Khê bên này hai người bắt đầu khuyên bảo.

“Đại tẩu chớ cùng hắn đánh cuộc! Chúng ta hôm nay không phải mục đích là Thất Diệp Phong hoa hay sao? Lấy được rồi, nếu là tiếp tục đánh cuộc, vạn nhất thua thì làm sao bây giờ? Thất Diệp Phong hoa liên quan đến mười mấy nhân mạng,sơ sót không được.” Long Thiên Thần thật tâm khuyên nhủ.

Lam Linh Nhi cũng nóng nảy theo, thật vất vả Thất Diệp Phong hoa mới tới tay, không thể bị mất nữa, đây chính là dược liệu để cứu mạng phụ thân cùng các trưởng lão.

“Đại tẩu…” Nàng điềm đạm đáng yêu nhìn Vân Khê, cố gắng dùng ánh mắt cảm hóa nàng.

Đáng tiếc, Vân Khê chính là tự ra quyết định, liền dũng cảm tiến tới, cũng không lùi bước, nàng làm sao nghe lời khuyên của bọn họ? Huống chi, nàng làm như thế cũng là muốn dạy dỗ người Liễu gia. Nàng có thể khẳng định người Lam gia trúng độc không thể thoát khỏi bọn họ liên quan, mặc dù không trực tiếp hạ độc nhưng cũng là đồng lõa không thể nghi ngờ.

“Các ngươi lui qua một bên, đối với ta các ngươi nên có lòng tin, các ngươi có bao giờ thấy ta thua chưa?”

Long Thiên Thần biểu tình mếu máo, chính là hắn biết khuyên nữa cũng không lay chuyển được nàng, không có biện pháp, đành phải chấp nhuận.

Hắn không nói, Lam Linh Nhi càng không có lời nào để nói. Thất Diệp Phong hoa vốn là Vân Khê thắng được, nàng xử lý thế nào đó là lựa chọn của nàng, nàng sao có khả năng can thiệp. Cho dù nàng ta muốn đem Thất Diệp Phong hoa thắng được mà đốt chơi, nàng cũng không có quyền can thiệp, lúc này, nàng bỗng nhiên thống hận sự bất lực của mình, nếu như nàng có bản lãnh giống như đại tẩu, nàng có thể tự mình đem Thất Diệp Phong hoa về.

Vân Khê tiến lên một bước, cùng nhìn thẳng vào mắt Liễu Thất Gia, ánh mắt sắc bén.

“Chúng ta ván này không đánh cuộc điểm lớn, mà đánh cuộc điểm nhỏ! Người nào điểm thấp hơn xem như thắng!” Liễu Thất Gia ngữ điệu âm trầm nói.

Vân Khê nhếch mày: “Không sao cả, sẵn sàng phụng bồi!”

Lại có trò hay để nhìn!

Người vây xem lại đông thêm một chút, vây quanh cái bàn không chừa một kẽ hở.

Thấy được thủ pháp đổ xí ngầu của Vân Khê vừa rồi, mọi người tin tưởng trận đánh cuộc ngày hôm nay, có thể xem như cuộc chiên tranh vương, tin Đổ Vương đấu với Bà ngoại Đổ Vương! Danh phù kỳ thực*! (*danh là ảo nhưng tài là thực)

Tất cả mọi người thực chờ mong, một ván hôm nay, rốt cuộc ai thắng ai thua.

Thần sắc Liễu Thất Gia từ từ ngưng trọng lại, hắn xắn tay áo, tính toán lộ ra tuyệt kỹ lợi hại nhất của hắn, nếu một chiêu này vẫn không thể thắng nàng, vậy hắn có thể từ đây về sau thoái ẩn giang hồ, không bao giờ…đổ xí ngầu nữa.

“Nhìn kỹ, ta cho các ngươi thấy tuyệt chiêu cuối cùng của ta.”

Hắn sai người đổi một bộ xí ngầu hoàn hảo khác, trong tay hắn quăng lên, xí ngầu toàn bộ đều rớt vào trong ống, dùng sức lắc, trong miệng lẩm bẩm, thật giống như hắn muốn dùng hết toàn bộ công lực cả đời.

“Đại tẩu, hắn làm sao vậy? Giống như là đọc thần chú, chẳng lẽ hắn đang thi triển cái gì tuyệt kỹ?” Long Thiên Thần tò mò hỏi.

“Ngươi không cảm thấy hắn giống vũ thần hay sao? Bất quá cũng không đúng, nói hắn đang nhảy, quả thật đối với thần thật vũ nhục!” Lời nói của Vân Khê không nhẹ không nặng, nhưng đủ để mọi người xung quanh nghe được.

Chỉ một thoáng, tiếng cười xung quanh vang lên.

Liễu Thất Gia đang lắc chung, tiết tấu đột nhiên xảy ra một chút biến hóa, hắn nhướng mày, hung hăng trừng mắt nhìn Vân Khê một cái, nhắm mắt, lại lắc chung lần nữa.

“Uy, ngươi cũng nhanh lên một chút, rốt cuộc có được hay không?” Long Thiên Thần thấy đại tẩu dùng ngôn ngữ kích thích hắn, quả nhiên có tác dụng nhiễu loạn tâm hắn, cũng vội vàng học theo.

Lần này Liễu Thất Gia trấn định rất nhiều, căn bản không bị người ngoài quấy nhiễu loạn tâm hắn, chuyên chú đắm chìm trong cảnh giới chính mình.

Thời gian đổ thật lâu, phi thường dài.

Đang lúc mọi người không còn kiên nhẫn, hắn đột nhiên úp ống lên mặt bàn, khóe miệng câu lên hình cung, ánh mắt phát sáng, hắn biết mình thành công.

Vân Khê nghe được âm thanh kia, đuôi lông mày cũng nhảy lên, không khỏi thừa nhận Liễu Thất Gia là cao thủ đổ xí ngầu, kỹ năng lắc xí ngầu đó quả là thiên chuy bách luyện, công phu chân chính! Không giống nàng, nàng thuần túy là mưu lợi, một tay công phu mới vừa rồi, cũng là trước kia cảm thấy chơi thật vui mới đặc biệt luyện, luyện đi luyện lại nàng cũng chỉ biết chiêu này. Về phần ván đầu thắng cuộc, toàn bộ là do nàng có thể dùng nội lực để đoán điểm số của xí ngầu, sau đó thầm vận kình lực, mới đổ được kết quả như thế. Nếu là thật sự muốn nó ra bao nhiêu nó ra bấy nhiêu thật thì nàng làm không được, nhưng nàng tin tưởng Liễu Thất Gia nhất định có thể.

“Mở!” Liễu Thât gia hét lớn, từ từ mở ống xí ngầu.

Ba viên xếp chồng lên nhau, phía trên là một điểm.

Tổng điểm, một điểm!

Thuộc hạ của Liễu Thất Gia nhất thời bộc phát ra tràng hoan hô.

Một điểm a, hắn lại xếp ba viên thành một đường, ba viên biến thành một viên. Đây là cái công lực gì? Cần kỹ thuật như thế nào mới đem điểm số xí ngầu dừng đúng mức.

“Thất gia uy vũ! Thất gia vạn tuế!” Bọn thủ hạ bắt đầu phấn khởi.

Liễu Thất Gia nâng lên khóe miệng, cười hết sức đắc ý, đây là tuyệt chiêu mà hắn tự hào nhất. Nếu đối phương có thể thắng hắn thì hắn thật sự không còn lời nào để nói.

“Như thế nào? Còn cần đổ nữa sao?” Hắn nhìn Vân Khê, ánh mắt cùng lời nói bên trong nồng đậm ý khiêu khích.

“Đổ! Tại sao lại không đổ?” Vân Khê trợn mi, không nói hai lời, trực tiếp cầm lấy chung (ống lắc), đem ba viên xí ngầu bỏ lại trong ống.

“Ba ba!” Không có động tác dư thừa, chỉ có ba ba hai tiếng, nàng liền ngừng hết thảy động tác, ống được đặt lại trên bàn.

Mọi người dựng lỗ tai lên nghe, quái, trừ bỏ tiếng chung chạm mặt bàn, chẳng còn nghe thấy âm thanh nào khác!

Này còn không quái sao? Âm thanh xí ngầu đâu?

Mới vừa rồi lúc Thất Gia đỗ còn có thể nghe được âm thanh rất nhỏ của xí ngầu va chạm mặt bàn, song lần này hoàn toàn không có âm thanh gì.

“Chẳng lẽ…”

“Hay là…”

Sắc mặt của Liễu Thất Gia đại biến, ánh mắt mở lớn, nhìn chằm chằm chung lắc, đợi ống được mở ra.

Hiện trường im lặng một mảnh chỉ nghe được tiếng hít thở.

Vân Khê nhẹ nhàng nhấc lên khóe môi, đáy mắt xẹt qua dị quang, cổ tay của nàng hơi nhấc nhẹ, chậm rãi mở ra ống tre.

“A….không có, toàn bộ biến thành bột phấn rồi! Điều này sao có thể?” Trong đám người có người kinh quát lên.

Mặt mày Liễu Thất Gia nháy mắt biến hóa, đen đến không thể đen hơn nữa.

Cư nhiên toàn bộ thành vụn phấn rồi, một điểm đều không có!

Không nghi ngờ chút nào, nếu muốn so sánh lớn nhỏ tất nhiên là nàng thắng.

Liễu Thất gia hai chân mềm nhũn, cả người ngã quỵ trên mặt đất, hắn thua, cuối cùng cũng là hắn thua.

Hắn rốt cuộc thua ở chỗ nào? Hắn thua ở chỗ mình quá tự tin, hắn cho là chỉ cần đổ một điểm là hắn tự thắng rồi, nhưng hắn không bao giờ nghĩ tới cõi đời này có người đổ giống như nàng, một điểm cũng không có.

Bọn thuộc hạ xem tình hình không đúng, liền nhìn nhau, đều nhanh

chóng ồn ào, chuẩn bị dùng sức mạnh. Chê cười, nếu là ở sòng bạc bại bởi tay đối phương như vậy bọn họ sau này sẽ như thế nào ở Đồng Mã? Sau này dựa vào cái gì sống qua ngày?

“Lên, giết bọn họ! Để lại Thất Diệp Phong hoa, nhất định không thể để cho Lam gia có Thất Diệp Phong hoa!”

Một nhóm người nhao nhao xông lên, đem ba người Vân Khê vây lại.

Lam Linh Nhi kinh hãi liền trốn sau lưng Long Thiên Thần. Long Thiên Thần việc nhân nghĩa không nhường a, xuất bảo kiếm trong tay ra.

“Ghê tởm! Các người thua cư nhiên quỵt nợ, còn muốn bắt người?”

Vân Khê giơ tay lên ngăn trở hắn, trực tiếp từ trong ngực móc ra ba viên dược, mình nuốt vào một viên, còn hai viên kín đáo đưa cho Long Thiên Thần và Lam Linh Nhi mỗi người một viên “Đừng khẩn trương, ăn trước một cục kẹo cho thấm giọng.”

Long Thiên Thần và Lam Linh Nhi đồng loạt sửng sốt, không biết nàng làm như vậy có lý do gì, lúc này rồi còn ăn kẹo cái gì, vật này thoạt nhìn không giống kẹo a.

Bất quá chính nàng nuốt rồi, bọn họ cũng không do dự, lần lượt đem dược hoàn nuốt vào.

“Chúng ta bây giờ chấp cánh cũng khó thoát, bất quá trước khi chết có thể hay không hỏi các người một vấn đề, cũng để cho chúng ta trước khi chết biết một chút.” Vân Khê nhìn quét qua bọn thủ hạ.

Bọn thủ hạ thấy bọn họ không phản kháng nghĩ là cá đã nằm trong chậu, cũng không quá mức phòng bị.

“Ngươi hỏi đi, muốn biết cái gì, chúng ta thỏa mãn yêu cầu của ngươi.”

“Vấn đề thứ nhất, Lam gia trúng độc, có phải các ngươi hạ độc hay không?” Vân Khê hỏi.

Bọn thuộc hạ liếc nhau một cái, một người trong đó tiến lên phía trước nói: “Không ngại nói cho các ngươi biết, người Lam gia sở dĩ trúng độc không phải người Liễu gia làm mà người của Lam gia làm”

“Ngươi nói là Lam gia có nội gián? Là ai?” Vân Khê trong lòng rùng mình, nàng cho là chuyện này do Liễu gia làm bởi vì Liễu gia trả thù Lam gia, cho nên mới hạ độc, nhưng xem ra chuyện này bây giờ có kỳ quái.

Lam Linh Nhi vừa nghe Lam gia có nội gián, không khỏi kích động “Làm sao có thể? Các người đừng nói bậy, Lam gia chúng ta làm sao có nội gián?”.

“ Lam cô nương, trước hết nên im lặng đi.” Vân Khê ngăn trở nàng hỏi lần nữa “Các ngươi nói cho ta biết, rốt cuộc ai là nội gián trong Lam gia?”

Bọn thuộc hạ đều lắc đầu.

“Việc này chúng ta cũng không biết, chúng ta chỉ phụ trách mua hết Thất Diệp Phong hoa, không để cho Lam gia có cơ hội giải độc, về phần những cái khác, không liên quan đến người của Liễu gia.”

Vân Khê âm thầm nghĩ, nói như thế có khả năng nội gián của Lam gia liên kết với Liễu gia cùng nhau đối phó Lam gia, dùng cái này để đoạt quyền ở Lam gia.

Nhưng ai sẽ là nội gián chứ?

Lam gia trên dưới tổng cộng có ba mươi lăm người, trong đó có mười lăm người trúng độc, còn lại hai mươi người là đệ tử bình thường, nhưng phàm là nhân vật chủ chốt trong Lam gia lẫn lực lượng nòng cốt, trên cơ bản đều trúng độc, như vậy nội gián nằm trong hai mươi tên đệ tử kia sao?

“Tốt lắm, những gì ngươi muốn biết, chúng ta đã nói cho ngươi, hiện tại chịu chết đi!”

Vân Khê nhướng mắt, nâu quang lóe lên: “Các ngươi xác định, các ngươi có sức lực giết người sao?”

Tiếng nói vừa dứt tất cả mọi người trong sòng bạc đều xuất hiện tình trạng kì lạ, mọi người nhũn ra, ngã trái ngã phải, làm gì có khí lực giết người?

“Đây là cái chuyện gì? Có người hạ độc!”

“Là ngươi? Là ngươi hạ độc?”

Tất cả mọi người trong sòng bạc nhất tề té xuống, chỉ còn lại ba người Vân Khê vẫn đứng yên như cũ.

Bọn thủ hạ lúc này mới nhớ đến lúc nãy ba người nuốt đến giống như thuốc, thì ra chính là lúc đó, nàng trong sòng bạc hạ độc.

“Yên tâm không phải độc gì nghiêm trọng, chẳng qua là làm cho các ngươi mất hết khí lực trong vòng mấy canh giờ thôi.”

Vân Khê tà tà cười một tiếng, sau đó hướng Long Thiên Thần vẫy

tay “Thiên Thần, đi tìm, sòng bạc này bây giờ là của ta, bất quá ta không có thời gian ở nơi này xử lý, chúng ta cầm chút bạc cùng khế đất…, cái nào có thể mang đi toàn bộ mang đi.”

Ý này chẳng phải là cướp sạch sòng bạc sao?

Long Thiên Thần nhất thời hưng phấn, hồi tưởng lại lúc mới quen mẹ con nàng, chẳng phải hai mẹ con nàng cướp sạch tiền của bọn cướp sao, tốt lắm, lại làm việc cũ, lần này hắn rất vinh dự được làm thành viên, thật là tốt.

“Đại tẩu yên tâm, ta nhất định đào sâu ba thước, đem tất cả vật có thể cầm lấy đi, tuyệt không để lại nửa lạng bạc vụn!” Long Thiên Thần dùng giọng thật nghiêm túc nói. (TC:*cười lăn lộn*)

“Ừ đi đi! Hai người chúng ta đi trước!” Vân Khê cho hắn ánh mắt khích lệ, sau đó dùng chiếc nhẫn trữ vật thu tất cả Thất Diệp Phong hoa, dẫn Lam Linh Nhi rời đi sòng bạc.

Đi luyện chế đan dược cho người của Lam gia, từ đầu đâu cần nhiều Thất Diệp Phong hoa như vậy, bất quá Thất Diệp Phong hoa cũng là thứ tốt, tùy thời dự trữ cũng có hữu ích.

Gia chủ Lam gia thấy Vân Khê thắng lợi trở về, nhất thời mừng rỡ, cố ý gọi sẵn một phòng trong nhà trọ để cho nàng dùng luyện chế ra đan dược. Lẽ ra Lam gia bọn họ là thế gia chuyên luyện đan, lần này trúng độc rất hiếm thấy, về thuốc giải độc càng hiếm thấy, người hạ độc chính là biết người của Lam gia không thể luyện chế ra giải dược của độc này, cho nên mới không kiêng kị như thế, bất quá để ngừa vạn nhất, nên mới liên kết với Liễu gia mua toàn bộ Thất Diệp Phong hoa, mục đích là muốn đưa người của Lam gia vào chỗ chết.

Vân Khê bất động thanh sắc nhìn mọi người ở đây, khi biết được

nàng lấy được Thất Diệp Phong hoa rất nhanh có thể giải độc cho Lam gia người nội gián nhất định sẽ có hành động.

Lúc luyện đan, nàng rất cẩn thận.

“Lam gia chủ, có thể hay không nói chuyện riêng một chút?” Vân Khê cố ý đem một mình gia chủ Lam gia tách ra mọi người.

“Lam gia chủ lúc trước ta nói người hạ độc có liên quan đến Liễu gia thật ra thì cũng không phải hoàn toàn như vậy. Theo lời của Liễu gia mà ta thăm dò được, bọn họ nói người hạ độc là người của Lam gia. Lam gia chủ hãy cẩn thận suy nghĩ lại xem người nào là đáng nghi nhất, người nào khả nghi nhất.”

Lam gia chủ nghe vậy, thần sắc kinh ngạc “Làm sao có thể? Ngươi nói trong nội bộ Lam gia có nội gián?”

Vân Khê gật đầu “Đúng thế, ta nghĩ Liễu gia cũng không vô duyên vô cớ khích bác như vậy, ta sở dĩ khẳng định còn có một nguyên nhân khác, các ngươi trúng độc thuộc về mạn tính, hơn nữa là lâu dài từ từ tích lũy, bởi vì trong ngày thường dùng liều lượng ít cho nên các ngươi không nhận ra.”

“Chẳng lẽ là hắn?” Gia chủ lam gia đột nhiên nhớ ra việc gì đó, rồi sau đó rất nhanh phủ định: “Không có khả năng! Hắn cũng trúng độc, hắn không đến nỗi tự hạ độc bản thân đi?”

“Lam gia chủ, theo lời ngươi, hắn là người nào?”

Lam gia chủ nhẹ nhàng lắc đầu, tựa hồ không muốn nhắc tới “Phu nhân, chuyện này lão phu sẽ tự mình kiểm chứng, trước khi có chứng cứ chính xác, lão phu không muốn vu oan cho người nào.”

Vân Khê thấy ông kiên trì như vậy cũng không nói cái gì nữa.

“Phu nhân luyện chế đan dược có cần vật gì đặc thù khác không? Lam gia ta chính là thế gia luyện đan, có nhiều loại dược liệu, mồi lửa cùng dụng cụ, nếu phu nhân cần cứ nói.”

Vân Khê suy nghĩ một chút “Chỗ ta thật ra cũng cần một luyện lô tốt cùng một ngọn lửa tinh thuần, như thế sẽ nhanh rất nhiều.”

“Cái này rất đơn giản! Xin phu nhân chờ một chút.”

Gia chủ Lam gia tạm thời rời đi, không bao lâu đem theo một luyện lô trở lại “Này là luyện lô, chính là bảo bối trân quý của Lam gia, dùng nó để luyện đan dược có thể đem đan dược luyện ra rất tốt.”

Vân Khê dò xét lò luyện, âm thầm gật đầu, quả nhiên là lò luyện tốt.

“Còn cái này, cũng là bảo bối của Lam gia, chính là trên bảng thập đại dị hỏa xếp hạng thứ chín, Địa Hỏa Sí Diễm. Nếu như dùng nó luyện chế đan dược, tất nhiên sẽ được lợi rất nhiều.”

Thử một thanh âm vang lên, một ngọn lửa màu xanh xuất hiện.

Vân Khê hai mắt mở lớn, không khỏi hô nhỏ ra tiếng: “Thì ra đây chính là trong thập đại dị hỏa, xếp thứ chín Địa Hỏa Sí Diễm? Thật tốt quá.” Nếu như Tiểu Bạch thấy nó, không chừng lại nhịn không được mà nuốt chửng. Chẳng qua… cái này bất quá dù sao cũng là của người ta, nàng cũng không nên nhân lúc cháy nhà mà hôi của đi?

Trên trán có một chút mâu thuẫn cùng suy nghĩ.

Gia chủ Lam gia bực nào khôn khéo, hắn am hiểu quan sát sắc mặt,

mới vừa thấy lò luyện bảo bối của nhà mình, nàng trên căn bản chưa có quá nhiều vẻ ngạc nhiên, song sau khi lộ ra Địa Hỏa Sí Diễm thần sắc của nàng lập tức thay đổi. Nếu như vậy mà hắn không phát hiện ra tâm tư của nàng, vậy hắn đã sống vài thập niên qua thực sự là sống uổng phí rồi..

“Nếu phu nhân thích, lão phu liền làm chủ, đem Địa Hỏa Sí Diễm tặng cho phu nhân, coi như cảm tạ ân cứu mạng.”

Vân khê tâm thần vừa động, cũng không khách khí cùng hắn, thừa nhận tình của hắn, nhiều nhất ngày sau Lam gia có chuyện gì, nàng nhất định ra tay giúp đỡ. Nếu làm bộ khước từ thì lại có vẻ làm kiêu.

“Đa tạ Lam gia chủ!”

Lam gia chủ hiểu ý cười một tiếng: “Vậy thì không quấy rầy phu nhân luyện chế đan dược, có gì cần phu nhân cứ việc phân phó.” Lấy một mồi lửa đổi lấy tánh mạng mọi người Lam gia, rất đáng! Cho nên hắn không có đau lòng.

Đang muốn dời đi, đột nghiên nghe được Vân Khê dò hỏi “Lam gia chủ, lệnh công tử Lam Mộ Hiên đâu? Làm sao không thấy hắn cùng các người chung một chỗ?”

“Phu nhân biết tiểu nhi?” Lam gia chủ dừng lại cước bộ, thật kinh ngạc.

Vân Khê cũng không che giấu, thẳng thắn nói “ Không dối gạt Lam gia chủ, lệnh công tử Lam Mộ Hiên là đệ tử của ta.”

Lam gia chủ kinh ngạc, không thể tin được nàng còn trẻ như vậy mà đã thu nhận đồ đệ, huống chi đồ đệ kia lại là ngốc tử của mình. Con mình tính tình như thế nào, hắn ít nhiều hiểu, nhi tử mặc dù chậm

chạp đơn thuần, nhưng rất ít phục người, nếu hắn có thể bái cô nương này làm sư phụ, có thể thấy được cô nương này có công phu luyện đan đích thực.

Hắn thầm yên lòng, nghĩ nàng nhất định có thể luyện chế đan dược, giải độc cho mọi người Lam gia.

“Vậy thật là trùng hợp! Sao phu nhân không nói sớm? Là lão phu trậm trễ.”

Vân Khê cười lắc đầu “Lam gia chủ khách khí, ta sở dĩ xuất thủ tương trợ, cũng vì ngài là phụ thân của Mộ Hiên, ta không dám nói mình nhiều lòng nghĩa hiệp, ta cũng chưa bao giờ nói mình là đại hiệp giúp người, ta có chủ ý của ta, chỉ cần thân nhân hay bằng hữu của ta gặp nạn, ta liền dốc toàn lực, tuyệt không chối từ. Vì vậy Lam gia chủ không cần khách khí với ta, coi ta là người bình thường được rồi.”

Lam gia chủ tâm thần khẽ động, lời của nàng làm cho hắn hiểu nàng thêm một chút. Lúc trước hắn cảm thấy nàng rất lãnh đạm, không giống với Long Thiên Thần có lòng nhiệt tình, cho nên tâm tư hắn đối với nàng có chút kính sợ, mà bây giờ sau khi nói chuyện, hắn bỗng thấy nàng càng thêm chân thật.

Thế gian này nhiều chuyện thị phi như cát vàng trong sa mạc đến cũng không hết, ai có thể đếm hết được? Cho dù trước mặt có người gần chết nàng cũng không có nghĩa vụ cứu giúp, cho nên, bọn họ là may mắn, làm cho nàng có lý do để cứu.

Cõi đời này quân tử có rất nhiều, ngoài mặt nhìn rất trượng nghĩa, lúc vô sự, bọn họ không chút do dự tỏ ra hảo tâm, nhưng đến khi thật sự gặp chuyện sống chết, bọn họ bỏ chạy trối chết, bởi vì danh tiếng so với tính mạng thì tính mạng quan trọng hơn.

Nàng cùng những người đó không giống nhau, ngày thường thoạt nhìn rất lạnh lùng, còn có chút bất cần tình người, song một khi nàng nhận định người nào, cho dù bỏ cả tính mạng nàng nhất định sẽ cứu giúp, bởi vì trong lòng nàng, giao tình giữa người với người còn quan trọng hơn tính mạng.

Trong lòng không khỏi đánh giá nàng.

Vân Khê làm sao biết tâm tình của hắn "Mộ Hiên ngày trước từng làm khách trong nhà ta, sau nhận được thư nhà, nói là trong nhà có chuyện phát sinh, liền đem hắn gọi về Lam gia. Lẽ ra hắn sớm đã tới Lam gia, vì sao bây giờ không ở cùng các ngươi?"

Lam gia chủ thần sắc khẽ biến, lo lắng "Không sai, lão phu đã từng truyền thư cho hắn, kêu hắn lập tức quay về Lam gia, nhưng trước khi Lam gia xảy ra chuyện, lão phu chưa từng thấy tiểu nhi về nhà, không lẽ giữa đường tiểu nhi đã xảy ra chuyện?"

Không chỉ hắn lo lắng, mi tâm Vân Khê cũng nhíu lại căng thẳng, đoàn người Lam Mộ Hiên rút cuộc đã xảy ra chuyện gì, sẽ không xảy ra chuyện gì nguy hiểm chứ?

Nói xong mấy câu, Lam gia chủ ảm đạm rời đi, Vân Khê tĩnh tâm lại chuyên chú luyện chế đan dược.

Luyện chế đan dược này mất mấy canh giờ, trong lúc này Long Thiên Thần ra vào mấy lần báo lại thành tích cướp sạch sòng bạc cùng với việc xử lý người Liễu gia, hiện tại Vân Khê không có thời gian để ý tới mấy thứ này, cũng không để ý chuyện sòng bài Kim Câu, người Liễu gia ở đó chẳng qua chỉ là tôm tép, đối với Liễu gia không có gì ảnh hưởng quá lớn.

Một canh giờ nữa lại trôi qua, bóng đêm ngày càng sâu.

Bên trong gian phòng, ngọn lửa Địa Hỏa Sí Diễm không ngừng thoát ra chiếu sáng cả căn phòng, đem bóng nàng in lên cửa sổ, người ngoài nhìn vào có thể thấy rõ nhất cử nhất động của nàng trong phòng.

Trong không khí, có sát khí tiến tới gần.

Ánh mắt Vân Khê lóe lên, động tác trong tay vẫn như cũ.

Rốt cuộc cũng lộ diện? Nội gián núp trong Lam gia, vẫn không nhịn nổi hành động.

Hưu

Thanh quang chớp động, một mũi tên xuyên qua cửa sổ, hướng người trong gian phòng bay tới.

“A!” Bên trong gian phòng vang lên tiếng kêu thất thanh, bóng người từ từ ngã xuống.

Cửa phòng bị mở ra, có tiếng bước chân nhỏ tiến vào.

Vân Khê giả bộ trúng tên, té trên mặt đất, đưa lưng hướng về phía cửa ngừng thở, chỉ đợi bóng người đến gần, nàng sẽ nhanh chóng ra tay bắt lại.

Lúc này, từ ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân rất khoan khoái, không có bất kỳ che dấu nào.

“Đại tẩu, ngươi nhất định mệt chết rồi? Ta tự làm chút điểm tâm, ngươi ăn trước đi.”

Lam Linh Nhi thấy cửa phòng mở ra, liền cầm điểm tâm tùy tiện tiến vào. Bỗng nhiên trước mắt một đạo bóng đen hiện ra, vừa vặn đụng phải nàng, làm điểm tâm trong tan nàng bay hết ra khỏi đĩa, chính mình cũng bay hướng ra lên trời (nàng này bị đụng văng bay lên bay theo chiều gió ^^, sao nhẹ cân vầy)

“A! Có thích khách!” Lam Linh Nhi thấy hắc y nhân thoát đi, bất tri bất giác, lớn tiếng hô lên.

Vân Khê từ dưới đất nhảy lên, không ngờ tới thời khắc mấu chốt bị Lam Linh Nhi phá hỏng hết đại kế. Nàng hướng ngoài cửa vọt ra vốn định đuổi theo bắt gian tế lại, song nghĩ đến mình đang luyện chế đan dược nên vội dừng lại. Đan dược vất vả luyện đến thời khắc quan trọng, nếu lúc này rời đi thì là bỏ dở giữa chừng.

Hay là đem đam dược luyện xong, giải độc trên người Lam gia bọn họ rồi tính tiếp. Về phần nội gián sớm muộn gì cũng xuất hiện, nhất thời không cần vội.

Vân Khê đi lên trước, kéo Lam Linh Nhi đứng lên, gặp bộ dáng sợ hãi của nàng, cũng không nhấn tâm trách mắng.

“Ngươi vừa rồi có thấy hình dáng của hắn không?”

Lam Linh Nhi lắc đầu, nuốt nước miếng “Hắn mặc áo đen che mặt, ta không nhìn thấy rõ hình dáng của hắn. Đại tẩu, ngươi không sao chứ? Hắn có làm tổn thương ngươi không?”

“Không có chuyện gì, ta sớm đã có phòng bị!” Vân Khê đưa tay, trong tay nàng lúc này đang kẹp một mũi tên có màu sắc đặc thù. Nàng vừa ngửi liền biết phía trong có kịch độc, may mà là nàng, đổi lại người khác chỉ sợ trúng tên liền bỏ mạng.

Nội gián thủ đoạn thật độc ác, nàng bất quá chỉ là người luyện đan dược, lại cũng muốn giết. Nàng thề nhất định phải bắt được người này!

♪♫♪♫♪♫♪♫♪♫♪♫♪♫♪♫♪♫♪♫♪♫

Pk: là một hình thức đấu đổi kháng.

Tiểu Chi: Không biết Tiểu Hiên của ta có sao hk nữa…..

Quyển 3 - Chương 70: A, đầu heo!

Ngày hôm sau, trong đại sảnh nhà trọ.

“Phu nhân, lần này mọi người trong Lam gia có thể bình yên vô sự toàn nhờ vào phu nhân và Long công tử tương trợ, ân đức này, không gì có thể báo đáp.”

Mọi người trong Lam gia đã giải hết độc trong người, không quên lần nữa đa tạ.

“Lam gia chủ đừng khách khí, huống chi ngươi đã đa tạ ta.”

Lam gia chủ hơi sững sờ, nhưng ngay sau đó liền hiểu được, nàng nói chính là Địa Hỏa Sí Diễm.

“Cái này không là gì, có cái gì quan trọng hơn sinh mạng?” Lam gia chủ cười cười “Không biết phu nhân dự tính đi đâu?”

Ánh mắt Vân Khê lóe lên, bây giờ không phải là thời cơ tốt nhất để nói rõ tình hình thực tế sao.

“Ta cùng Đại công tử Hách Liên gia tộc có chút giao tình, nghe nói hắn sắp kế nhiệm gia chủ, cho nên đến đó chúc mừng.”

Lam gia chủ vui mừng “Thì ra là vậy! Chúng ta cũng tính đi đến gia tộc Hách Liên, vậy không bằng chúng ta cùng nhau đi, cũng có thể chiếu cố lẫn nhau?”

“Được.” Vân Khê khẽ nói, vui vẻ đáp ứng. Nàng sở dĩ đi theo bọn họ không chỉ là muốn tìm ra kẻ nội gián mà còn muốn biết tung tích của Lam Mộ Hiên, nàng cảm thấy đoàn người của Lam Mộ Hiên nhất định là nửa đường gặp chuyện cho nên mới chậm trễ hành trình. Đang nói chuyện không biết ở đâu xuất hiện ám khí, hướng bàn nơi Vân Khê và Lam gia chủ bay đến.

“Cẩn thận!”

Mọi người trong bàn đều lắc mình về phía sau tránh.

“Phập!”

Một cây tiêu cắm trên mặt bàn, trên đó còn có một miếng vải trắng.

Mọi người quay lại nhìn, nhưng không phát hiện tung tích người phóng tiêu.

Lam gia chủ ngó mảnh vải, sắc mặt biến hóa “Người nào? Rốt cuộc là người nào bắt tiểu nhi?” Âm thanh của Lam gia chủ phẫn nộ truyền ra ngoài, tựa hồ là cố ý nói cho người nào đó nghe.

Vân Khê nghe vậy, trong lòng ngẩn ra, liền hỏi “Lam gia chủ, Lam Mộ Hiên hắn sao rồi?”

Lam gia chủ lo lắng, cầm lấy mảnh vải đưa cho nàng.

Vân Khê nhận lấy, chân mày liền nhíu lại, mâu quang đột nhiên căng thẳng, toát ra hơi thở lạnh lùng. Thì ra là đối phương bắt Lam Mộ Hiên, truyền tin tới bảo Lam gia trao đổi thần khí. Bọn họ chỉ cho thời gian hai ngày, địa điểm là rừng Bạch Hổ, không có điều kiện khác. Nàng dự cảm quả nhiên không sai, Tiểu Hiên Tử quả nhiên xảy ra chuyện. Người phía sau rốt cuộc là ai?

“Người đâu mau đuổi theo, hắn nhất định chưa đi xa.” Lam gia chủ hạ lệnh, sắc mặt từ nóng giận chuyển qua lạnh lùng.

“Đại ca, trước hết hãy bình tĩnh đã, đối phương yêu cầu dùng thần khí trao đổi Mộ Hiên, điều này cho thấy trước mắt Mộ Hiên an toàn. Chúng ta trước hãy đồng ý, chờ đến lúc trao đổi con tin, chúng ta ra tay thu phục bọn hắn, nhân cơ hội cứu Mộ Hiên.” Người nói là nhị đệ của Lam gia chủ, Lam Nhị gia.

Một bên Lam Tam gia phủ quyết “Không thể làm như vậy! Thần khí chính là thực lực của Lam gia, nếu đem thần khí giao ra vậy ngày sau Lam gia làm sao đứng vững được nữa, mặc cho người ta ăn hiếp sao?”

“Chẳng lẽ chúng ta không cứu tính mạng của Mộ Hiên sao? Huống chi…” Lam Nhị gia tính nói lại thôi, cùng Lam gia chủ liếc mắt một cái, lời nói cuối cùng cũng bị nuốt xuống.

“Huống chi cái gì? Thần khí chính là đời đời truyền lại, nếu bị mất ai có thể chịu trách nhiệm?” Lam Tam gia vẫn kiên trì, giọng nói cố chấp “Đại ca, thần khí nếu là mất trên tay ngươi, vậy ngươi chính là tội nhân của Lam gia, ngươi đảm đương được việc này sao?”

“Ngươi, chúng ta chính là nhị thúc cùng tam thúc của Mộ Hiên, chẳng lẽ để mặc tính mạng của Mộ Hiên không để ý?” Lam Nhị gia nói.

Hai người tranh luận không ngừng, Lam gia chủ nhíu mày quát “Được rồi! Các ngươi tất cả im miệng cho ta! Chuyện này ta sẽ bàn cùng các vị trưởng lão và Thái thượng trưởng lão rồi quyết định.”

Lam gia chủ rời đi cùng mấy vị trưởng lão và Thái thượng trưởng lão nghị sự, Lam Linh Nhi cũng vội vàng đi theo.

Lam Nhị gia cùng Lam tam gia trừng mắt liếc nhau rồi mỗi người tự đi về phòng mình.

Một bàn giờ chỉ còn lại Long Thiên Thần cùng Vân Khê đang ngồi.

“Đại tẩu, tên tiểu tử Lam Mộ Hiên kia bị bắt thật sao? Hắn không phải ở cùng Mộ lão sao? Chẳng lẽ bọn họ cũng bị bắt?”

“Có khả năng này” Vân Khê trả lời có chút không yên lòng, trong lòng nhớ đến những chuyện khác.

“Đại tẩu, ngươi đang nghĩ gì vậy?”

“Tiểu Hiên Tử là người duy nhất trong Lam gia có thể khởi động thần khí, đây là bí mật Lam gia, rất ít người biết. Người này trùng hợp lại bắt Tiểu Hiên Tử uy hiếp gia chủ của Lam gia, có thể thấy người này nếu không phải ngẫu nhiên, thì hắn căn bản biết bí mật này.”

“Ý của ngươi là bắt Lam Mộ Hiên là trong số ít người của Lam gia biết bí mật đó? Đây không phải là chuyện đơn giản sao? Lam gia chủ tự nhiên sẽ biết trong Lam gia ai biết bí mật này, tùy tiện kiểm tra một chút là ra ngay.”

“Trước mắt tung tích của Tiểu Hiên Tử không rõ, không nên đả thảo kinh xà. Như vậy, ngươi chú ý người Lam gia, nhất là người thường đi ra ngoài, xem hướng đi của bọn hắn.” Nàng mơ hồ cảm thấy phi tiêu kia chính là từ trong đại sảnh này phát ra, nếu không, không thể nào nàng dò không ra hướng người chạy trốn.”

“Người Lam gia nhiều như vậy, một mình ta làm sao để ý hết được?”

“Ai bảo ngươi đều đi theo? Ngươi cho là đệ tử bình thường có thể

biết cơ mật Lam gia sao?” Vân Khê cho hắn ánh mắt khinh thường, suy tư một lúc “Được rồi, ngươi giúp ta canh chừng Lam Nhị gia cùng Lam Tam gia.”

Hai người kia đột nhiên nhảy ra vì chuyện của Lam Mộ Hiên tranh luận không dứt, ai giữ ý nấy, thật là có chuyện kì lạ. Nàng không thể không nghi ngờ bọn họ.

“Được rồi! Vậy còn ngươi? Đại tẩu ngươi làm gì?”

Vân Khê nhún nhún vai “Ta đi ra ngoài tản bộ.”

Long Thiên Thần bĩu môi, cảm giất rất là bất công, tại sao hắn phải đi theo dõi mà nàng lại thoải mái đi dạo xung quanh?

Đồng Mã là biên giới giữa Ngạo Thiên quốc, Đông Lăng quốc, Nam Hi quốc cùng Bắc Tương quốc, nếu muốn đi qua Đông Lăng quốc phải đi qua nơi này, trấn nhỏ này cực kỳ náo nhiệt cùng phồn hoa, người đến từ các quốc gia thường xuyên lui tới. Tùy tiện đứng giữa đường cái, bên cạnh có ba nhóm thì có ít nhất hai nhóm đến từ các quốc gia khác nhau.

Vân Khê đi dạo trên đường cái, vừa suy nghĩ chuyện của Lam gia, vừa lo lắng an nguy của Tiểu Mặc, mi tâm từ từ nhíu chặt.

Bân cạnh thỉnh thoảng có người đi qua chạm phải, nàng cũng hồn nhiên không để ý, cho đến lúc nàng đụng phải bức tường người, mới hồi thần. Đưa mắt nhìn lên, lơ đãng nhìn thấy một đôi con ngươi trong sáng, đúng vậy, là một đôi con ngươi trong sáng tĩnh lặng.

Vân Khê quen biết nhiều người, nhưng chưa từng thấy qua người có con mắt tĩnh lặng như vậy, không có nửa điểm tạp chất, ánh mắt hắn trong suốt.

Hơi sửng sốt, lần nữa nhìn kỹ đối phương ít nhất cũng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, dung mạo có chút tục tằng, lỗ chân lông trên da mặt hơi to, trên tay hắn cầm một cây kiếm nặng. Nhìn thoáng qua, hắn chính là điển hình của vũ phu, nhưng nhìn kỹ lại, trên người hắn thấy được phong thái của đại hiệp.

Đây là một loại trực giác, nhìn xuyên thấu con ngươi của hắn, được "đọc" bằng trực giác.

"Tiểu huynh đệ, ngươi không sao chứ?"

Vân Khê ngây ngốc, lúng túng cười "Thật xin lỗi, ta thất thần."

Người nọ gật đầu, lập tức quay đầu nhìn hướng khác, lúc hắn quay đi Vân Khê thấy được ống tay áo của hắn có thêu hoa văn Kim Đao.

Kim Đao? Chẳng lẽ một trong thập đại gia tộc – Đao gia? Lông mày nàng hơi nhíu lại, cũng quay đầu lại nhìn, bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngẩn người.

Chỉ thấy người phía trước rất đông, đưa mắt nhìn lại, một đám người bắt đầu đi. Khó trách nàng đụng phải người, thì ra phía trước người rất đông.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Nàng lẩm bẩm.

Vị huynh đài phía trước kia nghe vậy, quay đầu lại, hảo tâm giải thích cho nàng: "Đó là đoàn người Doãn gia nghe nói ở trong rừng Bạch Hổ tìm được bảo tàng, phía trước bảo tàng bị vài con mãnh hổ trông chừng, bọn họ vì muốn lấy bảo tàng xông vào đã chết rất nhiều cao thủ. Bọn họ hiện tại vì muốn đoạt bảo tàng nên triệu tập rất nhiều cao thủ cùng đi đối phó với mấy con mãnh hổ vì người Doãn gia báo thù.

Cho nên bọn họ ở đây kêu gọi, muốn lôi kéo càng nhiều cao thủ càng tốt, hai ngày sau tiến vào rừng Bạch Hổ."

"Hai ngày sau, rừng Bạch Hổ?" Làm sao lại trùng hợp như vậy? Lại trùng với thời gian, địa điểm trao đổi Tiểu Hiên Tử, đến cuối cùng là trùng hợp hay do có người cố ý xếp đặt?

"Bọn họ nói là đi đánh hổ, kỳ thật là vì bảo tàng kia. Mọi người nghe nói bảo tàng trong rừng Bạch Hổ cũng gia nhập, nhất là về thập đại gia tộc cũng có không ít cao thủ, đại bộ phận người gia nhập đội ngũ đánh hổ đều có ý đồ."

"Kia huynh đài, ngươi sao không tham gia?" Vân Khê liếc nhìn cổ áo của hắn, nơi đó đồng dạng được thêu một thanh kim đao, nếu nàng đoán không sai hắn là người của Đao gia, nếu người trong thập đại gia tộc đều đi, hắn không có lý do không đi.

"Lòng người hiểm ác, cõi đời này làm gì có người ngại nhiều bạc? Bất quá lần nầy ta đi cũng không phải vì bảo tàng mà là hoài nghi đây là một âm mưu."

"Âm mưu? Sao huynh đài lại nói thế?" Vân Khê nhìn lại ánh mắt hắn, chứa đầy cảm xúc.

"Doãn gia bị mãnh hổ gây thương tích, đây cũng không phải chuyện gì vẻ vang, nếu là người khác đã che dấu, đằng này lại gióng trống khua chiêng rầm rộ cho người ta biết Doãn gia bọn họ ở rừng Bạch Hổ bị tổn thương. Ngươi nói, bọn họ làm như vậy, không phải có âm mưu hay sao?"

"Huynh đài quả nhiên ánh mắt sắc bén, có thể thấy rõ mọi việc, vậy ngươi cho rằng mục đích của bọn họ là gì?" Ánh mắt Vân Khê chợt lóe, trong miệng mặc dù hỏi nhưng trong lòng đã có sẵn đáp án của

chính mình. Mặc dù cũng không rõ hoàn toàn nhưng nàng có thể khẳng định đây là một âm mưu. Vô luận là hướng về Lam gia hay về phía thập đại gia tộc mà đến, nàng ngửi thấy trong không khí nổi lên mùi vị âm mưu.

Người nọ sảng khoái cười "Tiểu huynh đệ cũng là người thông tuệ, ta nghĩ trong lòng ngươi nhất định đã có đáp án." Nói xong hắn cầm đao cất bước rời đi.

Vân khê đưa mắt nhìn bóng lưng của hắn, không khỏi lâm vào trầm tư.

Tiểu viện Thánh Cung, Vân Tiểu Mặc còn đang trong giấc mộng, đã bị một trận tiếng gõ cửa làm thức tỉnh.

Mơ mơ màng màng mở mắt ra, phát hiện Phong gia gia đã đi mất, trên khuôn mặt nhỏ không khỏi lộ ra tia mất mát. Tay nhỏ bé vươn ra khỏi chăn chạm đến vị trí ở đầu giường còn ấm, trên khuôn mặt mất mát không khỏi lộ ra nụ cười. Hắn biết, Phong gia gia không lừa hắn, vẫn ở trong đây cùng với hắn.

"Vân Tiểu Mặc, ngươi nghe kỹ cho ta! Nếu như hôm nay ngươi còn không đi học, ngươi sớm dọn dẹp, chuẩn bị bị đuổi ra khỏi Thánh Cung đi!"

"Ta chưa bao giờ thấy đệ tử nào như ngươi! Cho là sau lưng có chỗ dựa là Phù trưởng lão, ngươi không thèm nhìn đến các sư huynh, ngỗ nghịch không nghe lời sao? Ta nói cho ngươi biết, trong vòng thời gian ngắn ngươi không học xong thánh ngữ, đừng mơ tưởng ngươi được tham gia tranh cử tôn giả."

"…."

Ngoài cửa, thanh âm tức giận của Phương Chung cứ lải nhải.

Vân Tiểu Mặc vô tội xoa nhẹ con mắt, cũng không phải hắn không muốn đi học mà là thân bất do kỷ thôi.

Tiểu Bạch ngồi ở cuối giường tu luyện suốt cả một đêm, bụng càng ngày càng căng. Nó mơ hồ biến thành quả khí cầu màu trắng, chỉ cần gió thổi nhẹ có thể bay.

“Vân Tiểu Mặc, ngươi nhanh mở cửa ra cho ta, nếu không ta phá cửa vào!” Ngoài cửa âm thanh Phương Chung ngày càng tức giận.

“Tới liền!” Vân Tiểu Mặc không thể làm gì khác là xuống giường mở cửa.

Mới tới nửa đường, cửa đã bị mở ra.

Cửa vừa mở ra, một trận gió lùa vào, đem Tiểu Bạch đang ngồi cuối giường thổi lên, Tiểu Bạch không còn cảm giác cứ như vậy bị gió thổi bay lên không trung lơ lửng, giống như u hồn.

“Vân Tiểu Mặc, ngươi” Phương Chung đang định hướng Vân Tiểu Mặc mắng to, khóe mắt đột nhiên nhìn thấy vật trắng đang lơ lửng trong không trung, hắn ngẩn người, bật thốt lên “Này cái quái gì? Vân Tiểu Mặc ngươi đang làm cái quái gì đó?”

Vân Tiểu Mặc quay đầu lại nhìn lại, cũng ngẩn ngơ, nhức đầu, đưa tay bắt Tiểu Bạch.

Hắn bổ nhào về phía trước làm cho gió càng thổi bay Tiểu Bạch ra khỏi cửa phòng.

“Tiểu Bạch, ngươi đi đâu vậy?” Tiểu Mặc nhấc chân rượt theo.

Phương Chung lắc đầu, Tiểu Bạch? Đó chính là thú sủng của tiểu tử thúi đó? Làm gì mấy ngày nay không thấy, bây giờ thành bộ dáng đó?

“Vân Tiểu Mặc, ngươi đứng lại cho ta! Ngươi chưa mặc áo ngoài đã chạy ra rồi, ngươi nếu lại nghỉ học, cẩn thận ta…”Hắn bước ra khỏi phòng đuổi theo, ai ngờ vừa bước ra, liền đụng phải quả cầu trắng, hóa ra Tiểu Bạch bị gió bên ngoài thổi ngược vào.

Thật đúng lúc, vừa đụng trúng cái bụng phình to của Tiểu Bạch.

“Phốc nhất nhất”

Từ trong miệng Tiểu Bạch ói ra một đám khí bẩn phun đầy mặt Phương Chung!

Trong khí bẩn có lẫn chút lửa* nóng, khuôn mặt Phương Chung chạm phải khí bẩn cực nóng, khuôn mặt nhất thời phồng lên, như là bị phun một tầng sơn nóng, vô cùng thê thảm. (*trong người TB có lửa sẵn)

“A! Chết tiệt, đau chết ta….”

Sau khi Tiểu Bạch nuốt Thần Long Đan, toàn thân tiến hành trao đổi chất rất lớn, Thần Long Đan hoàn toàn bị hấp thụ, những thứ bài tiết ra ngoài tụ lại trong bụng nó bây giờ toàn bộ phun ra hết, Tiểu Bạch chợt cảm thấy thân hình nhẹ nhàng, thần trí cũng khôi phục.

Mở mất ra, lại nhìn thấy khuôn mặt như vậy, Tiểu Bạch la hoảng lên, bị hù sợ nhảy lên: “A, đầu heo!”

Thân thể Tiểu Bạch linh hoạt nhảy lên, rơi vào trong ngực Vân Tiểu

Mặc, nó co lại thân thể nhỏ bé, sợ hãi nhìn cái đầu heo kia, còn tưởng rằng mình nhìn thấy quỷ.

Phương Chung bị nó làm như vậy còn bị nó la là đầu heo? Toàn thân đau đớn cùng tức giận nổi lên, hắn tàn bạo bước đến.

Vân Tiểu Mặc che chở cho Tiểu Bạch, nhìn ánh mắt tàn bạo của Phương Chung hắn nuốt nước miếng, hảo tâm nhắc nhở "Phương sư huynh, nhanh đi xem đại phu đi, hiện tại chữa vẫn còn kịp…"

"Ngươi, các ngươi, chờ đó cho ta!" Phương Chung chịu không nổi cái đống trên mặt rất đau vội vàng chạy đi tìm đại phu. Khuôn mặt hắn mặc dù dung mạo không bằng Phan An, nhưng cũng là khuôn mặt nhỏ trắng trẻo, nếu thật sự bị hủy, về sau hắn sống thế nào?

Vân Tiểu Mặc le lưỡi, cúi đầu nhìn Tiểu Bạch: "Tiểu Bạch, ngươi không sao chứ? Mới vừa rồi như vậy thật dọa người."

"Ngô, ta không sao, ta chỉ là tiêu hóa Thần Long Đan thôi."

"Vậy bây giờ ngươi cảm thấy như thế nào?"

"Cảm giác thật tốt! Có muốn ta biến thân cho ngươi xem không?" Tiểu Bạch có chút khẩn trương.

Vân Tiểu Mặc vội vàng ngăn: "Không cần, không cần! Nơi này hiện tại rất nguy hiểm, tuyệt đối không thể cho người khác biết ngươi có thể biến thành rồng."

Trải qua chuyện dạy dỗ của Tống Tu, hắn hiện tại hận không thể đem Tiểu Bạch giấu đi, không thể cho kẻ nào thấy được bộ dáng nó biến thân không thôi lại có người tranh đoạt Tiểu Bạch.

Sau khi nghỉ ngơi sửa sang lại, Vân Tiểu Mặc đúng giờ đi học.

Hiên Viên Nghễ Nhi thấy hắn bình yên vô sự, trong lòng rất là vui vẻ, nhiệt tình nói cho hắn nghe bài dạy của thầy hai ngày trước, cùng với nội dung bài giảng ngày hôm nay.

Tây Môn Huyền Phong trước sau như một, đối với người nào cũng lạnh nhạt.

Ba người chờ đã lâu vẫn không thấy Phương Chung đến dạy, lại thấy sư đệ của Phương Chung- Trình Tề đến dạy thay.

Trình Tề vừa tiến vào, sắc mặt bất thiện liếc về phía Vân Tiểu Mặc.

“Ngươi, bước ra sau lớp đứng, tự kiểm điểm! Không có mệnh lệnh của ta, không được rời khỏi học đường nửa bước.”

Vân Tiểu Mặc nháy mắt mấy cái, cái miệng nhỏ nhắn dẩu lên, không biết mình làm sai chuyện gì?

“Làm sao? Ta còn phải đưa ngươi đi hay sao? Ta cho tới bây giờ chưa thấy đệ tử nào như ngươi, dám ra tay độc ác với sư phụ của mình? Xem ta như thế nào dạy ngươi, thật là một đệ tử xấu xa.” Trình Tề chỉ mấy bước đến trước mặt Vân Tiểu Mặc, cánh tay giơ cao hướng hai má của Vân Tiểu Mặc đánh xuống.

Bàn tay nhỏ bé của Vân Tiểu Mặc nắm chặt, hắn làm sao có thể vô duyên vô cớ bị đánh?

Ngay lúc chuẩn bị phản kích, lúc này, có người đột nhiên hô “Dừng tay!”

Trình Tề ngây ngốc quay đầu nhìn phía ngoài cửa, lại thấy một nhóm

người mặc áo trên tay có thêu phù hiệu, phía trên ghi “Tiểu đội duy trì trật tự.”

Trình Tề nhìn thấy bọn họ, đáy lòng không khỏi lay động, nghĩ mình lại phạm sai lầm rồi? Không thể, hắn bây giờ là làm theo lẽ thường, nói không phải thánh ngữ, cũng theo lẽ thường mà làm, không có đụng đến đội duy trì trật tự a.

“Các vị sư huynh, không biết các người tới lần này là vì chuyện gì?” Thái độ trong nháy mắt trở nên ân cần, chẳng khác nào con chó nhỏ, không dám có nửa điểm định làm sai.

Người dẫn đầu đi vào trong phòng, nhìn thấy Vân Tiểu Mặc, thái độ của hắn chỉ trong nửa khắc liền trở nên giống như Trình Tề.

“Đội trưởng, nghe nói người trở lại, làm sao không đi kiếm chúng tiểu nhân? Chúng tiểu nhân nhớ người muốn chết.”

Đám người phía sau cũng đồng thanh tiếp lời: “Đúng vậy, đúng vậy! Đội trưởng, chúng tiểu nhân đều nhớ người muốn chết!”

Đây là cái tình huống gì?

Trình Tề ngây dại cả người.

Quyển 3 - Chương 71: Cung chủ muốn đích thân gặp

Bọn họ đều là đội viên của đội duy trì trật tự, loại người không dễ chọc vào, Trình Tề ngày thường thấy bọn họ còn nhượng ba phần, đám này còn hướng về một đứa nhóc kêu là “Đội trưởng”, hơn nữa thái độ còn khách khí như vậy.

Đầu óc Trình Tề có chút đơ đơ.

Vân Tiểu Mặc nhìn bên ngoài cửa thình lình xuất hiện một đoàn người, cũng mờ mịt. Hắn nhớ được lúc hắn gặp nạn những người này chạy trốn rất xa, căn bản không để ý đến sống chết của hắn, hiện tại hắn không có chuyện gì lại tới cửa tìm hắn, hắn thật sự không hiểu, bọn hắn đến tột cùng có mục đích gì.

Lai giả bất thiện, thiện lai bất giả, Vân Tiểu Mặc bĩu môi, ấn tượng tốt đối với bọn họ mất hết.

“Đội trưởng, ngươi làm sao không nói lời nào? Còn đang vì chuyện lần trước trách chúng ta sao? Chúng ta đây không phải là không có biện pháp sao? Tu La nhai* toàn là những người hung hãn, chúng ta một người đi cũng là chết, hai người đi cũng là chết, vì bảo tồn lực lượng cho nên mới không đi cùng đội trưởng, xin đội trưởng thông cảm cho nỗi khổ của chúng ta.” (*phố Tu La)

“Đúng vậy a, đội trưởng! Chúng ta sau suy nghĩ lại, cũng cảm thấy nên xin lỗi đội trưởng, may mà đội trưởng phúc lớn mạng lớn, có thể từ Tu La nhai bình an đi ra. Ngươi đúng là tạo ra kỳ tích! Đội chúng ta vì ngươi mà vinh quang!”

“Đúng vậy! Chúng ta đối dũng khí cùng gan dạ của đội trưởng là bội phục vạn phần, quyết định sau này nghe lời ngươi sai đâu sẽ đánh đó, kiên quyết phục tùng mệnh lệnh của đội trưởng ngươi, hy vọng đội trưởng không vứt bỏ chúng ta!”

“Đội trưởng, xin người đừng rời bỏ chúng tôi!”

“……”

Mọi người mỗi người một câu, nghe vậy Vân Tiểu Mặc như lọt vào vòng sương mù, càng thêm mơ hồ.

“Các ngươi muốn làm gì?” Vân Tiểu Mặc nhìn chằm chằm nhìn bọn họ, âm thanh giòn tan nói.

Người đứng đầu tiến lên, bu lại nói: “Đội trưởng, là như vầy. Chúng ta mới nhận được mệnh lệnh ở trên cho đội của chúng ta đi đến Tu La nhai điều tra hành tung của thích khách đột nhập, chúng ta biết được đội trưởng có quen biết người ở Tu La nhai, nên muốn ngươi dẫn đầu, dẫn chúng ta đi điều tra hành tung của thích khách.”

“Đội trưởng, ngươi có đồng ý không?”

“Thích khách? Cái gì thích khách?” Vân Tiêu Mặc cau mày, suy nghĩ vừa chuyển, nghĩ đến Độc Cô thúc thúc.

“Đội trưởng còn không biết sao? Đêm qua trong cung có một tên áo đen xông vào, hắn tự tiện xông vào Long Trì, không chỉ trộm Thần Long Đan, còn mở khóa cho Thần Long. Cung chủ giận dữ, ra lệnh phong tỏa cả Thánh Đảo, bất luận kẻ nào cũng không được ra vào Thánh Đảo, cho đến khi bắt được thích khách mới thôi.”

“Thích khách kia còn chưa bị bắt sao?” Trong lòng Vân Tiểu Mặc vui mừng, nếu tất cả mọi người còn đang tìm hành tung của thích khách chứng tỏ bây giờ Độc Cô thúc thúc còn an toàn.

“Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy, nghe nói thích khách kia là thiên hạ đệ nhất sát thủ Độc Cô Mưu, đêm qua hắn một mình giết hàng trăm cao thủ của Thánh Cung, công phu đúng là dọa người!”

Chân mày Vân Tiểu Mặc cong lại, không khỏi lén vui mừng. Độc Cô thúc thúc tự nhiên không dễ bắt, bằng không cũng không phải Độc Cô thúc thúc.

“Vậy còn Thần Long?” Hắn còn đang nhớ đến Thần Long, có thể là đồng loại của Tiểu Bạch, hắn đối với chúng cũng có hảo cảm.

“Tất nhiên là bị cung chủ cùng các trưởng lão bắt trở về Long Trì. Cung chủ giận giữ, tăng thêm vài xiềng xích, nghe nói còn bỏ đói chúng mấy ngày để trừng phạt.”

Vân Tiểu Mặc thầm mếu máo, nghĩ thầm, cung chủ thật là xấu, cư nhiên đối đãi ác độc như vậy với Thần Long.

Tiểu Bạch nghe vậy, liền trong túi nhô ra đỉnh đầu nhỏ nhỏ, trong miệng túi phát ra tiếng ô ô, đối với việc này rất là bất mãn.

“Đội trưởng, nói nhiều như vậy, rốt cuộc ngươi có theo chúng tôi đi Tu La nhai hay không? Chúng tôi đặc biệt đến đây mời ngươi, nếu ngươi không đi chúng ta sẽ rất thương tâm.”

Mọi người bày ra bộ dáng buồn khổ, ý đồ tranh thủ sự đồng tình của hắn.

Chê cười, nếu để vài người bọn hắn đi Tu La nhai, đừng nói cái gì

điều tra thích khách, chỉ sợ mới vừa bước vào, chưa kịp làm gì đã bị người của Tu La nhai bắt lại. Cuối cùng là không biết có còn mạng để rời khỏi Tu La nhai không, cũng là không biết làm sao cho nên mới đem theo Vân Tiểu Mặc, bởi vì hắn có giao tình với người ở Tu La nhai, cũng là nguyên nhân chủ yếu mới sáng sớm bọn họ tới tìm hắn.

Vân Tiểu Mặc bộ dáng suy nghĩ, trong lòng đang lo lắng an nguy của Độc Cô thúc thúc, đồng thời cũng muốn thăm người quen ở Tu La nhai, cho nên mới gật đầu đồng ý.

Chúng đội viên mừng rỡ, cũng không để ý Trình Tề đứng đó, liền kéo Vân Tiểu Mặc ra khỏi lớp học.

Trình Tề ngơ ngác đứng tại chỗ, rất lâu sau mới định thần lại.

Không chỉ hắn choáng váng, Hiên Viên Nghễ Nhi cũng kinh ngạc không thôi.

Vân Tiểu Mặc đi theo đội viên tới trước cửa cung tụ họp, trong này hai đạo nhân mã nhìn thấy đội viên tiểu đội theo cái đứa nhỏ đến, không khỏi cười nhạo.

Trải qua giải thích một lúc, mới biết được lần này đi tuần tra Tu La nhai tổng cộng gồm ba đội, hai đội kia do cao thủ họp thành, nhiệm vụ là ngoại trừ tìm kiếm tung tích của thích khách, còn lại dựa theo cung chủ phân phó, làm người Tu La nhai sợ, cho bọn họ biết nên nghe theo lệnh của Thánh Cung. Nhiệm vụ của tiểu đội duy trì trật tự chẳng qua là mở đường cùng làm kẻ chết thay, do bọn họ có thực lực yếu nhất, đồng thời cũng đếm rõ số người tiến vào tuần tra Tu La nhai, để cho hai đội kia có thể kiểm kê lại số người ra vào đó.

Đội tuần tra chính so với đội nhóm duy trì trật tự thật khác biệt, bọn họ toàn bộ cưỡi ngựa gỗ, còn đội duy trì trật tự toàn bộ đều là đi bộ.

Hai đội tuần tra cố ý khoe khoang, cố ý đi sát bên người tiểu đội duy trì trật tự, nghênh ngang rời đi, làm cho bọn họ ăn bụi đầy miệng.

“Có gì đặc biệt hơn người? Không phải là cưỡi ngựa gỗ thôi sao.”

“Đội trưởng, ngựa gỗ của ngươi đâu? Nếu không chúng ta cũng lấy ra đi, tỉ thí với bọn họ một chút?”

Chúng đội viên quay quanh Vân Tiểu Mặc, ngươi một lời ta một câu, dùng sức kích động.

“Ta làm gì có ngựa gỗ? Sớm đã mất rồi.” Vân Tiểu Mặc lắc lắc đầu, lần trước vất vả mới lấy được con ngựa gỗ nhưng không biết mất lúc nào, nhớ lại thật có chút tiếc.

Mọi người tiếc hận, không có ngữa gỗ, bọn họ cũng không biết lấy cái gì tranh giành với đội tuần tra khác.

Vân Tiểu Mặc cầm thẻ gỗ, đeo phù hiệu đội trưởng, dẫn đội chậm rãi lên đường. Đi qua đám người tương đối chật chội, hắn bất động thanh sắc vỗ vỗ túi, bóng dáng màu trắng được đoàn người che chở hưu một tiếng biết mất không thấy tăm hơi.

Hai đội đi trước đi được một đoạn quay đầu lại thấy đội duy trì trật tự từ từ theo phía sau, thật giống như kiến bò, hai đội phía trước có chút không nhịn được. Lại sợ uy thế của Tu La nhai, bọn họ cũng không dám tự tiện xông vào, cho nên không thể làm gì khác là chờ bọn họ dẫn đường.

Trong đó có một phân đội nhỏ vòng ngựa gỗ trở về đứng trước mặt tiểu đội.

Đội trưởng bất mãn quát lên “ Các ngươi có hay không nhanh lên một chút? Làm trễ nãi chuyện các ngươi có gánh nổi không hả?”

Đội viên phân đội nhỏ duy trì trật tự không dám trực tiếp xung đột đối với đội trưởng đối phương, ánh mắt mọi người đều tập trung lên người Vân Tiểu Mặc, đem tầm mắt nhìn vào đôi chân ngắn, ý là muốn nói đội trưởng bọn họ chân ngắn làm sao có thể đi nhanh được.

Bị nhiều ánh mắt nhìn đến, Vân Tiểu Mặc vẫn bình tĩnh, như không có việc gì lắc đầu “Nghe không hiểu.”

Các đội viên lúc này mới nhớ tới, hắn nghe không hiểu thánh ngữ, vội vàng hạ giọng, giải thích cho hắn.

“Ta đi đã rất nhanh, nếu các ngươi gấp gáp thì đi trước đi.” Vân Tiểu Mặc không sao cả nói.

“Vậy làm sao được? Bên trên nói, lần này ba đội cùng nhau tuần tra Tu La nhai, ai cũng không thể thiếu!” Chê cười, thiếu người đi tiên phong bọn họ làm sao yên tâm tiến vào Tu La nhai.

Vân Tiểu Mặc nghiêng đầu nói: “Vậy cũng chỉ có hai biện pháp. Một là chúng ta cùng ngồi ngựa gỗ giống các ngươi, hai là các ngươi cùng chúng ta đi bộ.”

Đối phương hơi sững sờ, cũng không thể bảo bọn họ buông ngựa gỗ, xuống đi bộ đi? Cùng với đội trưởng đội khác thương lượng một phen, cuối cùng quyết định để đội viên tiểu đội chia ra cùng ngồi ngựa gỗ với bọn họ.

“Ta biết đường đi Tu La nhai, để cho ta dẫn đường.” Vân Tiểu Mặc vừa ngồi trên ngựa gỗ, hai tay lại bắt đầu ngứa, hai mắt ngó chừng

tay lái, ánh mắt lóe sáng.

“Ngươi có được hay không?” Đang cầm lái tên đệ tử đó mang theo ánh mắt khinh thường nhìn hắn.

“Kỹ thuật cưỡi ngựa gỗ của ta rất tốt, không tin có thể hỏi bọn hắn.” Vân Tiểu Mặc chân thành nói, bàn tay nhỏ bé cũng vươn ra hướng đội viên tiểu đội duy trì trật tự, hai mắt lóe sáng nhìn mấy tên đội viên, thấy vậy mấy tên kia cũng trái lương tâm gật đầu thừa nhận.

Kỹ thuật tuyệt đối là hạng nhất, nhưng mà nguy hiểm cũng tuyệt đối dồng hạng.

Để tử đang cầm tay lái tiếp tục mang theo thần sắc hoài nghi.

“Ngươi không tin thì để cho ta thử một chút, ta bảo đảm có thể đưa các ngươi an toàn đến Tu La nhai.” Vân Tiểu Mặc rất kiên trì.

Tên đệ tử do dự.

Mấy tên đệ tử của đội duy trì trật tự lén nhìn nhau trao đổi ánh mắt, mang theo vài phần âm hiểm cùng giảo hoạt, bọn họ vừa ngồi trên ngựa gỗ vừa giúp đỡ nói vào: “Cho đội trưởng chúng ta thử một chút, đảm bảo các ngươi sẽ không hối hận!’’

Tên đệ tử nghe thấy bọn chúng đều tín nhiệm hắn, liền đem lái đưa cho hắn.

“Vậy ngươi thử đi, chậm thôi!”

“Được!” Vân Tiểu Mặc mặt mày vui vẻ, tâm tình vui sướng.

Các đội viên của đội duy trì trật tự vội vàng rời ra xa, hướng hắn phất

tay: “Đội trưởng ngươi đi trước đi, chúng ta sẽ theo sau.” Vừa nói vừa đi tới con ngựa gỗ khác.

Tên đệ tử thấy bọn hắn có chút kỳ lạ, đang muốn giữ bọn họ lại hỏi cho rõ, vừa lúc đó vèo một cái ngựa gỗ đã nhanh chóng phi về phía trước, đúng là nhanh thật!

Ngồi bên trong ngựa gỗ mấy người té ngã, quá mức sợ hãi.

Ngựa gỗ vừa phóng đi, mấy tên đội viên khác cười âm hiểm, ai bảo đội tuần tra ngang ngược càn rỡ, nên để cho đội trưởng chỉnh bọn hắn thật tốt!

Một ngày này, trên các đường lớn của Thánh Đảo có một cỗ ngựa gỗ phóng như bay, chạy nhanh lạng lách rất phong cách, cơ hồ không có dấu hiệu chậm lại.

Làm người đau đầu hơn chính là, mỗi lúc con ngựa hí lên vài tiếng, làm cho những người bán hàng rong phải ngước nhìn đến, rất sợ nó xông đến phá hại hàng quán của chính mình.

Đầu phố của TuLa phố, một loạt người đứng ở ven đường nôn mửa không ngừng.

Vân Tiểu Mặc nhìn ngựa gỗ, khinh thường tà tà liếc mắt nhìn mọi người, đưa tay sửa lại tóc bị gió thổi rối loạn trên trán mình, trong lòng dâng lên cảm giác thành tựu.

Rốt cuộc hắn không hề say ngựa gỗ nữa rồi!

“Một đám vô dụng! Còn không nhanh đứng lên cho ta.” Đội trưởng ngồi trên ngựa gỗ khác thấy thủ hạ của mình vô dụng như thế, sắc mặt hắn đã đen lại.

“Ngươi, trước tiên hãy dẫn người của ngươi đi vào.” Hắn chỉ vào Vân Tiểu Mặc nói, đáy mắt hiện lên vài phần sắc lạnh, có chút tư vị trả thù.

Vân Tiểu Mặc nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nói: “Hay là một mình ta đi vào thôi.”

Hai gã đội trưởng liếc nhìn nhau một cái, trao đổi ý nghĩ, nghĩ thầm, một mình hắn chịu chết đi vào được rồi. Nếu hắn đi vào mà bình yên vô sự thì bọn hắn cũng yên tâm đi vào, nếu hắn có bất trắc bọn hắn cũng có thể sớm phòng ngừa.

“Vậy ngươi đi đi.”

Phía trước người bán hàng rong cũng thưa thớt, chợt bên đường có tiếng rao bán hàng cùng âm thanh trả giá truyền ra.

Một mình Vân Tiểu Mặc đi giữa đường rất nhàn nhã, không có gì gọi là khẩn trương.

Nhìn lại hai tên đội trưởng, bọn họ khẩn trương nhìn người đi giữa đường sợ hãi không biết khi nào một đám người giữa đường đi đâu hết.

“Ta cảm thấy không khí có phần kỳ lạ, có phải hay không quá yên tĩnh?”

“Có một chút kỳ lạ, bất quá có tên tiểu tử kia dẫn đường, chỉ cần hắn không có chuyện gì nhất định chúng ta cũng sẽ không có chuyện gì.”

“Nhìn kìa, hắn đi đến cuối đường rồi.”

Vân Tiểu Mặc cũng không quay đầu lại, tiếp tục đi về phía trước, cho đến khi sắp biến mất ở cuối phố cũng vẫn bình tĩnh.

Hai đội trưởng thấy thế, nhất thời thở ra, đều vẫy tay cho thủ hạ: “Chúng ta đi!”

Hai đội nhân mã sóng va mà đi, chậm rại hướng Tu La nhai đi tới.

“Ha, Tu La nhai bất quá cũng chỉ như vậy thôi! Còn tưởng rằng có nhiều hung hiểm.”

“Cho nên nói lời đồn không dễ tin! Lúc trước có người không hoàn thành nhiệm vụ, lấy cớ là như vậy để thoát tội. Theo ta thấy, mấy con đường ở Tu La nhai không có gì lạ.”

Thần kinh của hai gã đội trưởng bắt đầu buông lỏng, giọng nói ngày càng không chút kiêng kỵ.

“Chúng ta ngoài phụng mệnh cung chủ đi Tu La nhai tìm kiếm tung tích của thích khách, chuyện quan trọng nhất là cho hai đại gia tộc trong Tu La nhai nhìn thấy, không có chuyện gì thì đừng đụng đến người của Thánh Cung.”

“Không bằng chúng ta trực tiếp đem một ngọn lửa, đốt sạch cả con đường, không phải xong hết mọi chuyện sao?”

“Ta thấy được!”

Lúc này từ trên cao truyền xuống một giọng quát lạnh, dọa hai tên đó nhảy dựng.

“Ai dám phóng hỏa đốt phố? Ta đốt hắn trước!”

Hai người nghe thấy tiếng liền quay đầu, thấy nóc nhà hai bên đường mười mấy tên cung thủ mai phục, đầu tiễn nhắm đến bọn họ ngay ngã tư đường.

Người mới vừa nói, chính là thủ lĩnh đội cung tiễn, Lưu Xuyên Nhất Hùng!

“Các ngươi, các ngươi đừng xằng bậy! Đắc tội với người Thánh Cung, các ngươi chịu không nổi!” Trong đó một tên đội trưởng lên tiếng, hai mắt liếc nhìn xung quanh, giờ phút này hắn cũng thành đích ngắm của những người xung quanh.

Nhìn trên đường, người mới vừa rồi còn thưa thớt, bây giờ đã không còn thấy người nào. Còn có cái thân ảnh nho nhỏ của Tiểu Mặc, cũng đã biến mất hoàn toàn.

“Nguy rồi! Chúng ta trúng kế!”

“Còn đợi ngươi nói sao?”

Hai gã đội trưởng đưa mắt nhìn nhau.

Lúc này Vân Tiểu Mặc đã được Anh Mộc Đại Lang tiếp ứng, đi tới bờ biển xa khu dân cư. Xa xa, một đoàn bóng trắng phi nhảy vào trong ngực của hắn, dùng sức cọ cọ, như là một ngày không gặp như cách ba thu.

Cái bóng trắng kia là lúc trước Vân Tiểu Mặc âm thầm sai đến đây báo tin – Tiểu Bạch. Có Tiểu Bạch báo tin cho nên đám người của Lưu Xuyên Nhất Hùng mới có đầy đủ thời gian mai phục, đem đám đệ tử của Thánh Cung một lưới bắt hết.

“Tiểu công tử, thân thể ngươi có khỏe không? Lúc trước lão tiền bối

mang ngươi đi chúng ta rất lo cho an nguy của ngươi.” Anh Mộc Đại Lang vừa dắt Vân Tiểu Mặc vào nhà vừa nói.

“Ta không có chuyện gì rồi, toàn nhờ vào Tiểu Bạch cùng Phong gia gia.” Vân Tiểu Măc sờ đỉnh đầu của Tiểu Bạch, cảm thấy trải qua biến cố lần nầy hắn và Tiểu Bạch càng thêm ăn ý. Giống như vừa rồi bọn hắn cũng không nói qua bất kỳ điều gì, nhưng cả hai đều hiểu, cảm thấy như thế thật kỳ diệu.

Tiểu Bạch khoan khoái cọ cọ, sau đó hô “Tiểu Mặc Mặc, ngươi đoán ta ở đây thấy được ai? Ngươi nhất định đoán không ra.”

Tiểu Bạch quơ quơ đầu nhỏ, cố tình làm ra vẻ thần bí.

Cái miệng nhỏ nhắn của Vân Tiểu Mặc bĩu xuống “Nhất định là Độc Cô thúc thúc!” giọng nói khẳng định.

“Ô ô, chơi không vui, đoán trúng rồi.” Tiểu Bạch cụp cái đầu nhỏ, có chút giận dỗi.

Vân Tiểu Mặc cười ha ha “Ta đương nhiên có thể đoán trúng! Đừng quên bây giờ chúng ta tâm linh tương thông, trong lòng ngươi nghĩ gì ta đều biết.”

Tâm tình Tiểu Bạch tốt lên, vui mừng “Đúng vậy! Tiểu Mặc Mặc đang nghĩ gì Tiểu Bạch cũng đều biết.”

Anh Mộc Đại Lang nhìn một người một thú, chỉ cảm thấy sự vật tốt đẹp nhất thế gian, cũng không bằng một màn trước mắt, trong nội tâm đối Vân Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch yêu thích càng sâu.

Vào phòng, Vân Tiểu Mặc liếc mắt thấy thân ảnh màu đen quen thuộc, hướng Độc Cô Mưu chạy vội qua.

“Độc Cô thúc thúc, Tiểu Mặc rất nhớ người!” Độc Cô thúc thúc vì cứu hắn cho nên mới bị người của Thánh Cung đuổi giết, Độc Cô thúc thúc tốt như vậy, hắn làm sao không nhớ?

Thân thể căng cứng, băng lãnh Độc Cô Mưu dịu lại trong nháy mắt, hắn ngồi chồm hổm, đưa tay vuốt hai má có chút trẻ con của Vân Tiểu Mặc, nói có chút cứng nhắc: “Thúc thúc, đưa ngươi, rời khỏi Thánh Đảo!”

Trên người hắn gánh trách nhiệm bảo vệ an toàn cho Vân Tiểu Mặc, trước mắt Thánh Cung không còn an toàn nữa, hắn phải đưa Tiểu Mặc rời khỏi Thánh Đảo, an toàn quay lại bên cạnh cha mẹ hắn.

Vân Tiểu Mặc nhăn mũi, có chút do dự: “Nhưng Phong gia gia đang ở Thánh Cung.”

Độc Cô Mưu nói: “Hắn, võ công cao cường, không có việc gì.”

Vậy cũng được, Phong gia gia lợi hại như vậy nhất định sẽ không có chuyện gì?

Vân Tiểu Mặc suy nghĩ một chút gật đầu “Vậy cũng tốt! Dù sao Tiểu Bạch cũng đã nuốt Thần Long Đan, ta cũng không muốn ở lại Thánh Cung, chúng ta về nhà đi, ta cũng nhớ phụ thân cùng mẫu thân.”

“Nghỉ ngơi một chút đi, tối nay đi.” Độc Cô Mưu nói.

Trước mắt Thánh Đảo bị phong tỏa, bọn họ muốn rời khỏi bằng thuyền là không thể, bất quá may mà Tiểu Bạch có thể biến thành rồng chở bọn họ rời đi Thánh Đảo.

Chẳng qua nó biến thành Tiểu Bạch Long cũng không thể quá phô

trương, phải biết là Thánh Cung cao thủ rất nhiều, một khi có ngươi phát hiện ban ngày có rồng xuất hiện ở Thánh Đảo nhất định sẽ bẩm báo cung chủ, một khi toàn thể người của Thánh Cung ra tay chỉ sợ Tiểu Bạch chạy không thoát. Cho nên bọn họ chỉ có thể chọn buổi tối hành động.

Hoàng hôn từ từ phủ xuống, sao trời lóe lên, mặt trăng cũng từ từ đi lên.

Ban đêm như vậy không nên hành động nhưng sự tình cấp bách cũng là không thể nghĩ nhiều như vậy.

Bờ biển, Anh Mộc Đại Lang cùng Lưu Xuyên Nhất Hùng cố ý đến tiễn, bọn họ cảm động cùng nhớ tới Tiểu Mặc đã cứu người của gia tộc, đối với việc hắn rời đi thì buồn nhiều.

“Buổi gặp nào cũng có kết thúc, chia tay ngắn ngày để ngày sau gặp lại, chúng ta hữu duyên mai mốt thế nào cũng còn gặp lại.” Vân Tiểu Mặc nói ra lời an ủi mọi người làm cho mọi người đối với hắn càng yêu thương hơn.

“Tiểu Mặc, cần đi rồi!” Độc Cô Mưu nhìn sắc trời, đúng lúc này có tầng mây bay tới che mất ánh sáng của mặt trăng, thời điểm này Tiểu Bạch biến hình tốt nhất.

Vân Tiểu Mặc lưu luyến vẫy tay từ biệt.

Lúc này xa xa truyền tới tiếng la.

“Không xong! Người của Thánh Cung đánh tới.”

Chỉ thấy hướng xa xa Tu La nhai ánh lửa nổi lên tứ phía, chiếu sáng một nửa bầu trời. Hướng khu dân cư bị đốt cháy một mảnh.

Anh Mộc Đại Lang cùng Lưu Xuyên Nhất Hùng sắc mặt đại biến, cũng bất chấp đang tiễn người, vội vàng chạy về.

Vân Tiểu Mặc bị biến hóa bất ngờ làm cho giật mình, kéo kéo tay áo Độc Cô Mưu: “Độc Cô thúc thúc, chúng ta giúp bọn họ một chút được không?”

Thân hình Độc Cô Mưu đang đứng bất động suy nghĩ, tựa như đang trầm tư.

Vân Tiểu Mặc thấy hắn không có phản ứng, không để ý hắn có đồng ý hay không, hướng ánh lửa chạy đến. Hắn không thể nào nhìn người nhà của bạn hắn bị hủy, tánh mạng bị uy hiếp, mà mình thì chạy trốn. Chỉ cần hắn có thể làm hắn sẽ không buông tha.

Trên khuôn mặt nhỏ nhỏ hết sức kiên trì, một khi hắn nhận định sẽ không thay đổ!

“Tiểu Mặc…” Độc Cô Mưu tính ngăn cản hắn, giờ phút này Tu La nhai đại loạn, đúng là thời cơ tốt nhất để rời khỏi Thánh Đảo, song thấy khuôn mặt hắn kiên trì cùng nghiêm túc, hắn không khỏi chấn động.

Ban ngày Thánh Cung phái ba đội đi, kết quả một người cũng không thấy trở về, bên trên rất coi trọng tình huống ở Tu La nhai, phát hiện tình trạng không đúng, đơn giản càng phái ra nhiều cao thủ, tính toán dạy dỗ cho Tu La nhai một trận khó quên!

Vì thế mới có một màn lửa thiêu Tu La nhai tối nay.

Cả con đường đều bị lửa thiêu, mọi người chạy toán loạn, rời đi nhanh không thôi bị ngọn lửa nuốt chửng. Nhất là những người già,

bọn họ hành động bất tiện, mà người trẻ đại đa số chạy đi cứu hỏa hay nghênh địch, không có thời gian nhìn nhau, một bộ phận người già vì chạy không thoát nên đã chết cháy ở trong nhà.

Vân Tiểu Mặc chạy đến khu dân cư, thấy được một biển lửa, cùng những người bị vây trong biển lửa bị thiêu sống, hai chân hắn như bị đông cứng tại chỗ, một bước cũng không đi được.

Tay nhỏ nắm chặt, đôi con ngươi phẫn nỗ, nháy mắt biến thành màu vàng.

Tại sao lại như vậy?

Bọn họ đều là người vô tội, người hiền lành, tại sao lại gặp phải tai họa như vậy?

Hắn không nghĩ ra trên đời này lại có người tàn nhẫn như vậy, ra tay đối với người hiền lành.

Độc Cô Mưu đuổi tới, nhìn thân ảnh nho nhỏ của hắn không ngừng run rẩy, rất tức giận, trong lòng hắn không khỏi đau xót, để cho một hài tử năm tuổi trải qua việc này thật tàn nhẫn.

Hắn đi lên trước lấy tay che mắt của Vân Tiểu Mặc, không muốn cho hắn thấy thế gian này tàn nhẫn như vậy.

Trận hỏa hoạn này náo động cả một đêm.

Người của Thánh Cung chỉ muốn hù dọa người của Tu La nhai cho nên không có đuổi cùng giết tận. Nhà cửa toàn bộ bị hủy, tiền tài cũng bị hủy, còn có một bộ phận người già cùng hài tử bị tai nạn chết. Không biết có phải trải qua một đêm quá mức tàn khốc mà con ngươi của Vân Tiểu Mặc mang thần sắc nghiêm trọng.

“Độc Cô thúc thúc, ta không muốn đi, ta muốn ở lại.”

Độc Cô Mưu nhìn thần sắc hắn khác thường, trong lòng không khỏi bị thứ gì đè nặng.

Hắn cuối cùng cũng không thể thuyết phục Vân Tiểu Mặc, lần nữa để hắn quay về Thánh Cung.

Trong đại điện Thánh Cung, các vị trưởng lão đang báo cáo lại chuyện bên ngoài Thánh Cung theo thường lệ.

Nói đến chuyện Tu La nhai, sắc mặt cung chủ khẽ biến hóa, lông mày nhíu lại, sau đó âm hiểm cười lạnh một tiếng “Hiện tại Anh Mộc gia tộc và Lưu Xuyên gia tộc không có chỗ ở, xem bọn họ sau này làm sao chống đối. Phân phó xuống phái người bao vây bọn họ không cho bọn họ rời khỏi Tu La nhainửa bước, nếu có người xông vào, giết không tha! Bổn cung thả cho bọn họ một con đường sống là đối với bọn họ ban ân, nếu bọn họ không biết điều, bổn cung sẽ trảm thảo trừ căn!”

Lời nói lạnh lùng của hắn còn vây quanh trong đại điện.

Mọi người đều cảm thấy cung chủ tức giận, ai cũng không dám tùy tiện lên tiếng, trên đại điện nhất thời im lặng như tờ.

“Thích khách sao rồi? Tra được tin tức gì không?”

Mọi người lần nữa hít một ngụm khí lạnh, đây mới là điểm chết người, phong tỏa Thánh Đảo hai ngày hai đêm, nhưng vẫn không có một chút dấu vết của thích khách, bọn họ không dám hồi báo với cung chủ, sợ lửa giận của cung chủ.

Cung chủ nhìn quét một vòng, quanh thân hơi thở lạnh lùng tỏa ra, hắn nặng nề hừ một tiếng khinh thường mọi người. Tất cả là một đám phế vật, chuyện nhỏ thế này mà làm không xong, sau này làm sao giúp hắn thốn nhất thiên hạ.

Làm cho hắn nhớ lại đệ tử ngày xưa làm hắn đắc ý nhất, nếu như ngày xưa hắn chịu ở lại hiệp trợ hắn, như vậy Thánh Cung hôm nay nhất định đã khác, phồn thịnh hơn.

Cùng với tiếc hận là tức giận!

Nuôi hắn nhiều năm như vậy, dốc lòng truyền thụ, nhưng không ngờ cuối cùng hắn lại phản bội.

Hắn hận, hắn buồn bực, sớm hay muộn có một ngày, nhất định hắn sẽ lấy đi tính mạng của tên đệ tử mà hắn từng tâm đắc nhất!

Đôi chân mày cong cong, hắn mở miệng “Phù trưởng lão, ngươi đem về ba đứa nhỏ đâu? Ngày mai bổn cung muốn đích thân nhìn xem, nếu thích hợp bổn cung sẽ tự mình dạy bảo.” Hắn không tin dưới bầu trời này chỉ có một Thiên Long tôn giả, chỉ cần hắn đồng ý, tùy tiện cũng sẽ tạo ra được hai ba Thiên Long tôn giả.

“Dạ, cung chủ, thuộc hạ đi chuẩn bị.” Trên mặt Phù trưởng lão tăng lên vài vầng sáng, tinh thần cũng theo đó thêm dương cao.

Quyển 3 - Chương 72: Cướp Đoạt Bảo Vật

“Phong gia gia, Lưu xuyên nãi nãi cùng Anh Mộc gia gia bọn họ đều bị lửa thiêu chết hết rồi.”

Dạ Cô Phong nhìn ánh mắt vì khóc mà sưng đỏ của Vân Tiểu Mặc rất đau lòng, đứa nhỏ này cũng không biết nhịn bao lâu, cho đến khi tìm được hắn, nó mới đem tức giận cùng bi thống phát tác ra.

Ôm đứa bé trong ngực, Dạ Cô Phong ôn nhu vuốt ve khuyên lơn hắn “Tiểu quỷ, thế sự vô thường, ngươi phải học được thích ứng. Bọn họ khi sống rất thiên lương, sau khi chết nhất định có thiện báo, sẽ được an hưởng ở thế giới cực lạc, cho nên ngươi không cần đau buồn quá mức, có lẽ so với khi sống bọn họ còn vui vẻ hơn.”

“Thật sao? Nhưng thời điểm bọn họ chết bọn họ la hét rất thảm.”

“Biết rồi, họ nhất định sẽ được thiện báo, chẳng lẽ lời nói của Phong gia gia ……..ngươi không tin sao?”

Vân Tiểu Mặc hít lấy mũi, gật đầu “Ừ, nhưng mà cung chủ thật xấu xa, hắn đốt nhà của Lưu Xuyên thúc thúc đốt sạch, không có chỗ để ở, bây giờ làm sao giúp bọn họ đây?”

Dạ Cô Phong nhíu lại lông mày suy tư, nếu không để cho tiểu quỷ làm việc gì chỉ sợ hắn đối với chuyện này không thể nào quên được cho nên nói “Bọn họ muốn xây lại nhà nhất định cần bạc, không thôi chúng ta cho bọn họ một ít bạc đi, ngươi xem vậy được không?”

Tiểu Mặc nghe vậy đôi mắt lóe sáng, gật đầu “Tốt, ta sẽ đem tất cả bạc trên người cùng bảo vật toàn bộ cho bọn họ.”

Hắn sờ chiếc nhẫn trữ vật trên tay, chuẩn bị bất cứ giá nào cũng cho bọn họ.

Miệng Dạ Cô Phong khẽ mỉm cười, khó có dịp thấy được tiểu tham tiền hào phóng như vậy, hắn cũng rất vui mừng, ít nhất Tiểu Mặc hiểu được tình cảm quý trọng hơn tiền bạc.

Xoa nhẹ đầu Tiểu Mắc, cười thần bí nói “Bạc tất nhiên phải đưa, nhưng bất quá không phải lấy bạc trên người mình.”

“Phải lấy ở đâu?” Ánh mắt Vân Tiểu Mặc lóe sáng, nếu như vừa có thể đưa bạc lại không cần lấy bạc của mình ra đưa, chuyện này thật là tốt.

“Ngươi đoán đi.” Dạ Cô Phong cười càng thêm thần bí.

Vân Tiểu Mặc dường như nhận ra, liếc mắt một cái, lộ ra khuôn mặt giảo hoạt.

Lúc này, ngoài cửa có tiếng bước chân, Dạ Cô Phong thoáng cái biến mất tung tích.

Vân Tiểu Mặc nhìn xung quanh khnông khỏi than thầm, không biết lúc nào hắn mới lợi hại như Phong gia gia đây.

“Tiểu Mặc, ta là Phù trưởng lão.” Tiếng gõ cửa vang lên.

Vân Tiểu Mặc bước xuống đi ra mở cửa “Xin chào Phù trưởng lão.” Cái miệng nhỏ nhắn chu chu có chút trách cứ hắn lừa gạt, còn nói vào Thánh Cung sẽ dẫn hắn cùng Tiểu Bạch đi Long Trì, kết quả là

bóng dáng đều không thấy, trong lòng hắn khó chịu.

“Tiểu Mặc, ngươi làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Mắt sao hồng hồng vậy? Ngươi khóc?” Phù trưởng lão thấy hắn khác thường liền ân cần hỏi thăm.

Tiểu Mặc hít mũi một cái “Ta nhớ phụ thân cùng mẫu thân, ta muốn về nhà.”

Phù trưởng lão thở phào một cái, dù sao cũng là đứa bé, mới đến mấy ngày nên nhớ nhà.

“Chờ ngươi thích ứng cuộc sống chỗ này rồi, ngươi sẽ không muốn về nhà.” Phù trưởng lão vuốt đầu của hắn, đối với tiểu hài tử vừa thông minh vừa thiện lương hắn thật tâm rất thích, mỗi lần nhìn thấy Vân Tiểu Mặc làm cho ông không khỏi nhớ đến Thiên long tôn giả ngày xưa, cũng không biết sau khi cung chủ thấy hắn rồi có đỗi đãi khác không, có bồi dưỡng nhân tài như hắn không.

“Tiểu Mặc, ngày mai cung chủ muốn gặp ngươi, đến lúc đó ngươi phải biểu hiện tốt, nếu cung chủ thích ngươi, sau này địa vị của ngươi ở Thánh Cung cũng lớn lên đó.”

“Nhưng ta không biết nói thánh ngữ.” Vân Tiểu Mặc nghe được hai chữ cung chủ không khỏi phát ghét, nghĩ đến chuyện hắn ra lệnh đốt nhà người khác đáy lòng không khỏi sinh ý hận.

“Không sao, ta tin tưởng cung chủ có thể thông cảm cho ngươi, chỉ cần ngươi giống như ngày thường, biểu hiện tốt là được rồi, lão phu rất coi trọng ngươi, sẽ ở bên cạnh giúp ngươi.”

Lúc này có âm thanh sâu kín truyền vào tai Tiểu Mặc, Vân Tiểu Mặc hơi sững sờ mở miệng nói “Phù trưởng lão, ta ở trong tiểu viện rất là

buồn, ta nghĩ muốn đi chỗ khác chơi một chút, nhưng bên ngoài có người trông coi không cho ta ra ngoài. Người có thể nói với người bên ngoài để cho ta thường xuyên ra ngoài một tí được không?”

Phù trưởng lão cảm thấy kỳ lạ, bộ dáng suy tư, từ trong ngực móc ra một thẻ bài “Đây là lệnh bài thông hành. Bất quá ngươi nhớ kỹ không được chạy loạn khắp nơi, trong Thánh Cung có cấm địa, ngươi sẽ bị phạt, lão phu nói cho ngươi chỗ ngươi có thể đi, ngươi đi ra cửa, đi thẳng theo hướng tây, nơi đó có vườn hoa, ngươi có thể bắt bướm hay bắt chim nhỏ, về phần mấy chỗ khác ngươi không nên đi, nghe rõ chưa?”

Khóe miệng Vân Tiểu Mặc run run bắt bướm, bắt chim nhỏ? Hắn cũng không phải là tiểu hài tử ba bốn tuổi còn chơi cái trò ngây thơ như vậy.

Bất quá hắn cũng gật đầu để bảo đảm, chỉ cần có lệnh bài hắn muốn đi nơi nào thì đi nơi đó, ai có thể cản hắn.

Khóe môi dơ lên, hắn có chút vui vẻ.

Phù trưởng lão dặn dò thêm mấy câu liền rời khỏi căn phòng, đi trước thăm hỏi hai đứa bé khác.

Dạ Cô Phong hiện thân thêm lần nữa, từ trong tay Vân Tiểu Mặc lấy lệnh bài nhìn một chút gật đâu hài lòng “Rất tốt, có nó tối nay chúng ta đi lấy bạc.”

Vân Tiểu Mặc thoải mái cười một tiếng, lo lắng trong lòng đều bị quét sạch.

Lúc này ngoài khu vực biển của Thánh Đảo xuất hiện một chiếc thuyền, đội ngũ phong tỏa đường biển rối rít cảnh giác, dàn trận như

cung chủ phân phó, bây giờ là thời kỳ nhạy cảm, không cho bất luận kẻ vào ra vào Thánh đảo.

Hiện tại lại xuất hiện một chiếc thuyền, họ không khỏi đối đãi nó khác biệt.

Đợi thuyền từ từ cập bờ, thủ vệ tiền lên lạnh lùng quát “Tới đây là ai, làm gì?”

Người trên thuyền không nhiều, ăn mặc đồng phục của đệ tử Phục vụ Thánh Cung, nghe thị vệ hỏi vậy, bọn họ đồng loạt quay đầu nhìn lại khoang thuyền như đang chờ người trong đó tự mình trả lời vấn đề này.

Thủ vệ thấy không có người trả lời lại nói “Cung chủ có lệnh, chỉ cần thích khách trên đảo một ngày chưa bắt được thì bất luận kẻ nào cũng không được ra vào Thánh đảo. Các ngươi trở về chỗ cũ mau, nếu không nghe lời lại tới đây nữa thì đừng trách chúng ta không khách khí, xem bọn ngươi như là người tư thông với địch mà bắt lại hết.”

Trên thuyền các đệ tử nghe thấy vậy không khỏi nóng nảy, có người gõ cửa khoang thuyền, muốn hỏi thăm ý tứ. Ai ngờ gõ lâu cũng không thấy trả lời, các đệ tử hợp sức mở cửa, kết quả thấy được trưởng lão đang say rượu, cho nên dùng sức đỡ hắn, muốn đánh thức hắn.

Không ai chú ý có một bóng đen vô thanh vô thức bay ra khỏi khoang thuyền, thần không biết quỷ không hay đã đứng trên bờ.

Về phần người trên thuyền cùng con thuyền, thì đồng loạt theo đường cũ mà quay về, không ai được vào Thánh đảo.

Hết thảy đều bình thường như trước.

Đêm khuya thanh tĩnh, có hai thân ảnh quỷ mị đi xuyên vào bên trong Thánh Cung, tiếng gõ cầm canh vang lên hai cái, đêm càng thêm thâm trầm.

“Phong gia gia đã tới chưa?”

“Nhanh, qua chỗ rẽ này là tới.”

Hai người tăng nhanh cước bộ.

“Đứng lại” Phá sau xa xa truyền tới thanh âm, hai người vội vàng lắc mình trốn vào bụi cỏ.

Dạ Cô Phong kinh nghi, bọn họ cẩn thận làm việc làm sao có thể kinh động đến người khác?

Theo âm thanh truyền đến nhìn lại, trong bóng đêm mượn ánh sáng của ánh trăng mơ hồ có thể thấy được thân ảnh của nữ nhân trẻ nhỏ.

“Phong gia gia, là Nghễ Nhi. Chẳng lẽ nàng theo dõi chúng ta?” Vân Tiểu Mặc nhận ra thân ảnh đó.

“Có khả năng này.” Dạ Cô Phong âm thầm nói, cô bé này thật không đơn giản, có thể theo dõi bọn họ lâu như vậy cũng không bị bọn họ phát hiện, có thể thấy được nàng thông minh. Đáng tiếc, công phu của nàng hơi kém một chút, vẫn bị đệ tử tuần tra phát hiện.

“Ngươi là ai? Có biết trong Thánh Cung không thể đi loạn không?” Đệ tử tuần tra nghiêm giọng nói.

Hiên Viên Nghễ Nhi không lộ ra vẻ bối rối mà rất ổn định tâm thần “Ta

là thánh đồng được lựa chọn đến Thánh Cung, sau ngày mai có thể được chọn làm người thừa kế tôn giả, thân là thành viên Thánh Cung, ta nên quan tâm một chút an nguy của Thánh Cung?”

“Cùng với việc ban đêm ngươi đi lung tung có gì liên quan sao?”

“Đương nhiên là có quan hệ, ta mới nhìn thấy có một bóng đen hướng bên này chạy tới, ta sợ hắn là thích khách lần trước xông vào Thánh Cung, cho nên mới theo dõi hắn. Hiện tại bị các ngươi làm mất dấu rồi.” Hiên Viên Nghễ Nhi nhìn thẳng bọn chúng.

“Thật có chuyện này ư, ngươi không phải là bịa chuyện đấy chứ?” Đệ tử tuần tra có chút không tin.

“Không tin cũng được, các ngươi tiếp tục tuần tra, ta đi về trước.” Hiên Viên Nhìn Nhi ưu nhã xoay người tiếp tục đi về.

Đệ tử tuần tra ngốc ra, đến lúc hắn có phản ứng thì nhận ra tối nay hắn bị một cô bé đùa giỡn. Bất quá là tiểu nha đầu, sẽ làm không được gì, chỉ vì tò mò cho nên mới đi xung quanh. Không để ý tới nàng nữa, các đệ tử tiếp tục hướng nơi khác đi tuần tra.

Hắn rời đi không lâu, thân ảnh của Hiên Viên Nghễ Nhi lại đi vòng trở lại, tiếp tục đi đến phía trước.

Sau bụi cây, Dạ Cô Phong và Vân Tiêu Mặc bước ra, nhìn thân ảnh xa xa của Hiên Viên Nghễ Nhi liếc nhau một cái, đăm chiêu.

“Tiểu nha đầu này thật không đơn giản, nhiều tâm tư như vậy.”

“Đi, chúng ta đi đường vòng đến bảo khố.”

Hiên Viên Nghễ Nhi đi về phía trước hồi lâu cũng không tìm thấy tung

tích của hai người Vân Tiểu Mặc, nàng dậm chân, không khỏi ảo não, vừa mới thấy bọn họ bí ẩn đi ra sân, nàng hiếu kỳ, sau khi Vân Tiểu Mặc mất tích một ngày, nàng thấy được có chuyện kỳ hoặc. Bọn họ không muốn nói, nên nàng phải tự mình điều tra, cho nên liền đi theo bọn họ ai ngờ bị đệ tử tuần tra chặn lại làm mất hành tung bọn họ.

Không có biện pháp, sợ bị phát hiện lần nữa nên nàng đành quay trở về.

Bảo khố của Thánh Cung thủ vệ càng thêm sâm nghiêm, nhưng đối với Dạ Cô Phong mà nói đi vào đó như vào chỗ không người.

Vân Tiểu Mặc chỉ thấy Dạ Cô Phong đưa tay lên, mười mấy người canh giữ bảo khố liền đứng lại hơn nữa còn quay lưng về phía bọn họ.

Một lớn một nhỏ công khai bước qua, trên người thủ vệ lấy chìa khóa, mở cửa tiến vào bảo khố.

“Wow thật nhiểu bảo vật” Vân Tiểu thấy vậy liền hoa mắt, hai mắt phát ra ánh sao. Bảo khố của Thánh Cung so với Tụ Bảo đường ngày xưa còn lớn hơn gấp mấy lần, bảo vật cũng trân quý gấp mấy lần.

“Tiểu ngoan ngoan nhanh lên một chút, có thể lấy bao nhiêu thì lấy.”

“Nhưng mà ta đều muốn hết, làm sao bây giờ?”

Dạ Cô Phong thấy bộ dáng tham tiền của hắn không khỏi cười.

“Vậy toàn bộ mang đi.”

“Uhm, toàn bộ mang đi, ai biểu cung chủ xấu như vậy, hắn đốt nhà của Lưu Xuyên thúc thúc thì nên bồi thường lại.”

Vân Tiểu Mặc không hề do dự vội vàng mở chiếc nhấn trữ vật, đem bảo vật từ kiện từng kiện bỏ vào trong.

Tiểu Bạch cũng không nhàn rỗi lấy đầu của nó đẩy bảo vật vào trong nhẫn.

Một người một thủ sủng loay hoay khiêng đồ.

Đáng tiếc người chỉ có hai tay, muốn đem hết bảo khố đi quả là không thực tế.

Không bao lâu Vân Tiểu Mặc mệt mỏi đến không chịu nổi, ôm một pho tượng Phật vàng cao hơn nửa người thở khò khè.

“Phong gia gia, mệt quá, ta không được rồi.

Dạ Cô Phong mỉm cười nhìn một người một thú sủng vốn là không tính hỗ trợ nhưng bởi vì hắn nhìn ra bọn hắn lấy đồ thật vui vẻ, bây giờ nhìn bọn chúng mở miệng cầu xin hắn, hắn cười một tiếng, hai tay áo tùy thời vũ động.

“Tiểu ngoan ngoan, ngươi đem nhẫn dơ cao qua đầu gia gia sẽ giúp ngươi.”

Vân Tiểu Mặc không chần chờ chút nào ngoan ngoãn làm theo. Trong tay hắn tổng cộng có hai chiếc nhẫn trữ vật chia ra hai tay cầm dơ lên. Ngửa đầu quan sát, rất muốn biết Phong gia gia làm như thế nào xử lý nhanh chóng như vậy.

Ánh mắt hắn kinh ngạc nhìn ống tay áo của Dạ Cô Phong khẽ lay

động, đồ vật như có chân bay tới chỗ hắn làm cho hắn sợ ngồi xuống nhưng tay vẫn dơ cao.

Càng thêm thần kỳ là bảo vật không rớt trúng người hắn mà toàn bộ hướng vào trong chiếc nhẫn. Thật thần kỳ, thì ra có thể như vậy.

Mắt Vân Tiểu Mặc trừng to trừng nhỏ nhìn bảo vật trong bảo khố từ từ vào trong nhẫn, tâm tình hắn ngày càng vui vẻ.

Hừ, thối cung chủ, đem hết bảo vật của ngươi đi hết cho ngươi khóc chết đi.

Trời chưa sáng, bên trong tẩm cung cung chủ nhận được tin tức không tốt, quần áo xốc xếch chạy đến hiện trường, nhìn bảo khố trống rỗng, đôi mắt hiện lên màu đỏ, bên trong bảo khố đâu còn bóng hình người nào mà bảo vật thì không cánh mà bay, bảo vật không còn, thứ duy nhất còn lại chính là mùi của kim ngân.

“Nói, rốt cuộc là ai làm?” Cung Chủ giận dữ nhìn năm tên đệ tử, đả kích lớn như vậy hắn làm sao tiếp nhận được.

“Hồi hồi…..cung chủ bọn thuộc hạ bị điểm huyệt, thấy có người đi qua mà không thấy rõ mặt mũi. Chẳng qua là nghe được tiếng bước chân, tổng cộng có hai người, lần này đến trộm bảo vật là có hai người.”

“Đúng đúng, ta cũng nghe được hai tiếng bước chân một nặng một nhẹ.”

Mọi người thấy khó thoát tội nên dùng sức giải thích, hy vọng cung chủ nể tình phạt nhẹ.

“Cung chủ mau nhìn, nơi này có dấu chân, xem ra rất giống của tiểu

hài tử.” Chịu trách nhiệm trị an, Cốc trưởng lão lên tiếng.

Mọi người đều nhìn qua, quả nhiên là dấu chân của tiểu hài tử.

“Chỉ cần chúng ta cầm lấy dấu chân đi so nhất định có thể tra ra người trộm bảo khố.”

“Hài tử?” Cung chủ hai mắt nheo lại, lạnh giọng quát “Mau đem hài tử trong Thánh cung triệu tập lại toàn bộ, bổn cung muốn đích thân xem xét. Bổn cung muốn xem ai ăn gan hùm mật gấu lại dám đối địch cùng bổn cung.”

Cốc trưởng lão lập tức lĩnh mệnh “Dạ Cung chủ, thuộc hạ nhất định đem tặc nhân lôi ra.”

Cung chủ tức giận phất tay áo rời đi, người vây quanh bảo khố cũng rối rít rời đi, Cốc trưởng lão ngồi chồm hổm lấy dấu chân. Phía sau chợt có một trận gió làm hắn ngất đi.

Bảo khố bị trộm, trong Thánh cung nổi lên sóng gió lớn, mọi người nghị luận rối rít, lòng người cũng bàng hoàng. Lại có tặc nhân to gan như thế dám đến bảo khố của Thánh Cung trộm đồ, còn có người có thể ở Thánh Cung giết người? Nếu như thế tánh mạng của bọn họ không phải nguy hiểm sao? Ngay cả Cung chủ cũng không bắt được tặc nhân, thì họ làm sao có thể bắt a?

Tiểu Mặc trở lại tiểu viện, một đêm chưa ngủ, nhưng mới cướp bảo vật về nên thần thái hưng phấn, lúc này liền nghe bên ngoài có động tĩnh.

“Tiểu Mặc mau ra đây, Trình sư huynh tập họp chúng ta đi gặp cung chủ.” Ngoài cửa truyền đến thanh âm của Hiên Viên Nghễ Nhi.

“Tới đây.”

Đợi Tiểu Mặc đi ra ngoài cửa, Hiên Viên Nghễ nhi cùng Tây Môn Huyền Phong đã ăn mặc rất chỉnh tề, đổi lại y phục trang trọng, hiển nhiên là rất coi trọng việc gặp mặt hôm nay, Vân Tiểu Mặc ăn mặc tùy ý, dù sao hắn vốn bình dân, cho dù là thân phân Vương gia cùng tiểu hoàng tử cũng không phải là bẩm sinh, cho nên hắn căn bản không cần, mà bản thân cũng không thích chính mình như thế.

Như mẫu thân nói, chỉ cần mình cảm thấy mình tôn quý, người khác sẽ thấy mình tôn quý.

Tâm tôn quý so với thân phận tôn quý quan trọng hơn.

Trình Tề nhìn hắn bằng con mắt khinh thường, nhìn quần áo trên người hắn là biết thân phận cùng bối cảnh của hắn, người không có thân phận bối cảnh, chỉ sợ dù có khả năng đi nữa, cũng sẽ không có tương lai tốt, hắn không tin cung chủ sẽ chọn một kẻ lai lịch không rõ ràng này mà bỏ qua công chúa cùng hoàng tử.

“Hai vị tiểu chủ, nhanh lên một chút đi trước, nếu đến muộn sẽ có thể bị mắng.” Trình Tề đúng là tiểu nhân nịnh nọt, rất ân cần đối với Hiên Viên Nghễ Nhi cùng Tây Môn Huyền Phong.

Tây Môn Huyền Phong từ trước đến giờ ít nói cũng không để ý đến hắn, đi lên phía trước, mà Hiên Viên Nghễ Nhi thì đi cạnh Vân Tiểu Mặc.

Trình Tề thấy không có gì vui, nên cười khổ đi theo phía sau.

Lúc bọn hắn đến đại điện thì đã đầy người, đứng ở hai bên là các trưởng lão của Thánh Cung, Thái thượng trưởng lão đứng phía trước theo sau là các trưởng lão và mười tên tiểu hài tử chừng năm

sáu tuổi, rồi mười ba mười bốn tuổi, bọn họ là người mới đến Thánh Cung, mà bọn chúng là đệ tử của các trưởng lão, đệ mới nhập môn chân chính chỉ có ba người Vân Tiểu Mặc.

Cả đại điện thoạt nhìn rất trang nghiêm, làm cho mọi người sợ hãi không dám lỗ mãn.

Vân Tiểu Mặc trước khi vào cửa liền thấy Dạ Cô Phong, cho hắn ánh mắt an tâm, ý bảo hắn không cần lo lắng, nếu thật có chuyện cũng có Phong gia gia giúp hắn chống đỡ. Kể từ đó, trong lòng Vân Tiểu Mặc buông lỏng.

Trên đại điện đám người hai bên có một đôi mắt nhìn chăm chú vào hắn, Vân Tiểu Mặc cảm nhận được, quay đầu tìm, phát hiện tầm mắt kia đã biến mất. Hắn cho là Phù trưởng lão chăm chú nhìn hắn, bởi vì trong thánh cung có rất nhiều trưởng lão mà hắn chỉ nhận biết được một người.

“Cung chủ giá lâm”

Vốn là còn chút tiếng dị nghị nhỏ trên đại điện, giờ này yên tĩnh không một tiếng động người người cúi đầu cung nghênh cung chủ đến.

“Tham kiến cung chủ.”

Áo bào màu nâu quay trong gió, cung chủ nghiêm nghị ngồi xuống, hắn quét nhẹ nhìn mọi người trong đại điện “Tất cả hài tử đều trong này sao?”

Ánh mắt hắn sắc bén, tầm mắt quét tới đâu bọn nhỏ rối rít cúi đầu không dám nhìn hắn.

Vân Tiểu Mặc đứng ở cuối cùng lại là người nhỏ tuổi nhất, vóc dáng lùn nhất, cho nên khó có người phát hiện, hắn cũng không thể nào nhìn thấy tình hình ở trên.

Có trưởng lão bước lên, cung chủ bắt đầu khiển trách mọi người, dùng là thánh ngữ, một chút Vân Tiểu Mặc cũng không hiểu, hai con mắt đen láy liếc nhìn xung quanh. Trong đám người, đạo ánh mắt kia lại liếc tới, lần này hắn cảm thấy rất chân thật, sau đó nhanh chóng quay đầu nhìn tìm được ánh mắt kia.

Di, hắn là ai vậy? Tại sao lại nhìn ta a?

Vân Tiểu Mặc cùng người đó nhìn nhau, cái miệng nhỏ nhắn động lộ ra thần sắc nghi ngờ.

Người nọ đối với hắn cười cười, nụ cười thân thiện, cũng là nụ cười an tâm. Vân Tiểu Mặc càng thêm nghi ngờ, những cũng kéo kéo khóe môi trả lại nụ cười xinh đẹp.

“Tiểu Mặc, ngươi biết hắn sao?Hắn là ai vậy?” Hiên Viên Nghễ Nhi chú ý đến biểu hiện lạ thường của hắn, không khỏi hiếu kỳ hỏi thăm.

Vân Tiểu Mặc chân thực lắc đầu “Không nhận ra.”

Lúc này cung chủ hạ lệnh cho Cốc trưởng lão lấy dấu chân trong khố phòng ra, sau đó để mỗi hài tử theo thứ tự đi lên in dấu chân lên so sánh.

Vân Tiểu Mặc thấy người nọ thu hồi tầm mắt hướng lên nhìn cung chủ, thế mới biết hắn là Cốc trưởng lão.

“Tiểu Mặc, bọn họ ruốt cuộc muốn làm gì? Tại sao cho chúng ta mỗi người in dấu chân?”

“Ai biết được” Vân Tiểu Mặc tuy là lắc đầu nhưng trong lòng sinh ra cảnh giác, chẳng lẽ hôm qua trộm bảo vât ở bảo khố để lại dấu vết? Vậy phải làm sao bây giờ?

Theo bản năng hắn liếc về phía ngoài đại điện, cố gắng tìm tung tích của Dạ Cô Phong. Đáng tiếc hắn không tìm được.

Phong gia gia đi chỗ nào? Bây giờ phải làm sao?

Trong bụng Vân Tiểu Mặc có chút bối rối, nhưng trên mặt lại không biểu hiện ra.

Quyển 3 - Chương 73: Gài tang vật giá họa

“Đến ngươi, nhanh lên một chút”

Rốt cuộc cũng đến phiên Vân Tiểu Mặc, bé nhìn khắp nơi một chút, lại không thấy thân ảnh Dạ Cô Phong đâu nên khẽ cúi đầu nhìn về phía tấm vải trắng in dấu chân kia, trong bụng hoang mang rối loạn, cảm thấy kỳ quái, cùng chuyện đêm qua nhất định có liên quan.

“Nhanh lên một chút, đừng tốn thời gian!” Có người hô lên nhắc nhở bé.

Vân Tiểu Mặc như cũ do dự, đứng im không cử động.

Bé chần chờ nên rước lấy nhiều ánh mắt hoài nghi trong đại điện, ngay cả Cung chủ cũng đưa ánh mắt nhìn hắn. Trong nháy mắt khi ánh mắt sắp chạm đến bé có một bóng người che trước thân ảnh nho nhỏ của bé.

“Đêm qua có người xông vào bảo khố, đánh cắp bảo vật, có lưu lại dấu chân. Thánh cung điều tra được là dấu chân một trong các ngươi, các ngươi nếu không làm, cứ ở trên vải trắng lưu lại dấu chân của các ngươi. Người nào nếu không dám so, chính là có tật giật mình”

Vân Tiểu Mặc ngẩng đầu, chống lại một đôi mắt thâm thúy sâu thẳm, bé hơi sững sờ, tại sao lại là hắn?

Mới vừa thấy hắn mỉm cười, bây giờ lại là hắn chủ động bảo vệ bé,

trong tim không khỏi nảy sinh cảm giác quen thuộc, như đã từng quen biết.

Trong lời nói của đối phương Vân Tiểu Mặc mặc dù không toàn bộ hiểu hết, nhưng cũng hiểu rõ hai chữ “ Bảo khố”, bé khẩn trương cơ hồ đến ngừng thở.

Bé liếc mắt nhìn dấu chân trên vải, chợt hiểu ra, dấu chân này là do đêm qua bé xông vào bảo khố không cẩn thận lưu lại.

Vậy phải làm sao bây giờ? Một khi so dấu chân không phải là bại lộ sao?

Theo bản năng, bé lần nữa quay đầu, trong đám người ngoài điện tìm kiếm tung tích Phong gia gia. Nhưng nếu thật sự bại lộ, vậy làm sao bây giờ? Nơi này có nhiều cao thủ như vậy, bé làm sao toàn thân trở lui đây?

“Nhóc con, nhanh lên một chút! Phía sau còn rất nhiều người chờ!” Một bàn tay to lớn nắm lấy bàn tay nhỏ bé, hơi dùng sức, sau đó Vân Tiểu Mặc nghe được một thanh âm quen thuộc truyền vào trong tai.

“Tiểu Mặc, phụ thân ở chỗ này, con cứ yên tâm đứng nơi đó”

Vân Tiểu Mặc ngạc nhiên mở to đôi mắt, vừa muốn lộ ra thần sắc ngạc nhiên, lập tức cảm giác nơi cánh tay tăng thêm vài phần lực đạo, ngăn trở sự kinh ngạc của bé.

Vân Tiểu Mặc đang bất an nhất thời bình tĩnh lại, cùng người “Cốc trưởng lão” phía trước liếc nhau một cái, khóe môi khẽ cong lên, nguyên lai là phụ thân a.

Bé nhìn bộ dáng mấy người phía trước, rất nhanh ở vải trắng lưu lại

dấu chân, lập tức có đệ tử đem hai dấu chân đặt cùng một chỗ để so sánh với nhau.

Ngoài dự tính của Tiểu Mặc, đệ tử kia lại khoác tay áo, ý bảo kêu tiếp tục.

Vân Tiểu Mặc nơi đáy lòng khinh ngạc không ít, đây là chuyện gì xảy ra?

Bé đâu biết rằng nguyên bản dấu chân trong bảo khố đã sớm bị tráo đổi thần không biết quỷ không hay.

Bất kể như thế nào, cuối cùng cũng qua cửa, Vân Tiểu Mặc thở phào nhẹ nhõm, rất nhanh xoay người biến mất trong đám đông. Bé không dám nhìn phụ thân nhiều thêm, không hy vọng có người nhận ra phụ thân.

“Cốc trưởng lão” ngưng mắt nhìn thân ảnh nho nhỏ của bé, khóe môi khẽ nhếch, lộ ra một tia vui mừng trong nụ cười.

Đội ngũ vẫn tiếp tục ấn dấu chân, không lâu lắm, từ trong đám người truyền đến một âm thanh ngạc nhiên: “Là ngươi? Chân của ngươi ấn cùng cái này giống nhau như đúc!”

“Cung chủ, đã bắt được chủ nhân dấu chân”

Mọi người theo hướng âm thanh nhìn lại, chỉ thấy một nam hài chừng sáu tuổi lộ ra vẻ hoảng sợ, dùng sức khoát tay la lên “ Không phải là ta, không phải là ta!”

“Gia gia,mau cứu ta! Thật không phải là ta!” Nam hài thật sự bị dọa cho hoảng sợ, nước mắt như bão tố rơi xuống, hướng ở giữa các trưởng lão nơi tiền điện chạy đến. Nam hài sắc mặc vốn đã không tốt

hiện tại lại bị kinh sợ sắc mặt càng kém hơn.

“Đây không phải tôn tử (cháu) của Ngư trưởng lão sao? Thế nào lại là hắn?” Trong các trưởng lão có người đã nhận ra thân phận hài tử.

Quả nhiên thằng bé nhanh chóng ôm lấy hai chân Ngư trưởng lão, vừa khóc, vừa bị làm cho sợ hãi đến cả người rung rẩy lay động liên tục.

Ngư trưởng lão cũng giật mình, không ngờ chuyện nơi này lại dính dấp đến cháu mình, hắn theo bản năng quay đầu lại, nhìn về Cung chủ nơi chủ vị. Bắt gặp thần sắc âm lãnh của Cung chủ, tim của hắn đột nhiên rung lên, hắn biết Cung chủ đã đem lòng hoài nghi đối với hắn.

“Cung chủ, ngài nghe thuộc hạ giải thích, chuyên này nhất định có hiểu lầm, tôn tử thuộc hạ tuyệt đối sẽ không trộm bảo khố, xin Cung chủ minh xét!”

“Dấu chân kia giải thích thế nào?” Thanh âm Cung chủ lạnh băng, không chứa đựng bất kỳ tình cảm nào.

“Nhất định là có sai sót, thuộc hạ tự mình đến nhìn!” Ngư trưởng lão vội vàng đi nhanh đến, tự mình nhìn hai dấu chân giống như đúc kia, vừa nhìn đến cả người bị bao trong một lớp hàn khí.

“Điều này sao có thể? Tại sao lại có thể như vậy?” Thanh âm của hắn bắt đầu có chút lay động, rối loạn tâm thần, đừng, tôn tử hắn còn nhỏ, làm sao có thể làm chuyện này được, hắn như thế nào cũng không nguyện ý tin tưởng.

Các trưởng lão còn lại cùng Thái thượng trưởng lão cũng nhìn lẫn nhau, rối rít suy đoán chân tướng chuyện này, tôn tử Ngư trưởng lão

phạm án, thật ra tội sẽ đổ trên người Ngư trưởng lão. Trên phương diện tình cảm mà nói, bọn họ không muốn tin tưởng Ngư trưởng lão lại làm ra chuyện đai nghịch bất đạo này, bởi vì địa vị hắn ở Thánh cung, gần với Cung chủ cùng Liệt trưởng lão, ổn thỏa ở vị trí thứ ba, quyền cao chức trọng, làm sao lại làm ra chuyện này? Nhưng về lý trí, căn cứ chính xác ngay trước mắt, bọn họ không thể không tin.

Nơi chủ vị, Cung chủ híp mắt lại, không lập tức đưa ra phán quyết, nhưng sự hồ nghi nơi đáy mắt vẫn không giảm.

Trong đại điện, có tiếng khóc của tôn tử Ngư trưởng lão, có tiếng nghị luận của mọi người, cũng có thanh âm không giải thích được của Ngư trưởng lão.

Vân Tiểu Mặc nhìn sự việc phát sinh trước mắt trên mặt khẽ lộ vẻ kinh ngạc, quay đầu nhìn phương hướng Cốc trưởng lão, hắn mấp máy cái miệng nhỏ nhắn, ánh mắt lóe sáng, có chút đắc ý cùng tự hào.

Không cần hỏi, nhất định là phụ thân giở trò quỷ nữa, ha ha!

Lúc này, Cốc trưởng lão mở miệng nói chuyện.

“Cung chủ, thuộc hạ cho là, chuyện này nhất định cùng Ngư trưởng lão không liên quan, có lẽ là có người cố ý muốn giá họa cho Ngư trưởng lão không chừng. Thử hỏi Ngư trưởng lão ở Thánh cung quyền cao chức trọng, địa vị gần với Cung chủ, hắn vì sao phải làm chuyện trộm cắp? Hay là gần đây hắn thiếu bạc không chừng?”

Lời của hắn vừa dứt, âm thanh nghị luận lập tức vang lên.

“Nói đến thiếu bạc, Ngư trưởng lão vì chữa trị cho bệnh của tôn nhi hắn, xài tiền như nước, còn nhiều lần hỏi mượn bạc chúng ta, chẳng

lẽ hắn là vì cho tôn nhi chữa bệnh, nên mới đánh chủ ý đến bảo khố?”

“Vô cùng có khả năng! Ta nghe nói Ngư trưởng lão ngày trước từng lén tiếp xúc cùng Tam Đại Thánh Điện, theo chân bọn họ hỏi thăm Huyễn Dạ Tinh Hải Dạ gia Đại công tử hảo độc được chữa khỏi, sợ là đối phương nói cho hắn muốn chữa lành cho bệnh tôn nhi hắn cần lượng lớn tiền tài, có lẽ đối phương đưa ra yêu cầu đặc biệt nên hắn mới bí quá hóa liều làm ra chuyện này.

“….”

Trưởng lão cùng Thái thượng trưởng lão ở trung gian, lại có mấy người ở phe ý đồ lật đổ Ngư trưởng lão đã lâu, giờ phút này nắm chặt cơ hội, rối rít lên tiếng, bỏ đá xuống giếng. Dĩ nhiên, cũng có ít người đứng ra đảm bảo Ngư trưởng lão, nhưng sự thật lại rõ ràng xác thực nên lời của bọn hắn sức thuyết phục quá ít.

Ngư trưởng lão oan ức khó giải, giận đến khuôn mặt đỏ lên.

“Các ngươi... Đừng vội nói bậy!”

Rất nhanh đã có người tiếp theo lời của hắn nói: “Chúng ta cũng không có nói nhảm! Ngươi cùng Tam Đại Thánh Địa liên lạc, đây không phải sự thật sao? Lão phu cũng không có oan uổng ngươi!”

“Đúng! Lão phu cũng có thể làm chứng! Ngư trưởng lão cùng Tam Đại Thánh Địa Huyễn Dạ Tinh Hải liên lạc, mập mờ không rõ, nói không chừng chuyện này chính là bị Huyễn Dạ Tinh Hải xui khiến làm, muốn lấy căn cơ Thánh cung ta, sau đó cùng Huyễn Dạ Tinh Hải trong ứng ngoài hợp, công chiếm Thánh cung.”

“Không ngờ! Chuyện này vô cùng đáng nghi! Hai ngày trước Độc Cô

Mưu tự tiện xông vào Long Trì, đánh cắp Thần Long đan, hiện tại lại có Ngư trưởng lão lấy hết bảo khố Thánh cung, chuyện liên tiếp phát sinh không khỏi quá mức trùng hợp. Độc Cô Mưu kia họ kép Độc Cô, nhất định cùng một trong Tam Đại Thánh Địa Độc Cô Lĩnh thoát không khỏi liên quan, có thể thấy được Tam Đại Thánh Địa đúng là đã bắt đầu đối với Thánh cung hạ thủ, chuyện này phải nhanh chóng làm rõ, nếu không đợi đến lúc người Tam Đại Thánh Địa đánh vào Thánh Đảo ta đã muộn rồi”

“Cung chủ, chuyện này nhất định phải tra rõ!”

Ngôn luận ngày càng kịch liệt, sụ tình từ một dấu chân nhỏ biến thành Ngư trưởng lão cùng người Tam Đại Thánh Địa cấu kết, ý đồ đối với Thánh cung bất lợi.

Cốc trưởng lão sau lời nói kia lại tuyệt đối im lặng, không nói thêm bất kỳ lời nào…, hắn lặng yên đứng ở một bên, nhìn song phương tấn công nhau, nơi ánh mắt sâu thẳm xẹt qua một tia giảo hoạt, một chiêu này của hắn là kế sách gài tang vật giá họa, vừa có thể chống tai họa cho nhi tử, lại còn được hiệu quả rút củi dưới đáy nồi. Lần này, Ngư trưởng lão khó có thể thoát tội.

Hắn chưa từng quên, năm đó là ai nhân lúc hắn đang trọng thương, lại giáng một quyền nặng nề vào miệng vết thương nơi ngực hắn, lúc này nên hảo hảo mà tính hết.

Sau sự giảo hoạt là sự ngoan lệ lạnh như băng.

Ngư trưởng lão bị mọi người nói giận đến cả người lay động, thanh âm không nhịn được phát run “Cung chủ, xin tin tưởng thuộc hạ, thuộc hạ tuyệt không làm chuyện có lỗi với Thánh cung”

“Gia gia! Ta thật sợ hãi!” Tôn tử ôm bắp đùi hắn khóc lớn tiếng càng

làm hắn thêm phiền não.

Nhiệt độ cả đại điện từ từ dâng cao, mọi người ngươi một lời ta một câu, không có khuynh hướng dừng lại.

“Ba!”

Một âm thanh kịch liệt giòn vang nơi chủ vị truyền đến, mọi người cả kinh rối ít dừng lại âm thanh, một chén sứ trắng nổ tung trên mặt đất, mảnh sứ vỡ như pháo hoa văng khắp chung quanh.

“Tất cả im miệng cho bổn cung!” Ánh mắt Cung chủ âm lạnh quét mắt nhìn từng người trên đại điện, lạnh như băng đến cực điểm.

“Người đến, đem Ngư trưởng lão cùng tôn nhi hắn nhốt lại, đợi bổn cung tra rõ!”

Ngư trưởng lão kinh hãi, vội vàng biện giải cho mình, đáng tiếc vô luận hắn nói gì, đều không thể dao động lệnh của Cung chủ.

Cả đại điện yên tĩnh không tiếng động, mọi người trơ mắt nhìn Ngư trưởng lão bị đệ tử áp giải ra khỏi đại điện, đều biết Cung chủ tàn nhẫn, mất hết tính người, bọn hắn bây giờ mới tin. Cho dù đi theo hắn mấy thập niên, là thủ hạ trung thành của hắn, một khi hắn nói hoài nghi là hoài nghi, không lưu lại bất kỳ người nào đáng nghi, ngày sau làm thủ hạ Cung chủ, cũng không dám có bất kỳ tâm tư hay mờ ám.

“Cốc trưởng lão” từ từ ngước mắt, ánh mắt thẳng tắp phóng đến trên người Cung chủ, ánh mắt màu đen sôi trào, tâm tình không khỏi nguội lạnh.

“Tốt lắm, chuyện này tạm thời đến đây chấm dứt” Cung chủ mặt

không thay đổi nói.

“Phù trưởng lão, ngươi đem ba tên Thánh đồng dẫn tới cho bổn cung nhìn một cái”

“Cốc trưởng lão” nghe vậy, thân hình đột nhiên cứng đờ, ánh mắt lo lắng không tự chủ được tìm kiếm thân ảnh Vân Tiểu Mặc trong đám người.

Quyển 3 - Chương 74: Tân Thiên Long tôn giả

“Tiểu Mặc,Nghễ Nhi, Huyền Phong, còn không mau đi ra bái kiến cung chủ?”

Vân Tiểu Mặc không cảm giác được nguy hiểm đang tới gần mình, nghe được Phù trưởng lão gọi đến, liền cùng Hiên Viên Nghễ Nhi, Tây Môn Huyền Phong hai người từ trong đám người đi ra.

“Bái kiến cung chủ” Ba người cùng đứng hành lễ.

Hiên Viên Nghễ Nhi cùng Tây Môn Huyền Phong chính là công chúa và hoàng tử một nước, trừ phụ hoàng và mẫu hậu của họ ra, chưa từng đối với ai hành lễ quỳ lạy, cho nên nhìn thấy cung chủ, bọn họ cũng không có ý muốn phải quỳ lạy. Vân Tiểu Mặc lại bất đồng, trong lòng bé luôn ghi nhớ lời mẫu thân dạy, đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất lạy cha mẹ quỳ ân sư, trừ cái đó ra, cho dù là Thiên hoàng lão tử cũng không quỳ!

Cung chủ ánh mắt sắc bén quét qua ba người, khẽ cau mày, tầm mắt trải qua Vân Tiểu Mặc, chân mày hắn khẽ nhếch cao lên.

Long Thiên Tuyệt quan sát thần sắc cung chủ, thấy hắn phúc chốc đứng lên, một lòng cũng khẩn trương cả lên. Chuyện hắn lo lắng nhất đã muốn xảy ra sao? Nhớ năm đó hắn cùng cha mẹ thất lạc, cũng chỉ mười tuổi, những đường nét trẻ con còn chưa mất hết, dung mạo cùng Tiểu Mặc hiện tại cực kỳ tương tự. Cung chủ năm đó chứa chấp hắn, nhất định sẽ không quên bộ dáng hắn năm đó, cung chủ nhận ra Tiểu Mặc sao?

Trong tay áo nắm đấm hắn siết lại, hắn đã chuẩn bị xong sẵn sàng động thủ, bất kể thế nào cũng không thể để cung chủ xúc phạm tới Tiểu Mặc.

Cung chủ yên lặng ngưng mắt nhìn Vân Tiểu Mặc khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú khả ái, đáy mắt từng đoạn sóng ngầm dâng mãnh liệt, phảng phất như muốn cắn nuốt toàn bộ thiên hạ.

Hắn từ chủ vị từng bước đi xuống, tầm mắt vững vàng nhìn chăm chú vào khuôn mặt Vân Tiểu Mặc, nhìn lâu cũng chưa có ý muốn rời khỏi.

Trên đại điện những người khác đều kinh ngạc trước phản ứng của cung chủ, cũng đồng thời đem ánh mắt tò mò chuyển đến Vân Tiểu Mặc, muốn nhìn một chút xem trên người đứa nhỏ này rốt cuộc có gì ly kỳ.

Chỉ trong chốc lát tất cả tầm mắt trong đại điện đều tập trung trên người Vân Tiểu Mặc!

Bân cạnh Vân Tiểu Mặc, Hiên Viên Nghễ Nhi cũng bị những ánh mắt quấy rối này làm cho lo lắng, ngạc nhiên nhìn về phía Vân Tiểu Mặc, không biết tại sao tất cả mọi người toàn bộ đem lực chú ý đến trên người hắn.

Người trong cuộc lại càng không hiểu, vô tội quét mắt mấy cái nhìn mọi người, Vân Tiểu Mặc đáy lòng có chút sợ hãi, cảm giác mình như cá nằm trên thớt mặc cho người ta làm thịt. Tay của bé không tự chủ đặt lên áo, nơi đó thân thể Tiểu Mặc cũng cảm nhận được sự khác thường của bé, vận sức chờ phát động.

Cung chủ từng bước đi đến, dừng trước người Vân Tiểu Mặc, từ

trên cao nhìn xuống, hai mắt nheo lại “Long Thiên Tuyệt là gì của ngươi?”

Vân Tiểu Mặc vô tội chớp mắt vài cái, lại lắc đầu, bé không biết Thánh ngữ nhiều lắm nhưng cũng hiểu được ba chữ “Long Thiên Tuyệt”. Đối phương vì sao lại nhắc đến phụ thân, hơn nữa lại còn là một thần sắc đáng sợ như thế? Chẳng lẽ là cừu nhân của phụ thân?

Quả đấm Long Thiên Tuyệt giờ phút này cũng từ từ buông lỏng ra, khóe môi dưới khẽ mím, quả nhiên hắn đã nhận ra. Sống ở đâu thì yên ở đấy, cùng lắm thì cùng hắn liều tính mạng này, Long Thiên Tuyệt cũng muốn đem Tiểu Mặc bình an đến bên nàng.

Cung chủ sắc mặt đen lại, lần nữa tăng thêm ngữ điệu “Long Thiên Tuyệt rốt cuộc là gì của ngươi?”

Vân Tiểu Mặc vô tội lắc đầu, lấy tay khoa tay múa chân một phen, ai bảo bé không biết Thánh ngữ nhiều chi, cho dù muốn trả lời hắn, cũng đáp không được, bé cũng không thể làm trò trước mặt cung chủ, chỉ có thể dùng hành động để diễn tả bé không biết Thánh ngữ thôi.

Đáng thương cho bé dù đang nói Thánh ngữ cùng phi Thánh ngữ, nhưng cử chỉ của bé rơi vào trong mắt cung chủ lại mang ý nghĩa khác, cho là bé lần nữa phủ nhận. Đứa bé này dung mạo, khí chất quả thực cùng Thiên Long tôn giả trước đây giống nhau như đúc, nói bọn họ không có liên quan, quỷ cũng không tin.

Các trưởng lão ở giữa cũng có người nhận ra được, hít vào một hơi dài.

“Điều này sao có thể, hắn cùng Thiên Long tôn giả khi còn bé như thế nào giống nhau đến thế? Chẳng lẽ là hài tử của Thiên Long tôn

giả?”

“Cái gì Thiên Long tôn giả? Hắn đã sớm không phải! Hắn phản bội sư môn, lạm sát kẻ vô tội, vong ân phụ nghĩa, hắn làm sao xứng làm Thiên Long tôn giả của Thánh cung ta?”

“Nhưng đứa bé lớn lên thật giống hắn, cõi đời này làm sao có hai người giống nhau đến thế?”

“…..”

Phù trưởng lão lúc này cũng đứng dậy, vì Vân Tiểu Mặc giải vây nói: “ Cung chủ, đứa bé này vừa đến Thánh cung, đối với Thánh ngữ không tinh thông lắm. Hiện tại thấy cung chủ, sợ là không dám tùy ý nói chuyện”

Cung chủ sắc mặt tốt hơn mấy phần, thanh âm như cũ lạnh lùng nhưng lần này cũng không dùng Thánh ngữ để hỏi nữa.

“Nói cho bổn cung, ngươi tên là gì, cùng Long Thiên Tuyệt quan hệ như thế nào?”

Vân Tiểu Mặc thở ra một hơi, rốt cuộc có thể thoải mái nói: “Ta tên là Vân Tiểu Mặc, cùng vị Long thúc thúc kia không có quan hệ bởi vì ta họ Vân, hắn họ Long, hai người không cùng họ, như thế nào lại có quan hệ?”

Bé đã có quyết định, chết cũng không cùng phụ thân thừa nhận quan hệ, bởi vì cung chủ là người xấu, ai biết hắn có thể hay không lợi dụng mình để uy hiếp phụ thân đây.

May là phụ thân ở chỗ này, hắn cái gì cũng không sợ.

“Vân Tiểu Mặc?” Cung chủ hoài nghi suy tư nhưng tầm mắt vẫn rơi trên người Tiểu Mặc, như muốn đem cả người bé nhìn thấu.

Long Thiên Tuyệt mi tâm khẽ nhíu, cũng biết nhi tử cơ trí, sẽ không đem mình dễ dàng khai ra, âm thầm cho bé một ánh mắt tán thưởng.

“Cung chủ, hắn thật sự gọi là Vân Tiểu Mặc, là nghĩa tử hoàng đế Đông Lăng quốc, là tiểu công tử của Vân Khê thiên kim phủ tướng quân Nam Hi quốc” Phù trưởng lão xen vào nói, đối với thân phận Vân Tiểu Mặc hắn cũng đã dò xét trước, điều tra đến mẫu thân là ai, nhưng không điều tra được phụ thân hài tử là ai.

“Vân Tiểu Mặc?” Cung chủ cười lạnh, đột nhiên đưa tay bắt lấy cổ tay Vân Tiểu Mặc, chế trụ động mạch của bé, đáy mắt tinh quang chớp động.

Vân Tiểu Mặc cả kinh, muốn xuất thủ phản kháng, lại phát hiện mình một chút sức lực cũng không có.

Trong áo, Tiểu Bạch muốn động thủ, lại bị Vân Tiểu Mặc đẩy trở về. Bé biết người trước mắt lợi hại, Tiểu Bạch không thể địch nổi, bé sợ Tiểu Bạch bị thương tổn.

Long Thiên Tuyệt khẽ động thân người nhưng ngừng lại, hắn suy nghĩ, việc nhỏ không nhịn không thành mưu lớn, nếu hắn lúc này ra tay còn hại đến Tiểu Mặc hơn.

Cung chủ ngưng mắt nhìn Vân Tiểu Mặc khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường không khiếp sợ, thần sắc khác thường, cả đại điện cũng lâm vào không khí khẩn trương. Không biết đã trải qua bao lâu, cung chủ mới từ từ buông lỏng cánh tay ra, cúi đầu nở nụ cười, tiếng cười ngày càng lớn.

Mọi người không hiểu ra sao, không biết rốt cuộc tâm tư cung chủ ra sao.

“Rất tốt! Ngươi chỉ mới năm tuổi, chẳng những nội công thâm hậu, gan dạ lại sáng suốt hơn người, rất hợp tâm ý bổn cung. Bổn cung tuyên bố, từ ngày hôm nay, ngươi là tân Thánh cung Thiên Long tôn giả, đi theo bổn cung tiến vào cấm địa tu luyện”

Trên đại điện một trận xôn xao.

Cung chủ lại phong hắn làm tân Thiên Long tôn giả, đây đã là ân huệ lớn nhất rồi, lại còn cho phép hắn đi cùng cung chủ tiến vào cấm địa tu luyện, mọi người không thể không ganh tỵ cùng bất bình. Phải biết rằng cấm địa Thánh cung tùy tiện vơ vét một chút cũng có vô số thiên tài địa bảo, những thứ này đối với một người tu đạo mà nói quả thực giống như quỳnh tương ngọc lộ, nguời bình thường tu luyện mười năm cũng không bằng trong cấm địa tu luyện một năm ngắn ngủi. Ở Thánh cung cũng chỉ có một mình cung chủ mới có thể tiến nhập cấm địa tu luyện, trừ Thiên Long tôn giả năm đó chưa tùng có nguời thứ ba tiến vào cấm địa.

Cung chủ bất quá chỉ mới nhìn thấy đứa nhỏ này lần đầu tiên, lại cho hắn ân điển lớn như thế, đứa nhỏ này thật may mắn quá đi.

Long Thiên Tuyệt cũng không cảm thấy đây là may mắn hay ân điển, hắn biết cung chủ đã xác định quan hệ Tiểu Mặc với hắn, cho nên mới có chiêu này, hắn muốn mang Tiểu Mặc vào cấm địa tu luyện thực chất chỉ là giam lỏng Tiểu Mặc ngày sau có thể uy hiếp hắn.

Trán khẽ nhăn lại, ngưng mắt nhìn về hướng Vân Tiểu Mặc, thật lâu trầm tư.

Cung chủ đã quyết định thì không người nào có thể thay đổi hay dao

động, mọi người không thể làm khác hơn là mặc nhiên tiếp nhận, sau đó cung chủ lại một phen khảo sát Hiên Viên Nghễ Nhi cùng Tây Môn Huyền Phong, cảm thấy có chút vừa ý, cũng lần lượt phong cho bọn hắn Huyền Long tôn giả cùng Hoàng Long tôn giả, Thánh cung một đời tứ đại tôn giả từ đó liền bị thay thế bởi một thế hệ mới.

“Cùng Bổn cung vào đi thôi”

Vân Tiểu Mặc dừng chân trước cấm địa, chưa cùng đi vào.

Cung chủ quay đầu, khuôn mặt lạnh như băng hướng về phía bé, lần nữa nói “Cùng Bổn cung đi vào”

Vân Tiểu Mặc cái miệng nhỏ nhắn khẽ chu, lắc đầu nói “ Ta không muốn đi! Bân trong nhất định chơi không vui.”

Cung chủ ánh mắt tối sầm, quanh thân tỏa ra hàn khí làm cho người theo hắn phía sau toàn bộ sợ run cả người.

Vân Tiểu Mặc cũng không sợ hắn, chu cái miệng nhỏ nhắn, ngoan cường nhìn thẳng hắn.

“Cung chủ, không bằng để cho thuộc hạ đến khuyên nhủ hắn, hắn mới đến, căn bản không biết chỗ tốt của cấm địa, càng không biết cung chủ phong hắn Thiên Long tôn giả là cỡ nào ân sủng.” “Cốc trưởng lão” đúng lúc đứng dậy nói.

“Nói xong lập tức để cho hắn đi vào!” Cung chủ ánh mắt híp lại vẫy vẫy tay, dẫn đầu tiến vào cấm địa.

“Cốc trưởng lão” nắm tay Vân Tiểu Mặc, đi tới một bên, nhìn khắp nơi, ngồi thấp xuống, hạ giọng nói: “Tiểu Mặc, ngươi hãy nghe cho kỹ, sau khi vào cấm địa, không nên tùy tiện ăn đồ cung chủ đưa cho

ngươi. Tối mai sau khi trời tối, bọn ngươi ở sau cửa đá cấm địa, phụ thân sẽ tìm biện pháp tới cứu ngươi”

Vân Tiểu Mặc dùng sức gật đầu, đôi mắt sáng chớp động: “Phụ thân, mẫu thân đâu? Nương không giận Tiểu Mặc chứ?”

Long Thiên Tuyệt sờ sờ đầu của hắn, ánh mắt thoáng ôn nhu “Nương rất lo lắng cho ngươi, chờ phụ thân dẫn ngươi trở về gặp nàng.”

Vân Tiểu Mặc cúi đầu, thấp giọng nói: “Tiểu Mặc không tốt, để cho phụ thân cùng mẫu thân lo lắng.”

Long Thiên Tuyệt thoáng xúc động, thật muốn đem nhi tử ôm vào trong lòng, hảo hảo mà an ủi thương yêu, chỉ tiếc bây giờ không đúng lúc. Hắn xoa nhẹ đỉnh đầu nhi tử, nhẹ giọng nói: “Phụ thân cùng mẫu thân yêu thương ngươi, bất kể ngươi làm sai cái gì, chúng ta cũng sẽ tha thứ cho ngươi, nhưng ngươi phải biết học hỏi, thế gian này hiểm ác vô cùng, lòng người không thể dò được, cũng không suy nghĩ đơn giản giống ngươi.”

“Tiểu Mặc biết rồi” Vân Tiểu Mặc chợt nhớ tới cái gì, lấy chiếc nhẫn trong tay xuống, đưa đến trước mặt Long Thiên Tuyệt.

“Phụ thân, đây là bảo vật ta cùng Phong gia gia từ trong bảo khố trộm được, có thể hay không phiền toái ngươi đem nó chuyển giao cho Tu La nhai Anh Mộc thúc thúc cùng Lưu xuyên thúc thúc? Nhà của bọn hắn cũng bị cung chủ đốt, ta nghĩ bọn họ nhất định rất cần những thứ này tới để gầy dựng lại gia viên.”

Long Thiên Tuyệt đem chiếc nhẫn giữ tại nơi lòng bàn tay, trong lòng dâng lên một cỗ ấm áp, thần thái rực sáng. Đây chính là nhi tử tốt của Long Thiên Tuyệt hắn, có lòng nhân từ vô cùng, làm phụ thân

của bé, hắn thật sự cảm thấy kiêu ngạo cùng tự hào. Hắn thật muốn cảm tạ Khê Nhi, đã sinh ra một nhi tử tốt như vậy.

Hắn cười một tiếng, nói: “Ngươi yên tâm đi, phụ thân nhất định giúp ngươi chuyển giao.”

Xa xa, có người hướng hai người phụ tử bọn hắn đi đến, Long Thiên Tuyệt đứng dậy, đề cao âm điệu, nói: “Ngươi có thể tiến vào cấm địa, đó là cung chủ đã ban ân huệ lớn cho ngươi, ngươi nhất định phải cảm động đến rơi nước mắt mới phải, chớ phụ kỳ vọng cung chủ đối với ngươi.”

Vân Tiểu Mặc vòng qua thân thể cao lớn của hắn, thấy được người đi đến, khẽ cau mày, gật gật đầu nói: “Ta biết rồi, ta sẽ tiến vào cấm địa.”

Đưa mắt nhìn nhi tử tiến vào hiểm địa, Long Thiên Tuyệt tâm như lửa đốt, chỉ hận mình vô năng, hắn hi vọng giờ phút này liền có thể mang theo nhi tử rời xa hiểm địa, nhưng hắn cũng rõ ràng không dễ dàng như vậy, tùy tiện làm việc, chỉ làm hại nhi tử.

Là nên hảo hảo mà mưu tính một chút...

Bên cạnh hắn, đi tới mấy tên Thái thượng trưởng lão, ngày thường cùng Cốc trưởng lão giao hảo tốt.

“Cốc trưởng lão, ngươi nói cung chủ đây là tại sao? Mới lần đầu tiên gặp mặt, đã phong Thiên Long tôn giả, chẳng lẽ cũng là bởi vì hắn lớn lên giống... Hắn sao?”

“Điều này cũng thật lạ, cung chủ lại để cho hắn tiến vào cấm địa tu luyện, đây là bực nào cưng chiều? Ban đầu cung chủ vì xây dựng cấm địa, thật vất vả mới có được Cửu Long Hồn hỏa chôn ở dưới

cấm địa, cũng là bởi vì có Cửu Long Hồn hỏa tồn tại, mới khiến cho Hoa Linh quả trong cấm địa sinh tồn được.”

“Cũng không hiểu vì sao? Có Cửu Long Hồn hỏa trợ giúp, nhưng phàm là người ở trong cấm địa tu luyện, cũng có thể nhận được rất nhiều chỗ ích lợi, ngay cả chúng ta đi theo cung chủ mấy chục năm cũng không có cơ hội tiến vào, hắn một tiểu hài tử không phí sức lực dễ dàng tiến vào, điều này làm cho chúng ta làm sao chịu nổi?”

“Cung chủ đã ra lệnh,ai dám cãi lời? Ngươi nếu có can đảm, liền trực tiếp cùng cung chủ nói đi, sau lưng chỉ trích, sao được xem là bản lãnh?”

“Được rồi, giải tán đi, nhiều lời vô ích, cung chủ đã ra lệnh không thể nào sửa đổi.”

Long Thiên Tuyệt nhìn đám Thái thượng trưởng lão rối rít tản đi, cười lạnh một tiếng, đã nhiều năm như vậy, đám gia hỏa này tính tình vẫn như vậy. Giơ tay lên xoa nhẹ mi tâm, đôi mắt đen nhánh ánh lên vẻ giảo hoạt, hắn không chỉ muốn cứu người, còn muốn đem trọn Thánh cung náo đến long trời lỡ đất, cũng không uổng hắn mạo hiểm đột nhập Thánh cung một chuyến.

Sau vẻ giảo hoạt là một thần thái khác thường.

Quyển 3 - Chương 75: Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch gây sự

Trong cấm địa, linh khí đầy đủ, mùi thơm lạ lùng vờn quanh.

Vân Tiểu Mặc vừa mới tiến vào cấm địa cũng cảm giác được cả người một trận thư sướng, toàn bộ lỗ chân lông trên thân thể thư giãn mở ra, tận tình hấp thu linh khí cùng tinh hoa thiên địa.

Tiểu Bạch cũng cảm thấy nơi đây rất tốt, nên từ trong túi quần thò đầu ra, hít một hơi thật sâu.

“Tới đây.”

Thanh âm trầm thấp từ bên trong truyền đến, Vân Tiểu Mặc cả người chấn động, lập tức cảnh giác, men theo thanh âm đi vào trong, rất nhanh liền thấy được cung chủ đang ngồi trên ghế rồng.

Long ỷ kia chính là dùng ngọc ấm tạo hình mà thành, tạc từ Ngọc Chất Linh Lung, nên điêu khắc sống động, có thể nói là cực phẩm.

Vân Tiểu Mặc thấy vậy ngạc nhiên, không khỏi than thở lên tiếng: “Thật là một long ỷ xinh đẹp, so với long ỷ của Tường thúc thúc của ta xinh đẹp hơn nhiều”

Bé vô tâm nói một câu, lại được lòng cung chủ, hắn không khỏi nhếch môi cười.

“Coi như ngươi có chút kiến thức!”

“Sau này ngươi tốt nhất ở trong cấm địa tu luyện, chỉ cần không ra cấm địa, ngươi muốn làm gì cũng được. Có một điều ngươi phải nhớ kỹ, lúc Bổn cung tu luyện, ngươi chớ tới gần một bước, nếu không cũng đừng trách Bổn cung thất thủ giết ngươi.”

Hơi thở thích giết chóc tản ra mạnh mẽ xung quanh hắn.

Vân Tiểu Mặc đương nhiên không xem ra gì, chẳng qua là tò mò đánh giá bốn phía, nghĩ thầm dù sao tối mai phụ thân sẽ tới đón mình, không bằng trước đem cấm địa hảo hảo mà đi dạo một phen, sống ở đâu thì yên ở đấy.

Cung chủ lẳng lặng quan sát bé, đối với sự trấn định của bé rất là tán thưởng, quả nhiên là phụ tử, không quan tâm hơn thua, gặp chuyện trấn định, tuổi còn nhỏ đã có khí chất như thế, ngày sau nhất định tiền đồ vô lượng. Chỉ tiếc, hắn là nhi tử của người kia.....

Sắc mặt cung chủ trong nháy mắt lạnh lùng, hắn kiên quyết nhắm nghiền hai mắt, quanh thân tản mát hơi thở hờ hững, không quan tâm đến xung quanh.

Vân Tiểu Mặc nhìn chằm chằm hắn hồi lâu, thấy hắn không nói gì nữa, cái miệng nhỏ nhắn mấp máy, xoay người hướng chỗ hắn đi tới.

Trong cấm địa có thật nhiều thạch thất, bên trong mỗi một thạch thất không thiếu linh hoa linh quả bảo vật, còn có binh khí cùng bí kíp võ công, Vân Tiểu Mặc cưỡi ngựa xem hoa, khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn ngạc nhiên chưa từng đóng lại.

Thật nhiều đồ tốt a!

Một đôi mắt to chớp chớp, Vân Tiểu Mặc nuốt từng ngụm nước

miếng.

Con ngươi đảo một vòng, bé suy nghĩ một chút, cung chủ kia không phải đã nói rồi sao, chỉ cần bé không ra cấm địa, muốn làm cái gì cũng được. Như vậy nếu như hắn đem tất cả bảo vật thu hết trong túi, có phải hay không cũng không coi là xúc phạm điểm mấu chốt của cung chủ đây?

Nếu không thử xem trước?

Vân Tiểu Mặc dạo bước đi tới một gian thạch thất trồng linh quả, liếc nhìn hướng cung chủ đang ngồi thăm dò, thấy không có điều khác thường, liền đánh bạo chạy vào thạch thất.

Đây là một gốc cây hình dáng kỳ dị, không cao cũng không thấp, vừa vặn độ cao hai phần ba thạch thất, thân cành tinh tế, giống như chỉ cần gió thổi qua nó liền lảo đảo muốn ngã. Quả của nó trong suốt sáng bóng, linh khí quanh quẩn, rõ ràng chính là Huyền Linh quả trên thị trường tương đối hiếm thấy, nhưng so với Huyền Linh quả bình thường tốt hơn.

“Tiểu Mặc Mặc, đây là Huyền Linh quả đấy! Chúng ta phát tài rồi!” Tiểu Bạch vui mừng kêu lên

“Tiểu Bạch, ngươi xác định nó thật là Huyền Linh quả, không có độc sao?” Vân Tiểu Mặc đang nhớ lại lời dặn phụ thân, cung chủ cho đồ không nên ăn lung tung, quả này rốt cuộc có thể ăn được hay không đây?

Tiểu Bạch chạy đến trên cây Huyền Linh, lỗ mũi dùng sức ngửi ngửi, há mồm nuốt chửng một viên, trong miệng lập tức sinh một cảm giác lạ, mỹ vị vô cùng. Nó liên tiếp gật đầu nói: “Tiểu Mặc Mặc yên tâm đi, không có độc!”

Vân Tiểu Mặc ha ha cười một tiếng, ngửa đầu hướng về phía Tiểu Bạch nói: “Tiểu Bạch, thảy một chút cho ta, chúng ta hảo hảo mà ăn no nê!”

Một người một thú vui thích hưởng dụng Huyền Linh quả.

Ngoài thạch thất, khuôn mặt cung chủ co rút, đối với tình hình bên trong thạch thất hết thảy rõ như lòng bàn tay.

Tên tiểu tử thúi!

Nhưng lời hắn đã nói cũng không thể thu lại... thôi kệ hắn đi! Bất quá chỉ là mấy viên Huyền Linh quả thôi.

Vân Tiểu Mặc nào biết đâu mình vừa dạo một vòng ở quỷ môn quan, như cũ vui thích hưởng dụng thức ăn ngon.

“Ăn no rồi, cũng không tệ lắm.” Bé sờ sờ cái bụng nhỏ nhắn đã phình to, đối với Tiểu Bạch nói, “Tiểu Bạch, ngươi ăn nhiều một chút, ăn không hết, chúng ta mang đi, cho mẫu thân ta luyện đan.”

Tiểu Bạch dùng sức gật đầu, trong miệng cũng không dừng lại, mấy ngày gần đây, tính them ăn của nó tăng lên không ít a.

Khi hắn đi ra thạch thất, vừa vặn gặp được ánh mắt lạnh lùng của cung chủ, Vân Tiểu Mặc co cổ lại, sau đó thản nhiên nhìn lại hắn, ý tứ như đang nói, ngươi nói, chỉ cần không ra cấm địa, muốn làm cái gì cũng được.

Cung chủ thở hổn hển trong mũi, nghĩ thầm hắn một hài tử cũng khó có thể ăn nhiều, cho dù thêm một con thú sủng, tối đa cũng mười mấy viên thôi. Mặc kệ đi, hắn một lần nữa nhắm mắt lại, tiếp tục ngồi

xuống.

Cả ngày, Vân Tiểu Mặc đi dạo xung quanh mấy thạch thất, có thức ăn ngon thì ăn, có đồ tốt thì mượn, cho đến khi chiếc nhẫn trữ vật bị nhét tràn đầy, đã gom không ít bảo vật. Mỗi khi ra một thạch thất, hắn cũng sẽ chống lại ánh mắt càng ngày càng lạnh lẽo của cung chủ, Vân Tiểu Mặc không chút nào sợ hãi, thản nhiên nhìn thẳng hắn, bộ dáng kia thật giống như giữ Thượng Phương Bảo Kiếm, không làm sai!

Ngày thứ nhất do ăn quá nhiều đồ tốt, đến ngày thứ hai, thân thể Vân Tiểu Mặc trướng đến lợi hại, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn ngồi ở trong một gian thạch thất tu luyện. Tiểu Bạch cũng học bộ dáng của Tiểu Mặc, lẳng lặng ngồi xuống bên người bé.

Thời gian trôi nhanh, chớp mắt đã đến buổi tối, cấm địa quá mức yên tĩnh, cung chủ rốt cục đứng dậy, đi đến trước người Vân Tiểu Mặc nhìn tình trạng bé. Hắn bây giờ còn không thể chết được, còn có giá trị lợi dụng.

“Tiểu Mặc Mặc, ngươi có khỏe không? Ngươi chảy rất nhiều mồ hôi.”

“Không sao, ta có lẽ đang thăng cấp.”

Khi cung chủ đi tới bên trong thạch thất, nhìn thấy một người một thú đang ngồi tu luyện. Đối với sự tồn tại của Tiểu Bạch, hắn đã sớm hiểu rõ, đáng tiếc hắn thủy chung không đoán được hình thái đích thực của Tiểu Bạch, chỉ cho là một con thú sủng bình thường, chỉ nói được tiếng người thôi. Có thể nói thú cưng hắn từ trước đã thấy được nhiều, không xem là cái gì ly kỳ, nhớ ngày đó lúc hắn còn ở tại nơi đó…

Hắn đột nhiên lắc đầu, trên người của hắn gánh vác trọng trách, nếu

như không thể hoàn thành nhiệm vụ, hắn liền không thể trở về nơi đó.

Ánh mắt lần nữa trở nên sắc bén lạnh lùng, còn có sự kiên quyết cùng cương nghị.

Tầm mắt của hắn chuyển đến trên mặt Vân Tiểu Mặc, mặt của bé dị thường hồng nhuận, đó là do một lần sử dụng quá nhiều linh hoa linh quả, đúng như chính bé suy đoán bé thật sự muốn thăng cấp rồi.

Không nghĩ tới đứa nhỏ này bất quá chỉ mới năm tuổi, đã muốn thăng đến Mặc Huyền chi cảnh, tu vi cùng tiến độ như thế, so với cha hắn năm đó chỉ có hơn mà không kém.

Thiên phú thật đáng hâm mộ!

Hắn cũng có chút ghen tị.

Tầm mắt của hắn tiếp tục nhìn quanh, rơi vào cây Huyền Linh quả bên cạnh bọn họ.

“Hả?” Cung chủ sắc mặt đột biến, lộ ra thần sắc khó tin, thân hình của hắn khẽ dịch, lập tức dò xét mấy gian thạch thất còn lại, không nhìn còn tốt hơn, nhìn đến hắn tức giận đến lạnh rung cả người.

Hắn lại... lại ăn trân bảo nhiều năm qua thật vất vả mới kiếm được ăn đến bảy tám phần, cái còn nhiều thì cũng chỉ là đồ thấp kém. Hắn cho là một người một thú sủng dù ăn thế nào cũng ăn không hết bao nhiêu, hắn như thế nào nghĩ đến khẩu vị của bọn hắn lại lớn như vậy? Tiểu tử thúi này, hắn...

Hắn hung hăng nhìn chằm chằm Vân Tiểu Mặc, đáy mắt hiện đầy tia máu.

“Tiểu tử thúi, ngươi phải trả giá vì những chuyện này!” Hắn tiến đến, một tay nhấc cổ áo Vân Tiểu Mặc lên, ném bay như một cơn gió ra khỏi thạch thất

Đợi Tiểu Bạch kịp phản ứng, nó kinh hô, vội vàng đuổi theo.

“Buông Tiểu Mặc Mặc ra! Ta cắn chết ngươi!”

Đáng tiếc, tốc độ của nó dù nhanh nhưng cũng không bằng cung chủ.

Cơ quan đột nhiên khởi động, dưới đất tạo thành một khe nứt, từng đợt nhiệt khí đốt người tỏa ra, cung chủ không chút lưu tình đem Vân Tiểu Mặc ném vào khe nứt dưới đất.

“Ngươi yên tâm, Bổn cung sẽ không để cho ngươi chết, Bổn cung muốn cho ngươi nếm thử tư vị sống không bằng chết. Trừ phi ngươi hướng Bổn cung cầu xin tha thứ, nếu không đừng mơ tưởng Bổn cung thả ngươi đi ra ngoài!” Kẽ đất từ từ khép lại, khi chỉ còn lại một khe nhỏ, một bóng trắng phút chốc nhảy vào, chính là Tiểu Bạch.

“Tiểu Mặc Mặc, đừng sợ, Tiểu Bạch đến cứu ngươi!”

Khe đất vững vàng khép lại, cung chủ đứng bên cạnh cơ quan, cười đến âm trầm.

Bên dưới đất này, chính là nơi mang đến thần hỏa, Cửu Long Hồn hỏa. Cửu Long Hồn hỏa trong thập đại dị hỏa đứng hàng thứ hai, công hiệu hơn xa thánh vật luyện đan tầm thường. Có thể nói, cả cấm địa chính là dựa vào nó mà xây, linh hoa linh hỏa cũng bởi vì nó mới quanh năm không tàn, nở hoa kết quả nhưng hỏa thế cùng nhiệt độ bản thân nó không thể khinh thường, một khi nhích tới gần nó,

cũng sẽ bị nó đốt cháy, nghiêm trọng hơn, có thể bị lây chứng bệnh hỏa độc.

Hắn cũng muốn xem một chút, ở dưới uy thế Cửu Long Hồn hỏa, tiểu tử thúi đến tột cùng có thể kiên trì bao lâu. Hắn muốn cho hắn chủ động cầu xin tha thứ, để cho hắn khuất phục chính mình.

Lúc này, thời gian ước định càng ngày càng gần, Long Thiên Tuyệt lấy thân phận Cốc trưởng lão, hẹn đông đảo Thái thượng trưởng lão cùng uống rượu. Thức ăn và rượu lần lượt thay đổi, rượu vào lời ra, kể luôn cả sự tích phong lưu của mình, không lâu lắm, mọi người đều có chút ít say.

Long Thiên Tuyệt vừa bồi rượu, vừa bối rối nghĩ kế sách, đột nhiên nheo mắt, mơ hồ có dự cảm xấu. Tiểu Mặc sẽ không phát sinh điều ngoài ý muốn chứ?

Không được, hắn phải tốc chiến tốc thắng, sớm đem Tiểu Mặc từ trong cấm địa đón ra ngoài.

Trong lúc rót rượu, hắn lặng lẽ đem một bọc thuốc bột đổ vào trong rượu, trong tay lay động, sau đó đưa cho Thái thượng trưởng lão rót.

Ban đêm, Thánh cung nhìn như bình tĩnh, kì thực sóng ngầm mãnh liệt.

Không chỉ Thánh cung như thế, cả Thánh Đảo cũng có sóng ngầm phập phồng, các con đường lớn hay hẻm nhỏ, đều có bóng người màu đen.

Hải Vực Thánh Đảo, mơ hồ có thể thấy được mấy cái thuyền lớn từ phương tây tiến đến, tối nay trên biển có sương mù lớn, cách nồng đậm sương mù, thấy không rõ cờ trên thuyền, chỉ cảm thấy thuyền

kia càng lúc càng nhanh, thật giống như trong nháy mắt có thể tới bên bờ.

Các đệ tử thủ vệ ở bên bờ kinh hãi, vội vàng la lên.

” Cảnh giới, cảnh giới! Tất cả mọi người nhanh lên đứng lên cảnh giới, có thuyền tới rồi!”

” Đội trưởng, mau nhìn! Cờ bên trên viết không phải chính là một chữ dạ?”

“Ta xem thật giống như một chữ Dạ! Chẳng lẽ là thuyền Huyễn Dạ Tinh Hải?”

“Mau! Nhanh đi bẩm báo cung chủ, người Huyễn Dạ Tinh Hải đến!”

Cả Thánh Đảo nhất thời sôi trào lên, bóng đen ở đường lớn cửa nhỏ cũng lay động, tình thế hết sức căng thẳng.

Quyển 3 - Chương 76: Thân phận Long Thiên Tuyệt bị bại lộ

“Phù trưởng lão, không xong rồi! Người Huyễn Dạ Tinh Hải đến!”

Các đệ tử không dám trực tiếp đi bẩm báo cung chủ, mà chủ sự từ trước đến nay Ngư trưởng lão đã bị bắt giam, vì vậy bây giờ dưới mắt cả Thánh cung, nếu không có cung chủ ở đây, Phù trưởng lão uy vọng cao nhất, cho nên các đệ tử đầu tiên nghĩ đến đúng là tới bẩm báo Phù trưởng lão.

Phù trưởng lão giờ phút này đang cùng Thái thượng trưởng lão nằm la liệt, cùng nhau uống rượu mua vui, thần trí có chút hoảng hốt, một phần do say nhưng khi nghe đệ tử bẩm báo hắn lập tức thanh tỉnh được ba phần.

“Ngươi nói cái gì? Người Huyễn Dạ Tinh Hải đến?”

Các Thái thượng trưởng lão còn lại lập tức cũng thanh tỉnh mấy phần, hoang mang nhìn nhau.

Long Thiên Tuyệt đôi mắt híp lại, có chút kinh ngạc, người Huyễn Dạ Tinh Hải lại tới, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Không lâu sau, tâm tư của hắn biến chuyển, ánh mắt từ từ sáng lên, bất kể bọn họ tới vì mục đích gì, đối với hắn mà nói, đều là chuyện tốt. Nước lớn mới dễ bắt cá, không phải sao?

” Tới bao nhiêu người? Có thể biết rõ ý đồ đến không?” Phù trưởng

lão lại hỏi.

” Khoảng năm con thuyền lớn, cụ thể có bao nhiêu người, thuộc hạ không biết.”

Phù trưởng lão suy tư chốc lát, lắc lư đứng lên nói: “Ta đi bẩm báo cung chủ!”

Long Thiên Tuyệt kéo hắn xuống, cũng giả trang thần thái đang say, cướp lời nói: “Hay là để ta đi!”.

Rời đi tất cả Thái thượng trưởng lão tụ hội trong gian phòng, Long Thiên Tuyệt lập tức đổi lại thần sắc tỉnh táo, lãnh mâu chớp động, dưới chân không chút do dự hướng cấm địa đi đến.

Bên trong gian phòng, mấy vị Thái thượng trưởng lão nói chuyện với nhau, trên mặt đều là sương mù men say.

“Phù trưởng lão, ngươi nói người Huyễn Dạ Tinh Hải đến tột cùng muốn làm cái gì? Vì sao hết lần này tới lần khác chọn ban đêm đến đây? Hay là bọn họ có ý đồ tấn công Thánh cung?”

“Không thể hiểu được! Thánh cung từ trước đến giờ cùng Tam Đại Thánh Địa chưa từng lui tới, không đồng minh cũng không là địch, cũng không lui tới kết giao. Người Huyễn Dạ Tinh Hải lần này đến, đúng là có chút kỳ quặc, không thể không phòng bị,ta xem như vậy đi, chúng ta tách ra, đi trước triệu tập đệ tử chuẩn bị một chút, nói không chừng tối nay có một tràng đại chiến.”

“Phù trưởng lão nói rất có lý, lo trước khỏi hoạ, Thánh cung gặp nạn, chúng ta nhất định thề sống chết thủ vững”.

“Ta sao lại choáng váng thế này? Chẳng lẽ là bởi vì uống nhiều rượu

sao?”

“Đầu của ta cũng thật choáng” Toàn thân không có sức lực, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?”

” Không tốt! Có người ở trong rượu động tay chân!”

Thái thượng trưởng lão lảo đảo đứng dậy, muốn rời khỏi gian phòng, lại phát hiện hai chân mềm nhuyễn tựa chân tôm (sợ vãi hà~~), một bước cũng không đi nổi.

“Bùm, bùm” Âm thanh vang lên, Thái thượng trưởng lão lục tục ngã xuống đất, từ từ mất đi tri giác.

Phù trưởng lão cùng Thái thượng trưởng lão tu vi cao, thấy cảnh tượng trước mắt, hắn lập tức thử dùng nội công bức độc, song hắn lại phát hiện phương pháp này căn bản không thể thực hiện được. Bình tâm lại, tinh tế suy tư một phen, rốt cuộc là người nào ở trong rượu hạ độc?

Nhìn một vòng, những người còn lại đều đã lục tục lâm vào hôn mê, không giống giả bộ, như vậy người hạ độc “Chẳng lẽ là hắn?”

Phù trưởng lão song đồng chợt lớn hơn, lộ ra thần sắc bất khả tư nghị, hắn lảo đảo chạy ra gian phòng, hắn nhất định phải báo cho cung chủ đề phòng, người này nhất định không phải Cốc trưởng lão chân chánh!

Trong cấm địa, Vân Tiểu Mặc bị ném vào bên trong, trước mắt đầu tiên là một mảnh mờ mờ, sau đó là nồng đậm diễm sắc, cả người hắn nặng nề rơi xuống trên mặt đất, khắp người đau đớn, toàn thân đều là vết bỏng. Bàn tay nhỏ bé chống xuống nghe thoang thoảng mùi khét làm bé hoảng sợ rút tay về.

“Tiểu Mặc Mặc, Tiểu Bạch tới cứu ngươi.” Trên đỉnh đầu bé, rơi xuống một bóng trắng, vừa vặn rơi vào trong ngực của bé.

“Tiểu Mặc Mặc, ngươi không sao chứ? Nơi này là địa phương nào?” Tiểu Bạch hiếu động nhìn xung quanh.

Vân Tiểu Mặc đứng lên, mới rơi xuống chỉ trong chốc lát, trên người đã dính đầy mồ hôi, bé không dám đứng tại chỗ lâu, hai chân cứ nhảy lên, lắc đầu nói: “Ta cũng không biết, nóng quá a! Hắn là không phải là muốn đem nướng sống chúng ta chứ?”

“Bại hoại! Hắn là kẻ xấu! So với Tống Tu kia còn xấu hơn!”Tiểu Bạch bất mãn hất đầu, lỗ mũi hít hít, ngửi được một hương vị đặc biệt, con ngươi linh động chớp “Tiểu Mặc Mặc, ta ngửi thấy được vật tốt, ta đi xem một chút”"

“Tiểu Bạch, đừng có chạy lung tung, nơi này rất nguy hiểm!”

Tiểu Bạch lỗ mũi tiếp tục ngửi, quanh co nói: “Ngô, nhưng là ta có chút khống chế không được, thật giống như có một thanh âm kêu gọi ta.”

“Nhưng phụ thân rất nhanh sẽ tới đón chúng ta, chúng ta nghĩ biện pháp đi ra ngoài đi, bằng không phụ thân tìm không được chúng ta, sẽ lo lắng. Cung chủ xấu kia cũng sẽ đối phó với phụ thân.” Vân Tiểu Mặc vừa nói, sắc mặt đột nhiên khẽ biến, khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ hơn.

” Tiểu Bạch, ta hiện tại muốn thăng cấp rồi, ngươi trước giúp ta canh chừng, đợi ta thăng cấp xong tính sau.

” Ừ, Tiểu Mặc Mặc ngươi yên tâm thăng cấp, ta ở chỗ này coi chừng

dùm ngươi.”

Phía trên khe đất, cung chủ khẽ nhíu mày, vốn tưởng rằng đứa bé kia vừa mới rơi vào khe đất sẽ lập tức la cứu mạng cầu xin tha thứ, ai ngờ hắn càng quật cường cùng kiên cường hơn, chịu bị đốt cũng không nguyện ý cầu xin tha thứ. Quả nhiên cùng một tính tình với phụ thân hắn!

Rất tốt, hắn đã quật cường như vậy, để cho hắn tiếp tục chịu khổ. Nhìn rốt cuộc có thể chịu được bao lâu!

” Cung chủ, đại sự không ổn! Người Huyễn Dạ Tinh Hải đến tấn công Thánh Đảo rồi, bọn họ tới mười mấy chiếc thuyền, Thánh Đảo trong tình trạng nguy hiểm.”

Ngoài cửa cấm địa, truyền đến âm thanh thông báo vội vàng.

Cung chủ sắc mặt đột biến: “Huyễn Dạ Tinh Hải? Bọn họ lại dám đến tấn công Thánh đảo?” Hắn vung tay áo, nhưng cũng không vội, từ từ hướng ngoài cấm địa đi tới.

Long Thiên Tuyệt chờ chực ở ngoài cấm địa, cố ý khuyếch đại số lượng thuyền bè của Huyễn Dạ Tinh Hải, chính là dụ cho cung chủ mau rời khỏi cấm địa, để hắn tiến vào trong cấm địa cứu người. Quả nhiên, cung chủ nghe được tin tức này liền xuất hiện.

Cửa đá mở ra, lộ ra thân ảnh màu nâu của cung chủ.

” Đi báo cho các vị Thái thượng trưởng lão, lập tức theo Bổn cung đi ngăn địch.”

“Dạ, cung chủ. Thuộc hạ lập tức đi báo cho các vị Thái thượng trưởng lão.”Long Thiên Tuyệt thần thái tự nhiên, không nhanh không

chậm, không hoảng hốt bất loạn.

Cung chủ muốn cất bước rời đi, đột nhiên ngừng lại, quay đầu hướng Long Thiên Tuyệt, liếc một cái đầy thâm ý. Long Thiên Tuyệt ngơ ngẩn, giờ phút này thật khẩn trương, chẳng lẽ là hắn nhìn thấu cái gì khác thường, đối với hắn sinh ra nghi ngờ?

Cung chủ từng bước đến gần, tiến tới trước mặt hắn, hít sâu một ngụm, bỗng nhiên nói: “Ngươi uống rượu? Bổn cung nhớ ngươi chưa bao giờ uống rượu.”

Long Thiên Tuyệt tiếng lòng khẽ động, từ từ hồi bẩm: “Là Phù trưởng lão mời, cho nên theo uống mấy chén, tất cả mọi người là đồng liêu, từ chối ý tốt người khác sẽ làm xấu hòa khí”

“Ngươi tựu thích làm người tốt.” Cung chủ cười khẽ, bỏ lại một câu nói, sau đó phất tay áo rời đi.

Cho đến thân ảnh cung chủ biến mất, Long Thiên Tuyệt mới nhẹ nhõm thở phào thật dài, hắn xoay người muốn xông vào cấm địa, lúc này, phía sau truyền đến một thanh âm quát lớn.

“Đứng lại! Có biết tự tiện xông vào cấm địa là tử tội không?”

Mi tâm khẽ nhăn, Long Thiên Tuyệt từ từ quay đầu, chống lại thân ảnh lung lay của Phù trưởng lão, không ngờ hắn có thể chống lại mê dược.

Hắn cười một tiếng, không một chút kinh hoảng: “Phù trưởng lão, ngươi nhìn lầm rồi sao? Ta khi nào muốn xông cấm địa?”

“Ngươi không phải là Cốc trưởng lão, ngươi đến tột cùng là ai?” Phù trưởng lão từ từ rút kiếm, khắp thân đều là sát khí.

“Phù trưởng lão chẳng lẽ là hoa mắt, ta không phải là Cốc trưởng lão, vậy còn có thể là người nào?” Long Thiên Tuyệt cười chứa đựng vẻ bí hiểm, từng bước đến gần, tay của hắn đặt bên hông, chỉ cần hắn sảo động, nhuyễn kiếm quấn ở bên hông sẽ lập tức ra khỏi vỏ.

Phù trưởng lão tầm mắt dời xuống, cũng chú ý tới nhuyễn kiếm bên hông hắn, song đồng chợt tỏa sáng, bừng tỉnh đại ngộ: “Cốc trưởng lão dùng là trọng kiếm, chưa bao giờ dùng nhuyễn kiếm, ngươi căn bản không phải là Cốc trưởng lão! Nói, ngươi rốt cuộc là người nào? Vì sao hạ độc trong rượu chúng ta?”

Bộ dạng phục tùng cười khẽ, Long Thiên Tuyệt từ từ rút ra nhuyễn kiếm bên hông, đã bị nhận ra rồi, liền không thể bỏ qua hắn, người này chưa trừ diệt, thân phận của hắn tất nhiên lập tức bại lộ, thân phận của hắn bại lộ sớm một khắc, là thêm một khắc nguy hiểm, hắn phải cẩn thận làm việc.

Phù trưởng lão hai mắt nhìn chằm chằm nhuyễn kiếm trong tay của hắn, đáy mắt tinh quang lóe lên: “Đây, đây không phải là nhuyễn kiếm của Thiên Long tôn giả sao? Ngươi, ngươi là Thiên Long tôn giả?”

Phù trưởng lão kinh ngạc đến không thể kinh ngạc hơn.

“Phù trưởng lão, ngươi cũng đã biết, mọi người trong Thánh cung, người ta không muốn giết nhất là ngươi, nhưng ngươi hết lần này tới lần khác biết thân phận của ta, ta “Không thể lưu ngươi!” Nhuyễn kiếm như rắn lung lay, đáy mắt Long Thiên Tuyệt lộ ra sát ý nồng đậm.

Phù trưởng lão ngây người hồi lâu, mới bình tĩnh lại.....”Thiên Long tôn giả, cung chủ vẫn đối đãi ngươi không tệ, ngươi ban đầu vì sao phải phản bội Thánh cung, vì sao tính tình lại đại biến, lạm sát kẻ vô

tội? Thiên Long tôn giả thiện lương năm đó đã đi đâu rồi?”

“ha hả, ha hả ha hả...”Long Thiên Tuyệt cúi đầu nở nụ cười châm biếm, chỉ cảm thấy đây là điều chê cười nhất mà hắn từng nghe thấy.

“Phù trưởng lão thật muốn biết tại sao? Sao không tự mình đi hỏi cung chủ một chút? Hỏi một chút hắn vì sao phải đối với ta đuổi tận giết tuyệt, vì sao phải vu hãm ta lạm sát kẻ vô tội, lại vì sao phải nuôi thi khôi, ý đồ xưng bá thiên hạ?”

“Ngươi nói cái gì? Đây là sự thật?” Phù trưởng lão tâm trí chấn động, hắn vẫn cho là Thiên Long tôn giả làm chuyện sai lầm, cho nên cung chủ mới đem hắn trục xuất khỏi Thánh cung, cũng cho là Thiên Long tôn giả từ sau khi rời đi Thánh cung, tính tình đại biến, xem mạng người như cỏ rác, nhưng sự việc lại không phải như hắn nghĩ?

“Là thật thì như thế nào?”

Thanh âm người thứ ba từ giữa không trung đột nhiên xen vào, hai người nhất tề ngửa đầu nhìn lại, một thân quần áo tiêu diêu, rõ ràng chính là cung chủ quay lại.

Nhuyễn kiếm nơi tay Long Thiên Tuyệt phút chốc trở nên căng thẳng, không ngờ đến hắn lại đột nhiên trở lại, ánh mắt không khỏi nhìn về cửa đá, giờ phút này nếu muốn cứu Tiểu Mặc, sợ rằng đã muộn.

Đáng hận!

Hắn bỏ lỡ thời cơ tốt nhất cứu Tiểu Mặc.

Hắn phất tay, triệt hồi tất cả ngụy trang, lộ ra thần thái vốn có của bản thân.

Gió đêm thổi mạnh, thổi bay tóc đen, tạm thời che đậy dung nhan tuấn mỹ vô song, đợi tóc đen từ từ rơi xuống, hé ra hoàn toàn dung nhan thiên thần tuấn lãng.

Hắn khóe môi cong nhẹ, dáng người cao ngất, tay áo bồng bềnh, thân ảnh ngạo nghễ cùng cô độc, khí thế khiếp người tựa như người đứng ở nơi cao quan sát thiên hạ.

Phù trưởng lão nhìn đến ngây dại, ngay cả cung chủ cũng nhịn không được ngẩn ngơ.

Sáu năm không thấy, phong tư Thiên Long tôn giả càng hơn trước!

“Đồ nhi tốt của ta, quả nhiên là ngươi!” Cung chủ lên tiếng, cười như điên.

“Ngươi thật sự ngụy trang rất khá, để cho Bổn cung thiếu chút nữa tin là thật, nhưng có một điều ngươi quên mất, đó chính là mùi trên người ngươi. Bản thân ngươi theo vi sư ở trong cấm địa tu luyện, sử dụng lượng lớn linh quả linh hoa, trên người tự nhiên có lưu lại một loại kỳ hương. Chỉ sợ ngươi có lòng muốn che dấu, nhưng người bên cạnh chỉ cần để sát vào ngửi thấy, vẫn có thể nghe thấy mùi thơm.”

“Ngươi quả thật thật to gan, lại dám một người một ngựa lẫn vào Thánh cung, hài tử trong cấm địa kia, là ruột thịt của ngươi? Ngươi mạo hiểm lẫn vào Thánh cung, chính vì cứu con trai ruột ngươi đi?”

“Ha ha ha. Đáng tiếc a, ngươi sợ rằng cứu không được hắn. Hắn đã bị ta ném vào dưới đất, lúc này sợ rằng đã bị Cửu Long Hồn Hỏa nướng chín. Ha ha ha...”

“Tiểu Mặc!” Long Thiên Tuyệt mi tâm nhảy lên, khó trách mí mắt hắn

nhảy lên, thì ra Tiểu Mặc thật có nguy hiểm miệng, ánh mắt một trận bối rối, nhưng rất nhanh, hắn trấn định xuống, đáy mắt hiện lên vẻ vui vẻ, hắn tự nhiên cười ra tiếng: “Cung chủ sợ rằng phải thất vọng rồi, ngươi dám cùng ta đánh cuộc không? Cấm địa rất nhanh sẽ trở nên không đáng giá một đồng, thậm chí trở thành một đống phế tích!”

Cung chủ ánh mắt lóe lên, gắt gao theo dõi hắn, đó từng là đồ nhi tốt của hắn, hắn chưa bao giờ nói bừa, hay là hắn thật sự có căn cứ gì? Không thể nào, cấm địa hắn chính là dựa vào Cửu Long Hồn Hỏa dựng nên, trừ phi có người động Cửu Long Hồn Hỏa, nếu không cấm địa kiên cố như bàn thạch.

Cửu Long Hồn Hỏa chính là thần hỏa, bất luận kẻ nào cũng không thể động nó, đừng nói động nó, coi như là muốn đến gần nó, cũng là vô cùng khó khăn.

Hắn lần nữa cười điên cuồng: “Ngươi đừng vội ở chỗ này nói chuyện giật gân, ngươi muốn cứu nhi tử, cho nên mới cùng Bổn cung đánh cuộc, ngươi cho rằng Bổn cung đần như vậy, tin tưởng chuyện ma quỷ của ngươi? Long Thiên Tuyệt, hôm nay là ngươi tự mình đưa tới cửa, vậy thì đừng trách Bổn cung không niệm tình thầy trò. Ngươi tới vừa đúng lúc, Bổn cung kể từ khi thăng cấp vẫn muốn tìm người tới thử luyện một chút thân thủ, ngươi là thí sinh tốt nhất! Năm đó không thể giết ngươi, hôm nay giết ngươi cũng giống như vậy, chờ sau khi ngươi chết, Bổn cung sẽ cho phụ tử các ngươi đoàn viên, ha ha ha...”

Đột nhiên có đệ tử xông vào: “Cung chủ, không xong! Bên ngoài cửa cung xuất hiện nhóm lớn Hắc y nhân, bọn họ giờ phút này đang cùng người chúng ta chém giết, sợ là muốn xông vào.”

Lời của hắn chưa dứt, lại có đệ tử vội vàng xông vào: “Cung chủ, người Huyễn Dạ Tinh Hải đã lên bờ rồi, người của chúng ta ngăn cản

không nổi, kính xin cung chủ sớm định đoạt, phái cao thủ đi trước ngăn trở.”

Sắc mặt cung chủ trầm xuống, mặt lộ vẻ tức giận, quay đầu nhìn về Phù trưởng lão: “Còn không mau đi báo cho Thái thượng trưởng lão, lệnh cho bọn họ mau đi trước đối phó với địch?”

Phù trưởng lão miễn cưỡng chống đỡ, khó khăn nói: “Cung chủ, Thái thượng trưởng lão đều đã trúng độc, hiện tại toàn bộ hôn mê, chỉ...”

” Cái gì?” Cung chủ mặt nhất thời đen như đáy nồi, lãnh mâu trừng hướng thần thái tự nhiên tự đắc của Long Thiên Tuyệt, lạnh lùng nói”Long Thiên Tuyệt, thật là thủ đoạn! Ngươi lại cùng người Huyễn Dạ Tinh Hải cấu kết lại với nhau, Bổn cung thật là xem nhẹ ngươi. Hừ, bất quá ngươi cho rằng những người này là có thể làm gì được Bổn cung? Bổn cung không ngại nói cho ngươi biết, Huyền giai Bổn cung đã tu luyện đến Huyền tôn đỉnh, tu vi võ công đã đứng đầu Ngạo Thiên đại lục! Chẳng sợ cả Thánh cung chết hết chỉ còn một mình Bổn cung, Bổn cung cũng không sợ chút nào!”

Long Thiên Tuyệt ánh mắt khẩn trương, hắn đã sớm từ Thái thượng trưởng lão nghe được chuyện này, mà giờ khắc này huyền giai từ trên người hắn phóng ra khí thế kinh người, không khỏi cảnh giác. Mặc dù đều là Huyền tôn chi cảnh, song sơ giai cùng cảnh giới đỉnh cao, thiên địa khác biệt, nếu là liều mạng, hắn cũng không nắm chắc khả năng.

” Sáu năm trước, Bổn cung nhất thời sơ hở, để ngươi đào thoát, nhưng là lần này, dù cho bỏ qua Thánh cung, Bổn cung cũng muốn đem ngươi hoàn toàn đánh chết, không lưu hậu hoạn!”

Khí thế cuồng bạo trong nháy mắt ngưng tụ!

Trong chu vi cấm địa bắt đầu kích động, gạch ngói vụn tung bay, cành lá cuồng quét.

Phù trưởng lão bị hơi thở của hắn chạm đến, ngực một trận sôi trào, phun ra một búng máu, ngã xuống đất ngất đi.

Long Thiên Tuyệt tinh thần chấn động, cũng ngưng tụ huyền giai chống lại. Mặc dù như thế, hắn vẫn là cảm thấy áp lực, song đồng ngưng trọng, hắn biết hôm nay trận chiến này dữ nhiều lành ít, chỉ hy vọng Tiểu Bạch có thể che Tiểu Mặc chu toàn, thừa dịp loạn rời xa hiểm địa.

“Hừ? Ngươi cũng là Huyền tôn chi cảnh?” Cung chủ lộ ra thần sắc quái lạ, sau đó bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là lúc trước hắn cảm ứng được có người thăng cấp trở thành Huyền tôn, không phải là người khác, đúng là đồ nhi tốt của hắn ngày xưa!

” Bàn về thiên phú tập võ, vi sư không thể không thừa nhận, Ngạo Thiên đại lục không ai bằng ngươi. Chỉ tiếc, cho dù ngươi thiên phú hơn người thế nào, hôm nay cũng khó thoát khỏi cái chết!”

Long Thiên Tuyệt ngạo nghễ cười lạnh nói: “Thắng bại còn chưa định, cung chủ hiện tại đã vội kết luận, không khỏi quá sớm đi.”

Lúc này, từ trong cấm địa truyện tới một tiếng hét lớn, kinh động hai người trong lúc giằng co.

Thanh âm kia mặc dù lớn, nhưng mang theo rõ ràng thanh âm non nớt, Long Thiên Tuyệt sắc mặt biến hóa, bật thốt lên: “Tiểu Mặc?!”

“Ha ha ha, con của ngươi giờ phút này chỉ sợ đã không được, ai có thể ngăn cản được uy hiếp của Cửu Long Hồn Hỏa? Nói thật ra, Bổn cung cũng thật thích con của ngươi, thiên phú của hắn kinh người,

so với ngươi thậm chí có thể nói là trò giỏi hơn thầy, chỉ tiếc, hắn mệnh ngắn, không có phúc khí kia.”

Long Thiên Tuyệt sắc mặt lần nữa biến hóa, trong lòng lo lắng, hắn giờ phút này bị cung chủ ngăn trở, có thể cùng hắn giằng co đã phí sức, càng đừng nói là vọt vào cấm địa. Hắn không thể làm gì khác hơn là trầm giọng hướng trong cấm địa hô lớn: “Tiểu Mặc, đừng sợ! Phụ thân ở ngay bên ngoài!”

Vân Tiểu Mặc mới vừa hô to một tiếng, đó là bé phá tan bức tường cản trở, tấn thăng đến Mặc Huyền chi cảnh, bây giờ nghe thanh âm từ ngoài cấm địa truyền tới, trong lòng hắn mừng rỡ.

“Là phụ thân tới! Tiểu Bạch, chúng ta đi mau!” Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn hồng nhuận, giờ phút này càng thêm hồng nhuận sáng bóng.

Tiểu Bạch quay đầu liếc nhìn phương hướng sâu bên trong khe đất, trong miệng nướt bọt nhịn được nuốt xuống, lưu luyến không rời.

” Tiểu Bạch, đi mau a! Còn không đi, hai người chúng ta sẽ bị nướng cháy.” Vân Tiểu Mặc thúc giục, vừa tinh tế quan sát trên đỉnh đầu, lúc trước bọn họ chính là từ chỗ đó rơi xuống, nếu muốn rời khỏi, cũng phải theo từ chỗ đó ra ngoài

Quyển 3 - Chương 77: Tiểu Bạch nuốt mồi lửa

“Hỏng rồi, hình như cơ quan ở bên ngoài, chúng ta từ bên trong mở không ra.” Vân Tiểu Mặc thử mấy lần đều thất bại, bé gấp gáp hướng bên ngoài hô “Phụ thân, chúng ta bị vây trong lòng đất, ra không được, làm sao bây giờ?”

Long Thiên Tuyệt bên ngoài nghe được tiếng la, tâm trí vừa động liền gào to: “Tiểu Mặc, dưới đất cấm địa có mồi lửa khác thường, để cho Tiểu Bạch nuốt nó! Một khi mồi lửa không còn, cấm địa sẽ bị phá hủy, mau!

Tiếng nói vừa dứt, hắn liền ra chiêu tấn công cung chủ. Tiên hạ thủ vi cường, hắn chỉ có chiếm được tiên cơ, mới có cơ hội cuốn lấy cung chủ.

” Cái gì? Nuốt mồi lửa?” Cung chủ tâm thần lay động, lộ ra vẻ kinh hoàng, nhưng rất nhanh khôi phục bình thường, hắn cần gì quan tâm đây? Cõi đời này làm gì có người hay thú cưng có thể cắn nuốt thần hỏa? Đây rõ ràng chính là quỷ kế của Long Thiên Tuyệt!

Hắn cuồng tiếu nói: “Long Thiên Tuyệt, ngươi thật xảo trá! Để loạn tâm trí bổn cung, thậm chí ngay cả lý do như vậy cũng có thể thêu dệt ra, Bổn cung bội phục vạn phần!”

Cung chủ tay áo phất động, khí thế ngút trời, hai đại cao thủ chính diện đánh nhau, kịch liệt va chạm!

Đất rung núi chuyển!

“Tốt, để lão phu cho ngươi thử một chút uy lực Huyền tôn đỉnh!”

Thanh âm hùng hậu phát ra, một đạo Huyền khí mạnh mẽ khác lập tức từ chân trời đánh tới, không hề thua kém hai Huyền khí chính diện đang đánh nhau, cùng cỗ lực hơi yếu kia hợp thành một, cùng chống đỡ cỗ lực cực mạnh kia,ngang tài ngang sức!

“Đây..... Ngươi chính là lão bất tử Huyễn Dạ Tinh Hải?” Cung chủ ngửa đầu nhìn lại, chỉ thấy một lão giả áo xám từ chân trời theo gió mà đến, tóc bạc, ống tay áo phần phật lay động, giống như tiên nhân, hắn không khỏi ngây ngốc, nhưng ngay sau đó đáy mắt xẹt qua vẻ ngoan lệ.

Cho dù hai người bọn họ Đại Huyền tôn cao thủ liên thủ thì như thế nào?

Hắn không sợ chút nào!

” Rất tốt! Tới đúng lúc! Bổn cung sẽ cho các ngươi cùng nhau đến Tây Thiên!”

Huyền khí của hắn mạnh mẽ phát ra, ba cỗ khí lãng trong nháy mắt bành trướng.

Trên tuấn nhan của Long Thiên Tuyệt bắt đầu có dấu hiệu cố hết sức, hắn quay đầu nhìn về người đột nhiên đến – Dạ Cô Phong, hơi giật mình, càng nhiều hơn là mừng rỡ, tuy xưa nay rất ít cùng người Tam Đại Thánh Địa lui tới, nhưng trong Huyễn Dạ Tinh Hải có vị tuyệt đỉnh cao thủ Huyền tôn chi cảnh, hắn đã sớm nghe thấy, hơn nữa cùng Dạ Hàn Tinh qua lại, nên hắn đối với vị này tuyệt đỉnh cao thủ này ngưỡng mộ đã lâu. Hôm nay không ngờ đến hắn lại đột nhiên xuất hiện, hơn nữa lại cùng mình đứng ở một cái chiến tuyến, như

thế xem ra, Tiểu Mặc được cứu rồi.

” Đa tạ Dạ tiền bối tương trợ, đợi vượt qua một trận này, cứu ra tiểu nhi, vãn bối nhất định hảo hảo báo đáp tiền bối.”

“Không cần! Lão phu cùng lệnh lang chính là bạn vong niên (bạn không phân biệt tuổi tác), hắn gọi lão phu một tiếng Phong gia gia, lão phu tự nhiên cũng xem hắn như tôn nhi của mình. Hôm nay tôn nhi gặp nạn, lão phu sao có thể khoanh tay đứng nhìn?”

” Thì ra là như vậy.”

Long Thiên Tuyệt cùng Dạ Cô Phong mỉm cười liếc nhau một cái, ngầm hiểu lẫn nhau, nếu mục đích của bọn họ giống nhau, cùng là vì Tiểu Mặc mà đến, liền không có gì để nói thêm rồi, chỉ có chiến!

Cung chủ đón gió mà đứng, ánh mắt âm tàn xẹt qua nhìn hai người, không nghĩ tới chỉ là một hài tử lại có thể điều động hai đại cao thủ Ngạo Thiên đại lục đến đây tương trợ. Sớm biết như thế, hắn nên hoàn toàn lợi dụng nó, nói không chừng có thể đạt được càng nhiều chỗ tốt.

Nơi cấm địa, ba đại cao thủ hình thành thế chân vạc mà đứng, so đấu Huyền khí của mình, không phân cao thấp.

Ba cỗ Huyền khí một khi đã giằng co, chưa phân ra thắng bại, muốn rút lui là tương đối khó khăn.

Vô thanh vô tức, có một đạo sát khí phá không mà đến, đánh thẳng hướng ngực cung chủ.

“Ngươi dám?” Cung chủ quát lên một tiếng lớn, toàn thân liền phát ra Huyền khí đúng lúc ngăn chặn đạo sát khí kia.

” Hừ!” Thanh âm thống khổ khẽ truyền đến, một bóng đen từ giữa không trung rơi xuống, không phải ai khác, chính là Hắc y đấu lạp (đấu lạp: mũ trùm màu đen che mặt) Độc Cô Mưu! Một chiêu đâm tới bị phản chấn, hắn nỗ lực chống đỡ thân thể, thân hình không đứng vững.

” Hừ, chỉ bằng ngươi, cũng dám đánh lén Bổn cung? Bổn cung trước giữ lại tánh mạng của ngươi, chờ thu thập xong hai người bọn họ, lại đến lấy tính mạng ngươi!”Cung chủ tức giận nói, hắn hận không được một tay bóp nát hắn, hận sao hắn lại không có thêm tay.

Long Thiên Tuyệt đuôi lông mày đảo qua, quét về phía Độc Cô Mưu, vui vẻ nói: “Độc Cô huynh, Tiểu Mặc bị giam ở cấm địa dưới đất, ngươi mau vào cấm địa đi cứu hắn!”

” Tốt.” Độc Cô Mưu không do dự, lắc mình liền đi tới cấm địa bên ngoài cửa đá, dưới sự chỉ điểm của Long Thiên Tuyệt, thuận lợi địa tiến vào cấm địa.

Cung chủ giận dữ, nhưng cũng vô kế khả thi, không thể làm gì khác hơn là đem tất cả tức giận toàn bộ chuyển đến trên người Long Thiên Tuyệt cùng Dạ Cô Phong. Mặc dù trong khoảng thời gian ngắn không có cách nào đem hai người hoàn toàn phá hủy, nhưng hắn rõ ràng chiếm thượng phong, hắn có lòng tin, chỉ cần tiếp tục cùng bọn họ đấu, hắn có thể nhất cử lưỡng tiện diệt Ngạo Thiên đại lục hai đại cao thủ, từ đó Ngạo Thiên đại lục duy hắn độc tôn!

” Ha ha ha” Các ngươi chớ đắc ý, Bổn cung sẽ làm các ngươi trả giá đại giới!”

Hắn lại tăng thêm vài phần lực đạo, khiến cho Long Thiên Tuyệt cùng Dạ Cô Phong hai người nhất tề rút lui một bước, trên mặt thần sắc

cũng càng thêm cố gắng.

Trong cấm địa, Vân Tiểu Mặc nghe được lời nói của Long Thiên Tuyệt, ánh mắt sáng lên, lập tức quay đầu nhìn về phía Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch lúc này ánh mắt so với bé còn phát sáng hơn, nó cao cao nhảy lên: “Tiểu Mặc Mặc, nhiệm vụ này giao cho ta đi! Ngươi ở nơi này chờ, ta làm xong lập tức trở về!”

” Ừ, cẩn thận một chút nha.”

Cửu Long Hồn Hỏa tuy nói là chôn ở dưới đất, nhưng bởi vì lực uy hiếp bản thân nó thật sự quá cường đại, nếu chôn quá cạn, xung quanh cấm địa không ai sống nổi, còn nếu chôn quá sâu, linh hoa linh quả trong cấm địa không thể được hỗ trợ của Cửu Long Hồn Hỏa, cho nên nơi chôn Cửu Long Hồn Hỏa cùng cấm địa được kiến tạo vô cùng xảo diệu, đây cũng là nơi cung chủ cực kỳ tự hào, hết thảy cấu tạo cấm địa đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

Tiểu Bạch men theo phương hướng mồi lửa, như một đạo khói trắng bay tán loạn, cho đến đi tới một chỗ sâu ngàn trượng, nó không chút do dự phóng xuống.

Ba đại cao thủ ngoài cấm địa, so đấu đã đến thời khắc mấu chốt nhất.

Long Thiên Tuyệt thân hình lay nhẹ, gọi ra Thiên Long hộ thân, mà Dạ Cô Phong thì chân mang Bạch Hổ, sắc mặt ngưng trọng.

” Các ngươi không cần đau khổ chống đỡ nữa! Bổn cung sẽ làm cho các ngươi hoàn toàn nếm thử sức mạnh cao nhất của Huyền tôn đỉnh!”

Gió lớn nổi lên, kinh động trời đất!

Ngay lúc này, đột nhiên trong cấm địa truyền đến một tiếng rồng ngâm, cao mà vang dài!

Ánh sáng bao phủ cả tòa cấm địa đột nhiên biến mất không thấy, cấm địa bắt đầu rung động, mỗi một đạo tường, mỗi một tấm ngói, đều có dấu hiệu sụp đổ.

" Đó là…" Thần sắc cung chủ đại biến, kinh hãi nhìn cấm địa biến hóa, lộ ra thần sắc bất khả tư nghị. Nhưng nếu hắn cảm giác không có sai, vậy hẳn là cấm địa bị mất đi Cửu Long Hồn Hỏa mới có thể sinh ra dấu hiệu sụp đổ hủy diệt. Cấm địa cùng Cửu Long Hồn Hỏa, nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn (như là cùng sống cùng chết a)"Chết tiệt! Đến tột cùng là người nào động Cửu Long Hồn Hỏa của hắn?

Lúc này, nóc cấm địa cũng đã bị phá, một bạch long bay ra, tư thái cao ngạo ngất trời phi thiên. Thân thể của nó khổng lồ, rõ ràng là một con rồng nhỏ trưởng thành, vảy bạch ngọc sáng ngời, che mờ cả ánh trăng, ánh sáng tỏa ra vạn dặm.

Nơi lưng của nó có hai bóng người nằm úp sấp, một lớn một nhỏ, chính là hai người Độc Cô Mưu cùng Vân Tiểu Mặc.

Bạch long ngẩng cổ lên, ngửa mặt lên trời rống một tiếng dài, uy thế kinh người, dường như muốn đem cả thiên địa hủy diệt.

Càng kinh người hơn, kèm theo tiếng rống của nó, một ngọn lửa lớn từ trong miệng nó phun ra, ánh lửa chiếu sáng hơn phân nửa bầu trời bao la, đem đêm tối chiếu lên đỏ bừng.

Ở phía dưới nó, cấm địa đã sụp đổ, trong cấm địa hết thảy tất cả đều

bị hủy diệt. Trong khoảnh khắc, cấm địa biến mất, chỉ còn lại vực sâu vạn trượng trước mặt mọi người

” A… Bổn cung nhất định phải giết các ngươi!” Cung chủ khuôn mặt biến ảo, từ từ vặn vẹo, lộ ra vẻ dữ tợn. Cơ nghiệp hắn cực khổ sáng chế, lại bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, điều này làm sao không làm cho hắn giận điên cuồng.

“Ha ha ha, bại hoại, tới bắt ta đi!” Liên tiếp một tràng cười dài trong miệng thốt ra, Tiểu Bạch khoan khoái động vòng eo, không thay đổi tính tình bất hảo.

Vân Tiểu Mặc từ trên xuống dưới, mắt nhìn xuống ba người đối trận, không khỏi đứng lên la: “Phụ thân, Phong gia Gia, các ngươi phải cẩn thận a!”

“Tiểu Bạch, ngươi mang theo Tiểu Mặc đi trước!” Long Thiên Tuyệt liếc một cái, quan sát đến biến hóa Tiểu Bạch, lộ ra vẻ vui mừng.

Vân Tiểu Mặc lắc đầu, chẳng những không đi, ngược lại thúc giục Tiểu Bạch nói: “Tiểu Bạch, công kích hắn! Dùng lửa thiêu đốt chết hắn!”

Tiểu Bạch tự nhiên là nghe Tiểu Mặc Mặc, thân thể lao xuống hướng cung chủ đi đến.

Rống

Một ngọn lửa lớn mang theo nhiệt độ cùng năng lượng kinh người, kéo dài đến mấy trượng!

Vị trí của ngọn lửa lại là mặt cung chủ.

“Đáng chết!”

Cung chủ vội vàng rút lui nhảy về phía sau, bay khỏi phạm vi công kích của ngọn lửa.

Bởi vì cung chủ rút lui, Long Thiên Tuyệt cùng Dạ Cô Phong hai người cũng nhanh chóng rút lui về phía sau mới đứng vững được, song song hít một hơi thật sâu, thật là nguy hiểm a.

” Giết! Thánh cung lạm sát kẻ vô tội, phóng hỏa đả thương người, chúng ta nên vì thân nhân đã chết báo thù!”

” Đúng, báo thù! Tất cả mọi người theo ta, hôm nay thề sẽ giết sạch Thánh cung!”

” Giết sạch!”

Vô số tiếng hét hò từ bốn phương tám hướng tụ lại, cả Thánh cung trong nháy mắt đã lâm vào trong biển lửa, đao quang kiếm ảnh, huyết sắc như mưa.

Cung chủ từ chỗ cao nhìn đến tình cảnh Thánh cung lúc này, khuôn mặt vặn vẹo càng thêm dữ tợn, trán nổi gân xanh, hơi thở quanh người càng thêm cuồng bạo.

“Gia gia, người của chúng ta đều tới!” Góc tây bắc, một đạo thân ảnh màu xanh da trời đang đi đến, đi theo hắn mà đến, còn có mười mấy tên cao thủ trang phục thống nhất, nhìn kỹ, rõ ràng chính là những cao thủ của Huyễn Dạ Tinh Hải, mà người lên tiếng chính là tôn nhi Dạ Cô Phong – Dạ Hàn Tinh.

“Long huynh, chúng ta lại gặp mặt!” Dạ Hàn Tinh giương đôi lông mày, hướng về phía Long Thiên Tuyệt cười lớn một tiếng, thân thủ

nhanh nhẹn, tiêu sái như gió.

Long Thiên Tuyệt ngoắc ngoắc đầu, khản giọng nói: “Dạ huynh, là tới trả nợ a? Cần gì vội vã như thế?”

Dạ Hàn Tinh khóe miệng co quắp, người này, gặp mặt hắn là đòi nợ, quá không nể mặt đi? Dù sao mình cũng là cứu nhi tử (con trai) hắn mà đến.

Long Thiên Tuyệt tiếng nói vừa dứt, lại nói: “Bất quá, nhìn Dạ huynh cùng các huynh đệ Huyễn Dạ Tinh Hải vì tiểu nhi mà đến, ơn cao hơn trời, vậy nợ nần trước đó của chúng ta xem như xóa bỏ.”

“Vậy còn xem được!” Tâm tình Dạ Hàn Tinh cuối cùng cũng chuyển biến tốt một chút, ngân phiến (cây quạt a >.<) trong tay tát một tiếng mở ra, thoải mái nhàn nhã lay động.

Cung chủ hí mắt nhìn hết thảy chung quanh, sắc mặt âm lãnh, phần lớn Thái thượng trưởng lão dưới tay hắn toàn bộ đã bị Long Thiên Tuyệt hạ độc, những người đó mới là thực lực chiến đấu chính của Thánh cung, hắn biết hôm nay đại thế đã mất, nếu ở lâu thêm, mặc dù không đến nổi thảm bại nhưng cũng không chiếm được phần tốt

May là, hắn vì kế hoạch lớn nghiệp lớn, những năm gần đây lục tục đem thế lực Thánh cung khuếch trương đến ngũ quốc, nhất là tháng gần đây, lực lượng thi khôi hắn nhiều năm nuôi dưỡng đã toàn bộ chuyển dời đến ngũ quốc. Hôm nay cho dù Thánh cung mất đi hắn cũng không sợ chút nào.

” Tốt, rất tốt! Bổn cung nhớ được sỉ nhục hôm nay, mỗi người các ngươi bổn cung sẽ hảo hảo thu thập!”

” Côn Bằng”

Kèm theo tiếng kêu, một con Côn Bằng giương cánh xuất hiện ở trong bầu trời đêm, từ phía Tây gào thét mà đến.

Long Thiên Tuyệt kinh ngạc nhìn con Côn Bằng kia, trong lòng dâng lên nỗi bất an, cho tới nay hắn biết cung chủ có hộ thú thực lực siêu cường hộ thân, nhưng cũng chưa từng thấy qua diện mục thật của nó. Hắn cho rằng là một Viễn cổ Thần Long, bởi vì Thần Long Đan trong Long trì vốn là một Viễn cổ Thần Long, lại không nghĩ hắn đã đoán sai, thú sủng của cung chủ lại là một con Côn Bằng Viễn cổ!

(Ảnh minh họa đây: Côn Bằng là loài thú lai giữa chim và cá

Truyền thuyết có loài cá tên là Côn, không rõ dài mấy vạn dặm, ngang mấy vạn dặm (nói chung là rất to), một ngày nó bay vào đến tận trời, biến thành con chim khổng lồ lớn vài vạn dặm, gọi tên là Bằng.

Đúng vậy, đó là một con Côn Bằng đến từ Viễn cổ!

Trán của nó có ấn ký hiệu cổ xưa, ấn ký kia hắn từng ở một quyển sách cổ nhìn thấy, hình thể của nó khổng lồ, so với Côn Bằng của Hách Liên Tử Phong, lớn hơn đến ba lần

Đúng rồi, Côn Bằng, Hách Liên Tử Phong, cung chủ.

Long Thiên Tuyệt đột nhiên lắc đầu, điều này sao có thể? Nhất định là hắn suy nghĩ nhiều.

Hoảng thần trong nháy mắt, cung chủ đã đến trên lưng Côn Bằng, nghênh ngang rời đi, chỉ còn lại thanh âm nguyền rủa của hắn, thật lâu không thôi.

“Các ngươi chờ cho bổn cung, bổn cung nhất định sẽ làm cho các ngươi trả giá thật nhiều!”

Không có ai đuổi theo, thực lực của cung chủ tuyệt không phải bọn họ có thể chống lại, muốn chân chính trừ đi cung chủ, còn phải bàn bạc kỹ hơn.

“Phụ thân, Phong gia Gia, bại hoại chạy!” Vân Tiểu Mặc hưng phấn chỉ vào hướng cung chủ đi xa kêu lên vui mừng.

“Tiểu Mặc Mặc, bại hoại nhất định là bị Tiểu Bạch hù dọa chạy, kha kha kha...” Tiểu Bạch vẫy đuôi rồng, dùng sức vỗ xuống đất.

Mọi người thấy Tiểu Bạch đùa giỡn, không khỏi ồn ào cười to.

Đừng xem nó hình thể thoạt nhìn giống như rồng trưởng thành, nhưng vừa mở miệng, lập tức lộ ra nửa điểm cũng không có phong thái chững chạc mà một con rồng trưởng thành phải có.

Một đêm này, nhất định không yên ổn.

Âm thanh đao kiếm va chạm, tiếng kêu, tiếng la cũng không có ngừng lại.

Cho đến ngày hôm sau, cả Thánh cung cùng cả tòa Thánh Đảo, mới rốt cục khôi phục sự yên lặng.

Mọi người sau khi thương nghị, quyết định đem trọn Thánh Đảo trả về chủ cũ, một lần nữa giao cho Anh Mộc gia tộc và Lưu xuyên gia tộc, bởi vì hai đại gia tộc bọn họ dù sao ở trên đảo sinh sống gần mấy trăm năm, Thánh Đảo đã sớm thành là nhà của bọn hắn, là căn cơ của bọn hắn, vốn thuộc về bọn hắn.

Đệ tử Thánh Cung đều tử vong, về phần Thái thượng trưởng lão trúng độc kia bị Dạ Cô Phong áp giải về Tam Đại Thánh Địa, tiếp nhận Tam Đại Thánh Địa chế tài (một dạng hình phạt, quản chế).

Đến đây, Thánh Đảo khôi phục sự yên lặng cùng an tường của nó, dân chúng lại có thể tiếp tục an cư lạc nghiệp.

Bờ biển Thánh Đảo, người Huyễn Dạ Tinh Hải lần nữa trở lại thuyền của bọn hắn, cùng trên bờ tiễn biệt.

“Phong gia gia, Tiểu Mặc không muốn cùng người tách ra.” Vân Tiểu Mặc gắt gao ôm Dạ Cô Phong, khóc bù lu bù loa, không chịu cùng hắn chia ra.

“Tiểu Mặc, gia gia cũng không nỡ xa ngươi.” Dạ Cô Phong bị đứa nhỏ làm cho xúc động, mặc kệ đám thuộc hạ trước mặt, nước mắt cũng tuôn đầy mặt.

Mọi người thấy một màn này, vừa cảm động, lại là bất đắc dĩ.

Tất cả mọi người chuẩn bị sắp xếp xong, đều đợi màn chia tay này chấm dứt a.

Dạ Hàn Tinh khóe miệng ê ẩm nói: “Gia gia, ta mới là tôn tử của ngài, làm sao cho tới bây giờ cũng không thấy ngài không nỡ xa ta a?”

“Ngươi thằng nhóc không có tim không có phổi, sao có thể cùng tiểu ngoan ngoan của so sánh chú?” Dạ Cô Phong khinh thường trừng mắt liếc hắn một cái, lau nước mắt, cúi đầu nhìn Vân Tiểu Mặc, nói ” tiểu tiểu ngoan ngoan, ngươi không nỡ xa gia gia như vậy thì cùng gia gia về nhà đi.”

Dạ Hàn Tinh đau lòng không ngớt, quả nhiên, hắn ở trong mắt gia gia

không có địa vị nào a.

Không đúng, nếu gia gia thật đem Tiểu Mặc mang về nhà, vậy bọn họ chẳng phải là thành cùng thế hệ, rối loạn bối phận?

“Long huynh, hay là ngươi đem bảo bối nhà ngươi mang về, bằng không gia gia của ta sẽ mất hết mặt mũi trước đám thuộc hạ.”

Long Thiên Tuyệt nghe Dạ Cô Phong nói muốn mang Tiểu Mặc đi Huyễn Dạ Tinh Hải, không khỏi nóng lòng, Khê Nhi vẫn chờ hắn đem nhi tử bình an về gặp nàng, làm sao có thể để cho nhi tử đi theo người khác về nhà?

“Tiểu Mặc, mẫu thân con còn đang chờ chúng ta trở về, chẳng lẽ con không nhớ mẫu thân sao?”

“Dạ, Tiểu Mặc nhớ mẫu thân nhiều lắm.” Vân Tiểu Mặc hít mũi một cái, cuối cùng từ trên người Dạ Cô Phong buông lỏng tay ra, cái miệng nhỏ nhắn nói: “Phong gia Gia, Tiểu Mặc không thể cùng gia gia trở về. Chờ Tiểu Mặc ra mắt mẫu thân, chờ mẫu thân đồng ý, Tiểu Mặc lại đi thăm Phong gia Gia.”

“Các ngươi mỗi một người đều là người xấu, trăm phương ngàn kế muốn chia rẽ ông cháu chúng ta, các ngươi thật xấu!” (*chết cười*) Dạ Cô Phong ôm chặt Tiểu Mặc, hướng về phía Dạ Hàn Tinh cùng Long Thiên Tuyệt trừng mắt ác độc liếc, vẻ mặt oán giận, thật giống như nhìn kẻ địch của hắn, hai người thấy vậy lạnh run một trận. Đây là đệ nhất cao thủ Tam Đại Thánh Địa trong truyền thuyết sao? Thật đúng là người được người Tam Đại Thánh Địa tôn sung là thủ lĩnh tối cao, lệnh ra lập tức thi hành Dạ Cô Phong sao?

Dạ Hàn Tinh cùng Long Thiên Tuyệt hai người lần nữa liếc nhau một cái, nhất tề nhận định, bọn họ hôm nay nhất định là gặp quỷ.

Trận chia tay này, ước chừng hao phí hai canh giờ mới kết thúc.

Cáo biệt người Huyễn Dạ Tinh Hải xong, lại lục tục cùng đám người Lưu Xuyên Nhất Hùng cùng Anh Mộc Đại Lang nhất nhất lưu luyến chia tay.

“Thiên Long tôn giả, Tiểu công tử, hoan nghênh các ngươi ngày sau quang lâm Thánh Đảo, Thánh Đảo đại môn vĩnh viễn chào đón các ngươi.”

“Tiểu công tử, ngươi tặng chúng ta nhiều bảo vật như vậy, cho chúng ta gầy dựng lại gia viên, chúng ta không có gì báo đáp. Ngày sau nếu có cần chúng ta, xin cứ truyền tin tới, chúng ta dù vượt lửa qua sông cũng không chối từ.”

Vân Tiểu Mặc mím môi cười, ngẩng đầu nhìn hướng phụ thân, bọn họ cũng phải rời đi rồi.

“Lưu xuyên thúc thúc, Anh Mộc thúc thúc, có thể phiền toái các ngươi tìm người hộ tống tiểu công chúa bọn họ trở về nước đi hay không? Bọn họ theo ta đến đây, hiện tại Thánh cung đã phá hủy, ta nghĩ bọn họ nhất định cũng muốn trở lại quốc gia của mình đi.”

Trước khi đi, Vân Tiểu Mặc vẫn không quên an bài cho các bạn thân mến của mình, những người khác cho dù không quan tâm, nhưng Hiên Viên Nghễ Nhi cùng Tây Môn Huyền Phong hai người là theo bé tới, bé không thể bỏ mặc.

Đám người Lưu Xuyên Nhất Hùng cùng Anh Mộc Đại Lang sảng khoái đáp ứng.

“Tiểu Bạch, chúng ta về nhà!”

Tiểu Bạch lần nữa biến thân, hóa thành Tiểu Bạch Long dũng mãnh phi thường, nó cử động lên thân thể, ở dưới ánh mặt trời càng thêm uy phong vô cùng.

“Tiểu Mặc Mặc ngồi xong chưa, ta muốn lên đường!”

Lúc này thân ảnh Tiểu Bạch khẽ động bay về nơi chân trời trải rộng, để lại một đạo ảnh trắng toát cùng tiếng cười vui vẻ.

Ở phía sau của nó, còn đi theo là mười mấy con Thần Long, khí thế ngút trời, làm cho mọi người khiếp sợ không khỏi thầm than trong lòng.

Tràng diện này, không khỏi quá phong cách, quá kích thích người đi!

Long Thiên Tuyệt nhìn đội ngũ phô trương kia càng bay càng xa, hắn bất đắc dĩ lắc đầu cười khẽ, đồng thời triệu hồi ra Thiên Long, cùng Độc Cô Mưu ngồi chung Thiên Long, đuổi sát đội ngũ phía trước.

“Mẫu thân, con tới đây”

” Nữ ma đầu, ta tới đây”

————————

Tiểu Tuyền: hôm nay bận rộn cả ngày giờ này mới post được cho mọi người, ngày mai ta sẽ cố gắng tranh thủ lên lịch trước để tránh tình trạng post trễ mọi người phải chờ, đồng thời cũng vì bận bịu mà ko post được thứ nữ hôm nay, ta cũng sẽ post nó vào ngày mai, từ mai trở đi ta ít bận rội rồi, nên sẽ tranh thủ post đúng lịch và lì xì truyện mới trong dịp tết cho các nàng ^_^

Quyển 3 - Chương 78: Gia chủ Dung gia

Hôm nay là ngày Lam gia ước hẹn lấy thần khí trao đổi con tin, mấy vị nhân vật trọng yếu của Lam gia sau khi trải qua thương nghị, quyết định trước hết lấy thần khí Lam gia đi trước trao đổi con tin, sau đó tùy thời đem thần khí đoạt lại.

Lối vào Bạch Hổ Lâm, tiếng người ồn ào, hôm nay còn có Doãn gia triệu tập các lộ anh hùng đang đi tới.

“Đại tẩu, ngươi nhìn! Doãn gia, Liễu gia, Tư Đồ gia, Đao gia cùng Mạnh gia”Trừ Thượng Quan, Đoan Mộc, Hách Liên cùng Dung gia, các nhà khác đều tới, hơn nữa còn là gia chủ cùng các trưởng lão nhất tề xuất động, lúc này chỉ mới hai ngày thời gian, làm sao động tĩnh trở nên to lớn như thế?”

“Đúng vậy, chuyện này thoạt nhìn càng ngày càng kỳ quặc.”

Vân Khê ngưng thần quan sát, xa xa thấy Đoan Mộc Hùng dẫn cháu gái đến đây, nàng liền cất bước nghênh đón.

“Nghĩa phụ, Tiểu Tĩnh, các ngươi làm sao cũng tới?”Kể từ khi Đoan Mộc Hùng tham gia hôn lễ của nàng, Vân Khê liền chính thức nhận thức nghĩa phụ, Đoan Mộc Hùng người này đáng giá để nàng kính trọng.

“Khê Nhi, chuyện hôm nay lộ ra tà khí, ngươi phải cẩn thận một chút. Lão phu trên đường cùng gia chủ Đao gia đương thời nói chuyện qua, mới biết được lão gia chủ Đao gia bị bắt đi, gửi thư uy hiếp để

cho Đao gia lấy thần khí trao đổi con tin, địa điểm cũng ngay tại Bạch Hổ Lâm. Lão phu trên đoạn đường này đi tới, cũng gặp gỡ không ít mai phục, có người một mực đánh sự chú ý lên Tiểu Tĩnh, lão phu suy đoán mục đích của bọn họ chính là muốn lấy Tiểu Tĩnh làm uy hiếp, ép lão phu giao ra thần khí..."Đoan Mộc Hùng nói.

"Lại có chuyện này?"Vân Khê kinh ngạc, như vậy bị uy hiếp không chỉ dừng lại một nhà Lam gia, những người khác của thập đại gia tộc cũng gặp chuyện này, đối phương đến tột cùng là người nào, lại bày ra mưu kế âm hiểm ác độc đến vậy.

"Nghĩa phụ, không bằng bây giờ đồng hành cùng chúng ta, Lam gia cũng nhận được tin uy hiếp, để cho gia chủ Lam gia cầm thần khí đi chuộc người, ta lo lắng có âm mưu ở đây."

"Không thành vấn đề!"Đoan Mộc Hùng rất sảng khoái liền đáp ứng.

Người Lam gia nghe nói có Đoan Mộc Hùng gia nhập hàng ngũ bọn họ, không khỏi mừng rỡ, Đoan Mộc Hùng là nhân vật số một số hai trong thập đại gia tộc, Đoan Mộc gia tộc uy vọng có lẽ không bằng Dung gia cùng Hách Liên gia, nhưng bản thân Đoan Mộc Hùng cũng được tôn sùng cực kỳ, mọi người rối rít vây quanh hàn huyên cùng Đoan Mộc Hùng.

Đoan Mộc Tĩnh nhìn quanh khắp mọi nơi, không biết đang tìm kiếm cái gì, trên khuôn mặt nho nhỏ lộ ra vẻ thất vọng.

"Vân di, Tiểu Mặc ca ca đâu? Vẫn chưa tìm được hắn sao?"

Vân Khê khom người, nhìn dung nhan yêu kiều của nàng, ôn nhu nói: "Hắn đi Thánh cung, sẽ trở lại thật nhanh. Tiểu Tĩnh nhớ hắn sao?"

Đoan Mộc Tĩnh khả ái gật đầu: "Dạ, Tiểu Tĩnh rất nhớ Tiểu Mặc ca

ca.”

Vân Khê giương môi, không khỏi hiểu ý cười một tiếng, đưa mắt nhìn về chân trời, ánh mắt từ từ ôn nhu, cũng không biết bọn họ thế nào, có thể bị nguy hiểm hay không.

“Nhìn kìa! Đây không phải là đội ngũ Dung gia sao? Làm sao phía trước còn trói hai người?”

“Nghe nói nữ nhân kia trước đây là Đại tiểu thư Dung gia, bởi vì cùng người Vân gia Nam Hi quốc bỏ trốn, cho nên gia chủ Dung gia không nhận thức nàng là nữ nhi. Lần này Đại tiểu thư Dung gia đột nhiên mang theo vị hôn phu trở về Dung gia, gia chủ Dung gia giận dữ, cho nên liền đem bọn họ trói lại, thề phải để cho Đại tiểu thư Dung gia cùng Vân gia đoạn tuyệt quan hệ, muốn chia rẽ vợ chồng bọn họ...”

Vân Khê nghe đến những lời bàn tán này, trong lòng chấn động, hai người trong miệng bọn họ chẳng lẽ là cha và nương của nàng

Xuyên ra đám người nặng nề, Vân Khê rốt cục thấy đội ngũ Dung gia, nhìn đến hai cỗ xe giam tương tự nhau ở đằng sau, Vân Khê sắc mặt đột biến, đáy lòng dâng lên hừng hực lửa giận. Bọn họ lại đem cha mẹ nàng cho nhốt lại còn diễu phố thị chúng.

“Cha! Nương!”

Trảm Lãng kiếm đột nhiên ra khỏi vỏ, mang ra một mảnh ánh sáng lạnh sát người, giống như tâm tình nàng lúc này, lạnh như băng như đao khắc.

Kiếm dài chấm đất, kèm theo cước bộ của nàng, cùng mặt đất tạo nên những đốm lửa nhỏ.

Vân Dật cùng Vân phu nhân từ trong xe tù ngẩng đầu, thấy được Vân Khê trong đám người đi ra, hai người nhất tề hô lên: “Khê Nhi! Không nên vọng động!”

“Biểu muội! Bình tĩnh lại!” Dung Thiếu Hoa cưỡi trên một con ngựa trắng, đứng trong đội ngũ, thấy Vân Khê giờ phút này đằng đằng sát khí, không khỏi lên tiếng ngăn cản.

Bằng sự hiểu biết của hắn đối với nàng, thấy cha cùng nương của mình bị đối đãi vô tình như thế, nàng chắc chắn sẽ không bỏ qua.

“Ngươi chính là nghiệt chủng của bọn hắn?” Dẫn đầu đám người, một lão giả bạch y râu quai nón, sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt như điện thẳng tắp quét về hướng Vân Khê, khí thế ép người.

Vân Khê dừng bước, nhìn thẳng hắn, ánh mắt càng lạnh hơn ép ánh mắt phải trở về.

“Tại sao nhốt bọn họ?”

Dung gia chủ vô tình cười lạnh nói: “Bọn họ không người mai mối mà cưới, làm mất hết thể diện Dung gia, hôm nay lão phu liền muốn để cho bọn họ diễu phố thị chúng, để cho thế nhân xem một chút mặt mũi một đôi cẩu nam nữ vô sỉ.”

Vân Khê mặt tối sầm, lạnh lùng cười một tiếng, ngón tay chỉ thẳng hướng hắn: “Ngươi chính là gia chủ Dung gia?”

“Nghiệt chủng! Ngươi dám đối với lão phu bất kính!” Dung gia chủ thịnh nộ, một chưởng hướng nàng đánh tới, thổi quét cát bụi đầy đất, chưởng phong sinh động.

“Khê Nhi” Vợ chồng Vân Dật thất thanh kêu to.

“Không nên!” Dung Thiếu Hoa kinh hãi, không ngờ đến gia gia lại đột nhiên xuất thủ đối với Vân Khê, hắn muốn ngăn cản, nhưng đã không kịp. Hắn lo lắng nhìn về phía Vân Khê, nếu biểu muội thật bị gia gia gây thương tích, theo tính tình Long Thiên Tuyệt yêu vợ như mạng, ngày sau tuyệt đối sẽ không để cho Dung gia có ngày tốt, nói không chừng dưới cơn nóng giận, Dung gia sẽ gặp họa diệt môn.

Gia gia a, ngươi sao có thể đối với ngoại tôn của mình tuyệt tình như thế?

Dung Thiếu Hoa lòng như lửa đốt.

Ngoài dự liệu của hắn, Vân Khê không hoảng hốt bất loạn, dưới chân không động chút nào. Đợi chưởng lực tiến tới gần, mặt của nàng chợt tỏa sáng, khóe môi cười lạnh càng rõ hơn, xung quanh thân thể nàng có một tầng cầu hào quang khác thường trong nháy mắt ngưng tụ, chưởng lực đối phương đánh tới tầng hào quang này, lập tức bắn ngược trở về.

Đồng dạng lực đạo, đồng dạng đường đi!

Dung gia chủ căng lớn hai mắt, bất ngờ, vội vàng tung người nhảy khỏi tuấn mã, chưởng phong liền thuận thế đánh ở một gốc cây cổ thụ, lập tức ngã xuống.

Mọi người vây xem cúi đầu kinh hô, chưởng lực mạnh mẽ như thế, nếu là đánh ở trên thân người, người nọ hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Bọn họ chỉ nghĩ chưởng lực kia là Vân Khê xuất ra, ánh mắt mọi người đều sợ hãi nhìn nàng, chỉ có bản thân Vân Khê đáy lòng phát rét, nàng sử dụng chính là Phản Phệ thuật, đối phương dùng bao

nhiêu lực đạo, liền phản phệ trở về bấy nhiêu lực đạo.

Người nọ thật là ông ngoại của nàng sao? Một chưởng vừa rồi của hắn rõ ràng là muốn lấy mạng nàng, có nửa điểm thân tình ở trong đó sao?

Dung gia chủ rơi xuống dưới ngựa, bất khả tư nghị ngó chừng Vân Khê, nàng lại có thể ngăn cản được một chưởng của hắn, hơn nữa còn đem nguyên vẹn chưởng lực kia trả về, nàng đến tột cùng là như thế nào làm được?

“Nghiệt chủng! Ngươi dám trả đòn?!”

Vân Khê cất tiếng cười to, nàng vạn lần không nghĩ tới đường đường gia chủ Dung gia lại là người buồn cười như thế, hắn muốn động thủ đả thương người, lại không cho người khác động thủ, thế gian này làm gì có đạo lý như thế?

Khó trách ban đầu hắn phản đối hôn sự cha mẹ, làm cho Vân phu nhân ôn nhu như nước cũng cùng hắn đoạn tuyệt quan hệ, hai mươi năm cũng không trở lại Dung gia, người không hiểu biết đạo lý cùng lãnh khốc vô tình như thế xứng đáng là ngoại công của nàng sao?

“Ngươi cười cái gì?” Dung gia chủ bị nàng cười đến phiền lòng nóng nảy, không khỏi giận dữ mắng mỏ.

Vân Khê dừng lại tiếng cười, ngưng mắt nhìn hắn, nói: “Ta cười bản thân ngươi, lãnh huyết vô tình, không xứng làm một phụ thân, không xứng với làm một ngoại tổ phụ, càng thêm không xứng làm nhất gia chi chủ (gia chủ một tộc)!”

Nàng khinh miệt cười, xoay người, tới trước xe tù.

Trước xe tù, các đệ tử Dung gia rối rít tiến lên, bao quanh bốn phía, không cho nàng nhích tới gần một bước.

Vân Khê đứng cách chúng đệ tử, hướng về phía cha mẹ bên trong xe tù, nói: “Cha, nương, là hài nhi làm liên lụy các ngươi. Các ngươi nếu không phải vì cứu Tiểu Mặc, cũng sẽ không trở về Dung gia, bị vũ nhục như thế. Cha mẹ chịu nhục, đều do hài nhi vô dụng, hài nhi ở chỗ này hướng các ngươi lễ bái, đa tạ các ngươi dã hết lòng bảo hộ hài nhi cùng Tiểu Mặc!”

Hai đầu gối nàng chấm đất, hướng về phía vợ chồng Vân Dật bên trong xe tù dập đầu quỳ lạy, bọn họ sớm đã biết nếu trở lại Dung gia sẽ phải chịu vũ nhục thế nào, nhưng bọn họ không có lùi bước, dứt khoát trở lại Dung gia. Bọn họ làm như thế để cầu một phần thân tình, tình nghĩa như vậy, làm cho nàng cảm động vô cùng.

“Khê Nhi, ngươi không cần như thế. Chúng ta là người một nhà, người nhà gặp nạn, tự nhiên giúp các ngươi một tay” Vân phu nhân nhìn nữ nhi lãnh ngạo như vậy hướng về phía bọn họ quỳ lạy, trong lòng dậy sóng, mắt đẹp đã ươn ướt một mảnh. Có nữ nhi như thế, cho dù bọn họ bị vũ nhục hơn nữa, nàng cũng không cảm thấy khổ.

Vân Dật nghẹn ngào, vốn là bởi vì nhục nhã đầu vẫn cúi thấp, giờ phút này cũng cao cao vung lên: “Đúng vậy a, Khê Nhi. Người một nhà tự nhiên tương trợ, vinh nhục cùng nhau. Cha cùng nương có thể vì ngươi làm chút chuyện, cảm thấy thật cao hứng, khuất nhục nho nhỏ này, căn bản không coi là cái gì.”

“Đại tẩu...” Long Thiên Thần nhìn Vân Khê như thế, trong lòng rất khó chịu vô cùng, nghĩ thầm nếu đại ca ở chỗ này, nhất định sẽ không để cho đại tẩu gặp cảnh ngộ như vậy.

“Dung gia chủ, ngươi dám đắc tội người Lăng Thiên Cung ta, có biết

kết quả sẽ như thế nào không?”

“Lăng Thiên Cung? Chuyện Dung gia ta, cùng Lăng Thiên Cung có gì liên quan?” Dung gia chủ lực chú ý chuyển dời đến trên người Long Thiên Thần, thần sắc thịnh nộ không giảm, hắn đường đường là gia chủ Dung gia cư nhiên bị hậu bối chỉ vào mặt chỉ trích, khẩu khí này làm sao hắn nuốt trôi được?

Long Thiên Thần chỉ vào Vân Khê, nói: “Nàng là phu nhân của đại ca ta, đại ca của ta chính là Cung chủ Lăng Thiên Cung, ngươi đối với phu nhân cung chủ Lăng Thiên Cung ta động thủ, còn nhốt cha mẹ nàng, còn nói không liên quan đến Lăng Thiên Cung ta?”

“A? Thì ra là nàng chính là nữ nhân Long Thiên Tuyệt? Nàng ở chỗ này, vậy Long Thiên Tuyệt đâu rồi, Long Thiên Tuyệt có thể hay không cũng ở nơi đây?” Trong đám người, không biết là người nào kinh hô, mọi người bắt đầu rối rít chung quanh bàn luận, lộ ra thần sắc kinh khủng.

Cung chủ Lăng Thiên Cung, Long Thiên Tuyệt, mấy chữ này, đủ để cho bọn họ kinh hãi, tuy bọn họ đều là nhân sĩ danh môn chính phái, khinh thường cùng tà phái làm bạn, nhưng đối với Lăng Thiên Cung, bọn họ trong lòng tự có một loại sợ hãi không nói nên lời.

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, bọn họ không muốn cùng Lăng Thiên Cung trở mặt, bởi vì bọn họ từng dưới tay Long Thiên Cung chịu không ít thiệt thòi vẫn còn in sâu vào trí nhớ.

Dung gia chủ sắc mặt âm lãnh, ngó chừng khuôn mặt Vân Khê lãnh diễm bên kia, cười lạnh nói: “Tốt! Quả nhiên là thượng bất chính hạ tất loạn (thành ngữ mang ý nghĩa: nếu người trên không ngay thẳng, đứng đắn thì những người bên dưới cũng sẽ giống vậy), mẹ ngươi không biết xấu hổ theo người bỏ trốn, ngươi gả cho tà phái yêu

nghiệt người người phỉ nhổ, các ngươi quả nhiên cũng cùng một giuộc, một người so với một người càng không biết xấu hổ!”

Những lời này của hắn nhục nhã người vô cùng, chẳng những nhục mạ mẹ con nàng còn nhục mạ luôn cả Long Thiên Tuyệt. Vân Khê trong lòng giận dữ, hai đấm nắm chặc, từ trên mặt đất đứng lên, một đạo mâu quang khí thế ép người thẳng tắp nhìn hắn.

“Ngươi có bản lĩnh thì lặp lại lần nữa!”

“Lặp lại lần nữa thì như thế nào? Lão phu sợ một con nhóc như ngươi sao?” Dung gia chủ giương lông mày, giọng cực kỳ ngang ngược càn rỡ.

“Ngươi cùng mẹ ngươi đều là tiện nhân không biết liêm sỉ, làm người tốt không làm, làm chuyện trộm gà bắt chó! Lão phu nghe nói ngươi sáu năm trước cũng đã đính hôn lại ám kết châu thai (chưa kết hôn mà có con), làm trò cười cho thiên hạ, lại thành nữ nhân Long Thiên Tuyệt, ngươi đến tột cùng có biết hay không viết hai chữ hổ thẹn? Cũng không biết ngươi đến tột cùng sử dụng thủ đoạn dụ dỗ gì, lại để cho Long Thiên Tuyệt cam tâm tình nguyện vì ngươi đeo lên đỉnh đầu nón xanh (mọc sừng á)...”

Dung gia chủ lời một khi đã nói, muốn thu lại cũng không được, ngôn ngữ kia muốn có bao nhiêu ác độc liền có bấy nhiêu, mọi người nghe được một trận thổn thức, cũng không biết là cảm thán Dung gia chủ lời nói ác độc, hay là đang miệt thị Vân Khê không biết cảm thấy hổ thẹn.

Vân Khê đầu tiên là trong lồng ngực tức giận sôi trào, nghe được lời cuối cùng, nàng không giận ngược lại cười. Nàng phải bội phục Dung gia chủ đổi trắng thay đen, bản lãnh vặn vẹo sự thật, nàng lại sẽ có một ngoại công như vậy, đây mới là sỉ nhục lớn nhất.

“Lão nhân gia, ngươi trái một tiện nhân, phải một nghiệt chủng, ngươi cũng đã biết ta cùng mẹ ta trong thân thể chảy đều có máu của ngươi? Chúng ta là tiện nhân nghiệt chủng, vậy ngươi là cái gì? Ngươi chẳng phải là thuỷ tổ tiện nhân nghiệt chủng?”

“Rất giỏi a! Lấy tu vi lão nhân gia người như thế, nói vậy từ dưới nửa người chế tạo ra tới mọi người cũng là tiện nhân, nghiệt chủng tinh phẩm, không nghi ngờ chút nào, các ngươi Dung gia mỗi người, cũng là cực phẩm trong tiện nhân, nhân tài kiệt xuất trong nghiệt chủng!”

Vân Khê nở nụ cười mỉa mai, hai mắt tùy ý hướng nửa dưới người hắn nhìn lên, phen này ngôn ngữ độc hơn, đem Dung gia từ trên xuống dưới mắng cho một cái, cái này gọi là có qua có lại, nếu không thì vô lễ vô cùng!

“Ngươi” Dung gia chủ giận đến sắc mặt đỏ lên, một hơi thiếu chút nữa thở không được.

Dung gia trên dưới cũng nổi giận, rối rít nhìn về phía nàng.

Dung Thiếu Hoa dở khóc dở cười, hắn biết, chọc giận biểu muội này, Dung gia bọn họ trên dưới từ nay cũng không được an bình.

Người vây xem chung quanh ai cũng không có đi tới khuyên bảo, chỉ cho là đang xem một tiết mục kịch đặc sắc.

Lam gia chủ cảm động và nhớ ân đức Vân Khê đối với Lam gia, vốn định tiến lên vì nàng nói chuyện, lại bị Đoan Mộc Hùng ngăn lại, Đoan Mộc Hùng tin tưởng bằng vào bản lãnh Vân Khê, riêng là Dung gia những người này, còn không đến mức làm cho nàng ăn cái thiệt thòi gì. Huống chi, đó là chuyện nhà bọn họ, người bên cạnh không tiện

nhúng tay.

“Biểu muội, bọn họ đều là trưởng bối của ngươi, ngươi sao có thể nói năng lỗ mãng như thế?” Vốn là xếp thành hàng ở đội ngũ phía sau Dung Thiếu Khanh giục ngựa chạy tới, hắn cau mày ngưng mắt nhìn Vân Khê, đối với lời nói cử chỉ của nàng, không tán thành.

Vân Khê con mắt quét qua, trầm giọng nói: “Ngươi nhìn rõ ràng, ai là biểu muội của ngươi? Dung gia các ngươi có từng thừa nhận qua thân phận của cha mẹ ta? Có từng xem họ là thành viên trong gia tộc? Nếu có, các ngươi làm sao có thể nhục nhã bọn họ như thế, làm sao có thể nhìn bọn họ bị người trong thiên hạ chỉ chỏ, lại làm như không thấy?”

Dung Thiếu Khanh á khẩu, hắn mặc dù cũng không tán thành gia gia đối đãi bọn họ như thế, nhưng hắn dù sao cũng là vãn bối, làm sao có thể tham dự vào quyết định của gia gia?

Vân Khê thấy hắn không nói được nữa, cười lạnh lùng, ánh mắt ngoan lệ lần nữa nhất nhất quét qua mọi người Dung gia, cất giọng nói: “Dung gia các ngươi hôm nay nhục nhã cha mẹ ta như thế, chẳng khác nào đánh vào mặt Vân Khê ta, ta nhất định hảo hảo trả phần đại lễ vật này!”

“Tốt! Lão phu cũng muốn xem một chút, ngươi đến tột cùng có bản lãnh gì mà dám lớn lối như thế?” Dung gia chủ giận dữ, hướng Dung Thiếu Khanh nói: “Thiếu Khanh, hảo hảo giáo huấn nàng cho lão phu!”

Vân Khê vừa nghe, khuôn mặt trầm xuống, hàn quang quanh người càng mãnh liệt hơn.

Mặc dù một mình tới đây, nhưng người ta đã khi dễ đến trên đầu cha

cùng nương nàng, nàng nếu lùi một bước, cũng không phải là Vân Khê!

“Gia gia...” Dung Thiếu Khanh lộ ra vẻ khó xử, hắn tự biết không phải là đối thủ của Vân Khê, nhưng đó cũng không phải lý do hắn không muốn ứng chiến, trong lòng xem nàng là biểu muội, hắn làm sao có thể đối với biểu muội mình xuất thủ?

“Làm sao? Lời lão phu đã nói ngươi còn không làm?” Dung gia chủ lạnh lùng trừng, tăng thêm ngữ điệu.

Dung Thiếu Khanh liền giật mình, nhăn nhó nhìn về phía Vân Khê, do dự không ngừng.

“Đồ vô dụng! Thiếu Hoa, ngươi đi! Giết nghiệt chủng này! Để tránh nàng hạ nhục danh vọng Dung gia ta.” *(ta khinh ta băm băm băm) (xách dép chạy tới, đưa dao nàng 1 cái, ta 1 cái, cùng băm ông ta)*

Lần này, đổi lại làm khó Dung Thiếu Hoa.

“Gia gia, ta đánh không lại biểu muội, ngươi hay là sai cao thủ khác.” Dung Thiếu Hoa cái đầu dài lắc một cái, trực tiếp nhát gan một lần. Hắn cũng không muốn mạo hiểm đắc tội biểu muội của hắn, đừng nói chọc nàng đã là hậu hoạn vô cùng, phía sau của nàng còn có một Long Thiên Tuyệt còn đáng sợ hơn, hắn cũng không muốn ngày sau chịu không nổi.

“Ngươi, các ngươi” Tất cả đều là thùng cơm!”Dung gia chủ ánh mắt quét qua mọi người Dung gia, tiện tay chỉ một người trung niên nam tử trong đội ngũ, đôi mắt ánh lên vẻ tàn nhẫn “Hồ, ngươi đi giết nàng! Ngươi cùng nàng không có bất kỳ liên hệ máu mủ nào, cũng không cần cố kỵ cái gì. Chỉ cần ngươi có thể giết nàng, lão phu lập tức ban họ Dung cho ngươi, xem ngươi là một phần tử của Dung gia.”

Tên trung niên nam tử được gọi là Hồ kia nghe vậy, nhất thời mừng rỡ, hắn cho tới nay cũng chỉ là gia nô Dung gia, thân phận kém người một bậc. Nhưng nếu thật có thể mượn cơ hội lần này leo lên, từ đó trở thành người nhà Dung gia, đây là cơ hội thật tốt, hắn có thể nào bỏ qua?

“Dạ, gia chủ! Thuộc hạ nhất định sẽ không để cho ngài thất vọng!”

Bên cạnh Hồ có một người trung niên nam tử khác lên tiếng nói: “Cha, không thể! Đây chính là thân sinh nữ nhi của muội muội, là ngoại tôn nữ của người, cho dù người không thích nàng, cũng không thể đả thương tánh mạng nàng.”

Vân Khê nghe vậy, không khỏi nhìn nhiều hắn thêm một lần, người này mặc dù đã bước vào trung niên, nhưng loáng thoáng có thể thấy được hắn khi còn trẻ vô cùng tao nhã, dung mạo của hắn cùng Dung Thiếu Hoa cực kỳ tương tự, nếu nàng đoán không lầm, người này hẳn là phụ thân của Dung Thiếu Hoa, nàng đối với người cậu này ấn tượng tốt hơn mấy phần, mặc dù người Dung gia gây sự, nhục nhã cha nương nàng như thế, nhưng cuối cùng còn có mấy người lương tâm không có mất. Nàng từ trước đến giờ có thù báo thù, có ân báo ân, người nào đối với nàng tốt, nàng ghi ở trong lòng, người nào nhục nhã nàng, thương tổn thân nhân của nàng, nàng cũng sẽ vững vàng ghi nhớ trong lòng.

“Cửu cửu, đa tạ tương trợ, ta nhớ trong lòng! Bất quá đã có người nghĩ chịu chết, ta chắc chắn thành toàn cho hắn ”

Dung Mậu Xuân kinh ngạc nhìn về phía nàng, không biết nàng tại sao tự tin như vậy, cứ nhận định mình nhất định có thể chiến thắng Hồ đây? Phải biết rằng Hồ tuy chỉ là một hộ vệ của Dung gia, nhưng thiên tư tập võ không chút nào kém hơn người khác, thậm chí cũng

có vài vị trưởng lão đánh không lại hắn. Trong lòng hắn rất lo lắng, song nhìn thấy thần thái ngạo nghễ của nàng, hắn lại có một niềm tin tưởng, không chừng nàng sẽ đánh thắng Hồ.

Quyển 3 - Chương 79: Xui khiến người Dung gia đổi nơi làm việc

Trảm Lãng kiếm vẽ một đường ánh sáng mạnh mẽ giữa không trung, mũi kiếm nhắm thẳng vào Hồ, lông mày nhướng lên tạo thành độ cong lãnh ngạo, Vân Khê trầm giọng hỏi: “Ngươi, thật muốn giết ta?”

Hồ chần chờ mắt liếc Dung gia chủ, lấy lại bình tĩnh, kiên định nói: “Đúng, gia chủ ra lệnh cho thuộc hạ giết, thuộc hạ liền giết!”

Vân Khê thần sắc lạnh lùng, lời nói trầm xuống: “Rất tốt, đây là ngươi tự tìm!”

Tiếng nói vừa dứt, thân ảnh của nàng như mũi tên rời cung, xuyên thẳng tới đối phương.

Hồ kinh hãi, bước nhanh rút lui, trong tay trường kiếm đang muốn rút ra, trước mắt lại thấy một đạo hàn quang nhanh chóng chém thẳng vào ót hắn!

“a!”

“a!”

“.....”

Vô số tiếng kinh hô nhất tề phát ra, cả Bạch Hổ Lâm chỉ một thoáng lâm vào không khí quái dị.

Ở bên trong đôi mắt lạnh lùng của Vân Khê hiện lên thân ảnh nam tử dưới kiếm quang lạnh lẽo bị chia ra làm hai, huyết nhục mơ hồ văng khắp nơi.

Một nửa thân thể đầy máu bay lên cao, rơi trên ngọn cây, một nửa thân thể khác, bay vào bên trong đội ngũ Dung gia, các cô gái bị làm sợ la thất thanh, Dung Tiêu Tiêu trực tiếp ngất đi, cho dù là các cao thủ Dung gia, cũng nhịn không được rùng mình một cái. Nàng lại một kiếm bổ đôi cơ thể, chém thành hai khúc, đối phương ngay cả cơ hội nhìn rõ cũng không có!

Đây là thực lực bực nào?

Dung Thiếu Hoa vẫn biết thiên tư tập võ của nàng vượt quá người thường, song mới vừa rồi, hắn rõ ràng nhìn thấy nàng cách xa năm sáu thước, vậy mà chỉ trong thời gian nháy mắt, thân ảnh của nàng đã đến trước Hồ, đây là thân pháp cùng tốc độ bực nào? Võ nghệ nàng tinh tiến, hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn!

Ánh mắt của mọi người từ thân thể máu chảy đầm đìa, từ từ chuyển dời đến trên người Vân Khê, nàng toàn thân sát khí mười phần, phảng phất như một pho tượng Tu La, không cho bất luận kẻ nào đến gần.

Giờ phút này, người lạ chớ tới gần, gần nàng hẳn phải chết!

Dung gia chủ trợn mắt nhìn Vân Khê, lửa giận ngút trời phát ra, nàng giết Hồ, rõ ràng chính là hướng hắn thị uy. Nàng một tiểu bối, lại dám hướng hắn thị uy như thế, quả thực cả gan làm loạn!

“Ngươi, ngươi giỏi lắm! Xem ra lão phu không tự mình xuất thủ, ngươi cũng không biết trời cao đất rộng!”

Dung gia chủ vung chưởng, đem trọng kiếm hút vào lòng bàn tay tức thì, trợn mắt hướng phía trước mà tới.

“Đường đường là gia chủ Dung gia, cư nhiên không biết thân phận, xuất thủ với phu nhân, Dung gia ngươi rốt cuộc còn biết xấu hổ không?” Một thanh âm phá không mà đến.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, ngoài Bạch Hổ lâm, bụi đất tung bay, một đội xe ngựa dừng lại, dừng ở lối vào cánh rừng.

Long Thiên Thần nhìn thấy người, mừng rỡ vẫy vẫy tay: “Vân hộ pháp cùng Phong hộ pháp, các ngươi đã tới! Đại ca của ta không có ở đây, người nơi này cũng không đem Lăng Thiên Cung ta xem ra gì, các ngươi nói nên làm cái gì bây giờ?”

Người tới không ai xa lạ, chính là nhóm tứ đại hộ pháp vừa đến. Lúc trước Vân Khê sợ nhân lực cứu Lam Mộ Hiên không đủ, cho nên cố ý ở Đồng Mã trấn truyền tin tức cho bọn hắn, dặn dò bọn họ tụ họp ở Bạch Hổ Lâm. Ai ngờ bọn họ đến nhanh như thế, tới sớm không bằng tới đúng lúc.

Vân hộ pháp giục ngựa đến phía trước, cất giọng cười nói: “Nhị công tử, cái này còn phải nói sao? Dám đắc tội người Lăng Thiên Cung ta, vậy khẳng định là chán sống! Ha ha ha...”

Mọi người rối rít xuống ngựa, xếp thành một hàng, quỳ xuống trước Vân Khê, đồng thanh nói: “Thuộc hạ bái kiến phu nhân, chờ đợi phu nhân sai khiến!”

Bốn người cố ý cho Dung gia một hạ mã uy, nửa câu sau nói phá lệ vang dội. Bốn người tuy là quỳ, nhưng khí thế không giảm, có chủ nhân như thế nào, sẽ có cái dạng thuộc hạ đó, bốn người đến, cho

thập đại gia tộc không nhỏ rung động.

Lăng Thiên Cung tứ đại hộ pháp, ai không biết ai không hiểu? Thanh danh của bọn hắn ở trong thập đại gia tộc chấn động khác xa với Vân Khê không có danh tiếng gì, nhưng trước mắt bốn vị danh tướng, uy phong lẫm lẫm tứ đại hộ pháp, lại quỳ xuống trước mặt một cô gái, điều này nói rõ cái gì? Nói rõ cô gái này thân phận không chỉ là nữ chủ nhân Lăng Thiên Cung, còn khuất phục được tứ đại hộ pháp!

Hai điều này ý nghĩa hoàn toàn bất đồng.

Chỉ là nữ chủ nhân Lăng Thiên Cung, chưa chắc có thể được tất cả đệ tử Lăng Thiên Cung kính phục, song có thể khiến cho tứ đại hộ pháp cúi người xưng thần, tất nhiên phải có bản lĩnh chân chính.

Mọi người không khỏi đánh giá Vân Khê thêm một lần, từ từ tin tưởng một kiếm như sét đánh của nàng vừa rồi, tuyệt không phải tình cờ, cũng tuyệt không phải là đánh lén, mà là nàng chính thức chiến thắng cao thủ. Nữ tử như vậy, không thể khinh thường!

Vân Khê thu hồi kiếm, nhìn bốn người, nói: “Các ngươi tới vừa lúc, đi đem Vân tướng quân cùng Vân phu nhân từ xe tù mời đi ra!”

“Dạ, thuộc hạ tuân lệnh!”

Bốn người đồng thời bước lên trước, khí thế khiếp người, khiến cho đệ tử Dung gia che xung quanh xe phải hướng hai bên lui ra.

“Người đâu, ngăn cản bọn họ cho lão phu!” Dung gia chủ nóng nảy, vội vàng hạ lệnh ngăn cản.

Các đệ tử bình thường dưới sự uy hiếp của tứ đại hộ pháp nào dám

tiến lên. Hai huynh đệ Dung Thiếu Hoa cùng Dung Thiếu Khanh vốn không đồng ý với việc làm của gia gia nên chứng kiến một màn này lập tức vui vẻ đứng nhìn, không muốn tiến lên ngăn cản.

Mấy nhân vật có thực lực là các đại trưởng lão đối với thực lực tứ đại hộ pháp có điều cố kỵ, không dám tùy tiện tiến lên đối phó với địch, hơn nữa hôm nay mọi người của các đại gia tộc đều có mặt, nếu bại trận dưới tứ đại hộ pháp, vậy bọn họ chẳng phải là mất hết mặt mũi sao. Chuyện không có lời này, bọn họ quyết không làm.

Trong khoảng thời gian ngắn, tát cả mọi ngừoi Dung gia không ai có ý tứ ra tay, chỉ còn lại Dung gia chủ một người hổn hển, vừa muốn xuất thủ, lại không dám lấy một địch bốn, thân thể lay động liên tục, tức giận đến xanh mặt.

Phu thê Vân Dật được Vân hộ pháp cùng Hỏa hộ pháp đỡ xuống xe tù. bình thản đi đến.

“Khê Nhi.....” Vân phu nhân trong lúc nhất thời cảm khái vô cùng, ngắm nhìn nữ nhi, lệ nóng rơi xuống. Nàng biết nữ nhi cũng không phải là người hiếu sát, hôm nay vì bọn họ, nàng cầm kiếm giết người, không chút lưu tình, nàng cũng không cảm thấy nữ nhi tàn nhẫn, ngược lại cảm thấy đau lòng. Nếu là nữ nhi của gia đình bình thường, hiện tại hẳn là ở nhà giúp chồng dạy con, trải qua cuộc sống bình an, nhưng con gái của nàng lại không thể không ở trên giang hồ phiêu bạc, không nơi cố định, nàng thật đau lòng.

Vân Khê nhìn lại nàng, hiểu ánh mắt của nàng, trong lòng đột nhiên đau xót, ai không muốn có cuộc sống tốt, bình an trải qua, nhưng nàng thân bất do kỷ, dù vậy nàng quyết không hối hận!

Chỉ cần có thể thủ hộ (bảo vệ) người nhà của mình, thủ hộ người mình yêu thương, cho dù mỗi ngày trải qua cuộc sống chém giết đầy

máu tanh, nàng cũng không hối hận!

Hai mẹ con ôm nhau, tất cả lời trong lòng, toàn bộ hòa tan ở cái ôm ấm áp này.

“Phụ thân, nương, nơi này không nên ở lâu, ta để cho Hỏa hộ pháp đưa các người về Vân gia. Sau này chúng ta cùng Dung gia hoàn toàn chặt đứt quan hệ, chúng ta có cuộc sống chúng ta, không cần cùng bọn họ lui tới. Về phần Tiểu Mặc, Thiên Tuyệt sẽ có biện pháp cứu hắn, các người không cần phải lo lắng.”

Vân phu nhân lau nước mắt, nhìn Dung gia chủ một cái, nàng cất bước tiến lên, nằm rạp người quỳ xuống trước trước mặt Dung gia chủ: “Phụ thân, xin thứ cho hài nhi bất hiếu, không thể phụng dưỡng dưới gối người. Bất kể ngài tha thứ hay không, ở đáy lòng hài nhi, người vĩnh viễn là phụ thân yêu thương của hài nhi! Hôm nay từ biệt, có lẽ cuộc đời này cũng sẽ không gặp nhau nữa, xin cha nhận một lạy cuối cùng của hài nhi”

Dung gia chủ mặt nghiêng hướng về phía nàng, không một chút động dung, khuôn mặt vốn âm trầm càng thêm lãnh khốc.

Vân phu nhân nhìn khuôn mặt phụ thân, ánh mắt dần ảm đạm, nàng cúi rạp người xuống, lạy một cái thật sâu, lệ nóng rơi đầy mặt.

Nàng không hiểu, vì sao phụ thân trở nên lãnh khốc như thế, phụ thân luôn yêu thương nàng đã đi nơi nào?

Nàng tình nguyện xem đây là mộng, xem như nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng trở lại Dung gia, như vậy phụ thân nghiêm khắc nhưng luôn yêu thương nàng mãi mãi tồn tại.

“Phụ thân, người đã lạnh nhạt muội muội nhiều năm như vậy, người

cần gì mà không tha thứ cho nàng?” Dung Mậu Xuân nhìn muội muội như thế, không đành lòng, không nhịn được khuyên giải.

Dung gia chủ quay đầu, trừng hắn một cái: “Ngươi nếu bất mãn, có thể cùng nàng cùng rời đi Dung gia!”

Dung Mậu Xuân tâm cả kinh, bất khả tư nghị nhìn phụ thân, chỉ cảm thấy phụ thân biến hóa thật sự quá lớn, hắn cơ hồ cho là người trước mắt đã không còn là phụ thân hắn biết từ trước mà là một người khác.

Vân phu nhân đứng dậy, đưa mắt nhìn huynh trưởng, đôi mắt ửng đỏ, nói: “Đại ca, thân thể phụ thân từ trước đến giờ không tốt, ngày sau mong đại ca chiếu cố hơn.”

“Tiểu muội yên tâm, đại ca nhất định sẽ thay ngươi tẫn hiếu.” Dung Mậu Xuân nhìn muội muội mình, ánh mắt phá lệ nhu hòa.

Vân phu nhân gật đầu, lần nữa quay đầu nhìn Dung gia chủ, lần này nhìn qua cũng chỉ là bóng lưng lạnh như băng của hắn. Trong nội tâm nàng đau xót, cũng không cùng nữ nhi cáo biệt, bước nhanh xoay người, che mặt thoát đi.

Vân Dật thấy thế cùng nữ nhi cáo biệt một tiếng, liền vội mau chóng đuổi theo.

“Hỏa hộ pháp, cha mẹ ta làm phiền ngươi một đường chiếu cố.”

“Phu nhân xin yên tâm, thuộc hạ nhất định đem Nhị lão an toàn đưa đến Vân phủ.”

Vân Khê đưa mắt nhìn cha mẹ rời đi, trong lòng xúc động, nàng cũng không hiểu, tại sao lại có một ông ngoại lãnh huyết vô tình như vậy,

nếu có thể, nàng thật hy vọng một kích kết liễu hắn. Nhưng nàng không thể, đích thân giết trường bối của mình, chính là chuyện trái kỷ cương luân thường, nàng làm không được, nàng cũng không muốn để cho nương thương tâm, bởi vì người nọ dù sao cũng là phụ thân dưỡng dục của nàng.

Ánh mắt băng lãnh quét qua Dung gia chủ, Vân Khê ngưng thần, đáy mắt xẹt qua một đạo tinh quang.

Nàng có thể không giết hắn, cũng không đại biểu nàng có thể dễ dàng như vậy bỏ qua cho hắn, hãy chờ xem!

“Các vị, kịch đã xong, mọi người cũng nên rời đi!”

Mọi người hoàn hồn, rối rít tản đi, mọi người còn không có quên mất, mục đích chính hôm nay tới Bạch Hổ Lâm.

Đợi người còn lại rời đi gần hết, Vân Khê cố ý đến gần Dung gia chủ, hướng mọi người Dung gia nói: “Chư vị, Lăng Thiên Cung ta gần đây đang chiêu mộ nhân tài, khoảng một trăm người, mọi người nếu có ý muốn đầu nhập vào Lăng Thiên Cung, đại môn Lăng Thiên Cung ta luôn mở rộng chào đón các ngươi. Nhưng phải nhớ kỹ, chúng ta chỉ tuyển một trăm người, không nhiều cũng không ít, các ngươi nếu tới chậm, cũng không còn cơ hội.”

Nàng thần bí cười một tiếng, vẫy vẫy tay, sau đó xoay người, trở lại trong đội ngũ Lăng Thiên Cung.

Mọi người Dung gia không kịp phản ứng, đợi sau khi nàng trở về hàng ngũ mới ý thức được, mọi người lộ ra thần sắc khinh thường. Chê cười, Dung gia bọn họ đường đường là đại gia tộc đứng hàng thứ hai trong thập đại gia tộc, làm sao có thể rời Dung gia, gia nhập Lăng Thiên Cung? Nàng đây không phải là ban đêm ngủ mơ sao?

Dung gia chủ âm lãnh nhìn Vân Khê, cười lạnh nói: “Nghiệt chủng! Ngươi đừng đắc ý quá sớm, ngươi chờ, lão phu sớm muộn cũng thu thập ngươi! Chúng ta đi!”

Đội ngũ Dung gia tiếp tục hướng về phía trước đi.

Dung Thiếu Hoa quay đầu lại nhìn Vân Khê cùng Băng hộ pháp một cái, trong ánh mắt cất giấu bất đắc dĩ, hắn cuối cùng cũng theo hàng ngũ Dung gia rời đi.

“Đại tẩu, ngươi đừng để trong lòng! Ngươi là con dâu Long gia chúng ta, tự có người Long gia chúng ta làm hậu thuẫn của ngươi, Dung gia bọn họ tính là cái gì, chờ đại ca trở lại, chúng ta cùng nhau phá hủy Dung gia!”

Vân Khê cười một tiếng, nếu đổi lại là đại ca của hắn, sợ rằng giờ phút này cũng đã thay nàng báo thù rồi, đây chính là khác nhau giữa hai huynh đệ. Bất quá hắn có lòng như vậy, nàng đã rất cảm động, nói cho cùng, đây là sự quan tâm của người trong nhà!

“Chúng ta cũng đi thôi, sắp có trò hay nhìn đây.” Nàng thần bí cười một tiếng, trong tươi cười lộ ra mấy phần mùi vị tà ác.

Đi được khoảng nửa canh giờ, phía trước đội ngũ đột nhiên thả chậm tốc độ, ngăn trở người phía sau.

“Chuyện gì xảy ra? Tại sao dừng lại?” Lam gia có người hô lớn nói, Lam gia, Đoan Mộc Hùng cùng Lăng Thiên Cung một nhóm đi ở cuối đội ngũ, phía trước đường bị lấp, bọn họ liền không thể đi về phía trước.

“Đi xem một chút, xảy ra chuyện gì.” Lam gia chủ phân phó, liền có

người đi trước dò thăm.

Không lâu sao đệ tử trở về hồi báo: “Gia chủ, người Dung gia không biết trúng độc gì, toàn thân ngứa ngáy, phải dừng lại vận công bức độc, hiện ở phía trước chúng ta!”

“Cái gì? Lại có chuyện này?” Lam gia chủ sắc mặt ngưng trọng, đột nhiên nhớ tới đoàn người mình cũng từng tự dưng trúng độc, không khỏi đem hai chuyện liên tưởng đến một chỗ, suy nghĩ rõ ràng.

“Không có chuyện gì, bọn họ là ác nhân làm nhiều chuyện ác, lão Thiên trừng phạt bọn họ thôi.” Vân Khê vẻ mặt thích ý từ bên cạnh hắn đi đến, cười đến ý vị thâm trường.

“Chúng ta đừng để ý đến bọn hắn, nhanh chóng lên đường, Tiểu Hiên Tử vẫn chờ chúng ta đi cứu đấy.”

Lam gia chủ đưa mắt nhìn bóng lưng của nàng, đáy lòng dâng lên cảm giác khác thường, thật giống như nàng biết nội tình trong đó, hắn lắc đầu cười khẽ, hắn quả nhiên là già rồi, nhìn không rõ người cùng sự việc nữa.

Đoàn người Long Thiên Thần cùng Vân hộ pháp theo sát Vân Khê, chậm rãi đi xuyên qua đám người, cho đến khi đi tới vị trí người Dung gia, bọn họ cũng không quan tâm mọi người có hay không đang vận công điều tức, đi vào giữa đám người mà qua.

“Nghiệt chủng, ngươi đứng lại đó cho ta!” Dung gia chủ đột nhiên lên tiếng quát Vân Khê.

Vân Khê dừng bước, không chút để ý quay đầu: “Ngươi đang ở đây gọi ta? Xin lỗi, ta không gọi là nghiệt chủng, ta nghĩ cái tên này tương đối thích hợp với ngươi, dù sao ngươi mới là thuỷ tổ nghiệt

chủng.”

“Ngươi,nhất định là ngươi! Nhất định là ngươi đối với chúng ta động tay chân, nếu không làm sao toàn bộ chúng ta trúng độc?” Dung gia chủ mặt đã xanh lại càng xanh hơn.

Vân Khê phất phất ngón trỏ, lắc đầu nói: “Đồ có thể ăn lung tung, nhưng nói không thể nói loạn. Các ngươi khi nào thấy ta đối với các ngươi hạ độc? Không có chứng cớ, cũng không nên tùy tiện oan uổng người. Bất quá bản thân ta có một số đan dược giải độc, cực kỳ quý hiếm, nếu không phải độc tính quá mạnh, nó cũng có thể giải độc.”

“Lão phu biết, nhất định là ngươi hạ độc! Còn không mau đem giải dược giao ra đây?”

“Muốn giải dược a?” Vân Khê nghiêng đầu nhìn hắn, cố ý kéo trường âm, cừoi nhạt nói “Ta không cho!”

“Ta với người của Dung gia không thân cũng không có quan hệ, tại sao phải cho các ngươi giải dược? Các ngươi toàn bộ chết sạch, ta cao hứng không kịp, đừng quên, lúc trước ngươi như thế nào nhục nhã cha mẹ ta, giải dược của ta có thể nuôi heo có thể cho chó ăn, cũng sẽ không cho Dung gia các ngươi!”

Dung gia chủ giận đến cả người phát run, nàng lại so sánh bọn họ cùng heo chó, hơn nữa cả heo chó cũng không bằng, nghiệt chủng này, hắn chỉ cần còn có khí lực, hắn sẽ lập tức giết nàng!

Mấy đại gia tộc đi ở phía trước phát hiện người phía sau khác thường, rối rít trở về xem náo nhiệt, vừa vặn nghe được lời nói này của Vân Khê, đáy lòng mọi người không khỏi run lên, rối rít thầm nhủ mình, ngày sau nếu không phải vạn bất đắc dĩ, không thể đắc tội cô

nãi nãi này. Nàng lúc nãy vừa nói Dung gia sẽ gặp thảm họa một lát sau liền hành động, điều này không khỏi quá nhanh đi.

Người Dung gia nghe xong giận đến hộc máu, độc tính cũng phát tác nhanh hơn.

Dung Thiếu Hoa cũng không tránh được một kiếp này, đôi mắt hoa đào nhấp nháy, tội nghiệp nhìn Vân Khê, tranh thủ sự đồng tình của nàng.

“Biểu muội, ta vẫn đối đãi với ngươi không tệ, ngươi có thể hay không trước đem giải dược cho ta? Trên người của ta thật là ngứa, hơn nữa bộ dáng này, thật sự là quá xấu rồi, một chút cũng không phù hợp hình tượng tiêu sái lỗi lạc của ta.”

Vân Khê khinh thường liếc hắn một cái, hé miệng cười nói: “Muốn giải dược có thể a, chỉ cần ngươi thoát khỏi Dung gia, gia nhập Lăng Thiên Cung, ta đây sẽ không coi là làm trái với lời nói vừa rồi, có thể cho ngươi giải dược.”

“Biểu muội...”Dung Thiếu Hoa lông mày nhăn một cái, tiếp tục tranh thủ đồng tình.

Vân Khê không nhìn hắn, đem tầm mắt thay đổi hướng người Dung gia còn lại, nói: “Phe ta cũng đã nói rồi, chỉ cần các ngươi nghĩ gia nhập Lăng Thiên Cung, đại môn Lăng Thiên Cung ta luôn hướng các ngươi mở rộng. Lăng Thiên Cung chúng ta đối đãi đối đãi đệ tử của mình tuyệt đối ưu ái, danh sách có hạn, quá hạn không thể gia nhập, các ngươi cần phải hiểu rõ.”

“Ngươi đừng hòng được như ý! Chúng ta sinh là người Dung gia, chết cũng là quỷ Dung gia, tuyệt đối không khuất phục!”

“Đúng, chúng ta thà chết chứ không chịu khuất phục!”

“.....”

Một số người Dung gia tính tình tương đối kiên cường, rối rít lên tiếng cùng chống lại nàng.

Vân Khê vẻ mặt bình thản nhún nhún lông mày, hướng bọn thủ hạ phất tay nói: “Nếu bọn họ không muốn giải dược, vậy cũng không lien quan đến chúng ta, chúng ta đi thôi”

Mọi người nhất thời ngẩn ra, còn tưởng rằng nàng sẽ tiếp tục dây dưa cùng bọn họ, lại không nghĩ nàng lại lập tức rời đi, vậy làm sao được? Nếu nàng đi thật, vậy độc trên người bọn họ làm sao giải? Bọn họ cũng không phải không thử dùng thuốc giải độc mang theo, đáng tiếc những giải dược này hoàn toàn vô dụng, một chút công hiệu cũng không có. Điều này càng làm cho bọn họ thêm lo lắng.

“Biểu muội, chờ một chút! Ta là gia người nhà tương lai của Lăng Thiên Cung, không biết có tính là một phần tử Lăng Thiên Cung hay không đây?” Dung Thiếu Hoa mang theo nụ cười tà khí, tà tà liếc về phía Băng hộ pháp, ánh mắt kia muốn bao nhiêu mập mờ liền có bấy nhiêu.

Băng hộ pháp bị hắn nhìn như vậy, chợt nhớ đến điều gì, khuôn mặt lãnh nhược băng sương trong nháy mắt phát hồng. Nàng tức giận trừng mắt nhìn Dung Thiếu Hoa một cái, quay đầu đi chỗ khác, làm như không thấy hắn.

Vân Khê ở giữa hai người dò xét qua lại một vòng, đuôi lông mày gảy nhẹ, đổ ra một viên giải dược đưa cho hắn: “Được rồi, nhìn ngươi sắp ở rể Lăng Thiên Cung ta, thì cho ngươi một giải dược.” Nàng vốn không muốn làm khó hắn, hiện tại có cớ cho hắn giải

dược, coi như là nước chảy thành sông. Phàm là người đối với nàng tốt, trong lòng nàng luôn ghi nhớ.

Dung Thiếu Hoa mừng rỡ, vừa muốn đưa tay đi đón, Vân Khê đột ngột rút lui tay, cổ tay vừa chuyển liền trực tiếp đem giải dược ném vào trong miệng của hắn, như vậy liền không sợ người Dung gia lấy thân phận tới ép hắn giao ra giải dược, hoặc là hắn vì một lòng hiếu tâm, mà đem giải dược chuyển tặng cho trưởng bối. Như vậy kế hoạch của nàng chẳng phải hỏng từ trong trứng nước sao?

Nàng mới không có ngu như vậy, cho nên trực tiếp đem giải dược ném vào trong miệng của hắn, thuốc vào miệng lập tức tan, hắn muốn ói ra cũng không được.

“Ách” Dung Thiếu Hoa ngẩn ngơ, cảm giác được giải dược đã tan ở trong miệng của mình, chân mày khẽ nhăn, hơi có chút ảo não. Vốn một giải dược này hắn là thay phụ thân cầu xin, nhưng bây giờ không có, thật là nhức đầu.

Hắn đoán được biểu muội tuyệt sẽ không cố ý gây khó khăn cho hắn, cho nên hắn vốn định trước lấy được một giải dược để cho phụ thân giải độc, miễn đi đau đớn, ai ngờ không như mong muốn, hắn đã tính sai một bước.

Vân Khê đôi mắt đẹp chuyển động, quét nhẹ qua bên người hắn, đem tầm mắt rơi vào trên người Dung Mậu Xuân, nàng thản nhiên cười một tiếng nói: “Biểu ca ngươi sắp trở thành một phần tử Lăng Thiên Cung ta, như vậy phụ thân của ngươi tự nhiên cũng nên coi như là nửa người của Lăng Thiên Cung”"

“Cửu cửu!”

Thừa dịp Dung Mậu Xuân mở miệng định trả lời, một giải dược trực

tiếp bay vào trong miệng của hắn.

Giả dược lập tức có hiệu quả, phụ tử Dung Thiếu Hoa rất nhanh khôi phục bình thường, những người còn lại thấy vậy vô cùng hâm mộ, bọn họ cũng muốn giải dược, nhưng gia chủ nhìn bọn hắn chằm chằm, bọn họ cũng không dám tùy ý đi theo địch.

“Khê Nhi, cũng là người một nhà, cần gì vô tình như vậy? Không bằng nể mặt cậu, cho ngoại công ngươi một đường lui?” Dung Mậu Xuân tranh thủ tình cảm nơi Vân Khê, nhưng đổi lấy sự thờ ơ của Vân Khê.

“Người một nhà? Ta trèo cao không tới đâu! Chúng ta đi!” Vân Khê phất tay một cái, tiếp tục dẫn đoàn người Lăng Thiên Cung dứt khoát rời đi.

Nàng vừa đi, trong Dung gia bắt đầu có người ngồi không yên, rối rít hô lớn đứng lên: “Long phu nhân, ta nguyện ý gia nhập Lăng Thiên Cung!”

Có một người dẫn đầu, phía sau người càng tới càng nhiều, mọi người nghĩ thầm dù sao nhiều người phản bội Dung gia như vậy, nhiều thêm một người cũng không nhiều lắm, bọn hắn cũng lường trước gia chủ sẽ không làm gì bọn họ nên người này nối tiếp người kia hô lớn, chỉ mong nhanh chóng giải được kỳ dược trên người.

Không lâu sau, phần lớn mọi người lựa chọn đầu nhập vào Lăng Thiên Cung, chỉ có huyết mạch dòng chính Dung gia thủy chung kiên nhẫn, giữ vững trầm mặc, bọn họ mới là huyết mạch chân chính của Dung gia, nếu đến bọn họ cũng bỏ đi lựa chọn đầu nhập vào Lăng Thiên Cung, như vậy Dung gia xem như sụp đổ. Nhưng nếu bọn họ không lựa chọn, như vậy chờ đợi bọn họ chỉ có vô cùng cùng vô tận đau đớn.

Dung gia chủ nhất thời nổi giận, giận đến cả người lay động, ngay cả câu nói cũng nói không ra: “Ngươi, các ngươi....., rất tốt!”

Vân Khê dừng bước, quay đầu nhìn hắn, khóe môi nở nụ cười thắng lợi. Nàng cũng muốn xem một chút, bọn họ rốt cuộc còn có thể chống bao lâu.

Quyển 3 - Chương 80: Thần Long kỳ quan

“Phu nhân, có thể nhường một bước cùng nói chuyện hay không?” Lam gia chủ đứng một bên nhìn, cuối cùng không nhẫn nổi liền tiến lên gọi Vân Khê. “Phu nhân, Dung gia chủ dù có chỗ nào không phải thì thủy chung cũng là trưởng bối, ngươi làm trò trước mặt mọi người như thế đã là nhục nhã ông ta lắm rồi, sợ rằng không ổn đâu. Không biết ngươi có thể nể mặt lão phu đem giải dược cho bọn họ hay không? Cứ để mọi chuyện đến đây chấm dứt.”

Vân Khê đạm mắt nhìn ông một cái, chuyện gấp nhất trước mắt chính là cứu Tiểu Hiên Tử, nếu cứ tiếp tục dông dài cùng Dung gia, chỉ sợ sẽ làm trễ nải đại sự cứu người, tuy vậy, cũng không thể có chuyện muốn nàng giao thuốc dễ dàng như thế được. Nàng cũng chẳng lo Dung gia dọc đường ngáng chân trả thù, vậy thì đến lúc đó nàng vừa phải bận rộn cứu người, vừa phải cẩn thận ứng phó Dung gia.

Nàng đâu có nhân từ mà cứ như thế dễ dàng buông tha bọn họ!

Khóe môi cong lên một độ cung, Vân Khê lập tức đã có kế sách trong lòng, khẽ thở dài nói: “Được rồi, nể tình Lam tiền bối, ta sẽ đem giải dược cho bọn họ. Tuy vậy trước đó phải nói rõ ràng, nếu bọn họ còn dám khiêu khích, vậy thì đừng trách ta không khách khí...”

Nàng cố ý đề cao âm điệu, chính là muốn nói cho người của Dung gia nghe.

Lam gia chủ hướng chỗ Dung gia liếc một cái, tâm lĩnh tự biết, gật

đầu nói: “Phu nhân yên tâm, Dung gia chủ là người chính phái đức cao vọng trọng, nhất định sẽ không so đo với tiểu bối đâu.”

Ông cũng cố ý đề cao âm điệu, kể từ đó, cho dù Dung gia chủ muốn làm khó Vân Khê cũng không được, nếu không lão ta ắt hổ thẹn với bốn chữ ‘đức cao vọng trọng’ này.

Vân Khê đem viên giải độc ném vào túi nước, thuận thế lắc mấy cái, trực tiếp đưa cho Lam gia chủ: “Mỗi người chỉ cần uống một ngụm là có thể giải độc.”

Lam gia chủ nhận lấy, khẽ vung tay, xoay người đi thẳng về phía mấy người Dung gia.

“Dung Thế bá, mau ăn giải dược đi.”

Lam gia cùng Dung gia chính là thế giao, từ trước đến giờ quan hệ hòa hợp, giải dược do Lam gia chủ tự mình đưa đến cũng miễn cho Dung gia phí công hoài nghi. Song Dung gia chủ vẫn tiểu tâm cẩn thận, không trực tiếp nhận giải dược luôn mà vẫy một gã đệ tử cách đó không xa tới.

“Ngươi, ăn trước đi.”

Đệ tử mãnh liệt nuốt nước bọt, do dự không tiến, hắn đâu có ngốc, loại chuyện như thử độc này hắn sẽ không dễ dàng làm.

“Gia gia, để con đi.” Dung Thiểu Khanh bước lên trước, lập tức đón túi nước từ tay Lam gia chủ.

Dung gia chủ yên lặng nhìn, cũng không ngăn cản, đến lúc thấy màu xanh trên mặt từ khi hắn uống giải dược đã từ từ rút đi, ông ta lúc này mới yên lòng nhận lấy phần giải dược còn lại.

Vân Khê thu hết thảy vào mắt, không khỏi nhếch môi cười lạnh. Cõi đời này lại còn có loại người vì tư lợi mà không để ý chuyện rọc xương lóc thịt thân nhân như thế, nàng hoàn toàn mở mang kiến thức rồi.

Không hề nữa để ý tới người của Dung gia nữa, Vân Khê dẫn đoàn người Lăng Thiên Cung tiếp tục đi về phía trước.

” Vân hộ pháp, Thượng Quan cô nương đâu?”

” Thuộc hạ đã an bài Thượng Quan cô nương tạm thời ở khách sạn, để lại mấy tên đệ tử bảo vệ cho nên sẽ không có việc gì. Dọc đường đi tới, thuộc hạ cũng nghe được không ít chuyện, cảm giác ra Bạch Hổ Lâm quá mức tà dị, giống như có người đang chế tạo âm mưu vậy. Phu nhân, chúng ta vẫn nên cẩn thận là hơn, tận lực đừng phát sinh xung đột với thập đại gia tộc nữa, nếu không một khi lâm vào khốn cảnh, bọn họ nhất định sẽ bỏ đá xuống giếng, chúng ta lập tức rơi vào trong nguy hiểm.”

” Ngươi yên tâm, ta biết giới hạn.”

Vân Khê hướng Vân hộ pháp cười nhạt một tiếng, trong tứ đại hộ pháp thì Vân hộ pháp chững chạc cơ trí nhất, trước mắt, nàng muốn tìm người thương lượng thì Vân hộ pháp chính là ứng cử viên tốt nhất.

Tiếp tục đi tới, đội ngũ phía trước một lần nữa dừng lại.

” Chuyện gì xảy ra?”

” Thuộc hạ đi xem một chút.”

Vân Khê dừng tại chỗ chờ, rõ ràng cảm nhận được mùi vị quái dị trong không khí.

” Phu nhân, con đường phía trước bị Cự Thạch trận vùi lấp, sợ là rất khó đi qua.” Vân hộ pháp trở lại bẩm báo.

” Ta tự mình đi xem một chút.” Vân Khê kinh ngạc, đi mau mấy bước, chen chúc xông qua đám người, quả nhiên thấy một đống cự thạch phía trước ngăn trở đường đi.

” Quái, trước kia ta đã tới Bạch Hổ Lâm, căn bản không có nhiều đá như vậy a, cái đống này nhô ra từ đâu vậy?”

” Sợ cái gì? Chỉ là vài tảng đá thôi, chẳng lẽ có thể ăn thịt người chắc?”

Trong đám đông bắt đầu có người nghị luận, muốn xông vào thạch trận.

Một người từ giữa đám đông đứng ra, cất cao giọng nói: “Mọi người bình tĩnh chút đi, cự thạch nơi này lộ ra tà khí, sợ rằng ẩn chứa huyền kỵ. Nhưng nếu mọi người tin tưởng Đao mỗ, hãy để Đao mỗ đi trước mở đường.”

Vân Khê nhìn về phía người này, cảm thấy khá quen mắt, ngẫm nghĩ một lúc mới nhớ tới hắn chính là nam tử từng một lần gặp mặt ở trên đường cái ngày đó. Sở dĩ nàng nhớ được hắn cũng do ban đầu còn hoài nghi Đao gia có truy tìm bảo vật hoặc hành động kỳ hoặc nào không, vừa là như thế, hắn cũng biết trong thạch trận nhất định hung hiểm vạn phần, vì sao còn muốn đứng ra? Thay mọi người mở đường?

Người này thật rất khó không làm người ta suy nghĩ.

“Phu nhân, người này chính là gia chủ mới tiếp nhận vị trí ở Đao gia, Đao Phong.” Vân hộ pháp nhìn thấy nghi ngờ trong mắt nàng liền chủ động giải thích.

” Đao gia gia chủ?” Nàng nhớ vừa nãy có nghe nghĩa phụ nhắc tới, lão gia chủ Đao gia bị bắt đi, Đao gia lần này tới chính là vì cứu lão gia chủ của bọn họ.

” Tại sao phải để ngươi đi trước? Ai biết ngươi có mơ tưởng độc chiếm bảo tàng hay không? Ta nghĩ, muốn đi thì mọi người cùng đi, ai cũng không bị bỏ lại.”

Mọi người theo tiếng nhìn lại, người nói chuyện chính là Liễu gia Nhị công tử Liễu Dật Vũ. Hai huynh đệ Liễu Dật Phong và Liễu Dật Vũ này hôm nay cũng đi theo người của gia tộc tới Bạch Hổ Lâm, từ trước vẫn duy trì ở vòng ngoài không hiện diện, vậy mà bây giờ lại nhảy ra ngoài ngăn cản Đao Phong.

Mọi người lúc trước nghe Đao Phong bảo muốn đi trước dò đường, trong lòng rối rít bội phục Đao Phong đạo đức ý chí tốt đẹp, nhưng vừa nghe Liễu đở Vũ nói như thế, lại cũng thấy có chút không đúng. Nếu Đao Phong thật sự bình yên vô sự vượt qua thạch trận, vậy hắn chính là kẻ đầu tiên đi tìm kiếm bảo tang rồi còn gì, làm sao còn cửa cho bọn họ nữa?

Nghĩ như vậy, mọi người liền thấp giọng kháng nghị.

Ánh mắt u ám nhìn Liễu Dật Vũ một thân trang điểm xinh đẹp, Đao Phong nhíu chặt chân mày, trầm giọng nói: “Chư vị, mọi người không cần nghi ngờ! Đao mỗ sở dĩ chủ động xin đi đầu chính là tâm lo cho an nguy của phụ thân. Không dối gạt mọi người, phụ thân Đao mỗ ngày trước bị bắt cóc, mấy ngày gần đây đối phương đã truyền tin

muốn Đao mỗ đến Bạch Hổ Lâm chuộc người. Đao mỗ lo cho phụ thân, lòng như lửa đốt, cho nên mới muốn mau chóng phá thạch trận rồi đi tìm phụ thân. Đao mỗ có thể thề với mọi người, chuyến này ta chỉ vì cứu phụ thân mới đi, tuyệt không có nửa điểm tham niệm* với bảo tàng." *(*tham niệm: ý niệm tham lam)*

Liễu Dật Vũ cười nhạo nói: "Ngươi nói bây giờ không có tham niệm, cũng chưa chắc sau này không có tham niệm đâu. Ai có thể tin tưởng?"

Các loại thanh âm hiềm tỵ vừa ngừng một chút lại bắt đầu tiếp tục.

Sắc mặt Đao Phong hơi trầm xuống, lắc lắc đầu, xé ra vẻ cười khổ.

Người tốt cũng khó làm a!

"Chư vị, nếu như mọi người không tin Đao mỗ, vậy cứ theo sau Đao mỗ đi. Đao mỗ có phương pháp phá trận, mọi người chỉ cần theo sát Đao mỗ mà đi, bảo đảm mọi người nhất định có thể thuận lợi thông qua thạch trận."

"Ngươi nói ngươi có thể đưa mọi người đi qua thạch trận thì ta phải tin sao? Ai cũng biết tân gia chủ của Đao gia từ thuở nhỏ đã có bản lãnh hơn người, trận pháp khó khăn nào cũng không làm khó được, Đao gia chủ phá trận chỉ như giẫm trên đất bằng mà đi. Nhưng trước mắt có bảo tàng hấp dẫn, ai có thể kết luận Đao gia chủ có cố ý lừa gạt để mọi người bị vây trong thạch trận hay không? Sau đó một mình ngươi sẽ thoải mái rời khỏi trận pháp, đi trước đoạt bảo vật a?" Liễu Dật Vũ nói rõ nghi kỵ trong lòng, một đôi mắt xếch híp lại, tinh quang hời hợt.

Tâm tư mọi người cũng đi theo lời nói đúng lý hợp tình của hai người mà dao động, không cách nào quyết tuyệt.

Đao Phong nhíu mày trừng mắt nhìn Liễu Dật Vũ, tức giận dâng trào chỉ trong chốc lát ngắn ngủi rồi nhanh chóng bị hắn đè xuống.

” Liễu thiếu chủ nói năng chuẩn xác mạch lạc, rõ ràng đã định liệu trước, nói vậy, hẳn là đã có phương pháp phá trận. Vậy thì Đao mỗ sẽ không tranh dẫn đầu nữa, xin Liễu thiếu chủ cứ vượt qua thạch trận trước đi.”

Thông minh!

Vân Khê cùng những người đứng xem không nhịn được tán thưởng trong lòng một câu. Đao Phong này không đơn giản, Liễu đở Vũ kích như thế mà hắn cũng có thể nhẫn, là kẻ làm nên đại sự.

Liễu Dật Vũ sắc mặt hơi chậm lại, không ngờ đến đối phương sẽ phản kích như thế, đang muốn nghĩ biện pháp đáp trả thì lại có Tư Đồ gia Nhị công tử Tư Đồ Nam Tinh đứng dậy, nói: “Người nào đi trước cũng không tới phiên nhị vị quyết định! Có mặt ở đây hôm nay căn bản đều là cao thủ thập đại gia tộc, theo lý mà nói, hẳn là nên dựa vào thực lực mà phân trước sau, nhà ai đứng trước trong thập đại gia tộc thì nhà đó đi trước.”

Trong lòng hắn nghĩ tới, hôm nay, hai gia tộc phía trên là Hách Liên cùng Thượng Quan gia đều không có người tham gia, còn lại Dung gia xếp trước Tư Đồ gia thì vừa trải qua chuyện lúc nãy, thực lực hao tổn vô cùng, cho nên hiện tại bàn về thực lực, mấy đại gia tộc chỗ này không thể cùng so với Tư Đồ gia được, muốn vượt thạch trận, tự nhiên cũng là Tư Đồ gia tộc bọn họ đi trước.

Hắn tính toán đánh cho vang dội, đáng tiếc những người khác cũng đâu phải kẻ dễ gạt gẫm.

Dung gia là phe thứ nhất nhảy ra phản bác.

“Theo như ngươi thuyết pháp, Dung gia trong thập đại gia tộc xếp hạng thứ ba, tự nhiên là Dung gia chúng ta qua trước.” Nói chuyện chính là một vị tiểu bối của Dung gia.

“Các ngươi?” Tư Đồ Nam Tinh khinh thường cười lớn, “Xem lại một chút bộ dáng hiện tại của các ngươi đi, nói chuyện đều hữu khí vô lực, còn muốn tranh giành? Hơn nữa, tính đến nhân số bây giờ của các ngươi, thậm chí còn không bằng một nửa Tư Đồ gia, đừng có đứng đây thể hiện, cẩn thận đến lúc đó còn phải để Lăng Thiên Cung che chở các ngươi nữa đấy, thật là làm trò cười cho người trong nghề, ha ha...”

“Tiểu tử, ngươi cũng dám cuồng vọng như vậy trước mặt lão phu?” Cũng không biết câu nào của hắn đã kích thích Dung gia chủ, một đạo chưởng phong lập tức hung hăng bắn về phía hắn ta.

Tư Đồ Nam Tinh vốn không đề phòng, bất ngờ thấy được chưởng phong mãnh liệt đánh tới, hắn mới thấy sợ hãi. Dung gia chủ xuất thủ quá nhanh quá mạnh, thời điểm người bên Tư Đồ gia nhận ra thì đã không kịp cứu giúp. Chỉ nghe “phanh” một tiếng vang thật lớn, cả người Tư Đồ Nam Tinh bị bắn ra đụng vào trên cây khô, tiếng vòng eo bị bẻ gãy thanh thúy lọt vào tai mọi người, trong miệng hắn nôn ra một ngụm máu tươi, ngất xỉu tại chỗ.

“Tinh nhi!” Tư Đồ Khôi kinh hãi, nhanh chóng chạy tới bên nhi tử. Một cú va chạm này với Tư Đồ Nam Tinh coi như hoàn toàn bị phế rồi, vòng eo gãy, chỉ còn xót lại một hơi cuối cùng.

“Dung lão nhi, ngươi dám làm nhi tử nhà ta bị thương? Lão phu liều mạng với người!”

“Giết ông ta! Đừng để mọi người nghĩ là Tư Đồ gia tộc chúng ta dễ bắt nạt!”

“.....”

Tình thế hết sức căng thẳng, người Tư Đồ gia cùng Dung gia triền đấu ở một chỗ.

Không bao lâu sau, Liễu gia, Doãn gia cùng Mạnh gia cũng rối rít bị cuốn vào vòng chiến, Liễu gia và Mạnh gia thì thiên về Dung gia, mà Doãn gia lại theo phe Tư Đồ gia, tràng diện càng ngày càng hỗn loạn.

Bên ngoài, Đao gia, Lam gia, ông cháu Đoan Mộc Hùng cùng đoàn người Lăng Thiên Cung không đếm xỉa đến, chỉ đứng nhìn trò hay, thần sắc đăm chiêu.

“Đại ca, người Dung gia sắp không trụ được rồi, chúng ta cùng Dung gia thường xuyên giao hảo, có cần đi hỗ trợ hay không?” Lam Nhị gia đề nghị.

Lam gia chủ nhíu mày trầm tư, trong lòng do dự, theo tình trạng hiện nay, cuốn vào vòng chiến hiển nhiên là không sáng suốt, nhưng nhiều năm thế giao như vậy, nếu thấy chết mà không cứu thì không trượng nghĩa cho lắm, trong lòng ông vô cùng khó xử.

Quay đầu nhìn Vân Khê đang đứng một bên như không có chuyện gì xảy ra, ông muốn hỏi ý kiến của nàng, nói cho cùng, nàng mới là người có quan hệ huyết mạch đoạn xương hợp gân* cùng Dung gia. *(*đoạn xương hợp gân: theo ta thì đại khái là dù chặt gãy xương thì gân cũng nối liền với nhau, ý chỉ quan hệ gắn kết bên trong vẫn luôn tồn tại dù bên ngoài không thừa nhận – Lặp lại câu nói trên: Đây là ý ta hiểu, chỉ viết ra để người tham khảo thôi = =*)

Vân Khê nhận được ánh mắt dò hỏi, khóe miệng kéo nhẹ, nói: “Lam tiền bối, đừng quên mục đích ban đầu mà chúng ta tới Bạch Hổ Lâm, đừng vì tranh đấu mà hao tổn thực lực.”

Ánh mắt Lam gia chủ sáng lên, không khỏi âm thầm gật đầu thở dài, xem ra ông thật sự già rồi, gặp chuyện liền rối loạn hết cả, thiếu chút nữa làm trễ nải chính sự.

“Nhưng cứ để các gia tộc đánh nhau mãi sẽ dẫn tới tổn thất thảm trọng, nếu bị Thánh cung đột kích, thập đại gia tộc nhất định phải chịu thương vong vô số.”

“Thánh cung?” Trong đầu Vân Khê chợt lóe lên linh quang, đột nhiên bắt đến chút tin tức trọng yếu, nàng lập tức tinh tế ngẫm lại từ đầu đến cuối các tình huống dẫn đến trận loạn chiến này, lòng không khỏi cả kinh, vốn là mọi người đều bình an vô sự, chỉ vì Cự Thạch Trận ngăn cản, chẳng những cản trở đường đi, còn để tất cả bọn họ lâm vào tranh đấu lẫn nhau. Nhưng, nếu hết thảy là do có người lén xếp đặt, như vậy, thủ đoạn kẻ này thật sự là quá mức cao minh, cũng quá mức sắc bén.

Sau lưng nổi lên một trận lạnh lẽo, nàng đột nhiên cảm giác được tựa hồ thật sự có một bàn tay vô hình đang thao túng hết thảy, tất cả mọi người đều nằm gọn trong lòng bàn tay ấy.

Không ổn rồi! Sau lưng thật sự có người thao túng, vậy trong những người ở đây nhất định có con cờ của kẻ đó. Rốt cuộc là ai? Là kẻ nào dấy lên trận tranh đấu này?

“Đại tẩu, chúng ta làm sao bây giờ?”Long Thiên Thần nhìn nàng ngẩn người, không khỏi lên tiếng nhắc nhở.

” Vân hộ pháp, ngươi thấy sao?” Vân Khê hỏi.

” Theo thuộc hạ, chúng ta cũng có thể ngồi yên không quan tâm đến, thực lực thập đại gia tộc hao tổn, đối với Lăng Thiên Cung mà nói, hữu ích vô hại, chúng ta căn bản không cần tham gia vào trong trận tranh đấu của bọn họ.” Vân hộ pháp trả lời chi tiết, dù sao Lăng Thiên Cung cùng thập đại gia tộc đấu đá nhiều năm như vậy, hắn đối với người thập đại gia tộc đã không có cảm tình gì. Không chỉ hắn, những hộ pháp còn lại của Lăng Thiên Cung cùng chúng đệ tử cũng chung cảm nhận như vậy, thậm chí còn hi vọng bọn họ chém giết lẫn nhau, mà chết hết là tốt nhất.

Vân Khê quét mắt một vòng, nhìn thần sắc mọi người cùng Vân hộ pháp đều không muốn nhúng tay vào, nàng nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: “Môi hở răng lạnh, tình thế hiện nay còn chưa rõ ràng, nếu thực lực thập đại gia tộc hao tổn quá lớn, như vậy Lăng Thiên Cung chúng ta chỉ sợ cũng phải chịu không ít nguy hiểm.”

Ánh mắt Vân hộ pháp lóe lên, trán dần dần giãn ra, nhất thời sáng tỏ: “Thuộc hạ hiểu rõ!”

Vân Khê nhìn thẳng hắn một cái rồi gật gật đầu.

Vân hộ pháp lĩnh ý, xoay người đi về phía Đao gia chủ Đao Phong.

“Đao gia chủ, phu nhân nhà ta có ý muốn cùng Đao gia chủ vượt qua thạch trận, không biết Đao gia chủ có nguyện dẫn đường không?”

Đao Phong kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Vân Khê. Tầm mắt hai người đụng nhau, Vân Khê hướng hắn khẽ gật đầu, Đao Phong đầu tiên là giật mình, sau đó tựa hồ nhớ ra cái gì, cười sảng khoái một tiếng, cũng gật đầu với nàng.

“Phu nhân nếu đã tin tưởng Đao mỗ, liền theo Đao mỗ vào trận thôi.”

“Vậy vất vả cho ngươi rồi.”

Ngũ đại gia tộc vốn đang triền đấu, chợt thấy Doãn gia dẫn Lăng Thiên Cung cùng Lam gia, Đoan Mộc Gia tiến vào thạch trận, mọi người rối rít ngừng tay.

“Mau nhìn! Đao gia đưa đoàn người Lam gia cùng Lăng Thiên Cung tiến vào thạch trận rồi, bọn họ muốn cướp bảo tàng!”

“Còn đánh cái gì? Đi mau! Đến muộn, bảo tàng sẽ không còn phần nữa!”

Mọi người làm sao còn có thể lo lắng mà đánh nhau, tất cả đều vội vàng đi theo đám bọn họ lao vào trận, bảo tàng hấp dẫn hơn nhiều so với ân oán thù hằn truyền kiếp, bọn họ sao chịu bỏ lỡ cơ hội ôm bảo tàng về cơ chứ?

Dung gia chủ nhìn đúng cơ hội, là người đầu tiên lắc mình tiến vào thạch trận.

Tư Đồ Khôi đang cùng Dung gia chủ kịch đấu, chợt thấy ông ta lắc mình chạy mất, lửa giận ngút trời: “Dung lão đầu, ngươi dám trốn?! Lão phu tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Không yên tâm nhi tử, ông ta cũng không lập tức truy cản mà dừng lại đem con phó thác cho người đáng tin chiếu cố, sau đó mới dẫn đệ tử Tư Đồ gia tộc đuổi theo.

Hai gia tộc này vừa ngừng, ba nhà hỗ trợ có tiếp tục đánh cũng không có ý nghĩa gì, lần lượt đi theo người phía trước vào thạch trận.

Lam gia chủ nhìn mọi người đều theo kịp phía sau, ngoài cảm thán, ông còn phải lần nữa đưa ánh nhìn nhiều thêm mấy phần thưởng thức về phía Vân Khê. Không cần tốn sức đã biến một cuộc kịch chiến thành lặng lẽ hành quân, tài trí như vậy, chỉ sợ không phải người bình thường có thể bằng nổi. Ông hiện tại càng thêm rất tin tưởng nhi tử không bái nhầm sư phụ, có một vị sư phụ như vậy, có khi sau này Lam gia thật sự gặp đại nạn, ông cũng có thể yên tâm đem nhi tử phó thác cho nàng.

Bạch Hổ Lâm dần dần bịt kín một tầng sương trắng, che dấu tất cả hung hiểm cùng âm mưu trong đó, mà ở một chỗ khác tại Đông Lăng quốc đang trình diễn một màn kỳ quan oanh động toàn thành.

Hoàng cung Đông Lăng quốc, quần thần lên điện nghị sự, chợt nghe vô số tiếng ngạc nhiên từ ngoài điện truyền vào, chợt có tiếng long ngâm hỗn loạn trong đó. Đông Phương Vân Tường trên long ỷ đột nhiên chấn động tinh thần, lập tức đứng dậy, là người đầu tiên bước xuống đại điện.

Đám quần thần cũng có chút kinh ngạc, vội vàng theo sát cước bộ của hắn đi ra ngoài.

Phía trên bầu trời, một đám Thần Long từ xa bay tới, khí thế hùng tráng làm cho người ta chắc lưỡi hít hà không dứt, tựa hồ như tất cả đang ở trong mộng.

Nhất là Bạch Long cầm đầu, thân mình đón nắng, cả người như tắm trong sắc vàng, chiết xạ ra ánh sáng chói mắt. Hình dáng cùng tư thái kia quả thật thần thánh đến khó nói lên lời, giống như Long thần từ hư không xông ra, thánh khiết mà uy vũ.

Phía sau nó còn có mười mấy Thần Long xếp thành một hàng, chỉnh tề như thể chính là đội hộ vệ của Bạch Long.

Khí thế kia, không thể so cùng cảnh tượng quan dân cùng triêu bái, mà thuộc hẳn một tầm cao khác. Cả hoàng cung không ngừng sôi trào, cả Đông Lăng quốc phàm là bách tính nhìn thấy một màn này đều vô cùng vui mừng, nhiều thiên long cùng đến Đông Lăng quốc như vậy, có phải để chứng minh hoàng thượng của bọn họ chính là Chân Long Thiên Tử thống ngự thiên hạ, trở thành người đứng đầu thiên hạ hay không?

Không sai! Tân hoàng vừa lên ngôi đã có thiên long hiện thân tương hộ, hôm nay lại xuất hiện thêm rất nhiều Thần Long, mà phương hướng Thần Long bay đi chính là hoàng cung a, lần nữa nghiệm chứng suy đoán của mọi người hẳn là không thể nghi ngờ, tân hoàng quả nhiên không phải người phàm, ngày mà Đông Lăng quốc trở nên cường đại đã không còn xa nữa rồi.

Quyển 3 - Chương 81: Phụ thân, người đừng nhỏ mọn như vậy chứ!

Đội ngũ Thần Long càng ngày càng tới gần, trên lưng Bạch Long lộ ra một khuôn mặt trẻ con nhỏ nhắn.

” Tường thúc thúc, con đã trở về!”

Nam hài dùng sức phất tay với người trên mặt đất, tiếng cười thanh thúy vui tai dễ nghe như chuông bạc rơi vào trong tai mỗi người, mềm mại như thể đó là thanh âm động lòng người nhất thế gian.

Trên thềm đá phía ngoài đại điện, dáng đứng Đông Phương Vân Tường cao ngất, tuy mặc một thân long bào hoa lệ, khí chất cao thượng thanh hoa của chính hắn vẫn không hề bị che khuất chút nào, đó là một loại vẻ đẹp nội liễm, tao nhã lại phiêu dật.

Hắn ngửa đầu nhìn thẳng vào mắt nam hài trên lưng rồng, môi mỏng kéo nhẹ, vẽ nên một nụ cười phát ra từ nội tâm.

Bên trong hắc đồng sáng rực chiếu ra hình bóng nam hài nhảy từ trên lưng Bạch Long xuống, Đông Phương Vân Tường mở rộng hai tay, nụ cười bên môi càng thêm sâu sắc.

” Tường thúc thúc!”

Thân ảnh nho nhỏ chui vào trong ngực hắn, Đông Phương Vân Tường vững vàng tiếp được, thuận thế xoay một vòng, nụ cười trong

trẻo thoải mái từ khóe môi lại thêm một phần rõ ràng.

Tiểu Mặc của hắn đã trở lại!

Thật tốt!

Đám quần thần thấy nam hài bay xuống từ trên lưng Bạch Long thì bị kinh sợ không nhẹ, bọn thị vệ thậm chí còn cầm thương chạy lên phía trước bảo hộ hoàng thượng, cho đến khi cánh tay Minh Hoàng vững vàng tiếp được thân ảnh nam hài, mọi người mới đồng thời nhẹ nhõm thở phào.

Hình ảnh một lớn một nhỏ xoay tròn cười vui, hài hòa mà duy mỹ, làm cho người ta không đành lòng quấy rầy.

Khi trên trời lần nữa truyền tới một tiếng rồng ngâm trầm thấp, mọi người lại đồng loạt ngẩng đầu, lại một lần nữa sửng sốt. Nhưng lần này đã không còn vì đội ngũ Thần Long đông đảo, mà là vì nam tử vừa xuất hiện trên lưng Thiên Long.

Hắn đón gió mà đứng, tóc đen bay múa, thân thủ tuấn dật như thiên thần viễn cổ.

Nam tử kia đến tột cùng là người nào? Chẳng lẽ là thiên thần hạ phàm đó sao?

Ánh mắt của mọi người đều tập trung vào trên người hắc sam nam tử cưỡi Thiên Long, đưa mắt nhìn thật lâu, bất kể nam nữ đều rơi vào trong si mê.

Đông Phương Vân Tường ôm chặt Vân Tiểu Mặc, từ từ ngẩng đầu nhìn lên, vừa nhìn tới thân ảnh nam tử uy vũ cao ngất như thiên thần, một ít tự tin trong lòng mới sinh ra bỗng chốc đã bị đè bẹp.

*(TND: *thở dài-ing* So với bất kỳ ai Tường ca cũng có thể hơn, chỉ riêng yêu nghiệt nhà Khê tỷ, tránh xa vẫn là tốt nhất ca ạ = =')*

Một nam tử phong hoa tuyệt đại như thế, bễ nghễ thiên hạ như thế, cho dù bản thân có quyền trượng quốc gia trong tay, nắm giữ quyền vị cao nhất, cuối cùng cũng thắng không nổi người ta.

Ánh mắt ở trong chốc lát đã phai nhạt xuống, là hắn không tự khống chế được bản thân, si tâm vọng tưởng rồi.

Thế gian này, cũng chỉ có nam tử như vậy mới xứng có nàng, không phải sao?

Thay đổi trong ánh mắt hắn không thoát khỏi tầm nhìn của Long Thiên Tuyệt, khóe môi hoàn mỹ cong lên, tâm trạng ẩn hàm vui vẻ.

" Tiểu Mặc, vừa gặp Tường thúc thúc của con liền quên luôn phụ thân sao?" Trong giọng nói có chút ghen tỵ, con của mình mà thân hơn với người khác hơn cả mình, lúc hắn và nhi tử gặp lại cũng không được hưởng thụ đãi ngộ như vậy đâu, Long Thiên Tuyệt càng nghĩ trong lòng càng buồn bực.

Hắn bỗng nhiên lại nghĩ, không biết khi Khê Nhi thấy phụ tử bọn họ trở về, đến tột cùng là nghênh đón người nào trước? Nàng nghênh đón người nào đầu tiên, như vậy đã nói lên người nào trong lòng của nàng chiếm vị trí thứ nhất a. Khê Nhi hẳn là sẽ nghênh đón hắn trước đi? Ngón tay thon dài sờ sờ cằm, bắt đầu có chút mong đợi.

"Phụ thân, người đừng nóng a! Người đã có mẫu thân rồi, Tường thúc thúc cũng chỉ có con, đừng nhỏ mọn như vậy có được không?"

Thanh âm nhi tử ngọt ngào trẻ con đột nhiên từ dưới đất truyền tới, khóe mắt Long Thiên Tuyệt giật giật, rơi vào câm lặng. Thì ra trong

suy nghĩ nhi tử, hắn là người vừa bá đạo vừa nóng tính, điều này thật sự là đả kích vô cùng lớn!

Tuy vậy, câu nói của nhi tử cũng nói đúng trọng điểm, hắn có Khê Nhi, mà Đông Phương Vân Tường không có, chỉ bằng điều này cũng đủ để cho hắn kiêu ngạo mà đem Đông Phương Vân Tường hung hăng dẫm ở dưới chân rồi.

Mà một câu này cũng thật sâu đả kích tâm khảm Đông Phương Vân Tường. Đời này, dốc hết tất cả, hắn cũng không thể có nàng, cho nên vô luận thế nào đi nữa, hắn cũng không thể là người thắng cuộc. May mà, hắn còn có một Tiểu Mặc làm tri kỷ, có cậu cũng đủ để an ủi tịch mịch cô đơn trong lòng.

“Hiếm khi Long huynh đại giá quang lâm, không bằng ở trong cung mấy ngày đi, thế nào?” Đông Phương Vân Tường thanh nhã mời hỏi.

Long Thiên Tuyệt cất giọng nói: “Không cần! Chúng ta còn muốn mau chóng hội ngộ cùng Khê Nhi, hôm nay tới đây là đặc biệt hướng ngươi nói lời từ biệt, đa tạ ngươi đã chiếu cố Tiểu Mặc.”

Đông Phương Vân Tường cũng không thấy ngoài ý muốn, càng không có vẻ thất vọng, vừa thấy phụ tử bọn họ cùng trở lại, hắn liền biết là không lưu được Tiểu Mặc. Cúi đầu nhìn nam hài trong lòng, ánh mắt hắn sáng lên từng gợn sóng, lưu luyến cùng không nỡ từ từ tràn ra từng chút một.

” Tiểu Mặc, sau này nhất định phải thường xuyên tới thăm Tường thúc thúc, được không?”

” Được, Tiểu Mặc nhất định thường xuyên tới. Chờ Tiểu Mặc cao lớn thêm chút nữa, trưởng thành thêm chút nữa, Tiểu Mặc sẽ tới giúp Tường thúc thúc vẽ tranh nha.”

“Vẽ tranh?” Đông Phương Vân Tường không hiểu được.

“Chính là vẽ những thứ trong sách thành tranh a! Con thấy mỗi lần Tường thúc thúc xem sách, chân mày luôn nhăn thật chặt, bộ dạng rất cực khổ. Chờ Tiểu Mặc trưởng thành, con sẽ tới giúp Tường thúc thúc vẽ chúng thành tranh, như vậy Tường thúc thúc sẽ không phải khổ cực như vậy nữa.”

Vân Tiểu Mặc vẻ mặt hồn nhiên ngây thơ, hoàn toàn,từ đầu,luôn luôn sẽ hiểu đó là vua của một nước ở phê chữa tấu chương xử lý chính vụ, Đông Phương Vân Tường thấy buồn cười, cúi đầu khi hắn trên trán in lại vừa hôn, vươn ra một cây ngón út, nói: “Vậy chúng ta quyết định rồi nhé, chờ sau khi con lớn lên sẽ tới giúp Tường thúc thúc vẽ tranh, đến lúc đó, Tường thúc thúc thưởng cho con một thiên hạ tứ hải giàu sang.”

Long Thiên Tuyệt nghe vậy, hơi ngẩn ra, bật thốt lên: “Không thể!”

“Phụ thân, tại sao không thể?” Vân Tiểu Mặc khả ái nghiêng đầu, có chút không thể hiểu được.

Long Thiên Tuyệt tức cười, không ngờ Đông Phương Vân Tường lại có tâm tư ngoài dự đoán mọi người như vậy, hắn ta đến tột cùng là thật lòng, hay chỉ nhất thời nói đùa? Trong nội tâm, hắn không muốn để nhi tử nhà mình đi thừa kế ngôi vị hoàng đế kia, nhưng cho dù là nhi tử nhà mình sinh ra, hắn cũng không thể quyết định thay con được.

Thôi thì, hết thảy thuận theo tự nhiên đi.

Có lẽ, chờ sau khi Tiểu Mặc lớn lên, muốn đi con đường nào, chính nó sẽ có lựa chọn của riêng mình.

Đông Phương Vân Tường nhìn thẳng vào mắt hắn, ôn hòa cười một tiếng, nói: “Ta sẽ không miễn cưỡng Tiểu Mặc, chỉ cần nó thích, ta đem thiên hạ dâng tới trước mặt nó thì có sao đâu?”

Vân Tiểu Mặc không hiểu gãi gãi đầu, chu miệng nói: “Tiểu Mặc không hiểu! Tiểu Mặc chỉ muốn có nhiều thời gian theo Tường thúc thúc mà thôi, cho dù phụ thân không đồng ý, con đây đi hỏi hỏi mẫu thân là được ngay.”

Đông Phương Vân Tường cúi đầu, mỉm cười nói: “Tiểu Mặc đừng quên Tường thúc thúc là tốt rồi, nếu không, Tường thúc thúc sẽ rất thương tâm khổ sở.”

Vân Tiểu Mặc ôm cổ Đông Phương Vân Tường, cười ngọt ngào nói: “Tiểu Mặc nhất định sẽ không quên Tường thúc thúc, trừ mẫu thân cùng Phong gia Gia ở ngoài, Tiểu Mặc thích nhất là Tường thúc thúc mà.”

Đông Phương Vân Tường nghe vậy, cười đến càng thêm vui vẻ.

Ngược lại, sắc mặt Long Thiên Tuyệt thật sự khó coi, trên người hắn, từng đợt ghen tỵ đang trào ra bên ngoài. Hắn lại nhận lấy một đả kích nữa, thì ra trong suy nghĩ nhi tử của mình, đến vị trí thứ ba cũng không được, quá đả kích hắn rồi!

Độc Cô Mưu vốn đứng phía sau, bị thân ảnh cao lớn của Long Thiên Tuyệt che mất, rất không có cảm giác tồn tại, lúc này chợt cảm giác được từng đợt sóng ghen từ bên trong cơ thể người phía trước truyền lại, hắn bất động thanh sắc lập tức lui về phía sau hai bước, hai vai có dấu hiệu run rẩy.

Long Thiên Tuyệt đột nhiên quay đầu, cho hắn một cái trừng mắt

ngoan độc, đem tất cả bất mãn đều phát tiết vào trên người hắn.

Độc Cô Mưu lạnh lùng nghiêng người, làm như không thấy ánh mắt ai kia.

” Tiểu Mặc, đã không còn sớm rồi, cần phải đi thôi! Mẹ con còn đang chờ chúng ta đây.” Long Thiên Tuyệt buồn buồn cất tiếng, mặc dù kiểu này không giống với phong cách mà Long Thiên Tuyệt hắn nên có, nhưng thật sự hắn đang vô cùng ghen tị nha.

“Dạ.” Vân Tiểu Mặc chu môi, hai tay vẫn bám lấy cổ Đông Phương Vân Tường như cũ, lưu luyến không rời. *(TND: Muội cũng thế *chớp chớp mắt nhìn Tường ca*)*

Đông Phương Vân Tường nhìn cậu, cũng vô cùng không nỡ, hắn sống trong hoàng cung, chỉ cảm thấy hết thảy đều là lạnh băng vô tình, có thể nói, Tiểu Mặc là nguồn ấm áp duy nhất của hắn, đáng tiếc, cậu chung quy vẫn phải rời đi, sau này hắn cũng chỉ có thể mang theo phần nhớ thương cùng lưu luyến này từ từ vượt qua chuỗi ngày dài trong thâm cung. *(TND: Tự dưng ta cảm giác anh này không phải hoàng đế mà có vẻ giống phi tử hậu cung hơn thì phải *xách dép bỏ chạy kết hợp đề phòng gạch đá từ fan Tường ca*)*

” Tiểu Mặc, mau đi đi! Khi nào gặp mẹ con, nhớ thay Tường thúc thúc gửi lời thăm hỏi nhé.” Hắn ngẩng đầu lên, nhìn hướng Long Thiên Tuyệt phương hướng, lại nói: “Long huynh, ta nghe đồn gần đây thập đại gia tộc đều tụ tập nhân mã quanh Bạch Hổ Lâm, Vân nương tử giờ phút này có lẽ cũng đang ở phụ cận vùng đó.”

” Được, đa tạ đã cho biết.” Long Thiên Tuyệt gật đầu, coi như là đáp tạ.

Vân Tiểu Mặc một lần nữa trở lại trên lưng Bạch Long, Tiểu Bạch đã

sớm chờ đến nóng ruột, nó khẩn cấp muốn bay đến trước mặt nữ ma đầu mà hảo hảo dọa nàng một phen, không biết khi nàng thấy mình biến thành bộ dáng uy vũ như hôm nay sẽ có thần sắc ngạc nhiên như thế nào, nó rất mong đợi.

” Tiểu Mặc Mặc, ngồi vững vàng nga, Tiểu Bạch phải lên đường!”

” Tường thúc thúc, tạm biệt!” Vân Tiểu Mặc mạnh mẽ vẫy tay từ biệt, Tiểu Bạch vèo một tiếng đã biến mất, mấy hộ vệ đằng sau cũng vội vàng vung đuôi đuổi theo, một đám Thần Long vội vã đến rồi vội vã đi.

Cho đến khi Thiên Long cuối cùng biến mất ở phía chân trời, trong hoàng cung, cuối cùng mọi người mới từ trong giật mình sững sờ phục hồi lại tinh thần, hốt hoảng, chỉ cảm thấy như ảo giác.

Đông Phương Vân Tường kiễng chân đưa mắt nhìn phương hướng bầy rồng rời đi, khẽ cong môi, cười đến rất nhẹ, rất nhẹ.

Bạch Hổ Lâm, dưới sự hướng dẫn của Đao Phong, mọi người thuận lợi rời khỏi Cự Thạch trận. Không thể không nói, Đao Phong đối với phá trận đúng là lão luyện, mọi người cơ hồ không cần đi quá nhiều chặng đường oan uổng, chỉ dùng thời gian ngắn nhất đã có thể thông qua Cự Thạch trận.

Đoạn đường này, Vân Khê cùng Đao Phong càng đi càng gần rất nhiều, cũng hàn huyên rất hợp ý.

Đao Phong không hề giấu diếm việc ngay từ thuở nhỏ, anh ta đã có bản lãnh nhìn thấu hết thảy hiện tượng huyền huyễn, mà điểm lợi hại của trận pháp thường là ở chỗ hư hư thật thật, cho nên đối với Đao Phong mà nói, tất cả trận pháp đã trở thành vô dụng.

Vân Khê mơ hồ đoán được Đao Phong chính là người duy nhất có thể khởi động sức mạnh thần khí của Đao gia, cho nên hắn mới sở hữu dị năng mà người bình thường không có. Nàng thậm chí có thể khẳng định, thần khí Đao gia hiện giờ nhất định đang ở trên người hắn. Nhưng mà, ra tay với một người thẳng thắn nhiệt tình như thế, nàng có chút do dự.

Nàng có chút thưởng thức với Đao Phong, hắn không hề giống kiểu của các gia chủ ở mấy đại gia tộc khác, hoặc âm trầm giảo hoạt, hoặc tính tình vênh váo mắt cao hơn đầu, trên người của hắn chỉ có khí chất thản nhiên, sáng sủa cùng nội liễm chững chạc, thậm chí nàng cảm thấy được hắn so với Hách Liên Tử Phong càng thích hợp trở thành thủ lĩnh của thập đại gia tộc. Bởi vì hắn chính trực thẳng thắn, trong lòng không có tư niệm, mà Hách Liên Tử Phong thì tâm tư lại quá mức âm u.

Không biết có phải do nàng quan sát Đao Phong quá mức chuyên chú hay không, Đao Phong nghi ngờ sờ sờ mặt mình, nói: ” Muội tử, trên mặt ta dính bẩn sao?”

Vân Khê quẫn, liên tục lắc đầu nói: “Không có!”

” Vậy muội tử vì sao cứ nhìn chằm chằm vào ta?” Đao Phong hắng giọng cười một tiếng, thanh như chuông đồng.

Vân Khê càng thêm quẫn, nàng ho nhẹ một cái, mặt dày nói: “Cũng tại đại ca lớn lên quá dã tính, tiểu muội nhìn mãi, nhất thời thất thần luôn.”

Đao Phong hơi sững sờ, tiếng cười vang lên càng thêm thoải mái.

” Muội tử nói chuyện thật là thú vị! Ha ha ha...”

Long Thiên Thần lảo đảo theo sát phía sau, nghe lén hai người nói chuyện, mí mắt từng đợt giần giật. Đại tẩu không phải muốn hồng hạnh xuất tường đấy chứ? Đại ca không có ở đây, hắn ngàn vạn lần phải giúp đại ca hảo hảo mà trông chừng đại tẩu mới được, tuyệt đối không thể để ngoại nhân thông đồng đem đại tẩu trốn mất.

Dung Thiếu Hoa từ khi bắt đầu vào trận vẫn đi theo bên cạnh Băng hộ pháp, đáng tiếc Băng hộ pháp đối với hắn xa cách, sau mấy phen chịu nhục, không thể làm gì khác hơn là đem lực chú ý chuyển dời đến nơi khác, thấy bộ dáng Long Thiên Thần quỷ quỷ túy túy, hắn không nhịn được tiến lên vỗ vai: “Uy, thỉnh ngươi đừng có hèn mọn như vậy nữa được không?”

Long Thiên Thần giơ lên một ngón tay, hướng về phía hắn hừ khẽ: “Ngươi nhỏ giọng a! Đừng để đại tẩu nhà ta nghe được.”

Dung Thiếu Hoa quăng hắn một cái liếc mắt, chỉ cách nhau ba bước chân, chỉ có người điếc mới không nghe được thanh âm bọn hắn, lại còn lừa mình dối người.

” Cái tên Đao Phong này rốt cuộc là từ nơi nào đụng phải vậy? Nếu như để đại ca của ta thấy đại tẩu cùng nam nhân khác đi gần như vậy, còn một đường vừa nói vừa cười, hắn không tức giận mới là lạ.”

” Đó là chuyện đại ca của ngươi, có quan hệ gì?”

Long Thiên Thần làm vẻ chân thành nói: “Đương nhiên là có quan hệ! Đại ca không có ở đây, ta có nghĩa vụ giúp đại ca trông đại tẩu nha. Ngươi còn không biết đại tẩu là kiểu người nào sao, thời điểm không mở miệng nói gì luôn tùy tiện mê đảo một đống lớn rồi, tuy thế...”

Dung Thiếu Hoa nhíu mày, Vân Khê phía trước cũng nhíu mày,

chẳng qua là người phía trước còn bắt đầu vén lên một độ cong mang theo vài phần dấu hiệu nguy hiểm.

“..... Chỉ cần nàng vừa nói, cũng lập tức ngất xỉu một đống lớn! Ta cho ngươi biết, ta chưa từng gặp nữ nhân nào độc mồm như nàng, vừa độc vừa đau vừa thất đức… Ngươi sao thế? Ánh mắt cứ động kinh vậy.”

Dung Thiếu Hoa hướng hắn tễ mi lộng nhãn*, hảo tâm nhắc nhở. *(*tề mi lộng nhãn: nháy mắt)*

Long Thiên Thần nghi ngờ quay đầu, nghênh đón hắn là một quả đấm vô cùng khổng lồ!

“A!” Mắt phải của Long Thiên Thần lập tức biến hình thành mắt gấu mèo [O.£], hắn chép miệng, đáng thương nhìn người phía trước đang nghỉ chân quay lại, cúi đầu nức nở; “Đại tẩu, ta dù gì cũng là chú em chồng ruột của người, sao có thể hạ thủ ác độc như vậy với ta?”

“Do tự ngươi muốn ăn đòn!” Vân Khê xoa xoa tay, ánh mắt lạnh lung trừng thẳng vào hắn.

Lại dám nàng vừa độc vừa ác vừa thất đức? Quả thực chính là tự tìm đường chết!

“Ta cũng không nói gì, hơn nữa ta nói chính là sự thật a.” Long Thiên Thần cảm giác rất ủy khuất. *(TND: “Không nói gì” mà lại “nói là sự thật”? Đích thực là muốn ăn đòn mà Tiểu Thần Thần)*

“Chuyện gì thật?” Vân Khê ngoan độc trừng mắt liếc hắn một cái, ngay sau đó lập tức thay một giọng nói thanh nhã, ngữ điệu tương đối nhu hòa nói: “Kể từ khi gả cho đại ca ngươi, ta đã trở nên vô

cùng ôn nhu vô cùng nhàn thục, lại vô cùng ngoan hiền người người mến, có được hay không?”

Long Thiên Thần cùng Dung Thiếu Hoa hai người liếc nhau một cái, đồng loạt sợ run cả người.

“Trời hôm nay thật là lạnh!”

“Đúng là rất lạnh!”

Hai người ngẩng đầu nhìn trời, thấy mặt trời lớn ẩn núp ở giữa tầng mây, bắt đầu nói chuyện ma quỷ.

Hung thần ác sát nhìn chằm chằm hai người, Vân Khê tận lực áp chế nổi bão, nàng rõ ràng trở nên rất ôn nhu mà?!

Đao Phong nghe ba người nói chuyện như vậy, hắng giọng phá lên cười, dung mạo thô dã trở nên càng thêm sinh động dũng cảm. Mấy người Vân hộ pháp đâu dám không chút kiêng kỵ địa cười to như hắn, đều là bộ dạng nghẹn cười, hai vai rung rung.

Mấy người đang vui đùa, đột nhiên có kẻ ở phía trước hô to: “Nhìn kìa, là Hỏa Long quả! Khắp nơi đều có Hỏa Long quả! Ta không phải đang nằm mơ chứ?”

Từ sau khi ra ngoài Cự Thạch trận, mấy gia tộc vốn đi ở cuối cùng, toàn bộ đều chạy về phía trước, chỉ sợ có người phía trước đem bảo tàng đoạt mất. Bọn người Đao Phong cùng Vân Khê không thèm để ý bảo tàng, cho nên cũng không theo chân bọn họ chấp nhặt, hơn nữa tình thế Bạch Hổ Lâm không rõ, có người nguyện ý mở đường, bọn họ cớ sao không chịu?

Người phát hiện Hỏa Long quả chính là đệ tử Liễu gia đi đầu.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, quả nhiên thấy trong rừng phía trước, cách nơi mộc tùng sinh trưởng, xuất hiện vô số trái cây đỏ ngầu, mỗi một viên đều hồng như Xích Diễm, hết sức mê người.

“Là Hỏa Long quả! Thật sự là Hỏa Long quả!”

“Lại có nhiều Hỏa Long quả như vậy, chúng ta kiếm được rồi!”

“Quả nhiên đi chuyến này không tệ! Mau lên, nhanh chút ngắt Hỏa Long quả đi, ngàn vạn đừng để người đoạt hết.”

“.....”

Mọi người đều bị dụ hoặc mà xông lên, dũng mãnh lao như hồng thủy tới chỗ Hỏa Long quả.

Cả đoàn người bao gồm cả Lam gia cũng đều lao tới như gió, chỉ còn lại người hai bên Lăng Thiên Cung và Đao gia không động chút nào, thêm vào Dung gia Dung Mậu Xuân cùng con gái của ông vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Vân Khê quay đầu lại nhìn một đám đệ tử phía sau, lộ ra thần sắc đắc ý. Tham niệm trước mặt, người người đều mất khống chế, vậy mà chúng đệ tử phía sau nàng toàn bộ không thay đổi, đủ thấy ảnh hưởng cùng dạy bảo thường ngày của tôn chủ đối với bọn họ. Chưa được chủ tử ra lệnh, cho dù núi vàng núi bạc trước mặt cũng không được dao động chút nào. Chính bởi có những đệ tử như vậy, Lăng Thiên Cung mới có thể cường đại như hôm nay, mới có thể làm cho thập đại gia tộc sinh ra sợ hãi.

“Chúng ta cũng mau đi thu thập a, nếu muộn thì hết mất rồi còn gì!” Đám người Dung gia mới gia nhập Lăng Thiên Cung thấy mọi người

điên cuồng cướp đoạt Hỏa Long quả, bọn họ liền có chút tư tưởng muốn động, nhưng khi nhìn đến những đệ tử Lăng Thiên Cung đều không hề đi qua đoạt, bọn họ cũng không dám tùy ý vọng động, dù vậy, vẫn là không nhịn được nhỏ giọng nói thầm.

“Các ngươi đàng hoàng đợi ở đó cho ta! Ở Lăng Thiên Cung của chúng ta, không có bề trên ra lệnh, cho dù núi tiền chồng chất trước mặt ngươi, ngươi cũng không được phép đụng tới, có hiểu không?” Vân hộ pháp lớn tiếng quát lên, làm cho mấy người kia sợ hãi khúm núm gật đầu, không dám có bất kỳ tâm tư gì nữa.

Bọn họ vốn là tạm thời gia nhập Lăng Thiên Cung, mặc dù không phải tự nguyện, nhưng cũng là đã gia nhập rồi, đâu dám sống lại bất kỳ tà niệm nào nữa. Trên giang hồ kiêng kỵ nhất chính là thay đổi thất thường, từ một môn phái đến gia nhập môn phái khác đã là một loại sỉ nhục, nếu loại sỉ nhục này kéo dài tới hai lần, như vậy chính là hành động khắp thiên hạ khắp giang hồ đều không thể dung tha.

Vân hộ pháp quét mắt nhìn mấy người một cái, khóe môi khẽ nhếch, tiếp tục nói: “Ngược lại, nếu bề trên ra lệnh các ngươi chém giết đoạt vàng, cũng không cho phép các ngươi không đi!”

Mấy người sau khi kinh ngạc, chợt lĩnh ngộ tới đây, hiểu ý cười, gật đầu lia lịa.

Vân Khê nghe Vân hộ pháp dạy bảo như vậy cũng cười một tiếng, việc huấn luyện đệ tử mới nhập môn, hắn quả nhiên vô cùng phù hợp, không hổ là trợ thủ đắc lực của Thiên Tuyệt! Quay đầu lại nhìn về phía đoàn người Đao gia, mặc dù trên mặt mỗi người bọn họ đều hiển lộ ra thần thái nóng lòng muốn thử, nhưng lại không có một người nào hành động cả, bọn họ chỉ đứng đó đợi gia chủ ra lệnh.

Thần sắc Đao Phong chìm liễm, hướng về phía mọi người nói:

“Đừng quên, mục đích hôm nay chúng ta tới Bạch Hổ Lâm! Cứu lão gia chủ mới là chuyện trọng yếu nhất, chớ ham lợi nhỏ mà làm hỏng đại sự.”

“Dạ, gia chủ! Thuộc hạ tuân lệnh ghi nhớ.”

Vân Khê ngưng mắt nhìn thần sắc nghiêm nghị của Đao Phong, không khỏi nói giỡn: “Đao đại ca, có phải nghiêm khắc quá mức rồi hay không? Ai nhìn thấy bảo vật mà không muốn tranh đoạt chứ?”

Đao Phong hào sảng cười một tiếng, không đáp mà hỏi ngược: “Vậy muội tử cùng thủ hạ của ngươi vì sao không đoạt?”

Vân Khê không nói nổi, chỉ còn cách cười chẳng đáp. Nàng chả nhẽ lại nói, đó là bởi vì Lăng Thiên Cung sở hữu xích đầu linh cô, so với Hỏa Long quả càng thêm trân quý, lại muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, cho nên mới có thể hoàn toàn không thèm nhìn đến Hỏa Long quả sao?

Lam gia chủ nghe hai người đối thoại, không khỏi lắc đầu thở dài, quay đầu nhìn lại phía sau mình một chút, chỉ còn tiểu nữ nhi đợi ở một bên, đám còn lại đều đã chạy hết, không thể không nói đây là Lam gia bi ai.

Đoan Mộc Hùng ôm cháu gái, thản nhiên cười nói: “Lam huynh không cần như thế, bản tính con người mà thôi.”

Lam gia chủ nghe vậy, càng thêm xấu hổ.

Còn đang nói chuyện, giữa đám người tranh đoạt, đột nhiên có kẻ bắt đầu la hoảng lên.

“Không tốt! Hỏa Long quả có độc!”

“Tất cả mọi người đừng ăn, Hỏa Long quả có độc!”

Càng ngày càng nhiều người té xuống, miệng sùi bọt mép, mọi người kinh hãi, đâu còn rối rít tranh đoạt Hỏa Long quả trong tay nữa, chỉ nháy mắt, mọi người đã coi Hỏa Long quả là hồng thủy cùng mãnh thú.

“Mẹ ôi, đến tột cùng là kẻ nào thất đức như vậy, lại hạ độc ở trên Hỏa Long quả? Nếu để Lão Tử biết, Lão Tử ngắt cổ của hắn!” Có tên vừa định ăn Hỏa Long quả, liền thấy mấy người bên cạnh té xuống, hắn vội vàng vứt mất Hỏa Long quả trong tay, âm thầm may mắn một trận, không nói không nhanh.

Những người còn lại cũng rối rít hưởng ứng, tiếng mắng nối thành một mảnh.

Đột nhiên xuất hiện trạng huống như vậy làm cho mọi người vô cùng bối rối.

Lúc này, Dung gia chủ lần nữa nhảy ra, nhanh chóng vọt tới trước mặt Vân Khê, chỉ về phía nàng mắng to: “Là ngươi, nhất định lại là cái đồ nghiệt chủng nhà ngươi làm! Mau giao giải dược ra đây!”

Vân Khê kinh ngạc, không hiểu ra sao, lão già này điên rồi sao, tình huống như vậy cũng có thể chụp mũ cho nàng? Nàng thật sự bội phục ông ta sát đất luôn.

Một ngón tay của ông ta cũng đem ánh mắt hoài nghi của mọi người toàn bộ dẫn dắt đến trên người Vân Khê, bất kể là trúng độc hay không trúng độc, đồng loạt đem ánh mắt bắn về phía nàng. Tức thì, nàng thành cái đích cho mọi người chỉ trích!

Vân Khê rất oan khuất, thật sự rất oan khuất, vô duyên vô cớ phải chịu tội thay. Ai có thể nói cho nàng biết, đây tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Nàng cũng cảm thấy rất buồn cười, thật sự rất buồn cười!

Ông ta tại sao cứ phải nhận định là nàng hạ độc? Dù một bước nàng cũng không nhích tới gần Hỏa Long quả mà.

“Lão đầu, ngươi đừng nói hươu nói vượn! Đại tẩu vẫn luôn đứng chung một chỗ cùng chúng ta, làm sao có thể hạ độc được?” Long Thiên Thần thay nàng biện hộ, ánh mắt nhìn chằm chằm Dung gia chủ mang theo vài phần hung quang, hắn đã sớm nhìn đối phương không vừa mắt. Một người mà ngay cả đối đãi với thân nữ nhi và ngoại tôn nữ* cũng có thể như thế lãnh huyết vô tình, có thể tốt chỗ nào nữa? (*thân nữ nhi và ngoại tôn nữ: con gái ruột và cháu gái ruột theo họ ngoại)

“Lúc trước nàng hạ độc cả Dung gia thế nào, các ngươi có từng thấy? Chúng ta còn chưa nhìn ra nàng hạ độc như thế nào mà kết quả là trên dưới Dung gia toàn bộ đều tự dưng nhiễm độc, không có ai ngoại lệ. Chuyện này thì giải thích thế nào?” Dung gia chủ nói năng chuẩn xác, giống như thật sự nắm nhược điểm của nàng trong tay, không thuận theo không buông tha mà tiếp tục nói: “Nàng bây giờ là người Lăng Thiên Cung, Lăng Thiên Cung từ trước đã nhìn chằm chằm vào thập đại gia tộc chúng ta, khó nói nàng sẽ không thừa cơ hội này nhất cử lưỡng tiện, diệt trừ tinh anh chủ chốt của thập đại gia tộc, đạt tới mục đích riêng! Các vị, chúng ta tuyệt không thể bị người Lăng Thiên Cung che mắt, nếu mọi người không đồng tâm nhất trí đối phó Lăng Thiên Cung, sợ rằng qua không lâu nữa, tất cả mọi người đều vùi mệnh ở Bạch Hổ Lâm!”

Các đại gia tộc bị hắn cổ động, rối rít nghị luận, ánh mắt nghi ngờ

nhìn về phía Vân Khê càng đậm.

Bọn hắn đều nhìn ra, Vân Khê đúng là khả nghi nhất, chính vì nàng bất động thanh sắc đã khiến toàn bộ người của Dung gia trúng độc không có lực hoàn thủ. Nếu nàng muốn đối phó không phải là Dung gia, mà là thập đại gia tộc, như vậy bọn họ cũng rất khó thoát được kết cục đồng dạng. Cùng đồng hành với một nhân vật nguy hiểm như vậy, thật sự là thật là đáng sợ!

Bọn họ muốn tiếp tục đi về phía trước tìm kiếm bảo tàng, vì lý do bảo đảm an toàn, mọi người liên thủ trừ nàng trước, đích xác là cử chỉ sáng suốt.

“Mọi người đừng lo! Không có Long Thiên Tuyệt, Lăng Thiên Cung căn bản không có gì đáng sợ hết! Chúng ta liên thủ toàn diệt Lăng Thiên Cung trừ đi hậu họa, mọi người mới có thể an tâm tiếp tục tìm kiếm bảo tàng, nếu không, đến lúc đó sợ rằng chết như thế nào cũng chẳng biết.” Dung gia chủ tiếp tục cổ động.

Hai huynh đệ Liễu đở gió, Liễu đở Vũ cũng đúng lúc đứng dậy, phụ họa nói: “Đúng, giết bọn họ! Bọn họ chỉ có hai mươi mấy người, căn bản không thể chống lại chúng ta, giết người Lăng Thiên Cung cũng là bớt đi một phần người cùng chúng ta tranh đoạt bảo tàng, chúng ta càng đỡ phiền hà.”

“Để Doãn gia chúng ta một phần! Mọi người đồng tâm hiệp lực, căn bản không cần sợ bọn Lăng Thiên Cung!” Doãn gia chủ tích cực hưởng ứng.

Tư Đồ Khôi do dự, lại nhớ tới hôn ước ký kết cùng Long Thiên Tuyệt, cuối cùng vẫn là lựa chọn trầm mặc.

Lam gia chủ cũng đúng lúc này đứng ra nói: “Chư vị chớ có tùy ý nói

xấu Long phu nhân! Vừa rồi lão phu vẫn luôn đi cùng Long phu nhân, nàng không thể là người hạ độc được, thỉnh tin tưởng lão phu, ”

Dung gia chủ hừ lạnh nói: “Mọi người đừng nghe ông ta nói nhảm! Lam gia bọn họ cùng Lăng Thiên Cung qua lại quá thân thiết rồi, lão phu nghe nói nhi tử của Lam gia chủ còn bái đồ nghiệt chủng kia làm sư phó, hiện tại Lam gia cùng Lăng Thiên Cung rõ ràng là đang cấu kết làm bậy, cá mè một lứa, lời của ông ta làm sao có thể khiến người tin phục?”

“Ngươi!” Lam gia chủ giận đến không nhẹ, tay run run chỉ thẳng vào Dung gia chủ nói: “Dung Thế bá, nàng là thân ngoại tôn nữ của ông, sao ông có thể đối xử với huyết mạch thân tình nhà mình như thế?”

Dung gia chủ khinh miệt cười lạnh nói: “Một nghiệt chủng cũng xứng làm ngoại tôn nữ của lão phu? Chê cười! Lão phu từ đầu hoàn toàn chưa từng có ngoại tôn nữ như vậy!”

“Cha, ngài nói quá lời rồi! Nếu Khê Nhi thật sự muốn hại chúng ta, vừa nãy đâu cần cho chúng ta giải dược. Hơn nữa, hài nhi vẫn đứng ở chỗ này từ đầu đến giờ, cách Khê Nhi không xa, hài nhi cũng có thể làm chứng, nàng thật sự không hề hạ độc.”

Ngoài dự liệu của Vân Khê, vào thời khắc này, Dung Mậu Xuân lại đứng ra thay nàng giải thích làm chứng. Vân Khê đưa ông một ánh mắt cảm kích, việc ông lựa chọn đứng về phía nàng ngay lúc bấy giờ không thể nghi ngờ đã chọc tức rất nhiều người, vậy mà ông ấy, thân cữu cữu của nàng, vẫn dứt khoát đứng ra duy trì, khiến cho nội tâm nàng bắt đầu có chút cảm khái.

Quyển 3 - Chương 82: Một nhà đoàn tụ

“Nghiệp chướng! Ngươi sao có thể làm chứng? Ngươi làm thế nào để bảo đảm nàng không âm thầm hạ độc? Ngươi dám nói mọi người ở đây, còn có ai so với nàng có hiềm nghi lớn hơn chứ?” Trên mặt Dung gia chủ lộ ra vẻ dữ tợn, thở hổn hển.

“Nhưng mà cha…” Dung Mậu Xuân còn muốn thay Vân Khê giải thích, lại bị Dung gia chủ lạnh giọng quát bảo ngưng lại.

“Đủ rồi! Sự thật bày ở trước mắt, tồn tại của đoàn người Lăng Thiên Cung đối với chúng ta chính là sự uy hiếp lớn nhất. Mọi người cùng liên thủ giết bọn họ, để bảo đảm vạn toàn!” Dung gia chủ vừa nói chuyện, vừa cùng Liễu gia chủ và Doãn gia chủ liếc mắt với nhau, ba gia tộc đồng thời rút ra đao kiếm, hướng đoàn người Vân Khê vây kín. Mạnh Lạc Thu thấy thế cũng lập tức hưởng ứng, hắn làm sao quên được ngày đó ở Nam Hi quốc, phụ thân của hắn, Tụ Bảo Đường của hắn, đã hủy trong tay Vân Khê thế nào.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, người tứ đại gia tộc liền đem đám người Vân Khê vây thành vòng tròn.

Tư Đồ Khôi chọn cách bàng quan, dẫn đệ tử nhà mình thối lui sang một bên đứng nhìn.

Lam gia chủ còn muốn khuyên giải song phương, lại bị Lam Nhị gia ngăn cản: “Đại ca, hiện tại chúng ta không thể dây vào chuyện này, đừng quên, cứu người quan trọng hơn.”

Lam gia chủ mạnh mẽ phủ quyết: “Vậy làm sao được? Nếu không có Long phu nhân hỗ trợ, Lam gia chúng ta sợ rằng đã trúng độc chết hết từ lâu rồi, làm người sao có thể vong ân phụ nghĩa?”

Lam Nhị gia nói: “Cái này không nên tính là vong ân phụ nghĩa. Chúng ta và Dung gia, Liễu gia, Doãn gia, Mạnh gia, cùng là một trong thập đại gia tộc, đồng khí liên chi, đáng lý phải cùng bọn họ sóng vai đối phó Lăng Thiên Cung, hiện tại chúng ta không can thiệp cũng đã là báo ân rồi, chẳng lẽ người thật sự muốn quyết liệt đối đầu cùng người của thập đại gia tộc đấy sao?”

Lam Tam gia cũng phụ họa nói: “Đúng vậy, đại ca. Nhị ca nói rất có lý! Lam gia chúng ta gần đây đã hao tổn không ít thực lực, nếu hôm nay còn giúp Lăng Thiên Cung đối phó bốn đại gia tộc, sợ rằng thực lực sau này càng thêm khó có thể khôi phục. Hơn nữa, thực lực Lăng Thiên Cung ở đây cách xa như vậy, bọn họ hẳn phải chết không thể nghi ngờ, mọi người cần gì phải phụng bồi chịu chết với họ chứ? Chúng ta còn có nhiệm vụ trọng yếu hơn là đi cứu Mộ Hiên cơ mà.”

“Này…” Lam gia chủ do dự, nghĩ thấy lời của hai vị đệ đệ cũng có đạo lý, dù gì ông ta cũng là gia chủ của cả một đại gia tộc, không thể tùy ý đẩy tánh mạng mọi người vào nguy hiểm được. Ông ngẩng đầu, áy náy nhìn Vân Khê, muốn nói lại thôi.

Vân Khê đã sớm nghe được đoạn đối thoại của ba người, nhàn nhạt cười nói: “Lam gia chủ, chuyện này không liên quan đến bọn ông, mau thối lui qua một bên đi. Chỉ bằng bọn họ mà đòi toàn diệt chúng ta ở nơi này, còn không có dễ dàng như vậy đâu.”

” Long phu nhân,… Ai!” Trên mặt Lam gia chủ tràn đầy áy náy, nhưng vì bảo tồn thực lực gia tộc, ông cuối cùng vẫn lựa chọn thối lui, bàng quan chiến cuộc.

Vân Khê hờ hững nhìn Lam gia rút đi, trong lòng không có quá nhiều cảm xúc, mỗi người đều sẽ lựa chọn thủ hộ quyền lực mình nắm giữ, nàng không có tư cách yêu cầu người khác làm bất kỳ điều gì. Thế gian này ấm lạnh thế nào, nàng đã sớm tường tận, không phải sao?

Lúc này, Đoan Mộc Hùng đứng dậy, nói: “Nữ nhi nói rất có lý, mấy nhà bọn họ mà muốn diệt hết chúng ta, sợ rằng không dễ dàng như vậy!”

Vân Khê cảm kích nhìn về phía ông, trong lòng ấm áp. Giờ này khắc này, ông không lựa chọn rút khỏi, hoặc bàng quan đứng xem, mà là dứt khoát đứng bên nàng, trợ lực cho nàng, tình nghĩa chân thành tha thiết như vậy, không uổng công nàng gọi ông một tiếng nghĩa phụ.

“Nghĩa phụ nói rất đúng, Lăng Thiên Cung ta nếu có thể dễ dàng bị diệt như vậy, sau này làm thế nào sống trên giang hồ?”

Hai người liếc nhau một cái, cùng cười.

“Muội tử, công đạo tại lòng mỗi người, Đao mỗ chỉ đứng ở bên công nghĩa mà thôi.”

Vân Khê hơi kinh ngạc, không ngờ đến cả Đao Phong cũng sẽ chọn phe nàng, hắn là người trong thập đại gia tộc, tương giao cũng chỉ là duyên phận hai lần qua lại, sao hắn có thể đứng bên nàng chứ? Nội tâm nàng vô cùng khó giải thích.

Giống như nhìn thấu nghi vấn trong lòng nàng, Đao Phong cười vang nói: “Muội tử, nhân sinh trên đời, tri kỷ khó tìm, nếu ngươi coi đại ca là như tri kỷ, vậy thì không nên nghi hoặc gì thêm nữa.”

Vân Khê hiểu ý cười một tiếng, xem ra nàng đã quá lo lắng, ai nói quan hệ giữa người với người nhất định sẽ phức tạp nào, chỉ cần ánh mắt đủ chuẩn liền có thể kết giao bằng hữu rồi!

“Có đại ca làm tri kỷ, tiểu muội thật cảm thấy vinh hạnh!”

Đám người Dung gia chủ cùng Liễu gia chủ lén liếc mắt nhìn nhau, Lăng Thiên Cung có Đao gia cùng Đoan Mộc Hùng gia nhập, sợ là đối phó có chút khó khăn, tuy vậy, chuyện này cũng không dao động chút nào quyết tâm trừ diệt Lăng Thiên Cung của bọn họ.

“Biểu muội, xem ra lần này, ta thật sự phải lấy thân phận thân quyết tương lai của Lăng Thiên Cung để phụng bồi mọi người cùng đi Hoàng Tuyền rồi.” Dung Thiếu Hoa cũng không trở lại đội ngũ Dung gia, canh giữ bên cạnh Băng hộ pháp như cũ, vừa nói chuyện còn vừa hướng Băng hộ pháp nháy mắt một cái.

Lần này, Băng hộ pháp không tránh né, cũng không xa cách nữa, nàng từ từ ngước lên, bốn mắt nhìn nhau, trong con ngươi băng lãnh nháy mắt đã dâng kín mây mù. Nàng cũng biết cuộc chiến hôm nay hung hiểm vạn phần, một khi khai chiến, Lăng Thiên Cung bọn họ nhất định không có phần thắng.

Hắn là một phần tử Dung gia, vậy mà lại dứt khoát đứng phía đối lập với gia tộc của mình. Nàng hiểu được. Chính vì vậy, tâm can lạnh băng trong nháy mắt đã được hòa tan.

Nàng đưa tay nhỏ bé, lặng lẽ nhét vào trong lòng bàn tay hắn, nhẹ nhàng nắm chặt.

Không có bất kỳ lời nào, chỉ là muốn dùng nhiệt độ của nàng để nói cho hắn biết, nàng nguyện ý cùng hắn kề vai chiến đấu, đồng sanh cộng tử.

Chạm đến bàn tay nhỏ bé mềm mại kia, Dung Thiếu Hoa đột nhiên run tay, trên gương mặt anh tuấn lộ ra thần sắc mừng rỡ. Nắm lại tay nàng thật chặt, hắn nháy mắt mấy cái, có chút không thể tin sự thật trước mắt.

“Băng Băng, nàng thật sự chịu tiếp nhận ta rồi?”

Băng hộ pháp bị hắn gọi một tiếng “Băng Băng” mà cả người liền nổi da gà, trừng mắt liếc hắn khinh bỉ một cái, hai gò má đỏ lên vừa như say, vừa như ngượng ngùng.

Đám người Vân Khê, Long Thiên Thần cùng Vân hộ pháp cũng đồng thời sợ run, người này thật là đủ buồn nôn, chịu không nổi!

“Thiếu Hoa, trở lại!” Dung gia chủ lớn tiếng quát lên.

“A? Hôm nay lỗ tai ta có chút không tốt nha, Băng Băng, nàng có nghe được thanh âm gì không?” Dung Thiếu Hoa móc móc lỗ tai, thân thể nghiêng một cái, cả người vô sỉ dán vào Băng hộ pháp cứ như không xương, hai cái tay cũng không quên nhân cơ hội lén ăn đậu hũ, không an phận bắt đầu bò lên vòng eo nhỏ nhắn của Băng hộ pháp.

Băng hộ pháp run lên, vẫn đứng nghiêm thẳng tắp, sắc mặt lạnh lùng như cũ, chỉ có một tầng màu hồng bên tai bán đứng tâm tìnhnàng giờ phút này.

“Ta cũng không nghe thấy gì hết, hôm nay trong rừng rất an tĩnh, yên lặng như tờ.” Băng hộ pháp nghiêm trang nói.

Yên lặng như tờ?

Náo đến ngất trời rồi, còn yên lặng như tờ sao?

Đám người Vân Khê, Vân hộ pháp hoàn toàn thán phục đối với nàng, quả nhiên thời gian ở bên cạnh tôn chủ đã lâu, bản lãnh mở mắt bịa đặt cũng học được ngày càng thuận miệng.

Dung Thiếu Hoa gục trên vai Băng hộ pháp, nhìn chằm chằm vành tai béo mập của nàng, khóe môi nhếch lên, cười đến vô cùng lẳng lơ tà mỵ. Nữ nhân hắn nhìn trúng tuyệt đối không phải vật phàm, một câu kinh người này, thật là quá đáng yêu!

Hiện tại thật muốn hôn luôn một cái!

Tuy vậy, nhìn nàng đã xấu hổ đến thế, hắn vẫn là quyết định tạm thời tha cho nàng một lần, đợi đến thời điểm không ai để ý rồi hảo hảo hôn một phen cũng được.

Dung gia chủ tức giận đến xanh mét, bộ mặt càng thêm dữ tợn, một tay cứ chỉ vào Dung Thiếu Hoa mà không nói lên lời.

Vân Khê nhìn chằm chằm ông, thấy chỗ mi tâm ông ta chẳng biết từ lúc nào nhiều ra thêm một đạo hắc tuyến, ánh mắt lóe lên, xé ra một nụ cười khoái ý. Đã sớm biết lão già này nhất định không có hảo tâm, may mà nàng đã lưu lại một tay từ sớm, không đến nổi bị lật mặt đến ứng phó không kịp.

“Được lắm, nếu bọn họ đã không biết sống chết, vậy chúng ta cũng không cần khách khí nữa, mọi người cùng nhau tiến lên, giết bọn họ!”

“Giết bọn họ! Diệt Lăng Thiên Cung!”

“Diệt Lăng Thiên Cung!”

“.....”

Vòng vây bắt đầu thu hẹp lại, Lăng Thiên Cung cùng Đao gia đồng thời quây vào trung gian thủ hộ, cầm vũ khí của riêng mình hướng ra bên ngoài. Tình thế hết sức căng thẳng.

“Đại tẩu, chúng ta làm sao bây giờ? Người nhất định có biện pháp phá vòng vây đúng không?”

Vân Khê cong môi, hắn thật sự coi nàng là chúa cứu thế không gì không làm được chắc? Tuy vậy, nói đi cũng phải nói lại, trong lòng nàng đích xác đã có kế sách rồi.

Ánh mắt Vân Khê như điện bắn thẳng về phía Dung gia chủ, theo dõi hắc tuyến ngày càng rõ ràng chỗ mi tâm ông ta, đang muốn mở miệng nói chuyện.

Lúc này, chân trời đột nhiên truyền đến dị động.

Mọi người đưa mắt nhìn nơi phương xa, đồng thời lâm vào trong giật mình sững sờ.

Chỉ thấy một bầy rồng từ phía Đông gào thét mà đến, cưỡi mây đạp gió, chỉ trong chốc lát đã che kín cả bầu trời, đông nghịt một mảnh, kỳ quan vô cùng hoành tráng!

Trong đó, Bạch Long cầm đầu ngước cổ ngâm lớn một tiếng, những Thần Long còn lại cũng theo sau ngửa cổ gầm vang, một tiếng ngâm này đem toàn bộ Bạch Hổ Lâm đều chấn động mạnh mẽ.

Trên mặt đất, mọi người nhìn một màn bất thình lình này, trừ bỏ sợ hãi than thở, vẫn là than thở sợ hãi.

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Một đám Thần Long từ đâu bay tới a?

Ngày thường nhìn đến một con Thần Long cũng đã rất khó, hiện tại đồng loạt tới mười mấy con, mỗi một con đều oai hùng khí phách hiên ngang, vô cùng thần thánh. Nhất là Bạch Long cầm đầu kia, lân phiến như bạch ngọc, chiết xạ Húc Nhật bóng loáng, sáng lạng chói mắt, đâu còn mang vẻ Thần Long nữa, rõ ràng chính là Long Thần rồi còn đâu!

“Ai có thể nói cho ta biết, đang xảy ra chuyện gì, ta không phải đang nằm mơ chứ?”

“Mộng ở đâu ra, thật sự có Thần Long xuất hiện, hơn nữa lại là là một bầy nha! Ông trời của ta, quá kích thích rồi đấy, chẳng nhẽ Thần Long cũng nghe thấy hơi thở bảo tang mà đến đây cho tranh đoạt?”

“Chuyện ma quỷ! Thần Long tranh đoạt bảo vật làm cái gì? Nhất định là Bạch Hổ Lâm có linh tính bảo bối gì đó còn hơn cả bảo tàng mới có thể đưa cả bầy rồng tới như vậy!”

“Không đúng! Các ngươi nhìn, trên lưng Bạch Long giống như có người...”

Đang lúc mọi người còn mải miết nghị luận, một đỉnh đầu nho nhỏ từ sống lưng Bạch Long dò xét nhô ra nhìn chung quanh. Bởi vì Bạch Long bay khá cao, mà đám người trên mặt đất quá đôngquá nhiều, từ góc độ Vân Tiểu Mặc nhìn xuống, chỉ giống như một đàn kiến mà thôi, cậu không nhìn rõ nổi.

Tay nhỏ bé gãi đầu, Vân Tiểu Mặc đưa mắt nhìn xuống đám người trên mặt đất, phất tay một cái, thanh âm trẻ con vang lên: “Mọi người

hảo! Xin hỏi một chút, các ngươi có thấy mẫu thân của ta hay không?”

Vân Khê cũng đang ngẩng đầu dò xét bầy rồng trên trời không biết chui ra từ chỗ nào, chỉ vì thân thể của bọn chúng quá khổng lồ, lại cách mặt đất quá cao, cho nên nhìn không rõ vật nhỏ trên lưng rồng kia. Hiện tại đột nhiên nghe được thanh âm quen thuộc, trong lòng Vân Khê đột nhiên nhảy lên, nhìn kỹ lại đến khi rõ ràng khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái của con, một loại tình cảm khó nói lên lời thoáng cái đã vọt tới mé cổ họng, biến hóa sinh động.

Này… Này không phải là tiểu bảo bối của nàng, là tiểu tâm can của nàng đấy sao?

Tâm tình không khỏi kích động, trong khoảng thời gian ngắn nói không ra lời.

“Đại tẩu, nhìn kìa, đó là Tiểu Mặc!”

“Tiểu Mặc, Thần thúc thúc ở đây! Mẫu thân con cũng ở đây!”

Long Thiên Thần vui mừng ngoắc tay với Vân Tiểu Mặc phía trên, thần thái y hệt một đại nam hài.

Vân Tiểu Mặc định thần nhìn lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái nhất thời tách ra một nụ cười sáng lạn, tay nhỏ bé càng thêm dùng sức vẫy.

“Mẫu thân, mẫu thân! Tiểu Mặc đã trở lại! Tiểu Mặc rất nhớ người!”

“Phụ thân, nhanh lên một chút! Mẫu thân ở chỗ này rồi!”

” Tiểu Bạch, mau xuống a, mẫu thân ở ngay phía dưới!”

Vân Tiểu Mặc vui mừng, cái miệng nhỏ nhắn cứ ồn ào không ngừng, thân thể cậu theo Bạch Long lao về phía trước, rơi vào giữa rừng.

“Mau, mọi người mau tránh ra!”

Đuôi rồng quét ngang, đem vòng vây đánh tan trong nháy mắt, mọi người rối rít chạy tứ tán.

Bạch Long cuộn thân đem đám người Vân Khê làm thành một vòng, ngẩng đầu tiếp đất, đầu rồng lắc lắc, một đôi mắt nghịch ngợm nháy mắt với Vân Khê.

Đáng tiếc lúc này tất cả lực chú ý của Vân Khê toàn bộ tập trung vào trên người con mình, nhìn nhi tử từ trên lưng Bạch Long nhảy xuống, nhanh chân chạy về phía mình, họng nàng tắc nghẹn, trong hốc mắt hiện lên một tầng sương dày.

“Mẫu thân!”

Hai mẹ con ôm nhau thật chặt, thật lâu sau mới có cảm giác thỏa mãn, nghiêng trời lệch đất.

Tiểu Mặc của nàng rốt cục bình an trở về rồi.

“Tiểu...” Thanh âm Vân Khê có chút khàn khàn, ôm thân thể nhi tử nho nhỏ mềm nhũn, nàng cảm giác được thỏa mãn và kiên định trào dâng.

“Mẫu thân, Tiểu Mặc trở lại rồi, Tiểu Mặc rất nhớ người nha.” Vân Tiểu Mặc vùng vằng tiểu thân thể, làm nũng nói.

Vân Khê không nhịn được vỗ nhẹ mông nó, mang theo giọng mũi nói:

“Tiểu tử thúi! Thật sự nhớ mẫu thân mà còn dám lén đi ra ngoài chơi một mình?”

“Mẫu thân đừng nóng giận a, Tiểu Mặc biết sai rồi.” Giọng nói Vân Tiểu Mặc yếu ớt.

“Ngươi a! Mẫu thân nên bắt con làm thế nào mới tốt đây?” Vân Khê thở dài nhưng trong lòng thì âm thầm vui sướng, bất kể như thế nào, nhi tử rốt cục trở lại bên cạnh nàng, chỉ vậy là đủ rồi.

“Phù phù...” Một trận long tức màu trắng phun ở trên mặt Vân Khê, nàng ngẩng đầu lên, đối diện với khuôn mặt vô cùng to lớn của Bạch Long, có chút cả kinh nghĩ thầm, mình cùng nó rất quen thuộc sao? Tại sao nàng cảm thấy được trên người của nó cũng có một loại ai oán cùng ghen tuông y đúc của Long Thiên Tuyệt? *(TND: Chị mà nhầm nó thành Tuyệt ca thì vui nhờ, hắc hắc hắc)*

Tiểu Bạch quơ đầu rồng tỏ vẻ bất mãn, không để ý đến nó sao, quá đả thương tâm Tiểu Bạch rồi.

“Nữ ma đầu, Tiểu Bạch cũng muốn ôm ôm!” Đầu rồng màu trắng càng thêm phát sáng.

Vân Khê sững sờ, hồi lâu mới kịp phản ứng, ngón tay chỉ vào mũi Bạch Long mà lắp bắp nói: “Nó… Nó chính là Tiểu Bạch?”

Lui về phía sau một bước, Vân Khê cẩn thận đánh giá một phen, âm thầm gật đầu, không tiếc công khen: “Không tệ! So với trước kia soái hơn rất nhiều, lúc này nhất định có thể bán được giá tốt!”

Cả người Tiểu Bạch run rẩy, bẹt bẹt môi, bộ dáng cứ như muốn khóc mà khóc không nổi.

Vân Khê phì cười ra tiếng, sau đó giang rộng hai cánh tay, ôm lấy đầu rồng, dùng sức hôn mấy cái, làm cho Tiểu Bạch sợ đến cả người run rẩy càng lợi hại hơn.

“Nữ ma đầu, không cho vô lễ với Tiểu Bạch!!”

“Bái kiến tôn chủ!” Đệ tử Lăng Thiên Cung đồng thời hô lớn, trong thanh âm tràn đầy tự hào.

Vân Khê lập tức ngẩng đầu nhìn lên, xuyên qua chỗ các đệ tử, rất nhanh đón nhận một đạo ánh mắt hơi u oán. Hắn lại một lần nữa bị người ta không để ý tới! Trong lòng nhi tử không đứng nổi hàng thứ nhất, trong lòng của nàng cũng không đứng thứ nhất luôn! Vận mạng của hắn có phải quá mức bi thương rồi hay không?

Trên gương mặt tao nhã anh tuấn của Long Thiên Tuyệt, giờ phút này oán khí nặng nề, cực kỳ phù hợp hình tượng oán phu trong truyền thuyết.

Vân Khê ngạc nhiên, không rõ hắn vì sao u oán như thế, đợi ngẫm nghĩ một phen mới chợt hiểu ra vấn đề.

Thiệt là!

Trăm suy nghĩ, ngàn tư niệm, bỗng nhiên từ dưới đáy lòng dần tràn ra, thoáng như một đêm gió xuân thổi qua.

Long Thiên Tuyệt từ từ dịu mặt, cười nhẹ, gửi cho nàng một ánh mắt an tâm, phảng phất như những thứ oán khí vừa nãy chưa từng xuất hiện trên người hắn.

“Chuyện gì xảy ra? Bổn Tôn không có ở đây, mọi người đã bị uất ức thành như vậy rồi? Tự nhiên bị người ta bao vây sao?” Long Thiên

Tuyệt giương nhẹ đuôi lông mày như họa khắc, ánh mắt thâm thúy nhanh chóng xẹt qua toàn trường. Ánh mắt của hắn không sắc bén, nhưng giống như từng cơn gió lạnh thổi qua mặt mỗi người, hoặc nhẹ hoặc nặng quấy đảo lòng mỗi người tầng tầng rung động.

Chúng đệ tử Lăng Thiên Cung nhìn thấy tôn chủ đến, nhất thời tinh thần phấn chấn hơn hẳn, như một đám gà chọi. Bọn họ tin tưởng, chỉ cần có tôn chủ ở đây, bất cứ vấn đề gì đều có thể giải quyết, bởi vì tôn chủ trong suy nghĩ bọn hắn chính là một vị thần sống không người nào có thể thay thế được!

Đao Phong ở một bên tỉ mỉ quan sát tôn chủ Lăng Thiên Cung trong truyền thuyết, hắn từ trước đã từng ra mắt Long Thiên Tuyệt, nhưng mỗi lần đều là xa xa nhìn nhau, hiểu biết cùng ấn tượng cũng chỉ là truyền miệng. Song đánh giá người ta ở khoảng cách gần như lần này, trong tim hắn bỗng dưng sinh ra mấy phần thưởng thức. Người khác đều nói Long Thiên Tuyệt âm độc tàn nhẫn như thế nào, lạm sát vô tội như thế nào, chính là một đời Tà tôn, nhưng hắn lại không thể cho là vậy, người này khí độ siêu nhiên, tuyệt đối không giống với những gì người khác truyền miệng, hoàn toàn ngược lại với âm độc tàn nhẫn và lạm sát vô tội, so với bất kỳ kẻ nào trong thập đại gia tộc, nội tâm người này cũng đều công bình và chính nghĩa hơn.

Ánh mắt Long Thiên Tuyệt quét ngang tới, bốn mắt ngắn ngủi chạm nhau, Đao Phong thản nhiên cười một tiếng, không sợ hãi không run rẩy, vẫn cứ bình thản ung dung.

Phản ứng kia làm cho Long Thiên Tuyệt phải đặc biệt xem kỹ. Rất nhiều kẻ chỗ này bị hắn đảo mắt qua, hoặc sợ hãi, hoặc bối rối, hoặc kêu than, hoặc si mê, cực ít người có thể bình thản ung dung như vậy, Long Thiên Tuyệt không khỏi chú ý thêm mấy phần.

Đám người Dung gia chủ, giờ phút này, tâm tình ngược hẳn lại.

Thần Long đến, Long Thiên Tuyệt đến, chính là lần lượt đả kích khoan tim với bọn họ.

Bọn họ thật vất vả mới nắm chặt cơ hội duy nhất có thể hợp lực tiêu diệt lực lượng chủ chốt của Lăng Thiên Cung, ai ngờ nửa đường lại lòi ra một đám Thần Long, mà đám Thần Long này lại là Long Thiên Tuyệt mang đến. Từ thời khắc đó, cho dù bọn họ hợp lực vây công Lăng Thiên Cung cũng không có phần thắng, thậm chí rất có thể trở thành trực tiếp muốn chết.

Nghĩ tới những chuyện chủ nhân đã phân phó chưa hoàn thành cái nào, Dung gia chủ nhất thời lòng như lửa đốt. Vậy phải làm sao mới tốt bây giờ? Nếu không thể thực hiện nhiệm vụ, ông ta phải hồi báo chủ nhân như thế nào đây?

Tâm tình lo lắng, hắc tuyến chỗ mi tâm kịch liệt nhảy lên, cả người run rẩy, đột nhiên phun ra một ngụm máu đen từ trong miệng. Mà không chỉ ông ta, những người Dung gia còn lại cũng lần lượt biểu lộ khác thường, rõ ràng là dấu hiệu bị trúng độc.

“Gia gia, Thiểu Khanh, Tiêu Tiêu!” Dung Thiếu Hoa vừa thấy tình trạng này, lập tức nóng nảy rời khỏi Băng hộ pháp, vọt tới chỗ Dung gia.

Sắc mặt Băng hộ pháp khẽ biến một chút, ánh mắt chợt ảm đạm đi.

“Mẫu thân, bọn họ sao vậy?” Vân Tiểu Mặc vẫn cọ cọ trong lòng Vân Khê như cũ, chỉ tò mò hỏi.

“Tâm địa bọn họ quá xấu, muốn khi dễ mẫu thân, cho nên gặp phải báo ứng thôi.” Vân Khê kéo môi, trong lòng hiểu rõ, không để ý tới mấy người Dung gia nữa, mà nàng cũng biết độc tính sâu cạn thế

nào, bọn họ tạm thời cũng không chết được đâu.

Đôi mắt đẹp chuyển dời, tầm nhìn rơi vào Long Thiên Tuyệt, hắn vẫn chưa đi tới đây nhưng con ngươi thâm thúy luôn dừng trên người nàng, cứ như mây mù dập dờn vờn quanh, triền miên lưu luyến, vô số cảnh tượng phồn hoa cùng tỏa sáng.

Hắn đang đợi nàng, đang đợi nàng đi nghênh đón hắn.

Vân Khê mân nhẹ môi dưới, buông Tiểu Mặc xuống, từng bước đạp đất mà liên tục đi về phía hắn.

Lại ghen với nhi tử rồi, thật sự là trẻ con, nhưng cũng rất khả ái a!

Chứa đựng trong mắt đẹp toàn bộ đều là thâm tình, ánh mắt không dời cứ ngắm nhìn hắn mãi không thôi, cước bộ của nàng càng lúc càng nhanh, hai bước cuối cùng, nàng như mũi tên lao vào trong ngực hắn.

Tựa như hai người này tâm linh tương thông, Long Thiên Tuyệt hướng nàng từ từ dang rộng hai cánh tay, nét cười bên khóe môi càng thêm ấm áp cùng ngọt ngào.

Hai tay Vân Khê vững vàng ôm lấy cổ hắn, đem tất cả tư niệm đầy tràn trong lòng mình đều hòa tan vào cái ôm nhiệt tình này.

“Thiên Tuyệt!” Nàng thấp giọng lẩm bẩm, thanh âm như khóc như tố.

Tuy chỉ chia ra mấy ngày, lòng nàng cũng đã vô cùng tưởng niệm, tư niệm đối với nhi tử là nhớ thương, là tràn đầy quan tâm, song đối với hắn, lại là tình yêu say đắm sâu tận xương tủy. Chỉ cần vừa nghĩ tới hắn sẽ vì nhi tử mà ghen tuông, nàng liền cảm thấy buồn cười, tình cảm của nàng với hai người bọn họ hoàn toàn khác loại, sao có thể

so sánh chứ!

“Khê Nhi, ta rất nhớ nàng.” Một câu bình thường như vậy lại có thể nói thành nhu tình vạn phần. Hắn nhẹ vẫy lọn tóc của Vân Khê, trên gương mặt anh tuấn tràn đầy nhẹ nhàng ôn nhu.

“Ta cũng nhớ chàng.” Vân Khê cọ cọ cổ hắn, cúi đầu lẩm bẩm, tham lam hấp thu khí tức trên người hắn.

Long Thiên Tuyệt buộc chặt hai cánh tay, hôn nhẹ lên tóc nàng, hồn nhiên quên mất giờ phút này bọn họ đang ở chỗ nào.

“Tiểu Mặc ca ca!” Đoan Mộc Tĩnh từ trong ngực Đoan Mộc Hùng nhảy xuống, bước nhanh chạy về phía Vân Tiểu Mặc, nụ cười ngọt ngào như hoa nở rộ trên dung nhan.

“Tiểu Tĩnh!” Vân Tiểu Mặc thấy tiểu bằng hữu của mình thì không khỏi vui mừng, hai đứa bé ôm lấy nhau, vừa hoan hô lại vừa cười đùa.

Cảnh tượng ấm áp hoan hỉ sảng khoái như thế, vừa vặn tạo thành mãnh liệt tương phản cùng mấy người đối diện.

Vốn nửa số đệ tử của mấy đại gia tộc đã sùi bọt mép bởi vì ăn nhầm Hỏa Long quả, hiện tại lại thêm Dung gia vô duyên vô cơ lần nữa trúng độc, chỉ một thoáng, lòng người đã vô cùng bàng hoàng.

“Gia gia, người trúng độc?” Dung Thiếu Hoa kiểm tra trạng huống Dung gia chủ, ánh mắt chớp động, lập tức liền nghĩ tới Vân Khê.

“Biểu muội.....” Dung Thiếu Hoa muốn nói lại thôi, sắc mặt ngưng trọng chưa từng có, trong lòng hắn biết chuyện người Dung gia trúng độc, nhất định cùng Vân Khê thoát không khỏi liên quan. Nhưng

Dung gia đối xử với biểu muội như thế, đích xác là quá đả thương lòng người, hắn không xác định biểu muội có nguyện ý đưa giải dược ra cứu tính mạng bọn họ nữa hay không, ngay vừa rồi, Dung gia còn rắp tâm đẩy nàng tới chỗ chết như vậy...

Dung Thiếu Hoa vừa nói ra như vậy, mọi người cũng đều hiểu ra, sở dĩ Dung gia trúng độc, nhất định là do Vân Khê động thủ.

Liễu gia, Doãn gia cùng Mạnh gia rối rít xúc động phẫn nộ, thay người của Dung gia công khai lên án.

“Mau giao giải dược ra đây! Nếu không nghe lời, đừng trách thập đại gia tộc chúng ta không khách khí với các ngươi!

Vân Khê đang dựa trước ngực Long Thiên Tuyệt, miễn cưỡng quay đầu, chỉ cảm thấy bọn họ rất buồn cười a, cái gì gọi là ‘không khách khí’ với nàng? Bọn họ đã từng khách khí sao?

“Tiểu Bạch, những người này thật sự không có lễ phép a. Đối với những kẻ vô lễ, chúng ta nên làm cái gì bây giờ nhỉ?” Vân Khê ngọt ngào cười nói.

Quyển 3 - Chương 83: Thần long vung đuôi

Tiểu Bạch ngẩng đầu, hướng lên trời phun ra vài ngụm long khí, tinh thần hưng phấn mười phần gào khóc kêu lên

“ Tiểu Bạch gét nhất là người không có lễ phép”

Nguyên lai là đuôi rồng đang uốn thành một vòng tròn liền lập tức quét ngang mặt đất, cuồng phong nổi lên, mang theo đầy đất đá, lá cây tất cả hướng về Liễu gia, Doãn gia, Mạnh gia mà đánh tới. Một khi đuôi rồng kéo qua nơi nào thì nơi đó trở thành một mảnh hỗn độn.

“ Rống rống, đánh người xấu, mọi người cùng nhau đánh người xấu!”

Đang lơ lửng giữa không trung, Thần long nhận thức được tiểu Bạch tác động liền nhìn thấy một đám người ở dưới kêu la lập tức đáp xuống. Thẳng đem một đám người Liễu, Doãn, Mạnh gia chạy loạn tứ tán, người ngựa điều ngã nháo nhào.

“Ha ha, vui quá a!!” tiểu Mặc cùng Đoan Mộc Tĩnh liền vỗ tay nhỏ bé của mình rồi kêu chơi vui a.

Long Thiên Thần thấy vậy ngạc nhiên, không nhịn được thốt lên: “ Ặc, Thần long quần đấu?!”.

Tiểu Mặc một bên không đồng ý lắc đầu nói: “ Mới không phải đâu! Mấy người của tiểu Bạch số lượng so với người xấu kém hơn gấp

mười lần, là bọn họ quần ẩu Thần long mới phải”

Ba nhà Liễu, Doãn, Mạnh gia nghe thấy vậy kêu khổ thấu trời, trời đất chứng giám rõ ràng là Thần long quần đấu bọn họ sao bây giờ lại trở thành bọn họ quần đấu Thần long? Tiểu tử này a, nói chuyện cần phải coi trọng sự thật không thể nói dối trắng trợn được a.

“Tiểu Bạch ôn nhu một chút, phải chú ý hình tượng của Long tộc”. Vân khê đột nhiên chen vào một câu,trong phút chốc như sét đánh xuống cả đám bao gồm luôn cả nhóm Thần long. Trong đó có một tiểu long béo mập, cơ thể nhịn không được trên không trung rung lên, không cẩn thận đáp xuống phía dưới, trên mặt đất thủng một lỗ to, trực tiếp đập trúng ba người, ba người mặc dù không có bị đè chết, nhưng ở dưới thân thể mập mạp của tiểu long liều mạng giãy giụa.

“Ngao ngao” tiểu long béo mập áy náy kêu lên mấy tiếng. Thực ra thì nó cũng không muốn làm hại mạng người, chỉ là muốn hù dọa người xấu một chút mà thôi. Biết mình đã phạm sai lầm nó xoay đầu khẩn trương đảo mắt nhìn xung quanh, bộ dáng kia cứ như hành động vừa rồi không có bị người ta phát hiện.

Nó dùng sức lay chuyển thân thể tới để che dậy sự thật, ta nhấn, ta chuyển, ta chuyển chuyển rồi nhấn, đáng thương là ba người bị đè ở phía dưới nó kêu khổ thấu trời.

Nhóm người khác so ra khá hơn nhưng cũng bị Thần long đùa bởn, nhìn lại bọn họ bị đuôi rồng quét ngang hất đến giữa không trung rồi rút đuôi rồng lại,sau đó trong lúc nguy nguy hiểm hiểm đem người nọ tiếp được, trên dưới điên cuồng làm người nọ sợ đến nổi kêu cha gọi mẹ.

“Nương ơi, cứu mạng a”

“Ngao ngao, rống rống”

Các loại âm thanh kêu cứu cùng tiếng Thần long rống hợp lại ở một chỗ, phối thành một khúc rất là náo nhiệt.

Đứng vây ở một bên xem náo nhiệt, các đệ tử của Lăng Thiên Cung nhìn Thần long đại chiến đám người tam đại gia tộc, cục diện rất chi là kịch liệt không khỏi cất tiếng cười to, trong miệng từng dợt nhiệt huyết sôi trào, có một đội Thần long đại chiến vô địch như vậy bọn họ còn có cái gì nữa lo lắng.

Những đệ tử mới gia nhập Lăng Thiên Cung cảm thấy may mắn không thôi, xem ra bọn họ chọn gia nhập Lăng Thiên Cung quả nhiên không có sai.

Người bình thường làm sao địch nổi Thần long công kích, phần lớn điều chạy chối chết. Lực lượng trọng yếu chủ lực trong tam đại gia tộc chính là những người thuộc cấp trưởng lão vẫn còn chống đở được Thần long công kích. Mười mấy người vất vã mới ổn định lại trận thế, nháy mắt lẫn nhau, quyết định bắt giặc phải bắt vua trước, liền hợp lực đánh về phía bạch long cầm đầu.

“ Tiểu bạch, cẩn thận a”

Tiểu Mặc thấy một màn như vậy không khỏi kinh hô la lên một tiếng vì tiểu Bạch mà một phen toát mồ hôi.

“Rống rống, người xấu ta thiêu chết các ngươi” tiểu Bạch trực tiếp bay lên không trung nhảy lại nghênh đón những cao thủ, ngọn lửa ầm ầm theo đó mà phun ra từ miệng, các Thần long khác điều cảm nhận được tiểu bạch nguy hiểm liền theo bản năng quay về bảo hộ, cũng đồng loạt quay đầu hướng các cao thủ mà công kích.

Chỉ một thoáng những cao thủ đánh lén không thành, điều bị nhóm Thần long ép thành một đoàn trở thành cá trong chậu.

Liễu gia chủ cùng Doãn gia chủ chờ các vị cao thủ khác nhìn nhận lẫn nhau, thấy được trong đáy mắt của mọi người hoảng sợ, rối rít chạy trốn. Mà mạnh gia chủ Mạnh Lạc Thu võ công thấp kém từ đầu hoàn toàn đáng thương, luôn luôn không có tư cách cùng các cao thủ kề vai chiến đấu, không biết đã sớm chạy trốn đến nơi nào.

“Tiểu bạch, rất giỏi nha” tiểu Mặc thấy tiểu Bạch biến nguy thành an, liền vui mừng trầm trồ khen ngợi.

Giờ khắc này, thế lực chủ yếu của tam đại gia tộc trên căn bản đã bị Thần long vây quanh, tiêu diệt bọn họ thì đây chính là lúc! Chẳng qua là… Vân Khê trong lòng còn có băn khoăn. Trong những người này ắt có người có thần khí, nhưng nếu đem bọn họ áp bức quá đáng, một khi sử dụng lực lượng thần khí đến lúc đó thì tai họa đến người vô tội, hậu quả sẽ không tưởng nổi. Hơn nữa, sự uy hiếp của Thánh cung trước đây vẫn còn tồn tại. Những người này là người hay là quỷ khó có thể phân biệt được, nhưng có thể thông qua bọn họ mà biết được người sau lưng thao túng chân chính là ai.

“Thiên Tuyệt, ta muốn chủ trương vì Lăng Thiên Cung chiêu nạp một ít đệ tử mới, chàng có ý kiến gì không??” Vân Khê ngửa đầu hướng về phía Thiên Tuyệt hỏi.

Long Thiên Tuyệt mĩm cười nhẹ nhàng nói: “Như thế nào có ý kiến gì chứ? Nàng là nữ chủ nhân của Lăng Thiên Cung, mệnh lệnh của nàng cũng đồng dạng với mệnh lệnh của ta”

Khóe môi Vân Khê hiện ra nụ cười đến ủy mỵ “Vậy nếu như ta nạp đệ tử mới, chàng cũng sẽ không có ý kiến hả?”

Con ngươi màu đen khẽ sẹt qua một tiasáng rực, Long Thiên Tuyệt cười đến cực kỳ tao nhã ôm nhẹ eo nhỏ của nàng nói “Tất cả nghe theo nàng, dù sao tất cả đệ tử của Lăng Thiên Cung cho tới bây giờ điều là không phụ thuộc ta, luôn tự lực cánh sinh” Ý tại lời nói, Lăng Thiên Cung chưa bao giờ nuôi dưỡng những đệ tử bất tài.

Đám người Vân hộ pháp cảm động lây, xác định vị tôn chủ kia chính là người keo kiệt. Bọn họ nếu như chờ Lăng Thiên Cung nuôi sống, vậy thì thật sự mà nói là đã sớm chết đói, không có cách nào sống. Cũng như lần này xuất hành, mỗi người trong bọn họ chính mình tự chuẩn bị lương khô, sẽ không tiêu sài đến một lượng bạc của tôn chủ cùng tôn chủ phu nhân. Lăng Thiên Cung ít nhiều gì thì các đệ tử cũng có chút năng lực độc lập không phụ thuộc, giống như là có chút ít làm ăn, có chút tài nghệ, đủ các loại nấm, đủ loại món ăn, chỉ cần lao động là nhất định có thu hoạch.

Vân hộ pháp là người thông minh hết mực, nghe được tôn chủ cùng phu nhân nói chuyện hắn lập tức hiểu được ý nghĩ của hai người, cất giọng hướng về phía trong vòng vây tam đại gia tộc bỏ ra các đệ tử mà hô to: “Lăng Thiên Cung hôm nay vẫn tiếp tục thu nhận đệ tử, phàm là người của Lăng Thiên Cung điều được Thần long bảo vệ tánh mạng, danh sách hiện tại chỉ còn lại sáu mươi bốn vị trí, tới trước được trước, nếu không được thì trở thành đệ tử dự bị”

Lời nói của hắn vừa dứt thì Vân khê lại tăng thêm một câu: “Mặt khác bổn phu nhân ban cho một đan dược, có độc giải độc, không có độc thì dưỡng thân”

Long Thiên Tuyệt cúi đầu khẽ nhịn cười, xem nàng cười giống như mèo con vừa trộm được thịt. Nếu nàng muốn chơi thì hắn sẽ phụng bồi nàng chơi tới cùng.

Một ít người còn đang ở trên đuôi rồng chịu xóc nảy nghe thấy vậy

liền quát to lên: “Ta muốn gia nhập Lăng Thiên Cung, cầu xin các người kêu Thần long mau chóng thả ta xuống đi, ta có chứng sợ độ cao”

Thần long kia nghe thấy trong mắt liền có chút ủy khuất, biểu lộ có chút thất vọng. Nó còn chơi chưa có đủ đâu liền nhanh như vậy đã buông tha bọn họ rồi.

“Ngao ngao” nó hướng tới những người đó phun ra mấy ngụm khí tức, những người nọ bị dọa xém chút nghất xỉu.

“Cứu mạng a, tha cho bọn ta đi a…..a…a” cuối cùng ở giữa không trung có mấy tiếng kêu la.

Vân hộ pháp liền nhảy vút lên, đem những người đó mang xuống dưới, trong nháy mắt rơi xuống mặt đất thuận tay đem một người đang chạy trốn mang đi lên, thay thế người nọ để cho Thần long vui đùa tiêu khiển.

Thần long quay sang nhìn thì lại có được đồ chơi, tinh thần nhất thời phấn chấn, đem người mới bay lên cao hơn.

“Rống rống”

“A a a, cứu mạng a”

Mấy Thần long còn lại thấy bạn chơi vui quá liền học theo đồng dạng, kết quả là một đàn Thần long vung đuôi tạo ra quang cảnh hùng tráng.

Đáng thương cao thấp hơn mười người điều bị quăng lên xuống, bọn họ liên tục kêu la sợ hãi, khóc cha gọi mẹ.

Mọi người đứng ngoài thấy được trợn mắt há mồm, cái này cũng quá ly kỳ đi, quá hung hãn đi.

“Chơi vui a, ta cũng muốn chơi nữa”

Ngược lại tình hình bọn người khóc lóc kêu la, tiểu Mặc cùng Đoan Mộc Tĩnh vỗ bàn tay nhỏ bé của mình nóng lòng muốn xem tình hình bọn người đó, cái này không phải là đánh người mà một trò chơi cực kỳ vui.

Tất cả điều không ngoại lệ, phàm là đám người bị Thần long chơi đùa không lâu sau điều tích cực gia nhập Lăng Thiên Cung làm đệ tử. Đám người còn lại không đợi đến Thần long ra tay điều buông vũ khí đầu hàng quy phục Lăng Thiên Cung để được bảo vệ. Mặc dù danh sách các đệ tử đã sớm đủ số nhưng bọn họ cũng không để ý làm đệ tử dự bị, dự bị nhưng so ra cùng với Thần long chơi đùa thì vẫn tốt hơn.

Thời gian không bao lâu thế cuộc đã nghiêng về một bên, hai phần ba số người đã quy phục Lăng Thiên Cung, bao gồm tất cả những người đã trúng độc. Trong chốc lát nhân số Lăng Thiên Cung đã tăng vọt nhiều lần, đạt đến con số hơn hai trăm người. Ngược lại,người của Liễu, Doãn, Mạnh, Dung gia tộc cũng không tăng quá năm mươi người, mà người kích động đâm lén sau lưng bọn họ đã thấy rõ.

“Đê tiện! Lăng Thiên Cung lại dùng thủ đoạn ti tiện bậc này đối phó chúng ta. Chúng ta dù chết cũng không sợ, đừng hòng hướng các ngươi mà khuất phục, cùng lắm là cá chết lưới rách”

Liễu gia chủ cùng Doãn gia chủ hai người liếc nhau một cái, trong ánh mắt có gì đó mập mờ như là trao đổi cái gì đó.

Hồi lâu Liễu gia chủ chủ động bước ra, hướng về phía Lam gia chủ

nói: “Lam gia chủ, ngài chẳng lẽ không muốn biết lệnh lang ở nơi nào sao? Nếu ngươi muốn bảo toàn tánh mạng con trai mình tốt nhất là khuyên Lăng Thiên Cung thu tay lại, chớ đem chúng ta ra ép buộc, không khéo kéo lệnh lang chịu tội thay”

“Còn có Đao gia chủ, chẳng lẽ ngươi không muốn biết Đao lão gia chủ rơi xuống chổ nào, sống chết ra sao?” Doãn gia chủ cũng đứng ra trong lời nói phát ra hơi thở lành lạnh.

Hai người này thấy tình thế không ổn cũng không giấu diếm gì nữa, trực tiếp nói ra mục đích.

Lam gia chủ nghe vậy kinh hãi: “Các ngươi nói gì? Các ngươi chính là người bắt cóc con trai ta?”

Đao Phong cũng ngoài ý muốn, trên mặt hiện ra cổ tức giận: “Đê tiện nhóm người các ngươi là người trong thập đại gia tộc mà làm ra những chuyện ti tiện, xem các ngươi còn mặt mũi nào gặp mặt người trong thập đại gia tộc không?”

“Giờ phút này bọn họ đã sớm thành con rối của thánh cung rồi, sợ sẽ chống lại người trong đại gia tộc”

Mọi người đồng loạt quay đầu lại, nhìn về phía người nói chuyện, chỉ thấy Vân Khê trong nhóm người Lăng Thiên cung đi ra, ánh mắt lợi hại hướng Liễu gia chủ cùng Doãn gia chủ quét ngang, rồi lạnh lùng nói: “Các ngươi đã sớm đầu phục thánh cung, vì bọn họ bán mạng, ta nói có phải hay không?”

Mọi người kinh hãi!

Những chuyện người trong thập đại gia tộc xung đột lẫn nhau thì cũng không có cái gì lo ngại, căn bản là không có tổn hại lợi ích của

nhau, vì dù sao người trong thập đại gia tộc thực lực cùng khí thế điều ngang nhau. Nhưng nếu có người đầu phục thánh cung phản bội lại bọn họ thì chuyện lại khác.

“Ngươi dựa vào cái gì mà nói như vậy? ” Liễu gia chủ ánh mắt hoảng hốt rồi híp lại, nghó chừng Vân Khê.

“Ta nói lời này tất nhiên là có căn cứ chính xác”. Đáy mắt Vân Khê nổi lên một mảnh ánh sáng lành lạnh. Nàng dạo bước đi tới chổ trồng những trái long quả, lấy ra một cái khăn, đem một viên long quả bao lại đưa mọi người:

“Mọi người nhìn xem, cái trái cây này nhìn bề ngoài đúng là rất giống Hỏa long quả, nhưng nhìn kỹ lại thì hai thứ khác nhau. Sách xưa ghi lại Hỏa Long quả thật sự thì không có lá cây! ”

Mọi người ồ lên, cẩn thận nhìn xem cái kia Hỏa Long quả, quả nhiên ở dưới là lá cây. Như vậy bọn họ trúng độc điều có nguyên nhân chính xác.

“Thật ra khu vực này rất rõ ràng, mọi người nếu không cẩn thận một chút thì tuyệt đối sẽ nhận lầm không mà ai có thể phát hiện. Hơn nữa nhiều người như vậy trúng độc, là bởi vì có người hướng dẫn vị trí. Mọi người không ngại nghĩ lại một chút, người đầu tiên phát hiện hơn nữa kêu to nói có Hỏa Long quả rốt cuộc là ai? Còn có, cùng nhau đi tranh hái Hỏa Long Quả rất là nhiều người, vì sao người trúng độc chỉ có Mạnh gia, Dung gia và Lam gia nhưng lại không có người của Liễu gia cùng Doãn gia? ”

Lam gia có người lên tiếng nói: “Đúng vậy! Ta nhớ được người của bọn họ cùng chúng ta cướp đoạt, nhưng vì cái gì người của bọn ta trúng độc còn bọn họ một người cũng không trúng độc? ”

Mạnh Lạc Thu giờ phút này cũng kịp phản ứng giận không kìm được cùng bọn người của Liễu gia cùng Doãn gia hỏi: “Uổng cho ta cùng các ngươi xem như có chung mối thù, các ngươi cư nhiên ngay cả Mạnh gia cũng tính kế? Đê tiện, vô sỉ! “

Liễu gia chủ lên tiếng cười lạnh, hoàn toàn không để ý tới hắn, chỉ nhìn chằm chằm Vân Khê nói: “Người của Lăng Thiên cung các ngươi cũng không có trúng độc? Ta cũng có thể nói các ngươi làm cho người của Mạnh gia, Lam gia, Dung gia trúng độc. Hơn nữa, ngươi cùng Dung gia có ân oán, mọi người điều biết, hiện tại người của Dung gia trúng độc so với độc của Hỏa Long quả không giống, ngươi như thế nào giải thích? ”

“Không sai, người của Dung gia là do ta hạ độc, bọn họ muốn đưa ta vào chỗ chết. Ta làm sao có thể ngồi chờ chết? Ta cho bọn họ cơ hội, là bọn họ không biết quý trọng, vẫn như cũ muốn đưa ta vào chỗ chết, ta ra tay phản kích đây là lý lẽ chính đáng! Nhưng mà Liễu gia, Doãn gia các ngươi đầu phục thánh cung, thiết lập kết cục dẫn dụ người của thập đại gia tộc từng bước đi vào cái bẫy do các ngươi đặt sẵn, đó là sự thật, các ngươi không thể nào chối cãi! “

“Nghiệt chủng! Rốt cục ngươi cũng thừa nhận, còn không mau giao ra giải dược” Dung gia chủ đen mặt, gầm hét lên.

“Ngươi câm miệng cho ta! Nợ nần như thế nào lát nữa sẽ tính với ngươi! “ Ánh mắt Vân khê ngoan lệ lãnh ý quét qua nhìn hắn một cái, rất nhanh lại đem ánh mắt hướng về phía trên người của Liễu gia. Dung gia chủ giận dữ, nhưng cũng chỉ đành nhẫn nhịn.

“Trên thực tế, từ lúc chúng ta bắt đầu tiến vào Bạch Hổ lâm, đã có người bố trí kết cục, một vòng tiếp theo một vòng, dụ dỗ chúng ta tàn sát lẫn nhau, làm suy yếu thực lực chúng ta”. Vân Khê không vội vã, không nóng không lạnh chậm rãi phân tích: “ Cái bẫy đầu tiên của

hắn là bảo tàng của Bạch Hổ lâm. Không bàn đến Bạch Hổ lâm đích thực là có bảo tàng hay không, nhưng mục đích của hắn đã đạt được. Nguyên bản là hắn tranh thủ uy hiếp Hách Liên gia tộc, lúc Hách Liên công tử chủ trì hội nghị thập đại gia tộc thì làm cho mọi người biết được ở đồng mã trấn quả thật có bảo tàng. Không những thế hắn còn dụng kế bắt cóc người nhà Lam gia lớn nhỏ cùng lão gia chủ Đao gia, lấy tánh mạng bọn họ dùng để uy hiếp, làm cho hai nhà tiến vào Bạch Hổ lâm lấy thần khí để trao đổi con tin, khiến cho Lam gia cùng Đao gia bất đắt dĩ phải tiến vào Bạch Hổ lâm".

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, ánh mắt mọi người điều hết thảy tập trung trên người của Vân Khê. Bao gồm cả nhóm Thần long cũng không ngoại lệ, thân thể đứng im, lẳng lặng mà lắng nghe nàng phân tích.

"Tiếp theo là làm cho mọi người đi tới Cự Thạch trận, người của Liễu gia không ngừng ngăn cản Đao gia chủ dẫn mọi người phá trận, ngược lại dùng ngôn ngữ châm ngòi khiến cho các người chém giết lẫn nhau làm suy yếu thực lực. Sau đó là độc trong Hỏa Long quả, không cần tốn nhiều sức các ngươi chỉ cần dẫn dụ mọi người ăn nó làm cho các gia tộc khác tổn hại không ít thực lực"

"Nhưng mà các ngươi lại không ngờ rằng, Lăng Thiên Cung của ta cùng người của Đao gia không có ăn Hỏa Long quả, thực lực không có gì hao tổn, cho nên các ngươi điều nóng lòng sốt ruột muốn tiêu diệt đi Lăng Thiên Cung của chúng ta tránh chúng ta làm rối đi kế hoạch của các ngươi".

"Đáng tiếc a, các ngươi lại không ngờ rằng tôn chủ của Lăng Thiên Cung lại đột nhiên đi tới còn mang đến Thần Long, đánh cho các người ứng phó không kịp, không chừa con đường sống…" Vân Khê quay đầu nhìn lại, cùng Long Thiên Tuyệt trao đổi ánh mắt, đáy mắt tràn đầy nhu tình.

“Hiện tại các ngươi chó cùng rứt giậu, không thể không bại lộ thân phận của chính mình, đem lợi ích của chính mình bỏ đi để bảo toàn tánh mạng của mình. Hừ, các ngươi cho rằng chúng ta còn bị các ngươi dắt mũi dẫn đi, rơi vào bẫy của các ngươi nữa sao? Đừng quên người của các ngươi phần lớn điều đầu phục Lăng Thiên Cung ta, ta chỉ cần tùy tiện tìm một người là có thể truy ra chổ ở của con tin, còn cần để các ngươi uy hiếp nữa sao? ”

Liễu gia chủ nhất thời sắc mặt biến hóa, trong bụng không khỏi có phần luống cuống. Thì ra hết thảy điều bị nàng nhìn thấu, hắn thật sự toàn bộ đã tính sai.

“Chúng ta không có lừa gạt các ngươi, Bạch Hổ lâm xách thực là có bảo tàng Doãn mỗ tận mắt nhìn thấy. Các ngươi nếu như muốn có được bảo tàng liền đi theo Doãn mỗ, trừ bỏ ta ra không ai có thể biết chổ” Doãn gia chủ nhất thời la lên, lúc này đây cũng chỉ có bảo tàng mới có thể bảo toàn mạng sống bọn họ mà quay trở về.

Vân Khê cười lạnh nói: “Bảo tàng? Chúng ta đối với bảo tàng một chút hứng thú cũng không có!”

“Bảo tàng không có hứng thú, vậy thần khí thì có hứng thú đi? Lần trước Doãn mỗ đi tìm bảo tàng đột nhiên bị mãnh hỗ công kích ta vốn định dùng thần khí để đối phó mãnh hổ bảo vệ tánh mạng, ai ngờ chưa xuất ra lực lượng của thần khí thì bị mãnh hổ đánh ngã gục xuống đất, ngay cả thần khí cũng bị mãnh hổ nuốt mất… Các ngươi nếu không tin lời ta nói có thể xem vết thương trên người Doãn mỗ đây..!” Doãn gia chủ một phen cởi bỏ xiêm y trên người, lộ ra trước ngược vài đạo vết cào xâu hoắm.

Vân Khê chăm chú nhìn kỹ, lại bị một bàn tay che lại hai mắt bên tai truyền đến một tiếng quát khẽ: “Được rồi! mặc xiêm y của ngươi vào”

Vân Khê gỡ cái tay kia xuống lần nữa nhìn kỹ thì Doãn gia chủ đã mặc xong xiêm y. Vân Khê bất đắt dĩ cười khẽ nhưng trong lòng thì ngọt ngào.

“Âm mưu như thế nào, dương mưu thì như thế nào? Bổn tôn muốn xem một chút, đến tột cùng thì người phương nào ở sau lưng giở trò quỷ!” Long Thiên Tuyệt trầm liễm con ngươi cất giọng nói: “Bản tôn tạm thời không cần đến tánh mạng của ngươi, các ngươi ở phía trước dẫn đường, nếu dám giở trò thì đừng trách bản tôn hạ thủ vô tình”

Hắn đột nhiên đánh ra một chưởng như cuồng phong gào thét, mây mưa ùn ùn kéo đến.

Chỉ nghe tiếng cây cối gãy lìa, trong vòng trăm thước phía trước tất cả cây cỏ điều bị hủy hoại, khí thế có phần hủy diệt thiên địa. Mọi người kinh hãi nhất thời ngừng lại hô hấp không thể tin được trên đời này còn có người có công lực kinh người như vậy.

“Trời ạ hắn… hắn đã muốn thăng cấp lên tới huyền tôn”

“Đây tuyệt đối là huyền tôn thực lực, nhất định không sai”

“Hai mươi sáu tuổi đã thăng lên tới huyền tôn, thiên tài a…!”

Vô số tiếng sợ hãi kêu lên, mọi người đối với Long Thiên Tuyệt vô cùng kính sợ. Không có gì so sánh bằng thực lực chân chính càng làm cho người ta kính sợ.

Vân Khê nhìn lại hắn, trong lòng cũng dâng lên một loại cảm giác tự hào, cùng lúc đó cũng có mấy phần khích lệ. Sẽ có một ngày nàng cũng có thể đạt tới thực lực như vậy!

Liễu gia chủ cùng Doãn gia chủ hai người liếc nhau một cái, thấy được trong đáy mắt lẫn nhau kinh hãi, đồng thời do dự. Thực lực Long Thiên Tuyệt ra sau rõ ràng không biết được, lòng tự tin của bọn họ hoàn toàn bị đánh tan, có lẽ thứ cuối cùng bọn họ có thể dựa vào chỉ có thần khí Liễu gia, nhưng mà bọn họ lại nghĩ đến hậu quả khi sử dụng thần khí. Đừng nói mấy nhà còn lại có được thần khí rồi chống lại bọn họ, bọn họ chỉ có số ít làm sao chống lại được, nhưng mà có được thần khí có thể nhờ người của tam đại thánh địa làm trọng tài như vậy thì cũng đủ để ứng phó rồi, bọn họ hiện tại đang lâm vào thế lưỡng nan…

“Tốt! Chỉ cần các ngươi nguyện ý bỏ qua cho chúng ta, chúng ta nguyện ý dẫn đường” Doãn gia chủ nói.

Long Thiên Tuyệt lạnh lùng nói: “Trước tiên dẫn chúng ta đi tìm con tin”

Doãn gia chủ kính cẩn đáp: “ Dạ bọn họ bị nhốt ở cách đây không xa”

Nhìn bọn họ sắp rời đi, Dung gia chủ lần nữa lên tiếng: “Từ từ, trước tiên đem giải dược cho ta”

Vân Khê híp mắt lại nổi lên một tầng khí lạnh, nàng đi tới Dung gia chủ từng bước một, cách hắn không tới hai bước thì dừng lại, từ trên cao nhìn xuống kẻ đang ngồi dưới đất cười lạnh nói: “Ngươi cư nhiên còn mặt mũi xin ta giải dược? Nói mau, ngươi rốt cuộc là người nào? Vì sao phải giả mạo Dung gia chủ? ” Lời nàng vừa nói ra làm nên một trận ồn ào.

“Biểu muội, ngươi đang nói cái gì? Ngươi đang hoài nghi gia gia…” Dung Thiếu Hoa kinh ngạc, cẩn thận đánh giá lại Dung gia chủ, đáy lòng sinh ra một chút hoài nghi. Nếu không phải Vân Khê nhắc nhở

hắn cho tới bây giờ cũng không có hoài nghi qua, chẳng qua là cảm thấy mấy ngày gần đây tính tình gia gia thay đổi không ít. Cho nên không nghi ngờ gia gia trước đây và bây giờ không phải cùng một người, mà đổi thành một người hoàn toàn khác.

Dung Thiếu Hoa không ngừng kinh ngạc, đám người của Dung Mậu Xuân cũng rối rít suy tư.

“Nghiệt chủng, ngươi đừng nói bậy! Lão phu dĩ nhiên chính xác là Dung gia chủ, tại sao lại nói thành giả mạo? “ Đáy mắt Dung gia chủ xẹt qua tia ngoan lệ, không có chút nào là không kích động, hình dáng thật giống như là hắn bị oan uổng.

“Ngươi nếu thật sự chính xác là Dung gia chủ, như vậy thì không bằng đồ cầm thú! Thử nghĩ xem ngươi đối xử với con gái mình như thế nào, đối xử với ngoại tôn nữ*(cháu ngoại gái, ta tính để vậy nhưng thấy không hợp!)* của mình như thế nào? Còn có, ngươi cho tôn tử của mình thay ngươi thử độc, đối với con của mình thì hét hầm lớn tiếng, thử hỏi trong lòng của ngươi còn có một chút tính người sao? “

“Hai mẹ con các người không phân biệt chuyện cho rõ ràng, lão phu vì thể diện của Dung gia mà suy nghĩ, có gì sai? Lão phu chính là người đứng đầu Dung gia, muốn đối đãi làm sao với con cháu của mình như thế nào là chuyện của ta, không đến phiên một cái nghiệt chủng như ngươi nói”

Long Thiên Tuyệt mâu quang trầm xuống, hơi thở nguy hiểm từ trong cơ thể không cản được mà phát ra: “Bổn tôn từng cùng Dung gia chủ tiếp chiêu, bổn tôn nhớ rõ lòng bàn tay phải của hắn có một nốt ruồi đen, ngươi đến cuối cùng có phải là Dung gia chủ hay không thì đưa tay kiểm chứng là có thể rõ ràng”

Quyển 3 - Chương 84: Chơi Trò Chơi

“Tôn chủ nói đúng nếu như ngươi thật sự là gia chủ Dung gia, vậy thì đưa tay ra nghiệm chứng một chút là thật hay, giả xem xong là hiểu ngay” Vân hộ pháp phụ họa theo nói.

Mọi người trong Dung gia nhất tề dùng ánh mắt phức tạp nhìn Dung gia chủ, không ai cãi lại. Trong nội tâm ai cũng hy vọng gia chủ không phải là thật, bởi vì… mấy ngày gần đây gia chủ làm không ít chuyên tổn thương tấm lòng của bọn họ. Nhưng nếu không phải là thật, như vậy gia chủ thật sự đang ở nơi nào? Còn sống hay chết? Người nhà Dung gia lâm vào tình thế khẩn trương cùng cảm xúc hoang mang.

Dung gia chủ ánh mắt một trận rời rạc, lòng bàn tay xiết chặc, trên trán xuất hiện vài giọt mồ hôi lạnh. Bỗng nhiên trong một khắc, hắn xông ngay về phía Dung Thiểu Khanh cách hắn gần nhất, đem trường kiếm hắn luôn đeo bên mình đặt ngang cổ Dung Thiểu Khanh, rồi kèm chặt.

“Tất cả các ngươi không được tới đây, nếu không ta giết hắn!” hắn lớn tiếng quát lên.

“Gia gia hắn là cháu ruột của người” Dung Thiếu Hoa còn đối với hắn ôm một hy vọng cuối cùng, đau lòng nhìn hắn mà nội tâm cũng đã có đáp án. Thế gian này làm sao mà có người lãnh khốc như vậy, ngay cả cháu ruột của mình nói giết liền giết.

“Cha dừng lại”

“Gia chủ”

“Thiểu Khanh”

“Tam ca”

Tất cả mọi người trong Dung gia kinh hãi, trong nội tâm riêng mình cũng đã có đáp án, tất cả cảm xúc phức tạp bao quanh mọi người. Mấy đại gia tộc còn lại cũng lấy làm ngạc nhiên.

“Ngươi cho rằng ngươi còn có thể chạy thoát sao?” Khóe môi Long Thiên Tuyệt cong lên một cách nguy hiểm, bàn tay không cố kỵ chút nào hướng Dung gia chủ đánh tới, một đạo chưởng phong làm Dung gia chủ kinh hãi liền tranh thủ đem Dung Thiểu Khanh kéo đến trước mặt thay mình chống đỡ. Nhưng ngoài dự liệu của hắn chưởng phong kia dường như không giống bình thường lại vòng qua người Dung Thiểu Khanh đánh thẳng bên hông Dung gia chủ đưa Dung Thiểu Khanh cùng hắn cách ra xa.

Dung Thiểu Khanh lấy được tự do liền bước nhanh đến chỗ mọi người trong Dung gia. Cặp mắt quét ngang hướng về phía Dung gia chủ, hiện tại mọi người đã xác nhận người này không phải là Dung gia chủ thật sự, nếu không phải như vậy hắn sẽ không chó cùng rứt giậu.

Vân hộ pháp thủ thế huy ra một cái chưởng phong trong nháy mắt, dẫn đầu bao vây Dung gia chủ.

“Nói! Ngươi rốt cuộc là ai? Dung gia chủ thật sự đang ở đâu?” Vân hộ pháp liền chất vấn.

Dung gia chủ thấy âm mưu của mình không được như ý, hắn ngược lại tỉnh táo cười vang: “Ta biết sớm muộn gì cũng có ngày này.

Nhưng không ngờ lại sớm tới nhanh đến như vậy. Dung gia chủ thật sự giờ phút này ở nơi mà các ngươi không thể nghĩ đến. Bất quá hiện tại hắn sống với chết thật không khác biệt. Các ngươi nếu muốn biết tin tức của hắn thì phải thả ta đi, nếu không thì hắn sẽ chết đói ở nơi đó. Như vậy đến lúc đó thật sự hại chết Dung gia chủ không phải ta mà là các ngươi”

Hắn cười lạnh, dấu vết trên mặt càng thêm đen, độc tố trong cơ thể hắn khi phát tác càng thêm lợi hại.

“Để cho hắn đi đi! Dù sao hắn cũng không thể sống thêm được bao lâu” Vân Khê lên tiếng nói.

Dung gia chủ sắc mặt biến hóa, thần sắc âm ngoan nhìn chằm chằm nàng nói: “Yêu nữ, nhanh lên một chút mau mang giải dược ra đây! Nếu như ta chết, Dung gia chủ cũng đừng hòng sống”

“Sống chết của hắn đối với ta có quan hệ gì sao? Giống như thái độ của ngươi đối với hai mẹ con ta cùng với Dung gia chủ thật sự không khác nhau là mấy, nói không chừng càng thêm tồi tệ. Bằng không hắn cũng đã không không thừa nhận mẹ ta, đoạn tuyệt quan hệ phụ tử suốt hai mươi năm. Ngươi nói, đối với loại người như vậy, ta cần quan tâm sống chết của hắn sao?” Vân Khê cười lạnh, giả bộ dáng như hồn nhiên không quan tâm sống chết của Dung gia chủ thật sự, dùng cái này để mê hoặc đối phương.

Long Thiên Tuyệt cúi đầu, âm thầm đưa một ánh mắt tán dương. Thông minh!Lấy lui làm tiến như thế, thoáng cái đã đảo lộn cục diện biến bị động thành chủ động. Hiện tại bọn họ không còn cầu xin Dung gia chủ nói ra tung tích Dung gia chủ thật sự. Mà ngược lại Dung gia chủ vì giải độc cứu mạng, không thể không dùng đến lợi thế cuối cùng ra để trao đổi.

Người nhà Dung gia lại không nghĩ nhiều đến như vậy, chỉ nghĩ đến Vân Khê lãnh huyết vô tình không muốn cứu ông ngoại của chính mình, các loại âm thanh trách móc không ngừng công kích.

Đứng đầu là Dung Thiểu Khanh chất vấn: “Biểu muội hắn chính là ông ngoại ruột của ngươi, làm sao ngươi thấy chết mà không cứu? Đem giải dược cho hắn đi, chỉ cần đổi lại tung tích của ông ngoại, thả ác nhân này đi như thế nào?”

Dung Thiếu Hoa giờ phút này đang chiếu cố muội muội của hắn Dung Tiêu Tiêu nghe được lời nói của Dung Thiếu Khanh không khỏi lấy giọng lạnh quát lên: “Thiếu Khanh, không được nói như thế với biểu muội! Biểu muội không phải loại người lãnh khốc vô tình!” Nói xong hắn quay đầu về phía Vân Khê không có cái gì hoài nghi. Hắn tin tưởng nàng nhất định sẽ cứu gia gia.

Dung Mậu Xuân cũng mở miệng nói: “Đại ca của ngươi nói đúng, giờ phút này cho dù có quyết định như thế nào đi nữa, chúng ta cũng nên tôn trọng quyết định của Khê nhi” Trong khi nói chuyện hắn cũng hướng một ánh mắt phát sáng đến Vân Khê, một ánh mắt tràn đầy tính nhiệm cùng tán thành.

Vân Khê dùng ánh mắt rất nhanh quét qua phụ tử ba người họ, mặc dù trong Dung gia đa số người đối với nàng không tính nhiệm, nhưng cửu cửu cùng biểu ca không chút nào nghi kỵ hoàn toàn tin tưởng nàng. Trong nội tâm nàng vô cùng ấm áp, coi như chuyện này làm là vì cửu cửu và biểu ca đi, cứu Dung gia chủ nàng đã định chắc rồi!

Trong lòng nghĩ thì như thế, nhưng bề ngoài là bộ dáng thoái thác.

“Các ngươi nói sai rồi, ta chính là người lãnh huyết vô tình! Chỉ cần là người ta xem không vừa mắt ta liền một khắc giết hắn! Bất quá ngươi bây giờ đã trúng độc rất nặng, không cần đến ta động thủ,

ngươi cũng chết chắc rồi thật là giảm đi cho ta không ít chuyện”

Dung gia chủ tâm trạng hoảng lên, nhớ tới một khắc trước đây nàng xông thẳng chém một phát vào hồ nước, ánh mắt không ngừng chớp động càng hoảng loạng hơn.

“Ngươi nói nhảm! Ngươi không muốn biết tung tích của Dung gia chủ hiện tại ở đâu nhưng mà người nhà Dung gia muốn biết. Bọn họ tuyệt sẽ không cho phép ngươi không quan tâm”

Vân Khê nở một nụ cười lạnh: “Người nhà Dung gia ngay cả bản thân cũng khó bảo toàn, bọn họ có khả năng làm gì ta? Nếu như ngươi không tin, có thể thử một chút xem bọn hắn có làm gì được ta không?”

Dung gia chủ tâm thần một lần nữa rung lên, hắn uy hiếp người nhà Dung gia thiêm lần nữa: “Ta sẽ cho các ngươi biết chổ nhốt Dung gia chủ, nhưng các ngươi phải bảo đảm đòi được giải dược. Ta biết người nhà Dung gia từ trước tới giờ tự xưng là danh môn chính phái tuyệt đối sẽ không nuốt lời”

Dung Mậu Xuân nghe vậy không khỏi mừng rở vội vàng nói: “Ngươi nói, chúng ta sẽ hết sức vì ngươi đòi giải dược” Dung gia chủ để bên tai của hắn một phen nói nhỏ, sau đó ngẩng đầu lên nói: “Hiện tại ta đã đem chổ Dung gia chủ ẩn thân nói cho ngươi, mời ngươi thực hiện lời nói của mình”

Dung Mậu Xuân thần sắc rất nhanh biến hóa, từ kinh ngạc đến kinh hỉ sau đó là khó xử. Hắn đột nhiên phát hiện ở mặt này có vẽ khác xa với cháu gái. Cư nhiên lại kém một bậc, cảm giác thật là thất bại.

“Khê nhi, ngươi xem giải dược….” Hắn không phải chỉ vì Dung gia chủ xin giải dược, mà còn là vì mọi người trong Dung gia.

“Cửu cửu, ngươi như thế nào xác nhận địa điểm hắn nói là thật? Trước khi còn chưa nhìn thấy Dung gia chủ, ngươi không cảm thấy cần nên xác nhận lại một chút mới thỏa đáng sao?”

Dung Mậu Xuân bổng nhiên giật mình, cũng là không nghĩ đến vấn đề này, quay đầu lai nói với Dung gia chủ: “Nếu người đang ở gần đây, vậy trước hết ngươi dẫn ta đi tìm phụ thân của ta. Chúng ta xác nhận hắn thật sự là thật, đến lúc đó vì ngươi đòi giải dược cũng không muộn”

Dung gia chủ suy tư, nhận lời nói: “Vậy cũng tốt,a một phần…” Hai mắt hắn đột nhiên lồi ra, thân thể thẳng tắp ngã xuống.

Mọi người đồng loạt la lên, mới phát hiện hắn đã tắt thở.

Vân hộ pháp bay qua thân thể của hắn ngó nhìn, kinh hãi nói: “Tôn chủ, có người ở sau lưng của hắn phóng ám khí”

Hắn một lời thức tỉnh mọi người, mọi người bốn phía nhìn quanh cố gắng tìm kiếm người âm thầm phóng ám khí.

Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê hai người liếc nhau một cái, lại có người có thể ở dưới mắt bọn họ vô thanh vô thức giết người, đều này không khỏi quá mức kêu ngạo. Hiện tại người này còn đang ở trong đám người kia, nhưng hắn sẽ là ai chứ?

Tầm mắt hai người rất nhanh khóa ở chổ Dung gia chủ đứng khi nảy, ở phía sau có một đám người, ánh mắt Vân Khê híp lại, một cổ tức giận không khỏi dâng trào. Đứng ở phía sau Dung gia chủ không phải ai khác chính là người của Lam gia.

Lại là thứ nội gian! Hắn rốt cuộc nhịn không được liền nhảy ra ngoài

phải không?

Hai bàn tay nắm chặt, từ từ buông ra, Vân Khê ra vẽ vô sự nói: “Quên đi, chết rồi cũng tốt, dù sao hắn cũng đã nói ra địa điểm giấu người. Chúng ta đi trước tìm người, chuyện còn lại về sau hãy nói” Nàng từ trong ngực lấy ra mấy viên đan hoàn đem nó hòa vào chung với nước khuấy điều, ném về phía Dung Thiếu Hoa: “Đây là giải dược, cho mọi người Dung gia uống vào đi”

“Thiên Tuyệt không bằng ở chổ này nghĩ ngơi chút đi, phía trước còn không biết có bao nhiêu nguy hiểm đang chờ chúng ta nữa. Mọi người dưỡng tốt tinh thần mới có tinh lực đối phó với địch có phải không?” Nàng nhìn thẳng vào đôi mắt thâm thúy của Long Thiên Tuyệt, đáy mắt đen sôi trào bao hàm thâm ý.

Trước không trừ đi nội gian núp trong Lam gia, hậu hoạn khôn lường!

Long Thiên Tuyệt hiểu ý, bắt đầu ra lệnh: “Mọi người tại chỗ nghĩ ngơi”

Còn lại mấy đại gia tộc trãi qua một phen hành hạ, đã mỏi mệt từ lâu không thể chịu nổi nên rối rít ngồi xuống đất. Nhóm thần long đùa một hồi cũng mệt mỏi, nghe được tại chỗ nghĩ ngơi cũng ngoan ngoãn ngay tại chỗ hạ thân thể ngồi xổm xuống. Đáng thương những người bị thần long quay quanh, Liễu gia chủ, Doãn gia chủ những người thuộc hạng cao thủ, bọn họ hiện tại muốn đi cũng không được chỉ có thể ủ rũ kêu khổ.

Long Thiên Tuyệt dắt tay Vân Khê tìm chổ sạch sẽ rồi ngồi xuống, đi qua cự thạch trận lúc nãy tất cả mọi người đã vứt bỏ xe ngựa, cho nên hiện tại không có bất kỳ xe ngựa nào cho bọn họ sử dụng.

Ánh mắt Vân Khê vẫn lưu luyến người nhà Dung gia, mặc dù không quá rỏ ràng nhưng vẫn không thể tránh được ánh mắt Long Thiên Tuyệt.

“Khê nhi đừng lo lắng, hắn không có khã năng gây ra sóng gió gì đâu”

“Người này không giết Doãn gia chủ cùng Liễu gia chủ của bọn họ, nhưng lại khẩn cấp giết Dung gia chủ giả mạo, chàng không cảm thấy điều này có gì kỳ hoặc sau? Ta nhất định phải tra ra cái nội gian này. Nếu không, không ngừng người trong Lam gia gặp nguy hiểm, chúng ta cũng tùy thời tùy chổ sẽ phải chịu uy hiếp”

“Tiểu Mặc, tiểu Tĩnh có muốn chơi trò chơi hay không ” Vân Khê hướng hai đứa bé vẫy vẫy tay.

Hai đứa bé tay trong tay đi tới trước mặt của nàng, vui mừng nói: “tốt, tốt”

Vân Khê nhợt nhạt cười một tiếng, không biết từ nơi nào lấy ra một viên Dạ Minh Châu trước mặt hai đứa bé quơ quơ nói: “ Ta hiện tại sẽ đem viên Dạ Minh Châu này đặt trong người của một người nào đó. Trước tiên hai đứa nhắm mắt lại, chờ ta làm xong các ngươi phải đi tìm lại được. Ta cho các ngươi thời gian một nén hương, nếu như các ngươi trong thời gian một nén hương tìm được nó, ta sẽ có một phần thưởng thật to cho các ngươi”.

Quyển 3 - Chương 85: Long Thị Sinh Con Bảo Điển

Hai đứa bé nghe vậy, liền vui mừng vỗ tay.

“Ta nhắm mắt lại rồi, mẫu thân ngươi nhanh lên một chút!”

Vân Khê nhíu lông mày lại, nhìn hai đứa nhỏ hồn nhiên, thì cảm thấy thế gian này hết thảy âm u tất cả kinh khủng điều không đáng kể, thay vào đó là vô cùng rực rỡ!

“Đừng nóng vội, mẫu thân làm nhanh là được mà” Nàng nhợt nhạy mím môi, cũng không lập tức làm mà ngược lại đôi mắt đẹp liếc ngang về phía Dung gia nói: “Cửu cửu, biểu ca, thừa dịp mọi người nghĩ ngơi, không bằng các ngươi đi tìm Dung gia chủ trước đi”

Dung Mậu Xuân nghe vậy, ánh mắt không khỏi sáng ngời, lúc này đứng lên nói: “Cũng tốt, vậy chúng ta đi trước một bước”

Dung Thiếu Hoa cũng đứng lên đi theo, quay đầu về phía Băng hộ pháp muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

“Băng hộ pháp, ngươi mang một trăm người hộ tống người Dung gia đi trước, nếu có gì ngoài ý muốn liền kịp thời dùng tín hiệu liên lạc”

Vẫn là biểu muội đau lòng cho hắn, hiểu được tâm tư của hắn!

Dung Thiếu Hoa cùng Vân Khê liếc nhau một cái, hướng nàng quăng tới ánh mắt cảm kích. Hắn cũng biết mình mới vừa rồi dễ dàng buông tay Băng nhi đã làm thương tổn đến nàng, hắn cũng nóng lòng muốn

đền bù.

Băng hộ pháp một lần nữa khôi phục lạnh lùng băng sương như ngày xưa, mặt không chút thay đổi xoay người đi chọn lựa đệ tử.

Con ngươi hẹp dài rũ xuống, Long Thiên Tuyệt mặt mày mĩm cười, tầm mắt như có như không ở Dung Thiếu Hoa cùng Băng hộ pháp lưỡng lự, thầm nghĩ chính mình có hay không bỏ lỡ chuyện gì thú vị.

Sau khi nhóm người Dung gia mới vừa bước đi, người Mạnh gia cũng ngồi không yên đứng đầu là Mạnh Lạc Thu cũng muốn rời đi. Lúc này đối với Mạnh gia mà nói chẳng khác nào đem chính mình đặt trên đống lửa.

Mạnh gia cùng Vân Khê lúc trước có thâm cừu đại hận, nhưng mà so với thực lực của đối phương bọn họ quả không có khả năng để báo thù. Song cùng Lăng Thiên Cung làm bạn cũng tương đương với việc đem một khối thịt thơm ngon béo bở dâng lên tới miệng, đối phương tùy thời lúc nào cũng có thể cắn một ngụm. Thay vì mình thỉnh thoảng phải lo lắng đề phòng thôi thì sớm rời đi cùng bọn họ vạch rõ giới hạn.

“Tôn chủ phu nhân, có muốn hay không ta ngăn cản bọn họ?” Vân hộ pháp ở một bên xin chỉ thị.

“Để cho bọn họ đi đi! Nếu bọn họ thông minh một chút sẽ vội vàng rời đi Bạch Hổ lâm, nếu không thì… rồi ngươi xem đi, bọn họ sớm muộn gì cũng cầu xin chúng ta cứu mạng” Vân Khê kéo môi cười yếu ớt, trong tươi cười phát ra vài tầng tà ác.

Long Thiên Tuyệt tiến lên một bước, bàn tay bao quanh bàn tay nhỏ bé của nàng ngưng mắt ôn nhu nhìn nàng, yêu cực kỳ nụ cười không đàng hoàng của nàng. Mỗi khi nàng lộ ra nụ cười này thì đối thủ của

nàng trước sau gì cũng gặp các loại chuyện cực kỳ ngoài dự liệu.

“Nghe phu nhân, những người không quan trọng không cần để ý đến” Hắn đối với Mạnh Lạc Thu hiểu rất rõ, không có nhìn thấy bảo tàng ở phía trước tên đó làm sao có thể rời khỏi Bạch Hổ lâm.

Vân Khê quay người lại, hướng hắn nhẹ nhàng cười một tiếng trong lòng thầm khen hắn với mình thật ăn ý hiểu nhau.

Đối phó với người như Mạnh Lạc Thu căn bản không cần hao phí quá nhiều tâm lực, không có hắn ở bên cạnh nhiễu loạn, tầm mắt bọn họ mới có thể thường xuyên chuyên chú tới việc nhận thức nội gian, đây mới là việc cấp bách!

“Mẫu thân, rốt cuộc có chơi hay không?” Vân Tiểu Mặc bên này nhắm chặt hai mắt, nhưng lại chậm chạp không có tin tức cho mình mở mắt không khỏi nóng nảy. Cái miệng nhỏ nhắn vì thế mà chu lên tỏ vẽ bất mãn.

Không giống với hắn vội vàng cuống lên, Đoan mộc Tĩnh lại yên lặng dùng hai tay che mắt.

“Sắp xong rồi, đợi một chút” Vân Khê trực tiếp đem Dạ Minh Châu quăng cho Long Thiên Thần, ánh mắt hướng về phía người nhà Lam gia, ý bảo hắn đem Dạ Minh Châu giấu trong người Lam gia.

Long Thiên Thần khó tìm được một người để chơi tốt như vậy, lúc này kích động vội đón lấy đi đến chổ nghĩ ngơi của đám người Lam gia.

Lam Linh Nhi thấy hắn đi tới liền chủ động hướng hắn ngoắc tay, nét mặt vui cười như hoa.

Long Thiên Thần quét mắt một vòng liền đem Dạ Minh Châu để trong tay Lam Linh Nhi, con ngươi đen bóng thấy rỏ hưng phấn.

Từ đó nói lên trò chơi đã bắt đầu, bỏ qua người của Dung gia và Mạnh gia nhưng thần sắc biến hóa của bọn người Liễu gia không thể nào tránh được ánh mắt của Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt, hai người nhìn nhau cười trong lòng đã có tính toán.

Trò chơi chỉ là một cái cớ để cho mọi người buông lỏng cảnh giác, đồng thời cũng hạn chế sự tự do của người nọ.

Để cho người Dung gia dẫn đầu đi trước cứu người, như một liều thuốc đầu tiên.

Người nọ không có cách nào cùng với người của Dung gia đi trước, cũng không cách nào nhân lúc mọi người không chú ý mà mật báo, tất trong lòng hắn sẽ loạn, vội vàng cùng nóng lòng.

Một khi hắn vội vàng, nóng lòng như vậy liền bại lộ.

Vân Khê chính là có chủ ý này.

“Tiểu Mặc, tiểu Tĩnh các con có thể đi tìm”

Tiểu Mặc cùng Đoan Mộc Tĩnh cùng đồng thời mở mắt cầm tay nhau chạy loạn xung quanh.

“Bá bá có phải người cầm Dạ Minh Châu hay không?”

“Thúc thúc có phải hay không người cầm Dạ Minh Châu?”

“Gia gia, có thể đem Dạ Minh Châu cho tiểu Mặc hay không?”

“Dạ Minh Châu đang ở chổ ngươi phải không?”

“……..”

Vân Khê không nói gì xoa nhẹ trán, nguyên lai là hai đứa nhỏ này dùng cách này để tìm, này cũng không khác gì là đầu cơ trục lợi đi? không khác nào bọn chúng chạy tới tìm nàng hỏi nàng rốt cuộc đem Dạ Minh Châu cho người nào?

Trên đỉnh đầu truyền ra một tiếng cười khẽ, Long Thiên Tuyệt nhẹ nhàng cúi xuống từ phía sau ôm lấy nàng: “Tiểu Mặc thật đáng yêu! Nếu chúng ta có thể lại có một cái nữ nhi đáng yêu nữa thì thật là hoàn mỹ”.

Nghe đến ý tứ trong lời nói của hắn hai gò má của Vân Khê đỏ lên cứ như uống rượu, cười nói: “Không phải chúng ta đã nhận tiểu Tĩnh là nữ nhi sau?”

“Cái này không giống nhau! Ta nghĩ phải có được một cái thuộc loại kết tinh tình yêu của haai chúng ta” Long Thiên Tuyệt dán vào mặt của nàng giọng nói vô cùng mập mờ.

“Kết tinh tình yêu? Không phải đã có một tiểu Mặc rồi sao?” Vân Khê trợn mắt nhìn hắn, nghe hắn nói thật giống như nhi tử không phải là con ruột của bọn họ vậy.

Long Thiên Tuyệt không chấp nhận nghiêm trang nói: “Khi đó chúng ta không phải là không có yêu nhau sao? Ta từng xem một quyển cổ tịch, trên đó ghi lại nếu như nam nữ song phương thật tình yêu nhau khi bọn họ sinh con gái, sẽ có được tất cả ưu điểm của hai người thậm chí là trò giỏi hơn thầy. Nàng hãy ngẫm lại nếu như nữ nhi của chúng ta có tất cả ưu điểm của mình, thậm chí là trò giỏi hơn thầy thử hỏi thế gian này còn có nam nhi nhà ai có thể xứng đối với nữ nhi

chúng ta?”

Đuôi lông mày của hắn nhướng lên vô cùng đắc ý, thật giống như chuyện này y như ván đã đóng thuyền.

Vân Khê khép miệng cười hì hì, mắt đẹp nổi lên một chút sáng bóng mang theo vài phần giảo hoạt: “Vậy xin hỏi bản cổ tịch đó tên gọi là gì?”

Long Thiên Tuyệt bật thốt lên nói: “ gọi là Long Thị Sinh Con bảo điển, rất kinh điển”

May mà hắn suy nghĩ ra một cái tên rất cực phẩm.

“Vậy hôm nào cho ta mượn xem một chút?”

Long Thiên Tuyệt lắc đầu nói: “Cái này không cần thiết! Nàng muốn biết cái gì cứ việc lại hỏi ta, ta chính là Long thị bảo điển sống”

“Không đứng đắn!” Vân Khê tức giận khẽ gắt hắn trên hai gò mà nét hồng hồng lại nổi lên. Nàng làm sao không muốn sinh con? Mặc dù đã có tiểu Mặc, nhưng dù sao nàng cũng chưa từng trải qua quá trình mang thai hắn, cho nên nàng xem nàng giống như một cô gái chưa từng mang thai không có bất kỳ kinh nghiệm nào. Bất quá nói đến cũng lạ, bọn họ trong lúc ân ái không chỉ là một hai lần nhưng vì sao lại không có bất kỳ phản ứng nào? Chẳng lẽ hai người bọn họ có vấn đề? Không phải a, nếu thật sự có vấn đề như vậy tiểu Mặc từ đâu tới đây?

Chẳng lẽ cùng với chuyện linh hồn nàng chuyển tới đây là có quan hệ. Nàng vốn là người không thuộc về thời đại này, cho nên ở thời đại này không cách nào mang thai? Hay là sau khi thân thể này sinh ra tiểu Mặc sẽ không thể sinh con được nữa?

Lần đầu tiên đáy lòng nàng sinh ra khủng hoảng…

Có cơ hội, nàng nhất định phải tìm một người tinh thông y thuật tới hảo hảo xem nàng một cái, những bệnh khác nàng còn có thể tự mình xem nhưng vấn đề này nàng đành bất lực.

“Khê nhi, nàng làm sao vậy?” Long Thiên Tuyệt nhận thấy được nàng khác thường, cẩn thận nói: “Nếu như nàng nói không muốn sinh con…, cũng không có quan hệ coi như là ta không có nói gì. Một nhà ba người chúng ta đã rất hạnh phúc rồi, nhiều hơn nữa thì bất quá chỉ là thiêu hoa trên gấm mà thôi, nàng không cần để ý quá”

Sự chăm sóc của hắn làm cho lòng Vân Khê càng khó chống lại.

Nhưng nếu không có cách nào sinh con kia chắc chắn sẽ làm nàng tiếc nuối, nàng thật sự không muốn thấy kết quả như vậy, hy vọng hết thảy chỉ là nàng quá lo lắng. Nàng xoay người lại, mặt nghiêng vào trong lòng hắn lẩm bẩm nói nhỏ: “Thiên Tuyệt, chúng ta nhất định sẽ có hài tử”

Long Thiên Tuyệt nghe vậy trán cũng từ từ dãn ra, thu hẹp cánh tay đem nàng ôm càng chặc hơn.

Hai người ôm nhau lưu luyến triền miên, xung quanh bao nhiêu ánh mắt nhìn bọn họ, bọn họ lại coi như không thấy. Một đôi uyên ương Như thế nói không hâm mộ là không có khả năng. Phần lớn mọi người mang ánh mắt thưởng thức đứng ngoài quan sát, cũng có một số nhỏ người dùng ánh mắt ác độc nhìn chăm chú bọn họ như loại người giống Doãn gia chủ cùng Liễu gia chủ.

Hiện giờ bọn họ bị thần long uy hiếp buộc phải nhượng bộ, lo lắng hơn là bọn họ đã phản bội lại thánh cung không biết phải chịu những

hình phạt bực nào. Thánh cung lợi hại thế nào bọn họ đã thấy qua, nếu không phải như thế bọn họ đã không lựa chọn đầu nhập Thánh cung để bây giờ đâm lao phải theo lao.

Bên này, tiểu Mặc đã hỏi hơn mười người, liền bỏ qua kế hoạch lúc đầu ngược lại chọn dùng kế sách mới.

“Tiểu Bạch có thấy mẫu thân đem Dạ Minh Châu cho ai không?”

Vân Khê lần nữa vỗ trán, không biết nên khen nhi tử thông minh hay là nói hắn tham tiền nữa đây. Hắn tích cực như thế, nói rõ là hướng nàng đòi cái phần thưởng thật to đó.

“Tiểu Mặc, làm như thế phạm quy”

“Mẫu thân cũng không có nói không cho phép hỏi tiểu Bạch” Tiểu Mặc sờ sờ lổ mũi không phục nói.

“Ta bây giờ nói, không cho phép hỏi tiểu Bạch”

Tiểu Bạch ngẩng cao cổ gào lên vài tiếng tỏ vẽ bất mãn.

“Vậy cũng tốt” Tiểu Mặc chép miệng nói rồi quay đầu về phía những thần long khác nghiên đầu hỏi: “Các ngươi biết mẫu thân đem Dạ Minh Châu cho ai không?”

Mười lăm con thần long tròng mắt đồng thời liền một dãy nhất tề hướng về phía Lam Linh Nhi.

Vân Khê hai mắt trợn ngược trực tiếp té xỉu, may mà sự thật không phải nàng cùng nhi tử chơi trò chơi, nếu không nghe những lời này nàng thật sự không còn cách nào khác để chơi. Đối với người không tuân thủ quy tắc, nàng hoàn toàn không có cách!

Lam Linh Nhi cười hì hì đứng lên, đang muốn đưa hai tay đem Dạ Minh Châu xin trả tay nàng đột nhiên trượt một cái Dạ Minh Châu rơi xuống đất.

“Di, đây là cái gì?” Nàng từ bên người Lam nhị gia nhặt lên một viên đặc biệt tương tự như Dạ Minh Châu, lộ ra vẽ tò mò.

“Tiểu mặc, cái này cho ngươi chơi” Nàng đem Dạ Minh Châu cùng với quả cầu nhỏ đưa cho tiểu Mặc.

Tiểu Mặc nhận lấy tò mò xem xét một phen, trong lúc bất chợt quả cầu nhỏ rời khỏi tay chạy đến ở giữa không trung ầm ầm nổ tung. Tiểu Mặc ngây dại ngửa đầu nhìn lên bầu trời quả cầu nhỏ nứt ra lưu lại hình vẽ kỳ dị, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên.

“Không tốt là đạn tín hiệu!”

Vân Khê ánh mắt ngoan lệ, thẳng tắp uy hiếp Lam nhị gia.

Quyển 3 - Chương 86: Tiểu Mặc một câu vạch trần sự khác nhau

Hắn quả nhiên chính là gian tế! Từ mới vừa bắt đầu hắn đã để lộ ra thần sắc không bình thường nên sớm đã bị liệt vào nhóm người bị hiềm nghi lớn nhất. Hiện tại lại có đạn tín hiệu làm vật chứng, càng thêm chứng minh hắn chính là tên gian tế.

Ánh mắt Lam nhị gia bổng nhiên biến hóa, sau đó xuất thủ đánh về phía hai đứa bé, lúc này Long Thiên Tuyệt cũng bắt đầu cử động, chỉ chớp mắt đã không thấy thân ảnh đâu. Sau một khắc cả người Lam nhị gia đã bị một cánh tay giơ cao lên rồi bị kéo về phương hướng ngược lại, phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Long Thiên Tuyệt một tay nâng Lam nhị gia từ trên mặt đất lên rất nhẹ nhàng, thật giống như người trên tay hắn không có một chút sức nặng nào.

“Nhị ca”

“Nhị đệ”

“Nhị gia”

Tất cả mọi người Lam gia sợ ngây người.

“Long tôn chủ, chuyện này là sao? Xin mau thả nhị đệ ta xuống” Lam gia chủ không rõ nguyên do, chỉ vì mới vừa rồi trong đầu Lam nhị gia

đối với hai đứa bé nổi lên ý niệm thì Long Thiên Tuyệt đã ra tay. Hơn nữa theo vị trí của bọn người Lam gia căn bản là không nhìn thấy ánh mắt Lam nhị gia biến hóa cùng với hành động chuẩn bị ra tay của hắn.

Lam nhị gia ở giữa không trung la lên: “Đại ca, mau cứu ta! Người Lăng Thiên Cung muốn giết ta! Mau cứu ta!”

Lam gia chủ nhất thời tức giận rút từ bên hông ra một trường kiếm dài, mọi người trong Lam gia cũng đồng loại rút kiếm đem Long Thiên Tuyệt vây quanh thành một vòng.

“Long tôn chủ, xin hãy mau thả nhị đệ của ta ra, nếu không Lam gia chúng ta ‘mọi người đồng tâm hiệp lực sức mạnh thành đồng’ quyết cùng ngươi sống chết! ”

Long Thiên Tuyệt vẫn như cũ giơ cao Lam nhị gia, trầm giọng nói: “Lam gia chủ hắn chính là gian tế, giữ lại hắn hậu quả khôn cùng!”

“Gian tế?” Ánh mắt Lam gia chủ khẽ biến, các loại cảm xúc phức tạp khẽ lưu chuyển, tay nắm trường kiếm ngày càng tái nhợt.

“Đại ca, ngươi đừng tin hắn! Hắn nói nhảm! Tại sao ta lại làm gian tế? Đại ca, ngươi quên rồi sao? Lúc trước ngươi bị thương ai đã cõng ngươi đi ba ngày ba đêm đem ngươi từ trong tay Diêm Vương kéo trở lại? Là ai vì thành toàn cho huynh đệ, đem người con gái mình yêu nhất chắp tay nhường cho huynh? Đại ca, chẳng lẽ ngươi sợ người của Lăng Thiên Cung, nghe theo lời nói của bọn họ rồi vong ân phụ nghĩa không để ý đến tình nghĩa huynh đệ?”

Trong ánh mắt Lam gia chủ càng thiêm phức tạp.

Hồi lâu, hắn trầm giọng nói: “Long tôn chủ mời thả nhị đệ ta ra, hắn

không phải là gian tế, Lam gia chúng ta sẽ điều tra rõ ràng, không nhọc công làm phiền đến Long tôn chủ”

“Lam gia chủ đừng quên, giờ phút này Mộ Hiên còn đang ở trong tình thế nguy hiểm chẳng lẽ ngươi muốn bao che cho kẻ ác?” Vân Khê xem thấu tâm tư của Lam Gia chủ, chỉ sợ hắn đã đối với Lam nhị gia có hiềm nghi, cho nên hắn nhiều lần ngăn cản nàng nhúng tay điều tra nội gian của Lam gia. Hắn làm như vậy chẳng lẽ là nghĩ tình huynh đệ, nhưng điều này rõ ràng từng bước đem người của Lam gia đẩy vào trong hố lửa.

“Ân cứu mạng của Long phu nhân Lam gia chúng ta ghi nhớ trong lòng, nhưng đây là chuyện nhà của Lam gia kính xin hai vị không nên nhúng tay vào” Giọng nói Lam gia chủ một mực chống cự.

Long Thiên Tuyệt gợi lên một vẽ cười lạnh mang theo vài phần giễu cợt, tay của hắn buông lỏng đem Lam nhị gia ném vào trong đám người Lam gia.

Một tay hắn dắt Vân Khê một tay dắt nhi tử, giọng nói thay đổi nhu hòa hơn: “Đi, chúng ta mặc kệ chuyện nhà của người khác, về sau người của Lam gia chết sống cùng chúng ta không có quan hệ”

“Phụ thân, bọn họ không tin người nhưng tiểu Mặc tin tưởng người!” Tiểu Mặc ngửa đầu thật tình nói. Hắn là người trong cuộc tự nhiên biết mới vừa rồi nguy hiểm, nếu không phải vừa rồi phụ thân kịp thời ra tay chỉ sợ lúc này hắn đã không an ổn đứng đây.

Long Thiên Tuyệt khom người đem hắn nhẹ nhàng nâng lên đặt ở đầu vai của mình, giương môi nói: “Tiểu Mặc, trên đời này có rất nhiều người tự dối mình gạt người, để cho sự tình đi đến kết cuộc mới biết hối hận. Tư tưởng bất đồng, chúng ta đã hết lòng quan tâm giúp đỡ những chuyện sau này cùng chúng ta đã không còn dính

dáng”

Lam gia chủ nghe vậy ánh mắt càng thêm đấu tranh vùng vẫy, hắn biết hắn đã đem quan hệ Lam gia cùng Lăng Thiên Cung thật vất vả gầy dựng lên toàn bộ phá bỏ, giờ phút này, thời buổi hổn loạn không có Lăng Thiên Cung làm đồng minh chẳng khác nào hắn đem toàn bộ tánh mạng người trong Lam gia ra đùa giỡn nhưng hắn đã không có lựa chọn nào khác.

“Thiên Tuyệt chúng ta đi thôi” Hờ hững quét mắt qua Lam gia chủ, Vân Khê quay về nắm bàn tay to lớn của Long Thiên Tuyệt, một nhà ba người sóng vai mà đi.

Đoan Mộc Hùng tiến lên ôm lấy Đoan Mộc Tĩnh, hướng tới Lam gia quét mắt một cái ý vị thâm thường lắc đầu thở dài.

Đưa mắt nhìn Lăng Thiên Cung, Đao gia cùng với một bầy thần long đi theo, ở phía xa Lam gia chủ nắm chặt bàn tay tâm không khỏi rét lạnh, suy nghĩ thông suốt, trong lúc đó hắn đột nhiên không khỏi cảm giác bi thương.

Hắn từ từ quay đầu lại đem tầm mắt dừng lại trên đám người phía trước, nhìn thấy Lam nhị gia té ngã thống khổ kêu lên, hắn trầm giọng nói: “Người tới đem nhị gia trói lại”

“Gia chủ?”

“Đại ca?”

“Phụ thân?”

Mọi người kinh hãi.

“Không nghe được lời ta nói sao?” Trên mặt Lam gia chủ là vẻ mặt quyết tâm.

“Đại cạ, ngươi thật đối với ta động thủ?” Lam nhị gia thống khổ gào lên, khuôn mặt dữ tợn hiện lên vẻ tàn nhẫn “Vậy thì đừng trách tiểu đệ không khách khí!”

Lời hắn nói vừa dứt xung quanh phát ra từng trận ầm ầm tiếng bước chân, sát khí rất đậm.

Mọi người Lam gia điều rút kiếm ngăn địch, không khí nhất thời lâm vào ngưng trọng cùng khẩn trương.

Không bao lâu, vô số người như măng mọc sau mưa từ bốn phương tám hướng hiện ra, phía trên đỉnh đầu xuất hiện thêm ba tên cao thủ từ trên trời giáng xuống. Trên người bọn họ điều mặc trang phục đồng nhất, chỉ có ba tên cao thủ từ trên trời rơi xuống trang phục tuy là đồng nhất nhưng có phần hoa lệ cao quý hơn.

“Các ngươi là người của thánh cung?” Lam gia chủ nhận ra được trang phục mặc trên người của bọn họ, hơn nữa phát hiện mặt mũi của ba tên cao thủ cầm đầu rất quen thuộc, dung mạo rất giống nhau nhưng có cảm giác có chút gì đó khác khác hắn không thể nào xác định được.

“Ha ha ha, Lam gia chủ ngươi bỏ qua chổ dựa là Lăng Thiên Cung hiện tại hối hận đã không còn kịp nữa rồi. Mau giao ra thần khí nếu không hôm nay chính là ngày chết của ngươi!” Sau ba tên cao thủ là một lão già từ trên trời giáng xuống trong tay hắn nắm một cái ngân tiêu phát ra ánh sáng kỳ dị, giống y như cùng một loại với chủ nhân của nó- sâu không lường được.

“Ngươi đừng mơ tưởng! Cho dù là lão già này liều cả tánh mạng

cũng sẽ không đem thần khí giao ra!”

Lão già cười lạnh từ từ đem ngân tiêu đặt lên môi: “Đây là ngươi tự tìm!” Tiếng nói vừa dứt tiếng tiêu từ từ nổi lên.

Ba tên cao thủ nghe được thanh âm này vốn hai mắt trống rỗng bất chợt bắn ra tia sáng quỷ dị, tinh thần bọn họ đại chấn phút chốc tấn công về hướng người của Lam gia.

Đoàn người Vân Khê sau khi rời đi cũng không có quay đầu lại, bọn người Lam gia làm cho nàng hoàn toàn thất vọng rồi, lúc trước Lăng Thiên Cung bị tứ đại gia tộc bao vây Lam gia lựa chọn tự động rời khỏi nàng hoàn toàn không lưu tâm. Nhưng là lúc này đây bọn họ giúp người của Lam gia bắt gian tế chẳng những không được cảm kích ngược lại còn cho là bọn họ chen vào chuyện của người khá,c như vậy đối với người của Lam gia nàng hiện tại không muốn làm bạn nữa.

Bất quá Lam gia là Lam gia, Lam Mộ Hiên là Lam Mộ Hiên.

Một ngày làm thầy cả đời làm thầy!

Tiểu Hiên tử là đồ đệ của nàng nên sự sống chết của hắn đối với nàng là hoàn toàn có liên quan, nàng tuyệt đối không bàng quang ngồi đó xem, không quan tâm gì tới.

Một nhóm đội ngũ, Vân hộ pháp, Phong hộ pháp áp giải đám người Doãn gia chủ cùng Liễu gia chủ đi phía trước dẫn đường, còn lại là đám người Đao gia, Đoan Mộc Hùng đi ở chính giữa. Nhóm thần long đi ở phía cuối cùng, bọn họ vểnh cái mông lên bắt chước loài người đi lại. Trừ bỏ một nhóm nhỏ ngó dáo dác, thỉnh thoảng ăn trái cây, hoặc là bẻ nhánh cây ven đường đùa giỡn với nhau còn lại cũng coi như là lừng lẫy.

Giữa Bạch Hổ lâm có một nhóm người kết bè kết bạn đến đây thám hiểm tình cờ phát hiện một đội ngũ người nghênh ngang đi lại, mọi người không khỏi chừng mắt líu lưỡi, trợn mắt há mồm.

Này cũng quá đồ sộ đi!

Một đội ngũ như vậy đừng nói là Bạch Hổ lâm mà cả Ngạo Thiên đại lục không chỗ nào là không thể đi.

“Quái! Nơi này không phải kêu là Bạch Hổ lâm sao? Tại sao chúng ta đi lâu như vậy đừng nói là bạch hổ ngay cả con thỏ cũng không có gặp?” Long Thiên Thần đột nhiên nói.

“Nhị công tử, ngươi hỏi những lời này đúng thật là ngay điểm mấu chốt rồi” Vân hộ pháp ở phía trước quay đầu lại cười sang sảng nói: “Ngoài mặt là yên tĩnh chứng tỏ con đường phía trước là càng hung hiểm. Không phải là Bạch Hổ lâm không có dã thú cùng bạch hổ mà là bạch hổ cùng dã thú đã bị người khống chế, đây mới là điểm đáng sợ”

“Vân hộ pháp nói rất đúng! Trong Bạch Hổ lâm nguy cơ tứ phía mọi người nên cảnh giác một chút, không ai biết ở phía trước đến tột cùng là cái gì đang chờ chúng ta” Đao Phong nói tiếp, hắn không có cùng Lăng Thiên Cung chia ra mà đi, cũng không phải hắn nghĩ muốn dùng Lăng Thiên Cung cùng thần long bảo vệ mà là mục đích của hắn cùng Vân Khê giống nhau điều là vì cứu người.

“Đúng rồi muội tử! Các ngươi như thế nào thì phát hiện Lam nhị gia là gian tế của Lam gia? Chẳng lẽ chỉ bằng một cái đạn tín hiệu?” Đao Phong đột nhiên quay đầu lại hỏi.

Long Thiên Tuyệt khẽ nhíu mày, đối với việc tên kia gọi muội tử hơi

có ý kiến.

Vân Khê lắc đầu nói: “Tất nhiên không phải, ở Đồng Mã trấn ta đã để ý hắn”

Tiểu Mặc ngồi ở trên đầu vai Long Thiên Tuyệt nghe được bọn họ trao đổi mĩm cười lắc đầu nói: “Mẫu thân viên đạn tín hiệu đó không phải của hắn!”

Mọi người đồng loạt quay đầu về hướng tiểu Mặc.

“Lúc trước trên mặt đất cái gì cũng không có thấy là sau khi vị tỷ tỷ kia đến mới có…” Lời nói vô tâm của tiểu Mặc lại làm cho đáy lòng của mọi người nổ tung lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Tiểu Mặc cho là bọn họ không tin, thần sắc trở nên nghiêm nghị nói: “Thật sự! Ta lúc trước cái gì cũng không có thấy, là sau khi vị tỷ tỷ kia đi tới mới đột nhiên nhô ra. Tiểu Mặc không có nói láu!”

Vân Khê kinh ngạc, con mắt trừng lớn quay đầu cùng Long Thiên Tuyệt dò xét. Phía trước khi sự tình phát sinh có chút chi tiết bọn họ thật sự không có chú ý, hơn nữa vị trí phát hiện đạn tín hiệu vừa vặn là ở một góc độ quỷ dị, bọn họ ở cách đó quá xa nên không thể nào quan sát được hết thảy. Tiểu Mặc thì không phải, lúc ấy hắn đứng gần nhất vị trí của Lam nhị gia cho nên hắn nhìn thấy hết thảy chân tướng sự việc.

“Tiểu Mặc phụ thân tin tưởng con!” Lông mày Long Thiên Tuyệt như vẽ lên một độ cong, cho tiểu Mặc một ánh mắt tán thưởng. Không hổ là nhi tử của Long Thiên Tuyệt quan sát tỉ mỉ một câu đã vạch trần.

Tiểu Mặc nhiếch miệng cười khúc khích, lộ ra hàm răng trắng noãn.

“Không tốt! Người Lam gia sợ là đã có nguy hiểm” Vân Khê thở dài chân mày nhướng lên.

“Đại ca, đại tẩu các ngươi nói cái gì? Ta một chữ cũng không hiểu” Long Thiên Thần rất mờ mịt nhưng lại loáng thoáng hiểu ra sự việc trong lòng có hơi phiền não.

Quyển 3 - Chương 87: Thấy chết không cứu!

Vân Khê giương mắt nhìn Long Thiên Tuyệt.

Bốn mắt nhìn nhau dưới đáy mắt ẩn ẩn có ánh nhìn màu đen.

Có đôi khi làm người đơn thuần ngược lại thấy hạnh phúc hơn, cho nên bọn họ lựa chọn im miệng không nói.

“Thần thúc thúc ngươi hỏi ta a, ta cái gì cũng biết nè” Tiểu Mặc nâng càm đắc ý cười.

Hỏi hắn? Như vậy chứng tỏ mình ngay cả đứa bé cũng không bằng. Long Thiên Thần lắc đầu nói: “Thật ra thì ta cũng không muốn biết cho lắm”

Tiểu Mặc cong cái miệng nhỏ nhắn,ấm ức khuôn mặt hướng lên trời.

Vân Khê buồn cười nhìn hai thúc cháu bọn họ, cảm thấy thế nào cũng không giống như hai thúc cháu ngược lại giống như hai huynh đệ điều là ngây thơ chất phát giống nhau rất bướm bỉnh.

“Tiểu Mặc, nhanh lên đi xuống tự mình mà đi, đem phụ thân mệt chết rồi!”

Long Thiên Tuyệt nhàn nhạt mỉm cười đáy mắt hóa ra nồng đậm tình ý, ý vị thâm thường nổi bật làm cho người ta khó có thể dời đi tầm mắt.

“Được rồi!” Tiểu Mặc chu ra cái miệng nhỏ nhắn không tình nguyện theo đầu vai hắn đi xuống.

“Chúng ta ở chổ này nghĩ một chút”Long Thiên Tuyệt buông nhi tử xuống không nhanh không chậm nói: “Vân hộ pháp ngươi nhanh chút đi xem tình trạng Lam gia như thế nào, rồi kịp thời hồi báo”

“Dạ, tôn chủ!”

Vân Khê nhìn về phía hắn thật sâu, hắn luôn luôn tỉ mĩ chăm sóc như vậy, biết nội tâm nàng vẫn bận lòng Lam gia. Hắn liền quyết đoán thay nàng, tạm thời dừng lại chỉ vì làm cho nàng an tâm.

Từ trong lòng ngực móc ra một khối khăn, nàng đưa tay vì hắn lau đi mồ hôi bụi bẩn bám trên người trên tóc. Hắn từ thánh đảo một đường chạy thẳng tới cơ hồ không ngừng nghỉ một thân phong trần trên người cũng chỉ vì lo cho nàng. Nam tử như vậy, tình ý như vậy trừ bỏ dốc lòng yêu thương hắn nàng không biết phải làm như thế nào để hồi báo.

Long Thiên Tuyệt cúi đầu, ánh mắt cùng nàng giao nhau, tình ý hết thảy điều tập trung vào nhau mà không nhìn đến mọi thứ xung quanh.

“Muội tử cùng Long tôn chủ vợ chồng tình thâm, thật khiến người ta hâm mộ!” Đao Phong tiếng cười sang sảng tiến vào đánh gãy ánh nhìn của hai người.

“Mới quen muội tử liền cảm thấy muội tử làm người quang minh, làm việc thì gọn gàng linh hoạt, yêu ghét rõ ràng ngay cả đường đường nam nhi cũng không kịp một phần muội tử. Lúc ấy ta nghĩ cô gái thông tuệ tuyệt sắc giống như muội tử thì nên có nam nhi như thế nào mới xứng đôi? Hiện tại tận mắt nhìn thấy Long tôn chủ khí phách

anh hùng ta coi như hoàn toàn bị thuyết phục. Hai người các ngươi quả thật là trời đất tạo nên một đôi! Ha ha ha…”

“Đao huynh khi nào thì học người ta nịnh nọt rồi? Cái này cũng không giống như tính tình của Đao huynh!” Ôm nhẹ chiếc eo nhỏ nhắn của Vân Khê Long Thiên Tuyệt khẽ nhếch môi, đối với Đao Phong ấn tượng cũng được cải thiện, hắn thích nhất là bốn chử ‘trời đất tạo nên’ này!

“Đao mổ từ trước tới giờ luôn luôn thẳng thắng trong miệng điều là nói sự thật, chưa bao giờ hiểu hai chữ nịnh nọt là nghĩa gì”

“Nói rất hay! Bằng hữu này Long mổ định chắc rồi!”

Hai người này giống y như nhau, người này hô người kia ứng quả là hợp ý, Vân Khê nhợt nhạt cười rút vào trong lòng Long Thiên Tuyệt thật ngọt ngào.

Nghỉ ngơi được một lát, Vân hộ pháp đi trước hỏi tình huống của Lam gia đã trở về đi theo hắn còn có một người, Lam Linh Nhi!

Lam Linh Nhi trên người dính đầy vết máu, trên gương mặt hoa lê đáy vũ tràn đầy thần sắc kinh sợ.

“Tôn chủ, người của Lam gia…” Ánh mắt Vân hộ pháp buồn bả có chút không đành lòng nói.

Lam Linh Nhi oa khóc lên thân thể bé nhỏ lao vào trong lòng ngực của Long Thiên Thần: “Long đại ca! Phụ thân ta bọn họ, bọn họ…” Nàng khóc càng thêm thương tâm.

Long Thiên Thần cuối đầu nhìn người trong ngực nhất thời không biết phải làm sao, chẳng qua là thấy nàng khóc đến thương tâm trong

lòng sinh ra có chút thương hại. Hắn nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng của nàng an ủi: “Đừng thương tâm, nói cho chúng ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lam Linh Nhi khóc thúc thích thêm vài tiếng, bàn tay nhỏ bé cầm vạt áo Long Thiên Thần đứt quãng nói: “Sau khi các ngươi đi không lâu thì người của thánh cung xuất hiện đem chúng ta hoàn toàn bao vây. Bọn họ tới rất nhiều người chừng một trăm người trong đó có ba tên cao thủ lợi hại, mỗi một người điều một địch mười còn có một người cầm ngân tiêu, khi hắn thổi tiêu các cao thủ kia đều trở nên lợi hại. Phụ thân ta và tam thúc còn có rất nhiều trưởng bối cùng các đệ tử toàn bộ điều bị bọn họ giết chết”

Ngoài Long Thiên Thần một lòng an ủi Lam Linh Nhi, những người còn lại điều dùng ánh mắt khác thường tra xét trên người Lam Linh Nhi. Đao Cẩm đi trước hỏi thẳng: “Lam tiểu thư, ngươi như thế nào từ nơi có rất nhiều cao thủ như vậy chạy trốn?”

“Ta? Là phụ thân cùng tam thúc liều chết che chở cho ta, ta mới có thể chạy trốn” Lam Linh Nhi vùi đầu vào trong ngực Long Thiên Thần nên không thấy rỏ được thần sắc của nàng chỉ nghe được tiếng khóc thúc thích đứt quãng.

“Long đại ca, phụ thân ta hắn… hắn đã chết! Sau này ta nên làm cái gì bây giờ? Ta thật sợ hãi…”

Long Thiên Thần có chút đồng tình an ủi nói: “Đừng sợ! Ngươi sau này liền theo chúng ta ở chung một chổ, chúng ta sẽ bảo vệ ngươi chu toàn. Chờ chúng ta cứu được ca ca ngươi về huynh muội các ngươi đoàn tụ, hắn sẽ hảo hảo chiếu cố ngươi”

“Cám ơn Long đại ca!”

Vân khê híp mắt lại ngửng đầu nhìn Long Thiên Tuyệt, kế sách rõ như ban ngày.

Hay cho một cái Lam Linh Nhi, nàng cư nhiên giấu diếm sâu được đến như vậy, có thể qua mặt được nhiều người như vậy. Hôm nay nếu như không phải tiểu Mặc một câu vạch trần, sợ rằng bọn họ còn không hoài nghi đến nàng.

Rất tốt! Nàng cũng rất muốn nhìn một chút xem ả ta giấu diếm được tới bao lâu, đùa giởn tới bực nào.

Long Thiên Tuyệt nâng tay lên đầu ngón tay khẽ vuốt qua tóc mai của nàng, từ từ phun ra mấy chữ: “Không vội cá lớn còn đang ở phía sau”

“Ta không vội” Vân Khê cong môi kháng nghị, nhưng nhớ ra được gì đó nàng liền hỏi Lam Linh Nhi: “Thần khí đâu? Người của Lam gia để thần khí ở đâu?”

Lam Linh Nhi từ trong ngực của Long Thiên Thần chui ra, đôi mắt sưng đỏ lo lắng nói: “Thần khí… thần khí bị người của Thánh Cung cướp đi rồi”

Vân Khê trong lòng rủa thầm một câu, nếu như thần khí bị người của Thánh Cung lấy đi, như vậy việc nàng muốn tập hợp đủ mười loại thần khí chẳng phải khó khăn hơn sau?

Chết tiệt!

Bây giờ cũng đã quá muộn, đáng tiếc cả đám người Lam gia cứ như vậy mất mạng.

Bất quá mọi chuyện cũng là do bọn họ gieo gió gặt bão, nếu như bọn

người Lam gia không cùng bọn họ quyết liệt muốn thoát ly đội ngũ của bọn họ, chỉ sợ cũng sẽ không gặp gỡ người của Thánh Cung.

“Lam cô nương người chết không thể sống lại ngươi hãy bớt đau buồn đi, Thiên Thần ngươi phải cố gắng chiếu cố Lam cô nương. Chúng ta hãy mau lên đường đi cứu Mộ Hiên đừng làm cho người của Thánh Cung lấy được thần khí rồi giết con tin” Đôi mắt Vân Khê khẽ chuyển hướng Long Thiên Thần quăng một cái ánh mắt.

“Cám ơn phu nhân, cám on Long đại ca” Lam Linh Nhi khóc đến độ rất thương tâm làm cho người ta thấy tiếc yêu.

Long Thiên Thần thấy nàng hết sức đáng thương liền vịn nàng hướng một bên tạm nghỉ, đưa cho nàng khăn để lau nước mắt chiếu cố rất tỉ mỉ.

“Không nghĩ tới Lam gia lần này tổn thất nhiều đến thế ngoài dự kiến của lão phu, xem ra trong Bạch Hổ lâm còn có rất nhiều nguy hiểm đang chờ chúng ta, chúng ta tất yếu phải cẩn thận” Đoan Mộc Hùng cảm thán mà nói.

Hồi lâu đội ngũ lại lên đường. Lần này đội ngũ lại tăng nhanh cước bộ, lộ ra vẻ tương đối vội vàng.

Đối phương đã có được thần khí của Lam gia như vậy Lam Mộ Hiên đã không còn có giá trị lợi dụng, đối phương rất có khả năng đối với hắn hạ sát thủ. Bọn họ phải mau chóng tìm được địa điểm cất giấu để cứu ra con tin.

“Tôn Chủ phía trước hình như có động tĩnh” Phong hộ pháp đi phía trước quay đầu lại nói.

“Đi xem một chút chuyện gì xảy ra” Long Thiên Tuyệt trầm giọng nói.

Rất nhanh Phong hộ pháp trở lại bẩm báo: “Tôn chủ, là bọn người mạnh gia bị bạch hổ vây quanh cùng bọn họ đang chiến đấu. Chúng ta đi đường vòng hay là lại đó giúp một tay?”

“Khê nhi, nàng cảm thấy thế nào?” Long Thiên Tuyệt cuối đầu hỏi người trong ngực.

Vân khê giương mắt nhìn hắn hai ánh mắt đụng tiếp xúc, song nước lưu chuyển khẽ nâng môi nói: “Đó là do bọn họ tự tìm, chúng ta không giúp cũng không đi đường vòng, phải đi một bên xem cuộc vui”

Long Thiên Tuyệt nhìn nàng thấy đáy mắt không che giấu được vẻ giảo hoạt, không nhịn được cười nhẹ giở giọng nói: “Nghe phu nhân”

Phong hộ pháp khóe miệng run rẩy không khỏi vì bọn người Mạnh gia mặc niệm. Bản thân bị rơi vào tay đám bạch hổ đã đủ đáng thương rồi hiện tại lại bị bọn họ xem như cuộc vui ngồi chờ màn diễn tiếp theo, không làm bọn người Mạnh gia tức hộc máu mới lạ. Bất quá ai biểu bọn người Mạnh gia tự tìm khổ không muốn theo chân bọn họ đồng hành làm chi. Cái này không trách được người khác chỉ có thể trách chính bản thân mình.

Mạnh Lạc Thu không nghĩ tới bọn họ lại đen đũi đến vậy, chỉ có chốc lát bọn họ chưa đi được bao xa không biết từ chỗ nào lại chui ra vô số bạch hổ bao vây bọn họ. Những con bạch hổ không biết đói bụng đã bao nhiêu ngày rồi vừa thấy bọn hắn liền lập tức phát điên lên, coi bọn họ như bữa ăn điên cuồng cắn xé không tới thời gian uống một chén trà người của bọn họ tổn thất tới bảy tám người, làm bọn họ lâm vào tiến thoái lưỡng nan ở chính giữa vòng vây.

“Gia chủ, làm sao bây giờ? bạch hổ ngày càng nhiều thêm, như vậy

đi xuống nữa chúng ta có thể chống cự không lại”

“Chống đỡ không nổi cũng phải chống đỡ! Bằng không chúng ta chỉ có thể làm thức ăn cho đám hổ đói này”

Mạnh Lạc Thu toàn thân là vết thương, bản thân bên trong lâm vào cực độ mệt mỏi khổ không thể tả!

“Gia chủ, nhìn kìa! Có người tới! Cứu binh của chúng ta tới!” Có đệ tử thấy được thân ảnh đại đội nhân mã, không khỏi hưng phấn kêu lên giống như thấy được tia hy vong sống.

Mạnh Lạc Thu mừng rỡ quay đầu lại đầu tiên nhìn thấy ngang cổ của đám thần long, tâm tình hắn mới vừa dâng lên vui sướng liền bị dập tắt. Bất luận là kẻ nào hắn cũng sẽ vui vẻ bởi vì hắn rốt cuộc cũng được cứu rồi, nhưng cuối cùng không phải người khác mà chính là kẻ thù một mất một còn của hắn, đám người Lăng Thiên Cung.

Tim hắn liền tê lạnh.

Hắn làm sao đối với kẻ thù giết cha mình cuối đầu cầu cứu?

“Gia chủ, là người của Lăng Thiên Cung! Bọn họ có thần long bảo vệ chúng ta được cứu rồi!” Các đệ tử mở miệng, truyền ra mọi người bị bao vây sắp được cứu rồi vô cùng hưng phấn.

Mạnh Lạc Thu vừa ngăn cản hổ tập kích,vừa liếc mắt trông chỗ đám người Lăng Thiên Cung gần tới đáy lòng ôm tia hy vọng may mắn. Nói không chừng trong bọn họ còn người có lương tâm chưa bị mất thấy bọn họ lâm vào tình huống nguy khốn, lương tâm nổi lên liền chủ động tới cứu bọn họ. Nếu không phải hắn cầu xin kẻ thù tới cứu hắn mà là đối phương chủ động tới tương trợ, như vậy hắn cũng xem như không có lỗi với phụ thân đã chết của hắn.

Đội ngũ Lăng Thiên Cung ngày càng tới gần, nhóm thần long ngẩng đầu ngâm nga khí thế uy vũ khiến cho nhóm bạch hổ không giám tới gần đội ngũ của bọn họ một bước. Nhóm bạch hổ quay quanh đám người Mạnh gia cũng bị thần long uy hiếp không ít, công kích hơi chậm lại một chút.

Đám người Mạnh gia cảm thấy áp lực giảm đi không ít, nhìn một màn này tâm tình trở nên kích động không thôi, quả nhiên có thần long bảo vệ đám bạch hổ không giám tới gần, bọn họ được cứu rồi!

Khi bọn họ mong đợi liền thấy trong ánh mắt hình ảnh đội ngũ Lăng Thiên Cung ngày càng gần, sau đó dừng lại cách bọn họ không xa rồi sau đó nữa là bọn họ dừng lại, trải chiếu tại chổ ngồi xem tình tiết diễn biến tiếp theo.

“Tốt, đáng đánh!”

“Tấn công nó ở phía dưới! không thấy hai chân nó như nhũn ra sao? Uy, phía sau có một con kìa ngươi làm gì đứng phát ngốc vậy! Đúng! Là nói ngươi đó, nhanh lên tấn công nó ở phía dưới kìa!”

“Ha ha, thật đặc sắc! ta cho tới bây giờ chưa từng thấy trận đánh nhau nào đặc sắc như vậy!”

“Này, vở diễn này gọi là đánh hổ hay là hổ đánh người đây? Ha ha”

Mọi người vừa xem cuộc vui vừa trầm trồ khen ngợi, làm đám người Mạnh gia giận đến hộc máu luôn.

Bọn họ không giúp đỡ còn chưa tính lại còn ở một bên xem kịch vui, quá vô sỉ rồi! Thật là không có nhân tính!

“Cứu mạng a, mau tới cứu mạng chúng ta!” Trong Mạnh gia đệ tử có một người không chịu đựng được nữa liền hô lớn cứu mạng.

Mạnh Lạc Thu nghe vậy sắc mặt không khỏi trầm xuống: “Im miệng! Ai cũng không cho cầu cứu người của Lăng Thiên Cung!”

Nhất thời phân tâm liền bên trái có một con mãnh hổ hướng hắn đánh tới, một ngụm cắn lấy cánh tay của hắn, đau đến hắn phải la lớn.

“Mạnh Lạc Thu ngươi yên tâm! Cho dù người Mạnh gia kêu cứu van xin chúng ta cũng không quan tâm” Vân Khê lạnh giọng cười nói, một câu nói kia không thể nghi ngờ rỏ ràng là họa vô đơn chí, đem đám người Mạnh gia đánh tận xuống đáy cốc. Có người thậm chí dưới đáy lòng đã hận gia chủ của bọn họ, nếu không phải vì hắn cùng với Lăng Thiên Cung có cừu oán thì làm sao lại liên lụy đến bọn họ.

Vân Khê quét mắt một vòng rồi quăng thêm một câu nói: “Bất quá thì, nếu là đệ tử Lăng Thiên Cung, như vậy tình hình có thể khác đi. Huynh đệ nhà mình cho dù là vào hang hùm ổ sói Lăng thiên cung chúng ta sẽ dốc toàn lực cứu giúp. Bởi vì Lăng Thiên cung chúng ta chú trong nhất là khí thế, bất kể chức vụ cao hay thấp chẳng kể từ đệ tử dự bị, từ tôn chủ đến các vị hộ pháp ai cũng sẽ xuất thủ cứu giúp” Lời của nàng ý đồ rỏ ràng bất quá là muốn dồn Mạnh gia chủ vào chân tường, chỉ cần bọn họ quy thuận người của Lăng Thiên Cung như vậy bọn họ sẽ ra tay cứu giúp, nếu không nghe lời thì bọn họ chẳng quản người của Mạnh gia chết sống.

“Hèn hạ! Người Mạnh gia chúng ta sẽ không hướng Lăng Thiên Cung các ngươi khuất phục!” Mạnh Lạc Thu hết sức kiên cường, cận kề cái chết cũng không chịu hướng nàng cuối đầu, hắn nhịn đau rat ay chiến đấu càng thêm kịch liệt.

Nhưng người thà chết chứ không chịu nhục thì chỉ có một mình hắn mà thôi, những người khác trong Mạnh gia kể cả trưởng lão vị trí cao nhất phần lớn đã chống đỡ không nổi, riêng nhìn xem số lượng bạch hổ đã làm bọn họ sợ hãi rồi. Cho dù là bọn họ có năng lực ngăn cản một trận nhưng cứ thế này đi xuống bọn họ không khỏi kiệt sức trở thành thức ăn trong miệng bạch hổ.

Gia chủ bọn hắn cận kề cái chết vẫn không đầu hàng, bọn họ cần gì phải phụng bồi hắn chết chung đây?

“Ta muốn gia nhập Lăng Thiên Cung, van xin các ngươi cứu ta đi!”

“Ta cũng vậy, ta cũng muốn gia nhập Lăng Thiên Cung”

“Ta cũng gia nhập”

Không lâu hai phần ba đám người Mạnh gia đã khuất phục rồi, chỉ còn lại Mạnh Lạc Thu cùng ba tên trưởng lão đức cao vọng trọng toàn lực chống đỡ. Ba tên trưởng lão bất hạnh gắn bó cùng thể diện Mạnh gia cho nên không thể giống như các đệ tử lên tiếng cầu cứu trong lòng bọn họ thầm kêu khổ. Biết rỏ là sẽ chết lại còn muốn đâm đầu vào, thật sự không phải là hành động sáng suốt nhưng là bọn họ cũng rất bất đắt dĩ.

“Gia chủ, chuyện cho tới bây giờ chúng ta đã không còn biện pháp khác rồi nhanh lên một chút, mau sử dụng thần khí!” Trong đó có một trưỡng lão cao giọng nói.

Quyển 3 - Chương 88: Thần Khí Thứ Tư Tới Tay!

Mạnh Lạc Thu do dự mi tâm căng thẳng, gần như hạ quyết tâm thật lớn:

“Tốt! cứ như vậy đi”

Nghe được tên trưởng lão nói ra hai chữ thần khí tinh thần của đám người Vân Khê không khỏi rung lên, nàng cũng muốn nhìn xem một chút thần khí của Mạnh gia đến tột cùng là cái dạng gì, có cùng với ba thần khí nàng lấy lúc trước, đều là trang sức trên người nữ tử hay không?

Vân khê ở tại chổ đứng lên đưa mắt trông về phía xa, chổ ngay chính giữa tay của Mạnh Lạc Thu bổng dưng có thêm một thứ đồ vật. Nhìn kỹ rõ ràng đây là một chiếc nhẫn hoa văn cổ xưa ở trên đó làm cho ta cảm giác thấy nó có chiều dày lịch sử. Từ xa nhìn lại có một đạo ánh sáng màu trắng quây xung quanh nó, tia sáng thánh khiết quen thuộc làm cho Vân Khê chắc chắn nó là thần khí.

Thần khí Mạnh gia.

Nhiều điểm hưng phấn trong đáy mắt nàng tụ lại cùng bộc phát, con mắt liếc một cái nàng đã coi nó phải là vật trong tay mình.

Chẳng qua là phải làm thế nào để có được thần khí trong tay mà không bị mọi người chỉ trích đây?

“Xem ra chỉ có Mạnh Lạc Thu mới là người duy nhất có thể khởi

động được thần khí Mạnh gia, chỉ tiếc trên người hắn không có dị năng đặc thù cho nên rất ít người biết chuyện này vậy cũng không có gì là lạ" Đoan Mộc Hùng như có điều suy nghĩ.

"Tại sao trên người truyền nhân Mạnh gia không có dị năng đặc thù?" Vân Khê khó hiểu.

"Lão phu từng đọc ở điển tịch của gia tộc có ghi lại một đoạn miêu tả như vầy, nói rằng thập đại thần khí là xuất phát từ tay của một vị huyền giả chí tôn, hắn đem máu của mình dung nhập vào bên trong của thần khí rồi thêm vào bí pháp làm cho thập đại thần khí chia ra nhận thức thập đại gia tộc làm chủ. Nhưng vì thần khí không phải từ thiên địa tạo hóa sinh ra mà là do người tạo ra nên thần khí cũng có tuổi thọ giới hạn"

"Căn cứ lão phu nghiên cứu thần khí truyền tới thế hệ này uy lực của nó đã giảm đi không bằng lúc trước. Rất nhiều gia tộc truyền nhân điều là nữ tử càng thêm chứng minh suy đoán của lão phu là đúng. Phải biết rằng truyền nhân sở hữu thần khí cho tới bây giờ điều là huyết mạch tương truyền, nếu thế hệ này truyền nhân là nữ tử như vậy đại biểu cho huyết mạch truyền từ đời trước của Mạnh gia cũng phải từ một nữ tử. Nhưng người Mạnh gia không cam lòng kết cuộc như vậy, cho nên bọn họ dùng phương thức họ hàng gần kết thông gia với nhau làm cho hai dòng máu có khe hở sanh ra con nối dòng giống như ý của họ mong muốn. Vì Mạnh gia bảo lưu lại huyết mạch truyền nhân, nhưng ở thế hệ này tư chất của truyền nhân chẳng những bình thường hơn nữa còn làm mất đi dị năng của truyền nhân trong gia tộc"

"Nghĩa phụ, ý của ngài nói là tuổi thọ của thần khí đã gần tới cực hạn? Như vậy bọn họ chỉ có thể sử dụng được thêm mấy lần nữa thôi hả?" Vân khê cảm thấy thần khí sắp nắm trong tay dột nhiên biến thành phế phẩm tâm tình có chút phức tạp.

Trong khi hai người đang nói chuyện, chính giữa đàn bạch hổ có một đạo ánh sáng nổ tung lên.

Đó là lực lượng của thần khí!

“Tất cả mọi người đừng hoảng hốt, tập trung lại ở một chổ” Tiếng nói Long Thiên Tuyệt lộ ra thần thái khí định thần nhàn, thanh âm của hắn phảng phất ra như một loại ma lực làm cho các đệ tử vốn bị vây trong bối rối liền bình tĩnh trở lại giống như hướng hắn dựa dẫm.

Một đạo kim quang mỏng manh từ trong cơ thể Long Thiên Tuyệt bắn ra phân nữa thân thể, đem người Lăng Thiên Cung cùng những người xung quanh bao gồm cả nhóm thần long bao phủ ở tại bên trong kim quang.

“Phanh!”

Từng tiếng va chạm kịch liệt.

Màu vàng của hình cầu chấn động, phía bên ngoài một mảnh hổn độn giống như ngày tận thế.

Vân Khê lo lắng ngẩng đầu lên nhìn Long Thiên Tuyệt, sắc mặt hắn khẽ biến đôi môi rung rẫy quả nhiên lực lượng thân khí đã ảnh hưởng đến hắn. Nàng một chưởng đánh ra bắn vào huyệt Bách Hội của hắn đem huyền lực của mình truyền vào bên trong giúp đỡ hắn, mặc dù lực lượng không quan trọng so ra không bằng với lực lượng của hắn chống đỡ nhưng quyết cùng hắn chống đỡ tới cùng.

Ở phía sau của nàng có hai cổ lực đạo từ phía sau lưng nàng truyền đến, nàng quay đầu lại liền thấy con ngươi Đoan Mộc Hùng mĩm cười cùng với cái nón màu đen của Độc Cô Mưu.

“Long tôn chủ để cho Đao mỗ tới giúp ngươi một tay!” Đao Phong đánh ra một chưởng cũng đem huyền lực của mình đánh vào bên trong người Long Thiên Tuyệt.

Long Thiên Tuyệt khẽ cong môi ánh mắt rủ xuống hai đầu chân mày nhướng lên, lực lượng lần nữa bộc phát.

Năm người hợp lực quả cầu màu vàng lần nữa ổn định không hề rung động.

Hổn độn lực lượng hướng đi rồi hướng về, đem toàn bộ bầu trời Bạch Hổ lâm bao phủ bởi màu trắng dị quang.

“Đây là cái gì?”

Một đám người ngựa đứng trên đường cái trong đó có năm người, ba người mặt áo màu trắng hai người mặc áo màu đen mọi người ở trong tư thế oai hùng cao ngất nổi bật bất phàm vừa nhìn đã biết không phải người bình thường.

Cầm đầu là một lão giả đưa mắt nhìn dãy bạch quang di chuyển, ánh mắt sắc bén trở nên lợi hại, hắn cuối đầu rồi cười lạnh đứng lên: “Lão phu cũng biết Dạ Thập Thất đang nói dối, lần này nếu không phải tự mình đi đến thiếu chút nữa bị cái miệng hắn lừa dối rồi, ở phương hướng Bạch Hổ lâm có người sử dụng thần khí lần này phải đem người này bắt gọn! Huyễn Dạ Tinh Hãi công khai bao che người tự tiện dùng thần khí, lần này bị chúng ta bắt được, xem hắn như thế nào hướng trưởng lão tam đại thánh địa giải thích?”

Trong đó có một hắc bào nam tử lên tiếng: “Huyễn Dạ Tinh Hải ở trong tam đại thánh địa cũng đã gần trăm năm, cũng nên thay đổi gương mặt mới rồi!”

Khuôn mặt hắc bào nam tử trở nên lãnh khốc mà tà tứ.

“Nghe nói lần trước người sử dụng thần khí xuất hiện ở phụ cận Lăng Thiên Cung. Sư huynh ngươi đoán thử xem lần này có thể hay không là cùng một người?” Hai gã áo bào màu trắng tương đối trẻ tuổi thấp giọng ghé tai thì thầm.

“Có lẽ vậy…” Nam tử có vóc dáng tương đối cao gầy tùy hứng trả lời, ánh mắt từ từ thâm thúy phượng mâu như mực, ánh mắt như ngôi sao sáng phi thường lạnh lùng cùng cao quý.

Hắn đưa mắt nhìn nơi bạch quang dâng lên cao, đáy mắt nồng đậm quay cuồng làm cho người ta nhìn không thấu tâm tư của hắn.

“Đi, đi Bạch Hổ lâm” Lão giả áo trắng ra lệnh một tiếng còn lại bốn người theo sát mà đi hướng Bạch Hổ lâm xuất phát.

Phía ngoài quả cầu, không khí hổn độn dần tán đi lộ ra hài cốt chất đầy đất.

Một cái nhìn lại khắp nơi điều là thi thể Bạch Hổ, không khí trầm lặng bao phủ tất cả mọi người.

Long Thiên Tuyệt vung ống tay áo lên thu hồi kim quang bao phủ, đưa mắt nhìn về cảnh vật trước mắt môi mỏng nhếch lên ánh mắt lóe lên tinh quang.

“Vân Hộ pháp đi xem xem còn có người nào sống hay không?”

“Tôn chủ, Mạnh Lạc Thu bị lực lượng thần khí phản phệ nên đã chết, hiện trường không còn người nào sống toàn bộ điều chết hết” Sau khi Vân hộ pháp dò xét hiện trường rồi trả lời.

Mọi người hút không khí không khỏi rùng mình một cái.

Lực lượng thần khí quả thực rất đáng sợ, một khi sơ xuất dùng kết quả là cùng đồng quy vu tận.

“Đúng như lời nghĩa phụ nói, Mạnh gia sớm đã suy bại” Vân Khê khom người nhặt lên chiếc nhẫn đã bị bụi đất bao phủ một nữa, chiếc nhẫn vốn lờ mờ bổng nhiên vụt sáng phảng phất như thấy được chủ nhân của nó lại một lần nữa hiện ra sức sống bừng bừng trên mặt.

“Vật nhỏ, ngươi cũng muốn theo ta phải không? Cho dù tuổi thọ của ngươi sắp hết ta cũng sẽ đem ngươi tha hồ tỏa sáng đến giây phút cuối cùng” Vân Khê hướng nó lầm bầm lầu bầu, dưới tay mắt mọi người đông đủ nàng không có lấy máu chít lên nó nhưng nàng cảm nhận sự khát vọng cùng cảm ứng của thần khí.

Nó sớm muộn gì cũng thuộc về nàng!

“Đáng tiếc! Mạnh gia coi như từ nay thối lui ra khỏi hàng ngũ thập đại gia tộc” Đoan Mộc Hùng cảm than mà thở dài.

“Nghĩa phụ, ngài cũng biết chuyện tiểu Tĩnh trên người có dị năng?” Vân Khê đột nhiên nhớ tới chuyện này không khỏi hỏi tới.

Đoan Mộc Hùng ánh mắt dần ảm đạm ngưng trọng thần sắc nói: “Tiểu Tĩnh mới ra đời đã có chứa thiên nhãn, cũng chính là vì vậy lão phu liền biết nó chính là hy vọng tương lai của Đoan Mộc gia nên đã đem chuyện này che giấu xuống. Lần đầu tiên lão phu đại khai sát giới là ngày đó đem tất cả mụ bà cùng hạ nhân điều giết chết hết!”

Vân Khê cũng cả kinh, thì ra mọi người điều ích kỷ, vì muốn bảo vệ người mình muốn bảo vệ hắn có thể không do dự mà lạm sát kẻ vô

tội. Mặc dù là nghe rất tàn nhẫn nhưng nàng có thể hiểu hắn, ví như nếu có một ngày nào đó tiểu Mặc ở vào tình cảnh như vậy thì nàng cũng không chút do dự hóa thân thành tu la huy kiếm chém chết hết thảy,khiến cho hết thảy tội ác đổ dồn vào mình, nàng muốn cho hài tử của mình một mãnh yên lành thánh khiết không hy vọng bất kỳ tội ác nào đến làm vấy bẩn tâm hồn thuần khiết ấy.

Đoan Mộc Hùng thở dài tiếp tục nói: “Ở Đoan Mộc gia chúng ta đời trước có xuất hiện mấy vị có thiên nhãn từ tổ tiên có thể đoán trước tương lai. Nhưng có thiên phú như thế đồng thời tuổi thọ của họ cũng giảm xuống. Theo ta được biết trong số bọn họ tuổi thọ dài nhất cũng không quá hai mươi tuổi”

Đoan Mộc Hùng ánh mắt từ ái nhìn về phía Đoan Mộc Tĩnh đang cùng tiểu Mặc tay nắm tay song vai nhau mà đứng, rồi không tiếng động mà thở dài nói:

“Tiểu Tĩnh khi còn nhỏ đã chịu nhiều khổ nạn, thân thể nhiều bệnh tật thường hay gặp ác mộng, những thứ ấy cùng nàng có thiên nhãn đoán trước tương lai là có liên quan nhưng cũng tổn hại tuổi thọ của nàng. Nếu có thể lão phu thật hy vọng là nàng không cần có thiên phú như vậy”

“Nghĩa phụ đã đem tiểu Tĩnh bảo hộ rất khá rồi” Vân Khê hướng Đoan Mộc Tĩnh quăng ánh mắt nhiều phần thương hại.

“Mấy năm nay thiên nhãn của nàng cũng điều che giấu rất khá, theo lão phu căn cứ chứng tích với nhóm người có thiên nhãn đã ghi lại, nên tính ra khi nàng tròn sáu tuổi thiên nhãn của nàng sẽ xuất hiện lại, đáng tiếc là lão phu đã muộn một bước”

“Nghe nói Đoan Mộc gia ở trên Long Tường đại lục chính là một gia tộc khổng lồ, Đoan Mộc tiền bối có từng nghĩ sẽ trở lại Long Tường

đại lục không?” Long Thiên Tuyệt nói.

“Ngươi nói cũng đúng, Đoan Mộc gia chúng ta nguyên lai trên Long Tường đại lục chính là một gia tộc khổng lồ. Bởi vì có một chút biến cố trong gia tộc chính thống nên đã phân chia ra một nhóm gian khổ đi qua Ngạo Thiên đại lục. Nếu như có thể lão phu hy vọng có thể mang theo tiểu Tĩnh trở lại Long Tường đại lục nhận tổ quy tông”

“Vậy thì tốt quá, đến lúc đó nghĩa phụ cùng tiểu Tĩnh sẽ cùng chúng ta đồng hành” Vân Khê nói.

“Các ngươi thật sự chắc chắn?” Đoan Mộc Hùng mâu quang cơ trí chớp động tựa hồ cũng không kinh ngạc trong lòng cũng đã có nguyên do.

Vân Khê cười một tiếng, nói lúc này thì còn quá sớm. Khi nàng có lòng tin sẽ nắm chắc thì nhất định sẽ thu thập đủ thập đại thần khí mở đường đi về phía Long Tường đại lục là điều tất yếu.

“ưm” một tiếng kêu rên ở phía bên cạnh truyền đến, mặc dù rất nhẹ nhưng Vân Khê rất nhạy cảm có thể nhận ra.

Nàng ngẫng đầu nhìn về phía Long Thiên Tuyệt, chống lại ánh mắt miễn cưỡng cười của hắn, trong nội tâm nàng dâng lên lo lắng. Mặc dù thực lực của hắn đã thăng lên đến huyền tôn, cả Ngạo Thiên đại lục có thể tổn thương được hắn phải đếm trên đầu ngón tay nhưng đối mặt với lực lượng thần khí hắn chỉ là một phàm nhân làm sao có thể ngang bằng?”

“Không có gì đáng ngại” Long Thiên Tuyệt nhìn thấu nàng đang lo lắng liền nhẹ giọng an ủi.

Trước Bạch Hổ lâm nguy cơ tứ phía, lòng người phải bình tỉnh, lúc

này hắn là niềm tin cho tất cả mọi người nên tuyệt đối không thể xảy ra bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn.

“Không được gạt ta” Vân Khê nhẹ giọng nói.

Long Thiên Tuyệt nắm tay nàng ôn nhu cười nói: “Ta khi nào lừa gạt nàng?”

Vân Khê nghe hắn nói như thế dung nhan tuyệt sắc từ từ dãn ra nỡ ra một nụ cười an lòng.

“Long tôn chủ, muội tử, nơi này xảy ra một biến cố lớn ta sợ con tin sẽ phải chịu ảnh hưởng, không bằng chúng ta ngay tại nơi này chia ra hành động chờ sau khi mọi chuyện thành công sẽ tùy thời tụ hợp lại, như thế nào?” Đao Phong nhăn đôi long mày rậm lại lo lắng nói.

Vân Khê nói: “Thế cũng tốt, ngươi giải Liễu gia chủ đi trước tìm Đao Lão gia tử còn lại chúng ta giải Doãn gia chủ đi tìm tiểu Hiên tử, sau khi mọi chuyện thành công liền trở lại nơi này hội hợp”

“Tốt! Phải bảo trọng!”

Đao gia được Đao Phong dẫn dắt đi giải Liễu gia chủ cùng hai đứa con song sinh của hắn hướng phía nam cánh rừng đi tới nhóm người Vân Khê thì theo hương bắc mà đi. Cũng không biết có phải là do người giật dây cố ý đem Đao lão gia chủ cùng Lam Mộ Hiên nhốt ở hai phương hướng khác nhau, trống đánh xuôi kèn thổi ngược thậm chí là ngay cả chổ giam giữ Dung gia chủ cũng cách chổ bọn họ khá xa. Mục đích đã quá rõ rang, là muốn tách thực lực bọn họ ra để từng bước đánh bại.

Song cho dù hiểu rõ mưu đồ của đối phương, bọn họ cũng không có biện pháp, ai biểu con tin đang bị nắm giữ ở trong tay của đối

phương.

Cánh rừng đi ngày càng sâu, cây cối cổ thụ cùng dây leo sum xuê quấn quanh nhau cản trở đường đi.

Gió lớn gào thét trong không khí có mấy phần tia quỷ dị.

“Đang ở phía trước cách đó không xa trong sơn động! Long tôn chủ, lão phu đã đem các ngươi dẫn tới có thể cho lão phu rời đi hay không?” Doãn gia chủ hai mắt liếc xung quanh cẩn thận dò hỏi.

“ Thần khí của Liễu gia, Mạnh gia các ngươi điều rơi vào trong tay người của thánh cung?” Long Thiên Tuyệt như tảng đá ngàn năm lạnh lùng, nhưng nụ cười trên mặt không giảm, đáy mắt như băng tuyết che giấu.

“Dạ, đúng vậy!” Doãn gia chủ sắc mặt chuyển biến khó lường không khỏi liếc về phía phương hướng, hai chân chếch đi tỏ ý muốn chạy trốn.

Long Thiên Tuyệt khẽ bước lên một bước đưa tay bắt lấy cổ tay của hắn nhah chóng chế trụ kinh mạch khóe miệng nhếch lên nói: “Doãn gia chủ, hiện tại trên người ngươi không có thần khí một mình đi lại trong Bạch Hổ lâm quả thật là rất nguy hiểm. Cho ngươi dẫn đường lập được công lao vất vã, bọn ta làm sao không thể không chiếu cố tánh mạng của ngươi để ngươi một mình mạo hiểm rời đi đây?”

“Vân hộ pháp, cố gắng mà phụng bồi Doãn gia chủ, hắn mà có nửa phần tổn thương bổn tôn sẽ đem ngươi ra mà hỏi tội”

Vân hộ pháp cười hắc hắc ngay sau đó bắt được cánh tay khác của Doãn gia chủ, kẹp lấy hắn hướng phía trước mà đi, nói: “Doãn gia chủ nhất định đối với địa hình phía trước vô cùng quen thuộc, xin mời

Doãn gia chủ tiếp tục ở phía trước dẫn đường cho đến khi chúng ta tìm được Lam gia thiếu chủ”

“Ta…” Doãn gia chủ muốn tránh khỏi hắn quay đầu lại, chống lại ánh mắt lạnh lùng làm hắn cả kinh vội vàng thu lại thanh âm không dám nói thêm bất kỳ điều gì nữa.

“Doãn gia chủ, xin mời” Vân hộ pháp trong tay thầm vận nội công, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười yếu ớt gợn sóng, làm cho Doãn gia chủ ở trong đáy lòng thầm mắng.

Biết rõ phía trước có giăng bẫy nhưng hắn lại không thể bỏ bọn họ lại đươc, đây là cái thói đời gì?

Không còn cách nào khác Doãn gia chủ chỉ có thể mang mặt đau khổ, trong lòng buồn bực bước về phía trước, chỉ hy vọng mình còn có thể nhớ rỏ vị trí của từng cạm bẫy ở đâu.

Quyển 3 - Chương 89: Vân Khê giống như quả hồng mềm sao?

Trong sơn động ẩm ướt thanh âm y phục bị xé lần lượt vang lên ngày càng rõ ràng.

Tiếng thét thê lương của cô gái vang lên rất chói tai xen lẫn tiếng cười dâm tà của nam nhân, làm cho người ta không tự chủ mà trong đầu vẽ ra những viễn cảnh ghê rợn.

“Súc sinh! Mau thả nàng ra!”

“Vãn Tình đừng sợ! Ta tới cứu ngươi”

“Leng keng lạch cạch, leng keng…” Những khóa sắt trên mặt đất đụng vào nhau tạo ra thanh âm quanh quẩn trong sơn động, lấn áp lên cả thanh âm vô cùng đè nén và phẩn nộ.

“Mộ Hiên, cứu ta!” Thanh âm của cô gái tràn đầy tuyệt vọng.

“Vãn Tình!” con ngươi của Lam Mộ Hiên từ trước đến giờ luôn ôn hòa, lúc này đây xung quanh toàn là tia máu cùng lửa giận hừng hực. Khi con ngươi màu hổ phách thấy được hình ảnh người con gái mà mình thương yêu nhất bị lăng nhục, sự phẩn nộ càng thêm thiêu đốt lên tới cực điểm.

“A…” Trong cổ họng hắn phát ra tiếng gào thét, đôi mắt trừng lên rồi ngưng trệ lại, ánh lửa trong đôi mắt màu hổ phách ấy bừng lên nóng

bỏng.

“Lửa, làm sao lại có lửa?” Tiếng nói của nam tử đang xé rách quần áo của Vãn Tình, không biết tại sao quần áo của hắn lại đột nhiên bắt lửa. Hắn vội cả kinh lăn qua lộn lại cố gắng đem ngọn lửa trên người dập tắt.

Nhưng kỳ quái chính là lửa thiêu đốt trên thân thể của hắn ngày một mạnh hơn cho đến khi đem hắn nướng chín. Tình cờ hắn ngước mắt lên bổng nhiên tỉnh ngộ, thì ra lửa không phải là từ nơi khác tiến đến mà là từ chính ánh mắt của Lam Mộ Hiên phát ra.

Rất tà môn a!

Chẳng qua chỉ là ngó chừng một người mà cũng có thể đem người đó đốt cháy?

Tiếng kêu cứu thê lương của nam tử đã thay thế tiếng thét chói tai của cô gái.

Ba tên nam tử canh gác ngoài cửa động nghe được bên trong sơn động có tiếng nam tử kêu cứu, đầu tiên là sửng sốt sau đó phá lên cười.

“Lão tam rốt cuộc có được hay không? Sao tự mình kêu lên?”

“Cô nương kia bộ dạng cũng bình thường lão tam lại coi trọng, thật sự là bụng đói ăn quàng mà!”

“Cũng đừng nói như vậy! Cô nương kia nhìn kỷ cũng thấy được bằng không tên tiểu tử Lam gia cũng không coi trọng một cái nữ tử bình thường!”

“Haha, lão tam xem ra làm không được hả gì rồi…”

Đáng thương cho tên nam tử ở bên trong động, bị lửa thiêu sống đến cháy rụi cũng không ai thèm nhìn lấy một cái.

“Tốt! Đốt thật là tốt!” Bên trong sơn động Mộ lão cùng Mộ Cảnh Huy hai người cũng bị dây sắt khóa lại một chỗ, mới vừa thấy tôn nử, muội muội của mình bị người khi dễ nhưng bọn họ lại bất lực không thể cứu. Tâm trạng hai người đang ảo não hiện tại thấy Lam Mộ Hiên phát ra dị năng đem người trông trừng bọn họ thiêu cháy, không khỏi lên tiếng trầm trồ khen ngợi có một trận khoái trá.

“Mộ Hiên, ngươi thử một chút xem có thể hay không đem khóa sắt cắt đứt. Chúng ta phải làm nhanh lên nếu để ba tên ở bên ngoài động đi vào như vậy thì phiền toái” Mộ lão suy tư nói.

“Ta thử một chút!” Ánh mắt Lam Mộ Hiên trìu mến nhìn Mộ Vãn Tình từ từ thu hồi lại, hắn cuối đầu chuyên chú nhìn chằm chằm khóa sắt trên người, cố gắng dùng phương pháp giống như trước đó đem khóa sắt cắt đi.

“A! Đầu của ta thật choáng váng!” Trong đầu một mảnh choáng váng, Lam Mộ Hiên nhắm hai mắt lại lộ ra bộ dạng thống khổ.

Thân là truyền nhân Lam gia thần khí thật sự, hắn có được dị năng khác người, chẳng qua là dị năng này tiêu hao tinh thần bản thân quá mức. Cho nên ngày thường chẳng bao giờ hắn dùng qua, mới vừa rồi nếu không phải là tình thế cấp bách, không dùng không được hắn cũng sẽ không sử dụng.

Thanh âm ôn nhu của Mộ Vãn Tình truyền tới: “Mộ Hiên, đừng lo ta, đã không sao, chờ ngươi nghĩ ngơi một chút hãy thử lại một lần nữa”

Lam Mộ HIên từ từ mở mắt ra ánh mắt lờ mờ nhìn quần áo xốc xếch của Mộ Vãn Tình tình ý dào dạt truyền lại: “Vãn Tình, điều do ta không tốt! Đã để ngươi chịu ủy khuất ta thật vô dụng! Là ta đã dễ tin người của Liễu gia cùng Doãn gia mang theo các ngươi cùng đi dự tiệc, nếu như không có đi, làm sao bị bọn họ gày bẫy mà bị bắt đến nơi này. Bất quá ngươi yên tâm, cha ta cùng mọi người nhất định sẽ tới cứu chúng ta. Đúng rồi còn có sư phụ, sư phụ nhất định sẽ tới cứu chúng ta!”

“Mộ Hiên ngươi đừng nói như vậy, lòng người hiểm ác, ai có thể đoán trước được đâu? Ta thật không sao, có hơi chút lạnh mà thôi” dung nhan Mộ Vãn Tình thanh lệ long lanh kiên cường, khóe môi lộ ra động tác nụ cười khoan dung.

Mộ lão cùng Mộ Cảnh Huy liếc nhau một cái, trên mặt lẫn nhau lộ ra ý cười vui mừng.

Mặc dù bản thân vùi lấp trong hiểm cảnh nhưng bọn họ bốn người đồng tâm nhất trí, cho dù cùng nhau chôn chung ở chổ này, cũng không có bất kỳ tiếc nuối nào.

Bên ngoài sơn động, ba tên thị vệ nghe được bên trong không có tiếng động nào không khỏi sinh ra cảm giác nghi ngờ.

“Đi, đi xem một chút. Lão tam đã xong việc chưa?”

“Thật giống như có cái gì không đúng! Ngươi có nghe thấy không, giống như mùi vị của thứ gì bị đốt cháy?”

“Không tốt! Nhanh đi xem một chút”

Đợi ba người xông vào hang động, đập vào mắt bọn chúng là một cổ

thi thể bị đốt cháy thành tro bụi. Ba người kinh hãi nhất thời không phát ra được âm thanh gì.

Hồi lâu bọn họ mới bắt kịp phản ứng, một ít mảnh vải còn sót lại chính là của lão tam.

“Đáng chết! Các ngươi rốt cuộc làm cái gì với hắn? Có phải bên trong sơn động còn có người khác hay không?”

Ba người không tin bọn họ chân tay bị trói ra đằng sau, lại có thể tập kích được lão tam, như vậy thì chỉ có một giải thích,chính là nên trong sơn động còn có người khác xông vào. Bọn họ nhất định phải đem người này bầm thây vạn đoạn!

Mộ lão vẫn duy trì trầm mặc.

Lam Mộ Hiên ngưng thần nín thở, nhắm mắt dưỡng thần.

“Nói, người nọ rốt cuộc trốn ở nơi nào?” Ba người tìm khắp nơi trong sơn động nhưng cũng không có bất kỳ phát hiện nào.

Mộ lão cười lạnh nói: “Muốn biết không? Nếu như muốn biết, vậy trước hết thả lão phu ra đi”

Hắn liếc cảnh vật xung quanh, thấy Lam Mộ Hiên dần dần mở mắt ra trong con ngươi màu hổ phách lần nữa phát hiện ánh lửa. Trong lòng hắn không khỏi vui mừng cho nên tiếp tục dời đi lực chú ý của ba người kia vì Lam Mộ Hiên tranh thủ thêm một ít thời gian.

“Lão thất phu ngươi còn muốn cò kè mặc cả? Không thấy rỏ tình hình hiện tại của mình hay sao, ngươi có tư cách gì cùng chúng ta bàn điều kiện?” Một thanh hàn kiếm gác ngay trên cổ của Mộ lão, nam tử kia hung hăng nhìn chằm chằm hắn, ánh sáng nguy hiểm của mũi

kiếm lóe lên.

“Thả gia gia ta ra” Mộ Vãn Tình trong lòng quýnh lên không khỏi kinh hô kêu lên một tiếng.

Tiếng nàng kêu gào đem lực chú ý của ba người lần nữa thu hút lại, trong đó có một nam tử tiến lên một phen bóp cổ nàng nói: “Các ngươi tốt nhất thông minh cho ta một chút! Chúng ta đối với tính mạng của thiếu chủ Lam gia có hứng thú, về phần các ngươi đối với chúng ta mà nói,một chút giá trị cũng không có. Nhưng nếu đem chúng ta chọc thành nóng nảy, chuyện gì chúng ta cũng có thể làm ra được”

Mộ Vãn Tình vặn vẹo cổ lớn tiếng quát: “Các ngươi muốn giết thì cứ giết ta không được động đến gia gia của ta!”

“Tốt ta thành toàn cho ngươi!” Nam tử tăng thêm lực đạo trong tay mặt mũi ngày càng dữ tợn hơn.

“Vãn Tình!” Lửa giận trong lòng ngày một tăng thêm Lam Mộ Hiên gào to trong hai tròng mắt ánh lửa tăng vọt. Rõ ràng không có nhìn thấy bất kỳ ánh lửa nào từ trong ánh mắt hắn bắn ra, song nam tử đang bóp cổ Mộ Vãn Tình toàn thân bốc lên một ngọn lửa, ngọn lửa ngày càng cháy rừng rực thập phần quỷ dị.

“Lửa, có lửa!” Nam tử phát ra tiếng kêu sợ hãi, hai gã nam tử còn lại cũng đồng loạt quay đầu lại, thấy được ngọn lửa trên người hắn thì không khỏi hoảng hốt.

“Là hắn, là hắn làm!” Hai người hướng về con ngươi của Lam Mộ Hiên đang phát ra ánh sáng đốt cháy người, thì nhất thời tỉnh ngộ.

Mâu quang Lam Mộ Hiên vừa chuyển rơi vào trên người hai gã đó,

chỉ một thoáng trên người hai tên đó cũng dấy lên ngọn lửa.

“Tốt! Đốt thật tốt! Đốt cháy hết thảy bọn họ” Mộ Lão cười to rất là vui sướng.

Mộ Cảnh Huy chỉ nhàn nhạt mĩm cười đáy mắt như củ vẫn sầu lo. Cho dù trừ đi ba tên trước mắt bọn họ cũng không thể cởi đi khóa sắt, từ nơi này chạy đi ra, lúc đó không chỉ là bọn họ phải đối mặt với bốn tên canh giữ mà là tùy thời cũng có thể sẽ phải gặp mãnh thú đói khát.

“Chuyện gì xảy ra?” Ngay tại ba người sắp bị lửa thiêu sống từ bên ngoài sơn động đi vào một bóng người, màu lam trường bào trên người có dính một chút máu tanh.

Lam Mộ Hiên hai mắt mệt mõi, nhắm lại lần nữa khi mở ra thấy rỏ nam tử áo lam, mắt của hắn lộ ra thần sắc khó tin trong miệng bật thốt lên: “Nhị thúc?”

Nhị thúc làm sao xuất hiện ở trong này?

Đầu tiên là Lam Mộ Hiên có một trận mừng rỡ, là người lam gia đến cứu bọn họ rồi, nhưng nghĩ kỹ lại chuyện này có chút gì đó không đúng.

“Nhị thúc, ngươi là cùng một phe với bọn họ?” Mặc dù không muốn tin tưởng nhưng sự thật trước mắt đã chứng minh suy đoán của hắn là đúng. Bởi vì đi theo phía sau Lam nhị gia còn có một người, nhìn lại quần áo của hắn chính là quần áo đặc trưng của Thánh Cung.

Lam nhị gia ngẩng đầu nhìn về phía hắn cười đến đáng sợ: “Cái gì là cùng một phe? Ta chỉ là cải tà quy chính thôi”

“Nhị thúc, người Lam gia đối đãi với ngươi không tệ ngươi làm sao lại phản bội Lam gia? Nếu phụ thân ta biết ngươi đầu hàng Thánh Cung, lão nhân gia ông ta sẽ phải thương tâm khổ sở đến mức nào?”

“Phụ thân ngươi? Phụ thân ngươi sớm đã đi gặp Diêm Vương rồi, ngươi cũng đừng vọng tưởng sẽ có người đến cứu ngươi”

“Ngươi nói cái gì? Phụ thân ta hắn…” Lam Mộ Hiên tronh lòng căng thẳng chợt lắc đầu nói: “Không thể nào! Phụ thân ta hắn sẽ không chết. Lam gia chúng ta cao thủ đông đảo, bọn họ sẽ bảo vệ phụ thân ta. Nhị thúc, phụ thân ta đối xử với ngươi không tệ, tại vì sao ngươi lại nguyền rủa hắn?”

“Phụ thân ngươi đối đãi không tệ?” Lam Nhị gia bất chấp mọi thứ phá lên cười mắt mũi vặn vẹo: “Nếu hắn đối đãi không tệ vì sao lại cướp đi nử tử mà ta yêu mến nhất? Nếu hắn đối đãi không tệ vì sao phải gạt ta chuyện truyền nhân của thần khí? Ta từng cứu hắn, còn đem nử tử mình yêu mến nhất nhường cho nhưng hắn đối đãi như thế nào với ta? Hắn nên đem vị trí gia chủ tặng cho ta, đem tất cả thứ tốt nhất trong Lam gia cho ta mới đúng, đó là hắn nợ ta”

Lam Nhị gia sắc mặt ngày càng vặn vẹo mâu quang lạnh như băng, phóng ra sắc thái nguy hiểm.

“Dù như vậy thì hắn vẫn là ca ca ruột thịt của ngươi, ngươi làm sao có thể cấu kết với ngoại nhân đối phó với thân nhân của mình?” Lam Mộ Hiên rất là đau lòng, chẳng lẻ phụ thân thật sự không còn sao? Ánh mắt của hắn từ từ ảm đạm đi xuống đã không còn chút sinh khí nào.

“Tốt lắm chuyện này không còn quang trọng nữa, nhiều lời cũng vô ích. Nhanh đi thu thập bọn họ, chúng ta còn phải chạy tới tàng bảo động cùng những người khác hội hợp, trò hay còn đang ở phía sau”

Tên áo đen cao thủ đi theo phía sau Lam Nhị gia có chút không nhịn được, hắn liếc dưới đất bốn đạo thi thể bị đốt thành tro bụi, vô tình quay lại không có chút gì cảm động.

“Ly trưởng lão nói rất đúng đại sự của cung chủ quang trọng hơn, tiểu nhân sẽ nhanh tay giết chết bọn họ!” Ánh sáng lành lạnh của thanh kiếm dài đột nhiên tuốt ra khỏi vỏ, đầu tiên Lam Nhị gia giơ kiếm hướng Lam Mộ Hiên, nụ cười tàn nhẫn từ hắn bật thốt ra.

“Nói cho ngươi biết, chuyện của Lam gia đã xong rồi, hiện tại giữ lại ngươi đã không còn giá trị nào lợi dụng”

Lam Mộ Hiên trong lòng quýnh lên nói: “Từ từ, chỉ có ta mới có thể mở ta thần khí, ngươi không thể giết chết ta! Nhị thúc nể tình chú cháu chúng ta tình nghĩ nhiều năm, hãy thả ba người bọn họ, ta nguyện ý giúp ngươi mở ra thần khí”

Lam Nhị gia chần chờ quay đầu lại nhìn tên cao thủ áo đen đứng bên cạnh. Chính hắn mới là người quyết định.

Áo đen cao thủ thanh âm cười lạnh nói: “Ngươi cho rằng trên cõi đời này chỉ có một mình ngươi mới có thể mở được thần khí sao? Nói cho ngươi biết trên cõi đời này trừ ngươi ra người có thể mở được thần khí có khối người!”

Lam Nhị gia ngẩn ngơ hắn cũng là lần đầu nghe nói đến chuyện này, bất quá nếu như Ly trưởng lão đã nói như vậy rồi vậy thì nhất định là không có sai. Trường kiếm trong tay hướng về phía trước, ánh mắt hắn ngoan lệ sát cơ xuất hiện.

“Mộ Hiên”

“Mộ tiểu tử”

Mộ Vãn Tình trong lòng quýnh lên, khí huyết dâng trào nhất thời ngất đi.

Mộ lão cùng Mộ Cảnh Huy hai người đồng thời trừng lớn hai mắt.

“choang!”

Một thanh âm vang lên, sau khi Lam Nhị gia huy trường kiếm lên mà chém.

Đây là chuyện gì xảy ra?

Tất cả mọi người bên trong sơn động quay đầu về phía bên ngoài, chỉ thấy phía bên ngoài chẳng biết lúc nào xuất hiện bốn bóng người. bọn họ không phải ai khác mà chính là Vân Khê, Long Thiên Tuyệt, Đoan Mộc Hùng cùng Độc Cô Mưu.

Lam Mộ Hiên vốn tưởng rằng mình đã chết chắc, một đôi con ngươi hướng về phía chỗ của Mộ Vãn Tình, chỉ muốn trước khi chết hảo hảo nhìn nàng một cái. Ai ngờ không như dự đoán của hắn, trường kiếm không có đâm đến trước ngực của hắn, hắn vội vàng quay đầu lại cũng đột nhiên nhìn thấy nhóm người của Vân Khê, khuôn mặt tuấn dật hiện lên một vẻ vui mừng như điên.

“Sư Phụ!”

Ly trưởng lão ngoáy đầu nhìn lại, ánh mắt đầu tiên là nhìn thấy lkhí thế thần thánh không thể xâm phạm được của Long Thiên Tuyệt, đáy mắt của hắn nhất thời lộ ra vẻ bối rối. Chính là Thiên Long tôn giả ngày xưa, hắn làm sao mà không nhận ra được?

Ánh mắt hắn lóe lên, lấy khí thế không kịp bưng tai túm lấy trường

kiếm trong tay Lam Nhị gia, đem nó kê lên trên cổ Lam Mộ Hiên.

“Các ngươi đừng tới đây, nếu không ta giết hắn!” Lời nói của hắn tuy nói ra, nhưng tầm mắt vẫn rơi trên người Long Thiên Tuyệt, đối với hắn mà nói Long Thiên Tuyệt mới thật sự là người hắn sợ hãi.

“Ly trưởng lão, đã lâu không gặp vẫn còn khỏe chứ?” Long Thiên Tuyệt nở nụ cười, đáy mắt ẩn chứa băng hàn.

“Long Thiên Tuyệt, ngươi, ngươi thật to gan lại dám xuất hiện ở Bạch Hổ lâm ngươi nên biết Liệt trưởng lão cũng đã ở Bạch Hổ lâm? Hắn, Hắn nếu biết là ngươi đang ở đây nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi” Ly trưởng lão thanh âm run lẩy bẩy rơi vào trong tai Long Thiên Tuyệt thì chỉ cảm thấy buồn cười vô cùng.

“Bổn tôn đã sớm biết Liệt trưởng lão xuất hiện trong Bạch Hổ lâm. Bổn tôn hôm nay đặc biệt tới nơi này chính là vì hắn. Bất quá trước hết thu thập ngươi làm nóng cơ thể cũng không sao” Long Thiên Tuyệt ngữ khí lười biếng, một ánh mắt toàn là hàn khí cũng nhìn thật sâu vào trong đáy mắt Ly trưởng lão, làm cho hắn cả kinh liên tục rung lẩy bẩy.

Bản lãnh của Thiên Long tôn giả hắn làm sao không biết được, trước kia khi đối mặt với hắn, mình một chút phần thắng cũng không có. Đừng nói chi tới bây giờ, chẳng qua chỉ là cùng hắn bốn mắt nhìn nhau cũng làm cho bản thân có một luồng sóng uy hiếp mãnh liệt, hắn căn bản không cách nào chống đỡ.

“Ngươi đừng tới đây, nếu không ta giết hắn!” Trường kiếm trong tay Ly trưởng lão ngày càng căng thẳng, chạm đến trên cổ Lam Mộ Hiên rạch một đường máu.

Long Thiên Tuyệt vung ống tay áo lên một luồng gió vô hình từ ống

tay áo bắn ra, đem Ly trưỡng lão cả người ném xuống mặt đất.

Ly trưởng lão kinh hãi từ trên mặt đất bò dậy, một bên nói năng lộn xộn: “Các ngươi, các ngươi ỷ lại nhiều người khi dễ một mình ta thì có gì, có gì là bản lãnh. Có gan cùng ta một chọi một, nếu như ta thắng các ngươi phải để ta rời đi”

Mấy người Vân Khê nghe thấy vậy không khỏi cười nhẹ, lời này sao mà nghe quái dị như thật thế? Người của Thánh Cung cho tới bây giờ điều ỷ mình nhiều người khi dễ một người, chưa từng gặp qua bọn họ một chọi một thật sự công bằng mà quyết đấu.

Đoan Mộc Hùng cười vang nói: “Ngươi nói quả nhiên không sai chúng ta là danh môn chính phái, tự nhiên cùng loại tà môn ngoại đạo các ngươi thật sự là vô cùng khác nhau. Vì để làm cho ngươi tâm phục khẩu phục chúng ta sẽ cử ra một người cùng các ngươi tỷ thí, nếu như ngươi thắng liền cho ngươi rời đi như thế nào?”

Lúc này đệ tử Lăng Thiên Cung chực chờ bên ngoài cũng rối rít tràn vào sơn động, đem toàn bộ cửa động ngăn chặn lại hết.

Vân hộ pháp cùng Phong hộ pháp dẫn đầu đám đệ tử nhảy vào trong sơn động, một bên vây quanh Lam nhị gia cùng Ly trưởng lão một bên giải cứu đám người Lam Mộ Hiên.

Vân Khê nghiêng người ở trong ngực Long Thiên Tuyệt chứa đựng vẻ cười nhạt, buồn cười nhìn Ly trưởng lão, thật là loại người vô sỉ gì cũng có, Thánh Cung quả thật coi như là bao hàm toàn diện không thiếu một thứ gì.

Để cho hắn rời đi à? Thật không có khả năng!

Cho dù hắn thật sự thắng được người nơi này, nàng cũng không thể

bỏ qua cho hắn.

Bởi vì nàng đã thấy được Mộ Vãn Tình lâm vào hôn mê, quần áo trên người bị xé nát, hành vi của cầm thú như thế, sao nàng có thể dễ dàng tha thứ chứ?

Mặc dù chuyện này không phải Ly trưởng lão gây nên nhưng hắn cũng không thoát khỏi có liên can.

Đáy mắt Vân Khê ánh lên vẻ ngoan lệ, nàng thống hận nhất chính là loại cầm thú khi dễ nữ nhi.

Ly trưởng lão bối rối đảo mắt một vòng bởi vì cửa sơn động đã nhỏ lại, dẫn đầu xông tới chính là đệ tử Lăng Thiên Cung, hình dáng mọi người tương đối cường tráng vạm vỡ vừa nhìn đã biết là rất khó đối phó.

Ly trưởng lão bản thân đã là trưởng lão, nên bản lãnh cũng có hơn người, đối phó đám đệ tử không phải là chuyện khó, nhưng dưới ánh mắt uy hiếp của Long Thiên Tuyệt làm tim của hắn khiếp đảm. Vì có thể một lần chiến thắng thuận lợi thoát khỏi hiểm cảnh, hắn lựa chọn sách lược bảo thủ, đó chính là từ trong bọn họ chọn ra một người yếu nhất giống như quả hồng mềm nắm trong tay.

Chỉ cần hắn thắng đối phương thì có thể thuận lợi thoát hiểm, về phần mối thù hôm nay, ngày khác tìm cơ hội trả lại.

Ánh mắt Đoan Mộc Hùng lưu chuyển, cười có đến mấy phần quỷ dị lên tiếng nhắc nhở: “Nghĩ xong chưa? Đây là cơ hội duy nhất của ngươi”

Vân Khê quay đầu lại cùng Đoan Mộc Hùng liếc mắt một cái, thấy đáy mắt của hắn trải qua một tia giảo hoạt, thật giống như rất chắc

chắn, khiến nàng không nhịn được lắc đầu cười khẽ, thì ra nghĩa phụ cũng có thời điểm hứng thú nỗi lên muốn hảo hảo chơi đùa.

Nàng nhẹ nhàng cười một tiếng, mị hoặc nỗi lên từng dòng rung động lòng người.

Tầm mắt Ly trưởng lão rất nhanh rơi trên người của nàng, hai mắt híp lại giơ tay chỉ về hướng của Vân Khê: “Ta chọn nàng, ta muốn cùng nàng tỷ thí!”

“Ta? Ngươi xác định?” ngón tay xanh nhạt hướng về phía trên người chính mình, Vân Khê ra vẻ kinh ngạc cùng mê man nhưng đáy lòng thì đang cười thầm. Chẳng lẽ nàng lớn lên rất giống như quả hồng mềm sao?

Mọi người đồng loạt quay đầu về hướng Vân Khê.

Cho nên nói nhìn người là không thể nhìn bề ngoài, ngàn vạn lần không thể để quan niệm của một số người mê hoặc.

Không sai! Nhìn lại phu nhân của bọn họ bây giờ không khác gì chú chim nhỏ đang nép vào người bên cạnh, cùng tôn chủ bọn họ như hình với bóng, mềm mại đáng yêu động lòng người.

Nhưng mà…

Chúng đệ tử Lăng Thiên Cung không khỏi cười trộm, mọi người lộ ra thần sắc xem kịch vui.

Quyển 3 - Chương 90: Tấn Thức! Thiên Huyền Thất Phẩm, Tăng Gấp Ba Lần

Đúng vậy, chính là ngươi" Ly trưởng lão ánh mắt ngoan lệ lộ ra mấy phần sắc bén. Nàng là nữ nhân của Long Thiên Tuyệt, nếu như thắng được nàng thì hắn có thể cùng họ đàm phán để hắn rời đi. Nếu như bọn họ nuốt lời không chịu để hắn đi, hắn cũng có thể nhân cơ hội này dùng nữ nhân đó để uy hiếp, dự định rất chu toàn khiến hắn không khỏi bội phục chính bản thân mình. Hàng lông mi dày cong vút nhẹ nhấc lên, Vân Khê cười nhạt trong ánh mắt lóe qua tia u quang: "Được rồi, ta đây sẽ theo ngươi vui đùa một chút"

"Tiểu Mặc, tiểu Tĩnh nhắm mắt lại xoay người sang chỗ khác"

"Mẫu thân tại sao vậy?" Tiểu Mặc tò mò hỏi.

"Hình ảnh quá mức bạo lực trẻ em không nên xem. Ngoan, hai người các con quay đầu sang chổ khác nhắm mắt lại"

"Tiểu Mặc ca ca, chúng ta nghe Vân di đi" Vẫn là Đoan Mộc Tĩnh nhu thuận không hỏi nguyên do, liền tự động quay người lại.

"Được rồi" Hai bàn tay nhỏ bé của hai người nắm chặt, cùng nhau xoay người sang chỗ khác.

Ly trưởng lão khinh thường cười nhẹ, loại hình ảnh máu tanh này đúng là không thích hợp cho bọn nhỏ nhìn thấy, nhất là tận mắt nhìn thấy mẹ ruột của mình chết trong tay của hắn.

Thần sắc hoa đào nhếch nhẹ, ánh mắt của Vân Khê nháy một cái, hướng ra ngoài sơn động giữa bầy thần long hô to: “Tiểu Bạch, mau vào đây. Chúng ta cần một cái trọng tài!”

Trọng tài?

Ly trưởng lão hơi nghi ngờ bên trong sơn động là một nhóm người, đại đa số toàn là người có máu mặt. Không tín người của Lăng Thiên Cung nhưng Đoan Mộc Hùng cũng coi như là một nhân vật nổi tiếng trong thập đại gia tộc, cầu hắn làm trọng tài cũng còn dư, cần gì mời người khác làm trọng tài nữa chứ?

Tiểu Bạch? Tên làm trọng tài này không khỏi tuổi còn quá nhỏ sao?

Hắn tò mò liếc về phương hướng cửa sơn động, rất muốn thấy mặt tên được gọi là tiểu Bạch đến tột cùng là thần thánh phương nào.

Tiểu Bạch chờ đợi ở ngoài động cùng với đám thần long khác chiếm cứ bên ngoài, nghe được tiếng của Vân Khê gọi, làm nó một trận phấn khởi. Trọng tài? Không nghĩ tới có một ngày tiểu Bạch cũng có thể làm trọng tài.

Rống rống, thật tốt quá!

Tiểu Bạch quơ quơ cái túi lớn của nó với thanh âm thét dài, nhanh chóng gạt qua đám người bay vào sơn động.

Đôi mắt Ly trưởng lão nhìn quanh phía bên ngoài sơn động ngó chừng một hồi đột nhiên nghe được tiếng thần long ngâm nga, đáy lòng hắn chợt giậc mình, tiểu Bạch trong miệng nàng không phải là? Hắn không đoán sai! Khi hắn nhìn thấy một đầu thần long xuất hiện ở ngoài cửa động hai chân của hắn lại bắt đầu mềm ra như nhũn.

Mẹ ơi! Để cho một con bạch long làm trọng tài thật đúng là có đủ sáng ý!

“Nữ ma đầu, tìm tiểu Bạch có chuyện gì? Có phải muốn tiểu Bạch giúp ngươi giải quyết phiền toái hay không?” Thân thể bạch long vòng quanh sơn động hai vòng, lúc này mới có thể đem thân thể của nó nhét vào bên trong động, tiểu Bạch đắc ý gật gù đầu thần khí mười phần. Thật vất vả mới ở trước mặt nữ ma đầu phô diễn tài năng một phen, tiểu Bạch cảm thấy vô cùng đắc ý cùng tự hào.

Ly trưởng lão nghe được hai chữ phiền toái lúc này liền nghĩ đến mình, ánh mắt bối rối liếc nhìn đôi mắt hữu thần sáng quắt của tiểu Bạch. Thân là Thánh Cung trưởng lão ngày thường thấy thần long là chuyện thường đối với long tộc hắn cũng rất hiểu, nhưng trước mắt bạch long này cùng với long tộc hoàn toàn bất đồng hắn có thể cảm giác được. Bởi vì trên người bạch long kia phóng ra một loại long uy, nếu đem so sánh với một cao thủ thần huyền còn muốn đáng sợ gấp mười lần, hắn cảm thấy hít thở không thông.

“Này! Chuyện trước đó đã nói xong rồi! Chúng ta là một đấu một, không được gọi thêm sủng vật!” Ly trưởng lão cảm giác được đầu lưỡi của mình trở nên cứng ngắc, lời nói không còn mạch lạc.

Vân Khê nhìn hắn nhấc nhẹ đuôi lông mày, lắc đầu nói: “Đối phó với ngươi không cần dùng đến sủng vật!”

“Keng” Một tiếng giòn vang trường kiếm đột nhiên bị tuốt ra khỏi vỏ, xẹt qua một màu giống như bảy sắc cầu vồng. Vân Khê chầm chậm vòng quanh Ly trưởng lão một vòng, trường kiếm kéo dài trên mặt đất lưu lại một vệt dài. Đợi nàng đi hết một vòng trên mặt đất cũng nhiều ra thêm một vòng tròn có thể chứa đến năm người.

Vân Khê ngững đầu lên khuôn mặt nở ra ánh sáng rực rở, nàng nhẹ nhàng cười nói: “Chúng ta một chọi một không cần quá nhiều phiền toái ta xem làm như vậy là tốt rồi. Chúng ta nên gọn gàng dứt khoát ta chém ngươi ba nhát ngươi cũng chém ta ba nhát, người nào nhảy ra khỏi vòng trước tiên coi như thua thấy như thế nào?”

Bên ngoài truyền đến một trận hút khí.

Ngươi chém ta ba nhát ta trả lại ngươi ba đao, luật lệ đặt ra như vậy thật là quá dã man quá tàn khốc rồi!

“Khê nhi, không thể làm ẩu” Ánh mắt Long Thiên Tuyệt trầm xuống thấp giọng nói ra.

Vân Khê cho hắn một ánh mắt an tâm: “Yên tâm, ta sẽ không làm ẩu”

Ly trưởng lão nghe vậy chân mày nhướng lên, nhưng ngay sau đó liền cướp lời: “Ta đây trước tiên sẽ chém ngươi!”

“Không được!” Long Thiên Tuyệt quả quyết phủ nhận, hắn biết Vân Khê có khả năng phòng thân không sợ bị chém. Nhưng nàng đã vẽ vòng tròn quá nhỏ nếu như duy trì không cẩn thận liền bị đối phương thương tổn, hắn không muốn làm cho nàng mạo hiểm như vậy.

Vân Khê nhẹ nhàng nắm lấy tay của hắn nở ra một nụ cười nịnh nọt nói: “Thật là không có chuyện gì, ta chỉ cùng hắn chơi đùa một chút thôi tin tưởng ta, ta sẽ không làm mình bị thương”

“Không được!” Thái độ Long Thiên Tuyệt rất kiên quyết.

“Thiên Tuyệt…” Đung đưa cánh tay hắn làm nũng.

“Phu quân…”

“…Không được!”

“Tiểu Tuyệt Tuyệt”

… Long Thiên Tuyệt sau lưng tràn đầy hắc tuyến, nhìn xung quanh một vòng thấy đám thủ hạ của mình lấy hết sức bình sinh ra để cố nén cười hai vai lay động không ít.

Được thôi chỉ trong chốc lát, hắn lấy uy nghiêm một đời tà tôn của mình quét mắt khắp một vòng.

Long Thiên Tuyệt ra vẻ uy nghiêm ho một tiếng nói: “Bản tôn sẽ quy định lại vẫn là chém ba nhát, nhưng phải là hai bên thay phiên nhau chém không được liên tục liền ba nhát”

“Ừ ừ” Vân Khê liên tiếp gật đầu, nụ cười ngày càng thêm nịnh hót.

“Tiểu Bạch ngươi phải nhìn cho kỹ. Nếu thấy người nào nhảy ra khỏi vòng ngươi hãy thiêu trụi hắn không cần khách khí”

“Rống rống! Xem ta đây” Tiểu Bạch ngước cổ hướng lên trời phun ra một ngọn lửa, nhất thời ngọn lửa phát sáng đến kinh người khiến cho nhiệt độ của cả sơn động trong nháy mắt tăng lên.

Ly trưởng lão thấy một màn như vậy, hai mắt đột ngột lòi ra, cái này mà gọi là tỷ thí công bằng sao? Thần long là của nàng cho dù nàng nhảy ra khỏi vòng thì bạch long cũng không thể hướng nàng phun hỏa, chân chính nhận được uy hiếp mà nói thì cũng chỉ có một mình hắn mà thôi.

Hắn bây giờ hoàn toàn chính là cá nằm trên thớt mặc cho người ta chặt chém.

Chỉ còn duy nhất một con đường là mau chóng chế phục quả hồng mềm này, đem nàng làm con tin thoát ra khỏi hiểm cảnh.

Trong đám người thì Lam nhị gia đứng yên tại chổ, tùy thời mà động.

Xung quanh là Vân hộ pháp dẫn đầu cùng một đám đệ tử Lăng Thiên Cung, bao vây hắn, khiến cho hắn không cách nào thoát thân.

Nhưng hắn vẫn chưa hết hy vọng, một đôi mắt ưng vẫn ngó chừng âm thầm tìm kiếm cơ hội.

Vân Khê bước mấy bước vào trong cái vòng mình đã vẽ, nhướng mày nói: “Đến đây đi, ta trước tiên sẽ để cho ngươi chém”

“Sư phụ” Lam Mộ Hiên đã được tháo bỏ xiềng xích trên người vịn Mộ Vãn Tình, ánh mắt lo lắng nhìn về phía Vân Khê, đáy mắt tràn đầy áy náy. Hắn lại một lần nữa làm liên lụy đến sư phụ trong lòng ý nghĩ không thông.

Vân Khê đạm mạc quét mắt nhìn hắn một cái nói: “Tiểu Hiên tử, võ nghệ của ngươi tiến triển cũng quá chậm đi. Bắt đầu từ hôm nay ngươi hãy ở bên cạnh sự phụ tiếp tục tu luyện cho đến khi ta hài lòng mới thôi, nếu không ngươi như vậy đi ra ngoài gặp người chỉ bôi nhọ mặt mũi sự phụ của ngươi”

Hiện tại Lam gia chỉ muốn còn tồn tại trên danh nghĩa, Lam Mộ Hiên nếu như trở lại Lam gia chỉ là đi thu dọn cục diện rối rắm không hơn không kém. Hơn nữa với tính cách của hắn căn bản là không thể làm người đứng đầu Lam gia.

Vân Khê đối với hắn không yên tâm nên quyết định mang hắn cùng nhau đi Long Tường đại lục, dù sao thì hắn ở đây đã không còn bất

kỳ một thân nhân nào.

Lam Mộ Hiên chợt nhớ tới lời nói vừa rồi của Lam nhị gia, ánh mắt hắn nhất thời ủ rũ đi xuống không hề nói năng gì nữa.

Ly trưởng lão giờ phút này nắm chặt chuôi kiếm, đứng ở trong vòng tròn đáy mắt xẹt qua tinh quang.

“Lão phu cũng không phải người thương hương tiếc ngọc, nếu không cẩn thận chém ngươi bị thương, ngươi cũng đừng trách lão phu” Trong khi nói chuyện một đạo hàn quang bắn tới đáy mắt của nàng.

“Lời này như giả mù sa mưa, ngươi không có ý tứ gì sao? Ta đếm tới ba nếu như ngươi không chém thì sẽ đến phiên ta” Trong mắt Vân Khê hiện lên tia tinh quang, nàng không phải là người nghĩa khí, càng không muốn phô trương, nàng chỉ muốn làm thí nghiệm một chút thực lực của chính mình. Chính là muốn mượn lực phía bên ngoài đến áp bức chính mình đột phá lên Thiên Huyền thất phẩm. Bởi vì nàng cảm thấy được mình sắp sửa chạm đến bức tường cản trở Thiên Huyền thất phẩm, chẳng qua là mấy ngày nay vẫn còn quá nhàn rỗi nàng không có cơ hội chiến đấu để thăng cấp.

Nhưng mà không có điều kiện, ta có thể sáng tạo ra điều kiện.

Dù sao thì Ly trưởng lão phải chết là không thể nghi ngờ, nàng không ngại chơi trò chơi vui đùa với hắn một chút. Khiến hắn trở thành bàn đạp giúp nàng tấn thức thiên huyền thất phẩm!

“Đến đây đi, một hai…”

Vân Khê mặt ngoài nhìn như không có bất kỳ động tĩnh nào, nhưng bên trong đan điền tất cả huyền khí điều không ngừng ngưng tụ, từ

từ tạo thành một dòng nước xoáy. Ở phía trung tâm của dòng nước xoáy có một cổ lực lượng cực kỳ sắc bén vận sức chờ phát động.

Ánh mắt Ly trưởng lão đột nhiên băng lãnh,trường kiếm trong tay hiện ra một đạo huyền khí tăng vọt, trên không trung trường kiếm vung lên một vòng cung mang theo một mảnh không khí lưu động. Một kiếm này ngưng tụ mười phần công lực của hắn vì để được sống hắn phải toàn lực ứng phó!

Mọi người nín thở lẳng lặng nhìn giờ khắc này, trong lòng khẩn trương căng thẳng.

Hai bên gò má của Long Thiên Tuyệt, tóc dài không có gió mà bay, nổi lên ánh sáng âm u. Hắn nhìn trước mặt rất bình tĩnh, nhưng hơi thở của hắn thì chỗ nào cũng có, đem tình hình sơn động toàn bộ nắm trong tay.

Giờ khắc này hắn chính là người nắm giữ toàn bộ sơn động!

Mặc dù hắn hoàn toàn tin tưởng thực lực của Vân Khê, nhưng hắn không đồng ý cho Vân Khê có nửa điểm nguy hiểm. Bởi vì nếu thương tổn đến nàng hắn không thể nào chấp nhận được.

Dòng khí của trường kiếm phá tan hướng vai phải Vân Khê mà chém xuống vừa nhanh lại mạnh mẽ, áp lực bức bách làm cho người ta hít thở không thông.

Vân Khê bỗng nhiên nhắm hai mắt lại ngưng thần nín thở, bên trong đan điền huyền khí tập trung lại một điểm ngày càng tích tụ một nhiều, sau đó như pháo hoa toàn bộ nở rộ!

Liên tục không ngừng, huyền khí như thủy triều tuôn trào!

Thiên huyền thất phẩm, nàng đã tấn thức!

Long Thiên Tuyệt nhận ra thân thể cùng hơi thở của nàng có biến hóa, ánh mắt ấm áp tràn đầy ý cười. Mạo hiểm thực hiện như thế cho dù nam nhi bình thường cũng không dễ gì làm được, mà nàng không hề sợ hãi định liệu từ trước, một cô gái thông tuệ ý chí bền bỉ như vậy làm sao không hấp dẫn ánh mắt hắn cho được!

Đoan Mộc Hùng cũng đã nhận ra biến hóa của Vân Khê, vuốt cằm sờ râu đủng đỉnh mà cười.

Vân Khê lần nữa mở mắt trường kiếm đã cách vai phải của nàng không tới ba tấc, thân ảnh của nàng đột nhiên di chuyển biến mất ngay tại chổ.

Từng tiếng ngâm dài!

Ly trưởng lão huy kiếm đâm vào khoảng không, sắc mặt hoảng hốt.

Người đã đi nơi nào? Làm sao lại tự dưng yên lặng mà biến đi mất?

Cơ hồ công phu trong nháy mắt kia, một đạo thân ảnh lại hiện ra, đứng cách Ly trưởng lão không tới một cái vai.

Thân ảnh bồng bềnh mà đứng, dung nhan tuyệt sắc mùi vị xuất trần con ngươi lóng lánh rạng rỡ tinh quang, khóe môi vung lên độ cong, hào quang bắn ra bốn phía.

“Hiện tại là đến phiên ta?” Vân Khê xoay người đi tới phí sau của Ly trưởng lão, nàng vung một cước đá hắn vào trong vòng.

Ly trưởng lão nhất thời thức tỉnh nhấc chân muốn bước ra khỏi vòng tròn, một cái đầu rồng uy vũ đến trước mặt hắn, bướng bỉnh nhìn về

phía đáy mắt hắn, làm cho hắn sợ hãi vội vàng thu chân về không dám bước ra một bước.

“ta… ta không chơi nữa!”

“Vừa rồi là người nào nói rằng chơi? Ngươi cho rằng ta mới vừa rồi chịu một kiếm là giả sao?”

Vân Khê lạnh lùng cong môi, Trảm Lãng kiếm bị chủ nhân ảnh hưởng hưng phấn bật ra bay vù vù.

“Phu nhân tha cho ta đi!” Ly trưởng lão hai chân mềm nhũn vội vàng quỳ xuống, nhưng liền nghĩ đến bên ngoài có nhiều người hắn như thế nào trốn cũng không khỏi, hơn nữa còn có một con bạch long đứng ở kế bên hắn thì làm sao có cơ hội bảo toàn mạng sống?

Vân Khê xoay trường kiếm trong tay ánh mắt miệt thị nhìn người đang quỳ rạp dưới đất, chỉ như vậy đã không có can đảm sao? Giống như nàng đang là kẻ tiểu nhân bắt nạt hắn, giết hắn rồi chỉ làm ô uế kiếm của nàng.

“Ta hỏi ngươi, người của thánh cung đến tột cùng có cái âm mưu gì? Bảo tàng trong Bạch Hổ lâm cuối cùng là có chuyện gì? Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn trả lời vấn đề của ta, ta liền tha mạng chó của ngươi!”

“Này, ta nói, ta nói,…” Ly trưởng lão đang muốn trả lời thì đột nhiên la lên một tiếng, cả người yên lặng đứng tại chỗ không nhúc nhích.

“Rầm!”

Cả người Ly trưởng lão cứng ngắc ngã xuống, hơi thở hoàn toàn không có.

Long Thiên Tuyệt mâu quang trầm xuống,năm ngón tay khẽ nhếch lòng bàn tay cuộn lại, đem một tên trong đám người hung hăng kéo ra ngoài.

Mọi người kinh hãi quay đầu nhìn lại, người rơi trên mặt đất không phải là ai khác mà chính là Lam nhị gia. Trong khi đó bên người hắn có một loại ám khí được chế tác tinh sảo theo đó rơi ra.

“Các ngươi muốn giết thì cứ giết, ta không giống như hắn hèn mọn cầu xin tha thứ” trên mặt Lam nhị gia âm tàn không lộ ra một nữa điểm sợ hãi, ngược lại ánh mắt sắc bén dường như muốn ăn thịt người.

“Nhị thúc!” Trong đám người đột nhiên Lam Linh Nhi xông ra, đi tới bên cạnh hắn, vịnh hắn, đưa mắt nhìn về phía mọi người: “Các ngươi tại sao lại muốn đối phó với nhị thúc của ta? Hắn rốt cuộc đã làm sai cái gì?”

“Lam cô nương, ngươi nhìn cho rõ ràng, mới vừa rồi chính hắn dùng ám khí giết người diệt khẩu” Mộ Cảnh Huy tiến về phía trước, vì hắn không biết nguyên do của Lam Linh Nhi, cho nên cũng không lưu ý đến mọi người dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng.

“Ngươi nói nhảm! Nhị thúc ta không thể nào tùy tiện giết người!” Lam Linh Nhi hé ra khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn vô cùng ủy khuất làm cho người ta thấy thương tiếc, nàng nước mắt lưng tròng quay đầu về phía Long Thiên Thần mang theo tiếng khóc nức nở nói: “Long Đại ca, ngươi thay ta nói a từ trước tới nay nhị thúc rất thương ta, hắn sẽ không giết người như vậy, trong chuyện này nhất định có cái gì đó hiểu lầm!”

Long Thiên Thần khẽ nhíu mày, ánh mắt rơi vào ám khí trên mặt đất

mở miệng nói: “Linh Nhi, chứng điều hiện ra ở trước mắt, đại ca ta chắc là không tùy tiện oan uổng cho người tốt. Ngươi mau mau nhanh lại đây đừng làm cho hắn thương tổn đến ngươi”

Phản ứng của Long Thiên Thần làm cho Vân Khê vui mừng, may mà hắn không có đơn thuần nghe xong rồi tin tưởng lời nói của Lam Linh Nhi, hắn vẫn có sự phán đoán của mình.

“Long đại ca, nhị thúc chắc chắn là không có giết người xin hãy thay ta nói một chút thả hắn ra đi” Nước mắt trong suốt tràn mi, Lam Linh Nhi nức nở một lúc sau đã biến thành một màn hoa lê đái vũ, bộ dáng làm rung động lòng người.

“Linh Nhi, nhị thúc đã thay đổi hắn đã không còn giống như nhị thúc trước đây” Lam Mộ Hiên tiến lên mấy bước, muốn kéo Lam Linh Nhi lại.

Lúc này Lam nhị gia đột nhiên xuất thủ tay cầm một ngân châm để ở tại mạch máu trên cổ của Lam Linh Nhi hai mắt ngoan lệ nói: “Các ngươi hết thảy điều tránh ra! Thả ta rời đi, nếu không ta giết nàng!”

“Nhị thúc, ngươi đừng vọng động!” Lam Mộ Hiên nóng lòng dừng lại cước bộ, không dám tiến lên.

“Long đại ca, cứu ta!” Khuông mặt nhỏ nhắn của Lam Linh Nhi trắng bệch, tràn ngập bi thống.

Cục diện như vậy là cho Vân Khê hoang mang.

Lam gia đúng là có nội gian hơn nữa không phải là chỉ có một người, chẳng qua là Lam nhị gia cùng với Lam Linh nhi đến tột cùng có quan hệ như thế nào? Vì sao một người không chừa bất kỳ thủ đoạn nào sát hại huynh đệ ruột thịt của mình, mà một người ngược lại tương

trợ giúp đỡ Lam nhị gia mưu hại chính cha ruột của mình?

Đến tột cùng là hai người này qua mức âm hiểm? Hay là có ẩn tình gì khác?

Long Thiên Thần thấy một màn như vậy không chút nghĩ ngợi liền bước lên mấy bước rút trường kiếm ra lạnh lùng nói: “Ngươi mau buông Linh Nhi cô nương ra! Nàng chính là cháu ruột của ngươi”

“Cháu ruột? Ta ngay cả huynh đệ ruột của mình còn sát hại, cháu ruột thì tính là cái gì?” Lam nhị gia kèm hai bên Lam Linh Nhi từng bước tiến gần về phía đám người, ánh mắt hắn ngoan lệ như một con chim ưng vô cùng sắc bén.

“Các ngươi nếu như không muốn nàng chết, vậy thì mau thả ta ra!”

Đám người Vân hộ pháp đồng loạt quay đầu về phía Long Thiên Tuyệt, chỉ cần hắn nói một câu, thì sống chết của Lam nhị gia cùng Lam Linh Nhi điều nằm trong lòng bàn tay của hắn.

Thình lình đột nhiên Long Thiên Tuyệt dùng tay ra hiệu ý bảo mọi người nhường đường cho hắn đi.

Vân hộ pháp cùng đám đệ tử Lăng Thiên Cung giật mình không thôi, ngay cả Vân Khê cũng ngẫn ngơ. Cái này rất rõ ràng là khổ nhục kế của thúc cháu Lam nhị gia, bọn họ cấu kết với nhau làm việc xấu, thừa dịp hỗn loạn mà chạy trốn. Nhưng Long Thiên Tuyệt ngược lại thả bọn họ đi, điều này làm cho mọi người rất khó hiểu.

“Thả hắn đi!” Long Thiên Tuyệt trầm giọng nói, không cho ai được xen vào.

Vân Khê ngước mắt cùng hắn bốn mắt chạm nhau, mâu quang lưu

chuyển trong lòng liền sáng tỏa, Vân Khê rất nhanh lĩnh hội được ý đồ của hắn. Nhẹ nhàng hướng Vân hộ pháp gật gật đầu ý nói: “Thả hắn đi đi!”

Vân hộ pháp trong nháy mắt u quang lóe lên, chỉ một thoáng cũng lĩnh hội được, liền giơ tay lên mọi người hướng hai bên thối lui phân ra một con đường.

Long Thiên Thần trong lòng chỉ nghĩ làm sao giữ được cho Lam Linh Nhi chu toàn, theo sát bước chân của Lam nhị gia vững vàng đi theo cùng bọn họ chỉ cách xa có ba bước.

Lam Linh Nhi ở phía trước Lam nhị gia quay đầu lại ngưng mắt nhìn phương hướng của Long Thiên Thần, đáy mắt nhu hòa, bốn phía sóng mắt như lưu thủy động lòng người nhưng nhìn kỹ trong đó xen lẫn thần sắc phức tạp.

Lam Mộ Hiên cũng đi theo phía sau Long Thiên Thần, vì lo lắng cho an nguy của muội muội.

Không lâu lắm Lam nhị gia kèm hai bên Lam Linh Nhi đã đi ra phía bên ngoài sơn động, xuyên qua bầy thần long chiếm cứ bên ngoài sơn động, Lam nhị gia thật cẩn thận không để vuột mất Lam Linh Nhi khỏi tay.

“Các ngươi không được đi theo chúng ta, chờ khi nào đến nơi an toàn ta liền lập tức thả người!”

Vân hộ pháp lần nữa ra hiệu, thuận tiện tiến lên túm Long Thiên Thần: “Nhị công tử Lam cô nương không có việc gì, ngươi cứ an tâm đi”

Long Thiên Thần trước sau do dự vẫn đi theo từng bước, hướng tới

Lam Linh Nhi quát lên: “Linh nhi, ngươi đừng sợ! Hắn nếu dám đã thương ngươi nửa sợi lông, ta cùng tất cả mọi người Lăng Thiên Cung sẽ không bỏ qua cho hắn, sau này thấy hắn mọi người điều ra tay giết!”

“Ân, cám ơn Long đại ca” Lam Linh Nhi nghẹn ngào, trước mắt một mảng mơ hồ nước mắt thấm ướt hai con ngươi, thân thể bị nắm giữ bị động phải rời đi. Nhưng tầm mắt của nàng vẫn thủy chung rơi vào trên thân ảnh tuấn dật tiêu sái của Long Thiên Thần, cảm xúc bao phủ xung quanh người nàng càng thiêm nhiễu loạn.

Bên ngoài sơn động mọi người cùng nhóm thần long không có ai tiến thêm bước nào nữa, chỉ là trong đám người vô thanh vô thức liền biến mất một người.

“Sư phụ, Linh nhi sẽ không có việc gì sao? Nhị thúc hiện giờ hắn đã thay đổi thành một người khác thực đáng sợ, ngay cả ta cũng cảm thấy xa lạ” Lam Mộ Hiên nghiêm mặt đột nhiên nghĩ đến cái gì đó hai mắt mở to hỏi: “Sư phụ, nhị thúc nói cha ta hắn… có phải thật vậy hay không? Cha ta hắn không phải thật đã…?”

“Tiểu Hiên tử… hắn nói không sai, cha ngươi hắn… hắn đã chết rồi” Vân Khê không muốn nói cho hắn biết sự thật chân tướng, nhưng cũng phải nói, nàng thật sự rất sợ Lam Mộ Hiên không chịu nỗi được đã kích này.

Lam Mộ Hiên dưới chân lảo đảo, ngay sau đó lộ ra thần sắc thống khổ “Tại sao có thể như vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại như vậy?”

“Mộ Hiên ngươi đừng như vậy!” Mộ Vãn Tình tiến lên đỡ hắn, trong đôi mắt xinh đẹp hiện lên ánh sáng nhu hòa thương tiếc, áo choàng tại vai nàng phút chốc chợt rơi xuống lộ ra mảnh áo nàng bị xé rách.

Lam Mộ Hiên hoàn hồn hai tay nhặt lên quần áo của mình, dốc lòng vì nàng phủ thêm một lớp. Ánh mắt hắn nhíu lại, từ trên mặt đất bò lên, nhẹ nhàng nắm tay Mộ Vãn Tình ôn nhu nói: “Ta không sao! Ta sẽ không dễ dàng bị đánh bại, ta còn muốn thật tốt mà sống sót thật tốt để mà chiếu cố ngươi”

“Mộ Hiên!” Mộ Vãn Tình nghiêng người tiến vào trong ngực hắn con ngươi mấy phần hàm chứa sự dịu dàng đáng yêu.

Vân Khê nhẹ nhàng thở phào, thoạt nhìn hắn so với trong tưởng tượng của nàng còn kiên cường hơn nhiều lắm, cũng may mà có sự tồn tại của Mộ Vãn Tình khiến hắn càng thiêm trưởng thành càng thiêm đảm đương nhiều việc.

“Tiểu Hiên tử, chuyện này hãy từ từ mà nói sau. Thi thể cha ngươi cùng mấy vị thúc thúc khác ta đã cho người đi thu dọn rồi, trong Bạch Hổ lâm nguy cơ tứ phía không nên ở lâu, ngươi cùng Mộ lão nên mang thi thể rời đi trước đi, sau đó chúng sẽ ta tìm nơi lại hội hợp”

“Sự phụ, vậy các ngươi đi đâu?”

Vân Khê quay đầu cùng Long Thiên Tuyệt trao đổi một cái, giọng nói trịnh trọng: “Chúng ta muốn tiếp tục tra xét người của Thánh cung ở nơi nào? Cần phải tra rõ âm mưu của bọn họ”

“Sư phụ, vậy chúng ta đi trước. Các ngươi phải cẩn thận, còn có, nếu Linh nhi có trở lại xin sư phụ thay ta chiếu cố tốt Linh nhi”

Ánh mắt Vân Khê chợt ảm đạm, thật không muốn nói cho hắn biết sự thật, để hắn lần nữa chịu sự đã kích, cho nên gật đầu coi như là đáp ứng.

Đoàn người Mộ lão và Lam Mộ Hiên lần lượt rời đi, đoàn người Vân Khê tiếp tục ở tại chỗ chờ.

“Linh nhi sao còn chưa trở lại? Sẽ không xảy ra chuyện gì đi?” Long Thiên Thần đi qua đi lại ở ngoài động rất lo lắng.

“Thiên Thần ngươi quan tâm Lam cô nương như vậy, sẽ không phải là ngươi đối với người ta…?” Vân Khê cố ý triêu ghẹo muốn thử một chút tâm tư của hắn, nếu như hắn thật đã yêu thích Lam Linh Nhi, như vậy bọn họ phải bàn bạc kỹ hơn.

Long Thiên Thần trên mặt lúng túng lắc đầu nói: “Đại tẩu ngươi nói lăng nhăng gì đó? Ta làm sao đối với nàng có loại tâm tư này?”

“Vậy ngươi tại sao lại quan tâm người ta như vậy?” Vân Khê cuối cùng yên tâm đi rất nhiều.

“Ngươi không thấy người ta bây giờ rất đáng thương sao? Nàng chỉ là một nữ hài tử lại gặp nhiều tai biến, không người nào chiếu cố rất đáng thương a! Các ngươi làm sao mà không có đồng cảm thế?” Long Thiên Thần dõng dạc một phen, làm cho mọi người dở khóc dở người. Nếu Lam Linh Nhi thật sự giống như lời hắn nói, đơn thuần đáng thương thì cũng sẽ không phát sinh nhiều chuyện như vậy.

“Thiên Thần, không thể xem bề ngoài của một con người, tâm tư không thể để vẻ bề ngoài bị mê hoặc” Long Thiên Tuyệt đột nhiên lên tiếng nói, đối với tâm tính của đệ đệ mình hắn là người hiểu rõ nhất, bất quá nó chính là một người tâm tính đơn thuần cho nên bản thân mình mới lo lắng, không thể để cho nó ra ngoài một mình.

“Đại ca ngươi nói cái gì vậy? Cái gì để cho hình dáng bề ngoài mê hoặc tâm trí? Ta làm sao nghe càng mơ hồ? Chẳng lẽ ngươi đang ở đây chỉ một người trong chúng ta sao?” Long Thiên Thần vẻ mặt mê

mang.

Tiểu Mặc cùng Đoan Mộc Tĩnh hai người song song ngồi một góc trong sơn động, nghe được giọng nói của bọn hắn, Tiểu Mặc quay đầu nhìn sang rồi xen vào nói: “Thần thúc thúc, tỷ tỷ kia, nàng đã nói dối, ngươi không thể bị nàng lừa a”

Mọi người đang do dự không biết nên nói như thế nào cho Long Thiên Thần chuyện Lam Linh Nhi là gian tế, lúc này Tiểu Mặc lại đoạt trước nên mọi người đồng loạt quay đầu nhìn về phía hắn với đủ loại ánh mắt khâm phục.

“Tiểu Mặc, tiểu hài tử không nên nói lung tung! Linh nhi tỷ tỷ làm sao lại nói dối!” Long Thiên Thần từ đầu đã không đem lời của hắn nói để vào tai.

Tiểu Mặc vểnh vểnh cái miệng nhỏ nhắn kiên trì nói: “Tiểu Mặc không có nói lung tung, thật là tỷ tỷ nàng nói dối. Không tin ngươi cứ đi hỏi tiểu Tĩnh”

Đoan Mộc Tĩnh phối hợp gật đầu: “Ân, tiểu Tĩnh cũng thấy viên đạn tín hiệu đó là từ trong tay áo tỷ tỷ rơi ra”

“Xem đi tiểu Mặc không có nói lung tun,g tỷ tỷ chính là đem tín hiệu ném ra, lại nói ở bên cạnh người khác nhặt được, lại còn để cho đạn tín hiệu ở trong tay ta bắn ra, làm cho tiểu Mặc bị mọi người nghĩ rằng là ham chơi mới đem đạn tín hiệu gửi đi. Tiểu Mặc ghét nhất là người ta lợi dụng mình!” Tiểu Mặc cong cong cái miệng nhỏ nhắn rất là ủy khuất.

Long Thiên Thần sắc mặt biến hóa, lâm vào suy nghĩ.

Những người xung quanh tòan bộ vẫn duy trì tĩnh mặc, chỉ hy vọng

hắn có thể hiểu ra cùng tiếp nhận, tư vị bị lừa gạt cũng không thật dễ chịu.

Cảm giác được xung quanh yên tĩnh, Long Thiên Thần quét ánh mắt hoài nghi một vòng tức giận nói: “Các ngươi tất cả điều biết hết rồi có phải hay không? Chỉ có mình ta là bị giấu diếm?”

“Đại ca, đại tẩu ngay cả các người cũng gạt ta?” Ánh mắt Long Thiên Thần giãy dụa, dung nhan tuấn dật hiện lên vẻ tức giận, đột nhiên dậm chân bước nhanh ra khỏi sơn động.

Vân Khê và Long Thiên Tuyệt cũng không ngờ hắn có phản ứng quá như thế nên đồng loạt kêu lên mấy tiếng, cũng không thấy hắn đáp lại, bóng người cũng biến mất khỏi bên ngoài sơn động.

“Phong hộ pháp, đi nhanh đuổi theo hắn đừng làm cho hắn chạy xa” Long Thiên Tuyệt trầm giọng nói, đưa mắt nhìn về phía bên ngoài sơn động trăm phần sầu lo.

Hắn biết đệ đệ tức giận không phải chuyện bọn họ giấu diếm, mà là người hắn đang muốn bảo vệ lại đang lừa gạt hắn, hắn tức giận không có chỗ nào để phát tiết.

“Thiên Tuyệt không có chuyện gì đâu, chờ hắn suy nghĩ thông suốt thì mọi chuyện tốt mà” Vân Khê vịn khủy tay của hắn ôn nhu an ủi, mặc dù như vậy nàng cũng lo lắng cho Long Thiên Thần, trong khoảng thời gian ngắn vẫn thẩn thờ một mình thì có thể lâm vào bế tắc.

Nhưng bọn họ lo lắng cũng là chuyện dư thừa.

Bởi vì không bao lâu thời gian, Long Thiên Thần đã trở lại rồi, đi theo hắn còn có một người, nàng không phải là ai khác chính là Lam Linh

Nhi.

Quyển 3 - Chương 91: Thần Long Nhận Chủ

Đối mặt với ánh mắt kinh ngạc của mọi người Long Thiên Thần coi như không có gì, dẫn Lam Linh Nhi đi vào trong đám người.

“Đại ca, đại tẩu Linh nhi đã bình an trở hãy để cho nàng ở cùng chúng ta một chổ đi, các ngươi yên tâm ta sẽ chiếu cố nàng thật tốt”

Ánh mắt của hắn sáng như ngọc, giờ lại trở nên ảm đạm nhiều hơn một tầng thâm trầm. Hai chữ “chiếu cố” hắn mở miệng nói ra, nhấn mạnh dường như có thâm ý khác.

Lam Linh Nhi nghe vậy không khỏi mừng rỡ đến gần bên người hắn nụ cười như rượu ủ lâu năm, biểu hiện của tiểu nữ nhân không thể bỏ sót.

“Cám ơn Long đại ca”

Long Thiên Thần cúi đầu nhìn nàng thần sắc vô cùng thật tình “Linh Nhi, người còn có thời điểm làm sai, nhưng không có mấy người có cơ hội làm lại một lần nữa. Nếu ta làm sai một chuyện, hơn nữa còn có một cơ hội sửa chữa lại ta nhất định sẽ thật tốt mà quý trọng. Còn ngươi? Nếu như là ngươi, ngươi có thật tốt mà quý trọng không?”

Lam Linh Nhi trên gương mặt xinh đẹp hiện lên thần sắc chậm lại kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía hắn,sóng mắt từ từ hổn độn.

“Long đại ca ta…” Nước mắt tràn đầy hốc mắt, Lam Linh Nhi xấu hổ cuối đầu. Nàng biết sớm muộn gì mình cũng bại lộ, nàng vốn nên

thừa dịp có cơ hội mà chạy trốn, nhưng nàng kìm lòng không đậu phải mạo hiểm quay trở lại. Bởi vì nơi này có ước mơ của nàng có người nàng để ý nhất, từ nhỏ đến lớn, nàng lần đầu tiên gặp được nam nhân mình ngưỡng mộ, cũng là lần đầu tiên nàng muốn vì mình mà sống.

“Nha đầu ngốc!”Long Thiên Thần đưa tay xoa xoa đầu nàng nở nụ cười nói: “Ngươi nếu gọi ta một tiếng là Long đại ca ta tự nhiên sẽ xem ngươi như muội muội của mình mà đối đãi. Muội muội phạm sai lầm ta làm sao không cho nàng một cơ hội mà sửa đổi”

Lam Linh Nhi cắn môi cổ họng ngẹn ngào, nhẹ nhàng gật đầu, hơn nữa tầm mắt đã sớm mơ hồ.

Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê không tiếng động đưa mắt nhìn nhau kinh ngạc với những gì Long Thiên Thần nói, thì ra hắn mang Lam Linh Nhi trở lại là cho nàng một cơ hội lần nữa sửa đổi. Sự thiện lương của hắn một lần nữa vượt qua khỏi sự tưởng tượng của mọi người.

“A, cứu mạng a!!”

Một tiếng thét kinh hãi vang lên làm cho mọi người quay đầu lại, thấy Doãn gia chủ cố gắng chạy đi thì bị một tiểu long béo mập áp đặt dưới thân đau đến thẳng gọi cứu mạng.

“Ha ha Doãn gia chủ ngươi nghĩ chạy trốn đi đâu? Muốn đi, cũng không hỏi qua tôn chủ một tiếng?” Phong hộ pháp đang ngồi chồm hổm ở dưới gót chân của Doãn gia chủ cười to nói.

“Ta, ta không có muốn trốn!” Doãn gia chủ lên tiếng phủ nhận.

“Ngươi không có muốn trốn vậy ngươi làm sao nằm úp dưới đất

đây?” Phong hộ pháp biết rõ còn cố hỏi cười đến thập phần kịch liệt làm cho Doãn gia chủ trên mặt phát hồng.

Mọi người ồn ào cười to.

Vân Khê sờ sờ càm quét một vòng nhìn bầy thần long chiếm cứ ở ngoài động líu lo nói: “Bọn chúng thoạt nhìn mục tiêu quá mức rõ ràng nếu cứ như vậy đi theo chúng ta thì hành tung chúng ta tất sẽ lộ ra, phải nghĩ biện pháp an bài chúng mới được”

“Bản thân ta có một ý kiến hay” Long Thiên Tuyệt trên khuôn mặt tuấn mĩ lộ ra nụ cười tự tin, con ngươi thâm thúy lộ ra một đạo ánh sáng: “Nơi này tổng cộng có mười sáu con thần long chúng ta làm cho chúng tìm mười sáu người làm chủ nhân, sau đó đem bọn họ thành đội thần long chiến đấu để cho đội thần long làm lực lượng chiến đấu chủ yếu của Lăng Thiên Cung, như vậy sau này còn có ai khinh thường Lăng Thiên Cung của chúng ta chứ?”

“Vốn là không ai dám khinh thường Lăng Thiên Cung của chúng ta!” Vân Khê ôm lấy hắn rồi cười, đôi mi thanh tú vung lên một đường cong phi thường, ánh mắt tỏa sáng.

Long Thiên Tuyệt quét một vòng rồi nói: “Thiên Thần, Phong hộ pháp, Vân hộ pháp các ngươi ba người trước tiên chọn một cái thần long, còn lại để cho Băng hộ pháp Viêm hộ pháp bọn họ tới chọn”

“Thật tốt quá! Chúng ta mau mau chọn trước”

“Chờ một chút! Ta là nhị công tử là chủ tử của các ngươi phải là ta chọn trước mới đúng!” Long Thiên Thần một tả một hữu kéo phăng hai người dẫn đầu, vọt tới đến phía trước thần long, dung nhan tuấn dật bất cần đời tiêu sái khoái ý dần khôi phục.

“Nhị công tử, tôn chủ là nói ba người chúng ta cùng nhau chọn! chúng ta hay là dựa vào năng lực đi?”

“Ta xem cái này không tệ, cao lớn lại uy vũ khí phách hùng dũng lại hiên ngang, rất thích hợp với hình tượng của ta!”

“Ta xem, cái này vẫn thích hợp với ta mới đúng!”

Ba người níu kéo quần áo của nhau, không ai nhường ai.

Nhóm thần long cao ngạo ngẩng đầu, bọn họ cũng không phải là tụy tiện nguyện ý người nào cũng có thể nhận làm chủ. Trong khi ba người tranh nhau lựa chọn thần long thì bọn họ lấy ánh mắt chính mình lựachọn.

Trong đó có một thần long cao lớn uy vũ trên sống lưng có vảy màu hồng ngọc cứng rắn vô cùng, nó liếc xéo ba người lổ mũi hồng hộc phun ra khí tức thần sắc khinh thường.

“Tiểu Bạch nó có ý gì? Làm sao ta cảm thấy nó khinh thường chúng ta vậy?” Long Thiên Thần ngó chừng thân ảnh thần long hí mắt nói.

Tiểu bạch trong phút chốc biến trở về thân thể khéo léo đẹp đẽ như trước chui vào trong ngực tiểu Mặc rung đùi đắc ý nói: “Nó nói chỉ nhận cường giả, ba người các ngươi quá yếu, không xứng làm chủ nhân của nó!”

Hồng Ngọc long ngẩng đầu ngâm nga phát ra âm thanh, tỏ vẻ đồng ý.

Ba người Long Thiên Thần bị đã kích, cư nhiên bị một cái thần long khinh bỉ, trên mặt lờ mờ không chút ánh sáng.

“Thực lực của các ngươi đúng là quá yếu!” Long Thiên Tuyệt cười nhạt ánh mắt uy nghiêm nhìn tiểu Bạch nói: “Theo ta thấy thì nên để thần long đến lựa chọn chủ nhân của mình đi”

Tiểu Bạch nháy mắt cũng đồng ý với lời nói của Long Thiên Tuyệt, cùng nhóm thần long trao đổi một phen. Nghe không hiểu nó cùng nhóm thần long trao đổi cái gì, nhưng thấy được nhóm thần long đối với tiểu Bạch vô cùng kính sợ. Từ từ trong nhóm thần long có hai cái thần long đi ra thăm dò hướng ba người Long Thiên thần.

“Ha ha, hai cái này không tồi! Bên trái này lưng của nó có thanh lân (vảy đen) thoạt nhìn rất uy vũ, kia bổn đại hiệp thích nó!”

Long Thiên Thần hưng phấn mà lên tiếng đưa tay muốn chạm tới râu của thanh long, ai ngờ sờ soạng vô ích vì thanh lân long đi vòng qua đỉnh đầu của hắn bước tới chỗ Vân hộ pháp ở phía sau bên trái của hắn.

“Thật ngại quá nhị công tử thoạt nhìn nó thích ta hơn rồi! ha ha” Vân hộ pháp đua tay xoa đầu thanh lân long động tác ôn nhu nhẹ nhàng, rất nhanh lấy được cảm tình của thanh lân long.

Long Thiên Thẩn khóe miệng co quắp quay đầu nhìn về phía bên phải thần long mang vảy hoàng ngọc, thần sắc nghiêm chỉnh cười hì hì nói: “Cái này cũng không tồi! Màu vàng, quý khí!”

Lời của hắn còn chưa nói hết mặt lập tức liền đen lại bởi vì đầu rồng hướng phía sau chính là phương hướng của Phong hộ pháp đi tới, hắn hoàn toàn lâm vào hóa đá.

Như vậy thật khi dễ người.

Long Thiên Thần cảm giác rất là ủy khuất, thần long còn lại cũng

không chiếu cố hắn, chẳng lẽ hắn thật kém cỏi như vậy sao?

Mọi người nhìn thấy thần sắc của Long Thiên Thần ủy khuất không khỏi trộm cười.

Lúc này bị tiểu phì long mập mạp đè dưới thân, Doãn gia chủ thiếu điều chỉ còn một nữa cái mạng, hắn cao giọng kêu cứu: “Các ngươi mau thả ta ra đi! Ta đảm bảo không bao giờ chạy nữa, cầu xin các người a!!”

Tiểu phì long quơ quơ thân thể béo tròn của nó, đỉnh đầu nghiêng nghiêng nhìn về phía Long Thiên Thần nháy mắt mấy cái lại nháy mắt mấy cái nữa. Chẳng biết tại sao càng xem càng thấy hắn hợp nhãn, có thể là vì hắn cũng giống như mình luôn bị người khác khinhg bỉ sao?Cái thành ngữ kia phải nói như thế nào đây? Đúng gọi là ‘Đại trí nhược ngu, đại sự nhược trí’

Nó rung rung cái bụng dài rộng của mình.

Còn có, bụng to có thể chứa những chuyện khó khăn trong thiên hạ.

Wey!! Nó khi nào hiểu được nhiều thành ngữ như vậy? Rất giỏi a, nó quả nhiên là một thần long bác học thiên tài thông minh bậc nhất!

Thân thể ú ú hướng Long Thiên Thần dò xét, Long Thiên Thần không có đề phòng, một người một thần long mắt to trừng đôi mắt ti hí không khí càng trở nên cực kì quỷ dị.

Đột nhiên cái lưỡi trơn trượt từ trong miệng lè ra, đem khuôn mặt Long Thiên Thần từ trên xuống dưới liếm thật nhanh không chừa một chút nào, rồi tiếp theo là phát ra âm thanh phi thường, làm Long Thiên Thần cả kinh giật mình ngay tại chổ.

Hồi lâu Long Thiên Thần sợ hãi kêu lên, vừa nhảy như khỉ vừa xoa xoa khuôn mặt của mình: “A! Bẩn quá đi”

Mọi người cũng bị cho tình huống bất thình lình không có chuẩn bị mà sửng sốt, rồi lại một mảnh tiếng cười ồn ào.

“Thần thúc thúc, nó giống như là rất thích ngươi! Nếu không thì ngươi hãy thu nó làm thú sủng đi” Tiểu Mặc khom người vừa cười vừa nói.

Đoan Mộc Tĩnh lấy cái tay nhỏ nhắn che miệng lại cũng cười được rất vui.

“Ừ, đúng là rất thích hợp” Vân Khê cười đến thoải mái, tưởng tượng Long Thiên Thần từ đó tới giờ tự cho mình là phong lưu phóng khoáng, sau này bước chân xông pha giang hồ phía sau lại có một cái đại long mập ú, chỉ những hình ảnh kia thôi cũng đủ chọc người ta cười rồi.

Nếu là ở đây có hình ảnh kèm chú thích nàng nhất định sẽ viết lên bốn chữ ‘phì long đại hiệp’, vừa hợp với tình hình vừa có danh hiệu vang dội!

Nghĩ tới nàng càng thiêm cười lớn tiếng.

Long Thiên Tuyệt nhẹ nhàng rỏ trán nàng một cái, ánh mắt ôn nhu mà sủng nịnh giương giọng nói: “Thần long này không phải tầm thường, đừng xem hiện tại nó mập mạp ngốc nghếch, ở trên lưng nó có hai chổ trồi lên ngày sau nói không chừng sẽ mọc ra được hai cái cánh”

“Đại ca, ngươi là nói nó là một ứng long nhé? Nghe đồn chỉ có truyền thuyết đời xa xưa mới có thể có” Khuôn mặt Long Thiên Thần từ căm

ghét chuyển dần dần sang tỏa sáng ngạc nhiên nhìn về phía phì long. Quả nhiên trên lưng nó có hai chổ nhô ra rõ ràng, hắn nhất thời mừng rở thật giống như mèo mù vớ phải chuột chết, gặp phải vận mai thật rồi sao.

“Có lẽ vậy” Long Thiên Tuyệt cũng chỉ suy đoán mà thôi.

“Được vậy thật là tốt, ngươi muốn cùng ta khế ước sao? Chúng ta sau này sẽ là người một nhà!” Long Thiên thần một phen khẩn cấp.

Không biết có phải hay không ba chữ ‘người một nhà’ làm cho phì long thật lòng xúc động, đôi mắt của nó nhất thời rưng rưng trong miệng phát ra ô ô âm thanh nghe được chua sót.

Đang lúc mọi người chứng kiến Vân hộ pháp, Phong hộ pháp, Long Thiên Thần ba người chia ra ba đường cùng thần long khế ước, làm cho các đệ tử Lăng Thiên Cung không ngừng hâm mộ đây chính là động lực cho mọi người ra sức cố gắng.

Ở phía nam cánh rừng một viên đạn tính hiệu nổ tung giữa không trung tạo ra hình dáng của một thanh bảo đao.

Đó là tín hiệu cầu cứu của Đao gia!

Đám người Long Thiên Tuyệt rất nhanh liền trở nên cảnh giác, lúc này Đao gia phát ra tín hiệu cầu cứu đã nói lên bọn họ nhất định là đã gặp cường địch.

“Đi” cánh tay áo Long Thiên Tuyệt vung lên đem hơn mười ba con thần long còn lại thu hồi vào trong chiếc nhẫn của hắn, thần long tồn tại có thể uy hiếp đám bạch hổ trong rừng lại không có ý bảo vệ kẻ xấu nhưng cũng dễ dàng làm bại lộ hành tung của bọn họ. Cho nên hắn quyết định tạm thời đem bọn chúng trước thu lại vào trong chiếc

nhẫn của hắn.

Quyển 3 - Chương 92: Cả Nhà Ngươi Đều Là Ngu Ngốc!

Ở cánh rừng Nam Diện, Đao Phong suất lĩnh mọi người Đao gia giờ phút này đang lâm vào trong trận ác chiến, đội ngũ nguyên bản hơn mười người, hiện tại chỉ còn lại có rải rác có mấy người, không phải do Đao gia thực lực quá yếu, mà là lực lượng của đối phương quá mức cường đại rồi.

“Ngươi chính là Liệt trưởng lão của Thánh cung? Ta đã đem thần khí giao ra, vì sao còn muốn đuổi tận giết tuyệt?” Đao Phong toàn thân đầy máu, một tay vịn phụ thân của mình, một tay cầm trọng kiếm, để mở một đường máu.

Lão gia chủ Đao gia nhắm hai mắt, hơi thở mong manh, căn bản là không cách nào đứng thẳng. Đao Phong chỉ có thể ở một bên cố đỡ lấy phụ thân, một bên cùng địch nhân chém giết, một thanh trọng kiếm trong tay hắn quơ đến uy vũ sinh phong, sắc bén phi thường.

Liệt trưởng lão nhẹ nhàng mà đứng ở trên cây, từ nơi cao nhìn xuống, tay hắn cuốn lại, đem ngân tiêu rút ra khỏi môi bờ, thần sắc kiêu căng nói: ” Thánh cung chúng ta muốn ai chết thì kẻ đó phải chết, đâu cần gì lý do?”

“Vô sỉ!” Đao Phong con ngươi trầm xuống càng sâu, kích ra một đạo ánh sáng lạnh, “Tốt! Đã như vậy, chúng ta sẽ cùng nhau đồng quy vu tận! Mang một mạng của Đao Phong ta, đổi vài chục con chó Thánh cung của các ngươi, đáng giá!”

Đao Phong trong miệng mặc niệm cái gì đó, một vật vốn giấu ở trong

ngực Liệt trưởng lão đột nhiên kịch liệt nhảy lên, cuối cùng lại từ trong ngực của hắn bậc đi ra.

“A, thần khí!” Liệt trưởng lão sắc mặt kinh biến, thốt ra nói, “Ngươi đã khiến thần khí nhận chủ rồi?”

Tuấn dung tục tằng của Đao Phong lạnh lùng vài phần, thần khí thoát ly khỏi Liệt trưởng lão, liền bay trở về lòng bàn tay của Đao Phong, ánh sáng lạnh tăng vọt, phóng xuất ra vô hạn lực lượng, phảng phất như có thể nuốt hết Thiên Địa!

“Đi mau ——” Liệt trưởng lão cả kinh quát lên, dùng tốc độ bình sinh nhanh nhất mà trốn chạy, hắn hoảng sợ chạy thục mạng, thân ảnh rất nhanh bị dìm ngập trong vô hạn ánh sáng lạnh.

Ở lối vào Bạch Hổ lâm, có năm người dừng lại, ngửa đầu nhìn về phía cánh rừng Nam Diện nơi nguồn sáng mạnh đang tăng vọt, một lần nữa lộ ra vẻ khiếp sợ.

“Quá càn rỡ! Rõ ràng là liên tục sử dụng thần khí lực lượng, người này hoàn toàn không có đem Tam Đại Thánh Địa chúng ta để vào mắt, nếu như để cho ta biết rõ người này là ai, ta nhất định sẽ không dễ dàng buông tha cho hắn!” nam tử áo bào trắng cầm đầu tức giận nói.

Phía sau hắn là một nam tử trẻ tuổi cũng mặc áo bào trắng nói: “Trong tay hắn có thần khí, cho dù chúng ta muốn đuổi bắt hắn, chỉ sợ cũng không dễ a.”

Mắt phượng như mực xẹt qua một đạo ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng, nam tử áo bào trắng trong lòng cười lạnh, Tam Đại Thánh Địa thì như thế nào? Bất quá là dựa vào uy danh trăm ngàn năm trước của tổ tiên đã lập nên sự nghiệp to lớn mà tác uy tác phúc thôi,

cái gì quy củ định chế, cái gì trọng tài thưởng phạt, có lẽ nên thấy rõ tình thế là bọn hắn mới đúng, hiện nay cả Ngạo Thiên đại lục, ai mà còn ngoan ngoãn ngồi đợi tại đó, chờ người Tam Đại Thánh Địa đến mà xét xử bọn họ?

“Sợ cái gì? Đừng quên, Tam Đại Thánh Địa chúng ta có vu linh chuyên môn khắc chế thần khí, lúc trước khi ta xuất môn, Các trưởng lão của Bạch Sa đảo chúng ta cố ý đem trang bị vu linh cho ta, mệnh ta cần phải đem người tự tiện sử dụng thần khí bắt trở về, để hắn tiếp nhận xét xử của Tam Đại Thánh Địa, một khi hắn thừa nhận tội danh, như vậy tội danh Dạ Thập Thất phóng túng tội phạm, lừa gạt hội trưởng lão thành lập. Đến lúc đó các trưởng lão nhân cơ hội làm khó dễ, hắc hắc…” lão giả áo bào trắng lành lạnh nở nụ cười, một bộ dạng nhất định phải được.

“Vu linh?” nam tử áo bào trắng kinh ngạc, chưa từng nghe ngửi qua chuyện trên đời này còn có vật có thể khắc chế thần khí.

“Sư huynh, ngươi có chỗ không biết, vu linh này chính là chí bảo của Tam Đại Thánh Địa chúng ta, mỗi nhà đều có một pho tượng vu linh. Uy lực của bọn nó không thể so với thần khí, thậm chí còn là khắc tinh của thần khí. Trăm ngàn năm trước, Tam Đại Thánh Địa ta chính là dựa vào uy lực của vu linh mới chiến thắng người xâm nhập đến từ đại lục khác, ngay cả tai nạn hơn mười năm trước đây, cũng toàn bộ dựa vào uy lực của vu linh, mới bảo vệ Ngạo Thiên đại lục an bình, nên không thể bỏ qua công lao của vu linh.” một bạch bào nam tử khác nói.

“Thì ra là thế, trên đời này chẳng lẽ không có vật có thể chiến thắng vũ khí vu linh sao?”

“Là có, bất quá rất làm ra…”

Hai Sư huynh đệ còn muốn nhằm vào cái đề tài này tiếp tục nói chuyện, thì lúc này hai hắc bào nam tử còn lại có chút không nhịn được, thúc giục: “Đừng nhiều lời, chúng ta phải tranh thủ thời gian vào rừng a, nếu để người đó chạy, cho dù có Vu Linh cũng không hữu dụng.”

Năm người không hề nói gì nữa, xoay người, lần lượt tiến vào Bạch Hổ lâm.

Cánh rừng Nam Diện, đoàn người Vân Khê nhắm hướng bắc mà đi, chạy tới hiệp trợ Đao gia thoát hiểm. Đi đến nửa đường, chợt thấy phía trước có gió mạnh hung mãnh đánh úp lại, long Thiên Tuyệt vội vàng tung kết giới bảo vệ mọi người.

“Đó là lực lượng thần khí!” Vân Khê quen thuộc loại lực lượng kinh người này, nhớ tới lúc trước Mạnh Lạc Thu cưỡng chế sử dụng thần khí, lâm vào cảnh tượng bạo nổ mà chết, nàng không khỏi địa vì Đao Phong mà lo lắng, dù sao ngoại trừ nàng ra, nàng còn chưa thấy qua có những người khác thành công khi sử dụng lực lượng thần khí.

“Đao đại ca sẽ không xảy ra chuyện chứ?”

Long Thiên Tuyệt nói: “Yên tâm, Đao Phong thực lực không tầm thường, hắn có thể khống chế tốt lực lượng thần kh. Bất quá…”

“Bất quá cái gì?”

“Sau khi sử dụng lực lượng thần khí, thân thể kẻ đó sẽ có một thời gian ngắn trống rỗng, trong đoạn thời gian này, kẻ đó sẽ suy yếu nhất. Nếu như lúc này, mà có người công kích, như vậy chỉ sợ dữ nhiều lành ít.”

Vân Khê rùng mình, nói: “Chúng ta hãy mau đi tới, trong rừng Bạch

Hổ ẩn dấu không ít thi khôi của Thánh cung, những này thi khôi sau khi chịu đựng lực lượng thần khí công kích xong, chưa hẳn sẽ tiêu vong. Nếu như bọn họ lần nữa sống lại, công kích Đao đại ca, như vậy thì rất nguy hiểm."

"Nàng nói không sai! Chỉ cần người khống chế thi khôi còn sống, thi khôi vẫn có thể sống lại." Long Thiên Tuyệt nói.

Xa xa trên mặt đất, cột ánh sáng lạnh dần dần yếu xuống, chỗ thừa nhận áp lực của kết giới cũng đã biến mất.

Long Thiên Tuyệt thu hồi kết giới, suất lĩnh mọi người hoả tốc chạy tới địa điểm phát sinh, chờ bọn hắn đến nơi đó, lại phát hiện đã có một nhóm người ngựa đã trước bọn họ một bước tới đây.

Trong đám người, hắn một thân Tử Y rực rỡ, thâm trầm mà cao quý, như hạc giữa bầy gà.

Vân Khê liếc mắt nhìn hắn, trong nội tâm thấy quái lạ, hắn là khi nào thì tới Bạch Hổ lâm, hết lần này tới lần khác lại có thể đuổi trước bọn nàng một bước đến đây?

Hách Liên Tử Phong đã nhận ra bọn họ đến, nên từ trong đám người quay đầu, bộ mặt nghiêm khắc không có chút nào biến hóa, ánh mắt của hắn nhàn nhạt đảo qua Vân Khê, sau đó xẹt qua long Thiên Tuyệt, lạnh lùng mà xa cách, coi như bọn họ chưa bao giờ quen biết qua.

Hắn quay đầu, đem Đao Phong đang hôn mê tự trên mặt đất nâng dậy, dùng chưởng chuyển vận Huyền khí.

Vân Khê tầm mắt chợt chuyển dời đến trên người đao phong, ánh mắt hơi trầm xuống, nhiều hơn vài lo lắng. Quả nhiên, hắn vì vận

dụng lực lượng thần khí mà nhận lấy phản phệ, nếu không có như thế, thì sao hắn lại lâm vào hôn mê?

“Hắn tới thật đúng là kịp thời.” giọng điệu Long Thiên Tuyệt hơi trào phúng khi nói câu này.

Vân Khê tâm thần lay động, sợi sợi nghi kị mọc thành bụi, phụ họa nói: ” Thật là quá kịp thời.”

“Hừ, tại sao là ngươi a?” Một cái hừ lạnh theo bên cạnh truyền đến, Vân Khê quay đầu, lần nữa nhìn thấy một người quen.

“Hách Liên Tử Ngọc?” Vân Khê cười khổ, tại sao lại gặp gỡ cực phẩm này ở đây?

Hách Liên Tử Ngọc đầu tiên là nhìn chằm chằm ánh mắt của nàng, sau đó cái cằm vừa nhấc lên, hừ lạnh nói: “Ngươi không muốn gặp lại ta, ta còn không muốn gặp lại ngươi đâu! Trước đó lần thứ nhất, trước mặt ta các ngươi cướp đi cổ bảo kiếm cùng Cửu Khiếu Thủ Ô, khoản này sổ sách còn không có với tính toán rõ ràng ngươi đâu.”

Vân Khê ngạc nhiên, một lần nữa cười khổ, nàng như thế nào quên, vị tiểu tổ tông này có được bản lãnh đọc hiểu lòng người?

Hắn cư nhiên còn có mặt cùng nàng tính sổ? Thật sự là phục hắn!

Bất quá, đi so đo cùng một cái cực phẩm như vậy, thật sự là không sáng suốt. Nàng tâm thần vừa động, nở nụ cười ôn hòa, nhìn lại ánh mắt của hắn, rồi dưới đáy lòng nặng nề mà thầm mắng câu: Ngươi thật ngu ngốc! Cả nhà ngươi đều là ngu ngốc!

Hách Liên Tử Ngọc nhìn xem ánh mắt của nàng, thám thính tiếng lòng của nàng, tức giận đến nhảy dựng lên, chỉ vào cái mũi Vân Khê

mắng: “Ngươi, ngươi nhục mạ ta? Ngươi còn nhục mạ cả nhà của ta? Ngươi…”

Vân Khê vô tội buông tay ra, lại không nói lời nào chỉ chỉ miệng của mình, không ngừng lắc đầu, tỏ vẻ nàng từ đầu không nói lời nào, tại sao lại nói nhục mạ chứ?

Phía trước, có một đạo ánh mắt khác thường như có như không nhẹ quét tới, khóe môi Hách Liên Tử Phong nổi lên ý cười không thể nhận ra, vì nó chỉ lóe lên tức thì.

Long Thiên Thần đã sớm xem tiểu tử Hách Liên Tử Ngọc này không vừa mắt, bây giờ nhìn thấy hắn lại vô duyên vô cớ oan uổng đại tẩu, vì vậy liền nhảy ra, cùng Hách Liên Tử Ngọc giằng co.

“Tiểu tử ngươi, đừng được một tấc lại muốn tiến một thước! Biết rõ nàng là ai chăng? Nàng chính là đại tẩu ta, là nữ chủ nhân Lăng Thiên cung. Ngươi tùy tiện oan uổng đại tẩu ta, thì chính là đắc tội Lăng Thiên cung, biết đắc tội Lăng Thiên cung sẽ kết cục ra sao không?”

Hắn hai mắt trừng lên, vẫy tay, liền có một đám đệ tử một loạt tiến lên, hùng hổ.

Hách Liên Tử Ngọc tức giận đến đôi môi run rẩy, nữ nhân này rõ ràng hư hỏng như vậy, cố ý đùa giỡn hắn a?

Đôi môi hắn bẹp bẹp, cảm xúc ủy khuất ở đáy mắt chậm rãi ngưng tụ, mọi người ở đây cho là hắn muốn gào thét, thì hắn đột nhiên hướng phía sau lưng kêu lớn lên: “Tỷ, bọn họ khi dễ ta!”

Tất cả mọi người của Lăng Thiên cung như bị sét đánh hóa đá.

Dưới tầm mắt của mọi người, một nữ tử áo tím từ từ bước ra, tư thái xinh đẹp cao quý, dáng vẻ thướt tha mềm mại. Tầm mắt của nàng đầu tiên là rơi vào trên người Long Thiên Thần, ánh sáng trong mắt chợt lóe lên, rồi rất nhanh ảm đạm xuống, trên mặt giống như mây che trăng, nhiễm lên màu sắc u tối.

“Tử ngọc, làm sao vậy?”

Hách Liên Tử Ngọc ngạnh cổ, như đứa bé đến cáo trạng nói: “Tỷ, nàng nhục mạ ta, nhục mạ Hách Liên gia chúng ta! Còn có hắn, xui khiến những người khác, làm ta sợ!”

Hách Liên Tử Ngữ lần nữa ngước mắt lên, nhìn Long Thiên Thần, chống lại ánh mắt đã sớm ngơ ngác của hắn, hai bên lâm vào lặng im trong không khí dường như rất quái dị.

Long Thiên Thần không ngờ đến sẽ ở dưới tình cảnh như vậy mà cùng nàng gặp lại, bỗng nhiên những phát sanh hết thảy ở Thấm Dương Thành như mới hôm qua, tâm tình nói không nên lời, chỉ khi hắn vuốt ngực của mình, mới phát giác tim hắn đập nhanh như vậy.

“Ngươi… Có khỏe không?” Long Thiên Thần nhẹ giọng thì thầm hỏi thăm, sợ quấy nhiễu nàng.

Trong đôi mắt đẹp của Hách Liên tử ngữ nhộn nhạo thành một mảnh mông lung, vô số phong cảnh tươi đẹp trong nháy mắt xẹt qua, đang muốn nói vẫn tốt. Thì chợt nàng thấy được có người cố ý tiến lên một bước, vịn khuỷu tay Long Thiên Thần, Lam Linh nhi biểu thị công khai quyền sở hữu…

Hai nữ tử tầm mắt mẫn cảm chống lại, sinh ra địch ý lẫn nhau, rồi lòng đố kị mọc lan tràn thành bụi.

“Long đại ca, nàng là ai? Các ngươi quen biết sao?” Lam Linh nhi kéo cánh tay Long Thiên Thần, con ngươi nhẹ chuyển, ra vẻ khờ dại hỏi.

“Nàng…”

Còn chưa chờ Long Thiên Thần trả lời, gương mặt đang cười của Hách Liên Tử Ngữ trầm xuống, hừ lạnh một tiếng, nói: “Chúng ta đương nhiên quen biết! Không chỉ quen biết, mà còn rất thân thuộc! Ngươi là ai?”

“Ta? Ta tại sao phải nói cho ngươi biết?” Lam Linh nhi ngẩng đầu, ánh mắt chứa sóng nước lưu chuyển nhìn xem Long Thiên Thần, hé miệng nói, “Long đại ca, người Hách Liên gia bọn họ làm sao đều là người gây sự như vậy? Còn nói là Thập Đại gia tộc chi thủ, một chút phong độ tiểu thư khuê các đều không có…”

Quyển 3 - Chương 93: Ngươi vô sỉ! Nhìn tỷ tỷ tắm

“Ngươi…..Hách Liên Tử Ngữ dung nhan khuynh thành bị nhiễm một tầng đỏ tức giận ngày càng dâng cao, nhưng rất nhanh nàng bình tĩnh lại, cằm khẽ nâng hít sâu “Bổn cô nương có phong thái của đại gia khuê nữ hay không có liên quan gì đến ngươi? Nếu ta thật sự so đo cùng ngươi thì đó mới chính là hao tổn phong phạm đại gia khuê tú.” Ánh mắt nàng vừa chuyển một lần nữa rơi trên mặt của Long Thiên Thần đem theo vài phần oán giận. Nàng trợn mắt với Long Thiên Thần mấy lần rồi kéo đệ đệ của mình rời đi.

“Ai….” Long Thiên Thần muốn gọi nàng, nhưng lại không biết nói cái gì, nhìn nàng rời đi trong lòng có chút mất mát.

Hách Liên Tử Ngọc bị tỷ tỷ lôi kéo không cam lòng nói “Tỷ, sao lại đi a? Bọn người này không thèm để ý đến gia tộc Hách Liên, chúng ta dạy dỗ hắn một chút, dù sao gia tộc Hách Liên cũng có rất nhiều cao thủ không sợ đánh không lại hắn.”

Hách Liên Tử Ngữ trong lòng phiền não, bên tai lại nghe đệ đệ cằn nhắn nhịn không được quát lớn “Đến lúc nào rồi ngươi còn muốn gây chuyện? Hiện tại Thánh Cung muốn đối phó với thập đại gia tộc, gia tộc Hách Liên của chúng ta đứng đầu trong thập đại gia tộc, lúc này nên liên hiệp sức mạnh của thập đại gia tộc để chống địch, lúc này còn đi gây thù chuốc oán tạo thêm nhiều địch. Ngươi nha, chính là không có đầu óc, khó trách được vĩnh viễn luôn thua kém đại ca.”

“Tỷ ngươi cũng xem thường ta?” Hách Liên Tử Ngọc đỏ mắt lớn tiếng nói “Ta mới là truyền nhân của thần khí gia tộc Hách Liên, chỉ

có ta mới mở được lực lượng của thần khí, ta hẳn sẽ thừa kế vị trí gia chủ.”

Hắn cố ý nói lớn, hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Các trưởng lão của gia tộc Hách Liên liền vây quanh hắn.

“Tiểu công tử người nào chọc ngươi tức giận? Nói cho chúng ta biết, chúng ta thay người giáo huấn hắn.”

“Tiểu công tử bình tĩnh, tức giận thân thể không tốt thật không đáng, như thế này gia chủ nhìn thấy sẽ đau lòng.”

“……”

Các vị trưởng lão như dỗ hài tử dụ dỗ hắn, làm mọi cách lấy lòng, cho mọi người được dịp mở rộng tầm mắt.

Đáy lòng Vân Khê không khỏi thổn thức, rốt cuộc nàng đã hiểu vì sao tính tình của Hách Liên Tử Ngọc lại kiêu căng như thế, thì ra ở gia tộc Hách Liên hắn được mọi người nuông chiều.

Sắc mặt của Hách Liên Tử Ngọc chuyển biến chút ít, duỗi ngón tay chỉ thẳng Vân Khê “Chính là nàng, vừa nãy trong lòng nàng nhục mạ ta, nhục mạ gia tộc Hách Liên các ngươi thay ta dạy dỗ nàng.”

Các vị trưởng lão xấu hổ, tâm ý trong lòng cũng tính sao?

Bọn họ chưa từng nghe lời nói nhục mạ, ai bảo hắn là bảo bối thương yêu nhất của gia chủ. Ở gia tộc Hách Liên bất kỳ người nào chọc giận hắn đều bị giáo huấn.

Người của Lăng Thiên Cung không thể giải thích được, làm sao hắn

biết được đáy lòng của phu nhân mắng hắn?

Dám trêu phu nhân của bọn họ, tiểu tử này miệng buồn chán da thịt ngứa rồi sao.

“Tiểu tử thúi ngươi chỉ ai đó? Phu nhân nhà chúng ta ngươi có thể tùy tiện chỉ sao?” Phong hộ pháp tiến lên, thần sắc nghiêm túc, ánh mắt bắn về phí Hách Liên Tử Ngọc, đám đệ tử cũng tiến lên, tinh thần mọi người phấn chấn, mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như chẻ tre, có thể làm cho mặt đất chấn động.

Các trưởng lão của gia tộc Hách Liên sắc mắt đều đã biến hóa, cái này chính là khiêu khích, khiêu khích với gia tộc Hách Liên.

Chỉ một thoáng kiếm trong tay đã đưa lên.

“Người của Lăng Thiên Cung các ngươi đừng làm quá. Các ngươi bất quá là đường ngang ngõ tách cũng dám trước mặt gia tộc Hách Liên ta càn rỡ như thế? Có tin ta triệu tập cao thủ của gia tộc Hách Liên tiêu diệt Lăng Thiên Cung không?” Một trưởng lão trong ba vị trưởng lão của gia tộc Hách Liên nổi giận dẫn đầu đứng ra nói.

“Ha ha ha…, thập đại gia tộc? Đừng nói bây giờ thập đại gia tộc đang đối địch với kẻ phản bội, diệt vong gần hết, sớm đã không thể hợp lực, cho dù thực lực của các ngươi vẫn còn, cùng nhau tiến lên, Lăng Thiên Cung của chúng ta cũng đem tất cả các ngươi đánh lui.” Phong hộ pháp cười trào phúng, cười đối phương tự cao không hiệu biết.

Hiện nay thập đại gia tộc, Thượng Quan gia sớm đã diệt vong, tiếp theo Doãn gia cùng Liễu gia đều là kẻ phản bội, Doãn gia đông đảo cao thủ, bao gồm gia chủ cũng bị Lăng Thiên Cung nắm trong lòng bàn tay, gia chủ Liễu gia cùng hai người con trai tuy rằng đã đào

thoát nhưng cao thủ lại đầu quân cho Lăng Thiên Cung, Liễu gia không đáng lo lắng, gia chủ của Lam gia cùng Mạnh gia đều đã chết, các gia tộc chủ lực hoặc là đã diệt vong hoặc là đã đầu quân cho Lăng Thiên Cung, Lam gia cùng Mạnh gia cũng có thể nói là đã xóa tên trong thập đại gia tộc, Đao gia cũng gặp địch nhân, gia chủ Đao gia bị bắt sinh tử khó liệu…

Trong thập đại gia tộc chỉ còn gia tộc Hách Liên, Dung gia, Tư Đồ gia tộc cùng Đoan Mộc gia tộc còn bảo toàn lực lượng, trong đó Dung gia và Đoan Mộc gia tộc quan hệ phần lớn với Vân Khê, cùng Lăng Thiên Cung đứng trên một chiến tuyến, mà Tư Đồ gia tộc bị hôn ước nên đứng ở giữa, hiện tại gia tộc Hách Liên muốn liên hiệp thập đại gia tộc thì chỉ có lực lượng le que vài người. Ngược lại, hiện nay Lăng Thiên Cung thu dụng phần lớn lực lượng của mấy đại gia tộc, thực lực rất cường thịnh, so với gia tộc Hách Liên thì mạnh hơn rất nhiều.

Người gia tộc Hách Hiên muốn giệt bọn họ thật là mơ tưởng.

Vân Khê thích ý híp mắt, thần sắc tựa như không liên quan đến mình, nàng cũng muốn để cho thủ hạ của mình đánh nhau với gia tộc Hách Liên một trận, bất quá bây giờ nên quan tâm là vừa rồi xảy ra chuyện gì, thần khí của Đao gia còn không?

Tam trưởng lão mới vừa đi theo người của gia tộc tiến vào rừng Bạch Hổ không lâu, làm sao biết phát sinh chuyện gì nghe được lời nói của Phong hộ pháp thì trực tiếp nhận lấy vũ nhục, hắn nhướng mày hừ lạnh “Nói mạnh miệng không sợ đau lưỡi? Có bản lãnh thì tỉ thí cùng gia tộc Hách Liên đi, chúng ta đôi bên cử ra ba người, hai người thắng được xem như bên đó thắng, còn lại bên kia thua, bên thua phải cúi đầu xưng thần, thế nào?”

Phong hộ pháp quay đầu dùng ánh mắt hỏi ý tôn chủ, chuyện này

phải do tôn chủ đồng ý mới được, hắn không thể tự tiện làm chủ.

Ánh mắt Long Thiên Thần nhàn nhạt nhìn về phía Hách Liên Tử Phong, Hách Liên Tử Phong thật giống như không nghe được chuyện gì phía bên này, còn đang giúp đỡ phụ tử Đao gia vận chuyển huyền khí.

Ánh mắt Long Thiên Tuyệt âm u chuyển động, lại cùng Vân Khê liếc mắt một cái hỏi ý kiến. Hắn cũng không phải sợ đầu sợ đuôi, không dám đắc tội với gia tộc Hách Liên, chỉ vì bọn họ có hiệp nghị bí mật với Hách Liên Tử Phong cho nên lo lắng chút ít.

Đuôi lông màu Vân Khê chau lại, đáy mắt hiện ra hưng phấn, đã có người tới cửa cho mình đánh, nếu bọn họ không đánh không phải là phụ kỳ vọng của đối phương sao?

“Hai bên tỉ thí như thế nào?”

Long Thiên Thần cười một tiếng hướng Phong hộ pháp coi như cho hắn dẫn đầu, coi như là đáp ứng.

Trong lòng Phong hộ pháp vui mừng hướng về đối phương “Ta thấy cũng không cần phiền toái quá mức, một ván định thắng bại, Ba đối ba, đồng thời ứng chiến, hai bên không có người nào ngã thì thắng.”

“Được, một ván định thắng bại.” Đáy mắt Tam trưởng lão cũng hiện lên tia hưng phấn, tính tình của hắn vốn là háo chiến, hiện tại thật vất vả mới có cơ hội đấu cùng Lăng Thiên Cung, hắn làm sao có thể không vui vẻ?

“Đã sớm nghe nói Lăng Thiên Cung có tứ đại hộ pháp cung phu rất tốt, lão phu muốn tỉ thí với tứ đại hộ pháp.” Tam trưởng lão quay đầu nhìn hai vị trưởng lão, hai vị trưởng lão tự động đi ra đứng ở hai bên

Tam trưởng lão.

“Chúng ta đề cử ba vị cao thủ, trừ lão phu còn có hai vị cao thủ của gia tộc Hách Liên Bàn trưởng lão cùng Khánh trưởng lão như các ngươi thấy.”

Tam trưởng lão tuy rằng tính tình nóng nảy nhưng cũng không phải người làm việc lỗ mãng, hắn biết tứ đại hộ pháp của Lăng Thiên Cung thực lực rất mạnh, không thể khinh thường, cho nên một khi xuất chiến, nhất định phải chọn người có thực lực mạnh nhất, mà Bàn trưởng lão cùng Khánh trưởng lão là hai vị kế cận thái thượng trưởng lão nhân tài kiệt xuất, do ba người hợp lực làm gì có đạo lý không thắng.

Tam trưởng lão trên mặt đã lộ rõ hồng quang, thần sắc vui vẻ, hắn cười lạnh, liếc xéo đối phương, trong lòng lường trước cho dù trong tứ đại hộ pháp chọn ra ba cũng chưa chắc chống đỡ được, huống chi vừa rồi hắn đã thấy, Lăng Thiên Cung trong này chỉ có hai vị hộ pháp, trừ khi là Long Thiên Tuyệt tự mình ra tỉ thí, nếu không bọn hắn nắm chắc phần thắng.

Bọn họ tin tưởng Long Thiên Tuyệt tuyệt đối không tự mình ra sân, bởi vì cấp bậc chiến đấu, một khi hắn ra sân là tự hạ cấp bậc của mình. Hắn muốn đấu cũng là đấu cùng đại công tử.

Phong hộ pháp quay đầu hướng đám người quét mắt, cười khanh khách “Chúng ta bên này trừ ta còn có Vân hộ pháp cùng Nhị công tử, do ba người chúng ta ra trận, đối phó với các ngươi dư giả.”

Chính xác là dư giả.

Này còn phải nói sao? Ba người bọn hắn hiện tại không phải đơn thân, bọn họ còn có thú sủng là ba thần long.

Nói là ba đối ba nhưng thật ra là ba đối sáu.

Đáng tiếc người của gia tộc Hách Liên căn bản là không biết điều này.

Long Thiên Thần nghe vậy tinh thần chấn động, cảm xúc rối loạn bị quét sạch, hắn toàn tâm chú ý cùng cao thủ đối chiến.

Nếu đơn thuần bàn về thực lực, hắn không bằng, thậm chí căn bản cũng không có tham gia vào cấp bậc chiến đấu này, trước mắt giờ đã khác, hắn bây giờ có đã một con rồng hỗ trợ, hắn cũng rất muốn biết Phì long đến tột cùng là có thực lực như thế nào? Có thể từ trong trận chiến sẽ phát huy thực lực chân chính của nó, mở ra thần uy.

Hách Liên Tử Ngữ lúc trước bàn quan không nói, giờ nhìn đến Long Thiền Thần cũng muốn xuất chiến, mi tâm của nàng nhăn lại, lộ ra thần sắc lo lắng. Thực lực của Long Thiên Thần nàng biết, ở người cùng lứa tuổi của hắn đã có thể xem là cường tịnh rồi, song cùng cao thủ chân chính đấu thì hắn thua xa.

Nhất là thực lực của Tam trưởng lão, Bàn trưởng lão cùng Khánh trưởng lão, nàng hiểu rất rõ, bọn họ là người nổi bật nhất trong gia tộc Hách Liên, tuyệt không phải thực lực bực này của Long Thiên Thần có thể ứng chiến, chưa đến một hiệp, hắn liền bị giết.

Hắn là Nhị công tử của Lăng Thiên Cung, người của Lăng Thiên Cung rất nhiều, vì sao muốn hắn ra xuất chiến chứ?

Trong nội tâm của nàng không giải thích được, càng không hiểu đại ca đại tẩu của hắn làm sao mà cho hắn ra ứng chiến? Song tâm tình lo lắng lấn át nghi ngờ, nàng vội vàng hô “Chờ một chút, các ngươi muốn đấu đã hỏi qua đại ca của ta chưa? Đại ca còn chưa kế thừa vị

trí gia chủ, nhưng bây gờ địa vị ở gia tộc Hách Liên cùng gia chủ không khác là bao. Tỷ võ cùng Lăng Thiên Cung, đại sự như thế có thể nào không qua sự đồng ý của hắn?”

Hách Liên Tử Ngọc bất mãn nói “Tỷ, ngươi nói cái gì đấy? Người của Lăng Thiên Cung kiêu ngạo như vậy, thật quá đáng, không lẽ không nên dạy dỗ một chút sao? Ta thấây khống cần chờ đại ca đồng ý, ta có thể hoàn toàn làm chủ, ta muốn xem bọn họ tỷ thí.”

“Ngươi nhanh chóng đứng qua một bên.” Hách Liên Tử Ngữ giọng nói phát ra, nắm mép váy đến chỗ Hách Liên Tử phong “Đại ca, chẳng lẽ ngươi muốn bọn họ tỷ thí với Lăng Thiên Cung sao?”

Hách Liên Tử Phong hờ hững quay đầu, mâu quang thâm trầm giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng “Tỷ thí một chút có làm sao? Chỉ là đúng lúc dừng lại không ảnh hưởng đến tính mạng đối phương là được, nếu không thì chỉ có người thân đau đớn kẻ thù sung sướng….”

Hách Liên Tử Ngữ kinh ngạc, không ngờ đại ca cũng nói như vậy, chẳng những không ngăn cản còn muốn xem trận chiến này. Bất quá đúng lúc liền ngừng lại, vậy hẳn là không có vấn đề.

Nàng bình tĩnh như thần sắc vẫn lo lắng nhìn theo hướng Long Thiền Thần. Cho dù một chút liền ngừng lại nhưng ai có thể bảo đảm không có chuyện ngoài ý muốn đây?

Hách Liên Tử Ngọc đột nhiên bị đẩy ra, trong lòng càng thêm tức giận, ánh mắt oán giận chiếu lên người Hách Liên Tử Ngữ, không phải ngày thường người hiểu ý hắn nhất là tỷ tỷ, vì sao bây giờ lại thay đổi rồi?

Trong lòng nghi ngờ, lại thấy tỷ tỷ chuyên chú nhìn phía đối diện, hắn quay đầu nhìn theo hướng nhìn của tỷ tỷ, thẳng tắp trừng Long Thiên

Thần. Trong lòng hắn chợt nhận ra chẳng lẽ vì tên đó?

“Ánh mắt nàng bây giờ nhìn ta là lo lắng cho an nguy của ta sao?Sẽ không sẽ không. Long Thiên Thần ta không nên tự mình đa tình, nàng làm sao có thể lo lắng cho ngươi? Nàng không phải vẫn rất hận ngươi à, nhìn thấy liền muốn giết ngươi sao?”

“Ngươi ở Đông Lăng Quốc chỉ là không cẩn thận nhìn thấy thân thể nàng, ngươi phạm lỗi lớn như thế, nàng làm sao có thể bỏ qua cho ngươi? Danh tiết đối với một người con gái mà nói cỡ nào quan trọng, nàng coi như một kiếm giết ngươi, như thế cũng đáng đời.”

“Không đúng không đúng. Ta không phải cố ý, ai bảo nàng không có chuyện gì lại ra bờ suối cởi quần áo tắm.”

Long Thiên Thần nhìn lại Hách Liên Tử Ngữ, trong lòng vô cùng lưu luyến, hắn lại lắc đầu, cau mày, song tiếng nói trong tâm hắn liền rơi vào trong tai Hách Liên Tử Ngọc. Hách Liên Tử Ngọc càng nghe càng sợ, cuối cùng giật mình hét lên “Ngươi vô sỉ, ngươi lại dám nhìn lén tỷ tỷ ta tắm.”

Hách Liên Tử Ngữ gật mình khi hắn hét lên, khuôn mặt khuynh thành nhất thời hồng một mảnh, nàng xấu hổ dậm chân, ai oán nhìn đệ đệ quát “Tử Ngọc, ngươi nói bậy gì đấy.”

Cuối cùng nàng liếc trộm Long Thiên Thần nở một nụ cười làm nàng càng thẹn.

“Ta không nói bậy, ta nghe được sự thật đáy lòng của hắn nói.” Hách Liên Tử Ngọc không ý thức được lời nói của mình sẽ mang đến lúng túng cho tỷ tỷ, còn gân cổ cãi.

Hách Liên Tử Ngữ càng thêm xấu hổ, cắn môi anh đào, oán hận dậm

chân.

Long Thiên Thần cũng không tốt hơn là bao, trên mặt hiện lên sự lúng túng, hận không có chỗ nào cho hắn chui.

“Nhị công tử được a, thuộc hạ ngày thường xem thường người, bội phục bội phục!” Phong hộ pháp chấp tay, cười hì hì trêu ghẹo, mặt Long Thiên Thần ngày càng nóng.

“Chớ có nói bậy, căn bản không có chuyện đó, đừng đem danh dự của Hách Liên tiểu thư ra nói đùa” Long Thiên Thần hướng Phong hộ pháp trừng mắt, cuối cùng lại chột dạ liếc Hách Liên Tử Ngữ, đáy mắt tràn đầy áy náy.

Hắn thề, hắn không đem chuyện này nói ra, nếu có thể hắn hy vọng đem chuyện này chôn trong bụng.

“Haha….,Thiên Thần, thì ra ngươi cùng Hách Liên tiểu thư trong đó còn có chuyện này, khó trách lúc ở thành Thấm Dương, Hách Liên thấy ngươi liền đuổi giết.” Vân Khê cất tiếng cười to.

“Đại tẩu, làm sao ngươi cũng hùa theo như vậy?” Long Thiên Thần bất mãn trừng mắt nhìn nàng.

Long Thiên Tuyệt tiến lên một bước che cho thê tử, hướng đệ đệ trừng “Thiên Thần, sao ngươi lại nói chuyện với đại tẩu như vậy?”

Long Thiên Thần không lo lắng “Đại ca, ta đây đã đủ rối loạn, đại tẩu lại muốn nhúng tay vào thêm nữa làm cho loạn thêm.”

Vân Khê nhún vai xem thường nói “Ta nơi nào làm loạn thêm? Ta chỉ nói lại chuyện có thực, ngươi đã nhìn lén thân thể coi gái người ta, vậy ngươi nên chịu trách nhiệm. Nam tử hán đại trượng phu dám

làm dám chịu, nếu không ngươi cũng không phải là nam nhân.”

“Ta đương nhiên là nam nhân.” Long Thiên Thần kích động nhảy lên, đề tài kéo ra xa, làm sao hắn chịu nhận hắn không phải nam nhân?

“Nhưng làm sao chịu trách nhiệm, bắt ta lấy cái chết tạ tội sao?” Hắn len lén nhìn về phía Hách Liên Tử Ngữ trực tiếp quay mặt, đưa lưng về phía mọi người, hoàn toàn có thể biết được bây giờ mặt nàng rất giống táo đỏ.

“Ngu ngốc, đương nhiên là cưới người ta” Vân Khê nói ra ngữ khí kinh người, chẳng những chấn động đến hai người trong cuộc Long Thiên Thần cùng Hách Liên Tử Ngữ mà còn gia tộc Hách Liên cùng người đi theo Lăng Thiên Cung đều bị chấn động. Nếu Lăng Thiên Cung kết thân cùng gia tộc Hách Liên, không biết là một cảnh tượng như thế nào.

“Không được.” Đột ngột có âm thanh chen vào bác bỏ đề nghị của Vân Khê.

Mọi người nhìn lại thấy hai chữ “không được” phát ra từ Lam Linh Nhi. Nàng thật vất vả mới ở được bên cạnh của Long Thiên Thần, mới có một cơ hội, giờ phút này nàng làm sao có thể cho người thứ ba chen vào cướp đi người trong lòng nàng.

Từng đợt ánh mắt tập trung trên người nàng, Lam Linh Nhi lúc này mới nhận ra mình thất thố, cười cười khuôn mặt đỏ “Ý của ta là Lăng Thiên Cung cùng gia tộc Hách Liên trước giờ không hợp, đối chọi gay gắt, như nước với lửa, Long đại ca như thế nào lại lấy địch nhân làm vợ?”

“Có gì không thể? Cõi đời này vĩnh viễn không có địch nhân, cũng vĩnh viễn không có bằng hữu. Thiên Thần của chúng ta đường

đường là Nhị công tử, cưới Hách Liên tiểu thư là chuyện bình thường, còn có chuyện gì băn khoăn?" Vân Khê thản nhiên nhìn, sóng mắt lưu chuyển, nàng cố gắng kéo âm thanh nói "Trừ khi Thiên Thần ngại người ta chỗ lớn không đủ lớn, chỗ đẹp không đủ đẹp cho nên mới không muốn cưới…"

"Đại tẩu." Long Thiên Thần không nhịn được lên tiếng ngăn nàng nói tiếp, còn không biết nàng sẽ nói ra lời nói lớn mật như thế nào.

Hách Liên Tử Ngữ nghe vậy liền quay lại cắn xé môi hướng Long Thiên Thần trừng mắt "Long Thiên Thần đều tại ngươi."

Con ngươi đong đầy nước mắt, giọng nói như sắp khóc, nàng là đại gia khuê tú, trước mặt mọi người bị vạch trần như vậy đã đủ xấu hổ, bây giờ còn bị giễu cợt, nàng thật hận không thể kiếm chỗ trốn.

"Ngươi, ngươi đừng khóc." Long Thiên Thần dưới chân kìm lòng không được đi tới bên người nàng, ôm lấy nàng, kiểm điểm mình "Là ta không tốt, đều tại ta, ngươi nghĩ có thể bắt nạt, đánh ta cũng được, ta đảm bảo sẽ không đánh trả."

Cầm lấy tay nàng hướng ngực mình đánh xuống, Long thiên Thần khẩn trương nhìn biến hóa trên mặt nàng "Đánh đi, ta không sao, ta có thể chịu được, bắt nạt ta là được rồi."

Hách Liên Tử Ngữ hàm chứa nước mắt nhìn chống lại ánh mắt khẩn trương của hắn, nín khóc mà cười.

"Chán, ai muốn đánh ngươi." Tròng mắt ngượng ngùng, từ từ lấy lại bàn tay nhỏ bé, tim như hoàn toàn rung động.

Long Thiên Thần thấy nàng nở nụ cười, cảm giác được nàng thẹn thùng, trong lòng nhất thời mềm mại, nhỏ nhẹ "Ngươi thật không

đánh ta? Vậy gả cho ta được không? Đại tẩu ta nói đúng, ta đã làm sai, nên chịu trách nhiệm…Để cho ta cưới ngươi được không?

Hắn hỏi mà tim hắn đập mạnh, đồng thời quyết định của mình làm cho hắn sợ, trước giờ hắn làm gì có ý nghĩ này trong đầu.

Chẳng qua vừa rồi gặp dung nhan nàng xấu hổ rất đẹp, ý niệm đó đột nhiên xuất hiện, tuyệt không phải vì vọng động mà là phát ra từ tâm.

Hách Liên Tử Ngữ ngây ngẩn cả người, cảm xúc quay cồng, tim đập nhanh. Đôi mắt nhẹ nhàng nhìn Long Thiên Thần, ánh mắt bốn phía nhu hòa, trong lòng nàng dãy dụa, phảng phất bên tai có hai âm thanh đối kháng, làm cho nàng không cách nào nựa chọn.

Một âm thanh nói đồng ý với hắn, ngươi không phải vẫn luôn nhớ tới hắn sao? Mặc dù người đến Hách Liên gia cầu hôn rất nhiều nhưng không một người để vào mắt, trong lòng ngươi tồn tại vẫn là thân ảnh của hắn, ngươi không phải đối với hắn có lòng không phải sao?

Một âm thanh kác cũng nói ngươi là người gia tộc Hách Liên, hôn nhân của ngươi không phải do ngươi quyết định, đây là trách nhiệm của nữ nhân Hách Liên gia. Chân mày nàng nhíu lại, lâm vào trạng thái không biết làm sao.

Hách Liên Tử Ngọc thấy bộ dáng mềm lòng của tỷ tỷ, trong lòng hắn quýnh lên, tiến lên ngăn trở hai người, cả giận nhìn Long Thiên Thần “Ngươi cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga. Muốn kết hôn với tỷ tỷ ta có rất nhiều người, khi nào tới lượt ngươi?Có bản lãnh trước tiên chiến thắng ba vị trưởng lão rồi hãy nói.”

Quyển 3 - Chương 94: Nguyện một đời chỉ một người đến bạch đầu giai lão

Long Thiên Thần không nhìn Hách Liên Tử Ngọc, nghiêng đầu nhìn vòng qua hắn, tiếp tục nhìn Hách Liên Tử Ngữ, đợi câu trả lời của nàng.

Hách Liên Tử Ngọc tức giận, đưa tay trước mặt hắn quơ quơ, hét lớn: “Ta nói ngươi có nghe hay không? Trừ khi ngươi có thể đánh thắng được Tam trưởng lão, bàn trưởng lão cùng Khánh trưởng lão, nếu không nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Thật là một hài tử chọc giận người.

Vân Khê buồn vực, lúc mình mới gặp hắn, làm sao có thể bị khuôn mặt của hắn mê hoặc chứ?

“Vậy thì tỉ thí. Nắm đấm lớn đó chính là đạo lý.”

Vân Khê từ từ mỉm cười, trong nụ cười ẩn chứa ngọn lửa hiếu chiến hưng phấn. Trên thực tế, nàng thật muốn tự mình ra sân đi giáo huấn một chút một đám tự cho mình thanh cao danh môn chính phái, chỉ bất quá, nếu nàng tự mình ra sân làm hạ thấp thân phận thì thật không đáng.

“Đối phó với một đám người chán ngắt, đúng là không cần hao phí quá nhiều miệng lưỡi.” Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Long Thiên Tuyệt tràn đầy ánh sáng nhu hòa, đáy mắt toàn bộ là thân ảnh Vân

Khê, nâng giọng nói “Vừa rồi ta mới nhìn thấy một chỗ đầy hương thơm hoa cỏ, ta cùng nàng đi hái một chút, thế nào? Hình ảnh bạo lực không hợp với con gái nhìn, hay là chúng ta đi thưởng hoa dưỡng mắt một tí.”

Vân Khê ngây ra, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị kéo đi về chỗ hắn.

Lúc này đi ngắm hoa? Hình ảnh bạo lực không nên để con gái nhìn thật là quỷ mới tin.

Vân Khê cảm thấy rất kỳ lạ, hắn có lời gì muốn nói với nàng sao?

“Phụ thân, mẫu thân con cũng đi ngắm hoa.” Vân Tiểu Mặc thò đầu ra vội vàng hô lên giơ tay báo danh.

Long Thiên Tuyệt ngừng lại, thuận miệng nói với nhi tử “Ngắm hoa là chuyện của người lớn…….. con nít đi chơi đất đi.” Nói xong hắn nắm tay thê tử đi, trầm ổn bước đi, thẳng đến nơi ngắm hoa.

Vân Tiểu Mặc chu cái miệng nhỏ nhắn, rất bất mãn, hắn mới không chơi đất đấy.

Phụ Thân thiên vị, chỉ đem mẫu thân đi chơi không đem hắn đi chơi.

Đỉnh đầu vừa chuyển thì nhìn thấy Đoan Mộc Tĩnh, liền chạy đến dắt tay mềm mại của nàng, cái miệng nhỏ nhắn của hắn lên tiếng “Tiểu Tĩnh ta thấy đằng kia có rất nhiều nấm để ăn, chúng ta qua đó hái nấm đi, hình ảnh bạo lực không thích hợp với cô bé, chúng ta đi hái nấm thật tốt.”

“Được.” Đoan Mộc Tĩnh cười lộ hàm răng trắng, vô địch dễ thương.

Mọi người xung quanh không nhịn được lau mồ hôi, tiểu thiếu chủ

thật là trưởng thành sớm a, tuổi nhỏ như thế đã biết trêu hoa ghẹo nguyệt rồi, còn biết lấy lòng của cô bé. Quả nhiên cha nào con nấy.

Nhìn hai đứa nhỏ hướng nắm tay nhau đi nơi khác, Đoan Mộc Hùng cũng vội vàng chạy theo, lúc này không thể để cho hai đứa nhỏ có chuyện gì.

Bên này Vân Khê bị lôi kéo đi thưởng hoa, lại thấy Long Thiên Tuyệt không có ý muốn dừng lại, nàng không khỏi kéo tay hắn, mở miệng "Nơi này đi đủ xa rồi, chàng rốt cuộc có chuyện gì cần nói với ta."

"Ai nói ta có việc gì cần nói?" Long Thiên Tuyệt quay đầu, con ngươi trong sáng như ngọc, nổi lên ánh sáng.

"Vậy chàng kéo ta đến đây làm gì? Thật khó có thể tin là đến đây ngắm hoa à." Vân Khê khinh thường nhìn hắn một cái, từ đầu hoàn toàn không tin lời hắn.

"Ta nhớ nàng, muốn cùng nàng ở một chỗ không được sao?" Tay của hắn xoa xoa khuôn mặt của nàng, trán nhướng lên khóe môi cười cười, thần thái sáng láng.

Khóa miệng Vân Khê nhấc lên nụ cười tươi, nhìn lại con ngươi phát sáng của hắn mà không khỏi thoát ra âm thanh "Không đứng đắn."

Long Thiên Tuyệt nhìn nàng hai mắt đầy ẩn tình, nghiêng người hôn lấy môi nhỏ của nàng.

Một lúc sau hắn mới thu lại nụ cười, thay vào đó là nghiêm nghị.

"Khê Nhi, ta hoài nghi Hách Liên Tử Phong cùng Thánh Cung có chuyện không để người khác biết, chúng ta không thể tin tưởng hắn, cũng không thể hợp tác cùng hắn."

“Chàng cũng đã nhận ra sao?” Ánh mắt Vân Khê ảm đạm khẽ thở dài “Ta thật không hy vọng đây là sự thật, nhưng mà đi tới đoạn đường này, trong lòng ta nghi ngờ càng lúc càng nhiều, hiện tại hắn đột nhiên xuất hiện tại nơi này, thì càng thêm xác định điều ta hoài nghi. Người của Doãn gia cùng Liễu gia đầu phục Thánh Cung nhưng Lam Nhị gia kia thì cùng một đường với Thánh Cung, ta càng ngày càng hoài nghi đằng sau Lam Nhị gia là Hách Liên Tử Phong.”

Long Thiên Tuyệt nói tiếp: “Còn có Dung gia cùng Lam gia lần lượt gặp chuyện không may, cũng cùng hắn thoát không khỏi liên quan, nếu không phải như thế, Lam Nhị gia cũng sẽ không dùng ám khí giết chết Dung gia chủ giả, bởi vì một khi chúng ta truy xét đi xuống, Dung gia chủ giả nhất định sẽ nói ra người chân chính sai khiến phía sau là ai. Nếu như Dung gia chủ giả chẳng qua là bị Thánh cung ra lệnh, giả trang thành Dung gia chủ, như vậy Lam Nhị gia căn bản không cần giết hắn bịt miệng, nên chỉ có một giải thích, đó chính là người giật dây bọn họ là người khác!”

“Nhưng tại sao vậy chứ? Chúng ta đã đáp ứng cùng hắn liên thủ hợp tác, hắn tại sao còn muốn cùng Thánh cung liên thủ?”Vân Khê hy vọng là mình đã đoán sai, nàng thật không hy vọng, bọn họ thật vất vả tạo dựng lên tình hữu nghị, một lần nữa bị đánh tan, khiến cho bọn họ đứng ở phía đối lập.

“Ta ở Thánh cung, đã phát hiện một cái bí mật.” Long Thiên Tuyệt từ từ nói, “Nàng còn nhớ rõ hình dáng thú sủng của Hách Liên Tử Phong không? Đó là hậu duệ của một con Công Bằng viễn cổ, đừng nói ở Ngạo Thiên đại lục là cực kỳ hiếm thấy, ngay cả tại đại lục khác cũng là rất hi hữu. Song ta đã phát hiện thú sủng cung chủ nuôi bên cạnh, cũng là một con Côn Bằng thuộc về viễn cổ hậu duệ, hơn nữa nhìn đem nó so sánh với con của Hách Liên Tử Phong thì càng thêm cường tráng, càng thêm lớn tuổi hơn, ta hoài nghi, thú sủng của

Hách Liên Tử Phong, vô cùng có khả năng chính là thú sủng đời sau của cung chủ.....

” Vậy ý của chàng là, cung chủ dùng thú sủng làm trao đổi, mua chuộc Hách Liên Tử Phong?”

” Có lẽ là như vậy, cũng có lẽ là không”Long Thiên Tuyệt cau lông mày, quanh thân hơi thở từ từ lắng đọng, tiếng nói từ tính của hắn vang lên “..... Hách Liên Tử Phong cùng cung chủ hai người, nhìn kỹ lại, trên mặt tựa hồ có chút chút tương tự”

Vân Khê ngạc nhiên, hai mắt từ từ căng lớn, điều này sao có thể?

Long Thiên Tuyệt giơ tay lên, xoa xoa mi tâm của nàng, mặt tràn đầy ôn nhu: “Đây cũng chỉ là suy đoán của ta, bất quá về thân thế của Hách Liên Tử Phong, đúng là đáng giá để tìm tòi nghiên cứu. Thử nghĩ xem hắn ngày xưa ở gia tộc Hách Liên bị cô lập, nhưng hắn làm như thế nào mà một khi xuất hiện, lại có được tu vi như ngày hôm nay? Bất kể như thế nào, từ bây giờ, chúng ta phải đối với hắn để ý nhiều hơn, không thể dễ dàng tin tưởng hắn.”

“Ừ” Ánh mắt Vân Khê càng thêm thâm trầm, nghĩ lại quá trình cùng Hách Liên Tử Phong quen biết, hắn có nhiều chỗ làm người ta nghi ngờ, ở Từ Vân am năm năm, hắn cơ hồ là không có cùng ngoại nhân liên lạc, nhưng mà võ công của hắn tăng tiến thần tốc, cũng chưa bao giờ vì ăn mặc mà lo lắng, bây giờ nghĩ lại, nàng càng ngày càng cảm thấy run sợ.

Hắn rốt cuộc là một người như thế nào, lòng dạ của hắn rốt cuộc chôn sâu đến cỡ nào?

Nàng quả thật nhìn không thấu hắn.

“Nàng cũng không cần quá chú ý! Người có chí riêng, ai phải ai trái, không cách nào định luận. Hắn chẳng qua là tính toán lớn, vì đạt được mục đích, khổ tâm tính kế, nên không thể trách hắn. Xưa nay người làm việc lớn, không câu nệ tiểu tiết, ta nếu là hắn, có lẽ cũng sẽ thận trọng, mưu tính sâu xa.” Ngoài Vân Khê dự liệu, Long Thiên Tuyệt lại thay Hách Liên Tử Phong mà nói lời biện hộ

” Vậy còn chàng? Chàng cầu mong cái gì?” Vân Khê ngước mắt, thật sâu nhìn vào đáy mắt của hắn, nàng chợt phát hiện mình cho tới bây giờ cũng không hỏi qua hắn vấn đề này.

Hắn là một đời Tà tôn, có tuyệt thế thần công, mưu trí siêu phàm, nếu hắn nguyện ý, hắn cũng có thể có được thiên hạ, có được giang hồ, có được lòng người, có được công danh cùng sự nghiệp to lớn thành tựu cả đời, song cùng hắn chung đụng lâu như vậy, nàng lại không thấy hắn có bất kỳ dã tâm nào, ngược lại một lòng toàn bộ đặt vào trên người mẹ con bọn họ, ôn nhu thể thiếp, nhu tình như nước vậy, bảo nàng làm sao mà không sa vào trong đó.

Long Thiên Tuyệt cúi đầu, con ngươi tràn đầy màu sắc, làm cho tim người khác đập nhanh. Đầu ngón tay xuyên qua mái tóc của nàng, khóe môi hoàn mỹ của hắn khẽ nhếch, tiếng nói đầy từ tính và khêu gợi vang lên: “Ta cần chính là cái gì, chẳng lẽ nàng không biết sao? Nguyện cả đời cùng một người bách niên giao lão”

Nguyện cả đời cùng một người bách niên giai lão.

Vân Khê nhìn mắt hắn thâm thúy động lòng người, chỉ cảm thấy một lòng rung động khó có thể ức chế, nàng mở rộng hai cánh tay, kìm lòng không đậu vòng lên cổ, đem đôi môi mềm mại dâng lên.

Cuộc đời này, nguyện vì hắn mà sống.

Nàng ở trong lòng âm thầm nói với mình.

Vô số cảnh tượng hư ảo trong đáy mắt Long Thiên Tuyệt thoáng hiện, hắn vui thích giương lông mày, nâng đầu của nàng, nặng nề hôn trả lại. Mấy ngày ly biệt, hắn tham luyến mùi vị môi nàng, hiện tại rốt cục có thể đã được như ý nguyện, hắn nhất định phải hảo hảo mà đem mấy ngày nay phúc lợi hết thảy đòi lại.

Hương thơm nồng nặc bên trong ruộng Hoa, cùng cảnh uyên ương, nùng tình tựa như mật, lưu luyến triền miên.

Ở một đầu khác của ruộng hoa, tiếng rồng ngâm thanh xé toang bầu trời, ba con Thần Long bị gọi về xông đến, xuất hiện ở trước mắt mọi người của gia tộc Hách Liên, khiến họ cả kinh trợn mắt hốc mồm.

” Ngươi, các ngươi gian lận!” một câu nói như thế, lại bật thốt ra từ trong miệng của bàn trưởng lão đức cao vọng trọng.

Tam trưởng lão, Bàn trưởng lão cùng Khánh trưởng lão cùng Long Thiên Thần, Vân hộ pháp Phong hộ pháp ba người giằng co, đang muốn triển khai tỷ võ, lúc này, đối phương đột nhiên triệu hồi ra thú sủng của bọn hắn, đem sân tỉ võ toàn bộ bao phủ trong hơi thở của Thần Long.

Ba con Thần Long, một có phủ vảy Thanh Lân, uy vũ hùng tráng, một cái che có Hoàng Ngọc lân phiến, quý khí mười phần, cuối cùng một cái thân hình to mọng, toàn thân màu đen, không thể nói uy vũ hùng tráng, cũng nói không ra quý khí mười phần, chỉ có thể nói là một loại khác thường, khác lạ.

Ba con Thần Long xuất hiện khiến cho Tam trưởng lão bọn họ tạo thành áp lực tương đối lớn, cuộc chiến của bọn họ hiện nay đâu còn là ba đối với ba, rõ ràng chính là ba đối với sáu, thật là cuộc tỉ thí

không công bình!

Hách Liên Tử Phong nhàn nhạt nhìn lướt qua, ánh mắt sâu không lường được, nhưng không có bất kỳ cử động nào là muốn can thiệp vào trận tỉ thí này.

Hách Liên Tử Ngữ một lòng lo lắng nhất thời buông xuống, hắn có thần Long che chở, sẽ không có việc đi? Hơn nữa cái Thần Long thoạt nhìn ….. có cảm giác an toàn. Nàng chỉ có thể như thế hình dung.

” Cái này không công bình! Các ngươi tại sao có thể gọi về thú sủng? Đây là cuộc tỉ thí không công bình, các ngươi không thể để cho thú sủng tham gia luận võ!” Hách Liên Tử Ngọc từ trong bất khả tư nghị, từ từ phục hồi tinh trở về, bất mãn, nhưng nếu Long Thiên Thần thật thắng, vậy hắn chẳng phải là không có cách nào nữa ngăn trở tên này cùng tỷ tỷ ở chung một chỗ sao?

Không cho phép, hắn tuyệt đối không cho phép!

Hắn mới không cùng người của Lăng Thiên Cung kết thân thích!

“Cái này không công bình chỗ nào? Thú sủng vốn là cùng chủ nhân của nó gắn bó nhất thể, muốn tỷ thí tự nhiên cũng là cùng nhau tỷ thí, các ngươi nếu không phục, cũng gọi về thú sủng của mình a!” Lam Linh Nhi lên tiếng nói, nàng tự nhiên là không hy vọng Long Thiên Thần thua, càng không hi vọng hắn bị thương, song nếu hắn thắng, thì có thể cùng Hách Liên Tử Ngữ có tiến thêm một bước để phát triển, trong nội tâm nàng nhéo đau, hận không được để cho Hách Liên Tử Ngữ hoàn toàn biến mất ở trên đời này.

Long đại ca là của nàng, nàng quyết không cho phép bất luận kẻ nào cướp đi hắn!

“Uy, ta nói các ngươi rốt cuộc so tài hay không so? Nếu là sợ, trực tiếp vứt bỏ vũ khí đầu hàng cũng đủ, chúng ta sẽ không cười nhạo các ngươi.” Phong hộ pháp nhẹ vỗ về bảo bối hắn mới có được, hào phóng mà phá lên cười.

Khánh trưởng lão thần sắc ngoan lệ nói: “So thì so! Cho dù các ngươi có thần Long thì như thế nào? Thực lực chân chánh, cũng không phải là do người nào có thú sủng nhiều, là thắng được. Đúng là bọn tiểu bối Không biết sống chết, lão phu sẽ làm cho các ngươi biết thực lực chân chính của gia tộc Hách Liên ta!”

” Chúng ta ba người đồng loạt tấn công Long tiểu tử, thực lực của hắn yếu nhất, chỉ cần bắt được hắn, không sợ người Lăng Thiên Cung không cúi đầu” Khánh trưởng lão quay sang hai gã đồng bạn nói nhỏ một câu, đáy mắt xẹt qua vẻ ngoan lệ, dẫn đầu xuất thủ, tấn công hướng Long Thiên Thần. Hai người còn lại cũng không có rơi ở phía sau, toàn lực phóng lên trước, đồng loạt tấn công hướng Long Thiên Thần.

” Nhị công tử, cẩn thận!” Vân hộ pháp cùng Phong hộ pháp hai người nhất tề quát lên, cùng thi triển thần thông, đi trước tương trợ.

Đối phương ba người thế tới quá mức hung mãnh, vừa vội vừa nhanh, Long Thiên Thần kinh ngạc cả kinh, tung mình nhảy lên lưng Phì Long, rút kiếm ra hô to nói: “Phì phì, cố gắng một chút, toàn bộ nhờ vào ngươi đó!”

Phì Long tinh thần đại chấn, run bụng to lớn của nó lên, hít sâu một hơi, quai hàm khua lên.

Đợi cái Khánh trưởng lão ba người tiến tới gần, nó đột nhiên phun ra một ngụm long tức, xu thế như cuồng phong tịch quyển, đem ba

người bức cho lui.

” Hmm, làm rất tốt!” trên khuôn mặt tiêu sái tuấn dật của Long Thiên Thần giương lên nụ cười đắc ý, không nghĩ tới phì phì lại còn có bản lãnh bực này, không tệ thật không tệ nha!

Phì Long nghe được chủ nhân lên tiếng khen ngợi, lòng tự tin nhất thời tăng vọt, thân thể lay động càng thêm lợi hại, không khỏi hăng hái lên.

” ghê tởm!” Thanh âm Khánh trưởng lão quát chói tai, tay niết chặt kiếm, lần nữa tiến tới gần”Kết giới!”

Huyền giai của hắn cũng đã là Thần huyền, trong nháy mắt, kết giới ngưng tụ thành công, đem Long Thiên Thần cùng Phì Long bao phủ ở trong kết giới, hơn nữa còn đem Vân hộ pháp cùng Phong hộ chạy tới tương trợ, vứt bỏ ở ngoài kết giới.

Trong chốc lát, ngoài kết giới Tam trưởng lão cùng Bàn trưởng lão cũng thi triển tuyệt kỷ của riêng mình, chia ra cùng Phong hộ pháp cùng Vân hộ pháp đánh nhau.

” Long đại ca, cẩn thận a!”

” Long Thiên Thần, cẩn thận!”

Đám người vây xem ở bên trong, Lam Linh Nhi cùng Hách Liên Tử Ngữ hai người cùng kêu lên hô to, nhìn chăm chú theo phương hướng Long Thiên Thần, còn toát ra vẻ lo lắng.

Đợi nghe được tiếng hô của đối phương, hai người thoáng chốc nhìn nhau, nhìn chằm chằm, có thể thấy ghen tỵ hiện rõ rang trong mắt đối phương.

Long Thiên Thần vùi lấp ở trong kết giới, do Huyền giai khác biệt, khiến cho hắn cảm thấy áp lực, không thở nổi vì thực lực của hắn mới bất quá là Mặc Huyền sơ đẳng, làm sao có thể cùng Thần huyền cao thủ chống đở được?

” Phì phì, lên! Đánh bại kết giới của hắn!”

Trong Long Ngâm kiếm trong tay Long Thiên Thần vạch lên một đường kiếm khí, phi thân dán mặt đất đâm về phía Khánh trưởng lão. Long Ngâm kiếm cũng không phải là bảo kiếm tầm thường, nó khí tràn đầy sát ý, vẽ ra hoa văn kiếm khí, khiến cho kết giới sinh ra giao động, nhưng cũng không rõ ràng, cơ hồ có thể không cần tính.

Hắn cũng không ngu, cũng tự biết rõ, nên không dám cùng đối phương liều mạng. Cho nên công kích của hắn còn chưa tới phạm vi công kích, đã hoàn toàn thu lại, mục đích hắn làm như thế, là vì chế tạo cơ hội cho Phì Long, khiến cho nó có thể nắm lấy cơ hội, cho Khánh trưởng lão một kích chí mệnh.

Khánh trưởng lão cười lạnh, đang chờ hắn tự động đưa tới cửa, trường kiếm xoay chuyển cấp tốc, nhắm thẳng vào ngực Long Thiên Thần. Lúc này, Long Thiên Thần đột nhiên vòng hướng lại, trệch đường ám sát, khiến sắc mặt hắn biến hóa, vội vàng xoay người đuổi theo. Chỉ cần đánh bại Long Thiên Thần, thì hai người còn lại cũng chỉ có thể thúc thủ chịu trói.

Hắn không có chú ý tới, khi hắn xoay người đuổi theo, đuôi Phì Long ở phía sau đánh tới, đuôi rồng to lớn tráng kiện, thật giống như một cây cột lớn, từ trên nện xuống dưới, hung hăng đánh lên lưng Khánh trưởng lão.

Đừng nói, thân thể Phì Long mặc dù thô kệch, tốc độ thân hình di

động chậm, nhưng cái đuôi của nó rất linh hoạt rất có lực. Có thể nói, chỉ cần Long Thiên Thần không rời đi nó quá xa, thì vẫn ở trong vòng an toàn của nó.

” a …… đáng chết!” Phía sau lưng Khánh trưởng lão bị một kích nặng nề, cả người liền bị đụng ngã, nhưng còn không dừng lại, kết giới của hắn trong nháy mắt sụp đổ, hắn nhận lấy phản phệ của huyền khí, một ngụm máu tươi phun trên mặt đất, vô lực phản kích.

Vân hộ pháp, Phong hộ pháp cũng không kém, đúng lúc kết thúc chiến đấu, ba người chiếm toàn thắng!

” Tốt! Lăng Thiên Cung chiến thắng! Lăng Thiên Cung vạn tuế!” Chúng đệ tử hoan hô không ngừng, đem ba người Long Thiên Thần vây quanh ăn mừng.

Đối với sự vui thích cùng náo nhiệt của bọn họ, các đệ tử gia tộc Hách Liên lâm vào ủ dột, bọn họ đỡ lên ba vị cao thủ của gia tộc, rồi ảm nhiên thối lui.

Ba người Khánh trưởng lão tỷ thí bị thua, trên mặt lờ mờ không ánh sáng.

Hách Liên Tử Ngọc không ngờ đến bọn họ lại thất bại, hơn nữa thua nhanh như vậy, hắn vô cùng đau đớn hướng ba người mắng: “Các ngươi thật vô dụng! Mới mấy hiệp, đã bị người đánh gục rồi, gia tộc Hách Liên tại sao lại có phế vật như vậy?”

” Tiểu công tử, ngươi...” Khánh trưởng lão giận đến mặt đỏ lên, nhưng mà ngại hắn là con của gia chủ, mà mình thân là trưởng bối, cũng không nên công khai giáo huấn hắn. Vốn là đã bị thương, giờ phút này thương thế càng thêm nghiêm trọng, đều do bị tên này làm cho tức.

” Tiểu công tử, cái này không thể trách chúng ta, chúng ta chỉ có ba người, bọn họ lại có thần Long tương trợ, chúng ta làm sao có thể chiến thắng bọn họ?” Trong lòng Tam trưởng lão mặc dù cũng tức giận, nhưng giọng nói vẫn dùng sức dụ dỗ, cố gắng khuyên giải Hách Liên Tử Ngọc, để cho hắn hiểu được thật sự bọn hắn đã tận lực.

Đáng tiếc hắn sai lầm rồi, Hách Liên Tử Ngọc căn bản là không phải là người nói đạo lý, trong lòng hắn đăm chiêu suy nghĩ, cũng chỉ có thắng thua, cùng mặt mũi gia tộc Hách Liên và của hắn.

“Các ngươi thua chính là thua, còn biện hộ cái gì? Các ngươi làm mất hết mặt mũi của gia tộc Hách Liên, đợi cha ta tới, xem như thế nào trừng phạt các ngươi!”

Lời của hắn vừa rơi xuống,thì một đầu khác cánh rừng, tiếng bước chân tất tất tác tác truyền đến, lại tới thêm một nhóm người nữa. Một cô gái thanh âm dẫn đầu vang lên: “Ngọc nhi, chuyện gì xảy ra? Người nào chọc giận ngươi?”

Hách Liên Tử Ngọc ngẩn đầu, thấy người đến gần, trên khuôn mặt non nớt còn không có hoàn toàn hết giận, lúc này nhất thời lộ ra sắc mặt vui mừng, hắn giương hai cánh tay chạy tới, vui mừng hô lớn nói: “Cha, Nương, các người đã tới! Ngọc nhi bị người ta khi dễ, các người cần phải vì Ngọc nhi làm chủ!”

Quyển 3 - Chương 95: Gia chủ Hách Liên gia

Không phải ai khác, chính là gia chủ của gia tộc Hách Liên cùng phu nhân.

Hách Liên Tử Ngọc giương cánh tay ôm lấy Hách Liên phu nhân, quơ quơ đưa lên khuôn mặt yêu kiều.

“Ngọc nhi, nói cho Nương, ai khi dễ ngươi? Nương thay ngươi làm chủ!” Hách Liên phu nhân ôm nhi tử, vẻ mặt từ ái.

Hách Liên Tử Ngọc ngón tay chỉ một vòng, không sai biệt lắm chỉ toàn bộ mọi người, hừ hừ nói: “Chính là bọn họ! Bọn họ hết thảy đều khi dễ ta!”

Vẻ mặt từ ái Hách Liên phu nhân khẽ biến, đôi mắt nàng hiện lên sắc ngoan lệ không dễ gì nhận ra, tầm mắt bí hiểm của nàng vô tình hay cố ý hướng Hách Liên Tử Phong, cố ý đề cao thanh âm nói: “Không đến nổi sao? Đại ca của ngươi trên giang hồ là nhân vật nổi tiếng, bản thân của hắn ở chỗ này, ai dám không bán mặt mũi của hắn, trừ phi…”

Hách Liên Tử Phong đúng lúc đang đón nhận ánh mắt, lại nghe được lời của nàng, hắn buông xuống, đáy mắt xẹt qua một đạo u quang.

Hách Liên Tử Ngọc bất mãn nhìn chằm chằm mặt Hách Liên Tử Phong, hầm hừ nói: “Nương, đại ca hắn căn bản là không quan tam chuyện gì, tùy ý người khác khi dễ ta!”

“Cha, Nương, các ngươi đừng nghe Tử Ngọc nói bậy, rõ ràng là chính hắn gây chuyện, mới khiến cái Khánh trưởng lão bọn họ cùng người Lăng Thiên Cung đối chiến, kết quả bị thương” Hách Liên Tử Ngữ theo sát ở phía sau Hách Liên Tử Phong, không nhịn được mà giải thích.

Hách Liên Tử Ngọc nghe nói, tâm tình lại càng không tốt, dậm chân nói: “Nương, người nhìn, ngay cả tỷ cũng khi dễ ta! Ngọc nhi ở Hách Liên gia một chút địa vị cũng không có, ngày khác nếu là đại ca kế thừa vị trí gia chủ, vậy Ngọc nhi chẳng phải là càng không có địa vị? Ngọc nhi còn không bằng chết đi coi như xong rồi!”

“Ngọc nhi..... Hách Liên phu nhân ôm nhi tử, nổi lên một trận đau lòng.

“Im miệng!”Một mực yên lặng đứng ở một bên không nói Hách Liên lão gia chủ đột nhiên uy nghiêm quát lạnh một tiếng, Hách Liên Tử Ngọc bị làm cho sợ đến không dám nói thêm một câu.

Lúc này, huynh muội Hách Liên Tử Phong tiến lên, rối rít hành lễ chờ đón.

“Hài nhi bái kiến cha mẹ.”

Hách Liên Tử Phong tuy là tham bái, nhưng lưng cao ngất Như Tùng, không thấy có nửa phần cong, buông xuống đáy mắt che lại cảm xúc chân thật của hắn, cả người lãnh mạc xa cách, nhưng khí thế mười phần, không thể xem thường.

Hách Liên lão gia chủ đem ánh mắt nghiêm nghị quét nhẹ qua hắn, sắc mặt lạnh lùng, hồi lâu, mới mở miệng nói: “Tử Phong, ngươi sắp sẽ thừa kế gia chủ, làm việc phải nắm giữ phân tấc, có thể nào tùy ý để người của gia tộc cùng người ngoài tỷ thí? Này còn thể thống gì?”

Hách Liên Tử Phong đứng im không nói, chẳng qua là đem một đạo ánh mắt bén nhọn liếc về phía ba người Tam trưởng lão, ở trong nháy mắt ánh mắt kia trở nên càng thêm sắc bén.

Tam trưởng lão tiếp thu đến ánh mắt của hắn ám hiệu, trong lòng thất kinh, vội vàng tiến lên phía trước nói: “Gia chủ, đây đều là sai lầm của bọn thuộc hạ, không liên quan đến đại công tử. Là bọn thuộc hạ không ưa người Lăng Thiên Cung khiêu khích, cho nên mới t xin cùng bọn họ đối chiến, ai ngờ... Ai ngờ lại thua, đã mất thể diện của gia tộc Hách Liên, thuộc hạ đáng chết!”

“Phải không?”Hách Liên lão gia chủ không có bỏ qua đứa con lớn nhất cùng Tam trưởng lão đang dùng ánh mắt trao đổi, thần sắc vốn là lạnh lùng nghiêm túc hiện tại tăng thêm một tầng lãnh sương, hắn híp lại mắt, không hề chớp mắt ngó chừng Hách Liên Tử Phong, đáy mắt phong vân bắt đầu khởi động.

“Đúng vậy, gia chủ!” Khánh trưởng lão cùng Bàn trưởng lão rối rít tiến lên trả lời.

Hách Liên lão gia chủ sắc mặt càng thêm âm trầm.

Hách Liên phu nhân thấy mọi chuyện dễ dàng cho qua, nàng nơi nào chịu cam tâm?

“Gia chủ, ngươi nhìn bọn họ, càng ngày càng không coi ngươi ra gì. Người nào không biết trong ngày thường bọn họ nghe lời đại công tử nhất chứ? Nếu không được đại công tử đáp ứng, bọn họ nào dám lỗ mãng như thế? Bọn hắn bây giờ đem trách nhiệm đổ lên trên người của mình, người sáng suốt nhìn lên, cũng biết là ai đang âm thầm ý bảo miệng bọn họ làm như thế, rõ ràng chính là không coi ngươi ra gì! Ngươi bây giờ còn không có thoái vị, bọn họ cũng đã không coi

ngươi ra gì rồi, chờ ngày nào đó ngươi thật thoái vị, không có quyền lực, những người khác còn không bò đến trên đầu của ngươi tác oai tác quái? Gia chủ....."

Hách Liên phu nhân còn định nói tiếp, Hách Liên lão gia chủ đã lớn tiếng quát bảo ngưng lại nàng: "Ngươi im miệng cho ta! Ngươi là nữ tắc biết cái gì? Đừng vội ở chỗ này khích bác ly gián!"

Hách Liên lão gia chủ ngoài miệng mặc dù nói như thế, nhưng trên mặt so với mới vừa rồi càng nan kham hơn, thân là nhất gia chi chủ, kiêng kỵ nhất chính là quyền uy bị khiêu khích. Hách Liên Tử Phong từ khi nhìn thấy ông, thần sắc cũng chưa có biểu lộ ra bất kỳ kính trọng sợ hãi nào, hắn đứng ở trước mặt ông, kia uy nghiêm cùng khí thế so với phụ thân của hắn càng tăng lên, điều này làm cho mặt mũi của ông mất hết? Nhưng mà không có cách nào, hiện nay, vô luận là ở gia tộc Hách Liên, hay là ở thập đại gia tộc, uy nghiêm của hắn cùng lực ảnh hưởng của hắn, ông đã sớm không cách nào so sánh.

Hắn nhương hay không nhường vị, khi nào thoái vị, căn bản chưa cần bàn, bởi vì Hách Liên Tử Phong đã sớm là Ông Vua không ngai, thừa kế vị trí gia chủ của gia tộc Hách Liên, ở thế phải làm, không người nào có thể ngăn cản.

Đây là bi ai của hắn, cũng là nỗi đau cùng mối hận trong lòng hắn, dù ai cũng không cách nào hiểu rõ tâm tình của hắn giờ phút này.

"Tử Phong, người Đao gia làm sao rồi?" Hách Liên lão gia chủ đúng lúc dời đi đề tài, giọng nói cũng hơi mềm chút ít.

Hai mẹ con Hách Liên phu nhân thấy thế, thì tức giận không dứt, nhưng ngại uy nghiêm từ hắn, lại không có chỗ phát tác, hai mẹ con cùng nhau ở một bên động lên tâm tư, bọn họ cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua.

“Đao gia chủ nội thương nghiêm trọng, bất quá tánh mạng không đáng ngại, về phần Đao lão gia chủ, hắn bị hạ độc, tạm thời bị vây trong hôn mê, những cao thủ khác Đao gia, tất cả đều đã chết, chỉ còn lại có ba người còn sót lại” Hách Liên Tử Phong nói lại chi tiết.

Hách Liên lão gia chủ trầm giọng nói: “Người của Thánh cung không khỏi quá mức càn rỡ, uy bức lợi dụ không được, liền giết người. Hách Liên gia tộc ta dù phải chết hết, cũng tuyệt không hướng người Thánh cung cúi đầu xưng thần!”

” Hách Liên tiền bối anh nhã cái thế, khí thế so với năm đó không giảm, Long mỗ bội phục!” Ba tiếng vỗ tay truyền tới, Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê hai người xa xa nghe được lời này, lúc này mới đi ra ngoài.

” Các hạ chính là tôn chủ Lăng Thiên Cung Long Thiên Tuyệt?” Hách Liên lão gia chủ hí mắt, đem Long Thiên Tuyệt từ trên xuống dưới đánh giá một cái, trong lòng không khỏi thầm than, hảo cho một cái thanh niên tuấn tú, khí thế kia, uy nghiêm kia, cùng con lớn nhất của hắn so sánh không thua kém chút nào, thậm chí càng tăng thêm một bậc! Khó trách Lăng Thiên Cung có thể cùng thập đại gia tộc chống đở được, quanh năm đứng vững vàng không ngã!

Mọi chuyện của Gia tộc Hách Liên bắt đầu từ năm năm trước, cũng đã lục tục chuyển dời đến trong tay Hách Liên Tử Phong, cho nên Hách Liên lão gia chủ cũng không có tự mình gặp gỡ Long Thiên Tuyệt, chẳng qua chỉ nghe đồn về hắn, hắn không khỏi địa hoài nghi những thứ lời đồn đó cuối cùng là thật hay giả, một thanh niên tuấn tú như thế này, sao lại có lời đồn giết chốc, là ma đầu giết người như ngóe?

Long Thiên Tuyệt ưu nhã cất bước tiến lên, cao quý cùng thanh hoa

biển thị rõ vô cùng.

” Tại hạ chính là Long Thiên Tuyệt! Lời Hách Liên tiền bối mới vừa nói, rất hợp lòng ta, Long mỗ cũng đối với Thánh cung thống hận vô cùng, hiện nay mọi người ngồi chung một cái thuyền, thân vùi lấp nơi nguy cơ trùng trùng ở trong rừng Bạch Hổ, sao không hợp tác, nhất trí đối địch? Đợi tiêu diệt cao thủ Thánh cung xong, chúng ta sẽ tính toán sổ sách sau, ngươi thấy thế nào?”

Long Thiên tuyệt không có cùng Hách Liên Tử Phong nói chuyện hợp tác, mà trực tiếp tìm hắn nói, cái này vô hình trung tựu cho hắn thân phận địa vị, Hách Liên lão gia chủ tâm tình nhất thời thật tốt, cười vang lên: “Ha ha, Long tôn chủ lời ấy rất đúng! Hiện nay chúng ta có chung địch nhân, hợp tác cùng nhau đối địch, trước tiêu diệt cao thủ Thánh cung, về phần chuyện sau này, sau này rồi hãy nói!”

Có Lăng Thiên Cung ủng hộ, Hách Liên lão gia chủ nơi nào còn cần lo lắng cho rằng uy nghiêm của mình không bằng đứa con lớn nhất? Hắn quả là nhìn xa trông rộng, còn bắt đầu ở đáy lòng nổi lên tính toán nhỏ nhặt.

Một đạo ánh mắt bí hiểm hướng phía Long Thiên Tuyệt quăng tới, hơi lạnh lẻo, khiến Long Thiên Tuyệt từ từ nghiêng đầu, hướng chủ nhân ánh mắt nhìn lại.

Hai đạo ánh mắt chạm vào nhau, thời gian cùng không gian ở trong nháy mắt đông lạnh.

Long Thiên Tuyệt như thế, rõ ràng chính là đang gây hấn với hắn, giao động địa vị của hắn trong gia tộc Hách Liên, để cho phụ tử bọn họ tự động gây hấn lẫn nhau, tên này bụng dạ thật khó lường!

Hách Liên Tử Phong trong lòng suy nghĩ.

Vân Khê không để ý đến mấy người bên này, một mình dạo bước đến gần Đao Phong, lúc này Đao Phong đã gần tỉnh, hơi thở vẫn lộ vẻ suy yếu.

” Đại ca, ngươi cảm giác như thế nào? Mới vừa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

” muội tử, Đại ca mới vừa bị người tập kích, người nọ không chỉ có đả thương ta, còn cướp đi thần khí trong tay của ta.” Đao Phong suy yếu nói.

” đại ca có thể thấy rõ dung mạo của bọn hắn không? Bọn họ tổng cộng có bao nhiêu người?”

Đao Phong hồi tưởng lại nói: “Chỉ có một người! Hắn mặc áo đen, ta xem không rõ ràng lắm hình dạng của hắn, nhưng thân thủ hắn rất nhanh nhẹn, xuất thủ nhiều chiêu tàn nhẫn. Chiêu thức kia giống như là võ công của Thánh cung, vừa không giống như là võ công của Thánh cung ta nhớ không rõ.”

Đao Phong suy yếu lắc đầu, không có khí lực tiếp tục nói nữa.

Vân Khê nghe vậy, theo bản năng địa quay đầu lại, hướng phía Hách Liên Tử Phong nhìn đi qua, vừa vặn cùng hắn chạm ánh mắt ở giữa không trung.

Ánh mắt của hắn rất thản nhiên, không có chút nào che dấu, chẳng lẽ là nàng đã đoán sai? Người đánh lén Đao Phong, cướp lấy thần khí, không phải là Hách Liên Tử Phong?

” đại ca, nơi đây không nên ở lâu! Ngươi hãy nhanh chóng mang theo Đao lão gia chủ rời đi rừng Bạch Hổ Lâm, ta phái mấy đệ tử hộ

tống các ngươi rời đi.”

Đao Phong quay đầu lại dò xét thương thế cha mình, sắc mặt chuyển biến tốt đẹp chút ít, gật đầu đón nhận đề nghị của nàng: “Vậy đa tạ muội tử.”

Đưa đi Đao gia phụ tử, cánh rừng hướng Tây Nam, đột nhiên phát ra một tiếng phá hủy kịch liệt, một cột kim quang cao ngất xông thẳng lên trời.

Xuyên qua thật nhiều tầng mây, huyễn hóa ra cảnh tượng vô số vàng bạc châu báu, màu vàng lấp lánh, ánh sáng long lanh, đủ để thỏa mãn trí tưởng tượng cùng dục vọng của mọi người, phàm là thấy tình cảnh này, mọi người không khỏi xuýt xoa hãi than.

” Nhìn, thật sự có bảo tàng! Trong rừng Bạch Hổ thật sự có bảo tàng!”

Trong đám người bắt đầu sôi trào, bất kể là đệ tử của gia tộc Hách Liên, hay là đệ tử của Lăng Thiên Cung, cũng khó khăn ức chế điên cuồng.

Sức hấp dẫn của Bảo tàng quả nhiên không giống bình thường!

Cùng lúc đó, phân tán ở các nơi trong rừng Bạch Hổ như Dung gia, Tư Đồ gia cùng những kẻ còn lại, khi thấy một màn này, cũng rối rít kích động hướng nơi kim quang ẩn hiện bắt đầu di chuyển.

Cất bước tiến vào rừng Bạch Hổ không lâu, người của tam đại Thánh Địa cũng rối rít kích động, thế gian này có bao nhiêu người không ham vàng bạc? Cho dù là bọn họ đến từ tam đại Thánh Địa, cũng không có thể ngoại lệ.

Chỉ một thoáng, trong rừng Bạch Hổ các thế lực khắp nơi đều hướng nơi kim quang xuất hiện mà đi đến, và sự thay đổi bất ngờ cũng đã chuyển động.

Quyển 3 - Chương 96: Địa Cung Thập Nhị Trọng

Cánh rừng hướng Tây Nam, kim quang tỏa ra, có một sơn động đứng vững gần những ngọn cây cổ thụ lành lạnh, dây leo quấn quanh, rêu xanh gắn đầy, nếu không có nhìn gần, rất khó phát hiện nơi đây lại còn có dấu một sơn động.

Bên ngoài sơn động, giờ phút này đã tụ tập một nhóm người, trong đó bao gồm Tư Đồ gia, Dung gia, còn có đông đảo nhóm người mạo hiểm. Khi bọn hắn cùng vào trong sơn động, thì thấy một đám Mãnh Hổ ngồi chồm hỗm, giống như là thủ vệ sơn động, không cho ngoại nhân nhích tới gần nửa bước.

” Mau! Chỉ cần xông qua Bạch Hổ trận, là có thể tiến vào động bảo tàng rồi!”

Trong đám người có người hô lớn, sóng người lại một lần nữa ùa lên, xông vào trong Bạch Hổ trận.

Nên khi đoàn người Vân Khê chạy tới nơi này, nhìn thấy đúng là một màn người hổ kịch chiến.

Đang cùng Bạch Hổ chiến đấu kịch liệt, trong đám những cao thủ nhìn thấy lại có người kéo đến nữa, thì tâm tình càng thêm lo lắng, bởi vì cái gọi là nhiều người thì ít phần, tới càng nhiều người, như vậy bảo tàng mỗi người có thể được chia lại càng ít, nên kiếm trong tay càng thêm nhanh chóng càng thêm lực, chỉ cần bọn họ xông qua bạch hổ trận, tiến vào bảo tàng, là có thể dẫn đầu nhận được bảo tàng!

” Xông lên a!”

Chỉ một thoáng, tiếng kêu Bạch Hổ và tiếng gào thét giao chiến thành khúc.

Vân Khê đứng ngoài vòng chiến đấu, từ xa nhìn lại, chỉ có thể nhìn thấy đầu người cùng đầu hổ, về phần trong chiến đấu người đến là người nào, hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn nhìn không rõ lắm, bởi vì bất kể là người hay là hổ, Đều rất nhiều…, người xem đến hoa cả mắt.

Lúc trước trong rừng Bạch Hổ cũng không thấy có nhiều … người thế này, hiện tại một khi bảo tàng được khai quật, thoáng cái hiện lên ra nhiều người như vậy, thật là tà môn.

“Chúng ta nhanh lên một chút đi qua, đến muộn sẽ không còn bảo tàng!” Hách Liên tử ngọc hai mắt sáng trưng, một loại hưng phấn giống như lúc hắn ở Quỷ Cốc U Lâm phát hiện bảo tàng dưới đất, dắt Hách Liên phu nhân, rồi xoay người về phía trước.

Hách Liên phu nhân đi lại nhẹ nhàng, bên hông quấn quanh kiếm mềm phút chốc rút ra, hẳn là bình tĩnh, không sợ hãi.

” Ngọc nhi, yên tâm đi! Những thứ bảo tàng này, đều là của gia tộc Hách Liên chúng ta!”

” các ngươi trở lại cho ta!” giọng của Hách Liên lão gia chủ gầm lên, đáng tiếc vẫn không thể thu hút sự chú ý của hai mẹ con tham tài, nên không cách nào, hắn phất phất tay, ý bảo người của gia tộc Hách Liên tất cả cùng nhau xông lên trước.

Hách Liên Tử Phong nhìn người của gia tộc Hách Liên xông lên trước, hắn cũng không theo sau, ánh mắt lãnh đạm của hắn từ bóng

lưng mọi người thu hồi, quay đầu nhìn về hướng đoàn người Vân Khê, ánh mắt thâm trầm.

Hách Liên Tử Ngữ cũng không có theo sau, bởi vì toàn bộ tâm tư nàng hiện tại đều rơi vào trên người Long Thiên Thần cùng Lam Linh Nhi, nàng nhìn chằm chằm Lam Linh Nhi thân mật kéo tay Long Thiên Thần, đáy lòng nổi lên sự ghen tuông.

Nữ nhân này rốt cuộc là từ nơi nào nhô ra? Tại sao vẫn quấn lấy Long Thiên Thần? Nàng rất muốn tự mình tiến lên chất vấn, nhưng ngại nàng là nữ nhi, nàng cuối cùng vẫn lựa chọn đợi ở bên cạnh đại ca, nhưng tầm mắt vẫn theo sát Long Thiên Thần cùng Lam Linh Nhi hai người, sợ là sự tức giận đã hiện lên trên khuôn mặt.

Trong vòng chiến đấu có sự tham gia của người Hách Liên gia tộc đã làm dâng lên một trận sóng mới.

” Nhìn! Đó là người gia tộc Hách Liên! Chúng ta được cứu rồi!” Mấy người thân bị vùi lấp ở Bạch Hổ trận, đang đau khổ chống đỡ nhất thời vui sướng vạn phần, nhưng người chân chính mừng rỡ cũng chỉ là số ít mà thôi.

” Nguy rồi! Người gia tộc Hách Liên đến, thực lực của bọn họ kinh người như vậy, chúng ta như thế nào đấu cùng bọn họ? Chẳng lẽ chúng ta thật cùng bảo tàng vô duyên sao?”

” Bất kể! Liều mạng! Trước vọt vào tàng bảo động rồi hãy nói, có thể lấy được bao nhiêu thì lấy!”

” Gia tộc Hách Liên, tại sao? Chẳng lẽ bọn họ nghĩ độc chiếm bảo tàng? Như vậy không phải quá mức ngang ngược đi!”

“.....”

Chiến đấu càng lúc càng kịch liệt.

” Đại ca, chúng ta làm sao bây giờ? Có muốn cũng xông qua không?” Long Thiên Thần nhìn trận chiến náo nhiệt như thế, tay chân không khỏi ngứa ngáy, lúc trước có phi long trợ trận, hắn chiến thắng cao thủ gia tộc Hách Liên, nên nhiệt huyết bên trong vẫn còn sôi trào, rất muốn tìm cơ hội thử một chút thực lực mình và Phi Long cùng tác chiến.

” Gấp cái gì? Có người mở đường cho chúng ta, cớ sao mà không làm? Chờ bọn hắn đánh cho khá một chút, chúng ta sẽ đi qua không muộn.” Long Thiên Tuyệt nhướng đuôi lông mày, thần sắc lười nhát, con ngươi hẹp dài híp lại, nói ” nhìn tình hình này, đoán chừng còn phải kịch chiến ít nhất cả canh giờ...”

Sau đó hắn giơ lên tay, cất giọng nói: ” Chúng đệ tử Lăng Thiên Cung nghe lệnh, mọi người ở tại chỗ nghỉ ngơi, ăn lương khô. Cần phải trước khi bọn hắn chiến đấu kết thúc, ăn uống no đủ, dưỡng đủ tinh thần!”

Thanh âm của hắn không lớn không nhỏ, nhưng đủ để cho mọi người đang cùng Bạch Hổ kịch chiến nghe được nhất thanh nhị sở.

Trong đám người, có không ít người giận đến nôn ra máu, cõi đời này lại còn có người vô sỉ như vậy?

Bọn họ ở chỗ này liều chết hợp lại đánh hổ, người ta thì ở bên ngoài ăn uống no đủ, nghỉ ngơi dưỡng sức, đợi đến khi bọn họ làm công quét dọn sẵn con đường phía trước, làm bọn họ có nhiều tinh thần hơn mà đi bên trong đem bảo tang lấy, cõi đời này sao lại có chuyện tốt bực này chứ?

Vân Khê hé miệng, xì cười khẽ, sớm đã thành thói quen hắn bụng đen một mặt, chỉ cần không phải đối với nàng làm chuyện xấu, nàng không ngần ngại hắn càng thêm bụng đen một chút.

” Mẫu thân, nhìn nè! Ta cùng Tiểu Tĩnh hái rất nhiều nấm, mẫu thân hãy súp nấm cho chúng ta uống đi?”

Vân Tiểu Mặc mang theo khuôn mặt khả ái tươi cười, đem chiếc nhẫn trữ vật phủi xuống mấy cái, rất nhiều nấm từ bên trong lục tục rơi xuống, tất cả lớn nhỏ đều có. Hắn nghiêng về một phía trước, Đoan Mộc Tĩnh đứng ở một bên nhặt, hai khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu đỏ bừng, phiếm sáng mờ. Thật giống như những thứ nấm này cũng là chiến lợi phẩm của bọn hắn, nên có cảm giác thành công.

” này...”Vân Khê cười khổ, lúc này nấu súp nấm, có thể quá đáng chút ít hay không? Chắc là có thể đem những người đang chiến đấu cùng bạch hổ tức đến hộc máu quá? Dường như hắn so với cha hắn càng giống hồ ly hơn, coi như lúc bình thường dẫn hắn đi dã ngoại.

” Được đó! Ta cũng muốn uống súp nấm nàng làm!” Long Thiên Tuyệt nhẹ nhàng cười một tiếng, phong hoa tuyệt đại, hơi có chút quyến rũ lấy lòng đắc ý.

Vân Khê hít sâu một hơi, thôi bất kể tất cả, dù sao trời sập xuống, có hắn là người cao chống đỡ, nàng cũng thoải mái một hồi, coi như là người một nhà tới đây du ngoạn ăn cơm dã ngoại vậy.

” tốt, nhưng thiếu cái nồi!”

Mọi người nhất thời trợn tròn mắt, lúc này đi nơi nào tìm?

Chẳng lẻ còn có người đem theo nồi, để vào rừng Bạch Hổ thám hiểm?

Vân Khê cũng ý thức được cái vấn đề này, khó khăn nói: “Chúng ta thật giống như không có nồi, làm sao bây giờ? Cái này chắc là không làm được nha.”

” Mẫu thân, chờ một chút! Để con tìm xem!” Vân Tiểu Mặc cúi đầu, đôi mắt xinh đẹp híp lại một mắt, một mắt thì nhìn chăm chú vào trong chiếc nhẫn trữ vật.

Vân Khê nghi ngờ, không biết hắn rốt cuộc đang làm gì đó.

Trong tay Vân Tiểu Mặc hiện tại có hai quả chiếc nhẫn trữ vật, một cái là của hắn phụ thân tặng cho, một cái là hắn từ Tống tu trong tay thắng được. Lúc trước ở Thánh cung đại náo bảo khố một hồi, vơ vét một chút ít đồ cũng không tính là bảo bối, thì để lại một ít cho người của Tu La Nhai, để cho bọn họ gầy dựng lại gia viên, nhưng hắn vẫn còn có cả một cái nhẫn bảo bối, bên trong bao hàm toàn diện, cụ thể mọi thứ đều có một ít, ngay cả chính hắn cũng không biết rõ lắm chúng là gì, bởi vì lúc ấy thời gian quá gấp, hắn và Dạ Cô Phong hai người vội vàng đem bảo bối trong bảo khố lấy đi hết, cũng không kịp tinh tế đánh giá.

Trong ấn tượng, hắn nhớ được giống như cthấy bên trong có một cái đỉnh, dùng nó nấu súp nấm, hẳn là rất thích hợp.

Hắn chọn a chọn, chọn a chọn, móc một hồi lâu, cuối cùng từ trong đống bảo bối trồng chất như núi móc ra một cái đỉnh dùng chất liệu gỗ đặc thù làm thành, cao một thước, miệng đỉnh to cỡ hai miệng chén.

Ánh mắt Vân Khê chớp chớp, có chút bị ánh sáng phản chiếu từ cái đỉnh làm cho lóa mắt, đợi nàng từ từ chăm chú nhìn kỹ, thì không khỏi ngây ngẩn cả người. Cái Đỉnh này, cực phẩm a! Nếu như nàng

đoán không lầm thì…, nó sở dụng không phải chất liệu gỗ, hẳn là hợp kim sắt tương đương với vật liệu mà người hiện đại sở dụng, truyền nhiệt, chịu được nhiệt độ cao, tính ăn mòn mạnh. Món đồ gần giống với đồ hiện đại, làm sao có thể xuất hiện ở thời đại này?

” Tiểu Mặc, con từ nơi nào lấy được?”

” ngô, con, con từ trong bảo khố của Thánh cung lấy được.” Vân Tiểu Mặc nháy mắt mấy cái, nhìn ngữ khí hỏi thăm mẫu thân nghiêm túc như vậy, còn tưởng rằng mình phạm vào sai lầm rồi.

Dung Thiếu Hoa cùng Băng hộ pháp hai người vẫn bồi hồi tại trong vòng chiến đấu, không có tham gia chính thức vào trận đấu, mới vừa nghe đến thanh âm của Long Thiên Tuyệt, liền hướng nơi mọi người Lăng Thiên Cung tụ tập đi tới.

Bọn họ theo người của Dung gia tới, nghĩ nhất định có thể tới chỗ người của Lăng Thiên cung tụ họp. Quả nhiên mò mẫm mãi trong rừng, tìm không ra người, đi đến chỗ mọi người tụ tập quả nhiên nhìn thấy người đang chờ.

Đi tới nửa đường, nghe được hai mẹ con nói chuyện, Dung Thiếu Hoa suýt nữa ngã quỵ.

” Bảo khố Thánh cung? Tiểu Mặc, con xác định con không phải là nằm mộng đi tới bảo khố thánh cung sao?” Dung Thiếu Hoa lên tiếng nói.

Băng hộ pháp thì vòng qua mẫu tử Vân Tiểu Mặc, đi tới chỗ Long Thiên Tuyệt, cung kính hành lễ. Sau đó đứng im ở phía sau hắn, cẩn thủ chức trách.

” Mới không phải! Con thật sự đến bảo khố Thánh cung, hơn nữa

đem bảo bối trong bảo khố toàn bộ lấy hết.” Vân Tiểu Mặc giơ cằm lên, nghĩ đến chiến tích của hắn, hơi có chút đắc ý.

Cái này, không ngừng làm cho Dung Thiếu Hoa sợ ngây người, Vân Khê cũng sợ ngây người, càng đừng nói những người khác vây xem chung quanh.

Thiếu chủ thật cừ! Chẳng những vào bảo khố Thánh cung của người ta, còn đem bảo bối của người ta lấy hết.

Quá trâu bò rồi!

Trong lòng chúng đệ tử Lăng Thiên Cung nhất trí, ánh mắt lần nữa nhìn về phía Vân Tiểu Mặc, có thêm mấy phần sùng bái.

Vân Khê quay đầu, cùng Long Thiên Tuyệt nhìn nhau, từ trong ánh mắt đang mỉm cười của hắn lấy được đáp án, nàng nháy mắt mấy cái, sau đó ôm lấy nhi tử, bẹp bẹp mãnh liệt hôn vài cái.

” Tiểu Mặc, mẫu thân yêu con chết mất!”

Phút cuối cùng, nàng hướng nhi tử ngoắc ngoắc tay nói: “Nhớ sau khi trở về, đem tất cả bảo bối hết thảy nộp lên trên cho mẫu thân, tiểu hài tử không thể đem theo nhiều bảo bối như vậy.”

Vân Tiểu Mặc bị nàng hôn đến trên đầu tỏa ra đầy sao, ngất ư ngất ư, cho đến khi nghe thấy phải giao nộp bảo bối, hắn vội vàng phe phẩy tay nhỏ bé nói: “Mẫu thân, Tiểu Mặc đã đem những bảo bối kia toàn bộ đưa cho Anh Mộc thúc thúc cùng Lưu xuyên thúc thúc, phòng ốc của bọn bị cung chủ bại hoại đốt, cho nên Tiểu Mặc đem bảo bối đưa hết cho bọn họ, để cho bọn họ gầy dựng lại gia viên.”

” Ai là Anh Mộc thúc thúc cùng Lưu xuyên thúc thúc?” Ta còn là Anh

Mộc Hoa Đạo cùng Lưu Xuyên Phong (*) đó, Vân Khê sờ sờ cái trán nhi tử, hí mắt nói ” Tiểu Mặc, con thật không phải mộng du sao?”

(*) là Hanamichi Sakuragi cùng Kaede Rukawa trong bộ Manga Slam Dunk

Vân Tiểu Mặc trề cái miệng nhỏ nhắn, hùng hồn nói: “Mới không có! Không tin, người hỏi phụ thân!”

Long Thiên Tuyệt gật đầu, cười đến gió nhạt mây xanh, nhìn hai mẹ con ngươi một lời ta một câu, hắn chỉ cảm thấy rất ấm áp.

Vân Khê càng thêm nghi ngờ, bất quá trước mắt ngoại nhân quá nhiều, không thích hợp hỏi. Ánh mắt của nàng híp lại thành một đường nhỏ, hướng về phía nhi tử cười mấy tiếng, âm thầm truyền đi tin tức.

Tiểu quỷ hẹp hòi, dám dấu của riêng? Coi về sau ta làm sao thu thập ngươi?

Vân Tiểu Mặc co lại cổ, cái miệng nhỏ nhắn mím môi lại, hai mắt cười đến híp lại thành một đường.

Hai mẹ con vẻ mặt giống nhau như đúc, chỉ là một cười đến nham hiểm, một cười đến nịnh hót.

Trong mắt Long Thiên Tuyệt, trái tim trở nên ngọt ngào, hai cánh tay dang ra, đem hai mẫu tử ôm vào lòng, tiếng cười trong sáng từ trong miệng hắn từ từ bật ra.

” Uy uy, làm gì ngọt như mật vậy? Thật là người no đủ không biết kẻ chết đói mà.....” Ánh mắt Dung Thiếu Hoa nhàn nhạt oán niệm hướng về vẻ mặt lãnh nhược băng sương của Băng hộ pháp, hắn không

hiểu nổi, tại sao lòng của phụ nữ khó đoán như vậy? Lúc trước thái độ của nàng đối với hắn có chút cải thiện, làm sao chỉ chớp mắt lại đem hắn đánh về nguyên hình, thậm chí nguyên hình cũng không bằng?

Băng hộ pháp không để ý đến hắn, tiếp tục tập trung, thực hiện tốt bổn phận bảo vệ của mình.

” Biểu ca, người của Dung gia đâu? Chẳng lẽ ngươi bất kể sống chết của bọn hắn?” Ánh mắt Vân Khê có chút nghi ngờ, rất nhanh phát hiện Dung Mậu Xuân trong vòng chiến đấu, thân ảnh đám người Dung Thiểu Khanh cùng Dung Tiêu Tiêu, ngồi giữa bọn họ, còn có một lão giả lớn tuổi, hình dung có chút tiều tụy, Vân Khê nhìn một cái đã nhận ra hắn.

Nói vậy hắn chính là Dung lão gia chủ, là ông ngoại nàng?

Ánh mắt của nàng hoảng hốt, lão giả cũng ngẩng đầu lên, nhìn lại phương hướng của nàng.

Hai đạo ánh mắt chạm vào nhau.

Vân Khê nhìn chằm chằm hắn một chút, tuy nói là ông ngoại, nhưng nàng cũng không có quá nhiều cảm xúc. Có lẽ là lúc trước Dung gia chủ giả làm cho nàng quá thất vọng, cho nên bây giờ nàng đối với Dung gia chủ thật có chút phòng bị, hơn nữa năm đó hắn tuyệt tình xua đuổi mẹ ruột của nàng ra khỏi Dung gia như thế, nói vậy cũng không phải là một lão nhân hiền lành.

Đối phương cũng lẳng lặng nhìn chăm chú nàng, ánh mắt tối đen không rõ. Bên cạnh hắn Dung Dậu Xuân cũng phát hiện nàng, hướng nàng ngoắt ngoắt tay, hơn nữa ở bên tai Dung gia chủ nói nhỏ mấy tiếng ánh mắt đối phương khẽ biến, càng thêm dùng sức đánh giá

nàng, muốn đi qua làm quen với nàng.

Ánh mắt Vân Khê bình tĩnh nhìn, âm thanh cười khẽ tự diễu, nếu hắn không muốn nhận thức cháu ngoại, nàng cần gì phải đi đòi?

Từ từ thu hồi tầm mắt, Vân Khê cúi đầu loay hoay nhìn đỉnh.

" Biểu muội, gia gia thật vất vả mới thoát hiểm, ngươi đi qua chào hỏi gia gia một tiếng được không?" Dung Thiếu Hoa thử dò xét nói.

Vân Khê hờ hững cười nói: "Bỏ đi! Mẹ ta đã cắt đứt liên hệ với người Dung gia, ta tự nhiên cũng cùng người Dung gia không có bất kỳ quan hệ."

" Biểu muội..."Dung Thiếu Hoa còn muốn thuyết phục nàng, nhưng khi nhìn nàng vẻ mặt lãnh mạc, hắn cũng không muốn ép buộc nữa.

Long Thiên Tuyệt vẫn lặng yên quan sát thần sắc biến hóa của nàng, đưa tay dò xét mi tâm của nàng, cho nàng một nụ cười an ủi.

" Ta không sao." Vân Khê ngước mắt, nụ cười và lời nói đều ngọt ngào đối với hắn. Nàng đã có đủ nhiều rồi, rất thỏa mãn, không cần vì những người và những thứ khác ảnh hưởng đến tinh thần.

" Đại tẩu, nhanh lên một chút đốt lửa nấu canh đi, ta đã đói bụng rồi!" Long Thiên Thần ồn ào đi theo, trên dung nhan tuấn dật thần thái sáng láng "Đúng rồi, ta đi chuẩn bị thịt Bạch Hổ, chúng ta vừa nướng thịt, vừa ăn canh!"

Nói xong, hắn hứng chí nhanh chóng chạy hướng người và hổ giao chiến.

" Long đại ca, chờ ta một chút! Ta với ngươi cùng đi!" Lam Linh Nhi

thấy thế, vội vàng đi theo phía sau hắn, giống như là đuôi của hắn, hắn tới chỗ nào, nàng cũng đi theo.

Đối diện, Hách Liên Tử Ngữ thấy một màn này, không khỏi khẽ giậm chân, nếu sau này cho nàng chứng kiến bọn họ tình chàng ý thiếp, nàng thà rằng ban đầu một kiếm giết hắn cho xong, cũng không cần như bây giờ dè dặt chứng kiện bọn họ như vậy.

Người này, đang trong rừng Bạch hổ mà nướng thịt bạch hổ ăn? Thật là chán sống rồi!

Vân Khê lắc đầu cười khổ, đứa nhỏ này rốt cuộc lúc nào đầu óc mới có thể thông suốt, trở nên thông minh chút ít?

Ánh mắt Long Thiên Tuyệt hướng Vân hộ pháp ra dấu, ý bảo hắn đuổi theo Long Thiên Thần, âm thầm bảo vệ, đối với đệ đệ hấp tấp, tính tình bất kể hậu quả, hắn thực tại rất quan tâm.

Rất nhanh, bên này đỉnh nổi lên hỏa, mùi nấm nồng nặc theo gió thổi đi, trong vòng kịch chiến giữa người và hổ không ngừng rung động. Mùi thơm không ngừng câu dẫn người và hổ, ngay cả bạch hổ cũng thèm ăn đến nỗi nước miếng ứa ra, chỉ tiếc, bọn họ muốn ăn nhưng không thể, nên chẳng thể làm gì khác hơn là đem sự thèm khát biến thành lực lượng chiến đấu, mọi người càng thêm mạnh mẽ xông vào trận.

Kể từ đó, những người xông vào trận, chẳng những phải chống đỡ lại mùi vị thơm ngon, còn phải chống đỡ lại sự điên cuồng công kích của bạch hổ, không khỏi chửi ầm lên là người của Lăng Thiên Cung thật là khéo dở trò.

Long Thiên Thần đặt mông ngồi trên đầu một thi thể Bạch Hổ, càng nghĩ càng buồn bực, hắn thật vất vả lao lực giết một đầu Bạch Hổ,

đem nó kéo về, nghĩ tới nướng thịt nó chén một bữa, ai ngờ lại bị đại tẩu bát bỏ không thương tiếc, tại sao lại không được ăn thịt bạch hổ? Mới vừa giết Bạch Hổ, máu nó còn chưa đông lại, chính là lúc thịt ăn ngon nhất, nếu là để thêm một lúc, vậy mùi vị có thể bị thay đổi.

” đại tẩu, nướng nhé! Ta đói bụng.”

” ngươi nghĩ muốn chết phải không?”Vân Khê cho hắn một cái xem thường, tiếp tục múc súp cho phu quân cùng nhi tử của mình uống thử, vốn còn muốn chừa một chén cho hắn, nhưng khi nhìn hắn không khôn ngoan như vậy, nàng liền trực tiếp giữ lại, để cho bản thân hắn tỉnh lại đã.

Nàng thật sự thua hắn, trong rừng bạch hổ nướng thịt của bạch hổ ăn, đến lúc đó bọn họ không thể nhàn nhã xem cuộc vui, mà là đổi lại cho người khác xem cuộc vui.

Ngươi nghĩ đi, bọn chúng thấy có người ăn đồng loại của bọn chúng thì sao, đây là vũ nhục cỡ nào a? Huyết hải thâm thù cỡ nào a? So với những người giết chết đồng loại của bọn nó, càng làm cho bọn nó hận đến cỡ nào, còn không theo chúng ta liều mạng?

” đại tẩu, ngươi thiên vị!” Long Thiên Thần nhìn súp trong đỉnh đã hết, còn không có đến phiên hắn, hắn rất bất mãn.

” Ta không quan tâm! Ai bảo ngươi không phải là phu quân ta, cũng không phải là con ta đây.” Ánh mắt Vân Khê liếc hắn một cái.

” Nhưng ta là em chồng ruột thịt của người a!” Long Thiên Thần anh hùng nói.

” Chú em đáng giá mấy đồng tiền? Hơn nữa, gả chú em ra ngoài, như nước đã đổ đi. Chờ ngươi sau này gả đi ra ngoài, cũng là cùng

nhà chúng ta không có quan hệ gì rồi, ta có cần thiết đặc biệt chiếu cố ngươi sao?”

Long Thiên Thần trên dưới dập đầu, không ngừng lay động, quá bị thương người, lại đánh đánh hắn như vậy?

Ánh mắt Long Thiên Thần ủy khuất nhìn đại ca, vừa ủy khuất nhìn cháu nhỏ, sau đó bắt lấy hai vai của cháu nhỏ, vô cùng đau đớn nói: “Tiểu Mặc, mẹ ngươi là mẹ kế a! Không đúng, là kế tẩu a!”

” Cái gì là kế tẩu? Tiểu Mặc không hiểu!”Vân Tiểu Mặc vô tội lắc đầu, tránh thoát tay của hắn, cúi đầu ăn súp ngon lành, làm cho Long Thiên Thần nuốt nước miếng.

” Ngươi là kế cháu!” Long Thiên Thần bi phẫn thêm một câu. (*NN: cười lăn lộn….=)))*

Long Thiên Tuyệt một tay ôm ái thê đang làm chuyện xấu, vừa ưu nhã uống súp đầy mỹ vị, nụ cười bên mép không giảm, ao ước luôn có người bên cạnh.

Nhưng nếu có người cẩn thận quan sát, có thể phát hiện, có một ánh mắt thâm trầm vẫn rơi trên ba người bọn họ, trong đó bao hàm thâm ý phức tạp, giống như thanh dao muốn phá nát cánh cửa, khắc sâu mà bén nhọn.

Long Thiên Tuyệt vẫn tập trung vào ánh mắt kia, mỗi khi nó sâu kín đột kích, nụ cười của hắn lại sâu thêm mấy phân, mang theo vài phần khoái ý. Thế gian này chuyện làm cho hắn vui sướng, chính là hắn có hạnh phúc, người khác không có!

” Long đại ca, nơi này còn có rất nhiều nấm, Linh Nhi làm súp cho ngươi uống nha.”

” Ta muốn ăn thịt!” Mắt Long Thiên Thần hết hy vọng, không có thể nhận được sự đồng ý, tiếp tục không buông tha.

“Này” Lam Linh Nhi thật khó xử, mấp máy cái miệng nhỏ nhắn, từ trong lòng ngực móc ra một cây chủy thủ, chủy thủ ra khỏi vỏ, nàng liền hướng cổ tay của mình làm tổn thương.

” Linh Nhi, ngươi làm gì?” Long Thiên Thần sợ hết hồn, vội vàng bắt được tay nàng để ngăn cản.

Lam Linh Nhi cúi đầu, e lệ địa cắn thần nói: “Long đại ca, nơi này khắp nơi đều là Bạch Hổ, nếu chúng ta đem Bạch Hổ đi nướng, như thế sẽ chọc giận bầy hổ. Bất quá Long đại ca nếu muốn ăn thịt, vậy thì ăn thịt Linh Nhi, chỉ cần Long đại ca vui vẻ, Linh Nhi cũng vui vẻ.”

Nàng lời này vừa nói ra, âm thanh xung quanh nhất thời biến mất.

Khuôn mặt anh tuấn của Long Thiên Thần đột nhiên ngây ra, hắn lăng lăng nhìn Lam Linh Nhi, trong lòng vô cùng phức tạp.

” nha đầu ngốc, ta chỉ là nói giỡn mà thôi, làm sao ngươi lại coi như thật?” Hắn cúi đầu, nhìn cánh tay trắng trẻo của nàng đang trong lòng bàn tay hắn, cổ họng hắn nghẹn lại “Bàn tay nhỏ bé đẹp như vậy, nếu bị thương, chẳng phải là rất đáng tiếc sao?”

Lam Linh Nhi đôi mắt đẹp nhẹ giơ lên, trong mắt thủy sắc long lanh, hiện lên tầng nước mắt, nàng khẽ cắn cánh môi, tâm rung động lên. Có thể có được ngữ điệu ân cần của hắn, nàng chết cũng cam lòng.

Cách đó không xa, có người oán hận dậm chân, quay lưng lại, không muốn nhìn lại nơi này.

Long Thiên Thần nhạy cảm ngẩng đầu lên, vừa bắt gặp bóng hình màu tím xinh đẹp xoay người, ánh mắt hắn chợt ảm đạm, từ từ buông lỏng ra bàn tay Lam Linh Nhi, đáy lòng trống rỗng, không có tư vị gì.

Cũng không biết trải qua bao lâu, ngay cửa động truyền đến tiếng hoan hô

" Cửa Sơn động mở ra rồi, cửa sơn động mở ra rồi"

Sau một tiếng hoan hô này, biển người như nước thủy triều tràn vào sơn động, mà những Bạch Hổ đang còn sống cũng đang giải tán lập tức, nhanh chóng chạy tứ tán, biến mất ở sâu trong cánh rừng, phảng phất như bọn họ đã hoàn thành sứ mạng bảo vệ sơn động, đến thời điểm công thành thì lui thân.

"Đi, chúng ta cũng vào xem một chút!" Long Thiên Tuyệt đứng dậy, hắn ra lệnh một tiếng, chúng đệ tử Lăng Thiên Cung rối rít đứng dậy đi theo.

Vân Khê hướng Hách Liên Tử Phong liếc một cái, phát hiện hắn từ lúc bắt đầu vẫn lẳng lặng yên đứng ở một gốc cây Cổ thụ bên cạnh, thần sắc trầm tĩnh, ánh mắt thâm thúy, không biết đang suy tư cái gì.

Vân Khê nhìn hắn, đáy lòng dâng lên một cổ cảm giác kỳ dị, cảm giác, cảm thấy trong này có cái gì kỳ hoặc.

Nàng không có thời gian suy nghĩ nhiều, mọi người xung quanh đều đã đi đến cửa động.

Dọc đường đạp lên thi thể bạch hổ để đi qua, mọi người dọc theo cửa động hé mở, bên trong sơn động là một mảnh bóng tối, nhìn không rõ lắm.

” Đốt lửa lên!”

Kèm theo thanh âm người phía trước truyền đến, sơn động đen thui từ từ sáng lên.

Đây là một sơn động bình thường, từ trên xuống dưới thạch nhũ treo ngược buông thỏng xuống, từ đầu đến đuôi đều là những măng cao vút, ở ánh lửa thấp thoáng, thiên hình vạn trạng, tăng thêm mấy phần cảm giác thần bí.

Sơn động thạch bích lồi lõm, mơ hồ có thể thấy được một chút phù điêu cổ xưa, nhìn kỹ, có Long Đồ Đằng cổ xưa, cũng có cảnh tượng quần ma loạn vũ, còn có mồi lửa tượng trưng cho nguồn gốc của sự sống. Những thứ phù điêu này thật giống như một truyền thuyết lâu đời, vừa giống như cảnh báo cho mọi người cái gì.

Tiếp tục hướng vào chỗ sâu của sơn động mà đi, ở sơn động cuối cùng, có một đường thông suốt tản ra ba cửa động, trên cửa có màu vàng nhàn nhạt của phù điêu hiện ra, mơ hồ là mấy chữ.

” Địa cung thập nhị trọng!” Có người thì thầm.

” mau nhìn! Bên trong có rất nhiều vàng!”

Xuyên qua động cánh cửa ẩn hình, trên mặt đất vô số những thỏi vàng và châu báu, cảnh tượng này giống như ảo ảnh mọi người nhìn thấy trên bầu trời bên ngoài cánh rừng. Chẳng lẽ đây lại là bảo tàng?

Vân Khê không nhìn những người đang vọt vào bên trong cướp đoạt vàng, đem toàn lực tập trung vào những văn tự cổ xưa được khắc trên bốn vách tường, những thứ văn tự kia rất kỳ lạ, không phải là văn tự thời đại này, nhưng cũng không phải là văn tự của một nước

hiện đại, tóm lại Vân Khê xem không hiểu, chỉ cảm thấy nó vô cùng thần bí, tràn đây uy lực mê hoặc lòng người.

Càng nhìn, vẻ ma lực thần bí càng ngày càng mãnh liệt, đem hấp dẫn toàn bộ tinh thần vào nàng vào trong đó, hãm sâu trong đó, không cách nào tự kềm chế.

Tấm bia kỳ dị giống như tinh linh có sự sống vậy, tập trung vào trong đầu của nàng, nghịch ngợm nhảy múa. Nàng phảng phất như đặt mình vào trong bọn họ, mà những hình người đó lại bay múa xung quanh nàng.....”

Cho đến khi có người dùng sức đẩy nàng, ở bên tai nàng gào thét, nàng mới đột nhiên giật mình tỉnh lại.

” Khê Nhi, nàng không sao chớ?” Long Thiên Tuyệt lo lắng cúi đầu nhìn nàng, vẻ mặt nàng mới rồi thật giống như bị tẩu hỏa nhập ma, thoạt nhìn rất không bình thường.

” Không có, không có chuyện gì.” Vân Khê hoảng hốt lắc đầu, sau đó bị ôm đi vào cánh cửa ẩn hình.

Chờ nhóm bọn hắn tiến vào phía sau cánh cửa ẩn hình, thì mọi người đều đã rơi vào trong không gian trong đó.

Cả không gian ánh sáng rất mờ, chỉ có một ít do thạch bích có khe hở mà lọt vào, đường đi rất nhỏ rất hẹp, chỉ có thể chiếu sáng một khúc. Song mọi người đều có cây đuốc trong tay, nên cả không gian bị chiếu lên đỏ rực, nhìn không xót thứ gì gì.

Không gian trước mặt rất lớn, có thể chứa cả ngàn người, trên mặt đất bày ra vô số vàng bạc châu báu, giống như là trưng bày, rải ra đều đều, không giống những bảo tàng khác, bình thường cũng là

vàng bạc châu báu chiếm cứ một chỗ, chồng chất thành núi.

Người dẫn đầu xông vào sơn động đã sớm điên cuồng, mọi người hoặc ngồi chồm hổm hoặc gục trên mặt đất, một đám điên loạn, nghiễm nhiên không có lấy phẩm chất của một kiếm khách.

“Phụ thân, mau đưa chiếc nhẫn trữ vật của người cho ta, ta muốn đem toàn bộ vàng trở về.!”

” Các ngươi hết thảy dừng tay cho ta! Những vàng bạc châu báu này toàn bộ cũng là của gia tộc Hách Liên ta, ai dám đoạt, chính đối địch cùng gia tộc Hách Liên!”

Tiếng la rất hung giữ, không phải là người khác, chính là Hách Liên gia Tiểu công tử – Hách Liên Tử Ngọc

Đáng tiếc, lúc này, mọi người lo đoạt vàng bạc châu báu đến đỏ mắt, làm gì để ý đến hắn.

Một nam tử đứng cách hắn tương đối gần, nhìn trúng chuỗi trân châu lớn dẫm ở dưới chân Hách Liên Tử Ngọc, thân thể cường tráng của hắn dùng sức hất ra, cả người Hách Liên Tử Ngọc bị đụng ngã lăn, Hách Liên Tử Ngọc ngả đụng đầu vào một thỏi vàng, trong nháy mắt cái chán đã bị lưu lại một cục máu.

” Ngọc nhi, ngươi không sao chớ? Mau để cho nương nhìn xem!” Hách Liên phu nhân vô cùng đau lòng, cũng không cần vàng bạc châu báu nhặt được, một lòng nhào qua bên người nhi tử.

Hách Liên Tử Ngọc thấy thế, cũng bất chấp trên trán bị thương, vội la lên: “Nương, mau nhặt vàng a, người quản ta làm cái gì? Ta không sao! Mau nhặt nhiều vàng một chút, đừng cho những người khác đoạt đi!”

Hắn che cái trán, vừa hướng Hách Liên lão gia chủ hô”Phụ thân, người đừng đứng đó a! Mau đưa chiếc nhẫn trữ vật của người cho ta, ta sử dụng!”

Hách Liên lão gia chủ nhìn hai mẫu tử, sắc mặt càng ngày càng đen, hướng về phía hai người quát khẽ: “Mau đứng lên cho ta! Thật xấu hổ!” Nói xong, hắn mở ra chiếc nhẫn trữ vật trên tay, ống tay áo vũ động, nhấc lên một trận gió mạnh mẽ, đem người đang vây quanh hắn ném ra xa. Vàng bạc châu báu rơi trên mặt đất, kèm theo trận gió, liên tục rơi vào trong chiếc nhẫn trữ vật trên tay hắn.

Người còn lại thấy thế, không khỏi mắng to lên.

” Có chiếc nhẫn trữ vật rất giỏi sao? Người gia tộc Hách Liên các ngươi muốn độc chiếm bảo tàng, quá mức khi dễ người rồi, coi chúng ta không tồn tại có phải hay không?”

” Đúng! Quá khi dễ người rồi! Người nhỏ đã ngang tàng, người lớn càng ngang tàng hơn, có để cho người khác sống hay không?”

“.....”

Chỉ một thoáng, người của gia tộc Hách Liên đã chọc cho nhiều người tức giận, đám người rối rít kéo tới, bao vây người của gia tộc Hách Liên.

Đoàn người Vân Khê kể từ sau khi vào cửa, vẫn đứng ở bên tường, không có đi tranh bảo tàng. Lúc này mà đi tranh bảo tàng thì thật không thông minh. Con người đều có tham niệm, dục vọng là không có chừng mực, nhiều người tranh bảo tàng như vậy, tuyệt đối sẽ không thể chia đều.

Người chiếm được ít sẽ ganh với người chiếm được nhiều, người chiếm được nhiều thì lại nghĩ mình có thể chiếm được hiều hơn, kể từ đó, tranh đấu không thể tránh được.

Đúng như hiện tại, người của gia tộc Hách Liên thành cái đích cho mọi người chỉ trích, chính là hậu quả mà Vân Khê đã dự liệu được.

“Phụ thân, võ công của người lợi hại như vậy, tại sao không đi đoạt kho báu? Nếu như Phụ thân xuất thủ…, nơi này khẳng định không có một người nào có thể đánh được phụ thân!” Vân Tiểu Mặc ngồi trên đầu vai của Long Thiên Tuyệt, không hiểu hỏi, đồng thời nghi ngờ, hơn nữa là vẻ mặt tự hào. Trong đáy lòng hắn, phụ thân là vô địch thiên hạ, ai cũng đánh không lại người!

Lời hắn vừa nói ra, lập tức làm cho những kiếm khách khác đề cao cảnh giác, bọn họ bên này chiến đấu hung ác, thiếu chút nữa quên mất, bên kia còn một bày mãnh hổ đang nhìn chằm chằm bọn họ, hơn nữa thoạt nhìn bọn họ so với người của gia tộc Hách Liên càng đáng sợ hơn. Đối với sự lãnh tĩnh của bọn họ, người của gia tộc Hách Liên lại giống như là một loại tục nhân, thấy tài mắt mờ, ngay cả gia chủ của bọn hắn cũng nhịn không được tự mình cướp đoạt bảo tàng, còn đối phương này? Người của bọn họ không được tôn chủ cho phép, không một người dám khom lưng nhặt một thỏi vàng, mặc dù đáy mắt đầy kim quang, nhưng không có một người dám tùy tiện hành động.

So sánh như thế, ai thắng ai thua, đã thấy rõ rang.

Có một nhóm người đứng sừng sững một bên, bọn họ phải tăng thêm nhiều mấy phần cảnh giác.

Đối với ánh mắt cảnh giác của mọi người, Long Thiên Tuyệt lộ ra cười yếu ớt ưu nhã, ngữ điệu lười nhát nói: ” Tiểu Mặc, con gấp cái

gì? Những người này bất quá là thay phụ thân nhặt vàng thôi, có người phục vụ, cớ sao mà không hưởng?”

Giọng nói lười biếng, lại cực kỳ cuồng vọng, mọi người nghe xong không tự chủmà xờ lại túi vàng của mình, thật giống như sau một khắc sẽ không cánh mà bay, rơi vào trong túi của hắn vậy.

Nhưng nếu là người khác nói lời như vậy, bọn họ nhất định sẽ cảm thấy đối phương chán sống rồi, tự tìm đường chết, nếu không chính là chưa tỉnh ngủ, đang nói mớ. Nhưng bây giờ nói lời này là của Long Thiên Tuyệt, tôn chủ Lăng Thiên Cung, một đời Tà tôn! Từ trong miệng hắn nói ra được, thì có độ tin cậy lập tức thẳng tắp bay lên, đến gần 200%!

Ánh mắt Vân Tiểu Mặc rực lên, vẻ mặt như đã hiểu gật gật đầu, nói: “Nga, Tiểu Mặc biết rồi! Vậy hãy để cho bọn họ nhặt trước đi!”

Vân Khê quay đầu, nhìn một chút hai phụ tử, không khỏi hé miệng cười khẽ.

Bên này hai bên đang giằng co méo miệng, rất có muốn đồng loạt tiến lên, đánh nhừ tử dục vọng của đôi phụ tử này, đáng tiếc bọn họ đều tự biết rõ, biết mình không phải là đối thủ của Long Thiên Tuyệt, vẫn là không nên tự mình chuốc lấy cực khổ thì tốt hơn.

Hách Liên lão gia chủ khóe miệng cũng mãnh liệt rút ra, hai phụ tử này, chẳng phải là cũng tính toán giành a, dám so sánh bọn họ là người làm công nhặt dùm bảo tàng? Lửa giận trong lòng không chỗ phát tiết, hắn rống một tiếng, đem toàn bộ người vây quanh hắn ném ra ngoài.

Một tiếng rống này, nghiễm nhiên trở thành phát pháo đầu, làm chất xúc tác cho một cuộc chiến ác liệt.

” ù ù...”Mặt đất trong lúc bất chợt chấn động, tiếng nổ lớn truyền đến, ánh sáng khác thường tự động xuất hiện nơi cửa, từ dưới mà dâng lên một cửa đá, đem cửa ẩn bít lại.

” Không tốt! Lối vào bị phong kín rồi!”

Mọi người trong trận ác chiến lập tức ngừng lại, nhất tề quay đầu nhìn về cửa đá, lâm vào một mảnh yên lặng.

Cửa đá bị phong bế, mặt đất như cũ vẫn chiếu sáng.

Mỗi người ngạc nhiên nhìn xuống chân mình, bỗng nhiên phát hiện dưới chân bọn hắn, trên mặt đất có vô số khe hẹp nhỏ. Những khe hẹp này vốn bị vàng bạc che dấu, bọn họ cũng không phát hiện, hiện tại nhìn kỹ, mới phát hiện những khe hẹp này bỗng nhiên sáng ngời, hoặc nhô ra hoặc rơi xuống, khiến cả mặt đất nứt toát.

Trong không gian, có tiếng cười đùa nghịch ngợm quanh quẩn, linh hoạt kỳ ảo mà quỷ bí.

” hì hì, hoan nghênh các ngươi tới Địa Cung thập nhị trọng, cơ quan của địa cung đã mở ra toàn bộ, hiện tại, địa cung cửa ra vào đang ở dưới đất tầng thứ mười hai. Nếu như các ngươi trong mười hai canh giờ không đến được tầng thứ mười hai, cửa địa cung lớn sẽ bị đóng lại, sau đó cửa cung lớn sẽ tự động tiêu hủy, cửa ra vào địa cung cũng sẽ đóng cửa trong thời gian dài, cho đến mười hai năm sau mới được mở ra”

” hì hì, hiện tại trò chơi bắt đầu! Thấy đồng hồ cát phía bắc trên tường không? Đồng hồ cát thượng tổng cộng có mười hai nấc, mỗi một nấc thể hiện một canh giờ, mỗi một tầng đều có đồng hồ cát tính giờ, như vậy, chúc các ngươi may mắn! Hì hì hì hì”"

Mọi người kinh hãi nhìn chiếc đồng hồ cát trên vách tường hướng bắc, một ít cát mịn đã bắt đầu rơi xuống, thanh âm cát mịn rơi xuống, thật giống như bùa đòi mạng, nghe thấy khiến trong lòng mọi người đều hoảng sợ.

" Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Cái gì địa cung thập nhị trọng? Chẳng lẽ chúng ta thật sẽ bị nhốt tại nơi này, đợi đến mười hai năm sau mới có thể đi ra?"

" Không phải có người đùa dai chứ? Ta nhưng không muốn bị vây chết ở chỗ này."

" không tốt, cửa đá là thực, hoàn toàn mở không ra được, cũng không có bất kỳ cơ quan nào. Thật giống như không phải là trò đùa dai, hắn nói có thể cũng là thật."

" không nghe thấy hắn nói sao? Chúng ta chỉ có mười hai canh giờ để mở ra các cơ quan, đến tầng thứ mười hai sẽ có cửa ra khỏi lòng đất, mọi người mau tìm, lối đi thông xuống dưới đất nằm ở đâu?"

"....."

Bên trong đồng hồ cát từng hạt cát mịn không người rơi xuống, mà những khe sáng trên mặt đất bắt đầu di chuyển, mọi người lâm vào trong kinh hoàng, cũng không kịp mang vàng bạc châu báu trong tay nữa.

Đoàn người Vân Khê may mà dựa vào góc tường, mặt đất dưới chân không nhô ra hoặc hạ xuống, những chỗ đặt chân quả thật quá nhỏ, đoàn người chỉ có thể dựa vào vách tường mà đứng nên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Thanh âm kia làm sao lại không nghe thấy nữa?” Lỗ tai Vân Khê dựng thẳng lên cảm ứng, nhưng cái gì cũng cảm ứng không được.

Long Thiên Tuyệt ngưng thần nói: “Thanh âm kia là từ dưới đất truyền đến, không ở tầng này.”

” Chẳng lẽ nơi này chính là địa cung thập nhị trọng trong truyền thuyết?” Thanh âm của Đoan Mộc Hùng từ bên cạnh truyền tới, đưa tới lực chú ý của mọi người.

” Nghĩa phụ, chẳng lẽ ngươi biết địa cung thập nhị trọng? Có biết phá giải như thế nào không?” Vân Khê hỏi.

” Lão phu cũng chỉ là nghe các vị tổ tiên nhắc tới qua địa cung thập nhị trọng, nghe nói địa cung thập nhị trọng vốn là từ một vị cao nhân võ học chí tôn thiết kế, dùng nó để khảo nghiệm dũng khí, gan dạ cùng trí khôn các đệ tử của hắn, phàm là có người có thể thông qua địa cung thập nhị trọng, là có thể chính thức xuất sư, đi lại trong thiên hạ, nếu không, thì chỉ có thể tiếp tục lưu lại tu hành cùng sư môn.”

” Nghe nói vị võ học chí tôn này đối với đệ tử yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc, cho nên ở mỗi một tầng đều có cao thủ cấp Thần huyền trấn giữ, thậm chí cao thủ cấp Huyền tôn trấn giữ, đệ tử muốn thông qua mỗi một địa cung, chẳng những phải phá giải mỗi một cơn cùng trận pháp không thể biết trước của mỗi tầng, còn phải chiến thắng cao thủ trấn giữ ở mỗi một địa cung, đáng sợ nhất cũng không phải là cao thủ trấn giữ, mà là rất nhiều cạm bẫy cùng trận pháp, rất ngoài dự đoán mọi người, khó lòng phòng bị, mỗi vị đệ tử chỉ có thông qua trận pháp, hơn nữa đánh bại cao thủ, mới có thể thuận lợi đi thông tầng địa Cung tiếp theo, hơn nữa là thời gian kiểm tra có hạn nếu như không thể trong thời gian quy định thuận lợi tới địa cung cuối cùng quan trọng nhất, cửa cơ quan sẽ đóng lại, như vậy địa cung rất lâu sau mới được mở cửa...”

Lời nói Đoan Mộc hùng…, làm cho mọi người càng thêm kinh hoàng.

” Không thể nào! Ngươi nói mỗi một địa cung đều có một vị cao thủ trấn giữ, cao tay như vậy ở chỗ nào? Chúng ta hoàn toàn, từ đầu, cũng chưa có thấy cái gì là cao thủ xuất hiện, cho nên nơi này nhất định không phải là như lời ngươi nói địa cung thập nhị trọng!”

” đúng, nơi này căn bản cũng không có cao thủ xuất hiện, tại sao có thể là địa cung thập nhị trọng như lời ngươi nói chứ?”

” Cho dù có cao thủ xuất hiện, chúng ta nơi này nhiều người như vậy, cũng không cần sợ hắn!”

Mọi người trong lòng bắt đầu đốt lên hi vọng.

Song còn chưa chờ thanh âm của bọn hắn lắng xuống, một bóng đen quỷ mị đột nhiên từ dưới đất xông ra, kèm theo tiếng cười liên tiếp, vang dội cả không gian.

” Ông nội ngươi chứ! Ai nói chỉ có một cao thủ trấn giữ? Rõ ràng chính là mười mấy cao thủ!”

Bóng đen theo mọi người toát ra, hòn đá dưới mặt đất tốc độ di chuyển cũng tăng nhanh, mấy người đang bay lên trên hòn đá đứng chỉ lo nhìn mặt đất đột nhiên toát ra bóng đen, mà quên mất mình đang đứng nơi nào, chỉ nghe được thanh âm rắc rắc của xương gảy lìa, cả người hắn tựa như có cái bánh không nhân bị đè dẹp, huyết nhục mơ hồ; còn mấy người đứng trên tảng đá cũng không dự liệu được tốc độ hòn đá sẽ rơi xuống lại đột nhiên tăng nhanh, hơn nữa hòn đá rơi xuống đất, lại đột nhiên lệch vị trí, bay ngược lên, tiếng xương gãy vụn lại vang lên, kinh hãi mà dọa người, thậm chí bóng người cũng không thấy, cứ như vậy biến mất ở dưới đất.

Bóng đen nhanh chóng toát ra, tung ta đường kiếm lãnh huyết, một khi có người từ trên hòn đá nhảy xuống, cũng sẽ bị băm thành đống thịt vụn, hoặc một mình chém giết, hoặc hợp lực công kích, phối hợp được thiên y vô phùng!

Vừa rồi mọi người còn nghị luận rối rít, không biết từ lúc nào lại xuất hiện nhiều cao thủ như vậy, mà không phải một cao thủ, điều cần thiết trước mắt bây giờ là làm sao chạy càng nhanh càng tốt.

” mau, mọi người tụ lại một chỗ, dựa vào bên tường đứng, không nên đi loạn!” Long Thiên Tuyệt một tay ôm nhi tử, một tay nắm thê tử, chỉ huy mọi người.

Vân Khê kiển chân nhìn về phía góc tường có đồng hồ cát, cau mày: “Thiên Tuyệt, thời gian không nhiều lắm rồi, chúng ta phải sớm qua được cửa ải này mới được!”

“Đừng nóng vội!” Long sỉ nhục Tuyệt nặng nề nhéo tay nhỏ bé của nàng, đưa mắt nhìn đám người xung quanh, lông mày anh tuấn của hắn dựng đứng lên, hạ giọng, nói bên tai Vân Khê, “Đi theo Hách Liên Tử Phong, hắn nhất định biết cách qua ải này!”

Vân Khê cảm thấy quái lạ, men theo tầm mắt của hắn nhìn đi qua, quả nhiên thấy Hách Liên Tử Phong chắp tay đứng ở một chỗ an toàn, bình tĩnh lạnh lùng, thần sắc không có chút nào lo lắng bối rối.

“Chẳng lẽ thật là hắn giở trò quỷ?” Trong lòng Vân Khê nhức nhối, có cảm giác đau khi bị phản bội.

“Cũng không nhất định, nếu hắn muốn đi, hắn sẽ thừa cơ hội náo loạn bỏ đi, ta thử nghĩ xem biện pháp phá trận!” Long Thiên Tuyệt đang muốn để nhi tử trên đầu vai xuống, đi trước phá trận, lúc này,

thạch bích từ phía sau bọn họ xảy ra một chút dị tượng, một quả cầu gai sắc bén đâm thấu bức tường đá, hơn nữa càng ngày càng dài...

Thần sắc Long Thiên Tuyệt khẽ biến, vội vàng ôm nhi tử, một tay khác nắm chặt tay Vân Khê, bay khỏi chỗ đó.

“Mọi người cẩn thận! Trên thạch bích có cơ quan!”

Tay của hắn giương lên, chúng đệ tử lập tức cảm thấy một cổ lực kéo, trước tiên rời xa thách bích, đúng lúc kịp thời.

———

Tiểu Tuyền: Cái chương này dài quá nên post trễ >_<

Quyển 3 - Chương 97: Thiên Tuyệt phát huy, Vân Khê phá trận

Ầm ầm" Hòn đá trên cao di chuyển càng ngày càng nhanh, tất cả mọi người ở dưới tìm chỗ thoát, cố gắng giữ thăng bằng cho bản thân. Giết chóc vẫn tiếp tục.

Hiểm cảnh như thế, làm cho lòng người run sợ, có chút lơ là sẽ đi vào chỗ chết.

"Nói, cơ quan ở đâu?" Long Thiên Tuyệt đứng trên không, một tay bắt lấy một hắc y nhân, âm thanh quát chói tai.

Hắc y nhân im lặng không lên tiếng, động tác cứng nhắc, đôi mắt trống rỗng dại ra, không có điểm nhìn cố định. Mặc dù bọn họ bị bắt nhưng vẫn quơ chân quơ tay, động tác cứng nhắc, không có bất kỳ giác quan nào.

"Vô dụng, bọn họ đều là thi khôi, chắc là không biết nói chuyện." Âm thanh trầm thấp do Hách Liên Từ Phong truyền lời tới, kiếm trong tay hắn rút ra khỏi vỏ, đem theo một mảnh lạnh lẽo.

"Giết, trước hết giết sạch bọn họ rồi nói."

Cả người hắn như gió, như sấm chớp, thân ảnh màu tím đột nhiên nhảy ra ngoài, thoát khỏi hòn đá, tay nâng kiếm ngoan lệ.

Vân Khê nhìn chằm chằm động tĩnh của hắn, thấy hắn đột nhiên ra

tay, trong lòng bóng đen cũng buông lỏng. Có lẽ bọn họ đa nghi rồi, nhưng nếu đây toàn bộ là bẫy, cũng là do hắn điều khiển phía sau, hắn nên thoải mái rút đi mới đúng, trừ phi nơi này có người hoặc chuyện gì đáng cho hắn lưu lại.

Không chú ý hắn nữa, Vân Khê ôm tiểu Mặc, không ngừng thoát những hòn đá trên cao đang lăn xuống.

“Mọi người nên đi theo hướng của hắc y nhân thoát đi, không nên loạn” Âm thanh của Long Thiên Tuyệt trầm thấp mà đầy từ tính vang lên thêm lần nữa tiếng vang trong không trung, vô hình làm lực lượng cho mọi người yên tâm, mọi người vốn là loạn, bắt đầu trấn tĩnh lại, theo hướng các hắc y nhân thoát đi.

Ở giữa hòn đá, thân ảnh màu tím như gió vì mọi người quét sạch chướng ngại, hai cao thủ nổi tiếng ở Ngạo thiên đại lục, thực lực quả nhiên không giống người bình thường, chỉ trong chốc lát, phần lớn hắc y nhân đều ngã xuống. Trong lòng mọi người bỗng có một chút thảnh thơi, không hề bối rối như lúc trước nữa, người vì cơ quan bỏ mạng ngày càng ít.

“Nhìn kìa, những hắc y nhân đó có thể sống dậy.”

Một màn kinh hãi, hắc y nhân vốn đã bị Long Thiên Tuyệt cùng Hách Liên Tử Phong chém bị thương hoặc đánh bại lại bò dậy, khôi phục động tác nhanh nhẹn như lúc trước, thật giống như sống lại trong cõi chết, thời gian cũng điểm đến số mười.

“Thiên Tuyệt, Hách Liên đại ca cẩn thận.” Vân Khê thấy hắc y nhân đằng sau đừng dậy công kích hướng hai người, lực chú ý đều tập trung phía hai người.

Trong lúc kịch chiến nghe âm thanh của nàng, đồng loạt quay về phía

sau nhìn nàng, đáy mắt giống nhau như đúc ôn nhu và đầy thâm thúy, quay đầu lại thêm lần nữa, tinh thần hai người phấn chấn, mỗi người một kiếm, mỗi một chiêu đều nhanh như gió và mạnh mẽ, chấn động vạn quân.

Từng ánh mắt khác thường nhìn Vân Khê, mang theo tia đắc ý cùng tìm tòi, phu nhân của tôn chủ Lăng Thiên Cung, có quan hệ thế nào với đại công tử của Hách Liên gia?

Ánh mắt khác thường phát ra nhiều nhất là trong đám người của Hách Liên gia, từng đợt ánh mắt hiểu lầm rơi trên người Vân Khê.

Vân Khê hoàn toàn không để ý, vẫn tiếp tục ôm nhi tử liên tục đổi chỗ dừng chân, vừa tinh tế suy nghĩ phương pháp phá quan.

Trong đầu có đoạn ngắn trí nhớ kỳ quái chợt lóe lên, Vân Khê híp mắt lại, giống như đã bắt được chút đầu mối trong đó, nhưng đoạn trí nhớ kỳ quái đó chợt lóe lên rồi chợt biến mất, hàng ngàn ký tự, nàng cảm thấy có một trận đau choáng váng trong não.

“A, Long đại ca, cứu ta.”

Lam Linh Nhi trượt chân, hòn đá từ trên rơi xuống, cả thân hình đều bị treo lên, chỉ còn lại tay phải níu lấy cột đá, nàng quay đầu hướng Long Thiên Thần kêu cứu.

Ngay lúc đó, Hách Liên Tử Ngữ đang gần Lam Linh Nhi, nghe tiếng Lam Linh Nhi kêu cứu, nàng theo bản năng đưa tay kéo nàng ta. Lam Linh Nhi kinh ngạc quay đầu, chống lại tay Hách Liên Tử ngữ đưa tới, nàng do dự, đáy mắt ánh sáng u tối xẹt qua.

Nơi dư quang, Long Thiên Thần nghe thấy tiếng kêu, từ bên trái nàng nhảy tới, mà Hách Liên Tử Ngữ nằm bên phải, theo góc độ

nhìn thấy, Hách Liên Tử Ngữ đứng như vậy, trừ nàng, trong vòng năm bước không thấy bất kỳ kẻ nào.

Đúng là một cơ hội tốt!

Người thông minh, thì phải biết nắm chắc thời cơ.

“Cám ơn Hách Liên tiểu thư” Tay trái của nàng đưa đến chỗ Hách Liên Tử Ngữ, tay hai người vừa chạm tới, ánh mắt Lam Linh Nhi ngoan lệ, tay trái nàng tự nhiên phát ra một lực, thuận thế lôi Hách Liên Tử Ngữ khỏi hòn đá.

“A….” Hách Liên Tử Ngữ không đề phòng, thân thể liền bị đẩy xuống, hòn đá đang từ trên bay xuống.

“Hách Liên tiểu thư.” Lam Linh Nhi nhanh chóng la lên.

Long Thiên Thần đến bên người của Lam Linh Nhi, chỉ thấy Hách Liên Tử Ngữ đang từ trên hòn đá rơi xuống, hắn nhất thời phân tâm không để ý Lam Linh Nhi mà nhảy xuống với Hách Liên Tử Ngữ.

Thân ảnh màu trắng phiêu dật, trong lòng Lam Linh Nhi trầm xuống, khoảng cách sinh tử, hắn chỉ duy nhất nghĩ đến là cứu người mà người đó lại là Hách Liên Tử Ngữ.

Nàng hít sâu một hơi, tính toán bất cứ giá nào, cắn răng, buông tay, nhảy theo hướng Long Thiên Thần.

Long Thiên Thần chỉ cảm thấy mình rơi chậm lại, một đôi tay nhỏ bé ôm lấy eo hắn, cản trở tốc độ hắn rơi về phía trước, cả người rơi xuống ngay giữa tảng đá.

Lam Linh Nhi ôm chặt eo hắn, phút chốc tâm vững như bàn thạch,

nàng cam nguyện cùng hắn đi xuống hoàng tuyền, cũng không muốn nhìn thấy hắn cùng với nữ nhân khác ân ái phu thê.

Lưng, cái mông chạm tới đá, trước mắt Long Thiên Thần cảm thấy một trận choáng váng, đau thấu trời xanh.

Hắn cho là mình chết chắc, mờ mịt quay đầu nhìn, nhìn thấy Hách Liên Tử Ngữ cách đó không xa.

Như có cùng cảm ứng, trong đầu lúc chỉ có Hách Liên Tử Ngữ, bốn mắt nhìn nhau, trong mắt vô số chuyện phức tạp đều chạy đi hết.

Say đắm, ôn nhu, cô gái trong dòng nước chảy, bóng lưng quanh co khúc khủyu, tất cả đều hóa thành ảo ảnh vĩnh hằng.

Mái tóc đen di chuyển, chống đỡ trong tầm mắt hai người, ảo ảnh từ từ mông lung, nhường chỗ cho hiện thực tàn khốc.

Hai người không tự chủ được đưa tay, đầu ngón tay ngắn ngủi chạm vào nhau, hết sức căng thẳng.

“Tử Ngữ.”

“Thiên Thần”

Hai tâm hồn giờ phút này gần nhau, tựa như chưa từng có gì phù hợp như lúc này.”

“Ngao…”

Chỉ trong tích tắc, Phì Long hiện thân, thân thể to lớn đụng vào hòn đá, hòn đá trong nháy mắt đã xụp đổ, nó lấy thân thể đỡ, khiến cho ba người an toàn đáp xuống lưng nó.

Thân thể nó dài rộng kéo dài ra hai bên thạch bích, dùng thân thể làm cầu, hòn đá bay lên hay bay xuống đều trúng vào người nó, thân thể nó phập phồng lên xuống.

“Long đại ca, làm ta sợ muốn chết, ta còn tưởng ta chắc chắn sẽ chết.” Lam Linh Nhi dẫn đầu trở về, ôm lấy Long Thiên Thần, chui đầu vào trong ngực hắn khóc nức nở.

Tay Long Thiên Thần gần chạm vào Hách Liên Tử Ngữ, lại bị Lam Linh Nhi ôm lấy ngăn trở.

“Không có chuyện gì rồi, đừng sợ.” Long Thiên Thần cúi đầu an ủi một câu, lại quay lại nhìn Hách Liên Tử Ngữ, nhưng bị ánh mắt lạnh lùng của nàng nhìn lại, nhẹ giọng nói một câu, rồi nhảy khỏi mình Phì Long, đi trở lại bên người của gia tộc Hách Liên.

“Tử Ngữ” Trong tim Long Thiên Thần như bị dao cắt, chợt hiểu ra, vừa rồi trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, hắn nhận ra tim mình, thì ra trong lòng hắn đã sớm bị lấp đầy bởi hình bóng của nàng.

Động tĩnh bên ba người này quá lớn, hấp dẫn người khác chú ý, Phì Long xuất hiện làm cho không ít người khiếp sợ.

“Phì Phì cực khổ ngươi rồi” Long Thiên Thần đưa tay vuốt ve thân thể nó, làm cho Phì Long cảm thấy thỏa mãn rên lên một tiếng.

Thân ảnh Long Thiên Tuyệt dừng bước, thấy đệ đệ bình yên vô sự, trong lòng cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

Lúc này, Đoan Mộc Hùng từ trong tay ném ra một cái giây thô to, hét lớn “Long Tôn Chủ, Hách Liên công tử mau đem hắc y nhân trói lại, như thế bọn chúng sẽ không thể ác oai tác quái được nữa.

Hai người Long Thiên Tuyệt cùng Hách Liên Tử Phong nhìn nhau một cái, nhảy lên chia làm hai bên tiếp được dây thừng, đáy mắt hai người phát sáng, phối hợp lẫn nhau, kết thành lưới trời.

Cũng không lâu lắm, trong không gian tất cả hắc y nhân đều vị Long Thiên Tuyệt cùng Hách Liên Tử Phong bắt trói lại, khiến cho bọn họ không thể nào tác oai tác quái được nữa.

Hắc y nhân đã giải quyết xong nhưng trong không gian còn có các cơ quan chưa được phá giải.

Long Thiên Tuyệt vũ áo bào, đưa mắt tìm kiếm thê nhi.

Vân Khê suy nghĩ đoạn ký ức mới trong đâu lóe lên rồi chợt biến mất, nàng không biết đoạn ký ức ngắn kia từ đâu mà đến, tại sao lại lóe lên trong đầu nàng, chẳng qua là có cảm giác ai đó dẫn dắt nàng, không ngừng dẫn dụ nàng tìm tòi nghiên cứu.

Rốt cuộc là cái gì đây?

Cảm giác này từ đâu mà đến?

“Khê Nhi?” Hơi thở thuộc về nam tử bao quanh nàng, thoáng chốc Vân Khê hoàn hồn, một nhà ba người lúc này đang đứng trên một hòn đá.

“Một canh giờ sắp hết rồi, chúng ta phải mau chóng nghĩ cách phá trận mới được, ta nghĩ cơ quan này nằm trong một vài hòn đá.” Long Thiên Tuyệt đưa mắt nhìn đồng hồ cát, giọng nói chân thật.

Vân Khê nhíu mày nói “ Chúng ta chỉ có mười hai canh giờ để phá quan, hiện tại tầng thứ nhất mất đi gần một canh giờ, thời gian rất

cấp bách a…”

Long Thiên Tuyệt kê sát miệng vào tai nàng nói “Ta thử dùng na di thuật, có thể trực tiếp đến tầng dưới, đi đóng cơ quan, mẹ con các nàng cẩn thận một chút, tận lực cùng bọn Vân hộ pháp đợi một chỗ, người khác ta không yên lòng.”

Ánh mắt Vân Khê chợt phát sáng, gật đầu lia lịa “Tốt, vậy chàng cẩn thận một chút.” Nàng làm sao quên mất, bọn họ còn có Na Di thuật, có thể tùy ý xuyên qua bất kỳ không gian nào đây?Chỉ cần Thiên Tuyệt đóng cơ quan thành công, thẳng đến tầng dưới, đóng cơ quan, bọn họ không phải được cứu sao.

Nàng nhất thời mừng rỡ, lo âu trong lòng cũng bị xua tan.

Trong cái nhìn của Vân Khê, thân ảnh Long Thiên Tuyệt biến mất trước mắt nàng.

Lần đầu Vân Tiểu Mặc chứng kiến na di thuật, đôi mắt tò mò lóe sáng, kéo áo Vân Khê hỏi “Mẫu thân, phụ thân dùng phép thuật gì vậy? Tiểu Mặc cũng muốn học.”

“Đây không phải là phép thuật gì mà là Na Di thuật.” Vân khê nhìn khuôn mặt dễ thương của nhi tử, nhẹ nhàng cười nói.

Vân Tiểu Mặc nhận ra, từ nhỏ đến lớn, muốn hỏi hắn chép phạt cái gì nhiều nhất thì đó chính là tàn hoa bí lục. Ánh mắt của hắn sáng lên, chớp chớp “Nga, thì ra cái này là tàn hoa bí lục ghi lại Na di thuật, quá thần kỳ, Tiểu Mặc cũng muốn học.”

Vân Khê đưa tay vuốt vuốt đầu của nhi tử “Tu vi con còn quá thấp, không thích hợp luyện na di thuật, chờ con tấn chức lên thiên huyền trở lên, con mới có thể luyện.” Vừa nói vừa ôm con nhảy lên tảng đá

vừa bay lên, thật giống như đang nhảy ô trò chơi.

Trong đám người đó có người thấy được Long Thiên Tuyệt biến mất ngay tại chỗ, không khỏi kinh hô lên “Không tốt, Long Thiên Tuyệt chạy một mình.”

Lời hắn vừa nói ra, mọi người sôi trào lên.

“Các ngươi nói nhăng nói cuội gì đó? Tôn chủ chúng ta làm sao có chuyện một mình chạy trốn? Đừng quên phu nhân cùng tiểu thiếu chủ đang ở đây” Vân hộ pháp hừ lạnh một tiếng, giọng nói lạnh băng phát ra.

“Ai biết hắn có vứt bỏ vợ con hay không?” có người nói

Lông mày Vân khê quyét ngang, ánh mắt ngoan lệ quét về phía người nói chuyện, cười lạnh nói “Vậy không bằng chúng ta đánh cuộc, như thế nào? Nếu hắn không trở lại ta tùy các ngươi xử trí, nhưng nếu như hắn trở lại ta muốn đầu trên người ngươi.” Ánh mắt như điện chiếu thẳng về phía đối phương, đối phương cả kinh lập tức im miệng, sợ hãi cúi đầu, không dám nói thêm câu nào.

Mọi ngươi xung quanh thoáng cái yên tĩnh lại, bị sát khí Vân Khê tỏa ra làm cho mọi người chấn động.

Dám can đảm chửi bới phu quân của nàng, bôi nhọ thanh danh của hắn, quả thực chán sống rồi.

Nàng làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho người khác hoài nghi phu quân của nàng.

Tinh thần chúng đệ tử Lăng Thiên Cung nhất thời rung lên, không vì cái gì khác, chỉ vì có một phu nhân mạnh mẽ vang dội, trên mặt bọn

họ thêm ánh sáng tự hào.

“Tính tình nàng cùng mẹ nàng thật khác biệt, nàng thật là nữ nhi của Thu Nhi sao?” Một âm thanh già nua từ trong đám người truyền đến, giống như lời nói tự nói hoặc như hỏi thăm người bên cạnh.

Dư quang của Vân Khê quét nhẹ, liền nhìn đến người nói chuyện.

Hắn còn nhớ rõ nữ nhi của hắn sao? Nếu như nhớ được, vì sao gặp mặt lại như không quen biết nhau?

“Phụ thân, Khê Nhi chính xác là nữ nhi của muội muội, người nhìn nàng hiện tại đã trưởng thành, hơn nữa còn gả cho tôn chủ của Lăng Thiên Cung, là một hài tử có phúc khí.” Lời nói nghe thuận tâm Vân Khê, dưới đáy lòng nàng cũng nhận người cậu tính tình ôn hòa, mềm lòng và nhân hậu này.

“….Là một hài tử có phúc khí” Dung gia chủ ngưng mắt nhìn về hướng Vân Khê, tay khẽ động, ánh mắt phức tạp, lẩm bẩm.

Vân Khê đứng quay lưng về phía họ, làm bộ không nghe được bọn họ nói gì, câu nói cuối cùng của Dung gia chủ làm cho tâm đã lạnh của nàng trở nên nhu hòa chút ít.

Trên trán nàng thổi qua một trận gió nhẹ, Vân Khê ngước mắt, là lúc Long Thiên Tuyệt hiện thân, trở lại, sắc mặt hắn ngưng đọng, lông mày anh tuấn khẽ nhíu lại, xem ra tình hình không lạc quan.

“Thế nào rồi Thiên Tuyệt?”

Long Thiên Tuyệt lắc đầu, âm thanh trầm thấp nói “Không thể thực hiện được, cái sơn động này giống như đã được bố trí cấm chú, na di thuật của ta không cách nào xuyên xuống tầng dưới, ta chỉ có thể

ở cùng tầng tìm kiếm cơ quan, đáng tiếc cũng không thành công. Trước mắt ta thấy chúng ta không còn cách nào ngoài tĩnh tâm lại tìm cách phá trận, tìm kiếm xem cửa tầng tiếp nằm đâu."

Vân Khê không cảm thấy mất mát quá lớn, cũng không cảm thấy chán ngán thất vọng, cùng lắm chính là chết, chỉ cần cả nhà bọn họ ba người ở chung, cho dù xuống hoàng tuyền, cũng không có chuyện gì.

Nàng cười một tiếng nói "Không có chuyện gì, trước tiên chàng nghỉ ngơi một chút đi, chuyện phá trận để ta."

Cho dù nàng không nắm chắc, nhưng trong tàn hoa bí lục có ghi lại rất nhiều phương pháp phá trận, lúc trước nàng không có tinh tế nghiên cứu qua, hiện tại bây giờ chậm một chút, nhưng có còn hơn không.

Nàng tin tưởng chỉ cần cho nàng nhiều thời gian một chút, nàng nhất định có thể hiểu thấu đáo, huống chi trong đầu nàng vừa nãy có lóe lên ý nghĩ, chẳng qua kém chút cơ hội.

"Ngươi rốt cuộc có được hay không? Thời gian cũng không còn nhiều rồi" Hách Liên Tử Ngọc trong đám người nhịn không được la lên.

Ánh mắt Vân Khê nhàn nhạt nhìn tới, khoát tay bảo "Nếu không ngươi thử đi."

Hách Liên Tử Ngọc không được tự nhiên xờ cổ, bĩu môi "Ta không được, nếu được ta đã làm."

Ánh mắt Vân Khê Lạnh lùng, đột nhiên ánh mắt ngoan lệ hét to với hắn "Vậy thì đứng qua một bên, bớt nói nhảm đi."

Hách Liên Tử Ngọc bị nàng la sợ hết hồn, ngẩn ngơ, sau đó ủy khuất nhìn kêu lên “Ngươi tại sao phải la ta? Ta là công tử của Hách Liên gia, ta…”

Hắn còn muốn khóc lóc kể lể nhưng bị Hách Liên phu nhân bịt miệng lại, bởi vì nàng nhận ra trong không khí lúc này vô số ánh mắt bất mãn nhìn tới đây. Nhi tử còn nói chuyện như vậy chỉ sợ bọn họ sẽ động tâm giết người.

Giờ khắc này sinh tử chỉ có một đường, có thể có người đứng ra phá trận là chuyện không dễ, làm sao còn nhiễu loạn suy nghĩ phá trận của nàng?

Lúc này mọi người đều ngồi trên một chiếc thuyền, cùng chung mối thù, ai có thể phá giải trận pháp thì người đó có quyền nói.

Vân Khê vận khinh công bay lên một chỗ đứng cao nhất, hòn đá màu đen bay cao bay thấp trên đó vô số văn tự cùng hình ảnh xẹt qua.

Nàng thử đem nó đối chiếu với trận pháp từng cái trong tàn hoa bí lục đối chiếu, phát hiện không có trận pháp nào phù hợp giống như trận pháp trong tàn hoa bí lục đã ghi chép lại.

Nên làm sao bây giờ? Bọn họ bị giữ lại đây mười hai năm, sau đó chết trong đây sao?

Chân mày thanh tú của nàng nhíu chặt lại.

Cát trong đồng hồ cát nhanh chóng chảy hết.

Một canh giờ lặng lẽ trôi qua.

“Long phu nhân ngươi rốt cuộc có thể phá giải trận pháp hay không?” Trong đám đông đã có người đợi đến nóng lòng, hơn nữa thấy mày của nàng nhíu chặt lại, tâm tình đợi chợ càng thêm xao động.

Hách Liên Tử Ngọc thấy nàng không có phương pháp phá trận rốt cuộc cũng tìm được cơ hội báo thù, nhìn nàng có chút hả hê cười, nói to “Ta nói rồi, nàng có năng lực gì? Bất quá là nữ nhân thôi, ỷ vào mình có phu quân làm tôn chủ làm chỗ dựa, ở chỗ này tác oai tác quái, không đem mọi người để vào trong mắ,t ta nói a, mọi người nếu như muốn sống thì tự tìm lấy biện pháp, ngàn vạn lần không nên kỳ vọng vào trên người nữ nhân.”

“Ngu ngốc.” Từ trước đến giờ Dung Thiếu Hoa tu dưỡng tốt, hướng về kẻ dở hơi này, thật sự chịu không được nói tục.

Một tiếng ngu ngốc này của hắn không biết làm tâm bao nhiêu người sản khoái. Nếu không phải ngại thế lực cùng uy tín của gia tộc Hách Liên, bọn họ hận không thể chửi rủa kẻ dở hơi này một phen. Hắn tựa hồ quên mất bọn họ đang trong tính cảnh thế nào, nếu mọi người có phương pháp phá trận còn có thể ở đây chờ chết sao.

“Ngươi nói cái gì? Ngưới dám mắng ta ngu ngốc sao?” Hách Liên Tử Ngọc tức giận, làm bộ xông về phía hắn.

Hách Liên phu nhân vội vàng ngăn cản hắn, nhưng lại tàn khốc hướng Dung Thiếu Hoa nói “Dung thiếu chủ xin lựa lời mà nói, ngươi vũ nhục con ta, như là vũ nhục gia tộc Hách Liên nhà ta, chẳng lẽ Dung gia muốn đối địch cùng gia tộc Hách Liên?”

Dung Thiếu Hoa híp mí mặt lại, bộ dáng xa cách, từ đầu đến cuối hoàn toàn không để ý đến chuyện nàng nói, trong miệng lẩm bẩm tự nói “Mẹ như thế thảo nào con lại như vậy.”

Gương mặt trét một tầng phần dày nhất thời đen lại, nổi trận lôi đình, ngón tay chỉ hắn, mắng “Tốt cho Dung Thiếu Hoa ngươi, Dung gia chính là dạy ngươi như vậy? Vậy để ta dạy dỗ tên tiểu tử Dung gia nhà ngươi.”

Tình thế hết sức căng thẳng.

Lúc này một trận cuồng phong nổi lên, xuất phát từ một góc, mang theo tiếng thét đầy uy lực, tràn đầy sự uy hiếp.

Kèm theo cuồng phong là có tiếng quát chói tai, thanh âm vang dội cả không gian “ Câm miệng hết cho bổn tôn. Người nào dám lên tiếng quấy rầy phu nhân ta, đừng trách bổn tôn không khách khí.”

Mọi người bị một trận cuồng phong thổi, tâm thần trấn động quay lại nhìn người tạo ra cuồng phong là Long Thiên Tuyệt.

Lúc này toàn thân Long Thiên Tuyệt bị phủ một hơi thở lạnh lẽo, khí thế trấn áp tất cả, làm cho người ta không dám nhìn lên.

Hơi thở của hắn chỗ nào cũng có, vững vàng khống chế tất cả mọi người trong không gian.

Mọi người nhất thời im lặng, ngừng thở sợ thở nhẹ cũng đụng đến hắn.

Vân Khê từ trên cao nhìn đến hắn, hai ánh mặt chạm vào nhau, không cảm thấy hắn lạnh lùng đáng sợ mà là ánh mắt vô cùng ôn nhu, cùng tín nhiệm.

Toàn thân Vân Khê như tràn đầy lực lượng, nàng biết lược lượng này là hắn cho nàng.

Nàng hít sâu một hơi, nhắm hai mắt lại, tĩnh tâm suy nghĩ.

Trong đống đống hỗn độn rất nhiều hình ảnh ký tự bay vào, chúng nó như có thêm sinh mệnh, nghịch ngợm lẫn nhau chen lấn chơi đùa, bọnchúng bỗng nhiên sắp thành hàng, bỗng nhiên vô tư tản ra, từng cái ký tự vui thích lui ra.

Mi tâm Vân Khê nhắm chặt, lắc lắc đầu, đây không phải là hình ảnh nàng lúc mới tiến vào nhìn thấy văn tự cổ xưa kia sao?

Chậm đã, những ký tự sắp hàng thứ tự cùng tiết tấu, cũng không phải là giống như những hòn đá đang thoát ra từ trong không gian sao?

Chẳng lẽ mấu chốt phá trận chỗ này?

“Nếu như các ngươi thật có linh tính, có thể nói cho ta biết phương pháp phá trận không?

Kỳ tích xảy ra

Những bức tượng bố trí thứ tự lần nữa xảy ra biến hóa lớn, các ký tự ngừng nhảu múa, trong sự khiếp sợ của Vân Khê ký tự xếp hàng thành chữ, chữ này rõ ràng thuộc về thế này.

“Vân,Huyên”

Nghe giống như tên người, chẳng lẽ mấu chốt phát trận là ở tên này?

Hai mắt Vân Khê nhắm rồi đột nhiên mở ra, hai mắt đột nhiên phát sáng, cả người tinh thần sảng khoái.

Tất cả mọi người đều nín thở nhìn nàng, đột nhiên thấy nàng mở mắt

ra, tim mọi người cũng thót lên cổ họng.

Đang lúc mọi người nhìn chăm chú, thân ảnh màu trắng của Vân Khê di chuyển, hai chân nàng thoát khỏi tảng đá, bỗng nhiên lượn vòng, thân nhẹ như yến, bỗng nhiên nhẹ nhàng dẫm đạp, như chuồn chuồn lướt nước, thân thể nhẹ nhàng vũ điệu, tuyệt đại tao nhã, làm cho mọi người mất hồn.

Tâm hồn mọi người đi theo thân ảnh nhảy múa cùng nàng, chỉ nói nàng nhất thời cao hứng, nên nhảy múa.

Cho đến khi tiếng vang ù ù truyền đến, dưới đất nứt ra một lỗ hổng, lộ ra một bậc thang dài, lúc này mọi người mới hoàn toàn tỉnh ngộ, thì ra là phá trận.

“Thật tốt quá, cửa thứ nhất đã qua được rồi!”

Mọi người bắt đầu tranh giành đi vào miệng thang chật chội, sau đó tiếp bước xông về phía địa cung thứ hai.

“Thật không có tố chất, mọi người vội vàng đi chịu chết sao?” Vân Khê nhẹ nhàng rơi xuống đất, trở lại bên người Long Thiên Tuyệt, nhìn tràng điện mọi người tranh giành, không nhịn được lắc đầu thở dài. Bọn họ thật cho là trạm sau dễ dàng hơn trạm đầu tiên sao.

Trong tình thế này, người nào đi trước, thì chết trước.

Đạo lý này cũng không hiểu, thật không biết bọn họ làm sao hành tẩu trên giang hồ.

Bất quá người cơ trí chân chính ở giữa, ngoài người của Lăng Thiên Cung, còn có mười mấy cao thủ không hoang mang trực chờ tại chỗ, thật giống như ngắm nhìn cái gì, tầm mắt toàn bộ rơi vào cửa bậc

thang.

“Khê Nhi, nàng làm sao nghĩ đến phương pháp phá giải trận pháp? Nàng vừa rồi mới sử dụng bước đi kỳ lạ, chính là dùng để phá trận pháp sao?” Long Thiên Tuyệt dơ tay lên, mềm nhẹ lau tầng mồ hôi trên chán nàng, tò mò hỏi.

“Nói ra chắc chàng không tin, lúc chúng ta mới vào cửa, ta có đặc biệt lưu ý những văn tự điêu khắc ngay cạnh cửa, những văn tự này rất kỳ quái, cứ nhảy vào đầu óc của ta, giống như đang sống, bọn họ xếp sẵn thành đồ hình, mà đồ hình kia lúc vừa rồi xếp hàng giống như trận pháp. Ta vừa sử dụng tâm thanh trao đổi với bọn chúng, khiến chúng nói cho ta biết cách hóa giải trận pháp, kết quả là bọn họ tụ lại thành hai chữ ‘Vân Huyên’ nghe giống như tên của một người, ta liền theo hai chữ mà viết ra, theo thứ tự giẫm đạp lên vị trí của hòn đá tương ứng, kết quả cứ như vậy phá giải trận pháp, chàng nó có kỳ quái hay không?”

“Vân Huyên? Nếu như đây thật sự là tên một người, nói không chừng có lẽ đó chính là tổ tông của Vân gia các nàng.” Long Thiên Tuyệt trong sáng cười một tiếng, xoa xoa mi tâm của nàng nói, “ Ha ha, cái này gọi là thiện có thiện báo! Nhất định là kiếp trước nàng tích đức, cho nên đời này có quý nhân tương trợ, hơn nữa còn gả cho phu quân tốt.”

Vân Khê híp mắt lại, giảo hoạt nhìn thần sắc hắn cười đắc ý, trêu chọc nói “Ta làm sao nghe được, chàng đang gián tiếp khen bản thân thế.”

“Ta nói cũng là sự thật” Long Thiên Tuyệt khí thế hào hùng nói.

“Đại ca, đại tẩu ta thật phục các người rồi, các người còn có thời gian ở chỗ này mà liếc mắt đưa tình? Mau nhìn xem đồng hồ cát trên

tường cũng đã hết một nửa rồi. Chúng ta đã qua được tầng đầu tiên, mất đi một canh giờ, phía sau là một canh giờ một tầng là không đủ. Hay nói là nhanh chóng một chút chạy đến tầng thứ hai.” Long Thiên Thần thu hồi Phì Long, vượt qua đến đây thúc giục.

Vân Khê quay đầu, nhìn về phía đồng hồ cát trên tường, tâm tình mới vừa rồi còn vui thích, cũng từ từ lắng đọng đi theo.

Bọn họ còn mười tầng để vượt qua, hơn nữa theo lệ cũ mà nói, ải về sau này càng ngày càng nguy hiểm, bọn họ hiện tại chỉ còn chưa đầy mười canh giờ, thật tới kịp trạm kiểm soát cuối cùng sao?

Cửa ải khó nào đang đợi chờ bọn họ đây?

Lông mày nàng nhíu chặt lại, lộ ra vẻ lo âu.

Quyển 3 - Chương 98: Đại chiến Người điên xiềng xích, cùng thi triển thần thông

Đang lúc mọi người di chuyển sang tầng hai của địa cung, năm tên sứ giả đến từ tam đại thánh địa chầm chậm bước tới, bồi hồi đứng ngoài cửa đá của địa cung, mà không được đi vào.

“Địa cung thập nhị trọng? Thế gian này thật sự tồn tại địa cung thập nhị trọng, ta còn tưởng rằng chẳng qua là truyền thuyết mà thôi” Lão giả áo trắng kinh ngạc nói.

Nam tử áo bào trắng tính tình tương đối trong sáng vuốt ve cửa đá, bên trong truyền đến thanh âm khác thường, tò mò hỏi “Địa cung thập nhị trọng? Như vậy bọn họ tiến vào Địa cung thập nhị trọng sẽ như thế nào?”

Thanh âm lão giả áo trắng cười lạnh lùng, vô cùng âm trầm miêu tả bốn chữ “Tất tử vô nghi!” (Chết là cái chắc)

Hai nam tử trẻ tuổi áo trắng liếc nhau một cái, biểu lộ ra vẻ mặt kinh ngạc lẫn nhau.

Lão giả áo trắng bí hiểm bên tai nói “Địa cung thập nhị trọng là do một cao nhân võ học chí tôn thiết kế, nó dùng để kiểm tra tu vi của đệ tử, chỉ có đệ tử huyền giai đạt tới thần huyền mới có tư cách tiến vào địa cung tiếp nhận kiểm tra. Mặc dù như thế, đệ tử phàm là tiến vào địa cung, tám chín phần mười đều chôn thân trong địa cung, một khi thông qua kiểm tra, rời đi sư môn, liền đều trở thành cường giả độc

bá một phương, nổi tiếng thiên hạ…”

Hắn dừng một chút rồi thở dài nói “Có thể nghĩ, một khi vào địa cung, muốn bình yên thoát thân, cơ hội cực kì thấp. Hơn nữa trong địa cung thiết kế cơ quan trận pháp cực kỳ lợi hại, chỉ sợ cho dù người có võ công cao cường tới đâu, nếu không có trí khôn nhất định, cũng trăm triệu lần không thể thực hiện được.”

Bốn người sau khi nghe hắn giảng giải không khỏi thổn thức, lâm vào trầm mặc.

“Bây giờ chúng ta có thể làm là canh giữ ngoài địa cung, nhưng nếu qua mười hai canh giờ, vẫn không có ai từ trong địa cung đi ra, như vậy chứng minh bọn họ sẽ không bao giờ đi ra nữa.”

“Tại sao?” Nam tử áo trắng tính tình trầm ổn ánh mắt hơi trầm xuống, không hiểu hỏi.

“Bởi vì cơ quan của địa cung thập nhị trọng một khi khởi động, nếu người bên trong không thể trong mười hai thời thần thuận lợi tới địa cung quan trọng nhất để đóng cửa cơ quan, như vậy địa cung sẽ đóng cửa trong một thời gian dài cho đến mười hai năm sau mới có thể mở cửa địa cung mặc dù địa cung được làm đã lâu, nhưng cả quy tắc vận hành địa cung cũng sẽ không thay đổi, đây chính là sự khôn ngoan khi sáng tạo địa cung.”

Con ngươi nam tử xinh đẹp áo trắng nổi lên một tầng hoa quang, tiếng nói trầm thấp “Trưởng lão mới vừa rồi nói tới, đệ tử của vị cao nhân võ học chí tôn khi ra khỏi địa cung sẽ danh chấn thiên hạ, mặc dù cách nay đã lâu, nhưng tin tưởng hiện nay chắc còn đồ tử đồ tôn còn trên thế gian này. Nói như vậy đồ tử đồ tôn của cao nhân cũng sẽ không kém đâu, nếu bọn họ tồn tại, nhất định thực lực sẽ không nhỏ. Trưởng lão có biết ở Ngạo Thiên Đại lục ai là đồ tử đồ tôn của

cao nhân không?”

“Cái vấn đề này ngươi nói rất hay, nói đến điểm mấu chốt! Ngươi có biết lai lịch của thập đại gia tộc ở Ngạo Thiên đại lục không?”

“Nghe nói gia tộc bọn họ vốn có nguồn gốc từ Long Tường đại lục, sau bởi vì một chút biến cố, nên phần lớn gia tộc đều chuyển đến Ngạo Thiên đại lục, nhưng còn có hai ba gia tộc chủ yếu sống trên núi tại Long Tương đại lục, thí dụ như gia tộc Hách Liên, như Đoan Mộc gia tộc và Dung gia.” Nam tử áo trắng suy tư nói.

“Không sai! Tam đại gia tộc này trong thập đại gia tộc xếp hạng tương đối gần phía trước, chính là bởi vì gia tộc bọn họ vô cùng khổng lồ, trong gia tộc đều sinh ra nhiều tài năng, ở Long Tường đại lục, thực lực cũng đã vượt xa những đại gia tộc khác, sau lại bởi vì có chút nguyên nhân, gia tộc phân nhánh. Mặc dù như thế, trong mấy gia tộc bọn họ cao thủ vẫn nhiều như mây, thực lực khổng lồ, đây cũng là nguyên nhân khiến mấy gia tộc khác không dám khinh thường bọn họ.

Nam tử áo bào trắng trong con ngươi thâm thúy xẹt qua một đạo ánh mắt cơ trí, trầm giọng nói: “Trưởng lão nói tới nguồn gốc của thập đại gia tộc, tổ tiên của thập đại gia tộc này đều là những võ học chí tôn sao?”

Lão giả áo trắng khẽ gật đầu, nhếch nhếch môi, đáy mắt hiện lên một đạo u quang, cười đến bí hiểm.

Tại chỗ cửa đá năm chữ “Địa cung thập nhị trong” tản ra kim quang nhàn nhạt, khiến mọi người nhanh chóng quay đầu, đáy lòng không khỏi sinh ra một cảm giác kính sợ cùng ngưỡng mộ, có thể trở thành tổ tiên chí tôn của thập đại gia tộc, là nhân vật làm kinh thiên động địa như thế nào? Bọn họ không cách nào tưởng tượng.

Địa cung tầng thứ hai, giờ phút này đang phát sinh một chuyện kỳ lạ.

Không có cơ quan trận pháp như dự liệu, không có một sát thủ thi khôi nào nhưng lại có một đại hán cường tráng bị khóa xích canh giữ ở lối đi thông đến tầng thứ ba của địa cung.

Đại Hán cường tráng sở dĩ xưng là đại hán cường tráng, là bởi vì hắn chẳng những vóc người khôi ngô, da thịt cuồn cuộn, hơn nữa sức lực lớn vô cùng, cái khóa sắt khổng lồ khóa trên người hắn không có tác dụng bao nhiêu, hắn không một chút biểu hiện ra thần sắc nặng nề gì, ngược lại Tinh thần chấn hưng, đầy mặt hồng quang, còn đặc biệt ở trạng thái dị thường hưng phấn.

Song lại xiềng xích khóa vào cửa ngầm của lối thông tầng thứ ba của địa cung, hắn chỉ có thể tự do đi lại trong mười bước, còn ở ngoài mười bước, thì bị xiềng xích gông cùng rang buộc, hắn không cách nào tiến về phía trước một bước.

” Khặc khặc khặc” Các ngươi thật to gan, lại dám xông vào địa cung, quả thật là tự tìm đường chết” Tiếng của mãnh nam cười lớn quanh quẩn trong không gian, gián đoạn thanh âm xiềng xích chạm vào nhau, mọi người nghe xong run rẩy từ đáy lòng.

Mọi người rối rít dừng bước ở cách người điên xiềng xích khoảng cách trên mười bước, mắt nhìn chằm chằm vào cánh cửa ngầm phía sau hắn cái. Sau cánh cửa ngầm có ánh sáng khác thường giao động, chỉ cần xuyên qua cánh cửa này, là bọn họ có thể rời đi tầng thứ hai của địa!

Thân thể cường tráng của người bị xích chặn lại hơn phân nửa cửa ngầm, muốn vòng qua hắn, tiến vào cửa ngầm, tựa hồ như là chuyện không có khả năng, biện pháp duy nhất chính là đánh bại hắn.

Không giống với tầng một nguy hiểm và phức tạp, lần này địch nhân cũng chỉ có một, cửa ra đang ở trước mắt, mục tiêu của bọn họ rất rõ ràng. Chỉ cần đánh bại người bị xích trước mặt, bọn họ có thể thuận lợi rời đi tầng hai của địa cung.

Có người tính tình nôn nóng, bắt đầu kiềm chế không được, cố gắng xông qua quan.

“Sẽ làm cho ngươi biết tay ta” Người nọ mặc đồ không giống như người trong thập đại gia tộc, cũng không thuộc về đệ tử của Lăng Thiên Cung, chắc là khách một mình đến rừng Bạch Hổ thám hiểm.

Chỉ thấy hắn bay vút chỉ kiếm về phía người điên bị xích, kiếm khí bén nhọn, Mặc huyền chi cảnh. Thực lực như thế khó trách hắn dám một mình đối chiến cùng người điên xiềng xích.

Đáng tiếc hắn đánh giá thấp thực lực của đối phương, cao thủ có thể một mình giữ một trạm kiểm soát tu vi làm sao thấp được.

Kiếm đến chỗ người điên bị xích không đến ba tấc, thế kiếm đột nhiên bị ngăn trở, kiếm trong tay hắn tự nhiên đứng yên không thể nào đi thêm một tấc nữa.

Mặt hắn đại biến, song đồng thời cũng lộ ra vẻ hoảng sợ, chuyện càng hoảng sợ hơn còn phía sau, hai mắt của người điên bị xích càng ngày càng lớn, có xu thế như Thái Sơn áp đỉnh, đổ ập xuống đầu hắn, hắn ngay cả thời gian phản ứng tránh né cũng không có.

Mọi người chỉ nghe một tiếng bịch nặng nề vang lên, thời khắc đó não bay tứ tung, đầu lâu của hắn giống như một con vụ quay lăn trên mặt đất, máu me văng ra khắp nơi.

“A a…” Trong đám người có người sợ hãi hét liên tục.

Đoan Mộc Hùng dơ tay che lại ánh mắt của Đoan Mộc Tĩnh, vững vàng ôm chặt cháu gái, không muốn để nàng nhìn thấy hình ảnh máu me tàn khốc như thế.

Vân Khê đưa tay cũng che kín ánh mắt của Vân Tiểu Mặc, mình cũng nhìn thấy một màn này không nháy mắt, đáy lòng không khỏi có chút rung động.

Tu vi người này ít nhất ở Thần Huyền sơ khai trở lên, hơn nữa trời sanh thần lực, dây xích vốn trói hắn, hiện tại ngược lại trở thành vũ khí để hắn công kích người tốt nhất, thực lực hắn bây giờ chỉ sợ cũng là thần huyền trung giai trở lên, mới có thể có thực lực đối chiến với hắn.

Cao thủ hiện tại trong mọi người, cao thủ trung giai trở lên nhiều nhất cũng không quá mười người, nếu muốn vượt qua kiểm tra, cũng không dễ.

” Khặc khặc khặc” đồ không biết tự lượng sức mình, đáng chết, đáng chết! Các ngươi nghe kỹ, muốn vượt qua kiểm tra, biện pháp duy nhất chính là đánh bại ta! Khặc khặc khặc ” Ta chỉ tiếp nhận khiêu chiến một chọi một, phàm là có người có thể tiếp được mười chiêu của ta, ta liền để cho hắn vượt qua kiểm tra, hơn nữa còn có thể cho phép hắn mang theo hai người khác đi qua. Nhưng nếu các ngươi không tuân theo quy tắc trò chơi, khặc khặc khặc. Tự gánh lấy hậu quả!”

Người điên bị xích hướng lên trời cười lớn, khiến cho không khí tại đây càng thêm quỷ dị.

Cái này là cái quy tắc gì?

Khiêu chiến một chọi một, chỉ cần đỡ được mười chiêu của hắn, chẳng những có thể vượt qua vòng kiếm tra mà còn có thể đem theo hai người.

Kể từ đó, người chân chính có thể vượt qua trạm càng trở nên có hạn, không giống như lúc trước, một nhóm như ong vỡ tổ xông tới, chẳng những tốn thời gian phí sức, hơn nữa nhiễu loạn suy nghĩ của người phá quan, đổi lại góc độ nhìn, tựa hồ như chuyện tốt.

Thoạt nhìn, mục đích của đối phương cũng không phải là muốn giết sạch mọi người nơi này, mà là đem bọn họ phân chia, cắt giảm nhân lực.

“Ta trước phá quan chế trụ hắn, nàng đem theo Tiểu Mặc cùng Thiên Thần nhanh chóng qua trạm, về phần những người khác chúng ta không cần để ý tới, người phá quan càng ít, cơ hội thành công càng lớn.” Long Thiên Tuyệt bí mật truyền âm vào tai Vân Khê, trong tim hắn tự có tính toán, nhưng nếu hắn nguyện ý hắn có thể một mình chế phục người điên bị xích, sau đó đồng loạt để mọi người thông qua trạm, song hắn không nguyện ý làm như vậy, bởi vì thời gian không còn nhiều lắm rồi, phía sau còn rất nhiều trạm kiểm soát chờ bọn họ, bọn họ không thể để nhiều người vô vị đến quấy rầy hắn phá quan.

“Tốt, nghe lời chàng.” Vân Khê rất tán thành kế hoạch của hắn, nàng cũng không cho là những người khác có thể trợ giúp bọn họ vượt qua ải, ngược lại là một gánh nặng. Dù sao để bọn họ ngoan ngoãn dừng lại tầng này, lẳng lặng đợi chờ, một khi có người phá quan thành công, như vậy bọn họ cũng được cứu rồi, đối với bọn họ mà nói không có gì tổn thất.

Long Thiên Tuyệt quay đầu hướng ba người Vân hộ pháp, Phong hộ

pháp cùng Băng hộ pháp đưa ra ánh mắt ám hiệu, hắn cũng không tính đưa toàn bộ ba người bọn họ đi theo, để lại chúng đệ tử của Lăng Thiên Cung cũng cần người dẫn dắt, ngừa những người khác nhân cơ hội gây khó dễ cho Lăng Thiên Cung.

Băng hộ pháp cùng Phong hộ pháp tự động lui về phía sau một bước, chỉ có Vân hộ pháp theo bên người Long Thiên Tuyệt, thần sắc ngưng trọng.

“Tất cả mọi người lui lại.” Long Thiên Tuyệt tiến lên mấy bước, đứng trước mặt mọi người, cùng người điên bị xích đang cười quái dị giằng co, khí thế quanh hắn từng bước tăng lên khiến cho mọi người lui bước về sau rời xa hắn.

Phần lớn mọi người thấy màn máu tanh vừa rồi phục hồi lại tinh thần, hiện tại thấy Long Thiên Tuyệt muốn phát huy, nhất thời tinh thần mọi người phấn chấn. Tất cả mọi người được chứng kiến thực lực của Long Thiên Tuyệt, mặc dù thực lực của người điên bị xích cường hãn, nhưng nếu so sánh cùng Long Thiên Tuyệt, căn bản không đáng nhắc tới. Bọn họ đem toàn bộ hy vọng ký thác trên người Long Thiên Tuyệt, kỳ vọng hắn dẫn mọi người thuận lợi qua ải.”

Không có chiêu thức dư thừa, không tốn bao nhiêu thủ pháp, Long Thiên Tuyệt cơ hồ là sải bước hướng phía trước, sau đó bàn tay to nhấc lên, trực tiếp đè xuống đỉnh đầu của người điên bị xích, khiến cho hắn tạm thời mất đi năng lực hành động!

Không thấy rõ hắn xuất thủ như thế nào, cũng không biết rõ người điên bị xích làm thế nào bị chế trụ, chỉ chớp mắt thời gian, thắng bại đã định.

Mọi người nhìn thấy đều ngạc nhiên, rồi nhanh chóng hoài nghi, người điên bị xích có phải hay không phô trương thanh thế, thật ra

căn bản không chịu nổi một kích.

Song tên kia đang bị chế trụ trước mắt là chuyện thật, tuyệt không giả dối! Giải thích duy nhất là thực lực của Long Thiên Tuyệt đã vượt xa mọi người tưởng tượng.

“Khê Nhi” Long Thiên Tuyệt trầm giọng hô.

Vân Khê nghe vậy, vội vàng ôm lấy nhi tử bước nhanh đến phía cửa ẩn hình, vẫn không quên kéo theo ống tay áo Long Thiên Thần “Thiên Thần, đi.”

Vân Hộ pháp cũng che trở bên người hai mẹ con, đi theo bọn họ trước tiên xông về phía miệng cửa ải.

Trong lúc phát sinh hết thảy chuyện này, thời gian quá mức ngắn ngủi, những người khác không có thời gian kịp phản ứng. Đợi bọn họ kịp phản ứng toàn gia bọn họ đã tới cửa, sắp rời đi.

“Không tốt, bọn họ muốn một mình chạy trốn.”

“Xông lên mọi người cùng nhau phá quan.”

Mọi người nhất thời đều đỏ mắt, điên cuồng ồn ào lên.

“Long đại ca” Lam Linh Nhi gào hét trong đám người, thấy Long Thiên Thần đi xa, nàng không khỏi nóng nảy.

Long Thiên Thần lúc trước bị Vân Khê lôi chạy, hoàn toàn không kịp phản ứng, là việc như thế nào. Bây giờ nghe đến tiếng la của Lam Linh Nhi, tâm trí của hắn mới quay về, quay đầu tìm kiếm thân ảnh trong đám người.

Lần này nói gì hắn cũng không thể cùng nàng tách ra, nếu không nghe lời, hắn nhất định sẽ hối hận không kịp.

Hắn thoát khỏi tay Vân Khê, giọng nói trịnh trọng “Đại ca, đại tẩu các ngươi đi trước, ta phải ở lại.” Trên mặt hắn đầy vẻ thật tình.

“Thiên thần?” Long Thiên Tuyệt híp mắt lại, nhìn thẳng đệ đệ, ánh mắt có chút phức tạp.

“Cẩn thận một chút, mọi chuyện không nên quá vọng động lỗ mãng.” Cuối cùng Long Thiên Tuyệt quyết định tôn trọng quyết định của đệ đệ, một tay hắn chế trụ người điên bị xích buông ra, mang theo hai mẹ con cùng Vân Hộ pháp đi tới hướng cửa.

Người điên bị xích một khi khôi phục năng lực hành động, hắn ngửa mặt lên trời gầm lên, chỉ một thoáng bốn phía trên thạch bích vô số những mũi tên nhọn bay ra, đem mọi người phá quan thanh mục tiêu sống.

Chân hai người Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê đã vượt qua cửa ngầm, nghe tiếng quay đầu lại, thấy mộn màn loạn tên bắn ra, cước bộ hai người dừng lại, không bước tiếp tục.

Mi tâm Vân Khê nhíu lại, nói với Long Thiên Tuyệt: “Thiên Tuyệt chàng đi trước đi, trong chúng ta, thực lực của chàng mạnh nhất, chàng cũng là người duy nhất có thể thành công phá quan, chúng ta có thể thoát khỏi nơi này hay không toàn bộ trông cậy vào chàng. Chàng đem Tiểu Mặc đi trước đi, nơi này hãy để cho ta, ta sẽ bảo vệ tốt Thiên Thần và đệ tử của Lăng Thiên Cung.”

Ánh mắt Long Thiên Tuyệt nhìn nàng thật sâu, đột nhiên đưa tay ôm nàng vào lòng, lồng ngực phập phồng kịch liệt, âm thanh trầm thấp của hắn lọt vào tai nàng “Bảo vệ tốt mình.”

“Chờ ta” Hắn cúi đầu, đáy mắt nồng đậm thâm tình, hôn lên trán nàng, Long Thiên Tuyệt ôm lấy nhi tử, dứt khoát xoay người đi vào cửa.

“Mẫu thân” Vân Tiểu Mặc từ trên đầu vai Long Thiên Tuyệt quay lại, tựa hồ như hắn ý thức được cái gì, đôi mắt sáng của hắn nhẹ nhàng chớp động, phảng phất như có thể nói, lời nói vô tận không thể nên lời.

Vân Khê đưa mắt nhìn bọn họ rời đi, một khi hai chân Long Thiên Tuyệt bước qua cửa ngầm, thân ảnh của hắn hoàn toàn biến mất. Vân hộ pháp cũng theo sát phụ tử bọn họ rời đi, bước nhanh qua cửa. Thì ra tầng phía sau cửa ngầm thần kỳ như thế, nó không phải là một cánh cửa đơn thuần, mà thông đến hai địa phương khác nhau. Chỉ bất quá lúc này không phải là lúc nghiên cứu cửa ngầm.

Tên bay đầy trong không khí, lấy thanh âm xiềng xích làm trung tâm, trong vòng bán kính mười bước, trên mặt đất không có chỗ trống, chỉ cần là ở trong phạm vi này, không có một khe hở tồn tại.

” Khặc khặc khặc”Ta cũng sớm đã nhắc nhở các ngươi, các ngươi chính là không nghe! Ta chỉ tiếp nhận khiêu chiến một chọi một, nếu không tự gánh lấy hậu quả, các ngươi không tin tưởng lời nói của ta, điều này có thể trách ai? Khặc khặc khặc. Đây chỉ là cảnh cáo nhỏ, nếu có tiếp tục, ta nhất định sẽ không hạ thủ lưu tình nữa!”

Thanh âm của người điên bị xích vang lên, tên bắn ra từ từ ngừng lại, tạm thời mọi người có cơ hội thở dốc.

Mọi người lúc trước tràn lên phá quan, bây giờ lại hoảng sợ lui ra xa, không dám tự tiện đến gần, người có khả năng gần điên bị xích lui càng xa càng tốt.

“Hắn phá quan đem theo hai người, ngươi trở về đi thôi”

Vân Khê đứng sau người điên bị xích, bỗng nhiên cảm giác được có một nguồn lực đẩy nàng từ trong bay ra ngoài, rơi giữa đám người.

“Đại tẩu, cẩn thận” Long Thiên Thần tiến lên, muốn đi đỡ nàng, thì trước mắt có một đạo áo màu tím tiến lên trước hắn một bước đỡ Vân Khê.

“Không sao chứ?” Âm thanh nhẹ nhàng vọng bên tai Vân Khê, Vân Khê ngước mắt, chống lại khuôn mặt với ánh mắt không hề gợn sóng của Hách Liên Tử Phong, nàng lắc đầu, đứng thẳng người, rời xa vòng tay hắn.

Đôi mắt của Hách Liên Tử Phong chợt ảm đạm lại, chắp tay đứng im một bên, thật giống như vừa rồi không có chuyện gì phát sinh.

“Đại tẩu bây giờ chúng ta phải làm sao?” Long Thiên Thần bước qua hai bước, cố ý đứng giữa hai người, ngăn cách tầm mắt hai người, hỏi thăm.

Vân Khê cười nhạt nói “Còn có thể như thế nào, nghĩ biện pháp phá quan.” Nàng vừa nói vừa quăng cho người điên bị xích ánh mắt sắc bén, tinh quang nhẹ nhàng di động.

Quyển 3 - Chương 99: Vân Khê chơi xấu

“Phụ thân, phá quan nhanh lên một chút a! Chỉ cần có người ngăn cản được mười chiêu của hắn, là có thể để hai người đi qua, gia tộc Hách Liên chúng ta nhiều cao thủ như vậy, nhất định là có thể làm được. Vừa rồi trong tầng một thấy nhiều báu vật như thế, hơn nữa cũng không có nhiều, theo ta đoán còn rất nhiều bảo vật dấu ở những tầng tiếp theo. Bọn người của Lăng Thiên Cung đã xông qua trước tiên, nhất định là sẽ cướp đoạt trước, nếu chúng ta không nắm chắc, tiền tài sẽ bị đoạt hết…”

Hách Liên Tử Ngọc thấy Long Thiên Tuyệt dẫn đầu ba người xông qua cửa, không khỏi ngắm nghía kỹ càng, mới vừa rồi trong tầng đầu tiên kịch chiến, tiền bạc của hắn thật vất vả mới lấy được bị ném đi gần hết, còn lại rất ít. Thật đau lòng a, hận không thể lần nữa xông về tầng thứ nhất, đem từng cái từng cái nhặt lại, cũng đem những thứ còn sót lại lấy hết toàn bộ. Bất quá hắn cũng lo lắng mấy tầng tiếp theo sẽ có những bảo bối tốt hơn, nhưng nếu hắn không cẩn thận bỏ qua, để cho người khác đi trước rồi, vậy hắn nhất định sẽ hối hận chết mất.

“Gấp cái gì, để cho Long Thiên Tuyệt đánh trận đầu, thay chúng ta loại bỏ chướng ngại chẳng phải tốt hơn sao” Hách Liên Lão gia chủ hí mắt lại, rất giống lão hồ ly.

Vân Khê nghe vậy trong lòng không khỏi có một trận tức giận, rất tốt, lão hồ ly tốt lắm, lại dám tính toán phu quân thân yêu của nàng, hãy chờ đó

Thanh âm dưới đáy lòng nàng cười lạnh, quay đầu nói với chúng đệ tử của Lăng Thiên Cung “Mọi người thấy chưa? Cái gì đứng đầu thập đại gia tộc, bất quá chỉ là những tiểu quỷ nhát gan sợ đầu sợ đuôi, đừng nói là qua cửa, chính là trước mắt xông qua cửa ải này bọn họ cũng làm không được. Ai…, ai bảo người của Lăng Thiên Cung chúng ta lòng dạ rộng rãi, cho tới bây giờ đều đoạn tuyệt với thế tộc!, Nếu bọn họ nhát như chuột không giám phá quan vậy thì để bổn phu nhân đi trước phá quan.”

Con ngươi xinh đẹp phát ra hào quang giảo hoạt, khóe môi Vân Khê cong lên, bên hông từ từ rút kiếm ra, cũng không biết là cố ý hay vô ý, nàng rút kiếm ra cực kỳ chậm chạp.

“Hừ, chỉ là hạng nữ lưu, cũng dám ở chỗ này thể hiện?” Hách Liên lão gia chủ hừ lạnh, sắc mặt bất thiện “Khánh trưởng lão, ngươi đi phá quan.”

Kiếm Vân Khê rút ra trong phút chốc thu về.

Chỉ chờ những lời này của ngươi!

Bởi vì có cái gọi là biết người biết ta, đến nay Vân Khê cũng không nắm chắc có thể chiến thắng một gã cao thủ có thực lực thần huyền trung giai, hiện tại nàng chỉ có thể nghiên cứu thật kỹ chiêu thức đối phương đánh ra, từ đó tìm được nhược điểm của đối phương, rồi tập trung công kích. Muốn làm được điều này, biện pháp tốt nhất chính là khiến người khác đi trước thử chiêu…

Lúc trước Khánh trưởng lão đã chiến đấu, nên bị chút vết thương nhẹ, động tác có vẻ hơi chậm chạp, nghe được Hách Liên lão gia chủ ra lệnh, hắn không có chần chờ, dứt khoát rút kiếm trên thân.

“Khặc khặc khặc! Tới đây, cho ta xem bản lãnh của ngươi!” người

điên bị xích nhất thời hưng phấn lên, từng trận hơi thở trận cuồng nhiệt từ cơ thể của hắn bộc phát, lan gần đến chỗ người khác, khiến mọi người rối rít lui về phía sau, rời xa vòng chiến.

Đám người Vân Khê rút lui, sau đó lựa chọn một chỗ tốt nhất đứng xem.

Chiến đấu hết sức căng thẳng.

Đoan Mộc Hùng nắm bàn tay nhỏ bé của Đoan Mộc Tĩnh đi đến bên Vân Khê, hạ giọng nói chuyện với nàng.

“Người này mặc dù võ công cường hãn, nhưng bởi vì trước bị xiềng xích trói lại, động tác có vẻ hơi chậm chạp, muốn thắng hắn một phải dựa vào chút tốc độ, hai công kích theo góc độ của hắn.” Đoan Mộc Hùng nói ngay điểm chính, nhìn thấy sơ hở của đối phương.

Vân Khê âm thầm gật đầu, nàng cũng sớm đã nghĩ tới hai điểm này, bàn về tốc độ, Na Di thuật của nàng chắc chắn thắng được bất kì thân pháp kinh công nào, điểm quan trọng là phải tìm được góc độ công kích của hắn.

“Nghĩa phụ người nhìn, phạm vi hoạn động của hắn chỉ trong vòng mười bước, mà huyền lực của hắn vừa đủ bao phủ trong vòng mười lăm bước, nếu ta muốn chiến thắng hắn, tốt nhất nằm ở bước thứ mười lăm.” Vừa nói trong đầu nàng liền tính toán.

Điểm công kích hữu hiệu, góc độ công kích, dự bị phương án hết thảy đều tính trong lòng bàn tay.

Đây là chuyện liên quan đến tính mạng, nàng phải cẩn thận làm việc.

Lúc này nghe tiếng nổ phịch một cái, Khánh trưởng lão bị khóa sắt

nặng nề đánh trúng một kích, bắn lên trên thạch bích, rơi xuống thẳng tắp.

“A, Khánh trưởng lão cũng chỉ có thể đón năm chiêu của hắn, vậy chúng ta làm gì có phần thắng?”

Vừa rồi còn ôm mấy phần hy vọng trong lòng, cho là có thể phá quan chiến thắng người điên bị xích, giờ phút này đã bỏ đi ý niệm trong đầu. Bởi vì thực lực của người điên bị xích quá cường hãn, vượt quá tưởng tượng của họ.

Sắc mặt của lão gia chủ Hách Liên trầm xuống, lộ ra thần sắc bất khả tư nghị. Người điên bị xích hằng năm làm bạn cùng xiềng xích, xích sắt trên người hắn đã trở thành một phần của thân thể hắn, khóa sắt này là dùng chất liệu đặc thù tạo thành, không thể phá hủy, bất kỳ binh khí gì cũng không thể làm rung chuyển nó, cho nên thực lực của hắn đã sớm ra ngoài phạm vi thần huyền trung giai.

“Thực lực gia tộc Hách Liên cũng chỉ có thế” Vân Khê khẽ nhếch môi, nắm nhẹ đuôi kiếm, vút một tiếng kiếm được rút ra khỏi vỏ, quang hoa lóe sáng, làm chóa mắt người khác.

Chỉ một thoáng, thì cảm thấy một cỗ hàn khí đập vào mặt.

“Huyền Dực, hiện thân”

Tiếng rồng ngâm gào thét truyền ra, trong nháy mắt Huyền Dực hiện thân dưới chân Vân Khê, thân thể to lớn vây quanh nàng, uy vũ chiếm cứ.

“Kiệt kiệt khạc…Ngươi cho rằng chỉ dựa vào một con huyền long có thể phá quan qua ải của ta sao? Ngươi quá ngây thơ rồi…” Khóa sắt đụng chạm nhau rung động tạo ra âm thanh vang vọng khắp nơi.

“Ngây thơ sao? Vậy chúng ta không ngại thử một chút” Vân Khê khẽ mỉm cười, một cái tung nhẹ thân, nhảy lên lưng Huyền long, động tác gọn gàng linh hoạt. Trảm Lãng kiếm trong tay từ từ rút ra, ánh sáng kiếm trong trẻo như nước, quang hoa lưu chuyển, tăng thêm phần ánh sáng màu ngọc trang nhã.

“Giết” Một chữ lạnh lùng thốt ra, nàng như mũi tên rời cung, kiếm quét càn khôn.

“Tốt …tốt…khặc khặc khặc” Người điên bị xích hung hăng xông lên phía trước, tiếng va chạm khóa sắt vang lên. Thế như thiên quân vạn mã.

Hai thân ảnh gần tiến tới nhau, thân ảnh Vân Khê đột nhiên chuyển hướng, lui về phía sau năm bước, mười bước, rồi mười lăm bước.

Chính là chỗ này, thân ảnh màu trắng vừa lui ra sau vừa bước nhanh chạy nước rút.

Tâm ý của nàng cùng huyền dực tương thông, mỗi lần phi thân lên cao là do nàng tính toán chuẩn xác độ cao, một người một rồng nhất trí hành động, phối hợp rất ăn ý.

Keng!

Âm thanh khóa sắt kéo căng, để cho người điên bị xích dừng bước.

Trường kiếm đâm tới khiến cho hắn phải vũ động một chiêu để chống đỡ.

“Một chiêu, hai chiêu, ba chiêu…”

Mọi người vây xem xung quanh ngạc nhiên, nàng lại có thể đem mỗi một lần rơi xuống đất cùng thời gian công kích tính toán chính xác như vậy, khiến tên kia chân chính không tiến lên được!

Nhưng nếu dựa theo phương pháp của nàng, chẳng những có thể khiến cho người điên kia ra chiêu, mà còn không cần phí nhiều sức lực, chỉ cần kỹ sảo như vậy là đủ rồi. Ở tại chỗ này bất kỳ người nào cũng có thể làm. Dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là họ phải có một con thú giống nàng, có thể cùng chủ nhân phối hợp ăn ý, sau đó còn phải có đầu óc linh hoạt.

"….Mười chiêu! Mười chiêu đã qua, phu nhân vượt qua kiểm tra rồi" Đệ tử của Lăng Thiên Cung rất hưng phấn kêu lên vui mừng.

Người điên bị xích tính tình nôn nóng trừng mắt nhìn Vân Khê, phương pháp đánh như thế, là phương pháp làm hắn buồn bực nhất. Công kích phạm vi hạn chế của khóa sắt, mà nàng có thể tính ra rất chuẩn xác giới hạn này, thành thạo tiến thoái, hắn muốn đánh nhau cũng không thể, còn phải bị buộc phòng thủ, cõi đời này không có cái gì buồn chán bằng cái phương pháp này.

Vân Khê phi thân quay lại, nhẹ nhàng rơi xuống đất, chỗ chán bị phủ kín bởi một tầng mồ hôi mỏng. Người ngoài nhìn vào, nàng tựa hồ thắng vô cùng dễ dàng, chỉ có chính nàng rõ ràng nhất, mới vừa rồi có bao nhiêu mạo hiểm, nếu người không có định lực gan dạ cùng sáng suốt, nàng quyết không thể nào vượt qua được mười chiêu công kích.

Trong đám người, chân mày Hách Liên Tử Phong nhíu lại từ từ buông ra, ai cũng không thấy hai tay hắn dấu dưới tay áo siết chặt lại, vừa nãy còn nắm thánh quyền, cho dù là hiện tại cũng không buông ra nửa phần.

Nàng thành công, bằng vào trí tuệ của nàng, hoàn toàn ngoại dự liệu của hắn.

“Thiên Thần, Linh Nhi các ngươi đi trước đi” Vân Khê hướng hai người nhìn lại, đem danh sách hai người đầu tiên cho bọn họ.

Lam Linh Nhi mừng rỡ, lôi kéo tay Long Thiên Thần, mỉm cười nói “Long đại ca, chúng ta đi thôi.”

“Chờ một chút” Long Thiên Thần thoát khỏi tay nàng, cất bước về đám người của gia tộc Hách Liên.

Trong đám người, Hách Liên Tử Ngữ khẽ ngước mắt, thấy hắn đang đi tới hướng của mình, tim của nàng khẽ động. Hắn muốn làm cái gì? Hắn cũng đã có một Lam Linh Nhi, còn tới tìm nàng làm cái gì?

Trong lòng Hách Liên Tử Ngữ buồn khổ, cố ý quay đầu qua một bên, không nhìn hắn.

Hai tay Lam Linh Nhi trống trơn, nhìn Long Thiên Thần rời đi, trong lòng đột nhiên thắt lại.

Long Thiên Thần dừng trước mặt của Hách Liên Tử Ngữ, hít sâu một hơi, dũng cảm nói ra lời trong lòng “Tử Ngữ, đi theo ta đi.”

Hách Liên Tử Ngữ cảm thấy kỳ lạ, quay đầu nhìn về phía hắn, chống lại ánh mắt chân thật của hắn, tâm hồ như rung động.

“Tại sao?” Nàng nhẹ nhàng hỏi.

“Bất kể là sống hay chết, ta cũng muốn cùng nàng ở bên cạnh nhau, nàng có nguyện ý theo ta không?” Long Thiên Thần đưa tay về phía nàng, khuôn mặt tuấn duật đẹp như quan ngọc nổi lên sáng chói

khác thường, nhìn kỹ còn mang theo chút ngượng ngùng của nam nhân, chỉ có đôi mắt kia hiện lên hai chữ thật tình.

Hách Liên Tử Ngữ giật mình, bộ ngực phập phồng, vô số tình cảm trong ánh mắt tỏa ra. Thật giống như vừa rồi gặp ma, tay nàng từ từ đưa về phía hắn. Vừa lúc đó Hách Liên phu nhân quát bảo nàng ngưng lại.

“Tử Ngữ, ngươi đừng quên thân phận của ngươi, ngươi là thiên kim tiểu thứ của gia tộc Hách Liên, làm sao có thể cùng người không đứng đắn của bàn môn tà đạo dây dưa không rõ?”

“Tỷ, đúng vậy, hắn có gì tốt? Ngươi đi theo hắn sẽ không có hạnh phúc.”

Hai mẹ con cùng chung mối thù, cũng không nguyện ý để Hách Liên Tử Ngữ ở cùng Long Thiên Thần.

Tay Hách Liên Tử Ngữ dừng lại, nàng đưa mắt nhìn về phía Long Thiên Thần, đôi mắt chớp lên cảm xúc khác thường.

“Tại sao lại để ta đi theo ngươi? Nàng mấp máy môi đỏ mọng kiên trì hỏi.

Long Thiên Thần quay đầu nhìn đám người xung quanh đang vây xem, lúng túng ho nhẹ, thật vất vả mới nổi lên dũng khí nói: “Bởi vì ta thích nàng, từ lần đầu tiên gặp nàng ta đã thích nàng rồi, chỉ là ta không có phát hiện mà thôi. Hiện tại ta biết là ta đã thích nàng, ta muốn bảo vệ nàng, muốn cho nàng hạnh phúc, có lẽ ta không đủ thông minh, cũng không đủ mạnh, nhưng cho dù chết ta cũng sẽ bảo vệ nàng. Cho nên Tử Ngữ, đi theo ta đi, để cho ta bảo vệ nàng.” (*NN: Khúc nì ta chém thí ghê ^^…..)*

Chúng đệ tử Lăng Thiên Cung nổi lên đợt sóng nhỏ, nhị công tử của bọn họ lại tỏ tình trước mặt mọi người, tin tức tuyệt đối là nóng hổi.

Khóe môi Vân Khê co lại, cũng có chút kinh ngạc, bất quá là vui mừng nhiều hơn. Em chồng có cô gái mình thích, làm chị dâu, nàng làm sao có thể không chúc phúc đây.

Trong nháy mắt Lam Linh Nhi giống như rơi vào địa ngục, lòng bàn tay và bàn chân toát ra mồ hôi lạnh, lòng của nàng đang run rẩy. Thì ra toàn bộ đều là do nàng đơn phương, hắn chỉ đồng tình cùng thương hại nàng, căn bản không có yêu.

Đấy rốt cuộc là tại sao?

Chẳng lẽ nàng không xứng nhận được tình yêu sao?

Thân hình khẽ đung đưa, nàng chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng.

“Nhanh lên một chút, thời gian không còn nhiều lắm” Vân Khê lên tiếng, mắt liếc đồng hồ cát trên thạch bích, những hạt cát trong đồng hồ sắp rơi đến nấc thứ hai, nói cách khác hai canh giờ sẽ nhanh chóng đi qua.

“Tử Ngữ, ngươi cần hiểu rõ, nếu ngươi đi theo hắn, sau này sẽ không còn là người của Hách Liên gia.” Sắc mặt Hách Liên phu nhân âm lãnh, không tiếc bỏ xuống lời ác độc.

Tay Hách Liên Tử Ngữ vẫn để trên không, chưa để xuống, cũng chưa thu hồi, nàng cắn môi mình, nhìn kỹ, sau đó tay nàng nắm chặt tay Long Thiên Thần, vẻ mặt là nụ cười hoa mỹ từ trên xuống.

“Ta đi với chàng, bất kể là sống hay chết chúng ta đều luôn ở bên nhau.” Thanh âm nàng nhẹ nhàng mang theo e lệ, vô cùng dũng cảm

và nói chuyện rất có khí phách.

“Tử Ngữ thật tốt quá” Long Thiên Thần mừng rỡ, nắm chặt tay nàng, lôi kéo nàng bước nhanh qua trạm đi vào cửa ẩn hình, sợ nàng hối hận.

“Tử Ngữ, ngươi là nữ nhi bất hiếu” Hách Liên Phu nhân giận đến đỏ mặt, nữ nhi ngày thường biết điều ngoan ngoãn, không ngờ nàng ngỗ nghịch như thế, không để ý uy nghiêm của mình.

“Có ai không, ngăn cản bọn họ lại cho ta” Lần này là Hách Liên lão gia chủ lên tiếng.

Mọi người trong gia tộc Hách Liên bắt đầu hành động.

“Bảo vệ nhị công tử cùng nhị thiếu phu nhân” Phong hộ pháp hô một tiếng, đệ tử Long Thiên Cung rối rít hành động, cùng gia tộc Hách Liên đứng thành đội hình.

Long Thiên Thần mặc kệ hình thế phát triển đến mực nào, dứt khoát kéo tay của Hách Liên Tử Ngữ chạy về phía cửa ẩn hình. Giờ phút này tâm tình trôi qua của Hách Liên Tử Ngữ đều là vui vẻ, thì ra dứt bỏ được gia tộc lại dễ dàng như thế. Đợi khi nghe được tiếng của Phong hộ pháp xưng hô một tiếng “Nhị phu nhân”, hai gò má nàng hồng một mảng, bên mép ẩn chứ nụ cười.

“Long đại ca” Lam Linh Nhi khó khăn quát lên, cố gắng giữ Long Thiên Thần lại, trước người có một đạo bóng trắng chắn người nàng.

Vân Khê quay đầu, nói với nàng “Không phải của ngươi, cưỡng cầu cũng vô dụng.”

Thần sắc Lam Linh Nhi tối lại, cúi đầu, cắn xé môi mình, đem toàn bộ

cảm xúc thu vào trong mắt.

Nơi cửa ẩn hình, thân ảnh của Long Thiên Thần và Hách Liên Tử Ngữ biến mất, mà bản thân Vân Khê cũng không muốn đi.

Trên trận chiến gia tộc Hách Liên giằng co cùng Lăng Thiên Cung, chiến hỏa đang bốc lên, như có thể cháy lên bất cứ lúc nào.

Vân Khê hí mắt, tình cờ chạm mắt cùng Hách Liên Tử Phong, hắn đứng phía sau của lão gia chủ Hách Liên, thần sắc khó lường, không có ý định ngăn cản, cũng không có ý định tham dự. Thanh âm nàng cười lạnh, cất giọng nói "Các vị muốn phá quan thì đừng lãng phí thời gian, vậy thì hiện tại ra tay đi."

Câu nói của nàng ngắn ngủn, thức tỉnh người của gia tộc Hách Liên, khí thế từ từ thu lại.

"Khặc khặc khặc…Ngươi đã qua ải, ngươi có thể đi, những người còn lại, ai nghĩ muốn qua ải, tới đây khiêu chiến với ta đi." Người điên bị xích cười lớn thêm lần nữa, bày ra sự hiện hữu của hắn.

Vân Khê nhướng mày, lắc đầu nói: "Ai nói ta phải đi?

"Ngươi không đi?" Người điên bị xích khó khăn lắm mới lộ ra được khuôn mặt kinh ngạc, những người ở đây cũng hết sức kinh ngạc, có thể qua cửa sao lại không đi?

Vân Khê nói "Không sai! Ta muốn phá quan thêm lần nữa, lấy quy củ của ngươi, chỉ cần ta thắng, ta có thể đem hai người nữa qua không phải sao?"

Như vậy cũng được?

Đây là tiếng lòng chung của mỗi người.

Người điên bị xích lần đầu tiên gặp trường hợp như vậy, chuyện như vậy, đầu óc đơn giản chưa nghĩ tới.

“Vậy thì ngươi sợ mình thua rồi, không dám thử cùng ta?” Vân Khê dùng lời nói khích hắn.

“Ai nói ta không dám tỷ thí? Lần này ta nhất định sẽ đanh cho ngươi vỡ óc” Người điên bị xích vũ động dây xích trên người, dây xích rung động, biểu thị công khai hắn đang bất mãn.

“Tốt, chúng ta tới” Vân Khê nhẹ nhếch môi, lần nữa nhẹ nhàng nhảy lên lưng huyền dực.

Đoan Mộc Hùng khẽ mỉm cười, không khỏi lắc đầu thở dài, cõi đời này sợ chỉ có mình nàng làm chuyện lợi dụng sơ hở của người khác. Thật là một nha đầu tinh quái.

Một đạo ánh mắt đặc thù phóng tới đây, không ở trên người Vân Khê đánh giá, ý tứ hàm xúc ánh mắt không rõ. Ánh mắt Vân Khê nhàn nhạt quét qua, phát hiện chủ nhân ánh mắt kia không phải ai khác mà là ông ngoại của nàng Dung lão gia chủ.

Trong mắt hắn bao hàm cảm xúc phức tạp, làm cho người ta nhìn không thấu, lại làm cho đáy lòng Vân Khê không tự chủ được sinh ra một loại chua xót khó nói rõ. Có lẽ hắn cũng biết nhớ tới xương thịt thân tình a.

Thu hồi tầm mắt, Vân Khê lần nữa công kích người điên bị xích.

“Một chiêu, hai chiêu, ba chiêu…mười chiêu.”

Nàng lại lần nữa thành công qua ải.

Có kinh nghiệm lần đầu tiên, lần này nàng hiểu được nhiều hơn. Lại lĩnh ngộ được điều chưa nhận thức, từ từ dung nhập vào sự tu luyện võ công của nàng, căn cơ nàng thêm vững chắc.

Người điên bị xích ngửa mặt lên trời gầm thét, nếu nói lần đầu thất bại là buồn bực, vậy thì lần này chính là phát điên, hoàn toàn phát điên.

Đến cuối cùng là nàng có chiêu khác không, tại sao mỗi lần công kích để cùng một phương pháp?

“Nghĩa phụ người mang tiểu Tĩnh đi trước đi”

“Tốt, vậy chúng ta đi trước một bước” Đoan Mộc Hùng không chần chừ, ôm lấy cháu gái hướng cửa ẩn hình đi tới.

“Vân di, cẩn thận a.” Đoan Mộc Tĩnh quay đầu, biết điều phất tay nói với Vân Khê.

Vân Khê cho nàng một nụ cười an tâm, cho đến khi bọn họ biến mất sau cửa ẩn hình, nàng mới từ từ thu hồi nụ cười.

Người điên xiếng xích gặp nàng lần này lại không đi, lúc này hiểu rõ ý đồ của nàng, hắn tức giận quơ dây xích sắt gầm hét lên: “Ngươi rốt cuộc muốn ăn gian bao nhiêu lần?”

“Đây là ăn gian sao? Quy củ là ngươi định, ta chỉ dựa theo quy củ làm việc, sao nói ta ăn gian?” Vân Khê vô tội buông tay, chuyển ngữ điệu nói “Vậy thì ngươi sợ mình không có cách giữ ta lại, thua liền ba lần?”

“Chết tiệt, ta muốn giết ngươi” Người điên triệt để bị chọc giận, khóa sắt trên người sáng ngời, trong không gian quanh quẩn tiếng gầm hét của hắn và tiếng xích va chạm.

Mọi người không khỏi lấy tay bịt lỗ tai.

Quyển 3 - Chương 100: Tầng ba, tầng bốn

Vân Khê đứng vị trí tương đối gần hắn, hơi thở của hắn phát động, thân thể nàng bị đánh lui về phía sau.

Một đạo thân ảnh màu tím bay vút, tư thế cường thế bắt được nàng, rồi tấn công về hướng người điên bị xích.

Trong điện quang hỏa thạch, kiếm quang lóe lên, kiếm pháp bén nhọn, thay đổi thất thường.

Không thấy rõ hắn ra chiêu như thế nào, chỉ nhìn thấy hình kiếm lóe lên, như gió xào xạc, lại như mưa thuận gió hòa, làm cho người ta ngạc nhiên không dứt.

Không tới ba chiêu, kiếm đã đặt lên cổ của người điên bị xích.

Mọi người đồng loạt nhìn lên, đây mới là thực lực chân chính của Hách Liên Tử Phong, kinh tài tuyệt diễm, phong tư xuất chúng.

“Khê nhi đi.”

Vân Khê ngây ngẩn, nhìn lại ánh mắt thâm thúy của hắn, nàng nhìn thấy thâm ý đáy mắt hắn chợt lóe rồi biến mất. Nàng không do dự, mọi người nên đi đều đã đi, nàng cũng không do dự mà tiếp tục qua ải. Không phải nàng không tin tưởng năng lực của Long Thiên Tuyệt, chẳng qua địa cung này thật tà môn, một người cố gắng, không bằng hai người cùng nhau cố gắng.

Có lẽ giờ phút này nàng vượt qua, còn có thể giúp được chút gì.

“Cám ơn” Nàng biết nàng đã chọc giận người điên bị xích, nếu lại tiếp tục chiến đấu cùng hắn, chưa chắc sẽ thắng, nợ lại ân tình này của Hách Liên Tử Phong, phải kịp thời thu tay lại rời đi.

Vừa xoay người đi, Lam Linh Nhi tiến lên mấy bước, kéo lấy tay áo nàng.

“Phu nhân, mang theo ta đi đi.” Giọng đầy cầu khẩn.

Vân Khê nhíu mày, nhìn chằm chằm nàng, thấy đáy mắt Lam Linh Nhi không cam lòng. Cũng được, có một số việc có ít người, cần phải giải quyết. Nếu mình không có cách nào khống chế, thì chẳng thà đem theo bên người, tùy thời theo dõi.

“Đi thôi” Vân Khê quay đầu lại lần nữa, nhìn Hách Liên Tử Phong một cái, hắn vẫn là Hách Liên Tử Phong nàng biết, vĩnh viễn sẽ không tổn hại nàng.

Xuyên qua ba cửa động ẩn hình, đầu tiên trước mắt thấy một đống hỗn độn, giống như đang trong sương mù.

Lam Linh Nhi nắm chặt áo của Vân Khê, sợ lạc đường.

“Phu nhân, đây là nơi nào? Chúng ta đi làm sao?”

Vân Khê không lên tiếng, mà lẳng lặng nghe âm thanh xung quanh, tựa hồ không cùng âm thanh truyền đến từ hai hướng.

Là tiếng gió!

Mặc dù cực kỳ nhỏ, nhưng nàng nghe rất rõ ràng.

Hai hướng đều có âm thanh, chẳng qua so sánh lần này, giống như là có hai cánh cửa, một cái đang từ từ mở ra, một cái đang từ từ đóng.

Đây xảy ra chuyện gì? Tại sao có hai cửa?

Đang do dự, thì phía bên phải tự nhiên nổi lên một trận gió cuốn nàng và Lam Linh Nhi vào đó.

“A…” bên tai là tiếng Lam Linh Nhi đang kinh hô, tay nàng vững vàng túm lấy áo của Vân Khê, hành động của Vân Khê bị hạn chế, lộ ra vẻ rất bị động.

Sương mù từ từ tản đi, hai người ngã vào một không gian. Ngẩn đầu lên, trên tường viết ba chữ “Tầng thứ ba” may mà các nàng đến được tầng thứ ba.

Ù ù…

Không đợi các nàng kịp thở gấp, không khí xung quanh trở nên cực kỳ đè nén, sát khí đang tiến tới rất gần, mặt đất rung động.

“Nhìn kìa, đây là cái gì?” Thanh âm Lam Linh Nhi kinh hô lên, chỉ vào người sắt đang vọt tới từ bốn phía, không khỏi quá sợ hãi.

Vân Khê cũng nhìn thấy, nhưng nàng không kinh hoàng như vậy.

Vô số người dàn trận, hướng các nàng đánh tới, những người sắt này không phải người thật giả dạng, chính là dùng những cơ quan chế thành, hành động không khác gì với người. Trong tay bọn họ không có vũ khí gì, song tự thân bọn họ chính là vũ khí lợi hại nhất.

Ù uu…

Đội người sắt chiến đấu vẫn tiếp tục hướng các nàng, nhất trí bước đi, từ trên cao đạp xuống, phảng phất như sau một khắc là có thể đem hai người chèn ép dẹp đi.

“Đi” Vân Khê thấp giọng hô, túm Lam Linh Nhi bay vọt lên, lướt qua đỉnh đầu của người sắt, tạm thời rời xa hiểm cảnh.

Trong không gian, nhìn xuống, cả không gian tầng thứ ba khắp nơi đều là đội người sắt, chỉ có một đảo nhỏ ngăn cách bởi đầm nước. Người sắt xoay người đuổi theo tới đầm nước, liền ngưng lại, thật giống như là một cấm địa, bọn họ không dám tùy ý bước vào.

Đảo nhỏ kia tuy gọi là đảo nhỏ, nhưng thật ra thì không phải, nó chỉ là một mô đất nhô lên nho nhỏ, nhiều nhất chỉ có thể chưa được năm người, mà ranh giới giữa đảo nhỏ cùng chiến đội người sắt là một khe rãnh, bên trong khe rãnh chứa đầy nước đen, nên gọi là đầm nước.

Trong đầm nước vô số bọt khí bốc lên, mùi vị khác thường phiêu đãng trong không khí, tràn đầy quỷ dị.

Lam Linh Nhi kinh hoàn chưa ổn định, tim đập liên tục, sắc mặt trắng bệt.

Lẽ ra Long Thiên Tuyệt cùng Đoan Mộc Hùng bọn họ tới đây trước nàng một bước, nhưng nếu đã phá quan, hẳn là nên lưu lại dấu vết phá quan mới đúng, nhưng bây giờ xem ra, tầng địa cung này không có chút gì gọi là phá quan, cũng không có dấu vết đánh nhau, không giống như vừa trải qua một trận kịch chiến, nếu bọn họ không phá quan, vậy bọn họ đi nơi nào?

Chuyện này ngày càng quỷ dị, trừ khi bọn họ căn bản cũng không đi tới tầng địa cung này, mà là đi tầng khác.

Thần sắc Vân Khê ngày càng ngưng trọng, địa cung thập nhị trọng tựa hồ so với tưởng tượng của nàng còn phức tạp hơn.

“Phu nhân, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Lam Linh Nhi cúi đầu khóc nức nở, khóc như hoa lê đái vũ.

Vân Khê xoa bóp mi tâm, đáy lòng một trận phiền não không khỏi hướng nàng quát “Đừng khóc nữa! Khóc có thể giải quyết vấn đề sao? Nếu ngươi còn muốn sống thì yên tĩnh đợi cho ta.”

Tiếng khóc Lam Linh Nhi ngừng hẳn, vòng mắt đỏ, hơi có chút ủy khuất.

Vân Khê nhìn quanh bốn phía, cửa ẩn hình nàng mới đi vào đã biến mất, cả không gian trở nên kín mít, tìm không được cửa ra. Nàng nghe được phảng phất trong không gian có khí tử vong quỷ dị…”

“Người nào thiết kế địa cung biến thái như vậy.” Nàng nhịn không được mắng lên, không đúng dịp thì không lên tiếng, bốn thần khí cất trong chiếc nhẫn trữ vật xao động, thật giống như biểu đạt bất mãn.

“Chủ nhân, ai cũng có thể mắng chủ nhân của địa cung, duy chỉ có người là không thể.”

“Ừ, chủ nhân không thể mắng.”

“Chủ nhân địa cung mới không thay đổi cõi đời này nàng là người thông minh nhất, ôn nhu nhất và cũng dễ thương nhất.”

“Thông minh nhất nữa, bất quá ôn nhu cùng dễ thương nữa. Ngô, ta

giữ lại ý kiến.”

Bốn bạn thần khí nói chuyện với nhau, âm thanh này đi vào tai Vân Khê, Tiểu Tả cùng Tiểu Hữu là thần khí nhận chủ trước tiên, cho nên thân mật địa xưng Vân Khê làm chủ nhân. Hai thần khí khác sau này chưa được Vân Khê rỉ máu nhận chủ nhân, nguyên nhân chủ yếu là người ngoài quá nhiều, nàng không muốn tiết lộ mình có thần khí, nhưng thông qua quan hệ của tiều tả cùng tiểu hữu, nàng có thể nghe được âm thanh của bọn chúng.

“Tại sao không thể mắng? Có thể nàng là lão tổ tông của ta không? Vân Khê không giải thích được.

“Ngô, cũng có thể coi là như vậy, cũng không kém nhiều nữa.” Tiểu tả nói.

“Chỉ giáo cho?” Lời nói của nó gợi lên lòng hiếu kỳ của Vân Khê, chẳng lẽ cung chủ chỗ này có quan hệ gì với nàng, cho nên những văn tự kì quái kia mới tiến vào đầu nàng, sẽ sinh ra biến hóa kì dị như vậy, cho nên mới có thể phá giải tầng đầu của địa cung.

Đúng rồi, Vân Huyên!

Cái tên này, tựa hồ như có ý nghĩa đặc thù của dòng họ Vân, cùng nàng đồng họ, chẳng lẽ thật sự là tổ tong của nàng?

Vân Khê suy tư, vừa đợi tiểu Trả trả lời chắc chắn, một tiếng kêu sợ hãi bên tai lôi nàng trở về hiện thực.

“Phu nhân, mau xem, cái này là cái gì?”

Vân Khê cúi đầu nhìn, sắc mặt không khỏi đại biến.

Đây là cái gì?

Nàng nhìn đến trong rãnh, vô số côn trùng màu đen bò trên đảo nhỏ, đây không phải là sâu bình thường, không cách nào hình dung hình thái của con sâu này, chẳng qua nó bò qua nơi nào, nơi đó bốc lên mùi hôi thối, trên mặt đất có lưu lại dấu vết gồ ghề do ăn mòn.

Một mảng đông nghịt, giống như thủy triều vọt tới, trong nháy mắt đã đến chân các nàng.

“A…cứu mạng a!” Lam Linh Nhi kinh sợ hét lên, côn trùng màu đen thuận thế bò lên chân, ống quần áo. Trong lúc thoáng qua, bên ống quần phải của nàng bị thủng thành nhiều mảnh.

Đùi phải của nàng lộ ra, cũng bị côn trung đen xâm chiếm. Đợi Vân Khê chăm chú nhìn lên, đùi phải của Lam Linh Nhi đông nghịt côn trùng đen, huyết nhục mờ hồ, máu tươi theo chân nàng chảy xuống.

Mùi máu tươi tràn ngập trong không khí, sâu ngửi thấy mùi máu tươi càng thêm hưng phấn, đồng loạt bò lên thân thể của Lam Linh Nhi, xem nàng là thứ ăn ngon, điên cuồng ăn.

Trong không gian toàn bộ là tiếng hét thê thảm chói tai của Lam Linh Nhi.

Nhắc tới cũng kỳ, những con côn trùng kia như có linh tính, tất cả đều bò lên người của Lam Linh Nhi, mà đối với Vân Khê lại khác, bọn chúng một khi tới trước mặt của nàng, nhất trí đi đường vòng, không có một con côn trùng đen nào tập kích nàng.

Đồng thời kinh ngạc, Vân Khê đồng tình nhìn về hướng Lam Linh Nhi, đưa kiếm ra giúp nàng xua đuổi côn trùng ngày càng nhiều.

Cùng lúc đó, Long Thiên Thần cùng Hách Liên Tử Ngữ cũng tiến về một trọng địa cung khác, ngửa đầu cũng thấy khắc “Tầng thứ tư”

Ngắm nhìn bốn phía, trên đất, người sắt nằm ngổn ngang, còn có vô số côn trùng đen trên đảo nhỏ. Bọn họ không biết địa cung địa cung tầng thứ tư thật ra giống như ải của địa cung tầng thứ ba, chẳng qua là địa cung tầng thứ ba hoàn hảo, chưa phá giải, mà địa cung tầng thứ tư đã được phá giải.

Long Thiên Thần nắm bàn tay nhỏ bé của Hách Liên Tử Ngữ, thích ý nhìn tầng thứ tư của địa cung, trên mặt đôi tình nhân là nụ cười ngọt ngào.

Sau đó ông cháu Đoan Mộc Hùng tới, cũng đến tầng thứ tư, thấy hai người tự nhiên đi dạo, hoàn toàn không giống như tới phá quan, giống như là tới để đặc biệt nói chuyện yêu đương.

“Đoan Mộc tiền bối, các người đã tới.” Long Thiên Thần cười cười, trên khuôn mặt tuấn dật nổi lên một tầng màu hồng, có vẻ hơi ngượng ngùng. Hách Liên Tử Ngữ bên cạnh hắn thì khỏi nói, cả người đều màu hồng, núp phía sau hắn, không giám nhìn thẳng nụ cười có thâm ý của Đoan Mộc Hùng.

Vừa rồi hai người trước mặt mọi người thì không cảm thấy làm sao, bây giờ nghĩ lại cảm thấy thẹn không dứt.

Đoan Mộc Hùng cười nhạt mấy tiếng, nói “Xem ra Long tôn chủ đã quét dọn chướng ngại giúp chúng ta.

Có thể trong thời gian ngắn xử lý sạch sẽ chiến trường, chỉ sợ cũng chỉ có Long Thiên Tuyệt.

“Đúng vậy, chẳng qua làm sao chúng ta trực tiếp đến tầng thứ tư, mà

không phải là tầng thứ ba thế? Chẳng lẽ trong địa cung thật không có tầng thứ ba?” Long Thiên Thần kinh ngạc hỏi.

Đoan Mộc Hùng lắc đầu nói “Bên trong địa cung lộ ra quỷ dị, chuyện gì cũng có thể phát sinh…Lão phu đi trước xem sao, xem Long Tôn chủ có cần giúp đỡ gì không. Các ngươi chỗ này từ từ đợi Khê Nhi, nàng hẳn cũng sắp đến rồi.”

“Tốt, tiền bối đi thong thả.”

Đưa Đoan Mộc Hùng đi, Long Thiên Thần cùng Hách Liên Tử Ngữ lưu lại tầng thứ tư, định kiếm chỗ sạch sẽ ngồi xuống, nói tiếp chuyện tình của hai người, hai người mới nếm thử tình yêu ngọt ngào, như mật như đường, ngọt ngào vô cùng.

Hai người không đợi bao lâu lại có người tiến vào tầng thứ tư.

Long Thiên Thần cho là Vân khê tới, vui mừng đứng dậy đón chào, ai ngờ không phải là Vân Khê mà là Khánh trưởng lão cùng Hách Liên Tử Ngọc.

“Tỷ, ngươi thật tính ở chung một chỗ với hắn? Ngươi có biết cha nương đối với ngươi có bao nhiêu thất vọng không?Di, cha mẹ đâu? Bọn họ tới trước chúng ta, làm sao không có ở đây?” Hách Liên Tử Ngọc nhìn bốn phía, lộ ra kinh ngạc.

“Đại tẩu ta đâu? Nàng không phải vượt quan với các ngươi sao?”

“Nàng đã tới sớm, các ngươi không nhìn thấy sao?”

Lần này bốn người đều ngạc nhiên, hóa ra sau khi qua tầng thứ hai, cũng không phải tất cả mọi người cùng đến chung một tầng, như vậy những người khác đi đâu rồi.

Tầng thứ ba, từ rãnh bò lên càng ngày càng nhiều côn trùng màu đen, đuổi mãi không hết, trên người Lam Linh Nhi là một mảnh hỗn độn, da thịt lộ ra, đau đến nàng nhe răng trợn mắt, đau đến không muốn sống.

Hết lần này đến lần khác, nàng đứng cùng chỗ với Vân Khê nhưng Vân Khê vẫn bình yên vô sự, tất cả côn trùng đen đều ghét bỏ nàng, đi vòng qua. Trong lòng Lam Linh Nhi cảm thấy thật không công bằng, tại sao côn trùng đen chỉ cắn nàng, lại không cắn Vân Khê? Ông trời tại sao lại bất công với nàng?

Vân Khê rút kiếm chém đến mỏi tay, đột nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, nhớ tới trên người còn một loại dị hỏa của Lam gia, Địa Hỏa Sí Diễm.

Bình thường động vật đều sợ hỏa, nhất là loại côn trùng, có lẽ có thể thử một lần.

“Xuy __ __”

Địa Hỏa Sí Diễm đốt trong tay nàng, ngọn lửa màu lam nhạt nhúc nhích, tản mát làm nhiệt lượng kinh người. Vân Khê dơ ngọn lửa vòng quanh thân thể Lam Linh Nhi, soi một lần, quả nhiên có hiệu quả. Côn trùng đen thấy ngọn lửa lập tức rút lui, lần nữa trở về bên trong khe rãnh đầm nước, mùi hôi thối cũng từ từ biến mất.

Lam Linh Nhi thấy côn trùng đen rút lui, chẳng những không ngừng tiếng khóc còn khóc thảm hơn nữa. Bởi vì nàng không ngừng nghĩ tới tình cảnh của mình bây giờ, còn liên tưởng đến cược sống cùng tình yêu của mình, nàng mới phát hiện mình thật đáng thương, cái gì cũng không có, cái gì cũng không thuộc về nàng, nàng nên để cho những thứ côn trùng đen kia đem nàng ăn hết đi, cũng tránh cho

nàng phải đau khổ đến không muốn sống, nhìn không thấy bất kỳ hi vọng gì.

“Không có chuyện gì rồi, ngươi đừng khóc nữa.” Vân Khê lại cẩm thấy đau đầu, từ trong chiếc nhẫn trữ vật móc ra một bộ xiêm y tương đối khô mát cho nàng, kể từ khi biết nàng là nội gián, ấn tượng đối với Lam Linh Nhi trượt dốc không phanh, nàng cũng sẽ không giống Long Thiên Thần thiện lương như vậy, chịu tha thứ cho nàng và để trôi qua tất cả, có thể mang nàng vượt qua ải, giúp nàng xua đuổi côn trùng đen, là mình đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

Quyển 3 - Chương 101: Báo ứng của Lam Linh Nhi

“Phu nhân ngươi có phải rất ghét ta hay không?” Lam Linh Nhi hàm chứa nước mắt, nhẹ nhàng ngẩn đầu, ủy khuất nhìn Vân Khê.

Chân mày Vân Khê khẽ nhướng, thuận miệng nói “ Ngươi nghĩ nhiều rồi.”

“Phu nhân ta thích Long đại ca, yêu Long đại ca, ta muốn cùng hắn ở chung một chỗ. Cho dù ta có làm tiểu thiếp của hắn, ta cũng nguyện ý. Phu nhân, ngươi có thể giúp ta không?” Lam Linh Nhi đột nhiên đưa tay, nắm lấy ống tay áo của Vân Khê, đau khổ cầu khẩn.

Chân mày Vân Khê càng nhíu chặt hơn, giữ vững trầm mặc.

“Phu nhân, van ngươi! Chỉ cần ngươi chịu giúp ta, ta nguyện ý làm trâu làm ngựa cho ngươi.” Lam Linh Nhi bụp một tiếng quỳ xuống dưới chân Vân Khê, đùi nàng bị thương mà phải quỳ xuống mặt đất, nhận lấy một trận đau nhức, nàng không để ý chút nào, cắn răng ngoan ngoãn nhịn lại.

“Phu nhân, van xin ngươi giúp ta. Ta không thể không có Long đại ca, ta muốn cùng hắn ở chung một chỗ, sanh con dưỡng cái. Chỉ cần có thể cùng hắn ở chung một chỗ, cho ta làm cái gì ta cũng đồng ý.”

Chân mày Vân Khê nhíu thành chữ xuyên (JII), cúi đầu nhìn nàng, đáy mắt thoáng qua vẻ ghét.

“Linh Nhi tình cảm không thể miễn cưỡng. Ngươi cũng thấy đấy,

Thiên Thần thích Hách Liên Tử Ngữ, hắn đã chọn lựa, ngươi cũng nên buông xuống mới đúng, chấp nhất một đoạn tình cảm không có kết quả, cuối cùng cũng là ngươi bị thương.”

“Không, không phải như thế! Long đại ca cũng yêu thích ta, bằng không hắn cũng không tha thứ cho sai lầm ta đã phạm phải. Hắn rất quan tâm ta, đối với ta rất tốt. Ta không ngại hắn cưới tiểu thư Hách Liên Tử Ngữ làm vợ, ta cũng không cần danh phận, cho dù làm thiếp, làm nha hoàn ta đều đồng ý.”

“Phu nhân, bình thường Long đại ca rất nghe lời ngươi nói, chỉ cần ngươi làm chủ, hắn nhất định sẽ đồng ý. Cầu xin ngươi, phu nhân, xin ngươi hãy giúp ta.”

Lam Linh Nhi nắm chặt áo Vân Khê không buông, khiến cho Vân Khê đau đầu cau mày.

Hít thở, hít thở, hít thở sâu.

Vân Khê thiệt không nhịn được nữa!

“Đủ rồi” Thanh âm quát chói tai của Vân Khê hướng về phía nàng, mặt lạnh nói “Đây là chuyện của ngươi và Thiên Thần, ta không có quyền can thiệp, ngươi cứ bám mãi không buông thì phải lường trước đau khổ! Làm nữ nhân, nên có tự ái của nữ nhân, người không thương ngươi, ngươi đau khổ dây dưa có lợi ích gì? Nếu ngươi có một chút tự ái, nên buông tha cho đoạn tình cảm này, đi tìm tình yêu thuộc về mình. Ngươi còn nhớ Thiên Thần đối tốt với ngươi thì ngươi càng nên buông tay hắn, chúc phúc cho hắn tìm được tình yêu của riêng mình.”

“Không. Ta làm không được. Tại sao muốn ta buông tay tha cho người, mà không phải là Hách Liên Tử Ngữ?” Lam Linh Nhi ngã ngồi

trên đất, bên trong điên cuồng, hét lên “Các ngươi đều xem thường ta, không muốn ta ở chung một chỗ với Long đại ca. Ta sẽ không buông tha, ta sẽ không buông tha.”

“Cứng đầu.” Vân Khê nghiêng người quay đầu, không thèm để ý tới nàng.

Nữ nhân này nhất định là điên rồi, giờ phút này, các nàng thân đang vùi lấp vào hiểm cảnh, có thể qua ải để đi ra ngoài được hay không càn không biết, vậy mà nàng còn có thời gian đau khổ cho nhi nữ thường tình, thật là điên.

“Hô…,”

Lúc này, một trận gió từ bên ngoài truyền tới, cửa ẩn hình biến mất nay lại hiện ra, có hai người đi theo trận cuồng phong đó, ngã vào trong không gian.

“Gia chủ, cứu ta.”

Giọng nữ nhân cao vút vì bị hù dọa, hóa ra là Hách Liên phu nhân sau khi ngã vào không gian, trức tiếp lọt vào vòng chiến của đám người sắt, bị người sắt bao vây, ngươi một cước hắn một chân, toàn bộ chào hỏi ở trên người Hách Liên phu nhân. Hách Liên phu nhân mặc dù cũng là người tập võ, nhưng song quyền nan địch tứ thủ, làm sao mà chống đỡ được đông đảo người sắt công kích?

Hách Liên lão gia chủ cũng không khá hơn chút nào, rơi trúng ngay chỗ đội quân người sắt đang tụ tập, thân thể vừa rơi xuống đã bị người sắt bao vây.

Bên này Vân Khê đang đứng nhìn, phát hiện người mới đến là vợ chồng Hách Liên lão gia chủ, nàng không khỏi cười khẽ, cái này có

tính là ác giả ác báo hay không ta? Hai vợ chồng này cũng không phải đèn dầu đã cạn, nên bọn họ bị người sắt vây quanh đánh, cũng hung hăng đánh trả.

“Phu nhân…” Lam Linh Nhi cũng phát hiện ra họ, tiếng khóc dừng lại, ở bên cạnh Vân Khê gọi khẽ.

Vân Khê nhìn nàng suyt, không muốn làm cho vợ chồng Hách Liên lão gia chủ phát hiện ra sự có mặt của các nàng, tới cướp đoạt một ít diện tích đảo nhỏ chỉ có thể dung nạp được năm người.

Lam Linh Nhi ngây ngốc, lúc này mới hiểu dụng ý của nàng, kéo kéo y phục một chút rồi ánh mắt lâm vào trầm tư.

Vân Khê biết nàng là nội gián của Lam gia, thái độ đối với nàng không còn thân mật như lúc trước, hơn nữa nàng ta còn ngăn cản mình ở cùng Long đại ca. Nếu như Vân Khê tiếp tục bình an vô sự, cho dù các nàng thật vượt qua khảo nghiệm đi ra khỏi địa cung, thì nàng ta vẫn ngăn trở mình ở cùng Long đại ca.

Phàm là người ngăn cản nàng ở cùng Long đại ca, ta sẽ không bỏ qua dễ dàng.

Hách Liên lão gia chủ có thù oán cùng Vân Khê, nếu có thể mượn người Hách Liên gia trừ đi Vân Khê, như vậy nàng cùng Long đại ca sẽ mất đi một tầng cản trở.

Nàng ngước mắt, tròng đen hiện lên u quang mang vẻ sắc bén, đột nhiên cất giọng, hướng lão gia chủ Hách Liên hô “Hách Liên tiền bối, Hách Liên phu nhân, nhanh đến nơi này, nơi này an toàn.”

Vân Khê híp hai mắt lại, đột nhiên nhìn hướng nàng, không biết nàng đến cuối cùng là cố ý hay vô ý.

Lúc này Lam Linh Nhi co cổ lại, giả trang làm vẻ mặt kinh sợ, dạ thưa giải thích “Phu nhân, Hách Liên tiền bối đức cao vọng trọng, hơn nữa võ nghệ cao cường, có thể giúp đỡ chúng ta phá quan.”

Vân Khê nhìn nàng thật kỹ, ánh mắt lạnh lùng, thật giống như có thể xuyên thấu ánh mắt của Lam Linh Nhi, đến thẳng nội tâm của nàng. Đáy lòng Lam Linh Nhi khẽ run, đúng lúc một trận đau đớn từ đùi truyền đến, nàng ôm đùi phải, đau đớn than nhẹ.

Hách Liên lão gia chủ bị vây trong đám người sắt, lúc này hai mắt sáng lên, mới vừa rồi hắn chỉ lo cứu người, không để ý những chỗ khác, cứ nghĩ đến tầng này toàn bộ là thiên hạ của người sắt, khi thấy đảo nhỏ liền dắt phu nhân của mình, thi triển khinh công, lướt qua đỉnh đầu người sắt, bay theo hướng của Vân Khê và Lam Linh Nhi.

Vân Khê cắn răng, hướng Lam Linh Nhi trợn mắt một cái, thối lui một bước để hai chỗ cho vợ chồng Hách Liên lão gia chủ, nghĩ thầm sao nàng xui xẻo thế, không cùng tầng với Long Thiên Tuyệt…mà lại cùng lũ người đáng ghét ở chung tầng, thật là bức bối! Không biết Long Thiên Tuyệt cùng Tiểu Mặc đến tầng nào rồi, hi vọng tất cả bọn họ đều thuận lợi.

Sau khi vợ chồng Hách Liên gia chủ rơi xuống, chẳng những không cám ơn, ngược lại còn hướng nàng hừ lạnh một tiếng, còn đang ghen ghét chuyện nàng châm chọc hắn.

Hách Liên phu nhân trấn định lại, định tâm lại, sau đó ánh mắt chua ngoa liếc Vân Khê, trầm giọng nói “Long Thiên Thần đâu? Hắn lừa gạt con gái ta đến đâu rồi?”

Nàng cho là cùng nhóm với Long Thiên Thần đến chỗ này, nhưng

bây giờ lại không thấy người, nên nghĩ Vân Khê dấu hai người họ đi rồi.

“Bọn họ thật lòng yêu nhau, ngươi tình ta nguyện, tại sao nói là lừa gạt? Hơn nữa chính các ngươi nuôi nữ nhi mà không quản tốt, đảo ngược lại chất vấn em chồng ta, ta cũng có thể nói, là nữ nhi nhà ngươi câu dẫn em chồng ta, các ngươi đã chú em nhà ta giấu đi.”

“Ngươi nói cái gì?” Hách Liên phu nhân tức giận không dứt, hai mắt trợn to nói “Nữ nhân này có biết xấu hổ hay không? Chính là em chồng ngươi dụ dỗ nữ nhi nhà ta, ngươi lại còn nói như vậy, nói xấu con gái ta.”

Thanh âm Vân Khê cười khẽ “Ta nói sai sao? Em chồng ta anh tuấn tiêu sái, phong lưu khoáng đạt, nhiều người thích hắn, nếu không phải nữ nhi nhà các người dùng sắc đẹp câu dẫn hắn, hắn làm sao đỗi đãi khác với nữ nhi nhà các ngươi.”

Long Thiên Thần đang ở tầng thứ tư tự nhiên sợ run cả người, thật là thấy quỷ rồi, người nào nhắc tới hắn thế? Nếu giờ này hắn mà nghe thấy chị dâu của hắn tán dương hắn như thế, cái đuôi của hắn còn không vểnh lên tận trời sao.

Lời nói Vân Khê rơi vào tai của Lam Linh Nhi, trong nội tâm nàng liền có một cảm giác thoải mái, không sai, chính là Hách Liên Tử Ngữ câu dẫn Long đại ca, nếu không làm sao Long đại ca lại đối với nàng lưu luyến si mê như vậy.

Hách Liên phu nhân nghe vậy, tức đến đỏ mặt, chỉ thẳng vào mặt Vân Khê mắng “Ngươi đừng vội tổn hại danh dự nữ nhi của ta! Trong đệ tử thế gia, rất nhiều người muốn cưới nữ nhi của ta, nàng muốn nam tử thế nào đều có, làm sao có thể thích một người võ công tầm thường, vừa rồi Long Thiên Thần còn không có thực lực gì. Rõ ràng

chính các ngươi sử dụng quỷ kế, lừa gạt con gái nhà ta, cho nên mới làm cho nàng bị lừa gạt.”

“Được rồi, ồn ào lằn nhằn làm cái gì? Câm miệng hết cho ta!” Hách Liên lão gia chủ không nhịn được nữa rồi, thanh âm hướng hai người quát chói tai, uy nghiêm mười phần.

Thanh âm của Hách Liên phu nhân lúc này tiêu tan, không dám khiêu khích uy nghiêm của hắn nữa, Vân Khê thì không, cõi đời này không ai có thể vênh mặt và sai khiến nàng.

“Hách Liên tiền bối chính xác là cần phải quản lý tốt phu nhân của mình, tránh cho nàng họa từ miệng mà ra, đến lúc đó chết thế nào cũng không biết.”

Sắc mặt Hách Liên lão gia chủ liền lạnh lại, quát Vân Khê “Nha đầu, ngươi cũng câm miệng cho ta! Ta hỏi ngươi, ngươi cùng Phong Nhi quan hệ thế nào? Tại sao hắn giúp đỡ ngươi khắp nơi?”

Vân Khê cúi đầu nở nụ cười, giữa hai long mày u ám, nhìn như vô ý nói “Ngươi nên hỏi lệnh công tử đi a, ta cũng phải giun trong bụng hắn, ta làm sao biết hắn nghĩ gì? Ta cùng lệnh công tử không có lui tới, nhiều lắm cũng chỉ là gặp mặt một hai lần, hắn giúp ta, chắc là vì Hách Liên gia tộc mà suy nghĩ. Ai cũng biết, ta là nữ nhân của Long Thiên Tuyệt, nữ chủ nhân của Lăng Thiên Cung. Hắn giúp ta, cũng chẳng khác nào lấy lòng Lăng Thiên Cung, không muốn gia tộc Hách Liên đối địch cùng Lăng Thiên Cung. Hắn như thế là vì suy nghĩ cho gia tộc Hách Liên, mà ngươi lại hoài nghi dụng tâm của nhi tử mình, phụ thân mà nghi hoặc như vậy, thật đúng là buồn cười.”

“Là thế thôi phải không?” Hách Liên lão gia chủ vẫn nghi ngờ như cũ.

“Không tin cũng được, đây là chuyện nhà của các ngươi, liên quan gì

đến ta chứ?” Ánh mắt Vân Khê khẽ cụp xuống, đột nhiên nghĩ đến cái gì, lại nói “Đúng rồi, lúc trước các ngươi có từng thấy người khác vượt quan không?”

“Có.” Ánh mắt Hách Liên lão gia chủ nhanh chóng, tựa hồ như nghĩ đến ái gì, kinh ngạc nói “Đúng rồi, Ngọc Nhi cùng Khánh trưởng lão đâu? Hắn vượt quan trước chúng ta, làm sao không có ở đây?”

“Nói như vầy đi, sau khi đi từ tầng hai vào, thì không dừng lại một cửa. Bọn họ nhất định đi tới những tầng khác.” Vân Khê sầu lo nói.

“Nói như vậy nơi này chỉ có bốn người chúng ta.” Hách Liên lão gia chủ nhìn đảo một vòng, cuối cùng tầm mắt rơi trên người Vân Khê, ánh mắt lóe sáng, đáy lòng Vân Khê sinh ra dự cảm xấu, hắn sẽ không nghĩ hiện tại nàng không có trợ thủ nào mà ra tay hạ sát nàng chứ?

“Hô”

Lại một lần thanh âm gió lốc gào thét, cửa ẩn hình lại xuất hiện.

Lần vượt quan này tổng cộng có ba người, theo thứ tự là Hách Liên Tử Phong, Tam trưởng lão, và Bàn trưởng lão.

Đợi khi Vân Khê thấy rõ người nào, đáy lòng thầm kêu không ổn, nàng thật là xui đến tận cùng, lại là người của gia tộc Hách Liên. Nếu bọn họ liên hợp lại đối phó với nàng, nàng chạy trời không khỏi trời nắng a.

Hách Liên lão gia chủ nhếch nhếch môi, cười lạnh đầy thâm ý, sau đó hướng ba người hô “Đừng dây dưa cùng bọn họ, nhanh đến nơi này, nơi này an toàn.”

“Vâng gia chủ!” Tam trưởng lão vui mừng kêu lên, chạy khỏi vòng vây người sắt, hướng đảo nhỏ bay tới. Bàn trưởng lão cũng không do dự, đuổi theo sau đó.

Hách Liên Tử Phong liếc đảo nhỏ một cái, chân mày tuấn tú cau lại.

Vân Khê thấy hai người bay đến, mâu quang nàng chợt lóe, trong lòng chợt cảm thấy không ổn. Tiểu đảo này vốn đã chật hẹp nhỏ bé, nhiều nhất cũng chỉ có thể chứa được năm người, bây giờ bọn nàng đứng bốn người cũng đã tỏ ra hết sức chật chội, nếu thêm hai người, vậy tất cần có người rời đảo nhỏ.

Bọn họ đều là người của gia tộc Hách Liên, tự nhiên đồng lòng nhất trí, làm sao có thể chứa chấp người ngoài sống chung?

Trong lúc suy tư, nàng cảm giác được có một cỗ trưởng phong tiến tới, nàng nhanh chóng bay ngược lên, đồng thời kịp thời gọi “Huyền dực.”

Huyền long xuất hiện, ngăn cản được một cỗ chưởng phong do Hách Liên lão gia chủ đánh tới, Vân Khê vừa lui, liền vững vàng rơi trên lưng huyền dực.

“Hèn hạ.” Ánh mắt nàng như điện hung hăng bắn về phía Hách Liên lão gia chủ, hắn ở sau lưng đánh lén nàng. Nếu không phải nàng phản ứng nhanh nhẹn, sợ lúc này đã sớm rơi xuống đầm nước, đi nuôi những con côn trung đen đó rồi.

Thật âm hiểm.

Người như vậy cũng có thể lên làm gia chủ sao? Hay nói, lòng hắn ích kỷ như vậy, làm sao có thể xứng làm gia chủ? Gia tộc như vậy, còn có thể làm cho người ta mong đợi ư?

Vân Khê rất hoài nghi.

“Khê Nhi.” Thân ảnh màu tím như gió chuyển đến bên người nàng, đứng trên lưng Huyền Dực, Hách Liên Tử phong thấy nàng bình yên vô sự, lúc này khẩu khí cũng nhẹ nhàng, vừa rồi hắn cũng thấy, mảnh đất nhỏ như vậy, không thể nào chứa được sáu người. Lúc này hắn liền nghĩ đến sẽ hạ địch thủ, không do dự chút nào, nên hắn lao tới trước tiên.

“Hách Liên đại ca, ta không sao.” Vân Khê cho hắn một ánh mắt yên tâm.

“Vậy thì tốt.” Hách Liên Tử Phong nhìn nàng, ánh mắt mang theo vẻ ôn nhu cùng may mắn.

Một màn này, toàn bộ đều được Hách Liên lão gia chủ cùng Hách Liên phu nhân nhìn thấy, ánh mắt hai người lúc này biến hóa.

“Gia chủ, ngươi thấy được? Đại công tử quả nhiên cấu kết cùng yêu nữ, nếu không phải như thế, quan hệ bọn họ làm sao thân mật vậy?” Hách Liên phu nhân bắt được nhược điểm, liền kích động nói.

Ánh mắt Hách Liên Tử Phong ảm đạm, hiện lên vẻ đau đớn khó có thể che giấu, hắn không trả lời, tiếp tục đứng bên người Vân Khê, giữ vững trầm mặc.

“Cái này còn cần giải thích sao? Nhớ ngày đó mẹ ruột ngươi cũng bởi vì không kiềm chế, thay đổi thất thường, thành thân rồi còn đi câu dẫn người khác, cuối cùng chạy theo nam nhân khác. Mẹ ruột hắn thật là sự sỉ nhục của gia tộc Hách Liên, hắn cũng không khá hơn chút nào, qua lại cùng phụ nữ đã có chồng, câu ba đáp bốn! Cho nên nói, có mẹ thế nào ắt có con như vậy.” Hách Liên phu nhân mắng rất

lâm ly thoải mái.

Sắc mặt lão gia chợt lạnh băng, hướng về Hách Liên phu nhân quát "Câm miệng! Không cho nhắc đến con tiện nhân kia!."

Cả người Hách Liên Tử Phong chấn động, hai tay nắm lại, quanh thân lạnh lẽo tăng lên.

Vân Khê quay đầu nhìn hắn, bắt gặp đáy mắt hắn dâng lên sóng ngầm đáng sợ, đều có thể cắn nuốt hết thảy. Lại là loại ánh mắt đáng sợ này, nàng rất quen thuộc, chẳng lẽ bởi vì Hách Liên phu nhân nhắc tới mẹ hắn, cho nên trong lòng hắn cừu hận cùng tức giận lại kéo tới.

Thì ra là vậy, tình cảnh của hắn không chịu được ở gia tộc Hách Liên, nàng đột nhiên có chút đau lòng.

Không trách được, thảo nào tính tình của hắn âm u như thế, không muốn thổ lộ tấm lòng của mình với người khác, thì ra bản thân hắn sống trong hoàn cảnh mù mịt tăm tối, lưng gánh vác nhiều hoài nghi cùng khuất nhục.

Không tự chủ được, Vân Khê liền nắm lấy tay hắn, muốn dùng tay mình sưởi ấm cho hắn. Tay hắn khẽ run, lạnh như băng, mấy sợi gân xanh trên tay đều nhúc nhích.

Vân Khê dùng sức nắm chặt, nắm chặt nắm tay của hắn, cảm giác được tay hắn từ từ thả lỏng, lúc này mới buông ra.

"Ngay cả nữ nhân của mình cũng không quản lý tốt, hẳn là nam nhân không có bản lãnh mới đúng. Chẳng qua không biết, nam nhân này mị lực không đủ, hay là phương diện khác của hắn không được?" Ánh mắt Vân Khê nhìn tà tà về phía bộ vị của Hách Liên lão gia chủ,

thần sắc bừng tỉnh đại ngộ nói “Nga, Hách Liên tiền bối sẽ không phải là có bệnh tật gì khó nói chứ?”

“Ngươi, ngươi nói cái gì?” Hách Liên lão gia chủ giận dữ, khuôn mặt già nua đỏ lên, phi thân bay lên trời, một trận gió mạnh mẽ thoát ra từ tay hắn, kích động mà đến.

Vân Khê xoay người quay lại, bay khỏi chỗ.

Huyền Dực vung vẩy đuôi rồng, đụng về hướng Hách Liên lão gia chủ.

Oanh, Oanh!

Người và rồng giao chiến hai hiệp, mỗi một hiệp cũng có thể đem khí lưu chung quanh kích động thành từng cơn sóng.

Trảm Lãng kiếm rút ra khỏi vỏ, kiếm quang như tuyết, ẩn tiếng sấm nổ mạnh.

Vân Khê cầm kiếm, động thân lên, giờ phút này địch mạnh ta yếu, nàng chỉ có thể đoạt được tiên cơ, ra sức chém.

“Yêu nữ, mình ngươi chịu chết đi, đừng có trách lão phu.” Hách Liên lão gia chủ rút đay lưng bên hông ra, ánh sáng kiếm quang lạnh lẽo như đóng băng mọi thứ, sát khí bức người.

Thần huyền tam phẩm.

Hách Liên lão gia chủ không phải đèn dầu đã cạn, quả nhiên thực lực đầy đủ.

Chẳng qua chỉ là kiếm khí, đã làm cho Vân Khê cảm thấy áp lực,

không thở nổi.

Hừ, lão bất tử! Cùng lắm vận dụng thần khí, tiêu diệt ngươi trước rồi hãy nói.

Đáy mắt Vân Khê sát cơ nảy mầm.

Bên cạnh tiếng gió gào thét, thân ảnh màu tím lại chắn trước người nàng, kiếm trong tay Hách Liên Tử Phong lay động, nói với Hách Liên lão gia chủ “Phụ thân, hiện tại thời gian cấp bách, phá quan quan trọng hơn. Không nên vọng động.”

“Nghịch tử, ngươi lại che chở cho yêu nữ này?” Hách Liên lão gia chủ không muốn thu kiếm lại, ngược lại dơ kiếm đâm tới Hách Liên Tử Phong.

Kiếm trong tay phụ tử chạm nhau, leng keng, ánh lửa văng khắp nơi.

Lúc này tiếng kinh hô từ Hách Liên phu nhân truyền tới “Gia chủ, cứu mạng a.”

Hai cây kiếm vừa mới tiếp xúc, liền lập tức tách ra.

Cúi đầu nhìn lại, trên đảo nhỏ đông nghịt, chẳng biết từ lúc nào vô số côn trùng đen bò đầy.

Mới vừa rồi mọi người chỉ chú ý đánh nhau, lại không chú ý dưới chân vô số côn trùng đen đột nhiên thoát ra, hơn nữa thật nhiều côn trùng đen bò lên chân bọn hắn, chui vào ống quần bọn hắn, đợi bọn hắn phát hiện, côn trùng đen đã tràn lan, xâm chiếm tứ chi cùng da thịt bọn hắn.

Hách Liên lão gia chủ chứng kiến, sắc mặt kinh biến “Rời đi nhanh

một chút.”

Vân Khê nhảy nhẹ nhàng, trở lại trên lưng Huyền Dực, cúi đầu nhìn tình hình bên dưới, không khỏi cười, trong tiếng cười mang đầy vẻ hả hê đắc ý.

“Ai, ác nhân tự có côn trùng cắn. Cho nên nói, làm người thiện lương một chút mới tốt.”

Hách Liên lão gia chủ quay đầu lại trợn mắt nhìn nàng, hiện tại hắn không có thời gian so đo với nàng, đem cánh tay thu lại, rơi xuống trên đảo nhỏ, hắn lại là dụng chưởng lực oanh kích cùng trường kiếm chém xuống, cố gắng chém tận giết tuyệt đám côn trùng đen. Song côn trùng giống như vô tận, không ngừng chui lên từ khe rãnh, hắn chém giết một nhóm, lại có một nhóm mới vọt tới, cuồn cuộn không dứt, không ngừng sinh sôi.

Dung mạo Hách Liên phu nhân thất sắc, trên thực tế đã không có dung mạo, nếp nhăn trên mặt ngày càng rõ ràng, cùng tiếng thét chói tai.

Bi thảm nhất không ai khác hơn Lam Linh Nhi.

Lúc trước đùi nàng đã bị côn trùng đen xâm lấn, trên vết thương còn máu, hơn nữa côn trùng đen lại đột kích, ngửi thấy mùi máu tươi trên đùi nàng, bọn chúng trở nên hưng phấn. Hơn phân nửa thân nàng đã bị côn trung đen xâm lấn, nàng mới thật sự là dung nhan thất sắc.

“Phu nhân cứu ta” Ánh mắt Lam Linh Nhi cầu khẩn nhìn Vân Khê, vừa dãy dụa gần kề với cái chết, vừa mạnh mẽ hô to.

Lúc này mới nghĩ đến nàng sao? Vừa nãy nàng ta hại mình sao không nghĩ?

Vân Khê từ trên nhìn xuống nàng, ánh mắt lạnh lùng, thần sắc hờ hững.

Người ta trong lòng độc ác, muốn hại nàng, nàng tại sao phải dùng đức báo oán?

Lam Linh Nhi thấy ánh mắt nàng lãnh mạc, lòng nhất thời lạnh lẽo, nàng hối hận, hối hận không nên sinh tà niệm nới nàng ta, bằng không mà nói…, nàng ta làm sao khoanh tay đứng nhìn, không để ý đến sống chết của nàng.

“Phu nhân, ta sai rồi, cứu ta đi.” Côn trùng đen từ từ che mất thân thể nàng, cổ nàng, mặt nàng.

Lam Linh Nhi kêu cứu thế nào, Vân Khê cũng hờ hững nhìn Lam Linh Nhi, cùng không có bất kỳ động tác nào, khóe môi sâu sắc cong lên. Nàng cho tới bây giờ chẳng phải là người tốt lành gì, người không phạm ta ta không phạm người, nếu người phạm ta, như vậy thật xin lỗi.

“Hách Liên đại ca bây giờ chúng ta nghĩ biện pháp phá quan chứ, thời gian không còn nhiều lắm.” Vân Khê quay đầu, nhìn Hách Liên Tử Phong, nàng không quên đáy mắt hắn chợt lóe lên u quang phức tạp rồi biến mất.

Hắn lặng yên đứng bên người nàng, cũng không có bất kỳ dấu hiệu nào ra tay giúp đỡ, cả người giống như bức tượng điêu khắc, ngoại hình lạnh lùng, như một loại tư thái của thần thánh, mông lung đến không chân thật.

Hách Liên Tử Phong từ từ phục hồi tinh thần, nhìn lại ánh mắt của nàng, màu sắc con ngươi trang nhã nháy mắt chuyển thành ôn nhu,

tiếng nói trầm thấp dễ nghe “Tốt, chúng ta cùng nhau phá quan.”

Quyển 3 - Chương 102: Phụ Tử Quay Lại Tầng Thứ Tư

Vân Khê cùng Hách Liên Tử Phong hai người đứng ở chỗ cao, mắt nhìn xuống toàn bộ mặt đất, mỗi một chỗ trong không gian, bọn họ đều tinh tế quan sát, không buông tha bất kỳ một chỗ nhỏ nào.

“Tầng địa cung này thoạt nhìn toàn bộ như bịt kín, không có bất kỳ cửa ra vào, nhưng lúc trước khi chúng ta đi vào, như có một lực vô hình khiến cửa biến mất ở trong không gian, ta tin cửa tiếp theo cũng có thể biến mất ở không gian tại nơi nào đó, chẳng qua là cần chúng ta đi kích hoạt nó.”

“Chúng ta chia nhau tìm xem.” Hách Liên Tử Phong đưa mắt nhìn về đồng hồ cát trên vách tường, đồng hồ đã chỉ vị trí ở giữa, ánh mắt hắn chợt ảm đi, như có điều suy nghĩ.

Vân Khê không có chú ý tới hắn khác thường, ra lệnh cho Huyền Dực vòng quanh không gian điều tra.

Chiến đội người sắt trên mặt đất cảm ứng được giữa không trung có động tĩnh, rối rít ngửa đầu, đem đôi mắt không có con ngươi ngẩn nhìn hướng Vân Khê, mài đao soàn soạt..... Đáng tiếc bọn họ chỉ có thể ở trên mặt đất hoành hành, nhưng không cách nào bay đến giữa không trung cùng người giao chiến. Bình thường mà nói, cho dù là cao thủ khinh công khá hơn nữa, cũng không thể một mực không trung mà bay, vĩnh viễn không chạm đất, cho nên chiến đội người sắt đối với người sấm quan mà nói lực uy hiếp vẫn lớn như cũ.

Song Vân Khê có thú sủng có thể bay thì ngoại lệ, nó có thời gian dài

bay ở giữa không trung, đủ để cho Vân Khê có thời gian đi phá giải ải thứ ba. Chẳng qua là, cửa ra rốt cuộc ở nơi đâu?

“A ——”tiếng kêu bén nhọn sợ hãi của Hách Liên phu nhân lần nữa vang lên, song lần này, nàng không phải vì mình, mà do nàng nhìn thấy bộ dáng của Lam Linh Nhi bị côn trùng đen sau khi bò lên làm cho sợ đến thét lên.

“Nàng, nàng.....” Hách Liên phu nhân cà lăm nói không ra lời, một đôi con ngươi hoảng sợ, nhìn thấy khuôn mặt Lam Linh Nhi hoàn toàn thay đổi, thê thảm không nỡ nhìn. Lúc này Lam Linh Nhi đã mất đi tri giác, đau đến ngất đi, song nàng khẽ động ngón tay, có thể đoán được nàng còn chưa chết, vẫn lưu lại một hơi cuối cùng như cũ.

Hách Liên lão gia chủ cầm cánh tay Hách Liên phu nhân, đạp chân bay lên, liền mang theo nàng rời xa tiểu đảo. Hai chân của hắn giẫm đạp ở đầu vai người sắt, không ngừng dừng lại, căn bản không cách nào dừng lại, bởi vì hắn chỉ cần dừng lại sẽ gặp chiến đội người sắt công kích.

Đoạn đường đi lại này, trường kiếm của hắn không ngừng nghỉ, nhanh chóng chém tới côn trùng đen ác tâm leo lên trên người Hách Liên phu nhân. Một con tiếp theo một con, rơi xuống ở giữa chiến đội người sắt:.....

Tam trưởng lão cùng khánh trưởng lão cũng lần lượt rời đi tiểu đảo, trên đảo nhỏ cuối cùng chỉ còn lại có một mình Lam Linh Nhi thê lương nằm nghiêng trên mặt đất, trên người bò đầy sâu màu đen, thân thể da thịt các nơi đều không còn hoàn hảo.

Vân Khê từ giữa không trung quay đầu, thấy bộ dạng Lam Linh Nhi, chân mày cau lại, kết cục như vậy cho Lam Linh Nhi tựa hồ là quá mức tàn khốc.

Trong khi cảm thán, lúc này, nước trong đầm đột nhiên xảy ra biến hóa. Một vòng tiếp theo một vòng nước xoáy không ngừng mà khuếch tán, tiểu đảo từ từ hướng về phía trước dâng lên, từ từ cao hơn mặt nước, cho đến khi cao hơn một thân người, vẫn không có dấu hiệu muốn dừng lại. cả người Lam Linh Nhi thật giống như bị đặt ở trên dàn tế cao cao, chuẩn bị tiếp nhận tế bái.....

Trong lúc bất chợt, một thân ảnh màu lam từ nơi nào đó ở giữa đảo nhỏ cùng đầm nước đột ngột xuất hiện, giống như một cơn gió màu lam, nhanh chóng phất qua tiểu đảo, sau một khắc, thân thể Lam Linh Nhi liền biến mất, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Mau, miệng ra là ở chỗ này!” Vân Khê thấp giọng hô lên, khống chế Huyền Dực, liền xông về nơi lam ảnh biến mất trước tiên.

Lúc gần ra tới khỏi miệng, có thể cảm giác được có một cổ lực lượng cường đại dẫn dắt nàng, nàng không có hao phí quá lớn khí lực, đã bị cổ lực lượng này cuốn đi vào.

Vân Khê bị cuốn vào một không gian không biết.....

Địa cung tầng thứ tư, người tụ tập ở tầng này càng ngày càng nhiều, trừ lúc trước Long Thiên Thần, tỷ đệ Hách Liên Tử Ngữ cùng Bàn trưởng lão, còn có tổ tôn ba người Dung gia, Tư Đồ gia chủ cùng hai trưởng lão Tư Đồ gia cũng lần lượt hội tụ đến tầng không gian này.

“Hư, đại tẩu thật đi mất rồi! Nếu như đại ca biết, nhất định sẽ khùng mất.” Long Thiên Thần hỏi thăm một lần, phát hiện Vân Khê thật không giải thích được mà mất tích, trong lòng bắt đầu bối rối.

” Mấy vị Hách Liên gia kia cũng không ở chỗ này, có lẽ bọn họ chỉ tới tầng thứ ba, không có trực tiếp đến tầng thứ tư.” Dung Mậu Xuân

trên mặt lộ ra lo lắng chân thật, nhíu mày nói, “Chúng ta nơi này có Long tôn chủ cho chúng ta mở đường, quét dọn chướng ngại, không biết Khê Nhi có thể thuận lợi vượt qua kiểm tra hay không, thật là khiến người lo lắng a.”

Dung Thiếu Hoa đề nghị: “Phụ thân, nếu không chúng ta một lần nữa trở lại tầng thứ hai, thử lại lần nữa.”

Dung Mậu Xuân tán thành nói: “Cũng là ý tốt!”

Phụ tử liên thủ, đồng thời hướng về phía lối vào ra lực, cố gắng đem cửa vào một lần nữa mở ra, lại phát hiện không làm nên chuyện gì.

“Để cho lão phu thử một chút.” lão gia chủ Dung gia một bước lên trước nói.

Phụ tử Dung Thiếu Hoa kinh ngạc liếc nhau một cái, nhưng ngay sau đó thì hiện ra mừng rỡ, bọn họ nguyên tưởng rằng Dung lão gia chủ không muốn tiếp nhận Vân Khê, cho nên thái độ vẫn lãnh đạm, hiện tại coi như lo lắng dư thừa.

“Phụ thân, ba người chúng ta cùng nhau dùng sức thử một chút!” Dung Mậu Xuân đề nghị nói.

“Tốt!” Tổ tôn ba người rất nhanh nhất trí.

Long Thiên Thần thấy thế, vội vàng lên trước: “thêm ta nữa!”

Bốn người thành hình dàn trận, lấy Dung lão gia chủ cầm đầu, đồng tâm hiệp lực, phát Huyền lực.....

Thừa dịp bốn người chuyên chú mở ra cửa vào, Hách Liên Tử Ngọc lặng lẽ lôi kéo Hách Liên Tử Ngữ đi tới, hạ giọng nói: “Tỷ, thời gian

không nhiều lắm rồi, chúng ta đi trước đi! Vạn nhất không cẩn thận bị vây ở chỗ này, chúng ta thật sự ra không được.”

Hách Liên Tử Ngữ bỏ rơi tay của hắn, đưa mắt nhìn về bóng lưng Long Thiên Thần: “Vậy làm sao được? Ta muốn cùng Thiên Thần đi chung!”

” Cần bọn người hắn làm cái gì? Hắn cũng không phải là Long Thiên Tuyệt, không phải là tôn chủ Lăng Thiên Cung, muốn võ công không có võ công, muốn quyền thế không có quyền thế, hắn có thể cho ngươi cái gì? Tỷ, ngươi đừng u mê nữa! Lấy sắt đẹp cùng tài năng của ngươi, hoàn toàn có thể gả cho một người so với hắn tốt hơn, tại sao lại để một đóa bó hoa tươi cắm ở trên một đống phân trâu đây?”

“Không cho ngươi nói hắn như vậy!” Hách Liên Tử Ngữ lớn tiếng quát bảo hắn ngưng lại, phiền não nói, “Tử ngọc, chẳng lẽ trong mắt ngươi cũng chỉ có tiền cùng quyền thế sao? Ta cho ngươi biết, nhìn một người, quan trọng nhất là phẩm tính của hắn, chỉ cần phẩm tính hắn thiện lương đơn thuần, thật lòng yêu ta, dù hắn hai bàn tay trắng, ta cũng vậy không có chút do dự cùng hắn ở chung một chỗ! Nếu như một người phẩm tính tà ác, tham tiền háo sắc, mê luyến quyền thế, chỉ sợ địa vị của hắn cao tới đâu, võ công cao tới đâu, có nhiều tiền tài hơn nữa, ta cũng vậy sẽ không gả cho hắn!”

“Tỷ, ngươi nhất định là bị ma nhập rồi! Ta bất kể, ngươi trước đi theo ta, ta để cho cha mẹ hảo hảo mà khuyên nhủ ngươi. Ta chính là không thích ngươi cùng hắn ở chung một chỗ, bọn họ cũng không phải là người tốt lành gì!” Hách Liên Tử Ngọc kiên trì dắt tay nàng, đi xuống tầng tiếp theo.

Ánh mắt Long Thiên Thần thấy hướng đi tỷ đệ, trong lòng hắn quýnh lên, vội vàng rút lui Huyền lực, đuổi theo.

“Nhanh chóng buông Tử Ngữ ra!”

Tổ Tôn ba người Dung gia bởi vì hắn đột nhiên thu hồi Huyền lực, nhận lấy nho nhỏ liên lụy, thân hình nhất tề lay nhẹ.

Lúc này, lối vào xảy ra dị động, ánh sáng kỳ dị lần nữa tái hiện, một ngọn gió từ lối vào đột nhiên thổi vào, đem ba người nhất tề tách ra.

Dung Thiếu Hoa thấp giọng hô lên, thân thể bị Cuồng Phong thổi đến không tự chủ được bay ngược về phía sau. Nhưng hai mắt hắn thủy chung nhìn về phía lối vào không ngừng biến hóa ba động, cho đến cửa ẩn hình lần nữa tái hiện.

“Hưu ——”

Năm thân ảnh từ cửa ẩn hình nhảy vào, thong dong xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Song phương mọi người nhất tề ngây người, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, lâm vào trong bất khả tư nghị.

Im lặng, trong không khí, một âm thanh mềm nhũn vang lên: “Di? Phụ thân, chúng ta tại sao lại trở về rồi?”

“Tiểu Mặc? Long huynh? Các ngươi làm sao sẽ.....” Dung Thiếu Hoa phản ứng đầu tiên, trên khuôn mặt trắng nõn toát ra vẻ kinh ngạc. Năm người tới chính là phụ tử Long Thiên Tuyệt, tổ tôn Đoan Mộc Hùng cùng Vân hộ pháp, bọn họ không phải là đã đi tầng tiếp theo sao, làm sao sẽ lại lần nữa trở lại tầng thứ tư thế? Điều này thật sự là thật là quỷ dị!

Long Thiên Tuyệt trong lòng kinh ngạc không thể so với hắn ít, một màu đen trong đôi mắt hẹp dài quay cuồng, sâu không thấy đáy. Môi

mỏng của hắn khẽ nhếch, kéo thành một cái tuyến, toàn thân hơi thở đều giao động.

Tại sao có thể như vậy?

Hắn rõ ràng đã xông qua tam quan, nên đến tầng thứ bảy địa cung mới phải, làm sao mà một lần nữa trở lại tầng thứ tư?

Trong lúc này rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề?

Hắn khom người, đem Vân Tiểu Mặc an trí đến trên mặt đất, ánh mắt vội vàng quét hết một vòng, nhíu mi nói: “Khê Nhi đâu? Nàng làm sao không có đi với các ngươi thế?” Thanh âm của hắn có mấy phần nặng, mang theo giọng chất vấn.

“Biểu muội không có đi tầng này, có thể là đến những khác tầng trong địa cung đi.....”

Lời Dung Thiếu Hoa còn chưa nói hết, cổ áo đột nhiên hung hăng bị xách lên, một cổ hơi thở đáng sợ trong nháy mắt tiến tới gần.

“Ngươi nói cái gì?” ánh mắt Long Thiên Tuyệt thâm trầm đen như mực, trong đó giấu diếm sóng triều lật úp thiên địa, giờ phút này hắn cực kỳ giống một con sư tử điên cuồng, làm Dung Thiếu Hoa bị một trận sợ hết hồn hết vía.

“Long huynh, ngươi bình tĩnh một chút! Cũng không phải là ta để cho Khê đi nơi khác, ngươi hướng ta nổi giận làm cái gì?”

“Chết tiệt!” Long Thiên Tuyệt đẩy ra hắn, dùng bảy phần lực đạo, sóng ngầm trong mắt chẳng những không có rút đi, ngược lại càng tụ càng hung mãnh.

Dung Thiếu Hoa nặng nề ngã ở trên mặt đất, ngửa đầu, khuôn mặt ủy khuất.

Quả nhiên, không thể cùng người mất đi lý trí ở quá gần, nếu không thế tất nhiên sẽ trở thành vật hy sinh để phát tiết.

Hắn thở dài, từ từ trên mặt đất bò dậy, không nhịn được lại thêm câu, an ủi nói: “Yên tâm đi! Trừ nàng ra, còn có Hách Liên Tử Phong cùng Hách Liên gia chủ bọn họ cũng không có ghé qua đến tầng này, có lẽ bọn họ giờ phút này đều ở cùng một chỗ.....”

Hắn không thêm câu này thì tốt, vừa tăng thêm một câu này, lệ khí trên người Long Thiên Tuyệt nặng hơn rồi, chỗ sâu nơi đáy mắt bắt đầu khởi động mùi vị Thị Huyết.

Dung Thiếu Hoa cùng hắn ta hai mắt đụng vào nhau, một thoáng kia, trong cơ thể hắn ta đột nhiên dâng lên một cổ cảm giác làm người ta kinh hãi run rẩy, theo bản năng, dưới chân hắn lui về phía sau hai bước, tận lực rời xa tên này, tránh cho lần nữa chịu vạ lây.

Đáng tiếc, vẫn là chậm một bước, Long Thiên Tuyệt bước ra xông lên trước, cầm lên cổ áo của hắn, đưa hắn lần nữa hung hăng quăng ngã ở trên mặt đất.

“Tại sao? Ta nơi nào nói sai rồi? Ngươi! sao ngươi?” Dung Thiếu Hoa không khỏi nổi giận, hắn nào chọc người nào, tại sao vô duyên vô cớ bị đánh?

“Thay ta chiếu cố Tiểu Mặc!” Long Thiên Tuyệt không để ý tới hắn, chỉ lãnh khốc bỏ lại một câu nói, liền như mũi tên bay vụt đi ra ngoài, trong nháy mắt biến mất ở cửa ra vào địa cung.

Nhất định là lúc trước hắn bỏ sót cái gì, cho nên mới phải từ tầng thứ

sáu địa cung lầm đến tầng thứ tư, hắn muốn đi điều tra một phen.

Khê Nhi, hãy chờ ta.

Ta nhất định sẽ mau sớm xông qua quan, đem nàng từ địa cung cứu ra!

Dung Thiếu Hoa đưa mắt nhìn thân ảnh hắn vội vàng rời đi, tức giận trong lòng cũng từ từ chậm lại, tiến lên mấy bước, ôm lấy Vân Tiểu Mặc, hỏi: “Tiểu Mặc, nói cho cậu biết, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Các ngươi tại sao lại trở lại tầng này?”

Vân Tiểu Mặc nhíu chân mày nho nhỏ, mê mang lắc đầu: “Con cũng vậy không biết! con cùng phụ thân đã liên tục xông tam quan, thời điểm đến tầng thú sáu, chúng ta phát hiện ra lối ra. Phụ thân liền mang theo chúng ta cùng nhau xuyên qua lối ra, nhưng kết quả lại trở lại nơi này, thật kỳ quái nga!”

Tay nhỏ bé gãi gãi đầu, Vân Tiểu Mặc cảm thấy khốn hoặc.

“Tiểu Mặc Mặc, có phải là người thổi tiêu kia đang gạt chúng ta hay không?” Tiểu Bạch từ trong túi quần hắn thò đầu ra, ra vẻ thâm trầm suy tư nói.

Vân Tiểu Mặc sờ sờ càm, gật đầu nói: “Có thể? Bất quá hắn thoạt nhìn, không giống như là người tốt lành gì đâu.”

“Cái gì người thổi tiêu?” Dung lão gia chủ chen lời vào, một đôi con ngươi phát sáng vững vàng ngó chừng Vân Tiểu Mặc, thật giống như nhìn thấy một loại trân bảo, không nỡ dịch chuyển khỏi.

“Chính là người thổi tiêu ở phía dưới a! Hắn dùng tiếng tiêu khống chế người đến đánh chúng ta, thật xấu!” Vân Tiểu Mặc nghiêng đầu,

ngón tay chỉ chỉ dưới đất, mang theo vài phần tự hào, nói, “Bất quá, hắn càng lợi hại cũng vô dụng, thoáng một cái đã bị phụ thân đánh gục rồi!”

Tiểu bạch gật đầu tiếp lời nói: “Ừ, phụ thân Tiểu Mặc Mặc thật là lợi hại!”

Mọi người nghe được như lọt vào trong sương mù, chỉ biết là Long Thiên Tuyệt giải quyết người thủ quan, mà người thủ quan lại bị người thổi tiêu khống chế.

“Là một trong trưởng lão của Thánh cung! Hắn dùng tiếng tiêu khống chế thi khôi giết người, hắn trú ở trên mặt đất tầng thứ sáu.” Đoan Mộc hùng tăng thêm một câu, vì mọi người giải thích nghi hoặc.

“Thì ra là như vậy.” Dung lão gia chủ khẽ gật đầu, hai mắt vẫn như cũ rơi vào trên người Vân Tiểu Mặc, ánh mắt từ từ nhu hòa.

Đây là ngoại tôn của hắn a, Thông Tuệ khả ái như thế, thật là trời giáng thần đồng!

Bị hắn nhìn chăm chú thời gian quá dài, Vân Tiểu Mặc quay đầu, liếc về phía hắn, nháy nháy mắt nói: “Lão gia gia, người ngó chừng ta làm cái gì? Ta biết người sao?”

Dung lão gia chủ nhất thời ngẩn người, không biết nên trả lời như thế nào.

Một già một trẻ, mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

Dung Mậu Xuân bước lên trước, ôn hòa mỉm cười, nói: “Tiểu Mặc, hắn là ông ngoại của mẹ con, con hẳn phải gọi hắn là ông cố ngoại mới đúng.”

“Ông cố ngoại?” Vân Tiểu Mặc nghiêng đầu nhỏ, rất là nghi ngờ, lắc lắc đầu nói, “Mẫu thân đã nói, không thể nhận thân thích loạn! Cõi đời này người xấu nhiều lắm, liền thích lừa gạt tiểu hài tử! Ừ..... Chờ Tiểu Mặc hỏi mẫu thân, nếu như người thật là ông cố ngoại ta, ta sẽ gọi người đi.”

Dung lão gia chủ cùng phụ tử Dung Mậu Xuân hơi sửng sờ, không khỏi cười khổ, đứa nhỏ này thật đúng là quỷ linh tinh!

Dung Thiếu Hoa ôm Vân Tiểu Mặc, cúi đầu nở nụ cười, đột nhiên nhớ tới tình cảnh phụ tử Long Thiên Tuyệt lần đầu tiên ở Quỳnh Hoa Lầu gặp mặt. Ngay cả cha mình cũng không dám nhận thức loạn, chớ nói chi là cách vài đời ông cố ngoại, hắn không có học mẹ hắn nói câu”Đừng nhận thức loạn ông cố ngoại, vạn nhất là một người nghèo rớt mồng tơi làm sao bây giờ” cũng đã rất tốt rồi.

Quyển 3 - Chương 103: Tấn chức, Thần huyền chi cảnh!

Tổ tôn ngồi xuống tán gẫu, Hách Liên Tử Ngọc lôi Hách Liên Tử Ngữ, tiếp tục đi xuống cửa xuống tầng tiếp theo.

“Tử Ngữ!” Long Thiên Thần kéo lấy tay Hách Liên Tử Ngữ, vững vàng túm lại.

Hách Liên Tử Ngọc chợt vỗ tay hắn: “Ngươi buông tay! Không cho ngươi đụng tỷ ta!”

Hách Liên Tử Ngữ bị hai người kẹp ở giữa, chân mày nhíu lại, nàng muốn tránh thoát tay Hách Liên Tử Ngọc, nhưng không có thành công.

“Tử Ngọc, đệ buông tay!”

“Tỷ, ngươi theo ta đi!” Hách Liên Tử Ngọc như cũ quyết giữ theo ý của mình.

Ba người tranh chấp, Tư Đồ gia chủ cùng hai vị cao thủ Tư Đồ gia tộc, hơi đắc ý giễu cợt, cười nói: “Ba vị rốt cuộc có đi hay không? Các ngươi nghĩ bị giam ở dưới địa cung không thành vấn đề, cũng đừng cản đường của chúng ta.”

Ba người khẽ nghiêng người, nhượng một con đường, đợi người Tư Đồ gia tộc rời đi, ba người liền lần nữa lâm vào trong tranh chấp.

“Ngươi buông tay cho ta!”

” Người nên buông tay là ngươi!”

Long Thiên Thần cùng Hách Liên Tử Ngọc căm tức đối phương, không ai nhường ai.

“Mạng nhỏ đều nhanh không còn, các ngươi còn có tâm tư ở chỗ này ầm ĩ? Xem một chút đồng hồ cát trên tường, thời gian chúng ta còn lại không nhiều lắm.” Dung Thiếu Hoa ôm Vân Tiểu Mặc tiến lên, xuyên qua ba người, đi về phía cửa vào tầng tiếp theo.

Vân Tiểu Mặc từ trong lồng ngực của hắn quay đầu lại nói: “Thần thúc thúc, chúng ta đi nhanh đi! Nói không chừng phụ thân đã tìm được cửa ra.”

Long Thiên Thần giơ tay đang nắm lấy cổ tay nhỏ bé của Hách Liên Tử Ngữ, nhướng mày bảo: “Tiểu Mặc, Thần thúc thúc muốn dẫn thẩm thẩm tương lai của ngươi cùng đi.”

Hách Liên Tử Ngữ nghe vậy, nụ cười không khỏi thêm hồng, trừng mắt liếc hắn một cái, thẹn thùng cúi đầu.

Ánh mắt Vân Tiểu Mặc mở to lóe sáng, nhìn chung quanh một chút, rồi đột nhiên cúi đầu, thả ra Tiểu Bạch trong túi quần: “Tiểu Bạch, lên!”

Hách Liên Tử Ngọc chỉ thấy một bóng trắng như tia chớp chạy tới, sau đó tay hắn nắm Hách Liên Tử Ngữ đã bị hung hăng cắn lấy, hắn cả kinh thất thanh kêu lên, vội vàng thu tay về.

Long Thiên Thần nắm lấy cơ hội, liền lôi kéo Hách Liên Tử Ngữ xuyên qua cửa tiếp theo, trước khi đi, vẫn không quên hướng Vân Tiểu Mặc nháy mắt mấy cái, quăng tới một ánh mắt cảm kích.

“Long Thiên Thần, ngươi đứng lại đó cho ta!” Hách Liên Tử Ngọc hổn hển quát.

Dung Thiếu Hoa cố ý nghiêng người, tiến lên một bước ngăn trở đường đi của hắn.

Tiểu Bạch một lần nữa trở lại trong ngực Vân Tiểu Mặc, dùng sức cọ, tranh công đòi phần thưởng.

“Các ngươi tránh ra cho ta!” Hách Liên Tử Ngọc tức giận nói.

Dung Thiếu Hoa tiến lên một bước, đưa lưng về phía hắn, nói rõ chính là không để cho hắn đi qua, giận đến Hách Liên Tử Ngọc mặt đỏ tới mang tai, bộ dáng muốn ăn thịt người.

Vân Tiểu Mặc gục ở đầu vai Dung Thiếu Hoa, nhìn Hách Liên Tử Ngọc đang tức giận, con ngươi nháy mắt linh động, điềm đạm nói: “Thúc thúc, ngươi làm sao vậy? Ai khi dễ ngươi sao?”

Ngươi biết rõ còn cố hỏi!

Hách Liên Tử Ngọc ngoan lệ nhìn chằm chằm hắn, cả nhà bọn họ cũng không phải là người tốt lành gì, đến đứa bé cũng muốn khi dễ hắn, quả thực khinh người quá đáng!

Đừng xem đứa nhỏ này thoạt nhìn ngây thơ vô hại, kì thực rất ác!

Hắn cũng muốn nghe một chút trong lòng đứa nhỏ này rốt cuộc đang suy nghĩ gì.....

“Hì hì, ngu ngốc!”

Hách Liên Tử Ngọc không thám thính tiếng lòng đối phương thì hoàn hảo, vừa nghe hắn liền giận đến càng thêm bùng nổ.

“Ngươi là hài tử chết tiệt! Dám vũ nhục ta?”

Vân Tiểu Mặc cực kỳ vô tội lắc lắc đầu, chu mỏ nói: “Ta không có a! Ngươi không nên tùy tiện oan uổng Tiểu Mặc!”

Dung Thiếu Hoa đầu vai run run, dùng sức nghẹn cười, hắn đã sớm xem thấu bản chất người nhà này, từ lớn đến nhỏ, không có một người nào là dễ trêu chọc.

Dung lão gia chủ cùng Dung Mậu Xuân cũng không biết tình hình, bọn họ chỉ thấy có người không lý do nhục mạ một đứa nhỏ khả ái vô tội, đơn thuần thiện lương, trong lòng ý muốn bảo hộ cùng hộ đoản liền đằng đằng tuôn lên.

Phụ tử hướng Hách Liên Tử Ngọc vây quanh, kẹp ở giữa, hùng hổ.

Hách Liên Tử Ngọc bị hai người bao vây làm trong lòng sợ hãi, tức giận trong lòng từ từ giảm bớt, thay vào đó là sợ cùng sợ hãi.

“Tiểu công tử, chúng ta hay là đi bên kia sao?.” Bàn trưởng lão thấy tình hình không đúng, liền tranh thủ kéo Hách Liên Tử Ngọc qua một bên, tạm tránh đi. Giờ này khắc này, gia tộc Hách Liên cũng chỉ có hai người bọn họ đi tới tầng này, mà Dung gia cùng Long Thiên Tuyệt có quan hệ đặc thù, hiển nhiên là đứng ở cùng một chiến tuyến, nếu song phương sinh ra mâu thuẫn, cuối cùng thua thiệt chỉ có thể là bọn họ.

“Tiểu công tử, nhẫn nhất thời gió êm sóng lặng, lùi một bước trời cao biển rộng!” Bàn trưởng lão thấp giọng ở bên tai Hách Liên Tử Ngọc khuyên nhủ, hắn dù sao cũng là trưởng bối lớn tuổi, kinh nghiệm

giang hồ phong phú, có nguyên tắc cùng sinh tồn của mình.

Hách Liên Tử Ngọc mặc dù không cam lòng, nhưng xem một chút tình hình trước mắt, hắn cũng không dám lại tiếp tục nhiều lời, đi theo Bàn trưởng lão thối lui đến một bên.

Dung gia tổ tôn bốn đời nhìn lẫn nhau, trên mặt mọi người đều lộ ra nụ cười nhẹ hoặc sâu thuộc về thắng lợi, càng giống người một nhà.

“Hô ——”

Cửa vào địa cung tầng thứ tư lần nữa xuất hiện.

Thân ảnh Long Thiên Tuyệt phiêu dật xông vào tầm mắt mọi người, hắn lại một lần nữa quay trở về tới tầng thứ tư trong địa cung!

Hơi thở tối tăm trầm thấp bao phủ hắn, hai tròng mắt Long Thiên Tuyệt thâm trầm như biển, đen đậm quay cuồng, không ngừng không nghỉ.....

Đến tột cùng là chỗ nào có vấn đề?

Hay là địa cung chính là thiết kế như thế, từ tầng thứ tư đến tầng thứ sáu, bản thân chính là một thể độc lập tuần hoàn, một khi có người nhảy vọt qua tầng thứ ba, trực tiếp tiến vào tầng thứ tư, cũng là nói rõ hắn mất đi cơ hội tới tầng cuối cùng của địa cung? Như vậy, nói cách khác, chỉ có người từ tầng thứ hai trực tiếp đi qua tầng thứ ba, mới là thông qua tất cả các tầng, cơ hội đến tầng cuối cùng?

Chuyện thực như vậy, sao mà tàn khốc thế?

Khê Nhi nàng có thể an toàn thông qua tất cả các tầng hay không, đã tới tầng cuối cùng sao?

Hơi thở tối tăm bao phủ ở quanh thân Long Thiên Tuyệt càng lúc càng nồng đậm, trán hắn nhíu chặc, lâm vào trong không khí ngưng trọng trầm tư.

“Long huynh, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Làm sao ngươi lại lần nữa trở lại nơi này?” Dung Thiếu Hoa xa xa hỏi, lần này cũng đã có kinh nghiệm, không dám dựa vào hắn quá gần.

Giờ khắc này Long Thiên Tuyệt, chính là một con sư tử ẩn hàm nổi giận, tùy thời đều có thể phát tác.

Vân Tiểu Mặc chủ động từ trên người Thiếu Hoa nhảy xuống, nện bước chân ngắn chạy đến trước mặt Long Thiên Tuyệt, ôm lấy hai chân của hắn. Tâm linh nho nhỏ nhạy cảm đã nhận ra cái gì đó, khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn suy sụp, lộ ra vẻ mặt yếu ớt: “Phụ thân, Tiểu Mặc nhớ mẫu thân.”

Nghe được tiếng nói đáng thương của con trai, Long Thiên Tuyệt lúc này mới thu hồi lý trí, khuôn mặt lạnh lùng khí phách từ từ dịu xuống, hắn khom người, ôm lấy nhi tử, tiếng nói từ tính vang lên: “Tiểu Mặc đừng sợ! Phụ thân nhất định sẽ phá giải cửa ải khó, dẫn con đi gặp mẫu thân, người một nhà chúng ta vĩnh viễn cũng sẽ không tách ra.”

“Ừ.” Vân Tiểu Mặc dùng sức gật đầu, chui ở cổ phụ thân.

Long Thiên Tuyệt cảm thấy nhi tử đối với hắn tin cậy cùng dựa vào, trong trái tim ấm áp, toàn thân lại một lần nữa tràn đầy năng lượng.

Vì Khê Nhi, vì con trai, hắn càng phải thêm bình tĩnh, ngàn vạn không thể rối loạn tâm thần.

Dung lão gia chủ nhìn một đôi phụ tử, tâm tình không khỏi cảm khái,

có lẽ từ trước là hắn quá mức cố chấp rồi, dám đem con gái của mình bức ra khỏi nhà. Hiện tại mình không chỉ có mất đi một đứa con gái tốt, ngay cả cháu gái của mình cùng chắt trai cũng không chấp nhận mình, hắn làm người sao mà thất bại thế?

Trừ đau lòng, chính là chua xót.

May mà Khê Nhi gả cho phu quân tốt, có đảm đương, trọng tình nghĩa, hơn nữa nhất biểu nhân tài, nhân trung long phượng, quả thực không thể chê!

Hắn rất là vui mừng.

————

Bốn phía đều là sương mù, nhìn một cái không thấy bờ bến, thậm chí không rõ ràng lắm mình đang ở chỗ nào.

Vân Khê cảm giác càng ngày càng mê mang, phần gáy tự nhiên lạnh cả người, nàng bị lực lượng kéo vào cái không gian không biết này, song khi nàng bước vào nơi này, thứ nàng có thể nhìn thấy đúng là sương trắng mênh mông vô bờ, lượn lờ bốn phía, trừ cái đó ra, nàng không nghe được bất kỳ thanh âm nào, nhìn không thấy tới bất kỳ cảnh tượng nào, thậm chí trong không khí nổi lơ lửng một loại mùi vị trầm lặng.

Nàng rốt cuộc là tới nơi nào?

“Chủ nhân, nơi này thật giống như bị cài đặt trận pháp, có thể làm người ta sinh ra ảo ảnh, ngài phải cẩn thận một chút, không nên dễ dàng tin tưởng chuyện trước mắt là thật.” Huyền Dực từ từ bay, không dám tùy ý xông loạn, tình cảnh như vậy, đừng nói là người, chính là Thần Long cũng không khỏi sinh ra mấy phần sợ hãi.

“Bây giờ có thể thấy chút gì, cũng so sánh với hiện tại cái gì đều nhìn không thấy tốt hơn!” Vân Khê trong miệng không nhịn được cằn nhằn.

Huyền Dực tiếp tục chở nàng, hướng phía trước mà bay.

Vân Khê vươn ra một cái tay, hướng trong sương mù tìm kiếm, nàng đầu tiên là thử chạm tới dò xét, sau đó biên độ tay đong đưa càng lúc càng lớn.

“Di?” Nàng thấp giọng hô lên, cảm giác được xúc giác trong tay xảy ra biến hóa rất kỳ dị, sương mù bao quanh đột nhiên thật giống như được trao cho tánh mạng, trở nên sống động.

“Chuyện gì xảy ra?”

“Chủ nhân, ta thật giống như nghe được thanh âm kỳ quái, người có hay không nghe được?” tốc độ bay của Huyền Dực chậm lại.

“Ta không nghe thấy cái gì, cũng là cảm thấy sương mù nơi này cùng chỗ khác không giống nhau.” Vân Khê tiện tay chụp một phát, phát hiện trong tay cũng không phải là rỗng tuếch, mà là thật bắt được cái gì, có thực thể.

“A, giống như là từng đoàn từng đoàn bông gòn, thật thú vị!”

Ngón tay đè ép mấy cái, Vân Khê buông tay, tùy ý vật thể trong tay lung lay, lại lần nữa khôi phục nguyên trạng của nó.

“Chủ nhân, nghe! Thanh âm kia càng ngày càng gần..... Chủ nhân, cẩn thận!”

Đợi Huyền Dực hô lên “Cẩn thận”, một tiếng hổ gầm kinh sợ lòng người đột nhiên từ sau lưng Vân Khê vang lên, Vân Khê quay đầu lại, đụng vào mi mắt chính là một con Bạch Hổ hai mắt đỏ ngầu!

Trên người Bạch Hổ không có một chút vằn đen nào, toàn thân tuyết trắng, trên trán có một chữ Vương. Giờ phút này chính là gặp một cái miệng to như chậu máu, hướng Vân Khê đánh tới, trong ánh mắt của nó tràn đầy bạo ngược cùng thị huyết!

Vân Khê kinh hãi, suýt nữa từ trên lưng Huyền Dực trực tiếp rơi xuống đất.

“Dời ——” thân ảnh của nàng ở trong nháy mắt biến mất.

Bạch Hổ chụp một cái vô ích, rất là không cam lòng, con ngươi bạo ngược thị huyết nhìn chằm chằm Huyền Dực, ngược lại hướng Huyền Dực đánh tới.

Long Hổ đấu, kịch liệt trình diễn.

Thực lực Huyền Dực ở trong Long Tộc không coi là nhất, nhưng so với những loại thú tộc khác, dư dả.

Đáng tiếc, nó hôm nay gặp gỡ cũng không phải là Bạch Hổ bình thường, mà là một con Hổ Vương có mấy ngàn năm tu hành!

Cặp mắt thị huyết càng thêm tỏa sáng, diện mục Bạch Hổ càng dữ tợn, hơi thở thích giết chóc chỗ nào cũng có.

Mấy hiệp sau, Huyền Dực liền bại trận, nặng nề rơi xuống trên mặt đất, thống khổ buồn bã kêu.

“Tranh!”

Trảm Lãng kiếm ra khỏi vỏ, rét lạnh bức người.

Vân Khê cầm kiếm xuất hiện ở phía sau Bạch Hổ, trường kiếm quyết đoán xông tới, xuyên qua da thịt của nó, đâm vào ba tấc.

“Rống! ——” Tiếng hổ gầm đâm xuyên qua màng nhĩ, Bạch Hổ bị chọc giận, xoay người đánh trả.

Hai mắt hung ác, hàm răng sắc bén, trảo lạnh như đao, không kịp để cho người kinh hãi rung động.

Hơn khiến người kinh dị chính là, tốc độ Bạch Hổ, lực đánh, cùng với phản ứng của nó nhanh nhẹn, vượt ra khỏi tưởng tượng Vân Khê.

Còn không kịp thu kiếm, còn không kịp mượn lực, Bạch Hổ trảo như đao đã gần đến ở trước mặt.

“Ừ!” Vân Khê đầu vai bị răng nanh cắn một ngụm, hàm răng sắc bén xâm nhập mấy tấc da thịt, xương quai xanh khanh khách vỡ vụn, có thể nghe rõ.

“A! ——”

Vân Khê rốt cục không nhịn được, kêu đau ra tiếng, thân thể thuận thế bay đi, bay xa hơn ba trượng.

Sức nặng trên người, để cho Vân Khê không thở nổi, trường kiếm ở trong tay nàng đã mất đi tác dụng, ngân châm giấu ở trong tay áo nàng, một châm đâm vào Bạch Hổ, đáng tiếc nó da dày thịt béo, ngân châm đối với nó mà nói, một chút tác dụng cũng không có.

Làm sao bây giờ?

“Đúng rồi, thần khí!”

Ý niệm trong đầu sinh ra, rất nhanh lại bị Vân Khê bỏ đi.

Lấy thực lực nàng bây giờ, trong vòng một ngày, tối đa cũng chỉ có thể sử dụng một lần lực lượng thần khí. Nàng bây giờ còn không có đến tầng cuối cùng, tuyệt không thể dễ dàng sử dụng, nếu không vận dụng, nàng trước sẽ mất đi vũ khí mấu chốt nhất cùng trọng yếu, đến cuối cùng muốn sấm quan chính là khó càng thêm khó.

Khoảng cách sinh tử, tia sáng trong đầu Vân Khê đột nhiên chợt lóe.

“Thử ——”

Địa Hỏa Sí Diễm nổi lên u quang màu lam nhạt, được ném vào trong miệng Bạch Hổ.

“Rống rống! ——”

Bạch Hổ nhảy tại chỗ, thân hổ chấn động, phát ra tiếng rống giận dữ như bệnh tâm thần, có thống khổ, cũng có tức giận.

Vân Khê vội vàng từ trên mặt đất bò dậy, không có bất kỳ do dự, lần lượt lấy ra trong chiếc nhẫn trữ vật hai thần khí chưa nhận chủ, cũng bớt đi quá trình nàng rỉ máu, trực tiếp đem hai thần khí đến đầu vai chảy ra máu tươi, trực tiếp nhận chủ.

Vụt vụt vụt ——

Vân Khê rõ ràng cảm giác được linh hồn của mình cùng linh hồn thần khí dung hợp một chỗ, Huyền giai ở trong khoảng thời gian ngắn liền nhảy mấy cấp, cảm giác này thật giống như đằng vân giá vũ, không

có thật như vậy. Một cỗ Huyền lực cọ rửa tứ chi các nơi, lan tràn tới tứ chi bách hài, từng cái tế bào trong thân thể bắt đầu hưng phấn mà rung lên.

Vân Khê cả người run lên, trong thời gian ngắn, cảm giác chung quanh hết thảy đều chậm lại.

Nồng đậm sương trắng sụp đổ, hóa giải thành giọt giọt nước, mỗi một giọt nước đều sinh động, hoặc tụ hoặc tán..... Tất cả hết thảy, mặc dù mau kinh người, tuy nhiên nàng cũng có thể thấy nhất thanh nhị sở.

“Rống ——”

Bạch Hổ tức giận phản kích, giương vuốt, lần nữa hướng nàng đánh tới.

Lần này, Vân Khê không hề bối rối, bởi vì ở trong mắt của nàng, động tác Bạch Hổ đã không hề như lúc trước mạnh mẽ, tốc độ của nó ít nhất cũng chậm lại một phần mười. Cũng không phải là động tác Bạch Hổ thật chậm, mà là Huyền giai nàng đã tăng vọt lên!

Thần huyền chi cảnh!

Thần huyền chi cảnh a!

Rốt cục, nàng đã đột phá bức tường cản trở Thiên Huyền, trực tiếp bước vào Thần huyền chi cảnh! Hơn nữa còn là Thần huyền nhị phẩm!

Vân Khê mừng rỡ như điên.

“Dời ——”

Có Na Di thuật, từng nơi di dời, mỗi một chiêu kiếm, Vân Khê ổn mà không loạn.

Ngoài dự liệu Vân Khê chính là, Bạch Hổ sau khi nuốt chửng mồi lửa, chẳng những không có té xuống, lại còn có thể có năng lực phản kích. Nó giương mắt hổ đỏ ngầu chứa ánh lửa tức giận thiêu đốt.....

Huyền Dực suy yếu té trên mặt đất, bị thương không nhẹ, một đôi mắt rồng nhìn bóng người hổ đại chiến trước mặt, kinh tâm động phách!

Bạch Hổ hung mãnh dị thường, thân ảnh của nó phản ứng nhanh nhẹn, vô luận Vân Khê na di đến nơi nào, nó cũng có thể ở trước tiên cảm ứng, hơn nữa xuất ra tư thế công kích.

Trong nháy mắt, thân ảnh Vân Khê lẻn đến các nơi, bóng người màu trắng chỗ nào cũng có. Trảm Lãng kiếm trong tay nàng liên tục đâm ra, nhanh như châu chấu, kiếm của nàng như múa, như Thần Long Bãi Vĩ, ngang trời xuất thế, khắp nơi đều là bóng dáng của nàng, khắp nơi đều lóe lên kiếm quang.

“Chờ một chút.....”

Trường kiếm Vân Khê sắp hướng đầu của nó đánh xuống, chỉ cần thêm một tấc nữa, sọ não nó liền cắt thành hai khúc! Lúc này, một thanh âm kỳ quái từ trong miệng Bạch Hổ phun ra, nó nói rồi! Nói là tiếng người!

Vân Khê theo bản năng thu tay lại, mũi nhọn trường kiếm hướng xuống phía dưới, mũi kiếm chống đỡ ở cổ của nó, kinh ngạc nhìn Bạch Hổ: “Ngươi có thể nói?”

“Rống ——” Bạch Hổ cao ngạo tru lên, quay quay đầu hổ nói, “Ta tu luyện mấy ngàn năm, đã sớm có thể nói tiếng người, cái này có cái gì kỳ quái?”

Bạch Hổ trong lỗ mũi phun khí,

Vân Khê cười nhẹ, không nghĩ tới Bạch Hổ này còn rất có ngạo khí.

“Vậy mấy ngàn năm qua, ngươi đều vẫn canh giữ ở địa cung sao? Ngươi như thế nào sinh tồn?”

“Ai nói ta vẫn canh giữ ở địa cung? Ta là Hổ Vương, chủ nhân Bạch Hổ Lâm, toàn bộ bạch hổ trong rừng cũng là con cháu của ta.....” vẻ kiêu ngạo Bạch Hổ lại xuất ra, nói đến một nửa, thần sắc đột nhiên ủ rũ, ngừng lại, “Nếu không phải là có người xâm chiếm Bạch Hổ Lâm, đem ta nhốt ở trong địa cung, ta thế nào lại bị vây ở chỗ này, không cách nào nhìn thấy mặt trời?”

Vân Khê trong lòng thất kinh, thật giống như nắm giữ đến mấu chốt sự tình: “Ngươi nói là có người đem ngươi nhốt ở trong địa cung? Là ai? Chuyện xảy ra lúc nào?”

“Đang ở ngày hôm qua! Ừ..... Ta không thấy rõ bộ dáng của người này, thậm chí còn không đợi ta đến gần hắn, ta liền đã bị hắn khống chế, muốn động cũng không có thể động. Người này lực lượng thật sự là thật là đáng sợ! Ô ô.....” Bạch Hổ cúi đầu ô ô, trong miệng bắt đầu mạo bạch khí, nó kinh hô, trảo hổ ôm bụng, bắt đầu lăn lộn trên đất.

“Đau! Đau quá!”

Địa Hỏa Sí Diễm ở trong bụng nó càng đốt càng mạnh, đã vượt qua năng lực chống cự của nó.

Vân Khê nghe được nó gào thét, vết thương đầu vai cũng bắt đầu đau đớn, nàng che đầu vai của chính mình, cười nhìn Hổ Vương lăn lộn đầy đất, một vẻ mặt nhìn có chút hả hê.

“Xem đi! Ác giả ác báo!”

“Cứu cứu ta! Ta còn không muốn chết! Nếu như ta chết, Tiểu Hổ của ta sau này sẽ không có biện pháp ở Bạch Hổ Lâm sinh tồn.” Hổ Vương nói đến con của nó, trong hai tròng mắt đỏ nổi lên ánh sáng nhu hòa.

Vân Khê nhìn nó, không khỏi liên tưởng đến Tiểu Mặc, người có tình, thú cũng có tình. Nghĩ đến chỗ này, tâm Vân Khê không mềm nhũn.

“Ngươi đừng lộn xộn! Ta tới giúp ngươi lấy lửa ra!”

Hổ Vương quay đầu, thật sâu nhìn nàng một cái, cảm xúc nôn nóng từ từ yên tĩnh, trong hai mắt đỏ ngầu để lộ ra một loại tín nhiệm.

Trải qua một phen trắc trở, Vân Khê rốt cục đem mồi lửa từ trong miệng hổ lấy ra ngoài, trên cánh tay nàng, lây dính vô số chất nhầy sềnh sệch, cõi đời này có thể ở trong miệng hổ lấy đồ ra, còn có thể bình yên vô sự, chỉ sợ cũng chỉ có một mình Vân Khê.

“Chủ nhân, Bạch Hổ tộc chúng ta từ trước đến giờ có ơn sẽ báo, hôm nay chủ nhân đã cứu ta, ta nguyện ý cùng chủ nhân khế ước, trở thành thú cưỡi của chủ nhân.” Hổ Vương bò lổm ngổm ở dưới chân Vân Khê, thị huyết cùng tàn khốc trong mắt hổ không tồn tại nữa, đỉnh đầu cao ngạo từ từ thấp xuống.

Vân Khê mừng rỡ, thực lực Hổ Vương so với Huyền Dực còn muốn tăng thêm một bậc, nếu có nó hiệp trợ, cùng nhau sấm quan, như

vậy tất nhiên nàng tăng thêm không ít trợ lực.

“Tốt! Bắt đầu từ hôm nay, ngươi chính là bằng hữu của ta!”

Tay nàng đặt tại trên đỉnh đầu Hổ Vương, máu tươi theo đầu vai của nàng chảy xuống, nghi thức khế ước cổ xưa bắt đầu.....

Cảm thấy một dòng nước ấm cọ rửa tứ chi trăm huyệt tốt đẹp lần nữa tái hiện, Vân Khê chợt cảm thấy cả người thư sướng, cả người rực rỡ hẳn lên, phảng phất được nước suối tinh khiết nhất rửa qua một lần, từng cái lỗ chân lông đều vui vẻ mở ra hô hấp. Vết thương nơi đầu vai cũng hoàn toàn khỏi hẳn, không để lại bất kỳ dấu vết, nàng không ngừng chiếm được thật lớn chỗ tốt, vết thương trên người Hổ Vương cũng căn bản khỏi hẳn, thân thể hổ chấn động, tinh thần càng thêm chấn hưng.

Thực lực Hổ Vương hơn xa Huyền Dực mấy lần, cùng nó khế ước, cũng mang đến cho Vân Khê rất nhiều chỗ tốt.

Thần huyền tam phẩm!

Huyền giai của nàng lần nữa tấn chức, tăng lên một phẩm cấp!

Phải biết rằng Huyền giai càng cao, tấn chức lại càng khó khăn, nhất là đến Thần huyền chi cảnh, tấn chức từng cấp thì càng thêm khó khăn. Lúc trước một thần khí nhận chủ, có thể để cho phẩm cấp Vân Khê trực tiếp tăng lên hai bậc, song một khi bước vào Thần huyền chi cảnh, tốc độ tấn chức liền không có như Thiên Huyền chi cảnh nhanh chóng như vậy.

Song Vân Khê đã là người vô cùng may mắn, lợi dụng lực lượng hai kiện thần khí liền nhảy hai bậc, trực tiếp tấn thăng đến Thần huyền nhị phẩm, hiện tại lại cùng Hổ Vương khế ước, thực lực cuối cùng

tấn thăng đến Thần huyền tam phẩm!

Tốc độ tấn chức như vậy, so sánh với ngồi mất bay trực thăng còn nhanh hơn, có thể để thiên hạ vô số người tập võ phải ao ước!

Tới gần bên người Huyền Dực, Vân Khê từ trên người móc ra không ít đan dược trị thương, nhanh chóng cho nó nuốt vào. Hiện tại có Hổ Vương làm bạn, Vân Khê tạm thời đem Huyền Dực đưa vào trong cửu chuyển linh châu, khiến nó ở bên trong chữa trị thương thế nhanh hơn tốt hơn.

Cưỡi Hổ Vương, Vân Khê không có ngừng lại quá lâu, tiếp tục tìm đường, ở trong sương mù đi lại, cố gắng tìm kiếm cửa ra.

Quyển 3 - Chương 104: Ma Tùy Tâm Sinh, Ác Hữu Ác Báo

“Quái, chúng ta đi lâu như vậy, làm sao đến cái gì cũng nhìn không thấy?” Vân Khê kinh ngạc, không gian này cho dù lớn hơn nữa, cũng chỉ có giới hạn, nhưng nàng hướng về hướng này đi hồi lâu, vì sao vẫn chưa đi đến cuối cùng, thậm chí đến thạch bích cũng không có đụng phải?

Hổ Vương nói: “Chủ nhân, chỗ này rất đáng sợ! Lúc trước ta ở chỗ này, muốn tìm được cửa ra, kết quả ra cửa ra tìm không được, cũng là đụng phải các loại đáng sợ ảo giác.”

“Như thế nào ảo giác?”

“Ta thấy đã có rất nhiều người đi tới Bạch Hổ Lâm, muốn bắt giết tiểu Hổ của ta, cho nên ta liền cùng bọn họ kịch chiến, vẫn chiến đấu mãi. Mới vừa ta rồi thấy đến chủ nhân đến, nghĩ đến chủ nhân cũng là một người trong đó, cho nên mới công kích người, nhưng là nhắc tới cũng kỳ quái, kể từ khi người đến, ảo giác ta thấy liền biến mất.”

“ảo giác?” Vân Khê mi nhăn trầm tư, chuyện trong địa cung phát sinh hết thảy đều quá mức hung hiểm, bất khả tư nghị, cũng không biết mình đến tột cùng có thể hay không xông qua cửa ải này.

Một người một hổ, tiếp tục đi lại trong sương mù, cũng không biết trải qua bao lâu, Vân Khê trong lòng càng ngày càng phiền não.

Lúc trước nàng rời đi tầng thứ ba, đã qua hơn hai canh giờ, hiện tại quanh đi quẩn lại, cũng không biết trải qua bao lâu, trong lòng nàng

rất là lo lắng, đến tột cùng có hay không kịp ở trong mười hai canh giờ vượt qua kiểm tra, cứu mọi người ra.

Lòng rối loạn, tính tình cũng bắt đầu nổi nóng.

nàng Không ngừng phiền não, Hổ Vương trong miệng cũng thỉnh thoảng phát ra âm thanh phiền não.

Tâm ma, thường thường chính là do Tâm mà sinh.

Nàng đứng ở bên vách núi, đối mặt với lần lượt từng khuôn mặt quen thuộc, bọn họ càng ép càng gần, nàng từng bước lui về phía sau.

Mủi chân vừa trợt, đá từ vách núi lăn xuống, trong thời gian ngắn liền rơi vào vực sâu không đáy, biến mất mất tích, vô thanh vô tức.

“Khê Nhi, nghe lời! Chỉ cần ngươi giao ra Tàn Hoa bí lục, Nhị thúc bảo đảm ngươi bình yên vô sự, cả đời ăn mặc không lo! Ngươi nghĩ đi chu du thế giới, hoặc là ra ngoại quốc định cư, Nhị thúc cũng có thể vô điều kiện đáp ứng ngươi.”

“Khê Nhi,ngoan! Đem bí lục giao cho Nhị thúc!”

“Khê Nhi, ngươi một cô bé, làm sao có thể thống lĩnh toàn cả gia tộc? Ngươi biết điều một chút đem bí lục giao ra đây, các thúc thúc cho ngươi tìm một cuộc hôn nhân tốt, để xuất giá. Ngươi thích công tử nhà ai, các thúc thúc cũng sẽ giúp ngươi đạt thành tâm nguyện.”

“Đúng vậy a, Khê Nhi. Ba ba của ngươi mất, các thúc thúc sẽ thật chiếu cố ngươi. Chỉ cần ngươi giao ra bí lục, chúng ta mọi chuyện đều dễ thương lượng. Ngươi nhìn, vách đá này cao như vậy, ngươi nếu là không cẩn thận té xuống, có thể bị toàn bộ đều tan xác.”

“.....”

Lần lượt từng cái một khuôn mặt xấu xí ở trước mắt Vân Khê lay động, Vân Khê trong lòng hơi run rẩy, nàng không quên được một màn này, đây là cơn ác mộng cuả nàng, thời khắc thống khổ nhất trong cuộc đời nàng.

Làm sao sẽ? Tại sao có thể như vậy?

“Các ngươi đừng tới đây! Ta sẽ không đem bí lục giao cho các ngươi!”

“Ta mới là người thừa kế Vân gia! Bí lục là ba ba đích thân giao lại cho ta, nó so với tánh mạng ta còn trọng yếu hơn, ta sẽ không đem bí lục giao cho các ngươi!”

Nàng dùng sức gầm thét, dưới chân của nàng, lui xa hơn về phía sau một bước, cũng rất có thể tan xương nát thịt.

“Khê Nhi, ngươi đừng rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, chúng ta đã đối với ngươi đủ khách khí! Ngươi là một nữ nhân, như thế nào thống lĩnh gia tộc, như thế nào để cho Vân gia phát dương quang đại?”

“Mau đưa bí lục cho chúng ta, nếu không chúng ta sẽ giết ngươi!”

Trong lòng nàng tức giận hừng hực thiêu đốt, hai mắt bốc lên ánh lửa.

Không, nàng tuyệt không thể đem bí lục giao ra đi! Càng không thể khiến những người lang tâm cẩu phế này sống ở trên đời này!

“Giết! ——”quanh thân nàng huyền khí tăng vọt, tóc đen, váy áo theo gió bay múa, chữ Sát Thị Huyết lãnh khốc từ trong miệng nàng phun ra. Lần này, nàng tuyệt sẽ không từ nhảy núi, khiến bọn người lang tâm cẩu phế này như cũ Tiêu Dao sống trên đời.

Nàng muốn đại khai sát giới, giết bọn họ, giết bọn họ, hết thảy giết bọn họ!

“Chủ nhân, bình tĩnh một chút! Đây chẳng qua là ảo giác, không phải là thật!” Hổ Vương nhận thấy được nàng khác thường, không khỏi lên tiếng nhắc nhở.

Vân Khê hãm sâu ở bên trong chính ảo cảnh mình xây dựng, khó có thể tự kềm chế. Kiếm của nàng không ngừng mà chém giết, không ngừng mà Thị Huyết, hình ảnh những người trước mắt té xuống, rất nhiều người, thật giống như làm sao giết đều không ngừng, giết vô tận!

“Chủ nhân, ngươi mau dừng lại! Nếu không ngươi sẽ hao hết Huyền lực, tự bạo mà chết!”

Vân Khê hai mắt đỏ ngầu, ham muốn thích giết chóc càng ngày càng điên cuồng.

“Ta muốn giết các ngươi! Vân gia sẽ không chứa bọn người lòng muông dạ thú!”

“Các ngươi muốn cho ta chết, muốn ta giao ra bí lục, không dễ dàng như vậy!”

“Muốn bí lục phải không? Vậy thì nạp mạng đi!”

Một chỗ sâu khác trong sương mù, vợ chồng Hách Liên lão gia chủ

cũng cùng những người khác tách ra, bọn họ cảm ứng được cách đó không xa truyền đến từng đợt huyền khí chấn động, liếc lẫn nhau một cái, lộ ra thần sắc mừng rỡ, cho là những người khác của gia tộc Hách Liên đang ở bên cạnh.

“Ngươi trước ở chỗ này đợi, không nên tùy ý đi lại, ta đi xem thử.” Hách Liên lão gia chủ một mình một người đi phía trước xem xét.

“Cẩn thận một chút, đi nhanh về nhanh! Ta, ta có chút sợ.” Hách Liên phu nhân đứng yên tại chỗ, đưa mắt nhìn hắn rời đi, đáy lòng khẽ run lên, toàn thân nổi da gà.

“Nạp mạng đi, ta muốn giết các ngươi!” Vân Khê hai mắt càng ngày càng Hồng, Thị Huyết vẻ đầy cả hốc mắt nàng, ở trước mắt nàng, từng nhóm người một té xuống, liền có từng nhóm người đứng lên, thật giống như làm sao giết đều giết không xong.

Hách Liên lão gia chủ dựa vào cảm giác, từ từ nhích tới gần.

Sương mù từ từ tản đi, hắn thấy được Vân Khê đang lâm vào điên cuồng chém giết, mắt lạnh không khỏi nheo lại.

Đây là cơ hội tốt trừ đi nàng, hắn làm sao có thể bỏ qua?

Nữ nhân cho tới bây giờ cũng là họa thủy, hắn tuyệt không thể để nhi tử của mình bước lên vết xe đỗ của hắn, hiện tại sẽ giết nàng, chặt đứt ý niệm trong đầu Phong nhi!

Vân Khê điên cuồng mà huy kiếm chém giết, đáy lòng sát khí giống như là nước vỡ đê, không cách nào ức chế tuôn trào.

Giờ phút này nàng giống như là Tu La tới từ địa ngục, trừ giết chóc, cũng là giết chóc.

Tiếng hô của Hổ Vương đối với nàng căn bản không có tác dụng.

Lúc này, có hai thanh âm sâu kín chui vào trong đầu của nàng.

“Mẫu thân, Tiểu Mặc biết điều nghe lời một chút, không bao giờ … chọc cho mẫu thân sinh khí nữa.....”

“Khê Nhi, người một nhà chúng ta vĩnh viễn ở chung một chỗ, ai cũng không rời đi.....”

“Mẫu thân ——”

“Khê Nhi ——”

Hai thanh âm không ngừng giao thế chui vào trong đầu của nàng, Vân Khê thần trí hỗn độn đột nhiên thức tỉnh, nàng phục hồi thần, linh hồn trở về vị trí cũ. Lúc này mới phát hiện, mình vẫn luôn hãm sâu tại chính trong ảo ảnh mình xây dựng nên. Nàng từ từ hiểu được, tình cảnh sinh ra những thứ ảo ảnh kia, là ẩn sâu tại nội tâm nàng chỗ âm u nhất, mà chỗ đáng sợ của ảo cảnh, đó là có thể đem âm u sâu trong nội tâm con người hoặc là một mặt không nghĩ nhìn thấy nhất, đào móc đi ra ngoài. Nhưng nếu ý chí của ngươi không đủ kiên cường, hoặc là quá mức chấp nhất, không cách nào chiến thắng mình, sẽ vĩnh viễn mắc lại trong chính ảo ảnh mà mình tạo nên, cho đến khi kiệt sức, hao tổn tinh thần cuối cùng hết tâm lực mà chết.

Là hai người trong nội tâm nàng quan tâm nhất cứu tỉnh lại nàng, Vân Khê rốt cục khắc phục tâm ma của mình, không hề sợ hãi đoạn quá khứ đã qua kia.

Nàng cả người nhất thời rực rỡ hẳn lên, so với mới vừa tấn chức Thần huyền chi cảnh, tinh thần lực nâng cao một bước. Trước nay

chưa có thanh tĩnh, trước nay chưa có thấu triệt như vậy!

Ở trước mắt của nàng, sương mù từ từ tản đi, chung quanh hết thảy tất cả đều rõ ràng chiếu vào mắt của nàng.

Còn chưa chờ nàng có thời gian cẩn thận quan sát cảnh vật chung quanh, khẽ liếc mắt, một đạo hàn quang thoáng hiện, chính là Hách Liên lão gia đang có chủ ý muốn đánh lén, nhân cơ hội trừ đi nàng!

“Lão thất phu! Ngươi thật là hèn hạ!” Vân Khê quát khẽ, trường kiếm trong tay thuận thế chém ra ngoài, cổ sát khí toàn thân kia lần nữa tái hiện.

“Đi chết đi!” Hách Liên lão gia chủ đáy mắt tinh quang sáng quắc, sát niệm nổi lên. Lấy hắn một Thần huyền tam phẩm cao thủ, giết một nha đầu mới ra đời, còn không phải là chuyện dễ như trở bàn tay?

Đáng tiếc, hắn nghĩ lầm rồi, khi kiếm hắn cùng kiếm Vân Khê va chạm nhau, sắc mặt của hắn liền xảy ra biến hóa.

“Thần huyền tam phẩm?! Điều này sao có thể?”

Hắn vô cùng khiếp sợ!

Thực lực Vân Khê lúc trước nhiều lắm là cũng bất quá Thiên Huyền thất phẩm, hắn mặc dù không có cùng nàng giao thủ chính diện, nhưng khí tràng lẫn nhau cũng có thể cảm giác được, hai người hoàn toàn không có ở cùng một phẩm cấp. Mà bây giờ, điều hắn nhận thứcphá vỡ rồi!

Hai kiếm đánh nhau chạm nhau, hắn rõ ràng cảm giác được, thực lực đối phương bây giờ đã cùng hắn không phân cao thấp.

Hắn không tin, mới thời gian ngắn, thực lực của nàng liền xảy ra biến hóa long trời lỡ đất như thế.

Trong chuyện này rốt cuộc nguyên nhân là gì?

Chẳng lẽ chẳng qua là hắn cảm giác sai?

Đúng, nhất định là hắn cảm giác sai!

Kiếm khí đánh nhau, bức ra những tia lửa.

Thân thể Hách Liên lão gia chủ nghiêng về phía trước, lấy tư thái cường thế, thề đem một chiêu chèn ép Vân Khê, không để cho nàng bất kỳ cơ hội thở dốc cùng phản kích.

Đồng dạng phẩm cấp thì như thế nào? Nàng nhiều lắm là cũng chính là thực lực vừa mới tấn chức Thần huyền tam phẩm, làm sao có thể cùng hắn là cao thủ Thần huyền tam phẩm một đã tấn chức mấy năm mà đánh đồng?

“Yêu nữ, đi chết đi! Ta xem hôm nay còn ai cứu ngươi!” Hách Liên lão gia chủ thu hồi vẻ khiếp sợ ở đáy mắt, ánh mắt ở trong nháy mắt trở nên ngoan lệ sắc bén, môi của hắn nhếch lên nụ cười tàn nhẫn, tăng thêm lực đạo trong tay, kiếm cùng kiếm trong lúc đó va chạm xẹt lên ánh lửa càng thêm kịch liệt.

Thân thể Vân Khê không chịu được lui về phía sau, song nàng mặt không đổi sắc, khuôn mặt nàng tuyệt sắc Lãnh tình nổi lên tia sáng khác thường, khóe môi giống như trước nở nụ cười, cũng là nụ cười giảo hoạt mà lãnh khốc: “Ai nói ta không có trợ thủ rồi?”

“Rống! ——” Hổ Vương trong một khắc, từ trong sương mù thoát ra, giương cặp móng vuốt sắc bén của nó, từ phía sau lưng đánh về

phía Hách Liên lão gia chủ.

Con ngươi chợt lớn hơn, Hách Liên lão gia chủ hoàn toàn không dự liệu được trong sương mù còn ẩn nấp một con Mãnh Hổ!

“A ——”

Phía trước là trường kiếm đâm tới, phía sau là Mãnh Hổ vồ, Hách Liên lão gia chủ bị trước sau giáp kích.

Vân Khê đã khắc phục tâm ma của mình, cho nên sương mù chung quanh đối với nàng mà nói, đã không tồn tại. Hách Liên lão gia chủ thì không, trong mắt hắn, chung quanh sương mù lượn lờ, cho nên lúc trước hắn cũng chưa từng có chú ý tới Hổ Vương tồn tại.

Lúc này tiền hậu giáp kích, hắn hoàn toàn lâm vào trong phòng thủ bị động.

“Để lại mạng chó cho ngươi!” Vân Khê một kiếm đâm xuyên qua xương quai xanh của hắn, tiếp theo liền đâm mấy chỗ yếu huyệt trên thân thể của hắn, kể từ đó, võ công của hắn bị phế, cũng không bao giờ tạo nổi sóng gió gì nữa.

Nếu không phải nhìn hắn là phụ thân Hách Liên Tử Phong, nàng đã sớm một kiếm chấm dứt hắn, bất quá dưới mắt hắn đang bị vây trong ảo ảnh, có thể an toàn phá trận ra, rời đi địa cung hay không, đều không biết được, liền trông vào vận mệnh của hắn.

“Yêu nữ, ta chết cũng sẽ không bỏ qua ngươi!” Hách Liên lão gia chủ té trên mặt đất, rống to, thống khổ rên rỉ.

Lúc này, trước mắt hắn hình ảnh đột nhiên biến hóa.

Một bóng lưng màu bạc đưa lưng về phía hắn, đứng ở nơi ngược sáng, thấy không rõ dung mạo của hắn, song bóng lưng của hắn cao lớn vĩ ngạn, để cho hắn cảm thấy có khoảng cách không thể vượt qua.

Đó là một cường giả, hắn không cách nào sánh bằng cường giả, hắn đời này đều chỉ có thể nhìn lên.

Ở bên cạnh bóng lưng màu bạc, một cô gái quyến rũ kéo tay nam tử, quay đầu lại, hướng hắn lộ ra nụ cười chế nhạo: “Kẻ bất lực! Ngươi đến một đầu ngón chân hắn cũng không bằng.....”

“A! Ta muốn giết các ngươi! Giết cẩu nam nữ các ngươi——” Hách Liên lão gia chủ nhặt lên kiếm của hắn, điên cuồng mà hướng về ảo ảnh phía trước chém.

Vân Khê đứng ở một bên, thờ ơ lạnh nhạt, biết hắn đã lâm vào trong tâm ma của mình, cho dù không cần nàng xuất thủ, hắn cũng nhất định chết rồi.

“Chúng ta đi!”

Vân Khê nhìn bốn phía, thạch bích, cửa thoát ra, cửa vào, còn có mọi người trong không gian, cùng với bọn họ hiện tại trạng thái mỗi người, hết thảy rõ mồn một trước mắt.

Nàng ngẫn đầu nhìn về phía của vào thấy ba chữ, không nhìn còn khá, vừa nhìn, nàng lấy làm kinh hãi.

“Tầng thứ bảy!”

Nàng lại thoáng cái liền từ tầng thứ ba nhảy đến tầng thứ bảy, điều này cũng không khỏi quá mức thần kỳ rồi, hình như là ngồi lên thang

máy tư nhân, trực tiếp nhảy vọt qua mấy tầng ở giữa, tốc hành nhảy qua các tầng kia.

Lần nữa quay đầu nhìn về đồng hồ cát trên thạch bích, hai mắt nàng lần nữa căng lớn.

Bảy canh giờ! Đồng hồ chảy cát đã trôi mất bảy canh giờ!

Nói cách khác, nàng ở trong tầng này đã hao tổn đi bảy canh giờ, nàng cuối cùng chỉ có thể dùng năm canh giờ, đi xông qua các tầng phía sau!

Năm canh giờ, cuối cùng năm tầng đại cung, hết thảy lại nhớ tới khởi điểm.

Quá tà môn rồi!

Nhưng nếu nàng mới vừa rồi vẫn hãm sâu trong tại tâm ma của chính mình, không cách nào trở về thực tế, nàng chẳng phải thật muốn đem hết thảy thời gian đều hao hết ở chỗ này, sau đó lẳng lặng đợi tử vong sao?

Lúc này, có hơn một thanh âm như bệnh tâm thần từ phương hướng đông bắc truyền đến.

Vân Khê quay đầu nhìn lại, chỉ thấy người phát ra thanh âm không phải là người khác, chính là Hách Liên phu nhân.

Nàng đang cầm mặt của mình, thần sắc kinh khủng, không chịu được gọi: “Mặt của ta! Còn ta mặt!”

“Tiện nhân, ta muốn hủy mặt của ngươi, xem ngươi còn như thế nào câu dẫn gia chủ!”

“Không nên! Không nên! mặt ta!”

Nàng vừa gào thét, vừa dùng móng tay bén nhọn của mình tự phá mặt của mình, vốn là chỉ có chút vết thương trên gương mặt rất nhanh liền hiện đầy vết xước, huyết nhục mơ hồ.

Vân Khê không khỏi rùng mình một cái, nữ nhân này thật đúng là ngoan độc! Ma tùy tâm sinh, nếu không phải nàng trong ngày thường lòng dạ độc ác, cũng sẽ không có chuyện như thế phát sinh, đây là nàng gieo gió gặt bảo!

Tầm mắt của nàng chếch đi, xẹt qua hai người Tam trưởng lão cùng Khánh trưởng lão, bọn họ cũng bị tâm ma khống chế, lâm vào ảo tưởng của mình xây dựng nên..... Cuối cùng, tầm mắt của nàng rơi vào trên người Hách Liên Tử Phong.

Hắn là một người duy nhất cách lối ra rất gần, chỉ cần mấy bước, có thể từ lối ra rời đi. Song hắn liền ngồi ở tại chỗ, hai tay ôm đầu gối, chui ở giữa hai chân, hai vai khẽ lay động, giống như là đang sợ cái gì, hoặc là bởi vì lạnh mà phát run.

Vân Khê thấy một mặt lãnh khốc của hắn, một mặt cường thế, nhưng chưa từng thấy qua hắn hèn nhát đáng thương như thế, một mặt lạnh run, nhìn hắn, nàng thật giống như thấy được một hài tử bị quẳng đi. Đơn độc, không chỗ nương tựa, thiên địa to lớn, không có hắn chỗ dung thân.

Nàng đột nhiên nhớ tới, từng nghe hắn đã nói, khi hắn còn nhỏ, từng bị mẹ của hắn tức giận vứt ở trong khe nứt của núi băng tuyết. Mấy ngày mấy đêm, không có ai đi qua, hắn cảm thụ lấy lạnh như băng cùng đói bụng, trừ tuyệt vọng, cũng là tuyệt vọng.

Hắn giờ phút này, cực kỳ giống hắn đã mieu tả, tình cảnh khi đó.

Một đoạn trí nhớ không chịu nổi, nói vậy chính là cuộc sống âm u nhất của hắn. Giống như là trong nội tâm nàng một mặt âm u nhất, chính là một khắc kia nàng bị thúc bối bức bách nhảy núi.

Dù người có mạnh mẽ thế nào, hắn cũng có một mặt yếu ớt, nhìn Hách Liên Tử Phong như vậy, đáy lòng Vân Khê nổi lên sự chua xót.

Nhưng nếu khoảnh khắc kia có người hướng hắn đưa tay ra, đưa người từ trong tuyệt vọng cứu ra ngoài, nói vậy tính tình của hắn cũng sẽ không giống như hiên tại xám xịt như vậy đi?

“Hách Liên đại ca?” Vân Khê ngồi chồm hổm ở trước mặt hắn, thấp giọng khẽ gọi.

Hách Liên Tử Phong thân thể co rúc như cũ, hai tay vững vàng ôm chặt hai đầu gối của mình.

Thấy không rõ vẻ mặt của hắn giờ phút này, Vân Khê đưa tay đở ở đầu vai hắn, thanh âm ôn hòa nói: “Hách Liên đại ca, chúng ta nhanh lên một chút đi thôi! Hết thảy cũng chỉ là ảo giác một mình ngươi, không nên bị ảo giác sở mê mê hoặc.”

Hách Liên Tử Phong thân hình chấn động, hắn từ từ ngửa đầu lên, từ từ lộ ra ánh mắt tràn ngập sợ hãi cùng tuyệt vọng. Hắn cứ như vậy ngửa đầu nhìn nàng, giống như con chó nhỏ bị vứt bỏ, khiến sợi dây mềm mại nhất nơi đáy lòng Vân Khê run lên.

Vân Khê chống lại ánh mắt của hắn, trong lòng sinh ra không đành lòng.

Nàng đưa tay, hướng về phía hắn, cho hắn ánh mắt kiên định mà ấm

áp.

“Đi theo ta đi! Chúng ta còn có những tầng khác cần vượt qua.”

Hách Liên Tử Phong do dự, đưa tay đưa về phía nàng, hắn nhếch môi mỏng, trán thu liễm, một đôi mắt vững vàng ngó chừng nàng, u quang khác thường lập loè.

“Đi thôi!” Vân Khê lời vừa dứt, lực đạo trên tay đột nhiên tăng lên, nàng bị kéo vào một trong lòng mang theo lạnh lẻo. Đập vào mắt đều là màu tím, nàng bị đôi cánh tay kia xiết quá chặt chẽ, khó thở.

Bên tai truyền vào thanh âm hắn vội vàng mà khát vọng: “đừng! Không nên bỏ lại ta một mình!”

Hô hấp của hắn rất nặng rất nặng, mang theo cầu khẩn.

Vân Khê hơi có chút bất đắc dĩ, đưa tay vỗ vỗ lưng hắn, mím môi an ủi: “Ta sẽ không bỏ ngươi lại, lúc này chúng ta cùng nhau rời đi thôi, cùng nhau sấm quan.”

“Thật? Ngươi thật sẽ không bỏ lại ta một mình?” Hắn hỏi được rất gấp.

Vân Khê khó xử nhíu mày, chỉ có thể gật đầu, cho hắn cho một đáp án lập lờ nước đôi: “Thật! Chúng ta cùng nhau rời đi địa cung.”

Hách Liên Tử Phong mi tâm từ từ giản ra, lộ ra thần sắc mừng rỡ: “Tốt, ta hiện tại lúc này liền dẫn ngươi rời đi! Ta cái gì cũng không muốn, lúc này chúng ta cùng nhau rời đi, chỉ có hai người chúng ta.”

Vân Khê trong lòng lộp bộp, một đôi con ngươi đen như nước sơn nhất thời ám chìm xuống, thâm thúy vô cùng lạnh như băng.

Quả nhiên hắn cùng trận âm mưu này, thoát không khỏi liên quan.

Hắn ở trong này, đến tột cùng sắm vai nhân vật như thế nào? Là tự nguyện, vẫn bất đắc dĩ bị ép?

Nàng thật rất không hy vọng là người trước.

Song vô luận là người trước hay là người sau, hắn cũng làm cho nàng thất vọng.

“Hách Liên đại ca, lúc này ngươi thật có thể mang ta rời đi sao? Ngươi biết phương pháp phá giải cơ quan của địa cung?”

“Khê Nhi, ngươi đừng lo lắng, chỉ cần ngươi đi theo ta, ta sẽ hoàn hảo dẫn ngươi gì rời đi nơi này mà không tổn hao. Chúng ta trở lại từ núi Từ Vân, hảo hảo mà sống cuộc sống của hai người chúng ta. Cái gì thần khí, cái gì vị trí gia chủ, cái gì Long Tường đại lục, ta hết thảy cũng không muốn, ta chỉ muốn ngươi! Chỉ cần có ngươi phụng bồi ta, hết thảy như vậy là đủ rồi!”

Vân Khê tùy ý hắn ôm thật chặc, môi của nàng bất giác lạnh lùng nói: “Tốt, ta đi với ngươi! Ngươi bây giờ liền mang ta đi phá giải cơ quan của địa cung!”

Hách Liên Tử Phong đẩy nhẹ nàng ra, vịn hai vai của nàng, thật chặc ngó chừng hai mắt nàng, kích động nói: “Khê Nhi, ngươi thật nguyện ý đi theo ta? Ngươi không phải là đang gạt ta a?”

Khóe môi Vân Khê cứng ngắc khẽ động, miễn cưỡng nở ra nụ cười, gật đầu nói: “Ta không có lừa ngươi, ta nguyện ý đi theo ngươi.”

Chỉ cần nàng phá giải cơ quan, nguy cơ địa cung cũng giải trừ, Thiên

Tuyệt cùng Tiểu Mặc cũng an toàn. Chỉ cần bọn họ có thể an toàn rời đi địa cung, đi theo hắn, đối với hắn nói láo một lần, thì như thế nào?

Hách Liên Tử Phong như cũ ngó chừng thật chặc ánh mắt của nàng, hắn không có lập tức tin tưởng nàng, ánh mắt của hắn chần chờ, giống như đang do dự, suy nghĩ cái gì. Hồi lâu, hắn đột nhiên thoải mái nhợt nhạt cười một tiếng, lần nữa đem nàng ôm vào trong ngực của mình.

“Cõi đời này chỉ có ngươi quan tâm ta, quan tâm ta, cho dù ngươi gạt ta, ta cũng vậy sẽ không trách ngươi! Khê Nhi, ta thật rất hối hận, ban đầu nên đem ngươi vững vàng canh giữ ở bên cạnh, có lẽ như vậy..... Ngươi cũng sẽ không gặp gỡ hắn.”

Vân Khê ánh mắt lóe lên, đáy lòng không khỏi có cảm giác nói không ra lời.

“Đi, ta dẫn ngươi lúc này rời đi!” tay Vân Khê nhẹ nhàng nắm lấy, đi theo hắn rời đi tầng địa cung thứ bảy.

Địa cung tầng thứ sáu.

Long Thiên tuyệt không dưới mấy lần đi tới đi lui giữa tầng thứ sáu và tầng thứ ba, thủy chung không cách nào tìm kiếm được lối đi thông tầng thứ bảy, thậm chí đến tầng thứ hai cũng không cách nào trở về.

Mọi người ở tầng thứ sáu đều lâm vào trong không khí tuyệt vọng, khí ép càng ngày càng thấp.

“Long tôn chủ, chẳng lẽ chúng ta thật không có biện pháp khác sao?” lòng Tư Đồ gia chủ bắt đầu rối loạn, kềm nén không được lo âu trong lòng.

Long Thiên tuyệt không để ý tới hắn, ngồi chồm hổm ở trên mặt đất, dùng đốt ngón tay gõ bề mặt, hắn lóng tai lắng nghe. Mày anh tuấn hắn nhíu chặt, cả người vô cùng lãnh tĩnh, không hề như lúc trước một loại nôn nóng bốc lửa.

Vân Tiểu Mặc ôm Tiểu Bạch lẳng lặng yên đứng ở bên cạnh hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhíu chặc, không dám nói nhiều, sợ cắt đứt suy nghĩ phụ thân. Đoan Mộc Tĩnh đứng ở bên cạnh hắn, cũng hết sức được an tĩnh.

Tổ tôn ba người Dung lão gia chủ đứng ở một bên, Tĩnh mà không nói, mới vừa rồi bọn họ cũng tận lực tìm mỗi góc của mỗi tầng, thủy chung không có tìm được bất kỳ đầu mối có thể đi thông những tầng khác.

Đoan Mộc Hùng quan sát thần sắc Long Thiên Tuyệt, trong đầu linh quang chợt lóe, kinh ngạc lên tiếng nói: “Ngươi không phải là muốn trực tiếp đục địa tầng chứ, đi qua tầng thứ bảy đến dưới đất sao?”

“Có gì không thể?” Long Thiên Tuyệt co kéo môi, khóe môi một chút lóe sáng, lộ ra vẻ vô cùng Lãnh mị.

Long Thiên Thần nghe vậy, không khỏi nhảy lên, vội vàng khuyến cáo nói: “Đại ca, ngươi nói giỡn a? Đất tầng này chắc chắn vô cùng, địa tầng cũng không biết đến tột cùng dày bao nhiêu, chỉ dựa vào nhân lực, làm sao có thể đánh xuyên qua? Ca nếu là cứng rắn làm, rất có thể sẽ làm bị thương đến mình, trăm triệu không thể tùy ý mạo hiểm a!”

Hách Liên Tử Ngọc nghe nói có phương pháp phá quan, ánh mắt sáng lên, vội vàng nói: “Chúng ta đều nhanh chết ở chỗ này rồi, bị thương thì sợ cái gì?”

Long Thiên Thần lúc này nổi giận, hướng về phía hắn lớn tiếng quát: “Ngươi có bản lãnh, ngươi tới thử một chút! Không có bản lãnh, liền câm miệng cho ta, đứng qua một bên đi!”

“Ngươi hung cái gì hung? Là đại ca ngươi muốn thể hiện, cũng không phải là ta ép?” Hách Liên Tử Ngọc hừ hừ nói, một chút cũng không có tự giác muốn nhận lỗi lầm.

Long Thiên Thần giận quá: “Đại ca của ta thay mọi người suy nghĩ, ngươi lại còn dám ở chỗ này nói mát, ngươi đến tột cùng có lương tâm hay không?”

“Ta.....” Hách Liên Tử Ngọc còn muốn nói gì, Hách Liên Tử Ngữ vội vàng che lại cái miệng của hắn, sợ những lời hồi nãy của hắn, chọc nhiều người tức giận. Đến lúc đó đừng nói là rời đi địa cung, sợ rằng người ở chỗ này cũng không tha cho hắn.

“Thiên Thần, đại ca, các ngươi chớ để ở trong lòng, Tử Ngọc còn nhỏ, nói chuyện không có ác ý, các ngươi ngàn vạn chớ cùng hắn so đo!”

“Tỷ, ta.....” Hách Liên tử ngọc trừng mắt, còn muốn nói chuyện, Hách Liên Tử Ngữ vươn ra hai ngón tay, trực tiếp điểm á huyệt của hắn.

“Ngươi im miệng cho ta!”

Hách Liên Tử Ngọc im miệng, một đôi con ngươi, lại là tức giận lại là ủy khuất.

Giờ phút này này Bàn trưởng lão cũng không đứng ở bên hắn, không muốn thay hắn giải huyệt, hắn không thể làm gì khác hơn là đứng sửng ở tại chỗ, thành một người tượng gỗ không thể nói chuyện

cũng không thể động.

Không có Hách Liên Tử Ngọc ồn ào, không gian rốt cục liền khôi phục sự yên lặng.

Vân Tiểu Mặc quay đầu liếc hắn mấy lần, cái miệng nhỏ nhắn cong lên, con ngươi đảo lòng vòng, liền lén lút đem Tiểu Bạch thả đi ra ngoài.

“Bại hoại! Tiểu Bạch, đi, chọc ngứa hắn!”

Hách Liên Tử Ngọc đang buồn bực, đột nhiên nhìn thấy bóng dáng màu trắng hướng trên người hắn đánh tới, lúc trước cũng đã từng có bóng ma, hiện nay đáy lòng hắn giật mình, sinh ra dự cảm xấu.

“Ừ, ừ ừ.....”

Tiểu Bạch đưa một đôi Tiểu móng vuốt, toàn thân hắn liền bắt đầu nhột, còn chuyên chọn chỗ mẫn cảm nhất của hắn gãi ngứa. Hách Liên Tử Ngọc có khổ nói không ra lời, níu lấy một khuôn mặt thống khổ, thiếu chút nữa lệ rơi đầy mặt.

Thằng nhóc chết tiệt, đừng để cho ta làm bắt được ngươi!

“Ừ, ừ ừ.....”

Vân Tiểu Mặc quay đầu lại, hướng về phía hắn nghịch ngợm le lưỡi, làm mặt quỷ.

“Bại hoại! Đáng đời!” Hắn ở trong lòng nói.

Hách Liên Tử Ngọc từ trong ánh mắt của hắn đọc được tiếng lòng của hắn, một đôi mắt thả ra càng nhiều ánh lửa, con ngươi cũng sắp

lồi ra. Đáng tiếc hắn khiến nhiều người tức giận, những người khác cho dù biết khốn cảnh thống khổ của hắn giờ phút này, cũng không nguyện ý ra tay giúp đỡ, hắn khổ không thể tả.

Không nhìn trò khôi hài bên này, Long Thiên Tuyệt thân thể vĩ ngạn đứng lên, thần sắc ngưng trọng nhìn chung quanh một vòng, trầm giọng nói: “Các ngươi đều thối lui đến tầng thứ nhất đi, không có lệnh của ta, ai cũng không cho xuống!”

“Lão phu lưu lại giúp ngươi!” Đoan Mộc Hùng chủ động xin ở lại phụ giúp.

Long Thiên Tuyệt quả quyết cự tuyệt hảo ý của hắn: “Không cần! Xin thay ta chiếu cố tiểu Mặc, Bổn Tôn liền vô cùng cảm kích.”

Vân Tiểu Mặc nghe vậy, lưu luyến không rời ôm lấy chân của hắn, vểnh miệng lên nói: “Phụ thân, Tiểu Mặc cũng muốn lưu lại giúp người.”

Long Thiên Tuyệt khom người, đưa hắn ôm ở cánh tay phải, khóe môi khẽ nhếch, giọng nói nhu hòa: “Nghe lời! con lưu lại, phụ thân không có biện pháp thi triển toàn lực.”

“Vậy cũng tốt! Phụ thân nhất định phải cẩn thận nha.” Vân Tiểu Mặc nghiêng thân, bẹp một tiếng trên má phải hắn hôn lên một cái, sau đó tụt xuống, biết điều một chút đi xuống.

Long Thiên Tuyệt sửng sốt, đây là lần đầu tiên con trai chủ động hôn hắn, có chút thụ sủng nhược kinh. trên khuôn mặt Tuấn mỹ không gì sánh được hiện ra thần thái khác thường, hắn nhợt nhạt cười một tiếng, đưa mắt nhìn con trai đi theo mọi người rời đi.

Quyển 3 - Chương 105: Thiên Tuyệt đại phát thần uy, đục lỗ địa tầng

Oanh ——

Oanh ——

Oanh ——

Một chưởng tiếp theo một chưởng, ra chưởng đánh vào nơi yếu kém nhất của địa tầng!

Long Thiên Tuyệt tựa hồ trong nháy mắt cả người phồng lớn lên một vòng, ống tay áo phình ra, tóc đầy đầu như nổi điên tung bay dựng lên, giống như là rong rêu đáy biển đột nhiên tao gặp phải gió lớn!

“Hmm! ——”

Một chưởng cuối cùng, bàn tay của hắn đánh thẳng đến mặt đất, nặng nề đụng nhau, tóc dài đầy đầu ở trong nháy mắt như muốn bức ra, lộ ra cả khuôn mặt hắn. Mắt của hắn sáng lên, thần thái chiết xạ khác thường, song, chói mắt nhất không phải là khuôn mặt phong hoa tuyệt đại, mà là ——

Ánh mắt của hắn!

Một đôi con ngươi màu vàng!

Ánh sáng sáng màu ngọc, lấn át mặt trời mọc lên ở phương đông, tia sáng vạn trượng!

Ù ù ù.....

Mặt đất bắt đầu lay động, chỗ sâu địa tầng, tiếng vỡ lách tách vang lên nhanh chóng mở ra lỗ thủng.

“Sao thế? Chẳng lẽ đại ca thành công?” đám người Long Thiên Thần đứng ở lối vào tầng thứ năm đi qua tầng thứ sáu, cảm giác được dưới chân truyền tới chấn động, không khỏi kích động lên.

“Nói vậy sẽ không sai.” Đoan Mộc Hùng âm thầm gật đầu, ánh mắt thưởng thức không che dấu chút nào.

“Rất giỏi! Trẻ tuổi như vậy, liền có Huyền tôn chi cảnh thực lực, không hổ là tôn chủ Lăng Thiên Cung, không hổ là Long Thiên Tuyệt!” Dung lão gia chủ từ đáy lòng thở dài, trong con ngươi thâm trầm đồng dạng không che dấu chút nào tán thành cung thưởng thức.

Dung Mậu Xuân mỉm cười, nghe được lời khen phụ thân, hắn phá lệ vui sướng: ” Khê Nhi Chúng ta thật là tinh mắt, gả cho một vị phu quân ưu tú như vậy.”

Dung lão gia chủ không chút nghĩ ngợi liền nói tiếp: “Đâu chỉ ưu tú? Cả Ngạo Thiên đại lục chỉ sợ cũng tìm không ra một vị siêu quần bạt tụy, thanh niên kinh tài tuyệt diễm như vậy.”

Dung Thiếu Hoa híp híp mắt, không kềm chế được cười nói: “Biểu muội cũng không kém a! Long Thiên Tuyệt có thể lấy được biểu muội, là hắn mấy đời tu luyện phúc khí!”

Đoan Mộc Hùng nhìn tổ Tôn ba người Dung gia ngươi một lời ta một câu, rất náo nhiệt, cũng nhịn không được nữa xen mồm, sảng lãng cười nói: “Theo lão phu, hai người bọn họ là trai tài gái sắc, trời sanh một đôi!”

“Đoan Mộc tiền bối nói rất đúng, vợ chồng bọn họ đều rất xuất sắc, tài hoa hơn người, anh tuấn phong tao.” Dung Mậu Xuân cười nói tiếp.

Mắt Phượng hẹp dài của Dung Thiếu Hoa khẽ nheo lại, đưa thay sờ sờ đầu nhỏ Vân Tiểu Mặc, chứa đựng nụ cười giảo hoạt, hỏi: “Tiểu Mặc, con nói một chút, đến tột cùng là phụ thân con xuất sắc, hay mẫu thân con xuất sắc?”

Vân Tiểu Mặc bẹp dẹp cái miệng nhỏ nhắn, nghiêng đầu hồi đáp: “Đương nhiên là Tiểu Mặc xuất sắc nhất!”

“Tại sao?” Dung Thiếu Hoa buồn cười, toàn gia quả nhiên đều rất tự luyến.

“Ai nha, trò giỏi hơn thầy con hơn cha sao! đến cái này cũng đều không hiểu!” Vân Tiểu Mặc khinh bỉ liếc hắn một cái, vẫy vẫy tay nhỏ bé nói, “Chúng ta mau đi xem một chút phụ thân đi, không biết rốt cuộc thế nào.”

Dung Thiếu Hoa không thú vị sờ sờ lỗ mũi, là hắn tự tìm khổ, không nên tùy ý đi trêu chọc cả nhà bọn hắn.

Đoàn người chạy tới tầng thứ sáu, vừa vặn nhìn thấy Long Thiên Tuyệt thả ra mười mấy con Thần Long, Thần Long từ trong địa tầng chui qua, theo hắn hướng dẫn, mở đường thăm dò.

“Dưới một đoàn sương mù, thấy không rõ đến cùng đúng hay không

là tầng thứ bảy....." Long Thiên Tuyệt chân mày nhéo lên, hiện tại mở ra tầng này, rồi lại gặp phải vấn đề khó khăn, "Các ngươi ở chỗ này chờ, ta đi xuống trước xem một chút."

Hắn phối hợp nói, từ đầu luôn không có chú ý tới những người khác thấy hắn cậy mạnh đem địa tầng đánh ra một lỗ thủng, không biết làm làm cho người ta rung động như thế nào, cả đám đều ngạc nhiên ngẩn người, thẳng nuốt nước miếng, thật sự là quá mãnh liệt!

Thân ảnh Long Thiên Tuyệt rất nhanh biến mất ở trong sương mù, mọi người canh giữ ở bên cạnh lỗ thủng, lẳng lặng chờ chực.

"Đều xuống đây đi!" thanh âm Long Thiên Tuyệt hùng hậu truyền đến, ngay sau đó Thần Long một cái tiếp theo một cái xếp hàng ở lỗ thủng, chờ chực đưa đón.

"Tiểu Mặc, cậu dẫn ngươi đi xuống trước." Dung Thiếu Hoa làm bộ muốn ôm Vân Tiểu Mặc nhảy lên lưng Thần Long.

Vân Tiểu Mặc con ngươi linh động hướng Hách Liên Tử Ngọc vừa nhìn, nổi lên vẻ giảo hoạt, hắn lắc lắc đầu, giọng nói mềm mại: "Hãy để cho những người khác đi xuống trước đi, Tiểu Mặc là tiểu hài tử, phải nên tôn kính trưởng bối!"

Vẻ mặt Dung Thiếu Hoa hồ nghi liếc về phía hắn, lúc này mới hiểu được tôn kính trưởng bối rồi? Nói dối cũng quá trắng trợn đi?

"Phụ thân, gia gia, các ngươi đi xuống trước đi, ta cùng Tiểu Mặc ở lại."

"Vậy cũng tốt!" Dung lão gia chủ cùng phụ tử Dung Mậu Xuân dẫn đầu nhảy lên sống lưng Thần Long, xông vào trong sương mù, một … con Thần Long khác ngay sau đó đuổi theo, chịu trách nhiệm chở

những người khác.

Đoan Mộc Hùng cười nhìn Vân Tiểu Mặc một cái, hai mắt híp lại, thần sắc như hiểu rõ, cũng không có nói thêm cái gì, ôm lấy Đoan Mộc Tĩnh liền nhảy lên sống lưng Thần Long.

Hách Liên Tử Ngọc thấy tất cả mọi người bình yên vô sự đến dưới đất, vội vàng đẩy ra mọi người, giành nói: “Các ngươi cũng tránh ra, nên đến phiên chúng ta!”

“Chờ một chút!” giọng nói Vân Tiểu Mặc trong vắt ngăn cản.

Hách Liên Tử Ngọc cúi đầu, mắt lé liếc về phía vóc dáng nho nhỏ Vân Tiểu Mặc, phần gáy không khỏi nổi lên một cổ lạnh lẻo, cảm giác, cảm thấy có cái gì chuyện tình không tốt muốn phát sinh.

“Tiểu Bạch, đi theo Thần Long nói một tiếng, nhất định phải bay ổn định một chút, nếu không sẽ hù đến người khác.” Vân Tiểu Mặc không có nhìn, mà là cúi đầu đối với Tiểu Bạch trong túi quần, vô cùng thân thiết nói.

Tiểu Bạch mê mang ngẩng đầu lên, Tiểu Mặc Mặc tại sao lại đối với bại hoại tốt như vậy? Lúc tầm mắt một người một thú sủng nhìn lại, con ngươi sáng trong của Tiểu Bạch nhất thời tách ra lóe sáng lóe sáng thần thái.

Hắc hắc, Tiểu Mặc Mặc, ngươi cứ yên tâm đi, nhất định sẽ làm cho Thần Long bay rất”Ổn” rất”Ổn”, hì hì!

Một người một sủng nhìn lẫn nhau, gian gian cười hắc hắc.

Đợi Vân Tiểu Mặc ngẩng đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái của hắn nơi nào còn có bất kỳ dấu hiệu cười gian có thể tìm ra? thần thái

vẻ mặt hắn thành thật, hướng về phía Hách Liên Tử Ngọc nói: ” người Lần đầu tiên ngồi Thần Long, đều rất dễ dàng theo trên lưng té xuống. Tiểu Bạch cùng bọn họ tương đối quen thuộc, bọn họ nghe lời Tiểu Bạch…, bay được vững vàng, ngươi cứ yên tâm đi!”

Hách Liên Tử Ngọc nhìn chằm chằm ánh mắt của hắn, thấy thế nào cũng khả nghi, thằng nhóc này mà có lòng tốt như vậy?

“Ta thật là một hài tử thiện lương, thật là tốt!” Vân Tiểu Mặc dưới đáy lòng tán dương mình.

Hách Liên Tử Ngọc chân mày giật giật, thật sự tìm không ra bất kỳ chứng cớ điểm nghi hoặc nào, ngay cả thuật đọc tâm của hắn cũng không cách nào tìm tòi nghiên cứu đến chân thật ý nghĩ trong lòng đối phương. Chẳng lẽ thật sự là hắn đa nghi rồi?

Bất quá, vì bảo đảm an toàn, hắn lui ra một bước, hướng về phía ba người Tư Đồ gia tộc nói: ” Các ngươi đi trước đi!”

Tư Đồ gia chủ hướng hắn cười lạnh, khinh hắn nhát như chuột, cũng không để ý hắn nữa, mang theo hai gã thái thượng trưởng lão gia tộc, theo miệng lỗ thủng nhảy xuống.

Hách Liên Tử Ngọc nhìn chằm chằm lỗ thủng phía dưới, chỉ thấy Thần Long quả nhiên bay cực ổn, không có bất kỳ khác thường, hắn lúc này mới yên tâm lại.

“Lần này thật đến chúng ta!”

Vân Tiểu Mặc ngẩng đầu, ngọt ngào hướng hắn cười một tiếng: “Chúc ngươi lên đường xuôi gió.”

Hách Liên Tử Ngọc khinh thường lạnh lùng liếc hắn một cái, dẫn đầu

nhảy lên sống lưng Thần Long, không đợi Khánh trưởng lão đuổi theo, Thần Long đột nhiên ngoan đánh xuống cái đuôi, thân thể lao xuống rơi vào trong sương mù, quá trình này quả thực so sánh với Yun-night Speed còn muốn kích thích.

Bên tai quanh quẩn cũng là tiếng thét chói tai của Hách Liên Tử Ngọc.

“Cứu mạng a ——”

“Cha —— Nương —— cứu ta ——”

“Ha hả a.....” Vân Tiểu Mặc che cái miệng nhỏ nhắn, khanh khách cười không ngừng.

Thực ngốc! Có Tiểu Bạch, con Thần Long kia dám không nghe nó sao?

Tiểu Bạch cười đến càng thêm khoa trương, tiếng cười một người một thú sủng ở nơi hỗn loạn này, khiến cả không gian đều trở nên trong sáng.

“Ngươi là đứa bé gian trá!” Dung Thiếu Hoa cùng Long Thiên Thần hai người trăm miệng một lời, không cần nghĩ cũng biết là hắn đang làm trò quỷ.

Hách Liên Tử Ngữ cũng lo lắng, vội vàng tiến lên, lôi kéo tay nhỏ Vân Tiểu Mặc nói: “Tiểu Mặc, đây cũng là một nhân mạng, hắn là thân đệ đệ của ta, dọa hắn cũng được thôi, nhưng ngàn vạn không thể gây ra nhân mạng.”

“Thẩm thẩm, ngươi yên tâm đi! Ta cùng Tiểu Bạch chẳng qua là để cho Thần Long dọa dọa hắn mà thôi, ai bảo hắn quá hư.” Vân Tiểu

Mặc khả ái hí mắt cười nói.

“Thật?” Hách Liên Tử Ngữ lúc này mới hơi thở phào nhẹ nhỏm, chợt nhớ tới hắn vừa vặn giống như là gọi mình”Thẩm thẩm”, đáy lòng nhất thời dâng lên một loại khác thường ngọt ngào. Không chỉ nàng như thế, Long Thiên Thần cũng cảm thấy ngọt ngào cùng ấm áp, hắn trực tiếp gọi về Phì Long, mang theo Hách Liên Tử Ngữ, nhảy lên sống lưng Phì Long, cũng đi theo đi xuống. Mặc dù năng lực Phì Long khắp mọi mặt đều tương đối chậm lụt chút ít, nhưng hết sức trung thành, Long Thiên Thần vẫn tương đối nguyện ý tin tưởng nó.

Cái Bàng trưởng lão thấy kết quả của Tiểu công tử, đáy lòng không khỏi rùng mình một cái, hắn hướng về phía Vân Tiểu Mặc hiền hòa cười một tiếng, ôm quyền nói: “Long Tiểu Thiếu chủ, nhà ta Tiểu công tử lúc trước có nhiều đắc tội, kính xin đừng trách tội.”

Vân Tiểu Mặc nghiêng đầu, trực tiếp trở về hắn một câu: “Đại thúc, ngươi đừng sợ, ta sẽ không thương hại ngươi.”

Dung Thiếu Hoa trực tiếp phun cười, lời này làm sao nghe được không được tự nhiên như vậy?

Bàng trưởng lão một trận xấu hổ, giơ tay lên lau mồ hôi, cười đến càng thêm lúng túng.

Đợi Bàng trưởng lão cũng đi xuống, Vân Tiểu Mặc lúc này mới khiến Tiểu Bạch biến thân, cùng Dung Thiếu Hoa hai người cỡi lưng Tiểu Bạch, xông vào trong sương mù.

Sự thật chứng minh, phương pháp Long Thiên Tuyệt đúng là hữu hiệu, bọn họ thành công tiến vào tầng thứ bảy địa cung. Chẳng qua là, phương pháp như vậy quá mức hao tổn thể lực, cho dù là Long Thiên Tuyệt thực lực Huyền tôn chi cảnh, cũng khó tránh khỏi có điều

tổn thương. Nhưng nếu để cho hắn lại một lần nữa đục lỗ địa tầng, trực tiếp đi thông tầng thứ tám địa cung, vậy thì không thể nào.

Tầng thứ bảy địa cung không gian thật ra thì cũng không lớn, song trong đó mê trận nặng nề, sương mù nặng nề, mọi người một khi tiến vào mê trận, sẽ gặp phải đủ loại ảo cảnh bất đồng, mà chút ít ảo cảnh cũng là căn cứ vào mỗi người nơi sâu trong nội tâm âm u nhất,hoặc là nơi trí nhớ không chịu nổi nhất mà xây dựng. Người một khi có tâm ma, các loại ảo ảnh sẽ đúng thời cơ mà sinh, nhưng nếu không cách nào vượt qua tâm ma của mình, như vậy cũng chỉ có đau khổ giãy dụa tại chính ở bên trong ảo tưởng mà mình xây dựng, khó có thể tự kềm chế.

Long Thiên Tuyệt đầu tiên tiến vào không gian, liền nhận ra có cái gì không đúng.

Hắn cho là mình không thể nào có tâm ma, song thế nhưng hắn sai lầm rồi. Cho dù là bễ nghễ thiên hạ như hắn, cũng có sâu trong đáy lòng mình cũng có bóng ma không muốn bị công bố.

“Không! Các ngươi không thể giết mẫu thân ta!”

“Phụ thân, người phải tin tưởng phụ thân, nàng vô tội! Phụ thân, cầu xin người ——”

“Phụ thân——”

Một màn chuyện cũ kia không chịu nổi, lần nữa đột kích, Long Thiên Tuyệt lâm vào trong thống khổ cùng tuyệt vọng.

Vân Tiểu Mặc ngồi ở trên lưng Tiểu Bạch, chung quanh sương mù toàn bộ tự động tiêu tán, hắn ngạc nhiên trợn to hai mắt, thấy mỗi người trong không gian đều kỳ quái đối với mình lầm bầm lầu bầu,

hắn gãi gãi đầu, rất là mê mang.

“Bọn họ đều sao vậy?” Hắn hoàn toàn không biết, mình là một người duy nhất không bị tâm ma xâm phệ, bởi vì hắn ngây thơ đơn thuần, trong lòng là ánh mặt trời, không có một tia âm u, cho nên tâm ma không cách nào khống chế hắn.

“Băng nhi, không nên rời đi ta!”

“Băng nhi, ngươi đi đâu vậy? Chờ ta một chút ——”

Phía sau hắn, Dung Thiếu Hoa đột nhiên bay khỏi lưng Tiểu Bạch, hướng nơi nào đó trong không gian chạy như điên.

Vân Tiểu Mặc nháy mắt mấy cái, hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Đây rốt cuộc là sao vậy? Tại sao mỗi người đều giống như điên rồi?

Nhìn quanh, hắn thấy được phụ thân ôm đầu của mình, thống khổ mà tuyệt vọng rên rỉ, cau đôi mày nho nhỏ, hướng Long Thiên Tuyệt bay tới.

“Phụ thân, người làm sao vậy? Người không nên hù dọa Tiểu Mặc!”

Một câu nói non nớt, nhất thời đem Long Thiên Tuyệt lâm vào trong mê trận thức tỉnh, trán của hắn xuất hiện một tầng mỏng mồ hôi, lòng vẫn còn sợ hãi.

“Tiểu Mặc, phụ thân không có chuyện gì rồi, đừng sợ!” Hắn giơ tay, lau đi mồ hôi hột chỗ trán, không nghĩ tới mê trận này lại tà môn thế, hắn thiếu chút nữa liền bị lạc lối.

Đem con trai ôm vào trong ngực, hắn đưa mắt nhìn chung quanh,

sương mù chung quanh cũng chầm chậm tản đi, tình cảnh cả không gian, vừa xem hiểu ngay.

“Hách Liên lão gia chủ cùng Hách Liên phu nhân?” Hắn liếc mắt liền thấy được vợ chồng Hách Liên lão gia chủ té trên mặt đất, cùng với hai người còn đang thống khổ giãy dụa Tam trưởng lão cùng khánh trưởng lão. Hắn không biết là, bọn họ đã bị vây ở trong mê trận này gần hai canh giờ, nói cách khác, khi bọn hắn đi tới tầng không gian này, hai người Vân Khê cùng Hách Liên Tử Phong lúc này đã rời đi gần hai canh giờ, đồng hồ cát thượng chỉ hướng vị trí ô thứ chín.

Hách Liên phu nhân khuôn mặt đầy vết xước, chính là chảy máu quá nhiều cùng chấn kinh hù dọa quá độ mà chết, còn lại Hách Liên lão gia chủ là bởi vì võ công phế, liền không ngừng trong ở ảo cảnh cùng cường địch cấu xé, cuối cùng hao hết tâm lực mà chết.

Tướng hai người chết đi rất thê thảm.

“Khê Nhi đâu?” Long Thiên Tuyệt nhìn quanh một vòng, duy chỉ có không có nhìn thấy thân ảnh của hai người Vân Khê cùng Hách Liên Tử Phong, chân mày đậm như mực từ từ khóa chặc, đáy lòng một ít bóng ma từ từ dâng lên.

“Phụ thân, mẫu thân làm sao không có ở nơi này?” Vân Tiểu Mặc cũng phát hiện vấn đề này.

“Đừng nóng vội, chúng ta sẽ tìm được mẫu thân con.” Long Thiên Tuyệt vừa nói, vừa tiếp tục quan sát bốn phía. Trừ phụ tử bọn họ ra, mỗi người cũng bị tâm ma khống chế, làm trò hề, ngay cả Đoan Mộc Tĩnh cũng không ngoại lệ. Nàng còn nho nhỏ tuổi, liền trải qua sinh ly tử biệt, mất đi song thân, liền gặp phải tộc nhân hãm hại, suýt nữa bỏ mạng, muốn nàng cùng Vân Tiểu Mặc, tâm linh thuần khiết như một tờ giấy trắng, không có bất kỳ âm u, đó là không có khả năng.

Vân Tiểu Mặc kéo kéo ống tay áo của hắn, nói: “Phụ thân, nhanh lên một chút cứu bọn họ sao, thoạt nhìn bộ dạng bọn họ rất thống khổ.” Ánh mắt của hắn cũng là nhìn về hướng Đoan Mộc Tĩnh, nhìn nàng ôm đầu gối co rúc ở nơi đó, cả người phát run, hắn nhìn thấy rất đau lòng.

Long Thiên Tuyệt vỗ nhẹ lên cái đầu nhỏ của hắn, không nói gì, hai cánh tay của hắn khẽ mở, trong miệng đột nhiên gầm nhẹ một tiếng phá ra, hai cổ mạnh mẻ lực lượng liền từ lòng bàn tay hắn phóng đi ra ngoài. Hai cổ lực lượng băng băng mà đi, rót thành một vòng nước xoáy, đem toàn bộ người trong không gian quấn vào trong dòng xoáy.

Tay của hắn lần nữa nhẹ nhàng phất lên, đã mang mọi người từ tầng không gian này, đưa qua cửa qua tầng tiếp theo, đưa hết thảy bọn họ ném vào không gian khác.

Quyển 3 - Chương 106: Phu Quân Là Bầu Trời

“Phụ thân, mẫu thân, tại sao có thể như vậy? Các ngươi mau tỉnh lại, không nên không để ý tới Ngọc nhi!”

“Phụ thân, mẫu thân ——”

Tỷ đệ Hách Liên Tử Ngữ nằm rạp người ở trước thi thể của vợ chồng Hách Liên lão gia, bi thống rơi lệ.

Mọi người vây xem, thấy một màn này, trong lòng cũng cảm khái.

Cả đời Hách Liên lão gia chủ, không nghĩ tới cuối cùng rơi vào kết quả bi thảm như thế, là kiếp hay nạn, dù ai cũng không cách nào nói rõ ràng minh bạch.

Long Thiên Tuyệt thu Thần Long, quan sát bốn phía, bọn họ hiện tại ở tầng thứ tám địa cung, cơ quan đã bị người khác phá giải, không có bất kỳ dấu vết đánh nhau, càng không có nhìn thấy bất cứ thân ảnh người nào. Lông mày anh tuấn như mực của hắn nhíu chặc, đối với đám người Long Thiên Thần, Dung Thiếu Hoa cùng Đoan Mộc Hùng nói: “Ta đi trước một bước, các ngươi tốt nhất lưu lại tầng này, không nên tùy ý đi lại.”

“Tiểu Mặc, con cũng ở lại, đi theo bọn họ. Nhớ kỹ, không nên chạy loạn khắp nơi, ngoan ngoãn chờ phụ thân tới đón con.” Hắn liền cúi đầu đối với con trai nói.

“Tiểu Mặc muốn cùng đi với phụ thân.....” Vân Tiểu Mặc chu chu cái

miệng nhỏ nhắn, bất đắc dĩ.

“Ngoan, chờ phụ thân tìm được nương con, rồi cùng nương con đồng thời trở về đón con.”

“Một lời nhất định, không cho phụ thân nuốt lời.”

“Tốt, phụ thân nhất định sẽ không nuốt lời.”

Phụ tử ngoéo tay, nhìn nhau cười một tiếng, vui vẻ hòa thuận.

“Tiểu Mặc liền giao cho các ngươi.” Long Thiên Tuyệt uy nghiêm hoàn quét một vòng, có dặn bảo, có cảnh cáo, dặn bảo chính là Đoan Mộc Hùng cùng tổ Tôn ba người Dung gia, cảnh cáo chính là người Tư Đồ gia tộc, về phần tỷ đệ Hách Liên Tử Ngữ, bọn họ giờ phút này bi thương còn không kịp, chỉ sợ cũng không sinh ra tâm tư khác.

Long Thiên Tuyệt muốn cất bước rời đi, đột nhiên nhớ tới cái gì, cởi ra chiếc nhẫn trong tay, đeo tại ngón tay cái Vân Tiểu Mặc, chuyên chú nhìn chăm chú hắn hồi lâu, lúc này mới bước nhanh xoay người rời đi.

Địa cung tầng thứ chín, khóa sắt quanh co đan thành lưới, cả không gian phiêu đãng mùi vị rỉ sắt, khí ép âm hàn trầm thấp. Hai người Vân Khê cùng Hách Liên Tử Phong xuyên qua tầng khóa sắt, cẩn thận từng ly từng tí. Những thứ khóa sắt này bố trí rất không theo quy tắc, cao thấp, khóa sắt thấp còn chưa bằng thân cao một người.

“Khê Nhi, cẩn thận một chút! Những khóa sắt này không thể tùy tiện đụng chạm, hơi không cẩn thận, cũng sẽ bị khóa sắt cuốn lấy.....” Hách Liên Tử Phong ở phía trước dẫn đường đồng thời, không quên nhắc nhở Vân Khê.

Vân Khê theo dõi bóng lưng hắn, ánh mắt đen thui lạnh lùng, thỉnh thoảng đang lúc hắn quay qua nhìn, nàng mới miễn cưỡng nở nụ cười yếu ớt.

“Hách Liên đại ca tựa hồ rất quen thuộc cơ quan nơi này, mới vừa kia vì sao còn có thể bị mê trận mê hoăc? Đến tột cùng là thật bị tâm ma khống chế, hay là.....” Vậy thì ngươi căn bản là đang diễn trò? dưới đáy lòng Vân Khê bổ sung một câu.

Hách Liên Tử căn dặn, chậm chân, quay đầu.

“Ngươi cho ta mới vừa rồi là đang diễn trò, tranh thủ để ngươi đồng tình?” trong con ngươi hắn thâm trầm xẹt qua vẻ đau đớn, chợt lóe rồi biến mất.

Vân Khê dưới ánh mắt lóe lên, tránh được tầm mắt của hắn: “Ta không biết.”

Hách Liên Tử Phong lâm vào trầm mặc.

Vân Khê quay đầu, liếc về phía hắn, thấy đáy mắt hắn chút ít bi thống tràn ra ngoài.

Hắn sâu kín xoay người, đưa lưng về phía nàng, tiếng nói trầm thấp, nói: “Chỉ có người có nội tâm như ánh mặt trời bằng phẳng, không có bất kỳ âm u, mới có thể không bị mê trận mê hoặc. Ta nghĩ đi tìm ngươi, không cẩn thận ngộ nhập mê trận..... Ở bên trong tánh mạng của ta, không có bất kỳ tia sáng, mà ngươi, là người duy nhất cho ta ánh mặt trời.....”

Vân Khê thở dài nói: “Ánh mặt trời là ở chỗ này, mỗi người đều có thể có. Có muốn hay không, ngươi hãy xem tim của mình, người khác thì không cách nào giúp đỡ.”

“Ta người như vậy, thật có thể có sao?” Hách Liên Tử Phong cười khổ, nồng đậm bi thương được lông mi che đậy, che lại tất cả tâm tình.

Nương của hắn bị nghìn người chỉ chỏ, nói là ruồng bỏ phụ thân của hắn, đi theo nam nhân khác cao bay xa chạy. Mà hắn thì còn nhỏ đã bị mẫu thân vứt trong đống tuyết, tự sanh tự diệt, về đến gia tộc, lại bị thân nhân chất vấn, nói hắn là dã chủng, không có tư cách nhận được dòng họ Hách Liên.

Hắn như vậy, thật sự có tư cách có không?

Vân Khê mắt lạnh nhìn hắn, ở trong lòng cười lạnh, cho nên, hắn liền cấu kết với Thánh cung, cùng nhau thiết kế đối phó thập đại gia tộc? Hắn đón mua Doãn gia cùng Liễu gia, liền lấy bảo tàng làm mồi nhử, bắt cóc gia chủ Dung gia, Đao gia cùng Thiếu chủ Lam gia, dụ cho thập đại gia tộc toàn bộ đi tới Bạch Hổ Lâm, sau đó tiêu diệt từng bộ phận, phân ra mà tấn công. Chẳng lẽ đây chính là hắn muốn? Vì trả thù, vì để cho tất cả mọi người lâm vào thống khổ cùng trong tử vong?

Đến tột cùng là nàng vẫn không thấy rõ hắn, hay là nàng quá mức ngây thơ, cho là dùng hữu tình có thể cảm hóa hắn, để cho hắn từ trong âm u đi ra, nghênh đón ánh mặt trời?

“Không nói cái này nữa, chúng ta hãy nhanh chóng vượt qua kiểm tra quan trọng hơn.” ánh mắt Vân Khê thu liễm, thu hồi đáy mắt hoang mang, bất kể như thế nào, lúc này nàng vẫn không nên cùng hắn hoàn toàn ngả bài, trước phá giải cơ quan địa cung quan trọng hơn.

Hách Liên Tử Phong ngước mắt, thật sâu nhìn vào đáy mắt của nàng, đưa tay, đem tay nhỏ bé của nàng bao vây trong đó, ôn nhu

nói: “Khê Nhi, bất kể như thế nào, ta cũng sẽ không thương tổn ngươi.”

Vân Khê tay rụt lại, tránh thoát tay của hắn, mím môi nói: “Có chuyện gì, đi ra ngoài rồi hãy nói.”

Đúng lúc này, một tiếng ầm ầm nổ vang, mặt đất dưới chân xảy ra chấn động.

“Chuyện gì xảy ra?” Hai người đều rất kinh ngạc.

Một tiếng cười đùa quen thuộc vang lên, phảng phất gần ở bên tai: “Hì hì, có người phạm quy, phá hư quy tắc trò chơi. Bắt đầu từ bây giờ, tất cả cơ quan địa cung, cũng sẽ một lần nữa đổi chỗ, thời gian đồng hồ cát cũng sẽ đồng thời giảm đi hai vạch. Các ngươi bây giờ chỉ còn dư lại một canh giờ cuối cùng phá quan, nếu không, cửa ra vào địa cung sẽ tự động đóng lại, cho đến mười hai năm mới một lần nữa mở ra. Hì hì.....”

Lại là cái thanh âm kia! Bọn họ mới vừa nhập địa cung, nghe được đúng là cái thanh âm này.

Lần này, thanh âm rời đi càng gần.

“Một canh giờ?” đáy lòng Vân Khê đột nhiên nhéo lên, hiện tại vị trí bọn họ tất nhiên là tầng thứ chín, nhưng nếu có thể thuận lợi thông qua tầng này, còn dư lại ba cửa. Một canh giờ thời gian, tựa hồ rất không có khả năng.....

“Đi ra!” Hách Liên Tử Phong đột nhiên ở bên cạnh hô to, Vân Khê quay đầu nhìn lại, ở giữa những khóa sắt nặng nề đan vào nhau trông được đến một bóng dáng đung đưa.

Đó là ——

Không đợi nàng xem rõ ràng bộ dạng đối phương, Hổ Vương từ phía sau nàng chạy ra ngoài, xuyên qua khóa sắt trọng điệp, đánh về phía bóng đen.

“Hì hì, vật nhỏ, thật to gan, ta muốn nhổ răng nanh của ngươi, xem ngươi còn thế nào lớn lối!”

Vật nhỏ?

Lại đem Hổ Vương gọi là vật nhỏ, đến tột cùng là người nào lớn lối?

Vân Khê chăm chú nhìn lại, chỉ thấy cánh đen bóng từ trong bóng tối bay tán loạn ra, cùng nhào tới trước Hổ Vương trên không trung kịch liệt va chạm.

Phanh ——

Hổ Vương thế đi rào rạt lại bị đụng ngã lăn ở giữa không trung!

Thân thể của nó bắn ngược, đụng vào trên mấy cây khóa sắt, khóa sắt trong lúc đó nhanh chóng hoạt động, quấn quanh, đem Hổ Vương vững vàng khóa ở trong đó.

“Rống ——”

Hổ Vương tức giận gầm thét.

“Hì hì!”

Bóng đen càng lúc càng lớn, bại lộ ở trong tầm mắt Vân Khê, nàng không khỏi lên tiếng kinh hô: “Côn Bằng!”

Nàng nhận ra bóng đen kia chính là Côn Bằng trong truyền thuyết, hơn nữa cùng với thú sủng Côn Bằng Hách Liên Tử Phong nuôi hoàn toàn bất đồng, một đáp án rõ ràng rất nhanh hiện ra ở trong đầu của nàng..... Đó là thú sủng của cung chủ Thánh cung nuôi!

Thú sủng của cung chủ Thánh cung xuất hiện ở nơi này, nói vậy bản thân cung chủ cũng sẽ không rời đi quá xa.

Vân Khê nắm quả đấm, trong lòng bàn tay xuất ra một trận mồ hôi.

Đó là một Côn Bằng có thể nói tiếng người, thực lực trên xa Hổ Vương, nó xuất hiện ở nơi này, nàng dữ nhiều lành ít.

“Không nên ——” Vân Khê rút kiếm, phi thân đâm về Côn Bằng có ý muốn công kích Hổ Vương. Hổ Vương bây giờ là thú sủng của nàng, cũng là bằng hữu của nàng, nàng làm sao có thể thấy Hổ Vương gặp nguy hiểm mà ngồi nhìn không để ý tới?

“Khê Nhi!” thân ảnh Màu tím như bám theo cái bóng.

Boong boong keng ——

Khóa sắt trận bởi vì biến đổi, nên xảy ra kịch liệt biến hóa, có hai cái khóa sắt như một loại trường côn từ trong trận khóa sắt ném ra, đánh về phía hạ thân Hách Liên Tử Phong, chạm đến thân thể của hắn, khóa sắt cuối cùng cong lại, liền hóa thành dây thừng quanh co, quấn chân hắn lại, ngăn trở hắn đi về phía trước.

“Chết tiệt!”

Thân hình hắn hơi chậm lại, quơ kiếm chém, lúc này, một chỗ khác khóa sắt đột nhiên gia tăng lực lượng, đưa cả người hắn hướng một

cái hướng khác mạnh mẽ kéo đi qua.

“Hách Liên đại ca!”

Vân Khê nửa đường quay đầu, thấy một màn như vậy, nàng do dự. Vừa là Hổ Vương gặp nguy hiểm, vừa là Hách Liên Tử Phong bị nguy, nàng rốt cuộc nên giúp bên nào mới đúng?

Hách Liên Tử Phong có phần tham dự chuyện thiết kế thập đại gia tộc, hắn nhất định sẽ có biện pháp thoát thân, hay là trước cứu Hổ Vương!

Nàng ra lựa chọn, tiếp tục giơ kiếm đâm về Côn Bằng.

Boong boong Tranh ——

Tốc độ Khóa sắt di chuyển càng lúc càng nhanh, thân ảnh màu tím Hách Liên Tử Phong trong nháy mắt liền biến mất ở trong trận khóa sắt chồng chất, mất đi bóng dáng.

Hắn chỉ tới kịp quát lên tên Vân Khê, liền không có bất kỳ tiếng vang nào nữa.

Vân Khê giờ phút này nơi đó có tâm tư hai đầu nhìn nhau, ánh mắt nàng sắc bén nhìn thẳng Côn Bằng, lực đạo hết sức, giơ kiếm đâm!

“Hì hì, không biết tự lượng sức mình!” Đôi cánh rộng rãi to lớn đập tới đây, Vân Khê chỉ cảm thấy Cuồng Phong đột nhiên tập kích, không có chút năng lực nào chống đở, cả người còn không có đến gần Côn Bằng trong mười bước, đã bị lật ngược.

“A!” Lưng của nàng hung hăng đụng vào trong khóa sắt, boong boong! Thanh âm quen thuộc của khóa sắt hoạt động lần nữa vang

lên, khóa sắt một mặt giống như một đôi tay hướng thân thể nàng quấn lấy, hai chân của nàng, hai tay, cổ, không bao lâu thời gian, toàn bộ liền bị khóa sắt quấn quanh.

Trảm Lãng kiếm bịch một tiếng rơi xuống đất, nàng mất đi năng lực hành động.

Côn Bằng dời đi mục tiêu, không hề công kích Hổ Vương nữa, mà là hướng Vân Khê lần nữa đánh tới, liên tiếp giống như thanh âm cười nhạo của hài đồng từ trong miệng nó thốt ra, nghe thiên chân vô tà, kì thực hung hãn mà xảo trá.

Kinh đảm khiếp sợ với tốc độ cùng lực lượng của nó, con ngươi Vân Khê không ngừng trừng lớn hơn, lộ ra vẻ kinh hãi. Hai tay hai chân của nàng giãy dụa, khóa sắt loảng xoảng rung động, đáng tiếc là không cách nào tránh thoát.

Thân ảnh khổng lồ của Côn Bằng càng ngày càng gần, Vân Khê dưới đáy lòng mặc niệm: “Dời ——”

Nhắm mắt, lại mở mắt, nàng phát hiện mình còn đang ở nguyên tại chỗ, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

“A ——”thân thể cao lớn Côn Bằng hướng nàng đánh tới, nàng nghe thấy được mùi vị hít thở không thông.

Lúc này, một thanh âm đủ để khiến nàng kích động ngất đ,i chen vào: “Khê Nhi ——”

Toàn thân từng cái tế bào cao thấp đều ở hưng phấn kêu gào!

“Thiên Tuyệt, cứu ta!” Không cần quay đầu nhìn lại, nàng cũng biết chủ nhân của thanh âm kia là ai, giờ này khắc này, nàng lại kích

động muốn khóc lên.

Nhưng nếu sau một khắc chính là chung kết tánh mạng, nàng cũng không có tiếc nuối.

Oanh ——

Thân thể cao lớn Côn Bằng bị nặng nề oanh kích, bay ngược đi ra ngoài.

Thân ảnh màu đen như khói đen, theo sát không nghỉ.

Cách sương mù nước mắt, Vân Khê chỉ có thể mơ hồ thấy tình cảnh một người một thú kịch liệt giao chiến, nàng cắn môi, trong lòng các loại tâm tình sôi trào.

Thì ra là, nàng không có tự nghĩ mình kiên cường.....

“Khê Nhi, không có chuyện gì rồi!”

Khóa sắt toàn thân bị mạnh mẽ chém đứt, nàng chui vào bên trong vòng tay ấm áp rộng rãi, cảm giác được hắn tim đập mạnh cùng mùi vị quen thuộc, Vân Khê ức chế không được nức nở.

“Chán, làm sao bây giờ chàng mới đến? Người ta thiếu chút nữa đã không thấy được chàng.....” Nàng hai tay vòng quanh bên hông hắn, vừa khóc, vừa chui trong ngực hắn, dùng sức cọ cọ, đem nước mắt nước mũi toàn bộ cọ đến trên vạt áo của hắn, ai bảo hắn là phu quân nàng đâu, nên hắn tự nhận xui xẻo.

Long Thiên Tuyệt cúi đầu nhìn nàng, không giận mà càng vui mừng, đồng thời cũng có chút bất đắc dĩ. Thật chặc ôm lấy nàng, thanh âm ôn nhu, cơ hồ có thể siết ra thành nước: “Ta sai lầm rồi, cũng là lỗi

của ta, là ta không có bảo vệ tốt nàng.”

” Chính là lỗi của chàng!” Vân Khê dùng cái trán cãi lại hắn mấy cái, mặt đầy nước mắt nổi lên ửng đỏ, nàng làm sao mà giống tiểu cô nương mười bảy mười tám tuổi thế, không thể nói lý rồi?

Đôi tay vòng quanh hông hắn, vững vàng khóa chặc, mới vừa một khắc kia, nàng thật sợ hãi. Nàng cũng biết không rõ, vì sao thời khắc mấu chốt, Na Di thuật mất linh. Là nguyên nhân khóa sắt, hay là bởi vì khí tràng Côn Bằng quá mức cường đại, trở ngại nàng phát huy.

Cằm nhẹ nhàng nâng lên, nàng ngửng đầu lên, chống lại ánh mắt Long Thiên Tuyệt nhu tình nồng đậm, lỗ mũi đau xót, nước mắt lần nữa ngăn không được chảy ra.

Long Thiên Tuyệt dùng ánh mắt đen bóng thâm thúy nhìn nàng, trên khuôn mặt tuấn mỹ vung lên một nụ cười mê người, mập mờ nói: ” Cái bộ dáng này của nàng, nếu để cho Tiểu Mặc nhìn thấy, còn tưởng rằng phụ thân của hắn đang khi dễ mẹ ruột của hắn đó.”

“Chính là chàng khi dễ ta! Xem người ta khóc thành cái này bộ dáng rồi, cũng không lau một chút nước mắt cho người ta xoa.....”

Lời của nàng còn chưa nói xong, Long Thiên Tuyệt cúi đầu, hôn lên môi của nàng, hung hăng ra sức một phen. Nghĩ đến nàng vô cùng có khả năng cùng Hách Liên Tử Phong một mình chung đụng, hắn liền không khỏi khó chịu, nữ nhân của hắn làm sao có thể cùng một nam nhân mơ ước nàng một mình ở chung?

Hắn giơ tay, dùng ống tay áo lau đi nước mắt trên mặt nàng, hắn ôn nhu nhìn nàng, nhẹ nhàng nói: “Sau này nếu như có ủy khuất, liền hướng ta nói. Ta là phu quân của nàng, ở trước mặt ta, không cần kiên cường, biết không?”

Vân Khê cảm động, lặng yên gật đầu.

Long Thiên Tuyệt nhẹ nhàng cười một tiếng, cúi đầu chui ở cổ nàng hít lấy, không có nói gì nữa, song hơi thở cực nóng lại làm cho trong lòng Vân Khê không tự chủ được cuồng loạn.

Nàng đột nhiên cảm thấy, hắn chính là bầu trời của nàng, chỉ sợ thỉnh thoảng nhìn lên, cũng là loại hạnh phúc ngọt ngào.

Đang lúc hai người tình nồng mật ý, một thanh âm tội nghiệp truyền tới.

“Rống rống ——”

Hổ Vương đáng thương còn bị khóa sắt nặng nề quấn ở một bên, nhưng không ai để ý tới đến nó, nếu nó không lên tiếng…, sợ rằng sẽ thật bị vây ở chỗ này mười hai năm.

Quyển 3 - Chương 107: Long Thiên Thần lựa chọn

“Thiên Tuyệt, nhanh lên một chút giúp Hổ Vương phá khóa sắt, nó bây giờ là thú sủng của ta.”

Long Thiên Tuyệt ba phát liền cắt đứt khóa sắt, thật giống như đây không phải là làm bằng thiết, mà là bùn nặn ra.

Hổ Vương đạt được tự do, tiếp đất đến bên người Vân Khê, thân mật chà chà bên hông của nàng. Mới vừa rồi hết sức nguy nan, là chủ nhân bỏ qua cơ hội cứu bằng hữu, dứt khoát xông lên cứu giúp nó, nó ghi tạc trong tim.

“Đúng rồi, Hách Liên đại ca hắn.....” Vân Khê quay đầu nhìn quanh, chồng chất trong trận khóa sắt đã không thấy thân ảnh Hách Liên Tử Phong.

“Yên tâm, bản lãnh của hắn rất lớn, không dễ dàng chết như vậy. Chúng ta hay là mau sớm nghĩ biện pháp sấm quan mới đúng, thời gian còn lại không nhiều lắm.” Long Thiên Tuyệt đưa mắt nhìn về đồng hồ cát trên vách tường, nhìn hạt cát vô tình rơi xuống, chỉ còn lại một vạch cuối cùng.

Vân Khê suy nghĩ, cũng thấy có lý, chính là khóa sắt trận cũng trói không được Hách Liên Tử Phong, huống chi phía sau hắn còn có Thánh cung.....

“Tiểu Mặc đâu?”

“Con cùng Đoan Mộc tiền bối, Dung gia ở cùng nơi, nàng không cần lo lắng.”

Vân Khê nắm chặt tay của hắn, cùng hắn mười ngón tay đan xen, mỉm cười nói: “Vậy chúng ta cùng nhau sấm quan! Sống cùng sống, chết cùng chết!”

“Tốt! Theo sát ta, chúng ta cùng nhau xông ra đi!” ánh mắt Long Thiên Tuyệt vô cùng sáng, trên mặt hai người đều tràn đầy nụ cười hạnh phúc, phảng phất hiện tại bọn họ cũng không phải là muốn xông qua cửa ải sinh tử, mà là cùng nhau dắt tay làm chuyện tốt đẹp nhất thế gian.

Giống như gió thổi, linh hoạt né tránh cơ quan, không có Côn Bằng thủ hộ tầng thứ chín, xem như vô dụng, bọn họ thuận lợi xông qua tầng thứ chín, tiến vào tầng thứ mười.

Đúng như Côn Bằng nói, mỗi một tầng cơ quan đều thay đổi, xảy ra biến hóa kịch liệt.

Quay lại tầng thứ hai, người điên xiềng xích vung xiềng xích, xiềng xích điên cuồng hướng đệ tử Lăng Thiên Cung cùng các đệ tử thập đại gia tộc còn lại công kích.....

“Mọi người chống đỡ! Còn có một canh giờ, tôn chủ nhất định sẽ phá quan giải cứu chúng ta!” Phong hộ pháp ở trong lúc kịch chiến, không quên khích lệ mọi người.

“Đệ tử Lăng Thiên Cung, nghe hiệu lệnh ta, dàn trận!” Băng hộ pháp vung trường kiếm chỉ huy dàn trận.

Đám người hỗn loạn từ từ xếp hàng thành hình, tấn công phòng thủ theo trật tự.

Người điên xiềng xích không cách nào công phá phòng ngự của đệ tử Lăng Thiên Cung, chỉ có tạm thời buông tha, đi công kích người còn lại của thập đại gia tộc, hỗn chiến càng ngày càng kịch liệt.

Cùng lúc đó, mọi người còn dừng lại ở tầng thứ tám, giờ phút này cũng gặp phải khốn cảnh.

Kết cấu cả không gian xảy ra biến hóa kịch liệt, từng bức tường từ mặt đất dâng lên, đem trọn không gian phân chia thành khu vực lớn nhỏ bất đồng, không lâu lắm, một mê cung bằng đất bằng phẳng dựng lên.

Mọi người trong lúc tránh né đều tự phân tán, mất đi liên lạc.

Vân Tiểu Mặc cùng Vân hộ pháp, tổ tôn Đoan Mộc Hùng, tổ tôn ba người Dung gia tụ ở một chỗ, Long Thiên Thần thì cùng tỷ đệ Hách Liên Tử Ngữ, Bàn trưởng lão đợi ở một chỗ, trông chừng thi thể vợ chồng Hách Liên lão gia chủ, ba người Tư Đồ gia tộc thì thành một tổ khác, bị cách ở một chỗ khác của mê cung.

Dung Thiếu Hoa lôi kéo tay Vân Tiểu Mặc, được mọi người vây quanh ở chính giữa, là trọng điểm bảo vệ. Bọn họ sau khi phát hiện trong không gian phát sinh khác thường, liền vội vàng thối lui đến bên tường, đồng hồ cát đang ở phía trên đỉnh đầu của bọn hắn, mà phía trước của bọn hắn, là hai bức tường đá ngăn thành khu vực, duy còn lại một cái lối đi nhỏ hẹp bày ở trước mặt của bọn hắn.

“Không tốt! Đồng hồ cát chỉ còn lại có một vạch rồi, không biết xảy ra biến cố gì, thời gian sấm quan đột nhiên rút ngắn, đến trận hình cũng xảy ra biến hóa, chúng ta phải cẩn thận một chút mới được.” Đoan Mộc Hùng vừa ôm cháu gái, vừa nói.

“Còn có một canh giờ, không biết Long huynh có thể thuận lợi sấm quan hay không.....” Nếu là đổi lại trong ngày thường, Dung Thiếu Hoa đối với Long Thiên Tuyệt có lòng tin tuyệt đối, bởi vì trong suy nghĩ của hắn, Long Thiên Tuyệt tựa hồ không có gì làm không được, mà bây giờ, ở trong địa cung nguy cơ trùng trùng, hắn không cách nào bảo đảm.

“Nghe xem, đây là thanh âm gì?” Vân hộ pháp lên tiếng, mọi người đều nín thở lắng nghe, tiếng tiêu quỷ dị sâu kín truyền đến, rơi vào trong tai người, nhấc lên trận trận lạnh lẽo.

Cuối lối đi, tất tất tác tác, truyền đến rất nhiều tiếng bước chân.

“Là thi khôi Thánh cung!”

Vân hộ pháp kinh hô, sau đó mọi người liền thấy thi khôi lục tục xuất hiện ở cuối lối đi, một đám ánh mắt trống rỗng, như rối gỗ, hướng về phía mấy người đi tới, ngăn chặn đường đi của bọn họ.

“Theo chân bọn họ liều mạng!” Vân hộ pháp ánh mắt chợt lạnh lùng, rút kiếm xông vào trong thi khôi.

“Bảo vệ tốt bọn họ!” Đoan Mộc Hùng buông xuống Đoan Mộc Tĩnh, giao phó Dung Thiếu Hoa một tiếng, cũng đi theo rút kiếm xông về thi khôi.

Phụ Tử Dung lão gia họ cũng không rơi ở phía sau, hiện trường chỉ còn lại ba người Dung Thiếu Hoa cùng Đoan Mộc Tĩnh, Vân Tiểu Mặc.

Chiến cuộc càng thêm kịch liệt.

Vân Tiểu Mặc rướn cổ lên nhìn quanh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn

không có bất kỳ vẻ kinh hoàng, ngược lại trấn định lôi kéo tay nhỏ bé Đoan Mộc Tĩnh, hướng nàng cười ngọt ngào: “Tiểu Tĩnh, đừng sợ! Ta sẽ bảo vệ ngươi!”

“Ừ, Tiểu Tĩnh không sợ.” Đoan Mộc Tĩnh cho hắn một nụ cười ngọt ngào, tinh khiết mà tốt đẹp.

Ngay tại lúc này, hai đứa bé có thể trấn định như thế, Dung Thiếu Hoa phải bội phục.

Lúc này, hai bên tường đá đột nhiên hướng ra phía ngoài di động, vốn là ba người đang ở chỗ an toàn, trong nháy mắt bại lộ ở trong đông đảo thi khôi.

Dung Thiếu Hoa sắc mặt biến hóa, rút ra bảo kiếm bên hông, bảo vệ hai đứa bé.

“Tiểu Mặc, Tiểu Tĩnh, hai người các ngươi thối lui đến góc tường đi, không nên chạy loạn khắp nơi!”

“Cậu, cần Tiểu Mặc hỗ trợ không?” Vân Tiểu Mặc sờ sờ chiếc nhẫn trên tay, đó là phụ thân trước khi đi lưu lại.

Dung Thiếu Hoa cũng không quay đầu lại nói: “Người lớn đánh nhau, tiểu hài tử đứng một bên đi.” Nói xong, hắn cầm kiếm cùng thi khôi chống lại.

Vân Tiểu Mặc cong lên cái miệng nhỏ nhắn, hắn là thật muốn giúp, cũng không phải là nói giỡn, nếu hắn không cần hỗ trợ, vậy thì không giúp đỡ. Nắm tay nhỏ bé của Đoan Mộc Tĩnh, Vân Tiểu Mặc như tiểu đại nhân thuyết giáo nói: “Tiểu Tĩnh, chúng ta đi bên kia ngồi đi! Cô bé là không nên nhìn hình ảnh bạo lực như vậy, nếu không sau khi lớn lên sẽ biến thành giống như mẫu thân ta vậy....”

Hắn nhún nhún vai, làm hình dáng lắc đầu, thật giống như bộ dạng rất kinh khủng.

Đoan Mộc Tĩnh nháy mắt mấy cái, có chút mê mang, chẳng lẽ giống như Vân di không tốt sao?

Vân Khê nửa đường đi hắt hơi một cái, không khỏi không giải thích được, rốt cuộc là tiểu nhân nào ở sau lưng đâm nàng? *(TT: con cô chứ ai ^_^)*

“Tiểu Tĩnh, nhìn xem! Chỗ này của ta có rất nhiều đồ ăn ngon, ta chia cho ngươi ăn.” Vân Tiểu Mặc từ trong chiếc nhẫn lấy ra rất nhiều linh quả, cũng là hắn từ trong cấm địa Thánh cung có được, vô số viên mỹ vị mê người, Đoan Mộc Tĩnh thấy vậy muốn ăn, cười đến xán lạn vô cùng.

“Tiểu Mặc Mặc, Tiểu Bạch cũng muốn! Tiểu Bạch cũng muốn!”

Kết quả là, hai người một thú sủng dựa vào góc tường ngồi xuống, vui sướng hài lòng chia xẻ thức ăn ngon, coi như đao quang kiếm ảnh cùng sát khí nặng nề xung quanh đều cùng bọn họ không có chút nào liên quan.

Dung Thiếu Hoa thỉnh thoảng quay đầu lại, chú ý trạng huống bên này của bọn họ, nhìn thấy một màn như vậy, khóe miệng hắn rút rút, thật không biết nên khen hai đứa trẻ trong lòng tố chất quá tốt, hay vẫn là không biết, không hiểu được thế cuộc trước mắt.

Một đầu khác mê cung, Hách Liên Tử Ngọc từ đau đớn trong đau đớn, bi thống mất song thân tỉnh lại, thấy xung quanh đột nhiên nhô ra thi khôi, hắn kinh sợ trốn phía sau Hách Liên Tử Ngữ.

“Tỷ, làm sao bây giờ? Không phải nói tầng này cơ quan đã bị phá giải sao? Làm sao lại đột nhiên nhô ra nhiều thi khôi như vậy?”

“Thiên Thần.....” Hách Liên Tử Ngữ quay đầu, nhìn về Long Thiên Thần, đem Long Thiên Thần coi là người quyết định.

“Đừng sợ! Ta sẽ bảo vệ ngươi!” Long Thiên Thần cầm chặt tay nàng, cho nàng một ánh mắt an tâm, hắn xem ra, mặc dù hắn thật không địch lại, hắn cũng sẽ không để nàng ở trước hắn mà chết, hắn nguyện ý dùng tánh mạng của mình đi bảo vệ nàng. Cho nên, hắn không sợ chút nào.

Hách Liên Tử Ngọc nghe vậy, khinh thường hừ lạnh một tiếng: “Chỉ bằng ngươi?”

Hắn mạnh mẽ đem hai tay hai người tách ra, lôi kéo Hách Liên Tử Ngữ qua một bên, nói: “Tỷ, cha cùng nương trước khi chết đã phản đối các ngươi ở chung một chỗ, hiện tại hài cốt cha mẹ còn chưa lạnh, chẳng lẽ ngươi nghĩ để cho bọn họ chết không nhắm mắt?”

“Tử Ngọc, hiện tại là lúc nào? Ngươi còn so đo những thứ này?”

“Công tử, tiểu thư, bọn họ càng ngày càng nhiều, thuộc hạ sợ rằng ngăn cản không nổi.” Bàn trưởng lão một người một mình cùng thi khôi chống lại, kế tiếp bại lui, cắt đứt tranh luận tỷ đệ bọn họ.

“Các ngươi đi trước, để ta ngăn!” Long Thiên Thần triệu hồi ra Phì Long, thân hình to mập của Phì Long thoáng cái đã ngăn chặn lối đi, ngăn trở thi khôi đi tới phía trước.

Phì Long giãy dụa thân thể của mình, muốn đi công kích thi khôi, ai ngờ làm sao cũng không nhúc nhích được..... Mắc kẹt rồi!

Nó khóc không ra nước mắt.

Long Thiên Thần thì dở khóc dở cười.

Bất quá may mắn chính là, thi khôi không cách nào vượt qua nó, chỉ có thể thay nhau công kích Phì Long, vảy rồng cứng như thép, vô kế khả thi.

Hách Liên Tử Ngọc thấy thi khôi bị ngăn trở, vội vàng lôi kéo Hách Liên Tử Ngữ hướng một mặt khác, chỗ không có người chạy trốn.

“Thiên Thần ——” Hách Liên Tử Ngữ lo lắng quay đầu.

“Tử Ngữ, các ngươi đi trước! Ta không có việc gì!” Long Thiên Thần cho nàng một nụ cười an tâm, Long Ngâm kiếm rút ra khỏi vỏ, nhảy lên sống lưng Phì Long, cùng nó cùng nhau kề vai chiến đấu.

Hách Liên Tử Ngữ do dự chốc lát, quay đầu nói với Bàn trưởng lão: “Bàn trưởng lão, ngươi lưu lại giúp hắn!”

“Tiểu thư, này..... Được rồi!” Bàn trưởng lão có chút không tình nguyện, nhưng là không thể làm gì khác hơn là đáp ứng.

“Tử Ngọc, cõng thi thể cha mẹ trên lưng, không thể để cho bọn họ chà đạp thi thể cha mẹ!” Hách Liên Tử Ngữ kéo lấy tay đệ đệ, muốn đem thi thể cha mẹ mang theo.

Hách Liên Tử Ngọc cũng hiểu được có lý, cho nên tỷ đệ mỗi người trên lưng một cái, mang theo thi thể vợ chồng Hách Liên lão gia chủ, cùng nhau chạy trốn.

Mê cung sở dĩ xưng là mê cung, cũng là bởi vì nó có thể mê hoặc phán đoán con người, làm cho không người nào có thể tìm được

đường ra. Phía sau bọn hắn, mỗi một tường đá đều không ngừng di động biến ảo, vốn là lối đi mở rộng, trong nháy mắt lại là tử lộ, tử lộ lại trong nháy mắt thông đường.

Tỷ đệ khiêng hai cỗ thi thể đã cứng ngắc, ở trong mê cung xông loạn, không biết đường phía sau bọn họ đã hoàn toàn biến ảo.

“Tử Ngọc, ta cảm giác có cái gì không đúng, chúng ta hay là trở về đường cũ đi!” Hách Liên Tử Ngữ nhạy cảm cảm giác được sát khí ở chung quanh tiến tới gần, lập tức dừng bước lại, không dám lại tiếp tục loạn hướng xông loạn.

“Tỷ! Ngươi không phải là lo lắng an nguy Long Thiên Thần sao? Hắn có Thần Long bảo vệ, không có việc gì. Chúng ta hay là nhanh tìm một chỗ an toàn đợi, chờ đại ca hắn phá giải cơ quan địa cung, chúng ta có thể bình yên rời đi.”

“Không phải, ta cuối cùng cảm thấy có cái gì không đúng, chúng ta hay là trở về đi thôi!” Hách Liên Tử Ngữ kiên trì nói.

“Ta không đi trở về! Ta mới không cần cùng Long Thiên Thần ở chung một chỗ!” Hách Liên Tử Ngọc buông xuống thi thể Hách Liên lão gia chủ, ngồi chồm hổm tại chỗ, tùy hứng nói.

“Tử Ngọc, ngươi tại sao cứ như vậy chán hắn đây? Hắn nơi nào đắc tội ngươi?” Hách Liên Tử Ngữ rất là bất đắc dĩ, cố gắng thuyết phục hắn.

Hách Liên Tử Ngọc ương ngạnh, nói: “Hắn đắc tội ta nhiều chỗ lắm, dù sao ta chính là không thích hắn! Trừ phi ta chết, nếu không ta tuyệt đối không cho hắn làm tỷ phu của ta!”

Tỷ đệ tranh chấp, một tiếng cười lớn đột nhiên đến.

“Ha ha ha..... Ngươi nghĩ gọi hắn tỷ phu, chỉ sợ cũng không có khả năng.”

“Người nào?” Hách Liên Tử Ngọc trong lòng hoảng hốt, hắn ngó chừng chung quanh, tường đá trước mắt đột nhiên hạ giáng xuống, lộ ra hơn mười người. Trừ hai người cầm đầu, còn lại cũng là ánh mắt trống rỗng, thi khôi máu lạnh.

“Ngươi, ngươi là ai?” Hách Liên Tử Ngọc tinh tế đánh giá đối phương, hắn có ngu xuẩn hơn nữa, cũng biết thi khôi không biết nói chuyện, song người này có thể nói, cũng là chứng minh hắn chân chính là người, mà không phải là thi khôi.

“Ngươi là người của Lam gia?” Hách Liên Tử Ngữ từ trên quần áo đối phương phán đoán, song càng làm nàng tò mò chính là người mặc áo lam bên cạnh người mặc áo choàng đen. Từ thân hình đối phương, có thể đoán được, đối phương là nữ tử, song nàng đem cả người mình bao ở trong áo choàng khổng lồ không hợp hình thể. Tóc dài che mặt, thấy không rõ gương mặt của nàng, song Hách Liên Tử Ngữ cảm thấy ánh mắt tràn đầy cừu hận từ sau tóc dài xốc xếch phóng tới đây.

Chẳng lẽ các nàng biết nhau?

Hách Liên Tử Ngữ hí mắt đánh giá đối phương, trong lòng nghi ngờ càng lớn.

“Ta là ai, các ngươi không cần biết! Các ngươi chỉ cần biết, hôm nay gặp gỡ ta, các ngươi hẳn phải chết không thể nghi ngờ!” Lam Nhị gia phất tay, ánh mắt đột nhiên lạnh, phía sau hắn, đội ngũ thi khôi tiến lên, đem tỷ đệ bao quanh.

“Phụ thân, đem nàng giao cho ta!” Một bàn tay đáng sợ từ trong tay áo chòang lộ ra, chỉ hướng Hách Liên Tử Ngữ.

Hách Liên Tử Ngữ thấy cái tay kia, trong bụng một trận sôi trào, suýt nữa nôn mửa tại chỗ.

Hách Liên Tử Ngọc thì tại chỗ kinh hô lên: “A! Quỷ a!”

Người bao trong áo choàng chấn động, nhanh chóng rút tay về: “Phụ thân, trước thay ta giết hắn!”

Hách Liên Tử Ngọc chống lại ánh mắt âm lãnh Lam Nhị gia đưa tới, cả người không khỏi kinh hoàng, cao giọng kêu cứu: “Bàn trưởng lão, mau tới cứu ta!”

“Đừng, các ngươi muốn giết, phải bước qua ta trước!” Hách Liên Tử Ngữ che ở trước mặt đệ đệ, đưa mắt nhìn về người trong áo choàng, trong lòng của nàng lần đầu sinh ra một cảm giác mãnh liệt, các nàng nhất định là biết nhau, như vậy nàng là ai?

“Mạng của ngươi, ta sớm muộn gì cũng lấy!” Trong thanh âm mang theo phẫn hận.

“Ngươi rốt cuộc là người nào? Tại sao muốn giết chúng ta?” Hách Liên Tử Ngữ hỏi, cảm giác trong lòng càng ngày càng lớn hơn, đối phương thật giống như rất hận nàng, nhưng ở trong trí nhớ của nàng, nàng tựa hồ không có đắc tội qua người nào, trừ..... Nhưng là làm sao có thể? Tay nàng.....

Hách Liên Tử Ngữ đoán không ra.

“Giết cho ta!” lời nói lãnh khốc từ trong áo choàng truyền ra.

Tỷ đệ rối rít rút kiếm, lâm vào khổ chiến.

Long Thiên Thần bên này đang giao chiến, mơ hồ nghe thấy được tiếng kêu cứu của Hách Liên Tử Ngọc, trong lòng hắn cả kinh, vội vàng dụng tâm linh tương thông cùng Phì Long nói chuyện. Phì Long hướng lên trời kêu một tiếng, đuôi rồng vung nặng, đánh ở bốn phía trên tường đá, mặc dù tường đá chắc chắn, nhưng vẫn còn không cách nào ngăn cản được các đòn nghiêm trọng, tường đá ầm ầm sụp đổ.

Phì Long men theo thanh âm, một đường phá hư kiến trúc, cho đến thấy được tình cảnh tỷ đệ Hách Liên Tử Ngữ bị vây.

“Tử Ngữ!” Long Thiên Thần đứng ở trên lưng Phì Long, liếc mắt liền thấy Hách Liên Tử Ngữ bị kiếm đâm trúng vai trái, hắn hô lên.

“Long Thiên Thần, ngươi tốt nhất không nên làm loạn, nếu không tánh mạng tỷ đệ họ không còn.” lúc Lam Nhị gia nói lời này, tỷ đệ Hách Liên Tử Ngữ đã bị thi khôi vững vàng khống chế, trường kiếm gác ở trên cổ.

“Long Thiên Thần, mau cứu ta! Chỉ cần ngươi cứu ta, ta liền nhận ngươi làm tỷ phu!” Trường kiếm gác ở trên cổ, Hách Liên Tử Ngọc bị làm cho sợ đến hai chân nhũn ra, cũng bất chấp mình từng nói có chết cũng không nhận Long Thiên Thần làm tỷ phu, gào thét hướng hắn cầu cứu.

Long Thiên Thần không nhìn sự có mặt của hắn, hai mắt nhìn chằm chằm Hách Liên Tử Ngữ, vội vàng hô: “Không nên thương tổn nàng! Ngươi có yêu cầu gì, ta cũng có thể đáp ứng, cho dù là muốn mạng của ta cũng có thể!”

“Thiên Thần ——” Hách Liên Tử Ngữ nghẹn ngào, cảm động vạn

phần.

“Tử Ngữ, đừng sợ! Ta sẽ cứu nàng.” Long Thiên Thần an ủi nàng, đáy mắt một mảnh nhu hòa.

Người trong áo choàng lay động, quay lưng lại, toàn thân không thể khống chế tiếp tục rung rung.

Lam Nhị gia đau lòng nhìn cô gái trong áo choàng, khó được lộ ra vẻ mặt từ phụ: “Linh Nhi, ngươi nghĩ đối phó bọn họ ra sao, tất cả cha đều nghe theo ngươi!”

“Linh Nhi?!” Long Thiên Thần nghe hai chữ, khiếp sợ vô cùng, hắn vững vàng ngó chừng bóng lưng màu đen kia, bất khả tư nghị nói, “Linh Nhi, ngươi thật là Linh Nhi?”

Đột nhiên nhớ ra cái gì đó, hắn lắc đầu nói: “Không đúng, ngươi không phải là Linh Nhi! Cha Linh Nhi là Lam gia chủ mới đúng.”

Hắn mới vừa rõ ràng nghe được Lam Nhị gia tự xưng cha, như vậy nữ tử này phải là nữ nhi Lam Nhị gia mới đúng, Lam Linh Nhi cùng Lam Nhị gia chính là quan hệ thúc cháu, cho nên bọn họ không thể nào là cùng một người.

Nghĩ đến chỗ này, Long Thiên Thần hơi thở phào một cái, hắn thật sự không muốn tin tưởng Lam Linh Nhi sẽ tâm địa ác độc như thế.

Áo choàng lay động càng thêm kịch liệt, người trong áo choàng thủy chung không có dũng khí quay đầu.

Lam Nhị gia nhìn một chút con gái mình, quay đầu hướng về phía Long Thiên Thần lạnh lùng nói: “Linh Nhi chính là nữ nhi của ta! Ban đầu là đại ca của ta đoạt đi cô gái trong lòng ta, nhưng hắn không

biết con gái hắn nhưng thật ra là cốt nhục của ta.....”

Long Thiên Thần thừ người, không nghĩ tới đây hết thảy lại là thật, nàng thật sự là Lam Linh Nhi, nữ nhi thân sinh của Lam Nhị gia! Khó trách nàng giúp đỡ Lam Nhị gia chạy trốn, khó trách nàng..... Hắn mi tâm nhíu lại, lộ ra thần sắc đau lòng, nàng cuối cùng vẫn là cô phụ tín nhiệm của hắn!

Ngữ điệu Lam Nhị gia vừa chuyển, hừ lạnh nói: “Long Thiên Thần, ngươi hại nữ nhi ta thật là khổ! Hiện tại ta cho ngươi hai lựa chọn, hoặc là cưới con gái của ta, hoặc là ta liền giết tiểu thư Hách Liên gia!”

Long Thiên Thần không nhìn hắn, mà là ngó chừng bóng lưng Lam Linh Nhi, đau lòng hỏi: “Linh Nhi, tự ngươi nói, đây chính là ngươi muốn đấy sao?”

Lam Linh Nhi buộc chặt áo choàng, cả người kịch liệt lay động, nàng không biết nên trả lời hắn như thế nào, lại càng không biết nên như thế nào đối mặt hắn. Nàng bây giờ người không ra người, quỷ không ra quỷ, mặc dù nàng có ngàn vạn lần muốn gả cho hắn, nhưng là nàng có thể sao? Tương lai, cuộc sống, nàng phải làm như thế nào dùng bộ dáng người không ra người quỷ không ra quỷ đi đối mặt với hắn?

Quyển 3 - Chương 108: Lam Linh Nhi chết

“Linh Nhi, ta biết nội tâm ngươi thật ra rất thiện lương, hi vọng ngươi không nên thương tổn Tử Ngữ. Chỉ cần ngươi không thương tổn nàng, ta như cũ vẫn là Long đại ca của ngươi.....” Long Thiên Thần nói.

Lam Linh Nhi vẫn đưa lưng về phía hắn, nàng đang do dự, đấu tranh.

Lam Nhị gia ở một bên nhìn không được, lên tiếng nói: “Linh Nhi, không nên đi quản hắn khỉ gió! Nếu như ngươi còn thích hắn, vậy hãy để cho hắn cưới ngươi, nếu không nghe lời, bọn họ một người cũng đừng nghĩ sống!”

Long Thiên Thần nhíu mày, tiếp tục nhìn chằm chằm phía sau lưng Lam Linh Nhi: “Linh Nhi.....”

Trong lòng Lam Linh Nhi loạn một trận, nhớ lại Long Thiên Thần đối với nàng muôn vàn tốt, nàng khó có thể dứt bỏ, lại tự ti chính mình, nàng rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ? Nếu nàng hiện tại không phải là bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ này, nàng nhất định sẽ làm cho hắn cưới nàng, chẳng sợ hắn không phải cam tâm tình nguyện, nàng cũng sẽ không buông tha cho. Nhưng là..... Nàng bây giờ, ngay cả dũng khí nhìn hắn cũng không có, thì như thế nào ở cùng hắn cả đời?

Đang lúc do dự, một thanh âm hờ hững từ xa bay tới: “Còn chần chờ cái gì nữa? Hắn là đệ đệ ruột của Long Thiên Tuyệt, cung chủ phân phó, phàm là người có liên quan Long Thiên Tuyệt, một cũng không

thể tha!”

Đồng thời với thanh âm đồng thời vang lên, tiếng tiêu tạm nghỉ.

Lam Nhị gia sắc mặt biến hóa, lộ ra vẻ mặt cẩn thận, ánh mắt hướng phía thanh âm bay tới liếc mắt, đối với Long Thiên Thần nói: “Ngươi đã nghe chưa? Ta vốn định cho ngươi cơ hội lựa chọn, đáng tiếc ngươi đã không có cơ hội. Tới a, giết bọn họ cho ta, một cũng không chừa!”

Thân ảnh run run của Lam Linh Nhi chấn động, nàng đột nhiên xoay người, gào to: “Không nên! Không cho phép ngươi giết Long đại ca!”

Đang lúc nàng gấp gáp, mũ áo choàng đội trên đầu rơi xuống, lộ ra sợi tóc hỗn độn cùng khuôn mặt đáng sợ ẩn dưới mái tóc!

Trừ đôi mắt có thần, cả khuôn mặt nàng cơ hồ sẽ tìm không thấy nơi nào hoàn hỏa không bị thương tổn, thảm không thể nói!

Hách Liên Tử Ngọc gặp một màn này, lúc này liền nôn ra.

Hách Liên Tử Ngữ “A” kinh hô một tiếng, lấy tay bưng kín miệng mình, đáy mắt đều là vẻ kinh hãi.

Long Thiên Thần ngây ngẩn cả người, không thể tin được đây chính là Lam Linh Nhi hắn biết: “Linh Nhi, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Làm sao ngươi biến thành như vậy?”

Lam Linh Nhi đáy mắt kinh hoàng không thể so với bất cứ người nào trong bọn họ ít hơn, nàng hoảng sợ xoay người, một lần nữa đội lên mũ, đem toàn thân mình cao thấp che phủ kỹ càng.

“Linh Nhi, ngươi rốt cuộc làm sao vậy?” Long Thiên Thần bước tới

gần, ân cần hỏi.

Lam Linh Nhi không nói được gì, chỉ có yên lặng rơi lệ.

“Còn nói cái gì? Cũng là ngươi hại nữ nhi ta thương tâm khổ sở như thế, ta hôm nay liền đích thân giết ngươi, tránh cho con gái của ta đối với ngươi canh cánh trong lòng, hủy ở trên tay của ngươi!” Lam Nhị gia mặt lộ hung cơ, giơ kiếm bay lên, đâm về hướng Long Thiên Thần.

“Thiên Thần, cẩn thận!” Hách Liên Tử Ngữ thấy thế, khẩn trương không dứt.

Long Thiên Thần đứng quá gần, bất ngờ không kịp chuẩn bị, đợi phản ứng kịp, kiếm Lam Nhị gia đã gần đến gang tấc.

“Phụ thân, không nên ——”

Thân ảnh màu đen chắn trước mặt hắn, trường kiếm xuyên thấu trái tim, Long Thiên Thần ánh mắt lóe lên, đưa tay tiếp được người phía trước.

Lam Nhị gia cả người cũng choáng váng, tay hắn nắm trường kiếm cứ như vậy ngưng tại chỗ.

Phì Long cảm ứng được chủ nhân gặp nguy hiểm, trước tiên phản kích, đuôi rồng quét ngang, đem Lam Nhị gia đang cầm kiếm quăng đi ra ngoài.

Thi khôi hướng Phì Long bắt đầu công kích, đối với bọn hắn mà nói, dùng hết lực chiến đấu, giống như đánh hết sức trước khi chết.

“Linh Nhi!” Long Thiên Thần cúi đầu nhìn về phía người trong ngực,

hai mắt càng ngày càng lớn, đây là mặt người sao? trong bụng hắn sôi trào, suýt nữa sẽ phải nôn ra ngoài.

“Long đại ca, thật xin lỗi.....” Lam Linh Nhi hơi thở suy yếu, người trước khi chết lời nói cũng thiện, nàng lúc này không có ghen tỵ cùng không cam lòng, trong con ngươi linh động chỉ có nhu hòa, tràn ngập quyến luyến.

“Ta không muốn thương tổn bất luận kẻ nào, ta cũng vậy không biết mình là tại sao, giống như ma nhập, một khi bắt đầu, cũng dừng không được..... Ta, ta chúc ngươi cùng Hách Liên tiểu thư đầu bạc đến già..... Sau này, sau này ta không bao giờ … nữa thương tổn nàng.”

“Linh Nhi! Làm sao ngươi ngốc như vậy?” Long Thiên Thần cảm xúc bắt đầu dâng lên, yên lặng ngưng mắt nhìn nàng, giờ phút này nàng thật xấu xí không chịu nổi, nhưng hắn cảm thấy nàng rất đẹp, lại lần nữa biến trở về nữ tử lúc lần đầu nhìn thấy có chút ngây thơ đơn thuần, lại có chút ngu ngơ.

Hắn không hiểu đến tột cùng cái gì làm cho nàng biến hóa to lớn như thế, hắn thủy chung tin tưởng cảm giác của mình, trong đáy lòng hắn, Lam Linh Nhi chính là nữ hài ngây thơ đơn thuần, có chút ngu ngơ ngơ ngác, thích kề cận hắn, hướng về phía hắn ngượng ngùng mỉm cười.

“Long đại ca, nếu có kiếp sau, ta nhất định sẽ làm một người tốt, làm một người có thể xứng với ngươi. Kiếp này, xin ngươi quên ta đi, ta không muốn ở trong lòng ngươi lưu lại ấn tượng xấu xí như thế..... .”

“Không! Ngươi không xấu! Ngươi bây giờ, mới là thời điểm ta thấy đẹp nhất.” Long Thiên Thần vành mắt ửng đỏ.

“Có thật không?” Lam Linh Nhi miễn cưỡng cười, nàng không biết mình cười khiến cho cả khuôn mặt nàng trở nên xấu xí không chịu nổi, nhưng là nàng cũng là hạnh phúc.

“Linh Nhi? Linh Nhi, ngươi tỉnh!”

Tay nàng tự nhiên rủ xuống, hai mắt từ từ nhắm lại, nụ cười trên mép thủy chung không có biến mất.

Long Thiên Thần ngơ ngẩn, hắn biết nàng đã đi, cứ như vậy đi. Nàng mặc dù làm rất nhiều chuyện có lỗi, cũng là duy nhất một người trên cõi đời này dùng tánh mạng của mình bảo hộ hắn, trong tim của hắn hàng vạn hàng nghìn lần cảm khái.

“Ha ha, kẻ xấu xí rốt cục đã chết! Đáng đời!” Hách Liên Tử Ngọc trộm vui mừng lên tiếng.

Long Thiên Thần nghe vậy, một cái mắt lạnh ngoan trợn nhìn qua.

Hách Liên Tử Ngọc quay đầu nhìn thấy Long Thiên Thần lộ ra ánh mắt đáng sợ như thế, hắn trong lòng thất kinh, vội vàng trốn phía sau Hách Liên Tử Ngữ, cáo trạng: “Tỷ, ngươi nhìn! Hắn hung dữ với ta! Kẻ xấu xí kia muốn giết chúng ta, nhưng hắn đối với kẻ xấu xí kia tốt như vậy, hắn nhất định là đã yêu kẻ xấu xí kia, không thương ngươi!”

“Tử ngọc, không được nói bậy!” Hách Liên Tử Ngữ trên miệng mặc dù nói như vậy, đáy lòng khó tránh khỏi vẫn còn có chút chua xót. Long Thiên Thần đối với Lam Linh Nhi đặc biệt, làm cho trong lòng nàng rất không thoải mái, ai nguyện ý vui mừng thấy người trong lòng mình đối với những cô gái khác dụng tâm như thế?

“Ta đâu có nói nhảm? Hắn cùng người quái dị kia không minh bạch, ai biết bọn họ trong lúc có cái gì không.”

“Tốt lắm! Đừng nói nữa!” Hách Liên Tử Ngữ quát lạnh, không hề để ý đến hắn nữa, cũng không nguyện ý đi nhìn Long Thiên Thần cùng Lam Linh Nhi, xoay người đi nhìn thi thể cha mẹ.

Trong một ngày, quá nhiều biến cố, làm cho nàng không cách nào thích ứng.

Một chút ảm đạm bịt kín con ngươi mỹ lệ của nàng.

“Buông con ta!” Lam Nhị gia đi loạng choạn trở lại, đem Long Thiên Thần nặng nề đẩy ra, giống như che chở trân bảo ôm lấy con gái của mình, hắn nhất thời lệ rơi đầy mặt, “Linh Nhi, cha thật xin lỗi ngươi! Cha không nên ép ngươi làm những sự tình kia..... Nếu như cha không cùng ngươi nhận nhau, không đem thân thế của ngươi nói cho ngươi biết, ngươi bây giờ, cũng như trước đơn thuần thiện lương, vui vẻ khoái hoạt... Là cha không tốt, là cha quá mức ích kỷ.....”

Long Thiên Thần ở một bên ngây người, còn không có từ trong cảm xúc phục hồi lại tinh thần.

Liếc qua, một đạo hàn quang chợt lóe, một thanh trường kiếm hướng Hách Liên Tử Ngữ đâm tới. Hắn kinh hãi, không chút nghĩ ngợi, liền phi thân đi ngăn chặn.

Hách Liên Tử Ngữ vốn muốn khom người đi đỡ thi thể cha mẹ, đột nhiên cảm giác được đột kích rùng cả mình sau lưng, nàng kinh ngạc nhìn lại, trước mắt bóng trắng đung đưa, hướng trên người nàng đánh tới. Nàng bị buộc ngã xuống đất, vòng qua bả vai Long Thiên Thần, trơ mắt nhìn một thanh trường kiếm sắp đâm thấu thân thể Long Thiên Thần, nàng sợ hãi kêu lên tiếng: “A ——”

Long Thiên Thần không nghĩ quá nhiều, chẳng qua là thật sâu ngắm

nhìn ánh mắt của nàng, cho dù ngay sau đó sẽ chết, hắn cũng không sợ chút nào. Bởi vì, hắn tuân thủ hứa hẹn của mình, chết ở trước nàng.

Thời khắc chỉ mành treo chuông, một giọng nói non nớt trong vắt từ phía chân trời.

“Tiểu Bạch, lên!”

“Ngao ——” một cái bạch long hung mãnh đột kích, miệng rộng mở ra, đem thi khôi cầm kiếm chặn ngang cắn đứt.

Bạch long vung đầu, đã đem thi thể thi khôi phân thành hai nửa vứt xa ra ngoài.

Long Thiên Thần ôm chặt Hách Liên Tử Ngữ, quay đầu nhìn quanh, tường đá chung quanh chẳng biết lúc nào liền xảy ra biến hóa cực lớn, hắn liền nhìn một cái liền thấy hai thân ảnh ngồi chồm hổm ở góc tường, chính là Vân Tiểu Mặc cùng Đoan Mộc Tĩnh, mới vừa chính là Vân Tiểu Mặc thấy hắn gặp nguy hiểm, kịp thời thả ra Tiểu Bạch, tiến lên giúp.

Chưa từng có giờ phút giống như lúc này, nghĩ hung hăng ôm đứa cháu nhỏ hôn một phen!

“Tiểu Mặc, làm tốt lắm!”

Vân Tiểu Mặc mặt giãn ra, cười hắc hắc, ngay sau đó sờ sờ chiếc nhẫn trên tay, lẩm nhẩm mấy câu.

Chỉ một thoáng, một Thần Long từ trong giới chỉ bay vút ra, chiếm cứ cả không gian địa cung.

“Giết bại hoại! Giết bại hoại!”

Hai đứa bé vỗ tay nhỏ, nhìn quần long loạn vũ, bất diệt nhạc hồ.

Long Thiên Thần nhếch môi, từ từ thu hồi tầm mắt, cúi đầu, Hách Liên Tử Ngữ mặt cười ửng hồng, vừa là cảm động, vừa là ngượng ngùng. Cảm động chính là khoảnh khắc sinh tử vừa rồi, hắn dùng thân thể của mình bảo vệ nàng, như vậy liều lĩnh, không chút do dự, có thể nào làm cho nàng không cảm động? Lo lắng lúc trước trong đáy lòng nhất thời quét sạch, nàng hẳn là may mắn mới đúng, hắn lựa chọn cuối cùng chính là nàng, hơn nữa nguyện ý vì nàng không để ý sống chết, cũng chỉ có người như vậy, mới đáng giá nàng phó thác chung thân.

Mà giờ khắc này, nàng càng nhiều hơn là ngượng ngùng. Bởi vì tư thái hiện tại bọn họ, thức sự quá mập mờ, làm trái tim nàng nhảy loạn, hô hấp rối loạn.

Long Thiên Thần hậu tri hậu giác, cho đến khi gặp ánh mắt nàng né tránh cùng khuôn mặt ửng hồng, hắn mới kịp phản ứng. Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, hắn toàn thân nhất thời bay bổng, sinh ra cảm giác khác thường. Hai mắt nhìn chằm chằm nàng không tự chủ khẽ nhếch môi đỏ mọng, hầu kết hắn khẽ động, quên mất muốn lập tức đứng dậy, mà là ngơ ngác ngó chừng môi đỏ mọng mê người của nàng, cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Muốn hôn một ngụm a!

Long Thiên Thần tâm vừa mới động, nơi đầu vai đột nhiên nhiều ra một cái tay, nặng nề giật hắn ra.

“Lưu manh! Không cho khi dễ tỷ ta!” Hách Liên Tử Ngọc giống như bao che cho con, che ở trước mặt Hách Liên Tử Ngữ, trong đáy lòng

hắn, người hắn để ý trừ cha mẹ hắn ra, cũng chỉ còn có một người là tỷ tỷ, hắn làm sao có thể để cho tỷ tỷ bị người ta chiếm tiện nghi đi?

Hách Liên Tử Ngữ khẩn trương tim sắp nhảy ra cổ họng, hiện tại bị đệ đệ quấy, mặt vốn thẹn thùng nhất thời đỏ bừng một mảnh, chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Nàng có thể không để ý những ánh mắt khác, dứt khoát cùng Long Thiên Thần ở chung một chỗ, nhưng không có nghĩa là nàng có thể làm trò trước mặt những người khác, cùng hắn có tiến thêm một bước hành động thân mật. Mặc dù..... Trong lòng nàng nguyện ý.

Quyển 3 - Chương 109: Vợ chồng liên thủ, đại sát tứ phương

Long Thiên Thần có vài phần xấu hổ, bất quá hiện trường hỗn loạn, không chấp nhận được hắn xấu hổ, đẩy ra Hách Liên Tử Ngọc, hắn lôi kéo Hách Liên Tử Ngữ chạy về phía vị trí Vân Tiểu Mặc cùng Đoan Mộc Tĩnh, hiện trường chỉ sợ cũng chỉ có vị trí này là an toàn nhất.

“Mau! Mọi người hợp lực đối phó người thổi tiêu, chỉ cần giết hắn, thi khôi cũng không sợ nữa.” Đoan Mộc Hùng một câu thức tỉnh người trong mộng, đám người Dung lão gia chủ tụ tập đến một chỗ, hợp lực công kích người thổi tiêu.

Có Thần Long hỗ trợ, thế cục trên căn bản được khống chế trong tay của bọn họ, tạm thời không có gì lo lắng.

Địa cung tầng thứ mười, bốn phía một mảnh tối đen, đưa tay không thấy được năm ngón.

Trong không khí, hơi thở thối nát, không khí trầm lặng.

Vân Khê từ trong lòng ngực móc ra một viên Dạ Minh Châu, sáng lên ở trong bóng đen, nàng mơ hồ nhìn thấy trên mặt đất từng đống xương trắng um tùm, hơi thở thối nát chính là từ chúng nó.

Lúc trước trong tầng thứ chín, thỉnh thoảng cũng có phát hiện xương trắng lưu lại, nhưng cực kỳ thưa thớt, chỉ có tầng này xương trắng

chất đống trên mặt đất, chỗ nào cũng có. Chẳng lẽ cơ quan tầng so sánh với phía trước đáng sợ hơn?

“Nói vậy những người này chính là đệ tử võ học chí tôn theo lời nghĩa phụ nói sao, không có sấm quan thành công, đều chết thảm ở nơi này.”

“Ngươi nhìn hài cốt bọn họ! Hình dáng bọn hắn chết rất kỳ quái, mọi người không giống như là tử vong trong lúc đánh nhau, giống như là ngồi mà chết.”

Long Thiên Tuyệt nhắc nhở, Vân Khê cũng cảm thấy hết sức kỳ quặc.

“Chúng ta đừng để ý những thứ này, vẫn là nhanh sấm quan đi, thời gian không nhiều lắm.”

Hai người vì thế vòng quanh không gian mọi nơi tìm kiếm cửa ra, không có bỏ qua một chỗ nào, đốt lửa lên cây đuốc trên vách tường, cũng không lâu lắm, cả không gian đã bị đốt sáng lên, song hai người cũng tìm khắp một vòng, nhưng thủy chung không có tìm được cửa ra.

Kết cấu cả không gian rất đơn giản, nhìn lại, rỗng tuếch, trừ hài cốt cùng binh khí chất đầy đất trống, cũng không thấy vật khác.

Hai người tìm hồi lâu, không thu hoạch được gì, không khỏi có chút ủ rũ.

“Thiên Tuyệt, ta làm sao cảm giác lạnh lẽo?” Vân Khê xoa nắn cánh tay, chỉ cảm thấy âm phong trận trận.

Long Thiên Tuyệt từ phía sau nàng đưa tay ôm nàng, hai mắt tiếp tục

ở khắp mọi nơi liếc, không buông tha bất kỳ chút dấu vết: “Như vậy tốt hơn không?”

“Ừ.” Vân Khê ngâm khẽ, dựa vào phía sau một chút, hấp thu ấm áp, “Thiên Tuyệt, nếu như chúng ta thật sự ra không được, chàng sẽ như thế nào?”

Hô hấp của hắn phun ở trên mặt Vân Khê, cười đến ấm áp: “Vậy cũng rất tốt a, một nhà ba người chúng ta ở chỗ này vượt qua cuộc sống, nàng cảm thấy thế nào?”

“Nhưng là ta còn muốn sanh con cho chàng a..... Có chút đáng tiếc.” Vân Khê bắt lấy tay ấm áp của hắn, mềm mại thì thầm nói.

“Vậy chúng ta hẹn ước đi, kiếp sau còn muốn gặp lại nhau, còn muốn kết thành vợ chồng. Đến lúc đó, nàng sinh cho ta rất nhiều rất nhiều hài tử, mỗi đứa cùng Tiểu Mặc giống nhau khả ái thông minh lại xinh đẹp.” Hơi thở ấm ướt của Long Thiên Tuyệt phun ở bên tai nàng, tiếng nói từ tính, có một loại ma lực, làm cho tâm của nàng yên ổn.

“Tốt, kiếp sau, ta lại gả cho chàng!” Vân Khê cười ngọt ngào, say ở trong ôn nhu hắn xây dựng.

Long Thiên Tuyệt ôn nhu hôn môi nàng, vành tai cùng hai gò má, một đôi ánh mắt cơ trí, như cũ ở một tấc tấc tìm kiếm bốn phía. Không đến cuối cùng, hắn tuyệt đối sẽ không buông tha, hạnh phúc chỉ có nắm chặt ở trước mắt mới gọi hạnh phúc, hắn thật sự không muốn đợi đến kiếp sau.

“Khê Nhi, ngươi phát hiện hay không, màu sắc mặt tường này, tựa hồ cùng với ba mặt tường khác cũng không giống nhau.” Hắn nhìn chăm chú tường đá phía nam, ánh mắt thâm thúy.

Vân Khê theo hướng hắn chỉ nhìn lại, quả nhiên thấy tường đá phía nam nếu so với ba mặt tường khác màu sắc thâm hơn: “Chúng ta đi xem một chút!”

Hai người dắt tay đi tới bên tường phía Nam.

Long Thiên Tuyệt đưa tay, quẹt tường đá, tay chà xát chà xát, đầu ngón tay có chút phấn vụn.

“Nàng lui ra chút!” Hắn đem Vân Khê đẩy tới phía sau mình, ống tay áo của hắn nhẹ phẩy, chỉ một thoáng đầy trời tro bụi bay múa, đợi tro bụi từ từ tản đi, trên tường đá từ từ hiển lộ ra diện mạo đích thực của nó.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, lẫn nhau lộ ra vẻ ngạc nhiên.

“Đây là cái gì? Giống như là văn tự cùng đồ án ghi chép bí kíp võ công, nhưng là văn tự này.....” Long Thiên Tuyệt cũng nói không ra như thế nào.

“Cùng văn tự ngoài cửa địa cung là cùng một loại, có lẽ thật là bí kíp võ công đây!” thời điểm đầu tiên Vân Khê nhìn thấy những thứ văn tự cùng đồ án này, cái loại cảm giác quen thuộc mãnh liệt này lần nữa hiện lên, giống như lúc nàng mới vừa vào địa cung, giống tình huống phá giải tầng thứ nhất địa cung.

Hai người chuyên chú ngó chừng văn tự cùng đồ án trên tường, lâm vào trong yên lặng.

Văn tự cổ xưa giống như được cho sinh mạng, rời đi tường đá, rót vào đến trong đầu Vân Khê, càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nhiều, Vân Khê đầu đau như muốn vỡ tung.

Trong thoáng chốc, trong đầu dần hiện ra một không gian kỳ diệu – ý thức, trong không gian, thấy một bạch y nữ tử không rõ diện mạo, người mặc áo xanh nghê thường, sợi tơ màu trắng, đón gió phất phới, chân ngọc linh lung ở giữa hư không mà đứng.

Đang lúc Vân Khê kinh ngạc với nữ tử xuất hiện, bạch y nữ tử trong tay đột nhiên nhiều ra một thanh kiếm, đứng múc một điệu vũ tuyệt diệu vô song.....

Nàng là người nào? Tại sao lại xuất hiện ở trong đầu của nàng?

Vân Khê càng xem càng ngạc nhiên.

Ngạc nhiên không còn là sự xuất hiện của cô gái, mà là kiếm pháp của nàng, tuyệt diệu kiếm pháp! Công thủ nghiêm mật, không chê vào đâu được!

Chẳng lẽ nàng là dạy kiếm pháp cho mình?

Một chiêu một thức kia, đều có uy lực dời núi lấp biển, giống như nàng chỉ cần khoát tay, có thể nâng trời, nhún chân, cũng đủ rung chuyển cả vùng đất.....

Vân Khê không khỏi nhìn ngây dại, cõi đời này thật có kiếm pháp thần kỳ như vậy sao?

“Ân.....” Cho đến khi một tiếng ngâm khẽ thống khổ chui vào trong tai, nàng mới đột nhiên tỉnh lại, quay đầu nhìn lên, phát hiện Long Thiên Tuyệt không biết khi nào đã ngồi xuống ở trên mặt đất, tư thái kia cực kỳ giống những xương trắng trên đất. Trên mặt của hắn lúc đỏ lúc trắng, mồ hôi hột rơi như mưa, giống như là đang bị tẩu hỏa nhập ma.

Vân Khê trong lòng thất kinh, hắn nếu tiếp tục như vậy đi xuống, sợ rằng thật muốn tẩu hỏa nhập ma.

“Thiên Tuyệt, mau tỉnh lại!”

“Thiên Tuyệt, có thể nghe được lời nói của ta sao?”

Nàng dưới tình thế cấp bách, đem một cổ Huyền lực đánh vào trong cơ thể hắn, trong mơ hồ, có thể nhìn ra Huyền khí trong cơ thể hắn tán loạn, mỗi một cổ đều mạnh mẻ bá đạo gay gắt, Huyền lực nàng quá mức nhỏ yếu, căn bản không cách nào xuyên thấu trong đó, chớ nói chi là hướng dẫn bọn họ đi về phía chính đạo.

“Thiên Tuyệt, chàng hãy nghe ta nói, nhanh thu công, nếu không hai người chúng ta đều phải chết!”

Long Thiên Tuyệt mi tâm vừa động, tựa hồ là thật đem lời của nàng nghe lọt. huyền khí tán loạn trong cơ thể hắn bắt đầu yên tĩnh trở lại, từ từ đưa về các huyệt vị, cho đến khi cỗ Huyền lực nàng đánh vào thuận lợi chảy xuôi đến tứ chi bách hải của hắn, sau đó dung hợp.

Vân Khê rút tay về, thở phào nhẹ nhỏm, hoàn hồn, phát hiện mình đầu đầy mồ hôi.

Quá mức mạo hiểm rồi!

Nàng hiện tại rốt cục hiểu những xương trắng chung quanh là như thế nào mà có.

Long Thiên Tuyệt mở mắt ra, một đôi con ngươi ngăm đen trong nháy mắt mờ mịt, nhưng rất nhanh khôi phục tỉnh táo. Hắn giơ tay, lau mồ hôi, quay đầu nhìn về Vân Khê, lòng vẫn còn sợ hãi.

“Khê Nhi, dọa nàng sao? Ta mới vừa nhìn những đồ án kia, sau đó không giải thích được tu luyện theo, luyện đến phía sau, có cái gì không đúng, cơ hồ đã hỏa nhập ma.....”

“May là nàng không có chuyện gì, bằng không ta thật không biết nên làm cái gì bây giờ!” Vân Khê ôm lấy hông của hắn, ổn định hô hấp, “Nơi này hết thảy thiết kế đều quá ngoài dự đoán của mọi người, khó lòng phòng bị! Có đôi khi, có thể lấy tánh mạng người ta, chưa chắc đối thủ hung hãn, ngược lại là những thứ này nhìn như không có lực sát thương, kì thực cũng là trí mạng!”

Long Thiên Tuyệt hít sâu một hơi, một chưởng đánh về phía tường đá, đem những thứ hại người trên tường đá toàn bộ hủy hết.

“Ta hiện tại rốt cuộc biết, tại sao có người muốn đem những văn tự cùng đồ án này giấu rồi, hắn nhất định là biết những văn tự cùng đồ án này nguy hại, không hy vọng sau lại có người cùng các người đó giống nhau, lâm vào trong tẩu hỏa nhập ma.” Vân Khê suy đoán nói.

Long Thiên Tuyệt cũng không chấp nhận, lắc đầu nói: “Vậy cũng chưa chắc! Nói không chừng đây chính là mục đích của đối phương! Đối phương đoán chừng nếu như ta đầu tiên nhìn thấy được nó, ở trong quá trình tu luyện, phát hiện hơi không cẩn thận, sẽ lập tức dừng lại, bởi vì ta hoài nghi là có người cố ý muốn hại người. Nhưng bây giờ, đối phương có ý đem nó giấu đi, nếu muốn tinh tế quan sát, rất nhiều người cũng sẽ phát hiện mặt này khác thường, tiếp theo phát hiện văn tự đồ án phía trên này. Nhưng bởi vì trải qua quá trình che dấu, lòng nghi ngờ chúng ta đối với nó cũng sẽ không nặng như vậy rồi, cho dù là trong quá trình tu luyện có cái gì không đúng, cũng sẽ cho rằng bộ võ công này tự thân có đặc điểm như vậy, sẽ chỉ làm người tu luyện nó càng ngày càng trầm mê, kết quả chính là..... Người này nhất định là vô cùng hiểu rõ lòng người!”

“Chàng nói đây là cung chủ dùng để đặc biệt đối phó chàng?” Vân Khê cũng cảm thấy hắn phân tích rất đúng, chẳng qua là nghĩ như vậy, trong nội tâm nàng không nhịn được phát rét, đối phương dụng tâm cũng không tránh khỏi quá mức ác độc rồi!

Ù ù long ——

Lúc này, vang lên thanh âm cửa đá mở ra, hai người quay đầu nhìn lại, dĩ nhiên là cửa ra.

Thì ra là cơ quan mở cửa ra nơi này là mặt trên tường đá, chỉ cần có người phá hủy mặt tường đá này, cửa ra sẽ lập tức xuất hiện, chỉ tiếc, phần lớn kiếm khách thường thường cũng sẽ trầm mê ở bên trong bộ kiếm pháp kinh thế hãi tục, khó có thể tự kềm chế, ai nguyện ý đi tổn hại nó đây?

“Chúng ta đi!”

Long Thiên Tuyệt dắt tay nàng, không có ngừng lại, tiếp tục hướng tầng tiếp theo chạy tới, Hổ Vương theo sát mà lên.

Đây là tầng thứ mười một, cùng tầng thứ mười đưa tay không thấy được năm ngón hoàn toàn khác hẳn ngược lại, nơi này ánh lửa xinh đẹp, đem không gian chiếu sáng lên. Phát sáng lắc lư không chỉ là ánh lửa, còn có những cao thủ chờ ở chỗ này.....

Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê vừa mới tiến vào tầng thứ mười một, đã sớm bị những cao thủ chờ ở chỗ này bao vây.

“Ha ha ha, không nghĩ tới các ngươi thế nhưng thật sự có mạng có thể xông đến tầng này! Long Thiên Tuyệt, đã lâu không gặp!” Người cầm đầu cầm trong tay Ngọc tiêu mà đứng, dưới tóc bạc là một khuôn mặt âm lãnh, mang theo vài phần tà nịnh.

“Liệt trưởng lão? Đích xác là đã lâu không gặp.” Long Thiên Tuyệt cúi đầu cười một tiếng, vẻ mặt tự nhiên, hắn ngắt tay Vân Khê, không tiếng động truyền tin vào tai nàng, làm cho nàng an tâm.

Liệt trưởng lão ánh mắt nham hiểm ở giữa hai người dò xét, bỗng dưng trầm xuống, cười lạnh nói: “Long Thiên Tuyệt, ngươi phản bội Thánh cung, người người muốn giết, hôm nay cung chủ ra lệnh bọn ta lấy tính mạng của ngươi, đừng trách lão phu không khách khí!”

Long Thiên Tuyệt cười nhạt nói: “Lão thất phu, ngươi làm sao lúc này nói lên lời khách khí?”

Liệt trưởng lão sắc mặt đại biến, thân ảnh phút chốc chợt lóe, rời xa vòng đấu. Một trận tiếng tiêu quỷ dị từ từ bay ra, đem nhóm thi khôi trong không gian hoạt động, mọi người tinh thần đại chấn.

Trong thi khôi, có mấy người Vân Khê quen thuộc, chính là ba người Tống Hi, Lãnh Mi Nhi cùng Hoàng Long tôn giả, nhìn ba người giống như tượng gỗ, trong nội tâm nàng rất là cảm khái. Bọn họ khi còn sống dù không tốt đẹp gì, cũng nở mày nở mặt vô cùng, ai ngờ sau khi chết vẫn không thể sống yên ổn, bị người lợi dụng hoàn toàn, điều này làm cho bọn họ dưới địa phủ làm sao chịu nổi?

A phi!

Nàng khi nào thì bắt đầu quan tâm đến những người cùng mình đối địch, hơn nữa một người trong đó là tình địch của nàng.....

“Giết! Coi như đầu bọn họ đều là dưa hấu, ta chém chém chém!” Vân Khê nhất thời không có giấu tâm tư, bật thốt lên.

Long Thiên Tuyệt nghe vậy, hơi sững sờ, chợt tiếng cười réo rắt liên

tiếp liền từ miệng hắn đổ ra.

“Khê Nhi, hôm nay vợ chồng chúng ta liên thủ, thống thống khoái khoái giết một hồi! Sống cũng được, chết cũng được, có nàng cùng ta đồng hành, có gì phải sợ?” Long Thiên Tuyệt ống tay áo vung, lộ ra nhuyễn kiếm thiếp thân của hắn, một lời hào ngôn chí khí, dõng dạc, thoáng cái đem ngọn lửa trong lòng Vân Khê đốt lên.

“Đúng! Sống cũng được, chết cũng được, có chàng cùng ta đồng hành, có gì phải sợ?” Vân Khê sảng khoái cười to, đi theo sát nhập vào trong cao thủ!

“Còn có..... Ta!” Một bóng đen từ chỗ tối bay ra, áo đen, mũ trùm, rõ ràng chính là Độc Cô Mưu lúc trước mất tích hồi lâu.

“Độc Cô? Làm sao ngươi ở chỗ này?” Vân Khê vừa đánh nhau, vừa hướng Độc Cô Mưu mới gia nhập chiến đấu hỏi.

“Theo dõi Lam Nhị gia..... Đến nơi này.” Độc Cô Mưu chính là Độc Cô Mưu, ngay cả câu trả lời của hắn, tất cả cũng ngắn gọn như vậy.

Ba người cũng là cao thủ Thần huyền trở lên, trừ Vân Khê mới vừa bước vào Thần huyền không lâu, thực lực hơi yếu chút ít, thực lực Độc Cô Mưu cùng Long Thiên Tuyệt chân thật đáng tin, tổ hợp cường đại ba người, chống lại cường đại chiến đội thi khôi Thánh cung, song phương cũng không dễ dàng.

Hổ Vương của Vân Khê cùng Thiên Long của Long Thiên Tuyệt cũng nhất tề gia nhập vào trong chiến đấu, trận đại chiến này, chân chính có thể nói là một cuộc chiến đấu nhẹ nhàng vui vẻ!

Tầng thứ tám địa cung, một nhóm người Đoan Mộc Hùng được Thần Long hỗ trợ, rốt cục đem những cao thủ thi khôi Thánh cung hết thảy

tiêu diệt, dưới sự đề nghị của Dung lão gia chủ, bọn họ quyết định tiếp tục đi xuống địa cung sấm quan, bởi vì hạt cát trong đồng hồ cát rơi quá mức nhanh chóng, bọn họ căn bản không cách nào an tâm ở tầng thứ tám đợi tin Long Thiên Tuyệt sấm quan. Thay vì bị vây chết ở chỗ này, buông tay đánh cược một lần, cũng có thể giúp chút bận rộn.

Đoàn người thông qua từng tầng đã phá giải, thuận lợi tới tầng thứ mười một, khi bọn hắn đi tới, Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê, Độc Cô Mưu ba người đã không sai biệt lắm giết chết hơn phân nửa cao thủ trong đó. Vô số đầu lăn xuống trên mặt đất, tràng diện này vừa máu tanh vừa bạo lực, thật sự không thích hợp tiểu hài tử cùng phụ nữ quan sát, bất quá không có biện pháp, thi khôi là giết không chết, chỉ có chém đứt đầu của bọn hắn, bọn họ mới không có biện pháp chết mà sống lại.

“Long tôn chủ, Khê Nhi, các ngươi đều ở đây thật là tốt! Nơi này giao cho chúng ta, các ngươi tiếp tục đi qua cửa ải cuối cùng đi!” Đoan Mộc Hùng thấy Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê bình yên vô sự, cũng đi theo thở phào nhẹ nhõm, hắn nhìn một chút tình hình chiến đấu quanh hiện trường, đại khái đưa ra phán đoán, thực lực của mấy người bọn họ có lẽ không bằng ba người Long Thiên Tuyệt, nhưng muốn hợp lực đối phó những cao thủ thi khôi còn lại, vẫn có thể nỗ lực tương trợ. Quan trọng nhất, bây giờ bọn hắn phải tranh thủ thời gian phá quan, một khắc cũng không thể lãng phí.

“Tốt, như vậy nơi này liền giao cho tiền bối rồi!” Long Thiên Tuyệt ngửng đầu lên, hướng đồng hồ cát liếc một cái, đồng hồ cát đã sắp thấy đáy, chỉ còn lại không tới một phần ba canh, thật sự bọn hắn không thể lại tại tầng này tiếp tục dông dài.

“Nghĩa phụ, Tiểu Mặc đâu?” Vân Khê hướng Đoan Mộc Hùng hỏi thăm.

Đoan Mộc Hùng trả lời: “Tiểu Mặc cùng Nhị công tử bọn họ lưu tại tầng thứ tám, Tiểu Bạch ở lại nơi đó bảo vệ bọn họ, lão phu cùng Dung lão gia chủ, đám người Tư Đồ gia chủ đến đây trợ trận, còn có Thần Long, tin tưởng nơi này sẽ không có vấn đề. Các ngươi hay là tiếp tục đi xuống sấm quan đi!”

“Tốt, chúng ta đi!” Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt, Độc Cô Mưu ba người nhìn lẫn nhau một cái, nhất tề rút ra khỏi trận kịch chiến, hướng phía sau Liệt trưởng lão hướng cửa xông ra.

Ngoài dự tính, Liệt trưởng lão cũng không có ngăn trở bọn họ, ngược lại lạnh giọng cười nói: “Long Thiên Tuyệt, các ngươi nghĩ đám các ngươi thật có thể sấm quan thành công sao? Các ngươi muốn tìm cái chết, lão phu cũng không ngăn các ngươi, ha ha ha.....”

Long Thiên Tuyệt hướng hắn đẩy ra một chưởng, hung hăng giáng đòn nghiêm trọng ở trước ngực Liệt trưởng lão, Độc Cô Mưu bóng đen bay vút, một kiếm tinh chuẩn đâm trúng trúng trái tim của hắn. Ở hai người phối hợp thiên y vô phùng, Liệt trưởng lão thốt nhiên mà chết, chết không nhắm mắt.

Không có Liệt trưởng lão chỉ huy, thi khôi nhất thời thành năm bè bảy mảng, song bọn họ là thi khôi cao cấp, không giống với những thi khôi cấp thấp bọn người Đoan Mộc Hùng gặp ở tầng thứ tám. Thi khôi cấp thấp không có người thổi tiêu chỉ huy, mọi người liền mất đi khống chế, cũng đồng thời mất đi lực lượng, song thi khôi cao cấp dưới tình huống không có người chỉ huy, sức chiến đấu của bọn họ vẫn còn, chẳng qua là không có phối hợp lẫn nhau, lực chiến đấu suy yếu rất lớn.

“Chúng ta đi!” Long Thiên tuyệt hô to, dẫn đầu, tiến vào tầng cuối cùng. Vân Khê cùng Độc Cô Mưu đuổi theo sau đó.

Từ một không gian sáng hiện ra, tiến vào đến một không gian phát sáng khác, bản thân không có quá nhiều ngạc nhiên, ngạc nhiên chính là người.

Vân Khê vừa ngẩng đầu, liền thấy được tầng cuối cùng có hai người, một người trong đó, Vân Khê hóa thành tro cũng nhận được, hắn một thân y phục tím, chính là ở tầng thứ mười biến mất – Hách Liên Tử Phong. Bên cạnh Hách Liên Tử Phong, một người người mặc áo bào màu nâu, cả người khí thế cường hãn, quanh thân khí âm tà quanh quẩn, làm người ta sợ.

“Hách Liên đại ca?” Vân Khê giọng điệu rất thấp rất thấp, thấp đủ để vô cùng bị đè nén.

Hách Liên Tử Phong từ lúc nàng xuất hiện, vẫn lẳng lặng ngưng mắt nhìn nàng, ánh mắt của hắn có chút rối rắm, sương mù dày đặc sôi trào, làm cho người ta phân biệt không ra ý nghĩ chân thật của hắn.

Ánh mắt tinh duệ của nam tử áo bào nâu chỉ nhìn chằm chằm một người là Long Thiên Tuyệt, đối với những thứ khác hai người hoàn toàn không nhìn, hắn tiếng nói quái dị: “Đồ nhi tốt của ta, năng lực của ngươi thật là càng lúc càng lớn rồi, là Bổn cung coi thường ngươi. Bất quá, lần trước có lão bất tử của Huyễn Dạ Tinh Hải giúp ngươi, ngươi mới có thể cùng Bổn cung cố gắng chống đỡ, lần này, Bổn cung xem ngươi còn có thể như thế nào cùng Bổn cung đánh nhau?”

“Bởi vì cái gọi là tà bất thắng chánh, cho dù không có Dạ lão tiền bối giúp ta, ta cũng có thể giết ngươi!” Long Thiên Tuyệt quanh thân hơi thở ngưng trọng vô cùng, đối mặt đối thủ cường đại, hắn không dám có chút lười biếng.

“Giết ta?” Cung chủ thật giống như nghe được chuyện buồn cười nhất cõi đời này, tiếng cười khó nghe đứt quãng vang vọng, trong lúc bất chợt, tiếng cười của hắn đột nhiên ngừng, sắc mặt cũng đi theo âm lãnh. Ánh mắt hắn phiếm tinh quang hướng đồng hồ cát quét nhẹ một cái, giơ tay lên, đối với Hách Liên Tử Phong bên cạnh nói: “Phong nhi, còn có chút thời gian, ngươi tới cùng hắn tỷ thí một chút. Là nam nhân nhà Bắc Thần, nên có huyết tính cùng khí thế Bắc Thần gia tộc! Nhớ kỹ, phàm là chướng ngại trước mặt chúng ta, cũng muốn nhất nhất thanh trừ! Chỉ có làm được tuyệt tình tuyệt ái, mới có thể trở thành người thắng cuối cùng!”

Hách Liên Tử phong, ánh mắt lóe lên, nắm chặt kiếm trong tay thật chặt, gật đầu nói: “Dạ, cậu! Phong nhi nhất định sẽ không để cho ngươi thất vọng!”

Khi hắn lần nữa ngước mắt, đáy mắt thật giống như muốn thiêu cháy, hắn thẳng tắp nhìn hướng Long Thiên Tuyệt, có lẽ lần này, là thời cơ tốt nhất trừ đi Long Thiên Tuyệt.

“Cậu? Bắc Thần gia tộc?” Vân Khê bị hai người bọn họ nói làm giật mình, như thế, Hách Liên Tử Phong cùng Thánh cung cung chủ không chỉ quan hệ mật thiết, hơn nữa còn có liên hệ máu mủ, nói cách khác, vị mẫu thân vứt bỏ Hách Liên Tử Phong, chính là muội muội cung chủ Thánh cung..... thật là quan hệ hỗn loạn!

Còn có, Bắc Thần gia tộc là chuyện gì? Tại sao nàng chưa từng có nghe nói qua?

Vân Khê trong lòng càng ngày càng nhiều nghi vấn, nàng phát hiện nàng thật ra cho tới bây giờ cũng không có nhìn thấu Hách Liên Tử Phong!

“Hách Liên đại ca, ta tín nhiệm ngươi như thế, ngươi chính là như

vậy hồi báo ta sao? Ngươi quả nhiên cùng hết thảy chuyên phát sinh nơi này, không thoát khỏi liên quan!”

Hách Liên Tử Phong ánh mắt khẽ biến, nhưng rất nhanh liền khôi phục trấn định.

“Từ vừa mới bắt đầu, ngươi thiết kế tốt lắm, lợi dụng cơ hội ngươi muốn thừa kế vị trí gia chủ gia tộc Hách Liên, đem toàn bộ người thập đại gia tộc hấp dẫn đến Đông Lăng quốc. Ngươi ở Đồng Mã trấn thiết kế một bố cục khác tốt lắm, cầm bảo tàng Bạch Hổ Lâm dụ cho mọi người chạy tới Bạch Hổ Lâm, ngươi lo lắng người Lam gia, Đao gia cùng Dung gia khó có thể nắm trong tay, sẽ không dựa theo ý của ngươi làm việc, cho nên liền thiết kế đưa gia chủ hoặc thiếu chủ bọn họ bắt lại, khiến cho người bọn hắn phải vào Bạch Hổ Lâm..... Ván này tiếp theo một ván, một khâu phủ lấy một khâu, ngươi thật trù tính cao sâu!”

Vân Khê cười lạnh, tiếp tục nói: ” làm ta bội phục nhất, là kỹ năng diễn của ngươi! Ngươi biết rất rõ ràng đây là một thiết kế, một cuộc âm mưu, ngươi còn có thể làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, làm bộ như cái gì cũng không biết, cùng nhau sấm quan. Ở tầng thứ bảy, ngươi còn làm bộ nhập vào mê trận, giả dạng làm ra bộ dáng đáng thương, tranh thủ đồng tình của ta, mà ta..... Lại tin ngươi! Ta thật là ngu mà, để ngươi lần lượt lừa gạt!”

Ánh mắt Hách Liên Tử Phong lần nữa biến hóa, hắn muốn nói lại thôi, ánh mắt như có như không hướng cung chủ nhìn tới, xen lẫn mấy phần kính sợ cùng đau đớn. Hắn muốn giải thích, muốn nói cho nàng biết, hắn cũng không có giả bộ đáng thương, tranh thủ đồng tình của nàng, nàng là thật cứu hắn, trong lúc hắn tuyệt vọng nhất, hướng hắn đưa tay. Chỉ tiếc, hắn biết mình hiện tại nói cái gì nữa cũng là dư thừa, trong lòng của nàng đã nhận định hắn đối với nàng lần nữa lừa gạt.

Mi tâm thật chặt nhíu lại, tim hắn như bị đao cắt.

Quyển 3 - Chương 110: Đại quyết chiến! Thập đại thần khí

Cung chủ đã nhận ra khí tràng trên người Hách Liên Tử Phong biến hóa, ánh mắt hắn âm lãnh lắng đọng, khóe miệng vung lên vẻ độ cong Tà tứ.

“Phong nhi, giết nàng!” Ngón tay của hắn chỉ hướng Vân Khê, giống như tử thần đang tuyên cáo vận mệnh con người, tàn khốc đến như vậy.

Hách Liên Tử Phong nhãn thần đột biến, tay nắm chuôi kiếm nổi lên gân xanh dữ dội, nhưng nếu đối phương là Long Thiên Tuyệt, hắn có thể không chút do dự động thủ, nhưng ngược lại đối phương là nàng.....

Hắn đờ đẫn đứng ở tại chỗ, không có bất kỳ đáp lại, chẳng qua là lẳng lặng đưa mắt nhìn Vân Khê, sóng mắt dao động, thật lâu vẫn không cách nào thở bình thường.

Vân Khê đã nhìn hắn, trong con ngươi cũng là một mảnh lạnh như băng.

Nàng thống hận nhất là bị lừa gạt, bất kể là vì lý do, nàng không cách nào tha thứ.

“Phong nhi?” Cung chủ trên mặt có dấu hiệu muốn phát tác, hắn cố ý đề cao âm điệu, một lần nữa nhắc nhở Hách Liên Tử Phong.

Ánh mắt Hách Liên Tử Phong tiếp tục dừng lại ở trên người Vân

Khê, sóng mắt từ từ bình tĩnh, hóa thành cục diện đáng buồn, thanh âm hắn trầm thấp nói: “Ta làm không được!”

Vẻ thô bạo nhất thời nổi lên trên mặt cung chủ, hắn hung hăng vung tay áo, vẻ ngoan lệ trong mắt bắn về phía Hách Liên Tử Phong nghiêng mặt: “Ngươi lặp lại lần nữa?”

Ánh mắt Hách Liên Tử Phong từ trên người Vân Khê từ từ dời đi, khôi phục lại kiểu mặt lạnh, bình tĩnh nói: “Ta làm không được!”

“Tốt, rất tốt! Ngươi quả nhiên là tử tôn rất tốt của nhà Bắc Thần!” Cung chủ giận quá thành cười, “Khó trách mẹ ngươi ban đầu muốn đem ngươi vứt bỏ, dòng giống Hách Liên gia thì làm gì mà tốt? Bổn cung thật hối hận, ban đầu không nên đem ngươi từ trong hố băng cứu ra!”

Cung chủ lần nữa kích thích Hách Liên Tử Phong, đối với hắn mà nói, mẹ của hắn vĩnh viễn là một cây kim trong lòng hắn, người nào chạm đến nó, chẳng khác nào là nhổ kim ra khỏi lòng hắn.

Hách Liên Tử Phong vô cùng trầm mặc, chỉ có khí tràng vây quanh người hắn một lớp tiếp theo một lớp bắt đầu khởi động, như trước lúc bão táp không gian biến thành trầm nặng.

Cung chủ hừ lạnh nói: “Nữ nhân là họa thủy, giữ lại nàng, sớm muộn gì cũng phá hủy ngươi! Ngươi đã không chịu động thủ, vậy thì để cho Bổn cung xuất thủ, thay ngươi giết nàng!”

Một bộ áo nâu bồng bềnh, tay áo vũ động, khí lãng cuồn cuộn đánh về phía Vân Khê, xu thế như thiên quân vạn mã, mạnh không thể đỡ.

Cao thủ Huyền tôn đỉnh, há lại có người có thể ngăn cản?

Vân Khê đối mặt với khí lãng ngập trời hướng nàng đánh tới như thế, hô hấp của nàng đột nhiên ngừng, cảm thấy hít thở không thông, phảng phất trong chốc lát cũng sẽ bị khí lãng mạnh mẽ này cắn nuốt, hủy diệt.

Nàng duy nhất có thể phản ứng, chính là bước nhanh lui về phía sau. Đáng tiếc, nàng mau hơn nữa, cũng mau không mau hơn Lôi Đình Nhất Kích của một cao thủ Huyền tôn đỉnh.

Sinh tử đang ở khoảng cách!

Lúc này, trước mắt đột nhiên nhiều ra ba bóng người, ngăn trở ở trước mặt nàng.

Oanh ——

Bốn cổ khí lãng ở giữa không trung nổ tung!

Vân Khê không còn kịp thấy rõ tình huống trước mắt nữa, đã bị khí lãng đụng nhau bắn ra ngoài, theo sát nàng, còn có ba bóng người khác.

Phanh, phanh, phanh, phanh!

Bốn người lần lượt đụng vào trên thạch bích cứng rắn, thuận thế trợt xuống.

Cú va chạm lớn này, không phải chuyện đùa, khóe môi mỗi người đều tràn ra chút máu tươi.

Ở trong bốn người Vân Khê thực lực yếu nhất, mặc dù có Long Thiên Tuyệt, Hách Liên Tử phong cùng Độc Cô mưu ba người vì nàng cản một chút, nhưng nàng là người bị thương nghiêm trọng

nhất trong bốn người. Vân Khê rốt cục ý thức được, đối mặt cao thủ Huyền tôn như cung chủ vậy, nàng căn bản tư cách cùng hắn đối chiến cũng không có.

Long Thiên Tuyệt cùng Độc Cô Mưu sẽ vì nàng ngăn chặn trận chiến, nàng không ngoài ý muốn, ngoài ý muốn chính là, giờ này khắc này Hách Liên Tử Phong cũng vì nàng mà phản lại cậu ruột mình, vì nàng ngăn cản một kích của cung chủ..... Người này, nàng thật không biết nên như thế nào bình phán hắn.

“Phong nhi, ngươi lại che chỡ nàng?” Cung chủ thịnh nộ, hơi thở chung quanh tăng vọt, đem trọn không gian như vặn vẹo

Hách Liên Tử Phong che ngực, lảo đảo bò dậy, ánh mắt thâm trầm như biển: “Chuyện khác ta cũng có thể đáp ứng, nhưng chính là không cho phép ngươi giết nàng!”

Cung chủ quát lên: “Ngu xuẩn! Chẳng lẽ ngươi nghĩ vì một nữ nhân, mà làm trễ nãi đại sự gia tộc của Bắc Thần ta?”

Hách Liên Tử Phong nói: ” Đại sự Gia tộc, ta chưa từng quên mất! Nhưng ngươi muốn giết nàng, ta tuyệt đối không cho phép! Ngươi chớ ép ta để ta với ngươi là địch!”

Hai người kịch liệt giằng co, không khí càng thêm bị đè nén.

“Khê Nhi, tới đây!” Long Thiên Tuyệt đưa tay kéo Vân Khê qua, đem nàng che ở phía sau, môi của hắn giác cũng có máu, thần sắc ngưng trọng, nhưng càng nhiều là vẻ mặt ân cần.

Hắn đưa mắt, cùng cung chủ giằng co: “Nàng là nữ nhân của ta, ngươi muốn giết nàng, trừ phi giết ta trước!”

“Giết ngươi? Dễ như trở bàn tay!” Ầm ầm một tiếng vang thật lớn, cung chủ lần nữa phóng lên, lần này so sánh với lúc trước càng thêm cuồng bạo cùng hung mãnh.

Long Thiên Tuyệt thân như tia chớp, không chút do dự đón đánh đi tới, thân ảnh màu đen của hắn đột nhiên lớn hơn, mang theo bóng dáng cùng khí thế bay lên.

“Thiên Tuyệt ——” lòng bàn tay Vân Khê đầy mồ hôi lạnh, sau khi biết thực lực đáng sợ của cung chủ, lòng nàng như treo lên cao.

“Hổ Vương, mau! Đi giúp hắn!”

Hổ Vương tuân mệnh phóng ra.

Tay nàng liền nhanh chóng mò vào trong chiếc nhẫn trữ vật, giờ phút này nếu không sử dụng thần khí, còn đợi khi nào?

Mội cánh tay đột nhiên hướng về nàng, vững vàng bắt được tay nàng.

Nàng ngẩng đầu, chống lại Hách Liên Tử Phong thần sắc ngưng trọng.

“Khê Nhi, ta đem tất cả thần khí đều cho ngươi, nhưng nếu thắng..... giữ lại một cái mạng cho hắn, có thể không?”

Vân Khê liền giật mình, trong phút chốc, vô số ý niệm trong đầu xẹt qua.

Nếu có thể tập hợp đủ tất cả lực lượng thần khí, như vậy đối phó cung chủ cơ hội lớn hơn rất nhiều, chẳng qua là lưu lại tánh mạng cho hắn, ngày sau hậu hoạn vô cùng, nhưng nếu không đáp ứng,

bọn họ chẳng những không cách nào chiến thắng cung chủ, tất cả mọi người chỉ có thể táng thân đất trong địa cung.

Hai bên quyết định đều nguy hiểm.....

Còn chưa chờ nàng suy nghĩ rõ ràng, dư âm khí lãng ba lần nữa chạm mặt đánh tới, cả người nàng hung hăng đụng vào trên tường đá, bốn thần khí rơi xuống trên mặt đất.

Nàng ngẩng đầu, thấy Long Thiên Tuyệt cùng cung chủ khổ chiến, một tần xuất tuyệt chiêu, trong nháy mắt Ni Di thuật cùng Phản phệ thuật ứng dụng tự nhiên, một thì thoải mái mà nắm giữ lấy chiến cuộc, hai người nhìn như tạm thời không phân cao thấp, kì thực chỉ có bản thân Long Thiên Tuyệt rõ ràng nhất, khổ nhất là hắn. Hắn dùng Ni Di thuật cùng Phản phệ thuật, lúc ban đầu đúng là có tác dụng, ngoài dự đoán mọi người, để cho cung chủ nắm không chặc chiêu thức tiếp theo của hắn, nhưng một khi hai người so chiêu đã lâu, đối phương liền từ từ nắm giữ cách hắn ra chiêu, bắt đầu gặp chiêu triết chiêu, nghĩ biện pháp đè ép hắn, khiến cho hắn không có biện pháp thi triển Na Di thuật cùng Phản phệ thuật nữa.

Long Thiên Tuyệt võ công của phần lớn là truyền từ cung chủ, hai thầy trò tỷ võ, sư phụ thường thường giữ lại chiêu số, mà hắn đối với chiêu số đồ đệ cũng rõ như lòng bàn tay. Tình cảnh như thế, Long Thiên Tuyệt muốn thủ thắng, khó khăn càng thêm khó khăn.

Vân Khê là người thông minh, rất nhanh liền phân rõ thiệt hơn, nàng đưa tay, nhặt lên thần khí rơi xuống trên mặt đất.

Lực lượng thần khí không phải chuyện đùa, song thực lực cung chủ càng không thể khinh thường, nàng không xác định chỉ bằng vào bốn lực lượng thần khí, có thể chiến thắng hắn hay không, nàng không dám tùy ý đặt cược.

Không thành công, cũng thành nhân!

Nàng chỉ có một lần cơ hội, sống hay chết, đang ở trong quyết định của nàng.

Hách Liên Tử Phong như cũ vẫn đang đợi đáp án của nàng.

Vân Khê ngoan cắn môi dưới, hạ quyết tâm gật đầu nói: “Tốt, một lời đã định!”

Tựa như thở phào nhẹ nhỏm, Hách Liên Tử Phong ở trên người móc ra, khi hắn mở tay ở trước mặt Vân Khê, Vân Khê không khỏi địa ngạc nhiên.

Sáu thần khí! Hắn lại thật đem sáu thần khí toàn bộ tập hợp đủ rồi!

Thật giống như hiểu suy nghĩ trong lòng của nàng, Hách Liên Tử Phong nói: “Chuyện khó khăn sẽ có phương pháp đặc biệt! nếu ta không làm như vậy, chúng ta khi nào mới có thể tập hợp đủ mười miếng thần khí?”

Vân Khê mi tâm vừa nhíu, hừ lạnh nói: “Nếu như lời ngươi nói không có phương pháp, chính là cầm tánh mạng vô tội của người khác làm đánh cuộc, ta đây sẽ không nên những thứ thần khí này!”

“Khê Nhi, ta nghĩ ngươi hiểu ta! Ngươi biết Long Tường đại lục đối với ta ý nghĩa như thế nào.....” Hách Liên Tử Phong nhướng lên đuôi lông mày, “Ta phải làm như vậy! Nếu không ta đây chết cũng sẽ không cam tâm!”

“Đây là chuyện của ngươi, cùng ta không liên quan!” Nàng đưa tay, lấy sáu thần khí trong tay của hắn.

Rỉ máu, nhận chủ.....

Khi nàng cùng mười thần khí ý thức tương thông, Vân Khê không cách nào hình dung cảm thụ của mình giờ phút này.

Ầm!

Nàng ngẩng đầu mà đứng, thật giống như một tòa núi lớn trên đất bằng phẳng!

Nguy nga, hùng tráng, khí thế như hồng!

Ở trong mắt nàng, hai đạo thần quang bắn ra, vô cùng mênh mông, nàng thật giống như thấy được tại phía xa trời cao ở ngoài trời cao, là ảo giác, hay là thật? Nàng đã phân không rõ ràng lắm.

Huyền lực trong cơ thể đang nhanh chóng tăng vọt, máu kịch liệt sôi trào, gần như muốn nổ tung.

Vân Khê thân hình lay động, dưới chân càng ngày càng phù phiếm, nàng chỉ cầu nhanh chóng vào, nhưng quên mất thực lực trước mắt mình có thể có thừa nhận lực lượng mười thần khí đồng thời bị thúc dục hay không.

Hạt cát của Đồng hồ cát đã sắp thấy đáy, thời gian không cho nàng suy nghĩ nhiều.

“Thiên Tuyệt, tránh ra!” tiếng hô xé rách từ trong miệng nàng ra, thân ảnh của nàng hóa thành một đạo khói trắng, phía cái đuôi tỏa ra vô số tinh hỏa, giơ kiếm xông về cung chủ!

Oanh!

Đất rung núi chuyển, thạch phá thiên kinh!

Cả tòa địa cung, cho tới khắp Bạch Hổ Lâm đều ở kịch liệt đung đưa.....

“Đã xảy ra chuyện gì? Địa cung có phải hay không muốn sụp đổ rồi?”

Tầng thứ tám, cát đá từ không gian phía trên lăn xuống, Hách Liên Tử Ngọc bối rối né tránh, lên tiếng kinh hô.

“Tử Ngọc, không nên chạy loạn, nguy hiểm!” Hách Liên Tử Ngữ đưa tay kéo lấy hắn.

“Tất cả mọi người đừng loạn! Không nên rối loạn trận cước!” Long Thiên Thần ngồi chồm hổm thân, đem Vân Tiểu Mặc cùng Đoan Mộc Tĩnh hai đứa bé che ở trong ngực.

Hai đứa bé khó được không có bị kinh sợ, hết sức được an tĩnh.

“Nhất định là địa cung muốn sụp rồi! Mau nhìn, hạt cát cũng nhanh muốn chảy hết rồi, chúng ta cũng sẽ chết ở chỗ này!” thần kinh Hách Liên Tử Ngọc hoảng loạn rồi, “Không được, ta muốn lúc này rời đi thôi! Ta không thể chết được ở chỗ này!”

Hắn vừa nói, như điên tránh thoát tay Hách Liên Tử Ngữ, hướng cửa ra tầng thứ tám như điên chạy tới.

“Tử ngọc, không nên đi, nguy hiểm!” Hách Liên Tử Ngữ nóng nảy, mặt đất chấn động rõ lợi hại, cát đá bay loạn, nàng không đi lại, chỉ có đem ánh mắt cầu trợ quăng hướng Long Thiên Thần, “Thiên Thần.....”

“Hai người các ngươi hảo hảo đợi, không nên lộn xộn!” Long Thiên Thần cúi đầu giao đãi thanh âm, đem hai đứa bé cùng Hách Liên Tử Ngữ đồng loạt nhét vào ẩn núp phía dưới Phì Long, để tránh cát đá từ bên trên lăn xuống nện vào bọn họ, sau đó, hắn đè thấp thân thể, hướng Hách Liên Tử Ngọc chạy đi đuổi theo.

Hách Liên Tử Ngọc chạy trốn cực nhanh, sợ mất mạng liền chạy như điên, rất nhanh liền xông vào tầng thứ chín trong trận khóa sắt.

“Tử ngọc, mau trở lại!” Long Thiên Thần theo sát tiến vào tầng thứ chín.

“Ta không muốn chết! Ta mới không cần trở về!” Hách Liên Tử Ngọc hướng phía trước chạy tới, dưới chân đột nhiên bị thứ gì vướng chân, cả người hung hăng ngã văng ra ngoài, té ngã.

“Ai u, là vật gì đẩy ta?” Hắn quay đầu lại, vừa vặn chống lại một đôi ánh mắt màu ngọc lưu ly xanh biếc, hắn lên tiếng kinh hô.

Đây là đồ gì?

Nó không phải là khác thứ gì, chính là thú sũng cung chủ Thánh cung nuôi —— Côn Bằng!

Lúc trước nó bị Long Thiên Tuyệt đánh cho hấp hối, tạm thời hôn mê, nhưng cũng không có chân chính chết.

Long Thiên Tuyệt chỉ lo Vân Khê an nguy, cũng là không có đi phản ứng sống chết của nó, nó lúc này mới tránh được một kiếp.

“Rống ——” Côn Bằng vừa mới tỉnh lại, chỉ thấy trước khóe miệng có thức ăn đưa tới cửa, nó không chút nghĩ ngợi, trực tiếp há mồm cắn một cánh tay Hách Liên Tử Ngọc, ngon lành ăn no.

“A ——” Hách Liên Tử Ngọc đau đến hai mắt vừa trợn trắng, ở tại chỗ ngất đi.

Long Thiên Thần chạy tới, Côn Bằng đã gặm cánh tay phải Hách Liên Tử Ngọc một cái, máu chảy đầm đìa, thê thảm không nỡ nhìn. Hắn cũng bị sợ hết hồn, vội vàng rút kiếm đâm về Côn Bằng.

“Hì hì, muốn giết ta? Không dễ dàng như vậy!” Côn Bằng đem cánh có lực vỗ, đem Long Thiên Thần cả người ném đi, nghĩ lại nó chính là viễn cổ thần thú trong truyền thuyết, thực lực không giống bình thường, cho dù là bị thương, phần lớn thực lực cũng còn, Long Thiên Thần làm sao có thể là đối thủ của nó?

Long Thiên Thần nặng nề ngã ở trên mặt đất, đang lo không biết cách nào chiến thắng nó, lúc này, chuyện thật to biến chuyển xảy ra. Vốn là mạnh mẽ Côn Bằng, đột nhiên hét lên, thân thể đột nhiên run lên, bỗng nhiên té xuống.

“Không tốt, không tốt! Chủ nhân gặp nguy hiểm!”

Thú sủng một khi cùng chủ nhân khế ước, mạng của nó liền cùng chủ nhân của nó gắn bó nhất thể, Côn Bằng cảm ứng được chủ nhân bị thương nặng, cùng chủ nhân tinh thần lực tương liên, trong lúc đó nháy mắt gián đoạn. Thân thể của nó cũng đi phản ứng, thực lực ở trong nháy mắt yếu đi nhiều, tạm thời mất đi lực lượng.

Long Thiên Thần nhận thấy được biến hóa của nó, nhìn đúng cơ hội, từ trên mặt đất phi thân nhảy lên, giơ kiếm nhắm thẳng vào cổ họng Côn Bằng.

“Đừng! đừng!, đừng có giết ta!” Côn Bằng lên tiếng kinh hô, hướng hắn xin khoan dung.

Long Thiên Thần hừ lạnh một tiếng, nhất phái chánh nghĩa lẫm nhiên: “Giữ lại ngươi cũng là làm hại nhân gian, không bằng để cho ta giết ngươi, vì dân trừ hại!”

“Đừng giết ta! Ta hiện tại cùng chủ nhân tạm thời mất đi liên lạc, ngươi có thể thừa dịp lúc này cùng ta khế ước, chờ ta thành thú sủng của ngươi, ta dĩ nhiên sẽ nghe lời ngươi, sẽ không làm chuyện ngươi không thích.”

“Thật?” Long Thiên Thần hí mắt, ngó chừng con ngươi màu ngọc lưu ly xanh biếc của Côn Bằng, thấy thế nào nó cũng không nói láo.

“Làm sao khế ước?” Hắn biết, một con thú sủng đã có chủ nhân cùng một con thú sủng không có chủ nhân, phương thức khế ước giữa bọn họ là hoàn toàn khác nhau, khó khăn người trước so sánh với người sau muốn lớn, hơn nữa phải là ở dưới tình huống rất đặc thù mới có thể có hiệu quả. Dĩ nhiên, trong chuyện này bản thân nguyện vọng của thú sủng là trọng yếu nhất, nhưng nếu nó căn bản không muốn, cho dù ngươi giết chủ nhân của nó, nó cũng sẽ không cho, nhưng nếu bản thân thú sủng nguyện ý, tình huống kia liền hoàn toàn bất đồng.

“Ta cần nhiều máu của ngươi.” Côn Bằng nhanh chóng nháy mắt mấy cái, muốn tranh thủ thật tốt tình cảm với hắn.

Long Thiên Thần bán tín bán nghi, nhưng vẫn là xử dụng kiếm cắt trên tay mình một nhát, máu tươi rỉ ra.

Côn Bằng thấy máu, hai mắt trừng phát sáng, thoáng cái liền đụng ngã ở Long Thiên Thần, hút mạnh máu trên người, nhưng chẳng qua là uống máu mà thôi, cũng không có đả thương hắn.

Long Thiên Thần hô to rút lui, đang muốn cùng nó trở mặt, thì lúc này nghe được Côn Bằng miệng phun tiếng người nói: “Ta lấy tổ tiên Côn Bằng Chi linh thề, chủ nhân của ta, ta sẽ trở thành đầy tớ chung thân của ngài, hết lòng phục tòng mệnh lệnh của ngài.....”

Côn Bằng lời vừa xong, Long Thiên Thần lập tức cảm thấy một cổ ấm áp ở bên trong thân thể lẻn, Huyền giai của hắn nhanh chóng tăng trưởng, thoáng cái nhảy lên ngũ phẩm, nhảy lên tới Mặc Huyền lục phẩm!

Hắn vui mừng vạn phần.

Đây quả thực so sánh với trúng giải thưởng lớn, còn muốn làm cho hắn hưng phấn!

“Ta cũng thề với trời như vậy, sau này ta sẽ đem ngươi coi là chiến hữu tốt nhất cùng bằng hữu của ta, cùng sinh cùng tử, cùng chung tiến thối!”

Côn Bằng vành mắt nước mắt đảo quanh, chủ nhân trước của nó, trong lòng coi nó như đầy tớ sai bảo, cho tới bây giờ cũng sẽ không đem nó coi là chiến hữu cùng bằng hữu, cho nên nó có thể dễ dàng ruồng bỏ chủ nhân của nó, chọn Lương chủ khác. Song lời thề chân chính của Long Thiên Thần đã cảm động nó, nó cúi đầu, lè lưỡi ở trên khuôn mặt tuấn dật Long Thiên Thần ngoan liếm vài hớp, bày ra nó lấy lòng.

Trên Đầu lưỡi của nó còn lưu lại mùi máu tươi, Long Thiên Thần trong bụng một trận nôn mửa, thật sự không chịu nổi nó tỏ vẻ yêu thương như thế

Lúc này, Hách Liên Tử Ngọc mơ mơ màng màng tỉnh lại, nghiêng đầu, vừa lúc thấy một màn như vậy. Hắn kinh hãi, cho là Côn Bằng

muốn ăn Long Thiên Thần, hắn hai mắt vừa trợn trắng, lần nữa bị hôn mê bất tỉnh.

Ngoài Địa cung, năm vị sứ giả đến từ tam đại Thánh Địa vẫn chờ chực, chưa từng rời đi.

Cảm ứng được mặt đất kịch liệt chấn động, năm người đều thay đổi sắc mặt.

“Chẳng lẽ địa cung muốn sụp?” nam tử tuổi trẻ áo trắng hơi có vẻ trầm ổn nói, ánh mắt của hắn từ từ thâm thúy, như có điều suy nghĩ.

“Tính toán thời gian, bọn họ ở bên trong địa cung, hẳn là không sai biệt lắm có mười hai canh giờ đi? Nhìn dáng dấp, bọn họ là thật muốn táng thân trong mặt đất.” Trong đó một gã hắc bào nam tử nói.

Năm người nhất tề đưa mắt nhìn về hướng sơn động, đăm chiêu.

Ù ù long ——

Lúc này, một đầu khác sơn động, có dị động truyền ra.

Năm người lẫn liếc nhau một cái, nhất tề chạy đi ngó nhìn.

“Nơi này có cơ quan! Chẳng lẻ nơi này chính là cửa ra địa cung?”

“Như vậy nói cách khác, địa cung không có sập, là bọn hắn thật sấm quan thành công, mở ra cửa địa cung?”

Năm người đều có chút ít bất khả tư nghị.

“Đi, đi xuống xem một chút!” Năm người lục tục nhảy vào lỗ hổng hé ra từ kẽ đất, dọc theo bên trong hiện ra cầu thang đầy rêu xanh, từng

bậc từng bậc chạy xuống phía dưới.

Quyển 4 - Chương 1: Phụ Tử Ra Trận

Mờ mờ địa cung, cát đá sụp đổ.

Nơi này là tầng cuối cùng của địa cung, mượn chút ánh sáng chiếu vào, trong không gian phần lớn đã bị cát đá chôn vùi, hiện trường một mảnh lộn xộn.

Nơi gần cơ quan, có hai bóng người lâm vào trong hôn mê, một nửa thân thể bọn họ chôn ở trong cát đá, chỉ có tay hai người là vững vàng chộp vào vị trí trên cơ quan, lúc lên lúc xuống, không ai nhường ai.

Không có gì ngoài thân ảnh hai người, nhìn quanh hiện trường đều là cát đá cùng đổ nát, không thấy bất cứ người nào.

“Vân nương tử?!” Bạch Sở Mục nhìn một cái liền nhận ra một người trong đó.

Phía sau hắn một gã nam tử áo bào trắng khác ánh mắt híp lại, một đôi mắt phượng tỏa ra sự lạnh lùng cùng cao quý, hiển nhiên, hắn cũng nhận ra Vân Khê, đáy mắt dâng lên một vòng nước xoáy, thần bí khó lường.

“Sư huynh, mau nhìn! Là Vân nương tử!” Bạch Sở Mục đem Vân Khê từ trong cát đá bới ra ngoài, nàng toàn thân trên dưới đều dơ bẩn, trên mặt, trên người có nhiều nơi đều có vết thương.

Tầm mắt Nam Cung Dực xẹt qua Vân Khê, rơi vào người cách nàng

không xa trong đống cát đá, khom người nhặt lên thập vật thần khí tán lạc tại trong đó. Hắn cũng không biết đó chính là thần khí, chẳng qua là trên nó phát ra nhàn nhạt huỳnh quang hấp dẫn hắn.

“Chẳng lẽ đây chính là thập đại thần khí trong truyền thuyết gia tộc?” lão giả áo bào trắng túm lấy thần khí trong tay Nam Cung Dực, như nhặt được chí bảo, lộ ra thần sắc mừng như điên.

“Không sai! Nhất định đây chính là này thập đại thần khí rồi! Lão phu lúc trước đã sớm nghe, nghe nói tin liên quan đến việc thập đại thần khí của thập đại gia tộc phát ra uy lực, nghe nói nó xuất từ trong tay một vị thiên tài chí tôn võ giả của Vân tộc, chỉ có người thuần huyết mạch trong thập đại gia tộc mới có thể khởi động được lực lượng của nó.....”

“Nhưng vì cái gì mà thoạt nhìn nó lại giống vật phẩm trang sức của nữ nhân thế?” Bạch Sở Mục cầm lên một thần khí tinh tế quan sát, thật là tò mò.

Lão giả áo bào trắng nói: “Đó là bởi vì vị thiên tài võ giả chí tôn của Vân tộc này bản thân chính là nữ tử, cho nên mới có thể dựa theo sự yêu thích của mình mà luyện chế thần khí.”

“Thì ra là cõi đời này còn có nữ nhân biến thái như vậy!” Bạch Sở Mục nhún vai, một trận cảm thán, hắn vốn là cảm thấy Vân Khê thân là một nữ nhân đã đủ biến thái rồi, ai ngờ trong gia tộc họ Vân còn tồn tại một người so sánh với Vân Khê càng cao thủ càng biến thái hơn, quả nhiên là không phải là người một nhà, thì không tiến gia môn a.

“Văn trưởng lão, theo ngươi nói, chỉ có huyết mạch thuần khiết của thập đại gia tộc mới có thể giải khai lực lượng thần khí, như vậy tại sao thần khí lại ở trên tay của nàng?” Nam Cung Dực một câu thức

tỉnh mọi người.

“Nàng cũng họ Vân, chẳng lẽ là hậu nhân của vị thiên tài chí tôn võ giả kia, cho nên nàng cũng có năng lực có thể mở ra lực lượng thần khí?” Văn trưởng lão, cũng tức là lão giả áo bào trắng, kinh ngạc nói.

“Chúng ta quản chuyện này để làm gì? Chỉ cần xác định nàng chính là người sử dụng thần khí, chúng ta đem nàng mang về tam đại Thánh Địa, làm cho nàng tiếp nhận xét xử của hội trọng tài trưởng lão, không phải sao?” một trong hai gã nam tử hắc bào lãnh khốc nói.

“Không sai! Chỉ cần chúng ta đem nàng mang về, giao cho hội trọng tài trưởng lão, như vậy chuyện người của Huyễn Dạ Tinh Hải cố ý bao che người tự tiện sử dụng thần khí cũng không có cách chối cãi, lúc ấy xem Dạ Cô Phong phải làm thế nào mà hướng hội trưởng lão giải trình.”

Ba vị lão giả liếc mắt nhìn nhau, cười âm hiểm.

Đồng thời, Bạch Sở Mục cùng Nam Cung Dực cũng nhìn nhau một cái, người trước lộ ra vẻ lo lắng, người sau thì ánh mắt thâm thúy, làm cho người ta nhìn không ra hắn chân chính tâm tư.

“Văn trưởng lão, vậy hắn phải làm sao bây giờ?” Bạch Sở Mục chỉ cung chủ vẫn lâm vào trong hôn mê giống như trước.

Văn trưởng lão hí mắt trầm tư nói: “Nói vậy hắn chính là cung chủ Thánh cung rồi, hắn cũng không phải là người lương thiện gì! Chúng ta đưa cùng nhau mang về, hội trưởng lão sẽ có sự xét xử đối với hắn. Bạch Sở Mục, Nam Cung Dực, hai người các ngươi chịu trách nhiệm áp tải bọn họ, không được để chạy mất!”

“Dạ, Văn trưởng lão!” Bạch Sở Mục cùng Nam Cung Dực hai người

nhất tề đáp lời, sau đó một người khiêng một, ra khỏi lối vào địa cung, tìm đường cũ trở về.

Năm người sau khi rời đi, qua hồi lâu, đám người Đoan Mộc Hùng từ tầng thứ mười hai xông vào địa Cung, thấy tình cảnh trước mắt, mấy người đều lâm vào trong kinh ngạc. Mới vừa rồi một trận kịch liệt rung lắc, bọn họ cũng không nhiều không ít nhận lấy ảnh hưởng, nhưng này ảnh hưởng cùng tầng thứ mười hai địa Cung mà nói, quả là thua xa.

“Người đâu? Làm sao lại không thấy rồi?” Vân hộ pháp nhìn quanh, không khỏi lo lắng, tôn chủ cùng phu nhân đồng thời mất đi tung tích, cái này sao mà được?

Lúc này, một tiếng kêu rên từ trong đống cát đá truyền ra. Vân hộ pháp nhạy cảm cảm ứng được rồi, hắn bổ nhào thân đến nơi thanh âm truyền ra, dùng sức khom người bới ra đất đá, cho đến lộ ra một tờ gương mặt tuấn tú quen thuộc, hắn nhất thời lộ ra vẻ mừng rỡ.

“Tôn chủ, ngài không có chuyện gì là tốt!”

Long Thiên Tuyệt mơ mơ màng màng một trận, đợi mở mắt ra, hình ảnh hiển thị rõ hoàn toàn. Hắn từ trong đống cát đá bò dậy, nhìn quanh, ánh mắt đột nhiên sắc bén hẳn lên: “Khê Nhi đâu?”

Vân hộ pháp nói: “Thuộc hạ mới vừa đến tầng này, không có nhìn thấy thân ảnh phu nhân, có lẽ bị chôn ở bên trong cát đá.”

“Vậy còn không nhanh đào?” Long Thiên Tuyệt tăng thêm ngữ điệu, cũng bất chấp đả thương trên người, ra sức đào ở bốn phía.

Đám người Đoan Mộc Hùng cũng không nhàn rỗi, rối rít ở trong đống cát đá tìm kiếm.

“Khê Nhi, nàng nghe được lời nói của ta sao?”

“Khê Nhi, nhanh lên một chút trả lời ta một tiếng!”

Sợ thương tổn người trong đống cát đá, Long Thiên tuyệt không dám dùng kiếm khí tới đào, mà là mười ngón tay đào móc. Hắn vừa đào, vừa hô Vân Khê, từ từ, vẻ lo lắng đáy mắt càng ngày càng đậm hơn.

Trong đống cát đá lộ ra một mái tóc đen, hắn vui mừng quá đỗi: “Khê Nhi! Khê nhi nàng đừng sợ, ta ở chỗ này!” Hắn tiếp tục dùng mười ngón tay liều mạng đào, cho đến khi hắn thấy trong đống cát đá lần nữa lộ ra một mảnh chéo áo màu tím, mặt của hắn thoáng cái liền đen.

Hắn đứng dậy, một cước hung hăng từ vị trí lộ ra mà đạp, rồi tiếp tục hướng nơi khác đào móc.

Đoan Mộc Hùng cùng đám người Vân hộ pháp thấy tận mắt thần sắc Long Thiên Tuyệt trước sau biến hóa, liền tận mắt nhìn thấy một cước đạp vô tình kia, mấy người nhất tề sợ run cả người.

Quá độc ác!

Đãi ngộ này xê xích cũng quá lớn đi?

Đáng thương Hách Liên Tử Phong.....

Liền đào ra một người, màu đen y phục, là Độc Cô mưu.

Long Thiên Tuyệt lần nữa thất vọng.

Một cước mới vừa hung hăng đá kia, đã đem Hách Liên Tử Phong

lâm vào trong hôn mê đạp cho tỉnh, hắn kêu rên, dằng dặc tỉnh lại.

Người của Tư Đồ gia chủ giúp Hách Liên Tử Phong, tự mình tiến lên, kéo hắn ra từ trong đống cát đá ra ngoài.

“Khê Nhi đâu?” Hách Liên Tử Phong sau khi trở lại thần trí, câu thứ nhất là hỏi thế, hơn nữa còn cùng Long Thiên Tuyệt hỏi giống nhau như đúc.

Long Thiên Tuyệt vốn là ở trong lòng có một mồi lửa, không chỗ phát tiết, bây giờ nghe đến câu hỏi Hách Liên Tử Phong, hắn khí giận công tâm, một bạt tai liền hướng Hách Liên Tử Phong vứt qua.

Tư Đồ gia chủ vội vàng chống chọi, khuyên nhủ: “Long tôn chủ, bình tĩnh chớ nóng!”

“Hách Liên Tử Phong, ta nhịn ngươi đã lâu rồi!” Long Thiên Tuyệt nhìn chằm chằm Hách Liên Tử Phong, lạnh lùng nói, “Khê Nhi là nữ nhân của ta, ngươi tốt nhất cách xa nàng một chút, ngươi không xứng gọi tên của nàng!”

Hách Liên Tử Phong rét lạnh cười, không chút nào yếu thế: “Ta cùng Khê Nhi biết nhau trước, nếu bàn về giao tình, ngươi như thế nào cùng ta so sánh chứ? Nếu không phải ngươi dùng thủ đoạn, làm cho nàng mang thai hài tử của ngươi, Khê Nhi sao lại gả cho ngươi?”

Long Thiên Tuyệt thịnh nộ, mắng: “Ta cùng Khê Nhi chính là lưỡng tình tương duyệt, nàng gả cho ta, cũng là cam tâm tình nguyện. Mà ngươi, nàng đối với ngươi bất quá là đồng tình, ngươi vẫn mơ tưởng ỷ vào thân thế đáng thương của mình tới tranh thủ đồng tình của nàng! Hách Liên Tử Phong, ta cho ngươi biết, là một người đàn ông, ngươi để cho ta rất xem thường! Thân thế đáng thương thì sao? Bị mẹ ngươi vứt bỏ thì sao? Chẳng lẽ như vậy có thể làm cho ngươi

tranh thủ đồng tình của người khác sao?Lấy cớ mặt dày mày dạn quấn lấy Khê Nhi sao? Hách Liên Tử Phong, ngươi không phải là một người đàn ông!”

Hách Liên Tử Phong sắc mặt lúc trắng lúc xanh, oán hận ngó chừng Long Thiên tuyệt không nói, mặt mày cũng đang hung hăng co quắp.

Đoan Mộc Hùng và Dung Thiếu Hoa, cùng mấy người Dung lão gia chủ nhìn hai người qua lại mắng nhau, không khỏi lắc đầu thở dài, hai người này đều là đại nhân vật nổi tiếng Ngạo Thiên đại lục, vì một nữ nhân, mà giống như đàn bà chanh chua ầm ĩ, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, nói ra cũng không có người tin.

Độc Cô Mưu tỉnh lại, từ trong đống cát đá bò đi ra ngoài, thấy cảnh tượng này, hắn cơ hồ cho là mình còn ở trong hôn mê. Bất quá rất nhanh, hắn phục hồi tinh thần, bình tĩnh phủi bụi đất trên người mình, đứng yên ở một bên, hắn tiếp tục làm như không tồn tại.

Tư Đồ gia chủ kẹp ở giữa Long Thiên Tuyệt cùng Hách Liên Tử Phong, cảm giác được cường đại uy áp đến từ trên người hai người, thình lình rùng mình một cái, nói: “Nhị vị, ta xem.....”

Không đợi hắn phát biểu ngôn luận của mình, hai người nhất tề hướng hắn quát: “Im miệng!”

Tư Đồ gia chủ co cổ lại, hai người này đắc tội với ai cũng đều không tốt.

“Long Thiên Tuyệt, ngươi chớ để khinh người quá đáng!” Hách Liên Tử Phong bước ra về Long Thiên Tuyệt, hai tay níu lấy cổ áo của hắn, tay phải vung quyền, hướng trên mặt hắn đấm tới.

Long Thiên Tuyệt làm sao có thể để cho hắn đánh tới? Một tay cầm

quả đấm của hắn, hai người cùng dùng lực, đánh nhau cùng một chỗ.

Bởi vì hai người đều bị lực lượng thần khí lúc trước liên lụy, suy giảm tới kinh mạch, tạm thời không cách nào thi triển ra Huyền lực, nhưng công phu quyền cước cũng còn. Trận đánh này, toàn bộ đều dựa vào sức lực, ngươi một quyền ta một cước, không có bất kỳ kỷ xảo, mấy người tại chỗ thấy vậy ngẩn ra ngẩn ra, hai người này có phải là nhân vật phong vân vang dội Ngạo Thiên đại lục hay không?

“Làm sao bây giờ? Có muốn khuyên can hay không?” Dung Mậu Xuân nhíu mày, hắn cũng không ngờ tới sự việc sẽ phát triển như thế.

Mấy người còn lại hai mặt nhìn nhau, nhị vị này cũng không phải là dễ trêu, ai dám tiến lên đi khuyên can?

“Đừng để ý đến bọn hắn! Hay là nhanh chóng tìm biểu muội quan trọng hơn.” Dung Thiếu Hoa liếc một cái hai người đánh nhau trên mặt đất, khóe môi hứng thú kéo kéo, khó được có thể thấy nhị vị này biểu hiện thất thố như thế, hắn xem còn không kịp, tại sao phải ngăn cản?

Đoan Mộc Hùng cùng Dung lão gia chủ, cũng đám người Tư Đồ gia chủ sâu sắc đồng ý, cũng không để ý tới hai người, tiếp tục tìm người.

Cùng lúc đó, Long Thiên Thần dẫn hai huynh muội Hách Liên Tử Ngữ cùng Vân Tiểu Mặc, Đoan Mộc Tĩnh, cũng tới đến thứ mười hai địa Cung. Hách Liên Tử Ngọc mất đi một cái cánh tay, đến nay vẫn còn trong hôn mê, Hách Liên Tử Ngữ cùng Long Thiên Thần hai người vịn hắn đi ở cuối cùng, Vân Tiểu Mặc nắm tay bàn nhỏ bé của Đoan Mộc Tĩnh dẫn đầu đi vào không gian.

Vân Tiểu Mặc vừa mới đi vào, liền thấy được Hách Liên Tử Phong và Long Thiên Tuyệt đánh nhau cùng một chỗ, biểu hiện trên mặt hắn rất là phong phú, hai con mắt mở tròn trịa, cái miệng nhỏ nhắn trương thành hình chữ o. Sau khi ngu ngơ xong, hắn nắm quả đấm nhỏ, hướng bọn họ chạy vội đi qua.

“Bại hoại! Không cho khi dễ phụ thân ta!”

Tiếng nói non nớt của hắn khiến cả đám ngươi như bị sét đánh

Nếu là đổi lại những người khác, lời này cũng không bị vấn đề gì, chẳng qua phải biết rằng phụ thân của hắn là tôn chủ Lăng Thiên Cung nổi danh lừng lẫy, một đời Tà tôn, một đại nhân vật như vậy, ai có thể khi dễ được hắn?

Đang lúc mọi người nhìn soi mói, thân ảnh nho nhỏ của Vân Tiểu Mặc đã vọt tới trước mặt hai kẻ đang đánh nhau, quả đấm nhỏ một chút một chút đập vào trên người Hách Liên Tử Phong. Đừng xem hắn thân thể nhỏ, đánh đấm cũng không ngốc, quyền thì đập, còn chân thì đá, thỉnh thoảng lại kéo tóc Hách Liên Tử Phong.

” Khi dễ phụ thân ta! Khi dễ phụ thân ta!”

Mọi người thấy được như vậy thì trợn mắt hốc mồm, người nhà này quả nhiên cũng không phải là người bình thường a!

Chỉ trong chốc lát, vốn là hai nam nhân đánh nhau, liền biến thành phụ tử liên thủ công kích Hách Liên Tử Phong, Hách Liên Tử Phong khổ không thể tả. Hắn nào dám xuất thủ đánh đứa bé, nhưng hết lần này tới lần khác đứa bé này khí lực không phải lớn bình thường, bị phụ tử hắn giáp công, trên mặt hắn vết bầm rất nhanh liền tăng thêm rất nhiều, đầu tóc bị kéo, chật vật không chịu nổi.

Hách Liên Tử Ngữ đi vào một bước, nhìn thấy một màn như vậy, nàng thấp giọng hô lên, liền tranh thủ ném đệ đệ cho Long Thiên Thần, chạy tới khuyên can.

“Đừng đánh! Các ngươi đừng đánh! Đại ca, ngươi không sao chớ?”

Có nhi tử hỗ trợ, Long Thiên Tuyệt trong lòng ác khí toàn bộ phát tác xong, cũng không nguyện ý lại tiếp tục cùng Hách Liên Tử Phong dây dưa nữa, hắn còn muốn tiếp tục tìm kiếm Khê Nhi của hắn, cho nên lôi kéo nhi tử, rời xa vòng chiến.

Vân Tiểu Mặc còn không có đã nghiền, hai tay bị phụ thân hắn nắm, nhưng đôi chân còn tiếp tục hướng trên người Hách Liên Tử Phong chào hỏi: “Bại hoại! giám khi dễ phụ thân ta, hừ hừ!”

Trên mặt Long Thiên Tuyệt liền hiện ra thần thái sáng lạng, hắn một tay ôm lấy nhi tử, đứng thẳng người, khen: “Nhi tử tốt! Bại hoại thì phải hung hăng dạy dỗ!”

Long Thiên Thần u mê, có chút làm không rõ ràng lắm tình huống.

“Phụ thân, mẫu thân đâu?” Vân Tiểu Mặc yên tĩnh lại, quét một vòng, không có nhìn thấy thân ảnh mẫu thân.

Ánh mắt Long Thiên Tuyệt buồn bả, trên thực tế mới vừa rồi còn trong quá trình tìm kiếm, hắn cũng đã nhận thấy được không ổn. Cả không gian nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, nhưng dựa vào giác quan nhạy cảm của hắn, hắn phát hiện trong không gian trong trừ hắn, Hách Liên Tử phong cùng Độc Cô mưu, ngoài ba người, còn có những người khác tồn tại, nhưng Khê Nhi không thấy, đến cung chủ cũng không thấy. Chẳng lẽ là cung chủ bắt Khê Nhi? Hay là.....

“Biểu muội xem ra thật không có ở đây nơi này, nơi có thể tìm chúng ta đã tìm rồi, nơi này trừ ba người bọn ngươi ra, không có tung tích ai khác, hơn nữa cửa ra vào địa cung bị mở ra, nói không chừng bọn họ đã ra ngoài.” Dung Thiếu Hoa phân tích nói.

“Khê Nhi nhất định là bị buộc rời đi, nếu không nàng sẽ ở chỗ này chờ ta cùng Tiểu Mặc.” Long Thiên Tuyệt hí mắt, từ từ tỉnh táo lại, cẩn thận quan sát bốn phía.

Rất nhanh, hắn phát hiện lối ra mấy dấu chân, hắn để Vân Tiểu Mặc xuống, khom người nhìn dấu chân đặc thù.

“Có ít nhất năm người tiến vào địa cung, Khê Nhi vô cùng có khả năng là bị bọn họ mang đi.” Con ngươi của hắn đột nhiên lạnh lẽo, quay đầu nhìn về Vân hộ pháp, “Ngươi đi đem Băng hộ pháp, Phong hộ pháp bọn họ gọi ra! Bổn Tôn đi trước đuổi theo, dọc đường có lưu lại ám hiệu, các ngươi theo sau tới!”

“Dạ, tôn chủ!” Vân hộ pháp đáp.

“Chúng ta cùng đi đi, ngươi bây giờ bị trọng thương, chưa chắc có thể thắng được đối phương.” Dung Thiếu Hoa Trịnh Trọng nói.

Phụ tử Dung lão gia Chủ gật đầu, cũng tỏ vẻ đồng ý.

Đoan Mộc Hùng ôm lấy cháu gái, nói: “Việc này không nên chậm trễ, chúng ta vội vàng chia nhau đuổi theo, có tin tức mau sớm liên lạc.”

Long Thiên Tuyệt cảm kích hoàn quét một vòng, ôm nhi tử dẫn đầu chạy ra khỏi cửa ra.

Quyển 4 - Chương 2: Khôi Phục Trong Mông Lung

Long Thiên Thần chần chờ, đối với Hách Liên Tử Ngữ nói: “Tử Ngữ, đại tẩu ta không thấy, ta phải giúp đở đại ca của ta đi tìm nàng. Ngươi không bằng trước đi theo đại ca của ngươi về nhà, chờ ta sau khi tìm được đại tẩu, ta đi gia tộc Hách Liên gặp mặt.”

“Ừ.” Hách Liên Tử Ngữ gật đầu, vẻ mặt bi thương, lưu luyến.

Long Thiên Thần đem Hách Liên Tử Ngọc giao cho Bàn trưởng lão, đưa mắt nhìn nàng thật lâu, trong lòng giống như trước không thôi lưu luyến. Thật chặt ôm lấy nàng một cái, Long Thiên Thần lúc này mới xoay người rời đi.

“Mọi người đi rồi, còn nhìn?” Hách Liên Tử Phong trong lòng phẫn uất, vừa sửa sang lại quần áo của mình, vừa không quên đem muội muội xuất thần thật lâu gọi định thần lại.

Hách Liên Tử Ngữ mang trên mặt một vẻ hồng hồng say đắm, không dám cùng huynh trưởng nhìn nhau.

“Cánh tay hắn là chuyện gì xảy ra?” Hách Liên Tử Phong phát hiện ra Hách Liên Tử Ngọc khác thường, đáy mắt xẹt qua vẻ khinh thường. Hách Liên Tử Ngọc ở Hách Liên gia cho tới bây giờ đều được đông đảo sủng ái, không chỉ gia chủ cùng phu nhân thích hắn, các trưởng lão đối với hắn cũng nhiều che chở, song hắn cũng không hâm mộ, cũng không nguyện cùng tên này so đo, bởi vì hắn chẳng thèm ngó tới!

” Cánh tay Tử ngọc bị Côn Bằng cắn bị thương rồi! Đại ca, kế tiếp chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Cha mẹ đều chết hết, hiện tại Tử Ngọc cũng trở thành bộ dáng này, chúng ta sau này nên làm cái gì bây giờ?” Hách Liên Tử Ngữ vành mắt ửng đỏ, trong một ngày nàng mất đi quá nhiều thân nhân, nàng có chút khó có thể thừa nhận.

Hách Liên Tử Phong mâu quang lóe lên, trầm giọng nói: ” Các người nghe theo số mệnh đi, hiện tại ngươi không có gia tộc trói buộc, muốn làm cái gì thì đi làm cái đó đi.”

Hách Liên Tử Ngữ tự nhiên hiểu hắn nói là ám chỉ cái gì, thẹn thùng cúi đầu, lo lắng hỏi: “Đại ca, vậy ngươi cùng Tử Ngọc thì sao?”

“Ta tự có tính toán.” Hách Liên Tử Phong không nói thêm gì nữa, vén áo bào rời đi ra khỏi cửa. Hắn tự nhiên là muốn đi Long Tường đại lục trước, không có ai có thể ngăn cản bước tiến của hắn, nhưng trước lúc này, đầu tiên hắn phải tìm được Vân Khê đã, bởi vì chỉ có nàng, mới có thể trợ giúp hắn mở ra lối đi thông Long Tường đại lục.

Hách Liên Tử Ngữ đưa mắt nhìn bóng lưng của hắn, không biết trong lòng huynh trưởng rốt cuộc đang suy nghĩ gì, nàng thở dài, thật ra thì huynh trưởng cũng không dễ dàng, hắn ở trong gia tộc trải qua hết thảy, nàng rõ mồn một trước mắt. Nàng nghĩ, nếu đổi lại, nàng sợ rằng đã sớm chống đỡ không nổi, cho nên nàng không trách huynh trưởng lạnh lùng xa lạ với mình, ngược lại chỉ thêm mấy phần thương tiếc.

Đầu nặng đến quay mòng mòng, Vân Khê lâm vào trong hôn mê, thống khổ giãy dụa, trong lúc bị vây nửa mê nửa tỉnh, nên không biết mình đang ở chỗ nào.

Bên tai, mơ hồ nghe thấy có tiếng người.

“Sư huynh, không bằng chúng ta đem nàng thả ra đi, nếu thật đem nàng dẫn tới tam đại Thánh Địa, nàng sẽ chết chắc.”

“Không được! Ngươi đừng quên, đại ca của ngươi vẫn đang chờ coi ngươi phạm sai lầm, nếu ngươi thật thả nàng, đắc tội Văn trưởng lão, như vậy đến lúc đó Bạch gia Tam phòng nhất mạch các ngươi liền thật không có đất cho ngươi dung thân.”

“Điều này cũng không có gì, cùng lắm thì rời đi Bạch Sa Đảo, thiên hạ to lớn, nơi nào không có đất cho Bạch Sở Mục ta dung thân?”

“Ngươi điên rồi? Vì một nữ nhân không liên quan, đáng giá cho ngươi vì nàng, mà buông tha cho địa vị thừa kế gia tộc sao?”

Chung quanh lâm vào tĩnh mặc.

Vân Khê từ trong hai người đang nói chuyện, mơ hồ đoán được thân phận của hai người, trong nội tâm nàng kinh ngạc vô cùng, hai huynh đệ Nam Cung Dực cùng Bạch Sở Mục làm sao lại xuất hiện ở nơi này?

Bọn họ muốn dẫn nàng đi Tam Đại Thánh Địa?

Dự cảm xấu sinh ra, trong lúc này rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Nàng rõ ràng nhớ được mình đang cùng cung chủ đại chiến, lực lượng thần khí quá mức cường đại, nàng đã gặp phải cắn trả, cung chủ cũng bị trọng thương. thời khắc Cuối cùng, nàng mở cơ quan để mở cửa địa cung.....

Nhưng mà bây giờ, nàng làm sao lại cùng Nam Cung Dực và Bạch Sở Mục ở chung một chỗ? Nàng hiện tại phải đang vùi trong đất chứ?

Ngón tay phản xạ có điều kiện giật giật, động tác rất nhỏ, nhưng vẫn đưa tới chú ý của Nam Cung Dực.

“Nàng tỉnh.”

Bạch Sở Mục nghe vậy, liền đến gần đây, quả nhiên thấy ngón tay Vân Khê cử động, lông mi đã khẽ nháy mắt động đậy, như muốn tỉnh lại.

Vân Khê hiện tại chính là không muốn tỉnh, cũng phải tỉnh, nàng khẽ mở mắt ra, ánh nến lờ mờ, còn không đến mức chói mắt như vậy. Trước mặt có hai khuôn mặt quen thuộc đập vào mắt của nàng, chia cách bất quá có mấy tháng, cũng đã có quá nhiều biến hóa. Nàng không còn là Vân gia Đại tiểu thư mới vào Nam Hi quốc, làm theo ý mình, lãnh mạc ngạo nghễ, chung quanh gây thù hằn, mà Nam Cung Dực cũng không còn Tĩnh vương gia cao cao tại thượng, một lòng chỉ ngó chừng ngôi vị hoàng đế Nam Hi quốc, không thay đổi, cũng chỉ có người tâm tư đơn thuần, tiêu sái không kềm chế được, nhưng trọng tình trọng nghĩa -Bạch Sở Mục.

“Ngươi có thể tỉnh.” Bạch Sở Mục tùy ý nói một câu, lại làm cho đáy lòng Vân Khê thoải mái. Lần trước chia ra, đều hiểu lầm lẫn nhau, nên có chút không vui, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng đến giao tình giữa bọn họ.

Lời vừa rồi của Bạch Sở Mục mà nói…, nàng nghe vào trong tai, đáy lòng cũng thừa nhận tình cảm của hắn.

“Cách biệt nhiều ngày, Vân tiểu thư thật là làm cho tại hạ thay đổi cách nhìn triệt để đối đãi.” ánh mắt Nam Cung Dực như Liệp Báo vững vàng khóa ở trên người Vân Khê như cũ, tràn đầy ý vị cướp đoạt.

Vân Khê cười khẽ, Nam Cung Dực à Nam Cung Dực, chỉ sợ không có hào quang Vương gia, cái loại uy thế vương giả bẩm sinh này có tăng mà không giảm. Nàng thật tò mò, cái loại người giống như hắn vậy, sẽ cam tâm chịu thiệt ở tam đại Thánh Địa sinh tồn sao?

“Vương gia biệt lai vô dạng?” Vân Khê miễn cưỡng nói.

Nam Cung Dực cười lạnh, không có nói thêm.

“Các ngươi làm sao tìm được ta? Những người khác đâu?” Vân Khê trong lòng nhớ thương trượng phu cùng nhi tử, bất đắc dĩ là tình huống thân thể hiện tại của nàng thật không tốt, chỉ có chút sức lực nhỏ. Không chỉ như vậy, tinh thần lực của nàng cùng Hổ Vương, Huyền Dực cùng Hoàng Kim cự long để cảm ứng với nhau cũng tương đối yếu ớt, Hoàng Kim cự long vẫn bị vây trong an nghỉ khôi phục, Huyền Dực là trước kia đã bị thương, mà Hổ Vương sợ cũng giống như nàng, ở trong lần quyết chiến cùng cung chủ bị trọng thương, hỏng bét hơn chính là, nàng cảm ứng không ra được thần khí tồn tại.

Hiện nay nàng, chân chính là tứ cố vô thân.

“Chúng ta đến tầng cuối cùng địa cung, chỉ thấy hai người, ngươi cùng cung chủ Thánh cung, không có gặp lại được những người khác.” Bạch Sở Mục nói.

“Làm sao có thể?” Chẳng lẽ Thiên Tuyệt đã xảy ra chuyện? Không nên a, nếu hắn thật gặp chuyện không may, vậy hẳn phải ở trên mặt đất trong địa Cung mới đúng..... Trong lúc này nhất định là xảy ra chuyện gì.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, cắt đứt ba người nói chuyện với nhau.

“Chuyện gì?” Bạch Sở Mục hướng ngoài cửa tùy ý quát lên, hơi có chút khí thế cao cao tại thượng.

Người ngoài cửa trả lời: “Bạch công tử, Văn trưởng lão cho mời nhị vị đến sương phòng đàm đạo, nơi này giao cho bọn nha hoàn coi chừng là tốt rồi, không – cần phải nhị vị công tử phí tâm.”

“Biết rồi.” Bạch Sở Mục lên tiếng trả lời, quay đầu nhìn về phía Vân Khê, chân mày nhíu lại, nói, “Ngươi bây giờ bị thương nặng, không có phương tiện hành động, có cần cái gì, chỉ cần phân phó nha hoàn.”

Thấy bọn họ muốn đi, Vân Khê liền vội vàng hỏi: “Khoan đã, đây là nơi nào?”

“Nơi này là phủ đệ Thừa tướng Đông Lăng quốc, chúng ta ở lại chỗ này dừng lại mấy ngày, phải làm xong chuyện bên này, mới trở về tam đại Thánh Địa. Ngươi..... Ngươi ngàn vạn không nên cố gắng chạy trốn, Văn trưởng lão ở trong ngoài phủ đệ đã bố trí rất nhiều trạm gác, một khi ngươi bị hắn bắt được, nhất định sẽ chịu đau khổ.” Bạch Sở Mục cuối cùng cũng không đành lòng, không nhịn được mà nhắc nhở nàng một phen.

“Biết rồi.” Vân Khê không hỏi nữa, đáy lòng cũng đang suy nghĩ, phủ đệ thừa tướng Đông Lăng quốc, vậy chẳng phải là cách Đông Lăng quốc hoàng cung không xa? Nơi này là địa bàn của Đông Phương Vân Tường, nếu có thể đem tin tức nàng ở phủ đệ thừa tướng truyền lại cho Đông Phương Vân Tường, có lẽ nàng là có thể chạy trốn khỏi người tam đại Thánh Địa.

Nên làm như thế nào đây?

Đang suy nghĩ, thì một câu nói của Nam Cung Dực nhất thời như giội cho nàng một chậu nước lạnh: “Ngươi không có cơ hội nhìn thấy Đông Phương Vân Tường, ta khuyên ngươi không nên suy nghĩ nhiều, có thể tranh thủ ăn nhiều một chút, có thể ngủ thì ngủ nhiều chút, sau này chỉ sợ cũng không có cơ hội này.”

Vân Khê bực mình, tàn bạo trừng hắn một cái.

Bạch Sở Mục thấy không khí không đúng, vội vàng lôi kéo Nam Cung Dực rời khỏi phòng.

“Sư huynh, đi thôi.”

Hai người rốt cục rời đi, đổi thành hai nha hoàn, hai nha hoàn có chút trầm mặc ít nói, giống như là bị nhắc nhở, làm việc có bài bản hẳn hoi, bất luận nàng như thế nào đến gần, các nàng đều không để ý.

Vân Khê dần dần bỏ qua ý định trong đầu làm cho các nàng hỗ trợ truyền tin cho Đông Phương Vân Tường, chỉ có thể suy nghĩ cách khác.

Nhắm mắt dưỡng thần, mơ màng, trong đầu một ít thân ảnh phiêu dật lần nữa hiện lên, Kiếm Vũ tuyệt diệu Vô Song, để cho Vân Khê từ từ say mê trong đó. Mỗi một chiêu mỗi một kiểu, ở trước mắt của nàng từ từ rõ ràng, nàng cảm giác được mình cũng đi theo bạch y nữ tử trong đầu cùng nhau vũ động. Cảm giác kia chân thật như thế, thật giống như nàng thật ở tự mình kinh nghiệm, toàn thân mỗi một chỗ huyết mạch cùng tế bào đều nhúc nhích, lực lượng từ từ khôi phục ở bên trong, mặc dù rất trì hoãn rất chậm, nhưng nàng xác xác thật thật cảm nhận được.

Thật tốt quá!

Có lẽ chỉ cần nàng vẫn giữ vững trạng thái minh tưởng, rất nhanh là có thể khôi phục thể lực cùng thực lực, chẳng qua là vấn đề thời gian.

Long Thiên Tuyệt từ địa cung đi ra ngoài, liền một đường tìm kiếm dấu vết của dấu chân để lại, song tìm tới cửa ra vào Bạch Hổ Lâm, thì mất đi đầu mối. Hắn đi tới Đồng Mã Trấn, cùng Lam Mộ Hiên, và đám người Mộ lão hội hợp, đơn giản kể lại một phen xong, mọi người liền giúp đở hắn cùng nhau tìm kiếm tung tích Vân Khê.

Đồng Mã Trấn nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, thời gian một ngày một đêm, đã bị mọi người lật đáy hướng lên trời. Trải qua nhiều lần hỏi thăm, mới có chút đầu mối, có người nói đúng là nhìn thấy một nhóm người khả nghi hướng đô thành chạy đi.

Đoàn người nhất tề hướng phương hướng Đô thành xuấtphát.

Đông Lăng quốc hoàng cung.

Lưu Ly mái cong, ngói xanh tường đỏ.

Ánh mặt trời rơi xuống, kim quang lập lòe.

Phượng ỷ Đình ở Ngự hoa viên, một đám nữ tử tụ tập ở chung một chỗ, Hoa Nhan, tóc mây, Kim Bội dao động, phong tư ngũ sắc tứ phương. Cặp tròng mắt hoặc quyến rũ, hoặc phát sáng nhìn chung quanh, tìm kiếm thân ảnh Minh Hoàng.

Hôm nay chính là ngày Chu thừa tướng vì tân hoàng tổ chức tiệc ngắm hoa, muốn mời các thiên kim nhà đại thần đến đây xem hoa cỏ hiếm quý, nói là ngắm hoa, kì thực là phần thưởng “Hoa”, chúng nữ tử trong lòng hiểu rõ, nhưng cũng chờ đợi cùng hồi hộp. Bởi vì ai cũng biết đương kim tân hoàng là thanh niên tài tuấn, tướng mạo

xuất chúng, chân chính là nhân trung chi long, kinh tài tuyệt diễm. Quan trọng nhất là đến nay, bên người tân hoàng còn chưa từng có dâng một phi tần nào, nếu các nàng có thể bị chọn trúng vào cung, như vậy ngôi vị hoàng hậu sắp tới đều có hy vọng. Chuyện tốt như thế, ai mà không vui lòng tranh thủ chứ?

Trong chúng nữ tử, có hai người phá lệ xuất chúng, phong tư quyến rũ động lòng người, đứng ở trong bầy mỹ nữ, liền khiến mọi người nhất thời ảm nhiên thất sắc.

Trong đó một cô gái cung trang màu hồng tư thái cao ngạo, không muốn cùng chúng nữ tử đứng ở cùng một chỗ, nàng đón gió mà đứng, khăn nhẹ lay động, Xuân Phong lất phất thổi qua tóc mai nàng, tư thái muôn nghìn vạn trạng.

Nhiều ánh mắt thỉnh thoảng liếc hướng nàng, lóe ra hâm mộ cùng với ghen tỵ.

Một nữ tử khác quần áo hơi lộ vẻ khiêm tốn chút ít, nhưng không thể che hết sự xinh đẹp cùng hào quang trên người nàng. Nàng đứng ở trong đám người, con ngươi buông xuống, che giấu đáy mắt suy tư, tai nghe những khác cô gái bên cạnh nghị luận, mâu quang nàng lóe lóe, dưới đáy lòng cười lạnh nói, một đám nữ nhân ngốc, các ngươi nghĩ đám người các ngươi thật có cơ hội bò lên long sàng sao? Các ngươi bất quá chỉ là do phụ thân ta tìm đến, đảm đương làm nền cho ta thôi, đến tột cùng ai mới là chân chính Mẫu Đan quốc sắc, người sáng suốt vừa xem là hiểu ngay.

Xa xa, thân ảnh minh hoàng lọt vào mi mắt mọi người, chung quanh lần nữa sôi trào lên, chúng nữ Tử rối rít lâm vào trong mừng rỡ cùng kích động. Các nàng lại thật sự có cơ hội nhìn thấy hoàng đế trẻ tuổi nhất anh tuấn nhất trong truyền thuyết, đây là chuyện vinh quang cùng may mắn đến bực nào a?

Mọi người rối rít móc ra gương đồng, sửa sang lại trang dung.

Chu Mai Chỉ nghe được tiếng kinh hô mọi người, thì từ từ ngước mắt, quả nhiên ở cách đó không xa, trong đường nhỏ nàng thấy thân ảnh anh tuấn ở trong lòng mình đã lâu.

“Tiểu Vũ, mau! Đem gương đồng cho ta!”

Nha hoàn Tiểu Vũ sửng sờ, vội vàng móc gương đồng cho nàng: “Tiểu thư, đừng lo lắng, bộ dáng ngài hiện tại hoàn mỹ chí cực, không thể chê được! Nơi này nhiều người như vậy, không có một người nào, không có một cái nào có thể so sánh được với ngài.”

Chu Mai Chỉ khẽ hừ một tiếng, thần sắc tràn đầy cao ngạo, hướng về phía gương đồng qua lại soi một phen, nàng khóe môi khẽ nhếch, đuôi lông mày cũng đi theo bay múa dựng lên, lúc nói chuyện, giọng cũng là dịu dàng mảnh Nhu: “Tiểu Vũ, nói cái gì đó? Nơi này nhiều mỹ nhân như vậy, Yến gầy hoàn mập, đầy đủ phong tư, ta làm sao có thể cùng các nàng so sánh được? Muốn mỹ nhân, tiểu thư nhà Lâm thượng thư, đó mới là quốc sắc thiên hương đấy. Hoàng thượng nếu như thấy nàng, sợ là đến linh hồn nhỏ bé cũng muốn bị câu dẫn đi, nơi nào còn có phần chúng ta a?”

Nàng cố ý đề cao âm điệu, tầm mắt như có như không liếc hướng nữ tử quần hồng đón gió mà đứng. Nàng vừa nói xong, lập tức nhất tề đem ánh mắt của mọi người thay đổi hướng Lâm Thục Nhi, các loại ghen tỵ với lấn át hâm mộ.

Tiểu Vũ còn muốn phản bác, nói cái gì đó, lại bị Chu Mai Chỉ trừng ánh mắt phải nuốt trở về.

Các nàng toàn bộ phần lớn cũng là thiên kim ngàn vàng, nàng không

có cần thiết đắc tội mấy thứ dung chi tục phấn này, mà gây thù hằn, để phụ thân bị nho nhỏ trở ngại. Huống chi, súng bắn chim đầu đàn, nàng mới không muốn làm con chim ngốc kia.

Lâm Thục Nhi nhấp nhẹ dưới môi đỏ mọng, đối với ngôn ngữ của nàng hoàn toàn như không nhìn thấy, đối với ánh mắt ghen tỵ của mọi người, cũng hoàn toàn chẳng thèm ngó tới, vẫn như cũ làm theo ý mình đứng ở một bên, không lo lắng chút nào trangd của mình có bất kỳ vấn đề, mà tràn đầy tự tin.

Phượng Ỷ Đình bên này mỹ nữ như mây, sóng ngầm bắt đầu khởi động, mà trên đường nhỏ ngoài Phượng ỷ đình, Đông Phương Vân Tường nhẹ chau lại chân mày, sắc mặt có chút không vui.

Phía sau hắn đi theo mấy tên đại thần trong triều, rối rít ghé vào lỗ tai hắn góp lời, để cho hắn mau sớm nạp phi, vì Đông Lăng quốc truyền thừa con nối dòng, dĩ cầu cơ nghiệp vững chắc, thiên thu muôn đời.

Đối với cái hình thức góp lời này, Đông Phương Vân Tường bị phiền đến không chịu nổi. Hắn đột nhiên dừng bước, ngó chừng Chu thừa tướng hỏi: “Thừa tướng quan tâm hôn sự trẫm như vậy, thì tự mình đưa lệnh thiên kim vào cung đi, ngươi thật một lòng muốn làm nhạc phụ của trẫm sao?”

Chu thừa tướng nghe vậy kinh hãi, khom người trả lời: “Bệ hạ hiểu lầm ý tứ của thần rồi, thần chỉ là vì bệ hạ cùng vận nước Đông Lăng quốc suy nghĩ, tuyệt đối không có tư tâm, xin bệ hạ minh giám.”

“Nga, phải không? Thừa tướng quả nhiên một lòng với triều đình, vì triều đình cúc cung tận tụy, càng vất vả công lao càng lớn.” Đông Phương Vân Tường nhẹ nhàng cười một tiếng, thay ngữ khí tương đối ôn hòa, “Trẫm nghe nói trong phủ Thừa tướng mấy ngày gần đây có khách quý tới, danh tiếng thật lớn, nói vậy Thừa tướng cũng là vì

triều đình suy nghĩ, cho nên mới kết giao nhiều khách sao?”

Chu thừa tướng sắc mặt đại biến, phịch một tiếng quỳ xuống đất, nơm nớp lo sợ nói: “Bệ hạ minh giám, trong nhà thần đích xác là tới mấy vị khách quý, chính là người nhà mẹ đẻ của phu nhân vi thần mà thôi, không còn ai khác.”

“Thừa tướng phu nhân lai lịch không nhỏ a.” Đông Phương Vân Tường bí hiểm nói, môi chứa ý cười, phất tay áo, tiếp tục hướng Phượng Ỷ Đình đi tới.

Chu thừa tướng giơ tay áo, lau đi mồ hôi trên đầu, trong lòng vẫn còn sợ hãi. Là mình xem thường vị tân hoàng này, cho là hắn ở sâu trong cung, chuyện đối ngoại biết rất ít, ai ngờ chuyện trong nhà mình đều ở trong lòng bàn tay tân hoàng, hiện tại phải làm như thế nào mới là tốt đây?

Những đại thần khác không dám nhiều lời, rối rít đi theo phía sau hoàng đế, chỉ có thể hướng Chu thừa tướng quăng đi ánh mắt hoặc đồng tình hoặc nhìn có chút hả hê.

Đợi Đông Phương Vân Tường tới gần Phượng Ỷ Đình, chúng nữ Tử rối rít quỳ xuống chờ đón, vạn tuế.

Chu Mai Chỉ đang quỳ, lặng lẽ ngửng đầu lên, liếc trộm hướng tân hoàng anh tuấn, chỉ nhìn một cái, đã làm cho nàng tâm hoa nộ phóng. Từ trước chẳng qua là nghe nói, cũng không tận mắt nhìn thấy, mà nay chính mắt nhìn thấy thánh nhan, thì cang kiên cố hơn ý định muốn vào chủ hậu cung trong lòng nàng.

Đông Phương Vân Tường quét nhẹ bầy mỹ nhân, mày nhíu lên càng sâu, dư quang hướng Chu thừa tướng đạm nhìn lướt qua, ấm giọng mở miệng nói: “Nghe Thừa tướng nói, mọi người các ngươi đa tài đa

nghệ, vừa lúc tối mai trẫm muốn mở tiệc chiêu đãi khách quý, vậy thì mời chư vị tiểu thư cùng thi triển sở trường, ai có thể để cho tân khách tận hứng mà về, trẫm sẽ có phần thưởng lớn."

"Dạ, bệ hạ." Chúng nữ Tử không khỏi vui mừng, đều đem dạ tiệc coi là cơ hội cho các nàng, trong bụng đã sớm mài đao soàn soạt, nóng lòng muốn thử

Chu thừa tướng theo sát tới, hướng chỗ nữ nhi quăng đi một cái ánh mắt, thần sắc trên mặt từ từ hạ xuống, thay vào đó là thần sắc kiêu ngạo. Nếu bàn về tài nghệ, nữ nhi việc nhân đức quyết không nhường ai, bàn về dáng ngoài, vậy thì càng không cần phải nói.

Đông Phương Vân Tường vẫn đều lưu ý lấy hắn, khóe môi nhẹ nhàng khẽ động, nói: "Chu thừa tướng, dạ tiệc ngày mai, trẫm chính là vì riêng năm vị khách quý phủ Thừa Tướng mà thiết đãi, hi vọng Thừa tướng không làm cho trẫm thất vọng."

Chu thừa tướng quá sợ hãi, thì ra là hoàng thượng là có ý này, vậy phải làm sao bây giờ? năm vị khách quý Hắn làm sao mà mời được? Nhưng nếu hắn không mời được, thì chính là coi rẻ hoàng thượng, đối với hoàng thượng bất kính, ý đồ bất chính, nếu là mời..... thì khả năng thật sự là quá nhỏ, khó khăn quá cao.

"Hoàng thượng....." Hắn còn muốn giải thích, muốn từ chối, ai ngờ thân ảnh màu vàng kia đã sớm đi xa, không cho hắn bất kỳ giải thích nào.

"Phụ thân, thật tốt quá! Hoàng thượng cố ý muốn mời khách quý của quý phủ chúng ta, nói rõ hoàng thượng đối với phụ thân rất coi trọng, chỉ cần phụ thân để cho khách quý vì nữ nhi ở trước mặt hoàng thượng nói tốt, vậy thì nữ nhi kia....." Chu Mai Chỉ mặt mang hoa đào, lộ ra thần sắc thẹn thùng.

Chu thừa tướng vỗ vỗ tay nữ nhi, bất đắc dĩ lắc đầu, chuyện nơi nào có đơn giản như vậy?

“Chỉ nhi, nếu ngươi thật muốn tiến cung, hay là nghĩ biện pháp đi cầu mẹ ngươi. Lời của nàng, so sánh với cha hữu dụng nhiều lắm.”

Chu thừa tướng mặt xám như tro trở về tướng phủ, đem mình nhốt vào thư phòng, nghiêm túc suy nghĩ, mình đến tột cùng là làm sai chỗ nào, rước lấy nghi kỵ cùng băn khoăn lớn với bệ hạ như vậy?

Nghĩ tới nghĩ lui vẫn nghĩ không ra, cho nên hắn ra khỏi thư phòng, đi trước tìm mấy vị khách quý Tam Đại Thánh Địa thương nghị.

Quyển 4 - Chương 3: Vị hôn phu cũ

Ở trên giường nằm hai ngày hai đêm, Vân Khê đều bị vây trong trạng thái tư tưởng, đi theo bạch y nữ tử học tập kiếm pháp.

Bộ kiếm pháp kia rất tinh diệu, tinh túy của nó không dừng ở chỗ chiêu kiếm biến hóa không ngừng, mà trọng yếu hơn cả, tụ tập ở trong quá trình, từ đó nàng có thể thu thập được lợi lớn vô cùng, khiến cho thân thể cùng tinh thần lực không ngừng được chữa trị.

Trong hai ngày này, thương thế của nàng đã tốt hơn phân nửa, chỉ là lúc trước sức lực dùng khởi động thập đại thần khí, thân thể của nàng cùng tinh thần lực không cách nào thừa nhận, cho nên mới dẫn đến bị thương hôn mê, hiện tại khiến cho tốc độ chữa trị chậm đi rất nhiều, nhưng nàng tin tưởng, chỉ cần nàng kiên trì bền bỉ, không ngừng, nhất định có thể nhanh chóng phục hồi như cũ, hơn nữa Huyền giai khôi phục đến thực lực thực sự.

Thân thể nằm có chút cứng ngắc, nàng chuẩn bị xuống giường hoạt động, lúc này, ngoài cửa có tiếng bước chân tới gần, ngăn trở hành động xuống giường của nàng.

Nhắm mắt lại, tiếp tục làm bộ hôn mê.

Cửa phòng bị đẩy ra, hai nha hoàn bưng nước trà vào.

“Quái, sao nàng còn không có tỉnh? Ngủ một cái chính là hai ngày hai đêm, sẽ không có chuyện gì chứ?”

“Đại phu không phải nói nàng chỉ là ngủ thiếp đi sao? Yên tâm, không có việc gì.”

“Vậy nàng ngủ cũng đủ rồi a.”

Hai người để nước trà xuống, bắt đầu ở trong phòng dọn dẹp.

“Tiểu Liên, ngươi đi giúp nàng lau mặt một chút, làm cho nàng có tinh thần tỉnh táo một chút.”

Trong đó một nữ nha trả lời một tiếng, bưng chậu nước, lau mặt cho Vân Khê.

“Vị cô nương này lớn lên thật là đẹp, so với tiểu thư nhà ta đẹp hơn rất nhiều.” Tiểu Liên tự đáy lòng than thở.

Một nữ nha hoàn khác thì thầm nói: “Nhỏ giọng một chút, ngàn vạn lần đừng để cho Đại tiểu thư nghe được. Đại tiểu thư để ý nhất chính là vẻ đẹp của nàng, nếu nàng biết trong phủ còn có một cô gái đẹp hơn so với nàng, thật không biết nàng sẽ làm ra chuyện gì đâu.”

“Đa tạ tỷ tỷ nhắc nhở, ta thiếu chút nữa gây chuyện rồi!”

Hai nữ nha hoàn này chắc là đặc biệt được phái tới phụ trách chiếu cố Vân Khê, tính tình của các nàng, Vân Khê coi như là nhìn thấu chút ít, mỗi khi nàng tỉnh lại, hai người sẽ im miệng không nói, hết sức cẩn thận, sợ nàng lừa gạt, dụ các nàng phạm tội. Cũng chỉ có thời điểm nàng ngủ, các nàng mới có thể để lộ ra bản tính thật, vừa cười vừa nói, có thể thấy được chủ tử của các nàng đối với các nàng nghiêm khắc như thế nào.

Vân Khê mở mắt ra, nhìn về phía nha hoàn Tiểu Liên gần nàng. Tiểu Liên thấy nàng tỉnh lại, vội vàng lùi lại một bước, nhìn nàng như nhìn

thấy mãnh thú vậy.

“Ta đáng sợ như vậy sao?” Vân Khê tức giận trừng nàng một cái, chống hai cánh tay ngồi dậy, “Ta đói bụng, lấy giúp ta một chút đồ ăn ngon.”

“Cô nương muốn ăn cái gì?”

Vân Khê sờ sờ bụng, con ngươi đảo một vòng, bẻ ngón tay nói: “Cho ta mười con heo sữa quay, mười con gà quay, mười cân thịt bò.....”

Mười ngón tay ra dấu xong, đồ ăn còn chưa có kêu xong, hai nha hoàn nghe xong đã trợn mắt há hốc mồm.

Nàng là heo sao? Heo cũng không ăn đồng loại của mình a!

“Sao vậy? Phủ thừa tướng to vậy, chẳng lẽ còn không có đủ thức ăn chiêu đãi khách sao?” Vân Khê nhíu mày nói, sống ở đâu thì yên ở đấy, ăn nhiều một chút, mới có thể khôi phục nhanh hơn. Hơn nữa, những thức ăn này, cũng không chỉ cho một mình nàng ăn.....

“Cô nương, một mình ngươi ăn được nhiều như vậy sao?” Tiểu Liên không nhịn được hỏi.

“Bạch công tử chẳng phải nói, ta có cái gì cần, cứ việc nói, chẳng lẽ các ngươi ngay cả yêu cầu này cũng không thể thỏa mãn ta?” Vân Khê cố ý làm khó nói.

Hai nha hoàn liếc nhau một cái, gật đầu nói: “Cô nương xin chờ một chút, chúng ta đi làm ngay.”

Cũng không lâu lắm, một bữa tiệc phong phú thịnh soạn được bày lên, do Vân Khê yêu cầu mãnh liệt, bàn cơm được chuẩn bị ngay

cạnh giường, nàng cũng không cần hoạt động nhiều, chỉ cần vươn tay ra, là có thể với tới thức ăn nàng muốn ăn.

Hai nha hoàn nhìn một bàn đầy thức ăn, cùng với thức ăn phía sau Vân Khê, thì trừng mắt cứng lưỡi, cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp một người ăn nhiều như vậy! Chắc là, nàng thật sự không thể ăn hết chừng này thức ăn, hay là không biết đếm.

“Các ngươi đi ra ngoài trước đi, lúc ta ăn cơm, không có thói quen có người ở bên cạnh, ta sợ các ngươi sẽ tranh giành thức ăn của ta.”

Hai nha hoàn khóe miệng run lên, mặc dù các nàng chỉ là nha hoàn, nhưng các nàng cũng không phải là chưa từng ăn qua thịt heo, thịt gà cũng chưa đến mức cùng nàng tranh giành thức ăn đi?

“Vậy nô tỳ cáo lui trước, cô nương có chuyện gì, cứ gọi chúng ta, chúng ta sẽ chờ ở ngoài cửa.”

Vân Khê nắm lên một cái đùi gà, cắn một ngụm lớn, nói: “Các ngươi tốt nhất cách xa một chút, đứng gần quá, ta sẽ cảm thấy rất áp lực, mất cảm giác thèm ăn.”

Hai nha hoàn khóe mắt cũng bắt đầu động, cô nương này lớn lên đẹp như vậy, lời nói tại sao lại cổ quái như vậy đây? Thật đáng tiếc!

Đợi hai người rời khỏi phòng, đóng cửa phòng, Vân Khê lúc này mới đặt đùi gà xuống, đem Hổ Vương cùng Huyền Dực gọi ra ngoài.

Một con rồng cùng một con hổ thân thể cao lớn, thoáng cái đã chiếm hết cả gian phòng.

Trên người hai con thú sủng đều bị đả thương, tinh thần nhìn qua có chút uể oải.

“Chủ nhân, vết thương của ngài thế nào?” Hổ Vương hỏi.

“Đã khá hơn một chút, các ngươi thì sao?” Vân Khê nói.

Huyền Dực lắc lắc cái đuôi: “Ta cũng khôi phục một chút, qua năm ngày nữa, có thể hoàn toàn khôi phục.”

“Ừ, vậy thì tốt.” Vân Khê mỉm cười, vừa nhìn về phía Hổ Vương, “Còn ngươi?”

“Thương thế của ta tương đối nặng hơn một chút, đoán chừng ít nhất phải hơn mười ngày mới có thể hoàn toàn khôi phục.” Con ngươi của nó đỏ ngầu đảo lòng vòng, cười hắc hắc nói, “Bất quá, nếu như có thể ở bên trong cửu chuyển linh châu chữa thương, tin tưởng không tới mười ngày, ta có thể hoàn toàn khôi phục.”

Hổ Vương năng lực cảm ứng tương đối mạnh, nó nhận ra trên người Vân Khê có đồ vật chữa thương thật tốt.

Vân Khê bĩu môi, nghĩ thầm Hoàng Kim Cự Long cũng đang ở bên trong Cửu Chuyển Linh Châu ký túc lâu như vậy, sao vẫn còn chưa khôi phục hoàn toàn nha?

“Cửu chuyển linh châu ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ tới, chúng ta trước nên ăn chút đồ ăn ngon, bổ sung thể lực đi.”

Hổ Vương cùng Huyền Dực phi thường đồng ý đề nghị của nàng, cho nên một con rồng một hổ một con người, bắt đầu ngốn ngấu ăn.

Hai nha hoàn đứng xa xa canh giữ ở ngoài cửa, thỉnh thoảng quay đầu lại, liếc về phía gian phòng, càng ngày càng cảm thấy kỳ quái. Cô nương kia rõ ràng chỉ có một người, có thể ăn được nhiều thức

ăn như vậy sao? Những thức ăn kia nếu cho một nam nhân bình thường ăn, cũng ít nhất phải chia làm năm sáu bữa ăn mới có thể ăn hết tất cả, một nữ nhân như nàng làm sao có thể ăn hết nhiều thức ăn như vậy a?

Đang tò mò, đột nhiên thấy bên trong phòng có một bóng dáng kì quái chớp lên, một cái bóng đầu dài vung lên phía trước, vừa rơi xuống, còn có hai cái bóng đầu to chiếu lên trên khung cửa sổ, thỉnh thoảng lại lay động.

“A! Đó là.....”

Xong, các nàng nhất định là gặp quỷ!

Hai nha hoàn nhìn nhau kinh hãi liếc một cái, đồng loạt té xỉu.

Thiên kim tiểu thư Chu Mai Chỉ của phủ Thừa Tướng, vừa mới theo mẫu thân từ trong phòng đi ra ngoài, để có thể đạt được thánh sủng trên cung yến đêm mai, nàng tìm mọi cách cầu xin mẫu thân, để cho mẫu thân thuyết phục năm vị sứ giả của Tam Đại thánh địa tham gia cung yến. Thật vất vả mẫu thân mới chịu đáp ứng, nàng lúc này mới hài lòng rời đi.

Đi qua Tây Sương phòng tiểu viện, xa xa thấy hai nha hoàn nằm trên mặt đất, còn tưởng rằng là hai nha hoàn đang lười biếng, nàng nhướn mày, thầm nghĩ bọn nha hoàn trong phủ sao càng ngày càng không tuân thủ quy củ? Nàng sai Tiểu Vũ một nha hoàn bên cạnh mình đi trước xem.

“Tiểu thư, các nàng chỉ bị ngất thôi.” Tiểu Vũ kêu lên.

Chu Mai Chỉ dạo bước đi qua, khom người dò xét, quả nhiên là chỉ bị ngất.

“Có ai không! Nhanh đi tìm đại phu!”

Nàng ồn ào một hồi, không ngừng kinh động đến thị vệ trong phủ, gia đinh, cũng kinh động Vân Khê đang ăn một bữa ăn ngon trong phòng.

Vân Khê bất đắc dĩ buông tay, hướng về phía Hổ Vương cùng Huyền Dực nói: “Không có biện pháp, các ngươi không có khẩu phước.”

Hổ Vương trong miệng còn gặm một con heo sữa quay, ý ở ngoài lời, hàm hồ một tiếng nói: “Không sao, ta có thể mang hai con heo sữa quay đi.”

“Ta đem hết tất cả gà quay đi!” Huyền Dực long đuôi đảo qua, trên bàn, gà quay nhất thời toàn bộ biến mất không thấy.

Vân Khê thấy vậy há hốc mồm, hai thú sủng này ăn hàng, lại còn biết ăn không hết đóng gói mang đi?

Rất giỏi, thật là chịu không nổi!

Đưa tay, liền tranh thủ bảo vệ khay thịt bò, đây là của nàng, ai cũng đừng nghĩ cùng nàng đoạt!

Ngoài cửa, người tới tụ tập càng ngày càng nhiều, hai nha hoàn từ từ tỉnh lại.

“Tiểu thư, có… có yêu quái!” Tiểu Liên mặt mày trắng bệch, kinh hô.

“Cái gì yêu quái? Trên đời này làm gì có yêu quái?” Chu Mai Chỉ mi lớn nhẹ nhăn mày, cho rằng lời nói của nàng là vô vị.

“Tiểu thư, nô tỳ nói là sự thật, nô tỳ mới vừa thấy trong phòng kia xuất hiện yêu quái!” Tiểu Liên chỉ về phía gian phòng, lo lắng nói, sợ mọi người không tin lời nàng, nàng khoa tay mua chân rất khoa trương, “Yêu quái kia có hai cái đầu, lớn như vậy nè, lớn như vậy..... Còn có một con có cái đuôi rất dài, dài như vậy nè, dài như vậy.....”

“Đúng, đúng! Nô tỳ cũng nhìn thấy, thật sự là yêu quái a! Tiểu thư, ngài nhất định phải tin tưởng chúng ta!”

Chu Mai Chỉ vốn không tin, nhưng khi nhìn hai nha hoàn miêu tả sinh động như thật, cũng nổi lên hoài nghi, nàng co kéo mép váy, hí mắt nói: “Bổn tiểu thư cũng muốn xem một chút, đến tột cùng là yêu quái như thế nào, đem các ngươi hù dọa thành như vậy?”

“Tiểu thư, không nên! Rất nguy hiểm! Hãy để cho bọn thị vệ đi trước.” Tiểu Vũ nghe thấy cả kinh một chút, vội vàng kéo lấy xiêm y của Chu Mai Chỉ, sợ trong phòng thật xông tới một con yêu quái, đem tiểu thư nhà bọn họ nuốt.

“Sợ cái gì? Nơi này là phủ Thừa Tướng, có yêu quái nào dám ở chỗ này tác quái?” Chu Mai Chỉ ngoài miệng nói như vậy, nhưng đáy lòng cũng có chút bất an, vạn nhất thật sự có yêu quái, nàng chẳng phải là.....

Nàng cước bộ ngừng chút, hướng mấy tên thị vệ ngoắt ngoắt tay, nói: “Mấy người các ngươi, đi vào trước xem một chút.”

“Dạ, tiểu thư!” Mấy tên thị vệ rối rít rút ra bội đao bên hông, cất bước tiến lên.

Chu Mai Chỉ cách bọn họ khoảng ba bước, thật chặt đi theo, Tiểu Vũ cùng hai nữ nha hoàn khác vây quanh nàng, một nhóm người thật

cẩn thận đi về phía gian phòng.

“Phanh” một tiếng vang lên, cửa phòng bị đá mở, mấy tên thị vệ đồng thời xông vào phòng, sau đó, bọn thị vệ sửng sờ tại chỗ, một đám nhìn như rớt cằm, vẻ mặt rất là buồn cười.

Vân Khê một tay nắm một cái đùi gà, một tay nắm một khối thịt bò, hưởng dụng vô cùng thích ý. Trước mặt nàng, hai mươi mấy cái mâm cũng đã bị quét sạch, chỉ còn lại có chút thịt vụn sót lại, mà trên mặt đất, rất nhiều xương bị ném ngổn ngang, cảnh tượng này thật sự làm cho người khác mở rộng tầm mắt nha.

“Yêu quái đâu? Yêu quái ở nơi đâu?” Tiểu Vũ theo sát bọn thị vệ đi vào, lo lắng đề phòng hô lên, nhìn chung quanh, thấy cảnh tượng bên trong gian phòng, cái miệng nhỏ nhắn của nàng mở lớn quên cả khép lại.

“Chuyện gì xảy ra?” Chu Mai Chỉ tới sau đó, cũng nhìn thấy một màn này, khuôn mặt nàng nhất thời hóa đá, đưa tay chỉ về phía Vân Khê, “Nàng, nàng là người nào?”

“Tiểu thư, nàng chính là người do mấy vị khách quý mang đến.” Tiểu Liên ở bên cạnh nhắc nhở, hai mắt không quên liếc khắp nơi, cố gắng tìm được một ít song đầu yêu quái đuôi dài mà nàng tưởng tượng.

“Hi!” Vân Khê giơ đùi gà, hướng người ngoài cửa chào hỏi, tiếp theo sau đó nàng tiếp tục ăn, coi bọn họ không tồn tại.

Chu Mai Chỉ hít sâu, hô hấp sâu hơn, thật vất vả từ trong kinh ngạc hồi thần lại, đôi mắt đẹp lướt qua mấy cái mâm không trước mặt Vân Khê, bất khả tư nghị nói: “Là ngươi ăn hết toàn bộ những thứ này?”

Vân Khê nhíu mày, thuận tiện vươn đầu lưỡi, liếm liếm miệng, cười một tiếng nói: “Phủ Thừa Tướng của các ngươi làm đồ ăn không tệ, nếu như có thể khống chế lửa một chút thì càng hoàn mỹ.”

Chu Mai Chỉ có chút xốc xếch, nàng thật sự nghĩ không ra, một cô gái đẹp như thiên tiên, vì sao lại có cử chỉ bất nhã như thế?

Ngày thường, thấy nữ nhân xinh đẹp hơn so với mình, nàng sẽ sinh lòng ghen tị biết bao nhiêu, nhưng đối với cô gái trước mắt cái này vừa ăn nhiều vừa có cử chỉ thô tục, nàng lại không có phòng bị nhiều như vậy. Đẹp thì như thế nào? Nhiều lắm cũng chỉ là một cô thôn nữ sơn dã, làm sao có thể so sánh với danh môn khuê tú như nàng?

Nàng nhăn nhíu đầu mày, cầm khăn lên che miệng mình, thật sự là cả phòng mùi thịt quá mức hun người. Nàng nhìn xuống xung quanh, hỏi: “Nơi này thật chỉ có một mình ngươi?”

Vân Khê nhún nhún vai nói: “Ngươi cảm thấy thế nào?”

Chu Mai Chỉ quay đầu lại, trừng hướng hai nha hoàn: “Các ngươi nói yêu quái đâu?”

“Tiểu thư, chúng ta đứng ngoài cửa sổ thật thấy có yêu quái..... .” Hai nha hoàn càng nói càng chột dạ, bởi vì các nàng dù sao cũng không có tận mắt thấy, chẳng qua là thấy bóng dáng trên cửa sổ, dựa vào trí tưởng tượng của mình để phán đoán, không có căn cứ chân thật, cho nên lời của bọn họ của cũng không có thể tin. Bây giờ nhìn đến trong phòng đúng là chỉ có một mình Vân Khê, ngay cả các nàng cũng bắt đầu hoài nghi chính mình, có phải là các nàng nhìn lầm rồi.

Chu Mai Chỉ mắt lạnh liếc hai người một cái, cất giọng nói: “Tốt lắm! Nhanh đem nơi này dọn dẹp một chút, bẩn muốn chết! Sau này không có chuyện gì không nên tùy tiện làm ầm ĩ lên, tự mình hù dọa

mình! Bổn tiểu thư còn phải vội vàng đi luyện múa chuẩn bị cho cung yến đêm mai không có thời gian cùng các ngươi ở trong này huyên náo.”

Nàng vừa nói, phất tay áo rời đi.

Vân Khê nghe hai chữ “Hoàng cung”, ánh mắt đột nhiên lóe sáng: “Chờ một chút!”

“Chuyện gì?” Chu Mai Chỉ lạnh liếc nàng một cái, tiếp tục dùng khăn che miệng, không có tính nhẫn nại.

Vân Khê nắm cái chăn lên, vừa lau miệng, vừa xoa xoa tay, nói: “Ta biết một ca khúc, rất tuyệt vời êm tai, nếu tiểu thư có thể biểu diễn trong yến tiệc hoàng cung ngày mai, nhất định có thể kinh diễm bốn phía, đạt được thánh sủng!”

Chu Mai Chỉ cười lạnh một tiếng, khinh thường nói: “Chỉ bằng ngươi? Ta vì sao phải tin tưởng ngươi? Ngươi giúp ta đối với ngươi lại có lợi gì?”

Vân Khê cười một tiếng, bình tĩnh nói: “Đầu tiên, ngươi không nên xem bề ngoài, nước biển không thể đo bằng đấu, làm sao ngươi nhận định rằng ta thật sự không có bản lãnh? Vả lại, ta giúp ngươi, đương nhiên là có điều kiện. Ngươi có tin hay không, ngươi có thể tự mình lựa chọn, không có ai ép ngươi.”

“Ngươi đừng ở chỗ này nói ẩu nói tả, ta không cần ngươi giúp, làm theo có thể đạt được thánh sủng sao? Chúng ta đi!” Chu Mai Chỉ cao ngạo nhướng mày, xoay người, dứt khoát rời đi.

“Hàn phong tiêu tiêu, phi tuyết phiêu linh. Trường lộ mạn mạn, đạp ca nhi hành... “

Tiếng ca du dương uyển chuyển tự thân bay ra, Chu Mai Chỉ dừng bước, kinh ngạc quay đầu, hoàn toàn bị âm luật cùng khúc điệu hấp dẫn.

Nàng là Thừa tướng chi nữ, đa tài đa nghệ, từ nhỏ đã học tập cầm kỳ thư họa, đối với ca luật cũng có đọc lướt qua, nhưng mà chưa từng nghe qua một ca khúc êm tai dễ nghe như thế.

"*Tuyết trung hành, tuyết trung hành, tuyết trung ngã độc hành. Huy tẫn đa thiểu anh hùng hào tình, duy hữu dữ nhĩ đồng hành, tài năng bã mộng truy tầm* ..."

Vân Khê hết cả thủ khúc 'Tuyết Trung Tình' của phim 'Tuyết Sơn Phi Hồ' năm 91 hát xong, thấy đáy mắt Chu Mai Chỉ lóng lánh ánh sáng cùng si mê, nàng biết mình đã thành công.

"Đây là ca khúc gì? Vì sao ta chưa từng nghe qua? Ngươi mau dạy cho ta, ta phải trong vòng một ngày học xong ca khúc này." Chu Mai Chỉ có chút kích động, cũng không để ý mùi vị nồng đậm trong phòng, nàng dạo bước đi tới bên giường, vội vàng nhìn Vân Khê, "Nếu như ta học xong ca khúc này, kết hợp với vũ điệu do ta tạo ra, nhất định có thể phát ra hào quang trong cung yến ngày mai, đem hết thảy những người có mặt đều hất xuống! Ngươi mau dạy ta!"

"Ta có thể dạy cho ngươi, nhưng ngươi phải đáp ứng ta một điều kiện." Vân Khê nhợt nhạt cong môi, nói điều kiện.

Chu Mai Chỉ suy tư, gật đầu nói: "Tốt, ngươi nói! Chỉ cần yêu cầu không quá phận, ta có thể đáp ứng ngươi."

Vân Khê vẫy vẫy tay hướng về phía nàng, kề sát bên tai nàng nói nhỏ mấy câu.

Chu Mai Chỉ đầu tiên vặn căng mày, hơi lo lắng, nàng biết Vân Khê là người do mấy vị khách quý mang đến, chắc không có gì phát sinh chứ, nhưng cẩn thận suy nghĩ, còn có chuyện gì so sánh với việc nàng đạt được thánh sủng, tiến nhập hậu cung quan trọng hơn sao?

Cho nên, nàng hớn hở gật đầu, đáp ứng điều kiện của nàng.

Chu Mai Chỉ cho hạ nhân lui ra, đi theo Vân Khê học tập ca khúc, học xong cũng là hai ba canh giờ sau. Vân Khê một mặt dạy nàng hai ca khúc, làm quà tặng, trong đó một mặt chỉ dạy một nửa, làm mồi, để tránh nàng qua sông rút cầu.

Trời gần tối, Chu Mai Chỉ mới thỏa mãn rời đi.

Sau khi Chu Mai Chỉ rời đi không lâu, Nam Cung Dực đi tới gian phòng của Vân Khê, ánh mắt hắn phát sáng hữu thần khóa chặt trên thân Vân Khê, thật giống như muốn xuyên thấu nàng.

Vân Khê khẽ liếc hắn một cái, không có phản ứng.

“Nghe nói ngươi cùng Chu tiểu thư hàn huyên rất lâu, còn dạy nàng hát hết một buổi chiều?” Nam Cung Dực tìm chỗ ngồi xuống, ngón tay có tiết tấu gõ lên mặt bàn, thâm trầm khó lường.

“Vậy thì thế nào?” Vân Khê ánh mắt lóe lên, rất sợ hắn phát giác cái gì.

Nam Cung Dực đột nhiên đứng dậy, bước mấy bước tới bên giường, từ trên cao nhìn xuống ngó chừng nàng, trầm giọng nói: “Ta khuyên ngươi không cần lộn xộn tâm tư! Người của Tam đại Thánh Địa không phải ngu xuẩn như ngươi nghĩ, ngươi tốt nhất không cần ở dưới mắt chúng ta đùa giỡn chút thông minh của mình, hậu quả

không phải là ngươi có thể gánh chịu.”

“Nga, vậy sao?” Vân Khê miễn cưỡng nằm lại trong chăn, sóng mắt lưu chuyển, thái độ lười biến đầy quyến rũ đều hiện ra.

“Các ngươi nếu là thật sự nghĩ đụng đến ta, cũng sẽ không ưu đãi ta như vậy. Nếu ta còn chỗ hữu dụng, các ngươi nên hảo hảo mà thờ phụng ta, cho ta ăn ngon, tốt nhất nuôi ta cho mập mạp, mà không phải ở chỗ này nói chuyện giật gân.”

“Ngươi!” Nam Cung Dực khóe miệng có dấu hiệu phát tác, hắn đột nhiên cúi người, đưa tay kéo cằm của nàng, mây đen giăng đầy trong đôi mắt đen. Nhớ tới những chuyện nàng làm từ trước đối với hắn, đáy lòng hắn dấy lên trận trận lửa giận, nếu không phải ở thời khắc mấu chốt nàng phản bội hắn, cản trở hắn, thì ngôi vị hoàng đế Nam Hi quốc sớm đã thuộc về hắn, hắn cần gì phải xa xứ, chịu thiệt ở tam đại Thánh Địa, làm một tiểu tốt vô danh?

Vân Khê cười ngả ngớn, hoàn toàn nắm chắc nhận định hắn không dám đối với mình làm gì, bởi vì hắn nếu như giết nàng, hắn cũng không có cách nào cùng người khác giao phó. Bọn họ giữ lại tánh mạng của nàng, cố ý muốn đem nàng mang đến tam đại Thánh Địa, tất nhiên là có nguyên nhân.

“Vương gia đây là muốn làm cái gì? Chẳng lẽ nghĩ vô lễ với ta?”

Nam Cung Dực nhìn nàng một bộ dạng ngả ngớn, khuôn mặt không khỏi sợ hãi, đáy mắt lửa giận càng cao, nhưng lại không biết làm sao, tâm tình của hắn phẫn uất cực kỳ.

“Có ai không, vô lễ a!”

“Có ai không, đùa giỡn a!”

“.....”

Vân Khê vô sỉ hô lớn, trong lúc này mặt mày cười thập phần đắc ý.

Nam Cung Dực giận đến khóe mắt, khóe miệng đều hung hăng co rút, thật là từ trước tới nay chưa từng thấy một nữ nhân vô sỉ như vậy, một nữ nhân không biết xấu hổ như vậy!

“Im miệng!” Tay hắn dời đi, bịt chặt cái miệng hô hoán lung tung của nàng.

Vân Khê cũng không khách khí, há mồm hung hăng cắn lấy lòng bàn tay của hắn, đau đến khiến hắn phải buông tay.

“Ngươi nữ nhân này!” Nam Cung Dực thật sự không biết dùng từ ngữ gì để hình dung nàng, nàng quả thực chính là khắc tinh trong cuộc đời hắn.

Vân Khê nghiêng người, vuốt cằm, hướng về phía hắn nháy mắt mấy cái, câu môi cười nói: “Tốt xấu vì ngươi cũng là vị hôn phu cũ của ta, làm nam nhân hẳn nên có phong độ chút ít, nam nhân có thù tất báo, ta thật sự xem không nổi!”

Ba chữ “vị hôn phu”, giống như là một cục đá, kích lên từng vòng rung động trong nội tâm Nam Cung Dực, hắn nhíu chặt lông mày, từ trên cao chăm chú nhìn Vân Khê, tâm tình rất phức tạp.

Ban đầu nàng lưu luyến si mê mê hắn, lúc nào cũng như bóng với hình, nếu hắn phát hiện sự đặc biệt của nàng sớm một chút, đón nhận nàng sớm một chút, như vậy có phải hiện tại nàng chính là vương phi của hắn rồi hay không?

Có một Vương phi vừa thông tuệ vừa xảo trá như vậy, hắn lo gì nghiệp lớn không thành?

Đến tột cùng là hắn bỏ lỡ thời cơ, hay là vận mệnh trêu cợt hắn, vì sao sự tình lại diễn biến thành tình cảnh như hôm nay?

Ánh mắt của hắn dần dần thâm thúy mê ly, hắn kìm lòng không đậu đưa tay, xoa ánh mắt hơi giảo hoạt nhưng vô cùng linh động của nàng.....

Vân Khê sửng sốt một chút, nhưng ngay sau đó đẩy tay của hắn ra, kinh ngạc nhìn về phía hắn, không hiểu nổi hắn rốt cục là bị ma ám gì, làm sao trong một lúc hắn đột nhiên thay đổi như vậy?

Nam Cung Dực chợt hoàn hồn, ảo não vì mình vừa mới thất thố, hắn thâm trầm chăm chú liếc nàng một cái, không có bất kỳ ngôn ngữ, lãnh khốc xoay người rời đi. Lúc gần đi, thậm chí ngay cả cửa phòng cũng quên không đóng.

“Có bệnh!” Vân Khê trong miệng nói thầm một tiếng, vén chăn lên, nhảy xuống giường. Hiện tại nàng một mình hành tẩu, đã không có vấn đề, chỉ là chỗ ngực có chút âm ĩ, còn không cách nào vận chuyển huyền khí.

Nàng một mình dạo bước, đi ra khỏi cửa phòng, nàng muốn nhìn một chút, cái phủ Thừa Tướng này, có đúng như Bạch Sở Mục cùng Nam Cung Dực nói, thật sự là bốn bề mai phục, thủ vệ sâm nghiêm?

“Xin cô nương trở về phòng!”

Vân Khê vừa mới bước ra phòng một bước, trong bóng tối, một gã bạch y cao thủ nhảy ra ngoài, giơ kiếm ngăn nàng dừng bước. Nhìn quần áo, không giống như thị vệ của phủ Thừa Tướng, giống quần

áo của Bạch Sở Mục và Nam Cung Dực, nói vậy hắn cũng là người của tam đại Thánh Địa, đặc biệt phái tới trông chừng nàng, chỉ là hắn canh giữ ở trong bóng tối. Chỉ cần nàng không bước ra cửa phòng một bước, hắn cũng sẽ không xuất hiện, một khi nàng bước ra cửa phòng, hắn sẽ lập tức xuất hiện, hơn nữa sẽ ngăn cản.

Vân Khê rõ ràng cảm thấy được thực lực của đối phương, ít nhất Thiên Huyền trở lên!

Tam đại Thánh Địa phái một vị Thiên Huyền cao thủ đặc biệt như vậy đến trông giữ nàng, thật đúng là quá cẩn thận đi.

Không cách nào rồi, thực lực hiện nay của nàng căn bản không cách nào cùng một Thiên Huyền cao thủ chống đỡ được, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn lui về phòng, tiếp tục suy nghĩ.

Ăn no rồi ngủ, ngủ rồi lại ăn, cuộc sống như thế, thật ra thì cũng rất thoải mái.

Dưới trời sao mênh mông, trên mái hiên, hai gã bạch y nam tử sóng vai mà ngồi, ngắm trăng uống rượu, bên cạnh bọn hắn là mấy hồ lô rượu, trong tay mỗi người cũng cầm một hồ lô rượu. Trong bầu trời đêm, mùi rượu tràn ngập, cùng sương mù trong trời đêm tăng thêm mấy phần men say.

“Sư đệ, ngươi nói ta làm người có phải rất thất bại không? Tranh đoạt ngôi vị hoàng đế thất bại, có quê hương lại không thể về, là một kẻ vô tích sự, ta sống như vậy, rốt cuộc có ý nghĩa gì?” Nam Cung Dực ngẩng đầu nhìn không trung, vẻ mặt bi ai buồn bã, cõi lòng đầy sầu khổ, chỉ sợ cũng chỉ có vị sư đệ trước mặt hắn, hắn mới có thể không cố kị lộ ra bản tính chân thật của mình.

Bạch Sở Mục nấc rượu một cái, trên khuôn mặt tuấn tú mang theo

một mạt say hồng, thật là mê người. Hắn một tay vỗ vào đầu vai của Nam Cung Dực, tùy tiện nói: “Sư huynh, huynh suy nghĩ quá nhiều! Huynh biết không? Huynh cho tới nay cũng là người đệ sùng kính nhất, bất kể là khi còn bé đi theo sư phụ học nghệ, cũng như phương thức xử sự làm người của huynh sau khi lớn lên, đệ từ trước đến giờ đều lấy huynh làm gương. Huynh nếu như nói huynh thất bại, vậy đệ coi như là cái gì? Theo đệ nghĩ, huynh đối với chính mình yêu cầu quá cao a.”

“Ợ ——” Bạch Sở Mục ợ ra một ngụm mùi rượu, tiếp tục nói: “Thật ra thì mất đi ngôi vị hoàng đế, có tính là cái gì? Trên đời này đường cũng không phải chỉ có một đường! Nếu như mọi người ai cũng đi tranh giành ngôi vị hoàng đế, vậy trên đời này có mấy ai được sống sung sướng? Sư huynh, nghe đệ, suy nghĩ phóng khoáng một chút! Người chỉ cần sống vui vẻ, không thẹn với lương tâm, mới là quan trọng nhất. Về phần những thứ khác, danh và lợi, coi như nước chảy mây trôi, không có gì là vĩnh cửu.”

“Nhất thời sao? Thật sự là nhất thời.....” Nam Cung Dực con ngươi xinh đẹp dần dần mê ly, trong lúc này hắn đột nhiên cảm thấy mất phương hướng, không biết mình đến tột cùng muốn cái gì.

“Sư huynh, đệ biết huynh bây giờ ở trong tam đại Thánh Địa sống không vui vẻ, nhưng huynh yên tâm, chờ đệ kế thừa vị trí của phụ thân đệ, đệ sẽ giúp huynh lấy được thứ huynh muốn. Chờ đến một ngày huynh thực hiện giấc mộng của huynh, đệ sẽ rời vị trí kia, sau đó sẽ đi lưu lạc giang hồ, sống một cuộc sống tiêu dao của đệ, ha hả a.....” Hai cánh tay Bạch Sở Mục mở ra, ngửa người nằm xuống, hắn hí mắt nhìn lên không trung mênh mông, thật giống như toàn bộ bầu trời đều thuộc về hắn.

Hắn ngửa mặt lên trời cười từng tiếng, chắp hai tay sau gáy, hướng về phía bầu trời cười khúc khích đứng lên: “Đột nhiên lúc này lại nhớ

tới tên tiểu tử Long Thiên Thần kia, thế gian này người có cùng chí hướng với đệ, cũng chỉ có hắn!”

Nam Cung Dực quay đầu hạ mắt, nhìn sư đệ tiêu sái không kìm chế được, trong tâm hắn đột nhiên sinh ra cảm giác hâm mộ. Đáng tiếc, hắn cuối cùng không phải là Bạch Sở Mục, trong tim của hắn có quá nhiều chấp niệm, quá nhiều thứ không bỏ xuống được, quá nhiều thứ theo đuổi.

Ngửa người, nằm trên mái hiên, hắn từ từ nhắm lại hai mắt, đem tất cả dã tâm ẩn giấu nơi đáy mắt.

Quyển 4 - Chương 4: Lần đầu hẹn hò

Cùng tắm dưới trời sao, trong một gian nhà trọ khác.

Trong một sương phòng, nhiệt khí quanh quẩn, có một đôi phụ tử đang ngâm mình trong bồn tắm kì cọ cho nhau.

Thân hình điêu khắc góc cạnh rõ ràng, đường vân có trật tự, một nửa thân hình ngâm trong nước nóng, loáng thoáng mông lung, một nửa lộ trong không khí, che một tầng sương mù, thật mê người. Long Thiên Tuyệt nhắm hai mắt, hưởng thụ đôi tay bé nhỏ của nhi tử đang tận lực phục vụ hắn, nụ cười bên khóe môi không giảm.

Kể từ sau sự kiện địa cung, tình cảm phụ tử tăng tiến không ít, từ trong ánh mắt của nhi tử, hắn phát hiện, nhi tử đối với hắn càng thêm tin cậy cùng sùng kính.

Long Thiên Tuyệt cảm thấy rất vui mừng.

“Phụ thân, người đang cười gì vậy?” Vân Tiểu Mặc vừa thở một hơi dài, vừa gắng sức giơ khăn lau, ở trước ngực phụ thân ra sức chà xát, cực kỳ giống một tiểu cu li.

Long Thiên Tuyệt nhắm hai mắt, tiếp tục hưởng thụ, mỉm cười nói: “Phụ thân đang cao hứng vì mình có một nhi tử tài năng cao như vậy.”

“Tiểu Mặc cũng cảm thấy phụ thân rất có tài năng, vậy có phải nên đổi lại phụ thân kì cho Tiểu Mặc không?” Vân Tiểu Mặc tay nhỏ bé

lau mồ hôi trên trán, lắc lắc khăn lau, quyết định bãi công.

Long Thiên Tuyệt rốt cục mở mắt ra, mỉm cười đánh giá nhi tử, thầm nghĩ nhi tử thông minh cơ trí như vậy, đến tột cùng là người nào sinh ra a? Sau đó hắn trong lòng tự hỏi tự đáp, đương nhiên là con của Long Thiên Tuyệt hắn rồi, bằng không còn có ai có thể sinh ra nhi tử thông minh cơ trí như vậy?

“Tốt, đổi lại phụ thân tới kì cho con.”

Bàn tay to bắt lấy một cánh tay của nhi tử, kéo hắn tới trong ngực mình, một tay to lớn khác, cầm lên khăn lau, từ trên xuống dưới chà lau.

“Phụ thân, ngứa! Không cần kì nơi đó nữa, khanh khách, khanh khách.....” Bị chạm đến chỗ mẫn cảm, Vân Tiểu Mặc rụt lại thân thể, ôm cánh tay né tránh, tiếng cười réo rắt bên tai không dứt.

Long Thiên Tuyệt ánh mắt híp lại, cười giống như hồ ly, nhi tử càng né tránh, hắn hết lần này tới lần khác càng nhắm vào chỗ mẫn cảm của nhi tử mà kì cọ, hù đến nhi tử gắt gao giữ lấy khăn lau, không dám để cho hắn tiếp tục chà lau nữa.

“Phụ thân, để cho Tiểu Mặc kì cho phụ thân! “này nọ í é í é”, “này nọ í é í é”.....” Vân Tiểu Mặc chủ động xin đi giết giặc, lần nữa gắng sức làm một tiểu cu li.

Long Thiên Tuyệt lần nữa nhắm mắt lại, giống như đế vương đang hưởng thụ, khóe môi nhếch cao lên, lộ ra ý cười.

Vân Tiểu Mặc hí mắt nhìn hắn, con ngươi đảo một vòng, tay nhỏ bé dò dưới nách hắn gãi ngứa.

Không có phản ứng!

Thử lại lần nữa bên hông.

Vẫn không có phản ứng!

Tay nhỏ bé lại bò đến lòng bàn chân của hắn.

Như cũ vẫn không có phản ứng!

Vân Tiểu Mặc không khỏi nổi giận, cái miệng nhỏ nhắn cong lên, rất không phục. Vì sao hắn sợ ngứa như vậy, phụ thân lại không sợ ngứa a?

Một đôi bàn tay to vô thanh vô tức đột nhiên đưa qua, đưa hắn kéo vào trong ngực, sau đó đặc biệt công kích dưới nách của hắn, bên hông cùng những bộ vị nhạy cảm.....

“Khanh khách, khanh khách..... Ai nha, ngứa quá a! Phụ thân, đừng cù nữa! Tiểu Mặc biết sai rồi, khanh khách, khanh khách.....”

“Phụ thân, đừng cù nữa, Tiểu Mặc không dám, khanh khách.... ”

Vân Tiểu Mặc cười đến ngã trái ngã phải, nước mắt cũng nhanh chảy ra, liên tục cầu xin tha thứ.

“Tiểu tử! Đấu với phụ thân con còn rất non nha!” Long Thiên Tuyệt rốt cục buông tha nhi tử, câu môi cười đến thoải mái, cả ngày tâm tình lo lắng nhất thời biến hết sạch. Tạm thời không không thể tìm được Khê Nhi, tâm tình của hắn uất ức, may mà còn có nhi tử bên cạnh hắn, mới khiến hắn không có cả ngày vạn dặm không vui.

Nghĩ đến Khê Nhi, nụ cười của hắn vừa từ từ thu lại. Đông Lăng

quốc Đô thành, chính là đô thành lớn nhất trong năm quốc gia của Ngạo Thiên Đại lục, dân cư đông đúc không nói, nhà cửa lớn nhỏ từng gian, nhiều không đếm xuể. Hắn muốn lật tung cả Đô thành, cũng phải tiêu tốn mất mấy ngày.

Hắn đã phái ra tất cả đệ tử của Lăng Thiên Cung, tìm kiếm toàn bộ thành trì, hiện tại điều hắn có thể làm, chính là chờ đợi tin tức. Trừ điều đó ra, chính là chiếu cố nhi tử thật tốt, đã mất đi thê tử, không thể mất đi nhi tử nữa.

“Phụ thân, người làm sao vậy? Tại sao vẻ mặt lại buồn như vậy?”

Long Thiên Tuyệt sờ sờ khuôn mặt tò mò ngây thơ nhỏ bé của nhi tử, thành thật trả lời: “Phụ thân đang nhớ mẫu thân con.”

Vân Tiểu Mặc nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng suy sụp theo, uể oải nói: “Tiểu Mặc cũng nhớ mẫu thân, mẫu thân rốt cuộc đi nơi nào? Mẫu thân không phải không cần Tiểu Mặc cùng phụ thân chứ?”

Long Thiên Tuyệt xoa đầu nhỏ của nhi tử, có chút đau lòng: “Tiểu tử! Mẫu thân con sao lại không quan tâm đến phụ tử chúng ta chứ? Con yên tâm, phụ thân nhất định sẽ tìm được mẫu thân của con.”

“Vâng.”

Nhiệt khí tràn ngập bên trong, hình ảnh phụ tử gắn bó, làm người khác động dung.

Dưới ánh sáng mặt trời, ở trước cửa nhà trọ, có hai thân ảnh nho nhỏ sóng vai ngồi bên cạnh gốc cây đại thụ, còn có một tiểu thú sủng bộ lông trắng muốt trần như nhộng nhảy nhót giữa hai thân ảnh. Kể từ lúc tần suất biến thân ngày càng nhiều, Tiểu Bạch dứt khoát bỏ đi bộ quần áo của nó, bởi vì nó mỗi lần biến thân sẽ phá hủy bộ quần

áo của nó, thật sự là quá lãng phí tài nguyên, hơn nữa nó cảm giác mình sau khi biến thân cũng đã đủ uy vũ, nên nó không ngại thỉnh thoảng nên khiêm tốn một chút.

Dưới bóng cây, ánh nắng điểm điểm một vài nơi, in bóng cây loang lỗ xuống mặt đất.

Vân Tiểu Mặc đưa tay nhỏ bé chống cằm, nhướng mày, thỉnh thoảng lại thở dài.

Đoan Mộc Tĩnh cũng học theo tay nhỏ bé chống hai má, tò mò nhìn hắn: “Tiểu Mặc ca ca, ngươi làm sao vậy?”

“Tiểu Tĩnh, mẫu thân đi nơi nào rồi? Tại sao vẫn chưa về? Mẫu thân có phải bị người xấu hại chết không?”

“Sẽ không, sẽ không! Vân di lợi hại như vậy, sẽ không chết!”

“Nhưng mà mẫu thân trước kia chưa từng rời ta đi lâu như vậy, hiện tại ngay cả phụ thân tìm khắp nơi cũng không thấy mẫu thân, ta thật sợ mẫu thân nàng.....”

“Sẽ không, sẽ không! Tiểu Mặc ca ca, ngươi đừng suy nghĩ lung tung, Vân di nhất định sẽ bình an quay lại.”

“Có thật không?” ánh mắt Vân Tiểu Mặc mê mang, biết Tiểu Tĩnh chỉ đang an ủi hắn mà thôi, mẫu thân nhất định là gặp chuyện gì không tốt, cho nên mới không về được. Khuôn mặt nhỏ nhắn lắc lắc, hắn rất là uể oải.

Lúc này, Long Thiên Thần vừa vặn bước chân tới bên hai đứa nhỏ, hắn một thân trang phục đẹp đẽ, cả người anh tuấn đẹp trai, khuôn mặt tỏa đầy ánh sáng.

Thấy hai đứa bé ngồi chồm hỗm dưới tàng cây, hắn cố ý đi tới, lên tiếng gọi: “Tiểu Mặc, mau giúp Thần thúc thúc xem một chút, Thần thúc thúc hôm nay có đẹp trai không?”

Hắn giương cằm lên, trên trán vài sợi tóc mai cũng tiêu sái vung lên, lọn tóc xoáy lên một cái điểm sáng.

Vân Tiểu Mặc buồn bã ỉu xìu liếc hắn, bẹt cái miệng nhỏ nhắn, không có tinh thần gật đầu.

Long Thiên Thần vốn mong muốn nhận được câu khen ngợi từ phía Tiểu Mặc, hoặc là một ánh mắt tươi đẹp, đáng tiếc cái gì cũng không có được. Hắn đi lên trước, một tay kéo lấy Vân Tiểu Mặc từ trên mặt đất đứng dậy, ôm ở trên cánh tay của hắn: “Sao vậy? Còn nhỏ tuổi như vậy, lại làm như một tiểu lão đầu?”

Vân Tiểu Mặc hai mắt theo dõi hắn, mếu máo nói: “Thần thúc thúc, người thật là không có nhân tính! Mẫu thân tung tích không rõ người còn cao hứng như vậy?”

Long Thiên Thần cười có chút xấu hổ, vỗ vỗ cái đầu nhỏ của hắn nói: “Thần thúc thúc hôm nay có một chút chuyện riêng nha, ngươi yên tâm, chờ Thần thúc thúc xong xuôi chuyện riêng của mình, nhất định tiếp tục giúp ngươi tìm mẫu thân a!”

“Có chuyện gì, lại cần phải mặc trang phục đẹp như vậy?” Ánh mắt nho nhỏ liếc mấy cái về phía hắn.

“Ha ha, ngươi cũng cảm thấy Thần thúc thúc hôm nay rất tuấn tú đúng không? Tiểu Mặc thật là có ánh mắt tốt!” Long Thiên Thần cười đến rực rỡ đầy mặt, có chút quên hết tất cả.

Vân Tiểu Mặc không khách khí liếc mắt kinh thường về phía hắn, có một chút chuyện thế, lại vui vẻ tới như vậy? Thần thúc thúc thật là trẻ con!

“Tiểu Mặc, nói cho ngươi biết một bí mật!” Long Thiên Thần ra vẻ thần thần bí bí nói, nụ cười bên môi vẫn chưa thu lại, liếc xunh quanh hắn mấy cái, bỏ qua hai đôi tai nghe ngóng của Đoan Mộc Tĩnh và Tiểu Bạch, ghé vào bên tai của đứa cháu nhỏ nói: “Thần thúc thúc hôm nay đi hẹn hò nha, ha ha, ha ha ha.....”

Mỗ nhân cười đến vô cùng phong tao, “Hoa” chi run rẩy.

Vân Tiểu Mặc mê man nháy mắt mấy cái, hẹn hò có vui như vậy sao? Thần thúc thúc thật trẻ con quá a!

“Tiểu Mặc, có muốn đi cùng với Thần thúc thúc không?”

“Hẹn hò không phải là chỉ có hai người thôi sao? Phụ thân cùng mẫu thân hẹn hò, sẽ không cho Tiểu Mặc đi cùng.”

Long Thiên Thần thu lại nụ cười bên môi, cẩn thận suy nghĩ một chút, hình như đúng như vậy. Hắn khó có được cơ hội cùng Tử Ngữ hẹn hò, cùng nhau đi dạo một chút, lắc lắc bàn tay, lặng lẽ suy nghĩ một chút, nếu mang theo một đứa nhỏ bên cạnh, đúng là có chút mất phong tình.

Đang định nói không thể mang Tiểu Mặc đi theo, đáng tiếc đã chậm, Vân Tiểu Mặc thay đổi chủ ý.

“Nếu Thần thúc thúc muốn mang Tiểu Mặc theo, vậy Tiểu Mặc phải cố gắng làm thôi, sẽ đi cùng với người.”

Mặt Long Thiên Thần nhất thời tái đi, cái tiểu tử thúi này, cái gì gọi là

cố mà làm?

“Tiểu Mặc, Thần thúc thúc suy nghĩ lại một chút, hay là không mang theo ngươi đi, ngươi tiếp tục ở đây chờ tin tức của mẫu thân ngươi đi.” Long Thiên Thần cười khan nói.

Vân Tiểu Mặc nghiêng đầu, bĩu môi nói: “Tiểu Mặc cũng suy nghĩ, thay vì một mực chờ nơi này, không bằng đi ra ngoài xem một chút, có lẽ trên đường cái gặp được mẫu thân thì sao.”

Hắn quay đầu lại, hướng về phía Đoan Mộc Tĩnh cùng Tiểu Bạch nói: “Tiểu Tĩnh, Tiểu Bạch, chúng ta cùng đi chứ, nhiều người nhiều đôi mắt sẽ tinh hơn, chỉ cần mẫu thân xuất hiện trên đường cái, chúng ta nhất định sẽ nhìn thấy nàng!”

“Tốt, tốt!” Đoan Mộc Tĩnh cùng Tiểu Bạch hai đứa nhảy nhót, vui mừng.

Khuôn mặt Long Thiên Thần không thể dùng màu lục mà hình dung, mà là màu đen, than đen, so sánh với đáy nồi còn đen hơn!

Nghiệp chướng a! Hắn rốt cuộc là tạo nghiệt gì rồi?

Thật là quá ác, tại sao lại đi trêu chọc tiểu tổ tông này? Vô duyên vô cớ, đột nhiên có thêm hai ba đứa nhỏ..... hắn trực tiếp bị gậy ông đập lưng ông.

Trên đường cái Đô thành, liền có một màn như thế này.

Phía sau một nam tử anh anh tuấn tuấn, là hai hài tử xinh xắn đi theo, mỗi một đứa cầm trong tay một xâu mứt quả, khoa trương nhất chính là, trên đầu vai của nam hài, một tiểu thú sủng trắng muốt nằm sấp, trên tay tiểu thú sủng cũng cầm một xâu mứt quả.

Nam tử mặt có chút thối, có chút héo, nhưng héo nhiều hơn!

Ngoài cửa một tửu lâu, một cô nương áo tím xinh đẹp đang đứng, phong tư vạn chủng, không biết khiến cho bao nhiêu người đi đường ngoái đầu ngắm nhìn. Mà nàng đang sốt ruột chờ đợi, kiễn chân ngắm nhìn biển người xa xa, gió mát thỉnh thoảng lướt qua mặt nàng, làm cho mái tóc đen không ngừng bay múa, khiến cho người nhìn thấy tâm thần nhộn nhạo.

Xa xa, nhìn thấy trong bể người một thân ảnh anh tuấn như một cánh hạc trong bầy gà, dung mạo tuyệt sắc của nàng dần dần nở rộ, để lộ ra nụ cười rung động lòng người, hướng về phía đối phương vẫy vẫy tay, hai gò má hơi hơi đỏ ửng, mang theo một tầng xấu hổ e thẹn, lại có chút mừng rỡ vui vẻ.

“Thiên Thần, ta ở chỗ này!”

Mặt Long Thiên Thần vốn đang thối lại vừa héo, sau khi nghe thấy tiếng gọi ôn nhu, mặt mày nhất thời sáng ngời, dần dần hiện lên trạng thái khác thường. Hắn ba bước thành hai bước, bước nhanh như chạy tới bên cạnh Hách Liên Tử Ngữ, mang theo nụ cười nói: “Tử Ngữ, nàng đợi lâu chưa?”

“Không có, ta vừa mới tới một lát.” Hách Liên Tử Ngữ rũ mâu nhợt nhạt cười một tiếng, quyến rũ động lòng người.

Long Thiên Thần thấy vậy có chút si, mấy ngày không gặp, hắn hết sức nhớ nàng, sáng nay nhận được thư nàng gửi, hẹn gặp hắn ở chỗ này, làm cho hắn rất kích động. Cố ý đổi một bộ quần áo mới, đem mình từ trên xuống dưới cố gắng chuẩn bị một phen, hưng phấn bừng bừng chạy tới nơi gặp mặt, ai ngờ nửa đường lòi ra vật cản, kết quả đưa tới ba cái vật nhỏ!

Nhưng bất kể như thế nào, giờ phút này nhìn thấy Hách Liên Tử Ngữ thẹn thùng rung động lòng người trước mắt, trong tâm hắn nổi lên một mảnh mềm mại, đáy mắt hiện lên thâm tình nồng đậm.

Đưa tay muốn cầm bàn tay nhỏ bé của nàng, hắn phát hiện đây là lần đầu tiên nắm tay nàng nên có chút khẩn trương, mấy ngón tay không khỏi run rẩy, rõ ràng khoảng cách rất ngắn, tay hắn giương ra rất lâu, cũng không chạm được tới tay đối phương.

Hách Liên Tử Ngữ cúi đầu, nhìn thấy cánh tay hắn vươn về phía mình, tâm tình của nàng cũng không khỏi khẩn trương.

Tay hai người một tiến, một lui, lại một lui, một tiến tới..... Thời gian trôi qua hồi lâu, cánh tay của hai người vẫn chưa chạm tới, người đi đường thấy vậy cũng thay bọn họ sốt ruột.

Lúc này, một cái đầu nho nhỏ đúng lúc từ giữa hai người chui ra, nhìn chăm chăm tay của hai người, kỳ quái hỏi: “Thần thúc thúc, thẩm thẩm tương lai, các ngươi đang chơi trò gì vậy?”

Hách Liên Tử Ngữ bị hoảng sợ, mở to hai mắt, không hiểu hắn từ nơi nào chui đi ra, lúc trước sao không phát hiện? Nàng vội vàng rút tay trở về, khuôn mặt đỏ bừng, thật sự ngượng ngùng, trước mặt đứa nhỏ làm ra cử chỉ thân mật.

Một cái đầu nhỏ khác cũng theo chui vào, Đoan Mộc Tĩnh ngửa đầu nhìn Hách Liên Tử Ngữ đỏ bừng mặt, cười ngọt ngào nói: “Tử Ngữ tỷ tỷ đang đỏ mặt.”

“Không có mà!” Hách Liên Tử Ngữ hờn dỗi một tiếng, hướng về phía Long Thiên Thần tức giận trừng mắt, đều tại hắn, làm sao đi hẹn hò, còn mang theo hai đứa nhỏ?

Long Thiên Thần cười khan một tiếng, cũng cảm thấy rất lúng túng, hắn bây giờ thật là hối hận, không nên đi trêu chọc tiểu tổ tông.

“Hai người các ngươi ngoan một chút, tự mình đi chơi đi! Thần thúc thúc cùng Tử Ngữ tỷ tỷ, còn có lời muốn nói a.”

“Tiểu Mặc vẫn thật biết điều a.” Vân Tiểu Mặc không phục nói.

Tiểu Bạch từ trên đầu vai của nó nhảy xuống dưới, gật đầu thật mạnh nói: “Tiểu Mặc Mặc là ngoan nhất, Tiểu Bạch có thể làm chứng.”

Tin các ngươi mới là lạ! Một đôi cấu kết với nhau làm việc xấu!

Long Thiên Thần quay đầu liếc bọn nó một cái, trong lòng buông lỏng, trực tiếp đưa tay nắm lấy bàn tay của Hách Liên Tử Ngữ, ho nhẹ một tiếng nói: “Đứa trẻ nào ngoan, Thần thúc thúc dẫn đi dạo chợ hoa, đứa trẻ nào không ngoan, sẽ không cho đi đâu cả!”

“Thần thúc thúc, ta rất ngoan!” Vân Tiểu Mặc vừa khoe vừa nắm lấy góc áo hắn.

“Ha ha, ta cũng vậy!” Đoan Mộc Tĩnh cũng học theo hắn, nắm lấy một góc áo khác của Long Thiên Thần, cười thành một đóa hoa nhỏ.

Long Thiên Thần cười khẽ một tiếng, nắm bàn tay của Hách Liên Tử Ngữ, đi về phía chợ hoa nổi danh nhất của Đô Thành, phía sau hắn, là ba cái đuôi nhỏ, một màn như vậy, khiến dân chúng Đô Thành bước đi đều thật cẩn thận.

Bạch Sở Mục một ngày này rãnh rỗi đến phát chán, ở trong phủ Thừa tướng cũng đợi đến buồn bực, liền một mình đi ra ngoài để

thay đổi không khí.

Đi trên đường cái, xa xa thấy không ít người qua đường tụ tập tại một chỗ cúi đầu bàn tán, hắn hiếu kì, cũng bước lên xem xét. Không xem thì thật tốt đi, vừa nhìn xuống, khiến cho hắn kinh hãi.

“Long Thiên Thần?!”

Hắn giật mình không phải vì nhìn thấy Long Thiên Thần, mà là thấy Long Thiên Thần đang nắm tay Hách Liên Tử Ngữ!

Trời ạ, hắn không phải là bị ảo giác chứ?

Long Thiên Thần kẻ giống hắn yêu thích tự do, lại đang hẹn hò?

Tin tức này đủ để hắn rớt cằm..... đáy lòng không khỏi dâng lên một cỗ ghe tuông, tiểu tử này tại sao không thông báo cho hắn một tiếng, lại đi tìm nữ nhân? Thật là quá đáng, quá không có nghĩa khí rồi!
(TT: Rồi vợ lớn của Thần Thần đã tới ^o^)

Hắn tiếp tục cùng đoàn người theo phía sau, nhắm mắt theo đuôi, muốn hiểu rõ, sự thật có đúng như hắn đang chứng kiến, Long Thiên Thần thật sự đang yêu.

Đáng tiếc, càng đi theo, hắn càng thất vọng, Long Thiên Thần vẻ mặt một bộ hạnh phúc ngọt ngào, biểu tình không phải là giả.

Đả kích a, thật sự quá đả kích hắn!

Đây là sự phản bội trần trụi! Hắn lại cũng không báo cho mình một tiếng, liền yêu đương, thật là quá đáng!

Bạch Sở Mục đẩy đám người ra, hùng hổ vọt tới trước mặt Long

Thiên Thần, chỉ vào mũi hắn nói: “Long Thiên Thần, ta muốn tuyệt giao với ngươi!”

Long Thiên Thần sửng sốt một chút, nhìn Bạch Sở Mục đột nhiên xuất hiện không biết từ nơi nào đi ra, hắn rất vui vẻ, vẻ mặt khó hiểu: “Bạch huynh, đã lâu không gặp! Bất quá, ta với ngươi kết giao khi nào a?”

Bạch Sở Mục khoa trương ôm lấy ngực, bị đả kích, run giọng nói: “Ngươi, ngươi thấy sắc vong nghĩa!”

Hách Liên Tử Ngữ kỳ quái nhìn Bạch Sở Mục đột nhiên đi ra, mờ mịt, không hiểu hắn muốn làm gì.

“Bạch thúc thúc!” Vân Tiểu Mặc ngước đầu chạy về phía Bạch Sở Mục.

Bạch Sở Mục thấy Vân Tiểu Mặc, lúc này sắc mặt mới tốt lên một ít, vừa ôm lấy Vân Tiểu Mặc, vừa tiếp tục dùng ánh mắt ai oán liếc Long Thiên Thần, bộ dáng kia cực kỳ giống một tiểu tức phụ bị vứt bỏ.

“Chỉ có Tiểu Mặc tốt, không giống những người khác, thấy sắc vong nghĩa! Những người khác khẳng định không nhớ rõ ban đầu mình nói như thế nào đi, luôn miệng nói, nữ nhân phiền toái nhất, tuyệt đối không nên tìm nữ nhân tới trông coi mình, hiện tại thì sao, luôn miệng chào hỏi cũng không có lên tiếng, chỉ lo tốt đẹp bên người khác. Hừ, phản đồ!” Bạch Sở Mục thối miệng hướng về phía Long Thiên Thần, vẻ mặt chính nghĩa.

Long Thiên Thần cười khan vài tiếng, im lặng, thì ra là hắn còn nhớ rõ a, đây đều là chuyện của năm nào tháng nào rồi, hắn như thế nào vẫn còn nhớ kĩ nha?

“Bạch huynh, ta biết ngươi hâm mộ ta, nhưng không cần biểu hiện rõ ràng như vậy đi?” Long Thiên Thần như ca ca tốt ôm vai Bạch Sở Mục, cười hì hì giới thiệu nói, “Giới thiệu với ngươi một chút, đây là Hách Liên Tử Ngữ, ngươi đã gặp qua. Tử Ngữ, đây là Bạch Sở Mục, Bạch huynh.”

Hách Liên Tử Ngữ đối với Bạch Sở Mục có chút ấn tượng, hướng về phía hắn đơn giản gật gật đầu, nói không ra lời là ấn tượng tốt hay xấu.

Bạch Sở Mục cũng tùy ý liếc nàng một cái, gật đầu, coi như là chào hỏi qua. Đối với mỹ nhân, trong lòng hắn chưa từng có khái niệm gì, hắn cho tới bây giờ cũng là tôn sùng tự do, tôn sùng cuộc sống độc thân.

Long Thiên Thần thấy không khí có chút lúng túng, cho nên cố ý chuyển đề tài nói: “Đúng rồi, Bạch huynh, làm sao ngươi lại xuất hiện ở chỗ này? Ngươi không phải quay về Tam Đại Thánh địa sao?”

Lần này, đổi lại là Bạch Sở Mục chần chờ, hắn không biết mình có nên đem tung tích của Vân Khê nói ra cho bọn họ biết hay không, nhất là nhìn đến Vân Tiểu Mặc, trong lòng hắn cảm giác bất an ngày càng đậm hơn.

“Ta, ta đi theo mấy vị trưởng lão, có chút việc cần làm.” Hắn hàm hồ trả lời, ánh mắt có chút do dự.

“Thì ra là như vậy!” Long Thiên Thần ứng thanh nói, nơi lòng bàn tay bị nhéo, hắn nhìn về phía Hách Liên Tử Ngữ, chống lại ánh mắt thổi qua của nàng, hắn lập tức hiểu ý nói, “Bạch huynh, chúng ta muốn đi dạo chợ hoa, ngày khác gặp lại a.”

Ngụ ý, chính là muốn hạ lệnh tiễn khách.

Bạch Sở Mục lắc lắc đầu, làm như nghe không hiểu ý ở ngoài lời của hắn, ôm Vân Tiểu Mặc, cười đùa nói: “Đi dạo chợ hoa sao, ta cũng muốn đi dạo chợ hoa, không bằng chúng ta cùng nhau đi dạo đi, nhiều người càng náo nhiệt.”

Nói xong, bất kể người ta vui hay không vui, hắn ôm Vân Tiểu Mặc hướng về phía chợ hoa đi trước.

Hách Liên Tử Ngữ vừa nhéo tay Long Thiên Thần, khẽ dậm chân, cái miệng nhỏ nhắn nhếch nhẹ. Thật vất vả mới cùng hắn hẹn hò một lần, ai ngờ gặp phải cục diện như thế, hai đứa nhỏ theo tới chưa tính, hiện tại lại thêm một người lớn, cái này còn muốn tiếp tục hẹn hò sao?

Long Thiên Thần cũng rất bất đắc dĩ, hắn cũng không thể ác độc mà đem tất cả mọi người quăng đi? Không thể làm gì khác hơn là cùng nàng cười làm lành nói: “Nhiều người, náo nhiệt nha, thật ra thì cũng rất tốt!”

Tốt cái đầu ngươi!

Hách Liên Tử Ngữ thật rất muốn gõ đầu hắn, cũng không biết hắn đang suy nghĩ cái gì nữa.

Ở Long Thiên Thần nửa lôi nửa kéo, Hách Liên Tử Ngữ không thể làm gì khác hơn là đi theo năm người bọn hắn tiếp tục ước hẹn.

Bất tri bất giác, chơi đùa hơn nửa ngày. Bạch Sở Mục cùng hai đứa bé chơi đặc biệt điên, khắp nơi đều có thể thấy thân ảnh của bọn họ, nghe tiếng cười vui đùa của bọn họ. Long Thiên Thần cuối cùng cũng có thể trộm được một ít thời gian, đi riêng với Hách Liên Tử Ngữ, tổng thể mà nói, tất cả mọi người đều chơi rất vui vẻ.

Chơi mệt mỏi, đoàn người tìm tửu lâu uống trà, thuận tiện giải quyết 'tâm sự' luôn.

Trong lúc nói chuyện phiếm, Vân Tiểu Mặc đột nhiên hỏi: "Bạch thúc thúc, ngươi có nhìn thấy mẫu thân của ta không? Mẫu thân của ta không thấy rồi, ta cùng phụ thân đều đi tìm nàng, nhưng làm sao cũng tìm không được."

Bạch Sở Mục sửng sốt, ánh mắt có chút lóe lên, thật sự không biết làm sao có thể thẳng thắn đối mặt với một đứa nhỏ hồn nhiên mà nói dối.

"Không tìm thấy mẫu thân của ngươi sao? Tại sao lại như vậy chứ?" Hắn gượng cười, hàm hồ suy đoán.

"Mẫu thân nhất định là bị người xấu bắt đi! Bạch thúc thúc nếu như thấy mẫu thân của ta, nhớ giúp Tiểu Mặc cứu mẫu thân về nha."

"Cái này..... Ha ha, Bạch thúc thúc biết rồi." Bạch Sở Mục chột dạ trả lời, đáy lòng các loại thanh âm đang kêu gào, khiến cho hắn rất hổ thẹn. Hắn lại nói dối với một tiểu hài tử, thật sự là quá đáng.

Long Thiên Thần nhận thấy ánh mắt hắn cùng sắc mặt không thích hợp, không khỏi hồ nghi mở miệng hỏi: "Bạch huynh, có phải ngươi biết tung tích của đại tẩu ta không? Ngươi nhìn thấy nàng?"

"Không có! Ta làm sao có thể thấy nàng?" Bạch Sở Mục ra vẻ đúng lí hợp tình, chột dạ vô cùng.

"Vậy ngươi khẩn trương như vậy làm gì?" Long Thiên Thần càng ngày càng cảm thấy hắn rất không bình thường, tựa hồ có việc giấu diếm.

“Ha ha, ngươi nhìn lầm rồi! Ta làm gì có khẩn trương? Nga, đúng rồi, lúc này cũng không sớm, ta cần phải trở về. Nếu để cho trưởng lão phát hiện ta đi ra ngoài lâu như vậy, hắn sẽ ko vui.....” Bạch Sở Mục lấy cớ muốn trốn, lại tăng lên lòng nghi ngờ của Long Thiên Thần.

“Bạch huynh hiện tại đang ở đâu? Lúc rãnh rỗi ta tìm ngươi uống rượu.”

“Ta ở phủ Thừa Tướng..... Ách, ta rất nhanh sẽ phải theo các trưởng lão rời đi, quay về Tam Đại Thánh địa, có thể không có thời gian tìm ngươi uống rượu rồi. Sau này có cơ hội, nhất định tìm ngươi uống rượu!” Nói xong, hắn chạy như bay. Hắn vốn không phải là người hay nói dối, hiện tại chỉ cần vừa nói dối, hắn sẽ lắp bắp, sợ bọn họ tiếp tục truy vấn xuống, hắn vẫn nên lựa chọn chạy trốn thôi.

Quyển 4 - Chương 5: Long Thiên Tuyệt hiến kế

” Lời nói của Bạch Sở Mục hôm nay kì kì quái quái, chẳng lẽ hắn thật nhìn thấy đại tẩu?” Long Thiên Thần tiếp tục hồ nghi, híp mắt lại, tinh tế suy nghĩ.

Vân Tiểu Mặc nghe vậy, ánh mắt nhất thời sáng choang, nằm úp sấp trên bàn hỏi: “Thần thúc thúc, thúc cũng cảm thấy Bạch thúc thúc hôm nay rất kỳ quái sao? Vậy chúng ta có nên đi theo xem một chút hay không?”

Long Thiên Thần suy tư, nói: “Phủ Thừa Tướng cũng không phải là nào cũng có thể tùy tiện ra vào, chúng ta vẫn là đi về đem chuyện này nói cho đại ca, để cho đại ca quyết định. Dù sao công lực đại ca đã khôi phục, đừng nói là phủ Thừa Tướng, đến nội viện hoàng cung, hắn cũng có thể vào tự nhiên.”

“Ừ, vậy chúng ta nhanh đi tìm phụ thân a.” Vân Tiểu Mặc phi thường đồng ý, khẩn cấp.

Đoàn người quyết định rời đi.

Khi bọn hắn trở lại khách sạn, Long Thiên Tuyệt đi ra ngoài vẫn chưa trở về, nhưng lại thấy Hách Liên Tử Phong đột nhiên tới cửa viếng thăm.

Hách Liên Tử Ngữ có chút kinh ngạc, không biết huynh trưởng như thế nào lại tìm tới nơi này, cẩn thận suy nghĩ một hồi, nàng bừng tỉnh đại ngộ. Nhất định là chuyện mình đi cùng Long Thiên Thần, để cho

hắn phát hiện, hắn có lẽ thông qua điều tra hành tung của nàng mới tìm được nơi này.

“Đại ca, sao ca lại tới đây?”

Hách Liên Tử Phong tầm mắt nhẹ nhàng xẹt qua nàng, rơi trên người Long Thiên Thần, trầm thấp tiếng nói hỏi: “Có tin tức Khê Nhi sao?”

Long Thiên Thần chân mày nhẹ chau xuống, con ngươi vừa trợt, nói: “An nguy của đại tẩu ta đã có đại ca chịu trách nhiệm, cũng không nhọc đến Hách Liên công tử quan tâm.” Hắn dĩ nhiên sẽ không đem bất cứ tin tức gì lien quan đến đại tẩu nói cho hắn biết, nhưng nếu để cho hắn tìm được đại tẩu trước, mình còn không phải là bị hũ dấm chua của đại ca dìm chết đuối sao? Hơn nữa, hắn cũng không thích Hách Liên Tử Phong có dính líu gì đến đại tẩu, hắn nhất định phải đứng về phía đại ca.

Sắc mặt Hách Liên Tử Phong chợt lạnh, mâu quang ảm đi xuống, tràn ngập không vui.

“Thiên Thần.....” Hách Liên Tử Ngữ nhìn hai người, rất là khó xử, nàng kéo kéo góc áo Long Thiên Thần, đối phương dù sao cũng là đại ca của mình, nàng cũng không hi vọng quan hệ giữa hắn với đại ca cứng nhắc như vậy.

Long Thiên Thần cầm tay nàng, cho nàng một ánh mắt an ủi, hắn cũng hy vọng có thể quan hệ tốt với người nhà của nàng, ở chung hòa thuận, nhưng quyết không phải thành lập trên việc bán đứng đại ca của hắn. Đây là hai chuyện khác nhau, hắn phân biệt rất rõ ràng.

“Hách Liên công tử đã dùng bữa hay chưa? Không bằng lưu lại cùng nhau dùng bữa.” Hắn nói là cùng nhau dùng bữa, kì thực là hạ lệnh

trục khách, xem chừng đại ca cũng rất nhanh sẽ trở lại, nếu để hai người này đụng độ, nói không chừng lại giống như lúc ở địa cung xông vào đánh nhau một trận nữa

Hách Liên Tử Phong nghe vậy, ngồi sừng sững bất động.

Hách Liên Tử Ngữ càng cảm thấy lúng túng, lên tiếng điều hòa không khí nói: “Đại ca, sắc trời cũng không sớm, không bằng chúng ta về trước đi.” Từ Đô thành đến gia tộc Hách Liên, cưỡi ngựa cũng chừng hai canh giờ, lúc này về nhà, đến lúc về đến nhà chỉ sợ trời đã tối. Nàng vốn là tính toán đi ra ngoài mấy ngày nữa trở về, nhưng dưới mắt huynh trưởng, nàng không dám lưu lại ở ngoài qúa nhiều.

Ngoài dự liệu của nàng, Hách Liên Tử Phong không có ý lập tức muốn đi, ngược lại bình tĩnh tiếp tục ngồi: “Sắc trời không còn sớm, cùng nhau dùng bữa đi.”

Long Thiên Thần bỗng nhiên rất muốn đánh mình một bạt tai, nói gì dùng bữa a, hắn cư nhiên lại muốn lưu lại dùng bữa, đây không phải là tự tìm chịu tội sao?

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, còn có giọng nói của Vân hộ pháp.

“Tôn chủ, chúng ta đã đem trong ngoài Đô thành không sai biệt lắm lục soát khắp nơi, hiện tại chỉ còn lại có hoàng cung cùng phủ đệ mấy vị đại thần là chưa có lục soát, người xem chúng ta trực tiếp đi lục soát, hay nói qua với Đông Lăng quốc hoàng đế, để cho hắn hỗ trợ tìm kiếm đây?”

“Không cần nói với hắn, nữ nhân của Bổn Tôn, Bản Tôn tự mình tìm!”

Long Thiên Thần nghe thấy thanh âm của đại ca, ánh mắt hắn sáng ngời, bước nhanh đi ra cửa phòng, đem Long Thiên Tuyệt ngăn ở ngoài cửa.

Cũng cùng lúc hắn dịch bước roài đi, trong nháy mắt, Hách Liên Tử Phong mâu quang chợt sáng, như có điều suy nghĩ.

“Đại ca, ca đi theo ta, ta có chuyện rất quan trọng nói với ca.” Long Thiên Thần kéo tay Long Thiên Tuyệt, kéo hắn đến một góc tường.

Long Thiên Tuyệt nhìn đệ đệ, mặt mày trong lúc này hơi có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Thiên Thần, có chuyện gì khiến đệ nôn nóng như vậy? Rốt cuộc chuyện gì?”

Long Thiên Thần chừng liếc nhìn, xác định Hách Liên Tử Phong không có đi theo nghe lén, lúc này mới để sát vào bên tai Long Thiên Tuyệt nói nhỏ mấy câu. Long Thiên Tuyệt nghe vậy, gương mặt tuấn tú phát sáng: “Đệ nói thật sự? Người Tam đại Thánh Địa đến Đông Lăng quốc, hơn nữa hiện tại ở phủ Thừa Tướng?”

“Không sai! Đệ hôm nay nhìn thấy Bạch Sở Mục, là hắn chính miệng nói, hơn nữa đệ hỏi hắn có nhìn thấy đại tẩu hay không, hắn trả lời lắp bắp, vẻ mặt có chút không đúng, cuối cùng còn vội vã chạy mất. Đệ cảm thấy có vấn đề, tiểu tử này ngày thường là người sáng sủa thống khoái, nói chuyện chưa bao giờ ấp a ấp úng. Phản ứng của hắn khác thường như thế, nhất định là có duyên cớ gì.”

“Tam đại Thánh Địa?” Long Thiên Tuyệt nghe đến chuyện này, lúc này hắn kết luận việc Vân Khê mất tích nhất định liên quan đến người của Tam đại Thánh Địa, bởi vì có thể khiến cho Tam đại Thánh Địa chú ý, hơn nữa có thể cử tới sứ giả, chỉ sợ liên quan tới thần khí.

“Tam đại Thánh Địa thì như thế nào? Dám đụng đến nữ nhân của ta, ta sẽ nháo nó đến trời long đất nở!” Khí thế uy vũ bá đạo trong nháy mắt bay lên, Long Thiên Tuyệt ánh mắt phát sáng như điện, lộ ra sự tàn nhẫn.

“Nghe nói Hách Liên Tử Phong tới?”

Long Thiên Thần gật đầu: “Ừ, hắn đang ở trong nhà, mới vừa còn hỏi đệ tin tức của đại tẩu.”

Long Thiên Tuyệt ánh mắt híp lại, nổi lên một điểm tinh quang, đột nhiên cất giọng nói: “Có ai không! Mau theo Bản Tôn đi Thánh cung cứu người! Thiên sát cung chủ, nếu dám động đến một sợi lông của Bản Tôn phu nhân, Bản Tôn sẽ một mồi lửa đốt Thánh cung một trăm lần!”

Long Thiên Thần mơ hồ, đại ca làm sao nhắc đến Thánh cung, chờ nhìn thấy Long Thiên Tuyệt chuyển tới hắn một ánh mắt ý vị thâm trường, hắn giờ mới hiểu được, khóe môi nhếch lên, cười xảo trá.

Đám người Vân hộ pháp nghe tiếng, lập tức tụ tập tới.

Bên trong nhà, Hách Liên Tử Phong mâu quang chớp động, xẹt qua vẻ hồ nghi quang mang. Khê Nhi thật bị cậu bắt hồi Thánh cung sao? Hắn không cách nào khẳng định, nhưng cũng không phải không thể, nếu không phải như thế, như vậy vì sao cậu cùng Khê Nhi cùng nhau mất tích?

Hắn đứng dậy, đi đến cửa phòng, nhìn chúng đệ tử Lăng Thiên Cung đi theo Long Thiên Tuyệt biến mất ở cửa nhà trọ, hắn lúc này mới tin. Không tiếp tục dừng lại, hắn cũng đi theo phất tay áo rời đi nhà trọ.

Bất kể như thế nào, hắn cũng muốn trước một bước so với Long

Thiên Tuyệt tìm được Khê Nhi. Chỉ cần tìm được Khê Nhi, rồi mượn mười vật thần khí trên người nàng, hắn có thể mang theo nàng rời khỏi Ngạo Thiên đại lục, cùng hắn đi tới Long Tường đại lục.

Đây là cơ hội tuyệt hảo của hắn, hắn tuyệt đối không thể bỏ qua!

"Đại ca, ca đi đâu vậy?" Hách Liên Tử Ngữ muốn đuổi theo hắn hắn, nhưng hắn đi quá nhanh, nàng căn bản đuổi không kịp. Nàng lo lắng lắc đầu, xem ra trong lòng đại ca vẫn không bỏ xuống được đại tẩu của Thiên Thần, một đoạn nghiệt tình như vậy, làm sao đại ca có thể gánh trên lưng đây?

Hách Liên Tử Phong theo sát phía sau đoàn người của Lăng Thiên Cung, bất kể thiệt giả, chỉ cần cùng đi với bọn họ, liền không có sai. Một đường nhanh chóng đi, rất nhanh đã tiến tới cửa Đô Thành, từ nơi này tiếp tục đi về phía đông, không ra ngoài trăm dặm, chính là bờ biển. Từ bờ biển ngồi thuyền bè vẫn đi về hướng đông, có thể tới Thánh Đảo của Thánh cung, đây hết thảy thoạt nhìn rất hợp lý, hắn không có hoài nghi cái gì, thậm chí còn suy tư sau khi đến bờ biển, làm cách nào phá hư thuyền của bọn họ, khiến cho bọn họ không có cách nào thuận lợi tới Thánh Cung, mà chính hắn thì ngồi trên một thuyền khác đi trước tới Thánh Cung. Nhưng mà dần dần, hắn đã nhận ra có cái gì đó không đúng, từ lúc ra khỏi cửa thành, đoàn người Lăng Thiên Cung tốc độ giảm xuống rõ rệt, đầu lĩnh Long Thiên Tuyệt thoạt nhìn cũng có chút cái gì đó không đúng.

Đến tột cùng là kì lạ ở chỗ nào đây?

Đúng rồi, bóng lưng Long Thiên Tuyệt rõ ràng thấp một đoạn.

Thân cao có lẽ cũng không rõ ràng, những thứ thuộc về Long Thiên Tuyệt… Đặc biệt khí chất không có, hắn hoàn toàn không cảm giác được khí chất đó.

Thân là đối thủ, hắn đối với Long Thiên Tuyệt quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, hắn rất nhanh phát hiện ra, Long Thiên Tuyệt trước mặt hắn là giả, vậy Long Thiên Tuyệt chân chính đi đâu?

“Đáng chết! Long Thiên Tuyệt giảo hoạt, ngươi đùa bỡn ta?!”

Ánh mắt Hách Liên Tử Phong nổi lên ngoan lệ, không khỏi mắng một tiếng, lúc này quay đầu trở về thành, nhớ tới Vân hộ pháp bẩm báo lúc trước, hắn rất nhanh đem mục tiêu khóa ở hoàng cung cùng phủ đệ của các đại thần trong triều đình, nơi đó mới là chân chính nơi Khê Nhi đang ẩn thân.

Kim thiền thoát xác thành công, Long Thiên Tuyệt lúc này thoải mái mà xâm nhập phủ Thừa Tướng, tránh đả thảo kinh xà, hắn quyết định một mình thẩm tra, nhiều người ngược lại hỏng việc.

Thân ảnh của hắn như gió, vô thanh vô tức du tẩu các nơi trong phủ Thừa Tướng, cho dù là vào ban ngày, cũng không có ai có thể phát hiện sự hiện hữu của hắn.

Đi qua một tiểu viện, có hai nữ nha hoàn đang châu đầu nói chuyện, hấp dẫn sự chú ý của hắn.

“Quá kỳ quái! Ngày hôm ta qua rõ ràng ở thấy bóng dáng yêu quái xuất hiện phía bên ngoài cửa sổ, làm sao trong chớp mắt đã không thấy tăm hơi đâu? Chẳng lẽ ta thật là hoa mắt?”

“Không phải là ngươi hoa mắt, ta cũng thấy như vậy! Yêu quái kia chẳng những có hai cái đầu, còn có một con có cái đuôi thô to, ta nhìn thấy rất rõ ràng, không có sai. Tiểu Liên, ngươi nói cô nương kia có phải là yêu quái biến thành? Bằng không làm sao lớn lên lại đẹp như thế, hơn nữa còn có thể ăn nhiều như vậy, một người ăn bằng

thức ăn của mười mấy người?”

“Nói không chừng nàng là yêu quái biến thành! Cho nên khi nàng ăn, không cho chúng ta canh giữ bên cạnh, còn cho chúng ta đứng cách thật xa. Nàng nhất định là thừa lúc chúng ta đi xa, hóa ra chân thân yêu quái, chờ chúng ta quay trở về, nàng lại biến thành người, nhất định là như vậy!”

“Nói không sai a! Nghe nói trong tướng phủ có mấy vị khách quý là từ Tam Đại Thánh Địa tới, người bọn họ mang đến làm sao có thể là người bình thường? Hơn nữa bọn họ còn phái người trông chừng cô nương kia, không để cho nàng rời phòng nửa bước, nhất định là bọn họ biết nàng chính là yêu quái biến thành, sợ nàng chạy ra khỏi phòng đi ăn thịt người, cho nên mới cẩn thận như vậy. Trời ạ, phu nhân phân phó hai người chúng ta đi hầu hạ cô nương kia, còn cố ý phân phó chúng ta không nên tùy tiện nói chuyện cùng nàng, vậy chúng ta chẳng phải là rất nguy hiểm sao? Vạn nhất lúc nào nàng tâm tình không tốt, biến thành yêu quái, đem chúng ta ăn, vậy làm sao bây giờ?”

Hai người càng nói càng kinh hãi, sắc mặt từ từ trắng bệch.

Ở trước mặt các nàng, đột nhiên toát ra một bóng người, lại càng trực tiếp dọa các nàng sợ quá ngất đi.

Long Thiên Tuyệt nhíu mày, mình dọa người như vậy sao?

Quyển 4 - Chương 6: Mượn Nơi Động Phòng

Nguyên bản muốn hỏi thăm tin tức từ miệng hai nữ nha hoàn. Hiện tại thì tốt rồi. Hai người để hỏi thăm tin tức bị hắn dọa cho chết ngất, Long Thiên Tuyệt đành phải buông tha, tự mình tiếp tục tìm.

Linh thức cảm nhận được có cao thủ tồn tại, ngay tại phía tiểu viện, Long Thiên Tuyệt dựa theo linh thức dẫn dắt, tìm tới phòng giam giữ Vân Khê.

Tại chỗ tối có Thiên Huyền cao thủ ẩn nấp, chỉ tiếc không đợi hắn kịp phản ứng hắn đã mất đi tri giác.

Long Thiên Tuyệt đẩy cửa tiến vào phòng, tâm tình nhảy nhót.

“Khê nhi là ta.” Hắn tiếng nói từ tính nhẹ gọi một tiếng, ôn nhu uyển chuyển.

Trên giường, chăn mềm cuộn tròn, mơ hồ có thể nhìn ra có người nằm trong chăn, che kín cả đầu lẫn chân, nhưng người trong chăn lại không khỏi run rẩy cả người.

“Khê nhi, nàng làm sao vậy? Nàng bị bệnh sao?” Long Thiên Tuyệt khẽ vuốt lên áo ngủ bằng gấm, giọng nói ôn nhu không thể ôn nhu hơn nữa.

Người trong áo ngủ bằng gấm lại càng run rẩy lợi hại.

Long Thiên Tuyệt mâu quang trầm xuống, phát hiện điểm không thích

hợp, trên tay hắn đột nhiên dùng lực, đem áo ngủ bằng gấm cùng người bên trong ném xuống đất. Lực đạo cùng âm thanh ôn nhu lúc trước hoàn toàn khác biệt, hỗn loạn bá đạo cùng ý tứ hàm xúc phẫn nộ, bởi vì hắn biết người trong áo ngủ bằng gấm tuyệt đối không phải Khê nhi của hắn.

Nha hoàn Tiểu Vũ từ trong áo ngủ chật vật đi ra, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, cầu xin tha thứ nói: “ Công tử, cầu xin người bỏ qua cho nô tỳ. Nô tỳ chỉ là phụng mệnh làm việc thôi, là tiểu thư để nô tỳ ở trong này giả trang vị cô nương kia, xin người đừng giết nô tỳ.”

Theo lời nàng nói Long Thiên Tuyệt bắt được một ít tin tức quan trọng, hơi thở chunh quanh thân thể hắn khẽ biến, tiến lên một bước hỏi: “ Vậy vị cô nương kia? Nàng đi nơi nào?”

“Nàng, nàng….” Tiểu Vũ do dự, không dám tùy tiện bán đứng tiểu thư cùng vị cô nương kia.

Long Thiên Tuyệt như đọc được suy nghĩ của nàng, ngữ khí trở nêm hiền lành đi mấy phần: “ Vị cô nương kia là thê tử của ta, phiền ngươi nói cho ta biết tung tích của thê tử ta.”

Tiểu Vũ ngạc nhiên ngẩng đầu, không khỏi sửng sốt. Lúc trước bởi vì sợ hãi không thấy rõ khuôn mặt đối phương, hiện tại thấy rõ, Tiểu Vũ cảm thấy tim mình như ngừng đập.

Hắn thật là người sao?

Nàng chưa bao giờ gặp một nam tử xuất sắc như vậy, so với người trong họa còn mê người hơn.

“Khụ” Long Thiên Tuyệt không kiên nhẫn ho nặng một tiếng, đánh gẫy ánh mắt si mê của nàng, nếu không vì nóng lòng biết tin tức của

Khê nhi, hắn một khắc cũng không muốn nhiều lời cùng nàng.

Tiểu Vũ xấu hổ, vẻ mặt đỏ bừng, lắp bắp nói: “ Tiểu thư mang theo vị cô nương kia tiến cung…” Nàng lại nói liên miên một đống không có ích, lúc nàng ngẩng đầu lên, thân ảnh người trước mặt đã biến mất.

Hoàng cung, dạ yến.

Đông Phương Vân Tường phiền lòng nhất là việc các đại thần tự chủ trương khuyên hắn nạp phi. Ngươi có trương lương kế, ta có Tường Khê kế, bọn hắn không phải là muốn đem nữ nhi tiến vào hậu cung của hắn sao? Tốt lắm, kẻ nào khởi xướng đề nghị này, kẻ đó sẽ phải trả giá thật lớn, hôm nay hắn muốn Chu Thừa Tướng phải khó xử, làm cho hắn biết khó mà lui. Một khi đã có tiền lệ rồi xem ai còn dám khởi xướng khuyên can hắn nạp phi.

Yên tĩnh uống trà, hắn nhắm mắt dưỡng thần, trong lòng đánh giá, đêm nay cung yến không có khách quý, sứ giả của Tam Đại Thánh địa lại không phải là người tùy tiện có thể động vào. Một khi Chu Thừa Tướng thất trách, mình có thể trị tội hắn, cho hắn một chút giáo huấn.

Đáng tiếc hắn vẫn là tính sai đi.

Chu Thừa Tướng không có khả năng thỉnh tới sứ giả của Tam Đại Thánh địa, nhưng phu nhân của Chu Thừa Tướng vì hạnh phúc của nữ nhi, để cho nữ nhi có thể thuận lợi tiến cung, có thể nói là cố gắng hết sức, lao tâm lao lực, lúc này rốt cục đã làm động lòng đám người Văn trưởng lão.

Lúc Đông Phương Vân Tường nhận được hạ nhân thông báo, năm vị sứ giả đã đến cửa cung, long mi thanh tú của hắn nhướng lên, lộ ra thần sắc không vui vẻ.

“Hoàng thượng, có muốn ra đón tiếp bọn họ không?” Vinh Bá ở bên cạnh hỏi. Sứ giả của Tam Đại Thánh địa không giống như Thánh cung, địa vị của bọn họ ở Ngạo Thiên Đại lục, còn cao hơn cả Thánh cung, cho nên bọn họ là người không dễ dàng đắc tội.

Đông Phương Vân Tường suy nghĩ một phen, từ từ đứng lên, phất tay áo nói: “Đi thôi.”

Thật sự không phải sợ Tam Đại Thánh địa, Đông Phương Vân Tường lo lắng đến tình cảnh của Đông Lăng quốc, trước mắt không thích hợp gây nhiều chuyện, đành phải nhẫn nại trước, nên tiến lên đón chào.

Vinh bá sâu kín thở dài một tiếng, cả hoàng cung trên dưới, cũng chỉ có hắn biết hoàng thượng vì sao không muốn nạp phi. Trong nội tâm, ngược lại hắn ủng hộ đề nghị của bọn Chu Thừa Tướng, hi vọng hoàng thượng có thể mau chóng thoát ra một đoạn tình không có hi vọng, mở rộng lòng đi nghênh đón người mới.

Bên ngoài cửa cung, một đội xe ngựa từ từ dừng lại, cầm đầu là năm người đang cưỡi tuấn mã, uy phong lẫm liệt, phía sau bọn hắn, hai cỗ xe cách nhau một khoảng cách, cực kỳ phô trương xa hoa.

Lúc này, bên ngoài cửa cung đã có không ít đại thần đem theo thiên kim của bọn hắn lục tục tới cửa, nhưng không có một người nào, không có một đoàn người nào phô trương như thế. Mọi người rối rít dừng bước ngắm nhìn, chỉ thấy bên trong chiếc xe ngựa thứ nhất, một người trung niên nam tử đi xuống, quan phục cùng quan mũ, chính là Chu thừa tướng, thần sắc của hắn tối tăm, cũng không giống như cảnh tượng chứng kiến ngoài mặt như thế, ôm trong lòng tâm sự. Màn xe chiếc xe ngựa thứ hai nhấc lên, một tỳ nữ giả dạng nha hoàn dẫn đầu nhảy xuống, ánh mắt nàng tinh duệ đạm đạm đảo qua,

liền đem chung quanh hết thảy thu vào đáy mắt.

Đôi mắt đẹp của nha hoàn buông xuống, rất nhanh đem tia sáng cơ trí nơi đáy mắt thu lại, đứng lạnh yên ở bên cạnh xe ngựa, sau đó cẩn thận đỡ Chu tiểu thư từ trong xe ngựa xuống.

“Vân cô nương, thuật dịch dung của ngươi thật là lợi hại, ngay cả ta cũng phân biệt không ra, thiếu chút nữa nghĩ đến ngươi chính là Tiểu Vũ a.” Chu Mai Chỉ vịn vào cánh tay của Vân Khê dịch dung bước xuống xe ngựa, thân thủ chân thành, đưa tới vô số ánh mắt hoặc hâm mộ hoặc ghen tỵ. Nàng ngẩng đầu hoàn quét một vòng, đối với việc này nhìn mãi cũng thành quen.

Vân Khê cúi đầu, kéo nhẹ dưới khóe môi, hạ giọng nói: “Tiểu thư, ta hiện tại là Tiểu Vũ, tiểu thư đừng lần lượt thay đổi.”

Thỉnh thoảng ngước mắt, cảm thấy từ phía trước đưa đến một đạo ánh mắt, nàng âm thầm để ý, biết chủ nhân đạo ánh mắt kia đến tột cùng là người phương nào, cho nên nàng càng không thể ở thời khắc này mà tạo ra sai lầm.

Chu Mai Chỉ mấp máy miệng, cảm thấy không thú vị, liền cũng không nói cái gì nữa.

Lúc này, từ bên trong cửa cung truyền đến một tiếng tiếp một tiếng truyền báo: “Hoàng thượng giá lâm!”

Bên ngoài cửa cung nổi lên một trận xôn xao, không có ai ngờ tới hoàng thượng sẽ đích thân đi tới bên ngoài cửa cung, mọi người rối rít quỳ xuống chờ đón. Năm người đến từ Tam Đại Thánh Địa cao ngạo đứng vững, không có ý tứ muốn đi xuống làm lễ quỳ.

Chu Mai Chỉ đang muốn đi theo phụ thân quỳ xuống, Vân Khê bỗng

nhiên đưa tay ngăn trở nàng, lôi kéo bên nàng đứng bên cạnh đoàn người Văn trưởng lão. Chê cười, nếu như Chu Mai Chỉ quỳ xuống, vậy nàng đang làm nha hoàn cũng phải đi theo quỳ trước Đông Phương Vân Tường sao?

“Ngươi làm gì?” Chu Mai Chỉ không giải thích được.

“Chẳng lẽ ngươi không muốn khiến cho hoàng thượng chú ý sao? Nếu không phải đặc biệt hơn người, ngươi làm thế nào hấp dẫn ánh mắt của hoàng thượng?” Vân Khê giải thích.

Chu Mai Chỉ suy nghĩ một chút, cảm thấy có chút đạo lý, nhưng trong lòng vẫn băn khoăn: “Nhưng mà không quỳ xuống, là đối với hoàng thượng đại bất kính, không chừng hoàng thượng sẽ trách tội, phụ thân cũng sẽ trách tội.” Khẽ liếc mọi nơi, nàng đã thấy phụ thân gửi ánh mắt cảnh cáo về phía nàng.

“Sợ cái gì? Phu nhân đến từ tam đại Thánh Địa, tiểu thư tự nhiên cũng là một phần tử thuộc về Tam Đại Thánh Địa, người xem năm vị khách quý này cũng không có quỳ xuống, nhưng nếu tiểu thư quỳ, đây chẳng phải là gián tiếp khiến cho Tam Đại Thánh Địa mất hết mặt mũi?”

Theo lời Vân Khê mà nói…, thành công đưa tới sự chú ý trên đám người Văn trưởng lão, đồng thời cũng đạt được ánh mắt tán thành của Văn trưởng lão.

Chu Mai Chỉ sau khi nhân được ánh mắt tán đồng của Văn trưởng lão, liền không hề do dự nữa, điều chỉnh hô hấp xuống, bằng tư thái xinh đẹp chờ đón hoàng thượng đến.

Vân Khê khóe môi rung động, nàng làm như thế mục đích tự nhiên không chỉ là vì không quỳ xuống trước Đông Phương Vân Tường,

mục đích chính của nàng là hy vọng có thể khiến cho Đông Phương Vân Tường chú ý, hướng hắn âm thầm truyền tin tức, nhận được sự giúp đỡ của hắn, do đó thoát khỏi nguy hiểm.

Đang suy nghĩ, thì có người lặng lẽ nhích tới gần bên người của nàng, chỉ dung thanh âm hai ngươi có thể nghe được, nói: “Ta sao lại không biết một tiểu nha hoàn kiến thức giống lớn như thế này? Chẳng lẽ là trong một đêm thông suốt rồi?”

Ánh mắt Vân Khê thoáng nhìn, liếc về phía Nam Cung Dực lặng lẽ nhích tới chống lại ánh mắt xem kĩ có thâm ý của hắn, nàng ra vẻ nhát gan cúi đầu, khom người nói: “Để cho sứ giả chê cười, Tiểu Vũ chỉ là muốn giúp tiểu thư một chút, làm cho tiểu thư có thể nhận được thánh sủng thôi.”

“Vậy sao?” Nam Cung Dực cười nhẹ một tiếng, đưa mắt nhìn về phía thân ảnh vàng nhạt phía trước, cố ý đề cao âm điệu nói, “Theo Bổn vương biết, Đông Lăng quốc hoàng đế lúc chưa lên ngôi, tâm đều hướng về một nữ tử. Nàng này cả gan làm loạn, cậy tài khinh người, trên lưng đeo vô số tiếng xấu, vẫn như cũ làm theo ý mình, tâm cao ngất, coi anh hung thiên hạ không là gì cả! Thử hỏi tiểu thư nhà ngươi có tư cách so sánh cùng với nàng?”

Vân Khê trước ngực phập phồng, cố nén dục niệm muốn hung hăng đánh hắn, thanh âm lần nữa yếu đi đi xuống: “Nô tỳ người nhỏ, lời nhẹ, không hiểu những lời này, trong lòng nô tỳ, chỉ có tiểu thư tốt, nô tỳ mới tốt.”

Nam Cung Dực cúi đầu cười hừ một tiếng, ánh mắt như cũ rơi vào trên khuôn mặt nghiêng nghiêng của nàng, giống như hai đạo ánh lửa sáng quắc, muốn đem một tầng mặt nạ trên mặt nàng đốt sạch.

Phía trước, Đông Phương Vân Tường ở trong vòng vây của bọn

cung nữ thái giám, phiêu nhiên đi tới.

Lời nói của Nam Cung Dực vừa vặn rơi vào trong tai hắn, ánh mắt hắn khẽ biến xuống, ánh mắt quái lạ nhìn trên người Nam Cung Dực cùng nha hoàn với khuôn mặt xa lạ Tiểu Vũ. Ở chỗ này nhìn thấy Nam Cung Dực, có chút ngoài dự liệu của hắn, càng làm hắn không giải thích được chính là, hắn vì sao cùng một tiểu nha hoàn không tên không tuổi nói như vậy?

Chẳng lẽ nha hoàn này biết nàng?

Không thể phủ nhận, sự tồn tại của Vân Khê luôn hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Đông Phương Vân Tường gần tới, cùng đám người trưởng lão hàn huyên một phen, thái độ ôn hoà, đám người Văn trưởng lão cũng giống như trước dung thái độ ôn hoà đáp lại, cùng nhau kết thúc lời nói khách sáo.

Là người quen cũ, Đông Phương Vân Tường cùng Nam Cung Dực cũng khách sáo hỏi thăm một hồi.

Sau một hồi hàn huyên, ánh mắt hắn như có như không nhẹ nhìn về phía Vân Khê, thử dò xét hỏi: “Mới vừa nghe Vương gia nhắc tới một vị cố nhân, Vương gia gần đây có tin tức gì của nàng không?”

Vân Khê sợ Nam Cung Dực hoài nghi đến nàng, biết rõ bây giờ là cơ hội tốt truyền tin cho Đông Phương Vân Tường, nàng vẫn không dám biểu hiện quá rõ ràng. Nàng ngước mắt, lẳng lặng đưa mắt nhìn Đông Phương Vân Tường, ánh mắt nhàn nhạt, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Đông Phương Vân Tường lưu ý đến ánh mắt của nàng, đáy lòng

nghi ngờ, cô gái này từ trên quần áo nhìn, rõ ràng chỉ là một nha hoàn, nhưng vì sao trên người ẩn chứa một loại khí chất khó tả, cùng thân phận của nàng hoàn toàn không thích hợp? Nàng rốt cuộc là người nào?

Từ tò mò, ánh mắt của hắn khó tránh khỏi lưu lại trên người Vân Khê nhiều hơn một chút.

Nam Cung Dực cười khẽ một tiếng, đem ánh mắt hai người trao đổi hết thảy thu vào đáy mắt: “Ta đã sớm cùng Nam Hi quốc đoạn tuyệt quan hệ hết thảy, hiện tại là một phần tử của Tam Đại Thánh Địa, về phần cố nhân sao.....”

Hắn có thâm ý khác hướng trên người Vân Khê nhìn chằm chằm chốc lát, câu thần cười nói: “..... Tự nhiên cũng chặt đứt liên lạc.”

Vân Khê chỉ cảm thấy ánh mắt của hắn vô cùng sắc bén, thật giống như đã sớm đem nàng xuyên thấu, nàng thật sự không giải thích được, mình rốt cuộc là lộ ra chân tướng ở chỗ nào, hay là hắn căn bản không có phát hiện, chẳng qua là thuần túy hồ nghi suy đoán thôi?

Thật là một chữ, phiền!

Càng buồn bực khó chịu hơn.

Chu Mai Chỉ một đại mỹ nhân sống sờ sờ đứng ở một bên, lại bị mọi người không nhìn tới, mà Vân Khê một tiểu nha hoàn giả dạng, vốn nên là lá xanh làm nền cho nàng, nhưng bây giờ lại chiếm được sự chú ý của hai nam tử bề ngoài xuất sắc, mà nàng thì hoa hoa lệ lệ không được ai chú ý tới.

Nàng có thể không tức giận sao?

Nàng ra vẻ ho nhẹ một tiếng, tiến lên một bước, đem Vân Khê chống đỡ phía sau, nhẹ nhàng khom người: “Tiểu nữ Chu Mai Chỉ, bái kiến hoàng thượng.”

Nàng tiến vào, cắt đứt không khí khác thường của ba người.

Đông Phương Vân Tường khẽ cau mày xuống, lắc đầu, thầm nghĩ mình vì sao lại nghi hoặc nhiều như vậy? Đối phương bất quá chỉ là một nha hoàn thôi, chỉ là so sánh với nha hoàn bình thường nhiều hơn mấy phần khí chất đặc thù, có lẽ đây chỉ là phương pháp Chu thừa tướng muốn để cho nữ nhi của mình hấp dẫn sự chú ý của hắn mà thôi, hắn căn bản không cần để ý.

Thu hồi tầm mắt, hắn khoát tay áo, muốn mời đám người Văn trưởng lão vào cung.

Nhìn về thân ảnh màu vàng sáng phía trước càng ngày càng xa, Chu Mai Chỉ thân hình lay động xuống, suýt nữa ngã quỵ. Nàng nghiêm mặt đỏ lên, hổn hển, nàng cư nhiên hoa hoa lệ lệ không được nhìn tới, này giống như nàng trước mặt mọi người bị đánh một cái tát thật lớn, mặt mũi đều mất sạch.

“Ngươi đi đâu vậy? Còn không mau đến đỡ bổn tiểu thư?”

Vân Khê vừa định thừa dịp loạn liền kiếm cách chuồn đi, ai ngờ Chu Mai Chỉ hổn hển quát lạnh một cái, phá hư chuyện tốt của nàng.

Nam Cung Dực ánh mắt buồn rười rượi lần nữa bay tới phía nàng, thật giống như đang nói chỉ cần nàng dám trốn, hắn liền lập tức vạch trần thân phận của nàng. Nàng hung hăng cắn môi dưới, không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là đỡ Chu Mai Chỉ đi theo về phía cửa cung.

Đáng giận Nam Cung Dực, hắn coi như nhìn chăm chú nàng, vô luận nàng đi tới chỗ nào, dù có một động tác nhỏ, cũng chạy không khỏi ánh mắt của hắn.

Thật vất vả chờ đến cơ hội các vị thiên kim tiểu thư thay quần áo chuẩn bị biểu diễn tài nghệ, Vân Khê phụng bồi Chu Mai Chỉ tiến vào thiên điện thay đổi quần áo khiêu vũ.

Ở chỗ không có người, Chu Mai Chỉ đột nhiên níu lấy tay Vân Khê, lời lẽ nghiêm khắc lạnh lùng nói: “Vân cô nương, đừng quên thân phận của chính ngươi! Mặc dù ngươi có vẻ rất thùy mị, nhưng bàn về thân phận, ngươi như thế nào theo so sánh với ta? Nhưng nếu như ngươi là muốn lợi dụng ta tiến cung, nhận được cơ hội đến gần hoàng thượng, ta khuyên ngươi sớm từ bỏ chủ ý đi!”

Vân Khê sửng sốt một chút, nhưng ngay sau đó hiểu ngay, thì ra nàng cho là mình dạy nàng ca hát, yêu cầu nàng đem mình tiến cung, là vì muốn câu dẫn hoàng thượng. Nàng thấy một trận buồn bực, trí tưởng tượng của nàng ta thật phong phú a, có thể liên tưởng đến như thế?

“Chu tiểu thư, ngươi cứ yên tâm đi, ta đối với hắn tuyệt đối không có loại… Ý nghĩ kia. Hơn nữa, ta đã lập gia đình, còn có một nhi tử năm tuổi, thử hỏi như thế nào còn có thể gả cho người khác?”

“Thật sao?” Chu Mai Chỉ bán tín bán nghi, “Ngươi nhìn không giống như một mẫu thân có một nhi tử năm tuổi..... Ngươi thật đã lập gia đình?”

“Chuyện này còn có thể giả sao?” Vân Khê lắc đầu than nhẹ, chỉ trách nàng bảo dưỡng được thật quá tốt, gả cho người ta xong, sau khi sinh nhi tử, ngoại hình cùng cô nương mười tám tuổi giống như

nhau, khó trách nàng không tin.

“Tốt lắm, ngươi nhanh lên một chút thay quần áo khiêu vũ, bụng ta có chút không thoải mái, ta đi ra ngoài một chút.” Lúc này không đi, còn đợi tới khi nào?

“Vậy ngươi đi nhanh về nhanh! Nơi này chính là hoàng cung, ngươi nếu như xông loạn đi loạn, bị bắt được, đây chính là tử tội, ta sẽ không bảo vệ được ngươi.” Chu Mai Chỉ sợ nàng liên lụy đến mình, không nhịn được nhắc nhở một câu.

Vân Khê cũng không quay đầu lại hướng nàng phất tay một cái, có lẽ sau này cũng sẽ không chào tạm biệt gặp lại sau, cần gì cùng nàng nói nhảm?

Thât cẩn thận ra thiên điện, trên hành lang cung điện thỉnh thoảng có thị vệ qua lại tuần tra, nàng linh hoạt tránh đi thị vệ, chỉ trong chốc lát, đã rời xa cung yến đại điện. Xa hơn nữa, chính là ngự hoa viên, Vân Khê nghĩ tới ở ngự hoa viên tìm một chỗ dễ dàng ẩn thân: chỗ đợi, đợi đến Cung yến kết thúc, mọi người tan hết, nàng trở ra. Kể từ đó, nàng sẽ an toàn.

Lúc này đèn rực rỡ mới lên, sắc trời nói tối không tối, nói sáng cũng không sáng.

Vân Khê rất nhanh tìm được một chỗ an toàn ẩn thân, đang muốn lắc mình trốn vào, đột nhiên nhận thấy phía sau có tiếng bước chân truyền đến, nàng trong lòng chấn động, lập tức thay đổi phương hướng, tránh đi nơi khác.

Tiếng bước chân kia không xa không gần, vẫn đi theo, không có ý tứ muốn rời đi, cũng không có ý tứ muốn đuổi kịp. Tiếng bước chân như vậy, chọc Vân Khê gần như muốn nổi điên.

Rốt cuộc là tên khốn kiếp nào, muốn gây sự với nàng?

Nàng dừng bước, dừng bên một ngọn Hoa Đình, nếu vứt không xong, vậy thì cùng hắn mặt đối mặt một trận!

“Làm sao không đi tiếp? Còn tưởng rằng ngươi có năng lực lớn như thế nào a.” Tiếng cười khinh miệt từ phía sau nàng truyền đến, Vân Khê không cần quay đầu lại, cũng có thể nghe ra thanh âm của đối phương.

Quả nhiên đúng là âm hồn bất tán Nam Cung Dực!

“Ai nha! Chân của ta!” Nàng dưới chân lảo đảo một cái, ngồi chồm hổm tại một chỗ, ôm mắt cá chân của mình kêu đau.

Nam Cung Dực cước bộ tiến tới gần, lạnh giọng trách mắng: “Chớ giả bộ! Ngươi cho rằng ta sẽ tin sao?”

Vân Khê quay đầu, trong mắt lệ quang lóe lên, cắn môi nói: “Sứ giả đại nhân, ta đến tột cùng là nơi nào đắc tội ngươi? Ngươi vì sao khắp nơi đối nghịch ta?”

Bản thân Tiểu Vũ lớn lên tương đối nhu nhược, nhất là khuôn mặt, làm cho người ta vừa nhìn thì đã có ý muốn bảo hộ. Hiện tại Vân Khê chẳng qua là thu lại hơi thở của mình, sau đó lại chảy ra chút lệ quang, cả người thoạt nhìn tương đối điềm đạm đáng yêu.

Nhưng nếu đổi lại người khác, nhất định sẽ thương hoa tiếc ngọc, đỡ nàng đứng dậy, song người trước mắt nàng không phải là người khác, là vương gia mặt lạnh trứ danh Nam Cung Dực. Hắn từng bước đến gần bên người Vân Khê, trên cao nhìn xuống chăm chú nhìn nàng, khinh môi cười lạnh nói: “Biết ta như thế nào nhìn thấu

ngươi sao?”

Vân Khê không để ý đến, mặc kệ tiếp tục tự quyết định.

Nam Cung Dực đột nhiên khom người, kéo lên một cánh tay của nàng, cười lạnh nói: “Một tiểu nha hoàn tầm thường, trên tay làm sao có thể mang một chiếc nhẫn trữ vật giá trị liên thành như vậy?”

Vân Khê trong lòng thất kinh, nàng sao lại vô ý như vậy, đem một chi tiết quan trọng như vậy bỏ sót? Chỉ trách cái này là vật chính tay Long Thiên Tuyệt đưa cho nàng, là vật bất ly thân của nàng, nhưng cũng vì nó mà lộ ra sơ hở, bại lộ thân phận chân thật của nàng.

Nếu cửa sổ đã phá, nàng cũng không cần tiếp tục diễn nữa.

Nàng đứng dậy, lạnh lùng đối mặt hắn, nói: “Nói đi, ngươi đến tột cùng muốn như thế nào? Nhưng nếu ngươi nghĩ vạch trần ta, ngươi có rất nhiều cơ hội.....” Hắn không có trực tiếp trước mặt sứ giả của Tam Đại Thánh Địa vạch trần nàng, nói rõ hắn còn có mưu đồ khác, người sai mê quyền hành cùng mưu mô như hắn, thì như thế nào có lòng tốt như vậy, giúp đỡ cho nàng a?

“Sảng khoái!” Nam Cung Dực câu môi nói, “Ta thích hợp tác cùng người thông minh!”

“Ngươi không sợ ta giống như lần trước nuốt lời, làm hư đại sự của ngươi?” Vân Khê cố ý vạch trần vết sẹo của hắn.

Quả nhiên, sắc mặt Nam Cung Dực nhất thời đen chìm xuống, khóe miệng câu rút, ẩn nhẫn tức giận: “Chuyện đã qua, ta không muốn nhắc lại, ta chỉ quan tâm chuyện trước mắt.”

Coi như ngươi giỏi nhịn!

Vân Khê liếc hắn một cái, nói: “Nói đi, đến tột cùng có chuyện gì?”

“Ta nghe nói thập đại thần khí của thập đại gia tộc có thể mở ra đường đi tới Long Tường đại lục, mà ngươi là người duy nhất có thể đồng thời mở ra lực lượng của thập đại thần khí, nếu như ta đoán không lầm mà nói…, ngươi nhất định cũng có kế hoạch đi tới Long Tường đại lục đúng không?”

Hắn dừng một chút, quan sát vẻ mặt biến hóa của Vân Khê.

Vân Khê lần nữa liếc hắn một cái, không phải không thừa nhận, hắn trừ bỏ thuật nhẫn nại siêu cường, đối với năng lực nhìn thấu mọi chuyện cũng phi thường cao.

Nam Cung Dực tiếp tục nói: “Điều kiện của ta rất đơn giản, ta muốn cùng với các ngươi đi Long Tường đại lục! Nếu như ngươi đáp ứng, ta sẽ thay ngươi giữ bí mật, thậm chí còn có thể giúp ngươi thu hồi thập vật thần khí từ Văn trưởng lão.”

Vân Khê mi tâm hạ xuống, không thể không nói, điều kiện này đúng là rất mê người.

“Ngươi tại sao cũng muốn đi tới Long Tường đại lục? Ta chưa từng nghe nói Nam Cung gia tộc các ngươi cũng có người ở Long Tường đại lục a.....”

“Ngạo Thiên đại lục không có đất cho ta dung thân..... Ta nghe thấy Long Tường đại lục chính là một nơi rất đặc biệt, nó không có biên giới phân chia, chỉ cần ngươi có năng lực, là có thể khai sáng một phen sự nghiệp, ta nghĩ, có lẽ ta có thể ở Long Tường đại lục tìm kiếm một vị trí thích hợp cho ta.” Nam Cung Dực thần sắc rất thật tình, mâu quang lóng lánh mong chờ, tựa hồ là thật sự mong muốn.

Nghe hắn miêu tả như thế, Vân Khê cũng càng ngày càng hướng tới nơi đó, có lẽ Long Tường đại lục thật sự là một đại lục thần kỳ đây!

“Cái điều kiện này không khó, ta có thể đáp ứng ngươi.” Cùng lắm thì đến Long Tường đại lục, nếu khó chịu, sẽ giết hắn! Điều quan trong trước mắt chính là nhanh chóng thoát khỏi nguy hiểm, đoàn tụ cùng Thiên Tuyệt và Tiểu Mặc.

Nam Cung Dực trên mặt vô kinh vô hỉ, thật giống như sớm đoán được kết quả: “Trở về đi thôi, ngươi bây giờ tự dưng mất tích, ngược lại sẽ bị người hoài nghi.”

Hắn vừa nói, dẫn đầu xoay người rời đi, xa xa bỏ xuống một câu nói: “Ngươi có biết hay không, lúc trong lòng ngươi tính toán người khác, rất giống một con hồ ly?”

Hắn khó được vui vẻ cười khẽ một tiếng, tăng nhanh bước đi.

Vân Khê sửng sốt, hồi lâu mới kịp phản ứng, chẳng lẽ nàng mới vừa rồi không cẩn thận bại lộ tiếng lòng của mình sao?

“Ngươi mới là hồ ly!” Nàng hướng về phía bóng lưng của hắn mắng một tiếng, cũng cất bước đi theo trở về Cung yến.

Trong Cung yến, ca múa mừng cảnh thái bình, rượu ngon phiêu hương.

Lúc Vân Khê trở lại trong bữa tiệc, vừa vặn nhìn thấy thiên kim tiểu thư của Lâm thượng thư Lâm Thục Nhi đang biểu diễn tài nghệ, một khúc nghê thường khiêu vũ không biết mê đắm mắt bao nhiêu người, chỉ một thoáng trở thành tiêu điểm chú ý của tân khách.

Chu Mai Chỉ nắm chặt quả đấm, vừa là khẩn trương, vừa ghen tỵ. Trong tất cả các thiên kim tiểu thư của các đại thần, có thể cùng dung mạo lẫn tài nghệ địch với nàng, chỉ sợ cũng chỉ có Lâm Thục Nhi liễu.

“Ngươi đi đâu vậy? Làm sao giờ mới trở về? Khụ khụ, khụ khụ..... .” Chu Mai Chỉ bởi vì khẩn trương quá độ, thanh tuyến đột nhiên xảy ra biến dị, sắc mặt nàng đại biến, vỗ về cổ họng của mình, vội la lên, “Khụ khụ..... Chuyện gì xảy ra? Tại sao thanh âm của ta biến thành như vậy?”

“Xong! Thanh âm của ta..... Ta nên làm cái gì bây giờ? Ta như thế này làm sao có thể ca hát.” Chu Mai Chỉ gấp đến độ rơi lệ.

Vân Khê có chút đồng tình nàng, an ủi: “Không có quan hệ, ngươi múa cũng đã rất khá, ngươi chỉ cần múa trên nàng là có thể thắng, có thể đạt được tất cả sắc màu của sảnh đường.”

“Không được! Lâm Thục Nhi mua xuất sắc như vậy, nếu ta chỉ đơn thuần so sánh về kỹ thuật múa, ta khẳng định không thắng được nàng!” Chu Mai Chỉ khẩn trương nắm lấy tay Vân Khê, cầu khẩn nói, “Ngươi giúp ta một chút đi! Ngươi hát tốt như vậy, ngươi núp ở phía sau cột giúp ta hát, sẽ không bị người phát hiện, có được hay không?”

Vân Khê bị đề nghị của nàng dạo, khó trách hiện tại có nhiều người hát giả như vậy, thì ra là cổ nhân sớm nghĩ tới hát nhép a.

“Như vậy không tốt, sẽ bị người phát hiện.” Nàng rất muốn nói cho nàng ta biết rằng, Đông Phương Vân Tường có võ công, hơn nữa không phải là cao thủ bình thường. Kỹ xảo nhỏ như vậy, hắn như thế nào sẽ không phát hiện ra? Kết quả là, nàng ta trộm gà không được còn mất nắm gạo, xui xẻo còn không phải là chính nàng ta?

Chu Mai Chỉ cho là nàng không muốn giúp nàng, cho nên xệ mặt xuống uy hiếp nói: “Nếu như ngươi không chịu giúp ta, ta hiện tại sẽ nói cho Văn trưởng lão biết, ngươi từ trong phủ Thừa tướng trốn thoát!”

Vân Khê sắc mặt nhất thời lạnh xuống, nàng ghét nhất bị người khác uy hiếp, nhưng nếu nàng ta ôn tồn cầu xin nàng, nàng có lẽ sẽ giúp nàng ta một tay. Nàng cũng hi vọng Đông Phương Vân Tường có thể tìm tới một cô gái hợp ý, cùng hắn đi suốt cuộc đời, mặc dù nhân phẩm Chu Mai Chỉ không lý tưởng như vậy, nhưng tóm lại là một nữ nhân đa tài đa nghệ. Bất quá bây giờ, nàng ta đã chọc giận nàng, cũng đừng nghĩ có cơ hội tiến tới hậu cung.

Hít sâu một hơi, Vân Khê ra vẻ thỏa hiệp nói: “Được rồi, ta giúp ngươi!”

Lâm Thục Nhi biểu diễn có thể nói hoàn mỹ, chiếm được ánh sang cả sảnh đường, ngay cả Đông Phương Vân Tường cũng nhìn nàng với ánh mắt tán thưởng, nhưng thuần túy là tán thưởng, không còn những điều khác. Mặc dù như thế, trong mắt mọi đại thần, nhưng cũng là niềm vui ngoài ý muốn. Phần lớn mọi người rất coi trọng Lâm Thục Nhi, đem lợi thế đặt trên người nàng, nếu không phải có gì ngoài ý muốn, nàng rất có khả năng chính là người đầu tiên tiến nhập hậu cung.

Chu Mai Chỉ tức giận trợn mắt nhìn Lâm Thục Nhi một cái, đáy lòng thẳng mắng nàng dụ dỗ nam nhân.

“Vị kế tiếp, thiên kim tiểu thư của phủ thừa tướng, Chu Mai Chỉ Chu tiểu thư.”

Sau khi nghe thanh âm thái giám truyền xướng xong, Chu Mai Chỉ

mặc quần áo múa chân thành đi vào trong sàn nhảy, tư thái xinh đẹp thướt tha, đưa tới một mảnh tiếng tán thưởng.

Bàn về dáng ngoài, nàng không chút nào kém hơn Lâm Thục Nhi, hai người mỗi người mỗi vẻ. Sự xuất hiện của nàng, lại một lần nổi lên tiếng bàn tán nghị luận giữa mọi người, nhanh chóng đem nàng soi mói so sánh vỡi Lâm Thục Nhi. Cho đến khi tiếng đàn nhạc đệm vang lên, tiếng nghị luận mới từ từ trở lại bình thường.

Khúc nhạc dạo lên, tay áo vũ động như nước, Chu Mai Chỉ vừa mới xuất hiện, liền hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Nàng mi tâm từ từ giãn ra, thanh tuyến biến dị khiến tâm tình nàng khẩn trương tùa từ biến mất, một đoạn khúc nhạc dạo vũ xuất ra phong tư hàng ngàn hàng vạn của nàng, vô cùng nhuần nhuyễn.

Nàng hưởng thụ ánh mắt kinh diễm của mọi người, cao ngạo hất cằm lên, đôi mắt đẹp chuyển động, phóng sóng mắt quyến rũ tới người trên ghế. Giờ khắc này, nàng phảng phất trở thành chúa tể của cả Cung yến, mọi ánh mắt đều quay chung quanh trên người nàng, mà nàng chẳng thèm ngó tới, chỉ chuyên tâm dồn tới thân ảnh màu vàng nhạt trên kia.

Cũng chỉ có hắn, mới xứng nhìn nàng.

Đông Phương Vân Tường lẳng lặng thưởng thức vũ đạo, không có quá nhiều cảm xúc, song ánh mắt Chu Mai Chỉ truyền tới quá mức rõ ràng, không khỏi khiến đáy lòng hắn sinh ra chán ghét nho nhỏ.

Hắn khẽ cau mày xuống, cảm xúc chán ghét chợt lóe rồi biến mất, người khác có lẽ không có chú ý tới, nhưng Vân Khê lại lưu ý tới.

Nàng đứng phía sau cây cột của đại điện, nhìn Chu Mai Chỉ, kỹ thuật

nhảy như nữ hoàng, khóe môi nàng kéo lên một độ cong tà ác. Dù sao Đông Phương Vân Tường đối với nàng không có cảm tình gì, vậy nàng đối với nàng ta cũng không khách khí.

Rất tốt, sẽ làm cho nàng ta nếm thử tư vị từ tùa thiên đường rơi xuống địa ngục!

Đây là nàng ta tự tìm.

“Hàn phong tiêu tiêu, phi tuyết phiêu linh. Trường lộ mạn mạn, đạp ca nhi hành... “

Tiếng ca linh hoạt kỳ ảo như thiên âm, động lòng mà đi, thoáng cái đã kéo lực chú ý của mọi người từ trong vũ điệu tuyệt kĩ đi ra, cũng không phải là vì vũ đạo cùng lời ca không phù hợp, mà bởi vì … tiếng ca này quá mức siêu nhiên xuất trần, mọi người không cách nào đem tiếng ca như vậy cùng vũ đạo của Chu Mai Chỉ liên hệ tại một chỗ.

Nhưng nếu đem vũ đạo của Chu Mai Chỉ so sánh với cực phẩm nhân gian, như vậy tiếng ca này chính là từ trên trời mà đến, một người là thiên, một người là địa, không thể so sánh nổi.

Lúc tiếng ca bắt đầu Chu Mai Chỉ, vẫn còn so sánh hình dáng của miệng khi phát âm, chờ tới khi phát hiện ánh mắt của mọi người trong đại điện từ trên người nàng dời đi, nàng đã nhận ra có cái gì không đúng.

Tiếng ca này..... Tựa hồ so sánh với lần đầu tiên nàng nghe được, càng nhiều hơn một tầng ý nghĩa không nói nên lời.

Thì ra là, từ lúc bắt đầu nàng ta đã giữ lại!

Tiếng lòng của nàng căng thẳng, vũ đạo chậm một bước, sắc mặt

càng ngày càng khó coi.

Trên long ỷ, Đông Phương Vân Tường mi tâm vừa động, đưa mắt hướng tới nơi truyền lại thanh âm, tầm mắt vừa lúc rơi vào phía sau một cây cột trụ. Thấy không rõ mặt của đối phương, chỉ có thể nhìn đến một bóng người nhàn nhạt, cùng chút quần áo lộ ra ngoài, tràn đầy cảm giác thần bí.

Người này rốt cuộc là người nào?

Có giọng hát tuyệt đẹp như thế, tại sao lại cam chịu làm người đứng phía sau, biến mất tài hoa của chính mình?

Không thể nghi ngờ, phần này cảm giác thần bí này, hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Hắn cho tới bây giờ cũng không phải là người cận kề thanh sắc, cũng sẽ không bởi vì một khúc khiêu vũ, một khúc ca mà động tình với một nữ tử, thuần túy là tò mò thôi.

Ngồi phía trong, Nam Cung Dực chén rượu trong tay chợt dừng lại, liễm mi nhìn về phía cây cột, mâu quang chợt sáng chợt tối.

Đây là lần đầu tiên hắn nghe được tiếng hát của nàng, tựa hồ..... Rất không tệ!

"*Tuyết trung hành, tuyết trung hành, tuyết trung ngã độc hành. Huy tẫn đa thiểu anh hùng hào tình, duy hữu dữ nhĩ đồng hành, tài năng bã mộng truy tầm* ..."

Khúc hát kết thúc, dư âm lượn lờ, thật lâu không thôi.

Tất cả mọi người đắm chìm trong tiếng ca, đã sớm quên mất trên sàn

nhảy còn có một người đang múa quên mình.

Cuối cùng trong một động tác xoay tròn, Chu Mai Chỉ không cách nào chuyên tâm, hung hăng ngã trên mặt đất. Mặt của nàng lúc trắng lúc xanh, mất hết thể diện, cung yến hôm nay, là sỉ nhục lớn nhất của nàng, nàng cả đời này sẽ không bao giờ quên!

Đang lúc mọi người thổn thức trong tiếng ca, nàng nhịn đau bò dậy, rưng rưng trở lại chỗ ngồi của mình, hàm răng hung ác cắn đôi môi của mình, lưu lại dấu răng thật sâu.

“Người phía sau cây cột là người đến từ phương nào? Mời lên phía trước, để cho mọi người nhìn rõ.” Lời nói của Đông Phương Vân Tường…, như nói ra tiếng lòng của mọi người, toàn bộ tầm mắt đặt phía sau lưng cây cột trụ.

Vân Khê thật không nghĩ tới lộ diện trước mặt mọi người, song đối mặt với vô số ánh mắt đang nhìn tới, càng khiến nàng cảm thấy không thoải mái. Nàng thở dài một tiếng, tự nhiên từ phía sau cột trụ đi ra, đem mình lộ diện dưới ánh nến thấp thoáng.

Không biết có phải hay không là kỳ vọng càng lớn, thất vọng lại càng cao, trước mặt mọi người người đi ra từ phía sau cột trụ chỉ là một nha hoàn bình thường, cảm giác mong đợi nhất thời biến mất, cả đại điện ồ lên một tiếng.

Đông Phương Vân Tường cũng không có quá mức thất vọng, hắn ôn hòa cười một tiếng, vẫy vẫy tay, nói: “Người tới, thưởng!”

Vân Khê chiếm được một trăm lượng hoàng kim ngoài ý muốn, nhìn thoi vàng lấp lánh trước mắt, nàng không khỏi nghĩ, hát một bài là có thể kiếm được một trăm lượng hoàng kim, thật đúng là một công việc có tiềm lực đây. Chờ ngày nào đó nàng hết tiền, lúc trong người

không có một đồng nào, có lẽ có thể mở concert, kiếm ít bạc dưỡng già sống qua ngày nha.

Nàng cười một tiếng, nụ cười này, ngoài ý muốn, đã làm tầm mắt của Đông Phương Vân Tường sửng lại.

Nụ cười rất quen thuộc!

Không câu nệ như thế, tinh khiết như thế, giống như đã từng quen biết.....

“Ngươi..... Tên gọi là gì?” Hắn đột nhiên hỏi.

Vân Khê sững sờ xuống, trả lời: “Ta..... Nô tỳ..... tên là Tiểu Vũ.”

“Tiểu Vũ?” Đông Phương Vân Tường nhắc lại tên của nàng, ánh mắt từ từ mê ly, lâm vào trong suy nghĩ của mình.

Chu Mai Chỉ một bên nhìn, cho là Đông Phương Vân Tường nhìn trúng Vân Khê, nàng không khỏi nóng nảy, lên tiếng nói: “Nàng không phải là Tiểu Vũ, cũng không phải là nha hoàn của ta!”

Nàng xoay người, hướng về phía đám người Văn trưởng lão nói: “Văn trưởng lão, nàng là người các ngươi bắt tới, là nàng uy hiếp ta đem nàng mang vào cung!”

Lời nàng nói ra, làm tất cả mọi người đều sợ hãi.

Văn trưởng lão chụp bàn đứng lên, căng mắt nhìn chằm chằm Vân Khê: “Ngươi lại dám trốn đi?”

Vân Khê sửng sốt một chút, không ngờ đến Chu Mai Chỉ sẽ bán đứng nàng, đem thân phận của nàng tiết lộ. Bất quá rất nhanh, nàng

liền khôi phục lại trấn định, đối với bọn hắn mà nói, nàng còn có giá trị lợi dụng, cho nên bọn họ không dám đối với nàng như thế nào.

Cùng lắm thì, nàng lần nữa quay trở lại Tướng phủ đi, không có gì không phải sợ! Nhưng cũng do Chu Mai Chỉ, lật lọng, bán đứng nàng, nàng sẽ làm cho nàng ta đẹp mặt!

“Ngươi đến tột cùng là người nào?” Đông Phương Vân Tường kìm lòng không đậu từ chỗ ngồi đứng dậy, từng bước đi xuống cung ngai. Đáy mắt hắn lấp lánh một loại ánh sang không tên, như ngôi sao đầy trời ánh sang ngọc chói mắt.

“Ta nói, ta tên là Tiểu Vũ, các ngươi tin hay không thì tùy!” Vân Khê nhướng nhướng mày nói.

“Văn trưởng lão, ta nhận ra nàng, nàng chính là nha hoàn Tiểu Vũ của Chu tiểu thư!” Bạch Sở Mục đột nhiên mở miệng nói.

Nam Cung Dực cũng đi theo đứng lên, cho lời chứng nói: “Không sai! Thật sự nàng chính là nha hoàn của Chu tiểu thư! Chu tiểu thư như thế vu hãm nha hoàn của mình, hay là bởi vì Tiểu Vũ cô nương đoạt danh tiếng của nàng, làm cho nàng bị mất mặt mũi, cho nên mới nghĩ trừ đi cho thống khoái. Chu tiểu thư phẩm tính như thế, thật sự làm cho người ta thất vọng.”

“Các ngươi.....” Chu Mai Chỉ không ngờ đến hai người bọn họ công khai bao che cho Vân Khê, ngược lại cắn nàng một ngụm, nàng tức giận đến sắc mặt đỏ lên, chỉ vào Vân Khê nói, “Ta không có nói láo! Các ngươi nếu không tin, thì xé mặt nàng, nàng đeo mặt nạ trên mặt!”

“Tiểu thư, ngươi quá ác tâm rồi! Ta nói không giúp ngươi hát, nhưng ngươi lại bắt ta hát. Hiện tại ta hát, ngươi ngược lại mất hứng, ngươi

rốt cuộc muốn Tiểu Vũ phải làm sao a?” Vân Khê ra vẻ thương tâm, rũ mâu thấp khóc.

“Ngươi.....” Chu Mai Chỉ không có ngờ tới nàng trả đũa, nàng tức giận đến không nói ra lời.

Chu thừa tướng nhìn một màn hồi lâu, thật sự là nhìn không được, sợ nữ nhi nháo như vậy đi xuống, không thể không bị người chê cười a. Hắn bước nhanh đi tới trong đại điện, hướng về phía Đông Phương Vân Tường chắp tay lạy nói: “Xin bệ hạ thứ tội! Tiểu nữ thất lễ, quấy nhiễu bệ hạ, vi thần đem nàng về nhà, hảo hảo dạy dỗ lại.”

“Phụ thân, người tin tưởng con! Con nói là sự thật!” Chu Mai Chỉ giận đến phát khóc, ngay cả phụ thân mình cũng không tin tưởng nàng, tâm nàng đều muốn chết.

“Hoàng thượng, vi thần cáo lui!” Không muốn nàng nhiều lời nữa, Chu thừa tướng vội vàng lôi kéo nữ nhi ra khỏi đại điện, đợi đi ra khỏi cửa đại điện, đầu hắn đầy mồ hôi lạnh.

Chịu đựng phụ, nữ hai người nháo như vậy một hồi, lòng nghi ngờ của Văn trưởng lão từ từ bỏ xuống, trong đáy mắt hắn chỉ là xiếc tranh thủ tình cảm của nữ nhi, hắn chẳng thèm ngó tới.

Đông Phương Vân Tường không giống hắn dễ tin lời nói của Nam Cung Dực cùng Bạch Sở Mục…, ánh mắt của hắn thật lâu rơi trên mặt Vân Khê, như có điều suy nghĩ. Hồi lâu, hắn mở miệng nói: “Tiểu Vũ cô nương, phủ Thừa Tướng ngươi chỉ sợ là không ở được nữa, không bằng trước ở lại trong cung làm nhạc sĩ, dạy bọn họ hát, như thế nào?”

Vân Khê liếc hắn một cái, đề nghị tốt như vậy, kể từ đó, nàng có thể danh chánh ngôn thuận đi lại.

Đang muốn gật đầu đáp ứng, lúc này, một đạo âm thanh vô cùng bá đạo xuyên thấu có lực phá ngang bầu trời mà tới: “Nữ nhân này, Bản Tôn muốn!”

Ngoài điện chỉ một thoáng truyền đến một trận tiếng ồn ào.

“Đứng lại!”

“Có ai không, bắt hắn lại!”

“.....”

Trong điện ngoài điện náo loạn.

Vân Khê nghe được thanh âm này, tâm tình bỗng dưng kích động lên, trên đời này trừ hắn ra, còn có ai có giọng gợi cảm mà bá đạo như thế?

Ngoái đầu nhìn lại, đụng tới bên trong một đoàn màu đen, bên hông căng thẳng, thân thể chợt nhẹ, cả người nàng bị người ta ôm lấy.

Nàng thấp giọng hô một tiếng, ngẩng đầu, chống lại nhìn khuôn mặt tuấn mỹ mà cả người lẫn thần cùng phẫn hận, nụ cười nơi khóe môi nàng cứ như vậy tự nhiên tràn ra.

Hắn thoạt nhìn bình yên vô sự, thật sự là quá tốt!

Đầu hơi hơi nghiêng, nàng như chim nhỏ nép vào ỷ lại trong ngực hắn.

“Nữ nhân này, Bản Tôn muốn! Ngươi không có ý kiến chứ?” ánh mắt Long Thiên Tuyệt sắc bén thẳng ép về phía Đông Phương Vân

Tường, Long Thiên Tuyệt thực bá đạo, không cho hắn được xía vào!

Hơi thở của hắn chỗ nào cũng có, tràn ngập cả đại điện, không biết là cố ý hay vô ý, tận tình phóng ra uy áp trên thân, đem trọn đại điện vững vàng khống chế dưới thế áp bức của hắn.

Trong đại điện, mỗi người đều sâu sắc cảm thấy lực áp bách của hắn lên mọi người, những người không hiểu một chút võ công như thiên kim tiểu thư cùng các vị đại thần, trực tiếp cảm nhận được hít thở không thông, không thở nổi.

Đông Phương Vân Tường ánh mắt đột nhiên tối sầm đi xuống, cảm giác của hắn đúng, quả nhiên là nàng, chỉ bất quá..... Nàng thuộc về người khác, chỉ sợ hắn lưu được nàng nhất thời, cũng lưu không được nàng cả đời.

Hắn khóe môi nhợt nhạt khẽ động xuống, nói: “Long huynh thích, trẫm tự nhiên không có ý kiến. Nhưng nếu Long huynh không chê, tất cả mỹ nhân tại chỗ, cũng có thể cho Long huynh chọn lựa.”

Xem đi, hắn rất rộng lượng nha!

Cái này, đổi lại Vân Khê không vui, nàng hung hăng trừng mắt liếc Long Thiên Tuyệt, hắn nếu thật sự dám cho nàng mang mấy Tiểu Tam, Tiểu Tứ trở về, từ nay về sau hắn đừng mơ tưởng tiến vào trong chăn của nàng.

Long Thiên Tuyệt rất vô tội, hắn cái gì cũng không nói, cái gì cũng không có làm, làm sao lại khiến nàng trợn mắt rồi? Hắn dùng đôi mắt tàn bạo, hướng Đông Phương Vân Tường trợn mắt nhìn qua, giỏi cho Đông Phương Vân Tường ngươi, đục khoét nền tảng không thành, lại tới khích bác ly gián! Ngươi cũng không phải là người tốt gì!

“Mỹ nhân thì không cần! Đông Phương huynh nếu không để ý lời nói…, xin cho chúng ta mượn phòng, để động phòng một chút đi?” Ngữ khí của hắn âm u, nụ cười càng thêm u ám.

Vân Khê suýt nữa bị sặc nước miếng của mình, nghe tất cả những gì hắn nói? Nàng rất nhanh ngượng ngùng xấu hổ vô cùng.

Đông Phương Vân Tường trực tiếp bị hóa đá, bị lời nói của vị nhân huynh này như sấm đánh bên tai.

“Vậy các vị từ từ thưởng thức, chúng ta đi động phòng trước! Nhớ, không có việc thì không nên tới quấy rầy.....” Long Thiên Tuyệt không thèm nhìn toàn bộ tân khách, trực tiếp ôm Vân Khê rời đi, trước khi đi, còn quăng thèm một câu, “Có việc cũng không cần tới quấy rầy!”

Hắn giống như là một trận gió, mơ hồ mà đến, mơ hồ mà đi.

Cho đến khi hắn rời khỏi đại điện, mọi người mới từ từ hồi lại thần trí.

Sau khi hoàn hồn, phản ứng lớn nhất chính là Văn trưởng lão: “Hắn, hắn chính là Long Thiên Tuyệt? Theo lời đồn vừa mới tấn chức trở thành Huyền tôn, tôn chủ Lăng Thiên Cung?”

Chỉ trong chốc lát, hắn đã thấy được trên người Long Thiên Tuyệt truyền tới cường đại uy áp, hắn vô cùng ý thức được sự chênh lệch giữa bọn họ, cho nên mới có rung động lớn như vậy, cho nên mới chậm chạp lĩnh ngộ.

Sắc mặt hắn vô cùng ngưng trọng, cũng ý thức được nàng kia đúng như Chu Mai Chỉ nói, không phải nha hoàn Tiểu Vũ chân chính, mà là Vân Khê người bọn họ bắt từ địa cung về. Nhưng mà biết chân

tướng rồi thì như thế nào, chẳng lẽ chỉ bằng vào lực lượng mấy người bọn hắn, có thể cùng Long Thiên Tuyệt chống đỡ được sao? Huống chi nơi này là hoàng cung, cao thủ nhiều như mây, bọn họ nếu lựa chọn ở chỗ này động thủ, không thể nghi ngờ là tự tìm đường chết!

Hắn quay đầu, cùng hai gã sứ giả áo đen trao đổi ánh mắt, đứng dậy, rời tiệc, nói lời từ biệt cùng Đông Phương Vân Tường. Đã chạy mất một con tin, nên không thể đem người còn lại cũng đánh mất.

Nam Cung Dực híp mắt, vô ích nhìn nơi bóng tối, đáy mắt tinh quang lóe lên.

Trong một cung điện khác không biết tên, bị một nam nhân cường thế bá đạo trưng dụng.

Vân Khê ngã xuống trên chiếc giường trải lông mềm mại, ánh mắt mê say nhìn nam tử trước mắt, hắn thoạt nhìn như một thần linh cao thượng không thể mạo phạm, nhưng mà lại ôn nhu làm cho người khác say mê.

Cái tay trong khoảnh khắc liền phiên vân phúc vũ, giờ phút này đang tinh tế kiểm tra toàn thân của nàng trên dưới, không có ánh mắt dâm loạn, chỉ có nồng đậm ân cần cùng quan ái.

“Trên người làm sao bị nhiều vết thương như vậy? Nhất định rất đau? Khê nhi đáng thương của ta, để nàng chịu khổ rồi.....”

Vân Khê đột nhiên rất muốn cười, trong miệng của hắn nàng giống như tiểu miêu tiểu cẩu, vốn cho rằng hắn vội vã tìm một căn phòng, là muốn mây mưa cùng nàng một phen, hại nàng còn ngượng ngùng một trận, ai ngờ hắn nghĩ tới kiểm tra vết thương trên người nàng, xác định nàng đến tột cùng có tốt hay không. Nàng không khỏi xấu

hổ một cái, thì ra là nàng hiểu nhầm.

“Trên người Huyền lực cũng không có, khó trách nàng không cách nào thoát thân. Đám khốn kiếp kia có khi dễ nàng hay không? Nói cho ta biết, ta giúp nàng báo thù!”

Nói là báo thù, nhưng động tác trên tay cũng không giống như vậy.

Một trận gió nhẹ thổi qua, Vân Khê cảm thấy lạnh lẽo, nàng thấp giọng hô một tiếng, lúc này mới phát hiện xiêm y trên thân mình chẳng biết từ lúc nào, đã bị hắn lột sạch toàn bộ. Quả nhiên là sắc đẹp mê hoặc người a, đều tại nàng bị hắn mê hoặc, ngay cả mình lúc nào bị lột sạch sẽ cũng không biết.

Nàng đưa tay, kéo một góc chăn mềm, trùm lên trên người mình, đỏ mặt, hướng hắn trừng nhẹ một cái: “Tốt lắm, chàng cũng đã kiểm tra rồi, chúng ta không cần phải đi sao?”

“Tại sao phải đi? Chúng ta rất lâu rồi không có động phòng..... ” Hắn vẻ mặt liều chết đè lên, đem cả người Vân Khê vòng phía dưới, một cánh tay có lực chống xuống, một cánh tay khác không an phận xoa làn da trong suốt trắng như tuyết của nàng. Da thịt lộ ra trong không khí, bộ ngực căng tròn nổi lên, Vân Khê không nhịn được hít một hơi, phát ra một tiếng ngâm khẽ mập mờ.

“Đừng! Nơi này là hoàng cung!”

“Trong hoàng cung mới không có người quấy rầy!” Long Thiên Tuyệt nhanh chóng cúi đầu, che lên sắc môi anh đào của nàng, đầu lưỡi nóng ướt tiến công thần tốc, thừa dịp nàng không có phòng bị mà xâm lược, đảo loạn khí tức của nàng.

Trong miệng Vân Khê phát ra một tiếng ưm mê người, tùy ý môi lưỡi

hắn dây dưa càn quấy, vô lực nắm hai vai của hắn, từ từ say mê trong đó.

Chờ hắn rời đi môi của nàng, Vân Khê mới từ từ phục hồi lại tinh thần, nhớ tới tình cảnh của bọn họ giờ phút này, đẩy hắn: “Thiên Tuyệt, nơi này là hoàng cung.....”

“Nàng vừa rồi mới nói qua.” Long Thiên Tuyệt cúi đầu, vẫn nhiệt tình, rơi xuống cần cổ của nàng, đáy mắt hiện đầy ham muốn nồng đậm.

Vân Khê không khỏi trợn trắng mắt, tốt nha, nàng nói gì cũng vô ích.

“Ừ.” Nhạy cảm trước ngực bị ngậm một chút, Vân Khê không nhịn được kinh hô một tiếng, đấm nhẹ đầu vai của hắn, liên tục nhắc nhở, “Thiên Tuyệt, nơi này là hoàng cung, chúng ta hay là trước trở về đi thôi.....”

Nàng nghĩ tới nơi này là địa bàn của Đông Phương Vân Tường, hơn nữa trong hoàng cung bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, bọn họ đều ở trong này, không biết truyền ra lời đồn đãi như thế nào đây.

Long Thiên Tuyệt bất mãn hung hãn cắn nàng một ngụm, ngẩng đầu, mang theo ánh mắt ai oán nói: “Khê Nhi, nàng muốn ta nhịn chết sao? Vì chờ đợi ngày này, ta cũng không có tiếp tục tu luyện Tàn Hoa bí lục. Nàng chẳng lẽ không thể thỏa mãn tâm nguyện của ta sao, ta bảo đảm rất nhanh !”

Hắn giơ lên hai ngón tay, trịnh trọng thề nói: “Nếu như ta không có làm được, sẽ để cho ta ngày mai không xuống giường được!”

Vân Khê xì phì cười, lời thề này tính là cái gì a?

Long Thiên Tuyệt khóe môi cong lên, câu khởi một nụ cười hoàn mĩ,

để sát vào nàng bên tai nói: “Lúc ở trong địa cung, nàng không phải nói, sẽ sinh con cho ta sao? Thừa dịp Tiểu Mặc bây giờ không có ở đây, chúng ta nhanh chóng làm xong chuyện này a.”

Ý ngoài lời nói, ở trong nhà trọ, sẽ có nhi tử tới quấy rầy chuyện tốt của bọn hắn, cho nên hắn tình nguyện ở trên địa bàn của Đông Phương Vân Tường nhanh chóng làm việc, thuận tiện còn có thể tức đến Đông Phương Vân Tường, để cho hắn nhớ rõ ràng Khê Nhi rốt cuộc là nữ nhân của người nào.

Long Thiên Tuyệt đánh tính toán bành bạch nhỏ nhặt từ đáy lòng, nụ cười khóe miệng muốn xảo trá bao nhiêu thì có bấy nhiêu xảo trá.

“Nga ——” Vân Khê cố ý kéo dài thanh âm, bẻ ngón tay, nghiêng đầu nói, “Chàng chờ một chút! Ta tính lại ngày trước.”

” Tính ngày gì?” Long Thiên Tuyệt mày đẹp nhíu xuống, thời khắc mấu chốt như vậy, nàng còn có tâm tình đi tính ngày?

“Đương nhiên phải hảo hảo coi một chút! Nữ nhân chu kỳ sinh lý mỗi tháng cũng tính theo giai đoạn, nếu tính không đúng, chàng dù cố gắng thế nào, cũng vô dụng không công.”

Long Thiên Tuyệt lắc đầu, ánh mắt sáng quắc nói: “Không sao! Phu quân của nàng tinh lực vô cùng tràn đầy!”

“Phốc!” Vân Khê lần nữa phì cười, nhìn hắn bộ dáng gấp như con khỉ, nàng liền cố ý nghĩ làm chuyện xấu, tiếp tục nháo hắn, “Vậy cũng phải đem ngày tính toán rõ ràng rồi mới làm được chứ.”

“Không cần! Chúng ta trước tiên làm việc, sau này còn nhiều thời gian cho nàng tính ngày.....” Long Thiên Tuyệt cường thế bắt được tay nàng, không khỏi lộn xộn nói, hung hăng trầm thân tiến vào.

Vân Khê thấp giọng hô một tiếng, say trong nụ hôn thâm trầm nhợt nhạt va chạm của hắn.

Mấy lần chia lìa, khiến cho hai người vô cùng quý trọng giây phút đoàn tụ này, một không biết tiết chế hung hăng muốn nàng, một nhiệt tình nghênh hợp với hắn.

Một đêm triền miên, một phòng xinh đẹp, trên đất hỗn độn.

Cuối cùng, hai người đều nặng nề ngủ, quên mất mình đang ở chỗ nào.

Quyển 4 - Chương 7: Long Thiên Tuyệt say rượu

Một đêm này, đối với Đông Phương Vân Tường mà nói, là một loại hành hạ.

Mấy lần kìm lòng không nổi muốn đi vào bên trong cung điện, hắn nhìn xa xa, hắn cũng không biết mình đến tột cùng mình muốn làm cái gì, bọn họ là vợ chồng, mà hắn chỉ là một người không liên quan, hắn có tư cách gì đi vào giữa bọn họ?

Song, một lòng chính là không an tĩnh được.

“Hoàng thượng, nên về sớm nghỉ ngơi một chút.” Vinh bá đi theo phía sau hắn, không nhịn được khuyên bảo.

“Vinh bá, trẫm còn có thể tìm được một cô gái giống nàng sao? Lòng trẫm, tim có thể lần nữa đập lên sao?” Hắn đang hỏi Vinh bá, cũng là tự hỏi chính mình.

Vinh bá tiến lên đỡ tay của hắn, ánh mắt thương yêu nhìn hắn, nói: “Nhất định có thể! Chỉ cần hoàng thượng có thể để xuống, nhất định có thể sẽ tìm được một cô gái khiến hoàng thượng động tâm.”

Đông Phương Vân Tường khổ sở cười một tiếng, xoay người, đi về phía ngự thư phòng. Tối nay, hắn không chợp mắt.

Bạch y, tiên tử cùng kiếm vũ..... Vân Khê lần nữa lâm vào bên trong suy nghĩ của bản thân, bất tri bất giác thể lực dần dần khôi phục.

Khóe môi nàng tự giác treo lên một nụ cười, gương mặt đỏ ửng, giống như đang mơ một giấc mộng đẹp.

Long Thiên Tuyệt tỉnh lại trước, chống tay nằm nghiêng, tỉ mĩ quan sát nàng, cảm giác được từ trong cơ thể nàng không ngừng tràn ra ngoài hơi thở khác thường, hắn rất là kinh ngạc. Loại này hơi thở, chỉ có ở người bị vây lúc tu luyện mới có thể có, hắn rất quen thuộc, nhưng mà Khê Nhi rõ ràng là đang ở trong mộng, tại sao lại bật ra hơi thở như vậy, hơn nữa càng ngày càng đậm hơn?

Đưa tay dò xét dò mạch đập của nàng, hết thảy bình thường, trong cơ thể của nàng ẩn chứa huyền lực hùng hậu, song trước mắt có thể chân chính khống chế huyền lực cũng thật là ít ỏi.

Long Thiên Tuyệt chân mày khẽ nhíu, lẽ ra nàng để cho toàn bộ thập đại thần khí nhận chủ, thực lực bây giờ hẳn là Thần huyền đỉnh, cách không xa Huyền tôn chi cảnh, nhưng bởi vì đồng thời thúc dục thập đại thần khí nên thân thể bị phản phệ, hiện tại trong cơ thể chỉ còn lại có một chút xíu huyền lực, thật là ít ỏi.

Nhưng hắn nhếch lông mày cũng không phải vì vậy, mà là đêm qua hắn đã thăm dò qua mạch đập của nàng, lúc ấy trên căn bản không cảm giác được chút điểm có thể khống chế huyền lực, nếu không, hiện tại lấy một ít quyền lực còn sót lại mà nàng đang có chết, ít nhất có thể so với cao thủ Thanh Huyền chi cảnh, điều này nói rõ nàng đang khôi phục ở bên trong, hơn nữa tốc độ khôi phục tương đối khá.

“Khê Nhi, tỉnh!” Hắn muốn hỏi cho rõ ràng.

Vân Khê vẫn như cũ hãm sâu ở cảnh trong mơ, không cảm giác được tiếng hắn gọi.

“Khê Nhi?” Long Thiên Tuyệt vừa thử gọi nàng vài lần, nhưng không có bất kì cái gì đáp lại, không còn cách nào, hắn không thể làm gì khác hơn là tạm thời buông tha, để tránh quấy nhiễu đến việc tu luyện của nàng, bị tẩu hỏa nhập ma.

Trong nháy mắt, một ngày đi qua, hoàng hôn phủ xuống, Vân Khê vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại như cũ, Long Thiên Tuyệt bắt đầu nôn nóng. Nếu như nàng tiếp tục ngủ say như vậy, không biết có thể gặp chuyện không may hay không?

Lần nữa dò xét dò mạch đập của nàng, chân mày hắn buông xuống, vô cùng ngạc nhiên, mạch đập của nàng hữu lực mạnh hơn so với trước, trong cơ thể huyền lực có thể khống chế đã có thể so với Tử Huyền chi cảnh!

Không nghĩ tới ngủ cũng có thể tu luyện khôi phục, thật là thần kỳ!

Xác định nàng vẫn đang khôi phục, không có đáng ngại, Long Thiên Tuyệt cũng yên lòng. Hắn một mình xuống giường, đi tìm thức ăn, phụng bồi nàng ở trên giường nằm cả một ngày, hắn một giọt nước cũng chưa uống, trong bụng có chút trống rỗng.

“Đông Phương huynh!” Long Thiên Tuyệt thẳng cất bước xông vào ngự thư phòng, bọn thị vệ thủ vệ ở cửa muốn tiến lên ngăn trở, lại bị hắn tùy ý vẫy vẫy tay, bị đuổi sang hai bên.

Bên trong ngự thư phòng, Đông Phương Vân Tường đang cùng đám quần thần nghị sự, nghe được thanh âm của Long Thiên Tuyệt, hắn phất phất tay, ý bảo quần thần đi trước tản đi. Đợi sau khi quần thần thối lui khỏi, thân ảnh Long Thiên Tuyệt, liền xuất hiện ở bên trong ngự thư phòng.

“Đông Phương huynh, có dùng bữa hay không?”

Lời này của Long Thiên Tuyệt, khiến cho Đông Phương Vân Tường chớp chớp mắt, chợt hiểu được ý đồ của hắn.

A, thì ra là đói bụng, tới hỏi hắn xin cơm ăn.

Mượn cung điện hắn một đêm, hiện tại vừa công khai tới hỏi hắn muốn ăn, người dám đối với vua của một nước vừa bá đạo vừa không có chút thẹn ý nào như thế, chỉ sợ cũng chỉ có Long Thiên Tuyệt.

Đông Phương Vân Tường cười khẽ một tiếng, ngữ khí ôn hòa nói: “Còn chưa có ăn, Long huynh nếu không ngại, không bằng cùng trẫm cùng nhau dùng bữa đi.”

Hắn vừa nói, tầm mắt hướng phía sau Long Thiên Tuyệt quét qua.

“Đừng nhìn, Khê Nhi nàng còn đang ngủ.” Long Thiên Tuyệt trực tiếp đâm xuyên tâm tư của hắn.

Đông Phương Vân Tường không có cảm thấy lúng túng, ngược lại không mặn không nhạt nói câu: “Long huynh cần phải bảo trọng thân thể cho tốt, có một số việc vẫn nên vừa phải mới thỏa đáng.”

Thân ảnh màu vàng sáng ở trước mắt thoáng một cái, dẫn đầu ra khỏi ngự thư phòng.

Lần này, đổi lại Long Thiên Tuyệt ngưng mắt. Cho xin, hắn ta cho là hai vợ chồng bọn họ đến bây giờ mới ra tẩm cung, là do luôn làm chuyện kia sao. Nhưng hắn là quá oan rồi, hắn cũng là làm chuyện kia hơn phân nửa đêm, nhưng bởi vì thể lực của Khê Nhi không có khôi phục, không thích hợp quá mệt nhọc, cho nên hắn chỉ có thể thương cảm.

Đông Phương Vân Tường ngươi thật giỏi, tư tưởng không thuần khiết!

Đi theo Đông Phương Vân Tường tới thực điện, hai người vừa uống, vừa hưởng dụng thức ăn ngon, thuận tiện thưởng thức một chút ca múa, không khí cũng hòa hợp

Long Thiên Tuyệt tùy ý ngồi một chỗ, ưu nhã uống rượu, dùng bữa, cả người tản ra tầng tầng, cao quý, tao nhã đầy người.

Toàn bộ trong đại điện, bất luận là cung nữ hay thái giám, hoặc là đám vũ công, đều thỉnh thoảng đem tầm mắt nhìn về phía hắn, ngay cả Đông Phương Vân Tường cũng không ngoại lệ.

“Đông Phương huynh, huynh ngày hôm nay sống thật là tốt, vừa có mỹ nhân, vừa có rượu ngon, chẳng trách trong thiên hạ này rất nhiều người muốn ngôi vị hoàng đế nhiều như xua vịt.” Long Thiên Tuyệt miễn cưỡng nói, một đôi con ngươi thâm thúy rạng rỡ chói mắt, bên trong bình tĩnh như sóng, không thấy bất kỳ hâm mộ cùng với ghen tỵ.

Đông Phương Vân Tường cười nhạt, nói: “Bằng bản lãnh của Long huynh, nếu huynh muốn, vị trí vua của một nước, còn không phải là dễ như trở bàn tay sao? Cho nên nói, ngôi vị hoàng đế này cũng không phải là tất cả mọi người đều muốn.”

Long Thiên Tuyệt có thâm ý khác khi liếc hắn một cái, cúi đầu nở nụ cười, nụ cười này, khiến toàn bộ cung điện nở rộ hào quang.

“Người có chí riêng, mọi người đều có thiên mệnh an bài. Bất quá, nếu Đông Phương huynh có thể ngồi lên ngai vàng, đã nói lên Đông Phương huynh chính là thiên mệnh thần thụ, có Chân Long Chi

Tướng. Bởi vì cái gọi là, ở tại địa vị nào thì có mưu tính cho địa vị đó, Đông Phương huynh hiện nay đã là vua của một nước, tin tưởng Đông Phương huynh nhất định có thật nhiều hoành đồ đại chí muốn thực hiện."

Hắn dừng một chút, khẽ câu môi nói: "Bản Tôn nơi này có một cuốn sách, muốn tặng cho Đông Phương huynh, xem như là cảm tạ tình nghĩa huynh đối với một nhà của bản tôn."

"Nga?" Đông Phương Vân Tường hơi kinh ngạc, đây là lần đầu hắn nghe thấy lời nói xuôi tai thông tình đạt lý từ miệng của Long Thiên Tuyệt…, lúc trước bởi vì quan hệ của hắn với Vân Khê, ít nhiều gì đối với hắn còn có địch ý, cũng đã thành thói quen. Nhưng chỉ trong chớp mắt một lúc, Long Thiên Tuyệt lại muốn hiến kế cho mình, đúng là có chút thụ sủng nhược kinh.

"Xin lắng tai nghe."

Long Thiên Tuyệt nói: "Ngạo Thiên đại lục trăm ngàn năm qua, bởi vì có thập đại gia tộc cùng Thánh cung tồn tại, khiến cho ngũ quốc quân quyền bị suy yếu rất lớn, vua của một nước quyền lực thậm chí so ra còn kém uy lực một gia tộc, kể từ đó, các quốc gia chính pháp không cách nào thông hành, thế lực khắp nơi tranh đấu lẫn nhau, không có một hệ thống thống nhất, bất lợi với sự phát triển toàn diện của Ngạo Thiên đại lục."

"Hiện nay Thánh cung cùng thập đại gia tộc thực lực bị suy yếu rất lớn, chính là lúc dùng kế 'tằm ăn' lên bọn họ, là thời cơ tốt nhất đem bọn họ thu về. Người nào nếu có thể đem những thứ lực lượng phân tán này để cho mình dùng, thì người đó có thể trở thành người nắm quyền chân chính của Ngạo Thiên đại lục! Ý tứ của Bản Tôn, huynh đã hiểu chưa?"

Đông Phương Vân Tường đưa ngón tay thon dài, gảy dưới mi tâm, lâm vào trong trầm tư.

Hồi lâu, mi tâm hắn từ từ trống trải, kéo ra một chút ôn hòa rộng rãi cười: “Đa tạ Long huynh chỉ điểm bến mê!”

“Ngươi không cần cám ơn ta! Bản Tôn làm như thế, cũng có tư tâm của mình.” Long Thiên Tuyệt giơ tay lên, nói, “Bản Tôn lập tức sẽ phải dẫn dắt người nhà đi tới Long Tường đại lục, sau này có thể quay trở lại Ngạo Thiên đại lục hay không, quả thật không biết trước được. Bản Tôn chỉ hi vọng, bất kể tương lai tình thế Ngạo Thiên đại lục phát triển như thế nào, đệ tử Lăng Thiên Cung của ta có thể yên hưởng như cũ, không bị thế lực ngoại giới hỗn loạn. Còn có người nhà của Khê Nhi, cũng hi vọng bọn họ có thể cả đời bình an vô ưu.”

“Long huynh đây là đang phó thác hậu sự sao?” Đông Phương Vân Tường khóa lông mày, nghe được hắn nói, sau này có thể quay trở lại Ngạo Thiên đại lục hay không cũng chưa biết được, trong lòng hắn liền rầu rĩ.

“Long huynh tại sao tin tưởng trẫm như thế? Ngạo Thiên đại lục quần hùng cùng phát triển, Đông Lăng quốc ta thực lực đích xác là lớn nhất trong ngũ quốc, nhưng muốn chân chính để cho ngũ quốc quy nhất, chỉ sợ không phải chuyện dễ.”

“Hành sự tại nhân! Ánh mắt Bản Tôn từ trước đến giờ không có sai, ngươi là người có tiềm lực này, Bản Tôn tin tưởng ngươi nhất định sẽ thành công.”

Ánh mắt hai nam nhân ở giữa không trung đột nhiên chạm vào nhau, trong mắt lẫn nhau đều thấy hào quang lóng lánh khác thường.

Nâng chén, chè chén, hết thảy đều ở trong đó.

Vân Khê thật vất vả mới tỉnh lại, phát hiện mình một mình nằm ở trong cung điện trống rỗng, bên cạnh lại không có người, trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ mất mát.

Chuẩn bị xong, khi nàng đi ra khỏi cung điện, lúc này mới phát hiện màn trời đã giáng xuống.

“Ta ngủ đã bao lâu rồi a?” Nàng có chút kinh ngạc, ngày hôm nay tại sao lại tối rồi?

Cung nữ chờ đợi ở cung bên ngoài điện tiến lên, hồi bẩm nói: “Phu nhân, ngài đã ngủ cả ngày. Long tôn chủ vẫn phụng bồi ngài, nhưng vừa mới rời đi, hiện tại đang cùng hoàng thượng cùng nhau dùng bữa tối a.”

“Ngủ cả ngày?” Vân Khê vỗ vỗ cái gáy của mình, nàng làm sao có thể ngủ như vậy? Bất quá, toàn thân khí lực cũng là khôi phục không ít, tinh lực cũng càng dư thừa.

“Dẫn ta đi gặp bọn họ.” Nói tới, bụng của nàng cũng trống không.

Lúc Vân Khê cất bước đi vào Thực điện, Long Thiên Tuyệt cùng Đông Phương Vân Tường hai người đã uống không ít rượu, đều có chút ít men say.

“Khê Nhi, nàng đã tỉnh, đến nơi này với ta!” Long Thiên Tuyệt hướng về phía nàng đưa tay ra, cũng không biết có phải bởi vì cảm giác say dâng trào, hắn cười đến đặc biệt mị hoặc.

Vân Khê hướng Đông Phương Vân Tường gật đầu, liền cất bước đi tới bên cạnh Long Thiên Tuyệt ngồi xuống, đưa tay dò xét khuôn mặt hắn hơi có vẻ hồng nhuận, nàng cười nói: “Chuyện gì cao hứng như

vậy, uống nhiều rượu như thế?”

Vân Khê hiểu rõ hắn, ngày thường hắn không phải là người yêu thích uống rượu.

“Không có gì, cùng Đông Phương huynh trò chuyện với nhau thật vui, cho nên uống nhiều mấy chén.” Hắn tự tay đem nàng ôm vào lòng, cảm giác say nồng đậm phả vào trên mặt của nàng, nhắm trúng Vân Khê nghiêng đầu trốn đi.

“Ngạt thở! Chàng ngồi xa một chút.”

“Ngạt thở sao? Ta làm sao không cảm thấy?” Long Thiên Tuyệt hít lỗ mũi, ở trên người nàng ngửi hồi lâu, cuối cùng vẫn rất nghiêm túc lắc đầu nói, “Một chút cũng không ngạt thở, Khê Nhi của ta thơm nhất.”

Bẹp một tiếng giòn vang, người nào đó nhân cơ hội trộm hương một cái.

Vân Khê rất im lặng, ai bảo hắn ngửi thấy trên người nàng chứ?

“Chàng không phải đã uống rượu say chứ?”

Long Thiên Tuyệt vung tay lên, dũng cảm nói: “Làm sao có thể? Muốn say cũng là hắn say trước! Phu quân nàng tửu lượng a làm sao có thể thua hắn?”

“Vậy cũng chưa chắc?” Đông Phương Vân Tường hai gò má mang theo một mạt say hồng, hướng thái giám hầu hạ hai bên vẫy vẫy tay, nói, “Nhanh lên một chút châm thêm rượi cho Long tôn chủ! Trẫm hôm nay sẽ cùng hắn đọ tửu lượng, để thấy ai có thể chống tới cuối cùng!”

“Long Thiên Tuyệt, trẫm nói cho ngươi biết, luận võ công có lẽ trẫm so ra kém ngươi, nhưng bàn về tửu lượng, trẫm tất nhiên sẽ không thua ngươi!”

“Tốt! So thì so! Bản Tôn hôm nay sẽ cùng ngươi thống khoái tỉ thí một phen, chúng ta không say không về!”

Điên rồi! Hai người này nhất định là say!

Vân Khê vội vàng ngăn trở thái giám đang muốn rót rượu cho hai người, hướng hắn về phía cửa phất tay một cái, ý bảo nói: “Các ngươi đều lui ra đi, ai cũng không được rót thêm rượu cho bọn họ.”

Bọn thái giám do dự, đánh không lại ánh mắt uy hiếp của Vân Khê, không thể làm gì khác hơn là nghe lệnh.

“Khê Nhi, đừng lo lắng! Ta không có say.....” Long Thiên Tuyệt ôm nàng, cười vui cởi mở, “Nàng nhìn! Ta còn nhận được nàng, biết nàng là Khê Nhi, thê tử của ta.”

Vân Khê bất đắc dĩ trừng hắn, nàng cũng phân không rõ hắn rốt cuộc là say thật hay giả say.

“Đông Phương, ta xem sắc trời cũng không sớm, chúng ta sẽ không quấy rầy. Tiểu Mặc còn đang ở phía ngoài, chúng ta nếu chậm chạp không trở về, hắn sẽ sợ hãi.”

Đông Phương Vân Tường mắt say lờ đờ mê ly, nhưng thần trí vẫn rất rõ ràng: “Không có chuyện gì! Trẫm sẽ cho người đón Tiểu Mặc vào, người một nhà các ngươi sống trong cung thêm mấy ngày.”

“Cái này không thích hợp.” Vân Khê đang suy nghĩ làm sao từ chối hắn cho nhã nhặn, nhưng bên này Long Thiên Tuyệt đứng lên, thuận

thế cũng đem nàng từ chỗ ngồi kéo lên.

“Hoàng cung mặc dù tốt, cũng không như phía ngoài trời cao biển rộng, tự do tự tại, ý tốt của Đông Phương huynh chúng ta tâm lĩnh. Khê Nhi, chúng ta đi thôi, Tiểu Mặc cũng sẽ nhớ phụ thân cùng mẫu thân của hắn.”

Long Thiên Tuyệt dưới chân lảo đảo, hắng giọng cười một tiếng, lực mạnh đem Vân Khê ôm thật chặt vào trong ngực, biểu thị công khai quyền đoạt lấy của hắn. Lay động thoáng một cái ôm nàng, hướng ngoài điện đi ra.

Vân Khê khoác lên người hắn, bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là hướng Đông Phương Vân Tường áy náy cười một tiếng, dìu lấy hắn đi ra khỏi cung điện.

“Vân.....” Đông Phương Vân Tường cũng đi theo muốn đứng lên, ai ngờ thân hình thoáng một cái, lại lần nữa ngồi trở về. Đưa mắt nhìn hai người từ từ biến mất ở ngoài cửa điện, hắn tự giễu lắc đầu cười khổ, muốn đi, sớm muộn gì cũng đi, hắn cần gì mạnh mẽ giữ lại đây?

Nâng chén, tiếp tục một mình nâng ly, nhất túy giải thiên sầu!

Dưới ánh trăng như nước, thân ảnh một đôi nam nữ lung la lung lay đi trên đường cái, bóng dáng kéo dài trên mặt đất khi thì sang đông khi thì sang tây, lúc quẹo trái lúc ngã phải.

Vân Khê cố hết sức dìu lấy Long Thiên Tuyệt, thân thể của hắn phần lớn lực lượng đều rơi vào trên người của nàng, hại nàng bước đi không yên, chỉ có thể đi theo hắn cùng nhau lung lay.

“Chàng rốt cuộc uống bao nhiêu rượu? Làm sao say thành như vậy?”

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Long Thiên Tuyệt phóng đại trước mặt Vân Khê, ánh mắt hắn hơi ai oán nói: “Khê Nhi, ta lần nữa nói cho nàng biết, ta không có say! Nàng nói ta uống rượu say, ta liền.....”

“Chàng liền như thế nào?” Vân Khê hướng hắn trừng nhẹ, hắn còn dám đối với nàng vận dụng bạo lực a?

Long Thiên Tuyệt hắc hắc cười ngây ngô một tiếng, một ngón tay thon dài rơi xuống môi của nàng, cong môi nói: “Ta liền..... Ta liền hôn nàng! Ta ở trên đường cái hung hăng hôn nàng, để cho tất cả mọi người nhìn thấy, nàng là nữ nhân của Long Thiên Tuyệt ta, ai cũng không thể mơ ước!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Khê lập tức bị trát một tầng mật ong, tức giận đập hắn mấy cái, không hiểu nổi hắn đến tột cùng là bị cái gì kích thích.

“Nàng không tin?” Long Thiên Tuyệt hí mắt, che dấu vẻ tinh quang, hai tay vòng qua thân thể của nàng, nhìn thẳng nàng, tiếp tục hộc ra mùi rượu nói, “Nàng dám không tin ta? Ta đây liền chứng minh cho nàng xem!”

“Ngô!” Vân Khê còn không kịp né tránh, đã bị hắn hung hăng hôn, khí thế bá đạo, nhưng vẫn ôn nhu triền miên hôn.

Vân Khê bất tri bất giác liền hãm sâu đi vào.

May mà trên đường cái, người đi đường cũng không nhiều, nếu không Vân Khê thật xấu hổ muốn chết.

Long Thiên Tuyệt uống rượu say, so sánh với ngày thường còn muốn bá đạo hơn, nhưng cũng rất khả ái, Vân Khê phỏng đoán, hắn hơn phân nửa lại là uống chút ít dấm rồi.

Vân Khê xụi lơ ở trong nụ hôn sâu triền miên của Long Thiên Tuyệt, suýt nữa không thở nổi, thật vất vả hô hấp đến không khí tự do, nàng đấm nhẹ Long Thiên Tuyệt, sẳng giọng: “Chàng hôm nay rốt cuộc là làm sao? Đang êm đẹp, tại sao lại uống rượu, còn say rượu giở trò?”

“Ta đã nói với nàng rồi, ta không có say!” Long Thiên Tuyệt ngoan cường trả lời, hai mắt còn sáng quắc nhìn chằm chằm đôi môi đỏ tươi khác thường của nàng, chưa cảm thấy đủ.

“Tốt, chàng không có say!” Vân Khê tin hắn mới là lạ, mắt thấy hắn lại muốn cúi đầu tới hôn nàng, Vân Khê vội vàng đưa tay che lên cái miệng của hắn. Nàng cũng không quên, nơi này là giữa đường cái a.

“Ngoan, đừng làm rộn! Chúng ta nhanh lên một chút trở về quán trọ, Tiểu Mặc vẫn chờ chúng ta đấy.”

Long Thiên Tuyệt kéo xuống tay nàng, đột nhiên dùng sức, đem nàng nặng nề ôm vào trong ngực của mình, nỉ non nói: “Khê Nhi, nàng cũng đã biết mấy ngày nay ta đã bao nhiêu lo lắng không? Khi tỉnh lại trên mặt đất địa cung, không có nhìn thấy nàng, ta lo lắng nàng xảy ra chuyện. Ta lo lắng hơn cả là người tìm được nàng không phải là ta, mà là Hách Liên Tử Phong, ta sợ hắn mang theo nàng một mình đến Long Tường đại lục, như vậy ta sau này cũng sẽ không thấy được nàng.....”

Vân Khê đáy lòng đau xót, từ trước đến giờ hắn bễ nghễ thiên hạ, tự tin ngạo nghễ, trong lòng lại có nhiều bất an như vậy, mà chút ít bất an kia, cũng là bởi vì nàng, nàng làm sao có thể không cảm động?

“May là, may là để cho ta tìm thấy nàng trước! Không phải là Hách Liên Tử Phong, cũng không phải là Đông Phương Vân Tường.....”

“Khê Nhi, nàng biết không? Ta không thích bọn họ, thật rất không thích..... Không thích nàng gặp lại bọn họ, không thích nàng gặp lại cười với bọn họ, thậm chí không thích nàng quen biết bọn họ..... Nàng nói ta như vậy, có phải quá mức bá đạo hay không?”

Tay hắn ôm Vân Khê thu lại càng chặt, giọng điệu nói chuyện càng giống một đứa bé.

Lệ quang dưới đáy mắt Vân Khê chớp động, bây giờ hắn, quả thật có chút bất đồng, lời nói mang tính trẻ con, lại làm cho nàng cảm thấy vô cùng trân quý. Hắn đã từng nói, ở trước mặt của hắn, nàng có thể không cần kiên cường. Giống như trước, nàng cũng hi vọng, ở trước mặt nàng, hắn có thể tan mất tất cả ngụy trang, đưa một mặt chân thật nhất hiện ra trước mặt nàng. Bất kể là bá đạo, xảo trá, hay là giàu có ngây thơ chất phác, nàng đều thích, cũng càng thêm quý trọng tính tình chân thật của hắn.

Bởi vì chỉ có như vậy, nàng mới cảm thấy hai người tâm ý hoàn toàn tương liên.

“Chàng vốn rất bá đạo, Long Thiên Tuyệt mà không bá đạo, ta ngược lại không thích a!” Vân Khê cười khẽ.

Long Thiên Tuyệt hài lòng nghéo môi một cái, giọng nói bá đạo: “Vậy nàng đáp ứng ta, sau này ngoài ta ra không cho nàng để ý tới nam nhân khác, không cho theo chân bọn họ nói chuyện, không cho nhìn bọn họ, lại càng không được cười với bọn họ!”

Vân Khê thấy buồn cười: ” Vậy Tiểu Mặc có tính hay không?”

“Ừ..... Tiểu Mặc ngoại lệ.”

” Vậy Thiên Thần thì sao?”

“Không cho!”

“Vậy nghĩa phụ thì sao?”

“Không cho!”

” Vậy tiểu Hiên Tử thì sao?”

“Cũng không cho!”

” Vậy.....”

Long Thiên Tuyệt đột nhiên tức giận rống lên tiếng: “Chết tiệt! Làm sao nàng biết nhiều nam nhân như vậy?”

Vân Khê hoàn toàn hết chỗ nói rồi, nam nhân uống rượu say quả nhiên không thể nói lý, bất quá trong lòng vẫn ấm áp, và vô cùng ngọt ngào như cũ. Nếu không phải thật lòng yêu nàng, yêu đến tận xương tủy, hắn như thế nào có thể ăn dấm chua với nhiều người như vậy?

Bờ môi nở nên một chút cười khẽ, Vân Khê lai tiếp tục nói: “Vậy phụ thân ta thì sao?”

“Không cho, không cho!” Long Thiên Tuyệt khẩu khí thập phần kiên quyết.

“Vậy Long Thiên Tuyệt thì sao?”

Long Thiên Tuyệt không chút nghĩ ngợi, liền phủ quyết nói: “Không cho, không cho, đều không cho!”

“Ha ha ha ha.....” Vân Khê thoải mái cất tiếng cười to, hắn rốt cục

trúng kế, “Sao, ta hình như chính tai nghe được, là chính chàng nói, sau này ta không bao giờ … cùng nói chuyện với Long Thiên Tuyệt, không bao giờ … nhìn Long Thiên Tuyệt, không bao giờ … sẽ đối với hắn cười nữa.”

“Tiểu bại hoại! Nàng gạt ta?” Long Thiên Tuyệt ra vẻ tức giận, đem nàng khiêng lên, đặt tại trên vai, thân ảnh lung la lung lay, tại chỗ đảo quanh.

Vân Khê bị hắn làm sợ hết hồn, hiện tại hắn là một người say, động tác yêu cầu khó khăn cao như vậy, thật sự là quá nguy hiểm.

“Mau buông ta xuống! Cẩn thận đem ta quay đến hôn mê, không đúng, là đem chính chàng quay hôn mê.....”

“Ha ha ha ha..... Tiểu bại hoại! Nàng cho rằng chỉ có nàng biết đùa bỡn sao? Nói cho nàng biết, ta cũng vậy đang gạt nàng, ta căn bản cũng không có say!”

Long Thiên Tuyệt nghiêm thân hình, bước đi ổn định, cũng không thấy bộ dáng đi lại tập tễnh lúc nãy nữa. Hắn cười lớn, cười vui vẻ cởi mở mà dũng cảm, ở giữa bầu trời đêm, đánh thẳng đến lòng người, bao phủ đêm tối tịch liêu này.

Trong bóng tối cuối phố, có bóng người núp lạ, xa xa mà đứng, giống như là đang đợi người nào đó.

Bóng đêm càng ngày càng sâu, trên đường cái người đi đường cũng càng ngày càng ít.

Quyển 4 - Chương 8: Chuẩn Bị Trước Khi Khởi Hành

Nam Cung Dực đứng ở nơi góc không xa nhà trọ, dưới một gốc cây ngô đồng che khuất bầu trời che đậy thân ảnh của hắn, thành nơi che giấu tốt nhất của hắn.

Hắn chờ chực ở chỗ này cũng đã hơn một canh giờ, xa xa nghe được tiếng cười dễ nghe, thân ảnh của hắn khẽ lắc lư xuống.

Dưới đêm trăng, một đôi nam nữ thần tiên quyến lữ này, tốt đẹp đến có chút không thật.

Vô luận là nhất cử nhất động của bọn họ, hay là một cái nhăn mày một nụ cười, không khỏi tác động tâm hồn người, thế gian này sợ là có tìm nữa cũng không tìm thấy một đôi được trời đất tạo ra đẹp như vậy đi?

Nhìn bọn họ, hắn đột nhiên cảm giác được mình rất nhỏ bé, nhỏ bé đến như bụi cát.

Lòng kiêu ngạo bị hung hăng va chạm!

Cô gái kia vốn là vị hôn thê của hắn, hiện tại đã thành nữ nhân của người khác, đây là báo ứng sao?

Trong bóng tối, hắn kéo nhẹ dưới khóe miệng, là cười khổ, hay là cười nhạo?

Xa xa bóng người đang cười đùa đi về phía hắn, hắn nhanh chóng

thu hồi tất cả vẻ mặt, mặt không thay đổi đi ra khỏi từ trong bóng tối, đứng ở giữa đường cái.

Ánh trăng phản quang, chiếu sáng hình dáng của hắn, nhưng không thấy rõ mặt của hắn.

Vân Khê ngừng cùng Long Thiên Tuyệt đùa giỡn, đem lực chú ý chuyển dời đến bóng người xuất hiện trên đường cái, tuy là ngược ánh trăng, nhưngnàng liếc mắt một cái là nhận ra thân phận của đối phương.

“Nam Cung Dực?”

Long Thiên Tuyệt cũng nhận ra hắn, hơi thở quanh thân trong nháy mắt thu lại, bàn tay to nắm ở bên hông Vân Khê cũng đi theo thu lại: “Ngươi tới nơi này làm cái gì?”

Long Thiên Tuyệt đối với hắn chưa từng có hảo cảm.

Nam Cung Dực tiến lên phía trước mấy bước, hình dáng dần dần rõ ràng, tầm mắt của hắn từ trên mặt Long Thiên Tuyệt xẹt qua, rơi xuống trên người Vân Khê: “Ta tới thực hiện lời hứa của ta, hơn nữa mật báo với các ngươi.”

Vân Khê tâm thần vừa động, bật thốt lên nói: “Ngươi có được thần khí rồi?”

Nam Cung Dực lắc đầu, ngón tay chỉ hướng Long Thiên Tuyệt: “Đêm qua, sau khi Văn trưởng lão bọn họ nhìn thấy hắn, liền lập tức sinh lòng đề phòng, cả đêm liền lên đường rời đi phủ Thừa Tướng. Bọn họ sợ các ngươi trả thù, cho nên chuẩn bị mang theo thần khí, nhanh chóng trở lại Tam đại thánh địa. Thời gian vội vàng, ta còn chưa kịp tìm được cơ hội hạ thủ, lúc này, sợ là bọn họ đã đến bờ biển, chờ

thuyền đi tới tam đại Thánh Địa. Các ngươi nếu muốn lấy lại thần khí, tốt nhất thừa dịp trước khi bọn họ lên thuyền, đem thần khí đoạt lại, bằng không đợi bọn họ đến tam đại Thánh Địa, các ngươi muốn đoạt lại thần khí, chỉ sợ sẽ khó khăn."

Vân Khê nhẹ chau chân mày xuống, cảm thấy thất vọng.

Long Thiên Tuyệt lạnh lùng nói: "Vậy ngươi vì sao không cùng đi với bọn họ? Ngươi không sợ bọn họ phát hiện ngươi tới mật báo sao?"

"Đây là ước định giữa ta và nàng! Nam Cung Dực ta mặc dù không phải là chánh nhân quân tử gì, nhưng cho tới bây giờ cũng là hết lòng tuân thủ hứa hẹn....." ngón tay Nam Cung Dực chỉ về phía Vân Khê, đuôi lông mày gảy nhẹ xuống, ý có điều ám chỉ. Hắn cười lạnh một tiếng, ngạo nghễ nói: "Về phần bọn họ phát hiện hay không phát hiện ta mật báo, đây là chuyện của ta, ta tự có phương pháp lấy sự tín nhiệm của bọn họ."

Long Thiên Tuyệt nghi ngờ cúi đầu nhìn về phía Vân Khê, Vân Khê cho hắn một ánh mắt giải thích sau, quay đầu đối với Nam Cung Dực nói: "Khi nào có thuyền đi tới tam đại Thánh Địa?"

"Ngày kia." Nam Cung Dực nói, "Thuyền đi tới Tam Đại thánh địa đều bị kiểm tra rất nghiêm khắc, một khi tiến vào hải vực của tam đại Thánh Địa, tất cả thuyền bè đều bị quản chế. Nhưng nếu có thuyền bè ngoại lai tùy tiện tiến vào hải vực, tam đại Thánh Địa có quyền không hỏi nguyên do, lập tức giam thuyền bè cùng tất cả sở hữu trên thuyền bè, bao gồm người cùng vật, cho nên, muốn đi vào tam đại Thánh Địa, nhất định phải ngồi thuyền thuộc về tam đại Thánh Địa. Bình thường trong một tháng, thuyền bè đi tới đi lui Tam Đại thánh địa chỉ có ba lần, lần gần đây nhất là ngày kia. Các ngươi tốt nhất đuổi tới trước ngày kia, nhanh chóng đem thần khí thu vào tay, đây chính là mục đích ta tối nay mạo hiểm đến đây mật báo."

“Chúng ta biết rồi.” Vân Khê âm thầm gật đầu, như có điều suy nghĩ.

Nam Cung Dực lại nói: “Mặt khác, còn có một tin tức, có lẽ các ngươi cũng sẽ cảm thấy hứng thú.”

“Tin tức gì?”

“Thánh cung cung chủ đã chạy trốn từ trong tay chúng ta, trước mắt tung tích không rõ, ta khuyên các ngươi vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn, hắn vô cùng có khả năng sẽ đến tìm các ngươi trả thù.”

“Cung chủ?” Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê hai người liếc nhau một cái, tin tức kia đúng là không phải là tin tức tốt, cung chủ tồn tại, chính là một nguy hiểm ngấm ngầm.

“Được rồi, ta muốn nói chính là nhiêu đó, hi vọng các ngươi cũng có thể tuân thủ hứa hẹn.” Nam Cung Dực có thâm ý khác hướng về phía Vân Khê liếc mắt một cái, xoay người, nhanh nhẹn rời đi, rất nhanh biến mất ở trong bóng tối.

“Khê Nhi, nàng hứa hẹn gì với hắn?” Long Thiên Tuyệt nhíu đầu lông mi, có chút không vui.

“Đừng nóng giận nữa!” Vân Khê kiễng mủi chân, hai tay cầm mặt của hắn, dụ dỗ nói, “Ta chỉ là đáp ứng dẫn hắn cùng đi Long Tường đại lục mà thôi.....”

“Làm sao nàng có thể đáp ứng hắn cùng đi Long Tường đại lục? Đã có một Hách Liên Tử Phong đi theo cản trở, nàng còn không ngại đủ phiền toái sao? Bây giờ còn muốn dẫn một người từng là vị hôn phu của nàng đi? Nàng.....” Long Thiên Tuyệt tức giận không khỏi đem tay đưa lên mặt, ngăn tay nàng, “Nàng đến tột cùng có đem ta để ở

trong lòng hay không? Nàng muốn tức chết ta phải không?”

Vân Khê sửng sốt một chút, không nghĩ tới hắn lại đột nhiên phát hỏa, nổi giận, cảm giác có chút ủy khuất. Cắn cắn môi, không để ý tới hắn, xoay người, trong đầu buồn bực đi về phía trước. Hắn lại hoài nghi nàng có hay không đem hắn đặt ở trong lòng, nếu như hắn ngay cả lòng của nàng đến tột cùng hướng ai cũng không cách nào cảm nhận được, vậy nàng thật sự là uổng công đi theo hắn mà.

Long Thiên Tuyệt thấy vậy, đáy lòng không khỏi hoảng hốt, cũng bất chấp cái gì, bước nhanh đuổi theo đi tới, đem cánh tay ôm lấy nàng thật chặt.

“Khê Nhi, thật xin lỗi, ta không nên phát hỏa với nàng! Tha thứ cho ta được không? Ta thật không phải có lòng như vậy.”

Một câu nói mềm nhũn, tâm cũng mềm nhũn theo, rốt cuộc cứng rắn cũng không được.

“Ta lúc ấy cho là mình không có cách nào thoát thân, cũng đành phải đáp ứng yêu cầu của hắn, để cho hắn không báo với bọn Văn trưởng lão họ biết chuyện ta dịch dung giả mạo nha hoàn phủ Thừa Tướng, lẫn vào trong hoàng cung. Ta chỉ muốn nhanh lên một chút đi tìm chàng, muốn nhanh chóng thoát thân, cho nên mới đáp ứng yêu cầu của hắn, làm sao chàng có thể nói ta không có đem chàng để ở trong lòng đây? Chàng thật sự đáng giận!”

Vân Khê nắm tay của hắn lên, cúi đầu, trên cánh tay hắn khẽ cắn một ngụm, không đành lòng hung ác cắn xuống.

Long Thiên Tuyệt nhất thời tươi cười rạng rỡ, ôm nàng, nhẹ nhàng nở nụ cười: “Đúng, là ta đáng giận, đáng giận nhất! Nàng cắn đi, cứ việc cắn, cắn nơi nào cũng được!”

“Không đứng đắn!” Vân Khê bật cười, quay đầu nhìn về phía hắn, lần nữa nâng lên mặt của hắn, “Vậy bây giờ không tức giận nữa?”

Long Thiên Tuyệt lắc đầu: “Không tức giận nữa. Cùng lắm thì đến Long Tường đại lục, chúng ta liền bỏ rơi bọn họ, để cho bọn họ tự sanh tự diệt đi. Ba người một nhà chúng ta, trải qua cuộc sống của chính mình.....”

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, đều có chút ít mơ ước về một cuộc sống tương lai tốt đẹp.

“Vậy chúng ta sáng mai liền xuất phát đi tới bờ biển, nhanh chóng đem thần khí đoạt lại.

“Tốt, nghe lời nàng!”

Trở lại nhà trọ, hai đứa bé đã trở về phòng đi ngủ, những người khác đang tụ ở đại đường thương nghị cái gì đó. Trong những người này, chia ra có Long Thiên Thần, Đoan Mộc Hùng, Lam Mộ Hiên, Mộ Lão, huynh muội Mộ Cảnh Huy, Độc Cô Mưu, Thượng Quan Như Nhi, Dung gia tổ Tôn ba người, tứ đại hộ pháp Lăng Thiên Cung cũng tề tụ ở trong nhà trọ. Viêm hộ pháp hộ tiễn vợ chồng Vân Dật trở về Nam Dực quốc cũng đã về, Phong hộ pháp cũng hộ đưa Thượng Quan Như Nhi về tới bình an, có thể nói là quần hùng tề tụ, không bỏ sót chút nào.

Thấy Long Thiên Tuyệt mang theo Vân Khê trở về, mọi người rối rít mừng rỡ vây lại, hỏi han ân cần.

Trong đó để cho Vân Khê có chút ngoài ý muốn chính là biểu hiện khác thường của Dung lão gia chủ, lần gặp mặt này, hắn biểu hiện phá lệ nhiệt tình, cũng không bất kể nàng có đáp ứng hay không, hắn

mở miệng một tiếng Khê Nhi, hỏi han ân cần.

Vân Khê ngoài miệng mặc dù không nói gì, nhưng đáy lòng cũng cảm thấy ấm áp, dù sao cũng là máu mủ tình thâm, làm gì có ngoại công đối với ngoại nữ tôn của chính mình tuyệt tình như thế?

“Khê Nhi, ngươi mất tích mấy ngày nay, ngoại công ngươi cũng vô cùng lo lắng. Bất kể trước kia từng có chuyện gì không vui, chúng ta đều đem quên đi hết, nói cho cùng, cũng là người một nhà, ngươi thấy sao?” Dung Mậu Xuân cười nói, cố ý muốn kéo lại quan hệ ông cháu.

Dung lão gia chủ ánh mắt tha thiết nhìn Vân Khê, mắt lão phiếm lệ quang: “Khê Nhi, trước kia ngoại công thật có lỗi với mẹ con, hiện tại ngoại công đã hối hận, con có thể tha thứ ngoại công hay không?”

“Người nên xin lỗi chính là mẹ ta, mà không phải ta. Thỉnh cầu tha thứ, cũng có thể là mẹ ta mới đúng, nói với ta chuyện này để làm gì?” Vân Khê trong khoảng thời gian ngắn có chút không quen, vẻ mặt hơi có vẻ chút lãnh mạc.

Dung lão gia chủ cho là nàng như cũ không chịu cùng hắn nhận thức, vẻ mặt nhất thời lập tức héo xuống, già đi mấy tuổi.

“Khê Nhi?” Dung Mậu Xuân thấy phụ thân như thế, tâm cũng không đành lòng.

Dung lão gia chủ khoát tay áo, lắc đầu thở dài nói: “Thôi, đây là ta tự mình gieo xuống hậu quả xấu, không trách được Khê Nhi.”

Vân Khê mong mỏi liếc hắn một cái, cổ họng tắc nghẹn xuống, thanh âm khàn khàn hô lên: “Ông ngoại..... Ta không trách người.”

“Con nói cái gì?” Dung lão gia chủ mừng rỡ, trong khoảng thời gian ngắn có chút không phản ứng kịp, đợi phản ứng kịp, hắn gắt gao bắt lấy tay nàng, không khỏi nước mắt tuôn đầy mặt, nói không ra lời.

Vân Khê nhìn hắn kích động như thế, không khỏi đối với hắn cười một cái, bất quá hắn chính là muốn nàng gọi một tiếng ngoại công, vậy thì thành toàn hắn đi.

“Thật tốt quá! Tâm nguyện cuối cùng của phụ thân cũng đã giải quyết xong một nửa!” Dung Mậu Xuân vui mừng kêu một tiếng, mọi người còn lại cũng rối rít tụ lại tới đây, đồng loạt chúc mừng.

Long Thiên Tuyệt đem Vân Khê ôm trong ngực của mình, cúi đầu nhìn thần sắc cảm động của nàng, cũng không khỏi vì nàng cảm thấy mừng rỡ. Càng cùng nàng chung đụng, hắn lại càng cảm giác được trên người nàng nhân khí tăng trưởng không ít, không hề giống như lúc hắn mới gặp gỡ nàng lãnh mạc lãnh tình, điều này nói rõ nàng đang thay đổi, trở nên càng ngày càng ấm áp ánh mặt trời, chẳng những ấm áp bản thân nàng, đồng thời cũng ấm áp người bên cạnh. Lần này nàng giống như biến hóa lớn, hắn càng cảm tự hào.

“Mọi người, người tam đại Thánh Địa đoạt đi thập đại thần khí, hiện tại đang trên đường chạy về Tam Đại Thánh Địa. Sáng sớm ngày mai chúng ta liền sẽ lên đường, đi trước đuổi theo, lần đi này, sợ là sẽ không trở về nữa. Không biết mọi người trong đó, có nguyện ý cùng chúng ta rời đi Ngạo Thiên đại lục, đi tới Long Tường đại lục không?”

Thông qua hai ngày chung đụng này, chuyện liên quan với thập đại thần khí cùng Long Tường đại lục, đã không còn là bí mật gì. Mọi người nghe được Long Thiên Tuyệt nói như thế, đều im lặng hạ tâm tinh tế suy tư, chuyện này không phải chuyện đùa, bọn họ nếu là thật sự hạ quyết tâm, muốn đi tới Long Tường đại lục, như vậy thì phải

chuẩn bị tốt tâm lý là không cách nào trở về Ngạo Thiên đại lục.

Long Thiên Tuyệt tự nhiên hiểu quan hệ lợi hại trong này, cho nên hắn cho mọi người thời gian suy nghĩ thật kỹ, những người ở trước mắt có thể nói là bằng hữu chân chính của cả nhà hắn. Bọn họ nếu là nguyện ý cùng nhau đi tới, hắn rất hoan nghênh, dù sao hắn rời đi Long Tường Đại Lục nhiều năm như vậy, đối với Long Tường đại lục hết thảy đều đã xa lạ. Cả nhà hắn muốn ở Long Tường đại lục nhanh chóng ổn định cuộc sống, không thể thiếu trợ lực tin cẩn, mà những người này đều có thể làm cho hắn yên tâm, nội tâm của hắn đều hi vọng bọn họ có thể cùng nhau đi theo. Nhưng nếu bọn họ không muốn, hắn cũng sẽ không miễn cưỡng, dù sao bọn họ ở Ngạo Thiên đại lục sinh sống lâu như vậy, luôn luôn có rất nhiều thứ không thể vứt bỏ.

Lam Mộ Hiên cùng hai huynh muội Mộ Cảnh Huy, Mộ lão ba người thương nghị trong chốc lát, trả lời: “Cha ta đã mất, Lam gia cũng không có bất kỳ người cùng vật đáng giá để ta lưu luyến, cho nên ta nguyện ý đi theo ngươi cùng sư phụ, cùng nhau đi tới Long Tường đại lục.”

Hắn cúi đầu, cùng Mộ Vãn Tình liếc nhau một cái, cùng nhau ăn ý cười một tiếng. Vô luận ngoại giới có bất kỳ lực cản nào, cũng không thể đem bọn họ tách ra, cho nên bọn họ nhất định là cùng chung tiến thối.

“Lão phu ở Ngạo Thiên đại lục cũng không có cái gì lưu luyến nữa, cũng hướng tới Long Tường đại lục đã lâu, nếu là có cơ hội có thể đi nhìn một cái, được thêm kiến thức, cũng là chuyện vui.” Mộ lão vuốt râu, cười cười nói.

Mộ Cảnh Huy cười vang nói: “Nếu gia gia cùng muội muội đều muốn đi tới, ta đây khẳng định cũng là muốn đồng loạt đi theo.”

“Mộ thành chủ, vậy vị trí thành chủ làm sao bây giờ?” Vân Khê hỏi.

Mộ Cảnh Huy thản nhiên cười một tiếng nói: “Ta tin tưởng Mộ Tinh Thành không có Mộ Cảnh Huy ta, vẫn có thể phồn vinh yên ổn.....”

Vân Khê âm thầm gật đầu, Mộ Tinh Thành sớm đã được hắn thống trị chỉnh tề, chỉ cần dân chúng tự động tự giác tuân thủ thành quy, còn sợ sẽ phát sinh bất kỳ náo động gì sao?

“Tốt! Nghĩa phụ khẳng định là đi cùng chúng ta, vậy Độc Cô Mưu thì sao?” Tầm mắt của nàng xẹt qua Đoan Mộc Hùng, rơi xuống trên người vô cùng an tĩnh Độc Cô Mưu.

Độc Cô Mưu thân hình lắc lư, hồi lâu, nghẹn ra khỏi một chữ: “Đi!”

Tuy là một chữ ngắn ngủn, nhưng trong đó cũng bao hàm vô số tình cảm phức tạp, thân thế của hắn, mọi người ở đây cũng biết một chút ít, hắn thuộc về Độc Cô Lĩnh, nhưng nguyện ý đi theo bọn họ rời xa cố thổ. Mặc dù không có người biết chân chính tâm tư cùng ý nghĩ của hắn, nhưng không thể nghi ngờ đã thắng được hảo cảm của tất cả mọi người.

Vân Khê nhợt nhạt cười một tiếng, cũng không có gì ngoài ý muốn, nàng muốn hắn là vui lòng theo chân một nhà bọn họ chung đụng a, mà nàng cũng có chút luyến tiếc không nỡ nhìn kẻ như quái gở này, kì thực là một người cổ quái nhiệt tâm nhiệt tình rời xa các nàng.

Sau khi Long Thiên Tuyệt quét xong một vòng, nhìn về tứ đại hộ pháp, nói: “Các ngươi bốn người đi hay ở, Bổn Tôn tuyệt không miễn cưỡng, chính các ngươi quyết định đi. Người ở lại, Bổn Tôn liền phong hắn làm đại lý tôn chủ, thay Bổn Tôn làm tôn chủ.”

Mọi người thở dài một tiếng, chuyện tốt như vậy, nhất định sẽ có người nguyện ý lưu lại tranh đoạt sao?

Đáng tiếc, bọn họ đều đã đoán sai.

Bốn người nhất tề khom người trả lời: “Thuộc hạ nguyện vĩnh viễn đi theo tôn chủ, xin tôn chủ không nên bỏ lại thuộc hạ!”

Bốn người kiên quyết trả lời, làm cho người ta cảm động.

Long Thiên Tuyệt lẳng lặng nhìn bọn họ hồi lâu, tiến lên, vỗ vào vai bọn họ, câu môi nói: “Tốt! Bổn Tôn có thể có được sự tương trợ của các ngươi, lo gì đại sự không thành?”

Bốn người ánh mắt sáng quắc nhìn lại hắn, ánh mắt cuồng nhiệt này, tuyệt không phải là quan hệ thuộc loại cao thấp có thể có được. Long Thiên Tuyệt đối với bọn họ mà nói, không chỉ là chủ tử đơn giản như vậy, hắn ở trong lòng bọn họ chính là một vị thần, là sự sùng kính của bọn hắn, ngước mình ngưỡng vọng.

Dung Thiếu Hoa thấy vậy, không khỏi nóng nảy, vội vàng tiến lên, đem Băng hộ pháp kéo sang một bên: “Băng nhi, nàng thật muốn đi? Ta đây làm sao bây giờ?”

Băng hộ pháp mắt lạnh liếc nhìn hắn một cái: “Ta đi của ta, có liên quan gì tới ngươi?”

Dung Thiếu Hoa mặt dày mày dạn ôm cánh tay nàng: “Như vậy sao được? Nàng đi, ta đi đâu tìm nương tử của ta a?”

Khuôn mặt lãnh nhược băng sương của Băng hộ pháp trong nháy mắt đỏ hồng, hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, giọng nói cũng nhu hòa mấy phần: “Dù sao ta cũng sẽ không rời tôn chủ, tôn chủ đối

với ta có ân cứu mạng, ta đã thề, đời này cũng sẽ đi theo tôn chủ, không rời không bỏ.”

“Ta cũng đã nói qua, đối với nàng không rời không bỏ! Nàng đã muốn đi, ta đây.....” Dung Thiếu Hoa rối rắm nửa ngày, lời phía sau đã muốn nói ra khỏi miệng, lại bị Dung Mậu Xuân ngăn cản.

“Thiếu Hoa, đừng quên, quên con là Thiếu chủ Dung gia, tương lai sẽ thừa kế vị trí gia chủ.”

“Không phải là còn có Thiểu Khanh sao? Dù sao hiện tại thần khí cũng đã không còn, con ở lại Dung gia cũng không có nhiều quan trọng, hơn nữa, Băng nhi đi, lòng con cũng đi theo. Chẳng lẽ các người muốn một thể xác không có linh hồn sao?” Dung Thiếu Hoa làm bộ dáng kẻ sứt đầu không sợ bể trán, dù thế nào cũng đi.

Dung Mậu Xuân dở khóc dở cười, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên phản bác như thế nào.

Băng hộ pháp tức giận trợn mắt nhìn Dung Thiếu Hoa một cái, làn da tuyết trắng càng lúc càng hồng nhuận, Dung Thiếu Hoa chết tiệt, ngươi rốt cuộc có da mặt hay không, lời như vậy, lại cũng có thể tùy tùy tiện tiện nói ra khỏi miệng, thật là mắc cỡ chết nàng!

Dung Thiếu Hoa được voi đòi tiên, vòng tay ôm cánh tay nàng, chuyển đến hông của nàng, ôm nàng, mặt dày mày dạn nói: “Ta nói là sự thật thôi! Nếu như Băng nhi đi, tim cùng linh hồn của ta cũng sẽ bay đi theo.”

Vân Khê rất không phối hợp rùng mình một cái, toàn thân tóc gáy đều dựng đứng lên: “Biểu ca, ngươi làm ơn không cần buồn nôn như vậy có được hay không, ta thật không chịu nổi. Ta không phải sớm đã nói với ngươi ư, muốn kết hôn với Băng hộ pháp nhà chúng ta, thì

ngươi phải ở rể, nếu không không bàn nữa!”

“Ở rể thì ở rể, ta hoàn toàn không có vấn đề!” Dung Thiếu Hoa cười cười nói, hoàn toàn không cảm thấy đường đường Dung gia đại thiếu gia tới nhà người khác ở rể, là một chuyện mất mặt cỡ nào. Bản thân hắn căn bản là không thèm để ý, ngược lại hai cha con Dung lão gia chủ mặt mũi đã vị vứt xuống nền nhà.

Dung lão gia chủ lắc đầu thở dài một tiếng, khoát tay nói: “Thôi, thôi, hài tử đã lớn, để cho hắn tự mình quyết định đi.”

Dung Mậu Xuân vốn còn muốn nói điều gì đó, nay phụ thân đã nói như vậy, đành phải thôi.

“Thật? Gia gia, người thật là quá thông tình đạt lý, quá am hiểu lòng người rồi!” Dung Thiếu Hoa mừng rỡ vạn phần, ngược lại ôm lấy Dung lão gia chủ, ở trên trán lão nhân gia mãnh liệt hôn mấy cái, làm cho Dung lão gia chủ sợ tới mức suýt nữa té xỉu.

Mọi người không khỏi ầm ầm cười lớn, bị hành động khoa trương của Dung Thiếu Hoa chọc vui vẻ.

Băng hộ pháp liếc trộm Dung Thiếu Hoa một cái, âm thầm rũ mâu, che giấu phong tình mềm mại đáng yêu trước mắt.

Còn lại ba đại hộ pháp vây quanh nàng trêu chọc, làm Băng hộ pháp không thể nhịn được nữa, chỉ có cầm chiêu bài mặt lạnh của nàng, quát lớn với ba người đó.

Thượng Quan Như Nhi ở một bên nhìn đám đông náo nhiệt, ngón tay quấy khăn, muốn nói lại thôi.

Trong lúc chơi đùa, Phong hộ pháp nhìn ở trong mắt, cũng là mấy lần

muốn nói lại thôi. Cho đến lúc mọi người lục tục tản đi nghỉ ngơi, hắn mới một mình tới gặp Long Thiên Tuyệt, nói rõ ý đồ của mình.

Long Thiên Tuyệt thấy bộ dáng sợ hãi rụt rè của hắn, không khỏi buồn cười, cho nên đối với hắn hạ lệnh: “Phong hộ pháp, từ nay về sau, an nguy của Như Nhi, sẽ do ngươi hoàn toàn chịu trách nhiệm! Nhưng nếu ngươi không làm tròn trách nhiệm, Bổn Tôn sẽ không dễ dãi như thế đâu!”

Phong hộ pháp mừng rỡ, còn tưởng rằng mình đang nằm mơ, đợi đến khi Long Thiên Tuyệt rời đi, hắn còn ngây ngốc ở đó, không kịp phản ứng.

Công đạo chánh sự đã xong, Vân Khê liền theo Long Thiên Tuyệt đi thăm gian phòng của nhi tử.

Ở bên trong ánh nến mờ mờ, Vân Tiểu Mặc cuộn thân mình, uốn tại trong chăn, đang ngủ ngon lành. Hai má tròn tròn, cái miệng nhỏ nhắn mân mê, bộ dáng nhỏ bé rất khả ái.

Cảm giác được có người nhích tới gần, tiểu sủng vật trong chăn cử động mấy cái, liền từ trong chăn nhảy ra ngoài, một đôi mắt phát sáng hữu thần lấp lánh ánh sáng sắc bén, trừng hướng hai người tới bên giường, cực kỳ giống một gã thủ vệ của chủ nhân, cảnh giác, tùy thời chuẩn bị công kích.

Trong nháy mắt, lại nháy mắt nữa..... Tiểu Bạch nhận rõ người trước mắt, thoáng cái liền tại chỗ nhảy lên: “Nữ ma đầu! Là nữ ma đầu trở lại! Tiểu Mặc Mặc, mau tỉnh lại, là nữ ma đầu trở lại!”

Vân Khê nhìn Tiểu Bạch chuyên nghiệp bảo vệ Tiểu Mặc như thế, trong lòng rất vui mừng, lại thấy đáng yêu nhảy ra phía trước, cho nên liền từ trong chiếc nhẫn trữ vật móc ra Địa Hỏa Sí Diễm, làm lễ

vật tưởng thưởng cho nó.

“Tiểu Bạch, nhìn xem! Đây là cái gì?”

Tiểu Bạch lông mao trên người bống nhiên toàn bộ dựng lên, hai mắt ứa ra tim hồng. Bóng dáng màu trắng bổ nhào về phía trước, đã đem hỏa chủng trong tay Vân Khê nuốt vào trong bụng.

“Ăn ngon, ăn ngon! Nữ ma đầu thật là tốt nha!” Tiểu Bạch vui mừng cái đầu giương thẳng, bị vây trong các loại trạng thái hưng phấn.

Trên giường Vân Tiểu Mặc bị đánh thức, mơ mơ màng màng xoa mắt, trong miệng lẩm bẩm nói: “Tiểu Bạch, ngươi đừng náo loạn, mẫu thân làm sao lại ở chỗ này?”

“Tiểu Mặc Mặc, là thật a, nữ ma đầu thật sự đã trở lại.” Tiểu Bạch níu lấy tóc của hắn, vội la lên.

Vân Tiểu Mặc đưa tay vỗ nó: “Đừng làm rộn! Ta rất mệt!”

Bên trên giường, Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt hai người thấy vậy buồn cười một trận, Tiểu bộ dáng của nhi tử ngủ thật là khiến người ta yêu thích.

“Tiểu Mặc, mau mở mắt ra xem một chút, ta rốt cuộc là người nào?” Vân Khê nghiêng thân, hai tay ngắt khuôn mặt nhỏ nhắn trẻ con mập tròn của nhi tử, cười đến sáng rỡ.

Vân Tiểu Mặc mí mắt nhảy lên, rốt cục hoàn toàn mở mắt ra, nháy mắt, lại nháy mắt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn vẻ mặt có thể nói phong phú đến cực điểm.

“Mẫu thân! Thật sự là mẫu thân!” Thân thể nhỏ bé thoáng cái từ trong

chăn chui ra, nhào vào trong ngực Vân Khê, vừa dùng sức cọ, vừa ôm cổ Vân Khê làm nũng, “Mẫu thân, Tiểu Mặc rất nhớ người nha, người làm sao hiện tại mới trở về?”

“A, mấy ngày không thấy, làm nũng này cùng với ai học?” Vân Khê mỉm cười nói.

Vân Tiểu Mặc từ trong ngực nàng thăm dò đi ra ngoài, thật giống như cũng ý thức được làm như vậy có chút ngượng ngùng, không giống tiểu nam tử hán. Khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn đỏ lên, cười nhẹ một tiếng, ngón tay chỉ về phía Long Thiên Tuyệt, thẳng khí hùng hồn nói: “Là học theo phụ thân!”

Long Thiên Tuyệt mắt hổ vừa mở, ra vẻ hung ác trừng hắn, kéo thật dài âm ừ, trước thấp sau tăng, cực kỳ có ý tứ uy hiếp.

Vân Tiểu Mặc bị dọa sợ đến rụt cổ lại, vội vàng sửa lời nói: “Không đúng, Tiểu Mặc nói sai rồi, là học theo Thần thúc thúc!”

Đáng thương Long Thiên Thần, lần nữa bị cháu nhỏ của hắn bán đi.

Vân Khê bật cười, vỗ nhẹ lên mông nhỏ của hắn, hắn thật là càng học càng láu cá rồi, chuyện tốt đều về mình, chuyện xấu đều đổ trên thân người khác, thật không biết hắn rốt cuộc là theo tính tình người nào.

“Mẫu thân, Tiểu Mặc thật rất nhớ người, Tiểu Mặc muốn cùng mẫu thân cùng nhau ngủ!” Vân Tiểu Mặc vững vàng ôm cổ của nàng, thanh âm mềm nhũn, kêu lên trong tâm khảm của Vân Khê, nên không đành lòng cự tuyệt.

“Tốt, tối nay mẫu thân ngủ cùng con.”

“A, thật tốt quá! Mẫu thân nhanh lên một chút vào đi, ổ chăn của Tiểu Mặc thật là ấm áp, và thư thái.” Vân Tiểu Mặc vội vàng buông lỏng nàng ra, một lần nữa chui trở lại trong chăn, vẫn không quên dời chỗ để dành cho nàng.

Thịnh tình của nhi tử không thể chối từ, Vân Khê liếc mắt mỉm cười, liền cởi giầy, đi theo nằm vào trong chăn.

“Tiểu Mặc, chuyển qua một chút, phụ thân không có chỗ ngủ.” Vân Khê vừa mới đi tới, Long Thiên Tuyệt cũng cởi giầy, theo sát nằm tới.

Hai mẹ con nhất tề quay đầu nhìn, ánh mắt nhất trí, thật giống như đang nói nơi này không có phần của hắn.

Long Thiên Tuyệt bị đả kích, bất quá đả kích là đả kích, một chút cũng không trở ngại hắn tiếp tục bò lên giường.

“Dời bên trong một chút! Tiểu Bạch, ngươi ngủ trên bàn đi, đừng đến quấy rối!” Hắn một tay xách lên Tiểu Bạch vẫn bị vây trong trạng thái hưng phấn, đem nó vô tình ném ra khỏi giường.

Giữa không trung, Tiểu Bạch ai oán kêu một tiếng, hóa thành một khúc thiên cổ kỳ oan.

“Phụ thân, người thật là bá đạo! Đây là giường của con!” Vân Tiểu Mặc thấy tiểu đồng bạn bị ủy khuất, không khỏi từ trong chăn nhảy ra ngoài, nắm eo nhỏ, lên án với phụ thân.

“Thật ầm ĩ! Khê Nhi, chúng ta ngủ đi.” Không nhìn đến hắn lên án, Long Thiên Tuyệt ôm thê tử ngủ.

Vân Tiểu Mặc cái miệng nhỏ nhắn cong lên, thoáng cái liền nhào tới

giữa hai người, cánh tay nhỏ cùng bắp chân toàn bộ đều dùng tới, ở giữa hai người đang sửng sốt tạo một ra đường nhỏ, sau đó đem mình nhét vào. Hắn có cảm giác rất thành tựu ôm cánh tay của mẫu thân, đắc ý cười khanh khách nói: “Con muốn ngủ nơi này!”

Long Thiên Tuyệt ngó chừng nhi tử mặc áo bào màu trắng, đắc ý chiếm lấy vị trí giữa hắn và thê tử, hắn vẻ mặt bất đắc dĩ cười. Còn nói Lão tử bá đạo sao, tiểu tử so sánh với lão tử còn muốn bá đạo hơn! Xem ra tối nay hắn phải nhượng bộ rồi, ai bảo hắn là con của mình a?

May là hắn có dự kiến trước, đêm qua trong hoàng cung tá túc một đêm, đem phúc lợi nên có đều đòi lại, bằng không mà nói…, bằng không bảo đảm tối nay hắn sẽ bị nghẹn chết.

Vân Khê nhìn bộ dáng phụ tử một lớn một nhỏ giằng co, cười đến không khép miệng

Một đêm này, ở trong không khí ấm áp mà từ từ vượt qua, một nhà ba người cùng ngủ ở trên một cái giường, ôm nhau ngủ, ngủ đến đặc biệt ngọt ngào. Tiểu Bạch nửa đêm lén lén lút lút bò lại trên giường, đáng thương nó phải uốn tại góc giường, ngáy mà ngủ, cũng ngủ được rất ngon.

Hơn phân nửa ngày, đoàn người ra roi thúc ngựa, chạy tới bến tàu trên bờ biển. Ở bến tàu, ngoài ý muốn thấy được ba huynh muội Hách Liên Tử Phong, xem tư thế của bọn hắn, giống như là cố ý chờ tại đây.

Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê hai người đều có chút ít kinh ngạc, đồng thời cũng có chút rối rắm, làm sao đi đến đâu cũng có thể bắt gặp bọn họ?

Hách Liên Tử Phong muốn đi tới Long Tường đại lục, cái này bọn họ biết rõ, Hách Liên Tử Ngữ cũng muốn đi tới, hơn phân nửa là có liên quan tới Long Thiên Thần, như vậy Hách Liên Tử Ngọc đi tới đây làm cái gì?

Long Thiên Thần nghênh đón đầu tiên, cùng Hách Liên Tử Ngữ một đôi tiểu tình nhân, ngọt ngọt ngào ngào, khiến người bên cạnh ao ước.

“Tử Ngữ, các ngươi làm sao cũng tới?”

Hách Liên Tử Ngọc thấy hắn là nổi giận, vì tay áo bên phải của mình trống rỗng, nên thần sắc có chút sa sút tinh thần, đều là bởi vì nguyên nhân mất đi một cánh tay. Hắn tiến lên một bước, chắn trước mặt Hách Liên Tử Ngữ, hướng về phía Long Thiên Thần quát lên: “Chúng ta tại sao không thể tới? Chẳng lẽ chỉ cho phép các ngươi đi Long Tường đại lục đào móc bảo bối hưởng phúc, sẽ không cho phép chúng ta đi?”

Đào móc bảo bối hưởng phúc?

Hắn cho rằng Long Tường đại lục khắp nơi đều là hoàng kim, phàm là người đi rồi, có thể tùy chỗ nhặt được bảo vật sao?

Vân Khê nghĩ không ra, Hách Liên Tử Phong rốt cuộc là nghĩ như thế nào, hai huynh đệ bọn họ cho tới bây giờ đều không hòa thuận với nhau a, làm sao lần này lại nguyện ý mang theo một đệ đệ bảo bối như vậy cùng nhau đi đây?

Khi nàng liếc ánh mắt tìm tòi nghiên cứu về phía Hách Liên Tử Phong, vừa vặn hắn cũng nhìn lại về phía nàng, Vân Khê nhìn thẳng hắn một cái, nhìn không thấu bất kỳ tâm tư của hắn, liền lập tức thu hồi tầm mắt. Nàng cũng không quên mất bên cạnh còn có một bình

dấm chua tồn tại, nếu hắn để ý như vậy, nàng sau này nên chú ý hơn chút ít, tận lực giữ một khoảng cách cùng Hách Liên Tử Phong.

Chỉ cần hắn vui vẻ, nàng mới vui vẻ.

Hách Liên Tử Ngữ từ một bên đẩy ra đệ đệ, tiến lên đối với Long Thiên Thần nói: “Đại ca nói, muốn dẫn chúng ta cùng đi Long Tường đại lục. Ta nghe nói ngươi cũng muốn cùng đại tẩu qua bên kia, cho nên cũng muốn cùng đi theo.” Mặt nàng mang vẻ thẹn thùng, lời này ý tại ngôn ngoại, nàng chính là vì hắn mà tới.

Long Thiên Thần trong lòng vui mừng, cầm tay nàng, vui vẻ nói: “Thật tốt quá! Ta đây dẫn ngươi đi về nhà, chờ gặp phụ thân ta, ta liền cầu xin lão nhân gia cho chúng ta thành thân, sau này ngươi chính là con dâu danh chánh ngôn thuận của Long gia.”

Hách Liên Tử Ngữ cắn cắn môi, xấu hổ cúi đầu, trên khuôn mặt thanh tú lại thu không được ý cười.

Vân Khê nghe vậy, không tự chủ quay đầu nhìn về phía Long Thiên Tuyệt, vừa vặn bắt đến đáy mắt hắn chợt lóe sắc ảm đạm rồi biến mất. Nàng sửng sốt một chút, đối với gia thế của hắn, nàng vẫn không có hỏi kỹ, nhưng nàng có thể nhận thức được ra, trong lòng hắn nhất định có lời khó nói. Trong chuyện này nhất định là xảy ra biến cố gì, nếu không huynh đệ bọn họ cũng sẽ không còn nhỏ tuổi mà lưu lạc đến Ngạo Thiên đại lục.

Dùng sức nắm tay hắn, Vân Khê dùng ánh mắt âm thầm an ủi.

Hách Liên Tử Phong nhãn thần híp lại, lên tiếng nói: “Ta đã hỏi thăm qua, tam đại Thánh Địa tới đón tiếp thuyền của Văn trưởng lão bọn họ, sáng mai đi ra. Văn trưởng lão bọn họ sợ ở giữa sẽ phát sinh cái gì bất trắc, cho nên đã bao trước một con thuyền, đi tới Thánh Đảo.

Bọn họ tính toán để cho thuyền chuyển hướng Thánh Đảo đón bọn họ, rồi từ Thánh Đảo chuyển hướng tới tam đại Thánh Địa, để ngừa vạn nhất.”

“Thánh Đảo?” Long Thiên Tuyệt con ngươi hẹp dài khẽ nheo lại, khóe môi bật ra nụ cười giảo hoạt, “Thiên đường có lối ngươi không đi, Địa Ngục không cửa, ngươi liền xông tới!”

Vân Khê không biết nguyên nhân trong chuyện này, nhưng thấy hắn hiển lộ ra thần sắc như thế, liền biết hắn nhất định là định liệu trước, nàng cũng không có gì lo lắng.

Vân Tiểu Mặc nghe được hai chữ “Thánh Đảo”, lập tức vui mừng kêu lên: “Thật tốt quá! Phụ thân, chúng ta không phải là muốn đi Thánh Đảo sao? Con lại có thể nhìn thấy Anh Mộc thúc thúc cùng Lưu xuyên thúc thúc rồi, thật tốt quá!”

“Tiểu Mặc biết người trên đảo?” Vân Khê tò mò.

“Dĩ nhiên biết rồi, hơn nữa còn rất thân nữa.” Vân Tiểu Mặc gật đầu, đắc ý nói nói, “Mẫu thân, chờ đến trên đảo, con dẫn người đi chơi ngựa gỗ, chơi rất vui! Lần trước vốn là muốn mang một con trở về cho người đùa, nhưng là quên mất. Nếu có ngựa gỗ, sau này cho dù mẫu thân không biết cưỡi ngựa, cũng không cần sợ.....”

Vân Khê xấu hổ, nàng không biết cưỡi ngựa, chuyện này hình như là chuyện rất mất mặt sao? Nhi tử ngươi không cần phải ở khắp nơi thông báo ra a?

Quyển 4 - Chương 9: Tiểu Mặc bái sư

Vân Khê bất đắc dĩ xoa xoa đầu nhỏ của nhi tử, mặc dù không hiểu cái gọi là ngựa gỗ trong miệng hắn đến tột cùng là cái gì, nhưng hắn có thể có phần này hiếu tâm, nàng cũng đã rất vui vẻ.

Ngẩng đầu, chống lại nụ cười của Long Thiên Tuyệt, Vân Khê cười với hắn một cái, nói: “Vậy chúng ta đi Thánh Đảo đi.”

Khi đường chân trời sắp biến tại một chỗ, thì một hòn đảo từ từ hiện vào tầm mắt của mọi người.

Trên thuyền đa số mọi người chưa từng đến Thánh Đảo, nhưng đã từng nghe nhiều truyền thuyết về Thánh Đảo, đều có ít nhiều mong đợi.

“Mẫu thân, mau nhìn! Đó chính là Thánh Đảo kìa!” Vân Tiểu Mặc rất là hưng phấn hô.

Tình trạng hoàn toàn ngược lại với hắn, Vân Khê giờ phút này đang gục ở mép thuyền, ói đến thiên hôn địa ám. Nghĩ nàng sống hai kiếp, đây là lần đầu ngồi thuyền, kết quả lại thua bởi ngồi thuyền rồi, tại sao không có ai nói cho nàng biết, say tàu lại khó chịu như vậy?

Long Thiên Tuyệt vừa vỗ nhẹ lưng của nàng, vừa chuyển vận huyền lực cho nàng: “Khê Nhi, có khá hơn không? Chúng ta rất nhanh sẽ đến, nàng nhẫn nhịn một chút nữa a.”

“Sư phụ, uống chút nước nóng, cho dạ dày ấm áp.” Lam Mộ Hiên từ

trong khoang thuyền mang sang một chén nước nóng, đưa đến trước mặt của nàng.

Vân Khê nhận lấy, vừa uống một hớp, thân thuyền lần nữa lại lắc lư, nàng vừa ói một trận mãnh liệt, sắc mặt trắng bệch vô cùng.

Long Thiên Tuyệt thấy thế, môi nhếch lên, đau lòng vô cùng.

“Đi, chúng ta đi trước một bước!”

Hắn triệu hồi ra Thiên Long, ôm eo Vân Khê, mang theo nàng cưỡi Thiên Long, thẳng hướng bay tới Thánh Đảo.

Vân Tiểu Mặc thấy phụ thân cùng mẫu thân đi trước, cũng vội vàng gọi ra Tiểu Bạch, để nó biến thân. Thân thể nho nhỏ nhảy lên lưng bạch long, Vân Tiểu Mặc hưng phấn đuổi theo cha mẹ.

“Phụ thân, mẫu thân, chờ con một chút ——”

Trên thuyền những người còn lại ngẩng đầu thấy một nhà ba người ngồi phi long rất có phong cách rời đi, nhất thời ngây người cùng hâm mộ.

Này, có cần phách lối như vậy hay không? Kể từ đó, chẳng phải là gióng trống khua chiêng báo cho mấy người của tam đại Thánh Địa biết, Long Thiên Tuyệt hắn tới rồi sao?

Long Thiên Tuyệt vốn là cũng không muốn xuất hiện phách lối như thế, ai bảo ái thê say tàu, chịu không được thuyền lắc lư đây?

Phách lối thì phách lối, vậy thì như thế nào?

Hắn chính là muốn để cho mấy tên khốn kiếp của tam đại Thánh Địa,

biết Long Thiên Tuyệt hắn đã tới, chờ chịu chết đi!

Trong gió biển mang theo nồng đậm hương vị ẩm ướt, chân trời bay tới mấy đám mây đóa hương, sợi tóc mềm nhẹ tung bay trong gió, Vân Khê tựa vào trong ngực Long Thiên Tuyệt, thật vất vả mới khỏe một chút.

“Ta đây cuộc đời này không bao giờ …muốn ngồi thuyền nữa, thật một chỗ ngồi ngu ngốc mà.” Vân Khê căm giận cùng oán giận nói, cái miệng nhỏ nhắn vểnh lên, cực kỳ giống hài tử không đòi được kẹo.

Long Thiên Tuyệt cúi đầu nhìn nàng, đáy mắt hiện lên bảy phần ý cười, hai tay vững vàng ôm nàng nói: “Tốt, chúng ta sau này không bao giờ … ngồi thuyền nữa.”

“Thật đói nha, mới vừa rồi đem thức ăn hôm nay cùng tối hôm qua nôn sạch sẽ.” Vân Khê sờ sờ bụng rỗng tuếch, cái miệng nhỏ nhắn nhô lên cao hơn.

Tay Long Thiên Tuyệt cũng rơi xuống bụng của nàng, qua lại vuốt ve: “Khê Nhi của ta, thật đáng thương! Đừng nóng vội, như thế này ta dẫn nàng đi một chỗ, bảo đảm sẽ được ăn no.”

Vân Khê cười khúc khích, rúch vào trong ngực của hắn, cảm giác mình giống như tiểu hài tử được che chở, tư vị này đẹp đến nói không nên lời.

“Phụ thân, mẫu thân, mau nhìn! Phía dưới kia có rất nhiều thuyền!”

Tiếng la của nhi tử, hấp dẫn lực chú ý của hai người, trong lúc vô tình, bọn họ đã gần kề bầu trời của Thánh Đảo, quả nhiên nhìn thấy bên bờ rất nhiều thuyền bè, thô sơ giản lược tính xuống, nói ít nhất cũng có ba mươi chiếc thuyền, tất cả lớn nhỏ không đồng nhất.

“Có phải trên Thánh Đảo đã xảy ra chuyện gì hay không?” Vân Khê nói.

Long Thiên Tuyệt thu mi trầm tư trong chốc lát, giương môi nói: “Yên tâm, không phải là thuyền bè của tam đại Thánh Địa, chúng ta trước mặc kệ, đi trước lấp đầy bụng rồi hãy nói.”

Hai phi long tăng nhanh tốc độ, một trước một sau, ở trên bầu trời Thánh Đảo bay vút qua, tới một nơi trên Thánh đảo, rồi hạ xuống.

Trên bờ biển, vô số người ngửa đầu nhìn quanh, không khỏi bị cảnh tượng tráng quan này hấp dẫn.

“Nhìn! Đó là Thiên Long tôn giả! Nhanh đi bẩm báo chủ nhân!” Đệ tử chịu trách nhiệm tuần tra trên đảo nhận ra Thiên Long của Long Thiên Tuyệt.

Đồng thời, đoàn người Văn trưởng lão mới vừa tới Thánh Đảo không lâu cũng nhìn thấy.

Năm người đứng ở trước một nhà dân trên đảo, ngẩng đầu nhìn lên không trung, nhìn hai cái phi long phá lệ đoạt ánh mắt người kia, trên mặt mỗi người biểu lộ một vẻ mặt khác nhau.

“Long Thiên Tuyệt làm sao tới đây nhanh như vậy? Có phải có người tiết lộ ra không?” Văn trưởng lão ánh mắt hồ nghi đảo qua mấy người đi theo, cuối cùng rơi xuống trên người Nam Cung Dực, “Lão phu nhớ được ngươi từng nửa đường rời đi, có phải ngươi tiết lộ với bọn họ hành tung của chúng ta hay không?”

Đối mặt ánh mắt xem kỹ của Văn trưởng lão, Nam Cung Dực mặt không đổi sắc: “Là Vân Khê khiến cho ta mất đi ngôi vị hoàng đế, ta

cùng với nàng có cừu oán, làm sao có thể tiết lộ với nàng hành tung của chúng ta?”

Bạch Sở Mục chần chờ quan sát hắn trong chốc lát, đứng ra làm chứng nói: “Văn trưởng lão, sư huynh của ta nói là sự thật, hắn mất đi quyền thừa kế ngôi vị hoàng đế, nguyên nhân bởi vì do Vân Khê cản trở, cho nên sư huynh chắc chắn không bán đứng chúng ta.”

Văn trưởng lão mắt trống rỗng suy tư trong chốc lát, hồi lâu, mới gật đầu, thở dài nói: ” Thuyền tới đón chúng ta, ngày mai mới đến, hôm nay chúng ta cần phải cẩn thận làm việc, tránh không thể cùng Long Thiên Tuyệt chính diện xung đột.”

Bốn người còn lại vội vàng gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Lúc này, một người từ phía sau năm người đi tới, tiến lên phía trước nói: “Các vị khách quý, tối nay trên đảo tổ chức thiết yến, nhà có nhóm khách quý từ bên ngoài hải đảo tới, hi vọng năm vị lúc đó có thể đại giá quang lâm.”

Văn trưởng lão nhíu mày, nếu là tới tham gia yến hội, như vậy nhất định sẽ đụng độ nhóm người Long Thiên Tuyệt, nhưng nếu không đi, sợ tối nay cũng rất khó khăn an toàn ở trên Thánh đảo. Hắn suy nghĩ một chút, hỏi: “Ngươi chờ một chút, lão phu tiện thể hỏi một chút, vì sao hôm nay trên đảo thuyền bè tới nhiều như vậy, có chuyện gì đặc biệt phát sinh sao?”

Người nọ trả lời: “Tiểu nhân cũng không rõ ràng, nhưng nghe nói hôm nay tới là cao nhân lánh đời, nhiều người trong số bọn họ cũng đã ẩn cư ở vùng phụ cận hơn mười năm nay, cũng có người đến từ đất liền, nhưng phần lớn cũng đều không hỏi thế sự, nhưng mọi người cũng là người tài ba khó gặp. Chủ nhân nhà ta tối nay mời bọn họ tới, khách quý nếu là tò mò, chờ đến trên yến hội, liền sẽ biết.”

“Tốt, bọn ta nhất định đi.” Văn trưởng lão sau khi đưa tiễn người kia, lâm vào trong trầm tư.

Hai vị sứ giả đến từ Độc Cô Lĩnh cũng vội vàng hiển lộ ra thần sắc ngưng trọng, ba người bọn họ liếc nhau một cái, trăm miệng một lời, nói ra một câu nói: “Chẳng lẽ thật đến ngày này?”

Nói xong, ba người nhất thời lâm vào trong sự tĩnh lặng đáng sợ.

Nam Cung Dực cùng Bạch Sở Mục hai người không hiểu ra sao, không rõ bọn họ đến tột cùng nói có dụng ý gì, chẳng qua là cảm thấy chuyện tựa hồ thật không đơn giản.

Bên này, Long Thiên Tuyệt một nhà ba người đáp xuống một cửa hàng nhỏ trên đảo, không để ý tới ánh mắt kỳ dị của người đi đường, Long Thiên Tuyệt mang theo thê nhi vào cửa hàng.

Đây là một cửa hàng trang trí nội thất hết sức đơn sơ, đừng xem nó đơn sơ như vậy, nhưng lại rất náo nhiệt.

Khi một nhà ba người bọn họ tiến vào tiểu điếm, phát hiện tiểu điếm đã đầy ngập khách, chỉ còn lại một cái bàn, nhưng đã sớm có một lão giả chiếm chỗ ngồi.

“Thường bá, đem tới ba bát trứng cá mặn!” Long Thiên Tuyệt quen cửa quen nẻo dẫn thê nhi nối đuôi nhau đi vào, trong mắt hiện lên mấy phần ấm áp, thật giống như trở lại nhà mình.

Cả nhà bọn họ ba người xuất hiện, đưa tới không ít ánh mắt kinh diễm, các thực khách trong tửu điếm vội vàng ngừng lại, quay đầu nhìn về phía một nhà ba người làm người ta hâm mộ này.

Sau bếp của tiểu điếm, một người vội vàng chạy ra, tạp dề trên người còn không kịp cởi ra, trong tay còn đang cầm xẻng. Hắn gấp gáp quét một vòng trong đám người, rất nhanh liền thấy được ba người Long Thiên Tuyệt, vành mắt của hắn trong chốc lát liền đỏ.

“Thiếu chủ, ngài đã trở lại!” Hắn bùm một tiếng, liền quỳ xuống trước mặt Long Thiên Tuyệt, có chút kích động.

Long Thiên Tuyệt tiến lên đỡ hắn dậy, sóng mắt khẽ chớp động: “Thường bá, ta hôm nay đem thiếu phu nhân cùng nhi tử, tới nơi này nếm thử tài nấu nướng của ngươi, ngươi ngàn vạn đừng làm cho bọn họ thất vọng.”

Thường bá nghe vậy mừng rỡ, một đôi mắt lóe nước mắt, đem hai mẹ con Vân Khê cùng Vân Tiểu Mặc từ trên xuống dưới đánh giá một phen, sau đó khom người xá một cái: “Thuộc hạ bái kiến thiếu phu nhân cùng Tiểu Thiếu chủ!”

Vân Khê tò mò đánh giá đối phương một phen, nhìn đối phương mặc dù tuổi cao, nhưng vóc người khôi ngô, tinh thần to lớn, bộ dáng kia thật sự không cách nào liên tưởng với đầu bếp cùng một chỗ, mà trông càng giống một vị tướng quân lãnh binh đánh giặc. Hắn khổ người lớn như thế, nhưng một cái tạp dề vây quanh hông, bộ dáng kia thật sự là có chút không hợp nhãn.

Long Thiên Tuyệt nhìn nàng có chút nghi ngờ, liền ở nàng bên tai nói nhỏ: “Thường bá chính là hộ vệ của Long gia, mười mấy năm trước xảy ra một cuộc biến cố, hắn và mấy vị thúc bá một đường hộ tống ta cùng ThiênThần lại tới đây, nói lại, hắn là ân nhân của ta.”

Vân Khê gật đầu, hướng Thường bá lộ ra vẻ tươi cười sáng rỡ, ôm quyền đối với hắn thi lễ: “Thường bá nếu là ân nhân của Thiên Tuyệt, vậy cũng là ân nhân của mẫu tử chúng ta. Tiểu Mặc, mau gọi

Thường gia Gia.”

Vân Tiểu Mặc ngẩng đầu, ngọt ngào kêu một tiếng: “Thường gia gia khỏe! Con là Tiểu Mặc, là nhi tử của phụ thân.”

Thường bá nhìn Vân Tiểu Mặc cùng Thiếu chủ khi còn bé như từ một khuôn hình đúc ra, vừa mừng rỡ, vừa kích động: “Không dám, không dám! Thuộc hạ chỉ là hạ nhân, làm sao có thể để cho Tiểu Thiếu chủ gọi thuộc hạ như thế? Thiếu chủ, thiếu phu nhân cùng Tiểu Thiếu chủ chờ chốc lát, thuộc hạ cho người đi chuẩn bị tốt thức ăn cho mọi người!”

“Các vị khách nhân, xin lỗi! Hôm nay tiểu điếm không buôn bán, kính xin mọi người tha lỗi.” Thường bá quay người đuổi khách, dọn ra một chỗ tốt chiêu đãi ba người.

“Sao lại như vậy a? Ta còn chưa có ăn xong nha?” Mấy khách nhân vội vàng bất mãn phản ứng.

“Xin lỗi, các vị! Tiểu điếm hôm nay không thu bất kỳ phí dụng, trả lại cho mỗi vị một thỏi bạc, làm tiền bồi thường, hi vọng các vị tha lỗi.”

Nghe nói có bồi thường bạc, phần lớn khách nhân hài lòng tản đi, duy chỉ có chỉ có một bàn khách nhân, vẫn như cũ ngồi ở chỗ đó, không có bất kỳ dấu hiệu muốn di động.

“Vị khách nhân này, chúng ta hôm nay không buôn bán.” Thường bá tiến lên phía trước nói.

Người nọ như cũ ngồi bất động, nhàn nhã ăn phở. Tuy là quay lưng về phía bọn họ, nhưng rất có khí thế.

Thường bá còn muốn tiến lên xua đuổi, lúc này, Long Thiên Tuyệt lên

tiếng ngăn cản hắn. Ánh mắt của hắn sáng quắc ngó chừng người nọ đang ngồi bên cạnh để một hộp gỗ hẹp dài, khóe môi một chút từ từ sáng lên: “Thường bá, ngươi trước đi mau lên! Đừng quấy rầy nhã hứng của Âu Li tiên sinh.”

Lời hắn vừa nói ra, Thường bá thật là kinh ngạc: “Âu Li tiên sinh?” Vẻ mặt kia thật giống như nghe được chuyện gì rất không tầm thường, ngay cả Vân Khê cũng bị bọn họ làm cho sinh lòng hiếu kỳ.

Âu Li tiên sinh? Đến tột cùng là thần thánh phương nào? Có thể làm cho Long Thiên Tuyệt đãi ngộ như thế, tất nhiên phải là nhân vật không tầm thường, bất quá kể từ khi nàng sống tại Ngạo Thiên đại lục, vì sao chưa từng nghe qua?

Vị khách nhân đưa lưng về phía bọn họ rốt cục quay đầu đứng dậy, hắng giọng cười lớn nói: “Long tôn giả, đã lâu không gặp?”

Vân Khê rốt cục thấy rõ dung mạo của đối phương, mặt mũi hắn hiền thục, tóc bạc búi thành búi tóc chùng, tao nhã, toàn thân tản ra một loại khí độ tự tin khó tả và nội liễm, rất có phong thái một đại tông sư.

Hắn đến tột cùng là người nào? Vân Khê càng ngày càng hiếu kỳ.

Long Thiên Tuyệt lôi kéo thê nhi ngồi cùng một bàn với Âu Ly, thái độ có chút khiêm cung, nhưng cũng tùy ý, cũng không bởi vì đối phương là cao nhân lánh đời, mà khúm núm, ăn nói khép nép.

Ánh mắt của Âu Li bình thản xẹt qua trên thân ba người, thật giống như một trận gió xuân lướt qua, làm ấm lòng người.

Long Thiên Tuyệt tựa như hiểu rõ tiếng lòng của Vân Khê, săn sóc đối với nàng giải thích nghi vấn: “Khê Nhi, vị Âu Li tiên sinh này là một người tài ba. Hắn là luyện khí đại sư khó gặp ở Ngạo Thiên đại

lục, tác phẩm của hắn mỗi vật đều giá trị liên thành, Thánh cung cùng nhiều người ở tam đại Thánh địa đều muốn mời hắn luyện chế bảo khí, đáng tiếc đều bị hắn nhất nhất cự tuyệt. Âu Li tiên sinh phẩm hạnh cao nhã, không sợ quyền thế, chính là một vị tông sư chân chính."

Vân Khê ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên nàng ở Ngạo Thiên đại lục thấy luyện khí đại sư, một chức vị luyện khí đại sư như vậy, ở Ngạo Thiên đại lục mà nói, quả thực chính là trân bảo hiếm thấy, vạn dặm khó tìm. Hơn nữa được Long Thiên Tuyệt đánh giá cao như thế, ấn tượng trong lòng Vân Khê đối với Âu Li cũng cao hơn, liền đứng lên hành lễ.

"Vãn bối Vân Khê, ra mắt Âu Li tiên sinh!"

Vân Khê bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, giơ chiếc nhẫn trữ vật trong tay lên nói: "Chẳng lẽ chiếc nhẫn trữ vật trong tay ta, chính là xuất từ trong tay tiên sinh?"

Âu Li sửng sốt một chút, tinh tế nhìn trên tay nàng một phen, sau đó nở nụ cười xa xăm, quay đầu nhìn về phía Long Thiên Tuyệt.

Chẳng lẽ không đúng?

Vân Khê cũng đi theo quay đầu nhìn về phía Long Thiên Tuyệt, nhưng thấy hắn sắc mặt hơi thối, vẻ mặt có chút bị thương.

Vân Khê song đồng từ từ phóng đại, khó có thể tin nói: "Chẳng lẽ không phải Âu Li tiên sinh, mà là chàng làm? Không thể nào đâu! Chàng cũng biết luyện khí?"

Long Thiên Tuyệt tức giận nhẹ trợn mắt nhìn nàng một cái: "Tại sao không thể nào? Chẳng lẽ phu quân nàng là ta lại không thể có bản

lĩnh khác? Chiếc nhẫn trữ vật đeo trên tay nàng và Tiểu Mặc, đều là do ta đích thân làm cho hai người.”

Hai mẹ con cùng nhau ghé mắt, cái miệng nhỏ nhắn đều mở lớn thành hình chữ a, hai mắt ứa ra tim hồng.

Long Thiên Tuyệt liếc thấy vẻ mặt đáng yêu của hai mẹ con, không nhịn được thoải mái cười lớn.

Âu Li cũng bị vẻ mặt thú vị của hai mẹ con làm vui vẻ, toàn bộ tiểu điếm cũng bị họ chọc cười sáng láng.

“Phụ thân, con vô vùng sùng bái người, người có thể dạy Tiểu Mặc không, Tiểu Mặc cũng muốn học.”

Long Thiên Tuyệt ngéo môi một cái, xoa đầu nhi tử, vừa nhìn hắn bằng ánh mắt trấn an nói: ” Bản lãnh của phụ thân làm sao có thể so sánh với Âu Li tiên sinh? Con nếu muốn bái sư, không bằng bái Âu Li tiên sinh làm thầy, về phần Âu Li tiên sinh có đáp ứng hay không, phải xem khả năng của con.”

Vân Tiểu Mặc hiểu ý, vội vàng từ trên ghế ngồi nhảy xuống, chạy mấy bước đến trước mặt Âu Li, quy củ dập đầu, ngẩng lên khuôn mặt trẻ con nhỏ nhắn mũm mĩm nói: “Xin sư phụ thu Tiểu Mặc làm đồ đệ, Tiểu Mặc nhất định sẽ thật tình đi theo sư phụ học tập, tuyệt đối sẽ không lười biếng! Tiểu Mặc cũng sẽ hảo hảo mà hiếu kính sư phụ, mỗi ngày châm trà cho sư phụ, đấm lưng, kể chuyện xưa, nếu như sư phụ đồng ý, vậy Tiểu Mặc tiếp tục dập đầu cho sư phụ.....”

Bộ dáng nhỏ nhu thuận đáng yêu, thật sự làm cho người ta không đành lòng cự tuyệt.

Âu Li nhìn hắn, vừa thích, lại vừa bất đắc dĩ.

“Vậy nếu như lão phu không đáp ứng, ngươi muốn làm sao bây giờ?”

Vân Tiểu Mặc mắt châu ngọc vừa chuyển, cong cái miệng nhỏ nhắn nói: “Vậy Tiểu Mặc vẫn sẽ hảo hảo hiếu kính sư phụ! Mẫu thân đã nói, tấm lòng chân thành, kiên định, chỉ cần Tiểu Mặc không buông bỏ, sẽ có một ngày khiến sư phụ động tâm, để cho sư phụ dạy bản lãnh cho ta.”

Âu Li hơi ngẩn ra, đáy mắt bắn ra vài thần thái khác thường, ngẩng đầu cùng vợ chồng Long Thiên Tuyệt liếc nhau một cái, khom người đỡ Vân Tiểu Mặc dậy, ngữ khí nhu hòa nói: “Hài tử ngoan, không phải là lão phu không muốn thu đồ đệ, chẳng qua là luyện khí coi trọng thiên phú, nếu như không có thiên phú, chỉ sợ ngươi có cố gắng nữa, cũng không có ích lợi gì. Bằng không như vậy, chúng ta tìm thời gian, khảo nghiệm thiên phú của ngươi, nếu như ngươi đủ tư cách…, lão phu sẽ thu ngươi làm đồ đệ, nhưng nếu như ngươi không đủ tư cách, vậy lão phu cũng đành bất lực.”

“Dạ, vậy cứ việc khảo nghiệm, Tiểu Mặc nhất định có đủ tư cách!” Vân Tiểu Mặc nâng cằm, tự tin nói.

Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê hai người nhìn nhau cười một tiếng, nhi tử cơ trí tự tin như thế, căn bản không cần bọn họ ở bên biện hộ, bọn họ cũng tin tưởng nhi tử nhất định có thể được, cho dù không được, bọn họ cũng không lấy làm tiếc nuối.

Âu Li càng nhìn Vân Tiểu Mặc càng thấy thích, lôi kéo hắn ngồi bên cạnh mình, cười nhẹ nhàng.

“Nếu không tối nay thì sao! Tối nay trên đảo có yến hội, chúng ta liền mượn thời cơ trên yến hội, làm một cuộc khảo hạch. Nếu Tiểu Mặc

có thiên phú luyện khí, lão phu sẽ ở trước mặt mọi người, thu hắn làm đồ đệ.”

Long Thiên Tuyệt nghe vậy mừng rỡ, một vị luyện khí sư, vô luận ở Ngạo Thiên đại lục hay là Long Tường đại lục, cũng là một vị trí vô cùng tôn trọng, được vạn người sùng bái, chỉ tiếc luyện khí sư ở Ngạo Thiên đại lục bởi vì có chút duyên cớ căn bản tuyệt tích, cho nên mọi người mới không có ý thức này. Song đến Long Tường đại lục, thì tình huống sẽ hoàn toàn bất đồng, một luyện khí sư tồn tại, so sánh một vài tòa thành còn trân quý hơn, rất nhiều nhân vật có quyền thế, nguyện ý dùng vài toà thành trì tới trao đổi một gã luyện khí sư bình thường, càng đừng nói là giống như Âu Li luyện khí sư cấp bậc tông sư.

Lấy danh vọng của Âu Li, hắn thu Tiểu Mặc làm đồ đệ, như vậy chính là thông báo người trong thiên hạ, sau này Tiểu Mặc đều do Âu Ly bảo hộ. Ai dám động đến một sợi lông của Tiểu Mặc, chính là đối nghịch cùng Âu Li. Mượn thanh danh của hắn, sau này Tiểu Mặc bất kể đi tới chỗ nào, cũng không có người dám coi thường hắn. Có quan hệ này tồn tại, Tiểu Mặc sau này sợ rằng so với lão tử hắn còn uy phong hơn.

“Đa tạ Âu Li tiên sinh thành toàn!”

Vân Khê cũng cực kỳ vui vẻ, thậm chí cũng có chút động tâm, muốn bái sư. Chỉ là một nghĩ đến cùng nhi tử đồng loạt bái sư, tựa hồ kỳ cục, cho nên không thể làm gì khác hơn là tạm thời buông tha cho.

“Âu Li tiên sinh vẫn ẩn cư trên Cô đảo, không hỏi thế sự, vô luận Thánh cung cùng tam đại Thánh Địa như thế nào cầu xin ngài cũng không rời đi Cô đảo nửa bước, sao hôm nay lại xuất hiện ở đây?” Long Thiên Tuyệt nói.

“Long tôn chủ hôm nay cũng xuất hiện ở đây, chẳng lẽ không phải cùng mục đích giống lão phu?” Âu Li hỏi ngược lại.

Long Thiên Tuyệt có chút kinh ngạc, cùng Vân Khê liếc nhau một cái, nói: “Không dối gạt tiền bối, vợ chồng chúng ta tới đây, chính là vì thập đại thần khí mà đến.....”

Quyển 4 - Chương 10: Nguy Cơ Của Tam Đại Thánh Địa

“Thập đại thần khí? Là thập đại thần khí của thập đại gia tộc tại Ngạo Thiên đại lục?” Vẻ mặt Âu Li có chút kích động, “Nghe nói thập đại thần khí có thể mở ra con đường tất yếu thong tới Long Tường đại lục, xem ra tin đồn quả nhiên là thật..... Khó trách, khó trách lại như thế.....”

Thần sắc Âu Li kích động dị thường, khiến cho hai người Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê không giải thích được.

“Âu Li tiên sinh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Long Thiên Tuyệt hỏi.

“Các người hàng năm không có ở tại hải đảo, cho nên không thể nhận thấy, bắt đầu từ mấy ngày trước, một mảnh hải vực đã xảy ra biến hóa đặc thù, cơ hồ tất cả các tiểu đảo phụ cận đều có dấu hiệu trôi về phía trước, cái này cũng chưa tính là cái gì, trọng yếu hơn cả, trong tâm của hải vực có một ngọn núi lửa đã lâu không hoạt động, cũng bắt đầu từ từ phun trào hỏa diễm, dù là ai cũng không cách nào dự đoán được, nó lúc nào sẽ phun trào toàn bộ, thậm chí có thể hủy diệt toàn bộ mọi thứ xung quanh.....”

“Tại sao có thể như vậy?”

” Nói vậy Long tôn chủ còn nhớ rõ chuyện phát sinh mười lăm năm trước không? Năm đó, thông đạo tất yếu thông giữa Long Tường đại lục và Ngạo Thiên đại lục bị một số cao thủ của Long Tường đại lục mạnh mẽ mở ra, rất nhiều người đổ về phía Ngạo Thiên đại lục, tiến hành cướp đoạt. Trước đó, hải vực cũng xảy ra chuyện đồng dạng

như vậy.....”

“Ý của tiên sinh, đây là dấu hiệu thông đạo giữa hai mảnh đại lục lần nữa sẽ bị mở ra?”

Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê hai người liếc nhau một cái, không nghĩ tới sự thể sẽ phát triển như thế, chẳng lẽ hết thảy mọi chuyện trên thế gian, trong sự hỗn độn đều đã có an bài trước? Mấy ngày trước hải vực xảy ra biến hóa, mà mấy ngày trước Vân Khê cũng nhận được thập đại thần khí, thúc giục lực lượng của nó đối phó cung chủ, chẳng lẽ là bởi vì nàng vận dụng lực lượng thần khí, cho nên mới đưa đến tất cả những biến cố này?

“Đúng vậy! Không chỉ lão phu nghĩ như vậy, còn có rất nhiều người cùng suy nghĩ với lão phu, những người lánh đời mười lăm năm trước đến từ Long Tường đại lục, nhưng bỏ lỡ cơ hội trở về Long Tường đại lục, tất cả cũng dự liệu được điểm này, cho nên hôm nay mới có nhiều người như vậy cùng nhau đi tới Thánh Đảo, mục đích đúng là vì thương thảo chuyện này.”

“Vậy nếu thông đạo không có mở ra, mà núi lửa tiếp tục phun trào, sẽ như thế nào?” Vân Khê không nhịn được hỏi.

Âu Li thần sắc vô cùng ngưng trọng: “Lúc thông đạo mở ra, trong lúc đó hải vực sẽ xuật hiện hồng câu (*sông đào)*, đủ để nuốt hết bộc phát của núi lửa, khống chế lực phá hoại. Nhưng nếu thông đạo không kịp mở ra, như vậy tất cả trên hải vực sẽ bị hủy diệt, không chỉ Thánh đảo sẽ không còn tồn tại, mà tam đại Thánh Địa từ đó cũng sẽ biến mất ở trong cuộc sống. Trừ điều đó ra, các ngư dân xung quanh sẽ không thể sinh sống bằng nghề đánh bắt cá, hậu quả thiết tưởng không thể lường trước.....”

Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê hai người lâm vào trầm mặc thật

lâu, chuyện diễn biến đã vượt ra khỏi phạm trù mà bọn họ có thể dự tính, mở ra thông đạo đã không còn là chuyện của riêng bọn họ, mà là chuyện phải làm, nếu không làm, sẽ mang tới tai nạn hủy diệt.

“Như vậy Tam Đại Thánh Địa có biết chuyện này không?” Vân Khê nói.

Âu Li gật đầu nói: “Tất nhiên! Quan hệ đến sinh tử tồn vong của Tam Đại Thánh Địa, bọn họ tất nhiên có biện pháp áp dụng. Trên thực tế, Dạ Cô Phong, Dạ đảo chủ đã bí mật gửi thư mời tới chúng ta, mời chúng ta tới Huyễn Dạ Tinh Hải thương nghị chuyện này. Lo lắng chuyện quan trọng trước mắt, tránh để người Tam Đại Thánh Địa sợ hãi bàng hoàng, trước mắt chân chính biết được chuyện này cũng không nhiều. Lão phu biết Long tôn chủ là người đến từ Long Tường đại lục, cũng muốn quay về Long Tường đại lục, cho nên mới thẳng thắn nói ra.”

Vân Khê chân mày nhẹ chau lại xuống, nghĩ thầm, nghe hắn nói như thế, như vậy đám người Văn trưởng lão nhất định còn không biết tin tức tam đại Thánh Địa họa đã đến trước mắt, nếu không làm sao còn có thể cướp đoạt thần khí của nàng? Nhưng nếu bọn họ biết, giờ khắc này, bọn họ phải cung phụng nàng, xem như thần Phật mà cung cấp nuôi dưỡng, mong mỏi nàng có tâm tình tốt, tới giúp bọn hắn mở ra thông đạo, cứu vớt Tam Đại Thánh Địa.

Nàng câu môi, lộ ra nụ cười tà khí.

Phải biết rằng một lần thúc giục thần khí, rất phí sức, nàng cũng sẽ không công mà thay bọn họ làm việc, đến tột cùng có muốn mở ra thông đạo hay không, còn phải xem thành ý của bọn hắn như thế nào.

“Đa tạ Âu Li tiên sinh chỉ giáo!” Long Thiên Tuyệt không có nói thêm

cái gì nữa, rất nhiều chuyện, bọn họ tinh tế tự đánh giá một phen, mới quyết định.

Âu Li tiên sinh đánh giá hai vợ chồng trong chốc lát, muốn nói lại thôi, thấy bọn họ cũng không nói nữa, liền cũng không nhiều lời.

Ngồi trong chốc lát, Thường bá cùng hai gã người làm lần lượt đem mì cùng đồ ăn sáng vừa mới được làm tốt bưng lên.

“Ừ, thơm quá a! Vừa nghe tới mùi thơm, ta liền chảy nước miếng.” Vân Khê chậc chậc tán thưởng, khẩn cấp muốn nếm thử mùi vị của nó.

Long Thiên Tuyệt mỉm cười nói: ” Tay nghề của Thường bá không tệ! Nàng mau nếm thử xem.”

Thường bá cười híp mắt chờ chực ở một bên, chờ đợi nhìn Vân Khê.

Vân Khê động đũa thưởng thức, cũng không biết là do bản thân mùi vị thật quá tốt, hay là bởi vì trong bụng nàng trống rỗng, đói bụng vô cùng, một miếng trứng cá vừa vào miệng, nàng ca ngợi lớn, ăn một miếng lại một miếng.

“Quả nhiên ăn ngon! Thường bá, tài nấu nướng của ngươi thật là tốt!”

Thường bá cười đến càng thêm vui vẻ: “Thiếu phu nhân thích là tốt rồi! Thiếu phu nhân cùng Tiểu Thiếu chủ còn thích cái gì, xin cứ việc phân phó, thuộc hạ sẽ đi làm ngay.”

“Như vậy đã rất tốt rồi, ta cùng Tiểu Mặc đều ăn không nhiều lắm.”

Vân Khê vừa nói xong, Tiểu Bạch liền không vui, lông xù trên thân mình trên bàn lăn lộn, lăn qua lăn lại, tỏ vẻ kháng nghị.

Nó cũng đói, cũng muốn được ăn đây mà!

“Thường gia Gia, Tiểu Bạch cũng đói bụng, cho nó một chén đi.”

Vẫn là Tiểu Mặc Mặc đối với nó tốt nhất..... Tiểu Bạch lắc lắc đầu phe phẩy, bị vây trong say mê.

Thường bá kinh ngạc trừng mắt nhìn, hồi lâu mới kịp phản ứng, Tiểu Bạch trong miệng Vân Tiểu Mặc chính là tiểu tử lông xù trước mắt kia. Nó cũng muốn ăn? Thường bá có chút bị vây trong ngơn ngẩn.

Âu Ly lúc này mới phát hiện sự tồn tại của Tiểu Bạch, tò mò nhìn chằm chằm nó, chỉ cảm thấy hết sức thú vị.

“Thường bá, đi chuẩn bị một chén đi! Tên tiểu tử này khẩu vị cũng không nhỏ.” Long Thiên Tuyệt nhàn nhạt cười nói.

Tiểu Bạch dùng sức gật đầu, vô cùng đồng ý với lời giải thích của hắn, nó là một con rồng a, khẩu vị có thể so sánh với người thường sao?

Thường bá nhìn Tiểu Bạch hiểu tiếng người như thế, không khỏi hiểu ý cười một tiếng, đang muốn vào phía sau nhà bếp làm cho nó một bát mì, lúc này, từ ngoài cửa đi vào bốn năm người, phục sức đồng nhất, làm người khác chú ý một chút, hình như là cùng môn phái.

“Tiểu sư thúc, chúng ta ăn ở chỗ này đi, từ bên ngoài đã nghe đến một mùi thơm, những thứ kia khẳng định không kém.”

“Tốt, ăn ở chỗ này đi.”

Đoàn người vây quanh tiến vào tiểu điếm.

Thường bá thấy thế, vội vàng đi lên trước ngăn trở: “Các vị, thật xin lỗi, tiểu điếm hôm nay không buôn bán, không nhận khách.”

“Không nhận khách? Vậy bọn họ ở chỗ này thì sao?” Một đệ tử trẻ tuổi trong đó mở miệng nói, giọng nói có vẻ tức giận.

Thường bá ngẩng đầu ưỡn ngực, nói: “Bọn họ là khách quý được chiêu đãi đặc biệt của tiểu điếm, nên tất nhiên ở chỗ này.”

“Bọn họ là khách quý, chẳng lẽ chúng ta cũng không phải là khách quý? Ngươi cũng đã biết chúng ta là người nào? Chúng ta là đệ tử của Nhất đại tông sư luyện đan Ứng Ngũ, tiểu sư thúc của ta càng lợi hại hơn, hắn chính là đệ tử nhập môn của sự phụ chúng ta! Ngươi nói, chúng ta có phải là khách quý hay không?” Đệ tử trẻ tuổi có chút tự hào nói.

“Ứng Ngũ? Nhất đại tông sư luyện đan?” Vân Khê nghe mấy danh từ này, không khỏi sản sinh tò mò, trong ấn tượng của nàng, ở phương diện thuật luyện đan có thể được xưng là luyện đan sư cũng không có mấy người, trong đó có Mộ lão cùng sư đệ của hắn Ứng Thừa Li, trừ những đó ra, nàng thật không có nghe nói qua những người khác, chẳng lẽ vị này Ứng Ngũ cũng cùng một loại với Âu Ly tiên sinh, chính là người lánh đời?

” Ứng Ngũ năm đó ở Long Tường đại lục, cũng coi như là một nhân vật nổi tiếng, thuật luyện đan của hắn mặc dù không được xưng là tốt nhất, nhưng hắn đối với luyện đan có một chút thành tựu, có một bộ lĩnh ngộ của mình, có thể nói nhất đại luyện đan tông sư.” Âu Li thấy Vân Khê tò mò, liền giải thích nghi hoặc cho nàng.

Vân Khê gật đầu, Âu Li tiên sinh lần này đánh giá rất đúng trọng tâm, ở nơi này, thế gian nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, ai cũng không phải là tốt nhất, phàm là thành tựu tự mình lãnh ngộ, cũng coi như là thành tựu rất lớn.

Trong đó có một người bộ dáng chừng ba mươi ra mặt, ngoại hình xuất sắc, thành thục ổn trọng, nghe được Âu Li giải thích một phen, ánh mắt của hắn chợt sáng, một đôi mắt như đại dương mênh mông hiện lên vài tinh quang.

Hắn vẫn tiếp tục duy trì trầm mặc, không có lên tiếng, ngược lại đệ tử trẻ tuổi bên cạnh hắn, chỉ cao khí ngang nói: “Các ngươi biết sư tôn của ta lợi hại là tốt rồi! Chúng ta có thể tới thăm tiểu điếm của các ngươi, đó là vinh hạnh của tiểu điếm của các ngươi, còn không nhanh chuẩn bị đồ ăn ngon tới?”

Đệ tử trẻ tuổi cho là đối phương nhất định sẽ bị danh hiệu của sư tôn uy hiếp, ngoan ngoãn chiêu đãi đám bọn hắn, đáng tiếc hắn đã đoán sai. Thường bá như không có việc gì phủi phủi bột mì lây dính trên thân, lạnh lùng nói: “Chúng ta chẳng qua là tiểu điếm nhỏ, có thể không chiêu đãi nổi nhân vật lớn như các người! Hơn nữa, tiểu điếm của chúng ta chỉ cần gạo muối củi lửa, lại không cần đan dược, ta nghĩ các ngươi hay là đi tìm dược điếm mà ăn cơm đi.”

“Ngươi đừng không biết tốt xấu! Có tin hay không ta một cái tay bóp chết ngươi?” Đệ tử trẻ tuổi nổi giận, đưa tay sẽ phải đánh úp về phía Thường bá.

“Ôi!” Thanh âm các đốt ngón tay bị bẻ có thể nghe thấy, đệ tử trẻ tuổi vịn tay của mình, thất thanh hô đau.

Các đệ tử đi theo hắn, bao gồm cả tiểu sư thúc cầm đầu nhất thời lâm vào kinh ngạc. Ai cũng không nhìn tới Thường bá ra tay như thế

nào, các đốt ngón tay của đệ tử trẻ tuổi như bị bẻ gãy, bọn họ xác định, vừa rồi nhất định là Thường bá ra tay, bởi vì chỉ có hắn ở gần đệ tử trẻ tuổi nhất.

Ai có thể nghĩ đến, đầu bếp của một tiểu điếm, lại có một công phu xuất thần nhập hóa như vậy?

Nam tử được gọi là tiểu sư thúc ngưng thần nhìn chằm chằm Thường bá quan sát hồi lâu, hắn phất phất tay, lạnh lùng nói: “Chúng ta đi!”

“Nhưng mà, Tiểu sư thúc.....” Đệ tử trẻ tuổi tay đau đớn vô cùng, lúc này sao chịu bỏ qua?

Nói tới một nửa, bị kiên quyết cắt đứt: “Đi!”

Đoàn người ngượng ngùng rời đi, chỉ còn lại vị Tiểu sư thúc để lại ánh mắt bí hiểm trước khi đi, làm người ta khó hiểu.

” Tiểu tử này rất bảo trì bình thản!” Âu Li đưa mắt nhìn phương hướng đoàn người rời đi, thở dài nói, “Người này tên là Tần Tú, chính là Nhị công tử thành chủ trong Tần thành của Long Tường đại lục, đối với luyện đan rất có thiên phú. Năm tuổi, đã bái luyện đan tong sư Ứng Ngũ làm sư phụ, trở thành quan môn đệ tử của hắn. Mười lăm tuổi, hắn đã nổi danh là luyện đan thiên tài của Tần thành, nổi tiếng xa gần. Sau lại đi theo Ứng Ngũ đi tới Ngạo Thiên đại lục, muốn tìm kiếm dị hỏa chủng trong truyền thuyết, ai ngờ thông đạo lại đóng lại, hắn cùng sư phụ của hắn không kịp trở về, liền lưu tại Ngạo Thiên đại lục, ở lại một lần chính là mười lăm năm.....”

“Luyện đan thiên tài?” Vân Khê nghe bốn chữ như thế, cảm thấy rất chói tai, có lẽ là bất bình trời phú giữa các tài năng với nhau.

“Có cơ hội, ta muốn so tài với hắn.”

Quyển 4 - Chương 11: Ăn Ý Với Nhau

“Ngươi trăm ngàn lần chớ coi thường hắn! Tần Tú là người luyện đan thiên phú trăm năm khó gặp, lúc mười lăm tuổi đã có người tiên đoán, tương lai thành tựu của hắn nhất định có thể vượt xa sư phụ của hắn Ứng Ngũ, hơn nữa gần mười lăm năm nay dốc lòng nghiên cứu, hắn hiện nay thành tựu đến tột cùng như thế nào, ai cũng không thể nào dự liệu.

Âu Li nhắc nhở.

“Không vội! Chờ ta hoàn toàn khôi phục thực lực rồi hãy nói.” Vân Khê không hề nói gì nữa, cúi đầu an tĩnh ăn đồ ăn.

Ăn no nê sau, Vân Khê tinh thần từ từ khôi phục, sắc mặt chuyển biến tốt hơn nhiều.

Chỉ cần vừa nghĩ tới thống khổ khi ngồi thuyền, nàng nghĩ tới mà sợ không thôi, sau này trừ phi vạn bất đắc dĩ, nếu không tuyệt đối sẽ không ngồi thuyền nữa.

“Mẫu thân, con ăn no rồi, con muốn đi chơi.”

Vân Khê xem Long Thiên Tuyệt cùng Âu Li tiên sinh hai người trò chuyện với nhau thật vui, liền đứng dậy dắt tay của con trai, nói: “Thiên Tuyệt, Âu Li tiên sinh, hai người chậm rãi hàn huyên, ta đem Tiểu Mặc ra ngoài đi dạo một chút.”

Âu Li cười nhẹ gật đầu.

Long Thiên Tuyệt gật đầu, ôn nhu dặn dò: “Chớ quá xa, đi nhanh về nhanh!”

“Biết rồi.”

“Biết rồi.”

Hai mẹ con trăm miệng một lời, ngay cả ngữ điệu cùng thần thái cũng giống nhau như đúc.

Âu Li tiên sinh nhìn một đôi mẫu tử thú vị như vậy, không khỏi hiểu ý mà cười, không biết còn tưởng rằng đây là tỷ đệ nha.

Vân Khê hậu tri hậu giác kịp phản ứng, khuôn mặt đẹp ửng đỏ, cái này là cái gì a? Dắt tay của con trai, trong đầu buồn bực vội vàng đi ra ngoài.

“Ha ha ha, khó trách Long tôn chủ không muốn hồi cố hương rồi, thì ra là nơi này có người so sánh với cố hương càng thêm đáng giá quý trọng.... ”

“Không sai! Ta trước kia đúng là rất muốn trở về, bất quá kể từ sau khi gặp Khê Nhi, có thể trở lại Long gia hay không, đối với ta mà nói, đã không có trọng yếu như thế nữa.” Long Thiên Tuyệt ngưng mắt nhìn phương hướng ngoài cửa, đáy mắt một mảnh nhu sắc, khóe môi một chút nụ cười thanh đạm, còn chứa thêm ưu đàm.

Thường bá đứng ở một bên, đem hết lời thu vào trong tai, hắn quan sát thần sắc hạnh phúc ôn nhu lúc này, trong lòng hắn rất là phức tạp. Một mặt, hắn hi vọng Thiếu chủ có thể vui vẻ hạnh phúc, về mặt khác, hắn lại thấy không đáng giá thay Thiếu chủ, Thiếu chủ không nên buông tha cho tất cả những thứ nên thuộc về hắn, còn có quá

nhiều ân ân oán oán.....

Vân Khê dẫn nhi tử đi tới đường cái, hô hấp lấy không khí thuộc về hải đảo, tâm tình liền sảng khoái

“Mẫu thân, đi theo con, con dẫn người đi xem ngựa gỗ!”

Vân Tiểu Mặc khẩn cấp lôi kéo nàng, hướng tới một con phố ngựa gỗ chạy tới.

Lúc đó, đoàn người Tần Tú vừa mới bị cự ở ngoài cửa tửu điếm, vừa lúc ở cửa hàng ngựa gỗ đối diện với một tửu lâu đang dùng cơm.

Xa xa thấy được thân ảnh của hai mẹ con đang chạy, đôi mắt Tần Tú chớp chớp bí hiểm không thể nhận ra. Mấy tên đệ tử ngồi ở bên cạnh hắn, bắt đầu kềm nén không được nghị luận.

“Tiểu sư thúc, nhìn! Là nữ nhân vừa lúc nãy ở trong tửu điếm kia!”

“Không sai! Chính là nàng! Lần trước ta cùng mấy bằng hữu đi tới Mộ Tinh Thành tham gia đại hội Luyện Đan Sư đã gặp qua nàng, chính là người lấy minh hỏa luyện chế đan dược cấp sáu, chiến thắng nữ nhân Bạch Tịch Tình của tam đại Thánh Địa!”

Ánh mắt Tần Tú rõ ràng là giao động: “Ngươi xác định chính là nàng?”

“Chắc chắn không sai! Cõi đời này chỉ sợ cũng tìm không ra người nữ nhân thứ hai đẹp giống như nàng vậy.....” Đệ tử trẻ tuổi không ý tốt cười cười, hơi ngượng ngùng.

“Không có tiền đồ!” Tần Tú thấp quát hắn một tiếng, nói, “Nam nhân

chỉ có trở nên mạnh mẽ hơn, trở thành người khiến người người nhìn lên, mới có tư cách có mỹ nhân, các ngươi nếu như thật sự muốn mỹ nhân, vậy trước tiên phải làm cho mình trở nên mạnh mẽ hơn, trở thành nhân vật hết sức quan trọng."

"Tiểu sư thúc dạy bảo phải! Chỉ là chúng ta tư chất thường thường, làm sao có thể đánh đồng cùng Tiểu sư thúc thiên tư thông minh? Chờ chúng ta có thể có thành tựu một ngày, sợ rằng tóc đã sớm trắng xoá."

"Nói ngươi không có tiền đồ, ngươi thật đúng là không có tiền đồ!" Tần Tú cười nhẹ một tiếng, đứng dậy, thân thể cao to rắn rỏi đứng lên, mắt của hắn nhìn thân ảnh mẫu tử đối diện, cất bước đi tới cửa hàng ngựa gỗ.

"Mẫu thân, nhìn! Đây chính là ngựa gỗ! Có phải rất thú vị hay không?"

Vân Khê nhìn ngựa gỗ trước mắt là phiên bản xe hơi siêu cấp hiện đại, không khỏi mắt choáng váng, chẳng lẽ nàng vừa xuyên qua sao?

"Ông chủ, ông có thể cho ta biết, những con ngựa gỗ này là do người nào phát minh ra?"

Ông chủ vui cười hớn hở nói: "Nói về, những con ngựa gỗ này xuất hiện, công lao thuộc về Thánh cung cung chủ. Kể từ khi sau khi cung chủ đi tới đảo này, truyền thụ cho chúng ta không ít tài nghệ mới lạ, cũng chính vì vậy, dân trên đảo càng thêm sùng kính cung chủ, ngưỡng mộ cung chủ, phụng thờ cung chủ....."

"Ý của ông là, những con ngựa gỗ này là Thánh cung cung chủ chế tạo ra?"

“Đúng! Cung chủ chẳng những truyền thụ chúng ta các loại tài nghệ mới lạ, còn dạy chúng ta nói thánh ngữ, nói đó là ngôn ngữ thần thánh nhất trên đời, một ngày nào đó, vô luận Long Tường đại lục hay là Ngạo Thiên đại lục mọi người cũng sẽ đem thánh ngữ tôn sùng thành ngôn ngữ duy nhất.” Lão bản bị cung chủ độc hại không nhỏ, mặc dù Thánh cung đã chỉ còn trên danh nghĩa, nhưng trong lòng của hắn vẫn như cũ tín ngưỡng vào Thánh cung cung chủ.

Vân Khê từ từ lĩnh ngộ ra, dã tâm của Thánh cung cung chủ quá to lớn, vượt quá sức tưởng tượng của nàng. Lại nhớ tới Tần Thủy Hoàng sau khi thống nhất sáu nước liền ban phát sách Đồng Văn, dùng một văn tự duy nhất, rồi từ đó lấy làm căn bản để thống trị cả quốc gia, làm cho lòng người Quy Nhất.

Cung chủ để cho tất cả dân trên đảo cùng học thánh ngữ, thậm chí muốn cho mọi người ngoài đảo cũng nói thánh ngữ, dã tâm bừng bừng như vậy, nhưng vẫn có thể nhìn ra chút ít. Hắn rõ ràng chính là học theo Tần Thủy Hoàng, lật đổ tất cả các chế độ hiện thời, từ đó lấy tư tưởng của hắn làm chuẩn tắc cho chế độ mới..... Thật là dã tâm đáng sợ!

Càng làm nàng ngạc nhiên hơn là, cung chủ rốt cuộc là như thế nào học được những thứ tài nghệ đến gần khoa học kỹ thuật hiện đại này? Còn có thuật thi khôi của hắn..... Mỗi một hình thức xuất hiện, đều đủ để ở trên một đại lục nhấc lên sóng gió khổng lồ, người như vậy tiếp tục tồn tại ở trên thế gian, thật sự là quá mức nguy hiểm.

“Mẫu thân, người làm sao vậy? Chẳng lẽ những con ngựa gỗ này chơi không tốt sao?”

Vân Khê cúi đầu, nhìn về khuôn mặt ngây thơ của nhi tử, lắc đầu nói: “Không có, mẫu thân chẳng qua là tò mò thôi.”

“Vậy Tiểu Mặc mở ra ngựa gỗ, dạy mẫu thân chơi, có được hay không?”

Vân Khê cười yếu ớt không nói, trong lòng còn đang suy tư tất cả mọi thứ liên quan tới Thánh cung cung chủ, chẳng biết tại sao, nàng cảm giác, cảm thấy sau lưng cung chủ có bí mật không muốn người biết, bởi vì … những con ngựa gỗ này xuất hiện, thật sự là quá mức vượt xa nguyên tắc rồi, làm cho nàng càng hoài nghi.

Lúc này, đoàn người Tần Tú tới gần, hấp dẫn lực chú ý của Vân Khê.

Là hắn? Luyện đan thiên tài của Tần thành?

Vân Khê thật sâu nhìn về phía hắn, Tần Tú cũng đang nhìn nàng, hai vị luyện đan thiên tài, ánh mắt trong phút chốc giao nhau, trong không khí mơ hồ có cảm giác có tia lửa bắn nhanh ra.

Một người là luyện đan thiên tài Tần thành trong truyền thuyết, một người là trên đại hội ở Mộ Tinh Thành Luyện Đan Sư đoạt được đầu khôi đệ nhất, giống như trước hào quang lóng lánh tỏa trên đầu hai người, khó tránh khỏi đâm tới mắt đối phương.

Hai người nhìn nhau trong nháy mắt, trong cơ thể hai người đồng thời chảy xuôi một dòng máu nhiệt huyết.

“Chúng ta tỷ thí một trận như thế nào?” Tần Tú mở miệng trước tiên, dưới ánh mắt sáng quắc, lóng lánh tia sáng kỳ dị.

“Tỉ thí như thế nào?” Sự hiếu thắng trong lòng Vân Khê bị hắn kích thích.

“Đồng dạng minh hỏa, đồng dạng đan đỉnh, đồng dạng dược liệu, chúng ta so xem ai luyện chế tốc độ nhanh nhất, luyện chế ra đan

dược có độ tinh khiết cao nhất.” Tần Tú bình tĩnh nói, đáy mắt cũng lấp lánh tự tin vô cùng.

Vân Khê hơi kinh ngạc, ấn tượng đối với Tần Tú hoàn toàn thay đổi cái nhìn, biểu hiện của đoàn người bọn họ mới vừa rồi ở tửu điếm, khiến nàng cho là hắn cùng mấy đệ tử giống nhau cùng một loai nông cạn, dựa vào hào quang sư môn, chung quanh diễu võ dương oai, nhưng mà bây giờ nàng không cho là như vậy.

Từ trên người của hắn, nàng nhìn được chấp nhất cùng thật tình mà một luyện đan sư chân chính nên có trên người, chỉ có hỏa chủng nguyên thủy, lò luyện bình thường cùng dược liệu bình thường, mới có thể chân chính khảo nghiệm ra thực lực của một vị Luyện Đan Sư.

Không thể nghi ngờ, hắn đã lấy được sự tôn trọng của Vân Khê.

“Tốt, khi nào?” Vân Khê đồng ý một tiếng, nàng nhìn ra, cùng Luyện đan sư có lực lượng ngang nhau tỷ thí, thắng bại cũng không phải là quan trọng, quan trọng nhất là quá trình tỷ thí.

Tần Tú tựa hồ có chút ngoài ý muốn vì nàng sảng khoái như vậy, khóe môi khẽ động, hiện ra nụ cười ôn hòa: “Vậy thì tối nay được không! Tối nay dạ tiệc, để cho tất cả mọi người bình phán.”

“Tốt, một lời đã định!” Vân Khê cho hắn một nụ cười yếu ớt, coi như là đáp ứng.

Tần Tú hài lòng gật đầu rời đi.

Đây là lần đầu tiên Vân Khê đáp ứng cùng người khác tỷ thí thống khoái như thế, có thể nói là ăn ý với nhau. Nàng hiện tại cần phải có thời gian mà tĩnh tâm, chuẩn bị cho tỷ thí tối nay.

Long Thiên Tuyệt không yên tâm, nên xa xa chạy tới, vừa vặn nghe được ước định của hai người, hắn bất đắc dĩ cười nhẹ. Nhớ tới lần trước trên đại hội Luyện Đan Sư ở Mộ Tinh Thành, cảnh giới luyện đan quên mình của nàng, làm cho người ta rung động, là hắn đã biết hắn tuyệt đối không cách nào ngăn cản nàng.

“Khê Nhi.”

Vân Khê quay đầu, bình tĩnh nhìn thẳng hắn một cái, nói: “Giúp ta tìm một chỗ an tĩnh, ta muốn tĩnh tâm suy nghĩ.”

“Một chỗ an tĩnh. Bản thân ta biết một chỗ rất tốt. Đi theo ta!” Long Thiên Tuyệt lôi kéo nàng, ngồi lên một con ngựa gỗ nhi tử đang chơi, “Tiểu Mặc, đi Thánh cung!”

Tiện tay ném cho ông chủ một túi bạc, người một nhà ngồi ngựa gỗ, nhanh như chớp điện mà đi.

“Tiểu Mặc, chậm!” Bay theo tốc độ ngựa gỗ, làm cho Vân Khê chấn kinh không nhỏ.

“Mẫu thân đừng sợ, kỹ thuật của Tiểu Mặc là hạng nhất!” Vân Tiểu Mặc đứng ở trên chỗ lái, thân thể nghiêng về phía trước, hai tay nắm chặt tay lái, tùy ý gió thổi trên mặt hắn, tóc đen bay bay vô cùng phong cách.

Tăng tốc quẹo trái, rồi tăng tốc nữa quẹo phải..... Mỗi một cái động tác, cũng có thể nghe được tiếng gỗ ma sát kịch liệt với mặt đất.

Vân Khê ngồi ở bên trên, kinh hồn táng đảm một trận, hai tay vững vàng bắt được Long Thiên Tuyệt. Vân Tiểu Mặc thì vô cùng trấn định, trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn lấp lánh vô số tia hưng phấn.

Cuối cùng đã tới nơi, Vân Khê hít sâu một cái, một tay kéo nhi tử từ trên vị trí lái xuống nói: “Tiểu tử thúi, ai dạy con chơi ngựa gỗ như vậy? Không biết láy xe như bay là rất nguy hiểm sao? Ta cho con biết, bắt đầu từ hôm nay, sẽ không cho con chơi ngựa gỗ nữa!”

Vân Tiểu Mặc bị mẫu thân xách cổ, đôi mắt đáng thương hề hề chớp chớp, nhìn về phía phụ thân của mình: “Phụ thân ——”

Long Thiên Tuyệt đồng tình liếc nhi tử một cái, vừa định biện hộ cho nhi tử, bên này Vân Khê trừng nhẹ hắn một cái, hắn lập tức ho nhẹ một tiếng, đổi ngữ khí nói: “Nhà chúng ta, phải nghe lời mẫu thân của con!”

Quyển 4 - Chương 12: Dạ Tiệc Bắt Đầu

Thánh cung trải qua một cuộc hạo kiếp, phần lớn các nơi đã biến thành phế tích, Thánh cung từng huy hoàng hiển hách một thời, hóa thành hư ảo.

Tuy rằng thánh cung nơi nào cũng biến thành phế tích nhưng vẫn còn một gian phòng được bảo tồn.

Bên trong trần nhà thiết hoa lệ nhưng đơn giản, tất cả vật phẩm vừa nhìn là thấy được, càng bắt mắt hơn chính là một bộ y phục ngân bạch vũ được giắt trên giá áo, từng mãnh lân phiến đẹp tỏa ra ánh sáng trắng noãn, hoa lệ mà thánh khiết. Mặc dù chung quanh nó mặt đất cùng vách tường đều đã phủ đầy bụi đất, mà nó vẫn như cũ phát sáng như mới, không nhiễm một hạt bụi.

Khoảnh khắc Vân Khê nhìn đến bộ y phục ngân bạch vũ này, liền nhận ra chủ nhân của bộ áo, trên thế gian này người có thể xứng đôi với Vũ Y một món đồ độc nhất vô nhị như vậy, chỉ sợ cũng chỉ có hắn!

Nhẹ vỗ về lân phiến trên Vũ Y, Vân Khê yêu thích không buông tay: “Thiên Tuyệt, tại sao đem một xiêm y tốt như vậy đặt ở đây? Bỏ quên nó, không phải là đáng tiếc sao?”

Long Thiên Tuyệt khẽ cười nói: “Làm sao nàng biết nó nhất định là của ta?”

Vân Khê nhướng đuôi lông mày, đắc ý nói: “Vậy còn phải hỏi sao?

Trừ chàng ra, còn có ai có thể xứng đôi với nó?”

Long Thiên Tuyệt trầm mặc không nói, nhưng cười đến càng sâu, con ngươi sắc bén chiếu ra ánh sáng thản nhiên, đẹp không sao tả xiết.

Vân Khê tiếp tục vuốt ve lân phiến trên Vũ Y, chỉ cảm thấy trên mỗi một mảnh đều ghi lại quá khứ của hắn, trong đầu tưởng tượng ra phong tư của hắn sau khi mặc vào vũ y, hắn lúc trước là Thiên Long tôn giả, nhất định là điên đảo thiên hạ, khuynh đảo chúng sanh a?

“Thiên Tuyệt, có thể mặc nó được không? Ta muốn xem một chút bộ dáng chàng lúc trước.....”

Đuôi lông mày ngưng lại, Long Thiên Tuyệt yên lặng nhìn Vũ Y, chậm chạp không có trả lời.

“Thiên Tuyệt? Chàng không sao chứ?” Vân Khê nhận thấy được hắn không thích hợp, không khỏi có chút bận tâm, “Nếu như không thuận tiện…, hay là thôi đi. Ta biết, có chút hoài niệm không tốt, không nguyện ý nhớ lại.”

” Xiêm y này là sư phụ ta tự mình sai người đặt làm, nhớ lại khi đó, ta mới vừa bộc lộ tài năng, trở thành Thiên Long tôn giả. Hắn đem cái Vũ Y này đưa đến trước mặt của ta, nói với ta, từ nay về sau, ta chính là tượng trưng cho Thánh cung. Tất cả hành động của ta, đại biểu cho Thánh cung, ta phải cho người trong thiên hạ biết, Thánh cung là nơi thần thánh nhất trong thiên hạ.....”

Hắn đột nhiên ngừng lại, tự giễu cười khẽ một tiếng: “Ta lúc ấy thật rất ngu, tin vào sự đầu độc của hắn, liền tuân theo mệnh lệnh của hắn, chung quanh tuyên dương cái thiện trừng phạt cái ác, tuyên dương tín ngưỡng của Thánh cung. Ta thậm chí tin tưởng sư phụ

của ta là người thiện lương nhất thế gian, bởi vì hắn chẳng những trợ giúp dân đảo cải thiện cuộc sống của bọn họ, còn ra lệnh cho đệ tử Thánh cung tuyên dương cái thiện trừng phạt cái ác, giúp đỡ người nghèo khó. Khi đó, ta thật tin tưởng Thánh cung có thể trở thành nơi tín ngưỡng cho tất cả mọi người trên Ngạo Thiên đại lục, khuyên răn mọi người hành thiện tích đức, hướng tới điều tốt đẹp..... Nghĩ lại, ta mới thật sự là nối giáo cho giặc!”

Long Thiên Tuyệt tiếp tục tự giễu khẽ cười, lông mày như mực thống khổ cau lại, một đoạn quá như vậy, đã kết sâu trong lòng hắn.

“Thiên Tuyệt, chàng đừng nghĩ như vậy!” Vân Khê đau lòng bắt lấy tay của hắn, an ủi, “Bất kể cung chủ như thế nào, chàng làm hết thảy cũng là tuyên dương cái thiện trừng phạt cái ác làm việc tốt, không làm thất vọng lương tâm của chính mình, cho nên chàng không coi là nối giáo cho giặc. Chàng có tín ngưỡng của chính mình, mà không phải là tín ngưỡng của người khác, mới là tín ngưỡng của dân chúng khắp thiên hạ!”

Long Thiên Tuyệt tâm thần chấn động, thật lâu ngưng mắt nhìn nàng, cảm xúc mênh mông.

Hắn nắm tay Vân Khê thật chặt, thanh âm khàn khàn cong môi nói: “Ta không cần ánh mắt người trong thiên hạ, ta chỉ quan tâm nàng, chỉ cần nàng không cần quá khứ của ta, ta chính là người hạnh phúc nhất thế gian này.”

“Đứa ngốc! Đã biết quá khứ của chàng, ta chỉ biết càng thêm kính trọng chàng! Chàng không tin, chàng hỏi Tiểu Mặc đi, hắn không phải là cũng càng thêm kính trọng người phụ thân như chàng sao?”

Hai người quay đầu, nhìn về phía Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch, chỉ thấy một người một thú sủng đang gục đang gục trên một chiếc giường

đã lâu không sử dụng, vù vù ngủ.

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt hai người buồn cười, bé yêu điên cuồng mới vừa còn chơi ngựa gỗ, nhưng bây giờ lại ngủ say như chết. Ăn no, chơi đủ, sau đó chính là vù vù ngủ, thật đúng là vô ưu vô lo mà!

Long Thiên Tuyệt lấy ra một xiêm y sạch sẻ, trùm lên trên người nhi tử, bất đắc dĩ lắc đầu cười khẽ một tiếng.

“Khê Nhi,! Ta dẫn nàng đi tới một chỗ, nơi đó thích hợp cho nàng tĩnh tâm suy ngẫm.

Sau lưng tủ quần áo từ từ lộ ra một gian mật thất, ánh sáng nhu hòa hiện lên, nhẹ nhàng nhấp nháy, khiến cho mật thất thần bí hơn.

Đi theo Long Thiên Tuyệt tiến vào trong mật thất, Vân Khê lúc này mới phát hiện, thì ra ánh sáng nhu hòa kia chính là do mười mấy viên dạ minh châu rủ xuống trong mật thất tương ứng tạo thành.

Mật thất này là cái gì, rõ ràng chính là tàng bảo vật!

Từng rương vàng khối lấp lánh, làm hoảng ánh mắt người, còn có vô số châu báu ngọc khí rực rỡ muôn màu, toàn bộ cộng lại đúng là phú khả địch quốc.

Vân Khê không nhịn được sợ hãi than nói: “Thiên Tuyệt, chàng cũng phá sản quá đi? Lại đem bảo bối nhiều như vậy đặt ở nơi này, vạn nhất bị người phát hiện trộm đi thì làm sao bây giờ?”

Ai ngờ Long Thiên Tuyệt lạnh lùng đáp lại: “Ngày thường ta để dành nhiều trân bảo lắm những thứ này là chứa không hết còn dư lại.”

Vân Khê có chút bị sét đánh, trên đời có những người, sinh ra là để cho người khác ghen tị, còn có những người, trời sinh là tới để đả kích người khác!

Vân Khê không chút khách khí tặng hắn một chữ: “Cút!”

Long Thiên Tuyệt nghe vậy, không nhịn được khoan khoái cười to, Khê Nhi của hắn phản ứng luôn khác với những người thường, thật là khả ái!

“Này, đây là cái gì?” Vân Khê tiếp tục tầm bảo, ở giữ đống bảo vật, phát hiện một món đồ thú vị. Từ trên ngoại hình nhin, giống như một căn phòng nhỏ, có cửa chính, có cửa sổ, xuyên thấu qua cửa sổ, còn có thể thấy trong phòng có gia cụ nhỏ xíu, bàn ghế, mọi thứ đầy đủ hết, bên trong tựa hồ còn có một chiếc giường nhìn rất thoải mái..... Chẳng qua là cả vật lẫn màu sắc có chút không đồng nhất, một nửa cũ kỹ, một nửa mới tinh.

Long Thiên Tuyệt nhận lấy từ trong tay nàng, chừng lật xem dưới, cười nhạt nói: “Đây là một món đạo khí bán thành phẩm của ta luyện chế! Đều tại tay nghề của ta, chỉ thành công một nửa, một nửa khác không có luyện chế thành công.”

“Đạo khí?” Vân Khê ánh mắt sáng lên, giơ lên chiếc nhẫn trữ vật trong tay nói, “Ta nghe nói chiếc nhẫn trữ vật này, bình thường thuộc về hàng thứ năm bảo khí, đạo khí này so sánh với bảo khí là cấp bậc luyện khí cao cấp hơn sao?”

Long Thiên Tuyệt con ngươi lóe sáng lên, gật đầu nói: “Không sai! Đối với một luyện khí sư mà nói, có thể luyện chế ra một bảo khí tầm thường, đã nói không dễ. Chỉ có luyện khí sư đẳng cấp tư chất cao mới có thể luyện chế ra đạo khí, đạo khí so sánh với bảo khí, nó càng thêm có linh tính, giống như nàng bây giờ nhìn qua cái này là

bán đạo khí thành phẩm, nhưng nếu có một ngày nó có thể luyện chế thành công, như vậy chúng ta chẳng những có thể đưa vào bên trong nó càng nhiều bảo vật thậm chí ngay cả chúng ta cũng có thể ở bên trong đó, vẫn làm việc cùng nghỉ ngơi bình thường."

"Chàng nói thật? Người còn có thể ở bên trong đó?" Vân Khê lần nữa nhận lấy quan sát, đối với phương diện luyện khí càng có thêm nhiều kiến thức.

"Vậy tại sao chàng không tiếp tục luyện chế tiếp, nếu có thể đem nó luyện chế thành công, như vậy ba người một nhà chúng ta chẳng phải là có thể vào ở bên trong sao?" Vân Khê có chút mong đợi.

Long Thiên Tuyệt cười nhu loạn tóc mai của nàng, nói: "Nào có dễ dàng như vậy? Luyện chế đạo khí chẳng những cần thuần thục thủ pháp luyện khí, điều tối quan trọng là phải có vật liệu thượng đẳng, đạo khí này của ta sở dĩ luyện chế không thành công, cũng là bởi vì thiếu hụt long tinh Thạch tinh khiết. Lúc ấy ta chiếm được một ít long tinh thạch trân quý, nhất thời cao hứng, liền muốn luyện chế ra một đạo khí để thỏa mãn chính mình, nhưng ta cũng biết long tinh thạch trong tay ta căn bản là không đủ để luyện chế một đạo khí hoàn chỉnh, cho nên ta liền dùng những thứ tinh thạch khác xen lẫn cùng long tinh thạch để luyện chế. Ta tin tưởng bằng vào thành tựu luyện khí nhiều năm qua của ta, nhất định có thể làm nên kỳ tích, mặc dù long tinh Thạch không đủ, cũng có thể lấy tài nghệ của ta để bù đắp thiếu thốn. Ai ngờ là ta quá tự phụ rồi, long tinh thạch không đủ, căn bản là không thể nào luyện chế hoàn chỉnh đạo khí, cho nên cuối cùng, ta phải bỏ cuộc."

"Vậy cũng thật là đáng tiếc!" Vân Khê nhìn chăm chú căn phòng nhỏ, yêu thích không buông tay, suy nghĩ một chút, nói, "Không bằng như vậy đi, ta trước giúp chàng giữ nó, có lẽ một ngày nào đó chúng ta trùng hợp tìm được đầy đủ long tinh Thạch, đến lúc đó chàng lại tiếp

tục đem nó luyện chế hoàn chỉnh, có được hay không?”

Long Thiên Tuyệt đã nhìn thấy ánh sáng chờ mong trong đáy mắt nàng, hứng thú luyện khí ngủ yên cũng chậm rãi sống lại, hắn sủng nịch cong khóe môi cười một tiếng: “Tốt, nghe lời nàng! Vậy nàng ở chỗ này từ từ tĩnh tâm, ta đi ra bên ngoài phụng bồi Tiểu Mặc, có chuyện gì, thì gọi ta.”

“Thiên Tuyệt, chàng thật tốt!” Vân Khê cười một tiếng, kéo cổ của hắn xuống, kiễng mũi chân, trên môi hắn hung hăng hôn một cái, thanh âm ám muội ở giữa phòng âm u phá lệ vang lên.

“Nàng lại dẫn dụ ta, ta muốn phải..... Ừ?” Long Thiên Tuyệt cúi đầu ngó chừng nàng, cười đến tà mị, đáy mắt cũng là một mảnh trong sáng, không có bất kỳ tạp sắc nào.

Vân Khê cười khúc khích, vội vàng đưa tay đẩy hắn ra, đưa một đường đẩy tới mật thất cửa. Lần luyện đan tỷ thí này, mặc dù không phải là tỷ thí chính thức, cũng không có bất kỳ vinh quang, nhưng nàng cực kỳ coi trọng. Nàng mơ hồ có loại cảm giác, trải qua lần tỷ thí luyện đan này, ở phương diện luyện đan, thành tựu của nàng, sẽ nhận được những đột phá đáng kể. Bởi vì đã có thời gian quá dài, ở phương diện luyện đan, nàng không có bất kỳ đột phá lớn nào, nhu cầu cấp bách của nàng là cần một đối thủ, tới trở thành hòn đá kê chân cho phương diện luyện đan của nàng, mà Tần Tú không thể nghi ngờ là một lựa chọn rất tốt!

Ngồi xuống một tháp mềm trong mật thất, nơi này hẳn là nơi Long Thiên Tuyệt hàng ngày bí mật luyện công, Vân Khê nhắm mắt suy ngẫm, đem tất cả trí nhớ về Tàn Hoa bí lục liên quan tới luyện đan, một lần nữa tinh tế nhớ lại. Bình thường, nàng mỗi một lần đọc lại Tàn Hoa bí lục, cũng sẽ có lĩnh ngộ mới, lần này cũng không ngoại lệ.

Nàng biết rằng, yếu tố chủ yếu nhất của luyện đan là: hỏa chủng, vật liệu, phối phương, sau đó chính là tinh thần lực cùng linh hồn lực đem kết hợp. Đối với người bình thường mà nói, ba cái đầu tiên cũng có thể dễ dàng nhận được, chỉ có cái cuối cùng tinh thần lực cùng linh hồn lực là khó khăn nhất, điều này cần thiên phú, là năng lực bẩm sinh, dĩ nhiên cũng bao gồm rèn luyện hàng ngày, nhưng vẫn là năng lực bẩm sinh làm chủ, cho nên trên thế gian này luyện đan sư chân chính lại càng ngày càng ít.

Vân Khê học tập luyện đan đến nay, đối với tinh thần lực nắm trong tay đã có thành tựu nhất định, song linh hồn lực đối với nàng mà nói là trống rỗng, nàng thủy chung cũng không cách nào lĩnh ngộ, đây cũng là nguyên nhân nàng chậm chạp không cách nào lên cấp, rơi vào bình cảnh.

Nàng hiện tại thực sự muốn khiêu chiến cao thủ trong lĩnh vực này, mục đích là muốn thông qua đối thủ lĩnh ngộ linh hồn lực như thế nào, như thế nào mới có thể từ trên luyện đan tìm tới cảnh giới cao nhất.

Suy ngẫm, suy ngẫm, lại suy ngẫm..... Nàng cần lắng đọng tâm cảnh của mình, tới từ từ lĩnh ngộ.

Trong lúc vô tình, một ít thân ảnh màu trắng quen thuộc lần nữa hiện lên ở trong đầu của nàng, song lần này, nàng không còn là vô hưu vô chỉ múa kiếm, sự xuất hiện của nàng rất đặc biệt.

Vân Khê có thể mơ hồ nhìn thấy trong tay nàng nắm một ngọn lửa, ngọn lửa kia màu sắc rất nhạt rất cạn rất mơ hồ, khiến nàng cảm thấy nó không thực. Mặc dù như thế, nhưng nàng thiết thiết thực thực cảm nhận được nhiệt độ của ngọn lửa từ trong tay nàng, cực nóng như vậy, mãnh liệt như vậy, làm người ta hít thở không thông.

Trên trán Vân Khê từ từ toát ra mồ hôi nóng, vẻ mặt rất thống khổ, nàng cả người thật giống như bị đặt ở trong lửa nóng thiêu đốt.

Nóng quá!

Thật khó chịu a!

Nàng sắp chịu không được rồi!

Vân Khê giãy dụa trốn tránh, muốn tỉnh lại, nhưng nàng thất bại, linh hồn của nàng, thần trí của nàng, toàn bộ cũng bị nhốt ở trong ngọn lửa vô cùng vô tận này, không cách nào chạy trốn.

Sắc trời dần tối, Long Thiên Tuyệt ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, cảm thấy thời gian không sai biệt lắm, liền gọi Tiểu Mặc tỉnh lại, đi tới mật thất, gọi Vân Khê.

“Khê Nhi, đến giờ rồi, chúng ta cần phải đi.”

“Khê Nhi?”

Đợi đến gần, Long Thiên Tuyệt liền nhận thấy được Vân Khê có gì đó không đúng, vẻ mặt nàng thống khổ, dọa hắn nhảy dựng lên. Lúc trước biết nàng có thói quen nằm mộng, song trong mộng của nàng, vẻ mặt rất vui vẻ, chưa bao giờ xuất hiện thần sắc thống khổ như thế.

Hắn vội vàng bắt mạch đập của nàng, hết thảy đều bình thường.

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Hắn càng lúc càng không giải thích được.

“Khê Nhi, mau tỉnh lại! Không phải nàng nói nàng phải tỉ thí luyện đan sao?”

“Khê Nhi, nghe được ta nói chuyện không?”

Long Thiên Tuyệt lần nữa gọi nàng mấy tiếng, nhưng vẫn không nhận được bất kỳ lời đáp nào, nàng vẫn như cũ hãm sâu trong thế giới của nàng, không cách nào tỉnh lại.

Vân Tiểu Mặc đi theo phụ thân tiến vào mật thất, nhận thấy mẫu thân khác thường, không khỏi lo lắng: “Phụ thân, mẫu thân sao vậy? Mẫu thân có thể gặp chuyện gì hay không a?”

Long Thiên Tuyệt đang tự phiền lòng, thấy nhi tử ở bên, hắn vội vàng thu lại tâm tình không tốt của mình, nhợt nhạt mỉm cười nói: “Đừng lo lắng! Mẫu thân con không có chuyện gì, nàng chẳng qua là luyện công quá mức đầu nhập mà thôi.”

Hắn nghiêng thân, đem Vân Khê ôm lấy: “Tiểu Mặc, đi! Tỷ thí tối nay, mẫu thân con nhất định không muốn bỏ qua.”

Đúng vậy, hắn tin tưởng nàng sẽ không muốn buông tha cho cơ hội tỷ thí lần này, cho nên hắn quyết định trước mang nàng đến yến hội, về phần cuối cùng có muốn tỷ thí hay không, đợi nàng tỉnh lại, tự mình quyết định.

Ở một góc của hải đảo, một đêm lửa trại ngoài trời tiếng ca múa nhạc đang tưng bừng tiến hành.

Trăng trên biển.

Trăng sáng tỏ như nước, mang đến đêm đẹp đẽ.

Trong dạ tiệc, quần hùng tụ tập, có các cao nhân lánh đời tới từ các hải đảo nhỏ, cũng có những khách nhân đến từ đất liền, Lưu xuyên nhất hùng cùng Anh Mộc đại lang hôm nay làm chủ nhà, qua lại bận rộn, chào hỏi khách khứa của riêng mình.

Bên trong đoàn khách, đoàn người Long Thiên Thần, Lam Mộ Hiên đã ở trong đó, vị trí chỗ ngồi của bọn họ được an bài gần phía dưới, không vì cái gì khác, chỉ vì nhân vật trình diện hôm nay toàn bộ đều có lai lịch lớn, bọn họ so sánh với những người này, thì chỉ có vẻ nhỏ bé không đáng kể.

Trong đoàn người cũng có ngoại lệ, thí dụ như Hách Liên Tử Phong, Đoan Mộc Hùng cùng Mộ lão ba người thì được an bài ở vị trí gần phía trên, Hách Liên Tử phong cùng Đoan Mộc Hùng thân là thập đại gia tộc, nhân vật phong vân, được mọi người sùng bái, không gì đáng trách, mà còn lại Mộ lão là bởi vì ở giới luyện đan hắn được hưởng danh dự cùng được người tôn trọng, vị trí của hắn ngược lại được an bài ở trên hai người Hách Liên Tử Phong cùng Đoan Mộc Hùng.

Trong yến hội, còn có một hiện tượng tương đối kỳ lạ, đó chính là vị trí những người phía trên, phần lớn đều là những nhân vật tương đối có thành tựu trong giới luyện đan cùng giới luyện khí, tiếp theo mới là các cường giả trong giới võ học. Bởi vậy có thể thấy được, những người này trong mắt bọn họ, địa vị thế tục, chỉ có Luyện Đan Sư, Luyện Khí Sư có kỹ năng đặc thù mới chính là nhân vật được người tôn kính cùng sùng bái.

Đám người Long Thiên Thần, Dung Thiếu Hoa, Độc Cô mưu, Lam Mộ Hiên cùng tứ đại hộ pháp theo ngồi ở ghế hạng bét, nhìn chung quanh đánh giá, nhưng thủy chung không có tìm kiếm được thân ảnh một nhà ba người Long Thiên Tuyệt.

“Đại ca, đại tẩu bọn họ chạy đi đâu rồi? Yến hội lập tức sẽ bắt đầu, làm sao còn chưa tới?”

“Bọn họ có thể không có nhận được thiệp mời đây hay không?” Hách Liên Tử Ngữ nói.

Long Thiên Thần khoát khoát tay, nói: “Làm sao có thể? Bọn họ lúc tới phô trương như vậy, sợ rằng cả người trên đảo cũng biết bọn họ tới. Bọn người Lưu Xuyên đã từng nhận ân huệ của đại ca, từ trước đến giờ đối với đại ca kính trọng có thừa, bọn họ ngay cả chúng ta đều mời, làm sao có thể không mời đại ca?”

“Thiên Thần nói rất có lý! Cả nhà bọn họ sợ là trốn đến nơi nào tiêu dao sung sướng đi, chúng ta không cần để ý tới bọn họ, nên ăn, nên uống, phân tâm làm cái gì?” Dung Thiếu Hoa gấp quạt, thản nhiên nói, vẫn không quên thỉnh thoảng đưa đồ ăn ngon tới trước mặt Băng hộ pháp, tận hết sức lực lấy lòng.

Băng hộ pháp tức giận trừng mắt liếc hắn một cái: “Yến hội còn chưa bắt đầu đâu, ngươi đừng tham ăn tham uống, giữ hình tượng được không?”

Dung Thiếu Hoa ủy khuất cắn môi nói: “Không ăn không uống, vậy còn có thể làm cái gì? Ngươi vừa không nói chuyện phiếm cùng ta, ta một người thật không thú vị a!”

Băng hộ pháp nghe hắn nói như thế, mấp máy môi, đáy lòng dâng lên một cỗ áy náy. Hắn là vì nàng, mới cam tâm buông tha cho vị trí đại thiếu gia Dung gia, đi theo nàng tới đây, có lẽ là nàng quá hà khắc, rất không hiểu ôn nhu. Nghĩ đến chỗ này, nàng khóe môi kéo xuống, kéo ra một nụ cười không tự nhiên, thấp giọng nói: “Ta đây cùng ngươi nói chuyện phiếm.”

Dung Thiếu Hoa nhìn thấy nàng khóe môi cười, cả người không khỏi u mê, chậm chạp không kịp phản ứng.

Hồi lâu, hắn lôi kéo ống tay áo Băng hộ pháp, liên tục xác nhận nói: “Băng nhi, nàng vừa rồi mới cười sao?”

Khóe môi của Băng hộ pháp quất thẳng tới co rút, thật muốn tự mình tát cho mình một cái bạt tai, nàng lúc này liền phục hồi gương mặt, lạnh lùng nói: “Ngươi nhìn lầm rồi, ta không cười.”

Dung Thiếu Hoa mặt dày mày dạn tựa vào người nàng, hai tay không an phận trên người nàng nơi nơi ăn đậu hũ, giọng làm nũng nói: “Băng nhi, tại sao không thừa nhận đi? Cười chính là cười, có cái gì phải xấu hổ?”

Băng hộ pháp lạnh lùng trừng hắn, thật muốn đích thân bóp chết hắn!

Nàng làm sao lại chọc tới một nam nhân mặt dày mày dạn như vậy? Hắn xác định thật sự là nam nhân, không có đầu thai sai sao?

Dung Thiếu Hoa bộ tướng vô lại, bị Long Thiên Thần cùng ba đại hộ pháp còn lại nghiêm trọng khinh bỉ, hắn quả thực chính là sỉ nhục của nam nhân, hối hận vì đã biết hắn, bọn họ cư nhiên quen hắn, hơn nữa còn đồng hành cùng hắn.

Quyển 4 - Chương 13: Chân Lý Còn Cần Giải Thích?

Ở góc đối diện với đoàn người Long Thiên Thần, chính là năm người của Văn trưởng lão.

Bạch Sở Mục nhìn thấy Long Thiên Thần đám người từ sớm, nhưng chẳng qua là ngại đám người Văn trưởng lão, nên hắn cũng không dám tùy ý quá mức. Lúc này vừa vặn nhìn thấy đi cùng với đám người Văn trưởng lão có mấy vị cao nhân đang trò truyện với nhau, nên vội vàng nhân cơ hội chạy về phía đám người Long Thiên Thần chào hỏi.

“Long Thiên Thần, tại sao các ngươi cũng tới Thánh Đảo?”

Long Thiên Thần lạnh lùng liếc nhìn hắn, quay đầu nói: “Mặc kệ ta! Ta không muốn cùng những tên không có nghĩa khí nói chuyện!”

Bạch Sở Mục cố ý giấu giếm việc đại tẩu mất tích, hắnvẫn còn nhớ rõ, nên đâu thể nào dễ dàng bỏ qua chuyện này được?

Bạch Sở Mục ngượng ngùng tỏ vẻ hối lỗi, nội tâm cảm thấy áy náy, vỗ vỗ đầu vai hắn nói: “được rồi, đừng hẹp hòi như vậy! Ta nói xin lỗi với ngươi không được sao? Hơn nữa, đại tẩu ngươi bây giờ không phải đã cùng đại ca ngươi đoàn tụ rồi sao?”

Long Thiên Thần vươn tay đẩy mạnh bàn tay của hắn, tăng thêm ngữ điệu nói: “Tiểu tử nhà ngươi thật quá đáng! Biết rõ ta đang tìm đại tẩu, nhưng ngươi lại cố ý giấu diếm, có phải ngươi tính âm thầm đem đại tẩu ta cho tam đại Thánh Địa không, sau đó trơ mắt nhìn

nàng bị giết chết, làm như vậy để báo thù cho sư huynh ngươi, đúng không?”

“Ta làm sao có thể nghĩ như vậy? Uy, Long Thiên Thần, ngươi nghĩ ta là loại người gì? Ta là loại người này sao?” Bạch Sở Mục nóng nảy, mặt đỏ tới mang tai nói.

Long Thiên Thần liếc mắt nhìn hắn, thầm nghĩ:” Có Trời mới biết ngươi đến tột cùng là loại người gì.”

Bạch Sở Mục hít sâu, tức giận không dứt:”Long Thiên Thần, ta cố ý tới đây để giải thích với ngươi, ngươi lại đối với ta như vậy, làm ta cảm thấy thật thương tâm*(đau lòng)!”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, hừ lạnh một tiếng, nhất tề*(cùng lúc)cùng ngoảnh mặt đi.

Không khí xung quanh trầm xuống, khiến Hách Liên Tử Ngữ có chút đứng ngồi không yên, kéo kéo ống tay áo của Long Thiên Thần, khuyên nhủ: “Thiên Thần, bỏ đi, ta nghĩ hắn có nổi khổ tâm.”

Nghe được giọng nói ấm áp của người yêu, tâm tình của Long Thiên Thần lúc này mới có chút chuyển biến tốt đẹp, nói: “Được rồi, nếu Tử Ngữ đã thay ngươi cầu tình, ta đây đành tha thứ ngươi vậy.”

Nghe thấy giọng nói bố thí của Long Thiên Thần, Bạch Sở Mục càng lúc càng cảm thấy tức giận, ngón tay run rấy chỉ vào mặt Long Thiên Thần, ngực mãnh liệt phập phồng: “Tiểu tử nhà ngươi..... Tiểu tử ngươi là đồ trọng sắc khinh bạn! Ngươi làm ta cảm thấy quá thương tâm rồi!”

Long Thiên Thần hướng hắn trợn mắt: “Uy, ngươi rốt cuộc muốn như thế nào? Tha thứ ngươi, ngươi còn không hài lòng sao?”

“Ta chính là không hài lòng, thế nào?”

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, không ai nhường ai, cho đến khi hai người trợn hai mắt đến ê ẩm, lúc này mới dịch chuyển mắt khỏi nhau, cả hai liếc mắt nhìn nhau thêm vài lần, liền không khỏi cảm thấy buồn cười. Thử nghĩ xem, hai người thật đúng là trẻ con, đều đã trưởng thành rồi, lại còn giống như tiểu hài tử đấu võ mồm!

Không khí rốt cục hòa hoãn chút ít, Hách Liên Tử Ngữ che cái miệng nhỏ nhắn cười trộm, tiến tới bên tai Long Thiên Thần, nhỏ giọng nói:”Thiên Thần, ta cảm thấy hắn giống như là ghen đấy.”

Bạch Sở Mục nghe được những lời nàng vừa nói, liền không khỏi nóng nảy trừng mắt: “Ngươi đừng nói nhảm! Ngươi.....”

Không đợi hắn nói tiếp, bên kia Văn trưởng lão đã phát hiện hắn đã chuồn mất, từ xa hướng hắn nói: “Thiếu chủ, còn không mau trở về?”

Văn trưởng lão giọng nói có chút không vui, Bạch Sở Mục không khỏi rụt cổ lại, không dám ở lại lâu.

“Chút nữa cùng các ngươi hàn huyên trò truyện!” Hắn hấp tấp chạy trở về vị trí.

“Vị bằng hữu kia của ngươi, thật là thú vị!” Hách Liên Tử Ngữ tiếp tục che miệng cười trộm.

Long Thiên Thần bĩu môi, tầm mắt rơi vào đoàn người của Văn trưởng lão, trong lòng nghĩ nên làm thế nào giúp đại tẩu lấy lại thần khí.

Bên này sau khi Bạch Sở Mục trở lại chỗ ngồi, Văn trưởng lão không

khỏi quở trách hắn một phen.

“Thiểu chủ, ngươi phải nhận định rõ thân phận của mình, người nào có thể kết giao, người nào không thể kết giao, ngươi phải biết phân biệt! Hiện việc trọng yếu nhất của chúng ta chính là bảo vệ tốt thần khí, đem chúng an toàn hộ tống về Bạch Sa Đảo, chỉ cần có như vậy, mới có thể bảo vệ địa vị của ngươi ở Bạch gia. Vào thời khắc quan trọng, ngươi nhất định phải chú ý cảnh giác, không thể lỗ mãng giống như lúc trước, đối với bất cứ chuyện gì cũng không để tâm đến.....” Văn trưởng lão nói liên miên không dứt, đáng thương cho Bạch Sở Mục không dám phản bác lại lời nào, còn phải nhận trận ‘tên bay đạn lạc’ của hắn, không thể làm gì khác hơn là đưa ánh mắt khẩn cầu liếc về phía sư huynh.

Nam Cung Dực thấy cơ hội đã đến, mở miệng nói: “Văn trưởng lão, vị kia chính là một đời luyện đan tông sư Ứng Ngũ, Ứng lão tiên sinh sao?”

Những lời này của hắn, thành công đánh lạc hướng sự chú ý của Văn trưởng lão, đợi hắn ngẩng đầu nhìn qua, quả nhiên thấy một vị lão nhân dẫn theo một nhóm môn nhân đi tới hiện trường yến hội. sự hiện diện của bọn họ, khiến cho yến hội tăng thêm một chút không khí. Các vị tân khách rối rít đứng dậy đón chào, hàn huyên thăm hỏi.

Văn trưởng lão nhìn thấy bọn họ, không khỏi có một chút kích động nho nhỏ: “Không sai! Hắn chính là một đời luyện đan tông sư Ứng Ngũ Ứng lão nhân gia, còn người đi bên cạnh hắn, chính là quan môn đệ tử mà hắn đắc ý nhất Tần Tú. Ngũ lão cùng các môn nhân của hắn hàng năm ẩn Cư ở độc đảo*(đảo hoang?), không màn thế sự, hôm nay chẳng biết tại sao đột nhiên xuất hiện ở nơi này? Các ngươi tối nay cũng phải lưu ý để đến những người đang ngồi này, bọn họ mọi người cũng là những đại nhân vật khó gặp, ngày thường đều ẩn cư tại đảo hoang hoặc ẩn cư tại thâm sơn cùng cốc, nhưng

mỗi người năm đó tại Long Tường đại lục đều là là những nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy.”

“Văn trưởng lão, ý của ngài là, bọn họ những người này phần lớn cũng là đến từ Long Tường đại lục?” Nam Cung Dực bắt được điểm mấu chốt trong lời nói của hắn, không khỏi nheo mắt suy nghĩ.

“Không sai! những người này phần lớn đều là những người tài ba đến từ Long Tường đại lục..... Di? Đúng vậy, lão phu làm sao không có phát hiện, đến tột cùng xảy ra chuyện gì, vì sao những người này đồng thời hội ngộ tại nơi này?” Văn trưởng lão bỗng nhiên giác ngộ, phát hiện sự việc có chút kỳ hoặc.

Lúc này, thấy Mộ lão Mộ Tông Minh triều Ứng ngũ đi tới, Văn trưởng lão lấy lại bình tĩnh, đặc biệt chú ý động tĩnh cùng cảnh giác.

“Đồ nhi bái kiến sư phụ!”

Mộ Tông Minh hướng Mộ Cảnh hướng hai huynh muội vẫy vẫy tay, nói: “Các ngươi còn không mau tới đây bái kiến sư phụ của ta?”

“Mộ Cảnh huy (Mộ Vãn Tình) bái kiến sư tổ.” Mộ Cảnh huy hai huynh muội cung kính cuối đầu nói.

“Tông Minh a, ngươi sao cũng tới đây? Đây có phải là Tôn Tử cùng cháu gái của ngươi? Không tệ, không tệ, một là nhất biểu nhân tài, một là dịu dàng hào phóng, ngươi thật là hảo phúc khí a! Ha ha ha.....” tiếng cười lớn đầy hảo sảng*(hào phóng) của Ứng ngũ làm tan biến đi bầu không khí quỷ dị này, hắn tuy là tông sư, nhưng tính cách lại hết sức ôn hòa, bình dị gần gũi, khiến rất nhiều người tại đây đối với hắn vô cùng kính trọng lẫn sùng bái, đồng thời cùng hắn sinh ra cảm giác thân thiết.

“Sư phụ quá khen! Đồ nhi lần này theo Long tôn chủ của đám người Lăng Thiên Cung đến đây, sự tình cụ thể, đồ nhi sẽ cùng sư phụ nói tỉ mĩ sau.”

“Tốt! Đúng rồi, Tú nhi, còn không mau ra mắt Mộ Tông Minh Mộ sư huynh của người? tuổi tác hai người các ngươi mặc dù xê xích khá lớn, những đều là đệ tử của ta, ngày sau nên tương thân tương ái lẫn nhau mới đúng.” Ứng ngũ cười híp mắt nhìn lại hai đệ tử đắc ý của hắn, cảm thấy phi thường mãn ý*(rất hài lòng).

“vâng, sư phụ! lời dạy bảo của sư phụ, đồ nhi nhất định khắc cốt ghi tâm.” Tần Tú quy củ hướng Mộ Tông Minh chắp tay cuối đầu, nói:”Sư huynh, đã lâu không gặp, mọi thứ vẫn tốt chăng? Nghe nói ngươi có tin tức quan trọng liên quan đến Long Chi diễm, không biết là thật hay giả? nếu thế thì đem Long Chi diễm mang tới, hiến tặng cho sư phụ?”

Mộ Tông Minh cảm thấy sửng sốt, khó khăn nói: “Này..... Một lời khó nói hết a!”

Long Chi diễm sớm bị Tiểu Bạch nuốt vào trong bụng, muốn hắn đi nơi nào tìm ra một Long Chi diễm thứ hai để dâng tặng cho sư phụ đây?

Một đệ tử trẻ tuổi phía sau Tần Tú giành nói: “Mộ sư bá, ngươi nếu thật sự có Long Chi diễm, nên lập tức lấy ra a! Tối nay Tiểu sư thúc cùng người ta hẹn sẽ tiến hành luyện đan tỷ thí, có Long Chi diễm, Tiểu sư thúc tất thắng không thể nghi ngờ.”

Lời hắn vừa nói ra, hiện trường xuất hiện một sự chấn động nho nhỏ.

Quan môn đệ tử của luyện đan tông sư muốn cùng người khác tỷ thí luyện đan, đây tuyệt đối là một tin chấn động, không thể bỏ qua!

Ứng ngũ vừa nghe thấy vậy, sắc mặt vốn ôn hòa đột nhiên trầm xuống, không vui quát lớn:"Tú nhi, đây là chuyện gì xảy ra? Người nào chấp thuận ngươi tùy ý cùng người khác tỷ thí? Quả thực hồ đồ! Nói mau, người cùng ngươi tỷ thí rốt cuộc là người phương nào?"

"Sư phụ xin bớt giận! Đồ nhi cũng không phải là hồ nháo, người cùng đồ nhi tỷ thí, chính là cô gái đã từng ở Mộ Tinh Thành Luyện Đan Sư tỷ thí trên đại hội đoạt được chiến thắng!" Tần Tú bình tĩnh nói, bất ti bất kháng, không nóng không vội.

Ứng ngũ nghe vậy, sắc mặt càng thêm đen chìm liễu: "Nữ tử? Ngươi thật là đã có tiền đồ, lại đi cùng một nữ tử tỷ thí luyện đan? Ngươi có nghĩ đến mặt mũi của ta sao?" Ai có thể biết được đường đường là một đời luyện đan tông sư, kì thực là một tên cổ hủ chỉ biết trọng nam khinh nữ? Vừa nghe thấy đệ tử muốn cùng nữ tử tỷ thí, tính tình của hắn nhất thời tựu nổ tung oa*(chắc ý muốn nói "không thể khống chế" á), đã sớm không còn bộ dạng hoà nhã lương thiện như lúc trước.

"Sư phụ, ta....." Tần Tú còn đang muốn giải thích, bên này Mộ Tông Minh liền đoạt trước nói: "Sư phụ, xin bớt giận! Nàng chính là phu nhân của Long Thiên Tuyệt tôn chủ của Lăng Thiên Cung, nàng ở phương diện luyện đan đúng là có một chút thành tựu, kỳ thực lực không thể khinh thường."

Khi Mộ Tông Minh nghe thấy người cùng Tần Tú tỷ thí không phải là ai khác, chính là Vân Khê, hắn có chút lấy làm kinh hãi, không nhịn được vì Vân Khê nói chuyện. Theo như hắn nghĩ, thiên phú của tiểu sư đệ đích thực là trăm năm khó gặp, nhưng thiên phú của Vân Khê cũng giống tiểu sư đệ đều là loại trăm năm khó gặp, hai thiên tài như vậy cùng chạm mặt nhau, đến tột cùng ai thắng ai thua, vẫn còn là một ẩn số, nhưng trong lòng hắn lại có chút mong đợi.

“Đến ngươi cũng nghĩ như vậy?” chân mày của Ứng ngũ lão nhẹ chau lại, tâm tư lại suy nghĩ một phen, một lần nữa hắn lại kiên quyết phủ nhận nói, “Nữ tử thủy chung vẫn là nữ tử, tuy có thiên phú nhưng cũng không thể vượt qua nam tử được. Trận tỷ thí tối nay, lão phu ra lệnh ngươi lập tức hủy bỏ! Ngươi là quan môn đệ tử của lão phu, là môn sinh đắc ý nhất, làm sao có thể cùng một nữ tử tỷ thí luyện đan? đúng là làm thiên hạ chê cười mà!”

Một đệ tử trẻ tuổi không nhịn được chen vào nói: “Sư tổ ngài đừng nóng giận! Nữ nhân kia đến bây giờ cũng còn chưa xuất hiện, có lẽ là sợ Tiểu sư thúc, không dám lộ diện để tỷ thí. Tiểu sư thúc bất chiến mà thắng*(không đánh mà thắng), không có bôi nhọ danh tiếng của ngài đâu.”

Những đệ tử còn lại đều rối rít phụ họa, ồn ào cười to.

Đám người của Long Thiên Thần mặc dù cách nơi đó khá xa, nhưng vẫn nghe rõ những lời đàm tiếu của bọn hắn, biết bọn tiểu nhân ấy đang nói xấu đại tẩu, sự tức giận trong lòng hắn bỗng chốc dâng lên, liền xông về phía trước, mắng: “Các ngươi hồ ngôn loạn ngữ cái gì? đại tẩu ta sao có thể sợ các ngươi? Nàng chẳng qua là chưa tới mà thôi, đợi nàng đến, nhất định sẽ làm cho các ngươi thua triệt triệt để để!”

“Nếu không phải nàng sợ, tại sao bây giờ vẫn chưa xuất hiện? Ngươi cũng phải cho chúng ta một câu giải thích hợp lý!”

Long Thiên Thần không chút nghĩ ngợi liền phản bác: “Ta nhổ vào! Chân lý còn cần giải thích?”

Đám người Dung Thiếu Hoa nhất thời đối với hắn cảm thấy cực kì kính nể, kinh điển a, khó có một câu nói kinh điển như vậy từ miệng Long Thiên Thần, bọn họ âm thầm ở trong lòng thề, từ nay về sau,

không bao giờ… xem nhẹ hắn nữa!

Đám đệ tử của Đối phương tức giận đến xanh cả mặt, đúng không có tố chất, nói không lại lí lẽ, cứ như vậy xem thường người khác, tại sao lại có những người không có tố chất như vậy?

“Ngươi, ngươi, ngươi.....” Nói quanh co một hồi, vẫn chưa thốt ra được một câu.

Long Thiên Thần lạnh lùng liếc xéo hắn một cái, nhướng lông mày nói: “cứ từ từ chờ xem! đại tẩu Ta sớm muộn gì cũng sẽ đến!” Nói xong, hắn lạnh lùng trở về chỗ ngồi của mình.

Dung Thiếu Hoa, Phong hộ pháp, Vân hộ pháp cùng Viêm hộ pháp bốn người nhất tề*(cùng lúc) vỗ tay đón chào, hướng hắn quăng đi những ánh mắt sùng bái, tưng bốc Long Thiên Thần lên chín tầng mây, đắc ý đến nỗi tìm không ra chỗ ngồi luôn ”.

Một đạo ánh mắt thanh thanh lương lương liếc đi, Hách Liên Tử Phong nhấp nhẹ một ngụm nước trà, giữa đám người lộ ra vẻ vô cùng thanh nhã, con ngươi thâm thúy vẫn đang bất động thanh sắc, nhất nhất đảo qua đám người đang ngồi, tinh tế địa quan sát mỗi người.

Khi tầm mắt của hắn di chuyển đến lối vào của yến hội, ánh mắt của hắn bỗng nhiên dừng lại, khóa chặt thân ảnh của ba người từ trong bóng tối đi tới.

“Là đang chờ chúng ta sao? Phu thê bổn tôn đến chậm, để cho chư vị đợi lâu.” Thanh âm bá khí mà cao quý của Long Thiên tuyệt từ trong bóng tối truyền đến, từ tính xuyên thấu quanh quẩn bên tai mọi người, mãi vẫn chưa tiêu tán.

Âu Li tiên sinh vẫn ngồi ở một bên không nói, bây giờ nghe đến thanh âm Long Thiên Tuyệt, mới cúi đầu cười một tiếng. Hắn nói như vậy, thật giống như tất cả mọi người tại đây đang chờ vợ chồng bọn họ tới mới mở màn, thoáng một cái đã khiến mọi người tức hộc máu, Long tôn chủ nhà ngươi thật cao giá a, lại để cho những người đã ẩn cư như bọn họ phải chờ đợi!

Bóng người trong đêm tối đến càng lúc càng gần, tiến đến nơi những ánh nến và ánh trăng đang toả sáng, là một nam tử thân thể cao ngất, sắc bào nhẹ nhàng phiêu động, nguyệt quang trong nước như vẩy vào khuôn mặt hoàn mỹ đầy lạnh lùng của hắn, trong chốc lát tràn ngập tất cả các loại màu sắc, vô số sắc màu tập trung ở trên người của hắn. Hắn đứng dưới nguyệt quang hạ, khoé miệng nhếch lên một nụ cười nhạt, đôi đồng tử đen như mực, thần quang Ly Hợp, huyễn hóa ra một bức hoạ tuyệt sắc thế gian.

Mỗi người cũng nhịn không được ở trong lòng sợ hãi than, hắn mới chân chính là một tên yêu nghiệt a!

Trong ngực hắn ôm một nữ tử bạch y, mặt nàng chôn ở trước ngực của hắn, nhìn không rõ lắm, nhưng thân hình mảnh khảnh cùng mái tóc đen như lụa, cũng đủ để câu khởi mọi người mơ màng*(ý nói tỷ rất xinh đẹp khiến ai cũng thèm muốn hết á).

Tầm mắt dời đi, nhưng sau đó bọn họ thấy được tuyệt sắc nam tử mang theo một tiểu hài tử, khuôn mặt mang một đôi đồng tử trong suốt, bên trong tràn ngập sự ngây thơ và thánh thiện, làm người ta hướng tới.

Một tổ ba người cứ như vậy xuất hiện giữa ánh trăng, tạo thành một bức hoạ đầy hư vô mộng ảo, làm người ta không khỏi sợ hãi than.

Ánh mắt của Tần Tú chợt loé sáng, nhìn chăm chăm vào bóng lưng

mảnh khảnh của bạch y nữ tử kia, tròng mắt không khỏi lâm vào suy tư.

Lưu xuyên Nhất Hùng cùng Anh Mộc Đại Lang thân làm chủ nhà, thấy người đến, liền lập tức nghênh đón rất nhiệt tình.

“Thiên Long tôn giả, Tiểu công tử, mau mau, xin mời ngồi!”

Bọn họ trực tiếp đem Long Thiên Tuyệt dẫn tới chỗ ngồi phía trước, cùng ngồi với cả đời Luyện Khí Tông sư Âu Li, cũng là ngồi trước mặt cả luyện đan tông sư Ứng ngũ. Nhưng an bài chỗ ngồi như thế, lại lập tức khiến mọi người bất mãn! Hắn đến tột cùng có tài đức gì lại có thể ngồi trước mặt Ứng ngũ tiên sinh chứ?

Quyển 4 - Chương 14: Khảo Nghiệm Thiên Phú Của Tiểu Mặc

Các đệ tử trẻ của Ứng ngũ lập tức đứng dậy, tỏ vẻ bất mãn.

“Cái chỗ ngồi này đáng lý phải do sư tổ ngồi, tại sao lại đến phiên hắn? Hắn là cái thứ gì, cả gan lên mặt trên sư tổ của chúng ta?”

Thanh âm vừa hạ, hiện trường xuất hiện một cỗ nghị luận.

Có một số người không biết đến Long Thiên Tuyệt đều rối rít phụ họa, theo bọn hắn xem ra, chỉ có Âu Li cùng Ứng ngũ cấp tông sư mới xứng ngồi ở hàng ghế danh dự, về phần những người khác, cho dù là vua của một nước, trưởng lão tam đại Thánh Địa, hoặc là gia chủ thập đại gia tộc, cũng không có tư cách ngồi ở trên hai vị nhân vật tông sư; song trong đó có một bộ phận quen biết Long Thiên Tuyệt cũng một phen phản ứng, thí dụ như Dung Thiếu Hoa, thí dụ như Nam Cung Dực, thí dụ như Hách Liên Tử Phong, mọi người ai cũng đều mang thần sắc xem kịch vui cả.....

Dưới những tiếng nghị luận rối rít, nhưng người trong cuộc lại ngoảnh mặt làm ngơ, dưới ánh mắ chăm chú của mọi người, ôm nữ tử trong ngực, ưu nhã nhập tọa.

Long Thiên Tuyệt vẫn như cũ cẩn thận đem Vân Khê đang rơi vào suy tư đặt tại trên đùi của bản thân, vỗ về mặt của nàng, nhẹ nhàng dựa vào trước lồng ngực của mình, vẻ mặt vô cùng ôn nhu, cơ hồ khiến người sinh ra ảo giác, thật giống như kẻ bị người khác nghị

luận không phải là hắn vậy!

Vân Tiểu Mặc mắt liếc nhìn vẻ mặt thống khổ của mẫu thân trong giấc mộng, chân mày nhỏ nhíu chặt, giơ ngón trỏ hướng về phía mọi người khẽ nói: “Các ngươi nhỏ giọng một chút! Mẫu thân đang ngủ thiếp đi, các ngươi sẽ đem mẫu thân đánh thức!”

Lưu xuyên Nhất Hùng cùng Anh Mộc Đại Lang hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, Lưu Xuyên Nhất Hùng hạ giọng, hướng mọi người nói: “Các vị, Thiên Long tôn giả chính là đại ân nhân của tộc nhân chúng ta, chúng ta tôn hắn làm thượng khách cũng không có gì đáng trách. Nhưng nếu các vị còn có ý kiến, thì cứ cùng bọn ta nói lý lẽ, nhưng kẻ nào vẫn tiếp tục chửi bới Thiên Long tôn giả, chính là xỉ nhục bọn ta, bọn ta không hoan nghênh bất hữu thiện chi khách* *(nghĩa là “những vị khách không thân thiện” để hán việt cho nó hay).”*

Chủ nhà đã lên tiếng, những tiếng nghị luận từ từ giảm nhỏ đi, nhưng vẫn có một tiểu đệ tử không hề thức thời, vọng động chuyện tốt, tiếp tục níu lấy chuyện này không tha.

“Ân nhân của các ngươi thì như thế nào? Chúng ta hiện tại nói chính là phân biệt đối xử, bàn về danh vọng, bàn về danh dự, hắn làm sao có thể cùng ta sư tổ đánh đồng?”

“Đúng vậy! Nếu như ân nhân của các người là Hoàng Mao tiểu nhi* (chỉ những người còn trẻ,trẻ con), có phải các người cũng tính tôn hắn làm thượng khách? Nếu thật sự là thế, các ngươi chính là vũ nhục sư tổ ta, càng vũ nhục tất cả các vị tân khách tại nơi đây!”

“Đúng! Thủ tọa nên do sư tổ chúng ta ngồi, những người khác ai cũng không có tư cách!”

“.....”

Hiện trường nhấc lên một phen cuồng oanh đạn tạc lên án công khai.

Lưu xuyên Nhất Hùng tức giận không dứt, thô lỗ rống lên một tiếng nói: “Vị Tiểu công tử này chính là đại ân nhân của tộc nhân chúng ta, chúng ta muốn tôn hắn làm thượng khách thì thế nào? Các ngươi không vui, chi bằng rời đi! Chúng ta không hoan nghênh các người!”

Anh Mộc Đại Lang thấy tình thế phát triển xấu đi, vội vàng ngăn trở Lưu xuyên Nhất Hùng, trước mặt của mọi người cuối đầu tạ lỗi nói: “Các vị bớt giận, vị huynh đệ này tính tình không tốt, nói chuyện quá thẳng thắn, xin chư vị xin đừng trách! Bất quá Thiên Long tôn giả cùng Tiểu công tử của hắn cũng là đại ân nhân của tộc nhân chúng ta, tri ân đồ báo, chính là nghĩa khí của bọn ta tại giang hồ, đừng nói Thiên Long tôn giả phẩm hạnh thâm thụ khiến bọn ta kính trọng, cho dù hắn chỉ là một người bình thường, bọn ta vẫn giống như trước phụng hắn làm đầu tân, đây là nguyên tắc làm người của ta, quyết không sửa đổi!”

Lời nói của hắn, khiến trong lòng mọi người chấn động, âm thanh lên án công khai lúc trước cũng dần dần dừng lại.

Người ta nói rất có đạo lý, có ân báo ân, cho dù là tên khất cái, chỉ cần người ta đối với ngươi có ân, ngươi nên báo ân, là chuyện thiên kinh địa nghĩa!

Ứng Ngũ khoát tay áo, ý bảo các đệ tử không được nhiều lời, hắn nhẹ xốc hạ áo bào, đứng dậy đi đến chỗ ngồi thứ hai phía bên phải. Tuy rằng hắn không nhiều lời, nhưng từ sắc mặt tối tăm của hắn, ai nấy đều có thể thấy được tâm tình của hắn không tốt cho lắm.

Các đệ tử vốn còn muốn tranh luận, nhận được Ứng Ngũ ra dấu, ý bảo bọn họ nên dừng lại, tạm thời nhịn xuống những lời ác ý, nghĩ

tới như thế này Tiểu sư thúc cùng người ta tỷ thí, mới hảo hảo nhục nhã đối phương một chút.

Mộ Tông Minh xem xét Long Thiên Tuyệt, lại nhìn đến sư phụ của mình, hắn cảm thấy rất khó xử, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn mang theo cháu trai, cháu gái trở lại chỗ ngồi của bản thân.

Đoàn người Văn trưởng lão thấy vậy, không khỏi cảm thấy mừng rỡ, lúc mới nhìn thấy Long Thiên Tuyệt, mấy người bọn họ đều tự động sinh ra một loại cảm giác ớn lạnh cả người, sợ hắn tìm cơ hội trả thù, nhưng trước mắt tình thế đã thay đổi, Long Thiên Tuyệt đắc tội Ứng Ngũ cùng các đệ tử của hắn, đây đối với bọn họ mà nói tuyệt đối là chuyện tốt! Hắn sao không quạt gió thổi lửa, mượn đao giết người?

Đáy mắt tinh quang chớp động, Văn trưởng lão cất giọng cười nói: “Sợ rằng chư vị vẫn chưa biết thân phận của người này? Vị này chính là Ngạo Thiên đại lục lừng lẫy nổi danh đại nhân vật, ngày xưa là thiên Long tôn giả của Thánh cung, mà nay là tôn chủ của Lăng Thiên Cung.

Vị này Long tôn chủ từ trước đến giờ cũng là mắt cao hơn đầu, không ai bì nổi, thế gian này sợ rằng vẫn chưa có người nào có thể lọt vào mắt của hắn. Hắn căn bản là không đem Ứng lão để vào trong mắt, chỉ sợ là Âu Li tiên sinh, hắn căn bản cũng không để ở trong lòng.....”

“Oh? Phải không?” Âu Li phối hợp hướng Long Thiên Tuyệt phương hướng liếc một cái, đáy mắt mang ánh sáng giảo đoạt toát ra.

Văn trưởng lão nghĩ ra được chiêu ác độc, liền khiến Long Thiên Tuyệt bị liên lụy, mục đích chính là khiến nhiều người đối với Long Thiên Tuyệt bất mãn, đáng tiếc hắn vẫn tính sai một bước, hắn hoàn toàn không nghĩ ra rằng mình và Long Thiên Tuyệt đã quen nhau từ

sớm, hơn nữa bởi vì quan hệ nghiên cứu luyện khí thuật, hai người vẫn duy trì quan hệ vừa là thầy vừa là bạn, giao tình này không người có thể sánh bằng.

Văn trưởng lão muốn lôi mình xuống nước, thực chất là tự bản thân đào hầm tự mắc phải! Đã như vậy, tại sao lại không thành toàn cho Văn trưởng lão chứ?

Long Thiên Tuyệt một mực chuyên chú chăm sóc mái tóc dài của Vân Khê, không coi trọng sự tồn tại của người khác, coi như bọn họ đang đánh rắm ô nhiễm hoàn cảnh chung quanh. Cho đến khi Âu Li mở miệng, hắn lúc này mới ngẩng đầu lên, hướng về phía đối phương quăng một cái ánh mắt cùng bĩu môi, tựa tiếu phi tiếu nói: "Âu Li tiên sinh nghĩ sao?"

Ánh mắt như có như không tà tà phiêu hướng về phía Văn trưởng lão, Âu Li sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói: "Hừ, đích xác là có một số người sống quá nhàn rỗi, không đem lão phu để vào mắt! Đối với những người như vậy, lão phu làm sao có thể dung thứ hắn?"

Đại tông sư đã lên tiếng, những người theo hắn, hoặc một số kiếm khách sùng kính vẻ hiệp khách hào phóng của hắn đều đứng dậy, hướng về phía Long Thiên Tuyệt lại một phen cuồng oanh lạm tạc.

"Âu Li tiên sinh chớ giận! Người này trong mắt không có ngươi, bọn ta nhất định thay ngươi hảo hảo giáo huấn một chút hắn!"

"Tiểu tử này quá ngạo mạn rồi! Trong núi không có hổ, Hầu Tử liền xưng vương! Hôm nay ta liền để ngươi nếm thử đau khổ, dạy ngươi biết cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân*(núi này cao còn núi khác cao hơn)!"

"....."

Đối mặt với sự giương cung bạt kiếm của mọi người, Long Thiên Tuyệt nhợt nhạt cười một tiếng, vân đạm phong khinh, con ngươi màu đen khẽ nâng, tầm mắt khẽ liếc về phía Âu Li tiên sinh, đáy mắt hiện lên ba phần tiếu ý.

Âu Li tiên sinh khẽ ho một tiếng, vung ống tay áo rộng lên, cánh tay nhẹ nhàng như hoa, đầu ngón tay chỉ về phía nơi Văn trưởng lão đang ngồi, cất giọng nói: “Chư vị hiểu lầm lão phu ý tứ rồi, người lão phu nói không phải là Long tôn chủ, mà là hắn!”

Oanh!

Bữa dạ tiệc lớn tại hội trường, có đồ vật gì đó không tiếng động nổ tung, vô số đạo tầm mắt nhất tề*(cùng lúc) chuyển về phía hướng của Văn trưởng lão!

Kết quả này không khỏi quá bất ngờ, ai cũng sẽ không nghĩ tới Âu Li tiên sinh sẽ đem đầu mâu đột nhiên chỉ hướng về phía Văn trưởng lão!

Lúc trước một số kiếm khách còn đang thay Âu Li tiên sinh lên án công khai Long Thiên Tuyệt liền rối rít dừng lại, cổ họng của tất cả mọi người giống như bị người chặn toàn bộ, trong khoảng thời gian ngắn nói không ra lời.

Bản thân Văn trưởng lão làm chủ mưu lại trực tiếp trúng kế, hoàn toàn phản ứng không kịp.

Mọi thứ đang thuận buồm xuôi gió, lại dẫn nước lật thuyền, cho dù là ai cũng không cách nào tiếp nhận chuyện này. Song đây hết thảy cũng là sự thật, ngón tay của Âu Li tiên sinh không phải chỉ hắn, còn có thể là ai?

Tứ đại hộ pháp tụ tập ở bên cạnh Long Thiên Thần nghe vậy, không khỏi có chút hả hê địa cười lớn, phá vỡ sự yên lặng khác thường kia.

“Âu Li tiên sinh nói không sai! Tên tiểu nhân này dám khích bác ly gián, nên hảo hảo mà giáo huấn một chút! Cái gì tam đại Thánh Địa sứ giả? Muốn đức hạnh không có đức hạnh, muốn phẩm cách không có phẩm cách, thật sự làm cho người ta hoài nghi, chẳng lẽ Tam Đại Thánh Địa lại có bộ mặt xấu xí như vậy ư?” Dung Thiếu Hoa phe phẩy Ngân phiến*(quạt), nháy nháy đôi mắt đào hoa của hắn, từng chữ như châu ngọc, từng chữ liền lấy mái.

Long Thiên Thần nói tiếp: “Cái tên ngu xuẩn này! Đại ca của ta cùng Âu Li tiên sinh chính là anh em kết nghĩa, tên tiểu nhân như ngươi nói vài câu làm sao có thể ly gián?”

“Tam Đại Thánh Địa xử sự, từ trước đến giờ cũng là tiểu nhân hành kính*(xử sự như tiểu nhân), Nhị công tử chẳng lẽ còn không có lĩnh hội sao?” Vân hộ pháp tà khí cười nói.

Long Thiên Thần nhướng nhướng mày: “Cũng đúng! Bọn họ trộm đồ của đại tẩu ta lại không trả, da mặt dày đến nỗi khiến người khác phỉ nhổ, thật đúng là hết sức vô sỉ! Những kẻ theo chân bọn họ cùng một chỗ, ta cũng phải cảm thấy mất mặt thay họ!”

Văn trưởng lão đâu chịu nổi chê cười của mọi người? Hắn giận đến sắc mặt đỏ lên, đôi môi không ngừng run rẩy: “Các ngươi nói rõ ràng! Lão phu trộm của các ngươi thứ gì?”

“Trong lòng ngươi tữ rõ ràng! Ta khinh thường cùng loại tiểu nhân hèn hạ này nói chuyện!” chuyện Thập đại thần khí rất trọng yếu, Long Thiên Thần biết phân nặng nhẹ, cho nên không có trước mặt mọi người nói ra.

Văn trưởng lão càng sẽ không nói.

Cho nên hai bên cứ dằn co qua lại, không khí thập phần quái dị.

Lúc này, trong đám người có một lớn tuổi lên tiếng nói: “Chư vị, hôm nay khó có dịp mọi người tề tụ một đường, cần gì vì chút chuyện nhỏ náo không vui? Không bằng nâng chén chè chén một phen, đừng cô phụ lương thần mĩ cảnh*(đừng bỏ lỡ cảnh đẹp nơi đây).”

Trưởng giả thanh âm ôn nhuận, gột rửa lòng người, không khí kiếm bạt nỏ trương tại hiện trường lúc này mới từ từ hòa hoãn xuống.

Anh Mộc Đại Lang dẫn đầu giơ lên chén rượu, theo trưởng giả lời mà nói: “Cao tiền bối nói đúng! Hôm nay bọn ta may mắn có thể nghênh đón chư vị cao nhân ẩn sĩ, chính là may mắn của Thánh Đảo ta, chúng ta tạm thời bỏ qua một bên những chuyện không vui, hảo hảo nâng ly, chư vị tối nay cần phải tận hứng mà về! Tại hạ cạn trước xem như tôn kính!”

Anh Mộc Đại Lang dẫn đầu, cầm trong tay ly rượu ngon, uống một hơi cạn sạch. Ngay sau đó các vị tân khách đang ngồi cũng rối rít nâng chén phụ hoạ, tạm thời quên mất những chuyện không vui vừa rồi, ca múa bắt đầu, dạ tiệc từ từ dung nhập vào trong không khí hài hoà.

Long Thiên Tuyệt ôm Vân Khê đang lâm vào suy ngẫm, mi tâm khẽ nhíu, nàng vì sao còn chưa tỉnh lại? Trong lòng hắn mơ hồ lo lắng. Bất quá đáng được ăn mừng chính là, thần sắc trên mặt nàng đã không còn vẻ thống khổ như trước, vẻ mặt từ từ trở về bình tĩnh.

Hắn giơ tay lấy khăn lau đi mồ hôi đang bám trên trên trán và cánh mũi của nàng, tiểu tâm dực dực*(rất cẩn thận), tựa như ở chăm sóc

một món đồ sứ.

Ba đạo ánh mắt khác thỉnh thoảng phiêu hướng đến thân ảnh trong lòng ngực hắn, Long Thiên Tuyệt ngước mắt, nhất nhất đem ánh mắt thanh đạm quét đến.

Người đầu tiên chính là Tần Tú, hắn rất kinh ngạc về tình huống hiện tại của Vân Khê, không cách nào phân biệt nàng đến tột cùng bị làm sao, nàng là cố ý làm bộ như ngủ mê man để tránh né cùng hắn tỷ thí, hay là thật sự gặp phải chuyện gì, lại lâm vào hôn mê? nếu là lúc trước, hắn tuyệt đối khinh bỉ nàng, đối thủ như vậy, hắn căn bản khinh thường nhất, nhưng hiện tại, hắn tuyệt không muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, hắn nguyện ý chờ đợi, đợi đến khi nàng trở về trạng thái tốt nhất, sẽ cùng nàng tỷ thí. Bởi vì hắn điều hắn mong muốn chính là tỷ thí công bằng, chân chính đấu với nhau!

Tiếp theo chính là Nam Cung Dực, Nam Cung Dực cảm thấy tình huống hiện tại của Vân Khê rất kì quái, tuy rằng tác phong làm việc của nữ nhân này khá quỷ dị, lúc nào cũng ngoài dự đoán mọi người, không an bài như lẽ thường, nhưng cũng không có lớn mật đến nỗi làm trò mặt trước mặt mọi người, không có việc gì ngủ ở trong ngực một người đàn ông, mặc dù người nam nhân kia là trượng phu của nàng… rốt cuộc là tại sao? Trong lòng hắn nghi ngờ.

Long Thiên Tuyệt hướng hắn híp híp mắt, không tiếng động tặng cho hắn một ánh mắt tràn đầy uy hiếp, coi như là cảnh cáo.

Cuối cùng, tầm mắt của hắn rơi vào trên người Hách Liên Tử Phong, ánh mắt của hắn hiện lên ngoan lệ, lực uy hiếp càng thêm thâm sâu.

Hách Liên Tử Phong không để ý đến ánh mắt uy nghiêm mang theo ý tứ cảnh cáo đầy hàm xúc của Long Thiên Tuyệt, lại chăm chú nhìn chằm chằm Vân Khê, trong lòng tràn lo lắng, nàng đã xảy ra chuyện

gì? là ngã bệnh, hay là bị thương?

Ánh mắt âm thầm của hai nam nhân đang tương đấu, đúng lúc này, Âu Li đột nhiên đứng lên, một lần nữa lên tiếng nói: “Chư vị, nhân dịp dạ tiệc tối nay, lão phu muốn trước mặt mọi người, thu một quan môn đệ tử, hi vọng chư vị có thể vì lão phu làm người chứng kiến.”

“Âu Li tiên sinh muốn thu quan môn đệ tử? Không biết là người phương nào lại may mắn như thế, lại được Âu Li tiên sinh thưởng thức?”

“Người này đích xác là quá may mắn! Nghe nói Âu Li tiên sinh cả đời chỉ nhận qua hai đồ đệ, mà một người là hắn người thứ ba đồ đệ, hơn nữa còn là quan môn đệ tử, tiền đồ đang rộng mở a.....”

“Âu Li tiên sinh, có thể nói cho chúng ta biết, rốt cuộc ai là người lọt vào mắt của Âu Li tiên sinh, may mắn trở thành quan môn đệ tử của ngài vậy?”

“.....”

Trong lúc vạn chúng*(mọi người) đang chờ mong, ngón tay của Âu Li tiên sinh một lần nữa vươn ra, chỉ về một cái hướng khác.

Oanh!

Hiện trường lại bạo phát!

Phần lớn mọi người cảm thấy choáng váng, hoài nghi ánh mắt của mình có vấn đề, tại sao lại có thể là hắn? hướng Âu Li tiên sinh chỉ không phải là ai khác, mà chỉ là một tên xú tiểu tử, điều này thật sự là quá đả kích người khác!

Đám người Văn trưởng lão thấy vậy, trong lòng cảm thấy rất bàng hoàng! Tại sao lại là nhi tử của Long Thiên Tuyệt! Điều này sao có thể?

Khác với thần sắc bị đả kích của mọi người, những người bên Long Thiên Thần ai nấy đều hoan hô rất nhiệt liệt.

“Ha ha, Tiểu Mặc, tốt lắm!”

Đoan Mộc hùng, đám người Mộ lão cũng thay Vân Tiểu Mặc cao hứng, bàn về danh vọng, mọi người ở đây không người nào có thể cùng Âu Li tiên sinh đánh đồng, Ứng ngũ mặc dù cũng được xưng tụng là nhất đại luyện đan tông sư, nhưng lần này tông sư so sánh với tông sư hàm Kim lượng*(hàng thật giá thật?), vĩnh viễn không thể nào bì kịp!

Cho nên Âu Li tiên sinh được ngồi hàng ghế danh dự là điều không thể nào nghi ngờ, cũng không có người nào chất vấn, mặc dù Long Thiên Tuyệt là đại ân nhân của Lưu xuyên Nhất Hùng cùng Anh Mộc Đại Lang, nhưng bàn về chỗ ngồi thì cũng chỉ có thể ngồi ở hàng tiếp theo. Có thể thấy được có thể trở thành đồ đệ của Âu Li tiên sinh, là việc khiến ai nấy đều cảm thấy rất vinh dự!

“Âu Li tiên sinh, ngươi xác định?” Trong số khách nhân trong có người thật sự chịu không được đả kích, không nhịn được liền mở miệng hỏi.

Âu Li ngưng mắt nhìn về phía Vân Tiểu Mặc, khẽ mỉm cười ôn hòa, nói: “Lão phu dĩ nhiên xác định! Chỉ bất quá, luyện khí là cần thiên phú.....”

“Tiểu Mặc, tới đây!” Âu Li từ ái hướng Vân Tiểu Mặc ngoắt ngoắt tay.

Vân Tiểu Mặc mím chặt cái miệng nhỏ nhắn, nhìn chăm chăm Âu Li, lại quay đầu nhìn Long Thiên Tuyệt, đôi mắt sáng long lanh khẽ nháy, hồn nhiên khả ái khiến ai nấy đều muốn yêu thương.

“Tiểu Mặc, đi đi!” Long Thiên Tuyệt khẽ mỉm cười, tặng cho hắn một ánh mắt khích lệ.

Vân Tiểu Mặc gật đầu, đứng thẳng dậy, hướng Âu Li tiên sinh chạy đến. Trong túi áo của hắn, Tiểu Bạch tò mò thò đầu ra nhìn, một đôi ánh mắt nhỏ hữu thần chuyển động, dưới đáy lòng yên lặng cổ vũ cho Tiểu Mặc Mặc: Tiểu Mặc Mặc ngươi nhất định có thể! Tiểu Mặc Mặc là giỏi nhất!

Âu Li bắt lấy cánh tay nhỏ nhắn của Vân Tiểu Mặc, trước mặt mọi người, nói: “Tiểu Mặc, ngươi hãy nghe cho kỹ. Hôm nay trước mặt nhiều người như vậy, lão phu muốn xem thử khả năng của ngươi, nhưng nếu thiên phú của ngươi không đủ để trở thành luyện khí sư, như vậy lão phu đành buông tha cho ngươi, không thể thu ngươi làm đồ đệ. Lão phu nói như vậy, ngươi có chấp nhận không?”

Vân Tiểu Mặc biết điều gật gật đầu: “Tiểu Mặc tiếp nhận!”

Âu Li lại nói: “Vậy nếu ngươi không cách nào trở thành luyện khí sư, ngươi có thương tâm không?”

Vân Tiểu Mặc suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Ta sẽ không khổ sở thương tâm!”

“Tại sao?”

Vân Tiểu Mặc ngẩng đầu, rất có tự tin nói: “Bởi vì ta nhất định có thể trở thành một luyện khí sư ưu tú nhất!”

Âu Li cảm thấy choáng váng, nghe bé nói như thế, hắn lại có chút lo lắng. Hắn không cách nào giữ một hài tử thừa nhận năng lực của bản thân, nhưng lại không thích hợp luyện khí, nhưng sự tự tin lại quá cao, không có sự chuẩn bị cho thất bại, hắn thật không biết khi tiểu tử này khi đối mặt với thất bại sẽ như thế nào. Bất quá đây chỉ là suy đoán của hắn, nói không chừng bé thật sự có thiên phú tại phương diện này, dù sao thiên phú của luyện khí sư cũng là đời đời tương truyền a, phụ thân của hắn cũng có thiên phú của luyện khí sư, nói không chừng hắn cũng có đấy.

Hắn nghĩ như thế, nhưng những người khác lại không nghĩ như vậy, lời của Vân Tiểu Mặc lời rơi vào tai bọn hắn, chỉ có thể coi là lời nói của trẻ con. Luyện khí sư đích thiên phú há lại bất luận kẻ nào cũng có thể có? Nhưng nếu thật sự là như thế, như vậy chẳng phải khắp nơi đều là có đầy luyện khí sư ư?

Môn nhân của Ứng Ngũ cùng đám người Văn trưởng lão lúc trước nhịn một ngụm hoả khí hiện lại rối rít lộ ra thần sắc xem kịch vui, một trận vừa rồi, bọn họ đều thua trong tay lão tử kia, nên bây giời bọn hắn ngược lại muốn nhìn tiểu tử này tự bêu xấu bản thân như thế nào! mất mặt tiểu tử đó, cũng là tương đương với bọn kia mất mặt, cũng coi như giúp bọn họ trút giận!

“Tiểu Mặc, cố gắng lên! Đừng sợ, chúng ta ủng hộ ngươi!”

“Tiểu Mặc ca ca, cố gắng lên!”

“.....”

Những người đang xem trò hay ở sau, lại lên tiếng khích lệ hoan hô ồn ào cả lên.

Vân Tiểu Mặc quay đầu lại, hướng người khích lệ hắn nhếch miệng

cười một tiếng, nụ cười tràn đầy rực rỡ, tia sáng bắn ra bốn phía, thoáng chút làm cho người ta quên mất hiện tại là đêm tối hay ban ngày.

Hắn lại quay đầu, nhìn về nơi phụ thân cùng mẫu thân đang ngồi, tầm mắt sau khi xẹt qua nụ cười khích lệ của phụ thân, liền khoá chặt thân ảnh của mẫu thân.

Cái miệng nhỏ nhắn cong lên, dưới đáy lòng của hắn thầm nói: “Mẫu thân, Tiểu Mặc nhất định sẽ cố gắng! Khi Tiểu Mặc thành công, người nhất định phải tỉnh lại nga!”

Long Thiên Tuyệt nhận thấy được ánh mắt khác thường của nhi tử, đáy mắt liền nổi lên một mảnh ánh sáng nhu hòa, cúi đầu hướng về phía Vân Khê nói: “Khê Nhi, mau tỉnh lại, Tiểu Mặc hắn đang nhìn nàng, hắn hiện tại cần nàng khích lệ.hắn...”

Đáng tiếc Vân Khê giờ phút này còn đang ở trong ý thức cùng đoàn lửa kia tác chiến, linh hồn cùng tinh thần lực đều bị tổn hại, không có cách nào tránh thoát, cho nên nàng không nghe được bất kỳ âm thanh nào từ bên ngoài cả, cho nên cũng không có cách nào chính mắt nhìn thấy nhi tử đang khảo nghiệm thiên phú.

Vân Tiểu Mặc tuy rằng có hơi chút thất vọng thu hồi tầm mắt, nhưng vẫn ngẩng đầu đối với Âu Li nói: “Ta đã chuẩn bị xong, có thể bắt đầu!”

Quyển 4 - Chương 15: Thiên phú của Tiểu Mặc , Nổ! nổ! nổ!

Thanh âm ngọt ngào của Vân Tiểu Mặc rơi xuống, Âu Li hài lòng gật đầu, ra một ám hiệu về phía người bên cạnh.

Ba tòa tiêm tháp màu sắc khác nhau theo thứ tự đặt ở trên mặt bàn, màu đỏ, màu xanh cùng màu lam, mỗi một tòa tiêm tháp cao bằng nửa thân người bình thường, tiêm tháp tổng cộng có chín tầng, tầng cao nhất hiện lên hình dạng của chiếc nón, đỉnh đầu là một viên tinh cầu có màu sắc như toà tháp, phát ra một luồng ánh sáng nhè nhẹ, giúp toà tháp tăng thêm một phần thần bí.

Ca múa thối lui, các tân khách rối rít tụ tập lại quan sát, vì nhiều người tại đây hẳn là lần đầu tiên nhìn thấy chuyện khảo nghiệm thiên phú thần kỳ như thế này, nên cảm thấy rất là tò mò.

Đợi hết thảy đã sắp xếp hoàn chỉnh, Âu Li cất giọng nói: “Ba tòa tháp này là dùng để kiểm tra năng khiếu của luyện khí sư đối với dung hợp lực, tinh thần lực cùng linh hồn lực của thuộc tính hoả, mỗi một tòa tháp tổng cộng phân ra chín tầng, đại biểu cấp bậc thiên phú thuộc tính hoả của dung hợp lực, tinh thần lực cùng linh hồn lực. Nếu là thiên phú đạt tới cấp ba, như vậy sẽ có ba tầng tháp phát ra ánh sáng, nếu là thiên phú đạt tới cấp bốn, thì có bốn tầng tháp phát ra ánh sáng, theo thứ tự mà phát huy. Đối với một luyện khí sư bình thường mà nói, thuộc tính hoả của dung hợp lực, tinh thần lực cùng linh hồn lực chỉ có thiên phú cấp bậc đạt tới cấp bốn trở lên, mới coi là có tư cách nhập môn, phàm là một trong số đó có một cái không đạt cũng không phù hợp, không thể có tư cách trở thành một luyện khí sư đâu.”

Ông dừng một chút, cúi đầu nói: “Tiểu Mặc, con hiểu chưa?”

Vân Tiểu Mặc tò mò ngó chừng ba tòa tiêm tháp trước mắt, gật đầu nói: “con hiểu.”

“Tốt, vậy bây giờ, con đem hai tay cùng lúc đặt trên quả cầu của toà tháp, không nên dùng sức, cũng không được rời khỏi quả cầu, tự nhiên một chút là được. Đầu tiên chúng ta thử nghiệm dung hợp lực đối với thuộc tính hỏa của con.....” Âu Li đi trước toà tiêm tháp màu đỏ, chỉ vào ngọn tháp khảo nghiệm màu đỏ nói.

Vân Tiểu Mặc hít một hơi thật sâu, đang muốn đưa tay, tiến lên chạm tới, thì lúc này, trong đám người có người cao giọng nói: “Chờ một chút! Âu Li tiên sinh, có thể để tại hạ thử trước một chút hay không?”

Tất cả mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy người nói chuyện từ trong đám người dạo bước ra, chính là tên đệ tử trẻ tuổi lúc nãy mới vừa vì Ứng Ngũ tranh đoạt chỗ ngồi kịch liệt nhất. Lúc này hắn đột nhiên nhảy ra, rõ ràng chính là không tín nhiệm Âu Li, cho là ông ta cố ý muốn thiên vị phụ tử Long Thiên Tuyệt, cho nên có khả năng ở buổi khảo nghiệm thiên phú này giở trò. Vì giang hồ công nghĩa, vì duy trì mặt mũi của sư tổ, hắn cảm giác mình nên phá tan trò đùa trẻ con của bọn họ!

“Hồ nháo! Âu Li tiên sinh đức cao vọng trọng, ngươi làm sao có thể hoài nghi chữ tín và hành vi của ông ấy?” Ứng Ngũ lên tiếng, dạy dỗ tên đệ tử một phen, giọng nói nghe như có vẻ nghiêm nghị, thần sắc lại làm ra vẻ không có chuyện gì. Cho dù là một đại tông sư, hắn cũng là một người có mặt mũi, ván vừa rồi làm hắn mất hết cả mặt mũi, trong lòng hắn rất không phục.

Âu Li phất nhẹ tay áo, ôn nhu cười nói: “Không sao! Nếu như các vị

nếu không tin, thì có thể tiến lên đây xem thử. Luyện khí sư vô luận ở Ngạo Thiên đại lục hay là Long Tường đại lục, cũng là vô cùng khan hiếm, nhưng nếu hôm nay có thể ở đây khai quật thêm nhiều luyện khí sư, cũng là một việc tốt!"

Đoan Mộc Hùng nghe vậy, âm thầm gật đầu than thở, đây mới thật sự là phong phạm của một đại tông sư nên có, Ứng Ngũ so sánh cùng ông ấy, khoảng cách quá xa, không thể đánh đồng.

Đệ tử trẻ tuổi thong dong rảo bước lên phía trước, vung ống tay áo lên, xoè rộng hai tay, nói: "Vậy vãn bối thử đây."

Hai mắt nhìn chằm chằm viên tinh cầu màu đỏ, hắn có chút khẩn trương nho nhỏ, đợi khi hô hấp vững vàng, hắn lúc này mới đem hai tay chạm đến.

Người vây xem lần nữa lại tụ tập, rối rít chứng kiến một màn thần kỳ này.

Đợi chờ, đợi chờ.....

Hồng tháp thủy chung không có bất kỳ phản ứng.

Tên đệ tử trẻ tuổi ha ha cười một tiếng, lộ ra vẻ mặt quả thật là như vậy: "Mọi người xem xem? Đây căn bản cũng không phải là cái tháp khảo nghiệm thiên phú gì, nó chẳng qua là dùng để che giấu, mê hoặc tầm mắt của mọi người mà thôi!"

"Âu Li tiên sinh, ngài bây giờ còn có lời gì muốn nói?" Tên đệ tử lộ ra vẻ mặt đắc ý, thật giống như bản thân đã đoán được bí ẩn gì đó động trời của một đời luyện khí tông sư này.

Âu Li cười nhạt, ánh mắt lộ vẻ kỳ quái, nói: "Lão phu đích thật là có

lời muốn nói...”

“Vậy thì mời Âu Li tiên sinh nhanh chóng chỉ giáo cho!” Đệ tử trẻ tuổi vẫn như cũ ra vẻ hết sức đắc ý, lường trước bí mật của đối phương đã bị mình vạch trần, nhất định là xấu hổ không chịu nổi, còn có thể nói ra những lời gì đây?

Lúc này, mọi người chung quanh lội ra vẻ mặt khác nhau, có một số ít người cũng như tên đệ tử đó thể hiện loại vẻ mặt nhìn có chút hả hê kia, nhưng đa số người còn lại thoạt nhìn có vẻ như ai cũng mang vẻ mặt nhìn kẻ ngu giống nhau nhìn đến tên đệ tử ngu ngốc kia, một tầng tháp cũng không có tỏa sáng, nghĩ không ra hắn đến tột cùng là đang ở đây đắc ý cái gì.

Âu Li dừng một chút, trước ánh mắt mong chờ của mọi người, êm tai nói ra kết quả khảo nghiệm: ” Ý lão phu muốn nói là, kết quả khảo nghiệm cho thấy, dung hợp lực của ngươi đối với thuộc tính hỏa là số 0, hoặc là nói một cách khác, ngươi ngay cả tiềm năng trở thành luyện khí sư cũng không có!”

Bang!

Một bạt tay trực tiếp đánh chết người khác!

Lời bình luận này thật sự đả kích rất lớn!

Đệ tử trẻ tuổi sắc mặt xanh mét, da mặt toàn bộ đều co rút lại, cảm thấy rất kinh ngạc lẫn tức giận!

Đám người vây xem trong đó có không ít người cười rộ lên, nhìn thấy hắn lúc nãy vẫn mạc danh kì diệu*(kì lạ) mà đắc ý, hiện tại tốt lắm, chưa gì đã lật lại ván cờ, đáng đời hắn.

“Không thể nào! Nhất định là toà tháp này có vấn đề!” Đệ tử trẻ tuổi cãi cọ nói.

“Bản thân mình không được, còn nghi ngờ tháp của người ta có vấn đề, ta xem người chân chính có vấn đề căn bản là một mình ngươi!” Long Thiên Thần đứng ra oanh kích hắn nói.

Tên đáng chết kia. Dám trở ngại buổi khảo nghiệm thiên phú luyện khí sư của cháu hắn, quả thực là muốn người ta đánh mà.

“Mọi người nếu còn hoài nghi phương pháp khảo sát của Âu Li tiên sinh, vậy hãy để cho ta tới thử một lần, là thật hay giả, liền có thể nhanh chóng biết.” Long Thiên Thần dũng cảm vén ống tay áo lên, bước nhanh tiến đến, đem hai tay cùng lúc đặt tại quả cầu đỏ khảo nghiệm thượng.

Mọi người nín thở, chăm chú quan sát tình huống.

Tháp thân rốt cục xảy ra biến hóa, tầng thứ nhất phát sáng, tầng thứ hai phát sáng, tầng thứ ba phát sáng, tầng thứ tư phát sáng..... Tầng thứ năm phát sáng.

Tháp thân phát ra ánh sáng dừng lại ở tầng thứ năm.

Dung hợp lực thuộc tính Hỏa của Long Thiên Thần, hợp lệ.

Mọi người không ngừng ngạc nhiên, bản thân Long Thiên Thần cũng mừng rỡ không thôi, hắn chưa bao giờ biết thì ra là mình cũng có thiên phú trở thành luyện khí sư.

“Đại ca, nhìn thấy không? Thiên phú của ta hợp cách. Thiên phú của ta lại hợp cách.” Long Thiên Thần vui mừng khoa tay múa chân nói, kết quả như thế đối với hắn mà nói, quả thực chính là một đại hỷ sự*

(chuyện vui lớn).

Long Thiên Tuyệt khẽ nhếch môi, tặng cho hắn một nụ cười nhạt.

Long Thiên Thần thiên phú đột phá đến tầng năm, khiến tên đệ tử vừa nãy nhận lấy đả kích thật sâu, đã có người có thể đột phá tầng số 0, đây chẳng phải là càng thêm xác minh thiên phú của hắn đến số 0 cũng không có sao?

Mặt của hắn trực tiếp từ màu xanh của dây mướp biến thành màu bí đỏ, khó coi đến cực điểm.

“Tử Ngữ, thấy được chưa? Thì ra là ta còn có thiên phú luyện khí đấy. Tại sao trước kia ta lại không có phát hiện mình có tiềm năng ở phương diện này nhỉ?” Long Thiên Thần cũng không để ý đến mọi người xung quanh, đại đại liệt liệt*(mãnh liệt) nắm lấy bàn tay của Hách Liên Tử Ngữ, không nhịn được hoan hô cả lên.

Hách Liên Tử Ngọc vốn là ngồi ở bên cạnh Hách Liên Tử Phong, tinh thần uể oải, buồn bực không vui, hiện tại thấy Long Thiên Thần hưng phấn như thế, hắn thấy thế liền cảm thấy rất chói mắt, một bên ngăn cản tỷ tỷ, một bên chen vào giữa hai người, lạnh lùng nói: “Mới khảo nghiệm đề mục thứ nhất, có cái gì đáng cao hứng chứ? Nói không chừng những cái khác ngươi căn bản không có chút thiên phú nào.”

Vẻ mặt vui mừng của Long Thiên Thần nhăn lại, tức giận trợn mắt nhìn Hách Liên Tử Ngọc một cái, tên này chính là quá buồn chán, luôn thích ở sau lưng người khác quấy rối.

Càng ngoài dự tính là, Âu Li tiên sinh cũng tiếp lời của Hách Liên Tử Ngọc nói: “Không tệ, tuy rằng hạng mục đầu tiên hợp cách, cũng không đại biểu hai hạng còn lại cũng có thể hợp cách. Long thiếu hiệp có thể có dung hợp lực thuộc tính hỏa như thế đúng là rất may

mắn, không bằng thử hai hạng mục còn lại, để xem rốt cuộc có thể trở thành luyện khí sư hay không.”

Âu Li tiên sinh mỉm cười cho hắn một ánh mắt khích lệ.

“Thiên Thần, thử một chút xem sao.” Hách Liên Tử Ngữ cũng khích lệ nói.

Long Thiên Thần hưng phấn xoa xoa đôi bàn tay, dời bước hướng tới hai toà thanh tháp còn lại.

Lúc này Âu Li tiên sinh lại nói: “Thanh tháp này là khảo nghiệm tinh thần lực, khảo nghiệm phương pháp cũng giống như trước.”

“Được.” Long Thiên Thần nói, bắt bản thân hít thở một hơi thật sâu, sau đó từ từ đem hai bàn tay địa đặt trên tinh cầu màu xanh, nín thở một hơi đợi chờ.

Một tầng, hai tầng, ba tầng..... Bốn tầng!

Xôn xao!

Hiện trường một mảnh xôn xao!

Đây chính là thời khắc chứng kiến điều thần kì nhất.

Đặc biệt sau khi khảo nghiệm qua tên đệ tử kia của Ứng Ngũ làm gương, tất cả mọi người đều không thể hoài nghi độ tin cậy của buổi khảo nghiệm này nữa, có thể thấy được thiên phú trở thành luyện khí sư đúng là rất khó được, chỉ sợ hắn có thiên phú về phương diện luyện đan, cũng không đại biểu hắn sẽ có thiên phú trở thành luyện khí sư, bởi vậy suy ra, muốn trở thành một người luyện khí sư so sánh với trở thành một người luyện đan sư còn muốn khó hơn nhiều,

giá trị con người cũng tương đối cao hơn nhiều.

Hiện tại Long Thiên Thần đã qua hai vòng khảo nghiệm, hai vòng cũng đều hợp cách, đã có thể được xem là tiên phong rồi, đáng để ăn mừng lắm chứ.

Lần này, Long Thiên Thần lộ ra vẻ thu liễm rất nhiều, hắn mang theo ý cười hài lòng, chuẩn bị tinh thần, tiếp tục khiêu chiến cửa ải cuối cùng là khảo nghiệm linh hồn lực.

Hai tay vững vàng ôm lấy khảo nghiệm tinh cầu màu lam, một lần nữa nín thở đợi chờ.....

Một tầng, hai tầng, ba tầng..... Ba tầng! vẫn là ba tầng.

Đại đa số mọi người đều âm thầm cổ vũ cho hắn thêm sức lực, chỉ cần thêm một tầng, hắn coi như là thông qua tất cả thiên phú khảo nghiệm, nhưng hết lần này tới lần khác ánh sáng màu lam ấy vẫn dừng lại ở tầng thứ ba, không còn có bất kỳ biến hóa nào khác. Không chỉ Long Thiên Thần cảm thấy lo lắng, bạn tốt của hắn cũng đã thay hắn âm thầm lo lắng ở trong lòng, hận không được có thể thay thế hắn, giúp hắn trực tiếp đem tầng thứ tư đốt sáng luôn.

“Không phải chứ? Chỉ sáng ba tầng? Chẳng lẽ ta thật sự không có thiên phú trở thành một người luyện khí sư?” Long Thiên Thần rốt cục từ bỏ, ngượng ngùng đem hai tay trên tinh cầu gỡ xuống, sau khoảng thời gian tiếc nuối ngắn ngủi, hắn rất nhanh khôi phục lại lạc quan, quay đầu cười nói với Vân Tiểu Mặc: “Tiểu Mặc, Thần thúc thúc đã bại trận, chút nữa là đến lượt cháu rồi. Cháu nhất định phải cố gắng lên, thay thúc thúc đem mặt mũi mang về.”

Vân Tiểu Mặc mím miệng nhỏ nhắn, dùng sức gật đầu nói: “Thần thúc thúc người cứ yên tâm đi! Tất cả cứ để Tiểu Mặc lo.”

Cả hai thúc cháu liếc mắt nhìn nhau, khích lệ lẫn nhau.

Long Thiên Tuyệt ưu nhã ngồi ở phía trên, tầm mắt nhàn nhạt, nhưng có một loại uy hiếp vượt qua người bình thường, phàm là người bị hắn nhìn qua, cũng sẽ cảm nhận được cỗ khí lực này. Long Thiên Thần như thế, Vân Tiểu Mặc cũng vậy. Mặc dù hắn không nói một lời, tuy rằng như vậy, nhưng hắn đã truyền đạt một cỗ lực lượng ủng hộ cho bọn họ.

Vân Tiểu Mặc sau khi liếc nhìn phụ thân một cái, nhất thời cảm thấy cả người tràn đầy lực lượng, bé cất bước bước lên bậc thang Âu Li đặc biệt chuẩn bị, cho đến khi tinh cầu khảo nghiệm màu đỏ đứng trước mặt bé, bé mới từ từ đưa đôi tay nhỏ bé đặt lên phía trên.

Một tầng, hai tầng, ba tầng...

Hồng quang thuận lợi đột phá tầng thứ tư, vẫn chưa có ý định dừng lại.

Tầng năm, tầng sáu, tầng bảy, tầng tám...

Hồng quang sau khi đột phá tầng thứ tám, vẻ mặt của mọi người tại hiện trường đã không thể dùng từ kinh ngạc để hình dung, thiên phú về dung hợp lực thuộc tính hỏa có thể đột phá cấp tám, quả thực thần kì a.

Âu Li thần sắc khẽ biến hóa, một đôi mắt như biển rộng sâu thẳm nổi lên từng đợt sóng lớn, song làm ông ngạc nhiên hơn còn đang ở phía sau.

Hồng quang sau khi đột phá tầng thứ tám, vẫn như cũ chưa có ý định dừng lại, tiếp tục tăng lên.

Tầng thứ chín! Đột phá tầng thứ chín!

Trời ạ, ông rốt cuộc tìm được một thiên tài có khả năng so sánh cùng với ông năm đó, quả thật đúng là nhặt được bảo vật rồi.

Âu Li mừng rỡ không dứt, ông cho rằng đây đã là vui mừng lớn nhất của tối nay rồi, ai ngờ được chuyện làm cho ông té xỉu thực ra vẫn còn đang phía sau.

Hồng quang sau khi đột phá tầng thứ chín, như cũ không có ý muốn dừng lại, hơn nữa hồng quang xông thẳng đến tinh cầu màu đỏ khảo nghiệm, tinh cầu trong hồng quang chói cả mắt, các ưu quang xoay tròn nhanh chóng đến chóng cả mặt, tạo thành một cỗ nước xoáy siêu cường, một khắc cuối cùng..... Chỉ nghe oành một tiếng, cả khảo nghiệm tinh cầu cư nhiên nổ tung.

Âu Li là người gần với Vân Tiểu Mặc nhất, cho nên ông nhanh tay lẹ mắt, kịp thời đem Vân Tiểu Mặc ôm cách xa tháp khảo nghiệm, vững vàng đem bé bảo hộ ở trong người.

Bên kia Long Thiên Tuyệt từ từ thu hồi ống tay áo, thở nhẹ ra một hơi, nếu vừa rồi Âu Li không kịp thời xuất thủ, hắn lập tức xuất thủ cứu con của mình.

Hiện trường trong nháy mắt thoát khỏi tầm kiểm soát.

Tình huống phát sinh ngoài ý muốn như vậy, đều ngoài dự đoán của mọi người.

Khảo nghiệm cầu cư nhiên lại phát nổ. Đây là tình huống gì đây?

Tất cả mọi người choáng váng, ai cũng lâm vào trợn mắt há hốc

mồm.

Vân Tiểu Mặc mở to hai mắt nhìn, khả ái le lưỡi, nhận lỗi nói: “Thật xin lỗi, con không phải cố ý làm hỏng nó.”

Âu Li nhìn tiểu tử trong ngực, cảm thấy có chút dở khóc dở cười, ông rốt cuộc có một đồ đệ có thiên phú kinh người như thế này, đây quả thực cùng trời sập không có gì khác nhau, ông không tốn chút sức nào cũng tìm được một người thiên phú vượt quá người thường làm đệ tử, trong thâm tâm mơ hồ có một chút gì đó đang nhảy nhót, nói không chừng đây là thành tựu lớn nhất trong cuộc đời của ông, không phải là mình có bao nhiêu danh vọng, đạt được bao nhiêu vinh quang, mà là ông thu được thiên tài luyện khí sư trăm ngàn năm khó gặp.

“Tiểu Mặc, đừng sợ! Con thử một chút hai quả cầu khảo nghiệm còn lại đi.”

Vân Tiểu Mặc nhìn những mảnh tinh cầu màu đỏ tản mát trên đất, hơi chần chờ nói: “Nhưng nếu lại đem nó làm hỏng, thì phải làm sao?”

Âu Li đột nhiên gật đầu nói: “Không sao, không sao. Hư càng tốt!”

Lời nói của một đời luyện khí tông sư bắt đầu có chút không có đạo đức nghề nghiệp.

“Lão phu chính là hi vọng sau khi thu nhận con, sẽ không bao giờ cần dùng đến bộ khảo nghiệm thiên phú này nữa.” Ngụ ý chính là sau khi thu Vân Tiểu Mặc, ông cũng không bao giờ tiếp tục thu những đồ đệ khác, cho nên bộ công cụ khảo nghiệm thiên phú này cũng đã thành đồ bài biện, không cần sử dụng đến nữa, cho nên ông không chút nào tiếc rẻ, còn có cái gì có thể làm cho ông kích động so với chuyện

nhận được đồ đệ có tư chất thiên phú để làm luyện khí sư đây?

“Thật không sao chứ?” Âu Li một lần nữa xác nhận cùng Vân Tiểu Mặc, sau khi nhận được bảo đảm, bé mới một lần nữa đi lên bậc thang, đi thử hai tháp khảo nghiệm còn lại.

Lần này, tất cả mọi người đều ngóng cổ lên, chứng kiến thời khắc kỳ tích phát sinh một lần nữa tại đây.

Mặc dù Âu Li tiên sinh không có tuyên bố kết quả khảo nghiệm, nhưng mọi người từ sự kích động của ông đều có thể đoán được, đây tuyệt đối là thời khắc của một thiên tài luyện khí sư vĩ đại sắp ra đời.

Mỗi người ai cũng trợn to cả hai mắt, ngưng thần nhìn dáng người khả ái kia, ngay cả Long Thiên Tuyệt cũng không ngoại lệ, ánh mắt nhìn chằm chằm vào nhi tử, người khiến cho hắn cảm thấy rất tự hào.

Mọi người thấy Vân Tiểu Mặc không chút hoang mang vươn đôi bàn tay nhỏ bé ra, từ từ chạm đến tinh cầu màu xanh, hơi thở của mọi người đều dừng lại, sợ quấy nhiễu đến hắn.

Màu xanh quang sơ hiện lên.

Một tầng, hai tầng, ba tầng..... ánh sáng xanh thuận lợi đột phá tầng thứ tư.

Tầng năm, tầng sáu, tầng bảy, tám tầng, tầng chín... Tinh thần lực đích thiên phú giống như trước nhanh chóng đột phá đến tầng thứ chín, không có chút cản trở nào!

Bàn tay Âu Li khẽ run, hai mắt nhìn chằm chằm vào viên tinh cầu

màu xanh, nhìn từng đạo nước xoáy quen thuộc từ từ ngưng tụ thành, trong lòng ông thót lên một cái. Không đợi tinh cầu màu xanh phát nổ, ông lập tức đem Vân Tiểu Mặc từ bên trên ôm xuống.

Oành!

Lại là một kỳ tích sinh ra.

Toàn trường ồ lên.

Long Thiên Tuyệt âm thầm thở ra một hơi, khóe môi khẽ nhếch, đuôi lông mày cũng khẽ bay múa. Hắn cúi đầu nhìn Vân Khê, nhẹ nhàng: “Khê Nhi, sao nàng vẫn chưa tỉnh lại? Nhìn Tiểu Mặc của chúng ta xem, con bây giờ chói mắt cỡ nào. Ta tin tưởng, không lâu sau, tương lai con có thể so với chúng ta xuất sắc hơn, thành tựu lớn hơn, con chính là kiêu ngạo của chúng ta!”

Vân Khê trong giấc mộng khẽ nhíu mi tâm, có chút dấu hiệu muốn tỉnh táo lại.

Phía bên này, Long Thiên Thần đỡ Vân Tiểu Mặc từ tay Âu Li, tung bé lên trời, vẻ cao hứng này, so với thiên phú của mình hợp cách còn muốn hưng phấn hơn.

“Thấy được chưa? Đây chính là Long gia chúng ta. Long gia thiên tài. Ha ha ha...”

Dung Thiếu Hoa bất mãn cãi cọ cùng hắn nói: “Cái gì Long gia các ngươi? Tiểu Mặc trên người cũng có huyết thống của Dung gia chúng ta. Tiểu Mặc cũng là kiêu ngạo của Dung gia.”

Đoan Mộc Hùng, Lam Mộ Hiên, huynh muội Mộ Cảnh Huy cùng tứ đại hộ pháp cảm thấy phi thường mắc cười, liền rối rít vui mừng cười

lớn lên.

Bạch Sở Mục kìm lòng không được phất tay một cái về phía Tiểu Mặc, hô lớn: “Tiểu Mặc, tốt! Cứ tiếp tục phát huy, đừng làm Bạch thúc thúc mất mặt, chúng ta cho nó liên tiếp nổ ba quả. Nổ nổ nổ cho quả bóng đó vỡ luôn.”

Văn trưởng lão đứng ở phía sau hắn, nghe được những lời này của hắn, sắc mặt nhất thời trầm xuống, dùng sức ho khan ra hiệu, đáng tiếc cho Bạch Sở Mục hiện đang cao hứng, đâu quan tâm đến thứ khác, mà cho dù có nghe được hắn cũng lười hưởng ứng.

Đó cũng không phải là người khác, là Tiểu Mặc của hắn, là tiểu chủ tử mà hắn từng hộ vệ trong một tháng. Vinh quang của bé, cũng chính là vinh quang của hắn, hắn cảm động lây.

Ba chữ nổ của Bạch Sở Mục, nhất thời lây nhiễm đám người Long Thiên Thần, mọi người cùng nhau kêu lên: “Tiểu Mặc, nổ! Nổ! Nổ! Nổ cho quả bóng đó vỡ luôn.”

Trong đám người, một bóng dáng cô độc ở dưới mũ che dùng thanh âm chỉ có chính hắn nghe được mặc niệm: ” Nổ! Nổ! Nổ!”

” Nổ! Nổ! Nổ!” Tiểu Bạch hưng phấn từ trong túi áo Vân Tiểu Mặc nhảy ra ngoài, nhảy nhảy đến đầu vai của bé, theo mọi người cùng kêu lớn hô to lên.

Ba chữ phát nổ, từ từ đem tất cả mọi người toàn bộ lây nhiễm. Vô luận là biết hay là không biết Vân Tiểu Mặc, vô luận là kiếm khách lớn tuổi hay trẻ tuổi, vô luận là đảo dân hay là khách ngoại lai của đảo, hết thảy đều điên cuồng mà đi theo hô lên.

” Nổ! Nổ! Nổ!”

Ứng Ngũ cùng các đệ tử của hắn vốn là khinh thường quan sát khảo nghiệm thiên phú, hiện tại cũng nhất tề hướng khảo nghiệm hiện trường tụ lại đây, đám người lấy Vân Tiểu Mặc làm trung tâm tạo thành một vòng vây nhỏ, không khí ngột ngạt, cơ hồ khiến người ta không thở được.

Đám người Văn trưởng lão lúc đầu cũng không nguyện ý thấy một màn như vậy, càng không hi vọng nhi tử của Long Thiên Tuyệt có thiên phú vượt quá thường nhân, bọn họ chính là chờ xem kịch vui tới, song tại thời khắc này, đối mặt với kì tích mà Vân Tiểu Mặc tạo ra, bọn họ cũng không chịu nổi, rối rít mong đợi hắn có thể liên tục sáng tạo ba kỳ tích.

Chỉ trong một thoáng, cả bầu trời yến hội chỉ có một thanh âm thống nhất, vang đến tận mây xanh.

Âu Li thấy một màn như vậy, vừa kích động, vừa bất đắc dĩ. Khảo nghiệm tinh cầu từ trước đến giờ mà ông quý trọng nhất, đến miệng mọi người lại thành điểu cầu, không biết là nên vui hay là nên buồn. Song trong nội tâm, ông so sánh với bất cứ người nào cũng hi Vọng Vân Tiểu Mặc có thể tạo ra kỳ tích, trở thành người đầu tiên có thành tích thuộc tính hỏa dung hợp lực, tinh thần lực cùng linh hồn lực thiên phú đồng thời đột phá cấp thứ chín là thiên tài luyện khí sư từ trước đến nay.

Trong ánh trăng mờ ảo, nghe được chung quanh truyền đến vô số tiếng la “Nổ! Nổ! Nổ!”, Vân Khê trong mộng đột nhiên lắc đầu, tinh thần nhất thời chấn động, từ trong tiềm thức tỉnh lại.

Ngọn lửa càng đốt càng nóng, đem thân thể của nàng đoàn đoàn bao vây, nàng nhẫn nhịn đau khổ, linh thức bỗng dưng dâng lên một dòng nước lạnh kỳ dị, từ từ đem đau đớn của thân thể xua tan.

Đây là cái gì?

Trong quá trình này, nàng nhạy cảm bắt được một loại sức mạnh vô hình nhưng lại khá mạnh, nàng đem nó gọi là hàn lưu, nhưng cũng không hoàn toàn đúng, bởi vì nó chẳng qua là có hình thái của hàn lưu, có thể xua tan nhiệt độ xung quanh cơ thể nàng, nhưng tác dụng lớn hơn nữa có thể làm cho tinh thần cùng linh hồn nàng cảm thấy được giải thoát cùng thoải mái.

Trong lúc giật mình, nàng có cảm giác chợt hiểu ra.

“Nổ! Nổ! Nổ!” Bên ngoài tiếng la càng lúc càng lớn, càng ngày càng cao.

Vân Tiểu Mặc bên trong tiếng hoan hô mọi người, lần thứ ba đi lên bậc thang, bé vểnh lên cái miệng nhỏ nhắn, khả ái quét một vòng, liếc hồi lâu về phía chỗ ngồi của phụ thân bé cùng mẫu thân. Thấy mẫu thân đang ngủ say, vẫn chưa tỉnh lại, trong lòng bé khó tránh khỏi có chút cảm giác mất mác, cái miệng nhỏ nhắn cũng chu lên cao hơn.

“Tiểu Mặc, mau lên!” đám người Long Thiên Thần đã rất khẩn cấp.

Long Thiên Tuyệt lần nữa cho Vân Tiểu Mặc một ánh mắt khích lệ, Vân Tiểu Mặc hít sâu một hơi, bàn tay cuối cùng cũng chạm đến khảo nghiệm tinh cầu màu lam...

“Nổ! Nổ! Nổ!” Mọi người tiếng la càng lúc càng lớn, kèm theo thanh âm bờ biển sóng triều, đem dạ tiệc đẩy tới một bước hưng phấn trước nay chưa từng có.

“Ân... Đã xảy ra chuyện gì, sao ầm ĩ như vậy?” Vân Khê rốt cục tỉnh

lại, bên tai đầy tiếng la ồn ào náo động, làm cho nàng không tự chủ nhíu mày.

Long Thiên Tuyệt đang đưa mắt ngắm nhìn nhi tử khảo nghiệm, chợt nghe được trong ngực truyền đến tiếng nói nhẹ, hắn khẩn cấp cúi đầu, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

“Khê Nhi, nàng rốt cục tỉnh.”

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, hắn vội vàng đưa tay chỉ vào nhi tử, nói: “Khê Nhi, mau nhìn. Tiểu Mặc đang làm khảo nghiệm thiên phú.”

Vân Khê mê mê mang mang mở mắt ra, cách một khoảng người dày đặc, nàng mơ hồ thấy được thân ảnh nho nhỏ của Tiểu Mặc đứng trên bậc thang, hai tay ôm tinh cầu lam sắc quang mang, mọi người vây xem xung quanh.

Kèm theo ánh sáng màu lam càng trướng càng thịnh, một ít nhiều tiếng “Nổ! Nổ! Nổ!” tiếng hô càng lúc càng kịch liệt.

Oành!

Tinh cầu khảo nghiệm màu lam trong vô vàn ánh mắt mong chờ của mọi người, nổ tung đúng như dự đoán. Lam quang bắn ra khắp tứ phía!

Vân Khê không biết chuyện gì đang xảy ra, nhìn thấy tình cảnh như thế, sắc mặt của nàng kinh biến, hai mắt trợn to, không chút nghĩ ngợi vọt tới bên con trai.

“Tiểu Mặc, nguy hiểm!”

Kết quả là, trong ánh mắt kỳ dị của mọi người, một tình tiết cảm động

từ mẫu cứu tử đang trình diễn...

Vân Khê nghĩ rằng lam tinh cầu là chất nổ, bằng không, vì sao nàng vừa tỉnh dậy đã nghe thấy “Nổ! Nổ! Nổ!” đây? Nàng cho rằng nhi tử giờ phút này nguy hiểm đến sinh mạng, cho nên phấn đấu quên mình xuyên qua đám người, đem nhi tử che giấu trong ngực thật chặt. Khi nàng đem nhi tử che vào trong ngực, lưng của mình hướng về phía chất nổ, chuẩn bị hy sinh bản thân.

Ai ngờ sau tiếng nổ vang thanh thúy liền vô thanh vô thức vừa rồi, hoàn toàn không có phát sinh trận nổ siêu cấp như nàng đoán. Trong nhất thời kinh ngạc, chần chờ quay đầu lại, nhìn những mảnh thuỷ tinh lam rải rác trên đất. Ánh mắt của nàng dừng một chút, cúi đầu nhìn nhi tử nằm trong ngực hai mắt mở thật to, phản ứng đầu tiên của nàng, chính là hướng đám người vây xem chung quanh nhưng đã nhất tề lâm vào sững sờ chửi ầm lên.

“Các ngươi rốt cuộc có nhân tính không? Lại trơ mắt nhìn một tiểu hài tử đụng vật phẩm dễ phát nổ như vậy? Các ngươi cả đám đều nên xuống địa ngục. Nếu như con ta xảy ra chuyện gì, không cần hắc bạch vô thường tới kéo hồn các ngươi, ta sẽ tự mình đưa tiễn từng người một.”

Cọp mẹ phát uy giá thế, đại khái là như thế nào?

Vân Khê khí phách mười phần trưng ra bộ dáng hung thần ác sát, khiến tất cả mọi người choáng váng, đây cuối cùng là cái gì a?

Cái gì gọi là vật phẩm nguy hiểm dễ phát nổ?

Đại tỷ à, đây chính là tinh cầu khảo nghiệm thiên phú, người bình thường muốn khiến nó phát sáng một chút cũng khó khăn, càng đừng nói khiến nó nổ tung nha!

Cái gì gọi là bọn họ không có nhân tính?

Bọn họ rất có nhân tính được chứ? Bọn họ đều là ở đây cổ vũ cho nhi tử của người cố gắng lên, vì tương lai tiền đồ con của ngươi khuyến khích đâ.

Còn có, cái gì gọi là bọn họ cả đám đều nên xuống địa ngục?

Đại tỷ, ngươi là nữ nhân, không nên học người ta bạo lực như vậy có được hay không?

Như vậy đối với việc giáo dục hài tử sẽ có ảnh hưởng không tốt.

Long Thiên Tuyệt cũng không ngờ tới nàng đột nhiên xông ra, trong khoảng thời gian ngắn cũng ngây ngẩn cả người, đợi khi kịp phản ứng lại, hắn không khỏi cảm thấy dở khóc dở cười. Cảm động cho nàng vì thương con mà sốt ruột, càng thưởng thức khí phách cùng quái đản của nàng, cũng không nhìn đến những người trước mắt đến tột cùng là những người nào, lại dám nói ẩu nói tả, muốn đưa tất cả mọi người xuống địa ngục đi!

Thật là đủ cuồng.

Hắn yêu chết cỗ sức lực cuồng ngạo này của nàng.

Quyển 4 - Chương 16: Bái Sư, Tặng Bảo

“Cái kia..... Đại tẩu, ngươi hiểu lầm! Chúng ta không có trơ mắt nhìn Tiểu Mặc mạo hiểm, chúng ta đang cổ vũ cho hắn đấy!” Long Thiên Thần nhìn đại tẩu nhà mình đại náo buồn cười, không nhịn được mở miệng nhắc nhở, “Ngươi nhìn, ba tòa tiêm tháp này chính là dùng để khảo nghiệm luyện khí thiên phú.....”

Long Thiên Thần chỉ chỉ những mảnh tinh cầu nhỏ trên vỡ vụn mặt đất, đầu vai khẽ lay động, dùng sức nén cười.

Cái bộ dáng của đại tẩu lúc này, thật đúng là thú vị!

Náo loạn một trận Ô Long lớn như vậy, không biết nàng làm sao thu thập đây.

Vân Khê sắc mặt hiện lên 囧囧, lại nhìn đến những mảnh tinh cầu nhỏ rải rác trên đất cùng ba toà tháp được đặt trên mặt bàn, khóe mắt nàng co rút lại, cảm thấy lúng túng không dứt.

Nàng làm sao Náo loạn một trận Ô Long lớn như vậy?

Dư quang tà tà quét tới hướng Long Thiên Tuyệt, mang theo vài phần oán niệm. Thiệt là! Hắn làm sao mà không ngăn nàng, làm nàng gây ra một truyện cười lớn như vậy?

Long Thiên Tuyệt cảm thấy rất oan uổn, hắn từ đầu vẫn chưa kịp phản ứng, nàng đã phấn đấu quên mình xông đến, tốc độ đó, sợ rằng không người nào ngăn cản được nàng!

Vân Tiểu Mặc ở trong ngực nàng ngây người, sau đó vui vẻ nở nụ cười, xoay người lao vào trong ngực của nàng, giãy dụa thân thể nhỏ bé, mềm nhũn hô: “Mẫu thân, người đã tỉnh! Tiểu Mặc mới vừa còn nói, nếu như Tiểu Mặc có thể thông qua khảo nghiệm, nhất định phải làm cho mẫu thân tỉnh lại. Hiện tại mẫu thân thật đã tỉnh rồi, nguyện vọng của Tiểu Mặc trở thành sự thật rồi! Thật sự là quá tốt rồi!”

Nghe được những lời thiếp tâm như thế của nhi tử, cái gì lúng túng, cái gì khốn quẫn, hết thảy đều vứt ra sau đầu, Vân Khê cảm thấy nội tâm tràn ngập ấm áp, khom người đem nhi tử từ trên mặt đất ôm lấy, sau đó rất bình tĩnh hướng về phía mọi người nói câu: “Vừa rồi chỉ đùa mọi người một chút, khiến không khí đừng quá khẩn trương. Hiện tại không có chuyện gì rồi, mọi người có thể coi như không nhìn thấy ta, cứ tiếp tục...”

Một đám quạ từ phía trên đầu mọi người bay ngang!

Qụa ~ quạ ~

Mang theo vài phiến lá già bay tà tà ngang...

Trò đùa này có phải hơi quá không!

Đúng lúc đó, Long Thiên Tuyệt cất bước đến bên người hai mẫu tử, hắn bao hàm thâm tình khẽ mỉm cười, hơi thở chung quanh dao động, truyền tới cảm giác ấm áp, đem hai mẹ con vây quanh trong đó.

Cảm giác lúng túng của Vân Khê từ từ tản đi, ngước mắt nhìn thẳng hắn, tự nhiên toát ra hơi thở dịu dàng thuộc về nữ nhi nên có, bộ dáng hung thần ác sát lúc nãy đã biến mất đi nơi nào rồi?

“Tiểu Mặc, vậy kết quả khảo nghiệm thiên phú của ngươi như thế nào?” Vân Khê cúi đầu nhìn về phía nhi tử, bây giờ nàng thực sự rất muốn biết.

Vân Tiểu Mặc chỉ chỉ những mảnh tinh cầu nhỏ rơi rải trên mặt đất, thanh âm nhẹ nhàng nói: “Khảo nghiệm khí cụ đã hỏng rồi, cho nên ta cũng không biết rốt cuộc kết quả là gì, dù sao thông qua khảo nghiệm là được rồi”

Vân Khê nháy mắt mấy cái, quay đầu nhìn về Âu Li.

Âu Li ho nhẹ một cái, cất giọng nói: “Thiên phú của Tiểu Mặc thật sự là ngàn năm khó gặp, vô luận là dung hợp lực thuộc tính hỏa, hay là tinh thần lực, linh hồn lực, hết thảy cũng là thuộc về hạng siêu cấp, lão phu dám chắc chắn rằng, hắn tuyệt đối là thiên tài luyện khí sư ngàn năm khó gặp!”

“Thật sao?” Vân Khê nghe vậy mừng rỡ, khom người đem khuôn mặt bé nhỏ của nhi tử, bẹp bẹp dùng sức hôn vài cái, “Tiểu Mặc là giỏi nhất !”

Cuối cùng, nàng lại đắc ý thêm một câu: “Cũng không nghĩ đến con là con của ai?”

Long Thiên Tuyệt loan thần khẽ mỉm cười, tiếp lời của nàng nói: “Tất nhiên là con của chúng ta!”

Hai người bèn nhìn nhau cười, ấm áp nơi nào cũng có.

Âu Li nhìn hai vợ chồng một chút, lại nói tiếp: “Chư vị đều thấy được, thiên phú của Tiểu Mặc, lão phu thật sự rất cao hứng, có thể thu được một quan môn đệ tử có thiên phú dị bẩm như vậy. Hôm nay chư vị đều đã chứng kiến, lão phu chính thức thu Vân Tiểu Mặc làm

đồ đệ, hi vọng ngày sau lúc Tiểu Mặc hành tẩu giang hồ, các vị có thể chiếu cố hắn nhiều hơn, trợ giúp hắn, lão phu vô cùng cảm kích các vị."

Các loại ánh mắt hâm mộ trong đám người, đều dành cho Vân Tiểu Mặc.

Long Thiên Tuyệt vuốt vuốt đầu nhi tử, nâng nâng cằm, ý bảo nói: "Tiểu Mặc, còn không mau chính thức bái kiến sư phụ?"

Vân Tiểu Mặc ngửa đầu nhìn phụ thân một chút, lại quay sang nhìn mẫu thân, sau khi nhận được ánh mắt khích lệ của bọn họ, lúc này hắn mới quỳ gối ở trước gót chân Âu Li, dập đầu ba cái nói: "Tiểu Mặc bái kiến sư phụ, sau này xin sư phụ chỉ giáo nhiều hơn!"

"Ai, hảo hài tử, mau đứng lên đi!" Âu Li kích động tiến lên, tự mình đỡ hắn từ trên mặt đất dậy, ánh mắt nhìn Vân Tiểu Mặc, thật giống như đang nhìn một trân bảo hiếm thế tỏa sáng, vui mừng khôn xiết.

Sau khi Vân Tiểu Mặc đứng dậy, một đôi tay nhỏ bé tại chính mình trên người từ trên xuống dưới vuốt vuốt, nghiêng đầu cau mày, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Âu Li kinh ngạc hỏi: "Tiểu Mặc, có chuyện gì sao? có nơi nào không thoải mái à?"

"Ân..." Vân Tiểu Mặc thanh âm kéo dài, bĩu môi nói, "Thật xin lỗi, sư phụ! Hôm nay bận quá rồi, Tiểu Mặc còn không kịp chuẩn bị cho sư phụ hồng bao..."

Vân Khê vừa nghe đến "hồng bao" hai chữ, suýt chút nữa liền bất tỉnh đi, tiểu tử thúi thật đúng là biết chọn người đưa hồng bao a. Âu Li chính là luyện khí đại tông sư, trên người nhất định ẩn dấu không

ít bảo bối, tùy tiện đưa ra, cũng là giá trị liên thành nha!

Long Thiên tuyệt không biết chuyện xưa của vụ hồng bao này, hơi sững sờ, đuôi lông mày gảy nhẹ, cảm thấy kinh ngạc. Trong đầu nhi tử đang nghĩ cái gì, làm sao đột nhiên nhớ tới muốn đưa hồng bao cho sư phụ? Cho tới bây giờ đều chỉ có trưởng bối cho vãn bối hồng bao, tại sao đột nhiên đồ đệ lại đưa cho sư phụ hồng bao a?

Trình độ kinh ngạc của Âu Li còn xa hơn cả hắn, sau khi một hồi choáng váng, ngay sau đó nhẹ giọng bảo: “Hảo hài tử, phải là do vi sư đưa ngươi một phần lễ vật ra mắt mới phải.”

Hắn ở trên người tìm kiếm một chút, đột nhiên lấy ra một mặt gương đồng, nhỏ cỡ lòng bàn tay, hoa văn hết sức tinh sảo, cổ kính.

“Tiểu Mặc, Thiên Vương Kính này tặng cho con, cầm lấy chơi nga.”

Lời của hắn âm chưa dứt, Ứng ngũ dẫn đầu kích động kêu lên: “Thiên Vương Kính? Đây là Tuyệt phẩm bảo khí khó gặp a!”

Ứng ngũ thần sắc có chút kích động, đáy mắt là thần sắc hâm mộ. Không hổ là một đời Luyện Khí Tông sư, tùy tùy tiện tiện lấy ra một món đồ đưa cho đệ tử liền chính là một Tuyệt phẩm bảo khí, quả nhiên là xuất thủ hào phóng a!

Ở luyện khí giới, pháp bảo theo như cấp bậc phân chia, gồm có: bảo khí, đạo khí, thần khí cùng tiên khí *(TT: các nàng ghi nhớ kỹ cái này nha, sau này sẽ dùng rất nhiều lần đó)*

Trong đó mỗi một loại pháp bảo lại chia làm chín phẩm cấp, tỷ như thất phẩm bảo khí, cửu phẩm bảo khí, mà giới hạn cho cửu phẩm bảo khí cùng đạo khí ở giữa phẩm cấp, lại được xưng tụng Tuyệt phẩm bảo khí, phân ra như vậy.

Bảo khí là một loại pháp bảo tương đối thường gặp, tài liệu dùng để luyện chế ra nó dễ dàng nhận được, không giống đạo khí pháp bảo trở lên, bọn họ ở trong quá trình luyện chế cần có tinh thạch đặc thù hết sức khó tìm, hơn nữa đối với bản thân cấp bậc cùng thiên phú của luyện khí sư yêu cầu tương đối cao, kể từ đó liền tăng thêm khó khăn trong việc luyện chế pháp bảo cho bản thân.

Đúng như bán thành phẩm đạo khí mà lúc trước Long Thiên Tuyệt luyện chế, một trong những nguyên nhân hắn thất bại, chính là muốn luyện chế đạo khí bản thân cần có tinh thạch đặc thù quá mức ít, mặc dù hắn luyện khí thiên phú có cao tới đâu, cũng không cách nào đền bù thiếu thốn ở phương diện này.

Âu Li thoáng cái lộ ra một Tuyệt phẩm bảo khí làm lễ vật đưa cho hảo đồ nhi của hắn, không biết những người tại đây cảm thấy vừa hâm mộ lại đáng tiếc có bao nhiêu người.

“Sư phụ, cái này dùng để làm gì a?” Vân Tiểu Mặc tò mò xoay xoay gương đồng, nhìn trong kính bóng dáng của mình, hắn vẫn không có hiểu được tác dụng thần kỳ của nó ở chỗ nào.

“Cho phụ thân mượn xem.” Long Thiên Tuyệt đưa tay, đem Thiên Vương Kính từ tay hắn nhận lấy, trước sau lật xem, hắn đột nhiên khẽ nhếch khóe môi, nhìn về phía Long Thiên Thần, “Thiên Thần, ngươi thử công kích ta đi!”

“A?” Long Thiên Thần không giải thích được, nhưng vẫn là chiếu theo ý tứ của hắn, rút kiếm, họa xuất một đạo kiếm khí.

Mọi người đều kinh ngạc cử động của hắn, không biết duyên cớ bên trong, chỉ có Âu Li một mình lặng yên gật đầu mỉm cười.

Giữa những ánh mắt kinh ngạc của mọi người, chỉ thấy đạo kiếm khí kia như trường hồng quán nhật đánh úp về phía Long Thiên Tuyệt, mà Long Thiên Tuyệt vẫn đứng yên ở chỗ cũ, tuyệt không chút nào tránh né, chẳng qua là nhẹ nhàng chuyển động thiên Vương Kính trong lòng bàn tay.

Hưu ——

Kiếm khí chưa kịp chạm đến mặt kính, đã bị một đạo cường quang phản xạ trở về, uy lực của nó cực kì hung mãnh, gấp mấy lần kiếm khí của bản thân.

Mọi người ồ lên!

Thì ra là Thiên vương Kính huyền bí ở chỗ đó, nó chẳng những có thể ngăn cản công kích, còn có thể đánh trả lại gấp mấy lần, tuyệt đối là bảo khí có khả năng công thủ nhiều mặt tốt nhất!

Long Thiên Thần hiểm hiểm thoát khỏi tia phản xạ của kiếm khí, mi tâm chấn động, đại thán ngạc nhiên.

“Thật là thứ tốt a!” Trong đám người, ánh mắt Hách Liên Tử Ngọc lóe sáng, trong lòng ghen tỵ không dứt. Đồ tốt như vậy, lại rơi vào tay một tiểu hài tử, thật sự là quá uổng phí mà!

Long Thiên Tuyệt rất hài lòng về hiệu quả của Thiên vương Kính, đem nó trả lại trong tay nhi tử, nói: “Tiểu Mặc, còn không mau tạ ơn sư phụ con? Có Thiên vương Kính này, con có thể bảo vệ bản thân tốt hơn.”

“Tạ ơn sư phụ!” Vân Tiểu Mặc ngọt ngào nhẹ kêu một tiếng, cẩn thận đem Thiên vương Kính cất vào túi.

Trải qua khảo nghiệm thiên phú cùng lễ bái sư đơn giản, không khí kiếm bạt nỗ trương từ sớm của yến hội nổi lên, hiện tại rốt cục trở về bình tĩnh. Các tân khách một lần nữa ngồi xuống, cúi đầu nghị luận những chuyện lúc trước, tâm tình thật lâu khó có thể bình phục.

Long Thiên Tuyệt dắt tay Vân Khê, trở về chỗ ngồi bên phải, Vân Tiểu Mặc thì đi theo Âu Li đến chỗ ngồi bên trái.

“Khê Nhi, rốt cuộc lúc nãy nàng bị sao vậy? Tại sao ta làm sao kêu mà nàng vẫn không tỉnh?”

Vân Khê suy nghĩ một chút nói: “Ta nói như vậy, không biết chàng tin hay không. Kể từ khi ta rời địa cung, trong đầu thường xuyên xuất hiện thân ảnh của một nữ nhân, nàng một mực múa kiếm, không ngừng không nghỉ. Ta nhìn không rõ dung nhan của nàng, nhưng rõ ràng đã gặp qua kiếm chiêu của nàng, sau đó từ từ theo nàng cùng nhau múa kiếm.....”

Long Thiên Tuyệt nhướng nhướng mày: “Vậy là nàng không phải là mỗi lần múa kiếm xong, cũng sẽ cảm giác được tinh lực dư thừa, thật giống như Huyền lực lại tăng lên?”

Vân Khê gật đầu: “Đúng, chính loại cảm giác này! Ta nghĩ đây hết thảy nhất định cùng bí mật địa cung có liên quan, ta nhớ được thời điểm ta ở tầng thứ mười hai cuối cùng của Địa Cung, sau khi quan sát văn tự trên thạch bích, bắt đầu có loại cảm giác quen thuộc này. Sau đó mới vừa rồi, thân ảnh của người đàn bà kia lại xuất hiện, lần này cũng múa kiếm, nhưng trong tay nàng nâng một ngọn lửa, không ngừng hấp dẫn lực chú ý của ta... Sau đó ta liền cảm giác rất thống khổ, cố gắng đấu tranh để rời khỏi nơi đó, nhưng thủy chung không có thành công..... Nhưng mới vừa rồi, ta đột nhiên chợt hiểu cái gì, trong đầu từ từ tạo thành một cỗ hàn lưu, đem nhiệt lực của hỏa diễm nóng rực từ từ xua tan, ta mới có thể thoát ra ngoài, do đó liền

tỉnh dậy.”

“Ta mặc dù không rõ ràng cho lắm, nhưng ta tin tưởng tình huống này đối với nàng có lợi mà vô hại, chẳng qua là sau này lúc nàng minh tưởng, nhất định phải cho ta canh giữ bên cạnh nàng, nếu không trong quá trình nàng minh tưởng có thể bị tập kích, mà không hề có lực đánh lại.” Nhớ tới bộ dáng ngủ say bất tỉnh lúc nãy của nàng, Long Thiên tuyệt không khỏi có chút vì nàng lo lắng.

Vân Khê ấm áp cười một tiếng, gật đầu nói: “Ừ, ta nhớ rồi.”

Quyển 4 - Chương 17: Trưởng lão hội của Tam Đại Thánh Địa

Dạ tiệc tiến hành được một nửa, thì Tần Tú từ chỗ ngồi nhanh nhẹn đứng lên, bước tới trước mặt Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt hai người.

“Phu nhân, không biết hôm nay có thời gian cùng tại hạ tỷ thí chăng?”

Vân Khê ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp dừng lại, tia sáng kỳ dị lóe lên: “Tất nhiên, không thành vấn đề.”

Ánh mắt Tần Tú phát sáng, quay đầu hướng Âu Li nói: “Âu Li tiên sinh, vãn bối muốn cùng Long phu nhân tỷ thí luyện đan thuật, không biết có thể mời tiên sinh làm trọng tài cho chúng ta hay không?”

Âu Li trợn mắt, suy ngẫm trong chốc lát, ngẩng đầu lên nói: “Lão phu đối với thuật luyện đan hiểu biết không nhiều lắm, không bằng hay là mời lệnh sư tới làm bình phán, lão phu tin tưởng lệnh sư nhất định công chính liêm minh, sẽ không tùy ý thiên vị đệ tử nhà mình.”

“Chuyện này.....” Tần Tú có chút khó xữ nhìn về phía Ứng Ngũ, sư phụ mới vừa rồi tỏ vẻ không tán thành hắn cùng với nữ nhi tỷ thí, hắn thật sự không thể chắc chắn sư phụ có đáp ứng hay không.

“Làm trọng tài một chút, cũng không sao.” Ngoài dự liệu của hắn, Ứng ngũ lại đáp ứng.

“Chuyện này không công bằng! Bọn họ là hai thầy trò, ai biết được bọn họ có thiên vị hay không?”

“Đúng, không công bằng! Hẳn là nên tìm người khác tới làm bình phán mới được!”

“.....”

Long Thiên Thần cùng tứ đại hộ pháp bên này rối rít kêu lên phản đối, bọn họ đã sớm không vừa mắt tên Ứng Ngũ kia rồi, tự cho mình là là nhất đại luyện đan tông sư là giỏi lắm. Hứ! căn bản không đem người ta để trong mắt, thậm chí còn dám tranh giành vị trí cùng với người vĩ đại nhất trong suy nghĩ của bọn họ là đại ca cùng tôn chủ, căn bản là không biết tự lượng sức mình!

Nếu tôn chủ lòng dạ ác độc một chút, chỉ cần một cái tay là có thể nghiến chết hắn, nơi nào dung thứ cho hắn làm càn như vậy?

Điều khiến Vân Khê ngoài ý muốn nhất là, không chỉ có người bọn họ, còn có các cao nhân ẩn cư từ lâu cũng rối rít phụ họa phản đối, ngẫm nghĩ kĩ lại, mới biết được bọn họ là bởi vì thấy Vân Tiểu Mặc trở thành Luyện Khí Tông sư và là ái đồ của Âu Li, tiền đồ rộng mở. Nếu có thể lấy lòng, cho dù là ngày sau không có cho thứ gì tốt, chí ít cũng không nên đắc tội một người tương lai thiên tài luyện khí sư, mà mang đến cho mình tai hoạ ngập đầu.

Đối mặt nhiều tiếng phản đối như vậy, nét mặt già nua của Ứng Ngũ trong thoáng chốc xanh mét, co quắp hết cả mặt mày.

Có gì hay chứ? Hắn khó khăn lắm mới dẹp bỏ thân phận đáp ứng làm bình phán, mục đích là muốn hướng một nhà Vân Khê lấy lòng, dù sao mượn hơi quan hệ cùng thiên tài luyện khí sư, là trăm điều lợi mà không một điều hại, nhưng ai có thể tưởng tượng được bình sinh hắn khó khăn lắm mới hạ mình một lần, lại đụng phải nhiều tiếng phản đối như vậy, làm như vậy hắn cũng không biết phải để mặt mũi

ở chỗ nào?

Mộ Tông Minh quay đầu nhìn sắc mặt sư phụ, không khỏi âm thầm lo lắng, tính tình của sư phụ, hắn làm sao có thể không biết được? Sư phụ là một người cực kì coi trọng sĩ diện, làm sao có thể chấp nhận nhục nhã đến như vậy?

Nghĩ vậy, hắn liền đứng lên lớn tiếng nói: “Chư vị, sư phụ ta chính là một đại tông sư, từ trước đến giờ công chính liêm minh, tuyệt đối không thể nào thiên vị sư đệ được.

Các ngươi có thể không tin lời nói của Mộ mỗ, chẳng lẽ ngay cả lời nói của Âu Li tiên sinh cũng vậy sao? Các ngươi nghi ngờ sư phụ ta, đó chính là nghi ngờ năng lực của Âu Li tiên sinh!”

Âm thanh tranh luận từ từ nhỏ đi, quả nhiên danh tiếng của Âu Li rất lớn, chỉ cần đưa ngài ấy ra, mọi người cũng không thể nói gì cả.

Vân Khê kinh ngạc nhìn về phía Mộ Tông Minh, giờ mới biết thì ra Mộ Tông Minh là đệ tử của Ứng Ngũ lão, tuổi của bọn hắn thoạt nhìn xê xích không nhiều, cũng là thầy trò quan hệ, có thể thấy được thành tựu Ứng ngũ của người này đúng là không cạn, xứng đáng nhận được danh hiệu đại tông sư.

“Chư vị, ta cũng vậy tin tưởng Ứng ngũ tiên sinh có duy trìcông nghĩa, là một bình phán công chính liêm minh! Vậy thì làm phiền Ứng ngũ tiên sinh.”

Ứng ngũ nghe vậy, chẳng những tâm tình không có chuyển biến tốt đẹp, ngược lại hướng nàng giễu cợt hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt có chút không vui.

Vân Khê nhíu mày, thầm nghĩ lão đầu này làm sao vậy, du muối

không vào không nói, còn không vô duyên vô lý hướng nàng hừ lạnh, nàng không hiểu nổi bản thân rốt cuộc tại sao đắc tội đối phương?

Không khí tại hiện trường lâm vào khó xử.

Tần Tú khó xử nhìn thần sắc của sư phụ, song ý muốn giành chiến thắng cuối cùng đã chiến thắng sự kính sợ của hắn đối với sư phụ.

Hắn giơ lên tay nói: “Người đâu, đem những món cần thiết dùng trong thi đấu hết thảy đem lên đây!”

Sau khi hắn ra lệnh, các đệ tử theo đuôi hắn liền lục tục đem nguyên vật liệu cần thiết để luyện đan cùng lò luyện đan đưa lên, ở giữa hiện trường buổi dạ tiệc khai mạc cuộc tỷ thí.

“Tỷ thí của chúng ta hôm nay sử dụng những nguyên liệu bình thường nhất, lò luyện đan cũng là thường thấy nhất. Trong quá trình tỷ thí, chỉ có thể dùng Minh hỏa để luyện chế đan dược, xem ai có thể trong thời gian ngắn nhất, luyện chế ra đan dược có độ tinh khiết cao nhất, công hiệu tốt nhất xem như là người đó chiến thắng!”

Mọi người nhất tề thấp giọng hô, trận tỷ thí như vậy, thật là ngoài dự đoán của mọi người. Làm một luyện đan sư có thành tựu thâm hậu như vậy, lại chỉ dùng những nguyên liệu thông thường, lò luyện đan thường thấy để luyện chế đan dược, loại lửa được sử dụng cũng chỉ là Minh hỏa, tỷ thí như thế, chẳng phải là bất kỳ Luyện Đan Sư bình thường nào cũng có thể tham dự sao? Vậy làm sao thể hiện thành tựu cao thâm của bọn họ?

Đối mặt với nghi vấn của mọi người, Tần Tú tự tin mỉm cười, đưa mắt nhìn về phía Vân Khê, trong con ngươi loé lên sự hưng phấn.

Có thể khiêu chiến cao thủ, cho tới bây giờ cũng là việc khiến hắn

quan tâm nhất, thường thường thì bản thân mạnh cũng sẽ gặp đối thủ mạnh, hơn nữa có thể kích thích tiềm năng vô hạn trong người hắn phát ra, cho nên hắn vô cùng mong đợi cuộc tỷ thí này.

Vân Khê chầm chậm từ chỗ ngồi đứng lên, đáy mắt toả mang theo thần sắc hưng phấn.

Kiểm tra tất cả những dược liệu được đặt trên bàn một phen, Vân Khê âm thầm gật đầu, trong lòng tự có lo liệu. Căn cứ vào những dược liệu được cung cấp, đan dược cấp cao nhất nàng có thể luyện chế ra được, chính là Bích Tâm hoàn, là một loại đan dược cấp ba thường dùng để bổ sung nguyên khí cho bản thân.

“Phu nhân, có vấn đề gì chăng?” Tần Tú khách khí hỏi.

Vân Khê sau khi kiểm tra lò luyện đan một chút, lắc đầu nói: ” không có vấn đề.”

“Vậy chúng ta hiện tại bắt đầu!” Tần Tú lại nói.

“Được!”

Hai người đang muốn bắt đầu tỷ thí, lúc này, đột nhiên có một người đứng lên nói: “Chờ một chút! Lão phu muốn kiểm những dược liệu ngươi sử dụng, để có thể công bằng trong trận tỷ thí này.”

Trước sự chứng kiến của mọi người, Văn trưởng lão bước tới trước mặt hai người, cũng không để ý xem hai người có đồng ý hay không, liền tự ý động tay động chân, hắn tự tay, so sánh dược liệu của hai bên, cẩn thận nghiên cứu một phen.

Sau một hồi lâu, lúc này mới hài lòng gật đầu: “Không sai! dược liệu Hai người bọn họ sử dụng đúng là giống nhau, không có bất kỳ khác

biệt.” Nói xong, hắn một lần nữa trở lại chỗ ngồi của mình.

Vân Khê nheo mắt, khó hiểu quét mắt nhìn hắn một cái, cảm thấy lời nói của hắn có chút cổ quái, không biết trong hồ lô của hắn bán thuốc gì.

“Vậy chúng ta bắt đầu đi!” Tần Tú gật đầu, tỷ thí chính thức bắt đầu.

Lúc bên này đang tiến hành tỷ thí Luyện đan, gần đó có một vùng biển cách Thánh Đảo không xa, tại Huyễn Dạ Tinh Hải, một trong những tổng bộ của Tam Đại Thánh Địa, đang bí mật diễn ra một cuộc triệu tập các trưởng lão trong hội.

Dạ cô Phong đích thân nhận chức trách triệu tập các trưởng lão trong hội, tuy rằng thân phận của hắn là chủ nhân của tổng bộ, thủ lĩnh của Tam Đại Thánh Địa, địa vị cao quý nhất, song những việc quan trọng có liên quan đến Tam Đại Thánh Địa lại không thể độc đoán, lại phải nhận được sự đồng ý hội trưởng lão mới có thể chấp hành.

Thành viên trong hội trưởng lão tổng cộng có hai mươi người, chia ra tất cả có Huyễn Dạ Tinh Hải, Bạch Sa Đảo cùng Độc Cô lĩnh cao thủ thần huyền cấp trở lên tạo thành, bối cảnh của bọn họ không chỉ đại biểu thế sức mạnh riêng của mỗi nơi trong ba nơi, còn thể hiện được lực lượng cường đại của Tam Đại Thánh Địa ở Ngạo Thiên Đại Lục.

Dạ cô Phong cũng là một thành viên trong hội trưởng lão, hơn nữa còn là người đứng đầu của hội.

“Chư vị, có lẽ mọi người cũng biết những ngày gần đây Hải Vực xảy ra sự cố, không biết mọi người có chủ ý gì, cùng nhau thương thảo một lát. Sớm cho ra một phương án, tránh đến lúc đó tình thế nguy

cấp, chúng ta chỉ có thể lâm vào tình cảnh bị động.” Dạ cô Phong thần sắc nghiêm túc nói.

Hắn nhàn nhạt quét một vòng xung quanh, đáy mắt loé lên lân quang, bối cảnh thế lực của các trưởng lão trong Tam Đại Thánh Địa đều được phân chia khác biệt, các trưởng lão đang mặc áo lam thuộc Huyễn Dạ Tinh Hải, thân mặc áo bào trắng là những người đến từ Bạch Sa đảo, vậy số người mặc hắc bào còn lại chính là đến từ Độc Cô lĩnh.

Dạ cô Phong vừa dứt lời, một trong những trưởng lão mặc áo bào trắng nói: ” Tình hình Hải Vực trước mắt đang rơi vào tình thế nguy hiểm, Tam Đại Thánh Địa tùy thời đều có thể gặp tai hoạ ngập đầu, lão phu đề nghị tất cả người dân trong gia tộc sinh sống tại Tam Đại Thánh Địa đều phải di cư, dời trên đất bằng đi, để tránh trận thảm hoạ này.”

Một gã trưởng lão mặc áo lam lập tức đứng lên phản đối: “Như vậy sao được? tất cả cơ nghiệp của Tam Đại Thánh Địa chúng ta đều ở đây, tại sao nói di cư liền di cư? Hơn nữa, một khi chúng ta quyết định đem cả tộc di cư đến nơi khác, nhất định sẽ khiến cho tất cả mọi người trong Tam Đại Thánh bàng hoàng, đến lúc đó không biết nên thu thập như thế nào!”

“Vậy bây giờ chúng ta nên làm cái gì?” các trưởng lão áo bào trắng tức giận phản kích nói.

“Mọi người còn nhớ rõ nguồn gốc của Tam Đại Thánh Địa chúng ta không ?” Trưởng lão áo lam dừng một chút, mâu quang cơ trí chớp động nói, “Tam Đại Thánh Địa thành lập đến nay, đã có mấy ngàn năm lịch sử. Lúc đầu mới thành lập, nếu chúng ta tam phương không tự tạo thế lực của bản thân, thì Tam Đại Thánh Địa cũng không thể có ngày hôm nay. Và thậm chí một ngàn năm lịch sử gần đây, ở

Ngạo Thiên đại lục mới xuất hiện truyền thuyết về Tam Đại Thánh Địa, các ngươi có biết vì sao không?”

Hiện trường một mảnh an tĩnh.

“Kia là bởi vì nơi cư ngụ của Tam Đại Thánh Địa là Hải Vực, một pháo đài được xây dựng giữa Long Tường đại lục cùng Ngạo Thiên đại lục. Lúc đầu tổ tiên của chúng ta ở tại nơi đây thành lập Huyễn Dạ Tinh Hải, Bạch Sa đảo cùng Độc Cô lĩnh, đem căn cứ xây dựng này tại Long Tường Đại Lục, thay vì là Ngạo Thiên đại lục. Tổ tiên của chúng ta cũng không dự liệu được rằng bởi vì ngàn năm trước xảy ra một sự cố, căn cứ này phát sinh một sự kiện quy mô lớn, lớp đất quanh đây bị trôi đi, từ Long Tường đại lục trôi đến Ngạo Thiên Đại Lục. Từ đó, Huyễn Dạ Tinh Hải, Bạch Sa đảo cùng Độc Cô lĩnh ở tại Long Tường đại lục hoàn toàn biến mất. Gần ngàn năm nay, thế lực tam phương của chúng ta từ từ dung nhập vào trong Ngạo Thiên đại lục, đem bản thân mình từ từ trở thành một phần tử của Ngạo Thiên đại lục, đồng thời không ngừng đấu tranh với những người đến từ Long Tường đại lục, để bảo vệ pháo đài tại Ngạo Thiên đại lục này... bách tính tại Ngạo Thiên đại lục cảm kích chiến công của chúng ta, thế nên chúng ta mới có thể đạt được danh xưng Tam Đại Thánh Địa này, đây chính là niềm tự hào của Tam Đại Thánh Địa chúng ta!”

“Có thể nói, Tam Đại Thánh Địa chính là nơi mà chúng ta chôn nhao cắt rốn (ax?), tuy rằng đã có lần di cư qua, nhưng chúng ta đời đời cũng chưa từng vứt bỏ qua nó. Hiện tại, Tam Đại Thánh Địa của chúng ta trùng hợp gặp phải sự cố giống như ngàn năm trước, điều đầu tiên chúng ta phải làm chính là nghĩ biện pháp làm thế nào để bảo vệ cơ nghiệp của tổ tiên đã tạo dựng lên, không phải là bỏ mặc để nó xảy ra chuyện!”

“Cho nên ý kiến của lão phu là, nhất định phải tìm cách giữ vững

Tam Đại Thánh Địa, không tiếc hết thảy hy sinh bản thân!”

Lời nói của trưởng lão áo lam làm chấn động lòng người, nhưng hiện trường như cũ vẫn là một mảnh yên lặng, mỗi người đều chìm vào trong suy nghĩ sâu xa của bản thân.

Ánh mắt cơ trí của Dạ cô Phong sau khi quét xong một vòng, tròng mắt càng lúc càng thâm thúy, như biển rộng bát ngát, không thể nhìn thấy bờ bến.

Quyển 4 - Chương 18: Trời Sanh Đả Kích Người Khác

“Nếu như mọi người không dị nghị gì nữa, vậy chúng ta thống nhất lại ý kiến, mục tiêu chính là nghĩ cách làm sao để bảo vệ Tam Đại Thánh Địa.

Thanh âm hùng hậu của Dạ cô Phong truyền khắp toàn trường, các trưởng lão rối rít gật đầu phụ họa, muốn cho bọn họ buông tay cho cơ nghiệp đã cất công xây dựng gần nửa thế kỉ kia, cho dù là ai cũng không thể làm được, song bọn họ nên làm thế nào để bảo vệ nó đây?

Dạ Cô Phong trầm ngâm chốc lát, lại nói: “Chư vị, lão phu đã cẩn thận tìm đọc lá thư tổ tiên đã lưu lại, phía trên đã ghi chép rõ ràng, quá trình trước và sau khi phát sinh trận đại kiếp vào ngàn năm trước kia, và tai nạn đã mang tới với Tam Đại Thánh Địa. Căn cứ vào miêu tả của tổ tiên ngay lúc ấy, hiện nay việc trước mắt của chúng ta chính là bảo vệ Tam Đại Thánh Địa cho tốt, và biện pháp duy nhất, chính là trước khi đại nạn đến, quan trọng nhất là chúng ta phải nghĩ cách làm sao mở ra đường thông từ Ngạo Thiên đại lục đến Long Tường đại lục. Một khi cổng mở ra, ở giữa biên giới của Ngạo Thiên đại lục và Long Tường đại lục có Hồng Câu cực đại, có thể giúp giảm bớt áp lực, khiến cho Tam Đại Thánh Địa của chúng ta có thể thoát tai kiếp.. ”

“Nhưng là Dạ đảo chủ, ngài nói muốn mở cổng của pháo đài dễ dàng vậy sao? Tuy nói mười lăm năm trước, đúng là nhờ có những cao thủ tại Long Tường đại lục tập hợp lại mở được một lần, nhưng bằng thực lực của chúng làm sao có thể so sánh với bọn họ được. Cho dù

là triệu tập tất cả thần huyền cao thủ tại Ngạo Thiên đại lục, cùng nhau hợp lực, cũng không thể nào giống bọn hắn được, nhẹ nhàng mở cánh cổng ra. Hơn nữa trải qua sự việc lần trước, cánh cổng đã nhận thương tổn, cũng không thể chịu được áp lực quá lớn của đoàn nhân lực này. Trong tình thế tiến thoái lưỡng nan như thế, chúng ta nên làm như thế nào?" trưởng lão Bạch Sa Đảo là một trong những người có tính tình tương đối trầm ổn nhất nói.

Dạ Cô Phong nói: "Muốn lấy nhân lực mở cổng của pháo đài đúng thật là chuyện không dễ dàng, bất quá tin tưởng rằng mọi người cũng đã nghe nói những chuyện liên quan đến thần khí của Thập Đại gia tộc. Có lời đồn đãi nói, chỉ cần tập hợp đủ Thập Đại thần khí, đồng thời sử dụng lực lượng của chúng, thì có thể mở được cánh cổng này. Bất kể lời đồn đãi là thật hay giả, trước mắt lão phu cho là đáng thử một lần! Hơn nữa mọi chuyện rất cấp bách, không thể trễ nãi!"

Tiếng nghị luận nho nhỏ tựa như một vòng nước xoáy, từ từ khếch tán rộng ra.

"Nghe nói Thập Đại thần khí chỉ có những người thừa khế huyết thống trong Thập Đại gia tộc mới có thể khởi động lực lượng của chúng, nếu chúng ta muốn mở cổng, không thể nghi ngờ rằng chúng ta cần phải cầu xin sự giúp đỡ của Thập Đại gia tộc. Dạ đảo chủ, ngươi cho là bọn họ nguyện ý giúp đỡ chúng ta vô điều kiện sao?" trưởng lão của Độc Cô lĩnh là một trong những vị lớn tuổi nhất, tính cách cũng trầm ổn nhất lên tiếng nói.

Trong số tất cả trưởng lão, chỉ có duy nhất hai vị trưởng lão lớn tuổi nhất, đó chính là Mẫn trưởng lão cùng Dận trưởng lão đến từ Bạch Sa đảo cùng Độc Cô lĩnh, trong lòng các trưởng lão bọn họ đều có một địa vị nhất định, cực kỳ tôn kính, cho nên trong lúc bọn họ nói chuyện, không có người nào dám cả gan xen vào, cắt đứt lời nói của

bọn họ.

Lời của hắn vừa dứt, vị Mẫn trưởng lão lúc trước đã phát ngôn qua một lần nữa lại tiếp lời: “Dận trưởng lão nói rất đúng, để Thập Đại gia tộc dễ dàng đồng ý vô điều kiện giúp đỡ chúng ta là một vấn đề, chúng ta làm sao chắc chắn có thể thuyết phục bọn họ đây? Vạn nhất bọn họ không đáp ứng, không muốn hỗ trợ, chẳng lẽ chúng ta bức bách*(ép buộc) bọn họ sao? đừng đợi đến lúc tất cả đã muộn, hết thảy đã xảy ra hết, chúng ta không còn cách nào cứu vãn nữa đâu.”

“Đúng rồi a, vạn nhất bọn họ không đáp ứng, chúng ta chỉ có thể bị động chờ cho mọi việc xảy ra.” Đảo Cá Mập Trắng cùng Độc Cô lĩnh rối rít gật đầu phụ họa.

Mẫn trưởng lão bên cạnh một mình khẽ híp mắt, không biết nghĩ đến điều gì, đột nhiên hừ lạnh một tiếng, nói: “Nói đến thần khí của Thập Đại gia tộc, có lẽ nên để cho Dạ sứ giả Dạ Thập Thất của quý đảo đi đến đó khuyên bảo, có lẽ sẽ có hiệu quả chăng!”

“Tư trưởng lão, ý của người là gì? Chê cười mỉa mai người khác, cũng không phải là hành vi mà quân tử nên làm!” Cửu trưởng lão ngồi cách đó không xa hướng Tư trưởng lão trợn mắt nhìn, thể hiện vẻ cực kỳ phẫn nộ của hắn, hắn cùng với Dạ Thập Thất chính là huynh đệ đồng môn, ở trong tộc đứng hàng thứ bảy thứ chín. Tuy rằng hắn so Dạ Thập Thất lớn hơn mười mấy tuổi, nhưng tình cảm giữa hai huynh đệ lại vô cùng hoà hảo, thân mật vô gian*(không có gì dối gạt lẫn nhau), hắn làm sao có thể để người ta cười nhạo huynh đệ của mình được?

Tư trưởng lão lãnh đạm cười: “Chẳng lẽ lão phu nói sai sao? Dạ Thập Thất rõ ràng đang bao che những người đang dùng thần khí, người của Huyễn Dạ Tinh Hải các ngươi đối với chuyện này suy

đoán hàm hồ,cho rằng như vậy có thể lừa dối mọi người sao, vả lại các ngươi đừng quên rằng người đang làm thì trời đang nhìn, chân tướng là vĩnh viễn không thể che dấu được!”

Vẻ mặt lúc này của Cửu trưởng lão đỏ au, tức giận đập mạnh lên bàn nói: “ngươi có chứng cớ gì, nói Dạ Thập Thất bao che những kẻ sử dùng thần khí? Nhưng nếu không thể lấy ra chứng cớ, cũng đừng nên ở chỗ này ngậm máu phun người!”

” Độc Cô kiêu của Độc Cô lĩnh chính là nhân chứng tốt nhất!” Tư trưởng lão thông minh đem tất cả oán niệm quăng cho Độc Cô lĩnh, cô chưởng nan minh*(*một bàn tay thì vỗ không ra tiếng*), muốn đấu cùng Dạ Cô Phong của Huyễn Dạ Tinh Hải, chỉ bằng thực lực của Bạch Sa đảo là hoàn toàn không đủ.

Trong số mấy người trưởng lão của Độc Cô lĩnh, có một người cùng liếc mắt nhìn Tư trưởng lão một cái, ngầm hiểu gật đầu nói tiếp nói: “Kiêu Nhi sau khi trở về, mặc dù cái gì cũng chẳng nói, nhưng đối với thực lực của hắn, ai lại có thể làm hắn bị thương nặng đến như vậy, nhất định là do thần khí. Lão phu bây giờ hoài nghi, Dạ Thập Thất cấu kết cùng những kẻ sử dụng thần khí, đả thương tiểu thiếu chủ của Độc Cô lĩnh chúng ta! Nhằm vào chuyện này, ta hi vọng Dạ đảo chủ có thể đưa ra một lời giải thích hợp lý!”

Tư trưởng ty lão hài lòng nhếch miệng, cười lạnh nói: “Không sai! Dạ Thập Thất bao che những kẻ sử dụng thần khí, theo lẽ thường nên chịu sự trừng phạt, hi vọng Dạ đảo chủ có thể cho chúng ta một câu trả lời thoả đáng.”

“Chết tiệt! Rõ ràng chính các ngươi bịa đặt vu oan giá hoạ cho người khác, muốn đẩy Thập Thất vào chỗ chết, lão phu chắc chắn không để cho các ngươi được như ý!” Cửu trưởng lão càng thêm nóng nảy, tức giận càng lúc càng dâng cao, chỉ còn thiếu nước lật bàn xông đi

lên đánh người thôi.

Dạ cô Phong vẫn tinh tế ngồi đó lắng nghe, từ đầu đến đuôi vẫn duy trì sự trầm mặc, cũng không trực tiếp cặt đứt lời nói của bọn họ, cũng không có ra tay giúp đỡ người của mình hoặc trách cứ đối phương chứa tính toán, đồng tử đen hiện lên nét thâm thúy.

Không khí tại hiện trường thoáng cái tràn ngập tiếng nghị luận, lúc này, bỗng nhiên một đệ tử của Đảo Cá Mập Trắng báo: “Mẫn trưởng lão, Văn trưởng lão phái người đưa tới một phong khẩn cấp thư, cố ý dặn dò, thỉnh các trưởng lão xem xét.”

“Đưa cho ta!” Mẫn trưởng lão nhận lấy, nhanh chóng xem xét một phen, thần sắc khẽ biến hóa.

Dạ cô Phong hỏi: “Có chuyện gì gấp gáp thế?”

Mẫn trưởng lão nói: “Văn trưởng lão ở trong thư nói, bọn họ lần này đi Đông Lăng quốc, gặp được một sự kiện lớn. Thánh cung cùng Thập Đại gia tộc liên tiếp kịch liệt tranh đấu, kết quả cuối cùng là, Thập Đại gia tộc cùng Thánh cung lưỡng bại câu thương (thiệt hại cả hai bên)! thành phần chủ lực của Thập Đại gia tộc trên căn bản đã bị Thánh cung tiêu diệt, mà Thánh cung ngoại trừ chỉ có duy nhất cung chủ trốn thoát, những cao thủ khác căn bản đã chết, tình hình hết sức được thảm thiết.....”

“Tại sao lại như vậy? Thập Đại gia tộc cùng Thánh cung lưỡng bại câu thương, điều này thật bất khả tư nghị*(*không thể tưởng tượng nổi*).” Dạ cô Phong cảm thấy kinh ngạc.

Mẫn trưởng lão nói: “Trên thư nói, đúng là như thế! Văn trưởng lão còn nói, trong lúc vô tình hắn chiếm được Thập Đại thần khí của Thập Đại gia tộc, hiện tại mang theo Thập Đại thần khí trở về Tam

Đại Thánh Địa, bất quá hắn sợ xảy ra sai xót, cho nên cố ý sai người đến đây đưa tin, hi vọng chúng ta có thể phái người đến Thánh Đảo tiếp ứng hắn, hộ tống bọn họ an toàn trở về Tam Đại Thánh Địa."

"Cái gì? Văn trưởng lão chiếm được Thập Đại thần khí?"

"Thật là tốt quá! Chúng ta mới vừa rồi còn lo lắng người của Thập Đại gia tộc không đồng ý mượn Thập Đại thần khí cho chúng ta, hiện tại Thập Đại thần khí lại tự mình đưa tới cửa, chúng ta còn lo lắng chuyện gì đây?"

"Đúng vậy a, thật là quá tốt, thoáng cái liền giải quyết được khó khăn."

"....."

Dưới những lời nghị luận của các trưởng lão, trong giọng nói lộ ra vẻ mừng rỡ.

Dạ cô Phong bình tĩnh quét một vòng, nhắc nhở: "Chư vị, các ngươi đừng nên quá lạc quan! Đừng quên, chỉ có huyết mạch của Thập Đại gia tộc mới có thể khả năng sử dụng thần khí, nếu không cho dù chúng ta chiếm được, cũng không thể nào sử dụng được, vẫn như cũ không làm nên chuyện gì."

Cửu trưởng lão phụ họa nói: "Đúng vậy a, vậy nên làm như thế nào là tốt?"

Mẫn trưởng lão khẽ híp mắt, giọng nói tràn đầy khí phách: "Quản nhiều như vậy làm cái quái gì? Trước tiên đem Thập Đại thần khí thu vào tay rồi hãy nói, có được nó, chúng ta từ từ cùng Thập Đại gia tộc nói điều kiện. Chỉ cần bọn họ chịu giúp đỡ chúng ta vượt qua cửa ải này, chúng ta cũng có thể đáp ứng một vài yêu cầu hợp lý, sau khi

thành công lại đem thần khí trả lại cho bọn họ, đôi bên cùng có lợi, không phải là tốt hơn sao?”

Dận trưởng lão đồng ý với ý kiến của hắn, gật đầu nói: “Có đạo lý! Dạ đảo chủ, ngươi cho là …?”

Dạ cô Phong suy tư một phen, nói: “Tạm thời chỉ có thể như thế, ngày mai lão phu phái Hàn Nhật đi đến Thánh Đảo nghênh đón Văn trưởng lão, để hắn trực tiếp tới Huyễn Dạ Tinh Hải cùng tham gia hiệp thương với chúng ta.”

Mẫn trưởng lão rất nhanh bác bỏ đề nghị của hắn: “Ta xem không cần! Hàn Nhật thân thể mới vừa mới tốt, không nên mệt nhọc, hãy để cho người của Bạch Sa đảo đi sẽ ổn thỏa hơn.”

Mẫn trưởng lão nghĩ thầm, trưởng lão hội của hắn ít nhất có một vị luyện khí sư, hắn nghĩ lần đầu tiên nhìn thấy thập đại thần khí trong truyền thuyết, xem xem nó có thần kỳ như trong truyền thuyết hay chăng, thần khí đối với luyện khí sư mà nói, là vật mà trong mộng cũng mong có thể nhìn thấy, luyện chế ra một thần khí, đây tuyệt đối là mục tiêu suốt đời của một gã luyện khí sư.

Con ngươi trong suốt đầy khôn ngoan của Dạ cô Phong nhẹ nhàng quét qua, Đến phiên thân ảnh của Mẫn trưởng lão thì con ngươi lại đảo thêm một vòng, cũng đã nắm rõ tâm tư của hắn. Cũng đành vậy, chuyện này có liên quan hệ đến tồn vong của Tam Đại Thánh Địa, hắn tin tưởng Mẫn trưởng lão sẽ không dám sai sót.

“Vậy cũng tốt.” Hắn gật đầu đồng ý.

Bầu trời tại Thánh Đảo, sắc trời dần tối xuống.

Trận tỷ thí luyện đan đang trong thời kì cực kì kịch liệt...

Luyện chế Bích Tâm hoàn, bước đầu tiên chính là tinh luyện dược liệu, đem một phần dược liệu tinh luyện thành chất lỏng, lại đem bộ phận dược liệu khác mài thành bột, sau đó đem hai loại dựa theo tỷ lệ điều chế trộn chung vào một chỗ. Trong quá trình điều chế, Luyện Đan Sư không chỉ dựa vào công thức, đồng thời phải có kinh nghiệm thực tế, cuối cùng chính là khống chế lửa đều đặn, công đoạn này chính là phần khó khăn nhất, cũng là phần mà một dược sư cảm thấy bản thân thành công nhất. Khi đó, công cụ mà Luyện Đan Sư cần sử dụng nhất chính là tinh thần lực cùng linh hồn lực.

Vào thời điểm Vân Khê đem dược liệu cầm trong tay, đã nhận ra có chút kì lạ, dược liệu trong có nhàn nhạt mùi rượu, tuy rằng rất nhẹ, nhưng nàng thoáng cái đã nhận ra.

Ánh mắt của nàng lúc này cực kì sắc bén, tựa như một lưỡi dao lạnh lẽo hướng về phía của Văn trưởng lão, nhất định trong lúc hắn kiểm tra dược liệu đã cố ý tại dược liệu của nàng động tay động chân.

Vậy mới nói, người này hành động quái dị, nhất định không có chuyện gì tốt.

Quả Nhiên không ngoài dự đoán của nàng, đáng tiếc hiện tại phát hiện cũng đã quá muộn. Cho dù nàng hiện tại chỉ trích Văn trưởng lão, người khác chưa chắc sẽ tin tưởng, e rằng còn cho là nàng sợ thua tên Tần Tú kia, cho nên cố ý tìm lý do cho mình. điều quan trọng nhất, nàng muốn cho tên tiểu nhân như Văn trưởng lão này biết rằng, cho dù có người trên con đường thành công của nàng để lại chướng ngại vật, nàng cũng không dễ dàng bỏ cuộc đâu, ngược lại còn muốn chứng minh với bọn họ, mặc dù con đường phía trước đầy gian nan, Vân Khê nàng sẽ không sợ gì cả, nhất định có thể thành công!

Trong dược liệu trộn lẫn với rượu, muốn luyện ra loại dược có độ

tinh khiết tương đối cao, nhất định phải phí nhiều thời gian hơn so với ngày thường, vậy lần này nàng lại chậm hơn tên Tần Tú kia một bước, muốn trong thời gian ngắn nhất chiến thắng, đã là chuyện không thể nào.

Làm sao bây giờ? Nàng phải làm thế nào mới có thể thay đổi thế cục đây?

Văn trưởng lão âm hiểm cười lạnh, nhận được ánh mắt đầy lạnh lùng của nàng, hắn chẳng những không tránh, ngược lại hướng nàng nhếch môi khiêu khích.

Vân Khê không nhìn hắn, cúi đầu ngưng mắt nhìn tất cả dược liệu trước mắt, nàng vẫn chưa động thủ, mà là đang lẳng lặng suy ngẫm.

Bên kia Tần Tú vẫn đang chú ý đến động tĩnh của nàng, phát hiện nàng vẫn chưa động thủ, ngược lại liếc mắt nhìn Văn trưởng lão, hắn khẽ cau mày, cảm thấy nghi ngờ.

Trong đám người tại nơi đây, Long Thiên Thần cùng Dung Thiếu Hoa hai người bàn luận xôn xao.

“Đại tẩu tại sao vẫn chưa bắt đầu? nếu còn như vậy e rằng nhất định phải thua.”

“Đừng có gấp, ngươi muốn đại tẩu thua ư? Nói không chừng nàng đang nghĩ cách khác chăng.”

“Nghĩ cách khác? Cũng không cần tốn nhiều thời gian đến thế? Đợi nàng nghĩ được, sợ rằng người ta đã xong rồi.”

“Không đúng! Ngươi nhìn ánh mắt của nàng, hình như là dược liệu xảy ra vấn đề gì.....” Dung Thiếu Hoa nhạy cảm nhận ra.

Long Thiên Thần cẩn thận quan sát thần sắc của Vân Khê, trán từ từ nhăn lại, không nhịn được mắng: “Chết tiệt! Nhất định là cái tên Văn trưởng lão kia giở trò quỷ! Ta nói rồi, hắn tại sao vô duyên vô cớ muốn kiểm tra dược liệu, nguyên lai muốn hãm hại đại tẩu, thật là quá ư hèn hạ!”

Tiếng mắng của hắn thoáng cái hấp dẫn mọi người xung quanh, mọi người cũng rối rít hoài nghi, tiếng nghị luận nho nhỏ phát ra.

“Không được! Cuộc tỷ thí này căn bản là không công chính!” Long Thiên Thần đang muốn đứng lên, cắt đứt tiến trình tỷ thí, nhưng cánh tay lại bị Dung Thiếu Hoa cho kéo lấy.

“Đợi một lát xem!” Dung Thiếu Hoa bình tĩnh nói, “Ngươi nghĩ lại đi, đại tẩu ngươi là kẻ đầu đường xó chợ chăng, cho tới bây giờ cũng không phải là một người dễ dàng bỏ cuộc! Nàng hiện tại nếu đã không nói gì, tự có đạo lý của nàng, nói không chừng nàng đã có cách khác. Ngươi bây giờ lại đi phá hoại, chẳng những xảy ra chuyện, ngược lại sẽ khiến người ta nghĩ ngươi vì đại tẩu giải vây, cho rằng bản lãnh của nàng căn bản không thể thắng được Tần Tú, cho nên mới gây chuyện. Thậm chí để cho Văn trưởng lão kia châm dầu vào lửa, hắn vốn không có làm gì cả, người động tay chân chính là đại tẩu của ngươi!”

“Hừ, tiểu nhân hèn hạ!” trên khuôn mặt tuấn dật của Long Thiên Thần tràn đầy tức giận, hung hăng hướng Văn trưởng lão trừng mắt, nhổ một ngụm ách khí nói, “Bất kể như thế nào, ta tin tưởng đại tẩu nhất định có thể thắng! Cho dù dược liệu bị động tay động chân, đại tẩu vẫn có thể thắng, đến lúc đó tức chết Văn trưởng lão!”

Dung Thiếu Hoa nhợt nhạt nhếch môi, trong thâm tâm đối với Vân Khê tràn đầy lòng tin, bởi vì nàng chính là một người không ngừng

khiến người khác ngạc nhiên, nếu như nàng thật sự vượt qua khó khăn này, hắn cũng không cảm thấy quá ngạc nhiên.

Có một số người, trời sanh chính là đả kích người khác, phá hủy lòng tin của người khác! Mà biểu muội của hắn, thậm chí một nhà ba người của biểu muội, đều thuộc về loại người này

Quyển 4 - Chương 19: Vân Khê, Thắng? Bại?

Ngón tay đang cầm chén rượu của Long Thiên Tuyệt nhẹ nhàng chuyển động, con ngươi thâm thuý chập chờn sáng tối, theo dòng suy nghĩ của hắn mà dao động không ngừng, không khí hiện trường cũng theo đáy mắt âm u của hắn không ngừng biến đổi.

Chỉ cần nhàn nhạt quan sát thần sắc của Vân Khê, hắn cũng đã đoán được vài phần, kẻ nào dám ở ngay trước mặt hắn động tay động chân, quả thật là không muốn sống!

Vân Tiểu Mặc ngồi bên cạnh hắn, đôi mắt mở to nhìn mẫu thân, âm thầm vì nàng cổ vũ không dứt.

Trên đỉnh đầu, lại truyền đến tiếng thở dài của Âu Li: “Không nghĩ tới đường đường là sứ giả của Tam Đại Thánh Địa, lại làm chuyện dơ bẩn như thế, không biết mẹ của ngươi làm sao để hóa giải nguy cơ, chuyển bại thành thắng đây...”

Vân Tiểu Mặc ngẩng đầu, cất lên giọng nói đầy kiên định: “Sư phụ, mẫu thân chắc chắn sẽ không thua! Nàng là giỏi nhất, cho tới bây giờ cũng chưa từng thất bại!”

Âu Li ôn hòa cười nhẹ, dỗ nhẹ lên cái đầu nhỏ của hắn, dịu dàng an ủi: “Tốt, sư phụ tin tưởng phán đoán của ngươi! Chúng ta cứ đợi xem!”

Giữa hiện trường của cuộc tỷ thí, Vân Khê quay đầu nhìn Tần Tú phía bên kia, hắn đã bắt đầu làm đến bước luyện đan. Quan sát thủ

pháp và kỹ xảo của hắn, nàng âm thầm sợ hãi than, không hổ danh là thiên tài luyện đan trong lời đồn, hắn đối với dược liệu cùng thủ pháp luyện đơn lại tự có kỹ xảo độc nhất của bản thân, cũng không hẳn là thay đổi hoàn toàn, là dựa theo lẽ thường tiến hành, nhưng cho dù là ai thì cũng khó mà bắt chước.

Đúng, không theo lẽ thường, đánh thắng bất ngờ... Chỉ có dùng cách khác với bình thường nhất, mới là con đường thoát ra duy nhất của nàng!

Híp mắt suy nghĩ trong chốc lát, vầng trán nàng từ từ giãn ra. Lông mày Lãnh ngạo*(lãnh khốc đầy kiêu ngạo) của nàng, thập phần anh khí nhẹ nhàng nhướng lên, trên dung nhan tuyệt sắc nhất thời toả ra thần thái khác thường, không biết đã mê hoặc bao nhiêu ánh mắt của người khác.

“Mang rượu tới!” Nàng vung ống tay áo lên, dũng cảm hướng phía dưới la.

Dưới ánh mắt nghi ngờ của mọi người, cổ tay của Long Thiên Tuyệt nhẹ nhàng chuyển động, bầu rượu trong tay nhẹ nhàng bay theo đường cung, hướng về phía Vân Khê bay tới.

Vân Khê khéo léo tiếp nhận, ngước mắt, nhìn thẳng vào mắt hắn, nụ cười dưới đáy mắt nàng hiện lên.

Long Thiên Tuyệt cũng hướng nàng mỉm cười, ánh sáng nhu hòa toả khắp tứ phương, sưởi ấm lòng người.

Tốc độ luyện đan của Tần Tú bỗng nhiên chậm lại, kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Vân Khê, không biết nàng rốt cuộc muốn làm gì.

Vân Khê không để ý gì đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nàng

tay cầm bầu rượu, miệng rượu kề ngay bên cạnh lò đan, giọt rượu nhẹ nhàng tiêu sái rơi xuống. Dược liệu đều ngâm ở trong rượu, màu sắc từ từ biến đổi...

“Nàng điên rồi sao? Dược liệu sau khi ngâm trong rượu, làm sao có thể luyện chế đan dược đây? chẳng lẽ đợi đến lúc dược liệu khô rồi hẵng dùng sao?”

“Có trời mới biết nàng nghĩ điều gì! Thua vẫn tốt hơn sao? điều này chứng minh tiểu sư thúc của chúng ta lợi hại hơn nàng!”

“Ta đoán nàng căn bản không biết luyện đan, chẳng qua là ở chỗ này giả bộ thôi. Không hiểu sao tiểu sư thúc lại tìm một đối thủ như vậy để tỷ thí, điều này đối với huynh ấy mà nói, quả thực chính là sỉ nhục!”

“Vẫn là sư tổ nói đúng! Nữ nhân làm sao có thể trở thành cao thủ luyện đan? Tiểu sư thúc tỷ thí cùng một nữ nhân, thân phận đều bị giảm xuống.”

“.....”

Các đệ tử môn hạ của Ứng Ngũ rối rít nghị luận, tất cả đều mang thần sắc khác nhau, có loại thì khinh bỉ, có loại thì nghi ngờ, còn lại chỉ mang thần sắc miệt thị, khinh thường. Bởi vì tài nghệ của tiểu sư thúc trong trong lòng bọn họ chính là thiên hạ đệ nhất, bọn họ căn bản không hề nghĩ nữ nhân tầm thường này có thể thắng được tiểu sư thúc.

Ánh mắt của Ứng ngũ nheo lại, trong nháy mắt mang theo sự hoang mang cùng hoảng hốt. Nhưng rất nhanh, hắn lại lắc đầu, bỏ qua những suy nghĩ kia. Hắn căn bản không hề tin nàng có thể thi triển phương pháp điều khiển ngọn lửa đã ghi chép trong sách cổ kia, phải

biết rằng ngay cả hắn cũng không thể làm được. Bởi vì những người muốn sử dụng phương pháp đốt lửa đó, điều mấu chốt trong đó, chính là có sức mạnh linh hồn lực để điều khiển, nếu không chẳng những không cách nào khống chế, ngược lại tất cả toàn bộ đều tổn hại.

Phương pháp này bình thường đều dùng trong lúc điều chế các đan dược ở mức độ cao cấp, hiện vẫn chưa có người nào có thể sử dụng nó trong lúc luyện chế đan dược bình thường được, cho nên hắn vạn phần khẳng định, đối phương nhất định không phải thi triển phương pháp đó, chắc là chỉ do trùng hợp.

Nhưng khi mà hắn nhìn thấy vô số hoả diễm cầu nho nhỏ tại phía trên dược liệu bắn lên, cả người hắn đều chấn động, ý nghĩ trong lòng lập tức bị dẹp bỏ ngay.

Hắn giật mình một chút liền từ chỗ ngồi đứng lên, hai mắt chăm chăm nhìn những viên diễm châu Vân Khê đang thao túng trong tay, thật lâu vẫn chưa thể hoàn hồn.

Đó là Hoả diễm pháp! Đó thật sự là Hoả diễm pháp!

Không nghĩ tới nàng nhỏ tuổi như thế, đã có thể thi triển Hoả diễm pháp, đem thủ pháp luyện đan cao cấp này khống chế đến xuất sắc như vậy, xảy ra chuyện như vậy, đã đả kích không nhỏ đến những tín niệm trong đầu của hắn từ xưa đến nay!

Cái gì là thiên tài luyện đan, cái gì là thiên phú luyện đan? Đây mới chân chính là thiên tài luyện đan, mới chân chính là thiên phú luyện đan hơn hẳn người bình thường!

Linh hồn lực a! Hắn đã hao phí mười mấy năm trời mới có thể lĩnh ngộ một chút đến bóng dáng của linh hồn lực, mà Linh hồn lực của

nàng thi triển đâu chỉ một chút? Đó chính là năng lực mà không ai có thể tưởng tượng nổi!

Hắn mơ hồ thấy thân ảnh của nàng từ từ lớn hơn, linh hồn của nàng trong nháy mắt bành trướng*(*cũng gần vs nghĩa lớn các nàng ạ*), nàng mới chính là bậc thầy luyện đan tại nơi đây!

Mộ Tông Minh cũng kích động đứng lên, có lẽ những luyện đan sư tầm thường không thể hiểu được ảo diệu trong đây, chỉ cho rằng đến đây là chỉ muốn xem kịch hay mà thôi. Tuy vậy, theo như những kẻ giống như hắn tại sự nghiệp luyện đan đã bỏ ra mấy chục năm tâm huyết mà nói, cấp bậc này chỉ tồn tại trong sách cổ, rất ít được thực hành trong thuật luyện đan, giống như là quỳnh tương ngọc dịch* (quỳnh: ngọc đẹp, tốt. Người xưa đã nói rằng, nếu dùng những viên ngọc quý nghiền thành nước, mỗi ngày đều uống một chút, lúc chết sẽ có thể đắc đạo thành tiên), quả thật khiến cho người ta thèm khát.

Linh hồn lực a! Hắn nỗ lực nhiều năm như vậy, cũng không thể chạm đến bờ bến cuối cùng của nó. Mà nàng, một tiểu cô nương chỉ có hai mươi tuổi đầu liền có thể làm được, rốt cuộc thiên phú của nàng là bao nhiêu đây

Đáy mắt của hắn không có có bất kỳ sự ghen tỵ nào, chỉ có sự kích động cùng mừng rỡ, ánh mắt nhìn người của hắn ban đầu quả nhiên không sai, cùng nàng giao hảo, có lẽ vài chục năm nay hắn vẫn chưa thể đột phá qua nút thắt này, có lẽ sẽ đột phá chăng.

Tia sáng rực rỡ trong mắt hắn càng lúc lóe sáng.

Đối với sự kích động của thầy trò Ứng ngũ, Vân Khê ngược lại rất bình tĩnh, hai tay của nàng điều khiển huyền lực, vững vàng khống chế tần số chuyển động*(tần số chậm hay nhanh) cùng tiết tấu*(tốc độ) của diễm Châu, không thể quá mau, cũng không thể quá chậm.

Nhanh, dược liệu không cách nào nhận đầy đủ nhiệt lực để luyện. Chậm, dược liệu trực tiếp thiêu hủy, cho nên phần thi triển huyền lực này cực kì trọng yếu.

Cùng lúc nàng thi triển huyền lực, trong đầu một cỗ hàn thuỷ mát mẻ từ từ hiện lên, sự mệt mỏi và nỗi hoang mang lúc mới bắt đầu, đã từ từ biến thành thành thạo, một loạt quá trình này khiến Vân Khê cảm giác rất thoải mái.

Nàng thích cảm giác như thế, rất kì diệu!

Nàng biết thuật luyện đan của mình đã tiến nhập cảnh giới mới, đây chính là hiệu quả của sự giác ngộ lần trước.

Nhắc đến mới nhớ, nàng tựa hồ nên cảm tạ ngăn trở của Văn trưởng lão chăng, nếu không phải chuyện xấu của hắn, nàng làm sao có thể nghĩ tới sử dụng cổ pháp trong tàn Hoa bí lục để luyện chế thuốc đây?

Không có cổ pháp này, nàng cũng không thể nào lĩnh hội được cảnh giới của mình, cho nên mớ nói, nàng nên hảo hảo mà “Cảm tạ” Văn trưởng lão!

Văn trưởng lão đối với luyện đan cũng không phải người trong nghề, đến nay vẫn không hiểu rõ nàng rốt cuộc đang làm gì, chỉ khi nàng là kiềm lư kỹ cùng*(*ta tra rồi, ý thành ngữ này nói tỷ đã xài hết vốn: kỹ năng á*), hiện tại đang tự bạo tự thí*(*tự huỷ hoại bản thân, chỉ những người không có ý chí tiến thủ*)đốt dược liệu chơi, rất nhanh sẽ bại trận.

Kinh ngạc nhất chính là Tần Tú, hắn liếc mắt một cái liền nhận ra thủ pháp luyện đan Vân Khê đang dùng, hắn cảm thấy rất hưng phấn, chẳng những không bị đả kích, ngược lại để cho dục niệm cầu thắng

của hắn càng ngày càng mãnh liệt.

Đây mới thực sự là trận tỷ thí của cao thủ!

Tỷ thí chân chính, hiện tại mới chính thức bắt đầu!

“Người đâu, mang rượu tới!”

Vân Khê tâm tình khẽ rung động, dư quang*(*ánh sáng trong đáy mắt*)như có như không hướng về phía hắn, thì ra là hắn muốn cùng nàng đấu đến cùng, nàng dùng Hoả diễm cổ pháp, hắn cũng muốn chọn dùng Hoả diễm cổ pháp...

Phóc phóc phóc!

Thanh âm diễm Châu nảy lên, thanh thúy dễ nghe, tràn đầy sinh lực.

Hắn cư nhiên cũng có thể thi triển kỹ xảo của Hoả diễm thuật!

Vân Khê kinh cảm thấy nghi ngạc, dưới đáy lòng buông tiếng thở dài, không hổ là có thiên tài luyện đan danh xưng là Tần Tú, rốt cuộc nó cũng không phải là hư danh.

Không sai! Chân chính tỷ thí, kể từ bây giờ mới chính thức bắt đầu!

Vân Khê đáy lòng dấy lên một ngọn lửa nhiệt huyết, ngọn lửa này càng lúc càng lan rộng, đủ để nuốt hết tất cả.

Ứng ngũ một lần nữa lại khiếp sợ, không ai dự liệu được Tần Tú cũng sẽ sử dụng Hoả diễm thuật, hắn chẳng những biết sử dụng, hơn nữa lại thi triển vô cùng thuần thục, cùng với nỗi khiếp sợ, đồng thời hắn lại cảm thấy vui mừng và tự hào. Làm sư phụ, có thể đào tạo một đệ tử giỏi hơn bản thân, đó chính là thành tựu lớn nhất trong

đời!

Gương mặt cứng ngắt của Ứng ngũ, hiện nay rốt cục cũng trở nên nhu hòa.

Xôn xao ——

Các tân khách tại hiện trường bị tài nghệ của cả hai khiến cho bất ngờ, thì ra là còn có thể luyện đan như vậy? Bọn họ coi như đã được mở rộng tầm mắt.

Văn trưởng lão sau khi nhìn thấy Tần Tú cũng sử dụng phương pháp luyện đan đồng dạng, lúc này hắn mới hiểu, Vân Khê căn bản không phải đang chơi đùa, mà là đang sử dụng một loại phương pháp luyện đan khác, mà người khiến nàng nghĩ tới phương pháp này, căn bản không phải người khác, chính là mình!

Ý thức được điểm này, hắn cảm thấy miệng mình như nuốt phải con ruồi, vẻ mặt trở nên tái nhợt xanh xao, không biết là nên buồn hay tức giận.

“Ha ha, ta nói đại tẩu nhất định sẽ xuất chiêu khiến người khác bất ngờ, nàng không thể thua được!” Long Thiên Thần cười đến vô cùng rực rỡ, kích động còn hơn bản thân mình đạt được thành tựu nữa là.

Cái miệng nhỏ nhắn Hách Liên Tử Ngữ trở nên méo mó, cảm thấy có chút ghen tỵ, mới vừa bắt đầu hắn đã phải một câu đại tẩu, trái một câu đại tẩu, đem đại tẩu nói được lên trời dưới đất, không gì làm không được. Những lời này rơi vào tai nàng, liền khiến nàng có chút không cam tâm, mặc dù nàng cũng biết Vân Khê rất ưu tú, nhưng nàng hy vọng có thể trở thành người xuất sắc nhất trong lòng của hắn.

Tâm tình có chút uất ức, nàng không nhịn được đưa tay, trên cánh tay của hắn ngoan ngoan lệ lệ nhéo một cái.

“Ây da! Làm gì vậy?” Long Thiên Thần phản xạ có điều kiện quay đầu một cái, ngẩn ngơ trước ánh mắt oán niệm của Hách Liên Tử Ngữ, hắn ngơ ngác nháy mắt “Tử Ngữ, sao vậy? Sao lại nhéo ta?”

Hách Liên Tử Ngữ cúi đầu hừ một tiếng, quay đầu đi, cố ý không thèm để ý tới hắn.

Long Thiên Thần gãi gãi đầu, nàng nhéo hắn, rõ ràng lấy sự chú ý của hắn, hiện tại hắn quay đầu lại rồi, nàng lại đối với hắn hờ hững a.

Hắn không hiểu, mình rốt cuộc làm sai cái gì?

Được rồi, lòng dạ của nữ nhân, hắn cho tới bây giờ vẫn không hiểu được...

Động tĩnh của đôi tiểu tình nhân này có chút lớn, khó tránh khỏi quấy nhiễu đến không khí an tĩnh của hiện trường. Ánh mắt của Long Thiên Tuyệt nhàn nhạt quét tới, mang theo vài phần uy hiếp, Long Thiên Thần cùng Hách Liên Tử Ngữ đều cảm nhận được, hai người nhất tề im lặng, chỉnh lý tư thế, không dám quấy nhiễu đến Vân Khê tỷ thí.

Hách Liên Tử Phong chăm chăm ngắm nhìn thần sắc chuyên chú của Vân Khê khi luyện đan, mâu quang khẽ chớp, không biết đang suy nghĩ điều gì, sâu không lường được. Cách đó không xa chính là chỗ ngồi của Nam Cung Dực, thần sắc trên mặt giống y hệt hắn, chỉ có điều đáy mắt người trước thỉnh thoảng hiện lên nỗi ham mê, nhưng người còn lại chính là tính toán.

Trận Tỷ thí Luyện đan đã tới thời khắc cuối cùng.

Vân Khê cùng Tần Tú hai người âm thầm so sánh sức lực, từ trình độ trên người cả hai phóng thích ra sức mạnh tinh thần lực cùng linh hồn lực, lại bắt đầu có chút không thể khống chế.

Va chạm, đụng nhau! Va chạm, đụng nhau!

Giờ khắc này đã không còn đơn thuần tỷ thí luyện đan, mà là tiến đến so đấu tinh thần lực cùng linh hồn lực, người nào có thực lực cường đại, chính là người nào chiếm được thượng phong!

Vân Khê từ đầu đến cuối, thần sắc đều rất tự nhiên, từ khi nàng đã giác ngộ ra, cũng cảm giác được hàn lưu này không ngừng lưu chuyển trong đầu nàng, không có ý muốn dừng lại. Cho nên, nàng có thể điều phối sử dụng nó, thậm chí tùy lúc nhận được sinh lực bổ sung. Giống như là hệ thống cung cấp nước uống, chỉ cần ngươi muốn uống, liền mở vòi, muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, cho đến con đập chứa nước khô kiệt mới thôi. Sở dĩ đem so với vòi nước, đó là do nàng có thể điều động linh hồn lực là từ từ tăng cao, như một dòng nước nhỏ, mà không phải là xu thế như sóng triều mãnh liệt chảy xiết.

Nếu đem linh hồn lực của Vân Khê so sánh là một con đập chứa nước, vậy linh hồn lực mà Tần Tú cực khổ tu luyện đến nay chỉ là một nguồn nước có hạn. Thời điểm vừa mới bắt đầu linh hồn lực của cả hai không sai biệt lắm, không phân cao thấp, sau đó trong quá trình thi đấu, cứ như vậy linh hồn lực của cả hai đều từ từ nhận được bổ sung, sức mạnh của hai người vẫn giữ thế cân bằng nhất định, sự cân bằng này ở đã trải qua một thời gian rất dài, vẫn không bị đánh vỡ. Cho đến khi nguồn nước có hạncủa Tần Tú từ từ cạn đến đáy, thắng bại đều đã rõ...

Tần Tú thở gấp, mồ hôi lạnh từ chỗ trán rơi xuống càng nhiều, có vài

giọt không cẩn thận rơi vào giữa đan dược, thân hình hắn nhoáng một cái, đột nhiên ngã lăn xuống đất, lúc đó hắn biết mình đã thua cuộc.

Hiện trường lại là một mảnh xôn xao, những tiếng tiếc hận vang lên không dứt.

Một thiên tài luyện đan trẻ tuổi, cứ như vậy bại hạ trận, đến đan dược đơn giản nhất cũng không luyện chế thành công, nguyên nhân chuyện này ở đâu?

Đáy mắt Tần Tú trong nháy mắt có hiện lên sự thất bại, hắn ngẩng đầu, đưa mắt nhìn về Vân Khê như cũ vẫn đắm chìm trong quá trình luyện đan, thần sắc nàng lạnh nhạt, đồng thời để cho trong lòng hắn sinh ra nỗi thất bại, rất nhanh khiến đáy lòng hắn sinh ra nỗi hiếu thắng vô hạn.

Mặc dù lần này hắn thua, nhưng hắn tuyệt không nổi giận, hắn tin rằng có một ngày, hắn có vượt xa nàng!

Đây cũng là mục tiêu lớn nhất của cuộc đời hắn!

Vân Khê dừng tay, trong miệng khẽ than, một viên Bích Tâm hoàn coi như đã luyện thành.

Ứng ngũ cùng các cao thủ luyện đan và các các đệ tử rối rít vây kín thượng đài, không ai chú ý đến Tần Tú trên mặt đất, ánh mắt của mọi người đều không ngoại lệ tập trung vào viên Bích Tâm hoàn của Vân Khê sử dụng Hoả diễm Cổ pháp luyện thành.

“Tốt! Viên Bích Tâm hoàn này có phẩm chất vượt xa cấp bậc của nó, trở thành đan dược cấp năm! Thật là kỳ tích a!” Mộ Tông Minh tự đáy lòng sợ hãi than.

Trên mặt Ứng Ngũ khẽ rung rẫy, nhưng rất nhanh hồi phục, hừ nhẹ một tiếng: “nịnh hót!”

Vân Khê nhướng mày, lười cùng hắn so đo.

Lúc này, Tần Tú từ trên mặt đất bò dậy, sau khi sửa sang lại một phen y phục, khôi phục hình tượng công tử của bản thân, ôn hòa cười nói: “Tài nghệ luyện đan của phu nhân cao siêu, tại hạ thua tâm phục khẩu phục! Bất quá ngày sau tại hạ nhất định sẽ Hướng phu nhân khiêu chiến lần nữa, hi vọng phu nhân không nên lơ lãng việc luyện tập tài nghệ, để tại hạ mất đi một đối thủ tuyệt hảo.”

Vân Khê cười một tiếng, lãnh khốc đáp: “cứ việc!”

Tần Tú sửng sờ, khoé miệng chợt nhếch lên một nụ cười trong sáng, xuất phát từ nội tâm mà ra.

Vân Khê đối với hắn thêm mấy phần coi trọng, hắn không cần thắng thua, quan tâm nhất chính là quá trình khiêu chiến với đối thủ của bản thân, nhân tài như vậy mới chân chính là một Luyện Đan Sư dốc lòng với tâm huyết!

Nàng cảm thấy bản thân không bằng.

“Ứng ngũ tiên sinh đánh giá đúng trọng tâm. Bất quá, nàng chẳng qua muốn lấy lòng mọi người thôi, luyện chế một viên đan dược bình thường, cần gì phiền toái như thế? Nếu không phải Tần thiếu chủ cố ý nhường cho nàng, nàng làm sao có thể thắng được?”

Giữa tiếng ca ngợi của mọi người, một tiếng nói âm dương quái khí nhẹ nhàng vang lên.

Vân Khê đột nhiên quay đầu, ánh mắt quét về hướng Văn trưởng lão đang nói chuyện, hắn rõ ràng chính là khích bác ly gián, muốn khiến đám người Ứng ngũ cùng nàng mâu thuẫn lẫn nhau, do đó mượn đao giết người, cho dù là đám người Ứng ngũ không có cách nào giết nàng, cũng có thể mài mòn nhuệ khí của nàng... Rất tốt, nàng vẫn chưa tìm hắn tính sổ, hắn đã đưa mình đên tận cửa rồi.

Vân Khê lạnh lùng nhếch môi, nhẹ nhàng bước qua đám người, từng bước hướng Văn trưởng lão phương hướng đi tới.

“Văn trưởng lão, có thể mời ngài đem những lời vừa nói, lặp lại lần nữa?”

Cùng lúc đó, Long Thiên Tuyệt cũng từ chỗ ngồi đứng lên, bất động thanh sắc nhích tới bên cạnh Vân Khê, hộ giá cho nàng.

Ánh mắt của Văn trưởng lão vì có sự góp mặt của Long Thiên Tuyệt có chút rung rẫy, cố ý tăng thêm ngữ điệu nói: “Thế nào, miệng của lão phu, chẳng lẽ lão phu không được nói?”

“Có thể, dĩ nhiên có thể!” Vân Khê đột nhiên cúi đầu nở nụ cười, lại khiến người nghe cảm thấy rợn tóc gáy, nàng giơ tay lên, sờ sờ cằm nói, “Ta cũng vậy có mấy câu nói muốn, bất quá... Không phải là nói với ngài Văn trưởng lão, mà là... Sẽ “nói” với vài món bảo vật trên người của ngươi.”

Văn trưởng lão nghe vậy, vô thức mò tới phần eo của mình.....

p/s: hà hà, đoán xem trên người Văn trưởng lão có cái gì mới đọc chương sau nha, cũng dễ lắm mà!

Quyển 4 - Chương 20: Thần Khí Quy chủ

“Văn trưởng lão khẩn trương như vậy làm cái gì? Chẳng lẽ trên người ngươi thật sự ẩn giấu bảo bối gì à?” Vân Khê ra vẻ ngạc nhiên, đôi mắt đẹp lười biếng quét nhẹ qua bộ dạng thần kinh căng thẳng của Văn trưởng lão, nàng bỗng nhiên phát giác, từ từ hành hạ hắn, khác xa với việc hành hạ hắn một lần cho xong, càng có thể giúp nàng giảm bớt nỗi tức giận!

Nàng tà tà nhếch môi, đột nhiên kêu lên: “Ây da! Ta chỉ là tùy tiện nói một chút mà thôi, chẳng lẽ thật sự bị ta cho nói trúng?” giọng nói của nàng tỏ vẻ kinh ngạc, Văn trưởng lão nghe vậy, hắn cũng giật mình một phen, không thể phân biệt được rốt cuộc nàng là giả bộ hay là thật.

“Văn trưởng lão chính là nhân vật có uy tính nhất trên Tam Đại Thánh Địa, trên người tự nhiên có không ít bảo bối, có lẽ một ít bảo bối nào đó còn có linh tính đây.” Long Thiên Tuyệt cười đến mị hoặc, thanh âm có chút lười biếng như trước, “Khê Nhi, không bằng ngươi hô một tiếng thử, thử xem có thể khiến bảo bối từ trên người hắn rơi xuống không?”

Vân Khê hướng về phía hắn lộ ra một nụ cười hội tâm*(*nụ cười tỏ vẻ hiểu được những thứ người khác không biết đến*), thần thái mang chút tà khí nghịch ngợm, khiến dung nhan tuyệt sắc trong nháy mắt tỏa sáng lung linh.

“Lão phu trên người căn bản không có bảo bối gì, coi như có, lão phu cũng sẽ không cho các ngươi!” Văn trưởng lão vững vàng che túi áo

bên hông, làm bộ xoay người rời đi, “Dạ tiệc cũng không xê xích gì nhiều, chúng ta đi!”

“Văn trưởng lão gấp cái gì đây?” Long Thiên Tuyệt nhẹ nhàng cất bước ngăn cản đường đi của hắn, kết giới cường đại trong nháy mắt phóng thích, kết giới vô hình cường đại này lấy hắn làm trung tâm, bao bọc hắn trong vòng hai mươi bước, cũng có thể nói, phần lớn mọi người trong buổi tiệc đều bị bao phủ trong kết giới khổng lồ này, không cách nào thoát khỏi.

Một kết giới do cao thủ Huyền tôn kết thành, trừ phi là hơn mười cao thủ Thần huyền đỉnh liên tiếp công kích, mới có thể đem kết giới này đánh vỡ. Nếu không, bất luận kẻ nào cũng đừng mơ tưởng có thể thoát khỏi tay hắn.

Bất quá, Huyền tôn cao thủ không phải là vạn năng, bọn họ mỗi lần tạo ra kết giới này, sẽ hao tổn rất nhiều Huyền lực. Cho nên những lúc bình tường, trong vòng một ngày, bọn họ sử dụng nhiều nhất chỉ có hai đến ba lần. Nếu như liều mạng sử dụng, sẽ đưa đến hậu quả hư thoát vô lực, mà lúc bình thường, thời khắc đó chính là lúc Huyền tôn cao thủ yếu nhất.

Long Thiên Tuyệt lúc này dứt khoát sử dụng kết giới, đều do hành động của Văn trưởng lão xấu xa này chọc tức hắn, dám ở trước mắt hắn ám hại âm nữ nhân của hắn, có thể nhẫn tất không thể nhẫn.

Văn trưởng lão cảm thấy vô cùng áp bách, sau khi đi về phía trước vài bước, cũng không thể bước đến nửa bước. Khí tràng của Ngưng giới vô hình, giống như là một bức tường đồng vách sắt, ngăn ở trước mặt hắn, khiến hắn không cách nào vượt qua.

Những cao thủ đang ngồi rõ ràng cũng có thể cảm nhận áp lực của Long Thiên Tuyệt mang đến cho bọn hắn. Mọi người ai nấy đều

khiếp sợ, không khỏi thấp giọng hô lên.

“Là cảnh giới của Huyền tôn! Trời a, Ngạo Thiên đại lục lại thêm một gã Huyền tôn cao thủ!”

“Long tôn chủ chưa được bao nhiêu tuổi, đã có thành tựu cao như vậy, tiền đồ vô hạn a.

Nói không chừng ngày sau còn có thể đột phá Huyền tôn, vươn lên cảnh giới cao hơn nữa đấy!”

“.....”

Những âm thanh tràn ngập niềm hâm mộ, mọi người ai nấy đều kinh hãi thực lực của Long Thiên Tuyệt, mọi người rối rít rời xa đoàn người Văn trưởng lão, sợ bị liên luỵ.

“Tiểu Tả? Còn không mau trở lại?” Phía sau, truyền đến Vân Khê thanh âm uyển chuyển khẽ gọi, Văn trưởng lão đầu tiên sửng sốt, sau đó rõ ràng cảm thấy trong túi áo có vật gì đó đang cố thoát ra, hắn âm thầm kinh hãi, chẳng lẽ nàng đã khôi phục sức mạnh, có thể gọi thần khí trở về?

Tay của hắn gắt gao nắm chạy túi áo, vô luận thế nào, hắn cũng không thể đem thần khí trong tay này làm mất. Hắn vẫn chờ ngày mai trở lại Tam Đại Thánh Địa, tiếp nhận khen ngợi của trưởng lão hội đây!

“Chết tiệt! Không được lộn xộn!” Văn trưởng lão hướng hướng về phía thần khí trong túi áo khẽ quát lên.

Vân Khê mỉm cười, gọi khẽ lần nữa: “tiểu Tả, đừng trốn như nữai, còn không mau mau trở lại?”

Hưu ——

Túi áo Văn trưởng lão định trực tiếp xuyên một cái lỗ, một chiếc khuyên tai cổ kính hình tròn màu bạc bay ra... Cũng không biết có phải đang đùa cợt Văn trưởng lão hay không, nó không trực tiếp bay đến tay Vân Khê, mà là bay một hồi, nhảy nhót một phen, giống như cố ý đang đợi Văn trưởng lão.

“Chết tiệt! Trở lại!” Văn trưởng lão vươn cánh tay cướp đoạt.

Hai gã sứ giả của Độc Cô lĩnh thấy thế, cũng tham gia cướp đoạt, bởi vì bọn họ đều nhận ra rồi, khuyên tai màu bạc kia chính là một trong thập đại thần khí, không phải chuyện đùa.

“Mau, bắt nó!”

Đối mặt với sự vây bắt của tam đại cao thủ, Tiểu Tả nhanh chóng tránh thoát, mỗi lần đều cố ý tại lúc ba người sắp bắt được, nó lại đột nhiên vòng sang đường khác.

Nói tóm lại, nói tóm lại, chính là..... Trêu chọc ngươi khác!

Ba vị cao thủ này thực lực không hề thấp, song người lại bị bắt trong kết giới của Long Thiên Tuyệt, thực lực của bọn họ bị giảm đi một nửa rồi, đây chính là khả năng của Huyền tôn cao thủ. Mà sức mạnh của thần khí lại không bị trói buột bên trong kết giới, cho nên ba vị cao thủ muốn hợp lực bắt nó, có chút khó khăn.

Bạch Sở Mục cùng Nam Cung Dực hai người đứng một bên, không hề có ý giúp một tay. Nhìn Văn trưởng lão ba người làm trò cho người khác, Bạch Sở Mục không nhịn được lắc đầu thở dài, đây vốn không phải đồ của bọn hắn, tội gì còn gắt gao giữ lấy nó đây?

Vân Khê nhàn nhạt nhếch môi, đáy mắt giảo hoạt chớp động: “Tiểu Hữu, còn không mau mang bạn của ngươi trở lại?”

Văn trưởng lão không hề chuẩn bị tí nào, bên này còn đang phí sức bắt tiểu Tả, tất cả thần khí trong túi áo đột nhiên nhất tề nhảy lên, vượt ngục mà chạy!

Văn trưởng lão ba người kinh hãi, cũng chầm chậm chấp nhận sự thật, thập đại thần khí hoàn toàn thoát khỏi tay bọn họ, không có biện pháp mang nó về rồi a.

Trước ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, từng kiện thần khí lục tục bay đến giữa không trung, linh hoạt nhảy nhót, phảng phất có linh hồn như người bình thường vậy.

Ngạc nhiên hơn chính là, chỉ thấy Vân Khê nhẹ tung mình một cái, chấm dứt màn múa xinh đẹp này bằng một động tác bay đến giữa không trung. Nàng đứng giữa bầu trời, bạch y bồng bềnh, như chính nàng là thiên nữ hạ phàm!

Nàng nhàn nhạt nhếch môi, nhất tiếu khuynh thành, điềm đạm chớp nhẹ mi mắt, xoay một vòng bay ngang trên không trung.

Tiếng hút khí nối đuôi liên tục vang lên.

Mọi người thấy thập vật thần khí rối rít quay chung quanh thân thể nàng, vờn quanh, xoay tròn, giống như một tiểu hài tử vui mừng khi thấy mẹ của bọn nó, thánh khiết quang mang lóe sáng. Ánh sáng đem cả người Vân Khê vây quanh, càng lúc càng sáng, cho đến khi tất cả mọi người đều không thể mở mắt ra.

Bầu trời Thánh Đảo, một mảnh khiết quang chiếu rọi, Ánh sáng lấn át

cả Nguyệt quang. Tại một đêm trăng đẹp như hôm nay, sáng lạng phóng thích năng lượng của bọn nó!

Vân Khê bị thập vật thần khí vây quanh ở trong đó, nội tâm cảm thấy tiếng lòng của chúng, tâm tình của nàng cũng đi theo vô cùng hưng phấn, giống như gặp lại bằng hữu xa cách đã lâu lắm vậy.

“Tiểu Tả, các ngươi đều tốt sao?” Nàng trao đổi với chúng bằng suy nghĩ.

“Chủ nhân, trên người cái tên bại hoại kia thối quá! Hắn mỗi ngày mang theo chúng ta, bất ly bất khí, còn dẫn chúng ta vào nhà xí, đều nhanh đem chúng ta thối chết rồi!” giọng nói của tiểu Tả thể hiện sự ghét bỏ.

“Đúng vậy, đúng vậy, thối chết, thối chết!”

“Chủ nhân, sau này chúng ta đều đi theo ngươi, ta thích nhất là mỹ nhân.”

“Đúng vậy nga, chủ nhân thật là đẹp! Chẳng qua là so với chủ nhân chúng ta thì kém một chút chút mà thôi.”

“.....”

Thập vật thần khí khí linh vừa mở miệng thì cứ như cái máy hát, ngươi một lời ta một câu, dừng lại không được liễu.

Vân Khê không khỏi lén lau mồ hôi, nói: “Vậy chủ nhân chân chính của các ngươi là ai?” Nàng tự nhiên hiểu từ chủ nhân trong miệng bọn họ không phải là thập đại gia tộc, mà là chủ nhân chân chính chế tạo ra bọn nó.

Câu hỏi của nàng vừa ra, các khí linh lập tức yên tĩnh lại, cảm xúc ưu thương tràn ngập.

“Chủ nhân chân chính của chúng ta bị ám hại rồi, hồn phách nàng bị khóa tại một nơi bí mật, trải qua ngày tháng dài hằng ngàn năm, vẫn không thể siêu thoát chuyển thế.” Tiểu Tả nói với vẻ ưu thương.

“Vậy các ngươi biết hồn phách của nàng bị khóa ở địa phương nào sao?” Vân Khê ngạc nhiên nói.

Có một khí linh đoạt trước nói: “Không, chúng ta chỉ biết là nó nhất định ở trong Long Tường đại lục. Chúng ta từng nhận được tín hiệu của nàng gọi về, hiện chủ nhân đang chờ chúng ta đi cứu nàng, nhưng là chúng ta cũng không đủ năng lực, cũng không thể một mình xông phá đến Long Tường đại lục cứu chủ nhân. Hiện tại tốt rồi, chúng ta có chủ nhân mới, trên người ngài có huyết mạch chủ nhân, cho nên có thể thao túng lực lượng của chúng ta. Chủ nhân, chủ nhân, có thể cứu cứu chủ nhân của chúng ta?”

“Đúng vậy a, đúng vậy a, chủ nhân nàng thật đáng thương, bị người xấu hại, còn không cách nào đầu thai chuyển thế, ô ô.....” Một khí linh sầu não khóc nỉ non, các khí linh còn lại cũng rối rít khóc theo.

Ánh sáng bao quanh Vân Khê từ từ yếu đi, khí tức không ngừng chuyển động, Vân Khê nhận lấy, có chút há hốc mồm. Những khí linh này quá đơn thuần a, nhưng cũng rất thiện lương, nếu như không đáp ứng thỉnh cầu của bọn nó, thật sự có chút không xong.

Hơn nữa, nàng cùng chủ nhân chân chính của bọn họ là quan hệ huyết thống, coi như là lão tổ tông của nàng liễu. Lão tổ tông gặp nạn, nàng vẫn phải là giúp một tay.

“Tốt lắm, các ngươi đừng khổ sở nữa, ta đáp ứng các ngươi, chỉ cần

ta đến Long Tường đại lục, nhất định sẽ giúp các ngươi cứu chủ nhân.” Vân Khê cười nói.

“Có thật không? Chủ nhân ngươi thật tốt quá! Ta thích ngươi nga!”

“Chủ nhân, ta cũng thích ngươi! Thật ra thì..... Thật ra ngươi cũng đẹp giống chủ nhân cũ của chúng ta! ha ha, ha ha!”

“.....”

Thánh Quang lần nữa nở rộ, đem Vân Khê toàn thân cảm thấy ấm áp. Vân Khê không khỏi cảm thấy buồn cười, những thần khí này cũng thật là đáng yêu!

Thời điểm nàng cùng các thần khí trao đổi, mọi người thấy vậy đều cảm thấy choáng váng.

Bọn họ đang nằm mơ sao?

Hay là nàng căn bản là không phải là người phàm, mà là tiên tử lạc xuống phàm trần, bây giờ là thời điểm nàng nên trở về Thiên Đình sao?

“Trời ạ, lão phu không có nhìn lầm sao? Đó chính là thập đại thần khí trong truyền thuyết đi? Trên đời có người có thể khiến thập đại thần khí cùng lúc tỉnh lại ư, thật là bất khả tư nghị.” Trong đám người, có người lên tiếng kinh hô.

Lúc trước mọi người chẳng qua là cảm thấy ngạc nhiên, cũng không biết thập đại thần khí, hiện tại sau khi có người nhắc nhở, các loại tiếng kinh hô liên tiếp van lên, tiếng hô hoan hỉ là nhiều nhất.

“Thập đại thần khí? Thật sự là thập đại thần khí? Thật tốt quá! Chúng

ta rốt cục có hi vọng trở lại Long Tường đại lục!”

“Về nhà! Rốt cục có thể trở về nhà!”

Quyển 4 - Chương 21: Thu Vu khí của ngươi!

Tối nay, đa số mọi người ở đây đều vì sự kiện Long Tường đại lục mà đến, hiện tại bọn hắn đều nhìn thấy được hi vọng, hi vọng trở về nhà, tất cả bọn họ đều cảm thấy kích động!

Tiếng hoan hô của mọi người, cắt đứt cuộc trò chuyện giữa Vân Khê cùng các thần khí, trong ánh mắt rung động cùng chờ đợi của mọi người, bọn chúng tự động trở về trên người nàng...

Vân Khê đột nhiên cảm giác mình cực kỳ giống 《thánh đấu sĩ Seiya》(bộ manga áo giáp vàng), các thánh đấu sĩ trong quá trình mặc chiến y để chiến đấu. Nàng đứng giữa không trung, không làm bất cứ chuyện gì, từng kiện thần khí tự động đến vị trí của mình. Bất đồng chính là, thánh đấu sĩ trên người mặc chiến y Hoàng Kim cấp bậc, mà nàng mặc chính là thần khí.

Trùng hợp chính là, mỗi một thần khí đều là trang sức dùng cho nữ nhân, từ đầu đến chân, kẹp tóc, khuyên tai, dây chuyền, vòng tay, nhẫn, lắc chân... Toàn bộ nữ trang đều đầy đủ!

Vân Khê nhắm mắt, hít sâu, mở mắt ra lần nữa. Bỗng nhiên nàng cảm giác như mình cùng thập vật thần khí hợp thành một thể, bước vào cảnh giới mới, một khuôn mặt lãng khốc bỗng chốc tản mát ra một cỗ mị lực khiến ai ai cũng cảm thấy mơ hồ.

Nàng vẫn đứng giữa không trung như cũ, trên người toả ra một tầng ánh sáng thanh khiết nhàn nhạt, ánh sáng thanh khiết đó so với minh nguyệt càng đẹp hơn! Nàng không chỉ có vóc người, tư thế, mái tóc

dài vũ động theo gió, nhất là cặp mắt tựa như ánh sao kia của nàng, giữa khung cảnh này như toả ra vòng sáng màu ngọc, khiến người ta cảm thấy hít thở không thông!

Đám người xung quanh đều chìm sâu trong sự si mê...

Nàng rõ ràng chính là nữ thần được trời phái xuống, giúp đỡ chúng sanh!

Vân Khê từ từ thích ứng với cảm giác này, nàng cúi đầu, nhìn mọi người trên mặt đất, ánh mắt quét nhẹ, lộ ra vẻ rất bình tĩnh.

Sau phút ngắn ngủi chạm mắt với Long Thiên Tuyệt, nàng đem tầm mắt hướng về phía Văn trưởng lão, ánh mắt bỗng dưng hiện lên tia lạnh lẽo, nàng lạnh lùng nhếch môi nói: “Văn trưởng lão, chắc ngươi cũng thấy được, những món đồ này vốn là thuộc về ta, ngươi nói, bọn chúng sao lại xuất hiện trên người ngươi, vậy ngươi giải thích như thế nào?”

Văn trưởng lão cũng mới thoát khỏi kinh hãi, không khỏi một thân đổ mồ hôi lạnh, không nói đến sau khi nàng có được thần khí, thực lực có bao nhiêu đáng sợ, cho dù nàng không có, hắn cũng rất khó thoát khỏi kết giới này của Long Thiên Tuyệt. Có thể nói, hôm nay chính là kiếp nạn của hắn!

Ánh mắt không khỏi nheo lại, mâu quanh không khỏi ảm đạm, trong đầu không ngừng suy nghĩ đối sách.

Con ngươi liên tục chuyển động, Văn trưởng lão cùng sứ giả Độc Cô lĩnh trao đổi một phen, bỗng nhiên cảm thấy cả người trấn định lại, không hề sợ hãi giống như vừa rồi.

“Ngươi cho rằng ngươi có thần khí, lão phu chỉ sợ ngươi sao?

Ngươi nhất định không biết thần khí cũng có khắc tinh của nó..... Đó chính là Vu khí!”

Nói đến Vu khí, đáy mắt Văn trưởng lão nhất thời nổi lên tinh quang, cười âm hiểm nói: “Vu khí chính là Tam Đại Thánh Địa chi bảo của Huyễn Dạ Tinh Hải, Độc Cô lĩnh cùng Bạch Sa đảo, khí linh của nó gọi Vu linh, cùng khí linh của thần khí giống nhau. Uy lực của chúng so với thần khí không hề yếu kém, thậm chí còn là khắc tinh của chúng. Trăm ngàn năm trước, Tam Đại Thánh Địa đã dựa sức mạnh của Vu khí chiến thắng bọn người xâm lăng của Long Tường đại lục, vậy các người có thể hiểu uy lực của nó ra sao...”

Nghe đến đây, ánh mắt Vân Khê híp lại, nhẹ nhàng nổi lên một tầng lạnh lẽo.

“Lão phu lần này có chuẩn bị mới đến, cho dù ngươi có thần khí, cũng không làm gì được lão phu, bởi vì lão phu.....” Một cái tay của hắn mò tới trước ngực, đang muốn lộ ra đòn sát thủ, bỗng nhiên xảy ra sự cố!

Một bàn tay khác đang mò vào túi của hắn, không ngừng dò xét, sau một hồi nhẹ nhàng rút ra, mang theo Vu Khí của hắn.

“Cái gọi là Vu Khí của Văn trưởng lão, chính là cái này sao?” Long Thiên Tuyệt cầm trong tay một món đồ hình bảo tháp, tùy ý xoay nhẹ trong tay, khóe miệng hắn vẽ lên một độ cong hoàn mỹ, dùng ngữ khí tràn đầy lười biếng nói.

Văn trưởng lão giật mình, không nghĩ tới tốc độ của hắn lại nhanh như vậy, mình hoàn toàn không có thời gian phản ứng. Khi hắn phát hiện, thì Vu khí đã trong tay đối phương.

“Ngươi, ngươi trả lại cho ta!” Văn trưởng lão gấp đến đỏ cả mắt, nếu

không giữ được Vu khí, cũng chính là phạm phải trọng tội, mấy tên đầu sỏ trong hội tuyệt đối không thể bỏ qua cho hắn, thậm chí những thân nhân của hắn cũng bị liên luỵ. Hắn cũng thật là nóng nảy, tội nặng như vậy, so với việc mất mạng còn nghiêm trọng hơn!

Thấy Văn trưởng lão từ vẻ mặt lớn lối trực tiếp xuống dốc không phanh, thay đổi tới 180°, biến thành bộ dạng hiện nay, khiến Vân Khê cảm thấy thật sự sảng khoái!

Không hổ là phu quân của nàng, cùng nàng tâm ý tương thông, mới vừa rồi trong đầu nàng thoáng hiện lên ý niệm đó, muốn đem món đồ trong tay hắn trực tiếp đoạt lấy! Quản nó là Vu khí, hay là thần khí, tóm lại khiến Văn trưởng lão cảm thấy tức giận, nàng liền muốn làm, khiến hắn phải chịu sự sỉ nhục lớn này!

Nàng nhẹn nhàng nhảy xuống, bước đến bên cạnh Long Thiên Tuyệt, cùng hắn nghiên cứu Vu khí.

“Cũng chả có gì đặc biệt! Không phải hư rồi chứ?” tuy miệng nàng nói vậy, đáy lòng cũng đang âm thầm cùng Tiểu Tả bọn họ trao đổi.

Về Vu khí là lần đầu nàng nghe nghe nói tới, hơn nữa Văn trưởng lão nói Vu khí là khắc tinh của thần khí, cái này là tin tức mấu chốt, khiến nàng nhất định phải thận trọng. Nàng thậm chí có chút lo lắng, vạn nhất Văn trưởng lão cùng nàng giống nhau, cùng Vu khí nào đó có khế ước, vậy cho dù bọn họ chiếm được Vu khí, hắn vẫn có thể ra lệnh Vu khí đối phó bọn họ. Song từ lúc nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của hắn mà nói, có lẽ sự thật không phải như thế.

“Tiểu Tả, Vu khí này rốt cuộc là cái gì? Thật sự là khắc tinh của các ngươi sao?”

Tiểu Tả huênh hoang trả lời: ” không phải đâu! cái mà bọn họ gọi là

Vu khí, là khắc tinh của ta chính là nhằm chống đối bọn ta, chẳng qua cũng là thần khí cấp cao giống chúng ta vậy thôi, chúng ta căn bản không sợ bọn họ! Hừ hừ!”

Vân Khê bẽu bẽu môi, liền cảm thấy an tâm.

Cái gì Vu khí chết tiệt, rốt cuộc nó cũng là một loại thần khí sơn dã một chút mà thôi, đối đầu với thần khí chân chính, chúng căn bản không có cửa!

Văn trưởng lão nghe được Vân Khê nói Vu khí của hắn là “món đồ hư “, nhất thời tức đến hộc máu: “Ngươi biết cái gì? Ngươi đừng xem ngoại hình nó chỉ là một bảo tháp, chỉ cần ngươi đọc Vu khí bát tự chân ngôn, nó có thể đem người nhốt trong đó! Ngươi thần khí có thể sao? Không chỉ như thế, nó còn có thể.....”

Nói được một nửa, hắn đột nhiên nhận ra bản thân quá lời, vội vàng ngậm miệng lại.

Đáng tiếc, đã chậm.

“Bát tự chân ngôn sao?” Vân Khê từ Long Thiên Tuyệt trong tay nhận lấy bảo tháp, đem nó lật ra mặt sau, trong miệng thì thầm: “Có phải đọc như vậy không? X, X, X, X, X, X, X, X!”

Đợi sau khi nàng đọc xong bát tự chân ngôn rất khó đọc dưới chân bảo tháp này, nàng ra vẻ ngây thơ trừng mắt nhìn nó, sau đó đem bảo tháp phía dưới nhắm ngay Văn trưởng lão, tiếp tục nói: “Văn trưởng lão? Là đọc như vậy sao?”

“Không nên! ——” ba thê lương thanh âm đồng thời vang lên, Văn trưởng lão vừa lộ ra thần sắc kinh khủng, cả người liền biến mất, hai sứ giả Độc Cô lĩnh bên cạnh hắn cũng đồng thời biến mất ngay tại

chỗ.

Xôn xao ——

Thật sự là không thấy người a!

Tất cả mọi người đem ánh mắt ngạc nhiên hướng về phía tháp bảo trong tay Vân Khê, sau đó thấy được nàng làm một cử chỉ khiến người khác dở khóc dở cười...

“Văn trưởng lão, ngươi đang ở bên trong sao? ngươi làm sao tiến vào? Ngươi vẫn chưa trả lời vấn đề của ta đây!” Vân Khê dùng sức lắc bảo tháp trong tay, lực đạo của nàng, tựa hồ như đang lắc xí ngầu.

Mọi người không khỏi nổi da gà, thật là thâm độc, được tiện nghi còn khoe mã, Văn trưởng lão không bị giận đến hộc máu mới là lạ a! Bọn họ không khỏi âm thầm nghĩ, nếu hiện tại người bị hút bảo tháp trên tay nàng là mình, không biết có bao nhiêu bi thảm. Cho nên nói, đắc tội người nào, cũng không thể đắc tội nữ nhân!

Không đúng, thực tế, đắc tội người nào, cũng không nên đắc tội gia đình bọn họ! Bởi vì không ai có đủ thế lực, chỉ cần người nào chạm đến sợi lông của gia đình bọn họ, chắc chắn sẽ lãnh đủ!

Văn trưởng lão ba người bị hút vào trong bảo tháp, đã đủ thảm rồi, hiện tại lại bị nàng liên tục lắc lư như vậy, ba người bọn họ trong đó ngã tới té lui, khổ không thể tả, chỉ còn kém nước kêu cha gọi mẹ mà thôi.

“Vân Khê, lão phu sẽ không bỏ qua ngươi! Ngươi chờ đó!”

“Thả chúng ta đi ra ngoài! Ngươi cũng biết kết quả khi đắc tội Tam

Đại thánh địa chúng ta?”

“Ngươi sẽ khó sống tử tế!”

Tai Vân Khê nhích tới gần bảo tháp, mới miễn cưỡng nghe được tiếng kêu rên của ba người, nàng bật cười, lộ ra hàm răng trắng noãn, cười đến vô cùng thống khoái!

Bạch Sở Mục thấy thế, không khỏi nóng nảy, tiến lên phía trước nói: “Vân nương tử, Văn trưởng lão bọn họ tuy rằng làm sai, nhưng ngươi đối đãi như thế với bọn họ, không khỏi quá tàn khốc nha. Bọn họ dù sao cũng là nhân vật có tiếng trong Tam Đại Thánh Địa, ngươi nhục nhã bọn họ như vậy, bọn họ ngày sau còn chỗ đứng trên giang hồ sao?”

“Hừ, bọn họ như thế, còn xứng đi lại trên giang hồ sao?” mặt Vân Khê nhất thời trầm xuống, nàng vẫn còn nhớ rõ, những kẻ ban đầu đã bắt cóc nàng, hắn cũng trong số đó. Mặc dù không phải là kẻ chủ mưu, nhưng hắn giúp kẻ xấu làm việc, đối với hành động của đám người Văn trưởng lão, đều chỉ thờ ơ, là đồng mưu trong việc đó, nàng vẫn còn nhớ rõ đây.

Mặt Bạch Sở Mục trở nên đỏ hồng, hắn cũng biết hành vi của họ có chút quá phận, nhưng hắn có thể thấy chết mà không cứu sao?

“Vân nương tử, ta biết trong lòng ngươi tức giận, nhưng ngươi cũng đã trả thù bọn họ, không bằng làm vậy, cứ để ân oán lúc trước xóa bỏ!” ngữ điệu của hắn chậm rãi mà rõ ràng, có mang theo chút khẩn cầu.

Ai ngờ Vân Khê sắc mặt càng lạnh hơn, lạnh lùng nói: “Ngươi lại vì bọn họ cầu tình, cũng đừng trách ta tuyệt tình, đem ngươi nhốt vào đây !”

Bạch Sở Mục cứng họng, vội vàng im bặt, hắn tuyệt đối tin tưởng nàng nói được làm được. Ánh mắt cầu trợ liếc về phía sư huynh của hắn, Nam Cung Dực xảo diệu tránh khỏi tầm mắt của hắn, hắn cũng không tính xen vào chuyện này, tính cách của Vân Khê hắn còn có thể không hiểu rõ sao? Nàng tuyệt đối là người có thù tất báo, lúc trước Văn trưởng lão bọn họ đối đãi nàng như thế, lại trong lúc nàng tỷ thí cố ý phá hư, nếu nàng chịu bỏ qua, vậy thì nàng không phải là Vân Khê rồi!

Quyển 4 - Chương 22: Lại có thêm một Huyền tôn!

Bạch Sở Mục không còn cách nào khác, cuối cùng đành đem hi vọng ký thác vàoVân Tiểu Mặc khả ái thuần lương.

“Tiểu Mặc, giúp Bạch thúc thúc hướng mẫu thân cầu tình đi! Có thể để mẫu thân đem người thả ra không, Văn trưởng lão là tộc nhân của Bạch thúc thúc, Bạch thúc thúc không thể trơ mắt nhìn hắn chịu tội..... .” Bạch Sở Mục ngồi sụt xuống trước mặt Vân Tiểu Mặc, nhướng cặp lông mày lên, tranh thủ đồng tình của hắn.

Vân Tiểu Mặc khả ái nháy mắt mấy cái, bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ bả vai của đối phương, trấn an nói: “Bạch thúc thúc, ngươi đừng lo lắng nữa! Mẫu thân là người thiện lương nhất trên đời, chắc chắn không tùy tiện khi dễ người tốt!”

“Tiểu Mặc nói không sai! lời của Tiểu hài tử lúc nào cũng đúng cả!” Vân Khê trịnh trọng gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Cũng là nhi tử hiểu rõ mình, nàng dĩ nhiên sẽ không khi dễ người tốt, bởi vì nàng chỉ biết khi dễ kẻ xấu! Hơn nữa còn là hung hăng khi dễ!

Bạch Sở Mục liếc mắt, nói Vân Khê là người thiện lương nhất trên đời này, mọi người trên mặt đất đều cười, sau đó Ngọc Hoàng đại đế cùng Vương Mẫu nương nương trên trời chắc chắn cũng cười!

Long Thiên Tuyệt vung ống tay áo, dễ dàng thu hồi kết giới, hắn mỉm cười cầm tay Vân Khê, nhìn gương mặt vô cùng “thuần lương” của hai mẹ con, tuy hắn buồn cười, nhưng cũng hết sức tự hào.

Tại sao ư?

Bởi vì … hai mẹ con cực phẩm này, là phu nhân đáng yêu cùng nhi tử khả ái của hắn!

“Trở về nói cho Mẫn trưởng lão của Bạch Sa đảo các ngươi, muốn chuộc người, phải có chút thành ý! Nếu không, chúng ta không dám bảo đảm, có trực tiếp đem món đồ hư này vứt xuống biển không.” Long Thiên Tuyệt nói.

Vân Khê tiếp lời: ” không sai! món đồ như vậy, ta còn không thèm, chờ ta chơi chán rồi, trực tiếp đem vứt xuống biển cho cá ăn!”

“Đừng! Ngàn vạn lần đừng!” Bạch Sở Mục vội vàng ngăn cản, “Sáng mai thuyền của Tam Đại Thánh Địa sẽ tới đón chúng ta, không bằng các ngươi theo ta một chuyến, đối mặt cùng Mẫn trưởng lão nói chuyện? Chuyện lớn như vậy, ta không làm chủ được!”

Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê hai người liếc nhau một cái, âm thầm nháy mắt.

Long Thiên Tuyệt nói: “Được! Sáng mai đến Tam Đại Thánh Địa!”

Bạch Sở Mục thở dài, hướng Vu khí quăng đi một ánh mắt đồng tình, tình hình trước mắt hắn cũng không thể làm điều gì khác.

Bên này, Âu Li, Ứng ngũ cùng mấy vị đức cao vọng trọng lánh đời cao nhân đã sớm lâm vào kích động cùng hưng phấn, thật lâu khó có thể tự kềm chế, hiện tại thấy cuộc phong ba nho nhỏ rốt cục trở lại bình thường, bọn họ không nhịn được chạy đến, đem Long Thiên Tuyệt hai vợ chồng vây ở trong đó.

“Long tôn chủ, Long phu nhân, chúng ta có mắt như mù, lúc trước đã chậm trễ.”

“Đúng vậy a, đúng a! người của Tam Đại Thánh Địa khinh người quá đáng, lại làm ra chuyện gà cắp chó trộm này, trộm mất thần khí của Long phu nhân, thật sự là không nên, đáng lý phải là được trừng phạt!”

“Chúng ta cũng tính sáng ngày mai đến Tam Đại Thánh Địa, nếu như nhị vị không ngại, chúng ta có thể cùng nhau tới, coi như là giúp đỡ nhị vị một phen, để cho Tam Đại Thánh Địa không dám khinh thường thực lực của chúng ta? Chúng ta người đông thế mạnh, chỉ bằng người của Tam Đại Thánh Địa bọn họ cũng không dám quá điên cuồng!”

“Đúng! Chúng ta đi cùng nhị vị, tin tưởng tam đại Thánh Địa không dám tùy ý chậm trễ nhị vị.”

“.....”

Các âm thanh nịnh nọt liên tục vang lên.

Những người này đều có chỗ cần giúp đỡ, nhưng ngoài miệng lại không trực tiếp mở miệng, tránh nặng tìm nhẹ, quyết định điều quan trọng nhất chính là theo hai vợ chồng bọn họ.

Vân Khê trong lòng buồn cười, nhưng không đành lòng vạch trần bọn họ.

Ứng ngũ vài lần định mở miệng, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được, nét mặt già nua làm sao cũng không thể trở lại bình thường. Cũng là Âu Li thản nhiên, không vội cũng không nóng nảy, cười đến thản nhiên. Hắn hiện tại căn bản không lo lắng có thể hay không trở về Long

Tường đại lục, bởi vì hắn cả đời này lớn nhất mục tiêu đã xuất hiện, bồi dưỡng một thiên tài luyện khí sư, mới là chuyện quan trọng nhất, về phần những thứ khác, thuận theo tự nhiên thôi!

Tầm mắt nhàn nhạt của Long Thiên Tuyệt quét qua một vòng, mở miệng nói: ” Tâm nguyện của chư vị, Long mỗ hiểu. Chư vị xin yên tâm, chỉ cần chư vị không cùng Long mỗ trở mặt, Long mỗ có thể thỏa mãn tâm nguyện của chư vị.”

Những lời ngắn ngủi của Hắn, đã thu phục được lòng người. Những lánh đời cao nhân này, đối với hắn mà nói, vẫn có giá trị không ít. Hơn nữa lần này tới Long Tường đại lục, thế lực của bọn họ đơn bạc, hắn cần những người này thành lập một thế lực nhất định, trăm lợi mà không có hại. Quan trọng nhất, hắn biết người nào có thể kết giao, nhưng cũng không nên quen biết quá sâu.

Các cao thủ nghe vậy, không khỏi mừng rỡ, rối rít lên tiếng cảm tạ.

Đêm đã khuya.

Từ dạ tiệc trở về, đám người Vân Khê được bố trí tại sương phòng do ở Lưu xuyên Nhất hùng đặc biệt chuẩn bị, Long Thiên Tuyệt cùng lão bằng hữu gặp mặt, đã lâu không có cơ hội tương kiến, cho nên lúc này vẫn chưa trở về phòng.

Vân Khê một mình lưu lại sương phòng, chuẩn bị rửa mặt một phen rồi đi ngủ.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, tiếng bước chân dừng ở ngoài cửa, sau đó tiếng gõ cửa liền vang lên.

“Người nào?” Vân Khê thuận miệng trả lời.

“Ta.” Một tiếng nói trầm thấp từ ngoài cửa truyền đến.

Bàn tay đang chải tóc của Vân Khê có chút dừng lại, hai lông mày của nàng không khỏi nhướng lên, lúc này rồi, sao hắn lại còn tới đây? Xem sắc trời hiện giờ, nếu lúc này để hắn vào, vạn nhất Long Thiên Tuyệt bắt gặp, hắn sẽ không hiểu lầm sao? Mặc dù không, nhưng trong lòng vẫn khó tránh khỏi không thoải mái, nàng nên tận lực chiếu cố đến tâm tình của hắn quan trọng hơn.

“Đã trễ như thế này, có chuyện gì, sáng mai rồi nói sau.” Vân Khê thanh âm có chút Lãnh, mặc dù lúc ở Địa Cung, vào thời khắc nguy cấp nhất hắn vẫn lựa chọn đứng bên phe của nàng, nhưng có một số việc làm đau lòng nàng, dù ra sau cũng khó mà bù đấp được.

Ngoài cửa lâm vào tĩnh lặng.

Vân Khê tiếp tục chải mái tóc dài của mình, nghe người ngoài cửa vẫn chậm chạp không rời đi, chân mày của nàng càng nhíu chặt hơn.

“Rốt cuộc là chuyện gì? Rất quan trọng sao?” Nàng lại hỏi.

Ngoài cửa một mảnh im lặng. Ánh sáng trong phòng tuy có hơi mờ ảo, nhưng nàng vẫn nhìn thấy một bóng người, nhàn nhạt đứng bên cạnh cửa sổ, đường viền mơ hồ hiện lên vẻ thê lương. Mái tóc đen khẽ theo gió vũ động, thân ảnh cơ hồ hơi lảo đảo, tăng thêm một chút vẻ thê lương xung quanh của hắn.

Không muốn nhìn thấy thân ảnh khiến nàng phiền lòng, nàng đứng dậy, thổi tắt ánh nến trên bàn.

Dưới ánh trăng, thân ảnh nhàn nhạt vẫn đứng sừng sững bất động như cũ, tựa hồ như hoá thành một tượng đá.

“Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?” Vân Khê có chút không nhịn được, hướng về ngoài cửa gầm nhẹ.

Rốt cục, cái kia thanh âm trầm thấp lần nữa vang lên: “Có thể cho ta một cơ hội nữa không?”

Vân Khê im lặng, nghe hắn tiếp tục nói: “Ta biết ngươi không ủng hộ cách làm của ta, nhưng việc đã đến nước này..... Có thể cho ta một cơ hội nữa không, quên đi chuyện không vui, trở lại bên nhau như lúc trước?”

Lần này, đổi lại Vân Khê lâm vào trầm mặc.

Hồi lâu, hắn nói thêm câu:”..... Giống như bằng hữu, giống như thân nhân sống bên cạnh nhau!”

Vân Khê nhàn nhạt hô hấp, trong đầu bỗng nhiên hỗn loạn thành một mảnh, các loại hình ảnh của hắn lần lượt, cái lần hắn liều mạng cứu mình, lần cưỡi ngựa xem hoa trong đầu hiện lên, nếu nói hắn rất tàn nhẫn, rất lạnh khốc, cũng không hoàn toàn đúng, ít nhất với nàng, hắn chưa bao giờ chân chính thương tổn qua.

Nhưng bên này, Thiên tuyệt cũng không thích nàng cùng Hách Liên Tử Phong tiếp xúc quá nhiều.....

Khi hai bên cân bằng, nàng vẫn quyết định nghiêng về gia đình của mình, thủ hộ tình cảm khó khăn lắm mới đạt được của nàng. Về phần hắn, ngày sau nếu có thể, nàng sẽ tìm cơ hội báo đáp, giúp hắn thực hiện tâm nguyện của bản thân. Báo ân phương pháp, cũng không chỉ có một loại!

“Không được! Bắt đầu từ hôm nay, ngươi là ngươi, ta là ta, giữa chúng ta không có bất kỳ quan hệ gì nữa, chẳng qua là người xa lạ

mà thôi!”

Tiếng hít thở ngoài cửa bỗng nhiên trở nên nặng nề, Vân Khê rõ ràng cảm thấy hình như sắp xảy ra chuyện, trong lòng đột nhiên cảm thấy căng thẳng, sợ hắn làm chuyện gì xúc động.

Tuy nhiên, nàng nghĩ sai rồi, Hách Liên Tử Phong cũng không nói thêm gì nữa, chỉ từ từ xoay người, lặng lẽ rời khỏi.

Xác định ngoài cửa thật sự không có ai rồi, Vân Khê lúc này mới mở cửa bước ra.

Trong màn đêm, mơ hồ có thể thấy đạo thân ảnh cao to mà cứng cáp kia từ từ biến mất ở trong bóng tối, hắn không có trực tiếp trở về phòng, mà là hướng về phía bờ biển bước đi, bóng lưng tựa hồ khoác lên một tầng sa mỏng, lạnh băng mà mơ hồ.

Trong lòng nàng, không khỏi có chút chua xót. Nàng không phải quá mức nhẫn tâm chứ? Nàng đem ánh sáng mỏng manh duy nhất dưới đáy lòng hắn cướp đi. Từ nay về sau, hắn có tựa như đêm dài này, vĩnh viễn sống trong âm u không?

Trong thoáng chốc, có một người bên cạnh, ôm nàng vào ngực, thanh âm nho nhỏ vang lên bên tai: “Khê Nhi, ta yêu ngươi ——”

Trong giọng nói nho nhỏ đó cất chứa một nỗi cảm động thật sâu, Long Thiên Tuyệt thật ra đã sớm trở về, xa xa nhìn thấy thân ảnh của Hách Liên Tử Phong, trong lòng hắn khẽ động, liền dừng bước, muốn nhìn xem Khê Nhi sẽ giải quyết ra sao. Hắn thừa nhận mình có chút ghen tị, đáng lẽ không nên hoài nghi nàng, nhưng nội tâm vẫn có chút tư tâm, hắn liền lựa chọn núp ở chỗ tối quan sát dò xét thử xem.

Khi hắn nghe được nàng vô tình cự tuyệt Hách Liên Tử Phong, đáy lòng của hắn nhất thời có chút kích động, Khê Nhi là vì hắn mới cự tuyệt khẩn cầu của Hách Liên Tử Phong thấp, điểm này hắn biết. Ngoài niềm cảm động, hắn cũng có chút đau lòng, là tư tâm của hắn, đã làm khó cho nàng.

Ôm lấy nàng thật chặt, tất cả sự thương yêu của Long Thiên Tuyệt hiện lên trước mặt nàng, để nàng biết hắn có bao nhiêu yêu nàng, quan tâm nàng. Yêu nàng, cho dù là dùng thời gian cả đời của hắn, cũng không đủ!

Thật lâu không nghe thấy Vân Khê đáp lại, Long Thiên Tuyệt cúi đầu xem xét, thấy nàng mặt không chút thay đổi, có vẻ âm u, tựa hồ còn nghe thấy tiếng nghiến răng kèn kẹt nữa.

“Khê Nhi?” Hắn cúi đầu khẽ gọi.

Cơ hồ không chút nào báo trước, Vân Khê đột nhiên bắt một cánh tay của hắn, cúi đầu hung hăng cắn xuống.

Khi Long Thiên Tuyệt phát ra tiếng rên nhẹ, trong lòng cũng thở dài nhẹ nhỏm, chịu đựng đau đớn trên tay, khoé miệng ngược lại nhếch lên một nụ cười.

Vân Khê ngẩng đầu, hung hãn địa nhìn chằm chằm hắn, nói: “Sau này nếu còn dám dò xét ta, không tín nhiệm ta, ta liền mang theo Tiểu Mặc rời nhà trốn đi!”

“Không cho! Nàng muốn trốn,cũng chỉ có thể dẫn ta theo!” Long Thiên Tuyệt ôm lấy nàng thật chặt, giọng nói trần đầy bá đạo.

Vân Khê bật cười, bị hắn cho đánh bại rồi, không nhịn được liếc mắt: “Mang theo chàng, vậy còn coi cái gì là rời nhà trốn đi?”

“Vậy thì đừng trốn đi nữa! Ta cam đoan với nàng, sau này ta không bao giờ dò xét nàng nữa, vô luận nàng làm cái gì, ta cũng vô điều kiện tín nhiệm nàng. Như vậy, nàng đáp ứng ta, sau này vô luận phát sinh chuyện gì, cũng không được mang theo Tiểu Mặc trốn đi?” Ngữ khí của hắn trở nên chân thành.

Vân Khê giương mắt, nhìn sâu vào con ngươi như ánh sao sáng của hắn, cũng không đành lòng trách cứ hắn nữa. Nàng xoay người, ôm lấy hắn, yên lặng gật đầu.

Ánh trăng tiêu sái, mang theo một cỗ lành lạnh.

Hai người ôm lấy nhau thật chặt, không làm gì, cũng không nói gì cả, chẳng qua lẳng lặng hưởng thụ thời khắc này.

Cũng không biết bao lâu, từ hướng bờ biển, một tiếng gầm hét vang lên, chấn động đến tận mây xanh. Kèm theo tiếng sóng vỗ bờ..... Tiếng gầm lớn như vậy, giống như là một thanh kiếm đầy sắc bén, xé toang sự yên lặng của đêm tối!

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt liếc nhau một cái, trong lòng hiểu rõ, và cũng biết nơi phát ra tiếng gầm đó ở nơi nào.

“Hắn không có việc gì chứ? chẳng lẽ suy nghĩ không thông liền nhảy xuống biển rồi?” Vân Khê có chút lo lắng, mặc dù biết khả năng này rất nhỏ.

Long Thiên tuyệt không chấp nhận nói:”Nàng đừng nghĩ hắn yếu đuối như vậy, hắn từ một gia tộc bị vứt bỏ, có được ngày hôm nay, có thể biết được nội tâm hắn cường đại cùng cương nghị cỡ nào. Làm sao có thể bởi vì tình cảm ngăn trở, mà nghĩ không thông quyết định nhảy xuống biển tự vẫn?”

“Nhưng mà.....” Nhưng những lời lúc nãy của nàng, đích xác có chút tàn nhẫn. Cái dạng người kiêu ngạo như hắn, có thể nói ra những lời khẩn cầu như vậy, để giữ lại tình bạn này, có thể biết nội tâm của hắn đã đau khổ như thế nào. Tuy nhiên nàng không cho hắn bất kỳ cơ hội nào, và đã mang đi sự ấm áp duy nhất trong lòng hắn, thật sự không thể nào tưởng tượng, sau này Hách Liên Tử Phong sẽ biến thành bộ dáng như thế nào.

“Đừng nhưng mà nữa! Ta đoán, tối nay sau khi hắn nghĩ thông suốt, sáng mai nhất định sẽ trở lại bình thường. Hắn phí công thu thập đủ Thập Đại thần khí, chính là vì đến Long Tường đại lục hoàn thành tâm nguyện của bản thân, trước khi chưa hoàn thành, hắn tuyệt đối không dám tự vẫn.” Long Thiên Tuyệt cắt đứt những suy đoán trong lòng nàng, nói một cách rất chắc chắc.

Vân Khê mấp máy môi, đột nhiên nói:” Vậy nếu là chàng? Nếu có một ngày ta tuyệt tình với chàng giống hắn vậy, chàngcó nghĩ đến tự vẫn hay không?”

Long Thiên Tuyệt khẽ sửng sốt, sau đó quyết đoán lắc đầu: “Dĩ nhiên không! Ta tại sao lại muốn tự vẫn?”

Cái miệng nhỏ nhắn của Vân Khê bất mãn cong lên, lộ ra chút buồn bực, được rồi, nàng bất quá muốn thỏa mãn một chút lòng hư vinh của mình, nhưng ngươi cũng đừng trả lời quyết đoán như vậy chứ?

Tức giận! rất tức giận!

“Nàng rất thất vọng?” Long Thiên Tuyệt nhíu mày, nhếch môi cười nói, “Nếu có một ngày nàng vô tình đối với ta như vậy, ta sẽ không giống hắn lặng yên xoay người rời đi đâu, mà sẽ vững vàng nhìn nàng, quấn quít giữ chặt lấy ngươi, cho đến khi băng tâm của nàng

tan chảy mới thôi. Dĩ nhiên, tình huống như vậy sẽ không có cơ hội phát sinh, ta nhất định sẽ kiên quyết ngăn chặn!”

Những lời này khiến nàng rất hài lòng, Vân Khê mở miệng, nở một nụ cười thật ngọt ngào.

“Ta yêu nàng còn không kịp, làm sao để ngươi có cơ hội rời khỏi ta?” Thanh âm của hắn càng ngày càng thấp, mang theo một chút mê hoặc. Hắn cúi đầu, con ngươi từ từ trầm xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, mang theo nồng đậm yêu thương.

Vân Khê từ từ nhắm hai mắt lại, bắt đầu đáp lại hắn, cảm giác giữa răng môi đều là hương vị ngọt ngào.

Dưới chân, đột nhiên chấn động kịch liệt, sau đó vang lên tiếng gầm gừ chấn động thiên địa!

Chỉ một thoáng, thiên địa biến sắc.

Cuồng Phong gào thét, kinh đào phách Lãng.

Tất cả mọi người trên Thánh Đảo đều bị tiếng động khổng lồ này thức tỉnh.

Long Thiên Tuyệt đưa mắt nhìn bờ biển, mâu quang từ từ tối sầm lại: “Huyền tôn chi cảnh! không ngờ hắn lại đột phá vào lúc này!”

“Huyền tôn? Thế gian này lại thêm một cao thủ đáng sợ!” Vân Khê chân mày nhẹ chau lại, không biết nên thay Hách Liên Tử Phong cao hứng, hay là nên thay thế gian này lo lắng.

Quyển 4 - Chương 23: Người Nào, Một Đêm Tóc Trắng?

Sóng lớn mãnh liệt, mây đen đầy trời kéo đến.

Hắn đứng ở đó, thật giống như một pho tượng tượng đá, tùy ý sóng lớn điên cuồng mà đập, như muốn cuốn vào trong đó.

Hách Liên Tử Phong mặt không chút thay đổi, đem tất cả đau đớn chôn ở đáy lòng, chỉ có một đôi tay nắm chặt, khớp xương phát ra tiếng vang răng rắc.

Giờ khắc này, hắn ngạo khí đầy người, toàn bộ tiêu ma, hai mắt kia như u đầm lâu năm, trong nháy mắt mất đi hết thảy ánh sáng, chỉ còn một mảnh tro tàn.

” bắt đầu từ hôm nay, ngươi là ngươi, ta là ta, giữa chúng ta không thể có bất kỳ quan hệ nào nữa, chẳng qua là người xa lạ mà thôi!”

Tiếng vọng lời vô tình của nàng bên tai, ngực thật giống như bị khoét đi một khối, đau đớn kịch liệt.

Rốt cục, đến nàng cũng từ bỏ hắn”

Một vòng tiếp theo một vòng sóng lớn đánh rất đau trên người, căn bản không cách nào so sánh với đau đớn trong lòng hắn, nhưng nếu có thể, hắn thật hy vọng cứ như vậy bị chôn ở trong biển rộng mênh mông, từ đó không hề có thống khổ nữa, không hề có tuyệt vọng nữa!

Bọt nước bắn tung tóe, hắn toàn thân thấm ướt một mảnh, sống lưng đĩnh trực như cũ đứng thẳng, không có bị đè cúi người. Song hắn ngạo nghễ đứng thẳng như vậy, ngược lại lộ vẻ thê lương cùng bi thương hơn.

” a!”

Hắn ngửa mặt lên trời rống to, một tiếng gầm thét tuyệt vọng, hắn lấy hết, hết thảy tất cả.

Chất lỏng đỏ lòm từ khoang miệng tràn ra, ở khóe miệng trắng bệch theo gò má chảy xuôi xuống, tóc dài đen nhánh bọt sóng bồng bềnh ở bên trong, một tấc tấc biến trắng, phảng phất như gió tuyết đỉnh núi kia băng tuyết quanh năm không thay đổi.

Tuyết sắc chói mắt, ở dưới ánh trăng, thật giống như Tuyết Liên thánh khiết mà diêm dúa lẳng lơ, đặc biệt dao động lòng người.

Sáng sớm ngày tiếp theo, thuyền bè tam đại Thánh Địa lục tục ở Thánh Đảo cặp bờ, tất cả thuyền bè lớn nhỏ, chỉ có năm chiếc. Trong đó bốn chiếc chính là tới đón tiếp Âu Li, ứng với năm cao nhân lánh đời, đến từ Huyễn Dạ Tinh Hải; chỉ có một chiếc nhỏ nhất, chính là đến từ Bạch Sa đảo thuyền bè chuyên chúc.

Đoàn người Vân Khê đi theo Bạch Sở Mục ngồi lên thuyền bè chuyên thuộc về Bạch Sa đảo, sau khi lên thuyền, Vân Khê xa xa nhìn thấy đuôi thuyền đứng ba người, hai chân của nàng nhất thời đứng lại, nghi ngờ nhìn về phía bọn họ, trong lòng sinh ra nghi vấn.

Đuôi thuyền có hai nam một nữ, đặc thù rất là rõ ràng, cô gái đứng ở bên trái mặc một thân y phục tím, vóc người thướt tha, chân thành mà đứng, không biết vì chuyện gì, giờ phút này đang ảm đạm lau nước mắt. phía bên phải nàng, là nam tử trẻ tuổi vừa đứt cánh tay

phải, hắn đưa mắt nhìn phía trước nam tử đưa lưng về phía hai người bọn họ, lặng yên ngẩn người, không biết suy nghĩ cái gì.

Càng hấp dẫn ánh mắt Vân Khê, là nam tử đứng ở phía trước hai người bọn họ, hắn đứng ở đầu đuôi thuyền, một đầu tóc trắng theo gió vũ động, xinh đẹp mà chói mắt.

Tấm lưng kia rất quen thuộc.Chẳng lẽ hắn là?

Con ngươi Vân Khê bỗng dưng trừng lớn, trong đầu ầm ầm chấn động!

Một thân y phục tím, một đuôi Bảo kiếm, trừ hắn ra, còn có thể là ai?

Điều này sao có thể?! Thân hình của nàng đột nhiên chấn động, hai chân thật giống như rót nặng chì, một bước cũng không cách nào hoạt động.

Làm sao sẽ như vậy? Hắn làm sao sẽ một đêm biến mất ba ngàn tóc đen? Nàng cũng hút một hơi lãnh khí, thanh âm rất nhỏ, song nam tử phía trước như cảm ứng được, bóng lưng của hắn hơi cứng lại, nhưng không có quay đầu, chẳng qua là hơi thở quanh thân càng thêm lạnh như băng.

Cô gái áo tím cũng cảm thấy, nàng mắt đỏ hoe xoay đầu lại, trong nháy mắt nhìn đến Vân Khê, nàng nghẹn ngào gọi khẽ: “Đại tẩu, đại ca của ta hắn”"

Hách Liên Tử Ngữ khóc không thành tiếng.

Hách Liên Tử Ngọc cũng đi theo quay đầu, lạnh lùng trừng mắt Vân Khê, sau đó quay đầu, không muốn để ý tới nàng.

Vân Khê dưới chân lảo đảo, toàn thân bỗng nhiên như bị rút đi một nửa khí lực! Nàng quả nhiên đã đoán đúng, thật sự là hắn! Nhưng mà, làm sao lại?

Đáy lòng dâng lên vô số thẹn Ý, Vân Khê cảm giác rất nói không nên lời. Nhưng nếu đêm qua nàng không nói đến vô tình như vậy, hắn cũng không, sẽ không giống như bây giờ một đêm bạch đầu?

Là nàng hại hắn

Năm chữ này, thật giống như một dấu vết đao cắm thật sâu ở đáy lòng Vân Khê, không thể xóa đi!

Đau lòng, khốn ý, chua xót, khổ sở. Các loại tâm tình ở trong nháy mắt tuôn trào.

" Khê Nhi?"Long Thiên Tuyệt từ phía sau nàng đến gần, cũng nhìn thấy màu trắng bắt mắt ở đuôi thuyền kia, ngoài khiếp sợ, hắn lo lắng hơn chính là phản ứng Vân Khê.

Vân Khê không có trả lời hắn, chẳng qua là ngơ ngác nhìn thân ảnh đuôi thuyền kia, tâm tình thật lâu vẫn không cách nào bình tĩnh.

Long Thiên Thần từ đám người phía sau bọn hắn đến, lần lượt lên thuyền, lướt qua hai người, hắn dẫn đầu thấy được thân ảnh Hách Liên Tử Ngữ khóc. Hắn lo lắng tiến lên, an ủi: "Tử Ngữ, tại sao vậy? Làm sao ngươi khóc? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

" Thiên Thần, đại ca của ta, hắn" Hách Liên Tử Ngữ lao vào trong ngực của hắn, nước mắt ngăn không được chảy xuống, chọc người trìu mến.

Long Thiên Thần theo phương hướng tay nàng chỉ, bắt gặp một đầu

tuyết trắng sợi tóc, hắn khẽ ngây người, nhưng ngay sau đó phục hồi lại tinh thần, lấy làm kinh hãi, không khỏi bật thốt lên: “Tóc của hắn làm sao”"

Kèm theo tiếng kinh hô Long Thiên Thần, những người còn lại lục tục lên thuyền cũng phát hiện sự thật này, rối rít lộ ra vẻ kinh ngạc. Mà bản thân Hách Liên Tử Phong bị vây xem, thì hồn nhiên không để ý tới ánh mắt của mọi người, như cũ đón gió đứng ở chỗ cũ, hóa thành một ngọn tượng đá, vô cùng lạnh như băng, người lạ chớ tới gần!

” Khê Nhi, vào đi thôi!”Long Thiên Tuyệt chăm chú nhìn Vân Khê khuôn mặt hơi có vẻ trắng bệch, không tiếng động thở dài, đưa tay, ôm lấy nàng đi vào khoang thuyền.

Vân Khê cơ hồ linh hồn ở vào trong trạng thái dao động, bị hắn dẫn dắt, đi vào khoang thuyền, cho đến qua hồi lâu, nàng mới dằng dặc phục hồi tinh thần lại.

” Thiên Tuyệt, là ta hại hắn”"Nàng sâu kín nói.

” Không nên đem tội lỗi trút ở trên người của mình, điều này không liên quan nàng!” Long Thiên Tuyệt ôn nhu an ủi.

Vân Khê thất thần lắc đầu: “Làm sao không liên quan? nếu như đêm qua ta không phải vô tình như vậy cùng hắn đoạn tuyệt quan hệ, hắn làm sao sẽ biến thành bộ dáng hiện tại như vậy?”

Long Thiên Tuyệt khẽ híp mắt, không nói nữa, nhìn sắc mặt của nàng lộ vẻ sầu lo. Nàng đem tất cả tội đều đặt ở trên người mình, hắn biết nàng không thể nào dễ dàng đem điều khúc mắc này buông xuống. Đến tột cùng ai đúng là ai sai, ai có thể nói được rõ ràng đây? Thuyền bè từ từ chạy gần bờ, cũng không biết trải qua bao lâu, thuyền bè bỗng nhiên dừng lại.

” Ta đi ra ngoài xem một chút!” Long Thiên Tuyệt đứng dậy, ôn nhu nhẹ nhàng đặt nàng xuống, sau đó nhanh nhẹn xoay người rời đi.

Dọc theo đường đi tinh thần Vân Khê đều hoảng hốt, thậm chí đến bệnh say tàu cũng khắc phục. Hiện tại thuyền một khi dừng lại, bệnh say tàu của nàng ngược lại đột nhiên phát tát, trong bụng một trận sôi trào.

” Nôn!”Nàng che miệng, nhanh chóng chạy ra khỏi khoang thuyền, tìm được mép thuyền, gục ở chỗ này một phun mạnh một phen.

Tình cờ đang lúc ngửng đầu lên, mới phát hiện giờ phút này thuyền bè dừng ở trong một mảnh sương mù trắng xoá, phân không rõ Đông Tây Nam Bắc.

Thì ra là nơi này chính là Hải Vực thuộc về Tam Đại Thánh Địa rồi, nếu không có người biết đường hướng dẫn, nàng rất có thể sẽ bị lạc ở trong Hải Vực một nơi tràn đầy sương mù này, cuối cùng khát mà chết. Mũi thuyền, mơ hồ có thể thấy được có một … chiếc thuyền khác nhích tới gần, lục tục có người nhảy lên thuyền, nghe thanh âm, có người đang cùng Bạch Sở Mục giao thiệp. Vân Khê một đường vịn mép thuyền, đi tới đuôi thuyền, nàng cước bộ có chút lảo đảo.

Ngửa đầu, một ít thân ảnh màu tím trong sương mù, như cũ đứng sửng ở đầu mút đuôi thuyền, thế đứng cùng lên thuyền lúc giống nhau như đúc, phảng phất giống như không có hoạt động.

Vân Khê mấp máy môi, cố nén khó chịu trong bụng, ngưng mắt nhìn bóng lưng của hắn, mở miệng nói: “Thật xin lỗi, ta thật không có nghĩ đến sẽ làm ngươi bị thương sâu như thế, ta” Nôn! Nàng gục ở mép thuyền, lại là một trận phun mạnh.

Bóng lưng Hách Liên Tử Phong khẽ lung lay, hắn đột nhiên xoay người, vô tình sát vai của nàng mà qua. Sát bên người, Vân Khê thấy rõ mặt của hắn, Tuyết Nhiễm lông mày, là một đôi ánh mắt vô cùng lạnh như băng! nhiệt độ kia lạnh lẻo, để cho đáy lòng Vân Khê đột nhiên chấn động. Tầm mắt của hắn cơ hồ không có cùng nàng có bất kỳ tiếp xúc, liền trực tiếp sát bên người mà đi, để lại cho nàng là lạnh lẻo vô biên vô hạn ”

Một khắc kia, đáy lòng nàng nói không ra lời. hướng Mũi thuyền, tiếng tranh luận càng lúc càng lớn, Vân Khê từ từ hoàn hồn, cố gắng điều chỉnh tốt tâm tình của mình. Thôi, việc đã đến nước này, nàng còn có thể làm thế nào đây?

Hắn cùng nàng vạch rõ giới hạn cũng tốt, ít nhất như vậy, hắn cũng sẽ không để nàng trong lòng nữa, có lẽ một ngày kia hắn có thể tìm được một cô gái chân chính yêu quý hắn, cùng hắn nắm tay mà đi.

” Mục Thiếu chủ, ngươi nên biết quy củ Tam Đại Thánh Địa chúng ta, ngoại nhân không có thư mời, không được tùy ý tiến nhập thánh địa một bước, hay là mời ngươi đem những người bạn nầy toàn bộ đưa về đi” người ở mũi thuyền chính là đệ tử trông chừng tam đại Thánh Địa môn hộ, giờ phút này đang cùng Bạch Sở Mục tranh luận vấn đề đoàn người Long Thiên Tuyệt đến.

Bạch Sở Mục lúc này liền giận, hướng về phía đệ tử quở trách một bữa: “Bọn họ là khách nhân của Bổn thiếu chủ, Bổn thiếu chủ muốn cho bọn họ thì bọn họ liền vào, ngươi nếu là dám can đảm ngăn trở, cũng đừng trách Bổn thiếu chủ không khách khí!”

“Mục Thiếu chủ, đây là chức trách tiểu nhân, tiểu nhân không dám có bất kỳ sơ sảy xin Mục Thiếu chủ kiếm được thư mời của hội trưởng lão đưa cho bọn họ, lúc đó mời bọn họ tiến nhập thánh địa Hải Thành cũng không muộn.” đệ tử ở cương vị công tác là người cứng nhắc,

như dầu nước không hòa hợp.

Bạch Sở Mục giận đến mặt đỏ tới mang tai, nghĩ hắn dầu gì cũng là Thiếu chủ nhất mạch của Bạch gia Bạch Sa đảo, bây giờ lại bị người ta ngăn ở ngoài Hải Vực, để cho hắn trước mặt bằng hữu mất mặt mũi, mặt mũi trên mặt hắn thật sự mất hết. Hơn nữa cảnh ngộ đám người Văn trưởng lão, hắn như làm sao có thể để cho đám người Long Thiên Tuyệt, Vân Khê trở lại Thánh Đảo

“Ngươi cho Bổn thiếu chủ đi bẩm báo Mẫn trưởng lão, tôn chủ Lăng Thiên Cung cùng người nhà của hắn từ Thánh Địa đến đây bái phỏng, xin Mẫn trưởng lão cần phải tự mình đến một chuyến!” Hắn hướng đệ tử vẫy vẫy tay, để sát vào bên tai đối phương nói nhỏ mấy câu, lại nói, “Đi nhanh về nhanh! Đang mang trọng đại, không thể lầm đại sự!”

Đệ tử nghe vậy, sắc mặt càng trở nên thêm ngưng trọng, gật đầu lĩnh mệnh nói: “Dạ, Mục Thiếu chủ! Tiểu nhân đi bẩm báo mẫn trưởng lão.”

Thuyền bè chạy càng nhanh càng xa, rất nhanh liền biến mất ở trong sương mù trắng xóa.

Tiếng cười kỳ lạ xa gần hô ứng, đây là thuộc về người của tam đại Thánh Địa ở Hải Vực phương thức truyền lại tin tức cho nhau... Cũng không lâu lắm, thuyền bè mới vừa rồi lần nữa chạy nhanh trở lại, cách một đoạn khoảng cách ngắn, xa xa hô: “Mẫn trưởng lão có lệnh, thuyền của các ngươi có thể thông qua rồi!”

Bạch Sở Mục thở phào một hơi, lập tức hạ lệnh, để cho thuyền bè tiếp tục đi về phía trước, lái vào trong sương mù dày đặc nồng đậm hơn.

Quyển 4 - Chương 24: Hách Liên Tử Ngọc làm người ta im lặng

Thuyền bè từ từ lái vào Hải Vực, sương mù từ từ tản đi, lộ ra một mảnh biển sâu xanh thẳm, phụ cận biển sâu mơ hồ có thể thấy được vài thuyền bè lớn nhỏ ngừng ở bên bờ.

Vân Khê suy yếu gục ở bên mép thuyền cuối đuôi thuyền, thật lâu cũng không có dừng lại, giờ phút này rốt cục cũng thấy được chỗ cập bến, nhất thời cả người tinh thần nàng đều chú ý, thấy được vô hạn hi vọng.

“Cố nhịn, rất nhanh sẽ đến.” Long Thiên Tuyệt trấn an nàng, vẻ mặt đau lòng. Tam đại Thánh Địa dù sao cũng không phải là Thánh Đảo, bọn họ không cách nào giống như lúc trước ngồi phi long nghênh ngang tới.

Long Thiên Thần, Dung Thiếu Hoa, Lam Mộ Hiên, Mộ Cảnh Huy cùng đám người tứ đại hộ pháp cũng nhất tề tụ lại đuôi thuyền, tùy thời chuẩn bị tiếp cận bờ lên đất liền.

“Đại ca, Bạch Sở Mục nói, qua thời gian nửa nén hương nữa, chúng ta sẽ vào bờ. Ngươi có tính toán gì hay không? Văn trưởng lão bọn họ, muốn xử trí như thế nào?” Long Thiên Thần hỏi.

Long Thiên Tuyệt trầm ngâm nói: “Trăm ngàn năm qua, các tiền bối Tam Đại Thánh Địa vẫn thủ hộ Ngạo Thiên đại lục lấy đó là nhiệm vụ của mình, đáng giá được tôn kính. Chúng ta đến địa bàn của người

ta, không nên cùng đối phương phát sinh quá nhiều xung đột, chỉ cần bọn họ không làm khó dễ, người, chúng ta cũng nên đem thả, hơn nữa trả lại Vu khí...”

“Vậy nếu là bọn họ cố ý bới móc thì làm sao bây giờ?” Long Thiên Thần lại nói.

Con ngươi hẹp dài khẽ nheo lại, khóe môi hoàn mỹ của Long Thiên Tuyệt nhếch nhẹ, không nói gì, lại làm cho người ta thật sâu cảm nhận được áp lực uy hiếp của hắn. Không cần nói cũng biết, Long Thiên Tuyệt hắn cho tới bây giờ cũng không phải là người nhẫn nhục chịu đựng, nhưng mấy có người phạm đến hắn, hắn tuyệt đối sẽ gấp mười lần phản kích!

“Tam đại Thánh Địa cao thủ nhiều như mây, hay là chúng ta nên sớm đề phòng cho thỏa đáng..... Vân Khê trống rỗng vô lực nói.

“Không sai! Đích xác là nên sớm làm đề phòng “Long Thiên Tuyệt tán thành, tay của hắn hướng giữa không trung giương lên, chỉ một thoáng, trên bầu trời xuất hiện mười con Thần Long, chi chít, đem bầu trời xanh phía trên thuyền bè toàn bộ che lại. Bầy Thần Long vốn là mười ba con, trong đó ba con đã chia ra nhận chủ, bây giờ còn có mười con Thần Long không có nhận chủ.

“Băng hộ pháp, Viêm hộ pháp, Dung huynh, Mộ Hiên, còn có Cảnh Huy huynh, năm người các ngươi chia ra thử một chút cùng Thần Long câu thông, nếu bọn họ nguyện ý nhận chủ, từ nay về sau, các ngươi chính là chủ nhân của bọn nó.”

Lời Long Thiên Tuyệt vừa nói xong, mọi người rối rít mừng rỡ, có thể tìm được một thú sủng để khế ước đã là chuyện rất không dễ dàng, hiện tại khế ước cùng Thần Long, vậy thì càng thêm đáng quý.

Dung Thiếu Hoa lôi kéo Băng hộ pháp vừa đi tới, giơ tay lên chỉ vào trong đó hai Thần Long bộ dáng có chút tương cận, nói: “Băng nhi, ngươi nhìn hai con kia như thế nào?”

Không đợi Băng hộ pháp trả lời, hắn nói ngay sau đó: ” Hai Thần Long này quả thực tuyệt phối, theo hai chúng ta giống nhau, không chọn bọn họ, thật là thiên lý bất dung!”

Băng hộ pháp tức giận liếc hắn một cái, trên khuôn mặt trắng noãn không tỳ vết nổi lên một tầng đỏ ửng khả nghi.

“Đi, chúng ta cùng bọn họ đi liên lạc một chút tình cảm!”

Dung Thiếu Hoa tung người nhảy lên, thuận tiện đem Băng hộ pháp cũng lôi kéo theo, hai người bay đến giữa không trung, cùng Thần Long trao đổi.

Khoan hãy nói, hai cái Thần Long kia là lớn lên tuấn mỹ nhất trong bầy Thần Long, hơn nữa màu sắc lân phiến *(vảy rồng)* cũng là một nửa trắng một nửa xanh, vô cùng tương tự hai người bọn họ. Không thể không nói, ánh mắt Dung Thiếu Hoa không tệ, nhìn một cái là có thể thấy con Thần Long đẹp nhất trong bầy.

Bên này Lam Mộ Hiên do dự không dứt, không thể làm gì khác hơn là lôi kéo Mộ Vãn Tình, hướng nàng đề nghị giúp đỡ.

Mộ Vãn Tình đại khái liếc một cái, rất nhanh chọn trúng một Thần Long có long giác to rõ ràng nhất, ngón tay chỉ nó, nói: “Con này không tệ! Long Giác của nó còn có thể làm thuốc đấy.” Lời của nàng vừa nói xong, Thần Long trên bầu trời bị nàng chỉ vào lập tức cả người sợ run, thầm nghĩ trong lòng: không cho chạm vào sừng của người ta, người ta không cần có chủ nhân đáng sợ như vậy!

Mộ Cảnh Huy nghe vậy, đứng ở bên không nhịn được cười khẽ: “Thú sủng là dùng để cưng chìu, sao có thể giống như ngươi như vậy, đem coi dược liệu làm thuốc?”

Thần Long đang ở trên trịnh trọng gật đầu, đúng đúng, người ta là thú sủng nha, tự nhiên là để sủng ái thật nhiều. Nó vặn vẹo uốn éo thân thể, tự động bay xuống, đưa đầu đến gần Mộ Cảnh Huy, hướng hắn nháy mắt mấy cái lấy lòng.

Tìm chủ nhân, nên tìm chủ nhân như vậy!

Thần Long rất coi trọng hắn.

Mộ Cảnh Huy đầu tiên là sửng sốt, nhưng ngay sau đó thụ sủng nhược kinh, đưa tay, vuốt ve đỉnh đầu Thần Long, cái này coi như là lẫn nhau xem vừa mắt.

“Ca, ngươi nhìn! Ta vừa nói như thế, ngược lại thành toàn cho ca! ca nói xem, ngươi phải làm sao cám ơn ta đây?” Mộ Vãn Tình trong sáng cười nói.

“Nhiều nhất ta giúp muội phu hàng phục một Thần Long khác, như vậy là được chứ?”Mộ Cảnh Huy khó được dùng giọng điệu nói giỡn, ánh mắt nhìn muội muội cũng là tràn đầy sủng nịch.

Lam Mộ Hiên ngại ngùng gãi gãi đầu, khuôn mặt tuấn mỹ trắng muốt nổi lên một tầng màu mật ong. Có vị hôn thê cùng anh vợ tương lai thay hắn suy nghĩ như vậy, hắn đúng là ở trong phúc.

Bên này, Viêm hộ pháp cũng rất mau liền nhìn trúng một con Thần Long trong đó, mấy người các hiển thần thông. Trải qua một phen thời gian, chia ra cùng Thần Long khế ước. Đến lúc này mới thôi, còn lại năm con Thần Long không có bị khế ước, mà một chiến đội Thần

Long sơ khai đã dần hình thành.

Long Thiên Tuyệt cũng không phải là tùy ý để cho người ta khế ước với Thần Long, hắn chọn người là có lựa chọn, ít nhất hắn sẽ không để cho Mộ lão cùng Đoan Mộc Hùng đi khế ước với Thần Long, bởi vì hắn không thể nào để cho hai vị tiền bối dưới quyền của mình, vì mình mà phục vụ. Mục đích Hắn làm như thế, chính là nghĩ thành lập một chiến đội trực thuộc dưới mình hơn nữa có thể nghe theo hiệu lệnh của hắn, tới tăng cường thực lực của hắn, đi nghênh đón tiền cảnh không biết ở sau này.

Có thể nói, hắn là bày mưu nghĩ kế, mưu tính sâu xa. Mà người đón nhận Thần Long khế ước, thí dụ như Dung Thiếu Hoa, thí dụ như Mộ Cảnh Huy, bọn họ tự nhiên trong lòng cũng hiểu rõ ràng, một khi đón nhận Thần Long, liền đại biểu từ nay về sau, vận mệnh của bọn hắn cùng một nhà Long Thiên Tuyệt gắn chặc lại với nhau, bất kể là trên dưới quan hệ, vẫn là quan hệ bằng hữu, chỉ cần Long Thiên Tuyệt ra lệnh một tiếng, bọn họ nhất định toàn lực ứng phó!

Các đệ tử Bạch Sa đảo ngồi cùng thuyền, thấy một màn hoành tráng như thế, mọi người ngoài sợ hãi than vãn, thì càng không ngừng hâm mộ. Thần Long như vậy, Bạch Sa đảo bọn hắn cũng rất khó mà thấy được, mà người ta tùy tùy tiện tiện là có thể triệu hoán đến mười con, quả thực là quá phung phí làm cho người rất ghen tỵ!

Bạch Sở Mục cùng Nam Cung Dực hai người đứng ở mũi thuyền, đang thấp giọng nghị luận cái gì đó, ngẩng đầu nhìn đến đuôi thuyền một màn hoành tráng như thế, không khỏi chắc lưỡi hít hà. Qủa không phải là một nhà tầm thường mà, họ luôn làm cho người ta ngoài ý muốn cùng kinh sợ!

Hách Liên Tử Ngọc ngẩng đầu nhìn thấy Thần Long ở phía trên bay múa, cũng ngắm nghía không dứt, hắn dắt ống tay áo nói với Hách

Liên Tử Ngữ: “Tỷ, ta cũng muốn Thần Long! Ngươi mau cùng Long Thiên Thần nói một chút, để cho ta cũng khế ước cùng một con Thần Long!”

Hách Liên Tử Ngữ thần sắc có chút làm khó.

“Tỷ, nhanh lên một chút!”Hách Liên Tử Ngọc không nói lời gì, dắt ống tay áo Hách Liên Tử Ngữ, hướng đuôi thuyền đi tới.

“Tử Ngọc..... Hách Liên Tử Ngữ rất bất đắc dĩ, đợi đi tới đuôi thuyền, nàng đưa mắt nhìn về phía Long Thiên Thần, không biết nên như thế nào mở miệng.

Long Thiên Thần rất nhanh liền phát hiện tỷ đệ nàng, mỉm cười đón tới đây: “Tử Ngữ, nhìn! Những Thần Long kia cũng là đi theo đại ca của ta cùng Tiểu Mặc từ Thánh cung ra tới, như thế nào, chơi thật khá sao?”

Tay áo bị đệ đệ dùng sức lôi, Hách Liên Tử Ngữ cười xấu hổ, liếc đệ đệ một cái, làm khó lên tiếng nói: “Thiên Thần, cái kia...”

“Chuyện gì? Làm sao nói ấp a ấp úng thế?” vẻ mặt Long Thiên Thần vẫn cười nhẹ nhàng như cũ.

“Cái kia... Chính là..... “ Hách Liên Tử Ngữ khuôn mặt đỏ bừng, cùng người trong lòng của mình nói lên yêu cầu như vậy, nàng thật sự là không mở miệng được..

Hách Liên Tử Ngọc thấy tỷ tỷ sợ hãi rụt rè, không khỏi nóng nảy, tự mình mở miệng nói: “Tỷ tỷ ta muốn nói, giúp ta chuẩn bị con Thần Long, ta nghĩ muốn!” giọng nói thật kiêu ngạo, giống như người khác đương nhiên phải thỏa mãn yêu cầu của hắn.

Long Thiên Thần vốn còn cười nhẹ nhàng mặt nhất thời cứng đờ, thật lâu, hắn mới nói “Thần Long có linh tính, hơn nữa cũng rất cao ngạo, không phải là người nào muốn khế ước, là có thể khế ước.” Hắn cố gắng uyển chuyển cự tuyệt, dù sao Hách Liên Tử Ngọc là thân đệ đệ của Tử Ngữ, hiện tại nếu hắn đã đón nhận Tử Ngữ, thì cũng chỉ có thể nhân tiện đi tiếp thu người nhà của nàng.

“Bọn họ cũng có thể khế ước, tại sao ta không thể?”Hách Liên Tử Ngọc ngước cổ, bất mãn nói.

Long Thiên Thần im lặng, đừng nói hiện tại quyền chi phối Thần Long ở trong tay đại ca, hắn không cách nào tùy ý quyết định, chỉ sợ dù hắn thật có thể quyết định, hắn cũng sẽ không đem Thần Long giao cho một người không đáng tin cậy như thế, ai biết sau khi hắn có Thần Long, sẽ làm ra chuyện bậy bạ gì, tai họa cho nhân gian đây.

Trong lòng hắn nghĩ, nhưng quên mất nơi này có một người có thuật đọc tâm tồn tại.

Hách Liên Tử Ngọc theo dõi ánh mắt hắn, hầm hừ nói: “Tỷ, ở trong lòng hắn mắng ta! Hắn không thích ta, ghét bỏ ta, căn bản là không muốn giúp ta đi thu phục Thần Long! Tỷ, người như vậy, ngươi còn đi theo hắn làm cái gì? Chúng ta hay là trở về gia tộc Hách Liên đi, người khác thích ngươi còn đầy, ngươi sợ không ai thèm lấy sao?”

“Đi, chúng ta không đi Long Tường đại lục, chúng ta về gia tộc Hách Liên đi!” tính tình trẻ con của hắn lại phát tát, để cho Hách Liên Tử Ngữ một trận nhức đầu, vừa là người yêu, vừa là thân đệ đệ của mình, nàng thật sự không biết nên làm thế nào.

Long Thiên Thần gương mặt tuấn tú bình tĩnh, rất là tức giận, hắn đã bỏ qua nhiều lần, nhưng tiểu tử này là lần thứ mấy ly gián tình cảm giữa mình và tỷ tỷ của hắn. Có một cậu em vợ như vậy, làm đầu hắn

đau không chịu nổi.

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt đều thấy được một màn này, rối rít lắc đầu thở dài, có một thân gia tương lai như vậy, thật đúng là nhứt đầu.

“Thiên Thần, để cho chính hắn tự chọn lựa đi!” Long Thiên Tuyệt uy nghiêm nói một câu, ánh mắt đen thui, sâu không lường được.

Hắn có thể tùy ý chọn lựa, bất quá Thần Long có nguyện ý cùng hắn khế ước hay không, hoặc là nói hắn có thuần phục được Thần Long, có bản lãnh để cho Thần Long nguyện ý tự động cùng hắn khế ước hay không, thì phải xem số mệnh của hắn.

Hách Liên Tử Ngọc nghe vậy mừng rỡ, kéo một tay áo trống rỗng, bước nhanh đẩy đám người, chạy vội tới cuối đuôi thuyền. Hắn đem đầu ngẩng cao nhìn Thần Long bay múa ở trên bầu trời, tia sáng tham lam ở đáy mắt hắn không nhịn được mà lóe lên, nếu có thể, hắn thật hy vọng tất cả Thần Long đều thuộc về hắn hết!

Không sai! Nếu Long Thiên Tuyệt nói, để cho chính hắn chọn lựa, nếu như hắn đem tất cả Thần Long toàn bộ cho thuần phục, tin tưởng đối phương cũng không có những lời nói khác.

Quyển 4 - Chương 25: Bạch Sa đảo

Hách Liên Tử Ngọc đảo con người một vòng, từng sợi ánh sáng hưng phấn bắn ra bên ngoài. Hắn bỗng nhiên đưa tay, dùng một cái tay duy nhất từ trong lòng ngực móc ra một đồ vật, ánh sáng nhẹ nhàng lưu chuyển, Hương thơm phiêu dật, lại là một viên trái cây tương tự Huyền Linh quả. Hắn giơ tay, đem linh quả triển lộ ở vị trí thấy được, hương thơm tùy ý phiêu tán, khiến nó làm thành mồi thơm hấp dẫn Thần Long tới.

Đám người Vân Khê không có dự liệu được hắn biết sử dụng phương pháp đặc thù như vậy tới hấp dẫn Thần Long, cũng là bắt đầu đối với hắn có cách nhìn khác.

Linh quả kỳ hương, từ từ phiêu tán, rốt cục bắt đầu hấp dẫn chú ý Thần Long. Trong đó có một con Thần Long từ trên trời giáng xuống, quanh quẩn tới phía trên đỉnh đầu của hắn, nó do dự, đang quan sát, nhưng không có trực tiếp đánh về phía linh quả trong tay của hắn...

Tia sáng hưng phấn ở đáy mắt Hách Liên Tử Ngọc càng lớn, hai mắt hắn nhìn chăm chú ánh mắt Thần Long, trong miệng cúi đầu đọc lẩm bẩm, nói lẩm bẩm.

Vân Khê nhìn một màn này, đầu tiên là khó hiểu, sau đó từ từ lĩnh ngộ, không khỏi lộ ra vẻ ngạc nhiên. Thì ra là hắn dựa vào mình có thuật đọc tâm, đối với Thần Long tiến hành thôi miên! Thật nhìn chưa ra, tiểu tử này lại còn có bản lãnh bực này! Không xong! Nếu là tiếp tục như vậy đi xuống, nói không chừng hắn thật có thể đem Thần Long thuần phục. Người như vậy, nếu có Thần Long, tuyệt đối là trợ

Trụ vi ngược, không biết sẽ có bao nhiêu người gặp tai họa, nàng phải kịp thời địa ngăn cản cắt đứt mới được!

Sóng mắt lưu chuyển, Vân Khê hướng nhi tử đang nắm tay Đoan Mộc Tĩnh đứng ở một bên vẫy vẫy tay.

Vân Tiểu Mặc u mê trừng mắt nhìn, nện bước đi tới trước mặt mẫu thân.

Vân Khê hướng hắn làm dấu hiệu, hai mẹ con hàng năm dùng ám hiệu này cấu kết với nhau làm việc xấu, Vân Tiểu Mặc rất nhanh liền lĩnh ngộ ra. Hắn mặt mày cong cong, cười đến vô cùng thiên chân vô tà, vỗ vỗ Tiểu Bạch giấu ở túi áo hắn, đem Tiểu Bạch có lực phá hoại len lén phóng ra.

Hách Liên Tử Ngọc một lòng một dạ hướng về phía Thần Long tiến hành thôi miên, mắt thấy sẽ thành công, dễ như trở bàn tay, lúc này, bóng trắng bay tán loạn, nhảy tới trên đỉnh đầu Thần Long, đem con thần Long tinh thần đang chìm ở trong thôi miên đạp cho hoàn toàn thức tỉnh.

Sau khi thanh tĩnh Thần Long thở hổn hển ra bạch khí, lộ ra vẻ tức giận, miệng nó mở rộng ra, liền hướng về phía Hách Liên Tử Ngọc phun một ngụm khí nồng đậm!

“A!”Hách Liên Tử Ngọc không kịp phòng bị, cả người bị đẩy lui về phía sau, dưới chân bị vướng, mới ngã xuống đất.

Bên này Long Thiên Tuyệt nhìn những người khác đều đã cùng Thần Long của mình khế ước xong, liền đúng lúc thu hồi Thần Long.

Hách Liên Tử Ngọc khôi phục tinh thần, tức giận không dứt, tiếng nói kêu to la hét: “Các ngươi khi dễ người! Nói gì để cho ta tự mình chọn

lựa, kết quả ở thời khắc mấu chốt thì phá hư, các ngươi căn bản không có giữ lời!

“Vô sỉ tiểu nhân! Ti bỉ tiểu nhân!”

Toàn bộ trên thuyền, trên căn bản đều coi hắn bị bệnh tâm thần mặc kệ hắn kêu la lên án.

Mọi người giải tán lập tức, ai cũng mặc kệ hắn, ngay cả Hách Liên Tử Ngữ cũng bị Long Thiên Thần lôi rời đi đuôi thuyền, để mình Hách Liên Tử Ngọc một người ở lại hò hét tiếp tục đối với không khí lên án. Ngồi một bên mép thuyền, thân ảnh màu tím tóc trắng lặng lẽ xoay người, biến mất ở trong góc, lưu lại một tấm cô đơn cùng lãnh khốc. Cũng không biết trải qua bao lâu, Bạch Sở Mục hưng phấn thanh âm gào thét đứng lên: “Đến, chúng ta đến Bạch Sa đảo rồi!”

Mọi người rối rít từ trong khoang thuyền đi ra, một khung cảnh mỹ lệ từ từ hiện ra ở trước mắt mọi người. Đó là một ngọn rừng cây sum xuê, sinh trưởng trên đảo phần lớn là thực vật nhiệt đới, cành lá thô to, lần lượt giương cao lên trời.

Bên bờ, có bốn năm người chờ chực đón chào.

Bạch Sở Mục lộ ra vẻ phá lệ hưng phấn, hướng người trên bờ, không được phất tay: “Tứ thúc, chúng ta trở lại!”

Trung niên nam tử trên bờ nhẹ nhàng cười một tiếng, trên gương mặt trầm ổn lộ ra mấy phần hòa ái.

Chờ thuyền lại gần bờ, Bạch Sở Mục dẫn đầu nhảy xuống thuyền, ba bước liền nhảy đến trước mặt trung niên nam tử, cùng hắn mừng rỡ nói chuyện với nhau. Trên thuyền, đoàn người Vân Khê không có lập tức xuống thuyền, mà là lẳng lặng ngắm nhìn, không biết người Bạch

Sa đảo sẽ như thế nào đối phó bọn họ. Chờ chực, Vân Khê không tự chủ quay đầu, từ trong đám người tìm kiếm thân ảnh Hách Liên Tử Phong.

Đoạn đường này, giữa bọn họ cũng không bất kỳ giao thiệp nào, trong nội tâm nàng lo sợ bất an.

Xuyên qua mấy người, nàng nhìn thấy Hách Liên Tử Phong, hắn giờ phút này đang cùng Độc Cô Mưu đứng ở gần nhau, hai người một tím một đen, cầm kiếm mà đứng, nhìn như khác lạ, lại có điều tương tự chính là khí tràng. Bất đồng chính là, một người là thói quen đem mình cô lập ở ngoài đám người, mà đổi lại một người khác là cô hàn người lạ chớ tới gần. Tầm mắt của nàng nhàn nhạt quét qua Hách Liên Tử Phong lông mày nhiễm sương, chân mày nhẹ nhàng vừa nhíu, đáy lòng đau lòng cùng thẹn ý lần nữa bò dậy.

Ánh mắt lạnh như băng hướng nàng quét ngang, thẳng đem người đóng băng lại, trừ lạnh ra, không có bất kỳ tình cảm nào khác. Vân Khê trong lòng lạnh xuống, không biết là tư vị gì.

Trong thoáng chốc, đầu vai bị đẩy, Vân Khê bị xô đẩy xuống thuyền.

“Long tôn chủ, Vân nương tử, đây là Tứ thúc ta, Bạch Kiến Ngung, hắn đặc biệt tới đón tiếp các ngươi.” Bạch Sở Mục giới thiệu nói.

Ánh mắt Long Thiên Tuyệt có lực khóa ở trên người Bạch Kiến Ngung, mang theo vài phần sắc bén: “Ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

Ánh mắt Bạch Kiến Ngung thâm trầm ở trên người Long Thiên Tuyệt quét mắt hai lần, mặt không chút thay đổi nói: “Thì ra các hạ chính là Long tôn chủ, ngưỡng mộ đã lâu.” lời nói khách sáo…, thần thái xa cách, cùng với trạng thái vừa rồi thúc cháu chung đụng khác nhau rất lớn, làm cho người ta không nhịn được suy đoán hắn nhất định là đối

với đoàn người Long Thiên Tuyệt mang địch ý.

“Các vị nếu đã đến Bạch Sa đảo chúng ta, chính là khách nhân Bạch Sa đảo ta, các vị mời đi theo ta.”

Hắn không nói với những người khác nữa…, lôi kéo Bạch Sở Mục, dẫn đầu ở phía trước dẫn đường.

“Người này nện bước vững vàng, khí tức trên thân vững vàng, hẳn là Thần huyền cao thủ trở lên. Bên cạnh hắn có mấy người ít nhất cũng là cao thủ Thiên Huyền trở lên, khó trách tại sao nói tam đại Thánh Địa cao thủ nhiều như mây.” Vân Khê vừa quan sát, vừa nghĩ.

“Tam đại Thánh Địa mặc dù ở hải ngoại, nhưng gặp may mắn, trên đảo có không ít linh Hoa Linh quả, nên trợ giúp người trên đảo nhanh chóng tu luyện tăng lên. Bất quá chân chính động lực xúc tiến bọn họ trở thành cao thủ, cũng là bởi vì ở tam đại Thánh Địa, hàng năm cũng sẽ cử hành các loại cuộc thi cao thủ tranh đoạt, chỉ có cao thủ thực lực hùng hậu, mới có thể không ngừng đi lên, ở trong tam đại Thánh Địa thu được địa vị cao hơn.” Long Thiên Tuyệt giải thích.

Vân Khê cảm khái nói: “Có cạnh tranh, mới có động lực! Cuộc sống nếu quá mức an nhàn, tam đại Thánh Địa cũng không thể vẫn duy trì địa vị cao nhất của nó ở Ngạo Thiên đại lục.”

Một nhóm người ùn ùn đi về phía trước, dọc đường xem xét phong cảnh trên đảo, cũng coi là thưởng tâm duyệt mục. Cho đến đi khi tới một chỗ bên ao nước, mọi người rối rít lộ ra vẻ kinh ngạc.

Khó trách cái này cũng từ được gọi là Bạch Sa đảo, thì ra là nơi này thật sự có cá mập tồn tại, hơn nữa còn bị nuôi ở trong ao, vây quanh ở giữa là cầu đá bắt qua ao, cố định trên khoản đất.

Mọi người phần lớn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cá mập, thấy bọn họ thân thể cao lớn cùng hàm răng sắc nhọn, trong lòng khó tránh khỏi sợ hãi.

“Các vị, nơi này là Bạch Sa trì, qua Bạch Sa trì, phía trước chính là tổng bộ Bạch Sa đảo ta.” Bạch Kiến Ngung mặt không thay đổi nói, “Xin mọi người ở chỗ này chờ một chút, ta đi trước bẩm báo một phen.”

“Sở Mục, Dực nhi, đi theo ta!” Bạch Kiến Ngung nói xong, đem Bạch Sở Mục cùng Nam Cung Dực hai người mang đi, còn lại thủ hạ đi theo hắn mà đến cũng toàn bộ đi, chỉ còn lại đoàn người Vân Khê tại chỗ này.

Đoàn người Bạch Kiến Ngung theo cầu đá nhỏ hẹp trôi lơ lửng trên Bạch Sa trì, tới bờ bên kia, sau đó rất nhanh biến mất ở trong tầm mắt của mọi người.

Chờ chực hồi lâu, còn không thấy có người trở về, bắt đầu có người đợi không được mất bình tĩnh.

” Người Bạch Sa đảo đang làm cái gì? Cố ý đem chúng ta gạt ở chỗ này sao?” Phong hộ pháp là người đầu tiên oán giận nói.

Viêm hộ pháp tiếp lời của hắn nói: “Bọn họ có lẽ là tính toán muốn làm sao đối phó chúng ta, tôn chủ, không bằng để cho thuộc hạ đi trước dò xét, rốt cuộc là dụng ý gì.”

“Thuộc hạ cùng Vân hộ pháp đi, cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau.” Vân hộ pháp suy nghĩ tương đối chu toàn chút ít.

Long Thiên Tuyệt khoát tay áo, nhíu mày nói: “Không cần! Chúng ta

hay là tiếp tục chờ, lấy bất biến ứng vạn biến.”

Cùng lúc đó, tổng bộ Bạch Sa đảo, giờ phút này đang tiến hành một cuộc tranh luận nhiệt liệt.

Sau khi Bạch Sở Mục cùng Nam Cung Dực hai người đem chuyến đi Đông Lăng quốc tinh tế miêu tả xong, một đám nhân vật trọng yếu Bạch Sa đảo bắt đầu xuất hiện tranh cãi.

“Mục nhi, ngươi nói đoàn người Long Thiên Tuyệt chẳng những cướp đi Vu khí, còn nhốt bọn Văn trưởng lão ở trong Vu khí?” Người nói chuyện, chính là đảo chủ Bạch Sa đảo, cũng tức là tổ phụ của Bạch Sở Mục Bạch Kiến Phi. Hắn chân mày nhíu chặt, lộ ra vẻ sầu lo, nhưng không có quá nhiều thất vọng cùng tức giận.

Cùng phản ứng của hắn khác hẳn ngược lại, Mẫn trưởng lão ở vị trí bên trái nghe vậy, lập tức hiện ra vẻ tức giận. Hắn chính là nhân vật cực kỳ có nhất quyền uy ở Bạch Sa đảo, mỗi tiếng nói cử động Mẫn trưởng lão thường thường cũng có thể quyết định quyết sách trọng yếu đông đảo nhân vật Bạch Sa đảo.

“Long Thiên Tuyệt quá mức càn rỡ! Hắn chính là một tiểu bối, lại dám công khai cùng Bạch Sa đảo đối đầu, rõ ràng chính là không biết sống chết! Không có gì để nói, chặt đứt đường lui của bọn họ, đưa bọn họ hết thảy bắt lại! Chớ để cho người ta coi thường Bạch Sa đảo ta.”

Mẫn trưởng lão nói năng có khí phách, rất nhanh, liền có không ít người rối rít phụ họa.

“Không sai! Long Thiên Tuyệt thật sự là quá mức càn rỡ, bất quá là chính là một Cung chủ Lăng Thiên Cung, liền dám cùng Bạch Sa đảo đối nghịch, phải hảo hảo giáo huấn hắn một chút, để cho hắn nếm

thử đau khổ, sau đó cùng hắn nói điều kiện trao đổi người, nếu không nghe lời, thì xử lý hắn ngay tại chỗ, cho là chúng ta đều sợ hắn.”

“Chỉ cần chặt đứt đường lui của bọn họ, chúng sẽ như con ba ba trong hũ, không sợ bọn họ có thể thoát đi Bạch Sa đảo, trừ phi bọn họ mọc cánh!”

“Không sai! Vu khí sớm muộn có thể muốn trở về, dưới mắt là tối trọng yếu chính là hung hăng dạy dỗ bọn hắn! Đánh cho bọn họ sợ, cho biết thực lực chân chánh Bạch Sa đảo chúng ta, đến lúc đó không sợ bọn họ không trả Vu khí, buông thả Văn trưởng lão.”

“Mẫn trưởng lão, không thể!” Bạch Sở Mục muốn cố gắng ngăn cản, lại bị Nam Cung Dực cho kéo lại.

“Sư huynh, ngươi lôi kéo ta làm cái gì? Thực lực Long Thiên Tuyệt, ngươi cũng không phải không biết, nếu song phương thật giao chiến, tất nhiên là kết cục lưỡng bại câu thương.....”

Nam Cung Dực con ngươi đen thui lóe lên một cái, hạ giọng nói: “Yên lặng theo dõi kỳ biến, nếu song phương không ra chiến, ngươi căn bản là không cách nào thuyết phục bọn họ, bọn họ còn có thể hiềm nghi ngươi giúp đở địch nhân, sao phải khổ như thế chứ?”

Bạch Sở Mục do dự, cuối cùng không nói thêm gì nữa.

Đoàn người Vân Khê chờ đã lâu, đột nhiên nhận thấy được chung quanh có dị động, rối rít cảnh giác.

Từ xung quanh toát ra mấy trăm đệ tử, mọi người cầm trong tay cung tên, đem đoàn người vây quanh.

Trong Cung thủ, đi ra một người, lấy tư thái cư cao lâm hạ nhìn xuống mọi người, lạnh lùng nói: “Các ngươi thật to gan! Chẳng những cướp đoạt Vu khí Bạch Sa đảo ta, còn nghĩ nhốt Văn trưởng lão trong đó, các ngươi nếu biết điều, liền mau sớm đem Vu khí cùng Văn trưởng lão trả lại! Nếu không, như vậy liền đợi ăn cung tên đi ”

” Tôn chủ chúng ta mang theo thành ý tới cùng các ngươi thương lượng chuyện này, các ngươi hiện nay lấy trận thế như vậy đón chào, chúng ta nếu là thật sự đem Vu khí cùng người giao ra, chẳng phải là quá mất mặt sao?” Vân hộ pháp được ý ngầm của Long Thiên Tuyệt, tiến lên cùng đối phương giao thiệp.

Đối phương hừ lạnh nói: “Thành ý? Các ngươi nếu thật sự có thành ý, vậy trước tiên đem người thả ra.”

Vân hộ pháp dùng dư quang liếc mắt nhìn Long Thiên Tuyệt, hội ý nói: “Thả người có thể, cho mẫn trưởng lão các ngươi tự mình đến đây...”

” Thân phận Mẫn trưởng lão tôn quý cỡ nào, há lại cho các ngươi muốn gặp là có thể gặp?” Đối phương ngữ khí khinh bỉ nói “Các ngươi đã không chịu giao người, vậy thì đừng trách chúng ta không khách khí!”

“Người, bắn tên!” Hắn ra lệnh một tiếng, chỉ một thoáng, vô số cây tên như mưa rơi từ không trung rơi xuống.

Đoàn người Vân Khê lúc này tụ lại ở một chỗ, giọng nói từ tính của Long Thiên Tuyệt không chút hoang mang vang lên: “Tiểu Mặc, Thiên vương Kính!”

Càng kịch chiến, càng có thể rèn luyện cho người ta phản ứng cùng cơ trí, Long Thiên Tuyệt đem cơ hội này để lại cho nhi tử.

“Nga, Tiểu Mặc tới!” ánh mắt Vân Tiểu Mặc sáng lên, không ngờ tới ở lúc này phụ thân lại để cho hắn phát huy, đáy mắt hưng phấn tia sáng bắn tán loạn. Hắn vội vàng móc thiên Vương Kính trên người ra, thân ảnh nho nhỏ như gió chạy một vòng quanh đám người, hắn quơ thiên Vương Kính trong tay, mặt kính hướng cung tên...

Cung thủ chỉ cảm thấy trước mắt có một tia sáng thoảng qua, tốc độ bắn tên liên tục trong tay chậm một nhịp, ngay sau đó liền thấy tên mình bắn ra dọc theo đường cũ trở về. xuyên thấu không khí chính là tốc độ cùng độ mạnh yếu, hơn nữa nó tăng gấp mười lần!

“A!”

“A!”

Các loại tiếng kêu sợ hãi thê lương, liên tiếp, có nửa số người tránh né không kịp, trúng tên ngã xuống đất.

Người cầm đầu kinh hãi, không thể tin được chứng kiến trước mắt, hắn vuốt vuốt hai mắt của mình, đợi thấy rõ bóng người nho nhỏ kia cùng ánh sáng phát ra nơi đó, mới phát hiện người phá trận của hắn, lại chỉ là một hài tử năm sáu tuổi!

“Điều này sao có thể?”Hắn kinh hô lên tiếng, rất không cam tâm, liền lập tức phất tay lệnh, “Đừng có ngừng! Tiếp tục bắn cho! Bắn hài tử kia!”

Nhìn mũi tên đầy trời lần nữa bắn tới, hơn nữa hết thảy là hướng về phía mình, cái miệng nhỏ nhắn của Vân Tiểu Mặc kinh ngạc giơ lên, lòng bàn chân vội vàng cử động, nhanh như chớp lủi trở lại bên người phụ thân cùng mẫu thân.

Ống tay áo Long Thiên Tuyệt huy vũ, hướng mũi tên bay tới đánh mạnh một quyền, một quyền rồi một quyền, liên miên không dứt, đánh tan mưa tên, thẳng đến người cầm đầu đối phương.

“Rút lui! Mau rút lui!”

Người cầm đầu thấy tình thế không đúng, vội vàng mang theo người còn lại hướng bốn phía chạy trốn.

“Tôn chủ, có muốn đuổi theo hay không?”Vân hộ pháp hỏi.

“Không cần! Nếu bọn họ đãi khách như thế, chúng ta cũng là không cần khách khí. Là lúc, phách lối một chút...” Nụ cười giảo hoạt âm tà xuất hiện ở khóe môi Long Thiên Tuyệt.

Vân hộ pháp nghe vậy, dẫn đầu lĩnh ngộ ra, đầu tiên triệu hồi ra Thanh Lân Long của hắn. Thanh Lân Long là trong mười ba con Thần Long có hình thể uy vũ hùng tráng nhất, nó ngửa mặt lên trời gào một tiếng, cả bầu trời Bạch Sa đảo đều quanh quẩn tiếng gầm của nó.

Song, đây chỉ là bắt đầu.

Rất nhanh, mấy vị hộ pháp khác cùng Long Thiên Thần, Lam Mộ Hiên, Mộ Cảnh Huy và người có Thần Long, cũng rối rít triệu hồi ra Thần Long của bọn họ, trong nháy mắt, một chi chân chính chiến đội Thần Long thành hình!

“Ngao – -”

“Ngao – -”

“Ngao – -”

“Ngao – -”

“.....”

Long Thiên Tuyệt tay hướng về phía trước vung lên, đem năm con Thần Long khác còn chưa nhận chủ cũng nhất tề gọi ra, khiến chúng nó gia nhập vào trong chiến đội Thần Long, mười ba con Thần Long nhất tề hiện thân, khí thế uy vũ hùng tráng, phách lối chí cực!

Song, những thứ này còn không phải là chân chánh thực lực của bọn họ, nếu đưa toàn bộ thú sủng bọn họ vốn có thả ra, nói không chừng có thể đạp bằng hơn phân nửa Bạch Sa đảo.

Cá mập vốn là đang trong ao đưa mắt nhìn chằm chằm vào, ở Bạch Sa cửa diễu võ dương oai, nghe thấy từng tiếng rồng ngâm, bọn chúng rối rít chui nhập trong nước ao, không dám thăm dò nữa.

“Ha hả, chơi vui!” Vân Tiểu Mặc cùng Đoan Mộc Tĩnh hai người vui vẻ vỗ tay nhỏ bé.

Tổng bộ Bạch Sa đảo, mọi người đang đợi tin tức, trong lúc đó bất chợt nghe được bên ngoài truyền đến từng tiếng rồng ngâm, hơn nữa tiếng rồng ngâm càng ngày càng nhiều, càng ngày càng vang dội, trên mặt của mọi người rối rít lộ ra vẻ kinh ngạc.

Mẫn trưởng lão lĩnh đầu, là người thứ nhất chạy ra khỏi đại sảnh nghị sự, đi tới ngoài cửa, ngửa đầu, mười ba con Thần Long rất sống động bay múa ở trên bầu trời, cảnh tượng như vậy, để cho hắn hung hăng cũng hút một hơi lãnh khí.

“Mau! Mau đi xem một chút, rốt cuộc xảy ra chuyện gì!”

Đám người Bạch Kiến Phi cũng đi theo tới, thấy được một màn trước mắt, mọi người lộ thần ra sắc ngạc nhiên.

“Mục nhi, đây tột cùng là chuyện gì xảy ra? Những Thần Long này, chẳng lẽ là.....

Bạch Sở Mục khóe miệng co quắp, trong lòng thở dài, xem ra hành động của bọn họ đã chọc giận đoàn người Long Thiên Tuyệt, nếu không, bọn họ cũng sẽ không triệu hồi ra Thần Long tới thị uy.

“Gia gia, ngài đoán không sai! Những Thần Long này đích xác là thuộc về Long Thiên Tuyệt, thực lực bọn họ bây giờ, chỉ sợ không phải Bạch Sa đảo chúng ta có thể bằng.....”

“Ngu ngốc! Ngươi làm sao có thể nâng cao khí thế người khác mà, diệt uy phong của mình?” Mẫn trưởng lão không vui trách mắng.

“Ta không có nói quàng! hiện tại Long Thiên Tuyệt huyền giải đã bước vào Huyền tôn chi cảnh, dù là đông đảo cao thủ Bạch Sa đảo ta, thử hỏi có ai có thể địch nổi?” Bạch Sở Mục này vừa hỏi, lập tức hỏi khó mọi người tại chỗ.

“Làm sao có thể? Hắn mới bao nhiêu tuổi, cũng đã bước vào Huyền tôn chi cảnh? Mục nhi, ngươi chẳng lẽ là muốn bảo vệ bọn họ, cho nên mới khuyếch đại suy đoán sao?” Bạch Kiến Phi không tin nói.

“Ta nói được những câu này đều là thật, không tin, các ngươi có thể hỏi sư huynh, hắn cũng là tận mắt nhìn thấy. Không chỉ như vậy, trong đoàn người bọn hắn, trừ Long Thiên Tuyệt đã tấn chức Huyền tôn chi cảnh, còn có một người khác đêm qua mới vừa bước vào Huyền tôn Chi...”

“Nga? Hắn là ai vậy?”Bạch Kiến Phi lên tiếng hỏi ra tiếng lòng mọi

người.

“Hắn chính là nhân vật lãnh tụ thập đại gia tộc, tân nhậm gia chủ gia tộc Hách Liên, Hách Liên Tử Phong!”

Chỉ một thoáng, hiện trường lâm vào trong Tĩnh Mặc. Thực lực song phương trong nháy mắt nghịch chuyển, để cho rất nhiều người mất đi phán đoán, không biết kế tiếp đến tột cùng là nên như thế nào đi đối mặt.

Tên đã bắn ra khó quay đầu, người đã đắc tội, muốn vãn hồi sợ là khó khăn.

“Hừ, cho dù bọn họ có hai Huyền tôn cao thủ thì như thế nào? Bạch Sa đảo Chúng ta mặc dù không có cao thủ Huyền tôn, nhưng cao thủ Thần huyền trở lên, đếm không xuể, chẳng lẽ còn sợ bọn họ?” Mẫn trưởng lão vẻ mặt âm trầm, đáy mắt phiếm tinh quang, tự có một phen tính toán, “Người đâu, nhanh chóng phát tín hiệu cho Độc Cô lĩnh cùng Huyễn Dạ Tinh Hải, lão phu cũng không tin, bằng vào thực lực của tất cả cao thủ tam đại Thánh Địa chúng ta, đến người xâm lăng Long Tường đại lục cũng không sợ, chẳng lẽ còn có sợ hai Huyền tôn cao thủ?”

Bạch Sở Mục nghe vậy, nhất thời nóng nảy, vội vàng ngăn cản nói: “Gia gia, không thể a! Bọn họ đều là người hiểu lý lẽ, chỉ cần chúng nói chuyện phải trái với họ, là có thể tránh khỏi một cuộc Tinh Phong Huyết Vũ, cần gì đấu ngươi chết ta sống đây?”

Bạch Kiến Phi trầm tư chốc lát, nói: “Mẫn trưởng lão, ta xem chuyện này còn cần bàn bạc kỹ hơn, không nên nóng vội. Nghe nói có các cao nhân lánh đời hôm nay đang chạy tới Huyễn Dạ Tinh Hải, nhưng nếu lúc này gây chiến, tất nhiên sẽ kinh động bọn họ, đến lúc đó sợ rằng...”

Bạch Sở Mục nghe vậy, lập tức liên tiếp gật đầu nói: “Không sai, không sai! Hôm qua chúng ta ở Thánh Đảo cùng các cao nhân lánh đời đã nhau gặp nhau một lần, một cao nhân lánh đời Luyện Khí Tông sư Âu Li đã thu con trai Long Thiên Tuyệt làm đồ đệ, Âu Li tiên sinh hắn đức cao vọng trọng, có vô số cao nhân lánh đời theo hắn, nếu hắn biết được đồ nhi của mình gặp nạn, nhất định đầu tiên sẽ đứng ra cùng Bạch Sa đảo chúng ta đối lập, đến lúc đó sự tình phát triển chỉ biết càng thêm nghiêm trọng.”

“Ngươi nói cái gì? Âu Li tiên sinh thu con trai Long Thiên Tuyệt làm đồ đệ?” Mẫn trưởng lão vốn mang sắc mặt thịnh nộ, từ từ lắng đọng xuống tới, thay vào đó là ngạc nhiên cùng khiếp sợ, tay hạ lệnh của hắn cũng từ từ để xuống, hắn biết phân lượng Âu Li tiên sinh ở trong lòng các cao nhân lánh đời, hắn cũng hiểu ở hội trưởng lão tam đại Thánh Địa chúng trưởng lão đều có phân lượng ra sao, tuyệt đối không phải là một người có thể dễ dàng đắc tội.

Bạch Sở Mục gật đầu, cảm thấy lúc này vô cùng cần thiết đem lợi hại quan hệ hết thảy nói rõ ràng, hắn nói tiếp: “Còn không dừng lại, trong tay phu nhân Long Thiên Tuyệt nắm giữ lấy thập đại thần khí, nàng là người duy nhất có thể mở ra lực lượng thập đại thần khí, bọn họ lần này tới đ tam đại Thánh Địa, chủ yếu là vì mượn đường đi, muốn mở ra lối đi thông Long Tường đại lục, đi Long Tường đại lục trong truyền thuyết! Các cao nhân lánh đời cũng chính bởi vì cái nguyên nhân này, cho nên hiện tại cũng theo vợ chồng bọn họ, nguyện ý vì bọn họ hộ tống, trở thành trợ lực cho bọn họ, cùng nhau đi tới Long Tường đại lục!”

” Thập đại thần khí? Nàng một người là có thể khởi động lực lượng thập đại thần khí, mở ra lối đi thông Long Tường đại lục?” Một tên tiếp theo một tên càng thêm khiếp sợ, để cho Mẫn trưởng lão có chút đứng không vững. Người một nhà này rốt cuộc là dẫm phải vận may

gì, lại đem toàn bộ chuyện tốt nhận hết chứ?

Âu Li tiên sinh thu đồ đệ là một chuyện, chẳng qua là quan hệ đến ích lợi cá nhân, hắn còn có thể thừa nhận, song thập đại thần khí, quan hệ đến tam đại Thánh Địa tồn vong, hắn sẽ không thể mặc kệ được.

Vốn là còn muốn để cho Văn trưởng lão trước hết đem thần khí mang về, hắn mượn cơ hội hảo hảo nghiên cứu một phen, hôm nay xem ra điểm này nguyện vọng sợ là vô ích rồi.

Trên mặt Bạch Kiến Phi cũng lộ ra vẻ ngưng trọng không giống bình thường, hắn thân là đảo chủ, tự nhiên cũng biết về cơ mật của tam đại Thánh Địa, biết tầm quan trọng thập đại thần khí hiện nay đối với Thánh Địa. Hắn hít sâu một hơi, giơ tay nói: “Đi! Lão phu tự mình đi đón khách!”

Quyển 4 - Chương 26: Tiểu Bạch nện vào mỹ nhân ca ca

Long Thiên Tuyệt vừa chờ, vừa lắng nghe động tĩnh chung quanh, mặt mày hắn hơi động, từ từ giản ra, nói: “Khê Nhi, nàng cùng Tiểu Mặc theo hướng đông nam đi trước Huyễn Dạ Tinh Hải, ta ở chỗ này đem Vu khí cùng Văn trưởng lão trả lại cho Bạch Sa đảo, đổi với bọn họ lấy một đồ vật, sau đó ta sẽ đi tìm nàng.”

“Ta cùng Tiểu Mặc đi trước Huyễn Dạ Tinh Hải?” Vân Khê kinh ngạc, nàng chẳng bao giờ nghĩ đến Huyễn Dạ Tinh Hải, chẳng lẽ hắn lo lắng người Huyễn Dạ Tinh Hải đối phó hai mẹ con bọn họ?

“Yên tâm đi đi! tình huống Hải Vực đã thay đổi trong nháy mắt, nàng hãy mau sớm cùng Dạ đảo chủ thương nghị chuyện đi trước, để sớm chuẩn bị.” Long Thiên Tuyệt cho nàng một ánh mắt an tâm, Huyễn Dạ Tinh Hải có Dạ Cô Phong tồn tại, hai mẹ con bọn họ tự nhiên là vô cùng an toàn, chỉ bất quá giờ phút này Vân Khê còn không biết thân phận Dạ cô Phong mà thôi.

Vân Khê khẽ gật đầu, hắn cho tới bây giờ đều coi mẹ con nàng như mạng hắn, sao có thể để cho bọn họ dễ dàng để đi mạo hiểm đây?

“Tiểu Mặc, chúng ta đi trước!”

” Chờ một chút!”Long Thiên Tuyệt hô hai mẹ con, ngồi chồm hổm ở trước người Vân Tiểu Mặc, dặn dò, “Tiểu Mặc còn nhớ rõ Phong gia Gia của con sao? Đến Huyễn Dạ Tinh Hải, là có thể nhìn thấy Phong gia Gia.”

” Đúng nga, Phong gia Gia đang ở Huyễn Dạ Tinh Hải có phải hay không? Thật tốt quá!” Vân Tiểu Mặc vui vẻ vỗ tay.

Vân Khê nhướng đuôi lông mày, không hiểu ra sao, thật sự là phụ tử không có đem chuyện Dạ Cô Phong xuất hiện ở Thánh Đảo nói với nàng, lần này nàng hoàn toàn không có đem Phong gia Gia này cùng Phong gia Gia kia liên tưởng đến một chỗ.

Rời đi Bạch Sa đảo, hai mẹ con tự mình ngồi trên Huyền Long cùng Bạch long, hướng phía đông nam Huyễn Dạ Tinh Hải tiến tới.

Lúc đoàn người Bạch Kiến Phi chạy tới, hai mẹ con đã rời đi.

Long Thiên Tuyệt an bài như thế, thứ nhất là đoán chừng Bạch Sở Mục cùng Nam Cung Dực tất nhiên sẽ đem Vân Khê có thập đại thần khí, hơn nữa có thể khởi động lực lượng thập đại thần khí, báo cho đảo chủ cùng các trưởng lão. Hắn lo lắng đối phương vạn nhất tâm thuật bất chánh, đối với thần khí nổi lên lòng xấu xa, thì sẽ dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Hắn mặc dù có lòng tin có thể ứng phó, nhưng dù sao hiện tại thời gian trân quý, không thể lãng phí với bọn họ. Thứ hai, hắn muốn cùng đối phương làm một khoản giao dịch, nhận được vật hắn muốn, cho nên hắn tạm thời chưa cùng hai mẹ con cùng rời đi.

Khi Bạch Sở Mục xa xa đi tới, phát hiện trong đám người thiếu mẫu tử Vân Khê, hắn quái lạ, lập tức đem chuyện này báo với Bạch Kiến Phi.

Bạch Kiến Phi đi gần, cách Long Thiên Tuyệt năm bước thì dừng bước, ôm quyền đón chào nói: “Long tôn chủ, biệt lai vô dạng?”

” Từ biệt mấy năm, Bạch đảo chủ phong thái vẫn như cũ.” Long Thiên Tuyệt khẽ mỉm cười, cũng là phát ra từ nội tâm đối với đối

phương mà ôm quyền.

Nụ cười này, khiến Bạch Kiến Phi lập tức bỏ đi phòng bị ở đáy lòng, hồi tưởng lại năm đó Long Thiên Tuyệt lần đầu tiên tới đến Bạch Sa đảo, tuổi thanh xuân phong tư mê người, hôm nay lại khí độ siêu phàm mị hoặc, hắn không khỏi cảm thán.

Nhân trung chi long, không phải Long Thiên Tuyệt thì không có ai khác!

” Lão phu đã già, hiện nay thiên hạ là thuộc về người tuổi trẻ các ngươi. Lão phu cũng rõ ràng nhớ được phong thái Long tôn chủ ngày xưa thân là Thiên Long tôn giả Thánh cung, ai ngờ từ biệt mấy năm, xảy ra biến hóa lớn như thế, hôm nay Long tôn chủ là tôn giả hùng bá nhất phương, người tầm thường không thể với tới a”"

Bạch Kiến Phi một phen khen tặng, Long Thiên Tuyệt chẳng qua là nhàn nhạt mà cười, cũng không có quá nhiều cảm xúc, hết thảy quá khứ, đã thành dĩ vãng, hắn không muốn nhớ lại nữa.

Bạch Kiến Phi khẽ nghiêng đầu, xuyên qua đám người, liếc mắt liền thấy được Hách Liên Tử Phong một đầu tóc trắng bắt mắt, hắn đầu tiên là hơi sửng sờ, nhưng ngay sau đó tiến lên mấy bước, đi tới trước mặt Hách Liên Tử Phong.

” Vị này không phải là Hách Liên công tử sao? Tóc của ngươi làm sao lại…?”

Không chỉ hắn ngạc nhiên, những cao thủ Bạch Sa đảo khác đi theo hắn đến cũng kinh ngạc, một năm nay biến hóa, thiếu niên đã tóc trắng, cho dù ai cũng sẽ cảm thấy đáng tiếc.

” Bạch đảo chủ, biệt lai vô dạng?”Hách Liên Tử Phong tiếng nói trầm

thấp, mang theo vài phần xa cách, toàn thân lộ ra lạnh lẻo khiếp người, chỉ cần người hơi đến gần, có thể bị cổ lạnh lẻo này xâm nhập.

Bạch Kiến Phi kinh ngạc đánh giá hắn hồi lâu, cuối cùng nhịn không được lần nữa hỏi thăm nguyên nhân đầu hắn trở nên trắng, chẳng qua là đáng tiếc lắc đầu, chỉ cho là đầu tóc hắn biến trắng, chính là bởi vì mạnh mẽ đột phá mà dẫn đến kết quả.

Bạch Kiến Phi xoay người, lần nữa trở lại trước mặt Long Thiên Tuyệt, thử dò xét hỏi: “Nghe nói lần này Long tôn chủ chính là đem thê nhi cùng nhau đi, không biết Long phu nhân cùng lệnh công tử ở chỗ này sao?” Bạch Kiến Phi biết rõ còn cố hỏi, muốn biết rõ ràng hướng đi của mẫu tử Vân Khê, hắn rất lo lắng hai mẹ con bọn họ sẽ đem thập đại thần khí mang xa tam đại Thánh Địa.

Xem thấu Bạch Kiến Phi sầu lo đáy mắt, Long Thiên Tuyệt mở môi nói: “Vợ cùng tiểu nhi đã đi trước đến Huyễn Dạ Tinh Hải, sớm đi gặp một vị lão bằng hữu, cũng không nhọc đến Bạch đảo chủ bận tâm.”

Bạch Kiến Phi nghe vậy, chân mày khó nhận ra nhíu lại, nhưng ngay sau đó nhàn nhạt cười, chỉ cần bọn họ không rời đi tam đại Thánh Địa là được.

“Vậy thì thật là đáng tiếc, vốn còn muốn hảo hảo chiêu đãi người một nhà của Long tôn chủ.” Đưa mắt, Mẫn trưởng lão đối với hắn liếc mắt, có chút không nhịn được hắn cứ nói khách sáo, Bạch Kiến Phi bất động thanh sắc quét nhẹ, trầm ngâm chốc lát nói “Nghe Mục nhi nói, vài ngày trước Văn trưởng lão vô ý mạo phạm người nhà Long tôn chủ, Long tôn chủ thay lão phu dạy dỗ hắn, không biết hắn hiện tại ở chỗ nào? Có thể hay không xin Long tôn chủ gọi ra, tiếp nhận xét xử của Bạch Sa đảo ta?”

Long Thiên Tuyệt ưu nhã cười một tiếng, không nhanh không chậm nói: “Bạch đảo chủ gấp cái gì? Chúng ta không bằng ngồi xuống trước, từ từ thương lượng chuyện này...”

Bạch Kiến Phi khách khí gật đầu nói: “Đúng, là nên ngồi xuống hảo hảo thương lượng một chút là lão phu chậm trễ các vị rồi, các vị, mời!”

Đoàn người Long Thiên Tuyệt liền đi theo Bạch Kiến Phi đi trước tổng bộ Bạch Sa đảo đàm đạo, cùng lúc đó, Vân Khê mang theo nhi tử không bao lâu liền đi tới bầu trời Hải Vực thuộc về Huyễn Dạ Tinh Hải.

Huyễn Dạ Tinh Hải so với Bạch Sa đảo, lớn hơn gấp đôi, cả hình dáng, từ trên xuống dưới ngắm nhìn, giống như là một ngôi sao, ở chung quanh của nó, cũng có không ít hòn đảo lớn nhỏ, giống như là một dãy sao trên biển rộng, mỹ lệ mà mộng ảo.

Hai mẹ con tới nơi cách nơi cập thuyền bè chênh lệch chút ít, lúc này, Dạ cô Phong chính mình mang theo một đám những cao thủ của Huyễn Dạ Tinh Hải ở phía nam bến tàu chờ đón các cao nhân chờ lánh đời Âu Li, mà hai mẹ con lại là từ phía bắc phi hành tới.

Cũng từ phía bắc, địa hình phức tạp, ít ai lui tới, lúc hai mẹ con chạm đất, cũng không có quá nhiều người phát hiện tung tích của bọn họ, nhưng mà có ngoại lệ.

Ở một mảnh vườn trồng đầy trái cây, có một nam tử khảy đàn vui vẻ, một bộ trường bào màu xanh da trời tinh tế nhã trí, hai tay nhỏ khảy đàn dài mà trắng nõn, cơ hồ khiến người cho đó là một đôi tay của cô gái. Trên mặt của hắn che cái khăn lụa trắng, che đậy khuôn mặt của hắn, chỉ có một đôi mắt sạch sẻ trong sáng lộ ra phía ngoài, nhìn kỹ, còn mang theo vài phần u buồn.

Nghe được trên bầu trời truyền đến chút dị động, hắn ngẩng đầu, xuyên qua tầng lá dày, mơ hồ thấy được trên bầu trời bay đến hai con Thần Long, động tác trên tay hắn ngừng lại, tiếng đàn cũng dừng lại.

Sau đó thì một đoàn bóng trắng hướng thẳng tắp về phía hắn rơi xuống, đầu vai hắn bị thứ gì nặng nề đập một phát, trước mắt tối sầm, hắn liền ngã xuống đất, ngất đi.

“Hô, mẫu thân, chúng ta tới trước nha.” Giọng nói non nớt vang lên, Vân Tiểu Mặc từ trên lưng tiểu Bạch nhảy xuống.

“Mẫu thân, mau nhìn! Nơi này có rất nhiều trái cây đấy!”

Vân Khê ngồi trên Huyền Long chậm hơn Tiểu Bạch một bước, mắt thấy Tiểu Bạch không để ý mọi việc liền chìm vào trong rừng quả, Vân Khê bất đắc dĩ lắc đầu, Tiểu Bạch tính trẻ con vẫn không bỏ, làm việc thường thường không suy nghĩ hậu quả, nó đáp xuống không biết hư hết bao nhiêu cây trồng.

Trước thu Huyền Long, Vân Khê nhẹ nhàng rơi xuống, nhìn chung quanh một vòng, phát hiện khắp mọi nơi không có một bóng người. Đây là một vườn trái cây trồng đầy cây ăn trái, quả thơm bốn phía, thấm vào ruột gan.

Tiểu Bạch còn vẫn giữ nguyên long thân, dò đỉnh đầu, khắp mọi nơi ngắt lấy trái cây nuốt chửng. Ăn vào một nửa, trong miệng Tiểu Bạch đầy trái cây hơi mở hơi hợp, dùng giọng nói cực kỳ hàm hồ: ” Lúc ta mới vừa rơi xuống đất, thật giống như cảm giác nện vào thứ gì... Ngô, Tiểu Mặc Mặc, ngươi mau giúp ta xem một chút, không phải là ta không cẩn thận dẫm lên đồ bẩn chứ?”

Vân Tiểu Mặc nhẹ nhàng nhảy lên một cái cây, vừa hưng phấn mà ngắt lấy trái cây, cũng không quay đầu lại nói: “Không có a! Ta cái gì cũng không có thấy.”

Ngươi dĩ nhiên cái gì cũng không thấy, bởi vì ngươi hoàn toàn không có nhìn!

Người này ở trên thuyền đã đói bụng lâu rồi, vẫn chưa có ăn, bây giờ quá đói bụng, thấy có trái cây ăn, nơi nào còn lo lắng điều gì khác?

“Mẫu thân, ngươi có muốn ăn Lê hay không? Ta hái được rất nhiều đây!”

Vân Khê buồn cười nhìn bọn họ, tiếp được trái cây từ trong tay con trai vứt tới, không khỏi nhắc nhở: “Những cây ăn quả này là người khác trồng, không hỏi mà hái là không lễ phép. Các ngươi đừng quá tham lam, nhanh chóng xuống đi!”

“Được rồi.” Vân Tiểu Mặc ôm bốn năm quả lê, từ trên cây nhảy xuống, từng ngụm từng ngụm bắt đầu ăn.

“Từ từ, coi chừng nghẹn.” Vân Khê vỗ vỗ lưng của hắn.

“Nhưng Tiểu Mặc thật thật đói!” Vân Tiểu Mặc vừa ăn, vừa chu môi nói.

Vân Khê hơi có chút đau lòng, nếu không phải nàng say tàu, tất cả mọi người vây quanh nàng, nàng cũng không thể không quan tâm nhi tử, để cho hắn chịu đói thế. Đang tự nghĩ lại, chợt nghe có tiếng người rên khẽ, nàng cảnh giác quay đầu nhìn, đột nhiên ở phía dưới đuôi rồng của Tiểu Bạch phát hiện một bóng người!

Sắc mặt Vân Khê nhất thời trở nên vô cùng đặc sắc!

Tiểu Bạch cái đồ tham ăn này, thật sự là đè phải một người a!

“Tiểu Bạch, mau đưa cái đuôi chết tiệt của ngươi dịch chuyển khỏi đó!” Vân Khê không nhịn được gầm thét.

Tiểu Bạch còn không biết tình hình, cong miệng lên, vô tội thầm nói: ” Cái đuôi người ta xinh đẹp nhất đó, mới không phải chết tiệt!”

“Tiểu Bạch!”

Mắt thấy nữ ma đầu hùng hổ nổi xung liều chết tới đây, Tiểu Bạch vội vàng thức thời biến trở về một tiểu cầu lông mượt mà, nhanh chóng chui vào trong ngực Vân Tiểu Mặc, miễn cho bị sát khí của nữ ma đầu công kích.

Mới vừa rồi bóng người trên mặt đất bị cái đuôi thô to của Tiểu Bạch che lại, không quá dễ dàng phát hiện, hiện tại Tiểu Bạch biến đổi thân, cái bóng người màu lam kia liền phát sáng lắc lư xuất hiện ở trước mắt bọn họ.

Vân Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch rối rít lộ ra thần sắc hoảng sợ như phạm lỗi, ngoan ngoãn ngây người ở một bên, trong miệng ngậm một bụm trái cây, rốt cuộc cũng không dám phát ra bất kỳ tiếng nhai nào.

Vân Khê cũng giật mình, không nghĩ tới trong lúc vô tình nện vào một người, cũng không biết là bọn họ quá mức may mắn, hay là người bị nện kia quá mức xui xẻo.

Tốt quá, người này còn thở.

Vân Khê đến gần, dò xét mạch đập của nam tử kia, may quá, chẳng

qua là tạm thời hôn mê.

Trên mặt nam tử che một khăn lụa mỏng, lụa mỏng thật mỏng có thể miêu tả ra đường viền mặt của nam tử rất đẹp, đây là một nam tử lớn lên cực đẹp mỹ!

Từ tò mò, Vân Khê lấy khăn lụa trên mặt hắn xuống, một tiếng hút không khí từ môi của nàng bật ra.

Cái gì gọi là Nhan Như Ngọc, đây mới gọi là Nhan Như Ngọc!

Một ít dung nhan khuynh thành, tăng một phân thì mập, giảm một phân thì gầy, da thịt vô cùng mịn màng, có thể thấy rõ vị trí mỗi một cọng lông tơ, chân chính có thể nói là tuyệt sắc giai nhân a!

Chỉ tiếc, một gương mặt mỹ nhân như vậy, nhưng sinh trưởng ở trên người một người đàn ông.

“Mẫu thân, vị tỷ tỷ này lớn lên thật là đẹp a!”

Một giọt nước miếng theo khóe miệng Vân Tiểu Mặc rơi ở trên mặt nam tử, hắn mãnh liệt hít một hơi, xoa miệng một chút, tiếp tục ngồi cạnh nhìn mỹ nhân.

Vân Khê cũng hút miệng nước miếng đi theo, vội vàng đem cái khăn che mặt một lần nữa cho nam tử đeo lên, quay đầu lại hết sức nghiêm túc giáo dục nhi tử nói: “Nhớ kỹ, không nên bị sắc đẹp mê hoặc, cõi đời này đồ càng đẹp, thường thường đều có độc!”

Vân Tiểu Mặc hết sức học tập gật đầu, sau đó nói: “Ừ, mẫu thân cũng bởi vì lớn lên thật đẹp, cho nên tính tình mới có thể hư hỏng như vậy!”

“Tiểu tử thúi, ngươi nói cái gì đó?” Vân Khê dơ tay đánh vào cái ót nhi tử, dở khóc dở cười.

Vân Tiểu Mặc ủy khuất hút hút lỗ mũi: “Mẫu thân, ngươi nhìn, ngươi lại nữa!”

Mỹ nhân nhíu mày nằm trên mặt đất, dằng dặc tỉnh lại, vừa mở mắt, liền thấy được hai mẹ con, hắn nháy mắt mấy cái, liền nháy mắt mấy cái, lộ ra bộ mặt mờ mịt.

Vân Khê mang nhi tử kéo đến trước mặt, sau đó một tay lấy Tiểu Bạch từ trong lòng ngực của hắn kéo ra ngoài, vứt xuống trước mặt nam tử, chỉ vào Tiểu Bạch nói: “Nó, mới vừa rồi là nó đập ngất ngươi!”

Không cẩn thận nện vào trên người, luôn là cần phải có người đứng ra chịu trận, Vân Khê không chút do dự đem đầu xỏ là Tiểu Bạch đưa ra ngoài.

Tiểu Bạch đáng thương co lại thành một đoàn, hai mắt thủy uông uông đảo quanh.

Nữ ma đầu, ngươi bán đứng ta, Xem như ngươi lợi hại!

Vân Tiểu Mặc đồng tình nhìn Tiểu Bạch, thật sự có chút không đành lòng để cho Tiểu đồng bạn mình gánh chịu tội lỗi, hắn buông lỏng tay mẫu thân, khom người đem Tiểu Bạch ôm lấy, cúi thân ra nói: “Thật xin lỗi, mỹ nhân tỷ tỷ! Là ta không cẩn thận đập vào ngươi, ngươi không nên tức giận có được hay không?”

“Mỹ nhân tỷ tỷ” bộ da thịt trước mặt quái dị lay động, không chút nào ảnh hưởng vẻ đẹp của hắn, hai tay hắn chống lên, nửa ngồi dậy, mê mang tại chỗ đánh giá hai mẹ con cùng một con thú con cưng chìu

đáng thương, giọng nói vô cùng dễ nghe từ từ phun ra: “Không có gì, ta không có gì đáng ngại.”

“Sao? Nguyên lai là mỹ nhân ca ca!” Vân Tiểu Mặc khờ dại bật thốt lên, ánh mắt nhìn nam tử ngạc nhiên hơn.

“Ngươi xác định ngươi thật không có chuyện gì?” Vân Khê theo dõi hắn, cẩn thận quan sát hắn một phen.

Cũng không biết có phải nàng xem được quá mức nhập tâm hay không, ánh mắt nam tử có chút né tránh, trên da thịt như tuyết chẳng biết lúc nào nổi lên một tầng màu mật ong, bộ dáng này cực kỳ giống tiểu thụ, dụ người ta phạm tội. Vân Khê lúc trước cũng đã gặp người nam sinh nữ tướng, tỷ như huynh đệ sinh đôi Liễu gia, song nam tử trước mắt, không có như huynh đệ Liễu gia chọc người ghét như vậy, trên người của hắn có loại hơi thở rất sạch sẻ, không cách nào làm người ta sinh chán ghét.

“Ta không sao, cô nương yên tâm đi.” Nam tử sờ sờ khăn lụa trên mặt, sờ tới bên tai, sắc mặt hắn khẽ biến hóa, nhìn lại Vân Khê một cái, ánh mắt có chút phức tạp.

Vân Khê đã nhận ra tâm tư của hắn, vội vàng giải thích: “Ngươi đừng lo lắng, chúng ta vẫn không đụng tới khăn che mặt của ngươi!”

Nàng cố ý muốn nói dối, bởi vì từ ánh mắt phức tạp của hắn, nàng cảm thấy có chút dự cảm xấu. Nói không chừng hắn cũng giống như cô gái trên phim điện ảnh và truyền hình cổ đại, người nào vạch trần khăn lụa trước mặt hắn, hắn liền Phi Quân không lấy chồng, nếu quả thật là như vậy, nàng làm sao đây?

“Rõ ràng đã thấy mà.....”

Vân Tiểu Mặc vừa muốn hủy đi lời nói dối của nàng, Vân Khê vội vàng bưng kín cái miệng của hắn, pha trò nói: “Đồng Ngôn Vô Kỵ, Đồng Ngôn Vô Kỵ! Ngươi đã không có việc gì, vậy chúng ta liền đi trước, sau này sẽ không gặp lại.”

Vân Tiểu Mặc bị mạnh mẽ kéo rời đi.

“Chờ một chút!” Nam tử lần nữa lên tiếng.

Vân Khê cước bộ ngừng lại, rất không tình nguyện quay đầu: “Còn có chuyện gì sao?”

“Các ngươi muốn đi đâu? Có lẽ ta sẽ đến dẫn đường cho các ngươi.” Nam tử từ trên mặt đất bò dậy, sửa sang lại áo, liền ôm lấy đàn cổ, từ sau đi theo.

Khoan hãy nói, nhưng nếu bỏ qua một bên hắn có khuôn mặt tuyệt sắc không nói, tư thế hắn cất bước, cũng rất có khí khái, mỗi một bước đều cứng cáp có lực, dưới chân sinh gió. thân ảnh như bay, phảng phất từ trong bức tranh trung đi tới, đẹp như trích Tiên!

Vân Khê mơ hồ cảm giác được hơi thở cường đại trên người hắn, nàng khẽ giật mình, mới vừa rồi ấn tượng đầu tiên quá mức khắc sâu, liền cho rằng hắn là tên trói gà vô lực tiểu thụ. Nhưng bước đi vững vàng có độ mạnh yếu, cùng với thế áp mang đến cho nàng lúc có lúc không, làm cho nàng rất nhanh đoán được, thực lực của đối phương nhất định ở trên nàng! Sau khi nàng cùng thập đại thần khí dung hợp, thực lực đã khôi phục đến Thần huyền đỉnh, song đối mặt hắn, như cũ có thể cảm nhận được áp lực, điều này nói rõ thực lực đối phương nhất định là Thần huyền đỉnh, cùng Huyền tôn chỉ có một bước ngắn.

Nghĩ đến chỗ này, Vân Khê không khỏi hít vào miệng không khí, quả

nhiên người không thể xem bề ngoài.

Cũng đúng, người ở Huyễn Dạ Tinh Hải, có thể bình thường sao?

Chỉ bất quá, một vị cao thủ đứng đầu Thần huyền đỉnh, lại bị Tiểu Bạch quất một đuôi cho hôn mê, còn nói được cái gì? Vân Khê có chút nghĩ không thông, hắn đến tột cùng xảy ra trạng huống gì.

Còn chưa chờ Vân Khê trả lời, Vân Tiểu Mặc giành trước một bước nói: “Chúng ta muốn tìm Phong gia gia, mỹ nhân ca ca có thể dẫn chúng ta đi tìm hắn hay không? Hắn là đảo chủ nơi này nha.”

Vân Khê nhíu mi, làm sao Phong gia Gia cùng đảo chủ liên quan với nhau? Nàng càng ngày càng khó biết nhi tử suy nghĩ gì.

Nam tử sửng sờ, nhưng ngay sau đó mắt từ từ cong lên, cười yếu ớt: “Dĩ nhiên có thể a.”

Hắn ôn nhu dắt tay Vân Tiểu Mặc, dẫn hắn đi trước, một lớn một nhỏ tự nhiên quen thuộc, mới gặp mặt, mà người dường như biết nhau đã lâu, nhìn sao cũng thây rất hài hòa.

Vân Khê đi ở phía sau hai người, không khỏi chắc lưỡi hít hà, hắn sẽ không phải là bọn buôn người tà ác gì chứ? Tại sao cái gì cũng không hỏi rõ ràng, liền mang theo hai mẹ con bọn họ rời đi? Mà mẹ con bọn hắn đối với, thân phận của đối phương hoàn toàn không có rõ ràng, mà đi theo người ta.

Tình huống này, thật sự có chút không thể tưởng tượng nổi.

Thôi, để ý hắn nhiều chút là được rồi, cũng không thể có khả năng đem mẹ con bọn họ bán đi?

Trong lúc suy tư, phía trước truyền đến thanh âm cười đùa một lớn một nhỏ trò chuyện với nhau thật vui, một thanh âm ngọt mềm dễ nghe, một thanh âm thanh nhã dễ nghe, chẳng qua là nghe giọng nói hai người, cũng cảm giác là một loại hưởng thụ.

“Mỹ nhân ca ca, ta tên là Vân Tiểu Mặc, ngươi có thể gọi ta Tiểu Mặc, cũng có thể gọi ta Tiểu Mặc Mặc khả ái.”

“Ha hả, Tiểu Mặc thật đáng yêu!”

Vân Khê đi theo cách phía sau hai người không tới ba bước nơi, bất nhã liếc mắt, Tiểu Mặc nhà nàng thật là thấy sắc quên Nương a, thấy mỹ nhân lại bắt đầu mờ mắt..... Khinh bỉ hắn!

“Mỹ nhân ca ca, vậy ngươi thích Tiểu Mặc sao?”

“Dĩ nhiên thích.”

“Vậy mỹ nhân ca ca thích Tiểu Bạch sao?” Vân Tiểu Mặc hay là rất ya thức, không quên đem Tiểu đồng bạn của mình giới thiệu cho mỹ nhân.

Tiểu Bạch còn ở trong tự trách cùng đau lòng vì đập vào mỹ nhân, ngoan ngoãn thò đầu ra, liền ngoan ngoãn hướng mỹ nhân vung trảo vấn an.

“Ha hả, Tiểu Bạch cũng rất khả ái.”

Tiểu Bạch được ca ngợi, liền lâm vào trong say mê.

“Vậy mỹ nhân ca ca thích mẫu thân sao?” Vân Tiểu Mặc tiếp tục, hắn thật là có tinh thần.

“Ách.....” Mỹ nhân ca ca chần chờ quay đầu nhìn lại.

Vân Khê thuận tay từ trên cây hái được một trái Lê, vừa lúc há mồm muốn cắn đi xuống, lại thấy phía trước một lớn một nhỏ đồng thời quay đầu lại nhìn về phía nàng. Nàng biết nàng giờ phút này tư thái nhất định rất không tao nhã, không khí có chút lúng túng.

“Răng rắc!” Nàng một ngụm cắn xuống, miệng đầy nước cùng Hương Lê.

“Nhìn cái gì vậy? Chưa từng thấy mỹ nữ ăn Lê sao?” Vân Khê tàn bạo liếc mắt đi qua.

Vân Tiểu Mặc giơ tay lên, lau một đầu mồ hôi, ngại ngùng ngẩng đầu nói: “Mỹ nhân ca ca, thật là thất lễ, mẫu thân nàng bình thời không phải như thế.”

Vân Khê trên trán rơi xuống mấy cái hắc tuyến, tiểu tử thúi, ngươi chờ đó cho ta! Trong miệng nàng thanh âm răng rắc răng rắc càng ngày càng giòn.

Mỹ nhân ca ca khẽ mỉm cười, đuôi lông mày khóe mắt như anh đào tháng ba, thiên thu tuyệt sắc.

“Bất quá, mỹ nhân ca ca có thể thích Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch, nhưng không thể thích mẫu thân nha. Bởi vì mẫu thân đã thành thân rồi, nếu như bị phụ thân biết có người thích mẫu thân…, hắn nhất định sẽ đem mỹ nhân ca ca đánh cho rất xấu rất xấu!”

Vân Khê lòng bàn chân trợt một cái, giờ phút này thật rất muốn bỏ hắn lại, bỏ trốn mất dạng.

Đứa bé này rốt cuộc là người nào sinh? Lại bôi bát mẹ ruột cùng phụ

thân của mình như vậy?

“Phụ thân hắn rất lợi hại! Quả đấm của hắn mạnh như vậy như vậy, chân của hắn dài như vậy như vậy, còn có vai hắn rộng như vậy như vậy..... Hắn chỉ cần một quyền, là có thể đem một người đánh đến lên trời đi; hắn đá một cước, có thể đem người dẫm dưới đất đi, hắn thật lợi hại đây!” Vân Tiểu Mặc khoa trương quơ tay múa chân, trên khuôn mặt nhỏ nhắn phát sáng tia sáng kỳ dị, càng nói càng hưng phấn, càng nói càng kích động.

Tiểu Mặc, ngươi xác định ngươi miêu tả đích thực là phụ thân ngươi, không phải là người vượn ở Thái Sơn chứ? *(TT: haha)*

“Thất lễ thất lễ, Tiểu Mặc trong ngày thường cũng không phải là như vậy.” Vân Khê lau mồ hôi, hôm nay tại sao vậy chứ? Thấy mỹ nhân, hai mẹ con đều trở nên không bình tĩnh.

Nhưng nếu Long Thiên Tuyệt biết để cho hai mẹ con đi trước, sẽ xuất hiện một đoạn ngoài ý muốn như vậy, hắn nhất định hối hận không kịp.

Mỹ nhân ca ca cười mà không nói, tâm tình thoạt nhìn hết sức vui vẻ.

Đi theo mỹ nhân ca ca đi ra vườn trái cây, thấy đi tới mấy cô gái, giống như là chờ đợi ở chỗ này đã lâu. Các nàng hướng mỹ nhân ca ca đi tới, cầm đầu một là một cô gái dung mạo tương đối xuất chúng tiến lên nhận lấy đàn cổ trong tay của hắn, lại đem áo khoát trong tay thị nữ choàng trên đầu vai hắn. Cử chỉ nhẹ nhàng cùng ánh mắt ôn nhu, không khỏi nhắn nhủ nồng đậm ý nghĩ – yêu thương.

“Công tử, ngài đi ra ngoài đã hồi lâu. Bên ngoài gió lớn, thân thể ngài còn không có hoàn toàn bình phục, hay là sớm đi trở về nghỉ ngơi đi.”

“Ừ, chuẩn bị xe ngựa xong chưa.” Mỹ nhân ca ca giọng nói ôn hòa, tầm mắt cũng là chẳng bao giờ nhìn thẳng quá nàng.

“Công tử, xe ngựa đã sớm chuẩn bị xong.” Thị nữ hàng phục đáp lời, tầm mắt cũng là bất động thanh sắc từ trên người hai mẹ con Vân Khê nhất nhất xẹt qua, mang theo vài phần phòng bị.

“Tiểu Mặc, cùng ca ca lên xe ngựa, ca ca dẫn ngươi đi tìm đảo chủ.” Mỹ nhân ca ca sửa lại áo khoác, ngón tay thon dài lần nữa dắt tay Vân Tiểu Mặc, sau đó quay đầu, con ngươi như nước gợn nhẹ nhàng nhìn về Vân Khê, không tiếng động muốn mời.

Vân Khê quan sát trận thế đoàn xe, xe ngựa hoa lệ, nàng lường trước thân phận của đối phương nhất định không đơn giản. Nếu nắn nói có thể dẫn bọn nàng đi gặp đảo chủ, chắc là sẽ không sai, thử hỏi hắn có lý do gì tới lừa gạt hai mẹ con bọn họ đây? Trừ phi..... Giựt tiền? Cướp sắc? Nhưng là nàng cũng không cho là như thế, bởi vì bản thân hắn cũng đã có đủ tài có đủ sắc.

Lúc màn xe sắp hạ xuống, Vân Khê thấy được đáy mắt thị nữ chợt lóe rồi biến mất ghen tỵ, nàng bất đắc dĩ thở dài, xem ra nàng ta đem nàng xem như tình địch.

“Răng rắc, răng rắc.....” Bên trong buồng xe toàn bộ cũng là thanh âm Vân Khê ăn Lê, khoan hãy nói, chất lượng Lê thật không tệ, ngoài việc giải khát, răng môi đều có hương thơm!

“Mẫu thân, ăn mà phát ra âm thanh, thật không lễ phép.” Vân Tiểu Mặc vừa được mỹ nhân ca ca cho hắn ăn thức ăn ngon, vừa quở trách nàng.

Vân Khê hí mắt nhìn chằm chằm hắn, cố ý cắn vài hớp thật lớn, phát

ra tiếng vang lớn hơn nữa.

Ngươi ăn Lê không phát ra âm thanh? Ngươi tới ăn thử một chút?

“Lê ăn nhiều một chút cũng không tốt, phu nhân hay là ăn chút điêm tâm sao, chờ đến đó tại hạ sai người mang lên một bàn thức ăn ngon, để phu nhân cùng Tiểu Mặc từ từ thưởng thức.” Mỹ nhân ca ca hơi thở thật mỏng phả ở trên lụa mỏng, kèm theo hắn nói chuyện là hơi thở, lụa mỏng khẽ phiêu động, tăng thêm vài phần mỹ cảm.

“Không nên phiền toái! Chờ nhìn thấy đảo chủ, cũng sẽ không làm phiền đến công tử nữa.” Vân Khê quyết đoán nhã nhặn từ chối.

Mỹ nhân ca ca liếc mắt khẽ mỉm cười, cũng không nói cái gì nữa.

Xe ngựa vững vàng tiếp tục hướng phía trước chạy, bên trong xe chỉ còn lại tiếng Vân Khê tục gặm Lê cùng bánh xe lăn.

Cũng không biết đi bao lâu rồi, xe ngựa rốt cục từ từ dừng lại.

Ngoài xe ngựa truyền đến thanh âm thị nữ: “Công tử, đến.”

Vân Khê vén lên màn xe, thăm dò nhìn lại, chỉ thấy một ngọn cung điện hoa lệ xuất hiện ở trước mắt, mãnh liệt đánh sâu vào tầm mắt, làm cho nàng thật vất vả mới kịp phản ứng.

“Đây là nơi nào?” Nàng hỏi.

Mỹ nhân ca ca trả lời: “Nơi này chính là chỗ ở đảo chủ, Huyễn Dạ Tinh Cung.”

Hắn đứng dậy, dẫn đầu xuống xe ngựa, ở bên cạnh xe ngựa đứng nghiêm trang, mắt không tiếng động nhìn hai mẹ con bên trong xe

ngựa.

“Mỹ nhân ca ca, Phong gia Gia ở đây sao? Nơi này thoạt nhìn thật to thật là đẹp nha.” Vân Tiểu Mặc từ trong xe ngựa chui ra, nắm tay mỹ nhân ca ca, lập tức nhảy nhảy xuống xe.

Quyển 4 - Chương 27: Xếp Hạng Bảng Tỷ Thí

“Đảo chủ hôm nay đích thân đến bến tàu nghênh đón khách quý, sợ rằng qua vài canh giờ mới có thể trở về.” Mỹ nhân ca ca đáp lời câu hỏi của Vân Tiểu Mặc, nhưng ánh mắt trong vắt lại là rơi vào trên người Vân Khê, hiển nhiên lời này là hắn muốn nói cho nàng biết, để tránh nàng không thấy đến người mà mất mác.

Cảm thấy hắn tỉ mỉ, Vân Khê gật đầu, thò người ra muốn nhảy xuống xe ngựa.

Một bàn tay có thể nói hoàn mỹ, đưa tới trước mặt nàng.

Vân Khê sững sờ, ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt của hắn sáng như nước, không chứa bất kỳ tạp chất, tinh khiết phảng phất như thanh tuyền trong núi. Trong lòng không khỏi sinh ra nghi ngờ, từ mới gặp gỡ đến bây giờ, hắn chẳng bao giờ hỏi thăm lai lịch hai mẹ con nàng, nhưng đối với bọn họ hết sức thân mật, thật giống như đã sớm biết thân phận nàng.

Quái! Thật quái lạ.

Không có nghĩ nhiều nữa, nàng vịnh tay của hắn, mượn lực nhảy xuống xe ngựa.

trong nháy mắt nai tay chạm nhau, nàng cảm giác giống như là cầm một khối ngọc nõn nà, trơn mà không bóng, nàng không nhịn được ghen tỵ, trời cao vì sao hậu đãi hắn như thế, cho hắn một đôi tay đẹp như vậy?

“Phu nhân nếu như không vội, không ngại trước tiên ở Cung Lí nghỉ ngơi.”

“Ách, cũng tốt!”

Đi theo phía sau mỹ nhân ca ca, Vân Khê ngước đầu nhìn lại, không khỏi lần nữa bị quang cảnh hùng tráng Huyễn Dạ Tinh Cung mà kinh sợ, nó không có quá nhiều trang sức hoa lệ, cung điện thật dài, cùng tường rào cùng cổng cao lớn, không khỏi hiển lộ rõ ràng đại khí hùng vĩ rộng rãi, làm cho người ta nghiêm trang kính nể.

Trời xanh thẳm như vừa được rửa, mặt trời treo cao, sáng ngời nhu hòa chiếu rọi xuống, mà không nhiễm một hạt bụi.

Huyễn Dạ Tinh Cung phảng phất như dung hợp ở trong trời xanh, khắp nơi lộ ra tiên khí, giống như thắng cảnh Thiên cung.

Vân Khê đột nhiên hiểu vì sao người Huyễn Dạ Tinh Hải quần áo đều lấy màu xanh da trời làm chủ đạo, bởi vì phía trên bầu trời xanh thẳm nơi này như mới được rửa, phía dưới đón bờ biển xanh vô cùng mênh mông, mọi người thân ở trong thắng cảnh một cách tự nhiên cũng dung nhập vào trong thiên nhiên sáng tạo tuyệt đẹp!

Một cổ rung động phát ra từ nội tâm, tự nhiên sinh ra!

“Không hổ là Huyễn Dạ Tinh Hải đứng đầu tam đại Thánh Địa...”Vân Khê thở dài.

Mỹ nhân ca ca cước bộ có chút dừng lại, thanh âm êm tai dễ nghe nói: “Huyễn Dạ Tinh Hải sở dĩ xưng là Huyễn Dạ Tinh Hải, là bởi vì mỗi khi ban đêm tới, từ đó nơi quan sát tinh không, có thể thấy các loại ánh sao kỳ diệu. Phàm là thế gian phát sinh hết thảy, cũng có thể

từ trong số tử vi mà coi ra, khi trăng khuyết, thế gian vạn tượng thay đổi, thiên kỳ bách quái, ùn ùn... Song, đây hết thảy đều ở trong đó!”

Hắn ngửng đầu lên, nhìn Thiên Không, ánh mắt có chút mơ hồ.

“Ngươi hiểu số tử vi? Vậy ngươi có tính ra ta là vì cái gì mà đến Huyễn Dạ Tinh Hải không?” Vân Khê càng cảm thấy hắn thần bí.

Từ từ thu hồi tầm mắt, mỹ nhân ca ca cười mà không nói, cất bước hướng phía trước đi tới.

“Mỹ nhân ca ca, chờ ta một chút!” Vân Tiểu Mặc chạy mau mấy bước, rất thân thiết theo sát tới.

Nhi tử thích mỹ nhân ca ca như vậy, để cho đáy lòng Vân Khê có chút không thích, cũng không có cái gì nha, không phải là xinh đẹp một chút, cử chỉ có chút ôn nhuận, nhưng làm sao lại đem vẻ xinh đẹp cùng trí khôn của hắn so sánh với mẫu thân chứ?

Tiểu tử thúi, ngươi có mới nới cũ! Không mang theo ngươi đi chơi!

Vân Khê cất bước, đang muốn đuổi theo, thì vai phải đột nhiên bị người nặng nề va chạm. Quay đầu, chống lại ánh mắt bất thiện của thị nữ thủ lĩnh, nàng ngạc nhiên, nàng đã chọc người nào a, đi mà cũng có thể ghét sao?

“Huyễn Dạ Tinh Cung không phải là người nào cũng có thể vào, nhất là người không rõ lai lịch, hi vọng ngươi sẽ không mang đến phiền toái cho công tử.” Lúc sát vai đi qua, thị nữ dùng thanh âm chỉ có hai người có thể nghe được.

Ánh mắt Vân Khê lúc này đông lạnh lại, đây coi là cái gì? Cảnh cáo? Uy hiếp?

Nếu không phải nể mặt chủ nhân nàng ta, nàng không cùng nàng ta so đo, nếu không đừng mơ tưởng sống khá giả! Còn chưa có người nào dám đối với Vân Khê nàng quơ tay múa chân... Qua mười bậc thang mà lên, sau khi xuyên qua cửa cung hùng tráng, chính là một quảng trường bát ngát, trên quảng trường chợt có hai ba nhóm đệ tử tụ ở một chỗ tập võ nghệ, so chiêu tỷ thí. Tiếp tục đi về phía trước, phía trước có tám cửa cung, lớn nhỏ khác nhau. Chọn một cửa nhỏ, phía trước chính là một vườn hoa với bách hoa nở rộ.

Vân Khê chân phải mới vừa bước vào mặt đất vườn hoa, từ phía sau bỗng dưng truyền lại tới một cổ năng lượng mãnh liệt giao động, cơ hồ là phản ứng theo bản năng, thân thể của nàng nghiêng về phía sau, ngã ra một độ cong hiếm thấy, chuyển động mủi chân, dán mặt đất xoay tròn 180°!

Hưu

Một ít năng lượng giao động liền hiểm hiểm lướt qua phía trên rốn nàng! Nguy hiểm thật!

Vân Khê sắc mặt kinh biến, cổ lực lượng này nếu không phải là cao thủ Thần huyền trở lên, căn bản không cách nào thi triển.

“Người nào?”

Rốt cuộc là người nào đánh lén nàng?

Kinh hồn chưa định, lại là một cổ năng lượng cường đại hơn đánh tới, lần này, Vân Khê gầm nhẹ, cương kình ở trong nháy mắt bộc phát, nàng thi triển ra Phản Phệ thuật, đem năng lượng đánh tới hết thảy quăng trở về.

“Tốt!” thanh âm gọn gàng linh hoạt trầm trồ khen ngợi, đồng thời vang lên.

Theo phương hướng năng lượng đánh tới, Vân Khê từ từ thấy rõ khuôn mặt đối phương, một gã cô gái áo lam Ngọc Cốt Băng cơ, mặt mày như họa, tư thế oai hùng, từ ở bên trong bụi rậm bách hoa rủ xuống, đi tới. Hình như là Hoa tiên tử, để cho bách hoa ảm nhiên thất sắc!

“Cô?” Mỹ nhân ca ca ở phía trước quay đầu. Cô? Vân Khê nhìn nàng ta số tuổi tối đa cũng hơn nàng bốn năm tuổi, cùng mỹ nhân ca ca niên kỉ kỷ xấp xỉ, bối phận lại là cô?

Cô gái áo lam tựa hồ đối với Vân Khê cảm thấy hứng thú, một đôi ánh mắt sắc bén trên dưới đánh giá Vân Khê, hồi lâu, ôn hoà nói một câu: “Công phu không tệ, có cơ hội luận bàn một chút.”

“Cô, ngươi làm sao có thể đối với khách nhân động thủ?” Mỹ nhân ca ca lần nữa mở miệng.

Cô gái áo lam lúc này mới dời tầm mắt, nhìn về phía mỹ nhân ca ca ánh mắt nhiều mấy phần ấm áp, giọng nói chuyện lại trách móc nặng nề: “Hàn Nhật, thân thể của ngươi cần nghỉ ngơi, làm sao không ở trong Cung nghỉ ngơi cho thật tốt, lại chạy loạn khắp nơi?”

Mỹ nhân ca ca ôn hòa cười một tiếng: “Ở trong đó đến buồn bực rồi, nên đi ra ngoài dạo một chút.”

” Ra ngoài đi một chút, liền mang về hai khách nhân? Ngươi so sánh với đảo chủ có khả năng nhiều hơn, bọn họ đến nay vẫn chưa về đây.” Cô gái áo lam vừa nói, vừa đem ánh mắt hồ nghi tiếp tục rơi vào trên người Vân Khê, mang theo vài phần sắc bén.

Tâm thần Vân Khê khẽ nhúc nhích, xem ra vị cô cô này mới là người bình thường, liếc thấy liền biết nàng không rõ lai lịch, chỉ bất quá nàng mới vừa gọi nam tử này là"Hàn Nhật" Cái tên này nghe làm sao quen tai như vậy? Giống như đã từng quen biết,

"Thôi được, cô biết ngươi cũng không phải là người tham luyến sắc đẹp, ngươi hảo hảo chào hỏi một chút đi, ta hôm nay còn muốn đi luyện công, chuẩn bị cho tỷ thí ngày mai của bảng xếp hạng." Cô gái áo lam nói xong, ào ào xoay người rời đi, tác phong làm việc gọn gàng linh hoạt, để cho đáy lòng Vân Khê tỏa ra thưởng thức.

Mỹ nhân ca ca cũng là bởi vì nàng nói một câu, mà trên da thịt trắng nõn nổi lên một tầng màu mật ong khả nghi, hắn lắc đầu thở dài, quay đầu đối với Vân Khê nói: "Đây là cô của ta, Dạ Tử Hi, nàng là nữ nhi nhỏ nhất của ông nội ta, cũng là kiếm khách thiên tài trẻ tuổi mạnh nhất trong Huyễn Dạ Tinh Hải. Nàng ngày thường không có những yêu thích khác, chỉ thích tập võ, cùng người so chiêu, nàng mới vừa rồi phát hiện phu nhân biết võ, cho nên mới đánh lén thử Chiêu. Nàng từ trước đến giờ làm việc rất có phân tấc, cũng không có bất kỳ ác ý gì, kính xin phu nhân không nên trách tội."

Vân Khê lắc đầu nói: " Không sao! Ta chỉ là tò mò, trong miệng nàng cái gọi là xếp hạng bảng tỷ thí, là chuyện gì?"

" Hàng năm Tam đại Thánh Địa cũng sẽ cử hành một lần Đại hội tỉ võ, từ Huyễn Dạ Tinh Hải, Bạch Sa đảo cùng Độc Cô Lĩnh chia ra chọn lựa kiếm khách ưu tú, tham gia Đại tỉ võ, sau đó dựa theo thực lực mà xếp hạng, nhưng phàm là người còn trẻ có tuổi từ hai mươi lăm tuổi trở xuống, khi tham gia Đại tỉ võ nếu có thể đứng trong hàng mười người đứng đầu, là có thể nhận được hội trưởng lão biếu tặng một bảo vật, hơn nữa có thể được tự bọn họ chỉ điểm, được ích lợi không nhỏ."

“Thì ra là như vậy, như vậy ngày mai cũng là có thể mở rộng tầm mắt.”

Trong cơ thể Vân Khê dâng lên một trận nhiệt huyết, có thể quan sát các đệ tử tam đại Thánh Địa xuất sắc nhất tỷ thí võ nghệ, thực khó có được, nàng đã bắt đầu mong đợi.

“Phu nhân xin mời.” Dạ Hàn Nhật không hề nữa nói gì, tiếp tục dẫn đường như trước.

Vân Khê gật đầu, bỗng nhiên cảm giác được trên người thật giống như có một ánh mắt mãnh liệt theo dõi mình, mang theo tâm tình nào đó. Nàng quay đầu lại nhìn quanh, cũng không có phát hiện bất kỳ khác thường nào, lắc đầu, nhất định là nàng suy nghĩ nhiều rồi.

Đợi đoàn người từ từ rời xa, ở bên trong bụi rậm bách hoa, liền đi ra hai cô gái, trên quần áo các nàng không giống với những đệ tử khác của Huyễn Dạ Tinh Hải, chính là một thân quần áo thuần trắng, ở phía trước có thiêu huy hiệu đặc biệt. Các nàng đi ngắm hoa ngang qua, vừa vặn thấy một màn vừa rồi, một người trong đó đáy mắt bỗng dưng bắn ra hai đạo tia sáng ghen ghét.

“Tình tỷ, ngươi vì sao ngăn ta? Ta thật vất vả nhìn thấy Nhật ca ca, ngươi vì sao không để cho ta đi gặp?” Vóc người tương đối nhỏ nhén xinh xắn nói, nàng chu môi đỏ mọng, rất có mấy phần khả ái.

“Ngươi không thấy được hắn dẫn theo nữ nhân trở lại sao? Ngươi khi nào thì thấy hắn trừ cô hắn ra lại thân mật như thế với nữ tử khác chứ? ngươi động não tí đi, ngươi là vị hôn thê của hắn, lúc này đi ra ngoài, ngươi cảm thấy thích hợp sao?” bạch y nữ tử đang nói không phải là ai khác, mà chính là Bạch Tịch Tình ngày đó ở trên đại hội luyện đan bại bởi Vân Khê, Vân Khê từng hại chết người trong lòng của nàng, nàng đến nay vẫn nhớ lấy thù.

Bạch Tịch Vũ nghe vậy nhất thời đỏ mặt, kéo ống tay áo của nàng nói: “Tình tỷ, ý của ngươi là, Nhật ca ca cùng nữ nhân này có quan hệ không thể cho ai biết? Ta đây nên làm cái gì bây giờ a?”

Bạch Tịch Tình giọng nói sắc bén: “Ngươi bây giờ mới nóng lòng sao? Ban đầu làm sao không hảo hảo cố gắng, mau sớm bắt lấy tâm Dạ Hàn Nhật?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Tịch Vũ đỏ lên, giọng nói sợ hãi: ” Tâm của Nhật ca ca bí hiểm, ta nào có bản lãnh bắt lấy? Hơn nữa, lúc trước hắn bị thương, Dạ đại thúc bọn họ đều không cho ta đến gần hắn.....

” Ngươi đần a! Bọn họ không để cho ngươi nhích tới gần, ngươi liền không nhích tới gần? Ngươi là vị hôn thê danh chánh ngôn thuận của hắn, từ trong bụng mẹ liền định ra hôn sự, theo lý thường phải chiếu cố vị hôn phu của mình. Tính tình ngươi chính là quá hèn yếu rồi, cho nên mới phải chậm chạp không chiếm được tâm Dạ Hàn Nhật.”

Bạch Tịch Vũ cúi đầu, lộ ra bộ dáng muốn khóc chọc người thương yêu.

Bạch Tịch Tình thấy vậy, không đành lòng nói cái gì nữa, chỉ có thể thở dài chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

” Tốt lắm, ngươi yên tâm, có Tình tỷ ở đây, Tình tỷ nhất định sẽ giúp cho ngươi! Đi, chúng ta đi theo xem một chút.” Bạch Tịch Tình lôi kéo biểu muội, xa xa theo sát phía sau Vân Khê cùng Dạ Hàn Nhật

Quyển 4 - Chương 28: Tiểu Mặc phơi Bảo vật

Đem mẫu tử Vân Khê dẫn tới nơi nghỉ ngơi, Dạ Hàn Nhật ôn văn nho nhã nói: “Phu nhân, nơi này là nơi Huyễn Dạ Tinh Cung ta chiêu đãi nữ khách, ta không ở chỗ này lâu. Có chuyện gì xin cứ việc phân phó hạ nhân, chờ đảo chủ trở về, ta sẽ phái người đến đây báo cho phu nhân.”

“Đa tạ.”

Dạ Hàn Nhật liền phân phó hạ nhân một tiếng, xoay người nhanh nhẹn rời đi.

Thị nữ đi theo bên cạnh Dạ Hàn Nhật ở lại, vẻ mặt nhìn hai mẹ con rất là bất thiện, nàng đuổi đi những hạ nhân khác, ngó chừng Vân Khê nói: “Các ngươi đến tột cùng là người nào, tại sao phải đột nhiên xuất hiện ở vườn trái cây?”

“Ngươi là người phương nào? Chủ nhân của ngươi cũng không có chất vấn thân phận của ta, ngươi có quyền gì chất vấn ta?” Vân Khê sớm đã xem nàng không vừa mắt, hơi thở quanh thân đột nhiên lạnh, cố ý cấp cho nàng sắc mặt một chút. Một cái thị nữ nho nhỏ, cũng dám đối với mẫu tử bọn họ quơ tay múa chân, Vân Khê nàng khi nào dễ khi dễ như vậy?

“Ta..... “ Thị nữ nghẹn lời, mặt đỏ tới mang tai, ” Bởi vì Công tử thiện lương, tính tình ôn hòa, nhưng cũng không phải bất luận kẻ nào có thể lừa gạt cùng hồ lộng! Ngươi nếu có dụng ý khác, muốn lợi dụng thiện tâm công tử, hoặc là nghĩ lấy sắc đẹp mê hoặc công tử, ta

khuyên ngươi hay là chết tâm sớm một chút!”

Vân Khê không giận ngược lại cười, ưu nhã tìm chỗ ngồi ngồi xuống, nhếch môi nói: “Ngươi nói, công tử nhà ngươi không phải bất luận kẻ nào có thể lừa gạt cùng hồ lộng, vậy ngươi cho là hắn hồ đồ đến mức tùy ý đem một đôi mẹ con không có hảo ý tới Huyễn Dạ Tinh Cung tới sao?”

“Này..... Thị nữ mặt đỏ ngầu không ngừng biến hóa, nàng không ngờ tới đối phương ăn nói khéo léo như thế, trong khoảng thời gian ngắn không biết như thế nào nói tiếp.

“Chúng ta là khách nhân của mỹ nhân ca ca mời tới, nếu như ngươi nghĩ đuổi chúng ta đi, vậy hãy để cho mỹ nhân ca ca tự mình đến đuổi chúng ta, nếu không phải, chúng ta sẽ không đi! Mẫu thân, có phải hay không?” Vân Tiểu Mặc chống hai tay, cũng nhảy lên một ghế dựa, quơ chân, vẻ mặt đáng yêu nói.

“Đúng! nếu Chúng ta tới, liền không khả năng tùy ý rời đi. Bởi vì cái gọi là xin thần dễ dàng đưa thần khó khăn... Ngươi, nhanh chóng đi lấy chút thức ăn cho mẫu tử chúng ta!” Vân Khê không khách khí sai khiến nàng, giọng nói cùng bộ dạng kia, khí phách mười phần.

Đôi môi Thị nữ không nhịn được phát run, vốn còn muốn hạ mã uy đối phương, để cho bọn họ thức thời tự mình rời đi, ai ngờ ngược lại bị đối phương lần nữa áp chế, khẩu khí này làm cho nàng làm sao có thể nhẫn?

“Chờ!” Nàng tức giận vù vù bỏ lại một câu nói, xoay người ra khỏi gian phòng.

“Mẫu thân, vị tỷ tỷ này tính tình thật kém!” Vân Tiểu Mặc mấp máy cái miệng nhỏ nhắn, cảm khái nói.

Vân Khê vỗ vỗ đầu nhỏ nhi tử, nói lời thấm thía: “Cho nên, Tiểu Mặc sau này tìm vợ nhất định không thể tìm vợ có tính tình kém.”

Vân Tiểu Mặc hết sức đồng ý gật đầu nói: “Ừ, Thần thúc thúc nói trong nhà có một nữ nhân tính tình kém, cũng đã đủ rồi, tuyệt đối không thể có người thứ hai!”

Vân Khê nhất thời không kịp phản ứng.

Vân Tiểu Mặc rũ cụp lấy lông mày, thở dài nói: “Trời cao đã cho ta một mẫu thân tính tình kém, ta cũng vậy không có biện pháp, chỉ có thể đón nhận.....”

Da thịt trên mặt Vân Khê bắt đầu giật giật bất quy tắc...

“Mẫu thân, con mới vừa thấy phía ngoài có rất nhiều chuyện đùa, con đi dạo một chút rồi trở về nha.” Còn không đợi nàng phát tác, Vân Tiểu Mặc ôm Tiểu Bạch nhanh như chớp bỏ chạy không thấy thân ảnh, tốc độ chạy trối chết, có thể so sánh với chuyện phía sau có con chó săn đuổi theo.

Phía sau, truyền đến tiếng hét nổi giận đoạt mệnh truy hồn: “Vân, Tiểu, Mặc!”

Vân Tiểu Mặc co cổ lại, chạy càng nhanh hơn.

Cách đó không xa, hai tỷ muội Bạch Tịch Tình xa xa giám thị lấy phòng khách, nhìn thấy một đạo nho nhỏ bóng đen từ bên trong gian phòng chạy ra, Bạch Tịch Tình ánh mắt híp lại, nghĩ ra một kế.

“Đi theo ta!”

Bạch Tịch Vũ không biết vì sao, tùy ý để biểu tỷ lôi kéo nàng, theo đuôi phía sau thằng bé trai.

Vân Tiểu Mặc đi dạo, Đông nhìn một cái, Tây nhìn một cái, trong lúc vô tình, liền đi tới một khu vườn xinh đẹp.

Cửa Vườn có đệ tử canh chừng, đem Vân Tiểu Mặc ngăn ở vườn ngoài.

“Nơi này là chỗ ở lão phu nhân, người nhàn tạp hạ đẳng không được đi vào.”

“Ta chỉ là xem một chút, cũng không thể sao?” Tiểu hài tử trong lòng đều có nghịch phản, ngươi càng không để cho hắn nhìn, hắn lại càng tò mò. Vân Tiểu Mặc nhón đầu nhìn vào, đi đến bên trong nhìn quanh, mơ hồ thấy trong vườn nuôi mấy con tiểu bạch thỏ, hắn hết sức thích, thoáng cái hứng thú càng đậm.

“Không được!”Đệ tử kia một ngụm liền từ chối.

Vân Tiểu Mặc cong lên cái miệng nhỏ nhắn, mắt đảo một vòng, tay nhỏ mò tới bên hông, vỗ vỗ Tiểu Bạch.

Một đạo bóng trắng nhanh nhẹn chui vào vườn!

“A, Tiểu sủng vật của ta chạy vào rồi!” Vân Tiểu Mặc thân ảnh linh hoạt chợt lóe, cũng đi theo chạy vào vườn.

“Tiểu tử, đừng chạy!” Hai gã đệ tử nhìn thoáng qua, vội vàng đuổi theo đi vào.

Bạch Tịch Tình lôi kéo biểu muội núp ở phía sau núi giả, đợi thấy rõ tình huống, Bạch Tịch Tình sai khiến Bạch Tịch Vũ nói: “Biểu muội,

ngươi đi đem hai thủ vệ kia điều đi.”

“A?” Bạch Tịch Vũ vẻ mặt mê mang, không hiểu được dụng ý của nàng.

“Ta kêu ngươi đi, thì ngươi đi đi!” Bạch Tịch Tình sắc mặt lạnh lẻo, Bạch Tịch Vũ bị làm cho sợ cũng không dám phản bác nữa, khúm núm nhấc váy đi lên trước.

“Các ngươi đừng đuổi theo, hắn là khách nhân đại công tử mang đến.” Bạch Tịch Vũ hướng về phía hai gã đệ tử đang đuổi theo Vân Tiểu Mặc nói.

“Bạch tiểu thư.” Hai gã đệ tử dừng lại, bọn họ biết Bạch Tịch Vũ, cũng biết nàng là vị hôn thê của đại công tử, cho nên đối với nàng đặc biệt tôn kính.

“Ách... Ta mới vừa đi qua vườn hoa, không cẩn thận đã mất một khuyên tai, các ngươi có thể giúp ta đi tìm hay không? Ta giúp các ngươi coi chừng hắn, sẽ không để cho hắn lộn xộn đồ của lão phu nhân.” Bạch Tịch Vũ từ nhỏ thể chất kém mắc nhiều bệnh, không thể tập võ, được mọi người che chở mà lớn lên. Nàng ở trong nhà ít ra ngoài, không giống Bạch Tịch Tình cùng những nữ đệ tử Bạch Sa đảo khác, trong quá trình tập võ, thường xuyên cùng người bất đồng giao thiệp, cho nên dưỡng thành tính cách hèn yếu nhát gan cùng không tự tin. Khi nàng đối với hai đệ tử nói láo, nội tâm của nàng hết sức bất an, vừa dứt lời, hai má xinh đẹp nàng đỏ một mảnh.

“Bạch tiểu thư xin yên tâm, tiểu nhân nhất định giúp tiểu thư tìm về khuyên tai.” Hai gã đệ tử nhiệt tình đáp ứng, cùng nhau rời đi vườn hoa.

Vân Tiểu Mặc ngồi chồm hổm bắt được một con Bạch thỏ trong đó,

vui mừng chơi đùa vui đùa, không có lưu ý đến hai gã thủ vệ không thấy trong vườn, mà lại có thêm hai gã cô gái xa lạ.

“Biểu tỷ?” Bạch Tịch Vũ không biết biểu tỷ đến tột cùng muốn làm cái gì, rất là bất an.

Bạch Tịch Tình cùng nàng ra dấu, bảo hết thảy nhìn chỉ thị của nàng, nàng tiến lên, ngồi chồm hổm trước mặt Vân Tiểu Mặc, híp mắt cười nói “Tiểu đệ đệ, ngươi rất thích Tiểu bạch thỏ sao?”

“Ừ, thích.” Vân Tiểu Mặc nói cũng không ngẩng đầu lên.

“Ta biết trong phòng, còn có tiểu động vật so sánh với tiểu bạch thỏ khả ái hơn, ngươi có muốn xem không?”Bạch Tịch Tình dùng giọng nói hấp dẫn.

Vân Tiểu Mặc rốt cục ngẩn đầu, tò mò nhìn nàng, nghiêng đầu nói: “Tỷ tỷ, nhìn ngươi rất quen mặt, chúng ta đã gặp nhau ở nơi nào sao?”

Sắc mặt Bạch Tịch Tình khễ biến đổi, nhớ tới đứa nhỏ này đích thị là ở trên đại hội luyện đan nhìn thấy nàng, đối với nàng có ấn tượng, nàng vội vàng mở môi, lắc đầu nói: “Không thể nào! Tỷ tỷ cho tới bây giờ cũng chưa có rời đi tam đại Thánh Địa, làm sao ngươi có thể thấy tỷ tỷ?”

“vậy sao?” Vân Tiểu Mặc gãi gãi đầu, làm hình dáng suy tư, rõ ràng có ấn tượng, tại sao nghĩ không ra đã gặp nhau nàng ở nơi nào đây?

Bạch Tịch Tình khẩn trương nhìn sắc mặt của hắn, sợ hắn nhớ lại, vội vàng nói sang chuyện khác: “Tỷ tỷ dẫn ngươi đi trong phòng, xem một chút đồ chơi tốt hơn, có được hay không?” Nàng nắm tay Vân Tiểu Mặc, nửa lôi nửa kéo vào phòng lão phu nhân.

Bạch Tịch Vũ xa xa nhìn, rất là chột dạ, không dám đi tới, mặc dù không biết biểu tỷ muốn làm gì, nhưng nàng biết nhất định không phải là chuyện tốt gì đổi lại nàng, nàng tuyệt đối sẽ không lừa một đứa bé, nhưng nàng cũng sẽ không đi ngăn cản hành động biểu tỷ, bởi vì nàng biết biểu tỷ hết thảy, cũng là vì nàng suy nghĩ.

“Đau, ngươi làm đau tay ta.” Vân Tiểu Mặc nhéo đầu lông mày, hất tay Bạch Tịch Tình, nghi ngờ nhìn nàng, không biết nàng đến tột cùng muốn làm gì.

Bạch Tịch Tình cười cười, chỉ vào một chậu hồ cá bên trong gian phòng, nói: “Nhìn, tỷ tỷ không có lừa ngươi? Có phải rất vui vẻ hay không?”

Vân Tiểu Mặc rướn cổ lên nhìn lại, quả nhiên thấy hồ cá có mấy con cá nhỏ bảy màu, ở giữa đồng cỏ và nguồn nước bơi qua bơi lại, rất là khả ái. Ánh mắt hắn sáng ngời, nhất thời sinh ra hứng thú, leo lên ghế ngồi, đúng lên, gục ở miệng hồ cá tinh tế xem xét.

Bạch Tịch Tình đáy mắt lóe ra tia sáng mưu kế, nàng từ từ thối lui ra khỏi gian phòng, rời đi, trong tay có thêm một đồ vật, tỏa ra ánh sáng màu lam nhẹ.

Vân Khê ở phòng khách chờ hồi lâu, vẫn không thấy nhi tử trở về, trong lòng bất an. Tuy nói Tiểu Mặc ham chơi, nhưng là một hài tử có chừng mực, không giống hài tử nhà người ta một khi chơi, sẽ đem cái gì cũng quên mất. Nàng đang muốn đứng dậy, đi trước tìm người, thì một gã thị nữ vội vả chạy vào: “Phu nhân, không xong! Lệnh công tử đã xảy ra chuyện, ngươi mau đi xem một chút sao.”

Vân Khê bật dậy, cả người giống như lò xo, bị vây trong trạng thái căng thẳng.

“Hắn ở nơi đâu? Mau dẫn ta đi!”

Trong vườn bên ngoài không ít thị nữ cùng đệ tử, ầm ầm, không biết là nghị luận cái gì.

Đợi đến gần, mới nghe rõ ràng tiếng nghị luận bọn họ.

” Đứa nhỏ này thật không có dạy dỗ, trộm đồ, còn không thừa nhận, cũng không biết là người nào nuôi dạy.”

” Hắn rốt cuộc là từ nơi nào nhô ra? Ta trước kia làm sao chưa từng thấy hắn? Lá gan của hắn cũng quá lớn rồi, lại chạy đến trong phòng lão phu nhân, trộm Phỉ Thúy Ngọc Hoàn quý giá nhất của lão phu nhân ”

” Lớn lên cũng là rất khả ái, sao dạy dỗ lại kém như vậy, cũng không biết cha mẹ làm thế nào mà giáo dục.”

“.....”

Vân Khê chân mày căng thẳng, chẳng lẽ hài tử trong miệng bọn họ, chính là Tiểu Mặc? Tiếp tục đi theo thị nữ, xuyên qua đám người, sau đó nàng liền thấy nhi tử bị mọi người vây quanh.

Vân Tiểu Mặc đĩnh trực đứng ở nơi đó, quả đấm nho nhỏ nắm chặt, chân mày quật cường vắt lên, một đôi mắt đen có thể nói long lánh nước mắt, nhưng tràn đầy tức giận.

Tiểu Bạch đứng ở đầu vai hắn, lông trắng cả người toàn bộ giơ lên, căm tức mọi người, thần thái, ánh mắt cùng chủ nhân của nó giống nhau như đúc!

” Tiểu tử thúi, nhanh lên một chút đem đồ vật giao ra đây! Người lớn trong nhà không có dạy ngươi sao, không thể trộm đồ vật người khác?” Một trung niên nam tử giọng lãnh khốc nói, nhìn y phục cùng khí độ của hắn, thì địa vị ở Huyễn Dạ Tinh Hải so sánh với đệ tử bình thường cao hơn một cấp.

” Ta không có trộm đồ!”Vân Tiểu Mặc tức giận hướng về phía hắn rống giận, trong mắt đen chợt có kim quang lướt qua.

” Ngươi còn dám nói ngươi không có trộm đồ? Mới vừa rồi cũng chỉ có một mình ngươi ở trong phòng, đồ không phải là ngươi trộm, chẳng lẽ là chính nó chạy?” Trung niên nam tử hừ lạnh nói, không một chút nghĩ đối phương còn tấm bé mà thay đổi thái độ trong ngày thường thiết diện nghiêm khắc, hắn giơ tay, hạ lệnh”Người đâu, lục soát cho ta!”

” Ai dám?”

Một đoàn khí lưu cực nóng phá không oanh kích ở dưới chân trung niên nam tử, hắn cả kinh liền lùi lại mấy bước, kiếm bên hông hắn rút ra một nửa, nhìn quanh, cảnh giác rống to nói: ” người nào? Ai dám đánh lén ta?”

“hừ, là cô nãi nãi ngươi!” Ở khoảnh khắc này, Vân Khê từ trong đám người hừ lạnh một tiếng, một cổ huyền khí đột nhiên ùn ùn bộc phát, hóa thành một đạo bình chướng huyền khí, bao phủ ở trên người Vân Tiểu Mặc. Cùng lúc đó, đám người chung quanh cũng bị này cổ huyền khí đẩy lui, tách ra hai bên, tránh ra một đường đi tới.

” Mẫu thân” Vân Tiểu Mặc ở trong nháy mắt nhìn thấy nàng, vành mắt đột nhiên đỏ lên, mở chân, hướng nàng chạy tới. Bụng đầy ủy khuất, hết thảy ở nháy mắt đổ tung, hắn ôm hai chân Vân Khê, không nhịn được hít hít lỗ mũi: “Mẫu thân, bọn họ vu oan Tiểu Mặc! Tiểu

Mặc không có trộm đồ!”

Vân Khê vỗ nhẹ đầu nhi tử, con mắt ngoan lệ quét qua toàn trường, ánh mắt như mủi tên, để ở mỗi người đều rùng mình một cái.

” Tiểu Mặc, mẫu thân tin tưởng ngươi!”V ân Khê khom người, cầm khăn xoa xoa mặt của hắn, mỉm cười nói “Tiểu Mặc là nam tử hán, nam tử hán tại sao có thể khóc đây? Nhanh lên một chút đem nước mắt lau khô, đừng làm cho những người xấu kia oan uổng con, xem chê cười con.”

” ừ, Tiểu Mặc không khóc! Tiểu Mặc phải kiên cường, Tiểu Mặc sẽ không bị dễ dàng bị đánh ngã!” Vân Tiểu Mặc cầm lấy khăn trong tay nàng, cái tay nhỏ bé loạn xạ lau vài caí, xoay người, căm tức nhìn mọi người oan uổng hắn, giọng nói non nớt cất lên “Ta không có trộm đồ đạc của các ngươi, lại càng không cần trộm đồ đạc của các ngươi, không cho các ngươi oan uổng ta nữa!”

” Hừ! Mọi người đến xem? Đây chính là cái gọi là gia giáo đó! Thân là mẫu thân, không có điều tra rõ ràng chân tướng sự thật, liền võ đoán bao che con của mình. Giáo dục như vậy, thật sự làm cho người ta không dám khen tặng. Ta thậm chí hoài nghi, chính là nàng xui khiến con của mình trộm đồ, chuyện bây giờ bại lộ, nàng liền giả mù sa mưa đứng ra, vì nhi tử biện hộ. Hừ, Huyễn Dạ Tinh Cung từ lúc nào tốt xấu lẫn lộn, đến khách nhân như vậy đều dám tùy tiện dẫn đến?”

Bạch Tịch Tình đúng lúc đứng dậy, ánh mắt như độc xà ngó chừng Vân Khê, lời nói ra âm tàn sắc bén. Nàng cũng là sau khi ở luyện đan tỷ thí kết thúc, mới biết được Vân Khê chính là đầu sỏ hại chết người yêu nàng, đáng tiếc nàng muốn báo thù, lại bị nhà phái người triệu tập trở lại, mất đi cơ hội. Hiện tại thật vất vả bắt được cơ hội báo thù, nàng như thế nào chịu dễ dàng bỏ qua cho?

Vân Khê cũng vào lúc này nhận ra Bạch Tịch Tình, nàng mâu quang lạnh lùng, cũng không giận ngược lại cười: “Ta tưởng ai mà miệng thúi như phân bón ruộng như vậy, cũng bất quá là thủ hạ bại tướng ngày xưa của ta!”

Bạch Tịch Tình mí mắt kịch liệt giật giật, oán hận nói: “Vân Khê, ngươi ngày đó ở trên đại hội luyện đan dùng thủ đoạn không lỗi lạc, đánh cắp Lôi Hỏa Lãnh diễm của Bạch Sa đảo ta, đủ thấy ngươi là tiểu một nhân ăn trộm. Hôm nay con của ngươi dẫm vào vết xe đổ của ngươi, cũng không còn cái gì mới lạ, bất quá là con nối nghiệp mẹ thôi. Đáng tiếc a, hôm nay con của ngươi cũng không may mắn như ngươi vậy, hắn bị người ta bắt quả tang, bị bắt tại hiện trường, ta xem ngươi như thế nào giải thích?”

” Có người bắt quả tang? Giỏi cho một cái người bắt quả tang!” Vân Khê đem nhi tử che ở phía sau, từng bước tiến tới gần Bạch Tịch Tình, ánh mắt như kiếm thẳng tắp đe dọa nhìn nàng, giống như là một thanh đao nhọn đâm thẳng vào ngực đối phương.

Bạch Tịch Tình đứng bất động ở tại chỗ, nàng nhìn thấy thân hình cũng đang khẽ đung đưa.

Bạch Tịch Vũ vẫn đứng ở phía sau Bạch Tịch Tình, cảm nhận được Vân Khê trên người truyền tới sát khí khiếp người, nàng là người đầu tiên không chống chịu được rồi, thối lui mấy bước đến trong đám người. Chuyện ngọn nguồn, nàng rõ ràng nhất bất quá, nàng không có ngăn cản, cũng không có bức bách đứa bé trai kia, nhưng là nội tâm vẫn bất an như cũ.

Ánh mắt Vân Khê nhàn nhạt xẹt qua trên người của nàng, thời gian rất ngắn rất nhanh, nhưng đủ để cho nàng bị hù dọa bể mật.

Vân Khê vốn không có để ý quá nhiều đến nàng, nhưng phát hiện thần sắc của nàng ta có chút không đúng, không có vẻ trấn định, nên nàng mới âm thầm để ý.

” Ngươi nếu nói có người bắt quả tang cũng được, như vậy vật con ta trộm đang nơi nào? Các ngươi vì sao còn muốn soát người?”

” Ngươi, Ngươi hỏi Dạ thống lĩnh, hắn là người phát hiện trước tiên con của ngươi trộm đồ!” Bạch Tịch Tình chột dạ dời đi mục tiêu, đưa tay chỉ hướng trung niên nam tử lớn lên tục tằng hung hãn.

Trung niên nam tử nói tiếp nói: “Không sai! thời điểm Ta dẫn người tiến vào gian phòng lão phu nhân, liền chỉ thấy có đứa bé này ở bên trong phòng chơi đùa, mà hộp đồ trang sức đeo tay lão phu nhân bị mở ra, đồ trang sức đeo tay Phỉ Thúy Ngọc Hoàn trong hộp không cánh mà bay. Người của ta vẫn đều thủ vệ ở ngoài cửa, chưa từng rời đi nửa bước, người có thể đem Phỉ Thúy Ngọc Hoàn đánh cắp, trừ hắn ra, còn có thể là ai?”

“Rất tốt! Đây chính là các ngươi gọi là bắt quả tang?” Vân Khê cười đến rất là quỷ dị, trong quỷ dị lộ ra từng chút lạnh lẻo, sát khí bức người.

“Ta đây hỏi các ngươi, thủ vệ của ngươi vẫn ở ngoài cửa, thì nhi tử ta làm sao đi vào? Chẳng lẽ bọn họ cũng không có ngăn trở, thật một mực vẫn thủ vững cương vị, không có rời đi hơn nửa bước?”

Trung niên nam tử thần sắc thay đổi, quay đầu con mắt quét về phía hai gã đệ tử giữ cửa.

“Xin thống lĩnh thứ tội! thật sự chúng ta có rời đi một lát, nhưng thật ra chỉ là một lúc, đó là bởi vì...”

Còn chưa chờ hai gã đệ tử nói xong, Bạch Tịch Vũ nhất thời khẩn trương phải nhảy ra, sợ bọn họ sẽ dính dấp nàng, chọc người hiềm nghi: “Dạ thống lĩnh, ta xem chuyện này coi như xong đi, hắn bất quá là đứa bé. Hài tử không hiểu chuyện ham chơi, luôn khó tránh khỏi. Lão phu nhân nàng tâm địa thiện lương, chắc là không trách tội một hài tử.” Nàng ngữ điệu ôn nhu, để mỗi người ở đây cũng không tự giác tâm tình hòa hoãn.

“Ta không có trộm! Nếu như các ngươi muốn điều tra, thì ta để cho kiểm tra!” Vân Tiểu Mặc tức giận hô lên, hắn tuyệt đối không chấp nhận cái gì “Hài tử không hiểu chuyện tham lam” đánh giá như vậy, chưa làm qua, chính là chưa làm qua, hắn chịu không nổi người khác oan uổng!

“Các ngươi coi cho kĩ, ta hiện tại đem tất cả đồ trên người của ta toàn bộ móc ra! Nếu như chứng minh ta trong sạch, ta muốn các ngươi mỗi người ở tại chỗ đều hướng ta cùng ta mẫu thân nói xin lỗi!” khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Tiểu Mặc đỏ lên, chưa bao giờ có tức giận, nhưng cũng khí phách mười phần! Hắn không thể để cho người khác oan uổng hắn, càng không thể làm cho người ta nhục nhã mẫu thân, hắn muốn chứng minh trong sạch của mình.

Vân Khê vốn định ngăn cản hắn, con trai của nàng há lại cho người khác vu hãm cùng nhục nhã chứ?

Song nhìn thấy ánh mắt vô cùng quật cường và kiên định của nhi tử, nàng đã bỏ qua, có một số việc vẫn đích thân thể nghiệm qua, mới có thể nhanh chóng trưởng thành. Chuyện này đối với Tiểu Mặc mà nói, có lẽ là vật chuyện tốt, nhân sinh tân toan khổ lạt, cũng phải cần thể nghiệm một phen, không tự mình tự đi nghiệm qua, thì như thế nào có thể hiểu được tín nhiệm cùng chân thành đáng quý?

Mọi người vây xem nghe được thanh âm tức giận của hài tử, tiếng

nghị luận rối rít im lặng đi xuống, đáy lòng ngược lại sinh ra mấy phần thẹn ý khác thường.

“Các ngươi nhìn cho rõ ràng, đây là ngọc bội Tường thúc thúc tặng ta.....

“Đây là vàng lá Bạch thúc thúc tặng...”

“Đây là thiên Vương Kính của Âu Li sư phụ ta tặng.....

“.....”

Theo Vân Tiểu Mặc từ trong lòng ngực lấy ra từng món bảo bối, chung quanh tiếng hút không khí một trận cao hơn một trận!

Ban đầu một khối ngọc bội, có lẽ có rất nhiều người còn nhìn không ra sự trân quý của nó, song khi hắn lộ ra vàng lá Bạch Sở Mục tặng cho, mọi người không khỏi sợ ngây người. Phàm là người tam đại Thánh Địa, đều nhận được tấm vàng lá này, là chuyên tượng trưng cho người có thân phận tôn quý của Bạch Sa đảo, cũng chỉ có truyền nhân dòng chính cùng người hội trưởng lão mới có thể có.

Tỷ muội Bạch Tịch Tình cùng Bạch Tịch Vũ trong nháy mắt nhìn đến vàng lá, cũng nhất tề ngu ngơ, không ngờ rằng trong tay một hài tử lại có thể có vàng lá tượng trưng cho địa vị thân phận Bạch Sa đảo. Nếu như nói vàng lá cho mọi người phản ứng là kinh ngạc đến ngây người, như vậy Thiên vương Kính mang cho mọi người phản ứng, chính là khiếp hãi!

Người Tam đại Thánh Địa, ai không biết được đại danh của Âu Li tiên sinh? Hắn biếu tặng vật kia nhất định là giá trị liên thành, cái này còn chưa hết, hắn nói một câu”Âu Li sư phụ” đã đủ đánh tan phòng bị trong lòng của mỗi người,

Bọn họ lại vây xem đồ đệ Âu Li tiên sinh, hơn nữa mới vừa rồi còn vu oan hắn trộm đồ, này... Mọi người bất giác xoa tim của mình, xác định nó xem nó còn nhảy lên hay không?

Cái gọi là trộm, lập tức hóa thành hư ảnh, không chịu nổi một kích!

Nhìn một cái, trên người của người ta mỗi một bảo vật, đều giá trị liên thành, có cái thậm chí căn bản không cách nào dùng kim tiền đi định giá! Hài tử người ta tuy nhỏ nhưng cũng biết, dù là kẻ ngu mà trên người có nhiều bảo vật như vậy, thì làm sao còn có thể đi trộm Phỉ Thúy Ngọc Hoàn của lão phu nhân? Cho dù có tò mò, hắn muốn trộm để chơi đùa, cũng có thể trộm bảo vật phụ họa cho tính cách bé trai, như thế nào lại đi trộm vật dùng của nữ nhân?

Mới vừa hết thảy chất vấn cùng vây công, chỉ một thoáng cũng bị đánh tan hết!

Vân Tiểu Mặc vì chứng minh quá trình mình trong sạch, thoáng cái là như đại hội thưởng thức Bảo vật.

Lấy xong vật cất trong ngực, Vân Tiểu Mặc lại bắt đầu lấy bảo vật từ trong hai chiếc nhẫn trữ vật.

“Đây là thập viên Dạ Minh Châu.....

“Đây là ngũ viên Hồng Bảo Thạch.....

“Còn có.....

Theo trước mặt hắn bảo bối từ từ chồng chất thành núi, chung quanh đã sớm yên lặng như tờ, trên mặt mọi người biểu hiện vô cùng đặc sắc.

Nhìn vẻ mặt nhi tử vô cùng chân thật, nhất nhất giới thiệu bảo vật cùng xuất xứ của chúng nó, Vân Khê không nhịn được hé miệng cười khẽ, nhi tử, con thật giỏi a! Lại đem tất cả bảo vật hết thảy cho phơi ra ngoài, con cũng quá đáng yêu đi?

Quyển 4 - Chương 29: Nói Ta Trộm, Ta Liền Trộm Cho Ngươi Xem

Bảo bối Tiểu Mặc còn không có hoàn toàn bày ra xong, cũng đã kinh động Dạ Hàn Nhật. Khi hắn chạy tới, thấy một màn hoành tráng như thế, thần sắc của hắn cũng ra vẻ khác thường.

” Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” trong giọng nói ôn hòa lộ ra uy nghiêm.

Bạch Tịch Tình thấy thế, vội vàng đoạt trước nói: ” Dạ đại công tử, đứa nhỏ này len lén chạy vào gian phòng lão phu nhân, trộm Phỉ Thúy Ngọc Hoàn của lão phu nhân, bị bắt tại trận, nhưng hắn chết cũng không thừa nhận, ngươi nói xem cõi đời này sao lại có hài tử không có gia giáo như vậy hay sao? Còn có mẹ ruột của hắn, vì để nhi tử nàng cỡi tội, mới vừa rồi đối với Dạ thống lĩnh xuất thủ công kích. Dạ đại công tử, kính xin ngươi nhanh lên một chút đem mẫu tử đuổi ra khỏi Huyễn Dạ Tinh Cung, nếu như không, sẽ mất công bằng hợp lý!”

” Sự thật như thế sao?” Dạ Hàn Nhật ánh mắt nhàn nhạt nhất nhất quét qua mọi người tại đây, nhìn không ra ý nghĩ của hắn.

Dạ thống lĩnh bị ánh mắt của hắn đảo qua, vội vàng ôm quyền, tiến lên trả lời nói: “Hồi đại công tử lời mà nói…, thật sự là chúng ta thấy đứa nhỏ này chuồn êm vào gian phòng lão phu nhân, bất quá ” Hắn hiện nay cũng không xác định, bởi vì … trên người hài tử này vốn có tài phú, đã hoàn toàn kinh đến hắn, thử nghĩ nếu trên người hắn có nhiều bảo bối như vậy, làm sao có thể còn đi trộm một bảo bối có trị

giá bình thường đây?

Dạ Hàn Nhật ánh mắt xoay chuyển, nhu hòa rơi vào trên người Vân Tiểu Mặc, hắn ngồi chồm hổm thân hỏi: “Tiểu Mặc, nói cho ca ca biết, đến tột cùng xảy ra chuyện gì?”

” Mỹ nhân ca ca, bọn họ đều là người xấu, bọn họ oan uổng Tiểu Mặc trộm đồ, Tiểu Mặc căn bản cũng không có trộm!” Vân Tiểu Mặc có chút kích động, rất sợ mỹ nhân ca ca mình thích cũng không tin tưởng mình.

” Mỹ nhân ca ca, ngươi nhìn! Bảo vật trên người Tiểu Mặc đều ở nơi này, căn bản cũng không có đồ bọn họ nói, Tiểu Mặc là trong sạch!”

” Tiểu Mặc đừng nóng vội! Ca ca tin tưởng Tiểu Mặc” Dạ Hàn Nhật nói xong thì sờ sờ đầu của hắn, hướng hắn khẽ mỉm cười, lần nữa quay đầu, nụ cười của hắn bỗng nhiên thu lại”Không có bằng cớ cụ thể, các ngươi làm sao có thể tùy tiện oan uổng một hài tử? Hắn là khách nhân ta mang đến, các ngươi hoài nghi hắn, trừ phi cũng là đang hoài nghi ta?”

” Đại công tử, ngươi đến tột cùng, là có quan hệ như thế nào cùng hai mẹ con bọn họ? Vì sao khắp nơi bảo vệ họ? Biểu muội ta mới là vị hôn thê của ngươi, ngươi bảo vệ một ngoại nhân như thế, đến tột cùng là đem biểu muội ta để ở chỗ nào?” Bạch Tịch Tình đem Bạch Tịch Vũ kéo ra ngoài, “Biểu muội, ngươi đã thấy rõ ràng cách làm người của hắn! Ai nói đại công tử Huyễn Dạ Tinh Hải thông minh cơ trí, công chính công nghĩa, chính là người có khả năng thừa kế đảo chủ Huyễn Dạ Tinh Hải nhất! Nhưng lại kiến thức nông cạn cùng võ đoán, làm thế nào mà đứng đầu một đảo, như thế nào làm người ta tin phục?”

” Biểu tỷ!” Bạch Tịch Vũ khuôn mặt đỏ lên, liếc trộm Dạ Hàn Nhật

mấy lần, chột dạ càng sâu.

” Vũ tiểu thư, ngươi nói, ngươi cũng cho rằng là đứa nhỏ này trộm Phỉ Thúy Ngọc Hoàn của lão phu nhân sao?”

Đón nhận con ngươi xinh đẹp của Dạ Hàn Nhật, Bạch Tịch Vũ lại khẩn trương và chột dạ càng sâu, đây là đầu hắn đưa mắt nhìn nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn lần nữa không nên người mà hồng lên, nàng chưa kịp suy nghĩ trả lời: ” Ta, ta cũng không tin đứa nhỏ này trộm, hắn còn nhỏ như vậy, cho dù thật cầm đồ lão phu nhân, cũng là đem ra chơi thôi, cho nên mọi người cũng lkhông nên nói tiếp chuyện này, đối với hài tử hãy bao dung một chút.”

Bạch Tịch Tình nghe vậy, nhất thời tức giận trừng mắt nhìn nàng một cái, nàng trăm phương ngàn kế, chính vì muốn cho hai mẹ con Vân Khê xui xẻo, biểu muội nàng thì ngược lại, ở trước mặt vị hôn phu của mình làm vẻ người hiền lành.

Vân Tiểu Mặc cũng không vui rồi, nói như vậy, so sánh với trực tiếp nói xấu hắn càng làm cho người ta tức giận hơn! Hắn tuổi tuy còn nhỏ, nhưng mà hắn biết phân biệt thị phi đúng sai!

” Ta không có trộm là không có trộm! Ta mới không cần gì đồ đạc của các ngươi đấy!”

” Tiểu Mặc, thanh giả tự thanh, cần gì theo chân bọn họ chấp nhặt?” Đối với tín nhiệm cùng che chở của Dạ Hàn Nhật, Vân Khê ghi tạc ở bên trong, cảm tính đối với hắn cũng tăng lên gấp bội, nàng vuốt vuốt đầu nhi tử, tận lực trấn an tâm tình chịu ủy khuất của hắn.

” Bất quá, nếu bọn họ oan uổng chúng ta, chúng ta cũng không có thể tùy tiện làm cho người ta oan uổng. Bọn họ không phải nói ngươi trộm bảo bối sao? Vậy chúng ta hôm nay liền trộm bảo bối thật của

bọn hắn, làm thật tội danh này, xem bọn hắn có thể đem chúng ta mẫu tử làm gì?”

Đối mặt một đám người không nói đạo lý như vậy, không lấy ra thái độ cường ngạnh, thì chỉ có thể mặc người chà đạp, Vân Khê đã nhịn hồi lâu, nếu không phải thân ở trong tam đại Thánh Địa, có điều cố kỵ, nàng đã sớm một chưởng chụp chết tất cả đám người làm cho nàng nhìn không vừa mắt. Dám nói xấu tâm can bảo bối của nàng, để cho hắn bị ủy khuất, quả thực là tội đáng chết vạn lần!

Nàng lạnh lùng cười một tiếng, sau một khắc, thân hình của nàng bắt đầu Na Di, Như bóng dáng loại thổi qua hai tỷ muội Bạch Tịch Tình cùng đám người bên cạnh Dạ thống lĩnh.

” a, bảo bối của ta!”

” còn bảo bối ta!”

” ngươi thật to gan, lại dám trộm đồ Bổn thống lĩnh?”

“.....”

Bảo vật chồng chất ở trước mặt Vân Tiểu Mặc lại cao thêm một tầng, toàn bộ cũng là đồ vật quen thuộc của tỷ muội Bạch Tịch Tình cùng Dạ thống lĩnh.

” tốc độ thật nhanh! Thực lực của nàng rốt cuộc đạt tới trình độ như thế nào?” Mọi người kinh hãi.

Mấy người đang muốn xông về trước giật lại, nhưng Vân Khê há có thể để cho bọn họ như ý? Trong tay chẳng biết lúc nào nhiều ra một cây roi dài, trên không trung đột nhiên vung vút, dừng lại cước bộ mọi người.

” Vân Khê, lấy roi mềm của ta!” Bạch Tịch Tình sắc mặt xanh mét, thấy rõ trường tiên trong tay Vân Khê đúng là vật mình yêu mến, nàng giận không kềm được. Nàng không có ngờ tới Vân Khê lại lớn mật như thế, làm trò trước mặt của mọi người, công khai cướp bảo vật, quả thực to gan lớn mật!

” Vân Khê, ngươi có biết kết quả đắc tội tam đại Thánh Địa ta không?”

Vân Khê hừ lạnh, miệt thị nàng: “Vậy ngươi có biết kết quả đắc tội ta không? Các ngươi không phải là muốn nói xấu con ta trộm đồ sao? Hiện tại ta giúp các ngươi tìm được chứng cớ, xác định tội danh, các ngươi như thế nào cám ơn ta?”

Lớn lối, quá kiêu ngạo rồi!

Bạch Tịch Tình thịnh nộ, đưa tay túm lấy kiếm trong tay một gã đệ tử, hướng Vân Khê đâm tới.

Dạ Hàn Nhật có ý muốn nhúng tay, chẳng qua là lặng yên đứng ở bên người Vân Tiểu Mặc, để bảo vệ.

Bạch Tịch Tình mấy ngày này chịu phạt, võ nghệ cũng là tinh tiến không ít, võ cấp nhảy bước vào đến cảnh giới Thiên Huyền, nàng vừa ra tay, lập tức đưa tới mọi người sợ hãi than. Ở tam đại Thánh Địa, tuổi trẻ giống như Bạch Tịch Tình như vậy, bước vào Thiên Huyền chi cảnh cao thủ đếm không xuể, song cô gái cũng là số ít. Trừ ngày đó tư chất xuất chúng thiên tài cao thủ Dạ Tử hi, Bạch Tịch Tình tu vi coi như là không tệ, bởi vì Tam Đại Thánh Địa cùng những địa phương khác không có quá nhiều là khác biệt, đồng dạng là tôn sùng nam tôn nữ ti, cho nên trong các cô gái, rất khó tìm kiếm ra chân chánh cao thủ.

“Tốt! Bạch Sa đảo cũng có được một nữ kiếm khách giỏi!”

Trong đám người, cũng không biết là người nào mới vừa khen một câu, sau đó liền thấy được cảnh tượng phá vỡ.

“Ách, làm sao có thể?” Người này con ngươi đều nhanh muốn rơi ra xuống.

Chỉ thấy vốn là còn hùng hổ, Bạch Tịch Tình giơ kiếm ám sát Vân Khê, sau một khắc lại bị đối phương một tay bắt ở không trung, giống như đùa giỡn, không thể phí sức lực.

Mọi người cơ hồ sẽ không thấy rõ, Bạch Tịch Tình đến tột cùng là như thế nào rơi vào trong tay nàng, có ít người trong đầu thậm chí xuất hiện một ý niệm hoang đường, Bạch Tịch Tình cùng Vân Khê hai người rõ ràng chính là có giao hảo tới diễn vở hí kịch này, mà Bạch Tịch Tình chính là tự nhảy đến trong tay Vân Khê, dùng cái này tới hiển lộ rõ ràng lợi hại Vân Khê!

Không đúng, không đúng, ý nghĩ này thật sự là quá hoang đường!

“Thả ta xuống! Yêu nữ, ngươi mau buông!” Bạch Tịch Tình giãy dụa rống lên, giọng nói xa xa truyền ra vườn.

“Muốn cho ta thả ngươi ra? Có thể a! Ngươi bây giờ lập tức quỳ gối trước mặt con ta, cùng hắn nói xin lỗi, ta có lẽ có thể tha cho ngươi một cái mạng.” Vân Khê thái độ vô cùng cường thế.

“Yêu nữ, ngươi mơ tưởng! Ngươi như thế nhục nhã ta, chính là nhục nhã Bạch Sa đảo, mọi người của Bạch Sa đảo chúng ta sẽ không bỏ qua ngươi!”

Lúc này, trong đám người bỗng nhiên có người hô lên.

“Nhìn xem! Đây không phải là Phỉ Thúy Ngọc Hoàn lão phu nhân mất sao?”

Vân Khê theo tiếng trông đi qua, quả nhiên, dưới ánh mặt trời, ở đây trong một đống cao cao bảo vật, có một bôi u lam quang phá lệ bắt mắt. Vân Khê trước mặt sắc chợt Lãnh, tay giơ cao Bạch Tịch Tình hung hăng đối với tường rào khu vườn vứt qua: “Rất tốt! Ngươi vừa ăn cướp vừa la làng, thật là rắp tâm độc ác!”

Bạch tịch tình mới vừa cũng nhìn thấy một ít bôi u lam, một lòng nhất thời thót lên tới cổ họng, đang suy tư như thế nào vì mình giải vây, thì trọng tâm thân thể đột nhiên bị thẳng tắp quăng ra ngoài, đụng vào trên tường rào. Nàng nghe được xương cốt các nơi trong thân thể của mình truyền đến thanh âm gãy xương, đau đến không muốn sống.

Lúc này, mọi người cũng rối rít hiểu được, thì ra đây hết thảy đều là cạm bẫy của Bạch Tịch Tình. Chính nàng trộm Phỉ Thúy Ngọc Hoàn lão phu nhân, nhưng đem tội danh gài tang vật ở trên người một hài tử, hành vi cùng tâm địa ác độc như vậy, thật là khiến người khinh bỉ.

Dạ thống lĩnh lúc này tỉnh ngộ tới đây, sắc mặt đỏ bừng liếc về phía Vân Khê, trong lòng tràn đầy áy náy.

Bạch Tịch Vũ giờ phút này sắc mặt chỉ có thể dùng một từ để hình dung, đó chính là cực kỳ xấu hổ, nàng né tránh tầm mắt của mọi người, đỉnh đầu càng ngày càng cúi thấp xuống, không biết nên như thế nào đối mặt với vị hôn phu của mình.

Dạ Hàn Nhật ánh mắt chợt lóe, chân mày đẹp mắt cau lại nói: “Tình tiểu thư, sự thật bày ở trước mắt, ngươi giải thích như thế nào?”

“Ta..... “ Bạch Tịch Tình đau đớn không chịu nổi, bỗng nhiên đưa tay chỉ Bạch Tịch Vũ, nói, “Ngọc Hoàn là nàng cầm, cùng ta không liên quan! Các ngươi nếu không ptin lời ta…, có thể hỏi bọn họ, bọn họ đến tột cùng có thấy ta vào vườn lão phu nhân hay không? Lại có nhìn thấy nàng vào vườn lão phu nhân không?” Nàng chỉ vào hai gã đệ tử giữ cửa, vừa chỉ chỉ Bạch Tịch Vũ, đem hết tội danh trút lên trên người Bạch tịch Vũ. Nghĩ thầm Bạch Tịch Vũ là vị hôn thê của Dạ Hàn Nhật, hắn sẽ cho nàng chừa chút mặt mũi, nàng âm thầm hướng biểu muội dùng sức nháy mắt, hi vọng nàng có thể đem tội danh cho nhận lấy.

Bạch Tịch Vũ sắc mặt đỏ bừng, cũng đọc hiểu ánh mắt biểu tỷ, nàng thật khó khăn mở miệng trước mặt vị hôn phu mình thừa nhận chuyện không thể chấp nhận như thế, nàng làm không được, nhưng biểu tỷ dù sao cũng là vì giúp nàng, mới có thể gài tang vật vu hãm. Nói về tình nói lý, nàng hẳn là đem chuyện này nhận lấy mới phải.

Đang do dự, thì một thanh âm tục tằng từ ngoài vườn truyền vào, khiến cho cục diện càng thêm phức tạp: “Ai dám nói xấu tiểu thư nhà ta ăn trộm? Chính là bôi đen Bạch Sa đảo ta! Bản thân ta muốn nhìn xem, người phương nào có lá gan lớn như thế?”

Trên Tường rào, có một thân ảnh màu trắng như ưng bay tới, trong nháy mắt rơi xuống đất, đem mặt đất rung động. Người này hai bên tóc mai đã trắng, tuổi trên dưới sáu mươi, theo sát phía sau hắn còn có hai gã trung niên nam tử, trên người mọi người đều lộ ra hơi thở cường giả.

Vân Khê Song Đồng hơi co lại, chuyển thành thâm trầm.

“Thần trưởng lão! Ngài tới thật tốt quá! Yêu nữ kia chẳng những nói xấu biểu muội, hơn nữa còn lần nữa nhục nhã Bạch Sa đảo, đem tôn

nghiêm Bạch Sa đảo dẫm ở dưới lòng bàn chân, căn bản không đem Bạch Sa đảo để vào trong mắt, ngài nhất định phải thay các vãn bối hảo hảo mà dạy nàng một phen!" ánh mắt Bạch Tịch Tình như độc xà hung hăng ngó chừng Vân Khê, mép nổi lên nụ cười tiết hận.

Dạ Hàn Nhật mâu quang trầm xuống, tiến lên một bước nói " Thần trưởng lão, toàn bộ câu chuyện này trong đó có chút phức tạp, sự thật cũng không phải là như ngươi nghe, ngài thân là một trong trưởng lão của hội trưởng lão, kính xin vì công nghĩa, không được thiên nghe thiên tín"

Thần trưởng lão vung bàn tay to, căn bản không để vào trong mắt, vòng qua hắn, thẳng tắp ép hướng Vân Khê: " Ngươi đến tột cùng là người phương nào? Mới vừa rồi là ngươi nhục nhã đệ tử Bạch Sa đảo ta?"

" Đúng thì như thế nào?" ánh mắt Vân Khê híp lại, không chút nào yếu thế, trưởng lão trong hội trưởng lão sao? Vậy thì như thế nào? Chẳng lẽ nàng sợ hắn à?

Thần trưởng lão giọng nói âm lãnh: "Rất tốt! Xem ra ngươi chết đến trước mắt, còn không hiểu, người đâu, hảo hảo dạy dỗ nàng một phen cho lão phu! Dám nhục nhã đệ tử Bạch Sa đảo ta, giết không tha!"

Lão đầu này cư nhiên bao che như vậy, không hỏi nguyên do thị phi, liền che chở người nhà mình, Vân Khê hừ lạnh một tiếng, đáy mắt lệ quang chớp động, dùng đồng dạng âm điệu trở về hắn một câu: " Ta cũng nói cho ngươi biết! Dám nhục nhã mẫu tử ta, thiên đao vạn quả!"

Dạ Hàn Nhật rõ ràng biết nếu song phương tranh phong, tình thế hết sức căng thẳng, hắn lo lắng nên tiến lên trước, ngăn ở trong hai

người, khuyên can nói: “Nhị vị, có việc từ từ thương lượng, chớ để tổn thương hòa khí!”

Thần trưởng lão không chút khách khí phất tay áo: ” tiểu tử ngươi cút sang một bên cho lão phu! Hôm nay không hảo hảo dạy dỗ Xú nha đầu này một phen, thì khó tiêu mối hận trong lòng lão phu!”

Vân Khê mắt liếc Dạ Hàn Nhật, nhếch môi cười lạnh nói: “Chuyện này công tử không cần nhúng tay! Hôm nay nếu ta không cho lão đầu tử này một chút màu sắc để nhìn, chẳng phải là để người ta cho là hai mẹ con ta rất dễ khi dễ? Cái gì chó má Bạch Sa đảo, bất quá chỉ là những kẻ ăn trộm, tiểu nhân gài tang vật vu hãm! Chuyện hôm nay, ai đúng ai sai, tất cả mọi người đã thấy rất rõ ràng, công đạo tự tại lòng người. Ta hôm nay chính là muốn hảo hảo dạy dỗ một phen bọn chuột nhắt tự cao tự đại, coi trời bằng vung này! Để cho bọn họ biết, cái gì gọi là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên!”

Dạ Hàn Nhật mày nhíu lại được sâu hơn, hắn đang suy tư, rốt cục vẫn lui về phía sau một bước, âm thầm phân phó hạ nhân bên cạnh, đi trước bẩm báo với đảo chủ. Chuyện này phát triển đến đây, chỉ sợ cũng chỉ có đảo chủ ra mặt mới có thể điều đình.

Quyển 4 - Chương 30: Lớn Lối Thì Như Thế Nào?

“Ngươi, còn không xứng để lão phu ra tay!” Thần trưởng lão nhìn Vân Khê khí thế lớn lối như thế, lửa giận tràn đầy, bất quá theo hắn thấy, đối phó một tiểu bối, căn bản không cần hắn xuất thủ, hắn cũng không rảnh xuất thủ, hướng một gã trung niên nam tử râu ngắn phía sau vẫy vẫy tay, “Ngươi, giúp lão phu dạy dỗ nàng!” nam tử râu ngắn đứng chắp tay, âm lãnh cười nói: “Sư phụ, muốn như thế nào dạy dỗ nàng? Chặt nàng một cái cánh tay, hay là chặt nàng một cái chân?”

“A, hắn là đệ tử đích truyền của Thần trưởng lão! Hai mươi hai tuổi liền bước vào Mặc Huyền chi cảnh, ba mươi tuổi tấn chức Thiên Huyền, hiện nay đã là cao thủ Thần huyền nhị phẩm! Nàng dữ nhiều lành ít rồi...”

“Thần trưởng lão lần này làm thật rồi! Người người đều nói Thần trưởng lão bao che, xem ra quả thật không giả, nàng ta lần này sợ là khó thoát một kiếp!”

“Vậy cũng chưa chắc! Nàng mới vừa rồi thi triển công phu kia, huyền khí vô cùng hùng hồn, nói chính xác thật đã đạt tới trên Thần huyền.”

“Nàng bất quá mới chừng hai mươi tuổi, cho dù là thiên tài, cũng không thể ở trên Thần huyền, nàng chết chắc!”

Các đệ tử vây xem nghị luận rối rít, phần lớn mọi người đều cho là Vân Khê yếu thế, bởi vì trong ấn tượng bọn hắn, Thần trưởng lão chính là một vị siêu cường giả, như vậy đệ tử đích truyền Thần trưởng lão tất nhiên cũng phi thường cường đại.

“Tùy tiện dạy dỗ một chút, coi như xong, không được làm cho người ta cho là người Bạch Sa đảo ta, lấy mạnh hiếp yếu.” Thần trưởng lão lúc này cũng là nổi lên bộ dạng tiền bối cao nhân, ánh mắt nhìn Vân Khê là trần trụi miệt thị.

“Tốt, vậy thì nghe sư phụ, ta chỉ muốn một cánh tay của nàng!” nam tử râu ngắn nói.

“Phải không? Ngươi xác định ngươi thật có thể lấy một cánh tay ta?” Vân Khê tùy ý nói, “Vậy ngươi ra tay đi, ta chấp ngươi ba chiêu trước.”

“Chấp ta ba chiêu?” Nam tử thật giống như nghe được chuyện buồn cười nhất thế gian này, cuồng tứ cười ha ha. Tại chỗ rất nhiều đệ tử khác đều âm thầm lắc đầu, cảm thấy Vân Khê nhất định là trúng tà, nếu không sẽ không cuồng vọng tự đại như thế.

“Đến đây đi!”Vân Khê hướng hắn ngoắc ngoắc ngón tay.

Cử chỉ miệt thị này, chọc giận nam tử râu ngắn, hai mắt sát cơ lóe lên mà đến, trong tay trường kiếm phút chốc ra khỏi vỏ, mang ra một mảnh hàn quang. Kiếm nghiên một cái liền nhảy lên đâm, huyền khí hóa thành kiếm quang sắc bén, thẳng ép hướng trái tim Vân Khê, chiêu thứ nhất chính là xu thế tuyệt sát.

“Cẩn thận!”Dạ Hàn Nhật bật thốt lên, tim giật thót lại, hắn bưng kín tim của mình, lo lắng nhìn về Vân Khê.

Một chiêu tuyệt sát này, kiếm khí bốn phía, kiếm Khí vô hình Bạo bắn ra vô số kiếm Ảnh.

“Đi chết đi!”

Vô số kiếm khí bao phủ xuống, mắt thấy sẽ phải đem Vân Khê đâm thành con nhím, lại không nghĩ kiếm khí rơi vào khoảng không, đem không khí mà chém, còn Vân Khê thì xuất hiện ở chỗ xa ba bước!

Không có ai đã thấy nàng là như thế nào tránh khỏi.

Sao?

Thần trưởng lão lông mày rung động, lộ ra thần sắc bất khả tư nghị.

Dạ Hàn Nhật lấy lại bình tĩnh, không tiếng động thở phào nhẹ nhỏm.

Vân Tiểu Mặc khẩn trương nhìn mẫu thân, tay nhỏ bé vững vàng chộp vào chéo áo Dạ Hàn Nhật, thấy mẫu thân dễ dàng tránh thoát công kích của đối phương, hắn thở phào nhẹ nhỏm. Cái miệng nhỏ nhắn nhếch nhẹ, hắn nghĩ thầm mẫu thân lợi hại như vậy, đối phương làm sao có thể dễ dàng thương tổn được mẫu thân cơ chứ?

“Chiêu thứ nhất rồi, còn có hai chiêu, hảo hảo nắm chặc cơ hội!” Vân Khê vươn ra một ngón trỏ, ở trước mặt râu ngắn nam tử quơ quơ, nhất phái khí định thần nhàn.

“Buồn cười! Ta muốn giết ngươi!” Nam tử râu ngắn sắc mặt dử tợn, một lần nữa bị ngôn ngữ miệt thị cùng cử chỉ của nàng chọc giận, gầm lên giận dữ kèm theo trường kiếm của hắn đâm ra, kiếm khí chạy dài không dứt như Kinh Đào Hãi Lãng, một ngọn cao hơn một ngọn, sóng sau cao hơn sóng trước, xé rách không khí, oanh kích ở dưới chân Vân Khê, khí lãng mạnh mẻ trên mặt đất nổ tung, mạnh mẽ oanh kích ra một hố sâu.

Di?

Thần trưởng lão mí mắt nhảy lên, vị trí hố sâu, Vân Khê biến mất không thấy.

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Đến lúc này, hắn hoàn toàn phán đoán không ra võ cấp của Vân Khê đến tột cùng như thế nào, bởi vì nàng đến nay chưa từng triển lộ ra bất kỳ Huyền giai đặc thù nào, cũng là lần nữa lấy ra phương thức quái dị, không ngừng không coi ai vào đâu biến mất rồi lại xuất hiện, để cho hắn hoàn toàn sờ không được.

Ánh mắt Bạch Tịch Tình đột biến, lắc đầu, lần nữa nhìn chăm chú nhìn kỹ, cho là mình sinh ra ảo giác.

“Đã chiêu thứ hai rồi, ngươi còn có một cơ hội cuối cùng” thanh âm ngông cuồng, chẳng biết lúc nào xuất hiện ở phía sau lưng nam tử râu ngắn, hắn cả kinh nhanh chóng xoay người, liền lùi lại một bước, rồi nhanh chóng bước nhanh tới. Một bàn tay như ưng đưa về phía Vân Khê, cố gắng gần hơn, thân ảnh vật lộn trong nháy mắt bắt đến thân ảnh của nàng, để tránh nàng lần nữa chạy trốn.

Song, hắn lần nữa thất bại.

Tốc độ của hắn mau, tốc độ Vân Khê nhanh hơn, bàn tay của hắn cùng với thân thể của hắn phá không hướng phía trước lao xuống, vốn nên có người rơi vào trong tay hắn nhưng lại hư không tiêu thất.

Công kích không có hiệu quả.

“Ba chiêu đã qua, đến phiên ta ra tay rồi!” Vân Khê cười lạnh, thanh âm lần nữa từ phía sau hắn truyền tới, Như ma âm một loại xuyên thấu trái tim người ta.

Nam tử râu ngắn cuồng nộ rống to, huyền khí mạnh mẻ từ bên trong thân thể hắn nổ bung, khiến cho đám người vây xem phải thụt lui, rối rít phát ra tiếng thán phục.

Đây mới là hắn thực lực chân chánh, hắn bị chọc giận, cuối cùng sẽ đối với Vân Khê hạ sát chiêu rồi!

“Xú nha đầu, ta muốn ngươi kiến thức tuyệt chiêu chân chính của ta Phá cho ta …….” từ bên trong thân thể của hắn bạo liệt ra huyền khí trong nháy mắt quanh co lại thành một quả cầu lớn, như Giao Long xé rách không khí ù ù bay tới.

“Thật cường đại huyền khí! Lực lượng này đã vượt qua Thần huyền nhị phẩm.”

“Ta cảm giác trước mặt của đang chấn động.....

“Thật là tuyệt chiêu lợi hại! Lần này, nàng còn có thể trốn được hay không?”

Mọi người lại một lần nữa lui về phía sau, trong quá trình quay ngược lại, mặt đất như có dấu hiệu nứt ra, một vườn hoa đang đẹp, sợ là muốn bị phá huỷ một nửa, song một cổ lực lượng cũng là từ từ nhảy lên tới đỉnh núi.

“Rất tốt, ngươi rốt cục thi triển tuyệt chiêu! ta sẽ phá tuyệt chiêu của ngươi, để ngươi nhìn tận mắt tuyệt chiêu mà mình cực kì tự hào đến tột cùng là bị ta một chiêu đánh bại như thế nào! Ha ha ha.....” Vân Khê trong lúc cười to, cũng không có sử dụng bảo kiếm của nàng, mà là dùng roi mềm trong tay thoáng cái vung đi qua.

Mềm tiên này vung lên, mọi người lại cảm giác được không khí bên cạnh mình thoáng cái không có, người người đều thấy cái bóng

khổng lồ của cây roi trên không trung chợt lóe, sau đó...

Bốp!

A!

Tất cả huyền khí toàn bộ phá vỡ, chia năm xẻ bảy, áo bào trên người nam tử râu ngắn cũng giống như từng đạo bị huyền khí vỡ nát, bị xé thành mảnh nhỏ, tất cả tứ chi đều hiển lộ ở trong không khí.

“A!” Tức giận cùng rên rỉ, nam tử râu ngắn thẳng tắp bay ra ngoài, đụng vào phía trên tường viện, lại bị nặng nề bắn ngược trở lại. Trong miệng của hắn phun ra máu tươi, trước ngực để trần, một đạo vết roi thật dài lưu lại phía trên, nơi vết roi, huyết nhục mơ hồ.

Nam tử râu ngắn mới vừa bị một kích Lôi Đình kia, khí thế hung mãnh, lại cứ như vậy dễ dàng bị Vân Khê tùy tùy tiện tiện phá vỡ, hơn nữa còn chật vật cùng mất mặt như thế, râu ngắn nam tử ngực nhéo một cái, phún ra một búng máu lần nữa.

“Cũng bất quá như thế!” Vân Khê cười lạnh, trên cao nhìn xuống hắn, giờ phút này quần áo trên người nam tử râu ngắn lam lũ, phần lớn chỗ đều để trần ở trong không khí, chỉ chừa lại chỗ bộ vị quan trọng. các cô gái ở tại chỗ rối rít thét chói tai quay đầu đi, cũng là Vân Khê nàng không giống nữ nhân, mới dám lớn lối đỉnh đạc nhìn một người nam tử trần truồng lộ thể, mà sắc mặt không thay đổi chút nào như thế.

” Trước hết ngay cả một chiêu của ta đều chịu không được, còn dám so với ta, quả thực mất mặt xấu hổ! Chẳng lẽ Bạch Sa đảo các ngươi chỉ có chút tài nghệ này? Thật sự là quá để cho ta thất vọng!”

“Ngươi... Ta và ngươi liều mạng!” Râu ngắn nam tử xấu hổ và giận

dữ không chịu nổi, lật đật muốn bò dậy, cùng nàng liều mạng, nhưng mà kinh mạch toàn thân một khi vận hành liền đau đớn gần như muốn gảy lìa. Hắn hung hăng ngó chừng Vân Khê, một đôi mắt trợn dường như muốn phun ra lửa.

Vân Khê ra tay coi như là nhẹ, nếu không phải trong lòng có chỗ cố kỵ, lo lắng Thần trưởng lão giận, đối với Tiểu Mặc động thủ, nàng đã sớm đem đối phương đánh thành bùn lầy!

Cho nên, nhiều lắm là cũng chính là làm cho đối phương ở trên giường nghỉ ngơi mấy tháng, cũng sẽ không nguy hiểm tánh mạng.

” Ngươi Tu luyện đến tuổi này, mới có chút tài nghệ, ta xem ngươi cả đời này cũng không thể làm cái gì! Nghĩ đến ngươi tuổi già sức yếu, ta liền tha cho ngươi một mạng, cút nhanh lên trở về, dưỡng tốt thương thế của ngươi đi!”

Lời nàng so sánh với rắn độc còn độc hơn, trực tiếp đánh một kích trí mạng đối phương. Tu luyện Huyền giai, bình thường đối với một người thiên phú cực kỳ trọng yếu, người có thiên phú cao, thì đến tuổi này, đã sớm thăng tới Thần huyền tam phẩm trở lên, bởi vì Thần huyền tam phẩm là một cửa ải quan trọng của Thần huyền, người thiên phú không đủ thì không cách nào vượt qua, mà hắn mấy năm qua vẫn dừng lại ở Thần huyền nhị phẩm, thủy chung không cách nào bước vào Thần huyền tam phẩm, cũng chứng minh thiên phú của hắn là có hạn.

Hắn tu luyện đến tuổi như vậy, muốn có tinh tiến nữa, là phi thường khó khăn, có thể cần qua mấy năm nữa, mấy chục năm nữa mới có thể đột phá Thần huyền tam phẩm.

Vân Khê nói lời này…, giống như là một cổ lực lượng mạnh mẻ, vạch cho hắn một đạo vết sẹo, đau đến tim xé rách

“Ta hận! Phốc” râu ngắn nam tử trong lòng tự ái nhận lấy thật lớn vũ nhục, máu tươi từ hắn trong miệng điên cuồng mà phun, trong lúc này đả thương cộng thêm ngoại thương sợ là để cho hắn ở trên giường nằm hơn nửa năm.

Vân Khê nhướng đuôi lông mày lên, không nghĩ tới người nầy không chịu được một kích như thế, nàng bất quá là thuận miệng nói mấy câu, hắn liền giận đến phún huyết rồi, nhưng nếu nàng trăm phương ngàn kế một chút, vậy hắn vẫn không phải giận đến tắt thở ở tại chỗ sao?

“Yêu nữ! Ngươi dám làm tổn thương sư huynh ta?” phía sau Thần trưởng lão, một gã nam tử cao gầy khác xuất thủ, vừa ra tay, chính là phải giết bằng được!

Vô số huyền khí như rắn quanh co bay tán loạn, kết thành hình dáng mạng lưới, cuối cùng một chút biến ảo thành một mãng xà, miệng giương lên, cắn nuốt hướng Vân Khê.

Không khí kịch liệt giao động.

Lần này công kích, xuất kỳ bất ý, cũng là nổi lên hồi lâu. Bắt đầu từ khi hắn nhìn thấy sư huynh bị thua, hắn cũng đã có chủ mưu, cho đối phương Lôi Đình Nhất Kích, vì sư huynh báo thù, vì sư môn rửa nhục!

Lần này công kích, tất cả mọi người ở tại chỗ không có dự liệu được, ngay cả bản thân Thần trưởng lão cũng không có ngờ tới.

“Cẩn thận”Dạ Hàn Nhật lần nữa sợ hãi rống, muốn ngăn cản, dĩ nhiên đã không còn kịp rồi.

Mọi người vây xem kinh hãi, trơ mắt nhìn hóa mãng xà mở cái miệng rộng trống rỗng hướng đỉnh đầu Vân Khê nghiêng nuốt xuống, nhất tề nín hơi, lâm vào trong yên lặng.

Rống!

Ba!

Hai thanh âm điếc tai nhức óc đồng thời vang lên.

Ở mãng xà sắp cắn nuốt Vân Khê, trường tiên trong tay Vân Khê lần nữa huy động, đúng lúc vô cùng đánh bảy tấc trên mình rắn! Tuy là dùng huyền khí biến ảo thành mãng xà, nhưng hình dạng thần tướng cùng mãng xà chân thật đều giống nhau, roi mềm đánh xuống, liền đem lưới huyền khí một kích đánh tan!

Trường tiên cuối cùng không có ngừng nghỉ, phá không tiếp tục hướng đầu vai đối phương mãnh liệt đánh xuống, trường tiên hóa thành roi thép, nặng nề đánh ở đầu vai của đối phương, so với vừa rồi huyền khí càng sâu!

Nam tử cao gầy cả người bị ném đi, cao cao bay ra tường rào của vườn, nhìn không thấy hắn rơi xuống đất như thế nào, rơi xuống đất chật vật không chịu nổi, trong vườn chỉ còn tiếng kêu thê lương thảm thiết của hắn.

“A a a”

Vân Khê từ từ thu hồi trường tiên, đuôi mày nhướng lên thành một độ cong, khí định thần nhàn nói “Lại không chịu nổi một kích!”

“Xú nha đầu! Ngươi dám đả thương hai gã đồ đệ của lão phu? Lão phu muốn đích thân chấm dứt tánh mạng ngươi!” Thần trưởng lão

trong miệng rống to một tiếng, Như sư tử như hổ, có vô vàng uy nghiêm cùng lực chấn nhiếp, ” huyết sư tử, hiện thân cho ta!”

Phía sau lưng hắn, một bóng dáng khổng lồ từ trên trời xanh bao phủ xuống, một con vật hình thể sư tử từ từ hiện ra, bộ lông đỏ ngầu rỉ máu, nó mở miệng to như chậu máu, một tiếng sư tử rống rung trời động đất, để mọi người ở hiện trường sau khi nghe đều có cảm giác muốn cháng váng.

Thần trưởng lão lại lộ ra thú sủng của hắn, Huyết Sư Tử!

Một tiếng sư tử rống này chấn động thiên địa, đủ để kinh sợ toàn trường, một số người thực lực yếu, trực tiếp bị chấn động hôn mê bất tỉnh, thí dụ như Bạch Tịch Vũ, thí dụ như Bạch Tịch Tình...

“Huyết Sư Tử sao?” Vân Khê ngoắc nhếch nhếch môi, Song Đồng đột nhiên sáng lên, “Hổ Vương, cho ta xem thực lực chân chánh của ngươi, có phải hổ là vua hay không!”

Rống

Phía sau Vân Khê, một đạo bóng trắng tật tốc chạy nhảy, vượt qua đỉnh đầu Vân Khê, hướng huyết sư tử chộp tới, khí thế rất hung mãnh, xu thế như cuồng phong, lại như mủi tên rời cung, nhân lực căn bản không cách nào ngăn cản!

Oanh!

Một Hổ một sư tử ở giữa không trung đột nhiên chạm vào nhau.

Không khí kích động, bụi đất bay ra, mà lực va chạm kích thích cuồng phong, để cho tất cả mọi người mở mắt không ra.

Trong hiện trường, Vân Khê cùng Thần trưởng lão hai người như cũ giằng co mà đứng, không chút nào di động

Hai người ngẩng đầu lên, nhìn về phía giữa không trung kịch chiến.

Oanh! Oanh! Oanh!

Hai con cự thú hẳn là dùng phương thức nguyên thủy nhất dã man nhất đánh nhau, không ngừng mà dùng huyết nhục thân thể lẫn nhau chạm vào, một kích cuối cùng, Bạch Hổ từ đuôi đến đầu, dùng đầu hổ chỉa vào dưới bụng huyết sư tử.

Phanh!

Một tiếng vang thật lớn sau, thân thể huyết sư tử đụng vào trên tường rào vườn, không phải là độc nhất vô song, hẳn là cùng vị trí với râu ngắn nam tử vừa đụng vào lúc nãy.

Ùm ùm

Tường viện chịu không được sức nặng của huyết sư tử, ầm ầm sụp đổ. Mặt đất đi theo thanh âm huyết sư tử rơi xuống đất, rung động không ngừng, lúc này, mọi người mới rối rít mới từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại.

Ông trời, lần này liền xuất hiện hai con cự thú, một so sánh với một càng hung hãn hơn, thật sự là... Quá mức phô trương!

Đã lâu rồi, chưa từng thấy qua quyết đấu đã nghiền như thế?

Các đệ tử Huyễn Dạ Tinh Hải đều nhiệt huyết sôi trào, lúc này bọn họ đã vứt đi ý niệm trong đầu ủng hộ ai không ủng hộ người nào, chỉ là muốn xem tỷ thí đặc sắc, ai đánh càng đặc sắc, bọn họ liền vì người

đó vổ tay!

“Tốt! Đặc sắc!” Mặt khác trên tường viện, một cô gái áo lam ôm kiếm đón gió mà đứng, thư thế oai hùng, mặt mày sáng rỡ. Cũng không ai biết nàng khi nào thì bắt đầu xuất hiện ở nơi đó, một tiếng “Đặc sắc” này nói ra phần lớn tiếng lòng của mọi người nơi này, đích xác là một cuộc tỷ thí đặc sắc tuyệt luân!

Vân Khê hướng phía trên tường viện liếc một cái, nhận ra nàng, chính là Dạ Tử Hi lúc trước thử võ công của nàng. Có lẽ bởi vì trên người lẫn nhau có khí tràng tương tự. Nên Vân Khê đối với nàng rất có hảo cảm.

Dạ Tử hi vốn ở một mình luyện kiếm, chuẩn bị ngày mai tỷ thí, ai ngờ nghe được trong cung truyền đến tiếng động khổng lồ, quấy nhiễu nàng. Từ tò mò, nàng âm thầm lặng lẻ tới, ở một bên tinh tế quan sát, ai ngờ hẳn là mắt thấy một cuộc tỷ thí đặc sắc tuyệt luân như thế, nàng không nhịn được trầm trồ khen ngợi.

Phản ứng của Thần trưởng lão cùng Vân Khê hoàn toàn bất đồng, ánh mắt có lưả của hắn hướng Dạ Tử hi hung hăng mà trừng, như muốn ăn thịt người! Nghĩ đến hàng năm bảng xếp hạng đại hội tỷ võ, Dạ Tử hi đều chiếm đầu khôi, khiến cho Huyễn Dạ Tinh Hải lấy hết danh tiếng, đưa khí diễm Bạch Sa đảo bọn họ lần lượt chèn ép đi xuống, trong lòng sớm đã sinh ra ghen ghét. Hiện tại đồ đệ hắn chịu nhục, hắn cũng bại trận tiếp theo, mà nàng lại chạy tới bàng quan xem cuộc vui, trong lòng hắn lửa giận nhất thời liền thăng cấp ba, giận không kềm được.

“Thần lão đầu, ngươi nhìn ta làm cái gì? Chẳng lẽ ngươi nghĩ đấu với ta?” Dạ Tử Hi giơ giơ càm lên, giọng nói khinh bạc.

“Ngươi chờ đó! Lão phu trước thu thập nàng, sau lại thu thập ngươi!”

Thần trưởng lão tức giận thu hồi tầm mắt, quay đầu liếc nhìn huyết sư tử một thân đầy máu ngã xuống đất, lửa giận trong lòng hắn thăng tới cực điểm. Mình từ trước đến giờ tự đắc có huyết sư tử, mà lại thua ở dưới thú sủng của đối phương, đây thật là nhục nhã rất lớn đối với hắn!

“Hừ! Ngươi cho rằng có Hổ Vương, là có thể chiến vô bất thắng sao? Xú nha đầu, ngươi sẽ vì cuồng vọng của ngươi mà trả giá thật nhiều!”

Phốc! Phốc! Phốc!

Thần trưởng lão thân thể chấn động, toàn thân mỗi cái huyệt vị đều kịch liệt nhảy lên, huyền khí mạnh mẽ không ngừng tràn ra ngoài, ngưng tụ, vận sức chờ phát động, Như mây đen bao phủ trước khi bảo táp xảy ra.

Vân Khê Lãnh Tĩnh nhìn, thanh âm có xuyên thấu lực nói: “Đối phó ngươi, ta còn ngại ô uế tay của mình”

“Hổ Vương!”

“Huyền Dực!”

“Tiểu Bạch!”

“Cho ta hung hăng đánh! Không cần để mặt mũi cho ta!”

Lớn lối! Vô cùng lớn lối! Tuyệt đối lớn lối!

Đang ngưng tụ lực lượng, bộ mặt Thần trưởng lão phút chốc vặn vẹo, cả người trong nháy mắt bành trướng thành một hình dáng, giống như là một quả bom, tùy thời cũng sẽ nổ mạnh.

“Xú nha đầu, đi chết đi!”

Oanh

Hình dáng quả cầu bắn ra đến giữa không trung, ở phía trên đỉnh đầu Vân Khê quăng xuống một đạo bóng đen khổng lồ, mắt thấy sẽ mạnh mẽ nện xuống.

Lúc này, hai cái Thần Long chợt xuất hiện, một trước một sau, đem quả cầu kia chặn lại ở giữa không trung, hai con quấn quanh. Một lần rồi một lần, đan vào thành cổ dây thừng, mỗi một con đều hướng về phía bên trong dùng sức, tự mình đem hình dáng quả cầu đè ép cho dẹp xuống.

“A, làm sao có thể?” huyền khí trong cơ thể của Thần trưởng lão còn không kịp buông thả toàn bộ, đã bị hai cái Thần Long cho đè ép đến hơi thở rối loạn, huyền khí xông về lại trong cơ thể hắn, đấu đá lung tung.

“Ta còn muốn chơi bóng cầu! Cầu Cầu làm sao nhanh biến mất như vậy? Ngươi mau làm Cầu Cầu! Nhanh lên một chút làm Cầu Cầu!” Tiểu Bạch bất mãn khiếu nại nói, mới vừa còn không có chơi đùa nghiện đây. Trên mặt đất mọi người rối rít hướng Thần trưởng lão quăng đi ánh mắt đồng tình, hắn cũng đã sắp bị ép thành tấm ván rồi, còn bảo hắn một lần nữa biến trở về quả bóng, còn không bằng trực tiếp lấy tánh mạng của hắn cho nhanh gọn!

Quyển 4 - Chương 31: Lão Phu Nhân Giá Lâm

“Tiểu Bạch, ngươi muốn chơi bóng cầu, vậy trước tiên làm cho người ta thả lỏng một chút. Kẹp chặt như vậy, làm cho người ta làm sao làm Cầu Cầu?” Vân Khê thay Tiểu Bạch nghĩ kế nói.

“Như vầy phải không? Hmm, ta đây biết rồi!”

Mỗi bên một cái, hai cái Thần Long đột nhiên tách ra, Thần trưởng lão bị kẹp ở giữa rốt cục có cơ hội thở dốc.

“Chết tiệt! Lão phu không tha cho các ngươi, a aaaaaaaaa”

Thân thể hắn chưa kịp rơi xuống, lời vừa nói ra được phân nửa, hai con Thần Long giống như là có hẹn ước, đồng thời hướng hắn quăng đuôi rồng, lần nữa giống nhân bánh bích quy đem Thần trưởng lão vững vàng kẹp lại.

“Ba ” thanh âm thanh thúy vang dội!

Như thế, thường xuyên qua lại, giòn vang thanh âm không ngừng, Thần trưởng lão bị hai Thần Long hành hạ đau đến không muốn sống.

Mọi người bên dưới đánh rùng mình một cái, quá tàn nhẫn! nếu bọn họ thân ở vị trí của Thần trưởng lão, bị hai cái Thần Long khi dễ như thế, bọn họ tuyệt đối không chịu nổi.

Lúc này, từ ngoài vườn tất tất tác tác truyền đến một mảnh tiếng

bước chân: “Ơ, đây là đã xảy ra chuyện gì? Làm sao đem vườn của lão bà tử ta phá thành bộ dạng này?”

Chúng thị nữ vây quanh lão phu nhân tóc mai nhiễm bạch từ ngoài vườn đi tới, lão phu nhân dung quang toả sáng, sắc mặt hồng nhuận, trừ tóc mai có chút trắng, không có cách nào đem thực tế tuổi của nàng liên tưởng đến cùng một chỗ. Nàng đi lại nhẹ nhàng vững vàng, có thể thấy được là có tập võ, hơn nữa sâu không lường được, cho nên thoạt nhìn cùng lão phụ nhân bình thường xê xích khá xa, thân thể đặc biệt khỏe mạnh.

Vân Khê nhìn lão phu nhân, cảm giác được ánh mắt nàng lợi hại nhất nhất quét toàn trường, có loại lực uy hiếp nắm trong tay mọi thứ, trong nội tâm nàng hơi kinh hãi, không biết lão phu nhân lần này tới là hỉ hay là lo...

Trên bầu trời, Thần trưởng lão nghe được thanh âm lão phu nhân, thật giống như chiếm được phù cứu mạng, điên hô cứu mạng.

“Nga, phía trên này chính là người nào a? Lão bà tử ta già nên hoa mắt a, xem không quá rõ ràng, ai có thể nói cho ta biết không?”

Lão nhân hoa mắt?

Vân Khê hoàn toàn không tin, lão phụ nhân mắt mờ tay yếu, làm sao có thể làm cho nàng cảm giác được kinh hãi?

“Nương, con mắt của ngài lại không tốt? Đây chính là Thần trưởng lão của Bạch Sa đảo, chính là người tự cho là đệ nhất thiên hạ, không người nào có thể là kẻ địch của Thần trưởng lão!” Dạ Tử Hi nhẹ nhàng nhảy xuống đầu tường, dạo bước đến bên cạnh lão phu nhân, dắt lấy nàng, buồn cười nói.

“Thần trưởng lão?” Lão phu nhân híp mắt nhìn kỹ một phen, sau đó lắc lắc đầu, “Không thể nào! Cái này quyết không thể nào! Thần trưởng lão võ nghệ đệ nhất thiên hạ, không người nào có thể là kẻ địch, làm sao có thể bị không ngừng trêu đùa như thế? Tử Hi, nha đầu ngươi còn nhỏ tuổi sao so với lão bà tử ta còn muốn hoa mắt hơn chứ? Ngươi cũng không thể tùy tùy tiện tiện chửi bới Thần trưởng lão, như vậy sẽ phá hư quan hệ Huyễn Dạ Tinh Hải ta cùng Bạch Sa đảo, trăm triệu không thể nói lung tung.”

Dạ Tử Hi hé miệng cười xì một tiếng, sau đó rất đứng đắn gật đầu nói: “Nữ nhi biết sai rồi! vẫn là Nương anh minh thần võ, lấy đại cục làm trọng, nếu người kia không phải là Thần trưởng lão, vậy chúng ta cũng đừng quản.”

Thần trưởng lão ở bên trên tiếp tục rơi xuống vùi lấp, nghe được hai mẹ con lão phu nhân nói, vừa vội vừa giận: “Lão... Lão... Phu... Phu... Thật... Phải.. Phải.. Thần... Thần... Trưởng lão!”

Tiểu Bạch càng ngày càng hưng phấn, cơ hồ là hắn chưa nói đến hai chữ, sẽ bị bao lại, thanh âm này còn mang theo hồi âm. Huyền Long vốn là thích Tiểu Bạch, bởi vì nó thân phận đặc thù ở Long Tộc, cho nên hết sức cưng chiều Tiểu Bạch, chỉ cần nó cao hứng, nó liền phụng bồi, nghĩ chơi như thế nào liền chơi như vậy.

Hai mẹ con Lão phu nhân tay cặp tay, đầu vai riêng mình rõ ràng dấu hiệu lay động.

Vân Khê coi như là đã nhìn ra, lão phu nhân giả ngây giả dại, nói rõ chính là nhìn Thần trưởng lão không vừa mắt, sớm muốn dạy dỗ hắn, chỉ bất quá lần này vừa lúc bắt được cơ hội, liền mượn tay nàng để giáo huấn Thần trưởng lão.

Có ý tứ! Nàng nhếch nhếch môi, quay đầu trong đám người tìm kiếm

thân ảnh nhi tử, mới vừa đánh nhau một phen, cũng không biết có hù đến nhi tử hay không.

Vừa nghiêng đầu tìm kiếm, khóe miệng của nàng đột nhiên co rút, tiểu tử này nào có nửa điểm bộ dáng sợ hãi, vóc dáng nho nhỏ đang nửa ngồi, vội vàng thu thập bảo bối của mình đây.

Cũng đúng, chủ vườn trở lại, nếu hắn không vội vàng thu hồi bảo bối của hắn, sợ tới lúc đó cũng bị người ta tịch thu.

Vân Khê giơ tay lên, vỗ vỗ ót, thất lễ, quá thất lễ!

Dạ Hàn Nhật mấy bước đi tới bên cạnh lão phu nhân, hạ thấp thanh âm nói: ” bà nội, đừng đùa được quá mức, vạn nhất thật đem Thần trưởng lão giết chết, những người kia của Bạch Sa đảo chắc là không chịu để yên.”

“Ngươi ơ, chính là quá thiện lương.” Lão phu nhân đau lòng vỗ vỗ tay của hắn, lộ ra hiền lành.

Lúc này, tỷ muội Bạch Tịch Tình dằng dặc tỉnh lại, thấy một màn trên bầu trời, không khỏi tức hộc máu. Đây mới thật là Thần trưởng lão như thần Như Phật tôn kính sùng bái ở trong suy nghĩ các nàng sao? Hắn hiện tại cư nhiên bị hai con rồng làm như món đồ chơi chơi đùa, đây cũng quá khó tin.

” lão phu nhân!” Bạch Tịch Vũ dẫn đầu phát hiện thân ảnh lão phu nhân, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, hướng nàng nhào tới. Trong ngày thường lão phu nhân đối với nàng rất không tệ, đã sớm đem nàng coi là cháu dâu tương lai mà đối đãi.

” Tiểu Vũ, đừng sợ! Lão phu nhân ở chỗ này.” Lão phu nhân cho là nàng bị hình ảnh mới vừa rồi làm cho sợ hãi, Bạch Tịch Vũ thuở nhỏ

thể chất kém nhiều bệnh, lại không có tập quá võ, nhìn thấy hình ảnh máu tanh như thế, sợ là bình thường, lão phu nhân rất tỉ mỉ, dốc lòng an ủi nàng.

Bạch Tịch Tình cũng cùng đi theo tới đây, ngẩng đầu nhìn thảm trạng Thần trưởng lão, không nhịn được lên tiếng xin xỏ cho: “Lão phu nhân, xin ngài mau cứu cứu Thần trưởng lão đi! nếu còn như vậy, Thần trưởng lão sẽ không còn Mệnh.”

Không có chỗ dựa Thần trưởng lão, các nàng chẳng phải là càng thêm tứ cố vô thân?

Lão phu nhân thần sắc nghiêm túc, đưa mắt nhìn về Vân Khê, nàng liếc thấy liền biết Vân Khê mới thật sự là người thao túng Thần Long, bởi vì nàng ấy đứng ở trong vườn, di thế mà độc lập, khí độ phi phàm, thoáng cái liền hấp dẫn ánh mắt của nàng. Nàng sở dĩ chậm chạp không cùng nàng giao thiệp, vì chính là muốn cho Thần trưởng lão thật nhiều dạy dỗ, mài dũa tính tình nóng nảy kiệt ngao bất tuần của hắn.

” Vị cô nương này, có thể cho lão bà tử ta mặt mũi, tha hắn một lần hay không? Huyễn Dạ Tinh Hải Chúng ta cùng Bạch Sa đảo cùng là tam đại Thánh Địa, từ trước đến giờ đồng khí liên chi, nhưng nếu có người Bạch Sa đảo ở Huyễn Dạ Tinh Hải xảy ra chuyện, chuyện này truy cứu tới, liền bất lợi hài hòa giữa tam đại Thánh Địa. Hi vọng cô nương có thể thông cảm lão bà tử khó xử, trước buông tha hắn.”

Lão phu nhân dùng giọng nói thương lượng, trần thuật nói rõ trong đó quan hệ lợi hại, không có bất kỳ ý bức bách, thoáng cái liền khiến cho Vân Khê có hảo cảm thật tốt, nhưng nếu nàng cũng cùng đám người Thần trưởng lão một loại, muốn đối với nàng phát hiệu lệnh, nàng cũng mặc kệ đối phương đến cùng đúng là đảo chủ phu nhân hay không, không để ý tới không hỏi.

“Nếu là lão phu nhân có lời, tại hạ tự nhiên là muốn làm theo.” Vân Khê khẽ mỉm cười, ngửa đầu lên hướng về phía trên bầu trời Tiểu Bạch cùng Huyền Dực nói, “Các ngươi trở lại đi! Hôm nay tạm thời thả hắn trước, nhưng nếu tiếp theo hắn còn như thế, đối với ta nói năng lỗ mãng, đến lúc đó cho các ngươi tùy tiện chơi!”

Nàng mượn lệnh triệu hồi Thần Long, không quên cho Thần trưởng lão cảnh cáo, nếu tiếp theo hắn đụng vào nàng nữa, đối với nàng nói năng lỗ mãng, như vậy kết quả của hắn cũng không phải là đơn giản như hôm nay.

Tiểu Bạch cùng Huyền Dực nghe lệnh, mỗi con tự mình rút lui, trở về tại chỗ, Thần trưởng lão thình lình mất đi lực chống đở, từ giữa không trung nặng nề rơi xuống. Trong nháy mắt rơi xuống đất, xương cốt hắn ken két rung động, các nơi trọng yếu của thân thể khí huyệt ẩn có thanh âm bạo liệt. Chân khí trong cơ thể hắn rối loạn, một thân công lực, coi như là hoàn toàn phế đi.

” sư phụ”

” sư phụ”

Nam tử cao gầy từ ngoài vườn từ từ bò trở về, mà râu ngắn nam tử nghĩ động cũng bất động, chỉ có thể trơ mắt nhìn sư phụ chịu nhục, trong lòng tràn đầy ghen ghét.

Bạch Tịch Tình thấy thế, vội vàng tiên phát chế nhân, chỉ vào Vân Khê lên án nói: “Lão phu nhân, nàng thật sự là gan lớn, đem Thần trưởng lão đã thương nặng đến vậy, hi vọng lão phu nhân có thể theo lẽ công bằng làm việc. Giết nàng này, vì Thần trưởng lão báo thù”

” Đúng! Bạch Sa đảo cùng Huyễn Dạ Tinh Hải cho tới bây giờ cũng là đồng khí liên chi, hiện tại có người ngoài đã thương người Bạch Sa đảo, Huyễn Dạ Tinh Hải nên cùng chung mối thù, nhất trí đối ngoại. Giết nàng, mới có thể tiêu tan mối hận trong lòng sư phụ ta! Mới có thể giữ được uy vọng tam đại Thánh Địa!” Râu ngắn nam tử tức giận nói, một đôi mắt phun cháy, không thể không đưa Vân Khê vào chỗ chết.

Bạch Tịch Tình âm tàn ngó chừng Vân Khê, lại nói: “Lão phu nhân, ngài xử sự nhất định công bằng hợp lý, tất cả mọi người đối với ngài sùng kính có thêm. Hi vọng ngài không nên thiên vị ngoại nhân, lấy thủ hộ danh dự của tam đại Thánh Địa ta làm trọng, không thể để cho ngoại nhân tùy ý khi dễ người tam đại Thánh Địa ta!”

Cái mũ thật lớn trùm lên nha, lần này sẽ đem tư oán thăng đến vinh nhục tam đại Thánh Địa, không hổ là người Bạch Sa đảo, tính cách như xảo trá âm tàn như cá mập!

Hừ!

Vân Khê hừ lạnh một tiếng, trong tay trường tiên lần nữa huy động.

Ba! Ba! Ba! Ba!

Liên tục bốn tiên, nàng vứt Bạch Tịch Tình cùng thầy trò ba người Thần trưởng lão ccột vào một chỗ, nàng phi thân nhảy lên, trên cao nhìn xuống, một cước giẫm đạp ở trên người bốn người, khí thế cuồng ngạo, làm người ta không rét mà run.

Hừ, muốn tánh mạng của nàng? Nàng cần gì phải theo chân bọn họ khách khí nữa?

“Ha ha ha Các ngươi muốn mạng của ta? Ta đây trước hết muốn

mạng của các ngươi, để xem ai có thể cười đến cuối cùng?” Vân Khê trong lúc cười to, hai mắt chợt bắn nhanh ra hàn quang sắc bén, bốn người Bạch Tịch Tình kinh sợ cả người run rẩy.

Bọn họ biết, Vân Khê cũng không phải là tùy ý uy hiếp, nàng tuyệt đối có thực lực này, lại không bất kể thực lực bản thân nàng đến tột cùng có nhiều quỷ bí khó lường, chỉ bằng vào nàng có ba thú sủng kia, hiện tại cũng đủ để đạp bằng cả hoa viên.

Bọn họ còn không muốn chết, nếu hiện tại chết, một chút cũng không đáng. Không bằng đợi đến những cao thủ gia tộc chạy tới, bọn họ tìm cơ hội trả thù, bọn họ cũng không tin, lấy toàn thủ lực trong tộc, còn diệt không được một Dã nha đầu nàng?

” Chờ một chút! Ngươi đừng có giết chúng ta! Tha cho chúng ta một mạng đi.” Bạch Tịch Tình chẳng biết xấu hổ cầu xin tha thứ.

Vân Khê hí mắt ngó chừng nàng, ánh mắt nàng né tránh, đủ để cho nàng xuyên thủng tâm tư đối phương. Ừ muốn trả thù nàng sao? đến đây đi! Nàng cũng muốn nhìn một chút, những cao thủ Bạch Sa đảo biết nàng là một người duy nhất có thể thúc dục thập đại thần khí, mở ra cửa vào, cứu vớt người tam đại Thánh Địa, thì sẽ phản ứng như thế nào?

Là quỳ khóc cầu van xin nàng, hay là đưa nàng vào chỗ chết?

Khóe môi hiện lên một độ cong tà ác, nàng thật rất có hứng thú muốn biết.

Quyển 4 - Chương 32: Lần Đầu Tiên Hối Lộ Thất Bại

“Tha các ngươi một mạng cũng được! Ngươi bây giờ ở trước mặt của mọi người, thừa nhận ngươi chính là người trộm Phỉ Thúy Ngọc Hoàn của lão phu nhân, hơn nữa quỳ gối trước mặt con ta, hướng hắn nói xin lỗi, nói ngươi trăm phương ngàn kế, gài tang giá họa, nói xấu hắn!” Vân Khê lạnh lùng nói. Nàng cũng không tin Bạch Tịch Tình thật cam tâm chịu thua, cứ như vậy dễ dàng bỏ qua cho nàng ta, chẳng phải là quá có lợi cho nàng ta sao?

Bạch Tịch Tình sắc mặt cực kì khó coi, làm cho nàng hướng đối phương cầu xin tha thứ, đã là giới hạn của nàng, bây giờ còn muốn cho nàng trước mặt mọi người, thừa nhận mình là trộm, thậm chí còn làm cho nàng quỳ trước một hài tử, cái này so sánh với giết nàng còn muốn khó chịu hơn.

“Tốt, vậy ngươi buông ra trước.” đáy mắt nàng tinh quang chớp động.

Vân Khê lạnh lùng cười một tiếng, thu roi mềm trong tay, lộ ra thần sắc hết thảy đều nắm trong bàn tay.

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, Bạch Tịch Tình vừa mới đạt được tự do, liền cả người như mủi tên xông về Vân Tiểu Mặc, trong ống tay áo rộng rãi, một cây chủy thủ lộ ra ánh sáng...

Bốp! Tốc độ của nàng mau, tốc độ Vân Khê còn nhanh hơn!

Còn chưa chờ Bạch Tịch Tình xông đến trước mặt Vân Tiểu Mặc

năm bước, roi tiên trong tay Vân Khê đã quấn lên cổ Bạch Tịch Tình, từng tấc từng tấc siết chặt.

“Buông! Yêu nữ, ta với ngươi bất cộng đái thiên!” Bạch Tịch Tình từ cổ trở lên mặt càng ngày càng hồng, dử tợn đáng sợ vì khó thở.

Vân Khê hừ lạnh: “Người dám đả thương con ta, chỉ có một kết quả...” thanh âm như tới từ địa ngục, đem Bạch Tịch Tình hoàn toàn đánh vào hầm băng lâu năm.

Liếc nhìn ánh mắt nhi tử căng lớn, Vân Khê giọng nói ôn hòa nói: “Tiểu Mặc, nhắm mắt lại.”

“Nha.” Vân Tiểu Mặc đáp lời, vội vàng biết điều một chút dùng tay nhỏ bé che lên hai mắt của mình, vẫn không quên chuyển cáo một tiếng, “Mẫu thân, đã nhắm lại, Tiểu Mặc cái gì cũng nhìn không thấy.”

Vân Khê nhẹ nhàng nhếch môi, sóng mắt lưu chuyển, mị hoặc tùng sinh, không biết mê hoặc tim bao nhiêu người tại chỗ, song ai có thể nghĩ đến giờ phút này trong tay của nàng đang lôi một tánh mạng đang sống sờ sờ đây?

Dạ Hàn Nhật chân mày nhíu lại, quay đầu cùng cô và lão phu nhân nhìn lẫn nhau, Bạch Tịch Tình đúng là ghê tởm, nhưng nàng dù sao cũng là người tam đại Thánh Địa, nếu chết, không biết sẽ dính dấp ra bao nhiêu chuyện.

Bạch Tịch Vũ thấy vậy, làm cho sợ đến cả người run run, vội vàng lắt tay lão phu nhân cầu trợ: “Lão phu nhân, xin ngài mau cứu cứu biểu tỷ ta đi! Van xin ngài! Hiện tại chỉ có ngài có thể cứu nàng.....”

Lão phu nhân địa vị cao thượng, chỉ cần nàng ra lệnh một tiếng, những cao thủ Huyễn Dạ Tinh Cung cũng sẽ nghe theo hiệu lệnh

nàng, dưới mắt cũng là chỉ có nàng có thể khắc chế Vân Khê vô pháp vô thiên.

Lão phu nhân thần sắc có chút do dự, đang muốn mở miệng, Dạ Hàn Nhật để sát vào nàng bên tai nói nhỏ mấy câu, lão phu nhân lộ ra vẻ quái lạ: “Thật không?”

“Tôn nhi không dám nói bừa.”Dạ Hàn Nhật hướng Vân Khê nhìn một cái, thần sắc có chút xa xăm.

Lão phu nhân cũng dùng ánh mắt quái dị nhìn về phía Vân Khê, cũng là không có ý định muốn ngăn cản.

Vân Khê cũng mặc kệ những thứ này, nàng muốn người nào chết, dù là Ngọc Hoàng Lão Tử cũng đừng nghĩ đến ngăn trở!

Mọi người kinh hãi nhìn Bạch Tịch Tình ở dưới roi mềm liều chết giãy dụa, từ từ mất đi tức giận, mọi người không khỏi sởn gai óc, nữ nhân này cũng quá ác rồi, cho dù là một kiếm giết đối phương, cũng so sánh với như bây giờ từ từ hành hạ chết thống khoái hơn.

Bạch Tịch Vũ kinh hô một tiếng, tắt thở.

Hoảng sợ nhất là thầy trò ba người Thần trưởng lão, bọn họ rất lo lắng Vân Khê cũng sẽ giống như giết Bạch Tịch Tnh giết bọn hắn.

“Lão phu nhân, ngài cứ như vậy trơ mắt nhìn nàng sát hại người tam đại Thánh Địa? Ngài dung túng nàng như thế, các trưởng lão Bạch Sa đảo ta tuyệt đối sẽ không chịu để yên!”

“Chỉ cần chúng ta còn sống, chúng ta nhất định sẽ giết yêu nữ này! Huyễn Dạ Tinh Hải cũng từ đây đừng nghĩ được an bình!”

“Thù này không báo, lão phu thề không làm người!”

Thầy trò ba người Thần trưởng lão hai mắt đỏ ngầu nói.

Lão phu nhân giơ tay lên, đụng vào vị trí huyệt Thái Dương, thân hình lắc lư, ngã vào đầu vai Dạ Tử Hi: “Ôi, đầu của lão bà tử ta đau quá, có phải hay không trúng gió rồi? Nhanh lên một chút đở ta đi vào nhà nghỉ ngơi một chút.”

“Nương, ta đở ngài đi vào nghỉ ngơi, bên ngoài gió lớn, đúng là không nên ở lâu.” Dạ Tử hi cười trộm, quay đầu hướng về phía những đệ tử còn lại quát lên, “Các ngươi còn đợi ở chỗ này làm cái gì? Nên làm gì thì đi làm! Nhớ kỹ, người nào nếu đem chuyện hôm nay lão phu nhân nhức đầu loạn truyền, các ngươi nên biết hậu quả!”

Vân Khê ý vị thâm trường nhìn hai mẹ con, các nàng giả bộ nhức đầu, một nói năng xảo diệu, nói cho cùng chính là đối với chuyện lần này xem như không biết, nàng thích làm như thế nào thì lam như thế đó, cùng Huyễn Dạ Tinh Cung họ không liên quan, họ chỉ cho là cái gì cũng không còn nhìn thấy, cái gì cũng không còn nghe thấy.

“Hàn Nhật, mang theo Tiểu khách nhân cùng nhau vào nhà.” Dạ Tử Hi lại nói.

“Hàn Nhật, mau đưa Tịch Vũ dìu vào phòng.” Lão phu nhân liền phân phó một câu sau, mới đi theo nữ nhi vào phòng.

Vân Tiểu Mặc tay che ánh mắt để xuống, ánh mắt chân thuần chớp chớp, nhìn về phía mẫu thân.

“Tiểu Mặc, con đi vào nhà trước, mẫu thân sẽ tới sau.”

Đợi tất cả mọi người rời đi vườn, trong vườn chỉ có Vân Khê cùng

thầy trò ba người Thần trưởng lão, Thần trưởng lão mí mắt không được nhảy lên, cảm thấy dự cảm xấu.

“Yêu nữ? Ngươi quả thật muốn giết chúng ta?”

“Ngươi cho rằng như thế nào?” Vân Khê cười lạnh.

Thần trưởng lão hoảng sợ nói: “Không! Ngươi không thể giết chúng ta! Ngươi giết chúng ta, chính là đắc tội Bạch Sa đảo, một mình ngươi, như thế nào cùng Bạch Sa đảo chống lại?”

“Hiện tại nơi này chỉ có bốn người i chúng ta, ta muốn các ngươi sống, các ngươi liền sống, ta muốn các ngươi chết, các ngươi cũng chỉ có thể chết! Cho dù ta giết các ngươi, cũng sẽ không có người biết! Ngươi đi tìm ai tới thay các ngươi báo thù?” Vân Khê tàn nhẫn nói cho hắn biết sự thật.

“Không! Ngươi sẽ không giết chúng ta! Cõi đời này không có gió không lọt tường, cho dù lão phu nhân cố ý thay ngươi giấu diếm chân tướng, thì cũng có người điều tra ra.....”

“Điều tra ra thì như thế nào? Trên người của ta có thập đại thần khí, chính là một người duy nhất có thể trợ giúp tam đại Thánh Địa vượt qua cửa ải khó khăn, ngươi cho là người Bạch Sa đảo sẽ vì báo thù cho ngươi, mà đem người toàn tộc vứt bỏ sao?”

“Ngươi nói cái gì? Trên người của ngươi có thập đại thần khí?”

Oanh!

Thần trưởng lão nghe nói lời ấy, như bị sét đánh! Hắn hiện tại rốt cục hiểu, vì sao Vân Khê dám suồng sã tứ phía cùng Bạch Sa đảo đối địch như thế, thậm chí dám ở Huyễn Dạ Tinh Cung tùy ý giết người,

thì ra là nàng là có kim bài chống lưng, hơn nữa vật mà nàng dựa vào là thứ mà tuyệt đối hắn không dám nghĩ đến.

Xong! Hắn lần này là thật hoàn toàn xong, chết chắc!

Chỉ một thoáng, hắn mặc niệm câu này ngàn lần.

” Ba người Các ngươi tự mình đem hoàn thuốc ăn vào, ta liền tha các ngươi một con ngựa.” trong tay Vân Khê đưa ra ba viên hoàn thuốc màu đỏ, trong không khí bay nhàn nhạt mùi thuốc, không biết đến tột cùng là mùi thuốc gì.

“Đây là thuốc gì? Ngươi đến tột cùng muốn làm gì chúng ta?” Thần trưởng lão cảnh giác ngó chừng hoàn thuốc, không dám tùy ý dùng.

“Yên tâm đi, chẳng qua là có thể làm cho các ngươi quên mất một chút chuyện phát sinh gần đây, sẽ không đả thương tánh mạng. Dĩ nhiên, ngươi cũng có thể không ăn...” Vân Khê giọng nói đột nhiên Lãnh, “Mà ta, sẽ không dễ dàng lưu lại tánh mạng của người đối với mình có uy hiếp.”

Ba người liếc nhau một cái, bọn họ hiện tại cũng bị thương, thương thế khác nhau, cũng không tiếp tục có sức đánh trả. Dưới mắt không người nào có thể cứu bọn họ, bọn họ chẳng khác gì cá nằm trên thớt, mặc người làm thịt. Chỉ bằng vào Vân Khê việc mới vừa giết Bạch Tịch Tình, ánh mắt tà ác lom lom nhìn không chớp, thì bọn họ tuyệt đối tin tưởng nếu bọn họ không phục tòng, nàng nhất định sẽ giết bọn họ, trừ ăn thuốc, bọn họ tựa hồ cũng không có lựa chọn khác.

“Tốt, chúng ta ăn!” Giữ lại núi xanh, không sợ không có củi đốt! Chỉ mong mất đi trí nhớ, bọn họ ngàn lần muốn học ngoan chút, không nên lại đi trêu chọc cái yêu nữ giết người không chớp mắt này.

Nhìn tận mắt ba người ăn vào hoàn thuốc, Vân Khê lúc này mới thả Tâm, nói thật ra, nếu không phải là đồ đại gian đại ác, nàng không muốn giết. Bạch Tịch Tình là ngoại lệ, bởi vì nàng ta chạm đến đến điểm mấu chốt của nàng, dám can đảm sát hại con trai của nàng, đó chính là muốn chết!

Chết không có gì đáng tiếc!

Làm Vân Khê đi tới phòng lão phu nhân, bên trong nhà vui vẻ hòa thuận, một mảnh cười vui rộn ràng.

Tiểu Mặc chính là Tiểu Mặc, vô luận đi đến nơi nào, đều chọc người thích. Này không, hắn một ngụm một tiếng bà nội, đem lão phu nhân mừng rỡ hợp bất long chủy.

“Thần trưởng lão bọn họ đâu?” Thấy Vân Khê vào nhà, Dạ Tử Hi mở miệng hỏi.

“Thả bọn họ đi.” Vân Khê thuận miệng nói.

“Đi?”Dạ Tử Hi nghi ngờ nhìn nàng, phảng phất đang hoài nghi cái này không giống như là tác phong của nàng.

Vân Khê nở nụ cười nói: “Ta để cho bọn họ ăn vào chút hoàn thuốc, để cho bọn họ tạm thời quên mất đoạn này trí nhớ mà thôi. Ngươi cho rằng ta sẽ giết bọn họ sao? Làm sao có thể? Ta từ trước đến giờ cũng là thiện lương nhân từ.....”

Dạ Tử Hi ôm kiếm mà đứng, rất không khách khí quăng nàng một cái liếc mắt, nàng nếu là thiện lương nhân từ, thì trên đời này sẽ tìm không ra bất kì người thiện lương nhân từ nào khác.

Vân Khê hơi sửng sờ, không nhịn được khoan khoái cười to.

Tư thái cùng ánh mắt này, thật đúng là phiên bản nàng thường dùng mà.

Vân Tiểu Mặc tầm mắt từ hồ cá triệu quay lại, mấy bước chạy chậm, chạy vội tới trước mặt của nàng: “Mẫu thân, người đem những thứ kia người xấu thế nào?”

Vân Khê sờ sờ đầu của hắn, nghiêm túc nói: “Mẫu thân đem bọn họ hảo hảo mà giáo dục một phen, bọn họ đáp ứng sau này cố gắng làm người, không bao giờ … nữa làm chuyện xấu rồi, cho nên mẫu thân để lại bọn hắn.”

“Có thật không?” Vân Tiểu Mặc vẻ mặt hồ nghi.

“Đương nhiên là thật!” Không một chút xấu hổ mà nói láo.

Trong lúc bất chợt, mặt đất khẽ chấn động, như có dấu hiệu động đất.

Hồ cá nghiêng, gần nửa bộ phận lộ ra bàn, sắp rơi xuống... Dạ Hàn Nhật tay mắt lanh lẹ, vững vàng tiếp được hồ cá. Mặt đất vẫn đung đưa như cũ, càng lúc càng kịch liệt.

“Chuyện gì xảy ra?” Vân Khê khom người ôm lấy nhi tử, dùng thân thể của mình bảo vệ hắn.

“Không có chuyện gì, chẳng qua là chấn động nhỏ mà thôi, phu nhân không cần phải lo lắng! Tháng này vẫn hay xuất hiện tần suất động đất nho nhỏ như vậy, điều này nói rõ núi lửa trên đảo thật sự sắp phun trào...” Dạ Hàn Nhật ngữ điệu ôn nhuận thanh nhã trả lời, thần sắc càng ngày càng ngưng trọng.

Hai mẹ con Lão phu nhân bình tĩnh đứng ở tại chỗ, cũng là lộ ra thần sắc lo âu, cũng vì tiểu chấn trước mắt.

“Vậy có thể suy tính ra thời gian chuẩn xác núi lửa bộc phát hay không?”Vân Khê nói.

“Có thể là có thể, nhưng phải xem số tử vi biến hóa mà định ra” Dạ Hàn Nhật có thâm ý khác nhìn Vân Khê một cái, mâu quang chớp động nói, “Đêm qua, ta xem thiên tượng... Phát hiện trên Phượng tinh phá lệ lóe sáng, đem ánh sao khác toàn bộ che đi, cho nên vô pháp tính ra chính xác thời gian núi lửa bộc phát. Hiện nay... Phượng Tinh trở về vị trí cũ... Ta nghĩ, tối nay nhất định có thể tính ra chính xác thời gian.”

“Phượng Tinh trở về vị trí cũ?” Đêm qua chính là nàng tìm về thần khí, thần khí trở về vị trí cũ, chẳng lẽ trong miệng hắn gọi là Phượng Tinh...

Dạ Hàn Nhật con ngươi nhẹ lay động trong nháy mắt, nói ra nghi vấn trong lòng nàng: “Không sai! Phượng Tinh đại biểu chính là phu nhân, ta cũng tính ra hôm nay Phượng Tinh rơi xuống Huyễn Dạ Tinh Hải, cho nên mới phải thật sớm ở vườn trái cây chờ.”

Vân Khê hoàn toàn kinh ngạc, thì ra là hắn xuất hiện ở vườn trái cây, cũng không phải là tình cờ, là đã sớm đoán chắc nàng sẽ ở nơi đó xuất hiện. Người này... Đến tột cùng là người hay thần? Lại có thể tính chính xác như thế?

Hai mẹ con Lão phu nhân cũng kinh hãi, Dạ Hàn Nhật xem thiên tượng, chưa từng có sai, nếu hắn nói Vân Khê là Phượng Tinh, như vậy Vân Khê chính là Phượng Tinh. ánh mắt Hai mẹ con nhìn lại Vân Khê,phát ra tia sáng.

“Ách, các ngươi đừng nhìn ta như vậy.” Bị các nàng xem như thần đối đãi, đáy lòng Vân Khê thật đúng là chột dạ.

Thật ra thì... chỉ là truyền thuyết.

“Thật tốt quá! Tam Đại Thánh Địa Chúng ta được cứu rồi!” Dạ cô Phong không có giấu diếm chuyện nguy cơ của tam đại Thánh Địa đối với lão phu nhân, lão phu nhân sâu hiểu ngọn nguồn trong đó, không khỏi thoải mái.

“Nương, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tam Đại Thánh Địa Chúng ta khi nào có nguy cơ rồi?” Dạ Tử Hi không hiểu nói.

“Chuyện này, Nương sẽ nói tỉ mĩ sau.” Lão phu nhân cẩn thận đánh giá Vân Khê, hai mắt không lóe sáng, Vân Khê thấy vậy phần gáy lạnh lẽo, thật giống như bị coi là quái vật.

Lúc này, có đệ tử đến đây bẩm báo, nói đảo chủ đã cùng đi khách quý đến phòng khách chính, tùy thời chuẩn bị mở yến tiệc, chiêu đãi tân khách. Lão phu nhân để cho Dạ Hàn Nhật cùng đi với hai mẹ con Vân Khê, đi ra mắt đảo chủ trước.

Trên đường đi thông phòng khách chính, có thị nữ báo lại, nói thú sủng Dạ Hàn Nhật nuôi có chút vấn đề, Dạ Hàn Nhật lộ ra vẻ lo lắng, chỉ có đem hai mẹ con Vân Khê phó thác cho thị nữ tới dẫn đường, chính hắn thì vội vàng chạy tới chiếu khán thú sủng của hắn. Thật vừa đúng lúc, thị nữ dẫn đường, không phải là người khác, chính là thị nữ lúc trước nhìn Vân Khê không vừa mắt.

Mới vừa rồi Vân Khê đại náo vườn lão phu nhân, nàng trùng hợp ở nơi khác chiếu cố thú sủng của công tử, không có tận mắt nhìn thấy, cho nên lúc này nhìn mẫu tử Vân Khê, vẫn như lúc trước xa cách và

ghét bỏ.

“Đến, chính các ngươi vào đi thôi, ta còn có những chuyện khác phải làm nữa.” thị nữ kia đem hai mẹ con dẫn tới cửa yến hội, xem như xong việc, lắc lắc eo nhỏ, phủi mông bỏ đi.

Vân Khê ngẩng đầu nhìn lại, phía trên mười bậc thang, chính là một ngọn cung điện lớn, cung điện này chính là một tòa cung điện lớn nhất trong Huyễn Dạ Tinh Cung, bình thường làm nơi chiêu đãi khách quý, đồng thời cũng là chỗ các thành viên trưởng lão hội họp thương nghị đại sự, cho nên cảnh giới sâm nghiêm, không phải là người bình thường cũng có thể đi vào.

Khi hai mẹ con đi lên bậc thang, nhìn trong cung điện cảnh tượng người đến người đi, đang muốn đi vào trong, thì mấy tên đệ tử thủ vệ đem hai mẹ con ngăn lại.

“Các ngươi là người nào? Có biết đây là địa phương nào không?”

Vân Khê ngẩng đầu, thấy trên của điện có đề tên, trên tấm bảng vàng có ba chữ lớn “Tụ Tinh Cung” Cho nên trả lời: “Tụ Tinh Cung a, sao vậy?”

Trong đó một gã đệ tử vóc người tương đối khôi ngô nói: “Còn hỏi sao vậy? Ngươi cũng biết Tụ Tinh Cung là địa phương nào? Há lại để người tùy tùy tiện tiện có thể vào?”

“Ta... Cái kia mới vừa..... Vân Khê xoay người lại, muốn đi tìm thân ảnh thị nữ, ai ngờ nàng đã sớm chạy mất dạng không khí có chút lúng túng, Vân Khê gãi gãi chân mày, nói: “Mới vừa là đại công tử các ngươi theo ta tới, kết quả đại công tử các ngươi nửa đường có việc đi, hắn phái thị nữ của hắn cho ta dẫn đường, sau đó thị nữ của hắn đem ta dẫn tới phía dưới, nàng đã đi...” Nàng mở miệng giải

thích, ai ngờ đối phương càng nghe càng thấy khả nghi.

“Xem ngươi rất lạ mặt, hẳn không phải là người Huyễn Dạ Tinh Hải chúng ta, ngươi cũng không phải là khách quý cùng nhau tới. Ngươi đến tột cùng là người nào? Đại công tử Chúng ta bế môn tu luyện, rất ít cùng người khác lui tới, ngươi đừng vội mang hắn tới lừa gạt chúng ta. Ngươi nói mau, ngươi đến tột cùng là người nào? Nếu như ngươi nói không nói rõ ra, đừng trách chúng ta không khách khí, đem ngươi bắt lại!”

Phía sau hắn hai gã đệ tử đã rút kiếm, làm ra trạng thái canh gác.

“Ta thật là khách nhân của đại công tử các ngươi, các ngươi không tin, có thể đi hỏi hắn.” Vân Khê rất buồn bực, đầu năm nay vào cửa làm sao lại khó như vậy đây?

“Mẫu thân!”Vân Tiểu Mặc kéo kéo góc áo của nàng, thần thần bí bí đem nàng kéo đến, để sát vào nàng bên tai nói, “Mẫu thân, bọn họ không để cho chúng ta đi vào, có phải bởi vì chúng ta không có cho bọn hắn bao tiền lì xì hay không đây?”

Vân Khê lật ra hạ mí mắt, con trai nói cũng đúng nga, đầu năm nay tìm người làm việc, không phải đều đưa chút lễ vật sao? Thôi, phá chút tài, nho nhỏ hối lộ một chút thủ vệ, thuận lợi đi vào, tránh cho gặp phải nhiều mầm tai vạ hơn nữa.

Người Bạch Sa đảo khinh người quá đáng, nàng phải cường thế không sợ, bất quá bây giờ là người Huyễn Dạ Tinh Hải, lão phu nhân cùng đại công tử bọn họ đều đối với nàng không tệ, nàng dù sao cũng phải xem chút mặt mũi người ta, tận lực không nên gây chuyện nữa.

Vân Khê sờ sờ cằm, làm như có gật đầu nói: “được! Tiểu Mặc, vậy

con liền cho bọn hắn mỗi người một Hồng bao nhỏ đi!”

Vân Tiểu Mặc nghe vậy, vội vàng khẩn trương bưng kín hà bao của mình, quắt cái miệng nhỏ nhắn, mãnh liệt hất đầu: “Tại sao là Tiểu Mặc cho bao tiền lì xì? Tiểu Mặc nghèo rớt mồng tơi, rất nghèo, thật đáng thương!”

Bốp!

Một cái đập tay vào trên ót của hắn, hắn còn giả bộ nghèo? Người nào không biết hắn là Tiểu Phú ông chứ?

Tài bảo cũng có thể xếp thành núi nhỏ rồi, còn giả nghèo? Còn để cho những người khác sống hay không?

“Nhanh lên một chút, cầm chút ít bạc đưa ra, mỗi người cho chút đi.”

“Mẫu thân!” Vân Tiểu Mặc quắt cái miệng nhỏ nhắn, một vạn lần không muốn.

“Ý kiến là con nói ra, con không đưa người nào đưa?” Vân Khê đưa tay trước mặt hắn, vừa ngoắc ngoắc ngón tay, vừa nói nhanh, “Đứa nhỏ này thật keo kiệt, học phụ thân a?”

Vân Tiểu Mặc bất đắc dĩ móc ra vài đồng tiền bạc, nhỏ giọng nói thầm: “Mẫu thân mới keo kiệt đấy!”

Vân Khê từ trong tay của hắn cầm qua bạc, xoay người lần nữa đi tới cửa đại sảnh yến hội: “Mấy vị huynh đệ cực khổ, cầm ít bạc đi mua rượu uống đi.”

Đem bạc nhất nhất phân đến trong tay mỗi đệ tử thủ vệ, không đợi bọn họ kịp phản ứng, Vân Khê liền nắm tay của con trai công khai

hướng trong cửa mà đi.

“Đứng lại!” các đệ tử thủ vệ phía sau rốt cục cũng phục hồi tinh thần.

“Ai cho phép các ngươi tiến vào? Các ngươi thật to gan, lại còn dám hối lộ chúng ta? Ta liền biết các ngươi nhất định có vấn đề, có ai không, bắt lại cho ta!”

Mấy tên đệ tử rối rít rút kiếm ra, đem hai mẹ con cho bao vây quanh.

Các đệ tử Huyễn Dạ Tinh Hải cơ hồ cũng là ở Huyễn Dạ Tinh Hải lớn lên, rất nhiều người chưa từng có ra khỏi nơi ở, mà quy củ Huyễn Dạ Tinh Hải sâm nghiêm, cho tới bây giờ không có phát sinh quá chuyện hối lộ này. Hai mẹ con cầm hành động ngoài tam đại Thánh Địa tới hối lộ đệ tử Huyễn Dạ Tinh Hải, căn bản là dùng sai Chiêu, ngược lại làm hư chuyện.

Vân Khê khóe miệng run lên, lộ ra vẻ bất đắc dĩ, nàng lắc đầu, không biết nên nói gì. Bình sanh lần đầu tiên hối lộ người ta, ai ngờ còn dùng sai chỗ, thật là đủ mất mặt!

“Mẫu thân, bao tiền lì xì thật giống như không dùng được đấy “Vân Tiểu Mặc khờ dại nói, không chút nào sợ hãi

“Cũng là chủ ý của con!”Vân Khê tà tà liếc về hướng con trai, làm hình dáng chống cằm. Hai mẹ con không coi ai ra gì trò chuyện với nhau, để cho đệ tử thủ môn rất căm tức, trong đó hai người mấy bước xông lên, muốn bắt hai mẹ con. Mắt thấy sẽ phải tới tay, đột nhiên một trận tật phong đập vào mặt, ống tay áo màu trắng vũ động, đem hai người mạnh mẽ hất ra.

“Ghê tởm! Ngươi dám đối với chúng ta xuất thủ?”

Mấy tên đệ tử khác nhất tề giơ kiếm tấn công Vân Khê, sinh gió, tấn công mãnh liệt.

“Dừng tay!” Một cái quát lạnh từ bên trong cửa truyền ra, ngăn trở các đệ tử tiến công.

Trong cửa lớn, một gã nam tử vóc người cao to, nhanh nhẹn bước ra, Dung Nhan tuấn mỹ, làm cho hai mắt người ta tỏa sáng. Giọng nói Hắn mang theo vài phần uy nghiêm: “Hôm nay đảo chủ mở tiệc chiêu đãi cao nhân lánh đời khắp nơi, chính là đại sự của Huyễn Dạ Tinh Cung, các ngươi lại ở chỗ này cùng người ẩu đả, còn ra thể thống gì?”

“Nhị công tử thứ tội! Là có người ở chỗ này quấy rối, muốn xông vào yến hội, cho nên bọn thuộc hạ mới có thể động thủ.”

“Dạ, Hàn, Tinh!”Vân Khê nhận ra người, Lãnh Tĩnh hô lên.

Dạ Hàn Tinh nghe được thanh âm quen thuộc, bỗng dưng quay đầu, thấy được hai mẹ con, hắn đầu tiên là sửng sốt, sau đó tách ra nụ cười thật tươi, nhiệt tình nghênh đón: “Vân tiểu thư, Tiểu Mặc, thế nào lại là các ngươi?

“Tiểu Mặc, có nhớ Dạ thúc thúc hay không?” Hắn khom người, đem Vân Tiểu Mặc ôm vào trong lòng, mặt mày đều là nụ cười, tao nhã vô hạn.

“Nhớ a!” giọng trẻ con dễ nghe, nghe được khiến đáy lòng Dạ hàn tinh một trận thư sướng, song câu tiếp theo lại làm cho hắn có chút khó chịu.

“Dạ thúc thúc còn thiếu bạc của ta, ta vẫn nhớ.”

Dạ Hàn Tinh khóe mắt mất tự nhiên co rút mấy cái: “Yên tâm, Dạ thúc thúc nhất định sẽ trả.”

Cái này thì Vân Tiểu Mặc cười vui vẻ, ôm đầu của hắn, trên mặt hắn hôn một cái. Dạ Hàn Tinh thụ sủng nhược kinh, cười đến càng thêm phong hoa tuyệt đại.

Hắn quay đầu, liền nhìn về phía Vân Khê, hỏi: “Long huynh đâu? Làm sao không thấy hắn với các ngươi cùng đến đây?

Vân Khê buồn cười nhìn bọn họ, nói: “Chúng ta tới Bạch Sa đảo trước, hắn ở lại Bạch Sa đảo còn có chút chuyện, cho hai mẹ con chúng ta tới trước gặp đảo chủ, cùng đảo chủ thương lượng chút ít chuyện, hắn sẽ tới sau.”

“Vậy thì tốt! vậy mau theo ta đi vào trông thấy đảo chủ, ta nghĩ hắn hẳn là sẽ rất cao hứng khi nhìn thấy các ngươi.” Dạ Hàn Tinh cúi đầu nhìn một chút Vân Tiểu Mặc, Ngụ ý, Tiểu Mặc chính là người đảo chủ muốn nhất thấy.

Vân Khê quay đầu, nhìn một chút đệ tử đứng ở một bên nhìn mắt đã choáng váng, nhún nhún vai nói: “Các ngươi thấy chưa, ta thật là khách nhân của đại công tử các ngươi, ta không có nói láo!”

“Dạ, Dạ! Là tiểu nhân có mắt như mù, mới vừa đắc tội.” Các đệ tử trên trán đều rỉ ra mồ hôi lạnh, vội vàng hai tay đem bạc xin trả.

Dạ Hàn Tinh cũng là hiểu lầm, hướng về phía các đệ tử khiển trách: “Đây là chuyện gì xảy ra? Các ngươi lại thu bạc khách nhân?”

“Ách... Này không liên quan đến bọn họ, phải.. Là chủ ý của Tiểu Mặc!” Vân Khê tay nhỏ nhấc lên, đem chuyện mất mặt này đẩy cho nhi tử.

Vân Tiểu Mặc ủy khuất bẹp miệng, hắn biết, mẫu thân chắc là sẽ không tự mình thừa nhận.

Quyển 4 - Chương 33: Lễ vật thần bí của Dạ Cô Phong

Trong đại sảnh của Yến khách, tân khách tề tụ.

Phần lớn đều là những gương mặt quen thuộc ở Thánh Đảo đêm qua cũng đã ra mắt.

Vân Khê đi đến, ở giữa những tân khách dâng lên một cơn gió lốc nho nhỏ, chính là những nhân vật có uy tín danh dự rối rít xúm lại đây đón chào. Nàng là hi vọng duy nhất của các cao nhân lánh đời bọn họ, đương nhiên phải có đãi ngộ đặc biệt, cho dù là đảo chủ của Huyễn Dạ Tinh Hải cũng không thể có thể được đối xử hậu đãi như thế.

” Long phu nhân, dọc đường vất vả, mau mời lên ghế trên!”

” Long phu nhân cùng Tiểu công tử trên đường cực khổ, nên tranh thủ hảo hảo nghỉ ngơi, cũng mệt muốn chết rồi.”

” Long phu nhân sắc mặt thoạt nhìn có điểm không được tốt, tốt nhất uống chút tổ yến để bồi bổ thân thể”"

” Long phu nhân hôm nay ăn mặc cũng có chút đơn bạc”"

” Long phu nhân”"

Một đường đi tới, thanh âm thăm hỏi lần lượt mà đến, Vân Khê tùy ý cười cười, coi như là ứng phó.

Dạ Hàn Tinh ở bên cạnh nhìn thấy cũng choáng váng, đây là cái tình huống gì? Nghĩ lại thời điểm hắn và gia gia cùng đi nghênh đón các cao nhân này lánh đời, mỗi người trong bọn họ đều nghiêm mặt, đều là vẻ mặt cao cao tại thượng, làm sao có thể cho hắn sắc mặt hòa nhã? Hiện tại Vân Khê vừa xuất hiện, cả đám dường như cùng thay đổi một lượt, ân cần hỏi han so với bà vú của hắn còn muốn bà tám hơn (đây là đẳng cấp khác biệt a~ ^^), thật là làm cho người ta được mở rộng tầm mắt.

Các cao nhân lánh đời, các ngươi đều làm sao vậy?

Đáy mắt Dạ hàn tinh không ngừng tỏa ra những chấm nhỏ, mờ mịt càng thêm mờ mịt.

” Sư phụ!”

Trong lòng ngực, thanh âm ngọt ngào của Vân Tiểu Mặc vang lên, Dạ Hàn Tinh lần nữa kinh ngạc, tên tiểu tử này lúc nào đã bái một sư phụ thế? Đưa mắt nhìn lại, lúc vừa nhìn thấy hắn lại lần nữa lâm vào khiếp sợ.

” Âu Li tiên sinh?” Người này không phải chính là Âu Li tiên sinh đại danh đỉnh đỉnh sao?

Nhìn Vân Tiểu Mặc từ trong ngực của mình chuyển đến trong ngực của Âu Li, Dạ hàn tinh thật sự tin, luyện khí đại tông sư nổi tiếng thiên hạ Âu Li tiên sinh thật sự thu đệ tử, hơn nữa này đệ tử không phải là ai khác, chính là nhi tử bạn tốt của hắn Vân Tiểu Mặc!

Nghĩ đến gia gia của hắn từng không tiếc tiêu phí số tiền lớn nhiều lần muốn mời Âu Li tiên sinh đến Huyễn Dạ Tinh Hải vì bọn họ luyện chế pháp bảo, đáng tiếc đều bị cự tuyệt, có thể thấy được tính tình của Âu Li tiên sinh có bao nhiêu lạnh nhạt cùng tùy tính, cũng có vô

số người từng muốn bái sư làm môn hạ của Âu Li tiên sinh nhưng đều bị vô tình cự tuyệt. Ai ngờ Âu Li tiên sinh lại thu một hài tử năm tuổi làm đồ đệ, chuyện như vậy thực sự khiến người ta không thể tưởng tượng nổi!

” Âu Li tiên sinh, ngài thật sự thu Tiểu Mặc làm đồ đệ?”

Âu Li nhìn bảo bối đồ nhi nhà mình, thần sắc phá lệ ôn hòa, đến khi ngẩng đầu lên vẻ ôn hòa kia liền biến mất hơn phân nửa, lộ ra vẻ mặt có chút xa cách: “Không tệ! Tiểu Mặc có thiên phú luyện khí trăm năm ngàn năm khó gặp, lão phu có thể thu được một đồ nhi như vậy,chính là phúc khí của lão phu.”

Dạ hàn tinh mặt ngoài bất động thanh sắc thế nhưng bên trong cũng sắp bị chấn động ngất đi thôi, Tiểu Mặc lại có thiên phú luyện khí, hơn nữa thiên phú này còn không phải là thiên phú bình thường, mà là trăm năm ngàn năm cũng khó gặp. Thì ra là Âu Li tiên sinh người ta cũng không phải là không thu đồ đệ, mà là không gặp được đồ đệ có thiên phú dị bẩm mà thôi.

Hắn không nhịn được lắc đầu thở dài, cả nhà người này quả nhiên đều là yêu nghiệt, một người võ nghệ cao cường, có thể nói là cao thủ đứng đầu Ngạo Thiên đại lục, một người là thiên tài luyện đan, có thể luyện chế ra đan dược chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết, vô tiền khoáng hậu, mà người còn lại là luyện khí sư có thiên phú dị bẩm, chính là thiên tài luyện khí sư tương lai ” phong cách toàn gia như vậy, không phải là yêu nghiệt thì là cái gì?

” Long phu nhân, ngươi cùng Long huynh lúc nào có cái nữa a?” Hắn bỗng nhiên quay đầu lại hỏi.

” cái gì có cái nữa?” Vân Khê vẻ mặt khó hiểu.

” chẳng lẽ các ngươi không có ý định sinh một nữ nhi sao?” Dạ hàn tinh nói.

” Ta cùng Thiên Tuyệt cũng còn không có vội đâu, ngươi gấp cái gì?” Vân Khê tiếp tục không giải thích được mà nhìn hắn hắn.

Dạ hàn tinh nửa thật nửa giả nói: “Các ngươi nếu sinh nữ nhi, nhớ kỹ nhất định phải đem nàng gả cho con ta, chuyện này ta với ngươi ước định trước, ngươi ngàn vạn lần không thể thất ước.”

Vân Khê kinh ngạc: “Con của ngươi? Dạ hàn tinh ngươi được a, vô thanh vô tức đã có nhi tử.”

Chung quanh vốn là có không ít người vây quanh mẫu tử Vân Khê, mọi người nghe thấy tin tức bạo phát như thế đều rối rít duỗi dài cổ thám thính. Ai cũng biết Dạ hàn tinh là Tôn nhi của đảo chủ Huyễn Dạ Tinh hải,nếu hắn có nhi tử thì đó không phải là tin tức lớn hay sao?

Khuôn mặt tuấn mỹ của Dạ hàn tinh khẽ phiếm hồng, tức giận trợn mắt nhìn nàng một cái: ” Đừng nói bừa, con ta còn đang trong bụng vợ tương lai của ta.”

” Vậy vợ tương lai của ngươi đâu?”

” nàng còn đang trong bụng trượng mẫu tương lai.”

” Dừng lại!” Vân Khê không khách khí vứt cho hắn một cái liếc mắt khinh thường, người nầy cùng đại ca của hắn tính tình xê xích đến một trời một vực a.

” muội muội là của ta, ai cũng không cho cùng ta đoạt muội muội!” Vân Tiểu Mặc nghe hai người đối thoại, đột nhiên cường thế chen

vào một câu, nhìn tiểu bộ dáng khí phách mười phần kia của hắn, tương lai nhất định là một tiểu ca ca yêu muội như mạng (tiểu Mặc đáng iu a~ (=3=).

Vân Khê hé miệng cười trộm, trên khuôn mặt tuyệt sắc hiếm thấy hiện lên một rặng mây đỏ, mà đề tài này một khi khơi lên, khiến mọi người lại bắt đầu đánh chủ ý vào nữ nhi của nàng “Ai biết đến tột cùng nàng còn có thể mang thai hay không, sinh ra có phải là nữ nhi hay không”.

” Là tiểu ngoan ngoan sao? Lão phu thật giống như nghe được thanh âm của tiểu ngoan ngoan ” từ chỗ chủ vị xa xa truyền tới một giọng nói hùng hồn có lực.

Đám người vây xem từ từ tách ra, tầm nhìn lập tức trở nên trống trải, một lão giả từ trên chỗ chủ vị đứng lên đi về phía bọn họ, trong nháy mắt tới trong tầm mắt của Vân Khê.

Đôi đồng tử (con ngươi) của Vân Khê mở lớn, lời nói bưu hãn bật thốt lên: “Phong lão đầu, làm sao ngươi lại chạy tới đây? Chẳng lẽ gần đây ngươi đều ở đây ấp trứng?”

Hiện trường đột nhiên hoàn toàn yên tĩnh, mơ hồ có thể nghe được tiếng bước chân của Dạ cô Phong.

Đối với người không biết nội tình mà nói những lời này thật sự là quá mức dọa người.

Cái gì gọi là gần đây ở chỗ này ấp trứng? Đường đường là đảo chủ Huyễn Dạ Tinh Hải khi nào mà học gà mái nhà người ta đi ấp trứng chứ? Hơn nữa nàng còn há miệng gọi đảo chủ người ta là Phong lão đầu, đây quả thực là vũ nhục lớn nhất đối với đảo chủ!

Tuy nói nàng có thập đại thần khí, là một người quan trọng, người duy nhất có thể khai mở nó, nhưng nàng cũng không thể không kiêng kị mà đắc tội đảo chủ Huyễn Dạ Tinh Hải, đệ nhất cao thủ của tam đại Thánh Địa?

Mọi người cơ hồ cũng có thể đoán được, Dạ cô Phong sẽ tức giận như thế nào, đến dạy dỗ nữ tử không giữ mồm giữ miệng này, thế nhưng bọn họ đều nghĩ sai, bởi vì một khắc sau bọn họ thấy được một màn càng thêm dọa người.

” ha ha, thật sự là ngươi a! Ai, Ấp trứng rất không thuận lợi nha! Có lẽ cả đời này lão phu cũng không thể hoàn thành nguyện vọng này rồi, nguyện vọng này hay là để lại cho đời sau của lão phu đi hoàn thành đi”

Dạ hàn tinh lúc này miệng co rút lại, dưới đáy lòng âm thầm kêu khổ, không nên a, gia gia,!

Nhiệm vụ vinh quang như thế, vẫn là bản thân ngài tự làm đi.

” Phong gia gia!” cái đứa bé lanh lợi Vân Tiểu Mặc này, một người so với một người gọi lại càng ngọt, liên tục chiến đấu ở các chiến trường từ chỗ sư phụ hắn đến trong ngực Dạ cô Phong.

” Tiểu ngoan ngoan, có nhớ Phong gia gia không?”

” dĩ nhiên là nhớ a!”

Nhìn hai tổ tôn (ông cháu) kia vô cùng thân thiết, lúc này mọi người mới tỉnh ngộ, thì ra là bọn họ đã sớm quen biết, khó trách bọn hắn nói chuyện với nhau dọa người như vậy.

Tự động xem nhẹ một đoạn nhạc đệm ngắn này, mọi người liền ngồi

vào chỗ ngồi của mình, buổi tiệc trưa coi như chính thức bắt đầu.

Vân Khê lúc này mới biết được thì ra ngày đó ở dưới chân núi Từ Vân gặp Phong lão đầu, chính là đảo chủ Huyễn Dạ Tinh Hải, cũng chính là đệ nhất cao thủ của Tam Đại Thánh Địa Dạ cô Phong, nàng phải cảm thán duyên phận kỳ diệu, đồng thời cũng lĩnh hội dụng ý Long Thiên Tuyệt đi bảo hai mẹ con bọn họ tới Huyễn Dạ Tinh Hải trước. Hắn đã tính toán yên ổn rồi, hai mẹ con bọn họ đi tới Huyễn Dạ Tinh Hải chắc chắn là vô kinh vô hiểm (không có gì nguy hiểm), cho nên mới có thể yên tâm để cho mẫu tử bọn họ đi trước một mình.

Không có Long Thiên Tuyệt ở bên người, yến hội cũng trở nên tẻ nhạt vô vị.

Đài Quan Tinh, nơi này là chỗ đến gần bầu trời đêm nhất của Huyễn Dạ Tinh Hải.

Đầy trời ánh sao đều thu hết vào mắt, làm cho người ta trong lúc vô tình như bị lạc mất.

Vân Khê nhìn trời huyễn tượng hay số tử vi gì đó chẳng qua chỉ là bề ngoài, thật ra thì ở trong Tàn Hoa bí lục có ghi lại về Ngũ Hành,Tướng học,thượng quẻ mọi việc đều có viết cụ thể, chỉ tiếc nàng không phải là người đối với bất cứ chuyện gì cũng đều có thiên phú, đây chỉ là một trong số đó, nhưng đại khái nhìn bản đồ các sao nàng vẫn có thể xem hiểu chút ít.

Ở bên người của nàng, Dạ Hàn Nhật dáng người như trích tiên phiêu nhiên mà đứng, ngửng đầu lên nhìn lên tinh không, ngón tay vuốt khẽ, đang tinh tế tính toán. Vân Khê lặng lẽ mà đứng, không dám quấy rầy.

Hồi lâu, hắn mới rốt cục đem tầm mắt thu trở lại, vẻ mặt có vẻ hơi ngưng trọng, như có không có chút lo lắng.

” Như thế nào? Đoán ra thời gian sao?”

” thời gian so với dự tính của ta còn sớm hơn nhiều lắm. Tam đại Thánh Địa, lần này sợ là khó thoát một kiếp.” Dạ Hàn Nhật trong lòng lo lắng.

” đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?”

Dạ Hàn Nhật giơ tay lên, ngón tay thon dài chỉ hướng chân trời một đám các ngôi sao đông đúc: “Ngươi nhìn! Phiến tinh vực kia chính là đại biểu cho tam đại Thánh Địa, hiện tại ánh sáng của chúng đang không ngừng yếu đi, hơn nữa còn hướng về phía đông trôi đi, không đến bao lâu sẽ lệch khỏi quỹ đạo vốn có của nó”"

” điều này đại biểu cái gì?”

” điều này đại biểu tam đại Thánh Địa sắp biến mất tại chỗ ban đầu của nó, cũng chính là chỗ ở Hải Vực chúng ta bây giờ.”

” nhưng nó không phải là không có biến mất sao? Nó chẳng qua là trôi đi đến nơi khác mà thôi, có lẽ nó còn lối thoát khác cũng không chừng.”

Theo lời Vân Khê nói…, khiến cho Dạ Hàn Nhật mâu quang chợt lóe: “Ngươi nói cũng đúng! Có lẽ tương lai tam đại Thánh Địa không có ở Ngạo Thiên đại lục, mà ở chỗ vốn có nên của nó”"

” nếu nói như thế, đây là thời điểm tam đại thánh địa một lần nữa trở về Long Tường đại lục.” hai tổ tôn Dạ cô phong cùng Dạ hàn tinh chẳng biết lúc nào đã xuất hiện ở Đài Quan Tinh, Dạ cô Phong đưa

mắt nhìn tinh không, ánh mắt càng thêm thâm thúy.

Dạ hàn tinh cất bước tới bên cạnh Dạ Hàn Nhật, cởi xuống áo choàng khoác lên người hắn, hết lòng che phủ vào đầu vai huynh trưởng, ngữ điệu ôn hòa nói: “ ban đêm gió rét, đại ca như thế nào không mặc nhiều chút? Người bên cạnh đến tột cùng chăm sóc ngươi như thế nào, khi trở lại ta phải hảo hảo dạy dỗ lại bọn họ một lần mới được!”

Ngón tay thon dài của Dạ Hàn Nhật cầm lấy áo choàng, che lại đường viền khuôn mặt ở dưới lụa trắng lại càng lộ vẻ nhu hòa: ” không có gì đáng ngại, ngươi đừng trách móc bọn họ quá nặng nề, bọn họ đã chiếu cố ta rất khá.”

Hai huynh đệ nhìn lẫn nhau, có loại tình cảm đặc biệt trong đó truyền lại khiến Vân Khê cùng những người đứng xem đều cảm thấy sâu sắc.

Hai huynh đệ này có thể nói đều là mỹ nam tử tuyệt sắc thế gian, so với những người gọi là thập đại mỹ nam trên bảng mỹ nam không biết còn hơn bao nhiêu lần, nguyên nhân là do bọn họ chưa từng xuất hiện cho nên không có tên trên bảng xếp hạng. Nhìn hai huynh đệ đứng cùng một chỗ, một tuấn mỹ xuất trần, một tiêu sái không kềm chế được, thật là đẹp mắt! Nếu là có thêm một Dạ tiểu đệ thiên chân khả ái thì hình ảnh kia lại càng thêm đẹp.

” đúng rồi, Hàn Nguyệt đâu? sao không thấy hắn?” Vân Khê hỏi.

” phu nhân biết Hàn Nguyệt?”Dạ Hàn Nhật có chút kinh ngạc.

Vân Khê Thiển nhợt nhạt cười nói: ” thời gian ở Ngạo Thiên quốc có gặp qua, lúc ấy hắn ở cùng với Dạ Thập Thất Dạ sứ giả, bởi vì một ít chuyện nên có chút giao thiệp.”

Lông mi xinh đẹp Dạ Hàn Nhật khẽ nhíu, sau đó liền từ từ giãn ra, hắn thử dò xét nói: “ chẳng lẽ ngươi chính là vị ân nhân đã luyện chế cho cửu chuyển Thái Cực đan?”

Vân Khê sờ sờ lỗ mũi, từ chối cho ý kiến. Ban đầu thời điểm Dạ hàn tinh lấy thuốc đã thanh toán bạc cho nên nàng cũng không tiện tranh công.

” đại ca, ngươi đoán đúng rồi, chính là nàng! Nàng chính là Luyện Đan Sư duy nhất ở Ngạo Thiên đại lục có thể luyện chế ra cửu chuyển Thái Cực đan trong truyền thuyết.” Dạ hàn tinh thay nàng trả lời.

Dạ Hàn Nhật một lần nữa nhìn kỹ Vân Khê, đôi con ngươi lóng lánh, so sánh với bầu trời đêm đầy sao còn sáng lạng hơn, hắn khó có thể hình dung tâm tình giờ phút này của mình, so với chuyện biết được nàng là Phượng Tinh thì chân tướng chuyện này lại càng làm cho hắn kích động không thôi.

” ngay cả sư phụ ta cũng không có cách nào luyện chế cửu chuyển Thái Cực đan, nhưng phu nhân có thể luyện chế, chuyện này thật sự khó có thể tưởng tượng được.” Hắn tự đáy lòng tán thưởng nói.

” đại ca của ta từ nhỏ liền ham thích luyện đan, khi còn thiếu niên đã bái làm môn hạ của Mộ lão, học tập thuật luyện đan, có một lần cùng đồ đệ của Ứng Thừa Li tỷ thí luyện đan, ai ngờ đối phương lại dùng dị hỏa công kích đại ca của ta, đại ca của ta vì vậy mà bị dị hỏa thiêu cháy thân thể, lâm vào trong hôn mê. Nếu không phải ăn vào cửu chuyển Thái Cực đan, đại ca của ta lúc này chỉ sợ vẫn còn nằm trên quan tài tuyết, chậm chạp không cách nào tỉnh lại.” Dạ hàn tinh vừa trình bày sự thật, vừa dùng ánh mắt cực kỳ ân cần nhìn huynh trưởng, làm cho người nào cũng có thể cảm nhận được sự yêu mến

của hắn đối với huynh trưởng.

” Nếu ngươi đã ăn vào Cửu Chuyển Thái Cực đan, vì sao thân thể ngươi vẫn suy yếu như vậy?” Vân Khê không chút nào nghi ngờ kéo tay của hắn, dò xét dò mạch đập, nhíu mi nói ” trên người của ngươi vẫn có một số bộ phận thần kinh bị hao tổn, không thể khôi phục”"

Tinh quang dưới đáy mắt nàng khẽ vụt sáng, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú trên chiếc khăc mặt của hắn: “Nếu như ta không có đoán sai, mặt của ngươi hẳn là còn không có khôi phục hoàn toàn?”

” làm sao ngươi biết? Khuôn mặt của Đại ca ta không được ra gió, một khi có gió lạnh xâm lấn, mặt của hắn sẽ sinh ra rất nhiều điểm hồng, còn có thể dẫn phát rất nhiều chứng bệnh, cho nên mỗi ngày hắn đều phải mang cái khăn che mặt.” Dạ Hàn Tinh kích động nói, hai mắt không ngừng sáng, như lần nữa thấy được hi vọng.

” không đúng! Nếu như hắn đã ăn vào Cửu Chuyển Thái Cực đan, như thế nào còn không có hoàn toàn khôi phục?” Vân Khê lắc đầu nói, khó có thể lý giải.

Dạ cô Phong nói: ” đứa nhỏ Hàn Nhật này tâm địa quá mức thiện lương, bởi vì thú sủng của hắn từng vì cứu hắn mà bị trọng thương, hắn mang lòng biết ơn, cho nên sau khi Hàn Tinh đem cửu chuyển Thái Cực đan tới, hắn cũng không có một mình hưởng dụng đan dược mà là cùng thú sủng của hắn cùng hưởng mỗi người nửa viên. Mặc dù hắn và thú sủng của hắn đều còn sống, nhưng cũng đều không có hoàn toàn khỏi hẳn...”

Trên đời này cư nhiên còn có người thiện lương tinh khiết hiểu được biết ơn như vậy, khiến cho thiện cảm của Vân Khê đối với Dạ Hàn Nhật lại tăng lên.

” Đại công tử có lòng nhân đức, ngày sau nhất định sẽ có thiện báo.” Vân Khê đưa tay từ trong lòng ngực móc ra một viên cửu chuyển Thái Cực đan, đưa đến trước mặt Dạ Hàn Nhật “đây là một viên đan dược cứu mạng, nên tặng cho người thiện lương giống như đại công tử vậy, xin đại công tử nhất định phải nhận lấy.”

Nàng vừa ra tay, chính là bảo vật vô giá cửu chuyển Thái Cực đan, số lượng lớn như thế khiến ba người kinh hãi tại chỗ!

Dạ hàn tinh là người đầu tiên kích động nhảy lên: “Thật tốt quá! Đại ca có một viên Cửu Chuyển Thái Cực đan này, thân thể có thể hoàn toàn khôi phục!”

” Long phu nhân, không nghĩ tới ngươi cũng có thời điểm khẳng khái như vậy, thật là vượt ra ngoài dự liệu của ta! Nhớ ngày đó thời điểm ta hỏi ngươi để lấy đan dược, ngươi thế nhưng thu không ít bạc của ta, ta đến bây giờ vẫn còn phiếu nợ đây. Ha ha, quả nhiên vẫn là mị lực của soái ca rất lớn, cư nhiên không mất tiền mà vẫn có một viên cửu chuyển Thái Cực đan!”

Dạ cô Phong cũng cười híp mắt vuốt vuốt râu mép, cất cao giọng nói: ” Đích thực là hiếm có! Có thể làm cho Vân nương tử cam tâm tình nguyện lấy từ bảo khố đem tặng, thật sự là chuyện trước nay chưa từng có, ha ha, ha ha”

Vân Khê tức giận liếc hai tổ tôn một cái, chẳng lẽ hình tượng của nàng trong suy nghĩ của bọn hắn thật sự là rất keo kiệt sao? Khó được nàng hào phóng một lần tặng đan dược cho người ta, có cần thiết cười đến khoa trương như vậy không?

Ngược lại Dạ Hàn Nhật lại lộ ra vẻ phá lệ an tĩnh, hai mắt hắn ngó chừng cửu chuyển Thái Cực đan trong tay nàng,cũng không có lập tức nhận lấy. Sóng mắt của hắn không ngừng lưu chuyển, mơ hồ có

thể thấy được vẻ kích động, song càng nhiều hơn là cảm kích.

Tầm mắt của hắn từ đan dược chuyển hướng đến mặt Vân Khê, ánh mắt nhu hòa vượt qua tầng lụa mỏng nhìn vào mặt nàng: “Đa tạ phu nhân! Ân tình hôm nay phu nhân tặng đan,ngày sau Dạ Hàn Nhật nhất định xả thân báo đáp.”

Từ ngữ cùng cách trình bày không có quá nhiều giả dối, hắn nhận lấy đan dược từ trong tay Vân Khê, cẩn thận thu hồi, tay phải đặt tại nơi cất dấu, ý cười nơi đáy mắt càng thêm sâu.

” Vân nương tử, khó được ngươi hào phóng như thế, tặng đan cho Tôn nhi của lão phu, lão phu cũng không thể quá keo kiệt. Lão phu quyết định, đem vật lão phu trân quý nhất biếu tặng cho ngươi, ngươi nhất định không thể chối từ!” Dạ cô Phong phóng khoáng nói.

Vân Khê giương lên đuôi lông mày, thân là đảo chủ Huyễn Dạ Tinh Hải, vật hắn trân quý nhất, vậy nhất định là giá trị liên thành, thậm chí là bảo vật vô giá, nàng rất là mong đợi.

” Ta dĩ nhiên sẽ không cùng đảo chủ khách khí nữa! Nhanh lên một chút lấy ra, là cái gì?”

Nàng thật đúng là không khách khí, trực tiếp lên tiếng thúc dục.

” Chờ một chút.”Dạ cô Phong xoay người sang chỗ khác, làm bộ ở trên người chọn, lại cẩn thận cầm lấy, tháo gỡ cái nút thắt, khiến hai huynh đệ Hàn Nhật cùng Dạ Hàn Tinh đều rất hiếu kỳ, tim cũng bị hắn làm cho treo lên.

” Gia gia, rốt cuộc là cái bảo bối gì? Để cho chúng ta cũng nhìn một cái!” Dạ hàn tinh không kềm chế được nói.

” Đây cũng là vật lão phu cả đời trân quý nhất, sau này có thể đem nó trịnh trọng phó thác cho Vân nương tử ngươi, ngươi nhất định phải đáp ứng lão phu đối xử tử tế với nó, quyết không đem nó chuyển tặng cho người khác.” Dạ cô Phong vẫn như cũ không có xoay người, đem bảo bối che ở trước ngực, tiếp tục gỡ cái nút.

” Yên tâm! Chỉ cần là bảo bối, ta bình thường cũng sẽ không chuyển tặng người khác, trừ phi bảo bối này của ngươi căn bản không đáng giá tiền.” Vân Khê tùy tiện nói.

” vậy trước ngươi phải thề, ngươi cả đời phải quý trọng nó, đối xử tử tế với nó, vĩnh viễn sẽ không đem nó chuyển tặng!” Dạ Cô Phong cố làm ra vẻ huyền bí, cùng Vân Khê dây dưa.

Vân Khê bị chuẩn bị như vậy của hắn, lại càng đối với bảo bối rất hiếu kỳ, lòng hiếu kỳ càng ngày càng nặng rồi, nghĩ thầm rốt cuộc là bảo bối gì, làm cho hắn cẩn thận như thế còn bắt nàng thề? Cũng được, chẳng qua chỉ là bảo vật thôi, cùng lắm nếu không thích sẽ đem nó nhét vào trong chiếc nhẫn trữ vật, dù sao cũng chiếm không bao nhiêu chỗ.

Nàng giơ lên ba ngón tay tay phải, chỉ lên trời nói: “Ta Vân Khê thề, cuộc đời này cũng sẽ quý trọng nó, đối xử tử tế nó, vĩnh viễn sẽ không đem nó chuyển tặng!”

” chờ một chút! Ta còn muốn ngươi đáp ứng không thể đem nó cất dấu ở trong chiếc nhẫn trữ vật, bởi vì mỗi ngày nó cần hấp thu tinh hoa thiên địa nhật nguyệt.”

Vân Khê không nhịn được nói: “Tốt, ta đáp ứng, tùy thân đeo sẽ không đem nó cất dấu ở trong chiếc nhẫn trữ vật,như vậy là được rồi chứ? Ta nói ngươi nhanh một chút đem đồ vật lấy ra! Đưa người đồ còn có nét mặt như vậy, thật không chịu được ngươi!”

” Khụ khụ, lão phu tốt xấu gì cũng đứng đầu một đảo, cấp cho ta chút mặt mũi đi!” Dạ cô Phong kì kèo chậm chạp cuối cùng cũng đem một túi vải đen ôm trong ngực đưa đến trước mặt Vân Khê, lại là một phen trịnh trọng dặn bảo, “Thay lão phu hảo hảo chiếu cố nó, nhất định đừng bạc đãi nó”"

Sau một phen chua xót lau lệ, Dạ cô Phong nhìn bảo bối của mình lưu luyến không rời.

Ba người còn lại sắc mặt khác nhau, không hiểu cái hắn gọi là bảo vật trân quý nhất rốt cuộc là cái gì.

Trong lúc này đột nhiên Vân Khê hối hận không thôi, nàng làm sao lại mắc mưu của hắn, tại sao lại đem một đồ vật vô bổ như vậy nhận lấy đây?

Không sai! cái mà Dạ cô Phong gọi là bảo vật, không phải cái gì khác, đúng là thứ đi theo hắn mấy năm, chính là cái trứng lớn mà hắn nghĩ hàng nghìn hàng vạn biện pháp cũng không có cách nào ấp nở!

Vô dụng, tuyệt đối là vô dụng!

Cũng không ai biết quả trứng khổng lồ này rốt cuộc là cái quái gì, có lẽ nó thật sự cất giấu cái bí mật động trời gì, nhưng ngày ngày mang theo nó đi khắp mọi nơi, còn phải tùy thân đeo, không thể cất dấu vào trong chiếc nhẫn trữ vật, đây không phải là có chủ tâm đem phiền phức cho mình sao? Ai không có việc gì ngày ngày đeo một cái trứng lớn bên hông, bị rảnh rổi à?

Cũng chỉ có Phong lão đầu Dạ cô Phong này mới có thể mấy năm như một, trầm mê ở trong này.

” Đảo chủ, ngài thật là quá khách khí! bảo bối như thế lại đem tặng cho ta, ta như thế nào có thể hồi báo? Ngài yên tâm, ta nhất định sẽ hảo hảo đối xử tử tế nó, quý trọng nó, vĩnh viễn cũng sẽ không đem nó tặng cho người khác.” Vân Khê cẩn thận dè dặt mở túi vải đen ra, đem quả trứng lớn lấy ra thả lại trên tay Dạ cô Phong, nhưng lại vô cùng quý trọng ôm chiếc túi vải đen, lộ ra vẻ quý trọng vô cùng khoa trương.

“Ta nhận thấy miếng vải này nhất định là đen nhất trên đời, quả nhiên là trân phẩm a! lão đảo chủ ngài yên tâm, ta nhất định sẽ hảo hảo trân quý nó!” (TT: tỷ thật lợi hại, haha)

Không nhìn vẻ mặt quái dị của ba người kia, Vân Khê liền nhận định đối phương đem tặng nàng chính là miếng vải đen mà không phải cái trứng lớn. Nàng mới không cần mỗi ngày mang theo một vật vừa xấu vừa lớn như vậy, có người nào biết được rốt cuộc nó có thể ấp nở trứng hay không, tới năm nào tháng nào mới có thể ấp nở trứng, nàng cũng không muốn mù quáng mà mang theo nó, sau đó chẳng có mục đích mỗi ngày mong mỏi nó ấp nở trứng a.

Trên thực tế, nàng cũng giống Dạ cô Phong tin tưởng nó có thể là trứng của một loại thú sinh nào đó, hơn nữa bản thân loại thú này đẳng cấp sẽ không thấp. Vì để cho nó có thể hấp thu cùng trưởng thành tốt hơn, cần dốc lòng che chở cho nó, thế nhưng xa xôi như vậy nàng không muốn đợi chờ a, thức sự quá hao phí tâm thần rồi, nàng không muốn chờ. trọng yếu chính là nếu nàng mang theo một quả trứng lớn như vậy đi lại ở trên giang hồ, khó tránh khỏi đưa tới một số cao thủ biết phân biệt đồ, nàng cũng không muốn thường xuyên bị người nhìn chằm chằm, tìm phiền toái cho mình.

Dạ cô Phong hai tay đang cầm trứng lớn.

Ngoan độc! Như vậy cũng được sao?

” thôi, được rồi, vậy lão phu sẽ đem nó chuyển tặng cho tiểu ngoan ngoan.”

Quả nhiên gừng càng già lại càng cay!

Hắn đem quả trứng lớn chuyển tặng cho Tiểu Mặc, chẳng phải cũng là đưa đến trong tay của nàng sao? Lấy hiểu biết của nàng đối với nhi tử, hắn nhất định là sẽ không cự tuyệt vật Phong gia Gia tặng. Đem một củ khoai lang nóng bỏng như vậy đặt ở trong tay nhi tử, đây không phải rõ ràng bị xem như mục tiêu, mặc người làm thịt sao?

” được rồi, được rồi, ta nhận lấy còn không được sao?” Vân Khê bất đắc dĩ nhận nó, đem nó để vào túi vải đen, cột ở bên hông của mình.

Nghĩ mà xem,nàng là một đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, bên hông đeo một túi đồ xấu xí như vậy, thật đúng là mất mặt!

” ha ha, như vậy là được rồi! Tin tưởng lão phu, sớm muộn gì có một ngày vật này sẽ hữu dụng với ngươi.” Dạ cô phong vừa lòng cười nói.

Vân Khê bất nhã liếc mắt, lười cùng hắn đáp lời.

Dạ Hàn Nhật nhìn hai người nhầm đấu đá, mỉm cười ôn hòa, hồi lâu mở miệng nói: ” gia gia, ba ngày sau chính là ngày núi lửa bộc phát, chúng ta phải nắm chặt thời gian chuẩn bị xong hết thảy. Khi nào đem việc này thông báo cho người của tam đại Thánh Địa, kính xin gia gia sớm quyết định, chuyện này nên giải quyết sớm không nên chậm trễ.”

Dạ cô Phong nghĩ đến vấn đề này, thu lại nụ cười, hắn thân là đứng đầu một đảo liền lộ ra mặt giỏi giang cùng tinh duệ của hắn, nói: “Chúng ta trước mắt phải nhanh tay chuẩn bị, để những đệ tử bình thường trước rút lui hướng Đông Lăng quốc, lưu lại bộ phận cao thủ giúp Vân nương tử mở ra cứ điểm trung tâm. Ngày mai chính là ngày thi đấu xếp hạng võ mỗi năm một lần, chúng ta có thể từ đó chọn lựa ra một nhóm tinh anh, hiệp trợ Vân nương tử.”

Thần sắc Vân Khê cũng nghiêm túc, thật tình hỏi:”Nghe ý tứ của đảo chủ, một mình ta không cách nào mở ra cứ điểm”

Dạ cô Phong gật đầu: “Cứ điểm trung tâm đã bị phá hủy làm hao tổn, bình thường muốn mở ra nó, tất nhiên không dễ, ở bên ngoài cửa vào của cứ điểm sẽ có gió lốc khổng lồ tồn tại, cho dù là Huyền tôn cao thủ cũng không cách nào xông phá gió lốc đi tới lối vào. Trên người của ngươi có thần khí, có lẽ có thể ngăn cản được lực lượng của nó, đến lúc đó có đông đảo cao thủ của chúng ta giúp ngươi đem gió lốc tạm thời chế trụ, giúp ngươi thuận lợi tiến vào trung tâm gió lốc, khởi động lực lượng thần khí, mở ra cứ điểm trung tâm. Một khi cứ điểm mở ra, cổ gió lốc này sẽ biến mất không thấy gì nữa, các ngươi muốn đi thông qua Long Tường đại lục, liền có thể đi thông qua Long Tường đại lục, mà tam đại Thánh Địa chúng ta, thì có thể mượn việc cứ điểm mở ra,bên trong Hải Vực cũng theo đó xuất hiện khe rãnh khổng lồ giảm bớt núi lửa bộc phát tạo thành lực lượng hủy diệt, nhất cử lưỡng tiện.”

” Bởi vì từ khi cứ điểm trung tâm mở ra đến khi đóng cửa, thời gian dài ngắn cực kỳ khó phán định, chậm thì mấy canh giờ, lâu thì mấy ngày, cho nên lão phu hi vọng thời gian các ngươi mở ra cứ điểm trung tâm, có thể lựa chọn ở ba ngày sau như thế mới có thể bảo đảm cẩn thận không có sai lầm, có được hay không?”

Dạ cô Phong là nhân vật đầu não của tam đại Thánh Địa, mọi chuyện

đều lấy tam đại Thánh Địa là điểm xuất phát mà suy nghĩ, không gì đáng trách. Nhưng mà trong lòng Vân Khê cũng ít nhiều có chút băn khoăn, vạn nhất lực lượng thần khí không đủ để mở ra cứ điểm trung tâm, như vậy đến lúc đó một bên là bị kẹt, một bên là tai họa núi lửa bộc phát hủy diệt, bọn họ làm sao còn cơ hội bảo toàn mạng sống chứ?

Như vậy, chẳng phải là lấy tánh mạng của chính mình cùng người nhà bằng hữu để đùa giỡn?

” Vân nương tử, xin nhờ ngươi.” Dạ cô Phong thành tâm thành ý hướng nàng ôm quyền chắp tay thi lễ.

Vân Khê trong lòng chấn động, vội vàng đưa tay ngăn trở hắn, trầm ngâm nói: “Được rồi! Nếu mọi người đồng tâm hiệp lực, chúng ta sẽ cùng đồng tâm hiệp lực, cùng cửa ải khó khăn này iều chết đánh cược một lần thế nào?”

Trong lòng bỗng dưng dâng lên một cổ dũng cảm, nếu để cho nàng trơ mắt nhìn tam đại Thánh Địa, địa phương xinh đẹp như thế hóa thành tro bụi, để cho vô số người mất đi nhà cửa, tâm của nàng cũng không đành lòng. Huống chi núi lửa bộc phát sẽ mang đến hậu quả không chỉ như thế, nàng là người duy nhất có thể có cứu vãn tràng nguy cơ này, làm sao có thể lùi bước?

Quyển 4 - Chương 34: Ngọa long Cư

Cùng ba người tổ tôn Dạ cô Phong rỗi rãnh nói chuyện một hồi, khi trở về phòng khách nghỉ ngơi trăng cũng đã tới giữa trời.

Huyễn Dạ Tinh Hải ban đêm rất đẹp, đêm tối giống như một tấm lưới lớn vô cùng vô tận, đem chăn đệm trải ra nằm dưới đất nhìn bầu trời đầy sao lóng lánh như thủy tinh, che phủ Minh Nguyệt hình lưỡi hái là một tầng Hoàng sa. Nhìn nhìn, không khỏi có chút mê thất.

Huyễn Dạ Tinh Hải xinh đẹp như thế, sắp gặp tai nạn, vô luận là ai cũng sẽ sinh ra tiếc hận lòng.

Vân Khê dừng bước ở ngoài cửa phòng, đưa mắt nhìn tinh không, suy nghĩ từ từ bay xa.

Cũng không biết trải qua bao lâu, một đôi cánh tay hữu lực từ phía sau ôm nàng, hơi lạnh nhưng là hương vị quen thuộc ôm trong ngực.

” đang suy nghĩ gì vậy? Nghĩ đến mất hồn như thế?” tiếng nói từ tính, vẫn ôn nhu như trước.

Vân Khê kinh ngạc, không biết hắn đến đây lúc nào, mừng rỡ vọt tới, hai tay vịn ở trên bàn tay to của hắn, phía sau lưng dựa vào cả người nằm hẳn trong ngực của hắn.

” Ta đang suy nghĩ ba ngày sau, người một nhà chúng ta có thể thuận lợi đi tới Long Tường đại lục hay không. Sau khi đến Long Tường đại lục, người một nhà chúng ta phải bắt đầu cuộc sống mới

như thế nào “”

” Nghĩ nhiều như vậy làm cái gì? Hết thảy có ta đây!”

Hơi thở ấm áp thổi nhẹ bên tai của nàng, tâm thần Vân Khê khẽ nhộn nhạo, quay đầu chống lại con ngươi rực rỡ chói lọi như sao của hắn, nàng cười nhẹ nhàng: “Chàng tới khi nào? Thiên Thần bọn họ đâu?”

” Mới vừa đến! bọn Thiên Thần còn đang trên đường ngồi thuyền tới, ta chờ không kịp, nên đi trước tới tìm nàng.”Long Thiên Tuyệt vùi đầu vào cổ nàng, hít sâu mùi thơm của cơ thể chỉ thuộc về của nàng, dần dần say mê.

” Chuyện bên Bạch Sa đảo xử lý thế nào?”

” Ngày tốt cảnh đẹp như thế, chúng ta có phải nên nói chút chuyện phong hoa tuyết nguyệt, mà không phải nói những cái chuyện nhàm chán mất hứng này hay không?” Long Thiên Tuyệt khẽ hôn xuống đôi môi đỏ mọng của nàng, nhếch miệng lại cúi đầu hôn mạnh hai cái thở dài nói, “Vẫn là nơi này vị ngon nhất, sắc đẹp có thể ăn được!”

” Đừng nháo! Nơi này chính là Huyễn Dạ Tinh Cung!” Bắt gặp đáy mắt hắn dấy lên ham muốn, nội tâm Vân Khê nhảy mạnh một hồi.

Long Thiên Tuyệt công cong khóe môi, cắn cắn lỗ tai của nàng nói: “Vậy chúng ta về nhà mình, liền có thể đi ”

” Nhà của chúng ta?” Vân Khê không giải thích được.

” Đi theo ta!” Long Thiên Tuyệt ôm chặt hông của nàng, cưỡi gió mà đi, trong chốc lát hai người đã đi tới đỉnh một gò núi vắng vẻ nhất Huyễn Dạ Tinh Hải.

Trong gió đêm, mùi vị của biển bay vào, ẩm ướt nhưng cũng tươi mát.

Ở dưới cái nhìn soi mói của Vân Khê, trong tay Long Thiên Tuyệt biến ra một tòa phòng ốc nhỏ, chính là thứ lúc trước bọn họ ở trong Thánh cung tìm ra, chẳng qua màu sắc đã thống nhất, còn có ánh huỳnh quang nhàn nhạt quay ở chung quanh của nó, giao cho nó linh khí.

" đi, đi thăm nhà của chúng ta một chút."

Thân thể đột nhiên chợt nhẹ, Vân Khê bị hắn kéo vào một không gian kỳ dị. Vân Khê quả thực không thể tin được, nàng lại tiến vào phòng ốc trong không gian, hơn nữa một chút cũng không ảnh hưởng đến hô hấp, hiệu quả thị giác vô cùng chân thật, phòng cũng không khác biệt!

" Trời ạ! Chàng thật sự đem nó luyện chế thành công rồi?"

Vân Khê mừng rỡ, kích động di chuyển mọi nơi, tinh tế xem xét. Phòng ốc tuy nhỏ nhưng tất cả đều đủ, quan trọng nhất là nơi này hoàn toàn ngăn cách cùng ngoại giới, là thế giới thuộc về bọn họ!

Long Thiên Tuyệt mỉm cười đứng tại chỗ, nhìn lúm đồng tiền như hoa của nàng, tâm tình của hắn so với bất cứ lúc nào cũng vui vẻ hơn.

" Ta lấy Vu khí cùng tánh mạng ba người Văn trưởng lão đổi lấy Long Tinh Thạch của Mẫn trưởng lão. Mẫn trưởng lão cũng là một vị luyện khí sư, hắn cất chứa không ít Long Tinh Thạch trân quý, ngày thường thì tuyệt đối không chịu đem Long Tinh Thạch chuyển nhượng, chẳng qua lần này vì phải về Vu khí, hắn không thể không nhịn đau từ bỏ vật yêu thích"

Vân Khê nghe vậy, nụ cười lại càng lớn, mặt mày cong thành hình trăng khuyết: “Thiên Tuyệt, ta quá sùng bái chàng!Chàng lại đem phòng ốc của chúng ta luyện chế thành công rồi!”

” ha ha, chúng ta đặt cho nó cái tên đi! Tên gì tốt đây?”

” không bằng gọi gia đình dòng suối nhỏ?”

Long Thiên Tuyệt giơ lên đuôi lông mày: “gia đình dòng suối nhỏ? Vậy ta đây làm sao bây giờ?”

Cũng đúng, đây là kiệt tác của hắn, nàng lại chiếm cho mình dùng, tựa hồ có chút bá đạo.

” Nếu không gọi Ngọa long Cư?”

” Cái này hay, ta thích!”

Vân Khê lại nghĩ: “Chàng là Đại Long, Tiểu Mặc là Tiểu Long, còn có Tiểu Bạch là chân long, duy chỉ không có phần của ta, ta không chịu!”

” Nàng là mẫu Long nha, Ngọa long Cư tự nhiên cũng có phần của nàng! Ha ha” Long Thiên Tuyệt hắng giọng cười lớn, ôm lấy nàng, nói ra kết quả nàng thật đúng là khả ái được ngay.

” Xí! Chàng mới mẫu Long!” Vân Khê không chịu nói, hai má không khỏi hồng lên.

Long Thiên Tuyệt cúi đầu, sở trường toàn tâm toàn ý chọc chọc quai hàm của nàng, tiếng cười càng thêm réo rắt sảng lãng, quanh quẩn cả Ngọa long Cư cũng là tiếng cười của hắn.

Đứng ở trước bệ cửa sổ, đem tinh không thu hết vào mắt, trừ bỏ bản thân nó có thể bỏ vào túi của mình, thì nó cũng hoàn toàn không phân biệt được nó cùng phòng ốc bình thường khác nhau gì, nên thưởng phong cảnh thì thưởng phong cảnh, nên ngủ thì ngủ, hơn nữa có thể tùy ý di động, tùy thời tùy chỗ lạc cư, thật là phòng ốc di động hoàn mỹ vô địch!

Vân Khê càng ngày càng thích trên Ngọa long Cư, khuyết điểm duy nhất chính là diện tích hoạt động của nó quá nhỏ, hơn nữa không có chức năng ẩn hình, cho nên nơi chọn lựa để lạc cư phải lựa chọn ở địa phương ít người ở hoặc phải bí mật, bảo đảm không có ai sẽ phát hiện nó, quấy nhiễu đến bọn họ.

” ta lúc đầu sở tạo Ngọa long Cư là thuộc đạo khí lớn dần, lúc đầu hình thành chức năng hết sức có hạn, không gian của nó nhỏ, không có chức năng ẩn hình, nhưng nếu chúng ta có thể tìm được càng nhiều là long tinh Thạch, hoặc là các cấp bậc tinh thạch cao hơn không ngừng trui luyện nó, nó có thể trở thành đạo khí phẩm chất cao. Đạo khí phẩm chất cao chẳng những có thể mở rộng không gian lớn nhỏ, hơn nữa còn có thể có ẩn hình, phi hành, năng lực phòng thủ hoặc công kích, thậm chí ngày sau còn có thể thăng cấp làm thần khí!”

” Thần khí? Chẳng lẽ Ngọa long Cư của chúng ta cũng có cơ hội trở thành thần khí?” Vân Khê có chút kích động.

Long Thiên Tuyệt gật đầu, sắc mặt bình tĩnh nói: “Thế nhưng muốn luyện chế nó thành một vật thần khí, chẳng những cần cơ duyên mà còn cần nó có thể chịu đựng được khảo nghiệm sấm sét. Sau khi làm một đạo khí có lực lượng thần khí, sẽ đưa tới sấm sét trong thiên địa, rất nhiều đạo khí căn bản không cách nào tiếp nhận được khảo nghiệm sấm sét, cuối cùng chẳng những không cách nào tấn thăng làm thần khí, thậm chí trực tiếp hủy diệt, cho nên chúng ta tốt nhất

không nên hy vọng quá lớn, nếu không hi vọng càng lớn thất vọng cũng càng nhiều.”

Vân Khê từ từ khôi phục tâm tĩnh, đồng ý nói: “Chàng nói rất đúng, loại chuyện nghịch thiên này, chúng ta đã hy vọng xa vời rồi, thuận theo tự nhiên đi. Như bây giờ cũng đã rất tốt rồi, ta rất thỏa mãn.”

Long Thiên Tuyệt mị hoặc cười một tiếng, để sát vào bên tai nàng nói “Vậy chúng ta tối nay trước hết thử một chút giường mới ở Ngọa long Cư như thế nào?”

Vân Khê ho nhẹ mấy tiếng, có chút giống bị sặc, gò má hơi đỏ, sóng mắt chuyển động: “Vậy thì thử một chút đi, ”

Không nói hai lời, Long Thiên Tuyệt trực tiếp đem nàng bế vào giường mới.

Ngày tốt cảnh đẹp như thế, làm sao có thể sống uổng?

Hai người lại bắt đầu kế hoạch tạo người, đối với cái nhiệm vụ này, cho tới bây giờ Long Thiên Tuyệt cũng rất là cần cù chăm chỉ, cố gắng không biết mệt.

Dưới chân núi ngẫu nhiên sẽ có đệ tử Huyễn Dạ Tinh Hải đi tuần tra qua, song ai cũng sẽ không nghĩ tới ở phía trên đỉnh núi, lại có một động thiên khác,tại đây đang trình diễn một màn hoạt sắc sinh hương (chính là kế hoạch tạo người a~ hắc hắc).

Hôm nay là một ngày trọng đại của tam đại Thánh Địa, mỗi năm một lần những thiếu niên cao thủ tranh xếp hạng bảng Đại Bỉ võ, phàm là người của tam đại Thánh Địa từ mười lăm tuổi trở lên đến hai mươi lăm tuổi trở xuống, vô luận nam nữ, cũng có thể ghi danh tham gia bảng xếp hạng Đại Bỉ võ, vì mình tranh thủ một xếp hạng, đồng thời

cũng có thể được môn phái chú trọng bồi dưỡng cùng phần thưởng.

Ngày hôm nay, đối với đám thanh niên của Tam Đại Thánh Địa mà nói chính là một ngày quan trọng, quyết định con đường sau này của bọn hắn, cho nên hôm nay Huyễn Dạ Tinh Hải hết sức ồn ào náo động, khắp nơi hiện ra quang cảnh sinh khí bừng bừng.....,

Tỷ võ quy định, nếu là mười tuyển thủ năm ngoái đã tiến vào bảng xếp hạng, có thể trực tiếp tiến vào đấu bán kết, mà ngoại trừ mười tuyển thủ, thì những người còn lại phải trải qua vòng đấu loại. Cho nên trời vừa mới sáng, vòng đấu loại bảng xếp hạng Đại Bỉ võ cũng đã hừng hực khí thế tiến hành, chủ trì vòng đấu loại đúng là Nhị công tử Huyễn Dạ Tinh Hải Dạ hàn tinh, về phần những trưởng lão cấp bậc cao thủ của tam đại Thánh Địa cũng không có trình diện, thẳng đến khi trận đấu bán kết bắt đầu, bọn họ mới nhất nhất lộ diện.

Long Thiên Thần, Dung Thiếu Hoa cùng Lam Mộ Hiên chờ mấy năm nay, người trẻ tuổi đều đối với bảng xếp hạng Đại Bỉ võ cảm thấy hết sức hứng thú, liền đến nơi tỷ võ thật sớm quan sát tỷ võ, cùng đi còn có tứ đại hộ pháp, Thượng Quan Như Nhi, tỷ đệ Hách Liên Tử Ngữ cùng huynh muội Mộ Vãn Tình. Đáng nhắc tới chính là Độc Cô Mưu cũng tới, hơn nữa còn là người thứ nhất trong mọi người đi tới hội trường tỷ võ. Hắn lẳng lặng đứng ở một góc của sân tỷ võ, không ngừng ngắm nhìn bốn phía, không biết đang tìm kiếm cái gì.

Xa xa, một đội người mặc áo bào đệ tử trắng vây quanh một gã cũng đồng dạng mặc áo bào trắng nhưng có khí chất phi phàm, từ lối vào của sân tỷ võ tiến vào, bọn họ vừa đến hiện trường dấy lên một trận xôn xao nho nhỏ.

” Nhìn kìa! Đó là Bạch Sở Hà của Bạch Sa đảo, năm ngoái đứng hàng thứ ba bảng xếp hạng, chính là nhân tài kiệt xuất trong đệ tử trẻ tuổi của Bạch Sa đảo. Nghe nói hắn gần đây gặp kỳ ngộ, Huyền giai

đột nhiên tăng mạnh, cũng không ai biết hắn hiện tại đến tột cùng tu luyện đến dạng cảnh giới gì.”

” Ta còn nghe nói, hắn tuyên bố lần này muốn đem hai vị xếp hạng trước đánh bại hết thảy, hơn nữa chỉ dùng ba chiêu! khẩu khí cuồng vọng như thế, thật không biết thật là hắn có mười phần nắm chặc, hay chẳng qua là phô trương thanh thế.”

” Hai vị cao thủ xếp hạng trước cũng là cao thủ đệ nhất đệ nhị liên tục mấy năm, Bạch Sở Hà muốn trong vòng ba chiêu đánh bại bọn họ, sợ rằng không thể nào! Phải biết rằng Huyền giai của hắn tinh tiến, thì hai vị cao thủ kia Huyền giai cũng không giống như trước cũng tinh tiến theo, Bạch Sở Hà muốn thủ thắng, chỉ sợ khó khăn!”

” Nhưng là ta nghe nói xếp hạng vị thứ hai lần này Độc Cô Kiêu đoạn trước rời đi một chuyến khỏi Độc Cô lĩnh, kết quả khi trở về người bị thương nặng, thời gian ngắn như vậy, thương thế của hắn sợ rằng còn không có khôi phục. Lần này tỷ võ, hắn chưa chắc là có thể tham gia, năm nay bảng xếp hạng sợ là hắn cũng không có cơ hội đứng vào hàng ngũ.”

” đáng tiếc! Nghe nói hắn là thua bởi Long Thiên Tuyệt, nghĩ xem Long Thiên Tuyệt kia ngày xưa chính là Thiên Long tôn giả của Thánh cung, là nhân vật thiên tài bực nào? Có thể nói, Độc Cô kiêu tuy bại nhưng vinh”"

Các loại âm thanh nghị luận truyền ra, bất kể là tuyển thủ dự thi, hay là người xem cuộc thi, đều rất thích đàm luận về ba vị nhân vật đứng đầu bảng xếp hạng, liên tưởng càng ngày càng phong phú, cái gì cũng có.

Nghe được có người nhắc tới Độc Cô kiêu, thân hình Độc Cô Mưu rõ ràng lay động, ở trong đám người tầm mắt dò xét cũng trở nên càng

thêm lo lắng vô cùng, Bạch Sở Hà cùng Bạch Sở Mục chính là cùng thế hệ, đồng tông lại không phải cùng mạch, Bạch Sở Mục thuộc về Bạch Sa đảo dòng chính nhất phái, mà Bạch Sở Hà thì không phải vậy, hai người thân phận khách quan mà nói, Bạch Sở Mục so sánh với Bạch Sở Hà còn cao hơn chút ít.

Có lẽ chính là bởi vì hoàn cảnh tự thân sinh trưởng là nhân tố ảnh hưởng, tạo cho Bạch Sở Hà tính cách cực độ hiếu thắng, hơn nữa bản thân hắn thiên phú cũng cực cao, cho nên khi hắn bắt đầu mười tám tuổi, hắn cũng đã trở thành người trẻ tuổi nổi bật nhất trong Bạch Sa đảo, không người nào có thể vượt qua hắn.

Chỉ tiếc, nhân ngoại hữu nhân, hắn ở trong Bạch Sa đảo, có lẽ không ai bằng, song khi hắn gặp được những người các môn phái đồng dạng cũng là người nổi bật, hắn liền bại trận. Bởi vì … hai vị này đều là cao thủ thiên tài trong thiên tài, thật sự là quá mức cường hãn rồi, hắn dùng hết toàn lực cũng đánh không lại, cho nên hắn không cam lòng, hắn thề sớm muộn gì có một ngày hắn đánh bại Dạ Tử hi cùng Độc Cô kiêu, trở thành đệ nhất cao thủ trẻ tuổi trong tam đại Thánh Địa!

Quyển 4 - Chương 35: Nữ La Lỵ Hoa Sở Sở

Nghe được tiếng nghị luận của mọi người, Bạch Sở Hà làm như không thấy, hắn bình tĩnh quét nhẹ ánh mắt ở hiện trường, cố gắng ở trong đám người tìm tòi người chân chính làm hắn cảm thấy hứng thú, chỉ tiếc hai người Dạ Tử hi cùng Độc Cô kiêu đến nay còn chưa tới tràng, hắn mơ hồ có chút thất vọng. Tầm mắt đột nhiên rơi vào trên người Độc Cô Mưu đứng yên ở một bên, ánh mắt sắc bén của hắn thu lại, dựa vào trực giác, hắn cảm thấy hơi thở trên người đối phương rất cường đại, không khỏi đối với hắn sinh ra nồng hậu hứng thú.

Các đệ tử đi theo phía sau thấy hắn đột nhiên biến chuyển phương hướng, hướng phía một gã đầu đội mũ che toàn thân hắc y đi tới, mọi người hai mặt nhìn nhau, có chút không rõ ý nghĩ thực sự của hắn.

Đám người Long Thiên Thần cũng chú ý tới, rối rít từ chỗ ngồi đứng dậy, bọn họ lo lắng là hắn muốn tìm Độc Cô Mưu gây phiền toái.

” ngươi là người nào? Cũng là người hôm nay tới tham gia xếp hạng bảng tỷ võ sao?”Đang khi nói chuyện, Bạch Sở Hà hai vai chấn động, một cổ huyền khí hướng Độc Cô Mưu dâng lên, mọi người rất nhanh liền thấy được trên mặt đất quét lên một tầng bụi đất thật dầy, hóa thành tiếng mãnh thú gầm thét, trong khoảnh khắc đó xung phong liều chết mà tới.

Hắn đây là đang thử, thử dò xét thực lực của Độc Cô Mưu.

Đối với một cao thủ mà nói, để cao thủ tồn tại, thường thường phải kích thích dục vọng cầu thắng của hắn.

Nhất là cao thủ giống như Độc Cô Mưu, hắn giống như là một thanh tuyệt thế Bảo kiếm sắc bén, Bảo kiếm chưa ra khỏi vỏ, khí thế của nó đã không giấu được, không ngừng hiển lộ ra bên ngoài.

Mọi người nhìn thấy một màn này, đều rối rít nghị luận, thế công mạnh mẽ như thế, đối phương có thể chịu đựng được hay không?

Nhưng mà, bọn họ hoàn toàn là quá lo lắng, chỉ thấy Độc Cô Mưu đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, huyền khí hung mãnh kia đến trước mặt hắn, giống như là gặp phải Đao Phong (lưỡi đao), bị dễ dàng bị chém làm hai, hướng sang hai bên lui tán, mà Độc Cô Mưu lại không chút nào bị tổn thương.

Chiếc màn sân khấu màu đen khẽ lay động, trong nháy mắt liền khôi phục nguyên trạng.

Bạch Sở Hà sắc mặt đại biến, hắn biết mình đã gặp phải cao thủ hàng đầu rồi, ánh mắt lạnh lùng của hắn tối sầm lại, đang muốn thi triển những động tác để vãn hồi lại một ván. Lúc này, ở phía sau hắn thanh âm một cô gái vang lên, ngăn trở hành động tiến thêm một bước của hắn.

” Mưu ca ca? Thật sự là ngươi sao?!” thanh âm của cô gái ngọt ngào mà êm tai.

Mọi người theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy một cô gái áo trắng linh động khả ái, nhấc lấy mép váy, bước nhanh về phía Độc Cô Mưu chạy tới. Đợi mọi người hoàn hồn, đã thấy nàng lao vào đến trong ngực Độc Cô Mưu.

Đám người Long Thiên Thần đang muốn tiến lên trợ giúp Độc Cô Mưu, ai ngờ nhìn thấy một màn bạo phát kinh động như thế, cả đám đều rối rít dừng bước, mở to hai mắt nhìn.

Trên đời này lại có nữ nhân đối với Độc Cô Mưu yêu thương nhung nhớ sao? Thế giới này có phải quá ly kỳ rồi hay không?

Không đúng, là thân muội muội sao? Cũng chỉ có cách giải thích này.

Đám người Long Thiên Thần không ngừng khiếp sợ, bản thân Độc Cô Mưu cũng ngây dại, sửng sờ tại chỗ, không biết phản ứng như thế nào.

Nhưng nếu là những người khác, hắn đã sớm lắc mình tránh ra, tuy nhiên cô gái trước mắt lại tác động đến nội tâm của hắn một tia mềm mại, khiến hắn nhớ lại rất nhiều chuyện tốt đẹp khi còn bé, hắn thất thần. Chính là chốc lát thất thần trong nháy mắt này, cô gái đã lao vào đến trong ngực của hắn, ôm vòng eo to lớn của hắn, nói ra những suy nghĩ của mình.

“Ngươi là Mưu ca ca có đúng hay không? Ta thường xuyên cho người ta đi hỏi thăm tin tức có liên quan của ngươi, ngươi giống như những gì họ kẻ, ngươi đội mũ che, mặc áo đen, còn bảo kiếm của ngươi. Ha ha, nhìn, trên bảo kiếm còn có khắc tên của ta!”

Tiểu la lỵ nhiệt tình quá độ đoạt lấy bảo kiếm trong tay Độc Cô Mưu, chỉ vào kiểu chữ ở địa phương không khác biệt với chỗ khác, cười đến hai hàng hàm răng đều lộ ra.

” Mưu ca ca thật là xấu! Lâu như vậy cũng không tới thăm Sở Sở, một mình Sở Sở ở Độc Cô lĩnh thật buồn bực, cũng không có người để khi dễ. Mưu ca ca còn nhớ khi còn bé hay không, cảnh tượng lần đầu tiên chúng ta gặp mặt? Khi đó ngươi mười tuổi ta mới bốn tuổi,

ngô, phần lớn chuyện tình mặc dù không nhớ rõ, nhưng ta nhớ được Mưu ca ca là dễ khi dễ nhất, bất kể ta khi dễ ngươi như thế nào, ngươi cũng sẽ không phản kháng.Còn có còn có, ngươi còn nhớ hay không, một số lần ta đem ngươi giả dạng thành tỷ tỷ của ta, để mặc ta mặc vào xiêm y của mẫu thân, chúng ta cùng đi nghe kẻ chuyện? Ha ha, ngươi nhất định nhớ được đúng không? Ngươi giả trang thành bộ dáng một cô bé, so với ta còn đẹp hơn, tất cả mọi người đều rất thích ngươi, đều nhìn ngươi, ha ha, ha ha”"

Mỗ La Lỵ bắt đầu nói cặn kẽ các loại chuyện tình khi còn bé, trên đại thể cũng là nói nội dung nàng khi dễ Độc Cô Mưu không thích nói chuyện thế nào, tính cách quái gở như thế nào, mọi người nghe được đều rối rít lâm vào lộn xộn. Đây rốt cuộc là tiểu nữ nhân từ nơi nào nhô ra, suy nghĩ của nàng thật sự là làm cho người ta có chút không dám khen tặng.

Nhưng mà những chuyện còn nhỏ của Độc Cô Mưu, hoàn toàn bị vạch trần ra ngoài.

Danh hiệu thiên hạ đệ nhất sát thủ, trong thời gian ngắn hoàn toàn bị đánh nát, hóa thành vô hình!

Mà bản thân Độc Cô Mưu trực tiếp bị hóa đá ở bên trong, vô số tia sét đánh trúng hắn, hắn sắp hoàn toàn nát bét rồi.

“.....Mưu ca ca mấy năm nay ngươi đi nơi nào? Nghe bọn hắn nói, ngươi giết rất nhiều người, tất cả mọi người xưng ngươi là thiên hạ đệ nhất sát thủ, nghe thậy là uy phong nga! Ngươi có thể mang theo ta cùng đi xông xáo giang hồ hay không? Người ta cũng muốn đi chơi, không muốn ở trong Độc Cô lĩnh chờ đợi nữa...”

Hai thị nữ đi theo tiểu La Lỵ đến rốt cục không nhịn được, tiến lên đem tiểu thư nhà mình từ trên thân nam nhân kia kéo trở lại, khuyên

can mãi.

” tiểu thư, thận trọng!”

” tiểu thư, Chúng ta từ từ nói chuyện, không nên kích động!”

Hoa Sở Sở khả ái chu cái miệng nhỏ nhắn, hướng về hai thị nữ, nói: “Mưu ca ca cũng không phải là người ngoài, ta cùng hắn vô cùng thân thiết, có gì hệ trọng?”

Lòng bài tay nhỏ nhắn của nàng vừa chuyển, con ngươi sáng trong hướng Bạch Sở Hà ở một bên mà trừng, cằm cao cao giơ lên, hướng về phía Bạch Sở Hà mắng: “Bạch Sở Hà! Mới vừa rồi là ngươi khi dễ Mưu ca ca của ta phải không? Ngươi thật âm hiểm a! Ỷ vào nhiều người khi dễ ít người! Hừ, ta cho ngươi biết, Mưu ca ca là ta che chở, trên đời này chỉ có một mình ta có thể khi dễ hắn, những người khác muốn khi dễ hắn, trước hết phải bước qua ta!”

Khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp của nàng bỗng dưng sáng lên, đáy mắt xẹt qua màu lam u quang, tay phải của nàng tạo thành bí quyết liên hoa, trong không khí ẩn có gợn nước lam nhạt ngưng tụ.

“Đi!” theo thanh âm ngọt ngào của nàng, một cột nước kèm theo đầu ngón tay nàng vũ động từ từ trở nên to lớn, cuối cùng hóa thành một cột sóng lớn, hướng tới khuôn mặt của Bạch Sở Hà mà quét tới.

” a, là Thủy ảo thuật!” Trong đám người có người kinh la.

Ánh mắt Bạch Sở Hà khẽ biến, thật nhanh bay ngược lại, kéo dài khoảng gần trăm bước.

” Đáng giận! Tiểu yêu nữ, ngươi đi chết đi!” Giữa không trung, hắn rút ra bảo kiếm bên hông, trong phút chốc chém vào cột sóng,

Xôn xao

Sóng lớn bị kiếm khí chém thành hai nửa, khí thế chớp nhoáng, xông thẳng tới trước mặt Hoa Sở Sở.

Mọi người không khỏi thay Hoa Sở Sở đổ mồ hôi lạnh.

Hoa Sở Sở cũng không kinh không hãi, tay phải biến hóa thủ thế, vẽ hình dáng một vòng tròn, lúc này tình thế lại xảy ra chuyển biến, nguyên bản vốn rơi xuống dưới mặt đất nhưng sóng nước lại lần nữa ngưng tụ, tạo thành một đạo nước xoáy.

Hình thái của thủy là vô thường, một khi ngưng tụ thành thế lại có thể phát huy ra uy lực vô cùng.

Khí thế mãnh liệt mà đến đã bị nước xoáy cuốn lộng nhất thời hóa thành vô hình!

Bạch Sở Hà kinh ngạc, cảm thấy không ổn, đáng tiếc đã muộn.

Mắt đen giảo hoạt của Hoa Sở Sở vừa chuyển, dấu tay lần nữa biến hóa, sóng nước cao lên ngàn trượng, lần nữa hướng về bản mặt Bạch Sở Hà mà cọ rửa.

Rầm nữa

Bạch Sở Hà liều mạng chạy trốn, đáng tiếc vẫn là chậm một bước, từ đầu đến chân bị sóng nước cọ rửa biến thành ướt sũng!

” ha ha ha Chơi vui thật, chơi vui thật! Cho ngươi tắm rửa miễn phí, ngươi muốn làm thế nào để cám ơn ta?” Hoa Sở Sở bướng bỉnh vỗ tay ăn mừng, đã sớm nhìn Bạch Sở Hà không vừa mắt rồi, bình

thường không có cơ hội giáo huấn hắn cũng đành chịu, hôm nay lại làm cho nàng bắt gặp hắn khi dễ Mưu ca ca, tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó có thể tha!

Độc Cô Mưu chân phải bước ra một bước, đang muốn tiến lên thay Hoa Sở Sở ngăn cản một đạo kiếm khí của đối phương, ai ngờ nàng lại dễ dàng hóa giải. Hắn khẽ kinh ngạc, không nghĩ tới mấy năm không gặp, tiểu công chúa bướng bỉnh khả ái ngày xưa hiện tại đã trở nên tuyệt vời như thế.

" Lợi hại a! Không hổ là truyền nhân của gia tộc cổ xưa, sinh ra liền có thiên phú dị bẩm."

" Nhưng mà nàng không phải là người của tam đại Thánh Địa, nếu không tỷ võ trên bảng xếp hạng, nàng tất nhiên cầm cờ đi trước."

"....."

Tiếng thở dài hâm mộ bên tai không dứt.

Bạch Sở Hà bị khuất nhục lớn như thế, làm sao có thể cam tâm? Hắn cả người chấn động, huyền khí từ bên trong cơ thể mạnh mẽ tràn ra, không tới một lát thời gian, đã đem toàn thân cao thấp thân mình hong khô. Hắn âm tàn ngó chừng Hoa Sở Sở đang cười đến vui vẻ, cười lạnh nói: "Rất tốt! Ngươi chờ đó cho ta! Đừng tưởng rằng ngươi là Tiểu công chúa của Hoa gia, ta liền không dám đối phó ngươi. Ta cho ngươi biết, núi cao hoàng đế ở xa, Hoa gia các ngươi ở Long Tường đại lục có lẽ là đứng đầu, thực rất giỏi, nhưng ngươi đừng quên, nơi này là Ngạo Thiên đại lục! Cho dù ta giết ngươi, người của Hoa gia các ngươi cũng không có biện pháp tìm ta báo thù! Hừ, ngươi cẩn thận cho ta, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua ngươi!"

" Tới a tới a! Ta mới không sợ ngươi!" khuôn mặt khả ái của Hoa Sở

Sở hướng về phía hắn giả làm mặt quỷ, le lưởi nói, “Không ngại nói cho ngươi biết, năm nay ta được các trưởng lão chấp nhận tán thành, cho phép ta tham gia xếp hạng bảng tỷ võ. Hừ, ngươi còn vọng tưởng đoạt được đầu bảng, quả thực là si tâm vọng tưởng! Ngươi chờ xem, nhìn ta làm sao trên đại hội tỷ võ đánh bại ngươi!”

“Cái gì? Ngươi cũng muốn tham gia luận võ?” Bạch Sở Hà hai mắt bỗng dưng tối sầm, hai hàng lông mày khóa chặc, không biết đang có mưu kế gì.

Hoa Sở Sở cũng lười để ý tới hắn, xoay người đến trước mặt Độc Cô Mưu, cười ngọt ngào nói: “Mưu ca ca, ngươi yên tâm, chỉ cần có ta ở đây, ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào xúc phạm tới ngươi!”

Độc Cô Mưu đứng im tại chỗ, ai cũng thấy không rõ vẻ mặt thật sự của hắn ở dưới mũ che, chỉ có một tay nắm chặt bảo kiếm tiết lộ tâm tình của hắn lúc này.

” tiểu yêu nữ, ngươi chờ đó cho ta! thời điểm tỷ võ, tốt nhất đừng để cho ta gặp ngươi, nếu không ngươi cứ chờ mà xem!” Bạch Sở Hà hung hăng bỏ lại một câu, dẫn đám người đi theo hắn tức giận rời đi.

” hừ, bại tướng dưới tay!” Hoa Sở Sở nổi giận chu cái miệng nhỏ nhắn, sau đó nhiệt tình lôi kéo Độc Cô Mưu hỏi lung tung này kia, công phu nói chuyện làm cho người ta xấu hổ. Độc Cô Mưu cơ hồ từ đầu tới cuối cũng không có nói một câu, chỉ có một mình Hoa Sở Sở ở nơi này líu ríu, nói cũng không xong, ở bên cạnh nàng hai thị nữ đi theo đều xấu hổ cúi đầu, hận không thể đánh cho bất tỉnh tiểu thư nhà mình, trực tiếp đem nàng tha đi.

Đám người Long Thiên Thần không khỏi đồng tình cùng Độc Cô Mưu, một người không thích nói chuyện nhất, chọc tới một người thích nói chuyện nhất, không biết là duyên phận, hay là oan nghiệt?

” Keng! keng! keng!”"

Một trận tiếng chuông du dương truyền ra ngoài, giai đoạn vòng đấu loại đã kết thúc, trên trận tỷ võ còn khoảng năm mươi người, bắt đầu tiến hành Top mười tên xếp hạng bảng bài vị.

Lúc này, người đứng đầu của tam đại Thánh Địa rối rít xuất hiện ở trên trận tỷ võ, đám tuyển thủ xếp hạng phía trước năm mươi vị tranh tài cũng lục tục tới.

Hai người Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt cũng theo Dạ cô Phong tới, được thỉnh mời ngồi ở trên đài chủ tịch xem cuộc thi, Vân Tiểu Mặc thì bị Âu Li mang theo đi trước để rèn luyện kiến thức cơ bản.

Hàng xóm ngồi cùng hai vợ chồng Long Thiên Tuyệt chính là Hách Liên Tử Phong, một đầu ba nghìn tóc bạc, ở dưới ánh mặt trời phá lệ bắt mắt, lại phối hợp với khuôn mặt lạnh lùng thâm thúy của hắn, khiến cả người giống như một tòa điêu khắc lạnh như băng bầy đặt ở trên đài chủ tịch, làm cho người ta cảm thấy trận trận lạnh lẽo.

Vân Khê thỉnh thoảng quay đầu xem hắn, tầm mắt của hắn thủy chung vẫn dừng ở trung tâm trận đấu, chẳng bao giờ nhìn về phía nàng một cái. Mặc dù như thế, Vân Khê vẫn có thể cảm giác được hắn cố ý né tránh, trong tim của hắn nhất định còn hận ý đối với nàng sao? Nàng nghĩ thầm.

” Khê Nhi, nhìn! Là Độc Cô kiêu!” thanh âm Long Thiên Tuyệt gọi đem lực chú ý của Vân Khê thay đổi hướng về sân tỷ võ.

Hiện trường tổng cộng có năm lôi đài, đem năm mươi tên tuyển thủ chia làm năm tổ, chia ra mỗi một tổ lấy một đệ nhất danh, lại từ trong năm người tranh đoạt Top 5 bảng xếp hạng.

Độc Cô kiêu được an bài ở tổ 2, sát khí bén nhọn của hắn như cũ không giảm, xuất thủ nhanh chóng lưu loát, không tới ba chiêu đã làm cho đối thủ xuống lôi đài, lại thắng được một ván!

Người giành được thắng lới của mỗi lôi đài, cần không ngừng đánh bại người đến khiêu chiến, cho đến khi đem tất cả mọi người đánh bại, hắn mới coi là thắng được.

Lôi đài một bắt đầu, Độc Cô kiêu lợi dụng mạnh mẻ tư thái người đứng đầu nhảy lên lôi đài, đến nay đã liên tiếp đánh bại bảy người, nếu là đánh bại hai người nữa, hắn liền có thể trở thành người thắng cuộc trên lôi đài.

Hắn cường thế cùng biểu hiện xuất sắc đưa tới vô số chú ý cùng tiếng vỗ tay, thế nhưng hắn chẳng thèm ngó tới, tầm mắt vững vàng rơi vào trong góc lên trên thân ảnh màu đen cùng màu hồng đang dựa vào nhau, cảm xúc phức tạp quanh quẩn ở đáy mắt, kéo đi không được.

” đáng tiếc, tốc độ của hắn chậm không ít” Long Thiên Tuyệt nhìn Độc Cô kiêu biểu hiện, sâu kín thở dài nói, rất có cảm giác tiếc hận.

” thế nhưng lấy thực lực của hắn bây giờ, muốn vào một trong mười người đứng đầu bảng xếp hạng vẫn là dư sức có thừa.” Vân Khê nhìn biểu hiện của tuyển thủ năm lôi đài chung quanh, khách quan bình luận.

Lúc này, giữa sân vang lên một giọng nói ngọt ngào dễ nghe, thanh âm cô gái lần nữa đưa tới chú ý của Vân Khê.

” Mưu ca ca, đến ta! Ngươi nhất định phải cổ vũ cho ta nga! nếu ta mà thua, vậy nhất định là Mưu ca ca không cổ vũ cho ta, hừ, đến lúc

đó xem ta như thế nào tìm ngươi tính sổ, hì hì”"

Thân ảnh màu hồng của cô gái ở giữa những tuyển thủ trắng, xanh đen phá lệ nổi bật. Vân Khê hơi kinh ngạc, nàng kia đến tột cùng là người nào, tại sao lại ở cùng một nơi với Độc Cô Mưu? Hơn nữa nghe nàng xưng hô với Độc Cô Mưu tựa hồ có chút thân mật, hẳn là người quen mới đúng.

Nhìn Độc Cô Mưu dùng màu đen che dấu tất cả tâm tình của hắn, Vân Khê nhợt nhạt cong khóe môi, rất hứng thú đối với sự phát triển của sự việc.

Quyển 4 - Chương 36: Bạch Sở Mục bị đá bay

Thân ảnh xinh đẹp màu hồng của cô gái rơi vào giữa lôi đài, nhất thời nhấc lên một trận ồn ào náo động.

” Là Tiểu công chúa của Hoa gia! Nàng làm sao mà cũng tới tham gia luận võ rồi?”

” Nghe nói trong cơ thể nàng có Thủy Linh huyết mạch thuần chánh nhất của Hoa gia, có thể đem Thủy ảo thuật vận dụng xuất thần nhập hóa, có nàng tham gia luận võ, ai có thể thắng được nàng? Cái này quá không công bình!”

” Các trưởng lão, các ngươi cần phải theo lẽ công bằng chấp pháp, Hoa Sở Sở cũng không phải là người của tam đại Thánh Địa, vì sao cũng có thể tham gia luận võ? Đây không phải là phá hư quy củ sao?”

” Đúng vậy! Xếp hạng bảng tỷ võ là chuyện của tam đại thánh địa chúng ta, vì sao lại để cho một ngoại nhân đến đây tham gia?”

Các đệ tử rối rít kháng nghị, vừa thấy Hoa Sở Sở xuất hiện ở trên lôi đài, bọn họ hiểu được Hoa Sở Sở rất lợi hại, trong lòng sinh ra cảm giác nguy cơ. Một khi Hoa Sở Sở ra sân, bất chợt lại có thêm một cao thủ, như vậy xếp hạng của bọn họ chắc chắn sẽ đứng sau một gã của năm trước, đây đối với bọn họ mà nói, là không cách nào tiếp nhận. Nhất là mấy tên đệ tử xếp hạng bị vây trước mười tên cuối cùng, cảm giác nguy cơ nặng hơn rồi, đứng thứ mười cùng đứng thứ mười một, tuy chỉ cách nhau một bậc nhưng đãi ngộ lại khác nhau

như trời với đất, cho nên hai gã đệ tử năm ngoái xếp thứ chín và thứ mười kêu gào hung hãn nhất, nói gì cũng không thể để Hoa Sở Sở tham gia luận võ!

Hoa Sở Sở căn bản không để ý tới những người khác phê bình chỉ trích, hé ra lòng bài tay nhỏ nhắn, trên khuôn mặt mỹ lệ hiện ra nụ cười rực rỡ sáng lạn, hướng về phía của Độc Cô Mưu không ngừng khua tay nhỏ bé. Mấy năm không thấy Mưu ca ca, đối với nàng mà nói so với bất cứ chuyện gì cũng đều quan trọng hơn, càng làm cho nàng cảm thấy vui vẻ hơn.

Tới tham gia xếp hạng bảng tỷ võ, chẳng qua là đáp ứng yêu cầu của mẫu thân để chứng minh thực lực của mình, có vào được xếp hạng hay không, có dự thi hay không, nàng căn bản là không cần!

Người trên lôi đài, ánh mắt phức tạp của Độc Cô kiêu khi thì quăng hướng tiểu La Lỵ khả ái Hoa Sở Sở, khi thì hướng về phía Độc Cô Mưu mặc nhiên tĩnh tọa, trên dung nhan tuấn mỹ che đậy một tầng bóng ma.

Trên đài chủ tịch, năm tên đến từ hội thành viên của trưởng lão Độc Cô lĩnh, bọn họ theo ánh mắt Hoa Sở Sở, thấy được Độc Cô Mưu ngồi ở một bên, trên mặt của mỗi người đều hiển lộ ra thần sắc khác thường.

” Là Mưu Nhi! Hắn làm sao lại xuất hiện ở lần này?” một gã trưởng lão tuổi già trong đó đứng dậy, đang muốn cất bước đi xuống đài.

Bên cạnh hắn, một vị khác trưởng lão khác kéo lấy cánh tay hắn, nói: “Đình trưởng lão, không thể! Ngươi đừng quên, hắn đã bị đảo chủ trục xuất ra khỏi Độc Cô lĩnh, đảo chủ có lệnh, suốt đời hắn không được bước vào Độc Cô lĩnh một bước, một khi có người phát hiện hắn bước vào Độc Cô lĩnh, như vậy bất kỳ người nào của Độc Cô

lĩnh cũng có thể tru diệt hắn!”

” Vì sao? Hắn đến tột cùng đã sai phạm gì, các ngươi lại đối đãi tàn nhẫn như thế?” thanh âm một cô gái nửa đường chen vào, mang theo khẩu khí chất vấn.

Hai gã trưởng lão quay đầu, chống lại ánh mắt sắc bén của Vân Khê, hai người khẽ cau mày dưới, đều lắc đầu, không muốn tiết lộ chút nào.

Vân Khê tò mò, còn muốn hỏi tới, Long Thiên Tuyệt ở bên ngăn trở nàng: “Quên đi, mỗi một môn phái đều có ẩn tình không muốn cho người khác biết, chúng ta không nên hỏi tới.”

Vân Khê suy nghĩ một chút, lúc này mới đè nén tò mò trong lòng, không hề hỏi tới nữa.

Lúc này, trên lôi đài thứ nhất, Dạ Tử hi đã thành công đánh bại tám người còn lại cùng lôi đài, chỉ còn một người cuối cùng, nàng có thể trở thành người người thắng trận cuối cùng thứ nhất trên lôi đài. Nàng mặc một bộ áo lam phiêu dật, đón gió mà đứng, tư thế hiên ngang!

” Ầm ĩ cái gì?! ước nguyện ban đầu khi chúng ta tiến hành xếp hạng bảng tỷ võ là vì cái gì? Chính là vì đốc thúc mọi người không ngừng tiến cấp lên! Không tiến thì lùi, đạo lý này ai cũng hiểu, thay vì làm ếch ngồi đáy giếng, không bằng chủ động đi nghênh đón khiêu chiến. Thế gian này cho tới bây giờ cũng là người mạnh làm vua, có bản lãnh xuất ra thực lực rồi hãy nói!”Nàng uy nghiêm nói một câu nhất thời làm toàn trường kinh sợ, các đệ tử đang ồn ào rối rít kháng nghị đều xấu hổ mà im lặng.

Hoa Sở Sở gia nhập, uy hiếp nhất chính là Dạ Tử hi bao năm qua

đều an ổn đứng đầu bảng vị xếp hạng, người ta không có dị nghị gì, những người còn lại làm sao có tư cách dị nghị?

Trên đài chủ tịch, các thành viên của trưởng lão hội rối rít vui mừng gật đầu, Dạ Tử hi không hổ là người nổi bật trong những người trẻ tuổi, cách nói năng xử sự đều rất có phong phạm, thoáng cái liền bình tức một cuộc phong ba nho nhỏ.

Dạ cô Phong từ trên chủ vị đứng lên, tay phải giương lên, cất cao giọng nói: “Sở Sở từ nhỏ lớn lên ở trong tam đại Thánh Địa, đã sớm là một phần tử của tam đại Thánh Địa, nàng hôm nay tham gia xếp hạng bảng tỷ võ đại hội, chính là trải qua sự nhất trí của hội đồng trưởng lão, mọi người không thể có dị nghị nữa! Đúng như Tử hi nói, không tiến thì lui, có áp lực mới có thể không ngừng kích thích tiềm lực con người, thúc dục mọi người hăm hở tiến lên.”

” Được rồi, lão phu tuyên bố, tỷ võ tiếp tục! Người nào nếu còn dám nhiều lời, chính là khiêu khích uy nghiêm của lão phu!”

Oanh

Một làn sống vô hình trong nháy mắt trải rộng toàn trường, đây là hắn đang cảnh cáo các đệ tử, hắn hoàn toàn có năng lực nắm trong tay sinh tử của bọn họ, không người nào có thể khiêu khích.

Chỉ một thoáng, toàn trường yên tĩnh.

“Tỷ võ tiếp tục bắt đầu”

Trên lôi đài thứ nhất, đối diện Dạ Tử hi giờ phút này nhảy lên một tuyển thủ dự thi cuối cùng. Hắn một thân bạch y tiêu sái lỗi lạc, không có gì ngoài cái khuôn mặt tươi cười cùng bất cần đời, còn lại không có khủng hoảng.

” ha hả, Dạ cô cô! Đã lâu không gặp, ngươi lại đẹp hơn!” Người này không phải là ai khác, chính là Bạch Sở Mục đến từ Bạch Sa đảo, hắn hướng Dạ Tử hi ngoắt ngoắt tay, nơi nào giống như là muốn tỷ võ, mà lại càng giống như là tới cùng nàng nói việc nhà vậy.

Dạ Tử hi khoanh tay mà đứng, không chút khách khí trừng mắt nhìn hắn một cái: “Không muốn bị đánh, liền tự động lăn xuống thật nhanh cho ta đi!”

Bạch Sở Mục cười hắc hắc, rất không sợ chết tiến lên phía trước, nói: “Ta đáng yêu như vậy, Dạ cô cô làm sao đánh ta được đây?”

Chung quanh một mảnh ánh mắt khinh bỉ vứt về phía hắn.

Lại hướng về phía đệ nhất danh trên bảng xếp hạng trêu chọc, Bạch Sở Mục ngươi còn chừa chút mặt cho mình hay không?

Dạ Tử hi cả người phủi xuống đầy da gà, đang muốn nói gì, thì dư quang chợt lóe, một đạo hàn quang chợt hiện, mí mắt nàng nhảy lên, huyệt Thái Dương đột nhiên bạo khởi. Tốt, Bạch Sở Mục ngươi lại đùa bỡn ta để đánh lén?

Hai thân ảnh một trắng một lam chỉ một thoáng liền tiến vào trong kịch chiến, ai cũng sẽ không ngờ tới Bạch Sở Mục lại dùng chiêu bài đánh lén, lấy danh nghĩa trêu chọc tới mê hoặc đối phương, mượn cơ hội đánh lén.

” Ta dựa vào! tiểu tử Bạch Sở Mục này cũng quá vô sỉ đi?” Long Thiên Thần bực tức vỗ bắp đùi đứng lên, biểu tình trên mặt chuyện như vậy cũng được sao, ánh mắt hưng phấn ở trên lôi đài thứ nhất không ngừng lưu chuyển, càng xem càng hăng hái!

” ha ha ha, Bạch Sở Mục người nầy thật thú vị, trình độ phúc hắc cùng Tiểu Mặc của chúng ta đều giống nhau!” Vân Khê thấy thú vị như vậy, không nhịn được cười ha ha.

Long Thiên Tuyệt cười mà không nói, tầm mắt cũng là rơi vào chỗ của Hoa Sở Sở trên lôi đài, mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu.

Giờ phút này, trên lôi đài thứ năm đài chủ chính là một gã đệ tử đến từ Bạch Sa đảo, hắn đã liên tục đánh bại bốn gã tuyển thủ, tạm thời thắng được. Hắn ngó chừng Hoa Sở Sở ở đối diện, thần sắc ngưng trọng, không dám khinh thường đối phương.

Đối với hắn khẩn trương cùng ngưng trọng, thì thần sắc của Hoa Sở Sở lại trước sau như một khả ái thoải mái.

” Bạch ca ca, người ta là lần đầu tiên tham gia luận võ, không hiểu lắm quy củ tỷ võ, có thể cho người ta ra chiêu trước hay không đây?” Nàng khẽ nghiêng nghiêng đầu, biểu tình khả ái vô địch, làm cho không người nào có thể cự tuyệt.

Đối thủ khóe miệng co quắp, rất là rối rắm, nếu là đáp ứng, thực lực của hắn vốn có thể ở dưới nàng, hơn nữa lại cho nàng chiếm tiên cơ, vậy thì càng không có khả năng thắng, nếu không đáp ứng sao, nhìn bộ dáng chọc người đáng yêu của nàng, hắn thật sự không muốn trên lưng mang tiếng ‘tôi khi dễ tiểu cô nương’

Không đợi hắn nghĩ thông suốt, ngón tay Hoa Sở Sở quấy quấy sợi tóc, trên đầu vai cười ngọt ngào nói: “Ngươi không nói, ta đây coi như ngươi đáp ứng nga, Bạch ca ca thật là một người tốt!”

Tiếng nói vừa dứt, đáy mắt của nàng đột nhiên sáng lên một đạo u quang màu lam, đầu ngón tay của nàng chỉ hướng mi tâm đối thủ, một cột nước xanh thẳm thình lình xuất hiện liền ập tới.

Đối phương hô nhỏ một tiếng, vội vàng phản kích, đáng tiếc đã muộn, tuy là một cột nước nho nhỏ, nhưng ẩn chứa lực lượng thiên địa. Hắn vừa rút kiếm ra một nửa, cả người liền bay lên cao đánh hắn văng ra ngoài, trực tiếp rơi xuống dưới lôi đài, thua tỷ thí!

Xôn xao

Mọi người khiếp sợ.

Tuy nói là đánh lén, nhưng lực lượng một cột nước nho nhỏ, đủ để khiến người ngạc nhiên. Khó trách nàng mới vừa có thể ở dưới đài đánh bại Bạch Sở Hà có chuẩn bị mà đến, ban đầu mọi người còn tưởng rằng chẳng qua là may mắn, Thủy ảo thuật bất quá là thoạt nhìn hư ảo quá lời mà thôi, đánh ở trên thân người căn bản không có nhiều lực đạo, nhưng là bây giờ mọi người rốt cục thấy rõ ràng. Bởi vì một kích nho nhỏ này của nàng, đã đem người đứng thứ mười lăm trên xếp hạng năm ngoái đánh cho cả người bay xuống dưới đài, Thủy ảo thuật thật lợi hại!

Vân Khê cũng nhìn thấy một màn này, không khỏi thấp giọng hô lên, rốt cục mới hiểu vì sao vừa nãy mọi người phản đối Hoa Sở Sở lên đài tỷ thí như vậy, thế gian này lại còn có thuật pháp kỳ diệu như thế? có thể so sánh với thuật pháp trong tàn Hoa bí lục của nàng!

” đây là Thủy ảo thuật của Hoa gia, có thể thao túng thủy lực tới tiến hành công kích, uy lực không thể khinh thường!” Long Thiên Tuyệt ở bên tai vì nàng giải thích.

” Hoa gia?”

” Hoa gia cùng Long gia đều là một trong những gia tộc Đại cổ xưa, phàm là gia tộc cổ xưa, đều có bí thuật truyền thừa thuộc về riêng

mình, mà chút ít bí thuật truyền thừa đều quyết định truyền cho hậu duệ có huyết mạch thuần khiết nhất, chỉ có có huyết mạch người thừa kế thuần chánh nhất, mới có thể thi triển ra bí thuật gia tộc truyền thừa xuống mức lợi hại nhất!"

"Gia tộc cổ xưa? Các Gia tộc cổ xưa đều có sao? Vân tộc trong truyền thuyết có tính hay không?" Vân Khê bỗng nhiên liên tưởng đến Tiểu Tả bọn họ nói tới tổ tiên của nàng, chủ nhân nguyên lai của bọn chúng, có phải nàng cũng là bởi vì chiếm được huyết mạch truyền thừa thuần chánh nhất, cho nên mới có thể thúc dục lực lượng của thập đại thần khí hay không?

Đang khi nói chuyện, Hách Liên Tử Phong bỗng nghiêng đầu, hướng về hai vợ chồng nhìn sang, một đôi con ngươi thâm thúy khẽ sáng lên. Đây là lần đầu tiên sau khi mái tóc của hắn bạc, liếc mắt nhìn bọn họ.

Long Thiên Tuyệt vốn muốn trả lời vấn đề của Vân Khê, đột nhiên chống lại ánh mắt Hách Liên Tử Phong quăng tới, lời hắn muốn nói nhất thời dừng, cứ như vậy nhìn lại tên kia.

Không có nghe được câu trả lời của hắn, Vân Khê quay đầu, sau đó liền thấy được một màn hai nam nhân nhìn nhau.

Trong không khí, có tia lửa bùm bùm vang lên, không khí lâm vào trong lúng túng.

" khụ, hôm nay thì khí trời thật không tốt!" Thân thể của nàng về phía trước nghiêng vài phần, ở chính giữa cách trở tầm mắt hai người.

Lúc này, lại bắt gặp Bạch Sở Mục bị Dạ Tử hi từ lôi đài đạp xuống, Vân Khê nhất thời vui mừng, rốt cuộc tìm được chủ đề tương đối có tính bức thiết, đánh gãy không khí xấu hổ lúng túng này, nàng kích

động chỉ một ngón tay, la lớn: “Mau nhìn! Bạch Sở Mục bị đá bay!”

Vốn là Bạch Sở Mục đã vững vàng đứng ở dưới đài, nghe được tiếng la của nàng, dưới chân trượt một cái ngã nhào trên đất.

Hắn không nhịn được chửi má nó!

Vốn là lực chú ý của mọi người cũng bị lôi đài số năm của Hoa Sở Sở hấp dẫn, có rất ít người chú ý hắn ở bên này, hắn mặc dù bị đá xuống đài, lặng lẽ rời đi là được. Hiện tại bị Vân Khê la như vậy, hắn nhất thời thành tiêu điểm của mọi người, hơn nữa còn thật vừa đúng lúc ngã một cái, hôm nay thật quá xui xẻo!

” Vân nương tử, ta hận ngươi!”

Bạch Sở Mục mặt đỏ lên, từ trên mặt đất nhảy lên, sau đó vội vàng chạy thoát khỏi hiện trường.

Trên lôi đài số một, Dạ Tử hi lạnh lùng ôm bảo kiếm,nhìn thân ảnh của hắn chạy đi, khóe môi nhếch nhẹ, tự nhiên bật ra nụ cười mị người.

” ha ha ha, Bạch huynh, ngươi chạy cái gì? Thắng bại là chuyện thường binh gia, ngươi thua nữ nhân cũng không phải là lần đầu tiên, có cái gì mà xấu hổ?” Long Thiên Thần nhìn có chút hả hê, ở chỗ xem cuộc thi cất tiếng cười to, khiến Bạch Sở Mục chạy trốn càng nhanh như tia chớp biến mất ở cửa đại môn hội trường tỷ võ.

Trên đài chủ tịch, đám người Mẫn trưởng lão lắc đầu thở dài, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Ân, nghĩ lại người ta cũng là tuổi trẻ đồng lứa của Huyễn Dạ Tinh Hải, không có gì ngoài một cái chưa khai trí, thiên chân vô tà Dạ Hàn Nguyệt, người còn lại không phải đều là nhân trung long phượng sao? Làm sao đến Bạch Sa đảo bọn họ ở

nơi này, lại không tìm được mấy tiểu bối có thể làm cho bọn họ hài lòng thế?

Lúc này, trên lôi đài số ba, không ngừng truyền ra tiếng ủng hộ.

Đám người Mẫn trưởng lão nhất tề thay đổi ánh mắt, thấy Bạch Sở Hà trên lôi đài số ba biểu hiện xuất sắc, sắc mặt mấy người lúc này mới chuyển biến tốt đẹp chút ít, lộ ra vẻ vui mừng.

Bạch Sở Hà đấu pháp, có thể nói bạo lực cùng dã man, vô luận người nào chống lại, hắn đều là mạnh mẻ đấu pháp, thật giống như một loại phát tiết. Mấy vòng tranh tài lúc trước, hắn cũng đã đánh cho hai gã tuyển thủ tàn phế, trọng thương ba tên tuyển thủ, làm cho mấy tên tuyển thủ phía dưới sợ đến nỗi không dám cùng hắn tỷ thí, tự động bỏ qua tỷ thí.

Kết quả là, số ba lôi đài cuối cùng người thắng thứ nhất cũng đã xuất hiện. Không bao lâu, trên lôi đài số hai Độc Cô kiêu cũng lấy một khắc tươi đẹp cuối cùng kết thúc cuộc thi lôi đài, cường thế thắng được.

Hiện tại chỉ còn lôi đài số bốn cùng số năm còn chưa kết thúc tỷ thí.

Đáng giá chú ý chính là, lôi đài số bốn xuất hiện một tình huống đặc biệt, hai huynh đệ Dạ hàn tinh cùng Dạ Hàn Nhật đồng thời cùng bị phân ở lôi đài số bốn. Năm trước, Dạ Hàn Nhật cũng không tham gia bảng xếp hạng tỷ võ, nhưng năm nay lại ngoại lệ. Sự xuất hiện của hắn cũng mang đến cho hiện trường tỷ võ vô hạn hồi hộp, bởi vì còn chưa từng có người tận mắt thấy hắn chân chính xuất thủ, ấn tượng hắn để lại cho người ta tới bây giờ cũng là ôn tồn lễ độ, hào hoa phong nhã, hơn nữa hắn đam mê thuật luyện đan, rất ít đi lại bên ngoài, những năm gần đây lại bị thương, thì càng ít lộ diện trước mặt người khác, cho nên cũng không ai biết thực lực chân chánh của hắn

ra sao. Mỗi người tới đây đều chú ý biểu hiện của Dạ Hàn Nhật, chỉ tiếc mấy vòng tỷ thí trước, cũng là Dạ hàn tinh khống chế lôi đài, Dạ Hàn Nhật không có cơ hội ra sân, đợi đến khi Dạ hàn tinh đem tám tên tuyển thủ thuận lợi đánh bại, cũng chỉ còn lại có hai huynh đệ đánh với nhau.

Quyển 4 - Chương 37: Độc Cô Mưu xuất thủ!

Hai huynh đệ Dạ hàn Tinh cùng Dạ Hàn Nhật đồng thời đứng ở giữa lôi đài, cả hai đều vô cùng nổi bật, vẫn hấp dẫn ánh mắt mọi người như trước.

Thực lực Dạ hàn tinh năm trước xếp thứ tư trên bảng, gần với Bạch Sở Hà, kỳ thực chỉ là năng lực người ta nhìn thấy, thực lực Dạ Hàn Nhật đến tột cùng như thế nào? Hai huynh đệ rốt cuộc ai có thể thắng được ai, cuối cùng ai trở thành danh hiệu thứ tư trên bảng?

Kết quả tràn đầy hồi hộp.

Vạn chúng chờ mong!

Giữa lúc mọi người cho rằng một cuộc đại chiến sắp triển khai, hai huynh đệ thế nhưng nhìn nhau cười một tiếng.

Dạ Hàn Tinh đem Bảo kiếm trong tay mình, hai tay đưa đến trước mặt huynh trưởng, ánh mắt ôn hòa nhìn đối phương: ” Đại ca, dùng kiếm của ta đi! Cẩn thận một chút, đừng để mệt nhọc.”

Nói xong, hắn dứt khoát xoay người, bước xuống lôi đài.

Oanh!

Lại là một lôi điện lớn nổ tung ở hiện trường.

Ai cũng không dự liệu được kết cục phát triển như vậy, sau khi Dạ

Hàn Tinh thay huynh trưởng quét dọn chướng ngại, liền công thành lui thân, hơn nữa còn lấy ra Bảo kiếm tùy thân cho huynh trưởng. Tình nghĩa huynh đệ thắm thiết như thế, không người nào là không rung động!

Dạ Hàn Nhật liếc mắt khẽ mỉm cười, đưa mắt nhìn đệ đệ rời đi, sau đó ở trước mặt mọi người, hắn nhẹ nhàng bỏ xuống chiếc khăn che mặt.

Chỉ một thoáng, toàn trường hoàn toàn yên tĩnh.

Gió nổi lên, Dạ Hàn Nhật áo bào lay động, trường bào màu xanh da trời, cùng màu trời gắn liền một mảnh, giống như tiên nhân!

Người người đều nói Huyễn Dạ Tinh Hải đều là mỹ nhân, quả nhiên không giả! Dạ hàn tinh cùng Dạ Tử hi xuất sắc đã quá rõ ràng, ai có thể ngờ tới Huyễn Dạ Tinh Hải còn có một Dạ Hàn Nhật làm say lòng người như thế?

Vẻ đẹp của hắn, giống như ánh sao ban đêm, như mộng như ảo.

Cho dù là các trưởng lão trong ngày thường đều đã gặp qua Dạ Hàn Nhật cũng là rung động thật sâu, bởi vì Dạ Hàn Nhật hôm nay khác xa Dạ Hàn Nhật ngày thường, trên người của hắn nhiều thêm mấy phần hoàn mỹ tinh thuần nói không ra lời, thu hút nhân tâm!

Dạ Cô Phong nhìn tôn nhi mình đắc ý nhất, híp mắt cười thành một đường, khuôn mặt tự hào.

Vân Khê khẽ hí mắt, nhìn ra hắn đã phục dụng cửu chuyển Thái Cực đan, cho nên trên người mới có biến chuyển lớn như thế. Trên người của hắn che một tầng sương mù thật mỏng, làm cho người ta nhìn không thấu Huyền giai đích thực của hắn nhưng nàng mơ hồ có loại

dự cảm, Huyền giai của hắn nhất định đã tiến thêm một bước dài, sâu không lường được.

Cửu chuyển Thái Cực đan có công hiệu lớn như thế, có thể làm cho Huyền giai một người tăng lên nhanh chóng như vậy, có lẽ nàng cũng có thể thử thông qua phục dụng cửu chuyển Thái Cực đan đề cao Huyền giai.Chỉ bất quá, đan dược cứu mạng bậc này, bị coi như đồ để tăng lên Huyền giai, tựa hồ có chút đáng tiếc.

Nàng sờ sờ cằm, trong miệng phát ra thanh âm cảm thán.

Bộ dạng này của nàng rơi vào trong mắt Long Thiên Tuyệt thì thay đổi thành hoàn toàn, rõ ràng chính là một bộ dáng mê gái. Dưới đáy lòng người nào đó cơn ghen tuông nhất thời tràn lan, đưa tay đem mặt của nàng quay lại đây, nhìn thẳng hắn.

” Làm gì?”Vân Khê vô tội nháy mắt mấy cái, không biết hắn có ý gì.

Khóe môi Long Thiên Tuyệt chậm rãi nâng lên, hé ra nụ cười mị hoặc chúng sanh, thanh âm từ tính hấp dẫn nói: ” Hắn ta lớn lên có đẹp mắt hơn ta không?”

Vân Khê chớp mắt, lại chớp mắt, dưới đáy lòng cười đến phun, nàng nặng nề lắc đầu, Trịnh Trọng nói: “Hắn ta lớn lên tuyệt đối không đẹp mắt bằng chàng!”

” Vậy mới phải chứ!” Long Thiên Tuyệt cong khóe môi thỏa mãn cười một tiếng, nâng mặt của nàng lên, ở trên trán thưởng một nụ hôn.

Cơ hồ là đồng thời, thanh âm đồ sứ vỡ vụn ở bàn kề cận vang lên.

Vân Khê quay đầu lại, thấy chén rượu sứ trắng ở trong tay Hách Liên Tử Phong vỡ vụn, tay hắn bị mấy mảnh sứ vỡ đâm vào, máu tươi

thẩm thấu ra.

Máu đỏ tươi, cùng màu trắng bạc, nhìn thấy mà giật mình.

Cơ hồ theo bản năng, Vân Khê kéo tay hắn qua, cầm khăn nhè nhẹ lau sạch.

” Làm sao lại không thương tiếc mình như vậy?”

Nắm tay trong tay nàng hơi run rẩy, rất nhanh rút về, thân ảnh màu tím đứng lên, xoay người rời đi chỗ ngồi. Hắn giống như là một trận gió, nhẹ lướt đi, mang đi chính là tịch mịch cùng lạnh lùng.

Trong tay trống rỗng, trong lòng cũng trống rỗng theo, Vân Khê đưa mắt nhìn hắn kiên quyết rời đi, bóng lưng cô độc, trong lòng không biết tư vị gì.

Thở dài.

Nàng rốt cuộc nên làm như thế nào, mới có thể không tiếp tục làm tổn thương tới hắn?

” Đừng lo lắng, từ từ hắn sẽ nghĩ thông suốt.” Long Thiên Tuyệt cầm tay nàng, đem nàng từ trong tự trách kéo trở lại.

Tỷ võ giữa sân, lần nữa nhấc lên một mảnh tiếng hoan hô.

Trên lôi đài số năm là Hoa Sở Sở, đem Thủy ảo thuật thi triển xuất thần nhập hóa, làm người xem hoa cả mắt, dễ dàng đem tuyển thủ còn lại đánh cho nhất nhất hạ gục, trở thành người thắng cuối cùng trên lôi đài số năm.

Đến đây, tiến vào một vòng tranh tài cuối cùng, Top 5 tuyển thủ đã

xuất hiện, kế tiếp chính là kịch liệt hơn chọn ra ba vị trí xếp hạng đầu cuộc thi.

” Phía dưới vòng luận võ áp dụng chế độ rút thăm, trong năm người chọn ra hai đôi tiến hành tỷ võ, mà trong đó có một người không phải thi đấu, trực tiếp tiến vào vòng tỷ võ tiếp theo. Tốt, hiện tại bắt đầu rút thăm!”

Dạ cô Phong vừa tuyên bố quy tắc tỷ võ, vừa cười đến mặt mày hồng hào, trong năm tuyển thủ, đệ tử Huyễn Dạ Tinh Hải chiếm đến hai người, trong đó một người là nữ nhi hắn yêu quý nhất, một người khác là ngoại tôn ngoan ngoãn của hắn, lão nhân gia hắn có thể không vui mừng thoải mái sao?

Năm người Dạ Tử hi rối rít đi tới trên đài chủ tịch, rút thăm của mình.

” tổ một, Bạch Sở Hà đấu với Độc Cô kiêu!”

” tổ hai, Hoa Sở Sở đấu với Dạ Hàn Nhật!”

Kèm theo thanh âm của Dạ cô Phong, toàn trường nhấc lên một cổ cao trào, tỷ võ rốt cục tiến vào đến giai đoạn đặc sắc nhất.

Một vòng tỷ võ này, Dạ Tử hi bốc được số không, trực tiếp tiến vào đến vòng một tỷ võ, miệng nàng không mừng không sợ hãi, an tĩnh ngồi ở bên cạnh Dạ cô Phong đang xem cuộc chiến.

Lôi đài số một cùng số hai, Bạch Sở Hà, Độc Cô kiêu, Hoa Sở Sở cùng Dạ Hàn Nhật bốn người chia ra đi lên lôi đài, bắt đầu tỷ võ.

” Dạ ca ca, ngươi không phải là bị thương sao? Làm sao cũng tới tham gia luận võ? Như thế này ta là muốn ngộ thương ngươi rồi, vậy cũng sẽ không tốt. Bằng không chúng ta cũng đừng đánh, coi như là

ngang tay, chờ hai người bọn hắn sau khi đánh xong, liền rút thăm một lần nữa, không phải tốt hơn sao?” Hoa Sở Sở đùa nghịch sợi tóc trên đầu vai, cười ha ha nói.

Dạ Hàn Nhật ôn hòa cười một tiếng, đứng chắp tay nói: “Có lẽ là một chủ ý tốt.”

Hai người này một người so với một người càng nguội, không một chút ý tứ muốn luận võ, thấy vậy đám người bên trên thính phòng một trận lo lắng, thật không biết hai người bọn họ đến tột cùng đang giở trò quỷ gì, rốt cuộc còn so với không thể so?

Trái ngược với lôi đài số hai yên lặng bình tĩnh, trên lôi đài số một Bạch Sở Hà cùng Độc Cô kiêu hai người thì khắc giương cung bạt kiếm, vừa lên đài liền nổ ra cuộc đấu.

” hừ, Độc Cô kiêu, năm ngoái hai người chúng ta gặp nhau cũng là lúc này. Lúc ấy ta bại bởi ngươi, bất quá lần này, ta sẽ không bại bởi ngươi nữa!”

” Phải không? Nói miệng không bằng chứng, không bằng thử một chút thực lực!”

Oanh!

Đồng dạng hơi thở cường đại từ trong cơ thể hai người bộc phát, quanh quẩn ở cả sân tỷ võ, hơi thở chấn động, thật lâu không thôi.

Hai đại cao thủ tỷ thí, khí thế như vậy, khiến cho mọi người đều may mắn được mở rộng tầm mắt.

” Công phu của hai người bọn họ thoạt nhìn cũng không yếu, chàng nói xem trong bọn họ người nào sẽ thắng?” Vân Khê xem đến nhập

thần, không khỏi cảm thán, tam đại Thánh Địa không hổ là cao thủ như mây, nhìn xuống năm tuyển thủ nà, trong đó có ba người là cao thủ Thần huyền đỉnh, còn lại hai gã Bạch Sở Hà cùng Hoa Sở Sở tuy không phải Thần huyền đỉnh, nhưng ít nhất cũng ở Thần huyền ngũ phẩm trở lên, hơn nữa hai người này một có kỳ ngộ, một có Thủy Linh huyết mạch truyền thừa, thực lực ai cao ai thấp, cho dù ai cũng không cách nào chắc chắn.

Trận tỷ võ này, chân chính là hồi hộp chồng chất, vô cùng phấn khích!

“Nếu Độc Cô kiêu không có bị thương, hắn tuyệt đối có thể nắm chắc chiến thắng, chỉ tiếc” Long Thiên Tuyệt lắc đầu, không quá coi trọng Độc Cô kiêu.

” ân, hắn hôm nay vô luận về tốc độ hay là khí thế, so với lúc tỷ thí với chàng đều yếu nhược rất nhiều, xem ra là còn không có khôi phục hoàn toàn đâu.”

Vân Khê đang tiếc hận, lúc này, trên trận xảy ra biến hóa. Thân thể Bạch Sở Hà bất chợt phình lên, biến thành một cục thịt cầu, Huyền lực bộc phát! Bộ dáng kia cùng Thần trưởng lão hôm qua vô cùng tương tự, rồi lại không hoàn toàn giống nhau.

Oanh! Oanh! Oanh!

Thịt cầu nhảy đánh tới giữa không trung, hướng về phía Độc Cô kiêu trên đài oanh tạc mãnh liệt, khiến mặt đất chấn động không ngừng, mọi người kinh hãi.

Đây cũng quá mãnh liệt đi?

Đấu pháp như thế, căn bản quá tiêu hao chân khí, mỗi một cái đụng

nhau, cũng không biết tiêu hao bao nhiêu chân khí mới có thể duy trì. Song quan sát trạng thái của Bạch Sở Hà, hắn tựa hồ căn bản không cần tiêu hao chân khí, một chút so với một chút càng thêm hung mãnh!

Trên đài chủ tịch, các trưởng lão Bạch Sa đảo rối rít kích động đứng lên.

" Đứa nhỏ Sở Hà này thiên phú xác thực rất cao, cư nhiên lĩnh ngộ đến Hỗn Nguyên Công cao nhất, chân khí trong cơ thể liên tục không ngừng tuần hoàn, có thể kéo dài sử dụng Hỗn Nguyên Công, cho đến đánh bại đối thủ mới thôi! Đấu pháp cường hãn như thế, không thắng là tuyệt đối không có đạo lý!"

" ha ha, đúng a! Độc Cô kiêu kia đã từ từ chống đỡ không được rồi, các ngươi nhìn, tốc độ của hắn cùng bước chân càng ngày càng chậm, rất nhanh sẽ chống đỡ không nổi."

" đứa nhỏ Sở Hà này thật là cho chúng ta mặt mũi! Bảng xếp hạng tỷ võ năm nay, liền hy vọng vào một mình Sở Hà, hi vọng hắn có thể đoạt được đầu khôi cho Bạch Sa đảo chúng ta!"

" nếu như lần này hắn có thể đoạt được đầu khôi, chúng ta mỗi người truyền cho hắn một chút huyền khí, để cho hắn nâng cao một bước, nói không chừng hắn có thể trở thành cường giả đầu tiên của Bạch Sa đảo chúng ta đột phá Huyền tôn chi cảnh, chiếm thể diện cho Bạch Sa đảo!"

" tốt, tốt! Dù sao những người như chúng ta cũng không có hi vọng đột phá Huyền tôn chi cảnh rồi, không bằng đem cơ hội này để lại cho người trẻ tuổi, để cho hắn tới phát huy uy danh của Bạch Sa đảo ta “”

Các trưởng lão kích động trò chuyện với nhau, hoàn toàn không để ý sắc mặt các trưởng lão bên Độc Cô lĩnh càng ngày càng khó coi, thật giống như Bạch Sở Hà chiến thắng đã trở thành định cục.

” Kiêu Nhi đã sắp chống đỡ không nổi rồi, sau khi hắn bị Long Thiên Tuyệt đả thương, thương thế trên người còn chưa khỏi hẳn. Lần này mạnh mẽ đi ra ngoài tham gia luận võ, lão phu thật sợ hắn chống đỡ không nối.”

” đều do Long Thiên Tuyệt kia xuất thủ tàn nhẫn, cơ hồ cũng gần đem Kiêu nhi cho đánh cho tàn phế rồi!”

” nhỏ giọng một chút! Long Thiên Tuyệt đang ở trên đài đây.”

” sợ cái gì? Huyền tôn rất giỏi sao? Chẳng lẽ một mình hắn có thể đánh cả Độc Cô lĩnh phủ sao?”

Chỉ trong chốc lát, kẻ đầu sỏ gây tai họa, khiến các trưởng lão Độc Cô lĩnh đã đem nguyên nhân Độc Cô kiêu bị thua quy kết đến trên người Long Thiên Tuyệt.

Hai người Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê đem lời nói của bọn họ thu hết trong tai, trong lòng có phần phát hỏa, những người này không khỏi khinh người quá đáng, nhà mình tỷ võ thua người ta, nhưng lại đổ trách nhiệm đến trên đầu người khác, thế đạo này có còn thiên lý hay không.

” Hừ, Huyền tôn tất nhiên rất giỏi, bằng không cả Ngạo Thiên đại lục tại sao cũng chỉ có ba Huyền tôn?” Vân Khê cười lạnh, cố ý đề cao tiếng nói, làm cho tất cả mọi người trên đài chủ tịch có thể nghe được.

” ngươi…” Trưởng lão kia còn muốn nói cái gì đến phản kích, nhưng

Đình trưởng lão bên cạnh lại kéo lấy hắn, tiến tới bên tai hắn nói nhỏ mấy câu, trên mặt vẻ mặt trưởng lão kia nhất thời trở nên vô cùng đặc sắc.

Hắn tựa hồ là từ chối hồi lâu, mới bất đắc dĩ hướng Vân Khê ôm quyền nói: “Mới vừa rồi là lão phu lỡ lời, đắc tội.”

Vân Khê liếc hắn một cái, không hề cùng hắn so đo nữa, nàng biết đối phương hơn phân nửa đã biết nàng là người duy nhất có thể mở ra cứ điểm trung tâm bằng lực lượng thần khí, cho nên bọn họ vì tiền đồ tam đại Thánh Địa mà lo lắng, phải hướng nàng cúi đầu.

Lại nói, những người này thật đúng là rất biết thời thế, nếu nàng không có tầng bảo đảm thân phận này, chỉ sợ bọn họ sớm đã không đem nàng đặt ở đáy mắt. Xem ra, vẫn là có thực lực tuyệt đối mới có quyền nói chuyện, nếu như giờ phút này nàng cũng tấn chức đạt đến Huyền tôn chi cảnh, như vậy bằng vào hai thân phận Huyền tôn chi cảnh của hai vợ chồng bọn họ, thử hỏi còn có ai dám xem nhẹ bọn họ?

” Đám lão già kia, cũng không phải là người tốt!” Trong miệng nàng nói thầm một câu, tức giận vẫn không tản đi.

Long Thiên Tuyệt nhẹ nhàng cười một tiếng, đưa tay nắm ở thắt lưng của nàng, nói: “Cần gì theo chân bọn họ sinh khí? Cẩn thận mặt mày nhăn lại, sẽ mau già.”

Vân Khê nghiêng đầu, khẽ tựa vào trước ngực của hắn, thở phì phì nói: “Ta nghe không được người khác chê bai chàng không phải, rõ ràng là Độc Cô kiêu nhất định phải khiêu chiến tỷ võ với chàng, cũng không phải là chàng đi tìm hắn gây sự, bọn họ tại sao lại đổ lỗi cho chàng?”

Long Thiên Tuyệt nghe vậy, trong lòng ấm áp, đem nàng ôm càng chặt hơn: “Biết nàng hiểu ta, ta đã rất vui vẻ t. Tốt lắm, chúng ta không để ý tới có bọn họ, tiếp tục quan sát tỷ võ. Công phu của hai người này cũng rất đặc sắc, nàng cẩn thận nghiên cứu, có lẽ có thể có nhiều là thu hoạch.”

Vân Khê gật đầu, lần nữa đem lực chú ý dời đến trên lôi đài.

Lúc này Độc Cô kiêu đã bị đối phương bức bách đến kiệt sức, nhìn về phía ánh mắt của đối phương, thật giống như nhìn thấy quái vật, lực lượng của Bạch Sở Hà thật sự quá mức mạnh mẽ rồi, giống như là một đầu thú dữ, không ngừng công kích, hơn nữa lực lượng lấy không hết, dùng không cạn, căn bản là không giống như là người bình thường.

Hắn thật tò mò, Bạch Sở Hà đến tột cùng là gặp phải kỳ ngộ như thế nào, lại có thể thi triển ra lực lượng khác người như thế.

” khụ khụ!” Vết thương cũ tái phát,trong lúc tránh né tốc độ Độc Cô kiêu bị chậm mất một nhịp, không có tránh thoát một đòn nghiêm trọng, hung hăng bị đánh ngã trên mặt đất.

Chính là chỗ trong thời gian gián đoạn này, thịt cầu nhìn đúng thời cơ, một chút tiếp theo một chút, hung hăng đụng vào trên sống lưng của hắn, một chút nhanh hơn một chút càng hung mãnh!

Độc Cô kiêu trong miệng phún ra ngụm máu tươi lớn, nhiễm đỏ một tấc đất trên lôi đài.

Các trưởng lão Độc Cô lĩnh rối rít đứng lên, hướng về phía Bạch Sở Hà trên lôi đài rống to: “Dừng tay! Hắn đã thua!”

Độc Cô kiêu là người nổi bật trong lớp trẻ của Độc Cô lĩnh, một khi

thương thế của hắn khôi phục, hắn vẫn là cao thủ số một số hai như cũ, nhưng nếu lần này ở trong tỷ võ bị đối phương lần nữa đánh trọng thương thành một tên phế nhân, như vậy đối với Độc Cô lĩnh mà nói có bao nhiêu tổn thất?

Bọn họ có thể nghĩ tới những điều này, tất nhiên Bạch Sở Hà cũng nghĩ đến. Thực lực Độc Cô kiêu bình thường hắn đã được chứng kiến, thật vất vả hắn mới có thể chế trụ, nếu không thể cho tên kia một đả kích trí mệnh, ngày sau một khi Độc Cô kiêu khôi phục thực lực, hắn sẽ nhất định sẽ lần nữa đánh bại hắn ta.

Vì xếp hạng của mình mà suy nghĩ, vì đại cục của Bạch Sa đảo ngày sau mà suy nghĩ, dù thế nào hắn cũng không có thể bỏ qua cho Độc Cô kiêu, tốt nhất nhân cơ hội này có thể đưa tên này vào chỗ chết, dù sao trong tỷ võ thương vong sẽ không bị trừng phạt.

Hắn âm hiểm cười lạnh, đáy mắt lộ sát cơ.

Ngay vào lúc này, một đạo hàn quang bỗng dưng xuất hiện ở ngay gần hắn, đợi hắn kịp phản ứng, một đạo bóng đen như mũi tên rời cung xuyên qua đến trước mặt hắn, ánh sáng lạnh như băng, thẳng đến mi tâm của hắn. Hẳn là một chiêu công kích trí mạng!

Các trưởng lão Độc Cô lĩnh lần nữa sôi trào.

” Mưu Nhi! Là Mưu Nhi xuất thủ!”

Quyển 4 - Chương 38: Một Kiếm Kinh Diễm của Độc Cô Mưu!

Không sai, một kích trí mạng kia, chính là đến từ Độc Cô Mưu!

Mũ trùm màu đen, ánh mắt so với mũi kiếm nhọn lại càng thêm sắc bén.

“Đệ đệ!” Thanh âm như tê liệt, như vải vóc bị cắt thành hai mảnh, thẳng đến bên tai Độc Cô kiêu.

Trong tuyệt vọng, hắn quay đầu, đụng vào bóng đen quen thuộc kia, trong hốc mắt nhất thời đã ướt một mảnh.

Đã bao nhiêu năm, một tiếng “Đệ đệ” này trở nên trân quý như thế, thoáng như qua một thế kỷ.

Sau khi mình làm chuyện như vậy đối với hắn, hắn vẫn còn nhận thức cái đệ đệ này, mình chết mà không hối tiếc...

“Ca.....

Độc Cô kiêu nghẹn ngào, trên người đau nhức đã không coi là gì, thay vào đó là vô tận hối hận cùng đau lòng.

Oanh!

Trong khoảnh khắc Bạch Sở Hà đối mặt với mũi kiếm đột nhiên đánh

tới, cũng bất chấp tất cả, thân thể nhục cầu ở giữa không trung quay cuồng, sau đó nặng nề rơi vào mặt lôi đài.

“Đáng giận! Ngươi là người nào? Dám can đảm phá hư quy tắc tỷ võ?”Hắn biến hóa khôi phục hình người, trợn mắt trừng mắt nhìn Độc Cô Mưu, hai mắt phóng hỏa.

Độc Cô Mưu không để ý đến hắn, ngồi chồm hổm ở bên cạnh Độc Cô Kiêu, đưa tay đỡ hắn từ trên mặt đất dậy, một cổ lực ấm áp cũng theo lòng bàn tay của hắn đưa vào trong cơ thể Độc Cô kiêu.

Độc Cô kiêu ướt át ánh mắt nhìn hắn, trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

“Ca.....”

Độc Cô Mưu vỗ vỗ đầu vai hắn, lời nói lưu loát của bật thốt lên: “Ca báo thù cho ngươi!”

Độc Cô kiêu đầu tiên là sửng sốt, chợt lộ ra thần sắc mừng như điên: “Ca, ngươi có thể nói chuyện?!”

Độc Cô Mưu cũng không có tái mở miệng, bàn tay dùng sức, nhẹ nhàng đưa hắn đến dưới đài. Đứng dậy, nghênh hướng Bạch Sở Hà đi tới, tấm màn của mũ trùm khẽ đung đưa, thân kiếm nhắm thẳng vào đối phương.

Đây là lần đầu tiên sau khi Độc Cô Mưu làm nghề sát thủ tới nay quang minh chánh đại cùng người tỷ thí.

Sát thủ, cho tới bây giờ đều chiến thắng, giết người trong vô hình!

Bởi vì bọn họ theo đuổi không phải là danh lợi, mà là một loại cảnh giới!

Không tiếng động, ở trên lôi đài tràn ngập sát khí long trời lở đất...

Bạch Sở Hà nhè nhẹ cảm thấy hơi thở kinh khủng, đây là lần đầu tiên từ khi hắn tập võ tới nay cảm nhận được sát khí đáng sợ như thế, phảng phất như trong nháy mắt, chính là Địa Ngục!

“Ngươi... Ngươi đến tột cùng là người nào? Ngươi không phải là người của tam đại Thánh Địa, không có tư cách đứng ở trên lôi đài, ”

Kiếm ở trong tay Độc Cô Mưu di chuyển, mũi nhọn kiếm vừa lúc nghiêng về phía cổ Bạch Sở Hà đang khoa chân múa tay, giờ khắc này nếu kiếm ra, chính là đánh thẳng vào động mạch cổ của đối phương, phải giết không nghi ngờ!

Khóe mắt Bạch Sở Hà lay động, thân thể không tự chủ khẽ nghiêng sang một bên, rời xa kiếm Phong sắc bén của hắn, song ngay khi hắn động, đối phương cũng động, đạo hàn mang lạnh lẻo kia cứ như vậy vẫn đi theo hắn, thủy chung luôn khóa ở trên động mạch cổ của hắn.

Mới vừa rồi khí thế của Bạch Sở Hà còn khiến người run sợ không ai bì nổi, chỉ một thoáng liền giống như thay đổi thành một người khác, hoặc là nói vừa nãy không phải là hắn mà là đối phương, sát khí đem tất cả khí thế của hắn che dấu xuống, khiến hắn biến thành bộ dáng kinh sợ như hiện tại.

Trên đài thủ tịch, các trưởng lão Bạch Sa đảo bắt đầu rối rít lo lắng, thân phận Độc Cô Mưu đã rõ rành rành, thực lực của hắn không phải chuyện đùa, Bạch Sở Hà chỉ sợ không phải đối thủ của hắn, chỉ bằng vào khí thế song phương, Bạch Sở Hà cũng đã thua một bậc.

Sát ý trên người Độc Cô Mưu, làm cho bọn họ thanh tỉnh lại, biết

rằng tuyệt đối không thể để cho Độc Cô Mưu cùng Bạch Sở Hà đối chiến, nếu không Bạch Sở Hà phải chết hẳn không thể nghi ngờ!

“Dạ đảo chủ, người này phá hư tỷ võ đại hội, có ý định khiêu khích, kính xin đảo chủ lập tức đem người này trục xuất khỏi sàn đấu!” Mẫn trưởng lão hí mắt nói.

Dạ cô Phong nhăn mày trầm tư, không có lập tức lên tiếng.

Đình trưởng lão của Độc Cô lĩnh phản bác: “Mưu Nhi chính là huyết mạch Độc Cô lĩnh chúng ta, hắn cứu thân đệ đệ của mình, thoát khỏi độc thủ của tiểu nhân âm hiểm, vậy sai chỗ nào? Cũng do Bạch Sở Hà âm độc tàn bạo, hãm hại tuyển thủ tỷ võ, người có phẩm hạnh tồi tệ như thế, mới không có tư cách đứng ở trên đài tỷ võ!”

“Đình trưởng lão nói đúng! Xếp hạng tỷ võ chính là vì xúc tiến người trẻ tuổi nhiệt tình học võ, trao đổi tỷ thí, mà hắn lại xuất thủ nhiều chiêu tàn nhẫn, lúc trước cũng đã đả thương không ít tuyển thủ, có mấy người thậm chí bị hắn đánh cho tàn phế tay chân. Phẩm hạnh như thế, thật sự không xứng với đệ tử tam đại Thánh Địa.”

“Đúng vậy! “ Tỷ võ là vì tỷ thí, sao có thể giống như hắn đả thương người lung tung như vậy? Nơi này là n tỷ võ, hắn căn bản là đang thi triển hành vi bạo lực, không xứng làm đệ tử tam đại Thánh Địa!”

Bên này các trưởng lão Độc Cô lĩnh bắt đầu khiển trách hành vi của Bạch Sở Hà.

Đám người Mẫn trưởng lão nghe vậy, lập tức bác bỏ.

“Tỷ võ chính là vì thi triển ra công phu chân chính, đao kiếm không có mắt, trong tỷ võ thương vong là khó có thể tránh, hơn nữa lúc nãy Độc Cô kiêu căn bản cũng không có nhận thua, Sở Hà tiếp tục công

kích hắn, thì sai chỗ nào? Chẳng lẽ còn chờ đối phương khôi phục nguyên khí, phản kích lại sao?”

“Đúng vậy! Nếu như lúc ấy Độc Cô kiêu nhận thua, Sở Hà tiếp tục công kích hắn đúng là không nên, nhưng vấn đề là hắn căn bản cũng không có nhận thua, cho nên Sở Hà cũng không sai! Nếu Độc Cô kiêu không có nhận thua, như vậy tỷ võ có thể tiến hành bình thường, hiện tại có người ở trong quá trình tỷ võ đâm một cước, nửa đường phá hư tiến trình tỷ võ, người này mới phải bị trọng phạt!”

“Dạ đảo chủ, lần này ngài là người chủ trì tỷ võ đại hội, hi vọng ngươi có thể công chính phán quyết, không để cho chúng ta thất vọng!”

“Không sai! Dạ đảo chủ, xin ngài quyết định!”

Vân Khê buồn cười nhìn hai bên cãi vã đến người tới ta đi, hình tượng đức cao vọng trọng ngày thường sớm đã không thấy, cho nên vô luận là người có địa vị hay thân phận cao thượng bậc nào, nói cho cùng cũng chỉ là một người bình thường.

Tại vị trí, thân thể Long Thiên Tuyệt khẽ đứng lên, dạo bước tới trước đài chủ tịch, ngưng mắt nhìn Độc Cô Mưu sát khí ngất trời trên lôi đài, hắn hắng giọng nói: “Theo ta được biết, dưới gầm trời này họ kép Độc Cô chỉ có một nhà Độc Cô lĩnh! Độc Cô Mưu chính là thiên hạ đệ nhất sát thủ, thanh danh hiển hách, nhưng cũng là một phần tử Độc Cô lĩnh. Đại hội tỷ võ hôm nay, chính là vì ở trong tam đại Thánh Địa chọn lựa ra tinh anh, vì tiền đồ của tam đại Thánh Địa, như vậy cần gì phải để ý có phù hợp quy củ tỷ võ hay không? Bổn Tôn thấy, thực lực quyết định hết thảy, người nào có khả năng, liền ở lại trên lôi đài, không có khả năng liền tự động đi xuống đài! Thời gian cấp bách, hi vọng các vị không nên bởi vì những chuyện tình nhỏ nhặt này mà lãng phí thời gian quý giá!”

Đúng vậy a, bọn họ chỉ còn ba ngày thời gian, ba ngày sau đó, tam đại Thánh Địa sẽ biến thành bộ dáng như thế nào, cho dù ai cũng không cách nào tiên đoán. Đại hội tỷ võ hôm nay thay vì nói là xếp hạng cá nhân, chẳng bằng nói là vì bảo vệ tam đại Thánh Địa mà chọn lựa tinh anh.

“Long tôn chủ nói không sai! Đại hội tỷ võ hôm nay, người có thể trụ đến cuối, ai có thể cười đến cuối cùng, người đó chính là người thắng cuối cùng! Lão phu tuyên bố, bất luận kẻ nào cũng có thể khiêu chiến trên đài cao thủ, hôm nay Top 5 vị đệ tử xếp hạng, lão phu sẽ thưởng cho mỗi người mười viên Huyền Linh quả, hơn nữa còn truyền thụ riêng một bộ kiếm pháp của mình!”

Lời nói của Dạ cô Phong…,khiến cho các đệ tử ở hiện trường sôi trào. Phần thưởng hậu đãi như thế ai thấy mà không them khát? Chỉ tiếc, bọn họ cũng biết, mấy vị cao thủ còn dư lại trên đài này, người người cũng không phải là dễ đối phó, muốn khiêu chiến mà chiến thắng bọn họ, đó là chuyện không có khả năng.

Thèm khát thì them khát, còn thực tế là thực tế.

Trên đài chủ tịch các trưởng lão Bạch Sa đảo cùng Độc Cô lĩnh cũng không thể nói gì hơn, bọn họ cũng đều biết hôm nay tỷ võ kì thực là vì chọn lựa tinh anh, chuẩn bị cho đại sự hai ngày sau,cái gì danh lợi vinh nhục cũng không sánh bằng sinh tử tồn vong của tam đại Thánh Địa, cái nhìn đại cục như vậy, bọn họ thân là thành viên chủ yếu của trưởng lão hội vẫn phải có.

Mẫn trưởng lão lên tiếng, hướng về phía Bạch Sở Hà trên lôi đài hô: “Sở Hà, lấy ra thực lực chân chính của ngươi, Hỗn Nguyên Công độc nhất vô nhị của Bạch Sa đảo, không chê vào đâu được!”

Được mẫn trưởng lão ủng hộ, sau khi nghỉ ngơi thật là tốt ý chí chiến

đấu của Bạch Sở Hà lại lần nữa hồi phục, mình hao phí tâm lực lớn như thế mới có thể có thành tựu ngày hôm nay, làm sao có thể bị một sát thủ làm cho kinh sợ?

Ánh mắt của hắn đột nhiên sáng lên, tinh quang bắn ra bên ngoài, da thịt trên người cũng lần nữa phồng lên, từ từ kết tụ lại thành một cục thịt cầu...

“Độc Cô Mưu, thiên hạ đệ nhất sát thủ phải không? Hôm nay ta sẽ có ngươi biết một chút kiến thức lợi hại Hỗn Nguyên Công của ta!” Hắn thị huyết liếm liếm đôi môi, tất cả sát cơ đều hiện dưới đáy mắt.

Đối với khí thế ba động mãnh liệt của hắn, biểu hiện của Độc Cô Mưu lại phá lệ trầm tĩnh, cả người hắn cực kỳ an tĩnh, giống như là bụi bậm rơi xuống đất, vô luận gió táp mưa sa như thế nào, đều không thể kích khởi nó chút nào, song lại không thể che hết sát khí trên người chính hắn không ngừng tản ra.

Đó là sát khí sau nhiều năm chém giết mà có, trở thành một phần thân thể của hắn.

Độc Cô Mưu như vậy, khiến những người xem dưới đáy lòng phát run.

“Mưu ca ca...” Hoa Sở Sở vuốt tim của mình, cúi đầu gọi khẽ một tiếng, đôi con ngươi hồn nhiên trong suốt trong tràn ngập thương tiếc cùng đau lòng.

Những năm này, hắn nhất định trải qua rất nhiều khổ cực...

Độc Cô kiêu vỗ về vết thương của mình, đứng ở dưới lôi đài, đưa mắt nhìn lên bóng lưng cao lớn của huynh trưởng, chua xót trong lòng nói không ra lời.

Lúc này, thịt cầu bắt đầu chuyển động, cuộn hơi thở mênh mông cuồn ngưng tụ, lấy hết sức lực hung hăng đụng về hướng Độc Cô Mưu!

Khí thế kia, lực đạo kia, so sánh với tảng đá lớn từ trên vách đá rơi xuống còn muốn mãnh liệt hơn, mọi người cơ hồ có thể đoán được nếu bị nó nện vào người kết quả chắc chắn sẽ tan xương nát thịt...

Hoa Sở Sở kinh sợ trợn căng đôi mắt, tay phải xuất ra liên hoa bí quyết, một điểm lam ở đầu ngón tay dưới ánh mặt trời đặc biệt lóng lánh. Nước của nàng sắp thi triển muốn ngăn cản tiến công của thịt cầu, đúng lúc này một đạo kiếm quang chói lóa như mặt trời đột nhiên bộc phát, chiếu sáng cả hội trường tỷ võ.

“Aaa, Bạch Sở Hà chỉ kịp hét lớn một tiếng, bốn ngón tay lập tức rời khỏi thân thể của hắn.

Kiếm quang chói chang như ánh mặt trời kia chiếu khắp thiên hạ, bất kỳ một địa phương nào trên sân tỷ võ cũng được chiếu sáng trong suốt.

Một kiếm kinh sợ toàn trường!

Phần lớn mọi người đều không thấy rõ đến tột cùng hắn xuất kiếm như thế nào, những người ở trong này chỉ sợ cũng chỉ có hai người Dạ cô phong cùng Long Thiên Tuyệt thấy rõ khoảnh khắc hắn ra kiếm, hai người cũng nhịn không được mà sợ hãi than.

Nếu bàn về ra kiếm cực nhanh, trên đời này sợ rằng không ai bằng được Độc Cô Mưu, bọn họ cũng cảm thấy không bằng ….

“A! Ngón tay của ta”

Trên sân tỷ võ, đầy dẫy thanh âm thê lương của Bạch Sở Hà, làm cho lòng người kinh sợ.

Trên đài chủ tịch, đám người Mẫn trưởng lão tức giận đứng lên, bọn họ một lòng bồi dưỡng một nhân tài thật tốt, cứ như vậy mà bị hủy, bọn họ như thế nào cam tâm? Nhưng mà chỉ mới nghĩ tới một kiếm kinh diễm của Độc Cô Mưu vừa nãy, bọn họ cũng rất rõ ràng hắn đã hạ thủ lưu tình.

Độc Cô Mưu trầm mặc thu kiếm, tự động nhảy xuống lôi đài, đến trước mặt Độc Cô kiêu, hắn dừng một chút, sau đó không nói một lời, vác Độc Cô kiêu trên đầu vai, cất bước rời đi.

“Ca..... thanh âm Độc Cô Kiêu đau xót vang lên, song vẫn không thể nào lưu lại hắn.

Ở phía sau bọn hăn, thanh âm kích động của Hoa Sở Sở theo tới: “Mưu ca ca, chờ ta một chút!”

Đình trưởng lão thấy hai người Hoa Sở Sở cùng Độc Cô Mưu đều phải rời sân tỷ võ, không khỏi nóng nảy, đứng dậy hô lớn: “Sở Sở, ngươi đi đâu vậy, vẫn còn tỷ võ đây!”

“Không thể so được! Không thể so được! Người nào thích thì cứ so đi! Mưu ca ca, chờ ta một chút.....” Hoa Sở Sở sôi nổi đuổi theo Độc Cô Mưu, thân ảnh hoạt bát hiếu động cực kỳ giống một Tiểu Hoàng tước, vừa chạy vẫn không quên líu ríu nói.

Đình trưởng lão đau đầu một trận, vị tiểu tổ tông này từ trước đến giờ đều theo sở thích, muốn làm gì liền làm cái đó, trừ mẹ ruột của nàng căn bản cũng không có người có thể chế trụ nàng, hắn đối với nàng là không có biện pháp. Người xưa nay độc lai độc vãng Độc Cô

Mưu hắn lại càng không có biện pháp khống chế, trừ thở dài, vẫn là thở dài, xem ra năm nay Độc Cô lĩnh không có biện pháp sản sinh ra cao thủ xếp hạng vị thứ nhất trên bảng.

Sau trận phong ba này, trên lôi đài chỉ còn hai người Dạ Hàn Nhật cùng Dạ Tử hi, vị trí thứ nhất bảng xếp hạng cuối cùng chỉ có thể là một trong hai người này.

Các trưởng lão của Bạch Sa đảo cùng Độc Cô lĩnh đều rất không cam tâm, vì sao hàng năm vị thứ nhất bảng xếp hạng cũng là người của Huyễn Dạ Tinh Hải? Năm nay lại càng quá, vị trí đệ nhất cùng đệ nhị cũng bị Huyễn Dạ Tinh Hải bỏ vào trong túi, vậy còn so sánh chất lượng cái gì? Này còn không phải là người trong nhà đánh nháo, qua loa cho xong?

Dù sao vô luận tỷ thí như thế nào, cũng là người trong nhà bọn họ thắng?

Đang lúc mọi người chú ý, Dạ Tử hi nhẹ nhàng rơi vào giữa lôi đài, Bảo kiếm trong tay khẽ chuyển, chống kiếm mà đứng.

“Hàn Nhật, xuất ra bản lãnh thật sự của ngươi! Nhưng nếu ngươi không ra hết sức lực, đó chính là vũ nhục cô cô, hiểu không?” Đối với tỷ võ, Dạ Tử hi cho tới bây giờ đều dốc lòng dốc sức, nàng cũng sẽ không bởi vì đối thủ hôm nay là chất nhi của mình mà tùy ý ứng phó. Trên thực tế, nàng cũng rất muốn nhìn một chút, chất nhi có thiên phú siêu phàm từ thuở nhỏ, hiện nay kiếm pháp cùng Huyền giai rốt cuộc đạt đến cảnh giới như thế nào, đáng giá để Dạ Hàn Tinh buông tha cơ hội xếp hạng, đem bảo kiếm tùy thân của mình đưa tới tay huynh trưởng.

Dạ Hàn Nhật ôn hòa cười một tiếng, cân nhắc trường kiếm trong tay, nói: “Cô cô yên tâm, Hàn Nhật nhất định sẽ toàn lực ứng phó, tôn

trọng tỷ võ, tôn trọng tinh thần chí cao của tam đại Thánh Địa!”

“Tốt! Ngươi hãy cẩn thận!”Dạ Tử hi thẳng thắn đáp một tiếng, dẫn đầu xuất kiếm, kiếm quang lạnh lùng, như một dòng nước mùa thu chở đầy ánh nắng, dưới sự chú ý của mọi người xé rách bầu trời, hướng phía Dạ Hàn Nhật tấn công.

” Hảo kiếm pháp!” Vân Khê thấy vậy không nhịn được sợ hãi than.

Thế kiếm Dạ Tử hi cũng cực nhanh, hơn nữa nhanh chuẩn mạnh, như ánh sao trên trời, như rồng bay trên mây, cuồn cuộn như sóng biển, muôn hình vạn trạng!

Không hổ là cao thủ đệ nhất mấy năm liên tục xếp hạng bảng!

Hôm nay trong đông đảo đệ tử tham gia bảng xếp hạng tỷ võ, cũng là le que mấy nữ đệ tử, trong đó xuất sắc nhất chính là Dạ Tử hi cùng Hoa Sở Sở. Song Hoa Sở Sở nói cho cùng là dựa vào Thủy Linh ảo thuật truyền thừa bẩm sinh trong cơ thể nàng, chính là trời cao ưu đãi đối với nàng, Dạ Tử hi thì không như vậy, nàng là thật sự đam mê võ học, tất cả thành tựu hiện tại của nàng đều là do nàng cố gắng tập luyện.

Chính là bởi vậy …, Vân Khê mới càng thêm thưởng thức cô gái bề ngoài lãnh khốc, kì thực lại cực kỳ thành thục có can đảm này.

Quyển 4 - Chương 39: Huyền tôn lại xuất hiện

Mọi người nín hơi, một hơi kiếm này, có thể đủ đục lỗ một chiếc chuông đồng.

Dạ Tử Hi quả nhiên không có nhường, cho dù là người trong nhà tỷ thí nàng cũng siêng năng, thật tình đối đãi.

Dạ Hàn Nhật đứng tại chỗ, hơi thở yên lặng mà mơ hồ, trường kiếm trong tay cuốn, từ từ hóa thành vô số đạo kiếm quang. Kiếm quang thổi quét, từ phía trên phát ra hấp lực, tạo thành một đạo khí tràng, nhân thể chém, đối phương khí thế như thiên quân đã bị một kiếm phá giải sạch sẽ.

“Ừ?”

Dạ Tử Hi ánh mắt phát sáng, tỏa ra ánh sáng hưng phấn, trong miệng nhịn không được hét to một tiếng: “Tốt! Cứ đánh như vậy!”

Nàng cho tới bây giờ cũng là gặp mạnh thì đánh càng mạnh, càng gặp phải cao thủ, nàng lại càng hưng phấn, phát huy thực lực đi tới, cũng là càng cường thịnh. Nhưng phàm là người hiểu rõ nàng, cũng biết đây là một đặc điểm của nàng, đã thấy đáy mắt nàng tỏa ra tia sáng hưng phấn, mọi người cũng biết, cường nhân biến thái này lại muốn bắt đầu kích động.

Dạ Hàn Nhật cười lạnh một tiếng, quang kiếm trong tay từ từ tạo thành mọi dòng nước xoáy, đem không khí chung quanh lôi đài không ngừng hút vào, người xem cuộc thi cùng địch thủ trên đài mọi

người đều rõ ràng cảm thấy chỗ kinh khủng của một chiêu kiếm này, không khỏi nhất tề phát ra tiếng thán phục.

Khó trách người ta nói không nhìn tướng mạo, đừng xem người ta bề ngoài thư thư văn văn, một kiếm này khi thi triển võ lực, đáng sợ chí cực.

Trận tỷ võ này càng ngày càng hưng phấn..... Một cuộc quyết chiến chân chính, lúc này mới kéo ra màn che.

“Đây là cái kiếm pháp gì? Kỳ lạ như thế?” Vân Khê quan sát Dạ Hàn Nhật thi triển kiếm chiêu, liên tục sợ hãi than, ở trong ấn tượng của nàng, bạch y nữ tử trong đầu nàng khi thi triển kiếm chiêu đã là vô cùng tinh diệu rồi, mà so sánh với kiếm chiêu của Dạ Hàn Nhật, tựa hồ cũng không sánh bằng, mỗi người mỗi vẻ.

“Đây không phải là kiếm pháp Huyễn Dạ Tinh Hải, hẳn là hắn từng có kỳ ngộ gì, tình cờ học được kiếm chiêu này.” Long Thiên Tuyệt khẽ khép hai mắt, thấy giống thật tình tựa hồ là đang hấp thu tinh hoa kiếm chiêu của đối phương.

“Kiếm pháp này thoạt nhìn chậm chạp, nhưng trong đó lại tích chứa lực lượng vô cùng cường đại, mới vừa ta rõ ràng thấy kiếm của Dạ Tử Hi ở giữa không trung nhận lấy cản trở nho nhỏ, giống như là bị tường lấp kín cản xuống, hơn phân nửa chính là lực lượng của kiếm pháp này đã tạo ra.”

“Khê Nhi, nàng nhìn trung tâm của chiêu kiếm kia, có một trận pháp ẩn hàm trong đó, như ẩn như hiện, ta nghĩ đây chính là chỗ tinh túy của chiêu kiếm này.” Long Thiên Tuyệt ánh mắt sáng lên, nhìn thấu đầu mối: “Dạ Hàn Nhật hắn tinh thông ngũ hành tử vi, chẳng những có thể dự đoán được tương lai, còn có thể bày xuống các loại trận pháp, chính là một người tài ba hiếm có. Hắn đem trận pháp dung

nhập vào trong kiếm chiêu, thông hiểu đạo lí, cho nên mới có thể phát huy ra lực lượng lớn như thế, người tài này, không thể khinh thường.”

“Thì ra là như vậy.” Vân Khê yên lặng gật đầu, một nhân tài như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ tỏa sáng lên, hôm nay có lẽ chính là thời điểm hắn bộc lộ tài năng, thi triển tài hoa của mình. Nàng đột nhiên âm thầm thấy may mắn, mình không phải là địch nhân của hắn, nếu có một địch nhân như vậy tồn tại, nàng sẽ thời thời khắc khắc mà cảnh giác.

Trên lôi đài kịch chiến tiến vào đến giai đoạn gay cấn.

Dạ Hàn Nhật kiếm chiêu tinh diệu liên tục thi triển, tạm thời cản trở tiến công sắc bén của Dạ Tử Hi, nhưng Dạ Tử Hi là loại nào người? Nàng kinh tài tuyệt diễm, từ nhỏ đã khiêu chiến cao thủ, kinh nghiệm lâm chiến nhất định phong phú, nàng rất nhanh liền thay đổi thế công cùng tiết tấu, khoái kiếm không ngừng biến hóa, vu hồi mà đi, khiến cho Dạ Hàn Nhật cũng không có bất kỳ cơ hội tiến công.

Hai người thế lực ngang nhau, ai cũng không có thể chiếm được nửa phần lợi thế.

Mọi người xem cuộc thi từ lúc mới bắt đầu các loại cảm xúc hoài nghi, từ từ đều kéo chặt tiếng lòng, khẩn trương quan sát trận tỷ võ đặc sắc này. Trận tỷ võ này có thể nói là đặc sắc nhất trong tất cả các trận tỷ võ hôm nay, đây mới thực sự là cao thủ tỷ thí, so đấu chân chính.

Chỉ một thoáng, cả lôi đài bầu trời gió cuốn mây tan, bóng kiếm nhấp nháy, mặt lôi đài đều kịch liệt địa rung động, gần như muốn nổ bể ra.

Đồng thời thân ảnh màu lam quấn giao, nhưng lại tạo ra mỹ cảm bất

đồng, một sắc bén như kiếm, kiếm kiếm hung mãnh quỷ bí, một nguội như mây, trong kiếm chiêu dấu diếm càn khôn.

“Thiên Tuyệt, nhìn! Huyền khí trên người Dạ Hàn Nhật hình như càng ngày càng đậm hơn rồi, hắn thật giống như muốn.....”

“Không sai. Hắn muốn tấn chức rồi.”

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt hai người kinh dị liếc nhau một cái, sau đó sau một khắc, giữa lôi đài liền xảy ra đột biến.

Một khối không khí khổng lồ càng tụ càng lớn, hơi thở càng ngày càng trầm ngưng, lấy Dạ Hàn Nhật làm trung tâm, khối không khí ngưng tụ thành hình vòm bán cầu, không ngừng mà lớn, lớn, lớn hơn nữa.

Hiện trường mọi người thấp giọng hô liên tiếp, người người đều trợn to hai mắt, nhìn Dạ Hàn Nhật bay lên đứng giữa trên lôi đài, cả người hắn đều trở nên tỏa sáng, so với kiếm trong tay hắn còn chói mắt hơn.

Dạ Tử Hi cảm nhận được hơi thở cường đại từ trên người hắn phát ra, khẽ cau mày xuống, không tự chủ tạm lui ra, dốc lòng quan sát.

Ngay vào lúc này.....

Oanh!

Khối không khí hoàn toàn nổ tung.

Dư âm hơi thở đem Dạ Tử Hi đang đứng ở bên bờ lôi đài bắn ra xa.

“A…..”

Dạ Tử Hi bị bắn bay ra, đôi mắt đẹp của nàng nhìn chằm chằm một thân ảnh cao to màu lam kia, hai tròng mắt không thể tin mở lớn.

Dạ Hàn Nhật bay ở giữa không trung, đầu đầy tóc đen trong nháy mắt tung bay, từ bên trong thân thể bộc phát ra lực lượng kinh người. Cả người hắn đang ở trong một khối không khí khổng lồ, thâm thúy như biển rộng, như đầm sâu giếng cổ, chiếu rọi hư không, tinh thần minh nguyệt tất cả đều phản ứng ở trong đó.

Huyền tôn chi cảnh!

Ngạo Thiên đại lục lại thêm một Huyền tôn!

Toàn trường sôi trào.

“Trời, lão phu không nhìn lầm đi? Đó là hơi thở thuộc về Huyền tôn, hắn thế nhưng tấn chức trở thành Huyền tôn rồi.”

“Huyễn Dạ Tinh Hải lại thêm một Huyền tôn cao thủ, không đúng, hẳn là Ngạo Thiên đại lục lại thêm một Huyền tôn cao thủ. Dạ lão đầu cũng quá may mắn đi, ông cháu đều là Huyền tôn.”

“Lúc nào, thì Bạch Sa đảo của chúng ta mới có thể ra một Huyền tôn? Quá đả kích người.”

“Cái này còn so sánh cái gì? Huyền tôn chi cảnh cùng Thần huyền đỉnh tuy chỉ cách nhau một bước ngắn, nhưng lại xa ngàn dặm, Dạ Tử Hi căn bản không có biện pháp chiến thắng hắn.”

“Dạ Hàn Nhật ngày thường âm thầm, vừa xuất hiện liền bỗng nhiên nổi tiếng, còn có để cho người sống hay không? Có thiên lý hay không?”

“Không cần trêu chọc người như vậy chứ, một Huyền tôn cao thủ cũng chạy tới tranh giành xếp hạng, vậy hết thảy chúng ta còn tính cái gì nữa!”

“.....”

Các loại tiếng nghị luận, đem hội võ trường che lấp.

Dạ Tử Hi vững vàng đáp xuống lôi đài, đưa mắt nhìn lên tia sáng vạn trượng của Dạ Hàn Nhật trên lôi đài, khóe môi cong lên, nở ra nụ cười vui mừng. Mặc dù không thể thắng được tỷ võ, nhưng thấy thân nhân của mình nhờ lần này có thành tựu lớn như vậy, so với việc nàng tấn chức còn muốn vui vẻ hơn.

Dạ Hàn Tinh ngồi ở trên khán đài hàng ghế thứ nhất, nhìn huynh trưởng tấn chức, hắn không có quá mức kinh ngạc, bởi vì hôm nay hắn đang chờ đợi, chính là vì giờ phút này. Huynh trưởng sau khi dùng cửu chuyển Thái Cực đan, cả người hơi thở đều lên một đỉnh, sắp sửa muốn tấn chức, mà hắn cần đúng là một cơ hội, mà cuối cùng quyết chiến chính là một cơ hội rất tốt.

Có thể nói, Dạ Tử Hi tiến công cuồng thế đã giúp cho hắn, trở thành hòn đá đệm giúp hắn tấn chức.

Dạ Cô Phong vui mừng nhìn cháu của mình, vuốt chòm râu dưới cằm, sắc mặt càng thêm trơn bóng, cười đến không khép miệng.

Dạ Hàn Nhật sau khi tấn chức nhanh chóng thu liễm hơi thở trên người mình, cả người hắn khí chất lại một lần nữa rực rỡ hẳn lên, da thịt thông thấu trơn bóng, vô cùng mịn màng. Hắn đưa mắt nhìn về phía chỗ ngồi của Vân Khê, đôi mắt tinh khiết bao hàm cảm kích, nếu không phải nàng lấy cửu chuyển Thái Cực đan đem tặng, bệnh trên

người hắn chẳng những không cách nào hoàn toàn khỏi hẳn, càng không có cơ hội nhanh như vậy đã đột phá bình chướng của Thần huyền đỉnh, có thể nói, cũng là Vân Khê thành toàn cho hắn.

Tiếp thu ánh mắt từ Dạ Hàn Nhật, Vân Khê đáp lại cho hắn một nụ cười nhợt nhạt, nếu không phải thực lực của bản thân hắn đã đạt đến đỉnh, cho dù ăn vào cửu chuyển Thái Cực đan cũng là không có bất kỳ hiệu quả, cho nên hắn cũng không cần đem ý tứ công lao chuyển cho mình. Bất quá lần này cửu chuyển Thái Cực đan giống như có công hiệu rất lớn, thật ra khiến cho tâm của nàng bắt đầu ngứa lên, có lẽ nàng cũng nên sớm một chút tiến vào Huyền tôn chi cảnh.

Trận tỷ võ này, lấy Dạ Hàn Nhật đoạt được đầu khôi mà chấm dứt, ngay cả tam đại Thánh Địa sau đó lại bắt đầu tiến vào chuẩn bị việc di dời. Phần lớn đệ tử bình thường cũng rối rít chuẩn bị dời đi, tạm thời đi đến trên đất liền tị nạn, chỉ còn lại đông đảo cao thủ Thần huyền trở lên ở lại giữ đại bản doanh, chuẩn bị đồng tâm hiệp lực cùng tam đại Thánh Địa đi qua cửa ải khó khăn này.

Trở lại phòng khách, Vân Khê đem trên người bốn viên cửu chuyển Thái Cực đan vốn có còn lại lấy đi ra ngoài, tinh tế đánh giá. Nàng tổng cộng luyện chế được mười viên cửu chuyển Thái Cực đan, ban đầu cho Dạ Hàn Tinh một viên, hiện tại lại cho Dạ Hàn Nhật một viên, hơn nữa Đông Phương Vân Tường cùng Mộ lão mỗi người một viên, sau đó cho Long Thiên Tuyệt ăn vào hai viên, nàng hiện tại trong tay chỉ còn lại có bốn viên.

Đem một viên bên trong để lại vào bình sứ nhỏ màu trắng, lại đem ba viên trên bàn chia làm hai phần, một phần hai viên, một phần một viên.

Long Thiên Tuyệt ngồi ở một bên, vừa uống trà, vừa nhìn nàng

nghiên cứu đan dược, không nhịn được hỏi: “Nàng đang muốn làm cái gì?”

“Ta đang nghĩ ăn vào hai viên cửu chuyển Thái Cực đan, nhanh chóng tăng lên Huyền giai, chàng cảm thấy như thế nào?”

“Hai viên làm sao đủ? Không bằng đem bốn viên đều ăn.” Long Thiên Tuyệt buông xuống chén trà trong tay, còn thậ sự nói: “Còn nhớ rõ lần trước trên Địa Cung, nàng sau khi vận dụng lực lượng thập đại thần khí, kết quả bị phản phệ. Ta rất lo lắng, hai ngày sau nàng lần nữa khởi động lực lượng thần khí, không chịu nổi nó phản phệ. Nhưng nếu nàng bây giờ ăn vào cửu chuyển Thái Cực đan, có lẽ là có thể ngăn cản được lực lượng thần khí phản phệ.”

“Ta cũng nghĩ như vậy, nhưng mà bốn viên nhiều lắm, Huyền giai của ta cho tới nay đều dựa vào đan dược cùng lực lượng thần khí phụ trợ tăng lên, như vậy bất lợi cho việc tăng lên Huyền giai sau này. Đợi có thời gian, ta phải hảo hảo tĩnh tâm bế quan tu luyện một phen, chỉ có không ngừng mà rèn luyện, ngày sau mới có thể tiến xa hơn trong võ đạo.”

“Nàng nói không sai. Huyền tôn chi cảnh có lẽ ở Ngạo Thiên đại lục đã là đỉnh núi rồi, nhưng nếu chúng ta đến Long Tường đại lục, Huyền tôn chi cảnh cũng vẫn không đủ. Chúng ta ngày sau vẫn phải kiên trì tu luyện, nhất là tất cả thuật pháp trong Tàn Hoa bí lục, đó chính là pháp bảo cho chúng ta sau khi tới Long Tường đại lục, là pháp bảo có thể chiến thắng. Rồi sẽ một ngày, ta và nàng cũng sẽ đứng ở trên đỉnh võ học, đến lúc đó chúng ta đều là chúa tể trong thiên hạ, bất luận kẻ nào đều không thể xúc phạm tới một nhà của chúng ta.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, thấy trong đáy mắt nhau không ngừng toát ra ánh sao nóng rực, trong lòng bỗng dưng dâng lên một ngọn

sóng triều.

Không sai, chỉ có đứng ở đầu ngọn gió cao nhất trên thế gian, mới có tư cách đạt được chân chính tự do cùng hòa bình, mới có thể bảo vệ thân nhân cùng bạn bè của mình.

“Nàng mau đưa đan dược ăn vào, ta tới canh gác cho nàng.” Long Thiên Tuyệt nói.

“Tốt.” Vân Khê không chần chờ, sớm một ngày đột phá Huyền tôn chi cảnh, nàng lại càng có thể thuận lợi hơn vận dụng lực lượng thần khí, mở ra cơ hội tất yếu.

Tấn chức, lửa sém lông mày.

Vân Khê ăn vào hai viên cửu chuyển Thái Cực đan, ngồi ngay ngắn ở trên giường, bắt đầu thúc dục huyền khí của thân thể, luyện hóa dược lực đan dược mới vừa ăn vào.

Cửu chuyển Thái Cực đan dược lực quả nhiên không giống bình thường, dược lực vừa mới thẩm thấu tiến vào trong cơ thể, Vân Khê cũng cảm giác được trong cơ thể thật giống như trồng xuống một gốc cây nho nhỏ, cây giống bắt đầu khỏe mạnh trưởng thành, nhanh chóng chiếm cứ tứ chi bách hài. Trong một khoảnh khắc, Vân Khê nhạy cảm, cảm giác tinh thần lực đều tăng vọt.

Trong cơ thể, bùng nổ đại lượng huyền khí ngưng tụ lưu chuyển.

Tu luyện ba canh giờ, sắc trời từ ban ngày chuyển thành đêm tối, trên bầu trời đầy vì sao lấp lánh, vầng trăng mới lên.

Vân Khê mở mắt, trong mắt đẹp nhất thời bắn ra tia sáng tán loạn khác thường, nàng toàn thân cao thấp thật giống như đã trải qua một

phen tẩy rửa, rực rỡ hẳn lên, nàng cảm giác được tinh thần lực cũng không biết tăng trưởng lên gấp bao nhiêu lần, chợt cảm thấy gân cốt thư sướng, thần thanh khí sảng.

Đáng tiếc chính là, nàng vẫn như cũ không có thể thuận lợi tấn chức.

Xem ra, muốn tấn thăng đến Huyền tôn chi cảnh, cũng không dễ dàng như vậy.

Đang thở dài, trong bụng đột nhiên một trận sôi trào, nàng vịn cột giường nôn ra một trận.

“Khê Nhi, sao vậy?” Long Thiên Tuyệt vẫn quan sát biến hóa của nàng, trên mặt lo lắng trước ân cần hỏi thăm.

Vân Khê trống rỗng mềm nhũn ngã vào trong ngực của hắn, vỗ về bụng của mình nói: “Cảm giác có chút buồn nôn, đoán chừng là di chứng say tàu. Hai ngày trước ngồi thuyền, khiến ta ói đến độ đều không có sức, hiện tại chỉ cần vừa nghĩ tới biển cùng thuyền, ta liền muốn ói.”

Long Thiên Tuyệt khẽ mỉm cười, ánh mắt ôn nhu nhìn mắt của nàng, nhẹ ôm lấy nàng, an ủi: ” Khê Nhi đáng thương, mấy ngày nay nàng thường xuyên nôn mửa, thân thể làm sao chịu được? Nói cho ta biết, muốn ăn cái gì, ta đích thân làm cho nàng.”

“Chàng làm?” Vân Khê vẻ mặt hoài nghi liếc về phía hắn, không quá tin tưởng tài nấu nướng của hắn.

Long Thiên Tuyệt khó có lúc gương mặt tuấn tú ửng đỏ, ho nhẹ nói: “Nấu bát mì thì vẫn có thể. Không ăn qua thịt heo, chẳng lẽ còn chưa từng thấy heo chạy sao?”

“Chàng rốt cuộc có được hay không a?” Vân Khê hé miệng cười trộm.

Long Thiên Tuyệt cuồng ngạo nhướng mày nói: “Bản lãnh của phu quân nàng, còn cần chất vấn sao?”

Vân Khê ngồi dậy, mỉm cười ngưng mắt nhìn hắn, nói: “Tốt lắm, ta chờ chàng làm a. Đi đi, chờ chàng thuận lợi đưa tin tức tốt trở về”

Cho hắn một thế tay cỗ vũ, Vân Khê trong mắt đều là ý cười, trong lòng đầy mật ngọt ngào.

Long Thiên Tuyệt thân nhảy dựng lên, tự tin nở nụ cười: “Chờ xem, nhất định khiến cho nàng mãn ý.”

Nhìn hắn sẽ đi ra cửa, Vân Khê chép chép miệng, đột nhiên nghĩ đến cái gì, liền thêm câu: “A, có thể chuẩn bị thêm cho ta một bàn dưa chua, ô mai để khai vị hay không, miệng lạt đến mất cảm giác rồi.”

Long Thiên Tuyệt nghe vậy, cước bộ dừng một chút, không nhịn được lắc đầu cười khẽ, yêu cầu thật đúng là không ít đây.

“Biết rồi! Phu nhân yên tâm, vi phu đi chuẩn bị.”

Đợi Long Thiên Tuyệt đi xa, Vân Khê một đầu chìm vào chăn trong, cọ cọ, rất giống một con heo nhỏ.

“Hmm, cuộc sống gia đình cảm giác trôi qua thật là thoải mái” Nàng ngây ngô nở nụ cười.

Quyển 4 - Chương 40: Vân Khê có?

Nhớ tới trên bàn còn có một viên cửu chuyển Thái Cực đan, Vân Khê suy tư, quyết định đem nó chuyển tặng cho Hách Liên Tử Phong.

Có nó, nàng tin tưởng đầu tóc trắng của hắn có thể hoàn toàn khôi phục giống như lúc trước, coi như là nàng đền bù thiệt thòi của nàng đối với hắn.

Nghĩ đến là làm, Vân Khê đi ra khỏi phòng khách, đi tới phòng của Hách Liên Tử Phong.

Phía trước bóng cây lắc lư, ước chừng thấy một bóng đen vụt sáng, rất nhanh tựu biến mất trong bóng đêm.

Tốc độ thật nhanh.

Nàng thậm chí ngay cả thân thể của đối phương đường nét cũng không có thể bắt đến, cũng nhìn không thấy bất kỳ bóng dáng.

“Người nào?”

Vân Khê thấp giọng hô một tiếng, đang muốn truy cản tiếp, phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói với: “Ngươi tìm đến ta?”

Vân Khê dừng bước hồi mắt lại, dưới ánh trăng thấy được Hách Liên Tử Phong tử y tóc trắng. Dưới ánh trăng, tóc trắng của hắn tỏ ra thần bí, khiến cho cả người hắn thoạt nhìn càng thêm thần bí khó lường.

Trong nháy mắt này, Vân Khê không biết nên nói gì.

Trong lòng tồn lấy nghi vấn, lại không nghĩ ngay mặt chất vấn, nàng cùng hắn giữa hai người tồn tại một tầng giấy mỏng, trở nên càng ngày càng khó khăn, càng ngày càng yếu ớt, nàng rất sợ mình không cẩn thận liền đâm vỡ nó, đưa tới hậu quả không cách nào dự tính được.

“Tìm ta có việc?” Hách Liên Tử Phong khẽ nghiêng mặt, lãnh khốc tránh đi tầm mắt của nàng, hắn đưa mắt nhìn bầu trời đêm, vẻ mặt càng phát ra vẻ thần bí.

“Ngươi.....” Vân Khê muốn nói lại thôi, suy nghĩ một chút, đưa tay đem cửu chuyển Thái Cực đan đưa đến trước mặt hắn: “Đây là cửu chuyển Thái Cực đan, ngươi ăn nó vào, tóc của ngươi rất nhanh sẽ.....”

Lời của nàng còn chưa nói hết, liền chống lại ánh mắt vô cùng lạnh lẽo của hắn, Vân Khê khẽ ngơ ngẩn, thấy đáy mắt của hắn song ngầm cuồn cuộn, gió cuốn mây tan, nàng thất thần trong chốc lát, không biết mình rốt cuộc làm sai cái gì, nói sai cái gì, khiến cho hắn phản ứng mãnh liệt như thế.

“Ngươi là thương hại ta sao? Ta Hách Liên Tử Phong còn không có luân lạc tới trình độ cần người thương hại.” Hai bên huyệt thái dương của hắn nổi lên gân xanh, khuôn mặt lạnh lùng đầy trời u ám, tràn ngập vẻ lo lắng.

“Ta không phải là.....” Vân Khê muốn giải thích, lại bị hắn vô tình cắt đứt.

“Ngươi đi đi! Ta không cần ngươi thương hại. Cho dù cõi đời này không có một người quan tâm ta, ta cũng vậy có thể sống sót tốt, ta

muốn để cho từng người thương tổn tới ta, đều phải trả giá thật nhiều.”

Từng tia hận ý từ đáy mắt của hắn bậc ra, thấy vậy đáy lòng Vân Khê đều rét run.

“Cũng bao gồm ta sao?” Vân Khê thở dài, “Hách Liên đại ca, ta biết ta không cách nào khuyên ngươi để xuống cừu hận, ta cũng biết là ta xúc phạm tới ngươi. Ngươi trách ta ích kỷ cũng tốt, vô tình cũng tốt, nhưng mà xin ngươi tin tưởng, ta thật hi vọng ngươi có thể vui vẻ hạnh phúc. Có đôi khi, thử để xuống, có lẽ ngươi có thể thu hoạch nhiều hơn.....”

“Ta đem đan dược để ở chỗ này, ngươi muốn cũng được, không muốn cũng được, coi như là một chút tâm ý của ta. Nếu như ngươi còn hận ta, muốn trả thù ta, vậy người ngươi nên tìm chính là ta, ta chỉ hi vọng ngươi không nên thương tổn đến người nhà của ta.”

Vân Khê đem đan dược đặt ở dưới tàng cây trên một tảng đá lớn, khom người hết sức, trong bụng lần nữa nổi lên một cổ ác cảm, nàng một tay bám trên tảng đá xanh lớn nôn khan.

Hách Liên Tử Phong chân mày căng thẳng, tiến lên phía trước một bước, sau đó liền lui trở lại, nhìn giống như không lộ ra một chút dấu vết, nhưng giờ phút ánh mắt của hắn lại bán đứng tâm tình lo lắng của hắn.

Đáng tiếc Vân Khê không nhìn thấy, nàng để xuống đan dược, cũng không quay đầu lại liền rời đi.

Thật lâu, thật lâu, Hách Liên Tử Phong ngưng mắt nhìn viên đan dược này, thanh âm hơi khàn khàn ở trong bóng đêm rù rì.

“Ta làm sao sẽ thương tổn ngươi? Cõi đời này, người duy nhất ta không muốn thương tổn..... Chính là ngươi.”

Trở lại trong phòng, chờ qua một chút thời gian, rốt cục đợi đến Long Thiên Tuyệt trở về, cùng đi còn có Vân Tiểu Mặc cùng Long Thiên Thần.

Thấy người một nhà vui vẻ quần tụ ở chung một chỗ, Vân Khê tạm thời quên mất tối tăm vừa rồi.

“Tiểu Mặc, hôm nay cùng sư phụ học tập như thế nào?” Vân Khê đem con trai kéo tới bên cạnh hỏi thăm.

Vân Tiểu Mặc thuận miệng trả lời: “Rất tốt.”

Vân Khê sờ sờ đầu của bé: “Tiểu hài tử phải hiểu được khiêm nhường, biết không?”

Vân Tiểu Mặc suy nghĩ một chút nói: “Dạ..... Có thể được đi.”

Thật đúng là không khiêm nhường.

“Sư phụ hôm nay dạy con cái gì?” Vân Khê lại hỏi.

“Dạy làm sao có thể khống chế được ngọn lửa nha! Sư phụ dạy cho con khống chế như thế nào, sau đó con liền để cho ngọn lửa khiêu vũ đến trưa, sư phụ thật cao hứng, cuối cùng cao hứng muốn ngất đi.” Vân Tiểu Mặc mặt không đổi sắc nói

Vân Khê: “.....”

“Ha ha ha, đoạn này ta biết.” Long Thiên Thần ở một bên vỗ vỗ bắp đùi, phá lên cười: “Âu Li tiên sinh thật sự bị thiên phú của nó làm

muốn ngất đi. Bởi vì Tiểu Mặc nhà chúng ta đem các loại luyện khí tâm đắc mà Âu cách tiên sinh hao tốn hơn phân nửa cuộc đời ghi lại đem vào lửa thiêu mất.”

Ánh mắt Vân Khê tàn bạo nhìn qua: “Tiểu Mặc?”

“Tiểu Mặc không phải cố ý.” Bé chẳng qua là chơi đùa mà thôi.

“Tiểu Mặc đã nhận lỗi cùng sư phụ rồi, hơn nữa sư phụ viết vào, Tiểu Mặc đều nhớ kỹ, Tiểu Mặc có giúp sư phụ chép lại một bản.”

Vân Khê nhìn bé, dở khóc dở cười, chỉ vào trán của bé quở trách: “Con a, thật là nghịch ngợm!”

Long Thiên Tuyệt vừa ở bên chia thức ăn, vừa nói: “Tốt lắm, nàng cũng tạm tha cho nó đi, thật sự con cũng đã nhận lỗi rồi xin lỗi với Âu Li tiên sinh rồi. Âu Li tiên sinh cũng đã tha thứ cho con, còn khen nó tiến độ học tập rất nhanh, trí nhớ tốt, không lâu có thể chính thức bắt đầu học tập luyện chế một chút luyện khí đơn giản.”

Trong lời nói, vẻ mừng rỡ tràn đầy, hắn đã từng học tập qua luyện khí, cho nên biết Tiểu Mặc tiến triển rất thần tốc, hắn vì nhi tử mà cảm thấy tự hào.

Vân Khê nghe vậy, cũng có chút mừng rỡ, luyện khí chi đạo thật ra thì cùng luyện đan xê xích không xa, khống chế hỏa chính là kỹ năng trụ cột nhất, nhưng cho dù thiên phú như nàng, cũng cần trải qua một thời gian ngắn mới có thể tinh chuẩn nắm trong tay, sau đó mới có thể bắt đầu đơn giản học tập một chút kỹ năng luyện đan. Nhi tử một ngày liền thông qua giai đoạn học tập khống chế hỏa, tiến vào một giai đoạn học tập khác, phải nói là rất thiên tài a.

“Không thể kiêu ngạo tự mãn, biết không? Phải khiêm tốn nhờ sư

phụ thỉnh giáo, thật tình học tập, không nên tùy tiện đùa bỡn chút thông minh của mình”

“Tiểu Mặc biết rồi.”

Một hình ảnh mẫu từ tử hiếu thật đẹp.

Long Thiên Thần nhìn hai mẹ con, tự đáy lòng đều thay huynh trưởng cảm thấy cao hứng, huynh trưởng những năm này chung quanh bôn ba xông xáo, kinh nghiệm đau khổ nhiều, đâu có khi nào thì được hưởng phúc, hắn nên nhận được ấm áp cùng hạnh phúc.

“Đến, nếm thử tay nghề của đại ca. Ta cũng còn không có thưởng thức qua tay nghề của đại ca đâu, hôm nay thật là phúc.”

Vừa mới dứt lời, món ăn trước mặt của hắn bỗng nhiên dịch chuyển đến trước mặt Vân Khê.

“Đợi đã, trước hết để cho đại tẩu của đệ thưởng thức.” Long Thiên Tuyệt mong đợi nhìn về phía Vân Khê, đây là lần đầu tiên hắn xuống bếp, mặc dù đại bộ phận trình tự làm việc cũng là do tứ đại hộ pháp tới hiệp trợ hoàn thành, nhưng cuối cùng chén mì trước mặt này đích xác đều là do hắn làm, hắn có cảm giác thành tựu nho nhỏ.

“Đại ca, ca thiên vị.” Long Thiên Thần bẹt miệng, trên khuôn mặt tuấn dật lộ ra nụ cười khẽ.

Vân Khê nhìn một chút mì, lại nhìn một chút trong ô mai trong đĩa nhỏ, chép chép miệng, đem mì đều giao cho Long Thiên Thần: “Để cho hắn ăn trước đi, ta ăn chút ô mai trước.”

Một ngụm ô mai cắn vào trong miệng, dưới đầu lưỡi lập tức sinh ra rất nhiều nước miếng, Vân Khê sảng khoái thở dài một tiếng, ăn

được đồ ăn ngon.

“Con cũng muốn thử.” Vân Tiểu Mặc nhìn mẫu thân ăn vui vẻ như vậy, tay nhỏ bé cũng cầm lấy một viên thưởng thức, hàm răng vừa mới cắn lên, bé liền không chịu nổi: “Tê —— mẫu thân, chua quá.”

“Có sao? Ta cảm thấy rất ngon.” Vân Khê liền liên tục ăn mấy viên, bộ dạng nhấm nuốt, thấy vậy Vân Tiểu Mặc khả ái lấy tay ôm hàm răng ê ẩm của bé.

Long Thiên Tuyệt đầu tiên là có chút thất vọng, nàng lại không ăn mì do hắn đích tay làm, sau đó song đồng của hắn căng lớn, lộ ra thần sắc kích động.

“Khê Nhi, nàng, nàng không phải là.....” Thanh âm của hắn phát run không bình thường.

“Cái gì a?” Vân Khê không ngừng kỳ quái, Long Thiên Thần cùng Vân Tiểu Mặc hai người cũng kỳ quái nhìn về phía Long Thiên Tuyệt, chưa từng nhìn thấy bộ dáng khác thường của hắn như vậy?

Long Thiên Tuyệt hít sâu vài hơi, thật vất vả hòa hoãn triều dâng cuồn cuộn trong lòng mình, trấn định hỏi: “Nàng..... Nàng mấy ngày nay thường nôn mửa có phải hay không?”

“Ừ, đây không phải là do say tàu sao?” Vân Khê có chút không kịp phản ứng.

“Sau đó thích ăn chua đồ? Càng chua càng thích?” Long Thiên Tuyệt cố gắng điều chỉnh hô hấp của mình.

Vân Khê suy nghĩ một chút, nói: “Hình như là vậy, nhưng mà cũng thích ăn lạt, sao vậy?”

“Nàng còn hỏi ta tại sao? Nàng thật là.....” Long Thiên Tuyệt cũng khó ức chế tâm tình kích động trong lòng, kéo tay của nàng chạy ra ngoài, “Mau cùng ta đi!”

Đi nhanh mấy bước, đột nhiên nhớ tới trạng huống thân thể của nàng giờ phút này, hắn ảo não khẽ nguyền rủa một tiếng, khom người đem nàng ôm lấy, sải bước đi về phía tiền viện. Cước bộ như bay, thật giống như trái tim đang bay của hắn, hắn đã khẩn cấp muốn chứng thật, nàng có phải giống như suy nghĩ của mình, có phải mang thai hay không?

“Chàng dẫn ta đi nơi nào a?” Vân Khê có chút không giải thích được, dù sao cũng là không có kinh nghiệm, nàng hoàn toàn từ đầu luôn luôn sẽ không lo nghĩ tới phương diện kia.

Hai vợ chồng vội vã rời đi, bên trong gian phòng chỉ còn lưu lại Long Thiên Thần cùng Vân Tiểu Mặc, thúc cháu hai mặt nhìn nhau.

“Phụ thân sao vậy? Thoạt nhìn có điểm giống động kinh.....” Vân Tiểu Mặc nâng tiểu quai hàm, thật tình nói.

Long Thiên Thần khóe miệng đều động, nếu để cho đại ca biết con trai của mình nói hắn bị động kinh, không biết sẽ phản ứng gì. Hắn cúi đầu tiếp tục hút hút sợi mì, vừa ăn, vừa lẩm bẩm tự nói: “Nôn mửa, thích ăn chua?”

Ánh mắt của hắn bỗng dưng lồi ra, kích động nhảy lên, không nhịn được sợ hãi kêu: “Chẳng lẽ là.....”

“Tiểu Mặc, mẹ của con có phải là mang thai không? Con cũng sẽ nhanh làm ca ca rồi. Ta cũng sẽ nhanh có thêm một cháu trai hoặc một cháu gái nữa rồi. Ha ha ha, quả nhiên là tin tức tốt.” Long Thiên

Thần hắng giọng cười to, cả gian phòng đều nhanh bị tiếng cười của hắn tràn ngập.

“Con sắp làm ca ca sao?” Trên khuôn mặt khả ái nhỏ nhắn của Vân Tiểu Mặc đầu tiên là mê hoặc, sau đó cũng giống như Long Thiên Thần tràn đầy thần sắc kích động, bé thoáng cái liền từ chỗ ngồi nhảy lên, khua tay múa chân nói: “Ta sắp làm ca ca rồi.”

“Phụ thân, mẫu thân, chờ con một chút! Con muốn là người đầu tiên nhìn tiểu đệ hoặc tiểu muội. Ai cũng không được tranh với ta.”

Dạt ra chân, Vân Tiểu Mặc quơ tay chân, đuổi sát theo chạy ra khỏi cửa phòng.

Long Thiên Thần cười lớn, theo sát ở phía sau bé.

Đây là một đêm khó ngủ. Không có tin tức nào, so sánh với tin tức lớn này, có thể phấn chấn lòng người hơn.

Kích động vui mừng, đâu chỉ cả nhà bọn họ?

“Đại phu đâu? Đại phu ở nơi đâu? Nhanh chóng tìm đại phu cho Bổn Tôn!”

Long Thiên Tuyệt ôm Vân Khê đi tới đại sảnh Huyễn Dạ Tinh Cung, thanh âm của hắn hùng hồn xa xa truyền lại mở ra, truyền khắp cả Huyễn Dạ Tinh Cung, cơ hồ tất cả mọi người ngủ lại ở Huyễn Dạ Tinh Cung cũng nghe được giọng của hắn, thanh âm cao mà có lực.

Tứ đại hộ pháp nghe được thanh âm của hắn, liền chạy ra trước tiên.

Phong hộ pháp ân cần hỏi: “Tôn chủ, đã xảy ra chuyện gì? Phu nhân ngã bệnh sao?”

Vừa mới nói ra miệng, liền lập tức bị Long Thiên Tuyệt cho một cái mắt lạnh ngoan lệ nhìn chằm chằm: “Cút! Ngươi dám nguyền rủa phu nhân?”

Phong hộ pháp biết rằng không vui, cười nói: “Không dám không dám. Thuộc hạ cái này lập tức đi tìm đại phu!”

Phong hộ pháp xám xịt chạy đi, còn dư lại ba tên hộ pháp nghi ngờ nhìn lẫn nhau, không biết xảy ra chuyện gì, lại có thể làm cho tôn chủ từ trước đến giờ cho dù núi thái sơn sụp đổ mà sắc mặt không thay đổi lại thất thố như thế?

Nghi ngờ đâu chỉ bọn họ? Vân Khê đến nay còn không hiểu ra sao, đấm nhẹ bộ ngực Long Thiên Tuyệt, không hiểu nói: “Thiên Tuyệt, rốt cuộc chuyện gì nha, chàng nói rõ ràng đi. Tại sao vội vã tìm đại phu?”

Long Thiên Tuyệt cúi đầu nhìn nữ nhân trong ngực, gương mặt tuấn tú của hắn nghẹn đỏ, không biết là kích động, hay là vội vã: “Nàng..... Nàng để cho ta nói với nàng cái gì đây? Nàng cũng là mẹ một đứa nhỏ rồi, làm sao ngay cả cái này cũng đều không hiểu?”

“Có quan hệ sao? Ta chỉ là đem Tiểu Mặc kéo ra mà thôi, lại cũng không thật sự sinh bé.....” Vân Khê nhỏ giọng nói thầm, bỗng nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, nàng không thể tin được bưng kín miệng mình, hồi lâu mới nói một câu: “Chẳng lẽ, chàng hoài nghi..... Không thể nào! Có sao?”

“Để cho ta coi lại đã.” Vân Khê vội vàng xòe bàn tay nghĩ lại, ai ngờ đột nhiên kích động, đếm mấy lần cũng không thể tính toán rõ ràng.

Long Thiên Tuyệt cười nhìn nàng, dở khóc dở cười, nhẹ nhàng đem nàng đặt ở trên ghế ngồi, hắn nghiêng người về phía trước, chạm

nhẹ dưới chóp mũi của nàng, cử động tiểu tâm dực dực, giống như sợ quấy nhiễu chuyện gì đó.

“Tiểu sâu mơ hồ.” Hắn thân mật thì thầm.

Vân Khê lại tính mấy lần, ánh mắt của nàng càng ngày càng lóe sáng, bắt đầu kích động có chút chân tay luống cuống: “Hình như là thật rồi. Thiên Tuyệt, làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Ta hiện tại thật kích động, có thể hay không ảnh hưởng đến cục cưng trong bụng?”

Nàng bắt đầu nói không có mạch lạc.

“Bé ngốc.” Long Thiên Tuyệt loan thần, ánh mắt chợt ảm xuống, thâm tình nồng đậm cứ như vậy tự nhiên liền đổ xuống. Ngón tay thon dài nâng lên cằm của nàng, hắn ngưng mắt nhìn đôi môi mê người của nàng, động tình hôn xuống.

Lần này, hắn muốn bảo vệ nàng thật tốt, nhìn con của bọn hắn như thế nào an toàn đi xuống thế gian, rồi tiếp tục trưởng thành như thế nào, từng thời khắc trọng yếu trong cuộc sống, hắn cũng muốn phụng bồi nàng cùng nhau vượt qua, như vậy cuộc sống mới xem như hoàn mỹ.

“Khê Nhi, cám ơn nàng, cám ơn nàng để cho ta yêu nàng.” Đầy ngôn ngữ tình yêu, vào giờ khắc này lời ngọt ngào phát ra, hai người thâm tình ôm hôn, giờ khắc này đều hòa tan.

Dung Thiếu Hoa nghe tiếng mà đến, vừa cất bước tiến vào đại sảnh, liền bắt gặp một màn như vậy. Hắn cước bộ nhẹ nhàng, không đành lòng quấy nhiễu giờ phút ấm áp cùng cảm động này, làm một trong những người đứng xem, một đường nhìn bọn họ đi tới, hắn không cách nào không động dung.

Có chút duyên phận, có lẽ thật sự là trong cuộc đời mờ mịt đã có định sẳn.

Dù ai cũng không cách nào tách bọn họ ra.

Đột nhiên có chút hâm mộ. Hắn cất bước đi về phía Băng hộ pháp đang bị vây trong trạng thái tự động tránh, phượng mâu hẹp dài nổi lên từng chuỗi hoa đào, ai nói ông trời không chiếu cố hắn? Hắn cũng có người mình muốn thủ hộ cả đời, cho nên không có gì để hâm mộ.

Còn lại hai gã hộ pháp cũng đưa lưng về phía tôn chủ bọn họ, bị vây trong trạng thái tự động tránh, thấy Dung Thiếu Hoa phong tao đi về phía bọn họ, Vân hộ pháp cùng Hỏa hộ pháp hai người liếc nhau một cái, thức thời lui đi ra ngoài.

Đầu năm nay, hoa đào đóa đóa nở, Băng muội muội không ăn nhân gian khói lửa của bọn họ đều có người muốn, khi nào mới có thể đến phiên bọn họ?

Băng hộ pháp vốn là da mặt mỏng, hiện tại bạn hữu bên cạnh cố ý tránh ra, mặt mũi của nàng thì càng mất hết, trừng mắt liếc về phía Dung Thiếu Hoa.

Dung Thiếu Hoa cũng mặc kệ những thứ này, mặt dày mày dạn đi tới, đang muốn ôm mỹ nhân, ai ngờ bị một cước đạp tới, đau đến hắn không nhịn được kêu lên tiếng.

Tiếng kêu của hắn, quấy nhiễu đến Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê, rước lấy một cái ngoan trừng như băng hỏa của Long Thiên Tuyệt, rất muốn vọng động đem Dung Thiếu Hoa đóng gói ném vào trong biển rộng.

Dung Thiếu Hoa chột dạ ho nhẹ một tiếng nói: “Trừng cái gì? Trong bụng nghi ngờ của biểu muội cũng có huyết mạch của Dung gia chúng ta đấy.”

Long Thiên Tuyệt nhìn rất không thuận mắt: “Cút! Đây là thuộc về Long gia ta, không liên quan đến Dung gia hết.”

Dung Thiếu Hoa phong tao cười một tiếng, vui vẻ nói: “Long gia cùng Dung gia nghe không sai biệt lắm, không có gì khác nhau.”

Thật là có thể nói a.

Ba người tại chỗ, nhất tề đều cho hắn một ánh mắt khinh bỉ.

Lúc này, Vân Tiểu Mặc nện bước chân từ ngoài cửa chạy đi vào.

“Mẫu thân, tiểu bảo bảo đâu? Tiểu bảo bảo ở chỗ nào? Con muốn nhìn.”

Bé còn tưởng rằng tiểu bảo bảo nói đi ra ngoài liền đi ra luôn, vừa vào cửa liền rùm beng muốn xem cục cưng.

Vân Khê hé miệng cười khẽ: “Tiểu bảo bảo ở trong bụng mẫu thân mà, còn không có nhanh đi ra ngoài như vậy.”

Vân Tiểu Mặc tò mò sờ sờ bụng của nàng, tay nhỏ bé hết sức cẩn thận sờ sờ, theo bản năng hạ thấp thanh âm hỏi: “Vậy tiểu bảo bảo lúc nào mới đi ra ngoài chơi với con?”

Vân Khê suy nghĩ một chút rồi, nói: “Ừ, tiểu bảo bảo muốn ở trong bụng phải mười tháng mới có thể đi ra ngoài.”

“A? Còn phải đợi lâu như vậy sao?” Cái miệng nhỏ nhắn của Vân Tiểu Mặc nhếch lên, hơi có chút thất vọng, tay nhỏ bé như cũ sờ sờ ở nàng trên bụng, hiếu kỳ nói: “Nơi này rốt cuộc là muội muội hay là đệ đệ đây?”

Tay con trai mềm mại, sờ ở trên bụng, nhẹ nhàng ôn nhu, còn có chút ngưa ngứa.

Vân Khê mỉm cười khả ái nhìn con trai nói: “Vậy Tiểu Mặc hy vọng là muội muội hay là đệ đệ?”

Vân Tiểu Mặc suy nghĩ một chút nói: “Ừ..... Đều thích. Nếu như là muội muội, vậy thì càng tốt hơn.”

“Tại sao a?” Vân Khê hỏi.

Vân Tiểu Mặc thiên chân vô tà nói: “Bởi vì muội muội tương đối xinh đẹp một chút, tốt nhất so với Tiểu Tĩnh xinh đẹp khả ái hơn.”

“Nga ~ Tiểu Mặc thích cô bé xinh đẹp sao.” Vân Khê không nhịn được cười trộm.

Dung Thiếu Hoa lúc này nói xen vào: ” Tiểu Mặc nhà ta sau khi lớn lên, nhất định là người phong lưu.” Người này thật đúng là không biết xấu hổ, suốt ngày muốn cùng Long gia bọn hắn kéo quan hệ.

“Không thể nào! Con trai của bổn tôn tự nhiên sẽ thừa kế si tình chuyên nhất của bổn tôn, tại sao lại có thể là người phong lưu? Khê Nhi, nàng nói sao?” Long Thiên Tuyệt ngồi chồm hổm ở bên cạnh Vân Khê, đi theo con trai cùng nhau nghiên cứu bụng của nàng, bụng của Vân Khê nghiễm nhiên thành một khối thần thánh, để cho phụ tử lượng cùng nhau cúng bái.

Vân Khê cúi đầu nhìn phụ tử, buồn cười, chuyện này còn chưa có xác định chắc chắn, vạn nhất chỉ là hiểu lầm, bọn họ chẳng phải là sẽ thất vọng cực độ sao?

“Mẫu thân, người phong lưu là gì?” Vân Tiểu Mặc tò mò ngẩng đầu hỏi.

“Hỏi biểu cữu của con đi” Long Thiên Tuyệt trực tiếp thay nàng trả lời.

Dung Thiếu Hoa sờ sờ lỗ mũi, thật là đùa giỡn không tốt chút nào.

Long Thiên Thần sáp đến, gia nhập vào hàng ngũ hai phụ tử lượng cúng bái, cười vui vẻ nói: “Ta cũng vậy hy vọng là tiểu chất nữ, khả ái biết điều một chút, không cần quá thông minh.”

Vân Tiểu Mặc không ủng hộ nói: “Muội muội nhất định sẽ rất thông minh.”

“Tại sao?” Long Thiên Thần chọn mi.

Vân Tiểu Mặc nâng cằm nói: “Bởi vì nàng có một ca ca thông minh, ca ca thông minh làm sao có thể có một muội muội ngu ngốc chứ?”

Long Thiên Thần hừ nói: “Ngụy biện! Bé gái không nên thông minh mới tốt, bé gái quá thông minh, một chút đáng yêu cũng không có.”

“Long Thiên Thần, ngươi có ý gì? Vậy ngươi nói ta rốt cuộc là cô gái đáng yêu không thông minh, hay là cô gái ngu xuẩn khả ái?”

Thanh âm Hách Liên Tử Ngữ buồn rười rượi từ phía sau lưng tiến tới gần, làm cho Long Thiên Thần hoảng sợ vội vàng nhảy dựng lên: “Khụ khụ, ta mới vừa nói là cô bé, nàng cũng không phải là cô bé rồi,

đúng không?”

“Hừ!” Hách Liên Tử Ngữ quay đầu, không để ý tới hắn.

Mọi người chung quanh thấy Long Thiên Thần kinh ngạc, không khỏi ồn ào cười to.

“Phát sinh chuyện tốt gì vậy? Xa xa đã nghe đến tiếng cười của các người.” Ngoài cửa lớn, Đoan Mộc Hùng dẫn cháu gái cất bước mà vào.

Vân Tiểu Mặc thấy Đoan Mộc Tĩnh, vội vàng vẫy tay nhỏ bé về phía cô bé: “Tiểu Tĩnh, mau lại đây! Mẫu thân của ta ở nơi này sắp có tiểu bảo bảo.”

“Có thật không? Ở chỗ này?” Đoan Mộc Tĩnh chạy tới gần, theo tay nhỏ bé của cậu bé nhìn lại, tò mò ngó chừng cái bụng của Vân Khê nghiên cứu.

Vân Tiểu Mặc làm như có thể gật đầu nói: “Ừ, ở chỗ này nha! Muội muội chơi trốn tìm ở đây, nàng chắc là nghịch ngợm rồi, vẫn núp ở trong bụng của mẫu thân, phải chờ tới mười tháng sau mới có thể ra gặp mặt. Chúng ta cùng nàng nói chuyện nhiều hơn, đợi sau khi nàng đi ra ngoài, nàng sẽ nhận được tiếng của chúng ta, cùng chúng ta chơi.”

Ánh mắt trong vắt của Đoan Mộc Tĩnh sáng lên, vui vẻ nói: “Thật nha. Nàng kia tên gọi là gì? Chúng ta làm sao chào hỏi cùng nàng đây?”

Vân Tiểu Mặc ngẩng đầu, hỏi Vân Khê nói: “Mẫu thân, nàng tên gọi là gì nha?”

“Cái này..... Là đệ đệ hay là muội muội cũng không biết đâu.” Vân Khê muốn nói, đại phu cũng còn không có xác nhận đâu, tất cả mọi người cao hứng thành như vậy, vạn nhất đại phu nói không phải là mang thai, vậy còn không biết nên thu dọn như thế nào đây?

Người đi tới đại sảnh càng tới càng nhiều, xét đến cùng, cũng là bởi vì Long Thiên Tuyệt rống một tiếng kinh động tới tất cả mọi người. Nhân sĩ khắp nơi không rõ chân tướng rối rít chạy tới tìm tòi nghiên cứu, dưới mắt chính là thời khắc mấu chốt nhất của tam đại Thánh địa, bất kể là việc lớn việc nhỏ, tất cả mọi người đều phá lệ được chú ý.

Thấy trận chiến này, Vân Khê không nhịn được phủ trán thở dài, chuyện này náo càng ngày càng lớn.

“Đã xảy ra chuyện gì? Long tôn chủ vội vã tìm đại phu, đến tột cùng là người nào ngã bệnh rồi?” Lúc này, Dạ Cô Phong cũng đến văn phong, phía sau còn đi theo hai người cháu Dạ Hàn Nhật cùng Dạ Hàn Tinh, hắn cất giọng nói: ” Đại phu của Huyễn Tinh Dạ Cung cũng bị lão phu đuổi đi rồi, giờ phút này đã đi theo thuyền bè đi tới lục địa rồi, sợ là không tới được đây. May mà lão phu hiểu được một chút y thuật, có lẽ có thể giúp được chút gì đó.”

Long Thiên Tuyệt nghe vậy mừng rỡ: “Thật tốt quá. Xin Dạ đảo chủ giúp xem mạch cho Khê Nhi, nhìn xem có phải là hỉ mạch hay không?”

“Hỉ mạch?” Dạ Cô Phong ánh mắt quýnh vụt phát sáng lên, vội vàng tiến lên thay Vân Khê xem mạch.

Cả một đại sảnh lớn, chỉ một thoáng yên tĩnh không tiếng động, mọi người nín thở, rối rít chờ chực Dạ Cô Phong cuối cùng chẩn đoán bệnh.

Khẩn trương nhất không chỉ có vợ chồng Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt, hai người nhìn chằm chằm sắc mặt Dạ Cô Phong, sợ mình tính ra sai lầm.

Cho đến khi Dạ Cô Phong tuyên bố, hai người mới thật dài thở phào nhẹ nhõm, tâm tình đồng thời kích động hưng phấn lần nữa vọt tới.

“Chúc mừng hai vị, đích xác là hỉ mạch. Đã có hơn một tháng rồi.”

“Khê Nhi, đã nghe chưa? Thật sự là hỉ mạch. Thật tốt quá. Chúng ta rốt cục lại có con rồi.” Long Thiên Tuyệt hận không được đem nàng ném lên cao, để phát tiết tâm tình của mình giờ phút này, song hắn không thể làm như vậy, cưỡng chế các loại ý niệm điên cuồng trong đầu, hắn ngồi chồm hỗm ở bên cạnh chân Vân Khê, cẩn thận vuốt ve bụng của nàng, trên gương mặt tuấn tú ức chế không được thần sắc kích động.

“Phong gia gia, vậy rốt cuộc là đệ đệ hay là muội muội?” Vân Tiểu Mặc hiện tại tương đối quan tâm vấn đề chính là cái này.

Dạ Cô Phong làm khó sờ sờ râu mép: “Ách, cái này..... Gia gia còn không có bản lãnh lớn như vậy để tiên đoán nam nữ đâu.”

Vân Tiểu Mặc mấp máy cái miệng nhỏ nhắn, giọng nói hết sức chắc chắn: “Nhất định là muội muội.” Bộ dáng kia cực kỳ giống lời tiên đoán nho nhỏ, thấy vậy mọi người lại cười to một trận.

“Chúc mừng sư phụ rồi.”

“Chúc mừng Long tôn chủ, Long phu nhân.”

“.....”

Thanh âm chúc mừng đến từ mọi người, đem trọn không khí đại sảnh nhuộm đẫm tới.

Long Thiên Tuyệt nhẹ ôm lấy Vân Khê, hai người thật lâu đưa mắt nhìn, chìm đắm trong sự vui sướng tràn đầy này.

Trong đám người, Hách Liên Tử Phong cô lập ở một cái góc nhỏ, nhìn hai vợ chồng Long Thiên Tuyệt, ánh mắt càng thêm phức tạp.

Đang lúc mọi người đắm chìm trong vui sướng, một giọng khinh thường đột ngột vang lên: “Không phải là mang thai sao? Mang thai có gì đặc biệt hơn người đâu? A, đúng rồi! Nàng mang thai, còn có thể thúc dục lực lượng thần khí sao? Vạn nhất thúc dục không được, vậy chúng ta chẳng phải là cũng phải chết ở nơi này? Ta không muốn chết.”

Mọi người nhất tề quay đầu, nhìn về phía người nói chuyện, người này không phải là người khác, chính là phần lớn người đều chán ghét Hách Liên Tử Ngọc. Bất quá lời của hắn mặc dù khó nghe, cũng lại điểm trúng điểm yếu hại, tại thời khắc mấu chốt như vậy, Vân Khê mang thai. Là người duy nhất có thể khởi động lực lượng thần khí, mở ra thông đạo tất yếu, giúp mọi người hoặc trở về gia viên, hoặc người tránh né tai nạn, nhưng lại giờ khắc này lại mang thai, như vậy nàng còn có thể thuận lợi thúc dục lực lượng thần khí, mở ra cứ điểm quan trọng sao?

Những người khác không ngừng lo lắng, Vân Khê bản thân cũng từ từ vui sướng rơi vào trong sầu lo, nàng đưa sờ sờ bụng của mình, không khỏi cảm thán, đứa bé này tới thật không phải lúc.

“Tiểu tử ngươi, muốn chết có phải hay không? Có cần phải dội nước lạnh vào lúc này không?” Long Thiên Thần lửa giận dâng trào, cũng

không quản hắn khỉ gió có phải là thân đệ đệ của Hách Liên Tử Ngữ hay không, bước xa xông lên trước, níu lấy cổ áo Hách Liên Tử Ngọc, một quyền chuẩn bị nện xuống trên mặt hắn.

Hách Liên Tử Ngọc không sợ chết phản bác: “Ta nói là sự thật, đây cũng là quan hệ đến rất nhiều nhân mạng, không phải là trò đùa.”

“Thiên Thần, huynh đừng thương tổn đệ của muội.” Hách Liên Tử Ngữ sợ đệ đệ bị thương, vội vàng tiến lên ngăn cản Long Thiên Thần.

Long Thiên Thần hung hăng trừng mắt nhìn về phía Hách Liên Tử Ngọc mấy lần, lúc này mới buông tay đẩy hắn ra.

“Vân nương tử, cô.....” Dạ Cô Phong vốn là vui sướng thần sắc cũng từ từ thu lại, ngưng trọng nhìn về Vân Khê, muốn nói lại thôi. Làm nhân vật thủ lĩnh của tam đại Thánh địa, tất nhiên ông nên vì đại cục của tam đại Thánh địa mà suy nghĩ nhiều hơn chút ít, nhưng về mặt khác, hắn là thật lòng vì Vân Khê cảm thấy cao hứng, một sinh mệnh sắp chào đời, đại biểu hi vọng, hắn chỉ có thể mong ngóng chuyện này có thể lưỡng toàn.

Vân Khê khẽ thở dài một tiếng nói: “Để cho ta cùng Thiên Tuyệt thương lượng một chút, ngày mai sẽ cho mọi người một câu trả lời chắc chắn.”

Quyển 4 - Chương 41: Đường đi tới Long Tường đại lục (thượng)

Một vầng trăng cong soi sáng ở trên đỉnh màn màu lam, gió thổi xẹt qua ngọn cây, từ trong biển rộng truyền đến âm thanh của sóng, lúc nhanh lúc chậm, mang theo tiết tấu cô tịch, xuyên qua không gian mênh mông đầy sao, lọt vào đến bên trong gian phòng, rơi vào trong tai hai người đang ôm nhau ngủ.

“Đứa bé này tới thật không đúng lúc.” Vân Khê nằm ngang ở trên giường, cúi đầu thở dài.

Dáng vẻ khom khom, Long Thiên Tuyệt cúi đầu ở trên bụng của nàng, cứ như vậy nhắm mắt lại, lặng yên nghe ngóng, cái gì cũng không làm, cái gì cũng không nói, bàn tay to nắm tay nàng, không ngừng mà nắm chặt.

Giơ tay lên, nhẹ vuốt ve mái tóc hắn, trong lòng chảy xuôi vẻ chua xót, Vân Khê biết, trên đời này không có ai so với hắn mong chờ, đợi đứa bé này đến. Thần sắc kích động của hắn mới vừa rồi cũng đã nói rõ hết thảy, hiện tại muốn cho hắn tiếp nhận chuyện như vậy, xác thực là quá tàn nhẫn.

Song bọn họ đều rõ ràng, tình thế trước mắt đã không cho bọn họ lựa chọn, bọn họ không thể nào bỏ xuống hơn mấy chục nhân mạng này, mặc kệ. Hắn cũng không phải là không gì không làm được, làm sao có thể trọn vẹn được cả hai bên, bây giờ điều bọn họ duy nhất có thể làm, chính là cầu trời xanh ban ân, hi vọng con của bọn họ đủ

kiên cường, có thể chống đỡ được thần khí cắn trả, kiên cường sống sót.

“Thiên Tuyệt, trong lòng chàng có cái gì không thoải mái, cứ nói đi, không nên nghẹn lại. Chúng ta còn trẻ, sau này sẽ còn có rất nhiều con.....”

Mội bàn tay lớn che miệng của nàng lại, Long Thiên Tuyệt ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt của nàng, thần sắc kiên định nói: “Con của chúng ta nhất định sẽ không có chuyện gì, ta tuyệt đối sẽ không để cho con có việc gì.”

Hắn cúi đầu, ở trên môi của nàng ấn xuống một nụ hôn nhẹ nhàng ôn nhu.

Không biết có phải bởi vì mang thai không, mà nàng trở nên đặc biệt thích ngủ, hay là chìm đắm trong sự ôn nhu yêu thương của hắn, cũng không lâu lắm, Vân Khê liền trầm trầm ngủ, tiến vào mộng đẹp.

Long Thiên Tuyệt hôn nhẹ khuôn mặt đang ngủ của nàng, phượng mâu hẹp dài khẽ nheo lại, trong đôi mắt nổi lên từng tia sáng lan tỏa.

“Khê Nhi, hảo hảo ngủ đi, hết thảy cũng sẽ dễ dàng giải quyết.”

Hắn đứng dậy, phủ thêm một áo choàng dày rộng rãi, cất bước rời khỏi phòng.

Sóng to vỗ bờ, một lớp sóng tiếp theo một lớp sóng, tiếng sóng biển rì rào, làm cho tâm của người ta trở nên dũng cảm hơn cùng trống trải hơn.

Một ít thân ảnh như thiên thần, ở dưới ánh trăng, mê ly mà sâu u.

Lấy thân thể của hắn làm trung tâm, hơi thở vô hình đang không ngừng phóng ra, không khí kịch liệt dao động, khiến cho sóng biển dạt vào bờ bị bức lui mấy trăm bộ.

Trên bầu trời bao la của Huyễn dạ tinh hải, từ từ bao phủ một tầng mây mỏng, vật đổi sao dời.

Giờ phút này Long Thiên Tuyệt, đang lấy phương thức Huyền tôn của hắn truyền đi tin tức, ở nơi này một buổi đêm yên tĩnh, cũng chỉ có cao thủ tấn chức trở thành Huyền tôn chi cảnh, mới có thể cảm ứng được hắn gọi tới.

“Đồ nhi tốt của ta, ngươi dùng phương thức như thế ép ta hiện thân, đến tột cùng có gì dụng ý?” Một thanh âm buồn rười rượi trong đêm đen vang lên, giọng nói lượn lờ, người chưa đến, tiếng tới trước.

Ánh mắt màu vàng của Long Thiên Tuyệt chợt lóe, hắn thu liễm hơi thở quanh thân, dằng dặc nhắm lại hai mắt, đợi hai mắt lần nữa mở ra, màu vàng đã không còn tồn tại, chỉ còn lại một đôi mắt thâm thúy chìm trong u cốc.

Hắn từ từ xoay người, hai lỗ tai khẽ nhúc nhích, hướng nơi nào đó trong bầu trời đêm cất giọng nói: “Ta biết ngươi chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cơ hội đi tới Long Tường đại lục, ngươi ở Ngạo Thiên đại lục cực khổ sáng lập lên cơ nghiệp đều đã bị hủy hết, ngươi như thế nào cam tâm? Nhưng mà, cùng những thứ này so sánh với, điều ngươi càng hy vọng chính là trở lại Long Tường đại lục, trở lại trong gia tộc của ngươi, đi tìm lại hết thảy thuộc về ngươi không phải sao?”

“Hmm ha ha ha..... Không hổ là của đồ nhi tốt của ta, biết ta không ai bằng ngươi.” Trong đêm tối, tiếng cười kia phá không mà đến, cuồng tứ mà ngạo nghễ, “Không sai! Ta chính là người nổi bật nhất Bắc

Thần gia tộc, thiên phú dị bẩm, ta làm sao cam tâm cả đời làm kẻ ra roi, cực khổ bên ngoài thành lập cơ nghiệp, mà để cho mấy kẻ tầm thường trong gia tộc ngồi mát ăn bát vàng? Hừ, đối với tất cả những gì thuộc về ta, ta sẽ kéo ngược trở về. Ta cuối cùng sẽ làm chúa tể của thiên hạ, để cho tất cả mọi người bò lổm ngổm ở dưới chân của ta, ha ha ha ha....."

"Ngươi thật là một kẻ điên!" Long Thiên Tuyệt lạnh lùng nói.

"Điên? Ta không điên. Ta biết ngươi muốn cái gì, cũng biết ngươi bây giờ nếu không có ta là không thể, cho nên ta mới dám hiện thân tới gặp ngươi." Tiếng nói vừa rơi xuống, một bóng đen từ cách xa gò núi nơi không trung bay tới, như ẩn như hiện, đã tới gần chỗ Long Thiên Tuyệt.

Long Thiên Tuyệt chăm chú nhìn lại, chỉ thấy đối phương một thân áo choàng màu đen, đem toàn thân cao thấp đều bao phủ ở trong áo choàng, bao gồm mặt của hắn. Hắn có thể cảm giác được khí tức trên thân của cung chủ tựa hồ so sánh với lúc trước yếu đi rất nhiều, có lẽ nguyên nhân là bởi vì lần trước bị thần khí gây thương tích chăng, hắn nghĩ thầm.

"Ngươi đã biết ý nghĩ của ta, vậy thì tốt nhất. Ngươi nên biết, tình cảnh của ngươi bây giờ, nếu để ta liên hiệp với tam đại Thánh Địa cùng những cao nhân lánh đời khác để đối phó với ngươi, cho dù võ công của ngươi cao tới đâu, cũng không thể thuận lợi chạy trốn, càng đừng kỳ vọng có thể đi tới Long Tường đại lục, cho nên ngươi không có sự lựa chọn khác chọn."

Cung chủ hừ lạnh một tiếng, không có phản bác.

"Có lẽ ta làm quyết định hôm nay, sẽ tàng ẩn mối họa sau này, nhưng vì Khê Nhi cùng con của ta, ta đành phải làm như vậy. Ngày

xưa tình sư đồ đã sớm xóa bỏ, ta chỉ hi vọng ngày sau ta và các ngươi gặp lại, sẽ không có bất kỳ liên quan gì.” Long Thiên Tuyệt lãnh đạm nói.

Cung chủ cười lạnh nói: “Các ngươi ở trong mắt ta bất quá chỉ là chuyện vặt, tiểu nhân vật, chỉ cần các ngươi không làm hỏng đại sự của bổn cung, bổn cung cũng mặc kệ các ngươi. Ngươi coi trọng cái gọi là tình yêu cùng thân tình, ở trong mắt ta thật là tức cười. Thế gian này, chỉ có quyền thế cao nhất, mới là đạo lý.”

Long Thiên Tuyệt cúi đầu cười lạnh một tiếng, bỗng nhiên trong lúc này có chút đồng tình với đối phương, cung chủ cho là tình yêu, thân tình buồn cười, đó là bởi vì ở đáy lòng của cung chủ, những thứ thế gian này trân quý nhất, cho tới bây giờ cũng chưa từng lưu lại trong đáy lòng của hắn, chưa từng có, thì còn gì nói buồn cười hay không buồn cười?

“Như vậy một lời đã định rồi, ta tin tưởng ngươi sẽ không ngay tại lúc này đùa bỡn gạt gẫm, bởi vì không có Khê Nhi, tâm nguyện của ngươi cũng không cách nào đạt thành.”

“Bổn cung từ trước đến giờ nhất ngôn cửu đỉnh, khi nào thì lật lọng chứ?”

Long Thiên Tuyệt không hoài nghi lời của hắn, lấy cung chủ là người cả đời cuồng vọng cùng tự đại, hắn khinh thường nói dối gạt người, hơn nữa hiện tại quyền lợi vững vàng đều nắm trong tay của hắn, hắn hoàn toàn có thể quyết định sinh tử của đối phương. Chẳng qua là lần này, vì Khê Nhi cùng đứa nhỏ, hắn phải buông tha cho cơ hội tốt nhất trừ đi cung chủ, bởi vì hắn cần trợ lực của cung chủ.

Hắn xoay người, đưa mắt nhìn về nơi khác. Cách đó không xa phía sau hai người, trong bóng tối, chia làm ba người còn lại.

Ngạo Thiên đại lục phía trên cường giả, tối nay toàn bộ đều tề tụ ở nơi này, bọn họ cảm ứng được hơi thở Huyền tôn của Long Thiên Tuyệt tác động, vội vàng chạy tới.

Ánh mắt Long Thiên Tuyệt sắc bén nhanh chóng ở trong bóng tối xẹt qua, cuối cùng như ngừng lại trên vị trí của một gò núi, ở nơi đó, Hách Liên Tử Phong một đầu tóc trắng ở trong bóng tối đặc biệt bắt mắt.

“Các vị, tối nay mời các vị tới là có việc rất quan trọng cầu xin chư vị.” Long Thiên Tuyệt cất giọng nói: “Từ nay trở đi sắp tới ngày mở ra thông đạo trọng yếu tới Long Tường đại lục, Khê Nhi nàng mặc dù có thể mở ra lực lượng thần khí, nhưng cũng không có mười phần nắm chắc có thể chống lại lực lượng thần khí cắn trả, rất có thể trên đường sẽ thất bại trong gang tấc, cho nên ta hi vọng tối nay tất cả huyền giả chí tôn ở tại chỗ này, có thể hiệp trợ ta và Khê Nhi cùng nhau hộ pháp. Bằng vào lực lượng của năm người chúng ta, tin tưởng nhất định có thể vượt qua cửa ải khó này, thuận lợi mở ra thông đạo, đạt thành tâm nguyện của tất cả mọi người.”

“Long tôn chủ nói không sai. Chỉ có kết hợp lực lượng của năm vị Huyền tôn, hộ pháp cho Long phu nhân, mới có thể bảo đảm chuyện này thuận lợi tiến triển. Chỗ này của ta vừa lúc có một trận pháp, kết hợp Ngũ Hành lực lượng, có thể đem lực lượng của năm người tăng lên tới cảnh giới cao hơn, bảo đảm có thể ra lực ít hiệu quả lớn.” Dạ Hàn Nhật đứng chung một chỗ với Dạ Cô Phong mở miệng nói.

“Ừ, lão phu cũng đồng ý.” Dạ Cô Phong tỏ thái độ nói.

“Còn ngươi?” Long Thiên Tuyệt con mắt ép về phía Hách Liên Tử Phong, chỉ đợi câu trả lời chắc chắn cuối cùng của hắn.

“Ta đáp ứng, nhưng không phải là vì ngươi.” Hách Liên Tử Phong lãnh khốc bỏ lại một câu, xoay người liền biến mất ở trong bóng đêm.

Phượng mâu híp lại, Long Thiên Tuyệt theo dõi bóng lưng hắn rời đi, bắn ra một đạo ánh sáng lạnh. Hắn tự nhiên biết Hách Liên Tử Phong không thể nào sẽ vì hắn mà đáp ứng chuyện này, song lý do hắn ta đáp ứng, đúng là hắn không thích. Nhưng vì Khê Nhi, vì đứa nhỏ, hắn phải để xuống kiêu ngạo, cầu trợ với tên này.....

“Dạ lão đầu, chúng ta sau này còn gặp lại.” Cung chủ buồn rười rượi cười lạnh một tiếng, thân ảnh vụt sáng, rất nhanh liền biến mất.

Ai có thể nghĩ đến, mới vừa rồi, năm vị cao thủ cao nhất của Ngạo Thiên đại lục liền tề tụ ở chỗ này? Lặng yên không một tiếng động mà đến, lặng yên không một tiếng động mà đi.

Đợi sau khi hai người kia lần lượt rời đi, ông cháu Dạ Cô Phong đi tới bên cạnh Long Thiên Tuyệt.

“Long tôn chủ xin yên tâm, mới vừa rồi Hàn Nhật đã căn cứ hiện tượng thiên văn suy tính một phen, Vân nương tử chính là phượng tinh chi mệnh, phúc lớn mạng lớn, nhất định có thể an bình vượt qua cửa ải khó này. Đứa nhỏ trong bụng Vân nương tử, cũng có mệnh đại phú đại quý, ngày sau phúc lớn dày sâu, chắc chắn bình an vô sự.”

“Thật không?” Long Thiên Tuyệt ánh mắt đều phát sáng, thẳng tắp nhìn về phía Dạ Hàn Nhật, không buông tha bất kỳ một vẻ mặt nào trên mặt hắn.

Dạ Hàn Nhật gật đầu, thanh âm ôn nhuận nói: “Đúng là như thế, Hàn Nhật cũng không nói bừa.”

“Như thế tốt lắm.” Long Thiên Tuyệt hơi thở phào nhẹ nhỏm, chắp tay với hai người nói: “Vậy từ nay trở đi liền làm phiền hai vị.”

Long Thiên Tuyệt không có ở lâu, sau khi cùng hai người nói lời từ biệt, liền quay ngược lại Huyễn Dạ Tinh Cung.

Dạ Hàn Nhật đưa mắt nhìn thân ảnh hắn rời đi, không nhịn được thở dài một tiếng: “Gia gia, vì sao không nói cho hắn toàn bộ chân tướng? Căn cứ hiện tượng thiên văn, Long phu nhân cùng đứa nhỏ đúng là bình an vô sự, nhưng người một nhà bọn hắn liền.....”

“Hàn Nhật, ngươi có phải là cảm thấy gia gia ích kỷ không? Vì có thể làm cho tam đại Thánh Địa thuận lợi vượt qua cửa ải khó này, mà không tiếc giấu diếm chân tướng sự thật với Long tôn chủ?” Dạ Cô Phong thê lương cười khẽ một tiếng, giọng nói trầm thấp nói: “Gia gia đã già, sớm muộn gì cũng quy ẩn, trước đó, gia gia phải vì cháu giữ lại thực lực chủ yếu ở Huyễn Dạ Tinh Hải, ngày sau chờ cháu chấp chưởng Huyễn Dạ Tinh Hải, vậy thì có thể an nhiên thoải mái hơn.”

“Gia gia khổ tâm, Hàn Nhật hiểu. Chỉ là làm như thế, đối với Long tôn chủ cùng Long phu nhân tựa hồ có chút tàn nhẫn, Long phu nhân lại là ân nhân của ta, ta làm sao có thể lấy oán báo ân, đối với bọn họ lại có điều giấu diếm?” Dạ Hàn Nhật sâu xa nói, lông mày đẹp mắt khẽ chau lên, lộ ra vẻ bất an.

“Đứa nhỏ, cháu sâu hiểu hiện tượng thiên văn, hẳn là hiểu, có một số việc đã là nhất định như vậy thì không cách nào thay đổi. Thiên ý như thế, cho dù cháu bây giờ nói cho hắn biết chân tướng, có thể thay đổi cái gì? Cháu nếu là thật sự cảm thấy thẹn trong lòng, vậy không ngại nghĩ biện pháp bù đắp lại, hết thảy cũng sẽ kịp.”

” Bù đắp lại?” Dạ Hàn Nhật lông mày từ từ giãn ra, nhợt nhạt cong

môi cười một tiếng, nói: “Cháu hiểu được, cháu biết nên làm như thế nào.”

Thông đạo tất yếu đi tới Long Tường đại lục, cách cửa hải vực của Huyễn Dạ Tinh Hải đi không tới nửa ngày hành trình liền đến trên một tiểu đảo vô danh, thay vì nói là thông đạo, chẳng bằng nói là lối vào thông đạo. Bởi vì thông đạo kéo dài tới mấy ngàn dặm hải vực, một khi mở ra, trong hải vực sẽ xuất hiện một cái vực sâu, cho đến khi thông đạo một lần nữa đóng cửa, hồng câu mới có thể hoàn toàn biến mất.

Mấy cái thuyền lớn mới hừng sáng liền bắt đầu từ Huyễn Dạ Tinh Hải lên đường, đi tới tiểu đảo vô danh, những cao thủ riêng của tam đại Thánh Địa ngồi một cái thuyền lớn, tạo thành tiểu đoàn riêng, các cao nhân lánh đời cũng một mình ngồi một cái thuyền lớn, đội tàu chậm rãi cùng tiến, xuất phát tới tiểu đảo vô danh.

Những thứ này vẫn chỉ là bình thường, chiến đội thần long kia bay lượn trên không trung, mới thật sự là làm người khác chú ý.

Đoàn người Vân Khê trực tiếp nghênh ngang đem thần long của riêng mình gọi đi ra phơi nắng, ngồi trên thần long, bay tới tiểu đảo vô danh.

Những cao thủ của Tam đại Thánh Địa cùng các cao nhân lánh đời hết thảy đều bị rung động, các loại ghen tỵ cùng hâm mộ hận..... Nhất là đông đảo những cao thủ của Bạch Sa đảo, một đám đỏ mắt tâm ngứa, hận không được có thể đem tất cả Thần Long đều thu nạp đến trong đội ngũ của bọn họ đi.

“Long Thiên Tuyệt rốt cuộc nhận được cái vận cứt chó gì? Chỗ tốt gì cũng để cho hắn chiếm được.” Bạch Sở Hà sau khi bị chặt đứt mấy ngón tay, tính tình vẫn rất táo bạo.

“Hừ, chờ xem, sớm muộn gì cũng sẽ là của Bạch Sa đảo chúng ta.” Văn trưởng lão đáy mắt tinh quang nhấp nháy, kể từ sau khi mất đi vu khí, trên người hắn khí thô bạo so sánh với Bạch Sở Hà càng sâu, hắn thời khắc cũng chờ đợi cơ hội tìm trở về, đáng tiếc chậm chạp tìm không được thời cơ tốt nhất.

Nghe được giọng nói của hai người, Mẫn trưởng lão vô thanh vô tức đi đến trong hai người, ho nhẹ một tiếng, hạ giọng nói: “Dưới mắt chính là thời điểm cần bọn họ, các ngươi đều thu liễm một chút cho ta, chờ thông đạo mở ra sau.....” Hắn âm lãnh cười mấy tiếng, Văn trưởng lão, Bạch Sở Hà cùng một đám những cao thủ chờ ăn xong thiệt thòi của vợ chồng Long Thiên Tuyệt rối rít ngầm hiểu, cũng đi theo cười lạnh mấy tiếng.

Nam Cung Dực đứng cách phía sau bọn họ không xa, hắn tuy không phải là cao thủ thần huyền chi cảnh, nhưng tự có thủ đoạn, cũng có cách nói để các trưởng lão cho hắn lưu lại, cùng bọn họ cùng nhau đi tới tiểu đảo Vô Danh. Nghe tiếng mấy người mưu đồ bí mật, hắn lạnh lùng cười, cao thủ tam đại Thánh Địa, còn không phải là một so sánh với một đều âm hiểm xảo trá hơn?

Bất quá, hắn sẽ không vạch trần bọn họ, cũng sẽ không nhắc nhở Vân Khê. Đối với hắn mà nói, sự việc càng loạn, hắn lại càng có cơ hội. Nam Cung Dực hắn trời sinh anh tài, có tướng đế vương, sao lại cam chịu cả đời làm người tầm thường vô vị? Chỉ cần cho hắn một cơ hội, để cho hắn bắt được một cơ hội, hắn nhất định sẽ thăng chức rất nhanh, khai sáng chiến công muôn đời bất hủ.

Nghĩ đến chỗ này, hai mắt hắn sáng quắc tỏa sáng, đáy lòng dâng lên một cỗ kích cuồng, phảng phất hắn đã thấy được tương lai hi vọng, đường rộng thênh thang đang ở trước mắt.

Cũng không biết trải qua bao lâu, phía trước có người hô to lên: “Đến, chúng ta đến lối vào của thông đạo trọng yếu rồi”

Chỉ một thoáng, trên thuyền cùng trên bầu trời tất cả mọi người sôi trào.

Quyển 4 - Chương 42: Đường Đi Thông Long Tường đại lục (trung)

Từ trên cao nhìn xuống phía dưới quan sát, phía trước chính là một ngọn tiểu đảo vô danh, bốn phía tiểu đảo trụi lủi, không thấy dấu vết bất luận cây cối hay muôn thú.

Ở một vị trí trung tâm của tiểu đảo, mơ hồ có thể cảm giác được một cỗ cường đại lực hấp đập vào mặt, trong không khí sóng nhiệt cuồn cuộn, không ngừng chấn động.

Nói vậy nơi đó chính là cửa vào của thông đạo.

Vân Khê phỏng đoán.

“Hơn mười năm rồi, một lần nữa về tới đây, cảm khái rất nhiều.” Phía sau, truyền đến tiếng cảm thán của Long Thiên Tuyệt.

Vân Khê quay đầu, cùng mười ngón tay của hắn đan xen: “Rất nhanh, chàng có thể trở về nhà.”

“Không, là chúng ta, chúng ta cùng nhau trở về.” Long Thiên Tuyệt nhẹ ôm nàng vào trong ngực, thúc giục Thiên Long đáp xuống, đã tới ven đảo vô danh. Bởi vì vị trí trung tâm lực hút quá mức cường đại, bọn họ không dám tùy ý nhích tới gần, không thể làm gì khác hơn là tạm thời ở ven bờ tiểu đảo nghỉ ngơi, chờ chực thời cơ tới.

“Đại ca, mau nhìn! Là mấy người Thường bá, bọn họ cũng tới.”

Thanh âm của Long Thiên Thần từ bên cạnh bọn họ xẹt qua, hắn ngồi trên Phì Long chở hắn và Hách Liên Tử Ngữ trước một bước xông về phía tiểu đảo.

Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê hai người chăm chú nhìn lại, quả nhiên thấy bên bờ tiểu đảo, có chi chít hơn mười người đang đứng tại đây, trong đó có Thường bá mà bọn họ đều quen thuộc.

Thấy bọn họ đến, những người này vội vàng đi đến đây đón chào.

“Công tử, thuộc hạ triệu tập bộ hạ cũ của Long gia chúng ta, cùng đi theo ngài.” Thường bá cùng một đám cao thủ phía sau hắn rối rít quỳ lạy ở trước gót chân của hai vợ chồng, động tác đều nhịp, ánh mắt mỗi người cũng tỏa ra sùng kính cùng ngưỡng mộ.

Long Thiên Tuyệt từ trên lưng Thiên Long nhảy xuống, tiến lên đỡ Thường bá dậy, tay áo nâng lên, ngữ điệu khẳng khái nói: “Tốt! Từ nay về sau, các ngươi chính là một phần tử của Lăng Thiên Cung ta.”

Một phần tử của Lăng Thiên Cung, mà không phải Long gia, một câu nói này biểu lộ hắn muốn thoát khỏi Long gia, quyết tâm tự tạo ra cơ nghiệp. Long Thiên Tuyệt hắn muốn đặt chân trên thế gian, không cần nhờ cậy vào bất luận kẻ nào.

Đám người Thường bá nhìn lẫn nhau một cái, rất nhanh liền lĩnh ngộ hàm nghĩa trong lời nói của hắn, ánh mắt mọi người càng trở nên thiêu đốt. Bọn họ quả nhiên không có nhìn lầm người, chỉ cần đám bọn hắn đi theo công tử, ngày sau nhất định có thể có một phen thành tựu vĩ đại.

“Chư vị, mọi người trước tiên ở nơi này nghỉ ngơi, lão phu dẫn người đi trước nhìn một chút tình huống của thông đạo.”

Dạ Cô Phong dẫn mấy thành viên hội trưởng lão, đi về phía vị trí trung tâm của tiểu đảo, mọi người còn lại đều tự tìm chỗ ngồi nghỉ ngơi.

Xa xa, có thanh âm cãi vã hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

“Sở Sở, trở lại! Ngươi là vị hôn thê của Kiêu nhi, làm sao có thể thân mật với nam tử khác như thế? Ngươi quên nương dạy ngươi quy củ như thế nào sao? Nhanh chóng trở lại cho ta, đừng để cho người ta nhìn Hoa gia mà chê cười.”

Ở trong đoàn người Độc Cô Lĩnh, có một mỹ phụ áo hồng mở miệng nói chuyện, nàng ngưng mắt nhìn nữ nhi đứng cùng một chỗ với nam tử hắc y đội mũ trùm, chân mày không khỏi cau chặt, lộ ra vẻ không vui.

Hoa Sở Sở cong lên cái miệng nhỏ nhắn, bất đắc dĩ thả tay nhỏ bé đang kéo cánh tay của Độc Cô Mưu, nói với Độc Cô Kiêu đứng yên ở một bên, đảo cặp mắt trắng dã nói: ” Vị hôn thê cái gì? Cửa hôn sự này rõ ràng là người tự tiện định ra cho ta, ta lại không đồng ý.”

Độc Cô Kiêu con ngươi đen tối chợt lóe, đưa mắt nhìn về phía Độc Cô Mưu, ánh mắt của hắn tràn ngập phức tạp, giờ phút này tâm tình khó mà hình dung.

Độc Cô Mưu tiếp thu đến ánh mắt của hắn, đầu của hơi hơi nghiên nghiên, dừng một chút, hắn cất bước muốn rời đi. Lúc này, Hoa Sở Sở tay mắt lanh lẹ, đưa tay kéo lấy hắn, nâng cằm nói: “Nương, người ta thích chính là Mưu ca ca, nếu có gả ta cũng chỉ gả cho hắn. Trước kia tất cả chuyện gì ta đều nghe theo ngài, nhưng mà lần này, ta muốn tự mình làm chủ. Trừ Mưu ca ca, ai ta cũng không lấy.”

Hoa Sở Sở vừa nói xong, hiện trường nhất thời lâm vào trong không khí yên tĩnh quỷ dị.

Độc Cô Mưu cả người cứng đờ, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết phản ứng như thế nào.

Ai có thể nghĩ đến một tiểu nha đầu, lại có quyết tâm cùng dũng khí lớn như thế?

Độc Cô Kiêu hai tay nắm chặt xuống, không có nói gì, xoay người đi tới nơi khác.

Hoa phu nhân cũng là giận đến không nhẹ, cả người run run, còn chưa chờ nàng lên tiếng, trong đám người lại có một thanh âm khác giành trước một bước, quát lớn: “Nghiệt chủng! Ngươi còn có mặt mũi trở lại?”

Mọi người chỉ cảm thấy màng nhĩ chấn động, đầu ong ong vang lên, người nói chuyện chính là Độc Cô Cừu người hiện giữ vị trí đảo chủ Độc Cô Lĩnh. Hắn nhìn chằm chằm Độc Cô Mưu, hừ lạnh một tiếng, tràn đầy địch ý.

“Ngươi lại cùng đệ đệ ruột của mình tranh đoạt vị hôn thê, ngươi rốt cuộc có còn một chút lương tri hay không? Ban đầu ta nên hoàn toàn phế đi ngươi, tránh cho ngươi sống trên đời này, tiếp tục gây tai họa cho người khác.” đáy mắt Độc Cô Cừu thiêu đốt lên lửa giận, sát ý trần trụi càng ngày càng đậm.

Hoa Sở Sở theo bản năng che ở trước người Độc Cô Mưu, cảm giác được từ trên người Độc Cô Mưu truyền lại tới sự run rẩy, nàng đau lòng nắm chặt tay của hắn, muốn dùng nhiệt độ của mình sưởi ấm cho hắn.

“Độc Cô bá bá. Nhưng hắn là con trai ruột của ngươi, làm sao ngươi có thể đối đãi với hắn như vậy? Mưu ca ca hắn là người thiện lương, hắn mới không phải là tai họa gì.”

“Sở Sở, ngươi tới đây! Ngươi không nên bị mặt ngoài của hắn che mắt. Hắn thiện lương? Hắn thiện lương, mà trở thành một kẻ cuồng bạo giết người sao? Hắn thiện lương, như vậy danh hiệu thiên hạ đệ nhất sát thủ của hắn lại là như thế nào có được? Sở Sở ngươi còn trẻ, không hiểu được phân biệt thị phi, ngàn vạn không nên bị lời ngon tiếng ngọt của hắn đầu độc.”

“Sở Sở, nghe lời của nương, nhanh chóng tới đây.”

Độc Cô Cừu cùng Hoa phu nhân thay nhau khuyên nhủ, khiến cho Hoa Sở Sở rất nhức đầu, tay nhỏ bé vững vàng nắm bàn tay lớn của Độc Cô Mưu, mặc dù ngay cả chính nàng cũng biết không rõ đối với hắn đến tột cùng là tình cảm như thế nào, nhưng mà nàng có một chút khẳng định, nàng tuyệt đối không cho phép có người xúc phạm tới hắn, phàm là người thương tổn tới hắn, đều là địch nhân của nàng.

Vân Khê thấy một màn như vậy, không khỏi thay Độc Cô Mưu cảm thấy bi ai, cõi đời này luôn luôn có một số người như vậy, không hỏi thị phi, tự cho là đúng, cho là mình nhìn qua chính là chân lý, không để cho người khác có cơ hội giải thích. Bất kể ở trên người Độc Cô Mưu phát sinh qua chuyện gì, nhưng nàng tin tưởng trực giác cùng phán đoán của mình, hắn tuyệt đối không phải là người như trong lời nói của Độc Cô đảo chủ.

Sát thủ máu lạnh, cũng có tình cảm, hắn có thể liều lĩnh xuất thủ cứu đệ đệ ruột của hắn, cái này vẫn chưa đủ để nói rõ sao?

Vẫy vẫy tay với con trai, Vân Khê ghé vào lỗ tai của bé nói nhỏ mấy

câu, Vân Tiểu Mặc hội ý, gật gật đầu khả ái, cất bước chạy chậm tới chỗ Độc Cô Mưu.

“Độc Cô thúc thúc, mẫu thân nói thúc đi qua ăn cơm đi.”

Tay nhỏ bé lôi kéo bàn tay to của hắn, Vân Tiểu Mặc trực tiếp đem Độc Cô Mưu kéo về chỗ ngồi của mẫu thân, vừa ra sức lại vừa thật sự.

Độc Cô Mưu giờ phút này tâm thần có chút hoảng hốt, bị tiểu tử lôi kéo, hắn dưới chân cũng không tự chủ đi theo. Tay bên kia còn nắm tay Hoa Sở Sở, Hoa Sở Sở thấy thế, hì hì cười một tiếng, định đi theo bọn họ một đạo tìm nơi nương tựa trong đoàn người Vân Khê.

“Nương, ta tới chỗ của Long phu nhân, sẽ không chạy loạn.”

Hoa phu nhân chau mày, còn muốn nói thêm điều gì, nhưng thấy Vân Khê quăng về phía nàng một ánh mắt hữu lực, nàng hơi ngẩn ra, nhất thời thu lại miệng, trong mắt đẹp thêm mấy phần tự định giá.

Nghĩ nàng ký túc ở cùng Độc Cô Lĩnh, đám hỏi cùng Độc Cô đảo chủ, căn bản chính là muốn vì tìm một nơi dựa vào cho hai mẹ con nàng, ngày sau mẹ con các nàng trở lại Hoa gia, liền có thêm nhiều tư cách. Ai có thể nghĩ đến nữ nhi phản nghịch như thế, hoàn toàn vi phạm tâm nguyện của nàng, mà bây giờ, nữ nhi thông qua Độc Cô Mưu kéo gần lại quan hệ cùng đám người Vân Khê, nói không chừngcũng là chuyện tốt đây.

Đôi mắt đẹp lưu chuyển, điểm ý định không nên có ở trong đầu của nàng nổi lên.

Khác hẳn với nàng lãnh tĩnh, Độc Cô Cừu tức giận lên tới đỉnh, đang muốn phát tác, nhưng nghe Hoa phu nhân khuyên một hồi. Mọi việc

lưu một đường, giờ phút này chính là thời khắc mấu chốt, có thể nào để xảy ra nửa điểm ngoài ý muốn?

Một hồi phong ba nho nhỏ, lúc này trở lại bình thường.

Một ngày trôi qua mọi người đều đã tự chuẩn bị xong, luyện công luyện công, nghiên tập trận pháp nghiên tập trận pháp, nghỉ ngơi nghỉ ngơi, cùng nhau chờ chực ngày hôm sau tới.

Long Thiên Tuyệt đi theo đám người Dạ Cô Phong đi tới thông đạo trước xem xét, Vân Khê thì ngay tại chỗ ngồi xuống, vừa luyện hóa dược lực của cửu chuyển Thái Cực đan trong cơ thể, vừa tiếp tục suy nghĩ, đi theo bạch y nữ tử trong đầu tu tập kiếm pháp. Mơ hồ, nàng cảm giác được viên trứng lớn giắt ở thắt lưng tựa hồ có chút cảm ứng, mặc dù cực kỳ bé nhỏ, nàng vẫn có thể cảm thấy.

Ngạc nhiên, kinh ngạc, nàng phân không rõ đến tột cùng là lực lượng gì ảnh hưởng nó, nhưng nàng có một dự cảm, nó tựa hồ sắp thức tỉnh.

Sau phát hiện này, Vân Khê giữ nghiêm ý, kiên quyết không để cho Dạ Cô Phong có bất kỳ phát hiện. Vạn nhất hắn hối hận, muốn đem nó thu hồi đi, nàng chẳng phải là thua lỗ sao?

Đưa thay sờ sờ trứng lớn, Vân Khê tiếp tục chuyên tâm tu luyện.

Vân Tiểu Mặc cũng không còn nhàn rỗi, bị Âu Ly kéo đến một bên đi luyện lại kiến thức căn bản của luyện khí, khó có khi gặp được một đồ nhi thiên tài, Âu Ly hận không có thể một ngày sử dụng như mấy ngày qua, đem cả đời sở học này toàn bộ đều dạy cho đồ nhi tốt của mình. Tạo nên một thiên tài đồ nhi, so sánh với luyện chế ra bất kỳ đạo khí, thần khí, còn khiến cho ông cảm thấy thành công hơn.

Ngày đêm luân phiên, ánh bình minh vừa lên, đang lúc mọi người bị vây trong trạng thái ngủ say, trong lúc này bất chợt bị một tiếng nổ kinh thiên thức tỉnh, mặt đất bắt đầu kịch liệt chấn động.

Đệ tử gác đêm trước hết tỉnh ngủ, thấy bầu trời hải vực xa xôi, một khối nham thạch khổng lồ bay giữa không trung, giống như một ngọn pháo đài bay, thật lâu dừng lại. Ngay sau đó, trên mặt biển nhanh chóng biến thành một mảnh đỏ rực, toàn bộ cũng là ngọn lửa thiêu đốt, nhuộm đầy hơn phân nửa bầu trời. Nó giống như là một con mãnh thú diện mục dữ tợn, há miệng lớn, đang hướng về phía tiểu đảo, vọt tới bằng tốc độ kinh người.

Trong lúc mơ hồ, phảng phất thấy nơi xa Huyễn Dạ Tinh Hải trong nháy mắt bị nham thạch cắn nuốt, chỉ có thể nhìn đến khói dầy đặc cuồn cuộn cùng ánh lửa kinh thiên..... Một màn này, thực sự quá kinh người, đệ tử gác đêm mãnh liệt nuốt vài hớp nước miếng, lúc này mới dùng thanh âm xé rách sợ hãi rống lên.

“Mau! Chạy mau! Núi lửa bộc phát!”

Sau thanh âm run rẩy hù dọa của hắn, tất cả mọi người tỉnh táo lại, vừa kinh hô, vừa thu dọn đồ đạc của bọn hắn, chạy về phía cửa thông đạo.

Ai cũng không có dự liệu được, núi lửa phun trào sẽ phát sinh đột nhiên như thế, cơ hồ không có cho người ta thời gian chuẩn bị trước, nham thạch nóng cháy cứ như thế cuồn cuộn mà đến.

Thật là đáng sợ.

Sức mạnh của tự nhiên thường thường không phải sức người có thể ngăn cản được.

“Khê Nhi, Tiểu Mặc, mau!” Long Thiên Tuyệt một tay ôm lấy nhi tử, một tay dắt thê tử, chạy như điên về phía cửa thông đạo.

Oanh!

Nham thạch sôi trào ở dọc ven tiểu đảo nhấc lên một ngọn sóng cao mấy trượng, nham thạch đến đâu, thì bất kỳ sinh vật nào đều trong nháy mắt hóa thành tro bụi, có mấy tên đệ tử thực lực kém hơn chạy trốn chậm mấy bước, kết quả là bị cuốn vào trong ngọn sóng nham thạch, bị thiêu song thành tro tàn.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết, vang tận mây xanh.

Hơn phân nửa chỗ trên tiểu đảo đều đã bị cắn nuốt trong vô hình.

Sau một lớp sóng đầu, nham thạch giống như thủy triều tuôn ra không ngừng, tựa hồ mỗi một vòng tiếp theo càng kinh người hơn.

Quyển 4 - Chương 43: Đường Đi Thông Long Tường đại lục (hạ)

“Vân nương tử, nơi này chính là điểm quan trọng của cửa vào.”

Lời của Dạ cô Phong vừa dứt, tất cả mọi người đem ánh mắt sáng quắc hướng về phía Vân Khê.

Nơi đó không xa, khung cảnh diễn ra thật đáng sợ, lốc xoáy như một mãnh thú đầy hung bạo, điên cuồng mà gầm thét, tiếng gió gào thét như tiếng rên khóc đầy thảm thiết, lốc xoáy không ngừng càn quét mọi người xung quanh vào trong động khẩu.

Vân Khê cơ hồ có thể tưởng tượng, bất kỳ vật thể nào đến gần cửa động, cũng sẽ bị nuốt chửng như một tế phẩm, sau đó rơi vào địa ngục vô tận, vĩnh viễn không được siêu sinh!

Thấy tình hình như vậy, nàng không khỏi hít sâu một hơi dài.

Đưa tay xoa xoa bụng của mình, thử nghĩ xem, ở trong hoàn cảnh ác liệt như thế, tiểu bảo bảo có thể chịu đựng được sao?

“Tiểu tả, các ngươi chuẩn bị xong chưa?”

Tình huống bên ngoài đảo nhỏ này, so với bên trong động càng thêm ác liệt, bọn họ hiện tại đã không có đường lui, nếu chần chờ thêm lát nữa, đến lúc đó tất cả mọi người sẽ bị lửa cùng dung nham nuốt chửng, cũng vẫn y như cũ là vạn kiếp bất phục!

“Chủ nhân, chúng ta đã chuẩn bị xong.”

Các thần khí cùng nàng tâm linh tương thông, tùy thời đợi lệnh, muốn cùng nàng cùng chung tiến thối.

Vân Khê quay đầu, nhìn về phía hai cha con Long Thiên Tuyệt cùng Vân Tiểu Mặc, mâu quang dậy sóng, điểm điểm lóng lánh, quyến luyến, bất an... Các loại tâm tình ở trong nháy mắt lưu chuyển. Trong giây lát ngắn ngủi, nhưng đã tố hết nửa đời tang thương. Dù không cách nào dự liệu trước kết quả, nhưng nàng đã không có đường lui.

Một lần nữa vuốt ve bụng của mình, Vân Khê ánh mắt loé lên sáng bén, hạ quyết tâm nói: “Bắt đầu đi!”

Chân mày Long Thiên Tuyệt nhướng lên một cái, đưa mắt nhìn nàng thật sâu, sau đó hai mắt bỗng dưng bắn nhanh ra hai đạo tinh quang, hắn giơ tay, phát hiệu lệnh: “Dàn trận!”

Năm tên Huyền tôn cao thủ nhất tề xuất hiện trước mặt Vân Khê, năm cỗ lực lượng kinh người bộc phát, ở giữa trận hình hội tụ thành một điểm, một pho tượng chân khí hình người khổng lồ từ từ thành hình. Năm người này nhất tề thi triển trận pháp, lại dùng chân khí ngưng tụ thành một pho tượng giống y như người thật!

Thân thể người này nhàn nhạt trong suốt, ngũ quan mơ hồ, nhưng có thể nhận ra đây là một bộ dáng của nam tử. Trong thân thể của chân khí hình nhân, Từng sợi gân máu và khí hải trong đan điền đều hiện rõ trên người, có thể nói là rất thần kỳ!

Điều thần kỳ hơn còn đang ở phía sau, chân khí hình nhân một khi tạo thành, tất cả thiên địa nguyên khí đều sinh ra cộng minh, trên tựa hồ có chim và mây ẩn hiện, bên cạnh lại có hiện tượng thiên văn.

“Khê Nhi, theo sát chân khí hình nhân, đi!”

Long Thiên Tuyệt nói xong, năm vị Huyền tôn nhất tề ngồi xuống mặt đất, tiếp tục thúc dục chân khí hình nhân hướng về phía trước, từng bước thăm dò bên trong động khẩu. Những cao thủ Thần huyền còn lại, giờ phút này cũng rối rít ngồi xuống, lấy huyền khí của mình trợ giúp năm vị Huyền tôn, khiến cho chân khí hình nhân càng ngày càng to lớn.

“Mẫu thân” Vân Tiểu Mặc nhìn mẫu thân một mình hướng nơi động khẩu đáng sợ đó bước tới, chân mày nho nhỏ nhíu chặt lại, lộ ra vẻ lo lắng.

Âu Li bước tới bên cạnh hắn, an ủi vài câu, đem hắn nhẹ nhàng ôm lấy, vững vàng bảo hộ ở trước ngực của mình.

Vân Khê lần nữa quay đầu, nhàn nhạt nhìn lướt qua mọi người xung quanh, nhất là Long Thiên Tuyệt đứng giữa trung gian của trận hình, nàng từ từ bình tâm lại, không hề do dự, hướng về phía động khẩu không lối tiến bước. Tiếng gió gào thét không ngừng vang lên bên tai, hơi thở bóng tối cuồn cuộn mà đến, mỗi một bước đều vô cùng khó khăn.

Vân Khê biết, bây giờ không phải là lúc thúc dục thần khí, bởi vì một khi thúc dục thần khí, phong vân biến sắc, hậu quả khôn lường.

Phía trước có khí lực của chân khí hình nhân cứng như thép, vì nàng ngăn cản áp lực của cuồng phong, đoạn đường đầu tiên coi như là thông nhuận, nhưng không lâu sau, trong bóng tối, mượn ánh sáng yếu ớt của Dạ Minh Châu, Vân Khê phát hiện chân khí hình nhân càng ngày càng nhạt, càng ngày càng vặn vẹo, sắp hóa thành vô hình, nàng lập tức lĩnh ngộ, nàng sắp đến gần trung tâm của cửa vào

này rồi.

“Tiểu Tả, đến phiên các ngươi!”

Oanh!

Sức mạnh của Thần khí cuồn cuộn không ngừng, vô bờ vô bến, cứ như vậy bộc phát.

Chân khí hình nhân bị lực lượng của thần khí trực tiếp đánh nát!

“Phốc!” ”Phốc!” ”Phốc!” ”Phốc!” ”Phốc!”

Trong miệng năm Huyền tôn nhất tề phun ra máu tươi, trên mặt mọi người đều lộ ra thần sắc dị thường.

“Khê Nhi..... đáy mắt Long Thiên Tuyệt hiện lên nỗi điên cuồng, trong nháy mắt liền bị dập tắt.

Lúc này, ánh sáng thánh khiết từ trong động khẩu tuôn trào ra, chiếu rọi cả bầu trời của tiểu đảo, xua tan đi những đám mây đen tối, phóng thẳng lên trời cao!

Mọi người bắt đầu hoan hô, đây chính là lực lượng thần khí, cũng chỉ có lực lượng thần khí mới có thể có ánh sáng thánh khiết đến như vậy.

Thánh Quang hiện ra, cũng chỉ là ngắn ngủn trong chốc lát, rất nhanh đã bị bóng tối vô tận nuốt chửng vào động. Một lần nữa khôi phục lốc xoáy cuồng bạo.

Tiếng hoan hô của mọi người cũng đồng loạt dừng lại, không khí một lần nữa sa vào trong sự yên lặng đáng sợ.

Không ai có thể biết được trong động khẩu đang xảy ra chuyện gì.

“Nhìn! Mau nhìn! Dung nham lại tới rồi!”

Mọi người đưa mắt nhìn xung quanh bốn phía, khói lửa mịt mờ.

Nhiệt độ càng lúc càng cao, bên cạnh chính là đại dương gào thét trào đến, nước biển không ngừng trào đến, quét sạch từng ngọn cây trên tiểu đảo, khiến người khác nhìn thấy mà giật mình.

“Làm sao bây giờ a? Chúng ta chết là cái chắc!” Những kẻ nhát gan bắt đầu khóc nỉ non, thí dụ là hạng người như Hách Liên Tử Ngọc.

Cả bọn nữ tử rối rít nắm chặt người bên cạnh, toàn thân bắt đầu run rẩy.

Phần lớn nam tử cũng lộ ra thần sắc hoảng loạn, kẻ bên ngoài thì bỏ chạy, người bên trong thì trốn tránh. Chỉ tiếc, bọn họ hiện tại đều phải bỏ mình tại hoang đảo này, trên không chạm trời, dưới không chạm đất, hiện đã không còn đường lui nữa rồi.

Vài ba người lỗ mãng, không biết sống chết xông về động khẩu, cố gắng trốn vào bên trong cửa động, lại không nghĩ tới đây căn bản chính là tự tìm đường chết. Không đợi bọn họ tới gần cửa động, liền bị gió lốc hung hãn cuốn vào, vô tình nuốt chửng lấy, chỉ lưu lại tiếng la hét khiến người khác kinh hoàng.

Thấy kết quả như vậy của bọn họ, cũng không ai dám lên thử lần nữa.

Dung nham cuồn cuộn mãnh liệt tới gần, dòng chảy nóng bỏng cả da, gần như muốn thiêu đốt gương mặt của mọi người.

“Mau! Mọi người trốn vào đây đi!” tay của Long Thiên tuyệt giơ tay, đem Ngọa long cư từ trong tay áo ném đến giữa không trung.

Sức mạnh của hắn hưởng thẳng lên cao, hắn hét một hơi dài, huyền khí trong thân thể khí đột nhiên nổ tung, lấy thân thể hắn làm trung tâm, càn quét ra ngoài, trong phạm vi trăm bước, tất cả nước biển cùng dung nham đều dừng lại.

Những nơi có huyền khí của hắn lướt qua, mọi thứ xung quanh cơ hồ đều dừng lại!

Mọi người đều bị khí thế của hắn làm kinh sợ, thật lâu vẫn không có cách nào hoàn hồn.

Âu Li là người đầu tiên nhìn thấy đầu mối bên trong Ngọa long cư, không chút do dự ôm Vân Tiểu Mặc bay vào bên trong Ngọa long cư. Bên trong Ngọa long cư là một thế giới khác, không hề bị nhiệt khí của ngoại giới.

Gương mặt đỏ bừng của Vân Tiểu Mặc trở nên ngây dại, đợi sau khi tiến vào trong Ngọa long, hắn mới hoàn hồn, thoát ra khỏi vòng tay của Âu Li, chạy đến nơi gần cửa sổ, nhìn phụ thân thi triển Huyền lực, khống chế dòng chảy của dung nham. Hắn nhếch nhẹ khoé môi, không dám quấy nhiễu, nhưng cũng không hề dịch chuyển hình ảnh đó ra khỏi ánh mắt được.

Long Thiên Thần cùng đám người tứ đại hộ pháp cũng không hề do dự, lần lượt tiến vào trong Ngọa long cư, tạm lánh nguy hiểm. Rất nhanh, Đám người của Long Thiên Tuyệt lần lượt trốn vào bên trong Ngọa long cư. Còn lại những cao thủ lánh đời và đám người của Tam Đại Thánh Địa bắt đầu rối rít thi triển thần lực cố gắng khống chế dòng chảy của dung nham, nhưng từ từ phát hiện, sức mạnh

của người lại không thể nào chống lại sức mạnh của tự nhiên được.

“Dạ đảo chủ, các người cũng mau tiến vào trong Ngọa long!”

Ánh mắt của Dạ cô Phong tràn đầy cảm kích hướng về phía Long Thiên Tuyệt. Dưới sự ra hiệu của hắn, đám người Huyễn Dạ Tinh Hải cũng lần lượt tiến vào trong Ngọa long, các cao thủ của Bạch Sa đảo cùng Độc Cô Lĩnh thấy vậy, cũng rối rít trèo vào bên trong Ngọa long, ùn ùn đẩy đẩy lẫn nhau.

Tiếng cười lạnh của Long Thiên Tuyệt vang lên giữa không trung: “Muốn vào trong Ngọa long cư, mỗi người lưu lại cho ta một bảo vật trên người!”

Cướp a! Cháy nhà hôi của a! Đây chính là chân chính cháy nhà hôi của a!

Tứ đại hộ pháp ở cửa lập tức thi hành mệnh lệnh của tôn chủ, giống như bốn pho tượng Đại Phật canh giữ tại bốn nơi của Ngọa long, lưu lại bảo vật thì cho vào đây, không có bảo vật, trực tiếp đá bay đi chỗ khác! Bảo vật không hài lòng, cũng đá bay luôn!

Hừ, đây cũng là bảo bối của tôn chủ chúng ta, há có thể tùy tùy tiện tiện cho người khác ra vào?

“Một khối ngọc bội Phỉ Thúy cũng muốn vào? Cút!”

“Vậy ta cho mười khối.”

“Mười khối cũng không được!”

Lại là âm thanh bị đá bay.

Tứ đại hộ pháp mọi người tràn đầy hăng hái, khổ trung mua vui*(từ trong khổ cực tìm được niềm vui), dù trời có sập xuống còn có tôn chủ chống đỡ, bọn họ hoàn toàn tin tưởng tôn chủ.

“Tiểu Thiếu chủ, mau tới thu bảo vật!”

Vân Tiểu Mặc nghe vậy, hai mắt nhất thời sáng ngời, lập tức nhanh chân chạy tới, đối với việc thu thập bảo vật, hắn từ trước đến giờ đều không hề thấy buồn.

Cho nên, bên cạnh Ngọa long liền có một màn như vầy, tứ đại hộ pháp chịu trách nhiệm đánh cướp, đá người, Vân Tiểu Mặc thì phụ trách thu bảo bối, loay hoay bất diệt nhạc hồ*(làm đến không biết mệt mỏi).

Thời khắc nguy cấp liên quan đến tánh mạng, sợ rằng chỉ có gia đình này mới có thể nghĩ được cách như vậy để phát tài!

Những cao thủ của Bạch Sa đảo cùng Độc Cô lĩnh giận đến lệch cả mũi. Người nào vậy a, bọn họ đã chịu hạ mình nhưvậy, đến căn phòng nho nhỏ của hắn tránh nạn một lát, đã cho hắn mặt mũi rồi, hắn cư nhiên còn dám hướng bọn họ thu phí vào cửa?

Đúng là quá đáng quá mức rồi!

Nhưng là tức thì tức, khi bọn hắn quay đầu thấy bốn bề biển lửa sắp tiến tới gần, bọn họ cũng không quan tâm đến cái gì nữa. Tiền tài cũng chỉ là vật ngoài thân, giữ lại núi xanh sợ chi không có củi đốt, hiện tài còn việc gì quan trọng bằng tánh mạng của bản thân đây?

Mới đầu trong lòng mọi người còn có chút mâu thuẫn, nhưng khi thấy không gian bên trong Ngọa long cư càng ngày càng hẹp, rất nhanh sẽ không thể chứa thêm được nữa. Vì tranh đoạt những chỗ còn lại,

mọi người thay nhau phía sau tiếp trước đem tất cả bảo bối trân quý của bản thân hết thảy đều móc ra, hy vọng có thể chiếm được những vị trí còn lại.

Bên ngoài động khẩu khí thế ngất trời, tình huống trong động khẩu cũng không khá hơn chút nào.

Lực lượng do Thần khí thi triển đang từ từ yếu đi, chúng không ngừng bị lực lượng cường đại tại lối vào của pháo đài ngăn cản, ánh sáng của thần khí phát ra càng ngày càng yếu, giống như một khinh khí cầu không ngừng bị áp bách bởi bóng tối xung quanh, diện tích càng ngày càng nhỏ...

Vân Khê thân tại giữa trận, cảm nhận được càng ngày càng đậm hơn lực áp bách, khiến cho nàng không thở nổi. Nàng hoảng sợ ý thức được, một khi thần khí sở sinh ra tầng này khí tràng bị kích phá nuốt chửng, như vậy nàng cũng không tồn tại nữa.

“Chủ nhân, chúng ta sắp không thể chống đỡ nỗi nữa rồi!”

“Tại sao có thể như vậy? đến các ngươi cũng không có cách nào ngăn cản sao?”

“Cánh cửa của này từng bị tổn hại qua, bản thân cứ điểm lại gia cố thêm một cỗ lực lượng đáng sợ, chúng ta căn bản không có cách nào phá được nó.....”

Sau lưng Vân Khê nhất thời chảy mồ hôi lạnh, vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ nàng phải chết ở chỗ này sao?

Trong lòng lo lắng, trong bụng lại truyền đến đau nhức, Vân Khê phân tâm, không khí bao phủ quanh người nàng bắt đầu rút nhỏ lại một vòng.

Nhà hỏng đêm còn gặp phải mưa rào*(câu này gần giống với “Hoạ vô đơn chí “), đúng là không có chuyện gì xui xẻo hơn bây giờ.

“Hài tử của ta, con phải kiên cường lên, mẫu thân nhất định phải giữ được ngươi! Cha của con rất mong chờ sự ra đời của con a.” Nàng cắn chặt răng, đem hết toàn bộ khí lực, cố gắng thi triển tất cả bản lĩnh của mình, đem tất cả lực lượng trong cơ thể nàng nhất tề bộc phát ra ngoài, thề rằng bản thân nhất định phải phá được cỗ hơi thở bóng tối này, mới có thể hy vọng thoát khỏi nơi đây!

“A —– ”

Vân Khê ngửa mặt lên trời hét dài, trên dưới toàn thân không ngừng gào thét ngừng việc đang làm lại, tựa hồ như có tiếng sấm phát ra từ trong huyệt khứu*(huyệt của huyệt đạo, khứu của thất khứu). Hơi thở trên người đột nhiên tranh đoạt, sinh ra một cỗ trường lực cường đại, khiến không khí không ngừng chuyển động, hào quang thánh khiết một lần nữa lại nở rộ, khối không khí từ từ căng phồng lên, đem bóng tối vô biên từ từ bức lui khỏi nơi đây.

Thần niệm*(giống như ý niệm á, khác ở chỗ trong này Khê tỷ có thể dùng ý niệm này như sức mạnh) của Vân Khê trong lúc khuếch tán khắp mọi nơi, toàn bộ tinh thần cùng thể lực trên người đột nhiên có một loại cảm giác như bị xé toan.

Nhưng người phải hứng chịu cảm giác đau đớn ấy đâu chỉ là nàng?

Thông qua cảm giác, Vân Khê phảng phất nghe thấy vật nhỏ trong bụng nàng không ngừng rên rỉ, khóc than, đó là con của nàng a, là huyết nhục của nàng a!

“Hài tử, mẫu thân vô dụng, mẫu thân không thể bảo vệ được con, là

lỗi của ta!”

Một giọt nước mắt nhẹ nhàng chảy xuống. Hiện giờ, tim của Vân Khê đau như bị đao cắt, nàng so với bất kỳ ai đều căm hận hơn vì sự bất lực của thân, nếu bản thân nàng có thể mạnh hơn một chút, chỉ một chút thôi, có lẽ nàng đã có thể bảo vệ tốt con của mình.

Tí tách!

Nước mắt của nàng không ngừng chảy xuống, rơi vào quả trứng to lớn buột bên cạnh hông của nàng.

Vân Khê căn bản không hề chú ý tới, vỏ ngoài rắn chắc của quả trứng chẳng biết lúc nào đã vỡ ra, cho nên nước mắt của nàng không ngừng tưới vào bên trong quả trứng này...

Ùng ùng, ùng ùng!

Trên bầu trời đột nhiên xuất hiện mây đen dày đặc, tích tụ trên bầu trời của tiểu đảo. Ngay sau đó, một tiếng chấn vang, điện quang nổ vang, sấm sét cuồng bạo như một con quay xoay tròn không ngừng đánh vào bên trong huyệt động.!

Trong lúc Long Thiên Tuyệt còn đang chống đỡ dung nham xâm nhập, thấy tình hình đang diễn ra, không khỏi cảm thấy kinh hãi, không biết cửa vào của cứ điểm đã xảy ra chuyện gì.

Thần sắc hắn ngưng trọng chăm chú nhìn về phía cửa động, gân xanh nổi lên đầy trên huyệt Thái Dương, hận là giờ phút này không thể xông vào bên trong huyệt động xem tột cùng nàng đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này, bên trong Ngọa long cư truyền tới một tiếng kinh hô: “Là lôi

kiếp*(1)! Là thần thú, nó sắp ra đời rồi a!”

Người lên tiếng không phải là ai khác, chính là Dạ Cô Phong, lúc này hắn liền nhớ đến quả trứng lớn kia, trên mặt không hề che giấu nỗi mừng rỡ. Quả trứng đó hắn đã bỏ công nghiên cứu mười mấy năm trời, rốt cục đã ra đời rồi!

Long Thiên Tuyệt nghe vậy, nín thở ngưng mắt nhìn về phía cửa động, lẳng lặng chờ đợi, cả người bình tĩnh tới cực điểm.

Ùng ùng!

Sấm sét cuồng bạo nhưng muốn phá tan cả huyệt động.

Vân Khê kinh hãi, không đợi nàng phản ứng, bên hông hiện lên một đạo kim quang, thân ảnh nho nhỏ màu vàng hướng về nơi sấm sét trực tiếp đánh tới. Đất trời rung chuyển!

Giữa đám hỗn độn, Vân Khê chớp mắt vài cái, phảng phất nhìn thấy một tiểu Phượng Hoàng nho nhỏ màu vàng, ương ngạnh ngẩng cao đầu, hướng sấm sét nơi gần đó thẳng tiến. Nó cảm thấy rất vui sướng, cao hứng, không hề có một tia sợ hãi đối với sấm sét, ngược lại càng đánh nó càng cảm thấy hăng hái sảng khoái!

Rốt cuộc thì con thú nhỏ biến thái này ở đâu ra?

Vân Khê theo bản năng mò tới hông của mình, khi giơ bàn tay lên nhìn chỉ còn thấy những mảnh vụn của vỏ trứng, lúc này nàng mới giật mình lĩnh ngộ ra.

Tất cả suy nghĩ chỉ dừng lại trong khoảng cách. Khắc sau, những dư âm*(sót lại) còn lại liền trực tiếp đánh thẳng trên người nàng. Vân Khê kinh hãi, không nhịn được chửi ầm cả lên!

“Tiểu biến thái này, ngươi lúc nào không ra, hết lần này tới lần khác lại ra đời vào lúc này để gây hoạ, chẳng lẽ muốn hại chết ta sao?”

Sức mạnh thần khí bao phủ trên người nàng lúc nãy vừa đủ để chống lại hơi thở của hắc ám, nhưng hiện tại lại thêm một tầng sức mạnh của lôi điện, vòng khí xung quanh nàng nhất thời sáng ngời, dấu hiệu như sắp bị bạo liệt*(vỡ toan, nứt …) vậy.

Đáng thương cho nàng, phải đứng giữa huyệt động, xung quanh không có chỗ nào để nàng ẩn nấp, không thể làm gì khác hơn là gào to một tiếng, dùng hết sức lực nghênh đón sức mạnh của thiên lôi.

“A a a a ——”

Vô số dòng điện nhỏ bé không ngừng xuyên xỏ qua lại từ đầu đến chân trên thân thể mệt mỏi của Vân Khê, tứ chi bách hài*(chỉ toàn thân) như bị một dòng điện chảy dọc ngang qua khiến cho cả người nàng tê dại.

Trong lúc Vân Khê kinh hãi hét to, thân thể cũng đang phát sinh biến hóa, mỗi một tấc thịt trên người nàng đều không ngừng rung rẫy, bỗng nhiên hơi thở trên người nàng lộ ra thần thánh cao thượng, gân cốt và cơ quan nội tạng của nàng cũng không ngừng phát sinh biến hóa.

Chẳng lẽ đây là...

Tim Vân Khê đập như nổi trống, không thể tin nổi được đây là sự thật.

Trong khoảng khắc sinh tử, nhưng lại nhân họa đắc phúc, cảnh giới Huyền tôn khó khăn kia, tựa hồ đã bị nàng đạt đến rồi! Nàng đã trở

thành Huyền tôn! Chân chính bước vào hàng ngũ của các cao thủ!

Két, két

Bên tai truyền đến âm thanh quái dị, phảng phất như một cánh cửa cổ kính đã yên lặng trăm ngàn năm bỗng nhiên từ từ mở ra.

Vân Khê giương mắt nhìn lên, ở trước mắt của nàng, một đạo ánh sáng nhẹ tựa như một sợi len từ từ mở rộng. Không khí hắc ám xung quanh nàng cũng từ từ lui tán, không khí xung quanh nàng cũng từ từ thu hẹp lại. Đôi đồng tử của nàng trong nháy mắt mở to, không khỏi kinh hô: “Cửa của cứ điểm mở ra rồi!” Một hai, lời của nàng chưa kịp dứt, kim quang trước mắt đột nhiên chớp động, Tiểu Kim Phượng màu vàng kia liền theo ánh sáng nho nhỏ đó, hưu một tiếng liền bay ra ngoài, chợt lóe rồi biến mất ngay lập tức.

Thần sắc kinh ngạc của Vân Khê vẫn chưa kịp thu hồi, ngay lập tức huyệt động bên trong lại nổi lên gió lốc lần nữa, đã thế nó còn mạnh hơn cả lúc trước, đem nàng cùng các thần khí nhất tề cuốn vào khe hẹp bên trong.

” a!”

Khe hẹp nhanh chóng đóng lại, đem tiếng hét của nàng tất cả đều ngăn trở ở bên ngoài.

Két Két Két

Lại là âm thanh mở cửa cổ xưa, song lần này, là tất cả cánh cổng của cứ điểm đều từ từ mở ra. Hải Vực mấy ngàn dặm xung quanh đó cũng xuất hiện một đạo hồng câu*(3), dung nham mênh mông trôi đi, từ từ biến mất ở cuối hồng câu.

Tất cả dung nham trên đảo nhỏ Vô Danh này từ từ rút lại, gió lốc trong huyệt khẩu cũng nhất thời biến mất, không còn thấy bóng dáng tăm hơi, mọi người bên trong Ngọa long cư nhìn ra bên ngoài, thấy một màn như vậy, không khỏi điên cuồng thông báo cho người khác biết, nguy cơ đã hoàn toàn qua đi, nghênh đón bọn họ chính là một thế giới và tương lai mới tươi đẹp hơn.

Cưỡng chế sự vui mừng trong lòng, Long Thiên Tuyệt là người đầu tiên xông vào trong huyệt động.

Quyển 4 - Chương 44: Vân Khê thăng cấp rồi

Xuất hiện trước mắt Long Thiên Tuyệt chính là Hải Vực mênh mông, trời xanh tiếp biển xanh, nhìn một cái thấy rõ mọi thứ không xót gì, mà vị trí hiện nay hắn đang đứng, cùng hoàn cảnh với tiểu đảo vô danh lúc trước không sai biệt cho lắm, ngoại trừ việc có thêm vài loại cây rất hiếm hoi ở chỗ hắn được trồng khắp xung quanh nơi đây, số còn lại vẫn rất bình thường. Nếu không phải lúc nãy hắn nhìn thấy tiểu đảo lúc trước đã bị dung nham của núi lửa phun trào tổn hại đến nỗi không nhận ra được bộ dáng, có lẽ hắn sẽ cho rằng bản thân hiện tại vẫn ở trên tiểu đảo vô danh tại Ngạo Thiên đại lục a. Hiện giờ hắn xác định mình thật sự đã đặt trên lên Long Tường đại lục. Chẳng qua là, Khê nhi đã biến đi đâu mất rồi?

Hòn đảo đơn độc này có thể nói là chỉ cần nhìn một cái là không xót gì, trừ hắn ra, căn bản không nhì thấy tới người thứ hai. Hắn lo lắng nhìn xung quanh, ánh mắt chợt biến hóa, bỗng nhiên sinh ra dự cảm xấu, hét lên một tiếng chấn động cả thiên địa, nhưng cũng khiến người ta cảm thấy đau lòng.

“Khê Nhi!”

Đáp lại hắn, chỉ có âm thanh vô biên vô hạn của sóng biển.

Giờ phút này, Vân Khê rốt cuộc đã đi đâu?

Oanh!

Kèm theo tiếng kinh lôi cuối cùng, bên trong đám hỗn độn, Vân Khê

đã tấn thức (thăng cấp) rồi.

Vô số nước xoáy bao quanh thân thể nàng, cũng không biết nó muốn đem nàng cuốn đi đâu.

Lực lượng cường đại trong cơ thể nàng bộc phát, mới vừa rồi lại bị sét đánh trúng, khi nãy đã nghỉ ngơi được một lát nhưng trong nháy mắt đã phục hồi sức lực trở lại. Mỗi lần hô hấp, cũng có thể cảm nhận rõ ràng linh khí trong thiên địa hóa thành từng đạo linh Nguyên, tiến vào trong thân thể, không ngừng tẩy rửa những tạp chất bên trong người nàng, trở thành một phần sinh mạng của nàng. Mỗi một thời khắc, nàng đều tập trung hút lấy linh khí, tu luyện bản thân.

Đây chính là cảnh giới của Huyền tôn, một khi bước vào cảnh giới này, sinh mạng cùng linh nguyên mà cơ thể hút vào sẽ từ từ hoà nhập với nhau thành một thể, linh Nguyên càng đầy, khả năng thăng cấp càng lớn, tuổi thọ của con người cũng theo linh Nguyên tăng trưởng mà tăng lên.

Như thế nào linh Nguyên? Linh Nguyên chính là linh khí của trời và đất, nhưng được chuyển thể thành một loại phương thức khác, nó tiến vào trong lúc con người tu luyện, giúp con người có thể loại bỏ tạp chất và hút lấy tinh hoa trong việc luyện công.

Có thể nói, Huyền tôn chi cảnh, đó chính là ngưỡng cửa trường thọ mà tất cả tu võ chi nhân*(chỉ những kẻ luyện võ) đều muốn bước vào. Ân! muốn trường thọ, nhưng cần phải không ngừng hấp thụ linh Nguyên. Tuy nhiên, khi đã bước vào cảnh giới của Huyền tôn, số lượng linh Nguyên cần hấp thụ tất cũng nhiều hơn lúc trước. Vì sao Huyền tôn trên Ngạo Thiên đại lục lại ít ỏi như thế? Đó là bởi vì bản thân Ngạo Thiên đại lục có diện tích quá nhỏ, không có đủ linh khí cho mọi người, cho nên những tên cao thủ khác từ Long Tường đại lục chạy đến Ngạo Thiên đại lục này cướp đoạt của cải, cướp đoạt

nhân tài, xem Ngạo Thiên đại lục giống như hậu viện ở sau nhà mình vậy, tất nhiên, bọn họ cũng không thèm ở Ngạo Thiên đại lục này xưng vương xưng bá, bởi vì nó không có cho bọn họ lợi ích gì cả, lý do chỉ có vậy. Cũng bởi vì bọn họ không để ý đến nó, cho nên những cao thủ của Tam Đại Thánh Địa mới có thể bảo vệ nó cho tới ngày hôm nay, nhưng họ vẫn không có cách nào ngăn cản đám người Long Tường đại lục kia, nên chỉ đành để mặc cho bọn họ đem hết tất cả của cải ở nơi đây cướp đoạt đi.

Những điều này rất lâu sau Vân Khê mới biết được, nhưng vào thời khắc này, nàng chỉ biết bản thân mình mới vừa trở thành một cao thủ Huyền tôn, chỉ cảm thấy cả người vô cùng vui sướng, thông qua nội thị, nàng thấy rõ tiểu thiên sứ trong bụng nàng khẽ nhúc nhích, phảng phất có thể cảm nhận được tiểu gia hoả đang từ từ tiến vào mộng đẹp, lộ ra thần thái say sưa. Nàng hiểu ý cười nhẹ một tiếng, vô luận như thế nào, chỉ cần bảo vệ được hài tử là tốt rồi.

Chẳng qua là, đây là tình huống gì đây? Cỗ nước xoáy này lại muốn đem nàng đi đâu?

Trong lúc nàng đang suy nghĩ, một cỗ áp lực khổng lồ, đem nàng từ trong xoáy nước ném ra ngoài, lại đột nhiên xuất hiện ánh sáng, khiến Vân Khê khó chịu nhắm chặt hai mắt lại. Phanh!

Vai phải không biết đụng phải thứ gì, một tiếng vang thật lớn dội vào tai, làm Vân Khê mở to mắt ra, bốn bề đều lặng lẽ, hoàn toàn yên tĩnh. Thứ đầu tiên đập vào mắt chính là bầu trời đen tối, mây che phủ khắp mọi nơi, trong không khí có chút hôi thối, tựa hồ có khí độc xung quanh.

Vân Khê đối với độc tính từ trước đến giờ đều rất nhạy cảm, cũng không để ý hoàn canh xung quanh, trực tiếp móc bình dược từ trong túi áo trước ngực, lập tức bỏ vào miệng.

“Mẹ kiếp, đây là địa phương nào?”

Sau khi đã uống xong, nàng nhận ra xung quanh có tiếng hít thở, liền lập tức ngồi dậy, quay đầu nhìn chung quanh, sau đó lại nhìn thấy bốn tiểu cô nương bên cạnh, trang phục có vẻ khá giống nhau, cũng được chạm khắc khá tinh xảo, cả đám đang trợn mắt há mồm ngó chừng nàng, giống như đang nhìn thấy quái vật vậy. Tuổi của các nàng cùng lắm chỉ có mười lăm mười sáu tuổi, ai ai lớn lên đều mang dáng vẻ trắng trẻo phấn nộn, có thanh tú*(đẹp một cách nhã nhặn) và mỹ lệ*(xinh đẹp), cũng có ngọt ngào và khả ái*(dễ thương), bất quá trên người họ ít nhiều gì đều mang theo vài vết thương, trông có vẻ hơi chật vật... Trong mắt của bọn họ không có bất kỳ địch ý gì với nàng, chẳng qua chỉ có tò mò cùng kinh ngạc.

Vân Khê kinh ngạc cúi đầu, nhìn lại người mình, không thành vấn đề a, ta có mặc y phục a!

Các tiểu muội muội, chúng ta đều là nữ nhân, đây là chuyện bình thường không có gì kỳ quái hết!

Lại vuốt vuốt tóc, chùi chùi mặt, chẳng lẽ bản thân vừa rồi bị sét đánh trúng, đã làm tóc rối hết rồi sao? Nàng chần chờ rút ngọc bội bên hông ra, trong đó hiện ra một ít hình ảnh, nàng xem nó như là gương soi, đem trái phải trước sau trên người kiểm tra một lát.

A, không thành vấn đề a!

Uy, tiểu muội muội, các muội có thể đừng dùng ánh mắt kì quái này nhìn tỷ tỷ ta?

Chúng ta đều là nữ nhân, đều là nữ nhân, hiểu không?

Vân Khê lắc đầu thở dài, đang muốn chống tay xuống để đứng dậy, đột nhiên nhận thấy cảm giác trên tay có vẻ không đúng... Ách, làm sao mò được nhiều xương như thế này? Nàng nghi ngờ cúi đầu nhìn xuống, đôi đồng tử cùng lúc mở thật to, cơ hồ theo bản năng, nàng vung một cước, đem tất cả mọi thứ ghê tởm kia vất ra khỏi người nàng.

“Bà mẹ nó, đây là cái quỷ gì?”

Lúc này, bốn thiếu nữ sững sờ bên kia cũng hoàn hồn trở lại.

Trong đó có một tiểu thiếu nữ dung mạo ngọt ngào mở miệng trước, nói:”Đây là một con cương thi cấp năm, bốn người chúng ta mới vừa bị nó cuốn lấy, thiếu chút nữa bị nó hút máu cả bọn, may là tỷ tỷ đột nhiên xuất hiện, đem nó đè chết, bằng không chúng ta đã phải mất mạng.” (TT: xuất hiện bằng cách đè chết cương thi, thật quá ấn tượng O_O)

Cương thi?

Não của Vân Khê khẽ xoay một vòng, nàng rốt cuộc đi tới địa phương nào, cái chỗ này cư nhiên lại tồn tại cương thi trong truyền thuyết? Hơn nữa nàng mới vừa rồi còn rất “ngẫu nhiên” đè chết một con?

Cái thế giới này cũng quá huyễn hoặc*(kỳ dị, thần kỳ) đi? Nàng gấp gáp nuốt từng ngụm nước bọt, rất nhanh tự mình trấn định trở lại, hiện tại nàng rất muốn xác định vài chuyện.

“Ta hỏi các ngươi, nơi này là địa phương nào?”

“Nơi này là núi Âm Thi a, chẳng lẽ tỷ tỷ không biết? Tỷ tỷ từ đâu tới thế? Tại sao lại từ trên trời rơi xuống?” Thiếu nữ ngẩng đầu nhìn trời,

lại quay sang nhìn nàng, vẻ mặt đáng yêu hỏi.

Ba thiếu nữ còn lại cũng gật đầu như giã tỏi, đối với sự xuất hiện của nàng, đều cảm thấy rất là ngạc nhiên.

“Núi Âm Thi?”Vân Khê không hiểu rõ lắm, lại hỏi, “Vậy nơi đây có phải là Long Tường đại lục không?”

Lần này, bốn thiếu nữ nhất tề gật đầu.

Vân Khê thở phào một hơi, cuối cùng cảm thấy một chút yên tâm, chỉ cần không tới nhầm nơi là tốt rồi. Nói không chừng nơi này có lẽ chính là lối vào của Long Tường đại lục, nếu nàng là người đầu tiên tới đây, vậy Thiên Tuyệt bọn họ cũng sắp tới rồi, nàng không ngại ở nơi này chờ đợi, tránh để lúc đó bản thân đi ngỏ khác, lại tìm không thấy người.

Lúc này, có hai cô gái gần đó trông có vẻ hơi lớn tuổi, phóng như bay tới đây, những y phục và trang sức trên người đa phần tương tự bốn người kia, chẳng qua là hoa văn khá khác nhau, xem ra bọn họ có lẽ là đệ tử cùng môn phái với nhau.

Sau khi quan sát Huyền giai trên người bọn họ, Vân Khê phán đoán bọn họ hẳn là ở mức Mặc Huyền trở lên.

Hai cô gái mang thần sắc vội vã, sau khi thấy bốn thiếu nữ này bình yên vô sự, mới thở phào nhẹ nhỏm.

“Thanh Hà, Thanh Liên còn Thanh Mai, Thanh Cúc nữa, các ngươi không có sao chứ? Vừa rồi nhìn thấy tín hiệu cầu cứu của các ngươi, ta và Dung sư tỷ liền lập tức chạy đến, thế nào? Có bị thương chỗ nào không?”

“Mộc sư tỷ, Dung sư tỷ, vừa rồi do vị tỷ tỷ này ra tay cứu giúp chúng ta! Lúc nãy chúng ta bị một con cương thi cấp năm cuốn lấy, thiếu chút nữa đã bị hút máu, may là vị tỷ tỷ này kịp thời từ trên trời giáng xuống, chúng ta mới may mắn thoát khỏi cho khó khăn.”

Đích xác là từ trên trời giáng xuống a!

Vân Khê nhướng mày, bỗng nhiên cảm thấy sự việc có vẻ hơi buồn cười.

Mộc sư tỷ cùng Dung sư tỷ hai người nhất tề quay đầu, nhìn về phía Vân Khê, ánh mắt mang theo sự phán đoán cùng dò xét, so sánh với sự non nớt của bốn thiếu nữ kia, hai người này có vẻ lão luyện thành thục hơn rất nhiều, đối mặt với người xa lạ, bình thường đều mang vài phần phòng bị.

Hai người chăm chú nhìn thẳng vào mắt Vân Khê. Sau một hồi, hai người hạ thấp thanh âm, trao đổi với nhau.

“Ánh mắt của nàng là màu đen, hẳn không phải là cương thi biến hóa, nhưng qua y phục của nàng ta, cho thấy nàng ta hẳn không phải là người của học viện chúng ta. Vạn năm nay, núi Âm Thi này đều do Vạn Hoàng học viện của chúng ta trấn thủ, mỗi tháng chỉ tháo bỏ phong ấn trên cửa một lần, để các học sinh tự tiến vào đây để tu luyện ma pháp, tại sao ngoại nhân như nàng lại vào được? Hơn nữa, muốn vào núi Âm Thi, nhất định phải thông qua cánh cửa duy nhất phía sau học viện của chúng ta. Nàng ta làm sao có thể tiến vào?”

“Nàng mới vừa cứu Thanh Hà các nàng, hẳn không phải là kẻ xấu đâu, chúng ta lưu lại cho nàng một ít bảo bối, coi như đáp tạ ơn nghĩa của nàng ta.”

Vân Khê đem toàn bộ lời nói của hai người thu vào tai, trong lòng

không khỏi kinh ngạc, theo ý bọn họ, có vẻ như bọn họ là học sinh của Vạn Hoàng học viện, núi Âm Thi này tương đương với hậu viện phía sau của học viện các nàng, là nơi để cho các học sinh tu luyện ma pháp và thăng cấp Huyền giai. Tin tức trọng yếu nhất là, núi Âm Thi này chỉ có một lối vào duy nhất, chính là cánh cửa phía sau núi của học viện, hơn nữa mỗi tháng mới có thể mở khoá một lần...

Vân Khê không khỏi cảm thấy nhức đầu, tại sao nàng lại đến cái địa phương quỷ quái này?

Việc trước mắt, chính là sớm gặp lại Thiên Tuyệt bọn họ, sau đó cùng nhau rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Sau khi Mộc sư tỷ cùng Dung sư tỷ hai người nhỏ giọng thầm thì, lúc này mới quay lại nhìn Vân Khê.

“Đa tạ cô nương mới vừa cứu tiểu sư muội của chúng ta rồi! Xin hỏi tục danh*(tên thường gọi) của cô nương, và tại sao cô nương lại xuất hiện ở nơi này?”

“Đây là việc nhỏ, các ngươi không cần để ý.” Sau khi biết được tâm tư các nàng, thái độ của Vân Khê cũng trở nên lãnh đạm vài phần, vốn chẳng qua là người xa lạ, các nàng đối với nàng còn có phòng bị, nàng chẳng lẽ không có?

Mộc sư tỷ cùng Dung sư tỷ hai người liếc nhau một cái, một người từ trong ngực móc ra một bình sứ nhỏ, đưa tận tay cho Vân Khê: “Cô nương, đây là dược thuỷ phòng Thi do Vạn Hoàng học viện ta tự chế, nếu cô nương vô ý bị cương thi cắn phải, nên lập tức sử dụng dược thủy này, để bảo vệ an toàn cho miệng vết thương, chỉ cần không phải là Thi vương, thì đối với các cấp bậc cương thi khác đều hữu hiệu.”

Vân Khê liếc bình sứ trong tay nàng ta, vốn không muốn tiếp nhận, nhưng nghĩ lại hiện tại mình đang là người có thai, vì hài tử trong bụng mà suy nghĩ, phòng hộ nhiều hơn một ít cũng tốt, lo trước khỏi hoạ, đồng thời cũng có thể gỡ bỏ sự phòng bị của đối phương. Không có bất kỳ cương thi nào chịu hứng dược thuỷ khắc chế nó đâu ha?

“Đa tạ.”

Quả nhiên, sau khi nàng nhận lấy dược thuỷ, hai người họ nhất tề thở phào nhẹ nhỏm.

“Chúng ta đi thôi.” Mộc sư tỷ hạ lệnh.

Trong đó có một thiếu nữ tên Thanh Hà mở miệng nói: “Tỷ tỷ, ngươi muốn đi một mình sao? Nơi này rất là nguy hiểm, hơn nữa đến buổi tối, sẽ có rất nhiều cương thi lui tới. Không bằng ngươi với chúng ta cùng đi chung, nhiều người cũng tốt, có thể chiếu cố lẫn nhau.”

Lòng của thiếu nữ tử đơn thuần, mà hai sư tỷ của nàng nghe vậy, cũng âm thầm liếc nàng ta một cái.

Thanh Hà ủy khuất lè lưỡi, không biết mình rốt cuộc làm sai cái gì.

Vân Khê nhếch nhẹ khóe môi, hướng thiếu nữ khẽ mĩm cười nói: “Không được, ta phải ở đây chờ bạn, các ngươi cứ đi đi, không cần lo cho ta.”

Thanh Hà bỏ qua ánh mắt của Mộc sư tỷ, thở sâu một chút liền can đảm lớn tiếng nói:”Tỷ tỷ cũng đừng ở lại nơi đây quá lâu, cửa vào của núi Âm Thi hai ngày nữa sẽ phong bế, nếu tỷ tỷ không có thể kịp thời ra ngoài, thì phải đợi đến tháng sau mới có thể rời đi.”

Vân Khê hơi ngẩn ra, vốn muốn hỏi mượn các nàng một tấm bản đồ, nhưng kia thấy ánh mắt của hai vị sư tỷ kia, lòng kiêu ngạo khiến nàng đem những lời kia thu lại, chỉ hướng về phía thiếu nữ đó cười ôn hòa.

Rốt cục những người đó cũng đã rời đi, lưu lại một mình Vân Khê ngồi khoanh chân dưới đất, từ từ tĩnh tâm lai tiêu hóa tất cả thông tin.

“Tiểu Tả, ngươi đối với Vạn Hoàng học viện hiểu rõ bao nhiêu?”

“Chủ nhân, Vạn Hoàng học viện ở Long Tường đại lục rất có danh tiếng, nó đứng hạng mười trong số hàng trăm học viện tại nơi đây, thế lực của nó vô cùng khổng lồ. Ở Long Tường đại lục, các đại danh môn vọng tộc cũng sẽ đem những đệ tử có thiên phú và ưu tú nhất đến các học viện học tập, Vạn Hoàng học viện này chính là nơi có nhiều gia tộc biết tới nhất, đồng thời cũng là nơi được nhiều gia tộc hướng tới nhất*(tất là nhiều người biết tiếng, nhiều người tới học). Nó đã tồn tại từ hơn vạn năm trước, ta nhớ lúc trước có một tên thủ hạ của chủ nhân nhận được một tên đệ tử thiên phú cực cao đang ở trong Vạn Hoàng học viện, tựa hồ còn chiếm một vị trí tương đối trọng yếu ở trong đó. Bất quá thời gian đã qua lâu như vậy, người này chỉ sợ sớm đã sớm hóa thành tro cốt, không biết đã đầu thai chuyển thế bao nhiêu lần.”

“Vậy đây có phải là lối vào Long Tường đại lục? Trước đây các ngươi có từng tới đây không?”

“Ngô... Chủ nhân, chúng ta cũng cảm thấy rất kỳ quái, tại sao bỗng nhiên lại tới đây. Vả lại chúng ta trước kia chưa từng tới nơi này, hơn nữa thời gian chúng ta ngủ đã lâu như vậy, đối với những thứ ở Long Tường đại lục chỉ mơ hồ, có rất nhiều chuyện đã không còn nhớ rõ.”

“Cái gì?”Vân Khê kinh ngạc, chẳng lẽ cửa vào Long Tường đại lục quá nhiều, mà cái địa phương nàng đang ở chính là một trong những số đó ư?

Lo làm chi cho nhiều, nếu nàng có thể tới đây, như vậy đám người Thiên Tuyệt khẳng định cũng đã tới đây, nàng chỉ cần kiên nhẫn đợi chờ là được. Nàng buông lỏng tâm trạng, nhắm mắt ngồi xuống, đem thần thức vô hạn mở rộng, thăm dò mọi thứ xung quanh nơi này.

Núi Âm Thi quả nhiên như nàng tưởng tượng bát ngát rộng lớn, thần thức của nàng tối đa cũng chỉ có thể rà soát được một phần nhỏ mà thôi, còn quá nhiều khu vực thần thức của nàng không không chạm tới được. Tại khu vực thần trí của nàng đạt tới, có thể cảm giác được vài cỗ lực lượng nhỏ đấu đá lẫn nhau, trong không khí có mang theo hơi thở mục nát phiêu tán, trừ lần đó ra, nàng cũng cảm nhận được, linh khí tại nơi đây rất nhiều, đủ cho nàng thu thập mãi không dứt.

Cứ như vậy, nàng vừa hút thiên địa linh Nguyên, vừa lẳng lặng yên chờ đợi, từ buổi trưa chờ đến đêm tối mịt.

Thời gian từng chút trôi qua, lòng Vân Khê cũng dần dần trầm xuống.

Nửa ngày trôi qua, vì sao vẫn không thấy người nào xuất hiện?

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, là sơ sót ở đâu chăng?

Chẳng lẽ bọn họ từ đầu vẫn chưa tới được Long Tường đại lục?

Vô số nghi vấn quanh quẩn trong đầu, khiến Vân Khê cảm thấy vô cùng sốt ruột.

Vào lúc này, sát khí xung quanh nổi lên, hơi thở mục nát nồng đậm

càng ngày càng tới gần, Vân Khê biết, là cương thi tới. Bởi vì nàng phát hiện một quy luật, người bước đi là tiếng bước chân, mà cương thi thì không có, bọn chúng là bay tới, trừ phi là cương thi cấp bậc vô cùng thấp, bọn họ mới nhảy thôi. Nàng đứng dậy, rút bội kiếm bên hông, đợi lúc quan sát kỹ, phía trước vung lên một mảnh bụi đất, mông mông lung lung, nhìn không rõ mọi thứ.

Bụi đất cuồn cuộn như vạn mã bôn đằng*(ngàn ngựa phi tới) mà tới, đợi tới khi chúng đến gần, nàng mới nhìn rõ thì ra không chỉ là vài con cương thi, mà là Thi triều*(nhiều như thuỷ triều a >O

Quyển 4 - Chương 45: Đã Có Tung Tích Của Vân Khê

“Mau, thi triều ở phía trước không xa!”

Một nhóm người ầm ầm xông về hướng cát bụi bay tràn ngập, màu đen của đêm tối che giấu đi vô số nguy cơ, đồng thời cũng đã trở thành bức màn che đi những bí mật không muốn cho bất kì ai biết đến.

Lúc cả đám học sinh của Vạn Hoàng học viện chạy tới nơi thì thấy bọn Cương Thi đang bộc phát, từ trên cao rơi xuống đất, khắp nơi đều là tứ chi của Cương Thi, phần còn lại trên thân của chúng chỉ còn lại những cánh tay đôi chân bị cắt đứt, hài cốt văng khắp nơi, hơi thở tử vong nồng đậm lan toả trong không khí.

Mọi người kinh hãi, không biết nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao tất cả cương thi đều bị tàn nhẫn tách rời?

Hơn nữa trong thời gian ngắn ngủi như thế?!

Chúng các quan sát hiện trường, ai ai cũng trợn mắt há mồm.

Lúc này, từ trên cây cao bỗng rơi xuống một người, bạch y vũ động, không nhiễm bụi trần, dưới ánh trăng ảm đạm, trên gương mặt xinh đẹp bao phủ một tầng lãnh ngạo*(lạnh lùng kiêu ngạo) cùng thần bí.

“A, tỷ tỷ, là ngươi! Ngươi không có chuyện gì thật tốt quá! Ta thật lo lắng cho ngươi!” Thanh Hà kích động chạy về phía nàng, tuy chỉ gặp mặt một lần, nhưng nàng thật lòng thích Vân Khê, không phải bởi vì

nàng trong lúc vô tình đã cứu các nàng, mà bởi vì trong nội tâm nàng cũng muốn cùng nàng ấy thân cận.

Vân Khê nhìn thiếu nữ đơn thuần khả ái này chạy về phía nàng, nàng nhàn nhạt nhếch môi, không có tránh né, để nàng ta ôm lấy nàng thật chặt.

Đến một nơi xa lạ, nếu như có một vòng tay ấm áp ôm lấy bản thân mình, cũng coi như một loại an ủi.

Vân Khê chính là người như vậy, phàm là kẻ nàng nhìn thấy thuận mắt, bản thân nhất định sẽ tìm cơ hội giúp đỡ đối phương, ngược lại, kẻ làm nàng thấy chướng mắt, thì nhất định sẽ không được yên thân.

Thiếu nữ Thanh Hà trước mắt, Vân Khê cảm thấy rất có hảo cảm.

Vân Khê cười tỏ vẻ không thành vấn đề, cũng đem tất cả nam nhân tại chỗ này mê hoặc hết thảy. Ân! Dù sao lúc trước nàng cũng được mệnh danh là đệ nhất mỹ nhân tại Nam Hi quốc mà, nhất tiếu khuynh thành, phong hoa tuyệt đại, hiện nay đã trở thành một Huyền tôn, Cỗ khí chất thần thánh từ trong xương nay càng thêm rõ rệt. Đám thanh niên trẻ tuổi nhiệt huyết này làm sao chống cự lại sự hấp dẫn đầy mê hoặc này?

Mắt thấy mọi người xung quanh lâm vào trong si mê, tên nam tử cầm đầu tiến lên, hướng về phía Vân Khê hừ lạnh một tiếng, lộ ra thần sắc chán ghét: “Yêu nữ, ngươi là ai? tại sao lại xuất hiện ở núi Âm Thi? rốt cuộc có mục đích gì? những Cương Thi này có phải do ngươi giết chết?”

Hàng loạt câu hỏi, đem cả bọn nam tử lâm vào trong si mê trực tiếp đánh thức.

Đúng vậy a, nàng không phải là người của Vạn Hoàng học viện, tại sao lại xuất hiện ở nơi này? Còn nữa, lúc nãy xảy ra chuyện gì, vì sao tất cả Cương Thi đều chết hết, chỉ còn mình nàng ta hảo hảo đứng ở đây?

Nghĩ đến vấn đề này, mọi người ai nấy đều giật mình, cuối cùng tất cả ánh mắt đều rơi vào người Vân Khê, đem nàng xem như một yêu nữ mà đối đãi.

“Nói mau! Rốt cục ngươi là người nào? Những Cương Thi này là do ngươi giết phải không?”

“Ta thấy nàng ta nhất định cũng là Cương Thi. Bằng không, làm sao có thể hảo hảo đứng ở đây không mảy may tổn hại gì?”

“Cho dù nàng ta không phải là Cương Thi biến thành, thì cũng là yêu tinh biến thành. Nếu là người bình thường, tại sao lại xinh đẹp như vậy?”

“Yêu nữ, mau hiện nguyên hình!”

Mọi người ai nấy đều cảm thấy phẫn nộ*(chỉ có nam sinh thôi nhá).

Vân Khê im lặng nhìn bọn họ. Trong lòng tự hỏi, nàng rốt cuộc giống yêu tinh ở chỗ nào? chẳng lẽ có yêu tinh nào xinh đẹp như nàng sao?

“Nếu như các ngươi đã muốn nhìn thấy yêu quái đến như vậy, ta đây sẽ thành toàn cho các ngươi!” Đáy mắt nổi lên tia sáng lạnh lẽo, Vân Khê nhếch môi, “Hổ Vương, đến đây cùng bọn họ hảo hảo ‘ tâm sự ‘ nào!”

“Rống ——- chủ nhân, ta là Hổ Vương uy phong lẫm liệt, không phải

là yêu tinh! Rống ”

Hổ Vương từ trên trời giáng xuống, rống một hơi thật là dài, sau đó quay đầu, hướng về bọn nam sinh, đôi mắt trở nên sắt bén, con ngươi màu hổ phách loé lên từng đợt nguy hiểm, vô cùng đáng sợ.

Sắc mặt mọi người đại biến, rất nhanh đã trấn tĩnh trở lại, rối rít giơ kiếm hướng về phía Hổ Vương.

Sát khí dao động, công kích sắt bén hướng về phía nàng. Xem ra, năng lực của bọn họ cũng không tệ cho lắm!

Vân Khê híp mắt suy tư, trong số những người mạnh nhất ở đây, chắc cũng tầm cỡ cấp độ Thiên Huyền trở lên, đa số kẻ còn lại ít nhất cũng là cao thủ Mặc Huyền, tuy rằng cũng có Mặc Huyền trở xuống, nhưng toàn bộ đều là cao thủ Tử Huyền trở lên, thực lực không thể khinh thường. Lại quan sát bình quân số tuổi của bọn họ, phần lớn trong khoảng từ mười tám đến hai mươi lăm tuổi, lấy tuổi tác như vậy, lại có thực lực của Tử Huyền trở lên, thậm chí là Mặc Huyền, Thiên Huyền, có thể thấy được thiên phú của những người này đích thực cũng khá cao. Đổi lại ở Ngạo Thiên đại lục, những người này tuyệt đối coi là thiên tài nhất nhì tại đó rồi, bởi vậy có thể thấy được, chênh lệch giữa Ngạo Thiên đại lục cùng Long Tường đại lục lớn cỡ nào.

“Rống ––– đúng là những tiểu bối không biết tự lượng sức mình! Cho các diện kiến lợi hại của Hổ Vương ta!”

Hổ Vương nổi giận rồi, tất cả sức mạnh trên người đều bộc phát ra ngoài, cơ hồ muốn đem mặt đất lật ngược a! A! A! A...

Liên tục có tiếng kêu thảm thiết truyền đi, mười mấy tên nam sinh kể cả những tên mang kiếm, toàn bộ đều bị đánh bay, từng tên từng tên

rơi xuống mặt đất, có kẻ trong người còn vang lên tiếng gãy xương.

Hổ Vương chi oai, không thể khiêu khích.

Những nữ sinh xung quanh cũng sợ ngây người.

“Rống!”

Hổ Vương ngẩng cao đầu, ngửa mặt lên trời rống dài, tiếp tục dương oai.

“Yêu tinh! Quả nhiên là yêu tinh! Nhanh đi bẩm báo trưởng lão, trong núi xuất hiện yêu tinh đáng sợ!”

Một tên nào đó trong nhóm kêu lên, trong lời nói mang theo nỗi sợ hãi, chính là kẻ lúc nãy luôn mồm nói Vân Khê là yêu nữ. Trong lúc nhất thời, lời nói này của hắn như bệnh dịch tràn lan khắp nơi, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ kinh hãi, có vài người đã bắt đầu chạy trốn.

Ánh mắt Vân Khê trầm xuống, năm ngón tay nàng gập lại hình thành móng vuốt, vừa nhấc tay, liền bắt lấy tên học sinh muốn bỏ chạy kia trong lòng bàn tay.

Mọi người ai nấy đều kinh hãi, bởi vì tên học sinh trong tay nàng, tu vi ít nhất cũng là cao thủ Mặc Huyền trở lên, nhưng nàng ta chỉ vỏn vẹn đưa tay chộp một cái, đã bắt được hắn vào tay, đây là lực lượng mạnh đến cỡ nào? Trong đầu của bọn hắn rối rít liên tưởng đến những trưởng lão tư thâm*(tư chất cao thâm, ý nói rất là mạnh, kiến thức cũng rất cao, tư chất thì khỏi nói, không thiên phú thì làm sao leo lên ghế trưởng lão được) trong học viện của bọn họ, sợ rằng cũng chỉ có những trưởng lão này mới có sức mạnh đáng sợ đến thế mà thôi.

“Biết yêu tinh sẽ đối đãi thế nào với người gọi nàng là yêu tinh không?” Vân Khê cúi đầu kiêu ngạo liếc nhìn tên nam tử trong tay, cười đến cực kỳ kinh miệt.

Nam tử đã sớm bị nàng làm cho sợ đến phát run:”Cứu mạng a! Ngươi, ngươi không phải là yêu tinh, yêu tinh làm sao có thể lớn lên xinh đẹp giống ngươi được đây? Van cầu ngươi, bỏ qua cho ta đi!”

Vân Khê nhăn mày nhìn hắn, trong lòng buồn cười, người a, chính là như vậy, thích bắt nạt kẻ yếu nhưng lại sợ người mạnh hơn, nếu như không để bọn họ nếm mùi, bọn họ còn cho là nàng dễ khi dễ a. Bất quá, bối cảnh của Vạn Hoàng học viện này sâu không lường được, nàng không nên cùng bọn họ trở mặt, dạy dỗ bọn họ một lát là được.

“Ngươi sợ cái gì? Ta có nói muốn giết ngươi sao?” đôi mắt lạnh lẽo của nàng trong nháy mắt quét qua mọi người xung quanh, lạnh lùng nói, “Các ngươi nhớ kỹ cho ta, ta không muốn chọc các ngươi, các ngươi cũng đừng chọc tới ta, mọi người bình an vô sự. Nhưng nếu các ngươi phiền toái đến ta, vậy thì lần sau, ta liền sẽ không cùng các ngươi lãng phí nước bọt, trực tiếp lấy tánh mạng của các ngươi, nghe rõ chưa?”

Mọi người quay mặt nhìn nhau, rối rít quay đầu nhìn về phía thủ lĩnh sư huynh của bọn hắn.

Nam tử cầm đầu trầm tư, gật đầu nói: “Tốt! Chúng ta coi như cái gì cũng không nhìn thấy, xin cô nương giơ cao đánh khẽ, thả sư đệ.”

“Cút!” Vân Khê nhẹ nhàng quơ tay một cái, đem nam tử trong tay vứt ra ngoài.

“Đi!” Nam tử cầm đầu liếc nhìn Vân Khê thật sâu, sau đó dẫn đám sư

đệ còn đang sợ hãi rối rít bỏ đi.

Nếu như Vân Khê đoán không sai, lúc nãy đáy mắt nam tử kia loé lên một tia mưu kế rồi biến mất, nàng khe khẽ thở dài, xem ra nàng muốn ở núi Âm Thi yên lặng đợi người là không thể nào. Bất quá thả bọn họ, nàng cũng không hối hận, bởi vì nếu như nàng thật sự muốn giết người diệt khẩu, dựa vào khả năng phía sau của học viện Vạn Hoàng, bọn họ chắc chắn sẽ giở thủ đoạn, nhất định sẽ tra được là nàng, mặc dù giết không được nàng, nhưng nàng cũng khỏi phải nghĩ đến việc rời khỏi đây. Một khi giết người, đó chính là kết tử thù* (tử: chết), nguy cơ nàng phải đối mặt càng lớn.

Dung sư tỷ cùng Mộc sư tỷ đám người của Thanh Vũ đường từ sớm đã ngây người, các nàng thuộc về ở số học sinh có tư lịch tương đối thấp của học viện Vạn Hoàng, nơi nào thấy được công phu đáng sợ đến vậy? đáy mặt mọi người tự nhiên toát ra vẻ sùng bái.

“Cô nương, bọn họ đều là học sinh của Quân Tử đường, từ trước đến giờ ngang ngược càn rỡ, chưa bao giờ đem người để vào trong mắt.Hôm nay bọn họ chịu thiệt thòi nhỏ, nhưng tuyệt đối sẽ không bỏ qua, nhất định sẽ mời các cao thủ của Quân Tử đường bọn họ đến đây đối phó ngươi. Hay là cô nương hãy rời khỏi đây đi.” Dung sư tỷ thoáng cái thay đổi thái độ với Vân Khê. Thanh Chữ đường các nàng là một trong ít nữ học sinh ở học viện Vạn Hoàng tự lập ra bang phái, do từ trước đến giờ đều bị các nam tử miệt thị cùng chèn ép, kể từ đó, các nàng tự động đoàn kết lập ra bang phái của bản thân, muốn vì các tỷ muội ở học viện Vạn Hoàng giàng lấy danh tiếng cho bản thân.

Đối với biểu hiện của Vân Khê, các nàng sinh lòng bội phục, đồng thời cũng muốn mượn hơi kết giao nàng, hi vọng có cơ hội thuyết phục nàng ta gia nhập vào Thanh Chữ đường, mở rộng thực lực của các nàng.

“Không được! Ta phải ở đây đợi bạn.” Vân Khê kiên quyết từ chối lòng tốt của bọn họ.

“Tỷ tỷ, ngươi rốt cuộc muốn chờ ai? Nơi này trừ Cương Thi và học sinh của học viện Vạn Hoàng ra, chẳng lẽ còn ai nữa sao?” Thanh Hà tò mò nói.

Chân mày Vân Khê nhíu chặt, nàng đợi ở đây đã lâu, Thiên Tuyệt vẫn chưa xuất hiện, sợ rằng lúc này đã xảy ra vấn đề.

“Ta hỏi các ngươi, các ngươi có từng nghe nói về Ngạo Thiên đại lục?”

“Ngạo Thiên đại lục?” Bọn họ trăm miệng một lời*(trả lời y chang), đều nhất tề lắc đầu.

Ánh mắt Vân Khê trở nên ảm đạm, trong lòng cảm thấy có chút thất vọng.

Dung sư tỷ quan sát thần sắc của nàng, mâu quang vi phát sáng, nói:”Chúng ta mới nhập học không lâu, kiến thức nông cạn, cho nên vẫn chưa nghe nói đến cái gì Ngạo Thiên đại lục trong lời cô nương, bất quá Lam sư tỷ ở Thanh Chữ đường chúng ta kiến thức uyên bác, từng đi qua rất nhiều nơi ở Long Tường đại lục, có lẽ tỷ ấy biết đến. Chi bằng cô nương theo chúng ta đi gặp Lam sư tỷ, cho dù nàng không thể giải đáp vấn đề của cô nương, cũng có thể dốc lòng cầu các trưởng lão ở học viện này thăm dò tin tức, thế lực của học viện Vạn Hoàng chúng ta ở Long Tường đại lục cực kỳ to lớn, thực lực hùng hậu, không có thứ gì không thể tra ra, cho dù là trong nhà gia chủ nào muốn lấy tiểu thiếp, tiểu thiếp nào sắp sinh con, là nam hay nữ, cũng có thể tra được nhất thanh nhị sở.”

“Đúng đúng, Lam sư tỷ rất lợi hại! Nàng cái gì cũng biết, cái gì cũng hay! Tỷ tỷ, ngươi hãy liền theo chúng ta cùng đi gặp Lam sư tỷ, ta nghĩ các ngươi nhất định có thể trở thành bạn tốt.” Thanh Hà mở miệng không chút tâm cơ, nói đến Lam sư tỷ, đáy mắt nàng tự nhiên toát vẻ sùng kính không gì so sánh được, không chỉ có riêng nàng, những nữ tử còn lại cũng như thế.

Vân Khê do dự, quay đầu nhìn lại nơi mình đã rơi xuống, đáy mắt hiện lên một tí cô đơn.

Bất quá, rất nhanh sự cô đơn đó quét sạch, thay vào đó là ánh sáng hi vọng. Nàng rất tin, Thiên Tuyệt cùng Tiểu Mặc nhất định đang ở một nơi nào đó tại Long Tường đại lục này, sẽ có một ngày, nàng nhất định sẽ tìm thấy bọn họ!

Cho dù bất kỳ ai, cũng không thể đem cả nhà bọn họ tách rời khỏi nhau được! Vân Khê tin chắc rằng như vậy.

“Có thể cho ta mượn một bộ y phục của học viện Vạn hoàng các ngươi được không? nếu như ta mặc như vậy theo các ngươi, dọc theo đường đi khó tránh khỏi phiền toái.”

“Chỗ ta có một bộ sạch sẽ đây, nếu tỷ tỷ không chê, vậy mặc của ta là được rồi.”Thanh Hà nhiệt tình lấy một bộ xiêm y từ trong chiếc nhẫn trữ vật, vội vàng nhét vào tay Vân Khê.

Tầm mắt Vân Khê liếc qua tay của nàng ta, không nghĩ tới một nữ nhi nho nhỏ, trên người lại có chiếc nhẫn trữ vật trân quý đến thế, nói vậy thân thế và bối cảnh của nàng ta nhất định không đơn giản. Nàng mỉm cười nhận lấy, sau đó tìm một nơi nhanh chóng thay vào, nếu như quyết định rời khỏi, nàng chỉ có thể tìm phương án an toàn nhất, dù sao nàng vẫn muốn chiếu cố cục cưng trong bụng, cùng bọn họ đồng hành, có lẽ là lựa chọn tốt nhất.

Trong lúc Vân Khê quyết định rời khỏi núi Âm Thi này thì đồng thời, ở bờ biển bên kia, Dạ Hàn Nhật đang quan sát hiện tượng thiên văn, tiến hành xem xét.

Mọi người vây quanh hắn, lo lắng đợi chờ.

Bọn họ đã tới Long Tường đại lục, nhưng không lập tức tiến vào bên trong, các cao nhân ẩn sĩ thiếu ân tình của vợ chồng Vân Khê và Long Thiên Tuyệt, khó có thể trở về đến cố hương của mình, bọn họ cũng muốn ra một chút sức lực vì Long Thiên Tuyệt tìm kiếm Vân Khê. Mà những cao thủ của Tam Đại Thánh Địa cũng hy vọng có thể thông qua Dạ Hàn Nhật xem trước trạm tiếp theo của bọn họ, cho nên mọi người đều tụ tập lại một chỗ, chờ đợi kết quả tính toán của Dạ Hàn Nhật, chẳng ai dám tự tiện rời đi.

Long Thiên Tuyệt mặc dù trong lòng lo lắng, nhưng cũng không lỗ mãng, Long Tường đại lục địa vực bát ngát, diện tích nơi đây đâu chỉ hơn hơn Ngạo Thiên đại lục gấp mười lần? Nếu chỉ dựa vào sức mạnh của mình hắn, muốn tìm được thê tử của mình, không biết phải chờ tới bao giờ.

Hắn nguyện ý tin tưởng Dạ Hàn Nhật, cũng muốn mượn lực lượng của các vị cao nhân lánh đời cùng nhau tìm kiếm tung tích của Vân Khê.

“Long tôn chủ không nên gấp gáp! Thuật tiên đoán của Hàn Nhật từ trước đến giờ không bao giờ sai sót, tin tưởng hắn nhất định có thể đoán ra tung tích của Vân nương tử.” Dạ cô Phong an ủi.

“Đại ca, ngươi đừng lo lắng, đại tẩu người hiền tự có thiên tướng, nàng nhất định sẽ không có chuyện gì.” Long Thiên Thần cũng đi theo an ủi.

Lúc này, không ít người lên tiếng an ủi, Long Thiên Tuyệt vẫn như mắt điếc tai ngơ, chỉ chuyên tâm nhìn thẳng Dạ Hàn Nhật, đợi chờ kết quả.

Bên ngoài đám người, cung chủ đem Hách Liên Tử Phong gọi đến bên cạnh, cung chủ lúc này đã dịch dung, chính là một kẻ có gương mặt rất bình thường, cho nên tất cả mọi người không có phát hiện vấn đề gì, có lẽ chỉ có Long Thiên Tuyệt cùng Dạ cô Phong năm người mới biết rõ ngọn nguồn.

“Theo ta trở về Bắc Thần gia tộc đi! Có cữu cữu ở đây, tiền đồ của ngươi bất khả hạn lượng*(không thể đo lường)!”

Hách Liên Tử Phong hơi chần chờ, cuối cùng lắc đầu nói: “Ngươi về trước đi, ít bữa nữa ta sẽ đến đấy tìm ngươi.”

Cung chủ nghe vậy, gương mặt trở nên u ám:” Ngươi còn đang nhớ thương nha đầu kia? nàng đã là nữ nhân của kẻ khác, ngươi còn băn khoăn cái gì? Lòng của nàng căn bản không có ngươi!”

Tầm mắt hắn rơi vào mái tóc trắng Hách Liên Tử Phong, hừ lạnh một tiếng:” Chẳng lẽ nàng hại ngươi chưa đủ sao? đồ ngu xuẩn! Ngươi là tử tôn*(cháu đích tôn) của Bắc Thần gia tộc ta, phải lấy sự nghiệp làm trọng, làm sao có thể để tâm trí của bản thân đặt ở nữ nhi tình trường? Trước mặt ngươi chính là một tương lai tươi sáng, hoạn lộ thênh thang, ngươi cần gì vì một nữ nhân, mà giày vò bản thân mình?”*(giống đọc diễn văn quá:D)

Hách Liên Tử Phong lên tiếng cắt đứt hắn:”Ngươi mặc kệ ta! Đây là chuyện của ta, không cần ngươi quan tâm! Chờ sau khi ta xác nhận nàng bình an vô sự, ta sẽ tới tìm ngươi.”

“Ngươi đã hết thuốc trị rồi!” Cung chủ giận dữ cực độ, hít sâu vài hơi, phất tay áo nói, “Thôi được! Ai bảo ta là thân cữu cữu của ngươi, ta liền tha cho ngươi lần này! Ngươi không phải muốn gặp mẫu thân của ngươi sao? Chỉ cần ngươi tìm đến ta, ta sẽ thỏa mãn tâm nguyện của ngươi.”

Vừa dứt lời, thân ảnh hắn chợt lóe, trong nháy mắt liền biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Hách Liên Tử Phong sau khi nghe thấy cung chủ nhắc tới mẹ của hắn, không khí xung quanh trong nháy mắt xảy ra biến hóa, hơi thở trở nên lạnh băng, nỗi tức giận, bi ai không ngừng phân tán khắp nơi.

Mắt của hắn sâu thẳm như thủy triều, sóng này tới sóng khác đánh vào nhau tới tấp, tất cả đều chìm dưới lớp sóng sâu thẳm đen tối, tựa hồ sau một khắc có thể rơi vào vực sâu không đáy.

Hắn thiên tân vạn khổ*(ngàn khổ vạn cực) đi tới Long Tường đại lục, là vì cái gì?

Chẳng phải do muốn gặp mẹ hắn, đích thân mở miệng hỏi nàng, vì sao năm đó nàng lại nhẫn tâm vứt bỏ hắn sao?

Hiện tại hắn cách nàng càng lúc càng gần, tâm của hắn liên tục giãy dụa, từ lòng bàn chân dâng lên một niềm đau thương*(ax), toàn thân từ từ lạnh như băng, tim hắn đập như nổi trống, một lần lại một lần, như muốn chấn động cả thiên địa...

Hơi thở của hắn biến hóa, rước lấy không ít sự chú ý của người khác, song bọn họ đều không hiểu, chỉ có Long Thiên Tuyệt biết được lý do tại sao tình cảm của hắn lại biến hoá mãnh liệt đến như vậy.

Long Thiên Tuyệt nhếch mày cười lạnh, không biết là nên đồng tình hắn, hay là thay hắn cảm thấy bi ai.

Lúc này, Dạ Hàn Nhật rốt cục đem tầm mắt rời khỏi bầu trời, thần sắc vẫn bình tĩnh như trước, nhìn không ra buồn vui.

“Thế nào?” Long Thiên Tuyệt một bước liền xông tới, ánh mắt chứa đầy đe dọa nhìn hắn, không hề bỏ sót bất kỳ biểu tình nào trên mặt hắn.

Dạ Hàn Nhật ôn hòa cười một tiếng, giơ tay chỉ hướng ngôi sao sáng nhất trên bầu trời, nói: “Long tôn chủ mời xem! Viên phượng tinh sáng nhất chính là hoá thân của Long phu nhân, nó hiện tại vẫn sáng chói như xưa, hơn nữa còn sáng hơn lúc trước, cái này đại biểu nàng hiện tại rất tốt, không có bất kỳ nguy hiểm.”

Long Thiên Tuyệt ngước nhìn theo hướng xa kia, quả nhiên thấy ngôi sao sáng nhất trên bầu trời của đêm nay đang loé ra ánh sáng chói lọi, đem tất cả vì sao xung quanh đều lu mờ.

Hắn phảng phất nhìn thấy viên này Tinh ở trên bầu trời biến ảo thành Khê Nhi bộ dáng, đang hướng hắn mỉm cười, rốt cục môi của hắn giác khẽ vung lên, lộ ra tuyệt mỹ nụ cười.

Chỉ cần Khê Nhi còn sống, hắn tin rằng bản thân nhất định có thể tìm được nàng!

“A! Thật nhiều kẻ đáng sợ! Vân di chạy mau!” Một giọng trong trẻo non nớt vang lên, trước ngực Đoan Mộc hùng, trên trán Đoan Mộc Tĩnh chẳng biết lúc nào lại xuất hiện con mắt thứ ba. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lộ ra thần sắc kinh khủng, trong miệng còn không ngừng kêu to: “Vân di mau tránh ra! Phía sau, phía sau lại tới nữa...”

Long Thiên Tuyệt nghe vậy, mấy bước liền vọt tới trước mặt Đoan Mộc Tĩnh, đem nàng ôm lấy từ chỗ Đoan Mộc hùng:" Tiểu Tĩnh, mau nói cho ta biết, ngươi thấy được cái gì?"

"Tiểu Tĩnh, Tiểu Tĩnh, ngươi thấy được mẫu thân của ta sao? Nàng hiện đang ở nơi nào?" Vân Tiểu Mặc cũng nhanh chân chạy tới đây, ôm lấy chân của phụ thân, ngẩng đầu nhìn Đoan Mộc Tĩnh trước ngực phụ thân, đáy mắt tràn ngập thần sắc lo lắng.

"Ta nhìn thấy, Vân di ở cùng rất nhiều người kỳ quái đó đánh nhau, những người này thoạt nhìn rất đáng sợ, bọn họ chỉ biết bay chứ không hề bước đi, hàm răng của bọn hắn rất là dài, ánh mắt của bọn họ đều là màu đỏ....."

Đoan Mộc Tĩnh tinh tế miêu tả hết thảy những gì nàng đã chứng kiến, mọi người xung quanh đều rối rít sợ hãi*(trừ Tuyệt ca nha).

"Chẳng lẽ là Cương Thi?" Câu nói này của Âu Li tiên sinh, lập tức lôi kéo ánh mắt ý chú của mọi người.

"Cương Thi?" Long Thiên Tuyệt nhìn chằm chằm Âu Li tiên sinh, đợi chờ hắn trả lời.

"Không sai! Căn cứ theo miêu tả của Tiểu Tĩnh, có lẽ đúng là cương thi. Ta từng nghe người ta nói qua, ở phía sau ngọn núi của Vạn Hoàng học viện, có một nơi rất đáng sợ, tên là núi Âm Thi, bên trong có rất là nhiều Cương Thi, mà học viện Vạn Hoàng chính là vì trấn áp và trông coi cửa vào núi Âm Thi mới tồn tại được. Nghe nói những Cương Thi này rất thích hút máu người, người bình thường nếu một khi bị cắn phải, sẽ bị trúng phải Thi độc, nếu như trong thời gian ngắn không cách nào giải trừ thi độc, vậy người đó cũng sẽ biến thành Cương Thi....."

Tiếng hít sâu liên tiếp phát ra, rất nhiều người ở đây đều là lần đầu tiên nghe thấy Cương Thi tồn tại, khỏi phải nói điều đó kinh hãi*(ngạc nhiên và sợ hãi) đến cỡ nào. Để những thứ phi nhân loại này tồn tại trên thế gian, đúng là thảm hoạ mà!

Bế Đoan Mộc Tĩnh đưa đến tay Đoan Mộc hùng, Long Thiên Tuyệt sắc mặt chợt tối chợt lạnh, thay đổi liên tục: " Ý của tiên sinh là, cả Long Tường đại lục, chỉ có Vạn Hoàng học viện mới có cương thi? Nói cách khác, Khê Nhi có khả năng đang ở Vạn Hoàng học viện?"

Âu Li tiên sinh gật đầu nói: "Không sai! Nếu như những gì Tiểu Tĩnh thấy là sự thật, như vậy Long phu nhân có lẽ đang ở học viện Vạn Hoàng."

"Ta tính ra, hiện Long phu nhân đang ở hướng Tây Nam, về phần có phải là học viện Vạn Hoàng hay không, ta không có cách nào tính được." Dạ Hàn Nhật đúng lúc chen vào một câu.

Ánh mắt Âu Li tiên sinh sáng lên, giọng nói càng thêm khẳng định:"Vậy thì đúng rồi! Vạn Hoàng học viện chính là nơi nổi bật nhất trong mấy trăm học viện tại Long Tường đại lục này, mỗi năm nó đều từ các gia tộc giàu có thu nhận những người có thiên phú làm học sinh, vị trí của nó, chính là ở phía Tây Nam của Long Tường đại lục. Bất quá Vạn Hoàng ở học viện phía Tây Nam đều kề với biên giới, đường xá xa xôi, lần đi ít nhất phải mất cả tháng thời gian, hơn nữa viện quy sâm nghiêm*(quy tắc của học viện rất nhiều và nghiêm khắc), trừ phi là học sinh của viện họ, ngoại nhân rất khó tiến vào."

"Trên đời này, không có nơi này Long Thiên tuyệt ta không dám tới!" Long Thiên Tuyệt cuồng ngạo cười một tiếng, tự tin vô cùng*(ảnh tự kỷ >

Quyển 4 - Chương 46: Hài Tử Muốn Dinh Dưỡng

Khi Vân Khê cùng đám người Thanh Hà tới nơi nghỉ ngơi của các tỷ muội Thanh Chữ đường, vị nữ tử cầm đầu phát hiện đám người Thanh Hà mang đến một nữ tử xa lạ, liền cặn kẽ truy hỏi.

Vân Khê cũng không quan tâm cuộc trò truyện của các nàng ra sao, tóm lại nàng vẫn thuận lợi lưu lại. Bởi vì xiêm y trên người nàng được chế tác cho những học trò mới nhập mộn tại học viện Vạn Hoàng, họ cho rằng nàng là người mới tới, cũng đối xử với nàng khá thân thiện, nàng cũng được ăn uống đầy đủ.

Trải qua một phen tìm hiểu, Vân Khê biết các tỷ muội ở Thanh Chữ đường lần này đến núi Âm Thi tiến hành ma luyện tổng cộng có năm mươi người, trong đó có nửa số là tân học sinh mới nhập môn, vì khiến cho Thanh chữ đường thực lực có thể mau chút ít cường đại lên, làm thủ lĩnh Thanh chữ đường Lam sư tỷ Tần Lam liền để cho mấy nữ học sinh có thực lực dẫn học sinh Tân nhập môn đến đây lịch lãm.

Vân Khê còn biết được, ở Vạn Hoàng học viện, học sinh dựa theo tiến độ tu luyện mà phân chia, có thể chia làm Tân nhập môn*(mới nhập học) học sinh, học sinh ngoại viện, học sinh nội viện, học sinh Thần huyền đường cùng học sinh chí tôn điện, lại tiếp tục hướng lên thì có thể trực tiếp tốt nghiệp, hoặc là lưu lại trở thành trưởng lão ở đây. Ở học viện Vạn Hoàng, học sinh là Mặc Huyền tam phẩm trở lên mới có thể thăng làm học sinh ngoại viện, sau đó học sinh nội viện phải là thực lực Thiên Huyền trở lên, học sinh Thần huyền đường danh như ý nghĩa, phải là Thần huyền trở lên, đến cuối cùng chí tôn

điện học sinh chính là cao thủ Huyền tôn trở lên.

Mặc dù Long Tường đại lục cao thủ nhiều như mây, nhưng Huyền tôn cũng không phải là rau cải trắng, không đáng tiền như vậy, cả sinh học chí tôn điện của Vạn Hoàng học viện cũng bất quá mới mười người. Nhưng, muốn đi vào Vạn Hoàng học viện, khảo hạch vào học viện cũng không thấp, chỉ có bước vào Tử Huyền chi cảnh, mới có tư cách trở thành học sinh của Vạn Hoàng học viện, chỉ bậc này thôi nếu ở Ngạo Thiên đại lục, thì không cách nào tưởng tượng được. Nói cách khác, cả hàng ngàn hàng vạn học sinh Vạn Hoàng học viện, hết thảy cũng là Tử Huyền chi cảnh trở lên cao thủ, nếu cái này mà ở Ngạo Thiên đại lục, thì có thể trực tiếp đem người ta dọa ngất đi qua.

Nếu dùng Long Tường đại lục so sánh, thì Ngạo Thiên đại lục chính là nơi ở của nông dân, nhiều lắm cũng là tài nguyên thiên nhiên mà thôi...

Vân Khê mới đến Long Tường đại lục không tới một ngày, đã biết được không ít thông tin chênh lệch, xem ra nàng cần điều chỉnh tâm lý một chút, cố gắng thích ứng hoàn cảnh mới này.

Trong quá trình cùng các nàng nói chuyện, Vân Khê cũng hiểu được chút tình hình, sau lưng những nữ tử này đều có bối cảnh, tùy tiện kéo ra một người, cũng là Thiên Kim gia tộc nào đó, thậm chí còn có nữ tử là con gái của gia tộc cổ xưa.

Khó trách trên người của các nàng lại có nhiều bảo vật như vậy.

Đêm càng ngày càng sâu, các tỷ muội của Thanh Chữ đường rối rít tựa vào nhau mà ngủ, chỉ còn lại mấy sư tỷ Thiên Huyền chi cảnh thay phiên thủ vệ, phòng ngừa Cương Thi đánh lén lúc ban đêm.

Vân Khê trong lòng thương nhớ Thiên Tuyệt và Tiểu Mặc nên không tài nào ngủ được, liền cùng tư lịch cao nhất trong đám người kia đồng thời cũng là người lãnh đạo đội ngũ này, Thu sư tỷ hàn huyên. Huyền giai của Thu sư tỷ đã bước vào Thiên Huyền lục phẩm, thuộc về học sinh nội viện của học viện Vạn Hoàng, trong mắt học sinh mới, chính là nhân vật vô cùng giỏi giang. Bất quá Thu sư tỷ làm người tương đối hào sảng, cũng không quan tâm cái gì cao thấp cấp bậc phân chia, cho nên thấy Vân Khê tìm nàng nói chuyện phiếm, nàng của không ra vẻ ta đây, chỉ đơn giản hàn huyên cùng nàng.

Trong lúc tán gẫu, không khí chung quanh bỗng nhiên trở nên quỷ dị, Vân Khê hướng về phía Thu sư tỷ làm thủ hiệu, ám hiệu nàng chớ có lên tiếng.

Ngay sau đó, nàng đơn độc một người hướng về phía bắc, nơi tối tăm nhất của cánh rừng nhẹ nhàng bay vút đi, chỉ tung vài bước, liền không còn tăm hơi.

Thu sư tỷ ngu ngơ ngay tại chỗ, hơi thở vừa rồi của nàng ta... Rõ ràng chính là uy áp của Thiên Huyền trở lên, làm sao có thể chỉ là một học sinh mới nhập môn? Con ngươi nàng phát sáng, lập tức liền đuổi theo sát phía sau Vân Khê.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lúc Thu sư tỷ chạy tới hiện trường, Vân Khê đang ôm một gốc cây nhỏ quét phần đất dưới chân, phần đó có vẻ có chút xốp, tựa hồ có dấu hiệu bị đào qua.

Thu sư tỷ hồ nghi đánh giá Vân Khê, nhưng thủy chung nhìn không thấy manh mối gì.

“Không có chuyện gì rồi, đi thôi!” Vân Khê phủi tay, đem cái cây đó tiện tay nhét trên mặt đất, lôi kéo Thu sư tỷ trở về nơi nghỉ ngơi.

Thu sư tỷ một đường quay đầu lại nhìn quanh, trong lòng nghi ngờ tích tụ càng nhiều, không đúng, nơi này nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng rốt cuộc là chuyện gì chứ?

Một đêm bình an trôi qua, sáng sớm ngày thứ hai, mặt trời vừa toả sáng, chúng bọn tỷ muội liền tỉnh dậy.

Hôm nay là ngày cuối các nàng được ở đây, hết ngày hôm nay, cửa vào của núi Âm Thi liền bị đóng lại, các nàng phải trở về Vạn Hoàng học viện, nếu không nghe lời, các nàng cũng phải ở núi Âm Thi này nghỉ ngơi một tháng, chờ ngày mở cửa tiếp theo mới có cơ hội rời khỏi đây.

“Các vị sư muội, ngày mai chúng ta phải rời khỏi núi Âm Thi rồi, nên thừa dịp hôm nay là ngày cuối, ta quyết định mang mọi người đi thám hiểm những nơi thâm sâu nhất tại nơi đây, cho mọi người có nhiều cơ hội luyện tập hơn, mọi người có can đảm không?”

Lời của Thu sư tỷ vừa dứt, chúng nữ tử rối rít kích động hô lớn:” Có!”

“Tốt, lên đường!” Thu sư tỷ nói chuyện gọn gàng linh hoạt, cũng không nói những lời nhảm nhí, trực tiếp dẫn đội rời đi.

Vân Khê đại khái biết sơ qua địa hình của núi Âm Thi này, vị trí hiện nay của các nàng là phía ngoài của núi Âm Thi, cũng là nơi an toàn nhất, cho nên Cương Thi cấp bậc cao nhất có thể gặp được bất quá chỉ là loại Cương Thi cấp ba, cũng chính là đêm qua bị Vân Khê cùng Hổ Vương, Huyền Dực cùng lúc làm sạch một mảnh lớn.

Cương Thi chân chính lợi hại còn đang ở núi sâu.

Đúng vậy, càng đi vào sâu, càng gặp phải những học sinh có Huyền giai càng cao. Khó trách, đêm qua các nam nhân của Quân Tử

đường cười nhạo Thanh Hà các nàng, bởi vì chỉ có những học sinh có thực lực yếu ớt mới lãng vãng bên ngoài, không dám đi vào.

Một đám nữ tử khí phách hiên ngang đi về phía trước, vừa nói vừa cười, tràn đầy tinh thần.

Đi tới nửa đường, đột nhiên có người vướng chân, té ngã xuống đất.

“A! Đây là... Đây là Cương Thi!”

Mọi người rối rít xúm lại đây, phát hiện trong bụi đất lộ ra mấy cỗ thi thể Cương Thi, mọi người ai nấy đều kinh ngạc, lại dùng đồ vật xung quanh tiếp tục đào lên, càng đào xuống sâu, nỗi kinh ngạc trong đáy mặt mọi người càng dày đặc.

“Cương Thi! Toàn bộ đều là thi thể của chúng! Có khoảng vài chục con!”

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao lại có nhiều thi thể Cương Thi ở đây thế?”

“.....” Trong đám nữ tử này người kinh ngạc nhất, chẳng phải là ai khác mà chính là Thu sư tỷ. Ánh mắt sáng quắc của nàng hướng về phía Vân Khê, đáy mắt tràn đầy sự kinh ngạc không nói nên lời cùng với nỗi khiếp sợ khó tin, hiện tại nàng rốt cuộc đã hiểu đêm qua xảy ra chuyện gì.

Cảm nhận ánh mắt chăm chú của Thu sư tỷ hướng về phía nàng, Vân Khê xoa xoa mũi tỏ vẻ vô sự, nhìn về phía nơi khác. Nàng chẳng qua hy vọng khiến lũ Cương Thi này đừng đến quấy rầy mọi người nghỉ ngơi mà thôi, cho nên tiện tay giải quyết, vì ngăn ngừa xảy ra những lo lắng không cần thiết, nàng còn cố ý đem thi thể của bọn chúng đem chôn xuống dưới đất. Giải quyết chút phiền toái này, còn

thuận tiện luyện tập một chút quyền cước, cứ xem việc này như phương pháp của phụ nữ có thai rèn luyện thân thể là được rồi. Con của nàng có thể từ cửa ải hiểm trở của cứ điểm đó đến được đây, một chút việc nhỏ này có tính là cái gì? Nàng có dự cảm, sau này khi con của nàng được sinh ra, nhất định là một đứa nhỏ mập mạp, nhất định sẽ rất khoẻ mạnh!

Theo bản năng, sờ sờ bụng, tâm tình của nàng cũng không tệ. Sau khi Thu sư tỷ nhìn chằm chằm nàng một hồi, mới từ từ điều chỉnh tâm tình, hướng về phía các chúng tỷ muội ho nhẹ, cực kỳ trịnh trọng nói:" Được rồi! Mọi người không nên đại kinh tiểu quái*(thành ngữ, mang nghĩa "vì một sự việc bình thường như lại lo lắng thái quá" => lo chuyện không đâu), phía trước còn nhiều chuyện đang đợi chờ chúng ta, có thể sẽ là tình huống cực kỳ nguy hiểm, các ngươi nhất định phải có tâm lý chuẩn bị."

"Dạ, Thu sư tỷ!" Chúng nữ đồng thanh đáp lời.

Đội ngũ tiếp tục lên đường, vượt qua một ngọn lại tiếp một ngọn núi, thi thể Cương Thi trên mặt đất cũng ngày càng nhiều, có thể thấy được có không ít người đã đến qua nơi này.

Đi tiếp thêm một đoạn, phía trước truyền đến tiếng đánh nhau, nguyên lai có một đội đang cùng bầy Cương Thi quần đấu. Nghe Thanh Hà giải thích, đám người này là một tiểu đoàn thể, tên là Tụ Tú hội*(hội tập trung những người ưu tú), do một đám ngoại viện học sinh tạo thành, căn bản không cho ai gia nhập cả, nếu nói ở học viện Vạn Hoàng Thanh Chữ đường đứng sau tất cả các đảng phái xếp hạng trung bình, thứ hạng ít nhất cũng sau tám mươi mà nói, như vậy Tụ Tú hội này tính ra cũng đứng trong top mười.

Tỷ muội Thanh chữ đường thấy rốt cục cũng có cơ hội thi triển thực lực, mọi người hưng phấn rút kiếm ra.

Các nam nhân trong Tụ Tú hội đang đánh nhau lúc này cũng cảm thấy rất bực bội, liền hướng các nàng hô: “Những Cương Thi cấp hai này do Tụ Tú hội chúng ta phát hiện! Thanh chữ đường yếu ớt như các người mau chóng tránh đi chỗ khác! Có bản lãnh thì tự mình tìm bầy Cương Thi khác, lượm răng khôn của người khác*(thành ngữ, ý nói tỷ muội Thanh Chữ đường cướp công của người khác), bản lãnh cái thá gì?”

Đánh Cương Thi còn có cướp đoạt sao?

“Cương Thi cấp hai mạnh lắm sao?” Vân Khê tò mò hỏi.

Thanh Hà chạy về phía trước, hướng nàng giải thích:” Vân tỷ tỷ, là như vầy. Học viện Vạn Hoàng chúng ta có một quy định, phàm là những người lấy được răng của Cương Thi cấp hai trở lên, nếu thu thập đủ số lượng nhất định, có thể đến học viện đổi lấy phần thưởng tương ứng. Nhưng nếu ai có thể lấy được hàm răng của Thi Vương hoặc Thi Ma, vậy thì quá tuyệt vời rồi, có thể trực tiếp để trưởng lão của học viện tiến hành nghi thức xối nước lên đầu ngươi để tăng sức mạnh, ít nhất có thể thăng từ hai đến ba cấp đấy*(cấp của mấy cái Huyền giai a, ta không rõ lắm)!”

“Thì ra còn có chuyện như vậy? Vậy ngươi có muốn hay không?”

“Dĩ nhiên muốn a! Bất quá, thực lực của ta yếu như vậy, đến cả Cương Thi cấp năm đều đánh không lại, thì nói gì đến Cương Thi cấp hai...” Thanh Hà bối rối gãi đầu, khuôn mặt nhỏ bé thanh lệ nổi lên một mảnh hồng sắc*(thanh lệ: thanh tú, mỹ lệ).

Vân Khê cười nhẹ một tiếng, quay đầu, cố ý đề cao âm điệu, hướng Thu sư tỷ nói:” Thu sư tỷ, ta vừa mới đến, kiến thức nông cạn, các sư huynh thoạt nhìn võ công vô cùng cao cường, lại có thể cùng

Cương Thi cấp hai đánh nhau, chẳng lẽ bọn họ là Thần huyền đường học sinh ư?”

“Cái rắm! Cái gì học sinh Thần huyền đường? Bất quá là tam lưu nội viện học sinh mà thôi!” Thu sư tỷ hừ lạnh một tiếng, nhìn đám người này rất không thuận mắt, trực tiếp nói tục.

Vân Khê cố ý kéo dài âm thanh:” Nga ~ cái này khó trách. Vậy mới nói, Thần huyền đường học sinh làm sao tới mấy con Cương Thi cấp hai này cũng không đánh lại, thì ra chẳng qua là mấy tam lưu nội viện học sinh. Chậc, chậc thật khiến người ta thất vọng.” Khoé môi Thu sư tỷ nhếch lên, hé miệng âm thầm cười trộm. Đích thật là như vậy, những tên này Huyền giai còn dưới nàng, chẳng qua cả đám bọn hắn hợp lại so với các nàng mạnh hơn một chút thôi, có cái gì đáng khoe khoang?

Hai người kẻ xướng người họa, trước tiên đem đám người Tụ Tú hội này tâng lên mây xanh, cuối cùng hung hăng đem bọn họ vứt thẳng xuống đất, khiến cả bọn giận đến đỏ cả mắt. Cái gì gọi là mấy con Cương Thi cấp hai mà thôi? Có bản lãnh, các ngươi tới đây xử lý thử xem?

“Mọi người ơi! Đem những Cương Thi này để dành cho Thanh chữ đường đi, bản thân ta muốn nhìn, các nàng làm thế nào xử lý bọn chúng!” học sinh đứng đầu trong đám Tụ Tú này âm hiểm cười nhạt, dẫn đồng bạn rút lui khỏi chiến trường, cư nhiên đem vài chục con Cương Thi còn lại để lại cho đám người Thanh chữ đường.

Bọn họ vẫn chưa rời đi, chỉ ở chỗ xa xa dừng lại xem cuộc chiến, theo bọn hắn thấy đám cô gái Thanh chữ đường căn bản cũng không có đủ thực lực để đối phó nhiều cương thi cấp hai như vậy, một khi các nàng ngăn cản không nổi rồi, bọn họ rồi trở về thu thập tàn cuộc cũng không muộn. Quan trọng nhất,là có thể nhục nhã đám cô gái

Thanh chữ đường, làm cho các nàng mở miệng hướng bọn họ cầu cứu.

“Thu sư tỷ, làm sao bây giờ?” những nữ sinh mới nhập môn thấy đám Cương Thi cấp hai đó hướng về phía các nàng đánh tới, lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi, đến cả ngoại viện học sinh đánh vô cùng phí sức mới tiêu diệt được vài con, các nàng làm sao có thể đối phó nổi?

Cả đám tiểu sư muội hỏi nàng, vậy nàng nên hỏi ai đây? Thu sư tỷ đau đầu nhìn Vân Khê, lúc này cùng đám Tụ Tú lời nói xung đột bất quá cũng vì tranh giành nhất thời, bây giờ người ta định phất tay bỏ mặc, đem toàn bộ Cương Thi để lại cho các nàng, lại đem nàng làm khó rồi.

Mắt thấy bọn Cương Thi càng ngày càng gần, Thu sư tỷ vội vàng chỉ huy mọi người dàn trận nghênh kẻ địch.

“Vân cô nương, làm sao bây giờ?” Thu sư tỷ hiển nhiên đem Vân Khê coi là tâm phúc rồi, nếu nàng có thể một mình người thu thập đám Cương Thi kia, nhất định cũng có thể thu thập thế cuộc trước mắt.

“Một chọi một không được, vậy thì quần đấu!” Vân Khê nhẹ nhàng mở miệng, ống tay áo của nàng giương nhẹ, huyền khí vô hình không hề báo trước bộc phát, Kết giới, Kết giới đem bầy Cương Thi đó bao phủ lại, chỉ để lại vài con hoạt động ở bên ngoài mà thôi.

Mọi người dương mắt nhìn bầy cương thi không ngừng đánh đấm, nhưng thủy chung không cách nào xông phá tầng Kết giới kia, không khỏi cảm thấy choáng váng, lúc này mới lĩnh ngộ được, như thế nào quần đấu!

“Bọn tỷ muội, đánh!” Không biết người nào trong đám người gào lên, cả đám người nhấc vũ khí ra, hướng về phía Cương Thi may mắn còn sống sót bên ngoài kết giới nhất tề ùa lên.

Như thế nào là quần đấu? Đây chính là quần đấu!

Cách đó không xa, đám người Tụ Tú chuẩn bị chê cười các nàng thấy vậy, không khỏi chặc lưỡi hít hà.

Thì ra như vậy cũng có thể?

“Để ra một con!” Bọn tỷ muội quần đấu được càng ngày càng hăng hái, Cương Thi cấp hai lợi hại không? Đích xác là lợi hại!

Tuy rằng lợi hại, nhưng có thể chịu được năm mươi người cùng lúc quần đấu sao?

Vân Khê phối hợp với các nàng, đợi các nàng giết hết một con, nàng liền phóng hạ một con, không tới nửa canh giờ, đám người Thanh Chữ đường liền thật thật thà thà đem vài chục con Cương Thi cấp hai kia giết sạch, hơn nữa đến lúc sau, mọi người phối hợp càng ngày càng ăn ý, thời gian tiêu diệt càng lúc càng ngắn lại.

Càng khoa trương hơn chính là, lại có người trong quá trình này, trực tiếp từ Tử Huyền thăng lên Mặc Huyền! Bọn tỷ muội mừng rõ không dứt, ôm nhau, hoan hô, dĩ nhiên cũng không quên thu chiến lợi phẩm của các nàng.

Đám người Tụ Tú tức giận muốn hộc máu, chiến lợi phẩm đã tới tay rồi mà còn phải trơ mắt nhìn nó bị cướp đi, hơn nữa còn là một đám yếu ớt khiến họ căn bản chỉ nhìn cũng không hề thuận mắt, cư nhiên lại có thể như vậy, thật khiến bọn họ hận không thể trực tiếp đập đầu vào tường chết quách đi cho rồi!

Cho đến lúc này, tỷ muội Thanh chữ đường mới lĩnh ngộ được, giữa các nàng đang ẩn tàng một vị cao thủ trong cao thủ a. Nếu không có sự tồn tại của nàng, các nàng làm sao có thể thuận lợi chém giết Cương Thi, lấy được chiến lợi phẩm?

Một đám nữ tử vây lấy Vân Khê, hoan hô vui sướng.

Một đụn cát cách nơi đó không xa, có một nam một nữ đang nhìn về phía này, tầm mắt rơi vào đám học sinh của Thanh chữ đường bên này.

“Di? đám nữ sinh của Thanh Chữ đường từ lúc nào trở thành cao thủ thế?” Người nói chuyện, chính là một vị thanh niên nam tử, trên dưới ba mươi tuổi, khí vũ hiên ngang, khí thế bức người, hơi thở toàn thân phát ra, đủ khiến người khác quỳ xuống cúng bái.

Hắn híp mắt, đem tầm mắt khóa trên người Vân Khê, mâu quang âm thầm bất định, giống như một lưỡi dao sắc bén, muốn đem cả người nàng phân tích, hảo hảo tìm tòi nghiên cứu một phen.

Cô gái đứng cạnh hắn nhíu mày, cao ngạo hừ lạnh:” Cố sư huynh khi nào bắt đầu đối với đám học sinh của Thanh chữ đường chú ý đến thế? Thái Lam kia bất quá cũng vừa mới tấn chức Thần huyền cao thủ, dưới tay nàng làm sao có nhân vật lợi hại nào được?”

Nam tử từ từ thu hồi tầm mắt, khóe môi tà tứ nhếch lên, vươn tay đem nữ tử ôm vào ngực, mắt phượng trở nên càng thêm mị hoặc.

“Mục Sư muội vẫn còn ghen ư? Thái Lam kia không biết tốt xấu, ta làm sao để nàng ta vào mắt? một nữ nhân lạnh như băng, không có hương không có vị, làm sao có thể so với Mục Sư muội thức thời như vậy?”

Hắn cúi đầu, trên môi nữ tử hôn lên một cái, khinh miệt dưới đáy mắt chợt lóe rồi biến mất.

Nhưng vừa mới hôn một cái, cũng đã đủ khiến cho nữ tử suy nhuyễn trước ngực hắn, hưởng thụ mùi vị mị hoặc trên người hắn.

Nam tử nhẹ ôm lấy nàng ta, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, hắn đưa mắt nhìn chăm chú vào phương hướng của đám học sinh Thanh chữ đường, ánh mắt từ từ thâm thúy.

Cảm nhận có ánh mắt đang dò xét bản thân, Vân Khê đưa mắt nhìn lại, chỉ kịp nhìn thấy bóng dáng của một nam một nữ rời đi, trong nội tâm cảm thấy kinh ngạc, chẳng lẽ là mình bại lộ quá mức, rước lấy chú ý của cao thủ ư?

Xem ra, nàng vẫn phải thu liễm một chút.

Sau khi tỷ muội Thanh chữ đường có được lần thu hoạch lớn này, càng hăng hái hơn lúc trước, tự tin tăng lên gấp bội. Tụ Tú hội chỗ này ai ai cũng đều mang vẻ mặt đau khổ, trong lòng vừa phiền muộn vừa hối hận, tuy rằng bọn hắn không phải tốt lành gì, nhưng chuyện cướp đoạt chiến lợi phẩm của nữ nhân, bọn họ làm không được.

Mọi người tiếp tục lên đường, nam sinh của Tụ Tú hội cứ gắt gao theo sát các nàng, tựa hồ nhận định các nàng, muốn tìm cơ hội lấy lại danh dự. Chỉ cần Cương Thi xuất hiện, bọn họ nhất định sẽ vọt tới phía trước đám người Thanh chữ đường, tiên hạ thủ vi cường* (người ra tay trước chính là kẻ chiến thắng).

Tuy nhiên, vận khí của bọn hắn tựa hồ đặc biệt tệ, mỗi lần gặp phải đều là Cương Thi cấp một, thực lực vượt xa bọn Cương Thi cấp hai. Mỗi lần bọn hắn cùng đám Cương Thi cấp một đó đấu tới lưỡng bại

câu thương*(hai bên đều tổn thất), bọn tỷ muội của Thanh chữ đường lại vọt lên, cướp đoạt thành quả thắng lợi, giận đến bọn họ mọi người sắp khóc lệch mũi, không thể hiếp người quá đáng như vậy*(dễ thương cực)!

“Được rồi, được rồi, đừng ủ rũ nữa! Vân tỷ tỷ của chúng ta nói, sau này chúng ta đồng tâm hiệp lực, cùng nhau tiêu diệt Cương Thi, số chiến lợi phẩm đoạt được, sẽ chia làm năm năm!”

Thanh Hà đi tới giữa đám học sinh của Tụ Tú Hội, an ủi những đồng bào nam đáng thương này*(chắc chỉ người có cùng chí hướng à?), trong lòng lại nghĩ tới những lời Vân tỷ tỷ nói bên tai lúc nãy, nếu luận về thực lực, các nàng không bằng đối phương, nhưng bàn về mưu trí, những nam nhân ngu ngốc này chắc chắn không bằng các nàng rồi, vừa vặn nam nữ phối hợp, thì làm việc không mệt mỏi, thay vì đấu đá lẫn nhau, chi bằng bắt tay hợp tác, đôi bên cùng có lợi. Nàng đối với lời của Vân tỷ tỷ phụng như thần minh*(ý nói một người nào đó với với một sự vật nào đó vô cùng sùng bái), bội phục vô cùng.

Quả nhiên, Tụ Tú hội nghe thế đề nghị như vậy, rối rít lên tinh thần, nhất trí thông qua, vui vẻ đồng ý.

Sau khi nhất chí, hai đội nhân mã là Tụ Tú hội cùng Thanh chữ đường quy Thành một đội, hạo hạo đãng đãng*(ý chỉ người có tâm trạng thoải mái, bước chân cũng lâng lâng) đi về phía trước, một đường chém giết Cương Thi, thu hoạch rất là nhiều, song phương đều cảm thấy mạn ý khai hoan*(hài lòng, thoải mái).

Sau thời gian dài, hai đội của song phương trao đổi với nhau nhiều hơn, càng lúc càng trở nên thân thuộc, nếu người nào không biết, còn tưởng rằng Tụ Tú hội cùng đám người của Thanh chữ đường thống nhất thành một đảng phái rồi a.

“Vân tỷ tỷ, nghe nói phía trước cách đó không xa là huyệt Thi Vương*(mộ của vua Cương Thi ==), bên trong ẩn dấu rất nhiều bảo vật, rất nhiều sư huynh sư tỷ đã vào trong. Chúng ta có cần đi xem một chút?” Người đang nói chuyện chính là thủ lĩnh dẫn đội của Tụ Tú hội lần này, Mạc Tử Hành, tuy bề ngoài ra vẻ lãnh khốc, nhưng nội tâm là một thiếu niên rất nhiệt tình.

Khi trước lúc chưa quen biết, hắn luôn mang một gương mặt thối giả bộ lãnh khốc, sau khi đã quen thuộc, bản tính thật sự từ từ hiện ra. Hiện tại cũng theo Thanh Hà các nàng xưng hô Vân Khê thành Vân tỷ tỷ, có thể nói, quan hệ giữa bọn họ đúng là không đánh nhau thì không quen biết mà.

Rõ ràng lớn tuổi bằng nàng, hết lần này tới lần khác xưng nàng là tỷ tỷ, khiến Vân Khê không khỏi xấu hổ.

“Những nơi đó dễ rước lấy thị phi, đối với chúng ta không có lợi. Bất quá huyệt mộ cũng là có thể đi, những cao thủ kia đều tranh nhau đi cướp bảo tàng, dọc đường đi khẳng định giết không ít Cương Thi cấp cao, chúng ta liền ở phía sau... nhặt răng Cương Thi!” Lời của nàng vừa dứt, lập tức có vô số đạo ánh mắt sùng bái hướng về phía nàng, như vậy cũng được? Thật tuyệt! Tại sao bọn họ không nghĩ tới điều này?

Vân Khê trong mắt Tụ Tú hội cùng Thanh chữ đường hai đội nhân mã, thoáng cái từ độ cao này, lại thăng lên độ cao mới, độ cao này cách bầu trời càng lúc càng gần!

Những ánh mắt sùng bái từ nóng bỏng cực kì đến xích loã mù quáng!

“Vân tỷ tỷ, sau này ta sẽ theo tỷ! Tỷ hãy thu ta làm tiểu đệ của tỷ

nha!” Mạc Tử nhất định vô sỉ ôm lấy cánh tay của nàng, bắt đầu hướng nàng làm nũng.

Thanh Hà thấy thế, dùng sức hướng về thí thí*(= mông *đỏ mặt*) của hắn đạp hai nhát:” Cút sang một bên! Vân tỷ tỷ là người của Thanh Chữ đường mời tới, không có liên quan gì đến Tụ Tú hội các ngươi!”

Mạc Tử Hành hướng nàng trợn tròn mắt, nhưng cũng chẳng làm gì quá đáng, chỉ quay đầu nói:” Với bản lãnh của Vân tỷ tỷ, một nơi yếu ớt như Thanh chữ đường làm sao giữ được nàng? Vân tỷ tỷ không bằng tự lập môn hộ, chiêu dụ cao thủ, đến lúc đó ta nhất định sẽ là người đầu tiên ghi danh, hơn nữa còn sẽ đem toàn bộ người của Tụ Tú hội chúng ta kéo tới ủng hộ Vân tỷ tỷ.”

“Đúng vậy, đúng vậy! Vẫn là ngươi thông minh! Nếu như Vân tỷ tỷ tự lập môn hộ, ta đây cũng muốn gia nhập, ”

“Đó là dĩ nhiên! Tiểu gia ta tất nhiên là thông minh rồi.”

Hai người kẻ xướng người họa, càng ngày càng ăn ý.

Vân Khê chỉ cười nhạt, cũng không để ý lời nói của bọn họ, đừng nói nàng không phải là học sinh học viện Vạn Hoàng này, cho dù là có, nàng chưa chắc dừng lại ở đây, bởi vì nội tâm nàng hy vọng có thể mau sớm tìm được người nhà, cùng bọn họ đoàn tụ.

“Vân tỷ tỷ, mau nhìn! Phía trước chính là huyệt Thi Vương rồi! Tin tức của ta tuyệt đối đáng tin, ngôi mộ này gần đây mới bị phát hiện, bên trong khẳng định ẩn dấu rất nhiều bảo bối.” Mạc Tử cảm thấy hưng phấn, đối với việc phát tin tức cùng tức độ chính xác, hắn từ trước đến giờ cũng cảm thấy rất tự hào.

Vân Khê nhìn theo hướng hắn chỉ, quả nhiên thấy phía trước có là

cửa vào của huyệt đạo, bên ngoài huyệt đạo, rất nhiều cao thủ tiến vào bên trong, thế nhưng mặt đất xung quanh, thi thể Cương Thi ngổn ngang khắp chốn. Quả nhiên không ngoài dự đoán của nàng, những cao thủ này vội vàng vào trong đoạt bảo, sợ rằng đã muộn một bước*(chỉ tâm tư mấy người kia nghĩ vậy), còn kẻ nào có tâm tư để ý răng của Cương Thi?

Không hẳn, như vậy tiện nghi bọn nàng, không cần tốn nhiều công sức, liền có nhiều răng Cương Thi đến như vậy.

“Vân tỷ tỷ, có thật không vào xem một chút sao? Bảo bối bên trong đâu giống như bình thường, cái nào cũng có giá trị liên thành, không lấy thì thật đáng tiếc.” Mạc Tử Hành thấy răng của Cương Thi thu thập gần xong, nhìn huyệt động trước mặt, trong lòng không khỏi cảm thấy ngứa ngấy.

“Ngươi hãy bỏ ý niệm này đi! Những sư huynh sư tỷ vừa rồi, hết thảy đều là nội viện học sinh, tinh anh, Huyền giai đều ở Thiên Huyền, Thần huyền trở lên, ngươi chỉ là một kẻ vừa mới tấn chức Thiên Huyền tam lưu nội viện học sinh, nên hãy bỏ qua đi, tránh khỏi việc vừa vào đó liền bị đánh tơi bời, cái gì cũng không gặp, chỉ được ăn một trận đòn no nê!” Thu sư tỷ nhăn mày, lạnh lùng nói.

Mạc Tử Hành bất mãn liếc nàng một cái, ngươi mới tam lưu nội viện học sinh! Hắn bất quá là vừa mới tấn chức nội viện học sinh không lâu mà thôi, nếu bàn về thiên phú cùng tuổi tác, tính ra hắn còn mạnh hơn nàng rất nhiều!

Quay đầu hướng về phía Vân Khê, hắn cười hì hì, lại một lần lộ ra vẻ mặt nịnh nọt:” Vân tỷ tỷ, ngươi nghĩ sao? Nhìn người khác đoạt bảo, chúng ta chỉ chiếm được chút lợi, chẳng phải có chút thiệt thòi ư?”

Vân Khê nhíu mày, nói:” Nếu như ngươi cảm thấy thiếu, thật ra thì

cũng rất dễ dàng, ngươi canh giữ ở cửa đạo này. Người bên trong ra một, ngươi cướp một, việc này so với một mình ngươi vào trong cướp đoạt bảo tàng chẳng phải dễ hơn rất nhiều?”

Mạc Tử Hành khóe miệng co quắp mấy cái, sắc mặt nhất thời trở nên xanh xao, không thể làm gì khác hơn là bỏ đi ý niệm đoạt bảo trong đầu.

Trong lúc mọi người tính toán rút lui, góc đông bắc của ngọn núi, bất chợt thoáng hiện một đạo ánh sáng, trong không khí nhất thời tràn ngập linh khí...

Vân Khê hít sâu một hơi, mặc dù không rõ ràng là vật gì, nhưng có thể phóng thích linh khí cường đại như thế, khẳng định là một vật rất phi phàm!

Chống cự không nổi sự hấp dẫn của linh khí, Vân Khê nói vài câu, liền thi triển toàn lực chạy về hướng linh khí.

“Các ngươi trước tiên ở phụ cận tìm một chỗ kín đáo nghỉ ngơi chút, ta sẽ trở về ngay!”

Lời của nàng vừa dứt, thân ảnh liền biến mất không còn tăm hơi.

Ánh mắt sùng bái của mọi người một lần nữa hướng về phía nàng, trên đoạn đường này, thực lực cùng mưu trí của nàng, từ từ từng từng lộ ra, khiến bọn họ tâm phục khẩu phục. Phải biết rằng lấy thực lực của bọn họ, muốn chém giết nhiều Cương Thi cao cấp đến như vậy, không biết có bao nhiêu nguy hiểm vả phí sức, nhưng một đường đi theo nàng, trong sự chỉ huy của nàng định ra, bọn họ chẳng những phát huy thực lực, hơn nữa thường thường hữu kinh vô hiểm*(tuy sợ hãi nhưng không có nguy hiểm), phần lớn mọi người trong quá trình chém giết này có được kinh nghiệm thực chiến hơn

xưa, thậm chí có một số người trực tiếp thăng nhất phẩm, đây đều là công lao của Vân Khê.

Mạc Tử Hành tò mò, bỏ lại những người khác, cũng thi triển sức mạnh, đuổi theo nàng xa xa.

Càng đến gần, linh khí càng dày đặc, Vân Khê trong lòng cảm thấy vui mừng, sau khi nàng đạt đến Huyền tôn chi cảnh, cần nhất chính là không ngừng bổ sung linh nguyên.

Vượt qua từng ngọn núi, sương mù từ từ tản đi, ở một nơi trong sơn cốc, Vân Khê nhận thấy linh khí không ngừng phát ra tại nơi đây, đó là Huyết Linh chi ngàn năm có một! Chính là bảo vật so với Huyền Linh quả không biết trân quý gấp bao nhiêu lần, có thể ngộ nhưng không thể cầu!

Quan trọng nhất là, Huyết Linh chi không chỉ bổ sung linh khí cũng có thể bổ huyết, chính là thuốc bổ tốt nhất cho phụ nữ có thai.

Vân Khê vừa mới nhìn thấy nó, liền nhận định nó là của mình rồi! Con của nàng cũng cần tăng thêm tăng thêm dinh dưỡng. Hai mắt nàng lóe sáng, phát ra ánh sáng nóng bỏng, trong lúc nàng muốn phi thân ngắt lấy, đem nó bỏ vào trong túi, một đạo Huyền khí mạnh mẽ từ bên người nàng tập kích qua đây, thật là hùng hổ. Huyền khí cũng thật là mạnh! Đây chính là thực lực của Thần huyền đỉnh!

Vân Khê cũng từng là Thần huyền đỉnh thăng đến Huyền tôn, cho nên đối với thực lực của Thần huyền đỉnh tương đối nhạy cảm, nàng thoáng cái liền phán đoán ra ngay.

Chẳng qua, đối với Vân Khê mà nói, cũng không thành vấn đề. Nàng lạnh lùng nhếch môi, không thèm để ý tới, trực tiếp phi thân tới bên cạnh Huyết Linh chi, vươn tay ngắt lấy nó, mà đạo Huyền khí đột

nhiên xuất hiện lúc nãy ép lấy nàng, cũng tự động hoá thành vô hình.

“Di?” Thanh âm có chút ngạc nhiên.

Vân Khê nắm lấy Huyết Linh chi ngàn năm trong tay, hướng về phía nơi phát ra âm thanh, ở sau một tảng đá lớn, đang có một đôi nam nữ dưới ban ngày ban mặt Hành Chu Công chi lễ*(chắc XXOO ==), lá gan bọn họ không khỏi có chút quá lớn.

Tuy nói mọi người ai nấy đều vội vàng đi tranh đoạt bảo tàng, rất ít người xuất hiện ở đây, bất quá ở vùng núi này, khắp nơi đều có Cương Thi thường lui tới, chẳng lẽ bọn họ không sợ chuyện này vừa mới làm được một nửa, Cương Thi liền xuất hiện vây xem sao?

Có cự thạch che dấu, Vân Khê chỉ có thể nhìn thấy vị trí bả vai trở lên của hai người, có vẻ lớn lên tương đối xuất chúng, nhất là nam tử kia, tuyệt đối có thể mê hoặc bao nhiêu lòng nữ nhân, âm thanh tất tất tác tác mặc quần áo, mau đến kinh người.

Chỉ chốc lát sau, hai người liền mặc chỉnh tề, xuất hiện ở trước mặt Vân Khê.

Cô gái hiển nhiên là chưa thỏa mãn dục vọng, ánh mắt nhìn Vân Khê, tràn đầy tức giận:”Ngươi thật to gan! Lại dám trộm ngàn năm Huyết Linh chi? Ngươi không biết cành Huyết Linh chi ngàn năm này chính là Cố sư huynh nhìn trúng?”

Nam tử không nói gì, đôi mắt lả lướt đánh giá Vân Khê, ánh mắt kia tựa như muốn đem xiêm y trên người của nàng lột sạch, tràn đầy khinh nhờn cùng tà khí.

Vân Khê không vui nhíu mày: “Nói như vậy, hai người các ngươi tới đây, chính là vì chờ lấy được Huyết Linh chi lâu năm này —— thuận

tiện làm chút vận động cho vui hả?” Mặt cô gái trong nháy mắt phát hồng, thật khó tin, lại còn mang chút xấu hổ.

“Chuyện này cùng ngươi không liên quan! Ngươi chỉ cần biết, cành Huyết Linh chi ngàn năm này chính là vật mà Cố sư huynh nhìn trúng, ngươi hãy mau đem nó trả lại cho chúng ta, chúng ta có lẽ sẽ ngươi để chết thoải mái một chút!” Cô gái thẹn quá thành giận, nổi lên sát tâm.

“Nếu như ta không muốn?” Vân Khê nhếch miệng, đem Huyết Linh Chi ngàn năm đưa đến khóe miệng, sau đó trước mặt hai người, một ngụm liền nuốt lấy nó.

Nữ tử kia hoàn toàn trợn tròn mắt, hoàn toàn không ngờ đối phương sẽ trực tiếp đem Huyết Linh Chi ngàn năm ăn như vậy, đã từng tuổi này, nhưng đây là lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy, đụng phải những kẻ khác thường như vậy, chẳng lẽ nàng ta không biết hiện tại nàng ta đang đối đầu với hai kẻ địch mạnh như chúng ta, tùy thời đều có thể lấy tánh mạng của nàng sao?

Đáy mắt nam tử cũng xẹt qua một tia ngạc nhiên, bất quá rất nhanh, hứng thú trong mắt hiện lên càng đậm hơn. Hắn không giận dữ ngược lại còn tươi cười: “Ngươi quả nhiên rất có gan dạ sáng suốt! Nói cho ta biết, ngươi tên là gì?”

Câu hỏi vừa rồi, rõ ràng chính là giọng nói từ trên cao nhìn xuống, vương giả đối với hạ thần nói chuyện, khiến Vân Khê cảm thấy vô cùng khó chịu.

Lãnh đạm liếc nhìn hai người một cái, nàng không thèm quan tâm đến đôi cẩu nam nữ này, xoay người muốn bước đi.

Nàng đối với tính tình nam tử này đều nắm rõ trong lòng, thấy đáy

mắt hắn hiện lên một tia cao hứng, nàng lập tức cảm thấy có nguy cơ, lòng đố kị nhất thời bốc cháy lên, rút kiếm nói:”Cố sư huynh, người này quá không biết phận! Nàng đối với ngươi bất kính như thế, để ta hảo hảo dạy dỗ nàng một phen!”

Quyển 4 - Chương 47: Vạn Hoàng chi hoàng

Nam tử không có ngăn cản, tùy ý nữ tử ấy giơ kiếm đâm về phía Vân Khê

Thời điểm kiếm khí phá toát hư không mà tới, Vân Khê liền đoán được Huyền giai của đối phương, bất quá cũng chỉ là kiếm khách có Thần huyền hai ba phẩm, cũng dám ở trước mặt nàng múa kiếm? Ánh mắt nàng hơi trầm xuống, rất muốn một chưởng giết chết nàng ta! Bất quá, nàng do dự, càng là học sinh có Huyền giai càng cao, thế lực phía sau bọn họ càng không đơn giản, nếu nàng lộ ra thực lực chân chính của mình, ngày sau nhất định hậu hoạn vô cùng. Nhất là khi nàng chống lại ánh mắt thập phần hứng thú của nam tử kia, nàng liền ra quyết định. Kiếm của nữ tử tiến tới gần mục tiêu, mục tiêu không có bất kỳ động tác gì, phảng phất là đang ngoan ngoãn đứng tại chỗ chịu trận. Mép của nữ tử nổi lên một nụ cười lạnh, sát khí trong đáy mắt cuồn cuộn, chỉ cần ai dám câu dẫn Cố sư huynh của nàng, tất cả những kẻ đó đều phải chết, hơn nữa không thể nào chết tử tế!

Mắt thấy sắp đâm tới mục tiêu, bỗng nhiên ngay lúc này, trước mắt bay lên vô số cát bụi, một cỗ bụi đất hướng về phía ánh mắt nàng mãnh liệt bay tới, khoé miệng cười lạnh của nàng chưa kịp thu hồi, liền ăn tới cả miệng đầy cát*(hahahaha~~~).

“Ghê tởm!” kiếm của Nàng dừng lại, đợi bụi cát xung quanh tĩnh lặng trở lại, thì lại phát hiện, người trước mắt đã biến đi đâu rồi?

Chết tiệt! Nàng ta lại trốn thoát rồi!

“Cố sư huynh...”Cô gái quay đầu, bỗng dưng phát hiện đến cả Cố sư huynh cũng mất tích, sắc mặt của nàng nhất thời đại biến, đôi mắt nhất thời tràn đầy lửa giận. Nữ nhân kia, ngươi có biết hậu quả khi đắc tội Mục Tiêu Tiêu ta không?

Ngươi hãy chờ đó cho ta!

Vân Khê cuối cùng lựa chọn trốn chạy, dù sao đồ đã lấy trong tay, không sợ gây tai hoạ, huống chi, nàng mơ hồ cảm nhận được thực lực của nam tử kia tựa hồ cũng không phải là Thần huyền đỉnh đơn giản như vậy.

Nửa đường, trùng hợp nhìn thấy Mạc Tử Hành đang trên đường đuổi theo nàng, Vân Khê sợ hắn đến chỗ kia lại đụng phải đôi cẩu nam nữ, rước lấy tai họa, không thể không dừng lại ngăn hắn.

Cũng vào lúc nàng dừng lại, Cố sư huynh kia cũng đã đuổi tới.

“Vân tỷ tỷ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” lời của Mạc Tử Hành chưa kịp dứt, đột nhiên lại thấy Cố sư huynh xuất hiện, miệng của hắn cứ mở toan, “Cố..... Cố sư huynh?”

Thần thái kia của hắn, tựa hồ bỗng nhiên gặp được một siêu cấp đại nhân vật, làm cho hắn sợ đến nỗi biến thành cà lăm.

Vân Khê xoay người, lạnh lùng liếc hắn một cái, tâm tình có chút phiền não.

“Ngươi họ Vân?” Cố Mạc thành cũng không thèm nhìn tới Mạc Tử Hành, một đôi phượng mâu*(mắt phượng) mị hoặc, mười phần hứng thú đảo quanh trên người Vân Khê, đối với nàng lộ ra hứng thú nồng đậm.

“Tử Hành, chúng ta đi!” Vân Khê hoàn toàn không thèm nhìn hắn, gọi Mạc Tử Hành hồi hồn trở lại.

Cố Mạc Thành cười tỏ vẻ không sao, tiếp tục đi phía sau hai người, vừa đi vừa nói:”Cái họ Vân này, ở Long Tường đại lục là một dòng họ cực kỳ tôn quý, cũng là một điều cấm kỵ. Chỉ không biết cái họ Vân của ngươi, ý chỉ đám người là cực kỳ tôn quý kia, hay là.....”

Lời của hắn, thành công đưa tới lòng hiếu kỳ của Vân Khê, bất quá nàng chắc chắn sẽ không hỏi hắn, người này tâm cơ thâm trầm, rất giỏi ẩn dấu thực lực, không phải là người dễ đối phó.

Mạc Tử Hành là một tiểu tử ngây thơ*(bản gốc nói em này vô tâm cơ), nghe được Cố Mạc thành nói như thế, hắn cũng cảm thấy hứng thú:”Đúng vậy, Vân tỷ tỷ, tỷ họ Vân, vậy tỷ có phải là người của dòng họ tôn quý kia không? Nếu đúng là vậy, ngươi có thể đi tìm Tụ Tiên đường của Vân Tiên Tử, nàng chính là người của Vân tộc, cũng là một trong những tinh anh của thập đại chí tôn điện tại học viện Vạn Hoàng ta. Thực lực của nàng không phải chuyện đùa, Tụ Tiên đường của nàng thành lập cũng là một trong tam đại đảng phái trong số đông đảo đảng phái của học viện Vạn Hoàng, nàng chính là trợ giúp lớn nhất đối với người của Vân tộc.”

Vân Tiên Tử? Vân tộc?

Nghe đến mấy cái này, cảm xúc Vân Khê đột nhiên sôi trào, có lẽ đáp án mà nàng muốn tìm, đã ngày càng tới gần nàng. Chẳng qua, có lẽ đúng như lời của nam tử lãng điệp*(phong lưu) kia, rốt cuộc nàng thuộc về tôn quý của Vân tộc, hay là cấm kỵ của Vân tộc, ngay cả nàng cũng không rõ. Nhưng nếu vội vàng đâm đầu vào đó tìm hiểu, đến lúc đó biết đâu thật sự bể đầu chảy máu*(gốc a~ không chém không chém), vậy thì đúng là tự tìm đường chết.

“Ta là họ Vân, không sai, bất quá cùng Vân tộc không có bất kỳ quan hệ.”

Cố Mạc thành nói: “Vậy thì càng tốt! Ngươi đã cùng Vân tộc không liên quan, chi bằng gia nhập Quân Tử đảng chúng ta, có ta ở đây thì Quân Tử đảng che chở ngươi, bảo đảm ngươi có thể ở học viện Vạn Hoàng thư thư phục phục*(thoải mái) sinh hoạt*(ở đây nghĩa là “sống” nha), muốn gió có gió lại muốn mưa được mưa, như thế nào?”

Nụ cười mê người của hắn lại xuất hiện, không ngừng hướng Vân Khê phóng điện, nếu đổi lại lại những nữ tử bình thường, e rằng không chống cự lại phong thái vạn người mê của hắn rồi. Chỉ tiếc, ở trong mắt Vân Khê, hắn đến một sợi tóc của Long Thiên Tuyệt so ra đều kém!

Hừ, đối với nàng phóng điện? Cấp độ quá thấp!

“Quân Tử đảng?” Vân Khê đột nhiên nhớ đám người Quân Tử lúc trước, trong lòng không khỏi nghĩ, vì sao trên cõi đời này có những người thích tự xưng là quân tử? Nhưng ngôn hành*(lời nói+hành động) của bọn họ hết lần này tới lần khác lại cùng quân tử đi ngược lại? Nàng nhướng mày, mỉm cười nhạt nói:” Ta cũng không phải là quân tử, cũng không muốn làm quân tử! Ta ưa độc lai độc vãng, có lợi ích thì chiếm, không có lợi ích thì đi, tự do tự tại, có phải tiêu dao sung sướng hơn không?”

Mạc Tử Hành đứng giữa hai người, thừa nhận bản thân cảm thấy vô cùng áp lực, đồng thời ngạc nhiên không dứt. Cố Mạc Thành là ai, chính là nhân vật phong vân nổi tiếng của học viện Vạn Hoàng, một trong tứ quân tử trong Quân Tử đảng, hắn cư nhiên lại mời Vân Khê gia nhập Quân Tử đảng, đây tuyệt đối là chuyện đáng ngạc nhiên.

Ngay cả hắn đều có chút hâm mộ Vân Khê, phải biết rằng Quân Tử đảng không phải tùy tiện ai cũng có thể gia nhập. Càng làm cho hắn ly kỳ chính là, Vân Khê đã từ chối cơ hội gia nhập Quân Tử đảng.

Trời, đầu năm nay phát sinh nhiều chuyện đả kích người như vậy, đáng tiếc cũng không tới phiên hắn.

Chẳng qua là, Vân Khê đã từ chối cơ hội gia nhập Quân Tử đảng, trong lòng hắn vẫn rất cao hứng. Bởi vì nàng không muốn cùng đám người của Quân Tử đảng qua lại, ngược lại nguyện ý cùng nhân vật nhỏ bé như hắn lui tới, thoáng cái đã cho lòng tự tin của hắn tăng vọt, cũng càng nguyện ý ủng hộ nàng.

Nụ cười của Cố Mạc thành từ từ tắt ngấm:" Vậy ngươi có biết thế lực và thủ đoạn của Quân Tử đảng thế nào không? Huyết Linh chi ngàn năm ngươi mới vừa ăn vào lúc nãy, thật ra ta tính dùng nó làm lễ vật mừng thọ cho thủ lĩnh Mặc Tam Thiếu của Quân Tử đảng chúng ta, hiện tại Huyết Linh chi không còn, ngươi nghĩa ta nên làm gì?"

Rốt cục ngươi đã lộ ra cái đuôi!

"Làm sao bây giờ? Lộn xộn quá!" Vân Khê cười ngạo nghễ, "Là ngươi bỏ rơi nhiệm vụ, ở thời điểm quan trọng thì bỏ mặc, đây là lỗi của ngươi, mắc mớ gì tới ta chứ? Coi như Mặc Tam Thiếu của các ngươi tự mình đến chất vấn ta, ta cũng trả lời vậy thôi!" Nàng xoa xoa cái bụng vô cùng trân quý của mình, nói:"Hơn nữa, hiện tại đồ đã ở trong bụng ta, đó chính là của ta. Ngươi còn dây dưa không nghỉ, vậy đó không phải hành vi của quân tử a."

Ánh mắt Cố Mạc Thành híp lại, khóe môi từ từ mở ra:"Hiện tại kết luận còn sớm, ta sẽ cho ngươi thời gian suy nghĩ. Nhưng nếu ngươi nguyện ý gia nhập Quân Tử đảng, ta sẽ hướng Tam Thiếu tiến cử ngươi, cho ngươi một vị trí chỉ ở dưới tứ quân tử mà thôi. Ngày sau

ngươi ở học viện Vạn Hoàng muốn đi ngang, cũng không ai dám động tới ngươi! Bất quá, nếu ngươi vẫn cự tuyệt như cũ... Không ai có thể cự tuyệt lời mời của Quân Tử đảng!”

Hắn cười lạnh một tiếng, sau đó vung ống tay áo lên, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của Vân Khê và Mạc Tử Hành.

Con ngươi Vân Khê trở nên nghiêm túc, nàng nheo mắt, hừ lạnh một tiếng. Vân Khê nàng từ nhỏ bị hù dọa mà lớn đấy, muốn uy hiếp nàng? Không dễ như vậy!

Mạc Tử Hành một bên vỗ ngực, một bên kinh hãi nói:” Vân tỷ tỷ, tiêu rồi! Ngươi hoàn toàn đắc tội đám người Quân Tử đảng rồi, Cố sư huynh là một trong tứ quân tử trong Quân Tử đảng, làm người ngoại trừ việc hoa tâm phóng đãng, còn lại chính là rất thích ghi thù. Trước giờ không ai dám cự tuyệt hắn, kẻ nào dám từ chối hắn, đều không có được kết quả tốt.”

“Sợ cái gì? Hắn không dễ chọc, chẳng lẽ ta dễ trêu à?” Vân Khê tiếp tục xoa bụng, sau khi ăn xong Huyết Linh chi, trong bụng liền chậm rãi sản sinh nhiệt lượng, quả nhiên là thứ tốt, nàng phải mau chóng tìm một nơi nào đó cố gắng luyện hóa mới được.

“Vân tỷ tỷ, bụng ngươi không thoải mái sao?”Mạc Tử Hành hiếu kỳ liếc nhìn bụng của nàng, phát hiện dọc đường nàng luôn vô thức xoa xoa bụng của mình, khiến hắn không thể nào hiểu được. Sau đó, hắn lại lộ ra thần sắc hiểu rõ, gật đầu nói:” Nga, ta biết rồi. Nữ nhân mỗi tháng đều có vài ngày bất tiện như vậy*(ặc! nguyệt nương ==), điều này rất bình thường a! Tỷ tỷ không cần xấu hổ, không sao cả... Ai, làm nữ nhân thật không dễ dàng a! Sau này ta có thê tử, nhất định sẽ hảo hảo yêu thương bảo hộ nàng, tuyệt đối sẽ không làm nàng phải chịu khổ... Mẹ ta nói rất đúng, người trượng phu biết thương tiếc thê tử của mình, mới là trượng phụ tốt! Nam tử hán đại trượng phu lập

nghiệp với đời nên.....

Hắn cứ mãi đứng một bên ba hoa chích choè, liên miên cằn nhằn mãi không dứt.

Vân Khê im lặng liếc nhìn hắn, đứa nhỏ này bị mẹ nó đầu độc rất nặng rồi, chuyện này cũng thật không dễ dàng a! Bỗng nhiên nàng có chút bội phục mẹ của hắn, có thể đem nhi tử dạy được thành như vậy, thật là quá thần kỳ rồi! Có cơ hội, nàng muốn cùng nàng ấy học hỏi kinh nghiệm, đem tiểu Mặc nhà nàng cũng dạy thành một hảo nam nhân biết thương yêu mẫu thân, thê tử.

Sau khi hai người cùng đám tỷ muội của Thanh chữ đường hội hợp, Vân Khê lên tiếng muốn tìm một chỗ yên lặng, để tự mình tu luyện, đợi sáng sớm ngày mai rời khỏi núi Âm Thi này. Thanh chữ đường cùng Tụ Tú hội đám người biết lần thu hoạch bội thu, cả đám đều rất hài lòng, cũng không lo lắng những thứ khác nữa, đợi khi tìm được một nơi của mình, liền tự mình tĩnh tâm tu luyện.

Một ngày bình an trôi đi, đến sáng ngày hôm sau, tất cả học sinh trong núi Âm Thi đều rối rít hướng về phía cửa chạy ra. Phần lớn học sinh đều có thu hoạch, dĩ nhiên cũng có vài hài tử xui xẻo, nghe nói số người đến đây lần này tổng cộng có tới hơn một ngàn ba trăm, đợi đến lúc trở ra, đã còn không tới một ngàn người, có gần ba trăm người táng thân ở núi Âm Thi này, hoặc là bị Cương Thi đoạt mạng, hoặc là ở trong quá trình tranh đoạt bảo vật, bị những người khác giết chết.

Bình thường ở vạn hoàng học viện, Thần huyền đường, chí tôn điện ra, sinh tử của những học sinh còn lại, không có người nào chú ý tới cả, học viện này chỉ chú trọng bồi dưỡng những cao thủ Thần huyền trở lên, cho nên sự phân tranh giữa các đảng phái, học viện cũng không can thiệp.

Dòng người cuồn cuộn xuất hiện ở cửa, đợi chờ thoát khỏi phong khẩu.

Vân Khê ẩn mình trong ngàn vạn người, trên người mặc y phục thống nhất của học viện Vạn Hoàng, hơn nữa còn là y phục của người mới, cho nên căn bản không có kẻ nào chú ý tới, dĩ nhiên, ngoại trừ người khác.

Ù ù ù...

Lối ra từ từ hình thành một đạo xoáy nước khổng lồ, giống như một đường hầm thời không, chỉ cần bước ra một bước, chính là một bầu trời khác.

Vân Khê ngạc nhiên nhìn đạo xoáy nước này, không khỏi cảm thán, thế gian này vô kỳ bất hữu*(không gì không có), kiến thức của nàng vẫn còn quá nông cạn a.

Trong lúc mọi người nín thở, đợi chờ lúc được rời khỏi nơi đây, bỗng nhiên bầu trời hiện lên một đạo ánh sáng vàng rực, một tiểu Phượng Hoàng tựa như một tia chớp bất chợt xuyên qua, thoát khỏi vòng xoáy khổng lồ kia.

Tuy chỉ là thời khắc ngắn ngủi, nhưng cũng đủ làm mọi người chìm trong nỗi chấn kinh.

“Đây là cái gì? Giống như là một con Phượng Hoàng!”

“Chẳng lẽ là vạn Hoàng chi hoàng*(Hoàng đầu tiên chỉ Phượng Hoàng chữ hoàng, hoàng còn lại chỉ hoàng đế chữ hoàng) trong truyền thuyếtcủa học viện Vạn Hoàng chuyển thế sống lại?”

“Rất có khả năng! Từ lâu học viện Vạn Hoàng có lưu truyền một truyền thuyết, một khi Vạn Hoàng chi hoàng hiện thế, sẽ là thời khắc huy hoàng của học viện Vạn Hoàng ta, xem ra chúng ta lựa chọn học viện này là rất đúng! Hiện tại tuy danh tiếng của nó cùng chín học viện trước của Long Tường đại lục không thể sánh bằng, nhưng một khi có Vạn Hoàng chi hoàng, học viện chúng ta nhất định có thể vượt xa những học viện khác, trở thành học viện đứng đầu ở Long Tường đại lục này.....

“Thật tốt quá! Chúng ta rốt cục có hi vọng rồi!”

“.....”

Đám người bắt đầu sôi trào, phảng phất nhìn thấy hy vọng trước mặt, hy vọng học viện Vạn Hoàng của họ thăng chức trở thành học viện đứng đầu của Long Tường đại lục.

“Vân tỷ tỷ, mau nhìn! Đây nhất định chính là Vạn Hoàng chi hoàng! Vạn năm trước, học viện Vạn Hoàng chính là vì có vạn Hoàng chi hoàng che chở cùng thủ hộ mới sáng chế mệnh danh*(cái tên trường), chỉ tiếc bởi vì một cuộc hạo kiếp, Vạn Hoàng chi hoàng từ đó biến mất. Không ai biết nó bỏ đi đâu, là niết bàn*(link), hay là phi thăng thiên giới. Bất quá có người tiên đoán, sẽ có một ngày, vạn Hoàng chi hoàng sẽ tái hiện nhân thế, lời tiên đoán quả nhiên đã trở thành sự thật.”

Mạc Tử Hành cảm thấy vô cùng được hưng phấn, vì tương lai sau này của học viện Vạn Hoàng mà kích động.

Giờ khắc này, Vân Khê so với bất kì ai đều cảm thấy rối loạn, trên người ngổn ngang trăm mối cảm xúc. Nàng vẫn còn nhớ rõ tiểu Phượng Hoàng này, chính trong quá trình mở cửa cứ điểm kia của nàng, tiểu tử này đã phá xác*(vỏ trứng) mà sinh ra, bất quá tiểu gia

hỏa này tựa hồ căn bản không nhận ra nàng, hừ, cái đồ qua cầu rút ván, không có nhân tính*(í! nó làm sao có nhân tính =]])!

Nàng còn cực khổ chiếu cố nó hai ngày, sau khi phá vỏ sinh ra, đã hoàn toàn đem nàng vứt ra sau đầu, giận đến Vân Khê nàng nghiến răng nghiến lợi, có chút cảm thấy uỷ khuất khi thay người khác làm áo cưới. Không được! Nói gì cũng phải thu phục tiểu tử này! Không thể để tiện nghi cho kẻ khác!

Vân Khê âm thầm nói với bản thân.

Sau khi trải qua một cuộc phong ba nho nhỏ, mọi người liền nối tiếp nhau rời khỏi phong khẩu, rời khỏi núi Âm Thi này.

“Vân tỷ tỷ, mau nhìn! Đây chính là học viện Vạn Hoàng của chúng ta! Có phải rất xinh đẹp, rất tráng lệ hay không?” Thanh Hà vui vẻ kéo tay Vân Khê kêu to.

Vân Khê ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trong những dãy núi liên miên, mây mù lượn lờ, xây dựng rất nhiều cung điện. Những cung điện đó phảng phất như đang trôi lơ lửng giữa không trung, thấp thấp thoáng thoáng, phiêu phiêu đãng đãng, tựa như bồng lai tiên cảnh*(nơi ở của tiên).

Hàng ngàn thác nước, từ giữa sườn núi trút xuống, tựa như vô số đại Long hùng vĩ đang khiêu vũ*(ta chém).

Vân Khê nhìn thắng cảnh Thiên Cung trước mắt, không khỏi cảm thấy ngây dại.

Không ngờ thiên hạ lại có nơi mỹ lệ đến như vậy, đây chính là rung động phát ra từ nội tâm, du nhiên nhi sanh*(tự nhiên mà có), khiến nàng đối với học viện Vạn Hoàng tràn ngập hứng thú.

Từ một vùng đất tràn đầy tử thi, thoáng cái tiến vào Thiên Cung tiên cảnh, ảnh hưởng của thị giác, khiến nội tâm Vân Khê bừng tỉnh, đột nhiên cảm thấy yêu thích nơi này.

Quyển 4 - Chương 48: Đêm thăm dò Tàng Thư Các

Trong lúc ngắm nhìn, Vân Khê một lần nữa lại phát hiện, một đạo tựa như tia chớp tiếp tục phi hành, nó xuyên qua mây mù, nhanh nhảu nhạy bén, không hề sợ hãi, tựa hồ có chút khí thái vương giả!

Vạn Hoàng chi hoàng giả, Phượng dã*(vua của các loài chim, chính là phượng hoàng)!

Vân Khê cũng dần dần nhận định suy đoán của bọn họ, có lẽ con kim Phượng Hoàng này thật sự là vạn Hoàng chi hoàng chuyển thế không chừng.

Trong lúc cảm thán, trên ngọn núi đồng thời bay ra mấy đạo nhân ảnh, đuổi theo con kim Phượng Hoàng kia. Kim Phượng Hoàng vừa nhận ra nguy cơ, liền quát to một tiếng, ngẩng đầu xông vào đám mây!

Mấy đạo nhân ảnh kia cũng không hề buông tha, cũng bám theo nó biến mất trong mây mù...

Không tốt! Vân Khê thầm kêu to, trong lòng không khỏi cảm thấy lo lắng cho kim Phượng kia, bởi vì lực lượng của bọn họ*(chỉ đám người đuổi theo) thật sự rất cường đại!

Phi thiên độn địa, vô tung khả tầm*(ý chỉ lên trời xuống đất rất tự nhiên, nhưng khiến người khác không thấy được mình). Đây tuyệt đối không phải là phạm vi của Huyền Tôn chi cảnh làm được!

Vân Khê bị lực lượng này rung động thật sâu, không ngờ học viện Vạn Hoàng lại có cao thủ cường đại đến thế.

Thiên Tuyệt nói không sai, Huyền Tôn chi cảnh ở Ngạo Thiên đại lục có lẽ đã là cao thủ đứng đầu, nhưng một khi tiến vào Long Tường đại lục, Huyền Tôn chi cảnh cũng không tính có điều gì ly kỳ. Trên Huyền Tôn còn có cảnh giới cao hơn!

Giờ khắc này, đáy lòng Vân Khê nổi lên từng đám mây trắng, một người sau khi mở rộng tầm mắt, đối với việc lĩnh ngộ Huyền giai cũng tăng lên, cảm xúc hiện tại của nàng chính là vậy.

Muốn trở thành cao thủ chân chính, con đường vẫn còn rất là dài.

Kim Phượng Hoàng, ngươi ngàn vạn không thể rơi vào tay bọn người nọ! Trong lòng Vân Khê mặc niệm, đáng tiếc nàng không thể giúp sức.

“Vân tỷ tỷ, chúng ta mau đi thôi! Ta dẫn ngươi đi gặp Lam sư tỷ, nàng nhất định sẽ hoan nghênh ngươi.” Thanh Hà mừng rỡ nói.

“Vân tỷ tỷ, ta và các ngươi không cùng đường, chỉ có thể ở đây tạm thời cáo biệt với các ngươi, đợi khi ta có cơ hội, nhất định sẽ đến thăm các ngươi, Vân tỷ tỷ nếu là có thời gian, cũng có thể tới nội viện thăm ta nga!” Mạc Tử Hành cười ha ha cáo biệt, hắn là nội viện học sinh, cùng Thanh Hà các nàng tân nhập môn vốn không cùng một chỗ, hơn nữa nam nữ hữu biệt, cho nên song phương không cùng đường.

Sau khi Vân Khê cùng hắn cáo biệt, liền theo đám người Thanh Hà và Thu sư tỷ đi đến nơi ở của cái gì Lam sư tỷ trong miệng các nàng. Khi đến nơi, lại nghe thấy người ở đó nói Lam sư tỷ đã tới Diễn Võ đường luyện tập võ nghệ, đoàn người lại tiếp tục hướng về phía

Diễn Vũ đường tìm người.

Diễn Võ đường chính là một trong những nơi tại học viện dùng để tu luyện và trao đởi võ nghệ, đồng thời cũng là nơi các đảng phái tụ tập, chẳng qua, học sinh không cùng đẳng cấp, nơi có thể vào cũng bất đồng. Tỷ như các thành viên của Thanh Chữ đường, Huyền giai cao nhất cũng chính là thủ lĩnh của các nàng Lam sư tỷ Tần Lam, Huyền giai của Tần Lam chính là Thần Huyền sơ giai*(mới bước vào cảnh giới TH), các thành viên dưới nàng trở xuống, chỉ có phần nhỏ là Thiên Huyền cao thủ, còn lại toàn bộ đều là Mặc Huyền, Tử Huyền chi cảnh, tổng kết lại lực lượng của các nàng mà phán đoán, cùng lắm chỉ có thể sử dụng Diễn Võ đường của ngoại viện học sinh mà thôi.

Chưa kịp tới gần Diễn Võ đường, đã từ đằng xa nghe thấy tiếng cãi vã ở bên trong.

“Sân này, bắt đầu từ bây giờ, do người của Hồng Tụ đảng chúng ta trưng dụng. Bất kỳ tạp nhân*(người ngoài) nào ở đây, hết thảy đều cút khỏi đây cho ta!”

“Dựa vào cái gì? Diễn Võ đường từ trước tới giờ cũng là nơi để mọi người cùng sử dụng, tới trước được trước, Hồng Tụ đảng các người dựa vào cái gì có thể tuỳ tiện trưng dụng Diễn Võ đường?”

“Dựa vào cái gì ư? Đương nhiên là dựa vào thực lực mà nói chuyện! Đại sư tỷ của Hồng Tụ đảng chúng ta đã tấn chức trở thành Thần huyền nhị phẩm, thực lực cao hơn Lam sư tỷ của các ngươi rất là nhiều, huống chi thành viên của Hồng Tụ đảng chúng ta có phân nửa là Thiên Huyền chi cảnh trở lên, thử hỏi Thanh chữ đường các người làm sao có thể sánh bằng? Hừ, thực lực không bằng người ta, nên biết điều cút sang một bên, để khỏi làm bẽ mặt mình!”

“Lam sư tỷ, các nàng thật là quá đáng! Nếu hôm nay chúng ta bỏ qua cho bọn họ, bọn họ nhất định sẽ được nước làm tới, nên chúng ta không thể để bọn họ toại nguyện.”

“Đúng! Chúng ta tuyệt đối không thể bỏ qua!”

“.....”

Vân Khê bên ngoài chỉ vừa nghe một lát, đã biết đại khái tình huống bên trong, nguyên lai hai bên đang tranh giành địa bàn, hơn nữa thành viên của hai bên toàn bộ đều là nữ nhân. Haiz… đều là nữ nhân, tội gì làm khó nữ nhân!

“Là Lam sư tỷ!” Thu sư tỷ mở miệng, không nói hai lời liền tức khắc dẫn người xông ào vào Diễn Võ đường, khí phách mười phần.

Thanh Hà và Vân Khê đi phía sau đội ngũ, nàng lo lắng hướng Vân Khê giải thích:” Vân tỷ tỷ, tay áo của những người có thêu hồng vân* (mây màu hồng ==) chính là những người của Hồng Tụ đảng, xếp hạng của các nàng một mực dưới chúng ta, nên đối với Thanh Chữ đường oán hận từ lâu, đại sư tỷ của các nàng gần đây không biết gặp phải kỳ ngộ gì, Huyền giai bất chợt đột nhiên tăng mạnh, đuổi xa Lam sư tỷ rất nhiều. Hiện tại các nàng bắt đầu ngông cuồng, muốn tìm chúng ta gây phiền phức! Thật là khiến người ta nổi giận!”

“Nàng chính là Lam sư tỷ của các ngươi?” tầm mắt Vân Khê rơi vào nữ tử đứng đầu Thanh chữ đường, nàng lãnh diễm cao quý nhưng không mất đi vẻ quyến rũ, đối mặt với khiêu khích của đám người Hồng Tụ đảng, lại thủy chung trấn tĩnh ứng phó, không hề hiển lộ một chút tâm phù khí táo*(ý nói không hề giận dữ, mất bình tĩnh). Một nữ tử như vậy, đích xác là một nhân vật, khó trách nàng có thể trở thành người đứng đầu của một đảng.

Vân Khê cùng Thanh Hà đứng bên cạnh, lẳng lặng ngắm nhìn.

Nữ tử đứng đầu của Hồng Tụ đảng cũng là trầm mặc không nói lời nào, song đáy mắt khinh miệt để hiện rõ nội tâm của chủ nhân nó, không sai, nàng chính là tới đây gây phiền phức. Thật vất vả mới có cơ hội trở mình, nàng tuyệt đối sẽ hết sức sử tận dụng!

“Lam sư tỷ, các nàng thật là quá đáng! Mọi việc đều theo quy củ thứ tự trước sau, các nàng cư nhiên bá đạo*(làm mọi việc theo ý mình, không thèm quan tâm đến thứ khác) như thế, bất tuân quy củ không nói, còn dám khiêu khích chúng ta, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!” Thu sư tỷ trải qua hai ngày luyện tập ở núi Âm Thi, cỗ sát khí trên người vẫn tồn tại như cũ, khí thế bức người.

“Chỉ bằng ngươi, một Thiên Huyền nho nhỏ cũng dám ở trước mặt ta càn rỡ? Vậy trước tiên ta sẽ giáo huấn nữ nhân vô tri*(ý chỉ ngu ngốc á) như ngươi một chút!” Thủ lĩnh của đối phương vừa động, một chưởng đột nhiên đánh ra, chân khí bão táp như nước thủy triều, khắp nơi đều là chưởng ảnh, giống như một ngọn núi khổng lồ áp về phía Thu sư tỷ.

“Biết sự chênh lệch giữa Thần huyền và Thiên Huyền không? Đây chính là sự chênh lệch!” Trên gương mặt nàng bắn ánh sáng, đáy mắt tràn đầy sát cơ, châm biếm liên tục.

Thu sư tỷ sớm đã có chuẩn bị, song đối mặt với chưởng lực cường đại như thế, tay chân nàng mất tự chủ lui về phía sau. Mặt nàng trở nên cực kì khó coi, đúng vậy, chênh lệch giữa Thần huyền và Thiên Huyền, không thể nào dễ dàng tan biến đi được, nhưng, một đạo kiếm này nếu không xuất ra, sẽ rất khó mà giải trừ nỗi hận trong lòng nàng!

Chân nàng tức khắc phanh lại, lại tiếp tục dùng kiếm trên tay hướng

về phía đối phương mà đâm tới, mang theo ngọc thạch câu phẫn*(thị phi bất minh) xu thế!

Dũng giả vô cụ*(kẻ dũng cảm thì không hề sợ hãi)!

“Muốn chết!” tay phải vừa động, lại là chưởng ảnh liên tiếp công kích tới, sức mạnh tựa như bài sơn đảo hải*(dời núi đắp biển) hướng tới Thu sư tỷ, sát khí hùng hậu, như phá núi chém thạch.

Thu sư tỷ kinh hãi, kiếm của nàng bị trắng trợn chặn lại, trường kiếm uống lượn thành con rắn, cuối cùng tạo thành phản lực, đem nàng nặng nề bắn văng ra phía xa.

Đối phương làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho nàng? Khóe miệng liên tục cười lạnh, hàn quang chợt loé, đối phương lộ ra kiếm ngọc, nhất cử đâm về phía Thu sư tỷ!

Thu sư tỷ chính là phụ tá đắc lực của Tần Lam, là nhân vật tương đối trọng yêu ở Thanh Chữ đường, diệt trừ nàng, chính là diệt trừ một thế lực ở Thanh Chữ đường, đối với Hồng Tụ đảng mà nói tuyệt đối có lợi vô hại. Đáy mắt nàng hiện lên sát khí, thế kiếm càng hung hiểm hơn lớn trước, hàn quang bắn ra bốn phía!

“Dừng tay!” Tần Lam lên tiếng, cũng rút bội kiếm bên hông ra, phi thân từ phía sau đâm về phía đối phương.

Thanh Chữ đường tỷ muội xung quanh thở phào một hơi, rối rít đổ mồ hôi thay Thu sư tỷ.

Hồng Tụ đảng tỷ muội thì đắc ý cười lạnh, đúng là một người đắc đạo gà chó cũng lên trời, thủ lĩnh của các nàng thăng cấp, các nàng cũng hãnh diện theo, trong lòng rối rít ủng hộ đại sư tỷ, hy vọng nàng có thể giết chết Thu sư tỷ, phát dương quang đại uy danh của Hồng

Tụ đảng chúng ta.

Sau khi có kiếm đâm tới, nhưng thủ lĩnh của Hồng Tụ đảng lại không hề lo sợ, mục tiêu nhắm thẳng vào Thu sư tỷ, thề phải đem nàng đưa vào chỗ chết. Thật là một nữ nhân ác độc tàn nhẫn!

Vân Khê không biết là nên khen nàng mưu kế cao thâm, hay là nên khen nàng lòng dạ độc ác, cổ tay trong áo khẽ chuyển, nàng bất động thanh sắc đánh vào lưng đối phương một cỗ Huyền lực vô hình, cỗ Huyền lực này tuy không nguy hại tới tánh mạng của nàng, nhưng có thể làm chậm tốc độ của nàng, khiến Tần Lam có cơ hội đuổi kịp.

“Ân.” Đối phương hừ nhẹ một tiếng, thân thể cứng lại, quả nhiên tốc độ đã chậm đi rất nhiều. Trên mặt nàng tràn đầy thần sắc kinh ngạc, vô luận thế nào cũng nghĩ không ra Tần Lam kia làm sao có thể thi triển thủ đoạn thần không biết quỷ không hay.

Tần Lam cũng khẽ kinh ngạc, không biết tốc độ của đối phương vì sao đột nhiên chậm lại, nàng mâu quang khẽ phát sáng, cổ tay nhẹ chuyển động, mũi kiếm thuận thế mà đi, lướt ngang qua cổ của đối phương.

Thời gian tại thời khắc này đều dừng lại.

Hoa lệ nghịch chuyển!

Thu sư tỷ điều chỉnh tốt tâm trạng, vững vàng đáp xuống đất. Tần Lam cùng thủ lĩnh bên đối phương cũng đồng thời đáp xuống đất, mà kiếm của Thái Lam tựa như sinh trưởng ở cổ của đối phương, không hề nhúc nhích.

Song phương các thần sắc nhất thời nghịch chuyển.

“Lam sư tỷ! Lam sư tỷ! Lam sư tỷ!” bọn tỷ muội của Thanh chữ đường sôi trào.

“Không thể nào! việc này không thể nào!” Gương mặt của thủ lĩnh đối phương tràn đầy sự bất ngờ, quay đầu lại nhìn chằm chằm Tần Lam, ” vừa rồi nhất định có người âm thầm giúp ngươi, nếu không ta không thể nào thua được! Tần Lam, ngươi thật bỉ ổi! Có bản lãnh chúng ta đấu một cuộc tỷ thí công bằng!”

Tần Lam ánh mắt lóe lên, dư quang nhẹ nhàng từ trong đám người quét qua, kì thật trong lòng nàng cũng cảm thấy nghi ngờ, bất quá bây giờ không phải là lúc truy cứu. Nàng lãnh ngạo cười một tiếng, nói:”Sắp tới chính cuộc thi niên cấp của học viện, nếu ngươi cảm thấy không phục, trong cuộc thi đó chúng ta cũng có thể tranh tài phân cao thấp. Chẳng qua, trước khi đó ngươi còn dẫn người đến đây khiêu khích, thì đừng trách ta tại sao không giống như hôm nay hạ thủ lưu tình! Nàng thu hồi trường kiếm, nhướng cao lông mày, hướng về phía đối phương phun ra một chữ:”Cút*(chữ này lúc nói mạnh quá văng nước miếng ra á =]])!”

Vẻ mặt đối phương đỏ lên, vừa thẹn vừa giận, không ngờ hôm nay lại bị bẽ mặt trước đám tỷ muội*(nước miếng văng vào mặt à:D), khẩu khí này nàng vô luận thế nào đều nuốt không trôi, nàng lạnh lùng nhìn chằm chằm Tần Lam, tầm mắt lại phiêu hốt*(ý chỉ ánh mắt lơ lãng nhìn lướt qua) xẹt qua đám người của Thanh Chữ đường, nàng hồ nghi lắc đầu, không tin vị cao nhân kia lại âm thầm núp trong đó, tầm mắt lại xẹt qua những góc khác của Diễn Võ đường, đáy lòng nàng đổ mồ hôi lạnh, sợ vị cao thủ kia lại âm thầm xuất thủ với nàng lần nữa. Ân! nghĩ vậy, nàng quyết định đem đám tỷ muội của mình vội vàng rời khỏi Diễn Võ đường.

Người của Hồng Tụ đảng rốt cục cũng rời đi, Tần Lam quay đầu,

nhìn về phía tỷ muội của Thanh chữ đường, tầm mắt của nàng rất nhanh khóa trên người Vân Khê, khẽ cau mày, hỏi: “Nàng là ai?”

“Lam sư tỷ, nàng là Vân tỷ tỷ, là cao thủ mà bọn muội gặp ở Âm Thi sơn. Nàng lợi hại hơn …”

Thanh Hà còn muốn nói tiếp, Vân Khê kéo kéo góc áo, ngăn trở nàng.

“Ta tên là Vân Khê, nay theo các tỷ muội của Thanh chữ đường là do có chuyện muốn thỉnh giáo Lam cô nương.”

Ánh mắt Thái Lam yên lặng nhìn nàng, làm một động tác mời:” nơi này không tiện nói chuyện, thỉnh đến chỗ của ta.”

“Mọi người cũng mệt mỏi rồi, hãy quay về nghỉ ngơi đi.” Nói xong, nàng đi phía trước dẫn đường, dẫn Vân Khê đến chỗ ở của nàng, đồng hành*(đi cùng) còn có Thu sư tỷ cùng mấy vị Thiên Huyền cao thủ, đám người Thanh Hà do là tân nhập môn nên không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn trở về chỗ ở của mình.

Tần Lam chính vừa mới tấn thăng làm Thần huyền đường học sinh, mỗi vị Thần huyền đường học sinh đều có nơi ở của riêng mình, hơn nữa chỗ ở của mỗi vị Thần huyền đường học sinh đều cách nhau khá xa, để cho học sinh có không gian độc lập riêng tư. Bên trong nơi cư ngụ của bọn họ có lâu thai đình các*(Lâu: kiến trúc cao tầng – Thai: ban công – Đình: mái đình vv… hay cái gì đó đại loại như vậy – Các: thông thường chỉ những loại kiến trúc vừa có thể nghỉ ngơi, vui chơi các loại), vườn hoa, và Võ trường độc lập của riêng mình, hoàn cảnh ưu nhã thư thích*(thoải mái+thích hợp), trừ những thứ đó ra, mỗi người còn có một gian mật thất dùng để bế quan, một khi tiến vào trong mật thất, có thể cùng ngoại giới*(bên ngoài) hoàn toàn ngăn cách, trong mật thất thiết kế trận pháp, người ở ngoài căn bản

không thể tự tiện xông vào, quấy rầy đến người bên trong tu luyện. Về phần trong mật thất, còn có ẩn chứa bí mật khác, những thứ này không cần nói tỉ mĩ, tóm lại học viện đối với những cao thủ Thần huyền trở lên đều bồi dưỡng rất kỹ càng, hao tốn không ít tâm lực, cho nên ai nấy đều muốn có thể thăng lên làm Thần huyền trở lên, để có thể hưởng thụ tôn vinh này.

“Vân cô nương, thỉnh!”

Tần Lam cho lui những người khác, chỉ còn lại Thu sư tỷ cùng các nàng hai người trong phòng.

Thu sư tỷ trước tiên mở miệng nói:”Lam sư tỷ, lần này chúng ta đến Âm Thi sơn mạch lịch luyện*(trải qua luyện tập), đã phiền Vân cô nương tương trợ, thu hoạch được khá nhiều, cũng không có thành viên nào thương vong, cũng không thiếu tỷ muội trong lần lịch luyện này tấn chức, có thể nói chuyến đi này không tệ.”

Tần Lam tỉ mỉ quan sát Vân Khê, sau đó đứng dậy, hướng với nàng chắp tay, đáp tạ nói:”Đa tạ cô nương ra tay giúp đỡ, ta đại biểu mọi người của Thanh chữ đường cảm tạ cô nương viện thủ chi tình*(ân tình giúp đỡ).”

“Không có gì.” Vân Khê nhìn thấy sự chân thành trong mắt nàng, cười một tiếng cho qua.

“Cô nương hẳn không phải là học sinh của học viện Vạn Hoàng?” tầm mắt Tần Lam rơi vào xiêm y trên người Vân Khê, tuy nói là đây là y phục thống nhất của học viện Vạn Hoàng, nhưng mỗi học sinh của mỗi đảng phái đều có kí hiệu của riêng mình, cho nên nàng vừa liếc mắt một cái liền nhận ra nguồn gốc của kiện y này*(ý nói tuy y phục của học viện này phát cho hs đều là y chang nhau, nhưng vì sợ nhầm lẫn nên mỗi đảng phái đều thiết kế 1 ký hiệu của riêng mình

[đừng hiểu lầm là mỗi hs đều có ký hiệu khác nhau nha, làm vậy sao nhớ hết:D], bộ y phục này do Thanh Hà cho Khê tỷ nên có ký hiệu của Thanh Chữ đường trong khi Khê tỷ chưa gia nhập nhóm này nên Lam sư tỷ này mới nhận ra được).

“Lam sư tỷ, Vân cô nương nàng” Thu sư tỷ có chút lo lắng, muốn thay nàng nói đỡ, Vân Khê tự mình mở miệng, Nói:” ta không phải là học sinh của học viện Vạn Hoàng, chỉ là trong lúc vô tình xuất hiện ở Âm Thi sơn mạch, đây cũng nguyên nhân ta muốn tìm Lam cô nương giúp đỡ, ta muốn biết tại sao mình lại xuất hiện ở nơi này, còn thân nhân của ta đã đi đâu.”

Thái Lam cùng Thu sư tỷ hai người liếc mắt nhìn nhau, trong ánh mắt lẫn nhau đều xuất hiện kinh ngạc.

“Vân cô nương muốn biết cái gì, cứ nói đừng ngại, chỉ cần là ta biết được, nhất định tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẫn*(biết sẽ nói, nói tất sẽ không giấu giếm điều gì).” Tần Lam hiển nhiên đã xác nhận, Vân Khê chính là người lúc trước đã âm thầm xuất thủ tương trợ, nàng mới có thể hù doạ đám người của Hồng Tụ đảng, hơn nữa nàng lại đối với Thanh Chữ đường các nàng có ơn, cho nên nàng nên mang theo hoài ân chi tâm để báo đáp Vân Khê.

Vân Khê trầm ngâm chốc lát, hạ giọng nói:” Ta muốn biết liên hệ giữa Ngạo Thiên đại lục cùng Long Tường đại lục, nhất là mấy năm trước thậm chí là mấy trăm năm, vài ngàn năm lúc trước, hai đại lục phát sinh qua điều gì, lịch sử tại sao lại không ghi lại.”

Nàng đổi loại phương thức hỏi thăm khác, bởi vì nếu để đối phương biết chính mình đến từ Ngạo Thiên đại lục, nói không chừng sẽ gây ra tai hoạ gì đó, cái này không phải là không tin tưởng đối phương, mà chuyện này thực sự quá nhạy cảm, nàng phải cẩn thận.

Tần Lam nghe vậy sau, lập tức lộ ra vẻ nghi hoặc, nàng lẳng lặng suy tư một lát, ánh mắt đột nhiên sáng lên:”Mặc dù ta không biết những thứ này, bất quá ta lại biết có một nơi có thể tra được những gì ngươi muốn biết.

“Ở đâu?” Vân Khê vui mừng.

Tần Lam suy nghĩ một chút, dùng hết sức trịnh trọng nói ra ba chữ: “Tàng Thư Các!”

Lúc này vân phá nguyệt khai*(mây trôi đi để lộ ánh trăng), thanh huy vô hạn*(cực kỳ sáng chói), một thân ảnh màu đen bị ánh trăng lơ lãng phát hoạ, nhẹ nhàng chạy về hướng Tàng Thư Các phía tây đỉnh núi.

Tàng Thư Các của học viện Vạn Hoàng được xây rất xảo diệu, nó độc lập trên nhai, cùng với các kiến trúc khác ngăn cách hoàn toàn, bởi vì vị trí của nó, cao vút trong mây, mây mù lượn lờ xung quanh, trừ phi là cao thủ Huyền tôn trở lên, nếu không rất khó đến đó.

Cũng bởi vì lý do này, cho nên bốn phía Tàng Thư Các đều rất ít người trông chừng, bởi vì học sinh từ Huyền tôn trở xuống căn bản không có khả năng leo lên núi, mà học sinh từ Huyền tôn trở lên đều có thể tự do ra vào Tàng Thư Các, nếu đã như vậy, trừ phi là người trông chừng Tàng Thư Các cũng là cao thủ Huyền tôn chi cảnh trở lên, nếu không để người bình thường trông chừng chắc cũng không trông chừng được cái gì cả.

Lúc Tần Lam nói tới Tàng Thư Các, trong lòng cũng có chút lo lắng, bất quá nàng cũng muốn xem thực lực của Vân Khê một chút, cho nên mới đem bản đồ của Tàng Thư Các nói cho nàng biết.

Ánh trăng cách mây mù, một tầng một tầng trôi đi, lơ lửng dưới chân

hắc y nhân. Thanh ảnh người nọ linh hoạt, bước đi nhẹ nhàng, một thân áo đen cùng bóng đêm hòa hợp một chỗ, gió đêm thổi lất phất tay áo cùng mái tóc đen của nàng, tạo nên một loại mùi vị thánh khiết và thần bí.

Vân Khê tháo xuống mặt nạ, thần thức khoếch tán ra, cũng không phát hiện hơi thở của ai. Đuôi lông mày của nàng theo thói quen liền nhướng nhẹ một cái, liếc mắt liền tiến vào tầng bảy của Tàng Thư Các.

Vừa mới bước vào, mùi sách liền phả vào mặt, mang theo một loại hơi thở cổ xưa, khiến người ta sinh ra một loại kính trọng.

Nàng không dám đốt hỏa điệp, chỉ lấy ra một viên Dạ Minh Châu, chiếu sáng một phần đất nhỏ, một đường hướng về phía trước.

Tàng Thư Các được quét dọn rất sạch sẽ, không nhiễm chút bụi, từng dãy sách đều được xếp gọn gàng ngăn nắp. Nàng bước tới gần một giá sách xem xét một phen, không khỏi đbị kiến thức trước mắt làm rung động.

Không hổ là học viện có vạn niên lịch sử*(lịch sử mấy ngàn năm), sự phong phú trong tàng thư của nó, nội dung bên trong tri thức lại liên miên vô hạn, đủ để khiến nàng bái phục. Nàng vừa nhìn qua hàng này liền nhận ra nội dung chủ yếu của tàng thư liên quan đến sơ cấp tu luyện pháp môn Huyền khí, mặc dù chỉ là sơ cấp pháp môn tu luyện, nhưng trong đó bao hàm toàn diện, đem tất cả phương pháp tu luyện Huyền khí nguyên lý cùng tăng nhanh Huyền khí như thế nào trình bày được hết sức tường tận, mặt khác còn liên quan đến quá trình tu luyện xuất hiện tình trạng khác thường cùng nguyên lý sửa chữa đúng lúc*(e hèm! ta kiến thức tài mọn nên chỉ có thể dịch chữ chứ không thể dịch nghĩa được).

Vân Khê tiện tay chọn lấy vài quyển sách, đại khái lật vài trang, liền thu hoạch được không ít, đối với tu luyện huyền khí có thêm kiến thức mới. Nếu căn cứ vào cuốn sách này làm sách giáo khoa, bất cứ ai trên đời này, chỉ sợ cho dù hắn không có tư chất, vẫn có thể tu luyện Huyền khí thành công, đây tuyệt đối là một quyển sách giáo khoa hết sức có giá trị.

Trong lòng đang âm thầm cảm thán, ngoài cửa đột nhiên nổi lên một trận gió, Vân Khê giật mình thu hồi Dạ Minh Châu, lắc mình trốn trong chỗ tối*(hehe! tâm có quỷ à?).

Ân? Không có ai?

Nhất định là gió ban đêm trên núi gây ra!

Vì lý do an toàn, Vân Khê tiếp tục ẩn núp tại chỗ tối, cho đến nửa canh giờ sau, vẫn không có động tĩnh gì như cũ, nàng lúc này mới lấy Dạ Minh Châu ra lần nữa, tiếp tục xem xét giá sách trước mặt.

Số sách trên lầu một của Tàng Thư Các, phần lớn đều là bí kíp sơ cấp tu luyện cùng một ít cơ sở kiếm pháp, quyền pháp, cước pháp, tuy rằng ứng hữu tận hữu*(nên có đều có), ngũ hoa bát môn*(đây là tên của một trận binh pháp thời cổ đại, ta sẽ không nhắc gì nhiều, ở đây ý của nó muốn nói sự việc phức tạp, biến hoá vô lường), nhưng phần lớn chỉ thích hợp cho người tu luyện Thần huyền trở xuống, đến cảnh giới hiện nay của Vân Khê, cũng không giúp ích được bao nhiêu. Nàng hướng về phía cầu thang, tiếp tục leo lên tầng tiếp theo.

“Lạc Nhật kiếm pháp, Ti Vũ Lưu Hoa kiếm pháp, Thiên Diệp kiếm pháp, Tứ Qúy kiếm pháp... Đoạt hồn kiếm trận, Thất Tinh kiếm trận, huyết hồn đại trận,.....*(ta bó bó bó……. chiếu =]])

Vân Khê càng đọc xuống dưới, càng cảm thấy kinh sợ, thì ra thế gian

này lại có nhiều kiếm pháp, kiệm trận như vậy, nàng bây giờ thật là cô lậu quả văn*(kiến thức nông cạn) rồi.

Số bí kíp ở Tầng thứ hai cũng thích hợp cho cao thủ Thần huyền trở lên tu luyện, so với bí kíp của tầng thứ nhất cao thâm hơn rất là nhiều, nhưng vẫn không thể hấp dẫn sự chú ý của Vân Khê. Nàng tiếp tục men theo thang lầu đi lên, nàng tin tưởng càng đi lên, những bí kíp kia nhất định càng lợi hại.

“Ân.” ở một nơi nào đó không xa, một tiếng hừ nho nhỏ từ không khí nhẹ nhàng truyền tới, rơi vào tai Vân Khê.

Ân? Lại có người?

Vì sao lúc nãy nàng sử dụng thần thức lại không cảm giác được?

Như vậy chỉ có một câu trả lời, Huyền giai đối phương nhất định là so với mình cao hơn rất là nhiều.

Theo bản năng, ý niệm đầu tiên của Vân Khê, chính là xoay người bỏ chạy. Vừa mới bước một bước, nàng liền dừng lại, bởi vì âm thanh của đối phương nghe có vẻ thống khổ.

Xuất phát từ sự tò mò, nàng liền mang mặt nạ lên mặt, theo nơi phát ra thanh âm từng bước mà đến gần.

Ánh trăng nhàn nhạt từ khe cửa sổ lọt vào, chiếu vào một gương mặt nam tử, nam tử niên kỉ kỷ đại khái chừng hai bảy hai tám tuổi, hắn không phải là cái loại nam tử vừa mới thấy lần đầu tiên liền có mỹ cảm, ngược lại, ấn tượng đầu tiên cho người ta, chính là khí phách cường tráng của thiết hán*(thiết: sắt, đồng – hán: nam tử hán). Đường viền trên gương mặt hắn rất rõ ràng, ngũ quan kiên nghị tựa như điêu khắc, trên trán mang theo dương cương khí phách dị

thường, chẳng qua là hiện tại hắn lại nhắm chặt hai mắt lại, mím chặt lấy đôi môi và lông mày, hiển lộ ra sự thống khổ của hắn.

Thân thể của hắn chung quanh có nhàn nhạt ánh huỳnh quang quay chung quanh, mang theo hơi thở thánh khiết, nhưng có một tia màu đỏ kinh dị hơi thở đan vào ở trong đó, bao hàm mấy phần tà ác mùi vị.

Không tốt! Sợ rằng hắn trong lúc đột phá Huyền quan*(chuẩn bị tấn thăng đấy), đã bị tẩu hỏa nhập ma rồi.

Bây giờ nếu không có người giúp hắn giúp một tay, hắn không chết, cũng sẽ nổi điên, trở thành sát nhân cuồng ma.

Có nên giúp hắn không?

Trong lòng Vân Khê do dự, một là không rõ ràng lai lịch đối phương, tùy tiện xuất thủ cứu giúp, vạn nhất đối phương tâm tư ác độc, ngược lại cắn nàng một ngụm, đem nàng giao cho học viện Vạn Hoàng, cho nàng một cái tội tự ý xông vào Tàng Thư Các, vậy nàng chẳng phải sẽ gặp xui xẻo sao?

Nhưng thấy chết mà không cứu, vạn nhất hắn không chết, ngược lại nổi điên, biến thành sát nhân cuồng ma, nàng lại càng không có mạng xuống núi.

Rốt cuộc có cứu hay không? Đó là một vấn đề.

Vân Khê đứng trước mặt hắn, quan sát hắn hồi lâu, trong lòng vẫn do dự.

Thôi đi, nàng đừng nên xen vào việc của người khác, trên đời này thiếu đi một cao thủ, xem như mất đi một phần nguy hiểm, vậy chẳng

phải là tốt hơn sao? Nàng không có bỏ đá xuống giếng, thừa dịp hắn tẩu hỏa nhập ma, cho hắn một chưởng, cũng không tệ lắm rồi.

“Muội muội, không nên đến gần, nguy hiểm!”

“Muội muội”

“Muội muội”

Từng tiếng gào thét thê lương từ miệng nam tử phát ra, hắn đã tiến trong ảo ảnh, đây là dấu hiệu của việc trước lúc tẩu hỏa nhập ma.

Tiếng hô của nam tử khiến Vân khê đang chuẩn bị xoay người rời đi dừng lại cước bộ, nơi nào đó ở đáy lòng bỗng nhiên trở nên mềm mại, nghe được hắn xé thanh kiệt lực gọi muội muội của mình, làm cho nàng liên tưởng đến hài tử cùng trượng phu của mình. Chuyện đau khổ nhất trên thế gian này, chính là cốt nhục phân li, một người coi trọng tình thân như thế, làm sao có thể xấu xa được? Ánh mắt nàng chớp động, phát ra một đạo ánh sáng kiên nghị, liền phi thân ra sau hắn, đem một cỗ Huyền lực rót vào yếu huyệt sau cổ hắn. Oa! Huyền lực thật hùng hậu*(chỉ Huyền lực của hắn chứ không phải sức mạnh của Khê tỷ đánh vào nha)!

Huyền lực của Vân Khê vừa mới đưa vào cơ thể đối phương, liền lập tức phát hiện mâu thuẫn, cỗ Huyền lực tựa như một vũng nước nhỏ, dung nhập vào biển rộng mênh mông của đến đối phương, rất nhanh đã bị hoàn toàn chôn vùi.

Vân Khê ngạc nhiên trợn to cả mắt, thực lực thế nào, mới có thể có sức mạnh hùng hậu như thế?

Rốt cuộc người này là ai? Cư nhiên lại cường đại đến thế?

“Ta liền không tin tà vậy!” Vân Khê cắn răng, gia tăng thêm sức mạnh cho Huyền lực trên tay, xông thẳng vào yếu huyệt hắn, cỗ Huyền lực này tựa như một con du long*(cái con rồng dài dài a) du hành trong tứ chi bách hài của đối phương, nhưng trong quá trình du hành cũng không ngừng bị Huyền lực hắn cắn nuốt.

Mồ hôi từ trán rơi xuống ngày càng nhiều, Vân Khê cảm thấy hết sức mệt mỏi, chỉ tiếc hiện tại nàng đã lên phải thuyền giặc, không còn cách nào rút lui. Nếu giờ phút này rút lui, nàng cũng chỉ có thể cùng hắn đồng quy vu tận thôi.

“Mẹ kiếp! Liều thôi!” Vân Khê âm thầm thúc dục sức mạnh của thần khí, lực lượng cường đại quán thâu tiến vào, từ từ đổi khách làm chủ, rốt cục đem Huyền lực hùng hậu đối phương từ từ chèn xuống.

Vẻ thống khổ trên mặt nam tử từ từ yếu bớt, hắn tựa hồ đã khôi phục thần thức, hai tay điểm huyệt trên người mình, khơi thông kinh mạch... Từ từ, một cỗ nhiệt lực màu đỏ từ từ dâng trào lên mặt của hắn, hắn muốn tấn chức rồi!

Vân Khê cảm giác đuộc, liền tranh thủ lực lượng rút lui.

“Ha!”

Tiếng hô đinh tai nhức óc từ miệng nam tử phát ra, cả Tàng Thư Các sáng ngời, ngọn núi cũng khẽ đung đưa, dư âm từng chút từng chút khuếch tán ra, truyền rất xa rất xa.

Các trưởng lão cùng các học sinh của học viện bị âm thanh này khiến cho thức tỉnh, đưa mắt nhìn về phía Tàng Thư Các, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Chỉ có mấy trưởng lão có tư cách lão đạo*(chắc nói người có quyền+mạnh) mới biết rõ ngọn nguồn, mọi người thần bí liếc mắt nhìn nhau, nhất tề lộ ra nụ cười mừng rỡ.

“Tốt! Tốt! Nhất định là Chiến Thiên Dực đột phá Huyền Tôn tam phẩm rồi!”

“Dựa vào thiên phú của Thiên Dực, học sinh có tiền đồ nhất thực lực hùng hậu nhất của học viện Vạn Hoàng chúng ta, chính là niềm tự hào của chúng ta! Để khi đến ngày tỷ võ của thập đại học viện, học viện chúng ta nhất định sẽ lấy lại sự hãnh diện, để những học viện khác quát mục tương đãi*(thay đổi cách nhìn)!”

“Đi! Đi Tàng Thư Các xem một chút!”

Không chỉ các trưởng lão kích động, những học sinh của Chí Tôn điện cũng sôi trào, mọi người đưa mắt nhìn về phía Tàng Thư Các, lộ ra thần sắc ngưng động hoặc kích động, trong đó cũng có người thầm mắng.

“Chiến Thiên Dực, cái tên yêu nghiệt này*(sặc! làm như ảnh quốc sắc thiên hương không bằng ==”)! Lại tấn chức nữa rồi! Còn muốn các huynh đệ như chúng ta sống nữa không?” Nói xong, hắn phi thân theo phương hướng Tàng Thư Các chạy đi, mắng vẫn mắng, chúc mừng vẫn chúc mừng.

Cũng có người ngưng mắt nhìn cái hướng kia, đáy mắt u ám, đều là học sinh Huyền tôn chi cảnh trở lên, có người so với mình giỏi hơn, tuyệt không phải chuyện tốt. Một loại cảm giác cấp bách đột nhiên lan tràn, phần lớn số người đều lựa chọn trốn vào mật thất của mình, liều mạng tu luyện, hy vọng có một ngày đuổi kịp Chiến Thiên Dực, đệ nhất cao thủ của học viện Vạn Hoàng!

Trong Tàng Thư Các, Chiến Thiên Dực từ từ thu liễm hơi thở trên người mình, bình tĩnh trở lại. Khi hắn hoàn hồn, muốn tìm người lúc nãy giúp hắn vượt qua cửa ải, nhưng bóng dáng của người đó đâu

còn ở đây?

Hắn”Di” một tiếng, sợ hãi than về tốc độ của đối phương, hắn chỉ vừa phí chút thời gian tấn chức, đối phương liền biến mất ngay, thật đúng là quá nhanh rồi!

Những người nguyện làm việc tốt không nói tên, thật là ít lại càng ít.

Chiến Thiên Dực đứng dậy, hít sâu vài khẩu khí, trong không khí vẫn còn lưu lại mấy phần hương thơm nhẹ của nữ tử ấy. Hắn nhướng mày, lộ ra vẻ nghi hoặc, rốt cuộc ai là người đã giúp hắn đây?

Trong học viện Vạn Hoàng, có thể đi lên đây, tới Tàng Thư Các này, nhất định có Huyền giai là Huyền tôn trở lên. Hương thơm đó tựa như thanh tân di nhân*(làm người ta sảng khoái), không thể nào đến từ những nữ nhân trưởng lão được, khả năng duy nhất, người này là học sinh đến từ học viện Vạn Hoàng. Nữ học sinh có thực lực Huyền tôn chi cảnh trở lên, nhìn chung cả học viện, cũng là chỉ có ba người, vậy là ai trong đó đây?

Tỷ muội Mục Tiêu Tiêu, Mục Tương Tương?

Hắn đột nhiên lắc đầu, nhớ tới bộ dáng chanh chua của hai tỷ muội kia, đánh chết hắn cũng không tin hai người sẽ xuất thủ giúp hắn, không thừa dịp hắn tẩu hoả nhập ma cho thêm hắn một đao coi như là tốt lắm rồi.

Trừ các nàng hai tỷ muội, còn lại chỉ có...

Ánh mắt hắn đột nhiên sáng lên, chẳng lẽ là nàng?

Hắn khẽ híp mắt, mặc dù trong lòng vẫn còn nghi vấn, nếu để hắn tin tưởng người cứu hắn chính là hai tỷ muội Mục thị chanh chua kia,

hắn thà tin tưởng khả năng là người thứ ba cứu hắn!

Cũng chỉ có nàng, phù hợp với suy đoán trong lòng hắn nhất.

“Vân Tiên Tử, sau này ngươi do Chiến Thiên Dực ta bảo hộ. Người nào nếu là dám động đến ngươi, Chiến Thiên Dực ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn!” Chiến Thiên Dực hắng giọng cười dài, khí phách dũng cảm, xông thẳng lên trời.

Giờ phút này Vân Khê đang liều mạng chạy xuống núi, nhưng nếu nàng biết công lao của mình bị mang sang cho người khác, nàng nhất định sẽ giận đến tắt thở, chẳng qua, lựa chọn bỏ chạy cũng chính là lựa chọn của nàng, không thể trách ai được.

Ai bảo nàng một mình tự tiện xông vào Tàng Thư Các?

Sau tiếng hô của Chiến Thiên Dực truyền ra, nàng lập tức cảm thấy không ổn, động tĩnh lớn như vậy, nhất định sẽ kinh động đến mọi người. Bằng thực lực của nàng, muốn tránh khỏi đám trưởng lão kia, sợ rằng rất khó, cho nên phương pháp an toàn nhất chính là mau chóng rời đi.

May mà nàng thoát nhanh, khi nàng vừa mới rời khỏi đó không lâu, những lão cổ đổng của học viện liền chạy tới đến dưới chân núi, thời gian chêch lệch cơ hồ chân trước chân sau.

Quyển 4 - Chương 49: Hai Nam Nhân Độc Miệng

Vân Khê lặng lẽ trở lại phòng của Tần Lam, vào gian phòng mà nàng ta chuẩn bị cho nàng, bận rộn cả đêm, nên hiện tại không hề có ý định đi ngủ.

Ngồi trên giường, Vân Khê vội vàng vận chuyển chân khí, rời khỏi Tàng Thư Các, trong đầu của nàng vẫn bảo tồn chút lĩnh ngộ đó, như điện quang hoả thạch, chợt lóe rồi biến mất.

Khi nàng dùng thần thức thăm dò cơ thể của Chiến Thiên Dực, tất cả những loại công pháp trong cơ thể Chiến Thiên Dực, liền nhất nhất khắc sâu vào trong đầu của nàng. Cũng là vào lúc này, nàng mới lĩnh ngộ được, thế nào Khuy Tham thuật*(thuật thăm dò, Khê tỷ dùng để xem bí kíp trong đầu của Dực ca đó).

Khuy thám thuật chính là loại pháp thuật thứ ba trong Tàn Hoa bí lục trong sở ghi lại, nguyên lý cùng phương pháp tu luyện của nó, Vân Khê đã sớm thuộc nằm lòng, chẳng qua nàng một lòng muốn vì Long Thiên Tuyệt sinh thêm một tiểu hài tử, cho nên đến giờ vẫn kéo dài thời gian tu luyện. Nhưng mới vừa lúc nãy, cũng không biết có phải là do sức mạnh của bản thân Chiến Thiên Dực quá mức mạnh mẻ, kích thích nàng thật sâu, ở thời điểm nàng thúc dục sức mạnh Thần Khí, Khuy tham thuật cũng tự nhiên bị thúc dục liễu.

Chỉ tiếc nàng lúc ấy cũng không biết mình lĩnh ngộ được, sau này mới từ từ nhận ra. Hiện tại nàng hối hận không kịp, nhưng nếu cho nàng thêm một cơ hội, nàng nhất định sẽ hảo hảo mà đem công pháp trong cơ thể Chiến Thiên Dực nhất nhất trí nhớ một lần, khó có

được cơ hội giống như lần này, nàng làm sao có thể bỏ qua?

Bất quá, nàng cũng không phải không có thu hoạch, Huyền giai của bản thân Chiến Thiên Dực cao hơn nàng, nàng giống như là một giọt nước nhỏ rong chơi trong biển rộng, chỉ sợ không cách nào xem toàn cảnh, nhưng cũng có thể nhấc lên một gợn sóng nho nhỏ.

Dưới tình huống bình thường, không có ai có thể đến gần cao thủ có Huyền giai cao hơn mình được, cũng chính vì tình huống đặc thù của ngày hôm nay, Vân Khê mới có cơ hội thăm dò và đánh cắp công pháp trong cơ thể của hắn, mặc dù nàng cũng không phải là có lòng đó, nhưng vẫn là để lại ấn tượng.

Trong đầu Vân Khê bỗng nhiên sinh ra một ý niệm kinh người, nếu Khuy thám thuật lợi hại đến như thế, vậy có phải chứng minh, những ngày sau này của nàng đơn giản chỉ cần nghĩ biện pháp lấy Huyền lực thăm dò vào trong cơ thể của cao thủ, liền trực tiếp đánh cắp công pháp của đối phương chăng? Kể từ đó, Huyền giai của nàng không muốn tăng lên cũng khó khăn, bất quá, muốn đem Huyền lực thăm dò cơ thể của cao thủ đâu có thể dễ dàng như vậy được?

Kẻ có Huyền giai so với nàng yếu hơn, căn bản không hề có tác dụng gì, nhưng những người có Huyền giai cao hơn nàng, lại không thể nào ngơ ngác đứng ở nơi đó chờ nàng? Nàng chỉ đành cười khổ một tiếng, vứt bỏ ý niệm không thực tế ra khỏi đầu, tiếp tục chuyên tâm tu luyện. Hiện tại nàng chỉ muốn thừa dịp còn lưu lại một ít lĩnh ngộ lúc nãy, nắm chặt lấy cơ hội, triệt để tiêu hóa những ký ức đó, để bản thân không uổng công mạo hiểm tính mạng khi bị sức mạnh của Thần Khí phản phệ, bận rộn cả người.

Công pháp mà Chiến Thiên Dực tu luyện, cũng là thiên về cương liệt*(mạnh mẽ, ý nói đành cho nam tử luyện [công pháp ở đây cũng phân làm âm dương nữa a]), không quá thích hợp cho nữ tử tu

luyện, nhưng trong đó cũng có vài loại có thể làm cho người ta khuếch trương kinh mạch, đây là công pháp được sử dụng để tăng phần thu nạp linh khí, trước mắt đây cũng là thứ mà nàng cần thiết nhất.

Trên người mang thai, không thể nào giết chóc giống như trước, thông qua chiến đấu có thể đề cao sức mạnh, nhưng cũng có thể thông qua phương pháp đả toạ*(ngồi thiền) để tu luyện và thu nạp linh khí, đề cao thực lực bản thân. Kể từ đó, chẳng những sẽ không ảnh hưởng đến thai nhi, thu nạp được nhiều linh khí, ngược lại có thể khiến cho thai nhi ở nhận đủ linh khí để phát triển.

Trăng lặng mặt trời mọc, bất tri bất giác, đêm đã đạm nhiên trôi đi.

Bình minh ló dạng, mây mù từ từ tản đi.

Bóng râm trên đường, có một đội nhân mã đang chạy như bay, xe ngựa cực kỳ hoa lệ, đội hộ vệ xung quanh đều mang một bộ bạch y, trên là những đường hoa văn tao nhã, làm cho người ta không khỏi suy nghĩ đến nhân vật bên trong xe ngựa có phải đại nhân vật, hay đang vận tải vật phẩm quý giá nào đó.

Bánh xe liên tục chuyển động, để lại một vệt kéo dài thật sâu trên mặt đất ẩm ướt.

Bên trong xe ngựa, mơ hồ truyền ra giọng nói của hai nam tử.

“Phong đệ, lần này hai huynh đệ chúng ta vận chuyển trân bảo đến học viện Vạn Hoàng, trách nhiệm trọng đại, ngàn vạn không thể có bất kỳ sơ xuất nào. Số trân bảo này chính là tài sản riêng của Tam tiểu thư dùng để mua chuộc thế lực, để phát triển tiền đồ của nàng ở học viện Vạn Hoàng kia, hơn nữa, Tam gia còn đích thân chọn lựa riêng cho nàng ba vị cao thủ ngoại tộc đến đây làm bảo tiêu cho

chúng ta, chẳng qua ba vị cao thủ này vì sao đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện? Có phải trên đường gặp phiền toái gì chăng?”

“Tam gia vì sao lựa chọn những tên thủ vệ ngoại tộc này chứ? Cao thủ của Vân tộc chúng ta nhiều như mây, tùy tiện lựa ra một người tới đây cũng xem như là cao thủ đứng đầu, Tam gia cần gì phí tâm tư kia?”

“Chuyện này chẳng lẽ ngươi vẫn không hiểu? Tam gia thương nhất là ái nữ này, một lòng muốn để Tam tiểu thư bộc lộ tài năng của mình trong gia tộc, nhận được sự coi trọng của các trưởng lão, lại không thể để cho người khác nhìn thấu, cho nên mới ngầm vơ vét trân bảo mang đến học viện Vạn Hoàng. Lần này lựa chọn hộ vệ cũng phải chọn những người đến từ nơi khác, tránh khiến cho Đại gia, Nhị gia biết được, đối với bọn họ bắt đầu phòng bị.”

“Đại ca nói rất có lý! Hiện nay Đại gia cùng Nhị gia hai người đấu đá lẫn nhau, chẳng phân biệt trên dưới, Tam gia thao quang ấn hối*(ẩn giấu tài năng), không chen vào trận chiến giữa bọn họ, nhưng vẫn ngấm ngầm bồi dưỡng con gái của mình, hắn mới là người thông minh nhất. Hơn nữa Thiên phú và bản lãnh của Tam tiểu thư, so với những người khác đều không kém, nói không chừng kẻ sau này chấp chưởng Vân tộc, chính là Tam gia đây.”

“Không sai! Nếu nói về thông minh tài trí, Tam tiểu thư của chúng ta không thể thua ở kẻ xếp hạng nhất nhì trong học viện Thiên Long kia, Tam tiểu thư sở dĩ lựa chọn học viện xếp hạng thứ mười này, nhất định là có chủ ý của nàng. Ta có nghe nói cái đó cùng với truyền thuyết của học viện Vạn Hoàng này có liên quan, Tam tiểu thư mưu tính sâu xa, suy tính sự việc như thần, tuyệt không phải kẻ hời hợt.”

“Đó là dĩ nhiên! Bây giờ danh vọng của Tam tiểu thư nàng ở học viện Vạn Hoàng kia như ánh nắng của mặt trời ban trưa, chẳng những

được tôn xưng là Vân Tiên Tử, còn được các trưởng lão của học viện cực kỳ xem trọng và yêu thích, những công tử tiểu thư kia há có thể so với thành tựu của nàng?”

“Đợi sau khi huynh đệ chúng ta gặp được Tam tiểu thư, nhất định sẽ ở lại cố gắng phò tá nàng ta, ngày sau vinh hoa phú quý, hưởng chi vô tận, đây cũng là lý do tại sao cha lại phái hai huynh đệ đích thân áp tải trân bảo này.”

“.....”

Tiếng nói bên trong xe vẫn tiếp tục, lúc này, xe ngựa đột nhiên ngừng lại, hai người liền dừng cuộc nói chuyện.

“Chuyện gì xảy ra?”

Hai huynh đệ vén rèm xe lên, nhìn ra ngoài xe ngựa.

Phía trước, hơn mười tên áo đen bịt mặt, cầm kiếm ngăn ở giữa lộ, sát khí mười phần, lai giả bất thiện*(kẻ đến không hề có ý tốt).

Đám Hộ vệ nhân mã lập tức hiện lên đội ngũ hình quạt, làm tốt phòng ngự.

“Các ngươi là ai? Muốn làm gì?” Người lớn tuổi chính là Vân Khải lớn tiếng quát lên, trong giọng nói thập phần trung khí mơ hồ ẩn chứa một cỗ Huyền lực hùng hậu, gã rõ ràng là một cao thủ Thiên Huyền.

Hắc y nhân đứng đầu miễn cưỡng tiến lên, cười lạnh nói:” Chuyện đã rõ ràng, chúng ta muốn làm cái gì, các ngươi còn không rõ sao? Hãy mau đem trân bảo bên trong để lại, có lẽ ta sẽ tha cho các ngươi một mạng, nếu không nghe lời, vậy đừng trách tại sao chúng ta quá ác độc!”

“Ghê tởm! Các ngươi có bản lãnh hãy báo tên ra, dám đắc tội với người của Vân tộc, các ngươi đã ăn gan hùm mật gấu đi?” Người nói chính là vị nhỏ tuổi hơn – Vân phong*(diễn viên quần chúng thôi, đừng quan tâm), trong lúc nhất thời liền nổi giận, hắn lập tức nhảy xuống xe, rút kiếm chạy tới phía trướcc đoàn xe, cùng đám hắc y nhân kia giằng co.

“Vân tộc? Vân tộc có gì đặc biệt hơn người? Gia gia ta dám ra đây trước giờ chỉ nhận tài không nhận người! Hai người các ngươi thật nhiều chuyện, nếu đã không chịu ngoan ngoãn, vậy đừng trách bọn ta không khách khí.” thủ lĩnh của bọn hắc y nhân liền phất tay, ra lệnh:”Các huynh đệ, thượng!”

Người của hai bên rất nhanh liền lao vào nhau, những hộ vệ của Vân tộc tốt xấu gì cũng là cao thủ Mặc Huyền chi cảnh, thực lực đương nhiên không hề kém, hai huynh đệ Vân Khải cũng là cao thủ Thiên Huyền, nếu hiện tại trước mặt họ là những tên cướp bình thường, bọn họ dư sức chống trả. Chỉ tiếc, bọn cướp hôm nay bọn họ gặp phải đương nhiên không phải tầm thường, mỗi người ít nhất cũng là cao thủ Thiên Huyền đỉnh trở lên, trong đó có ít nhất năm người là Thần huyền cao thủ. Thực lực cách xa đến thế, bọn họ làm sao có thể địch nổi?

“Đại ca, chúng ta gặp phải đối thủ rồi, phải làm sao bây giờ?” Vân phong cố gắng ứng phó công kích của địch nhân, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

“Chết tiệt! Cao thủ Tam gia mời vì sao vẫn chưa tới?” Vân Khải khẽ nguyền rủa một tiếng, hiện tại hắn cơ hồ bị thủ lĩnh đối phương đè đánh, lại không hề cố hết sức, tựa như đang cố ý đang đùa giỡn hắn, khiến hắn giận đến sắc mặt đỏ lên.

“Cao thủ? Các ngươi đừng có mơ, hiện tại sẽ không có cao thủ nào đến cứu các ngươi đâu!” Thủ lĩnh hắc y nhân âm lãnh cười một tiếng, đột nhiên nhanh chóng xoay chuyển trường kiếm trong tay, đâm thẳng về phía cổ họng Vân Khải.

“Đại ca, cẩn thận” Vân phong sợ đến một thân mồ hôi lạnh, hai mắt trợn to, sững sờ, ngẩn người nhìn trường khắc kia hướng về phía cổ họng của huynh trưởng, nhưng bản thân không thể làm được gì.

Lúc này, trong không khí xuất hiện một cỗ Huyền lực chấn động mãnh liệt, một đạo chưởng lực mạnh mẽ từ mặt bên đánh thẳng tới.

“Cưỡng!”

Trường kiếm lên tiếng mà đoạn, gãy thành vài đoạn.

Lại là một trận cuồng phong gào thét, đem tên thủ lĩnh của Hắc y nhân ném đi, bay xa đến chục thước!

Ân?

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, có ba người từ trên trời giáng xuống, tính áp đảo lan tràn, khiến mọi người có mặt ở đây sinh ra ý niệm muốn quỳ rạp xuống cúng bái họ. Ba người này ai ai đều cũng siêu phàm thoát tục, khí chất nghiêm nghị, khiến người ta gặp qua liền không thể nào quên được.

Nhất là người đứng đầu của bọn họ, mặc sắc trường sam*(áo dài màu đen), thân thể tựa như một bức tượng điêu khắc, tuấn mỹ như thiên thần.

Hắn từ đàng xa Lăng Không đi tới. Mỗi một bước Đô đạp ở trong không khí, nhưng như giẫm trên đất bằng.

Vân Khải Vân phong hai huynh đệ thấy thế, đã bị rung động thật sâu, hai người bọn họ ở Vân tộc cũng đã gặp không ít Huyền tôn cao thủ, thậm chí là cao thủ Huyền tôn trở lên, song lại không có kẻ nào mang hơi thở tôn quý đến như thế, loại khí chất này do bẩm sinh mà có, không có bất kỳ ai có thể so sánh cùng hắn.

“Hôm nay coi như số ngươi gặp may! Chúng ta đi!” Thủ lĩnh của bọn hắc y nhân hướng mặc y nam tử quăng đi một cái nhìn quỷ dị, không nói hai lời, liền dẫn bọn thủ hạ vội vàng rút lui.

Hai huynh đệ Vân Khải Vân phong lúc này mới hồi hồn, nhìn bọn hắc y nhân bỏ đi, bọn họ cũng chỉ có thể đánh đến đây thôi, bảo vệ trân bảo mới là việc quan trọng hơn. Hai huynh đệ quay đầu lại, hướng về phía Mặc y nam tử ba người, chắp tay nói: “Đa tạ xuất thủ tương trợ! Xin hỏi ba vị có phải là cao thủ mà Tam gia mời tới?”

Mặc y nam tử khẽ híp mắt, cũng không nói chuyện, chỉ khẽ nhăn mày một cái, phong hoa tuyệt đại.

Hai huynh đệ thấy hắn không nói lời nào, liền cho là mặc định. Bọn họ biết, phàm là cao thủ, bình thường đều có chút cổ quái, cho nên bọn họ cũng không ngại đánh giá hai người phía sau hắn, hai người này cũng là nhân trung chi long*(rồng trong đám người), khí chất không tầm thường, nhất là nam tử mặc áo lam bên trái, đẹp tới nỗi không thể thốt lên lời, thoạt nhìn ánh mắt ôn hòa, mà hơi thở trên người hắn sở phóng ra đủ để khiến bọn họ hít thở không thông.

Hai huynh đệ liếc nhau một cái, đáy mắt lẫn nhau tràn đầy nỗi kinh ngạc, trong lòng thầm nghĩ Tam gia lần này thật đúng vung tiền như rác a. Ân muốn mời cao thủ thực lực cao đến thủ hộ cho bọn họ, không biết phí bao nhiêu ngân lượng đây.

Tầm mắt của hai người lại rời đi nơi khác, rơi vào thân ảnh của người thứ ba, ăn mặc của người này tương đối kỳ lạ, toàn thân trên dưới đều phủ một màu đen, mũ che màu đen, áo màu đen, giày màu đen, ngay cả kiếm cũng là màu đen. Đặc điểm của người này, thật đúng là hiếm thấy, ấn tượng khiến người ta khắc sâu không phải là đồ hắn mặc, mà là túc xác chi khí*(khí chất tiêu điều, xơ xác – ý nói anh này có mùi tử khí a~) trên người hắn phát ra, hồn nhiên thiên thành*(tự nhiên mà có).

Hai huynh đệ lại tiếp tục liếc nhau một cái, lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Nghe Tam gia nói, trong ba vị cao thủ mà hắn mời, có một người trời sinh là tóc trắng, chính là cao thủ đỉnh đỉnh của Quan Trung nổi tiếng, nhưng tại sao trong ba vị lại không có người nào phù hợp với đặc điểm này?”

Phượng mâu*(mắt phượng) của mặc y nam tử khẽ híp lại, ánh mắt chớp động, đang muốn tìm lời giải thích, lúc này, một tiếng nói từ xa bay tới, cắt đứt suy nghĩ của hắn.

“Các ngươi đang tìm ta sao? Đường đường là cao thủ Vân tộc, cư nhiên lại không chịu nổi một kích, cũng khó trách Tam gia muốn mời ta tới làm hộ vệ.”

Một trận gió khẽ lướt qua mặt, một bóng người bỗng nhiên xuất hiện, rơi xuống trước mặt hai huynh đệ.

Những sợi tơ*(tóc nha) màu bạc vũ động giữa không trung, tựa như một bức tranh cực kỳ duy mỹ.

Nam tử bên trong bức tranh tử y ngạo diễm, tuấn dung lãnh mị, khí thế bức người, không hề thua kém với ba người lúc trước, ngược lại mỗi người mỗi vẻ, tao nhã vô hạn.

Lời của tử y nam tử vừa dứt, tầm mắt của mặc y nam tử liền phóng về phía hắn, ánh mắt hung hăng tại không trung chạm vào nhau, tia lửa bắn nhanh!

Lần này hai huynh đệ Vân Khải Vân phong mới yên lòng, bọn họ quả nhiên là cao thủ mà Tam gia mời tới, bất quá vị mặc y nam tử cùng vị tử y nam tử này tựa hồ có chút ân oán, xem nhau không thuận mắt, có lẽ chính là nguyên nhân này, dù sao bọn họ cũng không phải là đồng loạt đến, hơn nữa nhân số so với dự định ban đầu nhiều hơn một người.

Bất quá bọn hắn căn bản không quan tâm những thứ này, mục đích của bọn họ, chính là muốn đem trân bảo thuận lợi mang đến học viện Vạn Hoàng, về phần ba vị cao thủ, hay là bốn vị cao thủ, bọn họ căn bản là không cần quan tâm, hơn nữa cao thủ càng nhiều, hành trình của bọn họ càng thuận lợi.

“Bốn vị, không biết nên xưng hô như thế nào?”

“Tại hạ họ Thiên.” Mặc y nam tử từ từ thu hồi tầm mắt, lạnh lùng nói.

“Họ Hạ.” Tử y nam tử cũng đi theo thu hồi tầm mắt.

“Họ Dạ.” lam y nam tử ôn hòa cười một tiếng.

Cuối cùng tên hắc y nhân kia nghiêng người, tiếp tục giữ vững trầm mặc.

Vân Khải Vân phong hai huynh đệ cười xấu hổ, những người này đâu phải là hộ vệ, rõ ràng chính là bốn pho tượng thần. Hai người suy nghĩ một lát, cuối cùng để bốn tên hộ vệ xuống ngựa, đem chỗ ngựa đó đưa cho bốn người.

“Chư vị cao thủ, chúng ta hãy mau chóng lên đường đi, tranh thủ sớm ngày tới học viện Vạn Hoàng. Khi gặp Tam tiểu thư, nàng nhất định sẽ hảo hảo trọng thưởng cho các vị.”

Mặc y nam tử lạnh lùng lắc ống tay áo, dẫn đầu lên ngựa, động tác cực kỳ anh tuấn xinh đẹp, thưởng tâm duyệt mục.

Ba người còn lại cũng lên ngựa ngay sau đó, chầm chậm đi bên người hắn, bốn người bốn mã ngay cả chào hỏi cũng không nói một tiếng, liền đi trước rồi, quả nhiên là có tính cách (có tính cách? ==” chưa gì mấy ảnh có fans rồi)!

Vân Khải Vân phong hai huynh đệ vội vàng kêu gọi đoàn ngựa đuổi theo bốn người, có bốn người này mở đường, thần quỷ mạc địch* (thần hay quỷ đều không phải kẻ địch), còn kẻ nào dám tới cản đường cướp bóc? Chẳng phải tự mình tìm đường chết ư?

Đội ngũ tiếp tục lên đường, hai con ngựa cầm đầu sóng vai nhau mà đi, mặc y nam tử híp mắt phượng lại, ánh sáng lạnh lẽo liên tục trào lên đáy mắt, tâm tình của hắn có chút khó chịu.

“Tại sao ngươi lại theo bọn ta? Đừng tưởng rằng như vậy, Bổn Tôn sẽ nhận ân tình của ngươi! Chuyện Long Thiên Tuyệt ta muốn làm, không có gì làm không được, cho dù không có ngươi, Bổn Tôn vẫn có thể đạt được mục đích!”

“Tìm người giả thành cướp, lại ra tay trợ giúp, đây chính là cái mà ngươi gọi là mưu kế? Ngươi có từng nghĩ tới, nếu như ba tên cao thủ chân chánh kia vừa vặn chạy tới, ngươi tính thu dọn cục diện như thế nào?” Hách Liên Tử Phong cười lạnh nói, hắn dọc theo đường đi theo đuôi đoàn người của Long Thiên Tuyệt, nếu không xác nhận Vân Khê đang thật sự an toàn, hắn thủy chung không yên

lòng được.

Long Thiên Tuyệt nhướng mày cười lạnh:” Vậy ngươi muốn Bổn Tôn cám ơn ngươi, vì đã giúp Bổn Tôn thanh trừ những tên cao thủ chân chánh kia? Hừ, đừng tưởng rằng Bổn Tôn không biết ngươi vẫn đi theo chúng ta, ngươi tốt nhất không nên ôm ý nghĩ khác thường, cũng không cần tùy ý lạm sát kẻ vô tội, nếu không nghe lời, Bổn Tôn tuyệt đối sẽ không khách khí với ngươi!”

Ánh sáng dưới đáy mắt Hách Liên Tử Phong khẽ loé lên, nheo mắt nói:” Muốn làm gì, là chuyện của ta, không ai có thể ngăn cản! Tóm lại một ngày không nhìn thấy Khê Nhi bình an vô sự, ta sẽ không rời đi.”

“Tự mình đa tình!” khí giận từ mũi Long Thiên Tuyệt phun ra, khinh thường mắng.

“Bụng dạ hẹp hòi!” Hách Liên Tử Phong cũng không hề thua kém.

“Tiểu nhân quấn quít chặt lấy người khác!” Long Thiên Tuyệt cắn răng.

“Tên dấm chua Không có bình phẩm!” Hách Liên Tử Phong phản kích.

“.....”

“.....”

Hai người ngươi một lời ta một câu, lại giống như hai người đàn bà chanh chua không ngừng mắng chửi nhau, Dạ Hàn Nhật cùng Độc Cô Mưu hai người rối rít dắt ngựa, ăn ý rời xa hai người, đối với hai người ngoại trừ việc im lặng thì không thể làm gì khác, nếu không sẽ

bị liên lụy, vì lời nói độc hại của bọn họ.

Huynh đệ Vân Khải Vân phong đang ở bên trong xe ngựa nên không thể nghe được người phía trước đang nói gì, chỉ có thể lờ mờ đoán ra hai người này bất hòa với nhau, riêng từ ánh mắt cừu hận giữa hai người liền có thể nhìn ra. Bất quá như vậy tốt hơn, bọn họ trong lúc nội đấu, cũng tránh cho bọn họ phải ứng phó với mấy pho tượng đại thần này.

Tại sao đoàn người của Long Thiên Tuyệt đột nhiên lại muốn gia nhập vào đội ngũ áp tải của Vân tộc, việc này là do ngày hôm qua khi mà bọn họ đi ngang qua một thị trấn nhỏ, trên đường tình cờ nghe được lời nói của hai huynh đệ. Biết được địa điểm mà họ muốn tới chính là học viện Vạn Hoàng, Long Thiên Tuyệt lúc ấy liền quyết định như vậy.

Long Tường đại lục so Ngạo Thiên đại lục phức tạp hơn nhiều, hắn căn bản không thể ngồi trên Thiên Long, minh mục trương đảm* (ngang nhiên làm việc xấu [ít nhất thì người khác nghĩ vậy:D]) bay đến học viện Vạn Hoàng. Hắn phải tính toán chu toàn, phải làm sao để bản thân chẳng những có thể thuận lợi tới học viện Vạn Hoàng, còn phải suy nghĩ cách làm sao để thành công trà trộn vào đó mà không bị phát hiện*(đừng làm quá lên chứ, cách anh vào đó cũng sock lắm mà), để có thể tìm kiếm tung tích của Vân Khê.

Trong những cách mà hắn nghĩ, cũng có vài ý định cản đường cướp bóc người, tuy thủ đoạn này có vẻ thấp kém một chút, nhưng cũng là cách hữu hiệu nhất, bởi vì, hắn đã thành công. Mặc dù lúc đó cũng xuất hiện vài chuyện ngoài ý muốn, nhưng kết quả cũng làm hắn khá hài lòng.

Long Thiên Tuyệt đối Hách Liên Tử Phong cực kỳ bất mãn, nhưng vì có thể thuận lợi tới học viện Vạn Hoàng, hắn cũng chỉ có thể nhẫn

nại đối phương. Bởi vì dù sao hắn rất khó trong khoảng thời gian ngắn đi tìm một người tóc trắng đến, ai có thể nghĩ vào lúc này, mái tóc màu trắng của Hách Liên Tử Phong thì lại phát huy tác dụng của nó?

Vân Khê trong trạng thái tu luyện, lại bị một trận kinh hô khiến cho thức tỉnh.

“Lam sư tỷ! Có tin tốt! Nghe nói Chiến sư huynh đêm qua tấn chức rồi! Ta nói mà, đêm qua làm sao đột nhiên truyền đến tiếng động lớn như vậy, nguyên lai là chiến sư huynh tấn chức liễu. Ha ha, thật tốt quá! Chiến sư huynh chính là đệ nhất cao thủ của học viện Vạn Hoàng chúng ta, có hắn ở đây, những người của học viện khác chẳng dám coi thường chúng ta nữa.”

“Nhỏ tiếng chút! Vân cô nương còn đang trong phòng nghỉ ngơi a.”

“Nga, ta không phải cố ý, ta chỉ là quá hưng phấn mà thôi. Chiến sư huynh là thần tượng của ta, là người mà ta sùng bái nhất, Huyền giai của hắn thăng thêm một tầng, ta sao có thể không cao hứng cho được?”

“Ngươi a! Thật không biết thẹn! Thích người ta, cũng không cần nói thẳng miệng như vậy!”

“Nào có? Người ta chẳng qua là sùng bái hắn mà thôi...”

Hai người bên ngoài nói đùa, trong lời nói, tựa hồ đối với vị Chiến sư huynh này cực kỳ sùng bái.

Đêm qua tấn chức? Chẳng lẽ là vị nam tử đêm qua nàng gặp ở Tàng Thư Các, chính là vị Chiến sư huynh trong miệng các nàng?

Đệ nhất cao thủ của học viện Vạn hoàng... Xem ra cũng không tệ lắm, nếu như hắn vẫn chưa được tính là đệ nhất cao thủ, nàng mới thực sự khiếp sợ kìa.

Đáng tiếc đêm qua náo loạn đến như vậy, số tư liệu về quan hệ giữa hai đại lục nàng muốn tìm cũng không có cơ hội chạm đến, xem ra nàng phải tìm cơ hội trở lại nơi đó, có lẽ sẽ có thu hoạch chăng.

Lúc này, tiếng gõ cửa truyền đến, ngay sau đó là giọng của Tần Lam:" Vân cô nương, ngươi tỉnh chưa? Ngoài cửa có người tìm ngươi."

Ân?

Vân Khê kinh ngạc, lúc này, là ai tìm nàng? Những người nàng quen biết ở học viện Vạn Hoàng cũng chỉ có mấy người, có thể đếm được trên đầu ngón tay, người sáng sớm tới tìm nàng, là ai vậy? Chẳng lẽ là Mạc Tử Hành?

"Ta sẽ tới sau."

Đợi Vân Khê dạo bước tới cửa ngoài, lại thấy được một người không thể ngờ tới.

Tần Lam cùng Thu sư tỷ hai người đứng ở một bên, cũng dùng ánh mắt kinh ngạc quét về phía Vân Khê và người đó, không thể hiểu được tại sao bọn họ lại quen biết.

"Cố sư huynh, ngài tìm Vân cô nương để làm gì?" Tần Lam lên tiếng, phá vỡ không khí yên tĩnh.

Người từ từ xoay người, khóe miệng kéo nhẹ, lộ ra nụ cười tà mị.

Chân mày Tần Lam không khỏi nhẹ chau lại, đối với bản tính của Cố Mạc Thành, nàng đều rõ ràng. Lúc trước một thời gian ngắn, hắn đều quấn lấy nàng, mặc dù không hề có biểu lộ rõ ràng, nhưng nàng là người thông minh, tự nhiên hiểu dụng tâm của hắn. Vốn cho là hắn hôm nay tới tìm nàng, đang suy tư nên làm thế nào để cự tuyệt hắn, lại không khiến hắn quay về trả thù. Ai ngờ hắn cũng là hướng về phía Vân Khê mà đến, sự nghi ngờ trong nội tâm nàng không ngừng dâng cao, đồng thời cũng lo lắng thay Vân Khê.

Cố Mạc thành hoàn toàn không xem Tần Lam tồn tại, chuyên chú nhìn chăm chăm về phía Vân Khê, nói:" Hôm nay dương quang minh mị, ta muốn mời Vân cô nương đi dạo trong quanh núi một lát, để giải sầu, không biết Vân cô nương có đồng ý chăng?"

Vân Khê nhướng mày, đáy lòng cưỡng chế ý định đánh hắn nằm liệt dưới đất, nhếch môi nói:"Tốt!" Nàng đáp ứng rất sảng khoái, hoàn toàn ngoài ý định của Cố Mạc thành cùng Tần Lam.

Tần Lam âm thầm kéo tay áo của Vân Khê, muốn nhắc nhở nàng, người nam nhân trước mắt không phải là người dễ chọc. Nhất là nữ nhân, nữ nhân nào sau khi cùng hắn thiết lập quan hệ, đều không còn biện pháp thuần khiết *(ặc, thằng này khốn [ẹ! Tại tên này mà ta chửi bậy *đạp*]). Nàng rất sợ Vân Khê bị sắc đẹp đối phương sở mê hoăc, nhất thời loạn ý tình mê, đến lúc đó muốn hối hận cũng không kịp liễu.

Vân Khê mỉm cười tặng nàng một ánh mắt an tâm, sau đó cất bước đi tới trước mặt Cố Mạc thành, nói: "Đi thôi!"

Quyển 4 - Chương 50: Lại tiếp tục đi thăm Tàng Thư Các

Trên đường đi cùng Cố Mạc Thành, khắp nơi đều là ánh mắt vây xem, có lẽ là do hoa danh của Cố Mạc Thành ở bên ngoài, nên khi người ta thấy bên cạnh hắn lại là một nữ nhân khác, ánh mắt họ không tự chủ toát ra các loại tâm tình, có khinh bỉ, có ghen tỵ, cũng có xem kịch vui...

Vân Khê thân ở trong đó, nhưng biểu hiện rất bình tĩnh.

Cố Mạc Thành thì càng thêm bình tĩnh rồi, vì đã sớm đối mặt với ánh mắt của người ngoài như thế hoàn toàn miễn dịch, da mặt không đủ dày, làm sao đi ra ngoài giang hồ?

Những nơi hai người đi qua, các tiếng nghị luận đều liên tục vang lên.

“Kháo, đây không phải là Cố sư huynh của Quân Tử đảng sao? Hắn nhanh như vậy lại có niềm vui mới rồi? Nữ nhân này thật đúng là cực phẩm, so với kia tiểu gia hoả Mục Tiêu Tiêu, đúng là tốt hơn gấp trăm lần! Cố sư huynh diễm phúc thật là không cạn a! Sách sách.....

“Cố sư huynh người ta có tư chất tán gái, ngươi không có bản lãnh, cũng đừng ở chỗ này hâm mộ người ta, nên mau chóng tu luyện, sớm ngày tấn chức mới là chuyện quan trọng. Nam nhân chỉ cần có thực lực, cái dạng nữ nhân gì mà không có?”

“Ha ha, ta bất quá là gièm pha một chút thôi! Nữ nhân mà Cố sư huynh coi trọng, ai dám khải du*(nghĩa ở đây là dèm pha)?”

“.....”

“Nhìn! Là Cố sư huynh! Nữ nhân bên cạnh hắn là ai? Tại sao Cố sư huynh lại cười với nàng ta?”

“Không xong, chẳng lẽ Cố sư huynh chẳng bao lâu liền có tình yêu mới ư? Có lẽ chúng ta nên mau chóng đi báo cho Mục sư tỷ”

“Ngươi điên rồi sao? Chuyện này sao có thể đi báo cho Mục Sư tỷ? Ai không biết Mục sư tỷ là một bình dấm chua, nếu nàng biết được chuyện này, chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình? Đến lúc đó ta và ngươi đều bị liên lụy.....,...”

“Nhưng nếu chúng ta không không báo, đến lúc đó để Mục Sư tỷ biết được, vẫn phải chịu tao ương*(đau khổ ư ==”) như cũ thôi.”

“Vậy ngươi đi báo cho Mục sư tỷ đi, ta không dám!”

“Đi thì đi! Thường ngày Mục sư tỷ cũng đối với chúng ta không tệ, chúng ta biết mà không nói, sẽ có lỗi ới nàng. Bây giờ ngươi đi theo bọn họ, xem bọn họ đi nơi nào, ta đây sẽ bẩm báo cho Mục sư tỷ.”

Mục Tiêu Tiêu đang tỉ mỉ trang điểm trong phòng , đợi lát cùng Cố sư huynh đi dạo*(nguyên văn là hẹn hò, ta không biết phải thay từ gì cho cổ trang nên để vậy ><) , mỗi lần nghĩ tới cái vuốt ve phệ tâm tiêu hồn của hắn, toàn thân nàng lại một mảnh tê dại, tuy biết rõ hắn là một người hoa tâm, nàng vẫn không cách nào khống chế bản thân mà yêu hắn, nàng tin rằng chỉ cần có chỗ dựa là hai vị Huyền Tôn chi cảnh của mình, Cố sư huynh sẽ mãi mãi nằm trong lòng bàn tay nàng, hắn tuyệt đối sẽ không vứt bỏ nàng. Nữ vi duyệt kỉ giả dung* (nữ nhân vì người mình yêu mà sửa soạn chỉnh chu) , có thể vì người thương mà sửa soạn, cho dù tỉ mỉ hơn nàng cũng không ngại

phiền .

Đầu ngón tay cầm lên vài cánh hoa phù dung, nhẹ nhàng kề bên mũi ngửi một lát, nàng hài lòng mỉm cười.

Cố sư huynh đã từng nói, huynh ấy thích nhất là mùi hương phù dung trên người nàng, vì thế, nàng liền sai người hái hết tất cả hoa phù dung của học viện Vạn Hoàng, ngoại trừ nàng ra, không ai có thể mang mùi hương phù dung trên người cả .

Hai nữ nhân phía sau thấy tâm trạng của nàng không tệ, liền ở bên cạnh nịnh nọt .

“Mục sư tỷ, ngươi thật là xinh đẹp! Trong tất cả nữ tử trong học viện Vạn Hoàng chúng ta, ai có thể so với Mục Sư tỷ quốc sắc thiên hương như ngươi ? Cho dù là đệ nhất mỹ nhân của học viện Vạn Hoàng ta Vân tiên tử kia, chẳng qua cũng là hư danh mà thôi, bàn về trí tuệ, bàn về sắc đẹp, nàng làm sao có thể cùng Mục Sư tỷ ngươi so sánh được ?”

“Đúng, đúng! Vẻ đẹp của Mục Sư tỷ được tất cả mọi người trong học viện công nhận, tùy tiện tìm một người tới hỏi, cũng sẽ khen Mục Sư tỷ xinh đẹp xuất chúng. Cố sư huynh chẳng phải cũng bị Mục Sư tỷ mê hoặc sao? Người nào không biết Cố sư huynh lưu liên hoa tùng, phong lưu phóng khoáng, nhưng kể từ khi gặp gỡ Mục Sư tỷ của chúng ta, hắn đã không đến gần quá những nữ nhân khác. Điều này nói rõ mị lực của Mục sư tỷ rất lớn, đến ngay cả Cố sư huynh phong lưu hoa tâm cũng bị Mục Sư tỷ thu phục được . . .”

Mục Tiêu Tiêu nghe hai nàng ca ngợi, không khỏi tâm hoa nộ phóng* (trong lòng nở hoa) , hoa lan nở rộ, nhếch môi cười nói :” Coi như các ngươi có nhãn lực! Thấy các ngươi hiểu chuyện như vậy, có cơ hội ta sẽ tiến cử các ngươi cho hai vị tỷ tỷ của ta, cho các ngươi gia

nhập Tiêu Tương các, nhận được che chở của họ .”

Hai nàng nghe vậy, không khỏi mừng rỡ, luôn miệng nói cám ơn :” đa tạ Mục Sư tỷ ! Mục Sư tỷ chẳng những người đẹp, tâm địa cũng mỹ, ngài đúng là tấm gương cho chúng ta học tập, hai người chúng ta nhất định sẽ đi theo Mục Sư tỷ, cùng Mục sư tỷ lãnh giáo nhiều hơn .”

“Được rồi, tâm ý của các ngươi ta biết rồi .” Mục Tiêu Tiêu đắc ý nhướng mày, phải biết rằng Tiêu Tương các nằm trong số top mười giữa đông đảo đảng phái của học viện Vạn Hoàng, có được thực lực và nhân khí hùng hậu, phàm là những người gia nhập Tiêu Tương các đều sẽ nhận được sự che chở của họ, ngày sau ở học viện tựa như cá gặp nước, sẽ không bị những đảng phái khác khi dễ. Tuy rằng nàng không có gia nhập Tiêu Tương các, nhưng có hai vị tỷ tỷ, chính là người sáng lập Tiêu Tương các. Có tầng quan hệ này bao phủ, nàng ở học viện mới có thể hô phong hoán vũ, người bình thường cũng không dám đắc tội nàng, cho dù Cố Mạc Thành muốn vứt bỏ nàng, cũng phải xem lại sắc mặt của hai vị tỷ tỷ này.

Trong lúc đắc ý, ngoài cửa bỗng xuất hiện thân ảnh vội vàng của một người .

“Mục Sư tỷ, không xong! Ta thấy được thấy được …..”

” Thấy cái gì ? Tại sao lại vội vàng như vậy ?” Mục Tiêu Tiêu không vui nhíu mày, lúc này nàng đang cao hứng, lại có người chạy tới phá đám, thật là xui.

“Mục Sư tỷ, ta thấy được Cố sư huynh rồi. . . . . .”

Mục Tiêu Tiêu nghe được “Cố sư huynh” ba chữ, ánh mắt không khỏi lộ ra mừng rỡ :” Hắn ở đâu? Là hắn tới tìm ta sao ?” Nàng đứng dậy,

hướng về phía đại môn chạy đi .

“Mục Sư tỷ, không phải ! Cố sư huynh hắn hiện tại đang phụng bồi một nữ nhân, hướng về phía sau núi mà đi, hai người bọn họ vừa nói vừa cười , thoạt nhìn rất là thân mật. Cố sư huynh hắn. . . . . .”

Không đợi nàng nói xong, sắc mặt Mục Tiêu Tiêu chợt trầm xuống.

“Ngươi nói cái gì? Hắn đang đi cùng một nữ nhân? Nữ nhân kia là ai ?”

“Ta, ta không biết !” Người kia bị nàng doạ hết hồn, nói chuyện bắt đầu có chút cà Lăm.

“Phế vật! Còn không mau mang ta đi ?” Mục Tiêu Tiêu trợn mắt nhìn nàng một cái, ánh mắt đáng sợ như muốn ăn thịt người.

Rốt cuộc là người nào, lại dám tiếp cận Cố sư huynh của nàng ? chẳng lẽ không muốn sống nữa ư ?!

“Mục Sư tỷ, đừng nóng giận! Nói không chừng là nàng ấy nhìn lầm chăng .”

“Đúng, Cố sư huynh đối với Mục sư tỷ vừa thấy đã yêu, mối tình thắm thiết, làm sao có thể làm thế ? Nhất định là nàng nhìn lầm rồi!”

Nhị nữ ở bên khuyên nhủ.

Mục Tiêu Tiêu cắn chặt hai hàm răng trắng ngà, một tay nắm lấy cổ áo người kia, tàn bạo mà nói :” Ngươi tốt nhất không có nhìn lầm, nếu không, ta nhất định khiến ngươi sống không bằng chết!”

Nói xong, nàng cầm vũ khí, bước nhanh rời khỏi phòng. Nhị nữ bên

cạnh cũng theo sát nàng, bên trong gian phòng chỉ còn lưu lại một người chính là nữ nhân đã báo tin lúc nãy, nàng lo sợ vỗ ngực, không khỏi hối hận. Sớm biết nàng nên nghe lời của nàng ấy, làm bộ cái gì cũng không thấy, bộ dáng sinh khí của Mục Sư tỷ, thật đúng là đủ dọa người .

Bên cạnh là mây mù lượn lờ, dưới chân chính là thác nước ngàn trượng, thân giữa sơn thủy, Vân Khê chợt cảm thấy lòng dạ trống trải.

Trong lúc hô hấp , vô số linh khí tự động thu nạp vào thể nội, học viện Vạn Hoàng không hổ là một khối địa bảo, đắc thiên độc hậu.

Nhìn dãy núi nơi xa, lượn lờ trong mây mù, nàng phảng phất nhìn thấy tuấn nhan ôn nhu mỉm cười của Thiên Tuyệt, còn có khuôn mặt thanh thuần khả ái tươi cười của tiểu Mặc, không biết giờ phút này bọn họ đang ở đâu, hết thảy vẫn mạnh khoẻ hay chăng ?

Tình chi sở chí, môi của nàng bất giác khẽ nhếch lên, giương lên một nụ cười thanh đạm tựa như ánh mắt trời buổi sớm, lại như hà tiêm thanh lộ, khiến lòng người say mê.

Cố Mạc thành đứng bên cạnh nàng, từ đầu vẫn đều chú ý tới đây, mỗi một cái nhăn mặt một cái nụ cười của nàng, tất cả đều rơi vào mắt hắn. Nên chỉ trong phút chốc đó, hắn tựa như thất thần, không tự chủ đi lên phía trước, nghiêng người muốn ôm nàng. Từ trước đến giờ vẫn chưa có ai có thể làm hắn mất đi khống chế như vậy, thế nên kìm lòng không đậu mà nghĩ muốn tiếp cận, hắn không cách nào phủ nhận, trong thời khắc đó, hắn thật sự động tâm.

“Bốp!”

Hoàn toàn không hề báo trước , má bên trái của Cố Mạc Thành bị

đánh một chưởng nặng nề, cả người hắn đều ngơ ngẩn, nhất thời quên mất phản ứng.

Vân Khê nhìn tay phải của mình, lại nhìn chưởng ấn trên gương mặt hắn, nháy mắt mấy cái, có chút vô tội nói: “Í không tốt! Là bản năng phản ứng! Chỉ trách ngươi dựa vào ta quá gần liễu.”

Cố Mạc thành rốt cục hồi thần lại, khóe miệng co quắp, vẻ mặt nnhư thể nuốt phải nửa con ruồi, muốn phát tác, rồi lại tìm không ra lý do thích hợp.

“Nga, đã sưng lên! Ta hạ thủ làm sao nặng như vậy? Thật xin lỗi a, ta bình thường không phải như thế, thất lễ thất lễ .” Vân Khê chân thành hướng về phía hắn xin lỗi.

Cố Mạc thành há miệng, lại ngậm miệng , vẻ mặt hết sức buồn cười .

Đáy lòng Vân Khê cười to, cái tát vừa rồi nhưng đã xuất ra bảy phần lực đạo, không đem hắn một tát đánh bay coi như là khách khí rồi, chẳng qua cái tát này trong vòng vài ngày khó mà biến mất được. Đường đường là một lãng điệp, lại có một cái tát tay trên mặt, xem ngươi làm sao có thể đi phóng điện, câu dẫn nữ nhân.

“Để ta xem, nên làm sao để xoá bỏ vết tát này .” Từ trong ngực tìm kiếm, thật vất vả lấy ra một bình sứ nhỏ màu trắng, ” xài cái này đi !”

Cố Mạc Thành hồ nghi nhìn nàng, bất quá sắc mặt rõ ràng chuyển biến tốt đẹp rất nhiều, hãy nghĩ xem, mị lực của hắn khi nào giảm đâu, làm sao lại không hấp dẫn nàng? Nhìn nàng có vẻ thành tâm thành ý, muốn thoa thuốc cho vết thương của hắn, hắn đại nhân đại lượng, cũng không cùng nàng so đo chuyện cái tát kia.

Khẽ nghiêng người lên phía trước, hắn ngước mặt lên, mượn cơ hội

thoa thuốc, để ngửi mùi hương trên người mỹ nhân, tính ra cũng khá diễm phúc.

Vân Khê khẽ liếc gương mặt say mê của hắn, đáy mắt tinh quang chớp động, chỉ nghe “Ba” một tiếng giòn vang, má còn lại của hắn lập tức có một cái tát đối xứng với bên kia! Một gương mặt anh tuấn, xem như hoàn toàn bị phá hủy. . . (TT: haha)

Cố Mạc thành triệt để bị đánh ngất xỉu rồi, hai mắt ứa ra sao, đợi sau khi vất vả hoàn hồn, nhìn qua chất lỏng không màu từ trong bình sứ mà nàng đổ ra, khẽ nhỏ trên lòng bàn tay, xoa nhẹ khắp xung quanh .

“Mẹ nó, đánh thật đau !” Vân Khê thấp giọng hô, xoa nhẹ khắp lòng bàn tay của mình, sau đó vẻ mặt chân thành chống lại lửa giận của Cố Mạc thành, nói, “Được rồi! Như vậy liền hoàn mỹ! Ta dám cam đoan, tuyệt đối sẽ không có người nhận ra ngươi là Cố sư huynh .”

“Ngươi dám đùa bỡn ta? !”Cố Mạc thành cắn răng, hơi thở rối loạn.

“Không có a! Ta đây là vì Cố sư huynh ngươi suy nghĩ, vạn nhất bị nhận ra, mặt mũi Cố sư huynh ngươi làm sao tồn tại? Hiện tại tốt lắm, khẳng định không ai có thể nhận ra ngươi, ngươi chỉ cần ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày là tốt .” Vân Khê quyết định chuyện tốt làm đến cùng, thuận tay đem bình sứ màu trắng nhét vào tay của hắn, nói, “Cái này là mỹ dung , thoa vài ngày là tốt lên liền. Rất đắt tiền nha, ngươi xài tiết kiệm chút .”

“Răng rắc!”

Bình sứ trực tiếp vỡ nát trên tay Cố Mạc Thành :” Đây. . . . . được lắm!”

Trong mắt Cố Mạc Thành hiện lên hàn quang lẫm lẫm.

“Đa tạ Cố sư huynh khen ngợi! Ta về trước đây, đa tạ Cố sư huynh đã dẫn ta đi dạo, ta cảm thấy rất vui .” Vân Khê hướng hắn cười, phất tay một cái, ưu nhã xoay người rời đi. Thật sự khiến cho nàng rất vui vẻ!

Có thể đem Cố Lãng điệp giận đến không thể nói mạch lạc, nàng có thể không vui vẻ sao?

“Ta sẽ không tha cho ngươi ! nữ nhân mà Cố Mạc thành ta nhìn trúng , chắc chắn sẽ tới tay . Đừng để rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, thực lực của quân tử đảng tuyệt không phải chỉ một mình ngươi có thể chống lại !”

Vân Khê đưa lưng về phía hắn, lạnh lùng nhướng mày, nàng không muốn gây chuyện, nhưng cũng không sợ gây chuyện! Muốn uy hiếp nàng? Nàng cũng không phải là kẻ ngồi không!

“Ta đối với chiếc giày rách bị nữ nhân khác mặc qua không có hứng thú! Trừ phi. . . Ngươi đầu thai chuyển thế, biến trở lại thành xử nam!”

Vân Khê khinh phiêu phiêu bỏ lại một câu nói, lạnh lùng rời đi.

Khoé miệng Cố Mạc thành liên tục co rút lại, giày rách ? Xử nam? (TT: ngươi đúng là giày rách còn gì nữa =.=)

Miệng của nữ nhân này còn có thể ác độc hơn sao? Hắn Cố Mạc thành phong lưu cả đời, khuynh đảo vô số thiếu nữ, lại thành chiếc giày rách trong miệng nàng ta? Hắn hận đến muốn xé tan miệng nàng ta! Song nội tâm lại nhóm lên dục vọng chinh phục, làm một cao thủ tán gái, nếu thua bởi nữ nhân này, tuyệt đối sẽ trở thành trò cười của người khác.

Đối với một người theo đuổi hoàn mỹ như hắn, hắn tuyệt đối không cho phép điều này xảy ra !

Ánh mắt của hắn khẽ nheo lại, loé lên mấy đạo tinh quang, ý chí chiến đấu của hắn chẳng những không có bị dập tắt, ngược lại càng bùng nổ hơn trước.

Bên vách núi, Mục Tiêu Tiêu vội vã chạy tới, đã đem một màn vừa mới xảy ra lúc nãy thu hết vào mắt, bất quá nàng băn khoăn đến mặt mũi của Cố sư huynh, cũng không ra mặt tiến lên, chỉ là đem tất cả lửa giận hừng hực thiêu đốt trong lòng toàn bộ đều đổ lên đầu Vân Khê .

Dám đánh Cố sư huynh của nàng? Quả thực là ăn mật hùm gan báo rồi! Nếu nàng ta không chết, sẽ khó giải trừ mối hận trong lòng nàng! Nếu như nàng chết đi, sẽ có thể trừ bỏ ý niệm trong lòng Cố sư huynh .

Cho nên, nàng phải chết!

“Đi gọi Lý Tú của Hồng Tụ đảng tới đây! Lập tức , lập tức !” Nàng hung hăng nói, cắn nát một chiếc răng*(==” gốc nha) .

Hai nữ nhân bên cạnh nào dám không nghe, vội vàng lên tiếng rời đi.

Trên đường quay về, Vân Khê ngộ kiến Mạc Tử Hành, được hắn mời, đến dạo quanh chỗ của hắn. Tất cả thành viên trong Tụ Tú hội cùng với Mạc Tử Hành, đều quen biết với Vân Khê, nên đối với việc xuất hiện của nàng, tất cả mọi người đều rất là hoan nghênh.

Một nhóm người vây lấy Vân Khê, thất chủy bát thiệt.

“Vân tỷ tỷ, võ công của ngươi lợi hại như vậy, không bằng chỉ điểm chúng ta mấy chiêu?”

“Chẳng lẽ các ngươi không có sư phụ truyền võ riêng của mình sao ?” Vân Khê ngạc nhiên hỏi.

“Ở học viện Vạn Hoàng, cho đến nay chỉ có học viên từ Thành Huyền chi cảnh trở lên mới được các trưởng lão coi trọng, dốc lòng bồi dưỡng. Về phần những học viên như chúng ta, chỉ có thể dựa vào năng lực của bản thân, không có bất kỳ ai giúp đỡ cả.

“Chúng ta chỉ có thể tấn thăng đến Thần huyền chi cảnh, mới có cơ hội được các trưởng lão chỉ điểm. Ngoại trừ việc đó, biện pháp duy nhất chính là mỗi tháng tiến vào núi Âm Thi, không ngừng luyện tập, thu thập thi nha, nhận lấy linh đan*(hay quả nhỉ) tăng cấp cho Huyền giai .”

“Nguyên lai là như vậy. . . . . Xem ra Thần huyền trở xuống đích học sinh thật đáng thương, những người này muốn có cơ hội tấn chức, ngoại trừ việc không ngừng tu luyện, không còn con đường nào khác, đích xác thật là không dễ dàng a.

Vân Khê suy nghĩ một chút, nói: “Ta chỉ điểm một chút thì có thể, bất quá các ngươi mỗi người phải giúp ta một chuyện nhỏ.”

“Vân tỷ tỷ có việc xin cứ việc phân phó, cho dù ngươi không chỉ điểm chúng ta, chỉ cần Vân tỷ tỷ phân phó, chúng ta cũng sẽ làm tốt .” Mạc Tử Hành cười haha nói, những người bên cạnh phối hợp gật đầu theo, lộ ra thần sắc khẩn cấp.

Vân Khê khẽ mỉm cười, tính toán đem một phần công pháp nàng tìm thấy từ người Chiến Thiên Dực truyền thụ cho bọn họ, coi như là trả nhân tình cho việc bọn họ giúp đỡ nàng, dù sao những công pháp

này không thích hợp cho nữ tử tu luyện. Dĩ nhiên, công pháp mà nàng dạy, đều sẽ tiến hành theo chất lượng, nàng không thể thoáng cái liền đem công pháp cao minh nhất truyền cho bọn họ. Trừ phi là người nàng hoàn toàn tín nhiệm, nàng mới có thể không chút lưu luyến mà truyền thụ cho hắn, trong lúc này cần chờ đợi, lâu ngày mới kiến nhân tâm.

“Các ngươi tới đây, ta một mình chỉ điểm.”

Mọi người nghe vậy, không khỏi mừng rỡ, sau khi tận mắt thấy được thực lực của Vân Khê, bọn họ hoàn toàn không nghi ngờ năng lực của nàng. Có thể được nàng chỉ điểm, so với việc nhận được bất kỳ bảo vật đều kích động hơn .

“Tử Hành, ngươi là người đầu tiên !” Vân Khê dẫn đầu đem Mạc Tử Hành gọi tới trước mặt, những người khác thì ngoan ngoãn lui ra ngoài.

“Công phu mà ta hiện tại truyền thụ cho ngươi, ngươi chỉ có thể một người nhớ kỹ trong lòng, không được truyền ra ngoài!”

Mạc Tử Hành hơi sửng sờ, nhưng sau đó lại dùng sức gật đầu, giơ tay phải lên thề nói :” Ta bảo đảm, tuyệt đối sẽ không truyền ra ngoài, nếu không sẽ không được chết tử tế !”

“Vậy giờ ta nói cho ngươi biết, bộ công pháp này chính là một trong số những công pháp mà đệ nhất cao thủ của học viện Vạn Hoàng Chiến Thiên Dực đã luyện, ta tình cờ gặp được kỳ ngộ nên mới biết được, hiện tại ta truyền thụ cho ngươi cũng không có yêu cầu lớn lao nào, chỉ có một nguyện vọng nho nhỏ, hi vọng ngươi có thể vận dụng quan hệ của ngươi, giúp ta tìm người này .”

Ánh mắt của Mạc Tử Hành trợn càng to, không vì cái gì khác, chỉ vì

hắn nghe công pháp này cư nhiên lại là công pháp mà Chiến sư huynh đã luyện, nhiệt huyết không khỏi sôi trào. Ở trong suy nghĩ của tất cả học viên trong học viện Vạn Hoàng, Chiến sư huynh chính là thần tượng của bọn hắn, tồn tại như một vị thần. Có thể tu luyện công pháp giống huynh ấy, là vinh hạnh đến cỡ nào ? Hắn khẩn cấp liễu.

“Vân tỷ tỷ có chuyện gì, xin cứ việc phân phó. Công phu của ta mặc dù có chút thấp, bất quá thế lực của Mạc gia ta ở Long Tường đại lục cũng không thể khinh thường, chỉ cần việc ta có thể làm, ta nhất định sẽ làm hết sức.”

Vân Khê suy tư , nói :” Tốt! Ta vẽ hai bức tranh cho ngươi, hi vọng ngươi có thể dùng quan hệ của ngươi, giúp ta tìm hai người.”

“Chỉ là tìm người sao? Không thành vấn đề !” Mạc Tử Hằng sảng khoái đáp ứng.

Vân Khê cũng không biết làm như vậy có hữu hiệu hay không, nhưng tóm lại cũng là một biện pháp, nàng chỉ có thể sợ ném chuột vở đồ, đánh bậy đánh bạ liễu*(gốc nha) .

“Ngươi tới đây ! Hiện tại ta sẽ truyền thụ công pháp cho ngươi.”

Vân Khê đem công pháp cường đại nhất của Chiến Thiên Dực trong trí nhớ truyền thụ cho Mạc Tử Hành, trải qua những ngày qua tiếp xúc, trực giác của nàng thấy được Mạc Tử Hành là một người đáng tin cậy, cho nên cố ý bồi dưỡng hắn.

Mạc Tử Hành sau khi nhận được công pháp, mừng rỡ như điên, ngay sau đó những thành viên khác của Tụ Tú Hội cũng lần lượt được Vân Khê chỉ điểm. Sau đó nàng liền vẽ hai bức hoạ, chia ra ủy thác bọn họ phát động thế lực riêng của gia tộc mình, chia nhau tìm

kiếm. Người trong bức hoạ không phải là ai khác, chính là Long Thiên Tuyệt cùng Vân Tiểu Mặc. . .

Phen này chỉ điểm, lại đã xài hết hơn nửa ngày thời gian.

Ban đêm, Thanh Hà vội vã chạy tới, xông vào Tụ Tú hội của bọn nam tử .

“Vân tỷ tỷ, không xong! Người Hồng Tụ đảng lại tới đây, mấy người đó mời tới mấy tên Thần huyền cao thủ, đem Lam sư tỷ cùng Thu sư tỷ đều đả thương. Chúng ta không biết nên làm sao, không thể làm gì khác hơn là tìm đến Vân tỷ tỷ ngươi .” Thanh Hà gấp gáp nói.

Mạc Tử Hành nghe vậy, tức giận nói :” Chỉ là một Hồng Tụ đảng cũng dám ngông cuồng như thế? Không biết người của Thanh Chữ đường là được Tụ Tú chúng ta bảo hộ đấy sao? Đi ! Chúng ta bồi Vân tỷ tỷ, xem Hồng Tụ đảng các nàng có thể làm ra việc tày trời nào !”

Hắn nhất hô bá ứng, những thành viên của Tụ Tú hội cũng rối rít hưởng ứng theo.

Vân Khê nhíu mày, không quá nguyện ý cuốn vào phân tranh giữa các đảng trong học viện, chẳng qua lần này liên quan đến người quen của nàng, người ta đêm qua còn chứa chấp nàng một đêm, nay là lúc bọn họ gặp khó khăn, nàng cũng không thể khoanh tay đứng nhìn ?

Thôi được, giúp một chút chắc không sao. Trước khi tìm được Thiên Tuyệt và Tiểu Mặc, lẳng lặng đợi ở học viện này, có lẽ cũng là lựa chọn lựa không tệ.

“Đi, xem một chút!” Vân Khê rốt cục đứng dậy, dẫn theo một đám

người của Tụ Tú Hội, chạy về hướng Thanh chữ đường .

Từ xa xa , vang lên tiếng đánh nhau cùng nhục mạ, nửa chừng còn còn kèm theo tiếng cải vả cùng tiếng khóc.

“Chỉ là là một đám Thiên Huyền Mặc Huyền, cũng dám kéo bè kết phái, các ngươi giỏi lắm ? Ta còn xấu hổ thay cho bọn ngươi liễu. . .”

“Mục Sư tỷ, những kẻ này sao có thể cùng tỷ so sánh ? Tỷ là Phượng Hoàng, các nàng là cái gì? Nhiều lắm cũng chỉ là những con gà ốm mà thôi”

“Mục Sư tỷ, Những người của Thanh Chữ đường này thường ngày vẫn hay gây sự với Hồng Tụ đảng chúng ta, hôm nay tỷ thay chúng ta xả giận, chúng ta không biết nên cảm kích tỷ như thế nào .”

“Hừ ! Việc nhỏ! Có loại người thật khiến bổn cô nương không vừa mắt, nay bổn cô nương thay trời hành đạo, vì dân trừ hại. Người đâu, đem bút lại bôi lên mặt chúng, để xem các nàng sau này làm sao có thể đi ra ngoài câu dẫn nam nhân?”

“Dạ! Mục Sư tỷ!”

“Mục Tiêu Tiêu ngươi dám?”

Không khí giữa hai bên nhất thời giương cung bạt kiếm.

Vân Khê dẫn đoàn nhanh chóng rảo bước đến.

“Dừng tay! Ai dám động một sợi lông của các nàng thử xem ?” Sau khi lên tiếng ngăn cản, Vân Khê giơ tay lên, hướng về phía các thành viên của Tụ Tú hội hạ lệnh, “Chặn cửa lại cho ta, hôm nay kẻ nào cũng đừng mong rời khỏi !”

“Tốt! các ngươi đừng mong rời khỏi !”

Mọi người ở sau lưng nàng nhất tề trả lời, khí thế như hồng!

Vân Khê nheo mắt, nhanh chóng quét qua toàn trường, rất nhanh tầm mắt đã rơi vào người của Mục Tiêu Tiêu. Nàng lập tức hiểu được, đối phương tới đây là bởi vì mình, là nàng đã liên lụy tới tỷ muội của Thanh chữ đường.

Đám người Tần Lam nhìn thấy nàng đến, nhất thời lộ ra sắc mặt vui mừng, bất quá rất nhanh, lại hướng nàng lắc đầu. Bối cảnh của Mục Tiêu Tiêu thật không đơn giản, nàng ta cũng không phải là người dễ chọc, nếu nàng đắc tội với nàng ta, ngày sau càng thêm hậu hoạn vô lường, đừng quên, phía sau của nàng ta còn có hai tỷ tỷ là Huyền tôn chi cảnh, Vân Khê dù lợi hại đến đâu, cũng không thể ứng phó cả hai Huyền tôn cao thủ được .

Vân Khê không thèm để ý đến nàng, đôi mắt nhìn chăm chú vào Mục Tiêu Tiêu, đem khí thế của nàng ta trực tiếp đàn áp xuống .

Lúc đầu Mục Tiêu Tiêu vẫn còn hung hăng trừng mắt nhìn lại nàng, hận không đem nàng rút gân lột da, nhưng khi chống lại ánh mắt thập phần uy thế của nàng ta, khí thế của nàng dần dần bị đàn áp trở lại, sâu trong đáy lòng lại sinh ra một tia run rẩy.

Chuyện gì xảy ra?

Tại sao chỉ một ánh mắt, lại khiến tận đáy lòng nàng sinh ra sợ hãi?

Không thể bị chút uy thế của nàng ta ảnh hưởng được ! Hôm nay nàng cố ý mượn hai vị cao thủ Thần Huyền từ Tiêu Tương các, cộng thêm hai cao thủ Thần Huyền nữa là nàng và Lý Tú thủ lĩnh của

Hồng Tụ đảng, bốn Thần huyền cao thủ tại đây, chẳng lẽ còn sợ một tiểu yêu tinh như nàng ta?

Nghĩ đến đây, sự tự tin trong lòng nàng nhất thời nổi lên, cắn răng nói :" Ngươi rốt cục lộ diện? Ta không ngại nói cho ngươi biết, bổn cô nương hôm nay chính là hướng ngươi tới ! Ngươi có dám nhận khiêu chiến không?"

Vân Khê hừ lạnh một tiếng, không đáp lời .

Mục Tiêu Tiêu lại tiếp lời: "Cứ như vậy giết ngươi, thật là quá nhạt nhẽo ! Ta muốn ngươi sống không bằng chết!"

Nàng nói xong, cười lạnh một tiếng, liếc mắt ra hiệu cho Lý Tú bên cạnh nàng, Lý Tú lĩnh hội, mở miệng nói :" Hiện tại ta chính thức tuyên bố, Hồng Tụ đảng ta muốn khiêu chiến Thanh chữ đường các ngươi, ba ngày sau ở Hiên Viên đài quyết chiến, đánh một trận quyết định sinh tử!"

"Đài Hiên Viên ?!"

Đám người Tần Lam cùng Mạc Tử nghe được ba chữ, nhất tề lộ ra thần sắc khiếp sợ, vẻ mặt khác nhau.

Vân Khê không rõ hàm nghĩa bên trong, quay đầu liếc về phía Mạc Tử Hành, Mạc Tử Hành hiểu ý, ho khan một tiếng, nói :"Hiên Viên đài chính là thánh địa của học viện Vạn Hoàng ta, một khi có người muốn ở trên dài Hiên Viên quyết chiến, vô luận sinh tử, bất luận kẻ nào cũng không được can thiệp, ngay cả trưởng lão trong học viện cũng không có tư cách can thiệp. Ngoài ra, ở học viện Vạn Hoàng còn có một quy luật bất thành văn, phàm là những đảng phái muốn ở quyết chiến ở Hiên Viên đài, một khi thua, danh hiệu của đảng phái đó phải biến mất ở học viện, tất cả người của bọn họ đều phải thần

phục bên thắng, nếu không phải tuân thủ quy định, sẽ bị một trong các bang phái khác chế tài !”

Sau khi nghe được những lời giải thích của Mạc Tử Hành, Vân Khê rất nhanh liền hiểu được, Mục Tiêu Tiêu đây là muốn mượn tay Hồng Tụ đảng, để thanh trừ bọn tỷ muội của Thanh Chữ đường, Không chỉ như thế, nàng ta còn muốn cho nàng cúi đầu thần phục những người ở Hồng Tụ đảng, mặc cho nàng ta định đoạt! Thật là tâm địa ngoan độc !

Bất quá, nàng ta vẫn sai tính một bước, bởi vì nàng căn bản không thuộc về bất kỳ đảng phái nào, cho dù Thanh chữ đường thua đi chăng nữa, cũng không liên quan gì đến nàng, chẳng qua là . . . trơ mắt nhìn bọn tỷ muội của Thanh chữ đường bị bọn họ chèn ép, mặc cho kẻ khác định đoạt, nàng có chút không đành lòng!

“Cách thức thi đấu ra sao ? Là quần đấu, hay là đơn đả độc đấu?” Vân Khê nhẹ nhàng hỏi .

Mạc Tử Hành nhớ tới lúc hồi vẫn còn ở núi Âm Thi, cái mà nàng gọi là nguyên lý quần đấu, trong lòng không khỏi bật cười :”Vân tỷ tỷ, thường thì trên Hiên Viên đài sẽ quyết chiến theo kiểu cường giả đối với cường giả, nói cách khác là cao thủ của song phương tỷ thí với nhau, bất luận bao nhiêu trận, miễn sao đấu đến khi tất cả cao thủ của đối phương trở thành bại tướng mới thôi!”

“Trận đấu này rất thú vị!” Vân Khê có chút tán thành, muốn thu phục một bang phái, nếu dùng ba đánh hai hoặc ngũ đánh ba, cho dù thắng, cũng không thể làm cho đối phương hoàn toàn bội phục, nếu chỉ đem đối phương đánh bại, cầu xin tha thứ gì đó, vậy mới có thể chân chính uy hiếp đối phương. Nàng thích trận đấu này !

Nàng nhàn nhạt quét mắt nhìn Mục Tiêu Tiêu, mở miệng nói :”Các

ngươi cũng tham gia?”

“Không sai! Ba người chúng ta hôm nay vừa đúng lúc gia nhập Hồng Tụ đảng, đã là thành viên của họ, quyết chiến trên đài Hiên Viên vào ba ngày sau, chúng ta cũng sẽ tham gia !” Mục Tiêu Tiêu cười lạnh, thật giống như đã nắm chắc phần thắng, đem tính mạng Vân Khê nắm trong lòng bàn tay vậy .

“Tốt! Mọi người ở đây tất cả đều đến !” Vân Khê cười đến cực kỳ quỷ dị, đúng vậy, tất cả các ngươi, một tên cũng không được thiếu!

Sau khi đám người của Hồng Tụ đảng bỏ đi, Vân Khê cũng không có ý lưu họ lại, bởi vì nàng biết, ở học viện Vạn Hoàng, học sinh có Huyền giai là Thần huyền trở lên sẽ được học viên bảo vệ, nàng muốn giết các nàng, nhưng không thể không nể mặt những trưởng lão ở đây, hơn nữa nàng cũng không phải là người của học viện, nếu là tùy tiện động thủ, sợ là sẽ khiến bản thân lâm vào nguy cơ, bất quá may là đám người ngu xuẩn này lại hẹn quyết đấu vào ba ngày sau ở đài Hiên Viên .

Sinh tử dựa vào thiên mệnh phải không?

Nàng thích quy tắc như vậy !

Các nàng tốt nhất một cũng đừng rơi xuống, nếu không nàng sẽ cho bọn họ biết kết quả của việc khiêu khích Vân Khê nàng !

“Vân cô nương, Sau lưng Mục Tiêu Tiêu còn có hai tỷ tỷ là cao thủ hai Huyền Tôn chi cảnh, thế lực khổng lồ, hơn nữa các nàng đều thích thù dai, ích kỷ . Nếu ngươi đắc tội các nàng, các nàng nhất định sẽ gây phiền toái cho ngươi. Ngươi cũng không phải là người của Thanh chữ đường ta, không cần thiết phải vì chúng ta mạo hiểm. Ân tình của ngươi, chúng ta đều cảm thấy được .” Tần Lam lý trí nói.

Bọn tỷ muội vẻ mặt lại bi thương, trong lòng hy vọng Vân Khê vì các nàng báo thù, nhưng lại lo lắng tỷ ấy đắc tội với người có thế lực, trong khoảng thời gian ngắn, không khí giữa nơi đây tràn ngập bi thương.

Vân Khê vui vẻ nhếch khóe môi, Tần Lam có thể nói như thế, đã nói lên nàng không có nhìn lầm người, bất quá Vân Khê nàng cũng không phải là người không có nghĩa khí, nếu nàng đã đáp ứng quyết chiến, sẽ không bao giờ thất lời. Cho dù muốn đi, nàng cũng phải đem cái mông lau khô sạch sẽ mới bỏ đi, không thể bởi vì vấn đề của mình, mà liên lụy đến tỷ muội của Thanh chữ đường được.

“Các ngươi không cần nói gì cả! Các nàng là hướng ta tới, chuyện của mình, tự mình giải quyết .”

Tần Lam còn muốn nói tiếp, Thu sư tỷ bên cạnh lại kéo ống tay áo nàng, nàng lúc này mới dừng lại . Người của Hồng Tụ đảng đã sớm không vừa mắt các nàng, chỉ sợ không có Vân Khê, các nàng sớm muộn cũng phải đối phó với bọn họ. Hiện tại vị cao thủ như Vân Khê này ở đây, các nàng nhất định có thể chiến thắng, về phần chuyện sau này như thế nào, sau này hãy nói.

Trong lòng bọn tỷ muội từ từ dấy lên hi vọng, ánh mắt vui mừng của mọi người đều hướng về phía Vân Khê .

“Vân tỷ tỷ, nhưng tỷ không phải là học sinh của học viên Vạn Hoàng chúng ta, không có tư cách vào vào Hiên Viên thai .” Mạc Tử Hành nói một câu khiến mọi người rơi xuống đáy vực, vấn đề này mới chính là mấu chốt, Vân Khê cũng không phải là người của học viện bọn họ, làm sao giúp các nàng đánh bại người của Hồng Tụ đảng ?

Vân Khê nhức đầu khẽ vuốt mi tâm, chẳng lẽ thật sự phải gia nhập

học viện Vạn Hoàng sao? Quy củ của học viện rất nhiều, nàng không thể lưu lại nơi này mãi, nàng còn phải đến Tàng Thư Các tìm kiếm những thông tin liên quan đến Long Tường đại lục cùng Ngạo Thiên đại lục, lại phải rời khỏi nơi đây, để tìm kiếm Thiên Tuyệt và Tiểu Mặc. Nàng cũng không tính lưu lại ở đây, nhưng nếu không, nàng cũng không có tư cách tham dự, vậy tỷ muội của Thanh chữ đường nhất định thua. Vậy chẳng phải nàng hại các nàng, khiến các nàng trực tiếp ngã vào vực sâu sao?

Suy tư hồi lâu, nàng bất đắc dĩ thở dài một tiếng :" ai có thể nói cho ta biết, làm sao mới có thể gia nhập học viện Vạn Hoàng, trở thành học sinh ở đây ?"

Lời này vừa dứt, hiện trường nhất thời yên tĩnh không tiếng động.

Sau khi trầm mặc, hoàn toàn bộc phát!

Vô luận là tỷ muội của Thanh chữ đường, hay là nam các của Tụ Tú hội, hết thảy vui mừng hoan hô .

"Thật tốt quá! Vân tỷ tỷ gia nhập học viện Vạn Hoàng, Tụ Tú hội chúng ta nhất định sẽ đi theo Vân tỷ tỷ, nghe theo lời Vân tỷ tỷ !" Mạc Tử Hành là người đầu tiên hoan hô cả lên.

"Đúng! Sau này chúng ta hết thảy đều đi theo Vân tỷ tỷ, chỉ cần Vân tỷ tỷ ra lệnh một tiếng, chúng ta nhất định xung phong liều chết, chúng ta quyết không lui về phía sau một bước!" Tất cả người của Tụ Tú hội đều nhận ân huệ của Vân Khê, mọi người đều nguyện toàn tâm toàn ý ủng hộ nàng, khí thế không ngừng dâng cao, vô luận là người lớn tuổi hơn hay nhỏ tuổi hơn Vân Khê, hết thảy đều hô nàng là tỷ tỷ, khiến Vân Khê buồn cười không thôi, trong lòng cũng có chút vui mừng.

“Vân tỷ tỷ, ta cũng muốn đi theo tỷ !” Trong đám tỷ muội của Thanh chữ đường, Thanh Hà bắt đầu trước, sau đó liên tục có người hùa theo, đi theo trong lời nói của các nàng, là đi theo chính bản thân Vân Khê, mà không phải do thế lực của bất kỳ bang phái nào, điều này đã nói lên mị lực của bản thân Vân Khê rồi .

Ánh mắt Tần Lam khẽ lóe lên, hít một hơi thật sâu, bước tới trước mặt Vân Khê, hai tay ôm quyền nói :” Tần Lam vô năng, không thể bảo vệ tốt tỷ muội của Thanh chữ đường. Hiện nay an nguy của Thanh chữ đường, hoàn toàn nằm trên người Vân cô nương, Tần Lam ta nguyện ý nhường chức thủ lĩnh, giao phó cho Vân cô nương, hi vọng Vân cô nương đừng khách khí !”

Vân Khê cẩn thận quan sát nàng một phen, nhận thấy nàng cũng không phải nói suôn, sự chân thành xuất phát từ đáy lòng, nàng cười nhạt nói :” Chuyện này sau này hẵng nói, hiện tại các ngươi ai có thể nói cho ta biết, làm sao có thể trở thành học sinh của học viện Vạn Hoàng ?”

“Cái này đơn giản! Dựa vào thực lực của Vân tỷ tỷ, học viện Vạn Hoàng không thể cự tuyệt thu lưu, chẳng qua việc thu nhận tân sinh của học viện Vạn Hoàng đều có quy trình nhất định, vô luận ai, đều phải trải qua khảo hạch. Hôm nay đã trễ, ta giúp tỷ tỷ chuẩn bị trước một chút, báo tên, đợi sáng sớm mai, ta sẽ dẫn tỷ đi tham gia khảo hạch.” Mạc Tử Hành nhiệt tình nói.

“Ừ , cực khổ ngươi rồi .” Vân Khê vỗ vai hắn nói, bỗng nhiên nghĩ tới lai lịch và thân phận của mình, ánh mắt nàng lóe lên nói “Chuyện có liên quan với lai lịch của ta “”

Không đợi đến nàng nói xong, Mạc Tử Hành mang thần sắc hiểu rõ nói :” Cái này tỷ tỷ không cần phải lo lắng! Ta sẽ vì ngươi làm thỏa đáng hết thảy !”

“Vậy thì tốt.” Vân Khê cười khẽ một tiếng, đột nhiên cảm giác chuyện này phát triển có chút buồn cười, trong lúc đánh bậy đánh bạ, nàng lại trở thành học sinh của học viện Vạn Hoàng, thật là không thể tưởng tượng nổi. Bất quá nghĩ kĩ lại, nàng mạc danh kỳ diệu đến được nơi đây, gặp gỡ một loạt chuyện, tựa hồ cũng đã vô tình chỉ định sẵn. Có lẽ, nàng thật sự cùng học viện này hữu duyên không chừng.

Chẳng qua, gia nhập học viện là một chuyện, tìm kiếm Thiên Tuyệt cùng Tiểu Mặc là một chuyện khác . Một khi nàng có thân phận là học sinh của học viện này, có lẽ đối với việc tìm kiếm sẽ có ích hơn rất nhiều, ít nhất nàng có thể quang minh chính đại đến Tàng Thư Các .

Nói đến Tàng Thư Các, tối nay nàng cần phải đi một chuyến, có lẽ sẽ có thu hoạch khác.

Lại là một đêm dạ hắc phong cao .

Vân Khê mặc một thân quần áo dạ hành, khăn che mặt, đem mình che giấu cực kỳ cẩn trọng, một lần nữa lại quang lâm*(đến) Tàng Thư Các. Đêm qua đã dò xét tầng một và tầng hai, cũng không có phát hiện gì, nàng quyết định tiếp tục lên tầng trên.

Kẽo kẹt, kẽo kẹt”

Càng đi lên đi, bậc thang càng cũ kỹ, phát ra những tiếng vang nhỏ .

Tầng thứ ba, tầng thứ tư “Đi thẳng đến tầng thứ sáu, Vân Khê rốt cục phát hiện một chút tư liệu hữu ích liên quan tới lịch sử của Long Tường đại lục. Địa lý, nhân vật, khởi nguyên của Long Tường, cùng với những ghi chép về nó, hết thảy đều được giữ tại tầng này. Vân

Khê tiện tay cầm lấy một quyển sách, đại khái lật xem vài tờ, liền bị nội dung của quyển sách này hấp dẫn. Nàng đi tới Long Tường đại lục mới ngắn ngủn mấy ngày, biết được tất cả kiến thức của nàng về nơi này chỉ đơn giản là một góc nhỏ của băng sơn mà thôi*(chỗ này nói LT đại lục này có nhiều bí ẩn nên ss vs băng sơn chăng) , đối với hoàn cảnh nơi này cũng không rõ cho lắm, nhưng từ trong những quyển sách này, nàng từ từ lãnh hội một ít phân bộ địa lý cùng tình hình xung quanh, không khỏi cảm thán thế giới to lớn, vô kỳ bất hữu* (không gì không có) .

Thì ra là Long Tường đại lục không có chế độ quân quyền, nó là do vô số tòa thành trì cùng dân chúng của xây dựng thành, nếu nói về thế lực của Long Tường đại lục, có thể nói có khoảng gần mấy ngàn thế lực lớn nhỏ khác nhau, phạm vi thế lực của họ dựa vào số thành trì mà họ có, người nào có số lượng dân và thành trì chiếm đa số, người đó chính là cường giả. Nghe nói vạn năm trước từng có không ít người có ý đồ công chiếm thành trì, thành lập chế độ quân quyền, xưng vương xưng bá, nhưng cũng không có thành công. Bởi vì trên đại lục này, còn có rất nhiều thế lực cường đại khác đang tồn tại, bọn họ không ra mặt, nhưng mỗi thời mỗi khắc đều ảnh hưởng tới toàn bộ đại lục này, mục đích của bọn họ không phải là vì hai ba thành trì nho nhỏ, chiếm nhiều diện tích là vua, mà là vì duy trì chính nghĩa cùng cái gọi là công lý.

Có thể nói, Long Tường đại lục bao hàm toàn diện, địa lý hoàn cảnh phức tạp, không thể giống như Ngạo Thiên đại lục vậy, bị phân chia ra mấy quốc gia, chư hầu. Nó tồn tài vì diện mạo vốn có của nó, không phải là không có đạo lý, những cao nhân của những gia tộc cổ xưa kia, cũng không vui khi thấy có người thay đổi diện mạo vốn có của nó.

Nó là tự do đích, hân hân hướng vinh*(phát triển) đích, chỉ cần ngươi có khả năng, ngươi có thể tìm được một cõi yên vui của mình ở nơi

này, tạo ra một mảnh trời của bản thân. Chỉ cần ngươi không có ý định phá đổ trật tự của Long Tường đại lục, ngươi có thể vĩnh viễn hưởng được sự tự do này, chỉ cần ngươi đủ cường đại, nhưng nếu ngươi muốn phá vỡ trật tự này, e rằng sẽ rước lấy hậu hoạn, hậu quả khó mà tưởng tượng !

Nghĩ đến đây, Vân Khê âm thầm gật đầu, nàng cho tới bây giờ cũng không phải là người muốn xưng vương xưng bá, nàng chỉ mong có thể sống một cuộc sống yên bình an ổn, cùng người nhà sống với nhau thật tốt. Nhưng muốn có cuộc sống như vậy, điều kiện đầu tiên chính là ngươi phải đủ cường đại, có năng lực để bảo vệ sự an bình này .

Người không phạm ta ta không phạm người, người nếu phạm ta, ta cũng không thể ngồi đấy chờ chết.

Thời điểm nên phản kích, sẽ phải phản kích!

Cho nên, thực lực quyết định hết thảy ! Muốn hoà hoà mĩ mĩ mà sống, nhất định phải có thực lực cường đại. Điểm này cho tới bây giờ Vân Khê vẫn luôn nhớ rõ ! Nàng xem quá mức chuyên chú, cũng không để ý giờ phút này phía sau của nàng, đang có một bóng người cao lớn từ từ tới gần, cho đến….

“Kẻ nào?”

Cảm giác có người vỗ hạ bả vai nàng, Vân Khê khẩn trương quay đầu, thoáng cái liền chạm vào một đôi mắt hữu thần. Nàng thở phào một tiếng, không ngờ lại bắt gặp hắn ở chỗ này.

Hắn khi nào xuất hiện ở nơi này ? Đã phát hiện nàng từ lúc nào?

Trong lòng không khỏi hoảng loạn cả lên.

Quyển 4 - Chương 51: Thú Sủng Nhà Ta Hơi Nhiều, Thất Lễ

” Thật sự là ngươi?!” con ngươi sáng ngời trong suốt của Chiến Thiên Dực bắn nhanh ra hai luồng sáng khác thường, hắn vốn định tới đây thử thời vận, nhìn xem có thể gặp Vân Tiên Tử hay không, ai ngờ thật sự là để cho hắn chờ được.

Mùi thơm thanh từ cơ thể phát ra, là độc nhất vô nhị, hắn tuyệt đối sẽ không nhớ lầm!

Hắn sảng lãng cười lớn lên, chắp tay nói: “Đêm qua đa tạ Vân cô nương xuất thủ tương trợ! Nếu không phải có Vân cô nương giúp ta vượt qua cửa ải khó, ta sợ rằng đã sớm tẩu hỏa nhập ma, lâm vào tình cảnh điên cuồng, vạn kiếp bất phục liễu.”

” Làm sao ngươi biết ta họ Vân?” Vân Khê nhất thời không có kịp phản ứng, nàng cho là hắn đã biết thân phận của mình. Ngoài kinh ngạc ra, trong nội tâm càng thêm đề phòng.

Chiến Thiên Dực vốn còn không xác định được đến cùng là nàng có phải Vân Tiên Tử hay không, hiện tại nàng đã thừa nhận mình họ Vân rồi, vậy thì nhất định không có sai. Nghe nói ngoại giới lời đồn đãi, Vân Tiên Tử những ngày gần đây đang bế quan tu luyện, chẳng bao giờ ra cửa một bước, mà nàng hôm qua đến hôm nay đều xuất hiện ban đêm, tuy nhiên đều mặc y phục dạ hành xuất hiện ở nơi này, nói rõ nàng là không muốn cho người khác biết hành tung của nàng.

Hắn có thể hiểu, cao thủ Huyền tôn trở lên bình thường đều có một chút phương pháp bí mật tu hành không muốn người khác biết, cho nên hắn không có đi nghiên cứu, chỉ đi thản nhiên cười cười.

Vân Khê bị hắn cười đến có chút không hiểu ra sao, không có cách nào làm rõ hắn đến tột cùng có phải đã biết thân phận chân thật của nàng rồi không, hay chỉ bậy bạ đoán bừa mà thôi?

" Ngươi đang ở đây tìm cái gì? Tầng này phần lớn là đều là sách có liên quan tới lịch sử của Long Tường đại lục, địa lý cùng người vật được ẩn giấu, phần lớn là sách tham khảo, ta đã lật xem quá một lần, ngươi nói cho ta biết ngươi muốn xem nội dung gì, ta sẽ giúp ngươi tìm ra." Chiến Thiên Dực sảng lãng nói, thanh âm như chuông động, thoáng cái lang rộng cả Tàng Thư Các.

Vân Khê do dự, không có cách nào hoàn toàn để xuống phòng bị đối với hắn, cho nên cười cười, nói: "Ta gần đây tu luyện gặp chút bức tường cản trở, cho nên muốn tới Tàng Thư Các xem một chút, có công pháp tu luyện thích hợp khác để giúp ta xông phá bức tường cản trở, để có thể trên có sở đó tăng lên ở Huyền giai hay không."

" Thì ra là như vậy." Chiến Thiên Dực bộ dáng không câu chấp đứng thẳng lên, đột nhiên không có chút nào báo trước chụp lấy tay nàng, Vân Khê cả kinh một chưởng liền hướng hắn đánh ra, cho là hắn có ý đồ gì. Chưởng phong đến nửa đường, nàng vội vàng thu trở lại, thì ra là hắn cũng không có cái gì ác ý, chẳng qua là muốn bắt mạch cho nàng thôi.

" ha ha! Là ta đường đột rồi, quên mất ngươi là nữ tử. Chớ trách chớ trách!" Chiến Thiên Dực không câu chấp cười một tiếng, lập tức buông lỏng tay của nàng ta, trong con ngươi trong suốt tràn đầy chân thành, không có chút nào tạp sắc.

Nghe hắn nói như thế, Vân Khê ngược lại có chút không được tự nhiên. Là nàng quá mức nhạy cảm, cao thủ phía trước, nên làm cho nàng cảm thấy áp lực, vì thế mọi chuyện đều có chút phòng bị quá.

” Ta mới vừa dò xét mạch tượng của ngươi, ngươi hẳn là vừa mới tấn thăng đến Huyền tôn, bất quá mạch tượng của ngươi đích xác là có chút kỳ quái, cùng người bình thường có điều khác biệt. Nhưng cụ thể là khác biệt chỗ nào, ta một cũng không nói lên được, ta nghĩ có lẽ đây chính là nguyên nhân ngươi chậm chạp không cách nào xông phá bức tường cản trở này.”

Vân Khê xấu hổ, nàng tin tưởng mạch tượng kỳ quái mà hắn nói, hẳn là do nang sau khi mang thai, mạch tượng có biến hóa. May hắn là Đại nam nhân, đối với hỉ mạch … không tinh thông lắm, nếu không quả thật đúng là đủ lúng túng.

” Bất quá không sao! Ta có biện pháp để ở trong thời gian ngắn hạn đột phá một cảnh giới mới, chẳng qua là không biết ngươi có dám cùng ta đạo đi mạo hiểm một lần hay không?” con ngươi của Chiến Thiên Dực lấp lánh phát sáng, mang theo nhàn nhạt khí phách, giọng nói can đảm, làm cho người ta nghe không ra trong chuyện này đến tột cùng là có mạo hiểm lớn như hắn nói hay không.

” Có gì không dám?” trong lòng Vân Khê đầy ngập hào hùng cũng bị hắn cho kích phát đi ra ngoài, nếu có thể tăng thực lực lên, mạo hiểm một lần cũng là đáng, hơn nữa bản thân Chiến Thiên Dực giống như là một mặt trời đầy lửa, ánh sáng chói mắt, làm cho người ta bất tri bất giác sẽ đối với hắn sinh ra tín nhiệm, nàng tin tưởng cho dù là có nguy hiểm, cũng không cách nào làm khó hắn.

Hai người đạt thành nhất trí xong, liền rời đi Tàng Thư Các.

Chiến Thiên Dực ở phía trước dẫn đường, trong lúc tung người nhảy một cái, liền rơi vào dưới vách mây mù lượn lờ, mấy lóe lên, đã biến mất ở trong đêm tối.

Vân Khê đi theo phía sau hắn, không khỏi địa chắc lưỡi hít hà, đây chính là cảnh giới của Huyền tôn trở lên, cùng người mới vào Huyền tôn chi cảnh như nàng, thực lực quả là khác nhau một trời một vực, không thể so sánh nổi! Chênh lệch a! Đáy lòng của nàng nhất thời sinh ra mức nước chênh lệch rất lớn của lòng sông với mặt biển, lòng muốn trở nên mạnh mẻ cũng càng khẩn cấp hơn.

Trong một thoáng chần chờ của nàng, Chiến Thiên Dực đã đi vòng vèo trở lại, xuyên qua góc mây mù cực nhanh, làm cho người ta mong muốn mà không có thể đụng!

" Vân cô nương, thật xin lỗi! Ta từ trước đến giờ độc lai độc vãng đã quen, không có băn khoăn đến tình cảnh của Vân cô nương" Tuy là nói xin lỗi, nhưng trên gương mặt tuấn tú cương nghị của Chiến Thiên Dực vẫn hàng vạn hàng nghìn lần can trường, hướng về phía Vân Khê cười vang nói, "Bằng không như vậy đi, ngươi ở trên lưng của, ta cõng ngươi đi qua. Có một ít chỗ, địa thế tương đối hiểm yếu, Huyền tôn cao thủ bình thường đều chưa hẳn có thể thuận lợi tiến vào. Ta lúc trước vội vả đột phá, chính là vì để có thể có đầy đ thực lực tiến vào trong đó tu luyện, hiện tại thực lực của ta đã đầy đủ để tới nơi đó."

Nụ cười trong sáng của hắn, làm lóa mắt Vân Khê, nàng hơi sửng sờ, nàng cũng không phải không biết xấu hổ đến dậy. Chỉ bất quá để cho hắn cõng nàng đi, thì quá đả kích uy thế của nàng rồi, nàng dầu gì cũng là Huyền tôn cao thủ, còn không có suy yếu đến cần phải có người cõng nàng?

" Quyết định như vậy, đi!"

Không đợi Vân Khê phục hồi tinh thần lại, thân thể đột nhiên chợt nhẹ, đã bị hắn gánh ở đầu vai, cứ như truy vân trục nguyệt vậy, rơi vào dưới vách trong mây mù.....

” a a a a …….”

Dọc theo đường đi, tiếng kêu sợ hãi của Vân Khê cũng chưa từng ngừng nghỉ qua, này này ….cái này cũng không khỏi quá nhanh, quá kích thích sao đại ca?

Có thể cho nàng chút tâm lý để chuẩn bị hay không?

Đoạn đường này, Vân Khê cũng bị choáng váng đầu, bị hắn cõng trên đầu vai, nhiệt huyết đánh sâu vào ót, làm cho nàng cảm giác một trận cháng váng. Nếu không phải từ từ quen thuộc tính tình của hắn, nàng thật rất hoài nghi có phải hắn cố ý đùa bỡn nàng không?

Bay vút hơn phân nửa đêm, từ một chỗ ngọn núi lật xem đến một ngọn núi khác, bỗng nhiên bay lên tới tận trời, bỗng nhiên rơi vào vực sâu, bên tai Vân Khê là tiếng gió gào thét, lạnh thấu xương mang theo vài phần mùi vị ẩm ướt trên mặt trên má nàng, Vân Khê hai mắt ứa ra sao Kim.

Nàng hoàn toàn không nhớ được đường đi, chỉ có thể mặc cho hắn lấy tốc độ siêu nhân xuyên qua biển mây, lướt qua ngọn núi cùng u cốc, không biết ở nơi nào.

Đại ca, ngươi không muốn để cho ta biết trụ sở bí mật của ngươi cứ việc nói thẳng, có cần thiết hành hạ nàng như thế sao?

” nôn, nôn!”

Cũng không biết trải qua bao lâu, hai chân Vân Khê rốt cục cũng rơi xuống, thân thể nàng lung lay, vịn bức tường đá bên cạnh, vạch một góc cái khăn che mặt, rồi phun mạnh.

Xem xét lại Chiến Thiên Dực, hắn toàn thân lượn lờ hàn khí, sắc mặt như thường, không hề bị ảnh hưởng.

" Vân cô nương, thể chất của ngươi quá yếu, trong ngày thường nên rèn luyện nhiều mới tốt." Chiến Thiên Dực nghiêm trang dạy dỗ.

Vân Khê không khỏi địa mắt trợn trắng, một lần nữa kéo cái khăn che mặt lên. Đại ca, ta là phụ nữ có thai, có thể so sánh với ngươi sao?

Đợi nàng từ từ khôi phục lại bình thường, quay đầu nhìn chung quanh một cái, lúc này mới phát hiện giờ phút này hai người đang ở một khe núi hẹp đen thui thọc sâu trong địa đạo. Nơi này có thể nói là cửa vào của địa đạo, bên trong địa đạo tối sầm, nhìn không thấy đoạn cuối. Mơ hồ có từng trận âm phong mang theo ngọn sóng lạnh lẽo, từ chỗ sâu địa đạo thổi ra, song đây chỉ là hiện tượng mặt ngoài. Chân chính để cho Vân Khê cảm thấy kinh ngạc chính là, nàng thật sâu cảm nhận được hơi thở linh mạch đến từ dưới đất, chẳng lẽ, "Vân Khê bừng tỉnh đại ngộ, rốt cục hiểu cái mà Chiến Thiên Dực gọi là phương pháp đột phá nhanh chóng ở trong khoảng thời gian ngắn đến tột cùng là cái gì.

" Chiến huynh, nơi này chẳng lẽ là..."

" Không sai! Dưới đất này có cất dấu một cái linh mạch, là ta trong lúc vô tình phát hiện, chỉ bất quá lúc ấy cảnh giới của ta quá thấp, căn bản không có biện pháp đã tới nơi này. Hiện tại thì khác, chúng ta đi! Chân chính linh mạch còn đang ở dưới chỗ sâu!"

Vân Khê nhất thời cảm xúc mênh mông, hít sâu một hơi, liền theo sát

hắn, tiến vào trong địa đạo.

Linh mạch a! Đây chính là một trong những nơi thiên địa phát ra linh khí, nếu nói bách tính bé nhỏ cần Kim Ngân để không ngừng giúp cho cuộc sống của mình giàu có, như vậy linh mạch đối với một cao thủ Huyền tôn chi cảnh mà nói, chính là mỏ vàng mỏ bạc. Hơn nữa linh khí không ngừng đối với Huyền tôn cao thủ hết sức hữu dụng, cho dù là loại cao thủ trong hoàn cảnh tu luyện vốn có đầy đủ linh khí, thì so sánh với với tình huống tu luyện ở đây thì tăng lên rất nhiều. Đây mới là tài phú mà người tập võ chân chính mong muốn!

“Vù vù”

Gió lạnh không ngừng quất vào mặt, trong không khí phảng phất như nghe thấy được mùi quái dị.

Hai người càng đi vào trong, mùi vị quái dị này lại càng dày đặc.

Đột nhiên, một cổ hơi thở khổng lồ nguy hiểm tập kích tâm linh Vân Khê, Vân Khê toàn tâm bị vây trong đề phòng. Lúc này, đột nhiên một đạo huyết ảnh (bóng đỏ) hiện lên, hơi thở hung hãn, khiến người ta hít thở không thông.

Trong Huyết ảnh, Vân Khê thấy được những cái răng sắc nhọn, hướng cổ họng của mình cắn xuống

Roẹt!

Cơ hồ là phản ứng bản năng, trường kiếm trong tay Vân Khê đâm về phía trước.

Gao! – -

Tiếng kêu thảm thiết vang trong không trung, lại có mấy đạo huyết ảnh đồng thời hướng nàng đánh tới.

Chiến Thiên Dực ở phía trước cũng bị mười mấy huyết ảnh phân không rõ bộ dáng cuốn lấy, kiếm quang sắc bén lóe lên, tiếng kêu thảm thiết từng đợt vang lên, nồng đậm mùi máu tươi ở trong không khí không ngừng tuôn ra.

” Vân cô nương, những thứ này là huyết biên bức (dơi hút máu) tu luyện ngàn năm, rất hung hiểm. Người môt khi bị nó cắn được, sẽ bị độc mất mạng. Ngươi nhanh đến phía sau của ta, ta bảo vệ ngươi!”

Ta bảo vệ ngươi

Ta bảo vệ ngươi

Thanh âm của hắn không ngừng mà quanh quẩn trên mặt đất trong hang động.

Trong lòng Vân Khê mỗi tiếng rơi xuống đã làm rung lên từng sợi xúc động, bọn họ mới bất quá mới có duyên phận gặp mặt hai lần, thậm chí có thể nói giao tình còn không tới mấy canh giờ, nhưng ở nguy cơ trước mắt, hắn lại nói phải bảo vệ nàng.

Vân Khê liền đối với hắn nảy sinh hảo cảm.

“Vù vù hô”

Trong tiếng gió xen lẫn chút thanh âm ong ong, càng ngày càng gần tới, mượn ánh sáng nhu hòa của Dạ Minh Châu, Vân Khê thấy trên trăm ngàn huyết biên bức đang từ chỗ sâu địa đạo hướng bọn họ tiến công tập kích, đen đặt như châu chấu phô thiên cái địa!

Vân Khê kinh hô một tiếng, vừa vung kiếm chém giết, vừa nhích tới gần phía sau Chiến Thiên Dực, tiến vào kết giới mà hắn dùng thực lực Huyền tôn tam phẩm tạo thành.

Vân Khê cùng hắn đưa lưng về phía nhau, dựa vào lẫn nhau, một bên tiến vào chỗ sâu địa đạo, bên chém giết huyết biên bức.

Huyết biên bức này đã tu luyện lâu năm, không giống như tầm thường, tốc độ hung mãnh, khí thế hung hãn, có thể so với cao thủ Thần huyền đỉnh. Hơn nữa nơi này ánh sáng mờ mờ, bọn họ chưa quen thuộc địa hình, cho nên đối với việc giao chiến huyết biên bức khó tránh khỏi thực thực chiến đấu của bọn họ suy yếu rất lớn, mà huyết biên bức thì khác. Ánh sáng mờ mờ trở thành nơi che chở tốt nhất cho bọn chúng, bọn chúng có thể ở trong bóng tối phát huy lực lượng cường đại nhất, hơn nữa bọn chúng quen thuộc địa hình, kể từ đó, tình thế cũng trở nên phức tạp hơn.

Một hai mươi con huyết biên bức, Vân Khê có thể dễ dàng phải đối phó, cho dù là một trăm, hai trăm con, nàng cũng ứng phó được, nhưng là bây giờ bọn họ gặp phải chính là hàng trăm hàng ngàn huyết biên bức, nàng bị thật sâu rung động.

Nàng hiện tại rốt cục hiểu, nguy hiểm mà Chiến Thiên Dực nói lúc trước quả là, xa xa còn đang phía sau.

” Ta đếm tới ba, ngươi đi vào bên trong trước! Một đường vọt tới đáy, vô luận gặp phải cái gì, cũng không đượcdừng lại! Thần thức của ta đã cảm giác được linh mạch đang ở chỗ sâu nhất của đại đạo, chỉ cần chúng ta một đường vọt tới đáy, thì sẽ an toàn!”

” Một, hai”"

Không khí chung quanh đi theo Chiến Thiên Dực vang thanh âm

chấn động, Vân Khê cùng hắn trao đổi ánh mắt, chỉ đợi hắn đếm tới ba, nàng kéo trường kiếm, hướng chỗ sâu địa đạo chạy nhanh đi, lóe lên mấy cái, liền biến mất ở trong bóng tối.

” Chiến sư huynh, mau cùng lên!”

Oanh!

Huyền khí trên người Chiến Thiên Dực ở trong nháy mắt bộc phát, Huyền lực vô hình hóa thành một con rồng, xoay tròn long thân, không khí chung quanh bắt đầu vặn vẹo, tạo thành một lốc xoáy mạnh mẽ, huyết biên bức trong không khí bị cuốn vào nhau, hướng cửa địa đạo văng ra.

Rống! Rống!

Rồng ngâm Hổ gào, phong vân biến sắc!

Huyền tôn chi cảnh đến cảnh giới cao hơn, là có thể trực tiếp hóa khí làm Long Hổ, khí thế hào hùng, khí thôn vạn dặm!

Vân Khê chỉ cảm thấy đất dưới chân ở không ngừng chấn động, ngước nhìn núi đá trên trần đang có dấu hiệu rạng nức, dưới chân nàng không dám dừng lại, một đường chạy như điên, một đường chém giết, mà phía sau của nàng còn lại là tiếng rồng ngâm hổ gầm, chấn động thiên địa!

Trong lòng Vân Khê bị rung động thật sâu, đây chính là lực lượng Huyền tôn trở lên, kinh thiên động địa, thạch phá thiên kinh. Nàng đột nhiên thấy may mắn, là mình không có chọc tới một địch thủ đáng sợ như vậy, nếu không, nàng trừ thúc dục lực lượng thần khí ra, thì căn bản cũng không có năng lực chống lại.

Lúc này, phía sau có tiếng bước chân đuổi theo nàng vội vàng chạy tới.

” Mau! Ở phía trước không xa!”

Lời của hắn chưa dứt, người đã chạy tới phía trước Vân Khê.

Oanh! Oanh! Oanh! Oanh!

Liên tiếp bốn quyền, oanh kích ở trên vách động phía trước, mỗi một quyền đều đem địa đạo lay động không ngừng, khi núi đá dưới chân bọn hắn hóa thành phấn vụn.

Quá uy mãnh rồi!

Vân Khê thấy vậy sợ ngây người.

Rầm

Thạch động rốt cục bị đục lỗ, một luồng ánh trắng sáng chói mắt bỗng dưng chiết xạ ra vào, chiếu sáng hơn phân nửa địa đạo. Linh khí giống như thủy triều dâng, cuồn cuộn mà đến, vô khổng bất nhập (không chỗ nào không có) chui vào thân thể cùng ngũ quan hai người.....”

” Nhìn xem! Nơi này chính là chỗ ở của linh mạch rồi!” Liên tiếp tiếng cười dài sảng khoái từ trong miệng Chiến Thiên Dực vang ra, hắn mở hai cánh tay, đứng ở miệng thạch động, tóc dài đen nhánh không gió mà bay, trên khuôn mặt cường tráng tuấn mỹ, tỏa ra ánh sáng khác thường, cả người khí thế như quân vương, như thiên thần, bá đạo mà hào khí!

Bị hào khí của hắn lây nhiễm, Vân Khê nhìn một bên mặt của hắn, cả

người cũng nhiệt huyết sôi trào lên theo.

” Chiến sư huynh, mau đưa cửa động ngăn lại, đừng làm cho linh khí toát ra bên ngoài!”

Nếu những thứ linh khí thanh khiết này toàn bộ tiết ra ngoài, như vậy sẽ dẫn đến chú ý của cao thủ chung quanh, như vậy đến lúc đó, không biết sẽ chọc cho tới bao nhiêu mầm tai vạ.

” Đúng! Trước tiên đem cửa động bịch lại!”

Đợi hai người tiến vào đến bên trong động, Chiến Thiên Dực đưa tay đem một tảng đá lớn bên cửa động nâng lên, đem nó chuyển đến chỗ cửa động.

Phịch một tiếng vang, cự thạch rơi xuống đất, vừa vặn đem cửa động ngăn kín.

Khi Chiến Thiên Dực quay đầu, phát hiện Vân Khê đang ngây người đứng nguyên tại chỗ, vì bị cảnh tượng chứng kiến trước mắt làm kinh sợ rất sâu.

Đây là một huyệt động có thể dung nạp ngàn người, trong huyệt động, ban công Đình các, Long Mã Khuyển tượng, núi non sông ngòi, các loại ảo ảnh không ngừng mà ngưng tụ, cũng không ngừng mà tiêu tán. Thân ở trong đó, cả người lẫn tinh thần đều nhận được tẩy rửa, phiêu phiêu dục tiên.

Thì ra là những thứ ảo ảnh này chính là do linh khí Huyễn hóa mà thành, Như ảo ảnh, thiên biến vạn hóa, khó có thể nắm lấy.

” Thật thoải mái a! Khắp nơi đều là linh khí, Như tiên cảnh vậy.”Vân Khê thật sâu hô hấp, chợt cảm thấy tâm thần sảng khoái.

Chiến Thiên Dực hắng giọng cười một tiếng, ngồi xuống ở trên mặt đất, nói: “Theo ta được biết, linh mạch này mỗi ba ngày mới có thể phun trào một lần linh khí, mỗi lần linh khí duy trì thời gian cũng vừa vặn là ba ngày. Hôm nay chính là ngày thứ nhất, chúng ta nắm chặc thời gian, mau mau thu nạp linh khí!”

” tốt!” Vân Khê học bộ dạng của hắn, ngồi xuống ở đối diện hắn, bắt đầu vận chuyển công pháp, thu nạp linh khí

Đan điền có khí hải lưu chuyển, linh khí giống như thủy triều rót vào trong thân thể, khí hải ở đan điền hơi vận chuyển xong, liền chuyển thành linh Nguyên, rồi tích lũy từng chút từng chút một. Giữa lúc Linh khí cùng linh Nguyên chuyển hóa, nó cũng giống như kiểu chuyển hóa của hơi nước thành nước, bình thường khi thu nạp mấy trăm linh khí, mới có thể luyện hóa được một giọt linh Nguyên, đây chính là nguyên nhân vì sao cao thủ Huyền tôn chi cảnh mặc dù có thể tự mình thu nạp linh khí, nhưng không cách nào nhanh chóng tấn thăng. Bởi vì tỷ số chuyển hóa từ linh khí đến linh Nguyên quá thấp, Huyền tôn chi cảnh càng tấn chức đi lên, cần có Linh Nguyên càng nhiều, từ Huyền tôn nhất phẩm tấn thăng đến Huyền tôn nhị phẩm cần có nhiều linh Nguyên, không biết cần thu nạp bao nhiêu linh khí, mới có thể có đủ linh nguyên cần thiết.

Mà bây giờ, linh khí thu nạp đã không hề trở thành vấn đề nữa, hiện tại vấn đề, chính là cần đầy đủ thời gian để đem linh khí luyện hóa thành linh Nguyên.

Vân Khê đại khái phỏng đoán, dựa theo nàng tốc độ luyện hóa hiện tại, muốn tấn thăng đến Huyền tôn nhị phẩm, ít nhất phải thu nạp năm đến sáu ngày. Mà Chiến Thiên Dực mới vừa rồi có nói, linh mạch này mỗi ba ngày mới có thể phun trào ra một lần linh khí, mỗi lần kéo dài ba ngày, nói cách khác, nàng ít nhất phải tới hai lần, hơn

nữa mỗi lần đều phải không ngủ không nghỉ mà thu nạp linh khí, như thế mới có thể có cơ hội tìm được tấn chức.

Vân Khê có chút bận tâm, cái chỗ vắng vẻ và hiểm ác này, nếu không có Chiến Thiên Dực dẫn đường, nàng sợ lần kế tiếp không nhất định sẽ cơ hội tiến vào nữa. Xem ra cần thiết phải mượn hơi quan hệ với Chiến Thiên Dực mới được, để có thể lần sau trở lại nơi này tu luyện.

Tâm tư đang hổn độn, bên tai của nàng truyền đến các loại thanh âm.

” wow, rất nhiều linh khí! Chủ nhân, ta có thể đi ra ngoài thu nạp linh khí không? Những thứ linh khí này đối với ta rất có tác dụng, nếu chúng ta có thể thu nạp đầy đủ linh khí, như vậy cảnh giới của ta là có thể nâng cao một bước.” Hổ Vương tên đầu tiên kiềm nén không được mà kêu lên, nóng lòng muốn thử, nên hiện thân xuất hiện.

Huyền Dực cũng rầm rì đi theo: “Ừ, thật thoải mái a! Ta cảm giác muốn đằng vân giá vũ mà bay lên.”

Vân Khê mi tâm nhíu một cái, cũng không nghĩ tới những thứ linh khí này đối với Hổ Vương cùng Huyền Dực lại có hiệu quả tốt thế, nàng mở mắt ra, liếc nhìn Chiến Thiên Dực ở đối diện, thử dò xét, hỏi: “Chiến sư huynh, ngươi không ngần ngại ta đem thú sủng của ta thả ra chứ?”

Chiến Thiên Dực mở mắt ra, cười vang nói: “Tất nhiên không thành vấn đề! Nơi này linh khí đầy đủ, cho dù có thêm mấy trăm người đến, cũng là đủ!”

Vân Khê hiện tại yên tâm, lúc này liền đem Hổ Vương cùng Huyền Dực gọi đi ra ngoài.

Trong huyệt động to lớn, đột nhiên xâm nhập một con rồng một con Hổ, chỉ một thoáng không gian như rút nhỏ đi rất nhiều.

Chiến Thiên Dực hơi ngẩn ra, có chút kinh ngạc, hắn cho là Vân Khê muốn thả thú sủng, nhiều lắm là cũng chính là hồ ly, con báo … thôi, ở Long Tường đại lục các cô bé quý tộc phần lớn chỉ nuôi những thứ thú sủng này. Bởi vì … mấy thú sủng này tính tình tương đối ôn hòa, tương đối dễ dàng thuần phục cùng khống chế, nhưng ai có thể tưởng tượng thú sủng của nàng cư nhiên lại là mấy con vật to lớn này. Cày còn không dừng lại, nàng chỉ một lúc đã thả ra hai con, mà mỗi một con đều là quái vật to lớn, dù hắn không muốn ăn kinh cũng không được!

” Vân cô nương có thú sủng quả nhiên không giống bình thường!” Hắn suy nghĩ một chút, thật vất vả mới tìm được bốn chữ này để hình dung, hắn cười cười tự giễu, có lẽ hắn quá mức xem nhẹ đối phương, cho nên mới phải tạo thành mức chênh lệch quá lớn như thế. Đối phương nói như thế nào cũng là truyền nhân của Vân tộc, là tộc người tôn quý nhất ở đại lục này, thì vật mà nàng có, có thể kém được sao?

Thu hồi tầm mắt, hắn đang muốn tập trung tinh thần, tiếp tục tu luyện.

Lúc này, bỗng nhiên có một tiếng rồng ngâm cao hơn giọng mới vừa rồi, vang dội cả huyệt động.

Hắn lần nữa giương mắt, thấy trong huyệt động, một con Hoàng Kim cự long kim lấp lánh ngẩng đầu hướng đỉnh huyệt động, thể tích của nó khổng lồ, lực lượng hùng hậu, xa xa ngoài dự liệu của hắn.

Hắn hung hăng hít một hơn khí lạnh, không nên nói cho hắn biết, con Hoàng Kim cự long này cũng là một trong những con thú sủng của

nàng nha.

Ánh mắt hắn nghi hoặc liếc về phía Vân Khê, mang theo vài phần khó có thể tin.

Vân Khê cũng sợ ngây người, không ngờ rằng Hoàng Kim cự long lại thức tỉnh ở trong lúc này, hơn nữa ngửi được nơi phát ra linh khí xong, đã tự động từ cửu chuyển linh châu trong bay ra. Nó thoạt nhìn vẫn có chút suy yếu, không giống lúc mới gặp gỡ nó ở Quỷ Cốc U Lâm uy mãnh vô địch, bất quá nó cuối cùng đã thức tỉnh, không thể không nói là một chuyện tốt!

Vân Khê trong lòng vui mừng, nhìn Hoàng Kim cự long, ánh mắt nhẹ nhàng chớp động.

” Cự Long tiền bối, ngươi rốt cục thức tỉnh! Thương thế của ngươi thế nào?”

” Đã khá, ta hiện tại cần một lượng lớn linh khí tới chữa trị thương thế, chờ sức mạnh của ta hoàn toàn khôi phục, ta liền có thể cùng Long Tộc truyền đitin tức.” thanh âm già nua của Hoàng Kim cự long nói.

Vân Khê tâm thần vừa động, lại là một trận mừng như điên: “Vậy ngươi có thể cảm ứng được Tiểu Bạch tồn tại không? Ngươi có thể cùng nó liên hệ với nhau không, từ đó tìm kiếm được Tiểu Mặc không?”

” Chỉ cần lực lượng của ta hoàn toàn khôi phục, ta có thể thử đi cảm ứng sự tồn tại của Tiểu Long Long, nếu như không được, ta sẽ quay về Long vương cốc, phát động lực lượng của Long Tộc toàn lực tìm kiếm, tin tưởng nhất định có thể tìm được.”

Lời nói của Hoàng Kim cự long…, cho Vân Khê ủng hộ cùng hi vọng lớn lai, nàng rốt cục có thể có phương pháp tìm được Tiểu Mặc cùng Thiên Tuyệt!

” Vậy ngươi nhanh chóng thu nạp linh khí đi, để cho thân thể chữa trị nhanh lên một chút.”

Vân Khê mừng rỡ, đang lúc ngẩng đầu, thấy Chiến Thiên Dực đang dùng thần sắc kinh ngạc đánh giá nàng, tựa hồ có rất nhiều nghi vấn.

Vân Khê trong khoảng thời gian ngắn không biết nên cùng hắn giải thích như thế nào, không thể làm gì khác hơn là cười cười.

Lại quay đầu nhìn một cái, nửa diện tích huyệt động đã bị thân thể cao lớn của Hoàng Kim cự long chiếm cứ, còn dư lại một phần hai, một nửa để cho Huyền Dực cùng Hổ Vương chiếm đi, để lại cho nàng cùng Chiến Thiên Dực có một chỗ đất nhỏ mà thôi.

Ách, nàng cùng thú sủng của nàng tựa hồ có chút quá mức, cái này có tính hay không là cưu chiếm thước sào? Hay là đổi khách làm chủ?

Tóm lại hơi bá đạo chút, là được rồi!

Nàng lúng túng gãi gãi đầu, hướng về phía Chiến Thiên Dực cười khổ nói: “Thú sủng nhà ta hơi nhiều, thất lễ thất lễ!”

Chiến Thiên Dực sửng sốt thật lâu, lúc này mới đã tỉnh hồn lại, liên tiếp tiếng cười sang sảng từ trong miệng hắn thốt ra: “Người của Vân tộc, quả nhiên không giống bình thường, là ta xem nhẹ Vân cô nương!”

Vân tộc?

Vân Khê hơi sửng sờ, thì ra là hắn đã xem nàng là người của Vân tộc rồi? Chẳng lẽ nguyên nhân cũng bởi vì họ nàng Vân sao?

Nàng lắc đầu, tùy ý kéo kéo khóe miệng, liền không nói thêm gì nữa, chuyên tâm bắt đầu tu luyện.

Đều nói trong núi một ngày, nhân gian đã qua trăm năm.

Trong huyệt động chẳng phân biệt được ngày đêm, Vân Khê cùng Chiến Thiên Dực hai người chỉ lo chuyên tâm tu luyện, nơi nào còn nhớ rõ phía ngoài đến tột cùng đã qua bao nhiêu thời gian?

Trong cơ thể hai người Linh Nguyên để dành càng ngày càng nhiều, hơi thở càng ngày càng lớn mạnh, mà linh khí trong linh mạch cũng không có giảm bớt, linh mạch dưới đất giống như là một ngụm giếng cổ vĩnh viễn không khô kiệt, vẫn đều ở liên tục không ngừng chuyển vận linh khí về phía ngoài.

Hổ Vương, Huyền Dực cùng Hoàng Kim cự long đều vui mừng điên rồi, mọi người vây quanh Vân Khê cùng Chiến Thiên Dực chạy như điên trong huyệt động, tận tình hưởng thụ linh khí tắm rửa.

Lực lượng của Hổ Vương cùng Huyền Dực rõ ràng tăng trưởng rất nhiều, một so sánh với một càng thêm sinh long hoạt hổ.

Hoàng Kim cự long thì bị vây trong việc nhanh chóng khôi phục sức mạnh, lực lượng tu bổ từng chút một.

Vân Khê chuyên tâm tu luyện, không thể bị bọn họ ảnh hưởng, nàng hút lấy linh khí, một phần luyện hóa thành linh Nguyên tồn trữ ở trong người, để dành lúc tấn công tấn chức mà dùng, một bộ phận khác cũng là hóa thành mưa móc sương gián dung nhập vào đến cuống

rốn, trở thành nơi chứa chất dinh dưỡng nhất. Đây hết thảy cũng là tự nhiên mà phá, Vân Khê không có cố ý đi làm, cho nên Vân Khê mới cảm thấy kinh ngạc, thì ra là linh khí còn có thể trở thành linh dược nuôi thai! Kể từ đó, cũng thay nàng giảm đi không ít chuyện, nàng có thể không ngủ không nghỉ mà tu luyện, không cần phải lo lắng thai nhi có thể bởi vì không chiếm được dinh dưỡng mà chịu ảnh hưởng hay không.

Đang lúc bọn họ dốc lòng lúc tu luyện, thì Thanh chữ đường cũng bị loạn thành một đống, bởi vì thời gian các nàng cùng Hồng Tụ đảng ước định quyết chiến đã đến, mà Vân Khê vốn nên dẫn dắt các nàng tham gia quyết chiến đã không thấy bóng dáng. Cũng lo lắng cho Thanh chữ đường nên Tụ Tú hội sau khi biết được, mọi người liền chia nhau ra tìm kiếm, tìm hết cả học viện, nhưng ngay cả bóng dáng Vân Khê cũng không tìm được.

” Lam sư tỷ, làm sao bây giờ? Thời gian cũng nhanh đến, Vân tỷ tỷ có thể trở về kịp không?” Thanh Hà có chút lo lắng nói.

Tần Lam lắc đầu, sắc mặt ngưng trọng.

” Nếu Vân cô nương không trở lại kịp, vậy Thanh chữ đường chúng ta nhất định phải thua! người của Hồng Tụ đảng đã sớm xem chúng ta không vừa mắt, nếu chúng ta thua, các nàng nhất định sẽ hung hăng nhục nhã chúng ta, đem chúng ta dẫm ở dưới chân! Lam sư tỷ, ngươi mau thử nghĩ biện pháp xem, rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?” Thu sư tỷ gấp gáp nói.

Quyển 4 - Chương 52: Hiên Viên đài

Tần Lam trầm tư một hồi lâu, nắm chặc bội kiếm trong tay, nói: “Nếu là Vân cô nương chưa có tới, vậy chúng ta sẽ liều chết chiến đấu! Chỉ cần chúng ta không nhận thua, người Hồng Tụ đảng cũng không có cách nào làm gì chúng ta, yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không hướng các nàng cúi đầu nhận thua, trừ phi, trừ phi ta chết!”

Quả đấm của nàng rất nhanh, lộ ra sự tàn nhẫn.

Thu sư tỷ cùng đám người Thanh Hà nhìn nàng, không khỏi địa ngây người, trong lòng lo lắng càng thêm sâu.

Lúc này, lại có nữ học sinh vội vàng chạy đi vào, vừa chạy, trong miệng vừa hô lớn:”Không xong, không xong! Người của Hồng Tụ đảng mời Các chủ Tiêu Tương các Mục Tương Tương đến đây, thuận tiện làm trọng tài cho đại quyết chiến ở Hiên Viên đài!”

” Cái gì? Mục Tương Tương là thân tỷ tỷ của Mục Tiêu Tiêu, nàng nhất định sẽ thiên vị người Hồng Tụ đảng, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”Thanh Hà lo lắng nói.

” Mục Tiêu Tiêu là muốn đưa Thanh chữ đường chúng ta vào chỗ chết a! Ai cũng biết Mục Tương Tương kia rất bao che khuyết điểm, nàng ta làm trọng tài, coi như là chúng ta thắng người của Hồng Tụ đảng, nàng cũng có thể đem trắng nói thành đen. Bởi vì nàng là cao thủ Huyền tôn, có thực lực tuyệt đối, làm cho không người nào nói có thể phản đối! Càng đừng nói chúng ta căn bản không có phần nắm chắt chiến thắng Hồng Tụ đảng, hiện tại hoàn toàn chết chắc.” Thu

sư tỷ không cách nào lạc quan.

Tần Lam nhíu chặt chân mày, trầm mặc không nói, nhưng trong lòng thì dựng lên ý nghĩ liều chết. Thanh Chữ đường là nàng một tay sáng lập lên, nàng tuyệt đối không thể làm cho Thanh chữ đường hủy ở trong tay của nàng.

” Lam sư tỷ, thời gian đã đến, chúng ta nên đi Hiên Viên đài rồi.” Thu sư tỷ ngữ khí trầm trọng nói.

Tần Lam hít sâu một hơi: “Tập hợp tất cả tỷ muội, chúng ta đi!”

Nồng nặc linh khí từ từ tiêu tán, hàng vạn ảo ảnh cũng biến mất tung tích đi theo, chỉ để lại một huyệt động trống trãi cùng hai người.

Hổ Vương, Huyền Dực cùng Hoàng Kim cự long đã trở về không gian thuộc về thú sủng bọn họ, cả đám đều hài lòng, vì thu hoạch rất lớn.

Trong đó thu hoạch nhiều nhất, không ai khác ngoài Vân Khê.

Trải qua ba ngày ba đêm không nghỉ thu nạp linh khí, khí hải trong đan điền, đã có linh Nguyên tràn đầy, Huyền tôn chi cảnh đạt tới một cái cảnh giới mới, nàng toàn thân tràn đầy lực lượng.

Nhưng nếu mỗi ngày cũng có thể thu nạp linh khí như vậy, nàng không cách nào tưởng tượng cảnh giới của mình đến tột cùng có thể đạt tới một đỉnh như thế nào.

Mở mắt ra, nhìn về phía Chiến Thiên Dực ở đối diện, tốc độ hắn thu nạp linh khí so sánh với nàng cũng nhanh hơn nhiều lắm, Huyền giai càng cao, thu nạp linh khí hiệu quả lại càng cao. Tinh tế quan sát, sẽ phát hiện chung quanh thân thể của hắn bao phủ một tầng ánh sáng

thánh khiết nhàn nhạt, càng nhìn càng làm cho người ta cảm thấy thần thánh, Vân Khê đột nhiên trong lúc này thật tò mò, trên Huyền tôn sẽ là cảnh giới thế nào đây?

Một ngày nào đó, nàng nhất định sẽ thông qua kinh nghiệm của mình, để tìm kiếm được đáp án này.

Nàng nhợt nhạt cười một tiếng, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, liền bật thốt lên: “Hiện tại giờ nào rồi?”

Chiến Thiên Dực từ từ thu công, mở mắt nói: “Chúng ta ở chỗ này đợi suốt ba ngày.”

Vân Khê sắc mặt biến hóa: “Hỏng bét! Không còn kịp rồi!”

Hôm nay là ngày quyết chiến ở Hiên Viên đài, nàng lại thiếu chút nữa đem thời gian này bỏ lỡ, làm sao bây giờ? Không biết hiện tại chạy tới, còn kịp hay không?

” Làm sao vậy? Vân cô nương có việc gấp sao?” Chiến Thiên Dực tò mò hỏi.

Vân Khê nói: “Ừ, đúng là có chút việc gấp, ta phải mau sớm chạy về học viện.”

Thân thể cao ngất đứng lên, Chiến Thiên Dực giơ tay nói: “Đi, ta và ngươi cùng nhau trở về!”

Hôm nay ở Hiên Viên đài, vây xem không ít người, tất cả mọi người tranh nhau đến đây đang xem cuộc chiến. Hiên Viên đài ở vạn hoàng học viện chính là một khối Thánh Địa, một khi lên Hiên Viên đài, đó chính là cuộc chiến sinh tử, bất luận kẻ nào cũng không được can thiệp, nếu không tất sẽ gặp phải những đảng phái khác nhất trí chế

tài, đây cũng là vì duy trì Thánh Địa thần thánh Hiên Viên đài.

Mọi người sở dĩ hiếu kỳ địa đến đây vây xem như thế, cũng không phải là bởi vì Hồng Tụ đảng cùng Thanh chữ đường ở Vạn Hoàng học viện có danh Vọng lớn, mà là Hiên Viên đìa từ vài chục năm nay, lần đầu xuất hiện chuyện hai nữ tử mà tạo thành đảng phái đi tới Hiên Viên đài quyết chiến.

Từ cái nguyên nhân này, người đến đây xem cuộc chiến mang theo tâm tình tò mò nghiên cứu nhiều hơn.

Đại bộ phận đám người này là thuần túy tới tham gia náo nhiệt để giết thời gian, một số người còn lại là chạy đến nhìn mỹ nữ, cũng có bộ phận người quen biết với mấy vị mỹ nữ trong đó, đến đây làm cổ vũ. Tóm lại hình hình sắc sắc người đều có, nhưng tất cả mọi người đều ôm thái độ ngắm nhìn, xem trò hay.

Cách Hiên Viên đài hơn một trăm trượng, có một lầu các cao vút trong mây, thần thánh mà trang nghiêm, chính là Thánh Hiền Các nơi cung phụng linh vị lịch đại nhân vật đối với Vạn Hoàng học viện có cống hiến thật lớn. Thánh hiền các cùng Hiên Viên đài xa xa nhìn nhau, nơi này cũng là vị trí quan sát tỷ thí tốt nhất trên Hiên Viên đài.

Nơi thần thánh trang nghiêm như Thánh Hiền Các, giờ phút này lại có một nam một nữ ngồi chơi ở một góc lầu các, quấy nhiễu không khí cao nhã trang nghiêm. Hai người đồng phục có thêu huy hiệu đặc thù, đó là huy hiệu thuộc về học sinh có địa vị cao nhất Vạn Hoàng học viện, có thể đoán ra thân phận của hai người này cao quý. Hai người này đang vừa chụm đầu cắn hạt dưa, vừa chán đến chết nói huyện phiếm.

” Tỷ, ngươi gạt ta!” Nam tử giận bừng bừng lên án nói, “Nơi này nào có mỹ nữ? Tất cả những người này, cũng còn không có ai xinh đẹp

được như tỷ, vạn hoàng học viện chúng ta phong thủy làm sao kém như vậy? Ngay cả tỷ của ta cũng có thể trở thành viện hoa (hoa khôi học viện), còn có Thiên Lý hay không? A! Tỷ”

Lời của Nam tử còn chưa nói hết, trên trán đã ăn một cái hạt dẻ.

” Tỷ, làm sao ngươi lại đánh ta chứ? Ngươi có thể không cần thô lỗ như vậy không? Cẩn thận sau này không ai thèm lấy, còn muốn ta tới nuôi... A! Lại tới?!”

Nam tử chu đôi môi đỏ, vỗ về cái trán của mình, trên ngọc dung tuấn tú tràn đầy ý cười vô lại, du côn, mơ hồ có thể thấy được khí vương giả đứng ở đỉnh bễ nghễ chúng sanh, hơn nữa trên người của hắn có hơi thở cường giả, chỉ bất quá bị hắn lấy hình thái du côn cùng phóng đãng không kềm chế được cho lặng lẽ che dấu. Nhìn tuổi cũng khoản hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, nhưng lời nói hắn biểu hiện ra, không khỏi khiến người ta hoài nghi, hắn đến tột cùng đã được mười tám tuổi chưa.

Mà ở bên cạnh hắn, là một nữ tử lười biếng lãnh diễm ngạo nghễ, dung mạo của cô gái cùng nam tử cực kỳ tương tự, chính xác là hai tỷ đệ sanh đôi, nếu không, như thế nào lại có dung mạo cùng số tuổi tương tự như vậy?

Hai người tỷ đệ này dung mạo xuất chúng, khí chất văn hoa, vô luận là hướng nơi nào trong đám người mà ném, tuyệt đối sẽ trăm phần trăm hấp dẫn mọi ánh mắt. Giờ phút này họ lại ẩn thân ở một góc của $ các, biếng nhác đập hạt dẻ, vừa trêu ghẹo lẫn nhau, thật giống như vị trí hiện tại của bọn họ, không phải là Thánh Hiền Các nơi thần thánh vô cùng, mà là một cái sân khấu.

Cô gái lạnh lùng nhíu mày sao, ánh mắt vô cùng mà lực uy hiếp liếc hướng đệ đệ, giọng nói lành lạnh thốt ra: “Hàn Thiên Diệp, da đầu

ngươi ngứa rồi có phải hay không? Có cần tỷ tỷ ta thay ngươi hảo hảo gãi gãi không?”

Hàn Thiên Diệp sợ run cả người, hắn biết phân tử bạo lực trên người tỷ tỷ lại đang mơ hồ phun trào, hắn vội vàng rất không có nghĩa khí, mà nặn ra khuôn mặt tươi cười khoe mã: ” Tỷ tỷ tốt, ngươi ôn nhu nhất rồi, cõi đời này không có ai so sánh với ngươi ôn nhu hơn. Nhưng nếu cả ngươi mà cũng không ai thèm lấy, thì nữ nhân khắp thiên hạ đều có thể đi tìm đậu hủ để đập đầu rồi!”

“Cút!”Cô gái tức giận phun cho hắn một ngụm, rồi đưa mắt tiếp tục nhìn về phương hướng Hiên Viên đài, hừ lạnh cười nói, “Ngươi cho rằng ta tìm ngươi tới, chính là mời ăn hạt dưa nhìn mỹ nhân sao? Chúng ta hôm nay tới, là mang theo nhiệm vụ tới. Đã biết rồi thì mở ánh lớn ra cho ta, ở tại chỗ này mỗi người đi qua đều tỉ mỉ quét nhìn mấy lần đi, một khi phát hiện có người hay vật đặc biệt, liền lập tức hướng ta hồi báo.”

” Tỷ, cái gì gọi là người hoặc vật đặc biệt? Đến tột cùng như thế nào mới xem như đặc biệt? Xinh đẹp, xấu, thiện, ác? Hay là sức mạnh lớn vô cùng, có thể khiêng cái kích?” Hàn Thiên Diệp lười biếng nằm úp sấp ở đầu vai của tỷ tỷ Hàn Thiên Phong, hướng về một bên mặt của nàng miễn cưỡng phun khí.

Ánh mắt của Hàn Thiên Phong híp lại, lắc đầu nói: ” Ngươi hỏi ta, ta đi hỏi ai đây? Còn không phải là lão đầu tử an bài nhiệm vụ sao, nói ngày gần đây ở Vạn Hoàng học viện có thể có một nhân vật không tầm thường đến, bảo chúng ta nhất định phải tìm được người này, và chú ý nhiều hơn, nhưng không thể quấy nhiễu.Người nào hiểu được lão đầu tử kia suy nghĩ cái gì, lại bắt đầu treo đầu dê bán thịt chó, học người ta làm Thần Toán Tử tính ra phong thủy của Vạn Hoàng học viện đã tới.”

“Bởi vậy ta nói tỷ làm sao lại đột nhiên cảm thấy hứng thú đối với một cuộc tỷ thí nhàm chán như vậy, nguyên lai là lão đầu tử phân phó a, khó trách! Nhưng là….Tỷ có hoả nhãn kim tinh, từ trước đến giờ nhìn người cực đúng, điểm chuyện nhỏ này một mình ngươi có thể hoàn thành rồi, tại sao còn tới tìm ta chứ?” Hàn Thiên Diệp tựa hồ nghĩ tới điều gì đó, cảm xúc oán trách càng ngày càng đậm hơn, chu môi anh đào lên nói, “Tỷ, người ta rất bận rộn! Người ta nhật lý vạn kỵ …aaa!”

Lại là một hạt dẻ đánh tới!

Hàn Thiên phong cười lạnh, hí mắt nói: “Ngươi bận rộn? Cả học viện này chỉ có ngươi là thanh nhàn nhất! Ngươi còn dám nói ngươi bận rộn? Nói, có phải ngươi đã hẹn cái đám bạn xấu của ngươi, đi nhìn lén Vân Tiên Tử tắm?”

” Tỷ, ngươi đem ta làm người nào chứ? Ta là người hèn mọn như vậy sao?” Đưa mắt nhìn gần mắt của Hàn Thiên phong, Hàn Thiên Diệp thấy vậy ngẩng đỉnh đầu lên, rồi từ từ hạ xuống “Được rồi, được rồi, ta thừa nhận, ta thỉnh thoảng cũng làm một chút ít chuyện hèn mọn, nhưng mà ta chưa từng có nhìn lén quá nàng tắm! Ta thề!”

Hắn đem năm ngón tay hướng lên trời, một bộ dáng chánh nghĩa lẫm nhiên, đáy lòng cũng đang âm thầm ói không ngừng, không phải là hắn không muốn nhìn lén, mà là từ đầu đến cuối hắn nhìn lén không được a, ai bảo thực lực của người ta cao hơn hắn một bậc đây?

” Thật ra thì, Vân Tiên Tử cũng không có gì đặc biệt, lạnh như băng, cả ngày một bộ dáng thần nữ, người lạ chớ tới gần, nàng nơi nào có thể theo tỷ so sánh chứ? Bàn về vóc người, bàn về tướng mạo, tỷ của ta một chút cũng không kém nàng, quan trọng nhất là, tỷ của ta so sánh với nàng có nhân khí hơn nhiều, trừ có một chút thô lỗ, một chút xíu bạo lực, một chút xíu bá đạo ra, những thứ khác đều không

tệ đâu.”

“Ngừng! Không cho đánh ta nữa nhé!”

Mắt thấy hạt dẻ lại muốn đột kích, Hàn Thiên Diệp vội vàng đưa hai tay bảo vệ trán của mình:”Ta vốn đang lớn lên hơn đẹp trai, cũng là từ nhỏ đến lớn bị ngươi đánh cho xấu đi, nếu như ta sau này tìm không được mỹ nhân làm vợ, tỷ ngươi phải chịu trách nhiệm nuôi ta đến già!”

” Thối ba hoa!” Hàn Thiên phong không nhịn được chê cười một tiếng, rồi không hề để ý tới hắn nữa, một lần nữa đưa mắt nhìn về phía Hiên Viên đài, tỷ thí song phương đã đến trên đài, đang giương cung bạt kiếm.

” Tỷ thí mau sắp bắt đầu, mở to hai mắt cho ta, cố gắng mà nhìn cho kỹ. Nghe lão đầu tử nói, người này đối với Vạn Hoàng học viện ta trọng yếu phi thường, có thể quan hệ đến hưng suy của Vạn Hoàng học viện, cho nên tuyệt đối với không thể xảy ra chuyện không may.”

” Được rồi được rồi!” Hàn Thiên Diệp nhàm chán bĩu môi, tiếp tục miễn cưỡng gục ở lan can, nhìn quanh bên dưới.

Trên Hiên Viên đài, Thanh chữ đường cùng Hồng Tụ đảng, hai phái cao thủ chủ đạo đều tụ tập đến một chỗ, tự mình giằng co lẫn nhau.

Bên này Thanh Chữ đường lấy Tần Lam cầm đầu, tổng cộng có tám người, trừ Tần Lam là cao thủ Thần huyền sơ giai ra, còn lại bảy người cũng là Thiên Huyền cao thủ; nhìn xem thực lực người của đối phương, Hồng Tụ đảng ngoài thủ lĩnh Lý Tú là cao thủ Thần huyền nhị phẩm ra, còn lại cũng là Thiên Huyền cao thủ, thực lực tương đương với Thanh chữ đường, song đều khác biệt là, những ngày gần đây Hồng Tụ đảng đã tăng thêm ba tên thành viên mới, họ đều là

Thần huyền cao thủ trở lên. Kể từ đó, thực lực cao thấp cách xa, đã quyết định kết cuộc.

Mục Li Li đứng ở trung tâm của Hiên Viên đài, thịnh khí lăng nhân, thấy Vân Khê không có ở trong trận doanh của đối phương, thì không nhịn được cuồng tiếu lên: “Ta còn tưởng rằng nàng có bao nhiêu giỏi giang? Trước lúc tỷ thí còn nói lời vang dội, hiện tại đến thời điểm tỷ thí chân chính, thì nàng như con rùa rụt đầu, ngay cả một bóng người cũng không thấy đến. Ta thật cảm thấy bi ai thay các ngươi, bị người ta bán đi cũng không biết!”

” Ngươi đừng vội khích bác! Vân cô nương tuyệt đối không phải là người lâm trận lùi bước, nàng chẳng qua là bị một chuyện quấn thân, không cách nào kịp thời chạy tới Hiên Viên đài mà thôi. Các ngươi nếu thật sự có bản lãnh, vậy thì chờ nàng tới, rồi tỷ thí.” Thu sư tỷ tiến tới một bước nói, nàng nguyện ý tin tưởng Vân Khê, bởi vì lấy sự hiểu biết của nàng đối với của Vân Khê, đối phó người như Mục Li Li, đối với Vân Khê mà nói, căn bản không đáng nói, nên nàng ấy không có bất kỳ lý do gì để phải lùi bước trốn tránh.

” Các ngươi cảm thấy có thể sao? Ta vì cái gì phải đợi nàng tới để tỷ thí? Chỉ cần chúng ta thắng các ngươi, mọi người của Thanh chữ đường phải hướng chúng ta xưng thần, đến lúc đó, ta muốn nàng sống thì nàng sống, ta muốn nàng chết nàng cũng chỉ có thể chết! Hừ, các ngươi cho là ta có dễ dàng bỏ qua cho cơ hội tốt như vậy sao?” Mục Li Li cười lạnh, đáy mắt tinh quang lóe lên, “Hãy bớt sàm ngôn đi! Hiện tại bắt đầu tỷ thí. Dựa theo quy củ tỷ thí, người mạnh nhất của song phương ra đối trận trước, rồi đến phiên cao thủ phía dưới. Dĩ nhiên, nếu như các ngươi muốn quần chiến, chúng ta cũng phụng bồi theo! Ha ha ha..... Bất quá xem các ngươi chỉ có chút thực lực này, đừng nói là quần chiến rồi, chúng ta bên này chỉ cần đưa ra hai người cao thủ, là có thể đem bọn ngươi hoàn toàn giải quyết!”

” Ngươi…” Thu sư tỷ bị chọc giận, hai mắt ứa ra ánh lửa, liền rút kiếm đi lên trước, liền bị Tần Lam cho ngăn lại.

” Các ngươi tất cả lui ra đi! Trận thứ nhất để ta!” ánh mắt Tần Lam vô cùng được kiên định, con ngươi màu đen từ từ thâm thúy lại, nhìn không thấy đáy.

” Lam sư tỷ” Thu sư tỷ lo lắng địa nhìn Tần Lam, biết lấy thực lực của nàng, căn bản không cách nào chiến thắng Thần huyền cao thủ của đối phương, nhưng nàng vẫn kiên trì ra sân xuất chiến đầu tiên, nàng thật thực lo lắng cho nàng ấy.

” Chỉ cần ta còn sống, tuyệt đối sẽ không để cho bất luận kẻ nào chà đạp tỷ muội Thanh chữ đường!” Tần Lam vỗ vỗ bả vai của nàng nói.

” Lam sư tỷ”" trong lòng Thu sư tỷ không biết bị thứ gì đó hung hăng cắt, trong khoảng thời gian ngắn bị cứng họng. Nàng cũng không biết mình đến tột cùng làm sao xuống đài, chỉ cảm thấy trong lòng nặng trịch, rất không tư vị.

” Vân cô nương, ngươi nhất định phải nhanh lên một chút chạy tới a!” Nàng ở trong lòng thầm cầu nguyện.

Quyển 4 - Chương 53: Rung động! Rung động! Rung động!

“Rất tốt! Vậy hãy để cho bổn cô nương tự mình giáo huấn ngươi!” Mục Li Li âm lãnh cười một tiếng, mũi kiếm gảy nhẹ, nhất thời đột nhiên nổi lên gió xoáy, trên đài Hiên Viên, cát bay đá chạy, một cổ kiếm khí mà mắt thường có thể thấy được, hướng về phía Tần Lam bất ngờ đánh qua.

Chiêu thứ nhất liền tàn nhẫn như thế, đây là nàng muốn cho Tần Lam một hạ mã uy, hung hăng đánh gãy một chút mặt mũi.

Trong khoảng thời gian ngắn, hiểm tượng hoàn sinh.

Bọn tỷ muội Thanh chữ đường nhất thời căng thẳng, nháy mắt một cái cũng không nháy mà đều ngó chừng trên đài, các nàng đều nhìn Lam sư tỷ đến tột cùng như thế nào có thể hóa giải nguy cơ.

Thanh Hà nắm chặt chéo áo Thu sư tỷ, khẩn trương vô cùng.

Mọi người Hồng Tụ đảng thì vừa vặn ngược lại, tất cả mọi người đang chờ nhìn Tần Lam bị chê cười.

Lúc này, Tần Lam lui về phía sau như một con diều hâu tung mình, trường kiếm ở giữa không trung rút ra, hai chân còn chưa rơi xuống đất, vòng eo nàng quay vòng, đón kiếm khí bén nhọn, phản kích mà lên!

Mục Li Li ánh mắt khẽ chớp, cười lạnh: “Không biết sống chết!”

Hai cái thân ảnh đồng thời hướng giữa đài chạy gấp, hai cổ huyền khí mạnh mẻ cũng đi theo tăng vọt, đối nhau!

Keng! Keng! Keng!

Trường kiếm không ngừng mà đánh nhau, trong một lúc, đã là mười mấy hiệp.

Trên lầu Thánh hiền các, Hàn Thiên Diệp miễn cưỡng nhếch đuôi lông mày, nói: ” Thực lực hai người này căn bản là không có ở cùng một cấp, thắng bại hoàn toàn không có ý nghĩa, một chút cũng không có vui!”

“Nàng tên là Tần Lam, cũng là có chút thiên phú, chỉ tiếc thực lực quá yếu. Nàng có thể ngăn cản được Mục Li Li nhiều chiêu như vậy, đã là cực hạn của nàng ” Hàn Thiên phong lời vừa nói xong, trên đài tình thế nhất thời hiện rõ.

“Đi chết đi!” Mục Li Li trong miệng quát lạnh một tiếng, kiếm khí lần nữa tăng vọt, hàng dài gió lốc kiếm khí tạo thành, hướng Tần Lam tiến đến.

“Ừ.” trước ngực Tần Lam bị kiếm khí hung hăng đánh trúng, thân thể nặng nề bay về phía sau rơi xuống đất, một kiếm này làm nàng bị thương nặng.

“Hừ hừ, chỉ bằng chút thực lực này của ngươi, cũng muốn so với ta? Không biết tự lượng sức mình!” Mục Li Li tiến lên mấy bước, một cước giẫm đạp ở trên mặt Tần Lam, dùng sức đè xuống.

Đây là cử chỉ cực kỳ vũ nhục người khác! bọn tỷ muội Thanh chữ đường thấy vậy, rối rít kích động kháng nghị.

“Buông Lam sư tỷ ra!”

“Chúng ta cùng nàng liều mạng!”

“Cùng lắm thì chết, không có gì không chịu nỗi! Sĩ khả sát bất khả nhục!”

“Đúng! Sĩ khả sát bất khả nhục! Chúng ta có thể chết, cũng sẽ không hướng các ngươi cúi đầu nhận thua!”

“.....”

Mục Li Li âm hiểm cười mấy tiếng, cất giọng nói: “Làm sao? Các ngươi muốn phá hư quy củ tỷ võ của Hiên Viên đài? Hừ, đừng nói ta không có cho các ngươi cơ hội, chỉ cần các ngươi chịu biết điều một chút quy thuận ta, ta sẽ tha cho các ngươi không chết, nếu không nghe lời, ta hiện tại liền đại khai sát giới, từ Lam sư tỷ các ngươi bắt đầu, mọi người đều giết sạch! Dù sao quy củ của Hiên Viên đài là chỉ cần đối thủ không nhận thua, tỷ thí vẫn có thể tiếp tục, cho dù là Thần huyền cao thủ chết ở trên đài Hiên Viên, cũng sẽ không bị học viện trách phạt. Các ngươi đừng không tin ta nói…, có thể thử một chút!”

Mọi người Hồng Tụ đảng cười lớn lên, các nàng hôm nay rốt cục hãnh diện.

“Chúng ta tuyệt đối sẽ không nhận thua! Ngươi có bản lãnh liền giết sạch chúng ta!”

Thu sư tỷ rút kiếm, muốn nhảy lên đài, lúc này, Tần Lam đột nhiên gào to: “Không có mệnh lệnh của ta, ai cũng không cho đi lên!”

Thu sư tỷ không cam lòng nhìn về phía Tần Lam, toàn cảnh là lo lắng.

Tần Lam trong miệng mãnh liệt ho ra vài búng máu, một gương mặt bị thanh tú bị đè ở dưới chân Mục Li Li cũng thay đổi hình dáng, xuất hiện vặn vẹo. Nàng cưỡng chế tức giận trong lòng, mắt đỏ ngầu đối với Thu sư tỷ nhìn nhau: “Nghe ta! Không có mệnh lệnh của ta, ai cũng không cho đi lên đài! Ta còn không có bại, cũng tuyệt đối sẽ không nhận thua!”

“Lam sư tỷ ——”

Từng bọn tỷ muội Thanh chữ đường đều nhìn nàng, đáy lòng không nói nên lời.

“A! ——” trong miệng của nàng phát ra một tiếng rống giận, nàng hai tay chống lên, hẳn là dùng lực bật lên, đem cả người Mục Li Li ném giữa không trung.

“Đáng chết! Ngươi lại còn dám phản kháng?” Mục Li Li trở mình bay về phía sau té ngã, vững vàng rơi xuống đất, nàng cắn răng, trừng mắt nhìn đối diện Tần Lam thân hình lảo đảo muốn ngã, tức giận không ngừng dâng trào.

“Rất tốt! Ta đây liền cắt đứt chân của ngươi, để vĩnh viễn đều không thể đứng lên!” Mục Li Li thân thể nhẹ nhàng bay dựng lên, trường kiếm cao hơn đỉnh đầu, Như dấu vết chim Yến xẹt qua trên không trung, kiếm khí lượn vòng, hướng về phía đùi phải Tần Lam hung hăng đánh tới.

Tần Lam bị trọng thương, hành động đã sớm chậm chạp, hiện tại đối mặt với Lôi Đình Nhất Kích của Mục Li Li, nàng nơi nào trốn được?

Trong quá trình Vội vàng thối lui, kiếm khí đánh tới nàng đùi phải của nàng, đánh vào tận xương cốt, răng rắc tiếng xương gãy, rõ ràng có

thể nghe.

Tần Lam kêu thảm một tiếng, cả người bị ném trên mặt đất.

“Lam sư tỷ ——”

Bọn tỷ muội Thanh chữ đường rối rít bưng kín miệng mình, hai mắt tràn đầy huyết sắc. Lam sư tỷ trong suy nghĩ các nàng là dễ thân khả kính, cứ như vậy bị đánh bại, đùi phải của nàng sợ là từ đó liền phế đi.

Tại sao phải như vậy?

Các nàng xúc động phẫn nộ trừng hướng Mục Li Li trên đài đang cao cao đang phi thường đắc ý, hận không được đem khuôn mặt tươi cười của nàng xé nát!

“Bọn tỷ muội, cùng các nàng liều mạng!” Thu sư tỷ cũng không cách nào xem tiếp, nàng biết nếu tiếp tục cứ như vậy đi xuống, Lam sư tỷ thật sự sẽ bị phế đi. Nàng là vì tỷ muội Thanh chữ đường mới một mình một người canh giữ ở trên đài, nàng thủ vững, vì muốn bọn tỷ muội Thanh chữ đường giành lấy tôn nghiêm, mà các nàng thì sao? Các nàng lại chỉ có thể trơ mắt đứng ở dưới đài, nhìn nàng lần lượt bị đối thủ nhục nhã, thương tổn, nhưng không thể ra sức.

Không thể như vậy!

Cho dù là mạo hiểm phá hư tỷ thí quy củ, nàng cũng muốn đem Lam sư tỷ cấp cứu xuống tới! Nàng không thể trơ mắt nhìn Lam sư tỷ chết đi, hoặc là trở thành một tên phế nhân!

“Không cho! Ta không cho!” Tần Lam chịu đựng đau nhức trên người, hướng mọi người gào thét, nàng ánh mắt kiên định chuyển

hướng mọi người, chỉ một thoáng, toàn trường hoàn toàn yên tĩnh.

Ánh mắt kiên quyết như vậy, không cách nào không để cho người ta động lòng!

Người vây xem dưới đài vừa bắt đầu còn đang nho nhỏ nghị luận, song thấy ánh mắt Tần Lam kiên nghị như thế, bọn họ không khỏi bắt đầu đồng tình với nàng. Trận tỷ thí này, từ khi vừa mới bắt đầu chính là thực lực cách xa, các nàng căn bản cũng không có phần chiến thắng, song các nàng không có lùi bước, trực diện đối thủ. Ai có thể nói, giữa các nữ tử không có nhiệt huyết kiên cường hơn người chứ?

Vô hình trung, Tần Lam đạt được mọi người tôn trọng cùng đồng tình.

Song, đồng tình là đồng tình, tỷ thí là tỷ thí, quy củ đài Hiên Viên, không người nào dám tùy tiện phá hư.

“Đáng tiếc! Mục Li Li kia là muốn đem đối phương đưa vào chỗ chết.” Hàn Thiên Phong nhìn Mục Li Li một lần nữa cầm kiếm đi về phía Tần Lam, màu sắc trang nhã trong con ngươi hàn quang lóe lên, nhẹ lắc đầu, thở dài nói.

“Khó được có người tỷ để ý, không bằng giúp nàng một chút, đem nàng thu vào thế lực của mình?” Hàn Thiên Diệp hí mắt nhìn Tần Lam trên đài, khẽ nhíu mày.

Hàn Thiên phong không nói gì, lâm vào trầm ngâm, tựa như cân nhắc cái gì.

Lúc này, đám người dưới đài từ từ tách ra, từ nơi xa đi tới một đám cô gái. Mọi người nhìn đoàn người đi tới, cầm đầu là một nữ tử khí

thế cường hãn, giở tay nhấc chân đang hiển thị rõ lãnh ngạo, khóe miệng của nàng chứa đựng nụ cười khinh miệt, đối với người chung quanh bàng quan, nàng chẳng thèm ngó tới.

“Là Mục Tương Tương Mục Sư tỷ tới!” Trong đám người có người gào to, vô số ánh mắt truy đuổi liền khóa ở trên người của nàng, hoặc sùng bái, hoặc ghen tỵ, hoặc ngưỡng mộ.

“Đến Mục Tương Tương cũng tới, xem ra Thanh chữ đường còn ẩn tàng thực lực, xa xa không như chúng chỗ đã thấy đơn giản như vậy.” ánh mắt Hàn Thiên phong khẽ che dấu, khóe môi dưới động, tiếp tục nhìn.

Mục Li Li ở trên đài quay đầu, nhìn về phía Mục Tương Tương, mặt giản ra cười nói: “Nhị tỷ, ngươi tới được vừa lúc! Nhìn ta như thế nào để cho người Thanh chữ đường đối với ta cầu xin tha thứ!”

Trường kiếm đưa ra, hung hăng đâm vào đầu gối trái của Tần Lam.

“A! ——” Tần Lam đau đến tê tâm liệt phế, ngửa mặt lên trời thét dài.

Bọn tỷ muội Thanh chữ đường rối rít nhắm lại hai mắt, không đành lòng nhìn.

Thu sư tỷ tay nắm chuôi kiếm không ngừng run run, gân xanh nổi lên.

Mục Tương Tương cười lạnh nhìn một màn trên đài, không có chút nào động lòng: “Chỉ là một Tần Lam, cũng đáng được ngươi phí công sức lớn như vậy sao? Trực tiếp phế đi võ công của nàng, đem nàng ném phía sau núi cho sói ăn là được! Hừ, dám đoạt nam nhân của muội muội ta, quả thực chán sống rồi!”

Mọi người nghe nói, không khỏi rút khẩu khí. Mục Tương Tương này cũng không tránh khỏi quá độc ác!

“Nhị tỷ, ngươi nghĩ sai rồi! Tiện nhân kia không phải là Tần Lam, là người khác.”

“Là người khác? Là ai? Người nào lớn mật như thế? Dám đoạt nam nhân của muội muội ta?” Mục Tương Tương như nữ vương quét nhìn một vòng, không coi mọi người ra gì.

Trong đám người, Cố Mạc thành sắc mặt xanh mét, may mà có mặt nạ che mặt, lúc này mới không có ai nhận ra hắn. Hắn vốn định tới đây nhìn một cái, thật sự là trong lòng mấy ngày nay ngứa khó nhịn, kể từ khi bị Vân Khê trêu một phen, trên mặt hắn để lại chưởng ấn, hắn ngược lại có thái độ khác thường, mỗi thời mỗi khắc đều ở nghĩ tới nàng, như trúng bùa chú. (TT: cái tên thích ngược cuồng =.=)

Ai ngờ tỷ muội Mục Li Li ngu ngốc kia, lại hắn coi như vật phẩm, tuyên cáo khắp nơi, mặt mũi của hắn cũng bị nàng làm mất hết. Hừ, thật cho là hắn sợ Mục thị tỷ muội của Tiêu Tương các sao, cho nên mới không dám vứt bỏ nàng sao?

Nếu như các nàng thật nghĩ như vậy, thì các nàng hoàn toàn sai lầm rồi!

Hắn Cố Mạc thành, cho tới bây giờ cũng sẽ không sợ những thứ này!

Hàn Thiên Phong ở trên Thánh Hiền Các lắc đầu, Vạn Hoàng học viện có thể đào tạo ra một đôi tỷ muội làm người ta im lặng như vậy, thật đúng là không dễ dàng a.

Nàng híp híp mắt, lần nữa đem tầm mắt rơi vào trên người Tần Lam

đau gần như muốn đến ngất đi, do dự có nên xuất thủ trợ giúp hay không, giúp cô gái kiên nghị này có thể làm cho nàng xem vừa mắt.

Vừa lúc đó, một thanh âm trong trẻo từ nơi xa gào thét mà đến, trong nháy mắt truyền khắp cả quảng trường Hiên Viên thai.

“Các ngươi là thứ gì? Dám đối với tỷ muội của ta ra tay độc ác, các ngươi chán sống rồi?!”

Rầm rầm rầm phanh.....

Trên bầu trời, một cái tiếp theo một cái chưởng tay ấn, lần lượt mà đến. Từng cái chưởng ấn đều như chuông đồng lớn nhỏ, mang theo ùng ùng nổ đùng, cực nhanh tựa như đã tới đến trước mặt Mục Li Li.

Liên tục nổ tung, Mục Li Li cơ hồ là còn không có kịp phản ứng, toàn thân y phục, vật trang sức trên đầu, ngọc bội trên người, hết thảy bị phá tan, cả người trần trụi bay ra Hiên Viên đài!

Xôn xao ——

Tất cả mọi người kinh hãi.

Đây là lực lượng cường hãn bực nào a?

Có thể trực tiếp đem Mục Li Li một Thần huyền cao thủ cho đánh văng ra Hiên Viên đài, hơn nữa còn là bằng phương thức nhục nhã nhất!

Dưới đài, phương hướng Mục Li Li rơi xuống, chính là vị trí Hồng Tụ đảng đang đứng. Các nàng không kịp tránh né, liền bị giáng tiếp đánh bay, mọi người miệng phun máu tươi.

Cái quang cảnh thân thể con người, không ngừng nện vào trên mặt đất, trên mặt đất xuất hiện một cái lỗ quái dị hình dáng tứ chi.

Mục Li Li úp mặt xuống đất, nện thật sâu vào trong mặt đất, mà mông nàng hơi có vẻ mượt mà bất nhã lộ ở bên ngoài, bộ dáng kia cực kỳ giống chó mẹ động dục, đang đợi chó đực lâm hạnh (bất nhã quá ~.~), cực kì tức cười cực kỳ xấu xí!

Cả Hiên Viên đài nhất thời lâm vào một mảnh yên lặng quái dị.

Từ từ, từ từ có các loại tiếng nói vang lên, mỗi chỗ trong học sinh, có ít người từ trước đã không ưa tác phong thịnh khí lăng nhân của Mục Li Li, nhất là nàng mới vừa ở trên đài ác độc đối đãi với Tần Lam như vậy, đã có không ít người đối với nàng để lại ấn tượng xấu. Bây giờ nhìn thấy nàng làm trò hề như thế, bọn họ chẳng những không đồng tình, ngược lại có loại cảm giác thống khoái.

Lúc này, trên bầu trời, điểm nhỏ đến từ phương xa càng ngày càng gần, từ từ hiện ra bộ dáng một người.

Bạch y phiêu dật, tóc đen bay múa, khí chất trích tiên, còn có tuyệt sắc dung mạo làm người ta đỏ mắt, không một người không sợ hãi than. Song hấp dẫn người ta nhất, ngược lại là đáy mắt nàng chiết xạ ra tới một ít ánh sáng giống như mặt trời chói chan, đó là lửa giận ngất trời, thẳng đem vạn vật đều hủy diệt ở trong đó!

Ánh sáng chói mắt, cùng hơi thở thích giết chóc, thẳng ép cả quỷ thần kia!

Người này không phải là người khác, chính là Vân Khê.

Vân Khê Tức giận!

Nàng trăm triệu lần không nghĩ tới, bởi vì chính mình đến chậm một bước, mà đưa đến tình cảnh Tần Lam phải lâm vào bi thảm như thế, nàng càng không có nghĩ tới Mục Li Li sẽ ác độc đến vậy, đã đem phẫn hận đối với nàng, toàn bộ đỗ ở trên người Tần Lam, đem Tần Lam hành hạ đến không còn hình người.

Thù này, nàng nhất định phải báo!

Hơn nữa một khắc cũng không có thể chờ!

Hô ——

Kèm theo thanh âm nàng hạ xuống Hiên Viên đài, trên đài một trận Cuồng Phong vô hình gào thét mà qua, sau đó, vạn vật đều im lặng.

Đây hết thảy, đều ở cùng trong nháy mắt, đồng thời phát sinh, nhưng để cho mọi người ở tại chỗ thật lâu rung động, thật lâu không cách nào hoàn hồn.

Rung động chính là thực lực nàng không thể đo lường ;

Rung động chính là lôi đình thủ đoạn nàng trả thù Mục Li Li ;

Rung động chính là khí thế kinh người của nàng.

Đồng thời rung độn, còn có dung nhan cùng tuyệt đại tao nhã của nàng....

Cô gái như vậy, từ nơi nào mà đến?

Mọi người tại chỗ, trước hết hoàn hồ, chính là Mục Tương Tương. Đây hết thảy phát sinh quá nhanh, quá đột ngột, mà nàng ngay cả thời gian phản ứng đi cứu muội muội mình cũng không có, thì chuyện

cũng đã xảy ra.

Thấy muội muội của mình cả người trần như nhộng nhập té vào trong hố đất, giống như hôn mê, giống như chó mẹ nằm úp sấp, không nhúc nhích, mặt của nàng chợt đại biến, bước nhanh chạy về phía muội muội của mình.

“Tam muội?” Nàng đau lòng hô lên, tiện tay kéo qua một người, muốn cỡi ra đi xiêm y trên người nàng, cho muội muội mình mặc vào.

Lúc này, một cổ Huyền lực xông thẳng mà đến, cản trở ý đồ của nàng.

Mục Tương Tương phẫn hận quay đầu, liếc hướng nơi Huyền lực phát ra nơi, nghiến răng nghiến lợi: “Đáng chết! Ngươi cũng nên biết kết quả của ngươi sẽ phải như thế nào?”

Vân Khê đứng khoanh tay, khóe môi giơ lên, cười lạnh nói: “Ta cũng rất muốn biết, kết quả của ngươi sẽ phải như thế nào!”

Nàng mâu quang chớp động, phóng ra hai đạo tia sáng tinh nhuệ, nàng có thể cảm giác được khí tức trên thân đối phương, thực lực của đối phương sợ rằng cùng nàng không phân cao thấp, nếu đánh nhau thật, nàng chưa chắc dành phần thắng. Nhưng vậy thì như thế nào?

Các nàng khi dễ tỷ muội nàng, coi như là thực lực Thông Thiên, nàng cũng không sợ hãi!

Nợ đã vay, thì nhất định phải trả!

Bọn tỷ muội Thanh chữ đường lúc này rốt cục từ trong mừng như điên phục hối tinh thần lại, người các nàng vẫn chờ đợi, rốt cuộc đã

tới, cái này có so sánh với cái gì đều đáng được các nàng cao hứng hơn đây?

“Vân cô nương! Vân cô nương! Vân cô nương!.....”

Tiếng hoan hô như một lớp sóng áp đảo một lớp sóng, chỉ một thoáng truyền khắp cả Hiên Viên đài.

Bọn tỷ muội Thanh chữ đường trải qua phen mới vừa bị nhục nhã, tâm tình bị đè nén nhất thời sôi trào.

Tần Lam ở trong thống khổ ngửa đầu lên, thật sâu ngắm nhìn Vân Khê một cái, vui mừng xé ra nụ cười, trước mắt nàng tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Đám người Thu sư tỷ thấy thế, liền tranh thủ đở Tần Lam xuống đài.

Bên kia, Mạc Tử Hành còn đang tìm kiếm Vân Khê cùng với Tụ Tú hội, vừa vặn chạy tới nơi này, thấy Vân Khê trên đài, bọn họ kìm lòng không đậu theo sát bọn tỷ muội Thanh chữ đường hoan hô lên.

“Vân cô nương! Vân cô nương! Vân cô nương!.....”

Tiếng hô, đem trọn Hiên Viên đài hoàn toàn chôn vùi.

Người vây xem không rõ chân tướng không khỏi nhất tề hướng Vân Khê quăng đi càng nhiều ánh nhìn chăm chú, rối rít suy đoán nàng đến tột cùng là thần thánh phương nào, lại có thể được nhiều người cổ vũ như vậy? Nàng là đến từ phương nào, vì sao không giống đến từ phàm trần, giống như là đến từ Tiên giới, kinh Như thiên nhân? (Tiên nhân kinh động lòng người)

Trong đám người, Cố Mạc thành dưới lớp mặt nạ nhìn trên đài Hiên

Viên, thấy Vân Khê sặc sỡ loá mắt, thì tâm tình vô cùng phức tạp.

Giờ này khắc này, đã không có người đi chú ý cái kẻ đã bất tỉnh, đem thể diện vứt xuống không biết mấy ngàn vạn lần Mục Li Li, cùng với sắc mặt xanh mét, có thể so sánh cùng bảo kiếm đồng xanh của Mục Tương Tương, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào trên người Vân Khê đang ngạo nghễ, bễ nghễ thiên hạ mà đứng.

“Tỷ, mỹ nhân! Thật sự có mỹ nhân!” trên Thánh hiền các Hàn Thiên Diệp căng lớn ánh mắt, chỉ vào Vân Khê trên đài, hưng phấn mà kêu lên.

Hàn Thiên phong khoát tay, liền trực tiếp đem hắn om sòm ném qua một bên, ánh mắt trầm ngưng chuyên chú chăm chú vào trên người Vân Khê, nàng suy nghĩ hàng vạn hàng nghìn lần.

Hàn Thiên Diệp ủy khuất bò dậy thân, ghé sát vào bên cạnh nàng, mếu máo nói: “Tỷ, ngươi ghen tỵ với người khác xinh đẹp hơn, cũng không cần đối với thân đệ đệ mình hạ thủ chứ?”

Mắt thấy lại là một đạo chưởng phong đánh tới, Hàn Thiên Diệp lần này đã có kinh nghiệm, vội vàng lắc mình trốn thoát.

“Tỷ, ngươi nói nàng có thể chính là mục tiêu lão đầu tử bảo chú ý hay không? Tỷ nói xem Vạn Hoàng học viện chúng ta khi nào xuất hiện một mỹ nữ cực phẩm như vậy, vì sao không có ai cho ta biết đây?” Hàn Thiên Diệp sờ cằm, tựa như đang suy tư một chuyện cực kỳ thâm ảo.

Hàn Thiên phong mặc kệ hắn, hí mắt tiếp tục ngó chừng Vân Khê, thật giống như muốn đem cả người nàng nhìn thấu.

“Đúng là nàng không sai! thực lực người này ở Huyền tôn trở lên,

nếu không phải là ngày gần đây đột nhiên nhô ra, chúng ta làm sao có thể không biết sự tồn tại của nàng? Xem ra, kể từ hôm nay, chúng ta phải hảo hảo chú ý nàng. Đầu tiên Chúng ta phải biết rõ ràng, nàng đến tột cùng là kẻ địch là bằng hữu?"

" Mỹ nhân đẹp như vậy, nhất định là bằng hữu!" Hàn Thiên Diệp du côn cười nói, đáy mắt cũng là trong suốt một mảnh, không có bất kỳ tà niệm cùng bỉ ổi.

Mục Tương Tương thật vất vả lấy ra một cái áo, đem muội muội toàn thân cao thấp bao trùm, đem nàng giao cho đồng bạn, sau đó ánh mắt hung ác ép hướng Vân Khê.

"Tiện nhân! Hôm nay bổn cô nương sẽ hảo hảo giáo huấn ngươi một chút, để biết được hậu quả đắc tội Mục gia tỷ muội của ta!" Nàng rút kiếm, phi thân rơi xuống trên đài, nàng váy tay áo bỗng dưng Phi Dương, mang theo lạnh rung lạnh lẻo, mái tóc dài của nàng bay ngược, khí thế thích giết chóc cứ như vậy chợt nổ tung đi, không chút nào che dấu!

Vân Khê như cũ đứng vòng tay, liếc xéo nàng, lạnh lùng nhếch môi cười: "Hôm nay chính là tỷ thí giữa Thanh chữ đường cùng Hồng Tụ đảng, ngươi bây giờ lên đài, có phải là chứng minh ngươi đã gia nhập Hồng Tụ đảng hay không? Thề cùng Hồng Tụ đảng cùng chết cùng sống?"

Nàng một lời thức tỉnh mọi người, Mục Tương Tương cũng không phải là người Hồng Tụ đảng, theo lý là không thể ở trên đài Hiên Viên tham gia tỷ thí.

Mạc Tử Hành ở dưới đài con ngươi đảo một vòng, liền dẫn đầu bắt đầu ồn ào: "Xuống đài! Xuống đài! Xuống đài!....."

Hắn như vậy một la, còn lại Tụ Tú hội cùng Thanh chữ đường cũng đi theo hô lên.

Dần dần, những người khác cũng bị không khí nhiệt liệt này kéo theo, cũng đồng thanh la lên.

“Xuống đài! Xuống đài! Xuống đài!.....”

Mặt của Mục Tương Tương liền biến sắc lần nữa, từ xanh mét của vừa rồi, hiện tại biến thành than đen. Nàng oán hận nhìn chằm chằm Vân Khê, lý sự nói: “Ngươi rốt cuộc là người nào? Vì sao từ trước đến giờ ở trong học viện không nhìn thấy ngươi?”

Nàng rất không cam tâm, muội muội của mình bị sỉ nhục, mình lại bị nhục nhã, đây đối với nàng mà nói cùng trời sập không có cái gì khác biệt. Trời đều muốn sụp, nàng nơi nào còn quản cái gì quy củ học viện? Dù sao nàng là học viên của chí tôn điện, chính là nhân tài trân quý nhất của học viện không thể nào bởi vì nàng phạm sai, mà đem nàng đuổi ra học viện, cho nên nàng có thể không chút kiêng kỵ.

Người của Hồng Tụ đảng sớm bị thực lực của Vân Khê làm cho sợ ngây người, nghĩ tới nếu là Mục Tương Tương xuống đài, như vậy kế tiếp liền đến phiên các nàng rồi, các nàng làm sao có thể địch nổi Vân Khê?

Lý Tú nắm lấy cơ hội, quạt gió thổi lửa: “Mục Sư tỷ nói đúng! Chúng ta từ trước đến giờ không có nhìn thấy nàng, người của Thanh chữ đường phần lớn chúng ta đều nhận được, căn bản cũng không có thấy người như vậy. Nàng căn bản là bỗng nhiên xuất hiện, hoặc là..... Nàng căn bản là không phải học sinh Vạn Hoàng học viện chúng ta!”

Ánh mắt Vân Khê híp lại, lạnh lùng quét về phía Lý Tú, nàng còn

không có tìm nàng ta tính sổ đâu, nàng ta lại bắt đầu gây chuyện. Rất tốt, kế tiếp, nên thu thập họ rồi!

Lúc này, trong đám người, có người nói nói: “Nàng không phải là học sinh Vạn Hoàng học viện! Nàng là từ trong Âm Thi sơn mạch tới, có lẽ nàng căn bản không phải là người, nàng là cương thi biến ảo!”

Xôn xao ——

Lời giải thích này, để cho tất cả mọi người kinh hãi xuống.

Cương thi biến ảo? Có khả năng này sao?

Chỉ bất quá, thực lực của nàng mạnh mẻ như thế, nếu là từ trước ở trong học viện, không thể nào không có ai phát hiện. Chẳng lẽ nàng thật không phải là người?

Nhưng mà trong cương thi có cương thi đẹp như vậy sao?

Mọi người rất nhanh lại lắc đầu, nói đến cương thi biến ảo, căn bản là lời nói vô căn cứ!

Bất quá, nàng đến cùng có đúng là học sinh Vạn Hoàng học viện không? Cái vấn đề này đáng giá để nghiên cứu. Dù sao học sinh nhập học cũng phải cần trải qua khảo hạch, nàng có thực lực mạnh mẽ hung hãn như thế, môt khi bị học viện phát hiện, vậy khẳng định là trực tiếp trở thành học sinh chí tôn điện.

Nhưng xiêm y mặc trên người nàng, rõ ràng chính là xiêm y học sinh mới mới nhập môn, cái này giải thích như thế nào đây?

Mọi người rối rít lâm vào trong nghi ngờ.

Vân Khê đỉnh đầu khẽ động, ánh mắt rất nhanh đã khóa nơi nào đó ở trong đám người, nàng nhận ra người mới vừa nói, chính là học sinh Quân Tử đảng lúc trước nàng ở trong Âm Thi sơn mạch, đã từng dạy dỗ qua.

Tinh quang bay vút mà qua, Vân Khê khẽ hí mắt, lạnh lùng nhếch lên khóe môi.

Học sinh kia bị ánh mắt của nàng đảo qua, lúc này liền run lên cả người, chỉ bất quá, hắn không phải là hạng người bị sợ thì sẽ học ngoan ngoãn. Theo hắn thấy, chỉ cần Vân Khê bị trục xuất khỏi Vạn Hoàng học viện, như vậy cho dù nàng muốn báo thù hắn, cũng sẽ không có cơ hội. còn có người của Quân Tử đảng làm chỗ dựa cho hắn, hắn sợ cái gì?

Lá gan lớn hơn, hắn nói chuyện cũng dùng sức hơn: ” Thật sự nàng là từ trong Âm Thi sơn mạch tới, Quân Tử đảng chúng ta lần đầu tiên nhìn thấy nàng, trên người nàng mặc cũng không phải là y phục Vạn Hoàng học viện chúng ta dùng. Nếu như mọi người không tin, có thể đi lấy hộ tịch học viện tra một chút, xem Vạn Hoàng học viện chúng ta đến tột cùng có một người học sinh như vậy hay không?”

“Hừ hừ, ta xem nàng hơn phân nửa là gian tế! Nói không chừng là người của học viện khác phái tới, gian tế đưa vào Vạn Hoàng học viện chúng ta! Nếu là gian tế, người người đều được giết, hiện tại ta liền thay học viện trừ hại, cũng không tính là không tuân theo quy định của Hiên Viên đài.” Mục Tương Tương cười lạnh nói.

“Ai nói Vân tỷ tỷ không phải là học sinh học viện? Nàng ba ngày trước cũng đã ở học viện ghi danh rồi, bất quá các trưởng lão ngày gần đây bế quan, không kịp cho Vân tỷ tỷ tiến hành nghi thức khảo hạch mà thôi.” Mạc Tử Hàn cất giọng thay Vân Khê biện hộ.

“Không sai! Chúng ta cũng có thể làm chứng! Vân cô nương đã là học sinh của Vạn Hoàng học viện chúng ta.” Thanh Hà cũng mở miệng nói theo.

Có lời của hai người làm chăn đệm, ngay sau đó bọn tỷ muội Thanh chữ đường cùng Tụ Tú hội biết cũng rối rít la hét cho Vân Khê làm chứng.

“Hoang đường!” Mục Tương Tương lớn tiếng quát bảo ngưng lại, “Các ngươi cho là ghi danh gia nhập học viện, chính là học sinh học viện sao? Các ngươi có biết hàng năm có bao nhiêu học sinh muốn gia nhập Vạn Hoàng học viện chúng ta, mà Vạn Hoàng học viện cuối cùng tiếp nhận học sinh lại có mấy người? Các ngươi cho là các trưởng lão nhất định sẽ thu một người lai lịch không rõ rang gia nhập học viện sao? Quả thực là người si nói mộng!”

“Hừ, nàng bây giờ còn không phải là học sinh chính thức, cũng ở trên đài Hiên Viên xuất thủ đả thương người. Dựa theo quy củ Hiên Viên đài, nàng mới là người được mọi người chế tài!” Mục Tương Tương nắm chặc nhược điểm Vân Khê, nở nụ cười tà ác, thật giống như sau một khắc có thể đem Vân Khê đưa vào chỗ chết.

Vân Khê lạnh lùng nhìn nàng, cũng không nói gì, dục gia chi tội?(ý là muốn giá họa thì nói sao mà ko được) Có ít người âm hiểm, lý do dạng gì cũng có thể trở thành lý do danh chánh ngôn thuận, nàng có cần thiết cùng người như vậy so đo sao?

Người Hồng Tụ đảng bắt được cơ hội, lập tức hưởng ứng Mục Tương Tương, nhất tề hô to lên: “Bắt được gian tế! Tiếp nhận chế tài! Bắt được gian tế! Tiếp nhận chế tài!.....”

Trường kiếm Mục Tương Tương từ từ trắc chuyển kiếm phong, âm hiểm cười, muốn đối với Vân Khê động thủ, lúc này, từ trên thánh

hiền các truyền tới thanh âm một cô gái: “Dừng tay! Nàng là học sinh của Vạn Hoàng học viện ta! Ta có thể làm chứng!”

Mọi người nghe tiếng, nhất tề ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên tầng lầu Thánh Hiền các, một cô gái áo trắng thuận gió mà đến, tay áo bồng bềnh, lãnh ngạo như sương.

Tại chỗ rất nhiều người đều nhận ra nàng, rối rít lộ ra thần sắc kính sợ, cùng kêu lên hô to: “Hàn sư tỷ!”

Ở phía sau cô gái, có một nam tử khác đi theo rơi vào trên đài Hiên Viên, hai người vừa đến, ở trong đám người lần nữa nhấc lên một trận nho nhỏ xôn xao.

Bọn họ đều là học sinh của chí tôn điện, trong suy nghĩ của học sinh bình thường, thì họ cũng giống như thần thánh, trong ngày thường là cực ít có cơ hội nhìn thấy, ai ngờ hôm nay một lần liền gặp được ba vị, thật sự là làm cho người ta hưng phấn.

Cùng Mục Tương Tương bất đồng chính là, tỷ đệ Hàn Thiên phong rất được học sinh thật cảm mến cùng tôn kính, cho nên tỷ đệ bọn họ đến, để cho mọi người ở chung quanh đều kích động lên.

Vân Khê đánh giá tỷ đệ, trong lòng tò mò, không biết bọn họ đến tột cùng là người phương nào, nhưng mơ hồ có thể cảm giác ra được, trên người của hai người hơi thở thập phần cường đại, chỉ sợ cũng là cao thủ Huyền tôn cảnh, chỉ bất quá so với cảnh giới biến thái của Chiến Thiên Dực kia, thì yếu nhược rất nhiều.

Nghĩ đến Chiến Thiên Dực, trong nội tâm nàng có chút ít đau lòng, cho đến giờ phát này, nàng cũng không có lấy gương mặt thật xuất hiện ở trước mặt hắn. Mới vừa rồi hắn đưa nàng đi tới học viện, nàng liền tìm cớ một mình rời đi, trong lòng nàng hiểu rõ, Chiến

Thiên Dực sở dĩ đối với nàng đặc biệt, chính là bởi vì ân huệ của nàng. Tính tình của hắn thật ngay thẳng đáng giá được tôn trọng, đáng giá tương giao, cho nên nàng không muốn dẫn tới phiền toái cho hắn. Có lẽ tiếp theo, nàng có thể lấy mặt thật tới cùng hắn thật lòng kết bạn.....

Trong con ngươi chuyển động, chống lại ánh mắt của tỷ đệ Hàn Thiên phong, lúc nàng đánh giá đối phương đồng thời, tỷ đệ đã tỉ mĩ quan sát nàng.

“Nàng là đồ đệ mới thu của thái gia gia ta, còn chưa kịp ở trong học viện trải qua kiểm tra, hơn nữa lão nhân gia ông ta mấy ngày gần đây đang bề bộn chuyện khác, cho nên trước hết để nàng đợi ở trong học sinh Tân nhập môn, rèn luyện. Các ngươi nếu không tin lời của ta, có thể đi hỏi thái gia gia ta!” Hàn Thiên phong giọng nói bình thãn.

Nhưng mọi người nghe vậy, không khỏi hút khí, ngược lại mang theo các loại ánh mắt hâm mộ ghen tỵ nhìn hướng Vân Khê.

Lại là đồ đệ viện trưởng mới thu, nàng làm sao lại có vận tốt như vậy?

Hàn sư tỷ chính là cháu gái dòng chính của viện trưởng, lời của nàng, ai dám không tin? Cho dù thực sự có người không tin lời nàng, nhưng người nào lại có can đảm đi chất vấn viện trưởng?

Đây không phải là ăn no rỗi việc, muốn bị phạt sao?

Vân Khê khẽ sửng sốt, không rõ đối phương vì sao phải thay mình giải vây, chẳng qua là ánh mắt tỷ đệ nhìn nàng tràn ngập tò mò, cũng không có bất kỳ ác ý.

Mục Tương Tương nghe nói những lời này, không khỏi bị kích thích:

“Làm sao có thể? Nàng là đồ đệ của viện trưởng mới thu sao? Viện trưởng từ chục năm về trước đã không thu đồ đệ nữa rồi, làm sao sẽ đột nhiên lại thu đồ đệ mới?”

“Làm sao? Ngươi không tin lời của ta?” Hàn Thiên phong mâu quang lạnh lùng, cùng Mục Tương Tương nhìn thẳng.

Hàn Thiên Diệp du côn cắc ké cười nói: “Cái này thì có cái gì không thể nào? tính tình thái gia gia ta, cho tới bây giờ cũng là tùy hứng, hắn nhìn trúng người nào, muốn nhận người nào làm đồ đệ, ai dám can thiệp? với lại, mỹ nhân giống như Vân cô nương đây, trong mấy vạn người cũng tìm không ra một, không thu nàng làm đồ đệ, thì thu ai hà?”

Mệt cho hắn còn dám biện luận, viện trưởng sở dĩ thu Vân Khê làm đồ đệ, không phải bởi vì thiên phú cùng tài trí của nàng, mà là bởi vì dung mạo nàng sao?

Cho xin, hắn đây là đang thay nàng nói chuyện sao? Rõ ràng chính là bôi đen nàng, cũng bôi đen thái gia gia của hắn!

“Làm sao có thể? Ta còn không tin!” Mục Tương Tương dùng sức lắc đầu, không muốn tin tưởng, chẳng qua là hiện tại có tỷ đệ Hàn Thiên phong tại chỗ, này nàng vô luận như thế nào cũng không thể ra tay đối phó Vân Khê được, nếu không, tỷ đệ hai người bọn họ một khi liên thủ, nàng cũng chỉ có bị đánh mà thôi.

Cũng được, khoản này sổ sách tạm thời trước nhớ kỹ, trước để cho tiện nhân kia một con đường.

Cuộc sống còn dài mà, nàng là tuyệt đối sẽ không để cho nàng ta sống khá giả, đắc tội tỷ muội Mục gia các nàng, đó chính là tự tìm đường chết!

“Được rồi! Hôm nay nể mặt Hàn sư muội, tạm thời tha cho nàng một mạng! Bất quá, chuyện không thể bỏ qua dễ như vậy, hừ!” Mục Tương Tương phất tay áo, bay ra khỏi đài, từ trong tay đồng bạn nhận lấy muội muội vẫn còn hôn mê, vịn nàng rời đi.

Ánh mắt Vân Khê chợt lãnh, như thế nào có thể dễ dàng buông tha các nàng?

“Chậm đã! Lệnh muội thoạt nhìn bị thương không nhẹ, chỗ này của ta vừa lúc có viên hoàn thuốc trị thương rất hữu hiệu, tặng cho các ngươi làm lễ ra mắt!” Đầu ngón tay nàng gảy nhẹ, một hoàn thuốc màu đỏ ở trong không khí tạo thành một quỹ đạo, thẳng tắp đánh úp về phía Mục Li Li đang hôn mê.

Mục Tương Tương cảnh giác, phất tay muốn ngăn, ai ngờ hoàn thuốc kia trực tiếp vòng qua cánh tay nàng, đánh trúng huyệt Đàn Trung của Mục Li Li. Mục Li Li từ từ trong hôn mê tỉnh táo lại.....

Mục Tương Tương đầu tiên là trong lòng căng thẳng, thấy hoàn thuốc chẳng qua là đánh trúng huyệt Đàn Trung của muội muội, nên nhất thời yên tâm, sau đó thấy đáy mắt muội muội từ từ ngưng tụ nước xoáy quay cuồng, lòng của nàng lần nữa nhói lên.

“A! ——”

Mục Li Li thấy tình huống của mình bây giờ, điên cuồng mà la hoảng lên, nghĩ lại nàng từ nhỏ đến lớn, vẫn xuôi gió xuôi nước, khi nào mà bị qua khuất nhục như vậy?

Nhớ lại chuyện mới vừa xảy ra ở trên đài cùng dưới đài, nàng cả người càng thêm điên cuồng.

“Ta muốn giết ngươi! ——”

Nàng vừa cử động, cái áo vốn là tùy ý khoác lên trên người nàng liền tự động rớt xuống, nàng lần nữa trần trụi hiển lộ ở trong tầm mắt mọi người.

“A! ——”

Tiếng kêu của nàng sóng sau cao hơn sóng trước, rơi vào trong tai Vân Khê, thật giống như nàng gặp được một đám sắc lang, đang muốn bị tiền dâm hậu sát.....

Vân Khê cúi đầu cười khẽ, rất bội phục trí tưởng tượng của mình, bất quá, mục đích của nàng đã đạt đến, có đôi khi để cho một người chịu nhục, khuất nhục không chịu nỗi, so sánh với việc dùng một kiếm giết nàng, càng thêm đã nghiền, càng thêm khắc sâu!

“Nhị tỷ, thay ta giết nàng! Nàng không chết, ta liền không sống!” Mục Li Li liều chết nắm chặt y phục, đem mình che phủ nghiêm nghiêm thực thực, sắc mặt phát tím, trên thực tế, những nơi nên nhìn hay không nên nhìn, mọi người mới vừa rồi đều xem rõ ràng, nàng hiện tại càng che, ngược lại càng nhắc nhở người ta nhớ lại chỗ mới vừa rồi đã thấy hết thảy.

“Vậy ngươi phải đi chết đi!” Vân Khê nhếch môi, lại một lần nữa phát huy công lực lời nói ác độc của nàng, “Thật ra thì, ngươi sớm nên đi chết! Ngươi như vậy, sống trên đời, còn có cái gì ý nghĩa?”

“Ở phương diện tình cảm, nam nhân mà ngươi thích thay lòng đổi dạ, căn bản không đem lòng đặt ở trên người của ngươi, ngươi triệt triệt để để là người thất bại! Ở phương diện võ công, ngươi không chịu nổi một kích, một chiêu ta có thể đánh cho ngươi như chó mẹ ngửi đất, trong sạch hủy hết, ngươi đồng dạng là người thất bại! Ở

phương diện tài trí, ngươi không có điều tra rõ ràng thực lực chân chính của ta, liền vọng động hạ chiến thư, cho là có thể nhân cơ hội này, đem ta dẫm ở dưới chân, ngươi lại tự đào phần mộ, thật quá ngu xuẩn! Bàn về tư chất nữ nhân, ngươi thật sự có mấy phần tư chất không tệ, đáng tiếc ngươi đã sớm không phải là thân trong sạch, hôm nay đang trước mắt bao người, trong sạch mất hết, ngươi nói sau này còn có người nam nhân nào dám cưới ngươi?”

Vân Khê nhìn chằm chằm ánh mắt của nàng, từng bước gần ép: “Ngươi mọi thứ đều thất bại, mọi thứ không được, ngươi nói ngươi còn sống làm cái gì? Tại sao còn không đi tìm chết? Tại sao không chết đi? Tại sao không chết đi.....”

Nàng từng chữ từng câu như thiết trùy đánh vào trái tim Mục Li Li, để cho Mục Li Li càng thêm lâm vào điên cuồng, nàng ôm đầu của mình, liều mạng giãy dụa, trong đầu toàn bộ cũng là lời của Vân Khê.

“Tại sao còn không đi tìm chết? Tại sao không chết đi? Tại sao không chết đi.....”

Nàng hôm nay mặt mũi mất hết, xảy ra biến hóa lớn như vậy, nếu Cố sư huynh biết hết thảy, còn có thể đón nhận nàng sao? Hắn sẽ đối đãi nàng thế nào?

Nhưng nếu Cố sư huynh thật ghét bỏ nàng, muốn vứt bỏ nàng, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Nàng Mục Li Li vì tình mà sinh, nàng không thể không có Cố sư huynh!

Phòng tuyến yếu ớt nhất ở đáy lòng nàng, bị Vân Khê đánh trúng nát bấy, nàng thật rất khó tưởng tượng, không có Cố sư huynh, nàng rốt cuộc làm như thế nào mà sống sót.

“A! Ta không muốn sống!” Nàng đoạt lấy bội kiếm trên người Nhị tỷ, muốn tự vận, để cho Mục Tương Tương nhanh chóng đoạt lại.

“Tam muội, ngươi thanh tĩnh một chút! Ngàn vạn lần không nên bị tiện nhân kia cho mê hoặc, nàng hiện tại ước gì bản thân ngươi chết đi, ngươi nếu là thật sự chết đi, chẳng phải là như ý nguyện của nàng sao? Ngươi chết, ngươi sau này cũng không thấy được Cố Mạc thành; ngươi chết, Cố Mạc thành sẽ cùng tiện nhân này song túc song tê, sau đó đem ngươi ném ra… sau ót, ngươi cam tâm sao? Ta hỏi ngươi, ngươi thật cam tâm sao?”

Mục Tương Tương một phen nói lý, để cho Mục Li Li đang điên cuồng từ từ bình tĩnh lại.

“Ta không cam lòng! Nhị tỷ, ta không cam lòng!”

“Không cam lòng là tốt rồi! Ngươi hãy thoáng một chút, cái gì cũng không cần nghĩ! Bất cứ chuyện gì, đều có các tỷ tỷ thay ngươi làm chủ, ngươi chờ xem, nàng lớn lối không được bao lâu.” Mục Tương Tương đáy mắt xẹt qua vẻ âm lãnh.

Mục Li Li nhìn nàng, tâm tình rốt cục khôi phục bình tĩnh: “Tốt, ta tin tưởng Nhị tỷ.”

“Chúng ta đi!” Mục Tương Tương hướng Vân Khê quăng đi một ánh mắt, sau đó liền dẫn muội muội rời đi hiện trường.

Vân Khê đưa mắt nhìn hai tỷ muội rời đi, cũng không ngăn trở nữa, nàng biết nàng hôm nay đắc tội hai tỷ muội Mục Tương Tương, ngày sau sợ rằng còn sẽ có càng nhiều phiền toái, bất quá nàng không sợ, có áp lực thì có động lực, binh đến tướng đỡ, nàng vừa lúc đem các nàng lập uy, ở trong học viện thành lập thế lực nên thuộc về mình.

Trong đám người, Hồng Tụ đảng đang muốn len lén chạy đi, ánh mắt Mạc Tử Hành nhanh chóng thấy được, cố ý đề cao tiếng nói: “Các ngươi muốn đi nơi nào? Đài tỷ võ ở bên kia, đi nhầm chỗ rồi!”

Tụ Tú hội biết được liền rối rít xúm lại, đem học sinh Hồng Tụ đảng bao quanh, nhất là thủ lĩnh của các nàng Lý Tú.

Lý Tú thấy thế, không khỏi nóng nảy. Tỷ muội Mục Tương Tương vừa đi, cũng đem hai gã Thần huyền cao thủ khác mang đi, Hồng Tụ đảng các nàng lần nữa bị đánh trở về nguyên hình, trong tất cả tỷ muội chỉ có một mình nàng có Huyền giai cao nhất, mà Huyền giai nàng không bao giờ kịp Mục Li Li. Mới vừa thấy Vân Khê ba chiêu đã đánh cho Mục li li thê thảm như vậy, nàng nơi nào còn có dũng khí cùng nàng ta đánh nhau?

Lý Tú thấy mình chạy không thoát, vội vàng quỳ gối xuống trước gót chân Vân Khê, cầu xin tha thứ nói: “Vân cô nương tha mạng, chúng ta nguyện ý nhận thua, chỉ cầu Vân cô nương cho chúng ta một con đường sống!”

Học sinh còn lại thấy nàng quỳ xuống, cũng rối rít quỳ xuống: “Chúng ta nguyện ý thần phục, sau này trung thành theo Vân cô nương, xin Vân cô nương tha cho tánh mạng chúng ta!”

Vân Khê nhàn nhạt quét qua những người này, thật ra thì giữa các nàng cũng không có cái gì thâm cừu đại hận, chẳng qua là bởi vì ích lợi quan hệ ở giữa đảng phái mới có tranh chấp, sau đó chính là Mục Li Li khiêu khích, đem các nàng hết thảy kéo xuống nước. Tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, Vân Khê cũng không muốn đưa các nàng vào chỗ chết.

“Thu sư tỷ, những người này liền giao cho ngươi, một khi phát hiện

các nàng có bất kỳ dấu hiệu bất trung bất chính, liền trực tiếp đem người giao cho ta. Ta rất vui lòng cùng mọi người hảo hảo mà hàn huyên một chút.....”

Nàng cố ý tăng thêm hai chữ “Hàn huyên một chút”, làm cho chúng nữ sợ đến rối rít cúi đầu.

“Vân cô nương yên tâm đi! Ta sẽ xem thật kỹ những người này!” Thu sư tỷ mừng rỡ nhướng nhướng mày, tâm tình lo lắng lúc trước bị quét sạch, thay vào đó là tự hào cùng đắc ý. Sau ngày hôm nay, nàng tin tưởng không còn có người dám xem nhẹ học sinh Thanh chữ đường các nàng, các nàng rốt cục đã có thể hãnh diện.

Quyển 4 - Chương 54: Ai so với ai giảo hoạt hơn?

“Chúc mừng.” Hàn Thiên Phong nhiều hứng thú nhìn Vân Khê, cười nhạt. Nàng thật tò mò, nhân vật đặc biệt trong miệng thái gia gia, đến tột cùng có cái gì kỳ lạ, vì sao có thể làm cho thái gia gia chú ý như thế? Nhưng trải qua sự kiện mới vừa rồi, nàng không thể không thừa nhận, đối phương đúng là xuất sắc, làm cho nàng càng ngày càng cảm thấy hứng thú.

Vân Khê quay đầu, chống lại ánh sáng từ đáy mắt nàng toát ra, hơi sửng sờ, cảm giác, cảm thấy đối phương xuất thủ giúp nàng rất là kỳ hoặc. Nàng cũng cho là đối phương đồng tình, bởi vì thời điểm Tần Lam bị hành hạ đến bóng người cũng không thất, nàng ta không hề xuất thủ tương trợ, đủ thấy nàng ấy là người cực kỳ lý trí.

Rốt cuộc là nguyên nhân gì, làm cho đối phương hướng mình đưa ra cành ô-liu? Cái vấn đề này đáng giá tìm tòi nghiên cứu.

Vân Khê hướng đối phương gật đầu, không quan tâm hơn thua.

Hàn Thiên Phong lần nữa thật sâu đánh giá nàng, xoay người, rời đi Hiên Viên đài.

“Hoan nghênh ngươi gia nhập Vạn Hoàng học viện, sau này có chuyện gì, có thể tới tìm ta. Ta tên là Hàn Thiên Diệp, nàng là tỷ tỷ ta Hàn Thiên phong, chúng ta ở chí tôn điện, tin tưởng ngươi rất nhanh cũng có thể đến ở cùng chúng ta rồi.” Hàn Thiên Diệp chứa đựng nụ cười, tiêu sái nói.

Vân Khê lạnh lùng nhìn lại, không có đáp lời, nhưng trong lòng thì đối với hai tỷ đệ đã có cảm giác thật là tốt.

Hàn Thiên Diệp không sao cả cười cười, theo sát tỷ tỷ rời đi.

Một cuộc tỷ thí, không tiếng động kết thúc, mọi người cảm khái hàng vạn hàng nghìn.

“Người này thật là đồ đệ mới nhận của viện trưởng sao? Làm sao nghe giọng nói của Hàn sư huynh, bọn họ như là vừa mới biết?”

“Nói không chừng là Hàn sư tỷ cố ý muốn kéo lại cao thủ, cho nên cố ý nói như vậy sao.”

“Có khả năng này! Ai cũng biết ba tỷ muội Mục gia trong ngày thường ở học viện ngang ngược càn rỡ nhất, Hàn sư tỷ cố ý muốn chọn ra người mới, vì chính là chèn ép khí diễmcủa ba tỷ muội Mục gia! Hàn sư tỷ thông minh cơ trí, tuyệt đối không thể nào vô duyên vô cớ trắng trợn bao che người mới, bất quá nói lại, vị này Vân cô nương đúng là lợi hại, ba chiêu đã đem Mục Li Li đánh cho cái mông nằm úp sấp trên mặt đất như chó mẹ vậy, mặt mũi của nàng coi như là mất hết, nhìn nàng sau này còn thế nào ở trong học viện đặt chân.....”

“Vân cô nương? Di, nàng cũng họ Vân, có thể cùng Vân Tiên Tử là người một nhà hay không? Đáng tiếc Vân Tiên Tử gần đây vẫn đều bế quan, thật lâu không có ở trong học viện lộ diện, nhưng nếu nàng biết được trong học viện lại tới người họ Vân nữa, không biết nàng có thể đem đối phương thu nạp tiến vào đến Tụ Tiên cư hay không. Vân Tiên Tử từ trước đến giờ đều chọn ra người của Vân tộc, cho dù là tộc nhân thuộc bàn chi xa, cũng sẽ được nàng trọng dụng.”

“Vân Tiên Tử chỉ dùng người mình biết, yêu quý nhân tài. Đợi nàng sau khi xuất quan, chúng ta liền hướng nàng mật báo đi, nàng nếu là

cao hứng, đến lúc đó khẳng định không thể thiếu chỗ tốt cho chúng ta.”

“.....”

Phần lớn mọi người còn không có lập tức tản đi, mà là tam tam lưỡng lưỡng tụ ở chung một chỗ cúi đầu ghé tai.

Vân Khê không để ý đến bọn họ, trước tiên đi tới trước mặt Tần Lam, thay nàng nhìn thương thế. Lúc này Tần Lam đã lâm vào hôn mê, trên mặt của nàng còn lưu lại dấu chân Mục Li Li, hai cái chân nàng cũng bị đụng tới gân mạch, cùng với phế đi không có gì khác biệt.

“Súc sinh!” Vân Khê hung hăng mắng, chỉ cảm thấy mới vừa rồi đối với Mục Li Li quá khách khí.

“Vân cô nương, hai chân Lam sư tỷ sợ là đã bị phế đi, sau này nàng cũng không thể tu luyện võ công nữa, nàng nên làm cái gì bây giờ a?” Thu sư tỷ sầu khổ nhìn Vân Khê, thực vì tương lai của Tần Lam lo lắng.

Vân Khê lần nữa dò xét một phen thương thế Tần Lam, bình tĩnh nói: “Còn không phải bết bát như vậy, chỉ cần trị liệu thích đáng, chân của nàng vẫn là có thể khôi phục. Các ngươi trước đem nàng đưa về phòng đi, sau đó ta liền trị liệu cho nàng.”

Đối với một chút này, nàng là rất có tự tin. Nhớ ngày đó chân Vân Thanh cũng là nàng trị tốt, chân Vân Thanh đả thương so sánh với Tần Lam nghiêm trọng nhiều lắm, chân của hắn cũng có thể khôi phục, chân Tần Lam lại càng không có vấn đề.

Thu sư tỷ nghe vậy, không khỏi mừng rỡ, lúc này liền phân phó mấy tên học sinh giúp đở nàng, cùng nhau đem Tần Lam mang trở lại chỗ

ở của nàng.

Mạc Tử Hành thấy người bên cạnh Vân Khê đi được không sai biệt lắm, lúc này mới tiến lên, cùng nàng đáp lời: “Vân tỷ tỷ, ngươi mấy ngày qua đều đi nơi nào? Mọi người đều tìm ngươi khắp nơi, bất quá may là, ngươi cuối cùng ở thời điểm tỷ thí kịp thời chạy tới.”

Vân Khê cười cười, không có đáp lời, nàng tự nhiên sẽ không đem hành trình ba ngày qua nói cho hắn biết.

Mạc Tử Hành cũng không có tinh tế hỏi tới, tiếp tục nói: “Đúng rồi, Vân tỷ tỷ! Ta đã cho ngươi ở chỗ học viện ghi danh học sinh mới, ngươi xem một chút ngươi chừng nào có thời gian đi tham gia khảo hạch một chút, sau đó ngươi có thể chính thức trở thành học sinh Vạn Hoàng học viện.”

“Khảo hạch?” Vân Khê giơ tay lên, vuốt vuốt mi tâm, chỉ cảm thấy phiền toái.

“Chờ thêm hai ngày đi, ta trước trị lành chân bị thương của Lam sư tỷ rồi hãy nói.”

“Tốt tốt! Vậy thì hai ngày sau đi, hết thảy đều giao cho ta tới an bài, Vân tỷ tỷ đến lúc đó chỉ để ý ra mặt khảo hạch là tốt rồi.” Mạc Tử Hành không biết là nghĩ tới điều gì, cười đến đặc biệt rực rỡ.

Từ rừng rậm Đen, tràn đầy nguy cơ.

Một đoàn người ngựa xuyên qua ở trong đó, lại sớm bị theo dõi.

“Thiên công tử, con đường này mặc dù là đường tắt đi thông vạn Hoàng học viện, có thể bớt đi không ít hành trình, nhưng cũng là vô cùng nguy hiểm. Ta nghe nói trong cánh rừng này có dấu không ít

yêu thú, cấp bậc đều vô cùng cao, rất nhiều cao thủ Huyền tôn chi cảnh tiến vào trong đó, cũng có thể không cách nào sống đi ra ngoài. Chúng ta có phải là nên đề phòng, đổi đường đi không?”

Hai huynh đệ Vân Khải lo lắng nói.

“Sợ cái gì? Đến điểm can đảm này cũng không có, còn dám tự xưng là người trong tộc Vân sao?” Long Thiên Tuyệt lạnh lùng nhếch môi, ánh mắt như điện, quét mắt chung quanh rừng rậm, hắn đã nhận ra hơi thở nguy hiểm. Nhưng điểm này nguy cơ, căn bản hù dọa không tới hắn, hắn hiện tại chỉ muốn mau sớm chạy tới Vạn Hoàng học viện, xác nhận Vân Khê có thật ở nơi đó hay không. Vì rút ngắn thời gian, tranh thủ sớm một ngày chạy tới, coi như là đầm rồng hang hổ, hắn cũng muốn xông vào!

Hai huynh đệ Vân Khải nhất thời cứng họng, không biết nên như thế nào nói tiếp.

“Mấy người các ngươi, đứng yên ở tại chỗ này, ai cũng đừng lộn xộn cho ta, nếu không nghe lời, ta không dám bảo đảm an toàn của các ngươi.” Long Thiên Tuyệt vung lên ống tay áo, dưới chân đoàn người Vân tộc, vẽ một đạo vòng tròn.

Nếu không phải cần mượn thân phận của bọn họ thuận lợi tiến vào Vạn Hoàng học viện, hắn mới lười quản xem sống chết khỉ gió gì đó của bọn hắn, mang theo một đám nhóc như vậy, quả thật làm chậm lại tốc độ bọn hắn.

Mọi người ngây ngẩn cả người, nhìn vòng tròn dưới chân, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên như thế nào phản ứng, bọn họ hay là lần đầu gặp một hộ vệ mạnh như vậy thế.

Không bao lâu, vô số bầy sói từ hai bên cánh rừng bay vọt ra, bọn họ

mắt ánh lục quang, hung hãn vô cùng. Đó là ánh mắt máu, dường như muốn đem người cho sinh sôi xé nát.

“Ngao ——”

Bọn sói này sau khi thấy người, bắt đầu lộ ra vẻ hưng phấn, cầm đầu là một con sói hình thể đặc biệt to đưa ra chân trước, hướng về phía đám người Long Thiên Tuyệt huy vũ, đây là trần trụi khiêu khích!

Long Thiên Tuyệt híp lại mắt, tò mò ngó chừng chân con sói này, kinh ngạc cho cử chỉ nhân tính hóa của nó.

Đầu sói kia ngửa mặt lên trời hú lên, con ngươi sáng lục chuyển động, mà hắn đứng yên tại chỗ bất động, bầy sói phía sau nó một đầu tiếp theo một đầu chen chúc nhào lên trước.

Ừ?

Con sói cầm đầu này lại có trí khôn?

Long Thiên Tuyệt nhìn chằm chằm nó, kim quang chợt lóe, trường kiếm trong tay bay ra khỏi vỏ, sát nhập vào bầy sói.

Hắn chỉ nhìn chằm chằm con sói cầm đầu, một mạch liều chết, không để ý đến những bầy sói đến tột cùng là có đi tấn công hướng những người khác, hay là từ phía sau hắn bọc đánh lên. Hắn nhìn đúng một cái mục tiêu, bắt giặc phải bắt vua trước!

Hách Liên Tử Phong, Dạ Hàn Nhật cùng Độc Cô mưu ba người cũng rối rít rút kiếm, gia nhập chiến đấu.

Bầy sói này không giống với bầy sói bình thường mà trước đây bọn họ gặp, giao chiến được một lúc, bọn họ liền phát hiện, những bầy

sói này đều so với mãnh thú bình thường trí khôn, bọn họ sẽ không ngây ngốc đấu đá lung tung, bọn họ có sách lược của mình, gặp mạnh thì lui, gặp kém thì tấn công, tìm được cơ hội sẽ vồ đến.

Thực lực của bọn nó có thể so với Thiên Huyền cao thủ.

Đám người Vân Khải bắt đầu còn cố gắng lao ra vòng tròn đi đánh chết bầy sói, nhưng khi sau khi giao thủ, bọn họ liền phát hiện khác biệt. Tuy nói cùng là thực lực Thiên Huyền, nhưng những bầy sói này hàng năm ở trong rừng bắt giết động vật cùng tấn công người đi đường đi ngang qua, nên thực lực chân chánh cùng kinh nghiệm đối chiến vượt xa hơn những đệ tử ở trong đại gia tộc sống an nhàn sung sướng bọn hắn.

Một khi bại lui, bọn họ vội vàng lui về trong vòng tròn, bởi vì chỉ cần bọn họ ở lại trong vòng tròn, có thể nhận được thêm chiếu cố của bốn người, nếu không nghe lời, bốn người căn bản sẽ không để ý sống chết của bọn hắn.

Đối mặt hộ vệ có cá tính như vậy, bọn họ cũng chỉ có thể nén giận, chịu nhục.

“Ngao ——”

Một đôi sói mắt chống lại đáy mắt Long Thiên Tuyệt vụt sáng mà kim quang, nhất thời hưng phấn lên, đầu sói ngẩng lên, móng vuốt đưa tay về phía trước, lại ngưng tụ thành một cổ huyền khí mạnh mẻ, hướng Long Thiên Tuyệt bắn tới như bão tố.

Ừ?

Long Thiên Tuyệt lần nữa kinh ngạc, nó tu luyện huyền khí lại cùng huyền khí với người tu luyện giống nhau như đúc, hắn lúc này liền

làm ra phán đoán, Dã Lang này nhất định là thành tinh, không biết sống mấy trăm mấy ngàn năm rồi, đã học được suy nghĩ cùng kỹ năng loài người, tuyệt không phải là một Dã Lang!

Rất tốt!

Hắn liền săn giết đầu Dã Lang này, nhổ xuống răng nanh của nó, rồi đem nó tạo hình trở thành hoa tai, đưa cho hài tử tương lai của hắn, hộ thân tránh ma quỷ.

Giờ phút này, đầu sói trong mắt hắn đã trở thành một cái răng sói lớn.

Một người một sói, giằng co lẫn nhau, lấy xu thế tia chớp mà tấn công.

Phanh!

Cánh tay Long Thiên Tuyệt chấn động, trường kiếm bành bạch rung động, sau một khắc, đầu sói cũng nặng nề bay ra ngoài, nện vào trong hố đất.

Áo bào phần phật, Long Thiên tuyệt không có cho nó bất kỳ thời gian phản ứng nào, tay cầm lên đầu sói, trường kiếm lóe lên, cứ như vậy thẳng tắp cắm vào trong miệng sói, đem một cái răng nanh lớn nhất nạy ra ngoài. (TT: -_-‘’)

Tiếng kêu thảm thiết hù dọa cả đám chim rừng bay tán loạn.

Đám sói còn lại thấy hắn cử chỉ dũng mãnh phi thường vô địch đáng sợ như thế, dọa sợ, không dám tiến lên nữa.

Vân Khải cùng người trong Vân tộc cũng bị hắn thủ đoạn mạnh mẽ

hung hãn như thế dọa sợ rồi, quả nhiên là không giống hộ vệ bình thường a!

Rất khốc rất vạm vỡ!

Có hộ vệ như vậy, không biết phải tốn bao nhiêu bạc đây?

Long Thiên Tuyệt cầm một khối khăn đem máu sói dính trên răng nanh sói bao trùm, mái tóc đen khẽ nghiên: “Vạn nhất là sanh đôi, chẳng phải là lễ vật không đủ chia sao?”

Vừa nói, Hàn mâu hắn quét nhẹ, lần nữa quét về phía Dã Lang còn đang thống khổ giãy dụa ở trong tay, muốn nhổ ra một cái răng nữa của nó.

Dã Lang vốn là bị hắn làm cho sợ quá, lần này chống lại hắn con ngươi lóe kim quang kia, nhất thời bị làm cho sợ đến cả thân run run, không ngờ miệng phun ra tiếng người: “Đừng giết ta! Ta đem tất cả bảo vật đều cho ngươi, ngươi tha ta một cái mạng đi!”

Quả nhiên là đầu sói thành tinh, chẳng những có suy nghĩ loài người, hơn nữa có thể miệng phun tiếng người.

Nghĩ nó trưởng thành dẫn bầy sói ở trong rừng hoạt động, nhất định đánh cướp không ít bảo vật người đi đường. Long Thiên Tuyệt suy nghĩ một chút, lạnh lùng nói: “Còn không mau mang ta đi?”

Đoàn người đi theo Dã Lang tới một sơn động, Long Thiên Tuyệt dẫn đầu đi theo Dã Lang vào động, cái sơn động này có lịch sử rất xưa, trên vách động điêu khắc vô số phù điêu cùng văn tự cổ xưa, có chút thần bí, không giống như là tầm thường bầy sói sống nhờ. Hách Liên Tử Phong mâu quang lóe lên, nghĩ thầm trong sơn động này tất nhiên còn cất giấu không ít bảo vật, hắn nhấc chân, cũng theo sát đi

vào.

Khi hắn tiến vào đến chỗ sâu nhất sơn động, một tiếng thê lương kêu thảm thiết truyền ra, đập vào mắt, hắn liền thấy thủ lĩnh Dã Lang đã bị Long Thiên Tuyệt nhổ ra một cái răng sói khác, đau đến nằm trên đất lăn lộn. (TT: cuối cùng cũng không thoát khỏi số phận bị nhổ răng)

Nữa xem Long Thiên Tuyệt, hắn đang đưa tay lấy ra một viên trong đống đồ vật, từ bên ngoài nhìn vào, giống như là một viên trái cây, lấp lánh ánh sáng sáng bóng.

“Linh Nguyên Quả?!” Hách Liên Tử Phong một cái liền nhận ra bảo bối này, thân ảnh như gió, trong nháy mắt đã đến bên người Long Thiên Tuyệt. Một chiêu lấy đồ trong túi, đưa tay sẽ phải chém giết đoạt linh quả.....

“Một viên Linh Nguyên Quả, liền tương đương với thu nạp hàng ngàn linh khí, có thể đủ khiến cho một gã cao thủ Thần huyền đỉnh tấn chức trở thành Huyền tôn. Ngươi cho rằng ta sẽ dễ dàng để mất nó sao?”

Long Thiên Tuyệt khóe môi vẽ bề ngoài, lạnh lùng cười một tiếng, trên tay không quên cùng hắn đối chiêu.

Cao thủ tỷ thí, trong nháy mắt, đã qua một chút cũng không biết mấy chiêu.

Hai người thế lực ngang nhau, không ai nhường ai.

Bên người bọn hắn, một ít viên Linh Nguyên Quả đang phát ra ánh sáng trong suốt, linh khí bốn phía.

“Không nghĩ tới ngắn ngủn mấy ngày, Huyền giai ngươi cũng đã gần tới đỉnh Huyền tôn nhất phẩm, trên người của ngươi đến tột cùng cất giấu bí mật gì?” Long Thiên Tuyệt hai mắt vững vàng khóa ở trên người Hách Liên Tử Phong, song phương vừa mới đối chiêu, hắn cũng cảm giác đi ra ngoài thực lực của đối phương tăng cao, có chút khó tin.

“Mọi người cũng vậy, ta không hỏi thăm bí mật của ngươi, ngươi cũng đừng nghĩ tìm tòi nghiên cứu bí mật của ta!” Hách Liên Tử Phong cười khốc một tiếng, áo màu tím trên không trung nhanh chóng bay vút, làm cho người ta bắt không được bất kỳ bóng dáng.

Long Thiên Tuyệt cánh tay dài chấn động, từ trên người bộc phát ra khổng lồ hơi thở, hắn muốn tìm một chút giới hạn thấp nhất của Hách Liên Tử Phong, muốn nhìn một chút trên người của hắn đến tột cùng ẩn tàng bí mật như thế nào, khiến cho hắn có thể trong thời gian ngắn ngủn, liền từ Thần huyền đỉnh tấn chức trở thành Huyền tôn, hiện tại liềm lâm Huyền tôn nhất phẩm đỉnh?

Lúc này bọn hắn, thế lực ngang nhau, đều là Huyền tôn nhất phẩm đỉnh. Cho nên này một viên Linh Nguyên Quả đối với bọn họ mà nói, liền giống như cam tuyền gặp hạn hán đã lâu, chỉ cần ăn nó vào, bất kỳ một người nào trong bọn họ cũng có thể đột phá Huyền tôn nhất phẩm, trở thành cao thủ Huyền tôn nhị phẩm.

Tranh đoạt, là phải!

“Xuất ra thực lực của ngươi, cho ta xem bản lãnh thật sự của ngươi!” Long Thiên Tuyệt cười lạnh, hai mắt chợt có kim quang bay vút, khí thế kinh người.

“Hừ!” Hách Liên Tử Phong hừ một tiếng, huyền khí toàn thân tăng vọt.

Cả sơn động nhất thời đầy rẫy huyền khí mạnh mẻ của hai người, không ngừng mà qua lại đụng nhau.

Rầm rầm rầm.....

Liên tiếp tiếng phá hủy, đem chung quanh sơn động nổ nát bấy.

Hai người Thân ở trong đó, không chút nào cảm giác, lẫn chuyên chú ngưng mắt nhìn đối phương, kiếm chiêu trên tay càng ngày càng sắc bén.

Tình địch cũng tốt, đối thủ cũng được, hết thảy nợ cũ toàn bộ bị lật đi ra ngoài.

Khí diễm trên người hai người càng đốt càng tràn đầy, hai mắt đốt hỏa!

Dạ Hàn Nhật cùng Độc Cô mưu hai người chạy tới, liền thấy hai người này kịch liệt đối chiến, đem trọn sơn động chấn động gần như muốn hủy diệt.

“Lại tới nữa! Hai người bọn họ làm sao lại không thể hòa bình chung đụng đây? Dọc theo đường đi đều đấu bao nhiêu hiệp rồi?” Dạ Hàn Nhật lắc đầu khó hiểu, quay đầu, chỉ thấy Độc Cô Mưu hướng sơn động đi vào.

“Lại thêm một tên kỳ quái!” Dạ Hàn Nhật bất đắc dĩ lắc đầu, ôn hòa nở môi cười, mấy ngày nay đi theo bọn họ cùng nhau lên đường, hắn kiến thức hơi phong phú, bị ba người bọn họ lây nhiễm, năng lực tiếp nhận đủ loại người kỳ quái đối với cõi đời này càng ngày càng mạnh.

Bàn về cá tính, trình độ tính khí cổ quái, còn có ai có thể vượt xa ba người bọn họ?

Oanh! Oanh! Oanh!

Hai trùm phá hoại, đem sơn động oanh tạc tàn phá không chịu nổi.

Lúc này, một đạo hắc ảnh hiện lên, Linh Nguyên Quả vốn là đặt ở trong hộp đột nhiên biến mất không thấy.

Ừ?

Trong lúc đánh nhau Long Thiên Tuyệt cùng Hách Liên Tử Phong nhất tề quay đầu lại, nhìn qua đúng lúc là một màn Độc Cô Mưu đem Linh Nguyên Quả nuốt vào trong bụng.....

Hai người đều ngây dại, khóe miệng rút rút.

Độc Cô mưu?!

Hai người hung hăng nhìn chằm chằm Độc Cô Mưu, thật muốn một tay bóp chết hắn. Bọn họ ở chỗ này đánh cho khí thế hừng hực, hắn ngược lại làm ngư ông đắc lợi, âm thầm, đem Linh Nguyên Quả ăn mất.

Ai nói người không lên tiếng là khi dễ tốt nhất? Hẳn là người không lên tiếng, là gian xảo nhất mới đúng!

Xem một chút Độc Cô mưu đi, trong ngày thường không nói tiếng nào, thời khắc mấu chốt, thì ở sau lưng hai người ra tay như vậy, Long Thiên Tuyệt cùng Hách Liên Tử Phong hai người giận đến mắt bốc lửa.

Mà Độc Cô Mưu thì sao?

Sau khi Hắn ăn Linh Nguyên Quả, bình tĩnh vô cùng ngồi xuống ngay tại chỗ, bắt đầu luyện hóa linh Nguyên trong Linh Nguyên Quả, thử muốn đột phá cảnh giới Thần huyền đỉnh, chính thức bước vào Huyền tôn chi cảnh.

Long Thiên Tuyệt cùng Hách Liên Tử Phong hai người liếc mắt nhìn nhau, hừ lạnh một tiếng, lẫn nhau tách ra. Linh Nguyên Quả cũng không có, bọn họ tiếp tục đánh xuống cũng không có ý nghĩa gì, ở chung quanh xem một chút, có còn cái bảo bối tốt nào khác hay không.

Ùng ùng!

Sơn động lần nữa chấn động, lần này, cũng không phải do hai người Long Thiên Tuyệt đánh nhau mà tạo thành.

Mọi người nhất tề quay đầu, nhìn về phía Độc Cô Mưu đang ngồi, giải đất chung quanh thân thể của hắn tạo thành một vòng Chân Không, cường đại hơi thở quanh quẩn sinh ra.

Độc Cô Mưu, tấn chức rồi!

Hai huynh đệ Vân Khải đi tới cửa sơn động, thấy một màn như vậy, cả kinh trợn mắt hốc mồm.

Cái này tấn chức rồi? Lại một Huyền tôn sinh ra? Đây cũng quá dễ dàng đi?

Bao nhiêu người tha thiết ước mơ mà không được, trên người bốn người này, nhưng lại trở nên dễ dàng như thế, chuyện này không khỏi quá đả kích người.

Bốn người này đến tột cùng là người thế nào, thật là hộ vệ Tam gia phái tới sao?

Hai huynh đệ sinh ra hoài nghi.

Long Thiên Tuyệt cùng Hách Liên Tử Phong hai người không có quá mức kinh ngạc, bọn họ biết rõ chỗ tốt cùng trân quý của Linh Nguyên Quả, nhưng nếu một người trong bọn hắn ăn vào Linh Nguyên Quả, giống như trước có thể tấn chức.

“Có Mùi, ta đi tìm một chỗ, rửa răng sói!” Long Thiên tuyệt đưa tay lấy khăn bao vây răng sói, xoay người, một mình cất bước rời đi sơn động.

Hách Liên Tử Phong híp híp mắt, đưa mắt nhìn bóng lưng hắn rời đi, trong lòng tỏa ra chút ít nghi ngờ, cảm giác, cảm thấy trong này tựa hồ có cái gì không đúng. Đến tột cùng là cái gì đây? Hắn nói không ra.

Long Thiên Tuyệt Rời đi sơn động, khóe môi nhếch cao cao, vẻ đắc ý dật vu ngôn biểu.(tình cảm bộc lộ trong lời nói)

“Hách Liên Tử Phong, ngươi nhất định sẽ không nghĩ tới, Linh Nguyên Quả thật ra thì không chỉ có một quả.....” Bàn tay của hắn mở ra, nơi lòng bàn tay rõ ràng nằm bốn viên Linh Nguyên Quả lớn hơn mượt mà hơn, so sánh với Linh Nguyên Quả trong vỏ sò vừa rồi, chất lượng liền lập tức rơi xuống thấp hơn.

Hắn mới vừa vào sơn động, liền lập tức cảm thấy hơi thở Linh Nguyên Quả, khi hắn phát hiện bọn chúng, tổng cộng chính là năm quả. Hắn vốn có thể đem năm quả toàn bộ bỏ vào trong túi, song nghe được tiếng bước chân đặc biệt, hắn lập tức đoán được thân

phận của người đến.

Cố ý muốn thử dò xét thực lực của đối phương, cho nên mới đem Linh Nguyên Quả chất lượng tiểu thừa nhất thả lại chỗ cũ.

Hách Liên Tử Phong cất bước vào sơn động, hắn thấy cũng không phải là động tác hắn muốn lấy Linh Nguyên Quả, ngược lại, là hắn mới vừa đem Linh Nguyên Quả thả lại chỗ cũ, đang muốn thu tay lại.

Chỉ tiếc, hắn còn chưa kịp xác minh lai lịch Hách Liên Tử Phong, lại bị Độc Cô Mưu thừa dịp chiếm tiện nghi, cắt đứt kế hoạch của hắn.

Bất quá, Linh Nguyên Quả đến trong bụng Độc Cô Mưu, vốn so sánh với đến trong bụng Hách Liên Tử Phong vẫn tốt hơn.

Trên khóe môi Hắn dao động, ánh sáng chớp động: “Ta ăn vào hai viên, còn lại hai viên, để lại cho Khê Nhi. Lễ vật cho Khê Nhi cùng hài tử đều có rồi, thật hy vọng có thể nhanh một chút nhìn thấy bọn họ.....”

Ánh mắt của hắn từ từ hóa nhu hòa, sau đó đem hai viên Linh Nguyên Quả nuốt vào trong bụng, tìm một chỗ yên lặng, cũng ngồi xuống luyện hóa.

Toàn bộ nhân mã áp tải trân bảo hội hợp xong, Long Thiên Tuyệt mới khoan thai tới chậm.

Hách Liên Tử Phong hí mắt đánh giá Long Thiên Tuyệt, cảm giác, cảm thấy hắn có chút biến hóa.

Là màu da của hắn? Da trắng noãn trong suốt, đến lỗ chân lông cũng có thể thấy nhất thanh nhị sở như vậy, không có chút nào tỳ vết nào, cả người hắn quả thực như thủy tinh tạo thành, có thể nói hoàn mỹ.

Hay là khí chất hắn? Hắn vốn là khí chất tôn quý vô thượng, hiện tại hơi thở có vẻ thần thánh hơn. Giở tay nhấc chân, Như vị thần, thống Ngự Chư Thiên Thần Ma.

Hay là khí tức trên thân hắn? Mơ hồ, từ trên người hắn ta truyền lại tới cường đại hơi thở, để cho đáy lòng hắn nhéo một cái. Đây tuyệt đối không phải là thực lực ngang nhau mới cùng mình đấu như vừa rồi, rõ ràng bay vọt một tầng, hắn xa không thể chạm!

Chết tiệt!

Nhất định là tên giảo hoạt này trộm ăn một mình!

Hắn cư nhiên bị lừa.

Hách Liên Tử Phong nắm lại quả đấm, nhìn chằm chằm mặt Long Thiên Tuyệt đường làm quan rộng mở, lửa giận đáy lòng ùn ùn thiêu đốt.

Long Thiên Tuyệt tâm tình vô cùng tốt, nhếch nhếch môi, phát ra tiếng cười rất nhỏ, cũng không để ý đến hắn, đụng vai hắn, trực tiếp trở lại trong đội ngũ.

“Đi! Tiếp tục lên đường!” Hắn ra lệnh một tiếng, suất lĩnh lấy đội ngũ, tiếp tục đi về phía trước.

Người Vân tộc hẳn là không tự chủ được nghe theo hiệu lệnh hắn, không có bất kỳ chần chờ, liền nhanh chóng đi theo phía sau hắn, đội ngũ xuất phát.

Hai ngày trôi qua trong chớp mắt.

Vân Khê trong hai ngày này chuyên tâm thay Tần Lam trị liệu đôi chân bị thương, đã có thành công nho nhỏ, phần còn lại là Tần Lam phải tự mình điều dưỡng cùng rèn luyện. Tần Lam vốn tưởng rằng mình sau này đứng lên không nổi nữa, là Vân Khê cho nàng hi vọng, cũng cho nàng lực lượng, nàng hết sức cảm kích.

“Vân cô nương, nhất định mời ngươi tiếp nhận thỉnh cầu của ta, chính thức trở thành thủ lĩnh Thanh chữ đường. Thanh chữ đường cần ngươi!” Tần Lam chủ động nhượng lại chỗ ngồi thủ lĩnh, nàng tự nhiên biết rõ ràng, muốn giữ được Thanh chữ đường, nhất định phải có một người thực lực chân chính cường hãn trấn giữ, mà Vân Khê chính là thí sinh tốt nhất.

Vân Khê trầm mặc, nàng tận mắt nhìn thấy Tần Lam như thế nào vì giữ được Thanh chữ đường mà ở Hiên Viên trên đài không để ý sinh tử, nàng làm sao có thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, cướp đi vị trí thủ lĩnh?

“Vân cô nương, xin mời ngươi đáp ứng ta đi! nếu ngươi không đáp ứng, ta đây tình nguyện để cho hai chân ta phế đi, dù sao bằng sức một mình ta, căn bản không cách nào giữ được Thanh chữ đường. Vân cô nương, có thể nể một mảnh thành tâm của ta, đáp ứng sao.” Tần Lam lần nữa khẩn cầu.

Vân Khê thở dài, vỗ vỗ đầu vai của nàng nói: “Tâm tình của ngươi ta hiểu, chỉ là thân phận của ta, không có như ngươi nghĩ đơn giản như vậy, hơn nữa ta có thể cũng sẽ không ở chỗ này quá lâu. nếu có một ngày ta rời đi, ngươi chẳng phải là càng thêm thất vọng sao?”

“Không! Chỉ cần Vân cô nương chịu tiếp nhận vị trí thủ lĩnh Thanh chữ đường, cho dù một ngày kia ngươi rời đi, chúng ta như cũ vẫn luôn xem ngươi là cầm đầu dẫn, vĩnh viễn theo đuổi ngươi. Vân cô nương nếu ngại công việc hàng ngày Thanh chữ đường quá nhiều,

ngăn trở ngươi tu hành, ngươi hoàn toàn không cần sầu lo. Chuyện thông thường sự vụ liên quan với Thanh chữ đường, ta cùng Thu sư muội hoàn toàn có thể hiệp trợ chủ trì, chúng ta chỉ cần Vân cô nương trở thành lãnh tụ tinh thần của chúng ta, cho chúng ta lòng tin cùng lực lượng, như vậy đủ rồi."

Đối mặt với lời mời chân thành tha thiết Tần Lam, Vân Khê không cách nào nữa cự tuyệt, yên lặng gật đầu.

"Vân cô nương, ngươi đáp ứng? Thật tốt quá!" Tần Lam trên dung nhan thanh lệ rốt cục cũng nở ra nụ cười vui, "Tần Lam bái kiến Vân sư tỷ!"

"Trước không vội, ta còn không phải là học sinh chính thức học viện, còn trải qua khảo hạch mới có thể định đoạt." Vân Khê giúp nàng một tiếng, nhẹ nhàng cười nói.

"Bằng thực lực Vân sư tỷ, học viện nơi nào không có đạo lý thu nhận? Vân sư tỷ nếu là chính thức vào học viện, sợ là sẽ trực tiếp tiến vào chí tôn điện tu hành, trở thành một trong học sinh chí tôn điện." trong lúc nói, trong mắt Tần Lam toát ra thần sắc hâm mộ. Ở Vạn Hoàng học viện, ai không muốn trở thành học sinh của Chí Tôn Điện, được mọi người nhìn lên? Chỉ tiếc người chính thức có được thực lực ít càng thêm ít, cũng không phải là tất cả mọi người có thiên phú, đều có thể rảo bước tiến lên cánh cửa kia.

Vân Khê nhàn nhạt cười cười, không có ý kiến, trên thực tế, đối với nàng mà nói, có thể trở thành học sinh chí tôn điện hay không, căn bản không trọng yếu, quan trọng là …, nàng có thể quang minh chánh đại đi trước Tàng Thư Các, lật xem tin tức nàng cần biết liên quan đến chuyện Long Tường đại lục cùng Ngạo Thiên đại lục.

Hai người nói chuyện phiếm một lát, thì Mạc Tử Hành hăng hái chạy

đi vào.

“Vân tỷ tỷ, ngươi chuẩn bị xong chưa? Hôm nay là ngày là tham gia khảo hạch của học viện, tất cả mọi người đều chờ ở đó vì muốn cỗ vũ cho ngươi đấy.”

“Bất quá là tham gia khảo hạch thôi, không có chuyện gì lớn.” Vân Khê cười nhạt.

“Sao sao không phải là đại sự? Lấy thực lực của ngươi, nhất định là trực tiếp tiến vào chí tôn điện trở thành học sinh chí tôn điện, Vạn Hoàng học viện chúng ta lại có thêm một gã học sinh đến chí tôn điện, đây cũng là đại sự của Vạn Hoàng học viện!” Mạc Tử Hành nghiêm túc nói, nói xong, hắn lại bộ dạng hả hê, khuôn mặt tươi cười, lôi kéo Vân Khê nói, “Vân tỷ tỷ, ta đã mở miệng khoe khoang với mọi người, nói ngươi nhất định có thể vào chí tôn điện, trở thành học sinh chí tôn điện, ngươi ngàn vạn lần không thể cố ý ẩn dấu thực lực, để cho ta ở trước mặt mọi người không ngẩng đầu lên được nha.”

Quyển 4 - Chương 55: Tham Gia Khảo Hạch

“Nói nhảm thật nhiều! Còn không mau ở phía trước dẫn đường?” Vân Khê gõ cái ót hắn một cái, không khỏi bật cười. Mạc Tử Hành cười hắc hắc mấy tiếng, đi phía trước dẫn đường.

Vân Khê đưa cho Tần Lam một ánh mắt an tâm, sau đó liền đi theo Mạc Tử Hành ra cửa. Người mới vừa đến ngoài cửa, nàng liền ngây ngẩn cả người, ngoài cửa đứng một đám nam nam nữ nữ, trên người đều khoác dải lụa hồng, thoạt nhìn rất là tức cười, để cho Vân Khê nghĩ tới đoàn ca múa đến từ nông thôn.

“Vân tỷ tỷ, bọn họ đều là ta tổ chức, đi trước vì ngươi cổ vũ, như thế nào? Rất uy phong đúng không?” Mạc Tử Hành có chút đắc ý nói.

Các khóe miệng bên dưới nhất tề kéo ra, sắc mặt có chút thối.

“Đem tục tằng làm như uy phong, đầu năm nay cũng là chỉ có ngươi mà thôi?” Vân Khê mím môi cười cười, sau đó nhìn mọi người nói, “Mọi người đem thứ ở trên cỡi bỏ đi sao, tâm ý của các ngươi, ta tiếp nhận.”

“Ta đã nói rồi, như vậy kì kì quái quái, nơi đó có cái gì tươi mới chứ? Vẫn là Vân cô nương anh minh!”

“Vân cô nương, cần phải cố gắng lên nha! Chúng ta cũng sẽ ủng hộ ngươi!”

“Đúng! Nếu Vân cô nương vào chí tôn điện, trở thành học sinh chí

tôn điện, chúng ta cũng có thể vinh quang theo rồi, ha ha.....”

“.....”

Chúng học sinh rối rít bỏ đi thứ ở trên thân, khôi phục nguyên trạng, mọi người nhìn về phía Vân Khê ánh mắt vẫn sáng rực như cũ.

Mạc Tử Hành buồn bực gãi gãi đầu, hắn nghĩ như thế nào cũng không thông, rõ ràng cũng rất uy phong nha, trước kia thời điểm mình khảo hạch ở học viện, mẹ hắn chính là dẫn người vội tới cổ vũ cho mình, khí thế ngay lúc đó, không biết trấn trụ bao nhiêu người, hắn đến nay cũng khó mà quên. (TT: làm người ta sợ choáng váng thì có =.=)

“Đa tạ mọi người, ta nhất định toàn lực ứng phó, chúng ta đi thôi!” Vân Khê liếc mắt thấy Mạc Tử Hành đang buồn bực, thì nhếch môi nói.

Mạc Tử Hành giật mình một cái phục hồi tinh thần, ở phía trước dẫn đường: “Nha, Vân tỷ tỷ đi bên này!”

Ở dưới sự hướng dẫn của Mạc Tử Hành, mọi người hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang hướng nơi nhập học ghi danh khảo hạch đi tới.

Bình thường từng học sinh muốn đi vào vạn Hoàng học viện, đều cần trải qua khảo hạch nghiêm khắc, ở trong quá trình khảo hạch, phân chia thân phận cùng cấp bậc học sinh, bình thường phần lớn mọi người, đầu tiên đều là đến trận doanh làm Tân học sinh nhập môn, sau đó từng bước tấn chức, có rất ít người một bước lên trời, trực tiếp vào chí tôn điện, trở thành học sinh chí tôn điện.

Song hôm nay với thực lực của Vân Khê, vô cùng có khả năng sẽ ở

học viện sáng tạo ra một kỳ tích, cho nên tất cả mọi người mong đợi, muốn chứng kiến kỳ tích này.

Đoàn người đi lại ở trong học viện, đưa tới vô số chú ý, song khi bọn họ sắp sửa đi tới nơi khảo hạch, lại phát hiện học sinh hôm nay đến đây khảo hạch nhiều lắm, so với đám người bọn hắn không biết nhiều gấp bao nhiêu lần.

Vân Khê dĩ nhiên sẽ không tự đại mà cho là những người này hết thảy là tới đây cổ vũ cho nàng, chẳng qua là nàng cảm ứng được trong những học sinh này đều có hơi thở mạnh mẽ, trong đó có không ít cao thủ Thần huyền trở lên.

“Di? Hôm nay làm sao tới nhiều người như vậy? Chẳng lẽ còn có những người khác cũng muốn tham gia khảo hạch?” Mạc Tử Hành kỳ quái nói, có chút kinh ngạc, lẽ ra thời gian hiện tại cũng không phải là thời điểm chiêu thu học sinh, mấy ngày trước đây lúc hắn đi ghi tên, cũng không có thấy những người khác, làm sao hôm nay đột nhiên tới nơi này rất nhiều người?

“Nói không chừng bọn họ nghe nói Vân tỷ tỷ hôm nay muốn tới tham gia khảo hạch, cho nên mộ danh mà đến đây.” Thanh Hà sùng bái mù quáng.

” Trong những người này có không ít là người của Tụ Tiên hội, cũng có Quân Tử đảng cùng người Chiến Minh, quái, người Quân Tử đảng cùng Tụ Tiên hội ở cùng nơi cũng không ly kỳ, chẳng qua là người Chiến Minh làm sao cũng lại theo chân bọn họ xen lẫn cùng nơi?” Vẫn là Thu sư tỷ tương đối lý trí, không giống hai người khác như vậy mù quáng đoán bừa.

Vân Khê giơ lên đuôi lông mày, không có ý kiến gì, dù sao thì nhập gia tùy tục vậy.

“Chiến minh? Cùng Chiến Thiên Dực có quan hệ gì sao?” Nàng tương đối quan tâm chính là cái này.

Thu sư tỷ nói: “Chiến minh chính là một liên minh tự phát tạo thành trong học viện chúng ta để ủng hộ Chiến sư huynh, bọn họ đem chiến sư huynh tôn sùng là lãnh tụ bọn họ, nhưng cũng là một đảng phái đủ lực ảnh hưởng nhất trong học viện. Bất quá Chiến sư huynh bình thường cũng không nguyện ý gia nhập bất kỳ đảng phái tranh giành nào, cho nên Chiến Minh ngày thường đều chỉ lo thân mình, tự hành tu luyện, trừ phi học viện có phát sinh đại sự, nếu không bọn họ đều rất ít đi ra ngoài. Hôm nay người Chiến Minh xuất hiện ở nơi này, đoán chừng là xảy ra chuyện gì đại sự. Vân cô nương, chúng ta mau qua tới xem một chút đi.”

“Thì ra là như vậy.” Vân Khê nghĩ tới nếu có thể gặp lại được Chiến Thiên Dực, có lẽ nàng nên đem thân phận chân thật của mình công khai, chính thức cùng hắn kết giao. Trong lúc suy tư, đoàn người đã đi tới ngoài cửa lớn nơi khảo hạch.

Thu sư tỷ bắt được một nữ học sinh cùng nàng quen biết, tiến lên hỏi: “Vị sư muội này, xin hỏi nơi này xảy ra chuyện gì? Tại sao nhiều người như vậy đi tới khảo hạch nơi?”

“Các ngươi là người Thanh chữ đường?” Nữ học sinh chính là Thiên Huyền cao thủ, học sinh ngoại viện, nàng xem nhìn đoàn người Vân Khê, thấy trong bọn họ có không ít học sinh Tân nhập môn, thái độ nhất thời ngạo mạn, “Hôm nay là đường muội Vân San San của Vân Tiên Tử đến học viện khảo hạch, Vân Tiên Tử cực kỳ thương yêu đường muội này, vì cỗ vũ cho đường muội, hôm nay nàng xuất quan trước, tự mình trình diện. chúng ta trong trong ngoài ngoài, đều hướng về phía Vân Tiên Tử tới, các ngươi ngay cả điều này cũng không biết? Vậy các ngươi tới nơi khảo hạch làm cái gì?”

“Vân Tiên Tử?” Mọi người nhất tề cũng rút khẩu khí, trên mặt của mỗi người toát ra thần sắc kích động.

“Vân Tiên Tử lại xuất quan? Thật tốt quá, không nghĩ tới hôm nay có thể ở chỗ này tận mắt nhìn thấy Vân Tiên Tử.....”

“Vân Tiên Tử chẳng những vóc người đép, võ công cũng xuất thần nhập hóa, quả thực có thể so với thần nữ, là thật tiên tử hạ phàm đây.”

“Đúng vậy a đúng vậy a, nàng là đệ nhất mỹ nhân vạn Hoàng học viện chúng ta, cũng là người rất có đầu óc, bàn về trí khôn cùng năng lực, nàng không thể bại bởi bất luận kẻ nào.”

Nữ học sinh nghe đến mấy tiếng nghị luận này, càng thêm khinh thường, hừ lạnh nói: “Ta khuyên các ngươi vẫn nên về sớm một chút đi, hôm nay nơi khảo hạch đã bị người Tụ Tiên hội, Quân Tử đảng cùng Chiến Minh bao vây lại rồi, bất kỳ người nhàn tạp nào, cũng không được đi vào. Chúng ta những người này đều chỉ có thể ở phía ngoài xem một chút, đến tư cách đi vào cũng không có, càng đừng nói người Thanh chữ đường.”

Hiển nhiên, nữ học sinh xem thường học sinh Thanh chữ đường, cho là các nàng là bất quá là một đám ô hợp, trên căn bản không được lên mặt bàn. Đúng là so sánh với đảng phái lớn Tụ Tiên hội, Quân Tử đảng cùng Chiến Minh mà nói, học sinh Thanh chữ đường, Hồng Tụ đảng cùng Tụ Tú hội, đích xác là quá mức thua kém.

Chỉ bất quá, mọi người là đều có tôn nghiêm, mới vừa rồi vẫn còn trong sự kích động, nay nghe được nữ học sinh cười nhạo như vậy, mọi người nhất thời phục hồi tinh thần, hiển lộ ra thần sắc xúc động phẫn nộ.

“Có gì đặc biệt hơn người? Vân cô nương Chúng ta chưa chắc so sánh với Vân Tiên Tử kém, chờ Vân cô nương thông qua khảo hạch, sẽ trở thành học sinh chí tôn điện, nàng cùng Vân Tiên Tử ngồi ngang hàng với.”

“Đúng, bàn về xinh đẹp, Vân tỷ tỷ của ta, mới coi là đệ nhất mỹ nhân Vạn Hoàng học viện. Vân Tiên Tử trước kia đích xác là đệ nhất mỹ nhân không sai, bất quá có Vân tỷ tỷ ta ở đây, cái này đệ nhất mỹ nhân cũng chỉ có thể đứng sang bên cạnh.”

“Đúng! Vân tỷ tỷ Ta có thể sánh với Vân Tiên Tử cao cao tại thượng kia dễ thân đáng kính hơn nhiều.”

Mọi người ngươi một lời ta một câu, nhất thời ầm ầm loạn thành một đống, kinh động người bao vây hiện trường khảo hạch.

“Ai dám chửi bới Vân Tiên Tử? Các ngươi không muốn sống nữa sao?” Có mấy tên nam học sinh tức giận hừng hực hướng bọn họ đi tới, nghe được có người đới với Vân Tiên Tử nói bậy, bọn họ liền lập tức bị kích thích.

“Hôm nay chính là ngày đường muội Vân Tiên Tử tham gia khảo hạch, người nhàn tạp hết thảy lùi xa trăm bộ cho ta, ai dám nhích tới gần, đừng trách chúng ta không khách khí!” Một người trong đó lạnh lùng trừng hướng Vân Khê, liếc thấy nàng mới là người tâm phúc đám người kia.

Vân Khê lạnh lùng trợn mắt nhìn đi qua, nàng bình sanh không dễ dàng tha thứ …nhất chính là chịu nhục: “Ta cũng tới khảo hạch, các ngươi còn không mau mau nhường một con đường?”

“Hmm, ngươi cũng là tới khảo hạch? Thật không đúng lúc, hôm nay

khảo hạch bị chúng ta bao xuống rồi, ngươi ngày khác quay lại đi.”

“Trên người của ngươi mặc là không phải là y phục học sinh mới nhập môn sao? Làm sao, ngươi là tới tấn chức trở thành ngoại viện học sinh? Nói cho ngươi biết, đường muội Vân Tiên Tử chúng ta là Thần huyền cao thủ, là muốn nhảy tiến vào con đường tu hành Thần huyền, thực lực cũng không phải là học sinh mới nhập môn như ngươi có thể tưởng tượng. Ta khuyên ngươi hay là nhanh đi về, không nên tự rước lấy nhục.”

“Đừng tưởng rằng có một chút vẻ thùy mị, liền kéo bè kết phái, cho là như vậy có thể vượt qua Vân Tiên Tử. Nói cho ngươi biết, ở Vạn Hoàng học viện, muốn nhận được tôn trọng, là phải dựa vào thực lực chân chánh, nếu không sẽ chỉ là tự rước lấy nhục.”

Mấy tên học sinh rối rít hướng Vân Khê quăng đi ánh mắt khinh thường, ngôn ngữ có chút khinh miệt.

“Ta xem nàng có chủ tâm chính là tới quấy rối! Chính là một học sinh mới nhập học để khảo hạch tấn chức, cần nhiều người như vậy đi theo sao?” Trong đó một tên đệ tử ánh mắt nhất thời trở nên sắc bén, hét lớn một tiếng, hẳn là động thủ, huyền khí chấn động, không chút nào thu liễm đánh úp về phía Vân Khê.

Mọi người mắt thấy trọng quyền của học sinh kia sẽ phải đánh về phía huyệt Thái Dương Vân Khê, một quyền này nếu là thật sự đánh xuống, Vân Khê không chết cũng phải tàn phế. Các tỷ muội Thanh chữ đường rối rít giật mình, còn mọi người khác thì lộ ra thần sắc xem kịch vui, thật giống như đối với bọn họ mà nói, tùy tùy tiện tiện đánh chết một học sinh Tân nhập môn, căn bản không coi là đại sự gì.

Ánh mắt Vân Khê lạnh lẻo đi theo, dưới đáy lòng cười lạnh, cư nhiên

lớn lối, ngôn ngữ bất hòa là muốn động thủ. Đã như vậy, nàng cần gì phải cùng hắn khách khí?

“Ngươi là thứ gì? Chính là một con chó cản đường, cũng dám tùy tiện hướng ta sủa loạn? Cút một bên cho ta đi!”

Ánh mắt Vân Khê hiện lên sát ý, nàng chẳng những không tránh, ngược lại cất bước tiến lên, cánh tay của nàng rung lên, rầm——Huyền lực hùng hồn cứ như vậy tiết ra, đem đối phương cho nặng nề oanh kích trở về.

Nàng cố ý để cho mọi người thấy được thực lực của nàng, cho nên một kích kia khí thế vương giả hiển thị rõ không bỏ sót, chỉ là một tiểu lâu la liền dám lớn lối như thế, vậy Vân Tiên Tử còn không biết là nhân vật bực nào?

Chỉ một thoáng, ấn tượng Vân Khê đối với vị Vân Tiên Tử kia xuống dốc không phanh, không có cảm tình gì.

Mọi người kinh hãi, nàng lại khoát tay liền lật ngược một vị Thiên Huyền cao thủ, mấy tên học sinh nhất thời giận mà nhảy lên, riêng của mình hướng Vân Khê phát động công kích, bọn họ tuyệt không cho phép tôn nghiêm của mình bị khiêu khích!

“Ngươi dám khẩu xuất cuồng ngôn, đắc tội người Tụ Tiên hội chúng ta, đi chết đi!”

Huyền khí kịch liệt ba động, người vây xem rối rít lui đến hai bên, có khoảng sáu tên Thiên Huyền cao thủ, đối với Vân Khê phát động công kích bén nhọn, nhìn khí thế, phảng phất là thề phải đem Vân Khê đưa vào chỗ chết.

Cho phép bọn họ vũ nhục người khác, cũng không để người khác vũ

nhục họ, một khi gặp vũ nhục, sẽ phải giết người cho hả giận. Cái gì chó má Tụ Tiên hội, tố chất chỉ có bậc này sao?

Vân Khê đáy mắt lửa giận bay lên, khóe miệng nàng nhếch lên, không nhìn sự tấn công sắc bén của mọi người, tiếp tục sải bước hướng trong cửa lớn đi tới.

Tư thái ngạo nhân, không người nào có thể là kẻ địch!

Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh!

Liên tiếp sáu tiếng nổ, sáu tên Thiên Huyền cao thủ còn không có tấn công vào bên cạnh của nàng, liền không giải thích được phải tự mình bắn ngược trở lại, hơn nữa một tên tiếp theo một tên đụng vào góc tường, cột trụ, trên ván cửa, đều không ngoại lệ tạo ra từng cái hố sâu.

Không có ai thấy Vân Khê đến tột cùng là xuất thủ như thế nào, chẳng qua là nhìn nàng thì làm như không thấy một đường Hướng phía trước đi đến, sân vắng lửng thững.

Nếu không phải là thấy sáu tên Thiên Huyền cao thủ bị đụng nhau trở lại, không có ai sẽ nghĩ tới mới vừa rồi nàng đã xuất thủ.

Xôn xao ——

Trong đám người nhấc lên một trận ồ lên, không nghĩ tới một cái học sinh Tân nhập môn nho nhỏ, lại có thực lực mạnh hung hãn, sâu không lường được như thế.

“Thần huyền cao thủ! Nàng nhất định là Thần huyền cao thủ!” học sinh ở bên trong Tụ Tiên hội, có người hét lên thanh âm, thanh âm này sau đó liền giống như là sóng triều lan truyền ở trong đám học

sinh.

“Cái gì? Một học sinh Tân nhập môn, lại có thực lực Thần huyền? Không phải là nhìn lầm rồi sao?”

“Chắc chắn sẽ không sai, nàng mới vừa không xuất thủ, đã đem sáu tên Thiên Huyền cao thủ cho đánh bay đi, đây không phải là thực lực Thần huyền là cái gì? Cho dù không phải là Thần huyền, cũng ít nhất là Thiên Huyền cảnh giới đỉnh cao, không thể khinh thường a.”

“Hừ, bất quá là Thần huyền cao thủ mà thôi, có gì đặc biệt hơn người? Người ở bên trong hết thảy cũng là cao thủ Thần huyền trở lên, nàng cũng chỉ có thể ở trước mặt chúng ta đùa bỡn uy phong, chờ gặp được cao thủ chân chánh bên trong, nàng cũng chỉ có thể xám xịt đi ra. Nói không chừng, nàng không còn có Mệnh, sống đi ra ngoài! Các sư huynh sư tỷ nhất định sẽ làm cho nàng nếm đến tư vị sống không bằng chết, ha ha ha.....”

Trong đám người, có một học sinh chanh chua cười lạnh, lời của hắn chưa dứt, sau một khắc, cả người liền không giải thích được bị ném lên trời. Hắn kinh hô vang động, nhìn hướng trên đỉnh đầu sắp đụng vào trần nhà, hắn sắp muốn khóc luôn.

Mặt của hắn sắp cùng trần nhà đến tiếp xúc thân mật, thì cái cổ lực đạo nâng hắn đột nhiên cứ như vậy dừng lại, cả người hắn lơ lửng tại trong giữa không trung, không trên không dưới, thống khổ không chịu nổi.

Lúc này, một giọng nói u ám ghé vào lỗ tai hắn vang lên: “Sống không bằng chết phải không? Đừng nóng vội, ta sẽ làm cho ngươi nếm thử tư vị sống không bằng chết, đến tột cùng như thế nào!”

Học sinh kia sắc mặt đại biến, trong đầu nhất thời sinh ra dự cảm

xấu.

Quả nhiên, sau một khắc, thân thể hắn không nghe sai sử rơi xuống, sắp tới đến gần mặt đất, liền bị hung hăng vứt quăng đi tới.

Cứ như vậy, thân thể hắn bị bỗng nhiên ném lên, bỗng nhiên rơi xuống, mỗi lần cũng là vô cùng tinh chuẩn dừng ở cách mặt đất chỉ kém ba tấc đất, hay là cách trần nhà chỉ kém ba tấc.

Hắn ruột gan lộn tùng phep2, té xuống, đau đến không muốn sống!

Hắn chân chính cảm nhận được tư vị sống không bằng chết, thay vì như vậy, còn không bằng trực tiếp giết hắn cho nhanh.

Mọi người ở bên cạnh thấy vậy trợn mắt hốc mồm, rối rít dựng tóc gáy cả người, người này thủ đoạn hành hạ cũng không tránh khỏi quá mức tàn nhẫn đi.

“Vân tỷ tỷ, ngươi thật bạo lực nga! Ta thích!” Mạc Tử Hành đột nhiên xuất hiện nói một câu như vậy, nhất thời để cho Vân Khê phá công, tay nàng run lên, học sinh kia đã bị nặng nề nện vào trên mặt đất, rốt cục cũng được giải thoát.

Vân Khê tức giận trợn mắt nhìn Mạc Tử Hành một cái, hoài nghi hắn có phải là gian tế đối phương phái tới, cố ý giúp đở đối phương hay không đây.

“Vân tỷ tỷ mới không bạo lực đâu, Vân tỷ tỷ ôn nhu nhất đó!” Thanh Hà theo sát nói.

Vân Khê lau mồ hôi, hai vị này thật đúng là lời ra kinh người, nàng xấu hổ a.

“Chúng ta đi vào!” Vân Khê phất phất tay, dẫn một đám người theo đuôi, đoạt môn mà vào.

Thanh chữ đường, Tụ Tú sẽ cùng bộ phận Hồng Tụ đảng quy hàng Thanh chữ đường nhất thời thu hồi lòng tin, mọi người hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang bước vào đại môn.

Mấy ngươi canh giữ ở ngoài cửa giờ phút này cũng đã nhìn đến ngớ người, nơi nào còn có người dám lên trước ngăn trở, bọn họ ai mà không sợ giống như tên học sinh mới vừa rồi, bị nàng đùa bỡn ở trong bàn tay, vứt lên vứt xuống sao?

Động tĩnh ngoài cửa, cũng không có kinh động đến những cao thủ bên trong cửa, đối với Thần huyền cao thủ mà nói, bọn họ tự có một phen kiêu ngạo, ở trong mắt bọn họ, những Thiên Huyền cao thủ kia đều chỉ xứng đi giữ cửa, cho nên coi như là nghe được động tĩnh ngoài cửa, bọn họ cũng lười phản ứng.

Chỉ bất quá, thấy đoàn người Vân Khê ngẩng đầu mà bước xông vào bên trong sân, bọn họ sẽ thấy cũng ngồi không yên.

Mấy tên cao thủ mặc quần áo Quân Tử đảng dẫn đầu đi lên phía trước, ngăn cản đường đi Vân Khê: “Các ngươi là người nào? Nơi này là các ngươi có thể tùy tiện xông loạn sao? Đều hết thảy lui ra ngoài cho ta? Nếu không đừng trách chúng ta kiếm không có mắt!”

Vân Khê nhận được huy hiệu trên xiêm y bọn họ, biết bọn họ là người Quân Tử đảng, nàng không vui nhíu mày, những thứ người quân tử đảng này làm sao đều đáng ghét thế, đến đâu cũng thấy bọn họ?

“Khảo hạch là nơi học viện thiết trí dùng để khảo hạch thực lực học sinh, chúng ta vì sao không thể vào? Nơi này khi nào thành hậu hoa

viên của Vân Tiên Tử, cũng chỉ cho người của nàng đi vào, cũng không cho những người khác đi vào?”

“Đúng! Nơi này chính là Vạn Hoàng học viện, không phải là chỗ Vân Tiên Tử nàng. Các ngươi tại sao không để cho chúng ta đi vào?”

Lúc trước mọi người còn đối với Vân Tiên Tử ôm chặt thái độ sùng bái, hiện tại liên tiếp gặp các loại vũ nhục cùng ngăn trở sau, nên tất cả mọi người rối rít phản chiến, đối với Vân Tiên Tử cầm đầu Tụ Tiên hội ấn tượng kém đến cực điểm.

“Chuyện gì xảy ra? Ồn ồn ào ào còn giống cái gì?” Lúc này, có hai gã học sinh khác, rất có uy nghiêm, từ trong viện vừa đi đi ra ngoài.

Học sinh bên trái cũng là quần áo Quân Tử đảng, mà một người bên cạnh hắn lại không phải thành viên Quân Tử đảng, người nói chuyện, chính là học sinh không thuộc quân tử đảng.

“Đình sư huynh, người này ta nhận biết, hai ngày trước từng ở tại Hiên Viên đài đánh bại Mục Li Li, cũng là có chút thực lực.” học sinh Quân tử đảng ở bên tai Đình sư huynh nói.

“Nga? Ngươi đánh bại Mục Li Li?” Vị Đình sư huynh này hí mắt đánh giá Vân Khê, bộ dáng nhất phái cư cao lâm hạ, tựa hồ là ở phán đoán chuyện này thực giả. Điều này cũng không trách được nàng, ai bảo Vân Khê mặc trên người chính là xiêm y của học sinh tân nhập môn? Đổi lại bất kỳ một người nào, cũng sẽ hoài nghi sự thật của chuyện này.

“Mục Li Li thân thủ không tệ, ngươi có thể đánh bại nàng, có thể thấy được cũng là cao thủ Thần huyền trở lên. Ngươi là tới tham gia tấn chức khảo hạch?” giọng nói Đình sư huynh tương đối bình tĩnh, không giống người Quân Tử đảng, lời ra khỏi miệng chính là miệt thị.

“Ngươi hôm nay sợ rằng phải uổng công một chuyến rồi, hôm nay là Đường muội Vân Tiên Tử tham gia khảo hạch, Vân Tiên Tử không hy vọng có người ngoài quấy rầy. Ta khuyên ngươi hay là ngày khác quay lại đi, tránh cho song phương tổn thương hòa khí.”

“Vân tỷ tỷ, hắn là Đình sư huynh của Chiến minh, cao thủ Thần huyền đỉnh, ngươi phải cẩn thận.” Mạc Tử Hành lo lắng nhìn Vân Khê, không nhịn được để sát vào bên tai nàng nói nhỏ mấy câu nhắc nhở.

“Chiến minh?” Vân Khê nhíu mày, mở miệng nói: “Ta làm sao không biết Chiến sư huynh là nhân vật anh hùng như vậy, mà hùa theo Vân Tiên Tử? Chẳng lẻ nam nhân dưới gầm trời này, thật toàn bộ đều là anh hùng nan quá mỹ nhân quan?”

Đình sư huynh nghe nàng nói như thế, sắc mặt nhất thời đen lại: “Chiến sư huynh anh hùng cái thế, tự nhiên không phải là người như thế! Vân Tiên Tử từng đối chiến sư huynh có ân, Chiến sư huynh đã từng nói, ngày sau Vân Tiên Tử chính là hắn che chở, nếu có người dám đối với Vân Tiên Tử vô lễ, hoặc là khiêu khích, mỗi người Chiến Minh chúng ta cũng sẽ có cùng chung mối thù, tuyệt đối không khinh xuất tha thứ!”

“Có ân?” Vân Khê trầm tư một chút, rất nhanh liền lĩnh ngộ tới đây, khó trách Chiến Thiên Dực đều nói tới Vân tộc, đem nàng đưa về hàng ngũ Vân tộc, khó trách hắn thoáng cái sẽ biết họ của nàng, thì ra kết quả là hắn là đem nàng ngộ nhận trở thành Vân Tiên Tử, đem công lao nàng cứu tính mạng hắn dời đến trên người Vân Tiên Tử?

Đầu óc nàng nhất thời một nổ vang, giận ở trong lòng. Tức không phải là Chiến Thiên Dực hiểu lầm, tức là Vân Tiên Tử lại cứ như vậy mà chấp nhận công lao, thật là vô sỉ cực kỳ!

“Như vậy Vân Tiên Tử cũng thừa nhận mình đối chiến sư huynh có ân rồi?” Nàng vô cùng bình tĩnh nói, nhưng trong lòng thì nhấc lên từng đợt sóng lớn.

“Không sai! phẩm hạnh Vân Tiên Tử làm người ta kính nể, nàng mặc dù đối với chiến sư huynh có ân, cũng không có kể công, nàng chỉ nói bất quá là tiện tay mà thôi, không cần chiến sư huynh bận tâm. Nàng vẫn được Chiến sư huynh vô cùng được tôn kính, đối với người của chiến minh chúng ta cũng là cực kỳ khách khí. Kể hết tất cả cô gái Vạn Hoàng học viện, không có người nào có phẩm hạnh, cùng khí chất tốt đẹp, có thể cùng Vân Tiên Tử so sánh được.” Đình sư huynh cho Vân Tiên Tử một đánh giá cực cao.

Vân Khê nhếch khóe môi, cúi đầu nở nụ cười: “Không sai! Vân Tiên Tử đúng là không tệ!”

Quyển 4 - Chương 56: Vạch Trần Vân Tiên Tử

Đình sư huynh cho là nàng cũng tán thành phẩm hạnh Vân Tiên Tử, cho nên thần sắc chuyển biến tốt đẹp rất nhiều, tốt lời khuyên bảo nói: “Ngươi đã cũng bội phục nhân phẩm Vân Tiên Tử, vậy hôm nay liền không nên làm nàng mất hứng, đoạt danh tiếng đường muội nàng, ngươi cũng biết, cô bé bình thường cũng là sĩ diện.

Lấy thực lực của ngươi, nếu là tham gia khảo hạch, tin tưởng nhất định có thể thuận lợi tiến vào Thần huyền đường. Có thể nói đó là chuyện ván đã đóng thuyền, cần gì phải nóng lòng nhất thời? Không bằng hôm nào quay lại? Ngươi nếu hôm nào đó quay lại, người Chiến Minh chúng ta nhất định bảo đảm ngươi có thể thuận lợi vượt qua kiểm tra, tiến vào Thần huyền đường. Ngày khác ngươi gia nhập Thần Huyền đường, chúng ta cũng sẽ chiếu cố cho ngươi, thậm chí ngươi nghĩ gia nhập chúng ta chiến minh, chúng ta cũng là vô cùng hoan nghênh.”

Đình sư huynh không hổ là người trong Chiến Minh rất có uy vọng, nói chuyện xử sự chu đáo, biết được thực lực của Vân Khê, hắn liền nổi lên lòng thu nhận tài năng, Hứa cho nàng không ít chỗ tốt, vì muốn hòa bình giải quyết tranh đoan hôm nay, đồng thời mượn hơi.

Vân Khê trong lòng bực, tại sao nàng phải muốn được người khác chiếu cố, tại sao phải nàng nhất định phải ngày khác tới? Vân Tiên Tử đã có mặt mũi mạo nhận công lao, thì phải trả giá tương xứng chứ.

Nàng hôm nay hết lần này tới lần khác phải đi, cần phải hảo hảo mà

làm ồn ào nàng ta!

“Đa tạ hảo ý của ngươi rồi, chỉ bất quá, ta cũng là nữ nhân a, ta cũng có sĩ diện, nếu như cứ như vậy để cho ta đi, ta đây sau này còn có thể ở Vạn Hoàng học viện sao?” Nàng lạnh lùng nhếch môi, hướng người phía sau vẫy vẫy tay, “Các huynh đệ tỷ muội, các ngươi nói có đúng hay không?”

“Không sai! Vạn Hoàng học viện không phải là của một mình Vân Tiên Tử nàng mở, chúng ta tại sao phải đi?”

“Vân tỷ tỷ là Huyền tôn cao thủ, đường muội Vân Tiên Tử thì coi là thứ gì? Có thể cùng Vân tỷ tỷ so sánh sao? Học viện đến tột cùng là muốn một đến thiên tài chí tôn điện cao thủ, hay là cần một Thần huyền cao thủ chỉ dựa quan hệ, tốt nhất hãy do học viện tới quyết định, những người khác ai cũng không có tư cách tới quyết định!”

“.....”

“Cái gì? Huyền tôn cao thủ?” Đình sư huynh nhíu mày, tỉ mĩ quan sát Vân Khê, có chút không tin.

Vân Khê hừ lạnh một tiếng, lúc này thả ra một cổ hơi thở khổng lồ, khí vương giả hiển thị rõ, khiến cho Đình sư huynh cùng học sinh Quân Tử đảng bên cạnh hắn nhất tề rút lui ba bước, lộ ra thần sắc ngạc nhiên.

“Thật sự là Huyền tôn cao thủ?!” Đình sư huynh cúi đầu nói, khiếp sợ đánh giá Vân Khê, ở trong lòng âm thầm tính toán.

Bên cạnh học sinh nhỏ giọng nhắc nhở: “Đình sư huynh, không thể để nàng đi vào! Nếu để cho nàng quấy nhiễu, Vân Tiên Tử nhất định sẽ mất hứng, Vân Tiên Tử nếu không phải cao hứng, Mặc Tam Thiếu

chúng ta cũng sẽ mất hứng, ta tin tưởng chiến sư huynh cũng sẽ trách tội ngươi. Bởi vì cái gọi là yểu điệu thục nữ quân tử hảo cầu, anh hùng cho tới bây giờ cũng khó khăn quá mỹ nhân quan.....”

“Im miệng!” Đình sư huynh uy quát một tiếng, lộ ra thần sắc không vui, “Mặc Tam Thiếu là Mặc Tam Thiếu, Chiến sư huynh là Chiến sư huynh, hai người sao có thể giống nhau mà nói? Chiến sư huynh là cảm động và nhớ ân cứu mạng Vân Tiên Tử, nhưng ta tin tưởng hắn càng muốn để cho học viện nhiều một gã cao thủ đứng đầu, như thế học viện mới có thể quật khởi, mới có thể cùng những học viện khác tranh giành cao thấp. Nếu là đến điểm này nhìn đại cục cũng không có, chiến sư huynh như thế nào lại được mọi người tôn kính?”

“Dạ, dạ, Đình sư huynh nói rất đúng.” Học sinh kia liên tục đồng ý, nhưng trong lòng hết sức bỉ di, hắn xem Chiến sư huynh sở dĩ cùng Vân Tiên Tử lui tới, theo chân bọn họ Mặc Tam Thiếu giống nhau, cũng là bởi vì nhìn trúng sắc đẹp của Vân Tiên Tử. Nam nhân mà, còn không cũng là có chuyện như vậy?

Vân Khê đem lời nói hai người thu vào trong tai, trầm mặc nhìn bọn họ, không nói gì, bất quá trong nội tâm cũng là đối với vị Đình sư huynh này hảo cảm tăng lên gấp bội.

Không tệ, Chiến sư huynh hào khí hàng vạn hàng nghìn, anh hùng cái thế, như thế nào có quỳ gối ở dưới váy phụ nữ? Huống chi còn là một nữ nhân vô sỉ không biết xấu hổ?

“Đình sư huynh nếu như cảm thấy làm khó, không ngại thay ta đem một vật chuyển giao cho Chiến sư huynh, hắn nếu thấy vật này, tin tưởng sẽ hiểu rõ nội tình trong đó, sẽ không trách cứ ngươi.

Ở dưới ánh mắt Đình sư huynh nghi ngờ, Vân Khê từ trong lòng ngực móc ra một khối khăn lụa màu đen, chính là nàng đêm dò Tàng

Thư Các, từng đã dùng qua, Chiến Thiên Dực là người thông minh, thấy cái này, tin tưởng hắn sẽ không cho là người ở Tàng Thư Các giúp hắn vượt qua cửa ải khó, là Vân Tiên Tử không biết xấu hổ kia.

“Đây là cái gì?” Đình sư huynh nhìn khăn lụa màu đen trong tay, rất là không giải thích được.

“Ta nếu là ngươi, cũng sẽ không hỏi nhiều như vậy, hay là nhanh chóng đem đồ đưa đi đi!” Vân Khê ngoắc ngoắc môi, không hề để ý tới bọn họ, tiếp tục dẫn người hướng nơi khảo hạch đi về phía trước.

“Đình sư huynh, bọn họ.....” học sinh Quân tử đảng còn muốn ngăn trở, lại làm cho Đình sư huynh cho ngăn trở.

“Tùy đi! Có việc, ta chịu trách nhiệm.” Nói xong, hắn vội vàng hướng mấy tên học sinh Chiến Minh dặn dò mấy câu sau, liền nhanh chóng rời đi nơi khảo hạch, đi trước hướng Chiến Thiên Dực hồi báo.

Trong hành lang nơi Khảo hạch, lúc này đang có một gã bạch y nữ tử tiếp thụ khảo hạch, người vây xem vẫn không ít như cũ, bất quá đến nơi này, đám người vây xem toàn bộ cũng là đại nhân vật trong học viện có uy tín danh dự, trong đó có thủ lĩnh Mặc Tam Thiếu của Quân Tử đảng, tỷ muội Mục thị ở Tiêu Tương các.

Làm cho người chú mục nhất chính là trong đó một gã bạch y nữ tử khác, nàng lẳng lặng yên đứng ở bên cạnh trưởng lão khảo hạch, giả dạng trang nhã, biết tròn biết méo. Nàng mặt không chút thay đổi, trong lúc quan sát mơ hồ lộ ra một cổ hơi thở thần nữ cao quý, nàng như vậy, không biết hấp dẫn bao nhiêu ánh mắt chú ý.

Vân Khê thậm chí từ trong mắt rất nhiều học sinh thấy được một loại cuồng nhiệt sùng bái, Vân Tiên Tử quả nhiên bất thường, không khỏi làm cho nàng thay đổi cách nhìn triệt để đối đãi. Có thể ở Vạn Hoàng

học viện nổi danh như thế, bị tôn xưng Vân Tiên Tử, nhất định hết sức có thủ đoạn, và có tư chất ngạo nhân.

Xa xa về phía nơi khảo hạch, bên tai Vân Khê bị rót vào các loại tiếng nghị luận sùng bái, bất quá đối tượng cũng không phải nàng, mà là kia Vân Tiên Tử.

“Vân Tiên Tử không hổ là Vân Tiên Tử, vô luận lúc nào đều xuất sắc mê người như vậy, nghe nói nàng lần này sau khi bế quan, Huyền giai đã tấn thăng đến Huyền tôn nhị phẩm, thực lực không phải chuyện đùa!”

“Nghe nói trên người của nàng truyền thừa một phần tám huyết thống cổ xưa Vân tộc, có thiên phú không giống bình thường, mới không tới hai mươi bảy tuổi, cũng đã tấn chức trở thành Huyền tôn nhị phẩm, thử hỏi trên đời này có thể có bao nhiêu thiên phú có xuất chúng như vậy?”

“Cho nên nói, Vân Tiên Tử không hổ tên tiên tử, nàng vĩnh viễn là nữ thần, tiên tử lóe sáng nhất trong suy nghĩ chúng ta.....”

Truyền thừa một phần tám huyết thống cổ xưa Vân tộc?

Hai mươi bảy tuổi?

Vân Khê đột nhiên cảm thấy buồn cười, một phần tám huyết thống Vân tộc, coi như là thiên tài rồi, nàng kế thừa thuần chánh nhất huyết thống cổ xưa Vân tộc, vậy coi là cái gì?

Chỉ bất quá, nàng cũng không nghĩ tới Vân Tiên Tử năm nay đã hai mươi bảy tuổi, từ bề ngoài của nàng căn bản phân biệt không ra, xem ra nàng bảo dưỡng đúng là không tệ.

Hai mươi bảy tuổi, còn không có đem mình gả đi ra ngoài, không cần phải nói, nhất định là cái lão xử nữ rồi!

Kể từ khi Vân Khê biết được Vân Tiên Tử mạo nhận công lao của nàng, bất kể thế nào nhìn nàng cảm thấy đều không vừa mắt, bất quá điều này cũng không trách được nàng, người nào tân tân khổ khổ, bất chấp nguy hiểm cứu người, công lao lại bị người đoạt, tâm tình có thể tốt hơn chỗ nào?

Vân Khê xoay chuyển ánh mắt, rơi vào trên người mấy người khác, đứng ở bên cạnh Vân Tiên Tử chính là một gã nam tử anh tuấn thâm trầm, tay phải của hắn không ngừng vuốt khẽ một khối Ngọc, ánh mắt thâm thúy, làm cho người ta khó mà tìm tòi nghiên cứu. Trên người của hắn có khí thế cường đại khiếp người, Huyền giai sâu không lường được, Vân Khê âm thầm phỏng đoán, nói vậy hắn chính là thủ lĩnh Mặc Tam Thiếu của Quân Tử đảng rồi, cũng chính là trong truyền thuyết một trong người theo đuổi Vân Tiên Tử.

Hai người này đứng ở một chỗ, cũng là rất xứng đôi, trai tài gái sắc..... Ta nhổ vào! Tiểu nhân chính là tiểu nhân, chỉ sợ chỉ có bề ngoài hoa lệ thuần khiết, cũng khó mà bôi diệt bản chất vô sỉ tiểu nhân.

“Tốt! Tốt! Ngươi bực này tuổi, cũng đã là cao thủ Thần huyền trung giai, thiên phú siêu phàm a!”

Khảo hạch trưởng lão nói chuyện, đem tinh thần Vân Khê kéo trở lại.

Thì ra là ở vạn Hoàng học viện, khảo nghiệm thực lực một người, là thông qua đánh nát một khối bia đá, căn cứ trình độ vỡ vụn của tấm bia đá để phán đoán thực lực chân chính.

Vị cô gái này tên là Vân San San, một chưởng đã làm tấm bia đá cho

vỡ thành tám khối, đủ thấy thực lực nàng là Thần huyền trung giai. Cũng là từ nơi này lên, Vân Khê mới bắt đầu lặng yên đánh giá đến vị đường muội trong truyền thuyết của Vân Tiên Tử.

Cô gái này tuổi thọ hiển nhiên so sánh với Vân Tiên Tử muốn tới được trẻ tuổi bốn năm tuổi, trên người ngây thơ vẫn còn, người trẻ tuổi quen cao ngạo, điểm này thì nàng từ đầu đến cuối liền cao cao vung càm lên có thể đoán được. Nghe được mọi người tán dương cùng chúc mừng thanh, nàng cười đến rực rỡ đắc ý, phảng phất nàng từ nhỏ là ở trong tiếng vỗ tay lớn lên.

Cô gái như thế, sợ rằng một …chút cũng không chịu được việc nàng cực kì có thiên phú, lại bị người ta chất vấn cùng khiêu khích sao?

Vân Khê tà khí ngoắc ngoắc môi, đáy mắt ánh sáng chợt lóe, coi như là ngươi xui xẻo, hôm nay ta hướng về phía Đường tỷ ngươi mà đến, bất quá ai bảo ngươi ngày nào không chọn, lại chọn đúng ngày cùng nàng tiến hành khảo hạch đây? Như vậy xin lỗi rồi, ngươi cũng chỉ có thể trở thành bia đở đạn thôi!

“Phá vỡ tấm bia đá, liền thiên phú siêu phàm, chẳng lẽ người của Vạn Hoàng học viện chỉ có chút kiến thức như vậy? Nếu quả thật là nói như vậy, những người kia ở trên đường chơi trò đưa bộ ngực đập tảng đá lớn, chẳng phải là mọi người đều có thể trở thành tinh anh của Vạn Hoàng học viện sao?”

Không sai, lời độc như thế, chính là từ trong miệng Vân Khê thốt ra.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Vân Khê cất bước đi vào đại đường nơi khảo hạch, hơi thở thanh u, thoáng cái không khí đại đường trầm muộn đi một nữa.

Nàng thần sắc ngạo nghễ, lông mày nhấc cao, đưa tới mọi người

chú ý.

“Ngươi mới vừa nói gì?” Vân San San quả nhiên không nhịn được, ngôn ngữ khiêu khích như thế, nếu nàng còn có thể nhẫn, nàng cũng không phải là Vân San San.

Ánh mắt Vân Khê nhàn nhạt quét qua Vân Tiên Tử, muốn nhìn phản ứng của nàng ta, chỉ tiếc nàng thất vọng, đối phương biểu hiện được rất bình tĩnh, cũng không bởi vì lời của nàng mà bị chọc giận, chỉ bất quá đáy mắt đối phương chợt lóe rồi biến mất hàn quang cùng hơi thở khẽ giao động, để cho Vân Khê cảm thấy nàng ta tức giận.

Đá mặt mũi đường muội của nàng, chẳng khác nào là mặt mũi đá nàng, cho dù là chân chính thần nữ, đáy lòng cũng sẽ tức giận. Vân Khê cũng không tin, nàng thật có thể nhịn được.

“Ta nói, đập tấm bia đá, cũng không coi là bản lãnh gì, ở trên đường cái tùy tiện kéo người mãi võ đưa bộ ngực đập tảng đá lớn, cũng có thể so sánh với ngươi làm tốt hơn!”

Vũ nhục, tuyệt đối vũ nhục!

Vân San San lúc này mặt đỏ lên, đang muốn mở miệng mắng to, lúc này tỷ muội Mục thị vây xem đã mở miệng trước hết.

“Ta tưởng là ai đây? Thì ra lại là tiện nhân này!” Mục Tương Tương âm tàn nhìn Vân Khê, hận không được ăn nàng, nàng kề sát vào tai cô gái bên cạnh, nói nhỏ, “Đại tỷ, nàng chính là người khi dễ Tam muội, nàng chẳng những đoạt đi nam nhân tam muội, còn để cho Tam muội bêu xấu trước mặt mọi người! Hôm nay nàng tự động đưa tới cửa, chúng ta tuyệt không thể dễ dàng bỏ qua cho nàng!”

“Cái gì? Chính là nàng làm hại Tam muội? Đáng chết, tội đáng chết

vạn lần!” Mục Tiêu Tiêu nghiến răng nghiến lợi, khí tức trên thân trong nháy mắt liền bạo phát ra, đầy dẫy cả đại đường nơi khảo hạch.

“Khụ!” trưởng lão Chịu trách nhiệm khảo hạch nhìn chằm chằm Vân Khê hồi lâu, rốt cục ho khan, ngăn trở cử chỉ Mục Tiêu Tiêu lỗ mãng.

Mục Tiêu Tiêu không có cam lòng, có khảo hạch trưởng lão ở tại chỗ, nàng có điều cố kỵ, không dám làm được quá mức. Hung hăng trừng mắt nhìn Vân Khê, ánh mắt kia thật giống như đang nói…, ngươi chờ đó cho ta, hôm nay đừng mơ tưởng hoàn hảo không tổn hao gì từ nơi khảo hạch đi ra ngoài.

Vân Khê lạnh lùng mím môi, không thèm để ý tới nàng, quay đầu nhìn về phía trưởng lão khảo hạch, chắp hai tay, giọng nói có chút tôn kính: “Mới vừa học sinh làm càn, kính xin trưởng lão chớ trách! Ai, chỉ trách có ít người tên không hợp thực, thật giả lẫn lộn, thật sự là cho ta xem không được, nhìn là muốn nôn!”

“Ngươi.....” Vân San San giận dữ, muốn xông về phía nàng, cho nàng một bài học. Vân Tiên Tử ở bên cạnh kéo lấy cánh tay nàng, cho nàng một ánh mắt quỷ bí, tựa tiếu phi tiếu.

Vân Khê quay đầu, cùng Vân Tiên Tử bốn mắt chống lại, ánh mắt lẫn nhau đều thâm thúy, không khí trở nên quỷ dị hơn.

Khảo hạch trưởng lão hí mắt đánh giá Vân Khê hồi lâu, lúc này mới mở miệng nói: “Ngươi chính là Vân Khê?”

Vân Khê hơi sửng sờ, cũng không biết trưởng lão là như thế nào biết được họ tên nàng, chắc tiểu tử Tử Hành kia cho nàng ghi danh, đã làm nhiều lần tuyên truyền, cho nên đối phương mới có thể nhớ kỹ mình sao?

Vân Tiên Tử đang nghe được cái chữ “Vân” này, đỉnh đầu rõ ràng có lay động, chỉ sợ nàng cũng đang tìm tòi nghiên cứu lai lịch Vân Khê?

“Học sinh chính là Vân Khê, ghi danh gia nhập Vạn Hoàng học viện không lâu, hôm nay là đặc biệt đến đây tham gia khảo hạch.”

“Ừ.” Khảo hạch trưởng lão âm thầm gật đầu, đáy mắt trải qua tia sáng thần bí, sờ sờ càm nói, “Ngươi mới vừa nói, đập tấm bia đá, không coi là bản lãnh gì, như vậy hiện tại liền đến phiên ngươi tới đánh tấm bia đá, xem một chút ngươi đến tột cùng có thực lực như thế nào, dám nói ra lời tự đại như vậy?”

Khảo hạch trưởng lão lời vừa nói xong, liền có mấy tên học sinh lĩnh mệnh, đi trước mang tấm bia đá mới đi vào.

Mục Tương Tương con ngươi đảo một vòng, lặng yên không một tiếng động chạy ra khỏi cửa, theo sát mấy tên học sinh đi ra.

“Các ngươi đứng lại cho ta!” Ra cửa sau, Mục Tương Tương thấy rời xa đại đường, cho nên liền lên tiếng la mấy tên học sinh.

“Mục Sư tỷ, có gì phân phó?”

Mục Tương Tương đứng chắp tay, tư thái ngạo nghễ nói: “Ta hỏi các ngươi, tấm bia đá tiến hành khảo hạch đều có chia ra sao?”

“Hồi Mục Sư tỷ lời mà nói…, mỗi một tấm bia đá tiến hành khảo hạch cũng là trải qua các trưởng lão tự mình giám định, vô luận sức nặng, độ cứng, hay là độ dầy, độ cao, cũng là thống nhất đặt chế, không có bất kỳ khác nhau, mục đích đúng là vì muốn đến nguyên tắc công bình công chính.”

“Nga? Phải không? Ta làm sao nghe nói học viện chế định một nhóm tấm bia đá mới, là chuyên môn dùng để cho học sinh chí tôn điện tu luyện? Nghe nói độ cứng cùng cường độ của nó so với tấm bia đá bình thường cũng mạnh hơn gấp mười lần, các ngươi có biết nó bị đặt ở nơi đâu không?” Mục Tương Tương cười âm lãnh.

“Mục Sư tỷ, ý của ngài là?” Mấy tên học sinh cũng không ngu, lúc này sẽ hiểu nàng ý ở ngoài lời.

“Các ngươi yên tâm, chỉ cần các ngươi chiếu vào lời của ta đi làm, ta bảo đảm các ngươi có rất nhiều chỗ tốt, hơn nữa sẽ không bị trưởng lão trách phạt.”

Mấy tên học sinh nhìn lẫn nhau một cái, nghĩ tới nàng là học sinh chí tôn điện, ở trong học viện được hưởng đặc quyền, là không thể dễ dàng đắc tội. Huống chi, nếu bọn họ lần này bán cái ân tình này cho nàng, hướng nàng lấy lòng, như vậy ngày sau nhất định tiền đồ vô lượng.

Sau khi suy tư, mấy tên học sinh rối rít gật đầu, đáp ứng yêu cầu Mục Tương Tương.

Quyển 4 - Chương 57: Vân Khê phát uy, nát cho ta!

Trong khi chờ đợi, không khí ở hành lang có chút quái dị.

Vân Khê bình tĩnh đứng ở trong hành lang, ánh mắt từ từ quét qua mỗi người tại đó, nàng đang quan sát, tính toán, trong bọn họ đến tột cùng có mấy người Huyền tôn cao thủ trở lên, mấy Thần huyền đỉnh cao thủ, còn có giữa bọn họ đến tột cùng người nào đứng ở phía đối lập với nàng, người nào ở trung lập, nhưng nếu bọn họ cùng nhau hướng về nàng làm khó dễ, nàng muốn thắng lợi chạy trốn phần thắng lại có bao nhiêu.

Trong đầu hiện lên các loại mưu kế, có lẽ là do nguyên nhân quanh năm thường xuyên bị tính toán, đã từ từ dưỡng thành nàng tính cách đa nghi cùng phòng ngừa chu đáo.

Khi nàng quan sát mọi người tại chỗ, đồng thời, những người khác cũng tinh tế quan sát nàng, trong đó có mấy đạo ánh mắt sắc bén dừng lại thật lâu ở trên người của nàng, làm cho nàng thấy giống như có tên nhọn sau lưng. Thí dụ như đến từ Mục Tiêu Tiêu, thí dụ như đến từ Vân San San, hai người một đối với Vân Khê có thù nhục muội muội, một đối với Vân Khê có mối hận bị phá hỏng cuộc thi, trong các nàng không có ai không muốn đem Vân Khê dạy bảo cho tốt.

Ngược lại bản thân Vân Tiên Tử, thần sắc nhìn Vân Khê rất bình tĩnh, bí hiểm, làm cho người ta đoán không ra chân chính suy nghĩ trong nội tâm nàng. Người bên cạnh nàng Mặc Tam Thiếu, đồng dạng là người bí hiểm, thâm trầm đáng sợ.

Chờ đợi đã lâu, rốt cục đã nhìn thấy mấy tên học sinh mang một tấm bia đá vào đại đường.

“Trưởng lão..... Tấm bia đá, tấm bia đá..... Mang lên.” Mấy người đều là thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa, có thể nghĩ sức nặng tấm bia đá này.

Trưởng lão khảo hạch đáy mắt lần nữa xẹt qua vẻ u quang, quay đầu nhìn về phía Vân Khê: “Ngươi có thể bắt đầu.”

Mục Tương Tương lặng lẽ trở lại bên cạnh Mục Tiêu Tiêu, hai tỷ muội liếc mắt nhìn nhau, lẫn nhau ngầm hiểu, lộ ra nụ cười giảo hoạt.

“Sao?” Vân San San kinh ngạc thấp giọng hô, tựa hồ là đối với tấm bia đá này sinh ra nghi ngờ. Nàng nhớ được nàng mới vừa đánh nát cái khối đá kia cùng một khối này có rất lớn khác biệt, lúc trước cũng là hai gã học sinh mang tấm bia đá đi vào, cũng không còn thấy bọn họ mệt mỏi như vậy, còn lần này cũng là sáu tên học sinh đồng thời đem tấm bia đá mang tới, hơn nữa mọi người đều mệt mỏi đầu đầy mồ hôi, chẳng lẽ là bất đồng người sử dụng tấm bia đá thì cấp bậc bất đồng sao?

Nghĩ đến chỗ này, nàng tâm tình rầu rĩ, chỉ cảm thấy mình bị người ta coi thường.

Mọi người ở tại chỗ, ngoại trừ Vân Khê, cơ hồ đều ngầm hiểu lẫn nhau, sâu hiểu ảo diệu bên trong. Mọi người Thanh chữ đường cùng Tụ Tú đều biết nên rối rít lộ ra thần sắc tức giận, điều này nói rõ chính là khi dễ Vân cô nương, tại sao những người khác dùng cũng là tấm bia đá bình thường, mà Vân cô nương khảo nghiệm phải là dùng tấm bia đá được đặc thù thù chế luyện thành?

Mạc Tử Hành vừa muốn mở miệng nói chuyện, ai ngờ vừa nhấc mắt, liền chống lại ánh mắt cảnh cáo của trưởng lão khảo hạch đưa tới, quát bảo hắn ngưng lại. Hắn khẽ kinh ngạc, không rõ trưởng lão khảo hạch biết rất rõ ràng trong đó ngọn nguồn, cũng không đi ra ngoài ngăn cản. Trong lòng căm giận bất bình, nhưng cũng không dám mở miệng nói chuyện, chỉ có thể ở đáy lòng lặng yên cầu nguyện, hi vọng Vân tỷ tỷ có thể thuận lợi thông qua khảo hạch.

Vân Khê nào biết đâu rõ những thứ này, chỉ nghĩ tất cả tấm bia đá dùng để khảo hạch cũng là cùng chất liệu như thế, giống nhau, nếu như không phải là tấm bia đá đặc thù chế thành, thì như thế nào có thể kiểm tra ra thực lực của một người cao thủ đây?

Vân Khê cũng không có xem nhẹ lần khảo hạch này, nàng chính là muốn dùng hành động thực tế của mình, hướng mọi người biểu thị công khai, Vân Khê nàng muốn ở Vạn Hoàng học viện đặt chân! Uy tín của nàng, không người nào có thể khiêu khích! Từ nay về sau, người nào nếu là còn dám xem nhẹ nàng, đó chính là tự tìm đường chết!

Nàng từ từ đi lên, tay phải đầu tiên là đặt ở trên tấm bia đá, qua lại vuốt ve mấy cái, không sờ hoàn hảo, vừa sờ, đáy lòng nàng không khỏi âm thầm giật mình. Tấm bia đá nơi này so với hàn thiết kém không bao nhiêu!

Nàng khó có thể tưởng tượng, Vạn Hoàng học viện đến tột cùng là từ nơi nào tìm ra chất liệu kỳ lạ như vậy, đem nó chế thành tấm bia đá khảo nghiệm thực lực. Nàng thậm chí ngạc nhiên, tấm bia đá như vậy, mà đường muội Vân Tiên Tử kia lại có thể đem nó đánh thành tám khối, cũng mới chứng minh là thực lực Thần huyền trung giai, chẳng lẽ là nàng coi thường đối phương?

Hừ hừ.....

Các loại ánh mắt cười nhạo không ngừng ở trên người nàng đảo quanh, Vân Khê cảm thấy áp lực vô hình nàng giơ tay lên, nhìn một chút lòng bàn tay của mình, nàng một chưởng này bổ xuống, không dừng lại là chân chính thực lực nàng, còn có mặt mũi của nàng.

Nhưng nếu ở trước những người ở nơi này nàng không cách nào đem tấm bia đá vỡ vụn, như vậy nàng từ nay về sau sợ là thật rất khó ở Vạn Hoàng học viện đặt chân.....

Không được! Nói gì cũng phải đem tấm bia đá cho đánh nát!

Ném cái gì, cũng không thể đánh mất tôn nghiêm!

“Ngươi cũng là nhanh lên một chút a! Không được, thì nói nhanh lên, sau này đừng có mạnh miệng, nghĩ kĩ trước thực lực của mình, không nên đem lời nói nói quá hay!” Mục Tương Tương châm chọc cười nói.

Vân Khê híp híp mắt, không để ý đến nàng, cũng là âm thầm vận chuyển chân khí.

“Tiểu Tả, giúp ta giúp một tay! Chỉ cần mượn chút lực lượng các ngươi liền thành, không nên quá dùng nhiều lực.”

“Chủ nhân, ngài cứ yên tâm đi! Chút lòng thành! Hắc hắc.”

Khóe môi hướng về phía trước vung lên, mặt Vân Khê bỗng dưng sáng lên, cả người kình lực ở trong nháy mắt bộc phát.

“Phá cho ta!”

Nàng một chưởng đánh về phía tấm bia đá, nơi lòng bàn tay mang

theo huyền khí hùng hồn, không khí bắt đầu giao động vặn vẹo.

Ừ?

Hai tỷ muội Mục Tiêu Tiêu mở to hai mắt nhìn, cảm nhận được từ trên người Vân Khê truyền lại lực lượng cường đại giao động mà đến, hai người giật mình không nhỏ.

Mặc Tam Thiếu vẻ mặt thâm trầm rốt cục cũng nhấc lên một tia gợn sóng, hí mắt nhìn chằm chằm Vân Khê, mâu quang lóe lên.

Ánh mắt Vân Tiên Tử trực tiếp đen thui thâm đi xuống, xâm nhập u đầm, không thấy được đáy.

Còn có trưởng lão khảo hạch, một ít tinh duệ trong đôi mắt thỉnh thoảng lại xẹt qua ánh sáng khác thường.

Mọi người ở tại chỗ vẻ mặt khác nhau, cho đến khi bọn họ nhìn tận mắt tấm bia đá ở dưới tay Vân Khê vang ra tiếng vỡ rắc rắc, sau đó vỡ nát, ở trong không khí hóa thành phấn vụn..... con ngươi mọi người đều ở trong nháy mắt lớn hơn, đều không ngoại lệ.

Này.....

Phần lớn mọi người cả kinh rớt càm, miệng há hốc, thật lâu khó mà khép lại.

Nhưng nếu nói Vân San San mới vừa đem một tấm bia đá bình thường đánh cho thành tám khối, liền khảo nghiệm ra nàng là thực lực Thần huyền trung giai, như vậy hiện tại Vân Khê đem một tấm bia đá chất liệuđặc thù đánh cho thành phấn vụn, vậy nói nên thực lực như thế nào?

Chú ý, không phải là đánh cho thành khối, mà là trực tiếp hóa thành phấn vụn! Là phấn vụn nha!

Ông trời!

Đây không phải quá biến thái sao?

Phần lớn mọi người tại chỗ, đều đang thừ người, thật lâu không nói nên lời.

Vân Khê phủi tay, phủi đi chút phấn vụn dính trong tay, quay đầu hỏi trưởng lão khảo hạch nói: “Trưởng lão, như vậy là được rồi sao? Còn có những hạng mục khác cần khảo nghiệm sao?”

Thấy trưởng lão khảo hạch thật lâu không nói, Vân Khê đưa tay, trước mắt hắn quơ quơ: “Trưởng lão?”

“A?” trưởng lão Khảo hạch thật vất vả mới phục hồi tinh thần, ánh mắt lần nữa nhìn về phía Vân Khê, giống như nhìn quái vật.

“Trưởng lão, thực lực của ta, ngươi làm sao bình phán? Ta có tư cách vào chí tôn điện, trở thành học sinh chí tôn điện sao?” Vân Khê hỏi.

“Này.....” trưởng lão Khảo hạch đã không biết nên như thế nào hình dung rồi, như vậy đâu còn là thực lực học sinh bình thường của chí tôn điện? Có thể đem tấm bia đá chế định đặc biệt này cho chí tôn điện học sinh đánh cho thành phấn vụn, chỉ sợ cũng đến thực lực đệ nhất trong học sinh chí tôn điện Chiến Thiên Dực đều chưa hẳn có thể làm được, mà nàng lại làm được, cái này không thể không xem là kỳ tích.

Chỉ bất quá, hơi thở trên người nàng đúng là rất cường đại, nhưng

cũng còn chưa tới đạt cảnh giới Huyền tôn tam phẩm trở lên, tựa hồ đến Huyền tôn nhị phẩm cũng không có đạt tới, như vậy nàng lại là như thế nào làm được?

Không đợi trưởng lão khảo hạch kết luận, Mục Tương Tương đã giành trước lên tiếng nói: “Cái tấm bia đá có vấn đề, cùng tấm bia đá Vân tiểu thư mới vừa kiểm tra khác thường, cho nên kết quả khảo nghiệm không tính!”

Này nha, lại có thể vô sỉ đến loại tình trạng này!

Mạc Tử Hành nhất thời nổi giận, động thân đi ra nói: “Cái tấm bia đá này đích xác là có vấn đề, tất cả mọi người ở tại chỗ đã nhìn ra, vậy mới rồi lúc khảo nghiệm, mọi người vì sao không nói? Hiện tại Vân tỷ tỷ thi kiểm tra xong rồi, các ngươi mới nói tấm bia đá có vấn đề, cõi đời này nào có đạo lý như vậy?”

“Đúng vậy! tấm bia đá này rõ ràng so sánh với tấm bia đá khảo nghiệm bình thường còn muốn dày hơn, vốn đã đối với Vân tỷ tỷ không công bình, hiện tại Vân tỷ tỷ chẳng những đánh nát nó, thậm chí đem nó đánh nát bấy, đã đủ chứng minh thực lực Vân tỷ tỷ! Vậy tại sao có thể không tính chứ?” Thanh Hà cũng đi theo phản bác.

Vân Khê lúc này sắc mặt trầm xuống, thế mới biết ảo diệu bên trong, tốt nha, khi dễ nàng chưa quen thuộc quy củ của học viện phải không?

“Trưởng lão, ngài nói xem kết quả khảo nghiệm này rốt cuộc có tính hay không?” Nàng ôm lấy khóe môi, mỉm cười hỏi thăm.

Trưởng lão khảo hạch thấy nụ cười này của nàng, đáy lòng nhịn không được rùng mình một cái, quái, rõ ràng chỉ là học sinh mới tới, tối đa cũng chính là trời phú cùng thực lực cao chút ít, vì sao hắn có

không khỏi đối với nàng sinh ra ý sợ hãi đây?

Trưởng lão khảo hạch lắc đầu, ho khan thanh âm, nói: “Dĩ nhiên, kết quả khảo nghiệm này vẫn tính. Chỉ bất quá, học viện đối với khảo hạch học sinh chí tôn điện cũng không phải là đơn giản như thế, ngoại trừ có thực lực, còn cần đối với học viện làm ra cống hiến nhất định, như thế mới có thể thực sự trở thành học sinh chí tôn điện. Ngươi vừa tới học viện không lâu, đối với quy củ của học viện chưa quen thuộc, cho nên hãy tạm thời đi Thần huyền đường đợi một thời gian ngắn, hảo hảo mà tiếp tục tu hành, chờ một ngày kia ngươi đối với học viện có cống hiến đạt đến yêu cầu hợp cách, sau đó gia nhập chí tôn điện cũng không muộn.”

Nhìn Vân Khê sắc mặt càng ngày càng đen, đáy mắt trưởng lão khảo hạch ánh sáng chợt lóe, liền tăng thêm câu nói: “Dĩ nhiên, thực lực cùng thiên phú của ngươi đều hơn người, cho nên học viện sẽ cho ngươi chiếu cố đặc thù. Ngươi có thể ở Thần huyền đường tùy ý chọn lựa một chỗ ở, hơn nữa có thể tùy ý xuất nhập nơi tu hành của học sinh chí tôn điện, cùng học sinh chí tôn điện cùng nhau tu hành.”

Vân Khê nghe hắn nói như thế, sắc mặt rốt cục chuyển biến tốt đẹp rất nhiều, hắn nói cũng đúng, nàng mới đến, liền một bước lên trời, vào chí tôn điện, nhất định sẽ rước lấy không ít bất phục. Huống chi, cao xử bất thắng hàn, tiến vào chí tôn điện chưa chắc là Thiên Đại chỗ tốt. Vào Thần huyền đường, còn có thể cùng Tần Lam làm láng giềng mà ở, gần đây chiếu cố thương thế của nàng, cũng dễ dàng rất nhiều.

Nàng đang muốn trả lời, thì bên này Vân San San sẽ vui lòng: “Ta cũng vậy có yêu cầu đặc thù chiếu cố, ta cũng vậy muốn tùy ý xuất nhập chí tôn điện, cùng chí tôn điện học sinh cùng nhau tu hành!”

“San San, không được hồ nháo!” Vân Tiên Tử ôn hòa khuyên nàng

một câu, ánh mắt xin lỗi liếc hướng trưởng lão, hơi xin lỗi.

“Đường tỷ, tại sao phải nàng có thể nhận được đặc thù chiếu cố, mà ta lại không thể? Ngươi là Vân Tiên Tử, là tinh anh của Vạn Hoàng học viện học, ta là đường muội của ngươi, bị chút đặc thù chiếu cố thì sao?” Vân San San hôm nay danh tiếng toàn bộ để cho Vân Khê đoạt đi, trong nội tâm nàng vẫn ngăn một ngụm ác khí, hiện tại cuối cùng là tìm được cơ hội phát tiết đi ra ngoài.

“Thực lực của nàng bất quá là so với ta cao một chút chút, tại sao phải có thể nhận được đặc thù đãi ngộ? Ta không phục!”

Thật chẳng qua là cao một chút như vậy sao?

Mọi người vốn là còn đối với nàng còn có ấn tượng tốt hơn, hiện nay điểm ấn tượng này đã không còn sót lại chút gì. Nàng rốt cuộc có đầu óc hay không, có nhãn lực hay không, đây là chỉ thực lực cao một chút xíu sao? Không thấy được những người ở chí tôn điện này đều nhìn ngây người sao?

Trưởng lão khảo hạch âm thầm lắc đầu.

“Ta muốn hướng ngươi khiêu chiến! Nếu như ta thắng ngươi, tất cả đặc thù đãi ngộ của ngươi đều được Quy cho ta!” Vân San San ngạo nghễ ngẩng càm lên, hướng Vân Khê tuyên chiến.

“San San, không thể làm bậy.” Vân Tiên Tử khuyên, thái độ cũng là nhàn nhạt, không có một chút muốn ngăn cản đường muội của mình, không để cho chính nàng chịu chết đắc ý. Bởi vì nàng thật ra thì cũng muốn tinh tế quan sát xuống thực lực của đối phương, xem một chút nàng đến tột cùng có thực lực như thế nào, có đối với địa vị của nàng tạo thành uy hiếp hay không.

Không có Đường tỷ cường thế ngăn trở, những người khác càng không khả năng nữa ngăn trở nàng, Vân San San thịnh khí run sợ người, rút ra bội kiếm bên hông, nhắm thẳng vào chóp mũi Vân Khê: “Rút kiếm của ngươi ra, tiếp nhận khiêu chiến của ta!”

Vân Khê ngoắc ngoắc môi, liếc xéo nàng một cái: “Ngươi xác định?”

Nàng thái độ cùng giọng nói mạn bất kinh tâm, một lần nữa kích thích Vân San San, giận đến sắc mặt nàng đỏ lên: “Không sai! Ta muốn hướng ngươi khiêu chiến! Nếu như ngươi thua, thì phải đem tất cả đặc thù đãi ngộ hết thảy tặng cho ta!”

Vân Khê chê cười, thật rất muốn cạy mở đầu của nàng ta, xem một chút trong đầu nàng ta đến cùng có đúng là cỏ hay không. Hưởng thụ hay không hưởng thụ đặc thù đãi ngộ, là mình định đoạt đấy sao? Còn có, thấy được mình mới vừa thi triển ra thực lực, nàng ta còn không sợ chết hướng họng súng mà đụng lên, nàng thật rất hoài nghi, nàng ta là một thân thực lực Thần huyền trung giai, đến tột cùng là làm sao luyện thành. Đến điểm thông minh này, cũng có thể luyện thành thực lực Thần huyền trung giai, không thể không nói là một kỳ tích.

Nhìn lại Vân Tiên Tử mặt mũi không chút thay đổi, thật sự thần sắc đang âm thầm tính toán, Vân Khê càng thêm thay Vân San San cảm thấy bi ai. Bị Đường tỷ của mình bán đi, còn thay nàng ta đếm bạc, nàng cũng thật là ngu xuẩn.

Bất quá, nếu chính nàng ta đụng vào họng súng, nàng nếu không nhân cơ hội này mà dạy dỗ thật tốt nàng ta một phen, thật đúng là có lỗi quá.

“Tới đây đi! Ta một chiêu là có thể giải quyết ngươi!” Vân Khê cố ý kích thích nàng.

Vân San San tức giận, nâng kiếm liền hướng ngực nàng đâm tới, thực lực Thần huyền trung giai, cũng không thể khinh thường. Rất nhanh, một cổ hơi thở khiếp người bao phủ ở Vân Khê, ánh mắt của nàng sáng ngời, mắt thấy trường kiếm của mình sẽ phải đâm trúng đối phương.

“Phanh!”

Nàng trăm triệu không nghĩ tới, một Kiếm của mình cứ thế mà bị phá. Nàng tận mắt thấy, đối phương chẳng qua là nhẹ nhàng lắc lắc ống tay áo, thì một cổ huyền lực cường hãn lớn hơn oanh kích ở trên người của nàng, đem nàng cả người đều lật ngược trên mặt đất.

Làm sao có thể?

Nàng chết cũng không chịu thừa nhận, thực lực của đối phương lại so với mình mạnh hơn nhiều như vậy.

Trong cơ thể chiến ý cùng máu tanh toàn bộ bộc phát, nàng hận không lập tức đem Vân Khê xé thành mảnh nhỏ.

“Tiểu ly, hiện thân!”

Nàng đột nhiên hướng về phía trên bầu trời gọi, đang lúc ánh mắt mọi người nhìn soi mói, một con báo màu nâu bỗng dưng tiến vào mi mắt mọi người. Nhìn kỹ con báo kia, có thể phát hiện nó cũng không phải là một con báo, mà đã thành tinh, có một chút tu hành.

Lệ trảo nó như cái móc, một đôi con ngươi màu ngọc lưu ly xanh biếc dữ dội, dưới lệnh của chủ nhân, thủ phạm hung hãn đánh về phía Vân Khê.....

Quyển 4 - Chương 58: Thiên Thượng Vân Ngoại, Nhất Kiếm Kinh Hồng!

“Cái quái gì?”

Vân Khê ngó chừng giữa không trung thấy con báo nho nhỏ kia đang chạy đến, cao cao nhún nhún lông mày, mở miệng, trong miệng không nhanh không chậm phun ra mấy chữ: “Hổ Vương, đi ra ngoài cho họ hàng trò chuyện!”

Tiếng nói vừa xong, một tiếng Hổ Khiếu phá không mà đến: “Chủ nhân, ta là vua trong hổ, làm sao có thể có thân thích như vậy? Rống — —”

Hổ Vương đối với việc cùng con báo làm thân thích nó rất là bất mãn.

Đang lúc dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một con Mãnh Hổ từ phía sau Vân Khê nối đuôi nhảy ra, cao cao phóng qua đầu vai Vân Khê, nó gầm thét, mở ra miệng hổ to như bể cá lớn.....

Mãnh Hổ sổ lồng, quân lâm thiên hạ!

Cả đại đường chỉ một thoáng nổi lên một làn gió Vô Danh, Hàn Phong sắc bén phất qua trên mặt của mỗi người, run rẩy đau đớn!

Hổ Vương?!

Một tiếng rống này, có thể so với một vị cao thủ Huyền tôn nhị phẩm.

Trong không khí, linh khí thánh khiết đang kịch liệt ba động!

Hổ Vương đang hút một chút cũng không có số linh khí, thực lực tăng nhiều, nó chợt xuất hiện, khí thế kia đã áp đảo toàn bộ đại đường khảo hạch.

Những cao thủ Huyền tôn trở xuống kia dưới chân rối rít không yên, thân hình lay động mấy cái, mới vững vàng đứng lại. Mọi người khiếp sợ ngưng mắt nhìn đột nhiên xuất hiện, oai vũ vô địch Hổ Vương, mọi người đều giật mình sững sờ.

“Gao——”

Con báo thấy tình thế không đúng, vóc dáng nho nhỏ ở giữa không trung thắng gấp, bộ lông trên người run lên, bộ dáng sẽ phải rút lui trở về.

Đáng tiếc, quá muộn!

Một đôi mắt hổ đã vững vàng khóa nó, lấp lánh tỏa sáng, lại nối đuôi nhau bắn ra, Hổ Vương đáp xuống.

“Gao gao gao——” đáng thương con báo, chỉ tới kịp phát ra ba tiếng kêu to cuối cùng, đã bị Hổ Vương mang nó nuốt vào miệng hổ.

“Nấc! ——” Hổ Vương đến các quá trình đều giảm đi, trực tiếp đem nó nuốt vào trong bụng, đầu hổ ngẩng một góc độ, từ trong miệng hổ phát ra tiếng đánh nấc không hài lòng lắm.

“Không dễ ăn, không có gì mùi vị! Rống ——” Hổ Vương hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang nói.

Dĩ nhiên không có gì mùi vị, ngươi nha chưa hềcó thưởng thức, liền trực tiếp nuốt vào trong bụng.

Chung quanh tĩnh không tiếng động, cho đến một tiếng kêu bén nhọn sợ hãi, phá vỡ sự yên tĩnh.

“A ——Tiểu ly của ta! Ngươi, ngươi, ngươi.....” Vân San San giận đến đôi môi phát run, sắc mặt trắng bệch, nàng không thể tin được, thú sủng mình từ nhỏ nuôi đến lớn, cứ như vậy bị Hổ Vương một ngụm nuốt vào trong bụng, không thể sống tiếp được nửa.

Tiểu ly của nàng——

“Vân tiểu thư, bớt đau buồn đi!” Vân Khê vô tội hướng nàng buông tay, thành khẩn an ủi, “Ai, thế giới động vật có đôi khi tàn nhẫn như vậy, mạnh được yếu thua, là quy luật tự nhiên, có một số người thì không cách nào hiểu.”

Vân San San ngực kịch liệt phập phồng, nàng lần nữa “A” kinh hô, cũng là chịu không được đả kích lớn như vậy, bi phẫn ngất đi, hai mắt trắng dã, thân thể thẳng tắp ngã xuống đất.

Vân Khê lặng lẽ ngoắc ngoắc môi, không khỏi vì Hổ Vương trầm trồ khen ngợi, quả nhiên là ở bên cạnh nàng đã lâu, mưa dầm thấm đất, càng ngày càng giống tính tình của nàng.

Nên xuất thủ, liền ra tay! Nên ra miệng, liền ra miệng!

Làm được vô cùng xinh đẹp!

Nàng đưa tay, sờ sờ bộ lông trên người Hổ Vương, tỏ vẻ ngợi khen.

Khiêm tốn hay nên khiêm tốn lại!

Hổ Vương thoải mái để lòng bàn tay nàng chà chà, rất là hưởng thụ.

“San San!” Vân Tiên Tử nhanh nhẹn phiêu di mấy bước, vững vàng đón đường muội ở trong ngực, Dung Nhan mỹ lệ của nàng xẹt qua vẻ vẻ lo lắng, thoáng cái rồi biến mất, thay vào đó là khí độ dịu dàng cùng đoan trang.

“Vân Tiên Tử, cái tiểu tiện nhân này quá mức càn rỡ, để cho ta tới thay ngươi hảo hảo giáo huấn nàng một chút!” Mục Tiêu Tiêu ở một bên đã sớm nhịn lâu, lúc này rốt cục níu lấy nhược điểm, đứng ra hướng Vân Khê làm khó dễ.

“Mục Sư tỷ, cũng là đồng môn sư phụ tỷ muội, hay là không nên động võ cho thỏa đáng.” Vân Tiên Tử miệng phun U Lan, mặt mày lưu chuyển, mị hoặc lan tràn, nhất là giọng nói mềm nhẹ của nàng, truyền khắp cả đại đường, rơi vào trong tai mỗi người, không khỏi tâm phổi thư sướng.

Nàng quay đầu, liền nhìn lại hướng Vân Khê, ánh mắt ôn nhu: “Vân cô nương, đường muội ta trẻ người non dạ, đắc tội ngươi, là sai lầm của nàng, ta ở chỗ này thay nàng hướng ngươi chịu tội, nhưng ngươi phóng túng thú sủng của mình như thế, không khỏi..... Có chút qua.”

Giọng điệu của nàng, đắn đo để dùng từ nhẹ bớt, nghe tựa hồ là vô cùng được lòng người, dịu dàng hào phóng, kì thực cũng là đem việc Vân Khê phóng túng thú sủng đã kích, nhân vật dã man kiêu căng. Hơn nữa hợp với đôi mắt sáng thánh thiện, tư thái yếu thế làm rung động lòng người, thì càng thêm nổi bật Vân Khê hung hãn cùng bá đạo.

Vân Khê cười lạnh nhìn nàng, phải bội phục mưu kế cùng thủ đoạn

của nàng, biết diễn hí như vậy, không đi làm con hát, thật là đáng tiếc.

Bên này Mục Tiêu Tiêu không có buông tha nói: “Hừ, cũng là Vân Tiên Tử tính tình tốt, tâm Bồ Tát, mới không cùng ngươi so đo! Bất quá, ngươi làm trò trước mặt của mọi người, phóng túng thú sủng hành hung, ta tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi! Hôm nay ta liền thay trời hành đạo, trừ đi người có tâm địa rắn rết như ngươi, để tránh ngươi ngày sau trở thành con sâu làm rầu nồi canh Vạn Hoàng học viện!”

Huyền khí trên người Mục Tiêu Tiêu vừa mới buông thả, Hổ Vương liền phịch một chút rơi vào trước mặt Vân Khê, làm ra một tư thái đỡ cho chủ, hướng về phía Mục Tiêu Tiêu gầm thét thị uy

Mục Tiêu Tiêu nhìn chằm chằm Hổ Vương, lòng có kiêng kỵ.

Vân Tiên Tử ánh mắt nhàn nhạt quét nhẹ qua, đột nhiên thân thể, hướng trên người Mặc Tam Thiếu nhích tới gần. Nàng ngang nhiên xông qua góc độ rất ảo diệu, cơ hồ là lướt thân thể của hắn mà qua, lại có thể để cho hắn tinh chuẩn đở lấy nàng, cho dù là một người cũng không nhận ra, cũng sẽ bởi vì cử động của nàng, mà làm ra theo phản ứng bản năng.

“Sao vậy?” Mặc Tam Thiếu một tay đở ở Vân Tiên Tử mềm mại không xương vai, mâu quang thâm trầm lộ vẻ ảm đạm, nhìn không ra bất kỳ cảm xúc.

Vân Tiên Tử từ từ ngửng đầu lên, trong ánh mắt nhẹ nhàng long lanh, trong suốt chọc người trìu mến.

“Cám ơn Mặc sư huynh, ta không sao, chẳng qua là đối với động vật có lông tương đối nhạy cảm mà thôi.” Nàng che lỗ mũi tinh sảo, ngữ

điệu mềm nhẹ nói, rồi lại không mất khi tiên khí và tôn quý của nàng.

Lời này thật là độc!

Rõ ràng chính là hướng về phía Hổ Vương tới, Ngụ ý, chính là muốn để cho Mặc Tam Thiếu xuất thủ đối phó Hổ Vương, như thế Mục Tiêu Tiêu mới có thể không có bận tâm, chuyên tâm đối phó Vân Khê.

Vân Khê đáy lòng sáng tỏ, không khỏi bội phục tâm kế sâu của đối phương.

Nói ba xạo vài lời, chẳng những không tổn hao gì cái tên Tiên của nàng ta, còn khiến cho mọi người tôn kính cùng trìu mến, hơn nữa còn đem mình ép vào hiểm địa. Cái gì gọi là giết người không dính máu, cái gì gọi là mượn đao giết người còn không phải vậy? Nàng ta đem những mưu kế này vận dụng đến tình trạng xuất thần nhập hóa, đến Vân Khê đều không thể không đối với nàng bái phục.

“Bản thiếu gia cũng nhìn con cọp này rất không thuận mắt, vậy hãy để cho bản thiếu gia tới xử lý nó!” giọng nói Mặc Tam Thiếu âm trầm, trong lúc nói lời này, nơi sâu thẳm trong con ngươi của hắn xẹt qua sắc bén trên mặt Vân Khê, tựa như tìm tòi nghiên cứu, tựa như căm thù, tựa như uy hiếp, lại như cảnh cáo.

“Tốt! Nếu Tam Thiếu chịu ra tay tương trợ, ta đây là có thể buông tay đánh cược một lần, thu thập cái tiểu tiện nhân này!” Mục Tiêu Tiêu âm lãnh lặng lẽ cười, mũi kiếm đã lộ sắc bén.

Trong nháy mắt, Vân Khê lần nữa lâm vào ở bên trong nguy cơ, lần này, cũng là hai gã Huyền tôn cao thủ vây kín nàng.

Nàng lạnh lùng cười một tiếng, cũng không sợ bọn họ, nhưng cũng

không dám có chút khinh thường. Dư Quang quét nhẹ qua trưởng lão khảo hạch, hắn hẳn là làm bộ nhắm mắt, buồn ngủ.

Xem ra, hắn là tính toán mặc kệ rồi, tùy ý bọn họ lúc này tỷ đấu với nhau.

Hừ, chẳng lẽ Vân Khê nàng sợ bọn hắn sao?

“Muốn giết ta? Không dễ dàng như vậy!” ánh mắt Vân Khê chợt âm lãnh, chân phải bước ra một bước, khí tức trên thân nhất thời có biến hóa nghiêng trời lệch đất, trong nháy mắt hào quang thánh khiết bao phủ ở chung quanh thân thể của nàng.

Trong không khí có thanh âm đồ vật gì đó đông lại.

Đứng ở trong hành lang mỗi người đều rõ ràng nghe được, mọi người lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Nhưng nếu nói thực lực nàng mới vừa đánh nát tấm bia đá, đủ để khiến bọn họ khiếp sợ…, như vậy giờ phút này thực lực gấp mấy lần mới vừa rồi, để cho bọn họ khiếp sợ nói không ra lời.

Đây tột cùng là cảnh giới nào?

Vì sao đáng sợ như thế?

Cao thủ Thần huyền đỉnh và những cao thủ Thần huyền đỉnh trở xuống rối rít bị cổ lực lượng này bức lui đến góc tường, càng đừng nói đám người Mạc Tử Hành, Thanh Hà, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài cửa.

Vân Khê cũng không có vì vậy thu liễm hơi thở, bởi vì có bọn họ, nàng ngược lại bó tay bó chân, không cách nào buông tay đánh

cược một lần. Trừ khi bọn họ đi, còn dư lại những người này, ở trong mắt nàng, đều là bia đở đạn!

Hai tỷ muội Mục Tiêu Tiêu cùng Mục Tương Tương thân hình cũng lay động đi theo, ánh mắt song song căng lớn, có chút không dám tin tưởng thực lực Vân Khê.

Mặc Tam Thiếu mâu quang thâm trầm chợt biến hóa, gắt gao ngó chừng nàng, thật giống như nhận lấy khiêu khích, thật giống như bị cái gì kích thích đến, đáy mắt đen thui chiết xạ ra khỏi hàn mang hưng phấn.

Không sai, hiện tại Vân Khê, trên người tự nhiên đổ xuống lực lượng thuộc về thần khí, thực lực tăng lên gấp bội, đã vượt xa cảnh giới bản thân nàng. Đồng thời đối phó hai gã Huyền tôn cao thủ, nàng phải chọn lựa phương pháp bảo thủ, mặc dù biết thần khí sử dụng nhiều lần, rất có thể đưa đến lực lượng thần khí cắt trả, cuối cùng mất đi tất cả lực lượng, nhưng lúc này nàng đã đành phải vậy

Không phải là ngươi chết, chính là ta mất!

Trước mắt hai người này tuyệt đối sẽ không đối với nàng hạ thủ lưu tình.

Mục Tiêu Tiêu cùng Mục Tương Tương hai tỷ muội âm thầm trao đổi ánh mắt, hai tỷ muội tách ra chỗ đứng.

Vân Tiên Tử đem đường muội giao cho học sinh thủ hạ, thần sắc đạm mạc chú ý trong sân ba người một Hổ với ánh mắt bí hiểm.

“Tiểu tiện nhân, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!” Mục Tiêu Tiêu đứng ở đối diện Vân Khê, kiếm phong của trường kiếm trong tay nàng hơi chút độ lệch, nàng thân ảnh như điện, phá không đâm

thấu tầng không khí bị đông lại kia, cứ như vậy sắc bén đánh úp về phía Vân Khê.

Trong lổ tai mọi người, tựa hồ nghe đến thanh âm gì đó vỡ vụn, từng mãnh rơi vào trái tim, ghim vào rỉ máu.

“Rống ——” Hổ Vương dẫn đầu bay dựng lên, xông về Mục Tiêu Tiêu, khí thế kia, trùng kính, thế không thể đở!

Lúc này, thân hình Mặc Tam Thiếu cũng động, nhuyễn kiếm bên hông hắn phút chốc ra khỏi vỏ, thanh quang lóe lên, như rắn, đánh về phía Vân Khê.

Bây giờ đối với hắn mà nói, thực lực Vân Khê mới là thực lực hắn chân chính cảm thấy hứng thú!

Kiếm của hắn như tia chớp, nhanh-mạnh mẽ như lôi đình, bóng kiếm ở giữa không trung hóa thành vô số hình rắn bơi, ùn ùn kéo đến, khiến mọi thứ không bờ bến.

Vân Khê đột nhiên cả kinh, tung thân, cao cao nhảy lên.

Kiếm pháp Thật là lợi hại!

Thân ảnh của nàng còn chưa ổn định, kiếm khí sắc bén kia lần nữa đột kích, từng đạo sắc bén, phô thiên cái địa, nàng muốn tránh cũng không được.

Trong phút chốc, trong đầu lần nữa xẹt qua thân ảnh bạch y nữ tử kia, nàng linh quang chợt nhanh chóng lóe, thanh âm như thần Ngữ thánh khiết niệm chú.

“Thiên Thượng Vân Ngoại, Nhất Kiếm Kinh Hồng!”

Trường kiếm giơ cao khỏi đầu, nàng tóc dài phiêu dật trong nháy mắt bay cao dựng lên, kiếm quang dường như một vòng mặt trời chói chan ở trên đỉnh đầu nàng đột nhiên bộc phát, cả đại đường cũng bị kiếm quang chiếu lên sáng sủa. hơi thở âm lãnh trong hành lang toàn bộ bị dòng nước ấm áp thay thế, thấm vào da thịt, giống như đắm chìm trong ánh mặt trời.

Nhất Kiếm oai phong, thay đổi hiện tượng thiên văn, đây là thần uy bực nào?

Mặt trời chói chan kia dường như trong kiếm quang, kiếm khí ngũ thải tân phân hiện lên chiết xạ hình quạt, đem tư thái múa kiếm Vân Khê ưu mỹ mà có lực, vẽ bề ngoài khiến nàng giống như Kinh Hồng tiên tử trên trời, làm cho người ta không tự chủ được mà bò thấp cúng bái.

Ánh mắt Vân Khê chợt phát sáng, trường kiếm nghiên qua chém xuống, kiếm khí ùn ùn, liền dễ dàng đem kiếm khí mạnh mẻ của Mặc Tam Thiếu đèn xuống.

Ừ?

Mặc Tam Thiếu vội vàng thối lui mấy bước, đưa mắt nhìn lên Vân Khê lơ lửng ở giữa không trung, ánh mắt lần nữa biến đổi, có chút khó có thể tin.

“Vân tộc thất truyền Kinh Hồng kiếm pháp?!” Vân Tiên Tử từ trước đến giờ khuôn mặt thong dong trấn định tinh xảo, rốt cục xảy ra biến hóa, lộ ra thần sắc ngạc nhiên đến không thể ngạc nhiên hơn nữa.

“Làm sao có thể?” Nàng đột nhiên lắc đầu, lần nữa nhìn chăm chú, kiếm quang kia chói mắt càng chiếu càng mạnh, ở giữa đoàn kiếm

quang bao quanh, bạch y nữ tử cao quý như tiên nữ, lãnh ngạo như thần thánh, làm cho đáy lòng nàng ghen tỵ cứ không thể ức chế mà biểu hiện ra ngoài.

Giờ phút này Vân Khê, mới thật sự là Vân Tiên Tử, cao quý như vậy, thần thánh, không thể xâm phạm như vậy!

Làm sao có thể? Cái này không thể nào!

Kinh Hồng kiếm pháp của Vân tộc đã sớm thất truyền, làm sao có thể ở trên người cô gái họ Vân không có danh tiếng gì xuất hiện chứ?

Chẳng lẽ.....

Các loại nghi ngờ cùng hiểu lầm ở đáy lòng nàng lan tràn, đến chính nàng cũng sẽ không nghĩ đến, thần sắc trên mặt nàng giờ phút này có bao nhiêu biến hóa đáng sợ, hoàn toàn đi ngược lại phong thái Vân Tiên Tử ở trong suy nghĩ cũng những người sùng bái cùng đeo đuổi.

Không, bất kể nàng đến tột cùng là người nào, đều tuyệt đối không có thể lưu lại mối họa!

Vạn Hoàng học viện chỉ có thể có một Vân Tiên Tử là nàng, cả Long Tường đại lục, cũng chỉ có thể có một Vân Tiên Tử nàng!

Tay áo bên phải nàng run lên, ba miếng phi châm xuất hiện ở đầu ngón tay của nàng, ánh mắt của nàng híp lại, ngưng mắt nhìn phương hướng Vân Khê, liền đem ba miếng phi châm bắny vụt đi ra ngoài.

Lúc này, một đạo kiếm khí từ lưng sau Vân Khê bất ngờ đánh tới, Vân Tiên Tử định thần nhìn lại, là Mục Tương Tương từ phía sau

lưng đánh lén, muốn tùy thời ám sát Vân Khê. Nàng lạnh lùng nhếch môi, âm thầm thu tay lại nhét vào tay áo, song kia ba miếng phi châm kia vẫn như cũ vững vàng kẹp ở trong tay, vận sức chờ phát động.

Chuyện có thể mượn đao giết người, nàng chưa bao giờ lại đích thân động thủ.

Tốt nhất để cho ba người bọn họ hợp lực giết Vân Khê, vì nàng trừ đi mối họa, như vậy uy vọng Vân Tiên Tử nàng mới không thể bị ảnh hưởng.

Nàng âm lãnh cười một tiếng, trên khuôn mặt tinh sảo rất nhanh khôi phục thánh khiết cùng cao quý như ngày thường.

Vân Khê cảm ứng được hơi thở nguy hiểm đến từ sau lưng, Huyền lực quanh thân nàng đột nhiên giao động, một lực chém ra kèm theo nàng xoay người, quyết đoán đánh ra ngoài.

Mục Tiêu Tiêu đang cùng Hổ Vương dây dưa, bất chợt thấy muội muội của mình lâm vào trong nguy cơ, nàng không chút nghĩ ngợi, quyết đoán đem trường kiếm trong tay mìn ném ra ngoài, đánh về phía sau lưng Vân Khê.

“Rống ——” Hổ Vương nhân cơ hội đụng ngã nàng, một ngụm cắn lấy lỗ tai nàng, hẳn là muốn đem nửa tai phải của nàng cắn xé xuống, máu tươi chỉ một thoáng liền chảy ra.

Cũng trong lúc đó, Mặc Tam Thiếu phi thân lên, cùng trường kiếm Mục Tiêu Tiêu đồng thời tới lưng sau Vân Khê.

Vân Khê thoáng cái liền lâm vào tình cảnh trước sau bị tấn công, tiến cũng không được, thối lui cũng không xong.....

Cơ hội tốt!

Vân Tiên Tử rốt cục tìm được cơ hội tuyệt hảo, cơ hội tốt nhất giết chết Vân Khê!

Dưới ánh mắt của nàng lóe sáng, phi châm trong tay áo sẽ phải rời khỏi tay.

Cùng lúc đó, trưởng lão khảo hạch cũng không có thật sự ngủ, cảm nhận được Vân Khê tung chiêu Kinh Hồng Nhất Kiếm này xong, hắn liền lập tức mở mắt ra, thấy tận mắt chứng một Kiếm thần kỳ này, mà than thở liên tục.

Nghĩ hắn ở vạn Hoàng học viện lâu như vậy, được chứng kiến kiếm pháp so với việc bọn hắn ăn muối đều nhiều hơn, nhưng vẫn là đầu nhìn thấy kiếm pháp nghịch thiên như thế, quá thần kỳ!

Học sinh thiên tài như vậy, nếu có sơ xót, hắn nhất định sẽ hối hận mà chết.

Đang khi hắn sắp xuất thủ, ngăn cản trận hỗn chiến này, một cổ lực lượng khác đáng sợ từ ngoài đại đường đánh vào, lực lượng hùng hồn chạy dài không dứt, đủ để kinh sợ toàn trường.

Ba người ở giữa không trung đang đánh nhau bị đánh tan ra, riêng tự mình rơi xuống, nhất tề quay đầu nhìn về ngoài cửa đại đường.

Vân Tiên Tử không cam lòng thu hồi phi châm, cũng đi theo mọi người quay đầu nhìn về ngoài cửa.

Từ xa mà đến, một thân ảnh màu trắng từ nhỏ biến thành lớn, cơ hồ chỉ mấy hơi thở, đã đến trước mắt mọi người.

Hắn lạnh lùng quét quanh mọi người tại chỗ, trên trán, là che dấu không được khí thế xơ xác tiêu điều: ” Trong khi các đại học viện sắp tới phải tỷ võ, các ngươi không nắm chặc thời gian tu luyện, tăng lên thực lực của mình, còn ở đây tự giết lẫn nhau! Các ngươi xứng làm học sinh Vạn Hoàng học viện, xứng với tinh anh Vạn Hoàng học viện sao?”

Chiến Thiên Dực lạnh lùng quát lớn, nói năng có khí phách, hắn toàn thân phong phạm vương giả hiển thị rõ. Nhất cử nhất động của hắn, đều bắn ra khí tràng khổng lồ, mà những người còn lại bị khí tràng của hắn kinh sợ, cũng không dám vọng động ra tay nữa, phảng phất chỉ cần bọn họ hơi động, lập tức sẽ vĩnh viễn biến mất.

Hiện trường nhất thời lâm vào yên tĩnh trước nay chưa có.

Ở trước mặt của hắn, vô luận là Mặc Tam Thiếu, Vân Tiên Tử, tỷ muội Mục Tiêu Tiêu, hay là Vân Khê, cũng không khỏi xấu hổ cúi đầu xuống. Cả học sinh trong học viện, cũng chỉ có một mình Chiến Thiên Dực cho tới bây giờ cũng là lấy vinh nhục của Vạn Hoàng học viện làm nhiệm vụ của mình, lấy đại cục làm trọng, cho nên không có ai không tôn kính hắn, sùng bái hắn.

Mặc Tam Thiếu, Vân Tiên Tử cùng tỷ muội Mục Tiêu Tiêu cũng không ngoại lệ.

Khảo hạch trưởng lão âm thầm gật đầu, rất hài lòng lời nói của Chiến Thiên Dực.

Chiến Thiên Dực hướng về phía trưởng lão gật đầu, sau đó ánh mắt xoay chuyển, ánh mắt có lực từ trên người mỗi người nhất nhất quét qua, cuối cùng dừng ở trên người Vân Khê.

Vân Khê đang cúi đầu vuốt ve bộ lông Hổ Vương, đã nhận ra ánh

mắt hắn nhìn nàng, nàng hơi ngẩng đầu, liền chống lại ánh mắt phát sáng của hắn. Ánh mắt nàng lóe lên, tâm tình có chút phức tạp, không biết hắn đến tột cùng có nhận ra nàng hay không, mà nàng có nên chủ động cùng hắn thừa nhận thân phận của mình hay không.

Suy đi nghĩ lại, cảm thấy không ổn, nàng nếu chủ động đem thân phận của mình báo ra, đây chẳng phải là hiềm nghi hướng hắn tranh công?

Trong lúc đang suy tư, một làn gió thơm đập vào mặt, Vân Tiên Tử chẳng biết lúc nào đã bay tới giữa hai người bọn hắn. Mâu quang nàng hàm chứa thủy sắc, mở môi, cười đến quyến rũ: “Chiến sư huynh, làm sao ngươi tự mình đến rồi? Ngươi để cho huynh đệ Chiến Minh đến đây ủng hộ, ta đã cảm kích khôn cùng, tại sao có thể làm phiền ngươi lại đi một chuyến nữa?”

Chiến Thiên Dực nhìn nàng một chút, lại nhìn Vân Khê một chút, mi tâm đột nhiên nhéo lên, giọng nói bình tĩnh: “Cái này không có gì, Vân Tiên Tử đối với Chiến Thiên Dực ta có ân cứu mạng, ta hồi báo một chút, theo lý thường phải làm.”

Vân Tiên Tử mi tâm phát sáng, hẳn là không chút nghĩ ngợi liền nói tiếp: “Chiến sư huynh nói quá lời, bất quá là tiện tay mà thôi, không cần ghi nhớ trong lòng? Hơn nữa, ta từ trước đến giờ kính ngưỡng Chiến sư huynh, đã sớm muốn tìm chiến sư huynh lãnh giáo một hai, ta.....”

Không đợi lời của nàng nói xong, Chiến Thiên Dực đã quay mặt, đưa mắt nhìn về Vân Khê, nụ cười trong sáng cứ như vậy tự nhiên từ môi của hắn nở ra, khi mở miệng thanh âm hắn vang lên: “Vân cô nương, còn nhớ ta cho ngươi ba ngày ước hẹn không?”

Vân Khê hơi sửng sờ, còn đắm chìm trong câu nói ân cứu mạng mới

vừa rồi của hắn với Vân Tiên Tử, trong lúc bất chợt hắn đối với mình nói chuyện, nàng trừng mắt nhìn, trừng mắt nhìn, nhất thời tỉnh ngộ.

Thì ra là hắn đã sớm nhận ra nàng, biết nàng mới là người chân chính đêm đó ở Tàng Thư Các giúp hắn vượt qua cửa ải khó, nhưng mà hắn cố ý không nói rõ, mà tại chỗ xác nhận lời của Vân Tiên Tử. Kể từ đó, Vân Tiên Tử mạo nhận công lao, một chút đã bị phá vỡ.

Vân Khê nhìn Chiến Thiên Dực, khóe môi tự nhiên vung lên, trở về hắn cười ngọt: “Chiến sư huynh ước hẹn, ta như thế nào quên mất?”

Nàng trăm triệu không nghĩ tới, nhân vật tựa như chiến sư huynh hào khí can vân như vậy, cũng có một mặt tâm tư kín đáo như thế, trong lòng đối với hắn sùng kính sâu hơn một tầng.

“Nghe nói ngươi cũng là tới tham gia khảo hạch? Kết quả như thế nào?” Chiến Thiên Dực tuy là hỏi nàng, đầu lại trực tiếp chuyển hướng trưởng lão khảo hạch.

Trưởng lão Khảo hạch sờ lên cằm ho nhẹ mấy tiếng, nói: “Vân Khê thiên phú dị bẩm, có Huyền tôn thực lực, có thể đủ trở thành học sinh chí tôn điện. Nếu Thiên Dực ngươi cùng nàng quen biết, vậy thì do ngươi dẫn nàng đi trước chí tôn điện trình diện đi.”

Vân Khê hướng về phía hắn liếc mắt, thật là một lão đầu tử nịnh nọt, mới vừa còn nói nàng đối với học viện công lao không đủ, cho nên không có tư cách trực tiếp trở thành học sinh chí tôn điện, hiện tại Chiến Thiên Dực vừa mở miệng hỏi thăm, hắn liền lập tức sửa lại miệng, tốc độ này cũng không tránh khỏi quá nhanh đi?

“Tốt! Có mấy cô nương gia nhập, thực lực Vạn Hoàng học viện chúng ta lại tăng thêm một phần, chính là chuyện rất may mắn của Vạn Hoàng học viện ta. Gần chỗ ở của ta vừa lúc có một lầu còn

trống, không bằng ngươi ngụ ở nơi đó đi, chúng ta có rãnh rỗi cũng dễ luận bàn một chút, nghiên cứu một chút phương pháp tu hành.”

Con ngươi Chiến Thiên Dực phát sáng được thật giống như mặt trời chói chan, chói mắt đến làm cho người không dám nhìn thẳng, song Vân Khê biết rõ hắn quang minh lỗi lạc, tuyệt đối không có bất kỳ ý nghĩ lệch lạc nào, nàng thậm chí tin tưởng hắn an bài như thế, chính là vì có thể ở gần bảo vệ nàng, khiến nàng khỏi bị học sinh còn lại của chí tôn điện quấy rầy.

Hắn tỉ mỉ, để cho lòng Vân Khê cảm động, không nghĩ tới nàng tạm thời sinh ra thiện tâm, chẳng những cứu một gã cao thủ, còn đổi lấy càng nhiều là chỗ tốt.

Cho nên nói, thiện hữu thiện báo, trong ngày thường vẫn nên làm nhiều việc thiện thì tốt hơn.

“Vậy chúng ta đi thôi!” Chiến Thiên Dực nói một không hai, trực tiếp xoay người, dẫn đầu đi ra khỏi đại môn.

Vân Khê đem Hổ Vương gọi về trở về, liền quay đầu nhìn một chút Mục Tiêu Tiêu còn đang thống khổ vì lỗ tai bị cắn, cùng vẻ mặt như hột gà thúi sắc của Vân Tiên Tử, nàng châm chọc ngoắc ngoắc môi, sợ rằng Vân Tiên Tử đến bây giờ cũng còn không biết đến tột cùng xảy ra chuyện gì đâu?

Một lúc trước còn coi nàng là ân nhân cứu mạng, hướng nàng đưa ra bàn tay thân thiện, trong nháy mắt liền nhìn nàng như không khí, vứt tới thảo nguyên, nàng chính là nghĩ đến vỡ não cũng sẽ không nghĩ thông suốt nguyên nhân trong chuyện này.

Không thèm để ý tới nàng nữa, Vân Khê tăng nhanh bước đi, theo sát ở phía sau Chiến Thiên Dực, rời đi đại đường nơi khảo hạch.

Quyển 4 - Chương 59: Huyền tôn trong truyền thuyết

“Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” dưới đáy lòng Vân Tiên Tử không khỏi tự hỏi mình, vì sao thái độ Chiến Thiên Dực đối với nàng biến chuyển to lớn như thế? Trong này đến tột cùng xảy ra chuyện gì?

Nhưng bất kể xảy ra chuyện gì, nàng tin chắc một chút, chuyện này tất nhiên cùng Vân Khê thoát không khỏi liên quan.

Một cô gái biết đến Kinh Hồng kiếm pháp của Vân tộc thất truyền đã lâu, nàng đến tột cùng có lai lịch ra sao?

Lòng bàn tay của nàng không được nhịn được nắm chặc, phi châm giữ tại nơi lòng bàn tay nàng thật sâu đâm vào trong huyết nhục, mà nàng không cảm giác được đau đớn, bởi vì đáy lòng đau, càng sâu hơn.

Nàng mới là Vân Tiên Tử Vạn Hoàng học viện, độc nhất vô nhị, nàng tuyệt đối không cho phép có bất kỳ người nào khiêu chiến đến uy tín của nàng.

“Đại tỷ, ngươi không sao chứ? Lỗ tai của ngươi.....” hai tỷ muội Mục Tương Tương cùng Mục Tiêu Tiêu tình cảm thâm hậu, mặc dù đối đãi với người khác chanh chua, nhưng giữa tỷ muội với nhau lại vô cùng yêu thương. Mới vừa Mục Tương Tương gặp phải nguy hiểm, Mục Tiêu Tiêu cơ hồ là quên cả sống chết, bất chấp mình mạo hiểm nguy hiểm bị Hổ Vương công kích, cũng dứt khoát đem trường kiếm cầm trong tay vứt ra ngoài, cứu muội muội mình. Mục Tương Tương nhìn ở trong mắt, làm sao có thể không cảm động?

“Không có gì đáng ngại! Thù này bất cộng đái thiên, ta sớm muộn gì cũng đòi lại!” đau đớn trên mặt Mục Tiêu Tiêu dần hiện ra ánh sáng lạnh thô bạo, thù mới hận cũ, hết thảy thêm ở chung một chỗ, đủ để dưới đáy lòng nàng đem Vân Khê từ từ Lăng Trì.

Mục Tương Tương đau lòng nhìn tỷ tỷ, quay đầu đối với Vân Tiên Tử nói: “Vân Tiên Tử, tiện nhân kia ghê tởm như thế, sớm muộn gì sẽ trở thành mối họa của ngươi và ta, chúng ta không bằng cùng nhau liên thủ, diệt trừ nàng!”

Cơ hồ chính là một thời gian bằng cái chớp mắt, Vân Tiên Tử thu hồi tất cả tức giận cùng nghi ngờ, một lần nữa khôi phục khuôn mặt cao quý bộ dạng thần nữ gặp nguy hiểm không sợ hãi: “Oan gia nên giải không nên kết, đúng như chiến sư huynh nói, cũng là đồng môn sư tỷ muội, chúng ta cần phải dĩ hòa vi quý, lấy đại cục học viện suy nghĩ.”

Mục Tương Tương tức giận càng tăng lên: “Cái gì dĩ hòa vi quý? Cái gì lấy đại cục suy nghĩ? Mọi người khi dễ đến trên đầu ba tỷ muội chúng ta, chúng ta làm sao có thể dễ dàng bỏ qua?”

“Ai, làm sao ngươi khổ như thế chứ? Hiện tại chiến sư huynh nói rõ che chở nàng, các ngươi nếu là cùng nàng hạ thủ, tất đắc tội chiến sư huynh, chiến sư huynh nếu can thiệp, các ngươi chẳng những phải không chiếm được lợi, thậm chí còn sẽ bị Chiến Minh đối nghịch, sau này ở học viện cất bước càng khó khăn.”

“Chẳng lẽ cứ như vậy buông tha nàng? Ta không cam lòng!” Mục Tương Tương cắn chặt hai hàm răng trắng ngà, oán hận nói, “Thật nghĩ không thông, chiến sư huynh làm sao sẽ che chở nàng, chẳng lẽ là bị vẻ đẹp của nàng mê hoặc? Cái tiểu tiện nhân này, đoạt nam nhân của Tam muội ta không nói, hiện tại liền đi câu dẫn Chiến sư huynh, thật sự là quá không biết xấu hổ!”

” Thật sự nàng có mấy phần thùy mị.....” Vân Tiên Tử nhẹ nhàng ôn nhu nói, không mang theo bất kỳ tình cảm.

“Vẻ thùy mị? Chỉ bằng một chút sắc đẹp đó, như thế nào cùng Vân Tiên Tử ngươi so sánh được? Ngươi mới thật sự là tiên tử dịu dàng, thiện lương dễ thân, tự nhiên hào phóng. Nàng coi là cái gì? Một người đàn bà dã man thô bạo chanh chua! Ta cuối cùng sẽ tìm được cơ hội, hung hăng thu thập nàng!” Mục Tương Tương nghĩa phẫn điền ưng.

“Ta khuyên ngươi hay là không nên quá vọng động rồi, nàng hiện tại dọn đến ở gần làm láng giềng của Chiến sư huynh, ngươi căn bản không thể nào động được nàng, trừ phi.....” Vân Tiên Tử cố ý muốn nói lại thôi.

Mục Tương Tương nghe vậy, ánh mắt không khỏi mà phát sáng: “Trừ phi cái gì?”

Vân Tiên Tử lắc đầu khẽ cười nói: “Cũng không có cái gì, chuyện này vẫn không nên đề cập nữa, dù sao quan hệ đến tồn vong của Tiêu Tương các các ngươi, hay là không nên vọng động lỗ mãng như vậy cho thỏa đáng.”

Nàng càng là như thế che che lấp lấp, càng là đem lòng hiếu kỳ Mục Tương Tương treo lên.

“Vân Tiên Tử, ngươi cứ việc nói thẳng sao, tóm lại khẩu khí này ta nuối không trôi. Ngươi nếu là có thể giúp ta nghĩ ra biện pháp đối phó tiểu tiện nhân kia, ngươi chính là đại ân nhân ba tỷ muội ta!”

“Này.....” Vân Tiên Tử ra vẻ làm khó nói suy tư, sau đó bất đắc dĩ khẽ thở dài, “Hay là không được! Chuyện này quá mức mạo hiểm rồi,

vạn nhất Tiêu Tương các các ngươi cùng Hồng Tụ đảng giống nhau, ở Hiên Viên trên đài..... Không được, không được, chuyện này trăm triệu không thể thực hiện được!”

Mục Tương Tương quyết đoán bắt đến từ ngữ mấu chốt trong lời của nàng, ánh mắt bỗng dưng sáng lên: “Ngươi nói, cho chúng ta lấy danh nghĩa Tiêu Tương các, ở trên đài Hiên Viên, hướng Thanh chữ đường của nàng khiêu chiến? Không sai, đây thật là biện pháp tốt, nếu đến trên đài Hiên Viên, coi như là chiến sư huynh muốn che nàng, cũng không có thể công khai không tuân theo quy củ Hiên Viên đài. Tốt, tốt! Ta liền ở trên Hiên Viên đài chờ nàng, lần này nhất định muốn đem nàng hoàn toàn đánh vào Địa Ngục!”

“Vân Tiên Tử, bên Tụ Tiên trong hội các ngươi cao thủ nhiều như mây, có thể điều mấy người trợ giúp chúng ta hay không? Ta sợ hai người tỷ muội chúng ta chưa chắc là đối thủ của nàng. Một chọi một có lẽ không được, nhưng nếu là quần chiến mà nói…, chúng ta bên này chỉ cần cao thủ đứng đầu đủ nhiều, thì nắm chặc tất thắng.”

Vân Tiên Tử nhíu Mi, suy nghĩ một chút, nói: “Được rồi, ngươi cho ta chút thời gian, ta sẽ giúp các ngươi tìm được mấy vị cao thủ đứng đầu. Bất quá, ta còn là câu nói kia, dĩ hòa vi quý.....”

“Hừ? Cái gì dĩ hòa vi quý? ba tỷ muội Chúng ta cùng tiểu tiện nhân kia bất cộng đái thiên!” Mục Tương Tương hung hăng bỏ lại một câu nói, liền vịn Mục Tiêu Tiêu rời đi hiện trường.

Bất quá bao lâu, trong hành lang nơi khảo hạch người đã tán được không sai biệt lắm, trưởng lão khảo hạch ngay từ lúc Chiến Thiên Dực cùng Vân Khê hai người sau khi rời đi liền biến mất không thấy, Vân San San bị Vân Tiên Tử sai người cho đưa nàng trở lại, trong hành lang cuối cùng chỉ còn lại có hai người Vân Tiên Tử cùng Mặc Tam Thiếu.

Từ mới vừa bắt đầu, Mặc Tam Thiếu liền lẳng lặng ngồi ở một bên, uống trà, vẻ mặt thâm trầm. Bên ngoài hết thảy biến hóa, thật giống như đối với hắn cũng không có bất kỳ ảnh hưởng, hắn còn đắm chìm ở trong tràng kịch chiến mới vừa rồi, suy tư phương pháp như thế nào phá giải chiêu Kinh Hồng Nhất Kiếm.

Vân Tiên Tử nhàn nhạt địa chuyển mắt, đem ánh mắt lấp lánh ánh sáng từ trên bóng lưng Mục thị tỷ muội rút về, nàng nhợt nhạt nhếch môi, nàng nhất định sẽ vì tỷ muội Mục thị tìm được cao thủ đứng đầu, đối phó Vân Khê, chỉ bất quá, nàng sẽ không ngu đến nỗi đi tìm người Tụ Tiên hội của mình, đem mình thành kẻ đồng lõa.

Nàng nhớ được phụ thân mấy ngày trước đưa tin tới, nói tìm cho nàng mấy vị cao thủ, đến đây tương trợ nàng, xem ra, cũng nên đến, nàng vừa lúc liền thừa cơ hội này, đem mấy vị cao thủ nằm vùng đến trong Tiêu Tương các, trở thành con cờ của nàng.

” Bằng mấy cái nữ nhân Mục gia, căn bản là không phải là đối thủ của nàng, ta khuyên ngươi vẫn không nên uổng phí tâm tư rồi, đến lúc đó tiền mất tật mang, chẳng những mất đi mấy vị đồng minh Mục gia, còn làm cho đối phương đem thế lực Tiêu Tương các nhét vào Thanh chữ đường, khiến cho cánh chim nàng càng thêm mạnh mẽ.” Mặc Tam Thiếu Vẫn trầm mặc đột nhiên đã mở miệng, giọng nói kia rất nhạt mạc, không một chút dấu hiệu như bên ngoài mọi người truyền tai yêu mến Vân Tiên Tử.

Vân Tiên Tử sắc mặt khẽ biến thành hơi trệ, mím môi nói: “Mặc sư huynh nói gì vậy? Ta hết sức ngăn cản các nàng, là các nàng không nên cùng Vân cô nương kia gây sự, ta cũng vậy ngăn không được a.”

Ánh mắt Mặc Tam Thiếu lợi hại nhìn chằm chằm qua, hồi lâu, hắn

lạnh lùng nhếch môi, đứng lên nói: “Tự giải quyết cho tốt đi!”

“Mặc sư huynh, ngươi đây là ý gì?” Vân Tiên Tử gặp người hờ hững xoay muốn đi, sắc mặt mỉm cười chìm đi.

“Thuận tiện nói cho ngươi biết, giao tình giữa Quân Tử đảng cùng Tụ Tiên hội đến đây là hết rồi, chúng ta hảo tụ hảo tán.” Mặc Tam Thiếu đưa lưng về phía nàng, ngôn ngữ cực kỳ lãnh khốc.

Vân Tiên Tử khuôn mặt tinh sảo rốt cục cũng không bình tĩnh, không cam lòng hỏi: “Tại sao?”

Mặc Tam Thiếu vẩn đưa lưng về phía nàng như cũ, lạnh lùng nói: “Bản thiếu gia cần đồng minh không sai, nhưng ngươi vẫn không để cho bản thiếu gia thấy giá trị của ngươi, bản thiếu gia đã không có kiên nhẫn.”

“Chờ một chút!” Vân Tiên Tử khóe mắt co quắp, gọi lại hắn nói, “Cho ta thêm chút thời gian, ta rất nhanh có thể ở Vân tộc đứng vững gót chân, bằng thực lực Vân tộc ta, nhất định sẽ đối với ngươi có trợ giúp.”

Mặc Tam Thiếu thật lâu trầm mặc, tựa như ở tự định giá, tựa như tính toán, hồi lâu, hắn mới sâu kín mở miệng nói: “Vậy hãy để cho ta thấy được giá trị của ngươi! Ta cần là lực lượng ủng hộ của Vân tộc các ngươi, mà không phải là ngươi giở trò tiểu thông minh cùng cố làm ra vẻ.....”

Hắn lạnh lùng cười một tiếng, không chút lưu tình phất tay áo rời đi.

Vân Tiên Tử nhìn chằm chằm bóng lưng hắn rời đi, hai tay nắm thật chặc, bộ mặt bắt đầu vặn vẹo. Chết tiệt Mặc Tam Thiếu, đến ngươi cũng bỏ đá xuống giếng phải không? Nếu không phải nhìn trúng thế

lực Mặc gia ngươi ở Long Tường, có thể trợ giúp nàng ở Vân tộc đứng được ổn hơn, Vân Tiên Tử nàng đến nhìn cũng sẽ không liếc hắn một cái!

Nàng là người nào? Là thiên tài có một phần tám huyết thống cổ xưa của Vân tộc, thiên phú dị bẩm, cả trong Vân tộc, người có huyết thống ưu dị so sánh với nàng, có thể đếm được trên đầu ngón tay. Nàng hoàn toàn có năng lực, có thực lực, ở trong Vân tộc chiếm được một chỗ ngồi, thực sự trở thành một trong nhân vật trọng yếu Vân tộc.

Chờ đến ngày đó, nàng liền không cần làm tiếp bất kỳ ngụy trang, nàng có thể muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, trên đời này có thể có mấy người làm gì được nàng?

Nghĩ đến chỗ này, nàng đáy mắt hùng tâm cùng dã tâm bốc lên, một lần nữa thiêu đốt không ngừng.

Tại một ngọn tiểu lâu nơi nào đó của Chí tôn điện, tiếng người ồn ào, mọi người đang vây quanh ở nơi này, hoan nghênh chủ nhân mới vào ở trong tiểu lâu.

Trong những người này, có người Thanh chữ đường cùng Tụ Tú hội, cũng có người của Chiến Minh, mọi người đoàn tụ tới đây, chỉ vì một người, đó chính là Vân Khê.

“Vân sư muội, sau này ngươi cứ ở lại đây, nơi này cách chỗ của ta chỉ có mười mấy bước, rất dễ dàng. Ngươi nơi này nếu là có chuyện gì phát sinh, trước tiên là có thể chạy tới tìm ta. Ngươi xem thử, còn cần cái gì không, ta lập tức làm cho người ta chuẩn bị cho ngươi.” Chiến Thiên Dực giọng nói thô kệch, vang vọng, truyền khắp cả tiểu lâu, khiến cho mọi người tại chỗ rối rít không ngừng hâm mộ.

Cả Vạn Hoàng học viện, ai không muốn cùng đệ nhất cao thủ chiến sư huynh làm láng giềng chứ? Cùng hắn ở gần nhau, an toàn nhất, vì chẳng khác gì là mời cao thủ không công đứng đầu làm hộ vệ, coi như là ngày nào đó trời sập xuống, cũng có hắn đưa người gánh lấy, an toàn đến cỡ nào a?

Vân Khê nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: “Đa tạ chiến sư huynh, nơi này đã rất tốt rồi, ta nghĩ ta không có những yêu cầu đặc biệt khác.”

“Vậy thì tốt!” Chiến Thiên Dực hắng giọng cười một tiếng, đột nhiên giơ tay lên, ý bảo tất cả mọi người an tĩnh lại, hắn cao giọng tuyên bố, “Mọi người đều nghe kỹ! Vị này Vân cô nương mới là ân nhân chân chính cứu mạng ta, sau này nàng chính là người Chiến Thiên Dực ta bảo vệ, các ngươi ngày sau thấy nàng, liền giống như thấy bản thân ta, đã nghe chưa?”

“Nghe được!” Mọi người trăm miệng một lời, thanh âm vang vọng thật lâu quanh quẩn.

Trong đám người, lúc trước ở nơi khảo hạch đã gặp mặt Đình sư huynh đứng dậy, vẻ mặt thản nhiên, hướng về phía Vân Khê nói: “Vân cô nương, tại hạ lúc trước không biết nội tình, bị Vân Tiên Tử lừa gạt, đối với cô nương có điều chậm trễ, kính xin tha lỗi nhiều hơn.”

Vân Khê ào ào cười nói: “Không có gì! Đình sư huynh không cần chú ý.”

Nàng đột nhiên xoay người, tò mò hỏi Chiến Thiên Dực nói: “Chiến sư huynh, ngươi làm như thế nào biết được, người chân chính cứu ngươi không phải là Vân Tiên Tử, mà là ta? Ngươi sẽ không sợ mình nhận lầm sao?”

“Làm sao có thể nhận lầm lần nữa? Ta có hồ đồ đi nữa, nhưng mùi trên người ngươi cũng là rõ ràng nhớ được, hơn nữa, bên cạnh ngươi còn con hổ Vương kia nữa, trí nhớ ta khắc sâu a! Ha ha ha.....” Chiến Thiên Dực sảng khoái phá lên cười.

“Trên người của ta có mùi vị?” Vân Khê lông mày run lên, cúi đầu hướng trên người mình hít hà, chẳng lẽ là bởi vì nàng mấy ngày không có tắm, trên người bắt đầu có mùi sao? Nàng ngại ngùng đỏ mặt, nghĩ lại nàng thật đúng là chừng mấy ngày không có tắm rửa rồi, thật là thất lễ! (TT: ặc ở dơ quá)

Chiến Thiên Dực kinh ngạc nhìn thần sắc quái dị của nàng, bừng tỉnh đại ngộ, lần nữa phát ra liên tiếp tiếng cười lớn sảng khoái.

Vị sư muội này thật đúng là khả ái chết đi được!

Huynh đệ Chiến minh đã lâu không gặp lão Đại cao hứng như vậy, mọi người cũng hăng hái ngẩng cao, có ít người bắt đầu ở dưới âm thầm nghị luận, có phải nên tìm một cơ hội cho lão Đại dắt dây tơ hồng hay không, lão Đại lớn tuổi như thế rồi, cũng nên cưới Mĩ thiếu nữ xinh đẹp để ấm áp chăn rồi.

Sau ba ngày, Vân Khê lần nữa đi theo Chiến Thiên Dực đến linh mạch tu hành, lẽ ra, lấy tốc độ nàng thu nạp linh Nguyên, bên trong ba ngày nay, hẳn là có thể tấn chức mới đúng, cũng không biết vì sao, nàng rõ ràng cảm giác linh Nguyên trong cơ thể đã tồn trữ bão hòa, cảnh giới lại chậm chạp không cách nào tăng lên, điều này làm cho nàng rất là phiền não, không biết đến tột cùng là chỗ nào có vấn đề.

Vì có thể mau sớm tấn chức, nàng ở lại trong linh mạch chờ ba ngày, làm linh mạch lần nữa phun trào linh khí xong, nàng tiếp tục tại trong đó tu hành.

Nàng đợi ở trong này, là suốt chín ngày.

Trong núi chín ngày, lại trong học viện lần nữa gió nổi mây phun, xảy ra vài đại sự.

Tỷ muội Mục thị Tiêu Tương các, vì khiêu chiến Vân Khê, không ngừng mà hướng người Thanh chữ đường cùng Tụ Tú hội khởi xướng khiêu khích, ngắn ngủn mấy ngày, liền làm bọn họ bị thương không ít người, nếu không phải có các huynh đệ chiến minh can thiệp trong đó, thương thế của bọn hắn mất nhất định thảm trọng hơn.

Song, tỷ muội Mục thị như thế nào chịu dễ dàng bỏ qua? Tiếp tục ngoài sáng ngầm đối phó người Thanh chữ đường cùng Tụ Tú hội, bức bách bọn họ đáp ứng cùng người Tiêu Tương các ọ tỷ thí trên đài Hiên Viên, chỉ tiếc bản thân Vân Khê không có ở đây, ai cũng không có quyền đáp ứng tỷ thí cho nên mọi người không thể làm gì khác hơn là chịu đựng, chờ đợi Vân Khê trở về.

Một đại sự kiện khác, cũng là đủ để khiến Vân Khê cảm xúc mênh mông, bởi vì người nàng tìm hồi lâu, ngày nhớ đêm mong đột nhiên đi tới Vạn Hoàng học viện. Nếu Nàng cùng hắn gặp nhau, không biết tâm tình phải sẽ thế nào, chỉ tiếc, nàng đang ở trong linh mạch, không cách nào cùng hắn gặp gỡ.

Không sai, chính là đoàn người Long Thiên Tuyệt đi theo Vân tộc ngày đêm kiên trình, đã chạy tới Vạn Hoàng học viện.

Vân tộc ở Long Tường đại lục là một tồn tại đặc thù, bất kỳ môn phái học viện nào cũng sẽ lôi kéo bọn họ, cho bọn hắn đãi ngộ đặc thù, đây cũng là nguyên nhân vì sao Vân Tiên Tử là học sinh thực lực trung bình của chí tôn điện mà ở trong lòng của mọi người, lại có danh vọng cao như thế.

Có người Vân tộc dẫn đường, một nhóm Long Thiên Tuyệt rất thuận lợi liền tiến vào Vạn Hoàng học viện.

Từ khi đoàn người bọn họ cất bước đi vào Vạn Hoàng học viện một khắc, cả học viện giống như là nổi lên một trận lốc xoáy vô hình, một truyền mười, mười truyền một trăm, cả học sinh học viện đều sôi trào, nhất là nữ học sinh.

Vì sao?

Cái này còn hỏi sao?

Bốn vị nhân vật siêu cấp dễ nhìn đồng thời xùng nhau xuất hiện ở trong học viện, chỉ một là khí thế quân lâm thiên hạ kia, cũng đủ đem học sinh Huyền giai cấp thấp trấn trụ, càng đừng nói những nữ học sinh trái tim đang nảy mầm kia, cơ hồ là đều đi theo phía sau bọn hắn, không ngừng thét chói tai, nếu không sẽ không đủ để biểu đạt phần nóng lòng kích động tình trong lòng các nàng.

Các nữ đồng bào Vạn Hoàng học viện, chú ý, F4 Huyền tôn trong truyền thuyết, siêu cấp dễ nhìn, tới!

Nhanh lên một chút chuẩn bị xong khăn nhỏ của các ngươi, hoặc là cầm ở trong bàn tay nhỏ mà vứt không ngừng, hoặc là trực tiếp lau máu mũi các ngươi đi!

Wow ha ha ha ——

“Phanh!”

Mỗ tác giả đang cuồng tiếu, bị trực tiếp K. O., trên người, trên mặt lưu lại vô số dấu chân vô tình. (TT: Bắc Bắc cô tự sướng quá đi =.=)

Núp ở góc tường, một thanh nước mũi một thanh nước mắt, Tiểu khăn khăn đã sớm đã ươn ướt một mảnh.

“Hút ——”

Có cần quá đáng vậy không?Qua sông rút cầu! Sao không thỉnh thoảng, cho những thứ siêu cấp dễ nhìn này sao?

Không làm nữa! (TT: ậy đừng nha, tiếp tục cố gắng đi *ôm ôm an ủi*)

“Mọi người mau nhìn! Bọn họ rốt cuộc là người nào? Lớn lên đẹp trai tuấn tú còn có khí chất nha!”

“Ta cảm giác được hơi thở trên người bọn họ rất cường đại, hình như là Huyền tôn cao thủ, hơn nữa trong bốn người lúc này đều có hơi thở Huyền tôn cao thủ, thật khó hiểu!”

“Chẳng lẽ là những học sinh học viện khác tới? Có phải là Thiên Long học viện tới hay không? Nghe nói Thiên Long học viện thừa thải tuấn nam, tùy tiện kéo ra một, cũng là đẹp trai số một đấy.”

“Có khả năng này! Bất quá, người dẫn đường bọn hắn, không phải là người Tụ Tiên hội sao? Hơn nữa còn là thân tín của Vân Tiên Tử, chẳng lẽ bọn họ là khách nhân Vân Tiên Tử?”

“Ừ, vô cùng có khả năng!”

“Quá hâm mộ rồi! Sớm biết ta cũng gia nhập Tụ Tiên hội! Mau nhìn mau nhìn, nam nhân áo đen ở giữa lớn lên đẹp trai nhất đang nhìn sang hướng chúng ta bên này, xong, xong, ta đứng không vững, ta muốn ngất đi thôi.”

“Cái nam nhân tóc bạc kia cũng rất khốc a, ngươi nói tóc của hắn là ở nơi nào nhuộm, làm sao lại khốc như vậy đây?”

“Ta thích áo lam đẹp trao hơn, hắn cười lên thật là đẹp, mộng đẹp huyễn hoặc a!”

“Di? Cái kia nam nhân áo đen chuyện gì xảy ra? Tại sao vẫn mang mũ che vậy? Bất quá cùng ba nam nhân lớn lên đẹp trai như vậy đứng chung một chỗ, khẳng định cũng không kém đi đâu.”

Nhìn một đám nữ học sinh bộ dáng cuồng nhiệt kích động, có không ít người ái mộ các nàng bắt đầu không nhịn được, đáy lòng không chịu được nghĩ thầm.

“Một đám háo sắc! Cả đời cũng không gặp nam nhân sao?”

“Cút! Các ngươi ngăn trở tầm mắt của chúng ta——” kích động gầm thét, một đám bi kịch nam nhân lại càng thêm bi kịch.

Long Thiên Tuyệt chau lên con ngươi hẹp dài, bất động thanh sắc quét qua mọi người tại chỗ, trong ánh mắt của hắn tồn tại một chút mong đợi, hy vọng có thể ở trong đám người tìm được thân ảnh quen thuộc hắn tâm tâm niệm niệm, chỉ tiếc, hắn thất vọng. Người muốn gặp được không có nhìn thấy, cũng chỉ thấy một đám mê gái vô cùng điên cuồng, đuôi lông mày hắn nhẹ giơ lên, nghĩ thầm Vạn Hoàng học viện này phong cách học tập thật đúng là khác lạ, bồi dưỡng ra được cả đám học sinh đều..... phóng khoáng như vậy! Hắn thật đúng là có chút ít chịu không nổi.

Bất quá, nếu là đổi lại Khê Nhi nàng mà nói…, dù phóng khoáng thế nào, hắn cũng không để ý. Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là chỉ có thể đối với mình hắn, càng phóng khoáng hắn lại càng thích!

Nghĩ tới chỗ này, khóe môi hoàn mỹ khẽ vẽ bề ngoài, nụ cười chói lọi như mặt trời cứ như vậy tự nhiên phóng ra, phong hoa tuyệt đại.

Hắn yêu nghiệt cười một cái, lập tức liền rước lấy một trận tiếng thét chói tai điên cuồng, hiện trường đã bắt đầu không kiểm soát được.

Hách Liên Tử Phong lạnh lùng nhìn hắn một cái, khinh thường phun ra bốn chữ: “Khoe khoang phong tao!”

Long Thiên Tuyệt không nói gì nhún vai, mày kiếm nhếch lên một độ cung: “Không có biện pháp, Khê Nhi yêu thích phong tao của ta, ngươi có sao?”

Hách Liên Tử Phong khóe miệng run lên, khẽ nguyền rủa, bị sự vô sỉ vô lại của hắn hoàn toàn đánh bại.

“Mấy vị, phía trước chính là địa phương Tụ Tiên hội dùng chiêu đãi khách nhân, là Vân Tiên Tử cố ý cho các ngươi an bài, xin mời đi theo ta.” nữ học sinh chịu trách nhiệm dẫn đường, dọc theo đường đi ngạc nhiên đánh giá bọn họ, trên mặt đẹp đỏ ửng vẫn cũng chưa có rút đi, nàng là tâm phúc Vân Tiên Tử, tự nhiên biết mấy vị cao thủ này chính là cao thủ trong thư Tam gia nói đã thuê bên ngoài tới đây tương trợ Vân Tiên Tử. Nàng không nghĩ tới bốn người này sẽ đặc biệt như thế, chẳng những đẹp trai mê người, hơn nữa hơi thở lớn mạnh, tùy tiện xách ra một người, đều là người trong trăm người có một.

Cái này quá tốt, có bọn họ gia nhập Tụ Tiên hội, Tụ Tiên hội sẽ không cần bàn về thực lực hay là nhân khí nhất định sẽ lớn mạnh, riêng là nhìn những phản ứng của đám nữ học sinh kia, nàng có thể tưởng tượng ra một bức họa như vậy, chỉ cần một người trong bọn họ gia nhập Tụ Tiên hội, thì mười phần nữ học sinh cả Vạn Hoàng học viện khẳng định cũng sẽ hâm mộ mà đến, trước sau liên tiếp gia nhập vào

Tụ Tiên hội.

Như vậy đến lúc đó, Vân Tiên Tử nơi nào còn buồn vì thực lực Tụ Tiên hội không đủ hùng hồn, người theo không đủ nhiều?

Long Thiên Tuyệt quay đầu, cùng đám người Dạ Hàn Nhật, Độc Cô Mưu liếc nhau một cái, ngầm hiểu lẫn nhau, tiếp tục cùng theo nữ học sinh tiến vào một ngọn tiểu lâu. Bình tĩnh ứng phó, bọn họ phải cố gắng ở đây, mới có thể tìm cơ hội đi tìm tung tích Khê Nhi.

“Vân Tiên Tử đâu? Chúng ta có thể gặp nàng ta hay không?” sau khi đến nơi, hai huynh đệ Vân Khải liền đưa ra yêu cầu gặp mặt, bọn họ là người trong Vân tộc, cùng Vân Tiên Tử thuộc về đồng tộc, hơn nữa lại bị Tam gia ủy thác, có không ít bí mật muốn cùng một mình Vân Tiên Tử nói tỉ mĩ.

Nữ học sinh nhìn một chút bốn người Long Thiên Tuyệt, thấy bọn họ tự động ở trong phòng tìm chỗ ngồi xuống, tựa hồ có chút yên tĩnh quan sát, cũng không có quá nhiều nóng lòng, nàng cũng là an tâm, đối với hai huynh đệ Vân Khải nói: “Vân Tiên Tử đã phân phó ta, chờ các ngươi đến, xin mời các ngươi đi trước gặp nàng. Về phần mấy vị cao thủ này, một đường đi chắc đã mệt nhọc, không bằng trước hết ở chỗ này nghỉ ngơi một chút, buổi tối Vân Tiên Tử sẽ đích thân thiết yến, mở tiệc chiêu đãi mấy vị.”

Long Thiên Tuyệt gật đầu rồi vuốt cằm, cũng không có nói cái gì, chỉ đợi nàng dẫn huynh đệ Vân Khải sau khi rời đi, hắn cũng đi theo đứng lên.

“Mọi người chia nhau đi tìm hiểu tin tức, nhớ kỹ, không nên quá mức phô trương.”

Quyển 4 - Chương 60: Mùi Của Nàng

Long Thiên Tuyệt nói không nên quá mức phô trương, song sự thật chứng minh, đây là chuyện không thể nào!

Khi hắn vừa xuất hiện ở học viện, các loại người vây xem cùng người theo đuôi, ùn ùn, không có biện pháp, trong Vạn Hoàng học viện nam tử tuấn mỹ không ít, nhưng tìm không ra một nam tử tuấn mỹ như thiên thần giống như hắn như vậy, thì cực kỳ bé nhỏ.

Người người đều có lòng thích cái đẹp, đây là nhân chi thường tình. Dĩ nhiên, càng khiến nhiều người chú ý đến chính là khí thế cường giả như ẩn như hiện trên người hắn, Vạn Hoàng học viện mỗi lần xuất hiện cao thủ, cũng sẽ đưa tới đông đảo học sinh chú ý.

Đối mặt nhiều người vây xem cùng người theo đuổi như vậy, Long Thiên Tuyệt biểu hiện được hết sức bình tĩnh, hắn đột nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, có lẽ hắn ở trong học viện nổi tiếng càng cao, lại càng có thể khiến cho Khê Nhi chú ý, cho nên hắn cũng không có vội vả tìm người, ngược lại là thoải mái nhàn nhã ở trong học viện đi dạo.

Không bao lâu thời gian, cơ hồ hơn phân nửa học sinh học viện cũng biết trong học viện tới một vị nam tử đẹp như vị thần như vậy, mọi người truyền miệng, nhân số biết được chuyện này còn đang không ngừng mà tăng trưởng.

“Người nam nhân kia thật lớn lên rất đẹp trai a, các ngươi không đi tới nhìn, thật là đáng tiếc!”

“Có thật không? Ta đây cũng muốn xem một chút.”

“Ta cũng đi! Ta cũng đi!”

Thu sư tỷ đến tiểu lâu tìm kiếm Vân Khê, vừa vặn nghe được mấy tỷ muội Thanh chữ đường tụ ở chung một chỗ thảo luận cái gì, nàng dừng lại nghe chốc lát, không khỏi lên tiếng nói: “Một đám tiểu nha đầu, biết cái gì? Nam nhân là phải xem thực lực của hắn cùng phẩm hạnh, lớn lên đẹp trai có thể làm cơm ăn sao? Ở trong mắt ta, nam nhân cõi đời này, không có một người nào, không có một cái nào có thể cùng Chiến sư huynh so sánh, hắn mới là nam tử hán chân chính ở thế gian này!”

“Thu sư tỷ, ngươi đã thầm mến chiến sư huynh, vậy thì đi theo hắn biểu lộ đi! Nếu muộn, chiến sư huynh có thể bị người ta đoạt đi.”

“Ha hả a, vậy sao! Thu sư tỷ mỗi lần đều ở trước mặt chúng ta tán dương Chiến sư huynh thật là tốt, khi chân chính đến trước mặt chiến sư huynh, nàng một câu nói cũng không nói được, liền nhanh chóng đỏ bừng mặt.”

“Các ngươi nói nhăng gì đó?! Người nào thầm mến chiến sư huynh?” phong tư hiên ngang từ trước đến giờ của Thu sư tỷ đã không thấy, thay vào đó là khuôn mặt đỏ bừng cùng không được tự nhiên.

“Chiến sư huynh nhân vật lớn như vậy, ta chỉ có sùng bái cùng kính trọng, cho tới bây giờ cũng không dám có ý nghĩ không an phận. Các ngươi sau này nếu lại trước mặt của ta nói huyên thuyên, nhìn xem ta có thu thập các ngươi không!” Thu sư tỷ trợn mắt, ra vẻ hung dữ, hù dọa các nàng.

Mấy tên nữ học sinh cùng nàng chung đụng đã lâu, biết rõ phẩm tính

nàng, nơi nào lại sợ nàng, nhưng cũng không dám nói nữa, chẳng qua là mím môi, cúi đầu cười khẽ.

“Thu sư tỷ, các ngươi đang nói chuyện cái gì đây?” Mạc Tử Hành đột nhiên xuất hiện, gia nhập vào trong các nàng.

“Chúng ta đang nói chuyện.....” Có nữ học sinh muốn đáp lời, lại làm cho Thu sư tỷ cho sinh sôi cắt đứt, “Không có hàn huyên cái gì, chính là mấy tiểu nha đầu tư xuân thôi, thảo luận mấy nam nhân hôm nay mới tới học viện đây.”

“Ta cũng có nghe nói, không biết tới đến tột cùng là người nào, những nữ học sinh kia thật giống như đều gặp qua rồi, khắp nơi đều đang bàn luận bọn họ.” Mạc Tử Hành có chút buồn bực nói, đều là nam nhân, hắn làm sao lại chưa từng có được quá nhiều chú ý như vậy chứ?

“Hắn lớn lên quá đẹp trai rồi, ta cho tới bây giờ cũng không có nhìn thấy nam nhân đẹp trai như vậy, theo ta thấy a, trên đời này chỉ sợ cũng chỉ có Vân cô nương chúng ta mới xứng đôi với hắn đây!” Trong đó có một nữ học sinh kích động hình dung nói.

“Nói giỡn gì đó? Vân tỷ tỷ há lại tùy tiện người nào cũng có thể xứng đôi chứ? Huống chi Vân tỷ tỷ sớm đã có người yêu rồi, hơn nữa người trong lòng của nàng độc nhất vô nhị trên trời hiếm thấy dưới đất khó tìm đấy. Các ngươi không tin hà, trên người của ta có bức họa của hắn, bảo đảm cho các ngươi mở rộng tầm mắt.” Mạc Tử Hành đắc ý móc ra một bức họa trong ngực, đây là thời điểm Vân Khê nhờ hắn đi tìm người, vẽ mấy tấm bức họa, còn cố ý lưu lại bản thảo.

Mấy vị nữ học sinh tò mò vây quanh tới đây, Thu sư tỷ cũng không ngoại lệ.

Bức họa một từng chút mở ra, hình dáng nam tử trong bức tranh cũng từ từ rõ ràng, một cô gái đột nhiên thét chói tai lên, mọi người cả kinh nhất tề chấn chấn động.

“Ngươi làm gì? Gặp quỷ hả?” Thu sư tỷ tức giận trợn mắt nhìn nữ học sinh thét chói tai kia một cái.

Nữ học sinh miệng mở rộng, ngón tay chỉ vào nam tử trên bức họa, vẻ mặt kia muốn phong phú bao nhiêu thì có bấy nhiêu: “Hắn, hắn, hắn..... Trời ạ, ta thật gặp quỷ! Hắn chính là chính là cái nam nhân kia ta đang nói! Hắn bây giờ đang ở trong học viện đây!”

“Cái gì?!” Mọi người trăm miệng một lời

“Thật, ta không có lừa các ngươi! Thật sự là hắn! Chắc là hắn tới học viện tìm Vân cô nương!”

Mạc Tử Hanh lưu loát thu lại bức họa, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai chạy nhanh đi, xa xa, truyền đến tiếng gầm gừ kích động hưng phấn của hắn: “Tỷ phu, chờ ta! Ta tới——”

Đám người Thu sư tỷ thấy vậy trợn mắt hốc mồm.

Long Thiên Tuyệt tiếp tục ở trong học viện du lịch, trong lúc bất chợt, xa xa thấy có thân ảnh một người hướng hắn vội vàng chạy tới, hắn cước bộ ngừng lại, kinh ngạc ngó chừng đạo nhân ảnh kia.

“Tỷ phu! Ta tới——”

Bóng người càng lúc càng lớn, Mạc Tử Hành cứ như vậy giương hai cánh tay, kích động chạy về phía Long Thiên Tuyệt.

Long Thiên Tuyệt chân mày nhẹ chau chuyển động, khẽ lắc mình, sau đó liền nhìn Mạc Tử Hành trượt qua vai hắn, nhào vào người phía sau hắn.

“Mạc Tử Hành, ngươi cái lưu manh này!”

Bốp bốp bốp!

Đáng thương Mạc Tử Hành còn không có kịp phản ứng là chuyện gì xảy ra, trên khuôn mặt tuấn tú đã bị đánh mấy bạt tai.

Không nên khi dễ người như thế chứ.....

Mạc Tử Hành ủy khuất bụm mặt, nhìn trước mắt, chẳng biết lúc nào từ nam biến thành nữ học sinh, khóc không ra nước mắt.

Xoay người.

May là, tỷ phu còn đang ở đây!

“Tỷ phu, ta tìm được ngươi rồi!” Lần này, Mạc Tử Hành vừa vặn ôm được, kích động được thiếu chút nữa chảy nước mắt khóc rống.

Long Thiên tuyệt không có trốn, không phải là hắn không còn kịp tránh né, mà là sự chú ý của hắn toàn bộ bị hấp dẫn bởi bức họa rơi trên mặt đất kia.

“Tranh này..... Ngươi từ đâu mà có?” Thanh âm của hắn bắt đầu rung động.

Mạc Tử Hành quay đầu, lúc này mới phát hiện bức họa mới vừa cất trong ngực mình chẳng biết lúc nào rơi ra ngoài, quyển tranh rời rạc tự động mở ra, bức họa lộ ra thân ảnh của Long Thiên Tuyệt.

“Đây là Vân tỷ tỷ đích thân vẽ đấy, nàng một mực tìm ngươi đây!”

“Thật sự là Khê Nhi! Nàng ở đâu? Nhanh lên một chút dẫn ta đi gặp nàng!” Long Thiên Tuyệt kích động níu lấy đầu vai Mạc Tử Hành, trái tim cuồng nhiệt đập gần như muốn nhảy ra cổ họng.

Trăm phương ngàn hướng bao lần tìm kiếm, bỗng nhiên quay đầu, người nọ chỉ gần trong gan tấc!

Hắn khó mà hình dung tâm tình mình giờ phút này.

Mang theo đệ đệ trở về Long gia, làm sáng tỏ chuyện năm đó, vì mẫu thân đòi lại một công đạo, cho tới nay cũng là tâm nguyện của hắn. Nhưng nếu vì hoàn thành điều tâm nguyện này, mà để cho vợ chồng bọn họ cách xa nhau thiên nhai mà nói…, vậy hắn sẽ bỏ cuộc.

Trời mới biết hắn ảo não biết bao nhiêu, khi phát hiện không thấy bóng dáng nàng, hối hận cùng lo lắng, giống như thủy triều nuốt hết. Trong đầu của hắn thậm chí hiện lên một cái ý niệm, nếu Khê Nhi thật sự từ nơi này biến mất, vậy hắn nên làm cái gì bây giờ?

Một người còn sống, cuộc sống dài như vậy, hắn một mình một người phải vượt qua như thế nào đây?

Hiện tại rốt cục đã có tin tức của nàng, tay của hắn đang run rẩy, thân thể đang run rẩy, Tim càng run rẩy hơn.

Tâm tình mất rồi lại được, chỉ có tự mình trải qua hầu hết mới có thể hiểu được.

Khê Nhi, ta tới tìm nàng.

“Nhanh lên một chút dẫn ta đi gặp nàng!”

Mạc Tử Hành bị hắn thất thố rống lên, lực lắc liên tục làm đầu óc choáng váng: “Những ngày qua Vân tỷ tỷ nàng cũng không ở học viện, bất quá ta có thể dẫn ngươi đi tới chỗ ở của nàng, ngươi ở chỗ của nàng đợi nàng, nàng trở lại, là có thể nhìn thấy ngươi.”

“Đi!” Long Thiên Tuyệt rốt cục từ từ bình tĩnh lại, nhưng là tim thủy chung không cách nào bình tĩnh.

Đi theo Mạc Tử Hành tới chỗ ở của Vân Khê, mỗi khi đến gần một bước, Long Thiên Tuyệt tim đập liền tăng nhanh một phần. Rốt cục..... Rốt cục, hắn nghe thấy được mình mùi thuộc về riêng nàng, không sai, đây là mùi của nàng, độc nhất vô nhị, thật sự là Khê Nhi của hắn!

“Nàng đi nơi nào?”

Mạc Tử Hành vẫn đều quan sát hắn, càng xem càng ngưỡng mộ, bản thân điệu bộ của hắn xuất chúng hơn người, khó trách có thể được Vân tỷ tỷ yêu thương. Nghe được đối phương hỏi thăm, hắn không chút nghĩ ngợi nói: “Vân tỷ tỷ mấy ngày trước liền ra cửa, đến bây giờ cũng còn không có trở lại, bất quá tỷ phu ngươi không cần phải lo lắng, có chiến sư huynh phụng bồi nàng, nàng sẽ không có nguy hiểm.”

Không cần phải lo lắng? Không lo lắng mới là lạ!

Ai có thể nói cho hắn biết, Chiến sư huynh là người nào chứ?

Ánh mắt Long Thiên Tuyệt nhạy cảm buồn bả, giọng nhàn nhạt hỏi: “Chiến sư huynh là ai?”

“Chiến sư huynh a, hắn là học sinh của chí tôn điện Vạn Hoàng học viện chúng ta, đệ nhất cao thủ! Là anh hùng trong suy nghĩ của tất cả học sinh Vạn Hoàng học viện chúng ta! Vân tỷ tỷ từng cứu tánh mạng của hắn, cho nên Chiến sư huynh đối với Vân tỷ tỷ rất là cảm kích, còn đặc biệt để cho Vân tỷ tỷ đưa đến ở cách vách cạnh hắn, để chiếu cố cùng bảo vệ Vân tỷ tỷ đây.”

“Hắn ngụ ở cách vách?” Long Thiên Tuyệt mí mắt dao động, vẻ mặt bí hiểm.

“Ừ, không có mấy bước đường là đến. Chiến sư huynh thường xuyên đến Vân tỷ tỷ nơi này nghiên cứu võ học, ta xem bọn họ lần này cùng nhau xuất hành, hơn phân nửa cũng là vì tu luyện võ công.” Mạc Tử Hành rất không có nhãn lực tiếp tục nói, hoàn toàn không có chú ý tới sắc mặt Long Thiên Tuyệt càng ngày càng thối.

” Ngươi đem hết thảy chuyện liên quan với Khê Nhi nói cho ta biết, một cũng không có thể bỏ sót, ta muốn biết từng cái chi tiết!” Long Thiên Tuyệt bình tĩnh nói, nhưng đáy lòng đã sớm ghen tức ngập trời, hắn cũng không hoài nghi Khê Nhi sẽ làm ra chuyện gì có lỗi với hắn, chẳng qua là biết được nàng cùng một ra sắc nam nhân làm láng giềng, còn cùng nhau du lịch, điều này làm cho trong lòng rất không thoải mái.

Mạc Tử Hành chính là đứa không có mắt, nghe hắn nói như vậy, thì liền triệt để đem tất cả mọi chuyện chậm rãi mà nói, phàm là chuyện hắn biết đến, hắn tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẫn (nói sạch không dấu diếm gì ^.^), đem mỗi sự kiện đều miêu tả đến sinh động như thật, hết sức nhiệt tình.

“Ngươi là nói, cái tên gọi là Cố sư huynh kia một mực đánh chú ý với Khê Nhi?” Long Thiên Tuyệt ngón tay gỏ trên mặt bàn, tiết tấu lúc nhanh lúc chậm.

“Không sai! Cũng là bởi vì nguyên nhân là Cố sư huynh, nên ba tỷ muội Mục gia Tiêu Tương các mới thống hận Vân tỷ tỷ như vậy, thường xuyên tìm Vân tỷ tỷ gây chuyện.”

“Tiêu Tương các?” đáy mắt Long Thiên Tuyệt tinh quang lóe lên, “Còn gì nữa không? Còn có ai khi dễ qua nàng không?”

“Có nữa chính là Vân Tiên Tử rồi! Là Vân tỷ tỷ cứu tánh mạng chiến sư huynh, nhưng Vân Tiên Tử kia quá không biết xấu hổ, lại đem công lao làm thành của mình dùng, thiếu chút nữa khiến cho Vân tỷ tỷ cùng người trong Chiến Minh kết thù.”

“Vân Tiên Tử?” ánh mắt Long Thiên Tuyệt lần nữa tối xuống, quỷ dị khó lường.

“Ừ ừ, Vân Tiên Tử kia bề ngoài thoạt nhìn giống như tiên tử, thần thánh không thể xâm phạm, nhưng mà nội tâm lạicực độ dối trá. Vậy mà ta còn từng sùng bái nàng ta, ta thật là mắt bị mù rồi, nàng ta sao có thể so sánh cùng Vân tỷ tỷ chứ? Vân tỷ tỷ mới thật sự là Vân Tiên Tử đó!”

Một câu tâng bốc này cực kỳ đúng, khiến cho tâm tình Long Thiên Tuyệt hết sức vui vẻ, khí áp cả phòng cũng tăng trở lại.

“Ngươi tên là Mạc Tử Hành?”

“Đúng a! Tỷ phu có thể gọi ta Tử Hành, Vân tỷ tỷ cũng gọi ta như vậy.”

“Ừ, ngươi dẫn ta đi thấy Cố sư huynh kia đi.” khóe môi Long Thiên Tuyệt khẽ nhếch lên khó mà nhận ra, cũng chỉ có người quen thuộc với hắn, mới biết được hàm nghĩa vẻ mặt hắn lúc này là như thế

nào.

Mạc Tử Hành hơi sửng sờ, không biết hắn đến tột cùng là có dụng ý gì, tại sao đột nhiên nghĩ đến muốn đi thấy Cố sư huynh?

Ở trong trạng thái tỉnh tỉnh mê mê, Mạc Tử Hành dẫn Long Thiên Tuyệt đi tới nơi Quân Tử đảng các thường xuyên tụ tập. Vận khí thật đúng là không tệ, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền tự động đưa tới cửa.

“Tỷ phu, nhìn! Hắn chính là Cố Mạc Thành.”

Long Thiên Tuyệt men theo hướng chỉ của hắn nhìn đi qua, quả nhiên đúng lúc phía trước có một nam tử nhanh nhẹn đi tới, lòng bàn chân hắn sinh gió, tay áo nhẹ nhàng, tóc đen trên trán rũ xuống, chợt nhìn, thật đúng là công tử biết ăn cơi văn nhã.

“Đem y phục ngươi cỡi ra.”

“A?” Mạc Tử Hành bị yêu cầu quỷ dị hắn đột nhiên đưa ra làm sợ hết hồn, song chống lại ánh mắt kiên trì kia, hắn không hề do dự nữa, ngoan ngoãn đem áo khoác trên người cởi xuống.

Cố Mạc Thành đi về phía trước, tâm tư có chút hoang man, một gương mặt đẹp trai rốt cục cũng khôi phục lại bình thường, bất quá chỉ trải qua mấy ngày nay, bởi vì chuyện giữa Vân Khê cùng Mục Li Li, khiến cho tâm thần hắn không yên, cũng không ở trong trạng thái bình thường. Bên phía Mục Li Li, ba tỷ muội Mục thị thường xuyên đến tìm hắn làm phiền, ép phải cưới Mục Li Li làm vợ, đối với nàng chịu trách nhiệm, để cho hắn không thể không phiền. Mà bên Vân Khê, hắn cũng hi vọng nàng có thể tới phiền hắn, chỉ tiếc người ta hoàn toàn không để hắn vào trong mắt, thời gian lâu như vậy, hắn đến bóng dáng của nàng cũng không có thấy.

Cái này thật buồn bực a!

Hắn thở dài, đang lúc cảm thấy rât buồn bực, thì bất chợt, phía trước có một hơi thở đạo cường đại đánh tới, hắn cảnh giác ngẩng lên đầu. Còn chưa chờ hắn tới kịp xuất thủ phản kích, liền thấy một khối vải màu trắng từ trên trời giáng xuống, che tầm mắt của hắn, roi xuống trên mặt hắn, che lên khuôn mặt anh tuấn kia.

Bốp bốp bốp bốp.....

Liên tiếp quyền ảnh ngay sau đó giáng xuống, không một sai sót chút nào hung hăng đập vào trên đầu của hắn, trên khuôn mặt, hơn nữa quả đấm còn vô cùng tập trung hướng về phía khuôn mặt của hắn mà đập.

Cố Mạc Thành muốn phản kháng, lại phát hiện toàn thân mình bị một cổ lực lượng kỳ quái trói buộc, tay chân trở nên không nghe sai khiến, khiến cho không có khí lực. Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

“Người nào? Người nào ám toán ta?” Hắn bi phẫn hô to.

Rốt cục, quả đấm ngừng lại, chung quanh yên tĩnh không tiếng động, Cố Mạc Thành bị đánh đến đầu óc choáng váng, hai mắt ứa sao.

Chờ hắn thật vất vả hồi phục tinh thần, phát hiện tay chân mình đã khôi phục tự do, hắn tức giận lột xuống vải trắng trên đầu, hai mắt phát hỏa, suy nghĩ đến người ám toán hắn.

Lúc này, trên con đường này trùng hợp không có ai, cũng là có mấy người đang từ khúc quanh đi tới.

“Người nào ám toán ta? Lăn ra đây cho ta!” Hắn gầm gừ phẫn nộ, rất nhanh đem học sinh Quân Tử đảng ở khúc quanh thu hút tới đây.

“Cố sư huynh? Mặt của ngươi.....”

Đang tức giận Cố Mạc thành nghe hắn kinh ngạc nhắc nhở như vậy, thì vội vàng giơ tay lên, sờ sờ mặt của mình, chỉ một thoáng, hắn càng thêm buồn bực.

Hắn thật vất vả dưỡng mấy ngày, mới đem mặt khôi phục lại, ai ngờ vừa hết sưng, lại bị tiếp, hơn nữa lần này so sánh với lần trước càng thêm thảm trọng!

Hắn giận đến nghiến răng nghiến lợi: “A —— nếu để cho ta biết là ai ở sau lưng ám toán ta, ta nhất định phải bầm thây vạn đoạn!”

“Cố sư huynh, nhìn! Y phục này là thuộc về học sinh ngoại viện, chỉ cần chúng ta cầm lấy y phục đi thăm dò, nhất định có thể tra ra manh mối.”

“Tra cái rắm? Các ngươi cho Cố Mạc thành ta là người vô năng đến một cái học sinh ngoại viện cũng có thể tùy ý khi dễ chà đạp đến cùng sao?” Cố Mạc Thành nắm chặc xiêm y trong tay, hơi dùng sức, cái xiêm y liền nát bấy.

Hắn có thể tinh tường đoán được, lực lượng kia tuyệt đối là Huyền tôn trở lên, trong học viện, cảnh giới Huyền tôn trở lên, vừa oán hận hắn, còn ai vào đây chứ?

“Chết tiệt Mục Li Li! Ta không cưới ngươi, ngươi cứ như vậy tìm người ám toán ta? Rất tốt, từ nay về sau, mơ tưởng Cố Mạc thành ta nhìn ngươi thêm một cái nữa!”

Rời hiện trường cách đó không xa, Mạc Tử Hành sùng bái nhìn Long Thiên Tuyệt, hai mắt ứa ra sao. Hắn trăm triệu không nghĩ tới Long

Thiên Tuyệt hỏi mượn hắn xiêm y, là vì muốn bị đánh Cố Mạc thành một trận, thật ra thì hắn cũng sớm muốn làm như vậy rồi, chỉ trách hắn không có thực lực, đừng nói đến một sợi lông Cố Mạc thành đều đả thương không đến, nếu bị bắt được, chính hắn nói không chừng sẽ hung hăng bị sửa chữa một bữa.

“Tỷ phu, làm thật đẹp! Vậy kế tiếp, chúng ta sẽ tìm người nào tính sổ đi?”

Long Thiên Tuyệt nhàn nhạt quét mắt nhìn hắn một cái, khóe môi nhếch nhẹ: “Không vội, từ từ sẽ đến, một cũng sẽ không bỏ qua!”

Đang khi nói chuyện, xa xa liền thấy nữ học sinh Tụ Tiên hội hướng bọn họ đi tới, đúng là sau khi hắn tới học viện, nữ học sinh kia đã dẫn đường cho bọn họ. Long Thiên Tuyệt mi tâm vừa động, đối với Mạc Tử Hành nói: “Ngươi trở về trước, nếu là nhìn thấy Khê Nhi trở lại, lập tức hướng ta bẩm báo, ta hiện tại tạm thời ở nơi Tụ Tiên hội.”

“Tụ Tiên hội? Tỷ phu, làm sao ngươi cùng người Tụ Tiên hội có quan hệ? Đây chính là phạm vi thế lực của Vân Tiên Tử.” Mạc Tử Hành không hiểu hỏi.

“Theo như mệnh lệnh của ta đi thi hành! Nhớ kỹ, có tin tức Khê Nhi, liền lập tức tới cho ta biết.” giọng điệu chân thật đáng tin.

“Tốt! Ta nhất định làm theo!” Mạc Tử Hành mừng rỡ nói, nghĩ thầm vị tỷ phu này khí thế thật là cường đại, thật giống như từ nhỏ chính là người phát lệnh, để cho mình trong lúc vô tình, liền nghe mệnh lệnh của hắn, hơn nữa còn không có một chút kháng cự, thật là lợi hại a!

Đợi Mạc Tử Hành rời đi, Long Thiên Tuyệt co kéo khóe môi, cất bước hướng nữ học sinh đi tới. Nghe xong Mạc Tử Hành miêu tả tình huống học viện này, ở đáy lòng hắn âm thầm có mưu kế, Khê

Nhi lần này trong thời gian ngắn ngủi tại học viện, cũng chọc xuống không ít phiền toái, bằng phán đoán của hắn, những người kia nhìn nàng không vừa mắt nhất định sẽ có sự trả thù đang chờ nàng. Nếu hắn đã tới, hắn liền nhất định thay nàng giải quyết những thứ phiền toái này, không thể phủi bỏ trách nhiệm.

“Thiên công tử, tìm được ngươi thật tốt quá! Vân Tiên Tử an bài dạ tiệc, mấy vị đồng bạn khác của ngươi đã lục tục đi qua, chỉ còn thiết một mình ngươi.” Nữ học sinh ngẩng đầu nhìn hắn, hai mắt lấp lánh tỏa sáng.

“Ừ, ở phía trước dẫn đường đi.” Long Thiên Tuyệt không vui, nhăn mày trầm giọng nói.

Quyển 4 - Chương 61: Hoa kia tại sao hồng như vậy?

Tiểu lâu Tụ Tiên hội, xa xa là có thể ngửi thấy được mùi thơm của rượu ngon tinh khiết, giờ phút này chủ nhân tiểu lâu Vân Tiên Tử đang mở tiệc chiêu đãi mấy vị khách quý.

Đúng vậy, là khách quý, bởi vì … mấy người này đến, thật vượt ngoài tưởng tượng của Vân Tiên Tử, tiêu chuẩn đãi khách cũng thoáng cái từ cấp thấp nhất tăng lên tới tiêu chuẩn cấp cao nhất.

“Mấy vị, xin từ từ hưởng dụng, không cần câu nệ.” Vân Tiên Tử thanh âm tiếng trời, dáng vẻ cao quý, tự có một cổ quyến rũ cùng tự tin kết hợp.

Đôi mắt đẹp của nàng chuyển động, đem ba người đang ngồi nhất nhất tinh tế đánh giá, trong lòng không khỏi sinh ra mừng rỡ.

Phụ thân lần này vì chuyện của nàng, có thể nói là dụng tâm lương khổ, nghĩ nàng năm nay đã hai mươi bảy, vẫn là khuê nữ như cũ, không giống những cô gái Vân tộc khác, không tới hai mươi tuổi liền xuất gía. Nàng hy sinh nhiều như vậy, chính là vì có thể làm cho phụ thân mình nhất mạch ở trong Vân tộc càng thêm cường thịnh, hiện tại phụ thân không chỉ vì nàng đưa tới mấy vị cao thủ, hơn nữa mọi người lớn lên xuất sắc như thế, xem ra phụ thân là thật lòng vì nàng suy nghĩ.

Vân Tiên Tử Nàng từ trước đến giờ tâm cao khí ngạo, nam tử bình thường căn bản không vào được mắt của nàng, coi như là Mặc Tam Thiếu kia siêu quần bạt tụy, nàng cũng căn bản không để vào mắt,

hắn chẳng qua là một con cờ trong đáy mắt nàng thôi.

Bất quá ba vị trước mắt này..... Nàng càng xem càng cảm thấy thuận mắt.

Trước tiên là nói về vị thứ nhất bên tay trái, áo mặc màu lam ở trên người của hắn thật phù hợp, phảng phất cùng trời xanh hòa hợp một màu, nàng không biết nên dùng từ ngữ như thế nào để hình dung vẻ đẹp của hắn, da thịt hắn vô cùng mịn màng, trong trắng lộ hồng, đến bọn ta có chút ghen tỵ với, nhìn hắn, phảng phất như đang thưởng thức một bức tranh vẽ đẹp nhất thế gian, mộng ảo như vậy, tinh sảo như vậy, không thể tưởng tượng.

Chỉ bất quá, nam tử như vậy, cũng chỉ có thể làm cho nàng thưởng thức mà thôi, nhưng không cách nào làm cho nàng thật sâu mê đắm, bởi vì ở nội tâm của nàng, nàng hi vọng một nửa khác của nàng có đầy đủ khí thế tới chinh phục nàng, không chỉ là dáng ngoài, lại càng giở tay nhấc chân để lộ ra tới khí thế.

Ở dưới tay áo lam nam tử, Hắc y nam tử đầu đội mũ che, không có lộ ra hình dáng, song hắn ngồi ở chỗ đó, phảng phất chính là một thanh bảo kiếm tùy thời có thể rút ra khỏi vỏ, khí thế mười phần, mặc dù hắn lần nữa ở thu liễm hơi thở của mình, cố gắng để cho mọi người quên hắn, nhưng là khí tràng hắn quá lớn, muốn cho người bỏ qua là đều rất khó.

Vân Tiên Tử tay nắm lấy chén rượu, nhẹ chuyển, đôi mắt đẹp lúc sáng lúc tối.

Nam nhân này khí tràng đúng là rất mạnh, chẳng qua là hắn ngay cả hình dáng mình – cũng không dám dễ dàng để người ta nhìn, đủ thấy nội tâm của hắn tự ti. Nàng muốn chính là đỉnh thiên lập địa, cường đại nam nhân không sợ hãi, hắn tựa hồ thiếu điểm hỏa hậu.

Ánh mắt của nàng tiếp tục lưu chuyển, vẻ bắt mắt màu trắng dẫn đầu nhảy vào mi mắt nàng, thần quang Ly Hợp, nàng song đồng khẽ lớn hơn, đồng dạng là một khuôn mặt xinh đẹp, chẳng qua là khí thế đặc biệt sắc bén, một ít tròng mắt đen nhánh thâm thúy như hổ báo, mang theo hơi thở cướp đoạt, hắn toàn thân tản mát ra cuồng vọng cùng bá đạo không ai bì nổi, hơi thở sâm nghiêm lãnh mạc lại càng mênh mông kinh người.

Hay cho một nam tử khí thế bức người!

Tất cả lực chú ý của nàng chỉ một thoáng toàn bộ tập trung vào trên người của hắn, đối với hắn tràn đầy hứng thú.

“Nghe phụ thân ta ở trong thơ nói tới, lần này trong cao thủ hắn mời, có một vị cao thủ thiếu niên tóc trắng, võ công tu vi cao nhất, chính là Thần huyền đỉnh cao thủ, nói vậy chính là các hạ sao? Chỉ bất quá, lấy quan sát của ta, tu vi các hạ không chỉ Thần huyền đỉnh, chẳng lẽ là ngày gần đây có kỳ ngộ, mới vừa tấn chức sao?”

“Ừ.” Hách Liên Tử Phong chỉ đơn giản đáp, đối với câu hỏi của nàng, không có quá nhiều hứng thú, hơi thở lãnh khốc cô tịch, cự người ngoài ngàn dậm.

Sau khi tới vạn Hoàng học viện, tâm tư của hắn thì càng thêm phức tạp.

Muốn gặp được Vân Khê, cũng sợ nhìn thấy Vân Khê.

Lần này đi theo Long Thiên Tuyệt mà đến, chủ yếu là vì xác định an toàn của nàng, một khi xác định nàng bình yên vô sự, hắn cũng không có lý do tiếp tục lưu lại.

Trong nội tâm, hắn không muốn cách nàng quá xa, bởi vì không có nàng thế giới của hắn quá mức hắc ám lạnh như băng, hắn không thấy được bất kỳ hi vọng. Nhưng là dựa vào nàng quá gần, hắn lại sẽ thỉnh thoảng bị nhiệt độ của nàng đốt cháy.....

Trong lúc lấy hay bỏ, hắn lắc lư không chừng.

Đối mặt hắn cực độ lãnh đạm cùng xa cách, Vân Tiên Tử đáy lòng nho nhỏ bị nhục, khuôn mặt tinh sảo cũng ảm đi vài phần, nghĩ bên người nàng vây quanh bao nhiêu người hâm mộ, không phải là đối với nàng mọi cách ân cần? Nàng chẳng thèm ngó tới!

Nàng khó được đối với một người cảm thấy hứng thú, đối phương cư nhiên lại lãnh đạm, điều này làm cho nàng làm sao chịu nổi?

“Hạ công tử niên khinh hữu vi(tuổi trẻ tài cao), tiền đồ bất khả hạn lượng, không biết ngày sau có nguyện ý ở lại Vân tộc ta, vì Vân tộc ra sức hay không?” Nàng không tin tiếp tục thử dò xét hắn, tay thon của nàng vô tình hay cố ý vỗ về chơi đùa tóc mai, mặt mày lưu chuyển, mọi cách mị hoặc, vô hạn phong tình.

Người cao ngạo Giống như hắn vậy, hầu hết có thể kích thích nàng khiêu chiến, chỉ sợ nàng cũng không phải là thật lòng thích, cũng muốn để cho hắn trở thành thần phục dưới váy của mình, đùa bỡn trong tay, cam tâm tình nguyện vì nàng ra sức, như thế, mới có thể rất lớn thỏa mãn hư vinh lòng của nàng.

Hách Liên Tử Phong chuyên chú nhìn chằm chằm chén rượu mình, mắt nhìn thẳng, đáy mắt thâm thúy lạnh như băng hiện lên vẻ khinh thường, hắn đã nhìn qua vô số người, làm sao có thể đoán không ra suy nghĩ trong lòng đối phương?

Người Thường thường tâm cơ thâm trầm, trên người đều có được

khí tràng giống nhau, cho nên thời điểm khi hắn lần đầu tiên nhìn thấy Vân Tiên Tử, hắn cũng đã nhận ra. Hắn thích bày tính mưu kế, nhưng chẳng qua là thủ đoạn để hắn sinh tồn, hắn bình sanh chán ghét nhất chính là loại người này. Vân Tiên Tử chính là thuộc về đồng loại của hắn, hắn nhạy cảm đã nhận ra, cho nên hắn chán ghét nàng, không nghi ngờ chút nào.

Nhưng nếu đem nàng cùng Vân Khê so sánh, như vậy Vân Khê chính là một hoa sen trong nước gần bùn nhưng không dính bùn, mà nàng, chỉ xứng trở thành nước bùn dưới đáy nước kia, dơ bẩn mà hèn hạ.

“Hạ công tử?” Vân Tiên Tử gặp thật lâu không đáp lời, liền nhắc nhở, đáy lòng đã nhấc lên tức giận. Cư nhiên không nhìn nàng, cũng quá mức ngạo mạn rồi, hắn coi là thứ gì, nói cho cùng bất quá chỉ là cao thủ phụ thân mời tới thôi. Một người nếu có thể vì tiền mà khom lưng, có thể cao quý ở đâu?

“Không muốn.” Hách Liên Tử Phong không chút nào chừa mặt mũi cho nàng, lạnh lùng quyết đoán phun ra hai chữ.

Khuôn mặt Vân Tiên Tử chứa đựng tươi cười, nhất thời liền đen trầm xuống, quả đấm trong tay áo một tấc tấc nắm chặt.

“Nếu Hạ công tử không muốn, vì sao lại đón nhận lời mời của phụ thân ta, đến vạn Hoàng học viện?”

Đây không phải là rất mâu thuẫn sao?

Hừ! Có lẽ là hắn cảm thấy nàng ra điều kiện không đủ phong hậu, không thỏa mãn được tâm nguyện của hắn sao?

Mỗi người đều có một cái giá, chỉ cần điều kiện đầy đủ phong hậu,

bất luận kẻ nào cũng có thể vì điều kiện trước mặt mà khom lưng, cái này trước nay nàng đều áp dụng, lần nào cũng đúng.

“Nhìn tâm tình!” Hách Liên Tử Phong nhếch môi, cười lạnh, nâng chén, uống một hơi cạn sạch.

“Nga? Kia phải như thế nào, Hách Liên công tử mới có tâm tình lưu lại,ra sức?” Vân Tiên Tử ngầm cắn chặt hai hàm răng trắng ngà, trên mặt như cũ nàng ra vẻ tư thái tự nhiên hào phóng cao quý nữ thần, cho dù là tức giận, nàng cũng không có thể làm hư hình tượng mình cực khổ tạo dựng lên, người muốn thành đại sự, nếu đến điểm chuyện nhỏ này cũng không thể nhẫn, nàng còn gì nói trở thành chủ Vân tộc, trở thành lực lượng trung thành Vân tộc?

“Ngươi thật muốn biết?” Hách Liên Tử Phong dưới đáy mắt xẹt qua ánh sáng thần bí, quay đầu, con ngươi băng lãnh như hổ báo nhìn thẳng nàng, phác thảo môi, giọng như lá trúc sạc sào nói, “Muốn ta vì ngươi ra sức..... Vĩnh viễn cũng không thể!”

“Ngươi.....” Vân Tiên Tử một cái tay khác căng thẳng, chén rượu trong tay lên tiếng vỡ vụn, nàng cố gắng duy trì hình tượng nữ thần, giờ phút này bị vây vặn vẹo. Bất quá, rất nhanh, nàng tựu khôi phục bình tĩnh, hướng người bên cạnh đuổi phất phất tay, liền có người vì nàng thu thập tàn cuộc, đổi lại ly mới.

Châm lại rượu, nàng mỉm cười như cũ, thật giống như mới vừa hết thảy chẳng bao giờ phát sinh quá, chẳng qua là người có lòng nhìn kỹ, sẽ phát hiện đáy mắt nàng chỗ sâu hàn đàm đã sớm đông lại thành băng cứng.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến một cái thanh âm: “Vân Tiên Tử, Thiên công tử tới.”

Vân Tiên Tử từ từ ngẩng đầu, còn không có từ trong tức giận điều chỉnh lại, sau đó đã cảm thấy trước mắt bỗng nhiên một trận cháng váng, nàng hoàn toàn bị giật mình. Nhìn từ ngoài cửa đi tới nam tử, nàng thật lâu không cách nào hoàn hồn, trong thoáng chốc, nàng thật giống như thấy được một đạo hào quang đến từ thiên ngoại, liền chiếu xạ ở nơi cánh cửa, thực thực đánh vào trên người nam tử, chói mắt đến làm cho người mắt mở không ra.

Nàng nguyên tưởng rằng nhân vật như Hách Liên Tử Phong, đã có thể xem là cực phẩm rồi, nhưng không nghĩ tới, nàng bình sinh còn có thể gặp một vị làm cho nàng vừa gặp đã thương như vậy, tim đập rộn trong người. Từng đạo ánh sáng nóng bỏng, cứ như vậy không tự chủ từ đáy mắt nàng đổ xuống, trong đầu của nàng đột nhiên thoáng hiện một cái ý niệm trong đầu.

Người nam nhân này là của nàng!

Nhất định là vậy!

Nàng tìm tìm kiếm kiếm nhiều năm như vậy, chờ chính là một người như vậy, đầu tiên nhìn liền thật sâu đả động nàng. cảm giác khắc sâu kia, Như một mủi tên xuyên tim, để lại dấu vết nồng đậm.

Nàng cố gắng điều chỉnh hô hấp của mình, kìm lòng không đậu từ chỗ ngồi đứng lên, bước ra nữa bước, mới ý thức tới mình thất thố.

“Khụ, vị này chính là Thiên công tử? Ngươi cũng là cao thủ phụ thân ta tìm đến?” Thanh âm của nàng hơi có chút run rẩy.

“Ngươi chính là Vân Tiên Tử?” Long Thiên Tuyệt thẳng tắp nhìn về phía nàng, không đáp hỏi ngược lại.

“Ta chính là Vân Tiên Tử.” Nàng nhìn lại hướng hắn, đôi mắt đẹp xấu

hổ, đưa tình ẩn tình.

Con ngươi hẹp dài chau lại, ánh sáng đáy mắt bay vút, Long Thiên Tuyệt đột nhiên nói câu: “Ngươi..... Rất tốt!”

Vân Tiên Tử nghe vậy, không khỏi nở hoa trong lòng, thì ra là hắn đối với mình cũng có ấn tượng tốt như vậy. Nàng khẽ mỉm cười, đưa tay xin mời, đoan trang mà cao quý, phong phạm tiên tử hiển thị rõ hoàn toàn.

“Đa tạ Thiên công tử tán dương, Thiên công tử xin mời ngồi!”

Long Thiên Tuyệt cũng không từ chối, ở bên cạnh Hách Liên Tử Phong ngồi vào, vừa mới ngồi vào chỗ của mình, đã nghe đến Hách Liên Tử Phong rét lạnh hừ, thanh âm hắn hơi giễu cợt, lặng lẽ truyền lại tiến vào trong tai Long Thiên Tuyệt.

“Ngươi nếu là dám làm ra chuyện có lỗi với Khê Nhi, ta là người thứ nhất giết ngươi!”

“Hừ! Ngươi cũng là kỳ vọng ta làm ra chuyện có lỗi với Khê Nhi sao? Như vậy ngươi mới có cơ hội thừa dịp trống mà vào? Đáng tiếc, làm cho ngươi thất vọng. Ta cùng Khê Nhi duyên định tam sinh, quyết không có thể nào tách ra, coi như là đời sau, kiếp sau sau nữa, ngươi cũng không thể có cơ hội thừa dịp trống mà vào đâu!”

Hai người dùng ám ngữ truyền lại, nhìn lẫn nhau một cái, bằng mặt không bằng lòng.

Vân Tiên Tử nào biết đâu rằng hai người âm thầm trao đổi, hai mắt không nháy mắt ngó chừng Long Thiên Tuyệt, trái tim tán loạn, hẳn là làm sao cũng không nỡ dịch chuyển khỏi tầm mắt.

“Thiên công tử lần đầu tiên tới vạn Hoàng học viện sao? Không biết đối với học viện ấn tượng như thế nào? Có thể có hứng thú lưu lại một đoạn thời gian không?” mới vừa rồi bị cự tuyệt, nàng đã có kinh nghiệm, dùng phương thức uyển chuyển thử dò xét đối phương.

Long Thiên Tuyệt giơ lên đuôi lông mày, mở miệng nói: “Không tệ! Địa linh nhân kiệt, phong cảnh xinh đẹp, quan trọng nhất là, nơi này có mỹ nhân hấp dẫn ta, chuyến đi này không tệ!”

Hắn có thâm ý khác liếc Vân Tiên Tử một cái, trong lòng không nhịn được đem nữ nhân dối trá này, cùng Khê Nhi hắn so sánh, vừa mới so sánh, hắn liền lập tức vứt bỏ ý nghĩ này, bởi vì nàng căn bản là không xứng với cùng so sánh Khê Nhi của hắn.

Vân Tiên Tử cũng là hiểu lầm ánh mắt của hắn, cho là theo lời mỹ nhân trong miệng hắn chính là nàng, nàng không khỏi lần nữa tâm hoa nộ phóng, mừng rỡ như điên.

Nàng vẫn duy trì dè dặt cùng cao quý, tiếp tục nói: “Nếu Thiên công tử thích vạn Hoàng học viện như thế, vậy không bằng ở tại nơi này mấy ngày, chung quanh nơi này phong cảnh cũng không tệ, Thiên công tử nếu có hứng thú, ta cùng ngươi đi dạo một chút.”

“Ta cũng vậy tính toán ở chỗ này lưu lại mấy ngày, hảo hảo thưởng thức một chút phong cảnh Vạn Hoàng học viện.” Nghĩ đến hắn lập tức là có thể nhìn thấy Khê Nhi, Long Thiên Tuyệt tâm tình có chút vui vẻ nói.

“Vậy thì tốt quá!” Vân Tiên Tử ánh mắt tỏa sáng, trong đó độ sáng nóng rừng rực. Cái gì Mặc Tam Thiếu, cái gì Hạ công tử, hết thảy bị nàng ném ra… sau ót, đáy mắt của nàng chỉ còn lại có vị nam tử đẹp như vị thần trước mắt này, cũng chỉ có nam tử như vậy mới xứng đôi với nàng, cũng chỉ có nàng mới xứng đứng ở bên cạnh hắn!

Trong đầu của nàng bỗng dưng sinh ra một hình ảnh một chút cũng không có thể tưởng tượng, trước hoa dưới trăng, khắp nơi đều là thân ảnh như hình với bóng của bọn họ, hắn đối với nàng ôn nhu mỉm cười, thâm tình chân thành, mà nàng thì như chim nhỏ nép vào người tựa vào trong ngực của hắn, nếu thật có thể như thế, cuộc đời nàng như vậy liền không tiếp tục tiếc nuối.

Đây là lần đầu tiên, nàng sinh ra ý muốn vứt bỏ tất cả trách nhiệm cùng trói buộc gia tộc, vứt bỏ hết thảy dã tâm, ý niệm trong đầu cùng một nam tử trong lòng song túc song tê, cho tới bây giờ cũng không có mãnh liệt quá như thế.

Thì ra là cũng không phải là nàng không hiểu tình yêu, không theo đuổi tình yêu, mà là bởi vì từ trước vẫn cũng không có gặp phải người. Hiện tại nàng rất xác định, nàng gặp được, chính là người trước mắt này!

Thanh âm một cô gái, đột nhiên phá vỡ tất cả ảo tưởng của nàng, đem nàng kéo về thực tế.

Nơi cửa chính, Mục Tương Tương hùng hổ xông vào, hoàn toàn không để ý hiện trường là hoàn cảnh gì, thô tục reo lên: “Tức chết ta! Chết tiệt… Vân Khê, lại đến bây giờ cũng còn không có lộ diện! Nàng nói rõ chính là muốn làm con rùa đen rút đầu, cho là trốn đi, có thể bình an vô sự. Cõi đời nơi nào có chuyện đơn giản như vậy? Hừ, chọc ba tỷ muội chúng ta, còn muốn trong học viện sống yên ổn, quả thực chính là người si nói mộng!”

“Vân Tiên Tử, ngươi mau giúp ta thử nghĩ xem biện pháp, như thế nào mới có thể đem kia tiểu tiện nhân kia bức đi ra ngoài?” Mục Tương Tương khi đang nói chuyện, đột nhiên chú ý tới bốn vị mỹ nam đang ngồi, nàng hơi sửng sờ, lộ ra thần sắc ngạc nhiên.

“Vân Tiên Tử, bọn họ chính là cao thủ ngươi từ bên ngoài mời tới sao? Hôm nay cả ngày đều có người bên tai ta bàn tán, nói Vân tộc ngươi mời tới bốn vị không giống cao thủ tầm thường, ban đầu ta còn không tin, hiện tại cũng là tin. Xem thực lực bọn hắn, hẳn là cũng không yếu, ta nghĩ đối phó tiện nhân kia là dư dả!”

Mục Tương Tương đại đại liệt liệt đem ánh mắt ở trên người bốn người Long Thiên Tuyệt qua lại quét nhìn, ánh mắt xem bọn hắn nơi nào giống nhìn mỹ nam, giống như là ở chợ bán thức ăn chọn lựa một cây cải củ, chỉ có chất lượng tốt hay không, mà không có chia ra đẹp xấu. Đây chính là khác biệt giữa đám Mục Tương Tương cùng Mục Li Li, và Vân Tiên Tử, nàng cho tới bây giờ đối với mỹ nam không ưa, chỉ coi trọng thực lực của đối phương.

Nàng không có chú ý tới, nghe nàng nói xong, trên mặt bốn người Long Thiên Tuyệt không hẹn mà cùng hiển lộ ra các loại bất đồng cảm xúc, thần sắc khác nhau.

Đầu tiên vẻ mặt biến hóa rõ ràng nhất, không ai ngoài Dạ Hàn Nhật, khi hắn từ trong miệng Mục Tương Tương nghe được”Vân Khê” hai chữ này, hắn cả người chấn động, lúc này liền quay đầu nhìn về phía Long Thiên Tuyệt, ý tứ thật giống như đang nói…, Long phu nhân quả nhiên ở trong Vạn Hoàng học viện. Hắn rất là mừng rỡ, Vân Khê gặp chuyện ngoài ý muốn, hắn đã sớm tiên đoán đến, nhưng hắn không có nói ra, cho nên trong lòng vẫn cảm thấy áy náy. Hiện tại tốt lắm, rốt cục có tin tức của nàng, trong lòng hắn phần thẹn ý kia cũng là biến mất không ít.

“Bình tĩnh chớ nóng, ta đã có tin tức Khê Nhi.” Long Thiên Tuyệt thanh âm trầm thấp lặng lẽ truyền vào trong tai của hắn, hắn lúc này mới chế trụ kích động trong lòng, khôi phục thần sắc bình thường.

Long Thiên Tuyệt lời này, chia ra đối với Dạ Hàn Nhật cùng Độc Cô mưu âm thầm truyền lại, duy chỉ có không có nói cho Hách Liên Tử Phong. Hách Liên Tử Phong nhưng cũng không ngu ngốc, nhìn thấy Long Thiên Tuyệt bình tĩnh như thế, trong lòng hắn đã đoán được mấy phần. Dầu gì cũng là đối thủ giao thủ nhiều năm rồi, nếu đến điểm này cũng không nhìn ra, vậy hắn thật là không nên đi ra ngoài lăn lộn.

Quả nhiên, Khê Nhi thật ở chỗ này.....

Đầu óc của hắn lần nữa bị tâm tư phức tạp quanh quẩn, biểu hiện ra thần sắc càng thêm nghiêm nghị.

Mà giờ khắc này Long Thiên Tuyệt cũng đang phác thảo môi mỉm cười, chẳng qua là trong mỉm cười kia từng sợi nguy hiểm hơi thở lộ ra.

Lại luôn mồm chửi bới Khê Nhi hắn như thế, rất tốt! Thật rất tốt!

Hắn dưới đáy lòng hung hăng cắn chữ.

“Chuyện này chúng ta sau đó bàn lại.” Vân Tiên Tử không vui nhíu mày, rất bất mãn Mục Tương Tương là không mời mà vào, lại càng không mãn ý nàng không kiêng nể gì như thế đánh giá nam nhân nàng xem trúng.

“Tại sao để sau? Dù sao mọi người đều ở đây, chúng ta hiện tại liền đàm phán cho thỏa rồi, sớm nói sớm xong chuyện!” Mục Tương Tương khẩn cấp nói, hai mắt quét hoàn một vòng, nói, “Không biết Vân Tiên Tử có hay không nói với các ngươi chuyện này, ta nói lại từ đầu một lần sao.....”

Cho nên nàng liền đem chuyện từ đầu đến cuối nói tỉ mĩ một phen,

từ Tam muội nàng như thế nào chịu nhục, đến đại tỷ của nàng như thế nào bị thương, nàng nghĩa phẫn điền ưng nói thông suốt, nước bọt bay tứ tung, quả thực đã hình dung Vân Khê giống như Mẫu Dạ Xoa hung hãn sắc bén, lại đem nàng bỡn cợt cùng thanh lâu kỹ nữ hoàn toàn giống nhau không phẩm đức, làm loạn quan hệ nam nữ.

Long Thiên Tuyệt ngón tay đặt ở trên mặt bàn rất nhỏ dao động, ở trên mặt bàn để lại từng đạo dấu vết, hận không được giờ phút này nhào tới, đem nữ nhân trước mắt nói chuyện ba hoa chích choè hung hăng dẫm ở dưới chân, trực tiếp giết chết xong chuyện!

Không, còn chưa đủ giải hận!

Hẳn là đem ba tỷ muội các nàng cùng nhau trói, từ trong dãy núi cao nhất Vạn Hoàng học viện ném xuống, làm cho các nàng rơi tan xương nát thịt, chết không toàn thây!

Bất quá cuối cùng, hắn vẫn nhịn được.

Bọn hắn bây giờ thân ở trong Vạn Hoàng học viện, phải để ý chút đồ cổ trong học viện, cho nên không thể minh mục trương đảm làm việc. Hắn biết rõ một học sinh Huyền tôn cao thủ, có tầm quan trọng thế nào đối với một học viện, cho dù là học sinh này phẩm hạnh chưa ra hình dáng gì, học viện cũng sẽ suy nghĩ đến thực lực cà học viện mà trừ bị, còn đối với bọn họ bảo vệ hơn.

Nữ nhân này, tốt nhất đừng rơi vào trong tay của hắn, nếu không hắn nhất định sẽ làm cho nàng biết, Trời tại sao xanh như vậy, Hoa kia tại sao hồng như vậy?

Quyển 4 - Chương 62: Cho Mời Bốn Vị Cao Thủ

Mục Tương Tương hồn nhiên bất giác không biết mình đã dọc theo bờ vực mà đi một vòng, nước bọt vẫn bay tung tóe mà kể chuyện, còn ý ở ngoài lời, đối với tội của Vân Khê phạm phải với ba tỷ muội các nàng, chỉ có thể dùng bốn chữ 'tội lỗi chồng chất' để hình dung

"Các ngươi nói? Cái kia tiểu tiện nhân có quá ác hay không?"

"Là rất ghê tởm!" Ghê tởm chính là ngươi!

Long Thiên Tuyệt chứa đựng vẻ cười yếu ớt, đáy mắt hắn lượn vòng, hắn cố gắng thuyết phục mình, không nên xông qua đó mà đưa tay bóp chết nàng!

"Người ghê tởm như vậy, nên đem nàng dùng mười sợi dây trói lại treo ngược ở trên sườn núi, sau đó một ngày chém một dây, nhìn nàng có thể kiên trì đến ngày thứ mười hay không!"

Hắn cười càng thêm huyến lệ, nhưng cũng càng thêm nguy hiểm.

Mục Tương Tương làm sao mà đọc ra những tin tức này? Ngược lại là rất có cảm giác tìm được tri âm, lớn tiếng cười nói: "Không sai! Không sai! Ta vốn còn muốn đem nàng ngũ mã phanh thây, bất quá sau khi nghe đề nghị của ngươi, ta cảm thấy cái biện pháp này của ngươi, càng thêm tốt! Hừ, dám đắc tội ba tỷ muội chúng ta, sẽ phải chuẩn bị tâm lý thật tốt để nhận lấy cái chết!"

Phản ứng của Long Thiên Tuyệt, cũng thật to ngoài dự liệu của Vân

Tiên Tử, trong nội tâm nàng mừng rỡ, chỉ cần hắn cùng nàng đứng ở một chiến tuyến, cùng nàng cùng chung mối thù, như vậy vấn đề gì cũng không trở thành vấn đề nữa.

“Nữ nhân kia đúng là ghê tởm vô cùng! Nếu Thiên công tử cũng chán ghét nàng như thế, vậy không bằng đáp ứng thỉnh cầu của Mục Sư tỷ, giúp nàng một tay sao?” Vân Tiên Tử nói.

Dạ Hàn Nhật, Độc Cô mưu cùng Hách Liên Tử Phong ba người nhất tề quay đầu nhìn về phía Long Thiên Tuyệt, bọn họ cơ hồ có thể tưởng tượng hắn sẽ như thế nào đập bàn nhảy dựng lên, sau đó phát huy ra bản tính trùm bạo lực phá hoại của hắn, giống như ngày đó hắn cùng bầy sói và ở trong sơn động cùng Hách Liên Tử Phong đại chiến phá hoại vậy.

Đáng tiếc, bọn họ đã đoán sai.

“Tốt! người ghê tởm như thế, là nên hảo hảo mà dạy dỗ một phen.” Long Thiên Tuyệt khẳng khái đáp ứng một tiếng.

Dạ Hàn Nhật, Độc Cô mưu cùng Hách Liên Tử Phong ba người vững vàng theo dõi hắn như cũ, rất không hiểu cách làm của hắn, hắn chẳng lẽ là điên rồi sao? Lại đáp ứng các nàng lên đài, đi đối phó thê tử của mình?

Long Thiên Tuyệt nhàn nhạt quét bọn họ một cái, dắt môi nói: “Bốn người chúng ta nếu là cùng đi, tự nhiên phải cùng chung tiến thối, chỉ cần do bốn người chúng ta ra tay, ta bảo đảm sẽ đủ hài lòng!”

Ba người Dạ Hàn Nhật nhìn hắn thần sắc như thế, tựa hồ từ từ lĩnh ngộ ra tới cái gì, mọi người lộ ra thần sắc xem kịch vui.

“Thật tốt quá! Ta đây ta cũng sẽ đi chuẩn bị ngay bây giờ! Ta không

tin, ta ép không ra tiện nhân kia!” Mục Tương Tương kích động vỗ tay một cái, xoay người hứng thú vội vã rời đi.

Trong Linh mạch, linh khí lại một lần nữa từ từ tiêu tán ở huyệt động, các hình ảnh ảo tưởng từ từ biến mất, còn lại một huyệt động rộng thoáng trống trải.

Vân Khê từ từ thu công, vẻ mặt rất bình tĩnh, tính cả lần đầu tiên tới linh mạch ba ngày, nàng đã tại linh mạch trong suốt chín ngày, thu nạp chín ngày linh khí, song tầng bức tường cản trở kia, chính là thật lâu không cách nào đột phá, tấn chức trở thành Huyền tôn nhị phẩm. Nàng không hiểu được, đây tột cùng là duyên cớ gì, bất quá nàng có loại cảm giác mãnh liệt, trong cơ thể nàng tồn trữ linh Nguyên đã vượt qua bão hòa, chỉ cần lại thêm một chút cơ hội là nàng có thể đột phá. Nàng thậm chí cảm giác được, mình lần này sau khi đột phá, sẽ trực tiếp đạt tới Huyền tôn nhị phẩm trung giai, xa so sánh với mới vừa đột phá Huyền tôn nhị phẩm thực lực mạnh hơn nhiều lắm.

Linh khí tản đi rồi, Huyền Dực, Hổ Vương cùng Hoàng Kim cự long ba thú sủng cũng cùng ngưng tu luyện, đáng được ăn mừng chính là, Hoàng Kim cự long sau nhiều ngày được linh khí tinh nuôi như vậy, thương thế đã khôi phục gần như hoàn toàn. Vân Khê rất là vui mừng, đồng thời cũng vì nhớ Tiểu Mặc cùng Thiên Tuyệt, cho nên liền khiến nó tạm thời rời đi, trước tiên về Long Tộc, điều động lực lượng Long Tộc, đi trước tìm kiếm tung tích Tiểu Bạch. Chỉ cần có tung tích Tiểu Bạch, như vậy tung tích tiểu Mặc cũng là rõ ràng rồi, bởi vì … hai tiểu tử này từ trước cho tới bây giờ đều như hình với bóng.

Chuyện liên quan đến Long Tộc, Vân Khê cũng không có nói cho Chiến Thiên Dực biết, cho nên Chiến Thiên Dực cũng không biết Hoàng Kim cự long thật ra thì đã rời đi bên người Vân Khê.

“Vân sư muội, nhiều ngày như vậy rồi, làm sao muội còn không có tấn chức? Có phải phương pháp tu luyện của muội có vấn đề gì hay không?”

“Hẳn không phải là phương pháp tu luyện vấn đề.....” Vân Khê theo bản năng đưa thay sờ sờ bụng của mình, nàng cũng là tương đối hoài nghi, là tiểu tử trong bụng của nàng thu nạp bộ phận linh Nguyên nàng chuyển hóa.

“Nếu không để cho ta tới làm muội làm nghi thức xối nước lên đầu, mạnh mẽ xông phá bức tường cản trở, mặc dù có chút nguy hiểm, bất quá muội có thể hoàn toàn tín nhiệm ta, ta nắm chặc cái này” Chiến Thiên Dực đề nghị.

Vân Khê vẫn vuốt ve bụng của mình như cũ, lắc đầu, cái biện pháp này có lẽ thật sự có hiệu quả, nhưng rất dễ dàng sẽ ảnh hưởng đến thai nhi, nàng không xác định con của nàng có thể mạnh mẽ, ngăn cản được cường đại áp lực như vậy không.

Nàng không dám nếm thử, cũng không muốn nếm thử.

“Hay là không cần, thuận theo tự nhiên đi.”

“Tốt lắm! Chúng ta đã rời đi học viện nhiều ngày, cũng là lúc đi trở về.” Chiến Thiên Dực tiêu sái cười một tiếng, vỗ vỗ bả vai rộng rãi của mình nói, “Vẫn quy củ cũ, muội đến trên lưng của ta, ta dẫn ngươi rời đi thôi.”

Vân Khê cảm kích cười cười: “Không cần, ta nghĩ hiện tại ta hẳn là có thể tự mình rời đi.”

” Muội xác định?” Chiến Thiên Dực nhếch lông mày, ào ào cười một tiếng nói, “vậy được! muội đi ở phía trước, ta ở phía sau!”

Ngụ ý, nếu muội đang ở phía trước chịu không được rồi, còn có hắn tiếp ứng.

Vân Khê phải bội phục hắn tỉ mỉ cùng nhiệt tình, nhưng càng nhiều là cảm động. Mặc dù thật sự nàng đã cứu hắn, giúp hắn vượt qua cửa ải khó, nhưng nàng từ chỗ của hắn lấy được đã đủ nhiều rồi, nếu nói là còn thì phần ân tình này đã sớm trả sạch, còn dư lại chính là giao tình ở giữa bọn họ cùng tình hữu nghị.

Có thể biết một vị nam tử hào khí can vân như vậy, quang minh lỗi lạc, nàng cảm thấy rất là may mắn.

“Chiến sư huynh, ta và huynh nhất kiến như cố, không bằng kết bái làm huynh muội đi? Ta cho tới nay cũng không có huynh đệ ruột, vẫn một lòng mong mỏi. Nhưng nếu Chiến sư huynh không chê ta võ công thấp kém, còn là một cô gái, liền nhận ta đây làm muội muội đi, sau này ta sẽ đem ngươi coi là vị huynh ruột của ta mà đối đãi.” Vân Khê chân thành nói.

Chiến Thiên Dực nhìn nàng, một cổ cảm xúc khó tả nhất thời xông lên trong lòng, nhân vật anh hùng tựa như hắn như vậy, lại đỏ vành mắt. Hắn lẳng lặng nhìn Vân Khê, tâm tình khó mà ức chế kích động.

“Chiến sư huynh?” Vân Khê tiểu tâm dực dực hô hắn, có chút kinh ngạc.

“Xin lỗi! Ta nhất thời nghĩ tới muội muội đã chết đi của ta,,à thất thố.” Chiến Thiên Dực lấy tay áo, tùy ý lau hốc mắt, lớn tiếng nở nụ cười, “Đại ca ta sớm có ý đó rồi, chỉ là sợ đường đột muội tử ngươi. Nhân vật giống như tiên tử như muội, chịu gọi ta một tiếng đại ca, ta cao hứng còn không kịp!”

“Đại ca!” Vân Khê nhìn hắn, cũng đỏ vành mắt theo, nhớ tới Tàng Thư Các đêm đó, chính là bởi vì trong miệng hắn hô muội muội, cho nên nàng mới có thể nổi lên lòng trắc ẩn. Nói thật ra, nàng thật đúng là có chút hâm mộ muội muội của hắn, có một vị ca ca trọng tình trọng nghĩa như vậy, hẳn là chuyện hạnh phúc?

“Hảo muội tử!” Chiến Thiên Dực vỗ vỗ đầu vai của nàng, cười đến đặc biệt ôn nhu.

“Hại đại ca nhớ lại chuyện không vui, là sai lầm của ta, không biết ta có thể hỏi một câu hay không, lệnh muội đến tột cùng là như thế nào mà chết?” Vân Khê tò mò hỏi.

Chiến Thiên Dực nhìn nàng, ánh mắt đột nhiên ảm đạm, có chút do dự: “Chuyện này đại ca ngày sau sẽ nói cho ngươi biết, thân đang mang trọng đại, ta sợ ngươi sẽ phải chịu dính líu. Ta đã mất đi một người muội muội, không thể nữa mất đi người muội muội thứ hai, ngươi tin tưởng đại ca, đại ca ngày sau chính là hi sinh tánh mạng, cũng sẽ bảo vệ tốt ngươi!”

Vân Khê cảm động không khỏi: “Nếu là huynh muội, coi như cùng sinh cùng tử, sau này chuyện của đại ca, cũng là chuyện của Vân Khê ta!”

Hai người bốn mắt tương đối, thật lâu ngắm nhìn, lẫn nhau đắm chìm ở trong này một phần nồng đậm ôn tình cùng cảm động.

Cũng không lâu lắm, hai người liền trở lại học viện, dọc theo con đường đi, Vân Khê đã không cần Chiến Thiên Dực dẫn đường, tự mình có thể thuận lợi không trở ngại từ linh mạch rời đi trở lại học viện, nói cách khác, từ nay về sau nàng có thể tùy ý đi tới đi lui linh mạch, mà linh mạch cũng thành trụ sở bí mật tu luyện giữa hai huynh muội bọn hắn.

Còn không có gần tới chỗ ở, xa xa liền thấy được Thu sư tỷ cùng đám người Thanh Hà vội vả hướng nàng chạy tới.

“Vân sư tỷ, không xong! Lam sư tỷ bị người Tiêu Tương các mang đi.....”

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Vân Khê chân mày căng thẳng, có dự cảm xấu.

“Vân sư tỷ, mấy ngày qua tỷ không có ở đây, người Tiêu Tương các thỉnh thoảng tìm chúng ta phiền toái, các nàng nói muốn ở trên đài Hiên Viên hướng chúng ta tuyên chiến, nhưng nếu chúng ta không ứng chiến, đó chính là con rùa đen rút đầu! Tóm lại cái gì lời khó nghe đều có! Tỷ không có ở đây, chúng ta ai cũng không dám đáp ứng các nàng, cứ như vậy vẫn chịu đựng, ai biết các nàng làm trầm trọng thêm, hôm nay lại đem Lam sư tỷ từ chỗ ở của nàng cướp đi, nói là các nàng đang ở Hiên Viên đài chờ Vân sư tỷ, tỷ nếu ngươi không xuất hiện mà…, các nàng sẽ đem hai tay Lam sư tỷ phế ngay lập tức, làm cho nàng hoàn toàn trở thành một tên phế nhân!” Thanh Hà nghĩa phẫn điền ưng nói, đáy mắt tràn đầy tức giận cùng oán giận.

” Tỷ muội Mục gia đích thật là càng ngày càng làm càn!” Chiến Thiên Dực hừ lạnh một tiếng, mâu quang lạnh xuống, “Muội tử, ngươi yên tâm! Có đại ca ở đây, đại ca tuyệt đối sẽ không tùy ý các nàng làm xằng làm bậy.”

“Đại ca, khoan!” Vân Khê ngăn hắn, “Nếu các nàng khiêu khích tới cửa rồi, bản thân muội muốn nhìn, các nàng đến tột cùng có gì dựa vào, lại dám như thế lớn lối?”

“Ừ, đại ca cùng ngươi đi! huynh cũng vậy muốn nhìn một chút trong

hồ lô các nàng đến tột cùng muốn làm cái gì, lại càn rỡ tới mức như thế!" Sự tàn nhẫn xẹt qua khuôn mặt oai hùng của Chiến Thiên Dực, hắn đi đầu dẫn đường, dẫn đám người Vân Khê đi trước Hiên Viên đài.

Hôm nay Hiên Viên đài, so với mấy ngày trước nhân khí có tăng không giảm, khoan nói lần này thật sự là Tiêu Tương ngày gần đây ở học viện gây sự rất lớn, không kinh động mọi người cũng không được. Mọi người càng thêm tò mò muốn nhìn một chút, vị nhân vật chính Thanh chữ đường này, có thể làm cho tỷ muội Mục thị Tiêu Tương các mất bình tĩnh như thế đến tột cùng là người nào!

Vẫn như cũ trên tầng lầu Thánh Hiền các, Hàn Thiên phong cùng Hàn Thiên Diệp hai tỷ muội dựa lan can trông về phía xa tình hình ở Hiên Viên đài, không nhịn được nghị luận.

"Tỷ, trải qua mấy ngày nay quan sát, ngươi rốt cuộc có kết luận gì? Nàng là người lão đầu tử muốn tìm sao?"

Hàn Thiên phong lạnh lùng nhếch lông mày thanh tú, nói: "Một chín một mười! Chỉ là ta thật tò mò, trên người nàng đến tột cùng còn có chỗ đặc biệt gì, có thể làm cho lão đầu tử nhìn trúng như thế. Muốn thiên phú cùng thực lực, chiến sư huynh ở vạn Hoàng học viện chúng ta tuyệt đối là số một số hai, không ai bằng; bàn về huyết thống, trên người Vân Tiên Tử kia có một phần tám huyết thống Vân tộc cổ xưa, cũng không thể khinh thường; bàn về bối cảnh gia tộc cùng tiềm lực phát triển ngày sau ở trong gia tộc, Mặc Tam Thiếu là người thừa kế duy nhất Mặc gia Thuận vị, ngày sau tiền đồ vô lượng, cũng là người nổi bật; hơn nữa còn có Long sư huynh bối cảnh Long gia....."

Nhắc tới vị này Long sư huynh, Hàn Thiên phong rõ ràng dừng một chút, chuyển đổi đề tài nói: "Tóm lại cả đám bọn họ đều có các ưu

thế riêng của mình, tiền đồ vô lượng, lão đầu tử vì sao chọn trúng Vân Khê? Ta nghĩ trên người của nàng hẳn là còn có những bí mật khác chúng ta không biết.....”

Hàn Thiên phong vẻ mặt trở nên hơn thâm trầm thần bí.

“Quản nó làm gì! Dù sao trách nhiệm nặng nề của Vạn Hoàng học viện có người tới khiêng, không cần ta tới quan tâm, ta liền a di đà Phật, thiện tai thiện tai rồi!” Hàn Thiên Diệp cười híp mắt, lười biếng mà tựa tại lan can, vẻ mặt khoan khoái vui vẻ.

” Đồ bại gia tử Không có tiền đồ! Cũng bởi vì ngươi không tính cầu tiến, cho nên lão đầu tử mới chịu dựa người vào người khác tới chấn hưng Vạn Hoàng học viện chúng ta. Hừ, ta xem a, người này nếu là thật sự có Thiên Đại bản lãnh, hắn chưa chắc giữ được!” Hàn Thiên phong không quá coi trọng.

Thời gian Tỷ đệ nói chuyện, Vân Khê đã đi theo Chiến Thiên Dực tới Hiên Viên đài.

Đưa mắt nhìn lại, một cô gái bị trói ngay giữa Hiên Viên đài, không phải là người khác, chính là Tần Lam.

Hai tay hai chân của nàng cũng bị trói chặt ở trên một cây cột, treo trên bầu trời, cũng không biết nhận lấy hành hạ như thế nào, nàng đã hôn mê, chân mày nàng ở trong mộng luôn nhíu chặt, lộ ra vẻ thống khổ.

Bên cạnh cây cột. Mục Tương Tương huy động trong tay trường tiên, cười đến đắc ý, nhất là thấy Vân Khê rốt cục đúng hẹn mà đến, vẻ đắc ý trên mặt nàng càng đậm.

Nàng Mục Tương Tương muốn để cho người nào lộ diện, cũng

không thể nào không làm được! Quả bất kỳ nhiên, chỉ cần nàng hơi ra tay ác một chút, đối phương sẽ không chịu được từ trong mai rùa đen leo ra, cùng nàng mặt đối mặt giao phong.

“Ngươi rốt cuộc đã tới? Cho ta nhìn xem, mai rùa trên lưng ngươi, có phải còn mang hay không? Ha ha ha.....” Nàng lại không nhìn Chiến Thiên Dực bên cạnh Vân Khê, cứ như vậy không chút kiêng kỵ cuồng tiếu lên.

“Càn rỡ! Ngươi nhục nhã muội muội Chiến Thiên Dực ta, chẳng khác nào nhục nhã ta!” Chiến Thiên Dực thanh âm hùng hồn truyền khắp cả Hiên Viên đài, hiện trường nhất thời hoàn toàn yên tĩnh, chỉ còn lại Mục Tương Tương không kịp phanh lại tiếng cuồng tiếu.

“Cái gì? Muội muội của ngươi?” tiếng cuồng tiếu của Mục Tương Tương dừng lại, bất khả tư nghị nhìn hai người Chiến Thiên Dực cùng Vân Khê, tầm mắt qua lại đánh giá.

Không thể nào! Hai người bọn họ lớn lên hoàn toàn không giống, tại sao có thể là huynh muội? Huống chi một họ chiến, một họ Vân, thế nào lại là huynh muội? Đánh chết nàng, cũng không nguyện ý tin tưởng!

Không chỉ nàng kinh ngạc, tất cả mọi người tại chỗ đều lâm vào trong nghi ngờ, bao gồm tỷ đệ Hàn Thiên phong trên Thánh Hiền Các, cũng bị Chiến Thiên Dực bất thình lình một câu”Muội muội” làm cho giật mình.

“Không sai! Nàng sau này sẽ là nghĩa muội của Chiến Thiên Dực ta, người nào nhục nhã nàng, đối với nàng bất kính, chính là nhục nhã ta, đối với ta bất kính!” ánh mắt hắn uy nghiêm quét toàn trường, mọi người câm như hến, không dám lớn tiếng hô hấp.

“Nghĩa muội?” Mục Tương Tương cắn chặt hai hàm răng trắng ngà, bộ mặt từ từ vặn vẹo, nàng có tài đức gì, lại có thể được đến cao thủ đệ nhất Vạn Hoàng học viện che chở?

Vân Khê cũng là không nghĩ tới Chiến Thiên Dực lại che chở nàng như thế, làm trò mặt trước mặt mọi người, liền công khai thân phận nghĩa huynh muội của bọn hắn. Ở trong suy nghĩ của học sinh Vạn Hoàng học viện, sự tồn tại của Chiến Thiên Dực tương đương với thần, không người dám khiêu khích uy nghiêm của hắn. Nhưng nếu hôm nay nàng tới công bố tầng thân phận này, ngược lại sẽ có vẻ là nàng với cao tới hắn, sau đó chung quanh huyền diệu, tất nhiên sẽ phải chịu không ít chê bai. Mà bây giờ đổi lại tình huống, Do Chiến Thiên Dực tới công bố tầng thân phận này, thì ý nghĩa liền hoàn toàn khác hẳn.

Vân Khê trong lòng tràn đầy cảm động, vị đại ca này của nàng tỉ mỉ như thế, mọi chuyện khắp nơi đều vì nàng nghĩ, trong nội tâm nàng đột nhiên có chút đau lòng, cảm thấy rất xin lỗi vị thân muội muội kia của hắn. Vốn là nàng nên được hưởng thân tình cùng ái hộ, hiện tại toàn bộ bị nàng đoạt lấy, không biết nàng ấy ở dưới suối vàng có biết, có thể trách cứ nàng hay không?

“Ngươi muốn ở Hiên Viên đài khiêu chiến phải không? Tốt lắm, ta hôm nay liền phá lệ một lần, để cho Chiến minh cũng ở trước Hiên Viên đài, xem ngươi có dám ứng chiến hay không?” Chiến Thiên Dực bàn tay to giương lên, trong đám người tất tất tác tác, nhô ra không ít cao thủ, mặc thống nhất y phục chuyên thuộc về Chiến minh, rất nhanh liền vọt tới phía sau Chiến Thiên Dực, hiện lên xu thế sao vây quanh trăng, đem Chiến Thiên Dực cùng Vân Khê hai người vây thành vòng tròn.

Mục Tương Tương ánh mắt đột biến, không có ngờ tới Chiến Thiên Dực sẽ có một chiêu này. Ai cũng biết thực lực Chiến minh chính là

cường đại nhất trong cả vạn Hoàng học viện, nàng chính là có ngốc đần đi nữa, cũng không thể có cùng bọn họ cứng đối cứng.

“Chiến sư huynh, đây là ân oán ở giữa ta và nàng, nếu ngươi can thiệp vào, không khỏi rất tổn hại uy danh cùng hình tượng của chiến sư huynh ngươi. Hơn nữa, hôm nay là tiêu Tương các ta dẫn đầu hướng Thanh chữ đường khiêu chiến, chiến minh nếu là muốn hướng tiêu Tương các ta khiêu chiến, tự nhiên cũng có thể, phàm là chuyện luôn luôn theo thứ tự trước sau đúng không?” Mục Tương Tương mượn từ biện minh nói.

Chiến Thiên Dực hừ lạnh một tiếng, còn muốn nói nữa, lại làm cho Vân Khê khuyên can: “Đại ca, chuyện này ta sẽ giải quyết, huynh đừng can thiệp.”

Nàng quay đầu, nhìn hướng Mục Tương Tương trên đài, đề cao âm điệu nói: “Chính là một Tiêu Tương các, Vân Khê ta thật đúng là không đem nó để vào trong mắt! Ngươi nói đi, muốn làm sao tỷ thí?”

“Muội tử, không thể khinh địch.” Chiến Thiên Dực ở nàng bên tai nhắc nhở.

“Ta tự có chủ trương.” Vân Khê cho hắn một nụ cười an tâm.

Mục Tương Tương thấy nàng đáp ứng khiêu chiến, nhất thời lộ ra sắc mặt vui mừng, vẻ tinh quang đáy mắt xẹt qua, nàng cười lạnh nói: “Hôm nay chúng ta không chỉ tự mình đấu, chúng ta tới so sánh với quần chiến!”

“Quần chiến?” Vân Khê nhíu mày sao.

“Không sai! Song phương phái năm tên cao thủ, tỷ thí, cuối cùng còn dư lại một người thuộc về người phái nào, thì người đó thắng!”

“Năm tên cao thủ?” Vân Khê cúi đầu nở nụ cười, thì ra là đối phương đánh cái chủ ý này, các nàng coi Thanh chữ đường trừ nàng cùng Tần Lam, cũng không có những cao thủ Thần huyền khác trở lên, mà Tần Lam hiện tại hai chân bị thương, căn bản là không thể nào tham chiến, nàng cũng không thể có thể gọi chút ít cao thủ không có gia nhập lên đài, nói rõ đi đánh, cho nên cũng chỉ còn lại có nàng một người một mình tác chiến.

Lấy một người đối với năm người, quần chiến như vậy, quả nhiên là rất công bình a.

Vân Khê ở trong lòng cười lạnh, đối phương vì đối phó nàng, làm cho nàng hết đường lui, có thể nói là phíhết tâm tư a.

“Muội tử, không cần gấp gáp! Thủ hạ Đại ca chính là còn nhiều cao thủ Thần huyền đỉnh mà, cùng lắm thì sẽ làm cho bọn họ gia nhập Thanh Chữ đường, giúp ngươi cùng ra chiến!” Chiến Thiên Dực dùng bí âm truyền vào trong tai Vân Khê.

“Đa tạ đại ca, ta xem một chút thực lực của đối phương như thế nào rồi hãy nói.” Vân Khê Hồi nhìn hắn nói.

“Các ngươi bên kia tính toán đưa ra năm vị cao thủ nào?” Vân Khê đối với Mục Tương Tương nói.

Mục Tương Tương cười dài nói: “Ta tự nhiên là muốn lên sàn, trừ ta ra, chúng ta bên này còn có bốn vị cao thủ. Người đâu, nhanh đi cho mời bốn vị cao thủ!”

Quyển 4 - Chương 63: Vợ Chồng Chung Sức, Lấy Một Địch Năm!

Bốn vị cao thủ?

Nàng muốn nhìn một chút Mục Tương Tương đến tột cùng đã mời tới cao thủ như thế nào, có thể làm cho nàng ấy tự tin như thế, lại dám cầm Tiêu Tương các tới đặt cược, thề phải đem nàng đưa vào chỗ chết?

Vân Khê ở trong lòng cười lạnh, bất luận ngươi đem tới đến tột cùng là cái gì cao thủ, chúng ta có tự tin đem mỗi người bọn chúng đánh thành cái đầu heo! Ai bảo bọn chúng khi dễ đến trên đầu Vân Khê nàng, nàng nếu không hung hăng đánh trả lại, về sau chỉ biết sẽ có nhiều tên mà nàng không liên quan tới nối tiếp nhau tới cửa khiêu khích.

Nếu không hung hăng chèn ép, thì chính là chết, nàng không muốn làm một nữ nhân chỉ biết nén giận!

“Thu sư tỷ, nhanh chóng đem Lam sư tỷ dìu đi xuống, cố gắng chăm sóc nàng.”

Đáy mắt Vân Khê xẹt qua một tia ánh sáng lạnh, người của Mục gia gần như là đem Tần Lam khai đao, không lưu tình một chút nào, đủ ác độc! Hôm nay nếu dễ dàng buông tha các nàng, nàng cũng không phải là Vân Khê.

Ánh mắt quét nhẹ qua đám người Tiêu Tương các ở dưới đài, mà Mục Tương Tương lỗ tai sao khi được Mục Tiêu Tiêu băng bó xong cũng đều ở hiện trường, khi ánh mắt nàng dò xét đi qua, phát hiện hai người này đang dùng ánh mắt cực kỳ ác độc nhìn chằm chằm nàng, nếu là ánh mắt kia có thể ăn thịt người, Vân Khê xác định nàng không biết đã chết bao nhiêu lần.

Đám đông ở ngoài xa bắt đầu sôi trào lên, đem lực chú ý của Vân Khê hấp dẫn.

Đây chắc hẳn là tứ đại cao thủ trong truyền thuyết tới sao?

Xuyên qua trùng trùng điệp điệp đám người, đập vào mi mắt đầu tiên chính là thân ảnh mỹ lệ của Vân Tiên Tử phiêu nhiên như tiên, giống như một vị nữ thần, mái tóc tung bay trên không trung, phảng phất như truyền đến mùi hương nhàn nhạt làm người ta say mê, Vân Tiên Tử như vậy, nguyên lai đây đúng là tư thái có thể làm cho nam nhân si mê cùng điên cuồng

Nhưng mà chỉ có người chân chính hiểu rõ bản chất của nàng, mới có thể trực tiếp biết nội tâm sâu kín của nàng, nhìn thấy một mặt dối trá xảo quyệt của nàng.

Bất quá hôm nay Vân Tiên Tử tựa hồ cùng thường ngày có chút khác biệt, trên khuôn mặt tinh sảo tuyệt mỹ nhiều hơn một loại ôn nhu phong tình, so với ngày thường cao cao tại thượng, hình tượng nữ thần làm cho người ta không dám nhìn lên, hôm nay nàng càng giống nữ nhân chân chính.

Thật là biết giả bộ!

Vân Khê đáy lòng cười lạnh, nếu không phải nàng biết được nàng ta mạo nhận công lao, có lẽ nàng cũng sẽ bị bề ngoài nữ thần của nàng

ta làm cho mê hoặc. Nhưng nếu một người cần dùng bề ngoài của nàng làm vốn liếng để đi thành lập và mở rộng thế lực của mình, lôi kéo nhân tâm lmà nói…, như vậy nàng chắc chắn là một người thất bại, bởi vì muốn có một thuộc hạ chân chính thì tâm của ngươi cùng tâm của họ phải có hiểu biết lẫn nhau, chỉ có như vậy mới để thuộc hạ tâm phục khẩu phục, thật lòng thần phục với ngươi, ngươi mới có lòng tin có thể cho hắn thề chết cũng đi theo.

Vân Tiên Tử đột nhiên xuất hiện ở đây lúc này, Vân Khê đáy lòng lập tức xuất hiện tính toán, Mục Tương Tương có lẽ chính là bị nữ nhân này xúi giục, mới ở Hiên Viên đài hướng nàng khiêu chiến, bởi vì nàng không tin dựa vào trí thông minh của ba tỷ muội Mục gia, có thể nghĩ ra được phương pháp ác độc, mưu kế xảo trá như thế để đối phó với nàng.

Vân Khê trong mũi hừ lạnh một tiếng, đối với nàng ta rất là khinh thường, coi như là nàng ta ở trong bóng tối giở trò quỷ, nàng cũng không sợ. Binh đến tướng chặn, nàng tự nhiên có biện pháp làm cho hết thảy âm mưu dương mưu của nàng ta hoàn toàn thất bại!

Ánh mắt của nàng tiếp tục di chuyển đi chỗ khác, tìm tòi bốn người theo ở sau lưng nàng. Khi ánh mắt nàng chống lại bốn người đang theo sau mà đến, song đồng nàng chợt lớn hơn, hoàn toàn như đang ở trong mộng.

“Ách.....”

Vẻ mặt Vân Khê trong nháy mặt trở nên vô cùng phong phú, nàng không phải là hoa mắt, sinh ra ảo giác đi?

Chớp mắt mấy cái, lại chớp mắt mấy cái nữa..... Vẫn là bốn người này?!

Đây là chuyện gì xảy ra? Điều này sao có thể?

Chẳng lẻ bốn người bọn họ là từ trên trời mà rơi xuống?

“Đại ca, ngươi mau nhéo mặt của ta, ta không phải là đang nằm mơ chứ?” Lời nói của Vân Khê có chút không mạch lạc, như đang lâm vào các loại tình trạng dị thường, bởi vì trước mắt nàng chứng kiến bốn người, thật sự là quá quá..... quá ngoài dự liệu của nàng rồi, nàng thủy chung không thể tin được những gì mình đang chứng kiến là sự thật.

Đúng, nằm mơ, nàng nhất định là đang nằm mơ!

Vân Tiên Tử nữ nhân này lại lợi hại như thế, cũng sẽ hiểu rõ thuật đọc tâm, ngay cả người trong nội tâm nàng nhớ thương nhất, bọn họ biết, do đó tìm người tới giả mạo, mục đích chính là vì mê hoặc tâm trí của nàng? Chỉ có giải thích như vậy, bằng không, đó chính là đầu óc nàng bị nở hoa rồi, nghìn chọn vạn chọn tìm đến cao thủ, lại chính là phu quân thân yêu cùng bằng hữu của nàng?

Chiến Thiên Dực kinh ngạc liếc về phía nàng, không biết tình trạng của nàng như thế nào, tại sao đột nhiên lại bảo hắn nhéo mặt của nàng? Bất quá nha, nếu muội tử có yêu cầu, hắn không có lý do cự tuyệt a?

Kết quả là, bàn tay to của hắn đã sờ lên mặt của Vân Khê, nhẹ nhàng mà ngắt chút xíu.

“Như thế nào? Là ở nằm mơ sao?” Hắn buồn cười hỏi.

Hai người trong lúc vô tình có nho nhỏ tác động lẫn nhau, lại làm cho người khác tại chỗ xốc xếch, dấm triều bộc phát.

Rốt cục thấy nàng, nàng đứng ở trong đám người, ngạo nghễ như sương, lại như đóa hoa phù dung kiên cường trong ngày xuân lạnh lẽo, đặc biệt như vậy, làm rung động lòng người như vậy. Giống như giữa lúc mới gặp gỡ nàng, khí chất xuất trần, thoát tục, lãnh ngạo, chỉ có người có thể đọc hiểu con người của nàng, mới có thể vừa gặp đã động lòng, mà hắn, chính là nam tử có thể đọc hiểu nàng!

Cảm giác tim đập ngày càng nhanh, thậm chí so sánh với lúc trước càng thêm mãnh liệt cùng mạnh mẽ.

Hắn từ trước đến giờ trấn định bình tĩnh, từ khi gặp được nàng, lại bắt đầu rối loạn trận địa. Nhưng hắn không hối hận, hắn cả đời đạt được thành tựu lớn nhất, chính là gặp gỡ một nữ tử như thế, có thể làm rối loạn tim của hắn, đánh cắp tim của hắn, để cho hắn hoàn toàn trầm luân cùng lạc hướng.

Cảm giác động tâm sâu sắc lúc này, như người uống nước lạnh lại tự biến thành ấm

Hắn không cách nào hình dung, giờ phút này cùng nàng gặp lại, tâm tình của hắn ra sao.

Mặc dù cách xa nhau mười mấy bước xa, nhưng tâm hắn đã bay đến bên cạnh nàng, cùng nàng gắn bó lẫn nhau.

Hắn chuyên tâm chăm chú nhìn nàng, mỗi lần nhìn nét mặt nàng biến hóa, trái tim điên cuồng, gần như muốn nhảy ra cổ họng.

Ừ..... Chẳng qua là, tại sao phản ứng của nàng kỳ quái như thế? Lúc thì nháy mắt, lúc thì không ngừng hất đầu, còn.....

Chết tiệt, nam nhân này là ai? Lại làm trò trước mặt hắn, sờ mặt nữ nhân của hắn?

Hơi thở Hung ác ở trong nháy mắt bộc phát, nhưng phàm là người gần sát bên cạnh hắn đều rõ ràng cảm thấy được hơi thở trên người hắn dao động, chỉ cần nhìn kỹ, là có thể phát hiện giờ phút này khóe môi hắn nhếch lên nụ cười yếu ớt một chút so với khóc còn khó coi hơn.

Vân Khê mặc dù không có biết rõ tình trạng ở bên trong, nhưng ánh mắt quả thực rơi vào trên người của hắn, không có chút nào dịch chuyển khỏi. Dường như là có linh cảm, rất nhanh nàng tiếp thu được tia oán khí cùng ghen tuông từ trên người hắn truyền tới, trong đầu nàng giật mình một cái, nhất thời hoàn toàn tỉnh ngộ lại, nhận rõ một sự thật.

Nàng không có nằm mơ, thật sự là hắn tới, thật sự là hắn tới ——

Nếu không phải là hắn, cõi đời này lại có ai trên người có thể phát ra khí chất thần thánh có một không hai ở trên đời này? Lại có người nào giống như hắn này thích ăn dấm, hơn nữa còn là ăn dấm bừa bãi vô căn cứ?

Giờ khắc này, người tim đập cuồng loạn, đổi thành Vân Khê.

Hắn từ trong đám người đi tới, hóa thành một đạo thần quang chói mắt nhất, chung quanh tất cả mọi vật đều biến mất, trong thiên địa chỉ còn lại có một ít thân ảnh nhanh nhẹn không đáng kể, có phong thái hùng dũng ở trên chín tầng trời mới có cùng tư thế bễ nghễ thiên hạ chỉ có đấng chí tôn mới có.

Ánh mắt của nàng từ từ mơ hồ, tầm nhìn của nàng lay động mông lung, vạn vật như hướng về phía sương mù, điệp ảnh biến ảo, tầng tầng chập chờn. Trong lòng của nàng bỗng dưng dâng lên chua xót, ủy khuất, nhớ thương..... Các loại cảm xúc dâng lên nơi cổ họng,

giờ phút này nàng chỉ muốn lao vào trong ngực của hắn, cùng hắn nói hết nỗi lòng, cho dù là tiêu tốn ba ngày ba đêm, cũng nói không hết ủy khuất cùng thương nhớ trong nội tâm của nàng

Long Thiên Tuyệt cũng lẳng lặng nhìn nàng, đáy mắt không che dấu được ánh sáng nhu hòa, có thể làm cho người chết chìm ở trong đó, không cách nào tự kềm chế.

Hai người nhìn nhau, dường trong lúc này như trên trời dưới đất chỉ còn lại có hai người bọn họ.

Từ trực giác của nữ nhân, Vân Tiên Tử đã nhạy cảm nhận ra được cái gì, tầm mắt chu du ở trên người Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê.

Chẳng lẽ bọn họ biết nhau?

Không thể nào!

Nàng rất nhanh bác bỏ khả năng này, bốn vị cao thủ này là phụ thân của nàng mời tới, làm sao có thể cùng Vân Khê quen biết?

Hừ, thật là một nữ nhân không biết xấu hổ! Liên tiếp dụ dỗ Cố Mạc Thành cùng Chiến Thiên Dực, hiện tại lại tới câu dẫn nam nhân nàng nhìn trúng, tưởng rằng có một chút nét quyến rũ, có thể mê hoặc tất cả nam nhân sao?

Nàng di chuyển đến một vị trí, vừa đúng ngăn cách tầm nhìn đối diện của hai người, nàng hướng về phía Long Thiên Tuyệt mỉm cười nhẹ nhàng nói: “Thiên công tử, nơi này chính là Hiên Viên đài. Ngươi đang nhìn chính là vị nữ tử, theo như lời của Mục Sư tỷ nói.”

Ánh mắt nàng sáng quắc nhìn chăm chú Long Thiên Tuyệt, quan sát thần sắc trên mặt hắn, tiếp tục nói: “Ngươi thấy được nam nhân bên

cạnh nàng sao? Hắn là Chiến Thiên Dực đệ nhất cao thủ của Vạn Hoàng học viện chúng ta, giữa bọn họ cũng không biết đã phát sinh chuyện gì, hiện tại chiến sư huynh đối với nàng khắp nơi bảo vệ, thậm chí cho phép nàng chuyển đến nơi gần chỗ ở của hắn ở lại..... Ai, nàng dù sao cũng là nữ nhân, cùng một người đàn ông kết thân làm bạn, cũng quá không biết tự ái đi. Đều là sư tỷ muội, ta thật là thay nàng lo lắng, vạn nhất ngày nào đó nảy sinh lời đồn đại, vậy mất là thể diện của học viện Vạn Hoàng....."

"Phải không?" Long Thiên Tuyệt từ từ khôi phục sự trấn định tự nhiên của hắn, lãnh đạm lên tiếng trả lời, ánh sáng lạnh chợt lóe rồi biến mất.

Vân Khê xa xa thấy Vân Tiên Tử chặn lại tầm mắt của nàng, đang cùng Long Thiên Tuyệt nói gì đó, nghe không rõ bọn họ nói gì, Vân Khê đáy lòng tức giận lại bùng nổ.

Tốt cho ngươi Vân Tiên Tử, tìm người hại ta không ngừng, lại còn dám câu dẫn phu quân thân ái của nàng?

Chán sống đi?

Trong cơ thể sự nhân từ chậm chạp không còn hướng toát ra nữa, Vân Khê hai mắt tỏa ra ánh lửa, thiếu chút nữa có thể đem mình đốt luôn.

"Bọn họ chính là bốn vị cao thủ ta mời đến, như thế nào? Ngươi không dám ứng chiến sao?" Mục Tương Tương cho là nàng bị bề ngoài của đám người Long Thiên Tuyệt làm cho mê hoặc, cho nên mới phải thất thố như thế, trong mắt và lời nói đều toát ra ý nghĩa miệt thị.

"Ngươi thật xác định bọn họ chính là bốn vị cao thủ ngươi mời tới?"

Vân Khê ngạo nghễ nhíu lại mi tâm, trong nội tâm nàng muốn cười ha hả, nàng hiện tại rốt cục xác định, vô luận Vân Tiên Tử, hay là Mục Tương Tương, khẳng định đầu đều bị cánh cửa kẹp qua, nếu không sao có thể làm ra quyết định "sáng suốt" như vậy.

"Đúng vậy! Bốn vị Bọn họ, chính là cao thủ ta mời tới." Mục Tương Tương có chút đắc ý nói.

"Nhưng là..... Bọn họ thoạt nhìn không giống như là học trò của học viện, ngươi xác định bọn họ có tư cách đi lên đài Hiên Viên, tiến hành tỷ thí?"

Xem đi, nàng vẫn còn là một người vô cùng phúc hậu, nếu đầu người ta không cẩn thận bị cánh cửa kẹp, nàng luôn luôn thông cảm, cho thêm nàng cơ hội nhiều một chút.

"Việc này ngươi không cần hoài nghi, bọn họ là học trò mới gia nhập học viện Vạn Hoàng, hàng thật giá thật!" Mục Tương Tương cười lạnh,chẳng qua là học sinh danh giá, nàng nói đúng là đúng, không đúng cũng phải đúng. Hơn nữa, vì để ngừa vạn nhất, nàng đã sớm có chuẩn bị, sáng sớm ở chỗ học sinh ghi danh, ghi danh cho bốn người, tránh cho đối phương tìm ra điểm yếu.

"Nga ~ thì ra là như vậy."

Được rồi! Nếu các nàng tự mình muốn tìm chết, nếu nàng không thành toàn các nàng, chẳng phải là rất có lỗi với các nàng sao?

Vân Khê nhẹ nhàng nhảy, thân thể phiêu dật vững vàng rơi vào trên đài, tay nàng chỉ nhẹ nhàng điều khiển bội kiếm bên hông rút ra, đã đến lòng bàn tay của nàng. Nàng tiện tay nhẹ chuyển chuôi kiếm, đưa mắt cùng Mục Tương Tương nhìn nhau trên đài: "Ta xem cũng không cần quá nhiều người, lấy một địch năm nhé!"

Lấy một địch năm?

Lời của nàng vừa mới ra khỏi miệng, đã làm cho hiện trường nhấc lên một trận sóng triều nho nhỏ. Võ công của nàng mặc dù lợi hại hơn nữa, nhưng cũng không thể không nhìn cao thủ của Tiêu Tương Các như thế?

Mọi người ở dưới bàn luận sôi nổi.

“Lấy một địch năm? Nàng không phải là tự tìm đường chết sao? Mục Sư tỷ bước vào Huyền tôn chi cảnh đã có hai năm, thực lực không thể khinh thường, hơn nữa bốn vị cao thủ kia, trên người bọn họ hơi thở tỏa ra, dường như so với Mục Sư tỷ còn mạnh hơn, vô cùng có khả năng cũng là Huyền tôn chi cảnh. Cho dù nàng cũng là Huyền tôn chi cảnh, lấy một Huyền tôn chi cảnh đối phó với năm Huyền tôn cao thủ, nàng cũng quá không biết tự lượng sức mình đi.”

“Đúng vậy a, nào có phương pháp tỉ thí như vậy? Cái này cùng tự sát có cái gì khác nhau?”

“Đầu của nàng bị cánh cửa kẹp sao? Sao lại làm ra quyết định ngu xuẩn như vậy?”

“Nàng nhất định sẽ thua.....”

Tất cả mọi người nhìn nàng với ý nghĩ không lạc quan, cho là nàng quá mức tự đại, quá mức coi thường thực lực Tiêu Tương các.

Chiến Thiên Dực cũng có chút ngoài ý muốn với quyết định của nàng, không nhịn được lên tiếng nhắc nhở: “Muội tử, không thể khinh địch! Bốn người lần này cũng là cao thủ đứng đầu, thực lực chưa chắc ở dưới ngươi, nhất là cái tên nam nhân ở giữa cùng cái tên

nam tử tóc trắng bên cạnh hắn, thực lực hai người này sâu không lường được. Nam tử tóc trắng nhìn thực lực bên ngoài, đã gần tới Huyền tôn nhất phẩm đỉnh, tùy thời đều có khả năng đột phá Huyền tôn nhị phẩm, nhưng ta cảm giác đây chỉ là một bộ phận thực lực của hắn mà thôi, thực lực chân chính của hắn chắc chắn không chỉ có như vậy. Còn có cái nam nhân ở giữa kia, thực lực của hắn lại càng ở trên tên tóc trắng nam tử, không thể khinh thường. Lấy thực lực của ngươi bây giờ, không thể là đối thủ của hai người bọn họ, huống chi, còn có ba tên Huyền tôn khác trợ trận, ngươi gần như không có cơ hội chiến thắng." Chiến Thiên Dực dựa vào ánh mắt độc đáo của hắn, thay nàng tinh tế phân tích thực lực của đối phương.

"Phải không?" Nghe được Chiến Thiên Dực phân tích khách quan, Vân Khê trong lòng mừng rỡ, khó trách nàng lần này gặp lại hắn, cảm giác trên người hắn tựa hồ có cái gì bất đồng, thì ra nguyên nhân là Huyền giai của hắn lần nữa thắng cấp.

"Đại ca, ngươi cứ yên tâm đi, ta tự có cách." Vân Khê quay đầu hướng Chiến Thiên Dực ở phía dưới đài nói.

Chiến Thiên Dực chần chờ chốc lát, thấy nàng tự tin như vậy, liền cũng không nói cái gì nữa.

Mục Tương Tương ánh mắt hơi co lại, lạnh lùng nhìn chòng chọc nàng, quát lớn: "Tiện nhân, ngươi cũng quá không coi ai ra gì rồi! Tốt, ngươi đã tự mình tìm chết, ta đây sẽ thành toàn cho ngươi!"

Nàng âm hiểm cười lạnh, tầm mắt vừa chuyển, rơi vào trên người Chiến Thiên Dực, lại nói: "Bất quá, trước tiên nói rõ, một khi lên đài tỷ võ, đó chính là cuộc chiến sinh tử! Trừ phi đối phương cầu xin tha thứ, nhận thua, nếu không đem tỷ võ tiếp tục tiến hành nữa, cho đến khi đối phương bò không dậy nổi nữa mới thôi. Trong quá trình tỷ võ, ai cũng không được ngăn trở, nếu không chính là không tuân theo

quy củ của Hiên Viên Đài!”

Nàng lời này hiển nhiên là đối với Chiến Thiên Dực nói, phòng ngừa hắn nữa đường xuất thủ, cứu Vân Khê.

“Người nào tỷ thí bị thua, từ nay về sau sẽ bị xóa tên trong danh sách chính thức của học viện, hơn nữa phải phục tùng vô điều kiện mệnh lệnh của đối phương! Như thế nào? Ngươi còn lựa chọn muốn lấy một địch năm sao?”

“Tại sao lại không chứ?” Vân Khê tâm tình tốt giương môi.

Trên lầu Thánh Hiền Các, Hàn Thiên Phong hứng thú gợi lên khóe môi: “Có ý tứ, có trò hay đáng giá xem.”

“Tỷ cho rằng nàng có thể thắng?” Hàn Thiên Diệp lười biếng nhướng lông mày.

“Tự tin trên người nàng, cũng không phải được xây ra từ tự đại, nói không chừng có lẽ nàng thật có tư chất, chúng ta yên lặng theo dõi diễn biến, tình thế nhất định sẽ ngoài phán đoán của mọi người.” Hàn Thiên Phong hiểu rõ nói.

Lúc này, bốn người Long Thiên Tuyệt lục tục đi lên Hiên Viên Đài, vị trí bọn họ đứng hết sức khéo léo, vừa vặn ở giữa hai người Vân Khê cùng Mục Tương Tương, không nghiên bên nào.

Vân Khê dường như lúc này mới phát hiện trừ Long Thiên Tuyệt ra còn có ba người, tầm mắt của nàng xẹt qua trên mặt mỗi người bọn hắn. Độc Cô mưu sẽ cùng Long Thiên Tuyệt đồng hành, nàng không ngoài ý muốn, Dạ Hàn Nhật cùng Hách Liên Tử Phong đến, cũng là ngoài dự liệu của nàng. Bất quá bất kể như thế nào, nội tâm của nàng cũng cảm động nho nhỏ, bọn họ có thể tìm tới nàng, nhất định

là mất không ít tâm tư cùng cực khổ, phần ân tình này nàng nhớ kỹ.

Hách Liên Tử Phong vẫn lặng yên nhìn nàng, đáng tiếc ánh mắt của nàng cho tới bây giờ cũng không có dừng lại ở trên người hắn, cho tới giờ khắc này, nàng mới nhìn đến hắn. Đáy mắt xẹt qua tia mất mác, để cho hắn kiên định quyết tâm từ bỏ, ánh mắt từ từ hóa thành hư vô như có như không,

Vân Tiên Tử ở dưới đài nhìn bốn người Long Thiên Tuyệt, nội tâm không khỏi xuất hiện ý niệm không tốt trong đầu, rốt cuộc là lạ ở chỗ nào đây? Vì sao trong lòng nàng bất an như thế, thật giống như có chuyện tình không tốt sắp phát sinh?

Sự thật chứng minh, nàng dự cảm đúng, đích thực là có việc muốn phát sinh.....

Mục Tương Tương giờ phút này đang hưởng thụ sự đắc ý, có bốn vị Huyền tôn cao thủ tương trợ, đối phó một Vân Khê, dư dả, trong đầu bắt đầu không ngừng mà ảo tưởng, đến tột cùng muốn xử trí Vân Khê như thế nào, mới có thể tháo bỏ mối hận trong lòng.

Vân Khê làm hại Tam muội của nàng bị bêu xấu trước mặt mọi người, nàng sẽ lấy hết y phục của nàng ta, làm cho nàng ta cũng nếm thử đồng dạng tư vị; Vân Khê hại đại tỷ của nàng bị thương một cái lỗ tai, nàng muốn cắt đứt hai lỗ tai nàng ta, sau đó ngâm rượu Uống….uố…ng!

Tóm lại vô luận đối phó Vân Khê như thế nào, nàng đều không cảm thấy quá đáng.”Nếu là tỷ thí, thì cần người làm chứng, không biết nhị vị nghĩ như thế nào?” Vân Tiên Tử suy nghĩ một chút, có chút không yên lòng, liền đề nghị.

“Vậy thì làm phiền Vân Tiên Tử hãy làm nhân chứng cho lần tỷ thí

này, nếu…”

“Nếu muốn tìm người làm chứng, vậy ta cũng làm!” Chiến Thiên Dực thanh âm vang dội nói.

Mục Tương Tương sắc mặt trầm xuống, cùng Vân Tiên Tử âm thầm liếc nhau một cái, nhận được Vân Tiên Tử đưa tới tin tức bằng ánh mắt sau, nàng liền không nói cái gì. Chiến sư huynh uy vọng ở trong học viện thì không cách nào làm dao động, mặc dù nàng phản đối, cũng không hiệu quả, cho nên dứt khoát liền chấp nhận. Nàng cũng không tin chiến sư huynh sẽ ở trước mặt đông đảo học sinh, vì tình riêng mà làm việc trái pháp luật, đưa uy tín tạo dựng lên nhiều năm qua ở trong cảm nhận của học viên hủy hoại chỉ trong chốc lát.

“Không bằng thêm hai tỷ đệ ta nữa như thế nào?” hai tỷ đệ Hàn Thiên Phong chẳng biết từ lúc nào đã đi tới hiện trường, đợi thanh âm Hàn Thiên Phong rơi xuống, bọn họ liền đi tới bên người Chiến Thiên Dực.

“Chiến sư huynh.”

“Chiến sư huynh.”

Hai tỷ đệ trăm miệng một lời, đối với Chiến Thiên Dực có chút tôn kính.

“Do Hàn sư muội cùng Hàn sư đệ cùng đi làm nhân chứng, vậy là tốt nhất.” Chiến Thiên Dực cười vang nói.

Bên này bởi vì chuyện nhân chứng, mấy người hiệp thương lẫn nhau, mà trên đài mấy người khác, giờ phút này cũng đang dùng bí âm trao đổi lẫn nhau, hoàn toàn,từ đầu đến cuối cũng không để ý tới bọn họ bên này rốt cuộc phân công như thế nào.

“Thiên Tuyệt, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Làm sao các ngươi tìm được đến ta?” Vân Khê cố nén nội tâm kích động cùng vui sướng, một đôi mắt thiện lương sáng tỏ, chăm chú nhìn Long Thiên Tuyệt, lưu quang thoáng hiện.

“Chúng ta từ khi đi theo chỉ dẫn của nàng để lại, đã không thấy tăm hơi bóng dáng của nàng, sau này là do Dạ huynh suy tính tinh tường, còn có thiên nhãn của Tiểu Tĩnh tiên đoán, chúng ta mới tìm được. Khê Nhi, nàng gầy, nhất định bị không ít khổ sở phải không?” Long Thiên Tuyệt đau lòng nhìn Vân Khê, ánh mắt đặc biệt nhu hòa, nồng đậm tình ái từ trong đó truyền lại.

“Chàng cũng gầy, thịt trên gương mặt nhìn không thấy tới.” Vân Khê cũng đau lòng nói.

Long Thiên Tuyệt buông hạ con ngươi: “Có sao? Ta làm sao cảm thấy gần đây đã đẹp trai hơn mà?”

Vân Khê khóe miệng run run, trong lúc này bất chợt im lặng.

” Lời nói buồn nôn…, tìm chỗ kín mà đi nói, vẫn là giải quyết chuyện trước mắt như thế nào còn thì hơn?” một thành viên nằm trong đám người đang hàn huyên, Hách Liên Tử Phong nghe không nổi nữa, phải biết rằng bọn họ phương thức dùng bí ngữ truyền âm, là năm người cùng hưởng.

“Ngươi có phiền hay không? Ta cùng Khê Nhi nói chuyện phiếm, mắc mớ gì ngươi?” Long Thiên Tuyệt liếc hắn một cái, tiếp tục thâm tình nhìn Vân Khê, “Khê Nhi, ta rất nhớ nàng!”

Dạ Hàn Nhật cùng Độc Cô Mưu hai người vội vàng xoay xoay thân thể, nghe không nổi nữa.

“Khụ khụ khụ.....” Vân Khê nhất thời đỏ bừng mặt, không nhịn được nhẹ nhàng trừng hắn một cái, hắn cố ý a, không hiểu được bọn họ bây giờ đang cùng một nhóm người hàn huyên sao? Thiệt là! Loại tâm tình này, chờ mọi người giải tán sau, thì nói chuyện riêng!

“Tiểu Mặc đâu? Tiểu Mặc có cùng đi theo không?”

“Tiểu Mặc đi theo Âu Li tiên sinh học nghệ, sau khi ta dẫn nàng rời đi học viện Vạn Hoàng, chúng ta sẽ đi tìm con. Con cũng rất nhớ nàng..... Nhưng ta so với hắn nhớ nànghơn!” Long Thiên Tuyệt hướng nàng nháy mắt mấy cái, vứt cho nàng một cái mị nhãn không vừa ý, thấy vậy Vân Khê thật giống như là làm việc gì trái với lương tâm, nhìn chung quanh, như sợ bị người nào phát hiện.

“Khê Nhi, nàng không nhìn ta, nhìn ai đấy?” Long Thiên Tuyệt thanh âm ai oán truyền lại tới đây, ê ẩm nói, “Mới vừa rồi cái kia Chiến sư huynh, cùng nàng có quan hệ như thế nào? Hắn mới vừa rồi tại sao sờ mặt của nàng?”

Hách Liên Tử Phong cực kỳ khinh bỉ hướng hắn liếc mắt một cái, chịu không được hắn ghen tức bừa bãi, cũng nghe không nổi nữa, trong nháy mắt xoay người, tự động che đậy hệ thống nhóm hàn huyên.

Vân Khê không khỏi lau đem mồ hôi lạnh: “Hắn lúc nào sờ mặt ta? Chàng nhìn lầm rồi phải không? Hắn là nghĩa huynh ta mới nhận thức, chỉ đơn giản như vậy!”

“Hắn mới vừa rồi rõ ràng sờ soạng.....” Long Thiên Tuyệt quệt quệt khóe môi, bộ dáng giận giận kia, cực kỳ giống Tiểu Mặc.

“Ta đây xoa một chút!”

Nên khi Mục Tương Tương xoay đầu lại, vừa kịp lúc bắt gặp Vân Khê lấy ống tay áo của mình lau mặt, hơn nữa còn liếc mắt đưa tình nhìn cao thủ nàng mời tới, nàng nhất thời nổi giận.

“Vân Khê, ngươi chuẩn bị chịu chết đi!”

“Mấy vị cao thủ, theo ta cùng nhau giết tiện nhân này!” trường kiếm trong tay Mục Tương Tương một hơi nhắm thẳng vào Vân Khê, khóe miệng cười lạnh liên tục, phảng phất sau một khắc Vân Khê đã trở thành vong hồn dưới kiếm của nàng.

Vân Khê từ từ thu lại tâm thần rối loạn, lúc này mới dời đi lực chú ý, hờ hững nhìn về phía Mục Tương Tương, lạnh lùng câu môi nói: ” Lời nói ngươi vừa mới nói.., ta sẽ trả lại cho ngươi! Nói cho ngươi biết, ta đã sớm xem ngươi không vừa mắt rồi, ta không có đi tìm ngươi gây phiền toái, ngươi cũng là tự mình đưa tới cửa. Ngươi đã khẩn cấp muốn chết như thế, ta nếu không thành toàn cho ngươi, chẳng phải là khiến ngươi thất vọng sao?”

Trảm Lãng kiếm từ từ ra khỏi vỏ, kiếm quang màu bạc, phát ra một đạo hàn quang. Vân Khê vung kiếm, chỉ hướng đối phương: “Bắt đầu từ hôm nay, Tiêu Tương Các sẽ phải xóa tên trong Vạn Hoàng học viện!”

“Tiện nhân, chớ có ngang ngược! Ngươi lấy một địch năm, như thế nào có phần thắng? Thay vì ở chỗ này nói xằng nói bậy, tự quyết định, chẳng thà sớm quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, có lẽ ta còn có thể cho ngươi chết toàn thây!”

“Lấy một địch năm? Không sai, xác thực là lấy một địch năm!” Vân Khê tà tứ ngoắc ngoắc khóe môi, tầm mắt tà tà lay động hướng bốn người Long Thiên Tuyệt, “Bất quá ngươi trước tiên làm rõ ràng, rốt

cuộc là người nào lấy một địch năm, đến lúc đó mình tại sao chết cũng không biết!”

“Ta làm sao sẽ không rõ ràng? Là ngươi tự mình không rõ ràng lắm trạng huống sao! Tự nhiên là ta năm ngươi một.....” Lời của nàng âm cuối còn không có rơi xuống, thì đã nhìn thấy tận mắt bốn người Long Thiên Tuyệt hoạt động cước bộ, nhất tề đi tới phía sau Vân Khê.

Mục Tương Tương cả người đều ngơ ngẩn, không thể tin được: “Cái này không thể nào! Ngươi là khi nào mua chuộc bọn họ? Bọn họ vì sao đột nhiên đứng về phía ngươi?”

Khiếp sợ đâu chỉ có mình nàng?

Vân Tiên Tử kích động xông lên trước một bước, trong lòng nơi nào đó thật giống như bị thứ gì nặng nề đánh xuống, nàng khó có thể tin ngưng mắt nhìn bốn người Long Thiên Tuyệt, trong đầu nhất thời hiện ra nhiều ý niệm đáng sợ. Chẳng lẽ từ lúc vừa mới bắt đầu đây chính là một cái bẫy, nàng không có thấy rõ, ngu ngốc ngơ ngác lọt vào cái bẫy này, nàng làm sao có thể hồ đồ như thế?

Vân Khê nhợt nhạt cười một tiếng, nói: “Ngươi đến bây giờ vẫn không rõ? Ngươi đã bị đùa bỡn!”

Nàng quay đầu, nhìn về phía phương hướng của Vân Tiên Tử, đáy mắt xẹt qua từng đạo tinh quang, cố ý cất giọng nói: “Vân Tiên Tử, đa tạ ngươi thành toàn, chẳng những thay ta tìm về phu quân của ta, còn để cho ta dễ dàng đem Tiêu Tương Các bỏ vào trong túi. Ân tình lớn như thế, ta thật không biết nên như thế nào báo đáp ngươi.....”

“Cái gì? Là ngươi thiết kế ta?” Mục Tương Tương nhất thời tức giận trừng hướng Vân Tiên Tử, trăm triệu không nghĩ tới bán đứng nàng,

người đem nàng dẫn vào bẫy, lại là nàng ấy!

“Khó trách người ta nói ngươi Vân Tiên Tử trong ngoài không đồng nhất, bề ngoài thoạt nhìn cao quý giống nữ thần, nhưng trong lòng so với ai khác càng ác độc hơn! Uổng công ta cho tới nay bảo vệ ngươi, tín nhiệm ngươi như vậy, ngươi lại đi lừa gat ta? Nữ nhân dối trá, ác độc, ta với ngươi không xong!” Nàng lại thay đổi mũi nhọn, bắt đầu thống mạ Vân Tiên Tử.

Vân Tiên Tử khóe miệng, khóe mắt, cánh mũi đều lay động, ánh mắt nàng như điện thẳng tắp đe dọa nhìn Vân Khê, lửa giận không ngừng mà từ trong đó ra bên ngoài tỏa ra. Duy trì nhiều năm hình tượng tiên tử, rốt cục xuất hiện dấu hiệu nứt nẻ.

Phu quân? Làm sao sẽ?

Nàng lại đích thân đem phu quân của đối phương đẩy lên Hiên Viên Đài, để cho hắn đi đối phó thê tử của mình? Đâychẳng phải là chuyện ngu xuẩn nhất trong thiên hạ sao?

Nàng Vân Tiên Tử thông minh cả đời, nhưng làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy, đây tuyệt đối là điểm nhơ mà cuộc đời này nàng khó có thể xóa bỏ, là đối với nàng vũ nhục thật lớn!

Chết tiệt Vân Khê, ngươi chẳng những khích bác ly gián, còn là..... Còn là thê tử hắn?

Tại sao có thể như vậy? Nam nhân nàng thật vất vả nhìn trúng, đã có thê tử, hơn nữa thê tử của hắn, lại là một nữ nhân mà nàng cực kỳ xem không thuận mắt, điều này làm cho lòng nàng làm sao chịu nổi?

Còn có Mục Tương Tương ngu ngốc này, bị coi là cây giáo dùng để sai khiến, cũng không tự biết, lại còn dám trước mặt của mọi người,

nhục mạ tới nàng, thật là đáng chết!

Vốn còn muốn cứu nàng một mạng, dù sao ba tỷ muội Mục thị còn có chút khả năng, có thể trở thành con cờ của nàng, đối với nàng hữu ích vô hại. Nhưng bây giờ tình huống lại bất đồng rồi, Mục Tương Tương đã chọc giận nàng, trong nội tâm nàng phẫn uất, tức giận không chỗ phát tiết, cũng chỉ có thể lấy nàng khai đao.

“Các ngươi thật là vợ chồng?” Nàng chưa từ bỏ ý định lần nữa xác nhận.

“Cái nay còn có thể giả bộ sao?” Long Thiên Tuyệt đứng bên người Vân Khê, đưa tay nắm eo nhỏ nhắn của nàng, rốt cục có thể danh chánh ngôn thuận ôm lấy nàng.

“Vô cùng..... Rất tốt! Ta không còn lời nào để nói.” Vân Tiên Tử hờ hững thu hồi tầm mắt, hai tay của nàng đang run động, môi của nàng cũng đang run động, lòng của nàng còn run động hơn nữa.

Dưới đài Mục Tiêu Tiêu, Mục Tương Tương tỷ muội gặp tình hình này, không khỏi nóng nảy: “Cái này không công bằng! Cuộc tỷ thí này không công bằng!”

Chê cười, tỷ muội của các nàng một người, như thế nào địch nổi đối phương năm người? Hiện tại ngay cả Vân Tiên Tử cũng bày ra thái độ một lòng không muốn phản ứng, các nàng nếu không lên tiếng, như vậy tỷ muội của các nàng sẽ thật chết chắc.

“Không công bằng? Như thế nào không công bằng? Mới vừa rồi các ngươi tại sao không nói không công bằng? Hiện tại tình thế có điều biến chuyển, thì các ngươi nhảy ra nói tỷ thí không công bằng, thế gian này còn có đạo lý như vậy sao?” Chiến Thiên Dực sau khi kinh ngạc, cất giọng nói.

“Chiến sư huynh, Nhị muội ta chính là học viên cao quý, an nguy của nàng, quan hệ đến hưng suy tồn vong của học viện. Ngươi từ trước đến giờ không phải cũng là lấy đại cục làm trọng sao? Hiện tại làm sao có thể trơ mắt nhìn bọn họ sát hại Nhị muội ta như thế?” Mục Tiêu Tiêu ánh mắt sáng lên, lại nói ra một lý do hết sức chính nghĩa vào lúc này, cố gắng thuyết phục Chiến Thiên Dực lấy đại cục suy nghĩ, vì học viện bảo tồn Huyền tôn thực lực.

Đáng tiếc, nàng sai lầm rồi.

Hắn Chiến Thiên Dực xác thực là lấy đại cục học viện làm trọng, nhưng mà tình thế trước mắt, nếu hắn lựa chọn đứng ở các nàng bên này, như vậy sẽ khiến cho năm người bên Vân Khê thất vọng, hắn sẽ mất đi cũng không chỉ có một Huyền tôn cao thủ đơn giản như vậy, hắn có thể có mất đi chính là năm Huyền tôn cao thủ.

Một cùng năm, kẻ ngu cũng sẽ chọn năm!

Song, đây không phải là nguyên nhân chân chính, nguyên nhân chân chính là, muội muội của Chiến Thiên Dực hắn, nếu hắn muốn cưng chìu, thì cưng chìu đến cùng đi, bất luận kẻ nào đều không thể ngăn trở!

“Ta chính là vì đại cục của học viện suy nghĩ, cho nên mới phải đem năm vị Huyền tôn cao thủ cho lưu lại. Các ngươi cho là ta làm như vậy, có sai hay không?”

Lời nói của Chiến Thiên Dực…, thoáng cái đã đánh tỷ muội ba người vào đáy cốc.

“Vân Tiên Tử, ngươi cần phải đứng ra vì chúng ta tỷ muội nói chuyện a!” Mục Tiêu Tiêu không thể làm gì khác hơn là đem hy vọng cuối

cùng chuyển hướng Vân Tiên Tử.

Vân Tiên Tử hờ hững lắc đầu, thần sắc lãnh khốc nói: “Ta đồng ý quan điểm của Chiến sư huynh, phải làm lấy đại cục của học viện làm trọng, hơn nữa là dựa theo quy tắc tỷ thí Hiên Viên Đài, nếu không nghe lời, Hiên Viên Đài thần thánh cùng trang nghiêm liền không còn sót lại chút gì.....”

“Ngươi.....” Mục Tiêu Tiêu sắc mặt đại biến, chỉ vào Vân Tiên Tử lớn tiếng mắng chửi nói, “Vân Tiên Tử, ngươi thật nham hiểm! Ban đầu chính là ngươi dụ dỗ khiến cho Nhị muội ta tiếp nhận đề nghị của ngươi, hướng Thanh Chữ đường gây khó dễ, ở Hiên Viên Đài khiêu chiến các nàng, đưa các nàng vào chỗ chết. Hiện tại chuyện tình xấu đi, ngươi đã buông tay không kể đến, ngươi đây là muốn mượn tay của chúng ta diệt đi Thanh Chữ đường, hay là mượn tay Thanh Chữ đường diệt đi Tiêu Tương các chúng ta? Lòng dạ của ngươi thật ác độc! Ngươi không xứng với cái tên Vân Tiên Tử!”

Xôn xao ——

Hiện trường một mảnh xôn xao, Mục Tiêu Tiêu một phen mắng này, thật làm cho mọi người ngoài ý muốn.

“Đây là thật đấy sao? Vân Tiên Tử lại âm hiểm như vậy?”

“Mục gia tỷ muội cùng Vân Tiên Tử cũng không có mối thù truyền kiếp, không có lý do gì chửi bới nàng như thế, có thể thật có chuyện để nói cũng không chừng đấy chứ.”

“Đúng vậy a, nghe nói lần trước đường muội của Vân Tiên Tử khảo hạch tấn chức, người của Thanh Chữ đường cũng đến hiện trường tiến hành khảo hạch, kết quả chuyện tan rã trong không khí không vui, đường muội Vân Tiên Tử còn ngất đi. Vân Tiên Tử trong lòng

nhớ thù, muốn mượn tay người Tiêu Tương các đối phó Thanh Chữ đường, suy nghĩ như thế, thật đúng là vô cùng có khả năng đây.”

“Không nghĩ tới a! Đường đường Vân Tiên Tử lại hèn hạ vô sỉ như vậy! Chúng ta lúc trước mắt bị mù, cư nhiên bị bề ngoài của nàng làm cho mê hoặc.....”

Nhiều tiếng nghị luận giống như ôn dịch ở trong đám người tản đi ra ngoài.

“Các vị không nên lại bị Vân Tiên Tử làm cho mê hoặc! Vân tỷ tỷ ta từng cứu tánh mạng Chiến sư huynh, mà nàng nhưng lại muốn nhận chiến công như là chuyện đương nhiên, muốn dùng cái này để chiếm rất nhiều chỗ tốt, quả thực vô sỉ cực kỳ! Nếu mọi người không tin lới ta nói, có thể hỏi các sư huynh trong Chiến Minh, chuyện này ai trong Chiến Minh cũng biết!” Mạc Tử Hành đúng lúc ở trong đám người hô to lên, đem chung quanh những thanh âm khác toàn bộ che dấu đi xuống.

Các loại tiếng nghị luận càng thêm điên cuồng.

Vân Tiên Tử thân hình đột nhiên lắc lư, khuôn mặt tinh sảo cũng không giữ được nữa đã vặn vẹo thành một mảnh..... Hiện tại nàng rốt cuộc biết nơi này rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Nguyên lai là nàng! Thì ra là lại là nàng?

Nhìn xung quanh các loại ánh mắt khác thường vây quanh mình, có khinh bỉ, có nhỏ nhen, có căm hận, có chán ghét..... Bọn họ giống như là tất cả ma quỷ lượn vòng ở chung quanh thân thể của nàng, làm cho tầm mắt nàng từ từ mơ hồ, từ từ lâm vào biên giới chuẩn bị sụp đổ.

“Ừ!”

Vết máu tươi từ khóe miệng nàng chảy ra, bộ ngực của nàng cao thấp phập phồng, không cách nào bình tĩnh.

Hình tượng tiên tử của nàng ở Vạn Hoàng học viện nhiều năm xây dựng, lại cứ như vậy hủy hoại chỉ trong chốc lát, nàng không cam lòng!

Đây hết thảy ngọn nguồn toàn bộ đến từ Vân Khê!

“Vân Khê, ngươi chờ đó cho ta!” Nàng ngẩng đầu, hướng Vân Khê ở trên đài hung hăng quăng đi một cái ánh mắt, hôm nay tất cả sỉ nhục nàng gánh ở trên người, nàng muốn nhất nhất đòi lại!

Sớm muộn gì cũng sẽ đòi lại!

Thân ảnh của nàng chợt lóe, nhanh chóng biến mất ngay tại chỗ.

Mọi người thấy đến nàng không đất dung thân, lựa chọn thoát đi hiện trường, không khỏi ồn ào ồn ào. Xem ra ở phần lớn trong suy nghĩ của các học viên, bọn họ vẫn tương đối vui lòng đứng ở phía chính nghĩa, chân chính bị sắc đẹp mê hoặc, chỉ có chẳng qua là số ít mà thôi.

Vân Khê ở trên đài híp lại mắt, người này nếu không trừ, ngày sau nàng sợ rằng không được an bình. Bất quá trước mắt, vẫn là giải quyết chuyện của Tiêu Tương các quan trọng hơn.

Hàn Thiên Phong loan khóe môi, cười đến thâm trầm, quả nhiên, chuyện phát triển càng ngày càng thú vị.

Mục Tương Tương thấy mình đang ở kiếp nạn, cho nên cắn răng,

thần sắc hung ác, nói: “Lấy một địch năm, thì lấy một kẻ địch năm! Chẳng lẽ ta Mục Tương Tương còn sợ là các ngươi? Ta nói cho các ngươi biết, ta Mục Tương Tương cho dù chết, cũng sẽ không hướng các ngươi cầu xin tha thứ!”

Đây là Vân Khê lần đầu tiên thấy Mục Tương Tương đáng phục, chỉ tiếc, cho dù nàng ta cầu xin tha thứ, nàng cũng chưa chắc sẽ bỏ qua! Bởi vì nàng ta thật sự là làm quá mức rồi, đem Tần Lam hành hạ thành bộ dáng như vậy, nếu không thể vì Tần Lam báo thù, thì khó làm tiêu tan tất cả mối hận trong lòng của tất cả tỷ muội Thanh Chữ đường.

“Hừ, Vân Khê ta không có ngươi vô sỉ như vậy! Ta hiện tại cho ngươi cơ hội công chính tỷ thí, một chọi một, ta muốn cho ngươi thua tâm phục khẩu phục!”

“Thật?” Mục Tương Tương lộ ra thần sắc bất khả tư nghị, đối phương rõ ràng đã nắm chắc phần thắng, nhưng ngược lại muốn một chọi một, nàng rốt cuộc đánh cái ý niệm gì trong đầu?

“Khê Nhi.....” Long Thiên Tuyệt lo lắng nhìn Vân Khê, rất là không yên lòng.

Vân Khê cho hắn một ánh mắt an tâm, ánh mắt sáng ngời, nói: “Yên tâm, ta có thể chiến thắng nàng! Dù sao trên đài còn các ngươi nữa, nếu thật không được, các ngươi có thể thay thế bổ sung, cũng giống như vậy.”

Thật ra thì mục đích thực sự của nàng, là muốn thông qua Mục Tương Tương tới nghiệm chứng một chút thực lực chân chính của mình bây giờ, đồng thời muốn đem nàng làm đá kê chân để tấn thức Huyền tôn nhị phẩm, khiến cho nàng có thể ở trong chiến đấu chính thức tấn chức!

“Được rồi, vậy nàng cẩn thận chút.” Long Thiên Tuyệt ôn nhu nói.

Mục Tương Tương đã gặp nàng thật muốn lấy một chọi một, cùng mình đối chiến, chỉ một thoáng tất cả lòng tự tin toàn bộ tìm trở lại. Lấy một đối năm, nàng hoàn toàn không có nắm chắc, nhưng là phải đối phó người cũng là Huyền tôn nhất phẩm cao thủ, nàng chưa hẳn không có nắm chắc. Phải biết rằng nàng thì đã tấn chức trở thành Huyền tôn cao thủ hai ba năm rồi, trong hai ba năm này, không biết đã thu nạp bao nhiêu linh khí, để dự bị, thì một cao thủ vừa tấn chức trở thành Huyền tôn chi cảnh có thể sánh bằng sao?

“Đến đây đi! Ta sẽ làm cho ngươi hoàn toàn hối hận với quyết định lớn của bản thân!”

Mục Tương Tương ánh mắt dữ tợn, trường kiếm vừa xông đi ra ngoài, trong một kiếm, không khí vặn vẹo, kiếm khí bức người.

Một kiếm này, nàng xuất đánh ra toàn bộ tuyệt học, muốn tốc chiến tốc thắng, cho đối phương bị hung hăng chèn ép.

Vân Khê con ngươi phút chốc nheo lại, cũng không vội đỡ chiêu, nàng ngạo nghễ mà đứng, kiếm quang chợt lóe, rồi rơi xuống, ngăn cản được thế công mãnh liệt của đối phương.

“Làm sao có thể?” lực cản này, Mục Tương Tương rất nhanh phát giác nàng Huyền giai tinh tiến, hiện tại Vân Khê, thực lực đã sớm cùng mấy ngày trước ở khảo hạch nhìn thấy tăng lên mấy lần

Cảm giác nguy cơ xung lên trong lòng, Mục Tương Tương lúc này mới biết đối phương cũng không phải là tự đại, cũng không phải là vọng động, nàng ta thật có thực lực chiến thắng đối thủ. Bất quá, nàng cũng sẽ không bởi vì … dạng này của đối phương làm cho sợ

hãi, nàng còn có tuyệt chiêu cuối cùng không có xuất đi ra.

Nếu không thể thắng, vậy thì ngọc đá cùng vỡ!

Vì đại tỷ của nàng, vì Tam muội của nàng, cho dù là trả giá cả tánh mạng của mình, nàng cũng cảm thấy đáng giá! Các nàng ba tỷ muội thuở nhỏ liền sống nương tựa lẫn nhau, tình cảm thâm hậu, có thể vì hạnh phúc của các nàng, cho dù chết, nàng cũng không hối hận, đời này không uổng công làm người một lần!

Mục Tương Tương đáy mắt không ngừng mà bắn ra ánh sáng điên cuồng, kiếm pháp của nàng đột nhiên biến đổi, cả lưỡi kiếm ở giữa không trung đột nhiên dừng lại, chân khí như lốc xoáy, liên tục biến hóa, dẫn động khí lưu, bóp méo ánh sáng, kiếm khí ùn ùn kéo đến.

“Vân Khê, ngươi đi chết đi! Ta muốn cùng đồng quy vu tận!” thanh âm nàng lạnh lẻo sâu kín phun ra, phảng phất tới từ địa ngục.

“Không tốt! Tương Tương đây là muốn đi tuyệt lộ a!” Mục Tiêu Tiêu kích động chạy về phía trên đài, lại bị một cổ cường đại Huyền lực làm cho bắn ngược trở lại, ngăn trở nàng đi về phía trước bước.

“Nhị muội, ngươi ngàn vạn không nên xúc động a! Cùng lắm thì chúng ta vứt bỏ vũ khí đầu hàng, hướng bọn họ cầu xin tha thứ, tôn nghiêm gì đó căn bản không trọng yếu, không có gì không thể vứt? Còn có cái gì so với ba tỷ muội chúng ta vĩnh viễn sống chung một chỗ trọng yếu hơn?”

Mục Tương Tương nghe được lời của nàng, đáy mắt lệ quang chớp động, đáng tiếc, nàng đã không cách nào thu tay lại rồi, nàng chết cũng không tin đối phương có thể dễ dàng bỏ qua cho tỷ muội ba người các nàng. Chỉ có giết chết đối phương, cùng đối phương đồng quy vu tận, tỷ muội của nàng mới có thể có đường sống!

Quyển 4 - Chương 64: Tấn Chức, Tấn Chức!

Bốn phía Hiên Viên Đài, chỉ một thoáng đã đen nhánh một mảnh, bị từng đợt âm khí bao quanh, thân ảnh Mục Tương Tương cũng ở trong bóng tối biến mất.

Một chiêu kiếm pháp tinh túy này của Mục Tương Tương, ngay lập tức làm cho thiên địa biến hóa, ánh sáng vặn vẹo, nàng muốn thừa dịp thiên địa biến hóa trong thời khắc này, dùng hết sức lực từ lúc sinh ra, để hoàn thành một kích ám sát trí mạng!

Đây là tuyệt học của Mục gia các nàng, độc nhất vô nhị, song làm như thế, đối với thương tổn của bản thân nàng cũng là lớn vô cùng, bất kể một chiêu kia có ám sát thành công hay không, đều cắt đứt đường sống của bọn họ.

Người ở trên đài cùng dưới đài bắt đầu sôi nổi lên, kiếm pháp kinh thiên động địa như thế, chưa từng nghe thấy hoặc chứng kiến qua rồi.

Giờ phút này Long Thiên Tuyệt đang ở trên đài, thấy một màn như vậy, tim của hắn nhất thời buộc chặt, nhưng trong lòng lại có một cổ tín niệm ngăn trở hắn xuất thủ. Hắn nguyện ý tin tưởng Khê Nhi, nàng nhất định có thể đột phá cửa ải khó, tấn chức thẳng tiến đến một cảnh giới mới!

Trên đài tỷ thí hỗn độn, một mảnh đen nhánh, người bên ngoài căn bản không rõ thấy rốt cuộc chuyện gì xảy ra trên đài. Chỉ có người ở trong đó như Vân Khê, mới có thể thực sự cảm nhận được áp lực do

kiếm pháp này tạo ra đến tột cùng mạnh cỡ nào và rung động ra sao.

Nàng cảm giác được chung quanh thân thể bị một vòng khí tràng thật dày bao vây, nàng giống như là bị trói ở trong kén tằm, chịu đựng áp lực khổng lồ. Mỗi một chỗ da thịt trên người, mỗi một chỗ mạch máu, đều bị từ từ đè ép, vặn vẹo.....

Con người chỉ ở tại thời điểm thừa nhận áp lực lớn nhất từ bên ngoài, mới có thể tập trung tinh thần đem sức lực lớn nhất đẩy ra, sâu trong linh hồn, một chút ánh sáng từ từ lớn hơn, trong phút chốc Vân Khê mở to mắt, chỗ mi tâm bỗng dưng sáng rực.

Không sai, đây chính là điểm đột phá mà nàng phải đạt đến!

Nàng sở dĩ chậm chạp không có cách nào tấn chức, chính là không có giác ngộ việc này.

Không sai! Đây chính là nàng muốn!

Nhiệt huyết toàn thân bắt đầu sôi trào kịch liệt, Vân Khê đem tất cả hơi thở cùng tinh lực của mình từ từ thu nạp trở lại, dung hợp một ít, đối mặt với một kiếm sắc bén mang ý nghĩ đồng quy vu tận của Mục Tương Tương trong tấm màn đen, nàng tạm thời bỏ qua xem như không thấy.

“Ừ?” Kiếm của Mục Tương Tương tại khoảng cách không tới một quyền bị chắn lại, cũng không cách nào tiến thêm một bước nửa để chạm tới Vân Khê.

Đây là.....

Sắc mặt Mục Tương Tương thay đổi, nàng bỗng nhiên hiểu được, đây là tầng khí bảo hộ mà chỉ Huyền tôn nhị phẩm mới có, nhưng

phàm là thực lực Huyền giai ở Huyền tôn nhị phẩm trở xuống, cũng không thể xông phá tầng khí bảo hộ này.

Chẳng lẽ, vào lúc này nàng tấn chức?

Mục Tương Tương không cách nào hình dung tâm tình của mình vào giờ phút này, nàng đem hết toàn lực, thi triển ra tuyệt chiêu của gia tộc, muốn cùng đối phương đồng quy vu tận, ai ngờ đối phương tại thời điểm mấu chốt này tấn chức. Làm cho tất cả cố gắng cùng tính toán của nàng trôi theo dòng nước.

Một kích chưa thành, huyền khí bắt đầu từ từ cắn trả lại xâm nhập vào thân thể của nàng, da thịt toàn thân Mục Tương Tương đều kịch liệt vặn vẹo. Mặc dù da thịt Vân Khê đã bị vặn vẹo, lay động, nhưng tính chất ở giữa hai người cũng khác biệt thật lớn, một người là bởi vì bị vây ở trong trạng thái đột phá tấn chức, mà đổi thành một sinh mạng đang từ từ từng bước bị biến mất.

“Thiên thượng vân ngoại, nhất kiếm kinh hồng!”

Tám chữ như thần được nói ra ở trên bầu trời Hiên Viên Đài giống như hù dọa, quanh quẩn, đám người xung quanh Hiên Viên Đài nhao nhao ngẩng đầu lên, trong sương mù đen kịt, một thân ảnh màu trắng phóng lên cao, như đụng vào trời xanh.

Trong hoảng hốt, mọi người phảng phất thấy được tiên nữ bay lên trời, vọt thẳng lên trời cao, Thánh Quang vờn quanh. Trường kiếm trong tay nàng vù vù, một kiếm kinh hãi kia, thật giống như đem biển mây chém phá, mang sóng to gió lớn tới. Nàng tựa hồ đặt mình ở trong mây, tầng mây trùng trùng điệp điệp kia cứ như vậy nhẹ nhàng bao vây quanh người nàng, kéo dài không dứt.

Tất cả mọi người nhìn ngây người, đây mới thực sự là tiên tử, tiên tử

ở trên trời cao!

Trong lòng của mỗi người sinh ra một cái ý niệm như vậy, lúc trước mọi người đều gọi Vân Tiên Tử là tiên tử, thậm chí đã sớm quên mất đó vốn là tên của nàng, bây giờ xem ra có bao nhiêu buồn cười.

Như thế nào là tiên tử?

Đây mới thực sự là tiên tử!

Khí chất của nàng tựa thiên tiên, tướng mạo đẹp như tiên, kiếm pháp của Tiên, thực lực nghiêng Tiên!

Hay cho một cái thiên thượng vân ngoại, nhất kiếm Kinh Hồng!

Thế gian này, sợ rằng không thể kiếm được một loại kiếm pháp tuyệt diệu như thế, càng không có một người, có thể đem kiếm pháp này, phát huy được kinh hãi làm dao động lòng người như thế!

“Huyền tôn nhị phẩm! Lại vào lúc này tấn chức!”

“Bây giờ là Huyền tôn nhị phẩm, ta xem cùng Huyền tôn tam phẩm cách nhau cũng không xa!”

“.....”

Mọi người nghị luận rối rít, không khí càng ngày càng kịch liệt.

“Thật là một kiếm pháp lợi hại! Chẳng lẽ đây chính là Kinh Hồng kiếm pháp bị thất truyền trong truyền thuyết của Vân tộc sao?” Hàn Thiên Phong cũng bị kiếm pháp này làm cho dao động, thất thần thực lâu.

“Muội muội quả nhiên có thiên phú kinh người, thực lực hùng hậu!

Khó trách ngày đó có thể giúp ta vượt qua cửa ải khó khăn..... Ta thật là ngu, lại có thể cho là Vân Tiên Tử đã cứu ta, một nữ nhân dối trá giống nàng như vậy, làm sao có thể sẽ xuất thủ cứu ta? Giết ta còn ngại không kịp nữa là?”

Ở dưới đài Chiến Thiên Dực ôm ngực mà đứng, lắc đầu tự giễu, cười khẽ, đồng thời cho Vân Khê một ánh mắt vui sướng. Hắn một chút cũng không để ý thực lực của nàng tiến triển nhanh như vậy, chỉ sợ có một ngày thực lực của nàng vượt qua hắn, đến lúc đó hắn cũng sẽ vì nàng cao hứng. Bởi vì ở trong lòng hắn, hắn thi hành một câu nói, muội muội Chiến Thiên Dực hắn, muốn cưng chìu thì cưng chìu đến cùng, thần Phật đều không thể ngăn trở hắn!

Hắn chính là một kẻ cưng chìu muội như mạng, hắn từng mất đi cơ hội sủng ái muội muội, lần này, hắn chỉ biết thực hiện nguyện vọng này gấp bội, chỉ sợ cho nhiều hơn nữa, hắn cũng không ngại nhiều.

Trái tim Long Thiên Tuyệt treo cao, cũng rốt cục buông xuống. Ngẩng đầu nhìn nữ nhân chói mắt vô cùng trên bầu trời kia, trong lòng, trong mắt hắn đều là tràn đầy ý nghĩ – yêu thương, đây là Khê Nhi của hắn, là nữ nhân hắn yêu tha thiết, cũng là niềm kiêu ngạo của hắn.

Môi của hắn bất giác cong lên, nụ cười sáng lạng cứ như vậy tự nhiên mở rộng, hào hoa phong nhã.

Hách Liên Tử Phong đang ngắm nhìn thân ảnh kia, con ngươi băng lãnh từ trước đến giờ đã từ từ hòa tan, từ kiên cố đến nhu hòa như nước, cũng chỉ trong ánh nhìn này.

Hắn cơ hồ là một đường nhìn nàng tiến bộ, từ lúc ban đầu hấp hối, đến nàng từ từ lột xác, rồi đến hôm nay đầy ánh sáng chói mắt, nàng như vậy, không cách nào không làm cho người khác động tâm. Lãnh mạc như hắn, vô tình như hắn, cũng không tránh khỏi không bị thân

ảnh của nàng hấp dẫn, ánh mắt luôn không tự chủ di chuyển đuổi theo thân ảnh của nàng.

Rốt cuộc làm thế nào, mới có thể làm cho hắn đem nàng hoàn toàn quên mất? Có phải chỉ cần rời xa nàng, vấn đề sẽ được giải quyết dễ dàng hay không?

Mâu quang hắn từ từ thâm thúy, lâm vào trong suy nghĩ của mình.

Trên Hiên Viên đài tấm màn đen từ từ bị kiếm khí làm xua tan, hiện ra thân ảnh Mục Tương Tương cả người đang co quắp lay động, lảo đảo muốn ngã.

Một kiếm này của Vân Khê cũng không có trực tiếp chém vào trên người Mục Tương Tương, chẳng qua là phá giải tuyệt chiêu của nàng, không vì cái gì khác, chỉ vì một khắc mới vừa rồi nàng quên cả sống chết cũng muốn cứu tỷ muội của nàng, thật sâu đả động Vân Khê!

Một người coi trọng thân tình như thế, thậm chí có thể vì bảo vệ thân nhân của mình, không để ý sinh tử, tính tình của nàng ấy có xấu như thế nào, thì cũng không phải hết cách cứu chữa.

Mục gia ở Long Tường đại lục coi như là đại gia tộc, ba tỷ muội các nàng từ nhỏ tự cho mình hơn hẳn người khác, thiên phú dị bẩm, cho nên chịu không được khiêu khích cùng thương tổn một chút xíu nào. Tất cả phản ứng cùng hành động của các nàng, cũng là vì bảo vệ lợi ích của ba tỷ muội các nàng, vì bảo vệ các nàng, mà không phải là giống như Vân Tiên Tử, trăm phương ngàn kế, dã tâm bừng bừng, vì đạt tới mục đích của mình, mà xem người như là con cờ của nàng, cùng nàng ta so sánh, thì ba tỷ muội này khả ái không biết bao nhiêu.

Vân Khê trong lòng nghĩ, nếu như một ngày kia có người thương tổn

trượng phu cùng hài tử của nàng, nàng cũng giống vậy không chừa thủ đoạn nào trả thù đối phương. Suy bụng ta ra bụng người, tức giận trong nội tâm nàng liền cũng chầm chậm biến mất, nàng không có ra tay độc ác.

“Tương Tương!”

“Nhị tỷ!”

Mục Tiêu Tiêu cùng Mục Li Li hai người xông lên đài tỷ thí.

Vân Khê từ giữa không trung hạ xuống, ngưng mắt nhìn Mục Tương Tương giãy dụa trong thống khổ, ánh mắt của nàng híp lại, đi lên trước, lạnh lùng nói: “Các ngươi tránh ra!”

“Ngươi nghĩ làm gì? Nhị tỷ ta đã thua, ngươi còn muốn đem nàng như thế nào?”

Hai tỷ muội gắt gao che ở mặt Mục Tương Tương, trợn mắt căm thù nhìn nàng, đối với nàng tràn đầy hận ý.

“Ngươi muốn giết, hãy đem ba người tỷ muội chúng ta cùng giết! Chúng ta tuyệt đối sẽ không hướng ngươi khuất phục, sẽ không hướng ngươi xin đầu hàng xin khoan dung!”

“Ta nếu như thật sự muốn giết nàng, nàng mới vừa rồi đã sớm chết!” Lòng bàn tay Vân Khê động, đem hai người ném đi đến một bên, trực tiếp đi tới trước mặt Mục Tương Tương, dò xét mạch đập của nàng, chân mày nàng căng thẳng, lập tức từ trong lòng ngực móc ra một bộ ngân châm.

“Ngươi muốn làm gì? Ngươi dám đối Nhị tỷ ta động thủ, ta liền liều mạng với ngươi!”

“Tam muội, chờ một chút!”

Mục Tiêu Tiêu đem Mục li li đang bị vây trong sự kích động ngăn lại, ánh mắt không hề chớp ngó chừng Vân Khê cùng ngân châm nàng trong tay, tâm tình kích động từ từ tỉnh táo lại.

Vân Khê nói không sai, chỉ bằng một kiếm Kinh Hồng của nàng mới vừa rồi, đã sớm có thể đem Nhị muội nàng giết chết vài lần, mà giờ khắc này, Nhị muội nàng không có bất kỳ vết thương nào do kiếm gây ra, đều do huyền khí của bản thân cắn trả, đủ để chứng minh, đối phương xác thực là hạ thủ lưu tình.

Nàng ôm lấy muội muội của mình, nhìn Vân Khê động tác lưu loát đem ngân châm nhất nhất cắm vào yếu huyệt trên người Nhị muội, hô hấp nàng ngừng lại, hy vọng kỳ tích có thể phát sinh. Bởi vì phàm là cao thủ của gia tộc biết thi triển tuyệt chiêu này, đều không có một người sống sót, nàng thật rất hi vọng Vân Khê có thể sáng tạo kỳ tích, cứu sống muội muội của nàng. Chỉ cần kỳ tích có thể phát sinh, vô luận làm cho nàng giao ra cái gì, bọn họ đều nguyện ý.

Động tác của Vân Khê, rước lấy sự ngạc nhiên của mọi người vây xem, vốn nên là ở trên đài ngươi chết ta sống, nhưng bây giờ thành cục diện như thế, thật là vượt quá sự tưởng tượng của mọi người.

Nàng vươn ra hai ngón tay, điểm vào mi tâm của Mục Tương Tương, Huyền khí hùng hậu không ngừng liên tục đưa vào trong cơ thể đối phương.

Đang lúc mọi người lẳng lặng chờ đợi, Vân Khê đột nhiên mở miệng, lên tiếng gọi: “Thiên Tuyệt!”

Long Thiên Tuyệt cơ hồ là không có bất kỳ do dự nào, liền đi tới phía

sau của nàng, đem Huyền khí của mình truyền vào trong cơ thể của nàng. Giữa bọn họ đã không cần quá nhiều ngôn ngữ, một cái ánh mắt, sẽ hiểu tâm tư của đối phương.

“Muội muội, ta cũng tới giúp ngươi!” Chiến Thiên Dực thấy vậy, nhẹ nhàng nhảy lên, cũng tới phía sau Vân Khê, hướng vai trái của nàng đẩy một chưởng, đồng thời cũng đem Huyền khí của mình rót vào trong cơ thể của nàng.

Long Thiên Tuyệt quay đầu, nhìn thẳng hắn một cái, thấy đáy mắt thản nhiên cùng chân thành của đối phương, trong lòng hắn còn tồn tại vô số nghi ngờ, nhất thời toàn bộ biến mất.

Chiến Thiên Dực cũng nhìn lại, ánh mắt thưởng thức, không chút nào che dấu.

Cơ hồ là đồng thời, hai người bèn tâm đầu ý hợp nhìn nhau cười.

Hai người thật giống như bằng hữu đã quen biết hiểu nhau thật lâu, giống như không cần nói nhiều, một cái ánh mắt, một nụ cười, cũng đủ để kéo gần lại khoảng cách lẫn nhau.

Có Huyền khí hùng hậu của hai người bổ sung, Vân Khê hít một hơi thật sâu, đột phát mãnh mẽ, hướng mi tâm Mục Tương Tương truyền vào một cổ lực lượng cường thịnh hơn, giúp nàng xông phá chướng ngại, đem một ít huyền khí cắn trả tán loạn vững vàng đè ép đi xuống.

Mục Tương Tương điều chỉnh hô hấp, từ từ mở mắt ra, mở mắt trong nháy mắt, nàng cảm giác như được sống lại lần nữa, cả người lại có biến hóa nghiêng trời lệch đất, ngay cả ánh mắt của nàng chua ngoa sắc bén từ trước đến giờ cũng trở nên ôn hòa.

“Tại sao muốn cứu ta?” Nàng nhìn Vân Khê hỏi.

Vân Khê thu hơi thở, giọng nói vẫn là lãnh khốc như cũ: “Ngươi không cần suy nghĩ nhiều, ta cứu ngươi, chẳng qua là bị tình thân giữa tỷ muội các ngươi làm cho cảm động, nhưng cũng không đại biểu ta liền không ghét ngươi.”

“Các ngươi đi đi, chuyện hôm nay, cái gì cũng không có phát sinh. Trước khi ta còn không có thay đổi suy nghĩ, các ngươi tốt nhất nhanh chóng biến mất ngay tầm mắt của ta!”

Ba người tỷ muội Mục Tiêu Tiêu nhìn lẫn nhau, không nghĩ tới nàng có thể dễ dàng bỏ qua các nàng như vậy.

Mục Tiêu Tiêu lộ vẻ khó có thể tin: “Ngươi thật muốn thả chúng ta đi? Vậy Tiêu Tương các thi như thế nào?”

“Ta nói, chuyện hôm nay, cái gì cũng không có phát sinh. Nhưng các ngươi nhớ kỹ, nếu như ngày sau các ngươi còn dám thương tổn bất kỳ một cái tỷ muội nào của Thanh chữ đường, vậy thì đừng trách ta hạ thủ không lưu tình!”

Chỉ cần vừa nghĩ tới các nàng củng đối đãi với Tần Lam, đáy lòng nàng lập tức phát ra hận ý, nhưng khi nhìn tình cảm thâm hậu như thế giữa tỷ muội ba người các nàng, thì nàng lại không đành lòng. Nói cho cùng, nàng vẫn còn quá thiện lương, xem không được hình ảnh thân tình chia lìa.

Tỷ muội ba người không có lập tức rời đi, nhìn lẫn nhau, thật giống như đang quyết định một chuyện trọng đại. Rốt cục, Mục Tiêu Tiêu đứng lên, hướng Vân Khê ôm quyền, mở miệng nói: “Tỷ muội ta ba người chúng ta mặc dù ngày thường ngang ngược càn rỡ, đắc tội không ít người, nhưng chúng ta cũng là người có ân tất báo, hôm

nay Vân cô nương không kể hiềm khích lúc trước, đã cứu tánh mạng Nhị muội ta, thì chính là ân nhân của tỷ muội ta ba người. Ta Mục Tiêu Tiêu cho tới bây giờ cũng là người nguyện đánh cuộc chịu thua, nếu hôm nay tỷ thí thua, như vậy ta nhận. Tiêu Tương Các Ta không được xem là đảng phải hùng mạnh, nhưng cũng là ta cực khổ tạo dựng lên, là tâm huyết của ta. Nhưng nếu Vân cô nương không chê…, từ nay về sau bọn tỷ muội Tiêu Tương các liền nghe theo hiệu lệnh của Vân cô nương, bao gồm tỷ muội ba người chúng ta."

Mục Tương Tương cùng Mục Li Li hai tỷ muội cũng đi theo đứng ở phía sau Mục Tiêu Tiêu, hai người không có bất kỳ dị nghị nào, chẳng qua là lặng yên đứng ở phía sau đại tỷ.

Vân Khê cũng có chút ngoài ý muốn, các nàng mặc dù đối với Thanh chữ đường đã làm nhiều chuyện quá đáng, nhưng nàng đối với các nàng cũng không phải là không thương tổn, lẽ ra giữa các nàng hẳn là thủy hỏa bất dung, bây giờ đối phương lại nguyện ý hướng nàng cúi đầu xưng thần, xác thực làm cho nàng ngoài ý muốn.

"Muội Muội, nếu các nàng đã có lòng sửa đổi, hướng ngươi nhận sai, ngươi không bằng đón nhận các nàng đi. Mọi người dù sao cũng là học trò của Vạn hoàng học viện, đồng môn tỷ muội, mối thù truyền kiếp lớn hơn nữa, cũng phải có thời điểm hóa giải. Cục diện như thế, là kết cục tốt nhất, mọi người vứt bỏ hiềm khích lúc trước, cùng nhau nắm tay, như vậy Vạn hoàng học viện mới có thể có tương lai cùng tiền đồ càng thêm tốt đẹp." Chiến Thiên Dực cho là Vân Khê do dự, liền khuyên bảo.

"Đại ca, ngươi nói không sai! Cũng cùng là một học trò của học viện, nên cùng chung mối thù, cùng nhau cùng tiến. Ngày sau các ngươi nên thu liễm tính tình của các ngươi, cùng chung sống hòa bình với bọn tỷ muội Thanh Chữ đường, trong lúc tỷ thí võ nghệ lẫn nhau, sau này mọi người chính là người một nhà, tuy hai mà một."

“Đa tạ Vân sư tỷ khoan hồng độ lượng! Tỷ muội chúng ta ba người, ngày sau nhất định thu liễm tính tình của mình, cùng bọn tỷ muội Thanh chữ đường chung sống hòa bình.” Mục Tiêu Tiêu vui vẻ nói.

Vân Khê xoay chuyển ánh mắt, rơi vào trên người Mục Li Li, nhớ tới lần trước ở trên Hiên Viên đài nhục nhã nàng như vậy, trong nội tâm nàng hơi có chút xin lỗi.

“Về Cố Mạc thành kia.....”

Còn không đợi nàng nói xong, Mục Li Li liền cắt đứt lời nói của nàng, vành mắt ửng đỏ: “Ta biết! Việc này không liên quan ngươi! Là Cố sư huynh một bên tình nguyện, chung tình với ngươi, mà ngươi cho tới bây giờ cũng không có tiếp nhận hắn, ta chỉ là ghen tỵ với ngươi, cho nên mới nhiều lần tìm ngươi phiền toái. Cố sư huynh cho tới bây giờ cũng là một nam nhân hoa tâm, ta cho là ta có thể thay đổi hắn, ai ngờ..... Hiện tại ta đã nghĩ thông rồi, hắn chết cũng không nguyện ý cưới ta, ta cưỡng cầu thêm nữa cũng không còn có ý nghĩa gì.”

“Nam nhân này a, chính là không thể dễ dãi! Ngươi càng đối với hắn tốt, hắn lại càng là khinh thị ngươi, ta xem a, ngươi trước gạt hắn một chút, chờ hắn phát hiện khi bên người hắn, chỉ có ngươi đối với hắn là thật tâm, một ngày nào đó có lẽ hắn sẽ hồi tâm chuyển ý.” Vân Khê nói, cảm giác mình đột nhiên có điểm giống chuyên gia tình yêu.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Long Thiên Tuyệt ở một bên nghe, không nhịn được ho nhẹ mấy tiếng, cố gắng gây sự chú ý của nàng.

Vân Khê quay đầu, chống lại ánh mắt hơi ai oán của hắn, cười hắc hắc: “Chàng ngoại lệ! Chàng ngoại lệ!”

Mọi người nghe vậy, không khỏi hiểu ý mà cười.

Trên Hiên Viên Đài, không khí căng thẳng đã biến mất, thay vào đó là không khí ấm áp tốt lành.

Rồi hãy nói bên kia, Vân Tiên Tử từ Hiên Viên Đài hoảng hốt mà chạy sau, trở lại chỗ ở của mình, trong nội tâm nàng tức giận ngập trời. Từ nhỏ đến lớn, nàng còn chưa bao giờ bị nhục nhã vô cùng giống như hôm nay.

Loảng xoảng lang lang..... Loảng xoảng lang lang.....

Đồ sứ, gia cụ cả phòng bị nàng đập nát bấy, mặc dù như thế, vẫn là không cách nào phát tiết tức giận cùng hận ý trong nội tâm của nàng.

“Vân Khê, thù của ngày hôm nay, ta sẽ luôn ghi nhớ ở trong lòng. Có một ngày, ta trả lại cho ngươi gấp trăm lần!”

Nàng hung hăng cắn chặt hai hàm răng, chỉ kém một chút là sẽ đem nó cắn nát bấy, chỉ cần vừa nghĩ tới nam nhân nàng xem trúng, trong nháy mắt là trượng phu của nữ nhân khác, hận ý trong nội tâm nàng ngày càng dày đặc.

“Tại sao tất cả thứ tốt đều là của ngươi? Còn ta thì lại là hai bàn tay trắng! Hai bàn tay trắng!”

“Kinh Hồng kiếm pháp phải không? Hừ, ta nhất định sẽ tra rõ ràng bối cảnh thân thế của ngươi, tốt nhất đừng làm cho ta bắt được nhược điểm, nếu không ta sẽ làm cho ngươi vạn kiếp bất phục! Ha ha ha ha..... Vạn kiếp bất phục! Ngươi chờ đó cho ta, bất kể thân phận của ngươi đến tột cùng là gì, ta đều có biện pháp làm cho ngươi vạn kiếp bất phục! Ha ha ha ha.....”

Có nữ đệ tử từ ngoài cửa đi vào, nghe được tiếng cười to từ trong phòng, không khỏi sửng sốt, tiếp tục đi vào phòng nhìn, vụn gỗ cùng mảnh sứ vỡ rơi đầy trên đất, nàng hơi kinh hãi, lộ ra thần sắc sợ hãi.

Đi theo bên cạnh Vân Tiên Tử đã lâu, nàng đã sớm quen thuộc tính tình của nàng, ở trước mặt người ngoài, nàng vĩnh viễn là nữ thần vô cùng cao quý, vẫn duy trì hình tượng hoàn mỹ nhất của nàng, nhưng trở lại chỗ ở của mình, phàm là có chuyện gì làm cho nàng không hài lòng, nàng sẽ cầm đồ vật trong phòng đập phát tiết, thậm chí có lúc còn đánh nàng.

Bất quá cho dù biết rõ bản tính của nàng ta, nàng cũng chỉ có thể lặng yên thừa nhận, trung thành đi theo, ai bảo tộc nhân của nàng ở mọi thời đều là nô bộc của Vân tộc?

“Vân Tiên Tử, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc là người nào làm cho ngươi tức giận như vậy?” Nàng cẩn thận hỏi.

“Không có gì.” Lần này, Vân Tiên Tử khác thường rất mau bình tĩnh lại, đem tất cả tức giận cùng hận ý thu liễm ở trong nháy mắt, trầm tĩnh đến đáng sợ.

“Ngươi tìm đến ta có chuyện gì?”

Nữ đệ tử đánh giá nàng hồi lâu, lúc này mới cẩn thận trả lời: “Ta mới vừa nhận được tin tức, viện trưởng cùng trưởng lão bọn họ vẫn không có cách nào thu phục Vạn Hoàng Chi Hoàng, cho nên quyết định để cho đệ tử Chí Tôn điện đi trước thử nghiệm một chút. Nghe nói viện trường cùng các trưởng lão sẽ trọng thưởng, nếu người nào có thể thu phục Vạn Hoàng Chi Hoàng, viện trưởng sẽ thu hắn làm đệ tử, tự mình truyền thụ võ nghệ, những trưởng lão khác cũng sẽ có không ít khen thưởng.”

“Vân Tiên Tử, đây là một cơ hội tốt! Chỉ cần ngươi có thế để cho vạn hoàng Chi Hoàng nhận ngươi làm chủ nhân, ngươi chẳng những có thể trở thành đệ tử trân truyền của viện trưởng, nhận được các đồ vật quý, sau này trở lại Vân tộc, cũng sẽ được gia trưởng cùng các trưởng lão của gia tộc coi trọng, trở thành đối tượng trọng điểm cho bọn họ bồi dưỡng, nói không chừng sau này người kế tục của Vân tộc chính là Vân Tiên Tử ngươi.”

Trên dung nhan lạnh lẽo của Vân Tiên Tử rốt cục từ từ hòa tan, lộ ra nụ cười, nàng tự tin nhướng mày, nói: “Đây là dĩ nhiên! Nếu ta có thể thu phục Vạn Hoàng Chi Hoàng, người kế tục của Vân tộc, không phải ta thì còn là ai!”

“Hừ, truyền thuyết liên quan đến Vạn Hoàng Chi Hoàng, ta đã sớm nghe nhiều nên thuộc. Ban đầu ta lựa chọn tiến vào Vạn Hoàng học viện, cũng chính là vì truyền thuyết này, lấy thiên phú cùng thực lực của ta, muốn chiến thắng áp đảo những người thừa kế khác, biện pháp duy nhất, chính là đánh bất ngờ! Hiện tại Vạn Hoàng Chi Hoàng rốt cục xuất hiện, cơ hội của ta cũng đã tới.”

“Nghe nói vạn hoàng Chi Hoàng là Phượng Hoàng cao ngạo nhất trong tộc của chúng, nó chỉ nhận máu của người cao quý làm chủ, nhìn chung cả Long Tường đại lục, huyết thống của gia tộc nào có thể bì kịp được huyết thống của Vân tộc cao quý? Hừ, trên người của ta có một phần tám huyết thống của Vân tộc cổ xưa, Vạn Hoàng Chi Hoàng không thuần phục ta, thì còn có thể thần phục với người nào?”

Dã tâm ở nơi đáy mắt của nàng lần nữa thiêu đốt, nàng khôi phục tự tin một lần nữa, cho dù không có hào quang tiên tử thì như thế nào? Chỉ cần nàng có vạn hoàng Chi Hoàng, nàng liền có hết thảy!

“Vân Khê, ngươi chờ đó cho ta! Ta không chỉ muốn đoạt lại những gì ta mất đi, còn muốn đem nam nhân từ bên cạnh của ngươi đoạt lại! Ta mới thật sự là tiên tử, Ông Vua không ngai!”

Quyển 4 - Chương 65: Thư của Tiểu Mặc

Tại tiểu lâu của Chí Tôn điện, chỗ ở của Vân Khê, lúc này mọi người tụ tập ở một chỗ, ăn uống linh đình, sung sướng gặp nhau.

Mọi người vây quanh nhau mà ngồi, vừa uống rượu, vừa đàm đạo.

Dưới đáy bàn, tay Long Thiên Tuyệt vẫn vững vàng nắm tay Vân Khê, một khắc cũng không nỡ buông ra.

Tại đây có tổng cộng sáu người, ngoại trừ năm người Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt, cũng chỉ có nột mình Chiến Thiên Dực. Chiến Thiên Dực tâm tình không tệ, uống có chút nhiều, không lâu lắm, một vò rượu cũng đã vào bụng.

“Muội tử, muội phu, đại ca thật cao hứng thay các ngươi! Hôm nay vợ chồng các ngươi có thể đoàn tụ, thật đáng mừng.”

Vân Khê không hề giấu diếm hắn về việc bọn họ đến từ Ngạo Thiên đại lục.

“Ta còn muốn đa tạ Chiến đại ca đã đối tốt với Khê Nhi, nên xin dùng rượu để tỏ lòng biết ơn của ta.” Long Thiên Tuyệt tay trái bưng chén rượu lên, hướng Chiến Thiên Dực giơ lên, khí phách uống một hơi cạn sạch.

“Tửu lượng giỏi!” Chiến Thiên Dực hắng giọng cười một tiếng, ngửa đầu, cũng uống theo một chén lớn.

“Đối với ta, sau này đừng nhắc tới hai chữ tạ ơn, đếu là người một nhà, nói tạ ơn thì giống như người ngoài không phải sao?” Hắn nhìn Vân Khê một chút, ánh mắt khẽ biến hóa, hơi say nói, “Lần đầu tiên ta nhìn thấy muội tử, đã cảm thấy nàng thật giống với muội muội của ta. Muội muội của ta hết sức khả ái, lại là một người biết điều, nàng ghét kẻ ác, yêu ghét rõ ràng, cũng vì vậy luôn tìm đến một chút việc phiền toái cho ta. Mỗi lần nàng ở bên ngoài gây chuyện, nàng sẽ không nói cho ta biết, đều là ta ở bên ngoài lặng lẽ thay nàng giải quyết phiền toái. Nàng cũng không biết chuyện này, còn tưởng rằng mỗi lần nàng làm chuyện tốt, không ai dám trả thù nàng, cho nên sau này mỗi lần thấy chuyện bất bình, nàng là người đầu tiên đứng ra giải quyết..... Thật là một muội muội ngốc! Nàng còn thật cho là không có gì mà nàng không làm được, là một nữ hiệp, ha hả a.....”

Chiến Thiên Dực cười chảy lệ, nhớ lại chuyện cũ, tâm tư thoáng cái cuồn cuồn dâng lên.

“Đại ca.....” Vân Khê nhìn hắn như thế, không khỏi đau lòng.

Chiến Thiên Dực giơ tay lên, tùy ý lau nước mắt, khoát khoát tay: “Không nói, không nói! Hôm nay là ngày vui, chúng ta không nên nói những chuyện mất hứng. Muội tử, muội phu, các ngươi hiện tại đoàn tụ rồi, sau này có tính toán gì không?”

Dưới đáy bàn, nắm tay nhau thật chặt, mười ngón tay đan xen, Long Thiên Tuyệt ôn nhu mỉm cười, nhìn Vân Khê nói: “Ta sẽ dẫn Khê Nhi rời đi, đi tìm Tiểu Mặc trước, sau đó đi tìm một nơi an bình nhất, cả nhà lẳng lặng sống một cuộc sống bình yên, đợi hài tử mới trong bụng ra đời.”

Vân Khê mỉm cười nhìn lại hắn, trong lòng ngọt ngào.

“Vậy thật sự là đáng tiếc, nếu các ngươi có thể ở lại học viện…, như

vậy thực lực Vạn Hoàng học viện ta năm nay sẽ tăng thêm. Chẳng bao lâu nữa tại đại hội tỷ võ, thứ hạng của Vạn Hoàng học viện chúng ta, nhất định có thể đột nhiên tăng lên." Chiến Thiên Dực thở dài, vẫn duy trì nụ cười trong sáng, chính là nói, "Bất quá, như vậy cũng tốt! Muội tử đang có thai, nên tìm một chỗ hảo hảo tĩnh dưỡng, người một nhà các ngươi cũng có thể đoàn tụ, đây là một chuyện đáng mừng, đại ca chúc phúc các ngươi!"

" Vì sao đại ca lại coi trọng thứ hạng của Vạn Hoàng học viện như thế? Lẽ ra thực lực Chiến gia ở Long Tường đại lục không kém, đại ca lại là người thừa kế duy nhất của chiến gia, nên sớm trở lại chiến gia, lấy năng lực của đại ca, nhất định có thể làm cho thế lực chiến gia ở Long Tường đại lục vững chắc cùng cường đại hơn, tại sao phải lựa chọn ở lại Vạn Hoàng học viện, chậm chạp không chịu rời đi?"

Vân Khê tò mò, thực lực Chiến Thiên Dực có lớn mạnh hơn nữa, danh vọng cao tới đâu, ở trong học viện, nhiều lắm thì là cũng thân phận đại sư huynh, vẫn phải khom gối dưới người ta. Hắn nếu trở lại Chiến gia, làm người thừa kế duy nhất của Chiến gia, tiền đồ của hắn sẽ vô lượng, đây chính là việc nàng không cách nào hiểu rõ.

Chiến Thiên Dực ánh mắt ảm đạm, hơi có vẻ chần chờ, hắn cúi đầu trầm ngâm, nhàn nhạt cười nói: "Muội tử quan sát rất tỉ mỉ, ta sở dĩ ở lại học viện, đúng là có nguyên nhân."

Nụ cười của hắn, có chút đa sầu đa cảm.

Vân Khê giống như lĩnh ngộ được cái gì, bật thốt lên: "Chẳng lẻ việc này cùng cái chết của muội muội đại ca có liên quan?"

Chiến Thiên Dực nghe vậy, đột nhiên ngửng đầu lên, phản ứng có chút mãnh liệt.

“Chuyện này, muội tử không nên hỏi nhiều thì tốt hơn, ta sợ ngươi sẽ bị liên lụy. Hiện tại hai vợ chồng các ngươi chung một chỗ, cuộc sống gia đình của các ngươi tạm ổn là việc tốt, đại ca vĩnh viễn sẽ chúc phúc cho các ngươi. Thời gian cũng không còn sớm, hai vợ chồng các ngươi nhất định còn có rất nhiều lời muốn nói với nhau, đại ca sẽ không quấy rầy, ta xin cáo từ.

Chiến Thiên Dực vội vàng rời đi, thần sắc có chút khác thường, tựa hồ là cố ý ở tránh bọn họ.

Vân Khê cùng Long Thiên nhìn nhau, trong lòng có chút không yên: “Thiên Tuyệt, đại ca là người tính tình thẳng thắng, chưa bao giờ thất thố như thế. Trong lòng hắn nhất định có việc giấu diếm, không muốn dính líu tới chúng ta, dù sao thời điểm học viện tổ chức tỷ võ còn chưa đến, không bằng chúng ta đợi thêm mấy ngày, giúp đại ca thực hiện tâm nguyện của hắn, sau đó đi tìm Tiểu Mặc cùng Thiên Thần đoàn tụ, như thế nào?”

Long Thiên Tuyệt trầm ngâm chốc lát, gật đầu: “Được rồi! Hiện tại Tiểu Mặc đi theo Âu Li tiên sinh, còn có Đoan Mộc tiền bối bọn họ bảo vệ, sẽ không có chuyện gì. Ta sẽ kêu Vân hộ pháp thường xuyên truyền tin tức của Tiểu Mặc, bảo đảm Tiểu Mặc bình an vô sự, chúng ta liền ở lại vạn hoàng học viện, có lẽ nơi này cũng là một nơi không tệ để tĩnh dưỡng.”

“Như vậy thật là tốt! Sở dĩ võ công của ta có thể đột nhiên tăng mạnh, thì có thể chứng minh, nơi này xác thực là một vùng đất tốt.” Vân Khê đột nhiên nghĩ đến linh mạch, không biết có thể cùng đại ca thảo luận, để cho vợ chồng bọn họ cùng nhau tiến vào tu luyện trong linh mạch hay không? Nếu như có thể, như vậy võ nghệ vợ chồng bọn họ sẽ tiến triển cực nhanh, ngày sau còn sợ không cách có nào đặt chân ở Long Tường đại lục sao?

Long Thiên Tuyệt bắt gặp đáy mắt nàng xẹt qua vẻ sáng sực, yên lặng nhếch môi: “Đích xác là một chỗ đất linh!”

“Cũng không biết Tiểu Mặc thế nào.....” Vân Khê đột nhiên có chút nhớ nhi tử, trong lòng không khỏi có chút mất mát.

Đây là một cái thành nhỏ của biên giới Sở thành, tên là Diệp, gọi chung Sở Diệp thành, chính là vì kỷ niệm Sở Diệp một vị nhân vật xuất sắc của Sở gia mà đặt tên cho thành trì, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Sở dĩ xưng là Sở thành, là bởi vì nó thuộc về phạm vi do người Sở gia quản lý, thực lực Sở gia ở Long Tường đại lục không được xem là khổng lồ, nhưng ở địa phương này, thì được xưng tụng như là hoàng đế, quyền lực chống trời, tất cả những nơi xa gần tòa thành, đều thuộc phạm vi mà bọn họ quản lý.

Trong Sở Diệp thành nơi nào đó, có một người đang nổi giận, mặc dù thanh âm đã đề thấp, nhưng vẫn là đưa tới sự chú ý của nhiều người. Cũng không phải do bọn họ, thật sự là do dáng ngoài cùng khí chất bọn người này quá bắt mắt, muốn làm người khác không chú ý cũng khó khăn, nhất là trong bọn họ còn có hai hài tử tựa như tiên đồng, càng làm cho nhiều người đã gặp qua là không quên được.

“Phong thúc thúc, Tiểu Mặc viết một phong thư cho mẫu thân, ngươi có thể giúp Tiểu Mặc đưa đi được không? Tiểu Mặc nhớ mẫu thân quá.”

Dưới gốc cây đại thụ, hai cái thân ảnh một lớn một nhỏ đang đứng, Phong hộ pháp nhìn lá thư tiểu Thiếu chủ đưa tới trong tay của hắn, tâm không khỏi sinh thương tiếc. Tiểu Thiếu chủ còn nhỏ như vậy, hiểu chuyện như vậy, thật là khiến người vui mừng a.

“Tiểu Thiếu chủ cứ yên tâm đi, thuộc hạ nhất định sẽ đem thư đưa đến trong tay phu nhân.” Điều kiện tiên quyết là tôn chủ đã tìm được phu nhân rồi, bất quá hắn cũng không nói, không muốn làm cho Tiểu Thiếu chủ thất vọng.

“Ừ, vậy ngươi đi nhanh về nhanh nga! Chú ý an toàn!” Vân Tiểu Mặc thanh âm ngọt ngào nói xong, rồi cùng Tiểu Bạch, một trước một sau dạo bước rời đi.

Phong hộ pháp nhìn thân ảnh tiểu Thiếu chủ, lệ nóng doanh tròng a, tiểu Thiếu chủ lại yêu quý thuộc hạ như vậy, làm cho hắn thật cảm động a. Nước mắt còn không có lau xong, chỉ thấy xa xa Vân Tiểu Mặc quay đầu lại, tăng thêm câu: “..... Cẩn thận thư của ta nga, chú ý an toàn!”

Phong hộ pháp nhất thời hóa đá, bị thương a, nguyên lai là phải chú ý an toàn cho thư, hắn lại còn không trọng yếu bằng một phong thư, thương tâm đã chết.

Lúc này, Vân Tiểu Mặc lại truyền tới một câu, lập tức làm cho hắn lại từ địa ngục bay thẳng lên trời.

“Phong thúc thúc, ngươi cũng muốn chú ý an toàn nga!”

Cảm động a! Ta đã nói rồi, Tiểu Thiếu chủ không phải là người như vậy!

Long Thiên Thần xa xa thấy hai người nói chuyện với nhau, chờ hắn gần tới, Vân Tiểu Mặc đã dẫn Tiểu Bạch đi. Tầm mắt của hắn rơi vào trong tay Phong hộ pháp, tò mò hỏi: “Tiểu Mặc cho ngươi thứ gì, cho ta nhìn xem.”

“Nhị công tử, đây là bí mật của tiểu Thiếu chủ, tại sao có thể tùy tiện

nhìn đây?” Phong hộ pháp đem thư che ở trong ngực.

“Tiểu hài tử có thể có cái gì bí mật? Con nít mà làm như người lớn! Lấy ra!” Long Thiên Thần đưa tay, liền đem thư trong tay Phong hộ pháp lấy ra.

Con nít? Đến tột cùng ai mới người lớn mà như con nít đây?

Phong hộ pháp vuốt lỗ mũi, căm giận bất bình.

“Mẫu thân, người phải nhanh trở lại nga, không cho ở bên ngoài ham chơi, đem Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch quên mất. Phụ thân nói đi tìm người, người nhất định không nên chạy loạn khắp nơi, ngoan ngoãn chờ phụ thân. Chờ phụ thân mang theo người trở lại, Tiểu Mặc còn muốn thấy muội muội cùng với các người đồng thời trở về, Tiểu Mặc sẽ rất yêu rất yêu muội muội, tuyệt đối sẽ không khi dễ nàng.”

Nhìn đến đây, Long Thiên Thần xì cười ra tiếng, có chút bị nội dung trong thư làm cho giật mình.

“Phía dưới còn có.....” Phong hộ pháp chẳng biết lúc nào cũng bu lại, chỉ chỉ một đoạn phía sau, hưng phấn nói.

“Muội muội, ngươi mạnh khỏe a! Ta là Tiểu Mặc ca ca vừa khả ái vừa thông minh của ngươi, lần đầu gặp mặt, ca ca sẽ chuẩn bị cho ngươi một bao tiền lì xì thật to, ngươi nhất định sẽ thích nha. Ca ca rất thích ngươi, ngươi cũng nhất định phải rất thích rất thích ca ca, so sánh với thích phụ thân cùng mẫu thân còn muốn thích hơn! Nhanh lên một chút trở lại nga, Tiểu Mặc chờ các ngươi!”

“Phốc! Hắn làm sao biết trong bụng đại tẩu nhất định là nữ nhi? Hắn muốn muội muội muốn muốn điên rồi sao?” Long Thiên Thần buồn cười, đem thư xếp lại tốt, nhét trở lại trong tay Phong hộ pháp, “Mau

đi đi! Thuận tiện thay ta mang một câu, nếu như đại ca tìm được đại tẩu rồi, để cho bọn họ không cần gấp gáp trở lại, thai nhi trong bụng đại tẩu tương đối trọng yếu, ta ở chỗ này sẽ hảo hảo chiếu cố Tiểu Mặc.”

“Đã biết, Nhị công tử.” Phong hộ pháp đáp ứng, vội vàng rời đi.

Long Thiên Thần lắc đầu, khóe môi khó có thể ức chế nụ cười trong sáng, cháu nhỏ của hắn thật đúng là khả ái a.

Sau khi Vân Tiểu Mặc đưa thư, trong lúc rãnh rỗi, liền mang theo Tiểu Bạch ở trong sân mò mẫm lắc lư. Một người một thú sủng, một trước một sau, ở trong sân từ từ dạo bước, hình ảnh này không biết có bao nhiêu ấm áp cùng khả ái.

Đi tới trước cửa nhà Âu Li tiên sinh, xa xa thấy có một nam hài chừng bảy tám tuổi quỳ gối dưới gốc cây, hắn mặt mày thanh tú, lưng thẳng, đỉnh đầu quật cường ngẩng cao. Khó được nhìn thấy một tiểu bằng hữu có số tuổi tương cận, thoáng cái hứng thú của Vân Tiểu Mặc đã tới rồi, dẫn Tiểu Bạch, chậm rãi đến trước mặt tiểu bằng hữu kia.

Hắn không nói lời nào, giữ vững thần bí.

Lần đầu tiên lướt qua, tiểu nam hài kinh ngạc liếc hắn một cái, lộ ra thần sắc tò mò giống như những người khác, nhưng rất nhanh lại đem tầm mắt chuyển dời đến trước cửa nhà Âu Li tiên sinh.

Vân Tiểu Mặc tiếp tục không nói lời nào, tiếp tục giữ vững thần bí, lần nữa dẫn Tiểu Bạch từ bên người nam hài lướt qua.

Lần thứ hai lướt qua, nam hài hướng hắn quăng đi nhiều ánh mắt chú ý hơn, nhưng là rất nhanh dời đi tầm mắt, tựa hồ cái cửa lớn kia

mới chân chính khiến hắn thấy hứng thú.

Vân Tiểu Mặc không có buông tha cho, vẫn như cũ lần lượt từ trước mặt hắn lướt qua, cho đến lần thứ N, nam hài kia rốt cục không nhịn được mở miệng.

“Uy, ngươi biết Âu Li tiên sinh sao? Có thể giúp ta vin xin hắn để cho hắn thu ta làm đồ đệ hay không?” Thanh âm nam hài có chút trầm thấp, cùng lứa tuổi của hắn hơi có vẻ khác biệt.

“Ngươi đang gọi ta phải không?” Vân Tiểu Mặc ngừng lại, chỉ chỉ mình, đáy mắt lóe ra ánh sáng hưng phấn.

Nam hài khóe miệng giật giật, rốt cục gật đầu, hắn nhiều lần một từ trước mặt mình lướt qua như vậy, không phải là gọi hắn, còn có thể kêu người nào?

Vân Tiểu Mặc cười hì hì đi tới, thật ra thì hắn đã nghĩ đến gần từ rất lâu rồi.

“Ngươi nghĩ để cho sư phụ ta thu ngươi làm đồ đệ?”

“Sư phụ ngươi?” Nam hài kinh ngạc đánh giá hắn, lộ ra thần sắc bừng tỉnh đại ngộ, “Thì ra là ngươi chính là đệ tử mà Âu Li tiên sinh thu nhận? Cũng không có cái gì đặc biệt nha, hơn nữa còn nhỏ như vậy, làm sao có thể so sánh với ta?”

Gương mặt Vân Tiểu Mặc đang cười hì hì, lập tức có xu hướng đông cứng, cái gì gọi là nhỏ như vậy? Người ta vốn là năm tuổi rồi!

“Ngươi nói ngươi so với ta lợi hại hơn, vậy ngươi nói một chút, ngươi biết cái gì, có chỗ nào so với ta mạnh hơn?”

Đỉnh đầu nam hài nhất thời ngẩng cao lên, tự tin nói: “Ta trải qua khảo nghiệm luyện khí thiên phú, vô luận là hỏa thuộc tính dung hợp lực, tinh thần lực cùng linh hồn lực đều có cấp bậc thiên phú ở cấp tám trở lên, nhưng thiên phú nhất là thiên tài luyện khí! Rất nhiều đại sư luyện khí cũng muốn thu ta làm đồ đệ, nhưng ta không có đáp ứng, nếu ta muốn bái sư, vậy thì phải bái sư phụ tốt nhất!”

“Ha ha ha ha! Cấp tám có gì đặc biệt hơn người? Tiểu Mặc nhà chúng ta đã vượt qua cấp chín rồi đấy!” Tiểu Bạch chợt cười, dương dương tự đắc nói.

Hừ, cùng so sánh thiên phú luyện khí với Tiểu Mặc, muốn đâm đầu vào chỗ chết!

“Vượt qua cấp chín?” Nam hài nhăn mi, không tin lắc đầu nói, “Không thể nào! Cõi đời này làm sao có người thiên tài có thể vượt qua cấp chín? Tầng tháp cao nhất của khảo nghiệm cũng là cấp chín, nếu như là vượt qua cấp chín, đây chẳng phải là muốn đem tháp khảo nghiệm phá đổ sao?”

“Không sai! Không sai! Chính là phá đổ! Ba tòa tháp khảo nghiệm, đều phá đổ!” Tiểu Bạch lắc lắc eo nhỏ, so sánh với thành tựu của chính mình tựa hồ còn hưng phấn cùng kích động hơn.

Nam hài lúc này mới phản ứng kịp, mới vừa cùng hắn nói chuyện dĩ nhiên là một tiểu cầu có bộ lông xù màu trắng, hắn trợn lớn con ngươi, ngạc nhiên nhìn Tiểu Bạch, nói: “Di? Nguyên lai là một con thú sủng! Nó lại có thể nói, thật thần kỳ!”

“Tiểu Bạch nó rất lợi hại, không phải là một thú sủngbình thường nha.” Vân Tiểu Mặc đối với hắn ấn tượng không xấu, cũng không trách hắn nhìn mình với ánh mắt khinh bỉ.

Tầm mắt nam hài từ trên người Tiểu Bạch, một lần nữa trở lại trên người Vân Tiểu Mặc, nghi ngờ nói: “Ngươi thật sự là thiên tài vượt qua cấp chín sao? Cho nên Âu Li tiên sinh mới thu ngươi làm đồ đệ?”

Nếu thật sự là như thế, hắn coi như là cam chịu, thua ở một thiên tài luyện khí sư vượt qua cấp chín, hắn không còn lời nào để nói, nhưng nếu thiên phú của đối phương xa xa không bằng hắn, hắn nhất định sẽ không cam lòng.

“Quá lời rồi, thật ra thì cũng không có lợi hại như vậy.” Vân Tiểu Mặc khó được khiêm nhường gãi gãi đầu, cười hắc hắc.

“Nhưng tại sao sư phụ lại không thu ngươi làm đồ đệ đây? Thiên phú của ngươi cũng không kém.”

“Âu Li tiên sinh nói, sau khi hắn đệ tử, cuộc đời này cũng sẽ không thu đệ tử nữa, để cho ta hết hy vọng, từ đâu tới đây, thì hãy đi về nơi đó.” Nam hài cúi đầu ủ rũ, tiếp tục nói, “Nhưng nếu như ta liền như vậy đi trở về, mẹ ta nhất định sẽ rất thất vọng, nàng đem tất cả hi vọng ký thác trên người vào ta, nếu ta không thể nên người, ở nhà nàng vĩnh viễn cũng không ngẩng đầu lên được. Thật ra thì ta mỗi lần gặp nàng bị những di nương khác khi dễ, trong lòng ta cũng thật khổ sở, cho nên ta nhất định phải bái Âu Li tiên sinh làm sư phụ, trở thành một luyện khí sư ưu tú, trở thành một người được mọi người tôn kính, như vậy mới có thể bảo vệ mẹ ta, làm cho nàng không bị người khi dễ nữa.”

“A? Ngươi thật đáng thương nga!” nghe vậy lỗ mũi Vân Tiểu Mặc ê ẩm, đột nhiên cầm quả đấm nhỏ nói, “Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ giúp ngươi! Ngươi chờ nga!”

Tiểu nam hài khẽ sửng sốt một chút, sau đó chỉ thấy Vân Tiểu Mặc

dẫn thú sủng của hắn, vừa loạng choạng vừa lảo đảo tiến vào gian nhà phía trước. Ánh mắt của hắn chớp chớp, con ngươi đen nhánh chiết xạ ra ánh sáng mong được, âm thầm ở trong lòng cầu nguyện, hi vọng Vân Tiểu Mặc có thể giúp được hắn. Bất quá, nếu không thành công, lòng hắn cũng mang cảm kích, bởi vì ở trên đời này, trừ mẫu thân ra, không còn người nào đối với hắn tốt như thế.

“Sư phụ, sư phụ, tại sao người không thu hắn làm đồ đệ a? Chẳng lẽ là ngại thiên phú của hắn không đủ cao sao?” Vân Tiểu Mặc vừa vào phòng, lại bắt đầu đối với Âu Li triển khai đối sách đeo người.

Âu Li đưa tay kéo hắn đến trước mặt của mình, sờ sờ cái đầu nhỏ của hắn, nói: “Sư phụ tự có kiên trì cùng nguyên tắc của mình, ngươi còn nhỏ, sẽ không hiểu. Chuyện trên thế gian này, không đơn giản giống như ngươi nghĩ, hiện tại phụ thân cùng nương của ngươi đều không ở bên cạnh ngươi, sư phụ chỉ vì an toàn của ngươi suy nghĩ, có thể không gây ra rắc rối, thì tận lực không gây ra rắc rối. Sư phụ làm như vậy, cũng là bảo vệ ngươi, biết không?”

“Nhưng là giữa hai chuyện này có quan hệ sao? Hắn thoạt nhìn thật rất muốn bái ngươi làm sư phụ, hơn nữa mẹ ruột của hắn thật đáng thương.....”

“Ngươi biết không? Có chút nguyên tắc một khi bị phá vỡ, sẽ rước lấy nhiều phiền toái vô cùng, sư phụ lúc trước đã nói ra, sau khi thu nhận đệ tử, cuộc đời này cũng sẽ không thu nhận đồ đệ nữa. Nhưng nếu sư phụ nuốt lời, thu hắn làm đồ đệ, như vậy những người khác sẽ có ý kiến với sư phụ. Sau này sợ rằng sẽ có càng nhiều người đến nơi này, không ngừng đến đây bái sư, như vậy thầy trò hai người chúng ta còn có cuộc sống an tĩnh sao?”

“Nga, nguyên lai là như vậy a.” Vân Tiểu Mặc tựa hồ đã hiểu rõ, mấp máy cái miệng nhỏ nhắn, hơi có vẻ thất vọng, bất quá rất nhanh, ánh

mắt của hắn vừa sáng lên, ngẩng đầu lên nói, “Sư phụ không thể thu hắn làm đồ đệ, vậy Tiểu Mặc thu hắn làm đồ đệ, có thể hay không? Sau này sư phụ dạy Tiểu Mặc cái gì, Tiểu Mặc sẽ dạy hắn cái đó, cứ như vậy, không phải không có chuyện gì sao?”

“Ngươi thu hắn làm đồ đệ?” Âu Li lộ ra vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, chỉ cho là hắn đồng ngôn vô kỵ, thuận miệng nói một chút mà thôi, vỗ vỗ cái đầu nhỏ của hắn nói, “Đứa ngốc! Hắn còn lớn hơn ngươi hai tuổi, nếu như ngươi có thể làm cho hắn bái ngươi làm thầy, sau này vi sư sẽ nhìn ngươi với một ánh mắt khác! Ha ha ha ha.....”

Quyển 4 - Chương 66: Tiểu Mặc thu đồ đệ

Sư phụ lại xem thường hắn?

Vân Tiểu Mặc trong lòng rầu rĩ, dẫn Tiểu Bạch ra khỏi cửa phòng, thấy đứa bé trai kia vẫn như cũ không nhúc nhích quỳ gối tại chỗ, đầu gối của hắn có một chút lay động, nhưng hắn vẫn không có buông tha, âm thầm cắn răng, kiên trì.

Vân Tiểu Mặc mấp máy cái miệng nhỏ nhắn, càng ngày càng đồng tình với hắn. Nếu như hắn biết sư phụ căn bản là không có tính thu hắn làm đồ đệ, cho dù hắn quỳ gãy chân, cũng không có bất kỳ hiệu quả nào, hắn hẳn là thương tâm khổ sở a.

Hắn vuốt ve trán, đa sầu đa cảm thở dài, lòng của hắn luôn mềm yếu, không thể gặp người khác bị thương. Hắn thiện lương như vậy, làm sao cùng mẫu thân ruột thịt một chút cũng không giống thế? (TT: nói xấu mẹ nhé)

“Tiểu Mặc, ngươi thật có thể làm cho hắn bái ngươi làm sư phụ sao?” Tiểu Bạch quơ quơ tiểu móng vuốt, ánh mắt nhìn về phía Vân Tiểu Mặc, sùng bái mù quáng.

“Ai nha, chút lòng thành thôi! Xem ta thể hiện đây!” Vân Tiểu Mặc tự tin vỗ vỗ bộ ngực, con ngươi linh động đảo quanh, bỗng nhiên linh quang chợt lóe, hắn cười hắc hắc lên.

“Có!”

Sở Thiểu Dương lặng yên quỳ gối dưới gốc cây, hai đầu gối đã chết lặng, hắn cố gắng chống đỡ, hy vọng có thể lấy quyết tâm cùng thành ý của mình đả động Âu Li tiên sinh, để thu mình làm đồ đệ.

Xương bánh chè truyền đến đau đớn thấu xương, hắn cắn chặc hàm răng, tự nói với mình tuyệt đối không thể bỏ cuộc.

Muốn thay đổi vận mệnh của mình, nhất định phải trả giá thật nhiều, hắn không bao giờ… muốn nhìn đến mẫu thân bị người khác khi dễ nữa, không bao giờ…nguyện ý bị huynh đệ của mình khinh thị nữa.

Nếu như giờ phút này có người đứng ở phía sau hắn, thấy thân thể nho nhỏ của hắn, kiên quyết chống đỡ như thế, nhất định sẽ bị động tâm.

Xa xa, nghe được một chút thanh âm quái dị, tựa hồ là thanh âm kim loại ma sát với mặt đất, xen lẫn thanh âm người rầm rì.

Hắn ngẩng đầu, nhìn đi qua, cái gì cũng không có thấy, chỉ nhìn thấy một cái đại đỉnh từ từ di động, hướng tới hắn mà đến.

Di? Đây là cái đỉnh quái dị gì, lại biết tự mình di chuyển?

Hắn nháy mắt mấy cái, rất là kinh ngạc.

Đại đỉnh rốt cục ngừng lại, dừng ở chỗ cách hắn không tới mười bước. Lúc này, một cái thân ảnh nho nhỏ, từ sau lưng đại đỉnh vòng đi ra ngoài, hắn đưa tay nhỏ bé lau mồ hôi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đang thở hồng hộc, mệt mỏi không ngừng.

Người này còn có thể là ai? Tự nhiên là Tiểu Mặc vừa đáng yêu vừa giảo hoạt của chúng ta.

“Ngươi đang ở đây làm cái gì đó?” Sở Thiểu Dương tò mò hỏi.

“Ngươi nhìn rõ ràng nga, cái này rất lợi hại, ở trước mặt người khác ta cũng không có biểu diễn qua đâu.” Vân Tiểu Mặc hướng Tiểu Bạch vẫy vẫy tay, một cái ánh mắt ý bảo, Tiểu Bạch phấn đấu quên mình nhảy vào trong đại đỉnh.

Cũng không lâu lắm, bên trong đại đỉnh toát ra ánh lửa, đó là ngọn lửa vô cùng nóng bỏng, mang theo màu vàng tinh khiết, thần thánh mà cao quý.

Sở Thiểu Dương ngạc nhiên trợn to hai mắt, cẩn thận xem xét, tạm thời quên mất đau đớn trên đầu gối.

Lúc này, thân thể Vân Tiểu Mặc nhẹ nhàng như chim yến nhảy lên, đan chân mà đứng, đứng dọc theo Đại Đỉnh. Hai tay của hắn treo ở trên bầu trời làm thành hình bán cầu, tại mi tâm tràn ngập nghiêm túc, âm thầm vận lực, sau đó..... Kỳ tích liền xảy ra!

Trong đại đỉnh ngọn lửa phốc một cái bay ra, kèm theo tư thế tay của Vân Tiểu Mặc phiên chuyển, hiện lên trên không trung, ngọn lửa kia liền treo trên bầu trời dừng ở phía trên đỉnh đầu của hắn.

“.....” Sở Thiểu Dương thấy vậy sợ ngây người, lại còn có thể như vậy?

Hai tay Vân Tiểu Mặc từ từ biến hóa, hình dáng cùng độ sáng của ngọn lửa cũng từ từ biến hóa theo, khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn ở cạnh ánh lửa thấp thoáng, từ từ trở nên đỏ bừng.

“Tiểu Mặc, ngươi giỏi quá nga!” Tiểu Bạch đứng ở trong đại đỉnh, lại bắt đầu sùng bái mù quáng.

Vân Tiểu Mặc liếc nhìn Sở Thiểu Dương, thấy thần sắc khiếp sợ trên mặt hắn, làm cho lòng tự tin của tăng vọt, bắt đầu đắc ý.

Đúng vậy, hắn chính là muốn dùng thực lực của mình đi khuất phục tên này, để Sở Thiểu Dương cam tâm tình nguyện bái Vân Tiểu Mặc làm sư phụ.

Trong lòng vui thích mà nghĩ, ánh mắt Vân Tiểu Mặc mang ý cười, chưởng lực trong tay khống chế độ mạnh yếu của ngọn lửa cũng tăng lên vài phần, hình dáng ngọn lửa, bắt đầu biến hóa chồng chất, đẹp không sao tả xiết.

Một ngọn lửa lớn, chia ra làm hai, hai chia thành bốn, bốn chia thành tám, cho đến khi biến ảo thành nhiều ngọn lửa nhỏ linh tinh, giống như ở trên bầu trời bắn pháo hoa, quanh sân cũng là những ngọn lửa nhỏ bắn tung tóe.

Có câu, vui chơi quá trớn!

Hắn bên này là chơi vui vẻ, nhưng là gốc cây duy nhất trong viện cũng là bị lửa đốt, cành lá suýt nữa bị cháy.

“Ngươi rốt cuộc đang làm gì thế? Xiếc ảo thuật sao?” Cổ của Sở Thiểu Dương đông cứng quay đầu nhìn một chút trên đỉnh cây đại thụ, vừa quay đầu lại nhìn một chút Vân Tiểu Mặc đứng dọc theo đại đỉnh, đột nhiên toát ra một câu nói như vậy đủ để đả kích Vân Tiểu Mặc làm cho hắn hộc máu.

Mồ hôi hột đọng ở trên trán Vân Tiểu Mặc, muốn rớt xuống cũng không xong.

Thật tốt nha, hắn ở đây bận việc lâu như vậy, cư nhiên bị người khác cho là xiếc ảo thuật, quá khi dễ người rồi!

Vân Tiểu Mặc bẹt cái miệng nhỏ nhắn, rất là bị nhục, thôi vậy, đây là tài nghệ tốt nhất mà sư phụ truyền thụ cho hắn, làm hắn tự hào, ai ngờ trong mắt đối phương, lại trở thành xiếc ảo thuật..... Điều này làm cho tâm tình hắn làm sao chịu nổi?

“Cái này gọi là điều khiển lửa, có hiểu hay không?”

“Tiểu Mặc, đừng để ý đến hắn! Hắn không biết! Điều khiển lửa cũng đều không hiểu, còn muốn học luyện khí, căn bản là không thể nào!” Tiểu Bạch nhảy khỏi đại đỉnh, rơi vào đầu vai Vân Tiểu Mặc, an ủi.

Trên trán Sở Thiểu Dương, cũng đổ mồ hôi lạnh, khi hắn nhìn soi mói, đại đỉnh lại hoạt động nữa, giống như lúc đầu nó nhẹ nhàng mà đến, thì bây giờ nó cũng nhẹ nhàng mà rời đi, mang theo một gió thu cuốn hết lá vàng.

“Tiểu Mặc, đừng thương tâm khổ sở nữa! Tên đần kia, mới không có tư cách làm đồ đệ của ngươi đâu, sau này chúng ta tìm một người thông minh, không tìm hắn.” Tiểu Bạch ôn nhu an ủi.

Vân Tiểu Mặc sờ cằm, con ngươi linh động di chuyển.

Đinh!

Ánh mắt của hắn đột nhiên lóe sáng như lưu tinh, trong lòng lại có một chủ ý mới.

Hắn mở ra bắp chân, hướng Sở Thiểu Dương, đi tới.

“Chúc mừng ngươi nga! Mặc dù sư phụ không có chính thức quyết định thu ngươi làm đồ đệ, nhưng là lão nhân gia nói, sau này ngươi có thể đi theo ta học thuật luyện khí, sư phụ dạy cho ta tất cả kiến

thức, ta cũng sẽ nhất nhất chuyển dạy cho ngươi.” Vân Tiểu Mặc uốn cong khóe môi, đáy mắt cũng là ánh sáng giảo hoạt chớp động.

Ánh mắt Sở Thiểu Dương sáng lên, lập tức lộ ra vẻ mừng rỡ: “Có thật không? Ta thật có thể học tập luyện khí thuật?”

“Ừ, đương nhiên là thật! Bất quá sư phụ lão nhân gia nói, thuật luyện khí là của bổn môn, không truyền ra ngoài. Cho nên mỗi lần trước khi ngươi học thuật luyện khí, đều phải hướng về phía sư phụ lão nhân gia hành lễ dập đầu, bày ra một tư thái tôn trọng.” Vân Tiểu Mặc đứng chắp tay, ngẩng đầu ưỡn ngực, lấy giọng nói tiểu đại nhân nói với Sở Thiểu Dương.

“Dĩ nhiên không thành vấn đề! Âu Li tiên sinh chịu truyền thụ cho ta thuật luyện khí, đó chính là ân sư của ta, cho dù bảo ta ngày ngày hướng về phía hắn dập đầu hành lễ, ta đều nguyện ý.” Sở Thiểu Dương kích động nói.

Vân Tiểu Mặc híp mắt, lại nói: “Bất quá, sư phụ lão nhân gia đã nói, sau này hắn không bao giờ thu đồ đệ nữa, cho nên hắn không cách nào xuất hiện trước mặt ngươi, tiếp nhận ngươi dập đầu hành lễ.”

“Vậy làm sao bây giờ?” vẻ mặt Sở Thiểu Dương có chút mờ mịt.

Vân Tiểu Mặc làm khó hếch lên lông mày nói: “Ai, không có biện pháp, ta chỉ có thể chịu thiệt một chút, tạm thời thay sư phụ tiếp nhận ngươi dập đầu hành lễ đi.”

“Vậy làm sao được?” Sở Thiểu Dương không ngốc, lúc này đã nghe được mùi vị âm mưu trong đó, hắn lắc lắc đầu nói, “Tuổi của ngươi so với ta còn nhỏ hơn, tại sao có thể tiếp nhận của ta quỳ lạy dập đầu? Ngươi không sợ giảm thọ sao?”

“Giảm thọ? Có sao?” Vân Tiểu Mặc mê hoặc trừng mắt nhìn, được rồi, không quỳ không dập đầu, cũng không có gì là không được, “Đúng rồi, ngươi tên là gì?”

“Ta tên là Sở Thiểu Dương, còn ngươi?”

“Ngươi hỏi đại danh của ta, hay là nhủ danh?” Vân Tiểu Mặc nói.

“Kia đại danh là cái gì, nhủ danh lại là cái gì?” Sở Thiểu Dương liếc xéo hắn, chỉ cảm thấy hắn rất phiền toái, tên thì là tên, tại sao còn phân đại danh cùng nhủ danh?

Vân Tiểu Mặc ho nhẹ, vô cùng trịnh trọng nói: ” Trước tiên ta đây nói về đại danh của ta! Ta họ Thi, thi trong thi từ, tên một chữ phu.”

“Thi phu?” Cái tên này làm sao kỳ quái như thế? Sở Thiểu Dương lâm vào rối loạn.

“Ai! Ta ở đây!” Vân Tiểu Mặc rất vui vẻ ứng thanh.

“Thi phu? Sư phụ! Ha ha, ha ha.....” Tiểu Bạch mừng rỡ.

Sở Thiểu giương nhìn một người một thú sủng, càng xem càng cảm thấy quỷ dị.

“Ngươi thật họ Thi, gọi Thi phu?”

“Ai, ta chính là Thi phu, ta còn có một nhủ danh, tên là Vân Tiểu Mặc, sau này ta sẽ dạy ngươi thuật luyện khí.” Vân Tiểu Mặc Tiếu híp mắt, đối phương một tiếng”Thi phu”, làm cho hắn rất vừa lòng.

“Vân Tiểu Mặc? Ngươi rốt cuộc là họ Thi, hay là họ Vân?” Sở Thiểu Dương càng cảm thấy quỷ dị.

Vân Tiểu Mặc cười tủm tỉm nói: “Hắc hắc, thật ra thì ta cũng không họ Thi, cũng không họ Vân, họ chân chính của ta, là theo họ của cha ta, ta họ Long!”

Sở Thiểu Dương bị hắn làm cho hoàn toàn mê hoặc.

“Được rồi, ngươi đã nhận sư phụ, cũng đừng quỳ nữa. Đi, sư phụ ta dẫn ngươi ra ngoài đi dạo một chút, biết thêm kiến thức.” Vân Tiểu Mặc tiến lên, nhiệt tình đưa từ trên mặt đất Sở Thiểu Dương kéo lên.

Sở Thiểu Dương bởi vì thời gian dài quỳ xuống đất, lúc đứng lên, hai đầu gối nhịn không được phát run, thân thể hắn nghiêng một chút, tựu tại đầu vai Vân Tiểu Mặc.

“Thi phu, cám ơn ngươi! Ta nghĩ sở dĩ Âu Li tiên sinh thay đổi chủ ý, cũng là công lao của ngươi, bất kể như thế nào, ta cũng sẽ ghi ở trong lòng, ngày sau nếu ngươi cần ta, ta nhất định sẽ không thoái thác!” Sở Thiểu Dương chân thành nói, bởi vì lúc nhỏ bị không ít khuất nhục cùng khổ nạn, cho nên hắn so sánh với bất kỳ hài tử cùng tuổi nào cũng trưởng thành sớm hơn, trong lời nói, đều có thể làm cho người khác cảm giác được hắn thành thục.

Vân Tiểu Mặc cười hì hì, vừa vịn hắn, vừa lắc đầu nói: “Không có gì, sau này chúng ta là bạn tốt, nếu sư phụ dạy tài nghệ cùng kiến thức cho ta, ta sẽ toàn bộ chuyển dạy cho ngươi, hi vọng ngươi có thể sớm ngày thực hiện nguyện vọng của mình, để mẫu thân vui vẻ.”

Vành mắt Sở Thiểu Dương đỏ lên, cúi đầu nhìn Vân Tiểu Mặc so với hắn thấp hơn nửa cái đầu, khoác một cái tay lên đầu vai hắn bất động, một cái tay khác cũng đi theo đi tới, nhẹ nhàng ôm lấy, thanh âm khàn khàn nói: “Cám ơn Thi phu, thật cám ơn ngươi! Sau này ta sẽ là bằng hữu tốt nhất của ngươi, bằng hữu trung thành nhất, vĩnh

viễn cũng sẽ không rời bỏ ngươi!”

“Ta cũng vậy!” Vân Tiểu Mặc cũng khó được đỏ mắt, cảm động vì lời nói chân thành của hắn, đột nhiên đáy lòng toát ra đau lòng nho nhỏ.

Hai hài tử, mới biết nhau chưa tới một canh giờ, lại hết sức hợp nhau.

Sau khi nói chuyện với nhau, cùng đi trên đường lớn, thuận tiện còn rủ thêm Đoan Mộc Tĩnh, một nhóm ba người, thoải mái nhàn nhã. Đây là lần đầu tiên Vân Tiểu Mặc ra cửa đi dạo phố, hắn bảo là muốn dẫn người ra ngoài đi dạo một chút, biết thêm một chút kiến thức, mà kì thực chính hắn hoàn toàn, từ đầu, đến cuối không biết đường. Cũng là Sở Thiểu Dương thuở nhỏ đều ở Sở Diệp thành lớn lên, liền bắt đầu làm chủ nhà, phụng bồi Vân Tiểu Mặc cùng Đoan Mộc Tĩnh ở trên đường lớn du ngoạn.

Ở phía sau ba người, xa xa, hai người Mộ Cảnh huy cùng Lam Mộ Hiên âm thầm đi theo. Từ khi bọn họ bắt đầu rời đi, hai người cũng đã đuổi theo rồi, hiện tại vợ chồng Long Thiên Tuyệt không có ở đây, an nguy của Vân Tiểu Mặc là chuyện quan trọng nhất được bọn họ quan tâm, cho nên mọi người có bận rộn hơn nữa, cũng sẽ thay phiên nhau trông chừng an toàn của Vân Tiểu Mặc. Không muốn ảnh hưởng đến tâm trạng vui sướng của bọn trẻ, cho nên bọn họ chẳng qua là âm thầm bảo vệ an toàn của ba người.

“Đây chính là địa phương phồn hoa nhất Sở Diệp thành, Sở Diệp thành mặc dù là thành nhỏ, cũng là nơi tụ tập luyện khí sư nổi tiếng. Ở tại Sở Diệp thành chúng ta, phần lớn mọi người nguyện ý đem đứa trẻ nhà mình đưa đến chỗ luyện khí sư bái sư học nghệ, nhất là những người danh môn vọng tộc, bọn họ càng thêm nguyện ý chi rất nhiều bạc cho những luyện khí sư kia, hi vọng bọn họ có thể thu con của bọn hắn làm đồ đệ, ngày sau có thể trở thành một luyện khí sư

chân chính.” Sở Thiểu Dương đem hai người Vân Tiểu Mặc cùng Đoan Mộc Tĩnh dẫn tới khu vực trung tâm phồn hoa nhất Sở Diệp thành, tinh tế giải thích, đạo lý rõ ràng.

“Nhưng sư phụ đã nói, trên đời này người có được thiên phú luyện khí chân chính xác thực rất ít, có đủ thuộc tính hỏa của cả dung hợp lực, tinh thần lực và linh hồn lực thì mới đủ tư cách, thiếu một cái cũng không được. Tại sao nơi này nhiều người có thiên phú luyện khí cao như vậy?” Vân Tiểu Mặc tò mò hỏi.

“Này là bởi vì trong Sở Diệp thành phần lớn là người Sở gia, tổ tiên Sở gia, đã từng là một vị luyện khí sư có thiên phú cực cao, cho nên rất nhiều hậu nhân của hắn cũng kế thừa thiên phú luyện khí của hắn, gần trăm năm nay Sở gia phát hiện ra rất nhiều cao thủ luyện khí, làm cho Sở gia nở mày nở mặt. Từ nay về sau, người Sở gia lợi dụng việc trở thành một gã luyện khí sư ưu tú, làm cho bọn họ vượt trội, phục hưng vinh quang của gia tộc.”

“Nga, vậy ngươi là người Sở gia, cho nên cũng muốn trở thành một gã luyện khí sư ưu tú, đem lại vinh quang cho gia tộc?” Vân Tiểu Mặc nghiêng đầu nói.

“Ừ! Trong gia tộc, ở trong tất cả hài tử ta có thiên phú luyện khí cao nhất, nhưng cũng bởi vì vậy không có nhiều bạc đi bái sư học nghệ, cho nên đến bây giờ, ta cũng không có học xong gì cả. Có một lần ta nghe các trưởng bối đang nói chuyện, nói đến Âu Li tiên sinh, nói hắn là một gã Luyện Khí Tông sư, ở trong tất cả luyện khí sư, là lợi hại nhất. Từ đó về sau, ta liền một mực chú ý tin tức của Âu Li tiên sinh, cuối cùng cũng tìm được hắn.....”

“Mặc dù Âu Li tiên sinh không có đáp ứng muốn đích thân truyền thụ cho ta tài nghệ luyện khí, nhưng ta đã rất cảm kích. Mẹ ta từng nói, mỗi người nên có một tấm lòng tốt, như vậy ngươi mới có thể không

làm thất vọng lương tâm của mình, làm đến nơi đến chốn.” Nói đến mẹ ruột của hắn, ánh mắt Sở Thiểu Dương liền lập tức sáng lên, lấp lánh hữu thần, là quyến luyến cùng ấm áp.

“Ngươi đừng nản chí, sau này chỉ cần ngươi thật tình học tập, sư phụ sẽ từ từ thích ngươi.”

Ba người đi lại, đi tới trước cửa một tửu lâu, mùi thơm thức ăn từ bên trong bay ra, đem ba người hấp dẫn.

“Thơm quá a! Không bằng chúng ta đi vào ăn một chút gì đi?” Vân Tiểu Mặc đề nghị.

Sở Thiểu Dương do dự, ngượng ngùng nói: ” Thức ăn ở đây rất đắt tiền, trên người của ta không có nhiều bạc như vậy ”

Mặc dù hắn cũng là đệ tử danh môn vọng tộc, nhưng hưởng thụ đãi ngộ rất kém, bản thân không tìm ra mấy lượng bạc, ngay cả xiêm y hắn mặc trên người, cũng cực kỳ bình thường. Vải đã có dấu hiệu bạt màu, là do giặt quá nhiều lần gây nên.

“Không có chuyện gì, đi vào trước rồi hãy nói.” Vân Tiểu Mặc không sao cả nói, phải biết rằng hắn là điển hình Tiểu tài chủ, ăn bữa cơm ở đây còn không được sao? Chỉ bất quá để cho hắn bỏ tiền đài thọ, thật là có chút ít đau lòng.

Sau khi ba đứa trẻ vào tửu lâu, đưa tới vô số đạo ánh mắt vây xem, Sở Thiểu Dương ngượng ngùng, trên khuôn mặt nhỏ bé tuấn tú hơi đỏ lên, cúi thấp đầu, hơi có chút tự ti. Nghĩ lại lúc hắn quỳ cầu xin bái Âu Li tiên sinh làm sư phụ, đều là ngẩng cao đầu, cũng không cúi đầu, hiện tại vì chút ngân lượng, hắn phải tự ti cúi đầu. Cho nên nói, từ xưa đã truyền lưu một câu nói như sau, anh hùng thân cao bảy thước cũng có khi vì năm đấu gạo mà cúi mình.

Vân Tiểu Mặc thì biểu hiện rất bình tĩnh, đừng nói hắn là Tiểu tài chủ, cho dù trong túi quần không có một đồng nào, hắn cũng tự nhiên, tuyệt sẽ không vì thế mà cảm thấy tự ti, thậm chí trong tự điển của hắn, không có hai chữ "Tự ti". Hắn rất có hình tượng đi qua các bàn ăn, tay nhỏ bé còn thuận tiện nắm tay Đoan Mộc Tĩnh khả ái, bộ dáng kia cực kỳ giống hoàng tử trong các bộ phim truyền hình, chẳng những là người giàu có lại đẹp trai, bên cạnh còn có người đẹp.

Đúng rồi, còn có tiểu thú sủng đang ngồi xổm trên đầu vai hắn.

"Ba vị Tiểu khách quan, là muốn một gian phòng, hay là tại đại sảnh dùng cơm?" Tiểu nhị của ửu lâu nhìn ba đứa trẻ khí chất bất phàm, nhất làtiểu nam hài hơi thấp này, chẳng những có sủng vật, còn có cô bạn gái nhỏ, đáy lòng suy đoán, hắn nhất định là hài tử trong nhà có tiền, hài tử như vậy, dễ dàng làm thịt nhất.

Tiểu nhị cười đến phá lệ rực rỡ, nhìn ba người, thật giống như đang nhìn ba con cừu nhỏ đang đợi làm thịt.

"Gian phòng là miễn phí sao?" Vân Tiểu Mặc không ngại học hỏi kẻ dưới.

"Tiểu nhân thu một chút phí bao gian." Tiểu nhị sợ hù đến bọn hắn, tận lực chú ý tìm từ.

"Vậy tại đại sảnh là miễn phí sao?" Vân Tiểu Mặc tiếp tục không ngại học hỏi kẻ dưới.

"Đại đường là miễn phí, bất quá đại đường quá nhiều người, quá mức huyên náo." Tiểu nhị nói.

Vân Tiểu Mặc bình tĩnh lắc đầu: "Không sao a! Nhiều người huyên

náo, ta đây đem cả đại đường bao hết, dù sao cũng là miễn phí, đại đường so sánh với gian phòng muốn rộng rãi hơn nhiều.”

Lời Vân Tiểu Mặc nói kinh người, thoáng cái đã đem tiểu nhị làm cho hóa đá rồi, như vậy cũng được?

Trên trán Sở Thiểu Dương, xuất hiện mồ hôi lạnh, thật rất muốn rời xa hắn, cùng hắn phủi sạch quan hệ, bọn họ tuyệt đối không phải đi cùng nhau, không nhận ra!

“Tiểu Mặc ca ca thật thông minh nga! Nhưng là chúng ta đem đại đường bao hết, vậy những người khác làm sao ăn cơm?” Nơi này lại còn có một người sùng bái mù quáng, Sở Thiểu Dương cùng tiểu nhị đồng thời bị đánh bại.

Người sùng bái mù quáng thứ hai cũng lên tiếng nói: “Tiểu Mặc Mặc thiện lương nhất, chắc chắn sẽ không đem bọn họ đuổi đi.”

Vân Tiểu Mặc vắt lông mày trầm tư, nói: “Vậy cũng được, ngươi đi nói cho mọi người, hôm nay đại sảnh ta bao, mọi người muốn tiếp tục ăn cơm, có thể lưu lại cùng nhau ăn cơm, bất quá tiền thức ăn phải tự mình trả nha.”

Tiểu nhị hung hăng lau mồ hôi, tốt nha, này nói cho cùng là tại đại sảnh ăn, hết thảy không thay đổi, lại làm cho hắn có được một cái nhân tình thật to, thật giống như những người khác ở đây ăn cơm, là chiếm tiện nghi cùng ân huệ của hắn.

Tiểu nhị nhất thời mộng, chờ hắn phục hồi tinh thần lại, ba người đã đi thẳng tới một cái bàn trước, tự mình ngồi.

“Tiểu Tĩnh, muốn ăn cái gì? Hôm nay ta mời khách.” Vân Tiểu Mặc ngồi ở trên ghế dài tương đối cao lớn, quơ chân nhỏ hỏi. Ở trước

mặt Đoan Mộc Tĩnh, cho tới bây giờ hắn đều ra vẻ người lớn, nguyện ý cùng nàng chia xẻ.

Đoan Mộc Tĩnh nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nói: “Ừ..... Tiểu Mặc ca ca ăn cái gì, ta liền ăn cái đó.”

Vân Tiểu Mặc lập tức cho nàng một ánh mắt tán dương, bây giờ nếu đổi lại là Anh Tử, nàng nhất định sẽ gọi món này một chút, món kia một chút, bọn họ căn bản ăn không hết, vừa xa xỉ vừa lãng phí. Cho nên hắn tới bây giờ cũng không mời Anh Tử ăn cơm, cũng không còn cơ hội mời nàng ăn cơm, bởi vì người ta bây giờ là công chúa rồi, ăn cơm căn bản là không cần đến tiệm ăn.

“Thiểu Dương, còn ngươi?” Ở trong lòng Vân Tiểu Mặc nhận định Sở Thiểu Dương là đồ đệ của hắn, nên cho dù tuổi của hắn có lớn hơn mình bao nhiêu, thì hắn cũng gọi thẳng tên của đối phương, dù sao người ta cũng đã gọi hắn là “Thi phu” vài lần rồi. Cái này không sao, việc này vừa bắt đầu tuy có lẽ là giả dối, hoàn toàn không phải sự thật, nhưng làm sao biết được, sao này sẽ trở thành sự thật thì sao?

Ừ, vì có thể làm cho sư phụ đối với hắn nhìn bằng một ánh mắt khác, hắn sẽ không dễ dàng buông tha!

“Ta..... tùy tiện.” Sở Thiểu Dương còn đang bị vây trong việc hắn có ít tiền, không dám tùy tiện gọi loạn thức ăn.

Vân Tiểu Mặc cũng cho hắn một ánh mắt tán dương, lặng yên gật đầu, thật tốt a, sau này mời khách ăn cơm, chính là phải mời người như vậy, không gọi loạn, không xa xỉ, còn không có chủ kiến.

“Được rồi! để ta gọi cho! Ta muốn một.....” Vân Tiểu Mặc bằng vào trí nhớ của mình, học bộ dáng mẫu thân trước khi gọi thức ăn, nhất

nhất chọn món ăn mà mình thích ăn nhất, tổng cộng có ba cái khay.

Phút cuối cùng, hắn hướng về phía hai người cười cười, nói: “Những thức ăn này cũng là ta thích ăn nhất, ta mãnh liệt đề cử các ngươi cùng nhau ăn nha.”

“Ừ, nhất định ăn thật ngon.” Đoan Mộc Tĩnh nói ngọt.

Sở Thiểu Dương cũng đi theo khẽ mỉm cười, hắn đem món ăn mình thích nhất đề cử cho bọn hắn ăn, có thể thấy được hắn dụng tâm lương khổ, trong lòng hơi có chút cảm động.

Không thể không nói, Vân Tiểu Mặc thật sự là gặp được hai đồng bạn tốt, cái gì cũng không chọn, cái gì cũng không kén lựa, thành thực đáng tin, vừa thay hắn tiết kiệm bạc, bằng hữu như thế không kết giao, còn kết bằng hữu nào nữa đây?

“Ta gọi thêm hai món ăn nữa nga.” Hắn nho nhỏ cảm động, muốn bù đắp lại chút gì, nhưng Sở Thiểu Dương đã ngăn cản.

“Chúng ta ba người, ăn ba món ăn như vậy đủ rồi, đừng lãng phí bạc nữa.” Hắn là không xác định trên người Vân Tiểu Mặc có đem nhiều bạc không, vạn nhất không phải, thì chút ít bạc vụn trên người hắn, còn chưa đủ mua một món ăn. Vạn nhất bị người tửu lâu biết được, như vậy đến lúc đó chuyện này nhất định sẽ truyền đi ra ngoài, để cho người trong nhà biết hắn ở trong tửu lâu ăn cơm chùa, trả không nổi bạc, không chỉ một mình hắn bị khinh bỉ, còn có thể liên lụy đến mẹ ruột của hắn.

Vân Tiểu Mặc thật là cảm động a, có bằng hữu tốt như vậy, thay hắn tiết kiệm bạc, sau này khi hắn tiêu xài, hoàn toàn không cần lo lắng.

Ba người ăn, cười cười nói nói, cũng không biết đã qua bao lâu, từ

ngoài cửa tửu lâu đi tới một nhóm người, kết bè kết đảng đi chung, có sáu người, cũng là chút ít nam hài từ mười tuổi trở xuống, quần áo gọn gàng, đừng xem bọn họ tuổi còn nhỏ, đã ra vẻ người lớn mười phần.

Mọi người vây quanh một gã nam hài lớn tuổi nhất, vào tửu lâu, cũng không biết là người nào phát hiện bàn Vân Tiểu Mặc đầu tiên, hướng phương hướng bọn họ chỉ chõ, sau đó một nhóm người hướng bọn họ đi tới.

“Sở đại thiếu gia, đây không phải là cái đồ bỏ đi nhà các ngươi Sở Thiểu Dương sao? Hắn lại cũng tới tửu lâu ăn cơm, mặt trời hôm nay có phải hay không mọc ở phía tây?”

“Người của hắn nghèo kiết xác, ta thật hoài nghi, hắn có đủ bạc trả hay không?”

“Này còn phải hỏi sao? Mẹ hắn ở phủ thành chủ là tiểu thiếp không được sủng ái nhất, ngày thường còn không bằng một hạ nhân, làm sao sẽ có bạc ăn cơm?”

“Di? Lại còn có người cùng đồ bỏ đi ăn cơm, vật họp theo loài, không cần phải nói, khẳng định bọn họ cùng kẻ bất lực cũng như nhau, thật không biết đến lúc tính tiền bọn họ làm sao trả.”

“Ha ha ha ha.....”

Đối mặt tiếng cười nhạo của mọi người, tay Sở Thiểu Dương nắm chặt lại, hai mắt hắn như điện trừng mắt nhìn bị mọi người vây quanh, nhưng không có lên tiếng, Sở Thiểu Thông vẫn duy trì tư thái cao ngạo của Sở đại thiếu gia, đáy lòng của tràn đầy tức giận. Bình thường mình đã nhẫn nhịn hắn, hiện tại lại còn làm trò trước mặt bằng hữu mình mới nhận biết nhục nhã mình như thế, thật không thể

nhịn được nữa.

“Sở Thiểu Thông, xin rời đi! Ta cùng bằng hữu của ta, còn muốn tiếp tục ăn cơm.”

“Ăn cơm? Tiểu thiếp sinh nhi tử cũng cần ăn cơm? Ha ha ha ha.....” Sở Thiểu Thông nghênh ngang phá lên cười, ánh mắt nhìn Sở Thiểu Dương tràn đầy miệt thị cùng khinh thường, hắn mới là con trai lớn đích thực của phủ thành chủ, hắn coi Sở Thiểu Dương là thứ gì, cũng dám ở trước mặt hắn khiêu chiến?

“Hai người này là bằng hữu ngươi mới quen sao? Hừ, cũng không có gì đặc biệt.” Sở Thiểu Thông đánh giá hai người Vân Tiểu Mặc cùng Đoan Mộc Tĩnh, mặc dù trong miệng nói như vậy, nhưng đáy mắt xẹt qua quang mang hâm mộ ghen tỵ với. Nhất là thấy khuôn mặt Đoan Mộc Tĩnh, tầm mắt của hắn thật lâu dừng lại, còn chưa từng thấy qua nữ hài tử đáng yêu mỹ lệ như vậy, nhưng tại sao nữ hài phải xuất sắc như vậy, hết lần này tới lần khác cùng đệ đệ hắn xem thường nhất kết giao bằng hữu? Hắn rất là bất mãn cùng không cam lòng, trong lòng cũng ê ẩm.

“Chúng ta đang ăn cơm, các ngươi vây xem như vậy, sẽ làm chúng ta rất khó ăn.” Vân Tiểu Mặc bình tĩnh nói, đáy lòng đã sinh ra tức giận, bọn họ chẳng những vũ nhục đồ đệ của hắn, còn dùng ánh mắt như vậy đánh giá Tiểu Tĩnh của hắn, quá đáng ghét!

Sở Thiểu Thông không vui híp mắt lại, một người phía sau hắn vội vàng tiến lên mắng chửi: “Tiểu tử! Đại nhân đang nói, ngươi xen vào làm cái gì?”

Vân Tiểu Mặc vô tội nhún vai nói: “Thật rất chán nha, ta vừa rồi không có nói láo, các ngươi không tin, có thể hỏi những người khác chung quanh, bọn họ có chán hay không?”

Mấy bàn chung quanh mọi người đều biết Đại thiếu gia của phủ thành chủ, nào dám đắc tội với hắn? Mọi người cúi đầu, phối hợp ăn cơm, cái gì cũng không nghe được, cái gì cũng không thấy.

Sở Thiểu Thông quét một vòng, lúc này mới hài lòng ngoắc ngoắc thần, nói: “Nghe nói ngươi đi thành Đông bái luyện khí sư mới tới làm sư phụ, kết quả bị cự tuyệt, ta thật là thay ngươi cảm thấy bi ai. Giống ngươi thân phận ti tiện như vậy lại cũng muốn trở thành luyện khí sư, thật là si tâm vọng tưởng!”

“Hừ, thiên phú cao thì thế nào? Thiên phú cao, nhưng không quyền không thế lại không tiền, còn không phải sư phụ tốt thì không bái? Ta khuyên ngươi hay là sớm một chút bỏ đi ý niệm muốn trở thành luyện khí sư trong đầu, Sở gia chúng ta còn nhiều luyện khí sư ưu tú, căn bản không thiếu. Nếu như ngươi muốn tại Sở gia hảo hảo mà sinh tồn, thì an phận một chút cho ta, đừng cứ mãi trèo cao, nghĩ muốn trở thành luyện khí sư, từ đó ở Sở gia phát triển. Ta cho ngươi biết, ta vĩnh viễn cũng là trưởng tôn của Sở gia, tương lai là người thừa kế thành chủ, ngươi cũng đừng si tâm vọng tưởng. Chỉ cần một ngày ta còn sống, thì ngươi vĩnh viễn sẽ không có ngày nổi danh!”

Sở Thiểu Thông âm tàn nhìn chằm chằm hắn một cái, lạnh lùng nói.

Những người chung quanh rối rít âm thầm lắc đầu, không nghĩ tới Đại thiếu gia phủ thành chủ, tuổi còn nhỏ, mà lòng dạ độc ác như vậy, sau này khi lớn lên còn như thế nào? Bất quá bởi vì thế lực phủ thành chủ uy hiếp, bọn họ giận mà không dám nói gì.

“Vì để cho ngươi hoàn toàn hết hy vọng, ta liền để cho ngươi lãnh giáo bản lãnh của ta. Hừ, Bổn thiếu gia đi theo Hạc sư phụ học thuật luyện khí, đã có chút thành tựu, trong đó Bổn thiếu gia sở trường nhất đó là khống hỏa (điều khiển lửa). Hôm nay sẽ làm cho ngươi

mở rộng tầm mắt, cái gì mới thật sự là thiên phú luyện khí!”

Sở Thiểu Thông giơ lên tay, phía sau hắn lập tức đã có người xua tan đám người chung quanh, làm cho Sở thiếu gia một khoảng không.

Ba người Vân Tiểu Mặc nghe được”Khống hỏa” hai chữ, nhất tề quay đầu, liếc lẫn nhau một cái, sau đó buông xuống bát đũa, kéo quai hàm, bắt đầu xem cuộc vui.

Khó được có người biểu diễn”Xiếc ảo thuật”, không nhìn rõ ràng thì không được!

Các thực khách còn lại chung quanh cũng rối rít trợn to hai mắt, không muốn bỏ qua tiết mục đặc sắc như vậy.

“Hừ, các ngươi xem cho kỹ đây.” tay phải Sở Thiểu Thông cuốn, thầm vận nội công, chỉ nghe “Xuy” một thanh âm vang lên, lòng bàn tay của hắn xuất hiện một ngọn lửa màu lam. Màu sắc ngọn lửa có chút đục, cũng không phải là màu lam thuần túy, có thể thấy được công lực của hắn vẫn chưa đến nơi đến chốn, so với số tuổi của hắn hiện nay, cũng đã tốt rồi.

Vân Tiểu Mặc thấy vậy ngạc nhiên, hắn mới đi theo sư phụ học thuật luyện khí, trước mắt còn dừng lại ở giai đoạn khống hỏa, còn không có tiếp xúc đến kỹ năng giống Sở đại thiếu gia này có thể làm phát ra ngọn lửa, bởi vì sư phụ nói, học thuật luyện khí, cái cơ bản là trọng yếu nhất, mà khống hỏa chính là kỹ năng cơ bản nhất của thuật luyện khí. Mặc dù hắn từ lúc mới bắt đầu cũng đã học được rất tốt rồi, sư phụ để cho hắn không ngừng mà luyện tập, cho đến khi trình độ của hắn đã tốt hơn nữa.

“Ngọn lửa Màu lam! Không tệ a không tệ, xem ra thuật luyện khí của

Sở đại thiếu gia đã đạt tới trình độ cấp hai.”

“Lấy niên kỉ của Sở đại thiếu gia, có thể đem thuật luyện khí tu luyện tới trình độ cấp hai Lam Diễm, đích xác là thiên phú dị bẩm a.”

“Còn phải nói sao? Đều nói Sở gia thiên tài luyện khí sư có thừa, quả nhiên không giả, rất giỏi a.....”

Trong thực khách có mấy người biết điều, biết được cấp bậc thuật luyện khí của Sở đại thiếu gia, những lời ca ngợi của họ lọt vào trong tai Sở đại thiếu gia, làm cho hắn vô cùng hưởng thụ.

“Đây chỉ là bình thường, chân chính lợi hại còn đang phía sau!” Sở Thiểu Thông đắc ý cười cười, hai tay cầm thành hình bán cầu, kèm theo động tác của hắn, ngọn lửa màu lam cũng từ từ thoát khỏi lòng bàn tay của hắn, bay tới giữa không trung.

Một màn này rất là quen thuộc, Sở Thiểu Dương quay đầu nhìn Vân Tiểu Mặc một chút, đây chính là lúc nãy Vân Tiểu Mặc đứng ở trên đại đỉnh, cho hắn xem tiết mục biểu diễn, hắn còn tưởng rằng đó là “Xiếc ảo thuật”, hiện tại mới hiểu được, thì ra là đây chính là khống hỏa.

Đã nhìn kỹ càng tài nghệ khống hỏa của Vân Tiểu Mặc, hiện tại quay đầu lại nhìn Sở Thiểu Thông khống hỏa, cảm giác này giống như là sau khi nhìn một đại sư phụ vẽ tranh, lại nhìn một kẻ giả đại sư học vẽ xấu, trong lúc này cách biệt giữa hai người là trên trời dưới đất, căn bản không cùng một tầng.

Đừng nói là kỹ thuật khống hỏa, chính là ngọn lửa cũng xấu xí vô cùng, căn bản không có cách nào cùng so sánh với ngọn lửa màu vàng tinh khiết trong tay Vân Tiểu Mặc. Giống như một người là hàng vỉa hè, một người là hàng cao cấp, nhìn đều giống nhau, kì thực

hoàn toàn không thể so sánh.

Oanh!

Ngọn lửa màu lam chia ra làm hai, hóa thành hai luồng.

Người theo đuôi Sở Thiểu Thông rối rít vỗ tay lên, các loại thanh âm ca ngợi, bên tai không dứt.

“Thấy được chưa? Đây chính là thuật khống hỏa!” Sở Thiểu Thông càng đắc ý hơn.

“Thật là lợi hại nga! Thì ra là đây chính là thuật khống hỏa a, thoạt nhìn thật giống như rất huyền diệu.” Vân Tiểu Mặc nâng quai hàm, ca ngợi nói, “Ca ca, vậy ngươi có thể khiến nó chia ra làm hai nữa hay không? Ta muốn nhìn nha.”

Sở Thiểu giương cúi đầu cười trộm, cho hắn một ánh mắt nghi ngờ, hắn làm sao không nhìn ra tiểu bất điểm này phúc hắc như vậy? Thanh âm ngọt ngào đáng yêu như thế!

Chậm đã, lúc nãy hắn có lừa gạt mình hay không? Cố gắng hồi tưởng, cố gắng hồi tưởng.....

” Chia ra làm hai nữa?” Sở Thiểu Thông có chút chần chờ, đối với hắn mà nói, có thể đem ngọn lửa chia ra làm hai, cũng đã là rất kỳ tích rồi, hắn chưa bao giờ thử qua lại đem ngọn lửa chia ra làm hai, nói cách khác chia ra làm bốn. Bất quá nếu hắn không làm theo, chẳng phải là để cho bọn họ chế giễu?

Sau khi suy nghĩ một chút, hắn nâng cao hàm, trả lời: “Dĩ nhiên có thể! Các ngươi xem kỷ đây!”

Mọi người nín thở quan sát, chỉ thấy hắn hít sâu vài hơi, thầm vận nội lực, tập trung tinh thần.

Oanh!

Lại là một tiếng động khổng lồ.

Hắn lại thành công!

Hai luồng ngọn lửa riêng chia làm hai nửa, thoáng cái xuất hiện bốn đoàn ngọn lửa, kỳ tích a ——

Đối với lần đầu tiên Sở Thiểu Thông nếm thử mà nói, đích xác là kỳ tích!

“Ha ha ha ha, thấy được hay không? Đây mới thực sự là thiên phú, thiên tài chân chính!” Sở Thiểu thông đắc ý cười dài, các loại ca ngợi truyền vào bên trong tai của hắn, để cho cả trái tim hắn không ngừng đập liên hồi, cũng không biết muốn đập tới khi nào.

Lúc này, tiếng ca ngợi còn lớn hơn nữa, rơi vào trong tai của hắn.

“Thật lợi hại! Cái này có bao nhiêu ngọn lửa? Ta tới đếm, một, hai, ba..... Trời ạ, tổng cộng có ba mươi hai ngọn lửa! Ba mươi hai ngọn lửa!”

“Thật sự là ba mươi hai! Tức là so sánh với Sở đại thiếu gia hơn hai mươi tám ngọn, đây mới thực sự là thiên tài a!”

“Thiên tài, tuyệt đối là thiên tài!”

“.....”

Sở Thiểu Thông lúc trước còn tưởng rằng những tiếng ca ngợi này là dành cho hắn, ai ngờ sau khi nghe càng ngày càng cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Ừ?

Tầm mắt của hắn từ từ vòng vo đi qua, khi tầm mắt hắn chống lại người đứng ở trên bàn, hai tay tùy ý vui đùa với các ngọn lửa, sau một khắc, mắt hắn choáng váng, cả người ngây ra ngay tại chỗ, lộ ra thần sắc không thể tin được. Không chỉ hắn như thế, phía sau hắn đồng bọn cũng cùng đồng dạng thần sắc như hắn.

Những người trong nghề, ở bên ngoài xem náo nhiệt, các nam hài cùng Sở Thiểu Thông cũng học thuật luyện khí, tự nhiên biết học thuật khống hỏa khó khăn như thế nào, mới vừa rồi Sở Thiểu Thông có thể đột phá đem một ngọn lửa phân hoá thành bốn, đã là vô cùng kỳ tích, vô cùng rất giỏi rồi, bây giờ thấy Vân Tiểu Mặc tùy ý chơi đùa với ngọn lửa, giống như chơi trò chơi, vừa dễ dàng vừa khoái trá, mọi người bọn họ lộ ra thần sắc gặp quỷ.

Đây là người sao? Coi như là sư phụ của bọn họ, cũng chưa chắc có thể có tài nghệ khống hỏa như vậy.

Sở Thiểu Dương quay đầu xem Vân Tiểu Mặc một chút, lại quay đầu xem huynh trưởng của mình một chút, lúc này mới rốt cục hiểu tài nghệ chênh lệch giữa hai người bọn họ.

Ai là thiên tài, ai là xuẩn tài? Phân rõ cao thấp.

Khi hắn quay đầu nhìn về phía Vân Tiểu Mặc lần nữa, đáy mắt chiết xạ ra ánh lửa hưng phấn khác thường, đây chính là sự khác biệt giữa danh sư cùng sư phụ bình thường, cũng chỉ có tông sư lớn giống như Âu Li tiên sinh như vậy, mới có thể giáo ra thiên tài tuyệt

thế!

Việc này càng thêm làm cho hắn càng thêm kiên định quyết tâm muốn vào sư môn của Âu Li tiên sinh.

Thi phu? Sư phụ?

Hắn bất đắc dĩ lắc đầu cười khẽ, lúc này rốt cục hiểu ra, lúc trước thì ra là mình thật sự bị tên này đùa bỡn, không công gọi hắn sư phụ nhiều lần mà không biết.

Hắn là người thông minh, tuyệt đối không giống đại ca của hắn như vậy ngu xuẩn, vừa không biết, vừa tự đại.

Sau khi hiểu rõ tận tình chân tướng sự việc, trong lòng hắn liền có ý niệm, Âu Li tiên sinh không chịu thu hắn làm đồ đệ, không chịu làm trái với nguyên tắc của mình, nên cho dù hắn quỳ gãy hai chân, cũng nhất định không thể đả động đến đối phương. Vân Tiểu Mặc nhất định là thương mình, cho nên muốn tìm phương pháp xử lí, để cho hắn không cần bái sư, cũng có thể từ chỗ Âu Li tiên sinh học được tài nghệ luyện khí. Chẳng qua là tài nghệ bổn môn không truyền ra ngoài, cho nên hắn mới hao hết tâm tư, để cho hắn gọi hắn”Thi phu”.

Hiện tại tinh tế nghĩ đến, nội tâm của hắn cảm động nho nhỏ, Vân Tiểu Mặc chẳng những giúp hắn thực hiện nguyện vọng có thể học thuật luyện khí, còn vì hắn cố ý thi triển thuật khống hỏa, đả kích huynh trưởng của hắn, báo thù cho hắn. Mặc dù có chút trêu chọc, nhưng hắn tin tưởng lòng Vân Tiểu Mặc muốn giúp hắn thật sự. Đã như vậy, sao hắn không đâm lao phải theo lao, nhận tên này này làm “Thi phu”?

Nghe giống như là thầy trò quan hệ, thật ra thì cũng vừa là thầy vừa là bạn, hắn một chút sẻ không để ý lỗ lả, hơn nữa hắn đã bắt đầu từ

từ thích cùng bội phục vị này”Thi phu” này.

“Tiểu Mặc ca ca giỏi quá nga!”

“Tiểu Mặc Mặc đương nhiên là giỏi nhất, đệ nhất thiên hạ!”

Một người một thú sủng này hết thuốc chữa, trừ sùng bái mù quáng, thì cũng sùng bái mù quáng.

“Tốt! Thi phu biểu diễn thật xinh đẹp!” trong lòng Sở Thiểu Dương nhiệt huyết sôi trào, cũng đi theo cao giọng hoan hô lên.

Sở Thiểu Thông càng xem, đáy lòng lửa giận càng tăng, thậm chí quên mất, giờ phút này song chưởng của mình, còn có bốn đoàn ngọn lửa đang thiêu đốt. Hắn vừa phân tâm, bốn ngọn lửa đột nhiên mất đi khống chế, cắn trả đến lòng bàn tay của hắn, ngọn lửa nóng bỏng làm bị thương đến bàn tay của hắn, đau đến hắn không nhịn được la hoảng lên.

“Sở đại thiếu gia!” Đồng bạn thấy tình huống như vậy, cũng nóng nảy theo, ngọn lửa này không giống tầm thường, nhiệt độ so sánh với nhiệt độ của ngọn lửa tầm thường cao hơn, hơn nữa còn là cấp bậc càng cao, nhiệt độ của nó lại càng cao.

Hai ngọn lửa màu lam Sở Thiểu Thông biểu diễn, mặc dù không coi là cao đẳng, nhưng đối với cái tuổi này của bọn hắn, cũng đã vô cùng cao rồi.

Sở Thiểu Thông nhìn tay mình từ từ phát ra mùi khét, gấp đến độ hắn xoay quanh, vừa lúc bắt gặp trên bàn Vân Tiểu Mặc mới bưng lên ba chén canh, hắn không chút nghĩ ngợi liền xông tới, hai tay đột nhiên hướng trong canh bỏ vào.

Một tiếng kêu sợ hãi thê thảm hơn ở trong tửu lâu vang lên tựa như giết heo.

Vốn chỉ là bàn tay bị thương, hiện tại tốt, hai cái tay ngón tay cũng bị bỏng đến sưng đỏ giống móng heo, Sở đại thiếu gia không nhịn được đau đớn tận xương này, rốt cục hai mắt trợn trắng, ngất đi.

Những đồng bạn gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, chung quanh tán loạn, có người chạy về Sở gia, có kẻ lôi kéo tiểu nhị tìm đại phu, có kẻ nhát gan liền trực tiếp chạy một mình.

“Ách, ta vừa định nói cho hắn biết, súp là vừa mới mới bưng lên, ngàn vạn không thể đụng vào.....” Vân Tiểu Mặc vô tội nháy mắt mấy cái, đối với Sở đại thiếu gia ngất đi rất là đồng tình.

Sở Thiểu Dương bộ dạng phục tùng nhìn đại ca mình, đôi môi nhếch lên, tâm tình không khỏi vui sướng.

“Đi thôi, đi thôi! Vạn nhất người nhà của ngươi tới, bị bọn họ phát hiện ngươi ở nơi này, ngươi nhất định sẽ rất thảm.” Vân Tiểu Mặc lôi kéo Sở Thiểu Dương, muốn nhanh chạy đi, nếu không để cho sư phụ biết hắn tại bên ngoài gây chuyện, sư phụ nhất định sẽ trách phạt hắn.

Sở Thiểu Dương chần chờ lắc đầu, nói: “Các ngươi đi trước đi! Bọn họ đều biết ta, cho dù ta tránh được hôm nay, cũng tránh không khỏi ngày mai. Hơn nữa, nếu như ta không có ở đây, bọn họ chỉ biết bắt nạt mẫu thân của ta, ta không thể để cho mẫu thân thay ta chịu trách nhiệm.”

“A? Thật xin lỗi, có phải ta làm cho ngươi rước lấy phiền phức không?” Vân Tiểu Mặc xin lỗi gãi gãi đầu, lúc này mới ý thức được, mới vừa rồi mình trêu đùa dễ chịu, sảng khóai rồi, nhưng không có

suy nghĩ đến hậu quả.

“Không có quan hệ! Nhiều lắm chính là trở về chịu đánh một trận, hoặc là phạt quỳ mấy ngày, có thể thấy hắn bị bêu xấu, cho dù đánh nhiều, phạt quỳ mấy ngày, ta đều nguyện ý.” Sở Thiểu Dương bỗng nhiên liếc mắt, mỉm cười.

“Sư phụ, cám ơn ngươi!” Hắn chân thành nói, lần này, trong lòng hắn mặc niệm đúng là hai chữ sư phụ, mà không phải là Thi phu.

“Ta hại ngươi bị phạt, ngươi còn cám ơn ta? Không bằng ta với ngươi cùng nhau trở về đi, chỉ cần có ta cùng Tiểu Bạch, không người nào có thể khi dễ ngươi!” Vân Tiểu Mặc đột nhiên linh quang chợt lóe, chủ động đề nghị.

“Việc này không được đâu? Gia giáo Sở gia chúng ta rất nghiêm, ngươi nếu đi đến, có thể cũng sẽ chịu trừng phạt.” Sở Thiểu Dương lắc đầu, không chấp nhận đề nghị này.

Quyển 4 - Chương 67: Kinh Động Long Vương cốc

Ở Long Tường đại lục, mỗi một thành trì đều có một vị thành chủ, song căn cứ vào vị trí địa lý của tòa thành và vị trí chiến lược của nó là bất đồng, quyền hạn và uy danh của thành chủ cũng bất đồng thật lớn.

Thành chủ Sở Diệp thành, chính là tộc trưởng đương nhiệm của Sở thị, trong một đám con trai, nhiều vợ nhiều con, ở trong đại gia tộc là chuyện thường gặp, đối với các đại gia tộc trong Long Tường đại lục, thì càng phổ biến. Bởi vì nếu bọn họ có càng nhiều thành trì, lại càng cần nhiều là người đáng tin cậy đi quản lý thành trì, thay vì đem trọng trách như thế phó thác cấp dưới, bọn họ nguyện ý làm cho huyết thống của mình đi thống trị thành trì, như thế mới có thể giữ cho huyết mạch của đại gia tộc vững vàng.

Thành chủ Sở Diệp, dưới gối có bốn đứa con, con lớn nhất là Sở Thiểu thông, Sở Thiểu Dương thì đứng hàng thứ thứ hai, thời gian hai đứa bé ra đời cách nhau không lâu.

Sở Thiểu thông là con trai lớn của Sở thành chủ, thiên phú luyện khí tốt, bình thường rất được thành chủ yêu thích. Lần này Sở Thiểu Thông bị thương, cả phủ thành chủ nhất thời rối loạn.

Vân Tiểu Mặc phụng bồi Sở Thiểu Dương chờ chực ở ngoài cửa phòng, nhìn mọi người lục tục ra vào gian phòng của Sở Thiểu thông, hoặc đi thăm hỏi, hoặc đi chữa trị, nhưng không ai để ý tới bọn họ. Trong lòng Sở Thiểu Dương hết sức thấp thỏm, không biết kế tiếp sẽ bị trừng phạt như thế nào.

“Đừng lo lắng nữa, là tự hắn đem mình làm bị thương, không liên quan đến chúng ta.” Vân Tiểu Mặc rất bình tĩnh, khi hắn xem ra, bọn họ căn bản cũng không có sai.

Sở Thiểu Dương cười khổ, hắn quá mức ngây thơ rồi, nếu toàn bộ chuyện trên đời này thật sự có thể phân rõ đúng sai đen trắng, thì còn nói gì nữa.

Hai người lại đợi hồi lâu, bên trong gian phòng toàn bộ đại phu sau khi rời đi, cuối cùng đi ra một nam một nữ, hướng bọn họ đi tới. Nam tử thân hình khôi ngô, có chút uy vũ, hắn mặt không chút thay đổi đến gần, đột nhiên không báo trước quăng cho Sở Thiểu Dương bạt tai một nặng nề!

“Nghịch tử! Ngươi làm ra chuyện thật giỏi!”

Cả người Sở Thiểu Dương lay động, suýt nữa bị bạt tai này làm cho ngất, hắn giương mắt, ánh mắt bi thống ngưng mắt nhìn nam tử, đôi môi nhếch lên.

Vân Tiểu Mặc cũng ngây dại, không nghĩ tới đối phương không nói một lời, đã cho Sở Thiểu Dương một bạt tai.

“Thành chủ, người thấy rõ sao? Nghịch tử này tâm địa ác độc, hắn hận Thiểu Thông không thể chết sớm một chút, như thế thì hắn có cơ hội trở thành người thừa kế thành chủ. Ngài đừng xem hắn trong ngày thường ngoan ngoãn không lên tiếng, làm bộ như thật biết điều, một khi không có ai, nhất là thành chủ ngài không có ở đây thời điểm, hắn sẽ lộ ra bản tính hung tàn. Ngài căn bản không biết, bình thường hắn đối với thiếp không có nhiều tôn trọng, cho tới bây giờ hắn cũng chưa có gọi qua thiếp thân một tiếng di nương.....” người phụ nữ bên cạnh nam tử che khăn, thương tâm khóc thút thít.

Sở Thiểu Dương cúi đầu, quả đấm buộc chặc, cái lưng khẽ phát run.

Sở thành chủ lạnh lùng nhìn hắn, tức giận không chỗ phát tiết, trong mũi hừ lạnh, trách mắng: ” Quỳ xuống cho ta! Khi đại ca của ngươi vẫn chưa tỉnh lại, ngươi vẫn quỳ chuộc tội cho ta!”

Sở Thiểu Dương nghe vậy, đột nhiên ngửng đầu lên, trong ánh mắt đều là kinh ngạc.

Bắt hắn quỳ xuống? Tại sao?

“Hắn không có sai, tại sao muốn quỳ xuống? Là đại ca hắn cố ý bới móc, muốn vũ nhục hắn, đả kích lòng tự tin của hắn, kết quả đem tay mình làm cho bị thương, đây là tên đó đáng đời, căn bản không liên quan đến Thiểu Dương.” Vân Tiểu Mặc nhìn không được rồi, không nhịn được đứng ra vì Sở Thiểu Dương giải thích.

“Ngươi câm miệng cho ta! Một tiểu hài tử cũng dám chất vấn bổn thành chủ?” Đường đường là thành chủ Sở Diệp thành, há lại để cho người khác khiêu khích?

Thành chủ phu nhân ở bên cạnh quạt gió thổi lửa nói: “Thật là một hài tử không có nuôi dạy! Cho nên nói vật họp theo loài, nhân dĩ quần phân, cùng Thiểu Thông chúng ta ở cùng một nơi, đềulà đệ tử danh môn vọng tộc, mọi người nuôi dạy vô cùng tốt, đối đãi người lễ phép hiểu chuyện, dáng vẻ này của nghịch tử, không những giống như hài tử không có nuôi dạy, kết giao bằng hữu cũng là những kẻ không hiểu lễ! Thật không biết phụ thân và mẫu thân hắn nuôi dạy hắn như thế nào”

Sở thành chủ đột nhiên nheo lại mắt, hỏi: “Cha nương ngươi tên gọi là gì, ngươi là đệ tử của gia tộc nào?”

Vân Tiểu Mặc nghe được đối phương quở trách, không ngừng mà hít sâu, hắn ngẩng đầu, mắt vàng chớp động: “Ta là ta, cha mẹ ta là cha mẹ ta, ta không cho các ngươi vũ nhục bọn họ! Phụ thân là thành chủ thì thế nào? Nuôi dưỡng nhi tử thành phế vật?”

Lại dám nói con của hắn là phế vật?

Sở thành chủ nghe vậy, tức giận dậm chân một chút nhảy đi lên, tay áo phải của hắn động, sẽ vứt đi một cái tát trên gương mặt Vân Tiểu Mặc!

Hắn không cho phép người khác nói nhi tử mình là phế vật, nhưng mà hắn cũng không nghĩ lại, dưới đáy lòng bản thân đã sớm đem Sở Thiểu Dương coi là phế vật sao?

Người trên cõi đời này a, chính là thích lừa mình dối người.

Chưởng ảnh như gió, mắt thấy sẽ phải nện ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn mạn màng của Vân Tiểu Mặc, lúc này, một đạo ánh lửa Xích kim sắc hiện ra, phun tại tay của Sở thành chủ.

Đây chính là dung hợp chín loại dị hỏa mồi lửa cô đọng mà thành ngọn lửa màu vàng tinh khiết, chỉ kém một loại dị hỏa cuối cùng, nó đã biến thành thế gian này hoàn mỹ nhất, cường hãn nhất mồi lửa —— hỏa Hoàng!

Tay Sở thành chủ tất nhiên đụng phải ngọn lửa này, hắn cả kinh vội vàng thu tay về, liền lùi lại mấy bước.

Mặc dù như thế, bàn tay của hắn vẫn là hoặc nhiều hoặc ít nhận lấy tổn thương, song hắn hoàn toàn không để ý lòng bàn tay bị thương, hai mắt trừng lớn như chuông đồng, thần sắc trăm mối ngổn ngang

cảm xúc nhìn Tiểu Bạch.

“Đây là..... mồi lửa dị hỏa?! Không đúng, không đúng, đây tuyệt đối không thể nào là mồi lửa dị hỏa bình thường, cho dù là thập đại mồi lửa dị hỏa trong truyền thuyết, cũng chưa chắc giống như ngọn lửa này cường đại mà hoàn mỹ!”

“Mau! Tiểu súc sinh, mau phun chút ít ngọn lửa ra! Cho ta xem ngươi rốt cuộc có thực lực như thế nào!”

Sở thành chủ kích động rồi, hắn cũng là một gã luyện khí sư, đối với một gã luyện khí sư mà nói, ngọn lửa là nhân tố cực kỳ trọng yếu nhất là khi luyện khí, luyện khí sư tu luyện đến cảnh giới nhất định, bản thân có thể tu luyện ra ngọn lửa của bản thân, chất lượng ngọn lửa tùy theo tu luyện bản thân của luyện khí sư mà có điều khác biệt. Đối với luyện khí sư cấp thấp mà nói, bọn họ có thể hướng về việc tìm kiếm mồi lửa dị hỏa để dung nhập làm ngọn lửa của bản thân, mà đối với luyện khí sư cao cấp mà nói, bọn họ tương đối thiên hướng về một ngọn lửa sinh mệnh để tu luyện, bởi vì ngọn lửa sinh mệnh của bản thân so sánh với dị hỏa thì càng cường đại hơn.

Nhưng việc này cũng không phải là tuyệt đối, ngọn lửa sinh mạng cũng có thể thông qua cắn nuốt mồi lửa dị hỏa, ngọn lửa từ từ tăng cường lực lượng của nó, nhất là cái loại mồi lửa vô cùng cường đại này chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết, là thần vật mà bất kỳ luyện khí sư nào cũng ngắm nghía và mơ ước. Một khi bọn họ đem loại mồi lửa này luyện hóa, hơn nữa dung nhập vào đến bản thân của mình, như vậy lực lượng ngọn lửa bổn mạng của bọn hắn sẽ trở nên mạnh cỡ nào, bọn họ không cách nào tưởng tượng.

Sở thành chủ vừa thấy được trong miệng Tiểu Bạch phun ra ngọn lửa màu đỏ vàng, ngọn lửa trong truyền kia lại liên tục không ngừng phát ra lực uy hiếp, đủ để rung động linh hồn của hắn, làm cho bản

tính tham lam của hắn trỗi dậy.

Ngọn lửa phẩm chất cao như thế, hắn nhất định có được!

Tiểu Bạch thống hận nhất người khác gọi nó là “Tiểu súc sinh”, trong lỗ mũi phun bạch khí, hai mắt đã phóng hỏa: “Ngươi mới là tiểu súc sinh! Ta phun cháy ngươi!”

Tiểu Bạch giận dữ, không hề cố kỵ mà biến thành rồng, thân thể màu trắng lẫm lẫm ở trên bầu trời đột nhiên run lên, giản ra, sau đó thân thể hướng lên hơi cúi xuống, hướng về phía Sở thành chủ phun ra ngọn lửa thật dài!

Màu sắc vàng ròng, mang theo thanh âm như thành, đủ để khiến người sợ hãi cùng chấn động.

Ánh mắt Sở thành chủ chợt lần, hắn lần nữa vội vàng rút lui, tránh né ngọn lửa.

“A? Cái gì? Lại là con bạch long?!”

Kinh ngạc xong, thay vào đó là càng nhiều là hưng phấn cùng kích động.

Ai cũng sẽ không nghĩ tới, chính là một thành chủ Sở Diệp thành, lại là cao thủ Thần huyền, công kích của Tiểu Bạch không có trực tiếp phạm tới hắn, nhưng đã đem thành chủ phu nhân đứng bên cạnh Sở thành chủ, bị ngọn lửa phun vừa vặn không còn kịp chạy trốn nữa.

“A! lửa, lửa a ——”

Tóc Thành chủ phu nhân bị cháy lên, mà bản thân ngọn lửa vàng ròng cùng với ngọn lửa khác bất đồng, cho nên tốc độ thiêu đốt cực

nhanh, không tới một chút thời gian, lửa nhỏ kia bắt cháy cũng đã đốt hết tóc của thành chủ phu nhân. Thành chủ phu nhân bị làm cho sợ đến thất kinh vừa nhảy vừa là, gấp đến độ xoay quanh.

Chà chà chà ——

Ba kiếm liên tục, phám là tóc cháy trên đầu thành chủ phu nhân, toàn bộ bị gọt hết.

Sở thành chủ quyết định thật nhanh, phải chọn ra thủ đọan hữu hiệu và nhanh nhất, bởi vì … một khi ngọn lửa này đốt lên da thịt người, người nọ không chết cũng tàn phế, nhất là nữ nhân giống như thành chủ phu nhân như vậy tay trói gà không chặc, căn bản không cách nào cùng chịu được lực sát thương cường đại của ngọn lửa.

“A —— tóc của ta!” Thành chủ phu nhân hai tay ôm đầu, vừa vuốt sợi tóc trên đầu của mình, vừa nhìn một chút tóc trên mặt đất xốc xếch rơi xuống, mặt của nàng toàn bộ vặn vẹo dử tợn, lâm vào trong điên cuồng.

Nữ nhân coi trọng nhất đúng là dung mạo của mình, nhất là làn da mái tóc, mất đi đầu tóc, đối với nữ nhân lớn tuổi như nàng mà nói quả thật đả kích nghiêm trọng.

“Câm miệng!” Sở thành chủ phiền lòng rống to, không một chút thương hại, giờ phút này trong mắt của hắn chỉ có bạch long cùng ngọn lửa vàng ròng trong miệng nó phun ra. Sau khi chứng kiến uy lực của ngọn lửa, lòng mơ ước của Sở thành chủ muốn nó chẳng những chưa giảm, ngược lại càng lúc càng thịnh.

“Người đâu, dàn trận! Bắt tiểu súc sinh cho ta!” Sở thành chủ hướng lên trời gào to, thanh âm của hắn rất nhanh truyền khắp cả phủ thành chủ.

Sưu sưu sưu sưu.....

Bốn phương tám hướng, nhảy ra vô số cao thủ, một số đứng ở trên mái nhà cao, một số tại trên mặt đất đứng, bao vây bọn họ lại.

Sở thành chủ chẳng những muốn có ngọn lửa tốt, còn muốn bạch long, quyết tâm của hắn không người nào có thể chống lại, thậm chí đem tất cả cao thủ đứng đầu trong phủ thành chủ toàn bộ gọi đi ra ngoài.

“Thất phu vô tội, hoài bích có tội! (*), Muốn trách chỉ đổ thừa ngươi không nên có mồi lửa trân quý như thế, người chân chính nên có nó, hẳn là ta! Ta mới là chủ nhân của nó! Ha ha ha ha.....” Sở thành chủ cuồng ngạo cười to, trong lúc cười to mang theo âm lãnh.

(*)Người bình thường thì không có tội, nhưng mang thứ quý giá bên người thì có tội.

“Ngươi mơ tưởng! Tiểu Bạch, ngươi chạy mau!” Vân Tiểu Mặc có chút nóng nảy, không ngờ rằng chuyện phát triển đến tình trạng như vậy.

Song, đi theo bọn họ mà đến hai người Lam Mộ Hiên và Mộ Cảnh Huy đã đi nơi nào?

Ai cũng sẽ không nghĩ tới, phủ thành chủ cũng không đơn giản như ngoại nhân suy nghĩ, trong phủ thành chủ cất dấu rất nhiều cao thủ, làm cho hai người Lam Mộ Hiên và Mộ Cảnh huy vừa mới âm thầm thăm dò vào phủ thành chủ, bọn họ cũng đã bị cao thủ phát hiện.

Giờ phút này hai người bọn hắn, đang chiến đấu cùng cao thủ trong phủ thành chủ, thì làm cách nào có thể đi cứu Vân Tiểu Mặc và Tiểu

Bạch đây?

Bất quá, nếu Sở thành chủ cho là có thể bắt Tiểu Bạch, vậy hắn mười phần sai lầm. Hắn đánh giá thấp thực lực của Tiểu Bạch, đánh giá thấp hơn uy lực ngọn lửa vàng ròng trong miệng Tiểu Bạch phun ra, lại nói, cho dù hắn bắt được Tiểu Bạch, cho dù Tiểu Bạch phối hợp hắn, nguyện ý vì hắn phóng hỏa, làm sao hắn có thể thừa nhận được lực cắn trả do chín loại mồi lửa dị hỏa dung hợp mà thành mồi lửa đây?

Nghe được tiếng la của Vân Tiểu Mặc, cả người Tiểu Bạch run lên, nó làm sao có thể bỏ lại Tiểu Mặc Mặc, một mình chạy trốn đây? Hừ, đừng nói là chỉ có những người này, cho dù nhiều người gấp đôi hơn nữa, nó cũng không sợ!

Dám khi dễ Tiểu Mặc Mặc, sẽ phải trả giá thật nhiều!

Cả người Tiểu Bạch run lên, hùng dũng oai vệ ngẩng đầu, hướng lên trời kêu to.

“Ngao —— ngao —— ngao ——”

Ánh huỳnh quang nhàn nhạt thánh khiết bao phủ nó, giờ phút này Tiểu Bạch chính là chúa tể của trời đất, làm cho người ta kìm lòng không đậu sùng bái.

Trong tiếng gầm của nó có tức giận, có kiêu ngạo, không hề chịu khuất nhục lòng tin!

Thanh âm của nó giống như sấm nổ vang mùa xuân, xa xa truyền lại, liên miên không dứt.

Cả bầu trời phủ thành chủ, bị thanh âm tức giận mà cao ngạo này

bao phủ, mọi loài co rúc thành một đoàn, lạnh run.

Súc vật xung quanh Sở Diệp thành, nghe được thanh âm này, không tự chủ bò lổm ngổm trên mặt đất, giống như thần cúng bái!

Trong chuồng, heo con đang chơi đùa rối rít trốn vào trong ngực heo mụ mụ, heo muội muội chạy chậm một bước sợ đứng ở tại chỗ phát run, trong lòng âm thầm cầu nguyện, nếu người nào hiện tại tới cứu nàng, nàng gả cho người đó.

Thật ra, người ta cũng không phải là nghĩ gả như vậy..... Heo muội muội ngượng ngùng.

Ngựa chạy ở trên đường lớn đột nhiên ngừng lại, đem chủ nhân trên lưng ngựa vứt đến trên ngọn cây phía trước, mà trong miệng nó thì phát ra thanh âm ô ô, thay đổi đầu, thân thể bò lổm ngổm, hướng một cái phương hướng cúng bái.

Chủ nhân ngựa bị treo ở trên ngọn cây cao, không trên không dưới, tức giận quả thật muốn chửi má nó.

Rừng rậm sâu u, có bầy sói đang vây bắt con mồi, nghe được tiếng huýt gió này, rối rít bỏ đi trong đầu ý niệm đi săn, trong chớp mắt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

.....

Đứng ở trong viện phủ thành chủ những cao thủ sợ ngây người, đáy lòng sinh ra sợ hãi, Sở thành chủ cũng không ngoại lệ, trong mắt của hắn tia sáng hưng phấn như muốn nổ tung, càng quyết tâm muốn có bạch long hơn.

Bạch long uy vũ cường đại như vậy, không nên chỉ là đồ chơi của

một hài tử, nó nên có một chủ nhân cường đại cơ trí hơn, trợ giúp hắn công thành đoạt đất, mở mang bờ cõi, công lao sự nghiệp thành tựu muôn đời!

Khiếp sợ đâu chỉ là bọn hắn? Tại Long Vương cốc phía xa chúng thần Long rối rít cảm ứng được thanh âm rồng ngâm đặc biệt này, mọi người kích động, hết thảy tràn đến chỗ ở Long Vương, thất chủy bát thiệt nghị luận mở ra.

“Đây là thanh âm Long Tộc chúng ta! Chẳng lẽ có Long Tộc chúng ta len lén chạy ra khỏi Long Vương cốc?”

“Không thể nào! Ta mỗi ngày đem Long bảo bối chúng ta trong coi một lần, không thiếu một người, làm sao có thể sẽ có?”

“Chẳng lẽ là có người một mình nuôi hậu duệ Long Tộc chúng ta, đem bọn họ làm như thú sủng? Hừ, ta thống hận nhất loài người đem Long Tộc cao quý chúng ta làm như thú sủng nuôi, nếu để cho ta thấy đến, ta thấy một đánh một!”

“Rất không có khả năng! Long Tường đại lục người nào không biết Long Tộc chúng ta lợi hại? Lúc trước những ai dám tự tiện nuôi Long Tộc làm sủng vật, toàn bộ đều đã đi xuống đất thấy Diêm vương, tin tưởng bọn họ không dám công khai cùng Long Tộc đối nghịch.”

“Cái này cũng không phải, cái kia cũng không phải, con rồng này rốt cuộc từ đâu nhô ra?”

“.....”

Chúng thần Long nghị luận không ra.

Lúc này, long hậu đang tựa gần Long Vương đột nhiên lên tiếng.

“Một đám Long ngu xuẩn! Không có điều tra rõ tin tức, tới đây cãi nhau, không thấy được ta đang nghỉ ngơi sao?” Long hậu thanh âm to lớn rống lên, bị làm cho sợ đến chúng thần Long rối rít rụt cổ. Chê cười! Ở trong Long Tộc trừ Long Vương ra, thực lực cường đại nhất chính là long hậu. Nó vung đuôi lên một chút có thể đem ngươi vứt đến trên cao, không đếm tới năm mươi, tuyệt đối không rơi xuống, ai dám dễ dàng trêu chọc nó?

Hướng chúng Long bất mãn vứt một cái ánh mắt xem thường, long hậu quay đầu, nhìn về Long Vương uy vũ anh tuấn, trong nháy mắt liền từ Bạo Long dữ dội biến thành con rồng hiền thục.

“Đại Vương, ngươi nghe chưa? Thanh âm này trong hùng hồn lộ ra một tia ngọt ngào, trong từ tính lộ ra một tia gợi cảm, trong sức mạnh lộ ra một tia kiên định, căn bản không thể nào từ trong miệng bất kỳ một Long ngu xuẩn phun ra! Thanh âm vang trời như thế, chỉ có Tiểu Long Long chúng ta mới xứng có, ta đoán nó nhất định chính là Tiểu Long Long chúng ta rồi! A, thanh âm cở nào ngọt động lòng người, giống như Đại vương lúc còn trẻ.....” Long hậu run lên Long Giác xinh đẹp của nó, hai mắt rưng rưng, vừa kích động vừa say mê.

“Tiểu Long Long? Là Tiểu thái tử của chúng ta?”

“Thật tốt quá! Nếu quả thật là Tiểu thái tử của chúng ta, vậy người thừa kế Long Tộc, có hy vọng rồi!”

“.....”

Chúng thần Long lần nữa kích động.

Trong đôi mắt thâm thúy của Long Vương từ từ hiện lên hơi nước, đỉnh đầu nó oai hùng ngẩng lên, nhìn về nơi nào đó ngoài động phủ,

ánh mắt từ từ thâm trầm.

“Đại trưởng lão từng truyền tin tới đây, nói đã tìm được Tiểu Long Long rồi, rất có thể sẽ thông qua cứ điểm, đi tới Long Tường đại lục. Chẳng lẽ thật là Tiểu Long Long tới?”

“Nhất định đúng! Đại vương, ta chưa từng có cảm giác mãnh liệt như vậy, ta tin tưởng nhất định là thanh âm Tiểu Long Long.” Long hậu kích động nói.

Long Vương thở dài: “Đáng tiếc Đại trưởng lão không có truyền đến bất kỳ tin tức nào, nhưng nếu chúng ta có thể liên lạc với nó, cũng có thể biết đáp án.”

“Muốn biết đáp án còn không đơn giản?” Cổ Long hậu giương lên, quay đầu nhìn về chúng thần Long, khí thế mạnh mẽ trong nháy mắt bão tố, “Đi, lập tức triệu tập một đám Long ngu xuẩn, đi theo ta đi nhìn một cái!”

“Dạ, lập tức đi!” Chúng thần Long phía sau tiếp trước bay ra cửa động, rối rít ngâm ra thanh âm.

Đáy mắt Long Vương lóe ra thủy quang trong suốt, đối với long hậu nói: “Vương Hậu, ngươi đi nhanh về nhanh! Nếu là xác nhận thật là Tiểu Long Long chúng ta, liền lập tức truyền tin cho ta, ta ở đây chờ đợi tin tức của ngươi.”

“Yên tâm, ta có dự cảm, nó nhất định chính là Tiểu Long Long chúng ta. Nếu như không phải là, ta cũng muốn đích thân đem bắt nó trở lại, không phải chỉ là một cái Long ngu xuẩn sao? Cũng tốt hơn làm cho nhân loại đem chúng ta Long Tộc làm như đầy tớ bọn họ.” Long hậu khí phách nói.

Long Vương gật đầu, đồng ý cách làm của nó.

Cũng không lâu lắm, đội ngũ Thần Long liền tụ họp xong, một bầy Thần Long hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang, nghĩ tới rốt cục có thể xuất cốc đi, chúng thần Long biểu hiện rất hưng phấn.

Long hậu đi tới chúng thần Long trước mặt, quét một vòng, đột nhiên lắc đầu: “Thôi, ta tự mình đi đi! Mang theo một đám Long ngu xuẩn, rất tổn hại hình tượng của ta!”

Chúng thần Long còn không kịp phản ứng, trước mắt một đạo ngân quang chớp động, long hậu đã sớm không thấy bóng dáng, chúng thần Long trong lòng không khỏi suy sụp.

Long hậu xấu xa, không mang theo chúng ta chơi!

Long hậu mới vừa rời đi không lâu, Hoàng Kim cự long đã trở về rồi, nó cơ hồ chính là cùng long hậu gặp lướt qua lẫn nhau nhưng không có chạm mặt. Ly biệt tộc nhân của nó nhiều năm như vậy, tâm tình của nó vô cùng kích động.

Vừa mới trở lại Long Vương cốc, vừa vặn nhìn thấy đúng là chúng thần Long tụ họp thành đội, hình ảnh sắp hàng, cực kỳ giống nghi thức hoan nghênh. Hoàng Kim cự long lập tức tựu phấn khởi, không nghĩ tới nó vừa mới trở lại, đã nhận lấy nghi thức hoan nghênh long trọng như thế, nó cảm động a.

“Đại..... Đại trưởng lão?”

“Trời ạ, Đại trưởng lão trở lại!”

“Nhanh đi bẩm báo Đại vương, Đại trưởng lão trở lại!”

Thần Long nhóm từ mới vừa mới có thần sắc đưa đám, rối rít ngẩng cao đầu hoan hô hô to.

Không đợi Thần Long đi bẩm báo, Long Vương cũng đã từ trong huyệt động bay ra, thân thể màu trắng Long Lân uy phong lẫm lẫm, chính là thân phận cùng tượng trưng cho quyền lực cao nhất Long Tộc, cũng chỉ có huyết mạch của Long Vương chân chính nhất, mới có thể có màu trắng Long Lân (vảy rồng) thánh khiết như thế.

Long Vương đến, làm cho tất cả Thần Long không tự chủ cúi xuống đỉnh đầu cao ngạo của bọn họ, cung kính chờ đón.

“Đại vương!” Hoàng Kim cự long nhìn Long Vương dung nhan không thay đổi như ngày xưa, hai mắt rưng rưng, trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

“Đại trưởng lão, ngươi bình yên vô sự trở về, thật sự là quá tốt rồi! Nói cho ta biết, Tiểu Long Long ở nơi nào, nó rốt cuộc thế nào?” Long Vương thanh âm trầm thấp hỏi, uy nghiêm trong tiết lộ ra bao dung cùng nhân ái.

“Đại vương, Tiểu Long Long nó rất tốt, trưởng thành rất khỏe mạnh, đã càng lúc càng giống Đại vương lúc nhỏ. Bất quá ta cùng Tiểu Long Long mất đi liên lạc, hiện tại ta cũng không biết nó đến tột cùng ở nơi đâu, ta lần này trở lại, chính là hy vọng có thể huy động lực lượng Long Tộc, cùng nhau tìm kiếm Tiểu Long Long.”

“Nói như vậy, thanh âm mới vừa, vô cùng có khả năng chính là Tiểu Long Long.....” trên dung nhan anh tuấn của Long Vương, lộ ra thần sắc mừng rỡ, hắn lập tức hướng về phía chúng thần Long rống lên thanh âm, “Mọi người mau theo ta cùng nhau đi nghênh đón thái tử của các ngươi!”

“Ngao —— ngao ——”

Cả Long tộc rối rít sôi trào.

Trở lại phủ thành chủ Sở Diệp thành, giờ phút này Tiểu Bạch đã nổi giận, đuôi dài của nó hoành tảo thiên quân, không biết lật ngược phủ thành chủ bao nhiêu gạch ngói vụn, trong miệng nó phun ra ngọn lửa, không biết thiêu hủy bao nhiêu cây cối.

Những cao thủ mọi nơi trốn lủi, trận hình đã sớm hỗn loạn, không cách nào tạo thành công kích hữu hiệu, trừ phòng ngự, vẫn là phòng ngự.

“Má ơi! Này cũng quá mãnh liệt đi” Trong đó một gã cao thủ không khỏi lên tiếng kinh hô, nhìn bạch long uy phong lẫm lẫm khí thế hiên ngang, khí diễm thoáng cái héo tàn.

“Bắt nó! Nhất định phải bắt nó cho ta!” Hai mắt Sở thành chủ tràn ánh sáng, kích động không kềm chế được, phảng phất bạch long đã sớm trở thành vật trong túi hắn.

Tội cho những cao thủ không ngừng mà bị đuôi rồng quét đến, khổ không thể tả.

Vân Tiểu Mặc lôi kéo Sở Thiểu Dương trốn chỗ an toàn, nhìn Tiểu Bạch ở trên bầu trời hùng vĩ, Vân Tiểu Mặc không khỏi vì nó vỗ tay bảo hay.

Sở Thiểu Dương thì ngược lại, nho nhỏ niên kỉ, ánh mắt nhưng tràn ngập tang thương.

Sở thành chủ dù sao cũng là cha ruột hắn, phủ thành chủ là nhà của hắn, hắn làm sao có thể trơ mắt nhìn Tiểu Bạch phá hủy hết thảy

đây? Nhưng là, cái phụ thân này, cái nhà này, cũng làm bị thương tâm hắn, hắn lâm vào tình cảnh lưỡng nan.

Quyển 4 - Chương 68: Sứ giả Thiên Long học viện

“Bắt nó! Mau bắt nó cho ta!” Sở thành chủ tiếp tục hô lớn, có chút dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma

Các cao thủ không địch lại, thế công càng ngày càng chậm chạp. Sở thành chủ khẽ nguyền rủa, không để ý tất cả, tự thân xuất mã.

“Một đám phế vật vô dụng! Chỉ một con rồng cũng bắt không được, phủ thành chủ còn giữ các ngươi làm cái gì?”

Các cao thủ nghe vậy, rối rít lộ ra sắc mặt giận dữ. Đây chính là một con rồng, không phải là một con côn trùng tùy tùy tiện tiện, có bản lãnh, ngươi đem nó bắt thử xem?

Sở thành chủ chọc nhiều người tức giận, không có bất kỳ cao thủ nào hiệp trợ cho hắn nữa.

Tiểu Bạch lỗ mũi thở hổn hển phun ra vài hớp bạch khí, đuôi dài vung lên, hướng về phía Sở thành chủ quăng đi qua, lần này vừa ngoan độc vừa chính xác, nếu là thật sự nện vào đối phương, như vậy thắt lưng đối phương so với việc đánh nát không có gì khác biệt.

“Không nên!” Sở Thiểu Dương lên tiếng kinh hô, hoảng sợ nhìn một màn này, hắn không cách nào giữ vững trầm mặc nữa. Đây chính là phụ thân của hắn, cha ruột hắn.....

“Tiểu Bạch, dừng tay!” Vân Tiểu Mặc kịp thời quát lên, lúc này mới làm cho Tiểu Bạch dừng lại tức giận, đuôi dài rẽ nghiêng qua, chạm

vào đầu vai Sở thành chủ, lách đi qua.

Song lần này, vẫn không thể đổi lại lý trí của Sở thành chủ, sau khi hắn thấy ngọn lửa vàng ròng và Tiểu Bạch, hai mắt cùng tâm trí của hắn đã bị sự tham lam che mắt, mất đi phán đoán cùng suy nghĩ bình thường.

“Tiểu súc sinh, biết điều một chút đầu hàng cho ta!”

“Không được kêu ta tiểu súc sinh!” Tiểu Bạch run lên thân thể xinh đẹp, hỏa khí càng lúc càng lớn.

“Phụ thân, dừng tay đi! Tiếp tục đi xuống như vậy, người sẽ bị thương!” Sở Thiểu Dương lo lắng hô.

Sở thành chủ ở giữa không trung hướng hắn quát lạnh: “Ngươi câm miệng cho ta! Ngươi là đồ ăn cây táo, rào cây sung, ta sẽ tìm ngươi tính sổ sau!”

Lúc này, một thanh âm khác đột nhiên xen vào, cắt đứt câu nói của phụ tử.

” Người nên câm miệng là ngươi! Còn không mau xuống cho ta? Lại cùng bằng hữu của nhi tử đánh nhau, ngươi còn có mặt mũi trở thành người đứng đầu một thành sao?”

Nghe cái thanh âm như thế, Sở thành chủ cả người chấn động, nhất thời thanh tỉnh lại. Hắn cúi đầu nhìn về phía trong viện chẳng biết lúc nào đã có thêm mấy người, lộ ra thần sắc kinh ngạc.

“Phụ thân! Ngài làm sao lại đây?” Sở thành chủ tung mình rơi xuống, cung kính đứng trước mặt một người.

“Ba!” Một bạt tai vang dội đột nhiên xuất hiện tại trên mặt Sở thành chủ, hắn lại không có nửa điểm khiếp sợ, thật giống như đối với việc này đã sớm nhìn quen.

Người này không phải là ai khác, chính là phụ thân của Sở thành chủ, ông nội Sở Thiểu Dương, thống lĩnh tối cao nhất cả Sở thành – Sở Phách Thiên!

Xem ra, truyền thống vứt bạt tai, ở Sở thành từ xưa đến nay, cha truyền con, con truyền cháu, từ đời này sang đời khác. Mà đoán chừng Sở thành chủ cũng hay thường ăn bạt tai của phụ thân, cho nên hiện tại liều mạng trả thù ở trên người con của mình.

“Ngươi cái đồ vô dụng này! Ta tới Sở Diệp thành để thống trị thành trì, học tập đạo cai quản người, ngươi lại làm ngược lại, học người ta lừa gạt và cường đạo, ngay cả thú sủng của bạn tốt nhi tử cũng không bỏ qua cho” Con mắt Sở Phách Thiên nhìn chằm chằm Sở thành chủ, hừ lạnh một tiếng, sau đó quay đầu, đối với hai gã nam tử bên cạnh đi theo hắn đến mà nói, “Hai vị đại nhân, làm cho các ngươi chê cười.”

Hai gã nam tử ăn mặc giống nhau, sắc mặt trang nghiêm, chẳng qua là khẽ gật đầu, cũng không có bất kỳ thái độ nào khác.

Ánh mắt Sở thành chủ chớp động, chỉ vào Tiểu Bạch đã biến trở về một đoàn tròn vo lông màu trắng, nói: “Nhưng là phụ thân, nó.....”

Không đợi hắn nói xong, ánh mắt Sở Phách Thiên lạnh lẽo quát bảo ngưng lại.

“Còn không nhanh tới bái kiến hai vị sứ giả đại nhân của Thiên Long học viện? Bọn họ lần này tới Sở thành, chính là vì chọn lựa luyện khí sư có thiên phú xuất sắc, nhất là hài đồng mười tuổi trở xuống có

thiên phú xuất chúng, vào Thiên Long học viện sẽ đặc biệt được tiến hành bồi dưỡng và đào tạo sâu. Lão phu cố ý xin bọn họ đến đây, chính là muốn làm cho hai vị sứ giả thử một chút thiên phú luyện khí của hai đứa con trai ngươi, nếu như sứ giả đại nhân cảm thấy thích hợp, bọn họ sẽ có cơ hội vào thiên Long học viện đệ nhất của Long Tường đại lục, đây là chuyện tốt hơn trời a! Ngươi lại có tâm tư đi theo mấy hài tử chơi đùa, thật sự là không biết tốt xấu."

"Cái gì? Thiên Long học viện?" khuôn mặt âm lạnh của Sở thành chủ lộ ra thần sắc kích động, Thiên Long học viện là học viện xếp hàng thứ nhất ở Long Tường đại lục, nó là học viện duy nhất không phải chỉ chú trọng tu luyện huyền khí, nó còn là một học viện tổng hợp, trừ tu luyện huyền khí với võ học, còn có lấy bồi dưỡng Luyện Đan Sư trẻ tuổi ở tại Đan Học Viện, cùng với bồi dưỡng luyện khí sư trẻ tuổi ở Khí Học Viện. Chú ý, tại đây chú trọng là hai chữ trẻ tuổi, cao thủ Huyền giai trẻ tuổi, Luyện Đan Sư trẻ tuổi, luyện khí sư trẻ tuổi... Thiên Long học viện chú trọng nhất đúng là bồi dưỡng người trẻ tuổi, bình thường bọn họ sẽ ở khắp nơi trên Long Tường đại lục tìm kiếm thanh niên thiên phú dị bẩm, nhất là hài tử, từ nhỏ bồi dưỡng, để cho bọn họ thuở nhỏ trung thành với Thiên Long học viện, trở thành tín đồ của Thiên Long học viện, đồng thời cũng bỏ đi ý niệm theo chân bọn họ tranh đoạt nhân tài của những học viện khác.

Bởi vì danh tiếng của Thiên Long học viện ở Long Tường đại lục thật sự là quá lớn, nó chính là tượng trưng cho quyền lực cùng thân phận, là người người sở hướng tới, cơ hồ không người nào có thể cự tuyệt lời mời của bọn họ, nhưng điều kiện tiên quyết là ngươi phải có tư cách, có thiên phú, có năng lực nhận được chú ý của bọn họ.

Nếu như đem Vạn Hoàng học viện và Thiên Long học viện so sánh nhau, như vậy một cái là con gà, một cái là phượng hoàng, vô luận trình độ tôn quý, là thực lực, cũng không đồng nhất.

Sở thành chủ nghe bọn họ là tới khảo nghiệm thiên phú luyện khí của hai đứa con trai mình, hắn nhất thời kích động không kềm chế được, đem Tiểu Bạch và ngọn lửa vàng ròng của nó tạm thời quên mất.

“Bái kiến hai vị sứ giả đại nhân! Chậm trễ tiếp đón, xin hãy tha lỗi.”

Hai vị sứ giả vẫn như cũ không nói gì, đáy mắt không hẹn mà cùng xẹt qua vẻ khinh miệt, đối với hắn cũng không có ấn tượng gì tốt.

Sở thành chủ hơi có vẻ lúng túng, muốn nói chút chuyện để giảm không khí một chút, lúc này thành chủ phu nhân cùng một đầu tóc đuôi gà ngổn ngang của nàng đi tới đây nói: “Hai vị sứ giả đại nhân, con ta đang ở bên trong phòng, bất quá hôm nay bị thương, sợ rằng không cách nào tiếp nhận khảo nghiệm thiên phú, nhưng lúc trước chúng ta đã xin những luyện khí sư khác hỗ trợ khảo nghiệm qua thiên phú của hắn, thuộc tính hỏa dung hợp lực, tinh thần lực cùng linh hồn lực đều có cấp bậc vô cùng cao. Các ngươi yên tâm, nếu các ngươi thu hắn tiến vào Thiên Long học viện học tập, hắn nhất định có thể trở thành một gã đệ tử rất ưu tú, làm cho Thiên Long học viện vẻ vang.”

Thành chủ phu nhân hiểu rất rõ, nếu con của mình có thể tiến vào Thiên Long học viện, như vậy tiền đồ ngày sau vô lượng, nàng cũng sẽ không thấy lo lắng chức thành chủ sẽ rơi vào tay kẻ khác, lại càng không tất lo lắng cho địa vị ngày sau của mình tại phủ thành chủ.

Hai gã sứ giả nhìn nàng, chán ghét nhíu mày, không phản ứng, đem tầm mắt chuyển dời đến trên người hai người Sở Thiểu Dương và Vân Tiểu Mặc đang đứng ở một bên. Nhất là khi bọn hắn nhìn về phía Vân Tiểu Mặc, tầm mắt thật lâu lưu lại ở trên người Tiểu Bạc, ánh mắt ý vị thâm trường.

“Bọn họ là nhi tử của ngươi?” Một gã sứ giả trong đó mở miệng nói.

“Hồi sứ giả đại nhân.....” Sở thành chủ lời còn chưa nói hết, đã bị thành chủ phu nhân cắt đứt.

“Sứ giả đại nhân, hai người bọn họ xuất thân ti tiện, làm sao xứng sứ giả đại nhân hỏi thăm? Sứ giả đại nhân không bằng theo ta vào nhà, nhìn con ta một chút.”

“Im miệng! Chúng ta đang thương lượng đại sự, nữ nhân như ngươi xen vào làm gì?” Sở Phách Thiên quát chói tai, hướng về phía thành chủ phu nhân ác độc trừng một cái, cho nàng cảnh cáo. Hắn thật vất vả mới đưa hai vị sứ giả vào trong nhà, chính là hy vọng có thể từ trong đông đảo tôn tử của hắn chọn lựa ra một hai nhân tài có thiên phú xuất chúng, cũng là vì tốt cho tương lai của Sở thành.

Đối với hắn mà nói, mặc kệ làTôn Tử nào trúng cử, cũng là giống nhau. Mấu chốt là thiên phú của bọn hắn có thể chân chánh vào mắt sứ giả đại nhân hay không?

Thành chủ phu nhân bị hắn lớn tiếng quát, nhất thời dừng lại thanh âm, không dám lại tiếp tục nói chuyện.

“Sứ giả đại nhân, đứa bên trái này chính là Tôn nhi của lão phu.” Sở Phách Thiên hướng về phía Sở Thiểu Dương vẫy vẫy tay, đợi đến gần, hắn uy nghiêm nói, “Thiểu Dương, còn không mau bái kiến sứ giả đại nhân?”

“Bái kiến sứ giả đại nhân!” Sở Thiểu Dương cung kính đối với hai người hành đại lễ, thụ sủng nhược kinh, đây là hắn từ lúc sinh ra tới nay, lần đầu tiên nhận được gia gia coi trọng, trong lòng không khỏi khẩn trương lên.

“Ừ, ngươi có nguyện ý đến Thiên Long học viện chúng ta, học tập

luyện khí, tương lai trở thành một gã luyện khí sư ưu tú hay không?”

“Ta.....” Sở Thiểu Dương quay đầu nhìn Vân Tiểu Mặc một chút, thật khó khăn, hắn tuy nhỏ tuổi, nhưng cũng biết địa vị Thiên Long học viện ở Long Tường đại lục, sau khi gia nhập vào Thiên Long học viện, đem lại vinh quang cho hắn như thế nào, lúc trước hắn đã từng mơ ước, có một ngày có thể đi vào học viện đứng đầu Long Tường đại lục, đáng tiếc hắn cảm thấy giấc mộng này cách hắn quá mức xa xôi, cho nên hắn bỏ qua. Mà bây giờ, khi hắn có thể đi theo một vị danh sư học tập, trời cao đột nhiên rơi một cơ hội lớn như vậy, hắn không cách nào không do dự.

Vân Tiểu Mặc nhìn lại hắn, thấy hắn do dự cùng giãy dụa, đáy lòng hắn có chút thất vọng.

“Thiểu Dương, ta đi về trước.” Vân Tiểu Mặc không muốn nghe đến đáp án mà mình không hy vọng, cho nên lựa chọn rời đi thật sớm.

“Sư phụ! Ta với ngươi cùng đi!”

Thanh âm của Sở Thiểu Dương kiên định từ phía sau truyền đến, Vân Tiểu Mặc quay đầu lại, chống lại nụ cười rực rỡ của hắn, trong tim của hắn không biết bị thứ gì đụng vào, không khỏi cảm động.

Mầm móng tình bạn cứ như vậy ở trong hai tâm linh còn nhỏ trồng xuống, từ từ trưởng thành.....

Hai đứa bé nhìn nhau cười một tiếng, tay nhỏ bé vững vàng nắm chắc.

Đi Thiên Long học viện, có lẽ là cơ hội tốt, nhưng Sở Thiểu Dương càng muốn quý trọng phần hữu tình không dễ có này, bởi vì ở trên đời này, trừ mẫu thân hắn là thật tâm yêu thương hắn, không còn ai

giống Vân Tiểu Mặc như vậy dùng tấm lòng chân thành tha thiết nhất mà đối đãi hắn. Cho nên hắn tình nguyện buông tha cho cơ hội này, cũng không muốn buông tha cho bằng hữu của hắn.

“Thiểu Dương, ngươi đứng lại đó cho ta!” Sở Phách Thiên nổi giận, ánh mắt ngó chừng hai đứa bé phiếm ánh sáng lạnh.

“Gia gia, ta không muốn đi Thiên Long học viện, ta muốn đi theo Âu Li tiên sinh học tập luyện khí thuật.” giọng nói Sở Thiểu giương hết sức nghiêm túc.

Khi hắn nói tới bốn chữ “Âu Li tiên sinh”, hai vị sứ giả có phản ứng rõ ràng.

“Ngươi mới vừa nói người nào? Âu Li tiên sinh? Là vị luyện khí đại tông sư Âu Li tiên sinh?”

Quyển 4 - Chương 69: Một Viên Phân Rồng Từ Trên Trời Rơi Xuống

Hai vị sứ giả nghe được tên Âu Li tiên sinh, thì biểu hiện vô cùng kích động, hai người liếc nhau một cái, nói: “Tiểu công tử, có thể dẫn chúng ta đi gặp Âu Li tiên sinh một lần hay không? Chúng ta ngưỡng mộ đại danh Âu Li tiên sinh đã lâu, nghĩ muốn đến bái phỏng từ lâu, kính xin Tiểu công tử thành toàn.”

Phụ tử Sở Phách Thiên nhất thời ngẩn ra, không có ngờ tới thái độ hai vị sứ giả biến hóa to lớn như thế, lại đối với một hài tử triển lộ ra thái độ khiêm tốn như vậy. Như vậy, bọn họ phải xem kỹ lại một lần nữa vị Âu Li tiên sinh trong truyền thuyết này, lúc trước mặc dù là nghe nói quá đại danh của hắn, nhưng hắn dù sao cũng đã biến mất mười lăm năm, đã sớm không còn là luyện khí đại tông sư nổi tiếng xa gần tại Long Tường đại lục, cho nên bọn họ mới không có coi trọng hắn như thế. Bất quá bây giờ, bọn họ cũng không thể không coi trọng việc này, người mà ngay cả sứ giả Thiên Long học viện cũng kính sợ, chắc là một cao nhân.

Vân Tiểu Mặc nghiêng đầu nhìn hai vị sứ giả hồi lâu, cuối cùng vẫn là lắc đầu, nói: “Sư phụ hắn không thích gặp người ngoài, các ngươi nếu như muốn gặp hắn, vậy chờ ta nói cho sư phụ, nhìn tâm tình lão nhân gia ra sao đã.”

Sở Phách Thiên phụ tử nhất tề quay đầu nhìn về phía hai gã sứ giả, nghĩ thầm đứa nhỏ này cũng quá không có con mắt rồi, người ta đường đường là sứ giả Thiên Long học viện, muốn gặp sư phụ

ngươi, đã là cho sư phụ ngươi mặt mũi, ngươi bây giờ còn ra sức khước từ, cố ý tự cao tự đại, đó nhất định là đắc tội hai vị sứ giả.

Bọn họ đang muốn giúp hai vị sứ giả ra mặt, ai ngờ người ta chẳng những không có mất hứng, ngược lại vạn phần mừng rỡ, hướng về phía Vân Tiểu Mặc thật sâu thở dài.

“Vậy thì tốt quá! Kính xin Tiểu công tử ở trước mặt lệnh sư nói tốt mấy câu, nếu như chúng ta có thể nhìn thấy Âu Li tiên sinh, vậy thì thật là tam sinh hữu hạnh.”

“Đúng vậy a, đúng vậy a, bọn ta đối với Âu Li tiên sinh ngưỡng mộ đã lâu, một lòng hướng tới, rất hy vọng có thể nhìn thấy hắn.”

Phụ tử Sở Phách Thiên hoàn toàn trợn tròn mắt.

Vân Tiểu Mặc mấp máy cái miệng nhỏ nhắn, nói: “Vậy cũng tốt, các ngươi ở chỗ này chờ, có tin tức ta sẽ báo cho các ngươi.”

“Đa tạ, đa tạ!” Hai vị sứ giả liên tục gật đầu cảm tạ.

Vân Tiểu Mặc bình tĩnh gật gật đầu, quay đầu nhìn về Sở Phách Thiên phụ tử: “Ta đây đem Thiểu Dương mang đi nga, hắn bây giờ là đồ đệ của đồ đệ sư phụ ta rồi, sau này không cho các ngươi tùy tùy tiện tiện khi dễ hắn nữa, biết không?”

Đồ đệ của đồ đệ sư phụ?

Hôm nay phụ tử hai người liên tiếp Sở Phách Thiên lâm vào trong rối rắm, ai có thể nói cho bọn hắn biết, hiện tại là tình huống gì?

Không đợi bọn họ kịp phản ứng, Vân Tiểu Mặc đã kéo Sở Thiểu Dương rời đi.

Hai vị sứ giả liếc lẫn nhau một cái, âm thầm đi theo, không vì cái gì khác, bọn họ không muốn bỏ qua cơ hội tốt nhìn thấy Âu Li tiên sinh, cho dù đến lúc đó Âu Li tiên sinh không muốn gặp, bọn họ cũng có thể tự động tìm tới cửa đi.

Đợi sau khi bọn hắn rời đi, Sở Phách Thiên mang vẻ mặt âm trầm, nhìn về phía con trai cùng con dâu của mình, khi nhìn đến một đầu tóc đuôi gà của thành chủ phu nhân, sắc mặt của hắn càng thêm khó coi hơn nữa.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Thiểu Dương lúc nào cùng Âu Li tiên sinh có quan hệ? Chuyện lớn như thế, vì sao không báo trước cho ta biết?”

“Cha, chuyện này ta cũng vừa biết đến. Nghịch tử kia cũng không biết lúc nào thành đồ đệ của Âu Li tiên sinh, còn có tên tiểu tử kia, trên người lại có một cái bạch long làm thú sủng, khó lường hơn chính là, trong miệng bạch long kia có thể phun ra ngọn lửa không giống tầm thường.....”

“Ta đều thấy được.” Sở Phách Thiên cắt đứt lời của hắn, ánh mắt trở nên phá lệ thâm trầm cùng âm lãnh, hắn cúi đầu hừ một tiếng, ” Bảo bối như thế, xuất hiện ở trong Sở thành chúng ta, đó chính là vật sở hữu của Sở thành chúng ta! Ta là người đứng đầu Sở thành, vô luận là bạch long hay là ngọn lửa, sớm muộn gì cũng là của ta. Còn về phần Âu Li tiên sinh kia.....”

Hắn không có nói tiếp, một đôi mắt đa mưu túc trí lóe ra mưu kế.

Lúc này, trên bầu trời bỗng nhiên tối sầm, phụ tử hai người ngửng đầu lên, liếc mắt liền thấy được trên bầu trời chẳng biết lúc nào xuất hiện một cái Cự Long màu bạc, thể tích kia, chiều dài thân long, cũng

không phải là bạch long lúc trước có thể so sánh. Hai người phụ tử bọn hắn coi như là người có kiến thức rộng rãi, nhưng còn chưa từng thấy qua Cự Long uy vũ khổng lồ như thế, trong khoảng thời gian ngắn, không khỏi nhìn ngây người.

“Uy, người ngu! Mới vừa rồi Có thấy tại phụ cận có Long tộc chúng ta xuất hiện hay không? Nó hiện tại đi đâu rồi?” Kẻ tới không phải là người khác, chính là nghe tiếng mà đến long hậu.

Sở Phách Thiên bình tĩnh lại đầu tiên, phần lớn mọi người đều biết, ở Long Tường đại lục sinh tồn cường đại nhất, là Long Tộc cao quý nhất, ngoại trừ Long Long Tộc ở Long Vương cốc, địa phương nào còn lại xuất hiện Long Tộc cũng là phi pháp, Long Tộc trả thù là phi thường đáng sợ, cho nên ở Long Tường đại lục mặc dù có vô số người muốn nuôi Thần Long trở thành thú sủng của mình, nhưng mà có uy hiếp của Long Tộc tồn tại, bọn họ liền không dám đánh cái chủ ý này nữa.

Sở Phách Thiên nhớ tới việc này, lập tức liên tưởng đến mới vừa rồi chứng kiến cái con bạch long kia, xem ra đối phương là hướng về phía bạch long “Phi pháp” kia tới, nhưng nếu hắn đem tin tức này tiết lộ, đối phương nhất định sẽ đem bạch long triệu hồi Long Vương cốc, như vậy, hắn chẳng phải là không có cơ hội thu phục bạch long sao?

Hắn đáy mắt ánh sáng mưu kế chớp động, sau đó hai tay ôm quyền, hướng về phía long hậu cung kính nói: “Thần Long đại nhân, chúng ta mới vừa đích xác là thấy được có con rồng xuất hiện ở không trung, bất quá nó mới vừa hướng phía đông bay đi, về phần đến tột cùng là muốn đi đâu, lão phu thực sự không biết.”

“Hướng phía đông bay đi? Ta tại sao không có thấy?” Long hậu hổn hển mấy tiếng, quay đầu nhìn về bầu trời phía đông, “Các ngươi tốt

nhất không nên lừa gạt ta, hậu quả lừa gạt ta, là các ngươi không cách nào thừa nhận!”

“Binh!” Trước khi đi, long hậu cho bọn hắn một cái Thần Long vung đuôi, đem tòa lầu cao nhất của phủ thành chủ trực tiếp chém thành hai khúc, khí thế mãnh liệt kia, đem phụ tử Sở Phách Thiên cùng những cao thủ còn lại bị làm cho sợ đến im bặt tại chỗ.

Bọn họ cũng đều biết Sở Phách Thiên đang nói láo, cho nên bọn họ sợ Thần Long trả thù, mọi người bị làm cho sợ đến cả người run run.

Long hậu lắc lắc đuôi, vèo một tiếng bay xa.

“Cha, vạn nhất nó phát hiện.....” Sở thành chủ lo lắng nói, lại làm cho Sở Phách Thiên cho nửa đường cắt đứt lời của hắn, “Sợ cái gì? Không có quyết đoán, như thế nào có thể trở thành người đứng đầu một thành?”

“Cha dạy dỗ phải!” Sở thành chủ thưa dạ nói.

Phụ tử hai người vừa mới nói mấy câu, lúc này, trên bầu trời lần nữa đông nghịt một mảnh, đem ánh sáng trong sân toàn bộ che đậy.

Phụ tử hai người ngẩng đầu, lần này càng thêm hoảng sợ.

Bọn họ nhìn thấy gì? Bọn họ lại thấy được trên bầu trời đông nghịt một mảng lớn Thần Long, đại khái quét mắt một vòng, chính là mấy chục con Thần Long, không có bao gồm trong phạm vi tầm mắt của bọn họ.

Hôm nay rốt cuộc là ngày mấy, tại sao Long Tộc toàn bộ ra khỏi Long Vương cốc, đi ra ngoài thông khí sao?

“Xin hỏi một chút, mới vừa rồi có thể có nhìn thấy Long Tộc xuất hiện ở phụ cận không?” Vấn đề giống như trước, giọng nói hiền hòa rất nhiều, hỏi chính là Long Vương.

Đáng tiếc phụ tử hai người căn bản phân không rõ cái nào là Long Vương, hai mắt ngây ngốc ngó chừng bọn họ, Sở Phách Thiên theo bản năng đưa tay, chỉ chỉ phía đông, hẳn là một câu cũng nói không nên lời.

Tuy hắn thân kinh bách chiến, kiến thức rộng rãi, cũng còn chưa thấy tràng diện đoàn Thần Long quá lớn như thế. Nhớ tới mới vừa long hậu bỏ lại một câu cảnh cáo, hắn hiện tại lại bắt đầu lạnh cả người, nếu như nó phát hiện hắn đối với nó lừa gạt, như vậy nghênh đón hắn có thể chính là một đoàn Thần Long trả thù hay không?

Đừng nói trả thù, chính là mỗi con Thần Long hướng phủ thành chủ phun nước miếng, cũng đủ làm cho phủ thành chủ Thủy Mạn Kim Sơn.

Quá hoảng sợ rồi!

Long Vương mắt sáng rực lên, không nói hai lời, lập tức dẫn dắt Long Tộc nhắm hướng đông đuổi theo đi.

Vân Tiểu Mặc cùng Sở Thiểu Dương hai người tay nắm tay, từ phủ thành chủ đi ra, đột nhiên thấy trên bầu trời có một con Cự Long màu bạc bay qua, rất phong cách rất khí thế, hai người ngẩng lên đầu, nhất tề há to miệng, phát ra wow tiếng than thở.

“Tiểu Bạch, mau ra đây nhìn! Thật là một cái ngân long uy vũ!” Vân Tiểu Mặc vỗ vỗ túi áo, nơi đó chính là Tiểu Bạch ở.

Tiểu Bạch toát ra một viên đầu, chờ nó hướng lên trên nhìn, đã sớm

cái gì cũng nhìn không thấy rồi, thật sự là tốc độ của long hậu quá là nhanh.

“Tiểu Bạch mới là Long uy vũ nhất trên đời này!” Tiểu Bạch tự luyến nói.

“Được rồi.” Vân Tiểu Mặc mấp máy cái miệng nhỏ nhắn, không muốn đả kích nó.

Hai người một thú sủng tiếp tục đi về phía trước, lúc này, trên bầu trời rầm rầm tiếng vang bay tới, bọn họ lần nữa ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một đám Thần Long quần kết thành đội từ trên đỉnh đầu bọn hắn bay qua, khí thế kia đủ để làm cho bọn họ khiếp sợ.

Hai đứa bé lần nữa wow đi ra ngoài, cái miệng nhỏ nhắn trương được thật to, liên Tiểu Bạch cũng không ngoại lệ.

Trên bầu trời, không biết là Thần Long thất đức nào len lén vứt một viên phân xuống, cứ như vậy thẳng tắp hướng hai người một thú sủng phương hướng đập phá xuống tới.

Phân rồng a, đó cũng không phải là một loại phân bình thường!

Vân Tiểu Mặc phản ứng đầu tiên, phản xạ có điều kiện nhảy tại chỗ, đáng thương Sở Thiểu Dương chạy trốn không đủ nhanh, dưới chân bị ngáng một chút, liền loạn choạng.

Cũng không biết Thần Long kia đến tột cùng ăn cái gì, kéo ra viên phân vừa thối lại vừa cứng, vừa rơi xuống đến trên đầu Sở Thiểu Dương, làm cho hắn hôn mê bất tỉnh.

Một viên phân rồng là có thể đánh ngất một người, có thể thấy được lực uy hiếp của Long Tộc quả nhiên không giống bình thường!

(TT:*_*)

“Thiểu Dương, ngươi tỉnh!”

“Quá không có tố chất rồng rồi! Thật ném mặt mũi của rồng!” Tiểu Bạch hướng về phía thiên không, căm giận bất bình, nhưng không biết cha mẹ của mình mới vừa rồi cùng nó gặp thoáng qua.

Vân Tiểu Mặc khom người, nho nhỏ đầu vai nâng Sở Thiểu Dương đang trong hôn mê lên, hướng chỗ ở đi tới. Nửa đường, trùng hợp bắt gặp Đoan Mộc Hùng cùng Đoan Mộc Tĩnh khóc đến cấp đỏ mắt vội vã chạy tới, thấy Vân Tiểu Mặc bình yên vô sự, Đoan Mộc Tĩnh lúc này mới nín khóc mỉm cười.

Mà hai người Lam Mộ Hiên cùng Mộ Cảnh huy lúc này cũng từ phủ thành chủ toàn thân trở ra, mấy người tụ ở một chỗ, cùng nhau trở về chỗ ở.

Xa xa, hai vị sứ giả Thiên Long học viện theo đuôi, một đường theo chân bọn họ đến chỗ Âu Li tiên sinh tạm ở.

“Sư phụ, mới vừa ta ở phủ thành chủ nhìn thấy hai người, bọn họ nói muốn gặp người, người có gặp họ không?” Vân Tiểu Mặc bò lên trên ghế nhỏ, khả ái quơ chân, hai mắt tròn căng nhìn đối diện Âu Li tiên sinh đang nghiên cứu, nói.

“Bọn họ là người nào?” Âu Li tiên sinh thuận miệng hỏi.

“Hình như là người của Thiên Long học viện, gia gia Thiểu Dương gọi bọn họ là sứ giả đại nhân, bộ dạng bọn họ thoạt nhìn thật giống như rất lợi hại.”

” Sứ giả Thiên Long học viện?” Âu Li tiên sinh bỗng nhiên ngừng tay,

không khỏi địa nheo lại mắt, ánh mắt từ từ thâm thúy.

“Sư phụ biết bọn họ?” Vân Tiểu Mặc tò mò nhìn hắn.

“Không nhận ra! Sư phụ cũng là cùng một vị trưởng lão của bọn họ có chút giao tình.....” Âu Li tiên sinh ngẩng đầu nhìn hướng hắn, ánh mắt từ từ trở nên từ ái, “Tiểu Mặc, ngươi nghĩ muốn có nhiều bạn cùng nhau chơi đùa hay không? Có muốn cùng hài tử cùng lứa ở chung một chỗ học tập, chơi đùa hay không?”

“Ta có thể sao?” Vân Tiểu Mặc nghe vậy, ánh mắt từ từ thả ra ánh sáng tò mò, thủy chung vẫn là tâm tính hài tử, hắn tự nhiên càng muốn bên cạnh có thật nhiều hài tử cùng lứa có thể cùng hắn chơi đùa.

Âu Li tiên sinh gặp hắn vẻ mặt mong đợi, trong lòng liền có tính toán, yên lặng gật đầu, không hề nói gì nữa.

“Âu Li tiên sinh, ngoài cửa có người cầu kiến.” Hạ nhân đến đây bẩm báo.

Âu Li tiên sinh híp híp mắt, đã đoán được đại khái, hướng Vân Tiểu Mặc ngoắt ngoắt tay, nói: “Ngươi trước trở về đi, sư phụ muốn một mình gặp khách nhân.”

“Là bọn hắn sao? Bọn họ thật giảo hoạt, lại theo dõi ta!” Vân Tiểu Mặc bất mãn cong lên cái miệng nhỏ nhắn.

Âu Li tiên sinh thoải mái cười một tiếng, sờ sờ cái đầu nhỏ của hắn nói: “Sai một lần, sau này cẩn thận hơn một chút là được, đi đi.”

“A.” Vân Tiểu Mặc nhảy xuống cái băng ngồi, nện bắp chân bước ra cửa. Xa xa, thấy hai vị sứ giả đi tới, Vân Tiểu Mặc dừng bước lại,

ngó chừng hai người, dùng ánh mắt không tiếng động lên án.

“Tiểu công tử, chúng ta lại gặp mặt.” Trong đó một vị sứ giả chủ động hướng hắn chào hỏi nói.

“Hừ!” Vân Tiểu Mặc hướng hắn hừ lạnh, không để ý tới hắn, hướng nơi khác đi.

Sứ giả sờ lỗ mũi, cười xấu hổ, theo dõi một hài tử, đúng là chuyện không quang minh lỗi lạc gì, chỉ bất quá đám bọn hắn cũng là không có biện pháp, vì có thể thay học viện tìm kiếm được danh sư, phải ra hạ sách nầy.

“Hai vị, Âu Li tiên sinh đang ở bên trong.” Hạ nhân đưa bọn họ đưa đến cửa phòng, tự mình lui đi.

Hai vị sứ giả lần lượt vào phòng, thấy người bên trong nhà, hai người nhất tề cung kính địa thở dài: “Vãn bối chính là hai gã luyện khí sư bất tài của Thiên Long học viện, lần này phụng ý chỉ của mấy vị trưởng lão, đến Sở thành chọn lựa những hài tử có Thiên phú luyện khí sư, thế nhưng biết được tin tức Âu Li tiên sinh đặt chân ở chỗ này, cho nên mạo muội mà đến, mong rằng Âu Li tiên sinh không trách tội chúng ta không mời mà tới.”

“Ừ, Kim trưởng lão các ngươi có khỏe không?” Âu Li hỏi.

“Kim trưởng lão từ trước đến giờ đều mạnh khỏe, bọn ta thường xuyên nghe Kim trưởng lão nói tới tài năng luyện khí thuật của Âu Li tiên sinh, một lòng ngưỡng mộ, đối với Âu Li tiên sinh cực kỳ khâm phục. Kim trưởng lão nếu biết được Âu Li tiên sinh giờ phút này đang ở Sở thành, tin tưởng hắn nhất định sẽ khẩn cấp chạy tới thăm hỏi.”

Âu Li tiên sinh nghe tin tức Kim trưởng lão, thần sắc rõ ràng vui vẻ

rất nhiều, hắn sờ sờ càm nơi râu ngắn, nói: “Ta cùng với Kim trưởng lão chính là anh em kết nghĩa, chia lìa đến nay, đã có mười mấy năm không thấy.....”

Hai gã sứ giả liếc mắt nhìn nhau, lẫn nhau mừng rỡ, một người trong đó nhiệt tình nói: “Âu Li tiên sinh nếu là tưởng niệm Kim trưởng lão, không bằng cùng vãn bối đến Thiên Long học viện làm khách, Thiên Long học viện chúng ta cầu hiền nhược khát, nhưng nếu tiền bối có thể chịu thiệt tới Thiên Long học viện chúng ta nhậm chức, dạy học sinh, đây chính là thiên Đại vinh hạnh cho Thiên Long học viện ta!”

“Đúng a! Cho dù Âu Li tiên sinh chẳng qua chỉ điểm sơ mà thôi, đó cũng là vinh hạnh lớn lao cho học viện ta, kính mong Âu Li tiên sinh không nên từ chối!”

Quyển 4 - Chương 70: Nhóm Thần Long lại tới nữa

“Gia nhập Thiên Long học viện đó là không có khả năng, bất quá lão phu cũng là muốn đi bái vọng Kim trưởng lão một chút, thuận tiện để cho đồ đệ lão phu đi cảm thụ một chút không khí của Thiên Long học viện.

“Các vãn bối đã gặp lệnh đồ rồi, đích xác là một hài tử vô cùng có thiên phú cùng linh tính, nếu như hắn đến Thiên Long học viện chúng ta, các trưởng lão nhất định sẽ xem là học sinh trọng yếu nhất mà bồi dưỡng.....”

Âu Li ngắt lời nói: “Không! Các ngươi nghĩ sai rồi, đồ đệ lão phu chắc là không gia nhập Thiên Long học viện, lão phu chỉ là muốn dẫn hắn đi xem một chút, cùng bạn bằng tuổi với hắn luận bàn một chút thôi.”

Âu Li tiên sinh cũng không nghĩ tự tiện quyết định tiền đồ của Tiểu Mặc, bởi vì hắn biết hai vợ chồng Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt hiện tại đã đi Vạn Hoàng học viện, mà trong các học viện cho tới bây giờ thường có giao tế, thường thường có địa vị ngang nhau, nếu hắn tùy tiện để cho Tiểu Mặc gia nhập Thiên Long học viện, như vậy đến lúc đó vạn nhất người một nhà đối đầu nhau, chẳng phải là rất phiền toái?

Nữa nói, hắn cũng không cho là Tiểu Mặc đến Thiên Long học viện học tập luyện khí thuật có thể mạnh hơn so với hắn dạy, hắn sở dĩ muốn mang Tiểu Mặc đi Thiên Long học viện, chính là muốn cho hắn cảm thụ những bạn cùng lứa tuổi khác học tập luyện khí thuật như thế nào một chút. Có so sánh, Tiểu Mặc mới có thể nhận biết năng

lực của mình tốt hơn, đồng thời, có cạnh tranh, thì mới có thể có cảm giác cấp bách, đốc xúc mình càng thêm dụng tâm học tập, đây mới là mục đích thực sự của hắn.

Hai vị sứ giả liếc nhìn lẫn nhau một cái, nói: “Chúng ta tôn trọng quyết định của tiền bối, không biết tiền bối khi nào thì lên đường?”

Âu Li suy nghĩ một chút, nói: “Ngày mai.”

Trước cửa Phủ thành chủ, Sở Phách Thiên phụ tử tiễn bước đoàn người sứ giả, tâm tình phụ tử hai người hình như là ăn nửa con ruồi, cực kỳ không thoải mái. Nhớ tới lời của sứ giả trước khi đi…, trong lồng ngực Sở Phách Thiên tức giận sẽ thiêu đốt.

” Thiên phú Trường Tôn của ngươi đúng là không tệ, chỉ tiếc nhân phẩm quá kém, ngay cả huynh đệ của mình cũng không tha, tương lai như thế nào dung nạp người trong thiên hạ? Thiên Long học viện chúng ta cũng không phải là cái địa phương tùy tùy tiện tiện, bất kỳ chó và mèo cũng có thể vào, ta khuyên ngươi có thời gian nên giáo dục lại hài tử, nhân phẩm so sánh với thiên phú trọng yếu hơn.....”

Dám nói Tôn Tử Sở Phách Thiên hắn nhân phẩm có vấn đề? Thật sự là quá buồn cười rồi!

” Tìm chút cao thủ cho ta, càng nhiều càng tốt, nửa đường giết chết bọn họ! Tuyệt không có thể làm cho bọn họ đi ra Sở thành nửa bước!”

“Cha, không cần ngươi nói, ta đã sớm sắp xếp xong xuôi! Sứ giả Thiên Long học viện thì sao? Âu Li tiên sinh thì thế nào? Phàm là ai dám đắc tội Sở gia chúng ta, cũng không có kết quả tốt!”

“Hừ! Hạ thủ gọn gàng chút, ngàn vạn lần không thể làm cho người

Thiên Long học viện bắt được nhược điểm.”

“Cha ngài cứ yên tâm đi, ta sớm bảo người đổi lại xiêm y của Tần gia, nếu bọn họ phát hiện, cũng chỉ có hoài nghi đến Tần gia, tuyệt đối sẽ không hoài nghi đến trên đầu của chúng ta.”

Phụ tử hai người âm hiểm cuồng tiếu, một cái so sánh với một cái còn nham hiểm hơn.

Ù ù ù ——

Từ nơi không xa trên bầu trời bao la truyền đến tiếng động khổng lồ, như sấm nổ vang, thanh âm này..... Rất quen thuộc!

Phụ tử hai người nhất tề ngẩng đầu, song đồng hoảng sợ từ từ lớn hơn, chân trời, đông nghịt một mảnh Thần Long, lần nữa hướng bọn hắn lấn tới, mọi người sát khí ngất trời.

“Cha, cha..... Không tốt! Bọn họ sẽ không, không phải là đến báo thù chúng ta a?” Sở thành chủ bị làm cho sợ đến hai chân phát run, nào còn có khí thế hung ác như vừa rồi?

Sở Phách Thiên trợn to mắt, nhìn đội ngũ Thần Long hồi lâu, rốt cục phun ra một chữ: “Chạy!”

Phụ tử hai người chột dạ, thấy Long Vương Long Hậu củng một đám Thần Long bay qua phủ thành chủ, liền cho rằng bọn họ đã phát hiện bọn hắn nói dối, nên liều mạng mà nghĩ muốn chạy trốn, mà trên thực tế dọc theo đường đi Long Vương Long Hậu tìm kiếm Tiểu Bạch, không biết hỏi bao nhiêu”Người ngu”, đã sớm không nhớ rõ ai là ai.

Một đường tìm được Đông Hải, đem phụ cận khắp nơi tìm mấy lần,

kết quả vẫn là không có tìm được bóng dáng Tiểu Long Long. Long Hậu tâm tình rất là đưa đám, đang muốn cùng Long Vương cùng nhau trở về Long Vương cốc. Hiện tại đột nhiên thấy phụ tử hai người thấy bọn họ bỏ chạy, Long Hậu là bực nào thông minh, thoáng cái mục tiêu đã khóa ở trên người phụ tử hai người.

“Hai người ngu, muốn chạy đi đâu?” Đuôi dài màu bạc như sắt tiên từ trên bầu trời đánh xuống, chặn lại đường đi phụ tử hai người, đuôi rồng khẽ cong nhếch lên, chặn ngang đem hai người cao cao vứt đến giữa không trung, lực đạo kia, góc độ kia, không gì sánh kịp! (TT: Long hậu vạm vỡ ^.^)

“A a a a a a ——”

“A a, a a, a a a a ——”

Phụ tử hai người đồng thời bị vứt lên, tần số thét chói tai lại có khác biệt, Long Hậu vung đuôi thì nên biết! Không thể không nói Long Hậu này một chiêu Thần Long vung đuôi vô cùng có lực!

Chúng thần Long tâm tình đang uất ức, hiện tại thật vất vả tìm được hai “Người ngu” có thể khi dễ, mọi người nhất thời hăng hái ngẩng cao đầu, phân tán đem phụ tử hai người làm thành vòng, muốn như trong hũ bắt con ba ba.

Chỉ thấy trên bầu trời hai điểm càng ngày càng nhỏ, tiếng thét chói tai càng ngày càng xa, chúng thần Long nhóm chán đến chết, dùng đuôi rồng gãi ngứa, cho đến khi trên bầu trời điểm nhỏ bắt đầu từ nhỏ biến thành lớn, tiếng thét chói tai càng ngày càng gần, bọn họ mới miễn cưỡng trừng mắt lên.

Hai người này bị Long Hậu tâm tình đang buồn bực nhìn trúng, đó nhất định là xui xẻo.

“A a a a a a ——”

“A a, a a, a a a a ——”

Phụ tử hai người vừa rơi xuống đất, đuôi rồng màu bạc lại tới nữa, lần này, so với lần trước còn muốn có lực lớn hơn, bọn họ cảm giác mình sẽ bay đến chín tầng mây, trực tiếp bị quăng đến trước mặt lão Ngọc Đế.

Long Hậu cũng không có tính dễ dàng bỏ qua cho bọn họ như vậy, đúng như tên của nàng nghĩ, có chút người ngu, chính là tìm khổ!

Cho đến khi nàng phát tiết đủ rồi, mất đi hăng hái, lúc này mới khiến phụ tử hai người rơi xuống.

Phụ tử hai người lúc này đã bị vứt đến nỗi hai mắt ứa sao Kim, nơi nào còn phân biệt được đông tây nam bắc? Rơi xuống đất trong nháy mắt, cũng quên mất tung mình, mặt hướng xuống, nặng nề nện lên trên mặt đất.

“Khụ khụ khụ khụ.....” Sở Phách Thiên chật vật từ trong hố đất ngửng đầu lên, đập vào mắt lại là một đôi chân của nữ nhân, hắn lắc đầu, cho là mình nhìn lầm rồi. Đợi hắn nhìn chăm chú lại, nhìn qua vẫn là cặp chân thuộc về nữ nhân, khác là nhìn này đôi chân nữ nhân khéo léo đẹp đẽ, bằng vào hắn vô số kinh nghiệm duyệt nữ nhân, hắn cơ hồ có thể kết luận, chủ nhân đôi chân này nhất định là một cô gái nghiêng nước nghiêng thành.

Hắn từ từ ngẩng đầu.

“A!” Sở Phách Thiên suýt nữa bị dọa ngất, đó là người sao? Vì sao trên đầu còn có hai cái sừng rồng?

Long Hậu sờ sờ hai cái sừng trên đầu mình, đôi mắt sáng vừa chuyển, bình tĩnh mấp máy miệng: “Di? Vừa rồi quên mất đem sừng biến đi.” (TT: haha)

Làm Sở Phách Thiên lần nữa nhìn kỹ, hai cái sừng kia quả nhiên không thấy, đứng ở trước mắt hắn rõ ràng chính là cô gái như hắn tưởng tượng tuyệt mỹ như tiên. Cô gái như vậy, vốn nên là dịu dàng thanh thuần, động lòng người, nhưng là Sở Phách Thiên nhìn nàng, toàn thân tóc gáy cũng không khỏi dựng lên. Thật sự là vị này Long Hậu quá mức vạm vỡ đáng sợ, nhân loại bình thường không thể chống lại.....

“Thần Long đại nhân, tha mạng a!”

“Người ngu, ta liền xem thấu tâm tư ngươi, thật xấu xa. Ngươi nói, ngươi đến tột cùng che giấu cái gì?” Long chân hướng trên mặt hắn giẫm một cái, Long Hậu lớn tiếng quát lên.

“Ngươi có phải biết tung tích Tiểu Long Long hay không? Cố ý lừa gạt chúng ta?” Phía sau Long Hậu, xuất hiện một gã nam tử, tuấn mỹ phi phàm, khí chất vương giả bẩm sinh, từng cái hô hấp đều lộ ra hơi thở cường giả, áp bách là cho người khác vô lực ngẩng đầu nhìn lên.

“Tiểu Long Long? Nga, hai vị đại nhân nói là cái tiện Long kia sao? Nó thân là Long Tộc, lại thành thú sủng của loài người, đắm mình, hạ tiện chí cực, hai vị Thần Long đại nhân nên đem nó bắt hồi Long Tộc đi, hảo hảo mà trừng trị trừng trị!” Sở thành chủ rất không có nhãn lực, nghĩ tới Long Tộc cao quý không cho phép loài người đem Long Tộc làm như thú sủng, tự cho là đúng đem Tiểu Bạch cho rằng là con rồng trốn khỏi long tộc, lại không nghĩ lời này của hắn đủ làm cho hắn chết trăm ngàn lần.

“Lớn mật! Ngươi lại dám nói thái tử chúng ta là tiện Long. Ngươi thật to gan lớn mật!” Trong đó một cái Thần Long cả giận nói, một cái đuôi dài màu xanh liền từ trên bầu trời vứt xuống, hung hăng quất ở đầu vai Sở thành chủ, đau đến hắn úp sấp trên mặt đất, oa oa thẳng gọi.

“Cái gì? Thái tử?” Sở Phách Thiên hoàn toàn sợ ngây người, hắn rất nhanh ý thức được mình đã gây ra một việc sai lầm như thế nào, hắn lại đem thái tử Long Tộc đẩy ra, còn sai sát thủ đuổi theo giết bọn họ, đây không phải là tự tìm đường chết sao?

Hắn hối hận a, nếu như hắn biết cái Tiểu Bạch Long kia chính là thái tử Long Tộc, cho dù hắn đập nồi bán sắt, táng gia bại sản, cũng muốn đem nó làm như thần linh giống nhau cung phụng. Có thể cùng Long Tộc khổng lồ mượn hơi quan hệ, đây quả thực chính là mua bảo hiểm vạn năm, sau này dù ở Long Tường đại lục đi ngang, cũng không có người dám đem hắn như thế nào.

Ngược lại, đắc tội Long Tộc, vậy kết quả.....

“Hai vị Thần Long đại nhân, ta biết Long thái tử đi nơi nào, chỉ cần các ngươi thả cho chúng ta một con đường sống, ta liền lập tức đem tung tích của hắn nói cho các ngươi biết!” Sở Phách Thiên không hổ là bá chủ một phương, thực lực mặc dù không phải là cường đại nhất, nhưng có đầu óc tĩnh táo cùng suy nghĩ linh hoạt, hắn rất nhanh khôi phục trấn định, trước mắt duy nhất có thể cùng bọn họ thương lượng, cũng chính là tung tích Long thái tử.

“Chết tiệt người ngu! Lại còn dám theo chúng ta nói điều kiện? Ngươi không biết vũ nhục Tiểu Long Long nhà ta là tội không thể tha sao? Coi như là ngươi nói đúng, hôm nay cũng mơ tưởng để cho ta bỏ qua cho ngươi!” trên dung nhan tuyệt sắc của Long hậu đều là nổi

giận, lại dám chửi bới Tiểu Long Long khả ái vô địch nhà nàng, gan trời rồi!

Mắt thấy long hậu sẽ đạp trên mặt Sở Phách Thiên một cước, Long Vương đưa tay ngăn nàng, cả Long Tộc chỉ sợ cũng chỉ có Long Vương tính tình ôn hòa nhân ái mới có biện pháp ngăn lại lửa giận của nàng.

“Vương Hậu, vẫn là tung tích Tiểu Long Long quan trọng hơn, những người râu ria, không cần để ở trong lòng.”

“Được rồi!” thanh âm Long Vương thuần hậu ôn nhuận, thoáng cái đã bình lại cơn tức của long hậu.

“Nói mau, Tiểu Long Long đến tột cùng hướng đi đâu rồi? Lần này ngươi còn dám đối với ta nói láo, ta sẽ cho ngươi biết thế nào là bị nện chết!”

“Ta nói, ta nói! Bọn họ là cùng sứ giả Thiên Long học viện rời đi, muốn đi Thiên Long học viện, bọn họ là hướng về phía nam thành đi, lúc này sợ là đã ra khỏi thành.” ý tứ là nói các ngươi đi nhanh lên đi, nếu là không đi, chỉ sợ cũng không đuổi kịp.

“Thiên Long học viện? Tiểu Long Long đi Thiên Long học viện làm cái gì?” Long hậu rốt cục chiếm được tin tức Tiểu Long Long, ánh mắt trong nháy mắt trở nên ôn nhu từ ái.

“Vương Hậu, cùng Tiểu Long Long ở chung một chỗ có một hài tử năm tuổi, tên là Vân Tiểu Mặc. Tiểu Long Long vô cùng thích hắn, cùng hắn như hình với bóng, lúc này sợ là phụng bồi Tiểu Mặc đến Thiên Long học viện.” Đại trưởng lão xen vào nói, trong lòng của hắn có một chút lo lắng, Tiểu Long Long đã cùng Tiểu Mặc có khế ước, mà mình cùng Vân Khê có khế ước cũng vì có thể còn sống trở lại

Long Tường đại lục, chuyện này hắn chậm chạp không dám cùng Long Vương Long Hậu mở miệng, chỉ sợ bọn họ không cách nào tiếp nhận sự thực.

“Là bằng hữu tốt của Tiểu Long Long chúng ta sao? Vậy nhất định cũng là hài tử vô cùng khả ái!” Long Hậu yêu ai yêu cả đường đi, còn không có nhìn thấy Vân Tiểu Mặc, đã đem hắn đưa về bên trong loại người nàng yêu thích.

“Đích xác là hài tử rất khả ái, thông minh xinh đẹp, hơn nữa rất thiện lương.” Đại trưởng lão chi tiết nói.

“Vậy còn chờ cái gì? Nhanh chóng đuổi theo đi!” Long Hậu suy nghĩ một chút, vừa lắc đầu nói, “Không được, không được, chúng ta nơi này nhiều Long ngu xuẩn như vậy, còn có, mọi người lớn lên xấu như vậy, nhất định sẽ hù đến Tiểu Long Long. Các ngươi, đám Long ngu xuẩn này, tùy tiện tìm chỗ ngồi cho ta, không cho tùy tiện đi ra ngoài loạn dọa người, có biết hay không?”

Ô ô..... Bọn họ làm sao lại đi ra ngoài loạn dọa người rồi? Còn có, bọn họ làm sao lại lớn lên xấu chứ? Chỉ có loài người mới lớn lên xấu thôi!

Chúng thần Long rất là ủy khuất, bất quá nếu Long Hậu đã lên tiếng, bọn họ nào dám không nghe? Tùy tiện tìm chỗ ngồi sao? Này không phải đã có sẵn đấy sao?

Chúng thần Long chiếm được ý chỉ của Long Hậu, mọi người từ trên trời giáng xuống, hạ xuống phủ thành chủ, nơi này không phải là nơi rất tốt để sống sao?

Sở thành chủ nguyên tưởng rằng bọn họ rốt cục muốn rời đi, đang mừng rỡ, ai ngờ sự tình biến hóa xa xa ngoài dự liệu của hắn, nhìn

nhóm Thần Long mọi người đều hạ xuống, cái đầu của hắn càng ngày càng to. Chẳng lẽ phủ thành chủ hắn sẽ phải biến thành hậu hoa viên của Long Tộc sao?

Nga, không ——

Còn không bằng trực tiếp giết hắn đi cho thống khoái!

Thực tế chứng minh, đây thật là ngày cuối cùng của hắn. Bởi vì sau khi Long Vương Long Hậu rời đi, thì hoàn toàn đem nhóm Thần Long quên mất, mà nhóm Thần Long cho tới bây giờ cũng là nghe theo lệnh của Long Vương Long Hậu, bọn họ không có truyền tin tới khiến chúng nó rời đi, thì bọn họ trăm triệu không dám tự tiện rời đi, kết quả là, bọn họ liền thực tế ở lại phủ thành chủ, không có việc gì hừ hừ hát điệu dân gian, nung đúc tình cảm sâu đậm, khi đói bụng, sẽ đem phủ thành chủ lật một lần, hoặc là gọi mấy người ngu đi cho chúng nó chuẩn bị đồ ăn, cuộc sống hàng ngày trôi qua rất là thoải mái. Đợi đến khi Long Vương Long Hậu rốt cục nghĩ đến bọn họ thì phủ thành chủ từ trên xuống dưới trên căn bản đã sắp hỏng mất, cõi đời này không có trừng phạt nào so sánh với trừng phạt này đáng sợ hơn.

Sở Phách Thiên cũng trực tiếp mắt choáng váng, nghĩ thầm Long Tộc quả nhiên không dễ lừa gạt như vậy, bọn họ là cố ý lưu lại giám thị phụ tử hai người hắn. Nếu vạn nhất khiến chúng nó biết là phụ tử bọn họ phái sát thủ đuổi theo giết thái tử bọn chúng, như vậy đến lúc đó không phải là bọn chúng có thể tùy ý xâm lược sao?

Không được, hắn phải vội vàng tìm cơ hội lúc này rời đi thôi, không thể ngồi chờ chết.

Người chột dạ chính là dễ dàng suy nghĩ lung tung, tự loạn trận cước, trên thực tế Long Hậu hoàn toàn không có tâm tư như vậy, bởi vì phụ tử bọn họ ở trong mắt long hậu, ngay cả hạt cát cũng không

bằng, nào còn có tâm tư tìm đến hắn phiền toái?

“Đại vương, chúng ta nhanh đi tìm Tiểu Long Long đi, không biết nó bây giờ còn có thể nhận ra chúng ta hay không?” trong đôi mắt Long hậu hiện lên một tầng hơi nước, cảm xúc cuồn cuộn, nghĩ tới rất nhanh là có thể nhìn thấy con của mình, nàng không khỏi kích động.

Quyển 4 - Chương 71: Tiểu Bạch một nhà đoàn tụ

Tại rừng cây nhỏ phía xa ngoài cửa thành, đoàn người Vân Tiểu Mặc mới vừa ra khỏi thành, đã bị một đám sát thủ bao vây, lại là Thần huyền cao thủ, ngay cả Đoan Mộc Hùng là cao thủ kiến thức rộng rãi thấy cũng liền than thở, đối phương xuất thủ cũng không tránh khỏi quá mức hào phóng rồi, lại đem hơn mười người cao thủ Thần huyền tới chiêu đãi đám bọn hắn, thật sự là quá coi trọng bọn họ.

Trên thực tế, từ lúc bắt đầu rời đi cửa thành, bọn họ cũng đã lưu ý có người theo dõi, vì không để đả thảo kinh xà, cho nên vẫn ẩn nhẫn.

“Đéo đỡ được! Phụ tử Sở thành chủ này thật không phân rõ trái phải, lại đối với chúng ta hạ độc thủ?” Long Thiên Thần không nhịn được muốn mắng người, người sáng suốt vừa nhìn cũng biết những người này là do người nào phái tới, bọn áo đen che mặt này cũng chỉ là đống vơ bẩn, làm được cái rắm gì?

“Thiên Thần, công phu những người này rất cao phải không? Chúng ta có thể ngăn cản được sao?” Sau khi Hách Liên Tử Phong rời đi, tỷ đệ Hách Liên Tử Ngữ vẫn theo đám người Long Thiên Thần.

“Đừng sợ! Có ta bảo vệ cho ngươi!” Long Thiên Thần nhẹ nắm tay nhỏ bé mềm mại của nàng, an ủi.

“Dựa vào một mình ngươi? Một cao thủ Thiên Huyền, cũng dám nói mạnh miệng? Người ta là cao thủ Thần huyền, so với họ còn kém một mảng lớn đó!” Có người đáng ghét nào đó bắt đầu không chịu cô đơn, đột nhiên buộc miệng nói.

Sau khi Long Thiên Thần cùng Phì Long và Côn Bằng có khế ước, Huyền giai nhảy liền mấy cấp, hơn nữa thời gian tu luyện gần đây, Huyền giai đã đạt tới Thiên Huyền nhất phẩm. Mặc dù như thế, vẫn còn cách cao thủ chân chính một khoảng xa, cũng khó trách Hách Liên Tử Ngọc xem thường hắn.

Long Thiên Thần nắm tay Hách Liên Tử Ngữ thật chặt, cố nén tức giận trong lòng, cuối cùng lựa chọn không nhìn hắn. Nếu mỗi lần đều cùng hắn so đo, hắn đã sớm bị chọc giận đến bất tỉnh đi?

“Tử Ngữ, các ngươi hãy ở phía sau của ta, không nên rời đi quá xa, nếu không ta rất khó quan tâm đến các ngươi.”

“Ừ.” Hách Liên Tử ngữ cảm động gật đầu, nàng cũng biết đệ đệ có chút tùy hứng, nói chuyện quá mức, nhưng cuối cùng, Long Thiên Thần vẫn là thường xuyên nhớ đến an nguy của tỷ đệ bọn họ, điều này làm cho nàng không cách nào không cảm động.

“Bất quá là mấy Thần huyền cao thủ thôi, Sở thành chủ cũng không tránh khỏi quá coi thường chúng ta.” Dung Thiếu Hoa thoải mái nhàn nhã lắc lắc chiết phiến, hồn nhiên không thèm để ý, chỉ cần không phải cao thủ Huyền tôn biến thái xuất hiện, hắn căn bản không lo lắng bọn họ có địch lại hay không, bởi vì bọn họ có đòn sát thủ.

Băng hộ pháp lặng yên nhìn về phía hắn, hừ lạnh một tiếng, cũng là một bộ thần sắc khinh thường. Chỉ tiếc ba tên hộ pháp còn lại đều đi ra ngoài tìm kiếm tung tích tôn chủ cùng phu nhân, nếu tứ đại hộ pháp đều ở, không cần những người khác xuất thủ, bọn họ sớm đã đem những người này toàn bộ giết chết.

“Sở Phách Thiên? Hắn thậm chí ngay cả chúng ta cũng dám hạ thủ?” Hai gã sứ giả đến từ Thiên Long học viện nhất thời nổi giận, thấy đối

phương mặc xiêm y Tần gia trên người, thiếu chút nữa liền cho rằng là người Tần thành phái tới, trải qua Long Thiên Thần nhắc nhở, bọn họ mới hiểu ra, đám người này nhất định là Sở Phách Thiên thẹn quá thành giận, muốn giết người diệt khẩu. Bất quá, bọn họ thủy chung là luyện khí sư, thân phận luyện khí sư bình thường tương đối cao, nhưng võ nghệ tu vi thật không dám khen tặng. Một luyện khí sư cao ngạo thông thường cũng khinh thường tu luyện võ nghệ, bởi vì bọn họ cho rằng tài nghệ bản thân chính là niềm tự hào nhất của bọn họ.

“Các ngươi đã đoán được thân phận của chúng ta, vậy chúng ta cũng là không có gì phải bận tâm nữa.” Sát thủ cầm đầu lạnh lùng cười một tiếng, hướng mười mấy người còn lại ra thủ hiệu, “Hôm nay mỗi người nơi này, cũng không thể sống rời đi! Giết cho ta!”

Mười mấy cái bóng người trong nháy mắt rút nhỏ vòng tròn, công kích rất mạnh tới, kiếm quang lóe lên, đằng đằng sát khí.

Ở trong mắt mấy người cao thủ Thần huyền này, trong đám người Long Thiên Thần, thực lực chân chính có thể cùng bọn họ đối đầu sợ là cũng chỉ có năm người Dung Thiếu Hoa, Băng hộ pháp, Đoan Mộc hùng, Mộ Cảnh huy cùng Mộ lão, những người khác bọn hắn xem ra cũng là làm cảnh, một cái tay cũng có thể tùy tiện bóp chết bọn này.

Ánh sáng sát khí ở đáy mắt mỗi người bọn hắn tỏa ra, những người này tuy là vây giết, nhưng cũng là có chiến thuật. Bọn họ chia ra tránh năm tên cao thủ, đầu tiên đánh chết cái bọn người yếu trước, chỉ cần bắt được xương sườn mềm của đối phương, những cao thủ còn lại dễ dàng hơn nhiều.

Chiến thuật hoàn mỹ như thế, lẽ ra là không chê vào đâu được, song, bọn họ hết lần này tới lần khác tính sai một việc.

Những thứ tiểu giác sắc này đích xác là tiểu giác sắc, bất quá, bọn họ có những con thú sủng không thể khinh thường, đủ để cho bọn họ chống trả.

“Phì phì, hiện thân!”

“Côn Bằng, hiện thân!”

“Thần Long, hiện thân!”

“Thần Long, hiện thân!”

“.....”

“Tiểu Bạch, đi! Thu thập bọn họ!”

Chỉ chốc lát sau, trong vòng chiến đột nhiên xuất hiện sáu con Thần Long thêm một con Côn Bằng vô cùng cường đại, đã đem một nửa sát thủ xung phong liều chết làm cho chết sửng.

Đội hình này cũng không tránh khỏi quá mức cường đại đi?

Trên bầu trời, sáu con Thần Long lấy bạch long cầm đầu, hướng về phía bọn sát thủ hùng hổ đánh xuống, trong chớp mắt đã đem đội ngũ những cao thủ Thần huyền tách ra. Trận thế như vậy, nhân lực như thế nào có thể ngăn cản?

Bên kia, Côn Bằng đập cánh khổng lồ, chặn lại đường lui của bọn sát thủ, mỗi cánh hạ xuống, làm nổi lên gió lốc, đem bọn sát thủ vốn bao vây mọi người để hoàn thành nhiệm vụ, thoáng cái bị bao vây lại.

“Đánh bọn họ! Hung hăng đập!” Long Thiên Thần hai tay ôm kiếm, hăng hái bừng bừng ở bên xem cuộc vui. Hắn phát hiện, có chiến đội

Thần Long ra tay, hắn căn bản cũng không có cơ hội phát huy.

Những sát thủ này, tuy nói là cao thủ Thần huyền, nhưng phần lớn cũng chỉ là sơ giai, Thần huyền hai ba phẩm, cùng so sánh với cao thủ Thần huyền chân chính, thì cách nhau xa.

Thần Long cùng Côn Bằng vây quanh, đưa bọn họ toàn bộ bao lại ở trong đó, nhảy ra một, thì Thần Long cho hắn vung một đuôi, thú sủng càng ngày càng ăn ý, trong trận đấu này rõ ràng chính là quần đấu!

“Nơi nào nhô ra nhiều Thần Long như vậy?” Hai vị sứ giả đến từ Thiên Long học viện nhìn ngây người, đoàn người này quả nhiên cũng không phải là người bình thường, người không thể xem bề ngoài a.

“Những con này đều là thú sủng của bọn họ sao? Đây không khỏi quá nhiều sao?” Sở Thiểu Dương ngạc nhiên trợn to hai mắt, rất là không phải tư nghị.

“Cái gì bọn họ? Rõ ràng là của chúng ta! Sau này ngươi đi theo chúng ta, còn có nhiều chuyện để chơi nữa đấy!” Vân Tiểu Mặc liếc mắt, tự hào cười nói.

Đây chỉ mới là một phần thực lực của bọn họ, nếu là phụ thân cùng mẫu thân cũng ở nơi đây, vậy còn không phải đem bọn chúng dọa ngất sao? Bất quá bây giờ đã đem bọn chúng dọa cho sợ rồi.

Ha ha, thú sủng nhà bọn họ thật là nhiều a, nghĩ không phô trương cũng không được đây!

Phong cách nhất thì phải là Tiểu Bạch của hắn, cõi đời này không có thú sủng nào có phong cách có thể so sánh với Tiểu Bạch.

Vân Tiểu Mặc vô cùng tự hào mà nghĩ, ánh mắt cười thành một vòng trăng khuyết.

Long Vương cùng Long Hậu từ cửa thành một đường đuổi theo mà đến, xa xa, thấy được có vài thân ảnh Thần Long vũ động, trong miệng Long Hậu ồ lên một tiếng, sau đó hai mắt nàng đã bị một con Thần Long màu trắng lóng lánh trong đó thật sâu hấp dẫn.

“Tiểu Long Long ——”

Màu trắng lân phiến xinh đẹp kia, thân thủ thoăn thoắt uy vũ, còn có cặp ánh mắt khả ái linh động, quả thực chính là bản sau của Long Vương, đây không phải là Tiểu Long Long của nàng, còn có thể là ai?

Long Hậu kích động đến rơi nước mắt, không kềm chế được, lại dừng ở tại chỗ, cũng không bước ra được bước nào nữa.

Đã bao nhiêu năm, bởi vì một cuộc hạo kiếp, đem mẫu tử bọn họ tách ra, nỗi đau huyết nhục chia lìa này, khắc cốt minh tâm. Nàng cho tới nay đều không thể tha thứ mình, tại sao có thể đem hài tử của mình một mình ở lại một đại lục khác? Nàng có thể bỏ qua tánh mạng của mình, cũng muốn bảo vệ hài tử của mình, song vận mệnh lại vô tình đem mẫu tử bọn họ tách ra.

Hiện tại, nàng rốt cục lại gặp được con của mình.

Nó trưởng thành, đã lộ ra một phần thân ảnh uy vũ thu nhỏ của phụ thân nó, phần này tâm tình kích động là bất luận kẻ nào trong Long Tộc đều không thể hiểu được.

Nàng che miệng mình, không được hít sâu, tâm tình thật lâu mới có

thể bình tĩnh.

Long Vương cũng nhìn thấy một màn này, trong mắt lệ quang lóe lên, đó là con của hắn, tuyệt đối sẽ không có sai! Chỉ có huyết mạch Long Tộc tôn quý nhất của hậu duệ Long Vương, mới có thể có màu trắng lân phiến tinh khiết như vậy.

Đó là con của hắn, nó rất dũng cảm, nhưng cũng rất ngây thơ, trong quá trình chiến đấu, vẫn không quên hướng đối thủ làm ngáo ộp.

Hắn cơ hồ có thể xác định, hài tử của hắn trưởng thành rất khá, nó rất vui vẻ.

Long Vương đưa tay, đem Long Hậu nhẹ ôm vào trong ngực, hai người song song ngắm nhìn thân ảnh hài tử của mình, lại có cảm giác muốn gần rồi lại sợ. Chẳng qua là xa xa ngưng mắt nhìn, không biết nên như thế nào đi mở rộng lòng, nghênh đón hài tử bọn họ đã nhiều năm như vậy không gặp mặt.

Kích động, đau lòng, sợ, lo lắng..... Các loại tâm tình xông lên đầu, bọn họ trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Con của bọn hắn có tha thứ bọn hắn hay không? Tha thứ bọn họ năm đó bỏ lại nó, đem nó một mình lưu tại địa phương xa lạ, cuộc sống lẻ loi hiu quạnh?

Con của bọn hắn còn có thể nhận ra được bọn họ hay không? Có nguyện ý trở lại bên cạnh bọn hắn hay không, theo chân bọn họ vĩnh viễn sống chung một chỗ?

Trong chiến đấu Tiểu Bạch tựa hồ cảm ứng được cái gì, kinh ngạc quay đầu, xa xa, thấy một đôi nam nữ ôm nhau mà đứng, tầm mắt đều toàn bộ tập trung ở trên người của nó. Trong lòng của nó không

khỏi sản sinh một loại cảm giác mãnh liệt, tim đập kịch liệt gia tốc, bọn họ là ai? Tại sao thấy thân ảnh của bọn họ, thì nó có một loại cảm giác muốn khóc lớn?

Tiểu Bạch nhịn không được nháy hai mắt, cũng quên mất đi công kích địch nhân, chỉ là ở giữa không trung ngơ ngác nhìn lại hai người, hốc mắt từ từ ướt át.

Đáy lòng có một thanh âm hô lên, bọn họ rốt cuộc là người nào? Tại sao dùng ánh mắt như thế xem ta?

Đột nhiên nó muốn khóc.....

“Tiểu Bạch, ngươi làm sao vậy?” Vân Tiểu Mặc nhận thấy được Tiểu Bạch không thích hợp, cũng đi theo quay đầu, sau đó thì thấy được Long Vương cùng Long Hậu.

“Bọn họ là ai?” Vân Tiểu Mặc coi như là gõ vỡ đầu cũng không có thể nghĩ đến, hai vị Long Vương cùng Long Hậu đã biến ảo thành người kia, chính là cha mẹ ruột thịt của Tiểu Bạch, càng sẽ không nghĩ đến, Long Tộc một khi tu luyện đến cảnh giới cao, là có thể từ long thân biến ảo thành hình người.

“Tiểu Mặc Mặc, bọn họ rốt cuộc là người nào? Tại sao ta nhìn bọn họ, đột nhiên muốn khóc?” Tiểu Bạch vừa mới nói xong, thì một tiếng khóc lên, trong Long Nhãn táp nước mắt như bão táp, rơi xuống như cơn mưa nhỏ.

Các Thần Long còn lại đã đem những cao thủ Thần huyền đánh loạn thất bát tao, đột nhiên nghe được Tiểu Bạch khóc lên, bọn họ rối rít quay đầu, đem Tiểu Bạch quay quanh, mọi người đau lòng nhìn nó, không biết nên làm sao an ủi.

Bên này Long Hậu đang tự khắc chế cảm xúc kích động, đột nhiên nghe được tâm can bảo bối của nàng khóc, tim nàng như muốn nhảy tới cổ họng, không bao giờ nữa không để ý, vội vàng chạy đến hướng của Tiểu Bạch.

Màu bạc Long Lân ở dưới ánh mặt trời chói mắt vô cùng, nàng ở giữa không trung một lần nữa biến ảo thành Cự Long, thời điểm sắp tới gần Tiểu Bạch, thân thể cao lớn của nàng mềm mại quăn xoắn, giống như đám mây trên bầu trời, đem thân thể tương đối nhỏ của Tiểu Bạch ôn nhu quấn quanh bao vây.

Cổ Cự Long ôn nhu cọ cổ Tiểu Long, đáy mắt Long Hậu phiếm lệ quang, cúi đầu ở bên tai Tiểu Bạch hát một ca khúc không biết tên. Đó là khúc hát mà con của nàng khi còn nhỏ thích nghe nhất, mỗi lần chỉ cần nàng nhẹ nhàng hát, nó sẽ ngủ được ngọt ngào.

Khi đó nó nhỏ như vậy, mềm mại như vậy, phảng phất chỉ cần nhẹ nhàng vừa đụng, thì sẽ vỡ.

Nàng đều dốc lòng che chở, cầm trong lòng bàn tay sợ té, ngậm trong miệng sợ tan. Giống như tất cả mẫu tử nhân loại, nàng yêu con của nàng.

“Mẫu thân —— mẫu thân —— mẫu thân ——” Tiểu Bạch nhớ lại giai điệu quen thuộc này, kích động hô lên, một tiếng cao hơn một tiếng.

“Tiểu Long Long! Tiểu Long Long của ta!”

Cảnh hai con rồng một lớn một nhỏ nộp giao xoa, cảm giác thật ấm áp, nhất thời lây nhiễm mọi người tại chỗ.

Long Vương nhìn hai mẹ con vui thích, hắn tâm thần vừa động, cũng hóa thành một đạo bạch quang, lộ ra hắn thực thân, đến bên cạnh

mẫu tử bọn họ.

“Tiểu Long Long, nhìn! Đây là phụ thân của con, chúng ta đều đến đây!”

“Tiểu Long Long, mau để cho phụ thân hôn nhẹ ngươi!”

“Phụ thân —— phụ thân ——”

Vân Tiểu Mặc nhìn Tiểu Bạch cọ ở trong ngực phụ thân cùng mẫu thân, làm nũng, nước mắt của hắn đã sớm mơ hồ, ngẩng đầu nhìn bọn họ, hắn cũng muốn thấy mẫu thân cùng phụ thân của mình, rất muốn nhảy đến trong ngực của bọn hắn, cũng giống như Tiểu Bạch vậy tận tình làm nũng.

Tiểu Bạch rốt cuộc tìm được mẫu thân cùng phụ thân của chính nó, vậy nó có phải muốn rời đi hay không?

Vân Tiểu Mặc đáy lòng xẹt qua vẻ mất mác, thương tâm cúi đầu.

Bất kể Tiểu Bạch quyết định như thế nào, hắn cũng sẽ không ngăn cản nó, bởi vì bọn họ là bằng hữu tốt nhất, hắn cũng hi vọng Tiểu Bạch có thể cùng người nhà vui vẻ sinh hoạt chung một chỗ, chẳng qua là..... Nếu phải cùng Tiểu Bạch tách ra, hắn sẽ rất khổ sở.

Quyển 4 - Chương 72: Ai Là Quỷ Xui Xẻo?

“Tiểu Long Long, cùng phụ thân và mẫu thân trở về Long Vương cốc đi, chúng ta đều rất nhớ ngươi.”

Long hậu ôm Tiểu Bạch trong ngực đã hóa thành một tiểu bạch cầu, trên dung nhan tuyệt sắc, tràn ngập ánh sáng mẫu tính, từ ái mà dịu dàng. Nàng trong mắt rưng rưng, tâm tình kích động chưa khôi phục từ khi mẫu tử gặp nhau.

Tiểu Bạch trong miệng ô ô mấy tiếng, con ngươi tròn loạn chuyển, liếc hướng Vân Tiểu Mặc cách đó không xa đang cúi thấp đầu, thỉnh thoảng liếc trộm hướng bọn họ. Tiểu Bạch đầu nhỏ cũng đi theo cúi xuống, một bên là cha mẹ của mình, một bên là Tiểu Mặc Mặc nó thích nhất, mặc kệ là ai nó cũng không muốn tách ra, làm sao bây giờ?

“Ô ô.....” Tiểu Bạch cúi đầu nức nở, không nỡ ngắm nhìn Vân Tiểu Mặc, Vân Tiểu Mặc cũng đang nhìn nó.

Một người một thú sủng thật lâu nhìn nhau.

Long hậu nhạy cảm men theo tầm mắt của nó nhìn đi qua, vừa rồi nàng cũng đã chú ý tới đứa bé này rồi, bình thường mà nói, có rất ít người có thể được lọt vào mắt của nàng, tất cả Long Tộc trừ Long Vương cùng hài tử của nàng, ở dưới đáy mắt nàng cũng chỉ là những con rồng ngu xuẩn, mà mỗi người cũng đều là người ngu!

Cao ngạo như nàng, là không thể nào đem bất luận kẻ nào đặt ở đáy

mắt, bất quá chỉ là hơi thở trên người đứa bé này cùng với Tiểu Long Long tương tự, cho nên không thể không khiến nàng nhìn với một con mắt khác.

“Ngươi chính là bằng hữu tốt nhất của Tiểu Long Long?” Nàng thân thiết dò hỏi.

Vân Tiểu Mặc mím môi cái miệng nhỏ nhắn, khả ái gật gật đầu: “Ta tên là Vân Tiểu Mặc, ngài cũng có thể gọi ta Tiểu Mặc Mặc, Tiểu Bạch cũng gọi ta như vậy.”

“Tiểu Bạch?” Long hậu cúi đầu nhìn một chút Tiểu Long Long trong ngực, nhất thời lĩnh ngộ, vuốt cằm nói, “Tiểu Mặc Mặc, phụ thân và mẫu thân của ngươi đâu?”

Vân Tiểu Mặc chán nản lắc đầu: “Mẫu thân không thấy, phụ thân đi tìm nàng.”

“Vậy ngươi có phải rất tưởng niệm phụ thân và mẫu thân của ngươi, rất muốn theo chân bọn họ gặp nhau phải không?”

Vân Tiểu Mặc gật đầu.

“Ta nghĩ lòng của bọn họ cũng giống ngươi, giống như ta cùng phụ thân của Tiểu Long Long, chúng ta vẫn đều tìm kiếm Tiểu Long Long, muốn cùng nó đoàn tụ. Tiểu Bạch đã rời đi chúng ta rất lâu rồi, hiện tại chúng ta muốn đem nó mang về Long Vương cốc, nơi đó mới là chỗ thuộc về nó.” Long hậu hướng dẫn từng bước, nàng biết nhi tử không nỡ xa bạn, cho nên đầu tiên phải nói rõ ràng cho bạn của nhi tử hiểu, như thế mới có thể làm cho nhi tử không có bất kỳ băn khoăn nào mà đi theo bọn họ trở về Long Tộc.

Vân Tiểu Mặc ánh mắt chợt lóe, ánh mắt càng thêm ảm đạm, hắn

ngó chừng Tiểu Bạch nhìn hồi lâu, nhẹ nhàng gật đầu nói: “Người một nhà hẳn là phải ở chung một chỗ, ta hi vọng Tiểu Bạch có thể vui vẻ khoái hoạt.”

“Tiểu Mặc Mặc.....” Tiểu Bạch hưu một tiếng, từ trong ngực long hậu chạy đến trong ngực Vân Tiểu Mặc, cái đầu nho nhỏ dùng sức cọ, nước mắt tuôn

rơi.

Vân Tiểu Mặc đáy mắt cũng ngân ngấn nước, một người một thú sủng khóc thành một đoàn, thấy vậy người chung quanh cũng nhịn không được động dung.

Đoan Mộc Hùng nhìn thấy tình cảnh như thế, cũng nhịn không được đem lệ lau, tiến lên khuyên nhủ Tiểu Mặc: “Tiểu Mặc, việc gì cũng sẽ có kết thúc, các ngươi tuổi còn nhỏ, tương lai sẽ có cơ hội gặp lại nhau.”

Long Thiên Thần cũng tiến lên, sờ sờ đầu Tiểu Mặc, không đành lòng an ủi: “Đúng vậy a, Tiểu Mặc, đến khi các ngươi gặp lại nhau, ngươi cùng Tiểu Bạch cũng sẽ trở nên càng thêm thành thục cùng ưu tú hơn so với hiện tại. Ngươi có thể đã là luyện khí sư nho nhỏ rồi, mà Tiểu Bạch cũng đã trở thành tinh anh của Long Tộc, các ngươi hẳn là nên vì đối phương chúc phúc cùng khích lệ.....”

“Tiểu Mặc ca ca, Tiểu Tĩnh sẽ phụng bồi ngươi, vĩnh viễn cũng không cùng ngươi tách ra.” Đoan Mộc Tĩnh biết điều nắm Vân Tiểu Mặc chéo áo, ngọt ngào nói.

“Sư phụ, còn có chúng ta phụng bồi ngươi, nên làm cho Tiểu Bạch trước cùng cha và nương của nó đoàn tụ. Tiểu Bạch lợi hại như vậy, nếu nó nhớ ngươi, nó chỉ cần vèo một cái, thì lập tức bay trở về

thăm ngươi.” Sở Thiểu Dương nói.

Dung Thiếu Hoa vốn định nói chút gì an ủi, cuối cùng vẫn là lặng yên vuốt vuốt Vân Tiểu Mặc đầu nhỏ, người luôn là muốn học lớn lên, chia lìa chính là một môn học bắt buộc trong đó. Băng hộ pháp cũng hướng Vân Tiểu Mặc quăng đi một ánh mắt trìu mến, nghĩ thầm nếu như tôn chủ nhìn thấy Tiểu Thiếu chủ khổ sở như vậy, đáy lòng nhất định cũng sẽ không đành lòng sao?

Lam Mộ Hiên cùng Mộ Vãn Tình liếc mắt nhìn nhau, lặng yên chúc phúc cho đôi tiểu bằng hữu này.

Hách Liên Tử Ngữ cùng Thượng Quan Như nhi ở bên nhẹ nhàng mà lau nước mắt.

“Tiểu Mặc Mặc..... Ta không muốn cùng ngươi tách ra!” Tiểu Bạch wow một tiếng, vừa khóc ra ngoài, làm cho Long Hậu đau lòng như là ruột gan đứt từng khúc.

Long Hậu thương tâm lau nước mắt, thấy nhi tử cùng người khác còn thân hơn so sánh với mình, đáy lòng không khỏi khổ sở. Đang muốn nói cái gì đó, lại bị Long Vương ngăn lại.

“Chuyện có chút đột nhiên, Tiểu Long Long trong lúc nhất thời khó có thể tiếp nhận, không bằng chúng ta cho Tiểu Long Long Nhất một chút thời gian, khiến nó hảo hảo mà cùng tiểu bằng hữu của nó cáo biệt. Chờ Tiểu Long Long chuẩn bị xong, chúng ta mang nó rời đi không muộn, dù sao nhiều năm như vậy chúng ta cũng chờ rồi, còn sợ chờ mấy ngày nữa sao?”

Long Vương thanh âm ôn thuần phảng phất như có ma lực, thoáng cái làm cho Vân Tiểu Mặc, Tiểu Bạch cùng Long Hậu tâm tình bình phục đi xuống.

“Các ngươi đoạn đường này không phải là muốn đi Thiên Long học viện sao? Ta xem dọc theo con đường này cũng không thái bình, để cho ta cùng Vương Hậu hộ tống các ngươi, chờ các ngươi đến Thiên Long học viện, chúng ta mang Tiểu Long Long rời đi cũng không muộn.”

Mọi người nghe vậy, không khỏi mừng rỡ. Do Long Vương, Long Hậu tự mình hộ tống bọn họ, vậy bọn họ còn sợ cái gì, dọc theo đường đi coi như là đi ngang, cũng không có người dám động đến bọn hắn một sợi lông.

Hai gã sứ giả đến từ Thiên Long học viện rối rít kích động rồi, bọn họ đã sớm nghe nói Long Tộc cao quý cùng cường đại, chỉ là cho tới bây giờ vô duyên gặp mặt, hôm nay chẳng những thấy thành viên Long Tộc, còn may mắn thấy hai vị cường giả tôn quý nhất Long Tộc, tâm tình bọn họ giờ phút này kích động không cách nào hình dung.

Nghe Long Vương nói hắn cùng với Long Hậu muốn hộ tống bọn họ đi đến Thiên Long học viện, bọn họ càng thêm kích động rồi, hận không được giờ phút này ở trên lưng chen vào một đôi cánh, lập tức bay trở về Thiên Long học viện, nói cho trưởng lão cùng viện trưởng cái tin tức tốt này.

Bất quá, kích động nhất, vẫn là Vân Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch, một người một thú sủng thật chặc dán tại cùng nhau, nín khóc mỉm cười. Mặc dù cuối cùng có lẽ vẫn phải tách ra, nhưng bọn hắn ít nhất còn có thời gian ở cùng nhau, cho nên từ nay về sau mỗi thời mỗi khắc, bọn họ đều càng thêm quý trọng.

Linh khí từ từ tản đi, chỗ linh mạch trong sơn động, từ từ hiện ra thân ảnh ba người.

Chiến Thiên Dực dẫn đầu thu công, giương đôi mắt, nhìn về hai người đối diện. Hắn không khỏi sợ hãi than, tốc độ hai người này thu nạp linh khí, một so sánh với một còn muốn biến thái hơn.

Bất đồng chính là, Vân Khê thu nạp linh khí, cũng không hẳn toàn bộ đều gia tăng ở trên người của nàng, tựa hồ là có chiều ướng giảm dần, linh khí một khi vào trong cơ thể của nàng, thì không khỏi trôi mất hơn phân nửa, cho nên nàng thu nạp nhiều linh khí như vậy, vừa nuốt chửng hai quả Linh Nguyên Quả mà Long Thiên Tuyệt vì nàng cố ý lưu lại, Huyền giai của nàng như cũ dừng lại ở Huyền tôn nhị phẩm. Trạng huống như vậy, không thể tưởng tượng nổi, bọn họ chỉ có thể cho rằng nguyên nhân là vì phụ nữ có thai thể chất sẽ suy yếu hơn thường nhân.

Nhìn lại Long Thiên Tuyệt, tốc độ hắn thu nạp linh khí thì càng kinh người, ngay cả hắn đều cảm thấy không bằng …. Một người cao thủ như vậy, tiến độ tu luyện kia thật sự là đáng sợ, lúc này mới không tới ngắn ngủn mấy ngày, Long Thiên Tuyệt cảnh giới thẳng tắp toát ra, hắn cũng nhìn không ra đối phương đến tột cùng là cái gì cảnh giới.

Hắn rất may mắn, mình và hắn không có đối đầu nhau, nếu không, có một đối thủ đáng sợ như vậy, hắn sẽ đứng ngồi không yên.

Nhận đủ rồi liền Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt hai người cũng lần lượt thu công, mở mắt nhìn Chiến Thiên Dực.

Chiến Thiên Dực hắng giọng cười một tiếng, trước tiên mở miệng nói: “Muội phu hiện tại Huyền giai, hẳn là đã gần tới Huyền tôn tam phẩm đi? Ha ha, tin tưởng không bao lâu, ta liền theo không kịp.”

Long Thiên Tuyệt lười biếng gạt gạt dài nhỏ con ngươi, cười đến mê người: “Có lẽ thế, nếu là có thể tìm được kẻ xui xẻo tới luyện tay một

chút, cũng là một cách không sai biệt lắm để đột phá.”

Kẻ xui xẻo?

Vân Khê nghe lời này, mí mắt không khỏi nhảy lên, tại sao nàng có loại cảm giác phần gáy lành lạnh?

Không biết đến tột cùng người nào sẽ trở thành kẻ xui xẻo trong miệng của hắn.....

“Khê Nhi, còn nàng? Có thu hoạch gì không?” Long Thiên Tuyệt ôn nhu nhìn nàng, một mảnh sủng nịch.

Vân Khê lắc đầu, tay phải xoa bụng của mình, bất đắc dĩ thở dài nói: “Đứa nhỏ này sợ là Tiểu quỷ tham ăn, đem phần lớn linh khí ta thu nạp toàn bộ hấp thu.....”

“Hài tử của chúng ta sau khi sanh nhất định là người bất phàm!” Long Thiên Tuyệt đưa tay, đặt lên tay nàng phủ ở trên bụng, trong ánh mắt lại thêm một tầng sủng nịch. Nghiêm khắc trên ý nghĩa mà nói, đứa bé này mới thật sự là thuộc về hắn và Khê Nhi, hắn hết sức mong đợi, muốn dùng hết thảy sức lực cùng tinh lực đi yêu thương và bảo vệ nó.

“Hi vọng nó không nên ở trong bụng ta ngang ngược.” Vân Khê cười khẽ, nhìn lại hướng hắn, trong ánh mắt cũng nhiều ôn nhu.

“Thật là hâm mộ các ngươi a!” Chiến Thiên Dực đứng lên, chân thành nói.

“Đại ca sớm muộn gì cũng sẽ tìm được một người vừa lòng, cùng chung một đường.” Vân Khê nói.

“Chỉ mong là như vậy.” Chiến Thiên Dực dũng cảm cười cười, khoát tay nói, “Lúc này cũng không còn sớm, hôm nay viện trưởng triệu tập học sinh chí tôn điện chúng ta ở tiểu Minh Cung gặp nhau, sợ là có đại sự muốn tuyên bố. Chúng ta nhanh đi về, đừng để lỡ canh giờ.”

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt hai người gật đầu, liền theo sát hắn rời đi linh mạch.

Sau khi trở lại học viện, Vân Khê liền đi theo Chiến Thiên Dực chạy tới tiểu Minh Cung tham kiến viện trưởng, Long Thiên Tuyệt thì một mình một người hướng tiểu lâu đi. Đi được nửa đường, xa xa thấy Cố Mạc Thành đang cùng mấy tên học sinh Quân Tử đường nói chuyện phiếm, không biết đang thương nghị cái gì. Long Thiên Tuyệt vừa nhìn thấy hắn, con ngươi hẹp dài lập tức xẹt qua một đạo ánh sáng ranh mãnh, môi của hắn cong lên, nện bước ưu nhã hướng Cố Mạc Thành phương hướng đi tới.

Đang cùng Cố Mạc Thành nói chuyện phiếm mấy, tên học sinh đột nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn về phía Long Thiên Tuyệt khí độ phi phàm, mọi người không khỏi thở dài, cho dù thân là nam nhân, thấy Long Thiên Tuyệt tuấn mỹ như vậy, cũng sẽ không nhịn được ao ước.

“Đây không phải là người Vân Tiên Tử mang đến sao? Nghe nói là Huyền tôn cao thủ, rất là khó lường.”

“Tin tức của ngươi cũng quá lạc hậu đi? Hắn mới không phải là cái gì người Vân Tiên Tử mang đến, hắn là phu quân của Vân cô nương mới tới của Thanh chữ đường, hắn cùng Vân cô nương mới là một đôi, là vợ chồng!”

“Không thể nào? Vân cô nương kia còn trẻ như vậy, cũng đã thành thân rồi? Vậy thì thật là đáng tiếc.....”

Mấy người tùy ý bàn luận, lại làm cho Cố Mạc Thành đen mặt, một ánh mắt như đao thẳng tắp bay về phía bộ dáng ưu nhã như trích tiên của Long Thiên Tuyệt.

Quyển 4 - Chương 73: Long Thiên Tuyệt một mình đấu Quân tử đảng

Hắn chính là trượng phu của Vân Khê?

Cố Mạc Thành nhìn thấy nam tử tuấn mỹ từng bước từng bước đến gần, đáy lòng vô cùng chấn động.

Trăm triệu lần hắn cũng không thể nghĩ đến, trượng phu của nàng lại là một nhân vật xuất sắc như vậy, mỗi dộng tác động tác giơ tay nhấc chân đều lộ ra khí chất cao quý, ưu nhã tự nhiên tự tại. Nhất là khí chất vương giả bẩm sinh trên người Long Thiên Tuyệt khiến cho hắn không thể thở nối, áp lực trùng trùng.

Chỉ có nam tử như vậy mới xứng đáng với nàng!

Mà mình thì sao?

Cho nên Vân Khê mới không thèm nhìn mình một cái.

Lòng tự tin bấy lâu nay của Cố Mạc Thành giờ đã tan thành mây khói, cả người hắn như ngã vào đáy cốc. Đối mặt với nam tử ưu tú hơn hắn gấp trăm lần, xuất chúng hơn hắn gấp trăm lần, hắn chẳng khác nào bụi cỏ dại ven đường, tự ti mặc cảm vô cùng…

Không! Cố Mạc Thành hắn há có thể tự xem thường bản thân?

Cố gia hắn ở Long Tường đại lục mặc dù không tính là đại gia tộc

hàng đầu, nhưng thế lực cũng không thể coi thường, đợi đến lúc kế nhiệm vị trí gia chủ Cố gia, có quyền lực trong tay, hắn chính là nhân vật hô phong hoán vũ.

Mà Long Thiên Tuyệt kia coi là cái gì? Ở Long Tường đại lục chỉ là một cái vô danh tiểu tốt mà thôi, dù có là Huyền Tôn cao thủ đi nữa, nhưng có danh tiếng gì, ít nhất là chưa từng nghe nói qua tin tức của hắn từ trước đến giờ. Nay tự nhiên xuất hiện, có thể gây ra chuyện gì được?

Nghĩ vậy, lòng tự tin của Cố Mạc Thành lại trở lại, hai mắt ẩn giấu tự tin, vững vàng ngó chừng đối phương, ánh mắt càng thêm sắc bén cùng công kích.

Long Thiên Tuyệt cười nhạt, ánh mắt tựa như lười biếng kỳ thực đã nhìn thấu nội tâm đối phương. Hắn chính là muốn Cố Mạc Thành thấy tự ti mặc cảm, để cho tên này không còn bất cứ ý niệm với Khê Nhi nữa.

Khi khoảng cách còn ba bước, Long Thiên Tuyệt ngừng lại, nhìn chăm chú đối phương, khóe miệng ẩn ẩn ý cười.

“Còn nhớ rõ ta không?” Tùy ý hỏi.

Cố Mạc Thành hơi sững sờ, tự hỏi mình, bọn họ quen nhau sao?

“A, thiếu chút nữa ta quên mất, lần trước gặp mặt, ngươi không cẩn thận bị một tấm vải che đầu cho nên mới không thấy rõ ta.” Long Thiên Tuyệt tốt bụng nhắc nhở hắn. (anh tốt ghê =’=)

Cố Mạc Thành sắc mặc đại biến, thì ra là… thì ra là ngày đó đánh lén hắn, đánh hắn thành đầu heo chính là Long Thiên Tuyệt. (tự nhận mình đầu heo, ngu thật =)))

Hai mắt Cố Mạc Thành từ từ lạnh lẽo, khuôn mặt trở nên dữ tợn.

Tốt, hắn tìm kẻ thù lâu như vậy, hiện giờ lại tự động chui ra.

Ghê tởm! Mối hận lớn như vậy, Cố Mạc Thành hắn nếu không báo, hắn sẽ không phải là Cố Mạc Thành.

“Muốn báo thù sao? Nên tìm thêm mấy trợ thủ, ngươi không phải là đối thủ của ta.” Long Thiên Tuyệt hướng hắn khoát khoát tay, vân đạm phong khinh mà nói. Bất quá, Long Thiên Tuyệt nói cũng là sự thật, một người đã gần đến cao thủ Huyền Tôn tam phẩm, một người mới chỉ là cao thủ Thần huyền đỉnh, hai người khác nhau một trời một vực, căn bản không thể so sánh. Long Thiên Tuyệt chỉ dùng một tay cũng có thể dễ dàng bóp chết Cố Mạc Thành như bóp chết một con kiến.

Thật ra, Long Thiên Tuyệt muốn tìm đá lót đường, giúp hắn tấn chức trở thành Huyền Tôn tam phẩm, vốn dĩ thực lực của Cố Mạc Thành cũng còn chưa đủ. Hắn cũng không phải tìm đến để đấu với một mình Cố Mạc Thành, hắn muốn hẳn là cả Quân tử đảng đi!

Không sai! Long Thiên Tuyệt chính là muốn tìm cả Quân tử đảng. Như thế mới khí phách, mới xứng danh một đời Tà tôn.

Cố Mạc Thành sắc mặt biến thành màu tím, không kiềm chế được lửa giận: “Ngươi quá cuồng vọng, quá tự đại rồi! Ngươi có biết hậu quả nếu đắc tội với chúng ta không?”

“Cố sư huynh, người này quá cuồng vọng, không bằng chúng ta triệu tập người Quân tử đảng, giáo huấn hắn một trận, cho hắn biết thế nào là lễ độ!”

“Đúng vậy. Hắn cho rằng Huyền Tôn cao thủ thì giỏi lắm sao? Thủ lĩnh Quân tử đảng của chúng ta cũng là Huyền Tôn cao thủ, hơn nữa còn là người thừa kế Mặc gia, sao có thể đánh đồng với hạng người vô danh này?”

“…….”

Long Thiên Tuyệt cố ý khiêu khích khiến cho mọi người Quân tử đảng vô cùng tức giận.

Long Thiên Tuyệt không thèm để ý, ngón tay thon dài vũ động, ưu nhã mỉm cười: “Tốt nhất các ngươi hãy gọi Mặc Tam thiếu đến, nếu không ta sẽ rất thất vọng.”

Lời vừa dứt, một tiếng ầm vang, hơi thở khổng lồ trên người Long Thiên Tuyệt hoàn toàn bộc phát, cuồn cuộn như thủy triều. Chỉ một thoáng, tất cả mọi người cảm thấy như chính mình đang trú trong một cái thuyền nhỏ bé, dấn thân vào biển rộng mênh mông, bị sóng xô từng đợt từng đợt không ngơi nghỉ, thuyền nhỏ theo từng đợt sóng biển, không ngừng nhấp nhô, chẳng biết khi nào sẽ chìm mất.

Cố Mạc Thành nháy mắt thay đổi sắc mặt, dưới chân lùi lại mấy bước, cuối cùng vẫn phải dựa vào cổ thụ ven đường mới dừng lại được, nếu không rất có thể sẽ trực tiếp ngã chỏng vó, cực kì khó coi.

Mấy tên còn lại thì trực tiếp hứng chịu thê thảm, giống như diều đứt dây bay ra ngoài.

Giờ khắc này, trong suy nghĩ của bọn hắn, Long Thiên Tuyệt là chiến khả bất bại, không thể chiến thắng được.

“Hơi thở thật cường đại! sợ rằng ngay cả Tam thiếu cũng chưa chắc có được hơi thở hùng hậu như vậy.” Mấy tên học sinh dưới đáy lòng

lặng lẽ suy nghĩ, lộ ra vẻ hoảng sợ, nếu Long Thiên Tuyệt ra tay mạnh chút nữa, bọn họ tuyệt đối không có cơ hội giữ mạng. Khó trách hắn dám cuồng vọng khiêu chiến Quân tử đảng như vậy. Hắn quả là có thực lực này!!

“Ngươi rút cuộc muốn làm gì?” Cố Mạc Thành cắn răng, cố hết sức lực, cảm thấy vô cùng run rẩy, sợ hãi, phải là thực lực cỡ nào mới có thể làm nên hơi thở cường đại cỡ này? Hắn tuyệt đối không thể chỉ vì mỗi lí do đó mà tìm đến đây gây phiền toái, hắn chắc chắn có mục đích khác.

“Không có gì, trong lúc rảnh rỗi, tìm ngươi chơi đùa chút thôi.” Long Thiên Tuyệt nói.

“Tốt, đây là ngươi tự chuốc lấy.” Cố Mạc Thành cắn răng, ngoan tuyệt nói, “Có bản lãnh chúng ta hãy lên Hiên Viên đài, tỷ thí một trận.”

”Cố sư huynh, Tam thiếu đi Tiểu Minh cung ra mắt viện trưởng, chúng ta không nên vọng động thì tốt hơn.” Có học sinh ở bên nhắc nhở, sau khi lãnh giáo bản lĩnh của Long Thiên Tuyệt, bọn họ nếu không biết lui bước, vậy chính là chán sống rồi.

Cố Mạc Thành cũng không cho lọt tai mấy lời này. Lần trước bị đánh lén, hắn còn chưa tính toán rõ ràng, lần này lại bị đối phương chỉ đích danh, hắn nếu không đánh trả, vậy Cố Mạc Thành hắn sao còn có mặt mũi sống trên đời này nữa?

“Im miệng! Ta cùng Tam thiếu chính là huynh đệ sinh tử, huynh đệ chịu nhục, huynh ấy sao có thể ngồi yên sao? Hừ, Quân tử đảng chúng ta nhân tài đông đúc, cao thủ như mây, cho dù không có Tam thiếu, vẫn có thể dư sức đánh bại hắn. Hắn coi thường Quân tử đảng ta, chuyện nhục nhã này sao có thể nhẫn? Mau mau triệu tập tất cả

thành viên Quân tử đảng đến Hiên Viên đài, hung hăng giáo huấn tên tiểu tử không biết trời cao đất dày này cho ta!”

Mấy tên học sinh nhìn nhau, nhiệt huyết cũng sôi trào, Quân tử đảng bọn học ở Vạn Hoàng học viện cũng coi như đảng phái số một số hai, sao có thể để mặc người khiêu khích, coi thường như thế?

Huyền tôn cao thủ thì sao? Chẳng lẽ hắn có khả năng ngăn cản đông đảo cao thủ cùng nhau công kích sao?

Mấy người họ liền hưởng ứng lời hô hào của Cố Mạc Thành, rối rít chạy khắp nơi, triệu tập nhân mã.

Cố Mạc Thành âm tàn nhìn phía Long Thiên Tuyệt, ánh mắt như muốn nói, ngươi hãy chờ đấy. Long Thiên Tuyệt chẳng qua chỉ cười nhạt một cái, nụ cười nhẹ nhưng đủ mị hoặc điên đảo chúng sinh.

Vân Khê đâu biết rằng Long Thiên Tuyệt vì muốn tấn chức nên muốn tìm Quân tử đảng đơn đả độc đấu. Nếu nàng biết, có thể sẽ bị hù dọa mà nhảy dựng lên, bất quá sau đó cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu thở dài mà thôi.

Cõi đời này chỉ sợ không có việc gì mà Long Thiên Tuyệt không dám làm, cũng chỉ sợ tính cách quyết đoán như thế mới có thể xứng danh Tà tôn một đời. Hơn nữa hắn chứ bao giờ làm chuyện không nắm chắc, nếu hắn đã dám làm, thì chắc chắn là nắm chắc mười phần thắng.

Lúc này Vân Khê dang theo Chiến Thiên Dực tiến vào khu vực trọng yếu nhất của Vạn Hoàng học viện – Tiểu Minh cung cũng là nơi tu hành của các trưởng lão từ Huyền tôn trở lên.

Vân Khê vừa bước vào nơi này, cũng cảm giác được nơi đây tràn

ngập linh khí, linh khí vờn quanh khắp thân thể, cả người thư sướng vô cùng. Hiển nhiên Tiểu Minh cung nơi này dưới đất cũng có linh mạch cho nên mới có thể tạo ra một không gian đẹp đẽ, huyền hoặc như thế. Đáng tiếc, so sánh với linh mạch tại nơi Chiến Thiên Dực tìm được, mật độ linh khí cũng như độ tinh khiết của nơi này rõ ràng kém hơn nhiều.

Với lệnh bài học sinh Chí Tôn điện có thể dễ dàng đi vào, một đường thông suốt không có gì trở ngại. Tiểu Minh cung bên trong cấu tạo phức tạp, là nơi ở của không biết bao nhiêu vị Huyền tôn chi cảnh cùng với cấp bậc Huyền tôn trở lên, có thể nói là những nhân vật truyền kì. Vạn Hoàng học viện có thể đứng vững tới nay cũng chính nhờ những nhân vật trọng yếu trấn giữ.

Chiến Thiên Dực dọc đường đi đã giải thích cặn kẽ cho Vân Khê về cấu tạo của Tiểu Minh cung cùng với nơi cư ngụ của những nhân vật đứng đầu, trong lúc vô tình cũng đã đí tới đại sảnh nghị sự của tmc.

Lúc hai người đến đã có mấy học sinh cấp bậc Huyền tôn đến thật sớm, đang tĩnh tọa tại chỗ thu nạp linh khí. Phải biết rằng, Tiểu Minh cung ngày thường không cho phép học sinh tùy ý tiến vào cho dù là học sinh của Chí tôn điện cũng không không lệ. Hôm nay khó có được cơ hội tiến vào, mọi người tự nhiên là không bỏ qua dịp tốt mà thu nạp linh khí.

Vân Khê nhìn lướt qua chỗ những người khác đang ngồi, nàng biết hai tỷ muội Mục Tiêu Tiêu cùng Mục Tương Tương, Mặc Tam thiếu vẻ mặt thâm trầm khó lường, còn có hai người luôn đứng ngoài xem cuộc vui tỷ đệ Hàn Thiên Phong, lại có Vân tiên tử luôn giả bộ cao sang. Còn có hai người lạ, Vân Khê chưa từng gặp mặt.

Sau khi Vân Khê xuất hiện, hai tỷ muội họ Mục liền hướng tới đây. Kể từ sau khi tỷ thí tại Hiên Viên đài, tỷ muội ba người các nàng đã

quên hết ân oán trước kia, hơn nữa lại mang theo tỷ muội Tiêu Tương các đầu thành, biểu đạt thành ý báo ân của các nàng.

“Vân cô nương sao lại đến trễ như thế? Phía dưới Tiểu Minh cung chính là một linh mạch, linh khí tràn trề, khó có được cơ hội, mọi người đã đến đây thật sớm, cố gắng thu nạp linh khí để tăng Huyền giai lên.” Mục Tiêu Tiêu nói

“Đúng vậy, ở nơi này tĩnh tọa một khắc hiệu quả giống như ở bên ngoài tu luyện nửa tháng đó.” Mục Tương Tương cũng không khoa trương. Đây chính là lí do tại sao các bậc trưởng lão nguyện ý quanh năm cư ngụ tại tmc, nếu không có chuyện quan trọng, một bước cũng không chịu ra ngoài.

“Hừ, nàng là một người không rõ lai lịch, sao có tư cách hưởng dụng linh khí?” Vân tiên tử buồn bực mở miệng, “Không ngại nói cho ngươi biết, ta đã điều tra thân phận của ngươi. Ngươi căn bản không phải là người Vân tộc. Hơn nữa lại xuất hiện tại giữa núi Âm Thi, thân phận của ngươi hết sức khả nghi. Các vị trưởng lão hỏa nhãn kim tinh, sẽ vạch trần bộ mặt thật của ngươi, đem ngươi trục xuất khỏi Vạn Hoàng học viện. Nếu ngươi sợ, ta khuyên ngươi tốt nhất hiện tại tự dộng rời đi, đừng đợi đến lúc thân phận bại lộ, có hối hận cũng đã muộn.”

“Thân phận không thể cho ai biết? Ta cũng rất muốn biết, ta đến tột cùng là thân phận gì không thể cho ai biết.” Vân Khê bình thản cười nói, đối phương cứ chết bám chặt lấy lai lịch của mình, hiển nhiên đã điều tra kĩ rồi, nàng cũng rất muốn xem một chút, các trưởng lão Vạn Hoàng học viện cuối cùng sẽ “thẩm vấn” nàng như thế nào. Nếu bọn họ thật sự không biết rõ thị phi, không phân biệt phải trái đúng sai thì nàng cũng chẳng có lí do gì lưu lại. Không ở lại đây, chắc chắn sẽ có nơi khác. Hiện tại lưu lại nơi này, là vì Chiến Thiên Dực, hơn nữa nàng không cam lòng Tiểu Phượng Hoàng cứ như vậy rơi vào tay

của Vạn Hoàng học viện.

Vừa nghĩ tới Tiểu Phượng Hoàng, Vân Khê lại thấy vô cùng bực mình, đúng là đồ Tiểu Phượng Hoàng không có lương tâm, qua cầu rút ván! Nếu bị nàng bắt được, nàng nhất định sẽ nhổ sạch lông nó cho hả giận!

Trong vòng cấm của một tầng sáng thần bí, Tiểu Phượng Hoàng tự nhiên rùng mình một cái, người nào ở sau lưng nguyền rủa nó a?

“Vân tiên tử, muội đừng quá đáng! Cùng là học sinh Vạn Hoàng học viện, vì sao phải đấu đá đến ngươi chết ta sống? Phong phạm, khí độ của Vân tiên tử muội đâu rồi? Chẳng lẽ nhiều năm như vậy, hào quang tiên tử của muội chỉ là giả dối thôi sao?” Chiến Thiên Dực trầm mặt xuống, không vui nói.

Vân tiên tử sắc mặt biến đổi, sư huynh một lời đã nói trúng nỗi đau của ả. Ả cực khổ cố gắng xây dựng nên hình tượng tiên tử hào quang sáng chói nhiều năm, trong một ngày lại bị hủy dưới tay Vân Khê, Mối thù này nàng nhớ kỹ.

Vân tiên tử âm thầm cắn răng, đang muốn phản bác, một vị học sinh Chí tôn điện liền đứng dậy thay nàng biện hộ: “Chiến sư đệ, việc Vân tiên tử sư muội làm, mọi người đều biết, vì sao phải trách muội ấy? Vị nữ tử bên cạnh sư đệ quả thật không rõ lai lịch, Vân tiên tử sư muội hướng các vị trưởng lão bẩm báo, tra rõ thân phận người này, chính là suy nghĩ vì an nguy của Vạn Hoàng học viện, có gì không ổn? Chiến sư đệ chẳng lẽ đã bị sắc đẹp của nữ nhân này mê hoặc, nên không thể phân biệt đúng sai?”

“Đúng vậy. Chúng ta cùng Vân tiên tử sư muội học chung đã nhiều năm, nhân phẩm của sư muội, chúng ta còn không rõ sao? Lần này ta cùng với Hoàng sư huynh phụng mệnh trưởng lão đi làm việc bên

ngoài, lúc ở Vân tộc đã nhận được rất nhiều sự giúp đỡ từ Vân tộc. Nghe nói chính là nhờ Vân tiên tử sư muội báo cho người Vân tộc, Vạn Hoàng học viện học sinh nếu cần giúp đỡ Vân tộc sẽ hết lòng trợ giúp. Ân huệ Vạn Hoàng học viện nhận được lớn như thế, tất cả đều nhờ công lao của Vân tiên tử sư muội. Chiến sư đệ từ trước đến giờ luôn lấy lợi ích của học viên đặt lên hàng đầu, lần này sao lại không phân biệt rõ trắng đen mà hành xử như thế?" Một vị Chí tôn điện học sinh lạ mặt khác cũng đứng lên nói.

Vân Khê quan sát hai người họ, bọn họ bề ngoài cũng không xuất chúng, tuy nhiên vóc người cũng rất khô ngô, khỏe mạnh, trong đó, người có làn da đen hơn, họ Hoàng tên Thạch, người trắng hơn, họ Ngụy tên Trọng. Những tin tức này là do Chiến Thiên Dực nói cho nàng biết.

Hai người này hiển nhiên là vừa quay lại học viện, rất nhiều tin tức cũng không hề biết, hơn nữa, nhất định Vân tộc đã cho bọn họ không ít ân huệ, cho nên bọn họ rõ ràng đứng về phía Vân tiên tử. Dĩ nhiên, trong chuyện này, Vân tiên tử đã tốn không biết bao nhiêu tâm cơ. Khi biết bọn học sắp trở lại, ả đã nhờ phụ thân lấy danh nghĩa của ả mà mang đến trân bảo quý giá tặng cho hai người này, mục đích đúng là mượn hơi bọn họ, lợi dụng bọn họ. Bây giờ nhing lại, kế sách thu phục của ả đúng là có hiệu quả.

"Hai vị sư huynh sợ rằng đã bị Vân tiên tử mua chuộc, cho nên bây giờ mới thay nàng ta ra mặt, phải không?" Mục Tiêu Tiêu đột nhiên mở miệng nói chuyện.

"Vân tiên tử chó má, khẩu phật tâm xà, bên ngoài giả bộ người tốt, bên trông độc địa hại người! Nếu muốn nói Vân tiên tử chân chính, hẳn là Vân cô nương mới đúng. Nàng ta là cái thá gì, sao có thể sánh với Vân cô nương?" Mục Tương Tương sảng khoái chửi mắng, lời nói ác độc khiến Vân tiên tử giận đến mức khóe miệng giật giật.

Trước đây hai tỷ muội kia khắp nơi lấy lòng ả, mọi cách theo đuôi, hiện tại lại thay lòng đổi dạ, toàn bộ đứng về phía Vân Khê. Giống như quả táo xanh ả cầm còn chua, không nhất định phải ăn, liền đợi đến ngày táo chín đỏ, hiện tại, quat táo vẫn còn xanh nhưng đã rơi vào tay người khác. Điều này khiến ả buồn bực vô cùng. Đúng là ốc mò cò xơi. Ả không có được thì người khác cũng đừng hòng có được.

Vẻ ngoan lệ xẹt qua đáy mắt ả thoáng cái liền biến mất.

Vân Khê đạm nhìn ả một cái, nói: “Ta nghe nói Vân tộc gần đây phái người đem tới không ít trân bảo, còn phái bốn vị Huyền tôn cao thủ cùng nhau hộ tống, nói vậy những thứ trân bảo kia hết sức quý giá, không chừng là giá trị liên thành. Không biết chúng ta có cơ hội thưởng thức qua hay không?”

Vân tiên tử sắc mặt hết sức khó coi, không nói đến trân bảo cùng đoàn hộ tống thì thôi, nhắc tới lại khiến ả vô cùng tức tối. Ai ngờ được rằng phụ thân cực khổ vì ả, mời tới bốn vị cao thủ, lại chính là trượng phu cùng bằng hữu của tiện nhân kia, này không phải tự lấy đá đập chân mình sao?

Rất đáng hận!

Trong đầu lại hiện lên gương mặt tuấn tú, phong hoa tuyệt đại của vị Thiên công tử kia, ả trong lòng lại ngứa ngáy khó chịu, lại hận không thể đem Vân Khê dẫm nát dưới chân, nam tử tuấn mỹ như vậy chỉ có thể là của ả, những người khác căn bản không xứng! (tiểu Mộng: á á, ta điên lắm rồi, nữ nhân háo sắc ti bỉ vô sỉ kia, cút xuống địa ngục mau*đạp đạp đạp…đạp*)

Không sao, đợi ả thu phục được Vạn Hoàng chi Hoàng, mọi thứ sẽ

nằm trong lòng bàn tay của ả. Ả sẽ khiến Vân Khê chịu nhục nhã, sẽ chiếm lấy nam nhân của nàng ta, cho dù không chiếm được ả cũng sẽ hủy diệt hoàn toàn.

Nghĩ vậy, sắc mặt của ả từ từ chuyển sắc, khôi phụ bộ dáng cao quý thường ngày, hướng về hai vị Chí tôn điện học sinh Hoàng Thạch và Ngụy Trọng, nói: “Hoàng sư huynh, Ngụy sư huynh, công đạo tại lòng người, người khác đối với muội hiểu lầm, muội căn bản không để ý, có hai vị sư huynh lo lắng, muội cũng rất vui mừng.”

Thanh âm của anh dịu dàng uyển chuyển, ôn nhu mềm mại, hai người kia nghe được tâm thần nhộn nhạo,sao có thể không yêu mến được? (tiểu Mộng: đồ hồ ly tinh xấu xa bỉ ổi, ta phi phi phi)

“Vân tiên tử luôn luôn chính nghĩa, tấm lòng từ bi. Có thể nói chính là tiên nữ hạ phàm, người khác nếu muốn bắt chước cũng chỉ là giả dạng mà thôi. Tóm lại chờ thấy Vạn Hoàng chi Hoàng, sẽ lập tức biết được rốt cuộc ai là có huyết thống phượng hoàng cao quý, ai lại chỉ là giống gà mái thấp kém hạ tiện!” Hoàng Thạch khinh miệt liếc nhìn phía Vân Khê.

Ở Vạn Hoàng học viện, đến nay tổng cộng mới có mười học sinh đủ tư cách vào Chí tôn điện. Hoàng Thạch cùng Ngụy Trọng hai người ở Chí tôn điện rất có tư lịch, chính là nhóm học sinh đầu tiên tiến vào Chí tôn điện, mà Vân Khê cũng mới chỉ tấn chức, bọn họ xem thường nàng cũng có lý của bọn họ. Bởi vì bọn họ còn chưa được tận mắt chứng kiến bản lĩnh của nàng, cho rằng nàng chỉ là mới vừa từ Thần huyền cao nhất bước vào Huyền tôn cao thủ mà thôi.

Phượng Hoàng? Gà mái?

Vân Khê cùng Vân tiên tử hai người không hẹn mà cùng liếc nhau một cái, hai mắt chạm nhau bắn ra tia lửa.

Đến tột cùng ai là Phượng Hoàng, ai là gà mái, rất nhanh sẽ biết thôi.

Vân tiên tử cười đắc ý, ả có một phần tám huyết thống Vân tộc cổ xưa, ả không là Phượng Hoàng còn ai có thể là Phượng Hoàng được nữa? (tiểu Mộng: Ta phi, 1/8 mà cũng đòi lên mặt)

Vân Khê chẳng qua nhàn nhạt liếc ả một cái liền thu hồi tầm mắt. Là Phượng Hoàng hay gà mái, không phải căn cứ vào cái nhìn của người khác, mà là căn cứ vào chính nội tâm của mình. Nội tâm ngươi chứa Phượng Hoàng thì ngươi chính là Phượng Hoàng, nhưng nếu nội tâm ngươi chứa chỉ là gà mái, thì cho dù người có giả bộ thanh cao tới đâu, sáng quý toái đâu, có thể lừa gạt được nhiều người trong thiên hạ, nhưng cuối cùng bản chất của ngươi cũng vẫn chỉ là một con gà mà thôi.

Đây chính là sự thật, không liên quan thế bên ngoài cùng kỳ ngộ, mà ở chính nội tâm mình có cao quý hay không.

Khiến nàng mong đợi chính là viện trường lần này cho bọn họ tới đây vì Vạn Hoàng chi Hoàng, vậy có lẽ rất nhanh nàng sẽ có cơ hội nhìn thấy Tiểu Phượng Hoàng rồi. Tiểu vô tâm còn có thể nhận ra nàng không?

Đang suy nghĩ lung tung, cánh cửa nhỏ ở phòng nghị sự mở ra, hai vị trưởng lão đi ra, tuyên bố: “Viện trưởng phân phó, hôm nay gọi các đồ đệ tới đây chủ yếu là cho các trò có cơ hội một lần được nhìn thấy Vạn Hoàng chi Hoàng. Vạn Hoàng chi Hoàng chính là thần thú trấn giữ Vạn Hoàng học viện, các trò phải tôn kính đối với người. Viện trưởng còn tuyên bố, nếu người nào có cơ duyên được Vạn Hoàng chi Hoàng coi trọng, khế ước trở thành chủ nhân của ngài thì người đó sẽ trở thành người kế nhiệm viện trưởng Vạn Hoàng học viện. Tất cả học sinh Vạn Hoàng học viện cùng các trưởng lão đều nghe

người đó hiệu lệnh, giúp người đó quản lí học viện vững vàng, phát triển học viện thật tốt khiến danh tiếng vang xa.”

Xôn xao —-

Mọi người ồn ào, viện trưởng đưa ra điều kiện thật hấp dẫn, ai có thể khiến cho Vạn Hoàng chi Hoàng nhận chủ, người đó sẽ trở thành viện trưởng kế tiếp của Vạn Hoàng học viện. Đây quả thực là vận may trên trời rơi xuống a.

Cơ duyên tốt như vậy, vừa có Vạn Hoàng chi Hoàng làm thú sủng còn có thể vô điều kiện nhận được sự ủng hộ của Vạn Hoàng học viện. Vô luận người nào nghe điều kiện mê người như thế sẽ không nhịn được mà phát thèm a.

Vân tiên tử đáy mắt nổi tinh quang, ả tràn đầy tự tin, Vạn Hoàng chi Hoàng kia nhất định sẽ là của ả.

Mặc Tam thiếu con ngươi thâm trầm từ từ hiển lộ sự hưng phấn. Hắn là người thừa kế của Mặc gia, nhưng hắn cũng không ngại có thêm một Vạn Hoàng học viện làm hậu thuẫn cho hắn. Huống chi còn có thể có thêm một thần thú làm thú sủng, hắn càng thêm tin tưởng bản thân mình.

Hàn Thiên Phong cùng Hàn Thiên Diệp tỷ đệ biểu hiện rất bình tĩnh, bởi vì bọn họ đã thử thách qua rồi, đáng tiếc cuối cùng lại bại trận. Bọn họ là cháu đích tôn của viện trưởng, vốn phải có khả năng thừa kế tước vị viện trưởng nhất, chỉ tiếc bọn họ cùng Vạn Hoàng chi Hoàng vô duyên cho nên viện trưởng không thể làm gì khác hơn là đem cơ hội này nhường cho những người khác.

Mục Tiêu Tiêu cùng Mục Tương Tương hai tỷ muội cũng vô cùng hứng thú, quyền lợi cùng lực lượng đến tay, có kẻ nào lại không

muốn?

“Tiểu muội, Vạn Hoàng chi Hoàng kia nhất định là muội!” Chiến Thiên Dực đột nhiên khẳng định.

Vân Khê rất ngạc nhiên: “Đại ca sao lại chắc chắn như thế?”

“Trực giác nam nhân!” Chiến Thiên Dực lạnh lùng nhíu mày lại lộ ra vẻ ranh mãnh.

Vân Khê phì cười. Đại ca từ trước đến giờ hao khí can vân, không tưởng được cũng sẽ có lúc nói đùa, thật là thú vị.

“Được rồi, hiện tại các trò theo ta đi vào, nhớ kĩ phải cung kính với Vạn Hoàng chi Hoàng, không được có bất kỳ ý khinh nhờn nào, ngài là hy vọng của Vạn Hoàng học viện ta, kẻ nào dám xúc phạm nhất định sẽ gặp trừng phạt.” Hai vị trưởng lão liên tục dặn dò sau đó mới dẫn mọi người vào cửa nhỏ phòng nghị sự.

“Dạ, trưởng lão.” Mọi người theo sát phía sau, tâm tình hưng phấn vô cùng.

Phải đi qua vài lần cửa nhỏ mới tới cánh cửa cuối cùng. Cửa mở, mọi người như bước vào một thế giới mới, nơi này phàng phất như một không gian khác, linh khí trung quanh nồng đậm mà tinh khiết, tạo ra các cảnh tượng huyền ảo, kỳ dị, càng làm người ta ngạc nhiên chính là cái không gian kia lại treo lơ lửng trên không, nhìn xuống phía dưới, lại là vực sâu vạn trượng không thấy đáy.

Mọi người cả kinh, cước bộ ngừng lại, không dám mạo hiểm tiến lên, biết đâu đi xuống lại ngã tan xương nát thịt, vạn kiếp bất phục.

Hai vị trưởng lão thâm trầm cười cười, nói với mọi người: “Đường đi

còn lại, các ngươi phải tự đi thôi, có thể thành công hay không phải xem tạo hóa của các ngươi nữa. Nhớ kỹ nhất định phải cung kính với Vạn Hoàng chi Hoàng, không thể dùng võ lực với ngài, nếu không…”

Trưởng lão cố ý ngừng lại một chút, không nói nữa liền oay người dời đi, chỉ còn lại chín vị Chí tôn điện học sinh ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, sững sờ.

“Các sư đệ sư muội mau lùi lại, để ta tới thử một chút.” Cuối cùng vẫn là Chiến Thiên Dực đứng dậy đầu tiên.

Mọi ngươi rối rít lui lại, nhường cho hắn một con đường. Có người nguyện ý thử sức đầu tiên, bọn họ có sao không làm?

“Đại ca, cẩn thận.” Vân Khê lo lắng nhìn hắn, đồng thời đáy lòng cũng bội phục dũng khí của hắn.

Chiến Thiên Dực vuốt cằm mỉm cười, bình tĩnh, chuyên chú nhìn vùng hư không phía dưới cánh cửa, cẩn thận bước tưng bước.

“Đại ca, chờ một chút.” Vân Khê nhanh chóng túm lấy hắn.

Quyển 4 - Chương 74: Không có vô sỉ nhất chỉ có vô sỉ hơn

“Để cho muội giúp huynh tìm đường trước.” Vân Khê đưa tay, từ trong áo lấy ra mấy thỏi bạc, phủi phủi rồi đem nén bạc ném xuống dưới.

Keng keng keng keng ——

Tiếng nén bạc va chạm thanh thúy truyền vào tai, mọi người thở phào nhẹ nhõm. Thì ra tất cả chỉ là huyễn ảnh mà thôi, phía dưới chính là mặt đất, chỉ vì chứa đầy linh khí nên mới tạo ra huyễn cảnh.

“Hoàng sư huynh, Ngụy sư huynh, hai huynh chính là hai vị có tư lịch cao nhất trong chúng ta, theo lý chính là hai huynh đi trước mới phải.” Vân tiên tử đột nhiên mở miệng nói.

Vân Khê trừng ả một cái, lúc đầu chưa biết có nguy hiểm hay không, sao ngươi không dõng dạc như vậy? Hiện tại xác định tất cả chỉ là ảo ảnh, cũng không có nhiều nguy hiểm, ả lại đưa người của ả đi trước, đúng là vô sỉ đến cực điểm.

Vô sỉ hơn chính là, rõ ràng chính ả muốn đi trước, lại không nói rõ, mượn cớ nói là Hoàng Thạch cùng Ngụy Trọng hai người vào trước. Ba người bọn họ vốn là cá mè một lứa, hai người kia vào trước cùng với chính ả vào có gì khác nhau?

“Ai nha, chậm chân rồi, ta tới trước nha.” Vân Khê đột nhiên vươn chân ra, nghênh nghênh ngang ngang gác trên cửa, thân thể ngửa ra, dán lên phía đại môn, tư thế rất lưu manh chắn lại cửa lớn.

Gác chân, động tác này tuyệt đối là lưu manh!

Đo độ vô sỉ phải không? Vậy thì xem ai vô sỉ hơn?

Chiến Thiên Dực cố nén cười, nhìn Vân Khê bằng ánh mắt bội phục bội phục,không thể không nói, cõi đời này không có vô sỉ nhất chỉ có vô sỉ hơn!

Hai người âm thầm trao đổi ánh mắt, Chiến Thiên Dực dẫn đầu tiến vào không gian bên trong, hắn vốn là đứng gần cánh cửa cho nên không hề trở ngại mà cất bước tiến vào.

Những người còn lại thần sắc quái dị nhìn chằm chằm vào động tác gác chân của Vân Khê, vẻ mặt khác thường.

Nữ nhân này cũng quá không biết liêm sỉ đi. Trước mặt nhiều người lại làm ra tư thái “trang nhã” nhường ấy.

Vân tiên tử hừ lạnh một tiếng, đánh ra một đạo chưởng phong hướng Vân Khê công kích. Lúc này, ả tuyệt đối không để cho Chiến Thiên Dực chiếm tiên cơ, dẫn đầu khiến cho Vạn Hoàng chi Hoàng nhận chủ, nếu không, cơ hội hiếm có như vậy, chẳng phải là sẽ bị ngâm nước nóng sao?

“Vân tiên tử ngươi làm cái gì?”

“Vân cô nương cẩn thận!”

Mục Tiêu Tiêu cùng Mục Tương Tương đã nhận ra nguy hiểm, trước tiên hô lên đồng thời nhất tề xuất thủ, muốn chặn lại Vân tiên tử, chỉ tiếc Vân tiên tử tốc độ quá nhanh, các nàng đã chậm một bước.

Lúc này Hoàng Thạch cùng Ngụy Trọng hai người cũng đồng thời xuất thủ, ngăn trở hai tỷ muội họ Mục từ phía sau công kích Vân tiên tử.

Tình thế hết sức căng thẳng.

Tỷ đệ Hàn Thiên Phong nắm chặt kiếm, nhìn xem Vân Khê có thể ngăn cản được công kích bén nhọn từ Vân tiên tử hay không. Còn Mặc Tam thiếu thì âm trầm cười một tiếng, ôm kiếm mà đứng, không có bất cứ động tác gì.

Chỉ một thoáng ánh mắt của mọi người tập trung hướng tới Vân Khê cùng Vân tiên tử, một gác chân dựa cửa mà đứng, một thì mắt lộ hung quang, kiếm chiêu tuyệt sát, bộ dáng quyết tuyệt, không chết không thôi.

Vân tiên tử một chiêu sống chết, chưởng phong lạnh thấu xương hướng thẳng đỉnh đầu Vân Khê, chưởng này nếu trúng coi như một tảng đá lớn cũng sẽ bị đánh nát bấy chứ đừng nói là thân thể mềm mại. Có thể thấy Vân tiên tử hận thấu xương Vân Khê, muốn dồn Vân Khê vào chỗ chết.

Vạn Hoàng chi Hoàng chính là vật ả muốn, ai muốn ngăn ả, chính là tử địch của ả!

“Hừ, muốn lấy được Vạn Hoàng chi Hoàng sao? Mơ tưởng!” Vân Khê trong mắt hiện lên sát ý, trực tiếp đánh ra một quyền, bùm bùm, một quyền này đánh ra như dẫn động không khí xung quanh bùng nổ, hiện ra hơi thở vương giả. Bất kì vật gì gặp phải sức mạnh này chắc chắn cũng bị đánh nát thành tương.

“Hử?” Vân tiên tử xem chiêu, ánh mắt khẽ biến. Mấy ngày trước rõ ràng thấy đối phương mới tấn chức Huyền tôn nhị phẩm, tại sao hôm

nay khí thế của nàng ta lại càng hung mãnh hơn rồi?

Vân tiên tử dao động trong nháy mắt, công kích cũng đột nhiên ngừng lại, Vân Khê lại đánh ra một quyền đem ả lùi lại mấy bước.

Nhân cơ hội, Vân Khê lắc mình vào bên trong.

Đối với Chiến Thiên Dực mà nói, bằng này thời gian cũng đủ cho Chiến Thiên Dực tìm thấy Vạn Hoàng chi Hoàng rồi, nàng cũng thấy mừng thầm cho đại ca. Chiến Thiên Dực tới thu phục Vạn Hoàng chi Hoàng, sau đó trở thành viện trưởng kế nhiệm của Vạn Hoàng học viện, đó cũng là thuận lí thành chương thôi.

Khi Vân Khê tiến vào bên trong, dưới chân hiện ra rõ ràng những lộ tuyến mảnh dài, hẹp, giăng khắp nơi. Vân Khê hít một hơi, thân thể có chút lâng lâng, dưới chân không ngừng bước đi, lấy tốc độ nhanh nhất, men theo hơi thở của Chiến Thiên Dực đi.

Không gian chứa linh mạch tạo nên ảo cảnh rất đặc biệt, mỗi bước đi lại thấy cảnh tượng biến ảo ra khác nhau, hơi thở vừa động cũng đủ để tạo nên ảo cảnh mới. Cho nên khi thân ảnh Vân Khê biến mất trong ảo cảnh, đám người Vân tiên tử xũng không thể thấy bóng dáng nàng, chỉ có thể dựa vào hơi thở mà truy tìm.

Vân Khê cũng vậy, nàng hoàn toàn không thấy phương vị của Chiến Thiên Dực, chỉ có thể dựa vào sự ăn ý mà mấy ngày nay hai người tạo dựng nên.

“Tiểu muội, mau tới đây” Một thanh anh quen thuộc nhẹ nhàng vang lên bên tai Vân Khê, là đại ca dùng bí âm, có lẽ sợ kẻ khác cũng đi theo tìm được.

Vân Khê trong lòng vui mừng, lập tức theo phương hướng chạy đi.

Từ trong ảo cảnh, Vân Khê rốt cuộc thấy được thân ảnh cao lớn của Chiến Thiên Dực, phía sau hắn mơ hồ có kim quang lóe sáng.

“Thế nào đại ca! Có tìm được Vạn Hoàng chi Hoàng sao?” Vân Khê cũng dùng bí âm.

Chiến Thiên Dực hướng nàng vẫy tay, ý bảo nàng lui lại một chút, hắn từ trong lông ngực lấy ra một thứ, trông giống như Thiên Vương Kính của Tiểu Mặc, đem nó treo lên trên không nhưng ở vị trí khác.

“Đây là Càn Khôn Kính, chính là truyền gia chi bảo của Chiến gia ta, có thể thông qua ánh sáng chiết xạ tạo ra ảo cảnh giống như thật.”

Hắn vừa dùng bí âm truyền lại tin tức, vừa chỉ phía sau hắn.

Vân Khê nhìn lên, không khỏi ngây người. Ở đây, một vòng hào quang màu vàng bao phủ, một Tiểu Phượng Hoàng đang thoải mái, nhàn nhã ăn linh quả, hơn nữa khẩu vị của nó thoạt nhìn hết sức chán chường, Linh Nguyên quả vô cùng trân quý nhưng nó chỉ tùy tiện ăn một chút rồi ném qua một bên, đúng là phá gia.

Nàng nhất thời hiểu được dụng ý của Chiến Thiên Dực. Hắn là muốn thông qua Càn Không Kính tạo ra ảo cảnh, đem đám người Vân tiên tử hấp dẫn qua đó, để cho bọn họ lầm tưởng rằng đã tìm thấy Tiểu Phượng Hoàng, nhưng kỳ thực đó chỉ là một ảo ảnh mà thôi, trong khi đó, huynh muội hai ngươi họ có nhiều thời gian hơn để thu phục Tiểu Phượng Hoàng.

Quả nhiên là vô cùng thông minh!

Vân Khê không khỏi giơ ngón tay cái tán thưởng a.

Vân tiên tử là người đầu tiên đi theo Vân Khê, nhưng chỉ chớp mắt đã mất đi tung tích của nàng, ả nhíu chặt chân mày, vừa tìm kiếm vừa lo lắng. Trăm triệu lần không thể để cho Vân Khê cùng Chiến Thiên Dực tìm được Vạn Hoàng chi Hoàng, mặc dù ả rất có lòng tin đối với huyết thống cao quý nhưng không sợ vạn nhất, chỉ sợ nhất vạn, ả không cho phép có sai sót gì!

ở bên cạnh ả, Mặc Tam thiếu vô thanh vô tức đi tới gần, nhanh chóng đẩy vai ả ra, hướng phía trước lao đi.

Vân tiên tử sắc mặt trầm xuống, thiếu chút nữa quên mất, nơi này còn một nhân vật nữa có khả năng uy hiếp tới ả. Nắm chặt vạt áo đối phương, Vân tiên tử đuổi theo, tuyệt không thể để cho người thứ ba vượt ả đi trước.

Mặc Tam thiếu dư quang quét nhẹ ả một cái, trong lòng âm thầm cười lạnh mang theo vài phần khinh thường.

Trước kia vì mượn hơi thế lực Vân tộc, hắn mới có chút thân cận ả, ai ngờ nữ nhân này quá tham hư vinh, lại âm thầm sai người phóng tin đồn, nói Mặc Tam thiếu hắn theo đuổi ả. Kể từ đó danh tiếng Vân tiên tử của ả bay lên như diều gặp gió. Hắn chẳng qua là lười giải thích nên mới để cho lời đồn này không ngừng khuếch tán, nhưng nếu như ả cho là như vậy có thể khiến cho Mặc Tam thiếu trở thành con cờ trong tay ả thì ả sai lầm to rồi.

Hừ, trong lòng Mặc Tam thiếu hắn, nữ nhân căn bản không đáng nhắc đến. Có cái gì có thể quan trọng hơn quyền lực?

“Muốn thu được Vạn Hoàng chi Hoàng? Ngươi tỉnh mộng đi.” Mặc Tam thiếu cười lạnh.

Vân tiên tử sắc mặt rất khó coi, hiện tại chỉ có hai người bọn ở chỗ

này, ả không cần phải giả trang nữa, dù sao lộ mặt cũng không phải lần một lần hai.

“Những lời này phải là ta nói với ngươi. Ta có một phần tám huyết thống Vân tộc cổ xưa, ngươi có cái gì? Ngươi sao có thể sao sánh với ta?”

Mặc Tam thiếu cúi đầu nở nụ cười: “Huyết thống Vân tộc? Đừng quên nữ nhân kia cũng họ Vân, nói không chừng nàng so với ngươi càng có huyết thống tinh thuần hơn.”

Vân tiên tử vốn đang đi ngang hắn, thoáng cái dừng lại, trong đầu ả đột nhiên chấn động.

Đúng vậy a, sao ả lại không nghĩ đến điều này?

Nữ nhân kia cũng họ Vân, hơn nữa điều tra được nàng cũng không phải người trong Vân tộc, nhưng phạm vi ả điều tra cũng chỉ là trong nơi ở của Vân tộc mà thôi, nếu nàng chân chính là người Vân tộc nhưng lại không có trong Vân thành (nơi ở của Vân tộc), như vậy cũng chỉ có một cách giải thích duy nhất…

Đáy lòng ả lộp bộp nhảy lên, mãnh liệt cảm giác nguy cơ đang tới gần.

Không, ả không thể để cho nữ nhân kia thu được Vạn Hoàng chi Hoàng, Vạn Hoàng chi Hoàng là của ả!

Nàng gầm nhẹ, tăng nhanh tốc độ, xông vào ảo canh chồng chất bên trong.

Phía trước bỗng nhiên có kim quang ánh vào mắt ả, Vân tiên tử định thần nhìn lại, trong ánh kim quang rực rỡ có một Tiểu Phượng Hoàng

đang đợi trong đó, nhưng nó hiện tại cũng không phải bị giam cầm mà đang nhàn nhã ăn linh quả. Lại không biết nó bị kẻ nào bứt lông, đang nhảy nhót trong vòng sáng kim sắc, Tiểu Phượng Hoàng lại muốn xông ra, phá tan vùng sáng mà ra rồi lại bị kim quang bao phủ không có biện pháp thoát ra.

Vân tiên tử mừng rỡ, ả nhìn xung quanh không phát hiện thấy thân ảnh của Vân Khê cùng Chiến Thiên Dực, nàng hưng phấn muốn kêu lên.

Ông trời có mắt, cuối cùng đã để cho ả là người đầu tiên nhìn thấy Vạn Hoàng chi Hoàng, điều này đủ để chứng minh ả mới là chủ nhân chân chính của Vạn Hoàng chi Hoàng!

Ả kích động che miệng, tránh để cho tiếng cười của mình làm hành tung, khiến kẻ khác phát hiện. Ả lặng lẽ chạy tới chỗ Tiểu Phượng Hoàng đang được bao phủ trong vòng kim quang, bắt đầu nghĩ biện pháp thuần phục nó.

Song ả trăm triệu lần không nghĩ tới, cái mình nhìn thấy chẳng qua chỉ là huyễn tượng do Càn Khôn Kính tạo ra, căn bản không phải là thật. Ả vẫn đang đắc chí, đúng là mơ mộng hão huyền.

Vạn Hoàng chi Hoàng chân chính giờ phút này đang bị Vân Khê chọc giận đến lông mao dựng đứng cả lên.

Vân Khê nhìn đến Tiểu Phượng Hoàng “ăn hoang phá hại” như thế, thật sự là không chịu nổi nữa rồi. Nhiều Linh nguyên quả như vậy lại bị nó chà đạp, ăn một miếng liền bỏ, quả thực là phung phí, đáng bị thiên lôi đánh.

Vì giúp nó chuộc tội, khiến nó khỏi bị thiên lôi trừng phạt, Vân Khê liền hết sức hảo tâm đem tất cả Linh nguyên quả chung quanh nó thu

vào túi mình (tỉ…vô sỉ a…lấy việc công làm việc tư)

Tiểu Phượng Hoàng vốn cũng không cảm thấy Linh nguyên quả là đồ ăn ngon, nhưng bây giờ thấy có người đem đồ của mình đoạt lấy, nó không dựng đứng lông mới là lạ.

“Ô ô…. Khi dễ Tiểu Phượng Phượng, người xấu!” Tiểu Phượng Hoàng thanh âm trẻ con hướng về phía Vân Khê lên án. Kể từ khi nó bị viện trưởng cùng các trưởng lão dùng vầng kim sắc này bao phủ ở trong, một thân thần lực không cách nào thi triển, hiện tại lại bị khi dễ, tâm tính con nít liền bộc lộ, nó khóc rống lên.

Vân Khê trán đầy hắc tuyến, đây chính là Vạn Hoàng chi Hoàng trong truyền thuyết, có thể cứu vớt và thay đổi Vạn Hoàng học viện sao? Sao lại còn non nớt hơn cả Tiểu Mặc thế? Không đúng, nó tại sao lại có thể sánh được với Tiểu Mặc, chính là so với Tiểu Bạch còn muốn kém hơn nhiều.

Tiểu Bạch đáng thương, vô duyên vô cớ lại bị trở thành vật hy sinh.

Chiến Thiên Dực trên trán rơi xuống càng nhiều hắc tuyến hơn, lá gan của tiểu muội cũng quá lớn đi, lại dám giật đồ với Vạn Hoàng chi Hoàng, còn chọc Vạn Hoàng chi Hoàng đến sắp khóc, cái tinh huống này thật sự là….

“Được rồi, đừng khóc! Đồ vô lương tâm này, nếu không nhờ có ta, ngươi có thể tách vỏ trứng mà ra sao? Ta cùng lắm chỉ lấy của ngươi vài quả cây, có cái gì đáng giá? “ Vân Khê trầm giọng quát.

Tiểu Phượng Hoàng nhìn chằm chằm vào con mắt đang giận dữ của Vân Khê, nhìn một lúc nó đột nhiên nghiêng đầu nói: “Thì ra chính là ngươi để lại trên người ta một giọt nước mắt.”

“Ngươi cuối cùng cũng nhớ ra.” Vân Khê tâm tình tốt hơn chút.

Chiến Thiên Dực kinh ngạc nhìn một người một thú.

“Hừ, coi như là ngươi giúp ta phá xác trọng sinh, đừng mơ tưởng ta sẽ nhận ngươi làm chủ nhân. Ta chính là Vạn Hoàng chi Hoàng cao quý nhất, vĩ đại nhất, có được truyền thừa của vạn đời Vạn Hoàng chi Hoàng, là vương giả thông minh nhất, lợi hại nhất cõi đời này, không ai có thể là chủ nhân của ta!” (tiểu Mộng: thần thú cũng tự kỉ thấy mồ =’=; TT: *gật đầu* nó là con tự kỷ nhất trong đám thần thú) Tiểu Phượng Hoàng cao ngạo vô cùng, cũng nhanh trí đoán ra ngụ ý của bọn họ, nhưng lại dùng cái thanh âm trẻ con nói ra, quả thật không có nửa điểm khí thế.

Vân Khê nhíu nhíu mày, liếc xéo tiểu vô tâm này, xem kỹ, Tiểu Phượng Hoàng này cũng giống Tiểu Bạch, cao ngạo vô cùng, nhưng lại rất đơn thuần khả ái. Nhưng nếu Tiểu Mặc nhà nàng ở chỗ này, nàng tin tưởng Tiểu Mặc Mặc sẽ thu phục được nó.

“Ai nói là ta tới thu phục ngươi? Ngược lại, ta tới tìm ngươi tính sổ. Ngươi có biết không, cũng bởi tại ngươi đột nhiên phá xác chui ra, làm hại ta trôi dạt đến cái địa phương quỷ quái này, khiến cho ta cùng người thân chia lìa xa cách. Ngươi nói xem, việc này chúng ta tính toán sao, hả?” Vân Khê quyết định dùng phương pháp trái ngược, nàng không tin không thuyết phục được vật nhỏ này.

“Ai nói nơi này là địa phương quái quỷ? Nơi này chính là chỗ tốt nhất trên đời, chính là nơi tổ tiên ta từng sinh sống.” Tiểu Phượng Hoàng hơi có chút chột dạ.

Điểm tốt nha! Xem ra tiểu thú này cũng không phải vô tâm vô phế như nàng tưởng tượng, cũng biết nó chính là nguyên nhân khiến một nhà Vân Khê bị chia lìa.

“Ta quản gì tổ tiên với không tổ tiên? Dù sao chính ngươi hại ta bây giờ không thấy con trai của ta. Chính là lỗi của ngươi!” Vân Khê lại sờ sờ bụng của mình, “Còn có hài tử trong bụng của ta, bé đang từng ngày lớn lên, nếu như chờ khi bé ra đời không thấy được ca ca của bé, một người cô đơn, đó cũng là lỗi của ngươi.”

“Không liên quan đến Tiểu Phượng Phượng! Không liên quan đến Tiểu Phượng Phượng! Ngươi là người xấu!” Tiểu Phượng Hoàng gấp đến độ vỗ cánh, nhảy về phía trước, tội danh lớn như vậy nó không muốn cõng trên lưng đâu.

“Hừ, có phải lỗi của ngươi hay không có ông trời chứng giám. Ngươi nếu muốn chuộc lỗi mà nói.. bản thân ta có thể cho ngươi một cơ hội.”

Tiểu Phượng Hoàng mở to đôi mắt, cái đầu xinh đẹp tựa trong cánh, lộ ra thần sắc khả ái, thoạt nhìn rất không tình nguyện, cũng rất không cam lòng.

“Ta hỏi ngươi, đến tột cùng có muốn chuộc tội hay không?” Vân Khê dùng giọng điệu dụ dỗ tiểu bằng hữu, “Nếu như ngươi chịu chuộc lỗi, ta chẳng những sẽ không bắt ngươi nhận ta làm chủ nhân, mà còn giúp ngươi rời khỏi chỗ này, giúp ngươi bay lượn ngoài trời cao biển rộng. Thế nào?”

“Thật không cần để cho ta khế ước? Còn có thể giúp ta rời khỏi cái nơi chết tiệt này?” Tiểu Phượng Hoàng có chút động tâm, dù sao cũng là tâm tính tiểu hài tử, làm sao đồng ý bị giam ở đây mỗi ngày.

“Đúng vậy!” Vân Khê cười rất nham hiểm, rất giống một kẻ lừa đảo. (TT: tỷ là một kẻ lừa đảo (^o^)/

“Vậy thì được! Ngươi mau nói cho ta biết, chuộc tội như thế nao?” Tiểu Phượng Hoàng đã mắc câu rồi!

Vân Khê hai tay xoa mặt của mình, che giấu nụ cười đắc ý, hắng giọng nói: “Hài tử của ta chỉ mấy tháng nữa là ra đời rồi, nếu như ngươi muốn chuộc lỗi mà nói, vậy phải giúp ta bảo vệ đứa nhỏ cho đến khi bé ra đời mới thôi. Nhưng nếu bé có chút ngoài ý muốn, thì do ngươi bảo hộ không chu đáo, không làm hết phận sự, sẽ bị thiên lôi trừng phạt.”

Mở to đôi mắt, Tiểu Phượng Hoàng chăm chú nhìn vào bụng nàng, con ngươi xanh biếc như ngọc lưu ly phát ra ánh sáng khác thường, thật giống như nhìn thấy một vật thần kỳ nào đó, khiến nó thất thật hứng thú: “Di, thật đáng yêu! Đó chính là hài tử của ngươi sao?”

Vân Khê kinh ngạc nhíu mày, cúi đầu nhìn bụng của mình, ngẩng đầu nhìn Tiểu Phượng Hoàng, trong lòng không khỏi phỏng đoán, chẳng lẽ nó có năng lực nhìn thấu, có thể nhìn thấy hình dáng bào thai trong bụng nàng sao?

“Thế nào? Ngươi đã nghĩ thông suốt chưa?” Vân Khê hỏi.

Tiểu Phượng Hoàng nâng cánh gãi gãi đầu nhỏ, cuối cùng gật đầu: “Ưm… được rồi. Ta đây trước hết theo ngươi, chờ ngươi sinh xong hài tử, ta liền tự do, không cho phép ngươi tìm những người xấu kia đến bắt ta.”

Vân Khê mừng rỡ. Chỉ cần nó chịu đi theo nàng, sau nay sẽ từ từ thuần phục nó. Nàng không làm được thì sẽ để Thiên Tuyệt tới; Thiên Tuyệt không làm được sẽ để cho Tiểu Mặc tới; Tiểu Mặc không được sẽ để cho tiểu hài tử trong bụng của nàng. Tóm lại nguyên tắc của nàng chính là phù sa không chảy ruộng ngoài!

“Đại ca, làm sao có thể đưa Tiểu Phượng Phượng ra bên ngoài?”

“Cái này sợ rằng phải hỏi viện trưởng… Bất quá nếu viện trưởng để chúng ta tới đây có lẽ là một loại khảo nghiệm đối với chúng ta. Đừng nóng vội, cuối cùng cũng sẽ có biện pháp.” Chiến Thiên Dực mỉm cười nói, đối với Tiểu Phượng Hoàng đồng ý đi theo, hắn vô cùng cao hứng vì Vân Khê, mặc dù không có khế ước chính thức nhưng có thể làm cho Tiểu Phượng Hoàng cam tâm tình nguyện theo nàng rời đi, đây cũng là thành công bước đầu.

Hắn tin tưởng, Vạn Hoàng chi Hoàng sớm muộn gì cũng là của nàng!

Mà nàng chính là người phát dương quang đại Vạn Hoàng học viện!

Quyển 4 - Chương 75: Vân Tiên Tử điên cuồng

“Khảo nghiệm sao?”

Cũng phải, tiểu phượng hoàng có chịu nhận chủ hay không là một mặt, tự bản thân có đầy đủ thực lực hay không là mặt khác, viện trưởng kế nhiệm của Vạn Hoàng học viện đâu có dễ làm như vậy?

Vân Khê nhìn chằm chằm tầng màu vàng hào quang kia, ánh mắt khẽ sáng, một chút ánh sáng kiên định lóe đi ra ngoài.

“Đại ca, ngươi trước nhường một chút, để ta tới thử xem.”

“Ngươi thật có thể không? Ngàn vạn lần không nên miễn cưỡng, đạo kim quang này là tập hợp lực lượng của viện trưởng cùng chư vị trưởng lão, không phải dễ đánh vỡ như vậy, hơi không cẩn thận một chút, rất có thể sẽ bị lực lượng cắn trả.” Chiến Thiên Dực nói.

“Yên tâm đi! Ta biết cân nhắc.” Nói xong, Vân Khê âm thầm vận chuyển lực lượng thần khí, muốn phá vỡ kim quang, dùng lực lượng thần khí là phương pháp duy nhất.

Đang lúc Vân Khê ra sức phá vỡ kim quang, thì Vân Tiên Tử cũng đang thử thu phục tiểu phượng hoàng.

“Vật nhỏ, ngươi đừng rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt! Mới vừa rồi ta đối với ngươi khuyên can mãi hồi lâu, ngươi một chút cũng không có nghe lọt có phải hay không? Có tin ta một kiếm sẽ chém chết ngươi hay không?”

Vân Tiên Tử thấy tiểu phượng hoàng từ đầu đến cuối đều không để ý tới nàng, tùy ý nàng nói hết lời hữu ích như thế nào, tiểu phượng hoàng cũng không phối hợp, thỉnh thoảng nhảy loạn, thỉnh thoảng oa oa khóc lớn, hoàn toàn không có ở trong lòng bàn tay của nàng, nàng không khỏi gấp gáp.

Vân Khê cùng Chiến Thiên Dực hai người mất đi bóng dáng, làm cho nàng đáy lòng mơ hồ bất an, hơn nữa còn có những thứ cao thủ khác cũng mơ ước them thuồng tiểu phượng hoàng, nếu nàng không thể mau sớm thu phục được rồi tiểu phượng hoàng, ai có thể đảm bảo được phía sau sẽ không có chuyện ngoài ý muốn phát sinh đây?

Tiểu phượng hoàng vẫn như cũ không để ý nàng.

Dĩ nhiên, hình ảnh này vốn là ảo giác, nên tiểu phượng hoàng mà phản ứng với nàng, thì mới là gặp quỷ.

Đáng tiếc Càn Khôn cảnh lực lượng quá mức cường đại, đã chế tạo ra ảo ảnh cùng với sự thật không có bất kỳ khác biệt nào, hơn nữa còn rất kỳ lạ chính là, ảo ảnh kia trong trừ tiểu phượng hoàng ra, thì không có đem hình ảnh Vân Khê cùng Chiến Thiên Dực ánh xạ đi ra ngoài, nếu không, e là đã đã sớm lọt vào hãm hãi, Vân Khê nơi nào mà còn có nhiều thời gian từ từ phá giải kim quang chứ?

“Hừ, nhìn dáng dấp, ngươi thật là rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt.....” Vân Tiên Tử nổi giận, đáy mắt nổi lên từng sợi sát ý, nếu như không cách nào thần phục nó, nàng còn giữ nó làm cái gì? Chẳng lẽ để lại cho những người khác, không công mà may xiêm y cho kẻ khác sao?

Có lẽ, tiểu phượng hoàng kia vốn là kẻ bắt nạt chủ nhân yếu hơn, nàng mới vừa đối với nó mềm mõng hồi lâu, mà căn bản không có

tác dụng, hiện tại cũng nên cứng rắn rồi

Kiếm đang rút đến một nửa, thì Hoàng Thạch cùng Ngụy trọng hai người cũng tìm được nơi này, thấy tiểu phượng hoàng đang ở trước mắt, ánh mắt hai người nhất thời phát sáng, nhất tề cất bước chạy về phía trước. Bởi vì bị ánh sáng màu vàng bao phủ, hai người không dám tùy tiện lên phía trước nữa, mà ngừng lại ở bên ngoài phạm vi kim quang bao phủ, ánh mắt tham lam ngó chừng tiểu phượng hoàng, phảng phất như trước mắt không phải là tiểu phượng hoàng, mà là sự tượng trưng cho quyền lực cùng lực lượng.

“Thật tốt quá! Rốt cục thấy Vạn Hoàng Chi Hoàng rồi! Ha ha, nếu ta có thể thu phục được nó, ta chính là viện trưởng kế nhiệm tiếp theo! Ha ha, kể từ đó, ta có thể giảm thiểu thời gian phấn đấu cả trăm năm a. Nhân sinh ngắn ngủn, ai có thể có cơ hội tốt như vậy?” Hoàng Thạch kích động nói.

Ngụy trọng tâm tình càng sâu hơn hắn, hai mắt quắc sáng lên, chỉ là không có biểu đạt đi ra ngoài mà thôi.

Hai người giờ phút này trong mắt chỉ có tiểu phượng hoàng, căn bản nhìn không thấy tới cái gì là tiên tử không tiên tử, cũng không quản phía sau còn có Vân Tiên Tử đang giận đến phát run, bọn họ cùng thi triển sở trưởng, bắt đầu thuần phục tiểu phượng hoàng.

“Vạn Hoàng Chi Hoàng, ta chính là cao thủ Huyền tôn nhị phẩm, tinh anh của Vạn Hoàng học viện, nếu ngươi chịu thần phục với ta, ta bảo đảm ngày sau cho ngươi hết thảy thứ tốt nhất.”

“Thấy Linh Nguyên Quả trong tay ta sao? Nếu như ngươi chịu thần phục với ta, ta liền đem trái cây này cho ngươi, chờ ta trở thành viện trưởng kế nhiệm, trên tay sẽ nắm giữ vô số linh nguyên, đến lúc đó, dù ngươi muốn dùng Linh Nguyên Quả làm nước tắm, ta cũng sẽ

thỏa mãn ngươi! Như thế nào? Có muốn thần phục với ta hay không?”

“.....”

Hoàng Thạch cùng Ngụy trọng hai người ngươi một lời ta một câu, cố gắng dùng chính sách dụ dỗ mà thuyết phục tiểu phượng hoàng, loại Linh Nguyên Quả tốt như vậy căn bản không vào được mắt tiểu phượng hoàng, tiểu phượng hoàng cũng không phải dễ dụ dỗ thành công như vậy. Vân Khê sở dĩ có thể thuyết phục tiểu phượng hoàng đáp ứng cùng nàng đi, thứ nhất là vì nàng đã làm xúc động một mặt thiện lương thuần hậu của tiểu phượng hoàng, nó cho rằng mình đã làm hại nàng cùng người thất lạc, nên trong nội tâm vẫn có chút nho nhỏ đau lòng, hơn nữa nó sở dĩ có thể phá xác Trọng sinh, chính là nhờ có giọt lệ của Vân Khê.

Trọng yếu nhất chính là, nó nhìn trúng thai nhi trong bụng của nàng, trong mơ hồ nó cảm giác được mình và đứa bé kia có duyên phận, cho nên mới đáp ứng nàng. Nó là thần thú, năng lực biết trước, cho nên là nó tự nhiên có phán đoán của mình, dĩ nhiên, sách lược của Vân Khê cũng phát ra nho nhỏ tác dụng, nhưng chỉ vẻn vẹn là nho nhỏ tác dụng mà thôi.

Vân Tiên Tử nhìn hai người trước mắt đang kẻ trước người sau cố gắng thu phục tiểu phượng hoàng, nàng nắm chuôi kiếm đã rút ra khỏi vỏ kiếm được một nửa, chẳng những không có buông ra, ngược lại cầm thật chặt.

Nàng hí mắt ngó chừng hai người trước mắt, sát cơ hiện lên.

Muốn cùng nàng tranh đoạt? Bọn họ cũng xứng sao?

Kiếm quang như thiểm điện Lôi Minh, mau đến kinh người, trường

kiếm trong tay nàng ở trên không trung vẽ ra một đạo kiếm hình cung ngắn ngủi, sau đó thẳng tắp hướng phía trước, đâm vào lưng sống của Hoàng Thạch.

Rút kiếm, xuất kiếm, ám sát một loạt động tác, như nước chảy mây trôi, không có chút nào cản trở.

Trường kiếm một vào một ra, cũng mau đến kinh người.

Trước mắt tổng cộng có hai vị cao thủ cùng nàng có thực lực tương đương, nếu nàng không thể đồng thời trừ đi hai người, như vậy nàng nhất định sẽ bị bọn họ gây thương tích. Nên một kiếm này, nàng tính rất chính xác, thời gian trường kiếm ra vào, chỉ ngắn ngủn khoản hai hô hấp, mũi kiếm liền đã đâm về phía người thứ hai, đồng dạng là tử huyệt nơi lưng.

“A!”

“Ừ?”

Hai thanh âm đồng thời phát ra, nơi dư âm của Ngụy trọng hiện lên một chút hàn quang, hắn trước tiên đã phản ứng được, thân thể hướng phải hơi nghiên, lúc này mới tránh thoát một kiếm trí mạng của Vân Tiên Tử, nhưng vẫn trọng thương như cũ. Hoàng Thạch thì không có vận tốt như vậy, đi đời nhà ma ngay tại chỗ!

“Vân Tiên Tử, ngươi tâm địa thật ác độc! Lại đối với chúng ta hạ sát thủ?” Ngụy trọng trở tay, một chưởng đánh mở văng trường kiếm, cố gắng thở dốc. Hắn tức giận nhìn chăm chú Vân Tiên Tử, không thể tin được người mà bọn họ lúc trước còn cố gắng bênh vực, hiện tại lại đối với bọn họ thống hạ sát thủ.

“Chỉ trách các ngươi không nên đánh chú ý vào Vạn Hoàng Chi

Hoàng, nó là của ta, những người khác bất luận kẻ nào cũng không có tư cách có nó!" Vân Tiên Tử âm hiểm cười liên tục, sát ý ở đáy mắt càng ngày càng đậm.

Dựa theo quy củ của Vạn Hoàng học viện, học sinh Thần huyền đường trở lên trừ ở Hiên Viên đài tỷ thí công bình ra, thì không được chém giết lẫn nhau, người nào nếu xúc phạm viện quy, nhẹ thì trục xuất khỏi học viện, nặng thì phế bỏ một thân công lực, suốt đời bị giam.

Nếu nàng đã giết một người, xúc phạm đến viện quy, như vậy nàng không thể giữ lại một người sống sót, phải đem hai người đều giết đi. Đến lúc đó tìm cớ giá họa cho Vân Khê, để nàng ta gánh vác tội danh không rõ lai lịch lạm sát kẻ vô tội, khi đó mới cởi được mối hận trong lòng nàng.

"Không nghĩ tới ngươi lại ác độc như thế, ta thật là mắt bị mù rồi!" Ngụy trọng che vết thương của mình, ánh mắt liếc một cái tìm cơ hội trốn chạy.

Vân Tiên Tử nơi nào chịu cho hắn cơ hội trốn chạy?

Trường kiếm hàn quang ào ào, ép về hướng hắn.....

Khoảnh khắc chỉ mành treo chuông, đạo kim quang bao phủ quanh người của tiểu phượng hoàng đột nhiên trong lúc này bỗng tách ra những luồng ánh sáng khác thường, kim quang càng ngày càng sáng, đem thân ảnh của hai người Vân Tiên Tử cùng Ngụy trọng hết thảy biến mất ở trong đó, Ngụy trọng cũng vì vậy mà tránh thoát một kiếm trí mạng truy hồn, hắn không có chút nào dừng lại, mang theo vết thương nặng thoát đi.

Vân Tiên Tử không có truy cản kịp, vì tất cả tâm thần của nàng lúc

này đều tập trung ở tầng ánh sáng kim quang mạnh khác thường của tiểu phượng hoàng, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao lại như vậy?

Mắt của nàng không chịu được mà giật giật, trong lòng sinh ra dự cảm xấu, chẳng lẽ là có người ở bài trừ kim quang bao phủ?

Kim quang càng ngày càng thịnh, dường như muốn nổ ra, chói lóa đến nàng mở mắt không ra.

Cùng lúc đó, mặt đất dưới chân bắt đầu chấn động lung lay, linh khí chung quanh cũng không ngừng vặn vẹo, vặn vẹo..... Lúc này, nàng nhạy cảm thấy được có một cổ lực lượng cường thịnh hơn từ phía sau của nàng truyền lại đây, khiến cho nàng cơ hồ là đứng không vững.

“Ừ?”

Đáy lòng Vân Tiên Tử càng thêm bất an rồi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Nàng hiện tại hai mắt đều tối, đối với mọi chuyện đều mất đi khống chế trong tay, lòng không khỏi bối rối.

Không thể lo lắng nhiều nữa rồi, trước thu phục được tiểu phượng hoàng quan trọng hơn, một khi nàng thu phục được tiểu phượng hoàng rồi, thì sẽ là ngươi được chọn kế nhiệm viện trưởng. Coi như nàng phạm vào viện quy, cũng không sợ.

Đúng, phải nhanh chóng thu phục tiểu phượng hoàng.

Nghĩ tới đây, nàng liều lĩnh giải khai kim quang, chạy về phía phía trước.

“A ——”

Thân ảnh của nàng xuyên thấu kim quang, xuyên thấu vị trí của tiểu phượng hoàng, rồi quán tính lao về phía trước, nhưng lại không có gặp phải bất kỳ lực cản nào.

Nàng sợ ngây người, trong đầu nhất thời nổ vang một tiếng!

Chân chính Vạn Hoàng Chi Hoàng ở đâu? Đây căn bản chỉ là một ảo ảnh mà thôi!

Nàng lại vì một hình ảnh hư ảo, mà lãng phí nhiều thời giờ như vậy, lại vì một hình ảnh hư ảo, mà không tiếc phạm vào viện quy, giết chết một cao thủ ủng hộ nàng.....

“A —— a —— a ——”

Nàng nổi giận.

Nàng điên cuồng rồi!

Đến tột cùng là người nào giở trò quỷ? Cư nhiên trêu cợt nàng như thế?

Nàng muốn giết hắn, giết bọn họ!

“Oanh!”

Cách đó không xa truyền đến một trận nổ vang, Vân Tiên Tử bất an quay đầu, ở bên trong hình ảnh màu vàng, nàng nhìn thấy tiểu phượng hoàng phịch phịch cánh, bay khỏi kim quang bao phủ.....

“Người nào? Đến tột cùng là người nào thuần phục nó? Vạn Hoàng

Chi Hoàng là của ta! Vạn Hoàng Chi Hoàng là của ta!” Vân Tiên Tử như nổi điên không ngừng lẫm bẫm, trường kiếm tùy ý vung chém khắp nơi, lâm vào cảnh giới điên cuồng.

Lúc này, kim quang từ từ tản đi, linh khí cũng từ từ tiêu tán, cả không gian lộ ra bộ dạng vốn có của nó.

Ở một cái cửa nhỏ nơi không gian khác, đứng mấy vị trưởng lão cấp nhân vật, ở trước mặt bọn họ, để một Càn Khôn Kính, cùng Thiên vương Kính tương tự, mới vừa rồi trong không gian đã phát sanh hết thảy mọi việc, bọn họ đều có thể từ trong gương thấy nhất thanh nhị sở.

Ở không gian khác, là Vân Khê cùng Chiến Thiên Dực hai người, còn có tiểu phượng hoàng chỉ mới vừa thoát khỏi kim quang trói buộc, khôi phục tự do, giờ phút này đang dừng ở đầu vai của Vân Khê, khẽ đảo mắt, tò mò đánh giá thần khí trên người nàng.

Mặc Tam Thiếu đứng im cách bọn họ không xa, thần sắc thâm trầm, hắn từ khi mới bắt đầu đã tiềm phục tại nơi này, ý đồ không rõ. Mà tỷ đệ của Hàn Thiên Phong thì bộ dạng xem kịch vui đứng ở nơi cửa, căn bản cũng không có đi vào.

Hai tỷ muội Mục Tiêu Tiêu thì đang điên cuồng lục lọi chung quanh, giờ phút cũng dừng ở xó góc khác trong không gian.

Đừng xem bản thân không gian không lớn, song ở hoàn cảnh do linh khí chế tạo, mỗi một tất đất có thể so với mười dặm, cũng khó trách bọn họ gần sát như vậy, nhưng căn bản nghe không được động tĩnh của những người khác.

Mọi người nhất tề quay đầu, nhìn Vân Tiên Tử bị vây trong trạng thái điên cuồng không ngừng huy kiếm chém, trên mặt mọi người đều

mang thần sắc khác nhau.

Vân Tiên Tử chú ý tới ánh mắt của mọi người, nàng bối rối ngừng lại, lúc này mới phát hiện tất cả mọi người đang nhìn nàng, mà dưới chân của nàng chính là thi thể của Hoàng Thạch.

Tội giết người của nàng đã bại lộ, căn bản không thể nào che dấu nữa, lòng của nàng thoáng cái trống rỗng.

Quyển 4 - Chương 76: Viện Trưởng Tới

Người chết là lớn nhất, huống chi người chết còn là học sinh của chí tôn điện, lực chú ý của mọi người cơ hồ đều tập trung vào trên người Vân Tiên Tử.

“Ta đã nói, nàng ta là nữ nhân lòng dạ rắn rết! Vậy mà Hoàng sư huynh mới vừa rồi còn cực lực bênh vực nàng, vì nàng nói chuyện, ai biết chỉ chớp mắt lại chết ở trên tay nàng. May là tỷ muội chúng ta đã sớm thấy rõ bộ mặt thật của nàng, nếu không, e là bị hại chết rồi mà cũng không biết.” Mục Tương Tương châm chọc hừ lạnh.

“Ha hả, người khác lộ ra bộ mặt thật rồi!” Hàn Thiên Diệp du côn nhíu mày, vẻ mặt đều là thần sắc xem kịch vui.

Hàn Thiên phong cúi đầu cười lạnh một tiếng, không để ý đến hắn, cũng không có đang nhìn Vân Tiên Tử, lực chú ý của nàng vẫn rơi vào tiểu phượng hoàng ở đầu vai của Vân Khê, đôi mắt đẹp không nhịn được mà lóe tinh quang, ý tứ không rõ.

Ngụy trọng bị trúng một kiếm của Vân Tiên Tử Nhất chạy vội tới trước mặt các trưởng lão, phẫn hận nói: “Các vị trưởng lão, các ngươi thấy chưa? Vân Tiên Tử nàng tung kiếm hành hung, sát hại đồng môn, tội rất đáng chết! Mới vừa rồi nếu không phải ta kịp thời phản ứng, giờ phút này chỉ sợ cũng đã chết ở dưới kiếm của nàng, xin các trưởng lão nhất định phải theo lẽ công bằng mà chấp pháp, vì Hoàng sư huynh báo thù!”

Mấy tên trưởng lão lộ ra thần sắc thất vọng cùng tức giận, ai có thể

nghĩ đến Vân Tiên Tử ngày thường mà bọn họ coi trọng nhất, tinh anh của Vạn Hoàng học viện, lại là một người như vậy?

“Vân Tiên Tử, ngươi quá khiến cho chúng ta thất vọng! Ngươi tru diệt đồng môn, lòng dạ độc ác, ngươi không xứng trở thành học sinh Vạn Hoàng học viện.”

” Người Tru diệt đồng môn, nhẹ thì trục xuất khỏi học viện, nặng thì huỷ bỏ võ công, giam cầm suốt đời. Thủ đoạn ngươi âm tàn, giết một người không đủ, lại còn nghĩ liên tiếp giết hai người, tâm địa ác độc như thế, phải bị huỷ bỏ võ công, cả đời bị nhốt trong học viện, tránh cho ngươi trở ra ngoài làm hại người khác!”

“Thật là không nghĩ tới a, đường đường hậu nhân của Vân tộc, cư nhiên lãi lòng dạ độc ác, rắn rết.....”

“Còn có cái gì để nói nữa? Để cho lão phu phế đi võ công của nàng!”

Chư vị trưởng lão xúc động phẫn nộ rồi, một người trong số đó định xuất thủ, lúc này, Vân Tiên Tử cuồng tiếu lên: “Ha ha ha ha..... Các ngươi dám giết ta thử một chút? Ta chính là Vân tộc hậu nhân, huyết thống cao quý, tương lai vô cùng có khả năng trở thành một trong những người thừa kế Vân tộc. Các ngươi bóp chết hậu nhân Vân tộc, các ngươi có biết sẽ phải chịu sự trả thù của Vân tộc như thế nào không?”

“Ha ha ha ha..... Muốn huỷ bỏ võ công của ta, giam giữ ta sao? Các ngươi có can đảm này sao?” Vân Tiên Tử đã tìm một con đường để cứu mạng sống của mình, liền bắt đầu không sợ hãi nữa.

Các vị các trưởng lão lẫn liếc nhau một cái, Vân Tiên Tử dù sao cũng là người trong Vân tộc, có Vân tộc mạnh mẻ chống lưng ở phía sau, bất luận kẻ nào muốn động nàng ta thì phải hảo hảo mà suy nghĩ

một phen, lấy thực lực trước mắt của Vạn Hoàng học viện còn không có cách nào đối chọi cùng gia tộc khổng lồ như Vân tộc.

Ngoài Cố kỵ ra, các trưởng lão càng thêm tức giận i, một cái cô gái nho nhỏ, đã dám uy hiếp bọn họ? Cái này chẳng khác nào chà đạp tôn nghiêm bọn họ chứ?

“Cho dù không huỷ bỏ võ công của ngươi, chúng ta cũng phải đem ngươi trục xuất khỏi Vạn Hoàng học viện, học sinh có phẩm hạnh ác liệt giống như ngươi như vậy, chúng ta không được thể tiếp tục bồi dưỡng ngươi.”

“Đúng, đem nàng trục xuất khỏi Vạn Hoàng học viện! Đem tội của nàng truyền ra ngoài, nhìn xem còn có học viện nào dám chứa chấp nàng?”

“.....”

Các trưởng lão lần nữa kích động lên.

“Trục xuất khỏi học viện? Các ngươi làm như ta cần ở lại Vạn Hoàng học viện vậy? Hừ! Lấy gia thế bối cảnh, cùng tư chất thiên phú của ta, ta hoàn toàn có thể đến học viện số một ở Long Tường đại lục là Thiên Long học viện, ta mà cần ở đây? Ta ở đây, bất quá là vì nhận được Vạn Hoàng Chi Hoàng trong truyền thuyết thôi!” ánh mắt ghen ghét của Vân Tiên Tử lần nữa quăng hướng Vân Khê cùng tiểu phượng hoàng đứng ở đầu vai nàng, nếu ánh mắt kia có thể giết người, Vân Khê không biết đã bị Lăng Trì bao nhiêu lần rồi.

“Ta nói cho các ngươi biết, bây giờ không phải là các ngươi đem ta đuổi đi, mà Vân Tiên Tử ta khinh thường ở lại học viện của các ngươi! Các ngươi hết thảy chờ đó cho ta, chờ một ngày kia ta kế nhiệm vị trí gia chủ của Vân tộc, đầu tiên ta phải thu thập chính là

Vạn Hoàng học viện các ngươi! Ta muốn cho các ngươi hối hận, hối hận hôm nay đã bỏ qua một vị học sinh tôn quý cở nào, hối hận đã từng không có hảo hảo mà đối xử tử tế với ta, ha ha ha ha.....”

Vân Tiên Tử tiếp tục điên cuồng mà cười, càng ngày càng ngông cuồng cùng tùy ý.

Các trưởng lão giận đến lỗ mũi cũng lệch luôn.

Vân Khê ở một bên nhìn hết thảy, chỉ nhàn nhạt nhếch môi cười, Vân Tiên Tử là ai? Nàng ta là người có thù tất báo, lòng dạ hẹp hòi, hôm nay nếu như ra khỏi Vạn Hoàng học viện, nhất định sẽ điên cuồng mà trả thù nàng, nàng làm sao có thể để lại tai họa lớn như thế?

“Đáng tiếc a, hiện tại Vạn Hoàng Chi Hoàng đã có lựa chọn của nó, đến tột cùng ai mới là người tôn quý nhất, đều đã rõ ràng. Những người khác cho dù dù có tự xưng là tôn quý, tự xưng là mình có huyết thống cao quý, cũng là uổng công.....”

“Tiện nhân, ngươi có tư cách gì nói chuyện với ta? Ngươi cho mình là người nào? Tại sao có thể theo so sánh với ta?” Vân Tiên Tử ánh mắt bốc lên ánh lửa, tầm mắt lại từ trên người Vân Khê di chuyển sang tiểu phượng hoàng, ánh lửa càng cao.

“Tiểu súc sinh có mắt không tròng, lại nhận ngươi làm chủ nhân? Ta xem nó căn bản không phải là Vạn Hoàng Chi Hoàng trong truyền thuyết gì đó, nói không chừng chính là một tiểu súc sinh không rõ lai lịch giống như ngươi, ở chỗ này giả dạng thôi, sớm muộn gì cũng có một ngày chân tướng bại lộ. Đến lúc đó ai mất thể diện hơn, người nào bị thế nhân nhạo báng hơn, ta sẽ mỏi mắt mong chờ!”

“Nga nga ~ Tiểu Phượng Phượng, có người nói ngươi là ‘ tiểu súc sinh ’ đấy.” Vân Khê quăng cho tiểu phượng hoàng một ánh mắt

đồng tình.

“Quá ghê tởm, lại dám khinh bỉ Vạn Hoàng Chi Hoàng vĩ đại tôn quý? Ngươi nhất định sẽ bị trừng phạt!” Tiểu phượng hoàng nổi đóa rồi, phịch phịch cánh, Tiểu thân thể tức giận tới mức lay động.

“Người ta khinh bỉ đó, chỉ nói không chỉ là người cùng thần thú.....” Vân Khê tiếp tục quạt gió thổi lửa, chính nàng không có biện pháp làm trò trước mặt các trưởng lão để đối phó Vân Tiên Tử, bởi vì chỉ cần nàng vừa động thủ, là sẽ xúc phạm viện quy, đến lúc đó thì phiền toái, nhưng tiểu phượng hoàng thì khác, cho dù nó ở trong học viện giết người phóng hỏa, cũng sẽ không bị làm sao cả, ngược lại còn có thể tiếp tục bị coi như thần bị viện trưởng cùng các trưởng lão học viện hảo hảo mà cung phụng, ai bảo nó là cái gì thần bảo hộ của vạn Hoàng học viện trong truyền thuyết làm chi?

Tiểu phượng hoàng vốn là thần thú cao ngạo vô cùng, nơi nào chống đỡ được việc nàng kích động lần nữa? Lúc này nó phịch phịch cánh, bay về phía Vân Tiên Tử, mỗi một cái vỗ cánh, lên liên tiếp khiến hơi thở ba động, hung hãn vô cùng.

“Miệng của nàng rất thối!” Vân Khê rất kịp thời nhắc nhở một câu.

Tiểu phượng hoàng hai mắt vừa chuyển, khóa chặt trên đôi môi đỏ mọng của Vân Tiên Tử, hai cánh rung lên, đã lấy xu thế như tia chớp mổ xuống.

“A! Tiện nhân, ta với ngươi thề bất lưỡng lập!” Vân Tiên Tử cả người ngã xuống đất, hai tay che môi của mình, nơi đó máu tươi đầm đìa, khuôn mặt máu tươi lâm so sánh với vừa rồi còn muốn đáng sợ hơn.

“Di? Làm sao còn có thể nói chuyện?” Nếu đã thề bất lưỡng lập rồi, nàng vì sao còn phải cùng nàng ta khách khí chứ?

Tiểu phượng hoàng lần nữa bay lên tập kích xuống, dùng cái mỏ dài bén nhọ của nó, đâm xuyên qua bàn tay nàng, giống như là một thanh lợi kiếm xuyên thấu thịt mà qua, đau đến Vân Tiên Tử thét lên một tiếng, đau đến không muốn sống.

Vân Tiên Tử muốn phản kích đánh trả, lại phát hiện mình căn bản không có cơ hội đánh trả, khí tràng của tiểu phượng hoàng quá mức cường đại, khiến cho nàng căn bản thi triển không ra thủ đoạn của mình. Bàn tay nàng bị đâm thủng, lộ ra một lổ nhỏ huyết nhục mơ hồ, đau đến nàng phải đưa tay dịch chuyển khỏi miệng. Tay nàng vừa mới dịch chuyển khỏi, thì đôi môi sưng như ruột heo của nàng lộ ra càng trở nên bắt mắt.....

Lúc này thì còn chỗ nào là Vân Tiên Tử? Ngay cả Phù Dung tỷ (mấy tú bà kỹ viện) so sánh với nàng thì tốt hơn nhiều, ít nhất miệng người ta không phải là ruột heo, mà miệng của nàng so sánh với ruột heo còn muốn đáng sợ hơn. Bởi vì tiểu phượng hoàng lần này là mang theo tức giận, cho nên mổ xuống đặc biệt ác, cùng Vân Tiên Tử thân mật hôn gián tiếp, mà không một chút hạ miệng lưu tình.

Tất cả mọi người chẳng qua chỉ hờ hững vây xem, không có ai định tiến lên giúp nàng, bởi vì người tự đại ích kỷ lại có lòng dạ độc ác dối trá giống như nàng vậy, căn bản không đáng giá được bất luận kẻ nào giúp đỡ. Coi như là các trưởng lão, cũng mở một con mắt nhắm một con mắt, nếu Vân Tiên Tử đã hạ thấp vạn Hoàng học viện bọn họ đến thế, còn không để bọn họ vào mắt, hơn nữa rất nhanh cũng sẽ bị trục xuất khỏi Vạn Hoàng học viện, mà Vân Khê chẳng những là học sinh Vạn Hoàng học viện, là”Người mình”, hơn nữa nàng còn thu phục được rồi Vạn Hoàng Chi Hoàng, bọn họ rốt cuộc phải đứng ở bên người nào, căn bản là không cần suy nghĩ.

“Ta muốn giết ngươi ——” Vân Tiên Tử đem tất cả tức giận toàn bộ

trút lên trên người Vân Khê, trong mắt nàng, Vân Khê mới là đầu tàu gây họa.

Nàng ta chẳng những đoạt đi Vạn Hoàng Chi Hoàng của nàng, cướp đi cơ hội nhận được vị trí người thừa kế của Vân tộc, còn là thê tử của nam nhân nàng xem trúng, vô luận là lý do gì, các nàng cũng là tử địch, đến chết cũng không thể hóa giải!

Vân Tiên Tử lay động trường kiếm trong tay, phi thân đánh về phía Vân Khê, muốn cùng nàng ngọc đá cùng vỡ.

Đáy mắt Vân Khê sát cơ chớp động, thầm nghĩ trong lòng, tới vừa đúng lúc! Nàng đang lo tìm không được cơ hội thích hợp giết nàng ta đây, hiện tại chính nàng ta đưa tới cửa, quả thật hợp ý nàng.

Nàng giờ phút này nếu như giết đối phương, đó chính vì phòng vệ, đã lường trước các trưởng lão nhất định sẽ tiếp tục mở một con mắt nhắm một con mắt, nên không trách phạt nàng. Nàng âm thầm vận chuyển lực lượng thần khí, muốn cho nàng một kích trí mạng, trừ đi tai họa trong lòng, để tránh ngày sau rước lấy càng nhiều phiền toái.

Trong cơ thể Vân Khê sát khí sôi trào, vận sức chờ phát động, chỉ chờ một kiếm sắc bén kia đâm tới, thì sẽ lấy mệnh của Vân Tiên Tử.

Chiến Thiên Dực đứng ở bên người của nàng, cảm nhận được sát khí sâu kín trong cơ thể nàng tỏa ra ngoài, chân mày hắn cau lại, cũng không có ngăn cản, hai chân nhích tới trước, làm ra một tư thái tiến công.

Hắn tuyệt đối không thể để cho muội tử phải đeo tội danh sát hại đồng môn trên lưng, cho dù có đeo, cũng để người làm đại ca như hắn đeo.

Chỉ một thoáng, hai cổ chiến khí nồng đậm ngay lập tức khởi động, một cổ tràn đầy nồng đậm cừu hận cùng oán khí, một cổ là sát khí ẩn nhẫn mà đợi phát tán, cả hai đều không thể khinh thường.

Không khí trong nháy mắt bị oanh đến đỉnh, không khí bị đè nén, khiến người ta muốn thét chói tai phát tiết.

Hai cổ lực lượng càng ngày càng gần, chỉ chờ một lần va chạm kịch liệt nhất..... Trong lúc chỉ mành treo chuông, cổ lực lượng thứ nhất từ trong không gian oanh kích ra, hùng hậu mà mạnh mẽ, khiến cho huyền khí ở giữa hai người Vân Tiên Tử cùng Vân Khê oanh mở, chấn động khiến hai người nhất tề rút lui mười mấy bước.

“Tiểu Minh Cung không phải là chỗ đánh nhau ẩu đả, các ngươi hết thảy thu binh khí, vào đi!” thanh âm Thuần hậu, mang theo giáo hóa cùng ý vị phổ độ chúng sanh, đầy dẫy cả không gian.

“Là viện trưởng!” Các trưởng lão rối rít nghiêm nghị mà đứng, phát ra cung kính từ nội tâm.

Quyển 4 - Chương 77: Một ván đánh cuộc

Mọi người lục tục đi vào một cánh cửa nhỏ khác, tiến vào một không gian mới.

Vân Khê liếc mắt liền nhìn thấy được một trung niên nam tử đang tọa trên một đóa băng liên màu lam. Thoạt nhìn ông rất trẻ tuổi, anh tuấn, cùng với thanh âm thuần hậu mà tràn đầy tan thương rất không tương xứng.

Ông nhắm hai mắt, như đang nhập định, thân thể được một vấng sáng nhàn nhạt bao quanh, vừa thánh khiết vừa uy nghiêm.

Cả không gian chỉ có ông, không có người khác. Chẳng lẽ ông chính là viện trưởng của Vạn Hoàng học viện? Trẻ tuổi như thế thật ngoài dự đoán của Vân Khê.

Nghe nói, một khi đã tu luyện đến Huyền tôn chi cảnh trở lên, tu vi càng cao, tuổi thọ của con người càng dài, dung nhan cũng sẽ không già đi. Có lẽ vị viện trưởng này bở vì tu vi cao cho nên mới có thể bảo trì được thanh xuân.

Khi ông mở mắt ra, vạn trượng quang mang ngay lập tức phóng ra, thiêu đốt ánh mắt. Ánh mắt có lực xuyên thấu thẳng tắp nhìn vào Vân Khê cùng tiểu Phượng Hoàng ở đầu vai của nàng. Chỉ một ánh nhìn lại làm cho Vân Khê cảm thấy ông có thể nhìn thấu hết mọi chuyện.

“Viện trưởng, Vạn Hoàng chi hoàng đã phá quang ra, người xem…” Một vị trưởng lão lên tiếng.

“Ngươi chính là Vân Khê?” Viện trưởng dừng một chút, tầm mắt lại tiếp tục nhìn tiểu Phượng Hoàng, bí hiểm, “Ngươi cùng Vạn Hoàng chi hoàng hữu duyên. Không biết ngươi có nguyện ý ở lại Vạn Hoàng học viện, gánh trách nhiệm nặng nề: chấn hưng Vạn Hoàng học viện hay không?”

“Ta…” Vân Khê có chút do dự, hiện tại, trước mặt nàng có hai con đường, một là cùng trượng phu dời đi, đoàn tụ cùng nhau, sau đó trải qua cuộc sống an tĩnh, hạnh phúc; một con đường khác là ở lại Vạn Hoàng học viện, trở thành người nối nghiệp viện trưởng, sau đó dẫn dắt Vạn Hoàng học viện xây dựng sự nghiệp cùng danh tiếng. Con đường thứ hai hẳn là có rất nhiều người mơ ước, thiết tha, giống như ân trạch trên trời rơi xuống, phàm là người có chút đầu óc, cũng sẽ không chút do dự chọn lựa vế sau. Nhưng đối với Vân Khê, nàng nghiêng về hướng thứ nhất hơn.

“Tiểu muội, Vạn Hoàng chi hoàng là không thể rời đi Vạn Hoàng học viện.” Chiến Thiên Dực dùng bí âm truyền vào tai nàng, ngụ ý của huynh ấy là nhắc nhở nàng, nếu quả quyết cự tuyệt lời mời của viện trưởng đồng nghĩa với việc phải buông tha Vạn Hoàng chi hoàng, bởi vì vô luận là viện trưởng hay Vạn Hoàng học viện trưởng lão cũng sẽ không cho phép nàng đem Vạn Hoàng chi hoàng ra ngoài học viện.

Vân Khê đương nhiên cũng biết việc này, không thể được voi đòi tiên, chẳng quá nếu cứ thế mà buông Vạn Hoàng chi hoàng nàng có chút không cam lòng.

“Chậm đã, nàng ta dù sao cũng mới đến Vạn Hoàng học viện có mấy ngày, sao có thể gánh vác được trách nhiệm nặng nề của học viện? Viện trưởng nếu cứ qua loa quyết định người kế thừa, sợ rằng khó mà thu phục chúng học viên..” Mặc Tam thiếu đột nhiên mở miệng.

Vân tiên tử âm lãnh cười một tiếng, cười đến đắc ý.

Các trưởng lão liếc nhau, cũng bắt đầu có người đứng lên ý kiến: “Mặc Tam thiếu nói có lí, chỉ bằng vào Vạn Hoàng chi hoàng nhận chủ mà quyết định người kế nghiệp, thực sự là có chút gấp gáp. Ta nghĩ chúng ta còn phải một phen khảo nghiệm, xem biểu hiện của nàng sau này mới quyết đinh.”

“các người là hoài nghi ánh mắt của lão phu?” Viện trưởng nói, hơi thở cường đại cổ xưa phát ra, tu vi sâu không lường được, không giận mà uy.

Các trưởng lão còn đang ồn ào, âm thanh dị nghị bỗng nhiên im bặt, lộ ra thái độ cung kính.

“Viện trưởng, không phải là học trò hoài nghianhs mắt của ngài, chỉ là học trò đã tu luyện ở học viện mấy năm, đối với học viện đã đóng góp rất nhiều, mặc dù không phải là rất vĩ đại nhưng cũng mất rất nhiều tâm lực, đối với học viện trung thành hết mực. Mà nàng ta thì chỉ mới đến học viện có mấy ngày ngắn ngủi, chưa lập được công lao nhưng trong một ngày liền trở thành người kế thừa học viện. Như vậy rất bất công, học trò thật không có cách nào tiếp nhận.” Mặc Tam thiếu từ tốn nói.

Viện trưởng nhìn lên, hướng Mặc tam thiếu quăng đi một ánh nhìn thâm thúy có lực. Mặc tam thiếu đứng thẳng, thần sắc kiên nghị, không hề dao động.

“Chúng ta không bằng đánh cuộc một phen, được hay không?” Viện trưởng hỏi.

Viện trưởng giương ống tay áo của mình lên, hướng phía sau lưng

mọi người, vung lên một trận gió xoáy. Vân Khê quay đầu lại, lúc này mới phát hiện ở phía sau mọi người có một tảng ngọc bích bóng loáng, bề mặt trong như gương, theo gió lốc, một loạt hình ảnh kì quái hiện lên. Hình ảnh vụn vặt từ từ xếp thành một bức đồ án sống động. Chính giữa bức đồ án, một thân ảnh cao lớn hiện lên khiến Vân Khê kinh hãi, hai mắt trừng lớn.

“Thiên Tuyệt?!”

Chàng sao lại xuất hiện trong khung hình?

Tình cảnh trong khuông hình kia quen thuộc vô cùng, bởi đó chính là quang cảnh ở Hiên Viên đài.

Thiên tuyệt sao lại đứng ở nơi đó? Người đứng đối diện hắn không phải là Cố Mạc Thành sao? Không chỉ có Cố Mạc Thành, quanh Hiên Viên đài, toàn bộ là thành viên của Quân tử đảng. Đây rốt cuộc là tình huống gì?

Vân Khê có chút ngu ngơ.

Không nghe rõ trong khuông hình những người đó nói gì, nhưng nhìn không khí khẩn trường, Vân Khê cũng biết chuyện không đợn giản.

Mặc tam thiếu thấy một màn như vậy, con ngươi thâm trầm lóe lên, trước cảm thấy kinh ngạc, sau lại tức giận vô cùng. Hắn là thủ lĩnh của Quân tử đảng, không được hắn cho phép, Cố Mạc Thành lại dám tự tiện dẫn thành viên Quân tử đảng lên Hiên Viên đài cùng người tỷ võ?

Ánh mắt hắn âm lãnh mấy phần, hướng Cố Mạc Thành trong Ngọc bích âm ngoan trừng mắt.

Lúc này, viện trưởng lại mở miệng nói: “Các ngươi lựa chọn ủng hộ một bên, bên nào thắng thì người ủng hộ bên đó sẽ có tư cách thừa kế.”

“Cái gì? Viện trưởng, như này cũng quá mức đùa bỡn đi?”

“Một người khiêu chiến cả Quân tử đường, vốn là chuyện không tưởng. Ta nhất dịnh chọn bên Quân tử đảng, trận này thắng chắc rồi.”

“Đúng vậy! Thần huyện cao thủ trong Quân tử đảng nhiều như mây, tùy tiện chọn ra mấy cao thủ cũng có thể đánh bại đối phương. Chuyện đánh cuộc nàykhông chút hồi hộp rồi.”

“Quân tử đảng thắng chắc rồi…”

Mặc Tam thiếu cả người chấn động, nhìn hướng viện trưởng, thần sắc ngưng trọng, có vẻ như đang khó khăn lựa chọn.

Hắn cũng không phải kẻ lỗ mãng, tâm tư hắn luôn thâm trầm, suy nghĩ chu toàn, không giống như những kẻ khác suy nghĩ nông cạn. Nghe viện trưởng nói vậy, hắn liền trong lòng lo lắng, nam tử hiện ra trong Ngọc bích kia (ý chỉ Thiên Tuyệt đó, cứ như xem TV ấy:))) sợ là có bản lãnh đánh thắng Quân tử đảng. Hắn thân là thủ lĩnh Quân tử đảng, chắc chắn không thể đánh cuộc quân mình thua, Quân tử đảng mà thua, thì tất cả mọi thành viên bao gồm cả hắn đều phải thần phục dưới chân nam tử này (tương lai mờ mịt a, sợ chưa con:))). Dù sau này hắn may mắn có được thừa kế vị thì sao có thể đặt chân lên Vạn Hoàng học viện được nữa?

Hắn không cam lòng!

Nếu muốn đánh cuộc, vậy thì đánh thật lớn, chọn Quân tử đảng. Hắn

cũng không tin nam tử kia có thể lấy thực lực một người đấu với cả Quân tử đảng nhiều năm kinh nghiệm.

“Được, bản thân ta cũng muốn xem, kẻ này làm thế nào đánh bại được Quân tử đảng.”

Mặc Tam thiếu nhìn Vân Khê một cái, ánh mắt nóng nảy, lộ ra vẻ ngoan tuyệt.

Không đếm xỉa đến hắn, Vân Khê lộ vẻ “không sao cả”, nhưng trong lòng đang suy tính, quả nhiên gừng càng già càng cay, hành động của viện trưởng lần này bề ngoài giống như là nghiêng về phía Mặc Tam thiếu, kì thực là đang âm thầm giúp nàng. Từ phiến Ngọc bích có thể thấy tất cả mọi việc phát sinh trên Hiên Viên đài, như vậy cũng biết, chuyện hai lần trước diễn ra trên Hiên Viên đài, viện trưởng cũng đã rõ ràng cả rồi.

Long Thiên Tuyệt mặc dù chưa có thi triển thực lực trên Hiên Viên đài, nhưng tin tưởng, với nhãn lực của viện trưởng, ông nhất định đã xem thấu chàng có khả năng khiêu chiến với cả Quân tử đảng hay không.

Khóe mắt nhẹ điểm, Vân Khê bất đắc dĩ nhìn Long Thiên Tuyệt trong Ngọc bích phiến, lắc đầu thở dài. Chàng thế nhưng lại chạy đi một mình đấu cả Quân tử đảng, thật sự là quá điên cuồng! (nhưng mà ta thích há há)

“Tiểu muội, xem ra rất nhanh thôi muội sẽ trở thành Vạn Hoàng học viện người kế thừa viện trưởng. Đại ca chúc mừng muội trước.” Chiến Thiên Dực mỉm cười nói.

Vân Khê nhìn thẳng đại ca, cười một tiếng, ai cũng không nghi ngờ năng lực của Thiên Tuyệt.

Ánh sáng bỗng lóe lên, một trận gió vô nguyên (vô nguyên: không rõ từ đâu ra) cuồn cuộn nổi lên, cuốn lấy một bóng người. Nhìn kĩ, hóa ra là Vân tiên tử muốn thừa dịp loạn chạy đi, bị viện trưởng phát hiện, bắt lại.

“Lưu lại một chút, cùng nhau chứng kiến đi.” Viện trưởng thuần hậu thanh âm nói.

Vân tiên tử bị buộc lưu lại, vô cùng cau có, khó chịu, không biết viện trưởng sẽ trừng phạt ả như thế nào, trong lòng thấp thỏm sợ hãi vô cùng, đồng thời hận ý với Vân Khê càng nồng đậm.

“Mỹ nam! Mỹ nam! Tiểu Phượng Phượng muốn mỹ nam!” tiểu Phượng Hoàng đột nhiên hưng phấn, vỗ cánh, ngó chừng Long Thiên Tuyệt bên trong Ngọc bích, hăng máu “gà”, hai mắt hiện tim hồng (đồ sắc phượng)

Vân Khê nghe nó chợt hô, suýt đột quỵ.

Tiểu gia hỏa kia còn có dạng ham mê này?

Nhưng ánh mắt cũng thật không tệ! Vân Khê có chút đắc ý gật đầu, đây chính là phu quân thân ái của nàng nha! Thật tinh mắt! (đúng là chồng hát vợ khen hay)

“Bình tĩnh! Chú ý hình tượng.” Vân Khê lấy tay hu nhu đầu nhỏ của tiểu Phượng Hoàng.

“Ngô..mỹ nam…mỹ nam”

Phía trong ngọc bích đang không ngừng biến hóa. Quân tử đảng sau khi trải qua mấy vòng đấu võ mồm, phần lớn mọi người thối lui ra khỏ

đài tỷ võ, chỉ còn lại một gã cao thủ đấu với Long Thiên Tuyệt.

“Chết tiệt! Cố Mạc Thành, ngươi không có não sao?” Mặc Tam thiếu nghiến răng nghiến lợi.

“Người nọ chỉ là một Thần huyền nhất phẩm cao thủ, căn bản không phải là đối thủ của muội phu.” Chiến Thiên Dực ở bên nói, ý tứ là nhắc nhở Vân Khê không phải lo lắng. Thu thập một Thần huyên nhất phẩm cao thủ, đối với Long Thiên Tuyệt mà nói đây chỉ là chuyện nhỏ.

“Muội biết” Vân Khê hết sức bình tĩnh.

Với thực lực của Long Thiên Tuyệt hiện giờ, Huyền tôn nhị phẩm trở xuống căn bản không phải là đối thủ, nàng một chút cũng không lo lắng, cho dù là Mặc Tam thiếu tự thân xuất mã, cũng chưa chắc có thể thắng.

Bên trong ngọc bích, Long Thiên Tuyệt không tốn chút công sức đã đánh bại đối phương. Trong thời gian nháy mắt, thắng bại đã rõ.

“Sao có thể? Hắn chỉ dùng một chiêu đã đánh bại được Thần huyền cao thủ. Thực lực của hắn là như nào?” Có trưởng lão kích động kêu lên.

“Thần huyền đỉnh cảo thủ lên rồi. Xem hắn như thế nào ứng phó.”

Vân Khê nghe tiếng, quay lại nhìn, chỉ thấy Cố Mạc Thành tự mình lên Hiên Viên đài, cùng hắn còn có hai gã cao thủ khác. Ánh mắt của Long Thiên Tuyệt nhìn mọi người có cao ngạo, cũng có tức giận.

Long Thiên Tuyệt luôn ngạo nghễ đứng đó, ánh mắt cơ trí, thâm thúy, áo bào vũ động, như thần thánh không thể mạo phạm.

“Là Quân tử đảng tứ quân tử chi tam!” Chiến Thiên Dực nói.

Mặc Tam thiếu đồng tử hơi co lại, bắn ra một đạo ánh sang lạnh, hừ lạnh một tiếng, nói: “Ba người họ mặc dù chưa tấn chức Huyền tôn, nhưng thực lực cùng Huyền tôn không cách biệt lắm. Bản thân ta muốn nhìn kẻ đó, hắn ngăn cản như thế nào.”

Quyển 4 - Chương 78: Thiên Tuyệt, một chưởng đầy uy lực

Một chiêu của Long Thiên Tuyệt đánh bại Thần huyền cao thủ của Quân tử đảng khiến cho các thành viên Quân tử đảng chịu kích thích lớn. Bọn họ thậm chí còn chưa kịp thấy rõ hắn như thế nào xuất thủ thì Thần huyền cao thủ kia cũng đã bị đánh xuống Hiên Viên đài. Thực lực cách xa, khiến cho mọi người sợ hãi không thôi.

“Ba người các ngươi chính là tứ quân tử của Quân tử đảng?” Long Thiên Tuyệt lẳng lặng đứng yên, nguy nga, sừng sững như một ngọn núi, đối với thế lực của Quân tử đảng, hắn đã biết sơ qua, biết rằng ba người này, cộng thêm một Mạc tam thiếu hiện không có mặt chính là những kẻ lợi hại nhất.

Tứ quân tử sao?

Cũng chẳng là gì!

Long Thiên Tuyệt thần thái ưu nhã, nói: “Xuất ra toàn bộ bản lĩnh của các ngươi. Ta chỉ cho các ngươi cơ hội duy nhất mà thôi. Nhớ kỹ, cơ hội đánh bại ta, chỉ có lần này!”

“Cái gì? Ngươi quá kiêu ngạo rồi!”

“Ta sẽ khiến ngươi hối hận!”

“Họ Thiên, muốn chết?”

Ba người Cố Mạc Thành nổi giận, hắn dám coi thường bọn họ.

Lời của Long Thiên Tuyệt truyền đi, khiến vô số người oanh động, bao gồm thành viên Quân tử đường và những đệ tử khác vây xem.

Mỗi người tự mình đấu với một phái đã đủ kích động rồi. đừng nói là khiêu chiến với Quân tử đảng tiếng tăm lừng lẫy, trăm năm khó gặp.

Càng ngày càng có nhiều học viên nghe tin chạy tới, rối rít xem náo nhiệt.

“Người này không phải là Huyền tôn cao thủ mà Vân tiên tử mời tới sao? Làm sao lại cùng với Quân tử đường tranh chấp?”

“Tin tức của ngươi thật chậm trễ rồi. Người đó chính là trượng phu của Vân Khê cô nương Thanh Chữ đường, không có quan hệ gì với Vân tiên tử cả.”

“ Vậy sao hắn muốn khiêu chiến người của Quân tử đảng? Hắn điên rồi sao?”

“Ta đây làm sao biết? Nói không chừng hắn ăn no rửng mỡ nên tìm nơi tiêu khiển. Thực lực của hắn ngươi cũng vừa mới nhìn thấy, tuyệt đối là Huyền tôn chi cảnh, còn bao nhiêu phẩm, ta nhìn không ra. Người ta có thực lực, muốn đánh người nào là đánh người đó, ngươi có thể ngăn cản sao?”

“Nhưng…” Nam sinh kia còn muốn nói, nhưng lời của hắn còn chưa nói ra hết, đã bị tiếng hoan hô của các cô nương lấn át.

“Thật soái a!”

“Tất thắng tất thắng!”

Trong tiếng nghị luận huyên náo, Cố Mạc Thành dẫn đầu bộc phát, khí tức trên thân toàn bộ phát ra ngoài, kẻ kia vừa là tình địch, vừa là kẻ nhục nhã Quân tử đảng, khiến hắn thật vô cùng giận dữ.

“Đi chết đi!”

Thanh kiếm trong tay hắn rung lên, đem sự tức giận của hắn toàn bộ dung nhập vào kiếm này, hắn muốn dùng một kiếm này, chém hết nhục nhã của hắn, chém hết sự phẫn nộ của hắn, để Long Thiên Tuyệt biết được kết cục đắc tội với Quân tử đảng.

Khí thế của Cố Mạc Thành càng ngày càng dâng cao, hai tên cao thủ còn lại cũng đề khí lên đến mức cao nhất. Nhìn lại Long Thiên Tuyệt, hắn vẫn như cũ lẳng lặng mà đứng, hơi thở toàn thân như thiên thần đến từ viễn cổ, trang nghiêm vô cùng.

Trong nháy mắt ba người kia đồng loạt xuất thủ, Long Thiên Tuyệt cả người biến mất!

Là Na Di thuật!

Chỉ có Vân Khê mới biết được chân tướng.

Cố Mạc Thành ba người sửng sốt, khí thế sững lại. Sau lưng bọn họ, một cỗ hơi thở cường đại ngưng tụ lại, dâng lên.

Không tốt!

Ba người đã ý thức được nguy hiểm, nhưng đã muộn.

Long Thiên Tuyệt thậm chí còn không rút kiếm, bàn tay hắn đánh ra, hóa thành trăm ngàn đạo chưởng ấn, phô thiên cái địa (phô thiên cái địa: trải khắp trời che kín đất, ngụ ý cái thế lớn mạnh) đem ba người

bao phủ trong đó.

Chưởng ấn này, như núi lớn áp đỉnh, cường hãn, bá đạo.

Ở phía dưới chưởng ấn, tất cả chống cự, sát khí đều bị tan rã, biến mất vô ảnh vô tung.

Giống như đập một con ruồi, đem ba người Cố Mạc Thành hung hăng quật trên mặt đất.

Thật trùng hợp, ba người đều rơi xuống cùng một chỗ, chồng thành tượng phật.

“A!”

Ba người cùng thảm thiết kêu lên, sau đó một thân ảnh cao lớn uy vũ cũng liền rơi trên người bọn họ, tiếp theo là tiếng xương cốt răng rắc vang lên, lọt vào tai mọi người.

Một mảnh xôn xao!

Chỉ dùng một chiêu, đánh bại ba cao thủ tứ quân tử trong Quân tử đảng, thực lực này…. chậc chậc!

Long Thiên Tuyệt cao cao tại thượng, hơi nhếch môi, chân phải lại bước xuống một bước, tóc đen tung bay, đón gió mà đứng, khí thế ngất trời.

Ở dưới chân Long Thiên Tuyệt, từng tên từng tên thảm thiết kêu la. Trong đó bị đè ở dưới cùng chính là Cố Mạc Thành, sau khi dính chưởng, trên mặt y khắp nơi là dấu vết, khuôn mặt sớm sưng thành đầu heo, không nhìn rõ tướng mạo, y phục cả người cũng bị rách tan, hắn cả người lõa lồ, một đầu tóc dài đen nhánh cũng bị xõa tung,

xốc xếch phủ trên mặt đất.

Từ trước đến giờ tự cho là anh tuấn tiêu sái Cố đại công tử, thoáng cái trở nên vô cùng buồn cười.

Dưới đài, nữ sinh rối rít, hoảng hốt che mặt, che mắt, thấp giọng hô liên tục (sao phải che a hắc hắc)

“Ta hận ngươi!” Cố Mạc Thành giận đến hộc máu. Tên kia nhất định là cố ý, nếu không, vì sao ba người đều bị dẫm dưới chân nhưng chỉ có hắn là bị xé tan quần áo, mà hai người kia hoàn hảo, không tổn hao gì?

Long Thiên Tuyệt hơi hơi câu môi, chậm rãi nói: “Hôm nay ta không lấy tính mạng của ngươi, nhưng hãy nhớ ký cho ta, sau này nếu còn dám mơ tưởng đến phu nhân của ta, kết cục của ngươi so với hôm nay sẽ thê thảm hơn gấp trăm lần!”

Trong lúc nói chuyện, Long Thiên Tuyệt ngẩng đầu, nhìn một vòng, hướng về phía Quân tử đảng nói: “Đi đi, đi tìm Mạc tam thiếu của các ngươi đến, nếu trong thời gian một nén nhang, hắn không xuất hiện thì từ nay về sau, Quân tử đảng ở Vạn Hoàng học viện liền hoàn toàn biến mất.”

Khẩu khí thật cuồng vọng!

Đáy lòng mỗi người nổi lên một trận gió lạnh, bị khí thế cường hãn dọa sợ.

Từ đầu tới giờ, mọi người đều không thấy hắn sử dụng đến kiếm, mỗi lần đều là trong một chiêu chế trụ đối phương, có thể thấy được, thực lực chân chính của người này cũng chưa hiển lộ, thi triển ra. Người này đến tột cùng đã đạt cảnh giới gì? Hắn thật sự là đối thủ

của Mạc tam thiếu đã sớm tấn chức Huyền tôn nhị phẩm? Mọi người hết sức mong đợi.

Tiểu Minh cung, quan sát trước phiến ngọc bích, mọi người lộ ra thần sắc bất khả tư nghị (bất khả tư nghị: không thể tin được)

Các trưởng lão rối rít kích động, Vạn Hoàng học viện lại thêm một học sinh kinh tài tuyệt diễm, thiên tài cao thủ như vậy, chính là làm lòng người hưng phấn không thôi.

Vân Khê nhìn chằm chằm nam nhân rực rỡ trong ngọc bích, cười thật thoải mái.

Thật là một nam nhân hay ghen, Cố Mạc Thành này đụng phải chàng thật là thê thảm, ha hả.

“Mỹ nam! Mỹ nam!” tiểu Phượng Hoàng cũng vô cùng kích động.

Vân Khê lắc đầu, buồn cười nhìn thoáng qua tiểu Phượng Hoàng trên đầu vai, nơi đó giống như đã trở thành địa bàn của tiểu gia hỏa này. Tiểu gia hỏa này tuy có chút háo sắc, nhưng ánh mắt, rất tinh tường. Chiến Thiên Dực, Mạc tam thiếu, còn có Hàn Thiên Diệp cũng được coi là mỹ nam, nhưng tiểu gia hỏa này lại không thèm để mắt đến, chỉ có khi Long Thiên Tuyệt xuất hiện, nó mới hưng phấn không thôi, có thể thấy tiểu gia hỏa này nhãn lực rất tốt, biết được ai mới chân chính là mỹ nam.

Vân Khê trong lòng rất đắc ý (=’=).

Vân tiên tử đã nhìn Long Thiên Tuyệt thật lâu, đáy lòng ghen tỵ càng sâu, nam tử như vậy chỉ có ả mới xứng đáng!

“Chết tiệt!” Mạc tam thiếu từ trước đến giờ luôn thâm trầm rốt cuộc

bùng nổ, ánh mắt hắn rực lửa, từ từ đem tầm mắt chuyển hướng sang viện trưởng, môi mỏng hơi nhếch, sự phẫn nộ, ngoan độc phát tiết hết ra bên ngoài.

Hắn sao có thể để cho một ngoại nhân tùy ý chà đạp lên tôn nghiêm của Quân tử đảng, tôn nghiêm của Mạc tam thiếu hắn?

“Đi đi.” Viện trưởng nói.

Mạc tam thiếu xốc áo choàng, hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Vân Khê hí mắt, nhìn theo bóng lưng của hắn, hơi hơi băn khoăn. Trong tất cả học sinh chí tôn điện ở Vạn Hoàng học viện, người này có cảnh giới gần với đại ca Chiến Thiên Dực nhất, hắn không giống với đại ca quang minh lỗi lạc, không giống với Vân tiên tử âm tàn sắc bén, hắn thâm trầm nội liễm, sâu không lường được, nàng đến nay cũng không thực sự đoán ra được thực lực chân chính của hắn.

“Tiểu muội không cần phải lo lắng. Mạc tam thiếu tuyệt đối không phải đối thủ của muội phu. Ta đây thấy muội phu mới thật sự là thâm tàng bất lộ, sâu không lường được.” Chiến Thiên Dực tự đấy lòng thở dài nói.

Vân Khê gật đầu, nàng chưa từng nhìn thấu thực lực của Mạc tam thiếu nhưng chẳng lẽ nàng lại không biết thực lực của Long Thiên Tuyệt sao?

“Vân tiên tử ngươi có muốn nói gì không?” Viện trưởng đúng lúc mở miệng hỏi.

Vân tiên tử chưa kịp thu hồi ánh mắt ghen ghét, đột nhiên nghe thấy Vân tiên tử nhắc đến tên ả, ả cả người chấn động, hoảng sợ ngẩng đầu, chống lại ánh mắt xuyên thấu của viện trưởng, ả bắt đầu thấy

hoảng loạn.

“Viện trưởng, ta nhất thời bị ma xui quỷ khiến mới làm chuyện sai trái, hi vọng viện trưởng xem xét công lao của ta mấy năm qua, để cho ta một con đường.”

“Viện trưởng, tuyệt đối không thể tha thứ cho ả. Ả bị ma xui quỷ khiến? Ả căn bản là lòng dạ rắn rết, âm tàn ngoan độc. Lúc vừa rồi nếu không phải ta phản ứng kịp thời sợ rằng đã sớm đi đời nhà ma.” Ngụy Trọng phẫn nộ phản bác.

“Đúng vậy! Tuyệt đối không thể buông tha ả. Ả tâm địa ác độc, dối trá ghê tởm, căn bản không đủ tư cách trở thành học sinh Vạn Hoàng học viện.”

“Viện trưởng, ả sát hại đồng môn, nếu không trị tội của ả, sợ rằng mọi người không phục. Nếu truyện này bị truyền ra bên ngoài, ngày sau học sinh trong học viện cũng bị ảnh hưởng, không nghiêm ngặt tuân thủ quy tắc của học viện, ra tay tàn sát lẫn nhau, đến lúc đó càng thêm rắ rối, khó có thể thu thập được.”

“Không sai! Nhất định phải nghiêm trị ả. Tốt nhất là phế đi võ công của ả.”

Hai tỷ muội Mục Tiêu Tiêu liên tiếp nói.

Tỷ đệ Hàn Thiên Phong thì đứng yên một bên, không lên tiếng, vẻ mặt không thay đổi. Trong lòng bọn họ, viện trưởng không phải là một người bị dao động bởi ý kiến người khác, có lẽ ông đã sớm có cách xử trí Vân tiên tử, người khác nói thế nào cũng vô ích, quan trọng là ở bản thân của Vân tiên tử.

Vân Khê cùng Chiến Thiên Dực hai người không lên tiếng, chỉ lẳng

lặng đứng nhìn viện trưởng, chờ quyết định của ông.

Vân tiên tử cúi thấp đầu thật lâu, nghe mấy người mắng chửi, rũ mi, trong mắt xẹt qua vẻ ác độc,.

Các ngươi chờ đó cho ta, một ngày nào đó, nhất định ta sẽ thu thập các ngươi!

Khi ả lần nữa ngẩn đầu lên, đã trấn định vài phần: “Viện trưởng, ta chính là hậu nhân Vân tộc, nếu ngài phế đi võ công của ta, nhốt ta, Vân tộc nhất định sẽ không để yên. Phụ thân ta chính là nhân vật trọng yếu của Vân tộc, nếu người biết được con gái của người ở Vạn Hoàng học viện chịu khổ, người nhất đức sẽ rất tức giận, điên cuồng trả thù Vạn Hoàng học viện. Đến lúc đó Vân tộc cùng Vạn Hoàng học viện hai đại thế lực phân tranh, cục diện như thế, có lẽ viện trưởng ngài cũng không muốn, phải không?”

Quyển 4 - Chương 79: Vân tiên tử lại điên cuồng

Đến nước này Vân Tiên tử không còn ở thế yếu, ả lộ ra thế mạnh của mình.

Ả là chính là tinh anh trong đám hậu nhân của Vân tộc, có được một phần tám Cổ lão huyết thống, như vậy, ả chính là kẻ vĩ đại hơn hàng tỉ người ở Long Tường đại lục hàng trăm hàng nghìn lần. Mặc dù hôm nay ả dời đi Vạn Hoàng học viện, nhưng sẽ có rất nhiều kẻ khác muốn dựa hơi ả, cho nên ả không cần sợ hãi.

“Ta tới Vạn Hoàng học viện vốn là vì Vạn Hoàng chi hoàng trong truyền thuyết, hôm nay tận mắt thấy cái gì gọi là Vạn Hoàng chi hoàng, cùng không ra sao. Ta đối với Vạn Hoàng học viện cũng không còn hứng thú, các người có muốn giữ ta ở lại, ta cũng không cần”. (ụa, nằm mơ giữa ban ngày, ko biết xấu hổ) Vân Tiên tử lên mặt, rất có ý tứ “không thiếu chỗ cần bản tiên tử”.

“Hừ, không ngại nói cho các người một sự thật, Thanh Lân học viện không dưới một lần mời ta gia nhập. Ta nhớ tới phần tình cảm với Vạn Hoàng học viện cho nên mới kiên quyết cự tuyệt, hiện tại phần nhân tình này cũng hết, ta cùng không cần ở lại làm gì nữa. Hừ hừ, Thanh Lân học viện tại Long Tường đại lục chính là học viện xếp thứ ba, gần với Thiên Long học viện cùng Bạch Hổ học viện, so với Vạn Hoàng học viện thì cao hơn rất nhiều. Ta nếu đi Thaanh Lân học viện chính là tiền đồ vô lượng.”

Nói đến câu cuối cùng, Vân Tiên tử càng phách lối, thật đáng tiếc, hình tượng giờ phút này của ả không dám làm cho người khen ngợi.

Miệng thao thao bất tuyệt giống như con vịt không ngừng kêu, vô cùng buồn cười, vô cùng xấu xí. Chính ả có lẽ cũng quên mất mình giờ phút này hình tượng của ả cách hai chữ “tiên tử” xa rất xa.

Những người còn lại đều thờ ơ, lạnh nhạt, chỉ có Tiểu phượng hoàng là thành thật nhất, thanh âm trong trẻo kêu lên: “Kẻ điên! Kẻ điên!”

Hừ, người rắp tâm bất lương đối với nó đều là người xấu!

Vân Tiên tử sắc mặt trầm xuống, thanh âm nghiêm lại trừng Tiểu phượng hoàng: “Tiểu súc sinh, người câm miệng cho ta”

“Kẻ điên! Kẻ điên!” Tiểu phượng hoàng lúc lắc cái đầu nhỏ, tràn đầy vẻ ngây thơ, chất phác.

Vân Khê cười nhẹ, từ nhẫn trữ vật lấy ra một cái gương đồng, đưa cho Vân Tiên tử: “Cho ngươi, không cần cám ơn ta!”

Vân Tiên tử còn tưởng ám khí, cuống quít tránh né, đợi thấy rõ đây chỉ là một cái gương đồng, ả mới hừ lạnh một tiếng, tiện tay tiếp lấy.

“Xem ngươi bày trò gì…” Vân Tiên tử quay mặt kính, nhìn vào bên trong…

“A! A! A!” một lần nữa Vân Tiên tử điên cuồng hét, liều mạng vứt bỏ gương đồng trong tay.

Người trong gương sao có thể là ta? Ta sao lại xấu xí như vậy?

Không, đây nhất định không phải là thật!

Đây nhất định là âm mưu của Vân Khê, nàng ta nhất định muốn đả

kích ta, muốn cho ta hổ thẹn mà chết.

“Tiện nhân, ta sẽ giết ngươi!”

Không đợi Vân Tiên tử xông lên trước, Chiến Thiên Dực đã bước lên chắn trước Vân Khê, bàn tay to vung lên, đem cả người Vân Tiên tử ném đi, đụng thật mạnh vào thạch bích.

Châu sai đầy đầu rơi rớt, tóc dài rối tung, khuôn mặt từ trước đã xấu xí vô cùng, giờ càng thêm ghê rợn không chịu nổi.

Vân Khê khom người, nhặt gương dồng lên, hướng về phía Vân Tiên tử quơ quơ: “Gương đồng tốt thật, bị ngươi ném mạnh thế nhưng lại không xây xước, nên cất giữ a!”

Vân Tiên tử nghe vậy, ngẩng đầu hung hăng trừng Vân Khê. Nhưng lại đúng tầm nhìn vào gương đồng, lại thấy được chính bộ dáng chật vật của ả ta lúc này. Chỉ thấy hai mắt ả trợn trừng, bộ mặt nhăn nhúm cực độ khiến ả suýt chút nữa hít thở không thông mà ngã chết.

“Ngươi, các ngươi… Các người nhớ đấy!Nhớ kỹ cho ta! Ta sẽ trả thù các người!Nhất định sẽ trả thù các ngươi!”

Một tiếng vang nổ ầm lên, khói trắng nồng đậm tỏa ra, đem cả người Vân Tiên tử bao trùm bên trong.

“Trục không gian của Vân tộc!” Hàn Thiên Phong kích động hô lên. Sau khí khói trắng dân dần tản đi, đau còn bóng dáng Vân Tiên tử nữa.

“Bảo bối của Vân tộc quả nhiên thần kì..” Hàn Thiên Diệp không khỏi sợ hãi mà than.

“Đã sớm nghe nói Vân tộc có một bảo vật có thể tùy thời chuyển đổi không gian, trong nháy mắt di chuyển, lúc đầu ta còn không tin, hôm nay tận mắt nhìn thấy, đúng là không tin không được.” Hàn Thiên Phong cảm khái nói.

Viện trưởng từ băng liên đứng lên, dáng người cao lớn vĩ ngạn, như trích tiên hạ phàm, chầm chậm bước xuống, khí tức cổ lão cũng tản ra xung quanh, người ung dung nói: “Bảo vật chính thức của Vân tộc cũng không phải là trục không gian, mà là Tàn Hoa bí lục đã thất truyền từ lâu. Nghe nói trong Tàn Hoa bí lục có ghi lại một loại bí thuật, xưng là Na Di thuật. Đó mới chính là bảo bối.”

Ông vừa nói, vừa ý vị thâm trường nhìn vào thân ảnh Long Thiên Tuyệt trong phiến ngọc bích.

Tàn Hoa bí lục?

Quả nhiên là Tàn Hoa bí lục có quan hệ với Vân tộc.

Chẳng lẽ nàng vô duyên cớ xuyên đến nơi này, chính là vì đem Tàn Hoa bí lục trả lại cho Vân tộc?

Đây là số mệnh của nàng sao?

Vân Khê hơi hỗn loạn, mặc dù trong nội tâm nàng đã mơ hồ đoán được đại khái, nhưng đến khi nghe chính viện trưởng nói ra, nàng vẫn có chút chấn động.

Tàn Hoa bí lục sao? Đó là bí quyết phụ thân truyền cho nàng, là vật nàng dùng tính mạng để đổi, sao có thể trả cho Vân tộc kia?

Đúng vậy, tuyệt đối không thể! Dù chết cũng tuyệt đối không trả!

“Người này vừa rồi hành động, thật giống như Na Di thuật đã thất truyền từ lâu của Vân tộc!” Viện trưởng nói một câu, lại làm cho Vân Khê hoang mang vô cùng. Viện trưởng rõ ràng phát hiện ra, một chiêu Thiên Tuyệt vừa xuất chính là Na Di thuật trong Tàn Hoa bí lục, quả nhiên là sâu không lường được a!

“Thái gia gia, Tàn Hoa bí lục có thể làm được như thế sao?” Hàn Thiên Phong nghiêm túc hỏi.

“Tàn Hoa bí lục chính là do tổ tiên Vân tộc sáng tạo, là chỗ dựa vững chắc của Vân tộc. Nhớ ngày đó tổ tiên Vân tộc chính là dựa vào bản bí lục này mà tung hoành đại lục, trở thành bá chủ một phương, không người lay chuyển. Bản Tàn Hoa bí lục này lợi hại vô cùng, Na Di thuật chẳng qua chỉ là một thuật pháp trong đó mà thôi, nghe nói bên trên nó, còn có Phản Phệ thuật, Khuy Tham thuật (thuật tìm kiếm. xem xét, theo dõi), Hấp Nạp thuật (thuật hấp thu), v.v… tổng cộng có chín loại thuật pháp, từng loại đều cao thâm, từng loại đều nghịch thiên. Nếu như có người có thể tu luyện tầng thứ chín của Tàn Hoa bí lục thì sẽ vô dịch khắp thiên hạ. Nghe đồn,trong Vân tộc, cũng chỉ có vị đầu tiên khai tộc là người duy nhất tu luyện được Tàn Hoa bí lục đến tầng thứ chín, trừ vị đó ra, Vân tộc cũng chưa có ai có thành tựu này. Đây cũng là nguyên nhân khiến Vân tộc gần trăm năm nay từ từ suy yếu…” Viện trưởng nhẹ giọng nói.

Vân Khê lắng nghe, đáy lòng càng thêm lo lắng, đến viện trưởng còn biết rõ những chuyện về Tàn Hoa bí lục như vậy huống hồ là người Vân tộc, nhất định là có rất nhiều người biết. Thất phu vô tội, hoài bích có tội (người thường vô tội, giữ ngọc thì có tội: người giữ vật quý thì càng nguy hiểm, bị kẻ tham lam truy đuổi), nếu như Vân tộc biết được nàng có Tàn Hoa bí lục thì nàng sẽ gặp rất nhiều phiền toái, không ngày yên tĩnh.

Muốn tránh chuyện này phát sinh, việc nàng có thể làm chính là tận

lực tránh sử dụng thuật pháp trong Tàn Hoa bí lục, sau đó mau mau chóng chóng tu luyện xong Tàn Hoa bí lục, tốt nhất là luyện tới tầng cao nhất, chỉ khi nào đến cảnh giới vô địch, nàng mới không cần phải e ngại sự uy hiếp từ Vân tộc.

Đồng thời nàng cũng phải nhắc nhở Thiên Tuyệt để chàng hết sức thu liễm, không thi triển thuật pháp trước mặt người khác, để tránh người ngoài và Vân tộc chú ý.

“Chỉ là không biết vì sao thuật pháp Tàn Hoa bí lục đã thất truyền từ lâu của Vân tộc lại do người này thi triển?” Viện trưởng híp mắt vừa nói vừa ra lệnh, “Truyền lệnh của ta, thông cáo tới toàn thể học viện cùng những học viện khác, Vân Tiên tử tâm thuật bất chính, tàn sát đồng môn, từ ngày hôm nay không còn là đệ tử của Vạn Hoàng học viện, Vạn Hoàng học viện ta vĩnh viễn không dung tha!”

“Viện trưởng anh minh!” Các trưởng lão cùng nhau hô to.

“Quá dễ cho ả” Ngụy Trọng ôm vết thương, tức giận nói thầm.

Vân Khê còn đang miên man suy nghĩ, chợt nghe tiếng Chiến Thiên Dực quát lên: “Mặc Tam thiếu lên đài!”

Tầm mắt của mọi người lại nhìn tới phiến ngọc bích. Lúc này, Mặc Tam thiếu đã cùng Long Thiên Tuyệt thượng trận, không khí lại khẩn trường lên.

Xung quanh Hiên Viên đài, các thành viên Quân tử đảng ùa lên, vây chặt Hiên Viên đài, tiếng hoan hô liên tiếp ầm ĩ không dứt như sóng biển lớp sau xô lớp trước. Lúc trước bị Long Thiên Tuyệt đánh cho mất hết tự tin, hiện tại thủ lĩnh của bọn họ đã đến, rốt cuộc cũng yên tâm.

“Tam thiếu! Tam thiếu! Tam thiếu!”

“Quân tử đảng uy vũ! Uy vũ! Uy vũ!”

Mặc Tam thiếu nâng tay phải lên, tức thì tiếng hoan hô của mọi người im hẳn, cả Hiên Viên đài trong chốc lát lặng ngắt như tờ.

Long Thiên Tuyệt híp mắt, không khỏi thay đổi cách nhìn đối với kẻ trước mắt. Uy nghiêm như vậy không thể ngày một ngày hai là có được, khiến cho mọi người phải thật tâm thần phục và kính nể, thật tình ủng hộ như thế, người này… có ý nghĩa.

Mặc kệ Mặc Tam thiếu kia là người như thế nào, nhưng hôm nay Long Thiên Tuyệt tạm thời cho hắn một chút tán thành.

“Tam thiếu, huynh nhất định phải giúp đệ báo thù!” Cố Mạc Thành mặt mỏng lẹt như tờ giấy, trên người hắn tùy tiện quây một cái áo không biết là cướp được của người nào, một đôi đùi hơi hơi khiêu gợi có thể thoáng thấy, bộ dáng chính là buồn cười đến cực điểm.

Mặc Tam thiếu lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, vô cùng bất mãn với hành vi tự tiện tác chủ, đẩy Quân tử đảng vào tình trạng khó khăn. Nhưng dù sao hắn cũng là huynh đệ của mình, huynh đệ chịu nhục, mình không thể ngồi yên không giúp.

“Ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Ta và ngươi không thù không oán, vì sao phải khó xử Quân tử đảng?” Mặc Tam thiếu lạnh lùng hỏi.

Long Thiên Tuyệt hướng tới chỗ Cố Mạc Thành trừng mắt, thanh âm lười biếng nói: “Ngươi hỏi hắn xem rốt cuộc hắn đã gây ra chuyện ‘tốt’ gì?”

Mặc Tam thiếu hí mắt, khí tức ngày càng thêm thâm trầm.

Cố Mạc Thành thở phì phò, phẫn nộ nói: “Lòng yêu cái đẹp, mọi người đều có. Ta yêu mến nàng có gì sai? Cho dù nàng đã thành thân thì có sao? Chỉ cần nàng tình ta nguyện, không ai có thể ngăn trở ta đến với nàng.” (thằng đần…)

“Vậy sao? Xem ra, ngươi còn chưa nhớ kỹ…” Long Thiên Tuyệt lạnh lùng cười, khí tức nguy hiểm nháy mắt bắn ra, đột nhiên có điểm hối hận, lúc trước bản thân mình xuống tay quá nhẹ. (biết mà..)

Cố Mạc Thành lùi lại mấy bước, đối với Long Thiên Tuyệt thập phần đề phòng.

Mặc Tam thiếu giơ tay lên, gương mặt lãnh tuấn (lạnh lùng + tuấn tú) càng lúc càng thâm trầm: “Ngươi lui ra”

Cố Mạc Thành nhìn Mặc Tam thiếu, cảm nhận được hắn đang tức giận, nên không dám nhiều lời. Ở chung nhiều năm, Cố Mạc Thành đối với tính tình Mặc Tam thiếu rất rõ ràng, Mặc Tam thiếu càng tỉnh táo, thâm trầm chứng tỏ hắn càng đáng sợ.

Quyển 4 - Chương 80: Thiên Tuyệt cường thế tấn chức

“Hiện tại, trên Hiên Viên đài đã không còn là tư oán (thù riêng) của ngươi và hắn, mà đã trở thành chuyện của ngươi và ta. Ngươi dám khiêu khích Quân tử đảng tất nhiên là có mười phần nắm chắc. Ta thật sự rất tò mò, đến tột cùng ngươi có bản lĩnh gì mà có thể không kiêng dè đứng lên khiêu khích chúng ta?” Mặc Tam thiếu nói.

“Kỳ thật ta cũng rất đơn thuần, ta cần một cái đệm kê chân, giúp ta tấn chức. Mà trước mắt, ngươi chính là lựa chọn tốt nhất.”

“Cái gì?” gương mặt lạnh lùng của Mặc Tam thiếu bỗng trầm xuống, tên kia chỉ vì muốn tìm đá kê chân mới tới khiêu chiến cả Quân tử đảng, để bắt hắn hiện thân!

Mục đích thực sự của y là tìm hắn làm đá kê chân?

Rất đáng hận!

Đây chính là đại vũ nhục đối với hắn.

Tên này là dạng người gì, chỉ vì tìm đá kê chân mà làm ra hành động lớn như vậy?

Hắn tức giận tới cực điểm nhưng trong nội tâm cũng bị chấn động không nhỏ. Hắn, Mặc Tam thiếu là người cao ngạo bậc nào, hùng tâm tránh chí bậc nào cũng không dám làm việc điên cuồng như thế. Y lại bình thản ung dung, thái độ bễ nghễ thiên hạ, một bộ dáng giống như đang ăn cơm thì ăn cơm, đi ngủ thì đi ngủ, hết sức bình thường.

Đối thủ như vậy không thể không khiến hắn sinh ra đề phòng và sợ hãi.

“Ngươi quá cuồng vọng! Ngươi sẽ phải trả giá vì sự cuồng vọng này!”

Trường kiếm trong tay Mặc Tam thiếu rung lên, lấy trường kiếm làm trung tâm, một quả cầu chân khí từ trên cao giáng xuống, bao phủ trọn Hiên Viên đài bên trong, mười bước xung quanh Hiên Viên đài không ai có thể tới gần, trừ hắn cùng Long Thiên Tuyệt tất cả mọi người đều bị chân khí chấn bức ra bên ngoài quả cầu.

Đây chính là thực lực Huyền tôn nhị phẩm đỉnh.

Long Thiên Tuyệt thần sắc nghiêm túc, càng ngày càng hưng phấn, không sai, đây chính là điều hắn muốn!

Thực lực ngang nhau mới có thể kích phát tiềm năng chính thức của hắn, đây chính là áp lực hắn muốn. Chỉ có phá tan tầng áp lực này, hắn mới có thể nâng cao bản thân, thoát bình cảnh, chính thức tiến lên cảnh giới Huyền tôn tam phẩm.

Khi áp lực của chân khí dạng cầu Mặc Tam thiếu tạo ra càng lớn, hào quang trong đáy mắt Long Thiên Tuyệt cũng càng ngày càng thịnh, hắn tạm thời không phản kích gì, ngược lại đem tất cả thế công, thế phòng (tư thế công kích, tư thế phòng thủ) toàn bộ thu liễm. Hắn hiện tại chính là trạng thái trống rỗng, trạng thái tự nhiên nhất.

Hắn muốn nấng cấp bình cảnh, đầu tiên chính là phải phá tan cực hạn của bản thân.

Đây chân chính là mạo hiểm, bởi bản thân không hề công kích cũng không hề phòng thủ đối với công kích của đối phương, chính là trạng

thái yếu nhất của bản thân. Nếu như hắn không nhanh chóng tấn chức, đánh vỡ bình cảnh, rất có khả năng hắn sẽ bị đối phương một kiếm chém nát.

Nhưng mà hắn lại cứ làm như vậy, phong thái chưa từng có từ trước tới giờ!

Bởi vì hắn tự tin, quyết đoán, tính cách này chính là bẩm sinh, khó có kẻ nào có thể giống như vậy.

Đây chính là Long Thiên Tuyệt, một nam nhân tràn đây tự tin, tràn đầy quyết đoán.

Vân Khê đứng trước phiến ngọc bích, nhìn Thiên Tuyệt như vậy, đáy lòng dâng lên niềm tự hào sâu sắc. Nàng chính là hiểu rõ tâm tính cùng tình cảnh giờ phút này của chàng, càng hiểu lại càng thêm khâm phục, càng hiểu lại càng thêm ái mộ chàng, cho nên mới tự hào.

Nàng tin tưởng, tin chàng nhất định có thể làm được, cho dù thất bại thì sao, cùng lắm thì nàng cùng với trượng phu của mình đồng sinh cộng tử.

Tóm lại, bất cứ chuyện tình gì trên thế gian này đều không thể khiến hia người họ chia cách, vô luận là thân thể hay là tâm hồn.

“Quá điên cuồng! Hắn đang đánh cuộc sao?” Chiến Thiên Dực thấp giọng hô nhỏ, nhiệt huyết bỗng dưng sôi trào. Đã bao lâu rồi hắn chưa làm việc điên cuồng như thế? Đột nhiên có chút tưởng niệm, thật hy vọng giờ phút này hắn cũng có thể đứng trên Hiên Viên đài, cùng Long Thiên Tuyệt kề vai chiến đấu. Kẻ sĩ chết vì tri kỉ, chỉ có chiến hữu như vậy mới có thể khiến hắn nhiệt huyết sôi trào, mặc kệ sinh tử, đây chính là tâm hồn cộng minh. (đồng cảm, thấu hiểu)

“Haah, người này tiền đồ vô lượng.” Viện trường cười, đáy mắt xẹt qua vẻ thần bí.

Tỷ đệ Hàn Thiên Phong khó hiểu liếc nhau một cái, không hiểu lão đầu tử (haha) trong nội tâm có chủ ý gì.

“Đi chết đi! Dám vũ nhục người của ta, xuống địa ngục đi!” Theo phiến ngọc bích, Mặc Tam thiếu bắt đầu phát lực, ánh mắt hắn như điện, sát khí lan tràn, một kiếm nhanh như cắt đâm về phía Long Thiên Tuyệt.

Một kiếm khí thế như vũ bào cuồng phong, dùng hết mười phần công lực, giống như trăm ngàn núi lửa cùng lúc cùng chỗ phun trào.

Ầm ầm!

Kiếm khí cùng chân khí dạng cầu ở giữa gặp nhau, tạo thành sấm sét, chấn động xung quanh.

Thân ảnh Mặc Tam thiếu càng giống như thiểm điểm suyên quá, chỉ trong thời gian hai lần hô hấp đã tới gần Long Thiên Tuyệt, một kiếm này nếu như đâm tới, Long Thiên Tuyệt chắc chắn bị chém nát không thể nghi ngờ. Bởi đây không chỉ đơn giản là một kiếm mà còn ngưng tụ chân khí, thế như sấm sét, có thể phá hủy cả tòa núi sừng sững.

Thực lực Huyền tôn nhị phẩm, quả thực rất khủng bố!

Thành viên Quân tử đường đều phấn khích cực điểm, một kiếm này của Tam thiếu thật sự quá khủng bố, trong nháy mắt, bọn họ nhiệt huyết sôi trào, giống như chốc lát sau có thể nhìn thấy Long Thiên Tuyệt cả người bị chém nát, sau đó triệt để tan thành mây khói.

“Thiên Tuyệt!” Mặc dù tin tưởng chàng, nhưng Vân Khê không nhịn được mở to mắt, gắt gao nhìn thẳng người trong ngọc bích.

“Hay lắm!”

Vào lúc một kiếm kia sắp đâm trúng thân hình, một cỗ lực lượng cường đại đột nhiên từ trong thân thể Long Thiên Tuyệt bạo phát, lực lượng này còn hơn cả trăm ngàn núi lửa phun trào, càng giống như vạn đạo cực quang (tia sáng vô cùng rực rỡ chói mắt) xuất hiện trên trời cao, như sóng thần trên biển lớn bao phủ cả đại địa, như Thưởng cổ Lôi thần giáng xuống phẫn nộ!

Rầm! Rầm! Rầm!

Quả cầu chân khí thoáng cái bị chấn vỡ, toàn bộ nổ tung.

Long Thiên Tuyệt đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt kim sắc phát ra ánh sáng kỳ dị, chói mắt hơn nắng gắt ngày hè.

Long Thiên Tuyệt rút bội kiếm bên hông, thân hình bất động nhưng lại khiến tình thế Hiên Viên đài xảy ra biến cố, toàn bộ bị khống chế trong tay của hắn.

“Tấn… tấn chức rồi?” Kiếm chiêu của Mặc Tam thiếu bị ngăn cản, cũng không cách nào tiến lên thêm một bước nữa, hắn trừng lớn hai mắt, nhìn chằm chằm vào ánh mắt kim sắc (màu vàng) của Long Thiên Tuyệt, bộ mặt biểu lộ ngạc nhiên cực độ cùng không thể tin được.

“Đôi mắt kim săc? Ngươi là người của Long gia?”

Mặc Tam thiếu chấn động, trong nội tâm giống như có hàng vạn lớp sóng đua nhau xô đẩy, thật lâu không thể bình tĩnh.

Long gia, một trong những gia tộc cổ lão, từ trăm ngàn năm trước, họ chính là đầu lĩnh trên Long Tường đại lục, có thể so sánh cùng Vân tộc, Mặc gia không thể cùng đẳng cấp với họ được.

Đặc thù của Long gia chính là, con cháu có huyết thống thuần chính nhất đều sẽ có đôi mắt kim sắc, kim sắc càng rõ ràng, đậm nét, huyết mạch của người đó càng thuần khiết.

Hắn thấy được, chính là một đôi mắt kim sắc thuần chính nhất, nói cách khác người này vô cùng có khả năng là hậu duệ của Long gia, hơn nữa càng có khả năng là hậu duệ có huyết thống thuần khiết nhất.

Nhân vật như vậy, đối với Long gia mà nói thì chính là bảo vật, tại Long gia có thể hô phong hoán vũ, ngay cả trên Long tường đại lục cũng có khả năng gây sóng gió.

Ngẫm lại, Vân Tiên tử kia chẳng qua có một phần tám huyết thống cổ lão đã có thể trở thành một yếu nhân (người quan trọng) ở Vạn Hoàng học viện, nếu như có huyết thống thuần khiết của Long gia thì còn được hưởng đãi ngộ đến bậc nào nữa?

Mặc Tam thiếu bị chấn động thật mạnh, không chỉ là bị thực lực của đối phương uy hiếp mà còn bị bản lĩnh của đối phương chấn nhiếp.

“Người Long gia? Thật thú vị!” Viện trưởng cười trầm, bí hiểm.

“Người Long gia?!” Hàn Thiên Phong kích động kêu lên, không biết nghĩ tới điều gì, đáy mắt phát ra hào quang.

Vân Khê đầu tiên cũng bị kích động, vì Long Thiên Tuyệt phá bình cảnh, thuân lợi tấn chức mà vui sướng, sau đó lông mày nhẹ nhíu,

thân phận là người Long gia của chàng một khi bại lộ, không biết sẽ phải rước lấy rắc rối nào, không thể đoán trước nhưng tóm lại cũng không phải chuyện tốt. Nhưng mà, Thiên Tuyệt dám ở Hiên Viên đài thì triển thực lực chắc hẳn cũng đã suy nghĩ đến những hậu quả có khả năng xảy ra, chàng có lẽ đã có suy tính riêng.

“Ngươi là người Long gia? Ngươi vì sao phải giấu diếm thân phận?” Mặc Tam thiếu xuất kiếm, phỉa lui lại vài bước, kiếm hoa bay múa, trong không phí xếp lại từng chuỗi khí lãng (luồng khí), khí lãng cùng kiếm khí đan vào nhau, hóa thành một con Giao Long như thực như ảo, há miệng lớn hướng phía Long Thiên Tuyệt phun.

“Ngươi Long gia thì sao? Ta chính là ta, đi không đổi tên, ngồi không đổi họ. Nhớ kỹ đối thủ của ngươi, là Long Thiên Tuyệt!” (quá soái:”>)

Hưu!

Đột nhiên một thanh trường kiếm đâm xuyên Giao Long, xuyên thủng hết thảy, đâm tới cổ họng Mặc Tam thiếu.

Một kiếm này xuất quá nhanh, xuất quỷ nhập thần, giống như thiên quân vạn mã, nhất hướng bất hồi.

Giờ khắc này, khí tức của Long Thiên Tuyệt đã tới đỉnh phong, một kiếm uy nghiền nát toàn bộ chân khí phòng ngự bao quanh Mặc Tam thiếu, không cho hắn có bất kì cơ hội phòng ngự hay phản kháng, trường kiếm cũng đã đâm tới cổ.

Chỉ cần thoáng dùng sức, tính mạng Mặc Tam thiếu liền lập tức biết mất.

Oanh!

Đáy lòng mỗi người nổ tung, giống như có lực lượng vô hình thâm nhập tâm mỗi ngwoif, kích động thật lâu.

Thực lực như vậy, vượt quá nhận thức của mọi người, cho dù Chiến sư huynh mà bọn họ từng coi như thần linh cũng không cường hãn như hắn.

Hắn thật sự chỉ tăng đến Huyền tôn tam phẩm sao? Bọn họ thật sự hoài nghi.

Bản thân Chiến Thiên Dực càng thêm kích động, nhiệt huyết như muốn bùng nổ, đều là thực lực Huyền tôn tam phẩm, hắn rõ ràng nhất. Long Thiên Tuyệt tuy là tấn thăng đến Huyền tôn tam phẩm, nhưng thực lực chân chính của hắn, tuyệt đối hơn! Chiến Thiên Dực sâu sắc cảm nhận được.

Đối mặt với một vị cao thủ tiềm lực vô hạn như vậy, Chiến Thiên Dực ngoại trừ cười khổ cùng ngưỡng mộ cũng không biết làm gì cho cam.

“Ngươi thua! Từ hôm nay trở đi, Vạn Hoàng học viện không có Quân tử đường, chỉ có Lăng Thiên cung! Tất cả thành viên Quân tử đảng đều là đệ tử Lăng Thiên cung của ta, thuận ta thì sống, nghịch ta thì ——!”

“Vong!” Như ma âm vọng tới từ địa ngục, từ trong miệng Long Thiên Tuyệt thốt ra không có bất kì tia tà nịnh nào, ngược lại, lại vô cùng thần thánh, nói là ma âm nhưng lại càng giống như thần nhữ, thần thánh không thể xâm phạm, bất luận kẻ nào đều không thể không cúi đầu thần phục.

Thân hình không động nhưng chân khí toàn thân lại lan tỏa, bao trùm như sóng to gió lớn, bốn phía Hiên Viên đài đều là chân khí của Long Thiên Tuyệt khống chế, nắm bắt toàn cục. Bất luận kẻ nào nếu không

chịu vâng theo Long Thiên Tuyệt, hắn chỉ cần nhích ngón tay là có thể bóp chết kẻ đó dễ dàng như bóp chết một con kiến vậy. Tất cả những người vây xem, từ thành viên Quân tử đảng đến những đệ tử khác đều sâu sắc cảm nhận được.

Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!

Hắn không phải chỉ thuận miệng mà nói, hắn có thực lực như vậy. Hơn nữa, tính mạng mỗi người bọn họ còn đang bị khống chế trong lòng bàn tay của hắn, không có lựa chọn nào khác.

Quyển 4 - Chương 81: Thần phục! không có lựa chọn khác!

Dưới sự uy áp của Long Thiên Tuyệt, đã có người chịu không nổi, mỗi người trên đầu giống như có một tòa núi lớn đè nặng, đừng nói là đứng thẳng người, ngay cả ngẩng đầu lên đều rất gian nan.

“Tôi nguyện ý thần phục!”

“Tôi nguyện ý thần phục!”

“Tôi nguyện ý thần phục!”

“…”

Thanh âm thần phục giống như thủy triều lan tràn, vô luận là Quân tử đảng hay là các đảng phái đệ tử khác đều cúi đầu thần phục. Đây chính là lực lượng không thể kháng cự, bọn họ ngoại trừ thần phục không còn cách nào khác.

Từ từ, hiện trường ngoại trừ Mặc Tam thiếu cùng tứ quân tử còn đang khổ sở chống đỡ, những người còn lại đều thần phục vô điều kiện, nguyện quỳ gối cúi đầu.

“Ngươi…” Mặc Tam thiếu bi phẫn nhìn Long Thiên Tuyệt. Một tay hắn sáng lập Quân tử đảng, sao có thể cam tâm hai tay dâng cho người khác? Dưới kia có những người hắn tự mình bồi dưỡng, có kẻ hắn xem trọng tiềm lực, cũng có kẻ đã từng son sắt thề trung thành nhưng bây giờ thì sao? Bọn họ toàn bộ đã phản bội hắn, đầu phục đối phương, nếu hắn không tức giận đến hộc máu hắn cũng không

phải là người.

“Tam thiếu…” Cố Mạc Thành cùng tam quân tử khổ cực chống đỡ, bốn người bọn họ cảm tình không giống bình thường (ta nghi có JQ aa hắc hắc), từ trước đến nay đều cùng tiến cùng lui, cho nên cũng sẽ không giống kẻ khác sợ hãi xưng thần trước cường quyền.

“Bốn người các ngươi tình thâm, ta thực khen ngợi. Được, ta đồng ý cho các ngươi cơ hội lựa chọn.” Long Thiên Tuyệt nhàn nhạt liếc bốn người, cuối cùng nhìn thẳng Mặc Tam thiếu nói, “Thần phục ta, ngươi vẫn là thủ lĩnh của bọn hắn! Ngươi đã biết thân phận Long gia của ta nhưng ta nói cho ngươi biết, mục đích của ta không chỉ như thế, ta cần có người đến hiệp trợ ta gây dựng nghiệp lớn, mà ngươi có tư cách này. Ta cho ngươi thời gian suy nghĩ là một tháng, ngươi chỉ có cơ hội lần này, có thể nắm chắc hay không, hãy suy nghĩ kĩ.”

Mặc Tam thiếu thân thể lay động, không nghĩ tới y sẽ nói như vậy, không thể không nói, chí hướng rộng lớn của y khiến hắn thoáng dao động. Long gia đã là đầu lĩnh một phương của Long Tường đại lục, nhưng còn trên Long gia? Đó còn là hoành đồ bá nghiệp như thế nào nữa? Hắn thật không dám tưởng tượng đến.

Hắn cũng từng ôm chí lớn, muốn dẫn dắt Mặc gia cường đại hơn, phồn vinh hơn, nhưng đích đến của hắn cũng chỉ dừng lại ở địa vị gia tộc như Long gia, Vân tộc mà thôi, còn y, chí hướng của y còn vĩ đại hơn nhiều, cao cao tại thượng ở những gia tộc cao tầng phía trên. Đây là điều mà hắn chưa bao giờ tưởng đến, trong nội tâm như có lửa cháy, hắn, Mặc Tam thiếu, không yêu mĩ nhân chỉ cần giang sơn. Hắn muốn thực hiện khát vọng, thực hiện chí hướng của mình!

Long Thiên Tuyệt nhìn ánh mắt hắn, biết rõ hắn đã bắt đầu dao động.

“Trong vòng một tháng, ngươi cũng có thể tự mình khiêu chiến ta,

nếu ngươi chiến thắng, ta có thể trả lại toàn bộ người của ngươi. Ngươi nhớ kĩ, nhân tài để ta xem trọng ở thế giới này, không thiếu. Hi vọng, ngươi sẽ không bỏ lỡ cơ hội này, nếu bỏ lỡ…”

Long Thiên Tuyệt nhếch môi, không nói gì nữa, nhưng rõ là ý tại ngôn ngoại (ý ngoài lời).

Nói xong, Long Thiên Tuyệt thu hồi trường kiếm, xoay người đi xuống Hiên Viên đài.

Người bên dưới đài đều đi theo phía sau y, vây quanh y, ly khai Hiên Viên đài. Bọn họ tuy bị ép thần phục, nhưng trong thâm tâm bọn hắn là nguyện ý thần phục, cũng lại vì bản thân mình tìm được một thủ lĩnh mạnh mẽ, quyết đoán mà cảm thấy tự hào.

Mặc Tam thiếu lặng yên đứng ở đằng xau, không có đi xuống, trong đầu hắn không ngừng lởn vởn lời nói của Long Thiên Tuyệt, trong nội tâm sâu sắc rung động. Nếu là người khác nói, hắn không cần để tâm, chỉ cảm thấy đối phương hẳn là loạn trí điên khùng rồi, những lời này chỉ thiếu não mới có suy nghĩ như thế, muốn hắn cúi đầu xưng thần.

Nhưng đối mặt với người này, y rất tự ngạo, tự tin, độc tôn duy ngã, y đứng cao hơn hắn, nhìn xa trông rộng hơn hắn, đi theo người như vậy, hắn có thể thực hiện nhanh hơn khát vọng của mình.

Thế giới quan, nhân sinh quan của hắn phút chốc thay đổi khiến hắn lâm vào do dự, phân vân, giãy dụa.

Cố Mạc Thành ba người không dám nhiều lời, cứ yên lặng đứng cạnh hắn như vậy, bốn người đứng lại thật lâu trên Hiên Viên đài, lạc lõng, bàng hoàng, mê mang… Các loại cảm xúc phức tạp cùng dây dưa.

Tiểu Minh cung, viện trưởng vung ống tay áo lên, tất cả hình ảnh trên phiến ngọc bích biến mất.

Vân Khê nhìn thân ảnh Long Thiên Tuyệt biến mất, khóe môi hiện nụ cười vui vẻ, thật tâm sung sướng. Không chờ viện trưởng nói, nàng chủ động nói ra: “Viện trưởng, ta đồng ý tiếp nhận vị trí thừa kế, nhưng ta có một yêu cầu.”

“Ngươi nói đi.” Viện trưởng bình tĩnh tự hồ như đã sớm biết trước.

“Nếu có một ngày ta muốn rời đi, bất luận người nào cũng không được ngăn cản ta, nhưng ta cam đoan, chỉ cần Vạn Hoàng học viện cần ta, ta nhất định sẽ trở về.”

Viện trưởng liếc nàng, ánh mắt cơ trí chớp động, vuốt cằm nói: “Có thể, nhưng mà lão phu đối với trò cũng có một yêu cầu.”

“Viện trưởng mời nói.”

“Qua ít ngày nữa sẽ diễn ra cuộc thi tài giữa thập đại học viện. Lão phu hy vọng, ngươi có thể dẫn dắt Vạn Hoàng học viện, tham gia đấu võ đoạt được thành tích tốt, lão phu cũng không hy vọng xa vời trò có thể giúp Vạn Hoàng học viện nhảy vọt thành tích vượt lên hàng thứ nhất thứ hai, nhưng ít nhất cũng phải hàng thứ ba. Đây chính là yêu cầu của lão phu đối với ngươi.”

Vân Khê nhướng mày, quay đầu nhìn về phía Chiến Thiên Dực, nàng đối với tình hình các học viện khác chưa quen thuộc, cho nên không thể tùy ý đáp ứng. Thấy Chiến Thiên Dực gật đầu, nàng thoáng buông lỏng, đại ca của nàng tuyệt đối sẽ không hại nàng.

“Được, ta đồng ý.”

Viện trưởng gật đầu, quay đầu nói với các vị trưởng lão: “Lão phu gần đây đang tiến sâu vào một cửa ải, cần bế quan một thời gian, sự vụ của học viện tạm thời do Lãnh trưởng lão toàn quyền xử lý, về phần thi đấu võ của học viện sẽ do Vân Khê toàn quyền chưởng quản. Vân Khê là do ta chọn làm người tiếp nhiệm vị trí viện trưởng, nếu trò ấy có bất kì yêu cầu gì, mong các vị dốc lòng đáp ứng.”

“Được, viện trưởng.” Mọi người đều đồng ý.

“Thời gian tỷ võ sắp đến, các trò phải nắm chặt thời gian tu luyện tấn chức, tất cả đệ tử Chí Tôn điện từ hôm nay trở đi được phép vào Tiểu Minh cung tu luyện.” Viện trưởng lại nói.

“Tạ viện trưởng!” Hai tỷ muội họ Mục cùng Ngụy Trọng ba người kích động không thôi. Vân Khê và Chiến Thiên Dực thì khá bình thản, bởi nơi linh mạch hai người tu luyện linh khí so với Tiểu Minh cung còn thuần khiết hơn, nồng đậm hơn.

“Phong nhi, Long Hựu Đình đi Côn Luân tiên cảnh tu luyện đã được một năm chưa?” Viện trưởng hỏi Hàn Thiên Phong.

Hàn Thiên Phong đột nhiên ngẩng đầu, khuôn mặt thanh nhã luôn lãnh đạm bỗng nổi lên vài vệt ửng đỏ khả nghi: “Dạ, Long sư huynh đi Côn Luân tiên cảnh đã ba trăm bốn mươi lăm ngày.”

“Tỷ, từ ngày Long sư huynh đi, tỷ vẫn đếm ngày sao? Bằng không sao lại nhớ rõ như vậy?” Hàn Thiên Diệp cười đến lưu manh, giọng điệu trêu chọc.

“Biến!” Hàn Thiên Phong tức giận trừng mắt đệ đệ, mặt càng ngày càng đỏ.

Viện trưởng cười híp mắt: “Đến lúc các trò xuất phát đi tham gia tỷ võ, trò ấy cũng sẽ quay lại…”

“Đi thôi!” Viện trưởng phất phất tay, một lần nữa quay về ngồi trên băng liên màu xanh, nhắm mắt dưỡng thần.

Đám người Vân Khê lục tục thối lui ra khỏi Tiểu Minh cung, Lãnh trưởng lão dẫn đâu các trưởng lão hướng Vân Khê chúc mừng, sau đó liền rời di, vài đệ tử Chí Tôn điện cũng vây xung quanh Vân Khê, nhiệt liệt chúc mừng.

Vân Khê lại nóng lòng muốn rời đi, nghĩ nhanh chóng trở lại phòng ở, gặp Long Thiên Tuyệt, cùng chàng chia sẻ niềm vui.

“Vân sư muội, đợi một chút!” Hàn Thiên Phong ở đằng sau gọi to.

“Hàn sư tỷ, có chuyện gì sao?” Vân Khê hỏi.

Hàn Thiên Phong hơi trầm ngâm, do dự, hồi lau mới mở miệng: “Ta muốn biết trượng phu của sư muội có quan hệ gì với Long gia không? Có thể biết một vị thiên tài đến từ Long gia, Long Hựu Đình hay không?”

“Long Hựu Đình?” Vân Khê chớp mắt, nàng cũng không có cách nào xác định vị Long sư huynh này có thiện ý với Long Thiên Tuyệt hay không, cho nên không dám tùy ý trả lời.

Nàng lắc đầu nói: “Phu quân của ta cũng giống ta, chỉ là cùng họ với các đại gia tộc thôi, không có chút quan hệ nào với bọn họ cả. Ta nghĩ phu quân chàng chắc cũng không biết vị Long sư huynh này.”

“Như vậy sao?” Hàn Thiên Phong hoài nghi nhìn chằm chằm Vân Khê, hiển nhiên là không tin lời nàng nói, bất quá nàng ấy không chịu

thừa nhận nên nàng cũng chẳng có cách nào.

“Vậy được rồi, ta chỉ hỏi vậy, giờ đi trước.”

Vân Khê đưa mắt nhìn vị Hàn sư tỷ này rời đi, nội tâm khẽ động, xem ra nàng cũng nên hỏi Thiên Tuyệt một câu xem chàng có biết vị Long sư huynh kia không. Long Hựu Đình cũng là đệ tử của Vạn Hoàng học viện, đến lúc tỷ võ, nhất định sẽ gặp mặt. Là phúc hay họa, chưa ai biết được nhưng vẫn nên chuẩn bị sớm.

Lúc Vân Khê trở về chỗ ở, không nhìn thấy Long Thiên Tuyệt, ngược lại đụng phải Hách Liên Tử Phong.

Hắn đứng đó, đón gió mà đứng, tóc bạc tung bay như nhảy mua, yên tĩnh như như một gốc tùng trăm năm.

Bóng lưng thâm trầm mà u buồn, khiến người xem như thương tiếc, như chua xót.

Vân Khê dừng bước, cách hắn chừng mười bước, yên lặng mà nhìn, không có tiến lên. Hắn đến, đã nói lên hết thảy. Việc hắn làm trước tiên, không phải là tìm mẫu thân, người hắn mong mỏi được gặp, mà là đồng hành tới nơi này tìm nàng, phần nhân tình này không cần nói gì cả, nàng đã sâu sắc ghi nhớ.

Hách Liên Tử Phong hơi nghiêng người, đưa mắt nhìn phía nàng: “Ngươi đã trở lại?”

Một câu ngắn ngủi nhưng lại bao hàm không biết bao nhiêu tình cảm phức tạp.

“Phải.” Vân Khê gật đầu, tiến gần vài bước.

Hách Liên Tử Phong nhìn nàng, cũng không nói gì nữa, chỉ có ánh mắt thâm thúy xinh đẹp chăm chú nhìn nàng, dáy mắt đều là hình ảnh thanh lệ thoát tục tuyệt sắc của nàng. Nhìn nàng đi gần tới, lòng của hắn cũng càng thêm xúc động, hồi hộp.

Một bước cuối cùng, Vân Khê dừng cách hắn ba bước, hắn kìm lòng không được, nhấc chân lùi lại một bước, ánh mắt dời đi, một loại tình cảm đặc biệt nảy sinh bị hắn đè nén nơi đáy lòng.

“Ta phải đi, đến nói cùng ngươi lời từ biệt.” Thanh âm trâm thấp nói.

“Huynh muốn đi đâu?” Vân Khê vội hỏi, “Kỳ thật… Huynh có thể cùng chúng ta ở chung một chỗ, ta tin tưởng ngày nào đó, huynh và Thiên Tuyệt có thể trở thành bằng hữu, chúng ta có thể giống như bạn bè hòa bình ở chung. Huynh cũng cần bạn bè, cần ấm áp, đúng không?”

Hách Liên Tử Phong rũ mắt, không thấy rõ ánh mắt của hắn. nhưng Vân Khê cảm thấy khí tức quanh người hắn có chút dao động.

Hồi lâu, hắn rút cuộc cũng mở miệng: “Ta còn có chuyện muốn làm.”

Hắn đột nhiên đưa tay, kéo lấy tay của nàng, tay hắn che ở bên trên, có đồ vật gì đó nhẹ nhàng rơi vào lòng bàn tay nàng.

“Chăm sóc bản thân mình thật tốt, từ nay về sau không nên đưa bản thân vào nơi nguy hiểm.” Thanh âm của hắn ấm áp, chỉ là hôm nay thêm một phần lưu luyến, một phần khó nói. Nói xong, tay hắn rút ra, xoay người dứt khoát rời đi.

Vân Khê cúi đầu nhìn bàn tay mình, nới đó có hai viên tròn long lanh, một là Cửu Chuyển Thái Cực đan nàng từng tặng hắn, một là Linh Nguyên Quả trân quý. Đáy lòng đột nhiên đau xót, cổ họng cũng nghẹn ngào, rất muốn khóc lên.

Quyển 4 - Chương 82: Côn Luân tiên cảnh

Hách Liên Tử Phong rời đi, thân ảnh ngày càng mờ nhạt, hai mắt Vân Khê đẫm lệ, nước mắt che khuất ánh nhìn, lần này từ biệt không biết đến bao giờ mới có thể gặp lại.

Chắc hẳn hắn đi tìm mẹ.

Từ bỏ đứa con còn nhỏ, người mẫu thân kia có thể lần nữa tổn thương hắn hay không?

Vân Khê rất lo lắng cho hắn, nếu người mẹ đó lại một lần nữa tổn thương hắn, nàng khó có thể tưởng tượng hoàn cảnh vạn kiếp bất phục hắn rơi vào có thể khủng khiếp đến nhường nào. Nếu như có thể, nàng vọng cùng hắn đi, tùy thời dạo chơi, sưởi ấm trái tim hắn, nhưng mà hiện tại nàng đã có gia đình, trong bụng còn có một sinh linh bé bỏng chưa ra đời, không còn là một người cô đơn độc lai độc vãng như trước, tùy tâm sở dục, muốn đi đâu là đi nữa.

“Hách Liên đại ca, mặc kệ huynh gặp được ai, hi vọng huynh có thể trở về tìm ta, không cần một người cô độc rơi vào địa ngục, một mình thống khổ…”

Có người từ phía sau đến gần nàng, ôm nàng vào trong ngực

“Khê nhi, chỉ cần hắn nguyện ý buông tay, ta cũng sẽ nguyện ý tiếp nhận, cùng hắn kết bạn, trở thành bằng hữu.”

Vân Khê càng thêm nghẹn ngào, tình cảm sâu kín rốt cuỗ không

khống chế được, quay lại ôm lấy Long Thiên Tuyệt, vùi sâu vào trong ngực chàng, lặng lẽ khóc.

Nàng biết rõ ràng, mình chính là người hạnh phúc nhất trên thế gian này, có trượng phu yêu nàng như mạng, có nhi tử thông minh đáng yêu, còn có hài nhi sắp ra đời, ngoài ra, còn có một nam nhân đang yêu nàng bằng cả tính mạng… Nàng đã có quá nhiều thứ.

“Thiên Tuyệt, gần đây sao ta trở nên đa sầu đa cảm như vậy?”

“Nàng đang mang thai mà, trong sách ghi lại, phụ nữ có thai tâm tình dễ xúc động, cái này rất bình thường.”

“Chàng đọc được sách này ở đâu?”

”Chính là Tàng Thư các a! Ta tìm rất lâu, rất vất vả, cuối cùng mới tìm được một quyển về phụ nữ mang thai, Thật đáng giận! Tàng Thư các chứa ít sách như vậy còn dám xưng Tàng Thư các, khó trách Vạn Hoàng học viện lại chỉ xếp thứ mười trong tất cả các học viện.” (đổ mồ hôi nha, anh yêu vợ thành cuồng rồi)

“…”

“Thiên Tuyệt, ông trời có phải quá thiên vị ta không? Có thể một ngày nào đó, cướp đi hết thảy những thứ thuộc về ta không?”

“Không đâu! Ông trời sẽ đối xử tốt với người thiện lương.”

“Phải, thật sự ta rất thiện lương, ngay cả một con kiến cũng không nỡ giẫm.” (cuồng tự kỷ =’=)

“Chàng sao không nói gì? Chẳng lẽ chàng cảm thấy ta không thiện lương?”

“Vợ yêu, nàng là người thiện lương nhất! Toàn bộ thế giới không ai thiện lương bằng nàng.”

“Chính thế!”

“…”

“…”

Tình cảm ấm áp dạt dào lan tỏa trong gió nhẹ, hai vợ chồng ôm nhau, ôn nhu trò chuyện, hưởng thụ thời khắc hạnh phúc nhỏ bé này.

Thân phận người thừa kế của Vân Khê đã định, trong học viện càng ngày càng có nhiều người đi theo nàng, ngay cả những người vốn đi theo Vân Tiên Tử, Tụ Tiên hội, hiện tại cũng đều theo trong phạm vi thế lực của Vân Khê, hơn nữa còn có Chiến Minh của Chiến Thiên Dực, thành viên Quân tử đảng Long Thiên Tuyệt mới thu phục, thế lực cả Vạn Hoàng học viện đều nằm trong tay Vân Khê, thân phận người thừa kế chính thức được công nhận.

Thời gian tỷ võ ngày càng đến gần, theo Vân Khê thuyết phục, Dạ Hàn Nhật cùng Độc Cô Mưu đều nguyện ý gia nhập Vạn Hoàng học viện, giúp Vạn Hoàng học viện tại cuộc tỷ võ giành được thành tích tốt nhất. Có sự gia nhập của bọn hắn, còn có Long Thiên Tuyệt cùng Chiến Thiên Dực hai vị Huyền tôn tam phẩm cao thủ, Vạn Hoàng học viện thực lực tăng đáng kể, kết quả tỷ võ cũng có nhiều hy vọng hơn.

Sau khi thương nghị cùng Chiến Thiên Dực, Dạ Hàn Nhật cùng Độc Cô Mưu cũng được mời đến tu luyện trong linh mạch, thời gian cấp bách, bọn họ chỉ có cách không ngừng tu luyện không ngừng đột phá, thăng tiến.

Trong không gian linh mạch, mấy người vừa tu luyện, vừa đàm luận, bàn bạc chiến lược trận đấu.

“Trước đây khi tham gia tỷ võ với các học viện khác, Vạn Hoàng học viện chúng ta luôn xếp vị trí cuối, nguyên nhân chính là thực lực của chúng ta quá yêu, cao thủ đã ngoài Huyền tôn nhị phẩm cũng chỉ có bốn người, mà các học viện khác lại không thiếu Huyền tôn tam phẩm, tứ phẩm, thậm chí cao thủ ngũ phẩm, chúng ta căn bản không phải là đối thủ của bọn họ; nguyên do thứ hai cũng phải nói đến vận khí của Vạn Hoàng học viện, thật sự rất xui xẻo, lần trước ngay vòng đầu tiên, chúng ta đã đụng phải bài danh hàng thứ ba, Thanh Lân học viện, tức khắc bị loại, cho nên chỉ xếp có hàng thứ mười…”nói đến trận đấu lần trước, Chiến Thiên Dực lộ ra vài phần tịch mịch, thành tích như vậy đối với một người tâm cao khí ngạo như hắn mà nói, chính là một loại sỉ nhục.

“Đại ca, ý huynh là cao thủ các học viện khác có Huyền giai cao hơn cả Huyền tôn tam phẩm? Theo ta biết, ở Long Tường đại lục, một Huyền tôn tam phẩm cao thủ cũng đủ để hùng bá một phương, đứng đầu một thành. Những cao thủ kia tu luyện đến cảnh giới cao như vậy, vì sao còn muốn trú lại cái học viện, không chính mình gây dựng cơ đồ?” Vân Khê khó hiểu, hỏi.

“Muội tử có điều không biết, tại Long Tường đại lục, Huyền tôn bất quá chỉ là một bước khởi đầu mà hôi, phía trên nó còn có Huyền Hoàng chi cảnh. Bình thường mỗi học viện đều có một kiểu Thánh địa giống như Tiểu Minh cung; trong thánh địa có một bí mật khởi thủy của học viện đó, bí mật này không phải chuyện đùa, đó chính là căn cơ của cả học viện. Chờ ngươi kế nhiệm địa vị viện trưởng sau này sẽ rõ.”

Hắn dừng một chút, lại tiếp tục nói: “Học viên khác cùng Vạn Hoàng học viện đều giữ riêng bí mật của mình, muốn hiểu rõ bí mật đó, tiếp

cận nó, chỉ có cách không ngừng tu luyện, tấn thăng đến huyền hoàng chi cảnh, như thế mới có cơ hội tìm hiểu được bí mật này. Rất nhiều gia chủ các gia tộc đều mong muốn tìm được những bí mật này cho nên mới cắt cử một vài thành viên kiệt xuất trong gia tộc phân tán đến các học viện tu luyện, nhiệm vụ của bọn hắn chính là trụ tại các học viện, không ngừng tiến bộ cho đến khi vào được thánh địa học viện, tìm được điều bí mật của học viện đó.Cũng chính bởi nguyên nhân này, rất nhiều cao thủ các đại gia tộc một mực ở lại học viện, trở thành lực lượng của học viện, tại trận tỷ võ giành chiến thắng, tích lũy công lao, có cơ hội tiến vào trung tâm bí mật học viện."

"Theo ta được biết, trong thập đại học viện, thực lực cao nhất có hai người, đều là Huyền tôn Ngũ phẩm cảnh giới, đều thuộc Thiên Long học viện. Ngoài ra, Huyền tôn tứ phẩm cao thủ có hai người, thuộc Thanh Lân học viện cùng Bạch Hổ học viện; Huyền tôn tam phẩm cao thủ có năm người, phân ra thuộc Thiên long học viện, Bạch Hổ học viện. Thanh Lân học viện cùng ba học viện khác. Có thể nói chúng ta gặp phải cục diện không thoải mái."

"Theo yêu cầu của viện trưởng, chúng ta phải giành được vị trí thứ ba, chúng ta cùng Bạch Hổ học viện, Thiên Long học viện thực lực cách biệt rất nhiều, khả năng duy nhất chính là phải đánh bại bài danh thứ ba Thanh Lân học viện, như thế mới đạt yêu cầu của viện trưởng."

"Thanh Lân học viện cao thủ có Huyền tôn tứ phẩm, tam phẩm, chúng ta lại chỉ có hai cao thủ Huyền tôn tam phẩm, lúc đối đầu vẫn có chút nguy hiểm. Cho nên trong chúng ta, phải có người nhanh chóng đột phá, tăng lên thực lực Huyền tôn tứ phẩm, như thế mới có thể đối địch, đánh bại bọn họ, bước vào vị trí thứ ba."

Nghe Chiến Thiên Dực phân tích tình thế, mọi người đều lâm vào trầm mặc, đối với thế cục như này, đúng là không thể lạc quan.

“Trên người ta có rất nhiều Linh Nguyên quả, không bằng đại ca cùng Thiên Tuyệt hai người đem chúng ăn toàn bộ, chỉ cần hai người có thể tấn chức đột phá đến Huyền tôn tứ phẩm, như vậy chúng ta và Thanh Lân học viện có lực lượng tương quan rồi.” Vân Khê đề nghị.

Chiến Thiên Dực lắc đầu: “Vô dụng thôi, Linh Nguyên quả đối với Huyền tôn nhất phẩm, nhị phẩm còn có tác dụng, đến Huyền tôn tam phẩm chúng sẽ mất hiệu quả. Ta muốn muội tử cùng Dạ lão đệ, Độc Cô lão đệ ba người ăn vào Linh Nguyên quả, tăng thêm thực lực. Bởi tại trận đấu, các ngươi cũng phải ứng chiến, bài danh của học viện chính là do thực lực cá nhân cùng chiến tích chung tính đến.”

Long Thiên Tuyệt trầm ngâm một lúc mới mở miệng: “Với thực lực của ta bây giờ, còn có linh mạch phụ trợ, trong thời gian ngắn tăng lên Huyền tôn tứ phẩm cũng không phải quá khó, chỉ là thời gian từ giờ đến lúc tỷ võ sợ là không đủ. Nếu tìm được bảo vật đầy đủ linh nguyên, có thể trực tiếp hấp thụ thì khả năng tấn chức là rất cao.”

“Ta từng đọc qua bản chép tay của ông nội, nhớ rõ trong đó có ghi, tại Long Tường đại lục có một số địa phương, ở đó có rất nhiều linh thạch mà bao hàm trong đó là linh nguyên cực phong phúc, cực dễ hấp thu. Mà những linh thạch này cũng chia thành các cấp bậc khác nhau như Hoàng phẩm linh thạch, Huyền Phẩm linh thạch, Địa phẩm linh thạch, Thiên phẩm linh thạch. Một viên Hoàng phẩm linh thạch bao hàm lượng linh nguyên có thể sánh với lượng linh nguyên của mười viên Linh Nguyên quả; một viên Huyền phẩm linh thạch thì lại sánh bằng một trăm viên Linh Nguyên quả; một viên Đại phẩm linh thạch tương đương với một nghìn viên Linh Nguyên quả. Nếu có được một viên Thiên phẩm linh thạch, vậy thì càng khó lường, trực tiếp sánh bằng hiệu lực của một vạn viên Linh Nguyên quả.” Dạ Hàn Nhật bình tĩnh nói ra, làm cho mọi người có chút hi vọng.

Theo như lời hắn nói, nếu như có thể tìm thấy một viên Thiên phẩm linh thạch, như vậy Long Thiên Tuyệt trong thời gian ngắn đột phá Huyền tôn tứ phẩm chắc chắc không có vấn đề gì.

Nhưng vấn đề là, linh thạch trân quý như vậy, đâu có dễ tìm!

“Loại linh thạch này ta cũng từng nghe nói. Tại một số thành thị cùng đại hội đấu giá, có chút ít Hoàng phẩm linh thạch cùng Huyền phẩm linh thạch được bán, giá trị liên thành, không phải người bình có thể mua được. Địa phẩm linh thạch cùng Thiên phẩm linh thạch càng hiếm thấy hơn, cho dù có người lấy được, cũng sẽ không màng tới đại hội đấu giá.” Chiến Thiên Dực nói.

“không mua được, chúng ta tự mình tìm. Dạ đại ca, trong bản chép tay của gia gia huynh có ghi lại nơi nào tồn tại linh thạch này hay không? Có lẽ chúng ta có thể đi tìm thử, biết đâu có thể tìm thấy.” Vân Khê nhìn về phía Dạ Hàn Nhật.

“Trong bản chép tay của gia gia ta có ghi lại nơi có linh thạch, tổng cộng có ba chỗ, trong đó có hai nơi được ghi rất mơ hồ, nhưng nơi thứ ba thì lại rất rõ ràng, chính là Côn Luân tiên cảnh.”

“Côn Luân tiên cảnh cách học viện chúng ta mấy trăm dặm, nếu chúng ta ngày đêm đi không nghỉ, có thể trong vòng ba ngày là đến.” Chiến Thiên Dực đột nhiên nghĩ ra, hai mắt sáng lên, nói “Ta chợt nghĩ tới, Vạn Hoàng học viện chúng ta còn có một vị để tử là người Long gia, tên Long Hựu Đình. Vị Long sư đệ này một năm trước đi Côn Luân tiên cảnh lịch lãm, thời điểm đó, đệ ấy cũng đã là Huyền tôn nhị phẩm cảnh giới, không biết đến hiện tại đã tiến bộ thêm bước nào chưa. Nếu như có đệ ấy gia nhập, thực lực của chúng ta chắc chắn sẽ cường đại hơn.”

“Long Hựu Đình?” Long Thiên Tuyệt nghe được tên này, đột nhiên ngẩng đầu, trong đôi mắt hiện ra ánh sáng khác thường.

Quyển 4 - Chương 83: Tiểu Mặc đến Thiên Long thành

“Thiên Tuyệt, chàng biết hắn?” Vân Khê vẫn chưa kịp hỏi chuyện này, bây giờ nhìn thấy phản ứng hắn dị thường như thế, trong lòng nghi hoặc cũng càng lớn.

Long Thiên Tuyệt nhếch môi, lâm vào trong hồi ức.

Vân Khê không có quấy rầy hắn, cũng không tiếp tục truy hỏi, giữa bọn họ, chưa từng có bất luận giấu diếm gì, Thiên Tuyệt nếu muốn nói cho nàng biết, tự nhiên sẽ nói.

“Hô, Tiểu Phượng Phượng ngủ ngon no bụng nha.” Tiểu Phượng Hoàng từ sau khi ra tiểu Minh cung, vẫn lâm vào trong ngủ say, tiểu tử kia tựa hồ có vài phần cao ngạo, vài phần háo sắc, còn có mấy phần thích ngủ.

“Mỹ nam! Mỹ nam!” Tiểu tử kia thấy được Long Thiên Tuyệt, đôi tròng mắt nhất thời phát ra ánh sáng, không thể chờ đợi được hướng phía Long Thiên Tuyệt nhào tới.

Trên trán rơi xuống một giọt mồ hôi thật lớn, Vân Khê nhìn nó không nói gì, hận không thể một chưởng chụp chết nó!

Long Thiên Tuyệt giơ lên lông mày như mực, chợt thấy có một vật hướng hắn đánh tới, hắn vô ý thức vung tay, giống như đuổi ruồi đem nó trực tiếp đánh bay.

Tiểu Phượng Hoàng vừa mới tỉnh ngủ, còn có chút mơ hồ, thân thể

đã bị phủi bay ra ngoài, trong miệng ủy khuất oa oa kêu lên: “Người xấu! Người xấu!”

Vị trí nó té xuống đúng vào chỗ ngồi của Dạ Hàn Nhật, Dạ Hàn Nhật liền mở ra hai tay, đem nó nhét vào trong ngực, cúi đầu mỉm cười.

Tiểu Phượng Hoàng ngẩng đầu, thấy Dạ Hàn Nhật, nguyên bản vẻ mặt còn ủy khuất, thoáng một cái trong mắt liền biến sáng như sao, toàn thân lông vũ đều nổi một tầng màu hồng nhạt.

“Mỹ nam! Mỹ nam! Thiệt nhiều mỹ nam!”

Dạ Hàn Nhật vẫn luôn mỉm cười, ánh mắt sáng rỡ, Tinh Thần sáng lạn, hắn nhẹ vỗ về lông vũ của tiểu Phượng Hoàng, ôn nhu có thể làm cho người chết chìm trong đó.

Vân Khê lần nữa vỗ trán, mang theo một con vật Tiểu Hoa si như vậy ở trên giang hồ hành tẩu, thật sự tổn hại phẩm vị của nàng.

Đang nghĩ ngợi xem có nên trực tiếp đem nó ném cho Dạ Hàn Nhật hay không, dù sao cũng là người một nhà, ai ngờ tiểu Phượng Hoàng lại bay về đầu vai của nàng, cẩn thận mỗi bước đi, một bộ dáng thẹn thùng, liếc trộm Dạ Hàn Nhật, tất cả lông vũ đều biến thành hồng nhạt.

“Tiểu Phượng Phượng thẹn thùng! Tiểu Phượng Phượng thẹn thùng!” (TT: ta rất thích tiểu phượng phượng haha)

Nó thẹn thùng?

Đánh chết Vân Khê cũng không tin!

Chiến Thiên Dực cao giọng cười, nói: “Thời gian cấp bách, chúng ta

nên tranh thủ thời gian khởi hành đi trước Côn Luân Tiên cảnh, tìm kiếm linh thạch a. Nói không chừng tiến đến đoạn đường này, mỗi người đều có cơ hội tấn chức, so với việc ở trong này tu luyện xuống sẽ nhanh nhiều lắm.”

“Được, nói đi là đi!”

Mấy người rất nhanh đều nhất trí, phi thân lao tới Côn Luân Tiên cảnh.

Tại phía xa phương bắc Long Tường đại lục, trong lúc này học viện hùng cứ Long Tường đại lục nổi tiếng nhất—— Thiên Long học viện, chiếm diện tích, có thể so với trăm tòa thành trì, thành trì cùng học viện hòa làm một thể, mỗi một con đường liền từ học viện xuyên qua, mọi người bình thường đem nó gọi là Thiên Long thành.

Ở đây kiến trúc hoặc xưa cũ hùng tráng, hoặc thanh nhã tĩnh u, có đặc sắc, nhưng không chỗ nào không lộ ra linh khí, ngàn vạn năm lịch sử lắng đọng, khiến cho nó đầy dẫy hương vị xa xưa, ở tại nơi này có thể tưởng tượng đến thời khắc ngày xưa huy hoàng nhất.

Hành tẩu tại phố lớn ngõ nhỏ ở Thiên Long thành, tùy ý có thể thấy được kiếm khách kim sắc trường bào, trên người của bọn hắn có một loại cảm giác bẩm sinh về sự ưu việt, mỗi người đều ngẩng cao đầu, tự tin vô cùng. Trước ngực của bọn hắn đeo huy hiệu Long Văn, thập phần sáng bóng, đó chính là nơi phát ra cảm giác về sự ưu việt cùng tự tin của bọn họ.

Bởi vì bọn họ là đệ tử của Thiên Long học viện, cho nên bọn họ có tư chất để cao ngạo!

Thiên Long thành ngoại trừ đệ tử ở lại Thiên Long học viện, còn ở lại nhà của dân chúng bình thường. Nói là dân chúng bình thường,

nhưng lại không bình thường, theo trên đường cái tùy tiện kéo lại một người, bọn họ không phải là đệ tử thân thuộc của Thiên Long học viện, thì cũng chính là kiếm khách muốn đi Thiên Long học viện tham gia khảo hạch, hoặc là tất cả đệ tử của gia tộc theo thủ ở tại chỗ này, tùy thời có thể cùng tìm hiểu hướng đi của Thiên Long học viện, nhìn xem Thiên Long học viện khi nào lại có một cái tuyệt thế thiên tài, Địa Vị gia tộc của đệ tử đó tại Thiên Long học viện như mặt trời ban trưa, nên cao thủ nào có thể lôi kéo, thì họ sẽ vì gia tộc của bọn hắn ra sức lực… Tóm lại muôn hình muôn vẻ mọi người đều nhìn chằm chằm tất cả hướng đi của Thiên Long học viện, bởi vì một chút cử động của hắn, liền vô cùng có khả năng sẽ làm cho cả Long Tường đại lục phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Đây là sự khác biệt giữa Vạn Hoàng học viện cùng Thiên Long học viện, Vạn Hoàng học viện ngày gần đây đã xảy ra biến hóa nhân sự lớn như thế, nhưng căn bản không người hỏi thăm, căn bản không có ai biết, Vạn Hoàng học viện nhảy ra một người thừa kế tân viện trưởng, nàng gọi Vân Khê.

Thiên Long thành trên đường cái chính, có ba đứa bé dắt tay đi dạo, tuổi đều trên dưới năm sáu tuổi, nguyên một đám lớn lên phấn điêu ngọc mài, trong đó còn đi theo một con tiểu thú sủng màu trắng. Bọn họ chạy trong đám người, như là một làn gió mát, trên đường cái xưa cũ, tăng thêm một loại sắc thái hoạt bát.

“Tiểu Mặc ca ca, mau nhìn! Cái này xinh đẹp không!”

“Mua!”

“Sư phụ, cái con quay này chơi thật vui nha.”

“Mua!”

“Tiểu Mặc mặc, ta muốn ăn trái cây!”

“Mua!”

“Tiểu Mặc ca ca, ta rất thích cái đồ chơi làm bằng đường này!”

“Mua!”

“Sư phụ, nam hài này một mực đi theo chúng ta, không biết muốn làm gì.”

“Mua!”

“…”

“Sư phụ, hắn là con người, không thể mua.” Sở thiếu Dương lau mồ hôi.

Vân Tiểu Mặc vẻ mặt bình tĩnh, quay đầu lại liếc một cái đứa bé vẫn mực đi theo bọn họ, đi tới trước người tiểu nam hài, ngón tay bé chỉ nói: “Ngươi bán hay không? Nếu Không bán, cũng đừng có đi theo chúng ta.”

Tiểu nam hài quần áo ngăn nắp, nhưng vẻ mặt lại mê mang, hắn đưa tay, vuốt vuốt cái mũi, nói: “Ta lạc đường, tìm không thấy người nhà của ta, ta có thể đi cùng với các ngươi hay không?”

“Như vậy a…” Vân tiểu Mặc gãi gãi đầu, nhìn chung quanh một chút, nói, “Vậy được rồi, ngươi phụ trách giúp chúng ta xách đồ a.”

Tiểu nam hài còn không có kịp phản ứng, thì có một đống gì đó hướng trong lòng ngực của hắn nhét.

“Ngươi tên là gì? Năm nay mấy tuổi?” Vân tiểu Mặc thoả mãn nhìn nhìn hắn, lại hỏi.

“Ta gọi là Long Vũ Hiên, năm nay sáu tuổi.” Long Vũ Hiên toét cái miệng nhỏ nhắn cười, lộ ra vài cái răng trắng noãn.

“Ta gọi là Vân Tiểu Mặc, năm nay sáu tuổi rưỡi. Vậy ngươi từ nay về sau kêu ta tiểu Mặc ca ca a.” Vân Tiểu Mặc mặt không đổi sắc nói. (TT: Tiểu Mặc lại dùng chiêu cũ ^_^)

Đoan Mộc Tĩnh ở bên ồ lên một tiếng nho nhỏ, nghiêng đầu suy tư, nàng nhớ rõ trước đó lần thứ nhất tiểu Mặc ca ca mới nói hắn sáu tuổi, như thế nào hiện tại lại biến thành sáu tuổi rưỡi rồi? Chẳng lẽ là nàng nhớ lầm hay sao?

“Ngươi thoạt nhìn so với ta nhỏ…” Long Vũ Hiên lại vuốt vuốt cái mũi.

“Nhỏ hơn là người ta phát dục tương đối trễ. Mẫu thân nói, người phát dục muộn, sau khi lớn lên mới có thể cao lớn a. Phụ thân ta lúc nhỏ cũng là lớn lên rất chậm, hiện tại hắn so với ai khác đều cao hơn nha.” Vân tiểu Mặc dùng đến giọng điệu thập phần học thuật giải thích.

“Nguyên lai là như vậy.” Long Vũ Hiên rõ ràng tin thật sự.

Hai người Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt không hiểu sao bỗng rùng mình một cái, như thế nào lại đột nhiên có cảm giác bị người ta bán thế? (TT: con hai người chứ ai hehe)

Bốn đứa bé đều là thập phần đơn thuần, ba cái hai cái liền gom thành một nhóm, tiếp tục trong đám người đi du ngoạn.

Phía sau của bọn hắn, chẳng biết lúc nào có mấy cái đuôi đã đuổi kịp, còn không có ý tốt.

“Ngó chừng tên tiểu tử kia, trên tay của hắn đeo nhất định là chiếc nhẫn trữ vật, ở trong không biết có bao nhiêu bảo bối, cho dù chỉ là chiếc nhẫn trữ vật không thôi, cũng rất đáng tiền. Con dê con béo bỡ như vậy không làm thịt, quả thực là không có thiên lý.”

“Hừ hừ, yên tâm đi! Không phải là vài cái lông vàng tiểu tử sao? Nếu như ngay cả mấy hài tử kia đều làm không được, ta cũng không cần ở Thiên Long thành lăn lộn.”

Phía sau mấy cái đuôi, Long Vương cùng long hậu hóa thân thành hình người xuất hiện ở chỗ mấy cái đuôi vừa đứng. Long hậu vuốt vuốt ống tay áo, hung hăn nhiệt tình lập tức liền xông lên, chết tiệt đám mao tặc, rõ ràng dám đánh chủ ý với bằng hữu của nhi tử nàng, thật sự là chán sống!

“Đừng nóng vội! Hãy để cho bọn nhỏ học hỏi nhiều kinh nghiệm, xem bọn hắn xử lý phiền toái như thế nào.” Long Vương thanh âm ôn thuần, thoáng cái trấn an tính tình nổi giận của long hậu.

“Quá có lợi cho bọn họ!” Long hậu sẳng giọng, sau đó lại thở dài, “Chúng ta bây giờ đã đến phạm vi của Thiên Long học viện, cũng đến lúc mang Tiểu Long Long ly khai, nhưng nhìn bộ dáng Tiểu Long long, tựa hồ rất là lưu luyến, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Chúng ta chờ một chút a, cho bọn hắn nhiều chút thời gian ở chung. Tiểu Long long cùng tiểu Mặc ở chung lâu như vậy, đều có cảm tình thâm hậu, để cho bọn họ đột nhiên chia lìa, xác thực là có chút tàn nhẫn.” Long Vương an ủi.

“Vậy thì chúng ta chờ thêm một lúc a.”

Hai người liếc nhìn lẫn nhau một cái, cùng nhau sâu kín thở dài.

Đáng thương tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ a!

Đoàn người Vân tiểu Mặc chơi rất cao hứng, nào biết đâu rằng mình bị người ta theo dõi? Đồ trong tay Long Vũ Hiên càng ngày càng nhiều, cái gì cũng có, hôm nay Vân Tiểu Mặc coi như là đổ máu một hồi, phóng túng thật lớn, mặc kệ ai nhìn trúng cái gì, hắn đều không chút nào tiếc rẻ mua xuống.

Trên thực tế, một khắc bước vào Thiên Long thành này, trong lòng của hắn cũng đã trồng xuống một hạt giống ly biệt. Hắn biết rõ Tiểu Bạch rất nhanh phải ly khai hắn, cho nên hắn càng thêm quý trọng mỗi thời mỗi khắc bọn họ ở chung, chỉ cần có thể làm Tiểu Bạch vui vẻ, bảo hắn táng gia bại sản hắn đều nguyện ý.

“Tiểu Bạch, ngươi còn thích ăn cái gì? Ta hết thảy mua đến tặng cho ngươi.”

“Tiểu Mặc Mặc thật tốt!”

Một người một sủng thân mật khăng khít.

Trải qua một gian tửu lâu, gần cửa sổ lầu hai, có một nam một nữ chấp chén đối ẩm, bọn hắn mặc kim sắc trường bào, trước ngực đeo huy hiệu Thiên Long học viện, hiển nhiên là đệ tử Thiên Long học viện.

Khi thấy một người một sủng dưới lầu đi qua, ánh mắt của cô gái trẻ tuổi nhất thời sáng ngời, chăm chú khóa ở viên tiểu cầu màu trắng trên đầu vai Vân Tiểu Mặc, kích động đứng lên.

“Sư huynh, mau nhìn! Đó là một con tiểu thú sủng có thể nói!”

“Sư muội yêu mến, ta đi giúp ngươi lấy nó. Ngươi chờ! Ta đi một chút sẽ trở lại!”

Nam tử đối với nữ tử tuổi trẻ ôn nhu cười, đứng dậy rút kiếm, hướng phía dưới tửu lâu dạo bước mà đi.

Nữ tử trẻ tuổi có chút đỏ mặt, tựa hồ còn đang vì nam tử ôn nhu mà cười. Lần nữa nhìn lại, đưa mắt về phía phía dưới lầu, nàng hai mắt sáng quắc tỏa sáng. Nàng đã sớm muốn có một con thú sủng đáng yêu thuần trắng, đáng tiếc một mực không gặp được phù hợp, hiện tại chẳng những làm cho nàng gặp, hơn nữa còn là một con thú sủng có thể nói, đây chính là chuyện nàng tha thiết ước mơ a.

Nàng bắt đầu ảo tưởng, nếu như chiếm được thú sủng này, hẳn là may cho nó một bộ xiêm y đáng yêu, mới có thể để cho nó càng thêm làm người ta yêu mến.

Quyển 4 - Chương 84: Thiên Vương Kính Đến Đây

Đoàn người Vân Tiểu Mặc tiếp tục đi dạo, nào biết đâu mình đã bị nhiều người xấu theo dõi như vậy.

“Long Vũ Hiên, ngươi họ Long, chẳng lẽ là người Long gia?” Vân tiểu Mặc chưa quên chính mình vốn cũng là họ Long, nghe nói họ Long ở Long Tường đại lục đều là người một nhà, cho nên hắn mới cố ý lưu ý đều này

“Đúng a!” Long Vũ Hiên ôm một đống đồ vật, theo từ chính giữa đống đồ vật lớn lẫn lộn thò ra cái đầu nho nhỏ, đáng yêu cười nói.

“Vậy Long gia các ngươi người tốt nhiều hay là người xấu nhiều?” Vân tiểu Mặc hỏi.

Long Vũ Hiên quấn quýt nói: “Ách… Vấn đề này ta cũng không biết a. Dù sao trong gia tộc có ít người rất tốt với ta, có ít người đối với ta không tốt, ta cũng nói không rõ bọn họ rốt cuộc là người tốt hay là người xấu.”

“Đần! người đối với ngươi tốt chính là người tốt, người đối với ngươi xấu chính là người xấu, chuyện rất đơn giản!” Vân tiểu Mặc tròng mắt đi lòng vòng, nâng cằm nhỏ, làm ra kiểu trầm tư bí hiểm.

À, kiếm chỗ nào ăn cơm ngon đi?

Thêm một người, muốn nhiều thêm tiền cơm của một người, hắn vẫn là không cần mời khách, cơm của mình món ăn chính mình chọn,

cơm của mình món mình ăn chính mình trả tiền là tốt nhất.

Chính trong trầm tư, trước mắt đột nhiên xuất hiện một bóng dáng màu đen thật lớn, che chặn ánh sáng của hắn.

Vân tiểu Mặc ngẩng đầu, chứng kiến phía trước đứng một nam tử kim sắc trường bào, ôm kiếm mà đứng, cứ như vậy trên cao nhìn xuống bao quát người hắn, hai mắt nhưng lại rơi vào Tiểu Bạch trên đầu vai hắn.

“Đại thúc, ngươi ngăn trở ánh sáng của ta.” Vân tiểu Mặc cảm thấy hắn không có ý tốt, trong nháy mắt ấn tượng đối với hắn cũng rớt xuống ngàn trượng.

“Đại thúc?” nam tử áo bào màu vàng khóe miệng run rẩy, có điểm nghĩ véo người, hắn già như vậy sao?

“ha ha, tiểu đệ đệ, ta muốn mua thú sủng trên vai ngươi, ngươi nói cái giá đi!” Nam tử khi đang nói chuyện, ngẩng đầu hướng tửu lâu liếc một cái, chống lại ánh nhìn nóng bỏng của nữ tử trên lầu, hắn càng thêm kiên định muốn đem thú sủng này bắt tới tay, khiến cho nữ tử kia tín niệm.

“Ngươi muốn mua Tiểu Bạch? Ngươi xác định?” ngón tay nhỏ của Vân tiểu Mặc chỉ Tiểu Bạch ở đầu vai, sắc mặt chăm chú hỏi.

“Không sai! Chính là nó!” Nam tử gật đầu khẳng định.

Tiểu Bạch nghe vậy, toàn bộ lông toàn thân dựng lên, hai mắt trừng trừng.

Lại muốn mua nó? Đầu óc bị ván cửa đập a?

Quay đầu lại, liếc nhìn khắp nơi, phụ thân cùng mẫu thân đâu? Có người muốn mua Tiểu Long long của các ngươi, còn không mau mau hiện thân?

Tiểu Bạch không có sợ hãi lắc lắc cái đầu nhỏ, hừ, muốn mua hắn, còn phải hỏi một chút phụ thân cùng mẫu thân có đồng ý hay không.

“Vậy ngươi ra bao nhiêu bạc?” Vân tiểu Mặc bình tĩnh mà hỏi.

Tiểu Bạch liên tiếp gật đầu phụ hoạ, đúng vậy a, muốn mua ta, nhìn ngươi đến tột cùng có thể ra bao nhiêu bạc?

Nam tử áo bào màu vàng hí mắt, đánh giá thoáng cái mấy hài tử trước mắt, thực tế chứng kiến Long Vũ Hiên trong tay ôm một đống lớn đồ chơi nhỏ không đáng tiền, trong nội tâm hắn liền có tính toán. Bất quá là mấy người hài tử nha, tùy tiện cho chút tiền là đuổi đi rồi.

Hắn từ trong lòng ngực móc móc, móc ra một viên dạ minh châu tính chất coi như không tệ nhưng nhỏ đến thương cảm, ở trước mặt vân tiểu Mặc quơ quơ, nói: “Tiểu đệ đệ, viên dạ minh châu của ta chính là giá trị liên thành, đến trong đêm còn có thể sáng lên, ta dùng nó trao đổi với ngươi được không?”

“Đại thúc, khi dễ tiểu hài tử là không tốt!” Vân tiểu Mặc bình tĩnh nói.

Đoan Mộc Tĩnh cũng căm giận bất bình nói: “Cái gì, cái viên dạ minh châu nhỏ như vậy! Tiểu Mặc ca ca tùy tiện lấy ra một viên, đều so với viên này của ngươi lớn hơn mười mấy lần.”

“Thứ này tại Sở thành chúng ta còn nhiều, rất nhiều, là dạ minh châu mặt hàng kém nhất, căn bản không đáng tiền!” Sở Thiếu Dương dùng dáng vẻ hiểu rõ, giọng điệu nói chuyện như nhân sĩ nho nhỏ nói ra.

Nam tử áo bào màu vàng còn tưởng rằng tiểu hài tử nhìn thấy vậy quý hiếm kỳ lạ gì đó liền sẽ thích, ai ngờ đối phương chẳng những không có rút lui, còn làm cho hắn hết sức khó xử, thoáng cái xuống đài không được.

“Khái khái, vậy các ngươi nói, muốn thế nào mới bằng lòng đem thú sủng bán cho ta?”

Vân tiểu Mặc phiết cái miệng nhỏ nhắn nói: “Tiểu Bạch là vật báu vô giá, mặc kệ ngươi cầm bao nhiêu thứ để đổi, ta cũng sẽ không đổi!”

“Tiểu Mặc mặc…” Tiểu Bạch nước mắt chớp động, cảm động vô cùng.

“Hừ, các ngươi tốt nhất không cần phải đem ta chọc giận, sự kiên nhẫn của ta có hạn.” nam tử áo bào màu vàng bắt đầu giận, người trong lòng của mình đang ở trên lầu nhìn xem hắn, nếu hắn đến điểm việc nhỏ ấy đều làm không xong, sau này còn như thế nào ở trước mặt người mình yêu mến ngẩng đầu lên?

“Khi dễ tiểu hài tử, là gặp báo ứng!” Vân tiểu Mặc ánh mắt híp lại.

“Ha ha, gặp báo ứng? Ngươi có biết ta là ai không? Ta là đệ tử Thiên Long học viện, các ngươi tới Thiên Long thành, phải tuân thủ quy củ Thiên Long thành. Phàm là Thiên Long học viện nhìn trúng gì đó, thì là của Thiên Long học viện, ngươi nếu là không phục, vậy thì đừng hòng bình yên rời đi Thiên Long thành!” nam tử áo bào màu vàng cuồng tứ cười, mục quang um tùm.

“Đại thúc, ngươi tại uy hiếp chúng ta sao? Chẳng lẽ ngươi không sợ gặp báo ứng sao?” ánh mắt Vân tiểu Mặc tiếp tục tà tà ngó xuống đất, cuối cùng thì lắc đầu thở dài, “Ta đây cũng không giúp được

ngươi!”

Lúc này, theo lầu hai tửu lâu, truyền đến nữ tử tiếng thét chói tai: “Sư huynh, lửa!”

“Sư muội, ngươi cứ yên tâm đi! Ta nhất định giúp ngươi đem thú sủng lấy về tay!” nam tử áo bào màu vàng hồn nhiên không biết, áo choàng của mình chẳng biết lúc nào đã bắt lửa, đang nhanh chóng lan lên phía trên.

“Sư huynh, lửa!lửa!” Nữ tử nóng nảy, một bên lớn tiếng hô to, một bên phất tay.

Nam tử áo bào màu vàng chỉ cho là sư muội quá mức nóng vội, nên hướng nàng khoát tay áo, bình tĩnh nói: “Sư muội, đừng nóng vội! Hết thảy đều để cho sư huynh lo, không có vấn đề!”

Nữ tử thật sự là nhịn không được, lo lắng cao giọng hô: “Sư huynh, y phục của ngươi cháy!”

Nam tử áo bào màu vàng lúc này mới kịp phản ứng, trên người nhiệt độ hình như là so với bình thường cao hơn rất nhiều, hắn cúi đầu nhìn lại, phát hiện áo bào màu vàng của mình đang bị ánh lửa màu vàng đốt cháy, lửa không ngừng hướng lên trên mà cháy, lập tức sẽ đốt tóc của hắn.

Hắn chấn động, vội vàng cởi trường bào trên người, vất đến trên mặt đất. Đồng thời giật mình, trong lòng của hắn hoảng hốt, y phục Thiên Long học viện chính là dùng chất liệu đặc thù chế thành, không thấm nước phòng cháy, lửa tầm thường là căn bản đốt không được hắn, cái ngọn lửa đặt thù này ở đâu mà ra? Vì sao dễ dàng đem trường bào hắn đốt cháy.

Hắn kinh hồn chưa kịp trấn định, cúi đầu nhìn về phía đầu sỏ châm lửa, một con tiểu thú sủng màu trắng, đang dương dương đắc ý ở tại đó quơ cái đầu nhỏ, hướng hắn thị uy.

Hừ, muốn mua nó? Cũng phải xem tiểu tổ tông nó có đáp ứng hay không!

Nam tử áo bào màu vàng tức giận không ngừng dâng lên, nếu không có sư muội của hắn nhắc nhở nhanh, hơn nữa Tiểu Bạch chỉ là muốn muốn dọa hắn, cũng không phải là thật sự muốn đốt hắn chết cháy, cho nên hắn có thể thuận lợi thoát được, nếu không, hắn chắn chắn bị đốt chết cháy.

“Chết tiệt! Các ngươi có biết kết quả đắc tội ta không?” Huyền khí đột nhiên bắn ra, cường thế bao phủ trên đường cái, cư nhiên còn là cao thủ Thiên Huyền đỉnh.

Mấy người Vân tiểu Mặc đâu chịu được uy lực như vậy, lập tức tụm lại, gắt gao chống đỡ, lúc này mới miễn đi nguy hiểm bị Huyền khí cuốn đi.

“Tiểu Mặc ca ca, ta sắp bị thổi đi. Làm sao bây giờ?”

“Sư phụ, ta cũng vậy sắp nhịn không được!”

“Ngô ngô…”

Đoan Mộc Tĩnh, Sở Thiếu Giương cùng Long Vũ Hiên ba người đều có Huyền giai không bằng Vân Tiểu Mặc, nguyên một đám đều kêu lên, phảng phất lại một trận gió đến, là có thể đem bọn họ từng người thổi bay đi.

“Từ từ, Thiên vương kính đâu?” Vân tiểu Mặc bàn tay nhỏ bé rối ren

tại trong nhẫn trữ vật đào bới, đột nhiên kêu lên một tiếng vui mừng, một cái gương lóe ánh sáng liền xuất hiện ở trong tay của hắn.

“Đến đây! Đến đây! Thiên vương kính đến đây!”

Oanh!

Ánh sáng này như một đường điện thoảng qua trên người nam tử áo bào màu vàng, sau đó một khắc, chỉ nghe một tiếng thét lên, đã không thấy tăm hơi bóng người.

Đương lúc mọi người ngẩng đầu, mơ hồ trong đó còn có thể nhìn thấy một cái chấm đen ở trên bầu trời bay theo đường vòng cung, càng bay càng xa, cho đến khi triệt để biến mất vô tung.

“Hay quá! Hay quá! Người xấu không thấy!” Tiểu Bạch vui sướng nhảy múa như chim cánh cụt, cao giọng reo hò.

Mấy người hài tử Đoan Mộc Tĩnh đều đối với Vân Tiểu Mặc lộ ra ánh nhìn sùng bái.

Vân tiểu Mặc thì thập phần bình tĩnh xoa xoa mặt kính, sau đó hắn đem kính cẩn thận cất về chỗ cũ, coi như vừa rồi cũng không có chuyện gì phát sinh qua.

Long Vương cùng long hậu trong đám người nhìn thấy rõ ràng, quay đầu nhìn lẫn nhau, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói cái gì.

Thì ra như vậy cũng được?

Trong đám người, mấy cái tiểu tặc một mực theo đuôi bọn hắn, nhìn thấy một màn này, nguyên một đám trợn mắt há hốc mồm. Đây đâu

phải vài cái tiểu hài tử bình thường, rõ ràng chính là một đám thâm tàng bất lộ Hỗn Thế Ma Vương, chẳng những có một con tiểu thú sủng biết phun lửa, còn có một tiểu nam hài có một bảo vật không biết cái gì. Một đám hài tử như vậy, ở đâu là mồi mà bọn hắn nhắm trúng chứ?

Nghĩ một cái, bọn họ muốn chạy đi …

Chính là, mọi chuyện có đơn giản như vậy sao?

Dám đánh chủ ý Tiểu Long long cùng bằng hữu của hắn, còn muốn chuồn mất? Coi long hậu nàng là không khí trong suốt?

“A!”

“A!”

“A!”

“A!”

Trong đám người, có vài bóng người bị cao cao quăng lên, giống như ném bao cát, vứt đến nới cao nhất trên không sau đó rơi xuống, rồi lại bị vứt lên cao.

Vứt lên, rơi xuống, vứt lên, rơi xuống… Cứ như vậy, không ngừng tuần hoàn, so với nam tử áo bào màu vàng vừa rồi còn muốn thê thảm hơn. Ít nhất người ta bị bắn bay đi ra ngoài, mà bọn họ lại không ngừng mà bị vứt lên, rơi xuống, thống khổ.

“Cứu mạng a! Cứu mạng a! Cứu mạng a! —— ”

Đám người trên Đường cái đều ngừng lại, nhìn xem mấy người kia

không ngừng mà bị quăng lên hạ xuống, lại tìm không được nơi phát ra lực lượng, không khỏi ngạc nhiên, còn nói là đã gặp quỷ.

Nữ tử tuổi trẻ ở Tửu lâu lầu hai đều sợ cháng váng, nhìn xem sư huynh cứ như vậy bị đẩy đi ra ngoài, mất đi bóng dáng, nàng trong khoảng thời gian ngắn không biết nên phản ứng như thế nào.

Hồi lâu, nàng nghẹn ngào hô to: “Sư huynh —— ”

Nàng xoay người chạy gấp, hướng dưới lầu chạy tới.

“Tiểu Long long, chúng ta đi nhanh đi!” Long hậu đến gần trước mặt đám người Vân tiểu Mặc, trừng mắt nhìn bọn họ, mang theo vài phần dí dỏm.

Mấy người Vân tiểu Mặc lúc này mới hiểu ra, nguyên lai là Long mụ mụ ở sau lưng giúp bọn hắn, ha ha.

“Mẫu thân, chúng ta đi a!” Tiểu Bạch nhảy đến trong ngực long hậu, đoàn người lục tục ly khai đường cái.

Đợi bọn hắn rời đi sau đó không lâu, mấy tên tiểu tặc còn trên không trung không ngừng bị vứt kia cũng nặng nề mà rơi xuống theo, hai mắt thẳng đầy sao, trong nội tâm không khỏi thề, từ nay về sau bọn họ không ở Thiên Long thành lăn lộn nữa.

Quyển 4 - Chương 85: Bọn Tiểu Bối của Long gia

Thiên Long học viện chủ yếu chia làm tam đại phân viện, phân biệt nhằm bồi dưỡng đệ tử thiên phú luyện khí, thiên phú luyện đan cùng thiên phú luyện võ, một mình thiết lập khí học viện, đan học viện cùng võ học viện.

Từng phân viện đều có một khoảng cách, một mình mỗi cái phân viện, vô luận là thực lực, tài nguyên, vẫn là nhân số đệ tử thiên phú vĩ đại, đều có khả năng nghiêm chỉnh cùng học viện khác so sánh với nhau. Như vậy một Thiên Long học viện thì tương đương với là ba cái học viện khác tổng lại.

Âu Ly được mời đi vào một phân diện thuộc về khả nắng của hắn —— khí học viện của Thiên Long học viện, xa xa, liền có không ít người ở tại cửa lớn khí học viện chờ đón, trận thế có chút đồ sộ.

“Âu Ly lão đệ, nhiều năm không thấy, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?” Cầm đầu là một nam tử áo bào màu vàng cao giọng cười lớn tiếp đón trước, hắn thiên đình (cái trán) no đủ, giọng nói như chuông đồng, sắc mặt hiện ra hồng nhuận sáng bóng, là lão giả thập phần cởi mở mà khỏe mạnh.

“Kim lão huynh, phong thái vẫn như trước a.” Âu Ly tiến lên, cùng hắn trò chuyện với nhau thật vui.

Long Vương cùng long hậu hai người không muốn cùng người của Thiên Long học viện liên hệ, cho nên cũng không cùng bọn hắn đi đến đây, mà là lựa chọn ẩn nấp cách bọn họ không xa, âm thầm bảo

vệ. Long Thiên Thần, Dung Thiếu Hoa, Lam Mộ Hiên, Đoan Mộc Hùngvà những người còn lại thì tại Thiên Long trong thành tìm một chỗ, tạm thời định cư.

“Tiểu Mặc, mau tới bái kiến Kim trưởng lão! Hắn là lão bằng hữu của sư phụ, sau này con có vấn đề về luyện khí, cũng có thể hướng Kim trưởng lão thỉnh giáo nhiều hơn.” Âu Ly hướng phía vân tiểu Mặc vẫy tay.

Vân Tiểu Mặc tiến lên, cung kính đối với Kim trưởng lão làm hành lễ, giọng ngọt ngào nói: “Bái kiến Kim trưởng lão, từ nay về sau thỉnh chiếu cố nhiều hơn.”

Kim trưởng lão cúi đầu nhìn hắn, con mắt không khỏi sáng ngời: “Âu Ly lão đệ, ngươi khi nào thu một vị đồ đệ đáng yêu thông tuệ như vậy?”

“Ha ha, cơ duyên xảo hợp mà thôi.” Âu Ly nghe được hắn đối với đồ đệ mình thừa nhận, vẫn là có chút tự hào, bất quá, hắn tuyệt đối sẽ không nói cho đối phương biết, hắn thu đồ đệ có thiên phú ngàn năm khó gặp đâu.

“Lão phu nhớ rõ lão đệ ngươi mười mấy năm trước cũng từng thu qua hai gã đệ tử, về sau lần lượt vào luyện khí minh lớn nhất Long Tường đại lục, trở thành hạch tâm Luyện khí sư trong đó, hiện tại hắn biết được ngươi trở về, nhất định sẽ không thể chờ đợi được mà quay lại tìm ngươi a.”

“Đúng vậy a, từ biệt một cái là vài chục năm, cũng không biết bọn họ thế nào.” Âu Ly có chút cảm thán.

“Sư phụ, ta còn có hai sư huynh sao? Vì sao không có nghe người nói qua?” Vân Tiểu Mặc ngẩng đầu nghe hai người nói chuyện, cũng

không bỏ qua tin tức này.

Âu Ly sờ lên đầu của hắn, lại cười nói: “Hai vị sư huynh kia của ngươi đều có thiên phú Luyện khí sư không tồi, năm đó lúc sư phụ rời đi, bọn họ cũng đã ở luyện khí minh có chút thành tựu, cũng không biết bây giờ đến tột cùng là như thế nào.”

“Thiên phú của ta cùng hai vị sư huynh so sánh với, rốt cuộc ai cao hơn một chút?” Vân tiểu Mặc khờ dại hỏi.

“Cái này…” Âu Ly vô ý thức liếc Kim trưởng lão một cái, hình như có chỗ cố kỵ cùng dấu diếm, nên tùy ý nói qua loa, “Không kém bao nhiêu đâu.”

“Không kém bao nhiêu sao?” Vân tiểu Mặc cong lên cái miệng nhỏ nhắn, cái đầu nhỏ cúi xuống, hơi có chút thất vọng.

Kim trưởng lão đối với cái đề tài này có phần cảm thấy hứng thú, hắn đối với Âu Ly hiểu rất rõ, nếu không phải người có thiên phú dị bẩm, hắn tuyệt đối không có khả năng tùy tùy tiện tiện thu làm đồ đệ, hắn là một người thủ vững nguyên tắc, căn bản sẽ không nể mặt mũi của ai, huống chi còn là một hài tử năm sáu tuổi. Nếu hắn không có bổn sự vượt quá thường nhân, làm sao Âu Ly có thể thu làm đồ đệ?

Kim trưởng lão ánh mắt tinh duệ tập trung tại trên người Vân Tiểu Mặc, từ trên xuống dưới dò xét, hận sao đôi mắt của mình không thể, là một dụng cụ khảo thí thiên phú, lập tức có thể đem đối phương kiểm tra rõ ràng.

“Lão phu nhớ rõ, hai vị đồ đệ trước của ngươi ở luyện khí rất có thiên phú, đều là trong trăm có một. Vô luận hỏa thuộc tính dung hợp lực, tinh thần lực cùng linh hồn lực đều đẳng cấp thiên phú, đều ngoài thất cấp, thậm chí có bát cấp, cửu cấp, thiên phú như vậy, tại Thiên

Long học viện chúng ta đều rất khó lấy ra một hai. Vị tiểu đồ đệ này của Ngươi nếu thiên phú kém không xa, đó cũng là phi thường rất cao. Ta xem không bằng như vậy, mấy ngày nữa khí học viện chúng ta sẽ có một hồi khảo hạch sơ cấp Luyện khí sư, đệ tử tham gia khảo hạch, tuổi đều ở từ mười tuổi đến mười lăm tuổi, đệ tử có thể thông qua khảo hạch, sẽ trực tiếp được huy chương của luyện khí minh ban phát dành cho Luyện khí sư sơ cấp. Vị tiểu đồ đệ này của ngươi tuy tuổi so với bọn hắn đều nhỏ hơn, nhưng danh sư xuất cao đồ nha, khẳng định không có vấn đề. Đúng rồi, hắn hẳn là còn không có tham gia qua khảo hạch Luyện khí sư sơ cấp a? Không bằng để hắn cùng nhau tham gia, dù sao hắn muốn trở thành Luyện khí sư, sớm muộn gì cũng phải ở tại luyện khí minh đăng ký, tham gia giám định khảo hạch …”

Hứng thú của Kim trưởng lão đối với Vân Tiểu Mặc càng ngày càng đậm, không thể chờ đợi được mà muốn biết thiên phú thực sự của hắn, đối với một cái luyện khí đại sư mà nói, có thể gặp được một cái nhân tài thiên phú Luyện khí sư xuất sắc, là một sự kiện cỡ nào đáng giá để ăn mừng.

Âu Ly nhíu mày, rất là do dự, hắn cũng không lo lắng Vân Tiểu Mặc không thông qua được khảo hạch, hắn lo lắng chính là một khi thiên phú của Vân Tiểu Mặc bộc lộ, Thiên Long học viện nhất định sẽ tận hết sức lực lưu lại hắn, còn có luyện khí minh lớn nhất cũng quyền uy nhất Long Tường đại lục, cũng chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội xem xét thiên tài Luyện khí sư, từ nay về sau phiền toái không thể đoán trước.

Tuy nói Thiên Long học viện cùng Luyện Khí Minh đều có tư chất bồi dưỡng tốt cho Luyện khí sư, đối với tiền đồ của tiểu Mặc sẽ có trợ giúp, chính là hắn dù sao tuổi cũng còn nhỏ, có nên sớm như vậy để hắn bước trên con đường này hay không, đó là vấn đề.

Thấy Âu Ly do dự, Kim trưởng lão vỗ vỗ đầu vai của hắn nói: “Tốt lắm, cứ quyết định như vậy! Huynh đệ chúng ta đã vài chục năm không gặp, đêm nay nhất định phải hảo hảo mà uống một chén, không say không về! Ha ha ha…”

Âu Ly bất đắc dĩ lắc đầu, vị bằng hữu kia của hắn nói cho cùng vẫn đáng giá tín nhiệm, hắn không nói gì nữa, để đối phương túm lấy, đi theo vào khí học viện.

Mấy người hài tử Vân tiểu Mặc bị dẫn vào khách phòng, bọn họ hiện đang ở khách phòng, kỳ thật chính là chỗ ở của đệ tử mới vào khí học viện, đây cũng là chỗ Kim trưởng lão cẩn thận bố trí, hi vọng bọn họ có thể dung nhập vào trong đám học sinh của hắn, hoà mình cùng bọn họ, cùng học tập và trao đổi lẫn nhau, đồng dạng, đây cũng là mục đích mà Âu Ly muốn mang tiểu Mặc tới đây.

Người ở phía trước dẫn bọn họ đi chính là nữ tử chừng mười lăm tuổi, trên kim sắc trường bào có một huy hiệu lóe sáng, trên huy hiệu khắc một ngọn hỏa và ba thanh trường kiếm, đó là huy hiệu tượng trưng cho Luyện khí sư cấp ba, ở trong Luyện khí sư cũng thuộc về vinh dự phi thường cao.

Vân tiểu Mặc sau khi nhìn thấy người nữ tử này, liền chú ý tới huy hiệu trước ngực nàng, bàn tay nhỏ bé chỉ vào, tò mò hỏi: ” Tỷ tỷ Xinh đẹp, đây là cái gì?”

Nữ tử trẻ tuổi nhìn thấy mấy hài tử phấn điêu ngọc mài rất là chọc người yêu mến, hiện tại lại nghe đến đối phương ngọt ngào gọi mình ” Tỷ tỷ Xinh đẹp “, thì tâm tình càng sung sướng.

“Ta gọi là Ngô Dung Dung, các ngươi gọi ta Dung tỷ tỷ là được rồi. trước ngực ta mang đây là huy hiệu đẳng cấp mà luyện khí minh ban phát cho Luyện khí sư, cái này bên trên có ba thanh trường kiếm,

liền đại biểu là Luyện khí sư ba cấp.” Ngô Dung Dung cười đến ngọt ngào.

“Dung tỷ tỷ, tiểu Mặc ca ca hắn cũng rất lợi hại, hắn có phải là cũng có thể có huy hiệu giống ngươi như vậy không?” Đoan Mộc Tĩnh đáng yêu hỏi thăm.

“Sẽ có, từ nay về sau chờ hắn tham gia khảo hạch của luyện khí minh xong, cũng sẽ có huy chương như vậy.” Ngô Dung Dung nhìn mấy hài tử kia, thích đến trong tim. Đồng dạng tuổi, bọn họ tựa hồ so với đệ tử Thiên Long học viện càng nhiều phần hồn nhiên cùng ngây thơ, bởi vì thế giới của bọn hắn càng thêm thuần khiết cùng vui vẽ.

“Tiểu Mặc ca ca nhất định sẽ trở thành Luyện khí sư vĩ đại nhất trên thế giới này!” Đoan Mộc Tĩnh khờ dại nói ra.

“Đó là đương nhiên, tiểu Mặc Mặc là giỏi nhất!” Tiểu Bạch sùng bái mù quáng giống y nàng.

Ngô Dung Dung hé miệng cười cười, cũng không có đem lời của bọn hắn cho là thật, phải biết rằng muốn trở thành Luyện khí sư nhất danh vĩ đại cũng không phải là dễ dàng như vậy.

Tiếp tục dẫn bọn họ đi về phía trước, cuối cùng đến trước cửa một gian phòng, nàng chỉ chỉ gian phòng nói: “Ba người nam hài các ngươi mấy ngày nay trước hết ở tạm chỗ này a, tiểu Tĩnh sẽ ở cùng ta, chỗ ở của chúng ta cách nơi này cũng không xa, có chuyện gì có thể tới tìm ta. Cứ như vậy đi, các ngươi vào xem, có thiếu cái gì không, chúng ta đi trước.”

“Tạ tỷ tỷ xinh đẹp!” Vân tiểu Mặc hướng nàng nhếch miệng cười, vẫy tay.

Ngô Dung Dung nghe được trong lòng lại một hồi ngọt ngào, dặn dò vài câu, liền nắm bàn tay Đoan Mộc Tĩnh rời đi.

Vân tiểu Mặc cùng Long Vũ Hiên, Sở Thiếu Giương ba người vào phòng nhìn nhìn, trong phòng đồ dùng hằng ngày cơ bản đều có, bọn họ cũng không có đặc biệt cần gì, cảm thấy nhàm chán, liền muốn đi ra ngoài dạo chơi.

Vừa mới đạp cửa ra khỏi phòng, thì có mấy người ngăn ở cửa phòng bọn họ.

“Xem kia! Quả nhiên là Long Vũ Hiên! Ta nói ta mới vừa rồi không có nhìn lầm a? Không thể tưởng được một mình hắn thật sự tìm được đường về khí học viện đấy.”

Đứng ở cửa phòng chính là bốn gã hài tử mười tuổi, đều là nam hài, trong đó nói chuyện chính là hài tử nhỏ nhất trong đó, hàm răng phía dưới bị thiếu một cây, nói chuyện liền hở ra.

“Là các ngươi?” trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Long Vũ Hiên nhanh chóng hiện ra vài phần tức giận, trước đó chính là bọn họ kết phường trêu cợt hắn, đem một mình hắn bỏ lại trên đường cái, làm hắn một mình một người lạc đường, không biết nên đi nơi nào, lúc này mới mê mẫn theo sát mấy người Vân Tiểu Mặc, đánh bậy đánh bạ liền đi tới Thiên Long học viện.

“Không tệ lắm! một mình ngươi cũng có thể đi vào khí học viện, có thể thấy được Cửu trưởng lão lo lắng là dư thừa, hắn bây giờ còn đang trên đường cái tìm ngươi.” Vẫn là nam hài hở răng nói ra.

“Các ngươi hơi quá đáng! hợp nhau khi dễ ta, ta sẽ nói cho Cửu trưởng lão, là các ngươi cố ý đem ta một mình bỏ lại trên đường cái.” Long Vũ Hiên nắm tay lại, hai má phình ra.

“Long Vũ Hiên, ngươi đừng ngậm máu phun người! Ai có thể chứng minh là chúng ta cố ý đem một mình ngươi nhét vào trên đường cái? Rõ ràng là chính ngươi không chuyên tâm, khắp nơi mò mẫm đi dạo, cuối cùng lạc đường, liên quan chuyện gì tới chúng ta? Cho dù ngươi nói cho Cửu trưởng lão, Cửu trưởng lão cũng sẽ không tin tưởng, mấy người chúng ta mới là thiên tài Luyện khí sư mà Long gia ký thác kỳ vọng, ngươi bất quá là thứ thật giả lẫn lộn thôi. Đừng quên, nếu không có Tam thúc ngươi ở tại trước mặt gia chủ bảo đảm, chỉ sợ ngươi đến cơ hội rời đi Long gia đều không có, chớ nói chi là đi vào Thiên Long học viện, theo chúng ta cùng nhau gia nhập khí học viện.”

“Long Vũ hiên, hiểu rõ thân phận của mình đi! Hiện tại ở Long gia đang được thế là nhị gia cùng tam gia, đại gia dòng chính nhất mạch các ngươi đã sớm huyết thống không tinh khiết, không người kế tục, đại gia ở trước mặt nhị gia cùng tam gia đều không ngẩng đầu được lên, càng đừng nói là tại trước mặt gia chủ.”

“Đừng tưởng rằng ngươi có chút thiên phú luyện khí, liền cảm giác mình có thể chấn hưng nhất mạch dòng chính, cái này căn bản là không có khả năng! Ta khuyên ngươi vẫn lsớm bỏ đi ý niệm trong đầu là trở thành Luyện khí sư, mà chạy trở về Long gia a!”

“Các ngươi…” Long Vũ Hiên tức giận đến đỏ mắt, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, sắp muốn khóc.

“Thiếu Dương, nơi nào đến mấy con chó cái cản đường thế? thật ồn ào!” Vân tiểu Mặc nghe không nổi nữa, quấy quấy lỗ tai nói.

“… Sư phụ, hình như là từ Long gia tới.” Sở Thiếu Giương rất phối hợp trả lời.

Vân tiểu Mặc bừng tỉnh đại ngộ: “A, nguyên lai là chó Long gia! Chất lượng đều không được tốt lắm nha, màu lông bình thường, tiếng kêu khó nghe như vậy, còn có một con bị thiếu một cái răng, ánh mắt Thiên Long học viện chọn lựa chó con thực kém!”

Quyển 4 - Chương 86: Cao Thủ Tụ Tập

Bốn nam hài nghe vậy, không khỏi nổi giận.

Bọn họ chính là những người tuổi trẻ nổi bật ở trong Long gia, có được thiên phú luyện khí xuất sắc, là từ trong mười mấy hài tử tinh anh cùng tuổi của gia tộc ở phương diện luyện khí chọn lựa ra, bọn họ đều có kiêu ngạo của mình, làm sao có thể chịu được vũ nhục như vậy?

” Tiểu tử Thối, ngươi muốn chết có phải không?”

“Lão Đại, hãy giáo huấn hắn một trận thật tốt vào, cho hắn biết lợi hại của Long gia chúng ta!”

Ngoại trừ nam hài lớn tuổi nhất một mực giữ vững im lặng cùng nam hài hàm răng thiếu mất một cái ra, còn lại hai gã nam hài cũng nhịn không được lộ ra ánh mắt hung ác, muốn thật tốt mà đánh cho Vân Tiểu Mặc một trận.

“Đừng gây chuyện! Nơi này là Thiên Long học viện, chúng ta phải tuân thủ quy củ trong này, ngàn vạn lần đừng bôi đen gia tộc.” nam hài lớn tuổi nhất Long Vũ Đình rốt cục mở miệng, đưa tay ngăn trở hai người, hắn híp mắt, xẹt qua tia sáng lạnh, cười hừ nói, “Không vội! Nghĩ muốn giáo huấn vài cái tiểu tử không biết tốt xấu này, có rất nhiều cơ hội.”

“Tiểu tử, mấy ngày nữa chính là khảo hạch đẳng cấp luyện khí đệ tử mới vào, có năng lực dám theo chúng ta so sánh hay không? phàm

là đệ tử tiến vào Thiên Long học viện, phần lớn đều có được kiến thức cơ bản Luyện khí sư, ngươi có dám theo chúng ta đấu một lần, xem ai có thể thuận lợi thông qua khảo hạch tư cách sơ cấp của Luyện khí sư, hơn nữa đạt được thành tích khảo hạch cao nhất hay không?"

Hắn ngẩng đầu lên, bộ dáng thần khí biểu lộ đối với chính mình tràn ngập tự tin. Kỳ thật cũng không trách được hắn, có thể đi trở thành đệ tử Thiên Long học viện, thiên phú tất nhiên là trong trăm có một, mà hắn lại là người được chọn xuất sắc nhất trong đám đệ tử Long gia, kể từ đó, cảm giác về sự ưu việt liền tự nhiên mà tạo thành.

Trong mắt hắn, vô luận là Vân Tiểu Mặc hay là Long Vũ Hiên, đều khó có khả năng so với hắn xuất sắc. Hắn đưa ra tỷ thí, bất quá là nghĩ hung hăng nhục nhã bọn họ, làm cho bọn họ tự ti thôi.

"Ta không so với ngươi!" Vân Tiểu Mặc không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt, việc không có lợi, hắn mới chẳng muốn làm.

"Ngươi sợ?" Long Vũ Đình giễu cợt.

Vân Tiểu Mặc lắc lắc đầu: "Ta không sợ, ta chỉ là không biết, ta vì cái gì phải so với ngươi?"

Long Vũ Đình nói: "Cái này còn hỏi sao? Chúng ta so chính là vinh dự cùng tôn nghiêm!"

Vân Tiểu Mặc không sao cả làm thế buông tay: "Vinh dự cùng tôn nghiêm ta đều có a, ta vì cái gì còn muốn so với ngươi?"

"Ngươi… Ngươi rốt cuộc hiểu hay không hiểu cái gì gọi vinh dự cùng tôn nghiêm?" Long Vũ Đình giận, tiểu tử này làm sao nói mà hắn không thông?

Vân tiểu Mặc quay đầu lại, hỏi Tiểu Bạch: “Tiểu Bạch, ngươi biết cái gì gọi vinh dự cùng tôn nghiêm sao?”

Tiểu Bạch hất đầu: “Tiểu Bạch không hiểu!”

Vân tiểu Mặc liếc mắt: “Ngươi thấy được chưa, chúng ta đều không cần vinh dự cùng tôn nghiêm, nhưng chúng ta vẫn sống được rất vui vẻ.”

Thịt trên mặt Long Vũ Đình rút rút, bị hắn làm cho tức giận đến quên ước nguyện ban đầu của mình là muốn tỷ thí với tên này, nghĩ nghĩ, từ trong lòng ngực móc ra một viên hạt châu có chứa ánh sáng hoa lệ, ở trước mặt Vân Tiểu Mặc quơ quơ: “gặp qua viên đại Đông châu này chưa? Nó chính là Nam Hải đại Đông Châu, sâu vài trăm mét dưới đáy biển vớt lên, giá trị liên thành, nếu như ngươi có thể thắng ta, ta liền đem đại đông châu cho ngươi…”

Không đợi hắn nói xong, con mắt Vân Tiểu Mặc sớm đã mở to rồi, đáng yêu nháy mắt mấy cái, nhanh chóng gật đầu không ngừng: “Được rồi! vậy chúng ta so với nhau đi!”

Trên trán Long Vũ Đình rơi xuống mấy cái hắc tuyến: “… lời của ta còn chưa nói hết! Nếu như ngươi thua, ta muốn các ngươi từ nay về sau biến mất khỏi Thiên Long học viện, không được tiếp tục ở lại Thiên Long học viện. Như thế nào, có dám hay không so với ta?”

“Tốt! Không có vấn đề! Không có vấn đề!” trong ánh mắt Vân Tiểu Mặc hiện giờ chỉ có viên đại đông châu thôi, hàng tốt a, phần đông ở bên trong Vân Tiểu Mặc sưu tầm, còn không có viên đông châu lớn như vậy.

Ha ha, cái này nữa là đủ!

Vẻ mặt Long Vũ Đình buồn bực, còn chưa thấy qua người không theo như lẽ thường như vậy.

” Quỷ Tham tiền! Chúng ta đi!”

Đợi bốn người Long Vũ Đình sau khi rời đi, Sở Thiếu Dương lo lắng mà hỏi thăm: “Sư phụ, ngươi thực theo chân bọn họ tỷ thí a? Nghe nói trong Long gia huyết mạch, nhiều ít đều có được thiên phú Luyện khí sư, cho nên mỗi một thời đại, chính giữa đều sẽ xuất hiện vài cái Luyện khí sư vĩ đại. Long gia đối với Luyện khí sư huấn luyện rất là coi trọng, từ nhỏ liền đối với bọn họ tiến hành dạy kiến thức cơ bản của luyện khí, chúng ta là căn bản không có cách nào theo chân bọn họ so sánh. Không tin, ngươi có thể hỏi Long Vũ Hiên, hắn là người Long gia, nhất định biết rõ thực lực của bọn hắn.”

Long Vũ Hiên gật gật đầu: “ừ, Thiếu Dương nói không sai a. Long Vũ Đình là người có thiên phú luyện khí tốt nhất trong mấy người chúng ta, hắn thuộc tính hỏa dung hợp lực, tinh thần lực cùng linh hồn lực đẳng cấp thiên phú, đều là cấp chín, rất lợi hại! Mà ngay cả gia chủ đều cho rằng hắn sẽ trở thành Luyện khí sư xuất sắc nhất Long gia từ trước tới nay.”

“Ngốc, bất quá là cấp chín thôi, không có cái gì to lớn! Tiểu Mặc Mặc vẫn là siêu cửu cấp!” Tiểu Bạch kiên trì ủng hộ Vân Tiểu Mặc.

“Siêu cửu cấp? Làm sao có thể?” Long Vũ Hiên cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

” Thật là siêu cửu cấp! Bởi vì ba quả cầu khảo thí toàn bộ đều nổ.” Sở Thiếu Dương lắc lắc tóc trên trán, đã thấy nhưng không thể trách.

“Hắc hắc, kỳ thật cũng không có cái gì không được.” Vân tiểu Mặc

khiêm tốn cười cười, nhếch miệng nói, “à, nếu quả thật muốn tỷ thí, ta đây phải tranh thủ nhiều thời gian chuẩn bị một chút mới được. Ta không đi chơi, ta muốn trở về phòng ôn tập công khóa, đại đông châu nhất định là của ta!”

“Chúng ta đây cùng ngươi cùng ôn tập a.” hai người Long Vũ Hiên cùng Sở Thiếu Dương cũng đi theo vào phòng, ai cũng không muốn Vân Tiểu Mặc thua bởi đối phương.

Nói về vài người Vân Khê ngày đêm kiêm trình, rốt cục tới gần Côn Luân Tiên cảnh.

Cách Côn Luân Tiên cảnh không xa, là một mảnh sương mù lượn lờ rừng rậm, người bình thường vào phiến rừng rậm này, thường thường đều sẽ lạc phương hướng. Có thể nói, chính thức có thể đến Côn Luân Tiên cảnh người ít càng ít.

Khi vài người Vân Khê lúc tới khu rừng rậm này, phát hiện chính giữa rừng rậm có không ít thân ảnh ẩn hiện, nhiều đội nhân mã, đều mặc riêng trang phục thống nhất của mình, như là có tổ chức mà đến.

Chiến Thiên Dực nhìn chung quanh một vòng, hạ giọng, cho Vân Khê vài phần giới thiệu nói: ” Những người bên trái Chúng ta đều là đệ tử Tử Điêu học viện, những người bên phải là đệ tử Hạc Tiên học viện, hai học viện bọn họ ở trên bảng xếp hạng đứng thứ tám cùng thứ chín, xếp trước Vạn Hoàng học viện chúng ta. Chú ý tới người cầm đầu bọn họ sao? Hai người này đều là cao thủ Huyền tôn nhị phẩm, chỉ không biết hai người bọn họ cách lần thi đấu đó, Huyền giai đến tột cùng có tấn chức hay không.”

“Bọn họ như thế nào cũng tới Côn Luân Tiên cảnh? Chẳng lẽ cũng là vì tìm kiếm tinh thạch mà đến?” Vân Khê nhíu mày nói.

“Chúng ta có thể nghĩ đến dùng tinh thạch đề thăng Huyền giai, bọn họ nhất định cũng có thể nghĩ đến, tin tưởng không chỉ hai cái học viện này, đệ tử vài học viện khác cũng sẽ lần lượt xuất hiện ở trong này. Chúng ta hành sự tùy theo hoàn cảnh, chớ để những người này đoạt tiên cơ.” Long Thiên Tuyệt ánh mắt lóe lên, ánh mắt sắc bén quét khắp mỗi một đội ngũ trong rừng rậm, trong nội tâm liền bắt đầu có tính toán.

Khi hắn quan sát những người khác, vài đội ngũ nhân mã khác cũng quan sát bọn họ.

Vài tên đệ tử Tử điêu học viện trầm thấp nghị luận.

“Đây không phải là đệ nhất cao thủ Chiến Thiên dực của Vạn Hoàng học viện sao? hắn cùng mấy người kia ở cùng một chỗ là ai? Sao trước kia chưa bao giờ thấy qua?”

“Vạn hoàng học viện cao thủ chính thức có thể kể đến, ngoại trừ Chiến Thiên dực cùng Mặc Tam thiếu, còn có thể đếm được trên đầu ngón tay, căn bản không đủ gây sợ hãi. Ngược lại cao thủ Hạc Tiên học viện càng thêm đáng giá chú ý, nghe nói ở giữ bọn họ đã có người tấn thăng đến cảnh giới Huyền tôn tam phẩm, chính là kình địch chúng ta…”

Các học sinh Hạc tiên học viện đã trầm thấp nghị luận.

“ủa? Đây không phải là Chiến Thiên Dực Vạn Hoàng học viện sao? khí tức trên thân hắn tựa hồ so với từ trước càng cường đại hơn, còn có mấy người bên cạnh hắn, cũng là thâm tàng bất lộ, khó lường a.”

“Đại sư tỷ, bọn họ lợi hại như vậy sao? Càng lợi hại, Vạn Hoàng học

viện cũng là cùng ngồi ghế hạng bét, như thế nào theo Hạc Tiên học viện chúng ta so sánh?”

“Đại sư tỷ hiện tại đã tấn chức Huyền tôn tam phẩm, chính là đệ nhất cao thủ Hạc Tiên học viện chúng ta, nếu là lần này có thể ở Côn Luân Tiên cảnh tìm kiếm được tinh thạch phẩm cấp cao, làm thực lực đoàn người tấn chức mạnh hơn, dùng thực lực của chúng ta bây giờ, thậm chí có thể cùng Thanh Lân học viện phân cao thấp. Chúng ta còn có cái gì đáng lo?”

“Nông cạn! Cách nhau ba năm, thực lực của chúng ta tăng lên, thực lực những người khác cũng đồng dạng tăng lên, ngươi nếu là tiếp tục dựa theo thực lực ba năm trước đây đến bình phán thực lực giữa các học viện, như vậy Hạc Tiên học viện chúng ta thua không thể nghi ngờ! Ít nhất trong mắt của ta, thực lực của Chiến Thiên Dực cũng đã siêu việt hơn ta…”

“Đi, tiến lên đi theo bọn họ chào hỏi! Thêm địch, không bằng thêm bạn. Hôm nay học viện đi vào Côn Luân Tiên cảnh không ít, chúng ta kết một cái đồng minh, liền nhiều thêm một phần cơ hội.”

Hoàng y nữ tử ánh mắt chớp lên, xẹt qua tia sáng cơ trí, nàng phất phất tay, liền dẫn vài đồng bạn đi về phía đám người Chiến Thiên dực.

“Đại ca, bọn họ hướng chúng ta đi đến đây.” Vân Khê nhìn hoàng y nữ tử dẫn đầu đi tới, tinh tế dò xét, cô gái này tướng mạo bình thường, tuổi trên dưới ba mươi, giơ tay nhấc chân đều có một cổ anh khí, ánh mắt trầm tĩnh, vững vàng, làm cho người ta cảm giác được nàng khí tràng cường đại, không dám coi thường.

Chiến Thiên Dực hạ giọng nói: “Người này tên là Hoàng Anh, chính là đệ nhất cao thủ của Hạc Tiên học viện, làm người hào sảng hiệp

nghĩa, đáng giá kết giao.”

“A?” Khó được nghe đại ca thừa nhận một người, Vân Khê không khỏi đối với vị tên là Hoàng Anh nữ tử này càng thêm hiếu kỳ.

Trong lúc suy tư, Chiến Thiên Dực dắt vai của nàng, tiến lên cùng Hoàng Anh chào hỏi.

“Chiến huynh, từ khi chia tay đến giờ vẫn khỏe chứ?”

“Hoàng cô nương.”

Hai người đều là người hào sảng, một ánh mắt, liền hiểu ý nhau.

“Chiến huynh, mấy vị này là…” Hoàng Anh rất nhanh chuyển dời chú ý đến trên người mấy người Vân Khê, nàng tia nhìn tinh duệ đảo qua từng cái, vẻ kinh ngạc, càng ngày càng đậm. Nhất là lúc khi nàng nhìn về phía Long Thiên Tuyệt, nàng liền thật sâu cảm thấy trên người hắn khí tức cường đại, không ngừng so với nàng mạnh hơn rất nhiều, thậm chí lấn át Chiến Thiên Dực. Đáy lòng của nàng khiếp sợ, Vạn Hoàng học viện rõ ràng thoáng cái ra hai gã cao thủ đã ngoài Huyền tôn tam phẩm, lông mày nàng nhăn lại, cảm giác nguy cơ càng đậm.

Nguyên bản Hạc Tiên học viện cùng Vạn Hoàng học viện cũng chỉ đều ở trên bảng xếp hạng, trong mười đại học viện đồng dạng cùng ngồi ghế hạng bét, bị học viện khác xem thường, cũng là bởi vì cái này, Hoàng Anh dùng thời gian ba năm, rốt cục đột phá cảnh giới Huyền tôn tam phẩm. Vốn tưởng rằng lần này tất nhiên có thể ở trong trận đấu võ thi triển khát vọng, làm Hạc Tiên học viện đứng cao hơn một tầng, ai ngờ hôm nay gặp được cao thủ Vạn Hoàng học viện, thoáng cái liền đem lòng tự tin nàng thật vất vả xây nên đè ép xuống.

Xem ra nàng vẫn là quá mức lạc quan, theo như lời nàng, nàng tăng lên, cao thủ cũng tăng lên. Lúc này không giống ngày xưa, tấn chức Huyền tôn tam phẩm sớm đã không còn là việc gì khó.

Hoàng Anh khe khẽ thở dài, nghiêm mặt nói: “Chiến huynh có thể giới thiệu cho ta mấy vị cao thủ khác không?”

Quyển 4 - Chương 87: Quá Vũ Nhục Thú Thú!

Cảm giác được Hoàng Anh tìm tòi nghiên cứu, còn chưa chờ Chiến Thiên Dực mở miệng, Vân Khê liền đoạt trước một bước nói: “Hoàng cô nương, nghe danh đã lâu! Ta là muội muội của đại ca, đi theo đại ca tới Côn Luân Tiên cảnh học thêm kiến thức thôi.

Vị này chính là phu quân của ta, chúng ta đều vừa mới tiến vào vạn hoàng học viện không lâu, vẫn là tân sinh.”

“Nguyên lai là muội muội Chiến huynh… Các ngươi thật sự chỉ là đệ tử tân nhập môn?” Hoàng Anh nghi hoặc, chẳng lẽ cảm giác của nàng sai rồi?

Lúc này, bọn người Long Thiên Tuyệt riêng phần mình thu liễm khí tức, cho nên hắn cũng vô pháp điều tra đi ra. Nàng lắc đầu, có lẽ thật sự là chính mình đa nghi, thực lực vạn hoàng học viện đứng hàng thứ mười trong đại học viện, lại nơi nào đến nhiều cao thủ như vậy?

“Chiến huynh, đường đi Côn Luân Tiên cảnh nguy nan, trong đó có không ít yêu thú cấp cao ẩn hiện, chúng ta không bằng kết bạn đồng hành, cũng tiện cho việc giúp đỡ lẫn nhau?” Hoàng Anh là người hết sức cẩn thận, trong nội tâm phàm là còn có nghi kị, nàng đều mong hiểu nhất thanh nhị sở.

“Cái này…” Chiến Thiên Dực chuyển mi, nhìn về phía Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt.

“Khê nhi đang mang thai, không có phương tiện đi xa, ta định mang

theo nàng đi dạo gần đây thôi. Đại ca các ngươi cứ tiến vào, không cần để ý chúng ta.” Long Thiên Tuyệt mỉm cười, ánh mắt cao nhã, phảng phất giống như băng tuyết trên đỉnh núi không thể leo tới. Nhưng mà chỉ có hiểu rõ người của hắn, mới biết được đáy lòng hắn rốt cuộc tại đánh cái gì chủ ý.

“Ừ, cục cưng động.” Vân Khê giống như phối hợp sờ lên bụng của mình.

Long Thiên Tuyệt đau lòng vuốt ve bụng của nàng, giọng điệu chăm chú nói: “Cục cưng thực không nghe lời! Không cho phép khi dễ mẫu thân con!”

Tiểu Phượng Hoàng ở đầu vai Vân Khê run lên, lông vũ trên người đều sắp rơi xuống vì lạnh.

Thân phận Phụ nữ có thai, đủ để bỏ đi bất luận cái gì nghi kị của đối phương, học viện nào sẽ mạo hiểm như thế, phái một cái phụ nữ có thai đi dự thi? Mà Long Thiên Tuyệt lựa chọn làm bạn cùng nàng, liền không có cơ hội theo chân bọn họ tranh đoạt linh thạch, cho dù hắn thật sự là cao thủ Huyền tôn tam phẩm, ngang nhau phẩm giai, không có linh thạch làm bổ sung, thực lực vẫn như cũ là dừng lại tại nguyên chỗ.

Hoàng Anh lúc này khẽ nhẹ nhàng thở ra, trước mắt, nàng cần chằm chằm chú ý, cũng chỉ có Chiến Thiên dực, nàng rất muốn nhìn một chút, giữa hắn và nàng thực lực đến tột cùng là kém bao nhiêu.

“Chiến huynh, đã là như thế, chúng ta đây đi trước a.”

“được, mời!” Chiến Thiên dực quay đầu, cùng Vân Khê,Long Thiên Tuyệt hai người trao đổi cái ánh mắt, liền dẫn Độc Cô mưu cùng Dạ Hàn Nhật hai người tiếp tục xâm nhập rừng rậm.

Rất xa, vài tên đệ tử của Tử Điêu học viện thấy vậy, trong nội tâm không khỏi xiết chặt, tuy nói Hạc Tiên học viện cùng Vạn Hoàng học viện đều là hạng chót của bảng xếp hạng, nhưng nếu như hai học viện liên thủ tìm kiếm linh thạch, như vậy bọn họ còn có thể chiếm được gì?

Không được, phải theo sát bọn hắn, tùy thời chú ý động tĩnh của họ.

Nghĩ thế, vài tên đệ tử cũng cất bước đi theo.

Vân Khê dần dần thu hồi ánh mắt, nhìn xem mọi người hai học viện đi theo Chiến Thiên Dực rời đi, nàng nhếch môi một chút: “Tốt lắm, hiện tại mọi người đã đi, chúng ta làm sao bây giờ?”

Long Thiên Tuyệt ngước lên cái cằm trơn bóng xinh đẹp, trong tay chẳng biết lúc nào nhiều ra một mảnh vải vóc hơi có vẻ cổ xưa, cầm trong tay quơ quơ: “Chúng ta trên tay có địa đồ, chiếu theo lộ tuyến trên bản đồ mà đi, chắc là không sai rồi.”

Nhìn trong tay hắn bỗng nhô ra một tấm vải, Vân Khê hí mắt cười cười: ” Công phu mượn gió bẻ măng của chàng, càng ngày càng cao!”

Long Thiên Tuyệt làm bộ ho khan, mặt không đỏ hơi thở không gấp: “Là mượn, sau này gặp lại bọn hắn, nhất định trả lại.

Chờ ngươi trả cho bọn hắn, rau cúc đều đã vàng!

Vân Khê mím môi cười, dơ tay, lấy ra địa đồ trong tay hắn, chậm rãi nghiên cứu.

“Xem nè, ở đây tổng cộng có ba đường đi thông Côn Luân Tiên

cảnh, mỗi một con đường đều không có giống nhau. Bọn họ lựa chọn hướng đông là con đường này, tất nhiên địa thế bằng phẳng nhất, bất quá ta tin tưởng kỳ ngộ cũng là nhỏ nhất, bởi vì nhiều người đi, bất luận cái thứ tốt gì từ lâu đã bị đoạt sạch. Chúng ta nên chọn một con đường riêng mà đi, liền chọn đường khó khăn nhất hẻo lánh nhất đi, nói không chừng có thể có kỳ ngộ đặc thù." Vân Khê phân tích nói.

"Không sai! Ta theo thư tịch trong Tàng Thư Các đọc qua biết được, trong Côn Luân tiên cảnh ngoại trừ có được linh thạch bên ngoài, còn có vô số yêu thú cấp cao, chúng nó thường dùng linh thạch tu luyện, thực lực muốn vượt hơn yêu thú bình thường, có chút quá mức, thậm chí đã tu luyện thành tinh, trở thành thần thú tồn tại bình thường. Chúng nó có lẽ so với linh thạch càng thêm hấp dẫn người…" Long Thiên Tuyệt ánh mắt phát sáng chớp động, tiếp tục nói, "Đừng quên, Tàn Hoa Bí Lục đệ tứ trọng chính là thôn phệ thuật, bất luận người hay thú, chỉ cần trong cơ thể hắn có được Huyền khí, liền có thể cho chúng ta dùng thôn phệ thuật hút lấy, chuyển hóa làm Huyền khí chúng ta."

"Thôn phệ thuật? Chàng đã bắt đầu tu luyện tầng thứ tư thuật pháp —— thôn phệ thuật rồi?" Vân Khê kinh hỉ, trước mắt nàng còn đang lĩnh ngộ tầng thứ ba Khuy tham thuật, mà hắn lại đã bắt đầu tu luyện tầng thứ tư, chênh lệch như thế, làm cho nàng có chút ít cảm thán. Không biết là hắn tiến độ quá nhanh, hay mình tiến bộ quá chậm.

"Kỳ thật Khuy tham thuật cùng thôn phệ thuật là hỗ trợ lẫn nhau, trước khi hút lấy Huyền khí đối phương, nàng phải phải dò xét tinh tường thuộc tính Huyền khí đối phương. Nếu là tương dung, thì không còn gì tốt hơn, nếu là không liên quan, thì thôn phệ ngược lại sẽ hại lại mình, cho nên trước khi sử dụng thôn phệ thuật, phải biết rõ ràng thuộc tính Huyền khí đối phương, để tránh tự thương hại bản thân."

“Thì ra là thế! Có lẽ ta cũng có thể thử một chút.” Vân Khê nói.

“Chúng ta đi nhanh đi! Tranh thủ có thể cùng đại ca cùng một chỗ đến Côn Luân Tiên cảnh.”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, lẫn nhau nhìn vào trong mắt đối phương hiện lên tia vui vẻ, ngầm hiểu nhau.

Chính giữa cánh rừng rậm rạm đẫy rẫy chông gai, chợt có dấu chân khéo léo giao thoa, men theo dấu chân này, có thể chứng kiến trong bụi cỏ sum xuê phía trước, có hai cái thân ảnh mảnh khảnh tại sâu bên trong lay động.

Tiếng nói chuyện rất nhỏ, theo trong bụi cỏ truyền ra.

“Tiểu thư, chúng nó cũng sắp tiến vào bẫy rập, chúng ta rất nhanh sẽ thành công!” Trong thanh âm rõ ràng hưng phấn.

“Đừng cãi! Chú ý đừng hù dọa chạy bọn nó! Cáp, rõ ràng thoáng cái đã tới hai đầu tam giác thú trung giai, chúng ta lần này lợi nhuận bắt nó, nhất định có thể bán được giá tốt!” thanh âm mặc dù đè nén, nhưng vẫn là khó nén nồng đậm hưng phấn trong đó.

Theo trước mắt các nàng nhìn phía trước, chỉ thấy hai đầu yêu thú quái dị từng bước một đến gần khu vực do lá rụng trải mà thành, chính giữa khu vực bầy đặt một con heo rừng, cổ của nó đang chảy huyết, vết máu chưa khô, tứ chi còn đang run rẩy, như là vừa mới chết không lâu, đối với lưỡng chích yêu thú mà nói, vật này tương đương với mỹ vị mới lạ, cho nên mới hấp dẫn chúng nó tới.

Cái này hai con yêu thú đầu tam giác, lông xanh bụng trắng, cước đạp Xích Diễm, hai mắt màu xanh, nhìn chằm chằm miếng mồi đó, đồng thời tinh tế quan sát đến bốn phía.

“Đi phía trước một bước, xa hơn trước một bước…” chủ tớ nấp mình ở trong bụi cỏ kích động nhìn xem hai tam giác thú từng bước một tới gần các nàng thiết kế bẫy rập, tâm đều nhanh nâng lên cổ họng.

Một con tam giác thú đang đi ở đằng trước một chân bước vào phạm vi bẫy rập, một thanh âm kích động liền khó có thể ức chế hô lên: “Vào! Tiểu thư vào!”

“Ngươi nói ai vào?!”

Pằng một tiếng giòn vang, tiểu nha hoàn lúc này liền đã trúng cái đập vào đầu, ủy khuất quắt miệng: “Là… Là tam giác thú vào!”

“Nhanh! Một con khác đã chạy, mau đuổi theo!” Tiếng nói rơi, hai bóng người theo trong bụi cỏ nhanh chóng chui ra, hướng một phía tam giác thú khác vẫn còn không rơi vào bẫy rập đuổi theo.

Xa xa, còn có thể nghe được chủ tớ tiếng quát tháo kích động.

“Ngao —— ngao ——”tam giác thú rơi vào bẫy rập phẫn nộ rít gào, lưới tơ vàng đem nó bao vây trong đó, càng giãy dụa, lưới tơ vàng thu được càng chặt, nó cơ hồ muốn thở không nổi. Thân thể cao lớn ngay tại chỗ lăn lộn, ngoại trừ phẫn nộ rít gào ra nó rất bất lực.

Lúc này, có một nam một nữ đúng lúc đi qua chỗ này, chứng kiến tam giác thú bị lưới tơ vàng bao phủ, nữ tử ồ lên một tiếng, tiếp theo liền nói: “Hôm nay vận khí không khỏi thật tốt quá a? Nói cái gì đến cái gì, thiệt linh thiên.”

“Cho ta xem xem, đó là yêu thú gì?” Người tới không phải người khác, đúng là Vân Khê cùng long Thiên Tuyệt.

Vân Khê ngồi chồm hổm, cầm chuôi kiếm hướng trên người tam giác thú chọc chọc, khiêu mi nói: “Nó đến tột cùng là cái cái quái gì? Ta như thế nào cho tới bây giờ còn chưa thấy qua cái giống yêu thú này?”

“Thật xấu! Thật xấu! Mắt của Tiểu Phượng Phượng bị ô nhiễm!” Tiểu Phượng Hoàng phe phẩy cánh, che lên hai mắt của mình, vẻ mặt ghét bỏ.

“Ngao ngao ——” tam giác thú càng tức giận hơn, lại còn nói hắn xấu? Quá vũ nhục!

Long Thiên Tuyệt không biết từ nơi này biến ra một quyển sách cổ cũ, đọc qua vài trang, rồi gật đầu nói: “Đây là tam giác thú trong sách chỗ miêu tả, cái yêu thú này ngoại trừ bên ngoài xấu vô cùng, thải ra vĩ khí cũng là mùi hôi ngập trời. Theo ta thấy, tam giác thú ngoại trừ xấu có thể hù chết người cùng mùi thối có thể xông chết người, liền cái gì cũng không có.”

“Ngao ngao ngao, ô ——” tam giác thú bị triệt để đả kích, đây là người nào cùng loài thú nào a, sao một cái so với một cái càng độc miệng hơn thế?

“Bất quá…” Long Thiên Tuyệt tiếng nói vừa chuyển, hai tay khép lại sách, một đôi tụ mắt sáng rực đột nhiên nhìn thẳng tam giác thú, mím môi nói, “Ta xem đầu tam giác thú này tu luyện đẳng cấp coi như tạm được, không bằng mượn nó làm thí nghiệm, thử thôn phệ thuật một cái. Nếu như được, chúng ta liền tìm thêm đồng loại của nó, chuyên tâm tu luyện thôn phệ thuật.”

Tam giác thú nghe được hắn nói “Bất quá” thời điểm, thanh âm dừng lại, vốn tưởng rằng có thể nghe được một lời hay toát ra, ai biết càng thảm hại hơn, đối phương lại mang nó đi luyện công.

Nhân loại đáng hận! Các ngươi còn có thể lại đáng hận hơn không?

“Ngao ngao ——” tam giác thú xúc động phẫn nộ, hướng các đồng bạn trong rừng gửi đi tín hiệu cầu cứu.

“Để cho ta tới thử xem!” Vân Khê hứng thú, không nói hai lời, liền một chưởng vỗ vào trên sống lưng tam giác thú. Nàng nhắm lại hai mắt, thần thức trong nháy mắt liền thẩm thấu vào trong thân mình tam giác thú, đi theo kinh mạch cùng mạch máu trong cơ thể nó, thần thức nhanh chóng xuyên qua.

“Ừ? Huyền khí trong cơ thể nó là thuộc về âm tính, rất thích hợp với ta! Tốt, liền để cho ta tới hút khô Huyền khí trong cơ thể ngươi!” Vân Khê hít một hơi thật sâu, âm thầm vận chuyển khẩu quyết thôn phệ thuật, tất cả khẩu quyết trong Tàn Hoa Bí Lục sớm đã thật sâu khắc tại trong đầu của nàng, nàng tùy thời cũng có thể vận dụng.

“Bất quá ngươi yên tâm, ta sẽ lưu ngươi một cái tánh mạng, ai bảo ta là người thiện lương.”

“Ngao ngao ——” tam giác thú nóng nảy kêu gào, ngươi nếu như thiện lương, như vậy trên đời này sẽ không có người thiện lương nữa. Nó vừa tru lên vài tiếng, liền toàn thân run rẩy, tiếng kêu cũng càng ngày càng yếu, đến cuối cùng chỉ còn lại có tiếng hữu khí vô lực ô ô. Huyền khí Hắn tu luyện gần trăm năm, rõ ràng cứ như vậy không còn!

Trời ạ, đất a, Dã Trư của ta ——

“Hô! Thật là thoải mái a!” Vân Khê thu tay về, toàn thân Huyền khí chiếm được thật to bổ sung, chợt cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Tam giác thú thuở nhỏ sinh trưởng tại phụ cận Côn Luân Tiên cảnh, dựa vào linh thạch tu luyện, linh khí trong cơ thể hắn là thập phần sung túc, Vân Khê thu nạp Huyền khí trong cơ thể hắn, thì tương đương với là thu nạp không ít tinh hoa linh nguyên linh thạch, thu lợi ích không nhỏ. Đáng tiếc, tam giác thú hút lấy linh thạch phẩm giai hiển nhiên không cao, nếu không cũng không thể đến bây giờ vẫn chỉ là thực lực yêu thú trung giai.

Đối với bình thường thú loại mà nói, cấp bậc của bọn nó phân loại là rất đơn giản, bình thường có thể chia làm tiền giai, trung giai cùng cao giai. Bởi vì chúng nó hạn chế bởi huyết mạch chủng tộc, tu luyện đcao giai sau, liền không còn có không gian tấn chức, chỉ loài thú có được đặc thù chủng tộc huyết mạch, mới có thể tiếp tục tấn chức, tu luyện thành tinh, hoặc trở thành thần thú tồn tại, hoặc trở thành thú yêu. Mà thần thú cùng thú yêu tu luyện đến trình độ nhất định, chúng nó là có thể biến ảo thành hình người, thí dụ như vợ chồng Long Vương cùng long hậu, nhưng quá trình này là thập phần gian nan, cần kinh nghiệm Thiên Địa lôi kiếp khảo nghiệm, rất nhiều thần thú cùng thú yêu ở quá trình này trực tiếp tử vong, như Long Vương cùng long hậu vợ chồng có thể thuận lợi vượt qua lôi kiếp tồn lưu lại là ví dụ thập phần hiếm thấy.

“Xem ra thôn phệ thuật xác thực rất hữu hiệu! Dọc theo con đường này, chúng ta nhiều săn một ít yêu thú, yêu thú có Huyền khí tính dương về ta, yêu thú Huyền khí âm tính về nàng, chúng ta nhất định trước khi tiến vào Côn Luân Tiên cảnh, mỗi người phải tấn chức Nhất Phẩm. Ta có dự cảm, tiến vào đến Côn Luân Tiên cảnh sau, chúng ta gặp được cao thủ sẽ càng thêm khó ứng phó.” Long Thiên Tuyệt nói.

“Không sai! Chúng ta có thể nghĩ đến Côn Luân Tiên cảnh tìm kiếm linh thạch, học sinh học viện khác như là Thanh Lân học viện, Bạch Hổ học viện của bọn hắn cũng đồng dạng sẽ nghĩ tới, nếu như cùng

bọn họ tao ngộ, chỉ sợ khó tránh khỏi phân tranh.”

Hai người khi đang nói chuyện, chủ tớ đuổi theo một tam giác thú khác quay trở về.

“Đéo đỡ được! Vậy mà khiến nó trốn thoát, thật sự là xui!”

“Tiểu thư, ngươi xem! Có người xuất hiện ở đây, hai người bọn họ là ai?”

Chủ tớ gặp có những người khác đứng ở bên cạnh con mồi của các nàng, không khỏi cảnh giác lên, bước nhanh chạy tới gần.

“Các ngươi là ai? Cái chỉ tam giác thú này là chúng ta săn được, lưới tơ vàng chúng ta còn ở đây.” nữ tử nói chuyện, một thân trang phục hồng sắc, dáng người có lồi có lõm, có chút hấp dẫn ánh mắt người. Nàng xem thấy hai người Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt ánh mắt mang theo vài phần địch ý cùng đề phòng, đem hai người từ trên xuống dưới đánh giá mấy lần, vẻ sắc bén hiển thị rõ.

“Chúng ta… Đi ngang qua.” Vân Khê vuốt vuốt chóp mũi, không nghĩ tới cái tam giác thú này đã có chủ nhân, bất quá khá tốt, nàng chỉ là thu nạp Huyền khí tam giác thú, cũng không có giết chết nó, lường trước các nàng không biết việc thôn phệ thuật, nhiều lắm thì mang nó trở về nuôi dưỡng hoặc là bán cái giá tốt a.

Quyển 4 - Chương 88: Vân Khê tấn chức trước

“Đi ngang qua?” Hồng y nữ tử trọn tròn mắt, chăm chú nhìn chằm chằm bọn hắn, đáy mắt khó nén vẻ kinh diễm.

Nàng đã ở dưới rừng rậm tại Côn Luân Tiên cảnh lăn lộn gần mấy tháng, trong mỗi ngày nhìn thấy không ít người mạo hiểm ở phía trước, nhưng chưa thấy qua một đôi nam nữ xuất chúng như thế. Nếu giờ phút này bọn họ không có đột nhiên xuất hiện, làm trong nội tâm nàng bất an, nàng có lẽ sẽ đối với bọn họ sinh ra hảo cảm a.

“Tiểu thư, tam giác thú hình như hơi lạ.”

“Chuyện gì xảy ra?” Hồng y nữ tử tiến lên trước xem xét, phát hiện tam giác thú hấp hối, chỉ còn lại có một hơi cuối cùng, đâu như vừa rồi liều chết giãy dụa chứ?

Nàng ngạc nhiên trừng hướng hai người Vân Khê: “Các ngươi rốt cuộc đã đối với nó làm cái gì?”

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt liếc mắt nhìn nhau, cùng nhau giữ vững im miệng không nói. Loại sự tình này càng giải thích càng phức tạp, không bằng không nói.

Hồng y nữ tử rất giận giữ: ” Thời điểm Chúng ta vừa mới đi, nó còn khá tốt, như thế nào hiện tại thoáng cái liền biến thành một đầu phế vật tùy thời đều có thể chết? Các ngươi có biết một đầu tam giác thú còn sống cùng một đầu tam giác thú nửa chết nửa sống giá cả kém nhau mấy chục lần hay không?”

“Bao nhiêu bạc?” Long Thiên Tuyệt nói.

“A?” Hồng y nữ tử cảm xúc tức giận đột nhiên bị cắt đứt, nàng nháy mắt mấy cái, còn cho là mình nghe lầm, “Ngươi lập lại lần nữa.”

“Ta hỏi ngươi bao nhiêu bạc, đầu tam giác thú này, chúng ta mua.” Long Thiên Tuyệt ung dung nói.

Hồng y nữ tử tròng mắt đảo quanh, còn tưởng rằng ít nhất phải cùng đối phương làm khó một hồi, không nghĩ tới sự tình liền nhanh giải quyết như vậy, có chút khó có thể tin, xem ra hai người trước mắt cũng không phải là người không nói đạo lý, chỉ một thoáng hảo cảm của nàng đối với hai người tăng lên.

“Bình thường, một đầu tam giác thú sống có thể bán tám ngàn lượng bạc, bất quá, nguyên bản chúng ta còn cần thuê người đến đem tam giác thú mang lên chợ phía trước giao dịch, hiện tại trực tiếp bán cho các ngươi, như vậy phí thuê giảm bớt, ta liền cho các ngươi số lẻ, tổng cộng thu các ngươi bảy ngàn lượng bạc.”

Nàng cũng không phải là người tham lam gì, không có hét giá trên trời nha.

“Đồ chơi này mà có thể bán tám ngàn lượng? Sách sách, nếu như ta đem tiểu Phượng Hoàng bán đi, không biết có thể bán bao nhiêu ngân lượng.” Vân Khê miết mắt, liếc về phía tiểu Phượng Hoàng ở đầu vai, nó liền xì một tiếng, liền đập cánh bay xa.

“Người xấu! Người xấu! Tiểu Phượng Phượng là vật báu vô giá, nhiều ngân lượng cũng không bán!”

“Di?” Chủ tớ chợt nghe thấy tiểu Phượng Hoàng nói chuyện, nguyên

một đám ngạc nhiên vô cùng.

” Phượng Hoàng có thể nói, chẳng lẽ là thần thú trong truyền thuyết?” Hồng y nữ tử hai mắt tỏa ánh sáng, biểu hiện ra một chút nồng hậu hứng thú.

“Tiểu thư, ngươi nghe xem, là thanh âm gì thế?” Tiểu nha hoàn dựng lên hai cái lỗ tai, lắng nghe thanh âm đến từ xa xa, biểu lộ kinh hãi chậm rãi hiện lên trên gương mặt của nàng.

“Giống như… Hình như là…” Không đợi nàng nói xong, hồng y nữ tử liền túm lấy nàng hướng ngược lại với thanh âm truyền đến liều mạng chạy đi, trước khi đi vẫn không quên nhắc nhở hai người Vân Khê.

“Chạy mau! Là các đồng bọn tam giác thú đến đây…”

Bọn họ tự nhiên cũng nghe được, cũng bởi vì nghe được, cho nên bọn họ mới không đi. Vân Khê cùng long Thiên Tuyệt hai người nhìn nhau cười, bọn họ đang mong có thể có càng nhiều tam giác thú xuất hiện, thì tại sao phải chạy?

Bất quá người này cũng rất có ý tứ, lá gan nhỏ như vậy, cũng dám tới đây lăn lộn? Vì chạy trối chết, vốn nên thu nàng bảy ngàn lượng cũng quên luôn.

“Huyền dực, Hổ Vương, hiện thân —— ”

“Thiên Long, hiện thân —— ”

“Khê nhi, nàng ở phía sau vòng vây, cắt đứt đường lui của bọn nó, ta tới chính diện đón đánh! Đến nhiều đánh nhiều, chúng ta lần này nhất định sẽ thu được lợi nhuận!” Long Thiên Tuyệt tiếng cười sảng

khoái xa xa truyền lại, người nghe được cũng nhiệt huyết sôi trào.

Là nên làm tốt một trận!

“ Được!” Vân Khê nhíu đôi lông mi cong, lên tiếng, gọi Huyền Dực cùng Hổ Vương bay vút chặn đánh đường lui của bọn nó.

Nguyên bản hai chủ tớ còn lại đang liều mạng chạy vội, đột nhiên nghe được sau lưng truyền đến long ngâm hổ gầm, không khỏi dừng bước, quay đầu lại nhìn lại, chỉ một thoáng, bị cảnh tượng đồ sộ trước mắt làm giật mình.

Trời, đó là Phi Long sao?

Hơn nữa không chỉ một con…

Còn có thân ảnh màu trắng này, không phải là một con hổ sao?

Bọn họ rõ ràng có nhiều thú sủng như vậy?

Khó trách bọn hắn cái gì cũng không sợ, cũng không vội mà chạy trốn.

“Đi, quay lại xem!” Hồng y nữ tử lá gan lớn, quyết định quay lại dò xét, có lẽ còn có thể từ đó kiếm chút điểm tốt cũng không chừng đấy chứ.

“Tiểu thư, ta sợ —— ”

“Sợ cái gì sợ? Trời sập xuống, có tiểu thư nhà ngươi gánh lấy!”

Tiểu nha hoàn đáng thương, lại ăn một cái đập, ủy khuất hít hít cái mũi, giận cũng không dám nói.

Lúc chủ tớ trở về tới nơi, hai người các nàng dùng sức nhíu mắt, bị triệt triệt để để làm cho khiếp sợ, thậm chí quên hô hấp.

“Thiên Tuyệt, cái đầu này cho ngươi!”

“Thối quá! Rõ ràng dám đối với ta thả rắm, xem ta hút khô ngươi!”

“Khê nhi,này! Cái này là một đầu huyền giai cao, đã bị ta đánh bất tỉnh, nàng để một bên trước, từ từ thu thập nó!”

“Khốn kiếp! Lại thả rắm! Ta trước chắn lỗ đít ngươi, nhìn ngươi còn nhu thế nào thả rắm!”

“…”

Thật là tổ hợp hai người bạo lực!

Biểu lộ trên mặt chủ tớ kia muốn bao nhiêu phong phú có bấy nhiêu phong phú.

Bọn họ đến tột cùng là ai? Rõ ràng có thể đem quái vật lớn như tam giác thú xem như con gà con tùy tiện quăng ném đi không nói, mỗi một đầu tam giác thú đến trong tay bọn họ không lâu sau, nguyên bản còn sinh long hoạt hổ thoáng cái liền ỉu xìu.

Các nàng thật sự không nghĩ ra, bọn họ đến tột cùng đã đối với chúng làm pháp thuật gì, thật quá khó có thể tưởng tượng.

“Thối quá! Thối quá! Tiểu Phượng Phượng ghét nhất xú khí!”

“Ngại thối, còn không mau tới hỗ trợ? Bịt lỗ đít chúng nó cho ta, xem bọn nó làm sao mà phóng rắm hun người!” Vân Khê một tay bụm lấy

cái mũi, dưới chân nhảy chồm, liền đem cục đá chính xác đá vào lỗ đít một đầu tam giác thú trước mặt.

Tam giác thú thống khổ tru lên, muốn nổi giận, nhưng đáng tiếc không đợi nó nhảy tới, Vân Khê đã nhảy lên không trung, bắt được đầu tam giác thú, từ trên xuống dưới đứng chổng ngược, đem Huyền khí trong cơ thể tam giác thú hút được sạch sẽ.

Chung quanh vài đầu tam giác thú thấy thế, điên cuồng mà hướng nàng đánh tới.

Thân ảnh một con rồng một hổ nhanh chóng lập loè, ngăn cản trước mặt của bọn nó, rầm rầm rầm, đuôi rồng hung ác vung, vài đầu tam giác thú đồng thời ngã xuống đất.

Phải biết rằng tam giác thú tuy thân hình khổng lồ, lực lượng cường hoành, nhưng động tác lại thập phần ngốc. một khi ngã xuống đất, muốn lại đứng lên, ít nhất phải gấp mười lần thời gian ngã xuống.

Tiểu Phượng Hoàng quét đôi cánh, vô số cục đá tự trên mặt đất như phi đạn mà bay, cánh mà dùng lực quét qua, từng cục đá liền vô cùng tinh chuẩn bắn vào khu vực tam giác thú phóng rắm, tam giác thú đau đến ngao ngao thẳng gọi.

“Thú vị! Thú vị!” Tiểu Phượng Hoàng vui mừng kêu lên, rốt cuộc nó đã tìm được chuyện để chơi, nó mà thích thú hưng phấn, thì tam giác thú càng bi thảm…

“Nhị, tứ, lục, bát… Mười hai, mười bốn…” Chủ tớ xa xa trốn ở một bên, đếm số lượng tam giác thú, khá lắm, đây là gia tộc tam giác thú, đến một lần chính là mười tám đầu. Lúc này mới có chút thời gian, cũng đã ngã xuống một nửa. Nếu như đổi lại là hai người các nàng nghênh địch mà nói, đừng nói là đánh bại một đầu tam giác thú, hai

người bọn họ không có trực tiếp bị đàn tam giác thú giẫm dẹp liền coi là không tệ.

“Đéo đỡ được! Quá bạo lực!” Hồng y nữ tử nhịn không được vỗ đùi, đáy mắt lập loè lại lộ vẻ tia sáng hưng phấn.

“Tiểu thư, bọn họ rốt cuộc là ai a? Như thế nào khủng bố như vậy?” Tiểu nha hoàn kéo góc áo hồng y nữ tử, có chút sợ hãi, dưới đáy mắt nàng, hai người Vân Khê cùng long Thiên Tuyệt so với thối tam giác thú còn muốn khủng bố hơn.

“Khủng bố cái gì? Đây mới gọi là cao thủ chân chính! Ta sùng bái nhất đúng là cao thủ chân chính!” Hồng y nữ tử lần nữa hưng phấn mà vỗ vỗ đùi, kích động nói ra, “Ta quyết định, ta phải bái bọn họ làm thầy! Chờ ta có một phần mười thực lực như bọn hắn, ta lại đi về nhà, xem đến lúc đó phụ thân còn nói ta là nữ nhân, không có bãn lĩnh chỉ có thể sớm lập gia đình?”

Đang nói chuyện, một đạo ánh sáng kỳ dị trong mắt của các nàng xẹt qua, dị thường chói mắt, mang theo năng lượng ba động, ma sát nhẹ lấy da thịt non mịn các nàng.

Đợi các nàng chăm chú nhìn lại, chỉ thấy ánh sáng kỳ dị này chính là đến từ trong cơ thể bạch y nữ tử kia, vầng sáng thánh khiết càng lúc càng lớn, đem bạch y nữ tử bao quanh, mà bạch y nữ tử thì nhắm lại hai mắt, phảng phất như tiến nhập cảnh giới nhập định.

Không sai!

Vân Khê rốt cục đã tồn trữ đủ linh khí, muốn tấn chức!

Long Thiên Tuyệt mọi lúc đều ở chú ý nàng, gặp tình huống này, thân hình hắn nhoáng một cái, đến bên người của nàng, vì nàng hộ pháp.

Một long một hổ cũng đều tụ lại tới, đem Vân Khê bao thành một vòng tròn, cho nàng đủ thời gian đến tấn chức.

Tam giác thú xem xét cơ hội tới, đều phát động tiến công càng thêm mãnh liệt, mặc dù có tiểu Phượng Hoàng làm người ghét này, còn đang đuổi theo chúng nó, chắn lỗ đít chúng nó, chúng nó đành phải vậy.

Thú cũng là có thú tôn nghiêm! Há có thể mặc người tùy ý khi dễ?

“Tiểu thư, nàng đang làm gì đó? Như thế nào đột nhiên lúc này lại bất động?” Tiểu nha hoàn nào biết đâu rằng Vân Khê đang nhập định tấn chức, chứng kiến tam giác thú công kích càng thêm điên cuồng, cũng nhịn không được nữa thay nàng lo lắng.

“Nàng giống như… Là muốn tấn chức.” Hồng y nữ tử cắn cắn đầu lưỡi của mình, lộ ra thần sắc khó có thể tin, cứ như vậy tấn chức rồi? thực lực chưa có tấn chức cũng đã đáng sợ như vậy, nếu tấn chức, thực lực càng thêm đáng sợ như thế nào?

Oanh ——

Vầng sáng Thánh khiết trong nháy mắt nổ tung, ba động năng lượng, trực tiếp liền đem tam giác thú điên cuồng tiến công bắn bay đi ra ngoài, nguyên một đám bang bang ngã xuống đất, phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào.

“Khê nhi, thật tốt quá! Nàng rốt cục tấn chức Huyền tôn tam phẩm!” Long Thiên Tuyệt con ngươi phát sáng nhìn nàng, phát ra mừng rỡ từ nội tâm.

“Chàng thì sao? Như thế nào còn không có tấn chức?” Vân Khê đối với hiện trạng của mình cũng rất hài lòng, mặc dù nàng thu nạp so

với người bình thường càng nhiều linh khí, lại đến bây giờ mới tấn chức, nhưng nàng đã thỏa mãn.

“Từ tam phẩm tấn thăng đến Tứ Phẩm, cần càng nhiều linh khí hoặc linh nguyên, chờ ta trước thu thập cái vài đầu tam giác thú này xong, sẽ tìm một hai đầu yêu thú huyền giai cao, thì sẽ tấn thăng.”

Hai người thoải mái mà nói cười, coi như vài đầu quái vật lớn tam giác thú này như con kiến trong tay bọn họ có thể tùy ý vuốt ve, mà những lời này rơi vào trong tai chủ tớ hồng y nữ tử, hai người cơ hồ sẽ bị dọa hôn mê.

Huyền tôn tam phẩm, Huyền tôn Tứ Phẩm… Khó trách bọn hắn lợi hại như thế!

Quyển 4 - Chương 89: Một đám thiếu ăn mắng

Tới một đàn mười tám đầu tam giác thú, đến cuối cùng, chỉ còn lại có bốn đầu.

Thảm bại a!

Còn lại bốn đầu tam giác thú cũng bất chấp đồng bạn chết đi, tai vạ đến nơi phần mình mình chạy, bọn họ vẫn kiên trì đến bây giờ, đã hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Từ trên mặt đất bò dậy, bốn đầu tam giác thú chia ra hướng bốn phương hướng khác nhau gào khóc chạy trốn.

“A, rất có trí khôn nữa!” Vân Khê hướng không trung vỗ tay phát ra tiếng, “Huyền Dực, ngăn cản bọn họ! Một cũng đừng hòng đi!”

Ba ba ba ba!

Huyền Dực ở giữa không trung tung chiêu Thần Long Bãi Vĩ, làm thành vòng trong, đem bốn đầu tam giác thú trực tiếp bao vây, giống như dây thừng, đem bọn họ vững vàng cột vào giữa.

Vân Khê đi vòng một vòng, giống như chịn cải trắng chỉ con này lại chỉ con kia, làm lựa chọn, cuối cùng có kết luận nói: “Không tệ! mấy đầu này tu luyện đều là huyền khí dương tính, rất thích hợp với chàng! Thiên Tuyệt, chàng đến hấp thu đi!”

“Tốt, để ta!” Long Thiên Tuyệt bay lên không trung, thoáng cái liền

dựng thẳng lên trời dừng ở trên đỉnh đầu bốn đầu tam giác thú, bàn tay hắn nhấc lên, như kim đồng hồ từ từ xoay tròn, bốn cổ huyền khí vô hình giống như cột nước phun trào, từ trong cơ thể bốn đầu tam giác thú phóng lên, đan vào Thành một cột huyền khí lớn, nhập vào trong cơ thể hắn.

Giờ khắc này, sắc bén và khí phách của hắn cùng tồn tại, càng nhiều hơn là cảm giác siêu nhiên rời xa trần thế.

Hắn ưu nhã ngẩng đầu, hô hấp thật sâu, bày biện ra đường cong hoàn mỹ, mi tâm phát sáng, cảm thấy tầng bức tường thật mỏng cản trở kia có thể đụng tay đến.

Đúng vậy, chính là cảm giác này, hắn đã đụng chạm đến bức tường cản trở Huyền tôn tứ phẩm, hắn chỉ cần nữa nhẹ nhàng vừa chạm vào, rất nhanh là có thể đột phá bình chướng kia, chân chính tấn chức trở thành cao thủ Huyền tôn tứ phẩm, đây là cảnh giới mới, đủ để hừng hực thiêu đốt nhiệt huyết bên trong thân thể của hắn!

“Thật lợi hại!” Kèm theo tiếng vỗ tay, chủ tớ hồng y nữ tử từ nơi ẩn nấp chui ra, kích động chạy về phía hai người Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt.

“Hai vị đại hiệp, hai vị cao thủ, xin thu ta làm đồ đệ đi!” Hồng y nữ tử kích động, làm bộ dáng sẽ quỳ xuống, Vân Khê đưa tay đở nàng, bái sư sao có thể tùy tiện thế?

“Chúng ta lần này đến đây Côn Luân tiên cảnh, có chuyện quan trọng cần làm, sợ rằng không có thời gian thu đồ đệ, ngươi trở về đi thôi, nơi này không thích hợp với ngươi.” Vân Khê đối với nàng hơi có hảo cảm.

“Không sao, không có quan hệ! Hiện tại không có thời gian, sau này

sẽ có thời gian.” Hồng y nữ tử cười a a nói, “Ta tên là Bách Lí Song, sư phụ có thể gọi ta Song Song. Mặc dù thực lực ta bây giờ chỉ có Thiên Huyền nhị phẩm, nhưng chỉ cần sư phụ chịu dạy ta, ta sẽ rất cố gắng rất chịu khó luyện công, nhất định sẽ không để cho sư phụ thất vọng!”

“Ngươi họ kép Bách Lí?” Long Thiên Tuyệt híp mắt, đáy mắt xẹt qua ánh sáng u ám, đưa cho Vân Khê một ánh mắt ý vị thâm trường.

Vân Khê liền biết ý, khoát tay một cái nói: “Xin lỗi, ta không thể thu ngươi làm đồ đệ, ngươi hãy đi nhận danh sư khác đi.”

“Tại sao không thể? Ta rất chịu được cực khổ, bất kể sư phụ bảo ta làm cái gì, ta đều nguyện ý đi làm. Sư phụ nếu không tin…, hiện tại có thể ra đề mục khảo nghiệm ta, nhìn xem có thể được hay không.” Bách Lí song rất kiên trì.

Tiểu nha hoàn kéo kéo góc áo của nàng, hạ giọng nói: “Tiểu thư, ngươi đừng quá vọng động rồi! Vạn nhất để cho thành chủ biết ngươi tùy tiện ở bên ngoài bái sư, lão nhân gia ông ta nhất định sẽ tức giận.”

“Ngươi biết cái gì?” Bách Lí Song thấp giọng la nàng một tiếng, đẩy nàng ra, một lần nữa hướng về phía Vân Khê thành khẩn nói: “Sư phụ tùy ý ra đề mục khảo nghiệm ta, ta thật cái gì đều có thể làm được.

“Ngươi thật cái gì đều có thể làm sao?” Vân Khê ánh mắt khẽ lưu chuyển, nội tâm khẽ nhúc nhích, thật ra thì nàng cũng không bài xích Bách Lí Song, chẳng qua là từ trong ánh mắt Thiên Tuyệt, nàng đọc được cái dòng họ Bách Lí này đầy phức tạp cùng phiền toái. Thiên tuyệt không cho nàng thu đồ đệ, có lẽ chính là vì tránh khỏi những thứ phiền toái không cần thiết này quấn lên thân sao?

“Ừ! Chỉ cần là sư phụ phân phó, ta nhất định có thể làm được.” Bách Lí Song kiên định gật đầu.

Vân Khê suy nghĩ một chút, ánh mắt từ trên tam giác thú nằm ngổn ngang ở trên đất quét qua, nàng khẽ nhếch môi: “Nếu như ngươi có thế để cho những tam giác thú này toàn bộ khôi phục thực lực, ta liền thu ngươi làm đồ đệ.”

“Ách.....” Bách Lí song giật mình, nàng có đần, cũng nhìn ra được huyền khí trên người tam giác thú sớm đã biến mất không thấy, muốn chúng nó khôi phục thực lực, trừ phi có người đem huyền khí toàn bộ đều rót vào trong cơ thể của bọn nó.

Cái này căn bản là nhiệm vụ không thể hoàn thành nha!

Hiển nhiên, đối phương đang uyển chuyển cự tuyệt nàng.

Nàng sa sút tinh thần cúi đầu xuống, cắn cắn môi đỏ mọng, bỗng nhiên ngẩng đầu lên nói: “Tốt! Ta tiếp nhận nhiệm vụ này, nếu như ta có thể làm được, hi vọng sư phụ không nên nuốt lời!”

Vân Khê ánh mắt lóe lên, cũng là không có dự liệu được nàng ấy lại thật dám tiếp nhận khiêu chiến, hảo cảm trong lòng đối với nàng ấy lần nữa tăng tiến thêm một phân nữa. Nàng nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: “Tốt! Ta nhất định sẽ không nuốt lời! Chờ ta từ Côn Luân tiên cảnh trở về, nếu như ngươi vẫn không thể nào hoàn thành nhiệm vụ, vậy cũng đừng trách ta.”

“Ta nhất định sẽ làm được!” Bách Lí Song cắn răng, hạ quyết tâm.

“Ta đây rất mong đợi.” Vân Khê nhíu mày, đi theo Long Thiên Tuyệt rời khỏi, chỉ còn lại chủ tớ Bách Lí Song sầu mi khổ kiểm đối với

mười tám đầu tam giác thú đang không chịu được mà rên rỉ.

“Tiểu thư, làm sao ngươi lại đáp ứng thế? Đây căn bản là chuyện không có khả năng!” Tiểu nha hoàn dẹp miệng, rất là không hài lòng với tiểu thư nhà mình.

Bách Lí song thở dài: “Không đáp ứng thì thế nào? Người ta nói rõ không muốn thu ta làm đồ đệ, có cơ hội vốn so sánh với không có cơ hội tốt hơn, chỉ cần có một đường sinh cơ, ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua.”

“Đây là cơ hội? Căn bản là thủ đoạn lường gạt tiểu thư, đuổi đuổi tiểu thư thôi..... Ôi! Được rồi, coi như ta cái gì cũng không nói!” Tiểu nha hoàn xoa da đầu, ủy khuất hút hút lỗ mũi, nàng làm sao lại xui xẻo như vậy, tiểu thư có cao hứng hay không cũng sẽ đánh nàng.

“Bách Lí song, chấn hưng tinh thần! Ngươi nhất định có thể nghĩ ra biện pháp!” Bách Lí song đột nhiên ưỡng ngực, hai đấm nắm chặc, hướng về phía Thiên Không gào to, hai mắt cũng theo sát ý bắn tán loạn ra ánh sáng khác thường, tự mình khuyến khích mình.

Tiểu nha hoàn không có lạc quan như nàng vậy, đứng ở một góc, cầm nhánh cây quơ quơ.

Cách các nàng không xa, hai người Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt chẳng biết lúc nào liền đi vòng vèo trở lại, âm thầm chú ý các nàng.

“Thiên Tuyệt, mới vừa rồi vì sao chàng ngăn cản ta?” Vân Khê càng xem càng thích cái nữ tử khả ái thú vị này, so với nữ tử tâm trí siêu phàm tâm cơ thâm trầm, thì tính cách Bách Lí Song sáng sủa bền bỉ hoà thuận vui vẻ, càng làm cho nàng thích.

“Nàng biết dòng họ Bách Lí đại biểu cái gì không?” Long Thiên Tuyệt

ôm lấy vai của nàng, giọng nói ôn nhu nói, “Thập đại học viện xếp hàng thứ nhất là Thiên Long học viện, viện trưởng chính là họ kép Bách Lí, không chỉ như vậy, Thiên Long học viện được đặt ở Thiên Long Thành, chủ nhân của nó cũng là họ kép Bách Lí. Có thể nói, vô luận là Thiên Long học viện, hay là Thiên Long Thành, cũng là thiên hạ của Bách Lý gia. Chúng ta bây giờ còn không cách nào kết luận Bách Lí song đến tột cùng là thân phận gì, nhưng có một chút có thể xác định, nàng tuyệt đối cùng Thiên Long học viện hoặc là Thiên Long Thành thoát không khỏi liên quan.”

“Bách Lý gia tộc cũng là thuộc về một trong những gia tộc cổ xưa, nội bộ gia tộc của bọn hắn hết sức thể chế chánh thống, tử tôn bọn họ nên học ở học viện gì, nên bái người nào làm sư phụ, đây đều là cần trải qua sự nhất trí của bên trong gia tộc. Bình thường mà nói, phàm là tử tôn Bách Lý gia tộc, cũng có tên trong danh sách Thiên Long học viện, mà sư phụ của bọn họ cũng tất nhiên là Thiên Long học viện hoặc là cao thủ đứng đầu trong Bách Lý gia tộc, bọn họ sẽ không cho phép tử tôn của mình lạy ngoại nhân làm vi sư. Nếu nàng tùy tiện thu nàng ta làm đồ đệ, ngày sau bị người Bách Lý gia tộc biết được, tất nhiên sẽ rước lấy không ít phiền toái.”

Nghe Long Thiên Tuyệt giải thích, Vân Khê mới bừng tỉnh đại ngộ.

“Đáng tiếc! Tính tình của nàng cũng rất hợp ý ta.” Vân Khê nhẹ lay động đầu, sờ sờ bụng của mình, vì hài tử mình suy nghĩ, nàng cho dù dù thích đối phương như thế nào, cũng chỉ có thể nhịn.

“Đi thôi! Chờ thời điểm thực lực chúng ta đủ cường đại, thấy cũng không e ngại những thứ này.” Long Thiên Tuyệt an ủi, trong giọng nói mơ hồ để lộ ra hùng tâm hắn, nếu không là vua, cũng muốn có thực lực của vua, như thế mới có thể chân chính bảo vệ che chở tốt người yêu cùng người nhà của hắn.

Trong rừng … trên đường một con nhỏ khác, Chiến Thiên Dực cùng đám người Hoàng Anh đi tới nửa đường, trong lúc bất chợt nghe được từ nơi xa truyền đến tiếng rồng ngâm hổ gầm, rối rít kinh ngạc không dứt.

Đoạn đường này bọn họ đi tới, trên căn bản con đường hết sức bằng phẳng, cũng không có gặp gỡ bất kỳ hiểm trở nào.

Thật ra thì điều này cũng không có gì, đoàn người bọn họ cao thủ nhiều như mây, nhân số đông đảo, mặc dù trong rừng thật có yêu thú thường lui tới, với một đám người như vậy, cũng bị hù dọa chạy, ai còn ngu mà ngơ ngác chạy đến tìm chết chứ?

“Nghe! Giống như là có tiếng rồng ngâm, còn có tiếng hổ gầm, chẳng lẻ trong rừng này, còn có Long Tộc xuất hiện?” Hoàng anh nhíu mi, lộ ra vẻ nghi hoặc.

Chiến Thiên Dực híp híp mắt, đáy mắt xẹt qua nụ cười nhạt, không cần hỏi, nhất định là muội tử thả ra thú sủng rồi, bất quá hắn tuyệt đối sẽ không đem tin tức này tiết lộ ra ngoài.

” Cao thủ Thiên Long học viện cùng Bạch Hổ học viện tới sao! Phải biết rằng thời gian bọn họ tu luyện, cũng là đến gần Long Tộc cùng hổ tộc để hóa thân tự vệ, lúc thi triển, phát ra rồng ngâm tiếng hổ gầm, cũng là chuyện tầm thường.”

“Có khả năng này! Không nghĩ tới cao thủ Thiên Long học viện cùng Bạch Hổ học viện cũng tới Côn Luân tiên cảnh, vậy chúng ta.....” Hoàng anh chân mày nhíu sâu hơn, lấy thực lực của bọn họ thì sao có thể cùng cao thủ Thiên Long học viện cùng Bạch Hổ học viện so sánh được a?

“Cái gì? Là cao thủ Thiên Long học viện cùng Bạch Hổ học viện tới?”

Cách bọn họ cách đó không xa Tử Điêu học viện các cũng rối rít khẩn trương lên.

“Mau! Chúng ta nên mau chút lên đường, nếu để cho cao thủ Thiên Long học viện cùng Bạch Hổ học viện đoạt trước, như vậy chúng ta ngay cả ăn canh đều khỏi phải nghĩ đến.”

Lúc này, đồng dạng phương vị, lại truyền tới tiếng ầm ầm nổ vang, Thánh Quang hiện ra.

Hiện trường không khí càng thêm lửa nóng.

“Trời! Có người tấn chức rồi! Đó là..... dấu hiệu tấn chức Huyền tôn cho cảnh! Có cao thủ Huyền tôn chi cảnh tấn chức.”

“Là Huyền tôn tam phẩm! Tuyệt đối là Huyền tôn tam phẩm! Lại thêm một Huyền tôn tam phẩm cao thủ..... Nhanh đi nhìn một chút, đến tột cùng là người nào tấn thăng đến Huyền tôn tam phẩm?”

Học sinh Hạc Tiên học viện cùng Tử Điêu học viện cũng bắt đầu bận rộn ra, rối rít phái một hai tên cao thủ đi trước đến địa điểm xảy ra nhìn xem, học sinh cầm đầu thì rối rít lộ ra thần sắc ngưng trọng. Nhiều Huyền tôn tam phẩm cao thủ, đối với bọn họ mà nói, đồng dạng ý nghĩa có nhiều thêm nguy cơ xếp hạng rơi ở phía sau.

Bọn họ phải tra rõ ràng, đến tột cùng là người nào tấn thăng đến Huyền tôn tam phẩm, là một học sinh trong ba học viện bọn hắn, hay là học sinh trong bảy học viện còn lại?

Tin tức này đối với bọn họ mà nói, cực kì quan trọng.

Trong những người này, chỉ có ba người Chiến Thiên Dực, Dạ Hàn Nhật cùng Độc Cô mưu là bình tĩnh nhất, bởi vì bọn họ biết, người

mới vừa tấn chức trở thành Huyền tôn tam phẩm đến tột cùng là người nào.

Chủ tớ Bách Lí song còn dừng lại tại chỗ, đang suy tư làm thế nào mới có thể khiến mười tám đầu tam giác thú té trên mặt đất có thể một lần nữa đứng lên, hơn nữa khôi phục thực lực, lúc này, xung quanh rất nhiều tiếng bước chân tới gần, đem chủ tớ làm cho sợ hết hồn.

Có cao thủ Hạc Tiên học viện, cao thủ Tử Điêu học viện, cũng có những cao thủ khác ở rừng rậm mạo hiểm, bọn họ đều vì mới vừa nghe được tiếng động kịch liệt, nên rối rít chạy tới điều tra.

Khi bọn hắn đi tới hiện trường, thấy tam giác thú đầy đất nằm ngổn ngang, mọi người lộ ra vẻ kinh ngạc. Hàng năm ở rừng rậm du lịch, bọn họ biết thực lực tam giác thú, tuyệt đối không phải là hai tiểu nữ tử có thể đối phó, huống chi còn không chỉ một con, mà là mười tám con.

Hơn nữa bọn họ nhìn qua, vừa vặn chủ tớ Bách Lí Song đang dơ tay đâm vào da lông tam giác thú suy nghĩ biện pháp, nhưng một màn này rơi vào trong mắt của bọn hắn, liền lập tức thay đổi một phen ý nghĩ.

Hai người này đều là tiểu nữ tử, dùng tay là có thể bắt mười tám đầu tam giác thú, đây là thực lực sâu đến bao nhiêu?

Ánh mắt Mọi người hướng chủ tớ Bách Lí song vừa sùng kính, lại ghen tỵ.

Nói vậy người mới vừa tấn chức Huyền tôn tam phẩm, chính là một trong hai người này.

Chủ tớ Bách Lí song bị rất nhiều ánh mắt ngó chừng, cả người không được tự nhiên, nói ra, giọng cũng không khỏi run lên: “Ngươi, các ngươi muốn làm gì?”

“Vị cô nương này, không biết xưng hô như thế nào? Đến từ phương nào?” một gã cao thủ trong đó hướng nàng ôm quyền.

“Ta..... Ta tên là Bách Lí song! Các ngươi muốn làm gì?” Bách Lí Song trấn định, nói chuyện cũng bình thản hơn.

“Bách Lí? Chẳng lẻ cô nương đến từ Thiên Long học viện?” Cao thủ như bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai là người Bách Lý gia tộc, khó trách tuổi còn trẻ liền có thực lực sâu không lường được như vậy.

Hắn không nói”Thiên Long học viện” thì tốt, vừa nói”Thiên Long học viện”, giống như là điểm trúng yếu huyệt của Bách Lí song, nàng giận đến nổi bão tố.

“Chó má Thiên Long học viện! Ngươi mới là đến từ Thiên Long học viện, cả nhà ngươi cũng là Thiên Long học viện!” Bách Lí Song tức hào hển nói, mỗi lần nghe được có người nói tới Thiên Long học viện, nàng liền ép không được cơn giận của mình.

Cao thủ bị khí thế của nàng làm cho sửng người, không biết nàng vì sao vừa nghe đến”Thiên Long học viện” liền tức giận như thế, bất quá Bách Lý gia tộc cùng Thiên Long học viện vốn chính là một nhà, coi như là mắng, cũng là mắng người trong nhà, cùng bọn hắn không liên quan.

Như là đã biết rõ ràng lai lịch đối phương, những cao thủ cũng yên lòng rồi, Thiên Long học viện người ta vốn xếp hàng thứ nhất, không thể động, nhiều một gã cao thủ hay ít một tên cao thủ, thì không có gì khác biệt, dù sao mục tiêu của bọn họ là tiến vào ba vị trí đầucủa Đại

Bỉ võ, trừ Thiên Long học viện cùng Bạch Hổ học viện địa vị không gì phá nổi như thì bọn họ chỉ cần giết chết những cao thủ khác của bảy học viện còn lại là được.

Trái tim Mọi người đều thả lỏng, rối rít riêng hướng đầu lĩnh của mình trở về hồi báo.

Nổi giận tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, khiến cho Bách Lí song rất là không giải thích được.

“Một đám thiếu ăn mắng! Chúng ta đừng để ý đến bọn hắn, tiếp tục suy nghĩ biện pháp đi.”

Quyển 4 - Chương 90: Thiên Tuyệt, Huyền tôn tứ phẩm

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt hai người tiếp tục đi về phía trước, trên đường có gặp gỡ vài đầu yêu thú, nhưng cũng là trung giai hoặc tu vi cấp thấp, đối với tấn chức của hai người không có trợ giúp gì quá lớn.

Mắt thấy sẽ phải gần tới chân núi Côn Luân tiên cảnh, hai người chính là cảm thấy thán kỳ ngộ hôm nay làm người ta thất vọng hết sức, từ hai bên rừng rậm sum xuê, đột nhiên nhảy ra một người một thú, ngăn đường đi của bọn hắn.

“Côn Luân tiên cảnh chính là Thánh Địa, há để những người phàm tục các ngươi có thể tùy ý ra vào? Còn không mau mau trở về cho ta!” Người nọ trán rộng mặt tròn, vành tai phá lệ dày, vừa nhìn chính là thôn phu sơn dã, dân trong thôn, nhưng xiêm y bằng thất thải tường vân trên người hắn liền mơ hồ tiết lộ ra hơi thở thần thánh nào đó, làm người ta nghiêm nghị bắt đầu kính nể.

“Chít chít! Chít chít chít chít.....” bên cạnh hắn, là một con Hầu Tử bộ lông toàn thân màu nâu, hình thể đặc biệt khổng lồ, cao tương đối bằng người kia, khác với Hầu Tử khác.

Nó quơ móng vuốt, giống như là thị uy.

“Ừ? Là cao cấp Hầu Tử!” tầm mắt Long Thiên Tuyệt trực tiếp nhảy vọt qua nam nhân kia, rơi vào trên người Hầu Tử, từng sợi hưng phấn trong mắt cứ như vậy tự nhiên buông xuống.

“Chít chít! Chít chít chít chít.....” Hầu Tử cũng cảm thấy hắn ánh mắt bất thiện, tiếp tục thị uy.

“Lại tới một người xấu xí nữa! Thật bẩn ánh mắt Tiểu Phượng Phượng, quá xấu.” tiểu phượng hoàng lại bắt đầu bất mãn bình luận.

Vân Khê bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ mình nó trong tất cả thú sủng là trông mặt mà bắt hình dong nhất, bất kể gặp gỡ người nào hoặc thú nào, câu thứ nhất của nó nhất định là nhằm vào hình dạng đối phương.

Hầu Tử nghe hiểu lời bình của nó, bất mãn quơ quơ móng vuốt, hướng nó đánh tới.

Nam tử không có ngăn cản, híp mắt liếc xéo hết thảy.

Hắn bất động, Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt cũng không động.

Làm cho bọn họ đánh nhau đi!

Hầu Tử rất linh hoạt cùng lực nhảy đều rất tốt, một cái nhảy, liền chạy thẳng tới đầu vai Vân Khê mà đến, khí thế hung dữ mãnh liệt.

Tiểu phượng hoàng càng thêm bình tĩnh, nó tùy ý phẩy phẩy cánh, mang giọng trẻ con nói: “Kẻ xấu xí! Cách ta xa một chút!”

Đừng xem nó chẳng qua là tùy ý vỗ cánh, trong lúc này kéo lên một trận gió phi thường cường đại, đủ để có thể đem một gốc cây cổ thụ trăm năm nhổ tận gốc.

Kết quả là, Hầu Tử còn không có tới gần nó, đã bị một trận gió này thổi bay.

Rầm rầm rầm, lần này liền đụng ngã ba cây đại thụ, đau đến Hầu Tử

chít chít chít chít kêu to.

Nam tử thấy thế, không khỏi thay đổi mặt, hai mắt trừng trừng, nhìn chằm chằm tiểu phượng hoàng, từng tia sáng tham lam bắn ra ngoài.

“Để lại vật nhỏ này, các ngươi có thể đi! Nếu không nghe lời, y theo quy củ Côn Luân phái chúng ta, các ngươi hết thảy đều bị xử tử!”

Long Thiên Tuyệt cười sang sảng lên: “Lời này chính là ta nghĩ nói! Để lại thú sủng của ngươi! Ngươi có thể đi, cũng có thể trực tiếp đem Mệnh để lại!”

Hắn vốn đang vì chuyện mình mơ ước thú sủng người khác sinh ra tham niệm mà tự mình sám hối, nhưng bây giờ tình huống bất đồng rồi, đối phương dẫn đầu vơ vét tài sản…, như vậy hắn ngược lại vơ vét tài sản đối phương, cũng biến thành thuận lý thành chương, danh chánh ngôn thuận.

“Ngươi nói cái gì? Ngươi cũng biết ta là đệ tử Côn Luân phái, đắc tội đệ tử Côn Luân phái chúng ta sẽ bị trừng phạt như thế nào không?” Nam tử từ từ lộ ra vẻ dử tợn, lệ khí đầy dẫy chung quanh thân thể của hắn.

” Đệ tử Côn Luân phái?” Long Thiên Tuyệt lần nữa móc ra bách khoa toàn thư của hắn, bình tĩnh lật xem mấy tờ, ngón tay thon dài, hướng giữa những hàng chữ chút một, nói, “Trong sách ghi lại, đệ tử Côn Luân phái ngay từ lúc năm trăm năm trước cũng đã diệt vong rồi, hơn nữa, Côn Luân phái có một quy củ bất thành văn, nếu không phải cao thủ Huyền tôn chi cảnh trở lên, thì không có tư cách ở bên ngoài đi lại.”

“Ba!” Long Thiên Tuyệt lưu loát khép lại sách cổ, ánh mắt như điện ngó chừng đối phương, nói, “Thực lực của ngươi nhiều lắm là cũng

chính là Thần huyền trung giai, căn bản không xứng với trở thành đệ tử Côn Luân phái, huống chi Côn Luân phái cũng sớm đã không tồn tại. Nếu không, vì sao có nhiều người phía sau tiếp phía trước đến Côn Luân tiên cảnh như vào chỗ không người thế?"

Vân Khê bừng tỉnh đại ngộ gật đầu: "Nga, nói như vậy, vị nhân huynh này chính là giả mạo đệ tử Côn Luân phái, ở chỗ này giả danh lừa bịp? Ai nha nha, thật là mất mặt!"

"Các ngươi....." Nam tử mặt đỏ lên, rống một tiếng, định kéo xiêm y trên người, lộ ra diện mục hung thần ác sát thật sự, "Thức thời, liền vội vàng đem thú sủng để lại! Nếu không đừng trách ta không khách khí."

"Đồ điên, là đáng ghét nhất!" Vân Khê quay đầu nói.

"Đồ điên, là đáng ghét nhất!" Tiểu Phượng Phượng học theo, cũng quay đầu đi, nhìn về phía khác, thật giống như nhìn nhiều một cái, cũng sẽ ô nhiễm ánh mắt của nó.

"Ngoan, nàng đi nghỉ ngơi một chút, ta tới thu thập hắn!" Long Thiên Tuyệt ôn nhu trấn an nàng, khi hắn quay đầu trong nháy mắt, ánh mắt bỗng dưng bén nhọn. Hắn xòe bàn tay ra, hư không nắm chặt, trên mặt đất vô số lá rụng liền bị khống chế dưới khí thế của hắn, sắp hàng thành hình, lại ngưng tụ Thành kiếm.

Đó là tụ khí ngưng kiếm!

Chính là một Thần huyền cao thủ, còn chưa đủ tư cách để hắn hắn rút kiếm.

Nơi nào đó của Côn Luân tiên cảnh, có hai người từ cao trông về phía xa, tầm mắt vừa vặn rơi vào nơi này, không vì cái gì khác, thật

sự là mới vừa rồi một ít trận rồng ngâm tiếng hổ gầm cùng Vân Khê tấn chức động tĩnh quá lớn, đã kinh động một nhóm người trong núi.

Bạch y nam tử đứng ở ngoài cùng vách đá, đứng chắp tay, tùy ý gió núi thổi lất phất tóc đen như tơ của hắn, đường viền trên gương mặt hắn ưu nhã sáng ôn nhuận như ngọc thạch, cả người nhẹ nhàng phiêu dật thật giống như lại thêm một làn gió, là có thể thổi bay đi.

Hắn đưa mắt nhìn phương hướng đánh nhau trong rừng, một đôi mắt đen bóng sáng không hề chớp mắt.

“Long sư huynh, ngươi đang xem cái gì đấy?” Phía sau có một bạch y nam tử nhỏ gầy khác nhích tới gần, không nhịn được hỏi.

“Đang nhìn một người, hắn..... Thoạt nhìn giống như đã từng quen biết.” Long sư huynh giọng nói thanh nhã, rồi lại không mất lực lượng. Hắn khẽ nghiêng đầu, cho dù gió núi đưa tóc đen thổi càng thêm cuồng tứ, hắn nheo lại mắt, suy nghĩ từ từ phiêu hướng thiên ngoại.

“Một người? Người nào? Ta làm sao cái gì cũng không có thấy?” Tiểu sư đệ nhìn quanh, từ vách núi đến rừng rậm khoảng cách khá xa, nếu không phải có một chút công lực, thật đúng là rất khó thấy.

“Chúng ta đi thôi! Hôm nay chính là ngày Kỳ Lân thần thú xuất thế, chúng ta ở chỗ này chờ đợi hơn một năm, ngàn vạn không thể bỏ lỡ.” Long sư huynh ưu nhã thu hồi tầm mắt, ống tay áo rộng rãi như tuyết trắng theo gió núi phất phới, phảng phất như mây mềm nhẹ phiêu dật, hắn xoay người, thân ảnh anh tuấn từ từ va chạm vào mây mù, giống như là mang đi vào một cảnh trong mơ tốt đẹp, lưu lại chỉ có xào xạc gió cùng hình ảnh sương mù.

Chỗ sâu trong rừng rậm, tràn đầy khí tức, nam tử thô bạo từ bên

hông rút ra lợi kiếm, ánh mắt kia sắc bén như lợi khí: “Ghê tởm! Đi chết đi!”

Hắn phi thân đâm về phía Long Thiên Tuyệt.

“Muốn chết!” Long Thiên Tuyệt ánh mắt trầm xuống, tay phải lần nữa biến hóa, lúc trước nhẹ nhàng đẩy đưa, màu xanh biếc khí kiếm liền thế như chẻ tre bắn tới.

Oanh!

Kiếm khí hình cung, bộc phát ra chính là từng mãnh lá rụng như phi tiêu, sắc bén như lưỡi dao.

“A!” Nam tử hít vào thở ra một hơi, ở giữa không trung vội vàng thối lui, tốc độ như thế, kiếm khí như thế, trước đây chưa từng gặp, cả trái tim hắn cũng bắt đầu run rẩy.

Lại còn có chiêu thức như vậy!

Long Thiên Tuyệt khóe môi nhếch lên, há có thể cho phép được hắn chạy trốn? tay phải của hắn liên tục biến hóa, năm ngón tay một trảo, khí kiếm lần nữa thành hình, không được lượn vòng, phá không, bùm bùm tiếng vang, có thể đủ đem một gốc cây cổ thụ nổ tung.

Vân Khê cẩn thận nhìn, đem những chiêu số này nhất nhất khắc sâu vào trong đầu, nàng biết, đây là hắn tự nghĩ ra chiêu thức, chẳng bao giờ tại bất kỳ bí kíp trong võ công khác xuất hiện quá.

Không thể không nói, hắn là thiên tài tập võ, chẳng những thiên phú kinh người, năng lực sáng tạo cũng kinh người!

Nàng thừa nhận mình rất tự phụ, nàng rất ít bội phục người khác,

nhưng Long Thiên Tuyệt chính là một người trong đó.

“Hừ, giữ một cái mạng chó cho ngươi! Cút cho ta!” Long Thiên Tuyệt phát lực, gia tăng tốc độ kiếm khí lượn vòng, cũng là lấy góc độ xảo diệu cắt lấy bên cổ đối phương mà qua. Kiếm Khí phá vỡ không khí sở sinh ra giao động, đủ để đem đối phương cả người ném đi xa xa.

Nhìn từ đàng xa, có thể nhìn thấy đúng là một trận không khí dao động, một bóng người bị vứt lên cao, sau đó lại nặng nề ném tới nơi nào đó trong rừng rậm, cành lá chập chờn, không biết kết quả ra sao.

Nam tử bị đánh bay ra ngoài, còn dư lại một con Hầu Tử che bụng của mình, lộ ra vẻ hoảng sợ.

Hảo hảo..... nhân loại thực bạo lực!

Cái đuôi của nó hướng về phía trước nhếch lên, làm bộ dạng định chuồn mất.

“Muốn đi chạy đi đâu?” Vân Khê chẳng biết lúc nào xuất hiện ở phía sau của nó, tinh chuẩn níu lấy cái đuôi nó hướng về phía trước kéo lên. Thật là khó tìm được một con thú cao cấp, hơn nữa còn là huyền khí tu luyện dương tính, đúng lúc làm Đại thuốc bổ cho Thiên Tuyệt tấn chức Huyền tôn tứ phẩm, nàng làm sao có thể để cho nó chạy thoát?

“Chít chít chít chít..... Chít chít chít chít.....” Hầu Tử gấp gáp giãy dụa, còn suýt nữa là bỏ qua cái đuôi của mình mà chạy trối chết đi.

Vân Khê lạnh lùng hừ cười: “Đừng kêu, ngươi chính là oa oa oa nữa cũng là vô dụng, nhận mệnh sao!”

“Chít chít..... Chít chít chít chít..... Chít chít chít chít.....” Hầu Tử tiếng

kêu thảm thiết càng ngày càng bi thương, sau một khắc, cái đuôi của nó đã bị giao đến trong tay Long Thiên Tuyệt.

Long Thiên Tuyệt không hề khách khí, trực tiếp níu lấy cái đuôi của nó liền vận chuyển thu nạp thuật.

“Rất tốt! huyền khí trong cơ thể nó rất đầy đủ, đầy đủ để ta dùng tấn thức!” khuôn mặt tuấn mỹ của Long Thiên Tuyệt nhất thời sáng hồng lên, hai mắt lấp lánh sáng lên.

Vân Khê thậm chí có thể thấy trên người hắn mạch máu nhỏ đang kịch liệt bành trướng cùng nhúc nhích, đây chính là dự báo trước sẽ tấn chức, không sai, hắn thật muốn tấn chức rồi!

Huyền tôn tứ phẩm!

Bọn họ liền vọt một bước vào ba danh đầu cuộc thi tỉ võ của học viện.

Đoàn người Chiến Thiên Dực sắp tới gần chân núi Côn Luân tiên cảnh, lúc này nghe được nơi xa liền truyền tới một tiếng kịch liệt nổ vang, so với kịch liệt cùng chấn động mới vừa rồi còn hơn, Thánh Quang phóng ra, rừng rậm chỗ sâu một cột sáng xông thẳng lên trời.

Mọi người khiếp sợ.

Không biết là người nào hét lên thanh: “Lại có người tấn chức rồi! Có lầm hay không?”

Người còn lại cũng bị thanh âm này khiến cho chấn động rồi, không sai, cái kia đích xác là dấu hiệu cao thủ Huyền tôn tấn chức.

“Huyền tôn tứ phẩm! Tuyệt đối là Huyền tôn tứ phẩm! Đéo đỡ được,

thế giới này điên cuồng rồi phải không? Vừa mới tấn chức Huyền tôn tam phẩm, hiện tại liền tấn thăng đến Huyền tôn tứ phẩm rồi, còn có để cho người sống hay không?”

Quyển 4 - Chương 91: Mua chút ít tảng đá xây hầm cầu

“Ngu ngốc! Làm sao ngươi biết là cùng một người đây? Ta tuyệt đối không tin một người có thể cùng một thời gian cùng một địa điểm liên tục tấn thức hai phẩm cấp, giải thích duy nhất chỉ có thể là hai người trước sau tấn thức.”

“Vậy thì càng đáng sợ rồi! Liên tục có hai cao thủ lần lượt tấn thức, nếu đúng thì thực lực là như thế nào?”

“Không thể nào! Ta mới vừa nhìn thấy có hai cô gái, rõ ràng là quan hệ chủ tớ, ta nhìn ra được nha hoàn kia công phu rất thấp, lá gan cũng nhỏ, quyết không thể nào là cao thủ Huyền tôn. Cũng là tiểu thư Bách Lý gia kia, nàng Huyền giai thoạt nhìn cũng rất thấp, nhưng ai biết được, nàng có phải là cố ý giấu diếm thực lực của mình không. Phải biết rằng đệ tử Bách Lý gia tộc đi ra ngoài, mọi người cũng đều là tinh anh của Thiên Long học viện, đều là hạng người không tầm thường. Hơn nữa Bách Lý gia tộc phú khả địch quốc, trong nhà không biết có dấu bao nhiêu linh quả bảo bối, nếu nói nàng có thể ở trong thời gian ngắn như vậy liên tục thăng hai phẩm, bản thân ta có thể miễn cưỡng tin tưởng.”

“Không sai, xem ra nên chú ý nhiều hơn một chút vị tiểu thư Bách Lí này, tìm cơ hội cùng nàng mượn hơi quan hệ, nói không chừng đối với tiền đồ tương lai của chúng ta mới có lợi.”

“.....”

Các loại tiếng nghị luận cùng suy đoán ở trong đám người rối rít

truyền ra.

Lông mày của Hoàng Anh nhíu lại, híp mắt đánh giá ba người Chiến Thiên Dực, phát giác ba người bọn họ không chỉ rất bình tĩnh, ngược lại phát ra vui sướng từ nội tâm, đáy lòng nàng hoảng hốt, bắt đầu sinh ra dự cảm xấu.

Có phải nàng tính sót nơi nào rồi, hoặc nhìn lầm rồi hay không? Tại sao đáy lòng bất an như thế?

“Côn Luân tiên cảnh quả nhiên là khối phúc địa.” Dạ Hàn Nhật mở miệng, nhẹ nhàng mà niệm chú, hắn đưa mắt nhìn phía chân trời, ánh mắt cao nhã tinh khiết, thật giống như trời xanh mây trắng, như tri âm tri kỷ, tràn đầy sắc thái mộng ảo.

Chiến Thiên Dực sảng lãng cười một tiếng, phụ họa nói: “Không sai, đích xác là khối phúc địa! Nghe muội tử nói, Dạ lão đệ am hiểu sâu thuật số tử vi, lúc nào tính toán xem chiến tích cuối cùng Đại Bỉ võ lần này, cũng tốt cho mọi người chuẩn bị sẳn tâm lý trong lòng.”

“Cái này.....” Dạ Hàn Nhật hơi có vẻ do dự, cúi đầu cười cười, không có nói thêm gì đi nữa.

Chiến Thiên Dực vỗ vỗ đầu vai hắn: “Ta nói đùa! Ta hiểu rõ suy nghĩ của lão đệ, ngươi coi như ta chưa nói gì quá.”

Dạ Hàn Nhật giãn ra lông mi, trong trẻo cười một tiếng, bất đắc dĩ lắc đầu. Ánh mắt của hắn chớp động, vẻ mộng ảo càng sáng lạn hơn.

Hoàng Anh đánh giá qua lại hai người, trong lòng nghi ngờ càng lúc càng lớn.

Long Thiên Tuyệt sau khi tấn chức thành công, cũng không có dừng

lại ở nguyên chỗ, mà lôi kéo Vân Khê nhanh chóng rời khỏi. Hắn biết mình mới vừa tấn chức động tĩnh quá lớn, rất nhanh cũng sẽ bị người chú ý tới, vì giảm bớt phiền toái không cần thiết, hắn nên lựa chọn mau sớm rời xa, tạm thời giấu diếm thực lực của mình.

Theo bản đồ chỉ thị, cũng không lâu lắm, hai vợ chồng liền tới dưới chân núi Côn Luân tiên cảnh.

Khi bọn hắn đến, đoàn người Chiến Thiên Dực cũng đã đến đây thật sớm, xa xa, thấy đoàn người bọn họ đang vây bắt quanh một quán ven đường, không biết đang làm cái gì, tiếng tranh luận cũng truyền càng lúc càng xa.

“Đại sư tỷ, đừng tin hắn! một đống nát tảng đá như vậy, tại sao có thể là linh thạch? Hắn rõ ràng chính là lão đầu gạt người, muốn lừa gạt ngân lượng mà thôi.”

“Tiểu đệ đệ, không muốn mua thì đừng mua, nhưng không nên chê bai nhân phẩm người ta! Lão nhân gia sẽ thương tâm.”

“Phi! Ngươi dám ở chỗ này giả danh lừa bịp, còn sợ bị người ta mắng sao, còn bị tổn thương sao? Tin tưởng ngươi mới gặp quỷ.”

“Tiểu đệ đệ, ngươi nóng tính quá rồi, uống nước cho hạ hỏa đi! Yên tâm, nước này là lão phu cung ứng miễn phí, sẽ không thu thêm vào ngân lượng của ngươi.”

“Tao lão đầu, ngươi..... Ta đập phá gian hàng ngươi!”

Nam học sinh của Hạc Tiên học viện bị chọc giận, đỏ mặt, quơ kiếm hướng phía gian hàng lão giả. Lần này cao thủ đến Côn Luân tiên cảnh phần lớn cũng là Huyền tôn trở lên, nên học sinh này cũng không ngoại lệ, hắn vừa ra kiếm, khí lãng quay cuồng, kiếm khí dao

động khắp nơi, khí thế kia đủ để đem quán ven đường đập nát.

Đồng bạn của hắn, bao gồm Hoàng Anh, cũng không có xuất thủ ngăn cản hắn, bởi vì bọn hắn xem ra, lão giả này đúng là khả nghi. Phải biết rằng linh thạch là hết sức khó được, giá trị ngàn vàng, mà lão giả này công khai ở dưới chân núi bày quầy chào hàng linh thạch, hơn nữa chào giá so sánh với đá bình thường còn thấp hơn.

Đầu năm nay a, càng là đồ đắt tiền, càng là có người mua, càng là giá thấp, ngược lại sẽ không có người dám mua.

Bọn họ thấy đồng bạn xuất thủ, chẳng qua là hướng gian hàng đối phương, cũng không có đả thương tánh mạng đối phương, nên không ngăn trở.

Chiến Thiên Dực thấy thế, sắc mặt nhất thời trầm xuống, tay áo bên phải hắn lay động, bộ dạng sẽ ngăn cản đối phương lại. Lúc này, sự kiện kỳ dị xảy ra, không đợi hắn xuất thủ, kiếm khí của nam học sinh kia vừa mới va chạm vào gian hàng, thì kiếm khí liền trực tiếp bắn ngược trở về.

“A?!” Nam học sinh nọ trơ mắt nhìn kiếm khí của mình bắn ngược trở lại, hắn muốn phản ứng, đáng tiếc tốc độ kiếm khí kia tiến công tập kích quá nhanh, cùng tốc độ tiến công tập kích của hắn gấp hai lần, kiếm khí từ vị trí lòng bàn chân nổ tung, đưa cả người bắn lên trời.

“Cái gì? Làm sao có thể?”

Trong lòng của mỗi người đều sinh ra đồng dạng nghi vấn, bọn họ rõ ràng không nhìn thấy lão giả kia xuất thủ, như vậy đạo kiếm khí cắn trả kia từ đâu mà ra?

Nhìn quanh một vòng, mọi người vừa thấy tay áo bên phải của Chiến

Thiên Dực khẽ đung đưa, nên nhất trí phán định, mới vừa rồi tất nhiên là Chiến Thiên Dực xuất thủ ngăn cản.

Hoàng Anh sắc mặt có chút bất thiện: “Chiến huynh, vì sao phải đối với học sinh Hạc Tiên học viện ta xuất thủ? Thử hỏi Hoàng Anh ta có bất kỳ chỗ nào có lỗi với ngươi không?”

Chiến Thiên Dực hơi sửng sờ, còn đang đắm chìm ở tình cảnh vừa rồi, nghe được Hoàng Anh chất vấn, hắn hoàn toàn tỉnh ngộ, thì ra là tất cả mọi người cho rằng, mới vừa rồi là hắn xuất thủ ngăn trở đối phương, nhưng mà lại chỉ có chính hắn mới biết được, hắn căn bản còn không kịp xuất thủ nữa.

Hắn đưa mắt nhìn về phía lão giả, khẽ híp mắt, ánh mắt mang ý vị thâm trường.

“Hoàng cô nương, ngươi hiểu lầm.” Chiến Thiên Dực cười khổ lắc đầu.

Hoàng anh hướng hắn cúi đầu hừ lạnh một tiếng, cũng nhận định hành vi của hắn, không hề để ý tới hắn nữa, thẳng tiến lên, đi đở vịn sư đệ của nàng.

Chiến Thiên Dực lần nữa dao động tay, bất đắc dĩ cười khổ.

“Đại ca!” Vân Khê từ đàng xa đến gần, đem một màn mới vừa hết thảy thu vào đáy mắt, nàng tự nhiên cũng nhìn thấy, mới vừa người xuất thủ căn bản không phải là đại ca.

“Muội tử, các ngươi cũng đến.” Chiến Thiên Dực thu cười khổ, lộ ra nụ cười thật lòng.

“Đại ca công lực thật là càng ngày càng thâm hậu a.” Long Thiên

Tuyệt cố ý trêu chọc nói.

Chiến Thiên Dực nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn chung quanh hai người một chút, ánh mắt sáng lên, rất nhanh liền ảm đi: “đoạn đường này các ngươi, thu hoạch cũng không nhỏ đi.”

Ba người liếc mắt nhìn nhau, ngầm hiểu lẫn nhau.

Hoàng anh đang vịn sư đệ đứng dậy, liếc nhìn thấy đến hai người Vân Khê xuất hiện ở nơi này, con ngươi nàng đảo một vòng, một ít nghi ngờ tồn tại ở lại đáy lòng lần nữa dâng lên.

“Nhị vị không phải là không tính toán lên Côn Luân tiên cảnh sao? Làm sao vẫn tới?” Nàng dạo bước đi tới, đem hai người từ trên xuống dưới tinh tế đánh giá, đáng tiếc đối phương đã thu liễm hơi thở, nàng vẫn như cũ không dò xét được gì.

“Chúng ta thay đổi chủ ý, không thể sao?” Vân Khê không sao cả nhún nhún vai, nàng thích đi chỗ nào thì đi chỗ đó, còn cần lý do sao?

“Dĩ nhiên có thể.” Hoàng anh hạ hai đầu lông mày xuống, thần sắc nhìn vợ chồng này trở nên thật quái dị.

Vân Khê không có để ý tới nàng nữa, cùng Long Thiên Tuyệt dạo bước đi tới quán ven đường, trong nháy mắt đầu tiên nhìn thấy chủ sạp, hai người liền kinh ngạc liếc nhau một cái. Không vì cái gì khác, chỉ vì xiêm y đối phương mặc trên người rất là quen mặt, xiêm y miêu tả thất thải tường vân cũng ít khi thấy, bọn họ lúc trước đã thấy qua, chính là chủ nhân Hầu Tử, hắn mặc xiêm y cùng với cái này giống nhau như đúc.

Chẳng lẽ lại là mượn danh nghĩa đệ tử Côn Luân phái, ở chỗ này giả

danh lừa bịp?

Trong lúc hai người đang suy tư, tiểu phượng hoàng ở đầu vai Vân Khê có chút kiềm chế không được, nãi thanh nãi khí kêu lên: “Linh thạch! Linh thạch!”

Nó vừa nói ra, làm tất cả mọi người oanh một tiếng, di chuyển lên, đem gian hàng lần nữa bao quanh lại.

Chẳng lẽ một đống đá nát này, bên trong thật sự có linh thạch?

Vân Khê nhanh tay nắm được miệng của tiểu phượng hoàng, ra vẻ trách cứ: “Nhóc con, ngươi muốn linh thạch muốn điên rồi sao? Không cho tùy tiện kêu loạn nữa, nói lần nữa…, sẽ đem ngươi đi hấp.”

“Người xấu! Người xấu!” Tiểu phượng hoàng hàm hồ lên án.

Lão giả ngẩng đầu, liếc về phía tiểu phượng hoàng, tinh quang chợt lóe lên rồi biến mất.

“Thiên Tuyệt, hầm cầu nhà chúng ta còn thiếu rất nhiều tảng đá, không bằng đem những tảng đá này mua về, xây hầm cầu chắc tốt lắm.” Vân Khê nói.

Lão giả khóe miệng không rõ ràng rút rút.

Người còn lại nghe được nàng muốn mua tảng đá đi làm hầm cầu, mọi người không khỏi ác hàn, bất quá đá này xây hầm cầu cũng không tránh khỏi quá mắc đi.

Long Thiên Tuyệt trầm tư, có chút chần chờ: “Những tảng đá này phẩm chất kém một chút, bất quá nếu là phu nhân nhìn trúng, vậy thì

miễn cưỡng mua lấy đi.”

Lão giả khóe miệng lần nữa run lên, cái răng giả lộ ra một nửa diện mục thật.

Mọi người đối với một đôi hai vợ chồng này, coi như là hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

“Lão nhân gia, mấy tảng đá này ngươi bán thế nào?” Vân Khê hỏi.

“Các ngươi muốn bình thường, hay là đặc biệt?” Lão giả lóe sáng con ngươi nói.

“Bình thường như thế nào, đặc biệt thì thế nào?” Vân Khê cảm giác được tiểu phượng hoàng trong tay đang giãy dụa, nàng dám xác định một đống bề ngoài thoạt nhìn là đá tảng cũ mèm này bên trong nó, nhất định là có linh thạch tồn tại, nếu không tên tiểu tử này cũng sẽ không khác thường như vậy. Người ta được chứng kiến vô số thứ tốt, đối với linh quả linh thạch … Bảo bối, chắc chắn sẽ không nhìn nhầm.

Lão giả đưa tay, tay khô như củi thọt vào trong ngực móc móc, lấy ra năm viên đá đen thui giống như trước, rồi lại làm cho người ta có loại cảm giác khó diễn tả được, đặt ở trước mặt, nói: “Ngoài những thứ bình thường mỗi viên mười lượng bạc, mà năm viên này là đặc biệt, hiện tại giá đặc biệt ưu đãi, mỗi viên chỉ bán một lượng bạc, hơn nữa còn là mua một tặng một nha.”

Lão giả không đứng đắn hướng nàng nháy mắt mấy cái, thấy thế nào cũng giống như lão hồ ly giảo hoạt.

Còn tưởng rằng đặc biệt có chút quý gì, có lẽ sẽ là vật tốt, không nghĩ tới so sánh với bình thường còn muốn rẻ hơn, mọi người đều

lắc đầu, hoàn toàn không coi trọng, không tin chân chính linh thạch mà bán với giá rẽ như vậy. Nhưng nếu linh thạch thật dễ dàng lấy được, thì những người bọn họ nơi nào còn cần đến Côn Luân tiên cảnh đi mạo hiểm? Trực tiếp cầm bạc mua không phải được rồi sao?

Nghĩ tới, mọi người lập tức giải tán, đứa ngốc mới chịu bỏ bạc ra mua một đống tảng đá cũ nát này.

Quyển 4 - Chương 92: Thật sự mua một tặng một

“Linh ~ chết! Linh ~ chết!” Tiểu phượng hoàng chợt thấy năm viên tảng đá đặc biệt kia, càng thêm kích động rồi, thiếu chút nữa liền thoát khỏi ma trảo khống chế củaVân Khê.

Vân Khê híp mắt, xác định năm viên tảng đá này nhất định là phẩm chất tốt linh thạch, nếu không phải, vật nhỏ sẽ không kích động như thế.

“Thật mua một tặng một? Vậy ta mua toàn bộ năm viên này.”

Lời của nàng vừa rơi xuống, Long Thiên Tuyệt liền chủ động móc ra năm lượng bạc vụn, đặt ở trên quầy hàng, đưa tay tới trước mặt lão giả, yêu cầu hắn đưa mấy hòn đá.

“Ha ha, người trẻ tuổi thật là có nhãn lực! Ta bảo đảm các ngươi mua xong, tuyệt đối sẽ không lỗ lả, ha ha, ha ha ha.....” Lão giả trong tay cầm chặt lấy năm viên tảng đá kia, không có ý tứ đưa cho chút nào, còn cười đến híp mắt, muốn có bao nhiêu hèn mọn có thì có bấy hèn mọn, muốn bao nhiêu ác Hàn có bấy nhiêu ác Hàn.

“Lão nhân gia, tảng đá đâu!” Long Thiên Tuyệt chịu không được hắn, không nhịn được nhắc nhở.

“Người trẻ tuổi, đừng nóng vội sao! Nói mua một tặng một, dĩ nhiên là phải đưa cùng nhau.” Lão giả nhún nhún râu ngắn, đột nhiên quay đầu, hướng nơi nào đó trên núi thổi một tiếng dài, “Các tiểu tử, đều ra đi! Gặp một lần người mua hàng của các ngươi! Ha ha ha.....”

Một trận gió núi thổi qua, Vân Khê phần gáy chợt lạnh, bỗng nhiên sinh ra dự cảm xấu.

Từ bên trong khe núi, có bốn bóng người như quỷ mỵ bay ra, tốc độ nhanh kinh người, cơ hồ là nháy mắt còn chứng kiến nó ở mười mấy Bộ bên ngoài, nháy mắt sau, nó liền ra hiện tại trước mặt.

Xôn xao ——

Bốn người nhất tề rơi xuống đất, vun lên nho nhỏ cát bụi, mọi người xoa mắt, đợi bụi đá lặng xuống, liền thấy bốn vị nam tử trẻ tuổi dung mạo lớn lên giống nhau như đúc đứng ở phía sau lão giả, bọn họ mặt không chút thay đổi, lãnh khốc kinh người, nhưng cũng anh tuấn kinh người!

Vân Khê nháy mắt mấy cái, không nhịn được nhìn nhiều mấy lần.

Wow, là tứ bào thai, thật sự quá thần kỳ!

Thần kỳ hơn chính là, hơi thở trên người bọn họ cũng giống nhau như đúc, hơi thở yên tĩnh đáng sợ, lại vượt qua cả nàng.

Chẳng lẽ..... Bốn người bọn họ cũng là cao thủ Huyền tôn tam phẩm trở lên?

Vân Khê không cách nào bình tĩnh rồi, thoáng cái nhô ra nhiều cao thủ như vậy, đổi lại là ai cũng không cách nào bình tĩnh.

“Hơi thở thật là mạnh! Tốc độ thật nhanh! Bọn họ đến tột cùng là cao thủ cảnh giới gì?” trong Lòng của mỗi người đều quay quanh một cái vấn đề như vậy, thật lâu không cách nào quên được.

“Mỹ nam! Mỹ nam!” Tiểu phượng hoàng lại bắt đầu mê gái kêu lên.

Lão giả run lên râu mép của hắn, cười càng vui vẻ hơn: “Bốn người bọn họ là đồ đệ lão phu, bọn họ là cùng một mẹ sinh, họ Đinh, tên hợp lại, gọi là Ngọc Thụ Lâm Phong (TT: tên sốc chưa hehe)..... Vậy sau này, mấy người chúng ta nhờ ngươi chiếu cố.”

Ngọc thụ lâm phong?

Vân Khê còn đang cười vì cái tên có sáng ý này, đột nhiên nghe được hắn nói”Vậy sau này, mấy người chúng ta nhờ ngươi chiếu cố nhiều hơn ”, mí mắt nàng giật giật liền ba cái, lắc lắc đầu, hoài nghi mình có nghe lầm hay không.

“Ngươi lặp lại lần nữa!”

“Ta nói, năm thầy trò chúng ta, sau này là nhờ chiếu cố nhiều hơn.” nếp nhăn trên khóe mắt Lão giả khi cười càng sâu hơn, phía sau hắn Ngọc Thụ Lâm Phong mặt như cũ không chút thay đổi, khốc đến kinh người.

Vân Khê khóe miệng đột nhiên rút rút, thì ra là nàng không có nghe lầm, thật sự là mua một tặng một, cái gọi là mua một tặng một là đây!

Mua năm viên linh thạch, tặng thêm năm người sống sờ sờ (haha)..... Trên đời này có chỗ nào mua bán như vậy không? Vân Khê quả là mở rộng tầm mắt a.

Mọi người còn lại cũng bị sét đánh đến, mọi người lộ ra thần sắc kinh ngạc lại buồn cười, trên đời này còn có người làm mua bán như vậy, thật không biết hắn rốt cuộc âm mưu gì đây?

“Không cần, chúng ta không mua!” Long Thiên Tuyệt tiến lên một

bước, cự tuyệt đối phương.

Lão giả cười híp mắt khuyên bảo: “Đừng a, mua đi mua đi! năm viên nàylà Huyền phẩm linh thạch thượng hạng, coi như là các ngươi đào cả Côn Luân tiên cảnh đều chưa hẳn có thể tìm ra viên thứ sáu.”

“Cái gì? Huyền phẩm linh thạch?”

Mọi người kích động kêu lên.

Một viên Huyền phẩm linh thạch tương đương với một trăm viên Linh Nguyên Quả, thử nghĩ, người nào đó chỉ một lần duy nhất ăn vào một trăm viên Linh Nguyên Quả, thì sẽ thu hoạch như thế nào chứ?

Huống chi, đây là năm viên Huyền phẩm linh thạch! Tương đương với năm trăm viên Linh Nguyên Quả a!

Đám người sôi trào, mọi người mắt đều phát sáng, hận không được lập tức nhào tới trước, đem linh thạch chộp vào tay.

“Bỏ qua một bên linh thạch không nói, các ngươi còn có thể có bốn vị cao thủ Huyền tôn tứ phẩm hộ tống cho các ngươi, bảo đảm dọc theo con đường này tuyệt đối gió êm sóng lặng.....” Lão giả giảo hoạt cười nói.

Bốn vị cao thủ Huyền tôn tứ phẩm?!

Dưới chân mỗi người đều có chút đứng không vững, đây không phải là thật sao? Tứ bào thai cũng là cao thủ Huyền tôn tứ phẩm sao?

Vân Khê bỗng dưng quay đầu, nhìn về phíaLong Thiên Tuyệt, hắn cũng là cao thủ Huyền tôn tứ phẩm, giữa cùng giai cao với nhau, cảm giác càng thêm nhạy cảm chút ít, nếu bọn họ thật là cao thủ

Huyền tôn tứ phẩm, như vậy hắn nhất định là phát hiện được đi.

Long Thiên Tuyệt song đồng hơi co lại, cuối cùng gật đầu, hắn sở dĩ chần chờ như thế, là bởi vì hắn phát hiện thực lực của đối phương, không chỉ có Huyền tôn tứ phẩm, mà đã gần tới đỉnh Huyền tôn tứ phẩm, cho nên hắn mới giật mình và chần chờ.

Bốn đồ đệ cũng là cao thủ Huyền tôn tứ phẩm, như vậy sư phụ của bọn họ, thực lực khủng bố như thế nào đây?

Học sinh Hạc Tiên học viện mới vừa cố gắng đập phá gian hàng, kết quả bị đánh bay đi trong lòng vẫn còn sợ hãi, âm thầm thấy may mắn đối phương đã hạ thủ lưu tình, nếu không, hắn sớm đã bị đối phương như bóp chết con kiến vậy.

Lão giả rất hài lòng với vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, hắn sờ sờ râu mép, nói: “Như thế nào? Ngươi chỉ cần tốn năm lượng bạc, có thể nhận được hết thảy, có phải rất dễ kiếm tiền hay không? Ha ha ha.....”

Năm lượng bạc tương đương năm viên Huyền phẩm linh thạch thêm năm cao thủ tuyệt đỉnh, cái làm ăn này.....

“Không mua! Nếu như là năm lão đầu hoặc là năm nữ nhân, vẫn còn có thể suy nghĩ xem một chút.” Long Thiên Tuyệt không vì thế mà thay đổi, trực tiếp cự tuyệt, hắn lý do cự tuyệt thật ra thì rất đơn giản, ai bảo phu nhân hắn nhìn chằm chằm vào bốn vị mỹ nam kia, nếu là thật sự đưa bọn họ để lại, hắn vẫn không phải bị bình dấm cực lớn của mình chua cho chết sao?

Vân Khê gật đầu phụ họa, nàng cũng không có ý định mua, trong nội tâm nàng suy nghĩ khác hắn. Nàng chưa bao giờ tin tưởng trên trời tự nhiên rớt bánh xuống, mỗi một người của đối phương đều là cao

thủ tuyệt đỉnh Huyền tôn tứ phẩm trở lên, vô luận là ở nơi đâu, đềucũng là nhân vật nổi tiếng. Nhân vật như thế, làm sao có thể sẽ vô duyên vô cớ đến gần ngươi, bị ngươi sai sử đây?

Nàng tạm thời cũng không cách nào đoán được mục đích đối phương đến gần bọn họ, nhưng loại khoai lang nóng này, hay là không nhận thì tốt hơn, ai mà biết được phía sau sẽ chọc tới phiền toái cỡ nào đây? Linh thạch mặc dù tốt, nhưng tánh mạng trọng yếu hơn a.

“Chúng ta không mua, người nào thích mua thì mua.”

Nhìn hai vợ chồng không muốn, lão giả không khỏi nóng nảy, một tay kéo lấy, khuyên nhủ: “Đừng nóng vội đi a! Cùng lắm thì ta để cho bốn người bọn họ giả trang thành nữ nhân, như vậy không phải được sao?”

Vừa nói, hắn khẩn cấp quay đầu lại, hướng bốn người ngọc thụ lâm phong hô: “Nhanh lên một chút, vội vàng đi đổi lại nữ trang!”

Trên mặt bốn người Ngọc thụ lâm phong rất nhanh bao phủ lên một tầng bóng đen, chỗ trán mỗi người đều treo một viên thật to mồ hôi hột, người lãnh khốc hơn nữa, cũng không cách nào lại tiếp tục lãnh khốc đi xuống.

Đám người Vân Khê càng thêm như bị sét đánh, vậy cũng được? Còn chưa từng có thấy có người muốn đem đồ đệ mình hạ giá gấp rút bán ra như vậy, Vân Khê càng thêm hoài nghi động cơ của hắn.

“Bọn họ không mua, ta mua!”

“Ta mua! Ai cũng chớ cùng ta đoạt!”

“Ta muốn mua! tất cả tảng đá nơi này, bao gồm năm viên trên tay ngươi, ta hết thảy mua!”

“Ta ra giá tiền gấp mười lần..... Không, ta ra giá tiền một ngàn lần, đem tất cả tảng đá nơi này hết thảy mua!”

“.....”

Người còn lại nghe nói hai vợ chồng Vân Khê không muốn mua, cả đám đều kích động đều điên cuồng.

Năm viên Huyền phẩm linh thạch a, đây chính là bảo vật có bạc cũng chưa chắc có thể mua được, vợ chồng này lại còn chọn ba lấy bốn, không muốn mua, quả thực chính là phí của trời, thật quá ngu xuẩn!

Tốt, nếu bọn họ không mua, vậy tốt hơn! Bọn họ sẽ mua!

Mọi người kích động dâng lên, đem lão giả cùng bốn vị đồ đệ bao lại ở bên trong, sợ bọn họ chạy. Bọn họ cũng không giống như hai người Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt băn khoăn nhiều như vậy, đừng nói là năm tên cao thủ, chính là một trăm tên cao thủ, bọn họ cũng sẽ đem đám người này cung phụng như thần Phật giống nhau.

“Ha ha ha, thấy được chưa? đồ Lão phu, có rất nhiều người tranh đoạt, các ngươi thật xác định không mua sao? Bỏ lỡ, ngàn vạn không nên hối hận.” Lão giả vững vàng nắm tay hai vợ chồng, tùy ý bọn họ làm sao âm thầm dùng sức, đều không thể tránh thoát hắn.

Hai người Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt liếc nhau một cái, thấy được kinh hãi trong đáy mắt lẫn nhau, hai người bọn họ một thực lực Huyền tôn tam phẩm, một thực lực Huyền tôn tứ phẩm, nhưng ngay cả một sợi tóc lão giả đều không thể rung chuyển, có thể thấy được thực lực đối phương khủng bố như thế nào a. Bọn họ trong khoảng

thời gian ngắn không biết nên làm sao thu thập tàn cuộc này rồi, ở nơi này làm gì có công bình mua bán, rõ ràng là ép mua buộc bán!

“Đồ rẻ sẽ không tốt! Đã có nhiều người muốn mua, vậy chúng ta sẽ đem cơ hội này nhường cho bọn họ tốt lắm.” Vân Khê vừa âm thầm dùng lực tránh thoát, vừa lạnh giọng nói.

Lão giả lắc đầu, cười tủm tỉm nói: “Vậy làm sao được? Các ngươi là khách cũ đầu tiên của lão phu, nói muốn mua xong, lão phu dĩ nhiên phải ưu tiên cho các ngươi, chiếu cố cảm thụ của các ngươi chứ sao. Làm ăn, lấy thành tín làm gốc nha, ha ha, ha ha ha.....”

Long Thiên Tuyệt sắc mặt lạnh lẻo, hạ giọng nói: “Ngươi rốt cuộc muốn từ trên người chúng ta được cái gì?”

“Làm ăn nha, đương nhiên là cầu tài.” Lão giả du côn cười nói, vẻ mặt rất không đứng đắn.

“Năm lượng bạc mà thôi, ngươi còn liên lụy mình và bốn đồ đệ, ngươi nghèo đến điên rồi sao?” Vân Khê oán hận cắn răng, mặc kệ tay của mình hiện tại bị đối phương nắm giữ ở trong tay, hơn nữa còn ngay mạch cổ tay của nàng, nàng rất là tức giận.

“Ngươi nói đúng rồi! Lão nhân gia ta thật sự là nghèo đến điên rồi, toàn thân cao thấp cái gì cũng không có, nghèo đến chỉ còn lại có linh thạch.” Lão giả cố ý tăng thêm hai chữ “Linh thạch”, cố gắng lấy linh thạch tới hấp dẫn bọn họ.

“Ta nhổ vào, tin ngươi mới là lạ!” Vân Khê bay thẳng đến mặt của hắn gắt một cái, linh thạch đích xác là rất mê người, nhưng tự do là trân quý nhất, thầy trò năm người này không rõ lai lịch, hơn nữa Huyền giai cao đến dọa người, cùng năm viên bom hẹn giờ giống nhau, ai dám đưa bọn họ đặt ở bên cạnh?

“Tiểu nha đầu, đừng nóng vội! Ngươi nghe lão phu nói một câu, nghe xong những lời của lão phu, bản thân mình tự nhiên sẽ thay đổi chủ ý.” Lão giả đột nhiên nghiêng thân, tiến tới bên tai Vân Khê nói nhỏ mấy câu, hắn nhìn như là ở nàng bên tai nói nhỏ, kì thực là dùng bí âm.

Nghe xong lời của hắn, Vân Khê cả người giật mình, lộ ra thần sắc bất khả tư nghị.

“Tiểu nha đầu, như thế nào? Cần suy nghĩ một chút sao?” Lão giả hai mắt ánh lên vẻ thần bí, cười đến càng sâu.

“Khê Nhi, hắn đã nói gì với nàng?” Long Thiên Tuyệt lo lắng nhìn về phía Vân Khê, nét mặt của nàng rất không tự nhiên, rất không bình thường, không biết đang suy tư cái gì, xuất thần thật lâu.

Vân Khê đích xác là bị những lời đối phương làm cho đứng hình, lại là như vậy.....

Hồi lâu, nàng rốt cục từ từ phục hồi tinh thần, cho Long Thiên Tuyệt một ánh mắt kiên định, gật đầu nói: “Những thứ linh thạch này, chúng ta toàn bộ đều mua!”

Một mảnh xôn xao.

Những người khác còn tranh đoạt muốn mua linh thạch, cố gắng nhận được Huyền phẩm linh thạch tha thiết ước mơ kia, ai ngờ Vân Khê đột nhiên thay đổi chú ý, mọi người đem ánh mắt ghen ghét ngó chừng nàng, ánh mắt kia phảng phất như đang nói: làm sao ngươi có thể nói mà không giữ lời thế? Ngươi gạt người!

Có ít người thậm chí động tâm tư, muốn thừa dịp loạn trộm một ít

tảng đá đi, nếu người ta đều lấy được ra Huyền phẩm linh thạch, bên trong nhiều viên đá như vậy cũng sẽ có một hai viên Hoàng Phẩm linh thạch phẩm chất kém một chút cũng không sao? Một viên Hoàng Phẩm linh thạch liền bằng mười viên Linh Nguyên Quả, vậy cũng là đủ rồi!

Ý niệm vừa động, không đợi bọn họ động thủ liền mượn gió bẻ măng, bốn người Ngọc Thụ Lâm Phong đột nhiên vòng quanh tảng đá làm thành một vòng tròn, huyền khí mạnh mẻ trong nháy mắt buông thả, đem những những cao thủ tới gần gian hàng nhất hết thảy đánh bay đi ra ngoài.

Có bốn vị cao thủ Huyền tôn tứ phẩm coi chừng dùm gian hàng, còn ai dám tùy ý tiến lên cháy nhà hôi của nữa?

Long Thiên Tuyệt liền giật mình, yên lặng nhìn Vân Khê, không rõ đến tột cùng là nguyên nhân gì làm cho nàng thay đổi chú ý, bất quá hắn nguyện ý tin tưởng nàng, tựa như tin tưởng hắn giống nhau. Nếu nàng đã quyết định, bất kể lý do gì, hắn cũng sẽ ủng hộ.

Khom người, đem năm lượng bạc trên gian hàng thu hồi hai lượng, chỉ còn lại ba lượng bạc đặt ở trên gian hàng, Long Thiên Tuyệt sắc mặt nhàn nhạt nói: “Thử nghiệm hàng xong, sẽ trả lại đủ, ba lượng bạc này là tiền đặt cọc, chờ chúng ta tính toán rõ ràng trong này đến tột cùng có bao nhiêu tảng đá hữu dụng xong, sẽ đem sổ sách còn lại tính toán rõ ràng.”

Vân Khê gật đầu, ngay sau đó lời của hắn nói: “Ừ, còn nữa phí ăn uống sau này của các ngươi, liền khấu trừ từ từ trên những viên linh thạch còn lại, nếu như vượt mức mà nói…, vậy thì cần phải trả tiền a.”

Lão giả râu mép bất quy tắc rút rút, rốt cục buông lỏng tay hai người,

thu hồi. Ba lượng bạc, vốn so với không có còn tốt hơn, vợ chồng này thật đúng là..... Có cần keo kiệt như vậy hay không?

Vân Khê đáy mắt tinh quang chợt lóe, khóe môi nhấc lên, nở nụ cười giảo hoạt.

Các ngươi đã muốn đi theo, vậy thì đi cùng, dù sao ăn mặc tự lo, nàng cũng không nuôi người rảnh rỗi.

“Các vị, không có chuyện gì rồi, giải tán đi!” Vân Khê hướng về phía mọi người nói.

Bọn họ nơi nào chịu đi? Một đôi ánh mắt còn đang vững vàng ngó chừng từng đống tảng đá, trời mới biết trong này đến tột cùng chứa bao nhiêu thứ tốt?

Mấy người thấy gian hàng đầu tiên hiện tại cũng hối hận muốn chết rồi, sớm biết cơ hội bọn họ nhìn đúng, tiên hạ thủ vi cường, như vậy hiện tại những thứ linh thạch này chính là bọn họ rồi, nơi nào còn đến phiên vợ chồng này được lợi?

Thử nghĩ xem, chỉ dùng ba lượng bạc liền mua năm viên Huyền phẩm linh thạch cùng một đống tảng đá có thể có dấu những linh thạch khác, hơn nữa có năm cao thủ tuyệt đỉnh, mua bán như vậy, đi nơi nào tìm?

Bọn họ quả thật muốn khóc.....

Vì sao lúc trước không chịu tin chúng là linh thạch đây? Vì sao đây? Vì sao đây?

Thật là muốn đâm đầu vào núi cho rồi.

Quyển 4 - Chương 93: Ngươi không xứng để hỏi tên của Bổn Tôn

“Nhóc con, hiện tại đến thời điểm ngươi ra tay rồi đó.” Vân Khê buông miệng của tiểu phượng hoàng ra, ai ngờ tên nhóc này lại cùng nàng giận dỗi, không thèm nhìn nàng.

“Không thèm” Ai bảo mới vừa rồi nàng che miệng của nó, không để cho nó nói chuyện.

“Tiểu tử, chắc là ngươi không biết phân biệt linh thạch đúng không?” Vân Khê bắt đầu dùng phép khích tướng

“Ai nói ta không biết phân biệt? Ta nhắm mắt lại cũng có thể biết cái nào là linh thạch, cái nào không phải linh thạch” Tiểu phượng hoàng hùng hổ ngẩng cao đầu.

Vân Khê khinh thường cười khẽ: “Ngươi có bản lĩnh thì trong thời gian một canh giờ đem đống tảng đá này chia làm hai, linh thạch và không phải linh thạch. Nếu như ngươi có thể làm được, ta mới chấp nhận là ngươi thật sự có khả năng.”

“Hừ! Mới không cần một canh giờ, thời gian một nén nhang là có thể hoàn thành!” Tiểu phượng hoàng nói xong, vỗ cánh, ở giữa không trung xẹt qua một bóng dáng hoa lệ màu vàng, từ vai Vân Khê bay vào trong đống tảng đá.

Dưới ánh mắt soi mói của mọi người, thân ảnh màu vàng của tiểu

phượng hoàng chợt trái chợt phải, chợt trước chợt sau, một viên đá đen tiếp theo một viên bay loạn giữa không trung, nhìn như xốc xếch nhưng rất có trật tự.

“Linh thạch!”

“Không phải linh thạch!”

“Linh thạch!”

“Không phải linh thạch!”

Tiểu phượng hoàng vừa chọn lựa, vừa không quên kêu lên, khả ái cực kỳ.

Vân Khê mím môi cười trộm, tên nhóc này mặc dù tính tình kém một chút, nhưng đơn thuần khả ái giống Tiểu Bạch.

Quả nhiên, không tới một thời gian nén nhang, đống đá đen đã bị chia làm hai, một đống tổng cộng có mười ba viên, là mười ba viên Hoàng Phẩm linh thạch, phẩm chất so với Huyền phẩm linh thạch kém một cấp, nhưng một viên Hoàng Phẩm linh thạch tương đương với hiệu quả mười viên Linh Nguyên Quả, cực kỳ trân quý. Cho nên, thời điểm mọi người nhìn Long Thiên Tuyệt lặng yên thu hồi mười ba viên Hoàng Phẩm linh thạch, ánh mắt mọi người xám ngắt.

Một con sủng vật có thể nói lại biết phân biệt linh thạch, năm viên Huyền phẩm linh thạch, mười ba viên Hoàng Phẩm linh thạch, thêm năm vị tuyệt đỉnh cao thủ…hết thảy đều thuộc về hai vợ chồng keo kiệt này, ông trời cũng quá thiên vị bọn họ đi? Có để cho những người khác sống hay không? Thật hâm mộ! Thật ghen tỵ!

Tiếc là, có năm vị tuyệt đỉnh cao thủ hộ tống, bọn họ không dám có

hành động, nếu không chính là tự tìm đường chết.

“Như thế nào? Tiểu Phượng Phượng không có ngu ngốc chứ? Trên đời này cũng chưa có chuyện gì Tiểu Phượng Phượng không làm được!” Tiểu phượng hoàng một lần nữa bay trở lại vai Vân Khê càng thêm vênh váo tự cao.

Vân Khê buồn cười lắc đầu, định khen ngợi nó mấy câu, hiện tại nó đã tự nâng mình cao tới tận trời. Nàng đành phải bỏ qua, nếu không kiêu ngạo thành quen chờ đến khi té xuống, khẳng định tan xương nát thịt, thê thảm không nỡ nhìn.

“Đó chính là thần thú Vạn Hoàng học viện— Vạn Hoàng Chi Hoàng? Sao lại nhỏ như vậy...” Đám người vây xem chẳng biết lúc nào xuất hiện thêm một nhóm người nữa. Bọn họ đẩy những người xung quanh ra, đi tới trước Vân Khê.

“Hà sư huynh, xem ra lời Vân Tiên Tử không giả, thần thú Vạn Hoàng học viện thật đã xuất hiện.

Vân Tiên Tử?

Đám người Vân Khê nghe ba chữ, liếc nhau một cái, càng thêm chú ý đám người bất thình lình xuất hiện.

“Bọn họ là học sinh Thanh Lân học viện, người cầm đầu tên là Hà Khánh Chu, là đệ nhất cao thủ Thanh Lân học viện, Huyền tôn tứ phẩm! Bất quá đây đã là chuyện mấy năm trước rồi, thực lực hắn bây giờ đến tột cùng như thế nào, cũng không ai biết.” Chiến Thiên Dực dùng bí âm giải thích.

Thì ra là bọn họ chính là cao thủ Thanh Lân học viện, cũng chính là kình địch trong đại hộ tỷ võ lần này! Bọn họ mấy năm trước đã có

một cao thủ Huyền tôn tứ phẩm, mà Long Thiên Tuyệt lại mới vừa tăng cấp thành cao thủ Huyền tôn tứ phẩm, thấy rõ phần thắng không cao.

Hà Khánh Chu chính là cao thủ thành danh đã lâu, được coi trọng trong thập đại học viện, cho nên hắn cực kỳ tự phụ, quét một vòng xung quanh, trên căn bản coi tất cả mọi người như không tồn tại, híp đôi mắt ti hí, nhìn chằm chằm tiểu phượng hoàng trên vai Vân Khê, ý đồ hết sức rõ ràng.

“Ngươi, đem Vạn Hoàng Chi Hoàng giao cho ta!” Tay hắn chỉ vào Vân Khê, vênh mặt hất hàm sai khiến, coi những người khác không ra gì.

Học viện Hạc Tiên cùng Tử Điêu ồn ào lộ ra thần sắc xem kịch vui, trong lòng còn đang buồn bực, chính mình còn chưa tìm được bảo vật, đám người Vạn Hoàng học viện lại tìm ra nhiều bảo bối như vậy. Bây giờ đột nhiên thấy có người Thanh Lân học viện nhảy ra khiêu khích, hơn nữa còn tương đối ngu ngốc không nhìn thấy năm vị cao thủ tuyệt đỉnh hộ pháp, dám đòi hỏi thần thú, đây quả thực quá đặc sắc. Rất thú vị, làm sao có thể bỏ qua? Hà Khánh Chu là ai, mọi người trong lòng rõ ràng, danh tiếng hắn ở Đại hội tỷ võ của thập đại học viện xấu cỡ nào, bọn họ đã sớm xem không thuận mắt. Bây giờ nhìn đến hắn không có mắt đi đá thiết bản, mọi người đáy lòng không khỏi hào hứng, rất muốn nhìn hắn xấu mặt.

Hà Khánh Chu căn bản không biết mình đối mặt với gì, thật ra thì cũng trách không được, thời điểm hắn đến là màn tiểu phượng hoàng phân biệt linh thạch, về phần lúc trước xảy ra chuyện gì, hắn căn bản không biết. Hắn chẳng qua là thấy tiểu phượng hoàng có năng lực phân biệt linh thạch, liền nổi lòng tham, nếu hắn có được tiểu phượng hoàng, liền có thể một mình ở Côn Luân tiên cảnh đào móc linh thạch!

“Hừ?” thấy Vân Khê không có bất kỳ phản ứng, hắn hí mắt, hừ lạnh một tiếng, âm thanh kéo dài, lộ vẻ không vui.

Trừ hai vị thiên tài cao thủ tuyệt đỉnh ở Thiên Long học viện, bất luận những kẻ khác đều không lọt mắt hắn, bao gồm thiên tài cao thủ học viện Bạch Hổ, càng đừng nói là học sinh Vạn Hoàng học viện – học viện hạng bét trong thập đại học viện, bọn họ nên vô điều kiện phục tùng hắn, nếu không cũng chỉ có đường chết!

“Ngươi nói cái gì? Ta làm sao nghe không hiểu câu hỏi của ngươi? Xin hỏi ngươi là đang nói tiếng người sao?” Vân Khê vừa nghe bọn họ nhắc tới Vân Tiên Tử đã khó chịu rồi, bây giờ bọn hắn lại còn ngang nhiên cướp đoạt tiểu phượng hoàng, dưới đáy lòng Vân Khê tuyệt đối khinh bỉ.

“Nữ nhân, ngươi có biết ta là ai không? Ngươi dám nói như vậy, có biết hậu quả như thế nào không?” Trên khuôn mặt Hà Khánh Chu lộ ra vẻ âm tàn, bàn tay của hắn nắm chặt, phát ra thanh âm răng rắc, ý tứ thật giống như đang nói “ta bóp chết ngươi cũng dễ như bóp chết một con kiến thôi”.

Áo bào màu đen nhẹ tung bay, Long Thiên Tuyệt tiến tới một bước, chắn trước Vân Khê. Hắn đứng yên nơi đó, không nói một câu, lạnh lùng nhìn đối phương, sâu trong đôi mắt tinh nhuệ ẩn chứa tia hủy diệt!

Nữ nhân của hắn, ai dám động đến một chút?

Hà Khánh Chu chống lại ánh mắt của Long Thiên Tuyệt, trong thời gian ngắn như bị sét đánh, như bị một kích mãnh liệt với khí thế cường đại đâm thẳng đến. Người tự phụ như hắn, làm sao có thể cho phép người khác ở trước mặt khiêu khích?

“Ngươi là người phương nào? Hãy xưng tên ra cho ta!” Hà Khánh Chu lạnh lùng nói. Trên người Long Thiên Tuyệt không nhìn ra dấu hiệu của Vạn Hoàng học viện, nên không cách nào phán đoán được đối phương.

“Ngươi…còn không xứng biết tên Bổn Tôn!” Khuôn mặt tuấn mỹ như thiên thần của Long Thiên Tuyệt chợt lãnh khốc, như đóng băng ngàn năm, tản ra hơi lạnh thấu xương như tới từ chỗ sâu địa ngục, không mang theo một tia nhiệt độ.

Thật phách lối!

Mọi người ở Thanh Lân học viện trừng lớn mắt nhìn hắn như nhìn quái vật. Hà sư huynh trong mắt bọn hắn chính là thần, không người nào có thể địch, hiện tại lại có người dám ở trước mặt Hà sư huynh kiêu ngạo như thế, hắn muốn chết sao?

Học sinh Hạc Tiên học viện cùng Tử Điêu học viện mặc dù cũng thấy giọng điệu của Long Thiên Tuyệt có chút khoa trương, người ta là cao thủ Huyền tôn tứ phẩm, ngươi là cái gì, bất quá là một tiểu nhân vật đến từ Vạn Hoàng học viện không có danh tiếng thôi, lại dám hướng một cao thủ Huyền tôn tứ phẩm lớn lối khiêu khích? Nhưng mà, chỉ cần vừa nghĩ tới ở phía sau Long Thiên Tuyệt còn có năm vị cao thủ tuyệt đỉnh, bọn họ cũng là lười quan tâm, người ta yên tâm có chỗ dựa vững chắc, tự nhiên có thể lớn lối. Nhưng bọn họ sai rồi, Long Thiên Tuyệt sở dĩ dám nói như vậy, là tuyệt đối tự tin có thực lực có thể chiến thắng đối phương, hắn không cần bất luận kẻ nào trợ giúp. Ngay cả thực lực không đông đảo, hắn cũng vẫn dám nói như vậy, bởi vì nếu như không bảo vệ được nữ nhân của mình, hắn thật không xứng là nam nhân!

Vân Khê một tay đặt nhẹ lên khuỷu tay hắn, ngẩng đầu nhìn hắn, đáy

mắt tràn đầy sùng bái.

Cao thủ Thanh Lân học viện sao? Xem ngươi không vừa mắt liền đấu với ngươi!

Nàng thật thích khí phách trên người Long Thiên Tuyệt. Chàng vừa lãnh khốc vừa tà mị, là hấp dẫn trí mạng đối với nữ nhân, nhưng nàng thích nhất sự ôn nhu cùng chung tình của chàng, bởi vì lòng của chàng chỉ thuộc về riêng nàng thôi.

“Không biết sống chết!” Lệ khí trên mặt Hà Khánh Chu tăng vọt, khí tức trên thân biến hóa long trời lỡ đất, trong nháy mắt phong vân biến sắc, khiến tất cả những người khác ở tràng cảm thấy hít thở không thông, hơi thở bị nguy hiểm.

Đây chính là hơi thở cường giả của Huyền tôn tứ phẩm! Đáng sợ như vậy! Như vậy làm người ta ngưỡng mộ!

Vân Khê đối mặt với hơi thở cường đại của Hà Khánh Chu, hô hấp từ từ trở nên khó khăn, nói cho cùng nàng cũng chỉ là một cao thủ Huyền tôn tam phẩm mới vừa tăng cấp, cùng Huyền tôn tứ phẩm kém một phẩm cấp. Nàng hơi bắt đầu chống đở không nổi, chỉ có thể túm ở khuỷu tay Long Thiên Tuyệt để giữ thăng bằng. Phía sau của nàng, đám người Chiến Thiên Dực cũng bắt đầu không chống đỡ được, đất dưới chân hơi di chuyển, càng đừng nói những học sinh mấy học viện khác. Mọi người rối rít lui về phía sau, rời xa chiến trường. Chỉ một thoáng, cả hiện trường chỉ còn lại Hà Khánh Chu, vợ chồng Long Thiên Tuyệt cùng lão giả thần bí với bốn đồ đệ sinh tư.

Thần sắc Hà Khánh Chu vốn thô bạo từ từ trở nên phức tạp. Hắn phát hiện đối phương chẳng những không bị ảnh hưởng bởi huyền khí ngoại dật của hắn, còn có năm người phía sau cũng vững vàng

đứng tại chỗ, vẻ mặt thoải mái.

Làm sao có thể? Tim của hắn bị dao động, hắn tuyệt không tin tưởng mình không làm gì được, hắn rống to một tiếng, chân phải dùng sức hướng mặt đất đạp mạnh, hơi thở cuồng bạo hơn liền từ trên người hắn cuồng loạn phóng ra bốn phía, khí thế kia cơ hồ có thể đem nhổ bật gốc cổ thụ ngàn năm.

Gió to cuồng mãnh thổi mạnh vào mặt Vân Khê, nàng có chút không chịu nổi. Bên hông mội bàn tay to lớn vững vàng nâng nàng, đem nàng ôm vào trong lòng, Long Thiên Tuyệt cúi đầu hừ lạnh một tiếng, trường bào tím đột nhiên bành trướng, cũng từ trên người thả ra huyền khí hạo hạo đãng đãng, không kém đối phương chút nào!

Hai cỗ hơi thở không tiếng động va chạm, trong không khí có thanh âm nổ vang bùm bùm.

Làm sao…có thể? Hà Khánh Chu căng lớn hai mắt, không dám tin nhìn đối phương, trong miệng thốt ra mấy chữ: “Tứ..... Tứ phẩm? Cũng là tứ phẩm?”

Rõ ràng cũng là cảnh giới tứ phẩm, hơn nữa hắn cảm giác được trụ cột tứ phẩm của đối phương không phải là quá sâu, hẳn là vừa mới tăng cấp nhưng vì sao hắn cảm thấy huyền khí đối phương cất giấu một cỗ hơi thở nguy hiểm khác, như vậy rung chuyển tim của hắn? Đây tột cùng là lực lượng như thế nào? Vô thanh vô tức nhưng nguy hiểm đáng sợ?

Hắn nào biết đâu rằng, trên người Long Thiên Tuyệt có huyết mạch thuần truyền thừa của Long gia, hơn nữa đã tu luyện qua Long gia long huyết bảo điển cùng Vân tộc tàn hoa bí lục, không ai có thể tưởng tượng được căn cơ Long Thiên Tuyệt sâu đến mức nào. Dù mới vừa tăng cấp Huyền tôn tứ phẩm không lâu, nhưng thực lực

Long Thiên Tuyệt thật ra đã vượt xa cảnh giới Huyền tôn tứ phẩm, hoàn toàn có thể khiêu chiến cao thủ cấp phẩm cao hơn.

Không chỉ hắn kinh ngạc, tất cả mọi người tại chỗ cũng kinh ngạc. Lại cũng là cao thủ Huyền tôn tứ phẩm?!

Hoàng Anh kích động thấp giọng hô, nàng hoài nghi đúng, vợ chồng này quả nhiên là cao thủ thâm tàng bất lộ! Kích động hô xong, Hoàng Anh trong đầu rất nhanh vang lên chuông báo động, Vạn Hoàng học viện nếu như thêm vào hai vị cao thủ thâm tàng bất lộ đây chẳng phải ý nghĩa là học viện Hạc Tiên bọn họ sẽ từ kế cuối trở thành cuối thập đại học viện sao? Làm sao bây giờ? Nàng phải làm như thế nào mới có thể làm cho học viện Hạc Tiên thoát khỏi vận mệnh vị trí cuối bi thảm?

Hoàng Anh là người thông minh, biết nhìn xa trông rộng, luôn suy nghĩ sâu xa hơn kẻ khác. Chớp mắt, trong đầu nàng đã có chú ý. Không sai, muốn thoát khỏi hạng nhất đếm ngược, biện pháp duy nhất hiện tại chính là hướng Vạn Hoàng học viện lấy lòng, mượn hơi bọn họ! Ai cũng sẽ không hoài nghi thực lực Vạn Hoàng học viện giờ phút này cường hãn cỡ nào. Ngay cả đệ nhất cao thủ Thanh Lân học viện không làm gì được bọn họ, có thể nghĩ, bọn họ lần này sẽ đi rất xa ở Đại hội tỷ võ. Nàng bỗng nhiên may mắn mình sáng suốt, từ vừa mới bắt đầu cùng người Vạn Hoàng học viện quan hệ tốt, hiện tại lần nữa hướng bọn họ lấy lòng, cũng là nước chảy thành sông, mọi người sẽ không cảm thấy nàng nịnh nọt. Hoàng Anh âm thầm quyết định, hiện tại mục tiêu của nàng không còn là Vạn Hoàng học viện, mà là học viện Tử Điêu xếp hạng ngay phía trước học viện Hạc Tiên. Lần này người xếp cuối Đại hội tỷ võ rất có khả năng sẽ ở hai học viện bọn họ.

Lúc này, Hà Khánh Chu rống lên, từ bên hông rút ra bảo kiếm, chỉ vào Long Thiên Tuyệt nói: “Rút kiếm ra, ta muốn quyết đấu với

ngươi!”

Quyển 4 - Chương 94: Cường giả tỷ thí

Cỗ hơi thở nguy hiểm thần bí trên người Long Thiên Tuyệt đem ý chí chiến đấu trên người Hà Khánh Chu đốt cháy, hắn muốn nhìn thực lực đối phương đến tột cùng là như thế nào, có phải do hắn ảo giác hay là đối phương quả thật đáng sợ, cường đại như vậy.

Long Thiên Tuyệt lạnh lùng nhìn hắn “Ngươi, còn không xứng để Bổn Tôn rút kiếm!”

Cái gì?! Đây tuyệt đối là vũ nhục thật lớn đối với hắn! Hà Khánh Chu giận đến nổi gân xanh trên trán. Một vô danh tiểu tốt lại dám khiêu khích hắn như thế? Quả thực là chán sống! Bàn tay to của hắn giương lên, kiếm khí liền từ mũi kiếm bắn ra, sắc bén mà tàn nhẫn, lượng lớn kiếm khí từ từ ngưng tụ thành bộ dáng một đầu cự thú hô phong hoán vũ, khí thế kinh người! Nhìn kỹ phảng phất hình thái kỳ lân.

“Tiểu tử, ngươi sẽ phải trả giá thật đắt vì sự cuồng vọng của mình!”

Bá! Trăm ngàn kiếm khí rầm rộ lao về phía Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê, mà kỳ lân kia cũng theo đó mở miệng khổng lồ ra như muốn ãnh liệt cắn nuốt hai người.

Trong khoảnh khắc, Vân Khê cảm giác như tính mạng đang bị nắm giữ. Thực lực thật là mạnh!

“Đi!” Long Thiên Tuyệt gầm nhẹ một tiếng, bàn tay to đẩy qua, vững vàng đem Vân Khê đẩy hướng chỗ đám người Chiến Thiên Dực

đứng. Cùng lúc đó, ở trong tay Long Thiên Tuyệt, một thanh kiếm kỳ lạ xuất hiện, trực tiếp một phát, chỉ nghe oanh một tiếng nổ, trăm ngàn kiếm khí đang rầm rộ lao tới bị gọt sạch hơn phân nửa.

Mọi người nhìn kỹ nào thấy kiếm thật. Rõ ràng chính là từ đống đá vứt bỏ tụ lại thành kiếm!

“Hả? Ngưng Kiếm?” Lão giả thần bí bên cạnh xem thấp giọng hô, mắt đen lóe lên.

“Cái gì? Ngưng Kiếm?” Hà Khánh Chu sắc mặt khẽ biến nhưng trong lòng thì khiếp sợ vô cùng. Chỉ có bước vào Huyền tôn ngũ phẩm mới có thể có kỹ năng Ngưng Kiếm, tuyệt đối không thể nào phát sinh ở một Huyền tôn tứ phẩm. Điểm này hắn không thể nào sai vì kỹ năng Ngưng Kiếm này để lại cho hắn ấn tượng quá sâu sắc. Ở vòng trong Đại hội tỷ võ lần trước, hắn cuối cùng thua dưới Ngưng Kiếm của cao thủ thiên tài học viện Thiên Long, hắn làm sao có thể quên được? Nói là Ngưng Kiếm nhưng uy lực chân chính muốn hơn xa kiếm thật. Phẩm cấp phải vượt qua thực lực đối phương mới có thể phá hủy nó, nếu không không gì có thể ảnh hưởng nó!

“Không! Này nhất định không phải Ngưng Kiếm thật! Chẳng qua là giống mà thôi. Phá cho ta!” Hà Khánh Chu hét lớn một tiếng, trường kiếm trong tay lần nữa thúc giục, hình thể kỳ lân cũng chợt phóng to gấp đôi, miệng như chậu máu to đến có thể nuốt vào một đầu voi.

Đám người vây xem lần nữa lui về phía sau để tránh bị ngộ thương. Vân Khê đứng ở bên cạnh, quan sát song phương tỷ đấu, tâm tình khẩn trương. Bởi vì Long Thiên Tuyệt là cao thủ Huyền tôn tứ phẩm mới vừa thăng cấp, còn đối phương cũng đã duy trì ở cảnh giới tứ phẩm mấy năm, ai cao ai thấp, thoạt nhìn tựa hồ vừa xem hiểu ngay, song Long Thiên Tuyệt có thủ đoạn của hắn cùng bí mật, đây chính là biến số. Tỷ đấu bởi vì có biến số, mới có thể càng thêm kích thích.

Huyền khí kỳ lân hướng trên đỉnh đầu Long Thiên Tuyệt bao trùm xuống như chuông úp xuống. Kiếm khí Hà Khánh Chu cũng không có dừng lại, trăm ngàn đạo kiếm khí, từng đạo bén nhọn xuyên không đâm xuống, toàn bộ là tiếng kiếm rít.

Mọi người nín thở, bị thực lực của Hà Khánh Chu làm cho chấn kinh. Không hổ là cao thủ Huyền tôn tứ phẩm, thế công như vậy nếu rơi trên đầu bọn họ, bọn họ nhất định không có sức đánh trả. Mọi người không khỏi dưới đáy lòng thầm than, thực lực quyết định hết thảy, bất kỳ lời nói cuồng vọng đều chỉ có thể là lời nói cuồng vọng, đến thực lực trước mặt không chịu nổi một kích. Ở trong mắt bọn họ, Long Thiên Tuyệt đã là nỏ mạnh hết đà, rất nhanh sẽ bị kỳ lân hoặc là kiếm khí đồng thời cắn nuốt, căn bản không thể nào chống đỡ.

Long Thiên Tuyệt khẽ híp mắt, nhìn đầu hình thể kỳ lân khổng lồ, ánh mắt không ngừng toát ra sát ý. Đây không phải là kỳ lân chân chính mà là huyễn thú. Bình thường bước vào Huyền tôn chi cảnh, mỗi người có thể có năng lực gọi huyễn thú. Chỉ nói là có thể vì trạng thái mỗi người lại có chút ít khác nhau, cũng không phải là mỗi người một bước vào Huyền tôn chi cảnh, liền lập tức có năng lực gọi huyễn thú, tựa như hắn và Vân Khê đến bây giờ chưa thể gọi huyễn thú, mà Chiến Thiên Dực ở thời điểm Huyền tôn nhị phẩm đã có năng lực gọi huyễn thú, hơn nữa còn là một Thần Long. Huyễn thú không giống với thú sủng chân chính, vì nó không phải là thật, mà là một loại màu sắc tự vệ hư ảo, dựa vào bản chất của huyền khí tu luyện và huyết mạch truyền thừa quyết định. Hắn biết rõ hắn và Vân Khê sở dĩ đến bây giờ vẫn không có thể triệu hồi ra huyễn thú không phải do bọn họ không có khả năng, mà là hắn sâu sắc hiểu được, người gọi được Huyễn thú trước không hẳn là người lợi hại nhất, mà thường ngược lại, huyễn thú chân chính lợi hại thường thường trưởng thành chậm. Cho nên, hắn căn bản là không hâm mộ đối phương có thể triệu hồi ra huyễn thú, ngược lại càng thêm khơi dậy ý chí chiến đấu. Cho dù

không có huyễn thú, hắn có thể đánh bại đối phương, hung hăng đem khí thế đối phương chèn ép xuống.

“Không phải Ngưng Kiếm thật sao? Vậy hãy để cho ngươi nếm thử uy lực Ngưng Kiếm!”

Long Thiên Tuyệt bình tĩnh, huyền khí tụ thành hình cầu bao quanh thân thể từ từ lớn dần, cả người hắn cũng từ từ bay tới giữa không trung, mọi người tựa hồ thấy được giới cầu đè ép uy áp đối phương ở nơi tiếp giáp, thanh âm khách khách khách khách. Ngưng Kiếm trong tay Long Thiên Tuyệt đột nhiên chấn động, liên tục tách ra trăm ngàn kiếm, bóng kiếm như núi, kiếm thế như thiên quân. Chỉ một thoáng, trăm ngàn kiếm khí lần lượt va chạm trên không trung, tiếng kiếm rít liên tiếp.

“Thật sự Ngưng Kiếm! Tuyệt đối không phải giả!” Trong đám người có người kinh hô, hiện trường lần nữa sôi trào.

Cao thủ Huyền tôn tứ phẩm lại có thể thi triển ra kỹ năng Ngưng Kiếm của cao thủ Huyền tôn ngũ phẩm. Thật sự là quá làm dọa người!

Vân Khê nhàn nhạt mỉm cười nhưng tâm tình thật khó mà bình tĩnh.

Ba người Chiến Thiên Dực, Dạ Hàn Nhật cùng Độc Cô Mưu biểu hiện rất bình tĩnh, bởi vì trên người hai vợ chồng nhà này thật sự là xảy ra quá nhiều chuyện bất khả tư nghị, bọn họ đã thấy nhiều.

Tâm tình Hoàng Anh giờ phút này đã không cách nào diễn tả bằng ngôn từ rồi, trong đầu nàng lúc trước từng có ý niệm coi thường học viện Vạn Hoàng, bây giờ suy nghĩ một chút lòng vẫn còn sợ hãi. Đây là một đối thủ như thế nào đáng sợ? Như thế nào học viện Hạc Tiên có thể so sánh với?

Hôm nay luận võ mang cho mọi người liên tiếp quá nhiều kinh ngạc.

Không đợi mọi người hoàn hồn, Ngưng Kiếm đã thoát khỏi tay Long Thiên Tuyệt, hung hăng đâm vào ảo ảnh kỳ lân, thân kiếm cắt ngang qua đầu của nó!

Oanh!

Vô số quang ảnh từ bên trong thân thể kỳ lân nổ tung, phiêu tán ở trong không khí rồi nhanh chóng theo gió biến mất, giống như là một giấc mộng, một giấc mộng ly kỳ.

“A…không thể nào! Đây tuyệt đối không thể nào là Ngưng Kiếm!” Hà Khánh Chu bị kích thích điên cuồng, mọi thành kiến bị phá vỡ, không có ai không bị bất ngờ.

“Rất tốt! Ngươi dám chọc giận ta. Từ lần Đại hội tỷ võ trước, ta dùng thời gian ba năm để tu luyện bí kỹ độc môn, vốn là dùng để đối phó người học viện Thiên Long, bất quá bây giờ, ta thay đổi chủ ý, ngươi hẳn là cảm thấy vinh hạnh, ngươi là người đầu tiên thưởng thức độc môn bí kỹ của ta.....” Hà Khánh Chu thần sắc nghiêm chỉnh, tiếng cuồng tiếu không ngừng khuếch tán, chiến ý bừng bừng, nếu không thể thu thập người trước mắt hắn còn gì để nói ở Đại hội tỷ võ đây?

Ý tứ cuồng sát xâm nhập lòng mỗi người, mọi người đều biết Hà Khánh Chu lần này là bất chấp tất cả, thực lực Long Thiên Tuyệt kích thích hắn thật mạnh, hắn muốn thi triển bí kỹ tu luyện suốt ba năm.

“Hà sư huynh, trăm triệu không thể a!”

“Hà sư huynh, không thể vọng động! Thi triển bí kỹ, tổn hại thân thể, ngươi ngàn vạn không thể tùy ý sử dụng a.....”

Các học viên học viện Thanh Lân rối rít ngăn cản, đáng tiếc lực lượng của bọn họ bé nhỏ không đáng kể, căn bản không đủ để đè xuống chiến ý hừng hực trong lòng Hà Khánh Chu.

Vân Khê nhìn chằm chằm Hà Khánh Chu, rõ ràng cảm thấy hơi thở trên người hắn biến hóa, sắc mặt thêm dữ tợn, mỗi đường gân trên mặt đột nhiên nhúc nhích, khí tức trên người đây chỉ gấp mười lần? Đây rốt cuộc là bí kỹ nào lại đáng sợ như thế?

“Thiên Tuyệt, cẩn thận a!” Nàng không nhịn được hô lên.

Cách nàng cách đó không xa, lão giả hí mắt, lắc đầu, cúi đầu nói: “Đường đường học sinh học viện Thanh Lân, lại tu luyện ma công nham hiểm như thế, xem ra học viện Thanh Lân sớm muộn đi xuống dốc.....”

Thanh âm của hắn tuy thấp, nhưng vẫn vô cùng tinh chuẩn rơi vào trong tai Vân Khê, nàng nhíu mày, trong lòng không khỏi nguyền rủa. Chết tiệt lão đầu, ngươi tốt nhất xuất thủ tương trợ, nếu không nghe lời, ta đem năm thầy trò các ngươi hết thảy bán vào thanh lâu!

Long Thiên Tuyệt nhìn đối phương, trên khuôn mặt tuấn mỹ cũng khẽ lộ vẻ kinh ngạc. Hơi thở thật cường đại, thật tà ác. Đây tột cùng là bí kỹ gì? Hắn rõ ràng cảm thấy áp lực.

“Đi chết đi!” Thanh âm như từ địa ngục từ miệng Hà Khánh Chu phát ra, cả người hắn chỉ một thoáng bị khói đen dầy đặc bao phủ, đầy rẫy khí tà ác, hắn dữ tợn cười một tiếng, càng giống ác ma.

Trong nháy mắt hắn sắp xuất thủ, một tiếng rống to từ nơi xa xa truyền lại: “Dừng tay!”

Ngay sau đó, một cỗ lực lượng cực kỳ bá đạo cùng gió như rồng bay như đất chuyển lao đến, đem lực lượng Hà Khánh Chu vừa tạo đè ép đi xuống, Hà Khánh Chu trong nháy mắt khôi phục bình thường, tinh thần phục hồi lại, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Sư.... sư thúc.”

Trong tầm mắt mọi người, một trung niên nam tử trên cao hạ xuống, uy nghiêm vô cùng.

Người người đều có một cảm giác hít thở không thông. Khí tức trên người này mạnh mẽ vượt ra khỏi trí tưởng tượng mọi người, mỗi người tại chỗ bị áp bách thiếu chút nữa gục xuống, cũng có người đã ngã xuống.

Vân Khê muốn cất bước đến bên cạnh Long Thiên Tuyệt, cùng hắn đối mặt cường địch, lại phát hiện mỗi một bước thật khó khăn.

Trung niên nam tử đã chạy đến trước Long Thiên Tuyệt, hắn đưa lưng về phía Hà Khánh Chu, thanh âm khàn khàn mà quái dị nói: “Đừng quên nhiệm vụ lần này của các ngươi.”

Hà Khánh Chu chờ một đám học sinh học viện Thanh Lân rối rít cung kính cúi đầu, cùng trả lời: “Dạ, sư thúc!”

“Ngươi, đúng là không tệ!” Trung niên nam tử nhìn Long Thiên Tuyệt, sóng mắt nhìn như bình tĩnh, trong thời gian ngắn u quang lượn vòng.

Long Thiên Tuyệt thân hình khẽ lay động, ruột gan bên trong cuồn cuộn máu nóng, như muốn nổ ra, hắn ngước mắt, hung hăng nhìn vào mắt đối phương, trong lòng thầm mắng hèn hạ! Lại âm thầm đối với hắn thi triển tinh thần công kích!

Người ở bên ngoài thấy hai người tựa hồ là đang nói chuyện với nhau, người nào sẽ nghĩ tới thân là sư tôn, trung niên nam tử đang thi triển công kích tàn khốc nhất đối với tinh thần một vãn bối?

Long Thiên Tuyệt ngó trừng trừng đối phương, cố gắng chống đỡ. Thực lực của đối phương đã vượt xa khỏi phạm vi hắn biết, hắn có thể chống đỡ đến bây giờ, đã là kỳ tích. Khóe miệng có một vết máu từ từ chảy ra.

Trung niên nam tử hừ lạnh, đáy mắt khó nén chút kinh ngạc, lại có thể chống đỡ lâu như vậy?

“Tiểu tử, thực lực của ngươi không tệ, đợi một thời gian, nhất định thành tựu phi phàm!” Hắn một chưởng vỗ vào vai Long Thiên Tuyệt, người ở bên ngoài xem ra, đó chính là một sư tôn khích lệ một hậu bối nhưng có ai lại có thể nghĩ đến hắn một chưởng này là muốn mạng Long Thiên Tuyệt?

Cắn răng khanh khách, Long Thiên cường nhịn động tác quỳ xuống, hắn oán hận ngó đối phương, tức giận từ từ thiêu đốt, quân tử chết đứng, cũng không sống quỳ!

“Thiên Tuyệt” Vân Khê đã nhận ra Long Thiên Tuyệt có điểm không thích hợp, muốn xông lên phía trước công kích đối phương để giảm bớt áp lực cho Long Thiên Tuyệt, trước mắt một bóng người lướt qua. Có người đoạt lấy trước nàng.

“Đây không phải là Mi trưởng lão học viện Thanh Lân sao?” Một cái tay khác vỗ vào trên vai Long Thiên Tuyệt, vị trí vừa vặn ở trên lưng tay của đối phương. Lão giả thần bí cười híp mắt nhìn trung niên nam tử, giọng trêu chọc “Mấy thập niên không thấy, Mi trưởng lão thật là lớn lên càng ngày càng tuấn tú, càng lúc càng giống người

đàn ông.”

Trung niên nam tử nghe vậy, sắc mặt nhất thời đại biến, thanh âm lanh lảnh bật thốt lên: “Ngươi rốt cuộc là người nào?”

Ý thức được của mình thất thố, trung niên nam tử lập tức khôi phục thanh âm trầm thấp nhưng quái dị lúc trước, lạnh lùng nói: “Ngươi rốt cuộc là người nào? Như thế nào quen biết ta?”

Long Thiên Tuyệt kẹp ở giữa hai người, cảm giác thoải mái rất nhiều. Trung niên nam tử tạo thành áp lực đối với hắn, trong nháy mắt một chưởng khác rơi xuống, toàn bộ bị tan mất. Hắn tà mắt liếc lão giả thần bí, hắn càng ngày càng hiếu kỳ. Thân phận cùng thực lực hai người này vượt ra khỏi phạm vi hắn hiểu, căn bản không cách nào phán đoán đến tột cùng là cảnh giới nào.

Lão giả thần bí cười cười, cố ý đề cao tiếng nói nói: “Mi trưởng lão thanh danh hiển hách, ta làm sao sẽ không nhận biết? Nhớ ngày đó Mi trưởng lão phong nhã hào hoa, dáng vẻ thướt tha mềm mại, không biết có bao nhiêu anh hùng nhân vật quỳ gối ở váy ngươi, lão phu cũng hướng về Mi trưởng lão. Đáng tiếc a, ai có thể nghĩ đến nhiều năm sau, Mi trưởng lão biến hóa nhanh chóng, lại biến thành một người đàn ông. Ai, lão phu thật là thương tâm, thật đau lòng a.....”

Lão giả ra vẻ hao tổn tinh thần, lau nước mắt trên mặt, hồn nhiên không để ý Mi trưởng lão đối diện đã giận đến cả người phát run, hai mắt dữ dội.

Mọi người xôn xao, ánh mắt quái dị nhìn Mi trưởng lão như nhìn quái vật. Hắn lại không phải là”Hắn”, mà là “Nàng”? Thế giới này quả nhiên trăm ngàn chuyện kỳ quái không chỗ nào không có.

Mấy học sinh học viện Thanh Lân cũng rối rít lộ vẻ kinh dị, tựa hồ cũng là lần đầu nghe chuyện này, bọn họ không thể tin được Mi trưởng lão Mi sư thúc mình sùng kính vô cùng lại không phải là người đàn ông!

Vân Khê không khách khí trực tiếp xì cười ra tiếng, thấy thần sắc Long Thiên Tuyệt chuyển biến tốt đẹp chút ít, lúc này mới hơi thả tâm.

“Ngươi…lão khốn kiếp này! Ngươi dám phỉ báng lão phu!” Mi trưởng lão giận đỏ mặt, trên thực tế hắn là một nam nhân nhưng bởi vì tu luyện tà công, đặc thù thuộc về nam giới trên người càng ngày càng yếu, cùng thái giám không có gì khác biệt, cho nên thanh âm của hắn sẽ kỳ quái như thế. Đây là bí mật, cũng là chuyện hắn để ý nhất qua mấy thập niên, trừ mấy vị trưởng lão học viện Thanh Lân bên ngoài không ai biết chuyện này. Nhưng bây giờ có người cố ý ám chỉ hắn không phải là người đàn ông, hắn sao còn có thể giữ bình tĩnh? Thanh âm bén nhọn, hổn hển lại làm cho người người càng thêm hoài nghi giới tính hắn.

“Ta làm sao phỉ báng ngươi? Lão phu đối với ngươi hết sức chân thành, một mảnh khuynh tâm, ngươi không chấp nhận tình ý lão phu còn chưa tính, lại còn mắng lão phu là lão khốn kiếp, lão phu thật thương tâm.” Lão giả thần bí vừa ai thán, vừa sờ sờ mu bàn tay đối phương, đối phương bị làm cho sợ lập tức đem tay rụt trở về, ác lạnh nhìn hắn.

Đến đây, Long Thiên Tuyệt mới xem như chân chính thoát khỏi, hắn quay đầu lại, cho lão giả một ánh mắt cảm kích, sau đó bước đến bên người Vân Khê. Hắn biết lão giả mới vừa có ý chọc giận đối phương, mục đích muốn cho đối phương vô ý chủ động buông tay, nếu không tiếp tục nữa, tánh mạng hắn mặc dù không bị uy hiếp nhưng khó tránh khỏi trọng thương.

“Thiên Tuyệt, ngươi không sao chứ?” Vân Khê lo lắng hỏi.

Long Thiên Tuyệt lắc đầu, cho nàng một ánh mắt an tâm, sau đó quay đầu, nhìn về hướng Mi trưởng lão cùng lão giả thần bí.

“Ngươi vô sỉ! Lão phu muốn giết ngươi!” Bị đâm vào bệnh không tiện nói ra của mình, Mi trưởng lão hổn hển, mất đi lãnh tĩnh trong ngày thường, ngay cả Long Thiên Tuyệt đã thoát khốn hắn cũng không có phát hiện.

“Yêu là vô tội! Lão phu làm sao lại vô sỉ rồi sao?” lời lão giả thần bí làm tất cả mọi người ở tràng run run. Cho xin, chừng này tuổi, người có thể hay không không nên buồn nôn như vậy?

Nhìn lại bốn vị đồ đệ hắn, người ta định lực thật là tốt, bất kể sư phụ của bọn họ ác tâm, bọn họ đều có vẻ mặt lãnh khốc thật giống như cái người ác tâm kia không phải là sư phụ bọn họ.

“Lão phu là một nam nhân!” Mi trưởng lão tức điên rồi, còn chưa từng gặp phải người vô sỉ như vậy, khiến tim gan hắn cuộn lại một chỗ.

“Vậy ngươi cởi mau cởi quần áo hướng mọi người chứng minh, nếu không, ngươi chính là nữ nhân hàng thật giá thật!” Lão giả thần bí định lực mười phần, vô luận đối phương tức giận ra sao, hắn vĩnh viễn cũng vẫn cười trêu chọc.

“Tốt! Cởi thì cởi!” Mi trưởng lão hoàn toàn mất đi lý trí, làm bộ sẽ cởi bỏ xiêm y trên người mình. Học viên học viện Thanh Lân không khỏi nóng nảy, vội vàng nhào tới trước ngăn cản.

“Sư thúc, trăm triệu không thể a! Ngàn vạn không nên mắc mưu hắn,

hắn chính là muốn làm nhục mặt lão nhân gia ngài!”

“Sư thúc, danh dự đối với nữ nhân là trọng yếu nhất, ngài trăm triệu lần không thể nhất thời kích động, hủy hết thanh danh cả đời a!”

“Sư thúc ——”

Bọn họ không khuyên giải thì tốt, càng khuyên can càng làm Mi trưởng lão giận đến thiếu chút nữa hộc máu. Những người khác hoài nghi hắn không phải là nam nhân cũng kệ, học sinh cũng hoài nghi hắn không phải là người đàn ông, hắn thật hận muốn chết!

Trò khôi hài đang diễn, bỗng nhiên từ đỉnh núi đằng xa truyền đến thanh âm ầm ầm, mọi người ngẩng đầu lên, thấy đỉnh núi đột nhiên phóng ra một cột sáng thánh khiết xông thẳng lên trời, kèm theo cột sáng màu vàng là đá trên núi ù ù rung động lăn xuống. Một ít thanh âm ầm âm vừa rồi chính là cột sáng phá tan những cự thạch được bố trí ngăn cản.

“Nhìn! Là kỳ lân thần thú xuất thế!”

Trong đám người, có người kinh hô một tiếng, Mi trưởng lão vốn còn đang giận ngất trời rất nhanh khôi phục thần trí, lấy lại bình tĩnh, hướng học sinh học viện Thanh Lân vẫy vẫy tay “Mau! Nhanh đi lên đỉnh núi! Nếu muộn, thần thú sẽ thuộc người khác!”

Đoàn người hấp tấp, hướng trên núi chạy gấp đi, xa xa còn có thể nghe được lời Mi trưởng lão cố ý bỏ lại: “Lão khốn kiếp! Ngươi chờ đó cho ta! Chờ ta quay lại tính toán với ngươi!”

Những người khác nghe nói có Kỳ Lân thần thú sắp xuất thế, cũng rối rít đi theo người học viện Thanh Lân chạy lên núi. Dù sao tiếp tục lưu lại nơi này cũng không phải chỗ tốt, chẳng thà đi xem một chút bộ

dáng thần thú rốt cuộc ra sao có lẽ còn có thể đục nước béo cò, nhận được chút thứ tốt.

Những người khác của học viện Hạc Tiên cũng muốn rời đi lại bị Hoàng Anh ngăn trở, có Mi trưởng lão bọn họ là hoàn toàn không thể nào lấy được Kỳ Lân thần thú. Thay vì đi tham gia náo nhiệt chẳng bằng dành tâm tư cùng người học viện Vạn Hoàng kết giao quan hệ, đây mới là nhất thiết thực tế.

“Kỳ lân thần thú? Chẳng lẽ là thần thú giữ nhà của học viện Thanh Lân— kỳ lân xuất thế rồi?” Chiến Thiên Dực đưa mắt nhìn đỉnh núi, lộ ra thần sắc ngưng trọng.

“Nghe nói mỗi học viện đều có thần thú giữ nhà của mình, học viện Vạn Hoàng có Vạn Hoàng Chi Hoàng, mà thần thú giữ nhà học viện Thanh Lân chính là thần thú Kỳ Lân, một khi thần thú trở về vị trí cũ, thực lực học viện Thanh Lân nhất định sẽ càng thêm cường thịnh.” Hoàng Anh sâu kín thở dài nói.

“Vậy thì ngăn cản bọn họ nhận được thần thú Kỳ Lân!” Vân Khê oán hận nói, chỉ cần vừa nghĩ tới Mi trưởng lão kia mới vừa thiếu chút nữa muốn tính mạng Thiên Tuyệt, trong lòng nàng hận không chịu được. Nàng hiện tại đã là người thừa kế viện trưởng học viện Vạn Hoàng rồi, tự nhiên đảm đương trách nhiệm nặng nề chấn hưng học viện Vạn Hoàng, hung hăng chèn ép học viện Thanh Lân, cũng là chuyện của nàng. Vô luận là lý do gì, cần phải ngăn cản học viện Thanh Lân nhận được Kỳ lân thần thú!

“Khê Nhi nói không sai! Nhất định phải ngăn cản bọn họ! Hừ, đường đường sư tôn, lại đối với một vãn bối hạ độc thủ, cực kỳ vô sỉ! Thù này sớm muộn gì ta cũng phải báo! Khụ khụ.....” Long Thiên Tuyệt phẫn nộ nói, ôm ngực của mình, điều chỉnh hô hấp.

“Thiên Tuyệt, chúng ta hay là trước tìm một chỗ chữa thương đi, thương thế của ngươi thoạt nhìn không nhẹ.” Vân Khê đỡ hắn, đau lòng nói.

Long Thiên Tuyệt khoát khoát tay: “Không có gì đáng ngại! Ta ngồi xuống tại chỗ một lát, rất nhanh là có thể khôi phục.”

“Kỳ Lân xuất thế còn sớm, chúng ta chờ một đêm rồi lên núi cũng không muộn, trên núi gió lớn, không cần thiết đi trong đêm khuya gió lạnh.” Lão giả thần bí sờ sờ râu mép nói “Lão phu biết một địa phương không tệ, rất thích hợp chữa thương.”

“Tiền bối, vậy thì làm phiền ngươi dẫn đường.” Lần này, Vân Khê dùng giọng hết sức tôn kính đối với hắn, trong đáy lòng, nàng cũng rất cảm kích đối phương mới vừa rat ay giúp đỡ.

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì! Không phiền toái.” Lão giả cười hắc hắc, đối với thái độ cung kính của nàng, ngược lại có chút không thích ứng.

Quyển 4 - Chương 95: Thăng cấp tập thể

Dưới sự hướng dẫn của lão giả thần bí, mọi người đi tới một sơn động bí mật trong sườn núi, nơi này mọi thứ đồ dùng căn bản của cuộc sống đều đầy đủ. Vào động, bốn người Ngọc Thụ Lâm Phong tựa như rất quen thuộc nơi này, bận rộn đi nấu cơm, đốn củi. Hiển nhiên nơi này chính là chỗ bọn họ bình thường ở lại.

Lão giả đem đám người Vân Khê dẫn tới chỗ sâu trong sơn động, duỗi lưng một cái nói: “Các ngươi tại này nghỉ ngơi, lão phu cũng muốn chợp mắt rồi, ngày mai sẽ là một ngày bận rộn!”

“Tiền bối, chờ một chút! Còn không biết tiền bối xưng hô như thế nào?” Kể từ khi hắn cứu Long Thiên Tuyệt, thái độ Vân Khê đối với hắn rất cung kính, trước khi đi không quên hỏi một chút tục danh của hắn, cũng muốn tìm cơ hội báo đáp.

“Tên lão phu đã có rất ít người nhớ được, nói ra cũng không còn quá lớn ý nghĩa, các ngươi thích gọi sao thì gọi, tên bất quá là ký hiệu thôi, làm người vui vẻ là trọng yếu nhất, ha ha!”

Vân Khê biết, đối phương nhất định là có nỗi khổ âm thầm cho nên không muốn tiết lộ tên của mình, liền vuốt cằm nói: “Vậy chúng ta liền gọi ngươi Côn Luân tiền bối.”

Lão giả nghe vậy, mỉm cười, trong ánh mắt thâm thúy thoáng có cảm xúc phức tạp nào đó, rất nhanh khôi phục trạng thái bỡn cợt: “Côn Luân cái tên này tốt! Đại khí! Uy vũ! Ha ha ha.....”

Hắn vừa cười vừa đi.

Hiện trường chỉ còn lại có một nhóm năm người Vân Khê cùng Hoàng Anh dẫn theo sáu tên học sinh học viện Hạc Tiên. Vân Khê liếc mắt nhìn đoàn người Hoàng Anh, ý đồ của bọn hắn rất rõ ràng, muốn cùng bọn họ trở thành tỷ muội học viện, đồng cam cộng khổ. Lẽ ra thực lực bọn họ bây giờ, căn bản không cần cùng học viện Hạc Tiên mượn hơi, nhưng nếu người ta chủ động làm bạn, bọn họ nếu không tiếp nhận không khỏi có chút thiếu tình người. Thực lực Thập đại học viện tất cả cũng không cùng trình độ, thêm bạn thì bớt thù, đối với bọn họ không có chỗ xấu.

Vân Khê đem mười ba viên Hoàng Phẩm linh thạch lấy được ra, đưa đến trước Hoàng Anh: “Hoàng sư tỷ, các ngươi lần này đây đến Côn Luân tiên cảnh cũng vì tìm kiếm linh thạch, tăng thực lực lên mà đến. Bọn ta vận khí tốt hơn một chút chút, so với các ngươi chiếm được hơn chút linh thạch, bất quá thứ tốt sao có thể tự mình hưởng? Hai học viện chúng ta vốn có thân tình, có thứ tốt tự nhiên cũng muốn chia sẻ tuy đồ không nhiều lắm, hi vọng các vị không chê cười.”

Hoàng Anh nhìn linh thạch nàng đưa tới, giật mình, đây cũng là mười ba viên Hoàng Phẩm linh thạch, mặc dù không so được với Huyền phẩm linh thạch trân quý, nhưng là giá trị liên thành. Đối phương như thế nào lại khẳng khái đưa tất cả Hoàng Phẩm linh thạch tặng cho bọn họ, phần nhân tình này, phần lòng dạ này, không thể không khiến nàng bội phục. Nàng biết rõ, nếu hôm nay nhận được linh thạch chính là nàng, nàng nhất quyết không thể nào đem ra chia sẻ cùng người, nhưng đối phương có thể làm được, đủ thấy lòng dạ đối phương. Giờ khắc này, nàng từ nội tâm sinh ra hảo cảm cùng sùng kính đối với Vân Khê. Hai tay nhận lấy linh thạch, nàng nghẹn ngào nói: “Đa tạ Vân sư muội rồi! Cũng không nhiều lời gì, ngày sau Hoàng Anh ta nguyện sẽ là thân tỷ tỷ của ngươi!”

“Ách...” Vân Khê tức cười, không ngờ tới Hoàng Anh là một người ngay thẳng như thế, mới vừa rồi còn có chút tiếc của khi cho linh thạch, hiện tại lại thấy tuyệt đối đáng giá. Có những người, ngươi giúp nàng chút ít, nàng sẽ ghi nhớ cả đời, thí dụ như Hoàng Anh, mà lại có những kẻ, bất kể ngươi giúp hắn bao nhiêu, cho hắn nhiều như thế nào, hắn cũng sẽ không cảm kích, lòng tham không đáy, thí dụ như Hách Liên Tử Ngọc. So sánh như thế, hảo cảm của Vân Khê về Hoàng Anh cũng tăng nhanh. Tỷ tỷ! Dù sao tuổi của đối phương vốn là lớn hơn nàng, nàng cũng không lỗ!

“Hoàng tỷ tỷ, vậy chúng ta cùng nhau nắm chắc thời gian luyện hóa linh thạch. Ngày mai chính là ngày Kỳ lân xuất thế, nhất định sẽ có một tràng đại chiến, hai học viện chúng ta cùng nhau liên thủ, phải tất yếu ngăn cản học viện Thanh Lân nhận được Kỳ lân thần thú.”

“Tốt!”

Hai nữ nhân nhìn nhau cười, có một loại tình cảm khó tả cứ như vậy từ từ xuất hiện, tràn vào lòng người.

“Thiên Tuyệt đại ca, Dạ đại ca, Độc Cô, nơi này có năm viên Huyền phẩm linh thạch, vừa lúc chúng ta năm người mỗi người một viên, mọi người tự tu luyện riêng sớm đem linh thạch luyện hóa, đến lúc đó thực lực chúng ta sẽ tăng một tầng.” Vân Khê không tính toán cùng Long Thiên Tuyệt độc chiếm linh thạch, mà lựa chọn cùng mọi người chia sẻ, bởi vì với nàng, hữu tình so sánh với tăng lên thực lực của mình hơi trọng yếu hơn. Nàng cùng Long Thiên Tuyệt có lẽ là mất đi cơ hội nhanh tăng lên cảnh giới, nhưng lại được tình bạn trung thành cả đời với mấy vị bằng hữu này, ngày sau đem bọn hắn coi như người một nhà, không ngừng cùng nhau vượt qua các loại khó khăn hiểm trở, không rời không buông, sinh tử không hối tiếc. Có những lời không cần phải nói ra.

Ba người Chiến Thiên Dực nhận lấy linh thạch của riêng mình, bắt đầu ngồi xuống tu luyện.

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt ngồi đối diện nhau, cùng nhau luyện hóa linh thạch.

Một viên Huyền phẩm linh thạch, tương đương với hiệu lực một trăm viên Linh Nguyên Quả, nếu bọn họ đem toàn bộ thu nạp trong người sẽ quá bổ, có điều nhiều linh nguyên như vậy, khả năng thu nạp toàn bộ trong thời gian ngắn ngủn có chút thấp.

Mười một người ngay tại chỗ ngồi xuống, bắt đầu thời gian dài tu luyện.

Côn Luân lão giả không rời đi, giơ một bầu rượu lên, nằm nghiêng ở đằng trên ghế, giả vờ ngủ say nhưng thực ra là giúp bọn họ hộ pháp. Thời gian đi qua, Côn Luân lão giả mí mắt cũng dần khép lại, hơi thả lỏng. Lúc này, đột nhiên một bóng người từ trong phòng vọt ra, hắn cả kinh thiếu chút nữa từ trên ghế té xuống, nhìn kỹ người nọ không phải là người ngoài, chính là Dạ Hàn Nhật.

“Người trẻ tuổi vội vội vàng vàng, thật là không cẩn thận!” Côn Luân lão giả vặn vẹo uốn éo thân thể, điều chỉnh tư thế ngủ, vừa định ngủ, ai ngờ lại là một bóng người từ bên cạnh hắn nhanh chóng xẹt qua, thổi trúng tóc của hắn che hai mắt hắn lại.

“Lại tới? Có thể hay không bình tĩnh chút?” Lời còn chưa nói hết, them một bóng người từ bên cạnh hắn xẹt qua, cùng là một thanh âm hùng hậu.

“Tiền bối, bình tĩnh không được nữa, muốn thăng cấp rồi!”

Chiến Thiên Dực theo sát Dạ Hàn Nhật cùng Độc Cô Mưu ở phía

sau, vội vàng bay vút ra khỏi sơn động. Nguyên lai là ba người này đồng loạt thăng cấp. Đáng tiếc không gian này quá nhỏ, nếu ba người muốn đồng thời ở chỗ này thăng cấp cần phải đem cả sơn động đánh sập.

“Thăng cấp cũng không cần nhảy vọt như khỉ vậy chứ? Không có định lực!” Côn Luân lão giả bất mãn lắc đầu, vừa muốn một lần nữa nằm xuống, lúc này, hai vợ chồng Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt hết sức bình tĩnh nắm tay đi ra, ngang qua bên cạnh hắn, hướng hắn lễ phép hỏi.

“Côn Luân tiền bối, thân thể của ta có thai, không quá dễ dàng chạy tới chạy lui, nếu tiền bối không ngại, ta có thể ở nơi này thăng cấp không?”

Côn Luân lão giả thoáng cái ngồi bắn dậy, căng lớn mắt nhìn hai vợ chồng, một là cao thủ Huyền tôn tam phẩm, một là cao thủ Huyền tôn tứ phẩm, nay muốn tấn chức thành Huyền tôn tứ phẩm cùng Huyền tôn ngũ phẩm. Từ Huyền tôn tam phẩm trở lên, mỗi lần thăng cấp đều kinh thiên động địa, không thể nào không kinh người. Bọn họ nếu thật sự muốn tại nơi này thăng cấp, vậy lão nhân gia hắn còn có thể nằm nơi nào?

“Lão phu nhớ lại hướng đông, cách đây không xa có một sơn cốc phong cảnh xinh đẹp, rất thích hợp hai vợ chồng các ngươi cầm tay cùng đi.”

“Thật?” Vân Khê cố ý trêu chọc hắn.

“Hoàn toàn chính xác!” Côn Luân lão giả gật gật đầu.

“Vậy cũng tốt! Chúng ta đi!” Vân Khê cười một tiếng, lôi kéo Long Thiên Tuyệt hướng đi tới bên ngoài sơn động.

“Vân sư muội, chờ ta một chút!” Hoàng Anh cũng từ trong động chạy ra, đuổi sát hai vợ chồng.

Côn Luân lão giả hí mắt nhìn người người chạy ra bên ngoài, không khỏi lắc đầu cười khổ, khẽ thở dài: “Trẻ tuổi thật là tốt! Thời gian đẹp nhất!”

Không lâu lắm, trong sơn cốc phía đông cách đó không xa, một tiếng nổ tiếp một tiếng nổ trong đêm đen nổ tung, hơn nữa càng lúc càng oanh động. Cột sáng màu vàng không ngừng hiện ra, chiếu sáng hơn nửa bầu trời đêm.

Mọi người đang tụ tập ở đỉnh núi chờ chực Kỳ lân xuất thế rối rít quay đầu nhìn về hướng sơn cốc, không biết nơi đó đến tột cùng xảy ra chuyện gì, bởi vì động tĩnh này, cơ hồ muốn áp đảo oanh động do Kỳ Lân xuất thế tạo thành.

Lúc này trăng đã lên quá đỉnh núi, trong màn đêm, tổng cộng có gần trăm người tụ tập chờ chực ở chỗ này, bọn họ đến từ nhiều học viện, môn phái cùng gia tộc khác nhau. Bọn họ có một số vì Kỳ Lân xuất thế mà đến, một số còn lại là vì linh thạch trong Côn Luân tiên cảnh mà đến, nhưng vô luận là vì nguyên nhân gì, hiện tại tất cả mọi người tụ tập ở nơi này, cùng chờ Kỳ lân xuất thế.

Đoàn người Mi trưởng lão học viện Thanh Lân cảnh giác ngó chừng những người xung quanh. Những người này lại dám mơ ước thần thú học viện Thanh Lân bọn họ, quả thực chính là muốn chết! Chờ xem, chờ đại đội nhân mã học viện Thanh Lân bọn hắn đến thì mọi người nơi này phàm là muốn cùng bọn họ tranh đoạt thần thú, một cũng đừng muốn sống rời đi!

“Chuyện gì xảy ra? Hình như là thanh âm từ hướng sơn cốc kia

truyền đến.” Thanh âm đầu tiên vang lên, Mi trưởng lão chú ý tới đầu tiên.

Hà Khánh Chu quay đầu, hô to: “Sư thúc, nhìn! Bên kia có ánh sáng phát sáng!”

“Hử? Chẳng lẽ là có người thăng cấp rồi?” Mi trưởng lão híp mắt, lộ ra vẻ nghi hoặc.

Hai người lời chưa dứt, lại một thanh âm đồng dạng nổ vang, ngay sau đó chính là cột sáng màu vàng xuất hiện, cực kỳ tương tự cột sáng màu vàng trước.

“Lại tới? Chẳng lẽ là có hai người đồng thời thăng cấp rồi?”

“Sư thúc, có phải hay không là cùng là một người, liên tục thăng cấp hai lần?” Hà Khánh Chu nhíu mày nói.

“Sẽ không! Hai cột sáng màu vàng cường độ giống nhau, không thể nào là cùng một người liên tục thăng cấp hai lần, hẳn là hai người cùng phẩm cấp đồng thời thăng cấp.” Mi trưởng lão nói.

“Lại có hai người đồng thời thăng cấp, sẽ là ai chứ? Chẳng lẽ là người học viện Tiên Hạc cùng Vạn Hoàng?” Hà Khánh Chu suy đoán nói, bởi vì phần lớn mọi người dưới chân núi đã tụ lại tại chỗ này chờ đợi Kỳ lân xuất thế, chỉ có người hai học viện Tiên Hạc cùng Vạn Hoàng không có xuất hiện, cho nên suy đoán của hắn là hợp lý.

“Việc này cũng không có gì, cho dù bọn họ tất cả mọi người thăng cấp rồi, cũng không sao. Chỉ cần chúng ta chiếm được Kỳ lân thần thú, học viện Thanh Lân chúng ta có thể vô địch khắp thiên hạ, ngay cả người học viện Thiên Long cùng Bạch Hổ cũng phải kính chúng ta ba phần, huống chi là học viện Tiên Hạc cùng Vạn Hoàng đây?” Mi

trưởng lão âm lãnh nở nụ cười, đầy bụng tự tin. Nhưng khi hắn biết được người hai học viện thật sự là toàn bộ thăng cấp rồi, không biết hắn nên có một vẻ mặt như thế nào?

Quyển 4 - Chương 96: Giống như đã từng quen biết

“Sư thúc nói không sai! Kỳ lân thần thú chính là thần thú giữ nhà của Thanh Lân học viện, chỉ cần nó trở về bên chúng ta, tất cả vấn đề đều không đáng nói.”

Hà Khánh Chu vừa nói, hai mắt híp lại, trong đầu bỗng nhiên hiện lên mặt tên nam nhân lúc trước. Hắn hung hăng cắn răng, sớm muộn có một ngày hắn đánh bại đối phương, hung hăng dạy cho đối phương một bài học.

Mi trưởng lão quét mắt nhìn hắn, tựa hồ là xem thấu tâm tư, hừ lạnh một tiếng “Tiểu tử kia bất quá là Huyền tôn tứ phẩm cảnh giới, không phải là mối nguy hại. Ngươi nên nhìn xa trông rộng hơn, đem bí kỹ của ngươi dùng ở trên người đối thủ có giá trị hơn, như thế mới không cô phụ lão phu khổ tâm truyền thụ bí kỹ cho ngươi.”

“Dạ, sư thúc nói đúng! Bí kỹ của ta là dùng để đối phó cao thủ học viện Thiên Long, hắn còn không xứng ta sử dụng bí kỹ!” Hà Khánh Chu ánh mắt nheo lại từ đó phát hai tia sáng lạnh, ẩn chứa nồng đậm sát cơ.

Lúc này, từ hướng sơn cốc truyền tới tiếng vang kịch liệt, bốn cột sáng màu vàng đồng thời từ trong sơn cốc phóng ra ngoài, Như bốn cây cột, phóng lên cao, khí thế mãnh liệt như muốn đâm thủng trời đen! Cả ngọn núi Côn Luân tiên cảnh đều rung động mãnh liệt.

“Nhìn! Lại là bên kia! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Không thể nào có đồng thời nhiều người như vậy cùng nhau thăng cấp đi? Quá khoa trương mà!”

“Đúng là quá khoa trương...”

“Làm sao có thể?” Lông màyMi trưởng lão nhăn lại, gắt gao ngó chừng hướng kia, lộ ra thần sắc bất khả tư nghị, “Ba Huyền tôn tứ phẩm, một Huyền tôn ngũ phẩm! Bọn họ rốt cuộc là người nào? Tại sao có thể có lực lượng tổ hợp cường đại như thế?”

“Cái gì? Ba Huyền tôn tứ phẩm, một Huyền tôn ngũ phẩm?! Chẳng lẽ là cao thủ học viện Thiên Long xuất hiện?” Hà Khánh Chu đánh chết cũng không nghĩ ra, đồng thời thăng cấp trong sơn cốc chính là bốn nhân vật hắn xem thường.

“Vô cùng có khả năng! Nếu không phải cao thủ học viện Thiên Long xuất hiện, đó chính là mấy người thế gia Đại cổ xưa xuất hiện. Tóm lại, các ngươi thông minh cơ linh một chút, trước lúc Đại trưởng lão cùng mọi người còn không có xuất hiện, tuyệt đối không để cho bất luận kẻ xông vào tuyệt địa tiên cảnh!”

Nếu nói tuyệt địa, nó bị vây bởi đỉnh núi trọng yếu nhất, cao ngàn trượng, nhiệt độ cao đến dọa người, người bình thường muốn tới gần nó rất khó khăn. Bởi vì ngọn núi này thật ra là một ngọn núi lửa ngủ say, mà vị trí vào tuyệt địa chính là miệng núi lửa phun trào. Vị trí mọi người tập trung hiện tại cách miệng núi lửa trăm dặm, một khoảng cách an toàn, thân thể không đến nổi bị nhiệt độ đốt cháy. Bọn họ nhìn chằm chằm Kỳ Lân thần thú ngủ đông trong tuyệt địa, không ai biết đến tột cùng khi nào nó mới có thể chân chính thức tỉnh, sau đó phá cảnh ra. Chỉ có dấu hiệu có thể khẳng định đó chính là có từng cột sáng màu vàng từ tuyệt địa phát ra bên ngoài, trong không khí tràn ngập hơi thở thánh khiết, đây chính là dấu hiệu thần thú sắp xuất thế.

“Sư thúc xin yên tâm, chính là bất cứ giá nào, đệ tử cũng nhất định bảo vệ cửa vào tuyệt địa!” Hà Khánh Chu kiên định nói.

“Rất tốt! Chờ lần này trở về, ta sẽ nói tốt với viện trưởng cho ngươi”

“Đa tạ sư thúc!”

Hai người sư thúc sư điệt ngươi một lời ta một câu, rất nhanh đem lực chú ý lần nữa thay đổi trở về hướng tuyệt địa. Kỳ Lân thần thú mới là vật bọn họ cần chú ý, bọn họ một khắc cũng không có thể thư giãn, một bước cũng không dám rời đi.

Người Tử Điêu học viện cũng không nghĩ như vậy, bởi vì bọn họ tận mắt nhìn thấy đoàn người Vân Khê như thế nào nhận được những thứ linh thạch kia. Nếu bọn hắn đem linh thạch cho luyện hóa thu nạp... Bọn họ càng nghĩ càng kinh hãi, ba Huyền tôn tứ phẩm, một Huyền tôn ngũ phẩm, tổ hợp thực lực như vậy có thể đủ cùng đấu với học viện xếp hàng thứ nhất cùng thứ hai Thiên Long cùng Bạch Hổ. Như vậy Vạn Hoàng học viện nào còn là Vạn Hoàng học viện xếp hạng chót nhất khi xưa? Bọn họ muốn coi là kình địch, cũng không có tư cách. Để bảo đảm tin tức chính xác, học sinh cầm đầu quyết đoán phái một học sinh đi trước điều tra. Trong đám người, một thân ảnh màu trắng phiêu dật bỗng chợt lóe, bay về hướng sơn cốc, theo sát hắn còn có một thân ảnh hơi có vẻ gầy gò.

“Long sư huynh, Thanh Lân học viện tới không ít cao thủ, chúng ta làm sao bây giờ?”

Thân ảnh phiêu dật thoáng dừng, thanh âm dễ nghe nói: “Giữ nguyên kế hoạch tiến hành, cho dù không chiếm được Kỳ Lân thần thú, cũng không thể khiến người Thanh Lân học viện nhận được.”

“Ừ! Vậy chúng ta bây giờ đi đâu?”

“Đi xem sơn cốc bên kia một chút, đến tột cùng xảy ra chuyện gì, nói không chừng những người này có thể trợ lực chúng ta.” Long Hựu Đình tự tin cười nhạt.

Trong sơn cốc, đám người Vân Khê tề tụ ở chỗ này, tập thể thăng cấp. Huyền giai trên người mỗi người đều thăng cấp, nhất là Độc Cô Mưu. Đừng xem hắn ngày thường âm thầm, thăng cấp so với bất luận kẻ nào cũng tích cực hơn, một mình hắn tấn chức hai phẩm, trực tiếp bước vào cảnh giới Huyền tôn tam phẩm.

Dạ Hàn Nhật chỉ thăng cấp một phẩm, trở thành cao thủ Huyền tôn nhị phẩm, lại so sánh với Độc Cô Mưu còn thấp hơn một phẩm, có lẽ do bản tính bình tĩnh, không nóng vội của hắn.

Long Thiên Tuyệt tấn chức trở thành Huyền tôn ngũ phẩm;

Vân Khê, Chiến Thiên Dực cùng Hoàng Anh đều tấn thăng làm Huyền tôn tứ phẩm;

Còn có thủ hạ Hoàng Anh chính là năm tên sư đệ, mặc dù không có toàn bộ thăng cấp, nhưng cả đám đều đã Huyền tôn nhất phẩm đỉnh, chỉ cách Huyền tôn nhị phẩm chút nữa, đối với Hoàng Anh mà nói, cũng đã vô cùng thỏa mãn. Nàng cảm kích Vân Khê lấy linh thạch đem tặng. Lấy thực lực bọn họ bây giờ, hoàn toàn có cơ hội vượt xa Tử Điêu học viện, thậm chí xếp hạng hơi gần với học viện phía trước một chút, không đến nổi rơi vào cảnh giới kế cuối bi thảm.

“Thật tốt quá! Chúng ta hiện tại có một Huyền tôn ngũ phẩm cao thủ, ba Huyền tôn tứ phẩm, một Huyền tôn tam phẩm cùng một Huyền tôn nhị phẩm. Tổ hợp với thực lực như vậy muốn vào ba vị trí đầu của thập đại học viện Đại hội tỷ võ khẳng định không có vấn đề rồi!”

Vân Khê vui vẻ nói.

“Ha ha! Ai có thể nghĩ đến Vạn Hoàng học viện chúng ta ở thập đại học viện luôn xếp hạng chót nhưng cũng có thể có cao thủ Huyền tôn ngũ phẩm cùng Huyền tôn tứ phẩm? Nếu là một tháng trước, ta ngay cả nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến, ha ha ha.....”

Chiến Thiên Dực cao giọng cười to, thật sự mừng rỡ. Hắn nói không sai, nếu không có Vân Khê đến, hắn hiện tại sợ rằng đã tẩu hỏa nhập ma vì mạnh mẽ đột phá cảnh giới Huyền tôn tam phẩm rồi, càng đừng nói có hay không cơ hội dẫn theo học viện đi tham gia Đại hội tỷ võ

“Muội tử, ngươi thật là phúc tinh Vạn Hoàng học viện! Vị trí viện trưởng kế tiếp, ngoài ngươi ra còn người nào xứng nữa chứ?”

“Viện trưởng kế tiếp?” Đám người Hoàng Anh kinh ngạc nhìn Vân Khê như thấy quái vật, nàng lại chính là viện trưởng kế tiếp Vạn Hoàng học viện? Có phải đang nói giỡn hay không? Nàng là nữ nhân, còn là một phụ nữ mang thai, như vậy cũng có thể kế thừa vị trí viện trưởng?

Hoàng Anh hơi chút suy tư, rất nhanh đã thông suốt. Chính nàng cũng là nữ nhân, nếu là nữ nhân cũng xem thường nữ nhân, vậy như thế nào khiến người khác tôn trọng ngươi? Nàng chưa bao giờ cho là chuyện nam nhân có thể làm được, nữ nhân làm không được, ngược lại rất nhiều chuyện nam nhân làm không được, nữ nhân lại có thể làm được, này đủ để chứng minh, tầm quan trọng và vĩ đại của nữ nhân!

“Chờ Vân sư muội ngày sau ngồi lên cương vị viện trưởng, ta nhất định dẫn đầu học sinh Hạc Tiên học viện, đến chúc mừng!”

“Xin đa tạ Hoàng tỷ tỷ.”

“Có người tới, chúng ta nên nhanh chóng rời đi.” Long Thiên Tuyệt ngưng mắt nhìn một hướng khác, nói nhỏ một câu, mọi người lập tức im lặng, lặng lẽ thối lui.

Mấy người này rời đi không lâu, học sinh Tử Điêu học viện thừa dịp bóng đêm đến dò xét, nào còn có người? Nhưng cũng đúng thôi, người ta là cao thủ cảnh giới gì, nếu là có ý giấu diếm thì làm sao có thể thấy được diện mạo thật đối phương? Nghĩ tới, hắn tự giễu lắc đầu cười khẽ, sau đó nhanh chóng trở về.

Sau khi hắn rời đi, lại có hai người từ trong bóng đêm đạp gió mà đến. Bọn họ không giống tên học sinh này, không có nhìn thấy bóng người liền một mình rời đi mà lẳng lặng đứng ở địa phương đám người Vân Khê mới vừa đứng yên, quan sát thật lâu.

“Long sư huynh, ngươi nói bọn họ sẽ là ai?”

“Đi xem một chút, chẳng phải sẽ biết sao?” Long Hựu Đình khom người nhìn kỹ xuống dấu chân dưới đất, ánh mắt nhợt nhạt, ngón tay thon dài chỉ hướng sườn núi phía tây, “Bọn họ hẳn là theo hướng kia đi, chúng ta đi qua xem một chút!”

“Tốt!”

Hai người đi một đoạn đường, dừng lại xem một chút dấu chân trên mặt đất. Trong lúc vô tình đã tới gần chỗ ẩn thân của đám người Vân Khê.

“Long sư huynh, phía trước không phải là chỗ ở mấy cái quái nhân sao? Chúng ta tháng trước đi qua nơi này, muốn xin chén nước uống, kết quả bọn họ đưa cho toàn máu động vật, còn nói uống cái

kia mới giải khát, thật không biết bọn họ là nghĩ như thế nào.”

“Ngươi biết được họ nghĩ gì sao? Bọn họ đều là cao thủ sâu không lường được, người ta chịu phản ứng với chúng ta là tốt lắm rồi.”

“Dù sao cũng rất quá đáng! Bốn huynh đệ lớn lên giống nhau như đúc, lời nói giống nhau như đúc, nghe bọn họ nói chuyện cũng như không nghe.....”

“Ha hả, ngươi đừng oán trách! Chúng ta lần này tới cũng không phải là tới gây chuyện, thu hồi tính khí này của ngươi, đừng nói gì nữa, chỉ cần ở bên cạnh mỉm cười là được.”

“Ta cười không nổi!”

Long Hựu Đình bất đắc dĩ lắc đầu, tay áo bào rộng ở trong bầu trời đêm lắc nhẹ, tiếp tục hướng phía trước đi tới.

Hô ——

Một trận gió mát chợt nổi lên, làm rối loạn tóc hai người, Long Hựu Đình ngừng chân lại. Trong ánh trăng mờ, hắn thấy một người đứng phía trước, là một nam nhân! Vô thanh vô tức xuất hiện một nam nhân. Y một thân trường bào tím, phảng phất dung nhập vào trong đêm đen, cảm giác như thiên thần. Hai tay y chấp sau lưng, đưa lưng về phía hắn, lưng thẳng tắp như tùng. Hơi thở như rúng động một mảnh trời, khiến người ta không nhịn được muốn bái lạy. Y là ai vậy? Vì sao lại cảm thấy vô cùng quen thuộc? Long Hựu Đình nhìn chằm chằm bóng lưng kia, tâm thần khẽ rung động.

Quyển 4 - Chương 97: Vân Khê ghen?!

“Ngươi là ai? Ngươi rốt cuộc là ai?” Giọng Long Hựu Đình có chút chấn động

“Long sư huynh, ngươi làm sao vậy?” tiểu sư đệ bên cạnh thấy hắn không thích hợp, cũng không khỏi nhìn chăm chú nhìn về người phía trước.

Bóng lưng phía trước cũng đột nhiên chấn động. Long Thiên Tuyệt từ từ quay đầu, khi hắn thấy rõ người đang tới, trên khuôn mặt từ trước đến giờ bình tĩnh lạnh lùng, rốt cục không ức chế được toát ra thần sắc kích động.

“Ngươi...ngươi là Cửu thúc?”

Trí nhớ khi bé từ từ hiện ra trong đầu hắn. Bao lần hắn vấp ngã, một đôi tay ấm áp đỡ hắn, cho hắn điểm tựa cùng dũng khí đứng lên. Bao lần hắn bị xem thường, bị chế giễu, hai cánh tay không tính là rộng lớn nhưng ấm áp vô cùng, bao dung ôm lấy cho hắn lòng tin. Một đoạn thời gian dù rất ngắn, nhưng khiến hắn nhận định ở trong gia tộc này trừ mẫu thân, còn có một người duy nhất cho hắn ấm áp, cho hắn yêu thương, Cửu thúc. Tuổi của bọn hắn chẳng qua chỉ hơn kém ba bốn tuổi, nhưng kém một bối phận. Nhưng điểm này không ảnh hưởng chút nào đến tình cảm của bọn họ. Cửu thúc giống như trước luôn là bạn chí thân của hắn, cho dù cách xa nhau mười mấy năm, tình cảm chân thật này hắn không thể nào quên được.

“Cháu là Tiểu Tuyệt? Thật sự là Tiểu Tuyệt sao?” Giọng Long Hựu

Đình đột nhiên cao vút, hai mắt nhìn chằm chặp Long Thiên Tuyệt, đưa từ trên xuống dưới đánh giá mấy lần, càng ngày càng rưng rưng.

“Cửu thúc, ta là Tiểu Tuyệt!”

Hai người cơ hồ là đồng thời bước tới, đồng thời mở ra hai cánh tay ôm nhau thật chặc. Hơn mười năm rồi, vật đổi sao dời, nhưng là thời gian cùng không gian cũng không có kéo xa khoảng cách bọn họ. Giờ phút này, cái ôm vẫn quen thuộc mà thân thiết như cũ.

“Tiểu Tuyệt, cháu còn sống, thúc.....thúc thật là…. thật cao hứng!”

“Cửu thúc, ta còn sống, ta hết thảy mạnh khỏe. Còn thúc? Người có khỏe không?”

“Tốt! Gặp lại cháu thật sự là rất tốt.”

Thanh âm hai người nghẹn ngào, trong bầu trời đêm càng thêm thắm thiết. Tiểu sư đệ đứng ở bên người bọn họ cũng nhịn không được nữa, đỏ mắt, phất tay áo lau nước mắt.

Vân Khê thấy Long Thiên Tuyệt đột nhiên quay đầu rời đi, nói là có người theo dõi, trong lòng nàng không yên lòng, quyết định cùng đi xem, vạn nhất có tình huống đặc thù, nàng có thể giúp. Bóng đêm dầy dặc, xa xa nàng chỉ có thể đại khái thấy rõ đường viền hai người, đó là hai người ôm nhau ở chung một chỗ, xiêm y một đen một trắng. Vân Khê nhận ra thân ảnh Long Thiên Tuyệt, cũng nhận được xiêm y của chàng, chẳng qua là.... Tại sao chàng lại cùng một người mặc quần áo trắng ôm nhau? Người nọ là ai? Là nam hay nữ? Trong lòng Vân Khê không khỏi sinh ra cảnh giác. Thiên Tuyệt cũng không phải người lăng nhăng, nhất là sau khi cùng nàng thành thân, sẽ không còn gặp hay đi gần nữ nhân khác, hắn sẽ không cùng nữ nhân khác

tình chàng ý thiếp. Song..... Này thân ảnh màu trắng ưu nhã mà phiêu dật, tóc dài ở trong bầu trời đêm gió lay, duy mỹ mà nhẹ nhàng, không thấy rõ mặt của đối phương, chỉ có một bên mặt làm cho người ta khó mà phân biệt nam hay nữ.(TM: tỷ sợ ca là gay sao hắc hắc)

Bạch y nam tử bỗng nhiên giơ lên cánh tay phải, ôn nhu xoa tóc mai Long Thiên Tuyệt, khuỷu tay đang lúc mơ hồ lộ ra khuôn mặt hé mở đẹp như bích ngọc, như ánh trăng nhạt, mỵ hoặc nhưng thanh nhã.

Từ góc Vân Khê nhìn ra, một ít mỵ nhã thì càng thêm như ẩn như hiện, trái tim nàng lúc này rơi lộp bộp, thật sự là nữ nhân?! Lửa giận đáy lòng thoáng dâng lên. Tốt, Long Thiên Tuyệt ngươi lại vụng trộm bên ngoài? Ngươi đáng chém ngàn đao!

“Long Thiên Tuyệt, tốt lắm! Ngươi lại dám.....”

Vân Khê hấp tấp hướng đó chạy tới. Khuỷu tay rơi xuống, một khuôn mặt tuấn mỹ đẹp như ngọc hiện ra. Tập trung nhìn, nàng sướng kinh người khi thấy được rõ ràng hầu kết nhô ra nơi cổ họng đối phương, đặc thù cho thấy đối phương chính là nam nhân! Ách, nguyên lai là nam nhân... Trong bóng đêm, mặt Vân Khê thoáng đỏ bừng, lời mắng đã ở nửa đường vội thu trở lại, cực kỳ lúng túng.

Bạch y nam tử quái lạ nhìn về phía nàng, đáy mắt tràn ngập nghi vấn. Long Thiên Tuyệt lúc này quay đầu, nhìn về phía nàng.

Vân Khê nuốt ngụm nước miếng, lập tức chuyển đổi ngữ điệu, tiếp lời vừa nói: “Lại..... Không mang theo ta cùng đi ngắm trăng, thật là quá đáng mà!”

Vân Khê ngầm lau mồ hôi, lần này nàng lại “dấm chua” quá mức rồi, bất quá, bạch y nam tử dễ nhìn này đến tột cùng là người nào? Tại

sao cùng Thiên Tuyệt ấp ấp ôm ôm? Sẽ không phải có ham mê bất lương gì chứ? Chậm đã, trên người hắn mặc hình như là đồ học viện Vạn Hoàng, chẳng lẽ là sư huynh đồng môn? Nhưng có là sư huynh đồng môn cũng không cần ôm thật chặc nam nhân của nàng đi? Khụ khụ, không đúng. Trước hoa dưới trăng, hai người nam nhân các ngươi có thể hay không quá gần rồi? Mang theo ánh mắt điện lực, hung hăng quét mắt bạch y dễ nhìn, Vân Khê đối với hắn rất có thành kiến.

“A! Mỹ nam! Mỹ nam!” tiểu phượng hoàng mới vừa còn đang lim dim trên vai nàng, không biết lúc nào tỉnh, háo sắc kêu lên.

Vân Khê trở tay gõ cho nó một cái, cái gì mỹ nam? Rõ ràng chính là lam nhan họa thủy, người nào biết được hắn vì sao lại hơn nửa đêm chạy tới câu dẫn Thiên Tuyệt của nàng?

“Khê Nhi, mau tới đây, ta giới thiệu cho ngươi một người!” Long Thiên Tuyệt tâm tình đang kích động khi được ở cùng thân nhân, không có để ý nàng mới vừa thất thố, ngoắt ngoắt tay kêu nàng, có chút vội vàng muốn đem giới thiệu người hắn yêu quý nhất cho Cửu thúc.

Nàng mới không muốn biết một nam nhân đối với nam nhân nàng có ý đồ xấu đâu! Vân Khê đáy lòng khẽ nguyền rủa, dưới chân lại không nghe sai sử liền đi lên trước, thân thể đứng bên cạnh Long Thiên Tuyệt, tâm tình có chút khó chịu.

“Khê Nhi, đây là Cửu thúc, là trưởng bối ta kính yêu nhất.”

“Cửu thúc, Cửu thúc?” Vân Khê mí mắt đột nhiên nhảy lên, ánh mắt lần nữa nhìn về phía Long Hựu Đình lập tức thay đổi.

Là Cửu thúc? Ha ha, lại là Cửu thúc!

“Cửu thúc a, xin chào, xin chào!” Vân Khê đưa hai tay ra vững vàng bắt tay phải đối phương, hết sức nhiệt tình gọi “Nguyên lai là Cửu thúc, khó trách lại có thể ôn nhã, ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, kinh tài phong dật, tài mạo song tuyệt.....”

Vì biểu đạt nàng nội tâm xin lỗi, Vân Khê vắt hết sức suy nghĩ, đem hết trong đầu bao nhiêu từ ngữ có thể nghĩ đến để hình dung mỹ nam vơ vét một lần, thao thao bất tuyệt.

Long Thiên Tuyệt cùng Long Hựu Đình liếc nhau một cái, đều có chút ít không hiểu.

Long Hựu Đình không hiểu nữ nhân này rốt cuộc chuyện gì xảy ra. Mới vừa còn một bộ dạng hung hăng, ánh mắt nhìn chằm chằm hắn, này trong nháy mắt liền biến thành một … bộ dáng khác, nàng rốt cuộc muốn làm gì?

Long Thiên Tuyệt thì nhìn chằm chằm Vân Khê nắm tay Long Hựu Đình, bên tai còn có vô số từ ngữ nàng ca ngợi nam nhân khác, đầu đầy hắc tuyến. Hắn tự tay tách ra hai người đang nắm tay ra, hướng Long Hựu Đình ý không tốt cười cười: “Cửu thúc, đây là thê tử ta, Vân Khê. Nàng...nàng trong ngày thường không phải như thế.”

Vân Khê cũng ý thức được mình hơi nhiệt tình quá rồi, cười hắc hắc nói: “Đúng, ta trong ngày thường cũng không phải như vậy!”

Long Hựu Đình xem hai vợ chồng một chút, tự nhiên cười khẽ lại nhìn Vân Khê một chút, vẻ tỉnh ngộ “Thì ra là cháu là thê tử Tiểu Tuyệt. Ừ, trời đất tạo nên, quần anh tụ hội, không tệ!”

Vân Khê nghe ra trêu chọc trong lời hắn nói thì càng đỏ mặt, may mà

có bóng đêm che giấu, nếu không nàng thật không biết nên trốn đi chỗ nào. Chuyện xấu lớn như vậy, đem Cửu thúc Thiên Tuyệt ngộ nhận là tiểu tam, cũng may nhờ nàng dừng kịp thời, không đem cả câu nói ra, bằng không nhất định sẽ làm Thiên Tuyệt cười cả tối.

Nàng ho nhẹ mấy tiếng, cố gắng nói sang chuyện khác: “Cửu thúc làm sao sẽ xuất hiện ở nơi này? Chẳng lẽ là vì Kỳ Lân xuất thế mà đến?”

“Đúng vậy a, mới vừa người tựa hồ là theo dõi chúng ta.....” Long Thiên Tuyệt cũng tò mò hỏi.

Long Hựu Đình cười một tiếng, nói: “Ta đích xác là theo dõi các cháu, nhưng không có ác ý. Ta đích xác là vì Kỳ Lân xuất thế mà đến, nhưng bởi vì Thanh Lân học viện ngày mai sẽ có càng nhiều cao thủ đến, ta một mình một người không cách nào được việc, cho nên muốn tìm người liên thủ ngăn cản Thanh Lân học viện nhận được Kỳ lân thần thú. Ta liền men theo chân của các ngươi tới, ai ngờ... Ai ngờ để cho ta gặp được các ngươi! Ta nghĩ, này có lẽ chính là ý trời sao.”

“Cửu thúc, ngươi là nói, ngày mai Thanh Lân học viện còn sẽ có những cao thủ khác đến?” Long Thiên Tuyệt hỏi.

“Đúng vậy! Kỳ Lân thần thú chính là thần thú giữ nhà của học viện Thanh Lân, liên quan đến tương lai Thanh Lân học viện, bọn họ dĩ nhiên rất coi trọng, sẽ phái ra cao thủ chủ chốt trong học viện đến đây. Nhưng Thanh Lân học viện những năm gần đây nhất biểu hiện ra dã tâm càng ngày càng nặng. Bọn họ chẳng những lẻn vào các học viện không chừa bất kỳ thủ đoạn nào để chiêu dụ nhân tài, thuyết phục bọn họ gia nhập Thanh Lân học viện, còn ngầm khích lệ học sinh tu tập ma công, dùng thủ đoạn tàn nhẫn đối phó những người không phục Thanh Lân học viện. Nếu để cho bọn họ chiếm được Kỳ

Lân thần thú, ngày sau thập đại học viện càng khó có ngày yên tĩnh." Long Hựu Đình nghiêm nghị nói.

"Ta đã sớm không vừa mắt người Thanh Lân học viện rồi! Một đám người nam không nam, nữ không nữ, tu luyện ma công không nói, hôm nay còn làm Thiên Tuyệt bị thương, khoản nợ này sớm muộn gì cũng phải tính toán với bọn hắn!" Vân Khê tức giận nói, đầu ngón tay giương lên, "Cho dù bọn họ có cao thủ thì thế nào? Chúng ta sẽ cướp Kỳ Lân thần thú! Võ không lại thì chúng ta sẽ dùng trí, đấu trí khôn với bọn họ!"

"Vân sư muội quả nhiên là cô gái dũng cảm!" Long Hựu Đình nhợt nhạt cười, trong lời nói ý vị thâm trường.

Vân sư muội?

Vân Khê nhìn lại sau đó phát hiện xiêm y trên người hắn, đúng rồi, trên người hắn mặc là không phải là đồ của học viện Vạn Hoàng sao? Như vậy nói cách khác, hắn là học sinh học viện Vạn Hoàng, hơn nữa xuất hiện ở Côn Luân tiên cảnh, lại là Long gia người. Trong đầu Vân Khê lập tức hiện lên một cái tên xa lạ – Long Hựu Đình! Hắn chính là một trong mười học sinh cao quý của học viện Vạn Hoàng – người duy nhất không lộ mặt. Như thế tính ra, từ góc độ học viện Vạn Hoàng mà nói, hắn một mặt là sư huynh của nàng, về mặt khác cũng là một phần dưới địa vị của nàng, Này quan hệ..... thật đúng là đủ phức tạp!

Bất quá bất kể thế nào, thấy Thiên Tuyệt bởi vì gặp người thân vui vẻ như thế, tâm tình của nàng cũng vui vẻ theo.

Quyển 4 - Chương 98: Kỳ Lân xuất thế (1)

“Ta rời đi Vạn Hoàng học viện đã một năm, không biết trong học viện khi nào thêm một vị Vân sư muội tuyệt sắc khuynh thành?” Long Hựu Đình sở dĩ gọi nàng như thế, vì hắn thấy Vân Khê mặc trên người đồ của học viện, hắn cũng tò mò, thê tử Tiểu Tuyệt lại cũng là học sinh Vạn Hoàng học viện.

“Chuyện này nói rất dài dòng, Cửu thúc, không bằng tìm một chỗ ngồi xuống, chúng ta cùng nhau tâm sự?” Long Thiên Tuyệt đề nghị.

Long Hựu Đình ôn nhu cười, thanh âm ôn nhuận nói: “Tốt! Vậy Tiểu Tuyệt ngươi dẫn đường đi.”

“Phốc!” Vân Khê chợt nghe Long Hựu Đình gọi Long Thiên Tuyệt như vậy nhịn không được, trực tiếp phun “Tiểu Tuyệt?”

Nàng hai mắt không có hảo ý liếc Long Thiên Tuyệt, nén cười đến mức đỏ tới mang tai. Nàng bình thường cũng thường xuyên trêu hắn, gọi hắn Tiểu Tuyệt Tuyệt nhưng không cảm thấy cái gì, ngược lại cho là đó là chút tình thú giữa vợ chồng. Bất quá, xưng hô Tiểu Tuyệt từ trong miệng Long Hựu Đình thốt ra, nàng liền không nhịn được phun.

Tiểu Tuyệt, Tiểu Mặc. Hai người này tên nghe khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, làm cho nàng không nhịn được đem phụ tử liên tưởng đến một chỗ, bé trai Tiểu Tuyệt đứng cùng bé trai Tiểu Mặc nhất định là vô cùng ngốc. Nếu là ở giữa hai người thêm một Tiểu Bạch ngốc nghếch, ha ha, hình tượng này quả thực ngốc

chết! Trong đầu các loại suy nghĩ miên man bất định, Vân Khê che miệng, nén cười đến mức cực khổ.

Long Thiên Tuyệt mắt liếc thần sắc của nàng, đoán được đầu nhỏ nàng suy nghĩ lung tung những thứ gì rồi, trên mặt bất giác đỏ bừng.

Cái tên Tiểu Tuyệt này là hắn cùng Cửu thúc gọi khi còn nối khố, lúc bọn họ chia tay đều mới chừng mười tuổi, thoáng một cái mười mấy năm đã qua, cái tên cũ này nghe thân thiết nhưng lại quá đáng yêu. Tên khả ái như thế thật sự làm xấu mặt tôn nghiêm một đời Tà tôn của hắn!

Hắn ho nhẹ, nói: “Cửu thúc, ngươi sau này gọi ta Thiên Tuyệt đi.” Nói xong, hắn âm thầm bấm eo nhỏ của Vân Khê, Vân Khê cả kinh thiếu chút nữa hô lên.

Long Hựu Đình mỉm cười nhìn hai người âm thầm ra hiệu, trong lòng bỗng nhiên nhớ lại một mảnh ấm áp. Tiểu Tuyệt trong trí nhớ hắn còn dừng lại ở bộ dáng mười tuổi, ai ngờ chỉ chớp mắt đã biến thành một nam tử trầm ổn, lung linh như thiên thần, hơn nữa có thê tử của mình, hắn cảm thấy thật tâm vui mừng.

Bốn người trở lại sơn động.

Tiểu sư đệ vẫn đi theo bên cạnh Long Hựu Đình cũng là học sinh Vạn Hoàng học viện, đã quen biết với Chiến Thiên Dực, cho nên mọi người trò chuyện với nhau thật vui vẻ. Trải qua một phen đàm đạo, Long Hựu Đình nói tới chuyện ngày mai như thế nào ngăn cản Thanh Lân học viện nhận được Kỳ lân thần thú, mọi người mỗi người phát biểu ý kiến của mình.

“Thanh Lân học viện lần này coi trọng Kỳ lân thần thú như thế, nhất định sẽ phái ra rất nhiều cao thủ truyền kỳ cảnh giới đến đây tiếp

ứng, chúng ta muốn phá hư, tựa hồ khả năng rất nhỏ.” Chiến Thiên Dực bình luận khách quan.

Hoàng Anh gật đầu tán thành: “Cao thủ truyền kỳ cảnh giới a! Một Mi trưởng lão cũng đã rất đáng sợ, ngày mai còn không biết sẽ có bao nhiêu Mi trưởng lão xuất hiện, chúng ta nếu như đối đầu cứng rắn, sợ rằng lúc đó chẳng những không có lấy được Kỳ Lân thần thú, ngược lại mất mạng trong tay cao thủ truyền kỳ cảnh giới. Nhất định phải cực kỳ thận trọng, tuyệt đối không thể xảy ra nửa điểm không may.”

Đợi hai người nói xong, tất cả mọi người trầm mặc, kể cả Côn Luân lão giả cùng bốn đồ đệ.

“Phương pháp xử lí hữu hiệu duy nhất chính là dẫn dắt cao thủ Thanh Lân học viện rời đi, bao gồm Mi trưởng lão, những người còn lại sẽ không đáng sợ.” Long Thiên Tuyệt lúc nói tới Mi trưởng lão, trong con ngươi thâm thúy xẹt qua một đạo ánh sáng lạnh.

Hắn bình sinh đã gặp gỡ vô số đối thủ, ngoại trừ Thánh cung cung chủ, hắn lần đầu gặp gỡ đối thủ cường đại như thế, hơn nữa cũng là lần đầu thất bại lớn như thế, nhớ lại sức ép nặng nề của lực lượng cường đại, cảm giác không thể chống đỡ, cảm giác bị sỉ nhục càng thêm khích lệ của hắn phải trở nên cường đại!

“Kỳ Lân thần thú đối với bọn họ trọng yếu, muốn dẫn dắt bọn họ rời đi, chỉ có thể là khó càng thêm khó.” Hoàng Anh nói xen vào.

Hiện trường lại một lần nữa lâm vào yên lặng, Long Thiên Tuyệt khẽ xoa xoa chân mày, lâm vào trong trầm tư, hắn cũng không tin sẽ không nghĩ ra biện pháp, chuyện trên đời này cho tới bây giờ chỉ có không dám làm, nhưng không có làm không được.

Vân Khê cũng tự hỏi cái vấn đề này, như thế nào mới có thể dẫn dắt cao thủ Thanh Lân học viện rời đi, hơn nữa còn có thể để cho tất cả mọi người bình yên vô sự đây? Nàng vừa suy tư, tầm mắt vừa từ từ quét qua mỗi người. Tất cả mọi người là cao thủ Huyền tôn cảnh, nếu đặt ở chỗ bình thường, đây tuyệt đối là một đoàn thể cường đại phi phàm có thể đủ chấn động rất nhiều người, nhưng bọn họ sắp sửa gặp phải là cao thủ truyền kỳ cảnh giới, người như Mi trưởng lão. Thực lực chân chánh Mi trưởng lão, dù ai cũng không cách nào đoán được, tóm lại chính là hai chữ, kinh khủng! Nếu muốn dùng vũ lực đánh nhau tới cùng với đối phương chính là lấy trứng chọi đá, tự tìm đường chết. Vũ lực không được, vậy thì chỉ còn lại có đấu trí.

Tầm mắt của nàng vô ý thức từ lướt qua người Chiến Thiên Dực, đột nhiên trong đầu chợt lóe lên một ý tưởng, không khỏi kích động đứng lên.

“Có rồi!”

Ánh mắt của mọi người chỉ một thoáng toàn bộ tập trung trên người nàng.

Trên mặt xinh đẹp khuynh thành Vân Khê toát ra tia sáng khác thường, nàng hưng phấn: “Đại ca, ngươi còn nhớ được chúng ta làm sao thu phục tiểu Minh Cung Vạn hoàng Chi Hoàng?”

Chiến Thiên Dực biến sắc, mắt hổ cũng sáng rực hưng phấn: “Ý của ngươi là..... Càn Khôn Kính?”

Huynh muội hai người bí hiểm, đem tâm trí mọi người bên cạnh toàn bộ treo ngược lên, mọi người dựng lỗ tai lắng nghe.

“Không sai, chính là Càn Khôn Kính!” Vân Khê nói, tự tin mà kiên định, “Côn Luân tiên cảnh vốn là đỉnh núi bình thường, nếu không

phải có cột sáng màu vàng đột nhiên xuất hiện ở ngọn núi này, người bên cạnh cũng rất khó phân biện Kỳ Lân thần thú đến tột cùng ẩn thân ở đâu trong ngọn núi. Chúng ta chỉ cần tìm kiếm một ngọn núi khác tương đối gần nơi này, vị trí cũng thích hợp, sau đó lợi dụng tác dụng Càn Khôn Kính chế tạo ra giống một ảo ảnh dụ dỗ những cao thủ Thanh Lân học viện đi trước. Lúc Kỳ Lân xuất thế, bọn họ có thể thông qua Càn Khôn Kính thấy tình cảnh giống nhau như đúc, đáng tiếc chỉ là thấy được nhưng sờ không được..... Hắc hắc, như thế chúng ta đạt được mục đích!"

"Hay! Quả nhiên hay!" Đang ngủ gà ngủ gật Côn Luân lão giả đột nhiên gào to, vỗ tay tán dương "Đã sớm nghe nói Chiến gia có Càn Khôn Kính, có thể ánh xạ ra bất kỳ tình cảnh gì, thiệt giả khó phân biệt, lão phu đã sớm muốn xem."

"Tốt! Vậy thì quyết định như vậy, ngày mai ta liền dùng Càn Khôn Kính chế tạo cảnh tượng Kỳ Lân xuất thế để mà mê hoặc cao thủ Thanh Lân học viện." Chiến Thiên Dực nói.

"Chuyện kế tiếp chính là như thế nào đem cao thủ Thanh Lân học viện hướng ngọn núi giả." Con ngươi dài của Long Thiên Tuyệt hẹp lại, đột nhiên sáng lên, "Trong chúng ta cần lựa ra mấy người giả thành Mi trưởng lão cùng mấy học sinh Thanh Lân học viện, như thế mới có thể thật giả đánh tráo."

"Ừ, hay là chuyện này Thiên Tuyệt, chàng đảm đương đi, chàng hiểu rõ Dịch Dung Thuật mà." Vân Khê nói.

Long Thiên Tuyệt quét một vòng, tầm mắt sâu kín rơi vào trên người Côn Luân lão giả tà mị nói: "Đầu tiên trong chúng ta đề cử ra một người hóa trang thành bộ dáng Mi trưởng lão, không biết mọi người trong lòng có chọn được người nào thích hợp?"

Lời kia vừa thốt ra, mí mắt Côn Luân lão giả nhảy lên, lão từ chỗ ngồi như bị chạm điện nhảy lên: “Không được! Tuyệt đối không được! Lão phu không giả dạng thành bộ dáng nam không ra nam nữ không ra nữ, rất tổn hại thể diện lão phu rồi!”

“Côn Luân tiền bối, có quan hệ gì? Dù sao là dán mặt nạ giả, ai có thể nhận được ra lão đây?” Vân Khê cười nhẹ hướng về phía mọi người hỏi, “Mọi người đang ngồi, ai không đồng ý Côn Luân tiền bối giả trang Mi trưởng lão xin ngay đứng lên tại chỗ! Người đồng ý mời ngồi nguyên tại chỗ!”

Râu mép Côn Luân lão giả động ba cái, phần gáy đột nhiên lạnh lẽo, có cảm giác bị bán đứng.

“Côn Luân tiền bối, ngài cũng nhìn thấy đó? Vì mục đích chung, ngài không nên từ chối.” Vân Khê hướng hắn cười, cười đến quá tà dị, “Trong mọi người ở đây chỉ có thực lực của tiền bối cường đại nhất, chúng ta tiểu bối theo không kịp. Ngài không ra tay diễn chính, còn có người nào có tư cách này?”

“Nha đầu, sao ngươi có thể bắt nạt người già như vậy? Thấy ta hiền lành quá sao?” Côn Luân lão giả ra vẻ gạt lệ, ý đồ lấy được sự đồng tình.

“Thiên Tuyệt, mau!” Vân Khê cũng mặc kệ hình dáng hắn đáng thương như thế nào, nếu tình nguyện tham gia vào vậy thì phải được tận dùng triệt để, đúng người đúng việc.

Ba chữ, nhận mệnh thôi!

Cuối cùng đáng thương nhất là Côn Luân lão giả không có thể chạy trốn, bị hóa trang thành Mi trưởng lão xấu xa, bởi vì thực lực của Mi trưởng lão thật sự là quá mức cao thâm rồi, trừ Côn Luân lão giả

quen thuộc Mi trưởng lão, quả thật không có ai so với hắn thích hợp hơn.

Chọn người làm Mi trưởng lão đã định, Vân Khê tiếp tục cắt cử nhiệm vụ cho những người khác.

“Đại ca, ngươi cùng Hà Khánh Chu thực lực tương đương, vậy ngươi hóa trang thành bộ dáng Hà Khánh Chu, đi theo Mi trưởng lão hội kiến những cao thủ Thanh Lân học viện, đưa bọn họ dẫn tới ngọn núi khác đi.”

“Tốt, tin tưởng giao cho ta.” Chiến Thiên Dực sảng khoái đáp ứng.

“Dạ đại ca, Độc Cô, hai người các ngươi cùng nhau đi xem Kỳ Lân thần thú thật xuất thế.”

Dạ Hàn Nhật ôn hòa gật gật đầu, Độc Cô Mưu thì không có bất kỳ động tĩnh, người không biết còn tưởng rằng hắn đã ngủ rồi, Vân Khê lại biết hắn đã nghe, đồng thời cũng chấp nhận.

“Hoàng tỷ tỷ, ngươi liền ở chung một chỗ chúng ta, về phần người của ngươi thì đi theo đại ca của ta cùng nhau đi tới, đồng loạt giả dạng thành học sinh Thanh Lân học viện, để người khác không sinh nghi.”

“Tốt!” Hoàng Anh cũng rất sảng khoái đáp ứng, đối với kế sách bọn hắn, trong nội tâm nàng là cực kỳ bội phục. Nếu đổi lại là nàng, sợ rằng có nghĩ nức óc cũng nghĩ không ra phương pháp tuyệt diệu như vậy.

“Còn có Ngọc Thụ Lâm Phong, các ngươi bốn người.....” Vân Khê lại quét qua tứ bào thai một lần, chần chờ, nhìn bốn người mặt không chút thay đổi, nàng khẽ thở dài, không ôm hy vọng quá lớn, khoát tay

nói, “Bốn người các ngươi hay là làm người đi đường giáp ất bính đinh, đi theo sư phụ của các ngươi đi!”

“Cửu thúc, ngươi đồng hành theo chúng ta, về phần Tiếu sư huynh, hãy theo đại ca của ta, cho đủ nhân số. Mọi người xem, ta an bài như thế, còn gì chưa thỏa đáng?”

Mọi người đều gật đầu, không có bất kỳ dị nghị nên tản đi, rối rít đi chuẩn bị.

Mặt trời lên cao, chỗ sâu trong rừng, có chủ tớ hai cô nương lưng tựa lưng đánh liên tục, trong đó hồng y nữ tử đầu lắc lư, thiếu chút nữa sẽ tự hôn lên con tam giác thú trước nàng.

Lúc này, ngoài bìa rừng có tiếng bước chân truyền đến, kinh động chủ tớ hai người. Các nàng bị làm cho hoảng sợ thoáng tỉnh táo lại, tưởng rằng lại xuất hiện tam giác thú.

Nhìn một đám người đột nhiên xuất hiện, Bách Lí Song hỏi cũng không hỏi thân phận của đối phương, vịn eo nhỏ mắng: “Sáng sớm các ngươi giả bộ quỷ dọa người chi? Để bồi thường tổn thất tinh thần của ta, các ngươi hiện tại phải chăm sóc tốt thú cưng của ta, nếu không nghe lời, đừng mơ tưởng rời khỏi nơi này!”

Nàng là thật không có biện pháp rồi, biện pháp gì cũng thử rồi nhưng vẫn không có thể thực hiện được yêu cầu Vân Khê, khiến tam giác thú đã bị hút khô huyền khí này một lần nữa sinh long hoạt hổ đứng lên. Hiện tại thật vất vả gặp gỡ nhóm người, ngựa chết làm như ngựa sống, nàng quyết tâm bắt nạt đối phương.

Đoàn người tới không phải là người xa lạ, chính là những cao thủ Thanh Lân học viện, bọn họ tận lực không muốn làm cho người khác phát hiện bọn họ đến nên mới phải chọn lựa con đường này đi, ai

ngờ sáng sớm lại ở chỗ này đụng với một hồng y nữ tử không nói đạo lý? Hơn nữa dưới chân cô nương này lại nằm la liệt tam giác thú, cả đám đều hay là giống như bị trọng thương, chẳng lẽ cũng là kiệt tác của cô nương này?

“Đại trưởng lão, đừng để ý tới nàng, một tiểu nha đầu thôi, chánh sự quan trọng hơn.”

“Vân Vân, đã thấy mảnh ngọc bội bên hông nàng sao? Đó là tượng trưng Thiên Long Thành, nàng nếu không phải cùng Thiên Long Thành hoặc là Thiên Long học viện có quan hệ đặc thù, nhất định không thể nào có ngọc bội như vậy.”

“Đích xác là thuộc về Thiên Long Thành Bách Lý gia tộc, hiện tại viện trưởng đang tích cực cùng Thiên Long học viện quan hệ mượn hơi. Dù nàng cùng Thiên Long học viện thật sự có quan hệ đặc thù gì, chúng ta cũng không thể đắc tội.”

Hai gã cao thủ cầm đầu âm thầm trao đổi, phút cuối cùng, Đại trưởng lão cầm đầu liếc về phía liễu Bách Lí Song, trên khuôn mặt già nua cười hỏi: “Tiểu cô nương, ngươi họ gì?”

“Ngươi muốn làm gì?” Bách Lí Song theo bản năng níu chặt cổ áo của mình, cảnh giác ngó chừng đối phương, thật sự là Đại trưởng lão cười quá mức hèn mọn rồi, làm cho nàng phải lo lắng.

“Khụ khụ, tiểu cô nương, ngươi đừng sợ! Chúng ta là trưởng lão Thanh Lân học viện, cũng là người tốt, chắc là không thương tổn ngươi.” Đại trưởng lão ý thức được thất thố của mình, cho nên khôi phục vẻ mặt chánh khí thần thái nghiêm nghị hắn trong ngày thường.

Bách Lí Song đáy lòng buồn cười, ngươi nói ngươi là người tốt thì ngươi chính là người tốt sao? Trưởng lão Thanh Lân học viện thì

sao? Có là viện trưởng Thanh Lân học viện, nàng cũng không coi ra gì!

“Ngươi thật là người tốt?” Nàng con ngươi đảo một vòng, trong lòng bỗng nhiên có chú ý.

“Dĩ nhiên! Chúng ta Thanh Lân học viện nhưng là học viện trung quy trung củ, xếp hạng gần với Thiên Long học viện cùng Bạch Hổ, tuyệt đối là danh môn chính phái.” Đại trưởng lão nghĩ muốn cùng nàng lập quan hệ, cố ý tăng thêm bốn chữ “Thanh Lân học viện”, lại hết lần này tới lần khác là bốn chữ này, để cho Bách Lí Song mâu thuẫn.

Muốn ói! Thiên Long học viện rất giỏi sao? Trong mắt bổn tiểu thư cũng chẳng khác heo gà gì! Đừng nói gì đến Thanh Lân học viện linh tinh, bổn tiểu thư đem dẫm dưới gót chân còn ngại ô uế giày đây!

Bách Lí Song trong lòng mắng thầm nhưng trên mặt lộ ra vẻ mặt sùng bái không hết “Có thật không? Thì ra là Thanh Lân học viện lợi hại như thế?! Vậy ngươi cũng nhất định rất lợi hại, không gì làm không được rồi! Tiền bối, vậy ngươi có thể hay không giúp ta? Ta hiện tại thật rất cần người hỗ trợ đây! Năn nỉ người…”

“Kia lão phu hỏi trước, ngươi nhưng là họ kép Bách Lí?” Đại trưởng lão là nhân vật nào, hắn sao lại tùy ý ra tay giúp một cái tiểu nha đầu?

“Ừ, ta tên là Bách Lí Song.” Bách Lí Song gật đầu, trong lòng đối với đối phương càng thêm không có hảo cảm. Quả nhiên hắn đến gần nàng là bởi vì gia thế nàng, ghét nhất mấy người như vậy!

“Tốt, tự nhiên không thành vấn đề! Ngươi nói đi, đến tột cùng muốn lão phu hỗ trợ cái gì?” Đại trưởng lão xác nhận thân phận của nàng xong liền lập tức gật đầu đáp ứng, chuyện của một tiểu nha đầu làm

sao có thể gây khó cho hắn? Mấu chốt là nàng cùng Thiên Long Thành hoặc là Thiên Long học viện có quan hệ đặc biệt, nếu hôm nay giúp nàng, nàng nhớ kỹ, quay lại nói cùng người đứng đầu Thiên Long Thành như vậy quan hệ Thanh Lân học viện cùng Thiên Long Thành chẳng phải là càng thêm vững chắc? Chuyện trăm lợi mà không có một hại như thế hắn chắc chắn sẽ không bỏ qua.

“Đại trưởng lão, chúng ta ở chỗ này trì hoãn có thể hay không làm trễ nãi chánh sự?” Người bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở.

Bách Lí Song thấy Đại trưởng lão nhíu mày, liền lập tức xen vào nói: “Chỉ là một chuyện nhỏ, các ngươi cũng không giúp mà cũng có thể tự coi là danh môn chính phái? Thật là khiến người khác thất vọng mà!”

“Tiểu cô nương, đừng nóng vội!” Đại trưởng lão lên tiếng an ủi, sau đó hướng về phía bên cạnh người trừng mắt nói “Nơi này đã là chân núi Côn Luân tiên cảnh rồi, nếu có chuyện phát sinh, chúng ta từ chỗ này là có thể thấy, có thể làm trễ nãi cái gì? Giúp người vì vui vẻ, nếu tiểu cô nương cần chúng ta hổ trợ, chúng ta tự nhiên là làm hết sức. Tiểu cô nương, ngươi nói đi, muốn lão phu giúp ngươi cái gì?”

“Cái này có chút khó khăn, ta sợ… Hay là…” Bách Lí Song ra vẻ khó xử, nàng sợ đối phương biết được yêu cầu của mình xong sẽ không nói hai lời quay đầu đi, như vậy nàng chẳng phải là thật mất mặt?

“Ngươi cứ việc nói! Cõi đời này còn không có chuyện gì là lão phu làm không được!” Đại trưởng lão giơ tay ngăn lại, mười phần tự tin.

“Thật? Tiền bối thật chuyện gì cũng có thể làm được? Có nhiều người chứng kiến như vậy, nếu tiền bối nói không giữ lời, vậy cũng chính là con rùa đen nhỏ rồi!” Bách Lí hai ngón tay chỉ mọi người tại chỗ, ngây thơ nói.

Đại trưởng lão trong mũi hừ một tiếng: “Tiểu cô nương, ngươi cũng nhanh nói đi, đến tột cùng là chuyện gì? Lão phu bảo đảm nhất định có thể giúp ngươi hoàn thành là được!”

Bách Lí ánh mắt sáng ngời, vội vàng chỉ vào tam giác thú hữu khí vô lực nằm đầy đất nói: “Vậy thì mời tiền bối đem huyền khí cho chúng nó, giúp chúng nó toàn bộ khôi phục sức lực, tiếp tục sinh long hoạt hổ đi!”

Quyển 4 - Chương 99: Kỳ Lân xuất thế (2)

Bách Lí Song hướng về phía đám người Đại trưởng lão hé ra nụ cười khả ái, lộ hàm răng trắng noãn.

Tiểu nha hoàn sùng bái tiến tới bên cạnh của nàng, gật đầu tựa như bằm tỏi. Tiểu thư thật là thông minh, đem một nan đề lớn như vậy vứt cho bọn họ, nếu như bọn họ có thể làm được, vậy thì tiểu thư có thể thuận lợi bái sư, nếu bọn họ không có thể làm được, thì họ chính là con rùa đen, mặt mũi danh môn chính phái mất hết! Tiểu thư thật là thông minh! Nàng vô cùng sùng bái.

Đại trưởng lão nghe vậy, thần sắc trên mặt rõ ràng hơi khựng lại, sắc mặt có chút khó coi.

“Ngươi là nói..... Để cho lão phu đem huyền khí cho chúng nó?”

Thanh âm của hắn mang theo chất vấn cùng tức giận rõ ràng, nghĩ lại hắn đường đường Đại trưởng lão Thanh Lân học viện, tại sao có thể làm chuyện không phù hợp thân phận này? Đây là vũ nhục đối với hắn!

“Đúng vậy! Tiền bối mới vừa nói, không có chuyện gì là ngài làm không được. Ta nghĩ loại chuyện đưa huyền khí nhỏ nhặt này, hẳn là không có vấn đề với Đại trưởng lão ngài đi?” Bách Lí Song nói.

Đại trưởng lão không nói gì, hơi thở quanh thân có chút âm lãnh.

“Đại trưởng lão là thân phận bực nào, tại sao có thể để cho hắn làm

chuyện nhỏ như thế? Ta xem ngươi rõ ràng là đang trêu chọc chúng ta!”

“Đại trưởng lão, chúng ta đừng để ý tới nàng! Thời gian Kỳ Lân xuất thế đã gần đến, chờ Kỳ Lân xuất thế quan trọng hơn.”

Mấy người phía sau rối rít khuyên bảo, đồng thời cũng là cho Đại trưởng lão một lối thoát xuống.

“Tại sao? Chẳng lẽ tiền bối ngươi muốn nuốt lời?” Bách Lí Song không để cho hắn cơ hội lùi bước đổi ý, theo sát mà nói.

Đại trưởng lão hô hấp thật sâu, hí mắt, cau mày, nói: “Lão phu nếu đáp ứng, tự nhiên sẽ không nuốt lời.”

Hắn ngó mọi người phía sau: “Chuyện nhỏ này, tin tưởng không cần lão phu tự mình động thủ đi?”

Phía sau hắn, mặc dù mọi người địa vị thấp hơn nhưng nói như thế nào cũng là cao thủ rất có uy vọng trong học viện Thanh Lân, hơn nữa cảnh giới của mọi người hoặc là gần tới truyền kỳ, hoặc là đã bước vào truyền kỳ, vô luận đặt ở chỗ nào đều là nhân vật nổi bật. Để cho đám người mặt mũi lớn như bọn họ đi làm chuyện nhỏ này, người người trong lòng đầy khinh thường cùng khuất nhục. Đại trưởng lão đã phát lệnh, bọn họ nếu không tuân theo chẳng những đắc tội Đại trưởng lão, mà còn làm Đại trưởng lão mang danh nhơ nuốt lời ở trên lưng, cho nên bọn họ phải đáp ứng.

“Dạ, Đại trưởng lão! Chuyện nhỏ như thế, cần gì Đại trưởng lão phải tự mình động thủ?”

“Mọi người tay chân lanh lẹ chút, đừng chậm trễ đại sự!”

Mấy người một phen thu xếp, bắt đầu truyền khí cho tam giác thú, bất quá không thể nào khiến bọn họ toàn tâm toàn ý tuyệt đối. Huyền khí đối với người tập võ cực kỳ quan trọng. Bọn họ làm sao có thể đem huyền khí mình cực khổ tu luyện có được cứ như vậy vô duyên vô cớ đưa cho đám tam giác thú không quan hệ? Hết thảy cũng vì mặt mũi Đại trưởng lão, đồng thời cũng muốn mượn hơi quan hệ cùng Bách Lý gia tộc. Nghĩ như vậy, tâm tình cũng tốt lên rất nhiều. Bọn họ đều là cao thủ trong cao thủ, tùy tùy tiện tiện đưa chút huyền khí cho một đầu tam giác thú thì có thể làm cho tam giác thú khôi phục thực lực, nhưng là chỉ một chút xíu huyền khí mà thôi.

Bách Lí Song trong mắt đầy ý cười, nhìn hiện trường khí thế ngất trời, đáy lòng đã sớm hồi hộp, không khỏi bội phục mình, nàng làm sao lại có thể nghĩ ra phương pháp xử lí tốt như vậy chứ? Nàng làm sao lại vận khí tốt như vậy, thật vừa đúng lúc đụng vào một đám cao thủ này sao? Chẳng lẽ đây chính là duyên phận của sư phụ và nàng trong tương lai có được?

Đại trưởng lão sắc mặt khó coi như cũ, nhưng thấy Bách Lí Song cười vui mừng như thế, đáy lòng hắn cũng hơi có chút an ủi. Hôm nay cùng tiểu nha đầu này quen biết, ngày sau giao hảo của bọn họ cùng Thiên Long Thành gần hơn từng bước.

Cách đó không xa, Côn Luân lão giả cùng đám người Chiến Thiên Dực giả trang thành đoàn người Mi trưởng lão cùng Hà Khinh Chu ở đường nhỏ ẩn núp chờ chực, trong lúc này họ đang dùng bí âm trao đổi.

“Tiền bối, bọn họ chính là cao thủ học viện Thanh Lân, người cầm đầu là Đại trưởng lão, mười mấy năm trước cũng đã bước vào cảnh giới Huyền Hoàng truyền kỳ, đến nay đã có trên trăm tuổi. Nhân vật Đại trưởng lão như thế bọn họ cũng phái đi ra ngoài, đủ thấy bọn họ đối với Kỳ Lân thần thú coi trọng thế nào.” Chiến Thiên Dực nói.

“Lão phu nhận ra hắn, cũng đã là người lớn tuổi rồi còn không biết ở yên lại còn ra loạn tới loạn lui, không chút đứng đắn.” Côn Luân lão giả tùy ý nói, thật giống như chính hắn cũng không phải là người lớn tuổi.

“Tiền bối, người xem bọn họ bây giờ đang làm cái gì?” Chiến Thiên Dực lại hỏi.

“Trời mới biết! Nhàm chán, chuyện sỉ nhục nhàm chán!” Côn Luân lão giả dừng một chút, lại nói, “Thừa dịp bọn họ rối ren, chúng ta hiện tại đi qua, nói không chừng rất dễ dàng qua mặt.”

“Hiện tại?” Chiến Thiên Dực không có gì nắm chắc.

Côn Luân lão giả đã dẫn đầu đi ra ngoài, hấp tấp xông về trước, vừa đi, vừa dùng thanh âm lanh lảnh quái dị của Mi trưởng lão nói: “Đại trưởng lão, các ngươi làm sao hiện giờ mới đến? Vội muốn chết, còn tưởng rằng các ngươi tìm không được chỗ đấy.”

“Mi trưởng lão? Các ngươi không thủ ở địa phương Kỳ Lân thần thú xuất thế, chạy tới đây làm cái gì?” Đại trưởng lão nhướng mày, hơi có chút không vui.

“Đại trưởng lão bớt giận! Nơi này ngọn núi vô số, mỗi một chỗ cũng là linh khí tràn đầy, chúng ta tạm thời còn không có tìm được vị trí cụ thể Kỳ Lân xuất thế, lại nghe người ta nói, có người học viện Thiên Long cùng Bạch Hổ cũng đến, muốn cùng chúng ta tranh đoạt Kỳ Lân thần thú, ta lo lắng chúng ta mấy người không địch lại đối phương cho nên vội vã đến tìm Đại trưởng lão các ngươi.” “Mi trưởng lão” hồi đáp đâu vào đấy.

Hắn sở dĩ dám như thế nói, là bởi vì cột sáng màu vàng do Kỳ Lân

sắp xuất thế không phải lúc nào cũng phát ra, ít nhất từ đêm qua đến bây giờ, vẫn không có xuất hiện.

“Cái gì? Người học viện Thiên Long cùng Bạch Hổ cũng tới? Buồn cười! Bọn họ biết rõ Kỳ Lân thần thú chính là thần thú học viện Thanh Lân ta, vì sao còn muốn tranh đoạt? Không đúng, bọn họ như thế nào biết được chuyện này? Chẳng lẽ trong chúng ta có người tiết lộ chuyện này?” Đại trưởng lão tức giận, nghi ngờ.

“Cái này... ta không biết.” Khóe mắt có ánh sáng kỳ dị xẹt qua, “Mi trưởng lão” nhướng mày, bất động thanh sắc hướng Chiến Thiên Dực đi theo phía sau làm hiệu.

Hắn không có ngờ tới, thời gian lại tinh chuẩn như vậy, cột sáng màu vàng vừa vặn vào lúc này xuất hiện.

“Nhìn! Kỳ Lân sắp xuất thế rồi!” Chiến Thiên Dực cùng đoàn người đi theo, có người chỉ vào ngọn núi nào đó hô to lên, người theo sát còn lại cũng rối rít chỉ vào cùng một cái phương hướng, phát ra tiếng la kích động.

“Thật, Kỳ Lân thật sắp xuất thế rồi! Đại trưởng lão, chúng ta đi nhanh đi! Đã muộn, đến trễ có thể bị người học viện Thiên Long cùng Bạch Hổ đoạt mất tiên cơ.”

“Tuyệt không thể để cho Kỳ Lân thần thú rơi vào trong tay của bọn nọ!”

Một nhóm người hấp tấp bay vút đi.

Bách Lí Song trong mộng đẹp bái sư đột nhiên thấy bọn họ bỏ lại tam giác thú cứ như vậy đi, không khỏi vịnh lên eo thon nhỏ mắng to: “Rùa đen! Rùa đen! Nói không giữ lời là rùa đen!”

Thân hình Đại trưởng lão phi trên không trung đột nhiên dừng lại, quanh thân bão táp tức giận, hắn hung hăng quay đầu, hận không thể đem tiểu nha đầu này xé thành mảnh nhỏ. Song nghĩ lại thân thế bối cảnh của nàng, hắn cuối cùng nhịn xuống, tiện tay hướng Chiến Thiên Dực "Ngươi lưu lại! Những người khác theo lão phu đi!"

Chiến Thiên Dực rõ ràng sửng sốt, không có ngờ tới lão lại đem hắn để lại, làm sao bây giờ? Không có Càn Khôn Kính trong tay hắn làm sao có thể chế tạo ra cảnh tượng giả mê hoặc bọn họ?

Bên cạnh đột nhiên có người vỗ vào vai hắn, một tay nhận lấy Càn Khôn Kính từ trong tay hắn, "Mi trưởng lão" ghé vào lỗ tai hắn nói: "Ngươi nghe Đại trưởng lão, ở lại, để đây cho ta!"

Chiến Thiên Dực hướng hắn gật đầu, vì không muốn làm cho Đại trưởng lão hoài nghi, hắn chỉ có thể để lại.

Nhìn các cao thủ tựa như tia chóp nhanh chóng lướt về phía mặt núi hướng nam, hắn thở phào nhẹ nhỏm, cũng là đưa mắt nhìn về phương bắc, nơi đó mới thật sự mới là địa phương Kỳ Lân xuất thế.

"Uy, to con! Còn không mau đưa huyền khí cho tam giác thú, còn dư lại một đầu kìa, người học viện Thanh Lân các ngươi sẽ không phải cũng là nói không giữ lời a?" Bách Lí Song trợn tròn mắt, hai tay chống nạnh, nặng nề chỉ trích đối phương, hiện tại chỉ còn lại có một đầu tam giác thú, nhiệm vụ của nàng gần như hoàn thành, nói gì cũng không thể khiến hắn phá hư, làm cho nàng không có cách nào giao ra.

Chiến Thiên Dực muốn không nhịn được, mới vừa thấy một ít dấu hiệu Cột sáng màu vàng rõ ràng chính là Kỳ Lân sắp xuất thế, hắn cần chạy gấp tới đỉnh núi, đi trợ giúp muội tử. Một khi Kỳ Lân thần

thú vào được trong tay thì cho dù Đại trưởng lão bọn họ phát hiện sơ hở, cũng đã muộn.

“Tiểu muội muội, ta có việc gấp, có việc lại nói sau.”

“Như vậy sao được? Ai biết ngươi còn có thể tái xuất hiện hay không? Ta bất kể, ngươi phải làm cho đầu tam giác thú cuối cùng này khôi phục như cũ!”

Bách Lí Song vội vàng kéo lấy ống tay áo của hắn, không để cho hắn rời đi.

Chiến Thiên Dực nhíu mày, bộ dạng chịu thua nhìn nàng, nói: “Ta không phải là người học viện Thanh Lân, cho nên chuyện này cùng ta không liên quan!”

“Ngươi lừa gạt đứa trẻ hả? Ngươi mới vừa rõ ràng cùng bọn họ đi, cũng là lão đầu kia bảo ngươi lưu lại, ngươi bây giờ nghĩ lấy cớ cho có, rõ ràng chính là khi dễ người khác!” Bách Lí Song đột nhiên nhảy nhảy lên lưng của hắn, hai tay gắt gao quấn ở trên cổ của hắn, cơ hồ có thể ghìm chết hắn, “Tóm lại hôm nay ngươi không làm cho đầu tam giác thú cuối cùng khôi phục thực lực, ta liền chết cũng không buông tay, đeo bám không bỏ qua cho ngươi!”

“Khụ khụ.....” Nàng thình lình hành động như thế, Chiến Thiên Dực không khỏi bị bất ngờ. Vừa định theo thói quen xuất thủ, nhưng nghĩ đến đối phương là cô bé, một nữ hài tuổi cùng muội muội của hắn không khác mấy, đáy lòng của hắn nơi nào đó không khỏi trở nên mềm mại, không đành lòng xuất thủ thương tổn đối phương.

“Tiểu muội muội, ta thật không phải là người học viện Thanh Lân, ngươi không tin, có thể kéo da trên mặt ta xuống.” Chiến Thiên Dực cố gắng nói với nàng.

“Ngươi nói giỡn với ta sao? Ta mới không tin!” Bách Lí Song quay đầu, thở hổn hển, rất là khinh thường.

“Ta nói chính là thật.” Chiến Thiên Dực bất đắc dĩ thở dài, tự đưa tay đem da mặt trên người xé xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn dật.

Bách Lí Song tình cờ quay đầu, bỗng dưng đụng vào một khuôn mặt mới mẻ liền không khỏi ngây ngẩn cả người. Mới vừa là khuôn mặt thoạt nhìn xấu xí mà chua ngoa, hiện tại chỉ chớp mắt biến thành một khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy hơi thở nam tính, không biết có phải hay không là thị giác tạo thành tương phản mà giờ phút này khuôn mặt quá mức mỵ người này khiến cho tim của nàng trong nháy mắt nhảy lên, một dòng điện khác thường xẹt qua toàn thân, nàng thiếu chút nữa liền từ trên lưng của hắn tuột xuống.

Tiểu nha hoàn ở một bên nhìn, hai tay che miệng mình, đã sớm dại ra. Tiểu thư nàng... Nàng lại nhảy lên lưng một người đàn ông, này..... Này quá giới hạn rồi, nếu để cho người khác biết, sau này còn thế nào gả đi ra ngoài sao?

“Tiểu thư, xuống nhanh lên một chút! Nam nữ thụ thụ bất thân, hôn xong, là mang thai!” Tiểu nha hoàn gấp gáp kêu to, sợ tiểu thư sau một khắc thật mang thai tiểu bảo bảo rồi, vậy làm sao bây giờ?

Bách Lí Song bị lời của nàng đột nhiên thức tỉnh, hai gò má đỏ bừng, trên trán toát mồ hôi hột. Cho nên nói, không có văn hóa, thật là đáng sợ! Quay về nhất định phải hảo hảo dạy dỗ cho nàng nữ nhân là sanh con như thế nào...

Chiến Thiên Dực nghe nói như thế, cũng dở khóc dở cười, trên khuôn mặt cương nghị tuấn mỹ lộ ra một tia đỏ ửng. Hiện tại tình hình này nhìn qua tựa hồ rất là không ổn đi.

“Tiểu muội muội, ngươi xuống đi! Ta đáp ứng giúp cho ngươi là được.”

“Ngươi sẽ không gạt ta chứ?” Bách Lí Song không dám phớt lờ.

“Ta Chiến Thiên Dực cho tới bây giờ nói một không hai, ngươi không cần hoài nghi!” Chiến Thiên Dực thanh âm hùng hậu, làm tan đi hơn phân nửa băn khoăn trong lòng Bách Lí Song.

Thì ra là hắn gọi Chiến Thiên Dực, cái tên này... nghe hay, ha hả, ha hả.

“Tiểu thư, ngươi mau xuống đây đi, chớ cười ngốc!” Tiểu nha hoàn gấp đến độ không được, thật sợ một hồi hài tử lập tức sinh ra, nếu là tiểu thư ôm một hài tử về nhà, thành chủ có thể hay không giận đến té xỉu đi?

Bách Lí Song hoàn hồn, cuối cùng từ lưng Chiến Thiên Dực nhảy xuống, ra vẻ bình tĩnh ngắt mặt của mình khiến cho nó biến trở về trạng thái bình thường, Ho nhẹ, chỉ vào một đầu tam giác thú cuối cùng nói: “Này, còn dư lại một đầu này.”

“Tốt!” Chiến Thiên Dực quay đầu lại hướng phương hướng ngọn núi liếc một cái, trên bầu trời có cột sáng màu vàng xông thẳng lên trời, cả vùng đất cũng bắt đầu khẽ đung đưa, mi tâm căng thẳng, hắn biết thời khắc mấu chốt nhất rốt cục đã đến.

Hắn xoay người, một chưởng đánh ở trên ót tam giác thú, cơ hồ chỉ chớp mắt, thân ảnh của hắn chợt lóe rồi biến mất ngay tại chỗ.

“Ghê tởm! Đại lừa gạt! Ngươi gạt ta!” Bách Lí Song cho là một chưởng hắn đánh chết tam giác thú rồi trốn chạy mất, giận nghiến

răng. Nàng mới vừa rồi còn đối với hắn có chút hảo cảm, lại dám trêu chọc nàng? Nếu là lần sau gặp lại được hắn, nàng nhất định phải.....

“Tiểu thư, mau nhìn! Tam giác thú đứng lên rồi, nó đã khỏe rồi.” Tiểu nha hoàn đột nhiên cười vui.

Bách Lí Song dừng lời mắng trong lòng nhìn tam giác thú nháy mắt mấy cái, nháy mắt mấy cái nữa, từ từ nở nụ cười: “Ta đã nói rồi, hắn lớn lên tuyệt không giống như một tên lường gạt, làm sao sẽ gạt ta đây?”

Tiểu nha hoàn len lén liếc nàng, dưới đáy lòng khinh bỉ, rõ ràng chính ngươi vừa nói hắn là tên lường gạt, là không mà.

Quyển 4 - Chương 100: Kỳ Lân xuất thế (3)

Trong lúc chủ tớ hai nàng đang mơ màng suy nghĩ bất chợt phía sau truyền đến thanh âm kỳ quái. Tiểu nha hoàn quay đầu lại, không nhìn còn đỡ, vừa nhìn thấy liền sợ đến mức run rẩy nói không nên lời: “Tiểu thư, tiểu thư, phía sau.....”

“Phía sau cái gì?” Bách Lí Song theo hướng tay tiểu nha hoàn nhìn lại, sắc mặt tức thì tái xanh. Ở phía sau các nàng, mười mấy đầu tam giác thú đang xếp hàng sau lưng hai nàng, đông nghìn nghịt, khiến cho các nàng không thở nổi. Khó trách nàng mới vừa cảm giác kì quái, lại ngửi thấy mùi khó chịu, thì ra là.....

“A, chạy mau a!” Nàng vội nắm tay tiểu nha hoàn, điên cuồng chạy trốn. Ở phía sau các nàng, mười mấy đầu tam giác thú xếp thành đội không nhanh không chậm đi theo sau. Trong rừng sâu nhất thời tạo thành một hình ảnh hết sức quỷ dị.

Đỉnh núi, cột sáng màu vàng chiếu thẳng lên trời.

Kỳ Lân xuất thế!

Ánh mắt của mọi người nhìn soi mói, một thân ảnh nhỏ hình cầu từ kim quang bắn đi ra ngoài, giống như là một Tùng quả xuất hiện ở Kỷ Băng Hà, một thoáng, tất cả mọi người đều bay tới hướng thân ảnh nhỏ vừa xuất hiện để cướp đoạt.

“Kỳ Lân thần thú là của Thanh Lân học viện chúng ta, ai dám tranh đoạt đều phải chết!”

Mi trưởng lão khí thế mạnh mẽ, không người nào có thể ngăn!

Trên bầu trời, một bóng người bị hắn đánh rơi, hắn hạ thủ hết sức tàn nhẫn, không lưu đường sống, người bị hắn đánh rơi không chết cũng trọng thương. Trong đó có mấy học sinh Tử Điêu học viện bị đánh thê thảm không nỡ nhìn. Đây chính là thủ đoạn cùng khí thế của cao thủ truyền kỳ cảnh giới. Trên ngọn núi, cơ hồ có thể vô địch! Trên thực tế, dù không có những học viên khác Thanh Lân học viện, một mình hắn cũng có thể tự mình ngăn chặn một mặt.

Hà Khánh Chu cùng học sinh Thanh Lân học viện cũng bắt đầu ra tay, bọn họ ra tay cực kỳ tàn nhẫn, chiêu nào cũng là chiêu đoạt mạng. Bất kỳ ai muốn cùng bọn họ tranh đoạt Kỳ Lân thần thú, bọn họ đều không bỏ qua. Khi Kỳ Lân thần thú xuất thế, chính là lúc bọn họ đại khai sát giới. Bởi vì có viện trợ cường đại, bọn họ không sợ!

Đoàn người Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt đến bây giờ vẫn chưa hành động lỗ mãng, muốn cướp từ trong tay của Mi trưởng lão cường thế đoạt lấy Kỳ Lân thần thú, chỉ có thể dùng mưu. Bọn họ cũng tiến hành cải trang vì sợ người Thanh Lân học viện nhận ra bọn họ, sau này sẽ tìm đến Vạn Hoàng học viện trả thù. Cũng chính là vì vậy không có quá nhiều người chú ý đến bọn họ. Chỉ có mấy học sinh Tử Điêu học viện lúc trước đã thấy tiểu phượng hoàng trên vai Vân Khê nên tò mò đánh giá bọn họ nhưng lại không dám xác nhận.

Đám người Mi trưởng lão thì nghĩ phần lớn nhân mã bọn họ rất nhanh sẽ chạy tới, cho nên căn bản cũng không thèm nhìn mọi người tại chỗ. Trong mắt hắn những người này cùng người chết không có gì khác biệt, dù sao sớm muộn gì đều phải chết.

Thấy Kỳ Lân thần thú rốt cục xuất hiện, Vân Khê đánh thức tiểu phượng hoàng đang buồn ngủ, nó mới là đòn sát thủ của bọn họ để

tranh đoạt Kỳ Lân thần thú.

“Tiểu Phượng Phượng, đến phiên ngươi ra tay rồi!”

Phải biết rằng thần thú bình thường hết sức cao ngạo, người bình thường muốn thuần phục nó rất khó, chỉ có thần thú mới có tư cách cùng thần thú nói chuyện.

Tiểu phượng hoàng lười biếng không lên tiếng, tựa hồ không muốn nhúc nhích.

Vân Khê liếc xéo nó một cái, bất đắc dĩ thở dài nói: “Tiểu Phượng Phượng, nếu như ngươi có thể thu phục được Kỳ Lân thần thú, ta liền giới thiệu một tiểu soái ca rất khả ái cho ngươi làm quen.”

“Tiểu soái ca?” hai mắt tiểu phượng hoàng sáng lên, rốt cục khôi phục tinh thần, nó đập nhẹ cánh, ngẩng đầu đắc ý nói, “Yên tâm đi! Chuyện nhỏ này có thể giao cho Tiểu Phượng Phượng.”

Nói xong, nó kêu một tiếng rồi bay thẳng lên trời, biến mất vào trong cột sáng chói mắt.

Vân Khê không nhịn được nhíu mày, may là tiểu gia hỏa này còn có nhược điểm nếu không thật không biết sai bảo nó như thế nào. Bất quá Tiểu Mặc tội nghiệp, phải hy sinh một chút nhan sắc. Tiểu Mặc Mặc vô tội đáng thương cứ như vậy bị lão nương bán đi.

Long Thiên Tuyệt dở khóc dở cười nghe một người một sủng thú nói chuyện, tự thấy may mắn là, nàng không muốn hắn hy sinh nhan sắc.

“Các ngươi hết thảy đi chết cho ta!” Hà Khánh Chu giết người đỏ cả mắt, áo bào trên người đầy máu người khác, vọt tới hướng chỗ đoàn người Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt.

Ánh sáng lạnh nhanh chóng xẹt qua tròng mắt Long Thiên Tuyệt, hắn một mình một người lao ra nghênh đón, hai kiếm va vào nhau khanh khanh.

Bốn mắt nhìn nhau, Long Thiên Tuyệt cười lạnh “Muốn giết ta sao? Ngươi còn không đủ tư cách!”

“Ngươi nói cái gì?” chiến ý của Hà Khánh Chu chớp mắt đã nổi lên hừng hực. Hắn là đệ nhất cao thủ trong đám học sinh Thanh Lân học viện. Hắn không dám nói bừa trước mặt các trưởng lão, nhưng đối với người trong cùng thế hệ, hắn từ trước đến giờ vô cùng kiêu ngạo. Ngạo khí của hắn, tự ái của hắn, không người nào có thể khiêu khích.

Nhìn đối phương, hắn bỗng nhiên nghĩ tới cao thủ hôm qua cùng mình đối chiến, trong lòng ầm một tiếng. Hiện tại lại thêm người khẩu khí cuồng vọng nữa tới, hắn khẽ cắn răng, sát ý càng đậm! Mặt mũi có thể ném một lần, lại không thể liên tục ném hai lần, bất cứ giá nào cũng phải đánh bại đối phương!

“Ngươi sẽ trả giá thật nhiều cho sự cuồng vọng tự đại của mình!” Kiếm trong tay hắn xoay vun vút, bén nhọn lạnh lẽo, trường kiếm xé gió xoáy khí, thanh thế ngập trời.

“Có bản lãnh thì tới giết ta! Cho ta xem thực lực thật sự ngươi!” Long Thiên Tuyệt xoay người, nhảy ra khỏi phạm vi kiếm khí Hà Khánh Chu, hắn cho Hà Khánh Chu một nụ cười cực kỳ khiêu khích sau đó hướng dưới ngọn núi bay vút đi.

“Ngươi đứng lại đó cho ta!” Hà Khánh Chu làm sao có thể bỏ qua khiêu khích như vậy? Lúc này liền đuổi theo.

Vân Khê bình tĩnh đưa mắt nhìn thân ảnh Long Thiên Tuyệt biến mất, bởi vì … đây là kế sách của bọn họ. Nàng đứng yên tại chỗ, ngẩng đầu nhìn ánh sáng đang sáng chói. Ánh sáng nơi đó quá mức chói mắt làm người ta nhìn không rõ bên trong đến tột cùng chuyện gì đang phát sinh. Không thấy thân ảnh tiểu phượng hoàng lẫn Kỳ Lân thần thú, nàng chỉ có thể thỉnh thoảng thấy thân ảnh Mi trưởng lão bị bắn ra ngoài, trên không trung ngừng lại một chút lại cố gắng lao vào.

Xung quanh hắn, đám người Hoàng Anh, Dạ Hàn Nhật, Độc Cô Mưu cũng gia nhập chiến đấu, ngăn cản cao thủ học viện Thanh Lân tiến vào.

Một đỉnh núi khác, đám người Đại trưởng lão chạy tới, nhìn qua chính là một cột sáng màu vàng xông thẳng lên trời, tuy nhiên bên trong không thấy cảnh mọi người tranh đoạt Kỳ Lân thần thú. Đây chính là điểm thần kỳ của Càn Khôn Kính. Nó là hai mặt thấu kính, trong đó một mặt có thể ánh xạ ra quang cảnh cùng nhân vật trong quang cảnh, một mặt còn lại có thể đem hình ảnh người vật trong quang cảnh hoàn toàn xóa đi, bởi vì hình ảnh thần thú không giống với người nên có thể hiện quang cảnh như cũ.

“Đại trưởng lão, chờ một chút!” Nhìn đám người Đại trưởng lão sẽ xông vào trong cột sáng kia, “Mi trưởng lão” vội vàng lên tiếng ngăn cản, kia cột sáng vốn là cảnh ảo, nếu bọn họ xông vào, chân tướng rất nhanh sẽ bị vạch trần.

“Thần thú là vật cực kỳ cao ngạo, chúng ta muốn thu phục nó, không thể chỉ bằng vào vũ lực.”

Đại trưởng lão nghe vậy cho là vô cùng có lý, ngưng hết thảy động tác. Kỳ Lân thần thú là thần thú giữ nhà Thanh Lân học viện, bọn họ phải cung kính đối đãi, nếu có thể không dùng vũ lực thu dùng nó thì

không còn gì tốt hơn.

“Mi trưởng lão, ngươi có biện pháp gì?”

“Cái này..... Ta tạm thời còn không có nghĩ đến.” “Mi trưởng lão” kính cẩn cúi đầu, bỗng nhiên ngẩng đầu lên nói, “Bất quá các vị các trưởng lão cơ trí phi phàm, tài trí đều hơn xa tại hạ, tin tưởng nhất định sẽ nghĩ ra phương pháp như thế nào thuần phục Kỳ Lân thần thú.”

Có câu nói, thiên xuyên vạn xuyên, mã thí bất xuyên (ý là ai cũng thích được nịnh, được khen ngợi). Các vị trưởng lão nghe hắn nói như thế, tâm tình nhất thời tốt lên rất nhiều.

“Mi trưởng lão, trong ngày thường ngươi tính tình rất kiêu căng, hôm nay làm sao trở nên kính cẩn nghe theo như thế? Còn có thể nịnh bợ bọn ta?” Một vị trưởng lão giọng khản nói.

“Các vị nói đùa, bất quá ta cũng nhận thấy được mình thay đổi, có lẽ... Có lẽ bởi vì ta tu luyện công pháp sao?” “Mi trưởng lão” vuốt râu mép, bày ra bộ dáng buồn rầu.

Hắn nói chưa dứt lời, mọi người không khỏi nén cười. Nơi này có không ít người biết Mi trưởng lão bởi vì tu luyện ma công mà khiến nam tính trên người hắn càng ngày càng ít, đây bình thường là chuyện cấm kỵ của Mi trưởng lão, người nào thoáng nhắc tới, hắn sẽ lập tức nổi giận làm sao có thể vì mình trần tình như hôm nay?

“Mi trưởng lão” chẳng những không cảm thấy không được tự nhiên, ngược lại rất hưởng thụ phản ứng mọi người, dù sao hắn làm xấu mặt Mi trưởng lão, không phải hắn. Sớm xem Mi trưởng lão không vừa mắt, hiện tại vừa lúc nhân cơ hội này hảo hảo chỉnh hắn.

Hai mắt Đại trưởng lão vẫn không hề chớp nhìn chằm chằm hướng cột sáng, sợ Kỳ Lân thần thú sau khi đi ra sẽ chạy mất, bây giờ nghe mọi người còn có thể thanh thản ở chỗ này cười giỡn, hắn không khỏi xụ mặt xuống: “Đừng quên trách nhiệm nặng nề lần này chúng ta! Mọi người nhanh chóng thử nghĩ xem có biện pháp gì có thể không cần vũ lực, cũng có thể để cho Kỳ Lân thần thú biết điều một chút đi theo chúng ta trở lại Thanh Lân học viện?”

“Đại trưởng lão, viện trưởng đã nói, lúc Kỳ Lân thần thú xuất thế, thông minh còn dừng lại ở giai đoạn trẻ nít, cho nên không thể nào cùng nó nói chuyện. Viện trưởng giao cho chúng ta một ngọn Kim Hòa tháp dùng thu phục Kỳ Lân thần thú. Chỉ cần chúng ta trước đem Kỳ Lân thần thú mang về Thanh Lân học viện, chuyện kế tiếp, sau này hãy nói.” Một gã trưởng lão đứng ra nói.

Đại trưởng lão gật đầu đồng ý “Ngươi không nói, ta thiếu chút nữa quên mất lời viện trưởng dặn. Nếu như vậy chúng ta trước hết chờ Kỳ Lân thần thú xuất hiện, chỉ cần nó vừa xuất hiện liền dùng Kim Hòa tháp thu nó, đem nó vào ngủ trong Kim Hòa tháp.”

Chân mày”Mi trưởng lão” nhăn lại, không ngờ đối phương lại còn đem bảo bối thu phục thần thú đến. Kim Hòa tháp này hắn cũng là nghe nhiều nên biết đây chính là một trong các bảo vật của Thanh Lân học viện. Nó rất mạnh, cho dù là cao thủ Huyền tôn cũng có thể bị nhốt vào, không cách nào chạy trốn, thần thú cũng thế. Đích xác là bảo bối thu phục thần thú tuyệt hảo. Dù cho lần này bọn họ có cực phẩm bảo bối cũng không thu được, bởi vì nơi này căn bản không có xuất hiện Kỳ Lân thần thú. Hắn khẽ nghiêng người, hướng ngọn núi ngược lại, nơi đó cách một ngọn núi, mơ hồ có thể thấy được một cột ánh sáng vàng phóng lên cao, nơi đó mới thật sự là nơi Kỳ Lân xuất thế.

Không biết nha đầu kia như thế nào rồi.

Quyển 4 - Chương 101: Kỳ Lân xuất thế (hoàn)

“Chết tiệt! Ngươi đứng lại đó cho ta!” Hà Khánh Chu đuổi sát Long Thiên Tuyệt từ ngọn núi đến sườn núi, dần dần phát hiện tốc độ của đối phương thật nhanh kinh người, hắn Huyền tôn tứ phẩm, thậm chí ngay cả bóng người cũng đuổi không kịp, hơn nữa thoạt nhìn đối phương tựa hồ còn cố ý giảm bớt tốc độ chờ hắn.

Tình huống như thế kích thích hắn nặng nề.

“Ngươi đến tột cùng là người nào? Có bản lãnh thì nói tên của ngươi ra!”

Người phía trước đột nhiên dừng lại, quay đầu, khinh cười “Ta nói rồi, ngươi không xứng hỏi tên Bổn Tôn!”

“Ngươi…ngươi là…” Hà Khánh Chu ngừng ngoài Long Thiên Tuyệt năm bước, hai mắt từ từ mở lớn, lời này rất quen thuộc, phảng phất còn quanh quẩn bên tai.

“Không sai! Chính là Bổn Tôn!” Long Thiên Tuyệt giương tay lên, trong nháy mắt bỏ đi mặt nạ trên mặt.

Hà Khánh Chu thần sắc đại biến, đầu tiên là kinh dị, sau đó là vẻ mặt tức giận: “Là ngươi! Lại là ngươi! Rất tốt, ta hiện tại sẽ giết ngươi! Xem ngươi sau này còn như vậy làm sao trước mặt của ta làm càn?”

“Ngươi ngày hôm qua giết không được ta, ngươi cho rằng ngươi hôm nay là có thể giết được ta sao?” Long Thiên Tuyệt trên mặt nở

nụ cười, khuôn mặt tuấn tú bỗng sáng lên, ống tay áo đột nhiên bay lên, huyền khí trên người hắn cứ như vậy phóng ra ngoài không thèm che dấu, cả người khí thế bừng bừng.

“Cái gì? Ngươi..ngươi đã thăng đến Huyền tôn ngũ phẩm rồi?!” Hà Khánh Chu cả kinh bắt đầu run rẩy, đây tuyệt đối là thực lực Huyền tôn ngũ phẩm, đối mặt cao thủ thiên tài học viện Thiên Long ở lần Đại hội tỷ võ trước hắn đã khắc sâu uy áp này. Không sai, đây tuyệt đối là uy áp Huyền tôn ngũ phẩm! Làm sao có thể như vậy? Mới một ngày ngắn ngủn, hắn liền từ Huyền tôn tứ phẩm tấn thăng đến Huyền tôn ngũ phẩm. Từ lần Đại hội tỷ võ trước đến bây giờ đã vài năm, mình vẫn như cũ dừng lại ở cảnh giới Huyền tôn tứ phẩm. Chênh lệch lớn như thế khiến hắn choáng váng, cũng bị đả kích thật sâu! Chênh lệch giữa người với người sao có thể lớn như vậy? Tính tự ái cùng háo thắng của hắn bị ép xuống mãnh liệt.

“Rất kinh ngạc sao? Rất kích thích sao? Bất quá ngươi rất nhanh sẽ giải thoát, bởi vì ở trên đời này sẽ không bao giờ … nữa có người Hà Khánh Chu này!”

Long Thiên Tuyệt mị hoặc cười một tiếng, nhưng rơi vào mắt Hà Khánh Chu là cực kỳ tàn nhẫn, cực kỳ kinh khủng. Sau đó, hắn từ từ rút bội kiếm bên hông ra, giờ phút này trong đôi mắt màu vàng có ánh sáng ngọc huy hoàng.

Lúc này Vân Khê còn đang đưa mắt nhìn lên trời, nơi ánh sáng rực rỡ, Mi trưởng lão bay vào bay ra nhiều lần, cũng không thể đem Kỳ Lân thần thú hàng phục, động tác tựa hồ càng ngày càng chậm chạp, giống như rất nhanh sẽ không kiên trì được.

“Rất tốt, thời cơ đến!” hai mắt Vân Khê lóe sáng, phóng cả người lên cao, bay vào hướng cột sáng.

Vừa mới tiếp xúc đến luồng sáng, nhiệt độ nóng rực làm cho Vân Khê có chút không thích ứng. Áng sáng màu vàng bảo phủ khiến cho huyền giai bình thường giảm vài phẩm, nàng đã hiểu vì sao Mi trưởng lão ra vào nhiều lần cũng không thu hoạch được gì.

Nàng mơ hồ thấy được thân ảnh tiểu phượng hoàng “Tiểu Phượng Phượng, thế nào rồi?”

Rất nhanh tiếng tiểu phượng hoàng truyền vào tai nàng “Người quái dị, không nên đi theo ta! Xấu chết đi! Bẩn chết đi!”

Vân Khê nhìn chăm chú theo hướng tiếng chim thấy cách đó không xa, thân ảnh màu vàng tiểu phượng hoàng đang bay tới hướng nàng, một viên cầu sống chết bám trên lưng nó, dính chắc giống như một miếng cao su, khó trách tiểu phượng hoàng nổi nóng như thế. Chẳng lẽ đây chính là Kỳ Lân thần thú trong truyền thuyết?

Ách, cũng quá xấu đi?

Khí tức trong không khí đột nhiên biến hóa, Mi trưởng lão muốn nửa đường tập kích tiểu phượng hoàng.

Vân Khê thấy thế liền âm thầm triệu tập lực lượng thần khí, ánh sáng của Trảm Lãng kiếm trong tay đột nhiên tăng mạnh, thậm chí lấn át ánh vàng xung quanh, nàng không chút do dự bổ kiếm về phía liễu Mi trưởng lão.

“Thiên thượng vân ngoại, nhất kiếm kinh hồng!” Thần âm từ miệng Vân Khê thốt ra, khí tràng cả người nàng trong nháy mắt biến hóa, ánh sáng màu vàng càng ngày càng mạnh, cho đến cuối cùng, cả người nàng biến mất trong ánh sáng. Chỉ còn lại kiếm khí kinh thiên động địa.

Nhất kiếm kinh hồng!

“Cái gì?!” Mi trưởng lão lộ thần sắc kinh hoảng khi trước mắt hắn một tiếng nói tới từ Địa Ngục, kiếm quang phá tan tầng tầng lực cản, đánh thẳng mặt hắn, thế không thể đỡ, phảng phất sau một khắc, thân thể hắn sẽ bị chém thành hai nửa. Hắn dù là cao thủ truyền kỳ cảnh giới đối mặt một kiếm nhất kiếm kinh hồng như vậy cũng cảm thấy vô lực. Đây rốt cuộc là kiếm pháp gì? Cư nhiên kinh khủng như thế?

Không cho hắn thời gian ngẫm nghĩ, kiếm quang đã gần đến trước mắt, Mi trưởng lão nhanh chóng xoay người trốn chạy, rời xa phạm vi kim quang bao phủ.

“Hà Khánh Chu, mau theo ta đi tìm kiếm Đại trưởng lão! Chúng ta cần bọn họ trợ giúp!” Mi trưởng lão lao ra, vừa gặp Hà Khánh Chu từ sườn núi trở về, hắn ở giữa không trung hô to.

Uy áp một kiếm kia khiến cho hắn ấn tượng thật sâu, hắn không cho là mình có thể ngăn cản được kiếm thứ hai nên cần gấp kiếm được đám người Đại trưởng lão làm hậu thuẫn, như thế mới có thể lấy được Kỳ Lân thần thú.

“Tốt!” Hà Khánh Chu đáp ứng, phi thân lên, rất nhanh tới bên người Mi trưởng lão.

“Chúng ta đi!” Mi trưởng lão đề khí rời đi, trong lúc bất chợt hắn hét to một tiếng, khó tin cúi đầu nhìn về phía hông, một thanh trường kiếm đâm xuyên thật sâu qua eo phải hắn, xuyên qua bụng.

Một kiếm này tới quá nhanh, quá đột ngột, hắn hoàn toàn không kịp phản ứng. Khí thế mạnh mẽ một kiếm này khiến hắn chảy thật nhiều máu, không thành công cũng thành nhân! Nồng đậm sát ý. Hắn đột

nhiên ngửng đầu lên, nhìn về phía người cầm kiếm dữ tợn trước mặt, tức giận lại nghi ngờ.

“Tại sao? Ngươi tại sao muốn giết ta?”

Hắn nhìn tận mắt người trước mắt lớn lên, ngày thường đối với hắn không ít hơn sư phụ của hắn, hắn tại sao muốn giết mình? Hắn không thể nào tin nỗi.

“Muốn biết sao? Chờ ngươi xuống Địa Ngục thì sẽ hiểu!” trường kiếm trong tay Hà Khánh Chu chợt chuyển động, hướng phía dưới kéo qua, thêm một kiếm này, Mi trưởng lão không thể tiếp tục sống.

Mi trưởng lão rống to một tiếng, tắt thở, hắn đến chết cũng không hiểu sư điệt tại sao lại giết hắn. Hắn chết không nhắm mắt.

Các cao thủ trên mặt đất nhìn thấy có người giết Mi trưởng lão, trong lòng kinh dị đồng thời khoái chí. Mi trưởng lão khiến thân nhân bằng hữu bọn họ chết hoặc trọng thương, hắn chết làm lòng người vui sướng. Chẳng qua bọn họ cũng không hiểu, hai sư thúc điệt mới vừa còn cấu kết với nhau làm việc xấu vì sao giờ phút này tự giết nhau? Đáng tiếc, bọn họ sẽ không có đáp án vì Hà Khánh Chu đã rút kiếm, phi thân xông vào trong cột sáng.

“Khê Nhi, ngươi không sao chứ?”

Vân Khê bỗng quay đầu, đập vào mắt là khuôn mặt làm nàng chán ghét, kiếm trong tay chuẩn bị chém tới, chợt nghe tiếng đối phương nàng mới kịp thời dừng tay.

“Thiên Tuyệt ——”

Nguyên lai là hắn!

“Mi trưởng lão cùng Hà Khánh Chu đã chết, chúng ta nhanh rời đi thôi! Cao thủ Thanh Lân học viện rất nhanh sẽ tìm đến.”

Vân Khê cúi đầu nhìn ra bên ngoài, quả nhiên thấy Mi trưởng lão ngã xuống trong vũng máu. Nàng mừng rỡ, trừ đi một chuyện, chuyện cần gấp trước mắt chính là mau sớm thu phục Kỳ Lân thần thú.

Nhìn lên thấy tiểu phượng hoàng vừa bay, vừa đập hai cánh cố gắng làm rớt nhục cầu bám trên sống lưng. Đáng tiếc vô luận nó cố gắng như thế nào, cũng là phí công. Vật nhỏ kia tựa hồ là dán lên nó, làm sao cũng không chịu rớt xuống.

Vân Khê buồn cười nhíu mày, đầu năm nay chuyện lạ thường có, năm nay đặc biệt nhiều, xem ra bất cứ chuyện gì cũng có thể phát sinh trên người bọn hắn. Không lấy xuống cũng không sao, tóm lại là ngăn trở được người Thanh Lân học viện thu phục Kỳ Lân thần thú là công đức viên mãn.

“Tiểu Phượng Phượng, chúng ta cần phải đi!”

“A a a, chán muốn chết! Chán muốn chết!” Tiểu phượng hoàng đậu lên vai Vân Khê, vẻ mặt ủy khuất.

Cái gì tiểu soái ca? Nó không cần nữa! Chỉ cần có thể đem cục bẩn bẩn trên lưng nó bỏ đi, trai đẹp lớn bé gì nó cũng không cần nữa!

Vân Khê nén cười nghẹn đỏ mặt liếc nhìn tiểu cầu mập mập trên lưng nó, cho nên nói Tiểu Mặc Mặc nhà chúng ta cũng không phải là dễ như vậy thân cận, muốn gặp tiểu soái ca phải trả giá thật nhiều!

“Thiên Tuyệt, mau gọi Cửu thúc, Độc Cô, Dạ đại ca, Hoàng tỷ tỷ nhanh chóng rời đi thôi!”

Đoàn người vừa rời đi, cột sáng màu vàng cũng biến mất.

Cùng một thời gian, ở một ngọn núi khác, đoàn người Đại trưởng lão còn đang kiên nhẫn chờ chực Kỳ Lân xuất thế, lúc này, đột nhiên thấy cột sáng màu vàng từ tuyệt địa biến mất, mọi người bắt đầu nổi lên lòng nghi ngờ. Đại trưởng lão tung người nhảy vào khu vực vốn nên là tuyệt địa.

Oanh ——

Ảo cảnh biến mất, ngọn núi khôi phục lại như cũ. Mọi người kinh hãi, lúc này mới lĩnh ngộ, bọn họ đến nơi này nào phải địa phương Kỳ Lân xuất thế?

“Mi trưởng lão? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Đại trưởng lão ánh mắt lợi hại khóa ở trên người “Mi trưởng lão”, ánh mắt như có thể đem vạn vật đốt cháy.

“Mi trưởng lão” miễn cưỡng cười một tiếng, không nóng không vội: “Đại trưởng lão, ta theo các ngươi tới, các ngươi không biết là chuyện gì xảy ra, ta như thế nào lại biết?”

Đại trưởng lão ngẫm nghĩ lại, tựa hồ sự thật đúng là như thế, nhưng là cảm giác chuyện là lạ ở chỗ nào đó

“Đại trưởng lão, nhìn bên! Bên kia thật giống như có động tĩnh.” Rốt cục có người chú ý tới chỗ khác thường trên ngọn núi khác. Trên thực tế, nếu không phải bọn họ mới vừa quá mức chú ý động tĩnh bên này đã rất dễ dàng nhận thấy được trên ngọn núi đối diện kịch liệt đánh nhau, chỉ tiếc, hiện tại mới tỉnh ngộ, đã muộn.

“Đi!” Đại trưởng lão giờ phút này trong lòng chỉ có Kỳ Lân thần thú,

tạm thời cũng không tra rõ thị thị phi phi, nếu làm mất Kỳ Lân thần thú, đây chính là tổn thất trọng đại không cách nào thừa nhận của Thanh Lân học viện.

Quyển 4 - Chương 102: Đi tới Thiên Long Thành

“Mi trưởng lão!” Đại trưởng lão ngồi xuống nhìn thi thể Mi trưởng lão, tâm tình cực xấu, “Hắn đã tắt thở.....”

Đại trưởng lão từ từ đứng lên, cả người hơi thở cực kỳ đáng sợ, hắn nắm chặt hai đấm, xoay người: “Mi trưởng lão giả kia đâu? Nhất định là hắn đang làm trò quỷ!”

“Hắn... Hắn và những người kia không có tới.”

“Đuổi theo! Nhất định phải đuổi theo bọn họ cho ta, đem Kỳ Lân thần thú đoạt lại!” Đại trưởng lão vung tay, trên khuôn mặt già nua sát khí ầm ầm.

Dọc theo đường núi, đoàn người Vân Khê quay về nhưng không vội đi theo hướng cửa ra Côn Luân tiên cảnh mà đi sâu vào bên trong để tránh cao thủ Thanh Lân học viện đuổi theo. Sau khi chiếm thần thú, bình thường mọi người nhất định sẽ lập tức rời đi Côn Luân tiên cảnh, nhưng bọn họ thì không bình thường nên tạo hướng đi riêng.

“Chúng ta tránh trong núi một ngày, đợi mưa gió qua.” đề nghị của Long Thiên Tuyệt được mọi người đồng ý, dọc đường cũng để lại ám hiệu liên lạc để đám người thầy trò Côn Luân lão giả có thể men theo ám hiệu tìm theo.

Đoàn người Đại trưởng lão tìm dọc đường cũng không tìm được người bọn họ muốn tìm, càng ngày càng nóng nảy. Lúc này, xa xa, trùng hợp thấy hai cô nương trong rừng chạy như điên, thêm mười

mấy đầu tam giác thú to lớn đi theo phía sau của các nàng, cảnh tượng cực kỳ hoàng tráng.

“Là nàng?” Đại trưởng lão ánh mắt thoáng trở nên sắc bén, nghi ngờ trong đầu dần dần tạo thành, bọn họ đầu tiên là ở dưới chân núi gặp hai nha đầu này, sau đó bị lừa gạt lên núi, trong này nhất định có chuyện gì mờ ám. Chẳng lẽ những cao thủ cướp đoạt thần thú chính là người Thiên Long học viện? Ánh mắt hắn quét ngang hồng y nữ tử đang chạy ở trước, nghi ngờ trong lòng càng ngày càng tăng, khẳng định bọn họ nhất định là thông đồng liên thủ lừa gạt bọn hắn, nếu không chuyện như thế nào trùng hợp như thế? Nếu bọn họ lúc ấy không gặp gỡ nàng, làm trễ nãi thời gian, có lẽ cũng sẽ không gặp nhóm người kia.

“Người, bắt nha đầu áo đỏ cho ta!”

Bách Lí Song còn đang hoảng loạn chạy trốn mười mấy đầu tam giác thú truy đuổi phía sau, hai chân mỏi muốn gãy, lúc này đột nhiên từ phía trước bay tới mấy người, đem nàng giữ lại.

Bách Lí Song thấy tới là người quen, không khỏi mừng rỡ, hướng bọn họ ngoắc “Cứu mạng! Mau cứu cứu chúng ta! Chúng ta bị bọn nó đuổi theo nãy giờ, thật sự chạy hết nổi rồi.”

Tiểu nha hoàn trực tiếp ngã bên chân nàng, ôm chân nàng thở nặng hổn hển, còn kém miệng sùi bọt mép. Các nàng không rõ đến tột cùng các nàng chạy đã được bao lâu.

“Hừ? Cứu các ngươi? Đang muốn giết các ngươi đây!” Một gã cao thủ trong đó hừ lạnh một tiếng, níu lấy cổ áo Bách Lí Song túm lên.

“Tiểu thư! Tiểu thư! Các ngươi muốn làm gì?” Tiểu nha hoàn nóng nảy.

“Nói, đồng bọn các ngươi đâu? Bọn hắn đã đi hướng nào rồi?” Cao thủ chất vấn.

“Cái gì đồng bọn? Ta không biết các ngươi đang nói cái gì!” Bách Lí Song vẻ mặt khó hiểu.

Đông đông đông đông.....

Tiếng bước chân nặng nề nhưng chỉnh tề truyền vào tai mỗi người, mọi người quay đầu thấy mười mấy đầu tam giác thú nổi giận lừ lừ tiến đến.

“A! A!” Tiểu nha hoàn cả kinh kêu to, trước có sói sau có hổ, lần này nàng cùng tiểu thư chết chắc!

Không biết dũng khí từ đâu tới, tiểu nha hoàn xuất toàn bộ sức mạnh, thoáng cái đụng ngã cao thủ, đem cứu Bách Lí Song từ trong tay cao thủ xuống. Nàng gắt gao ôm lấy Bách Lí Song, hai chủ tớ té trên mặt đất, tiểu nha hoàn nhắm mắt hô to: “Ai cũng không cho thương tổn tiểu thư nhà ta! Muốn giết trước giết ta đi!”

Đỉnh đầu Bách Lí Song nặng nề dập xuống đất, ngẩng đầu nhìn tiểu nha hoàn đang che trên người nàng trong lòng cảm động không thôi. Cảm động đồng thời, nàng quay đầu nhìn về phía nơi khác, không khỏi ngu ngơ mở to mắt nhìn. Chỉ thấy từng đầu đầu tam giác thú hoặc vòng qua bên cạnh, hoặc là trực tiếp nhảy qua đầu hai người, tiến công hướng các cao thủ Thanh Lân học viện, hoàn toàn không có ý muốn thương tổn chủ tớ các nàng. Chẳng lẽ bọn nó đi theo các nàng chạy một đường dài, cũng không phải là muốn thương tổn các nàng, mà là để bảo vệ các nàng? Bách Lí Song nháy mắt mấy cái, kinh ngạc đồng thời cảm động. Động vật cùng người giống nhau, cũng có tình cảm, làm người tốt được báo đáp. Chỉ tiếc mười mấy

đầu tam giác thú căn bản không phải đối thủ những cao thủ Thanh Lân học viện nên không tới thời gian nửa nén hương, tam giác thú nàng thật vất vả cứu sống lại hoàn toàn mất đi thực lực.

“Các ngươi thật độc ác! Lại giết bọn nó?” Bách Lí Song đẩy tiểu nha hoàn trên người ra, đứng lên, cúi đầu nhìn đám tam giác thú nằm trên đất, trong mắt đẹp dấy lên lửa giận hừng hực. Khi nàng ngước mắt, một ít tức giận trong đáy mắt từ từ chuyển đỏ, chớp mắt cả đôi mắt biến thành màu đỏ, màu đỏ tinh khiết.

“Xích mâu?! huyết thống người thừa kế Bách Lý gia tộc?!”

“Linh lực trên người nàng tựa hồ còn chưa có tỉnh lại nên tạm thời không gây nguy hiểm. Đại trưởng lão, không bằng chúng ta đem nàng giam giữ, sau mang đến Thiên Long Thành, cùng người Thiên Long học viện trao đổi Kỳ Lân thần thú?”

“Không tệ! Trên người của nàng có huyết thống thừa kế, nhất định người hết sức trọng yếu đối với Bách Lý gia tộc, chúng ta đem nàng cùng người học viện Thiên Long trao đổi thần thú, bọn họ nhất định sẽ đáp ứng!”

“Tốt! Bắt nàng! Lưu lại tiểu nha hoàn để cho nàng đi báo tin.” Đại trưởng lão quyết đoán hạ lệnh, làm như thế có lẽ sẽ đắc tội Thiên Long học viện, nhưng hắn đành phải vậy vì không có bất kỳ vật gì trọng yếu hơn so với Kỳ Lân thần thú.

“Tiểu thư! Tiểu thư! Các ngươi không được động đến tiểu thư nhà ta!” Tiểu nha hoàn gào khóc, đáng tiếc vô dụng, đành trơ mắt nhìn tiểu thư bị cao thủ Thanh Lân học viện bắt đi.

Giờ phút này Bách Lí Song trầm tĩnh cùng tức giận, nàng không cách nào hình dung tâm tình mình giờ phút này, giống như là sâu

trong nội tâm có một cánh cửa ngàn năm đóng kín đột nhiên được mở ra, mà nàng lại không biết gì cả, thật sự là giật mình kinh ngạc.

Xích mâu sao? Thì ra trên người nàng có truyền thừa gia tộc huyết thống.

Khi biết sự thật này, trong lòng nàng thật hoang mang, đủ mọi loại tư vị đều có. Từng chuyện cũ hiện lên trong đầu của nàng, nàng lâm vào suy nghĩ bên trong của mình, bất tri bất giác bị người khoá dưới lưng, bắt đi. Tiểu nha hoàn đã sớm không có khí lực, ngồi liệt trên mặt đất lớn tiếng khóc la. Nàng rõ ràng thấy được thần sắc tiểu thư lúc rời đi, thật trầm tĩnh thật đáng sợ. Tiểu thư nào giống ngày thường nàng biết? Làm sao bây giờ? Nàng rốt cuộc nên làm gì bây giờ? Đầu bốc hỏa, trước mắt nàng tối sầm lại, lại ngất đi.

Một đêm gió êm sóng lặng.

Đoàn người Vân Khê vượt qua một đêm trong núi lại bắt đầu tìm đường xuống núi, đi ngang rừng liền thấy tiểu nha hoàn đang hôn mê bất tỉnh. Vân Khê ấn tượng đậm nét đối với chủ tớ Bách Lí Song nên ngay lập tức nhận ra đối phương.

“Tỉnh, mau tỉnh lại!” Đem người cứu đi, tiểu nha hoàn rốt cục tỉnh lại.

“Phu nhân, cầu người mau cứu tiểu thư nhà ta! Nàng bị cao thủ Thanh Lân học viện bắt đi rồi.” Tiểu nha hoàn thấy Vân Khê, giống như là thấy được cọng cỏ cứu mạng, liều mạng bắt lấy tay nàng lay.

“Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

“Chuyện là như vậy...” Tiểu nha hoàn vừa khóc thút thít, vừa đem sự tình từ đầu đến cuối kể lại, từ sau khi Vân Khê rời đi, các nàng cố gắng như thế nào để tam giác thú khôi phục thực lực, đến như thế

nào tính kế để cho cao thủ Thanh Lân học viện trợ giúp các nàng đưa huyền khí cho tam giác thú, sau đó những cao thủ Thanh Lân học viện như thế nào chất vấn các nàng, hơn nữa bắt đi tiểu thư nhà nàng. Nàng kể lại không sót.

Vân Khê sau khi nghe xong, thở dài thật mạnh, không nghĩ tới một câu nói đùa của mình lại hại một nữ hài vô tội. Vô luận từ góc độ nào mà nói, bọn họ đều phải có trách nhiệm.

“Phu nhân, cầu ngươi cứu tiểu thư nhà ta! Bọn họ hiện tại mang tiểu thư nhà ta hướng Thiên Long Thành đi.”

“Yên tâm đi! Ta sẽ cứu nàng.” Vân Khê trấn an nàng, ngửng đầu nhìn về mọi người còn lại.

“Hoàng tỷ tỷ, xem ra chúng ta lúc này mỗi người phải đi một ngả rồi. Về chuyện Kỳ Lân thần thú...”

“Vân sư muội xin yên tâm, ta cùng sư đệ của ta sẽ kín miệng như bưng, chúng ta sau này còn gặp lại, hẹn gặp tại Đại hội tỷ võ.” Hoàng Anh chắp tay hướng mọi người, dẫn người Hạc Tiên học viện rời đi.

Lần này bọn họ đến Côn Luân tiên cảnh thu hoạch thật phong phú, chẳng những chứng kiến Kỳ Lân thần thú xuất thế, mà thực lực bản thân cũng đồng loạt tăng lên. Hơn nữa sau trận hỗn chiến tàn khốc ở Côn Luân tiên cảnh, cao thủ học viện Tử Điêu và Thanh Lân mất đi không ít, thực lực giảm mạnh, đối với bọn họ mà nó, tuyệt đối là cơ hội tốt, tại lần Đại hội tỷ võ này, học viện Hạc Tiên có thể lên thêm vài hạng.

“Đại ca, Cửu thúc, chúng ta quyết định trước chạy tới Thiên Long Thành, đi cứu Bách Lí cô nương, còn mọi người.....”

“Đại hội tỷ võ gần đến, lần này địa điểm lại ở Thiên Long học viện nên thuận đường. Huống chi các ngươi không thạo đường, để đại ca cùng các ngươi đi đi.” Chiến Thiên Dực nói.

Tiểu nha hoàn lúc trước không chú ý tới Chiến Thiên Dực, hiện tại liếc thấy hắn, con ngươi nhất thời sáng lên, ngón tay chỉ vào hắn: “Ngươi, ngươi..... Là ngươi!”

Chiến Thiên Dực nhàn nhạt nhìn nàng một cái, không tỏ bất kỳ vẻ gì.

“Cửu thúc, còn người?” Long Thiên Tuyệt hỏi.

Long Hựu Đình suy tư, nói: “Ta đã rời đi Vạn Hoàng học viện hơn một năm cũng nên trở về gặp viện trưởng một chút rồi. Các ngươi đi trước, đợi đến Đại hội tỷ võ, ta sẽ cùng các ngươi gặp nhau.”

“Vậy cũng tốt, chờ đến Thiên Long Thành sau, chúng ta mới hảo hảo hàn huyên một chút.” Long Thiên Tuyệt ôn hòa cười.

“Ừ, hi vọng đến lúc đó cũng có thể nhìn thấy Tiểu Thần.” Long Hựu Đình vỗ vỗ vai hắn, hơi có chút không đành lòng.

Mọi người nói vài câu liền mỗi người đi một ngả, ai về Vạn Hoàng học viện thì về, ai đi Thiên Long Thành thì đi. Đáng nhắc tới chính là, năm thầy trò Côn Luân lão giả như cũ lựa chọn theo bên người Vân Khê, nguyên do trong đó cũng chỉ có trong lòng Vân Khê biết.

Kỳ Lân thần thú giống như là miếng keo dính trên lưng tiểu phượng hoàng, không nhúc nhích, thỉnh thoảng cảm giác được có người muốn tới gần, nó mới có thể ngọa nguậy động tĩnh. Đáng thương tiểu phượng hoàng, vốn thích sạch sẽ, nghĩ hết các loại biện pháp cũng không hữu hiệu, cả ngày ủ rũ, ấm ức.

Quyển 4 - Chương 103: Xem Náo Nhiệt

Đoàn người mới vừa rời khỏi Côn Luân tiên cảnh không bao lâu, chừng nửa đường thì bắt gặp được Dạ Hàn Tinh, Vân hộ pháp, Viêm hộ pháp, cùng với nhóm người kiếm khách của Long gia.

Dạ Hàn Tinh cùng Vân hộ pháp, Viêm hộ pháp, với nhóm người kiếm khách Long gia cùng nhau đứng đợi, bất cứ lúc nào cũng có thể hỗ trợ đoàn người của Long Thiên Tuyệt, Dạ Hàn Tinh vẫn luôn giữ liên lạc với mọi người, biết được đoàn người Long Thiên Tuyệt đi đến Côn Luân tiên cảnh để tìm kiếm linh thạch, bọn họ cũng nối đuôi theo, tùy thời có thể tương trợ bọn họ ngay tại chỗ. Mà đoàn người của Phong hộ pháp đến sau, để thông truyền tin tức.

“ Mẫu thân, người phải nhanh trở về nha, không được ở bên ngoài ham chơi….Chờ phụ thân mang người trở lại, Tiểu Mặc muốn nhìn thấy muội muội cùng với mọi người, Tiểu Mặc nhất định sẽ hết mực yêu thương muội muội, tuyệt đối không khi dễ nó….”

Vân Khê lật xem bức thư của nhi tử viết, trong lòng tràn đầy hạnh phúc, nhìn thấy nét chữ ngây ngô của con viết, giống như Tiểu Mặc đang đứng ở trước mặt nàng vậy. Hắn dùng giọng nói trẻ con, thần sắc rất đáng yêu, khả ái, kể rõ ràng các sự việc xảy ra,khiến cho khóe mắt của nàng ươn ướt lệ.

Tiểu Mặc, mẫu thân rất nhớ con!

Long Thiên Tuyệt liếc qua nội dung lá thư nhi tử viết, từ phía sau tiến tới ôm nàng vào lòng, trong lúc đó biểu tình thật nhu hòa.

“ Phong hộ pháp, hiện giờ Tiểu Mặc đang ở nơi nào?”

“Trong lúc thuộc hạ đi đến, Tiểu thiếu chủ vẫn còn đang ở Sở thành, bất quá, hôm qua khi nhận được bồ câu đưa tin từ Nhị công tử nói bọn họ nhận được thiếp mời của Âu Li tiên sinh đi đến Thiên Long học viện. Âu Li tiên sinh còn dặn dò lại là trước tiên mang Tiểu Thiếu chủ đến Thiên Long học viện, để Tiểu Thiếu chủ có thể tiếp xúc với các luyện khí sư tài năng xuất chúng, làm cho Tiểu Thiếu chủ có thể trưởng thành hơn, hắn bảo đảm tôn chủ cùng phu nhân yên tâm, ở dưới bất kì tình huống nào, cũng không cho Tiểu Thiếu chủ gia nhập học viện hay tổ chức nào….”

“ Vậy thì Tiểu Mặc đã đi đến Thiên Long học viện rồi phải không?” Vân Khê quay đầu lại đối diện với Long Thiên Tuyệt, không biết là vui hay là buồn.

“ Đừng quá lo lắng, có Âu Li tiên sinh và Đoan Mộc tiền bối có thể bảo vệ Tiểu Mặc, Tiểu Mặc sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Chúng ta phải xem xét thời gian, nhanh chóng đi tới Thiên Long học viện đoàn tụ cùng Tiểu Mặc”. Long Thiên Tuyệt nói.

“Trong cuộc tỷ võ lần này, Thiên Long học viện chính là chủ nhà, khắp mọi nơi cao thủ tụ tập rất đông, nhân xà hỗn tạp, đến tột cùng cũng không ai biết được sẽ xảy ra chuyện gì. Kinh nghiệm sống của Tiểu Mặc rất ít, thỉnh thoảng còn thích đùa nghịch, khôn vặt, không biết trời cao đất rộng, ta thật sự rất lo lắng cho nó ở ngoài gây chuyện hay không? Còn có Tiểu Bạch, cũng là không biết trời cao đất rộng, bướng bỉnh, không biết chừng mực, thường ngày ở Ngạo Thiên đại lục đã không có người nào có thể chế phục được nó, huống chi, bây giờ ở Long Tường đại lục, cao thủ Huyền Tôn chi cảnh rãi rác rất nhiều, hai người bọn điều là những đứa thích gây chuyện lung tung, thật không biết sẽ xảy ra hậu quả như thế nào

nữa..” Vân Khê đã chăm sóc bé từ nhỏ đến giờ, đối với tính tình của bé hiểu rõ mồn một, nàng không thể yên tâm được.

“Nếu như nàng không yên lòng, vậy chúng ta không ngại rêu rao một chút, trực tiếp ngồi lên Thần Long đi đến đó, tính theo thời gian khoảng hai ngày có thể tới được, chúng ta cũng có thể mượn cơ hội này để nói cho mọi người biết cao thủ của Vạn Hoàng học viện đến.” Long Thiên Tuyệt đề nghị.

Vân Khê đứng suy nghĩ, giương miệng nói: “ Như vậy cũng tốt!”

“ Nói đến cách thức để thi đấu là tỉ thí võ trên đài, trong cuộc đấu, các học viện có những sự ăn ý nhất định, mỗi học viện đều có một phương thức riêng của mình để xuất hiện ở Thiên Long thành, khiến mọi người trong thành chú ý, có thể làm chấn động toàn thành. Thập đại học viện cũng vì thế mà âm thần phân tranh cao thấp, đó cũng có thể xem là màn mở đầu cho trận chiến này, từ màn ra sân chào đó, cuộc tỉ võ cũng chính thức được bắt đầu.” Chiến Thiên Dực nói.

“ Còn có chuyện này nữa sao! Thất là thú vị a! Vậy chúng ta đại diện cho Vạn Hoàng học viện đi tham dự, để xem xếp hạng của thập đại học viện như thế nào?”

Chiến Thiện Dực có chút chần chờ, nói: “Lần trước tham gia thi đấu, ta không cùng những người khác tham gia, cho nên không biết rõ ràng sự việc, nhưng nghe nói ý tưởng trình diễn ra sân là của Vân Tiên Tử, nhận được hiệu quả rất tốt. Khi đó Vân Tiên Tử chưa bị lộ rõ bộ mặt thật của ả, nên được rất nhiều người sùng bái, bên trong Thiên Long thành cũng có rất nhiều người tôn kính ả, lực ảnh hưởng của ả rất lớn.”

“ Hừ, lại là Vân Tiên Tử?” Vân Khê hừ lạnh một tiếng, nhớ tới Vân Tiên Tử từng cấu kết với người của học viện Thanh Lân, hướng về

phía bọn người đó tiết lộ tin tức Vạn Hoàng học viện chiếm được Vạn Hoàng Chi Hoàng (thần thú Tiểu Phượng hoàng), trong lòng nàng vẫn rất tức giận. Vân Tiên Tử lại mang theo cừu hận rời đi, mang theo mối thù đối với Vạn Hoàng học viện, nếu nàng ta còn sống một ngày, sẽ còn tiếp tục gây phiền toái, tai họa vô cùng.

“ Thời gian không còn sớm, chúng ta cũng mau chóng xuất phát đi”. Long Thiên Tuyệt giơ tay lên, chỉ thấy trên bầu trời có một trận gió lốc, ngày càng mạnh hơn, trên bầu trời Thần Long hiện ra, kể cả Thiên Long nữa là tổng cộng có sáu con!

Chiến Thiên Dực nhìn thấy một màn này không khỏi trợn mắt há mồm (không nói ra lời), sau đó lắc đầu cười khẽ, cái này thật là kinh khủng, chỉ là thú sủng thôi mà cũng thật oanh động.

Vân Khê thấy thế cũng kêu Huyền dực ra.

Vân hộ pháp, Viêm hộ pháp và Phong hộ pháp cũng triệu hồi thần long của mình.

Trong nháy mắt, trên bầu trời một mảnh đen nghịt, xuất hiện mười con Thần long.

Lúc này, Chiến Thiên Dực chỉ biết lắc đầu cười khẽ, một đoàn người này không thể dùng tâm tình bình tĩnh để đối đãi, thấy nhiều, cũng dần dần quen.

“ Thực lực của đại ca, Dạ Hàn tinh, cùng Độc Cô cũng chỉ có thần thú mới xứng. Chỉ tiếc rằng Tiểu phượng hoàng là một con thú sủng rất khó để thu phục, không chịu nghe lời, nếu không ta sẽ bắt nó tặng cho các ngươi làm thú sủng”. Vân Khê nói thật lòng, chỉ cần là bằng hữu của nàng, nàng nguyện ý chia sẻ cho bọn họ.

Tiểu phượng hoàng nghe những lời Vân khê nói, bất mãn giơ đầu nhỏ lên, hướng Vân Khê liếc mắt, ủ rũ cúi đầu. Hướng tới mọi người biểu thị công khai, lão nhân gia nó hiện giờ rất là bực bội, ai dám trêu chọc nó! Tự gánh lấy hậu quả.

Vân Khê thấy nó tức giận, cũng không trêu chọc nó nữa, hướng về phía mọi người ngoắt tay: “Chúng ta hay là lên đường đi! Sớm một ngày có thể nhìn thấy Tiểu Mặc.”

Mọi người rối rít nhảy lên lưng Thần long, bên trên một con Thần long có hai người, đội ngũ Thần long trùng trùng điệp điệp hợp thành.

Theo phía sau Long Thiện Tuyệt, Long gia kiếm khách cũng có vẻ mặt hưng phấn,chỉ cần nghỉ tới lực thực cường đại của công tử nhà mình, bọn họ thấy vui mừng vô cùng, phảng phất như thấy hy vọng vô hạn

“ Tiểu nha đầu, ngươi còn không mau lên đi? Chẳng lẻ, ngươi không muốn cứu tiểu thư nhà ngươi hay sao?” Vân Khê cúi đầu, phát hiện nha hầu của Bách Lí song còn đứng ngay tại chỗ, ngơ ngác ngẩn đầu nhìn trời, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Sự thật là, tiểu nha hoàn này là bị chấn động đến ngớ ngẩn, đến chừng tuổi này, nàng chưa bao giờ thấy được rồng thật, hôm nay chẳng những thấy, mà còn đến mười con Thần long…… Đúng là quá khoa trương a? Nhất định là nàng đang nằm mơ mà, Nhất định là đang nằm mơ……

Tiểu nha hoàn như đang bị thôi miên, đứng ngây ra.

Vân Khê nhìn nàng đứng đó ngơ ngác như cũ, không có bất kì động đậy nào, thật sự là không thể nhịn được nữa, trực tiếp khống chế Huyền Dực đáp xuống, dán mặt đất, đưa tay đem tiểu nha hoàn kéo

lên trên lưng Huyền Dực.

Như một trận cuồng phong gáo thét, chiến đội Thần Long xếp lại thành hàng, hướng Thiên Long thành tiến đến.

Xa xa, còn nghe thấy tiếng của tiểu nha hoàn không ngừng hét chói tai,không biết là bởi vì kinh sợ, hay là bởi vì hưng phấn.

Bên trong học viện ở Thiên Long Thành.

Ở trong một gian phòng luyện khí bị bit kín, Vân Tiểu Mặc đã đi theo Âu Li tiên sinh khổ học ba ngày, trong ba ngày này, trừ ăn cơm và ngủ là ra ngoài, thời gian còn lại, hai thầy trò đều ở trong phòng luyện khí.

Đây là lần đầu tiên Vân Tiểu Mặc hướng Âu Li tiên sinh yêu cầu cho mình thêm khóa huấn luyện, Âu Li tiên sinh rất vui lòng, cầu còn không được. Thấy Vân Tiểu Mặc rất nhiệt tình chuyên chú cho việc học tập luyện khí, Âu Li tiên sinh rất vui mừng, xem ra quyết định dẫn hắn đế Thiên Long học viện, quả nhiên là đúng.

Chỉ tiếc, Âu Li tiên sinh không biết rằng, Vân Tiểu Mặc ra sức học thuật luyện khí chỉ vì muốn thắng một viên Nam Hải Đại Đông châu vừa lớn vừa sáng rực rỡ kia, nếu như Âu Li tiên sinh biết đầu đuôi câu chuyện, không biết có tức giận đến ngất luôn hay không.

“ Sư phụ, hiện tại, kỹ năng luyện khí của con có thể thông qua cuộc sát hạch cấp bậc luyện khí sư sơ cấp được không?” Vân Tiểu Mặc giơ tay lên lau mồ hôi trên trán, ngửa đầu nhìn Âu Li tiên sinh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn bị lửa chiếu đỏ bừng tràn đầy mong đợi.

Âu Li tiên sinh sửng sốt, hơi có chút chần chờ, hiện tại hắn đã nắm rõ các kỹ năng luyện khí, đã sớm vượt qua tài nghệ các luyện khí sư

cấp hai, chẳng qua là không nói ra, sợ khi biết được thực lực của mình, hắn sẽ kiêu ngạo tự mãn.

Hắn khẽ nhíu mày, thở dài nói: ”Miễn cường thì có thể thông qua, còn phải luyện tập thêm nữa”.

Vân Tiểu Mặc hơi thất vọng chu cái miệng nhỏ nhắn lên, bé đã cố gắng như thế, lại chỉ có thể miễn cưỡng thông qua, sao thành công được? Bé tuyệt đối không thể thất bại được!

Bé phải lấy bằng được viên Nam Hải Đông châu!

Chỉ cần nghĩ tới viên Nam Hải Đông châu, bé lại thấy hưng phấn, trong nháy mắt tinh thần càng thêm phấn chấn..

Giơ tay lên lau mồ hôi, nắm chặt tay lai, hắn tự mình khuyến khích:” Ta nhất định phải tiếp tục cố gắng! Nhất định phải vượt qua cuộc khảo hạch cấp bậc luyện khí sư sơ cấp, phải lấy được thành tích cao, không thể làm mất mặt sư phụ!”

Trong lòng bổ sung thêm:” Nam Hải Đông châu, ngươi ngoan ngoãn đi tới trong ngực của ta”

Âu Li tiên sinh nghe được câu nói của hắn, nhất thời vui mừng không hết, nhìn khuôn mặt nhở nhắn đỏ bừng, đầy mồ hôi, thật sự có chút không đành lòng:” Học tập không phải ngày một ngày hai, nghỉ ngơi cũng trọng yếu, hôm nay học đến đây thôi, đi ra ngoài cùng các bạn thân chơi đùa đi”

“ Không được! Thời gian không còn nhiều lắm, con muốn cố gắng hơn. Xin sư phụ tiếp tục dạy cho con, con một chút cũng không có vất vả”. Vân Tiểu Mặc kiên trì nói.

Âu Li tiên sinh thấy thái độ học tập của hắn làm cho cảm động, không nói cái gì nữa, chỉ dốc hết sức để dạy hắn.

Cùng đi đến Thiên Long Thành còn có đoàn người của Long Thiên Thần, Dung Thiếu Hoa và Lam Mộ Hiên, ở trong thành đợi mấy ngày, cả ngày không có việc gì làm, có phần nhàm chán, hôm nay lại thấy những cao thủ của thập đại học viện lần lượt kéo đến, tham gia tỉ võ giữa các học viện do Thiên Long học viện chủ trì, bây giờ thực náo nhiệt, làm sao bọn họ có thể bỏ qua được?

Vì thế đoàn người sáng sớm đã ra ngoài tới gần cửa thành tìm một tửu lâu, ngồi gần cửa sổ, để xem náo nhiệt.

Quyển 4 - Chương 104: Kim Sư học viện ra sân

Lúc này, tại cửa thành Thiên Long thành, người người tấp nập.

Không có chuyện gì khác, chỉ vì, một ngày trước, có người trong Thiên Long thành tung tin đồn, nói thập đại học viện đứng thứ năm, thứ sáu, thứ bảy là tam đại học viện Kim Sư học viện, Ngân Xà học viện và Dực Long học viện cùng một lúc hôm nay đều đến Thiên Long Thành.

Mọi người rối rít tụ tập đến cửa thành để tham gia náo nhiệt, tiến lên vây xem.

Một nhóm, tổng cộng có tám người bao gồm Long Thiên Thần, tỷ đệ Hách Liên Tử Ngữ, Dung Thiếu Hoa, Băng hộ pháp, Lam Mộ Hiên và Huynh đệ Mộ Vãn Tình, đều là những người trẻ tuổi nhưng Thượng Quan Như Nhi thì lựa chọn tịch mịch ở trong phòng, không muốn tiếp xúc nhiều với người khác, đấy là do tính cách nàng hướng nội.

Đoan Mộc Hùng cùng Mộ trưởng lão đều là những người lớn tuổi, không muốn tham gia náo nhiệt cùng bọn trẻ, bọn có những sở thích riêng của bọn họ, một người nghiên cứu công pháp, một người nghiên cứu thuật luyện đan, cơ duyên xảo hợp, mỗi người lại có thể cùng với các trưởng lão của học viện Thiên Long luyện võ, luyện đan, tạo quan hệ, tỷ thí nghiên cứu, tự đắc vui mừng.

Đoàn người Long Thiên Thần ngồi ở vị trí gần cửa sổ ở lầu hai của một tửu lâu, tám người cùng ngồi đầy một cái bàn.

“ Đây là cái ghế gì mà cứng như vậy? Còn cái bàn nữa, rốt cuộc cũng không lau sạch sẽ gì hết?”

“ Tỷ tỷ, chúng ta đổi chỗ khác đi! Người ở đây vừa nhiều, lại chặt chội nữa, cái bàn thì quá đông người ngồi thật không thoải mái, đệ không muốn phải ngồi đợi ở trong đây đâu.”

Từ lúc vừa mới ngồi xuống, Hách Liên Tử Ngọc vẫn cứ cằn nhằn lải nhải đối với cái này bất mãn với cái kia bất mãn, nghe được những lời đó mọi người ngồi cùng bàn đều nhíu mày, khó chịu.

“ Vậy ngươi có ngồi hay không! Không có ai ép buộc ngươi tới đây! Ngươi mà còn lải nhải, dài dòng nữa, cẩn thận ta đem ngươi ném ra ngoài cửa sổ luôn!”. Băng hộ pháp sắc mặt lạnh đi mấy phần, “Bịch” trường kiếm trong tay ném xuống bàn, làm cho Hách Liên Tử Ngọc sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn tái mét,ngậm miệng không dám nói gì nữa.

Dung Thiếu Hoa nhe lay động chiết phiến*, làm cho nàng hạ hỏa, cười tủm tỉm nói:” Thôi, dù gì hắn cũng là một tiểu hài tử, cùng hắn so đo làm cái gì? Sau này, con chúng ta nhất định phải hảo hảo dạy bảo chúng, tuyệt không thể như ai kia đức hạnh như thế!”.

Băng hộ pháp vẫn như cũ mặt lạnh, nghe Dung Thiếu Hoa nói thế đỏ mặt, âm thầm giẫm mạnh lên chân của hắn.

Cơ thể Dung Thiếu Hoa run lên, nhịn đau, không dám kêu ra tiếng.

Được rồi, trước chịu ủy khuất một chút, về nhà rồi hảo hảo trừng phạt nàng!

“ Tỷ……”. Hách Liên Tử Ngọc vẻ mặt ủy khuất, ngữ khí buồn bực.

“ Tử Ngọc, đệ đừng cằn nhằn nữa, mọi người ở đây cũng ngồi như vậy thôi? Nếu đệ không thích, tỷ với đệ đổi chỗ đi.” Hách Liên Tử Ngữ định đứng dậy thì Long Thiên Thần ấn nàng ngồi xuống, hướng tiểu nhị vẫy vẫy tay.

“ Tiểu nhị, chuẩ bị cho hắn một cái đệm êm, đem thêm cho hắn một cái bàn tốt”. Nói xong, hắn đem một thỏi bạc đặt lên bàn.

Tiểu nhị mừng rỡ, vừa đưa tay ra lấy thỏi bạc, ai ngờ lại rơi vào khoảng không.

Hách Liên Tử Ngọc đưa tay ra lấy lại thỏi bạc, thuận tiện đút vào trong ngực mình, vẫy vẫy tay nói: ” Không cần! Ngươi cứ đi đi.”.

Hắn trông ngóng nhìn nhìn ra ngoài cửa sổ, tắm tắc nói: “ Nếu như cửa sổ có thể mở lớn hơn một chút thì tốt, mặt tường này ngăn hết một nửa tầm mắt rồi….”

Mấy người ngồi cùng bàn nghe hắn cứ liên tục nói cằn nhằn cải nhải không ngừng, mọi người chỉ biết im lặng.

Hách Liên Tử Ngữ đỏ mặt, nhìn mọi người phản ứng như thế, không biết nên nói cái gì nữa. Nàng thừa biết tính tình đệ đệ không có ai thích, nhưng hắn vẫn là đệ đệ của nàng, hiện giờ hắn lại mất đi một cánh tay, làm cho nàng càng muốn tận tâm tận lực chiếu cố tốt cho đệ đệ, để cho hắn được vui vẻ.

Dưới mặt bàn, Long Thiên Thần nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, hướng nàng cười ôn hòa một tiếng, trong nháy mắt làm nàng bình thường trở lại.

“ A…mau nhìn. Hình như có người của thập đại học viện tiếng vào cổng thành!”. Mộ Cảnh Huy nói một câu, đem lực chú ý của mọi

người kéo về, chuyển hướng về phía cổng thành.

Một trận gió chợt lên, cánh hoa màu hồng hòa cùng với gió nhẹ nhàng tung bay, tràn đầy hư ảo.

Chỉ một thoáng qua, cả cửa thành cùng tràn ngập cánh hoa.

Đám người tách ra hai bên, đang lúc mọi người chăm chú nhìn, đột nhiên một con sư tử mạnh mẽ đi vào, càng làm người khác chú ý chính là, ở trên lưng con sư tử đó, có một cô gái mặc y phục màu vàng, nghiêng người ngồi trên nó, quyến rũ động lòng người, điên đảo chúng sinh.

Hai chân không mang hài, trên mắt cá chân có một chuông bạc xanh ngọc, nước da trắng hồng, không tỳ vết, một đầu tóc dài đen nhành được vén sang bên vai phải, nàng giống như đi từ trong tranh ra. Nàng không chút để ý mọi thứ xung quanh chỉ chăm sóc mái tóc của mình, dung mạo ánh lên vẻ cao ngạo, tự tin.

Sử tử mạnh mẽ hùng dũng, thiếu nữ quyến rũ, thật là một hình ảnh được phác họa rung động lòng người, những người đứng xem ở cửa thành bị mê hoặc.

“ Nàng chính là đệ tử của Kim Sư học viện, Hoa Oánh Oánh, cũng là thiên kim của Hoa gia, được thập đại học viện công nhận là một trong Tứ đại mỹ nhân. Hắc hắc, quả nhiên là dung mạo không giống người bình thường, người xem đều bị vẻ đẹp của nàng mà mê hoặc ….”

“ Ngươi ngàn vạn lần đừng nhìn vẻ bề ngoài của nàng nhu nhược mà cho là thật, nàng đích thực là cao thủ số một số hai của Kim Sư học viện, lúc trước khi tham gia tỷ võ, nàng một mạch xung phong liều chết, không biết đã đánh bại bao nhiêu cao thủ. Nghe nói, người nào mà thua dưới tay nàng, không một người nào có thể đi xuống lôi

đài, toàn bộ cũng là nằm đi xuống”.

“ Đúng vậy! Ta cũng nghe nói như thế, nàng tuyệt đối là một người cuồng bạo lực, là một kẻ điên! Các ngươi chớ nhìn hình ảnh bề ngoài của nàng mà bị lừa.”

“ Huyết mạch của Hoa gia tương đối đặc thù, rất nhiều người sử dụng được Thủy ảo thuật, hơn nữa Thủy ảo thuật theo huyền giai mà tăng lên càng mạnh mẽ. Nghe nói, Hoa Oánh Oánh đẽ đạt tới cảnh giới Huyền tôn tam phẩm, hơn nữa nàng còn biết Thủy ảo thuật, có thể cùng Huyền tôn tứ phẩm để so tài. Xem ra, nàng là cao thủ chủ lực của Kim Sư học viện, thực lực thực không thể khinh thường được.”

“……..”

Đủ các loại nghị luận, bao phủ cả cửa thành.

Hoa Oánh Oánh trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người, mà năm người đi theo phía sau nàng tất cả trở thành vật bài trí. Trên thực tế, những đệ tử khác nhìn một màn này đã thành thói quen, Hoa Oánh Oánh trời sinh thích làm náo động người khác. Chỉ cần một ngày còn có nàng ở tại Kim Sư học viện, những người khác đừng nghĩ áp đảo được nàng.

“ Thật là đẹp!” Hách Liên Tử Ngọc trừng hai mắt chằm chằm nhìn Hoa Oánh Oánh, hồn như muốn bay lên.

“ Kim Sư học viện ra sân thật có phong cách”. Dung Thiếu Hoa hai mắt híp lại. Hướng Hoa Oánh Oánh nhìn nhìn.

Nghe bên cạnh có tiếng hừ lạnh, Dung Thiếu Hoa lập tức hoàn hồn, giác ngộ, sửa lại lời nói:” Bất quá, cũng chỉ có như thế! Cũng là biểu

lộ ra ngoài cho người ta xem thôi! Còn không xinh đẹp bằng biểu muội của ta”.

Lại là một cái hừ lạnh.

Dung Thiếu Hoa nuốt nuốt một ngụm nước miếng, tiếp tực nói: “ Nữ nhân mà xinh đẹp thì có ích lợi gì? Nội hàm mới là quan trọng nhất, giống như Băng Nhi vậy, có lòng, ta thích nhất”.

Tiếng hừ lạnh rốt cục cũng biến mắt, Dung Thiếu Hoa âm thầm lau mồ hôi, cảm thấy mình may mắn. Sau này ngàn vạn lần không được làn trò trước mặt Băng nhi, không được tùy tiện nói lung tung, nếu không về nhà ngủ ngay cả khối băng cũng không được ôm.

Các loại ánh mắt khinh bỉ bay tới tấp sang hắn.

“ Kim Sư học viện, Thiên Long học viện..Tại sao tất cả các học viện đều lấy động vật đặt tên cho học viện mình?” Mộ Vãn Tình tò mò hỏi.

“ Có thể bọn học ưa thích nuôi thú sủng…”. Lam Mộ Hiên nhức đầu nói.

Bàn kế bên có một khách nhân chen vào nói: “ Mệnh danh của thập đại học viện từ đâu có, cùng là có lịch sử ý nghĩa vô cùng, cũng không phải các ngươi tùy tiện nghĩ…..”.

“ Nguyện ý lắng nghe”. Lam Mộ Hiên khách khí hướng đối phương chấp tay, ý bảo đối phương nói tiếp.

Đối phương rất vừa ý tính khiêm tốn của hắn, cho nên tiếp tục nói tiếp:” Nghe nói vạn năm trước có một dị tộc xâm lấn Long Tường đại lục, bọn họ gặp người liền giết, thấy cửa thì cướp, căn bản không đem để chúng ta vào mắt. Khi đó, ở Long Tường đại lục sinh linh đồ

thán, dân chúng lầm than……..Các ngươi biết không? Ở quên quán của ta, vốn là một mảnh đất đai phì nhiêu, cả người lẫn vật đều rất thịnh vượng, cũng bởi vì có dị tộc xâm lấn, nơi đó mới biến thành cát vàng vạn dặm như hiện tại, thâm sơn cùng cốc, ngay cả nữ nhân xinh đẹp một người cũng tìm không ra. Đám người dị tộc này giết người vô số, hiện tại chỉ vừa nghĩ tới ta đã thấy rùng mình, thật đáng hận.”

Đám người Long Thiên Thần, Dung Thiếu Hoa cùng Lam Mộ Hiên nhìn nhau, thật sự không hiểu lời hắn nói cùng tên của thập đại học viện có liên quan gì đến với nhau, hắn rùng mình cùng dị tộc xâm lấn có quan hệ gì?

Người này rốt cuộc là làm sao? Còn cần phải cân nhắc.

“ Lúc ấy, thế lực khắp nơi ở Long Tường đại lục liên hợp lại với nhau chống đỡ dị tộc xâm lấn, trải qua một thời gian dài ứng chiến, thật đáng tiếc lại không có biện pháp đem hoàn toàn người của dị tộc trục xuất khỏi Long Tường đại lục. Sau đó, ở Long Tường đại lục lại xuất hiện Thập đại thần thú, với lực lượng rất cường đại, có thể hô phong hoán vũ, di sơn đảo hải*, cơ hồ không có cái gì làm không được…..Bọn họ trợ giúp các cao thủ cùng nhau chống đỡ dị tộc xâm lấn, trải qua nhiều ngày đêm kịch chiến, rốt cuộc cũng đem bọn dị tộc trục xuất khỏi Long Tường đại lục, giải quyết tất cả các nguy cơ sau này”. (hô phong hoán vũ, di sơn đảo hải: hô gió gọi mưa, dời núi lấp biển)

“ Thập đại học viện cũng từ đó mà ra đời, bọn họ đem thần thú cung phụng, tôn sùng là một vị thần tín ngưỡng* của học viện, mỗi học viện lấy cho mình một thần thú làm tên gọi và cũng là thần thú trấn giữ học viện. Sau lại không biết như thế nào mà các thần thú canh giữ học viện lại cùng nhau biến mất, không thể nào tìm ra, ở giữa di tích chiến trường xưa từ trên trời rơi xuống một tấm bia đá, phía trên

tấm bia đá có văn tự cổ xưa tiên đoán thập đại thần thú sẽ xuất hiện ở vạn năm sau…….”. (* tin tưởng và ngưỡng mộ)

“ Vị huynh đài này, ngươi đang kể chuyện xưa hay sao?” Long Thiên Thần nghe được những lời này như đi vào sương mù, không biết hắn nói câu nào là giả, câu nào là thật.

Đối phương buồn bực: “ Các ngươi thực không tin! Ta là hỏi thăm trong nội bộ của học viện Thiên Long, ta có người ở bên trong.”

“ Được rồi!” Long Thiên Thần miễn cưỡng cười cười, cảm thấy đối phương chính là nói quá lên

“ Tử Ngọc, ngươi đi đâu vậy?” Đột nhiên Hách Liên Tử Ngữ kêu lên, Long Thiên Thần hoàn hồn, đã thấy Hách Liên Tử Ngọc rời đi, hướng cầu thang mà chạy.

Mọi người nhìn quanh ngoài cửa sổ, không bao lâu, liền nhìn thấy Hách Liên Tử Ngọc chạy ra khỏi cửa tửu lâu, hướng về phía Hoa Oánh Oánh chạy tới.

“ Tử Ngọc, hắn muốn làm gì?” Hách Liên Tử Ngữ vẻ mặt khẩn trương “ Thiên Thần, ngươi mau giúp ta nhìn hắn, ta sợ hắn sẽ gặp chuyện không may.”

Long Thiên Thần nhíu mày, trong lòng dâng lên dự cảm xấu, vỗ vỗ tay nàng, đứng dậy đi xuống lầu.

Ngập ngừng, Hách Liên Tử Ngữ không yên lòng, cũng đi theo xuống lầu.

Dung Thiếu Hoa nhẹ nhàng lắc đầu, cố ý đề cao âm thanh, thở dài nói: “ Thiên Thần quá lương thiện, sớm muộn gì hắn cũng hai tỷ đệ

này liên lụy chết….”.

Hách Liên Tử Ngữ còn chưa có đi xa, nghe được những lời của hắn, bỗng nhiên trong đầu có cái gì đó nổ tung, bước chân của nàng chậm lại, mỗi bước chân xuống lầu cũng trở nên hỗn độn.

“ Ngươi nói quá lời”. Băng hộ pháp đưa mắt nhìn hướng Hách Liên Tử Ngữ rời đi, âm thanh dần dấn ngừng, nói.

“ Ta bây giờ không thể nhìn được nữa, có đôi khi cũng phải nói ra, nói như thế nào thì Thiên Thần cũng là em chồng của biểu muội ta, tại sao phải để cho hai tỷ đệ chà đạp?”. Dung Thiếu Hoa xem thường, vẻ mặt nghiêm nghị.

“ Là tốt hay là xấu, Nhị công tử tự mình có thể tính toán, chúng ta là người ngoài, có một số việc không thể nói được.”

“ Chẳng lẻ, các ngươi không có phát hiện, hiện tại Thiện Thần đã biến thành một người khác sao? Thật là lâu rồi, ta không nhìn thấy được hắn cười, hắn bây giờ, thành thục hơn, tuy nhiên hình như đã trở nên buồn bực không vui rồi, Thiên Thần ngày xưa không buồn không lo đâu mất rồi?”

Nghe những lời nói của Dung Thiếu Hoa, mấy người ngồi đó lâm vài trầm tư, cho đến dưới lầu truyền đến tiếng nói của Hách Liên Tử Ngọc, bọn họ mới dời đi lực chú ý.

“ Cô nương, ta tên là Hách Liên Tử Ngọc, ta có thể cùng ngươi kết làm bằng hữu hay không?”. Hách Liên Tử ngọc đứng trước đội ngũ Kim Sư học viện, hướng về phía Hoa Oánh Oánh nói.

“TMD*! Tên tiểu tử này đúng là không biết thế nào là trời cao đất dày”. Dung thiếu hoa không nhịn được phát ra nói thô tục. (*con mẹ

nó)

Huynh muội Mộ Cảnh Huy, Lam Mộ Hiên cùng Băng hộ pháp cũng chỉ biết lắc đầu thở dài, nhà ai lại có một kẻ dở hơi như thế, thật là xui xẻo.

Hoa Oánh Oánh vỗ vỗ sau lưng con sư tử, từ từ dừng lại, nàng liếc xéo Hách liên tử ngọc, mái tóc trong tay xoay xoay, cười đến quyến rũ lòng người: “ Ngươi muốn ta cùng với ngươi kết thành bằng hữu sao?”

“ Ân!” Hách liên tử ngoc gật gật đầu, hai mắt nhìn chằm chằm đối phương, tràn đầy mong đợi.

Đám người đứng xem náo nhiệt xung quanh thanh âm thút thít, nhỏ giọng nghị luận rối rít, không biết tên tiểu từ này là từ nơi nào đến, lá gan xem như rất lớn, dám đứng ra ngăn cản đệ nhất mỹ nhân của Kim Sư học viện, hơn nữa còn trước mặt mọi người muốn cùng nàng kết giao bằng hữu. Bọn họ không biết là nên bội phục dũng khí của hắn, hay là chửi hắn quá lỗ mãng.

“ Vậy ngươi nói thử cho ta nghe, ngươi có bản lãnh gì, đáng giá để ta cùng ngươi kết giao bằng hữu?” Hoa Oánh Oánhkhông chút để ý quét mắt khắp người Hách liên tử ngọc, tầm mắt xẹt qua cánh tay phải bị mất đi của hắn, ánh mắt lóe lên.

Hách liên tử ngọc tự tin nói: “ Ta có thuật đọc tâm, ta có thể đọc hiện giờ trong lòng ngươi đang nghĩ cái gì.”

“ Nga? Phải không? Vậy ngươi nói thử xem, hiện taitrong lòng ta đang suy nghĩ gì.” Tầm mắt Hoa Oánh Oánh vừa chuyển, nhìn ra phía sau Hách Liên Tử Ngọc, thấy được Long Thiên Thần hướng chỗ này đi tới, ánh mắt của nàng sáng rực lên.

Hách Liên Tử Ngọc nhìn chằm chằm ánh mắt của nàng, sắc mặt bỗng chốc chìm xuống, bỗng dưng hắn quay đầu lại, nhìn về phía sau bắt gặp Long Thiên thần đi tới, tức giận đáy mắt lửa chát bừng bừng.

Long Thiên Thần lâm vào trầm tư, không rõ rốt cuộc đã xay ra chuyện gì.

Hoa Oánh Oánh nhìn Long Thiên Thần, nở nụ cười, lần nữa quay đầu lại nhìn Hách Liên Tử Ngọc: “ Như thế nào? Ngươi rốt cuộc có đoán được ta đang nghĩ cái gì không?”

Hách Liên Tử Ngọc nghiêm mặt, giọng buồn buồn trả lời: “ Ngươi mới vừa rồi đang suy nghĩ: người này lớn lên thật tuấn tú, rất hợp khẩu vị của ta…..”.(thật là biến thái mà)

Hoa Oánh Oánh trên mặt không có biểu hiện nào là xấu hổ, ngược lại bên môi ý cười ngày càng tăng, cuối cùng tiếng cười dễ nghe phát ra từ trong miệng nàng, cười đến cả người run rẩy:” Không tệ! Không tệ! Ngươi thật sự là có bản lãnh a!”.

Long Thiên Thần hậu tri hậu giác, túy ý quan sát ánh mắt của nàng, lúc này mới lĩnh ngộ được. hắn khẽ cau mày, đối với đối phương không có cảm tình.

Quyển 4 - Chương 105: Đôi khi nhún nhường cũng là nghệ thuật

“ Ta có thể làm quen với nàng được không?”. Hách Liên Tử Ngọc rất mong đợi, đây là lần đầu tiên hắn động tâm vì một cô gái, hắn tuyệt đối không thể bỏ qua.

Nếu thích, thì phải chủ động!

Cho đến bây giờ, hắn muốn gì thì phải làm bằng được, không che dấu chút nào.

Hoa Oánh Oánh cười, ánh mắt quét khắp người Long Thiên Thần, hỏi Hách Liên Tử Ngọc: “ Ngươi quen biết hắn?”.

Hách Liên Tử Ngọc quay đầu lại liếc mắt Long Thiên Thần một cái, có nén không vui trong lòng, gật đầu nói: “ Phải! Hắn là vị hôn phu của tỷ tỷ ta!”

Đến lúc này, hắn mới cảm thấy mình thật may mắn, Long Thiên Thần là người yêu của tỷ tỷ hắn. Bởi vì, hắn không có khả năng tranh đoạt nàng cùng mình.

“ Vị hôn phu của tỷ tỷ ngươi?” Hoa Oánh Oánh thu lại nét cười trên môi, sau đó thấy được bên cạnh Long Thiên Thần có một cô gái đang đứng Hách Liên Tử Ngữ, ánh mắt nàng trầm xuống, sâu không lường được.

“ Ngươi là Hách Liên Tử Ngọc phải không? Ta ở tại khách điếm, ngươi có rãnh rỗi thì đến đó tìm ta.” Nàng đưa tay vỗ vỗ đầu sư tử, tiếp tục đi về phía trước, thần sắc kiêu ngạo, thái độ có chút khác thường.

Hách Liên Tử Ngọc nghe vậy, kích động muốn nhảy dựng lên, hắn cố gắng nén nội tâm hiện giờ đang run động của mình, gật gật đầu nói: “ Tốt! Ta nhất định sẽ đến tìm nàng!”.

Mọi người xung quanh nghe thế rối rít nghị luận, thì ra nói chuyện như thế cũng có thể thành công được? Tiểu tử này thực sự quá tốt số. Sớm biết mình cũng muốn thử một phen.

Hách Liên Tử Ngữ chống lại ánh mắt cao ngạo và tràn đầy tự tin của Hoa Oánh Oánh, trong tâm một trận rung động, nàng ta vừa xinh đẹp lại tự tin, hơn nữa còn có võ công cao cường, nàng ta đối với Thiên Thần lại có hứng thú, vậy Thiên Thần sẽ nghĩ gì đây? Thiên Thần có phải sẽ thích nàng ta không?

Hiện giờ, trong lòng nàng rất loạn.

Nhớ tới những lời của Dung Thiếu Hoa nói theo lúc nàng chạy đi, nàng lại một trận hỗn độn, nàng thực sự sẽ liên lụy đến Thiên Thần sao?

Nàng rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?

“ Tỷ, tỷ nghe được không? Nàng nguyện ý cùng đệ làm bằng hữu đấy! Tỷ xem đi, nàng sớm muộn gì cũng trở thành nữ nhân của ta thôi!” Hách Liên Tử Ngọc đong đưa tay nàng, đem suy nghĩ hỗn độn của nàng kéo trở về.

“ Tử Ngọc, nàng không phải là một nữ nhân có thể khống chế được,

đệ không nên ôm lấy hi vọng đối với nàng”.

“ Tỷ, chẳng lẽ tỷ cũng xem thường đệ sao? Đệ chỉ thiếu có một cánh tay, chẳng lẽ đệ không thể có quyền lợi theo đuổi cô gái mình thích sao? Như thế nào tỷ biết người ta không thích đệ? Chẳng qua hiện tại nàng không thấy được bản lĩnh của đệ thôi, chỉ cần nàng hiểu đệ là đủ rồi, biết được bản lãnh của đệ, nàng nhất định sẽ yêu đệ.” Hách Liên Tử Ngọc rất tức giận, người khác nhìn hắn như thế nào, hắn không cần quan tâm, hắn thật không nghĩ tới, người tỷ tỷ hắn tín nhiệm nhất cũng coi thường hắn như thế.

“ Ta không nhiều lời với các ngươi nữa! Ta sẽ làm thay đổi cách nhìn của các người đối với ta.” Hắn hừ lạnh một tiếng, quay đầu bỏ đi.

“ Tử Ngọc…….”. Hách Liên Tử Ngữ lo lắng gọi.

“ Quên đi, chờ đến khi hắn vấp ngã, biết đau rồi thì hắn sẽ thông suốt thôi.” Long Thiên Thần an ủi.

“ Dĩ nhiên, chàng hi vọng hắn gặp phải trắc trở, vì người ta thích chàng, đâu phải thích hắn!” Hách Liên Tử Ngữ trong lòng nôn nóng, hướng hắn rống lên, đẩy Long Thiên Thần ra, chạy theo Hách Liên Tử Ngọc.

Hai tay Long Thiên Thần ở giữa không trung dừng lại, trong lòng dâng lên niềm chua xót, hai chân mày từ từ cau lại. Vốn định đuổi theo nàng, nhưng là nội tâm hắn lại nói cho hắn biết, không nên đuổi theo, dù sao cũng uổng công mà thôi.

“ Long Thiên Thần!” Đột nhiên, đầu vai bị người khác chụp lại, Long Thiên Thần cả người chấn động, nhất thời tỉnh táo lại.

Hắn quay đầu lại, đập vào mắt hắn là một khuôn mặt rất quen thuộc.

“ Bạch Sở Mục, sao ngươi lại ở đây?” Ở Thiên Long thành lại nhìn thấy được bạn cũ, tâm tình của Long Thiên Thần nhất thời tốt lên rất nhiều.

“ Tiểu tử kia, ngươi phát ngốc cái gì a? Có phải không chịu được hai tỷ đệ kia phải không?” Bạch Sở Mục ôm đầu vai hắn, cười hì hì nói: “ Ta đã nói sớm với người rồi, nữ nhân một chút ý nghĩa cũng không có, sống độc thân thật tiêu dao tự tại. Như thế nào? Một lần nữa có muốn gia nhập vào đội ngũ những người độc thân không?” (F.A =))))))

Long Thiên Thần tức giận, trừng mắt hắn, nói: “ Đừng có ở đó nói lung tung, mau cùng ta nói chuyện đi, tại sao ngươi lại đến Thiên Long Thành?”

“Không chỉ có mình ta, người của Tam đại Thánh địa cũng lần lượt đến rồi. Dạ trưởng lão cùng các vị trưởng lão cao cấp ở Thiên Long học viện có chút giao tình, cho nên muốn chúng ta cùng nhau đến Thiên Long học viện để học tập, Dạ trưởng lão cùng gia gia của ta đã đến Thiên Long học viện để giao thiệp rồi, cho nên chúng ta cùng nhau ở đây chờ tin tức. Trong lúc rãnh rỗi, ta đi dạo một chút, không nghĩ tới ở đây lại gặp được tiểu tử ngươi!” Bạch Sở Mục đánh một quyền lên ngực Long Thiên Thần, trên khuôn mặt tuấn dật lộ ra nụ cười vui vẻ xuất phát từ nội tâm, là bài danh hàng thứ chín, thứ mười trên Bảng thập đại mĩ nam, huynh không ra huynh, đệ không ra đệ, hắn đối với Long Thiên Thần có tình nghĩa đặc thù, rất muốn chơi đùa cùng hắn. (ta nghi lắm =)))))TC: có gian tình….)

Bị nụ cười của hắn thu hút, tâm tình của Long Thiên Thần vốn buồn phiền cũng chầm chậm bình tĩnh lại. Hắn nhìn hướng tỷ đệ Hách Liên Tử Ngữ, rồi đánh trả một quyền lại cho Bạch Sở Mục, sau đó hai người kề vai sát cánh, cùng nhau đi về phía tửu lâu.

“ Đi, khó có thể gặp mặt được, chúng ta cùng nhau lên lầu uống rượu!”

Bạch Sở Mục không có từ chối, cùng hắn đi hướng tửu lâu đi đến.

Không có tỷ đệ Hách Liên Tử Ngữ, nhưng lại có thêm một Bạch Sở Mục, nhất thời không khí cả bàn vui vẻ hơn, mọi người khó được gặp nhau, vừa nói vừa cười.

Rượu còn chưa được uống, cửa thành lại lần nữa náo nhiệt lên, nguyên lai là học viện đứng hàng thứ sáu, Ngân Xà học viện đến.

Ầm.

Ầm.

Người chưa tới, bạc đã tới trước.

Lại có người lấy bạc lót đường, đúng là quá xa xỉ. Đoàn người này…!

Mọi người điên cuồng vây xem ở cửa thành, điên cuồng nhặt bạc, có bạc mà không lấy, đó chính là kẻ ngu!

Dung Thiếu Hoa thăm dò nhìn ra ngoài cửa sổ, tắm tắc lắc đầu nói: “ Thiên Thần, may là cậu em vợ của ngươi không có ở đây, nếu không ta dám đánh cuộc, hắn nhất định sẽ lao xuống chém giết để giành bạc.”

Nụ cười trên môi Long Thiên Thần cứng ngắt, ánh mắt cũng ảm đạm theo.

Thật ra, sự tồn tại của Hách Liên Tử Ngọc chính là khúc mắc của hắn và Tử Ngữ, mà hiện tại bây giờ, rắc rối không chỉ đơn giản như vậy…

Trên bàn, ánh mắt mỗi người nhìn lẫn nhau, Bạch Sở Mục cười cười nói: “ Ngân Xà học viện thật là đủ tài khí mà, vừa tung ra rất nhiều bạc cho người trong thành, cũng không biết rốt cuộc bọn chúng muốn cái gì.”

“ Ta thầy hơn phân nữa bọn hắn là nhà giàu mới nổi, trong nhà cái gì cũng không có, chỉ có bạc là nhiều.” Dung Thiếu Hoa nói tiếp theo lời của hắn, ý trêu đùa.

Mấy người ở đó cười rộ lên.

Đệ tử của Ngân Xà học viện không thể ngờ rằng một màn nổi bật của mình lại tạo nên hỗn loạn như thế, hoàn toàn làm rối tung rối mù màn ra sân của bọn họ, mọi người vây quanh ở cửa thành cúi đầu liên tiếp nhặt bạc, đem người bọn họ ngăn chặn lại ở cửa thành.

Cuối cùng không còn cách nào khác, bọn họ chỉ có thể chen chúc đám người đi vào thành.

“ Ha ha ha, có ý tứ! Bạc của bọn hắn, coi như là dùng bánh bao thịt đánh chó (ý chỉ là việc làm vô ích nhưng lại làm mất nhiều thứ), một đi không trở lại.” Dung Thiếu Hoa đập bàn cười to.

“ Thú vị! Thật là thú vị! Không biết học viện kế tiếp làm thế nào để vào thành đây?” Bạch Sở Mục nói.

“ Người thứ nhất đi vào thì rải cánh hoa, người thứ hai thì đi vào rải bạc, ta thấy người thứ ba đi vào nói không chừng sẻ rải vàng a……” Long Thiên Thần cũng gia nhập vào chủ đề của bọn hắn

bàn luận, sảng sảng cười to: “ Tiểu Hiên Tử, ngươi đoán thở xem?”

Lam Mộ Hiên suy nghĩ, nói: “ Ta đoán là người thứ ba tiến vào cái gì cũng không rải, bởi vì khi bước vào cửa thành, nhất định họ sẽ phái người hỏi thăm tin tức tình huống trước kia”.

“ Tiểu Hiên Tử, ngươi thông minh a! Điều này mà ngươi cũng nghĩ ra được.” Long Thiên Thần vỗ vỗ đầu vai hắn, gật gật đầu tán thưởng, “ Mộ đại ca, tới phiên huynh đoán?”

Mộ Cảnh Huy mỉm cười nói: “ Ta đoán, bọn họ cái gì cũng không làm, cái gì cũng không rải, xin chỉ dẫn vào thành thôi”.

“ Tại sao?”

Mộ Cảnh Huy thần bí cười “ Bởi vì có đôi khi, âm điệu thấp, cũng là một loại cao điệu”.

Ba người Dung Thiếu Hoa, Bạch Sở Mục cùng Long Thiên Thần hướng Mộ Cảnh Huy giơ ngón tay cái lên, có thể nói ra những lời triết lý đó, không phải là người thường a!

Mộ Vãn Tình thấy mọi người ngươi một câu ta một câu, không khỏi hé miệng mà cười.

Băng hộ pháp thì luôn hé ra bộ mặt lạnh lùng, nhìn không có lộ vẻ gì, thật ra tâm tình cũng không tệ.

“ Nhìn kìa! Bọn họ đã vào thành! Quả nhiên như đại ca đoán, bọn họ cái gì cũng không làm, cái gì cũng không rải, xin chỉ dẫn vài thành!”. Mộ Vãn Tình chỉ tay, lúc này có một đội ngũ khoảng chừng mười người từ cửa thành đi qua, y phục chỉ có một màu xanh, thoạt nhìn thì rất bình thường nhưng khí thế thì không đơn giản.

Đúng như Mộ Cảnh Huy nói, có đôi khi lặng lẽ lại là một loại tư thái cao quý. Nhất là, phía trước có hai học viện ra sân đối lập nhau, âm thầm ra sân, ngược lại càng làm mọi người chú ý.

“ Năm nay, Dực Long học viện, hình như toàn là những nhân vật mới, chẳng lẽ, năm nay bọn họ có thêm cao thủ mới hay sao?” Tại bàn kế bên mọi người bắt đầu nghị luận.

Đám người Long Thiên Thần im lặng, lắng nghe bàn kế bên nói chuyện.

“ Đúng vậy a, một nửa trong số đó, ta không có nhìn thấy qua, xem ra là bọn họ có chuẩn bị mà đến rồi, năm nay có lẽ sẽ lấy hắc mã có tư thế, tiến vào Đại Bỉ Vũ tiền tam danh.”

“ Dực Long học viện so với Thiên Long học viện chỉ kém một chút, thực lực cũng xe xích vài cấp bậc, cho dù bọn họ cò sử dụng người mới, cũng chưa chắc có thể làm được gì. Cuộc tranh đấu năm nay, ba bài danh đầu, khẳng định là một trong ba học viện: Thiên Long học viện, Bạch Hổ hoặc là Thanh Lân học viện a, những học viện khác muốn đứng vị trí thứ ba, căn bản cũng không có cơ hội.”

“ Nghe nói lần tranh đấu này, phần thưởng rất nhiều, học viện nào có thể tiến vào ba hạng đầu, đều có thưởng lớn. Ta nghĩ lần thi đấu này, so với năm trước còn có phần đặc sắc hơn, cái đại học viện nhất định là liều mạng người chết ta sống, chúng ta mỏi mắt mong chờ đi”.

“ Ân, hiện tại đã có ba học viện tới Thiên Long thành rồi, không biết những học viện khác có phương thức mở màn như thế nào a, ta rất là chờ mong.”

“ Còn nhớ rõ Vân Tiên Tử ở Vạn Hoàng học viện không? Người được thập đại học viện công nhận là một trong tứ đại mỹ nhân, nàng là một tiên nhân chân chính, người thì đẹp, tính tình cũng tốt, không chịu người khác gọi mình là Vân Tiên Tử.”

“ Dĩ nhiên là nhớ chứ! Lần trước thi đấu, Vạn Hoàng học viện mở màn làm ngưới ta thật khó quên, đây hết thảy đều là công của Vân Tiên Tử, không biết lần này, Vạn Hoàng học viện dùng phương thức nào để ra sân, thật khiến người ta mong đợi a!”

“ Thời gian tham thi đấu cũng không còn nhiều, bình thường thì các đại học viện đã tới Thiên Long thành trước để chuẩn bị tranh đấu, chúng ta rất nhanh có thể nhìn thấy mà.”

“…….”

Các người ngồi bàn kế bên càng ngày tán gẫu càng hăng say.

Long Thiên Thần nghe tới bốn chữ Vạn Hoàng học viện, không khỏi liên tưởng đến đại tẩu, trong lòng thở dài. Giờ này khắc này, hắn càng thêm hoài niệm về đại tẩu, thật hy vong có thể sớm nhìn thấy bọn họ.

Ngoài cửa khách điếm Hồng Phong, Hách Liên Tử Ngữ đuổi theo đệ đệ đến đây, lại bị những thủ vệ canh giữ ngoài cửa ngăn chặn lại.

“ Khách điếm Hồng Phong đã được Kim Sư học viện bao hết rồi, người không có chức vụ, không được đi vào!” Thái độ thủ vệ canh giữ rất cao ngạo, nhìn sắt mặt Hách Liên Tử Ngữ, mang theo nống đậm khinh thường, bởi vì trong mắt hắn, chỉ có cường giả không có yếu đuối, mà thực lực của Hách Liên Tử Ngữ chính là thuộc về người yếu.

“ Người mới đi vào là đệ đệ của ta, ta tới để tìm hắn!” Mới vừa rồi rõ ràng nàng nhìn thấy Hách Liên Tử Ngọc đi vào khách điếm, nghĩ đến an nguy của đệ đệ, trong nội tâm nàng lo lắng vô cùng.

Nhìn ra được, cô gái ở Kim Sư học viện không phải là đèn đã cạn dầu (ý chỉ là vẫn còn bản lĩnh, lợi hại), tính tình đệ đệ của nàng, gặp một cô gái như vậy, không biết sẽ gặp tai họa gì nữa.

“ Ngươi nói thằng ngốc kia là đệ đệ của ngươi?” Thủ vệ châm biếm mấy tiếng, hướng nàng vẫy vẫy tay, nói: “ Ngươi không cần lo lắng, Hoa sư tỷ đối với một kẻ ngu như hắn tuyệt đối không có hứng thú, ta khuyên ngươi nếu có thời gian, nên hảo hảo khuyên đệ đệ ngươi, để cho hắn biết cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga. Chúng ta là đệ tử của Kim Sư học viện, cũng không dám đánh chủ ý lên Hoa sư tỷ.”

“ Hiện tại, ta chỉ muốn vào trong đó kêu đệ đệ của ta đi ra, ngươi mau cho ta đi vào.” Hách Liên Tử Ngữ nghe được đối phương kêu đệ đệ mình là “ kẻ ngu”, trong lòng không vui.

“ Ta đã nói rồi, không được Hoa sư tỷ cho phép, bất cứ ai, cũng không cho đi vào! Ngươi cách xa năm bước cho ta, nếu không nghe lời, ta sẽ không khách khí.” Thủ vệ không nhẫn được nữa, cầm bội kiếm bên hông, sát khí từ từ buông thả.

Trong lòng Hách Liên Tử Ngữ giật mình, vội vàng lui về phái sau năm bước, không dám bước lên, không thể làm gì hơn là đứng nguyên tại chỗ chờ đợi. Nàng yên lặng cầu nguyện, hi vọng đệ đệ sẽ không làm những chuyện đi quá giới hạn, bị tai họa giáng đầu.

Phụ mẫu đã chết, đại ca cũng không biết tung tích, hiện tại chỉ có hai tỷ đệ sống nương tựa lẫn nhau. Bất kể như thế nào, nàng phải bảo hộ tốt cho đệ đệ của mình, cho dù là buông tha cho tình yêu, nàng cũng tuyệt đối không buông tha đệ đệ.

Nghĩ đến Thiên Thần, lòng nàng một trận chua xót, nàng biết hắn mệt chết đi, nàng không phải không biết?

Nhưng mà, nàng có thể làm sao bây giờ?

Thân ảnh đơn bạc đứng trong gió tuyết rét lạnh, nàng lạnh run cả người, hoàn tay ôm lấy hai cánh tay mình, lúc này hy vọng có một vòng tay ấm áp, có thể đem nàng ôm chặt, sưởi ấm nàng.

Trong sương phòng của khách điếm Hồng Phong, Hách Liên Tử Ngọc đứng cạnh cái giường hình lưỡi liềm giá trị xa xỉ, tùy ý đùa nghịch mái tóc cô gái nằm ở trên giường, trong lòng hắn vui như mở hội.

Hắn thề rằng, từ lúc hắn được sinh ra cho đến nay, lần đầu tiên muốn bảo hộ một cô gái như thế, cũng là cô gái lần đầu tiên làm tim hắn đập, nhất kiến chung tình với nàng.

“ Hoa cô nương, ngươi muốn cái gì? Chỉ cần là cái ngươi muốn, ta sẽ dùng mọi biện pháp, hết thảy đều đoạt cho ngươi. Ở trong lòng ta ngươi như là một vị thiên tiên, ta nguyện ý vì ngươi làm bất cứ chuyện gì?”

“ Ha ha, lấy tuổi của ngươi, làm đệ đệ của ta, ta nghi ngờ còn quá nhỏ.” Đôi mắt Hoa Oánh Oánh lưu chuyển, ưu quang hời hợt.

“ Ta đã là người lớn rồi, một chút cũng không còn nhỏ!” Hách Liên Tử Ngọc đứng thẳng lưng lên, ra vẻ oai hùng, nhìn chằm chằm ánh mắt đối phương, nói: “ Hoa cô nương đối với ta không cần phòng bị, ta sẽ không làm tổn thương ngươi đâu.”

Hoa Oánh Oánh nghe vậy, phá lên cười: “ Tiểu đệ đệ, cho dù ngươi

muốn hại ta, chỉ sở là không có bản lãnh. Ta muốn hỏi ngươi, tỷ tỷ và vị hôn phu của nàng rốt cuộc sự việc như thế nào? Ta muốn nghe tất cả những chuyện lúc xưa của bọn họ, ngươi đem tất cả sự việc nói cho ta biết, nếu ta cao hứng, ta sẽ cho ngươi một phần thưởng thật là lớn.”

Đôi mắt đẹp lưu chuyển, môi son miếm lại, hơn nữa ba đào mãnh liệt, vóc người mê hoặc, thấy hai mắt Hách Liên Tử Ngọc mở rộng, xúc động không ngớt. Nghe được nàng nói có phần thưởng, hắn không thể chờ đợi được nữa, hết thảy đem mọi chuyện nói rõ ra cho nàng biết. Bất quá, hắn cũng cẩn thận nghĩ, vì phòng bị nàng sẽ thích Long Thiên Thần, hắn liền đem những tật xấu của Long Thiên Thần nói ra hết, bản tính háo sắc, là một nam nhân không làm chuyện đàng hoàng, tóm lại có bao nhiêu tật hư hỏng liền nói bao nhiêu hư hỏng, có bao nhiêu thói nát liền nói bao nhiêu thói nát, mà tỷ tỷ của hắn, được hắn miêu tả là một cô gái si tình, tóm lại cả nội dung của một vở kịch có thể nói một bộ máu chó khổ tình tình yêu kịch liễu.

Hoa Oánh Oánh vẫn mỉm cười nghe hắn nói, bất động thanh sắc, nhưng trong lòng lại có suy nghĩ khác.

“ Ngươi nói là, hắn là Long Thiên Thần? Cũng là người từ Ngạo Thiên đại lục đến?”

Hách Liên Tử Ngọc gật gật đầu nói: “ Ân, hắn họ Long, là người của Long gia ở Long Tường đại lục, bất quá, nghe nói hắn cùng ca ca của hắn là ngoại tộc ở Long gia, bị mọi người trục xuất ra khỏi gia tộc, ở trong gia tộc không có địa vị nào hết. Nói không chừng về sau gặp gỡ người Long gia, có thể bị bọn họ đuổi giết a. Cho nên ta cũng không đồng ý cho hắn và tỷ tỷ ở chung một chỗ, đắng tiếc tỷ tỷ lại không chịu nghe lời của ta, ta cũng không có biện pháp..”

“ Người Long gia…….” Hoa Oánh Oánh híp mắt, hiện lên vô số tính toán.

Hách Liên Tử Ngọc ngẩng đầu, muốn nhìn kỹ ánh mắt của nàng, đọc tâm của nàng, ai ngờ nghênh đón hắn là ánh mắt sắc bén của Hoa Oánh Oánh liếc nhìn.

“ Bắt đầu từ bây giờ, không cho phép ngươi nhìn chằm chằm đôi mắt của ta, nếu không ta móc hai mắt của ngươi ra!” Cả người Hoa Oánh Oánh khí thế bỗng dưng biến hóa, làm Hách Liên Tử Ngọc sơ run, không dám tùy tiện nhìn ánh mắt của nàng nữa.

“ Ha ha, ngươi không cần phải sợ, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời ta, ta sẽ không bạc đãi ngươi.” Hoa Oánh Oánh sắc mặt biến đổi, nụ cười quyến rũ, thái độ mị hoặc, bàn tay mềm mại hướng hắn vẫy, kêu hắn đến trước mặt, nói: “Vất vả cả ngày đường, chân có chút mỏi, không biết ngươi có nguyện ý giúp ta xoa bóp hay không?”

“Nguyện ý, ta nguyện ý!” Hách Liên tử ngọc liên tiếp gật đầu, được thận cân với mỹ nhân, hắn làm sao có thể không muốn?

Hắn đi đến gần giường, đôi tay run rẩy nâng chân ngọc của nàng lên, thành kính mà kích động.

“ Ha ha, ngươi còn không mau làm đi, đứng ngây ngốc ở đó làm gì?” Hoa Oánh Oánh cười phóng túng mà tùy tiện.

Hách Liên Tử Ngọc thở hỗn hển, thật vất vả tâm tình kích động mời hồi phục được, tỉ mỉ thay nàng xoa bóp. Nghĩ tới hắn lớn đến như thế, cho tới bây giờ cũng là người khác đưa cơm tới miệng, từ khi nào lại đi hầu hạ người khác? Nhưng hôm nay, nhưng hắn lại vui vẻ chịu đựng, thật là một việc thấp hèn, bôi nhọ thân phận công tử của gia tộc Hách Liên.

Quyển 4 - Chương 106: Hoa Oánh Oánh dò xét

Hách Liên Tử Ngữ đứng ngoài cửa khách điếm chờ đợi đã lâu, lại không thấy đệ đệ của mình đi ra ngoài, trong lòng rất là lo lắng. Đang muốn tiến lên hỏi thăm lần nữa, đúng lúc này, bắt gặp Hách Liên Tử Ngọc từ bên trong đi ra, vẻ mặt hớn hở, tâm tình vui sướng.

“ Tử Ngọc, bọn họ có làm gì đệ không?”

“ Tỷ, tỷ đang lo lắng cái gì chứ? Hoa cô nương đối với đệ rất tốt, nàng không làm gì ta đâu.” Hắn giơ tay lên, hít sâu bàn tay mình, trên đó còn lưu lại hương thơm của nàng, hắn không nỡ rửa đi.

“ Rốt cuộc, các ngươi nói cái gì với nhau?” Hách Liên Tử Ngữ nhìn thấy độ cổ quái của đệ đệ mình, không nhịn được hỏi.

“ Chúng ta…… cũng không có nói cái gì hết, chính là tùy tiện trò chuyện một chút thôi.” Hách Liên Tử Ngọc không dám nói thật với tỷ tỷ, bởi vì hắn mình cũng biết mình tiết lộ tin tức nhiều lắm, cả những điều không nên nói, hắn nói tất cả, nhưng sao có thể trách hắn? Đối mặt với người trong lòng của mình, hắn hận không được tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn (không biết thì không nói, biết thì sẽ nói hết), sao có thể để ý nói cái gì, không nói cái gì chứ? (TM: ta ghét tên này =’=)

“ Tỷ, tỷ cần phải trông chừng Long Thiên Thần, đừng có làm cho hắn ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt. Hoa Oánh Oánh đã hỏi đệ về tin tức của hắn, rõ ràng là có ý tứ đối với hắn……. Đương nhiên, ta chưa có nói với nàng chuyện của tỷ và hắn, ta chỉ muốn nhắc nhở tỷ tỷ, vì

hạnh phúc của tỷ, tỷ nhất định phải nắm bắt tâm của hắn, hảo hảo trông chừng hắn.”

Hách Liên Tử Ngữ chán nản cúi đầu, thở dài mấy tiếng sau đó nói: “Tử Ngọc, sau này, đệ cùng với hắn có thể cùng nhau ngày ngày gặp mặt hay không? Nếu sau này tỷ tỷ thật gả cho hắn, hắn sẻ là tỷ phu của đệ, để với hắn nếu không thể cùng nhau chung sống, tỷ tỷ bị kẹp ở giữa sẽ rất khó đối đãi.”

“ Đệ không cần đâu! Một chút đệ cũng không thích hắn! Đệ chịu ở chung một chỗ vối hắn, cũng là nhượng bộ lắm rồi. Hắn có thân phận gì chứ? Bất quá cũng chỉ là một dã chủng bị trục xuất của Long gia mà thôi, làm sao có thể xứng đôi với thiên kim tiểu thư của gia tộc Hách Liên đây.”

“ Tử Ngọc! Không cho đệ nói với hắn như vậy!” Hách Liên Tử Ngữ xụ mặt xuống, hướng hắn quát.

Hách Liên Tử Ngọc chép miệng, bộ dạng ủy khuất, hô hô nói: “ Tỷ, tỷ vì hắn mà quát đệ! Tỷ bây giờ cũng không để ý đến đệ nữa rồi! Nếu là như vậy, ta không bằng đi chết đi!”

Hách Liên Tử Ngữ mới vừa cứng rắn, nghe hắn nói như thế, liền mềm lòng, bất đắc dĩ than nhẹ: “ Được rồi, là tỷ tỷ không đúng, sau này tỷ tỷ sẽ không quát đệ nữa”.

“ Đây mới là tỷ tỷ tốt của đệ!” Sắc mặt Hách Liên Tử Ngọc từ từ chuyển tốt hơn, hắn ôm Hách Liên Tử Ngữ, cười đến ngây ngô rực rỡ.

“ Đi thôi. Chúng ta cần phải trở về.” Hách Liên Tử Ngữ đối với đệ đệ vừa đau lòng lại vừa bất đắc dĩ.

Tỷ đệ hai người mới rời đi không lâu, khách san Hồng Phong tiếp đón một khách nhân mới, nàng là trực tiếp trèo tường àm vào, căn bản là không kinh động đến bọn thủ vệ canh ngoài cửa.

“ Oánh Oánh, tiểu nữ nhân ngươi a, càng ngày càng phong lưu; ngay cả một tiểu đệ đệ cũng không bỏ qua?”

Mi tâm Hoa Oánh Oánh nhăn lại, sau đó từ trên giường đứng dậy, từ từ nở nụ cười: “ Ta tưởng là ai đây, nguyên lai là Vân Tiên Tử đại giá quang lâm, không có từ xa đón tiếp.”

Ở trước mắt của nàng, bạch y nữ tữ nhẹ nhàng mà đến, khí chất văn hoa.

“ Sau này đừng gọi là Vân Tiên Tử nữa, ta đã không còn là Vân Tiên Tử của Vạn Hoàng học viện, ngươi gọi tên của ta Vân Tranh là được rồi.”

“ Tại sao? Ngươi ở Vạn Hoàng học viện gặp chuyện gì không tốt hay sao?”

Hoa Oánh Oánh nhìn sắc mặt đối phương không được tốt lắm, giọng nói cũng trở nên nghiêm túc. Lúc trước, các nàng cũng không có quan hệ, cho dù là đối thủ trong lúc thi đấu, nhân lúc tham gia thi đấu các nàng cũng có cơ hội cùng nhau gặp mặt nói chuyện.

“Hừ, Vạn Hoàng học viện? Ta đã sớm rời bỏ. Có con tiện nhân kia ở đó, cho dù là Viện trưởng Vạn Hoàng học viện tự mình van xin ta trở về, ta cũng không cần.” Vân Tranh tức giận nói.

“Mau nói cho ta biết, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?” Toàn bộ hứng thú của Hoa Oánh Oánh đều bị nàng khơi màu, hỏi tới tấp.

“ Từ khi con tiện nhân kia tới Vạn Hoàng học viện bắt đầu nói đến……..” Vân Tranh âm trầm, đem những chuyện phát sinh ở Vạn Hoàng học viện toàn bộ nói hết, trong giọng nói tràn đầy tức giận.

Hoa Oánh Oánh vừa nghe, ánh mắt không có dao động, tính toàn liên tục: “ Ngươi nói nữ nhân kia cũng là họ Vân, cũng là người trong Vân tộc?”

“ Hiện tại, ả không phải là người của Vân tộc, ta đoán ả rất có thể là tộc người cấm kỵ trong Vân tộc, bởi vì trong tay ả có Kinh Hồng kiếm pháp đã thất truyền từ lâu, điểm này rất là khả nghi. Đáng tiếc, ta bây giờ không thể nắm giữ căn cứ chính xác, nếu không, ả chắc chắn sẽ bị toàn Vân tộc công khai đuổi giết, sẽ không chốn dung thân trên Long Tường đại lục.” Vân Tranh âm tàn nói.

“Ha ha, sợ là nữ nhân kia rất xinh đẹp, cho nên ngươi mới ghen ghét ả như thế?” Hoa Oánh Oánh cười đến phong tao quyến rũ, lại nhu nhược mảnh mai.

Một câu nói của nàng, kích thích Vân Tranh, làm cho ả càng thêm kích động: “ Ả xinh đẹp? Những người khác đúng là không có mắt! Bàn về gia thế, bàn về thiên phú, bàn về dung mạo, bàn về tu dưỡng, bàn về huyết thống, ta đều hơn ả. Ả mọi thứ không bằng ta, chẳng qua là vận khí tốt hơn chút ít, so với ta biết hắn trước một bước mà thôi.”

“ Hắn? Hắn là ai?” Hoa Oánh Oánh giảo hoạt cười một tiếng, tinh chuẩn bắt được điểm mấu chốt trong lời nói của nàng.

Vân Tranh đang tức giận bỗng chốc mặt hồng, tức giận trợn mắt nhìn đối phương: “ Không đứng đắn! Ta đang nói chuyện nghiêm túc với ngươi.”

Hoa Oánh Oánh từ từ ngừng cười, không chút để ý nói: “Được rồi! Không đùa ngươi nữa, xem bộ dạng của ngươi như vậy, là muốn tìm cơ hội dạy dỗ tiện nhân kia sao?”

“Không tệ! Ả rất nhanh sẽ tới Thiên Long Thành, tham gia tỷ võ lần này, ta cùng ả ở đây sẽ gặp mặt, Huyền giai của ta đã tăng lên tới Huyền tôn tam phẩm, ta muốn thông qua trận thi đấu lần này, đánh bại ả, giết ả!”

“Huyền tôn tam phẩm?! Ngươi cũng tấn chức thăng đến Huyền tôn tam phẩm rồi sao?” Ánh mắt Hoa Oánh Oánh trở nên sắc bén, nhìn từ trên xuống dưới, mới vừa rồi không có cảm giác được, nguyên lai là đối phương có ý che giấu.

“Ngươi cũng là Huyền tôn tam phẩm rồi hả?” Vân Tranh giờ phút này cũng cảm giác ra khí tức trên thân đối phương, hơi giật mình, thì ra là các nàng ngoài miệng tuy là tỷ muội tương xứng, nhưng trong cũng là phòng bị lẫn nhau.

“Oánh Oánh, ngươi yên tâm, mục tiêu của ta là tiện nhân kia, tuyệt đối sẽ không đối đầu với ngươi, cho nên sau này chúng ta cũng không cần giấu diếm cái gì. Ta có thể cam đoan với ngươi, một khi ta diệt tiện nhân kia, đối với Vân tộc lập được nhiều công lao, đến khi Vân tộc cho phép, ta nhất định sẽ không quên hôm nay ngươi đã giúp đỡ ta.”

Hoa Oánh Oánh đáy mắt u quang lưu chuyển, nàng suy nghĩ, mỉm cười nói: “Tốt, ngươi nói đi, muốn ta làm gì để giúp đỡ ngươi?”

Vân Tranh kiên định nói: “Ngươi đưa cho ta một bản danh sách các tuyển thủ dự thi, ta muốn lấy thân phận là đệ tử của học viện Kim Sư tiến ra thi đấu”.

Hoa Oánh Oánh nắm chặt hai tay, suy tư chốc lát, gật đầu nói: “Tốt! Bất quá ngươi phải giả dạng thành dáng vẻ của một trong số các cao thủ của ta, ta không muốn học viện Kim Sư phải rước lấy hậu họa.”

“Có thể!”

Hai người nắm tay của nhau, thành giao.

“Đúng rồi, ngươi mới vừa nói nữ nhân kia xuất hiện rất là kỳ hoặc, giống như là từ người địa phương khác tới phải không? Nếu là như thế làm cho ta nghĩ tới một người khác, có lẽ chúng ta có thể từ trên người hắn hạ thủ, tìm ra sơ hở.” Hoa Oánh Oánh hí mắt nói, khóe môi khẽ cong lên.

” Là người nào?” Vân Tranh hỏi.

“ Một nam nhân rất tuấn tú, khả ái, ha ha……” Hoa Oánh Oánh không giữ một chút hình tượng cười phóng đãng lên, làm cho người ta liên tưởng đến chuyện mập mờ.

Vân Tranh tranh đuôi lông mày run, bất đắc dĩ lắc đầu, biết bạn tốt bệnh phong lưu háo sắc lại tái phát, mỗi lần thấy nam nhân tuấn tú, sẽ không bỏ qua.

“Tử Ngữ, nàng mở cửa ra, là ta!”

“Tử Ngữ, nàng không sao chớ? Đi ra ngoài gặp ta một chút được không?”

“Tử Ngữ.....”

Không được vào phòng, tâm tình Long Thiên Thần tối tăm. Đến bây

giờ hắn cũng không hiểu, đến tột cùng mình làm sai cái gì, tại sao Tử Ngữ lại tức giận hắn chứ, không chịu mở cửa gặp hắn.

Lòng của nữ nhân, đôi khi hắn thật khó có thể hiểu.

Tùy ý đi dạo ở trong sân, hắn vừa than thở, vừa nghĩ lại những chuyện phát sinh hôm nay. Trong lúc bất chợt nghe thấy được trong không khí bay tới một trận Kì Hương, trên người các cô gái mới có, hắn tâm thần rùng mình, không khỏi nắm chặc bội kiếm bên hông, cảnh giác ngắm nhìn bốn phía.

“Ha ha..... Chớ khẩn trương, ta chỉ là tới tìm chàng trò chuyện.” Hoàng y nữ tử từ trên trời giáng xuống, nhẹ nhàng rơi xuống đất, kèm theo động tác của nàng, trừ tiếng cười dễ nghe, còn có hai chân đeo lục lạc phát ta thanh âm réo rắc.

“Là ngươi?” Long Thiên Thần nhận ra đối phương, chính là nữ tử ngồi trên con sử tử ở cửa thành, lông mày anh tuấn nhẹ chau lại, đến tột cùng không biết đối phương có ý gì.

“Chàng còn nhớ ta?” Hoa Oánh Oánh điểm mũi chân, vòng quanh quanh người hắn quay một vòng, đôi mắt đẹp lưu chuyển trong đó đều là xem xét, đánh giá, rõ ràng mà không che dấu chút nào.

“Ta cũng nhớ chàng! Chàng tên là Long Thiên Thần, là người của Long gia, nhưng là từ nhỏ lớn lên ở Ngạo Thiên đại lục, ta nói đúng phải không?”

“Làm sao ngươi biết?” Long Thiên Thần kinh ngạc, ý thức được mình thổ lộ thực sự chân tướng, hắn vội vàng ho nhẹ che dấu, “Ngươi nghe ai người nói nhảm thế? Ta không có sống ở Ngạo Thiên đại lục!”

Đại ca đã phân phó, tất cả mọi chuyện liên quan đến Ngạo Thiên đại lục nhất định không được nhắc ở trước mặt người khác, để tránh mang đến vô số phiền toái không nên có.

“Ha ha..... Chàng thật đáng yêu!” Hoa Oánh Oánh nhìn thần sắc hoảng sợ của hắn, cười đến run rẩy cả người.

Long Thiên Thần liếc nàng mấy lần, nhìn nàng cười giống như người điên, thật sự là không dám khen tặng. Rốt cuộc chỗ nào của hắn buồn cười, nơi nào đáng yêu? Hắn là người nam nhân, không nên dùng hai chữ khả ái này để hình dung nam nhân có được hay không?

” Rốt cuộc ngươi tới nơi này làm gì? Nơi này là chỗ ở riêng, không phải nơi ngươi muốn tới liền tới, muốn đi liền đi.” Long Thiên Thần tức giận nói.

Hoa Oánh Oánh hơi thu lại ý cười: “Được rồi, ta sẽ nói vào việc chính. Ta có một người bằng hữu đến từ Vạn Hoàng học viện, ở đây nàng kết giao được một hảo tỷ muội, hảo tỷ muội này hướng ta giúp nàng hỗ trợ tìm một người quen. Ta nghe nàng miêu tả, phát giác được người này rất quen, cho nên ta mới tới đây hỏi một chút, ngươi có phải biết người này hay không?”

“Vạn Hoàng học viện?” Long Thiên Thần cảnh giác nhìn đối phương, không dám tin tưởng nàng, đáy lòng liên tưởng đến đại tẩu. Y theo Dạ Hàn Tinh cùng Tiểu Tĩnh chứng kiến trước mắt, đại tẩu phải xuất hiện ở vùng phụ cận Vạn Hoàng học viện chứ, chẳng lẽ bằng hữu của nàng biết đại tẩu?

Hoa Oánh Oánh liếc hắn một cái, giả bộ như thầm nghĩ: “Người bằng hữu tốt tỷ muội họ Vân, cũng là người của Vân tộc, nghe nói cùng ngươi giống nhau, từ Ngạo Thiên đại lục tới được.....”

“Thật?” Long Thiên Thần bật thốt lên, ngay từ đầu không nghĩ tới đây là một bẫy rập, vội hỏi, “Nàng kia tên gọi là gì?”

“Nàng gọi..... Vân Khê.” Hoa Oánh Oánh thấy thần sắc trên mặt Long Thiên Thần biến hóa, trong tươi cười nhiều mấy quỷ dị.

Long Thiên Thần đã ở thật chặc địa ngó chừng nàng xem.

“ Vân Khê? Ta không biết người này, ta biết một người cũng mang họ Vân, nhưng nàng không phải là Vân Khê. Xem ra vị cô nương mà ngươi nói không phải là người mà ta biết.” Long Thiên Thần tiếc hận lắc đầu.

Phản ứng trả lời của Long Thiên Thần khác xa suy nghĩ của Hoa Oánh Oánh, nhìn đến phản ứng của hắn lúc trước, nàng có thể khẳng định,hắn cùng với cái ả tiện nhân trong miệng Vân Tiên Tử nói đến nhất định có quan hệ đặc biệt. Dưới đáy lòng nàng hiện lên vô số tính toán, nhưng ai biết Long Thiên Thần phủ định hết thảy mọi đáp án của nàng, thật là ngoài ý muốn của Hoa Oánh Oánh.

“ Thực sự là ngươi không biết nàng?”

“ Không biết!” Long Thiên Thần lắc đầu, trong lòng âm thầm may mắn cho mình thật là cơ trí, không tiếc lộ tin tức mình đến từ Ngạo Thiên đại lục, nếu hắn đem chuyện của đại tẩu nói ra, thì thật là ngu xuẩn, biết đâu lại gây ra hậu họa. Nhìn ánh mắt của đối phương, hắn càng thêm khẳng định, nàng đang dò xét thông tin từ hắn, phải âm thầm phòng bị.

Chẳng lẽ, nữ nhân kia không phải đến từ Ngạo Thiên đại lục? Vậy nàng từ nơi nào đến chứ?

Nghi ngờ trong lòng Hoa Oánh Oánh càng ngày càng lớn, ngoài mặt thì toát ra thần sắc tiếc hận: “ Vậy thì thật là đáng tiếc, nhưng nếu các người biết nhau, có lẽ ta có thể nói cho chàng biết một chút tin tức về người bằng hữu Vân Khê.”

“ Ngươi nói vị bằng hữu kia đang tìm người hay sao? Thân nhân, bằng hữu hay là người yêu?” Long Thiên Thần tùy tiện hỏi, nhưng trong lòng có chút do dự, có muốn từ đối phương tìm ra một chút manh mối liên quan đến đại tẩu hay không?

“ Tìm bằng hữu……” Hoa Oánh Oánh tùy tiện nói.

“ A……..Thì ra là vậy.” Đáy lòng Long Thiên Thần hừ lạnh, càng thêm khẳng định nói phương là đang nói dối, nếu thật đại tẩu muốn tìm người, nhất định là tìm đại ca hoặc là Tiểu Mặc, vô luận như thế nào cũng không tìm bằng hữu.

Đến tột cùng nữ nhân này có ý gì? Vì sao luôn quản lời nói của hắn?

“ Hoa cô nương hơn nửa đêm mới đến đây, chẳng lẽ là vì chuyện này? Nếu đã nói chuyện xong, vậy thỉnh Hoa cô nương trở về.”

“ Chàng đuổi ta đi?” Hoa Oánh Oánh kích động hạ đuôi lông mày, giẫm mạnh bước đi, một tay khoác lên đầu vai Long Thiên Thần, hướng hắn phóng mị nhãn: “ Đêm hôm khuya khoắt, người ta chính là đặc biệt vì chàng mà đến, chàng nhìn đi, ngay cả giầy ta cũng chưa kịp mang, giờ đau chân quá, sao chàng còn nhẫn tâm đuổi ta đi?”

Long Thiên Thần lui về sao mấy bước, khóe mắt run rẩy, cả người đều nổi tầng tầng da gà. Ngươi không mang giầy, liên quan gì đến ta?

“ Hoa cô nương, nam nữ thụ thụ bất thân, thỉnh ngươi tự trọng!”

Hoa Oánh Oánh hé miệng cười khẽ, bước lại phía hắn, lần này cả người như không có xương dựa vào trước ngực của hắn, thanh âm mềm mại, nhỏ nhẹ nói: “ Nam nữ thụ thụ bất thân, đó là chuyện của những kẻ mọt sách, chúng ta đều là người giang hồ, không câu nệ tiểu tiết.”

“ Thần Thần, chàng biết không, lúc ban ngày khi ta vừa mới gặp chàngi ở trên đường, ta đối với chàng nhớ mãi không quên. Chàng hại ta cơm nước không màng, chàng nói đi chàng muốn ta như thế nào đây?’ Tay của nàng kéo lấy cổ áo của Long Thiên Thần, khiến cho Long Thiên Thần muốn trốn cũng trốn không được.

Thần Thần?

Cả người Long Thiên Thần đều nổi da gà, không biết phủi xuống được bao nhiêu cân. Cúi đầu nhìn nữ nhân giả bộ này, chỉ cảm thấy ở thế gian này nữ nhân thật đáng sợ a, so sánh với đại tẩu nữ nhân này còn đáng sợ hơn, thế giới này quá đen tối.

“ Ta cảnh cáo ngươi, ngươi mau buông ta ra, tránh xa một chút! Nếu không đừng trách ta không khách khí với ngươi.”

Long Thiên Thần kéo tay nàng ra, muốn đẩy nàng ra, lại phát hiện đối phương càng dán chặt hắn hơn, đến cuối cùng cả người của nàng đều dán chặt lên người của hắn, cùng một người không xương quả thật rất đúng.

“ Ha ha…….. thực lực của ta là Huyền tôn tam phẩm, nhìn ngươi nhiều lắm cũng là Mặc huyền trung giai, ngươi nói thử xem, ngươi đối với ta không khách khí như thế nào?” Hoa Oánh Oánh nhìn gương mặt tuấn tú ảo não của hắn, tâm tình phi thường tốt.

“ Ta……..” Long Thiên Thần vừa định trách cứ nàng, tình cờ ngẩng lên, hắn thấy được cách đó không xa có hai người đang đứng, ánh mắt phẩn nộ nhìn hắn. Đầu óc của hắn nhất thời nổ tung, hắn không muốn nhìn qua bên đó, nhưng vẫy nhìn, trong chốt lát trở nên mờ ảo.

“ Tữ Ngữ…….”

Hai người đứng đó, không phải ai khác, chính là tỷ đệ Hách Liên Tử Ngữ.

Hai tay Hách Liên Tử Ngữ che miệng lại, không thể tin được những gì mình đã thấy, hắn cùng con yêu nữ kia ở chung một chỗ, hơn nữa còn là tư thái chung đụng thật là mờ ám……

“ Long Thiên Thần, ta hận ngươi!” Hách Liên Tử Ngữ che mặt xoay người lại, hướng cửa lớn chạy đi.

“ Tỷ……..” Hách Liên Tử Ngọc quay đầu lại nhìn Hoa Oánh Oánh, sau đó chạy đuổi theo sau tỷ tỷ hắn.

“ Tử Ngữ……” Long thiên Thần nóng nảy, muốn đuổi theo nàng, lại bị hai tay Hoa Oánh Oánh nắm cổ áo của hắn.

“ Chàng muốn đi đâu chứ? Ả có đẹp bằng ta không? Có võ công cao cường bằng ta không? Chàng chọn ả, còn không bằng chọn ta! Chỉ cần chàng đi theo ta ở chung một chỗ, ta đảm bảo chàng……..”

Hoa Oánh Oánh nói con chưa hết, đột nhiên Long Thiên Thần rống to, quát bảo nàng im miệng: “ Ngươi câm miệng lại cho ta! Ngươi ở trong mắt của ta, cũng không bằng một sợi tóc của nàng!”

Thừa dịp Hoa Oánh Oánh thất thần, Long Thiên Thần đẩy nàng ra, chạy nhanh đuổi theo Hách Liên Tử Ngữ.

Một sợi tóc của nàng cũng không bằng?

Hoa Oánh Oánh bị những lời nói của hắn kích động, trước ngực không ngừng phập phồng, hai mắt phát ra ánh sáng tàn nhẫn: “ Long Thiên Thần, ngươi khá lắm! Hoa Oánh Oánh ta nếu không thể chinh phục được ngươi, ta liền từ bỏ họ Hoa!”

Ngoài cửa, Hách Liên Tử Ngữ chạy không được bao lâu, đột nhiên phía sau cổ tê rần, trước mặt nàng tối sầm, mất đi tri giác.

Hách Liên Tử Ngọc cùng Long Thiên Thần lần lượt từ cửa chính chạy tới, một chút nàng cũng không phát hiện,

“ Thà rằng giết oan một người, cũng không bỏ qua một mạng! Bất kể ngươi có cùng tiện nhân kia có quan hệ hay không, coi như ngươi xui xẻo.” Một trận tiếng cười tàn nhẫn phát ra từ trên đầu Hách Liên Tử Ngữ.

Quyển 4 - Chương 107: Long Vương Cốc kiêu hãnh

Long Thiên Thần một ngày một đêm đi tìm, cũng không tìm được hình bóng của Hách Liên Tử Ngữ, tinh thần hắn sa sút nặng nề.

Nàng là không muốn gặp hắn, hay là đã xảy ra chuyện gì?

Hiện giờ, trong lòng hắn rất là loạn.

“ Thiên Thần, đừng có gấp, mọi người sẽ cùng ngươi đi tìm nàng.” Đám người Dung Thiếu Hoa không biết an ủi hắn như thế nào, bởi vì bọn họ cũng đã tìm kiếm nàng hết một đêm, không có thu hoạch gì.

“ Ta muốn một mình yên tĩnh.” Long Thiên Thần ngồi chồm hổm xuống gốc cây hòe, thân ảnh đơn bạc mà cô tịch, hắn nhăn hai đầu lông mày, lâm vào trầm mặc.

Đám người Dung Thiếu Hoa liếc mắt nhìn nhau, không muốn quấy rầy hắn, từng người lần lượt rời đi.

Nhớ tới lần đầu tình cờ gặp gỡ, những hình ảnh ấy đã để lại trong lòng hắn những ký ức không thể nào xóa nhòa. Hắn chưa bao giờ nghĩ tới lúc hắn cùng với nàng có thể nắm tay nhau, ở bên nhau, lại có những khúc mắc âm thầm nảy sinh.

Đã cầm tay nàng, hắn không có ý định sẽ buông, bất kể ở phía trước có nhiều gian nguy, trong lúc đó có bao nhiêu hiểm trở, hắn cũng sẽ không buông tay nàng ra.

Nhưng là tại sao, cứ như vậy nàng lại dễ dàng buông tay hắn, rốt cuộc hắn đã làm sai cái gì, vì sao nàng một chút cũng không chịu tìn nhiệm hắn?

Đột nhiên chóp mũi đau xót, lệ nòng từ khóe mắt chảy xuống.

Tử Ngữ, nàng rốt cuộc ở đâu?

Đi ra đây cho ta thấy nàng đi!

Bất kể ở phía trước có bao nhiêu khó khăn. Ta với nàng sẽ cùng nhau vượt qua.

“ Long Thiên Thần, ngươi mau đưa tỷ tỷ ta ra đây!” Một bóng người đột nhiên hùng hổ đi từ đằng xa tới.

“ Tỷ tỷ của ta đối với ngươi một lòng một dạ, nhưng ngươi lại thay đổi, cô phụ tấm lòng nàng, làm cho nàng thương tâm. Ngươi là kẻ phụ bạc, ngươi thật đáng chết!” Hai chân Hách Liên Tử Ngọc thay phiên nhau đá Long Thiên Thần, tức giận mắng.

“ Nếu như tỷ ta có xảy ra chuyện gì, hết thảy đều là ngươi hại! Ta tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi!”

“Long Thiên Thần, ngươi chính là tên khốn kiếp!”

“Ngươi dám câu dẫn Hoa cô nương, ngươi không thể chết tử tế!”

“ ……”

Bịch bịch, tiếng vang lớn cả trong viện đều là tiếng mắng chửi của Hách Liên Tử Ngọc.

Long Thiên Thần nắm chặt hai nắm đấm, thân thể khẽ run, hắn cố gắng ngầm chịu đựng, chịu đựng làm cho chính mình không đả thương hắn.

Hắn là đệ đệ của Hách Liên Tử Ngữ, mình không thể đả thương hắn.

Long Thiên Thần tự trách bản thân mình lại lo lắng an nguy của Hách Liên Tử Ngữ.

Hách Liên Tử Ngọc không chịu ngưng, càng thêm dùng sức để đánh Long Thiên Thần. Chỉ vừa nghĩ tới Hoa cô nương từng thân cận với họ Long kia, trong lòng hắn bực bội vô cùng, hắn không hiểu, rốt cuộc Long Thiên Thần có cái gì hấp dẫn, vì cái gì tỷ tỷ cùng Hoa cô nương đều thích?

Xa xa, Vân Tiểu Mặc mang theo Tiểu Bạch đi vào sân, ngày mai chính là kì khảo hạch luyện khí, hôm nay sư phụ cho bé nghỉ ngơi một ngày, thừa cơ hội này, bé từ Thiên Long học viện đi ra ngoài, trở lại thăm mọi người một chút. Ai ngờ vừa mới bước vào sân, thấy có người đang khi dễ Thần thúc thúc, hai mắt nhất thời căng lớn, không suy nghĩ gì nhiều liền chạy ngay đến.

“ Không cho ngươi khi dễ Thần thúc thúc!”

Bé phi thân nhảy lên, đầu nho nhỏ của bé hung hăng hướng trên lưng của Hách Liên Tử Ngọc va chạm, đánh Hách Liên Tử Ngọc bay xa cài chục bước. Nhưng chưa đủ, bé bước nhanh đuổi tới, hướng toàn thân Hách Liên Tử Ngọc đạp.

“ Đồ bại hoại! Dám khi dễ Thần thúc thúc! Dám khi dễ Thần thúc thúc!”

Tiểu Bạch cũng không nhàn rỗi, thân thể béo ú hướng trên khuôn

mặt Hách Liên Tử Ngọc mãnh liệt nhảy, mỗi lần nhảy đều nện lên sống mũi của Hách Liên Tử Ngọc, đau đến Hách Liên Tử Ngọc oa oa khóc rống lên.

Một người một thú thay thế nhau công kích, Hách Liên Tử Ngọc thê thảm vô cùng, ngay cả đánh trả lại hoặc là đứng lên cũng không được, giống hệt như một đống bùn nhão, bầy nhầy trên mặt đất, kêu la thảm thiết.

Long Thiên Thần nhìn một màn này, trong lòng thực cảm động, đúng vào thời khắc mấu chốt, người một nhà là đáng tin nhất. Đứng có để ý đến bình thường Tiểu Mặc thường khi dễ thúc thúc, nhưng mà khi thấy người khác khi dễ hắn, Tiểu Mặc tràn đầy nghĩa khí, kiên quyết đứng ra bên vực hắn.

“ Tiểu Mặc, đừng đá nữa! Thần thúc thúc không có chuyện gì.”

Lúc này Vân Tiểu Mặc mới chịu ngừng lại, chu môi, thở phì phò nhìn chằm chằm Hách Liên Tử Ngọc, nếu bé không phải kịp thời xuất hiện, còn không biết Thần thúc thúc sẽ bị hắn khi dễ thành cái dạng gì nữa.

Bại hoại!

“ Thần thúc thúc, thúc làm sao vậy? Tại sao vành mắt lại đỏ như vậy?” Tay nhỏ bé của Vân Tiểu mặc hướng Hách Liên Tử Ngọc chỉ, hừ hừ nói: “ Có phải người bãi hoại này khi dễ thúc, làm cho thúc khóc như vậy?”

Long Thiên Thần giơ tay lên, cầm ống tay áo lau lau khóe mắt, lắc đầu nói: “ Thần thúc thúc không có khóc, chính là hạt các bay vào mắt mà thôi.”

Gạt người!

Vân Tiểu Mặc cong cái miệng nhỏ nhắn, nhưng không có vạch trần, thoạt nhìn Thần thúc thúc có vẻ không vui thì phải.

“Tiểu tử thúi! Ngươi dám đá ta?” Lúc này Hách Liên Tử Ngọc từ trên mặt đất bò dậy, sống mũi sưng đỏ khiến cho vẻ mặt càng thêm dử tợn, hắn nổi giận đùng đùng hướng Vân Tiểu Mặc đánh tới.

Người mới vọt tới được nửa đường, từ hướng khác hướng tới một trận quái phong, nhất thời cả người hắn mất đi trọng tâm, bị trận gió cuốn đi, bay thẳng ra sân. Xa xa, còn nghe được tiếng kêu thê lương của hắn.

Lối vào sân, một nam một nữ chậm chậm bước vào, vẻ mặt thanh thản bình tĩnh, chính là Long vương cùng Long hậu.

“ Ngươi lá gan cũng quá lớn đi, dám tập kích Tiểu Mặc Mặc của chúng ta? Thật là muốn tìm đường chết!” Long hậu không nhanh không chậm nói.

Long Thiên Thần nháy mắt mấy cái, nhìn thấy Long hậu dũng mãnh vô cùng, không khói nuốt một ngụm nước miếng. Tư thế của Long hậu, cùng với đại tẩu thật không khác nhau! Bất quá, Tiểu Mặc khi nào là người nhà của bọn họ vậy?

“Long nương nương, Long phụ thân!” Vân Tiểu Mặc ngửa đầu nhìn Long Vương long hậu, cười rộ lên, ngọt ngào kêu.

Nhanh như chớp Tiểu Bạch nhào vào ngực của Long Hậu, cọ cọ làm nũng.

“ Mới vừa rồi rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Long Vương nhàn nhạt

hỏi, ngôn ngữ trong lúc là khó tả vương giả khí độ.

Vân Tiểu Mặc trả lời: “ Mới vừa rồi, gã bại hoại kia khi dễ Thần thúc thúc, con cùng Tiểu Bạch ra mặt dùm Thần thúc thúc.”

Tiểu Bạch dùng sức gật đầu, phụ họa theo.

Long Vương giương mắt, khí độ bình thản nhìn về phía Long Thiên Thần, ánh mắt không tiếng động hỏi thăm.

Long Thiên Thần chống lại mắt của hắn, cười khổ lắc đầu, đến tột cùng hắn cũng không biết nên giải thích như thế nào.

“ Thần thúc thúc, ngày mai con sẽ tham gia khảo hạch luyện khí sư, thúc sẽ đến xem con thi khảo hạch chứ?” Vân Tiểu Mặc lắc lắc tay hắn, cõi lòng đầy mong đợi.

“ Được, thúc thúc sẽ đi với con.” Long Thiên Thần vuốt vuốt cái đầu nhỏ của Tiểu Mặc, nhất thời tâm tình vui vẻ lên rất nhiều.

“ Tốt quá! Nhưng mà Long phụ thân cùng Long nương nương có đi cùng con được không?” Vân Tiểu Mặc ngây thơ nhìn Long Vương cùng Long hậu, rất là mong đợi. Mặc dù, phụ thân cùng mẫu thân không có ở bên cạnh bé, nhưng bé có sư phụ, có Tiểu Bạch, có Thần thúc thúc..... Có rất nhiều rất nhiều người thích bé, quan tâm bé, cho nên một chút bé cũng không cô đơn.

Long hậu thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của bé tràn đầy mong đợi, trong lòng tràn đầy tình thương, chưa mở miệng đáp ứng, Long Vương lại mở miệng nói trước: “Tiểu Mặc, sợ rằng ngày mai chúng ta không thể cùng con đi được rồi, không chỉ chúng ta, mà Tiểu Long Long cũng không thể đi xem con khảo hạch được.”

“Tại sao?” Vân Tiểu Mặc nghe vậy, lập tức khẩn trương nhìn về phía Tiểu Bạch nằm trong lòng Long hậu, chẳng lẽ bọn họ muốn dẫn Tiểu Bạch về nhà? Tròng mắt đen trong suốt lóe lên, đáy lòng bé bỗng nhiên cực kỳ sợ hãi, bé không muốn xa Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch cũng cảm nhận được, đôi mắt trong suột chớp chớp, cùng Tiểu Mặc nhìn nhau.

Hưu một tiếng, Tiểu Bạch từ trong lòng Long hậu nhảy ra ngoài, nhảy vào trong ngực của Vân Tiểu Mặc, thật giống như nó đang dùng hành động thực tế để tuyên cáo với mọi người rằng, nó không muốn cùng Tiểu Mặc Mặc tách ra!

Trong ngực Long hậu trống không, tâm tình cũng buồn phiền theo, nhìn thấy Tiểu Long Long không muốn rời xa Tiểu Mặc như vậy, nàng cũng có chút không đành lòng.

“Tiểu Mặc Mặc, Tiểu Long Long, các con hiểu lầm rồi.” Long hậu ôn cười nói, “Tiểu Long Long, phụ thân cùng mẫu thân không phải là muốn dẫn con đi, phụ thân cùng mẫu thân nghĩ muốn cùng con ở cùng nhau để bồi dưỡng tình cảm. Con nhìn xem, những ngày qua con đều ở bên cạnh Tiểu Mặc Mặc, phụ thân cùng mẫu thân không nhìn con, mẫu thân rất nhớ con.”

Long Vương nhẹ nhàng gặp đầu đồng ý.

“Ngày mai, Tiểu Mặc Mặc đi tham gia khảo hạch, con hãy theo phụ thân cùng mẫu thân vào trong thành đi dạo, theo phụ thân cùng mẫu thân, có được hay không?”

Tiểu Bạch khẽ đảo hai tròng mắt, nhìn Long Vương Hòa long hậu: “Không được gạt con nha!”

“Mẫu thân bảo đảm, nhất định không có gạt con! Nếu như mẫu thân muốn dẫn con đi, nhất định phải được con và Tiểu Mặc đồng ý.” Vì muốn lấy được tín nhiệm nhi tử, Long hậu nhìn Tiểu Bạch ánh mắt càng thêm ôn nhu mềm mại. Nếu có thể, nàng thật hy vọng mang theo cả Tiểu Mặc Mặc cùng nhau quay về Long Vương cốc, kể từ đó, Tiểu Long Long chẳng những có thể sống lâu dài ở bên cạnh bọn họ, hơn nữa cũng sẽ không bởi vì muốn cùng Tiểu Mặc Mặc chia lìa mà thương tâm khổ sở.

“Vậy cũng tốt!” Tiểu Bạch rốt cục gật đầu.

Long hậu thở phào nhẹ nhỏm, cùng Long Vương liếc mắt nhìn nhau, hai bên đều co chút bất đắc dĩ.

Hôm nay, Thiên Long học viện tổ chức khảo hạch luyện khí sư, sáng sớm Vân Tiểu Mặc đã ăn mặc chỉnh tề, cùng Âu Li tiên sinh đi trước đến học viện, còn Tiểu Bạch cùng Long hậu với Long vương thì đi vào thành dạo chơi.

Muốn không có tư tâm, đó là không có khả năng.

Sở dĩ, Long Vương cùng Long hậu đem Tiểu Bạch đi ra ngoài, một nhà ba người du ngoạn, vì muốn mau sớm cùng nó bồi dưỡng cảm tình, có thể sớm một ngày mang nó trở về Long Vương cốc.

Nhưng đây cũng chỉ là một trong số các nguyên nhân mà thôi.

“Đại vương, chàng không cho Tiểu Long Long đi đến khảo hạch luyện khí sư, là sợ viện trưởng Thiên Long học viện đánh chủ ý lên Tiểu Long Long phải không?” Xuất môn sau đó không lâu, Long hậu không nhịn được hỏi.

Long Vương yên lặng gật đầu, vẻ mặt thâm trầm khó lường.

“ Bách Lý Mục Nhiên cũng quá khó dây dưa đi, cách mỗi năm lại đi một chuyến đến Long Vương cốc của chúng ta, Long tộc của chúng ta đâu có nợ hắn cái gì, đến đột cùng hắn muốn cái gì chứ?” Long hậu có chút tức giận.

“Phụ thân, mẫu thân, các người đang nói cái gì vậy?” Tiểu Bạch nghe được nhưng không hiểu gì hết.

“Không có gì! Tiểu Long Long, con phải nhớ kỹ, lòng người khó dò. Sau này trừ cha mẹ, những người khác không nên dễ dàng tin tưởng, bọn họ rất có thể thương tổn con, biết không?” Long hậu từ ái vỗ về bộ lông của Tiểu Bạch, ôn nhu nói.

“ Kia Tiểu Mặc Mặc? Còn có nữ ma đầu nữa? Con cũng không thể tin tưởng bọn họ hay sao?”

“ Nữ ma đầu?” Long Hậu khó hiểu.

Tiểu Bạch cười khanh khách nói: “Nữ ma đầu chính là mẫu thân của Tiểu Mặc Mặc! Có đôi khi nàng đối với con rất hung dữ, có đôi khi đối với con rất tốt, nhưng phần lớn thời điểm rất là rất kinh khủng, cho nên ta mới gọi nàng là nữ ma đầu.”

“Nàng dám hung dữ với con?” Long hậu đề cao thanh âm, bộ dáng kia thật giống như tùy thời đều có thể nổi dóa đi tìm người ta tính sổ.

Tiểu Bạch nhìn thần sắc mẫu thân không đúng lắm, thoạt nhìn rất dọa người, vội vàng ngẩng đầu nói: “Không có nữa! Không có nữa! Nữ ma đầu thật ra thì đối với con rất là tốt, những lúc con gặp nguy hiểm nhất định nàng sẽ tới cứu con, vả lại còn cho con ăn rất nhiều mồi lửa.”

“ Mồi lửa!” Ánh mắt Long hậu sáng lên, thật là cao hứng, quay đầu cùng Long Vương liếc mắt nhìn nhau, sau đó kích động ôm Tiểu Bạch, hỏi tới tấp: “ Tiểu Long Long, con có thể nuốt chửng được mồi lửa hả? Tại sao lúc trước không nói cho phụ thân cùng mẫu thân chuyện này chứ?”

” Làm sao vậy? Cha mẹ cũng không có hỏi a.” Tiểu Bạch nhìn hai người, rất là u mê.

“ Đại vương, chàng nghe được phải không? Long vương cốc của chúng ta đã có có truyền kỳ ra đời! Tiểu Long Long, con là điều kiêu ngạo của mẫu thân!” Long Hậu kích động, giơ Tiểu Bạch lên hôn.

“ Mẫu thân, rất ngứa a!” Tiểu Bạch ngượng ngùng nói.

Long Vương cũng hết sức vui mừng, nhìn hai mẹ con, nhìn một màn hai người đôi mắt thâm trầm của Long Vương lóe sáng lên.

Một nhà ba người tìm một tửu lâu ngồi nghỉ, trùng hợp chính là, nơi này vừa vặn gần bên cửa thành, từ nơi này nhìn ra có thể nhìn hết thảy phong cảnh của cửa thành.

Long Vương cùng Long Hậu hai người luân phiên hỏi Tiểu BẠch, có liện quan đến chuyện nó làm thế nào để nuốt chủng được các mồi lửa đó, cụ thể nó nuốt được những mồi lửa nào rồi, rất nhanh, bọn họ trong lòng đều có kết luận.

Đúng vậy, Tiểu Bạch chính là truyền kỳ vạn năm mới có một làm của Long Vương cốc! Là niềm kiêu hãnh của Long vương cốc.

“ Tiểu Long Long, nói như thế, con đã nuốt chủng chín loại dị hỏa mồi lửa trên Bài Hành bảng của thập đại dị hỏa ……Trời ạ, con nuốt chủng nhiều mồi lửa như vậy, lại có thể bình yên vô sự. Tiểu Long

Long, con thật sự là rất rất giỏi đó!" Long Hậu hết sức cưng chiều nhi tử của chính mình, thật sự là rất tự hào, thầm nghĩ trên cõi đời này có ai sinh ra vừa đáng yêu, vừa cường đại như nhi tử của mình?

So với Long hậu quá đáng sủng nịnh và kích động, Long vương thì bình tĩnh hơn nhiều, dè dặt nói: " Theo ta được biết, mồi lửa thứ nhất trên Bài Hành bảng thập đại dị hảo, cuối cùng bị mất ngay tại vùng phụ cận của di tích chiến trường cổ. Nhưng mà, nếu Tiểu Long Long có thể nuốt chủng mồi lửa cuối cùng, nói không chừng tiềm lực của nó sẽ phát sinh biến hóa đến long trời lỡ đất, ngay cả ta cũng không thể tưởng tượng được……..."

" Đại vương, vậy chúng ta không bằng đi một chuyến đến di tích chiến trường cổ đi, đem mồi lửa cuối cùng kia mang đến. Tiểu Long Long cũng có thể cùng bạn nhỏ của con chơi đùa thêm một thời gian, chờ chúng ta đem mồi lửa mang đến, để cho Tiểu Long Long nâng cao thực lực lên một bước. Như thế, ta và chàng sau này cũng không cần lo lắng cho Tiểu Long Long ở ngoài bị thiệt thòi."

"Ý kiến hay!"

Long vương cùng Long hậu cùng chung ý kiến, bèn nhìn nhau cười. Vì con của bọn họ, xông vào đầm rồng hang hổ, bọn họ cũng không tiếc. (rồng xông vào đầm rồng hang hổ có gì đáng sợ chứ =)))

Tiểu Bạch đối vối chuyện của bọn họ nói, cái hiểu cái không, ngồi chồm hổm ở trên bàn, nhìn chằm chằm hai người, trong lòng ấm áp, rất là vui vẻ. Trước kia, nó từng hâm mộ Tiểu Mặc Mặc, có phụ thân cùng mẫu thân ở bên cạnh, hiện tại nó cũng có phụ thân cùng mẫu thân bên cạnh, bảo vệ nó, thương yêu nó, thật là tốt!

Lúc này, cửa thành đột nhiên náo nhiệt lên, tiếng người ồn ào.

Từng đợt tiếng sáo ưu nhã, từ ngoài cửa thành nhẹ nhàng đi vào, bỗng nhiên tiếng sáo nhẹ giương cao uyển chuyển hàm súc, bỗng nhiên mưa rào đỗ xuống, mang theo ma lực đặc biệt nào đó, khiến mọi người vây xem ở cửa thành lâm vào một loại cảnh giới kỳ diệu, không kiềm chế được.

“ Hừ?” Mi tâm Long vương nhíu lại, tay phải giương lên, vô hình một đạo huyền khí xuyên thấu qua cửa sổ, phương hướng cửa thành đánh ra ngoài.

Oanh một tiếng trầm đục, tiếng sáo đột nhiên ngừng.

Mọi người đều thanh tĩnh lại, nhìn lẫn nhau, rất là kỳ quái, không rõ mình mới vừa rồi đến tột cùng là tại sao lại như thế.

Ngoài cửa thành, một đội xe ngựa từ từ đi vào, đi qua cửa thành.

Đây không phải là một chiếc xe ngựa bình thường, mà là một chiếc xe ngựa xa hoa siêu dài, do mười sáu con tuấn mã màu đen đồng thời kéo, cùng lúc tiến vào, phong độ, khí thế, tuyệt đối là không giống người bình thường. Cũng may, cửa cửa Thiên Long thành đủ rộng rãi, nếu không chiếc xe ngựa kia thật đúng là không thuận lợi để đi qua.

Trên xe ngựa, rèm cửa màu trắng nhấc lên, từ bên trong xe một người đi ra. Tay hắn cầm sáo ngọc, người mặc lục bào, ngẩng đầu đứng thẳng, đôi mắt nghiêm khắc nhìn bốn phía, cất giọng nói: “ Mới vừa rồi là vị cao thủ nào ra tay cắt đứt tiếng sáo của tại ha? Kính xin ra mặt chỉ giáo!”

Trong đám người đứng xem, có người nhỏ giọng nghị luận.

“ Bọn họ chính là đệ tử của Côn Bằng học viện, đứng hạng thứ tư

trong thập đại học viện, không nghĩ tớ bọn họ sớm như thế đã đến Thiên Long thành.”

“ Thấy ngựa của bọn họ không? Đây chính là sa mã đến từ sa địa, mọi một con giá trị đến liên thành, thật xa xỉ ạ!”

“ Còn có, xe ngựa của bọn họ, là dùng hắc ngọc chế tạo mà thành,nếu nhìn sơ qua không có gì đặc biệt, nhưng là nếu nhìn kỹ, kia bản chất của ngọc, kia màu sắc,……hắc hắc, giá trị của buồng xe ngựa không rẻ.”

“ Quả nhiên, Côn Bằng học viện là dùng bạc của học viện mà xài, cũng chỉ có chân chính người có tiền mới vào được Côn Bằng học viện, chúng ta chỉ dám hâm mộ mà thôi. Trong học viện Côn BẰng, tùy tiện hỏi tới một người đệ tử, trong nhà cũng là một núi vàng núi bạc, cả đời cũng xài không hết.”

“ Cùng Côn Bằng học viện so sánh về tiền tài, mấy ngày hôm trước học viện Kim Sư, Ngân Xà học viện cùng với học viện Dực Long ra sân, căn bản không đáng giá, không hổ là xếp hạng thứ tư trong thập đại học viện.”

“…….”

Nghe được tiếng đàm luận của mọi người, nam tử mặc lục bào cười nhẹ, khó nén lòng kiêu ngạo. Song, điều hắn chân chính quan tâm, cũng không phải là những thứ này, mà là người mới vừa rồi cản trở hắn thổi sáo.

Lực lượng như vậy, thật làm cho hắn cảm thấy kinh hãi, nhưng cũng khơi dậy lòng hiếu kì của hắn, cái hắn muốn xem chính là đạo huyền lực của chủ nhân.

“ Tại hạ họ Cừu, Cừu Mộ Dã, không biết có thể gặp được cao nhân mới vừa rồi xuất thủ hay không?”

“ Thì ra hắn chính là Cừu Mộ Dã? Nghe nói Cừu gia ở vùng tây bắc bộ có đất đai màu mỡ, giàu có sung túc a……”

Nghe những lời nói của mấy người đó, Cừu Mộ Dã nụ cười càng lớn hơn, không tệ, Cừu gia bọn họ đối với võ lực, có lẽ bọn họ không bằng những thế tộc môn phái khác, nhưng bàn về tiền tài, Cừu gia bọn họ tuyệt không nhường nhịn.

Long Vương ngồi ở bên cửa sổ, đối với người bên dưới làm như không thấy, trong mắt hắn, đối phương bất quá chính là một nhân vật nho nhỏ, căn bản hắn không để vào mắt. Sở dĩ, mới vừa rồi hắn xuất thủ, chẳng qua là không hy vọng tiếng sáo kia ảnh hưởng đến Tiểu Long Long của hắn thôi.

Cừu Mộ Dã hô mấy tiếng, như cũ không có bất kỳ thanh âm nào đáp lại, sắc mặt hắn càng ngày càng đen, nói cái gì, hắn cũng phải đem chủ nhân của đạo Huyền khí đó bắt được, nếu không mặt mũi của hắn Cừu Mộ Dã đặt ở đâu?

Một lần nữa hắn đem sáo ngọc đặt bên môi, kèm theo hắn thổi ra, đồng dạng tiếng sáo thứ hai vang lên.

“ Vù__ __” Tiếng sáo sắc bén hoa phá trường không, sáo ngọc trong tay Cừu Lộ Dã phi thẳng ra ngoài, quay xung quanh, từ đầu đến cuối, cho đến khi chạm vào thành tường, đâm ngang vào! Phân nửa sáo ngọc đều cắm vào tường, chỉ lộ ra ngoài một ít.

Hiện trường một mảnh xôn xao.

Mọi người ngạc nhiên không phải là sáo ngọc cắm thẳng vào tường,

mà là lại có người vô thanh vô thức đánh bay sáo ngọc trong tay Cừu Mộ Dã, vẫn như cũ không có cách nào làm cho người ta tập trung phương hướng của hắn, thật là thâm tàng bất lộ a!

Phải biết thời điểm Cừu Mộ Dã tham gia trận thi đấu này, cũng là một cao thủ Huyền Tôn tam phẩm, hiện tại đến tột cùng hắn có tu vi như thế nào, không người biết được. Nhưng hiện tại vừa vặn có người vô thanh vô thức đánh bay sáo ngọc trong tay hắn, đủ để thấy công lực của người này sâu như thế nào…..

Cừu Mộ Dã trợn tròn mắt, ngây người ở trên xe ngựa, không biết phản ứng như thế nào.

Thức thời mới là trang tuấn kiệt, hắn truyền thừa là huyết thống nhà thương nhân, cho nên chưa bao giờ biết mua bán lỗ vốn là cái gì. Đã biết thực lực người nọ, hơn nữa đối phương bắt đầu lộ ra vẻ không thể nhẫn nhịn được nữa, lúc này, hắn phải mau mau rời đi, mới là lựa chọn tốt nhất.

Hắn không có chút do dự, hướng về phía hư không ôm quyền, hai mắt nhìn quanh mọi nơi, cất giọng nói: “Cao nhân, quấy rầy nhã hứng ngài, đắc tội!”

“ Đi” Hắn phất phất tay, cũng không quản sáo ngọc còn cắm ở thành tường giá trị không rẻ, kêu gọi đệ tử của Côn Bằng học viện, vội vã rời đi.

“ Hừ, một tên ăn mềm sợ cứng, thật là không co gan!” Long hậu khinh thường nói, nàng trái phải nhéo nhéo nắm tay của mình, vốn đang nghĩ đến có thể tỉ thí một trận, ai ngờ đối phương lại nhát gan như thế, liền mang theo cái đuôi chạy lấy người, thật mất mặt a!

Tiểu Bạch vừa dùng móng vuốt lấy thức ăn ngon trên bàn, vừa nói:

“Mẫu thân, nữ nhân không thể quá bạo lực, nếu không mâu thân cùng nữ ma đầu không có gì khác biệt.”

Long hậu nghe vậy, nhất thời vẻ mặt thay đổi, hóa thành một mẫu thân ôn nhu mẫu mực, mỉm cười nói: “Tiểu Long Long con yên tâm, mẫu thân chưa bao giờ bạo lực, mẫu thân là ôn nhu nhất!”

Long Vương rất bình tĩnh.

Tiểu Bạch ánh mất hoài nghi nhìn Long hậu, thật không bạo lực sao? Mới vừa rồi bỗng nhiên ném bay người bại hoại kia, là ai a?

Đội ngũ xe ngựa của Côn Bằng học viện mới vừa rời đi không lâu, lại có một đội nhân mã vào thành.

Đông, đông, đông, đông.....

Mặt đất kèm theo một tiếng nổ lớn, không ngừng chấn động. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Tất cả mọi người tò mò kiển chân trông ngóng.

“Rống ——”

“Rống ——”

“Rống ——”

Mọi người phảng phất nghe được thanh âm bầy hổ gầm thét. Không sai, chính xác là tiếng hổ gầm!

Rốt cuộc đệ tử của Bạch Hổ học viện hiện thân rồi, vạn chúng mong đợi!

Chỗ cửa thành, đám người vây xem tự động tách ra, xúc động nghênh đón Bạch Hổ học viện đệ tử vào thành.

Mười con bạch hổ tinh tráng, xếp thành hình tam giác, chở mười người, chậm rãi tiến vào cửa thành. Mỗi con bạch hổ không phải toàn bộ đều có lông màu trắng, mà còn có một ít đường vân màu đen, ánh mắt màu vàng, râu dài màu đen, khí thế uy vũ.

Ngồi ở trên người bạch hổ là mười tên kiếm khách, khí thế mỗi người thật bức người, đệ tử của các học viện lúc trước tuyệt không thể so sánh được.

Đây là học viện đứng hàng thứ hai, thực lực của đệ tử Bạch Hổ học viện cũng gần với Thiên Long học viện.

Vài thập niên trở lại đây cách thức ra sân cũng không có gì mới, cũng là khó có thể hình dung được lực uy hiếp, đã sớm trở thành ông vua không ngai. Chỉ cần đệ tử của Thiên Long học viện không ra sân, đệ tử của Bạch Hổ học viện vĩnh viễn luôn là học viện xuất sắc nhất, hấp dẫn ánh mắt mọi người nhất. Bởi vì ở thời đại này, cái mọi người tôn trọng nhất chính là thực lực, sùng bái nhất vĩnh viễn chính là anh hùng cường giả.

Trong đám người nổ tung các loại thanh âm kích động, đem tiếng hổ gầm dần dần lui về phía sau.

Không hổ là Bạch Hổ học viện, cũng chỉ có Bạch Hổ học viện ra sân, mới có thể làm cho mọi người ở đây sóng to mãnh liệt dâng trào ở trong lòng, thật lâu không thể bình phục.

Long vương hướng phía dưới lầu nhìn “ Bạch Hổ học viện? Thực lực cùng thiên phú của mấy người này cũng không tệ, còn trẻ tuổi, khó

có được.”

“ Cũng chỉ có như vậy thôi, còn không lợi hại bằng bọn ngu xuẩn ở Long vương cốc của chúng ta.” Long Hậu xem thường, cúi đầu ôn nhu thay nhi tử vuốt lông, lúc này đối với nàng mà nói, làm thế nào là một mẫu thân ôn nhu không có bạo lực, mới là trọng yếu nhất.

Tiểu Bạch rướn cổ lên, nhìn xung quanh một cái, cũng không còn cái gì hướng thú, tiếp tục ngồi lười biếng một bên, hưởng thụ sự vuốt ve của mẫu thân.

“ Hàn sư huynh, lần này quang lâm đến Thiên Long Thành có cảm tưởng gí?”

“Trong lòng ta nghĩ chỉ có một việc, đó chính là thắng! Về phần những thứ khác, đối với ta cũng không sao cả.”

Hàng thứ hai trong đội ngũ của học viện BẠch Hổ có hai đệ tử nói chuyện với nhau, bên trái là một người vô luận người khác nói cái gì cũng không trả lời, chỉ hé ra một khuôn mặt tươi cười, mà bên phải, một người mặt mũi lãnh khốc, chình là người trong lời nói Hàn sư huynh.

“ Hàn sư huynh, huynh không thú vị gì hết! Chẳng lẽ, chẳng lẽ huynh không cảm thấy chúng ta ra sân rung động lòng người hay sao? Ánh mắt mỗi người xem chúng ta tràn đầy sùng kính, cảm giác này thật là tuyệt diệu a!” Đệ tử bên trái hưởng thụ híp híp mắt, rất thích cảm giác được người khác ngưỡng mộ.

“ Nghe nói mấy ngày hôm trước Ngân Xà học viện khi vào thành, vì muốn tạo tiếng vang, hướng cửa thành vung bạc khắp nơi, kết quả huyên náo tất cả mọi người cúi đầu đoạt bạc, đường bọn họ vào của thành hết thảy đều bị chắn. Ha ha, lúc này mới biết là rải bạc lại mất

mặt! Đã đánh mất mặt mũi như vậy, ta xem là đệ tử của Ngân Xà học viện không thể ngẩng đầu lên được nữa. Ta đoán rằng, trừ học viên Thiên Long là chủ nhà, ngoài ra, không còn học viện nào có thể sa rân so sánh với Bạch Hổ học viện của chúng ta".

Lời của hắn vừa mới nói ra còn chưa hô hấp được, trên bầu trời đột nhiên truyền đến một trận thanh âm ù ù, chợt nhìn, còn tưởng rằng thiên lôi đánh, nhưng khi nhìn kỹ càng lại, lúc này mới phát hiện phía xa xa bên kia, cáo một cái điểm màu đen từ xa mà nhanh chóng bay tới.

" Đó là cái gì?"

Đồng dạng, trong lòng mọi người đều nghi vấn.

Gần nơi cửa sổ, Long Vương đột nhiên đứng lên, giơ nắm đầm lên, nặng nề đập vào mặt bàn, đứng ở trên bàn Tiểu Bạch cả kinh từ trên bàn nhảy lên.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Long hậu kịp thời địa ở giữa không trung tiếp được Tiểu Bạch, quay đầu nhìn về phía Long Vương, không giải thích được vì sao đột nhiên hắn thất thố như thế.

Long Vương không có trả lời, một đôi con ngươi thâm trầm cơ trí khóa chặt một điểm ở phương xa càng ngày càng gần, tức giận không ngừng mà hướng ra phía ngoài buông thả.

Quyển 4 - Chương 108: Hai vị Vương đối đầu nhau

Đệ tử của học viện Bạch Hổ ngẩng đầu nhìn lên không trung, chỉ thấy điểm nhỏ kia càng ngày càng lớn, từ từ hiện ra được hình dáng chân thực của nó. Thấp giọng kêu lên một tiếng: “Đéo đỡ được! Phi long?!”

Không phải là rồng bay thôi sao?

Một chiến đội rồng bay khổng lồ, không nhiều không ít, vừa đủ mười con!

Chuyện hết sức châm chọc là, đệ tử kia mới vừa nói xong, trừ học viện Thiên Long là chủ nhà, thì không còn có học viện nào ra sân mà có thể so sánh với học viện Bạch Hổ được. Lời nói ra mới còn đó, hiện tại thoáng một cái đã hiện ra một chiến đội Thần Long, phong cách vô cùng xuất hiện ở cửa thành, hơn nữa không nhiều không ít vừa vặn là mười con!

Đây không phải là đánh cho hắn một bạt tay hay sao? Không có việc nào châm chọc hơn so với việc này.

Kèm theo chiến đội rồng bay càng ngày càng gần, thì bóng người đứng ở trên sống lưng phi long cũng chầm chậm hiện ra, bên trên có nam có nữ, mọi người khí chất văn hoa, nhất là con phi long đầu tiên chở một nam một nữ, tuyệt đại tao nhã, điên đảo chúng sinh, thật không biết dùng từ ngữ để hình dung đều mà bọn họ mang đến thập phần chấn động cho mọi người.

Đúng vậy, đúng là như thế!

Một đội Phi long xuất hiện, vượt quá mức tưởng tượng của mọi người.

Trừ chấn động, vẫn là chấn động.

Chẳng qua là, bọn họ rốt cuộc là người nào?

“ Đó không phải là Chiến Thiên Dực của học viện Vạn Hoàng hay sao?” Một đệ tử của học viện Vạn Hoàng kích động hô lên, sau đó toàn bộ hiện trường không thể trấn áp được mà bùng nổ.

“ Nguyên lai là học viện Vạn Hoàng! Lần ra sân này cũng quá phong cách a, nhất định là học viện ra sân có phong cách nhất trong tất cả các học viện rồi, không còn nghi ngờ chút nào……..”

“ Vạn Hoàng học viện không phải là học viện xếp hạng chót trong thập đại học viện sao? Khi nào thì bọn họ phát triển như thế, lại có thể triệu tập đến mười con phi long đưa bọn hắn tới? Không phải là chúng ta nhìn nhầm đi?”

“ Tuyệt đối không phải là nhìn nhầm! Người thứ ba ngồi ở trên phi long chính là đệ nhất cao thủ của Vạn Hoàng học viện, Chiến Thiên Dực, bất quá những người bên cạnh hắn, ta không có nhận ra, nét mặt của họ rất lạ.”

“ Trong Vạn Hoàng học viện không phải có một Vân Tiên Tử hay sao? Nghe nói xinh đẹp vô cùng, thật giống thiên tiên hạ phàm, chính là một trong tứ đại mỹ nữ được thập đại học viện công nhận a. Chẳng lẽ, chính là nữ nhân đi đầu tiên sao? Ha hả, quả nhiên so sánh với trong truyền thuyết còn xinh đẹp hơn”.

“ Nàng không phải là Vân Tiên Tử! Mấy năm trước, ta đã thấy được Vân Tiên Tử, cũng là ở cửa thành này, Vân Tiên Tử đúng là rất xinh đẹp, nhưng đem ra so sánh với vị cô nương này, thì còn kém xa. Nếu đem Vân Tiên Tử xem là tiên tử……, như vậy cô nương này có thể xưng là Tiên Hậu”.

“……..”

Các loại tiếng khâm phục, tiếng ca ngợi, bên tai không dứt, trên mặt đất mọi người như si như say, không chỉ vì chiến đội Thần Long xuất hiện, mà còn vì nhóm người này xuất hiện đều là các tuấn nam mỹ nữ. Toàn bộ Thiên Long Thành rất khó tìm ra nhiều tuấn nam mỹ nữ như vậy, chẳng những chất lượng tốt, hơn nữa khí chất siêu nhiên, ánh mắt của mọi người nổ tung hoàn toàn.

Đang lúc mọi người nghị luận rối rít, Long vương thì lại tức giận.

Hắn chính là Vương của Long tộc, là người thống trị trong Long tộc, tất cả Long tộc đều là hắn cai quản. Khi hắn uy hiếp xuống dưới, cả Long Tường đại lục cũng không có một người nào sám đem Thần Long làm thú sủng để nuôi, bởi vì Long tộc có tôn nghiêm của Long tộc, tuyệt đối không cho hướng loài người quỳ gối cúi đầu. Nhưng là hôm nay, hắn thấy được con dân của mình bị con người coi là ngựa để cưỡi xuất hiện ở nơi này, có thể nói là bị coi như công cụ diễu võ dương oai xuất hiện ở chỗ này, hỏi hắn làm sao không nổi giận được.

“ Lớn mật! các đem Long tộc coi là cái gì?” Long vương đột ngột từ mặt đất bay thẳng lên, thân thể cao ngất trong chốt lát rời khỏi tửu lâu, xuất hiện ở phía trên cửa thành, hắn bay vút lên trời, như đi trên đất bằng phẳng, một đôi mắt nhìn chằm chằm chiến đội phi long, cứ như vậy, một mình ngăn ở phía trước chiến đội phi long.

Thanh âm kia như một loại chuông lớn làm kích động mọi nơi, chấn động màng nhĩ với thần kinh thích giác của mọi người, người người đều có một cảm giác hít thở không thông.

Thật là cường đại!

Đông đông đông, đông đông đông!

Trái tim của vô số người nhịn không được nhảy lên, người này rốt cuộc là người nào, làm sao có người có thực lực cường đại đáng sợ như thế? Hắn giống như là tuyệt thế thần tiên, làm dao động lòng người, như vậy xa không thể chạm, như vậy làm lòng người kinh run sợ.....

Đệ tử của Bạch Hổ học viện rối rít kich động, từ góc độ của bọn hắn, có thể thấy được một bên mặt vĩ ngạn của Long Vương, bay thẳng về hướng của chiến đội phi long, không một người nào có thể ngăn chặn được, quét qua hết thảy khí thế, làm cho bọn họ sùng bái cùng kính ngưỡng.

Thử nghĩ xem, có ai có thể ngăn cản một đội phi long mà mặt không đổi sắc như thế không? Đây không phải muốn chết còn là cái gì?

Đám người Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê thật là vô tội mà, bọn họ đâu có biết vào lúc chính mình tới như vậy, vừa vặn là Bạch Hổ học viện mới ra sân, kế đó là bọn họ lại xuất hiện. Ai cũng sẽ cho rằng bọn họ là muốn hạ mã uy của Bạch Hổ học viện, cho nên mới mới xuất hiện hoành tráng như vậy.

Vô tội hơn nữa chính là, bọn họ vừa mới vào thành, lại gặp được người thống trị cao nhất của Thần Long Long tộc, trùng hợp để cho hắn thấy bọn họ cưỡi Thần long tới, đây không phải là tự chui đầu vào lưới sao?

“ Thiên Tuyệt, người kia là ai? Khí thế thật là cường đại?” Vân Khê cảm nhận được hơi thở uy hiếp trên người của Long Vương, không khỏi địa cũng rút khẩu khí.

“ A! Làm sao vậy?” Không đợi Long Thiên Tuyệt đáp lại, đột nhiên dưới thân thể của nàng một trận lắc lư, ở giữa không trung Huyền Dực ngừng lại, thiếu chút nữa đem nàng từ trên lưng rồng bay thẳng ra ngoài.

Huyền Dực không có lập tức trở lại lời của nàng, chẳng qua là không chớp mắt nhìn chăm chú nhìn người phía trước xuất hiện, toàn thân run run, một cái đầu lâu từ từ thấp xuống, vô điều kiện nhìn về phía trước người thần phục.

Không chỉ Huyền Dực như thế, còn lại tất cả Thần Long, bao gồm cả Thiên Long của Long Thiên Tuyệt, cũng nhất thời làm cũng một dạng cử động.

Chỉ một thoáng, một con Thần Long cúi đầu, hướng về phía trước hành lễ.

Xôn xao__

Một trận gió vô thanh trong nháy mắt quét qua toàn bộ, mọi người lần nữa kinh hãi. Đây là cái tình hình gì đây? Bọn họ như đang ở trong mộng thế?

“Huyền Dực, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?” Vân Khê hỏi Huyền Dực, hai mắt cũng là thật lâu nhìn chắm chắm Long Vương, người nam nhân này trên người có khó có thể hình dung khí thế vương giả, đủ để khiến lòng người phát run. Quét qua người nàng, cũng có chút không chống đở nổi, khí thế đối phương bức người như thế, suýt

chút nữa kẻ cao ngạo như nàng cũng muốn cúi đầu trước đối phương.

Hắn rốt cuộc là người nào? Nàng thực sự rất muốn biết đáp án này.

“Hắn..... Hắn là.....” Huyền Dực đỉnh đầu thấp xuống, thủy chung cũng không dám mang hạ xuống, lắp bắp hồi lâu, vẫn là không có nói ra vế sau.

Long Vương, vua của loài rồng, mặc kệ bọn họ đã nhìn thấy Long Vương hay chưa hay có thật sự nhận rõ Long Vương hay không, song uy nghiêm của Long Vương cũng là bẩm sinh, Huyền Dực cùng nhóm Thần Long chính là bị uy nghiêm vương giả kinh sợ, mới cung kính cúi đầu thần phục, thậm chí ngay cả bọn họ cũng nói không rõ nguyên nhân trong đó, càng không rõ đến tột cùng đối phương có thân phận như thế nào.

Long Thiên Tuyệt nhìn Long Vương, khiếp sợ trong lòng cùng nghi ngờ không thể ít hơn so với Vân Khê, hắn định tâm thần, trước tiên mở miệng nói: “Các hạ, người mới vừa nói như vậy, là ý gì? Xin thứ cho bọn ta ngu dốt, không có thể hiểu.”

Long Vương ống tay áo giương lên, hừ lạnh nói: “Các ngươi chẳng lẽ không biết ở Long Tường đại lục là cấm nuôi Thần Long, không được khinh nhờn Thần Long hay sao? Các ngươi làm như thế, chính là đối với Long Vương cốc bất kính, không đem bộ tộc Thần Long coi là gì!”

“Long Vương cốc?” Long Thiên Tuyệt ánh mắt chợt biến hóa, nhanh chóng cùng Vân Khê trao đổi ánh mắt, nhưng nếu trí nhớ của hắn không tệ…, Tiểu Bạch chính là đến từ Long Vương cốc, chẳng qua là người trước mắt lại cùng Long Vương cốc có liên quan gì?

“Các hạ, bọn ta chính xác là cùng Thần Long khế ước không tệ, chúng ta chưa từng có khinh nhờn uy nghiêm của Thần Long, chúng ta là đem bọn họ coi là chiến hữu để đối đãi, cho nên chúng ta đối với Long Vương cốc không có bất kính nào. Ngược lại, chúng ta cùng Long Vương cốc còn có một đoạn gắn bó keo sơn, nếu là có thể, chúng ta còn muốn tự mình đi đến Long Vương cốc bái phỏng Long Vương.”

“Cái gì? Các ngươi còn dám đi gặp Long Vương?” Long Vương hừ lạnh một tiếng, hơi thở quanh thân lần nữa tăng vọt, từ đầu hắn hoàn toàn luôn luôn không tin những lời Long Thiên Tuyệt nói…, hắn xem ra, bọn họ đem Thần Long làm như cỡi ngựa, đó chính là khinh nhờn uy nghiêm của Thần Long.

“Các ngươi đã khinh nhờn uy nghiêm của Thần Long, cũng khinh nhờn uy nghiêm của Long Vương cốc, hiện tại ta sẽ trừng trị các ngươi!” Chưởng lực của hắn nơi lòng bàn tay, lực lượng hùng hậu trong nháy mắt ngưng tụ, không khí chung quanh đã ở nhanh chóng ngưng kết, quay xung quanh, mọi người cơ hồ có thể đoán được, hắn một chưởng này đánh ra, có thể đem trọn tòa thành phá hủy hầu không còn gì nữa. Dĩ nhiên, đây chỉ là ý nghĩ của toàn bộ dân chúng ở đây, những cao thủ chân chính nhưng rõ ràng ý thức được, hắn một chưởng này lực, là đủ để đem trọn chiến đội phi long phá hủy hết thảy!

Đệ tử của Bạch Hổ học viện thấy một màn này, đối với Long Vương trừ sùng bài cùng kính ngưỡng, còn đối với Vạn Hoàng học viện nhìn có chút hả hê. Ai kêu bọn họ cao ngạo như thế, ý đồ muốn đè bẹp uy phong của Bạch Hổ học viện làm chi? Hiện tại bị báo ứng? Xem các ngươi làm sao giải quyết!

Long Thiên Tuyệt vững vàng chống lại chưởng lực của Long Vương, chỗ trán hắn nhỏ ra một tầng mồ hôi lạnh, này chỉ sợ là hắn từ lúc

sinh ra tới nay chưa gặp được cường địch kinh khủng như thế này.

Trong không khí đều là hơi thở tử vong.

“Chờ một chút!” Hắn kịp thời hô lớn lên tiếng, “Ngươi nếu là thật sự muốn đối phó chúng ta, vậy thì chỉ cần hướng một mình ta! Những con Thần Long này cũng là một mình ta thu phục, cùng bọn họ không liên quan! Còn có.....”

Hắn quay đầu nhìn về phía Vân Khê, thâm tình ngắm nhìn nàng, gằn từng chữ: “Nàng là thê tử của ta, hiện tại người đang mang thai, ta hi vọng ngươi không nên thương tổn nàng.”

“Nếu như trong mắt ngươi, chúng ta thật sự có tội, như vậy tất cả tội lỗi, làm cho ta một người gánh vác được rồi!” Hắn nói năng có khí phách, kiên quyết mà quả cảm.

“Thiên Tuyệt!” Vân Khê cảm xúc bắt đầu khởi động, tung người nhảy ra đến trước người của hắn, mở ra hai cánh tay che ở trước người của hắn, lệ trong mắt trừng mắt nhìn Long Vương nói, “Ngươi muốn giết phu quân của ta, trước hết giết ta!”

“Hừ, ngươi cho rằng chúng ta sợ ngươi thật sao? Cho dù chúng ta thật vi phạm quy củ của Long Vương cốc, vậy cũng phải do Long Vương tới xem xét quyết định, còn chưa tới phiên ngươi một ngoại nhân tới nhúng tay!”

Long Thiên Tuyệt cúi đầu nhìn Vân Khê, trong sóng mắt sóng ngầm bắt đầu khởi động, nàng che chở hắn như vậy, cùng hắn cùng sinh cùng tử, hắn làm sao có thể yêu thương đây? Cũng được, hôm nay nếu thật khó thoát một kiếp này, vậy hãy để cho vợ chồng bọn họ kề vai chiến đấu, ra sức đánh cược một lần, sống hay chết, sẽ làm cho lão Thiên tới quyết định!

“Khê Nhi, nàng nói rất tốt! Cõi đời này còn không có chuyện khiến Long Thiên Tuyệt ta sợ hãi, cùng lắm thì cùng chết, có gì phải sợ?”

Cùng lúc đó, hắn rống to chỉ khí ngút trời, hơi thở kiệt liệt bàng trướng quanh thân hắn, một dôid con ngươi màu vàng biểu hiện ánh sáng rực rỡ, như quân lâm thiên hạ, vạn vật thần phục!

Trong đám người phát ra những tiếng than sợ hãi.

Đối cới cường địch cường đại như thế, hắn còn có thể có dũng khí như thế, làm cho mọi người thực khâm phục, đáng ca ngợi đồng thời, cũng kinh ngạc khí thế vương giả trên người hắn.

Đồng dạng hai người đều có khí thế cường giả, cứ như vậy ầm ầm chống lại nhau.

Vương đối với Vương!

Tuyệt đối rung động, tuyệt đối kích thích!

Vạn chúng mong đợi!

“ Con ngươi màu vàng? Lại là mắt vàng! Chẳng lẽ, hắn là người của Long gia? Hơn nữa, còn là huyết thống thuần khiết nhất bên trong Long gia!” Người đứng trước nhất trong đội ngũ của Bạch Hổ học viện, là nam tử từ lúc đầu đến giờ không lên tiếng, rốt cuộc không nhịn được mở miệng nói chuyện.

“ Cái gì? HẮn là người của Long gia? Người của Long gia làm sao lại ở Vạn Hoàng học viện?” Luôn Luôn có bộ mặt lãnh khốc vị Hàn sư huynh cũng nhịn không được nữa lên tiếng kinh hô.

“Nhìn thực lực, ít nhất ở Huyền tôn tứ phẩm trở lên, thật giống như..... Thật giống như đã là Huyền tôn ngũ phẩm rồi. Trời ạ, đây cũng quá kích thích người đi? Từ trước đến giờ kế cuối Vạn Hoàng học viện, lại cũng có một cao thủ Huyền tôn ngũ phẩm, còn để cho người sống hay không?” Tính cách tương đối hoạt bát Lâm sư đệ chịu không được kích thích kêu gào lên.

“Đáng tiếc a, hắn sợ là sống không quá hôm nay rồi, đáng tiếc, đáng tiếc.....” Nam tử cầm đầu thâm trầm lắc đầu thương tiếc cảm thán, đồng thời trong nội tâm cũng âm thầm may mắn, mình mất đi một đối thủ mạnh mẻ.

“Muội tử, muội phu, nếu hôm nay khó tránh khỏi một cuộc đại chiến, vậy chúng ta đồng tâm hiệp lực đi, đánh cược một lần! Cùng lắm thì chết, mười tám năm sau, lại là một hảo hán!” Chiến Thiên Dực thanh âm hùng hồn nói vang vọng chân trời, hắn rút ra bội kiếm bên hông, lấy hành động thực tế biểu thị công khai lập trường của hắn.

Ở phía sau hắn, thanh âm rút kiếm một người tiếp một người, mọi người, không có một người nào, không có một cái nào lùi bước. Bọn họ ánh mắt kiên định nhìn theo vợ chồng Long Thiên Tuyệt, thấy chết không sờn!

Tiểu nha hoàn của Bách Lí Song đã bao giờ chứng kiến thế trận như vậy? Hai tròng mắt đã sớm trợn trắng, bị làm cho sợ đến ngất đi.

Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê liếc nhìn lẫn nhau, cùng quay đầu lại nhìn mọi người ở đằng sau, ăn ý hướng về phía mọi người gật đầu. Không cần phải nói thêm cái gì nữa, giờ phút này tất cả mọi người đều tâm ý tương thông, cùng vinh quang, nhục nhã.

“ A? Mắt màu vàng? Là người của Long gia……”

Long Vương khẽ híp mắt, ngưng thần nhìn đối phương, trong lòng khẽ rung động, hắn không phải không thừa nhận hắn đã bị khí thế cùng sinh cùng tử của những người này làm đả động tâm của hắn, bất quá, uy nghiêm của Long Tộc là không được khiêu khích. Coi như là người của Long gia, cũng không thể khiêu khích uy nghiêm của Long gia, huống chi hiện tai, Long gia tốt xấu lẫn lộn, đã không còn là Long gia của trước kia rồi. Nhưng hôm nay cứ như vậy mà dễ dàng buông tha bọn họ, như vậy ngày sau còn người nào chịu nghe quy củ của Long Vương cốc, mắt nhìn chằm chằm vào Long Tộc, xúc phạm tới tộc loại hắn, hắn tuyệt không nguyện ý bỏ qua.

Cho nên, hắn đối với bọn họ phải xuất thủ.

Bên ngoài, kiếm bạt nỗ trương, tình thế hết sức căng thẳng; bên trong tửu lâu, Tiểu Bạch khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, nhưng lâm vào trong trạng thái ngây dại.

Không phải là nó phản ứng quá chậm, thật sự là đám người Vân Khê xuất hiện quá đột nhiên, trong khoảng thời gian ngắn nó cũng khó mà tiếp nhận, rất hoài nghi mắt mình chứng kiến không phải là sự thật, mà là một giấc mộng. Nó cùng Tiểu Mặc Mặc cũng không biết bao nhiêu mộng như thế rồi, đáng tiếc mỗi lần cũng là thất vọng.

Cho nên khi mộng thật trở thành sự thật rồi, nó ngược lại không tin.

Thấy phụ thân cùng nữ mau đầu phải đánh nhau, nó nhảy lên cao ba thước, cũng quên mất biến thân, liền từ cửa sổ nhảy ra ngoài, trong miệng kích động hô lớn: “Phụ thân, không nên thương tổn bọn họ! Bọn họ là cha mẹ Tiểu Mặc Mặc…….”

Quyển 4 - Chương 109: Nhất kiến như cố (Mới quen mà như đã thân)

Thanh âm của Tiểu Bạch, phá vỡ một màn giương cung bạt kiếm.

Long Vương kịp thời thu tay lại, kinh ngạc nhìn về phía đối phương, nhìn kỹ lại, quả nhiên nam tử kia dung mạo cùng Tiểu Mặc có bảy tám phần tương tự. Nguyên lai là nước lớn trôi Long Vương miếu, người một nhà không biết người một nhà.

Kinh ngạc hơn là Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê.

Nhìn thất thân ảnh của Tiểu Bạch phá cửa sổ nhảy ra, còn có thanh âm non nớt, đều quen thuộc vô cùng…… Đây không phải là Tiểu Bạch, còn có thể là ai?

Chẳng qua là, nó xưng hô nam tử trước mắt là phụ thân? Chẳng lẽ.....

Hai vợ chồng liếc nhau một cái, ngây ngốc nhìn.

Chẳng lẽ, người đứng trước mặt bọn họ là Long Vương? Cho nên hắn mới có thể không chế được tất cả Thần Long ở đây, mới tức giận như thế?

Vân Khê khó có thể tin được lấy tay che miệng mình lại, mới vừa rồi nàng còn nói đối phương là ngoại nhân, không có tư cách nhúng tay vào chuyện Long Vương cốc, đây không phải là đơn thuần tìm chết

sao? Người ta chính là Long Vương, vì sao không thể để ý đến chuyện Long Vương cốc được?

Đang phân tâm suy nghĩ, đột nhiên phía trước truyền đến một tiếng kêu sợ hãi: “ A a a, Tiểu Bạch quên biến thân rồi”

Tiểu Bạch cái đứa ngốc lại quên mất tình cảnh hiện tại của mình, cho là vừa ra khỏi cửa sổ chính là một mảnh đất bằng phẳng, nên thân thể nhỏ bé mới rơi xuống.

Cái này giống như một người không cẩn thận đi lên vách núi đen, hắn nghĩ đến phía trước là đất bằng phẳng, kết quả lại đi trên không. Chờ hắn kịp phản ứng, cả người đã rơi xuống dưới, quên mất bản năng phản ứng.

Tiểu Bạch chính là như thế, trong nháy mắt, nó đều quên mình là có thể tùy thời biến thân, hoặc là có thể bay lên.

Chỉ một thoáng, có mấy người động, phi thân hướng về phía Tiểu Bạch mà bay, trong đó có Long Vương, Long Hậu, còn có Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê. Bốn người nhất tề bay về phía Tiểu Bạch, mặc dù tốc độ có nhanh có chậm, khoảng cách có gần có xa, nhưng bốn người cũng là phản ứng cùng một lúc.

Một khắc thời gian đều dừng ở đây.

Không đợi một trong bất kì bốn người cứu giúp, Tiểu Bạch ở giữa không trung thân thể nho nhỏ chuyển động, ngưng không rơi xuống dưới nữa, hưu một tiếng, nó lướt qua đầu vai của Long Vương, hướng Vân Khê bay tới.

Trong lòng ngực Vân Khê trầm xuống, cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy Tiểu Bạch đã chui đầu vài ngực của nàng, thân mật cọ cọ, rất là vui thích.

“Nữ ma đầu! Nữ ma đầu!”

Nhìn một màn này, tất cả mọi người vây xem ở cửa thành biểu hiện như Thiên lôi đánh xuống.

Vốn là còn trông mong có một trận đại chiến, ai biết thế nhưng bởi vì một câu nói của thú cưng có hình dạng tròn tròn nhỏ nhỏ, một cuộc đại chiến coi như tiêu tan, điều này không khỏi quá mức trẻ con đi.

Mấy đệ tử của Bạch Hổ học viện không khỏi cuối đầu giậm chân, than thở đáng tiếc, thật là một cơ hội tốt! Bọn họ có thể mượn cơ hội này để xem thực lực của Vạn Hoàng học viện, còn có thể mượn cường giả thần bí này ra tay làm suy yếu thực lực của Vạn Hoàng học viện, kể tử đó, bọn họ có thể tránh các lo âu về sau.

Ai ngờ mọi chuyện lại chuyển biến như thế, nguồn gốc chính là bởi vì con thú sủng nho nhỏ thôi, đây cũng quá buồn cười rồi!

Vân Khê ôm Tiểu Bạch, rơi xuống đất, cúi đầu nhìn nó, cũng là một phen tâm tình kích động: “Tiểu Bạch, Tiểu Mặc đâu? Hắn làm sao không có ở chung một chỗ với ngươi?”

“Tiểu Mặc Mặc đi tham gia khảo hạch luyện khí sư rồi.” Tiểu Bạch nói.

“ Hắn không có chuyện gì là tốt rồi, vậy chúng ta lập tức đi tìm Tiểu Mặc đi.” Biết được Tiểu Mặc bình an vô sự, Vân Khê thở phào nhẹ nhõm một hơi, cử chỉ ôn nhu vuốt ve bộ lông của Tiểu Bạch, làm cho Tiểu Bạch thụ sủng nhược kinh.

Lúc này, Long Thiên Tuyệt đã đi đến phía sau của nàng, còn có mấy người đồng hành cùng với họ cũng mới vừa đi xuống. Thần Long sợ

hãi sự uy hiếp của Long Vương, bọn nó còn lơ lửng ở giữa không trung, động cũng không dám động, thậm chí hơi thở cũng nhỏ tới cực hạn.

“Tiểu Long Long, nàng chính là nữ ma đầu mà con nói đó hả?” Long Hậu đi lại gần Vân Khê, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn Vân Khê, mang theo vài phần sắc bén, quanh thân trên dưới ghen tuông tràn lan.

Mới vừa bốn người đồng thời phi thân cứu nó, Tiểu Long Long của nàng lại lựa chọn những người khác, không chọn mẹ ruột của mình, nàng thật là thương tâm.

“Dạ, nàng chính là nữ ma đầu!” Tiểu Bạch bật thốt lên sau, mới bắt đầu sợ, nó lại làm trò trước mặt kêu nàng nữ ma đầu, cảnh ngộ của nó thực bất hạnh mà.....

Vân Khê khóe miệng run run, âm thầm ở dưới bộ lông của nó nhéo một cái, sau đó mới ngẩng đầu nhìn về phía Long Hậu.

Liếc mắt một cái, làm cho Vân Khê thật sâu kinh diễm.

Long Hậu thật là đẹp, không phải là vẻ đẹp tục trần, mà nó có một khí chất cao hoa, mang theo vài phần của sắc thái thần tiên, làm cho người ta không cách nào không than thở cùng yêu quý. Chẳng qua là, nàng xem trong ánh mắt của Long Hậu nhìn mình không thiện cảm lắm, nói không rõ ý vị.

Khi Vân Khê đánh giá Long Hậu, thì Long Hậu cũng đang nhìn về phía Vân Khê, không thể phủ nhận là nàng rất thưởng thức khí chất của Vân Khê, nghĩ rằng nàng sống mấy ngàn năm rồi, gặp qua vô số người, nhưng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy một cô gái có khí chất tuyệt luân bất phàm như thế, song thưởng thức cũng chỉ là thưởng

thức, cũng không làm giảm bớt cơn ghen của mình, ăn một bình dấm chua.

Tiểu Long Long nhà mình lại cùng Vân Khê thân thiết còn hơn cả mẹ ruột của nó, đây thật sự là một đả kích quá lớn cho nàng!

Hai nữ nhân nhìn châm chú lẫn nhau, đều có tâm tư.

“ Mẫu thân, bọn họ là người nhà của Tiểu Mặc Mặc, các người không nên thương tổn bọn họ.” Tiểu Bạch khờ dại nói.

Mẫu thân? Vân Khê lông mày nhíu lại, bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là nhanh như vậy Tiểu Bạch đã tìm được cha mẹ của mình, cùng cha mẹ đoàn tụ rồi? Nữ tử trước mắt, lại chính là mẫu thân của Tiểu Bạch?

Mẫu thân của Tiểu Bạch, đó chính là Long Hậu. Thì ra là Long Tộc cũng có thể thành nhân a?

Miệng của nàng khẽ nhếch, ánh mắt nhìn Long Hậu hơn kinh ngạc.

“Tiểu Bạch, ngươi rốt cuộc cũng tìm được người nhà, vậy thì tốt quá!” Vân Khê kích động nhìn về phía Long Hậu, “Tiểu Bạch cùng Tiểu Mặc nhà ta từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, tình cảm tốt vô cùng, trong lòng ta, Tiểu Bạch cùng Tiểu Mặc cũng là giống nhau, cũng là hài tử của ta. Hiện tại Tiểu Bạch rốt cuộc tìm được người nhà của nó, ta cảm thấy cao hứng cho nó, cũng vì người một nhà các ngươi cảm thấy cao hứng.”

Nàng vuốt ve bộ lông Tiểu Bạch, đem nó trả lại trong tay của Long Hậu, nói: “Tiểu Bạch, sau này ngươi cùng phụ thân và mẫu thân ở chung một chỗ, phải ngoan ngoãn nghe lời cha mẹ, không được nghịch ngợm gây sự nữa.”

Tiểu Bạch ô ô gật đầu, một bộ dáng thật nhu thuận.

“ Còn nữa, phải hiếu thuận với cha mẹ, biết không? Vĩnh viễn trong lòng của cha mẹ hài tử luôn là người họ nhớ thương nhất, bọn họ mất ngươi lâu như vậy, hiện tại hy vọng nhất chính là cùng với ngươi thời thời khắc khắc ở cùng nhau. Ngươi nhất định phải đi theo bọn họ, không nên quá tham chơi, tùy hứng…….”

Vân Khê không nhịn được đối với nó lải nhải hoài, nàng sợ lúc này không lải nhải, sau này cũng không có cơ hội rồi. Bởi vì nàng biết, một khi Tiểu Bạch tìm được cha mẹ rồi, nhất định là nó muốn rời đi. Nàng mặc dù vô cùng không muốn, nhưng suy bụng ta ra bụng người, mình nhớ Tiểu Mặc bao nhiêu, Long Vương cùng Long Hậu cũng nhớ Tiểu Bạch bấy nhiêu. Nàng không thể ích kỷ như vậy, vì để cho con của mình vui vẻ, phải chia rẽ người một nhà người ta.

Tiểu Bạch vừa ô ô gật đầu, vừa đang suy nghĩ, nữ ma đầu làm sao trở nên càng ngày càng dài dòng thế.

Long Hậu nghe đến đó, cũng kìm lòng không được mà đỏ vành mắt, trong cổ tắc nghẹn. Nghĩ đến mẫu tử chia lìa nhiều năm như vậy, nghĩ về nhi tử, lòng đau điếng người, cũng chỉ có chính nàng mới có thể nhận thức được.

Vân Khê nhìn nàng, cũng liên tưởng đến mình và Tiểu Mặc chia lìa mà đau, kìm lòng không được, nàng tiến lên một bước, ôm Long Hậu.

Long Hậu vốn đang đè nén tâm tình của mình, một cái ôm này của Vân Khê, Long Hậu nội tâm cảm xúc ngăn không được vỡ đê. Tâm tình là biết lây bệnh rồi, Vân Khê cảm động lây, cũng đi theo đau khóc thành tiếng.

Hai nữ nhân, ở con mắt nhìn trừng trừng của mọi người, lại cứ như vậy ôm nhau khóc rống lên.

Mọi người mắt đều choáng váng rồi, đây rốt cuộc là chuyện gì a?

Tiểu Bạch bị hai người kẹp ở giữa, khó chịu muốn chết, léo nhéo muốn đi ra ngoài, nhảy tới đầu vai của Vân Khê. Nhìn hai bên xem hai người, lệ rơi từng giọt, vẻ mặt mê mang.

Long Vương cùng Long Thiên Tuyệt nhìn thấy nữ nhân của mình khóc đến như thế thương tâm, đau lòng không dứt, tiến về phía thê tử của mình, đứng ở phía sau các nàng, không tiếng động an ủi.

Kể từ khi Tiểu Bạch nhảy lên đầu vai của Vân Khê, đến lúc này nó mới phát hiện, nơi này hình như có chút chật a, có một con thú cưng kỳ quái chiếm chỗ.

“ Di? Đây là cái gì thế?” Tiểu Bạch tò mò đánh giá con Tiểu Phượng hoàng đang lim dim ngủ, trên lưng của nó như cũ nằm úp sấp một đoàn màu xanh nhục cầu, nhìn thoáng qua, hai người phảng phất như là một thể, Tiểu Phượng Hoàng cũng không đơn thuần là Tiểu Phượng hoàng, mà là một con Tiểu Phượng hoàng ở phía sau lưng có cái túi dài thật kỳ quái.

Tò mò, Tiểu Bạch đưa ra móng vuốt của nó, đâm mấy cái trên mặt của con Tiểu Phượng hoàngđang nằm ngủ.

Mông mông lung lung ở bên trong, Tiểu Phượng hoàng bị chọc tỉnh lại. Tính tình của nó không tốt lắm, từ trước đến giờ khi ngủ dậy nó đều rất buồn bực, hơn nữa gần đây bởi vì chuyện của thần thú Kỳ Lân, tâm tình của nó đã kém lắm rồi. Đột nhiên, bị người chọc tỉnh, nó tức giận nhảy lên, nói: “ Đáng ghét! Đáng ghét! Ai dám chọc ta

thức dậy?”

Tiểu Bạch rụt cổ lại, nhìn đối phương, nháy mắt mấy cái, bộ dáng vừa đáng yêu lại vừa vô tội.

Đợi nhìn thấy được một quả cầu màu trắng tròn tròn, Tiểu Phượng hoàng đang tức giận la lớn bỗng nhiên dừng lại, nhìn thấy Tiểu Bạch, nháy mắt mấy cái. Không biết trôi qua bao lâu, Tiểu Phượng hoang đột nhiên hắng giọng nói: “ Tiểu thú cưng thật là đáng yêu!”

Lông tơ cả người Tiểu Bạch dựng đứng lên, ở trong gió bay tán loạn.

Từ trong miệng của một con thú khác, nghe được nó ca ngợi mình là một con thú con đáng yêu, Tiểu Bạch thật không chịu được.

Tâm tình của Tiểu Phượng hoàng nhất thời tốt lên, đôi cánh màu vàng giương lên, tung người đánh về phía Tiểu Bạch.

Con ngươi Tiểu Bạch lay động, lòng bàn chân lập tức chạy, chui vào trong ngực của Long Vương. Vào lúc này, trong ngực của phụ thân là an toàn nhất.

Tiểu phượng hoàng kêu lên vui mừng, muốn đi tới nó, nhưng mà nhìn thấy ánh mắt nhìn chằm chằm của Long Vương, nó không thể làm gì khác hơn là lui bước trở về, chán nản trở lại đầu vai của Vân Khê. Cái lão thú thú này thật là đáng sợ, hay là nó không nên trêu chọc tiểu thú thú thì tốt hơn. Một đôi ánh mắt lanh lợi không khỏi liếc về phía Tiểu Bạch, nó dưới đáy lòng mình hoa si không thôi, thật sự là một con tiểu thú đáng yêu, thật là muốn bổ nhào về phía nó.....

Tiểu Bạch bị nó nhìn cả người không được tự nhiên, nhắm chỗ sâu trong ngực Long Vương chui vào.

Sau một trận hồ nháo của hai con thú cưng, rốt cuộc tâm tình Long Hậu cùng Vân Khê cũng ổn định trở lại, tự mình tách ra, đôi mắt long lanh, nhìn nhau cười, đột nhiên trong lúc đó có một loại cảm giác mới quen đã thân, hận không thể sớm biết nhau.

Long Thiên Tuyệt vừa an ủi Vân Khê, vừa cung kính thân mật nhìn về phía Long Vương, chắp tay nói: “Thì ra là các hạ chính là cha ruột của Tiểu Bạch, ngưỡng mộ đã lâu! Ngưỡng mộ đã lâu! Mới vừa rồi nói năng mạo phạm, xin hãy thứ lỗi.”

Long Thiên Tuyệt không có trực tiếp chỉ ra thân phận của hắn, Long Vương khẽ gật đầu, tỏ vẻ tán thành. Một lần nữa, hắn xem kỹ đối phương, thực lực của đối phương so với hắn thật là quá mức nhỏ yếu, căn bản không thể ngăn nối ột kích của hắn, song đối phương cũng không có lùi bước hay sợ hãi, ngược lại, trước tiên lại ra tay bảo vệ cho thê tử của mình, không thể không thừa nhận, Long Vương rất thưởng thức hắn. Hơn nữa, đối phương còn là phụ thân của Tiểu Mặc, bởi vì Tiểu Long Long cùng với Tiểu Mặc có quan hệ rất thân thiết, hắn cũng là yêu ai yêu cả đường đi, chẳng những thích Tiểu Mặc, ngay cả thân nhân của Tiểu Mặc, hắn cũng rất có hảo cảm.

“Tiểu Long Long nhờ các ngươi chiếu cố.”

Long Vương đang nói chuyện, không biết là vô tình hay là cố ý tầm mắt hướng về phía các Thần Long đang bay lơ lửng ở phía trên, tựa như không biết xử lý đám Thần Long này như thế nào. Long Thiên Tuyệt quan sát biến hóa trong ánh mắt của Long Vương, lập tức lĩnh ngộ, dùng bí âm truyền lời: “ Long Vương, chúng ta là đến từ Ngạo Thiên đại lục, mới tới Long tường đại lục, không biết được quy củ của Long Vương cốc, nhưng nếu Long Vương muốn đem tất cả Thần Long triệu hồi trở về Long Vương cốc, tuyệt đối tại hạ không có bất kì ý kiến nào.”

Long Thiên Tuyệt thấu hiểu tôn nghiêm của Long tộc, cũng biết tổ tiên của Long gia cùng Long tộc rất xâu xa, cho nên hắn tôn trong Long tộc, tôn trọng quyết định của Long Vương.

Long Vương trầm mặc, suy nghĩ.

“ Đại vương, bọn họ là ân nhân của Tiểu Long Long, chúng ta nên tìm cơ hội báo đáp ân tình này mới phải.” Long Hậu nhìn thấy thần sắc của Long Vương, cũng đoán được mấy phần, dùng bí âm truyền lời.

Hai vợ chồng liếc mắt nhìn nhau, rất nhanh có quyết định.

“ Được rồi, ta liền phá lệ một lần, không truy cứu chuyện này nữa. Nhưng ngươi phải đảm bào với ta không được nô dịch bọn hắn, dùng lời nói của ngươi, hứa coi bọn họ là chiến hữu thân thiết nhất. Long tộc của chúng ta có thể tiếp nhận bằng hữu, không thể chấp nhận tôn nghiêm của mình bị người khác khiêu khích hay làm tổn thương……”

“ Yên tâm đi! Ta tuyệt đối không cho phép những chuyện như bậy xảy ra.” Long Thiên Tuyệt mừng rỡ, không nghĩ tới Long Vương có thể sáng suốt như vậy, kể từ đó, cả nhà của bọn họ trở thành người đầu tiên ở Long Tường đại lục có tư cách có được Thần Long, cái này rất là vinh quang a!

Long Vương gật gật đầu, hướng về phía Thần Long triển đại thần uy, sau đó mới thu hồi tầm mắt. Chiến đội Thần Long được đặt xá, mọi người tinh thần phấn khích, tự mình tản đi.

Chỉ trong chớp mắt một đội Thần Long che kín bầu trời làm tối đen một mảnh, tự nhiên lại biến mất.

“ Tỷ tỷ, chúng ta trước đi đến học viện Thiên Long thăm Tiểu Mặc đi, sau đó cũng nhau hàn huyên thật lâu.”

“Đi đi, sau đó quay về gặp chúng ta.”

Hiểu lầm đã được giải khai, Vân Khê khẩn cấp muốn đi tìm Tiểu Mặc của nàng, cho nên nói lời từ biệt cùng Long Vương với Long Hậu, hướng về phía học viện Thiên Long đi đến.

Mọi người vây xem ở cửa thành không biết đứng ngây ngốc bao lâu, rốt cuộc mới hồi phục tinh thần được, chờ bọn họ tìm kiếm mấy người đó, thì họ đã đi mất không thấy bóng dáng nào.

Ngày hôm nay, quá nhiều chuyện phát sinh, mang lại chấn động cho bọn họ.

Chiến đội Thần Long, Vạn Hoàng học viện, thú cưng màu trắng, cao thủ thần bí,……. Hết thảy đều làm cho mọi người say mê, làm cho người ta phải suy nghĩ.

“ A, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao càng xem lại càng mơ hồ?” Lâm sư đệ của Bạch Hổ học viện không nhịn được kêu lên, những chuyện mới phát sinh vừa rồi hết thảy đều quá mức quỷ dị, hắn từ đầu cho đến cuối không hiểu được gì hết.

Cao thủ thần bí kia là ai? Tại sao có một con thú cưng màu trắng đó lại kêu hắn là phụ thân?

Trong lúc hắn và cao thủ của Vạn Hoàng học viện vốn là giương cung bạt kiếm, sắp xảy ra một trận huyết chiến, đột nhiên từ đâu một con thú sủng hô lên một tiếng thì ngừng lại?

Này hết thảy tất cả mọi sự việc, làm đầu óc của hắn muốn ngất đi, mơ hồ không biết gì hết.

“ Đừng suy nghĩ nữa, vẫn là nắm chắc thời gian chuẩn bị chiến đấu đi! Lần này tham gia tỷ thí, nói không chừng Vạn Hoàng học viện mới thật sự là thực lực cường đại.” Hàn sư huynh lạnh lùng nói, trong mắt băng lãnh thể hiện ý chí hiếu chiến thật rõ ràng.

Quyển 4 - Chương 110: Khảo hạch luyện khí sư bắt đầu

Hiện trường buổi khảo nghiệm luyện khí sư, người xem đông nghịt.

Hôm nay, đệ tử tham gia khảo hạch, tổng cộng có hơn trăm người, cơ hồ hơn phân nửa là đệ tử của học viện tham gia, tuổi của bọn họ nhỏ nhất là sáu tuổi, lớn nhất là bốn mươi tuổi, đầy đủ mọi lứa tuổi.

Khảo hạch luyện khí sư tổng cộng có chín cấp bậc, lần này các để tử tham gia khảo hạch, tham gia khảo hạch đẳng cấp cao nhất là cấp năm. Một luyện khí sư cấp năm ở Long Tường đại lục đã là vô cùng hiếm có lắm rồi, một khi có một luyện khí sư cấp năm xuất hiện, rất nhanh sẽ bị các thế gia môn phái tranh giành để có. Về phần các luyện khí sư từ cấp năm trở lên, vầy là cực kỳ hiếm thấy, bình thường chí có các liên minh luyện khí quyền uy nhất ở Long Tường đại lục mới có các nhân vật thiên tài như vậy, bởi vì liên minh luyện khí là một tổ chức có mạng lưới khắp nơi có thiên tài luyện khí sư.

Hôm nay, đi vào hiện trường khảo nghiệm luyện khí sư, trừ đệ tử tham gia khảo hạch, các trưởng lão của Thiên Long học viện đến đây xem xét các nhân tài luyện khí sư xuất sắc của các sứ giả ở liên minh luyện khí, còn có vô số người xem náo nhiệt đến đây. Trong khi những người xem náo nhiệt, chỉ đơn thuần là xem náo nhiệt mà thôi, ví dụ như lần này đến đây là xem đệ tử của các đại học viện tham gia thi đấu; cũng có những người mang theo mục đích mà đến, ví dụ như các thế gia môn phái, bọn họ mượn cơ hội lần này tới tìm hiểu bối cảnh của các vị luyện khí sư, mưu đố muốn sau này lấy lòng họ, khiến cho bọn họ có thể vì gia tộc hoặc vì môn phái của bọn hắn để luyện chế bảo khí.

Vân Tiểu Mặc được coi là một trong các đệ tử nhỏ tuổi nhất trong tất cả các đệ tử tham gia khảo hạch ngày hôm nay, vào lúc hắn dưới sự dẫn dắt của Ngô Dung Dung dẫn đi tới hiện trường của buổi khảo nghiệm, các loại ánh mắt khinh thị đều đảo qua người của bé, không một ai coi trọng bé. Tuổi bé nhỏ như thế nếu mà có thể thông qua khảo hạch luyện khí sư, vậy bọn họ lớn tuổi như vậy, chẳng phai là đồ vô dụng hay sao? (TM: chính xác!)

Cùng Vân Tiểu Mặc tham gia khảo hạch luyện khí sư, còn có Long Vũ Hiên, Long Vũ Hiên ở Long gia cũng cũng có một chút tiếng tăm, cho nên có tư cách tham gia khảo nghiệm luyện khí sư, mà Sở Thiểu Dương mặc dù đã được Vân Tiểu Mặc truyền thụ lại kiến thức căn bản của một luyện khí sư, nhưng còn chưa đủ tư cách tham gia khảo hạch luyện khí.

Vân Tiểu Mặc cùng Long Vũ Hiên hai người đi theo Ngô Dung Dung đi tới hiện trường khảo hạch luyện khí sư cấp một, nơi này tụ tập không ít người, đều đang chờ đợi thời gian khảo hạch. Bởi vì, hôm nay tham gia khảo hạch không chỉ có một cấp bậc, cho nên hiện trường được chia làm nhiều khu vực, trong đó khảo hạch luyện khí sư cấp một bị phân chia ở một góc khuất nhất, là một chỗ không ai nhìn tới. Bởi vì cái mà mọi người qua tâm chính là biểu hiện khảo hạch của các luyện khí sư đẳng cấp cao, về phần bầy gà con mới nhập môn, rất ít người chú ý.

Vân Tiểu Mặc đến hiện trường, nhìn quanh bốn phía, phát hiện theo chân bọn họ cùng nhau chờ đợi, phần lớn đều là các người trên dưới mười tuổi, còn có các người có tuổi hơn bọn hắn ba bốn lần. Hắn rất ngạc nhiên với phát hiện này, không nhịn được hỏi: “ Dung tỷ tỷ, tại sao vị đại thúc kia cũng cùng tham gia khảo hạch thế?”

Nghe bé nói như thế vị đại thúc quay đầu lại nhìn, sắc mặt nhiễm

hồng một mảng, hơi có vẻ xấu hổ. Nghĩ rằng, hắn cũng đã gần ba mươi lăm tuổi, vẫn như cũ không thể nào thông qua được cấp một của kỳ khảo hạch luyện khí sư, hắn rất là xấu hổ, hơn nữa thấy những hài tử mười tuổi trở xuống cùng hắn tham gia khảo hạch, hắn càng thêm xấu hổ.

Trong lúc đó, giữa người với người lại chênh lệch đến như vậy sao?

Ngô Dung Dung dịu dàng cười, nói với Tiểu Mặc: “ Vị này là Tề sư huynh, đã là lần thứ hai mươi tới tham gia khảo hạch, đáng tiếc mỗi một lần đều là thất bại mà về, có thể thấy được luyện khí sư cấp một cũng không phải là dễ dàng thông qua như vậy đâu.”

“ Lần thứ hai mươi?” Vân Tiểu Mặc cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, rất là kinh ngạc.

“ Bất quá các đệ cũng đừng coi thường Tề sư huynh, mặc dù huynh ấy không có thông qua cấp một của khảo hạch luyện khí sư, nhưng là huynh ấy đối với lý thuyết luyện khí hết sức là tinh thông. Trong Thiên Long học viện của chúng ta có rất nhiều chương trình học, sách, tài liệu giảng dạy đều xuất phát từ Tề sư huynh, đây cũng là nguyên do tại sao Tề sư huynh thiên phú luyện khí bình thường, vẫn như cũ có thể tiếp tục lưu lại học viện.” Ngô Dung Dung thanh âm thoải mái, người cũng ôn hòa thiện lương, rất được Vân Tiểu Mặc cùng Long Vũ Hiên thích.

“ Thật là giỏi quá đi! Sư phụ ta luyện khí luyện cả đời, cuối cùng cũng chỉ viết được một quyển sách, tề sư huynh một người viết được nhiều sách như vậy, thật là rất giỏi.” Vân Tiểu MẶc không chút nào tiếc rẻ ca ngợi.

Tề sư huynh nghe được lời của hắn,hướng hắn ném tới một ánh mắt thân thiện, hướng hắn gật đầu, bày tỏ hữu nghị.

Ngô Dung Dung hé miệng cười một tiếng, nghĩ thầm về sư phụ của Tiểu Mặc là một đời tông sư luyện khí, chỉ viết một bản chép tay, có thể đem tới tất cả các luyện khí sư điên đảo, cũng không phải lấy số lượng ít nhiều để so sánh.

“ Dung tỷ tỷ, nội dung hôm nay khảo hạch là cái gí? Có khó không a?” Long Vũ Hiên vừa tò mò đánh giá bốn phía, vừa nói.

Trong đám người, rất nhanh hắn thấy được bốn hài tử của Long gia, bọn họ cũng thấy hắn, hướng về phía hắn bắt đầu làm dáng khoa tay múa chân, hướng hắn thị uy. Có thể là, bởi vì nguyên nhân có Ngô Dung Dung, cho nên mấy người bọn hắn không có đi tới đây, mà cùng những đệ tử khác cùng nhau trò chuyện, thỉnh thoảng hướng ánh mắt về phía bên này.

“ Hôm nay, nội dung khảo hạch rất đơn giản, chính là để cho mọi người luyện chế ra một binh khí đơn giản, binh khí này có thể lớn có thể nhỏ, dài hay ngắn, tùy ý sở thích của mỗi một thí sinh.” Bàn tya trắng nõn của Ngô Dung Dung nhấc lên, hướng về một tảng đá lớn cách đó không xa, nói: “ Thấy được tảng đá to lớn kia không? Đó là đoạn kiếm thạch. Chở các đệ luyện chế thành công binh khí của mình, nếu có thể lấy binh khí của mình chém được đoạn kiếm thạch, như thế coi như là thông qua khảo hạch, nhưng nếu binh khí không chém được đoạn kiếm thạch, coi như khảo hạch thất bại.”

“ Mặc khác, trong quá trình luyện khí, nếu như các đệ cần dùng đến chùy* lớn…., có thể trực tiếp hướng quan giàm sát khảo hạch yêu cầu, thậm chí cũng có thể tìm đến những người tôi luyện hỗ trợ. Nhưng là phải nhở kĩ, chẳng qua bọn họ là người chịu trạch nhiệm tôi luyện thể lực sống, hết thảy những thứ khác đều dùng đến thực lực của chính mình.” (* búa)

“ Vậy thì tốt quá rồi! Đệ lo lắng chính là chính mình không nhấc nổi cái chùy lớn, bởi vì lúc ở nhà, đều có gia đinh làm dùm nhấc cái chùy lên.” Long Vũ Hiên vui mừng nói.

“ Cái chùy lớn sao? Ta không cần!” Vân Tiểu Mặc móc móc đồ trong chiếc nhẫn trữ vật của mình, đột nhiên từ trong đó lấy ra một cái chùy nhỏ tinh sảo, sừng nhỏ léo ngân quang, hắn liếc mắt cười nói: “ Sư phụ của ta đặc biệt chế luyện cho ta chiếc chùy nhỏ này, dùng nó có thể luyện ra tất cả các mòn đồ.”

Ngô Dung Dung kinh ngạc nhìn cái chùy nhỏ trong tay của Vân Tiểu Mặc, không nhịn được nháy nháy mắt, cái chùy nhỏ như vậy, chỉ lớn bằng hai ngón tay của nàng, thật có thể luyện khí sao? Nàng rất là hoài nghi!

“ Cái này sử dụng tốt lắm, ddwoij chút nữa các vị liền thấy chỗ tốt của nó.” Vân Tiểu Mặc cố ý khoe mẽ.

Aiz, bảo bối của Âu Li tiên sinh đưa, tai sao có thể là một vật tầm thường được?

Ngô Dung Dung cười cười, đối với bọn hắn, nói: “ Tốt lắm, ta chỉ có thể đưa các đệ tới đây thôi. Ta cũng phải tham gia khảo hạch, không thể phụng bồi các đệ được, các đệ phải cổ gắng lên nha.”

“ Dung tỷ tỷ cũng phải cố gắng lên ha.” Hai người phất phất tay nhỏ bé, đưa mắt nhìn Ngô Dung Dung rời đi.

Chờ Ngô Dung Dung rời đi, bốn hài tử của Long gia hướng về phía bọn hắn đi tới, cùng đi theo còn có mấy người đệ tử của Thiên Long học viện, tuổi cũng xấp xỉ bọn họ.

“ Long Vũ Hiên, các ngươi đợi nhận thua đi!” Hàm răng hở Long Vũ

Kỳ khiêu khích nói.

“ Ta sẽ không thua đâu!” Long Vũ Hiên nghiêm mặt nói.

“ Vào thời điểm khảo hạch, giám khảo sẽ chấm điểm từng người một, cao nhất là năm điểm, ba điểm là đủ tư cách, đến lúc đó ai có điểm cao nhất, thì người đó thằng! Bất quá, điểm cao nhất, nhất định là lão đại của chúng ta, các ngươi đợi mà nhận thua đi.”

Mấy đứa hắn cười vang đứng lên.Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Vũ Hiên đỏ lên, ý tứ ta không phục. VÂn Tiểu Mặc thì không để ý đến bọn hắn, mà trầm mặc lãnh khốc bước đến gần Long Vũ Đình, vươn tay nhỏ bé nói: “ Nam Hải đại đông châu của ngươi đâu? Có mang theo trên người hay không? Ta muốn xem một chút.”

Long Vũ Đình nhìn chắm chắm hắn một cái, rất là khinh thường nói: “ Ngươi xem cũng không thấy được gì, bởi vì căn bản là ngươi không thể nào thắng được ta! Nói thật cho ngươi biết, lấy thực lực cùng thiên phú của ta, ta hoàn toàn có thể trực tiếp thamgia khảo hạch luyện khí sư cấp hai, bất quá ngưỡng cửa của luyện khí sư cấp hai cần rất nhiều năm, không tới mười tuổi đã ra ngoài, ta không tham gia thôi. Cho nên, khảo hạch luyện khí sư cấp một đối với ta mà nói, căn bản không coi là cái gì.”

“ Ngươi nói với ta những lời này làm cái gì? Ta chỉ muốn nhìn Nam Hải đại đông châu một chút mà thôi, vạn nhất ngươi lừa gạt ta, nói chuyện không giữ lời, chẳng phải ta đây làm ăn trắng tay sao?” Vân Tiểu MẶc kiên trì nói.

“ Đầu óc ngươi rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì vậy? Đến tột cùng là Nam Hải Đại đông châu trọng yếu, hay là khảo hạch luyện khí sư trọng yếu?” Long Vũ Đình thật sự chịu không nỗi hắn nữa, sẽ không phải hắn là một người tham tiền đi.

Vân Tiểu Mặc không chút nghĩ ngợi nói: “ Đương nhiên là Nam Hải đại đông châu trong yếu!”

Long Vũ Đình thật sự bị hắn đánh bại, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệnh, từ trong ngực lấy ra Đại Đông châu, ở trước mặt Vân Tiểu MẶc quơ quơ, lại rất nhanh thu trở về: “ Thấy rõ ràng chưa? Ta Long Vũ Đình từ nhỏ cho tới giờ nói đều giữ lời, sẽ không nuốt lời giống như ngươi nói.”

Con ngươi của Vân Tiểu MẶc không hề chớp nhìn theo sát cánh tay chuyển động của hắn, thấy hắn lại đem Đại đông châu thu trở về, vẻ mặt của Tiểu Mặc tiếc nuối. Thật vất vả mới tìm được một viên Đại Đông châu lớn như vậy, nếu có thể đem nó làm của riêng của mình, có thể cất giữ hạt châu đẹp như vậy, thật tuyệt a!

Trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh hắn đang chơi đùa với vô số hạt châu, hai mắt hắn hiện ra vô số kim tâm.

Kỳ thật hắn không phải là một người tham tiền, chẳng qua là hắn thích sưu tầm các loại bảo bối mà thôi, hơn nữa còn là càng nhiều càng tốt, cho tới bây giờ hắn không ngài mình có quá nhiều bảo bối.

“ Keng keng keng…….” Thanh âm đáng chiêng vang lên, không khí hiện trường ồn ào náo nhiệt cũng từ từ bình tĩnh trở lại, biểu thị buổi khảo hạch sắp sửa bắt đầu.

Chủ tịch ở trên đài, bắt đầu tuyên bố các quy tắc khảo hạch, nội dung đại khái cùng lời nói của Ngô Dung Dung không sai biệt lắm, chẳng qua bất đồng là nội dung của các đẳng cấp khảo hạch có điều khác biệt mà thôi.

Mấy người Long Vũ Đình thấy thế, đều tản đi, từng người đều có dự

định của mình.

“ Vũ Đình, chúng ta cũng mau đi tìm vị trí của mình đi.”

“ Tốt.”

Vân Tiểu Mặc cùng Long Vũ Hiên hai đứa trẻ cũng đi tìm vị trí của mình.

Mỗi thí sinh đều được trang bị một lò luyện chuyên dụng, theo lệ thường vật liệu luyện khí cùng với các vật ụng liên qua phụ trợ, toàn bộ đều dựa theo tiêu chuẩn cần thiết của các luyện khí sư luyện khí mà trang bị, chình là coi trong công bằng công chính.

Vân Tiểu Mặc cùng Long Vũ Hiên lần lượt đến vị trí của mình, đồng thời được phân ở vị trí thứ nhất, mà đám người của Long Vũ Đình thì chia ra ở vị trí thừ hai và thứ ba.

Vị trí của bọn họ đều là mặt hướng khán phòng, nhất là ở vị trí thứ hai, từ thính phóng có thể quan sát, vừa xem hiểu ngay.

Ở phía khán phòng, có hai gã nam tử ngồi cạnh nhau, hai người vừa mới ngồi vào chỗ của mình, một người trong số đó giơ tay chỉ vào phía khảo hạch giữa sân, kích động kêu lên: “ Cửu trưởng lão, người xem! Tiểu thiếu gia Vũ Đình ở đó kìa! Còn có Tiểu thiếu gia Vũ Hiên nữa kìa!”

“ Vũ Hiên! Chúng ta đã tìm hắn khắp trong thành lâu như vậy, thì ra hắn đến Thiên Long học viện……..” Cửu trưởng lão khẽ lắc đầu, đáy mắt toát ra vẻ vui mừng, trước khi đi đến đây, hắn đã nhận được sự ủy thác của người ta, đáp ứng chiếu cố thật tốt cho Long Vũ Hiên, ai ngờ mới vừa vào thành, hắn lại để cho Long Vũ Hiên mất tích, hiện tại rốt cuộc cũng tìm được hắn rồi, hắn thật là vui mừng, không có

phụ sứ mạng người ta ủy thác.

Tầm mắt của hắn từ từ nhìn xung quanh, tình cờ thấy được Vân Tiểu Mặc đứng bên cạnh Long Vũ Hiên, ánh mắt của hắn chợt hơi chậm lại, nháy mắt mấy cái, cho là mình nhìn lầm.

“ Đó là……..Quá giống! Thật sự là quá giống!” Cửu trưởng lão tâm từ từ trở nên kích động.

“Cửu trưởng lão, ngài đang nói gì đấy? Cái gì quá giống?” Người bên cạnh tầm mắt nhìn theo phương hướng của hắn, cũng nhìn thấy Vân Tiểu Mặc, hắn nhìn xung quang, không phát giác có cái gì khát thường.

“Quá giống! Thật sự là quá giống! Cõi đời này tại sao có thể có người giống nhau như thế?” Cửu trưởng lão vừa lắc đầu thở dài, vừa lẩm bẩm tự nói.

“ Ngươi nhanh đi đều tra cho ta! Hài tử kia rốt cuộc tên là gì, cha mẹ hắn là ai, bối cảnh như thế nào, nhất định phải tra ra nhất thanh nhị sở. Nhanh đi!”

“ Dạ. Cửu trưởng lão!”

Người bên cạnh rời đi, chỉ trong chốt lát, hắn đã trở lại bẩm báo, nói: “ Cửu trưởng lão, con đã đều tra xong. Đứa bé này tên là Vân Tiểu Mặc, chính là đệ tử được Âu Li tiên sinh thu nhận, nghe nói cha mẹ hắn không có ở bên cạnh hắn, hắn là đi theo sư phụ của hắn Âu Li tiên sinh tới Thiên Long học viện, còn tin tức của cha mẹ hắn, tạm thời hỏi thăm không ra.”

“ Vân Tiểu Mặc? HẮn họ Vân, chẳng lẽ là người của Vân tộc?” Cửu trưởng lão tiếp tục lẩm bẩm tự nói: “ Âu Li tiên sinh mười mất năm về

trước đã là một đại tông sư thành danh ở Long Tường đại lục rồi, hắn thu nhận đồ đệ, thân thế cùng bối cảnh nhất định không đơn giản. Nhưng nếu là hậu duệ của Vân tộc, cũng không ngạc nhiên cho lắm, chẳng qua là……..Vì sao hắn cùng với Tuyệt thiếu gia khi còn bé giống nhau như thế?”

“ Cửu trưởng lão, ngài nói Tuyệt thiếu gia, chẳng lẽ là người mà hơn mười tuổi bị gia chủ trục xuất ra khỏi Long gia Tuyệt thiếu gia? Trưởng công tử của Đại gia?”

“ Không sai! Thời điểm Tuyệt thiếu gia rời đi Long gia bất quá chỉ có mười tuổi, khi đó hắn cùng đứa nhỏ này lớn lên cực kỳ giống nhau, quả thực là cùng một khuôn khắc ra không sai biệt lắm. Bây giờ nếu hắn còn sống, hẳn là hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi rồi…….” Cửu trưởng lão thở dài, không biết nghĩ tời đều gì, chân mày khẽ chau lại.

“ Tuyệt thiếu gia bị gia chủ trục xuất khỏi Long gia, không bao giờ có thể trở lại Long gia được nữa. Cửu trưởng lão nhớ tới hắn làm gì?”

“ Ngươi biết cái gì? Hiện tại, người có huyết thống nhất mạch càng ngày càng ít, trong tình huống ngày càng lụn bại, nếu như Tuyệt thiếu gia có thể trở về Long gia, có thể làm cho đại gia nhất mạch một lần nữa khỏi sắc. Phải biết rằng, lúc còn nhỏ Tuyệt thiều gia rất là thông minh, thiên phù cực kỳ cao, nếu không phải vì sự kiện đó……..Aiz, Không nói nữa, hay là nhìn Vũ Đình với Vũ Hiên hai đứa nó tham gia khảo hạch đi.”

Quyển 4 - Chương 111: Một lần nữa khảo nghiệm thiên phú

Cách chỗ ngồi của Cửu trưởng lão không xa, đoàn người Long Thiên Thần, Bạch Sở Mục, Dung Thiếu Hoa, Lam Mộ Hiên đều đến đầy đủ, tiến đến vì Vân Tiểu Mặc trợ uy.

Mấy người đó nhìn thấy vị trí của Vân Tiểu Mặc, liền hướng giữa sân phất phất tay.

Đoan Mộc Tĩnh cùng Sở Thiếu Dương hai đứa trẻ này vừa phất tay, vừa la hét.

“ Tiểu Mặc ca ca, cố gắng lên a!”

“ Sư phụ, cố gắng lên!”

Vân Tiểu Mặc cũng hướng về phía khán phòng vung tay, cái miệng nhỏ nhắn cười rộ lên, lộ ra hai hàm răng trắng noãn, khả ái vô cùng.

Long Thiên Thần nhìn Vân Tiểu Mặc một chút, sau đó lại nghĩ đến tung tích của Hách Liên Tử Ngữ, một tiếng ai thán tự nhiên lộ ra.

“ Chớ suy nghĩ lung tung nữa! Nói không chừng khi buổi khảo hạch kết thúc, nàng cũng trở về rồi.” Bạch Sở Mục vỗ vỗ vai hắn, khuyên bảo.

“ Có thể sao? Ta cảm thấy có một dự cảm rất xấu. Bình thường tính tình của Tử Ngữ cũng không có như vậy, chưa bao giờ xuất hiện tình huống như thế này, thật lâu không trở về. Nhất định là nàng đã gặp

phiền toái gì ở ngoài rồi……..”

“ Long Thiên Thần, ngươi nghĩ nhiều quá? Không có chuyện gì, đừng tự hù dọa chính mình, nói không chừng nàng gặp được đại ca của nàng, bị đại ca nàng mang đi thôi.”

Nghe Bạch Sở Mục hô lên ba chữ “ Long Thiên Thần”, ngồi ở bên này cả người Cửu trưởng lão không khỏi chấn động, cổ như lò xo vậy, thay đổi đi qua.

Long Thiên Thần cảm giác được có người đang nhìn chăm chú mình, ngẩng đầu, cùng ánh mắt của Cửu trưởng lão giao nhau, ngây ngốc.

Long Thiên Thần? Chẳng phải là Thần thiếu gia sao? Cửu trưởng lão tỉ mỉ quan sát đối phương, không dám tùy tiện xác nhận, bởi vì lúc Thần thiếu gia cùng Tuyệt thiếu gia rời đi, Thần thiếu gia mới có bốn tuổi, bộ dáng khi đó so sánh với thực tại, nhất định là biến hóa rất nhiều, bất quá, mặt mày của hắn cùng lúc còn bé của Thần Thiếu gia có chút tương tự…….

Người kia là ai? Tại sao dùng ánh mắt như thế nhìn hắn?

Long Thiên Thần cảm thấy không giải thích được, chậm đã! Hai người kia mặc xiêm y trên người, rất quen thuộc.....

Trí nhớ lúc bốn tuổi, sớm đã rất mơ hồ, cho dù trước kia hắn đã từng gặp mặt Cửu trưỡng lão, hiện tại cũng không thể nhận ra được, chẳng qua là xiêm y trên người của Cửu trưởng lão, gợi cho hắn có chút nhớ lại chuyện lúc xưa.

“ Thiên Thần, các ngươi biết nhau sao?” Bạch Sở Mục cũng chú ý tới ánh mắt của Cửu trưởng lão, không khỏi hỏi.

Long Thiên Thần lắc đầu: “Nhìn có chút quen mắt.”

Nghe hắn nói như thế, Cửu trưởng lão không khỏi kích động, cơ hồ hắn muốn trực tiếp từ chỗ ngồi đứng lên, đi qua hỏi thăm, nhưng mà nhìn lại người bên cạnh cũng muốn đi theo, nên hắn cố nén ở lại. Nhưng nếu thật là Thần thiếu gia, như vậy tin tức hắn xuất hiện ở Thiên Long thành, phải bảo vệ nghiệm mặt rồi, nếu không, tin tức mà truyền đến Long gia, không biết sẽ gây ra bao nhiêu tai họa đây.

Tạm thời hắn phải cố nén lại, nghĩ đến sau khi kết thúc buổi khảo hạch này, nhất định hắn phải tự mình tới cửa bái phỏng, hảo hảo hỏi chuyện.

Thấy đối phương quay đầu trở về, không muốn tiếp tục tìm tòi nghiên cứu nữa, Long Thiên Thần lắc lắc đầu, cũng không suy nghĩ nhiều. Nghĩ rằng hắn chỉ là một tiểu nhân vật, không có danh tiếng gì, làm sao có người biết hắn đây? Biết đến ca ca của hắn còn không có nhiều!

Hắn quay đầu, tiếp tục hướng về phía thi khảo hạch ở giữa sân, ở nơi đó, các vị thí sinh đang kiểm tra vật liệu của mình cùng công cụ luyện khí.

Trên đài Chủ tịch, giờ phút này cũng không có được chú ý cho lắm.

Âu Li tiên sinh được Kim trưởng lão mời, ngồi ở vị trí chủ trì, cùng ngồi ở chỗ đó còn có nhóm cao cấp của Thiên Long học viện cùng với sứ giả của Liên minh luyện khí. Đáp ứng yêu cầu của Âu Li tiên sinh, Kim trưởng lão cùng không có giới thiệu thân phận của hắn, vẫn như cũ an bài ở chỗ ngồi bên cạnh của hắn. Trừ mấy cao thủ cao cấp của học viện biết được, những vị cao thủ khác cùng sứ giả của Liên minh luyện khí cũng không biết thân phận thật sự của hắn,

cho nên, làm cho bọn họ không biết được tình huống hiện tại như thế nào, chỉ thấy được người ngồi bên cạnh của Kim trưởng lão, trong lòng rất tức giận cùng bất bình.

Hắn là người gì? Tại sao lại có thể ngồi bên cạnh Kim trưởng lão? Hắn không có tư cách đó!

Phải biết rằng, ở Thiên Long học viện Kim trưởng lão có biết bao danh tiếng, kỹ thuật luyện khí cùng với cấp bậc luyện khí là cao nhất, ai cũng nguyện ý cùng hắn gắng kết quan hệ, đã là một loại vinh quang cỡ nào, ngay cả mọi người trong Liên minh luyện khí cũng muốn cùng hắn kết giao. Cho nên, khi có một người xa lạ ngồi bên cạnh Kim trưởng lão, mọi người đều cảm thấy bất bình.

“ Âu lão đệ, vị tiểu đồ nhi của ngươi chuẩn bị thiđấu như thế nào rồi? Nghe nói, mấy ngày nay hắn rất chăm chỉ luyện tập luyện khí phải không, đối với lần khảo hạch luyện khí rất coi trọng đi.” Vẫn như cũ, Kim trưởng lão đối với Vân Tiểu Mặc có nồng hậu hứng thú, có thể làm cho Âu Li tiên sinh thu nhận đồ đệ, khẳng định là thiên phú không kém người khác.

“ Tới khi nước tới chân mới chịu nhảy thôi, ha ha.” Âu Li khiêm nhường cười cười.

“ Lão phu có dự cảm, hôm nay lệnh đồ nhất định sẽ làm cho mọi người ở đây đều thất kinh.” Kim trưởng lão nói.

Âu Li mỉm cười, cũng không có cái gì để nói, bởi vì hắn biết, Kim trưởng lão nói đúng là sự thật.

Những phản ứng của Âu Li, rơi vào trong mắt của người khác, lại có ý tứ hàm súc khác. Trong đó có một vị sứ giả của Liên minh luyện khí nói: “ Muốn thông qua khảo hạch luyện khí sư cũng không có dễ

dàng, kỳ khảo hạch năm nay, chúng ta cố ý thay đổi kiếm thạch, khó khăn hơn so với ngày thường nâng cao rất nhiều. Một tiểu hài tử chỉ năm sáu tuổi muốn thông qua khảo hạch, quả thực là lời nói vô căn cứ, ta khuyên nhị vị không nên quá lạc quan đi.”

“ Không sai! Mặc dù ở bộ phận rèn luyện, chúng ta cung cấp nhân lực đến hỗ trợ bọn họ, nhưng mà luyện cùng khống chế lửa là bộ phận mấu chốt nhất của quá trình luyện khí, khảo nghiệm chính là năng lực khống chế lửa của các thí sinh, sức sáng tạo cùng trí tưởng tượng. Bình thường mà nói, một người mới vào cửa luyện khí sư, muốn nắm trong tay được một mồi lửa tốt, ít nhất là cần thời gian hai năm. Bất quá, đứa nhỏ này năm nay cũng chỉ có năm tuổi, chẳng lẽ, hắn lúc ba tuổi đã bắt đầu học khống chế mồi lửa?” Một sứ giả khác của Liên minh luyện khí khinh miệt cười nói.

“ Ba tuổi khống chế mồi lửa? Có thể sao? Cẩn thận, chơi với lửa có ngày bị phỏng tay, ha ha……..”

Âu Li vẫn trầm mặc, không để ý gì đến bọn họ, nhưng khi nghe những lời nói lúc nãy, không nhịn được nói.

“ Hai ngày.”

“ Cái gì?” Đột nhiên Âu Li đáp lời, làm cho bọn họ có chút phản ứng không kịp.

“ Ta nói hai ngày! Đồ nhi của ta chỉ cần có hai ngày, cũng đã học xong khống chế lửa.” Âu Li thanh âm trầm tĩnh nói.

Toàn hiện trường, chỉ một thoáng hoàn toàn yên tĩnh, sau đó một tràn tiếng cười cứ nói tiếp nhau.

“ Ngươi đang kể truyện cười hả? Nếu ngươi muốn bảo vệ đồ nhi của

mình, cũng không cần nói năng khoác lác như vậy? Hai ngày? Ngươi nói hắn chỉ cần có hai ngày, liền học được khống hỏa, nói ra có quỷ mới tin.”

“ Đúng vậy! Cho dù là đệ nhất thiên tài trong Liên minh luyện khí của chúng ta, thời điểm học khống chế lửa, cũng mất khoảng hai tháng trời, mới có thể làm được. Ngươi nói đồ nhi của ngươi chỉ mất thời gian hai ngày thì học được, chẳng lẽ ngươi nói là thiên phú của hắn so với đệ nhất thiên tài luyện khí sư của chúng ta còn muốn xuất sắc hơn?”

“Làm người tốt nhất là làm đến nơi đến chốn, phải có thái độ cầu thị! Có đôi khi thổi da trâu quá lớn, hậu quả có thể không lường trước được.”

“……”

Các loại cười nhạo cùng châm chọc, không ngừng rơi vào tai của Âu Li, nhưng hắn vẫn bình tĩnh mỉm cười, không thèm để ý, bởi vì hắn nói đều là sự thật, đồ nhi của hắn, hắn là người rõ nhất. Các ngươi hiện tại không tin cũng được, đến lúc đó thì đứng có giật mình.

Từ nảy đến giờ, Kim trưởng lão vẫn một mực qua sát thần sắc của Âu Li, Đáy lòng càng ngày càng giật mình, hắn rất hiểu tính tình của Âu Li, tuyệt đối là hắn không ăn nói tùy tiện, khoác lác. Nếu hắn dám nói như thế, đó chính là sự thật, chẳng lẽ thật sự có thể trong hai ngày nắm giữ được kỹ năng khống hỏa?

Một đệ nhất thiên tài của Liên minh luyện khí mất gần hai tháng mới nắm giữ được kỹ năng khống hỏa, mà hắn chỉ cần hai ngày, đây là cái quan niệm gì đây? Thiên phú của hắn kinh người và xuất sắc như thế nào đây?

“ Các vị, chính mắt nhìn thấy mới là thật, ta đề nghị trước khi khảo hạch, trước hết hảy để cho những đứa nhỏ này thử thiên phú luyện khí một chút đi.” Kim trưởng lão đáy mắt ánh lên vẻ giảo hoạt, thật vất vả mới có cơ hội như vậy, nhất định hắn phải biết rõ thiên phú của đứa nhỏ này rốt cuộc như thế nào.

Âu Li vẻ mặt ngưng thần, nhíu nhíu chân mày, có chút không vui.

Hắn nghĩ, nếu có thông qua cấp một của khảo hạch luyện khí sư mặc dù sẽ bại lộ thiên phú của Tiểu Mặc, nhưng dù sao tương đối ít người chú ý, cũng rất khó khăn phán đoán thiên phú của hắn đến tột cùng thì như thế nào, nhưng nếu khảo nghiệm thiên phú. Khảo nghiệm thiên phú, kết quả một khi bị phơi bày, cả luyện khí giới cũng sẽ chấn động, kết quả như thế, hắn không cách nào không sầu lo.

Kim trưởng lão làm sao có thể bỏ lỡ một cơ hội tốt như vậy, vội vàng âm thầm hướng mấy vị đồng liêu nháy mắt, châm dầu vào lửa.

“ Đề nghị của Kim trưởng lão rất tốt! Lần này tham gia khảo hạch cấp một luyện khí sư, trong đó có không ít hài tử mới gia nhập Thiên Long học viện, lúc trước thời điểm bọn họ gia nhập Thiên Long học viện, có trải qua các loại khảo nghiệm thiên phú luyện khí, nhưng kết quả chưa chắc đã chính xác. Vừa lúc, Thiên Long học viện của chúng ta mới nghiên cứu chế tạo ra tháp khảo nghiệm mới có độ chính xác cao hơn, không bằng cho bọn họ khảo nghiệm lại một lần nữa đi, nhưng nếu có lừa gạt….., hoặc là kết quả không đúng, làm cho bọn họ rút khỏi học viện.”

“ Đúng a! Chúng ta bừa mới nghiên cứu ra tháp khảo nghiệm mới, độ chính xác tuyện đối là nhất, mấy vị sứ giả nếu không chê, có thể giàm định chất lượng, cho chúng ta một chút đề nghị.” Kim trưởng lão khéo léo đem vấn đề chuyển đến tháp khảo nghiệm, hiện tai hắn vội vã chính là muốn biết thiên phú của Vân Tiểu Mặc, cho nên coi

như là dùng chút mưu kế, cũng không tiếc.

Làm sao Âu Li không hiểu rõ dụng ý của đối phương, hắn bất đắc dĩ lắc đầu, cũng được, là vàng luôn là muốn sáng lên, hắn chính là nghĩ giấu cũng giấu không được.

Kim trưởng lão thấy Âu Li hơi thỏa hiệp, không khỏi mừng rỡ, cũng không chờ cho sứ giả liên minh luyện khí trả lời, vội vàng phân phó kêu người mang tháp khảo nghiệm tới.

Đoàn người Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt vội vả chạy tới cửa hiện trường khảo hạch, ai ngờ lại bị thủ vệ ngăn cản, nói là khảo hạch rất nhanh sẽ bắt đầu, vì để duy trì trật tự của hiện trường, không để người ở bên ngoài đi vào nữa, làm cho Vân Khê tức giận đến thiếu chút nữa đem đối phương đánh ngã trên đất, hung hăng dẫm đạp.

Ai dám ngăn cản nàng quan sát nhi tử khảo hạch, nàng đánh người đó!

Long Thiên Tuyệt kịp thời ngăn cản nàng, đây không phải là lúc để gây sự!

Đúng lúc đó, nhìn thấy có sáu người vận chuyển ba tòa tháp khổng lồ từ đằng xa đi tới, hướng đại môn đi vào. Mấy người liếc nhau một cái, nhất tề lộ ra một tia cười quỷ quyệt.

“ Tại sao lại là các ngươi vận chuyển tháp khảo nghiệm? Hải sư huynh đâu?”

“ Ở phía sau.”

Bất kể phản ứng của thủ vệ giữ cửa, đám người Long Thiên Tuyệt thuận lợi mang tháp khảo nghiệm vào hiện trường.

“ A! Đột nhiên nhiều người đến như vậy?” Mấy thủ vệ mê mang liếc mất nhìn nhau, nhưng không có đuổi theo, hôm nay hiện trường khảo hạch cao thủ nhiều như mây, cho dù có người muốn gây chuyện, đó cũng là tự tìm đường chết mà thôi, cho nên căn bản bọn họ không có lo lắng làm chi.

Quyển 4 - Chương 112: Một nhà đoàn tụ. Nổ! Nổ! Nổ!

Kim trưởng lão tuyên bố muốn khảo hạch thiên phú trước, một đám hài tử hai bên Vân Tiểu Mặc chừng mười tuổi được dẫn lên đài, có mười lăm hài tử, có bốn hài tử đến từ Long gia, cũng có những hài tử đến từ các thế gia môn phái khác mới vừa chiêu thu vào Thiên Long học viện. Có thể nói, những hài tử này thiên phú cũng là tương đối xuất sắc, là con chim non trong các thế gia môn phái, ngày sau đều là tinh anh.

“ Các ngươi nghe kỹ đây, trước khi khảo hạch, sẽ tiến hành khảo nghiệm thiên phú trước. Một lần khảo nghiệm thiên phú luyện khí sư, tổng cộng có ba phần, theo thứ tự thuộc tính hỏa là dung hợp lực, tinh thần lực cùng với linh hồn lực, bình thường mà nói ba phần khảo nghiệm thiên phú nếu đồng thời đều đạt được từ cấp bốn trở lên, có tư chất nhập môn luyện khí sư, nhưng ở Thiên Long học viện, cái cánh cửa này có cao hơn một chút, trong lúc khảo nghiệm thiên phú ba phần đều đạt được từ cấp sáu trở lên, mới có tư cách trở thành đệ tử của Thiên Long học viện.”

Thanh âm của Kim trưởng lão truyền khắp cả sân, để cho từng ngóc ngách mọi người đều có thể nghe nhất thanh nhị sở.

“ Ba phần thiên phú đồng thời đều từ cấp sáu trở lên, mới có tư cách trở thành đệ tử của Thiên Long học viện…….”

Không thể không nói, yêu cầu vượt qua cánh cửa này thực sự là quá cao, ước chừng so sánh với cấp bậc luyện khí sư bình thường cao hơn hai bậc, khó trách từ trước tới giờ Thiên Long học viện đều đào

tạo ra được nhiều nhân tài, mọi người không phải là người bình thường, kinh tài tuyệt diễm.

Tụ tập ở giữa khán đài bọn nhỏ nghe được chung quanh một mảnh thanh âm thổn thức, mọi người ngẩng cao đầu của mình lên, rất là tự hào. Bởi vì bọn họ cũng đã trải qua khảo nghiệm thiên phú, đều phù hợp với yêu cầu, cho nên căn bản bọn họ không sợ mình không thể nào thông qua khảo nghiệm, ngược lại, càng hi vọng ở trước mắt mọi người biểu hiện, nhận được ánh mắt cùng lời nói ca ngợi của mọi người.

Sở Thiếu Dương ngồi ở khán phòng một trận nhiệt huyết sôi trào, ba phần thiên phú của bé cũng là từ cấp sáu trở lên, nói cách khác bé có đủ tư cách để tiến vào Thiên Long học viện. Trở thành một thành viên trong học viện. Như vậy là đủ quá rồi, cho thấy bé có đầy đủ ưu tú, bé cũng có thể so sánh với các bạn cùng lứa tuổi của mình, sự tự tin của bé càng thêm sôi trào.

Bất quá, bé lựa chọn chính là đi theo Âu Li tiên sinh cùng với Tiểu sư phụ, bé nếu đã lựa chọn, thì tuyệt đối không hối hận.

Cùng với mọi người bất đồng, Vân Tiểu Mặc vừa nghe muốn khảo nghiệm thiên phú, bé lắc đầu cười khổ. Nhớ tới kinh nghiệm lần trước lúc ở Thánh đảo khảo nghiệm thiên phú, đến nay bé vẫn còn khắc sâu vào ký ức, không vì cái gì khác, chỉ vì khảo nghiệm thiên phú của bé, mà ba tòa tháp khảo nghiệm thiên thú trân quý của sư phụ bị bé phá hỏng hết.

Nếu như lần này cũng đem ba tòa tháp khảo nghiệm của Thiên Long học viện làm hỏng hết, vậy bé…….Theo bản năng, bé đưa tay sờ sờ chiếc nhẫn trữ vật của mình, nghĩ thầm nếu mình đem ba tòa tháp kia phá hủy không biết người cảu Thiên Long học viện có bắt bé bồi thường hay không?

Hẳn là tháp khảo nghiệm lần này rất quý giá? Bé không thể bồi thường nổi, cũng không muốn bồi thường a!

“ Người đâu, đem ba tòa bảo tháp đặt lên!”

Dưới sự chủ trì của Kim trưởng lão, ba tòa bảo tháp mới toan được đem đặt ở trước đài, ba tòa tháp khảo nghiệm này, thân cao ngất, có chín tầng, so với tháp khảo nghiệm của Âu Li chế luyện rõ ràng cao hơn gấp đôi, nhưng bình thường mà nói, khảo nghiệm độ chính xác của tháp không có quan hệ gì với thể tích của tòa tháp. Nói đúng hơn là, tháp khảo nghiệm của Âu Li chế luyện có độ chặt chẽ, nếu so với tháp khảo nghiệm trước mắt tinh chuẩn nhiều.

Âu Li híp mắt đánh giá ba tòa khảo nghiệm tháp, ở trong lòng âm thầm căn nhắc, trong lúc vô tình liếc thấy người đứng ở bên cạnh tháp, ánh mắt hắn thâm thúy, dần dần lộ ra thần sắc mừng rỡ.

Aiz, bọn họ đã tới.

Hiện trường, tất cả mọi người đều đem lực chú ý tập trung vào ba tòa tháp khảo nghiệm, hai gã sứ giả của Liên minh luyện khí rất ngạc nhiên, hai mắt tỏa sáng, đối với tháp khảo nghiệm khen không dứt lời.

Kim trưởng lão bình tĩnh cười cười, vuốt râu mép, bắt đầu giới thiệu công dụng cùng phương pháp khảo sát của tháp khảo nghiệm.

Những hài tử khác đều nghiêm túc nghe giảng, sợ bỏ qua những tin tức trong yếu, duy chỉ có Vân Tiểu Mặc ủ rũ, còn đang buồn rầu có thể gặp phải vấn đề bồi thường hay không.

Nếu quả thật muốn khảo nghiệm, bé có thể hỏi trước là vạn nhất tháp

khảo nghiệm bị hư, vậy trách nhiệm thuộc về người nào? Rốt cuộc là ai đứng ra bồi thường?

Đang than thở, đột nhiên có một người vỗ vỗ đầu vai của bé, Vân Tiểu Mặc tâm tình phiền não, vặn vẹo uốn éo thân thể, không để ý đến.

Cánh tay kia vẫn không có dịch chuyển, ngược lại còn nặng hơn, nóng nảy.

Vân Tiểu Mặc bị nó làm cho càng thêm phiền não, quay cái đầu lại chu cái miệng nhỏ lên, hướng chủ nhân của cánh tay kia nổi giận trợn mắt…….

Ách, mẫu thân?

Hắn không có nhìn lầm sao? Không phải là đang nằm mơ đi?

Vân Tiểu Mặc lắc lắc đầu, lấy hai tay nhỏ bé dụi dụi mắt, căng hai mắt vừa lớn vừa tròn ra, nhìn kỹ người phía trước, vẻ mặt đáng yêu hỏi: “ Xin hỏi, người có phải đích thực là mẫu thân của ta không? Ôi!”

Mới vừa hỏi xong, trên trán ăn một phát, Văn Tiểu MẶc co cổ lại, cảm thấy đau đớn. Khuôn mặt nhỏ nhắn của bé trong nháy mắt sáng lạn, lộ ra thần sắc hưng phấn cùng kích động, cũng không quản đến tột cùng là mình đang ở tình huống nào, bé sung sướng nhào tới đối phương, cao giọng kêu lên vui mừng: “Mẫu thân! Mẫu thân! Mẫu thân! ——”

Từng tiếng đồng âm hoan khoái, phá vỡ không khí hiện trường, đem ánh mắt của mọi người đều hấp dẫn nhìn.

Chuyện gì xảy ra thế?

Hiện trường khảo hạch, nơi nào ló ra một mẫu thân thế?

Mọi người nhìn thấy hai mẹ con ôm nhau, trong lòng tràn đầy nghi vấn.

Vân Khê ôm thật chặc Vân Tiểu Mặc, nội tâm kích động nói không nên lời, nghe hắn từng tiếng từng tiếng thanh âm điềm đạm kêu nàng, đáy lòng của nàng vô cùng thỏa mãn.

“ Tiểu tử thúi, thậm chí ngay cả mẫu thân cũng nhìn không ra!” Nàng nhẹ nhàng vỗ cái mông nhỏ của Vân Tiểu Mặc, vành mắt không tự chủ đã ươn ướt. Khi nàng xuất hiện trước mặt nhi tử, nhìn nhi tử vẻ mặt là không tin tưởng, sau đó kích động lao vào trong ngực của nàng, đáy lòng nàng mềm mại ngay lập tức như có một hòn đá ném xuống kích động không thôi.

“Mẫu thân, Tiểu Mặc sai lầm rồi. Tiểu Mặc cho là mình đang nằm mơ, lại đang trong mộng nhìn thấy mẫu thân.” Cái đầu nhỏ của Vân Tiểu Mặc chôn ở cần cổ của nàng, cúi đầu lẩm bẩm nói.

“ Vậy bây giờ? Mẫu thân là thật hay là giả?”

“Ừ, đương nhiên là thật! Chỉ có mẫu thân là kêu con ‘ tiểu tử thúi ’ không giống người khác nhất.” Vân Tiểu Mặc ngẩng đầu, khanh khách cười ngọt ngào.

Vân Khê nghe vậy, bất đắc dĩ cười.

“ Tiểu mỹ nam! Tiểu mỹ nam!” Trên đầu vai của Vân Khê, Tiểu phượng hoàng nhìn thấy hình dáng của Vân Tiểu Mặc, lại bắt đầu kích động, hai mắt ứa ra tim hồng.

“ Di? Mẫu thân, nó là ai thế?” Vân Tiểu Mặc vẫn ôm cổ Vân Khê, vừa quay đầu lại, cùng đôi mắt của Tiểu phượng hoàng giao nhau, hắn đánh giá tiểu phượng hoàng, tò mò hỏi.

“ Người ta gọi là Tiểu Phượng Phượng, là cực kỳ vĩ đại……Ngô ngô.” Tiểu phượng phượng vừa định nói nó là cực kỳ vĩ đại Vạn Hoàng chi Hoàng, cái miệng nhỏ nhắn đã bị Vân Khê che lên. Nói giỡn, nếu nó trước mặt mọi người bại lộ thận phận của mình, như vậy cả nhà của bọn họ như thế nào có thể sống được yên tĩnh qua ngày đây?

Bỗng nhiên, nàng có chút hối hận, sớm biết như thế nên đem nó để vào chiếc nhẫn trữ vật đi, không cho nó ra bên ngoài gây chuyện, nhưng khi nghĩ lại, dựa vào tính tình ngang bướng không chịu quản giáo của nó, nếu ép nó vào trong chiếc nhẫn trữ vật, nó nhất định là không chịu đi.

“Thì ra là ngươi tên là Tiểu Phượng Phượng a, chào ngươi, ta tên là Vân Tiểu Mặc, ngươi có thể gọi ta Tiểu Mặc Mặc.” Vân Tiểu Mặc hướng tiểu phượng hoàng hữu nghị giơ giơ tay nhỏ bé, nụ cười thật tươi, ngọt chết người không đền mạng.

Tiểu phượng hoàng nhìn bị nụ cười của Tiểu Mặc làm cho mê đắm, nó không thể chống lại được, hai con mắt nhìn chằm chằm vào Vân Tiểu Mặc.

“ Oa,Tiểu Mặc Mặc! Tiểu Mặc Mặc!”

Tiểu Phượng hoàng thật kích động, thiếu chút nữa thoát khỏi tay Vân Khê, hướng về Vân Tiểu Mặc đánh tới.

“Không có tiền đồ! Bình tĩnh một chút có được hay không?” Vân Khê tức giận trừng mắt với tiểu phượng hoàng.

“Bình tĩnh không được nữa.” Tiểu phượng hoàng thanh âm mơ hồ nói.

Long Thiên Tuyệt nhìn hai người thân yêu náo nhiệt, buồn cười, bất quá lực chú ý của hắn càng đặt ở chu vi chung quanh nhiều hơn, nhất là trên đài chủ tịch. Bọn họ đột nhiên đến, nhất định sẽ bị người khác chất vấn, hắn mọi thời thời khắc đều phòng bị, tùy thời xuất thủ bảo vệ hai mẹ con.

Trong khán phòng, đám người Long Thiên Thần nhận ra hai vợ chồng bọn họ, cả đám đều kích động đứng lên, còn tưởng rằng là đại nhân vật nào đến, khiến cho bọn họ phải cung kính đón chào.

Hai ngày nay, tâm tình của Long Thiên Thần rất uất ức, chợt thấy đại ca cùng đại tẩu của mình xuất hiện tại nơi này, hắn kích động phất tay hô to: “ Đại ca, đại tẩu!”

Thật tốt quá! Rốt cuộc đại ca cùng đại tẩu đã trở lại rồi! Trách nhiệm trong lòng hắn cũng giảm đi một nữa, bởi vì hắn tin rằng, chỉ cần có đại ca cùng đại tẩu của hắn ở đây, cõi đời này không có chuyện gì là không giải quyết được.

Hắn nhất định phải cầu xin đại ca với đại tẩu giúp hắn đi tìm Tử Ngữ, thật sự là hắn vô kế khả thi a.

Kể từ khi Long Thiên Tuyệt xuất hiện ở chỗ này, một đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm vào thân hình của hắn, kích động không thôi. Đó là Tuyệt thiếu gia, nhất định là Tuyệt thiếu gia, không sai mà!

Mặc dù, lúc Tuyệt thiếu gia rời đi chỉ có mười tuổi, nhưng mà lúc này hắn thật sự rất ngọc thụ lâm phong, mới lộ tài năng, lờ mờ có thể thấy được bộ dáng hiện tại.

Thật tốt quá! Quả nhiên Tuyệt thiếu gia còn sống, còn sống yên lành!

Long Thiên Tuyệt nghe được tiếng la của Long Thiên Thần, đưa mắt nhìn lại, vừa vặn chống lại ánh mắt nhìn chăm chú của Cửu trưởng lão, hắn hơi ngẩn ra, thân hình cũng không tự giác run rẩy.

“ Thiên Tuyệt, làm sao vậy?” Vân Khê nhảy cảm nhận ra cảm giác bất thường của Long Thiên Tuyệt.

Thần sắc của Long Thiên Tuyệt có chút khác thường, hơi thở chung quanh hắn từ từ dao động, hồi lâu, mới từ trong miệng hắn phun ra bốn chữ “ Không có chuyện gì”, thanh âm thấp mà trầm trọng.

Ở bên cạnh bọn họ, Chiến Thiên Dực đã sớm chú ý tới Vân Tiểu Mặc, lúc này không nhịn được lên tiếng nói: “ Muội tử, đây chính là Tiểu Mặc phải không? Quả nhiên, lớn lên hết sức khả ái a, khiến cho người thích.”

“ Đúng, đây chính là Vân Tiểu Mặc.” Vân Khê buông Vân Tiểu MẶc ra, nắm tay nhỏ bé của hắn, trước mặt Chiến Thiên Dực: “ Tiểu Mặc, đây là đại ca của mẫu thân, sau này con gọi hắn là cậu biết không?”

“ Chào cậu, con là Tiểu Mặc.” Vân Tiểu Mặc một chút cũng không rụt rè, hướng về phía Chiến Thiên Dực điềm đạm chào hỏi.

Chiến Thiên Dực khom người, một tay đem hắn từ dưới nhấc lên, để cho hắn ngồi trên đầu vai của chính mình, cười vang nói: “ Tiểu Mặc, sau này cậu sẽ là chỗ dựa cho con, con muốn cái gì, cứ nói cho cậu biết, nhất định cậu sẽ thỏa mãn tất cả các tâm nguyện của con.”

“ Cám ơn cậu, cậu thật tốt.”

“ Đại ca, huynh ngàn vạn lần đừng có làm hư Tiểu Mặc.” Vân Khê trong lòng ấm áp, người đại ca này một chút cũng không có nhận lầm.

Bởi vì, đột nhiên đám người của Vân Khê đến, nhiễu loạn khảo nghiệm thiên phú, mọi người đã sớm không nhịn được. Trong đó, có một gã trưởng lão của Thiên Long học viện không vui quát lạnh nói: “ Đến tột cùng, các ngươi là người nào? Tại sao lại xuất hiện ở đây? Các ngươi đem Thiên Long học viện này trở thành cái gì?”

Long Thiên Tuyệt ngửng đầu lên, nhàn nhạt nhìn hắn một cái, cất giọng nói: ” Chúng ta là tới xem khảo sát của nhi tử, mới vừa nhìn thấy người vận chuyển tháp khảo nghiệm của quý học viện, rất là cực khổ, cho nên thuận tiện giúp họ một tay, thay bọn họ đem tháp khảo nghiệm đưa đến nơi này.”

Nghe giọng điệu của hắn, giống như là giúp làm chuyện tốt không cần người khác báo đáp, không có chút giác ngộ mình đã mạo phạm đối phương.

Trưởng lão kia nghe vậy, sắc mặt không khỏi trầm xuống: “ Ngươi nói như thế, là ngươi thừa nhận tự xông vào Thiên Long học viện rồi? Các ngươi……”

Lời của còn chưa nói hết, Kim trưởng lão đã đứng dậy cắt đứt lời của hắn: “Nếu là tới quan sát khảo hạch, vậy thì mời đến khán phòng ngồi xem. Người đâu, thay những khách nhân dẫn đường.”

Không hổ là Kim trưởng lão, xử sự thích đáng, không tổn hại đến uy phong cùng tôn nghiêm của Thiên Long học viện. Long Thiên Tuyệt hướng hắn quăng đi một cái nhìn thưởng thức, hướng hắn gật đầu, nếu như đối phương không muốn truy cứu, vậy thì hắn liền giữ mặt mũi cho hắn.

“ Tiểu Mặc, hảo hảo mà phát huy! Phụ thân cùng mẫu thân cũng sẽ cỗ vũ cho con.”

Long Thiên Tuyệt nói xong, mang theo Vân Khê cùng đám người Chiến Thiên Dực rời khỏi hiện trường khảo nghiệm, hường về phía khán phòng của đám người Long Thien Thần đi đến.

“ Dạ! Tiểu Mặc nhất định sẽ cố gắng!” Vân Tiểu Mặc giơ giơ quả đấm nhỏ, chỉ một thoáng cảm giác toàn thân tràn đầy lực lượng, có phụ thân cùng mẫu thân ủng hộ, bé không có cái gì lo lắng nữa. Cho dù, đem tháp khảo nghiệm toàn bọ đều phá hỏng, phụ thân sẽ giúp bé bồi thường, một chút bé cũng không lo lắng.

Kim trưởng lão đưa mắt nhìn mấy người mới rời đi, khẽ híp mắt, lộ ra vẻ trầm trọng. Mới vừa rồi hắn quan sát thần sắc của Âu Li, vừa cẩn thận quan sát cha mẹ của Vân Tiểu Mặc cùng với đồng bạn của bọn họ, trước tiên hắn liền nhận định, mượn hơi những người này, tuyệt đối so với đem những người này làm đối thủ rất có giá trị. Hắn tinh nhuệ phát hiện, những người này khí chất cũng không tục, là người không tầm thường, cho nên hắn mới cản trở đồng liêu, hướng về bọn họ truyền ra một thái độ thân thiện.

“ Kim trưởng lão, các vị trưởng lão trọng yếu đã đến.” Phía sau, có một đệ tử tiến lên, hướng sát vào tai của Kim trưởng lão nói nhỏ.

Kim trưởng lão lập tức phản ứng, vội vàng tự mình tiến lên chào hỏi. Kim trưởng lão ở Thiên Long học viện có địa vị khá cao, có sức ảnh hưởng rất lớn, nhưng là nói cho cùng, cũng không bằng mấy vị trưởng lão trọng yếu này của Thiên Long học viện đang đi đến.

Hắn cũng kính đứng đón chào, còn lại các đệ tử của Thiên Long học viện cùng các trưởng lão khác cũng rối rít hướng về các vị trưởng

lão trọng yếu chờ đón. Dưới tình huống này, Viện trưởng cùng các vị trưởng lão trọng yếu thường không phải tham gia những công việc thường ngày, cũng chỉ gặp gỡ trong các sự kiện trong đại như quyết sách hay thương thảo, bọn họ mới tham dự. Trong đó mỗi ba năm một lần tổ chức khảo hạch luyện khí sư, bọn họ mới không vắng mặt, có thể thấy được Thiên Long học viện đối với việc bồi dưỡng nhân tài luyện khí sư thập phần coi trọng. Song, ngoài ý muốn chính là, khảo hạch luyện khí sư năm nay, viện trưởng không có lộ diện, điều này làm cho Kim trưởng lão rất là kinh ngạc.

“ Các vị trưởng lão, Viện trưởng đâu? Tại sao ngài lại không đến?” Kim trưởng lão hỏi.

“Viện trưởng hôm nay có chuyện, không thể tới. Khảo hạch vẫn tiếp tục tiến hành, chúng ta sẽ hướng viện trưởng chuyển đạt quá trình khảo hạch.”

“ Tốt, như vậy ta liền tiếp tục tuyên bố.” Kim trưởng lão ngó mặt nhìn mười lăm tên hài tử, nghiêm nghị cất giọng nói: “ Bắt đầu từ bây giờ, các ngươi liên tục tiến hành khảo nghiệm thiên phú.”

Tay của hắn nhanh nhẹn hướng trên người Vân Tiểu Mặc chỉ: “ Vậy ngươi bắt đầu trước đi.” Đây mới chính là mục đích thực sự của hắn, về phần kết quả khảo nghiệm thiên phú của những học sinh khác, hắn nắm chắc trong lòng bàn tay, bọn họ chẳng qua là bồi thái tử đọc sách thôi. (giống như là chỉ làm nền cho có)

Tất cả mọi người quay đầu nhìn về phía Vân Tiểu Mặc, Vân Tiểu Mặc kinh ngạc trừng mắt nhìn, rất là do dự, nghĩ thầm tháp khảo nghiệm cũng chỉ có ba, vạn nhất bị hắn phá hủy toàn bộ giống như lúc trước, vậy những người khác còn khảo nghiệm thế nào đây?

Hắn lắc đầu, uyển chuyển cự tuyệt nói: “Hãy để cho những người

khác trước đi, ta muốn khảo nghiệm cuối cùng.”

“Tại sao?” Kim trưởng lão không giải thích được, hỏi.

“ Cái này……Mọi người lúc sau sẽ biết.”

Kim trưởng lão chần chờ, nhìn hắn kiên trì, không thể làm gì khác hơn là khoát tay nói: “Được rồi, vậy thì từ ngươi bắt đầu.” Hắn điểm một người khác, khảo nghiệm thiên phú lúc này mới coi như là chính thức bắt đầu.

Vân Khê ngồi ở khán phòng, thấy Tiểu Mặc cự tuyệt là người thứ nhất khảo nghiệm, đầu tiên là sửng sốt, sau đó mới nghĩ tới lần đầu tiên khảo nghiệm thiên phú ở Thánh Đảo đã phát sinh sự cố ngoài ý muốn, nàng mới bừng tỉnh đại ngộ.

Ha hả, nàng bắt đầu có chút mong đợi kỳ tích lần nữa xảy ra.

Giờ phút này, lực chú ý của Long Thiên Tuyệt không nằm trên người Vân Khê hay là Vân Tiểu Mặc, hắn như có điều suy nghĩ cứ ngó chừng về phía Cửu trưởng lão, chân mày nhíu lại, lâm vào trầm tư. Ở phía sau hắn, những cao thủ của Long gia đã sớm nhận ra Cửu trưởng lão, muốn bẩm báo cho hắn, Long Thiên Tuyệt giơ tay lên ngăn trở bọn họ, bởi vì hắn mình cũng nhận ra.

“Ha ha, chúng ta đợi xem kịch vui đi! Biểu hiện Tiểu Mặc như thế này, nhất định sẽ hù chết mọi người!”

“Đó là dĩ nhiên! Tiểu Mặc nhà chúng ta, là giỏi nhất!”

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người rất là tự hào nói.

Chiến Thiên Dực tò mò nhíu mày, cũng có chút mong đợi.

Bên này, thiên phú khảo nghiệm đã bắt đầu.

“Lý Tề Túc, hỏa thuộc tính dung hợp lực cấp bảy, tinh thần lực cấp bảy, linh hồn lực cấp sáu.”

Xôn xao ——

Hài tử thứ nhất kiểm tra thiên phú xong, hiện trường một mảnh xôn xao, quả thật ba hạng khảo nghiệm toàn bộ đều là cấp sáu trở lên a.

“Vương Chung Ngọc, hỏa thuộc tính dung hợp lực cấp tám, tinh thần lực cấp bảy, linh hồn lực cấp bảy.”

Lại là một mảnh xôn xao.

Thiên phú như thế, đặt ở một thế gia cùng môn phái bình thường, tuyệt đối có thể trở thành cấp bậc quốc bảo là đối tượng được mói người bảo hộ.

Người thứ ba, người thứ tư……. Lúc sao, sau khi công bố thành tích của khảo sát thiên phú, mọi người đều chết lặng, đừng xem cả đám đều là hài tử, thiên phú này không hề bị che dấu, cho đến thi kiểm tra xong thiên phú của Long Vũ Đình, hiện trường không khí lần nữa biến đổi, đẩy hướng cao trào.

“Long Vũ Đình, hỏa thuộc tính dung hợp lực cấp chín, tinh thần lực cấp chín, linh hồn lực cấp chín.”

Thời điểm trưởng lão báo thành tích khảo nghiệm của Long Vũ Đình, thanh âm điều khẽ run.

Ba hạng toàn bộ đều là cấp chín, thiên phú như thế, trăm năm khó

gặp a!

“ Không hổ là hậu duệ của Long gia, thiên phú dị bẩm, siêu quần bạt tụy a.”

“ Nghe nói, là nhất mạch Nhị gia của Long gia, hiện tại trong Long gia Nhị gia nhất mạch người lớn thịnh vượng, nhân tài xuất hiện lớp lớp a, Thiên Long học viện cao thủ võ học đứng thứ hai Long Thiên Hồn, chính là Long gia Nhị gia nhất mạch.”

“Thật hâm mộ a! Tại sao trong gia tộc của chúng ta cũng chưa có thiên tài như vậy ra đời?”

“.....”

Long Vũ Đình ngoắc ngoắc khóe môi, biểu hiện rất bình tĩnh, đối với hắn mà nói, chuyện này đã là thực sự rồi, không có bất kỳ vui mừng. Hắn quay đầu lại, nhìn về phía Vân Tiểu Mặc: ” Chúng ta tranh tài, kể từ bây giờ lại bắt đầu. Nhớ kỹ, đây là cuộc chiến tôn nghiêm cùng vinh dự, hi vọng ngươi không để cho ta quá thất vọng đi.”

Vân Tiểu Mặc không chút nghĩ ngợi nói: “Ngươi hãy chuẩn bị Đại Đông châu đi, ta thắng là nhất định rồi!”

Long Vũ Đình giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn bóp méo, thật muốn cạy đầu nhỏ của đối phương xem cho rõ ràng, hắn rốt cuộc đang nghĩ cái gì? Nó muốn nói với hắn chính là theo đuổi thứ thực lực chân chính, mà trong miệng hắn ba câu liền không thể rời bỏ Nam Hải Đại Đông châu, chẳng lẽ một viên Đại Đông châu thật có mị lực lớn như vậy sao?

“Long Vũ Hiên, hỏa thuộc tính dung hợp lực cấp chín, tinh thần lực cấp chín, linh hồn lực cấp chín.”

Lúc này, thanh âm của trưởng lão khảo nghiệm truyền tới, cắt đứt tranh luận của hai đứa trẻ.

Oanh!

Hiện trường lần nữa bộc phát, lại là người của Long gia, lần này Long gia cư nhiên liên tục đưa ra hai hài tử có thiên phú cấp chín, vận khí của Long gia thật là quá khủng bố đi? Nhất định là phần mộ của tổ tiên rất tốt đi, cho nên mới có thể sinh ra được nhiều nhân vật thiên tài như vậy.

Long Vũ Đình trực tiếp ngây người.

“Cái gì? Long Vũ Hiên ba hạng thiên phú cũng là cấp chín? Làm sao có thể?” Hắn bật thốt lên, hắn nhớ được lần trước thời điểm khảo nghiệm trong gia tộc, thiên phú của Long Vũ Hiên khi khảo nghiệm rõ ràng là ba hạng cũng chỉ là cấp tám mà thôi, lúc nào trở nên cùng hắn giống nhau như vậy chứ?

“Nhất định là khảo nghiệm sai lầm rồi, hắn rõ ràng chỉ có cấp tám!” Long Vũ Đình trực tiếp đưa ra chất vấn, bởi vì hắn thật sự khó có thể tiếp nhận, ở cùng một cái gia tộc, xuất hiện hai nhân vật thiên tài. Bởi vì cái gọi là một núi không thể có hai Hổ, nói chính là đạo lý này.

“Không được hồ ngôn loạn ngữ! Tháp Khảo nghiệm chắc chắn là không biết có sai!” Trưởng lão khảo nghiệm sắc mặt ngoan lệ, lớn tiếng quát.

Long Vũ Đình thần sắc rung động, nhưng cũng không dám chất vấn nữa. Đúng vậy, tháp khảo nghiệm chắc là không lừa gạt …, nhưng nếu nói nó có sai, đây chẳng phải là chứng minh chính hắn mới vừa khảo nghiệm cũng là giả dối?

Hắn ngoài đầu nhìn lại, hướng về phía Long Vũ Hiên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nhưng mà vô cùng bình tĩnh, tựa hồ đối với kết quả này không ngoài ý muốn. Long Vũ Đình lập tức hiểu được, nhất định là trong lúc khảo nghiệm thiên phú lần trước, có người cố ý che giấu cấp bậc thiên phú của Long Vũ Hiên, cho nên Long Vũ Hiên mới có thể thuận lợi tiến vào Thiên Long học viện để học tập, nếu không nghe lời, với tính tình của Nhị gia, hắn tuyệt đối sẽ không cho phép người bên cạnh của Đại gia đi tới Thiên Long học viện học tập. Hắn hoàn toàn hiểu, trong lòng rầu rĩ, rất không có tư vị.

“Long gia quả thật là nhân tài xuất hiện lớp lớp a, hai hài tử này đều là người kế thừa tốt.” Sứ giả Liên minh luyện khí nhìn Long Vũ Đình cùng Long Vũ Hiên, có chút rục rịch, đối với Liên minh luyện khí mà nói, cho tới bây giờ bọn họ cũng sẽ không có cự tuyệt thiên tài luyện khí sư, hơn nữa còn là càng nhiều càng tốt.

Kim trưởng lão ánh mắt lóe lên, chẳng qua là cúi đầu cười cười, không có trả lời.

“Vũ Hiên, ngươi rất lợi hại a!” Vân Tiểu Mặc mỉm cười nhìn Long Vũ Hiên nói.

Long Vũ Hiên ngượng ngùng gãi gãi đầu: “Không có gì nữa, ngươi cũng cố gắng lên nha.”

“Người cuối cùng, Vân Tiểu Mặc.”

Rốt cục đến phiên Vân Tiểu Mặc.

Long Vũ Đình điều chỉnh quyết tâm, hướng hắn thở hổn hển nói: “Ngươi tốt nhất đừng làm cho ta quá thất vọng, nếu không, ta sẽ không còn hứng thú tiếp tục tỷ thí với ngươi.”

“Ai nha, ngươi đừng có dài dòng nữa!” Vân Tiểu Mặc không nhịn được lắc đầu, không hề nữa để ý tới hắn, hướng tháp khảo nghiệm đi tới.

Trong khán phòng, đám người Vân Khê bắt đầu khẩn trương, mặc dù đã biết kết quả khảo nghiệm thiên phú của hắn, nhưng cũng khó tránh khỏi khẩn trương. Ai biết hôm nay dùng tháp khảo nghiệm này có giống với tháp khảo nghiệm của Âu Li tiên dinh hay không?

“ Một hài tử chỉ mới có năm tuổi cũng tham gia khảo nghiệm, thật là hồ nháo!” Ngồi gần chỗ của bọn họ, có người trong miệng nói thầm, vừa nói ra miệng không lâu, liền ngay lập tức rước lấy cái nhìn đầy ngoan lệ của đám người Vân Khê, làm cho bọn họ sợ đến mức vội vàng bưng kín miệng của mình lại, cũng không dám nói thêm cái gì nữa.

Hắn cũng không nói cái gì a, tại sao mọi người hung dữ như vậy, như muốn ăn thịt người vậy?

“ Tiểu Mặc, Nổ! Nổ! Nổ!” Bạch Sở Mục là người thứ nhất hô lên, tiếp theo là đám người của Long Thiên Thần, Dung Thiếu Hoa, Lam Mộ Hiên cũng kích động hô theo.

“ Tiểu Mặc, Nổ! Nổ! Nổ!”

Chiến Thiên Dực, Dạ Hàn Tinh, Côn Luân lão giả bọn người không biết trong đó duyên cớ gì, chẳng qua là bị không khí nhiệt tình của mọi người lây nhiễm, cũng đi theo hô to lên, bao gồm Đoan Mộc Tĩnh, Sở Thiểu Dương, tứ đại hộ pháp, những cao thủ Long gia, còn có bốn người Ngọc – Thụ – Lâm-Phong.

Tiểu phượng hoàng ở trên đầu vai của Vân Khê cũng kích động theo,

dừng sức đạp, chấn động thiếu chút nữa Vân khê ngã quỵ xuống đất rồi.

“ Tiểu Mặc Mặc. Nổ! Nổ! Nổ!”

Những người này điên rồi sao?

Trong mắt người xem ở bên ngoài, một đám bọn họ giống như những kẻ điên, cũng không biết trong miệng bọn họ nói cái là “ Tiểu Mặc, Nổ! Nổ! Nổ!”.Đến tột cùng là có ý gì.

Vân Khê đã bỏ lỡ khảo nghiệm thiên phú lần trước,lần này, ngàn vạn lần nàng không thể bỏ lỡ nữa, nàng quơ quả đấm, vì nhi tử cổ động, la so với ai khác còn lớn hơn.

Long Thiên Tuyệt ôm nhẹ eo nhỏ của nàng, tiếng cười như sóng gợn, tại sao có đôi khi nhìn nàng, so sánh với Tiểu Mặc còn muốn khả ái hơn a?

Ngồi vị trí chủ trì, Âu Li bình tĩnh sờ sờ râu mép của mình, trong nội tâm đã sớm kích động không thôi. Đây cũng là môn sinh đắc ý nhất, thành tựu của bé, cũng chính là thành tựu của hắn, niềm kiêu ngạo của bé, cũng chính là niềm kiêu ngạo của hắn.

Kim trưởng lão nhìn hiện trường tình hình không thể khống chế như thế này, khẽ nhíu chân mày, đứa nhỏ này tuy có thiên phú lợi hại như thế nào, nhiều lắm cũng là cùng với Long Vũ Đình, Long Vũ Hiên giống nhau, cũng là cấp chín, cần phải kích động như vậy sao?

Bất quá trong nội tâm, hắn là mơ hồ có chút mong đợi, hắn rất muốn biết rõ ràng, đứa nhỏ này rốt cuộc có thiên phú như thế nào, mà có thể làm cho Âu Li tiên sinh đối đãi khác người như vậy, thu hắn làm đồ đệ?

“Bắt đầu đi.” Trưởng lão khảo nghiệm lạnh lùng nói một câu, giải quyết mọi việc.

Vân Tiểu Mặc tiến lên, vươn ra hai cánh tay nhỏ bé, hướng về phía tòa tháp thứ nhất.

Mọi người mở to hai mắt nhìn, vững vàng ngó chừng thân tháp.....

A? Làm sao biến hoa cái gì cũng không có vậy? Chẳng lẽ là thiên phú là số lẻ?

” Thật ngượng ngùng, ta muốn hỏi một chút, vạn nhất ta làm hư tháp khảo nghiệm, các ngươi sẽ bắt ta bồi thường sao?” Vân Tiểu Mặc thân thể nho nhỏ từ phía sau tháp khảo nghiệm đi ra ngoài, ngửa đầu nhìn về mấy người chủ trì ở trên đài.

Mọi người một mảnh ngỡ ngàng, thì ra mới vừa rồi là hắn chưa có bắt đầu, khó trách một tầng tháp cũng không có phát sáng. Này đã đến lúc nào rồi, lại hỏi tháp khảo nghiệm có thể hư hay không? Ngươi cho là tháp khảo nghiệm là từ bùn tạo ra hay sao, ngươi tùy tiện sờ nó là nó hư sao?

” Tháp khảo nghiệm là không thể nào hư, ngươi cứ yên tâm đi.” trưởng lão khảo nghiệm có chút không nhịn được nói.

“Vậy vạn nhất thật hư thì sao đây?” Vân Tiểu Mặc kiên trì nói, bé nghĩ tới nghĩ lui, bạc của phụ thân cũng là bạc của bé, sau này thế nào cũng để lại cho bé, cho nên tốt nhất nhà bọn họ ai cũng không cần bỏ tiền bồi thường. Xem đi, người ta rất tính toán tỉ mỉ, rất biết giữ cuộc sống gia đình ổn thỏa a.

“Ngươi yên tâm, nếu quả thật hư, đó là cũng là chuyện của Thiên

Long học viện chúng ta, tuyệt đối sẽ không truy cứu trách nhiệm của ngươi.”

“Vậy thì tốt quá! Ta đây an tâm.” Vân Tiểu Mặc thở phào nhẹ nhỏm, hai cánh tay nhỏ bé hướng phía trước tìm tòi, sờ lên thân tháp khảo nghiệm.

Khảo nghiệm lập tức có phản ứng, thân tháp một mảnh hồng quang sáng chói, không tới nháy mắt đã nhảy lên tầng thứ chín. Tốc độ này..... Cũng quá kinh người đi?

Mới vừa rồi, lúc Long Vũ Đình, Long Vũ Hiên hai người khảo nghiệm ra thiên phú cấp chín, tốc độ hồng quang cũng là rất bình thường, tuyệt đối không có giống hắn như vậy bão tố điên cuồng, đây tột cùng là nguyên nhân gì?

“Hỏa thuộc tính dung hợp lực Cửu.....” Cái chữ “Cấp” này còn chưa kịp từ trong miệng trưởng lão khảo nghiệm thốt ra, lúc đó hồng quang trong tháp khảo nghiệm bất chợt tăng vọt, chỉ nghe một tiếng ầm vang, cả tòa khảo nghiệm tháp cứ như vậy nổ tung, bị làm cho sợ đến mức trưởng lão khảo nghiệm liền lùi lại mấy bước, mà Vân Tiểu Mặc thì sớm có chuẩn bị, tháp khảo nghiệm nổ tung trong nháy mắt, hắn đã chuồn mất.

“Không phải là Cửu, là vượt qua vượt qua vượt qua..... Vượt qua cấp chín!” Trưởng lão khảo nghiệm đầu lưỡi bắt đầu nói không ra tiếng, bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi.

Toàn trường hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người không thể tin được một màn trước mắt mình.

Vượt qua thiên phú cấp chín? Đây là một khái niệm như thế nào a?

Kim trưởng lão trừng lớn mắt, hai tay kích động run lên, đây chính là lá bài tẩy của Âu Li tiên sinh sao? Lại thu một đồ đệ hỏa thuộc tính dung hợp lực vượt qua cấp chín?

Hai gã sứ giả Liên minh luyện khí cũng đi theo trừng lớn mắt, không thể tin được đây là thật, trong đó có một trưởng lão khảo nghiệm nói: “Các ngươi tháp khảo nghiệm sẽ không phải có vấn đề gì đi?”

Có vấn đề là không là tháp khảo nghiệm, mà là đứa bé này!

Đứa bé này tuyệt đối không phải là người bình thường, người bình thường làm sao có thể vượt qua thiên phú cấp chín được?

Sau một thời gian dài yên tĩnh, trong sân khảo hạch mọi giống ngươi người điên nghị luận rồi rít.

Còn có hài tử có thiên phú xuất sắc hơn cả hai hài tử của Long gia sao, vượt qua cấp chín a, quả thực chính là quái thai!

“Ha ha ha, Tiểu Mặc, quá tuyệt vời!”

“ Tiểu Mặc, tiếp tục nổ! Nổ tung hết chỗ đó luôn!”

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người ngươi đối ta đáp, nhất tề rơi vào hưng phấn cùng kích động, thật giống như trở lại lúc ban đêm ở Thánh Đảo kia, trong lòng Long Thiên Thần tối tăm đều quét sạch, phảng phất trở lại cuộc sống không buồn không lo trước kia.

Hai đứa trẻ Đoan Mộc Tĩnh cùng Sở Thiểu Dương càng hưng phấn hoa tay múa chân, Sở Thiểu Dương càng thêm tin tưởng vững chắc lực chọn của mình không có sai lắm, quả nhiên sư phụ của hắn không phải là người bình thường.

“Tiểu Mặc Mặc, quá đẹp trai rồi!” Tiểu phượng hoàng lâm vào si mê, đủ loại say mê.

Rốt cuộc Chiến Thiên Dực cũng hiểu được, mới vừa rồi vì sao mọi người đều kích động kêu lên “ Nổ! Nổ! Nổ!”. Nguyên lai, ý tứ là như vậy a. Ha ha, người một nhà của muội tử thật là……không cách nào có thể diễn tả bằng lời.

“Tiểu Mặc, tiếp tục, Nổ! Nổ! Nổ!”

Người trong gia đình này, lần nữa cùng kêu lên hô lớn.

Trong khán phòng, mọi người nhìn xem một màn này làm cho bọn họ giống như kẻ điên vậy, mọi người cho rằng chẳng qua chỉ là trùng hợp thôi? Mọi người nín thở, tiếp tục nhìn chằm chằm Vân Tiểu Mặc, nhìn vòng khảo nghiệm tiếp theo của nó.

Long Vũ Hiên vui vẻ hướng về phía Vân Tiểu Mặc chúc mừng,còn vẻ mặt của Long Vũ Đình thì nhưng trứng gà thối, hắn không cách nào tiếp nhận sự thật này, Lại có người còn có thiên phú hơn cả hắn? Điều này làm sao có thể a? Đẳng cấp cao nhất của khảo nghiệm thiên phú luyện khí sư, không phải là cấp chín hay sao? Làm sao còn có thể vượt qua cấp chín được chứ? Có phải lầm rồi hay không?

Hắn rất muốn kiểm tra cận thẩn tháp khảo nghiệm mới được, có phải tháp khảo nghiệm bị hư hay không?

“ Nhanh! Nhanh lên, khảo nghiệm tinh thần lực đi?” Trưởng lão khảo nghiệm kích động thúc giục Tiểu Mặc.

Lần thứ hai, Vân Tiểu Mặc bước lại tháp khảo nghiệm, cái miệng nhỏ nhắn mấp máy, lần nữa đặt tay lên tháp khảo nghiệm.

Rầm rầm rầm bang bang……..

Thân tháp tầng thứ chín hồng quang thẳng tắp tăng lên, xu thế ngất trời, theo sát là một tiếng nổ mạnh, tháp khảo nghiệm thứ hai cũng bị nổ vỡ.

Toàn trường náo động.

Nếu như nói lần thứ nhất chỉ là trùng hợp……., như vậy thì lần thứ hai nhất định không phải cũng trùng hợp như thế rồi.

“ Tinh thần lực cũng vượt qua……vượt qua cấp chín.” Trưởng lão khảo nghiệm nuốt nuốt nước miếng, nói ra cấp bậc khảo nghiệm.

Oanh……..

Một trận cuồng phong quét qua toàn trường, tất cả mọi người đều kích động, không thể kiềm chế được.

Biết hay là không biết, rối rít nhìn thân ảnh nho nhỏ ở giữa sân, quăng đi những ánh mắt sợ hãi. Bọn họ tin chắc rằng, không lâu nữa trong tương lai, đứa bé này sẽ trở thành truyền kỳ ở Long Tường đại lục, không đúng, là một thần thoại a, ai cũng không thể phá vỡ thần thoại này!

Một thiên tài luyện khí sư ra đời, hắn chín là ngôi sao sáng của luyện khí giới sau này!

Văn Tiểu Mặc, bắt đầu từ hôm nay, nhất định tất cả mọi người sẽ nhớ kỹ cái tên này. Không, không chí có bọn hắn ở đây, mà sẽ có vô số người nhớ kỹ cái tên này.

“ Đứa bé này, Liên minh luyện khí của chúng ta muốn chắc rồi!” Sứ giả Liên minh luyện khí bật thốt lên, khó nén tâm tình kích động.

Kim trưởng lão rất kích động, nghe được lời của bọn họ, mi tâm căng thẳng, cắn răng, âm thầm quyết định, nhất định hắn phải đem đứa nhỏ này ở lại Thiên Long học viện mới được, tuyệt đối không thể để cho mấy người của Liên minh luyện khí mang đi được!

Đừng quên, nơi này chính là địa bàn của Thiên Long học viện đó, muốn đem người từ trong tay hắn đi ra ngoài, còn phải xem bọn họ có đồng ý cho đi hay không?

Âu Li nghe được những lời của sứ giả Liên minh luyện khí, bất đắc dĩ thở dài, nên tới sẽ tới a. Bất quá, các ngươi nếu muốn cướp đi đồ nhi của ta? Cũng phải nhìn xem các ngươi có bản lĩnh hay không?

Dưới đáy lòng Âu Li hừ lạnh một tiếng, tràn đầy tự tin, ngay cả đồ nhi của mình cũng không bảo vệ được, vậy thật sự hắn là một người đần độn.

Trong khán phòng, các đại thế gia môn phái cũng dục động, hai mắt của mọi người như loài sói hoang, xem Vân Tiểu Mặc như là con mồi, một thiên tài luyện khí sư ngàn năm khó gặp, ai cũng muốn có được? Cho dù không chiếm được, cũng muốn hết sức đối xử tốt với bé, mong ngày sau có thể từ trong tay bé nhận được bảo khí mà bọn họ muốn luyện chế.

Long Thiên Tuyệt chú ý tới ánh mắt cuồng nhiệt của tất cả mọi người, hắn cuối đầu hừ lạnh một tiếng, muốn mơ tưởng đến con của hắn, cũng phải hỏi qua người phụ thân như hắn có đồng ý hay không?

Cửu trưởng lão sớm đã kích động không nói được gì rồi, hôm nay,

chẳng những hắn được thấy Tuyệt thiếu gia cùng Thần thiếu gia mất tích mười mấy năm nay, mà còn có thể nhìn thấy được con trai ruột của Tuyệt thiếu gia, hơn nữa hài tử này còn là một thiên tài luyện khí sư có thiên phú ngàn năm khó gặp, mọi người thật sự vui mừng, để cho lão già hắn sống đến từng tuổi này cũng chưa thấy được tim đập như thế này, thiếu chút nữa kích động bất tỉnh rồi.

Nhưng mà, nếu phụ tử của Tuyệt thiếu gia có thể trở về Long gia, thực lực người một nhà của bọn họ lớn như vậy…….kích động rất nhiều, đáy lòng hắn cũng bắt đầu lo lắng.

Tuyệt thiếu gia thật có thể trở về Long gia sao? Gia chủ có cho phép sao?

Đây cũng là vấn đề lớn.

“ Tiểu Mặc, một cái cuối cùng! Nổ! Nổ! Nổ!”

Cái thanh âm này giống như là một cây diêm quẹt, đem không khí toàn trường trong nháy mắt đốt nóng lên, đẩy tới cao trào.

Toàn trường, cơ hồ mọi người, vô luận là người xem, các vị chủ tịch ở trên đài, hay là các đệ tử tham gia khảo hạch, đều rối rít phụ họa hô lớn.

Đối với một cái hài tử vừa đáng yêu vừa khả ái như thế, hỏi ai có thể sinh ra chán ghét với bé đây?

Mị lực của Vân Tiểu Mặc quá lớn, thoáng cái đã chinh phục phần lớn người trong hiện trường này. Dĩ nhiên, cũng có người ghen tị khó chịu, giống như là hạng người của Long Vũ Đình.

Thậm chí, ngay cả hai tháp khảo nghiệm Tiểu Mặc cũng phá vỡ hết,

thật là bất khả tư nghị! Hắn tuyệt đối không thể nào chấp nhận được chuyện như vậy, nhất định chỉ là trùng hợp mà thôi, không phải là thật! Nếu mà hắn có thể phá vỡ một tháp khảo nghiệm nữa, vậy hắn……..

“ Tiểu Mặc, nổ! Nổ! Nổ!”

Vô luận mọi người trong hiện trường biết bé hay là không biết bé, đều hô to tên của bé, khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Tiểu Mặc có chút hồng, tim cũng đập nhanh hơn.

Phụ thân, mẫu thân, Tiểu Tĩnh, Thần thúc thúc cùng mọi người đều nhìn hắn, tuyệt đối hắn không thể làm mọi người thất vọng được.

Hít một hơi thật sâu, hắn đưa hai tay nhỏ bé của mình ra, nâng lên đề trên ngọn tháp khảo nghiệm cuối cùng.

Bỗng nhiên, hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, con ngươi của tất cả mọi người đều căng lớn, vững vàng nhìn tháp khảo nghiệm.

A? Làm sao chí đến tầng thứ chín thôi không động nữa?

“ Linh hồn lực cấp chín.” Trưởng lão khảo nghiệm thanh âm khàn khàn, ngữ điệu thất vọng. Hắn còn tưởng rằng, ba thiên phú đều vượt qua cấp chìn hết, đáng tiếc cuối cùng cũng không thể tạo ra kỳ tích, thật đáng tiếc.

Các trưởng lão khảo nghiệm tâm tình cũng giống nhau, toàn trường một mảnh thở dài.

Sứ giả Liên minh luyện khí, cùng với Kim trưởng lão đều liên tục thở dài, không phải là ba hạng đều vượt qua cấp chín a, vậy thì cả Long Tường đại lục không thể có thần thoại rồi.

Bất quá, có hai hạng thiên phú vượt qua cấp chín, coi như là thiên tài trong thiên tài rồi.

Âu Li kinh ngạc nhíu nhíu chân mày, có chút nghi ngờ, tháp khảo nghiệm của hắn so với tháp khảo nghiệm của Thiên Long học viện thì chính xác hơn nhiều, lúc khảo nghiệm Tiểu Mặc ở Ngạo Thiên đại lục cả ba tháp tất cả đều là vượt qua thiên phú cấp chín, làm sao khi đến nơi này, linh hồn lực chỉ tới cấp chín thôi? Đến tột cùng, vần đề ở chỗ nào? Là bởi vì nguyên nhân của tháp khảo nghiệm hay sao?

Hắn nhẹ nhàng lắc đầu, thủy chung vẫn cho rằng kết quả khảo nghiệm thiên phú của tháp khảo nghiệm của mình mới là chính xác nhất.

Đám người của Long Thiên Thần tiếng nói thốt lên đều mắc lại ở cổ họng, ánh mắt không hề chớp nhìn chắm chắm vào tháp khảo nghiệm, thật giống như chỉ cần nhìn như vậy, thì tháp khảo nghiệm khi sẽ nổ tung.

Bọn họ vẫn là nguyện ý tin tưởng kết quả khảo nghiệm của Âu Li tiên sinh, Tiểu Mặc của bọn họ nhất định là ba hạng thiên phú đều vượt qua cấp chín. Không sai, nhất định là vượt qua cấp chín, nếu có vấn đề, nhất định là tháp khảo nghiệm của Thiên Long học viện có vần đề.

“Di?” Vân Tiểu Mặc nghiêng đầu, tò mò nhìn tháp khảo nghiệm, rất kỳ quái, tại sao tháp khảo nghiệm không có nổ a?

Chẳng lẽ, linh hồn lực của mình chỉ có cấp chín mà thôi?

“ Ha ha ha, ta còn tưởng là ngươi tài giỏi hơn người, bất quá cũng chỉ có như thế mà thôi!” Long Vũ Đình đến gần bên cạnh Vân Tiểu

Mặc, nhìn có chút hả hê phá lên cười, hồn nhiên quên mất, tất cả ba hạng mình chỉ có thiên phú cấp chín mà thôi, mà người ta thí có tới hai hạng thiên phú là vượt qua cấp chín.

Vân Tiểu Mặc không để ý đến hắn, thanh âm thở dài, từ từ đem hai bàn tay nhỏ rút về, xoay người rời đi.

Trong lúc, Long Vũ Đình còn đang hả hê cười to, bất chợt hồng quang trong tháp khảo nghiệm có biến hóa khác thường, phảng phất trong nháy mắt lúc Vân Tiểu Mặc buông tay, hồng quang xảy ra đột biến.

Chỉ nghe được một tiếng nổ vang kinh người, cả tháp khảo nghiệm nổ tung, không khí bên trong gợn sóng, còn có Long Vũ Đình bị bắn bay đến giữa không trung, ở trong sân nghe được tiếng kêu thảm thiết của hắn.

“Linh hồn lực, cũng là vượt qua..... Vượt qua vượt qua vượt qua..... Vượt qua cấp chín!”

Quyển 4 - Chương 113: Người một nhà biến thái nhất

Trưởng lão khảo nghiệm sau khi tuyên bố kết quả khảo nghiệm xong, cả người đều lâm vào trạng thái ngây dại.

Nhớ lại hằng năm hắn đều chủ trì việc khảo nghiệm thiên phú của đệ tử Thiên Long học viện, đây là lần đầu tiên nhìn thấy kết quả khảo nghiệm biến thái như vậy, hắn không thể không kích động.

Cửu trưởng lão từ trên khán phòng phi thân ra, vững vàng tiếp được Long Vũ Đình, may mà không có tổn thương quá lớn, nhưng cũng hù doạ đến Long Vũ Đình, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Vân Tiểu Mặc quay đầu lại, thấy một màn như vậy, lè lưỡi đáng yêu, thì ra tháp khảo nghiệm còn kéo dài kết quả a, may là bé rời đi, bằng không người bị bắn bay chính là bé nha.

Ở bên cạnh bé, tất cả bọn nhỏ tham gia khảo nghiệm thiên phú đều xem ngây người, một đám giống như thấy quái vật nhìn chằm chằm Vân Tiểu Mặc. Long Vũ Hiên thập phần vui vẻ, tiến lên hướng Vân Tiểu Mặc chúc mừng, với hắn, Vân Tiểu Mặc chính là bạn tốt, bạn tốt đạt được thành tựu, so với hắn đạt được đều đáng mừng như nhau.

“Nhi tử của ai vậy a? Làm sao lại giỏi như vậy đây?” Vân Khê nắm chặt tay Long Thiên Tuyệt, vô cùng tự hào nói.

“Đương nhiên là nhi tử của chúng ta” Long Thiên Tuyệt cúi đầu nhìn nàng mặt mày hớn hở, trong lòng rung động, nhịn không được cúi đầu hôn lên tóc mai nàng.

Chung quanh chỉ một thoáng vang lên một mảnh âm “khụ khụ”

Bạch Sở Mục là người thứ nhất nhảy ra, trêu chọc nói: “Nếu trên đời này có bình bầu vị trí đôi vợ chồng tự kỉ nhất, ta khẳng định bọn họ trúng tuyển”

“Nếu có bình bầu đôi vợ chồng keo kiệt nhất, khẳng định cũng là vợ chồng bọn họ trúng”. Dung Thiếu Hoa nhẹ phe phẩy cây quạt, ra vẻ phong nhã nói, hắn cũng không quên ban đầu mình là làm sao bị lừa vơ vét tài sản mất một triệu lượng bạc.

Dạ Hàn Nguyệt nghe vậy, vội vàng giơ tay phụ họa: “Ta cực kì đồng ý! Vị trí đôi vợ chồng keo kiệt nhất, tuyệt đối không ai ngoài hai người bọn họ.”

“A, còn có, còn có! Nếu có bình bầu đôi vợ chồng giảo hoạt lòng dạ hiểm độc nhất, khẳng định cũng là hai người bọn họ” Long Thiên Thần vội vã bổ sung, ai ngờ vừa mới nói xong, liền bị ánh mắt rađa của đại tẩu quét ngang. Hắn vô tội chép chép miệng, tại sao những người khác nói không việc gì, cứ hắn nói là bị trừng? Rất không công bằng nha.

Chiến Thiên Dực càng ngày càng thích bầu không khí này, hắng giọng cười lớn, xen vào nói: “Ha ha, muốn ta nói, một nhà bọn họ đều không phải người bình thường. Nếu có bình bầu người một nhà phong cách nhất biến thái nhất, vậy khẳng định không ai ngoài một nhà bọn họ”

“Không sai, chính là phong cách nhất biến thái nhất…”

Một đám thân bằng bạn hữu đi theo cùng cất tiếng cười to, bọn họ cũng giống như đã muốn tụ thành một cỗ lực lượng, đoàn kết ở

chung quanh người một nhà Vân Khê, cùng bọn họ đồng bi đồng hoan*. (*cùng khóc cùng cười)

Vân Khê ra vẻ thở phì phì trừng mắt nhìn bọn họ, bên môi cũng là không giấu được ý cười.

Tự kỉ thì sao? Keo kiệt thì sao? Lòng dạ giảo hoạt lại hiểm độc thì sao? Nàng chỉ làm những chuyện mình muốn làm, tự đắc rồi vui mừng, quản người khác nói cái gì?

Cả nhà bọn họ chỉ cần thật vui vẻ ở cùng một chỗ, đó chính là hạnh phúc nhất, bọn họ sẽ là người một nhà phong cách nhất, biến thái nhất.

Không chỉ là phong cách một nhà ba người hiện tại, còn có tương lai phong cách một nhà bốn miệng, năm miệng, sáu miệng …

Long Thiên Tuyệt nhẹ mỉm cười, hắn ôm nhẹ người yêu, nhìn lại con mình, bằng hữu của mình, tuấn mâu tràn đầy vui thích cùng thoả mãn.

“Người một nhà phong cách nhất, biến thái nhất…. ha hả, thú vị” Côn Luân lão giả cúi xuống lầm bầm lầu bầu, híp mắt lại, lộ ra ý cười sâu xa.

Chủ trì trên đài, Âu Ly tiên sinh thản nhiên cười, hắn đã nói rồi, tháp khảo nghiệm của hắn là không có khả năng sai lầm mà. Đệ tử được hắn thu qua cửa, tuyệt đối là thiên tài trong thiên tài, ngàn năm khó gặp.

Nếu còn có người hoài nghi, vậy nhất định là mắt người đó có vấn đề.

Kim trưởng lão kích động đứng lên, thanh âm run run nói: “Tốt lắm, khảo nghiệm thiên phú đã chấm dứt, tiếp theo bắt đầu sát hạch cấp bậc luyện khí sư đi”

Dưới đài các thí sinh rối rít từ trong rung động hoàn hồn, tự trở lại chỗ sát hạch của mình, chuẩn bị cho cuộc sát hạch cấp bậc kế tiếp. Sát hạch ngày hôm nay, đối với rất nhiều người mà nói là phi thường quan trọng.

Một cái cấp bậc khác biệt, có thể mang đến biến chuyển rất lớn cho vận mệnh một người, cho nên mỗi người đều rất coi trọng. Mong chóng thu hồi tâm tình, vùi đầu vào cuộc sát hạch cấp bậc.

Hai gã sứ giả Luyện khí minh âm thầm trao đổi, không biết thương lượng cái gì, rất là thần bí, nhưng dư quang cũng không rời Vân Tiểu Mặc, giống như là đánh chủ ý lên người bé.

Âu Ly âm thầm để ý, Luyện khí minh đúng thật là nơi quy tụ tốt của tất cả luyện khí sư, nhưng ông không nghĩ Luyện khí minh trước mắt thích hợp với Tiểu Mặc. Tuổi Tiểu Mặc còn quá nhỏ, bé cần có một người truyền thụ cho bé hệ thống kiến thức luyện khí, ông cũng không cho là trong Luyện khí minh sẽ có người thích hợp hơn ông đến đảm đương vị trí lão sư cho Tiểu Mặc, một mình tận tâm tận sức truyền thụ tài nghệ.

Nhưng nếu là bản thân Tổng minh chủ Luyện khí minh nguyện ý tự mình truyền thụ tài nghệ luyện khí cho Tiểu Mặc, vậy thì lại khác, ông nhất định không nói hai lời, tự mình đem Tiểu Mặc đến Luyện khí minh, bởi vì so sánh với vinh quang cùng thành tựu của ông, ông quan tâm hơn chính là sự phát triển và thành tựu tương lai của Tiểu Mặc.

Vân Tiểu Mặc một lần nữa về lại vị trí sát hạch, chuẩn bị cho sát hạch

cấp bậc sắp tới. Bé trái phải dò xét, vật liệu viện sát hạch luyện khí cung cấp lần này thực bình thường, không có gì đặc biệt, đề mục sát hạch ngày hôm nay còn là chế tạo một binh khí có thể dùng để chặt đứt đoạn kiếm thạch.

Đến tột cùng phải làm binh khí nào thì tốt đây?

Trong lúc đang suy tư, Long Vũ Đình đi tới bên người bé, hướng phía bé lạnh lùng nói: “Vân Tiểu Mặc, đừng tưởng rằng thiên phú của ngươi tốt, là có thể luyện ra binh khí tốt. Ta cho ngươi biết, luyện khí cũng không chỉ dựa vào thiên phú, mà còn dựa vào kĩ xảo và kinh nghiệm. Ngươi nhìn coi, ta nhất định sẽ thắng ngươi”.

Long Vũ Đình rút cuộc chịu đủ, hướng Vân Tiểu Mặc hạ chiến thư. Hắn cũng không tin, bằng vào kinh nghiệm hơn hai năm học tập luyện khí của hắn, lại thắng không dược một tiểu tử thúi năm tuổi.

Nếu không phải tuổi hắn so với mười tuổi kém một chút, thì hôm nay hắn đã có thể trực tiếp tham gia sát hạch luyện khí sư cấp hai rồi, cho nên sát hạch luyện khí cấp một với hắn mà nói, không khác gì chơi đùa, hắn không có khả năng không qua.

Vân Tiểu Mặc cũng không để ý tới lời hắn, nhìn mặt hắn, trong đầu bé chợt loé linh quang, có chủ ý.

“Ta đã biết ta muốn luyện chế binh khí gì rồi. Cám ơn ngươi nha”

Long Vũ Đình khuôn mặt nhỏ nhắn nhíu nhíu, vẻ mặt mê mang, nó nghĩ muốn luyện chế binh khí gì thì liên quan gì tới hắn? Quên đi, mặc kệ nó, hắn cũng phải hảo hảo chuẩn bị một chút, luyện chế ra một tác phẩm đắc ý nhất, đem danh tiếng của đối phương hoàn toàn ép xuống.

“Lấy ba canh giờ làm hạn định, mọi người nắm chắc thời gian bắt đầu đi” Ngay khi trưởng lão sát hạch tuyên bố, sát hạch luyện khí sư cấp một bên này coi như bắt đầu.

Ngày thường sát hạch luyện khí sư cấp một bên này rất ít người chú ý, nhưng hôm nay cũng rất khác thường, phần lớn lực chú ý của mọi người toàn bộ đều quăng hướng bên này, thường xuyên chú ý nhất cử nhất động của người có thiên phú kinh người Vân Tiểu Mặc, rất muốn xem kĩ xảo luyện khí của bé có hay không giống thiên phú của bé, kinh diễm, ngoài dự đoán của mọi người.

“Ba canh giờ? Làm sao lại lâu như vậy? Tiểu Mặc sẽ không mệt chết đi?” Vân Khê có chút đau lòng, ngẩng đầu nhìn trời, ánh nắng này chiếu vào đầu, vạn nhất đem Tiểu Mặc nhà bọn họ phơi hỏng thì làm thế nào? Còn có lửa trong lò luyện kia cũng vượng như vậy, Tiểu Mặc đứng cạnh đó, làm sao chịu nổi?

“Không có việc gì, bé trai nên học hỏi nhiều kinh nghiệm, thời điểm ta mới bắt đầu học luyện khí, cũng là như vậy” Long Thiên Tuyệt nhẹ giọng an ủi.

“Được rồi”

Không thể không nói, luyện khí quả thật là một quá trình vừa lâu lại buồn tẻ.

Từ nung vật liệu, đến đúc khuôn, lại đến rèn, luyện, cuối cùng thành hình ra lò… là một loạt quá trình, vừa tốn thời gian vừa tốn sức, ba canh giờ, đối với luyện chế binh khí đơn giản nhất mà nói là đủ rồi, nhưng nếu là luyện chế bảo khí cao cấp hơn, tính ra, thời gian như vậy liền rất không đủ.

Phốc phốc phốc…

Trong lò luyện của mỗi người, mồi lửa lần lượt đốt lên.

Bước đầu tiên của luyện khí, chính là khống chế lửa, một bước này, cũng là một chỗ hiểm trong khảo nghiệm luyện khí sư cấp một. Chỉ có khống hoả trót lọt, bước luyện kế tiếp, đúc khuôn, rèn, luyện mới có thể suôn sẻ.

Long Vũ Đình vừa khống chế ngọn lửa, vừa len lén chú ý Vân Tiểu Mặc, không nhìn còn đỡ, vừa nhìn xong, hắn đã bị đả kích thật sâu. Nó xác định là đang khống chế lửa sao? Tại sao hắn cảm thấy Vân Tiểu Mặc không phải đang chế lửa mà là đang nghịch lửa vậy?

Nhìn một cái, ngọn lửa kia dưới sự khống chế từ bàn tay nhỏ bé, muốn tròn có tròn, muốn dẹt có dẹt, vẻ mặt Vân Tiểu Mặc rất dễ dàng.

Bên này hắn vừa vặn mới khống chế tốt ngọn lửa, tiến hành bước nung nguyên liệu tiếp theo thì bên kia Vân Tiểu Mặc đã sớm nung nguyên liệu được một nửa, tốc độ này … Thật sự là quá nhanh đi.

Nó rút cuộc thế nào làm được? Long Vũ Đình nghĩ thế nào cũng nghĩ không thông, chẳng lẽ thiên phú cấp chín cùng thiên phú siêu cấp chín chênh lệch nhiều như vậy sao?

Ở chỗ khán giả kiên nhẫn chờ đợi quan sát, có Vân Tiểu Mặc, các thí sinh khác so với làm nền cũng không khác lắm, mọi người chỉ chú ý quá trình luyện khí của Vân Tiểu Mặc, của những người khác thì ít có người hỏi tới.

Rút cuộc cũng tới quá trình rèn khí cuối cùng, chỉ thấy Vân Tiểu Mặc lấy ra một cái búa nhỏ, ở mũi nhọn loé ra ánh sáng màu bạc, làm loá ánh mắt mọi người, nhất tề phát ra tiếng hô nhỏ.

“Đây là cái gì? Hắn sẽ không phải là muốn lấy cây búa bé này để luyện khí đi?”

“Hình như là vậy, ta càng để ý chính là, hắn đến tột cùng muốn làm ra dạng binh khí gì, tại sao cảm giác mô hình của nó nhỏ đến đáng thương vậy? Hắn xác định là muốn tạo ra binh khí đích thực sao? Thật có thể chặt đứt đoạn kiếm thạch hả?”

“Ai mà biết được, có lẽ là thiên tài có ý nghĩ thiên tài đi”

“Chưa chắc, nói thẳng ra, bất quá cũng chỉ là một đứa nhỏ năm tuổi, một đứa nhỏ năm tuổi có thể có năng lực gì? Ta khuyên các ngươi đừng đem thiên phú cùng năng lực của nó đặt cùng một chỗ, mọi người đối với nó cũng không nên kì vọng quá cao”

“….”

Mọi người nghị luận rối rít.

Vân Tiểu Mặc không để ý đến những lời đồn đại nhảm nhí này, bé hết sức chăm chú rèn luyện binh khí, cây búa nhỏ phát ra những tiếng nện leng keng. Lại nhìn thần sắc bé, trừ bỏ chuyên chú vẫn là chuyên chú, không chút cảm giác cố sức.

Một đứa nhỏ năm tuổi, phối cùng một cây búa nhỏ, nhưng thật ra lại vô cùng xứng đôi. Chính là bây giờ hắn đang tham gia sát hạch, đề mục là luyện chế một binh khí có thể chặt đứt đoản kiếm thạch, hắn dùng một cây búa nhỏ như vậy, xác định có thể rèn ra một binh khí đủ tiêu chuẩn sao?

Mọi người rất là hoài nghi.

Không chỉ có một, ngay lúc Vân Tiểu Mặc vung cây búa nhỏ, chăm chú rèn luyện, Long Vũ Đình xếp ở sau cũng tiến tới giai đoạn rèn luyện, từ bên sân, hắn đưa tới một gã cường tráng, mang một cây búa lớn, trợ giúp hắn rèn luyện. Vô cùng châm chọc là, cây búa to kia không biết lớn hơn mấy chục lần cây búa nhỏ, dùng tần suất giống nhau leng keng nện đập.

Long Vũ Đình thỉnh thoảng liếc về phía Vân Tiểu Mặc, thấy bé cầm cây búa nhỏ chăm chú nện xuống, hắn buồn cười đồng thời trong lòng có chút hoài nghi. Từ góc độ của hắn, hắn căn bản không thấy rõ đối phương đến tột cùng rèn loại binh khí gì, chỉ có thể đại khái đoán ra binh khí của đối phương tựa hồ khá nhỏ.

Nó rút cuộc luyện chế binh khí quái gì vậy? Long Vũ Đình tràn ngập tò mò.

Thứ Long Vũ Đình chế tạo chính là một thanh trường kiếm, bởi vì thể tích quá lớn, cho nên phải mượn sức của người ngoài hỗ trợ, dù sao cũng không làm trái với quy định của sát hạch. Hắn tin chắc, chỉ cần trường kiếm của mình chế tạo thành công, nhất định có thể chặt đứt đoản kiếm thạch.

Vân Tiểu Mặc, ngươi cứ đợi đấy. Lần này ta nhất định thắng ngươi!

Trong lúc suy tư, đột nhiên xung quanh vang lên tiếng kinh hô, hắn ngẩng đầu nhìn lại, không khỏi ngớ người.

Chỉ thấy búa nhỏ trong tay Vân Tiểu Mặc thoáng cái biến thành một cái búa cỡ vừa, chẳng những búa có thể thành lớn, ngay cả chuôi cầm cũng dài hơn.

Này…này rút cuộc là búa gì? Lại thần kì như thế, có thể lớn có thể nhỏ, có thể dài lại có thể ngắn?

Lần nữa nhìn thần sắc Vân Tiểu Mặc, vẫn như trước thập phần thoải mái, tần số nện búa cũng không có gì thay đổi, giống như cây búa kia vô luận biến hoá to nhỏ thế nào, thì phân lượng cũng đều không có gì khác.

Âu Li mỉm cười, sờ sờ bộ râu ngắn của mình, cái cây búa này là kiệt tác mà lão đắc ý, thích hợp nhất cho Tiểu Mặc dùng. Nhẹ nhàng, nhưng đầy đủ chức năng, lại không phí sức.

“Đó là … thượng phẩm bảo khí” Sứ giả Luyện khí minh kiến thức uyên bác, thoáng cái đã nhận ra phẩm chất binh khí, bọn họ quay đầu, tò mò nhìn về phía Âu Li, vô cùng không muốn tin thượng phẩm bảo khí chính là xuất từ tay lão, nhưng lại không thể không tin.

“Vị tiên sinh này, còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh?” Đây là lần đầu tiên bọn hắn nhìn thẳng Âu Li, dùng giọng cung kính nói.

Âu Li cười nhạt lắc đầu: “Vô danh tiểu bối, không đáng nhắc đến”

Hai vị sứ giả liếc nhau một cái, cũng biết là mình đã đắc tội với vị luyện khí đại sư này, không dám tiếp tục hỏi tới nữa, mà âm thầm suy tư xem nên xoay chuyển như thế nào.

Hiện trường sát hạch, các hài tử còn lại cơ hồ đều dùng tới hỗ trợ bên ngoài, phụ giúp rèn binh khí, chỉ có Vân Tiểu Mặc là từ đầu tới cuối một mình hoàn thành nhiệm vụ luyện khí.

“Sát hạch kết thúc! Hiện tại bắt đầu, từng người một dùng binh khí chính mình luyện chế đi tới phía trước đoản kiếm thạch, chỉ cần đoản kiếm thạch có nửa điểm tổn hại, đều được tính là thông qua sát hạch” Sát hạch trưởng lão tuyên bố nói.

“Người thứ nhất, Lý Kỳ”

Thứ tự khảo hạch là chiếu theo thứ tự của cuộc khảo nghiệm thiên phú vừa rồi, cho nên Vân Tiểu Mặc được xếp ở vị trí cuối cùng.

Nhìn người phía trước, mọi người lấy binh khí của mình ra thử, Vân Tiểu Mặc tràn ngập tò mò, binh khí bọn họ luyện chế, có trường kiếm, có loan đao, cũng có lưu tinh chuỳ, điểm giống nhau chính là kích cỡ đều thực khổng lồ. Nhìn nhìn lại binh khí trong tay mình, so sánh với bọn họ, căn bản không phải chỉ nhỏ hơn một chút mà thôi.

“Thất bại! Kế tiếp, Vương Chung Ngọc”

“Thất bại!”

“Người tiếp theo…”

Sát hạch cứ một người lại một người, trong đó số người thông qua sát hạch, mười người thì chưa tới hai. Tất cả mọi người đều ủ rũ, tâm tình không tốt chút nào.

Rút cuộc đến phiên Long Vũ Đình, chỉ thấy tay hắn nắm trường kiếm, trấn định đứng trước đoản kiếm thạch, đoản kiếm thạch này mặc dù đã bị mười mấy người chém qua, vẫn như cũ không có tổn hại gì. Lấy lại bình tĩnh, hắn toàn thân chăm chú, giơ kiếm hướng đoản kiếm thạch ra sức chém tới.

Oanh!

Đoản kiếm thạch chấn động kịch liệt, kiếm phong khảm vào trong đó, bổ ra một lỗ hổng nho nhỏ. Mặc dù rất nhỏ, cũng đã là thành tích tốt nhất trong số các thí sinh sát hạch hiện nay rồi. Phải biết rằng, có một số thí sinh chẳng những không thể làm cho đoản kiếm thạch có bất kì

biến hoá gì, ngược lại còn chặt đứt binh khí của mình, thê thảm không nỡ nhìn, có thể thấy được đoản kiếm thạch kia không phải dễ dàng chém như vậy.

Sát hạch trưởng lão nhìn Long Vũ Đình, hớn hở gật gật đầu, lộ ra sắc mặt vui mừng: “Long Vũ Đình thông qua! Đạt tiêu chuẩn bốn phần. Kế tiếp, Long Vũ Hiên”

Long Vũ Đình nghe vậy, không khỏi ưỡn ngực lên, lộ ra vẻ vui thích. Bắt đầu từ bây giờ, hắn chính là luyện khí sư cấp một chân chính rồi, đây là vinh quang của hắn, cũng là vinh quang của Long gia.

Hắn hướng Vân Tiểu Mặc nhíu mày, ý như đang nói ta đã thông qua sát hạch, hơn nữa còn đạt bốn phần tiêu chuẩn, bây giờ liền xem ngươi.

Vân Tiểu Mặc không để ý đến hắn, chỉ chuyên tâm nhìn biểu hiện của Long Vũ Hiên.

Long Vũ Hiên luyện chế chính là một thanh loan đao, đường cong hoàn mỹ, đủ thấy bản lãnh.

Oanh!

Lại là kịch chấn!

Lưỡi đao khảm vào đoạn kiếm thạch, so với kiếm kia sâu hơn một tấc.

“Long Vũ Hiên thông qua! Đạt năm phần tiêu chuẩn”

“Cái gì?” Long Vũ Đình kinh ngạc nhìn về phía Long Vũ Hiên, khó có thể tiếp nhận, người hắn từ trước giờ luôn xem thường, lại đạt được

thành tích cao hơn hắn? Dựa vào cái gì?

“Vũ Hiên, chúc mừng ngươi a” Vân Tiểu Mặc chân thành hướng Long Vũ Hiên chúc mừng.

Long Vũ Hiên xấu hổ cười nói: “Cám ơn, ngươi cũng cố gắng lên nha”

Sát hạch trưởng lão hướng Long Vũ Hiên hài lòng cười, không kiêu ngạo, không nóng nảy, đây mới chính là phong phạm mà một luyện khí sư nên có.

“Người kế tiếp, Vân Tiểu Mặc”

Tên Vân Tiểu Mặc vừa ra khỏi miệng, khán giả vốn đã mơ mơ màng màng liền rối rít trừng lớn mắt, chú ý hiện trường sát hạch, đứa nhỏ thiên phú biến thái này, sẽ mang lại cho bọn họ kinh hỉ cùng chấn động như thế nào đây? Bọn họ rất là chờ mong.

Sau khi Vân Tiểu Mặc luyện chế binh khí xong, liền đem binh khí cẩn thận thu lại, nhét vào trong ngực. Hiện tại đến phiên sát hạch, bé liền mang binh khí từ lồng ngực ra, ba tầng trong ba tầng ngoài, đều được bao bằng vải trắng. Đợi đến khi binh khí chân chính được lộ ra, tất cả đều ngây ngẩn cả người, thế nhưng chỉ là một thanh đoản kiếm nho nhỏ, phía cuối đoản kiếm còn khoét một lỗ hổng, từ bên ngoài nhìn vào rất là quái dị.

“Đây chính là binh khí ngươi luyện chế?” Sát hạch trưởng lão nhíu mày, không nhịn được hỏi.

“Phải” Vân Tiểu Mặc gật đầu

“Vậy tại sao bên trên đoản kiếm lại khoét một lỗ?” Sát hạch trưởng

lão cảm thấy nó không trang nhã tý nào, cùng kết quả lão mong đợi kém rất nhiều.

Một ngón tay nhỏ bé của Vân Tiểu Mặc chỉ hướng Long Vũ Đình, giải thích: “Nơi này là dùng để gắn Nam Hải Đại Đông châu mà hắn thua ta, không tin, có thể bảo hắn mang Nam Hải Đại Đông châu ra, xem có vừa hay không?”

Long Vũ Đình nghe vậy, khoé miệng nhịn không được run rẩy, tiểu tử này … Hắn sắp bị nó đả bại rồi, từ trước khi bắt đầu sát hạch, nó vẫn chỉ để ý đến viên Đại Đông châu này của mình, cho tới bây giờ, cũng chỉ để ý đến nó. Còn chưa gặp qua người nào ham tiền như vậy, chấp nhất như vậy, lại làm cho hắn không thể nói gì hết.

“Tốt, bản thân ta cũng muốn nhìn xem, ngươi có thể đem nó đặt lên được hay không” Long Vũ Đình cắn răng một cái, lấy ra Nam Hải Đại Đông châu, ném cho Vân Tiểu Mặc. Vân Tiểu Mặc chẳng qua chỉ nhìn một cái, bé cũng không tin hắn thật sự có thể đem Đại Đông châu hoàn hảo vô khuyết lấy đi ra.

Vân Tiểu Mặc cẩn thận tiếp được Đại Đông châu, hướng nó thổi a thổi, cưng vô cùng. Rốt cuộc tới tay, thì phải là của bé a.

“Ngươi nhanh lên một chút, đừng lãng phí thời gian của mọi người” Long Vũ Đình chịu không nổi bộ dạng tham tài của nó, hắn không hiểu, sát hạch luyện khí sư là một truyện thần thánh cỡ nào a, làm sao đến phiên nó lại trở nên tục tằng không chịu nổi như vậy?

“Được, được. Ta đây đặt nó lên” Tay nhỏ bé vừa cầm đoản kiếm, vừa cầm Đại Đông châu, đem hai thứ chậm rãi so so.

Lưu quang khác thường nháy mắt lướt qua, sáng rực như sao băng.

Không lớn không nhỏ, vừa khít. Đại đông châu liền phi phường phù hợp khảm ở phía cuối đoản kiếm, nguyên bản một thanh đoản kiếm tầm thường, không có đặc điểm gì, chỉ một thoáng liền tươi mới, như được trao cho sinh mệnh.

Sát hạch trưởng lão cách đó gần nhất, kinh ngạc nhìn tác phẩm hoàn mĩ, hơi há hốc mồm, quên cả khép lại.

“Thực …thực sự khảm lên được?” Long Vũ Đình giật mình không thôi, đoạt đoản kiếm trong tay Vân Tiểu Mặc, định đem đại châu lấy ra, lại phát hiện vô luận hắn cố gắng thế nào, đều là phí công.

Cái này cũng quá tà môn đi, nó làm sao làm được? thật sự có thể chỉ nhìn hai mắt, liền nhớ kĩ kích thước viên Đại châu?

Lúc này đây, Long Vũ Đình không phục không được.

“Nếu đoản kiếm của ngươi có thể chém nứt đoản kiếm thạch, về sau ta liền nhận ngươi làm lão đại”

“Ngươi nói chuyện phải giữ lời nha”

Vân Tiểu Mặc hì hì cười, liền nhận lấy đoản kiếm của mình, đi về phía đoản kiếm thạch. Trong miệng bé lẩm bẩm một câu: “Muội muội, đoản kiếm này là ca ca đích thân chế tạo cho muội làm lễ vật, muội nhất định phải phù hộ ca ca, một kiếm liền thành công nha”

Mặc niệm xong, cổ tay phải khẽ chuyển, đoản kiếm rời tay đi, chỉ nghe hưu một tiếng, đoản kiếm đâm thấu đoản kiếm thạch, không có một kẽ hở nào, chặt chẽ cố định tại đó.

“Ách…” Sát hạch trưởng lão mắt choáng váng, không biết nên bình luận như thế nào.

Lão nhớ rõ đoạn kiếm thạch kia cứng rắn vô cùng, làm sao đến phiên nó, lại giống như dưa hấu, đoản kiếm nói cắm liền cắm vào đi?

“Đoản kiếm của ta” Vân Tiểu Mặc sợ viên Đại Đông châu bị hỏng mất, vội vàng chạy tới xem, chỉ nghe thanh âm cạp cạp lục tục truyền vào trong tai, chờ đến lúc bé tới gần, đoản kiếm thạch đã nứt ra, lộ ra đoản kiếm bên trong, hoàn hảo vô khuyết.

Vân Tiểu Mặc lúc này mới yên tâm, hài lòng thu lại đoản kiếm của mình, bên này xoa một chút, bên kia xoa một chút. Đây là lễ vật bé chuẩn bị muốn tặng cho muội muội, cũng không thể làm hư a.

Những người xung quanh một mảnh tặc lưỡi hít hà, biến thái a biến thái, lại đem cả khối đoạn kiếm thạch làm nứt. Trừ cho bé hai chữ biến thái, bọn họ thực nghĩ không ra còn từ gì thích hợp để hình dung bé nữa.

“Vân Tiểu Mặc, thông qua! Đạt năm phần tiêu chuẩn” Sát hạch trưởng lão nghĩ nửa ngày, vẫn là quyết định cho bé năm phần, bởi vì phân sát hạch cao nhất chính là năm phần, mặc dù thành tích của bé so với năm phần cao hơn chút chút, nhưng là không có biện pháp, chỉ có thể cho năm phần, cũng không thể phá lệ, cho bé một cái siêu năm phần đi?

Trên thính phòng, đám người Vân Khê kích động hoan hô, nhìn Tiểu Mặc sát hạch, chính là thống khoái.

Chủ tịch trên đài, các vị trưởng lão, đám sứ giả kìm lòng không đậu ngẩng đầu lên, thiên tài như vậy, xưa nay chưa từng có a. Người nào có thể thu làm môn hạ, hảo hảo bồi dưỡng, như vậy thành tựu tương lai của nó, là vô hạn a.

Vân Tiểu Mặc biểu hiện xuất sắc, càng làm bọn hắn thêm kiên định quyết tâm muốn đưa bé nhét vào thế lực của mình.

Âu Li sau gáy lạnh lẽo, trong lòng phi thường cảnh giác, hừ, muốn đánh chủ ý lên đồ đệ của lão, cũng không phải dễ dàng như vậy

Long Vũ Đình nuốt nước miếng, nhìn một trận như vậy rút cuộc chịu tiếp nhận chuyện này, nó thật sự làm được, một đoản kiếm nho nhỏ, cư nhiên đem cả khối đoạn kiếm thạch ra đánh nứt tả tơi, đây là điều hắn trăm triệu lần đều không làm được, vậy mà đối phương lại làm được. Hắn không phục cũng không được rồi.

“Lão Đại, ta đối với ngươi tâm phục khẩu phục” Hắn lồng ngực nhô lên, hướng về phía Vân Tiểu Mặc hô. Long Vũ Đình hắn mặc dù tự phụ cao ngạo, nhưng cũng không phải kẻ béo nuốt lời, lời đã nói ra, giống như bát nước đã hắt đi, không bao giờ có thể thu hồi lại. Thua là thua, hắn chịu đánh cuộc thì sẽ chịu thua.

Ba đứa nhỏ khác của Long gia nghe được hắn gọi Vân Tiểu Mặc là lão đại, đều nhìn nhìn nhau, lộ ra vẻ mờ mịt. Ngày thường, bọn chúng đều gọi Long Vũ Đình là lão đại, bây giờ lão đại bọn chúng lại gọi Vân Tiểu Mặc là lão đại, như vậy bọn chúng chẳng phải trở thành tiểu đệ của tiểu đệ người kia sao? Mức chênh lệch thân phận này giống như lòng sông so với mặt biển, không khỏi quá lớn đi??

Long Vũ Đình hiểu rõ suy nghĩ của bọn chúng, hướng phía mấy người trầm mặt, quát khẽ: “Bắt đầu từ hôm nay chúng ta đều nghe hắn, ai muốn rút khỏi, hiện tại liền đứng ra”

Hắn trong lời nói lộ vẻ uy hiếp, tất cả mọi người biết năng lực của hắn, ai còn dám cùng hắn đối nghịch? Một đám cúi đầu, hướng Vân Tiểu Mặc tự nhiên hô: “Lão đại”

Vân Tiểu Mặc liếc mắt cười, cũng không có chối từ, bé vẫn thực hoài niệm khoảng thời gian ở Ngạo Thiên quốc, cuộc sống được tôn làm lão đại.

“Về sau tất cả mọi người đều là bạn tốt của ta, chúng ta có phúc cùng hưởng. Các ngươi yên tâm, ta sẽ không khi dễ các ngươi”

Bé cười đến chân thành ngọt ngào, làm cho người ta không thể sinh ra phản cảm gì đối với bé.

Mấy đứa nhỏ ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, nhất tề nở nụ cười, nhất tiếu mẫn ân cừu (một nụ cười xoá mọi ân oán)

Dù sao vẫn chỉ là đứa nhỏ, thế giới của bọn chúng thật ra rất đơn thuần, bọn chúng có mộng anh hùng của chính mình, có nhân vật cùng mục tiêu mà chính mình truy sùng (truy đuổi + sùng bái), nhưng nói cho cùng, bọn chúng rất đơn giản, không giống thế giới người lớn, tràn ngập hám lợi đen lòng rất ghê tởm.

Khảo hạch đại hội kết thúc trong không khí hoà hợp.

Vợ chồng Vân Khê không có ở lâu, lập tức mang theo Vân Tiểu Mặc rời đi hiện trường sát hạch. Kim trưởng lão cùng hai vị sứ giả tựa hồ có ý tử giữ lại, nhưng bị hai vợ chồng nghiêm túc cự tuyệt, hai bên cũng kiêng kị đối phương, cho nên không có mạnh mẽ giữ lại, mà quyết định sau này tới cửa bái phỏng, tích cực tranh thủ.

Chờ đoàn người Vân Khê trở lại chỗ ở tạm thời, Long Thiên Thần khẩn cấp đem chuyện Hách Liên Tử Ngữ mất tích nói cho đại ca đại tẩu, hy vọng bọn họ có thể trợ giúp mình tìm kiếm Hách Liên Tử Ngữ.

Vân Khê nghe xong mọi chuyện, chân mày khẽ chau lên: “Hách Liên

Tử Ngọc đâu? Hắn chạy tới chỗ nào rồi?”

Long Thiên Thần lắc đầu: “Không biết, đệ đã cả ngày nay không gặp hắn rồi”

“Đi thì tốt. Có hắn ở đây, ngươi cùng Tử Ngữ sẽ không thể có cuộc sống yên ổn” Vân Khê thẳng thắn nói, lại lập tức liếc mắt nhìn Long Thiên Thần “Thiên Thần, ngươi cũng đừng lo lắng, ta và đại ca ngươi sẽ dùng hết sức giúp ngươi tím nàng, sống phải thấy người, chết phải thấy xác, ta cũng không tin lật tung cả Thiên Long thành, lại tìm không ra một người”

“Đại tẩu, ý của tẩu là, Tử Ngữ nàng thực sự gặp nguy hiểm?” Long Thiên Thần nghe ra sự nghiêm trọng trong lời nói của Vân Khê.

Vân Khê trầm mặc, căn cứ vào trực giác của nàng, lấy hiểu biết của nàng đối với tính cách của Hách Liên Tử Ngữ, thì cho dù nàng ta tức giận, cũng không thể thật lâu không về. Bởi vì cả Long Tường đại lục, nàng cũng chỉ còn lại mỗi Long Thiên Thần để dựa vào, ca ca ruột của nàng lúc này lại đang gặp khó khăn, mà đệ đệ ruột lại hoàn toàn là một đứa trẻ không hiểu chuyện, không phải nàng dựa vào hắn, mà là hắn dựa vào nàng.

Hách Liên Tử Ngữ nói cho cùng chỉ là một cô gái miệng cọp gan thỏ, không có chủ kiến gì, ở địa phương xa lạ này, nàng nếu rời đi trụ cột duy nhất Long Thiên Thần, thì nàng căn bản không có cách nào sinh tồn. Cho nên Vân Khê khẳng định mà đoán rằng, Hách Liên Tử Ngữ nhất định gặp nguy, về phần gặp chuyện như thế nào, nàng cũng không thể đoán được.

Long Thiên Tuyệt nhíu nhíu mi tâm, vỗ vỗ đầu vai đệ đệ, an ủi: “Ngươi đừng vội, ta trước phái người đi khắp nơi tìm. Nếu thật sự không thấy, ta sẽ tự mình tới bái phỏng phủ thành chủ, có lẽ thông

qua thế lực phủ thành chủ, có thể nhanh chóng tìm được người hơn”

“Phủ thành chủ?” Long Thiên Thần nghe vậy, ánh mắt sáng lên, giống như thấy được chút ít hy vọng.

“Không tồi, chúng ta cũng nên tới thăm phủ thành chủ một chút” Long Thiên Tuyệt quay đầu, cùng Vân Khê liếc mắt nhìn nhau, ngầm hiểu ý lẫn nhau.

Từ trong miệng nha hoàn của Bách Lý Song biết được, Bách Lý Song chính là nữ nhi bảo bối của Thiên Long thành chủ, nữ nhi thành chủ bị hại, bọn họ cũng nên tới cửa bái phỏng một chút, kể ra tình cảnh ngày đó.

Quyển 4 - Chương 114: Tiểu thiên tài luyện khí trong truyền thuyết

Phủ thành chủ ở phía Bắc Thiên Long thành, kiến trúc hùng tráng khí thế, trở thành một cảnh đẹp của Thiên Long thành.

Xa xa nhìn lại, phủ thành chủ như một con cự long chiếm cứ phía bắc Thiên Long thành, là đầu não của Thiên Long thành, uy nghiêm mà đồ sộ.

Phủ thành chủ quản lý trăm vạn thành dân, độc bá một phương, lại có Thiên Long học viện làm hậu thuẫn của nó, thế lực thật lớn.

Thành chủ Bách Lý Trì năm nay bốn mươi lăm tuổi, cũng là tuổi cực kì hưng thịnh, trong nhà có sáu nam một nữ, trong đó sáu nhi tử đều là học sinh Thiên Long học viện, xuất chúng nổi bật, nhân trung long phượng, duy chỉ có nữ nhi nhỏ nhất, khuê nữ quanh năm trong khuê phòng, không có tiến vào Thiên Long học viện học tập, cũng là nữ nhi Bách Lý Trì thương yêu nhất.

Làm nữ nhi độc nhất của thành chủ Thiên Long thành, không biết có bao nhiêu ánh mắt ngưỡng mộ nàng, bởi vì một khi có thể lấy được nàng, trở thành con rể ở rể, thì sau này vinh hoa phú quý, hưởng chi vô tận. Hơn nữa phủ thành chủ cùng Thiên Long học viện có quan hệ đặc thù, phi thường thân thiết, một khi đứng cùng phe thành chủ phủ thì cũng tương đương với đứng cùng phe Thiên Long học viện, tương lai tu luyện võ nghệ, sẽ càng thuận buồm xuôi gió.

Chính là vì nguyên nhân này, cho nên bắt đầu từ ngày nữ nhi thành chủ đủ tuổi cập kê, có vô số thế gia danh môn cùng đệ tử các môn phái lục tục đến cầu hôn, người trước ngã xuống, người sau tiến lên, đại môn phủ thành chủ cũng không biết đã bị đạp hỏng bao nhiêu lần. Đáng tiếc chính là, thành chủ không đáp ứng người nào, hết thảy đem bọn họ cự tuyệt ngoài cửa, đơn giản là …

Đáng tiếc, mặc kệ là vì nguyên nhân gì, hiện tại đều vô ích, bởi vì đương sự không thấy, đã chạy trốn mất tích rồi.

Đại sảnh phủ thành chủ, vợ chồng thành chủ cùng năm nhi tử đang tụ tập tán dóc.

“Phụ thân, thất muội ra ngoài lâu như vậy, làm sao còn chưa trở về? Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?” Mở miệng nói chuyện chính là Bách Lý nhị ca.

Bách Lý Trì chỉ cần nghĩ tới con gái mình không nói câu nào, cứ vậy bỏ chạy mất dạng, trong lòng liền giận, khẩu khí nói chuyện cũng tăng vọt theo: “Có thể xảy ra chuyện gì? Nó dám lén một mình xuất môn, nên nghĩ đến hậu quả. Cư nhiên dám trèo tường bỏ trốn, còn có đem người cha ta đây để vào trong mắt hay không? Nó nếu có xảy ra chuyện gì, cũng là nó xứng đáng, do nó tự tìm”

“Nói cái gì đó? Ông muốn nguyền rủa Song nhi gặp chuyện sao?” Bách Lý phu nhân trừng mắt liếc hắn một cái, dung nhan dịu dàng động lòng người ẩn ẩn sầu lo, thân là mẫu thân, bà có thể nào không lo lắng cho an nguy của con gái mình chứ?

Bách Lý Trì ngoan cố quay đầu, sinh hờn dỗi.

“Nương, tính tình cha người còn không biết sao? Ông ấy lúc nào cũng là nói năng chua ngoa nhưng tâm đậu hũ, miệng cứng tâm

mềm, ngoài miệng nói thất muội không đúng, kỳ thật đau lòng lo lắng vô cùng. Nếu không phải Thiên Long thành chúng ta sắp nghênh đón mười đại học viện đến tham dự đại tỷ võ, cha hiện tại đã sớm ngồi không xong, tự mình ra khỏi thành đi tìm thất muội rồi”

“Đúng vậy! Ai chẳng biết cha bất công nhất, từ nhỏ cũng chỉ tốt với thất muội, con thấy tính tình thất muội chính là do cha chiều thành như vậy”

“Đúng đúng, mỗi lần thất muội ra ngoài chọc hoạ, cha đều không đành lòng phạt hay mắng muội ấy, chúng ta lại khác nha, mỗi lần phạm sai, đều bị quất roi một trận. Có đôi khi, ta thật muốn biến thành nữ nhân, trở thành thiên kim tiểu thư Bách Lý gia”

“Phốc! Lục đệ, ngươi thích làm nữ nhân như thế, vậy một lần nữa đi đầu thai chuyển thế đi thôi, nhanh lên, có lẽ còn kịp”

“Ha ha ha ha ha …”

Một nhà cười vang, ngay cả Bách Lý Trì cũng giữ không được bộ mặt lạnh nữa rồi, nghẹn đỏ mặt, lồng ngực không nhịn được run run.

Lúc này, ngoài cửa có người đến báo.

“Thành chủ, ngoài cửa có người cầu kiến, là Tiểu Hoan nha đầu của thất tiểu thư đưa tới, nói là có chuyện quan trọng muốn thông tri với thành chủ”

“Tiểu Hoan? Nha đầu kia không phải vẫn hay đi theo thất muội sao? Chẳng lẽ thất muội đã trở lại?”

“Còn không mau cho mời?”

Còn chưa chờ thành chủ lên tiếng, thành chủ phu nhân đã hạ lệnh thỉnh người trước.

Mấy vị công tử cũng tinh thần phấn khởi, chờ đợi muội muội trở về.

Lúc vợ chồng Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt đi theo hạ nhân tiến vào đại đường, đón nhận trước tiên là ánh mắt tha thiết nóng bỏng của mấy vị công tử, chỉ tiếc bọn họ trái nhìn phải nhìn, trừ bỏ năm người đi theo phía sau đôi vợ chồng, cuối cùng cũng chỉ còn lại nha hoàn Tiểu Hoan, nơi nào có bóng dáng thất muội của bọn họ đây?

Mấy người đều lộ ra thần sắc thất vọng.

“Tiểu Hoan, thất tiểu thư đâu? Làm sao lại không ở cùng với ngươi?” Bách Lý tam ca vốn nóng tính, không đợi người khác lên tiếng, hắn liền mở miệng hỏi thăm, ánh mắt sắc bén trực tiếp lướt qua đám người Vân Khê, chặt chẽ tập trung vào nha hoàn Tiểu Hoan.

Tiểu Hoan bước vài bước lên, bùm một tiếng quỳ xuống trước thành chủ cùng thành chủ phu nhân, nước mắt như đập chứa nước mở van, thoáng cái liền chảy ra.

“Thành chủ, phu nhân, tiểu thư nàng đã xảy ra chuyện rồi, mọi người mau đi cứu tiểu thư đi, ô ô …”

“Cái gì? Thất muội đã xảy ra chuyện? Rút cuộc là chuyện gì xảy ra?” Bách Lý tam ca bước vọt tới trước người Tiểu Hoan, một tay đem nàng từ dưới đất nhấc lên, kích động chất vấn: “Nói mau, thất muội rút cuộc xảy ra chuyện gì?”

Mấy người còn lại cũng kích động không thôi, mọi người nhìn chằm chằm Tiểu Hoan, thiếu chút nữa làm cho Tiểu Hoan khẩn trương hít thở không thông mà ngất lịm đi.

“Tiểu thư, tiểu thư nàng …” Tiểu Hoan khóc không thành tiếng, một câu đầy đủ cũng không nói ra được.

“Ngươi nói mau a! Đến tột cùng là phát sinh chuyện gì?” Bách Lý tam ca gấp đến độ lay thẩn thể nàng, khiến Tiểu Hoan thiếu chút hôn mê.

“Tam đệ, ngươi buông tay ra đã, để Tiểu Hoan tỉnh táo lại, chậm rãi kể” Bách Lý nhị ca tiến lên, ngăn tay Bách Lý tam ca, sắc mặt trầm trọng nhìn Tiểu Hoan, tận lực dùng ngữ khí ôn hoà hỏi: “Tiểu Hoan, ngươi đừng sợ, trước hít sâu, rồi từ từ đem sự tình xảy ra nói cho chúng ta biết”

“Tiểu Hoan, ngươi nói mau! Song nhi nó rút cuộc thế nào?” Thành chủ phu nhân ôm ngực, khẩn trương vô cùng, sợ nghe được tý xíu tin dữ nào liên quan đến nữ nhi bảo bối.

“Tiểu thư, tiểu thư nàng …” Tiểu Hoan thi thoảng khóc thút thít, nói nửa ngày, vẫn không thể đem sự tình kể ra minh bạch.

Vân Khê ở bên thấy vậy cũng mệt thay cho nàng, nhịn không được mở miệng, thay nàng giải thích: “Bách Lý tiểu thư ở chân núi Côn Lôn tiên cảnh gặp nạn, bị người ta ngay tại chỗ bắt đi”

Cả nhà nghe vậy, đều kinh ngạc, sau lại bi phẫn.

“Ai? Rút cuộc là kẻ nào lớn mật, ngay cả nữ nhi của Bách Lý Trì ta mà cũng dám bắt cướp?” Bách Lý Trì vỗ án, gầm lên mạnh mẽ, làm mọi người đinh tai nhức óc.

Đoàn người Vân Khê, bao gồm Long Thiên Tuyệt, Côn Lôn lão giả cùng bốn đồ nhi đều sâu sắc cảm nhận được cảnh giới sâu không lường được của Bách Lý Trì, đáy lòng sợ hãi than.

Không hổ là người đứng đầu một thành, thành chủ nổi tiếng gần xa của Thiên Long thành, thực lực thật không phải bình thường a.

“Là người của Thanh Lân học viện” Vân Khê rất thích ý nói cho hắn đáp án này.

“Thanh Lân học viện?” Bách Lý Trì nặng nề hừ lạnh một tiếng, hàn ý bắn ra bốn phía, “Hay cho một Thanh Lân học viện, đây là muốn công khai hướng Thiên Long thành ta khai chiến sao?”

Bách Lý nhị ca là người trầm ổn nhất trong số các thành chủ công tử, ngoại trừ Bách Lý đại ca đang ở bên ngoài không có đây, hắn trước tiên không có thịnh nộ, ngược lại an ủi phụ thân nói: “Cha, chuyện còn chưa có điều tra rõ ràng, chúng ta vẫn là không nên qua loa kết luận. Để con đi điều tra, chờ điều tra rõ ràng, lúc đó tìm Thanh Lân học viện tính sổ cũng không muộn”

Bách Lý Trì híp híp mắt, tâm tư dần dần lắng đọng, hắn hồ nghi nhìn về phía đoàn người Vân Khê, trong lòng còn có nghi vấn. Đúng vậy, hắn làm sao có thể chỉ dựa vào lời nói phiến diện của đối phương, liền tin Thanh Lân học viện có mưu toan với nữ nhi chứ? Phải biết rằng Thanh Lân học viện cho tới nay đều tận lực nịnh nọt Thiên Long thành cùng Thiên Long học viện, bây giờ bọn họ đột nhiên bắt giữ nữ nhi của hắn, nói như thế nào cũng có chút không hợp lý.

“Các ngươi là ai? Cùng nữ nhi của ta có quan hệ gì?”

“Ách…”

Vân Khê suy tư xem nên chả lời như thế nào mới thoả đáng, Tiểu Hoan lại đột nhiên thốt lên một câu: “Nàng là sư phụ của tiểu thư”

Sư phụ?!

Hai chữ này giống như một quả bom hẹn giờ, chỉ một thoáng đại đường liền nổ mạnh.

Không khí lâm vào trạng thái khẩn trương trước nay chưa từng có.

“Xin hỏi tôn tính đại danh của cô nương?” Bách Lý Trì hỏi.

Vân Khê nhìn đối phương, cảm giác trong giọng nói của người này chứa đầy địch ý: “Ta họ Vân, tên một chữ Khê”

“Ngươi là người Vân tộc” Bách Lý Trì sắc mặt biến hoá.

“Ta không phải là người Vân tộc, cùng Vân tộc cũng không có bất kì liên quan gì, ta là một người bình thường” Vân Khê phủ quyết.

Bách Lý Trì nhìn chằm chằm Vân Khê hồi lâu, đột nhiên hừ lạnh một tiếng, sắc mặt trầm xuống: “Ngươi không phải là người Vân tộc, vậy ngươi có bản lãnh gì đặc biệt có thể đảm đương chức vị sư phụ của con gái ta?”

Nguyên lai là hai chữ “Sư phụ” này gây hoạ.

Vân Khê quay đầu, cùng Long Thiên Tuyệt nhìn nhau một cái, rút cuộc biết lý do lúc trước hắn lo ngại không để cho nàng thu đồ đệ. Cũng đúng, nữ nhi thành chủ Thiên Long thành, cho dù muốn bái sư, thì cũng là danh sư, làm sao có thể lạy một người không có tiếng tăm như nàng làm sư phụ đây?

Bất quá, nghe giọng đối phương xem thường như vậy, lòng tự ái của Vân Khê ngược lại bị thật sâu kích thích. Cũng không phải nàng khăng khăng thu nữ nhi hắn làm đồ đệ, là nữ nhi hắn toàn tâm toàn ý

muốn bái nàng làm thầy, nàng còn chưa nghĩ ra có nên hay không nên thu đâu? Chính là hiện tại gặp chất vấn cùng khinh thường như vậy, Vân Khê đáy lòng hừ lạnh một tiếng, Bách Lý gia tộc của ngươi có cái gì đặc biệt hơn người, đồ đệ này, nàng thu chắc rồi.

“Ta không có bản lĩnh đặc biệt, bất quá con gái ngươi nếu kêu ta một tiếng sư phụ, ta sẽ tận lực truyền thụ toàn bộ bản lĩnh của mình. Mặt khác, có một chút chuyện ta cần phải nói, không phải ta cưỡng bức nữ nhi ngài bái sư, là nàng chủ động đòi bái ta làm thầy. Nếu không tin, ngài có thể hỏi người theo bên cạnh nàng, xem ta có hay không nói sai?”

Tiểu Hoan hàm chứa nước mắt, mãnh liệt gật đầu, tỏ ý chứng thực.

“Thất muội nàng còn nhỏ, tâm trí chưa trưởng thành, khó tránh khỏi làm ra một số chuyện không nên, cô nương không cần coi là thật” Bách Lý nhị ca đầu óc mau chóng xoay chuyển, thoáng cái đã nghĩ ra được một lý do thoả đáng.

Bách Lý Trì vội vàng nói theo: “Đúng vậy! Tiểu hài tử trong nhà, bái sư cái gì chứ? Có hỏi qua người làm cha ta sao? Không được sự đồng ý của ta liền bái sư, thì vốn là chuyện trẻ con, căn bản không tính”

“Được được! không hổ đường đường là thành chủ Thiên Long thành, ngài đích thực đạo đức tốt, tại hạ xem như thụ giáo. Nếu không có tầng quan hệ thầy trò này, chúng ta đây cùng phủ thành chủ cũng không có bất kì quan hệ gì, càng không có cái gì giao đãi. Chúng ta cáo từ”

Vân Khê mỉm cười xoay người, trên mặt ý cười cũng mang phần nghiêm túc. Bọn họ có ý tốt tới báo tin Bách Lý Song mất tích, lại gặp phải thái độ lạnh nhạt như vậy, nhiệt tình của nàng cũng tan luôn rồi.

Mặc kệ, nữ nhi là nữ nhi của bọn hắn, bọn hắn có năng lực, vậy chính mình tự đi cứu, nàng ít một phần bận tâm, cũng bớt đi một việc.

“Chậm đã” Bách Lý phu nhân nóng nảy, vội vàng gọi nàng.

Lúc này, Vân Khê vừa lúc cảm thấy một trận ghê tởm, nàng ôm miệng nôn khan.

Bách Lý phu nhân hơi hơi sửng sốt, mâu quang chớp động, bà kéo tay Vân Khê lại, thấm thía nói: “Cô nương, xin đừng tức giận. Ta xem cô cũng sắp làm mẹ người, hy vọng cô có thể thông cảm cho tâm tình một người làm mẹ…”

Vân Khê hơi kinh ngạc, đối phương cư nhiên ngay tức khắc đoán được chuyện nàng mang thai, nàng không thể không bội phục sức quan sát của Bách Lý phu nhân. Nghe bà nói như thế, tâm Vân Khê cũng mềm xuống theo, đúng thôi, nếu là con của nàng tìm không thấy, nàng sẽ nóng vội đau lòng như thế nào?

“Phu nhân, nữ nhi của ngài tạm thời không có việc gì. Người Thanh Lân học viện sở dĩ bắt giữ nữ nhi ngài, là bởi vì bọn hắn hiểu lầm nữ nhi ngài cấu kết với người Thiên Long học viện đoạt đi Kỳ Lân thần thú của Thanh Lân học viện bọn họ, cho nên muốn đem nàng trao đổi Kỳ Lân thần thú cùng các người”

“Kỳ Lân thần thú?”

Cha con mấy người Bách Lý Trì đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Đám người Thanh Lân học viện này, quả thực không biết suy xét rồi! Cư nhiên tuỳ tiện oan uổng Song nhi của chúng ta? Thiên Long học

viện căn bản cũng không có phải người đi Côn Luân tiên cảnh, làm sao nói đến cướp đi Kỳ lân thần thú? Quả thực là nói lung tung!”

“Quá hỗn trướng rồi! Tốt nhất đừng để ta thấy được bọn chúng, bằng không thấy một người, lột da một người”

“……”

Phụ tử mấy người một lòng căm phẫn.

Vân Khê nghe lời bọn họ mắng, tâm tình thoáng tốt lên đôi chút, những người này có thể yêu thương nữ nhi cùng muội muội như thế, nàng có thể tức giận sao?

“Các vị, lời cũng đã truyền tới, chúng ta xin cáo từ” Long Thiên Tuyệt kéo Vân Khê, quyết định rời đi, bởi hắn sợ tiếp tục truy cứu tiếp, e là chuyện Kỳ Lân thần thú cũng sẽ bị đào tới.

Phụ tử Bách Lý Trì mấy mặt nhìn nhau, muốn tiếp tục hỏi tình huống, chính là không còn mặt mũi, một đám đành phải hướng Bách Lý phu nhân nháy mắt.

“Mấy vị, người tới là khách, không bằng lưu lại ăn một bữa cơm” Bách Lý phu nhân cũng nóng lòng cho an nguy nữ nhi, làm sao dễ dàng để bọn họ rời đi cho được?

“Vân cô nương, người mang thai không chịu nổi nhất là xóc nảy, nữ nhân trong thời gian mang thai phải chú ý nhiều điều. Lão thân tổng cộng sinh sáu nam một nữ, đối với phương diện này rất có kinh nghiệm, chúng ta cùng ăn cơm, hảo hảo tâm sự chuyện này, cam đoan cô có thể sinh hạ một đứa nhỏ trắng trẻo mập mạp”

Bách Lý phu nhân nhiệt tình giữ lại, làm cho Vân Khê không đành

lòng kiên quyết cự tuyệt, lưỡng lự một hồi, đoàn người vẫn là lưu lại, cùng người một nhà phủ thành chủ dùng cơm trưa.

Lại nói người bình thường muốn gặp mặt thành chủ đều rất khó, chớ nói đến theo chân người một nhà bọn họ cùng ăn cơm, cho nên có thể cùng thành chủ ăn một bữa trưa, cũng coi là một loại vinh quanh rất lớn, chỉ tiếc đám người Vân Khê cũng không nghĩ như vậy, nếu không phải có Bách Lý phu nhân nhiệt tình giữ lại, có thiên tài mới nguyện ý lưu lại cùng ăn bữa cơm này.

Trên bàn cơm, Bách Lý thành chủ cùng năm nhi tử đều bày dáng vẻ kiêu ngạo, không chịu để xuống mặt mũi, chỉ có một mình Bách Lý phu nhân nhiệt tình kêu gọi mấy người dùng bữa, không khí cũng coi như không tồi, không đến mức khó có thể nuốt xuống.

“Vân cô nương, ăn nhiều cá tươi một chút, sau này hài tử lớn lên sẽ rất thông minh”

“Cám ơn phu nhân” Vân Khê lễ phép đáp tạ.

“Bách Lý phu nhân, vậy thời điểm ngài mang thai khẳng định ăn rất ít cá đi?” Côn Lôn lão giả bất chợt mở miệng, mang theo nụ cười gian gian, đánh giá phụ tử thành chủ mấy người, có thâm ý khác.

Mấy huynh đệ Bách Lý nghe vậy, lập tức nhìn ra ý tứ hàm xúc trào phúng trong đó, Bách Lý tam ca tính tình nóng nảy, liền vỗ bàn quát: “Ngươi nói vậy là ý gì? Nói mấy anh em chúng ta không đủ thông minh sao?”

“Không phải là không đủ thông minh, mà là vụng về đến cực điểm” Côn Lôn lão giả nói.

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt hai người liếc mắt nhìn nhau một

cái, không lường trước được Côn Lôn lão giả lại đột nhiên nhảy ra khiêu khích đối phương, đánh bọn họ một cái trở tay không kịp. Không khí vốn đã căng thẳng, lão lại như vậy, chẳng phải là đem không khí càng nháo càng căng?

Chỉ một thoáng, Bách Lý huynh đệ nhất tề đứng lên, hùng hổ hướng phía Côn Lôn lão giả. Phía sau Con Lôn lão giả, bốn người Ngọc Thụ Lâm Phong cũng từng bước tiến lên.

Năm đối năm, liền ngang bằng như vậy.

Vân Khê cảm giác được cái bàn hơi hơi rung động, áp lực vô hình từ trên người song phương bùng nổ, tình thế hết sức căng thẳng. Không hề động thủ, mà so đấu khí thế lẫn nhau.

Vân Khê nhướng mày, không để ý tới, tiếp tục ăn ăn, uống uống, nàng đối với năm thầy trò Côn Lôn lão giả rất có lòng tin.

Long Thiên Tuyệt so với nàng càng thêm bình tĩnh, ngay cả chân mày cũng không nhăn lại một chút, thanh thản ngồi uống rượu, ăn thức ăn, vẫn không quên thỉnh thoảng săn sóc giúp nàng chia thức ăn.

Bách Lý Trì cũng không có ngăn cản mấy nhi tử của mình, từ khi nghe được hai chữ “Sư phụ” xong, trong lòng hắn liền chứa một đám lửa, đối với đám người Vân Khê hoàn toàn không có hảo cảm. Hắn cũng muốn nhân cơ hội này, nhìn xem thực lực của đối phương đến tột cùng như thế nào, nàng rút cuộc có năng lực gì mà có thể thu nữ nhi hắn làm đồ đệ?

Bách Lý Trì tĩnh khí, âm thầm quan sát, lúc trước đám người Vân Khê cố ý thu liễm hơi thở, cho nên hắn không cảm giác được, hiện tại thầy trò Côn Lôn lão giả vừa động, đáy lòng hắn liền cả kinh, có

chút bị chấn động.

Bốn … toàn bộ đều là Huyền Tôn tứ phẩm?!

Còn lão giả ở giữa, hơi thở của lão càng làm cho người ta sợ hãi thêm, ngay cả hắn đều không thể phán đoán, hiển nhiên đã là cao thủ Truyền kì chi cảnh, thực lực như vậy đủ làm hắn giật mình cùng một lần nữa xem kĩ những người tới đưa tin này.

Hắn phất phất tay, đem nhi tử của mình gọi trở về, dư quang phát hiện trên trán mấy đứa nhỏ của mình từng đứa đều toát ra mồ hôi.

Thực lực thật cường đại a!

Chỉ riêng mấy tuỳ tùng phía sau đã lợi hại thế rồi, như vậy chủ nhân bọn họ thực lực đáng sợ như thế nào a?

Bách Lý Trì nghiễm nhiên đã coi năm người Côn Lôn lão giả là thuộc hạ của vợ chồng Vân Khê, bất quá sự thật cũng đúng là như vậy.

Nhìn thấy hai vợ chồng bình tĩnh dùng bữa trưa, đối với những gì mới phát sinh hết thảy coi như không thấy, Bách Lý Trì không thể không xem kỹ bọn họ một lần nữa, chẳng lẽ là hắn gặp được cao nhân thâm tàng bất lộ?

Mấy người Bách Lý nhị ca nhìn nhau, âm thầm kinh hãi, trong nháy mắt khi bọn họ chống lại đối phương, bọn họ liền biết thực lực này. Trong mấy người bọn họ, huyền giai cao nhất chính là Bách Lý nhị ca cùng Bách Lý tam ca, đều là cảnh giới Huyền Tôn ngũ phẩm, mấy huynh đệ còn lại cũng là Huyền tôn nhị phẩm, Huyền tôn tam phẩm, nếu đổi lại là gia đình bình thường, có mấy huynh đệ liên tiếp đều là Huyền Tôn chi cảnh, đó đã là vô cùng cao rồi, song hôm nay chống lại năm vị cường địch, lại làm bọn họ thế nhưng chịu không nổi.

Nếu không phải vì mặt mũi phủ thành chủ, bọn họ mới đau khổ chống đỡ, bằng không đã sớm bị doạ lui.

Không khí trong phòng nhất thời bế tắc.

Phụ tử Bách Lý Trì mấy người ngạc nhiên ngó chừng một nhóm bảy người Vân Khê, âm thầm suy đoán lai lịch cùng thực lực chân chính của bọn họ, mà mấy người Vân Khê đâu, lại làm như không có việc gì tiếp tục dùng bữa, chỉ có Bách Lý phu nhân không biết võ công, cho nên căn bản không biết song phương vừa mới đấu qua một trận, vẫn như cũ thúc dục hai bên nhanh chóng dùng bữa cho nóng.

Trên bàn cơm một mảnh không khí “an hoà”

Lúc này, từ ngoài đường, xa xa truyền tới một thanh âm nam tử, người chưa tới, giọng đã tới: “Cha, nương, ta nghe nói thất muội đã xảy ra chuyện, có thật không?”

Ngay sau đó, ngoài cửa hiện ra một bóng người, hắn dáng người cao ngất, khí vũ hiên ngang, làm cho người ta không khỏi sáng mắt.

“Hoa nhi, con tới vừa đúng lúc, mau tới bồi khách dùng bữa. Sau khi ăn xong thì cùng khách nhân hảo hảo bàn về chuyện của thất muội ngươi” Bách Lý phu nhân tựa hồ rất tin cậy ngươi mới tới, sau khi nhìn thấy hắn, bà liền âm thầm hàm ý nói.

“Vân cô nương, Long công tử, đây chính là con trai trưởng Bách Lý Thanh Hoa của ta, ngày thường hắn là người thương yêu thất muội nhất, trước để hắn phụng bồi các ngươi dùng bữa, các ngươi hảo hảo mà hàn huyên một chút”

Không có biện pháp, Bách Lý phu nhân đối với tính tình bảy người

phụ tử này hiểu rõ nhất, trông cậy vào sáu cha con kia thì căn bản chỉ là vọng tưởng, hiện tại chỉ có thể trông chờ vào con trai trưởng, người có tính tình ổn trọng khiêm tốn nhất thôi.

Nghe Bách Lý phu nhân nói thế, mấy cha con Bách Lý Trì đều bất mãn hừ hừ, nhưng vẻn vẹn chỉ có nhỏ giọng hừ hừ, chứ không dám hướng Bách Lý phu nhân tỏ vẻ bất mãn. Mấy cha con tuy rằng tính tình bướng bỉnh đôi chút nhưng đối với Bách Lý phu nhân tuyệt đối tôn trọng.

Bách Lý Thanh Hoa hướng phía đám người Vân Khê ôn hoà cười một tiếng, mới cười đáp được một nửa, hắn ngạc nhiên “Di” một tiếng, trên mặt chợt lộ ra vẻ kích động.

“Thì ra là các ngươi! Các ngươi không phải chính là cha mẹ của vị tiểu thiên tài luyện khí sư kia sao? Ha ha, không nghĩ tới các ngươi lại đại giá quang lâm phủ thành chủ, thật là vẻ vang cho kẻ hèn phủ thành chủ ta đây a”

“Tiểu thiên tài luyện khí sư?” cả một bàn người, bất kể là toàn gia thành chủ, hay đoàn người Vân Khê đều trăm miệng một lời hỏi.

“Hoa nhi, ngươi nói hai người bọn họ chính là cha mẹ ruột thịt của vị tiểu luyện khí sư thiên tài kia?” Bách Lý Trì trừng lớn mắt hổ, quái dị nhìn về phía hai vợ chồng Vân Khê, sau đó đột nhiên chụp tay dưới đùi, nhiệt tình hướng hai người ôm quyền: “Nhị vị, thất kính thất kính! Mới vừa rồi có chút thất lễ, lão phu tại đây tạ tội”

Ách, này thái độ trước sau chuyển biến cũng quá lớn đi?

Tiểu thiên tài luyện khí trong miệng bọn hắn, hẳn là Tiểu Mặc nhà bọn họ đi? Không thể tưởng tượng được danh tiếng Tiểu Mặc thoáng cái đã lớn như vậy, ngay cả người nhà phủ thành chủ cũng

đã trở thành fan của bé, bọn họ được tiếp đãi long trọng hơn, không ngờ là nhờ phúc của Tiểu Mặc, Vân Khê thật dở khóc dở cười.

“Đại ca, ngươi không nhận lầm chứ? Bọn họ chính là cha mẹ của vị tiểu thiên tài luyện khí ngày hôm qua ở sát hạch luyện khí đại hội làm chấn động các vị trưởng lão cùng sứ giả sao?” Bách Lý tứ ca thiếu chút nữa hụt hơi hỏi.

Bách Lý Thanh Hoa sang sảng cười nói: “Không sai! Hôm qua ta ở hiện trường sát hạch quan sát, tuyệt đối không nhìn lầm, bọn họ chính là cha mẹ của vị tiểu thiên tài luyện khí làm toàn trường khiếp sợ kia”

Quyển 4 - Chương 115: Tranh đoạt Tiểu Mặc Mặc!

Một nhà già trẻ Bách Lý đều lấy ánh mắt khác thường nhìn về phía vợ chồng Vân Khê, vừa sợ hãi vừa hâm mộ, nhưng vẫn là hâm mộ nhiều hơn. Thử nghĩ, tiểu thiên tài luyện khí như Vân Tiểu Mặc há lại có thể do người tầm thường sinh ra sao?

“Nhị vị, xin đừng trách, phu quân ta cùng mấy đứa nhỏ đối với luyện khí sư đều phi thường ngưỡng mộ sùng bái, chỉ tiếc huyết mạch gia tộc Bách Lý chúng ta không có luyện khí thiên phú, đã mấy trăm năm rồi chưa bao giờ có được một luyện khí sư. Cho nên hôm qua nghe nói quý tiểu công tử ở sát hạch luyện khí biểu hiện thiên phú kinh người, mấy người bọn họ đều hâm mộ vô cùng”, Bách Lý phu nhân kiên nhẫn giải thích.

“Thì ra là như vậy”, Vân Khê cười nhạt, con người chính là như vậy, luôn đối những chuyện mình không làm được tràn ngập mơ ước. Bách Lý gia tộc trăm năm qua không có luyện khí sư, cho nên đối với luyện khí sư tràn đầy hảo cảm mơ ước cũng phải, này có thể tha thứ.

“Vân cô nương, Song nhi nhà ta đã bái cô làm sư phụ, chắc là phi thường tôn kính cô. Hiện tại Song nhi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, còn phải thỉnh cô nương kể lại chân tướng sự tình, để chúng ta chuẩn bị đối sách vẹn toàn”, Bách Lý phu nhân ánh mắt tha thiết làm người ta không đành lòng cự tuyệt.

Vân Khê thở dài một tiếng, nói: “Thật ra mà nói, ta cùng Bách Lý cô nương chẳng qua vô tình gặp được, còn chưa là sư đồ chính thức, chẳng qua nàng sở dĩ gặp nạn, ít nhiều cũng có liên quan đến ta, cho

nên ta tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Chỉ là hiện tại người Thanh Lân học viện mất đi Kỳ Lân thần thú, không còn lý trí, rất khó nói bọn họ có thể làm ra chuyện gì điên cuồng, xúc phạm tới Bách Lý cô nương hay không."

Bách Lý phu nhân nghe vậy, lộ ra vẻ sầu lo: "Vậy phải làm thế nào cho phải"

"Phu nhân đừng nóng vội, bọn họ vì muốn tìm Kỳ Lân thần thú về, khẳng định so với bất kì ai đều sốt ruột, các người có thể ngồi yên xem biến, chờ bọn họ tự mình tới cửa đàm phán, đến lúc đó chúng ta hãy hành động"

"Này…" Bách Lý phu nhân nắm chặt tay, lo âu bất an.

Bách Lý Trì trầm ngưng, nghiêm nghị nói: "Vân cô nương nói có lý, bất quá yên lặng xem biến đồng thời chúng ta cũng muốn làm chút chuẩn bị trước, một khi người Thanh Lân học viện tiến vào Thiên Long thành, liền lập tức quản chế bọn họ, ta không tin bọn họ dám ở địa bàn Thiên Long thành mà làm càn"

Bách Lý Trì bàn tay to giương lên, khí phách thành chủ hiện lên rõ ràng.

"Cha, chúng ta đi kiểm tra toàn thành, xem người của Thanh Lân học viện đã vào thành hay chưa"

"Ta mang một ít người đi đến mấy cửa thành coi chừng, bọn họ nếu còn chưa vào thành, vậy chúng ta vừa vặn ở cửa thành chặn họ"

"…."

Mấy huynh đệ rối rít chủ động xin đi giết giặc, không cam lòng rớt ở

phía sau.

“Nhớ kĩ, đúng mực mà làm, tuyệt đối không được để bọn họ làm tổn thương tính mạng Song nhi”, Bách Lý Trì phất phất tay, mấy nhi tử rối rít rời bàn ăn, chuẩn bị ra khỏi phòng.

Vân Khê thấy thế, vội vàng gọi bọn họ lại: “Mấy vị, lúc các ngươi kiểm tra có thể hay không thuận tiện giúp chúng ta tìm người?”

“Vân cô nương xin cứ việc phân phó”, Bách Lý nhị ca sảng khoái nói.

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt trao đổi ánh mắt, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một bức hoạ, đưa đến tay Bách Lý nhị ca.

“Đây là bức hoạ người ta muốn tìm, nàng tên là Hách Liên Tử Ngữ, nếu mấy vị nhìn thấy người này, hy vọng có thể mau báo cho ta”

Bức tranh này là từ tay Long Thiên Thần, trước khi đi cố ý mang đến cho bọn họ, để phủ thành chủ dễ tìm người. Long Thiên Thần bút pháp màu vẽ thần kì, làm Vân Khê khiếp sợ một hồi, đừng nhìn hắn ngày thường cà lơ phất phơ, một bộ dáng không có việc gì, kĩ thuật hoạ này thật đúng là không thể soi mói. Cho nên nói, mỗi người đều có ưu điểm riêng, chẳng qua là có đôi khi không rõ ràng thôi.

Bách Lý nhị ca nhận lấy bức tranh, nhìn kĩ một cái, trong lòng liền có cân nhắc. Hắn là người cẩn thận tỉ mỉ, chú ý tới đối phương nói thuận tiện tìm người, nhưng tranh này giống như là đã sớm vẽ xong, hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến. như vậy chuyện này, hắn nên để ý nhiều hơn, cẩn thận tìm cho được người trong bức hoạ.

Đợi mấy người Bách Lý huynh đệ rời đi xong, Bách Lý Thanh Hoa tò mò đánh giá Vân Khê, không nhịn được hỏi: “Phu nhân họ Vân, là người của Vân tộc?”

Vân Khê cười khẽ, vì sao từng người nghe được tên nàng, đều hỏi cùng một vấn đề giống nhau như vậy? Chẳng lẽ dòng họ Vân này ở Long Tường đại lục được chú ý tới như vậy sao?

Nàng lắc đầu: “Ta không phải người Vân tộc, chẳng qua là trùng hợp họ Vân thôi”

“Phải không? Bất quá, …. Giống, thật là giống” Bách Lý Thanh Hoa nhìn trái nhìn phải, nhìn thằng phía Vân Khê lắc đầu than nhẹ.

“Giống cái gì?” Vân Khê bị hắn làm cho hồ đồ.

Long Thiên Tuyệt thì không vui đứng ở bên cạnh nặng nề ho một cái, lấy ý nhắc nhở, hắn làm sao có thể cho phép nam nhân khác cứ thế mắt không thèm nháy nhìn chằm chằm nữ nhân của mình chứ?

Bách Lý Thanh Hoa hoàn hồn, cười cười xấu hổ, ấm giọng nói: “Hai vị đừng hiểu nhầm, tại hạ đã thành thân rồi, tuyệt sẽ không có ý nghĩ không an phận với tôn cô nương. Vừa rồi sở dĩ thất thố, là bởi vì phu nhân lớn lên rất giống một người mà tại hạ quen biết, hắn cũng là người Vân tộc, có thể…có thể là người giống người thôi, là tại hạ nhìn lầm rồi”

“Hoa nhi, ngươi nói như thế, làm cha cũng cảm thấy bọn họ rất giống, nhất là nhìn nghiêng, quả thật cực kì giống”, Bách Lý Trì nói.

“Các ngươi nói rất đúng”, Bách Lý phu nhân cũng phụ họa đôi phụ tử, đem Vân Khê tinh tế đánh giá một phen, ngay sau đó liên tiếp gật đầu nói: “Giống, đúng là giống”.

Vân Khê bị một nhà người nhìn có chút không được tự nhiên, giơ tay lên, loay hoay vuốt tóc mai, tránh tầm mắt bọn họ.

“Các ngươi nói rút cuộc là người nào? Ta lớn lên giống ai?”

“Hắn là …” Bách Lý Thanh Hoa vừa muốn nói tên người nọ, lúc này, mấy huynh đệ Bách Lý vừa rời thiện đường không lâu đã vội vã trở lại.

“Cha, mới có người báo lại, đệ tử Thanh Lân học viện tham gia Đại hội tỷ võ năm nay vừa mới vào thành. Chúng ta có đi ngăn bọn họ ngay bây giờ hay không?”

“Tốt, bọn chúng còn dám vào thành không kiêng dè gì như vậy, quả thực là không đem thành chủ ta đây để vào mắt mà. Đi, đi gặp bọn họ” Bách Lý Trì trừng mắt cọp, vỗ án.

Đám người kia đều đã bị bọn họ thu thập, còn dư lại những đệ tử Thanh Lân học viện này, tuyệt đối không phải từ Côn Luân tiên cảnh tới.

Long Thiên Tuyệt hơi suy tư một chút, nâng mi, không nhịn được nhắc nhở: “Thành chủ, những đệ tử này hẳn là từ Thanh Lân học viện tới, không phải những người bắt cóc Bách Lý cô nương”

“Mặc kệ nó! Bọn chúng dám bắt cóc nữ nhi của ta, ta liền bắt cóc người của bọn họ!” Bách Lý thành chủ oai vũ nghiêm nghị, làm sao còn có thể khuyên can được? Nổi cơn thịnh nộ, liền đem theo nhi tử cùng hộ vệ phủ thành chủ, vội vàng xuất phủ.

Bách Lý Thanh Hoa vội vàng đứng dậy ngăn cản: “Cha, ngài ngàn vạn lần không nên nóng vội. Gia gia đã liên tục dặn dò, trong lúc diễn ra Đại hội tỷ võ, không cho phép các đại học viện xích mích với nhau…”

Đáng tiếc Bách Lý Trì ái nữ sốt ruột, làm sao nghe lọt? xa xa còn có thể nghe được ông thanh âm hùng hồn, mang theo tức giận: “Nữ nhi bảo bối của ta còn chưa thấy, quản khí gió cái gì xích mích hay không xích mích? Tất cả đi theo ta! Hôm nay nhất định phải đem bọn thỏ chết Thanh Lân học viện kia cả đám đều bắt sống, bọn chúng không tha con gái của ta, ta liền giam giữ người của bọn chúng”

Bách Lý Thanh Hoa bất đắc dĩ thở dài, quay đầu nói với Bách Lý phu nhân: “Nương, con phải về Thiên Long học viện trước, báo cho gia gia một tiếng. Việc này có lớn có nhỏ, hay là xem gia gia quyết định như thế nào đi”

“Được, con mau đi đi”, Bách Lý phu nhân nói.

Bách Lý Thanh Hoa hướng đám người Vân Khê gật đầu, sau đó phất áo, vội vã rời đi.

Một bữa ăn trưa, ăn đến hỗn loạn, phụ tử thành chủ mấy người đều đi hết sạch, đoàn người Vân Khê cũng là không có ở lâu, cùng Bách Lý phu nhân hàn huyên mấy câu rồi cũng rời phủ thành chủ.

Bọn họ không có đến cửa thành tham gia náo nhiệt, mà lập tức trở về chỗ ở.

“Tiểu tử, hiện tại có thể đi ra”

Gần tới chỗ ở, Vân Khê đem tiểu phượng hoàng trong Ngoạ Long Cư gọi ra, trước khi đi phủ thành chủ, sợ sự tồn tại của tiểu phượng hoàng sẽ dẫn đến phiền toái không cần thiết, cho nên tạm thời đem nó giấu đi. Tiểu phượng hoàng tính tình cực kì soi mói, một chiếc nhẫn trữ vật, nó tuyệt đối không chịu vào, cũng chỉ có Ngoạ Long Cư thoải mái rộng rãi, mới thoáng làm nó vừa lòng, không tình nguyện chui vào.

Hiện tại vừa nghe có thể đi ra, tiểu phượng hoàng lập tức từ Ngoạ Long Cư bay ra: “Buồn chết rồi! Buồn chết rồi! Một chút cũng chơi không vui!”

Nó vẻ mặt ghét bỏ, tiểu cầu màu xanh trên lưng cũng ngọ nguậy theo, giống như phụ hoạ ý kiến của nó.

“Vậy là ngươi muốn bị người ta bắt đi chưng súp? Hay là nghĩ một lần nữa trở lại trong lồng tre của Vạn Hoàng học viện đi?” Vân Khê liếc xéo nó một cái, nháy nháy mi, trừng mắt uy hiếp.

“Ta mới không sợ đâu! Ta chính là Vạn hoàng Chi Hoàng cao quý nhất, vĩ đại nhất, truyền thừa kí ức các thời kì Vạn hoàng Chi Hoàng, là hoàng giả thông minh nhất lợi hại nhất trên đời này …. Úi”

Dáng vẻ trẻ con cao ngạo, không ai bì được của Tiểu phượng hoàng lại nổi lên, Vân Khê nhịn không được gõ cho nó một phát, có đôi khi thật hoài nghi tên tiểu quỷ này có phải hay không ba hoa thành thói, cũng không cần bản thảo. Nó nếu thật sự lợi hại như thế, tại sao lại để viện trưởng nhốt vào lồng?

“Ô ô … khi dễ tiểu phượng phượng! Nữ nhân hư”

Tiểu phượng hoàng rụt cổ, lại bắt đầu diễn. Lúc này, Vân Tiểu Mặc ôm Tiểu Bạch từ trong nhà đi ra, nhìn thấy phụ thân cùng mẫu thân, bé vui mừng kêu lên chạy tới.

Tiểu phượng hoàng ánh mắt sáng lên, tinh thần nhất thời nổi dậy, hướng phía Vân Tiểu Mặc nhào tới: “Tiểu Mặc Mặc! Tiểu Mặc Mặc! Ta thích nhất Tiểu Mặc Mặc”

Thanh âm này làm sao quen như vậy?

Tiểu Bạch trở mình trong ngực Vân Tiểu Mặc, chợt nhìn thấy thân ảnh tiểu phượng hoàng nhào tới, thân thể nhỏ bé đột nhiên chấn động, hai mắt ngó chừng tiểu phượng hoàng, vô cùng cảnh giác.

“Di? Thú nhỏ đáng yêu, ngươi cũng ở đây? Ha ha, thật tốt quá” tiểu phượng hoàng nửa đường vòng lại, hướng phía Tiểu Bạch đánh tới, Tiểu Bạch cả kinh nhanh như chớp liền muốn trốn.

Đáng tiếc tốc độ phản ứng của nó đã nhanh, tiểu phượng hoàng còn nhanh hơn, thoáng cái đã ở giữa không trung vừa vặn đem nó chụp trở lại. Hai tiểu tử một muốn trốn, một vững vàng bổ nhào tới, dây dưa không ngớt.

Vân Tiểu Mặc kinh ngạc nhìn tình huống ngoài ý muốn này, tay nhỏ bé gãi gãi đầu, trong khoảng thời gian ngắn không biết phản ứng như thế nào.

“Tiểu Mặc Mặc, cứu ta—-“ tiếng kêu cứu bi thương của Tiểu Bạch sâu kín truyền tới từ dưới thân tiểu phượng hoàng, muốn bao nhiêu bi thương liền có bấy nhiêu bi thương.

Vân Khê phun phốc một tiếng, nhìn Tiểu Bạch bị tiểu phượng hoàng đụng ngã, vô cùng đồng tình nó.

Tiểu Bạch, ngươi cũng có ngày hôm nay a…

“Chơi thật vui! Chơi thật vui nha!” Tiểu phượng hoàng hồn nhiên coi Tiểu Bạch như một tiểu cầu lông xù, tuỳ ý chơi đùa đùa bỡn.

“Ngao—-“ Tiểu Bạch không thể nhịn được nữa, trong lúc bất chợt nổi đoá, biến ra hình dáng thật, bay lên, xông thẳng lên trời.

Tiểu phượng hoàng thấy thế, chẳng những không có bại lui, ngược lại càng thêm hưng phấn. Hai cánh cũng vung lên, theo sát Tiểu Bạch xông lên tận trời, xa xa còn có thể nghe được thanh âm cực độ hưng phấn của tiểu phượng hoàng: “Nhanh lên một chút! Nhanh lên nữa! Ta sắp đuổi vượt ngươi rồi nha! Ha ha ha ha …”

Trên đầu rồng màu trắng, có vô số hắc tuyến, Tiểu Bạch bi thúc dục, cư nhiên gặp gỡ tiểu biến thái cường đại lại hưng phấn cực độ như vậy. Từ nay về sau, sâu trong tâm hồn thơ ấu, in xuống một dấu bóng ma, ngày nào gặp tiểu phượng hoàng, thì ngày đó thật sự không tốt đẹp.

Tiểu Mặc Mặc, mau tới cứu ta.

Vân Khê ngẩng đầu nhìn hai tiểu tử từ từ biến mất trong tầm mắt, không nhịn được mặc niệm cho Tiểu Bạch, Tiểu Bạch đáng thương, coi như gặp phải khắc tinh rồi.

“Mẫu thân, Tiểu Bạch sẽ không có chuyện gì chứ?” Vân Tiểu Mặc lo lắng hỏi.

“Yên tâm đi! Tiểu Phượng Phượng chính là tiểu hoa si hưng phấn quá độ thôi, sẽ không làm tổn thương Tiểu Bạch”

“Nhưng mà bộ dáng Tiểu Bạch thoạt nhìn rất sợ hãi….”

“Từ từ sẽ thành thói quen”

“Dạ vâng”

Hai mẹ con mẹ một lời con một câu, nắm tay đi vào cửa lớn.

Long Thiên Tuyệt đi theo phía sau hai mẹ con, trong tuấn mâu tràn

đầy ánh sáng nhu hoà.

“Đại ca, đại tẩu, hai người đã trở lại! Có tin tức của Tử Ngữ không?” Long Thiên Thần chờ chực cách cửa lớn không xa, vừa thấy bọn họ trở về, liền lập tức tiến đến hỏi thăm.

Vân Khê quay đầu nhìn về phía Long Thiên Tuyệt, Long Thiên Tuyệt bảo trì trầm mặc.

Long Thiên Thần quan sát thần sắc hai người, cũng đoán được đại khái, tinh thần sa sút cúi đầu.

“Thiên Thần, đừng nóng vội, bức hoạ đã đưa đến tay người phủ thành chủ rồi, tin chắc rất nhanh sẽ có tin tức” Long Thiên Tuyệt không nhẫn tâm nhìn đệ đệ thương tâm khổ sở như thế, liền tiến lên an ủi.

Long Thiên Thần mím đôi môi mỏng, gật đầu, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, ngẩng đầu nói: “Đúng rồi, trong nhà có vài vị khách nhân tới, bảo là muốn tự mình bái kiến đại ca đại tẩu hai người đấy”

“Nga? Là ai?” Long Thiên Tuyệt nhíu mi, cảm giác thấy lai giả bất thiện.

“Hai người vào xem một chút sẽ biết” Long Thiên Thần nói.

Trong đại sảnh, giờ phút này tụ tập không ít người, có Kim trưởng lão, thay mặt các trưởng lão đến từ viện Luyện khí của Thiên Long học viện, có sứ giả luyện khí minh, lại có Âu Li, cùng đám người Chiến Thiên Dực, Dung Thiếu Hoa, Lam Mộ Hiên.

Người của Thiên Long học viện cùng Luyện khí minh nhìn như đang thanh thản ngồi uống trà, kiên nhẫn chờ đợi, kì thực là ngầm so sánh

sức lực.

Âu Li tự nhiên hiểu ý song phương bọn họ, hé ra vẻ mặt bình tĩnh, sắc mặt không tốt. Đồ đệ của Âu Li lão, há lại tuỳ tiện để cho người khác mơ ước?

Dĩ nhiên, lão cũng tôn trọng ý kiến cha mẹ Vân Tiểu Mặc, nếu bọn họ thật muốn mang Tiểu Mặc đến Thiên Long học viện hay Luyện khí minh, vậy lão cũng không cách nào ngăn cản. Nhưng nếu bọn họ không đồng ý, lão tuyệt sẽ không đem đồ đệ mình chắp tay cho người ta.

Lúc hai vợ chồng Vân Khê cất bước tiến vào đại đường, chính là nhìn thấy một màn như vậy.

Kim trưởng lão thấy người, dẫn đầu đứng dậy, chắp tay nói: “Nhị vị, ta chính là Kim trưởng lão của Viện khí Thiên Long học viện, chủ yếu chịu trách nhiệm công chuyện hằng ngày của viện khí. Hôm qua ở Thiên Long học viện nhìn thấy sơ qua, còn chưa kịp tới chào hỏi, hôm nay lão phu mang theo mang theo mấy vị trưởng lão tới, đặc biệt bái phỏng hai vị”

“Kim trưởng lão khách khí” Long Thiên Tuyệt liếc nhẹ qua đám khách nhân, xong hướng Kim trưởng lão đáp lễ.

Vân Khê cảm giác được người tới cũng không có ý tốt, cũng liền mặc kệ, dẫn Vân Tiểu Mặc ngồi xuống một bên lắng nghe, lưu lại Long Thiên Tuyệt một mình cùng người tới quay vần.

“Không biết Kim trưởng lão lần này đến, rút cuộc có chuyện gì?” Long Thiên Tuyệt tiến vài bước, vén áo, tao nhã ngồi xuống, chiếm cứ chủ vị. Sau đó hướng Kim trưởng lão cùng mọi người khoát tay, ý bảo bọn họ ngồi xuống.

“Còn không biết các hạ xưng hô thế nào” Kim trưởng lão cũng không gấp, bình tĩnh ngồi xuống, tính toán dò la thân phận đối phương.

Long Thiên Tuyệt ánh mắt lưu chuyển, từ trên người thê nhi, chuyển qua Kim trưởng lão, ôn nhu cùng thâm trầm, chỉ là có một chút biến hoá: “Tại hạ bất quá chính là người bình thường, không dám nhắc đến, Kim trưởng lão hay là đi thẳng vào vấn đề đi”

Hắn không muốn tiết lộ tên thật của mình, tránh rước đến phiền toái không cần thiết.

Kim trưởng lão hơi trầm ngâm, ánh mắt thâm trầm loé lên, nói: “Được rồi, lão phu lần này đến đây là có thành ý muốn mời Tiểu Mặc gia nhập Thiên Long học viện, đây cũng là vì tiền đồ Tiểu Mặc suy nghĩ, Tiểu Mặc nếu vào Thiên Long học viện chúng ta, như vậy sau này chuyện của bé cũng là chuyện của Thiên Long học viện, có Thiên Long học viện chúng ta làm núi dựa cho bé, tương lai bé sẽ vô cùng chói sáng”

Long Thiên Tuyệt ánh mắt chớp động, quả nhiên cùng suy đoán của hắn giống nhau.

Không đợi hắn đáp lại, hai gã sứ giả Luyện khí minh đã không thể an vị, một người trong đó cao ngạo hừ lạnh nói: “Thiên Long học viện thì là cái gì? Nói cho cùng, luyện khí minh mới là nơi quy tụ tất cả các luyện khí sư tốt nhất. Ở luyện khí minh chúng ta, có luyện khí sư ưu tú đến từ bốn phương Long Tường đại lục, Tiểu Mặc chỉ có theo bọn họ học tập, mới có thể phát triển tốt hơn. Không biết các ngươi có hay không nghe nói qua Luyện khí minh chúng ta có hai vị luyện khí sư xuất sắc. Bọn họ là Lạc Tâm và Liễu Cơ Nhã, là những người trung thành của Luyện khí minh, luyện khí sư thiên tài số một số hai. Tiểu Mặc nếu có thể cùng bọn họ học đạo, thu hoạch so với học ở

Viện khí Thiên Long học viện nhất định lớn hơn rất nhiều”

“Lạc Tâm? Liễu Cơ Nhã?” Kim trưởng lão nghe được hai cái tên này, lập tức quay đầu nhìn Âu Li, thần sắc rất cổ quái.

Âu Li tiên sinh thì lập tức bị nước trà làm cho sặc, ho khan.

Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê không biết duyên cớ trong đó, chẳng qua thấy Kim trưởng lão cùng Âu Li tiên sinh biểu hiện quái dị, không khỏi nổi lên lòng nghi ngờ. Hai người này rút cuộc là người nào? Tại sao có thể khiến Kim trưởng lão cùng Âu Li biểu hiện quái đản như thế?

Sứ giả Luyện khí minh cho là bọn họ chưa nghe qua tên hai người này, cho nên giải thích: “Hai người Lạc Tâm và Liễu Cơ Nhã chính là hai môn sinh đắc ý của vị luyện khí đại tông sư Âu Li tiên sinh tiếng tăm lừng lẫy hơn mười năm trước. Kể từ khi Âu Li tiên sinh mất tích khỏi Long Tường đại lục về sau, hai người bọn họ vẫn đợi ở Luyện khí minh chúng ta, trở thành luyện khí sư trọng yếu của Luyện khí minh, hiện nay thành tựu càng thêm bất phàm. Tiểu Mặc nếu đi Luyện khí minh chúng ta, chúng ta sẽ an bài hắn theo hai vị luyện khí sư này học tập, bảo đảm đối với Tiểu Mặc lợi ích không nhỏ, tiền đồ xán lạn”

Môn sinh đắc ý của ….Âu Li tiên sinh?

Đám người Vân Khê, Long Thiên Tuyệt, Chiến Thiên Dực, Dung Thiếu Hoa, cùng Lam Mộ Hiên nghe vậy, kinh ngạc xong, đều là vẻ mặt muốn cười không cười được, vô cùng cổ quái.

Thì ra cái gọi là luyện khí sư trọng yếu thập phần cao thâm trong miệng bọn hắn, nói cho cùng chính là đồ đệ của Âu Li tiên sinh, để cho Tiểu Mặc buông tha sư phụ, đi theo đồ đệ sư phụ học tập, Vân

Khê nghĩ thế nào cũng nghĩ không thông, Tiểu Mặc nhà bọn họ đến tột cùng chiếm được cái tiện nghi gì? Uổng cho bọn hắn còn sùng bái đệ tử Âu Li tiên sinh như thế, lại không biết ân sư của hai đệ tử này đang ngồi ở ngay trước mặt bọn hắn. Nàng bỗng nhiên rất muốn xem một chút, khi bọn hắn phát hiện người ngồi ở trước gót chính là ân sư của hai vị luyện khí sư mà bọn hắn sùng bái kia, thì sẽ có vẻ mặt thú vị đến thế nào.

Kim trưởng lão giơ quả đấm, ở bên mép ho nhẹ, tựa như dùng sức nhịn cười, cũng có chút hả hê.

Âu Li tiên sinh thì nhẹ vỗ vỗ ngực, thật vất vả thuận khí, tiếp tục giả vờ bình tĩnh.

Hai người này cũng không tránh khỏi quá buồn cười đi, lại muốn đồ đệ của lão đi theo đồ đệ khác học tập, đây không phải là cố tình quấy rối sao?

Hai vị sứ giả hồn nhiên không phát hiện có gì không ổn, thần sắc ngạo nghễ tiếp tục nói: “Như thế nào? Đãi ngộ hậu đãi như thế, các ngươi vẫn không nguyện ý tiếp nhận? Không ngại nói cho các ngươi biết, cả Long Tường đại lục, muốn vào Luyện khí minh chúng ta, trở thành một thành viên luyện khí sư của Luyện khí minh có rất nhiều. Chúng ta nếu không phải nhìn ở thiên phú của Tiểu Mặc không tồi, thì quyết sẽ không để cho một đứa nhỏ năm tuổi mới nhập môn luyện khí bước vào Luyện khí minh đâu. Chúng ta năm nay mời luyện khí sư, hết thảy cũng phải thông qua sát hạch luyện khí sư cấp 4, về Tiểu Mặc, coi như là chúng ta phá lệ tuyển nhân tài đặc biệt, chính là đặc biệt khai ân rồi đó”

Ý tứ kia thật giống như đang nói … bọn hắn có thể nhìn chúng Tiểu Mặc, là do phần mộ tổ tiên nhà Tiểu Mặc linh thiêng, đưa đại vận đến. Nhưng nếu bọn họ không nắm chắc cơ hội, qua rồi sẽ không có

nữa.

Rõ ràng là ân uy đều có nha!

Hiển nhiên, Vân Khê không cần “đại ân” này của bọn hắn. Mặc dù đối với Luyện khí minh không hiểu rõ nhiều lắm, nhưng từ miệng bọn hắn, nàng có thể đoán được, Tiểu Mặc lựa chọn đi theo Âu Li tiên sinh học tập, tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất. Bởi vì nếu Tiểu Mặc thật vào Luyện khí minh, cũng chỉ có thể theo đệ tử Âu Li tiên sinh học, căn bản không chiếm được đãi ngộ tốt hơn, như thế nào có thể đánh đồng với việc một mình đi theo Âu Li học chứ?

Rồi nói tới Thiên Long học viện, thì nàng càng không thể để Tiểu Mặc gia nhập, bởi vì bản thân nàng chính là người kế nhiệm chức vị viện trưởng Vạn Hoàng học viện, ngày sau nhất định làm chủ Vạn Hoàng học viện. Mặc dù nàng không thể nào đứng im ở đó, nhưng Vạn Hoàng học viện nếu lựa chọn nàng làm viện trưởng kế nhiệm, nàng tuyệt đối sẽ không cô phụ tín nhiệm của viện trưởng.

Thiên Long học viện là đối thủ cạnh tranh của Vạn Hoàng học viện, nàng làm sao có thể yên lòng đem nhi tử để ở trận doanh của đối thủ đây?

Điều cuối cùng, cũng là quan trọng nhất. Âu Li tiên sinh có thể đáp ứng nhận Tiểu Mặc làm đồ đệ, đó là phúc khí của Tiểu Mặc, một ngày làm thầy, cả đời làm cha, nếu không được Âu Li tiên sinh cho phép, nàng làm sao có thể để Tiểu Mặc nhận danh sư khác, làm chuyện phản bội sư môn?

Nàng quyết không có phép chuyện này phát sinh!

Trong lúc vô tình ngước mắt, chống lại ánh mắt Long Thiên Tuyệt vọng tới, nàng hướng phía hắn khẽ lắc đầu, biểu đạt ý kiến của mình.

Long Thiên Tuyệt ôn nhu hướng nàng liếc mắt một cái, thu hồi tầm mắt, giọng nói trầm thấp dễ nghe vang lên: “Ý tốt của mấy vị tại hạ tâm lĩnh, bất quá Tiểu Mặc bây giờ còn nhỏ, không thích hợp rời khỏi vợ chồng chúng ta, vợ chồng chúng ta còn muốn bé ở bên người mười mấy năm, chờ sau khi bé lớn lên, có chủ ý của mình, mới để cho bé quyết định”

Ở Long Tường đại lục, Thiên Long học viện cùng Luyện khí minh đều là chỗ thế lớn, hắn không thể tuỳ ý đắc tội bên nào, suy đi tính lại, hắn vẫn là quyết định cự tuyệt cả hai bên.

“Vân Tiểu Mặc cũng đã năm tuổi rồi, ở tuổi này chính là nền móng tốt nhất, hắn nếu có thể gia nhập Thiên Long học viện chúng ta, lão phu bảo đảm, nhất định có thể liên hiệp tất cả các trưởng lão của viện khí sư cùng nhau phụ đạo hắn, cho hắn giáo dục tốt nhất. Hơn nữa ở viện khí sư chúng ta, còn có rất nhiều hài tử cùng lứa với Tiểu Mặc, có thể làm bạn cùng trưởng thành với hắn, đây đối với Tiểu Mặc mà nói cũng là điều vô cùng qúy giá. Tổng so sánh với đề nghị buồn cười của người nào đó mà nói, đề nghị của chúng ta đưa ra tốt hơn nhiều”, Kim trưởng lão thay đổi sách lược, tăng thêm một con ngựa. Nếu có thể vì Thiên Long học viện giữ lại được một tiểu thiên tài luyện khí thiên phú kinh người này, coi như là giao ra một nửa tài lực của viện khí sư, cũng là đáng giá.

Sứ giả Luyện khí minh vừa nghe lão nói, chợt nghe ra ý tứ ngấm ngầm hại người của lão, nhất thời nổi giận: “Kim trưởng lão, ngươi nói chuyện khách khí một chút! Đề nghị chúng ta đưa ra làm sao buồn cười? Hừ, cho dù là viện trưởng Thiên Long học viện của các ngươi, cũng phải đối Luyện khí minh chúng ta lễ ngộ ba phần, ngươi bôi nhọ chúng ta như thế, không sợ Luyện khí minh chúng ta làm khó dễ Thiên Long học viện các ngươi sao?”

“Lão phu lời nói đều là sự thật, các ngươi có lý do gì làm khó dễ

Thiên Long học viện?” Kim trưởng lão không sao cả cười lạnh.

Hai gã sứ giả lúc này giận đến mặt đỏ lên: “Ngươi nói rõ ràng, đề nghị của chúng ta như thế nào buồn cười?”

Kim trưởng lão nói: “Tiểu Mặc đã có một sư phụ, các ngươi lại còn muốn cho Tiểu Mặc đi theo đồ đệ của sư phụ hắn học tập, các ngươi nói vậy còn không buồn cười sao?”

“Cái gì sư phụ? Cái gì đồ đệ?” Hai gã sứ giả bị làm cho hôn mê.

Kim trưởng lão cười đắc ý, chỉ vào Âu Li nói: “Hắn chính là sư phụ của Lạc Tâm cùng Liễu Cơ Nhã mà hai người vừa nói — Âu Ly tiên sinh. Hiện tại Âu Ly tiên sinh đã là sư phụ của Tiểu Mặc, các ngươi lại muốn đồ đệ của hắn dạy Tiểu Mặc thuật luyện khí, lời này nói ra, ngay một đứa con nít cũng cảm thấy buồn cười đến cực điểm”

Hai gã sứ giả hoàn toàn ngây dại, lăng lăng nhìn Âu Ly, không thể tin được.

“Ngài, … ngài chính là Âu Ly tiên sinh? Luyện khí đại tông sư nổi tiếng gần xa mười mấy năm trước – Âu Ly tiên sinh?”

Hai người trăm miệng một lời, thanh âm có chút run rẩy, lắp bắp.

Bọn hắn cư nhiên có mắt không biết Thái Sơn, trước mặt luyện khí đại tông sư bọn họ sùng kính đã lâu làm trò, cùng hắn cướp đoạt đồ đệ, đây không phải là tự rước lấy nhục sao?

Quyển 4 - Chương 116: Vân Khê độc miệng tái xuất!

“Âu Ly tiên sinh, xin tha thứ cho chúng ta không biết, đã đắc tội”. Hai gã sứ giả thần sắc nghiêm chỉnh, cung kính hướng Âu Ly thở dài thỉnh tội.

Giới luyện khí cùng võ giới đều giống nhau, thực lực chính là tất cả!

Mọi người ai cũng đều trọng thực lực, yêu thực lực, đứng trước thực lực, tất cả những thứ khác bao gồm cả tự ái, đều trở nên không còn trọng yếu như vậy nữa.

Âu Li khoát tay áo, cũng không muốn cùng hắn so đo: “Người không biết không có tội, lại nói lão phu rời khỏi luyện khí giới đã hơn mười năm, những gì trước kia đối với lão phu mà nói cũng chỉ là kính hoa thuỷ nguyệt (hoa trong gương, trăng trong nước, ý chỉ sự vật, sự việc mơ hồ, không có thực, không đánh nhắc tới), không còn trọng yếu nữa. Hiện tại lão phu chỉ nghĩ muốn an tâm bồi dưỡng Tiểu Mặc, đào tạo bé thành tài, khiến cho bé trở thành tài năng của luyện khí giới sau này, như vậy là đủ rồi”

Âu Li nói chuyện, làm cho hai gã sứ giả cùng Kim trưởng lão đều trầm mặc suy tư, có lẽ là bọn hắn sai rồi, cho rằng đem Tiểu Mặc vào trận doanh của mình, thì có thể làm thực lực trận doanh của bọn hắn ngày càng cường thịnh, thanh danh lan xa, nhưng không có thiết thực vì sự trưởng thành cùng tương lai của Tiểu Mặc mà suy nghĩ.

Âu Li tiên sinh là nhân vật bậc nào, Tiểu Mặc đi theo ông học tập, sẽ có được thành tựu phi phàm, bọn hắn hà tất đem tương lai Tiểu Mặc

ném ra sau đầu?

Nói cho cùng, trừ thiên phú có một không hai của Tiểu Mặc, bọn hắn cũng là thật lòng thích bé. Nếu Tiểu Mặc đi theo Âu Li tiên sinh học tập, có thể có được phát triển tốt hơn, bọn hắn làm sao lại phản đối chứ?

Chờ sau này Tiểu Mặc lớn lên, bọn hắn lại thuyết phục bé lần nữa, chắc cũng không muộn, đến lúc đó, bọn hắn sẽ được thấy một Tiểu Mặc càng thêm xuất sắc, hơn cả mong đợi của bọn hắn.

“Âu Li tiên sinh, hai vị, đã như vậy, chúng ta tôn trọng quyết định của mọi người, hi vọng tương lai có một ngày có thể thấy một thiên tài luyện khí vô cùng xuất sắc, ưu tú, xuất hiện ở Long Tường đại lục, cửa lớn Luyện khí minh chúng ta, vĩnh viễn mở rộng chào đón Tiểu Mặc … Cáo từ”

“Ta đây không ở lâu nữa, cũng là lời này, cửa lớn Thiên Long học viện cũng mãi mãi rộng mở rộng chào đón Tiểu Mặc”.

Hai gã sứ giả cùng Kim trưởng lão lục tục rời đi, không tiếp tục cưỡng cầu nữa.

Vân Tiểu Mặc vẫn lẳng lặng lắng nghe, trên khuôn mặt non nớt, nhỏ nhắn đều là chân tình, bĩnh tĩnh, mọi người mới vừa nói, bé nghe được, cho nên càng thêm quý trọng dụng tâm của sư phụ đối với mình.

Bé cất bước đi tới trước chân Âu Li tiên sinh, mắt đen sáng rực loé loé, thanh âm non nớt mềm mại nói: “Sư phụ, Tiểu Mặc nhất định không rời khỏi ngài, ngài là sư phụ tốt nhất trên đời”

Vành mắt đột nhiên nóng lên, Âu Li có chút mừng rỡ, đưa tay, ôm bé

thật chặt trong lòng, nghẹn ngào, không lên tiếng.

Vân Khê và Long Thiên Tuyệt hai người nhìn nhau, đều cảm động trước khoảnh khắc ấm áp này.

Khác với nơi này ôn nhu, ở cửa thành, lại đang giương cung bạt kiếm, náo nhiệt phi thường.

Bách Lý thành chủ mang theo năm nhi tử bắt sống đệ tử Thanh Lân học viện, dẫn tới vô số dân chúng cùng kiếm khách kéo tới xem, phần lớn mọi người không rõ chân tướng, tranh nhau truyền đủ các loại lời đồn. Dần dần, số người tụ tập vây xem ngày càng nhiều, những đệ tử của học viện khác và các trưởng lão của Thiên Long học viện cũng tới.

Động tĩnh lớn như thế, đám người Vân Khê không muốn biết cũng không được.

Bạch Sở Mục từ trước giờ luôn thích tham gia náo nhiệt, thấy có nơi đông vui, hắn cũng không quên kêu bạn tốt của hắn, Long Thiên Thần, cùng nhau đi xem, đồng thời cũng có thể giúp vị bằng hữu này tạm thời quên ưu sầu.

“Ta nói các ngươi nha, ta thật quá bội phục khí phách của Bách Lý thành chủ, không nói hai lời, hắn liền đem đệ tử Thanh Lân học viện toàn bộ bắt lại. Không chỉ như thế, hắn còn khoa trương cờ trống đem những đệ tử này áp giải ở cửa thành, lớn tiếng cáo thị: Người Thanh Lân học viện nếu muốn chuộc đệ tử của mình, thì phải giao nữ nhi của hắn lông tóc vô thương ra, nếu không, hắn sẽ lột sạch xiêm y của những đệ tử này, để cho Thanh Lân học viện nhục nhã triệt để… Các ngươi biết không? Bên đó còn có hai nữ đệ tử, vừa nghe nói muốn lột xiêm y của các nàng thị chúng, liền gấp đến độ sắp khóc hahhahaha…. Thật là vô cùng thú vị!”

Bạch Sở Mục miêu tả sinh động như thật, nước bọt bay ngang, xong lại vỗ bàn cười to, cực kì giống người điên.

“Thật có chuyện vui như vậy? Vậy ta cũng phải đi xem một chút” Long Thiên Thần nghe xong tâm liền ngứa, “Đại ca, đại tẩu, không bằng chúng ta cùng đi xem một chút?”

Vân Khê quay đầu, ánh mắt ôn nhu nhìn Long Thiên Tuyệt, hỏi ý kiến hắn.

“Đi xem một chút đi, có lẽ Bách Lý thành chủ thật sự có thể bức người của Thanh Lân học viện ra mặt” Long Thiên Tuyệt nói.

Vân Khê cong môi, khẽ mỉm cười: “Đi thôi”

Đoàn người Vân Khê, Long Thiên Tuyệt, Long Thiên Thần, Bạch Sở Mục bốn người đi ra khỏi đại môn, xa xa, chỉ thấy một người chờ chực ngoài cửa. Long Thiên Tuyệt vừa thấy người nọ, thần sắc trầm xuống, dưới chân cũng chậm một bước.

Người kia cũng nhìn thấy hắn, thần sắc có chút kích động, nhưng không có tiến lên, chỉ là đứng yên tại chỗ, xa xa nhìn hắn.

“Thiên Tuyệt, sao vậy?” Vân Khê nhận thấy Long Thiên Tuyệt khác thường, không nhịn được hỏi thăm.

“Không có chuyện gì, mọi người đi trước, ta sẽ tới sau” Long Thiên Tuyệt ôn nhu nói, chỉ có đôi mắt thâm thuý kia chớp động u quang, đem tất cả sự tình ẩn giấu xuống.

Thiên Tuyệt nhất định là biết đối phương, người kia đến tột cùng là ai? Vân Khê trong lòng tràn đầy nghi vấn, song nàng vẫn là nguyện ý

tín nhiệm Long Thiên Tuyệt vô điều kiện, hắn không muốn nói, nàng liền không hỏi.

“Vậy chúng ta đi trước, chàng tới nhanh một chút”

Đi lướt qua người nọ, Vân Khê thật sâu nhìn đối phương một cái, rất là lực uy hiếp, ánh mắt kia tựa hồ muốn nói, ngươi nếu dám làm tổn hại đến một sợi lông của Thiên Tuyệt, nàng tuyệt đối sẽ làm cho hắn hối hận vì đã sinh ra trên đời này.

Cửu trưởng lão chống lại ánh mắt của nàng, đáy lòng liền giật mình, một nữ nhân mà ánh mắt lại có lực chấn nhiếp cường đại như thế, lão không thể không thán phục (TM: chuyện, Khê tỷ là ai chứ). Lão đại khái đã hiểu rõ ràng, nàng là thê tử của Tuyệt thiếu gia, cũng chỉ có nữ tử không giống người thường như vậy mới xứng đôi với Tuyệt thiếu gia khí phách siêu quần.

Hiện tại Tuyệt thiếu gia chẳng những có một thê tử xinh đẹp tuyệt luân, còn có một nhi tử là tiểu thiên tài luyện khí nổi tiếng ở đại hội sát hạch luyện khí, trong tâm lão cũng cao hứng thay Tuyệt thiếu gia.

Hơn mười năm không thấy, Tuyệt thiếu gia đã thành gia, có gia đình hạnh phúc mĩ mãn, nghĩ tới những điều này, lại nghĩ đến đại phu nhân … đáy lòng lão một trận chua xót.

Hơi thở lạnh lẽo tiến tới gần, lão ngẩng đầu, đập vào mắt chính là Tuyệt thiếu gia vẻ mặt hờ hững.

“Tuyệt thiếu gia…”

“Đến nơi khác nói chuyện” Long Thiên Tuyệt lạnh lùng nói, xẹt qua vai hắn, nhanh nhẹn rời đi.

Tuyệt thiếu gia còn đang trách cứ lão sao? Cửu trưởng lão sâu kín thở dài, theo sát thân ảnh oai hùng cao ngất trước mặt, trong chốc lát, lão thật giống như già đi mười tuổi, tang thương bịt kín bóng lưng lão.

Vân Khê vừa đi vừa quay đầu lại, thấy Long Thiên Tuyệt trước sau rời đi, nỗi băn khoăn trong nội tâm nàng càng lúc càng lớn. Nhìn thái độ Thiên Tuyệt đối với đối phương rất lạnh lùng, nhưng rõ ràng lại quen biết, ở trong ấn tượng của nàng, phàm là người Long Thiên Tuyệt quen biết đều sẽ giới thiệu cho nàng, nhưng lần này lại ngoại lệ.

Đây rút cuộc là vì chuyện gì?

“Thiên Thần, ngươi biết người nọ không?” Nàng bất chợt hoài nghi, đối phương có phải hay không là người Long gia?

Long Thiên Thần suy tư, lắc đầu: “Không nhận ra! Bất quá, xiêm y trên người hắn hình như là…”

“Là người của Long gia?” Vân Khê tiếp theo lời nói của hắn.

Long Thiên Thần gật mạnh đầu: “Không sai! Đó chính là đồ đằng của Long gia …Đại tẩu, hắn tìm đến đại ca, có thể hay không…” Hắn bỗng nhiên lo lắng, sợ đại ca sẽ gặp phải phiền toái, dù sao năm đó hai huynh đệ họ đã bị trục xuất ra khỏi Long gia, sau lại …

“Trước hết khoan để ý tới, đợi quay về xem đại ca ngươi nói thế nào đã”. Đối phương cùng lắm cũng chỉ là Huyền Tôn nhị phẩm, cho nên Vân Khê không lo lắng Thiên Tuyệt bị thương tổn, nếu quả thật là người Long gia, lại có ý đồ không tốt với Thiên Tuyệt…hắn sẽ không một mình tìm đến cửa, mà trực tiếp mang theo cao thủ Long gia đến đối phó Thiên Tuyệt rồi. Nghĩ như vậy, trong lòng nàng cũng tựa như

gương sáng, không còn sầu lo nữa.

Lúc ba người đi tới cửa thành, người tụ tập ở chỗ này cơ hồ bít kín hết cả con đường, dòng người chẳng những không có giảm bớt, ngược lại ngày càng nhiều thêm.

Vất vả xuyên qua đám người, Vân Khê rút cục thấy được đám người phụ tử Bách Lý thành chủ, cùng với mấy đệ tử Thanh Lân học viện bị quản chế kia.

Trong đám người phía trước, có đủ các loại nhân vật tụ họp, mấy người một nhóm, mặc phục sức giống nhau, trong đó có đệ tử Bạch Hổ học viện mà Vân Khê từng thấy qua, nhưng đông đảo nhất không phải là đệ tử cùng các trưởng lão mang phục sức của Thiên Long học viện.

“Thành chủ, ngươi vẫn là thả bọn họ đi! Viện trưởng phân phó chúng ta đến đây ngăn cản ngươi, hy vọng ngươi không gây ra sai lầm quá lớn, ảnh hưởng tới đoàn kết giữa thập đại học viện”

“Chuyện khác ta có thể nghe Viện trưởng các người, nhưng chuyện này thì không thể! Người của bọn họ dám đụng đến nữ nhi của ta, chính là hoàn toàn không đem thành chủ ta đây để vào trong mắt! Đừng quên, Song nhi của là cháu gái ruột của Viện trưởng các ngươi, bọn họ ngay cả cháu gái của Viện trưởng Thiên Long học viện cũng dám động, ngươi cho rằng bọn họ còn để ý đến cái quái gì đoàn kết thập đại học viện sao?”

Bách Lý Trì giờ phút này đang nổi nóng, căn bản nghe không vào bất luận cái gì, hắn tiện tay túm một tên đệ tử, hướng đám người hô lớn: “Người Thanh Lân học viện, các ngươi nghe kĩ cho ta, ta đã có được tin tức xác thực, sáng sớm hôm nay các ngươi đã vào thành. Nếu còn nghĩ tới các đệ tử của Thanh Lân học viện các ngươi, thì mau

chóng hiện thân cho ta, đem con gái ta bình yên vô sự trở về! Có nghe hay không?”

Thanh âm hắn như sư tử rống lên, toàn trường kinh sợ, thanh âm vang vọng, truyền tới từng góc nhỏ, dư âm lượn lờ.

Cao thủ Thanh Lân học viện sáng nay cũng đã vào thành?

Không hổ là phủ thành chủ, chút thời gian liền nắm được tin tức trọng yếu như vậy, nhưng nếu những cao thủ của Thanh Lân học viện đã tới, vậy nàng vẫn là nên lẳng lặng đứng trong đám người, bình tĩnh xem biến đi.

Thanh âm Bách Lý Trì rơi xuống, thật lâu, trong đám người động tĩnh cùng phản ứng nào. Lúc này, có thanh âm một nữ tử chen vào: “Bách Lý thành chủ, ngài chỉ nói không làm như vậy, căn bản không hù doạ tới đối phương đâu. Ai cũng biết Thiên Long học viện chính là tấm gương sáng tiêu biểu cho thập đại học viện, từ trước đến giờ nổi tiếng nhân nghĩa, độ lượng, mà Bách Lý thành chủ ngài chính là nhi tử của viện trưởng Thiên Long học viện, chung một dòng máu, những cao thủ của Thanh Lân học viện kia nhận định ngài tuyệt sẽ không thật sự hạ thủ với các đệ tử, cho nên vô luận ngài uy hiếp như thế nào, đối với họ mà nói, cũng không có ích lợi gì. Đổi là ta, ta cũng không tin ngài thật sự dám lột xiêm y của những đệ tử này. Ngài nói ta phân tích như vậy có đạo lý hay không?”

Thanh âm nữ tử mang theo nồng đậm trêu tức, rơi vào trong tai Bách Lý Trì, giống như là ném thêm củi vào trong lửa, thoáng cái lửa giận bốc lên càng cao, khó có thể nén.

“Ai nói lão phu không dám động? Lão nhị, lột cho ta! Lột hết cho ta!”

“Cha” Bách Lý nhị ca nhíu mi trừng hướng nữ từ vừa nói chuyện, cất

giọng nói: “Hoa Oánh Oánh, ngươi khích bác ly gián, đến tột cùng là có dụng ý gì? Là muốn ngồi xem chúng ta cùng Thanh Lân học viện đánh nhau, Kim Sư học viện các ngươi ngư ông đắc lợi sao?”

Nữ tử vừa lên tiếng không phải ai khác, chính là Hoa Oánh Oánh của Kim Sư học viện, ngón tay ả lồng vào mái tóc dài, dáng người thướt tha, quyến rũ nổi lên, ả đứng trước đám người, lười biếng cười nói: “Bách Lý công tử đây là nói gì thế? Ta bất quá chỉ là xem các ngươi đơn độc diễn, không người nào để ý tới, cho nên hảo tâm đề nghị một chút thôi. Các ngươi không nghe thì thôi, tại sao phải làm khó một tiểu nữ tử như ta chứ?”

“Tiểu nữ tử? Có ai không biết Hoa Oánh Oánh ngươi là bá vương một phương của Kim Sư học viện? Nếu như ngươi cũng được gọi là tiểu nữ tử, vậy trên đời này xem như không có ai là tiểu nữ tử rồi” Bách Lý nhị ca hừ lạnh, đối nàng cười nhạt.

“Ơ, Bách Lý công tử hiểu tiểu nữ như thế, chẳng lẽ là đối với tiểu nữ có ý? Ha hả, thật ngại quá, tiểu nữ gần đây vừa mới có người trong lòng, chỉ e sẽ phải cô phụ một mảnh tâm ý của Bách Lý công tử thôi” Hoa Oánh Oánh cười đến mảnh mai chân thành, vẫn như cũ lẳng lơ phong tình, rước lấy một loạt ánh mắt nóng bỏng của phái nam chung quanh.

Bách Lý nhị ca giận đến đỏ mặt, hắn chưa từng thấy qua nữ nhân âm hiểm độc ác vô sỉ như thế, ả rõ ràng chính là muốn khích bác ly gián, bụng dạ khó lường, nhưng hắn lại không có cách nào vạch mặt nàng, hắn thật hận bản thân mình vô năng.

“Lại là nàng?” Long Thiên Thần nhìn thấy Hoa Oánh Oánh, lửa giận bùng lên, nếu không phải do nàng ta, hắn và Tử Ngữ cũng sẽ không rơi vào tình cảnh hiện tại, hắn hận không thể xông lên phía trước, đem nàng ta đánh một trận. Chỉ tiếc, hắn tự biết mình không có năng

lực kia, trong lòng liền buồn bực.

“Làm sao? Ngươi biết nàng?” Vân Khê hỏi.

“Đâu chỉ biết” Long Thiên Thần nghiến răng nghiến lợi.

Cũng không biết là do Long Thiên Thần thanh âm quá lớn, hay là sức quan sát của Hoa Oánh Oánh quá nhạy, ả lại phát hiện ra Long Thiên Thần, ánh mắt bỗng dưng sáng lên, lắc lắc mông, bước chân hướng tới phía Long Thiên Thần đi tới.

“Thần Thần, người ta mới vừa rồi nhắc đến ngươi, ngươi lại đến, đây không phải là tâm hữu linh tê trong truyền thuyết hay sao?”

Nữ nhân này, cư nhiên tới đây.

Long Thiên Thần theo bản năng dịch bước, trốn phía sau Vân Khê. (TM: coi Khê tỷ thành mẹ mất rồi =)))

“Ha hả, ngươi đừng trốn a, chẳng lẽ ta đáng sợ như vậy sao?”

Mọi người ở đây nhìn thấy Hoa Oánh Oánh biểu hiện lớn mật nóng bỏng như thế, có ít người lắc đầu thở dài, cảm thán thói đời ngày nay, có ít người lại hâm mộ Long Thiên Thần, hận mình không phải là người mà ả nhắm trúng. Bởi vì cái gọi là chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu, nữ nhân cực phẩm giống Hoa Oánh Oánh, ở Long Tường đại lục vẫn là hiếm thấy, huống chi người ta là một trong tứ đại mỹ nữ của thập đại học viện đây.

Long Thiên Thần cũng là buồn bực muốn chết, nữ nhân này làm sao không biết xấu hổ như vậy, lúc trước ở trong sân đùa giỡn hắn còn chưa tính, hiện tại trước mặt nhiều người như vậy lại lần nữa công khai đùa bỡn hắn, hắn cũng muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

“Đại tẩu —“ Hắn chặt chẽ kéo ống tay áo Vân Khê, tìm kiếm bảo hộ của nàng, hắn xem ra, cũng chỉ có nữ nhân cấp bậc như đại tẩu mới có thể chống đỡ được nữ nhân cấp bậc này của Hoa Oánh Oánh.

Bạch Sở Mục trong khoảng thời gian ngắn cũng không kịp phản ứng, có chút mơ hồ, đợi hắn kịp phản ứng xong, hắn liền dùng sức nén cười, đến mức cả khuôn mặt đỏ bừng.

Long Thiên Thần, không ngờ tiểu tử ngươi cũng có ngày hôm nay.

Vân Khê theo bản năng hạ mí mắt, mắt lệ quét về phía Hoa Oánh Oánh, khốn, cư nhiên dám can đảm ở trước mặt nàng đùa giỡn chú em nàng? Nàng không khỏi bật ngón tay cái với nàng ta! Ngươi đủ trâu!

Nàng nghĩ như vậy, cũng làm như vậy.

Hoa Oánh Oánh lúc này mới chú ý tới sự tồn tại của Vân Khê, ánh mắt ả loé lên, kinh diễm trước Vân Khê tuyệt sắc khuynh thành, nghĩ ả gặp vô số người, tứ đại mỹ nữ của thập đại học viện đã quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn được nữa, nhưng còn chưa thấy qua một người có khí chất cùng dung mạo sánh được với nữ nhân trước mắt này. Chính ả không bằng, Vân tiên tử cũng không bằng, ở trước mặt nàng, ả cảm thấy mình ảm đảm thất sắc đi không ít.

Nữ nhân đối với nữ nhân, nhất là với nữ nhân xinh đẹp, phần lớn đều có bản năng ghen tỵ để ý. Khi thấy có người xinh đẹp hơn mình, tâm tình chung quy sẽ khó chịu.

Trong lòng Hoa Oánh Oánh giờ phút này chính là như vậy, ả quét mắt trên dưới đánh giá Vân Khê, cười lạnh nói: “Ngươi là người nào?”

Vân Khê cười khẽ: “Lỗ tai ngươi có vấn đề sao? Hắn vừa mới gọi ta là đại tẩu, ta đương nhiên là đại tẩu của hắn a”

“Nga, thì ra đây là đại tẩu của Thần Thần” Hoa Oánh Oánh không có để ý lời của nàng, nhấc chân đi về phía Long Thiên Thần, “Thần Thần, ngươi làm gì núp sau lưng đại tẩu ngươi vậy? Chẳng lẽ sợ ta ăn ngươi sao?”

“Đại tẩu—-“ Long Thiên Thần rùng mình mắc ói, nghiêng người trốn kịp sang sườn bên kia Vân Khê, dùng sức lắc lắc cánh tay nàng, cầu cứu. Đối phó với loại nữ nhân bậc này, hắn thật sự không có kinh nghiệm gì, hiện tại hắn so với thư sinh bị yêu tinh cuốn lấy cũng không khác biệt lắm, kia căn bản không phải cùng một cấp bậc, hoàn toàn không có sức chiến đấu.

Vân Khê nhíu mày, cũng phải bội phục Hoa Oánh Oánh da mặt dày: “Ồ, mấy hôm trước ta vừa đuổi mấy nữ nhân muốn dính lấy chú em nhà ta, như thế nào hôm nay lại đến một người nữa?”

“Thiên Thần, đây chính là ngươi không đúng, phong lưu đa tình là bản tính của nam nhân, thật cũng không có gì, nhưng ngươi cũng phải biết nhìn người chứ? Làm sao tuỳ tuỳ tiện tiện người nào ngươi cũng chọc vào vậy?”

“Ba ngày trước đuổi chính là Tây Thi đậu hũ cuối phố, gia cảnh mặc dù kém một chút, nhưng gương mặt coi như là tạm được, thân gia cũng trong sạch; ngày hôm trước đuổi cũng là người hát rong trong tửu lâu, bán nghệ không bán thân, nhiều lắm cũng chỉ có khách quan sờ tay nhỏ một chút, thân mình coi như một nửa sạch sẽ, miễn cưỡng cũng có thể chấp nhận; còn cái người ngày hôm qua cũng đã có chút quá mức rồi, kĩ nữ thanh lâu không nói, còn bán thân không bán nghệ, này nếu như ngày nào đó nhà nghèo tay trắng, ngay cả

nghề kiếm sống cũng không có mà sinh nhai, vậy cuối cùng còn không phải là đi theo nghiệp cũ sao?”

“Mà hôm nay lại còn kì quái hơn, không phải đại tẩu ta nói ngươi, nhưng ánh mắt của ngươi cũng là càng ngày càng tệ! Ai, quên đi, vẫn là không nói. Người ta tốt xấu gì vẫn là cô nương, chừa cho nàng một chút mặt mũi đi”

Như này mà là chừa lại cho người ta ít mặt mũi? Ngươi đem người ta bỡn cợt đến ngay cả nữ tử thanh lâu cũng không bằng, vậy mặt mũi còn chừa ở chỗ nào?

Mặt Hoa Oánh Oánh rút cục bắt đầu vặn vẹo không ngừng, cả người run run, thật sự muốn nổi đóa.

Long Thiên Thần đầu đầy hắc tuyến, đại tẩu, tẩu cũng quá độc đi? Khoé mắt trộm liếc qua Hoa Oánh Oánh mặt như trứng gà thúi, hắn thật sợ ả một khắc sau sẽ ngoan độc hướng hắn phát tiết, tóm hắn giết.

Sở dĩ nghĩ đến chính mình bị giết, mà không phải đại tẩu, là bởi vì hắn biết đại tẩu võ công cao cường, khẳng định sẽ né đầu tiên, như vậy người cuối cùng bị tai ương chắc chắn sẽ là hắn.

Bất quá, nhìn đến bộ dáng như nuốt phải trứng thối của Hoa Oánh Oánh, đáy lòng vô cùng thống khoái.

Bạch Sở Mục ở một bên nghe được nhiệt huyết sôi trào, kìm lòng không đậu nhìn Vân Khê ánh mắt sùng bái, hắn cho tới bây giờ chưa từng thấy qua Vân Khê nói lời cay độc lại có cảnh giới như vậy. Đối mặt nữ nhân bậc cao khẩu chiến, nàng lấy tư thái quyết thắng, thắng được hoàn mỹ! Nhất chiêu vong mạng!

Nếu không phải lo lắng mình bây giờ ở khoảng cách khá gần Hoa Oánh Oánh, sợ bị ngộ thương, hắn đã lớn tiếng mà vỗ tay cho Vân Khê rồi.

Những người khác cũng có ý nghĩ giống Bạch Sở Mục, nhất tề nhìn Vân Khê ánh mắt kì dị, nhất là phái nữ chung quanh, các nàng đã sớm nhìn Hoa Oánh Oánh điệu bộ lẳng lơ kia không vừa mắt rồi, hiện tại thật vất vả có một người có thể khắc chế ả, đem ả mắng đến không còn miếng da, khiến các nàng vô cùng thống khoái.

Đám người Bách Lý nhị ca rất tự nhiên coi biểu hiện lần này của Vân Khê là ủng hộ Bách Lý gia bọn họ, đối với nàng rất là cảm kích, lại là sùng kính. Mới vừa rồi hắn bị Hoa Oánh Oánh làm cho không xuống đài được, hiện tại cuối cùng đã có người thay hắn báo thù.

“Ngươi nữ nhân này, ngươi có biết hậu quả của việc chọc giận ta hay không?” Hoa Oánh Oánh tức giận run giọng nói.

Vân Khê cười một tiếng, hồn nhiên không thèm để ý trả lời: “Ta cho tới bây giờ chỉ biết hậu quả của những kẻ chọc giận ta, về phần những thứ khác, ta không rảnh suy nghĩ”

“Nữ nhân ngu dốt! Hôm nay ta sẽ làm cho ngươi biết kết quả của việc chọc giận ta! Ngươi, thu thập nữ nhân này cho ta! Nàng không xứng để ta tự mình động thủ”

Hoa Oánh Oánh hướng phía sau vẫy tay, rất nhanh có một gã nam tử trẻ tuổi tiến lên, ân cần nói: “Hoa sư tỷ, nữ nhân này vô lễ với ngươi, để cho ta hảo hảo dạy dỗ nàng một phen”

Lông mày lãnh ngạo nhếch lên, ánh mắt Vân Khê đảo qua đối phương, nhè nhẹ khiếp sợ, không tiếng động truyền qua.

Nam tử trẻ tuổi tâm không khỏi chấn động một trận, không ngờ đối phương chỉ bằng một ánh mắt đã có lực uy hiếp như vậy, là ảo giác của hắn sao? Vì sao hắn cảm giác được trên người đối phương có một luồng hơi thở vô cùng cường đại mà hắn không thể địch nổi?

“Chậm đã” Lại có một thanh âm nữ tử chen vào, một cô gái tuổi còn trẻ đi ra từ trong đám người, nàng lớn lên rất bình thường, bình thường đến mức tuỳ ý đi trong đám người, sẽ không ai nhận thấy nàng.

Nàng đi tới bên người Hoa Oánh Oánh, kề sát tai ả nói nhỏ mấy câu, sau đó đưa một đôi mắt âm lãnh khoá chặt trên người Vân Khê.

Hửm? Ánh mắt này thật quen thuộc.

Vân Khê nhìn lại, cảm giác được địch ý nồng đậm tản ra từ trên người đối phương, không khỏi suy tư kĩ lại, nàng ta rút cuộc là ai? Tại sao lại có địch ý lớn với nàng như vậy?

Nhìn đối phương lớn lên cực kì bình thường, nhưng lại có một đôi mắt như chim ưng, thật sự có chút không hoà hợp.

Nàng ta rút cuộc là ai? Quen sao?

Vân Khê quan sát đối phương đồng thời sắc mặt Hoa Oánh Oánh biến hoá, ả tinh tế đánh giá Vân Khê lần nữa, từ từ, ả hắng giọng phá lên cười: “Ta còn tưởng là ai? Thì ra người chính là người kế nhiệm chức viện trưởng do viện trưởng Vạn Hoàng học viện chỉ định?”

Hoa Oánh Oánh vừa nói ra lời này, toàn trường oanh động.

Nếu nói là đệ tử Vạn Hoàng học viện, không thể nào tạo ra hiệu quả chấn động như vậy, nhưng nếu nói nàng là viện trưởng kế nhiệm do

viện trưởng Vạn Hoàng học viện chỉ định, vậy thì hiệu quả lại hoàn toàn bất đồng.

Ngay cả Bách Lý Trì cũng không khỏi nhìn thẳng nàng lần nữa, bởi vì tương lai không lâu, nàng vô cùng có khả năng là người đứng đầu một viện, thân phận địa vị không tầm thường.

Hoa Oánh Oánh cố ý dừng lại một chút, lại tiếp tục nói: “Chỉ tiếc mọi người chỉ biết một mà không biết hai. Người này không chỉ là đệ tử Vạn Hoàng học viện, mà còn là kẻ xâm lăng đến từ Ngạo Thiên đại lục. Bọn họ tìm cách trà trộn vào Long Tường đại lục, ý đồ bất chính, mới ngắn ngủn mấy ngày, đã lừa dối vượt qua kiểm tra, giấu diếm được cả Vạn Hoàng học viện, trở thành người kế nhiệm thừa kế mà viện trưởng chỉ định, vậy sau này thì sao? Sau này nàng có phải sẽ vươn dài tay, muốn gây nguy hiểm tới những học viện khác của chúng ta hay không?”

Hiện trường một mảnh xôn xao.

“Cái gì? Nàng đến từ Ngạo Thiên đại lục? Lối tất yếu giữa Ngạo Thiên đại lục và Long Tường đại lục không phải đã sớm hỏng rồi sao? Nàng làm sao tới được?”

“Cho tới bây giờ đều là người Long Tường đại lục chúng ta tới Ngạo Thiên đại lục, bây giờ cư nhiên có người Ngạo Thiên đại lục lẻn vào Long tường đại lục chúng ta, nàng rút cuộc rắp tâm làm gì?”

“Chẳng lẽ sau này nàng thật sự sẽ tạo thành nguy hại cho thập đại học viện chúng ta sao? Nếu quả thật như vậy, vậy nhất định phải nhân lúc nàng chưa đủ lông đủ cánh mà trừ khử nàng, không để cho nàng tiếp tục có cơ hội phát triển”

“….”

Ánh mắt Vân Khê khẽ biến, nhìn chằm chằm nữ tử đứng bên cạnh Hoa Oánh Oánh, nàng ta mới vừa rồi rút cuộc nói cái gì với Hoa Oánh Oánh? Nàng ta là ai? Vì sao nàng ta chẳng những biết nàng là viện trưởng kế nhiệm của Vạn Hoàng học viện do viện trưởng chỉ định, mà còn biết nàng đến từ Ngạo Thiên đại lục?

Trong nháy mắt, tâm thần Vân Khê hơi rung động. Bất quá, nàng rất nhanh trấn định, cúi đầu nở nụ cười: “Buồn cười! Thật là buồn cười! Ta thật sự bội phục bản lãnh dựng chuyện của ngươi, vì trả đũa ta, ngươi thật đúng là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào a, liền việc đến từ Ngạo Thiên đại lục như vậy mà ngươi cũng nói ra được, ta thật sự bội phục ngươi sát đất”

“Ngươi đừng mơ chống chế! Ta còn có nhân chứng” Giọng Hoa Oánh Oánh kiên quyết.

“Nhân chứng! Tốt, vậy liền kéo nhân chứng của ngươi ra đây, để cho mọi người nhìn một cái” Ánh mắt Vân Khê từ từ nghiêm túc, suy tư rút cuộc là kẻ nào bán đứng nàng. Nếu để nàng biết được kẻ đó là ai, nàng tuyệt đối sẽ không nhân từ mà nương tay.

Hoa Oánh Oánh mị hoặc cười một tiếng, không nóng không vội: “Ngươi nhất định cho rằng ta tìm không ra nhân chứng tới đây đi? Đáng tiếc ngươi sai lầm rồi, ta chẳng những có nhân chứng, hơn nữa nhân chứng này đối với ta khăng khăng một mực, cái nên nói hay không nên nói, toàn bộ đã nói hết cho ta biết, tất cả bí mật của các ngươi, ta cũng biết”

“Phải không? Vậy ngươi đem nhân chứng gọi ra, ta rất muốn xem một chút, đến tột cùng là người nào ở sau lưng bịa đặt sinh sự, muốn nói xấu ta?” Vân Khê ánh mắt càng lạnh hơn, trong đầu nàng tựa hồ nghĩ tới một người, mặc dù còn không dám xác định, nhưng trừ hắn

ra, nàng thực sự nghĩ không ra kẻ nào phải làm như vậy.

Long Thiên Thần nghe đến đó, đáy lòng không khỏi lộp bộp một tiếng, tựa hồ đoán được người trong miệng Hoa Oánh Oánh rút cuộc là người nào.

Quyển 4 - Chương 117: Tức chết người không đền mạng!

“Ngươi không cần gấp! Muốn nhân chứng, không phải quá đơn giản sao? Chỉ cần ta tuỳ tiện nói một tiếng, nhân chứng tự nhiên sẽ ngoan ngoãn đến đây” Hoa Oánh Oánh tự tin nở nụ cười, bắt được nhược điểm của đối phương, trong nội tâm ả vô cùng sảng khoái. Ả hướng tiểu sư đệ phía sau vẫy vẫy tay, phân phó nói, “Đi khách điếm đem tiểu tử kia gọi tới! Làm cho hắn ngay lập tức đến đây gặp ta, nếu đến muộn, về sau đừng mơ gặp lại ta…”

“Vâng, sư tỷ” Tiểu sư đệ sung sướng lĩnh mệnh rời đi.

Vốn là mâu thuẫn giữa phủ thành chủ cùng Thanh Lân học viện, hiện tại chỉ chớp mắt mâu thuẫn đã rời đi, tiêu điểm của mọi người toàn bộ đều đổ lên người Vân Khê. Lai lịch của nàng, thân phận viện trưởng kế nhiệm Vạn Hoàng học viện đặc biệt của nàng, đã trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, khiến cho nàng càng trở nên thần bí.

Những học viện khác thờ ơ lạnh nhạt, vẻ mặt như xem kịch vui, bất kể song phương bọn họ đến tột cùng kết cục như thế nào, đối với bọn hắn mà nói đều có lợi không có hại, bởi vì mất đi một đối thủ cạnh tranh, tương đương với việc thành công của bọn hắn liền đến gần thêm một bước, dĩ nhiên kết cục tốt nhất là lưỡng bại câu thương*, bọn hắn càng cao hứng. (*hai bên đều thất bại, bị thương tổn)

Bách Lý Trì hí mắt đánh giá Vân Khê, hắn thật tò mò, lời Hoa Oánh Oánh nói đến tột cùng là thật hay giả? Nhưng bất luận nàng là đến từ Long tường đại lục hay Ngạo Thiên đại lục, cũng sẽ không ảnh

hưởng đến lập trường của hắn. Chỉ có kẻ nông cạn, mới có thể dựa đó mà phân giới hạn, đoán xằng bậy bản chất thiện ác của một người.

Trong lúc chờ đợi, Vân Khê suy nghĩ rất nhiều, nàng thật ra cũng không lo lắng việc mình đến từ Ngạo Thiên đại lục bị vạch trần, cho dù nàng thật sự đến từ Ngạo thiên đại lục thì sao? Bọn họ có thể làm gì nàng? Chẳng lẽ chỉ bởi vì nàng đến từ Ngạo Thiên đại lục, mà phán nàng tội chết sao? Đây căn bản là vô lý.

Nàng chân chính quan tâm, chính là kẻ đã bán đứng nàng rút cuộc là kẻ nào?

Nàng thống hận nhất, chính là kẻ phản bội người khác.

Mặc dù đáy lòng nàng đã đại khái đoán được tên phản đồ là ai, nhưng cho đến tận khi tiểu sư đệ của Hoa Oánh Oánh dẫn người nhân chứng tới, nàng vẫn là không nén nổi lửa giận thiêu đốt.

Quả nhiên là hắn!

Giữ lại hắn, thật là một mối hoạ không nhỏ a.

Long Thiên Thần cũng căng thẳng theo, lộ ra vẻ phức tạp, có hận ý, có thống khổ, cũng có giãy dụa.

“Hoa cô nương, ngươi tìm ta tới có việc gì không?” Hách Liên Tử Ngọc xuyên qua đám người, cười khanh khách chạy đến trước gót chân Hoa Oánh Oánh, nụ cười ân cần, đáy mắt chỉ thấy được có một mình nàng.

Hoa Oánh Oánh quyến rũ cười một tiếng, ngón tay đùa nghịch lọn tóc ở đầu vai, liếc hắn một cái, nói: “Ta muốn ngươi giúp ta một việc,

không biết ngươi có nguyện ý hay không?”

Hách Liên Tử Ngọc vội vàng đáp: “Hoa cô nương có việc gì xin cứ phân phó, phàm là chuyện Hoa cô nương giao cho, Hách Liên Tử Ngọc ta cho dù rơi vào nước sôi lửa bỏng, cũng không chối từ”

“Thật sự?” Hoa Oánh Oánh ném cho hắn một cái mị nhãn, mười phần phóng điện.

Hách Liên Tử Ngọc tâm thần rung động, hoàn toàn không ngăn nổi bị ả hấp dẫn, hai mắt nhìn thẳng vào ả, nghĩ thầm đời này nếu có thể nhìn nàng mãi như vậy, xem nàng cười, hắn chết cũng đáng.

“Đồ ngu” Hoa Oánh Oánh che miệng cười khẽ, tròng mắt, đáy mắt đều là lãnh ý cùng khinh thường.

Con cóc cũng đòi ăn thịt thiên nga? Cũng không trở về tự mình soi gương, nhìn xem mình đến tột cùng có cái đức hạnh gì, xứng đôi với nàng sao?

Ngước mắt lần nữa, ánh mắt trong suốt là mị ý tràn đầy, đầu ngón tay vừa nhấc, chỉ hướng Vân Khê, hỏi: “Người này, ngươi biết không?”

Hách Liên Tử Ngọc quay đầu, nhìn theo phương hướng ả chỉ, lúc này mới phát hiện sự tồn tại của Vân Khê cùng Long Thiên Thần, hắn giật mình, chợt lộ ra thần sắc tức giận, nghiến răng nghiến lợi nói: “Dĩ nhiên biết! Có hoá thành tro ta cũng nhận ra”

“Vậy ngươi nói một chút, nàng rút cuộc là ai? Quan hệ thế nào với ngươi?” Hoa Oánh Oánh kéo kéo khoé môi, lộ ra vẻ đắc ý.

Vân Khê cũng đang cười, nụ cười lạnh đến đóng băng ngàn dặm.

Long Thiên Thần tuấn mi cau lên, vắt thành một chữ Xuyên (川), đau lòng nhìn Hách Liên Tử Ngọc, không nghĩ tới hắn lại phản bội bọn họ, hơn nữa đứng ở trước mặt bọn họ, giúp đỡ địch nhân phản phế họ.

Tử Ngữ, ta rút cuộc nên làm sao với hắn đây?

Hách Liên Tử Ngọc xoay cổ, nói: “Nàng là Vân Khê, là đại tẩu của vị hôn phu của tỷ tỷ ta”

“Hừ, bất quá ta cho tới bây giờ cũng chưa từng thừa nhận tỷ tỷ ta có vị hôn phu, hắn không xứng”, Hách Liên Tử Ngọc oán hận trừng mắt Long Thiên Thần, ánh mắt kia tựa hồ muốn nói, ngươi có lỗi với tỷ tỷ ta, ngươi căn bản không xứng trở thành vị hôn phu của nàng.

Long Thiên Thần nắm chặt hai tay, trừng lại hắn, răng cắn chặt.

“Vậy thân thế của Vân Khê thì thế nào? Nàng là từ đâu tới đây?” Hoa Oánh Oánh tiếp tục hướng dẫn.

Vân Khê tiếp tục cười nhạt, mâu quang từ từ tối đen xuống.

Hách Liên Tử Ngọc không chút nghĩ ngợi nói: “Nàng giống ta, cũng là từ Ngạo Thiên đại lục tới, khi nàng ở Ngạo Thiên đại lục, là thiên kim của tướng quân phu Nam Hi quốc. Nghe nói nàng chưa kết hôn mà đã có con, chưa thành thân mà đã cùng người khác sinh ra một nhi tử, sau lại bị vị hôn phu của nàng vứt bỏ, rồi cùng nam nhân khác thành thân, cuộc sống cực kì buông thả, từng làm trò cười cho mọi người ở trà dư tửu hậu đồn đại. Nàng còn là người vừa bá đạo, vừa ngoan độc vừa ích kỉ, nàng …”

Nói đến “tội” của Vân Khê, hắn liền liệt kê chồng chất, từ cuộc sống

buông thả của nàng, nói đến nàng là làm sao cướp bảo vật của hắn, còn nói nàng làm thế nào câu dẫn đại ca hắn… Tóm lại hắn hận không được làm cho Vân Khê bị ngàn người chỉ trỏ, vạn người chửi rủa, trở thành con chuột chạy qua đường bị người người la đánh, hắn mới hả hận!

Người vây xem chung quanh rối rít cúi đầu nghị luận, hướng phía Vân Khê chỉ chỏ, hiển nhiên là tin lời Hách Liên Tử Ngọc. Ở trong mắt bọn họ, Vân Khê bỗng nhiên trở thành một nữ nhân không đứng đắn, nơi nơi câu ba đáp bốn, ích kỉ bá đạo lại cực kì tàn nhẫn, quả thực không đúng tý nào.

Vân Khê vừa nghe, vừa cúi đầu lên tiếng cười, thì ra cõi đời này còn thật sự có một cực phẩm như vậy, nàng năm lần bảy lượt tha thứ hắn, còn để tỷ đệ bọn hắn đi theo đến Long Tường đại lục, hắn chẳng những không cảm kích, ngược lại trong lòng còn có oán hận. Đối với loại người như vậy, nàng thật sự không còn lời nào để nói.

Hoa Oánh Oánh cùng nữ tử bên cạnh vẫn lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng, trừ có chút hả hê đắc ý ở ngoài, còn lại chính là sát ý rồi hận ý.

“Vậy các ngươi làm thế nào tới Long Tường đại lục?” Hoa Oánh Oánh đột nhiên cắt đứt lời nói của Hách Liên Tử Ngọc, hỏi. Mục đích của ả đã đạt được, xác nhận Vân Khê chính là người xâm lăng đến từ Ngạo Thiên đại lục, song càng làm ả tò mò chính là, bọn họ rút cuộc là dựa vào sức mạnh gì hay là phương pháp gì xuyên được đến Long Tường đại lục?

“Chúng ta….”Hách Liên Tử Ngọc vừa muốn nói tiếp, bỗng nhiên một luồng gió lạnh nổi lên, trước mắt hắn thoáng một cái, một bóng người hiện ra trước mặt hắn, một cánh tay gắt gao bóp cổ hắn, làm cho hắn vừa kinh hãi vừa không thở được.

“Buông! Buông ta….ra..Khụ khụ, khụ khụ….”

Vân Khê lạnh lùng nhìn hắn, đáy mắt tràn đầy sát khí, nàng làm sao có thể để cho hắn đem bí mật nàng có thập đại thần khí nói cho mọi người biết. Hắn bán đứng nàng, đã là tội đáng chết vạn lần!

“Vân Khê ngươi muốn làm gì? Muốn giết người diệt khẩu sao?” Hoa Oánh Oánh ngoài miệng thì nói, nhưng lại không hề có chút ý tứ cứu người nào, đối với ả, Hách Liên Tử Ngọc đã đem hết chân tướng sự việc nói ra, đã mất hết giá trị, ả không cần hắn nữa.. Nàng cũng chỉ hi vọng Vân Khê giết hắn, như thế thì càng thêm chứng thực việc nàng giết người diệt khẩu.

“Này còn phải hỏi sao? Thân phận của nàng bị chúng ta vạch trần, nàng thẹn quá hoá giận, giết người diệt khẩu, luận lý thành chương” nữ tử bên cạnh Hoa Oánh Oánh lạnh lùng châm biếm.

Long Thiên Thần trừng mắt nhìn, thấy Hách Liên Tử Ngọc trong nháy mắt rơi vào tay đại tẩu, sinh tử như ngàn cân treo sợi tóc, tâm hắn nhất thời rối loạn.

“Đại tẩu, đừng giết hắn!” Nếu hắn chết, Tử Ngữ chắc chắn sẽ thương tâm a, nàng yêu thương đệ đệ mình như vậy. Hắn không muốn nhìn Tử Ngữ thương tâm, cho nên mặc dù đáy lòng hắn cũng hận Hách Liên Tử Ngọc, nhưng cũng chỉ năn nỉ đại tẩu cho hắn một con đường sống.

Vân Khê thực sự nổi giận rồi, hận không thể giết Hách Liên Tử Ngọc trăm ngàn lần, song nghe được Long Thiên Thần năn nỉ, tâm nàng cũng lay động.

Nếu nàng thật sự giết Hách Liên Tử Ngọc, như vậy sẽ là kẻ thù giết đệ của Hách Liên Tử Ngữ, đại tẩu của vị hôn phu mình lại là người

giết đệ đệ mình, tồn tại quan hệ phức tạp như vậy, Thiên Thần cùng Tử Ngữ cũng là hoàn toàn xong rồi. Mặc dù nàng đối với Hách Liên Tử Ngữ không thể coi là thích hay không thích, nhưng dù sao đó cũng là người trong lòng của Thiên Thần, nàng trừ bỏ tôn trọng lựa chọn của hắn, cũng không còn sự lựa chọn nào khác.

Giết Hách Liên Tử Ngọc, tuy rằng hả giận rồi, nhưng phá huỷ cuộc sống của Thiên Thần, tội nặng như vậy lưng nàng đeo không nổi.

Giờ khắc này, nàng do dự.

Tay đang bóp cổ Hách Liên Tử Ngọc cũng nới lỏng xuống.

Hách Liên Tử Ngọc thừa dịp nàng sơ hở, liều mạng từ trong tay nàng thoát ra, hướng phía nàng tức giận mắng: “Vân Khê! Ngươi, nữ nhân độc ác này! Ngươi muốn giết ta? Ta cho ngươi biết, nếu ngươi giết ta, tỷ tỷ ta nhất định sẽ thay ta báo thù”

“Tỷ tỷ ta trước giờ hiểu rõ ta nhất, ngươi nếu giết ta, tỷ tỷ ta vĩnh viễn cũng sẽ không gả vào nhà các ngươi, nàng sẽ hận các ngươi, hận cả nhà các ngươi”

“Ngươi câm miệng lại cho ta! Đừng cho là ta không dám giết ngươi!” Đáy mắt Vân Khê nổi lên một tầng sát khí lạnh lẽo, hung hăng nhìn chằm chằm hắn, nắm chặt quả đấm, trời mới biết nàng phải dùng bao nhiêu lực nhẫn nại, mới có thể khống chế mình ra tay giết hắn?

“Ngươi cho rằng trên đời này cũng chỉ có tỷ tỷ ngươi xứng đôi với chú em nhà ta sao? Ta cho ngươi biết, trên đời này còn rất nhiều nữ nhân tốt, có thể tán tưởng yêu thích con người Thiên Thần, ngươi cho rằng cõi đời này có thể có mấy người có khả năng nhẫn nhịn tha thứ được tính tình khốn kiếp, tư lợi, không biết cảm kích của ngươi? Nếu không phải tính tình Thiên Thần thanh thuần thiện lương, có

trách nhiệm, trọng tình nghĩa, vì tỷ tỷ của ngươi, không thể không năm lần bảy lượt tha thứ cho tính tình thối rữa của ngươi, nếu không hắn đã sớm đem ngươi đá ra khỏi cửa. Tỷ tỷ ngươi nếu vẫn không biết quý trọng, sớm muộn gì cũng mất đi hắn, đến lúc đó nàng có khóc chết cũng hối không kịp!"

"Tỷ tỷ của ta mới không hiếm lạ hắn đâu! Tỷ tỷ ta nàng…"

Hách Liên Tử Ngọc gân cổ, muốn cãi lại, Vân Khê nơi nào chịu để cho hắn có cơ hội mở miệng? nàng tiếp tục mắng: "Tỷ tỷ của ngươi hiện tại cái gì cũng không phải rồi! Nàng đã không còn là thiên kim tiểu thư nữa, cũng sẽ không có ai đem nàng làm như đại tiểu thư cưng nựng ở trên tay, nói cho cùng, hai tỷ đệ các ngươi bây giờ chính là kẻ ăn nhờ ở đậu đáng thương! Chúng ta nếu không phải nể mặt Thiên Thần, mới miễn cưỡng chứa chấp các ngươi, bằng không theo tính tình của ta, đã sớm đem tỷ đệ các ngươi đá ra xa rồi. Người không biết cảm kích, không biết thân biết phận, nuôi chính là lãng phí lương thực, nuôi ngươi còn không bằng nuôi một con súc sinh!"

"Ngươi, ngươi…." Hách Liên Tử Ngọc tức đến không thở được, cả người run rẩy, một chữ "ngươi" liên tục nói hơn mười lần.

Đáy lòng Vân Khê trữ một đoàn hoả, nhưng là giết cũng giết không xong, cho nên nàng chỉ có thể mắng. Cho dù không thể đích thân giết hắn, làm hắn tức chết cũng tốt, nếu không ngọn lửa trong lòng nàng, làm sao có thể tiêu?

"Làm sao? Ngươi cảm thấy uỷ khuất? Ngươi cảm thấy mình so ra có giá trị hơn một con súc sinh? Ta nhổ vào!" Vân Khê hướng hắn nhổ một ngụm " Ngươi tính toán kiểu gì vậy? Muốn nhân tính không nhân tính, muốn phẩm cách không phẩm cách, người liền súc sinh cũng không bằng! Ít nhất cho súc sinh ăn no, nó còn biết vẫy đuôi mừng

chủ. Mà người thì sao? Ngươi ăn của chúng ta, dùng của chúng ta, ở của chúng ta, ngày thường trừ gây chuyện sinh sự, oán trách khắp nơi, cho tới bây giờ đều không có được việc gì, không có chút ít cống hiến nào, như ngươi, chẳng những không biết cám ơn, còn bắt cơ hội bán đứng chúng ta, ngươi ngay cả tư cách căn bản để làm người cũng đều không có!"

"Ta, ta…" Hách Liên Tử Ngọc thân thể lảo đảo muốn ngã, thiếu chút nữa tức đến hộc máu.

"Ta cái gì ta? Ngươi còn muốn phản bác?" Vân Khê hừ lạnh, căn bản không cho hắn cơ hội nói chuyện, hận không thể cho hắn tức hộc máu mà chết, "Chẳng nhẽ ngươi không muốn thừa nhận mình ngay cả súc sinh cũng không bằng? Không muốn thừa nhận mình ở chỉ tổ lãng phí lương thực, lãng phí đất đai, ô nhiễm không khí? Hay là không muốn thừa nhận mình không có nhân tính, không có phẩm cách, ngay cả tư cách căn bản để làm người cũng không có?"

"Ngươi, ngươi…" Hách Liên Tử Ngọc kích động một trận, lồng ngực đột nhiên nhảy dựng, từ miệng phun ra một ngụm máu, tay chân cũng bắt đầu run rẩy lên.

Bị mắng bi thảm như vậy, không tức đến hộc máu mà chết mới là lạ!

Người vây xem chung quanh thấy thế, sau lưng phát rét một trận, nghĩ thầm thật may không phải là mình đắc tội với nữ nhân này, nếu không bằng vào công phu mắng chửi người độc ác của nàng, thật sự có bản lãnh tức chết người không đền mạng.

Không dễ chọc a không dễ chọc, sau này không có việc gì, vẫn là tận lực không nên đi trêu chọc nàng, dưới đáy lòng mọi người âm thầm tự cảnh báo mình.

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hoảng sợ liếc nhau một cái, song song mãnh liệt nuốt từng ngụm từng ngụm nước miếng, xem ra trước kia nàng đối với bọn họ ác khẩu coi như vẫn là rất khách khí rồi, bọn họ hẳn là may mắn, không có hoàn toàn chọc giận đến nàng, nếu không kết quả khẳng định so với Hách Liên Tử Ngọc cũng không sai biệt lắm, không có bị nàng đích thân giết chết, song bị nàng ác khẩu làm chết tươi cũng không kém là bao.

Khoé miệng Hoa Oánh Oánh cùng nữ tử bên cạnh nhất tề run rẩy, không ngờ tới công phu mắng chửi người của nữ nhân này cao như thế, nếu đổi lại là các nàng, chỉ sợ cũng không chống đỡ được.

Bách Lý nhị ca từ lúc đầu vẫn rất có hảo cảm với Vân Khê, hiện tại nhìn ánh mắt của hắn, lại càng thêm sùng bái nàng. Một nữ tử ghét ác như cừu, yêu ghét rõ ràng như thế, thật là một nữ nhân khí phách, ngay cả nam tử hán cũng không bì được với nàng!

Những huynh đệ khác của Bách Lý gia cũng có ý nghĩ giống hắn, nếu muội muội thật sự đi theo nàng bái sư học nghệ, ít nhất sẽ không cần lo lắng muội muội bị người ta khi dễ, bởi vì chỉ bằng vào tính tình vô cùng bao che khuyết điểm của nàng kia, bọn họ có thể tưởng tượng, một khi muội muội bị người khi dễ, nàng khẳng định sẽ là người đầu tiên đứng ra vì muội muội ra mặt.

Bách Lý Trì yên lặng gật đầu, ý tưởng cùng mấy nhi tử không sai biệt lắm, nữ nhi bái vị sư phụ này, quả nhiên khác người.

Đệ tử dẫn đầu của Bạch Hổ học viện ánh mắt loé lên, nhìn ánh mắt Vân Khê, tăng thêm vài phần hứng thú.

Hách Liên Tử Ngọc hổn hển thở gấp, thật vất vả mới hoãn được một hơi, hắn giơ tay, lau máu ở khoé miệng, con ngươi đảo một vòng, tầm mắt rơi vào bội kiếm của một người bên cạnh. Hắn hung hăng

cắn cắn môi, bỗng nhiên xông qua, rút bội kiếm bên hông của người nọ, sau đó giơ kiếm đâm về phía Vân Khê.

“Nữ nhân ghê tởm, ta muốn giết ngươi”

Vân Khê không có tránh né, hai mắt sáng nhiễm lạnh, trừng mắt nhìn hắn. Muốn giết nàng? Hắn nghĩ là dễ dàng như vậy sao?

Trường kiếm sắc bén, từng tấc tiến gần, Vân Khê vươn hai ngón tay, muốn kẹp lấy thân kiếm, làm cho hắn hiểu được rõ ràng, hắn đời này muốn giết nàng, là chuyện hoàn toàn không có khả năng, bởi vì nàng chỉ cần động đầu ngón tay, là có thể lấy mạng hắn.

Nhưng mà, giữa lúc nghìn cân treo sợi tóc, tình huống ngoài ý muốn đã xảy ra.

Ở sau lưng Hách Liên Tử Ngọc, một luồng sát khí đột nhiên tới gần, mang theo hàn quang của trường kiếm từ trong đám người bay vụt ra, thẳng tắp đâm vào ngực Hách Liên Tử Ngọc.

“Rắc!”

Thanh âm răng rắc của trường đâm thấu xương vang lên, rõ ràng lọt vào tai.

Giờ khắc này, thời gian như dừng lại.

Thân mình Hách Liên Tử Ngọc đột nhiên ngừng lại, trường kiếm trong tay tuột ra, loảng xoảng rơi xuống đất. Hắn mở to hai mắt, có chút không thể tin, chưa bao giờ nghĩ đến, sẽ có người ở sau lưng mình ra tay.

Trong miệng làn thứ 2 phun ra một ngụm máu, đỉnh đầu điểm mạnh

một cái, liền tắc thở, đến lúc chết, hắn cũng không biết được, người sau lưng ra tay giết hắn, rút cuộc là ai.

Vân Khê cũng sửng sốt, hai ngón tay ở giữa không trung ngừng lại, nghiêng đầu, nhìn về phía người đằng sau Hách Liên Tử Ngọc, nàng phút chốc liền giật mình.

“Mặc Tam Thiếu? Thế nào lại là ngươi?” Trong nháy mắt vừa rồi, nàng liên tưởng đến vô số người có thể xuất thủ, duy chỉ không nghĩ tới, cũng là người đang cầm kiếm trước mắt — Mặc Tam Thiếu!

Hắn tới Thiên Long thành khi nào? Vì sao phải ra tay? Trong đầu nàng tràn ngập nghi vấn.

Nữ tử bên cạnh Hoa Oánh Oánh thấy người nọ, thần sắc liền biến hoá.

“Tử Ngọc, hắn …” Long Thiên Thần ngây ngẩn cả người, mới vừa rồi hắn còn do dự cần xin đại tẩu tha cho hắn một mạng, đại tẩu đúng là đã làm vậy, đáng tiếc đến cuối cùng, Hách Liên Tử Ngọc vẫn là không trốn khỏi tử vận, chỉ bất quá không có chết trong tay đại tẩu, mà là chết trong tay Mặc Tam Thiếu.

Đáy lòng hắn trầm xuống, đầu óc trống rỗng.

Hắn thật sâu hiểu rõ, việc Hách Liên Tử Ngọc chết đi, đối với Tử Ngữ có cảm nhận gì, đối với quan hệ giữa hắn và Tử Ngữ có ý nghĩa thế nào. Lòng bàn tay nhè nhẹ phát lạnh, lúc này, hắn bắt đầu ý thức được, mình và Hách Liên Tử Ngữ trong lúc đó đã hình thành ra một khoảng cách, khoảng cách này sẽ đem bọn họ càng chia càng xa, cuối cùng không quay về được nữa.

Bạch Sở Mục ở bên cạnh đã nhận ra được hắn khác thường, đưa

tay liền đỡ thân thể lảo đảo muốn ngã của hắn, lo lắng nhìn hắn, không biết nên an ủi làm sao, chỉ có thể không tiếng động giúp đỡ.

Trường kiếm rắc rắc rút từ trong thân thể Hách Liên Tử Ngọc ra, Mặc Tam Thiếu mặt không chút thay đổi, hờ hững mà thâm trầm.

“Tại sao lại giết hắn?” Vân Khê đối với việc hắn đột nhiên ra tay, rất là mất hứng, nàng đã đáp ứng Long Thiên Thần không giết Hách Liên Tử Ngọc, nhưng Hách Liên Tử Ngọc cuối cùng vẫn chết, hơn nữa còn chết trong tay người khác, đáy lòng nàng nói sao cũng cảm thấy không thoải mái.

Mặc Tam Thiếu ung dung bình thản thu kiếm, thanh âm lạnh lùng nói: “Hắn muốn giết người thừa kế chức vị viện trưởng kế nhiệm của Vạn Hoàng học viện chúng ta, là một thành viên trong đông đảo đệ tử của Vạn Hoàng học viện, ta ra tay giết hắn, chính là lẽ thường tình. Chẳng lẽ Vân sư muội cho rằng, ta nên ngồi yên không để ý đến, nhìn hắn sát hại người kế vị viện trưởng tương lai sao?”

Lời của hắn hợp tình hợp lý, Vân Khê không thể cãi lại, chẳng qua trong ngực rầu rĩ, hắn tự chủ trương, làm sao cũng khiến nàng thấy không thoải mái.

Mặc Tam Thiếu lại nói: “Lúc ta rời Vạn Hoàng học viện, viện trưởng cố ý dặn dò, bảo tất cả những người đi tham gia Đại hội tỷ võ chúng ta, đều phải hảo hảo mà bảo vệ Vân sư muội, che chở Vân sư muội chu toàn. Vân sư muội nếu bởi vì chuyện này, mà đối với ta bất mãn, ta đây cũng không thể nói gì hơn”

Nói một phen, làm Vân Khê á khẩu không nói được lời nào, người ta đã nói rõ là tới bảo vệ ngươi, ngươi chẳng lẽ còn có thể nói, ngươi xen vào việc của người khác?

Vân Khê cúi đầu hừ lạnh một tiếng, trừng mắt liếc hắn một cái, không có trả lời.

Nữ tử bên cạnh Hoa Oánh Oánh nhìn 2 người Vân Khê cùng Mặc Tam Thiếu một chút, đáy mắt chợt loé tinh quang, nàng bỗng nhiên nhấc chân, bước tới bên người Vân Khê, kề sát tai nàng, nói nhỏ mấy câu.

Vân Khê đột nhiên ngẩng đầu nhìn đối phương, mắt sáng như đuốc: “Ngươi nói cái gì?”

“Muốn cứu người… thì một mình đi theo ta, nếu không … nàng ta chết chắc!” khoé miệng nàng ta gợn lên nét cười lạnh, đột nhiên xoay người, nhanh chóng rời đi.

Vân Khê tâm thần nhoáng một cái, quay đầu liếc mắt nhìn Long Thiên Thần, không hề do dự, đuổi theo sát phương hướng rời đi của nữ tử kia.

“Hách Liên Tử Ngữ hiện tay ở trong tay ta, muốn cứu nàng, thì đi theo ta!” đây là một câu nàng kia nói ở bên tai nàng, Vân Khê không thể không chú trọng.

Hách Liên Tử Ngọc giờ đã chết, nếu ngay cả Hách Liên Tử Ngữ cũng xảy ra chuyện, nàng thực sự khó tượng tượng, Thiên Thần nên tiếp nhận sự thật này như thế nào. Thiên Thần tuy không phải đệ đệ ruột của nàng, mà là em chồng, nhưng ở trong lòng, hắn cùng đệ đệ ruột của nàng không có gì khác biệt.

Nàng hy vọng hắn có thể có được hạnh phúc, nàng cũng nguyện ý vì hạnh phúc của hắn mà mạo hiểm.

Cho dù biết đây có thể là cái cạm bẫy, hay là thòng lọng nàng cũng

muốn xông vào đầm rồng hang hổ này một lần.

“Đại tẩu!” Long Thiên Thần liếc mắt thấy Vân Khê đột nhiên rời đi, hắn lớn tiếng gọi, đáng tiếc Vân Khê rời đi quá nhanh, nháy mắt, đáng không thấy bóng dáng nàng đâu.

Mặc Tam Thiếu hai tay ôm kiếm, đứng im tại chỗ, nhìn theo hướng Vân Khê và nữ tử kia rồi đi, ánh mắt hắn dần dần thâm thuý, sâu không lường được.

“Thiên Thần, hay là trước tiên đem chôn cất thi thể Hách Liên Tử Ngọc đã” Bạch Sở Mục đề nghị.

Long Thiên Thần yên lặng gật đầu, xảy ra chuyện như thế, trước mắt cũng chỉ có thể làm vậy.

Tử Ngữ, nàng rút cuộc đang ở đâu? Nàng nếu biết được tin Tử Ngọc đã chết, nàng sẽ thế nào đây?

Trong tim hắn tràn ngập hoang mang cùng rối rắm, không biết tình cảnh mình sắp phải đối mặt sẽ ra sao, đáy lòng loạn thành một đoàn.

Nhìn thấy hai người Long Thiên Thần và Bạch Sở Mục kéo thi thể Hách Liên Tử Ngọc đi, Hoa Oánh Oánh xì xì cái mũi, tựa như ghét bỏ mùi máu kia xông vào mũi ả, căn bản nhìn cũng không thèm nhìn Hách Liên Tử Ngọc một cái. Ở trong mắt của ả, hắn trừ bỏ là quân cờ của ả ra, không có bất kì công dụng nào, cho nên có thể tuỳ tay vứt bỏ.

Theo đám người Vân Khê rời đi, nghi vấn về thân thế Vân Khê coi như đã qua, người vây xem cúi đầu nghị luận, trở về chuyện mới phát sinh khi nãy.

Lúc này, Bách Lý Trì rút cuộc đợi không nổi nữa, túm lấy một tên đệ tử giơ lên, lần nữa hướng đám người hô lớn: “Người Thanh Lân học viện, các ngươi là còn rùa đen rụt cổ sao? Các ngươi dám bắt nữ nhi của Bách Lý Trì ta, thì nên nghĩ đến hậu quả! Được lắm, các ngươi vẫn co đầu rụt cổ không ra, vậy thì đừng trách ta không khách khí”

“Lão Nhị, đem y phục của nam lột hết ra! Đem treo lên đầu thành đi!”

Đệ tử Thanh Lân học viện nghe vậy, cả đám đều nóng nảy, bọn hắn đều là đệ tử tới tham gia Đại hội tỷ võ lần này, mọi người thực lực phi phàm, đáng tiếc bọn họ gặp ngay phải nhi tử của Bách Lý Trì, còn có cao thủ phủ thành chủ, bọn họ không thế không thua. Phải biết rằng bản thân Thiên Long thành cao thủ nhiều như mây, cao thủ trong phủ thành chủ thì càng không cần phải nói, tuỳ tiện kéo ra một hộ vệ, cũng là Thần Huyền cao thủ, hộ vệ cấp bậc Huyền Tôn cũng không phải ít, ai bảo người ta là phủ thành chủ của Thiên Long thành có Thiên Long học viện thanh danh hiển hách đây?

Nghe được Bách Lý Trì muốn lột quần áo bọn hắn, nhục nhã bọn hắn, bọn hắn cũng không nhịn được nữa rồi, liền kêu lên.

“Bách Lý thành chủ, ngươi không thể làm như vậy! chúng ta là người của Thanh Lân học viện không sai, nhưng bắt cóc con gái ngươi là người khác, ngươi đối đãi như vậy với chúng ta, chúng ta không phục!”

“Đúng vậy! người bắt cóc con gái ngươi lại không phải chúng ta, tại sao lại đối xử với chúng ta như thế?”

“Chúng ta dù gì cũng là đệ tử môn phái thế tộc, hôm nay ngươi nhục nhã chúng ta, cũng sẽ là nhục nhã gia tộc chúng ta! Ngươi sẽ hối hận! Gia tộc chúng ta tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi!”

“…..”

Bách Lý Trì hừ lạnh một tiếng, hoàn toàn không để tâm lời bọn hắn, bàn tay to uy vũ vung lên: “Ta nói cho các ngươi biết! Nói với ta cái gì cũng vô dụng! Muốn trách thì trách trưởng lão các ngươi không có mắt, ai không đụng, hết lần này tới lần khác lại đụng tới con gái bảo bối của Bách Lý Trì ta”

Trong đám người, ở một góc, đoàn người Đại trưởng lão đã sớm ẩn thân từ lâu, bọn hắn chậm chạp không chịu lộ diện, chính là lo lắng Thiên Long thành cùng Thiên Long học viện thế lực quá lớn, bọn hắn không thể chống lại,

Nghe được lời nói của Bách Lý Trì, một gã trưởng lão ân hận lúc đầu đã làm sai: “Chúng ta làm sao xui xẻo như vậy? Bắt người, thế nhưng lại bắt ngay phải nữ nhi bảo bối của cái kẻ điên Bách Lý Trì này? Bách Lý Trì người này luôn bao che khuyết điểm, ai nấy đều nói hắn ái nữ như mạng, hắn mà điên lên, cho dù lão đầu tử của Thiên Long học viện cũng không trấn áp nổi hắn. chúng ta chọc tới hắn, coi như là phiền toán quấn lên thân rồi”

“Còn không phải sao? Vốn cho rằng nha đầu này nhiều lắm cũng chỉ là một tiểu nha đầu không nặng không nhẹ trong Bách Lý gia tộc, người của Thiên Long thành cùng Thiên Long học viện sẽ cố kị đến Đại hội tỷ võ, sẽ không hoàn toàn trở mặt với Thanh Lân học viện chúng ta, lại muốn giữ huyết mạch Bách Lý gia tộc, sẽ đem Kỳ Lân thần thú tới giao dịch. Chúng ta tính toán cược lớn một trận, ai ngờ lại chọc ngay phải cái tên điên Bách Lý Trì này” Một tên trưởng lão khác vừa phụ hoạ, vừa buồn rầu than thở, chuyện này càng náo càng lớn rồi, thật không biết nên thu xếp như thế nào.

Bách Lý Song bị bắt trong tay bọn hắn, huyệt đạo trên người bị điểm, bao gồm cả á huyệt. Nàng mặc dù không thể động, nhưng lại có thể

nghe thấy cha cùng các huynh trưởng vì cứu nàng, không để ý lời nói cùng hành động, đáy lòng nàng hết sức cảm động.

Nghĩ đến mình vì một chuyện, mà đối với phụ thân oán hận, mới bỏ trốn khỏi nhà, nàng hiện tại suy nghĩ một chút, liền hối hận không thôi. Mình tại sao cứ không hiểu chuyện như vậy? phụ thân là thật tâm yêu thương nàng, nếu không phải vì tốt cho nàng, làm sao có thể bức bách nàng làm chuyện nàng không muốn làm đây?

“Cha, thật xin lỗi…” Nàng dưới đáy lòng thầm nói với chính mình.

Quyển 4 - Chương 118: Cuộc chiến tại vách đá

“Đại trưởng lão, bây giờ chúng ta phải làm gì?” Các vị trưởng lão không biết làm sao, dù sao cũng có Thiên Long học viện đứng sau phủ thành chủ, bọn hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Còn có thể làm sao? Đem nha đầu này giao ra đi! Quá mất thể diện rồi!” Đại trưởng lão nổi giận, ai có thể ngờ được Bách Lý Trì sẽ nổi điên lên, bắt sống nhiều đệ tử Thanh Lân học viện bọn hắn như vậy?

“Vậy Kỳ Lân thần thú làm sao bây giờ?”

“Thần thú một khi xuất thế, tất sẽ tạo nên chấn động. Lần này trong lúc tỷ võ, chúng ta lưu ý quan sát nhiều hơn là được, một khi có người vận dụng lực lượng thần thú, chúng ta liền …” Đại trưởng lão thanh âm thấp dần xuống, thần sắc càng thêm âm trầm đáng sợ.

Gió đầu hè, mang theo một tia lo lắng khôn cùng.

Đi nhanh như bay, lướt nhanh như chớp.

Vân Khê vận sáu thành công lực, vượt qua đầu đường cuối ngõ, còn lại bốn thành dùng để phòng bị đối phó tập kích bất ngờ. Nồng đậm trong không khí, còn lưu lại hương vị nhàn nhạt của nữ nhân kia.

Mùi vị này rất quen thuộc …

Nữ nhân này biết rất nhiều chuyện của nàng, ánh mắt lại tràn ngập hận ý… kết hợp hết thảy trùng hợp, trong đầu Vân Khê rất nhanh

xuất hiện một khuôn măt — đúng, chính là Vân tiên tử.

Rất tốt! Thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi lại xông vào, hôm nay phải triệt để giải quyết ngươi, tránh cho ngươi sống trên đời, lãng phí không khí, ô nhiễm môi trường.

Ống tay áo bị gió thổi mạnh phần phật, một viên đạn tín hiệu vô thanh vô tức thoát tay áo mà ra, cựu kì quái dị bắn lên không trung, không biết dừng lại bao lâu, đột nhiên nổ tung.

Là ánh sáng chói mắt, hơn cả mặt trời, sáng chói như pháo hoa nở rộ.

Hai chữ “Lăng Thiên” ở giữa ngày hè sáng loé, chói mắt mà bắt mắt như cũ.

Liễu rủ xuống, Long Thiên Tuyệt ngẩng đầu, tuấn mâu cực đẹp hiện lên sát khí, ánh sáng chói mắt lộng lẫy đến hớp hồn người.

Lăng thiên, ta muốn Lăng Thiên!

Dám can đảm đụng đến người Lăng Thiên cung ta, chỉ có một kết cục —- chết!

“Tuyệt thiếu gia” Cửu trưởng lão còn chưa kịp phản ứng, người trước mắt phút chốc đã không thấy, nhanh như tia chớp.

“Lăng Thiên” Cửu trưởng lão mặc niệm hai chữ trên bàu trời thật lâu, chốc lát sau giật mình, cực kì nhanh men theo hướng hai chữ kia đuổi theo.

Cùng lúc đó, mấy góc của Thiên Long thành, bóng người toàn động, cũng rối rít truy đuổi về phương hướng kia.

Trên vách đá dựng đứng, cuồng phong gào thét.

Vân Khê hai mắt nhìn chằm chằm nữ tử đang đứng trên vách đá, lạnh lùng phun ra: “Vân tiên tử, đã lâu không gặp!”

“Ha ha ha… ngươi quả nhiên thông minh, đoán được thân phận của ta” Nữ tử giơ tay, xé bỏ mặt nạ da người trên mặt, lộ ra khuôn mặt thật.

Gió núi càng thêm mãnh liệt, mái tóc dài tuỳ ý bay lượn, lộ ra gương mặt tuyệt lệ cùng với ý cười lãnh liệt hung ác.

“Người đâu?” đáy mắt Vân Khê sóng ngầm cuồn cuộn, hơi thở cuồng liệt dâng lên.

Ả ta dám bắt cóc Hách Liên Tử Ngữ, thật sự đáng chết!

“Muồn cứu người phải không? Vậy ngươi liền nhảy xuống vách núi này đi, chỉ cần ngươi nhảy xuống, ta cam đoan nàng ta sẽ không có việc gì” Vân Tranh Tranh ánh mắt âm lãnh nhìn Vân Khê, tung ra điều kiện.

“Buồn cười! Ngươi nói nhảy, ta liền nhảy? Ngươi coi ta là con ngốc sao?” Vân Khê cười lạnh, âm thầm vận khí quét ngang bốn phía của vách đá, cố gắng tìm ra vị trí của Hách Liên Tử Ngữ.

“Ngươi đừng phí tâm! Ta đã đem nàng giấu ở chỗ tuyệt mật, ngươi không có khả năng tìm được nàng. Muốn giữ tính mạng của nàng, liền nhảy xuống vách núi đi, ta chỉ cho ngươi cơ hội một lần, không cần khảo nghiệm tính nhẫn nại của ta, nếu không cái ngươi nhìn thấy sẽ là thi thể của nàng” Vân Tranh Tranh lạnh giọng cười nói.

Lúc này, theo dưới vách đá cheo leo thổi đến một cơn gió lạnh, Vân Tranh Tranh sóng mắt lưu chuyển, ngữ điệu cũng biến đổi theo: “Ngươi đã hại chết đệ đệ ruột của nàng ta, chẳng lẽ ngay cả tính mạng của nàng cũng muốn huỷ? Ha hả, ngươi chính là như vậy đối đãi nữ nhân của chú em mình?”

Vân Khê ánh mắt nghi ngờ hướng về phía bên cạnh vách đá, cảm thấy nơi đó có gì kì lạ, nếu không ả ta sẽ không vô duyên vô cớ nói một phen như vậy, hình như cố ý đem những lời này nói cho người nào đó nghe?

“Vân tiên tử, ngươi đừng hòng doạ ta! Trong tay ngươi căn bản không có con tin gì. Muốn tay không bắt sói sao, dã tâm cũng thật lớn!”

Nói thì chậm, hành động thì nhanh, Vân Khê quyết đoán ra tay, chỉ cần chế ngự đối phương, tất cả vấn đề liền giải quyết dễ dàng.

Trong mắt hiện lên một tia hàn quang lạnh như băng xơ xác tiêu điều, thân ảnh Vân Khê bay nhanh, bàn tay một trảo, thẳng ép đến cổ họng Vân tiên tử.

Tốc độ thật nhanh!

Ánh mắt Vân tiên tử đại biến, đây sao có thể là thực lực Huyền Tôn nhị phẩm? Là ả đã sai lầm sao?

Khi cảnh giới của ả tăng, đối phương cũng đồng thời tăng, hơn nữa ả lại chậm một nhịp.

Ả hận a!

Đã sinh Tranh, tại sao còn sinh Khê?

Thân thể mềm mại cuốn về phía sau, uốn thành một độ cong cực kì khoa trương, ả vốn đang đứng trên vách đá, lui về phía sau một bước chính là vách núi đen sâu vạn trượng, vậy nhưng ả lại quả quyết xoay người xuống vách núi.

Hả? Tay Vân Khê bắt vào khoảng không, hơi ngẩn ra, không ngờ tới đối phương sẽ chủ động nhảy núi.

Không nên a, đây không giống tính cách của Vân tiên tử.

Nàng thăm dò, muốn nhìn kĩ càng, đột nhiên từ vách đá toát ra một trường kiếm mang theo hàn quang lạnh thấu xương, vừa nhanh vừa mạnh mẽ, đánh Vân Khê không kịp ứng phó.

Liền lùi lại mấy bước, trường kiếm cũng đuổi tới theo.

“Muốn giết ta? Không dễ dàng như vậy! Nói cho ngươi biết, ta hôm nay dẫn ngươi tới, chính là muốn lấy mạng của ngươi. Ngươi nếu không chết, ta làm sao có thể vội vàng đi trước ngươi chứ?” Lời nói ồn ào cuồng dại của Vân Tranh Tranh vang vọng khắp vách đá, ả ta lên tiếng cười điên cuồng.

Lúc này, sưu sưu sưu, từ phía dưới vách đá dựng đứng, bay lên mười mấy bóng người, phục sức giống nhau, tường vân tô điểm, còn thêu hoa văn đặc thù mang hơi thở cổ xưa.

Chỉ một thoáng, Vân Khê bị sát khí nồng đậm vây quanh, hơi thở của từng người này cũng không yếu, tất cả đều muốn lấy mạng của nàng, kiếm khí cực kì bén nhọn.

Bình tĩnh, vô cùng bình tĩnh.

Hơn mười đạo sát khí hợp tới một hướng, bóng người Vân Khê bỗng nhiên biến mất.

Vân Tranh Tranh khiếp sợ, nhưng không đợi ả ta kịp suy nghĩ, sau gáy đã thấy một luồng khí lạnh lẽo nhanh chóng phóng tới gần.

Ả trở tay vung kiếm, thân thể mềm mại giữa không trung ưu mỹ tung bay, tạm tránh được một kiếm này. Những cao thủ còn lại rối rít đối mũi kiếm, một lần nữa hợp lực đâm tới.

Vân Khê bị một đâm này ngăn trở, phải tạm bay ngược trở lại.

“Hừ! Hôm nay liền đem mạng của ngươi để lại chỗ này đi!” hơn mười cao thủ xuất hiện, chẳng những không làm Vân Khê sinh ra ý niệm lùi bước trong đầu, ngược lại ý chí chiến đấu càng mạnh.

Vân tiên tử năm lần bảy lượt muốn hại nàng, người này không trừ, hậu hoạ khôn cùng.

Hôm nay còn nói muốn dồn nàng vào chỗ chết, nhân từ với kẻ địch, chính là tàn nhẫn với chính mình.

Từ việc Hách Liên Tử Ngọc, nàng đã thật sâu lĩnh ngộ điều này, có đôi khi con người chính là không thể quá thiện lương. (tỷ à thiện lương lúc nào?=’=)

Vân Tranh Tranh một chân đáp xuống, chống lại một đôi mắt sát ý phi thường kia, đáy lòng ả ta đột nhiên run lên: “Vân Khê, lời này nên là ta nói ngươi! Ngươi huỷ hết tất cả của ta, hôm nay ta cùng ngươi không chết không ngừng! Lên cho ta, giết nàng!”

Hai bên cơ hồ đồng thời liều chết xông lên, một người đối địch với mười bốn người.

Khí thế kia giống như hai đầu xe lửa gặp nhau, trong đó có một đầu chuyên chở trăm tấn hàng hoá, một đầu trống rỗng, cách xa vạn dặm như thế, kết quả có thể đoán được.

Nhưng mà, chuyện đương nhiên, gặp Vân Khê, sẽ trở thành không đương nhiên.

“Thiên thượng vân ngoại, nhất kiếm kinh hồng!”

Thân ảnh màu trắng nửa đường bay lên trời, Trầm Lãng kiếm cao hơn đỉnh đầu, thanh âm như thần âm ngâm xướng, đâm thẳng tới màng nhĩ mỗi người.

Một thân bạch y, chiếu rọi mái tóc tung bay, khuôn mặt Vân Khê bỗng dưng bừng sáng, ánh sáng ngọc toả ra cực hạn.

Thiên thượng vân ngoại, nhất kiếm kinh hồng!

Quân lâm thiên hạ, nhìn xuống chúng sinh!

Những cao thủ Vân tộc nhất tề trừng to mắt, khó có thể tin nhìn một màn trên bầu trời, lần lượt có người kinh hô ra tiếng: “Đây là …. Kinh hồng kiếm pháp …. của Vân tộc thất truyền đã lâu trong truyền thuyết?”

“Đúng vậy! Có thể chết dưới kinh hồng kiếm pháp, là vinh hạnh của các ngươi!”

Trong không trung, sát khí ngập trời.

Kiếm khí kinh người không thể ức chế từ mũi kiếm phát ra, từng đợt từng đợt kiếm quang giống một cái cưa lớn, hướng phía từng người

vẽ một đường.

Ánh sáng cao quý nháy mắt bao phủ, cả vách đá dựng đứng cũng bị bao phủ bởi kiếm khí điên cuồng này.

“A——“

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp phát ra.

Càng là người có Huyền giai thấp, càng không chịu nổi uy lực của kiếm khí này, cả thân thể không bị nổ tung, thì cũng bị chém thành hai nửa, máu vang khắp nơi.

Vân Khê khoé môi khẽ dật, uy lực của Kinh Hồng kiếm pháp này càng ngày càng kinh người rồi, Huyền giai của nàng mỗi một lần tấn chức, thì uy lực kiếm pháp lại tăng lên ngàn bước. Nếu cứ thế này mãi, nàng không cách nào tưởng tượng, uy lực Kinh hồng kiếm pháp sẽ đạt tới giới hạn kinh người thế nào.

Qua một trận cuồng phong thổi quét, sau lớp màn bụi đất rơi xuồng là những thi thể ngổn ngang nằm trên đất.

“Ngươi vẫn không chết?”

Vân tiên tử hèn hạ, lại lấy thân hai cao thủ Vân tộc thay nàng chặn lại vô số kiếm khí xâm nhập. Ả ta đối đãi với thuộc hạ của mình như vậy, Vân Khê không khỏi buồn thay cho bọn họ. Bọn họ sợ rằng cho đến chết cũng không ngờ, Vân tiên tử vì mạng sống của mình, lại lấy bọn họ làm lá chắn.

“Kinh Hồng kiếm pháp của ngươi ….làm sao tiến bộ nhanh như vậy?” Vân Tranh Tranh khuôn mặt dữ tợn, vô cùng ghen tức.

“Muốn biết? Ta cho nếm thử một kiếm nữa, ngươi sẽ biết Kinh Hồng kiếm pháp của ta rút cuộc đã tu luyện đến trình độ nào?” Hơi thở hùng mạnh nháy mắt ngưng tụ, Trảm Lãng kiếm trong tay Vân Khê phát ra tiếng vù vù hưng phấn.

Vân Tranh Tranh gắt gao nhìn chằm chằm kiếm trong tay Vân Khê, lộ ra thần sắc hoảng sợ, ả ta biết chính mình không còn năng lực cản đường kiếm thứ hai của nàng.

Ánh mắt chợt loé, đột nhiên tay áo rung lên, hướng lên trời tung ra một loại đạn tín hiệu.

“Muốn tìm cứu viện? Không có cửa đâu?” Trường kiếm trong tay Vân Khê vung ra, đem đạt tín hiệu chặn lại giữa đường, rơi xuống đất buồn bực nổ một tiếng.

“Ngươi….” Vân Tranh Tranh tức giận, cắn răng, nắm chặt bội kiếm, tính cùng nàng đồng quy vu tận.

Lúc này, phía dưới vách đá truyền tới tiếng bước chân xột xoạt, Vân Tranh Tranh vốn tuyệt vọng giờ khắc này như tro tàn lại cháy, cười điên cuồng: “Nghe đi! Là viện binh của ta đến! Vân Khê, vì giết ngươi, ta thế nhưng dốc toàn vốn, trên núi dưới núi đồng thời bố trí hai nhóm cao thủ mai phục. Ta coi trọng ngươi như vậy, ngươi chết cũng không đáng tiếc. Ha ha ha …”

Tiếng cười dài phiêu tán theo gió, hù hoạ chim chóc khắp núi.

Vân Khê mặt không đổi sắc, khoé môi cười lạnh càng giương cao, tầm mắt lướt qua phía sau Vân Tranh Tranh, lạnh lùng nói: “Phải không? Ngươi xác định người tới thực sự là viện binh của ngươi?”

Tiếng cười của Vân Tranh Tranh nháy mắt vụt tắt, ánh mắt chớp

động, từ từ quay đầu nhìn về phía sau mình.

Ở giữa nam tử mặc y cầm đầu, một đám cao thủ xếp thành một hàng, hướng về phía hai người đi tới, khí thế bức người!

Ưu nhã lạnh lùng và ung dung, cùng với khuôn mặt đẹp tựa thiên thần.

Vân Tranh Tranh nhìn lại mặc y nam tử kia, lòng ả ta run động một trận, là hắn! Làm sao lại là hắn?

Cặp tuấn mâu đen như nhỏ nước, ẩn giấu sát khí tiêu điều, hắn muốn giết ả!

Song, giờ khắc này, ả vẫn kìm lòng không được mà rung động. Ngay cả ánh mắt giết người, cũng làm ả động tâm, ả tình nguyện kiếp này chết dưới tay hắn, ả liền thoả mãn.

Long Thiên Tuyệt không để ý sự tồn tại của ả, sát qua vai, cất bước đến bên người Vân Khê. Ánh mắt tàn khốc xơ xác tiêu điều lúc trước nháy mắt chỉ còn lại ôn nhu ngắm nhìn.

“Bị thương không?” Hắn nói câu đầu tiên.

Vân Khê mỉm cười lắc đầu, khoé mắt liếc đến những thi thể nằm trên đất, ý bảo, người bị thương là bọn hắn, không phải nàng.

“Thật may!” Long Thiên Tuyệt mềm nhẹ thở dài, hắn thật sợ mình đến chậm một bước, nhìn đến sẽ là một tình cảnh khác. Hắn đưa tay, vuốt vuốt tóc nàng: “Sau này không cho phép tuỳ ý mạo hiểm nữa, nếu không ta tuyệt sẽ không bỏ qua dễ dàng”

Hai chữ “khinh tha” (bỏ qua dễ dàng), hắn cố ý nói mập mờ, làm

gương mặt Vân Khê ửng ửng đỏ, tức giận trừng nhẹ hắn một cái, nội tâm vui vẻ.

Nhìn thấy bộ dáng tiểu nữ nhân xấu hổ của nàng, Long Thiên Tuyệt lúc này mới hài lòng đem ánh mắt từ trên người nàng thu hồi, mắt lệ quét về phía Vân Tranh Tranh vẫn dõi theo thân ảnh hắn. Thấy trong mắt đối phương si mê rõ ràng, mặt Long Thiên Tuyệt hiện lên một tia lãnh nộ cùng chán ghét, hơi hơi nhếch miệng: “Người ngươi cho mai phục dưới chân núi, đều đã chết….Mà ngươi, chính là kẻ tiếp theo!”

Tứ đại hộ pháp nhất tề vây quanh, chiếm cứ tứ phương, đem Vân Tranh Tranh vòng trụ lại, cao thủ Long gia thì giữ ở cửa đường xuống núi, tạo nên hình ảnh túi bao, đem tất cả đường đi của Vân Tranh Tranh phong toả, ả ta đúng là có chắp cánh cũng khó bay.

Giờ khắc này Vân Tranh Tranh cũng đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại, ả ta ánh mắt ôn nhu nhìn Long Thiên Tuyệt, si mê mà tham lam.

Đây là nam tử duy nhất ả ta để mắt tới, cũng là nam tử duy nhất khiến ả động tâm, si mê, nếu sau một khắc chết đi, như vậy ả hy vọng có thể dùng khoảng thời gian còn sót lại của kiếp này, cố sức khắc sâu hình ảnh hắn trong đầu.

“Ta muốn chết trong tay của ngươi!” Ả ta thanh âm như si như say, lay động hoà trong gió núi.

Khí tức trên người Vân Khê đột nhiên trầm xuống, đã chết đến nơi, lại còn dám đánh chủ ý lên nam nhân nàng?

Trên đỉnh đầu, truyền đến thanh âm lạnh lùng của Long Thiên Tuyệt, từng chữ lạnh như băng: “Ngươi còn không xứng để ta tự mình động thủ”

Lời của hắn, làm cho tâm tình Vân Khê thật là tốt.

Vân Tranh Tranh bị kích thích thật sâu, ả chỉ cầu chết, hắn cũng không muốn thành toàn, vì sao phải nhẫn tâm đối xử với ả như vậy?

“Tại sao? Ta rút cuộc có chỗ nào không xứng với ngươi?” Ả ta điên lên rồi, lòng tự ái luôn cao ngạo từ trước tới giờ bị đả kích nặng nề, ả ta không cách nào chấn tĩnh nữa.

Long Thiên Tuyệt hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý tới ả ta.

Trong đám người, có một người bước ra: “Vấn đề ngu như vậy, ngươi còn hỏi? Vân tiên tử, ngươi thật là càng sống càng thụt lùi mà”

Vân Tranh Tranh quay đầu, con ngươi bừng lửa, nhìn chằm chằm người nọ, nghiến răng nghiến lợi nói: “Mặc Tam Thiếu? Ngươi muốn bỏ đá xuống giếng sao?”

“Không phải là bỏ đá xuống giếng, chẳng qua là nói một vài sự thật thôi! Nữ nhân dối trá giống như ngươi, ngay cả ta cũng nhìn không được, huống chi tôn chủ đại nhân?” Mặc Tam Thiếu bước mấy bước tới trước chân Long Thiên Tuyệt, hướng hắn khẽ gật đầu, tỏ vẻ cung kính.

“Tôn chủ?” Vân Tranh Tranh bất khả tư nghị nhìn Long Thiên Tuyệt cùng Mặc Tam Thiếu, chỉ một thoáng liền hiểu hết thảy, ả ta cúi đầu cười lạnh: “Không nghĩ tới Mặc Tam Thiếu trước nay không ai bì nổi cũng có lúc phải cúi đầu thần phục người khác, bất quá dã tâm của Mặc Tam Thiếu ngươi, mọi người đều biết. Hắn nếu dùng ngươi, tất sẽ đề phòng ngươi, ngươi sớm muộn cũng có một ngày có kết cục như ta! Ha haha, đường xuống hoàng tuyền, ta chờ ngươi!”

Đáy mắt Vân Tranh Tranh hiện lên một tia sáng không dễ dàng nhận

được, môi ả khẽ nhếch lên.

“Tôn chủ đại nhân, để ta thay ngài giết ả, tránh ô uế tay của ngài” Con ngươi Mặc Tam Thiếu âm thầm hiện lên sát cơ, cả người càng trầm theo xuống.

Long Thiên Tuyệt thản nhiên liếc hắn một cái, bất động thanh sắc, cuối cùng tóc đen khẽ điểm, cho hắn cơ hội này.

Vân Tranh Tranh nổi giận, lại là Mặc Tam Thiếu muốn ra tay với ả, một nam nhân cũng ả lammf chuyện xấu, hiện tại biến hoá nhanh chóng, trở thành đao phủ muốn giết ả. Ả không cam lòng a, ngàn vạn lần không cam lòng!

“Mau ngăn cản nàng ta! Nàng ta muốn chạy trốn!” Vân Khê vẫn chú ý đến hành động mờ ám của Vân Tranh Tranh, nhìn ả ta tuyệt vọng, chờ đợi cái chết, kì thực là tuỳ thời tìm cơ hội chạy trốn. Nàng không có quên, lần trước Vân tiên tử làm thế nào lại chạy thoát được trước bao nhiêu con mắt của mọi người.

Nàng vừa phát ra thanh âm, Long Thiên Tuyệt cùng Mặc Tam Thiếu hai người liền động.

Biến cố trong nháy mắt xảy ra!

Long Thiên Tuyệt dành trước một bước, cướp đi quyển trục không gian trong tay Vân tiên tử, tiếp theo một cái xoay người hoa lệ, ở phía sau hắn, trường kiếm của Mặc Tam Thiếu cũng đâm tới.

“A!”

Vân Tranh Tranh không kịp tránh né, trường kiếm đã đâm xuyên qua tim nàng.

“Mặc Tam Thiếu … ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Vân Tranh Tranh khó khăn phun ra mấy chữ, quay đầu, ánh mắt tàn nhẫn nhìn phía Vân Khê: “Còn ngươi nữa! Người Vân tộc sẽ không bỏ qua cho ngươi! Ta nguyền rủa ngươi chết không được tử tế, cả nhà các ngươi cũng không được …. chết tử tế!”

Hung quang dưới đáy mắt đột nhiên bạo khởi, Vân Khê nổi giận, nàng ta đến chết còn dám nguyền rủa nàng cùng cả nhà?

“Ngươi nguyền rủa ta chết không được tử tế, ta đây trước hết cho ngươi nếm thử mùi vị chết không được tử tế!” Vân Khê bàn tay vung lên, hướng đỉnh đầu Vân Tranh Tranh nặng nề chụp xuống, lực đạo đúng mực, không làm cho nàng ta lập tức chết.

Huyền khí giống như thuỷ triều tuôn ra, rót vào trong cơ thể Vân Khê.

Vốn không muốn đối với một người sắp chết tàn nhẫn như thế, đáng tiếc lời nguyền rủa cuối cùng của Vân Tranh Tranh đã trọc giận Vân Khê.

Nguyền rủa nàng, đã là đáng chết, nguyền rủa người nhà của nàng, tội đáng chết vạn lần!

Nếu đối với ả ta nhân từ, thì đã không phải là tác phong của Vân Khê nàng rồi!

Vân Tranh Tranh cả người giống như bị sét đánh, cả người run run, sắc mặt trắng bệch, quỷ mị, chỉ còn lại một hơi thở cuối cùng, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự đau đớn như khoan vào tim.

Mặc Tam Thiếu cứng ngắc rút kiếm ra, nhìn hành động của Vân Khê, hắn đầu tiên là khó hiểu, sau lại thấy dung nhan xinh đẹp trẻ trung

của Vân Tranh Tranh từng tấc từng tấc lão hoá, cho đến cuối cùng, y như bộ xương khô, tựa một lão thái bà đã chết.

Hắn sợ ngây người, tay cầm kiếm cũng run rẩy theo, hoảng sợ nhìn về phía Vân Khê.

Nàng đang làm cái gì vậy? Chẳng lẽ là …

Vân Khê không có đình chỉ, cho đến khi đem một tia Huyền khí cuối cùng trong người Vân Tranh Tranh thu nạp sạch sẽ, nàng mới buông tay. Cho dù lúc đối phó với tam giác thú, các nàng cũng không tàn nhẫn như vậy, nhưng mà hôm nay, hoàn toàn là bị lời nguyền rủa ác độc của Vân Tranh Tranh chọc giận.

“Ta hận——“ Vân Tranh Tranh cuối cùng hô to một tiếng, nuốt hận mà chết.

Vân Khê thu công điều tức, phát giác huyền khí trong cơ thể Vân Tranh Tranh đối với nàng hết sức thoải mái, cũng không biết có phải bởi vì cùng có quan hệ huyết thống Vân gia, hay là có liên quan đến việc tu luyện Tàn Hoa Bí Lục, cho nên sau khi nàng thu nạp huyền khí đối phương xong, công lực của nàng liền tiến triển.

Trong mơ hồ, nàng cảm giác mình đã chạm đến vách chướng Huyền Tôn ngũ phẩm, chỉ cần một cơ hội, là nàng có thể tấn chức.

Nghĩ đến điều này, tâm tình nàng không khỏi tốt lên.

Một Vân tiên tử đã chết, thành toàn cơ hội tấn chức cho nàng, đáng giá!

“Khê nhi, cái này cho nàng!” Long Thiên Tuyệt đem quyển trục không gian đưa cho Vân Khê.

“Lần trước, nàng ta chính là mượn vật này để chạy trốn” Vân Khê nhận lấy, mở ra nhìn, phát hiện cái gọi là quyển trục không gian này rất ảo diệu, nàng trong khoảng thời gian ngắn không cách nào lĩnh ngộ nội dung cùng phương pháp sử dụng của nó. Lắc đầu, tạm thời đem nó bỏ vào nhẫn trữ vật, rồi hướng về phía đám người tứ đại hộ pháp nói: “Mau! Đến dưới vách đi xem một chút!”

Nếu nàng đoán không sai, thì Hách Liên Tử Ngữ hẳn là bị giấu ở dưới vách, cũng chính vì vậy, nàng mới dám buông tay cùng Vân Tranh Tranh đánh cược một lần.

“Phu nhân, Hách Liên tiểu thư ở chỗ này!” Vân hộ pháp từ dưới vách bò lên, trên lưng còn cõng một người mềm yếu vô lực là Hách Liên Tử Ngữ.

“Tử Ngữ, ngươi thế nào rồi?” Vân Khê tiến lên hỏi thăm, ai ngờ nghênh đón lại là ánh mắt căm hận của Hách Liên Tử Ngữ.

Vân Khê hơi sững sờ, bình tỉnh đại ngộ, nàng nhất định là nghe được lời Vân Tranh Tranh cố ý vu hại nàng giết người khi nãy, rồi thật sự xem nàng là cừu nhân giết đệ đệ.

“Tử Ngữ, vừa rồi lời Vân tiên tử nói…”

Không đợi nàng nói xong, Hách Liên Tử Ngữ đã căm ghét trừng mắt nhìn nàng, dùng hết toàn lực xuống khỏi lưng Vân hộ pháp, lảo đảo, hướng nàng xé thanh rống to: “Là ngươi giết đệ đệ của ta? Là ngươi giết đệ đệ của ta!”

Thân mình nàng nhoáng một cái, hai mắt trợn trắng, cũng không biết là mệt mỏi quá độ, hay là bi phẫn quá độ, mà cuối cùng ngất đi tại chỗ.

Vân hộ pháp cách nàng gần nhất, đưa tay đỡ nàng, khó xử nhìn Vân Khê.

Vân Khê chân mày nhíu chặt, biết hiểu lầm kia rất khó giải, nói cho cùng, nàng cùng cái chết của đệ đệ nàng ta vẫn là có chút liên quan.

“Đem nàng trở về đi”

Long Thiên Tuyệt đến bên người Vân Khê, nhẹ nắm tay nàng, ôn nhu nói: “Đừng suy nghĩ nhiều, nàng ta nếu ngay cả người bên cạnh mình cũng không thể tín nhiệm, như vậy nàng cũng không đáng được người khác tín nhiệm”

Đúng vậy a, nàng ấy nếu không có cách nào tín nhiệm người bên cạnh, vậy nàng làm sao có tư cách có được tín nhiệm của người khác? Tín nhiệm, cho tới bây giờ đều là đến từ hai phía.

Nghĩ như vậy, Vân Khê cũng liền thoải mái trở lại.

“Chàng thật muốn giữ Mặc Tam Thiếu bên người? Người này dã tâm rất lớn, không đáng được tín nhiệm” Vân Khê giảm thấp thanh âm nhắc nhở.

Long Thiên Tuyệt giơ tay lên, ngón tay thon dài khẽ vuốt tóc mai nàng, vô số ánh sáng từ hai đáy mắt từ từ châm lên, hút hồn người khác: “Khê nhi, tin tưởng ta! Vì bảo vệ nàng, bảo vệ Tiểu Mặc cùng hài tử sắp ra đời của chúng ta, ta phải mau chóng làm cho mình cường đại lên!”

“Huyền Tôn ngũ phẩm, xa xa chưa đủ!”

“Lăng Thiên cung, cũng xa xa chưa đủ!”

Thanh âm của hắn nhàn nhạt, nhưng lực vô cùng rung động, từng câu từng chữ, thật sâu đánh vào tâm hồn Vân Khê.

Ngẩng đầu, nhìn thật sâu vào mắt hắn.

Đen, đen vô hạn.

Vân Khê hiểu, trên thực tế, tâm tình nàng giờ phút này cùng hắn là giống nhau.

Long Tường đại lục, còn phức tạp hơn so với bọn họ tưởng tượng, lấy thực lực của bọn họ bây giờ, tuỳ tuỳ tiện tiện một Trưởng lão học viện cũng có thể chà sát bóp méo bọn họ, thậm chí bọn họ còn không dám tuỳ ý đem thần thú ra trước mặt người khác. Không có thực lực cường hãn chân chính, bọn họ chỉ có thể bị đặt ở thế bị động, thi thoảng phải nén giận, yếu ớt mà quanh co.

Cuộc sống như vậy, há lại là cuộc sống mà một đời Tà Tôn cùng một đời bá nữ phải trôi qua sao?

“Kháo! Lão nương từ nay cắm rễ ở Long Tường đại lục! Chờ xem, sẽ có một ngày, lão nương có thể ở Long Tường đại lục hô phong hoán vũ, hoành hành ngang ngược … Úi!”

Một phen ngôn ngữ, ý tưởng hào hùng còn chưa biểu đạt xong, trên trán Vân Khê đã liền ăn ngay một cái cốc đầu.

“Không được xưng lão nương ở trước mặt ta” Long Thiên Tuyệt tức giận điểm nhẹ cái mũi của nàng, bên trong tuấn mâu cũng là ánh sáng hưng phấn.

Vân Khê mếu máo, quăng hắn một cái liếc xéo.

“Đi thôi! Qua hai ngày nữa chính là Đại hội tỷ võ rồi! Chúng ta vẫn là mau sớm trở về chuẩn bị một chút đi. Ta nghĩ ở trước Đại hội tỷ võ, đột phá Huyền Tôn lục phẩm, như thế mới có thể nắm chắc phần thắng”

“Được” Cười một tiếng, Huyền Tôn lục phẩm sao? Nàng rất mong đợi, nàng cũng mong đợi mình có thể trước Đại hội tỷ võ đột phá Huyền Tôn ngũ phẩm.

Mặc Tam Thiếu lẳng lặng ngắm nhìn bọn họ, không biết suy nghĩ cái gì, mâu quang đảo vòng, càng lúc càng tối sầm xuống.

Đoàn người rời đi không lâu, có hai nữ tử vội vàng chạy tới đỉnh vách đá dựng đứng, thấy tình cảnh trên vách, hai người nhất tề ngây dại. Mới từ dưới chân núi đi lên, nhìn thấy dưới chân núi thi thể ngổn ngang, mà trên người những thi thể này mặc cũng là của hộ vệ Vân tộc, trong lòng các nàng lập tức rùng mình, sinh ra dự cảm xấu.

Đợi đến khi lên trên vách núi, thấy tình cảnh trước mắt, hai người lần nữa ngây dại.

“Đường tỷ!” một nữ tử trong đó nhào tới thi thể Vân tiên tử, người này không phải ai khác, chính là đường muội của Vân Tranh Tranh, Vân San San.

Kể từ sau khi Vân Tranh Tranh mất thế ở Vạn Hoàng học viện, cuộc sống của Vân San San cũng là không tốt, nàng dứt khoát rút khỏi Vạn Hoàng học viện, đến đây tìm kiếm Vân Tranh Tranh. Theo Hoa Oánh Oánh chỉ điểm, nàng thật vất vả tìm ra Vân Tranh Tranh, ai ngờ nhìn thấy cuối cùng lại là thi thể của nàng.

“Đường tỷ! Rút cuộc đã xảy ra chuyện gì? Làm sao tỷ lại biến thành

như vậy? Rút cuộc là ai làm?” Vân San San nhìn dung nhan xấu xí cùng vết thương lớn ở ngực Vân Tranh Tranh, nàng tức giận đỏ mắt.

Hoa Oánh Oánh đứng một bên, thật vất vả từ trong khiếp sợ hoàn hồn, đem tầm mắt rơi vào trên mặt Vân Tranh Tranh. Ả chân mày hơi nhíu lại, có chút không thể tin được, lẽ ra kế sách của Vân Tranh Tranh vạn vô nhất thất (tuyệt đối không có sơ hở), không nên có sơ xuất mới đúng.

Ả vốn dự trù, hẳn là ở trên vách núi nhìn thấy thi thể Vân Khê, hiện tại lại ngược lại, thi thể Vân Khê không thấy, nhìn thấy lại là thi thể của Vân Tranh Tranh cùng các cao thủ Vân tộc.

Thân thủ thật là lợi hại!

Ả dám khẳng định, những người trên vách núi này đều chết dưới kiếm của một người, bởi vì kiếm thương trên người mỗi người đều tương tự nhau, duy chỉ có kiếm thương trên người Vân Tranh Tranh là bất đồng.

Đây rút cuộc là chuyện gì xảy ra?

Một Vân Khê nho nhỏ, thực sự có năng lực lớn tới như vậy?

Còn có bộ dáng già nua này của Vân Tranh Tranh, là lại làm thế nào tạo thành?

Trong lòng của ả tràn đầy nghi vấn.

Quyển 4 - Chương 119: Đội hình cường đại!

“Hoa tỷ tỷ, ngươi nói cho ta biết, rút cuộc là người nào đã hạ thủ với đường tỷ của ta?” trên dung nhan xinh đẹp của Vân San San chứa đựng phẫn nộ, nghĩ thầm hung thủ này thật quá tàn nhẫn, giết đường tỷ không nói, lại còn huỷ dung của nàng, thật sự là không có nhân tính. Nếu để cho nàng biết hung thủ là ai, nàng nhất định đem đối phương bầm thây vạn đoạn.

Hoa Oánh Oánh hít sâu một hơi, thần sắc nghi ngờ trì hoãn: “Hẳn là Vân Khê của Vạn Hoàng học viện …”

Chẳng qua là nàng ta có trợ thủ thôi.

“Vân Khê?” Vân San San vừa nghe tên đã dựng lông mao rồi, nhớ ngày đó lúc nàng mới tiến vào Vạn Hoàng học viện, chính là nàng ta tới phá hư, làm cho nàng mất mặt.

“Lại là nàng? Thật là đáng hận!” Đáy mắt Vân San San bừng lên từng tia sáng âm tàn, cắn răng nói: “Đường tỷ, tỷ chờ xem đi! Muội hiện tại trở về Vân tộc bẩm báo Tam bá phụ, hắn sẽ thay tỷ báo thù! Cao thủ Vân tộc chúng ta nhiều như mây, nàng ta trốn không thoát đâu! Chờ có một ngày Vân Khê rơi vào tay Vân tộc chúng ta, muội nhất định mang đầu nàng đến tế trước mộ phần của tỷ, để tỷ dưới suối vàng được yên nghỉ”

Hoa Oánh Oánh nghe vậy, đuôi lông mày khẽ nhếch, Vân Khê a Vân Khê, bất kể có phải ngươi giết Vân Tranh Tranh hay không, ngươi cũng trốn không thoát sự truy đuổi của người Vân tộc. Thật đáng

mong đợi, ta rất muốn nhìn xem một chút ngươi đến tột cùng có thể sống được bao lâu?

Ả nhẹ nhàng cười một tiếng, tà mị tùng sinh.

Nơi ở của đám người Vân Khê.

Thi thể Hách Liên Tử Ngọc được đặt trong viện, ánh nắng đầu hè chiếu vào trên người hắn, mơ hồ tản ra mùi vị thối rữa.

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người ngồi xổm một bên, song song thở dài liên tục.

“Thiên Thần, ngươi tính làm thế nào? Cậu em vợ tương lai của ngươi đã chết, lại chết trước mặt ngươi, Hách Liên Tử Ngữ nhất định sẽ trách ngươi không chiếu cố hắn cẩn thận”

“Ta làm sao biết nên làm gì bây giờ? Hiện tại tung tích Tử Ngữ không rõ, ta đã rất phiền lòng rồi, Tử Ngọc lại xảy ra chuyện, ta thật phiền muốn chết”

“Aiz, ta đã nói rồi, tình cảm gì gì đó là phiền toái nhất …” Bạch Sở Mục giương tay, duỗi thật căng cái lưng mỏi, bộ dạng thanh thản.

“Có lẽ ngươi nói đúng đi, có tình cảm ràng buộc, làm chuyện gì cũng không tự do. Ngươi nhất định phải nghĩ đến cảm thụ của đối phương, chăm sóc người nhà của nàng, cho dù người nhà nàng không thích ngươi, tìm mọi cách gây khó khăn cho ngươi, ngươi cũng phải nhẫn nhịn, bởi vì đây là trách nhiệm của ngươi. Hai chữ trách nhiệm, thật đủ trầm trọng!” Long Thiên Thần chống cằm, bất đắc dĩ thở dài, trên tuấn mi tràn đầy sầu bi.

“Nếu không ta dẫn ngươi bỏ trốn đi? Rời xa những phiền não này?”

Bạch Sở Mục vuốt cằm, ra vẻ chân thành nói.

“Phốc!” Long Thiên Thần thiếu chút nữa phun nước miếng, một đôi móng vuốt hướng cổ họng Bạch Sở Mục vồ tới, lay lay cổ hắn, “Ngươi có thể chọn người nói được không? Nói lời không thể nói thì liền cút ra xa một chút cho ta!”

“Khụ khụ! Ngươi kích động như thế làm gì? Chẳng lẽ bị ta nói trúng tâm sự, kì thật là ngươi thầm mến ta từ lâu rồi….” Bạch Sở Mục tuỳ ý hắn phát tiết, trong miệng vẫn không quên tiếp tục trêu chọc.

“Ngươi có thể đi chết được rồi!” Long Thiên Thần lớn tiếng rống lên.

Trong nháy mắt đoàn người Vân Khê bước vào sân, nhìn qua chính là tình cảnh hai người chơi đùa với nhau, mà bên cạnh bọn hắn chính là một cỗ thi thể, hình ảnh này rất là quỷ dị.

Hách Liên Tử Ngữ trùng hợp tỉnh lại ngay lúc này, mở mắt ra, đầu tiên đập vào mắt, chính là hình ảnh Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người đùa nghịch với nhau, nàng mơ hồ lắc đầu, tầm mắt khẽ chuyển, thấy được cỗ thi thể bên cạnh bọn họ cách đó không xa.

Cái nhìn này, làm mặt nàng trắng bệch, cả người phát run.

“Tử Ngọc…”

Trong đầu oanh một tiếng, có một vật gì đó không tiếng động nổ tung.

Tử Ngọc, hắn thật sự đã chết rồi.

Hắn chết ở một bên, mà Long Thiên Thần lại cùng người khác vui vẻ đùa giỡn ở một chỗ, chàng rút cuộc là có ý gì?

Đệ đệ của nàng đã chết, chàng lại vui vẻ, rất vui vẻ, rút cuộc trút bỏ được gánh nặng này, cho nên chàng đang ăn mừng sao?

Hàm răng cắn nát môi đỏ mọng, vết máu loang lổ rỉ ra, Hách Liên Tử Ngữ từng bước bước đến bên cạnh thi thể đệ đệ.

Lúc này Long Thiên Thần mới phát hiện ra nàng, giật mình một cái đẩy Bạch Sở Mục ra, bước nhanh tới trước chân Hách Liên Tử Ngữ, bắt lấy hai tay nàng, nói: “Tử Ngữ, thật là nàng! Nàng rút cuộc trở lại, ta thật rất vui!”

Bộ dạng hắn muốn ôm nàng, lại bị một cỗ lực đạo dùng sức đẩy ra.

“Ngươi vui vẻ? Phải, ngươi là rất vui vẻ đi, bởi vì Tử Ngọc cuối cùng đã chết, ngươi rút cuộc cũng không còn bất kì gánh nặng nào… thật ra thì ngươi vẫn không thích Tử Ngọc, đã sớm muốn đẩy hắn ra thật xa, có đúng hay không?”

“Hiện tại hắn đã chết, rốt cục không thể làm trở ngại gì cho ngươi nữa, cho nên ngươi vui vẻ, ngươi thống khoái!” Hách Liên Tử Ngữ ngữ điệu dần dần lên cao, cười lạnh xen cùng tức giận.

Long Thiên Thần hơi sững sờ, tâm đột nhiên trùng xuống, thì ra trong lòng của nàng nghĩ hắn như vậy? Thì ra hết thảy cố gắng cùng ẩn nhẫn của hắn ở trong mắt của nàng, vô dụng không đáng giá một đồng?

Trong khoảng thời gian ngắn, hắn im lặng.

“Ngươi không còn lời nào để nói sao?” Hách Liên Tử Ngữ nở nụ cười lạnh, quét mắt qua từng người trong viện, cuối cùng ánh mắt phẫn nộ rơi vào trên người Vân Khê. Nàng bước một bước, rút ra bội kiếm giắt bên hông Long Thiên Thần, nhắm thẳng vào Vân Khê, “Là

ngươi! Là ngươi hại chết đệ đệ ta, ta muốn giết ngươi, báo thù cho hắn!”

Trường kiếm một đường hướng tới

Vân Khê đứng tại chỗ, khuôn mặt lạnh nhạt, nữ nhân này như thế nào phải trái cũng không phân biệt được? Nàng mạo hiểm tính mạng đi cứu nàng ta, vậy mà một câu cảm ơn không có, lại còn tin lời Vân tiên tử, muốn giết nàng?

Cứu nàng, còn không bằng cứu một con súc sinh!

Ánh mắt nàng sáng lên, tay trong ống áo vận sức chờ phát động.

Ở bên người nàng, hơi thở quanh thân của Long Thiên Tuyệt cũng giảm xuống theo, ánh mắt thâm thuý như đáy biển loé ra tinh quang.

Dám động người của hắn, có thể thử một chút?

Phía sau bọn họ, tứ đại hộ pháp cùng hộ vệ Long gia cũng nhất tề tiến lên một bước, giống như khí thế áp đỉnh Thái Sơn, vang dội hướng phía Hách Liên Tử Ngữ đang áp gần.

Dám động phu nhân của bọn hắn, có thể thử một chút?

Long Thiên Thần đứng ở trung tâm hai bên, cảm nhận thật sâu áp lực, sắc mặt hắn đại biến, đưa tay lên không ngăn chặn trường kiếm. Nhưng nếu trường kiếm tiếp tục tiến lên, hắn có thể tưởng tượng, Hách Liên Tử Ngữ sẽ gặp hậu quả không thể hình dung như thế nào….

Tay cầm thân kiếm, mũi kiếm khảm vào lòng bàn tay, từng giọt máu tươi theo khe hở chảy xuống.

Hách Liên Tử Ngữ thấy hắn tự tay ngăn cản mình, tức giận mà cười, hoàn toàn không để ý tay hắn đang nắm thân kiếm, nàng tiếp tục đem trường kiếm tiến lên, “Long Thiên Thần, ngươi buông ra cho ta! Ta muốn giết nữ nhân này, báo thù cho Tử Ngọc!”

Vân Khê thấy thế, không khỏi đau lòng cho Long Thiên Thần, muốn tiến lên tách hai người ra. Nhưng Long Thiên Tuyệt đưa tay kéo nàng lại, hướng nàng lắc đầu, không phải hắn không đau lòng đệ đệ, chẳng qua hắn đối với Hách Liên Tử Ngữ đã quá thất vọng. Nếu không để đệ đệ nếm nỗi đau thân thể, dựa vào tính cách thiện lương của hắn, trận tình cảm này còn không biết sẽ tiếp tục thống khổ đến lúc nào.

Thay vì tiếp tục thống khổ, không bằng hiện tại thống khổ, đau đớn xác thịt, so với đau đớn trong lòng thì nhẹ hơn nhiều.

Vân Khê chống lại ánh mắt thâm ý sâu xa truyền lại, lập tức lĩnh ngộ dụng ý của hắn, chân vốn bước lên lại yên lặng thu về.

Những chuyện khác, có lẽ bọn họ có thể gánh thay, vì Thiên Thần giải trừ tất cả sầu não về sau, duy chỉ có chuyện tình cảm, chỉ có chính hắn mới có thể xử lý, Thiên Tuyệt nghĩ đúng.

Long Thiên Thần tay nắm trường kiếm run rẩy, máu tươi chảy ra càng ngày càng nhiều, hắn tiếp tục dùng sức nắm chặt, ngăn cản Hách Liên Tử Ngữ. Hắn ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Hách Liên Tử Ngữ đang nổi giận mất đi lý trí, đột nhiên cảm thấy nàng thật xa lạ.

“Tử Ngữ, nàng rút cuộc là nghe người nào nói bậy? Tử Ngọc căn bản không phải do đại tẩu giết, là Tử Ngọc cấu kết với Hoa Oánh Oánh, muốn hại đại tẩu của ta…”

Hách Liên Tử Ngữ kích động cắt đứt lời hắn: “Cho nên, cho nên các ngươi giết hắn! Các ngươi thật độc ác! Hắn vẫn còn trẻ con, hắn không hiểu chuyện, các ngươi không phải không biết, tại sao không thể bỏ qua cho hắn, tại sao lại hạ sát thủ đối với hắn?”

“Còn ngươi nữa! Ngươi lúc ấy cũng ở hiện trường, có phải không? Tại sao không ngăn bọn họ? Cũng là trong lòng ngươi cũng rất muốn nhìn hắn chết đi?”

Nàng trợn mắt trừng Long Thiên Thần, so với những người khác, nàng càng hận là Long Thiên Thần không bảo vệ.

“Chuyện không phải giống như nàng ghĩ đâu!” Long Thiên Thần nói.

Hách Liên Tử Ngữ nơi nào còn nghe lọt lời hắn?

“Ta không muốn nghe các ngươi ngụy biện! Ngươi cùng bọn họ tất cả đều là một giuộc! Nếu như ngươi thật sự quan tâm ta, thì sẽ không cản ta giết nàng báo thù, nếu ngươi quan tâm ta, sẽ thay ta cố gắng mà bảo vệ tốt Tử Ngọc, nếu ngươi quan tâm ta, ngươi sẽ không ở sau lưng ta cùng nữ nhân khác mờ ám… Long Thiên Thần, ta coi như là nhìn rõ ngươi, ngươi căn bản không hề để ý ta! Đã như vậy, chúng ta kể từ hôm nay, nhất đao lưỡng đoạn!”

Nàng cắn răng, đem trường kiếm xoát một tiếng, từ trong tay Long Thiên Thần rút mạnh ra, thân kiếm rút ra mang nồng đậm máu tươi cùng một ít thịt vụn.

Long Thiên Thần thấp giọng hô một câu, tay cầm kiếm kịch liệt run rẩy, hắn đau lòng nhìn Hách Liên Tử Ngữ, trên tay đau, cũng không thể xoá mờ đau đớn trong tâm.

Một kiếm này, giúp hắn hoàn toàn tỉnh lại.

Hắn ngăn cản nàng, là muốn bảo vệ nàng, bởi vì nàng không thể nào giết được đại tẩu, ngược lại cuối cùng hậu quả sẽ là nàng bị giết.

Hắn từng năm lần bảy lượt tha thứ Hách Liên Tử Ngọc càn quấy, ác ngôn, cũng đã từng cầu xin đại tẩu tha cho tính mạng Hách Liên Tử Ngọc.

Hắn làm rất nhiều, đổi lấy lại là nàng xuyên tạc rồi oán hận, nàng thậm chí cũng không nguyện ý nghe bọn hắn giải thích, đây là cô gái từng khiến hắn động tâm sao?

Máu trên tay còn đang nhỏ tí tách không ngừng, song ánh mắt của nàng lại chưa từng chú ý đến, đây chính người mà hắn từng yêu thương, ở trong lòng thầm hứa, muốn một đời một kiếp bảo vệ sao?

Nàng thật sự để ý hắn sao?

Hắn cúi đầu nở nụ cười, trong đôi mắt tuấn tú hàm chứa lệ quang.

“Nếu như đây chính là điều nàng muốn, vậy cứ như thế đi” Hắn lấy tay kia, từ trong ngực móc ra một túi tiền, đưa cho Hách Liên Tử Ngữ, giọng bình tĩnh nói: “Đây là toàn bộ mà ta để dành được, không nhiều lắm, những cũng đủ cho ngươi cuộc sống đơn giản. Ngươi ở Long Tường đại lục này không nơi nương tựa, sau này phải biết tự chăm sóc mình. Cầm lấy đi, cố gắng chăm sóc bản thân thật tốt…”

Nhìn đến một màn này, tất cả mọi người giật mình tại chỗ.

Cảm động cho một Long Thiên Thần thiện lương.

Hách Liên Tử Ngữ đối đãi với hắn như thế nào, bọn họ đều thấy nhất

thanh nhị sở*, một nữ nhân ích kỷ không biết phân biệt phải trái, bọn họ hận không thể tiến lên đánh nàng một trận, trút giận cho Long Thiên Thần. (*rõ ràng)

Song Long Thiên Thần không những không trách nàng, vẫn như trước chân thành đối đãi, thật lòng suy nghĩ cho đối phương.

Thật không biết là do hắn quá mức thiện lương, hay vẫn là quá mức đơn thuần đây.

Hách Liên Tử Ngữ lại không nghĩ vậy, nàng đỏ mắt, nhìn túi tiền trong tay hắn, lửa giận trong lòng ngược lại càng tăng. Ở trong mắt nàng, số tiền trong túi kia, phảng phất như là lòng tự trọng, lòng kiêu ngạo của nàng. Hắn mang tự trọng của nàng tới nhục nhã nàng, điều này nàng làm sao có thể nhẫn?

Nàng vung kiếm, gọn gàng chém rứt túi tiền trong tay Long Thiên Thần.

Leng keng leng keng…. thanh âm thỏi vàng, nén bạc rơi xuống đất, từng tiếng lọt vào tai.

Còn có ngân phiếu bay lả tả trên không.

Hách Liên Tử Ngữ đỏ hai mắt, tràn đầy hận ý: “Ta không cần ngươi bố thí! Không có ngươi, Hách Liên Tử Ngữ ta vẫn có thể sống tốt!”

Nàng vứt xuống trường kiếm trong tay, xoay người nhào tới bên cạnh thi thể Hách Liên Tử Ngọc, từ từ dìu lên: “Tử Ngọc, chúng ta đi! Tỷ tỷ dẫn ngươi rời khỏi đây!”

Thanh âm ôn nhu, tưởng như người vẫn còn sống.

Nàng dìu dắt thi thể đệ đệ, từng bước từng bước đi về phía ngoài viện, trong nháy mắt sắp rời khỏi sân, nàng quay đầu, quăng tới một ánh mắt tràn đầy hận ý.

Hận sâu như vậy.

Sau đó, thân ảnh hai tỷ đệ, biến mất trong tầm mắt mọi người.

Long Thiên Thần lặng yên đứng một chỗ, đưa mắt nhìn nàng rời đi, cho đến khi biến mất. Hắn không có đuổi theo, bởi vì hắn đã không còn khí lực chạy theo nữa rồi.

Nàng chém rơi túi tiền của hắn, cũng chính là chặt đứt một tia tình ý cuối cùng của bọn họ.

Nỗ lực của hắn, đối với nàng mà nói, cho tới bây giờ so với việc nàng không chút do dự rút kiếm, không chút do dự chặt đứt tâm ý hắn giống nhau, chưa hề cầu đáp lại.

Thật ra thì hắn rất dễ dàng thoả mãn, chỉ hy vọng nàng có thể cảm nhận nỗ lực của hắn, như vậy là đủ rồi, hắn chưa bao giờ mưu cầu nàng hồi báo. Nhưng mà, ngay cả yêu cầu đơn giản như vậy, nàng cũng không thể thoả mãn hắn, hắn thật sự thất vọng.

“Tay ngươi còn đang chảy máu này! Nữ nhân này làm sao lại ác độc như vậy?” Bạch Sở Mục rút cuộc không nhịn được, tiến lên bắt lấy tay Long Thiên Thần, xem xét, ríu rít nói.

“Tôn chủ, phu nhân, có muốn hay không…” Vân hộ pháp thấp giọng ở bên tai Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê hỏi thăm, ý nói, có muốn hay không trừ đi hậu hoạn. Bởi vì cái liếc mắt cuối cùng của Hách Liên Tử Ngữ trước khi rời đi, làm cho người ta bất an trong lòng. Cho dù nàng võ công thấp kém, không có năng lực gì, nhưng tiểu nhân

khó phòng, ai biết được ngày sau nàng có thể hay không tìm cơ hội báo thù.

Vân hộ pháp thanh âm rất thấp, nhưng vẫn rơi vào tai Long Thiên Thần, hắn đột nhiên quay đầu, dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn về phía đại ca đại tẩu.

Nói cho cùng, Hách Liên Tử Ngữ cũng chỉ là một nữ nhân đáng thương mà thôi.

Nàng nhà tan người mất, đệ đệ duy nhất cũng đã chết, hiện tại một thân một mình, phải sinh tồn như thế nào cũng là vấn đề, hắn làm sao có thể để đại ca đại tẩu giết nàng đây?

Nàng đã từng, cũng là nữ tử mà hắn thật lòng yêu thích.

Tình cảm dù chặt đứt, hắn cũng không thể trơ mắt nhìn nàng chết đi.

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt nhìn nhau một cái, có một khắc, trong lòng bọn họ xác thực nổi lên sát ý, nhưng mà nhìn đến ánh mắt cầu xin của Long Thiên Thần, đến cuối, bọn họ vẫn là mềm lòng.

Nghĩ đến Hách Liên Tử Ngữ võ công kém cỏi, ở Long Tường đại lục cũng không có bất kì chỗ dựa nào, có muốn cũng không tạo nên được sóng gió gì.

Cũng được, bỏ qua cho nữ nhân vừa đáng buồn lại đáng thương này đi.

“Theo ta vào nhà! Đại tẩu giúp ngươi tẩy trùng rồi băng bó vết thương một chút!” Vân Khê đến gần Long Thiên Thần nói.

“Vân nương tử, hay là để ta làm cho” Bạch Sở Mục chủ động xin đi

giết giặc nói.

Vân Khê từ trong ngực lấy ra một vài bình sứ màu trắng, đưa cho Bạch Sở Mục, “Đây đều là thuốc tốt để trị ngoại thương, ngươi đều cho hắn dùng đi, quá hai ngày là có thể tốt lên”

“Yên tâm đi!” Bạch Sở Mục khom người nhặt kiếm của Long Thiên Thần lên, đỡ Long Thiên Thần đang ngẩn ngơ rời khỏi sân viện.

Đưa mắt nhìn bóng lưng cô đơn xuất thần của Long Thiên Thần, Vân Khê khẽ thở dài, cõi đời này không phải ai cũng có thể tìm được một nửa của mình, có đôi khi cảm thấy đúng rồi, nhưng chẳng qua lại chỉ là ảo giác.

Nàng có thể ở trong biển người mênh mông, tìm được người kia, cùng hắn chắp tay đồng hành, đồng sinh cộng tử, đây là một chuyện may mắn cỡ nào a.

Bởi vì may mắn, bởi vì khó có được, cho nên nàng mới càng thêm quý trọng, càng thêm hiểu được, nên cảm kích.

Xoay người, nàng nhẹ nhàng vùi đầu vào trong ngực Long Thiên Tuyệt, ôm lấy hắn thật chặt.

Long Thiên Tuyệt hơi sững sờ, nào biết tâm tình nàng lúc này, bất quá đã có mỹ nhân chủ động chui vào trong ngực, hắn hiển nhiên cầu còn không được. Hai tay quây lại ôm lấy nàng, đem nàng nhẹ ôm vào lòng, khoé môi hoàn mỹ cong lên đầy thỏa mãn.

Hết thảy tốt đẹp trên thế gian này, đều không bằng một nụ cười nhẹ của nàng.

Có được nàng, hắn liền có được hết thảy tốt đẹp ở thế gian.

Đám người còn lại, cũng bị cái ôm này của Vân Khê, đánh cho trở tay không kịp, mọi người vội vàng quay lưng đi.

Trẻ con không nên nhìn! Trẻ con không nên nhìn!

Hai ngày kế tiếp, Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt hai người bế quan tu luyện, tiếp tục luyện hoá Huyền phẩm linh thạch có được trong tay Côn Lôn lão giả. Trong lúc này, Chiến Thiên Dực cùng Độc Cô Mưu cũng tự mình bế quan luyện hoá tinh thạch, huynh đệ Dạ Hàn Nhật và Dạ Hàn Nguyệt thì trở lại với người nhà trong Tam Đại Thánh Địa, ở cùng một chỗ với bọn họ.

Hai ngày trước, Long Hựu Đình, Hàn Thiên Phong, Hàn Thiên Diệp, Mục Tương Tương và Mục Tiêu Tiêu, những tinh anh của Vạn Hoàng học viện, cũng đã lục tục tới Thiên Long thành, tích cực chuẩn bị cho cuộc chiến Đại hội tỷ võ sắp tới.

Thiên Long thành bởi vì ngày diễn ra Đại hội tỷ võ tới gần, mà không khí của cả toà thành trì càng thêm dâng cao, tựa như thời tiết đầu hè này, dần dần nóng lên.

Càng ngày càng nhiều người đi tới Thiên Long thành, đến xem cuộc đấu.

Bất kể đi đến đâu, khắp nơi đều là đám người chen lấn, phi thường náo nhiệt.

Trong đám người này, duy chỉ hiếm thấy người của thập đại học viện, bởi vì đại chiến sắp tới, tất cả mọi người đều trong trạng thái tích cực chuẩn bị chiến đấu. Cho dù lợi dụng chút thời gian tu luyện cuối cùng không nhất thiết có được thành quả gì, song bọn họ vẫn là không muốn buông tha cơ hội thăng cấp cuối cùng.

Cả toà Thiên Long thành, bị một loại không khí cực kì sôi sục bao phủ, giống như là một hồ nước đang được nấu, chờ trực thời khác nó sôi trào kia.

Sau khi sát hạch luyện khí sư chấm dứt, thời gian học tập mỗi ngày của Vân Tiểu Mặc giảm đi tương đối nhiều, có thời điểm rảnh rỗi, bé lại dẫn Tiểu Bạch, cùng các bạn chơi đùa, rất vui vẻ.

Mấy tiểu bối Long gia, từ sau khi nhận thua, lại cùng Tiểu Mặc bắt tay giảng hoà, vài ngày chơi đùa tới bến, mấy đứa nhỏ liền kết thành một khối. Long Vũ Hiên cùng mấy đứa nhỏ Long gia vứt bỏ hiềm nghi lúc trước, chơi lại với nhau.

Long Thiên Thần kể từ khi cùng Hách Liên Tử Ngữ tách ra, tâm tình tuy có chút tối tăm, song bên cạnh có một kẻ dở hơi như Bạch Sở Mục phụng bồi, thi thoảng lại trêu trọc hắn, hơn nữa gặp được thúc thúc Long Hựu Đình của mình, có thêm một thân nhân quan tâm, tâm tình hắn tốt thêm nhiều lắm.

Cuộc sống cứ trôi qua yên bình như vậy.

Rốt cuộc ngày diễn ra Đại hội tỷ võ cũng đã đến.

Sáng sớm hôm đó, tất cả đệ tử dự thi của Vạn Hoàng học viện đều tụ tập tại chỗ của Vân Khê, mặc trang phục của viện, tinh thần nhẹ nhàng khoan khoái. Ngay cả Độc Cô Mưu cũng bị bá nữ nào đó cưỡng bức dụ dỗ vừa đấm vừa xoa, thay xuống bộ trang phục màu đen đặc trưng của hắn, đổi thành trang phục của viện màu trắng, chẳng qua mũ trùm trên đỉnh đầu hắn như cũ không có lấy xuống, mà đổi thành mũ trùm màu trắng hợp với viện phục (trang phục của viện), mũ trùm thuần trắng che đậy dung nhan hắn, giúp hắn tiếp tục bảo trì thần bí.

Đại hội tỷ võ quy định, số người dự thi của mỗi học viện chỉ có mười người, danh sách chính thức có thể định ra ở một khắc cuối trước khi thi, cũng có thể bổ sung hai ba danh sách thay thế.

Do quy định trận đấu, hôm nay tụ tập ở đây xác thực có tổng cộng mười người.

Bọn họ bao gồm Vân Khê, Long Thiên Tuyệt, Chiến Thiên Dực, Long Hựu Đình, Độc Cô Mưu, Dạ Hàn Nhật, Mặc Tam Thiếu, Hàn Thiên Phong, Hàn Thiên Diệp, Mục Tương Tương và Mục Tiêu Tiêu.

Thực lực mấy người bọn họ từ cao xuống thấp theo thứ tự là:

Long Thiên Tuyệt, hoàn toàn xứng đáng đệ nhất cao thủ trong các tuyển thủ dự thi của Vạn Hoàng học viện chuyến này, trải qua hai ngày bế quan tu luyện, cũng không ai biết thực lực của hắn tăng tiến đến trình độ kinh khủng như thế nào, chẳng qua khi Vân Khê nhìn thấy hắn xuất quan, cũng cảm giác được hơi thở cả người hắn thay đổi, trở nên sâu không lường được.

Xếp ở vị trí thứ hai, cũng không phải Vân Khê, mà là Chiến Thiên Dực. Dưới sự trợ giúp của Huyền phẩm linh thạch, hắn đột phá Huyền Tôn ngũ phẩm trước Vân Khê, thực lực bây giờ là Huyền Tôn ngũ phẩm sơ khai.

Vân Khê trải qua hai ngày tu luyện, do một nguyên nhân không rõ, trước mắt nàng vẫn như cũ không thể tấn chức Huyền Tôn ngũ phẩm, nhưng nàng xác định, linh nguyên trong cơ thể nàng đã tích luỹ đủ, trong đó có chuyển hoá từ trên người Vân Tranh Tranh, cũng có chuyển hoá từ linh thạch mà thành. Thật ra thì cũng chỉ thiếu một ít cơ hội bộc phát, thực lực cùng Huyền Tôn ngũ phẩm không khác biệt lắm. Đáng tiếc, thực lực nàng bây giờ, chỉ có thể xếp ở hạng thứ

ba.

Cùng liệt vào hạng thứ tư, theo thứ tự là Long Hựu Đình, Mặc Tam Thiếu, Độc Cô Mưu, Dạ Hàn Nhật, và Hàn Thiên Phong, năm người đều là thực lực Huyền Tôn tam phẩm. Tuy nói cùng là Huyền Tôn tam phẩm, nhưng thật ra cũng có khác biệt, giống như Long Hựu Đình, hắn bước vào Huyền Tôn tam phẩm đã lâu, bây giờ là Huyền Tôn tam phẩm đỉnh. Độc Cô Mưu và Dạ Hàn Nhật đều là được lợi từ Huyền phẩm linh thạch, mới có thể trong thời gian ngắn tấn chức, Độc Cô Mưu bước vào Huyền Tôn tam phẩm đỉnh, mà Dạ Hàn Nhật chậm hơn chút ít, là Huyền Tôn tam phẩm trung giai. Hai người Hàn Thiên Phong và Mặc Tam Thiếu thì thông qua tự thân nỗ lực, vừa vặn bước vào Huyền Tôn tam phẩm không lâu, cũng là thực lực Huyền Tôn tam phẩm sơ giai.

Liệt vào vị trí thứ chín, chính là hai người Hàn Thiên Diệp và Mục Tương Tương, đều là thực lực Huyền Tôn nhị phẩm.

Mà Mục Tiêu Tiêu xếp hạng chót, chỉ là Huyền Tôn nhất phẩm, trở thành người bổ sung thay thế.

Vân Khê nâng cằm, đánh giá mọi người, bao gồm cả thầy trò năm người dự phòng- Côn Lôn lão giả, nàng không khỏi tấm tắc khen, thực lực của đoàn người bọn họ, quả là khó lường a.

Một người vượt ngoài Huyền Tôn ngũ phẩm, một Huyền Tôn ngũ phẩm, một Huyền Tôn tứ phẩm, bốn Huyền Tôn tam phẩm, hai Huyền Tôn nhị phẩm, một Huyền tôn nhất phẩm, đội hình như vậy, đủ để lấy tư thế oai vệ, tiến vào Đại hội tỷ võ.

Để cho tất cả những người trước kia xem thường Vạn Hoàng học viện, hết thảy đều chấn động, phá hỏng mọi ý định của bọn họ.

Ánh mắt Vân Khê hài lòng, cuối cùng rơi vào bốn người Ngọc Thụ Lâm Phong, nàng chép chép miệng, phải sợ hãi than cho tốc độ tấn chức của bọn họ. Thiên phú của bốn người này xác thực hết sức quỷ dị, bọn họ không cần linh thạch, cũng có thể nhanh chóng tấn chức, thời gian ngắn ngủi, thực lực bốn người đã đồng loạt lên tới Huyền Tôn ngũ phẩm.

Nếu có thể đem bốn người bọn họ lừa tới Vạn Hoàng học viện, gia nhập đội ngũ dự thi của bọn họ, thật là tốt đẹp biết bao a.

Thử nghĩ xem, một Huyền Tôn ngũ phẩm trở lên, năm Huyền Tôn ngũ phẩm, một Huyền Tôn tứ phẩm, bốn Huyền Tôn tam phẩm… trong đó còn thừa ra một Huyền Tôn tam phẩm, phải trở thành người dự bị.

Hắc hắc, đội hình như vậy, mới là nghiêm túc cường hãn, hù chết người không đền mạng a!

Bốn người Ngọc Thụ Lâm Phong bị đôi mắt nhỏ đầy mưu tính của nàng nhìn chằm chằm thì cả người không được tự nhiên, nếu không phải sớm biết nàng là nữ tử "Nhà lành" đã thành thân thì bọn họ thật sự hoài nghi, nàng có phải hay không nổi sắc tâm đối với bọn họ, muốn phi lễ bọn họ?

Côn Lôn lão giả giả vờ ho khan vài tiếng, đánh gãy Vân Khê đang "như có điều suy nghĩ": "Hôm nay là ngày đầu tiên của Đại hội tỷ võ, không phải là chính thức tỷ võ, mà là các đại học viện rút thăm và tuyên bố quy tắc tranh tài, lão phu hiện tại chúc các ngươi may mắn, hi vọng các ngươi có thể rút được thẻ tốt"

"Vân sư muội, thời gian cũng không còn sớm, chúng ta nên lên đường thôi" Long Hựu Đình nho nhã đứng lên, đề nghị.

“Không phải nói rút thăm sao? Tuỳ ý phái người đi là được rồi, không cần thiết phải huy động nhiều người như vậy chứ?” Hàn Thiên Diệp tiếp lời, hắn cảm thấy chuyện rút thăm này hoàn toàn dựa vào vận may và thiên ý, một người rút, cùng mười người rút, kết quả còn không phải giống nhau sao? So với đi trường tỷ võ nhàm chán, hắn càng muốn đi mua sắm trong thành, nếm thử mỹ thực bản địa hơn, hắn cũng không quên mấy lần trước đến Thiên Long thành, phát hiện nơi có không ít thức ăn ngon mê người, rất hợp khẩu vị của hắn.

Hàn Thiên Phong không chút khách khí đập một cái vào ót đệ đệ: “Ngu ngốc! Ngươi thật cho là chúng ta huy động nhiều người chỉ để rút thăm thôi sao? Tỷ võ sắp tới, mượn cơ hội rút thăm, so mặt với các đệ tử dự tuyển của các học viện khác, hiểu rõ thực lực của bọn họ mới là mục đích thực sự của chúng ta!”

“Phong sư muội nói không sai! Mượn cơ hội này hiểu rõ một chút thực lực của những học viện kia, trong lòng chúng ta cũng sẽ có cân nhắc tốt hơn” Long Hựu Đình cho Hàn Thiên Phong một ánh mắt tán dương, ngữ khí không nóng không lạnh nói.

Đáy mắt Hàn Thiên Phong loé loé, ra vẻ lãnh khốc, song hai gò má cũng nổi nên một tầng sắc không tự nhiên.

Hàn Thiên Diệp xoa xoa cái ót của mình, nhận thấy được tỷ tỷ khác thường, hắn ở một bên dùng sức nén cười.

Tỷ cứ giả bộ đi, Long Hựu Đình nói một câu, là có thể khiến tỷ biến thành như vậy, tỷ thật có tiền đồ a!

Ai, quên đi, biết tỷ tỷ da mặt mỏng, hắn sẽ không vạch trần tâm tư nàng.

“Vậy còn chờ cái gì? Đi thôi!” Vân Khê từ chủ vị đứng lên, nàng là

người kế nhiệm chức vị viện trưởng do viện trưởng đích thân chỉ định, nghiễm nhiên trở thành chủ trì của tất cả các tuyển thủ dự thi. Nàng ra lệnh một tiếng, mọi người đều nhất tề đứng lên, theo phía sau nàng, cùng nhau đi tới nơi diễn ra Đại hội tỷ võ.

Bên tai, truyền đến thanh âm oán giận của Tiểu Phượng hoàng: “Tiểu Phượng Phượng không muốn nhìn tỷ võ nhàm chán, Tiểu Phượng Phượng muốn cùng Tiểu Bạch và Tiểu Mặc Mặc chơi!”

Tiểu phượng hoàng bị Vân Khê nhốt trong Ngoạ Long cư lại bắt đầu huyên náo.

“Ngươi đem Tiểu Bạch khi dễ thảm như vậy, người ta hiện tại cứ nhìn thấy ngươi là bỏ chạy, ai còn chịu chơi cùng với ngươi?” Vân Khê nhíu mày, mỗi lần nghĩ đến thần sắc hoảng sợ của Tiểu Bạch khi nhìn thấy tiểu phượng hoàng, nàng lại buồn cười.

“Ta cùng Tiểu Bạch chơi, không được sao?” Tiểu phượng hoàng không có chút giác ngộ nào.

Vân Khê cười một tiếng: “Nghe nói hai ngày nay phụ thân cùng mẫu thân Tiểu Bạch đều ở bên cạnh nó, ngươi xác định ngươi còn muốn bồi nó chơi sao?”

“Ách…. Vậy ta vẫn là đi xem luận võ đi” Tiểu phượng hoàng rốt cục chấp nhận.

“Chỉ chuyên bắt nạt kẻ yếu!” Vân Khê không nhịn được cười mắng.

Quyển 4 - Chương 120: Danh sách tranh tài

Ánh nắng rực rỡ, bao trùm không gian của Thiên Long Thành.

Cả toà Thiên Long thành đều đắm chìm trong một màu vàng ươm.

Tinh thần ngày càng phấn chấn.

Hội trường Đại hội tỷ võ, nằm ở trung tâm Thiên Long thành, thuộc một phần Thiên Long học viện. Nơi này có thể chứa tới mấy vạn người, nhưng giờ phút này đã có một phần mười không gian bị những người đến xem cuộc đấu chiếm giữ.

Chẳng qua chỉ là ngày thứ nhất Đại hội tỷ võ rút thăm thôi, đã nhiều người đến xem như vậy, có thể tưởng tượng, đến lúc tỷ võ chính thức bắt đầu, nơi này sẽ là một tình cảnh chật ních cuồng nhiệt đến thế nào nữa.

Dòng người như nước thuỷ triều, từ từ dạt về hai bên khán đài.

Đoàn người Vân Khê, theo dòng người tự động tách ra kia, rảo bước tiến đến đài chủ trì ở trung tâm.

Tất cả phục sức trắng thuần, tuấn nam mỹ nữ phối hợp, hấp dẫn vô số ánh mắt, làm cho nhiều người kinh diễm, hoa mắt chóng mặt.

Tuy nói Vạn Hoàng học viện xếp hạng chót trong thập đại học viện, nhưng đối với những người không phải của Vạn Hoàng học viện ở đây mà nói, là vô cùng ngưỡng mộ, hơn nữa đoàn người tuấn nam

mỹ nữ này đủ làm cho cả nam lẫn nữ lâm vào điên cuồng, đội ngũ Vạn Hoàng học viện chính là đội ngũ được hoan hô nhiệt liệt nhất trong số tất cả các học viện khác. Người không biết còn tưởng là đội ngũ xếp hạng thứ nhất Thiên Long học viện đã tới.

“Phong thuỷ của Vạn Hoàng học viện thật tốt, đệ tử ai ai cũng là tuấn nam mỹ nữ, hơn nữa một người so với một người còn đẹp hơn, không biết thực lực của bọn họ có phải cũng giống bề ngoài, làm cho người ta kinh diễm hay không?”

“Năm nay đội ngũ dự thi của Vạn Hoàng học viện, làm sao lại nhiều nhân vật lạ hoắc như vậy?”

“Đúng nha, nếu không phải nhìn thấy đệ nhất cao thủ Chiến Thiên Dực của Vạn Hoàng học viện đi trong đó, ta cũng hoài nghi bọn có phải thật sự là đệ tử Vạn Hoàng học viện hay không?”

“Nữ tử đi đầu tiên là ai vậy? Cư nhiên khuynh quốc khuynh thành, mỹ mạo tuyệt luân như vậy, tứ đại mỹ nữ của thập đại học viện kia so sánh với nàng, rõ ràng là thấp nhất đẳng, cách biệt một trời một vực a”

“Đệ nhất mỹ nữ của Vạn Hoàng học viện không phải là Vân tiên tử sao? Làm sao không thấy nàng trong đội vậy? ha ha chẳng lẽ là bởi vì vị trí đệ nhất mỹ nhân bị chiếm, nên nàng ta xấu hổ không dám lộ diện?”

“Có khả năng đó!”

“….”

Nghe đủ loại bát quái nghị luận, Vân Khê nhợt nhạt câu môi, quay đầu lại, hí mắt nhìn về phía nhóm bằng hữu phía sau. Đúng a, nếu

như hôm nay bọn họ tham gia tranh tài chọn sắc, vậy bọn họ tuyệt đối thắng lớn.

Nhìn một cái, đủ các loại hình mỹ nam, cái gì cần có đều có, mặc ngươi lựa chọn.

Khí phách tà mị như Long Thiên Tuyệt, phiêu dật trích tiên như Dạ Hàn Nhật, nho nhã tuấn mỹ của Long Hựu Đình, anh tuấn nam tính như Chiến Thiên Dực, thần bí khác biệt như Độc Cô Mưu, lãnh khốc trầm mặc như Mặc Tam Thiếu, đẹp trai y ánh mặt trời như Hàn Thiên Diệp, …. Bất kể người nào cũng là hạc giữa bầy gà, phong tư trác tuyệt, làm người ta than thở không dứt.

Nàng cũng không tin, trong các học viện khác, có thể tìm ra nhiều người phong cách khác biệt lại dễ nhìn như vậy.

Môi câu thật cao, nàng hài lòng hướng các bạn hữu gật gật đầu, thật cho nàng mặt mũi a, bất luận kết quả luận võ như thế nào, ít nhất bọn họ lên đài là tuyệt đối phong cách, tuyệt đối nổi bật.

Đám người Chiến Thiên Dực cùng Long Hựu Đình bị ánh mắt cùng nụ cười không giải thích được của nàng doạ cho mí mắt giật giật, nàng không phải đang muốn bán bọn họ chứ?

Các học viện khác đến sớm ở bên trong nghe được tiếng hoan hô dị thường, tò mò quay đầu nhìn quanh. Có thể khiến đội ngũ oanh động lớn như vậy, khẳng định là đệ tử Thiên Long học viện rồi, song khi bọn họ nhìn qua lại là đệ tử Vạn Hoàng học viện, tương phản với mong đợi, làm cho bọn họ vô cùng khó chịu.

“Còn tưởng là ai? Thì ra là xếp chót Đại hội tỷ võ lần trước Vạn Hoàng học viện, một cái học viện xếp chót, mà cũng dám rêu rao khắp nơi, da mặt của bọn hắn đúng là đủ dày”

“Tử Điêu học viện chúng ta xếp trước bọn họ hai vị, còn chưa dám quá cao giọng, bọn họ xếp chót, cư nhiên rêu rao như thế, thật đúng là một chút tự mình biết mình cũng không có!”

“Nếu ta là bọn họ, còn không bằng tự động rời khỏi trận đấu, miễn cho lại xếp chót, vứt hết mặt mũi toàn gia”

Mấy đệ tử Tử Điêu học viện ngăn ở trước chân đám người Vân Khê, mọi người châm chọc cười, khinh miệt liếc nhìn bọn hắn, ra oai phủ đầu. Nếu là thấy người của những học viện khác, bọn họ chỉ có thể ăn nói khép nép, bởi vì thực lực cùng bài danh xếp hạng của người ta bày ra đó, nghĩ không phục cũng không được, nhưng là thấy những học viện xếp sau bọn hắn, vậy thì lại khác rồi.

Bọn họ hôm nay thật sớm liền đi tới hội trường, đáng tiếc bởi vì Tử Điêu học viện trong bảng xếp hạng thập đại học viện đứng thứ tám, gần cuối cùng, cho nên các học viện xếp trước đều xem thường bọn họ, ném cho bọn họ không ít khinh miệt. Bọn họ nghẹn bấy lâu, không có chỗ phát tiết, hiện tại nhìn thấy người Vạn Hoàng học viện xếp hạng sau bọn họ tới, bọn họ không không lấy chúng trút giận, thì còn có thể lấy ai?

Những học viện khác thấy thế, rối rít xúm lại, ở một bên xem kịch vui.

Vân Khê dưới chân dừng lại, khẽ cau mày, tâm tình hôm nay vốn không tệ lắm, không nghĩ tới vừa đến hội trường, lại gặp mấy con chó cản đường, thật là xui!

Tử Điêu học viện? Mấy đệ tử bọn họ gặp lúc ở Côn Luân tiên cảnh không phải cũng từ Tử Điêu học viện sao? Đáng tiếc bọn họ đều đã bị cao thủ Thanh Lân học viện giết chết, mệnh tang cửu tuyền (mệnh đã về chín suối)

Hiện tại lại tới mấy đệ tử Tử Điêu học viện tới bới móc, nha nha, đúng lúc lão nương đang ngồi không, thì người nào cũng có thể tuỳ tiện tiểu trên đầu lão nương sao?

“Thật đúng là mất mặt a! Hảo hảo làm người không làm, lại một mực đi làm chó cản đường! Cũng khó trách các ngươi phải hạ thấp giọng, nếu các ngươi cao giọng, mọi người lại còn tưởng lầm một đám chó sủa trong hội trường đi”. Nàng cố ý nhấn mạnh hai chữ “cao giọng”, lắc đầu tấm tắc nói: “Ta nhớ rõ hôm nay tham gia Đại hội tỷ võ đều là người, không có bao gồm súc sinh mà?”

“Ngươi nói cái gì? Ngươi dám chửi chúng ta là súc sinh?” Đệ tử Tử Điêu học viện nổi giận.

“Ta có nói là các ngươi sao? Bất quá các ngươi dũng cảm thừa nhận như vậy, ta cũng không có khả năng phản bác là không phải?” Vân Khê mỉm cười, vân đạm phong khinh nói.

“Tốt lắm! Ngươi đây là đang khiêu khích Tử Điêu học viện chúng ta! Xem ra ta cần phải cho các ngươi ý thức được thực lực của Tử Điêu học viện chúng ta, cho các ngươi biết thân biết phận!” Một đệ tử cao lớn rút ra bội kiếm bên hông, hung hăng chỉ vào Vân Khê.

Vân Khê câu môi, lông mi vừa chớp, buông xuống sắc bén chợt loé bên trong ánh mắt.

Đang muốn xuất thủ giáo huấn đối phương một chút, Long Thiên Tuyệt đột nhiên cầm tay nàng, nắm tay kéo nàng trực tiếp đi lên phía trước.

“Thật ồn ào!”

Kình lực vô hình trong nháy mắt bắn ra.

Trong khoảnh khắc đó, hơi thở bức người đến cực điểm.

Mấy đệ tử Tử Điêu học viện vốn đang ngăn trước chân bọn họ, còn cả những đệ tử học viện khác đang vây xem xung quanh, cũng nhất tề bị bắn ra ngoài.

Con đường phía trước nhất thời quét sạch.

Long Thiên Tuyệt tự nhiên nắm tay Vân Khê, không coi ai ra gì chậm rãi hướng về phía đài chủ trì.

Mọi người không khỏi nhìn khoảng đất kia dò xét, mắt lộ vẻ hoảng sợ.

Thực lực của người này …

Những đệ tử tham gia Đại hội tỷ võ ở đây, trên căn bản cũng là cao thủ Huyền Tôn trở lên, nếu không có thực lực phi phàm, thì không thể có tư cách tham gia đại hội. Nhưng mà đối mặt với hơi thở áp bách của nam nhân này, bọn họ vẫn là bị kinh sợ rồi.

Đột nhiên, sinh ra cảm giác như nhìn thấy thái sơn.

Làm sao có thể? Vạn Hoàng học viện khi nào thì có một cao thủ đáng sợ như vậy?

Hắn rốt cuộc là thực lực như thế nào? Huyền Tôn tứ phẩm? Huyền Tôn ngũ phẩm? Hay là cao hơn?

Bọn họ thế nhưng đều không phát hiện ra…

Đám người Chiến Thiên Dực và Long Hựu Đình nhàn nhạt mỉm cười, cũng không quản ánh mắt cùng phản ứng của những người kia, theo sát hai vợ chồng bước đi.

Chỉ một Tử Điêu học viện, cũng dám ngăn trở bọn họ, rõ ràng là tự tới rước nhục.

Vạn Hoàng học viện đã sớm không còn là một Vạn Hoàng học viện xếp hạng chót, không đủ thực lực nữa.

“Hửm? Lại có thể bất động thanh sắc đánh ngã tám cao thủ Huyền Tôn nhị phẩm? Người này rút cuộc là ai?” Trong đám người, có một nam tử tay cầm sáo ngọc, lộ ra vẻ kinh ngạc, rõ ràng chính là nam tử sáo ngọc của Côn Bằng học viện —- Cừu Mộ Dã.

Hắn hướng một người bên cạnh vẫy vẫy tay, thấp giọng nói: “Tốn chút bạc, đi tìm hiểu xem, thực lực của Vạn Hoàng học viện đến tột cùng như thế nào”

“Dạ, thiếu gia”

Nhìn người rời đi, Cừu Mộ Dã khẽ híp mắt, hiện lên vô số toan tính, lầm bầm nói: “Con ngựa vòng đầu tiên bổn thiếu gia hạ chính là các ngươi, xem một chút các ngươi là thật sự có thực lực, hay căn bản chỉ là trùng hợp”

Cũng không lâu sau, người nọ trở lại, nhỏ giọng bẩm báo: “Thiếu gia, đã dò hỏi rõ ràng, những người này đều mới gia nhập Vạn Hoàng học viện, họ Thiên, tên cụ thể thuộc hạ hỏi không ra. Nữ tử bên cạnh hắn, là thê tử của hắn, hai người cũng mới gia nhập Vạn Hoàng học viện, thực lực cụ thể thế nào, không có ai biết. Bất quá, nghe nói thê tử hắn là viện trưởng kế nhiệm do đích thân viện trưởng Vạn Hoàng học viện chọn lựa…”

“Viện trưởng kế nhiệm? Một nữ nhân cư nhiên lại có thể trở thành người kế vị chức viện trưởng, xem ra Vạn Hoàng học viện đúng là càng ngày càng không ra gì” Sáo ngọc trong tay Cừu Mộ Dã chuyển động, lạnh lùng cười một tiếng, “Tốt! Vòng thứ nhất thí mã liền đặt lên Vạn Hoàng học viện đi! Đi, cho vị trưởng lão chịu trách nhiệm rút thăm ít bạc, nhất định phải khiến hắn an bài cho Côn Bằng học viện chúng ta một cái thăm tốt!”

“Thiếu gia, việc này e là rất khó! Lần này các học viện rút thăm, đều công bình công chính, ta sợ…”

Cừu Mộ Dã hừ lạnh, cắt đứt lời hắn: “Sợ cái gì? Có tiền thì ma xui quỷ khiến cũng không vấn đề! Nếu hắn không đáp ứng, ngươi lại lấy bạc nện hắn, ta không tin có bạc còn không lay chuyển được hắn!”

Tuỳ tùng gật đầu, lĩnh mệnh rời đi.

Lúc này, những đệ tử Tử Điêu học viện bị đánh bay chậm chạp dùng sức, từ mặt đất đứng lên, nghĩ tới sỉ nhục vừa rồi, một đám tràn ngập phẫn nộ.

“Các ngươi đứng lại!”

Mấy người nhìn nhau một cái, nhất tề rút bội kiếm bên hông ra,phi thân vây quanh vợ chồng Long Thiên Tuyệt, trong nháy mắt liền xếp trận.

“Là kiếm trận nổi tiếng của Tử Điêu học viện ——- Trận vẩy cá!”

“những người này điên rồi đi, lại lấy trận vẩy cá để đối phó cao thủ Vạn Hoàng học viện! Coi như thắng cũng thắng không đẹp!”

Cừu Mộ Dã híp mắt, tiếp tục chú ý: “Tốt! Để ta nhìn xem thực lực của các ngươi đến tột cùng là như thế nào?”

Long Thiên Tuyệt chán ghét xoắn mi, dư quang lướt qua mấy con ruồi bọ làm người ta chán ngán, không thèm để ý, tiếp tục nắm tay Vân Khê bước đi.

“Đáng chết! Bắt lấy hắn!” Đệ tử Tử Điêu học viện bị thái độ khinh miệt của hắn chọc giận, kiếm trận khởi động, bầu trời sáng sủa nhất thời tối sầm lại, mấy bọn người giống như quạ đen khổng lồ, bay lên giữa không trung, đông nghịt che đậy toàn bộ khoảng không trên đầu vợ chồng Long Thiên Tuyệt.

Kiếm quang loé ra hai màu Huyền khí vàng bạc, như bàn tên mũi nhọn xoát xoát bắn về phía Long Thiên Tuyệt.

Kiếm trận tám người, tạo ra tám đạo kiếm khí, tám đạo Huyền khí, thế không thể đỡ!

Mọi người thấp giọng hô lên, đừng xemTử Điêu học viện xếp hàng thứ tám, nhưng trận vẩy cá này cũng không thể coi thường. Hơn nữa đây còn là cục diện tám đối một, bọn họ chưa nhìn thấy bất kì một người nào khác của Vạn Hoàng học viện đi ra giúp đỡ. Không biết là do trong nội bộ không đủ đoàn kết, hay là do đám bọn hắn tín nhiệm tuyệt đối với nam nhân này.

Cùng lúc này, hai tay đang khép lại trong áo Long Thiên Tuyệt, đột nhiên xuất thủ, ống tay áo thuần trắng vung lên trước người.

Huyền khí vô hình ầm ầm nổ tung.

Hướng trên đỉnh đầu tám người, bị một lực của Long Thiên Tuyệt, phất cho một cái hung hăng ngã văng ra ngoài.

Kiếm trận, ngay lập tức bị PHÁ…!

“Đừng tiếp tục khiêu chiến tính nhẫn nại của ta!” Ánh mắt Long Thiên Tuyệt đột nhiên lãnh, khí tức khủng khiếp liên tục theo lời nói của hắn tán ra ngoài, giống như một loại dây thừng quấn quanh người tám người kia, khiến cho bọn họ không cách nào đứng dậy công kích hắn.

Mọi người nhất thời sững sờ giật mình tại chỗ.

Cư nhiên, cứ như vậy phá?

Đây nhưng là vây cá trận mà Tử Điêu học viện lấy làm kiêu ngạo, lại cứ dễ dàng bị phá như vậy?

Nói đùa gì đây?

“Hắn….hắn sẽ không phải là Vân Trung Thiên nhập vào đi?”

“Có khả năng! Thực lực như vậy, chỉ sợ cũng chỉ có thể là đệ nhất cao thủ của Thiên Long học viện Vân Trung Thiên mới thi triển ra được.”

“Một Vân Trung Thiên thứ hai … Thật đáng sợ!”

Mọi người mới vừa rồi còn đang hoài nghi là mình sinh ra ảo giác, hiện tại đành phải chấp nhận sự thực.

Không sai, Vạn Hoàng học viện, đúng là xuất ra một cao thủ.

Hơn nữa, còn là cao thủ trong cao thủ!

Vân Trung Thiên? Vân Khê vẫn là lần đầu nghe thấy cái tên này, không khỏi nhíu mày, quay đầu nhìn về phái Long Thiên Tuyệt. Hắn mới vừa xuất thủ, căn bản không có thi triển ra toàn bộ thực lực, cũng đủ để đánh bại kiếm trận, nhưng nếu hắn thi triển toàn lực, thì thực lực sẽ khủng bố đến mức nào?

Xem ra Long huyết bảo điển của Long gia thật không đơn giản a, thời gian ngắn ngủi, lại làm cho hắn đột nhiên tăng mạnh, hơn nữa hắn tu luyện Tàn Hoà bí lục, hai cái hỗ trợ lẫn nhau, thì tiến độ lại càng làm cho người ta giận sôi gan hơn. Theo nàng đoán, thực lực chân chính hiện tại của hắn sẽ không đơn giản chỉ là vừa mới tấn chức Huyền Tôn lục phẩm như vậy.

“Dừng tay!” Lúc này, từ trong đám đông lao ra hai người, mặc trên người phục sức Tử Điêu học viện. Một người trong đó tương đối lớn tuổi hơn, trên người cũng có một cỗ khí chất trầm ổn, hắn cúi đầu nhìn thoáng qua những người đang ngã dưới đất, rồi mặc nhiên ngẩng đầu lên, hướng Long Thiên Tuyệt chắp tay: “Vị huynh đài này, chỉ là một chút hiểu lầm, kính mong chớ để trong lòng”

“Hiểu lầm sao? Ta xem mới vừa rồi nếu như mấy người bọn hắn đem người của chúng ta giết đi, hẳn như vậy mới không phải là hiểu lầm?” Hàn Thiên Diệp xem không vừa mắt, thanh âm lười biếng nói.

Người nọ nhìn Hàn Thiên Diệp một chút, ánh mắt loé sáng: “Đây không phải là Hàn công tử sao? Tử Điêu học viện chúng ta trước giờ luôn cùng Vạn Hoàng học viện đồng khí liên chi (cùng chung ý chí, ý tưởng), tương thân tương ái, làm sao lại có ý định mưu hại các ngươi đây? Thời điểm trung thu năm ngoái, viện trưởng Tử Điêu học viện chúng ta còn được mời tới Vạn Hoàng học viện, cùng viện trưởng quý viện nấu rượu mơ, trò chuyện với nhau rất vui vẻ. Viện trưởng vẫn luôn dạy chúng ta, không thể gây xung đột cùng sư huynh muội của các viện khác, mà phải hoà bình ở chung, cùng tồn

cộng vinh (cùng tồn tại cùng vinh quang) ….cho nên ta xem tất cả đều là hiểu lầm mà thôi, người trẻ tuổi nha, huyết khí phương cương, luôn vọng động. mọi người không bằng nắm tay giảng hoà, đem không vui vừa rồi quên đi, thế nào?”

“Nắm tay giảng hoà? Ta thấy không cần đi! Ta sợ dơ tay mình đó!” Hàn Thiên Diệp rất không nể tình.

Sắc mặt đối phương hơi khựng lại, miễn cưỡng cười cười.

“Chúng ta đi thôi! Cứ thế này rút được thăm tốt, giải vận xui!” Vân Khê hướng mọi người phất phất tay, không muốn tiếp tục cùng bọn họ dây dưa nữa, nếu không chỉ tổ bại lộ thực lực của họ, khiến cho những người của học viện khác sinh ra cảnh giác.

Nghe được bốn chữ “rút được thăm tốt”, Cừu Mộ Dã vốn còn giật mình sững sờ liền giật mình hoàn hồn, sáo ngọc nặng nề đập một cái vào đầu mình, “Ngu ngốc! Ngàn vạn lần không thể cùng bọn họ ở chung một tổ a!”

Hắn vội vàng nhanh chân chạy về phía nơi rút thăm, hi vọng tuỳ tùng còn chưa có dùng bạc lay động được vị trưởng lão kia.

“Cừu sư huynh làm sao vậy? Lẽ nào là động kinh?” Sư phụ huynh đệ bên cạnh đều hết sức kinh ngạc.

Đi tới trước đài chủ trì, Hoàng Anh Sở dẫn đầu đệ tử Hạc Tiên học viện chờ đã lâu, nhìn thấy đoàn người Vân Khê đến, liền nhiệt tình ra đón.

“Vân sư muội, các ngươi đến lúc này, thật là làm kinh động lớn nha. Ta nghĩ sẽ không bao giờ… có người dám khinh thường Vạn Hoàng học viện nữa.” Mới vừa một màn, các nàng nhìn thấy, nhưng là tin

tưởng thực lực của đoàn người bọn họ, cho nên cũng không có ra mặt tương trợ.

“Hoàng tỷ tỷ, các ngươi đến khi nào vậy?” Vân Khê mỉm cười đi về phía nàng, nụ cười nhẹ nhàng khoan khái động lòng người, làm cho người ta hoa mắt chóng mặt.

“Sáng nay mới vừa đến Thiên Long thành, liền trực tiếp chạy tới hội trường tỷ võ, hy vọng hôm nay có thể rút được thăm tốt, không đến nỗi vòng thứ nhất đã bị loại.” Hoàng Anh khách khí cười nói.

“Không biết quy tắc tỷ võ năm nay thế nào?” Vân Khê thuận miệng hỏi.

“Ngươi còn chưa biết sao? Quy tắc mỗi đợt luận võ, đại khái đều tương tự nhau, số người dự thi của mỗi một học viện trong mỗi cuộc tranh tài nhiều nhất là mười người, lấy phương thức quần chiến để định thắng bại, khảo nghiệm là không dừng lại ở thực lực một người, mà còn là phối hợp toàn đội. bình thường mà nói, hai học viện xếp thứ nhất và thứ hai lần trước sẽ không tham gia đấu vòng loại, trực tiếp tiến vào cuộc tứ đấu. Còn lại tám học viện, thông qua rút thăm, quyết định đối thủ tranh tài vòng thứ nhất, trực tiếp đấu loại. Hai học viện chiến thắng cuối cùng, có thể tiến vào cuộc tứ đấu, cùng hai học viện hạng một và hai đấu vòng tròn. Trong cuộc đấu tứ, là thực hiện đấu cộng điểm, thắng một trận được một điểm, hai học viện có tổng điểm cao nhất sẽ tiến hành cuộc đấu cuối cùng”

“Như vậy nói cách khác, các trận đấu tới, Thiên Long học viện và Bạch Hổ học viện sẽ không tham gia, chỉ đến khi đấu tứ kết, bọn họ mới lên đài?”

Cái này không khỏi rất không công bằng đi!

Bọn họ muốn tiến vào trận tứ kết, phải không ngừng vượt quan trảm tướng (vượt qua khó khăn để tiến lên), mà hai cái học viện này cư nhiên có thể bảo toàn thực lực, dùng khoẻ ứng mêt. Khó trách bọn họ vẫn có thể liên tục giữ vị trí á quân, tuy nói là họ có thực lực, nhưng quy tắc như vậy cũng có lợi quá lớn đối với họ.

“không sai! Đây chính là điểm lợi của vị trí thứ nhất và thứ hai” Hoàng Anh thản nhiên nhún vai, nàng sớm đã quen với quy tắc như vậy.

Đang nói chuyện, nơi xa truyền đến hồi trống trận.

Đông đông đông, đông đông đông!

Tiếng trống trận mãnh liệt, đem mây trôi đánh tan, gió mùa hạ trong tiếng trống hoàn toàn bình ổn lại, đầy ánh mặt trời, chiếu xuống đất, làm mọi người sinh ra một cảm giác nhiệt huyết sôi trào.

Rốt cục, Đại hội tỷ võ rốt cục đã mở màn.

Từng tiếng trống trận vang dội, thập đại học viện rối rít tập trung đến trước đài chủ trì, mọi người nhiệt huyết sôi trào, mãnh liệt.

Đối với bọn họ mà nói, Đại hội tỷ võ bốn năm một lần, là một sự kiện phi thường thần thánh.

Bọn họ chuẩn bị bốn năm, chính vì có thể trên đài Đại hội tỷ võ thăng tiến hoặc rửa sạch mối nhục trước đó, hoặc vượt lên chính mình, vì học viện mình lấy được thành tích tốt, kiếm được vinh quang.

Tiếng trống trận từ từ dừng lại, kéo theo toàn trường hoàn toàn yên tĩnh.

Mấy trăm, mấy ngàn ánh mắt đồng loạt nhìn về phía đài chủ trì, ở đó, có hơn mười vị trưởng lão trọng yếu của Thiên Long học viện và các học viện khác đang ngồi.

Song, mỗi người bọn họ đều là đồng dạng nghiêm nghị, ai cũng không có lên tiếng, tựa như đang đợi nhân vật trong yếu hơn xuất hiện.

Lúc này, từ một góc đài, truyền đến một tiếng vang dữ dội, một bóng người cao cao bị vứt lên, vừa vặn rơi xuống dưới đài chủ trì, phía trước mọi người.

“Kháo, ngươi cho là ở trong miếu rút thăm sao, ngươi muốn thăm tốt nhất, liền cho ngươi thăm tốt nhất? Chán sống đi?” Một cái thanh âm trong trẻo theo sát từ góc đài truyền ra, trước mắt mọi người sáng người, một thân ảnh nhỏ gầy màu đỏ xuất hiện ở trước đài chủ trì, bên chân hắn, chính là người vừa mới bị ném ra kia.

Trong đám người, có người nhận ra kẻ bị ngã trên mặt đất: “Đây không phải là Cừu Mộ Dã của Côn Bằng học viện sao? Sao lại thế này?”

“Cừu ….Cừu sư huynh?” Đệ tử Côn Bằng học viện tiến lên, đem Cừu Mộ Dã từ dưới đất dìu lên.

Cừu Mộ Dã rơi không nhẹ, hai mắt ứa ra sao kim, thân mình lắc lắc hồi lâu, lúc này mới thanh tỉnh. Hắn chỉ vào thiếu niên hồng y trước mặt, run giọng nói: “Ngươi mau đưa bạc cho ta! Ngươi liên tục thu bạc của ta hai lượt, cư nhiên còn bội ước, ngươi rút cục có biết đạo lý giang hồ hay không?”

Hồng y thiếu niên mới vừa rồi vẫn quay lưng về phía mọi người, lúc này rút cuộc quay người lại, mọi người nhất thời cảm giác được có

gió mát phảng phất vào mặt, không khỏi động dung trước vị thiếu niên thanh tú tuấn mỹ lại linh khí bức người này.

Thiếu niên này thoạt nhìn bất quá mới có mười lăm mười sáu tuổi, vóc người có chút nhỏ nhắn, mày liễu mắt sao, lộ ra khuôn mặt tinh xảo, ánh mắt thập phần quý khí.

Hắn cân nhắc hai túi tiền nặng trịch trong tay, nhướng mày nói: “Ít bạc như vậy, đã muốn đi cửa sau rút được thăm tốt, ngươi cho là ngươi đang ở Cái Bang phái sao?”

Lời hắn nói ra, toàn trường vang dội.

Thì ra là Cừu Mộ Dã muốn dùng bạc mua trưởng lão chịu trách nhiệm rút thăm, cho Côn Bằng học viện bọn hắn một cái thăm tốt, để tránh ở vòng thứ nhất đã bị đào thải. Thật là hèn hạ a!

Khó trách thời điểm năm ngoái Côn Bằng học viện tham gia Đại hội tỷ võ, cư nhiên gặp được đối thủ kém hơn, chỉ có lúc ở cuộc thi tứ kết, mới thất bại thê thảm. Hạng thứ tư này thì ra là như vậy có được?

Mọi người cười nhạt, nhất tề quăng tới Cừu Mộ Dã một ánh mắt khinh bỉ.

Đệ tử Côn Bằng học viện nghe vậy, cả đám đều xấu hổ cúi đầu.

“Ngươi….ngươi nói hưu nói vượn cái gì đó? Ta lúc nào nói muốn dùng bạc mua thăm chứ? Ngươi có chứng cứ gì?” Cừu Mộ Dã lúc này xem ra đã hoàn toàn thanh tỉnh rồi, con ngươi đảo một vòng, vội vàng nói dối, “Hơn nữa, ngươi cũng không phải là trưởng lão chịu trách nhiệm rút thăm, ngươi tại sao phải vu hãm ta?”

“Chứng cớ? Đây chính là chứng cớ!” Hồng y thiếu niên tiếp tục ước lượng hai túi tiền trong tay, câu môi nói: “Ngươi nếu không có chủ ý sai lệch gì, thì túi tiền của ngươi sao lại rơi vào trong tay ta?”

“Kia…. Đó không phải là túi tiền của ta?” Cừu Mộ Dã vội vàng lên tiếng phủ nhận.

“Không phải túi tiền của ngươi? Vậy thì của ai?” Hồng y thiếu niên nhíu mày, giữa mi tâm hiện lên ý giảo hoạt.

Cừu Mộ Dã nhắm hai mắt, hung hăng cắn răng, sau đó mở mắt ra nói: “Đương nhiên là của ngươi! Chẳng lẽ ngươi ngay cả túi tiền của mình cũng nhận không ra?”

“Nha, thì ra là của ta. Coi đầu óc ta kìa, ngay cả túi tiền của mình cũng nhận không được” Con ngươi linh động đảo một vòng, hồng y thiếu niên sung sướng đem túi tiền trực tiếp nhét vào túi mình, nhợt nhạt nhướng mày, hướng về phía mọi người khoát tay một cái nói, “Không có chuyện gì rồi, không có chuyện gì rồi! Mới vừa rồi cùng mọi người đùa chút thôi, mọi người yên tâm, Đại hội tỷ võ rút thăm lần này, tuyệt đối công bình công chính, không có nội tình đen tối!”

Mọi người đều hồ nghi nhìn hồng y thiếu niên, càng ngày càng cảm giác hắn rất không đáng tin.

Thật không có gì đen tối sao?

Có quỷ mới tin!

Cừu Mộ Dã hai mắt một lần nữa khép lại, một trận đau lòng.

Mới vừa rồi lúc hắn vội vã chạy tới nơi rút thăm, tuỳ tùng của hắn đã mua chuộc thành công đối phương, hắn muốn huỷ bỏ, đối phương lại

không chịu, cho nên lại cho thêm một lần ngân lượng nữa, ai ngờ sau khi đối phương thu bạc, lại đổi ý. Khiến hắn tức giận, ngay tại chỗ động thủ, ai dè thực lực của đối phương cư nhiên cao như vậy, một cước đem hắn đạp bay.

Hắn là bị bi thương kia thôi thúc a!

Bất quá may mắn, nháo qua một trận như vậy, bọn họ cuối cùng vẫn là không cần đấu với cao thủ Vạn Hoàng học viện.

Lúc này, hồng y thiếu niên nhẹ nhàng nhún một cái, bay lên đài chủ trì. Hắn chắp tay sau lưng, đi tới giữa các vị trưởng lão cất giọng nói: "Đúng rồi! Quên nói cho mọi người biết, hôm nay viện trưởng của các ngươi sẽ không tới. Việc liên quan tới chuyện rút thăm, hắn uỷ thác cho ta toàn quyền chịu trách nhiệm, nếu như các ngươi không còn ý kiến gì…, như vậy chúng ta bây giờ bắt đầu rút thăm đi!"

"Tốt! Tất cả đều do Hiên Viên tiểu công tử an bài đi" Các vị trưởng lão lại không có bất kì dị nghị gì, nhìn vị hồng y thiếu niên họ kép Hiên Viên này, nhất tề đều lộ ra thần sắc lấy lòng.

Đệ tử dưới đài hơi kinh ngạc, nghĩ thầm, vị hồng y thiếu niên này đến tột cùng là người nào, lại có thể làm cho các vị trưởng lão nghe theo hiệu lệnh của hắn?

"Vậy chúng ta bắt đầu đi!" Hồng y thiếu niên hướng dưới đài vẫy vẫy tay, trong đôi con ngươi linh động tràn đầy ánh sáng hưng phấn,

"Ừm, vậy thì bắt đầu từ hạng cuối cùng Vạn Hoàng học viện đi"

Vân Khê nghe vậy, quay đầu nhìn đám bằng hữu của mình, trong ánh mắt mong chờ của mọi người, nàng từng bước đi lên đài chủ trì.

Dưới đài mặc dù có người bất mãn thứ tự rút thăm như vậy, nhưng là các vị trưởng lão trên đài cũng không có dị nghị gì, thì bọn họ nào dám có dị nghị chứ?

Vân Khê đến gần trước hộp rút thăm, đang muốn đưa tay ra rút, một cái tay đột nhiên duỗi tới, đặt lên trên hộp đựng thăm.

“Trong này, có tổng cộng tám thăm, chia ra là tám đại học viện. Ngươi nếu không cẩn thận rút được học viện của mình thì coi như không tính, mà rút lại lần nữa. Nếu như rút được học viện khác, mới coi là hữu hiệu. Ngươi chuẩn bị xong chưa?” Hồng y thiếu niên hướng nàng khẽ mỉm cười, trong mắt ánh sáng lưu chuyển, có loại cảm giác đắc ý không nói ra lời.

Vân Khê gật đầu, không phải chỉ là rút thăm thôi sao? Còn có thể có khó khăn gì?

“Tốt lắm, ngươi rút đi” Hồng y thiếu niên buông lỏng tay ra, đem hai tay chắp sau người, cứ như vậy lẳng lặng nhìn nàng.

Vân Khê chau mày, cảm thấy hắn có chút cổ quái, đưa tay thăm dò vào hộp thăm, lục lọi.

Hửm? Nàng chân mày căng thẳng, mắt liếc về phía hồng y thiếu niên, sao lại như vậy? Bên trong hộp lại chỉ có một lá thăm?

Chẳng lẽ là do hắn làm trò quỷ?

“Vạn Hoàng học viện, không phải là chỉ rút thăm thôi sao? Làm sao mè nheo như vậy, nửa ngày rồi còn không rút xong?”

“Đúng nha! Dù sao các ngươi cũng là xếp chót, có rút thế nào thì cũng không thể là thăm tốt được, liền rút đại một cái đi!”

“….”

Phía dưới người của các học viện khác đã chờ không nổi, thật giống như Vân Khê có thể đem tất cả thăm rút ra, không để lại cho họ lựa chọn nào.

Vân Khê không để ý đến phản ứng của người bên dưới, hai mắt vẫn không chớp nhìn chằm chằm hồng y thiếu niên, không hiểu hắn rút cuộc đang làm trò quỷ gì?

“Mau rút ra đi! Dù sao ngươi rút ra thăm nào, cũng là học viện xếp hạng trên Vạn Hoàng học viện của các ngươi” Hồng y thiếu niên hướng nàng nháy mắt mấy cái, đầy giảo hoạt.

Chẳng biết tại sao, Vân Khê lại cảm giác được đối phương không có ác ý gì, cho nên lựa chọn tin tưởng đối phương. Dù sao bất kể rút được học viện nào, đối với bọn họ mà nói, cũng không có gì khác biệt, mục tiêu của bọn họ là Thiên Long học viện và Bạch Hổ học viện.

Tay nàng từ trong hộp thăm từ từ rút ra.

Cừu Mộ Dã ở dưới khẩn trương nhìn nhất cử nhất động của Vân Khê, trong lòng yên lặng cầu nguyện, ngàn vạn lần không nên là Côn Bằng học viện a, ngàn vạn lần không nên!

Đáng tiếc! Trời không chiều lòng người.

Hồng y thiếu niên nhận lấy lá thăm từ tay Vân Khê, âm thanh trong trẻo đọc lên bốn chữ: “Côn Bằng học viện”

Oanh!

Trong đầu Cừu Mộ Dã bạch quang nổ tung, thân thể cứ như vậy thẳng tắp ngã xuống.

Sư huynh đệ phía sau kịp thời đỡ được hắn, hắn mới không bị ngã chổng vó.

“Có gian lận! Nhất định có gian lận!” hắn đẩy sư huynh đệ ra, kích động nhảy lên.

Lúc này, mọi người mới tỉnh ngộ, thì ra lúc trước hắn dùng bạc mua chuộc là muốn rút thăm được Vạn Hoàng học viện.

Ha ha, cái này có tính là ác giả ác báo hay không đây?

Mới vừa rồi chứng kiến thực lực của Vạn Hoàng học viện xong, cho dù ai cũng không nguyện ý ngay vòng thứ nhất gặp phải bọn họ, hiện tại thật vất vả mới có một người trúng chiêu chết thế, bọn họ dĩ nhiên vui mừng, cũng không quản trong này có nội tình gì hay không, mọi người nhất tề nhận định.

“Cừu Mộ Dã, ngươi đừng nói hưu nói vượn, Đại hội tỷ võ là chuyện thần thánh bậc nào, sao có thể có nội tình được chứ?”

“Không sai. Chúng ta phải tin tưởng kết quả rút thăm a, bất kể rút được cái gì, mọi người cũng phải vui vẻ cháp nhận, bởi vì…đây chính là thiên ý!”

“….”

Cừu Mộ Dã nghe mọi người nói, giận tới không thở được, cái gì thần thánh, cái gì thiên ý, các ngươi để nàng ngẫu nhiên rút trúng thử xem? Thật là đứng nói chuyện không đau thắt lưng!

“Cừu sư huynh, ngươi bình tĩnh một chút! Chúng ta thua người không thua trận! huống chi ai thắng ai thua, còn chưa chắc đâu!”

“Ừ, chúng ta đồng tâm hiệp lực! chưa chắc sẽ thua bọn hắn!”

Các sư huynh đệ lên tiếng khuyên can, tâm tình Cừu Mộ Dã rút cuộc bình tĩnh lại, không chất vấn nữa.

Vân Khê từ trên đài đi xuống, lướt qua hồng y thiếu niên, rõ ràng nhận thấy hai vai hắn khẽ lay động, giống như cực khổ nín cười. Nàng nhợt nhạt cười, không có để ý, xem ra trận tỷ võ của bọn họ sẽ rất dễ dàng đây.

Ngay sau đó, các đệ tử của học viện khác cũng lục tục lên bốc thăm.

“Hạc Tiên học viện với Tử Điêu học viện”

“Dực Long học viện với Thanh Lân học viện”

“Ngân xà học viện với Kim sư học viện”

Thời điểm nghe thấy bốn chữ “Kim sư học viện”, Vân Khê quay đầu, nhìn về phía đội ngũ Kim sư học viện, lại phát hiện không có Hoa Oánh Oánh.

Hoa Oánh Oánh … Tổng hội ở trận đấu gặp được, nàng cùng Vân Tiên tử là cá mè một lứa, sớm muộn rồi cũng sẽ thu thập nàng!

Ánh sáng sắc bén chợt loé lên.

“Hoàng tỷ tỷ, vòng thứ nhất các ngươi tỷ thí Tử Điêu học viện, phần thắng hẳn là rất lớn”

“Chỉ hi vọng như thế” Hoàng Anh ngoài miệng mặc dù nói vậy, nhưng trên trán cũng là thập phần tự tin.

“Tốt lắm, cuộc rút thăm lần này kết thúc. Chờ một chút trước khi đi, mỗi học viện cử ra một đại diện, đến phía sau đài nhận túi khí đi” Hồng y thiếu niên nói xong, nhanh nhẹn xoay người, rời khỏi đài chủ trì, động tác lưu loát, không hề ướt át bẩn thỉu.

Mọi người dưới đài cũng dần dần giải tán, rối rít ra sau đài nhận túi khí.

“Túi khí? Túi khí gì?” Vân Khê không giải thích được.

Hoàng Anh giải thích cho nàng: “Là như vậy, mỗi người dự thi chúng ta sẽ được phát cho một túi khí, ở thời điểm tỷ thí, đem túi khí đặt trên lưng, túi khí người nào bị đâm rách, tương đương với tuyên bố tử vong tại chỗ, phải rời khỏi đài tỷ võ. Làm như vậy, để giảm sinh tử tương tàn giữa các học viện, đến khi đó liền dừng. Nếu trong khi tỷ võ, có người muốn tự nhận thua, cũng có thể đâm rách túi khí của mình”

“Ai nghĩ ra được chủ ý như vậy? Thật tuyệt!” Tác dụng của túi khí này, không khỏi làm cho Vân Khê nhớ tới diễn tập quân sự ở hiện đại, cách làm cùng mục đích ban đầu giống nhau như đúc. Không thể không nói, cách làm như thế, đúng là có thể giảm bớt rất nhiều thương vong không đáng có. Nhưng đối với một số người mà nói, cũng là có cũng được mà không có cũng không sao.

“Các ngươi ai đi nhận túi khí? Những người còn lại về sớm một chút chuẩn bị cuộc đấu đi, không cần thiết tất cả đều ở chỗ này”

“Vân sư muội, các ngươi đi về trước đi, ta cùng nhị muội đi nhận túi

khí là được rồi” Mục Tương Tương chủ động đứng dậy.

Vân Khê gật đầu, hai tỷ muội liền dắt tay nhau đi ra sau đài.

Đoàn người Vân Khê thì cùng đoàn người Hạc Tiên học viện đồng hành, rời khỏi hội trường tỷ võ, ở cửa, lại cùng đám người Côn Bằng học viện không hẹn mà gặp.

Cừu Mộ Dã cầm sáo ngọc, cố ý đi tới, cùng đám người Vân Khê chào hỏi: “Trận tỷ võ đầu ngày mai là hai học viện chúng ta đối chiến, hi vọng các vị có thể tới đúng giờ”

“Cừu công tử nếu nghĩ muốn dùng chút bạc mua chúng ta, có lẽ chúng ta có thể suy nghĩ kĩ một chút… Rốt cuộc muốn đem các ngươi đánh cho thảm bao nhiêu?” Hàn Thiên Diệp tìm được cơ hội công kích Cừu Mộ Dã, đương nhiên là sẽ không bỏ qua cho.

Cừu Mộ Dã khoé miệng run rẩy, nghiêm mặt âm ngoan nói: “Ai thắng ai thua còn chưa biết đâu! Cứ chờ coi, Côn Bằng học viện chúng ta xếp thứ tư, cũng không phải là tuỳ tiện có thể có được”

“Dĩ nhiên không phải tuỳ tuỳ tiện tiện mà có được rồi, là dùng bạc mua được chứ sao! Có ai không biết Cừu gia các ngươi ngồi trên núi vàng núi bạc, gia tài bạc vạn?” Hàn Thiên Diệp cười nói.

“Hừ! Bổn thiếu gia không chấp nhặt với ngươi! Chúng ta đi!” Cừu Mộ Dã hừ lạnh một tiếng, hướng người phía sau ngoắc ngoắc tay, dẫn đầu rời đi. Đi vài bước, Cừu Mộ Dã đột nhiên quay đầu, hướng về phía đoàn người Vân Khê cười hết sức quỷ dị.

“Tiểu tử này làm sao vậy? Phóng điện hay là động kinh?” Vân Khê không nhịn được cười khẽ.

“Đừng để ý đến hắn, tiểu tử này cho tới giờ luôn là chủ nhân cầm bạc đập người, thực lực chân chính cũng không ra hình dạng gì, bất quá Côn Bằng học viện cũng không thiếu cao thủ tồn tại. Các ngươi ngày mai chú ý một chút là được, ta tin tưởng các ngươi nhất định có thể thắng” Hoàng Anh nói.

“Được rồi, chúng ta chia tay tại đây thôi! Đại hội luận võ ngày mai lại gặp!”

“Được, ngày mai gặp lại!”

Mọi người rối rít nói lời từ biệt.

Rời khỏi hội trường luận võ không bao lâu, hai người Mục Tương Tương và Mục Tiêu Tiêu đều tay cầm một chồng túi khí, vội vã đuổi theo.

“Vân sư muội, không hay rồi! Túi khí của chúng ta có vấn đề!”

“Xảy ra chuyện gì?” Mọi người kinh hãi.

Mục Tương Tương đem túi khí đưa ra, túi khí không có phình ra, ngược lại xẹp lép, mặt trên túi khắc bốn chữ Vạn Hoàng học viện, đại biểu túi khí này là chuyên thuộc về Vạn Hoàng học viện. Nàng chỉ vào khe hở trên túi khí nói: “Các ngươi xem! Trên túi khí rõ ràng có dấu vết bị người khác rạch qua, thời điểm chúng ta nhận túi, nó đã xẹp như vậy rồi. phải làm sao bây giờ?”

Túi khí bị vỡ, cũng đại biểu cho một người trong số bọn họ không thể tham gia thi đấu, cũng mất đi một tư cách tham gia trận đấu.

Vấn đề này vô cùng nghiêm trọng!

“Khốn kiếp! Cư nhiên lại có loại sự tình này?” Vân Khê không nhịn được trực tiếp nói tục.

“Túi khí bị phá tổng cộng mấy cái?” Long Thiên Tuyệt lạnh giọng hỏi.

Tỷ muội Mục Tương Tương nhìn nhau một cái, lo lắng nói: “Tổng cộng có ba, bên trên ba túi khí đều có dấu vết bị người ta cắt qua, đã không thể dùng được”

“Ba? Vậy chẳng phải, chúng ta có ba người còn chưa có đấu, đã bị đá ra rồi?” Hàn Thiên Phong kinh hô, lộ ra vẻ phẫn nộ: “Lẽ nào lại thế, rút cuộc là ai làm?”

“Còn phải hỏi sao? Khẳng định là Cừu Mộ Dã sai người làm rồi! Khó trách thời điểm sắp rời đi, hắn lại cười quỷ dị như vậy, thì ra là hắn gọi người sau lưng động thủ, hạ ám chiêu với chúng ta” Hàn Thiên Diệp nắm chặt tay căm giận bất bình.

“Ta thấy, chúng ta hay là đến hội trường đi, tìm người của Thiên Long học viện lấy lại túi khí khác. Tỷ võ còn chưa bắt đầu, nói vậy túi khí hẳn là có thể thay đổi” Long Hựu Đình đề nghị.

Chiến Thiên Dực đồng ý nói: “Long sư đệ nói không sai! Đây là sự cố, tin tưởng người Thiên Long học viện hiểu rõ phải trái, sẽ không làm ra chuyện không công chính”

“Được! Đại ca, Thiên Tuyệt, cửu thúc, mấy người chúng ta cùng đi tìm người của Thiên Long học viện đổi túi khí mới đi, những người khác trước hết quay về chỗ trọ đã” Vân Khê suy tư, cũng cảm thấy hẳn là nên đi tìm người của Thiên Long học viện đổi lại, nếu không bọn họ còn chưa có tỷ thí đã mất đi ba thành viên, nay làm sao công bằng?

Hội trường phía sau đài, chỉ còn lại thưa thớt mấy đệ tử Thiên Long học viện đang quét dọn hội trường, những người nhận túi khí xong cũng đã rời đi hết.

Bốn người Vân Khê đi tới, tuỳ ý tóm lấy một đệ tử hỏi thăm: “Người phụ trách phát túi khí ở đâu?”

“Các ngươi nói vị Hiên Viên tiểu công tử kia? Hắn vừa mới ở đây, hiện tại chắc là đang ở sau núi đi” Tên đệ tử trả lời.

“Ngươi nói người chịu trách nhiệm phát túi khí chính là cái vị mặc hồng y Hiên Viên công tử kia?” Vân Khê vẫn là có ấn tượng khá sâu với người này.

Tên đệ tử gật đầu, thuận tay hướng phía một cái cửa nhỏ chỉ tới: “Từ nơi này có thể đến phía sau núi, các ngươi hiện tại đuổi theo, có thể vẫn kịp”

Vân Khê quay đầu lại, cùng Long Thiên Tuyệt, Chiến Thiên Dực, và Long Hựu Đình trao đổi ánh mắt, không do dự, từ phía cửa nhỏ đuổi theo.

Núi xanh nước biếc, có tiếng hát nhẹ nhàng, quanh quẩn xoay quanh.

“Thiên vì lư, địa vì tịch, ta là Minh Nguyệt, một đường hướng bắc ơ — —”

Một đạo màu hồng, thỉnh thoảng biến mất bên trong màu xanh lục, giống như một bức tranh duy mĩ, linh khí phiêu đãng.

Bốn người Vân Khê nghe thấy tiếng hát, không nhịn được thả chậm cước bộ, từ từ đi theo.

Hồng y thiếu niên vừa cất tiếng hát, vừa bước đi về phía núi, thoải mái nhàn nhã, bóng lưng tự tại, làm người ta hâm mộ than thở không thôi.

Từ trên người của hắn, Vân Khê thấy được tâm hồn tự do, đúng như lời ca hắn hát: Thiên vì lư, địa vì tịch, ta là Minh Nguyệt—– chỉ cần tâm không kiềm chế, thì vô luận đi đến nơi nào, nơi đó cũng là cố hương.

Trong lòng bỗng nhiên sinh ra hâm mộ, trên đời có mấy người có thể làm được đến tự do tiêu sái như hắn đây?

Bọn họ một đường yên lặng đi theo, nhưng lại không ai nhẫn tâm lên tiếng, quấy rầy tiếng hát tuyệt vời này.

Cũng không biết đi theo bao lâu, hồng y thiếu niên rốt cuộc dừng lại, trên con đường xanh biếc quay người, lộ ra khuôn mặt nhìn chằm chằm đám người Vân Khê.

“Nếu như ta nhớ không lầm, các ngươi hẳn là thuộc Vạn Hoàng học viện a, các ngươi vẫn đi theo ta làm gì?” Hồng y thiếu niên nở nụ cười nói.

“Hiên Viên công tử, nghe nói lần này phân phát túi khí cho các học viện cũng là do ngươi chịu trách nhiệm?” Vân Khê nói.

Hồng y thiếu niên gật đầu: “Không sai! Ta là được Viện trưởng Thiên Long học viện uỷ thác, chịu trách nhiệm bốc thăm và phát túi khí!”

“Tốt lắm!” Vân Khê quay người, từ trong tay Chiến Thiên Dực lấy ra ba túi khí bị hỏng, đưa ra trước mặt hồng y thiếu niên “nhưng là vì sao Vạn Hoàng học viện chúng ta tới nhận túi khí, lại có ba túi bị

rách, ngươi có thể cho ta một lời giải thích hợp lý không?”

Hồng y thiếu niên thăm dò liếc một cái, mỉm cười nói: “Ta biết rồi, các ngươi nhất định là bị ám toán rồi! Chuyện này, ta đã thấy nhiều lắm, chính là tiểu nhân khó phòng a. chỉ có thể trách các ngươi xui xẻo, không để ý cẩn thận túi khí của mình trước, để cho tiểu nhân có cơ hội thừa dịp”

“Ý của ngươi là, xảy ra chuyện như vậy, chúng ta chỉ có thể tự nhận xui xẻo?” Vân Khê nghe hắn nói vậy, cơn giận không khỏi dâng lên.

Hồng y thiếu niên buông lỏng tay nói: “không có biện pháp! Sự thật chính là như thế, túi khí của mỗi học viện chính là phân phát đơn nhất, khi các ngươi nhận túi khí, cũng là đại biểu các ngươi nhận sinh mệnh của mình. Sinh mệnh nắm trong tay mình. Đáng tiếc, các ngươi không biết coi trọng tính mạng, để cho tiểu nhân thừa dịp lợi dụng, điều này có thể trách ai? Trên thực tế, từ khi túi khí mang tên học viện phát đến tay các ngươi, tỷ võ coi như chính thức bắt đầu. Các ngươi phải đem nó coi như mạng mình mà bảo vệ, cho đến khi đại hội tỷ võ kết thúc…”

Hơi thở quanh người Long Thiên Tuyệt chợt giảm xuống, tiến lên một bước, tới gần đối phương, trầm giọng nói: “Ngươi xác định? Ngươi không thể thay đổi túi khí khác? Hay là cấp bậc của ngươi không đủ, không có năng lực thay đổi?”

“Uy uy uy, ngươi muốn uy hiếp ta sao?” Hồng y thiếu niên một chút cũng không bị khí tức của Long Thiên Tuyệt ảnh hưởng, nâng cao thân thể nhỏ nhắn, khẩu khí hùng hồn: “Ta thế là người Viện trưởng uỷ thác a, quyết định của ta có thể thay thế quyết định của viện trưởng. Ta nói không đổi được, chính là không đổi được. Các ngươi nếu không phục, có thể tự mình đến tìm viện trưởng nói lí lẽ. Bất quá đừng trách ta không nhắc nhở các ngươi, viện trưởng Thiên Long

học viện hiện tại đang cùng sư phụ ta đấu trận cờ Trân Lung rồi, không đến mười ngày nửa tháng, sợ rằng cũng không có thời gian tiếp các ngươi đâu”

Quyển 4 - Chương 121: Ra tay độc một chút, không cần chừa mặt mũi cho ta!

“Nếu bây giờ viện trưởng mặc kệ chuyện này, ngươi lại chịu trách nhiệm, vậy chúng ta coi như là tìm đúng người”

Ánh mắt Long Thiên Tuyệt nghiêm lại, đột nhiên xuất thủ, muốn chế trụ đối phương, ai ngờ hồng y thiếu niên kia vẫn luôn đề phòng, trơn tuột thoát khỏi như cá trạch.

Long Thiên Tuyệt một chiêu không bắt được, trở tay tiếp tục tóm.

Hơi thở của hắn tuy không dao động rõ ràng, nhưng áp lực lạnh lẽo lại không tiếng động phủ xuống.

Hồng y thiếu niên sắc mặt biến hoá, nóng lòng chạy trốn, Long Thiên Tuyệt sao có thể cho hắn được như ý?

Nhanh như chớp, ba chiêu đã hoàn.

“Buông! Các ngươi ỷ đông hiếp yếu, còn coi là bản lãnh gì?” Hồng y thiếu niên trước sau vẫn không có cách nào chạy thoát.

“Nói! Đổi hay không đổi?” tay Long Thiên Tuyệt chụp ở huyết mạch đối phương, khẽ dùng lực.

“Không đổi!” hồng y thiếu niên cắn răng, đối cứng nói, thập phần bướng bỉnh..

“Thiên Tuyệt! Thả hắn đi! Hắn dù sao cũng chỉ là đứa nhỏ thôi!” Long Hựu Đình tiến lên, nhịn không được lên tiếng.

Long Thiên Tuyệt do dự chốc lát, cuối cùng nghe theo lời Long Hựu Đình, thả đối phương, nhưng cái này cũng không có nghĩa là hắn cứ như vậy dễ dàng bỏ qua cho y.

“Ngươi đã không làm chủ được, vậy thì dẫn chúng ta đi gặp viện trưởng Thiên Long học viện, bản thân ta cũng muốn nhìn một chút, đường đường một viện trưởng Thiên Long học viện, có phải là người không biết phân rõ trắng đen hay không?”

“Các ngươi thật muốn gặp viện trưởng?” hồng y thiếu niên ánh mắt loé lên, cười một tiếng nói, “Được rồi, đây là các ngươi tự tìm, như vậy nếu gặp phiền phức gì, cũng đừng trách ta”

Hắn sửa sang xiêm y của mình, hai tay chắp sau lưng, thoải mái nhàn nhã tiếp tục đi về phía trước.

Long Thiên Tuyệt cùng ba người Vân Khê trao đổi ánh mắt, không chần chừ, theo sát phía sau hắn.

“Mọi người cẩn thận một chút, ta thế nào cũng cảm thấy thiếu niên này trên người lộ ra tà khí” Chiến Thiên Dực nhắc nhở mọi người.

“Yên tâm! Nếu so về tà khí, không có ai vượt qua được Khê Nhi nhà ta” Long Thiên Tuyệt tự hào nắm tay nhỏ bé của Vân Khê, đột nhiên nói một câu như vậy.

Vân Khê dưới chân lảo đảo một cái, quá bất ngờ, làm sao đột nhiên lại nhắc nàng rồi? Tà khí sao? Nàng có tà khí như vậy sao? Người ta rất đứng đắn, rất trong sáng, thiện lương có được hay không?

Nhận thấy được phản ứng đáng yêu của Vân Khê, Long Thiên Tuyệt hé miệng nhợt nhạt cười một tiếng, tâm tình bỗng nhiên thật tốt.

Hồng y thiếu niên thỉnh thoảng quay đầu lại, liếc trộm bốn người phía sau, trong đôi mắt to chớp chớp lên ánh sáng giảo hoạt cùng hưng phấn.

Tiếng ve kêu trong rừng, chim hót núi càng sâu.

Cơn gió man mát, thổi qua khuôn mặt.

Đường núi vừa rẽ, đập vào mắt, là tiên cảnh đẹp hơn cả Dao Trì.

Bốn người Vân Khê dừng bước, đưa mắt nhìn phong cảnh nơi này, trong lòng bỗng nhiên rộng mở, thần thanh khí sảng.

Cách bọn họ không xa, có hai nam tử trung niên như trích tiên đang đứng, đối diện với một bộ ngọc bích, nhìn kĩ, rõ ràng là một bộ bàn cờ, quân cờ trắng đen, như sao dày đặc. Hai người như bị cố định ở đó, không nhúc nhích, mắt nhìn chăm chăm bàn cờ, hoá thành người đá.

Hồng y thiếu niên nhảy chân sáo tới bên cạnh hai người, ngẩng đầu nhìn bàn cờ, chân mày nhẹ nhíu lại, lắc lắc đầu, không nhịn được nói thầm: “Đã hai ngày rồi, làm sao một con cờ cũng không động?”

Hắn đi thẳng tới bên cạnh bàn đá, rót hai chén trà xanh, đưa đến trước hai người: “Sư phụ, viện trưởng, hai người uống chén trà trước, tạm nghỉ ngơi đi”

Không có ai để ý hắn.

“Các ngươi như vậy cũng không tốt! Sớm muộn rồi cũng bị mệt chết!”

Vẫn không ai để ý.

Hắn bất đắc dĩ than thở, cuối cùng không thể làm gì khác là đưa chén trà tới miệng hai người, đem nước trà mạnh mẽ ép hai người uống xuống.

Hồng y thiếu niên dạo bước đi về phía đám người Vân Khê, buông lỏng tay nói: “Các ngươi cũng thấy rồi đấy, bọn họ căn bản là không có tâm trí để ý đến các ngươi”

Chiến Thiên Dực đi vòng qua hắn, bước tới trước hai gã nam tử trung niên, hướng phía nam tử bên trái chắp tay, cung kính cúi đầu: “Vãn bối Chiến Thiên Dực, là đệ tử của Vạn hoàng học viện, đặc biệt tới bái kiến Bách Lý viện trưởng”

Nam tử trung niên này chính là viện trưởng Thiên Long học viện Bách Lý Mục Nhiên?

Làm sao có thể trông trẻ tuổi như vậy?

Vân Khê kinh ngạc.

“Tu vi của vị viện trưởng này, e là đã sớm bước vào truyền kỳ chi cảnh, vượt xa xa phạm vi mà chúng ta biết!” Long Thiên Tuyệt hiểu được nghi vấn của nàng, kề sát tai nàng giải thích.

“Không sai! Nghe đồn viện trưởng Thiên Long học viện mười mấy năm trước đã tấn chức đến cảnh giới Huyền Hoàng, thực lực sâu không lường được, theo cảnh giới của hắn không ngừng tăng lên, dung nhan của hắn cũng dừng lại ở giai đoạn đó, cho nên mới nhìn

trẻ như thế!” Long Hựu Đình nhỏ giọng bổ sung.

“Thì ra là như vậy! Vậy nam tử bên cạnh hắn là ai?” Vân Khê nhìn hai người này khí độ phi phàm, không giống người phàm trần, không nhịn được sinh ra hiếu kì.

Long Hựu Đình lắc đầu, “Không nhận ra, chắc là vị cao nhân lánh đời nào đó đi”

Bên này Chiến Thiên Dực chào hỏi, chậm chạp không được đáp lại, không khí không khỏi trở nên lúng túng. Hắn lại cung kính vái lạy vài lần, đáng tiếc không có ai để ý đến hắn.

Chiến Thiên Dực quay đầu, quăng một ánh mắt bất đắc dĩ tới đám người Vân Khê, buông buông tay, tỏ vẻ hắn cũng bất lực rồi.

“Ván cờ Trân Lung? Bản thân ta muốn nhìn một chút, đến tột cùng là ván cờ như thế nào, lại có thể làm hai vị cao nhân lánh đời này si mê đến thê?”

Long Thiên Tuyệt chậm rãi tiến lên, đi tới bàn ngọc bích, hắn yên lặng nhìn bàn cờ, tròng mắt đen từ từ mở ra, cả người cũng tiến vào trạng thái nhập định giống hai người Bách Lý Mục Nhiên.

Vân Khê xem thần sắc Long Thiên Tuyệt không đúng, đi tới bên cạnh, đẩy hắn mấy cái.

“Thiên Tuyệt? Thiên Tuyệt?”

Không có bất kì phản ứng gì.

Ván cờ này chẳng lẽ có vấn đề?

Vân Khê nhíu mi, cũng nhìn về phía bàn cờ, nhìn trái nhìn phải, suy cho cùng cũng chỉ là một bàn cờ đen trắng mà thôi, điểm đặc biệt duy nhất là, bàn cờ này có xu thế quân đen cùng quân trắng đều lâm vào cục diện bế tắc, đối chọi gay gắt, ai cũng không hơn ai bậc nào.

Nàng thực sự nhìn không ra bàn cờ này rút cuộc có gì ảo diệu, vì sao gọi là ván cờ Trân Lung?

“Thiên Tuyệt?” nàng lại khẽ gọi Long Thiên Tuyệt, phát hiện ánh mắt hắn đen đáng sợ, sâu trong đôi mắt có vô số dòng nước cuồn cuộn xoáy điên cuồng, như là chiến trường thời xa xưa, đang tồn tại một cuộc đấu tranh liều mạng kéo dài.

Không chỉ ánh mắt hắn như vậy, mà ánh mắt của hai người còn lại cũng giống như đúc.

Khó trách bọn hắn không phản ứng gì với thế giới bên ngoài, thì ra bọn họ đã rơi vào thế giới của riêng mình, người nào thực không thể nào tưởng tượng nổi cảnh chém giết bên trong.

“Tại sao lại có thể như vậy?” Vân Khê quay đầu nhìn Long Hựu Đình và Chiến Thiên Dực, hai người bọn họ đang quan sát ván cờ, nhưng ánh mắt thanh tỉnh trong sáng, cũng không có trầm mê giống ba người kia.

“Đại ca, cửu thúc, đây rút cuộc là xảy ra chuyện gì? Thiên Tuyệt thoạt nhìn đã bị u mê rồi, có thể gặp chuyện không may hay không?”

Ngón tay thon dài vuốt vuốt lông mày, Long Hựu Đình nhíu mi nói: “Ván cờ Trân Lung tinh diệu thâm ảo vô cùng, nghe nói chỉ người có duyên với quân cờ, mới có thể nhập cục. Một khi nhập cục, trừ phi tự mình tỉnh ngộ, phá ván cờ ra, bằng không sẽ tẩu hoả nhập ma, cả đời si ngốc ngơ ngác, sống trong ván cờ”

“Cái gì?” Vân Khê kinh hãi, tin này như ngũ lôi oanh đỉnh, tới quá mức bất ngờ.

Hồng y thiếu niên cười khẽ: “Các người không cần lo lắng như vậy! Có sư phụ ta cùng Bách LÝ tiền bối liên thủ, nhất định có thể phá ván cờ này!”

Vân Khê mâu quang trầm xuống, đột nhiên xuất thủ đánh bất ngờ, vững vàng bóp chặt cổ hồng y thiếu niên: “Ngươi là cố ý dẫn chúng ta tới nơi này, ngươi rút cuộc có âm mưu gì?”

Hồng y thiếu niên phản ứng không kịp, bị nàng tóm được, gân cổ cãi: “Ngươi đừng vu khống! cũng không phải ta muốn mang các ngươi tới, là các ngươi ép ta mang các ngươi tới nơi này, cũng không phải ta bảo các ngươi xem cờ, là các ngươi tự mình xem. Bây giờ xảy ra chuyện, lại tới trách ta, các ngươi rút cuộc có nói đạo lý hay không? Khụ khụ, khụ khụ….”

“Không trách ngươi, còn có thể trách ai? Ngươi nếu sớm một chút thống khoái đáp ứng đổi túi khí cho chúng ta, thì có thể kéo theo nhiều chuyện như vậy sao? Ta cho ngươi biết, nếu Thiên Tuyệt xảy ra bất cứ chuyện gì, ta muốn ngươi đền mạng cho hắn” Vân Khê thịnh nộ, lực đạo trong tay cũng tăng thêm mấy phần, hai chân thiếu niên từ từ mềm ra, sắc mặt đỏ lên, suýt nữa thở không nổi.

Long Hựu Đình thấy thế, không nhịn được tiến lên khuyên can: “Vân sư muội, thả hắn đi! Hắn chưa hẳn đã cố ý, ván cờ Trân Lung này bản thân đã không tầm thường, trên đời trong nghìn người, cũng chỉ có một người có duyên đi vào trong ván cờ, hắn làm sao có thể nghĩ đến Thiên Tuyệt chính là một người trong đó đây?”

“Khụ khụ, đúng đúng, khụ khụ, ta cũng không phải cố ý!” hồng y thiếu

niên gật đầu lia lịa.

Vân Khê tức giận chưa tiêu, song lực trên tay cũng dần giảm đi, cuối cùng dùng sức đẩy, đem hồng y thiếu niên vứt xuống một bên.

Hồng y thiếu niên ai u kêu, vừa bò từ trên đất dậy, vừa uỷ khuất nói: “Ván cờ Trân Lung này là sư phụ ta trải qua thiên sơn vạn thuỷ, tìm kiếm hơn mười năm, mới không dễ dàng có được. Lần này tới Thiên Long học viện, chính là vì cùng Bách Lý tiền bối tìm hiểu, cùng nhau đột phá bình giới nhiều năm của bọn họ. Một khi bọn họ tìm ra chỗ ảo diệu của ván cờ Trân Lung, phá được ván cờ, tu vi của ba người họ sẽ tăng tiến rất lớn, đây chính là kì ngộ ngàn năm có một, người khác muốn ngộ còn ngộ không được đâu. Các ngươi đừng nhìn về chiều hướng xấu mãi, suy nghĩ đến điểm tốt nhiều một chút, các ngươi nên vụng trộm vui mừng mới đúng!”

“Ngươi câm miệng cho ta! Từ giờ trở đi, đừng để ta nghe được thanh âm của ngươi, nếu không cũng đừng trách ta không khách khí!” Vân Khê ngoan độc trừng hắn, tâm tình vô cùng phiền não.

“Làm chi hung dữ như vậy?” hồng y thiếu niên uỷ khuất nói thầm, xong nhìn thấy ánh mắt lạnh đầy uy hiếp của Vân Khê quét ngang, hắn vội vàng bịt miệng mình, không dám nói gì nữa.

Nghĩ thầm mấy người này sao tu vi lại cao như vậy? bọn họ thật sự là tới từ hạng chót Vạn hoàng học viện sao? Xem ra bảng xếp hạng của Đại hội tỷ võ thực tế cũng không thể hoàn toàn tin tưởng được đi?

“Vân sư muội, ta thấy chúng ta tạm thời không có biện pháp làm Thiên Tuyệt tỉnh lại rồi, chỉ có thể chờ hắn và viện trưởng bọn họ cùng nhau phá cờ ra thôi” Long Hựu Đình thần sắc nghiêm nghị nói, hai đầu mày khó nén vẻ lo lắng, ván cờ Trân Lung đích thực là thứ

tốt, song nó cũng rất nguy hiểm, dù gì ai cũng không có cách nào đảm bảo bọn họ có thể phá ván cờ ra hay là phải sống ở trong đó cả đời này …

“Muội tử, đừng nóng vội! Muội phải tin tưởng vào bản lãnh của muội phu, hắn nhất định có thể phá cờ ra” Chiến Thiên Dực an ủi.

Vân Khê đưa tay, nhẹ vỗ về mặt Long Thiên Tuyệt, thần sắc tràn ngập lo lắng, sớm biết như vậy, bọn họ sẽ không tới. Ván cờ Trân Lung cái gì, nàng một chút cũng không cần, nàng chỉ hy vọng hắn có thể bình an, luôn theo bên cạnh nàng.

“Ba người bọn họ không có cách nào cảm giác được tất cả mọi thứ bên ngoài, nếu vẫn đứng ở đây, vạn nhất có địch nhân đột kích, không phải là rất nguy hiểm sao?” Vân Khê lần nữa quét ánh mắt nghiêm nghị về phía hồng y thiếu niên, trước khi bọn họ đến, hai người này đã như vậy rồi, hẳn là phải có kế sách đề phòng đi?

“Ngươi yên tâm đi! Bọn họ mặc dù không có cách nào cảm giác được thế giới bên ngoài, nhưng một khi có người đánh lén, không cần bọn họ động thủ, bàn cờ Trân Lung sẽ tự phát ra sức mạnh cường đại công kích mạnh mẽ người xâm nhập, so với ba người bọn họ tự bảo vệ mình còn an toàn hơn. Ngươi nếu không tin, có thể cầm kiếm đâm hắn một chút, xem xem có thể thương tổn đến hắn chút nào hay không?” Hồng y thiếu niên cười nháy mắt mấy cái, ngữ điệu thoải mái.

Vân Khê hừ lạnh một tiếng, ngoan độc trừng hắn một cái, nàng nếu thực sự muốn động thủ, cũng sẽ nhắm sư phụ hắn xuống tay trước. Bất quá, nàng vẫn là tin lời hắn, thử nghĩ hai đại cao thủ muốn phá trận cờ Trân Lung, nhất định phải suy nghĩ thật chu đáo, nếu không cũng không thể tuỳ tuỳ tiện tiện chọn một chỗ trong thâm sơn dã lâm vô che vô cản để phá trận.

“Ngươi tên là gì?” Vân Khê nhìn chằm chằm hồng y thiếu niên hỏi.

“Hiên Viên Túc Gia” hồng y thiếu niên con ngươi linh động lay chuyển, hơi phòng bị, “Ngươi hỏi làm gì?”

“Hiên Viên Túc Gia, ta hỏi ngươi lần nữa, ngươi rút cuộc có chịu đổi túi khí cho chúng ta hay không?” Vân Khê nâng cao giọng nói.

Hiên Viên Túc Gia chép chép miệng, dùng sức lắc lắc đầu nói: “Tất cả túi khí đều chuẩn bị vừa đủ phân phát, căn bản không có dư, hơn nữa trên mỗi túi khí có khắc tên các học viện, cho dù ta theo các học viện khác làm túi khí cho ngươi, các ngươi cũng không có cách nào dùng được. Dù sao thân thủ các ngươi cũng không tệ, hơn ba người hay ít đi ba người, có gì khác nhau?”

Hiên Viên Túc Gia không hề gì buông lỏng tay.

Vân Khê hít sâu mấy hơi, bên trong ánh mắt loé ra ánh sáng nguy hiểm, tốt lắm, khoản nợ này nàng tạm thời nhớ kĩ.

“Ngươi nghe kĩ cho ta! Bắt đầu từ bây giờ, trông coi hắn thật tốt cho ta, nếu hắn thiếu một sợi lông, ta liền nhổ sạch mỗi một cọng lông toàn thân cao thấp trên người ngươi”

Hung quang tàn nhẫn, như mãnh hổ giết người.

Hiên Viên Túc Gia rụt cổ lại, cái miệng nhỏ nhắn bẹp đi, chỉ dám âm thầm nói nhỏ:

“Hung dữ cái gì chứ?”

“Ngươi tốt nhất đem lời ta nói làm cẩn thận!” Vân Khê đột nhiên nâng

tay, bóp chặt cằm hắn, một tay kia bắn một viên thuốc vào trong miệng hắn.

Nàng lạnh lùng nhếch môi: “Nhớ kĩ mỗi ngày buổi trưa đúng giờ tới chỗ ta nhận giải dược, nếu như để ta phát hiện ngươi không có trông chừng hắn tốt, ngươi hãy đợi ruột thủng dạ dày thối rữa mà chết đi!”

“Uy uy uy, ngươi người này sao có thể ác độc như vậy? Oẹ oẹ oẹ….” Hiên Viên Túc Gia bị doạ cho sợ không nhẹ, dùng sức móc họng của mình.

“Vô dụng thôi, thuốc độc này vừa vào miệng đã tan, cho dù ngươi móc dạ dày ra ngoài cũng vô dụng” Vân Khê nặng nề vỗ đầu vai hắn, âm thanh lạnh lùng nói: “Người trẻ tuổi, chấp nhận sự thật đi!”

Hiên Viên Túc Gia tức giận nhảy dựng lên: “Vây ngươi rút cuộc khi nào mới cho ta giải dược triệt để? Vạn nhất bọn họ nửa năm một năm cũng không thể phá trận, ta đây chẳng lẽ mỗi ngày đều phải phụng bồi sao?”

“Lúc nào phá trận, thì lúc đó giải độc, ngươi hãy nhận mệnh đi!” Vân Khê hừ lạnh một tiếng, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một cái áo lông cáo dày, dịu dàng quàng lên người Long Thiên Tuyệt.

Trong núi âm khí rất thịnh, rất dễ bị phong hàn.

Kiễng mũi chân, ở trên khuôn mặt anh tuấn của hắn ấn xuống một cái hôn, Vân Khê thật sâu ngắm nhìn hắn một cái, xoay người đi.

Trước mắt còn phải giải quyết chuyện tỷ võ, không thể trì hoàn nữa, hi vọng Thiên Tuyệt có thể mau chóng phá trận, một lần nữa trở lại bên nàng.

“Cửu thúc, phiền ngươi ở lại trông chừng Thiên Tuyệt, ta không thể hoàn toàn yên tâm với Hiên Viên Túc Gia”

“Được, người yên tâm đi đi, nơi này đã có ta”

Long Hựu Đình trầm ngâm nhìn Long Thiên Tuyệt, lại nhìn Vân Khê một chút, lo lắng đồng thời cũng có càng nhiều vui mừng. Hành sự quyết đoán, gặp nguy không loạn, cũng chỉ có nữ tử như vậy mới xứng với Long Thiên Tuyệt.

Vân Khê nhìn lần nữa thật sâu, xoay người, nhanh nhẹn rời đi.

Chiến Thiên Dực hướng phía Long Hựu Đình gật đầu rồi vuốt cằm, theo sát bước chân Vân Khê, huynh muội hai người lần lượt xuống núi.

“Ha hả, lần này các ngươi tổn thất hai vị đại tướng, không biết kế tiếp sẽ tỷ thí thế nào đây?” Hiên Viên Túc Gia cười ha hả nói, có chút hưng phấn khi người khác gặp hoạ, làm gì còn thần sắc thống khổ bởi vì mới ăn phải độc dược như vừa rồi?

“Ngươi không sợ nàng tâm tình không tốt, sẽ không cho ngươi giải dược sao?” Long Hựu Đình ôn thuận cười nói, không chấp nhặt cùng hắn.

Hiên Viên Túc Gia chép chép miệng, mặt trợn trắng nói: “Hừ, người ta thật vất vả lắm mới đem chuyện độc dược quên đi, ngươi lại nói ra?”

Hắn quên thật nhanh a!

Long Hựu Đình cười khẽ nói: “Quên mất, không phải là không tồn tại, vị Vân sư muội này của ta tính tình cũng không được tốt, ngươi ở

trước mặt nàng, tốt nhất không nên tuỳ ý nói linh tinh, nhất là với người nàng để ý”

“Được rồi, biết rồi! Người ta vừa rồi không có ác ý” Hiên Viên Túc Gia cầm quạt, tuỳ tiện ngồi ở tảng đá bên cạnh bàn, vẻ mặt trước sau đều nhàn hạ, thích ứng trong mọi hoàn cảnh.

Phượng mâu khẽ nhếch, Long Hựu Đình tinh tế đánh giá hắn, tổng cảm thấy hắn có chút cổ quái, bất quá trực giác hắn cũng cho rằng đối phương không có ác ý gì, cho nên cũng sẽ không cùng hắn so đo. Lẳng lặng ngồi xuống, yên tĩnh chờ ba người phá trận.

Sau khi từ trên núi trở về, tâm tình Vân Khê càng ngày càng kém.

Không nói đến ba cái túi khí bị hỏng không cách nào dùng được, đội ngũ tỷ thí lại thiếu đi hai người chủ lực, này luận võ còn tiếp tục thế nào?

“Khốn kiếp! Ép lão nương nổi bão mà!”

Trên bàn ăn, Vân Khê càng nghĩ càng tức, đột nhiên đập bát xuống mắng.

Tất cả chén đĩa trên bàn nhất tề chấn động, người quanh bàn vội vàng bưng bát cơm của mình lên, ánh mắt hoảng sợ nhìn nàng, sợ nàng hướng bọn họ phát tiết cơn giận, bữa cơm này sẽ không có biện pháp ăn.

“Người Côn Bằng học viện, các ngươi chờ đó cho ta! Xem ta có đem các ngươi chà xát bóp méo hay không?”

Một cái bánh bao đáng thương ở trong lòng bàn tay nàng vặn vẹo biến hình, cho đến cuối cùng nát thành phấn vụn.

“Mẫu thân, người làm sao vậy? Là ai bắt nạt người sao? Để Tiểu Mặc báo thù cho người!” Vân Tiểu Mặc bưng chén cơm, vô tội nháy mắt, lấp lánh lấp lánh.

“Đây là chuyện của người lớn, tiểu hài tử không xen vào!” Vân Khê phiền não vuốt vuốt mi tâm.

“Đại tẩu, người Côn Bằng học viện kia thật sự quá hèn hạ! Lại dám ra ám chiêu với chúng ta. Nếu bọn họ bất nhân, cũng không thể trách chúng ta bất nghĩa rồi, chúng ta không bằng ăn miếng trả miếng, cũng đem túi khí của bọn họ làm hỏng, cho bọn họ không cách nào tham gia thi đấu toàn bộ thành viên” Long Thiên Thần bưng chén cơm, căm giận nói.

“Ừ, ta tán thành! Làm loại chuyện này, ta thích nhất đó!” Động tác bưng chén cơm giống nhau, Bạch Sở Mục vui mừng hớn hở phụ hoạ nói. Hắn hiện tại cũng đã coi nơi này so với nhà của mình không khác biệt lắm, hoàn toàn không xem mình là người ngoài.

“Chúng ta nhưng là danh môn chính phái, làm sao có thể làm chuyện thất đức như vậy?” Vân Khê ho nhẹ, nghiêm mặt nói.

“Đại ca của ta là tôn thủ Lăng Thiên cung a, người ta gọi là một thế hệ Tà tôn, cùng cái gì danh môn chính phái từ đầu tới cuối không một chút quan hệ nào! Theo ta thấy a, chúng ta không bằng giả trang thành đầu bếp, bỏ thuốc vào thức ăn của bọn hắn, cho bọn hắn chạy đến chết đi sống lại, xem bọn hắn ngày mai còn làm sao ra được sân tỷ võ. “ Long Thiên Thần đột nhiên đứng lên thuận tay đem Bạch Sở Mục ở bên cạnh giật đi, “Đúng, nói được làm được! Chúng ta hiện tại đi lấy thuốc xổ!”

Bạch Sở Mục kích động bỏ chén cơm xuống, đi theo hắn đứng lên,

vẻ mặt hưng phấn muốn làm chuyện xấu.

“Chờ một chút!” Phía sau truyền đến thanh âm Vân Khê.

Hai người dừng bước.

“Đại tẩu, người đều đã cưỡi lên đầu chúng ta, chúng ta còn khách khí với họ làm gì? Nhân từ với kẻ địch, đó cũng không giống phong cách của tẩu!”

“Đúng nha! Vân nương tử trước kia mạnh mẽ vang dội, có thù tất báo đã chạy đi đâu rồi?”

Long Thiên Thần và Bạch Sở Mục căm giận bất bình, muốn bao nhiêu kích động liền có bấy nhiêu.

Vân Khê nhíu mày, bĩu môi nói: “Ta có nói muốn ngăn cản các ngươi sao?”

Hai người kinh ngạc.

“Này, đây là thuốc xổ ta đặc chế, dược lực đảm bảo mạnh hơn gấp trăm lần so với thuốc xổ thông thường!” Từng chữ âm lãnh theo trong miệng Vân Khê sâu kín phun ra, “Ra tay ngoan độc một chút, không cần chừa mặt mũi cho ta!”

Hai người khẽ run rẩy nhận lấy chai thuốc trong tay nàng, hai mặt nhìn nhau, quả nhiên, nàng vẫn là Vân nương tử mạnh mẽ vang dội, có thù tất báo kia, so với bọn hắn ác độc hơn nhiều.

“Đại tẩu, tẩu yên tâm đi! Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!” Long Thiên Thần và Bạch Sở Mục hai người nhận nhiệm vụ, hấp tấp rời đi.

“Mẫu thân, con no rồi, con đi chơi nha!” con ngươi Vân Tiểu Mặc đảo một vòng, vội vàng thả chén cơm trong tay, nhấc chân chạy ra khỏi phòng.

Vân Khê đang nổi nóng, không có để ý tâm tư nhi tử, ngón tay từng chút từng chút gõ lên mặt bàn, như có điều suy nghĩ.

“Muội tử, đừng lo lắng! Viện trưởng chẳng qua chỉ bảo chúng ta xếp hạng ba, chỉ cần chúng ta tiến vào cuộc thi tứ kết, hi vọng cũng rất lớn” Chiến Thiên Dực nói.

Vân Khê ngước mắt, mong chờ nhìn hắn một cái: “Đại ca, huynh coi trọng Đại hội tỷ võ lần này như thế, chẳng phải là hướng về phía phần thưởng cho quán quân năm nay sao? Nếu nó quan trọng với huynh như thế, chúng ta làm sao có thể xem thường mà buông tha nó?”

Chiến Thiên Dực nghe vậy, cả người chấn động, sóng mắt khẽ lay chuyển. Thì ra nàng tỉ mỉ như thế, vẫn nhớ chuyện này, trong lòng hắn vô cùng cảm động và ấm áp. Hắn gật đầu: “Không sai! Thật sự là ta vì nó mà tới, chỉ tiếc Thiên Long học viện và Bạch Hổ học viện thực lực quá mạnh mẽ, ta cũng không ôm hy vọng quá lớn. Mặc dù như vậy, vẫn là nghĩ dùng toàn lực thử một phen, như thế mới không thẹn với lương tâm”

Vẻ mặt cương nghị của Chiến Thiên Dực dao động, hơi thở ngay lập tức kích động lên.

Vân Khê nhìn hắn, tiến vào sâu trong đáy mắt hắn, đột nhiên hiểu cái gì, cảm động lây: “Đại ca yên tâm! Cho dù chúng ta thiếu ba người, cũng chưa chắc thất bại! chỉ cần chúng ta đem toàn lực ra thử, cho dù cuối cùng không có thành công, ít nhất cũng không có tiếc nuối”

Ánh mắt hai huynh muội ở trong không trung giao nhau, Chiến Thiên Dực dùng sức gật đầu, kiên định mà không hối hận.

“Nhìn tu vi các ngươi đột nhiên tăng mạnh, ta thật là xấu hổ a, xem ra bắt đầu từ hôm nay, ta cũng phải bế quan tu luyện, nếu không ngày sau chẳng những không giúp gì được các ngươi, ngược lại còn trở thành gánh nặng cho các ngươi” Dung Thiếu Hoa nhìn hai huynh muội, bỗng nhiên cảm khái nói.

Lam Mộ Hiên hết sức đồng ý, gật đầu nói: “Ta cũng muốn bắt đầu bế quan tu luyện, sau này trợ giúp sư phụ, không trở thành gánh nặng của sư phụ”

“Các ngươi nói đều có đạo lý, nếu như ngay cả Huyền Tôn chi cảnh cũng không thể đột phá… vậy chúng ta cũng không có tư cách đứng cùng một chỗ với một nhà Vân nương tử. Ta thấy mấy người chúng ta không bằng kết bạn đi tìm một nơi hiểm ác học hỏi kinh nghiệm, không vượt qua nhiều lần gọt giũa, làm sao trở thành nam tử hán chân chính?” Mộ Cảnh Huy tiếp lời hai người.

Ba người Dung Thiếu Hoa nhìn nhau, thấy được ánh lửa trong mắt nhau, trong nháy mắt nhiệt huyết sôi trào, muốn trở nên mạnh mẽ. Tâm càng thêm mãnh liệt.

Vân Khê nhìn ba người một chút, vui mừng nhếch môi nói: “Các ngươi muốn tìm nơi hung hiểm, bản thân ta có một chỗ tốt giới thiệu cho các ngươi”

Vân Khê đang nhớ lại khi nàng mới tới Long Tường đại lục, đã đến cái núi Âm Thi kia, cửa vào ngay ở Vạn Hoàng học viện, là một chỗ hung hiểm tuyệt hảo, rất thích hợp cho bọn họ.

“Bất quá không vội, chờ sau khi Đại hội tỷ võ kết thúc, các ngươi lại

kết giao cũng không muộn. Đến lúc đó mang cả Thiên Thần theo, trong lòng có một chỗ gửi gắm, mới có thể nhanh chóng quên ưu sầu”

“Được, cứ quyết định như vậy đi! Chúng ta sau này còn muốn đi theo Vân viện trưởng ngươi tung hoành náo nhiệt ở Long Tường đại lục đây” Dung Thiếu Hoa không nhịn được trêu chọc, những người còn lại phá lên cười, không khí lo lắng lúc trước, nhất thời bị quét sạch.

Vân viện trưởng?

Nàng thích danh xưng này!

Bất quá, chuyện tỷ võ trước mắt, phải giải quyết thế nào đây?

Vân Khê sờ sờ cằm, một đôi mắt tuyệt mỹ khẽ nheo lại, sau đó từ từ bật ra từng tia tràn ngập màu sắc.

Ánh trăng sáng tỏ, mông lung rực rỡ.

Nơi này là một góc nhà tắm công cộng, thuộc về khu vực khách quý, phân biệt cách xa nhà tắm thông thường.

Bên trong phòng tắm có tiếng nước chảy thỉnh thoảng truyền ra, sương mù màu trắng theo tấm ngăn nhà tắm tuỳ ý bay ra bên ngoài, làm cho bóng đêm mông lung tăng thêm mấy phần tình thú.

Có một thân ảnh mảnh khảnh khom người, cầm một thùng nước nóng, đi tới đi lui giữa bốn vách ngăn liền nhau. Nơi đó, đang có bốn người tắm rửa.

“Đại ca, sư phụ rút cuộc muốn chúng ta đi theo nữ nhân kia tới khi nào? Ta nghĩ mãi không ra, tại sao sư phụ lại muốn chúng ta đi theo

nàng ta?”

Vách gian thứ tư truyền tới tiếng nói.

“Dụng ý của lão nhân gia, chúng ta làm sao đoán được?” người gian thứ nhất trả lời.

“Đừng nói nữa! Sư phụ a, cho tới bây giờ làm đều không theo quy luật, ta cũng không tin lão nhân gia có cái thâm ý gì. Ngay cả tên bốn người chúng ta, cũng là sư phụ thuận miệng lấy, một chút đặc sắc cũng không có. Ta một chút cũng không thích cái tên này!” người gian thứ 3 nói kế theo.

“Ta cũng không thích, nhưng ai bảo đây là do sư phụ ban cho chứ? Sư phụ là ai, từ ngày chúng ta bái sư theo tới giờ, còn không rõ ràng sao? Các ngươi có cái gì có thể oán giận? Sư phụ tuy là làm việc quái dị, vừa nghĩ là làm, không theo lẽ thường, nhưng hắn dù sao cũng là sư phụ chúng ta, đối với chúng ta ân trọng như núi. Sư phụ phân phó gì, chúng ta liền làm thế đó, nghĩ nhiều như vậy làm gì?” người gian thứ 2 không nhịn được nói chuyện.

Nghe được bọn họ nói chuyện, thân ảnh đang giơ thùng nước lên có chút dừng lại, thả chậm bước chân.

“Nói không sai! Nhưng là các người không cảm thấy bốn đại nam nhân chúng ta, đi theo một nữ nhân, rất nghẹn khuất (nín nghẹn+uỷ khuất) sao? Võ công của nàng yếu như vậy, tính tình cũng không có gì đặc biệt, ta thực sự nghĩ không ra lý do sư phụ muốn chúng ta đi theo nàng?” người gian thứ tư lại lên tiếng.

Thân ảnh mảnh khảnh dao động, mơ hồ có chút tức giận

“Ta cũng vậy, không thích có nữ nhân cưỡi lên đầu lên cổ, chúng ta

là nam nhân, phải có tự tôn của nam nhân, làm sao có thể để một nữ nhân cưỡi lên cổ chúng ta chứ?” người gian thứ 2 nói.

“Bất quá ta xem nàng ta thật không giống nữ nhân, các ngươi nghĩ a, có nữ nhân nào đã mang thai còn ở khắp nơi đánh đánh giết giết? Nữ nhân nên có kiểu dáng của nữ nhân, giống chim nhỏ nép vào người, mềm thanh nói nhỏ nhẹ, đó mới là nữ nhân chân chính!” người gian thứ ba kế tiếp nói.

Nghe đến đó, thân ảnh mảnh khảnh càng run rẩy lợi hại hơn.

Giỏi lắm, Ngọc Thụ Lâm Phong, bốn nam nhân các ngươi! Xem ngày thường ấp a ấp úng không chịu lên tiếng, trầm mặc ít lời, thì ra lại ở sau lưng kể lể người khác, một câu rồi một câu, rất giỏi a!

Nói cô nãi nãi ta không phải nữ nhân! Các ngươi mới không phải nữ nhân! (đương nhiên, ngta là nam nhân mà =)))

Tốt lắm, hãy đợi đấy!

Thân ảnh tinh tế lén lút mang theo thùng nước, không phải ai khác, chính là Vân Khê giả trang thành gã sai vặt.

Nàng từ chỗ Côn Lôn lão giả hỏi thăm được bốn người Ngọc Thụ Lâm Phong này có thói quen cùng nhau đi tắm, cho nên thừa dịp ban đêm bám theo một đoạn, trải qua một phen khổ sở, giả trang thành gã sai vặt, trà trộn đi vào.

Nàng mang theo thùng nước, lần lượt đi qua bốn gian, một đôi tay nhanh nhẹn bất động thanh sắc đem xiêm y vắt trên ván cửa tất cả thu lại.

Nàng bùi ngùi cười lạnh, từ từ bước ra.

“Này, tiểu nhị, còn nước nóng không?” Người ở gian thứ nhất đột nhiên lên tiếng, gọi nàng lại.

Vân Khê đè thấp thanh âm nói: “Có, xin khách quan chờ một chút!”

Đem xiêm y bốn người nhét vào thùng nước, Vân Khê nâng thùng nước lên, một đường đi tới gian nhà tắm cuối cùng. Nàng tà ý câu môi cười một tiếng, trong tay không biết từ lúc nào lấy ra một thanh thuốc nổ, một thanh âm chà xát vang lên, bất động thanh sắc ném thẳng lên nóc nhà tắm.

“Đại ca, nhị ca, tam ca, các huynh có ngửi thấy mùi gì là lạ hay không?” Gian cuối cùng truyền ra thanh âm nghi ngờ.

“Mùi kì lạ? Hình như là có!”

“Ngửi thấy! giống như là …. Giống như là…”

“Cháy rồi sao? Đi nhanh lên! Nóc nhà cháy rồi! Chạy mau!”

“Quần áo của ta đâu? Quần áo của ta làm sao lại không thấy?”

“Của ta cũng không thấy! Đại ca nhị ca, các ngươi thì sao?”

“Chúng ta cũng không thấy! Đáng chết! Rút cuộc là ai làm?”

“Đừng nói nhiều như vậy! Mau chạy ra ngoài thôi!”

Leng keng leng keng, sau một trận thanh âm, bốn huynh đệ đẩy cửa, từ trong nhà tắm chạy ra. Bốn thân thể trắng trơn nhẵn, loã lồ trong không khí, ánh trăng mông lung thành tấm màn che cho bọn họ.

Bốn người liếc nhau một cái, sắc mặt đều có chút khó coi.

Lúc này, từ phía trước truyền tới một tiếng cười, kinh động bốn huynh đệ.

“Ơ, các ngươi đang chơi chạy loã thể sao? Làm sao không nói trước một tiếng, người ta còn không có chuẩn bị tâm lý đâu”

Lộ ra trên bàn đá, có một nữ tử miễn cưỡng nghiêng người ngồi ở trên, trong tay vung vẩy xiêm y của bốn người, cười đến vô cùng tà mị.

Ngọc Thụ Lâm Phong trong nhất thời không kịp phản ứng, đợi nhận thức được mình lúc này đang loã thân đứng trước mặt một nữ tử, bốn người nhất tề kinh hô, liên tục không ngừng xông về phía trong nhà tắm đã bị lửa thiêu một nửa.

Vừa mới chạy vào, gạch ngói vụn trên đỉnh đầu cùng xà ngang xụp xuống, bốn người lại chạy ra, chỉ bất quá lần này trong tay mỗi người có nhiều thêm một vật.

Quá mạo hiểm rồi!

Đây chính là trước có sói sau có hổ a!

Vân Khê mạnh mẽ nghẹn cười, nhìn bốn người mỗi người cầm một mảnh cửa, che giữa thân thể mình, xếp thành một hàng, nhất tề tức giận nhìn chằm chằm nàng. Cục diện này nhìn qua, muốn bao nhiêu tức cười liền có bấy nhiêu nha!

“Ngươi rút cuộc muốn làm gì? Còn không đem xiêm y trả cho chúng ta?”

“Ngươi có phải nữ nhân hay không? Lại đi nhìn lén nam nhân tắm?”

“Ngươi quá hèn hạ vô sỉ rồi!”

“Hèn hạ! Vô sỉ!”

Từ trong tay áo rút ra một tờ giấy trắng, Vân Khê quơ quơ trước mặt: “Kí vào kế ước! Kể từ nay cho đến khi luận võ chấm dứt, bốn người các ngươi đều do ta quản, ta bảo các ngươi làm gì, các ngươi liền làm cái đó, không được có bất kì dị nghị nào!”

“Mơ tưởng! chúng ta đi theo ngươi, bất quá là nể mặt sư phụ, ngươi muốn sai bảo chúng ta, còn phải xem ngươi có bản lãnh này hay không?”

“Ta ghét nhất người khác uy hiếp! ngươi mơ tưởng được như ý!”

“Chúng ta sẽ không giúp ngươi đi tỷ võ!”

“Chúng ta không theo!”

Ba huynh đệ đồng loạt quay đầu nhìn về phía lão tứ vừa nói “chúng ta không theo”, ngoan độc trừng hắn, cái gì gọi là chúng ta không theo? Làm sao nghe giống như là bị phi lễ vậy?

Lão tứ giờ mới giác ngộ, vội vàng sửa lại: “Chúng ta sẽ không đồng ý! Có bản lãnh ngươi đánh bại bốn người chúng ta, chúng ta mới phục!”

Vân Khê nhẹ nhàng nở nụ cười, vân đạm phong khinh, khẽ nhếch môi: “Các ngươi xác định, các ngươi không theo?”

Bốn người nhất tề gật đầu, dùng sức gật đầu.

“Tốt lắm!” Vân Khê đột nhiên từ trên bàn đá nhảy xuống, làm cho bốn người sợ tới mức lùi về sau mấy bước, tình cảnh kia thật giống như có một sắc nữ muốn hướng bọn họ đánh tới vậy.

“Đừng lo lắng, ta sẽ không tổn hại các ngươi!” Vân Khê vô hại nháy mắt với bọn họ, sau đó đưa tay lên mép, hướng bên ngoài hô lớn:

“Ngươi đâu! Cháy! Mau tới cứu hoả a!”

Bốn người không ngờ nàng có chiêu này, thiếu chút nữa hai mắt trắng dã, ngất đi. Bọn họ dẫu gì cũng là bón vị cao thủ ngọc thụ lâm phong, làm sao có thể để cho người ta nhìn thấy ngọc thể có lực làm phun máu mũi của họ đây??

Bất quá, may mắn, nơi này là phòng tắm chuyên dụng của nam nhân, coi như là có người tới, tất cả mọi người đều là nam, cũng không có gì.

Nghĩ tới đây, tâm bốn người thoáng thả lỏng một chút.

“Hừ, ngươi mơ tưởng uy hiếp chúng ta! Nơi này chính là nhà tắm chuyên dụng của nam nhân, trừ ngươi ra, chu vi toàn bộ đều là nam. Chúng ta tuỳ tiện tìm mấy người chuẩn bị y phục thay, chẳng lẽ còn sợ ngươi uy hiếp?”

“Các ngươi xác định, chung quanh toàn bộ đều là nam sao?” lời Vân Khê vừa rơi xuống, hai tay có tiết tấu vỗ ba cái, chỉ một thoáng, từ nơi không xa, truyền tới vô số tiếng nữ tử thét chói tai.

“Các tỷ muội, mau a! Hôm nay có người ở nhà tắm phát bạc, tới trước được trước!”

“A…….”

Các loại thanh âm điên cuồng, càng ngày càng tới gần.

Bốn người Ngọc Thụ Lâm Phong ở trong gió đêm run rẩy cả người, bốn mặt nhìn nhau.

Quá hèn hạ! Lại còn có hậu chiêu?

Bốn người bọn họ vẫn là bốn miếng xử nam băng thanh ngọc khiết, chẳng lẽ danh dự bảo tồn hơn hai mươi năm hôm nay sẽ bị huỷ ở đây sao?

Không nên a—

“Chúng ta đồng ý!”

“Chúng ta đồng ý!”

“Ngươi mau đem xiêm y cho chúng ta đi!”

“Mau a!”

Bốn người gấp đến độ dậm chân, chỉ sợ cái đám nữ nhân ngoài cửa kia sẽ lập tức xông tới, bao phủ bốn người bọn họ.

“Đừng nóng vội! Mọi người! Ký xong kế ước, mỗi người sẽ được nhận viện phục của Vạn Hoàng học viện, sẽ không phải quần áo bẩn của các ngươi. Đừng quên, sáng ngày mai đến đài tỷ võ đúng giờ báo danh…” Vân Khê hài lòng nhìn bốn người luống cuống tay chân kí vào khế ước, nhận y phục bỏ chạy, nàng cười đến vui vẻ, miệng không khép lại được.

Mấy người này vóc người không tệ lắm, rất là cảnh đẹp ý vui.

Đang suy nghĩ lung tung, trong lỗ mũi đột nhiên ngứa, nàng hắt xì một cái. Bóp bóp cái mũi, nghĩ thầm là ai nhắc tới nàng đây? Nàng thật giống như, dường như cũng không làm chuyện gì xấu a?

Lúc này một trận gió mát thổi qua, gáy nàng chợt lạnh, quay đầu, nhìn thấy một đám nữ nhân ăn mặc xanh xanh đỏ đỏ, trang điểm xinh đẹp vọt vào nhà tắm. Vân Khê thấy thế, vội vàng tung lên trời một đống bạc, rồi vội vã bay vút đi.

Thật là đáng sợ!

Đừng nói là bốn người Ngọc Thụ Lâm Phong, ngay cả nàng cũng không chống đỡ được trận thế này.

Ừm, các cô nương Ỷ Thuý lâu làm việc thật chuyên nghiệp, ngày sau nếu còn có loại sinh ý này, nàng nhất định phải hạ cố đến chơi lần nữa.

Chỗ cao nhất của nhà tắm, trên một góc, có một bóng đen bị che kín trong màn đêm, nhìn thấy cảnh tượng bên dưới, hắn sờ sờ cằm, âm thầm gật đầu: “Nha đầu kia, ….khẩu vị có chút lớn!”

Ánh trăng chếch đi, vừa lúc chiếu sáng mặt hắn, lộ ra hình dạng. Hắn không phải ai khác, chính là Côn Lôn lão giả.

Ban ngày khi Vân Khê ghé qua hỏi thăm thói quen sinh hoạt của bốn đồ nhi, hắn liền nhận thấy không thích hợp, đang êm đẹp, nàng không lo chuyện tỷ võ, lại chạy tới hỏi hắn chuyện đồ nhi. Đây không phải rõ ràng là tâm bất an sao?

Quả nhiên, thật đúng như hắn dự đoán.

Nha đầu kia …

Hắn không khỏi có chút dở khóc dở cười!

Thân ảnh màu đen chợt loé, rất nhanh dung nhập bóng đêm, cùng bóng đêm hoà làm một.

Một góc khác của Thiên Long thành, tại chỗ ở của đệ tử Côn Bằng học viện, có ba thân ảnh lén lút lẻn vào phòng bếp.

Vừa vặn lúc này là thời gian bữa tối, người trong phòng bếp đang bề bộn qua lại đưa đồ ăn, như vậy có một lúc, trong phòng bếp không có một bóng người. Ba thân ảnh hai lớn một nhỏ, cộng thêm một thú sủng, xếp thành đội, lén lút trốn vào phòng bếp.

“Người Côn Bằng học viện quả nhiên là đại tài khí thô (lắm tiền khí lớn) a! Thức ăn phong phú như vậy, sắp bằng bữa tối của hoàng đế rồi!” nói chuyện không phải ai khác, chính là Bạch Sở Mục ước hẹn cùng Long Thiên Thần đến đây bỏ thuốc xổ, hắn tuỳ ý đi lại trong phòng bếp, y như đi lại trong hậu hoa viên nhà mình, một chút cũng không tự giác là đang xông vào lãnh địa của người ta.

Đưa tay tuỳ ý lấy một miếng thịt to, ngon miệng bắt đầu ăn.

“Tiểu Mặc, ngươi cũng lấy một miếng, mùi vị rất đúng kiểu nha”

Vân Tiểu Mặc đẩy tay hắn ra, ngược lại đưa tay lấy một miếng cá kho tàu lớn: “Ta không thích ăn thịt, ta thích ăn cá! Tiểu Bạch cũng thích ăn cá!”

Không đợi hắn mời, Tiểu Bạch đã sớm hoan khoái đi tìm thức ăn ngon cho mình.

Long Thiên Thần lấy ra một chai thuốc, chuẩn bị bỏ vào trong súp, vừa quay đầu, đã thấy một lớn một nhỏ, còn có một Tiểu Bạch, đều đang hoan khoái ăn vụng, hắn không nhịn được ôm trán thở dài: "Long gia chúng ta dẫu gì cũng là nhà đại phú đại quý, làm sao lại luân lạc tới mức đi ăn vụng đồ nhà người khác rồi?"

Vân Tiểu Mặc vừa liếm ngón tay, vừa hàm hàm hồ hồ nói: "Nhưng là mẫu thân nói, cần kiệm chăm lo việc nhà là mỹ đức tốt đẹp, cho nên bình thường ăn mặc tiết kiệm mới tốt!"

"Mẫu thân ngươi chính là keo kiệt! Liền thức ăn ngon cũng không chịu mua cho ngươi, không biết nàng tiết kiệm nhiều bạc như vậy, rút cuộc muốn làm gì?" Bạch Sở Mục nói.

Vân Tiểu Mặc lắc lắc đầu, không ủng hộ nói: "Mới không phải đâu! Các thúc không hiểu, mẫu thân nói, đây là một loại cảnh giới, người bình thường các thúc sẽ không hiểu đâu!"

"Dừng! Đừng nghe mẹ ngươi nói nhảm!" Bạch Sở Mục nói.

Long Thiên Thần nhìn bọn họ, không nhịn được lắc đầu, vô cùng quyết đoán đem thuốc bột toàn bộ đổ vào nồi canh gà còn chưa bắc ra, cầm cái thìa khuấy khuấy, rồi hướng hai người bảo: "Được rồi, đừng ăn! Chúng ta đi nhanh lên đi! Bằng không một lát nữa bị người ta phát hiện, muốn đi cũng không được"

"Tiểu Bạch, đi!" Vân Tiểu Mặc thoả mãn mút mút ngón tay, mang theo Tiểu Bạch, theo sát phía sau Long Thiên Thần.

Bạch Sở Mục gặm xong một cái đùi gà, tuỳ tay ném trên mặt đất, bĩu môi nói: "Ăn của người khác, thật là so với ăn của mình ngon hơn a! Long Thiên Thần, ngươi hạ dược xong chưa?"

“Hạ xong rồi, tất cả đều hoàn thành!” Long Thiên Thần kề sát cửa, hướng ra ngoài thăm dò.

“Vậy thì tốt!” Bạch Sở Mục còn ăn chưa đã, hai mắt lại liếc chung quanh, bỗng nhiên thấy được canh gà trong nồi. Mùi canh gà nồng đậm, khiến miệng hắn nhất thời ứa ra nước miếng: “Canh này thoạt nhìn không tồi, ta uổng thử xem!”

Long Thiên Thần đang định dẫn Vân Tiểu Mặc ra ngoài, đột nhiên nghe Bạch Sở Mục nhắc đến “canh”, hắn đột nhiên quay đầu, “Đừng uống!”

Đáng tiếc, đã chậm một bước, nửa muôi canh gà đã vào bụng Bạch Sở Mục.

“Tại sao? Canh gà không tồi, các ngươi có muốn nếm thử hay không?” Bạch Sở Mục từ đầu tới cuối hoàn toàn không hiểu đến tột cùng xảy ra chuyện gì.

Trán Long Thiên Thần rơi xuống mấy đường hắc tuyến, vô cùng đồng tình nhìn Bạch Sở Mục, nói ra mấy chữ đủ để Bạch Sở Mục bạo tẩu (chạy vội)

“Chúc mừng ngươi! Canh gà ngươi uống, chính là mới vừa bị hạ thuốc!”

Quyển 4 - Chương 122: Cùng là người lưu lạc thiên nhai!

Một tiếng “keng” vang lên, cái thìa Bạch Sở Mục giữ trong tay rơi xuống.

“Long Thiên Thần, ta muốn giết ngươi!”

“Phốc”

Kèm theo tiếng gầm gừ, còn có một tiếng rắm cực kì kinh diễm vang lên.

Trên gương mặt tuấn tú trắng nõn của Bạch Sở Mục thần sắc vừa thúi vừa túng quẫn vừa xấu hổ, má ơi, dược lực của Vân nương tử cũng quá mạnh đi? Hắn mới chỉ uống một ngụm, dược lực đã bắt đầu phát tác rồi.

“phốc”

“Phốc”

“Phốc”

Gương mặt tuấn tú của Bạch Sở Mục thoáng cái từ trứng thúi biến thành trứng luộc nước trà, vừa đen lại hồng, che bụng của mình, hắn liều mạng chạy ra ngoài.

Vân Tiểu Mặc bịt cái mũi nhỏ, nhẹ nhàng lắc đầu: “Quá thất lễ”

Tiểu Bạch cũng lấy móng vuốt dùng sức che miệng và mũi mình, một dạng lắc đầu: “Quá thất lễ!”

Hai vai Long Thiên Thần không nhịn được run rẩy, thiếu chút nữa cười không thở được. Nếu không phải lo lắng bọn họ đang ở địa bàn của người khác, thì hắn nhất định ngửa mặt lên trời cười dài ba tiếng: “Bạch Sở Mục, ngươi cũng có ngày hôm nay? Ha! Ha! Ha!”

“Thần thúc thúc, mẫu thân đưa thuốc mạnh như vậy, vạn nhất có người uống, giống Bạch thúc thúc, vậy những người khác không phải sẽ không dám uống sao?”

Long Thiên Thần ngừng cười, cúi đầu nhìn Vân Tiểu Mặc, nghiêm túc suy nghĩ lời của bé. Đúng vậy a, nếu người đầu tiên uống, lập tức nhận ra được có gì không đúng, vậy không phải là những người khác sẽ không uống sao?

Không được, phải nghĩ biện pháp, trì hoãn thời gian dược lực phát huy mới được.

“Lấy nước, hoà loãng nó ra đi!”

Nói làm liền làm, Long Thiên Thần mang tới một chén nước lớn, trực tiếp đổ vào nồi canh, dùng muôi lớn ra sức quấy.

“Có thể quá nhạt hay không? Bằng không cho thêm chút muối đi”

“Cháu đến!!” Vân Tiểu Mặc khả ái gục ở một bên bếp, chủ động giơ tay xin giết giặc.

Được Long Thiên Thần cho phép, Vân Tiểu Mặc hứng thú cầm muỗng nhỏ cho thêm muối, một thìa, một thìa, lại một thìa.

“Thừa rồi, thừa rồi!” Long Thiên Thần lau mồ hôi, thêm muối là bé làm phép cộng như vậy sao? Hắn dám khẳng định nồi canh này nhất định có thể mặn chết người.

“Lại thêm chút đường, cho hương vị trộn lẫn nhau đi!” hắn quyết định vò mẻ lại sứt, dù sao nồi canh này coi như đã bị phá hỏng.

Đang lúc thúc cháu còn tiếp tục nghiên cứu nồi canh, Bạch Sở Mục chạy lung tung ở trong sân, túm lấy một người hỏi nhà xí ở đâu. Làm người có ba gấp, đến nước này rồi, hắn cũng bất chấp những cái khác.

“Uy, ngươi là người nào? Vào bằng cách nào?” Có người nhận ra hắn không phải người thuộc viện này, bắt đầu hoài nghi thân phận của hắn.

“Ta tới mượn nhà xí! Ngươi mau nói cho ta biết, nhà xí ở đâu? Mau lên, ta rất gấp a!” Bạch Sở Mục gấp đến đỏ bừng mặt, khổ không thể tả.

Người nọ thấy không giống giả bộ, cho nên thuận tay chỉ một phương hướng, không đợi hắn nói ra miệng. Bóng trắng đột nhiên chợt loé, Bạch Sở Mục chạy gấp đến hướng nhà xí.

“Thật gấp như vậy? Chạy đi đầu thai sao?” người nọ lắc đầu, quyết định không hề để ý tới hắn nữa, quay ngược lại hướng phòng bếp đi tới.

Trong phòng bếp sáng ánh nến, chợt có bóng người ở cửa sổ đung đưa.

“Không khác biệt lắm! Tiểu Mặc, hay là để cho Tiểu Bạch nếm thử trước? Xem độ mặn nhạt thế nào rồi.”

“Ách… Tiểu bạch?”

“Tiểu Bạch không muốn! Tiểu Bạch không muốn!”

Người tới chợt nghe được động tĩnh bên trong, không khỏi cảnh giác lên, may mà hắn không phải đệ tử Côn Bằng học viện, chẳng qua là đầu bếp Côn Bằng học viện mời tới thôi, cho nên không có bội kiếm bên người, chỉ có một con dao thái tuỳ thân.

Hắn thả chậm bước chân, tay cầm dao thái, từng bước tiến tới phòng bếp.

“Các ngươi đang làm gì đó?”

Hắn đột nhiên cầm dao thái xông tới, làm chú cháu Long Thiên Thần và Vân Tiểu Mặc sợ hết hồn, đều do bọn họ quá mức chuyên chú đến nồi canh gà kia rồi, đến nỗi tạo thành sơ sót, không phát hiện có người tới gần phòng bếp.

Hai thúc cháu trong nháy mắt liền đứng hình.

Một tay cầm thìa, đang đưa qua hướng Vân Tiểu Mặc và Tiểu Bạch, bên trong thìa có một nửa nước canh, còn một bên thì khả ái gục ở một bên bếp lò, trong ngực còn ẩn núp một con tiểu cầu màu trắng, lông mềm như nhung… hai người nhất tề quay đầu nhìn hướng người trước cửa, bốn mắt mở vừa to vừa tròn, rất là kinh ngạc.

Động tác hai thúc cháu sửng lại, chỉ lấy ánh mắt trao đổi.

Làm sao bây giờ? Bị người ta phát hiện rồi.

Không biết nha.

Ô ô….

Đang lúc hai người một thú trao đổi xem bước tiếp theo làm thế nào, đầu bếp đã mở miệng trước: “Giỏi lắm, hai người các ngươi dám uống trộm canh gà của ta? Mau đem muỗng để xuống cho ta!”

Long Thiên Thần vội vàng rút tay về, đem cái thìa ném vào trong nồi canh, đưa tay từ trên bếp lò ôm lấy Vân Tiểu Mặc, cứ như vậy đứng tại chỗ, cùng đối phương đối diện.

“Lá gan của các ngươi cũng quá lớn rồi! Chẳng những uống trộm canh gà của ta, còn ăn cá và thịt của ta, các ngươi có biết cá với thịt này là để cho người nào ăn hay không?” đầu bếp quét một vòng phòng bếp, rất nhanh liền phát hiện các món ăn trên bàn đều đã bị động qua, hắn ngày càng tức giận, vung dao thái, chỉ vào hai người quát lớn, “Những thức ăn này là đặc biệt chuẩn bị cho đệ tử Côn Bằng học viện, nhất là nồi canh này, là bồi bổ thân thể cho bọn họ, nghênh đón Đại hội tỷ võ ngày mai. Bên trong có rất nhiều thảo dược trân quý, không phải tuỳ tiện người nào cũng có thể uống, các ngươi lập tức cút ra cho ta, cấm không được xuất hiện trong phòng bếp của ta lần nữa!”

Đầu bếp tâm tình không tốt, bắt đầu đuổi người.

Hai thúc cháu hơi kinh ngạc, không ngờ đối phương lại không có chất vấn lai lịch của họ, cứ như vậy dễ dàng đuổi bọn họ đi.

Ngoài dự tính a.

“Đại thúc, thật xin lỗi, người đừng tức giận a!” Vân Tiểu Mặc an ủi hắn một câu, đã bị Long Thiên Thần ôm lấy xoay người muốn đi.

“Chờ đã!” Đầu bếp bỗng nhiên lên tiếng, gọi hai người lại, một đôi mắt nhìn chăm chú Vân Tiểu Mặc, thấy vậy tâm hai thúc cháu thật vất vả bỏ xuống, lại lần nữa treo lên.

Cũng không phải sợ đánh không lại đầu bếp, mà là sợ sau khi đả thương đầu bếp, chẳng những sẽ quấy nhiễu người cuả Côn Bằng học viện, còn phá huỷ kế hoạch của bọn họ, cho nên Long Thiên Thần cũng không có xuất thủ đối phó đối phương, mà cẩn thận ứng phó, nếu có thể không xuất thủ thì hắn tận lực không ra tay.

Đang lúc hai thúc cháu khẩn trương chuẩn bị nghênh đón tất cả khả năng

“Quên đi! Nhìn ngươi là đứa nhỏ đáng thương này, liền cho ngươi một chén đi!”

Một chén canh gà “đặc chế” đưa đến trước mặt Vân Tiểu Mặc, cái này, đến phiên Vân Tiểu Mặc xốc xếch rồi.

Không muốn đâu! Hắn mới không muốn uống chén canh gà đã bị bọn họ cho thêm không biết bao nhiêu gia vị này đâu!

Không muốn! Không muốn! Tuyệt đối không muốn uống!

“Tạ ơn đại thúc! Ta đã ăn no! Hay là để cho Thần thúc thúc uống đi!”

Nhìn một chút, đứa nhỏ này là đa lễ nhường sao? Có nhiều lễ phép sao?

Tay Long Thiên Thần run lên, thiếu chút nữa liền đem thằng nhỏ từ trong ngực ném ra ngoài!

Không lương tâm a! Xú tiểu tử không có lương tâm! Cư nhiên bán

đứng thúc thúc ruột thịt của cháu?

“Đa tạ, bất quá chúng ta đều đã no, canh này trân quý như vậy, hay là để cho các vị khách nhân tôn quý đi!” Long Thiên Thần lễ phép từ chối, ngoài cười trong không cười.

Đầu bếp nhìn trên dưới hai người, hơi chút động dung, thật là hai thúc cháu khiêm nhường! Mới vừa rồi hắn rõ ràng thấy hai người đang trộm canh gà uống, làm sao hiện tại có thể no đây? Nhất định là hai người cảm thấy có một chén canh, quá qúy báu, cho nên đều muốn nhường cho đối phương.

Thật tốt a, khiêm nhường lẫn nhau, kính già yêu trẻ, chính là mỹ đức a.

“Tốt lắm! Không cần nói nữa! Ta không quan tâm nữa, hôm nay liền làm chủ, cho các ngươi một người một chén!”

Ách. …

Hai thúc cháu nhất tề sợ run cả người, mắt to trừng mắt nhỏ, sững sờ cách hắn xử lý.

Có thể đừng không quan tâm được hay không? Tỏ vẻ khách khí như vậy được rồi! Mau đuổi bọn ta ra khỏi bếp đi a!

“Uống đi! Mau lên! Ta còn phải đi đưa canh gà cho mấy vị đại lão gia kia nữa!” Đầu bếp vừa nói, một bên vừa bắt đầu múc canh gà, tổng cộng mười chén, vừa đúng số người Côn Bằng học viện tham gia luận võ ngày mai.

Hai thúc cháu ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, dở khóc dở cười.

“Tiểu Mặc, hay là …. cháu uống đi?” Long Thiên Thần nháy mắt mấy cái, không tiếng động truyền lại tiếng lòng.

“Thần thúc thúc, vẫn là thúc uống đi! Ta tiêu chảy… mẫu thân sẽ đau lòng, mẫu thân đau lòng, Thần thúc thúc người sẽ gặp nạn. Dù sao cũng đều gặp nạn, không bằng vẫn là Thần thúc thúc uống đi!” Vân Tiểu Mặc vô hại nháy mắt mấy cái, giả làm bộ dáng đáng thương vô tội.

“Sẽ không! Sẽ không! Nếu như cháu uống, mẹ cháu nhất định sẽ nghĩ biện pháp cho cháu giải dược!” Long Thiên Thần cong môi, cho bé một nụ cười chú cháu vô cùng từ ái.

“Thần thúc thúc nếu uống, cháu sẽ giúp thúc đi cầu mẫu thân cho giải dược!” Vân Tiểu Mặc cười càng thêm rực rỡ.

Ngươi đi ta tới, hai thúc cháu cứ như vậy nhìn lẫn nhau, giằng co không dút.

“Làm sao còn không uống? Chờ nguội, canh gà sẽ mất vị đó!” Đầu bếp liếc xéo thúc cháu hai người một cái.

Long Thiên Thần khoé miệng run run, giơ lên khuôn mặt thúc thúc tươi cười từ ái vô cùng, nói: “Không sao, ngươi đi đưa canh trước đi, chúng ta muốn đợi đến khi hai chén canh mỹ vị tuyệt luân này lên men, rồi mới uống!”

“Ăn canh còn lên men? Thật là hai quái nhân! Được rồi, các ngươi không được tuỳ tiện đụng vào đồ trong phòng bếp, uống xong canh liền đi nhanh, nếu bị người Côn Bằng học viện phát hiện, ta cũng không giao hảo đâu” Nói xong, đầu bếp nâng lên hộp để đồ ăn siêu cấp lớn đựng mười chén canh gà, đi ra khỏi bếp.

Hai thúc cháu cuối cùng thở phào một cái, không có chần chờ gì nữa, Long Thiên Thần vội vàng đem đổ hai chén canh gà đã thêm đủ thứ gia vị kia.

“Tiểu Mặc, chúng ta đi nhanh đi!”

“Vậy Bạch thúc thúc thì sao?”

Long Thiên Thần chợt vỗ ót một cái: “Đúng rồi! Thiếu chút nữa quên mất hắn! Đi, chúng ta đi tìm hắn!”

Phòng ăn tối, Cừu Mộ Dã cầm đầu cùng các đệ tử Côn Bằng học viện tụ tập một chỗ, một bên dùng bữa, một bên thương lượng đối sách làm sao đối phó với Vạn Hoàng học viện. Thực lực của Cừu Mộ Dã, cũng không phải là người mạnh nhất trong này, nhưng lại có gia tài hùng hậu khổng lồ nhất.

Tài phú của Cừu gia, người ngoài không cách nào tưởng tượng được, chỉ cần bọn họ nguyện ý, mua cả toà Thiên Long thành cũng không thành vấn đề. Mấu chốt là, Thiên Long thành có tồn tại trụ cột Thiên Long học viện, ngươi cho dù có đủ bạc, cũng không có gan mua.

Cho nên nói, theo cấp độ nào đó bắt đầu, thì thực lực vẫn là chiến thắng hết thảy.

Ở dưới thực lực, tài lực cũng không thể bỏ qua.

Thiên phú của Cừu Mộ Dã ở Cừu gia cũng đã coi như nhất đẳng rồi, hơn nữa gia tài bạc vạn, cho nên sớm làm tính tình Cừu Mộ Dã vừa cao ngạo vừa không coi ai ra gì, cho là chuyện gì cũng có thể cầm bạc đi làm, song thời điểm gặp thực lực tuyệt đối, hắn lại vô cùng biết nhận thức sự việc. Đây chính là Cừu Mộ Dã!

“Ha ha! Vạn Hoàng học viện bây giờ thiếu đi ba danh sách dự thi, xem ngày mai bọn hắn làm sao thắng được chúng ta. Cho dù bọn họ có tuyệt đỉnh cao thủ thì thế nào? Chúng ta đem đủ nhân lực cuốn chân hắn, chỉ cần chúng ta mau chóng đánh bại những người kia, hắn cũng sẽ không làm được trò trống gì, hahhaha…”

“Cừu sư huynh, chiêu này của huynh thật là đủ nham hiểm! Vạn Hoàng học viện còn chưa ra trận đã hao tổn ba người, bọn chúng hiện tại khẳng định là tức điên”

“Nếu không phải tỷ muội Mục Tương Tương đến, ta hận không thể đem chín túi khí kia làm hỏng, chỉ chừa lại một túi khí cho bọn hắn. Lấy mười địch một, cho dù hắn là Vân Trung Thiên nhập xác, ta cũng sẽ đem hắn hung hăng đánh bại!”

“Chín túi khí đều vỡ, này động tĩnh cũng quá lớn rồi, vạn nhất người Vạn Hoàng học viện náo loạn, kinh động viện trưởng Thiên Long học viện, đến lúc đó chỉ sợ là chữa lợn lành thành lợn què!”

“Sợ cái gì? Mỗi một lần Đại hội tỷ võ, mỗi học viện đều có ám chiêu, qua lại lẫn nhau, cũng không phải chỉ có một mình Côn Bằng học viện chúng ta là thí dụ. Hơn nữa, mỗi túi khí tỷ võ mỗi lần, cũng là đặc chế vừa đủ, cho dù muốn phát một lần nữa, cũng không thể. Bọn họ cho dù đi tìm người Thiên Long học viện tranh luận, cuối cùng cũng chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo, ai bảo bọn họ không hảo hảo bảo vệ túi khí của mình? Mỗi cái túi khí đại biểu cho một mệnh, bọn họ ngay cả mệnh mình cũng không bảo vệ tốt, còn có thể trách ai?”

“Cừu sư huynh cao kiến! Thực sự cao kiến!”

“Đến đến đến! chúng ta tối nay ăn một bữa thật ngon, ăn xong rồi đi nghỉ sớm, chuẩn bị ngày mai tỷ võ”

“….”

Trên bàn cơm, ầm ầm, người đi ta tới, ăn uống tưng bừng.

Lúc này, đầu bếp đem hộp đựng thức ăn đi vào, một vị tuỳ tùng, vội vàng nhận lấy hộp đựng thức ăn từ tay đầu bếp, đem từng chén canh gà còn nóng hổi bưng đến cho mỗi vị đệ tử Côn Bằng học viện.

“Cừu thiếu gia, các vị công tử, đây là tiểu nhân cố ý hầm nhừ canh gà cho mọi người, bên trong có đủ các loại dược liệu trân quý, đại bổ. Các vị thiếu gia công tử sau khi uống xong, cam đoan ngày mai tinh lực dư thừa, mở cờ là thắng” Đầu bếp ân cần nói.

“Tốt lắm! Nhận lời tốt của ngươi! Đợi trở về bổn thiếu gia nhất định hảo hảo thưởng cho ngươi!” Cừu Mộ Dã tâm tình không tồi, hướng về phía các bằng hữu phất tay, hô: “Đến! Đêm nay chúng ta không uống rượu, lấy canh làm rượu, chúc cho chúng ta ngày mai kỳ khai đắc thắng (thắng từ trận đầu)!”

Hắn bưng canh gà lên, muốn cùng mọi người cụng chén.

Mọi người đang ngồi cũng bưng chén canh lên theo, mang theo dũng cảm và nhiệt huyết, hét to một tiếng, “Cạn”, mười người nhất tề đem canh gà đưa vào trong miệng.

“Phốc! Canh gà quái gì vậy? Làm sao mùi vị cổ quái như thế?”

Đầu bếp nghe được có người chất vấn thủ nghệ của hắn, trong lòng nhất thời có chút không vui, bất quá trên mặt cũng không dám biểu hiện ra: “Các vị, canh gà tuyệt đối không có vấn đề gì, có thể là trong canh gà có vài loại dược liệu hết sức quý giá, vị dược hãm bên trong, cho nên vị mới lạ một chút. Không có gì đáng ngại, những dược liệu

này đều là đại bổ, đối với thân thể các vị tuyệt đối có ích”

“Nếu là đại bổ, vậy thì uống hết đi, một giọt cũng không được lãng phí”

Mọi người thấy Cừu Mộ Dã dẫn đầu uống xong canh gà, cũng không chần chờ nữa, cố nén quái vị, đem canh gà trong chén một hơi cạn sạch.

“Được rồi, tất cả mọi người trở về phòng mình nghỉ ngơi đi, bản tồn thể thực và tinh thần, nghênh đón tỷ võ ngày mai…”

Đang lúc Cừu Mộ Dã nói chuyện, đột nhiên “Phốc” một tiếng, hắn nhất thời câm nín, mặt đỏ bừng.

“Ọt ọt ọt” Bụng cũng bắt đầu réo ầm ĩ.

Cừu Mộ Dã che bụng mình, không nói hai lời hướng ngoài phòng chạy biến.

“Cừu sư huynh, ngươi làm sao vậy?”

“Phốc” “Phốc” “Phốc” “Phốc” …

Tiếng rắm tiếp theo vang lên, liên tiếp, dường như cùng tấu nhạc, trong thiện đường rất nhanh tràn đầy mùi thúi.

Tuỳ tùng cùng đầu bếp rối rít bịt mũi, buồn cười mà không dám cười.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Bụng của ta …. Ôi!”

“Bụng của ta cũng không thoải mái, không được, ta nhịn không được nữa rồi!”

“Chẳng lẽ chén canh gà này có vấn đề? Bên trong rút cuộc bổ cái quái đại bổ gì? Dược lực mạnh như vậy?”

“Mau! Ta thật sự không nhịn được rồi!”

“Chờ ta với! Ta cũng rất gấp rồi!”

“….”

Một, hai, ba, …. Mười người trước sau tiếp bước chạy ra khỏi phòng, nhanh như gió lao về phía nhà xí, chỗ đoàn người đi qua, hôi đến không thở được, ngay cả hoa trong vườn cũng không chịu nổi, khom khom lưng xuống.

Viện này, chính là người Côn Bằng học viện tạm thời mướn, ở tạm trong lúc tỷ võ. Cơ sở gì gì đó, khẳng định không thể so với ở nhà của những thiếu gia này.

Trong viện chỉ có hai nhà xí nhỏ, Cừu Mộ Dã vọt vào nhà xí thứ nhất, quả quyết chiếm lãnh địa. Người tới phía sau, cũng chỉ có thể gõ cửa gian còn lại, ai ngờ bên trong đã có người chiếm đóng.

“Đi ra nhanh lên! Bên ngoài còn có rất nhiều người chờ!”

“Nhanh lên, nhanh lên! Ta sắp không nín được rồi!”

“….”

Đông đông đông! Đông đông đông!

Cửa nhà xí bị gõ đến kẽo cà kẽo cẹt, lung la lung lay.

Bạch Sở Mục đứng ở bên trong, vô cùng chán chường, hắn mới uống được nửa muỗng canh gà, cũng đã bị rượt tới không còn khí lực. Nghe được tiếng gõ cửa vội vàng bên ngoài, tâm tình của hắn cuối cùng cũng khá hơn, thăng bằng trở lại.

Chờ đi, chờ đi! Các ngươi cứ chầm chậm mà chờ đi! Lão tử chính là không ra đấy!

Tốt nhất cho các ngươi đi ra quần!

Nếu không phải bởi vì các ngươi, lão tử làm sao lại uống nhầm canh gà hạ dược, bi thảm thế này sao?

Bên ngoài người gõ cửa càng nhanh, hắn lại càng thảnh thơi. Cũng may hắn uống không nhiều lắm, rượt lâu như vậy cũng đã xong chuyện, cho nên sửa sang lại xiêm y cho tốt, một bên che lỗ mũi, một bên rên rỉ điệu hát dân gian, tiếp tục chiếm chỗ.

Nghe được bên trong truyền ra thanh âm xướng khúc, người chờ bên ngoài không khỏi nổi giận, cũng không biết người nào hướng trên cửa đạp mạnh một cước, cánh cửa hoàn toàn bị phá hỏng.

Người trong người ngoài, bốn mắt nhìn nhau, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, không khí cực kì quái dị.

“Ngươi là ai a? Ta làm sao chưa từng thấy ngươi?”

Mọi người kinh ngạc nhìn chằm chằm Bạch Sở Mục, Bạch Sở Mục cũng nhìn chằm chằm bọn hắn, hai bên thật lâu đưa mắt nhìn nhau.

Chỉ chốc lát sau, Bạch Sở Mục che bụng của mình, nhấc khuôn mặt xinh đẹp hơi có chút tái nhợt của hắn lên, chậm rãi từ từ từ bên trong đi ra. Lướt qua bên cạnh mọi người, hắn buông tiếng thở dài thật dài:

“Ai, cùng là ngươi lưu lạc thiên nhai, gặp lại cần gì từng quen biết….”

Một trận gió lạnh thổi qua trên người mỗi người, đang lúc mọi người giật mình sững sờ đưa mắt nhìn, Bạch Sở Mục vô cùng bình tĩnh rời đi, chỉ để lại cho mọi người một bóng lưng thần bí mà thê lương.

“Gặp quỷ, hắn rốt cuộc là người nào a?”

“Mặc kệ! Ngươi không lên, ta lên trước!”

“Ngươi đi ra cho ta! Ta lên trước!”

“Ta lên trước!”

“….”

Mọi người ẩu đả thành một đoàn.

Phía trên nhà xí, mùi thúi xông thiên.

Long Thiên Thần dẫn Vân Tiểu Mặc ra ngoài tìm người, vừa vặn thấy một màn này, một lớn một nhỏ nín cười đến đỏ mặt.

Hắc hắc, kế hoạch của bọn họ rút cuộc cũng thành công! Tỷ võ ngày mai, có trò để xem rồi!

Hai thúc cháu nhìn nhau cười, muốn bao nhiêu gian xảo liền có bấy nhiêu.

Khi ba người trở về chỗ ở, Bạch Sở Mục trước tiên chạy vọt tới nhà xí, hắn hận chết liều thuốc xổ này, cả người bị hành hạ chỉ còn lại một hơi thoi thóp.

“Sao rồi?” Vân Khê thấy hai người Long Thiên Thần và Vân Tiểu Mặc ý xuân đầy mặt bước vào, cũng cảm giác được tin tức mang đến nhất định tốt.

“Yên tâm đi! Đảm bảo bọn họ ngày mai một người cũng không thể ra sân!” Long Thiên Thần vỗ ngực một cái nói.

“Nha? Ngươi xác định?” Vân Khê nhíu mày, trong lòng bắt đầu có tính toán.

Long Thiên Thần khẳng định gật đầu: “Đại tẩu nếu không tin, có thể đi nhìn Sở Mục một chút, bộ dạng hắn bây giờ, chính là mô tả mười phần cho người Côn Bằng học viện”

Vân Tiểu Mặc che cái miệng nhỏ nhắn, đứng một bên cười trộm.

Vân Khê thấy một lớn một nhỏ bộ dáng đáng khinh, hoàn toàn có thể tưởng tượng ra cảnh ngộ bi thảm của đám người Côn Bằng học viện giờ phút này.

“Làm tốt lắm! Trở về sẽ thưởng cho các ngươi!”

“Cám ơn đại tẩu!”

“Cám ơn mẫu thân!”

Còn có phần thưởng, một lớn một nhỏ hưng phấn, mừng rỡ vui sướng, Việc tốt như vậy, sau này nếu có nhiều thêm một chút thì hẳn tốt lắm.

Một đêm nay, có nhà vui mừng, có nhà buồn?

Đông đông đông, đông đông đông.

Kèm theo tiếng nổi trống rung trời, tỷ võ đại học của thập đại học viện bốn năm một lần, coi như là chính thức bắt đầu.

Hôm nay hội trường tỷ võ, toàn bộ chật ních chỗ ngồi. Mỗi một tiếng hoan hô, đều như cuồng phong mưa lớn, thổi quét toàn trường, thanh thế lớn.

Đội ngũ mấy học viện tham gia đấu vòng loại lục tục tiến vào hội trường, đệ tử Thiên Long học viện và Bạch Hổ học viện cũng xen lẫn trong thính phòng, quan sát trận đấu hôm nay.

Tiếng người ồn ào.

“Nghe nói trận đầu luận võ hôm nay là Vạn Hoàng học viện và Côn Bằng học viện, ngươi đoán xem học viện nào sẽ thắng?”

“Xếp hạng năm ngoái của hai học viện này, một thứ mười, một thứ tự, thực lực chênh lệch quá lớn, căn bản không có gì đáng nói, ta đoán nhất định là Côn Bằng học viện thắng!”

“Thế thì chưa chắc! Ngươi hôm qua không có tới xem nghi thức rùt thăm, cho nên không biết tin tức mới nhất. Lần này đội ngũ của Vạn Hoàng học viện có một tuyệt đỉnh cao thủ, thực lực cơ hồ có thể sánh ngang với Vân Trung Thiên cuả Thiên Long học viện, một mình hắn bất động thanh sắc, đã đánh bay bảy tám người của Tử Điêu học viện, thân thủ kia thật sự là quá kinh diễm rồi!”

“Thật có chuyện này sao? Không huyền diệu như vậy chứ?”

“Có! Tuyệt đối có! Chờ người của Vạn Hoàng học viện lên sân, ngươi có thể lập tức thấy người kia. Người nọ chẳng những võ công sâu không lường được, bề ngoài cùng khí chất cũng là nhất đẳng, có

thể nói người này cùng Vân Trung Thiên của Thiên Long học viện sàn sàn như nhau. Về phần thực lực hai người đến tột cùng ai cao ai thấp, thì rất khó nói”

“….”

Trong thính phòng, có ba người đặc biệt bắt mắt, khí chất siêu phàm, như hạc giữa bầy gà. Nghe được tiếng nghị luận chung quanh, một nam tử áo đen tà khí ở trong đó, hai tay ôm ngực, mở miệng cười nói: “Trung Thiên, xem ra ngươi có đối thủ xuất hiện rồi”

“Đừng nghe bọn hắn nói nhảm! Những người này luôn thích khuếch đại sự thật, lấy thực lực của Trung Thiên, ai có thể cùng hắn so sánh chứ?” một gã khác, nam tử bạch y thần thái lười biếng phản bác.

Đứng giữa hai nam tử hắc bạch, là một nam tử áo bào màu bạc, hắn có ngũ quan tuấn dật tuyệt mỹ, vóc người thon dài, khuôn mặt trắng nõn, ưu nhã mà quý khí. Sợi tơ màu bạc buộc lại một ít tóc, buông sau đầu, số tóc còn lại xoã tung gọn gàng, một ít tóc trên trán vũ động theo gió, siêu nhiên thoát tục, không vướng bụi trần, làm cho người ta bất tri bất giác như bị lạc bên trong khí chất mộng ảo thoát trần, vẻ ưu nhã cùng cao quý không câu nệ tiểu tiết của hắn.

Nghe được lời hai bằng hữu bên cạnh, khoé miệng của hắn khẽ giơ lên, tạo thành một đường cong hoàn mỹ, cả người tạo ra cảm giác vân đạm phong khinh.

Mọi người ngồi chung quanh bọn họ thỉnh thoảng quay đầu liếc trộm nam tử áo bạc, tâm tình vô cùng kích động.

Đó chính là Vân Trung Thiên a, đệ nhất cao thủ của Thiên Long học viện a!

Có ai có thể nghĩ đến, một công tử văn nhã tuấn dật như vậy, lại là tinh anh vô địch võ đạo đã đánh bại thập đại học viện đây?

Kích động a kích động!

Bọn họ phảng phất như thấy được một tầng hào quang màu bạc bao phủ quanh người Vân Trung Thiên, thánh khiết như vậy, vĩ đại như vậy, làm cho người ta không kìm lòng được mà muốn cúng bái và sùng mộ.

Từ trên người của hắn, mọi người nhìn không tới bất kì lệ khí giết chóc gì, hết thảy đều là cát tường và tốt đẹp. Có đôi khi mọi người thậm chí cảm thấy được Vân Trung Thiên giết người, cũng là một loại hưởng thụ rất đẹp, bởi vì bản thân hắn chính là tạo hoá được thiên địa yêu quý, được trời ưu ái.

“Vân sư huynh!”

Cách đó không xa, truyền tới một thanh âm kiều mị.

Mọi người theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy một hoàng y nữ tử chân thành bước tới, phía sau còn có mấy nữ tử cùng lứa với nàng, theo cùng các nàng đến, là một làn gió thơm mát đập vào mặt.

“Là Bạch Tuyết Mai của Thiên Long học viện đấy! Một trong tứ đại mỹ nhân của thập đại học viện, Mai tiên tử!”

“Thơm quá! Giống như mùi hương của hoa mai!”

“Dung mạo đẹp, người có hương, hắc hắc, đây mới là mỹ nhân điển hình”

“….”

Mấy nữ tử đi theo sau Bạch Tuyết Mai nghe được mấy âm thanh than thở này, mọi người lộ ra vẻ mừng rỡ đắc ý, Mai tiên tử chính là Mai tiên tử, vô luận đi đến nơi nào, cũng có thể trở thành tiêu điểm của mọi người. Các nàng đi theo bên cạnh nàng, cũng cảm thấy mở mày mở mặt.

Chỉ có một mình Bạch Tuyết Mai, mắt nhìn thẳng, ánh mắt ôn nhu ngập nước, thâm tình nhìn chăm chú vào Vân Trung Thiên, giống như trong thiên địa, chỉ có một mình hắn, nàng cũng không nhìn tới gì khác nữa.

“Bạch sư muội” chính là tiếng nói độc nhất thuộc về Vân Trung Thiên, hơi trầm, cũng không thâm trầm, thật giống như từng cơn gió nhẹ thổi qua tai.

Vân Trung Thiên thản nhiên nhìn nàng một cái, sóng mắt bình tĩnh như nước, không có một chút dao động nào.

Nhưng cũng chỉ cần một tiếng “Bạch sư muội” này, đã đủ để Bạch Mai Tuyết cảm xúc phập phồng, thật lâu không thể bình tĩnh. Trên mĩ nhan trắng như bích ngọc mang theo vài phàn ửng hồng, thanh âm càng thêm mềm mại đáng yêu nói: “Nghe nói đoạn thời gian trước Vân sư huynh vẫn đều bế quan, hôm nay làm sao lại rảnh rỗi tới xem cuộc thi?”

Vân Trung Thiên mím môi, cười mà không nói, trong tươi cười lộ ra mấy phần lãnh mạc cùng xa cách.

Bên cạnh hắn hắc y nam tử tà khí cười, mở miệng nói: “Bạch sư muội, ngươi cần gì biết rõ còn cố hỏi đây? Người nào không biết ở Thiên Long học viện, phàm là chỗ có Vân Trung Thiên xuất hiện, thì nhất định có Mai tiên tử xuất hiện. Ngươi nếu không phải thăm dò ra

tin tức Trung Thiên hôm nay sẽ tới hội trường tỷ võ xem cuộc thi, thì Mai tiên tử trước giờ không thích đánh nhau giết chóc, như thế nào sẽ lại đuổi tới”

Bạch Tuyết Mai nghe vậy, ánh mắt loé lên, xấu hổ, hai gò má ửng đỏ càng thêm hồng nhuận.

Bạch y nam tử thấy thế, không khỏi nổi lên lòng thương hương tiếc ngọc, mở miệng nói: “Được rồi, được rồi! Đừng nói giỡn với Bạch sư muội nữa! Bạch sư muội là nữ hài tử, da mặt mỏng, cũng không giống ngươi, da mặt so với tường thành còn dày hơn”

“Da mặt ngươi mới dày hơn tường thành đó” hắc y nam tử bất mãn trừng hắn.

Bạch Tuyết Mai tiếp tục ẩn tình đưa mắt nhìn Vân Trung Thiên, cắn cắn môi cánh hoa nói: “Vân sư huynh, hôm nay người xem thi đấu nhiều lắm, chúng ta không có tìm được chỗ trống ngồi, ta có thể hay không…”

Nàng vừa định yêu cầu ngồi bên cạnh hắn, cùng hắn xem thi đấu, thì lúc này, Vân Trung Thiên đứng lên, cắt đứt lời nàng: “Bạch sư muội ngồi chỗ này đi! Chúng ta tuỳ tiện đến đây xem qua một chút thôi, hiện tại xem xong rồi, cũng nên đi”

Nói xong hắn lưu loát rời đi, bóng dáng như trước tao nhã cao quý, không nhiễm bụi trần.

“Vân sư huynh….” Bạch Tuyết Mai không ngờ hắn nói đi là đi, khẽ dậm chân, có chút ảo não. Nhưng là bây giờ đuổi theo, không phải nói rõ nàng thực chất là vì hắn mà đến sao? Không đuổi theo? Nơi này có một đám người không biết là người gì, trở thành đối tượng bị mọi người vây xem, nàng thế nào cũng cảm thấy không được tự

nhiên.

Đợi sau khi Vân Trung Thiên rời đi được một lát, nàng vẫn là kìm lòng không được theo sát đi tới, mấy nữ tử phía sau nàng cũng lục tục theo sát đi. Mặc dù có chút cảm thấy không đáng thay Mai tiên tử, thái độ đối đãi của Vân Trung Thiên đối với nàng cũng quá mức lạnh nhạt xa cách rồi, nhưng ai bảo các nàng đều là người ái mộ Vân Trung Thiên đây?

Biết rõ mình không thể nào được hắn thân cận, nhưng thông qua Mai tiên tử, có thể gần gũi tiếp xúc nhiều hơn với thần tượng trong lòng các nàng, các nàng cũng mãn nguyện. Theo tác dụng nào đó mà nói, các nàng vẫn là rất hi vọng Mai tiên tử có thể thành công được Vân Trung Thiên đáp lại.

“Bạch sư muội đối với Trung Thiên thật đúng là một mảnh si mê a, từ lúc bắt đầu tiến vào Thiên Long học viện, nàng vẫn lưu luyến si mê Trung Thiên, vô luận Trung Thiên đi tới chỗ nào, đều yên lặng đuổi theo. Nói về phần si tình này, không thể không khiến người ta động dung. Ta nói Trung Thiên, ngươi thật không thể đối vs nàng ôn nhu một chút sao? Cho dù ngươi không cho nàng cơ hội, cũng không cần tổn thương nàng như vậy …” Bạch y nam tử liếc mắt nhìn đội ngũ xa xa phía sau, không nhịn được mở miệng khuyên bạn tốt của mình.

“Lại nói điều kiện Bạch sư muội cũng không tệ, muốn xinh đẹp có xinh đẹp, muốn khí chất có khí chất, gia thế không tồi, thật không hiểu nổi Trung Thiên ngươi làm sao lại không nhìn trúng nàng? Rút cuộc là ánh mắt ngươi quá cao, hay là ngươi…. phương diện kia của ngươi có vấn đề?” Hắc y nam tử cười đến vô cùng tà khí, một đôi mắt một mí nhỏ dài ngắm loạn trên dưới người Vân Trung Thiên.

Vân Trung Thiên cước bộ ngừng lại, quăng tới hắc y nam tử một cái liếc xéo, không bén nhọn lắm, nhưng mang theo vài phần ý vị uy

hiếp.

Hắc y nam tử lập tức thu hồi, cợt nhả pha trò: “Ta nói bừa! Ta nói bừa! Miệng ta bậy!”

Bạch y nam tử ở bên nhìn, ôn hoà lắc đầu bật cười.

Ba người tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh rời khỏi thính phòng.

Đang muốn rời hội trường, thì phía trước đột nhiên có một bóng người nho nhỏ nhào tới, Vân Trung Thiên bất động thanh sắc đưa tay, đem thân thể nhỏ nhắn sắp đụng vào người giữ lấy.

“phù phù phù…”

Vân Trung Thiên cúi đầu nhìn người trong ngực, bé có khuôn mặt đỏ bừng phấn điêu ngọc mài, rất là đáng yêu. Bé vểnh cái miệng nhỏ nhắn, thở hồng hộc, không chút nào có vẻ e sợ hay hay cảm giác xa lạ với hắn.

Vân Trung Thiên cứ như vậy yên lặng nhìn bé, quan sát phản ứng của bé.

Bé giơ tay lên, xoa xoa mảnh mồ hôi trên trán, ngẩng đầu, nụ cười ngọt ngào như ánh mặt trời rực rỡ vội vàng không kịp chuẩn bị phóng vào trong mắt hắn. Bé mang đồng âm mềm mại nói: “Mỹ nhân thúc thúc, ta có thể ở chỗ người trốn một chút hay không? Phía sau có người đuổi theo ta”

Bé vừa nói xong, đã nghe tiếng bước chân lục tục phía sau, một đám hài tử cùng lứa với hắn chạy vào trong hội trường. Bé hướng trong ngực hắn co rụt lại, thấp giọng nói: “Chính là bọn họ! không thể để cho bọn họ tìm được ta, bằng không ta liền thua mất!”

Vân Trung Thiên nhếch mày, hẳn là thần xui quỷ khiến mà ôm bé rồi vồng lưng lại, vừa vặn chặn tầm mắt bọn nhỏ.

“Người đâu? Tiểu Mặc làm sao nhanh như vậy đã không thấy tăm hơi?”

“Mới vừa rồi còn thấy hắn tiến vào, nháy mắt một cái đã không thấy người đâu, công phu của hắn cũng quá lợi hại đi?”

“Chúng ta chia nhau ra tìm! Chỉ cần trong vòng một canh giờ tìm được hắn, chúng ta liền thắng, có thể hẹn Tiểu Tĩnh đi chơi!”

“Ha ha! Mau tìm! Mau tìm!”

Bọn nhỏ lập tức giải tán.

Vân Tiểu Mặc lén lén lút lút vịn đầu vai Vân Trung Thiên, lộ ra một đôi mắt to, nhìn chung quanh, thấy mọi người đi hết, rút cuộc thở phào một cái thật dài.

Hừ hừ, muốn hẹn Tiểu Tĩnh khả ái đi chơi? Không có cửa đâu!

“Mỹ nhân thúc thúc, có thể thả ta xuống rồi”

Bé giãy giãy, từ trong ngực Vân Trung Thiên nhảy xuống, nhẹ nhàng khí độ rơi xuống đất, làm cho ba người Vân Trung Thiên kinh diễm nho nhỏ.

“Di? Ngươi không phải là tiểu thiên tài luyện khí mấy hôm trước trên đại hội sát hạch luyện khí bỗng nhiên nổi tiếng sao?” bạch y nam tử vui mừng thấp giọng hô, ngồi xổm xuống trước Vân Tiểu Mặc, từ trên xuống dưới đánh giá một phen, hai mắt sáng lên, rất là kích động.

“Cái gì? Nó chính là tiểu thiên tài luyện khí?” Hắc y nam tử cũng giống như vừa phát hiện được bảo bối, ngồi xổm xuống, thú vị đánh giá Vân Tiểu Mặc.

Vân Trung Thiên giống như trước cúi đầu nhìn hắn, ánh mắt dao động.

Vân Tiểu Mặc nháy mắt mấy cái, nhìn ba người một chút, nhức đầu, hắc hắc cười nói: “Các thúc nói rất đúng chính là cháu! Xin chào, cháu gọi là Vân Tiểu Mặc”

“Ha! Ngươi thật sự là tiểu thiên tài luyện khí kia? Ta dĩ nhiên nhìn thấy người thật rồi! Đến! Cho thúc thúc ôm một cái!” Hắc y nam tử mở hai cánh tay, làm bộ muốn ôm mạnh Tiểu Mặc một cái, Vân Tiểu Mặc lắc mình trốn, ôm lấy chân Vân Trung Thiên, bé vẫn là đối với vị mỹ nam ca ca này tương đối có hảo cảm.

Tần Tụng Ca ôm không được, vẻ mặt buồn bực, đồng thời cũng sợ hãi than cho thân thủ và tốc độ của bé. Lúc này mới chỉ là tiểu bất điểm, đã có thân thủ tốt như vậy, nếu sau này trưởng thành, thì sẽ cao bao nhiêu?

Vừa là thiên tài luyện khí, lại là thiên tài luyện võ, sách sách, đứa nhỏ này rút cuộc là từ nơi nào chui ra? Làm sao có thể được trời ưu ái như vậy?

Tần Tụng Ca vẻ mặt ghen tỵ nhìn Vân Trung Thiên đưa tay dắt tay nhỏ bé, bĩu môi nói: “không công bằng a không công bằng! tại sao tất cả lớn nhỏ nam nữ đều thích Vân Trung Thiên, lại không ai yêu thích ta? Ông trời cũng quá bất công đi?”

Bạch y Bách Lý Thanh Hoa ôn nhuận cười mấy tiếng, vỗ vỗ bả vai

bạn tốt nói: “Ngươi hãy nhận mệnh đi! Chỉ cần có Vân Trung Thiên tồn tại, ngươi vĩnh viễn cũng không có ngày nổi danh đâu, bởi vì hào quang của hắn đã quá chói mắt rồi, trên đời này sợ rằng không có mấy người có thể áp đảo hào quang của hắn. Chúng ta ở cùng một chỗ với hắn, vĩnh viễn đều chỉ có thể làm nền thôi!”

Lời nói chua xót, nhưng trong lòng lại không chua xót.

Ba người đều trở thành bạn tốt nhiều năm, tình cảm thâm hậu, đó là bởi vì thông mình cùng cảm thông lẫn nhau, chưa bao giờ bởi vì việc nhỏ mà so đo.

“Tiểu Mặc, cháu họ Vân, là nhất mạch của Vân tộc?” Vân Trung Thiên đối với họ của hắn rất có hứng thú, vừa nghe hắn nói họ Vân, mắt hắn liền dao động rõ ràng.

“Cái gì Vân tộc? Cháu không phải là người Vân tộc, cũng không biết người của Vân tộc” Vân Tiểu Mặc khả ái lắc đầu.

Tần Tụng Ca bỗng nhiên chen miệng nói: “Ngươi không nói, ta chút nữa đã quên, hai người các ngươi đều họ Vân, có lẽ là người trong tộc đi?”

Bách Lý Thanh Hoa không biết nghĩ tới điều gì, thần sắc khẽ biến hoá, như có điều suy nghĩ.

“Vậy phụ thân cháu tên gọi là gì?” Vân Trung Thiên cúi đầu nhìn Vân Tiểu Mặc, tiếp tục hỏi.

Vân Tiểu Mặc ánh mắt chớp chớp: “Phụ thân cháu …. phụ thân cháu họ Thiên”

“Cháu họ Vân, phụ thân cháu lại họ Thiên? Điều này sao có thể?”

Tần Tụng Ca lắc đầu, rõ ràng không tin.

Quăng cho hắn một cái liếc xéo, Vân Tiểu Mặc nâng cằm nói: “Cháu là theo họ mẫu thân, mẫu thân cháu họ Vân, cho nên cháu cũng họ Vân”

“Vậy mẫu thân ngươi là người Vân tộc?” Vân Trung Thiên tiếp tục tra cứu vấn đề này,

Vân Tiểu Mặc lắc lắc đầu: “Mẫu thân của cháu cũng không phải là người Vân tộc! Ai nha, ai nói họ Vân, thì nhất định là người Vân tộc? Kia Tiểu Bạch họ Tiểu, chẳng lẽ cũng là người Tiểu tộc sao?”

Ba người nghe vậy, không nhịn được bật cười.

Đứa nhỏ này thật đúng là thú vị.

Lúc này, tiếng trống hội trường tỷ võ lại lần nữa vang lên, cũng là tỷ võ chân chính bắt đầu.

Vân Trung Thiên nhàn nhạt ngước mắt, hướng giữa sân tỷ võ lướt qua, chỗ tầm mắt lướt qua, có một loại sắc bén vô hình chất chứa trong đáy mắt gợn sóng không sợ hãi của hắn.

“Tiểu Mặc, tỷ võ lập tức sẽ bắt đầu, thúc thúc dẫn cháu đi tìm phụ mẫu nhé” Thấy phụ mẫu của bé, có lẽ hắn có thể phán đoán được họ có liên quan gì với người Vân tộc hay không rồi.

“Không cần! Mẫu thân cháu cũng sẽ lên đài tỷ thí, mỹ nhân thúc thúc mang cháu đến bên kia quan sát tỷ võ đi, chỗ đó có thể thấy rất rõ ràng!” Ngón tay nho nhỏ chỉ đến phía bắc võ đài, nơi đó đúng là góc độ xem cuộc đấu tốt nhất, đáng tiếc không phải người bình thường có thể bước vào, bất quá Vân Trung Thiên hắn là ai? Khu vực những

người khác không thể tiến vào, không có nghĩa là hắn không thể tiến vào.

Ánh mắt tiểu tử này quả không tồi!

Ngôn từ trong lúc đó có một cỗ khí độ chỉ điểm giang sơn bẩm sinh, làm cho hắn hơi hơi giật mình.

“Được, thúc thúc dẫn cháu đi!”

Nhìn Vân Trung Thiên vui vẻ đáp ứng yêu cầu của Vân Tiểu Mặc, một lớn một nhỏ dắt tay đồng hành, Bách Lý Thanh Hoa và Tần Tụng Ca kinh ngạc nhìn nhau một cái, kinh ngạc vì Vân Trung Thiên nhiệt tình khác ngày thường. Ngày thường Vân Trung Thiên vô luận đối với bất kì kẻ nào, cũng là đạm mạc, xa cách, bọn họ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Vân Trung Thiên chủ động nhiệt tình như thế.

Thoạt nhìn, đây tựa hồ là hiện tượng tốt.

Hai vị bạn tốt cười cười, theo sát bước chân hai người.

“Nhìn kìa! Đây không phải là đệ nhất cao thủ Vân Trung Thiên của Thiên Long học viện sao? Hắn làm sao cũng tới? chẳng lẽ nghe nói tuyển thủ tỷ võ lần này xuất hiện cường địch, cho nên tới thăm dò kình địch?”

“Hơn phân nửa là vậy rồi! Coi như là Vân Trung Thiên quanh năm ngồi trên vị trí đệ nhất, ở lúc gặp được cường địch, cũng khó tránh khỏi khẩn trương lo lắng!”

“Ta xem hắn không phải là khẩn trương lo lắng, mà là hưng phấn gặp gỡ cường địch. Đối với hắn, cái loại cấp bậc thiên tài cao thủ này mà nói, cho tới bây giờ cũng là nơi cao không chịu nổi rét, cũng chỉ

có thời điểm xuất hiện cao thủ cùng cảnh giới, mới có thể làm cho hắn hưng phấn lên”

“Hài tử Vân Trung Thiên dắt trong tay không phải là tiểu thiên tài luyện khí nổi tiếng ở sát hạch luyện khí hôm đó sao?”

“Đúng vậy a, đúng a! hai người đó làm sao lại tới cùng nhau? Đúng rồi, bọn họ hình như đều là họ Vân, chẳng lẽ là người một nhà?”

“Có khả năng này! Vân tộc quả nhiên là nhân tài xuất hiện tầng tầng lớp lớp a! Một người là thiên tài võ học, một người là thiên tài luyện khí, hắc hắc, chiếu đi xuống, ngày Vân tộc phục hưng, trở lại vinh quang thường ngày là rất có khả năng a!”

“….”

Trong đám người, đủ loại nghị luận, lần nữa khuếch tán ra ngoài.

Sự tồn tại của Vân Trung Thiên, cũng giống như siêu cấp minh tinh thời hiện đại vậy, vô luận đi đến nơi nào, đều không thể thiếu vạn chúng chú ý cùng tiếng hoan hô, một lời nói cử chỉ, là có thể tạo lên một cục diện oanh động.

Đáng tiếc chính là, độ nổi tiếng của Vân Tiểu Mặc cũng không kém Vân Trung Thiên, lại có rất nhiều người nhận ra bé chính là tiểu thiên tài luyện khí trong truyền thuyết.

Như vậy, hai thiên tài một lớn một nhỏ đồng thời ra sân, nghĩ không oanh động cũng khó.

Cách không xa phía sau bọn họ, đoàn người Bạch Tuyết Mai xa xa đi theo. Thấy Vân Trung Thiên nắm tay nhỏ bé của một hài tử, trên mặt nở nụ cười, vẻ mặt này nàng chưa từng thấy qua. Chẳng biết tại sao,

nàng lại đối với một tiểu hài tử sinh lòng ghen tỵ. Nàng hy vọng người ở vị trí kia là nàng, mà không phải là một hài tử xa lạ không biết từ đâu chui ra.

“Tỷ võ trận thứ nhất, Vạn Hoàng học viện và Côn Bằng học viện”

Từ trên võ đài truyền tới một thanh âm hùng hồn, cắt đứt ý nghĩ của nàng, quay đầu, đem tầm mắt chuyển tới trên võ đài.

Giờ phút này, trên võ đài, cô đơn một bạch y nữ tử đang đứng.

Ánh nắng ban mai chiếu qua, mang đến một hào quang vàng rực.

Bạch y nữ tử ngạo nghễ mà đứng, đắm chìm bên trong một mảnh màu vàng, khuôn mặt kinh diễm, bạch ngọc không tỳ vết, tuyệt sắc khuynh thành.

Chỉ một thoáng, dẫn tới một mảnh hô nhỏ, từng người nhìn bạch y nữ tử giữa đài, ít nhiều ánh mắt hàm chứa kinh diễm.

Chẳng qua là, vì sao trên võ đài lớn như vậy, chỉ có một mình nàng?

“Mẫu thân! Mẫu thân!” Vân Tiểu Mặc đến chỗ ngồi, nhìn thấy nữ tử chói mắt rõ ràng trên võ đài, dùng sức khua tay nhỏ bé.

Vân Khê nghe tiếng, quay đầu nhìn qua, hơi hơi giật mình.

Tiểu Mặc làm sao lại chạy đến đó? Khán đài phía bắc là thuộc về các nhân vật chủ chốt, trưởng lão các đại thế gia mới cơ tư cách ngồi, Tiểu Mặc làm sao lại chạy vào đó?

Tầm mắt của nàng chếch đi, đầu tiên nhìn chính là chống lại ánh mắt đồng thời tìm tòi nghiên cứu của Vân Trung Thiên.

Hai ánh mắt đột nhiên chạm nhau!

Vân Khê trong lòng chấn động, nam nhân này rút cuộc là ai? Vì sao nhìn hắn lại quen thuộc như vậy? Giống như là …. Giống như là thấy được chính nàng!

Tầm mắt vừa chuyển, nàng nhìn thấy Bách Lý Thanh Hoa, đột nhiên hiểu, vì sao hôm đó ở phủ thành chủ, tất cả mọi người đều nói nàng lớn lên rất giống một người, nói vậy chính là nam tử này sao?

Hắn rút cuộc là ai? Sẽ thương tổn đến Tiểu Mặc không?

Bách Lý Thanh Hoa gặp được ánh mắt nàng chuyển sang, hướng nàng thân mật gật đầu, lại dùng ánh mắt hướng Vân Tiểu Mặc, ý muốn nói, làm cho nàng yên tâm, hắn sẽ hỗ trợ chiếu cố tốt nhi tử của nàng.

Đối với Bách Lý Thanh Hoa, Vân Khê vẫn là có chút yên tâm, hướng phía Vân Tiểu Mặc cười cười, liền đem lực chú ý một lần nữa thu hồi về trên võ đài.

Song cái nhìn này, đủ làm cho lòng Vân Trung Thiên sinh ra một nghi ngờ lớn hơn nữa.

Nữ nhân này…

Hắn khẽ híp mắt, phảng phất hết thảy nghi ngờ cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, rất nhanh khôi phục vẻ vân đạm phong khinh thường ngày, lặng yên tiếp tục xem tranh tài.

Ở một góc khác của thính phòng, đám người Dung Thiếu Hoa, Long Thiên Thần tụ thành một đống, cũng nhìn thấy Vân Tiểu Mặc, mọi

người kinh ngạc không dứt. Cái tiểu tử thúi này, làm thế nào lại chạy đến nơi khác quan sát rồi?

Tiểu tử không có lương tâm, uổng cho bọn hắn giữ chỗ ngồi cho bé!

Sau một hồi hỗn loạn, trọng tài trên võ đài bắt đầu buồn bực. Nói là hai học viện ở giữa tỷ thí, hiện tại ngược lại, một bên học viện chỉ có một người tham gia thi đấu, còn một bên học viện thì lâu hơn bò, một người cũng không thấy lộ diện, này còn tỷ thí thế nào?

Chống trường kiếm, Vân Khê một tay chống chuôi kiếm, chán đến chết đứng ở trung tâm võ đài, không vội cũng không nóng nảy. Bởi vì nàng biết, thời gian mỗi lần tỷ võ đều có quy định, hai bên tỷ võ, phàm là có bên nào trong vòng một nén nhang không xuất hiện, thì xem như tự động huỷ bỏ tư cách tỷ thí.

Cho nên, nàng không vội.

Người Côn Bằng học viện trải qua một đêm hành hạ, lúc này sợ chỉ còn lại nửa cái mạng, nhưng nếu bọn họ đến, một mình nàng cũng đủ thu thập bọn họ, để tránh cho người những học viện khác đến thăm dò đội hình ra sân của bọn họ; nhưng nếu không đến, nàng liền trực tiếp thắng rồi, giảm đi không ít chuyện.

Bất quá trong nội tâm, nàng thật ra rất hi vọng bọn họ xuất hiện. Bởi vì, chỉ có bọn họ xuất hiện, nàng mới có thể hảo hảo mà đánh bọn họ một bữa, để cho bọn họ biết, dám ở sau lưng người Vạn Hoàng học viện làm loạn, sẽ phải chuẩn bị thật tốt để chịu một trận hung hăn tàn bạo đến chết!

“Còn thời gian nửa nén hương, nếu như người Côn Bằng học viện vẫn không xuất hiện, ta liền tuyên bố bọn họ mất đi tư cách tỷ thí” Trọng tài hô lớn.

“Người Côn Bằng học viện đây là sao vậy? Lại một người cũng không đến? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Chẳng lẽ là e sợ người Vạn Hoàng học viện? cho nên mới không lộ diện?”

“Nhìn người Vạn Hoàng học viện xem ra đã nắm chắc phần thắng, lại chỉ phái một người ra sân, chẳng lẽ bọn họ đã sớm biết người Côn Bằng học viện hôm nay sẽ không xuất hiện?”

“…..”

Thời gian nửa nén nhang, vừa chuyển rồi biến mất.

Vân Khê híp mắt nhìn nén hương sắp đốt sạch kia một chút, thất vọng thở dài một hơi, sớm biết vậy nàng đã đem dược lực giảm bớt một chút, ít nhất có thể làm cho bọn họ có chút khí lực chạy tới hội trường tỷ võ, như vậy nàng có thể danh chính ngôn thuận ở trên võ đài đập bọn họ một bữa.

“Một nén nhang đã hết! Ta tuyên bố Côn Bằng học viện….”

Trọng tài giọng điệu cứng rắn mới tuyên bố được một nửa, lúc này, một chiếc xe ngựa hối hả chạy vào hội trường, bên trong xe ngựa, có người hô lớn:

“Chờ một chút! Chúng ta tới rồi!”

Thanh âm có chút hư nhược, sức lực không đủ.

Ánh mắt Vân Khê sáng lên, từng tia sáng hưng phấn từ trong đó bắn ra tứ phía, khoé môi cong lên, tốt! rút cuộc đã tới! Chỉ sợ các ngươi

không tới!

Trong thính phòng, Long Thiên Thần và Bạch Sở Mục hai người đồng loạt lên tinh thần, nhất là Bạch Sở Mục, bị rượt một đêm, tâm tình vô cùng buồn bực. Hiện tại rút cuộc đã có bạn hữu đồng bệnh tương liên, cả người hắn nhất thời tinh thần phấn chấn, thật sự muốn xem bọn chúng sẽ bị Vân nương tử hung hăng chỉnh như thế nào?

Nếu là có thể, hắn cũng hy vọng có thể lên đài, hung hăng đập bọn họ một bữa. Bởi vì nói cho cùng, hắn biến thành bộ dáng thảm thế này, cũng là nhờ bọn họ ban tặng.

Màn xe ngựa vén lên, đám người Cừu Mộ Dã lục tục từ trên xe ngựa nhảy xuống, mỗi người lúc tiếp đất, nện bước đều có chút vô lực mềm nhũn, lại nhìn sắc mặt bọn họ, trắng như đắp bột mì, người không biết còn tưởng bọn họ là vì lần tỷ võ này mà hoá trang đi.

Khi thấy Vân Khê dựa kiếm đứng trên võ đài, hai mắt Cừu Mộ Dã nhất thời dấy lên lửa giận, nâng kiếm lảo lảo xông tới võ đài.

“Người Vạn Hoàng học viện các người quá hèn hạ! lại thừa dịp chúng ta không đề phòng, bỏ thuốc vào trong canh của chúng ta, hành vi các ngươi tiểu nhân như thế, quả thực làm người người giận sôi! Các vị trưởng lão, các vị giang hồ bằng hữu, các ngươi công bình phân xử xem, tỷ võ như vậy có công bằng hay không?”

Hiện trường nhất thời ầm ầm một mảnh, khắp nơi nghị luận không ngừng, rốt cuộc hiểu rõ nguyên cớ tại sao người Côn Bằng học viện đến trễ.

“A! Ngươi thật là vu oan giá hoạ a! Ngươi nói chúng ta phái người bỏ thuốc các ngươi, ngươi có chứng cứ gì? Ngươi không bằng không cớ, lại vu hãm chúng ta, ta đây có phải hay không cũng có thể nói, là

các ngươi trước lúc tỷ võ sau lưng phá hỏng ba túi khí của chúng ta, khiến Vạn Hoàng học viện ta còn chưa chính thức tỷ võ, đã mất đi ba thành viên có tư cách dự thi?" Thanh âm Vân Khê từ từ sắc bén.

Ánh mắt Cừu Mộ Dã loé lên, lên tiếng phủ nhận nói: "Túi khí nào? Ngươi ngậm máu phun người! Chúng ta hiện tại là nói chuyện hạ thuốc, ngươi đừng hỏng đánh trống lảng!"

"Ta không muốn nói nhảm nhiều lời! Một câu thôi, tỷ võ hôm nay, các ngươi muốn chủ động từ bỏ, hay là tiếp tục? Nếu như tiếp tục, nể mặt mấy người các ngươi bất hạnh bị ám toán, Vạn Hoàng học viện chúng ta cũng không muốn chiếm tiện nghi của các ngươi. Chúng ta cũng chỉ ra sân một người, lấy một chọi mười!"

"So! Đương nhiên phải so! Nếu như cứ như vậy từ bỏ, ta chết cũng không cam tâm!" Cừu Mộ Dã thô hét lên.

"Tốt! Vậy thì tới đây đi!" Vân Khê ngoắc ngoắc tay, rất có ý vị khiêu khích.

"Chỉ một mình ngươi tham gia thi đấu?" Cừu Mộ Dã cúi đầu nở nụ cười, bọn họ cho dù mất sức, cũng không có khả năng ngay cả một nữ nhân cũng đánh không lại. Được lắm, nếu người của Vạn Hoàng học viện khinh thị bọn họ như thế, thì bọn họ cũng sẽ hung hăng làm đối phương chịu chút đau khổ, cho bọn họ hối hận không kịp.

"Đúng vậy! Ta một người. … cũng đủ để thu thập mấy người các ngươi!" Vân Khê nhướng mày, cười đến quỷ dị.

"Thật càn rỡ! mọi người cùng nhau xông lên, hung hăng sửa chữa nữ nhân này!" Cừu Mộ Dã ra lệnh một tiếng, chín người phía sau cũng nhất tề rút kiếm, tuy nói là hư nhược vô lực, nhưng bọn họ dù sao cũng là cấp bậc Huyền Tôn.

Kiếm khí từ mười người đồng thời phát ra.

Chỉ một thoáng, trên võ đài, kiến khí tung hoành.

“Tới tốt!” Vân Khê lạnh lùng nhếch môi, Trảm Lãng kiếm trong tay cũng rút ra khỏi vỏ.

Ánh mắt sắc bén lướt qua mười người, cuối cùng khoá ở trên người Cừu Mộ Dã, khẽ híp mắt.

Tốt lắm! Liền bắt đầu từ ngươi!

Trảm Lãng kiếm vung lên, kiếm khí hoá thành một đạo sấm chớp, ở trong không trung nổ tung.

Vị trí kiếm khí nổ tung vừa đúng, dư âm làn sóng khí tuy không tổn hại đến túi khí trên người Cừu Mộ Dã, nhưng lại đưa cả người hắn ném lên không trung.

Xoát xoát xoát….

Lại là chín đạo kiếm liên tục, từng kiếm tinh diệu, góc độ tuyệt hảo.

Chỉ nghe một tiếng kiếm khí nổ tung tiếp theo vang lên, trên võ đài, mười bóng người lần lượt bị đánh bay vào không trung, như là nốt trên khuông nhạc, liên tiếp nhau.

Toàn trường oanh động.

Này làm sao còn là tỷ thí võ nghệ? Rõ ràng chính là Vân Khê một người đang chơi đùa mười người của Côn Bằng học viện, thực lực cách xa, vừa xem liền biết. Chỉ e cho dù đối phương có không bị bỏ

thuốc, lấy thực lực bình thường đối phó, thì kết quả vẫn có khả năng là như vậy.

Toàn trường mọi người không ai dám nghi ngờ thực lực Vân Khê, bởi vì sự thật đã bày ra trước mắt.

Huyền Tôn tứ phẩm! Tuyệt đối là thực lực Huyền Tôn tứ phẩm! Thậm chí còn có thể cao hơn…

“Cái gì? Nàng thế nhưng lại là thực lực Huyền Tôn tứ phẩm?” Trong đám người chờ luận võ, Hoa Oánh Oánh thấp giọng hô, lộ ra thần sắc kinh hoảng. Ả nhớ Vân tiên tử từng nói cho ả biết, Vân Khê cùng lắm cũng chỉ là thực lực Huyền Tôn nhị phẩm, làm sao trong nháy mắt, lại biến thành Huyền Tôn tứ phẩm rồi?

Tốc độ tấn chức như vậy, cũng quá biến thái đi?

“Xem ra, muốn đối phó nàng, chỉ có thể dựa vào lực lượng Vân tộc!” Hoa Oánh Oánh khẽ híp mắt, đem vô số tính toán từ từ ẩn giấu đi.

“Tiểu Mặc, mẹ ngươi cũng quá hung hãn đi? Nàng đây rõ ràng là muốn đùa chết người Côn Bằng học viện, thù sâu cỡ nào a, có cần thiết chỉnh bọn họ đến vậy không?” Tần Tụng Ca nhìn đệ tử Côn Bằng học viện từ trên không bị vứt xuống trái ngã phải đụng, căn bản không có sức đánh trả, nhịn không được hít vào một hơi.

Quá độc ác!

Hắn dám cược, cho dù đám người Cừu Mộ Dã còn có thể từ trên võ đài xuống dưới, thì khẳng định cũng là được người ta nâng xuống. Bởi vì Vân Khê căn bản không cho bọn họ cơ hội tự huỷ đi túi khí của mình, nói cách khác bọn họ hiện tại muốn chủ động từ bỏ trận đấu, cũng không có khả năng. Quy định trận đấu, chỉ cần túi khí không vỡ,

luận võ vẫn được tiếp tục.

Bất thình lình sợ run cả người, nghĩ thầm nếu đổi lại là hắn đứng trên võ đài, bị chỉnh ác như vậy, hắn còn không bằng tự đi tìm chết.

“Người Côn Bằng học viện đều là người xấu! Người xấu nên bị dạy dỗ!” Vân Tiểu Mặc lỗ mũi hừ hừ nói.

Nếu như không phải do những người xấu này, phụ thân cũng sẽ không đến tận bây giờ vẫn không thể trở về, người xấu nên bị hung hăng dạy dỗ, bé tuyệt đối ủng hộ mẫu thân.

“Ách…. Được rồi!” Tần Tụng Ca không nói gì.

“Thực lực của Vạn Hoàng học viện năm nay, quả nhiên không giống bình thường” Vân Trung Thiên đột nhiên lên tiếng, như có điều suy nghĩ.

Tần Tụng Ca nói: “Bọn họ hiện tại chỉ còn bảy nhân số dự thi, cho dù cuối cùng bọn họ có vào được tứ đấu, khi đó sợ rằng cũng không còn dư bao nhiêu thực lực. Bất quá, Vạn Hoàng học viện nếu có thể lọt vào cuộc thi tứ kết, coi như đã rất tốt rồi”

Bách Lý Thanh Hoa không nói gì, thần sắc có chút ngưng trọng.

Giờ phút này, trên đài tỷ võ, thanh âm như giết heo liên tiếp vang lên, phi thường náo nhiệt.

Lúc đầu Vân Khê còn cùng bọn họ đùa bỡn kiếm pháp, coi như là tôn trọng đối thủ một chút, đến cuối cùng, nàng liền trực tiếp tay đấm chân đá. Đối với bọn tiểu nhân sau lưng bọn họ hạ độc thủ, còn tôn trọng cái rắm! Hơn nữa nghĩ đến Thiên Tuyệt giờ phút này còn bị vây trong ván cờ Trân Lung, sinh tử chưa rõ, tức giận trong lòng nàng

càng tăng, lực chân lại càng không thu liễm.

Thời gian không bao lâu, mấy người Cừu Mộ Dã đã bị đánh thành đầu heo, hoàn toàn thay đổi, chỉ còn lại chút khí lực cuối cùng, hướng trọng tài dưới đài phất tay kêu cứu: “Chúng ta thua! Chúng ta thua!”

Trọng tài dùng sức lau mồ hôi, có chút nhìn không nổi rồi, vội vàng tuyên bố: “Ta tuyên bố, trận đấu kết thúc! Vạn Hoàng học viện thắng!”

Vân Khê vốn còn muốn hung hăng đạp thêm mấy đạp, bất quá nghe trọng tài đã tuyên bố kết quả tỷ thí, nàng cũng là không nên tiếp tục quang minh chính đại đánh người nữa.

Khom người đến sát bên cạnh Cừu Mộ Dã, hạ thấp thanh âm nói: “Đây chính là báo ứng cho việc ngươi hạ độc thủ sau lưng chúng ta! Ngươi nghe kĩ cho ta! Ngươi tốt nhất không nên có bất kì ý niệm trả thù nào trong đầu, bằng không, ta hạ thủ tuyệt đối sẽ nặng tay hơn hôm nay gấp mười lần!”

“Không dám! Không dám! Chúng ta tuyệt đối sẽ không trả thù!” Cừu Mộ Dã cho tới bây giờ vẫn là người thức thời, lần này đã hoàn toàn bị đánh cho sợ, làm sao còn dám làm trái?

Vân Khê thực vừa lòng với phản ứng của hắn, tuỳ tay vứt một bình thuốc trị thương cho hắn, xem như là làm từ thiện nho nhỏ đi.

Trận đầu tỷ võ sau khi quá trình đối thủ bị Vân Khê cuồng bạo đánh một trận kết thúc, khán giả ở hiện trường tâm tình thật lâu không thể hồi lại, hiện tại Vân Khê trong mắt bọn họ chính là hoá thân nữ tử bạo lực, ai cũng không dám tuỳ ý trêu chọc.

Thời điểm Vân Khê xuống đài, từ nơi không xa lao ra một người, suýt

nữa đụng trúng nàng.

Màu đỏ chói loá làm hoa mắt của nàng, đợi nàng nhìn kĩ lại, mới phát hiện người tới không phải ai khác, chính là người lúc trước bị Thanh Lân học viện bắt đi, hiện tại rút cuộc được tự do, Bách Lý Song.

Bách Lý Song rất là kích động, bắt lấy hai tay của nàng nói: “Sư phụ, ta thế nhưng đã làm được yêu cầu của người, người bây giờ không phải là có thể thu ta làm đồ đệ rồi?”

“Ngươi thật sự muốn bái ta làm thầy? ngươi là nữ nhi của thành chủ Thiên Long thành, tôn nữ của viện trưởng Thiên Long học viện, thân phận vô cùng tôn quý, cao thủ Thiên Long học viện nhiều như mây, người có võ nghệ cao hơn ta nhiều vô số, ngươi vì sao hết lần này tới lần khác muốn bái ta làm thầy?” Vân Khê rất không thể hiểu được suy nghĩ của nàng.

Bách Lý Song cũng vô cùng chân thành nói: “Ta tin tưởng cảm giác của chính mình, ta vừa thấy người, đã nghĩ muốn bái người làm sư phụ rồi! Cái này cùng thân phận không liên quan, cùng thực lực không liên quan! Ta hi vọng người có thể tin tưởng ta, ta là thật tâm! Thật lòng muốn bái người làm thầy!”

Vân Khê thật sâu nhìn nàng một cái, bị chân thành của nàng rung động. Nàng nói không sai, người trên đời này đến hàng ngàn vạn, làm sao có thể so sánh? Giữa người với người, luôn là tồn tại một duyên phận nào đó không rõ, giống như trời cao đã sớm định.

Giống như quan hệ mẫu tử của nàng và Tiểu Mặc, giống như quan hệ phu thê giữa nàng và Thiên Tuyệt… Ở thời điểm kiếp trước, nàng thế nào cũng sẽ không nghĩ tới, tất cả đều là duyên phận, đều là ý trời.

“Tốt! Ngươi, đồ đệ này, Ta nhận!” Vân Khê cầm lại tay nàng, cho nàng nụ cười ấm áp.

“Thật sự? Thật tốt quá! Sư phụ vạn tuế!” Bách Lý Song vui vẻ nhảy cẫng lên, rất giống tiểu hài tử chưa lớn.

Vân Khê hiểu ý cười cười.

Ba trận tỷ võ kế tiếp, theo thứ tự là Hạc Tiên học viện và Tử Điêu học viện, Dực Long học viện là Thanh Lân học viện, Ngân Xà học viện và Kim Sư học viện.

Trong đó trong khi Hạc Tiên học viện đấu với Tử Điêu học viện, Hạc Tiên học viện bởi vì thực lực toàn bộ tăng lên, rất thuận lợi liền đánh bại cao thủ Tử Điêu học viện, lấy thành tích toàn thắng tiến vào vòng tỷ thí tiếp theo. Thực lực của Hạc Tiên học viện đã làm cho nhiều người sợ hãi than, hơn nữa sau khi Hoàng Anh thi triển thực lực Huyền Tôn tứ phẩm, đã khiến cho tất cả mọi người triệt để thay đổi cách nhìn đối với nàng, rất nhiều người đều chặt chẽ nhớ kĩ cái tên Hoàng Anh này.

Trận thứ ba Dực Long học viện tỷ thí với Thanh Lân học viện, bởi vì thực lực hai bên cách xa, Thanh Lân học viện có chút ngoài ý nào thắng lợi. Thanh Lân học viện mặc dù ở Côn Lôn tiên cảnh tổn thất không ít cao thủ có thiên phú cực cao, nhưng bọn hắn cũng không thiếu các cao thủ cùng người mới, nói cho cùng bọn họ thế nào cũng là học viện xếp thứ ba, lạc đà gầy hơn ngựa lớn, cho nên kết quả tranh tài như vậy, là hoàn toàn hợp tình hợp lý.

Đáng nhắc tới chính là cuộc tỷ võ cuối cùng, là cuộc chiến giữa hai học viện Ngân Xà và Kim Sư, đừng xem hai học viện này xếp hạng gần nhau, Ngân xà học viện xếp thứ sáu, Kim Sư học viện xếp thứ năm, thế nhưng thực lực chân chính giữa hai bên vẫn là không thể

đánh đồng. Ai cũng không nghĩ tới, Kim Sư học viện năm nay đã ẩn giấu rất nhiều cao thủ đứng đầu, xuất thủ vừa độc vừa ác, bọn họ bằng tốc độ nhanh nhất đã kết thúc cuộc tỷ võ cuối cùng, thật lớn ngoài dự kiến của mọi người.

Trong ấn tượng của mọi người, Hoa Oánh Oánh của Kim Sư học viện coi như đã là cao thủ số một số hai của viện này rồi, song hôm nay tỷ võ đã chứng minh, cùng so với các cao thủ khác, Hoa Oánh Oánh chỉ có thể coi là tài nghệ trung đẳng, căn bản không xứng với danh xưng cao thủ đứng đầu Kim Sư học viện.

Nhìn thấy tình huống này, Vân Khê âm thầm để ý, tổng cảm thấy lần này Kim Sư học viện đến đây rất không đơn giản, mãnh liệt che giấu.

Khi bốn cuộc tỷ võ đến hồi kết thúc, bốn học viện thắng cuộc hôm nay rút thăm lần nữa, kết quả rút thăm là Vạn Hoàng học viện đấu với Thanh Lân học viện, Kim Sư học viện đối với Hạc Tiên học viện.

Thời điểm bắt được kết quả rút thăm, Vân Khê có chút tiếc nuối, nàng vẫn là hy vọng có thể mau mau đấu với Kim Sư học viện, như thế mới có cơ hội báo thù.

Bất quá, Thanh Lân học viện sao?

Trong đám người, nàng nhạy cảm bắt được mấy đạo ánh mắt theo dõi.

Là Trưởng lão đoàn của Thanh Lân học viện!

Lúc trước trận tỷ võ thứ ba, nàng cũng có cẩn thận để ý, thời điểm Thanh Lân học viện tỷ võ với Dực Long học viện, cũng không có phái ra toàn bộ đội hình tuyển thủ, mà chỉ là một phần bảy tên cao thủ, trong đó có hai gã Huyền Tôn tam phẩm, còn dư lại năm tên, đều là

Huyền Tôn nhị phẩm. Như vậy xem ra, bọn họ cũng có ý giữ lại, không biết còn ba tên cao thủ kia rút cuộc là cấp bậc gì?

Hơn nữa danh sách người tham gia thi đấu, cũng là trước khi tỷ võ trận đầu mới định ra, mỗi học viện nộp lại danh sách dự thi, đều do trưởng lão đoàn tổ trọng tài thống nhất bảo đảm, cho nên trừ đệ tử trong viện ra, những người khác đều không biết danh sách đầy đủ chân chính của đối phương. Bất quá danh sách một khi đã giao nộp thì không thể sửa lại được nữa, cho nên trước khi mỗi học viện đưa ra danh sách cuối cùng, luôn cực kì cẩn trọng.

Làm như vậy tốt là, có thể làm mất đi ý đồ muốn bảo toàn thực lực, để vào trận đấu tứ kết của các học viện đấu vòng loại, cũng là lưu lại quân át chủ bài cho mình, đến khi gặp cường địch chân chính, mới chính thức công khai danh sách đội hình dự thi đầy đủ.

Vân Khê hôm nay sở dĩ một mình lên đài, cũng chính là ý đồ này, để cho tất cả mọi người đoán không ra đội hình chân chính của bọn họ sẽ như thế nào. Đợi đến thời điểm phải công khai đội hình chân chính, nàng dám cam đoan, nhất định sẽ làm cho tất cả mọi người vô cùng sợ hãi.

Quyển 4 - Chương 123: Thư mời từ Tử Lâm tiểu trúc

Tại thời điểm Vân Khê quan sát đoàn Trưởng lão của Thanh Lân học viện, mấy người Đại trưởng lão cũng âm thầm quan sát Vân Khê, thấp giọng bàn luận xôn xao.

“Nhớ kỹ! Vào ngày mai trước lúc tỷ võ, nhất định phải nghĩ biện pháp xem danh sách tham gia thi đấu của Vạn Hoàng học viện! Ta thấy ở Vạn Hoàng học viện, riêng nha đầu này đã có thực lực không tầm thường rồi, không biết sau lưng của nàng còn có những cao thủ khác phẩm cấp cao hơn nàng hay không..... Lấy quan sát của ta, đệ nhất cao thủ Chiến Thiên Dực của Vạn Hoàng học viện thực lực tựa hồ cũng tăng không ít, Vạn Hoàng học viện tỷ võ, hắn tất nhiên sẽ tham gia. Chúng ta đối với kiếm pháp của Vân Khê nắm giữ không nhiều lắm, nhưng là đối với kiếm pháp cùng công pháp của Chiến Thiên Dực cũng tương đối quen thuộc, chúng ta có thể nhằm vào đặc điểm của hắn tới thiết kế một loạt phương pháp ngăn trở hắn, như thế mới bảo đảm không có tí sơ hở nào.”

“Đại trưởng lão anh minh!”

“Mặt khác, tiếp tục tìm kiếm tung tích thần thú Kỳ Lân, không nên bỏ qua bất kỳ một cái chi tiết nào khả nghi.”

“Dạ, Đại trưởng lão!”

Đợi mọi người thối lui, Đại trưởng lão hí mắt, hướng cách đó không xa một gã nam tử hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi vẫy vẫy tay: “Khánh Đình, đại ca của ngươi bất hạnh gặp nạn ở Côn Luân tiên

cảnh, hiện tại Thanh Lân học viện đều trông cậy vào ngươi. Ngày mai tỷ võ, ngươi nhất định phải đem hết toàn lực, đánh bại Vạn Hoàng học viện!”

Hà Khánh Đình trên khuôn mặt tiêm gầy xẹt qua vẻ ngoan lệ: “Đại trưởng lão, ngài cứ yên tâm đi! Chúng ta tuyệt sẽ không thua!”

“Tốt!” Đại trưởng lão hài lòng gật đầu, đối với hắn rất có lòng tin.

Xa xa, thấy Vân Tiểu Mặc ở trong vòng vây của ba nam tử hướng nàng đi tới, Vân Khê tâm thần có chút dao động.

Nam tử áo bào màu bạc kia đến tột cùng là người nào? Vì sao dung mạo cùng nàng tương tự như thế?

“Mẫu thân!” thanh âm non nớt của Vân Tiểu Mặc, thức tỉnh nàng, cúi đầu, nhi tử đã ôm lấy hai chân của nàng, vẻ mặt tươi cười.

Vân Khê bất đắc dĩ sờ sờ đầu của hắn, đứa nhỏ này thật không làm cho người ta bớt lo, tùy tùy tiện tiện cùng người xa lạ ở chung một chỗ, nếu là gặp được cái kẻ xấu, bắt bé uy hiếp, vậy phải làm sao bây giờ?

“Tiểu Mặc, sau này không cho tùy tiện chạy loạn, biết không? Còn có, đối với người xa lạ, phải giữ một khoảng cách, ai biết đối phương có có hảo ý hay không.” Vân Khê nhẹ nhìn lướt qua ba người phía trước, ý tại ngôn ngoại nói.

Tần Ca vừa nghe lời này, lập tức bất mãn kêu lên: “Vị phu nhân này, tại sao có thể nói như vậy? Chúng ta cũng không phải là người xấu, cùng lệnh công tử ở chung một chỗ, là an toàn nhất cho bé thôi.”

Vân Khê cũng không để ý đến hắn, phối hợp tiếp tục giáo dục nhi tử:

“Tiểu Mặc, con phải nhớ kỹ, bình thường nói mình không phải là người xấu, thường thường chính là người mang trong lòng ác ý.”

Vân Tiểu Mặc hai mắt sáng ngời, cảm thấy trong lời nói của mẫu thân có lời gì đó.

Tần Ca khóe miệng run lên, tính tình nóng nảy nổi lên: “Bổn công tử làm sao lại là người xấu? Ánh mắt nào của ngươi thấy ta làm chuyện xấu? Tiểu Mặc, cháu nói cho Nương cháu một chút, thúc thúc đến cùng có phải là người xấu hay không?”

Vân Khê như cũ nhìn cũng không nhìn hắn một cái: “Tiểu Mặc, chúng ta cùng hắn rất quen sao?”

Vân Tiểu Mặc cong lên cái miệng nhỏ nhắn, gật đầu cũng không phải, lắc đầu cũng không phải, không hiểu được mẫu thân tại sao đột nhiên khác thường như vậy, chẳng lẽ là bởi vì mẫu thân không thích hắn cùng ba vị thúc thúc xa lạ ở cùng một chỗ?

Tần Ca xem một chút vẻ mặt của hai mẫu tử, bị kích thích thật sâu, hít vào một hơi thật sâu, cái này còn có thiên lý hay không?

Bách Lí Thanh Hoa thấy thế, không nhịn được cười khẽ, vỗ đầu vai bạn tốt trấn an.

“Vân cô nương, hai vị này là bằng hữu tốt của tại hạ, chúng ta cũng là học sinh của Thiên Long học viện. Mới vừa thấy Tiểu Mặc khả ái, liền dẫn hắn cùng nhau quan sát tranh tài, xin yên tâm, chúng ta tuyệt đối không có ác ý.” Giọng điệu của Bách Lí Thanh Hoa rất ôn nhuận.

Vân Khê rốt cục quay đầu, cho Bách Lí Thanh Hoa một ánh mắt, nói như thế nào hắn cũng là ca ca của Bách Lí Song, mặt mũi này phải cho.

Đúng rồi, Bách Lí Song đâu?

Thấy ca ca của nàng ấy, nàng ấy làm sao mà một chút phản ứng cũng không có?

Lại quay đầu vừa nhìn, nơi nào còn có thân ảnh của Bách Lí Song?

Quái!

Vân Khê rũ xuống lông mi, không hề tìm hiểu nữa, là chuyện nhà của người ta, nàng cũng không nên hỏi tới.

Bách Lí Thanh Hoa thật giống như nhìn thấu ý nghĩ của nàng, bất đắc dĩ cười một tiếng, nói: “Vân cô nương, tiểu muội Song nhi tính tình không tốt, cá tính quật cường, nhưng cũng là một đứa bé tâm địa thiện lương, ngày sau đều làm phiền Vân cô nương chỉ điểm nhiều hơn, chiếu cố nàng.”

Vân Khê gật nhẹ đầu, cũng là nghiêm túc đáp ứng. Thành đồ đệ của nàng, vậy sau này chính là người của nàng, người của nàng, nàng tất nhiên sẽ trông nom thật tốt.

Mấy người đang nói chuyện, thì Vân Khê rõ ràng cảm giác được có một ánh mắt vẫn chăm chú ở trên mặt của nàng, nhàn nhạt, cũng không bỏ qua được, đủ để đảo loạn tinh thần của nàng.

Rốt cục, tầm mắt của nàng dời đi qua, cùng nó chính diện nhìn lại.

Ánh mắt của hắn rất đẹp, chợt nhìn, lưu quang bốn phía, tinh mâu lóe lên, song nhìn kỹ, cũng là bát ngát vô tận, trông không đến cuối. Đó là một đôi mắt có thể dung nạp vạn vật, nơi đó trong veo mà thánh khiết, không nhiễm một tia phàm trần.

Hắn rốt cuộc là người nào?

Vì sao nàng lại có cảm giác quen thuộc như vậy?

Nàng rất xác định, lúc trước nàng chưa từng thấy qua hắn, nhưng tại sao lại đối với hắn có cảm giác quen thuộc mãnh liệt như thế?

Bốn mắt nhìn nhau, thật sâu ngắm nhìn.

Không chỉ là trong lòng Vân Khê khơi dậy từng đợt sóng, giờ phút này ngay cả Vân Trung Thiên đáy lòng cũng không bình tĩnh.

Nàng đến tột cùng là người nào?

Vì sao gặp nàng, nội tâm của hắn dâng lên một loại tình cảm xa lạ khó có thể ức chế, cảm giác kia nói không rõ được, cứ đột nhiên xuất hiện như vậy, hắn không cách nào diễn tả bằng ngôn từ.

Bách Lí Thanh Hoa và Tần Ca nhìn thật lâu hai người đang nhìn nhau, rất là kinh ngạc, nghĩ thầm chẳng lẽ nữ nhân trong lòng của Trung Thiên, chính là vị ở trước mắt này?

Cũng phải, Vân Trung Thiên trời sinh đã ở trên cao, thiên phú xuất sắc kinh người, vô luận hắn đi tới chỗ nào, thì hào quang bắn ra bốn phía, hưởng hết tôn vinh. Xứng với loại nam tử này, cũng chỉ có nữ nhân cao ngạo cơ trí, độc lập độc hành, mới có thể xứng đôi.

Chỉ bất quá, cô gái trước mắt, đặc biệt thì có đặc biệt, nhưng không khỏi cũng quá bạo lực.

Chẳng lẽ Trung Thiên thích nữ nhân bạo lực?

Hai người liếc lẫn nhau một cái, nhất tề sợ run cả người, Trung Thiên yêu thích cũng đủ đặc biệt.

Nhưng mấu chốt là nữ tử này đã thành hôn, còn có hài tử. Trung Thiên nếu thật sự đã yêu cô gái này, đây chẳng phải là mang trên lưng một vết nhơ đoạt vợ người ta, để tiếng xấu muôn đời sao?

Không được! Tuyệt đối không thể để cho bạn tốt lưng đeo danh nhơ như vậy, lỡ một bước sẽ thành thiên cổ hận!

Hai người nặng nề gật đầu, ánh mắt giao hội, không nói hai lời, một người một bên, nhấc Vân Trung thiên lên, lôi hắn lập tức rời xa hai mẹ con, thật giống như hai mẹ con chính là vi khuẩn gây bệnh, bọn họ hơi chậm một bước, cũng sẽ vô tình bị vi khuẩn lây.

“Vân cô nương, chúng ta còn có việc, đi trước một bước.” Bách Lí Thanh Hoa không quên cùng Vân Khê lên tiếng cáo biệt.

Vân Trung Thiên bị hai vị bạn tốt mang lấy, vẻ mặt khó hiểu, bất quá hắn không có đẩy ra hai người, mà là lặng yên quay đầu, nhìn thân ảnh nữ nhân từ từ đi xa, cảm giác xa lạ trong lòng hắn cũng chầm chậm biến mất.

Động tác quay đầu lại nhìn của hắn, rơi vào trong mắt người khác, thì càng thêm giống hắn đã yêu một nữ nhân đã có chồng (bị chém đấy). Bách Lí Thanh Hoa cùng Tần Ca hai người lo lắng không dứt, vẻ mặt mang ý chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, thật hối hận hôm nay không nên để cho Vân Trung Thiên đi đến hội trường tỷ võ.

Không chỉ hai người bọn hắn nghĩ như vậy, ở cách đó không xa vẫn nhìn trộm Vân Trung Thiên, Bạch Tuyết Mai cũng là đồng dạng ý nghĩ, nàng dùng sức ngó chừng Vân Khê, hàm răng không ngừng cắn xé môi của mình, chẳng lẽ Vân sư huynh thích là loại nữ nhân

này?

Cũng chả có gì đặc biệt!

Trước mắt bao người, còn dám hung hãn bạo lực như thế, không biết còn biến thái tàn bạo đến mức nào nữa, Vân sư huynh làm sao sẽ coi trọng nữ nhân như vậy? Nàng nghĩ như thế nào cũng nghĩ không thông!

“Mai tiên tử, ngươi đừng suy nghĩ nhiều, nữ nhân kia cũng đã có nhi tử rồi, không thể nào tranh đoạt Vân sư huynh cùng với ngươi.”

“Đúng vậy! Một tàn hoa bại liễu mà thôi, làm sao cùng ngươi Mai tiên tử băng thanh ngọc khiết so sánh với? Vân sư huynh nếu là thật sự thích nàng, vậy cũng chỉ có thể chứng minh là Vân sư huynh không có mắt nhìn người!”

“Các ngươi đừng có đoán mò, ánh mắt Vân sư huynh nhất định là không có sai. Theo ta thấy, Vân sư huynh căn bản cũng không có coi trọng nàng, hắn chẳng qua là nhìn đối phương nhiều mấy lần, cho nên mới tạo thành mọi người hiểu lầm.”

“Nói rất có đạo lý! Vân sư huynh ánh mắt tự nhiên là sẽ không sai, hắn làm sao có thể có coi trọng một nữ nhân tàn hoa bại liễu?”

“.....”

Bọn nữ tử phía sau nghị luận rối rít, Bạch Tuyết Mai một câu cũng nghe không lọt, nàng ngoan cắn hạ môi của mình, vô luận sự thật đến tột cùng là như thế nào, nàng cũng quyết không cho phép có chút khả năng phát sinh, nàng muốn đem tất cả bóp chết từ khi còn ở trong trứng.

Vân sư huynh chỉ có thể là của nàng!

Nàng đau khổ theo đuổi mười năm, đây là nàng nên được, ai cũng không thể đem Vân sư huynh từ trong tay nàng cướp đi.

“Tối nay Bách Lí tỷ tỷ không phải là mời chúng ta đi tới Tiểu trúc ngắm hoa sao? Các ngươi đến chỗ Bách Lí tỷ tỷ đòi thêm một thư mời, đưa cho Vân cô nương kia.”

“Mai tiên tử, ý của ngươi là.....”

Bạch Tuyết Mai mỉm cười cười nói: “Ta không có ý gì, chỉ là muốn xin Vân cô nương cùng nhau đi tới Tử Lâm Tiểu trúc ngắm hoa thôi.”

Bên cạnh bọn nữ tử liếc lẫn nhau một cái, lẫn nhau ngầm hiểu, nhất tề lộ ra tươi cười quỷ dị.

Vân Khê nào đâu biết rằng, mình đang bị ngầm tính toán, nàng không có trực tiếp rời đi hội trường tỷ võ, mà là dẫn Tiểu Mặc đi đến sau núi.

Trải qua một đêm, trên sơn đạo bao phủ một tầng sương trắng.

Đường núi càng thêm u tĩnh.

Hiên Viên Túc Gia đang cùng Long Hựu Đình câu có câu không tán gẫu, đột nhiên nhìn thấy Vân Khê đến, hắn kích động chạy lên trước, vươn ra hai tay cùng nàng yêu cầu: “Ngươi đã tới, vốn còn muốn xuống núi tìm ngươi đây. Mau! Giải dược của ta đâu?”

Vân Khê tiện tay ném cho hắn một viên thuốc, đi qua vai hắn, lôi kéo tay nhỏ bé của nhi tử, trực tiếp đi tới chỗ của Long Thiên Tuyệt.

“Tới.” Long Hựu Đình từ chỗ ngồi đứng lên, ôn nhuận mỉm cười.

“Cửu gia gia (ông chú chín).” Vân Tiểu Mặc nhu thuận chào, theo như bối phận, Long Hựu Đình coi như là ông chú của bé, chỉ bất quá hắn là người trẻ tuổi, là một ông chú thật anh tuấn.

Long Hựu Đình từ ái sờ sờ đầu Vân Tiểu Mặc, đối với bé rất là yêu thương.

“Vân sư muội, muội yên tâm đi. Thiên Tuyệt mọi chuyện đều tốt, không có bất kỳ dị thường.”

Vân Khê khẽ thở dài một tiếng, đưa tay nhẹ vỗ về cánh tay Long Thiên Tuyệt, mặt mày ẩn tình, yên lặng không nói gì.

“Mẫu thân, phụ thân rốt cuộc bị làm sao? Tại sao không nhúc nhích?” Vân Tiểu Mặc tay nhỏ bé chọc chọc bắp đùi Long Thiên Tuyệt, tò mò hỏi.

“Còn không phải là do bàn cờ kia làm hại?” Vân Khê thở dài, cũng không biết làm như thế nào cùng nhi tử giải thích.

“Cờ? Chính là ván cờ này sao?” Vân Tiểu Mặc ngẩng đầu, nhìn về bàn cờ ngọc bích.

“Tiểu Mặc, đừng loạn nhìn!” Vân Khê chợt nhớ tới cái gì, vội vàng đưa tay đi che ánh mắt của nhi tử, may là, bé còn chưa kịp thấy toàn bộ bàn cờ.

Tiểu Mặc từ nhỏ đã theo Dạ cô Phong học tập cầm kỳ thư họa cùng các loại kỹ năng, đối với các nước quân cờ cũng không xa lạ, nàng rất lo lắng Tiểu Mặc có di truyền thiên phú của phụ thân bé, cùng ván cờ Trân Lung cuộc cũng có duyên, do đó sẽ vào cuộc, có khi gặp gỡ

nguy hiểm cũng không biết trước được, cho nên vì ngăn chặn hết thảy mọi việc xấu có thể xảy ra, nàng không thể để cho Tiểu Mặc nhìn bàn cờ.

“Mẫu thân, tại sao? Tại sao không thể nhìn?” Vân Tiểu Mặc không giải thích được.

“Tiểu Mặc nghe lời, nhắm mắt lại, không có mẫu thân cho phép, con không thể mở mắt ra.” Vân Khê nói xong, vẫn là không yên lòng, định ôm lấy nhi tử, “Cửu thúc, ta xem ta vẫn nên mang Tiểu Mặc đi về trước, nơi này giao cho thúc. Ta sẽ cho người đưa thức ăn cùng quần áo để thúc thay đổi.”

“Tốt.” Long Hựu Đình hiểu dụng tâm lương khổ của nàng, cũng không nói thêm gì nữa.

“Lúc này đi? Ta còn muốn chơi với hài tử khả ái kia.” Hiên Viên Túc Gia tiếc hận nhìn bé trong ngực Vân Khê, có chút hối tiếc, hắn còn chưa từng gặp mặt một bé trai khả ái như vậy.

Chỗ ở của Vân Khê, thư mời đến từ Tử Lâm Tiểu trúc, đúng hạn tới, chẳng qua là trong đó còn nhiều thêm một phần thư mời đặc biệt.

“Chiến công tử, tiểu thư nhà ta cố ý dặn dò nô tỳ, phải đem thư mời lần này tự mình đưa đến trong tay công tử, mong rằng chiến công tử tối nay có thể tới Tử Lâm Tiểu trúc.”

Chiến Thiên Dực nhìn thư mời trong tay, thần sắc có chút khác thường, có như vậy trong nháy mắt, hắn không biết nghĩ tới điều gì, thất thần.

“Chiến công tử, nô tỳ chờ câu trả lời của ngài.”

Chiến Thiên Dực trở về thần, khẽ vuốt cằm nói: “Nói cho tiểu thư nhà ngươi biết, ta nhất định sẽ tới đúng hẹn.”

“Tốt! Vậy nô tỳ xin được cáo lui trước.” Mĩ tỳ hớn hở rời đi, cũng là không có nói đến một phong thư mời khác, chẳng qua là tùy ý đem nó giao lại trong tay Long Thiên Thần, phảng phất mục đích chuyến này của nàng cũng chỉ là vì Chiến Thiên Dực mà đến, về phần đối với Vân Khê muốn mời, là thuộc về ngoài ý muốn ở ngoài.

Bách Lí Song cùng tiểu nha hoàn của nàng từ ngoài cửa lớn đi vào, vừa vặn cùng mĩ tỳ gặp thoáng qua, nàng rất kinh ngạc, đây không phải là tỳ nữ của cô cô nàng sao? Làm sao sẽ xuất hiện ở nơi này?

Bách Lí Song lắc đầu, tâm tình vô cùng tốt bước vào đại môn: “Sư phụ, ta tới rồi!”

“Di? Ngươi ngươi ngươi..... Ngươi chính là cái kia người ngày đó sao?” Bách Lí Song liếc thấy Chiến Thiên Dực còn đứng ở trong sân ngó chừng thư mời xuất thần, một đôi mắt đẹp nhất thời thả ra ánh sáng, nhấc làn váy hướng hắn chạy đi.

Chiến Thiên Dực nhíu lông mày, liếc nàng một cái, tựa như đang hồi tưởng lại.

“Ngươi không nhận ra ta? Ta à, là ta a! Cái kia tam giác thú!” Bách Lí Song dùng sức chỉ chỉ mình, cái miệng nhỏ nhắn méo xẹo, rất là thất vọng. Hắn lại đem nàng quên mất.....

Nghe được ba chữ “Tam giác thú”, Chiến Thiên Dực tuấn Mi rốt cục giản ra, nở một nụ cười sảng lảng: “Tiểu muội muội, là ngươi a.”

Hắn rốt cục nhận ra nàng, thật tốt!

Bách Lí Song khoan khoái tâm mới vừa bay bổng lên, bóng người phía trước thoáng một cái, hắn cứ như vậy xoẹt qua vai của nàng mà rời đi.

Ách..... Cứ như vậy?

Cái gì kia? Mắc công nàng còn đối với hắn rất có hảo cảm, kết quả cũng là nàng tự mình đa tình, ô..... Nàng thật đau lòng a.

“Tiểu thư, người đã đi xa.”

“Ta thấy được!” Bách Lí Song khả ái đảo cặp mắt trắng dã.

“Vậy người làm sao còn dùng sức nhìn dõi theo hắn?”

“Ta đang nhìn không khí, không được a?” Bách Lí Song thu hồi tâm trạng đang bị thương, hướng về phía tiểu nha hoàn nổi giận hô lên.

Tiểu nha hoàn cảm giác rất vô tội, nàng cũng không nói cái gì a, tiểu thư tại sao tức giận như vậy?

Bách Lí Song hoàn quay đầu nhìn một chút người còn lại ở trong sân, cất giọng hỏi: “Chào mọi người, ta tên là Bách Lí Song, sư phụ ta đâu?”

“Sư phụ ngươi là người nào a?” Long Thiên Thần đột nhiên nhớ tới cái tên này vì sao quen thuộc như thế, Bách Lí Song, không phải là thiên kim tiểu thư bị lạc đường của phủ thành chủ sao?

“Ngay cả sư phụ của ta cũng không biết?” Bách Lí Song áp sát vào người hắn, đi quanh hắn vài vòng, đột nhiên ha ha cười một tiếng, vỗ tay nói, “Ta biết ngươi là ai! Ngươi không phải là người mà ngày đó ở cửa thành bị yêu nữ Hoa Oánh Oánh ở trước mặt mọi người đùa

giỡn sao?”

Long Thiên Thần sắc mặt trong nháy mắt phát Hồng, thật là tự vạch áo cho người xem lưng, hắn tiến lên một bước, níu lấy ống tay áo của Bách Lí Song, liền kéo ra ngoài: “Ngươi lập tức rời khỏi đây cho ta! Chúng ta nơi này không hoan nghênh ngươi!”

Bách Lí Song lắc mình một cái, tránh thoát hắn: “Ta là đồ đệ mà đại tẩu ngươi mới thu, ngươi nghĩ đuổi ta đi ra ngoài, sẽ không sợ ta tố cáo đại tẩu của ngươi sao?”

“Cái gì? Đại tẩu lại thu ngươi làm đồ đệ? Hừ, ánh mắt đại tẩu, lúc nào trở nên kém như vậy rồi?” Long Thiên Thần khinh bỉ nàng một cái, trong lòng tức giận khó tiêu, nhưng cũng không dám lại đem nàng đẩy ra ngoài cửa.

“Ngươi là tân đồ đệ của Vân nương tử? Khó trách tính tình kém như vậy, khẳng định lại là một cái nữ nhân bạo lực, cho nên nói vật họp theo loài, người họp theo….” Bạch Sở Mục cũng gia nhập vào hàng ngũ hai người đối chiến, bất quá hắn chủ động đứng về phía Long Thiên Thần.

“Ngươi dám nói ta tính tình kém? Còn đem sư phụ của ta cũng mắng ở bên trong? Ngươi..... Rất tốt! Rất có can đảm!” Bách Lí Song hít sâu, hai tay áo vung lên, hùng hổ ngó chừng hai người, thủ thế, vô cùng khiêu khích.

“Nói ta bạo lực? Ta đây bạo lực cho các ngươi xem một chút!”

Bách Lí Song làm bộ sẽ tiến lên đánh cho hai người một trận, tiểu nha hoàn liều chết ôm lấy hông của nàng, đau khổ khuyên bảo: “Tiểu thư, chúng ta là tới bái sư học nghệ, không cần gây nhiều chuyện a! Vạn nhất đem bọn họ đả thương, Vân cô nương không thu ngươi

làm đồ đệ, vậy cố gắng của ngươi chẳng phải là uổng phí sao?”

“Có bản lãnh sẽ tới a, nhìn Vân nương tử đến lúc đó còn muốn thu ngươi hay không?”

“Đại tẩu rất thương ta, ngươi dám làm tổn thương ta một sợi lông, ta bảo đảm nàng lập tức đem ngươi trục xuất sư môn!”

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người cấu kết với nhau làm việc xấu, đem Bách Lí Song làm giận đến thiếu chút nữa thở không ra hơi. (TT: nhóm ba kẻ dở hơi ồn ào bắt đầu thành lập ^_^)

Bất quá từ từ, Bách Lí Song rốt cục bình tĩnh lại, đúng vậy, bái sư tương đối trọng yếu, về phần hai tiện nam trước mắt, có thể nhịn thì nhịn a.

Ngón tay của nàng dùng sức chỉ hai người Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục, hung hăng cắn răng: “Hai người các ngươi..... Ta nhịn các ngươi!”

Quyển 4 - Chương 124: Phì Long anh dũng

Vân Khê trở về, nghe được trong viện có tiếng ồn ào, không nhịn được vuốt vuốt mi tâm. Nàng đã đủ rối loạn, ba người này lại còn ầm ĩ không nghỉ, thật muốn trực tiếp đem ba người đóng gói, từ trong viện ném ra ngoài, mới trở nên thanh tĩnh.

“Đây là tại sao, các ngươi nhốn nháo cái gì đấy?”

“Sư phụ, người đã trở lại! Hai người bọn họ khi dễ ta.” Bách Lí Song ánh mắt sáng ngời, chạy đến cáo trạng đầu tiên.

“A, mới vừa là ai muốn dùng vũ lực với chúng ta, hiện tại lại giả bộ đáng thương, ngươi có xấu hổ hay không?”

“Đại tẩu, đừng tin lời của nàng! Mới vừa rồi nàng còn muốn động thủ đánh ta đây.”

Bạch Sở Mục cùng Long Thiên Thần hai người kiên quyết đứng cùng một trận tuyến.

“Còn không phải là do các ngươi nhục nhã ta? Ta.....”

Bách Lí Song còn muốn phản kích, Vân Khê chịu không được ba người này rồi, cắt đứt lời của nàng: “Đừng cãi nữa! Sau này đều là người nhà, nếu như mỗi ngày đều cãi nhau, các ngươi muốn làm cho ta phiền chết phải không?”

Từ trong lòng ngực móc ra một thỏi vàng, ném cho Long Thiên Thần:

“Hôm nay ta mời khách, ba người các ngươi tùy tiện tìm một chỗ hảo hảo mà ăn một bữa, giao lưu trao đổi tình cảm.”

Bạch Sở Mục cùng Long Thiên Thần hai người nhất tề mở to hai mắt nhìn, có chút khó có thể tin, nàng lại chủ động cho vàng, còn..... Mời khách?

“Đại tẩu, ngươi không sao chứ? Nóng đầu sao?”

“Đúng vậy a, Vân nương tử, ngươi là chủ lực của lần tỷ võ này, nếu như không thoải mái, thì sớm một chút đi nghỉ ngơi.”

“Sư phụ, ngươi nơi nào không thoải mái sao? Ta đi thỉnh đại phu tốt nhất trong thành cho ngươi.”

Vân Khê không nhịn được liếc mắt, nàng nghĩ mua thanh tĩnh cũng không được sao?

“Ta cho các ngươi vàng, là có điều kiện. Nếu như lúc trở lại ba người các ngươi, vẫn còn cãi nhau giống như bây giờ, như vậy đến lúc đó mỗi người bồi cho ta mười đĩnh vàng!”

Bạch Sở Mục cùng Long Thiên Thần hai người nhất tề thở phào nhẹ nhỏm.

“Hoàn hảo, không có nóng đầu là tốt rồi. Đây mới là đại tẩu!”

“Là được! Vô duyên vô cớ bỏ tiền mời khách, ta đều không thể thích ứng.”

“Mười.....mười đĩnh vàng?” Bách Lí Song chắc lưỡi hít hà, sư phụ cũng quá keo kiệt đi?

Vân Khê sắp bị bọn họ đánh bại, xem ra đối với một số người, chính là không thể quá khách khí.

“Còn không mau cút đi?” Nàng sư tử rống lên, ba người vội vàng như chim vỡ tổ, chạy trốn vô ảnh vô tung.

“Di? Mẫu thân, đây là cái gì?” Vân Tiểu Mặc từ trên mặt đất nhặt lên một tờ thiệp, rõ ràng chính là thư mời từ Tử Lâm Tiểu trúc.

Đám người Dung Thiếu Hoa, Lam Mộ Hiên vẫn ngồi vây quanh ở trong sân xem cuộc vui, nghe được Vân Tiểu Mặc hỏi thăm, Dung Thiếu Hoa nói: “Đó là thư mời cụa Bách Lí cô nương từ Tử Lâm Tiểu trúc sai người đưa tới, nói là tối nay muốn mời ngươi đi tham gia ngắm hoa.”

“Bách Lí cô nương?” Vân Khê không giải thích được.

“Nghe nói vị Bách Lí cô nương kia, cùng Vân Tiên Tử, Mai tiên tử và Hoa Oánh Oánh ba người hợp lại xưng là tứ đại mỹ nhân của thập đại học viện, là một mỹ nhân chính cống, đồng thời nàng cũng là nữ nhi thân sinh của viện trưởng Thiên Long học viện. Nghe nói nàng là cao thủ đứng hàng thứ thứ ba trong Thiên Long học viện, hơn nữa nàng cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, ở Thiên Long Thành danh tiếng vang dội, ngoại nhân muốn gặp mặt nàng cũng khó khăn. Giống như thư mời trong tay ngươi, người bình thường chính là tiêu tốn ngàn vạn lượng hoàng kim cũng không nhất định có thể mua được một tờ.....” Dung Thiếu Hoa nói.

“Ta cũng không có quen biết nàng a, nàng vì sao phải phát thư mời cho ta?” Vân Khê vẫn không giải thích được.

“Trừ ngươi ở ngoài, nàng còn muốn mời Chiến đại ca, Chiến đại ca tựa hồ cùng nàng có chút giao tình.” Dung Thiếu Hoa suy đoán nói.

“Nếu là như vậy, vậy buổi tối ta liền cùng đại ca đi một chuyến là được.” Vân Khê cười một tiếng, cũng đã đem chuyện này ném sang một bên.

Trên đường cái phồn hoa, ba người Long Thiên Thần đi xung quanh, chẳng có mục đích.

Mỗi khi trải qua một hiệu buôn lớn, cũng sẽ có người đi ra ngoài chủ động cùng Bách Lí Song chào hỏi, tha thiết vô cùng, Bách Lí Song thì nhìn quen không thấy lạ, rất có điệu bộ công chúa giá lâm.

Bạch Sở Mục cùng Long Thiên Thần hai người nhìn ở trong mắt, không nhịn được cảm thán, làm nữ nhi thành chủ thật là tốt, bọn họ đều có chút hâm mộ.

“Ta nói Bách Lí tiểu thư, Thiên Long Thành là địa bàn nhà các ngươi, vậy chúng ta đi tửu lâu ăn cơm, có phải cũng có thể không tốn một lượng bạc hay không?” Bạch Sở Mục không nhịn được trêu chọc nói.

“Ai nói? Ta đi ăn cơm tự nhiên là không cần tốn bạc, bất quá các ngươi không giống, bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ cho người báo cho mọi tửu lâu cùng quán ăn, phàm là nhìn thấy hai người các ngươi đi vào ăn cơm, thì phải thu bạc gấp đôi.”

Nhìn sắc mặt đối phương từ từ biến hóa, cuối cùng tâm tình của Bách Lí Song cũng trở nên tốt hơn.

Tiểu nha hoàn Tiểu Hoan thấy tâm tình của tiểu thư tốt, nàng cũng vui vẻ theo, đi tới bên cạnh tiểu thư nhà mình, hơi có chút ý tứ cáo mượn oai hùm: “Ở Thiên Long Thành, tiểu thư nhà ta nói chuyện, thậm chí so sánh với thành chủ còn có hiệu lực lớn hơn, bởi vì ngay cả thành chủ cũng đều theo nghe tiểu thư nhà ta!”

Bạch Sở Mục khinh thường nói: “Chẳng qua chỉ là xuất thân tốt thôi, sinh ở phủ thành chủ thì sao? Có cái gì tốt? Nếu đổi lại là ở tam đại Thánh Địa chúng ta, ngươi tới làm nha hoàn cho ta, ta còn chê ngươi tay chân vụng về, không có gì đáng dùng.”

“Cái gì tam đại Thánh Địa? Bổn tiểu thư nghe cũng không nghe qua! Ngươi còn muốn để cho bổn tiểu thư làm nha hoàn cho ngươi? Ngươi đi mà nằm mơ! Ngươi tới làm nam bộc cho bổn tiểu thư mới đúng.” Bách Lí Song liếc xéo đối phương, từ trên xuống dưới đánh giá vài lần, sách sách lắc đầu nói, “Bất quá, xem ngươi lớn lên da mịn thịt mềm(trói gà không chặt), đoán chừng cũng không có được mấy phần khí lực. Buổi tối mỗi ngày tới làm công cụ ấm giường cho bổn tiểu thư, không thể để ngươi là công việc nô bộc được, nếu không thực sự có chút nuối tiếc a!”

Công cụ ấm giường?

Bạch Sở Mục bộ mặt run lên, hướng Long Thiên Thần cầu xin giúp đỡ, có chút muốn bị đánh bại. Thật sự là nha đầu này quá cường hãn, công cụ ấm giường lời như thế cũng có thể tùy tiện nói ra khỏi miệng, quả nhiên rất có phong phạm của nữ ma đầu.

Long Thiên Thần cũng có chút bị hù dọa, đây quả thực là nữ lưu manh sao!

Tiểu nha hoàn vừa nghe, nhất thời nóng nảy: “Tiểu thư, hắn làm công cụ ấm giường cho ngươi, vậy ta làm sao bây giờ?” Đây không phải là đoạt đường sống của nàng sao?

Ba người nghe được lời nói của tiểu nha hoàn, nhất tề bị sét đánh, đầu đầy hắc tuyến.

Cùng so sánh với Tiểu Hoan đơn thuần, ba người bọn hắn thật sự là quá không thuần khiết, tỉnh lại tỉnh lại!

Một bên đường cái, gần cửa sổ trong một giang tửu lâu, có hai gã nam tử trung niên đang thăm dò quan sát, tầm mắt dính chặt ở trên người ba người.

“Tứ trưởng lão, nhìn! Đây không phải là nữ nhi của Bách Lí thành chủ Bách Lí Song sao?”

“Ừ, hai người cùng nàng ở chung một chỗ thật giống như cũng là người của học viện Vạn Hoàng. Bên trái hình như là em chồng của Vân Khê, hôm đó ở cửa thành, ta đã thấy hắn cùng Vân Khê đứng chung một chỗ.”

“Đại trưởng lão không phải là kêu chúng ta nghĩ biện pháp lấy được danh sách tham gia thi đấu của học viện Vạn Hoàng sao? Chúng ta không bằng từ trên người tiểu thúc của Vân Khê hạ thủ, đỡ tốn một phần sức lực.”

“Tốt! Cứ làm như thế!”

Hai người thương nghị xong, thì đứng dậy rời đi tửu lâu.

Bốn người Long Thiên Thần tiếp tục đi về phía trước, đi tới trước cửa một nhà tửu lâu trang trí xa hoa, Bách Lí Song ngừng lại, chắp tay mắt nhìn hai người Bạch Sở Mục cùng Long Thiên Thần, nhướng mày nói: “Tửu lâu này là tửu lâu tốt nhất Thiên Long Thành, đừng nói bổn tiểu thư hẹp hòi, vì sư phụ, bổn tiểu thư nguyện ý hạ mình, với hai người các ngươi giảng hòa. Bửa tiệc này, bổn tiểu thư mời. Như thế nào? Các ngươi cũng hãnh diện đúng không?”

Bạch Sở Mục cùng Long Thiên Thần hai người liếc mắt nhìn nhau,

cùng kêu lên nói:

“Ngươi mời khách, tại sao không ăn?”

“Dĩ nhiên ăn!”

Bốn người đang muốn đi vào trong tửu lâu, đột nhiên từ phía sau của bọn hắn một trận âm phong đánh tới, bốn người nhất tề hướng phía trước lao xuống, Tiểu Hoan không có gì công lực, trực tiếp ngã ở trên mặt đất.

Đợi âm phong thối lui, Bạch Sở Mục cùng Bách Lí Song quay đầu lại, thì phát hiện Long Thiên Thần đã không thấy.

“Nhìn! Có người đem Thiên Thần cướp ra khỏi cửa thành rồi!” Bạch Sở Mục nhạy cảm bắt đến một bóng đen trong biển người, trong nháy mắt liền biến mất ở ngoài cửa thành. Hắn không chút nghĩ ngợi, phi thân đuổi theo.

“Tiểu Hoan, nhanh chóng đi cho phụ thân ta biết! Nói ta đã bị bắt đi!” Bách Lí Song nói xong, nâng kiếm chạy theo.

“A? Tiểu thư, ngươi đừng đi a! Rất nguy hiểm!” Tiểu Hoan nóng nảy, mắt thấy đuổi không kịp tiểu thư, không thể làm gì khác hơn là xoay người hướng phủ thành chủ chạy, đi báo cho thành chủ.

Nắng chiều hoàng hôn, khiến cảnh sắc trước mắt càng ngày càng hoang vu.

Long Thiên Thần bị kẹp ở dưới nách, máu xông thẳng ót, đầu óc hắn một mảnh hỗn độn. Thật vất vả mới có ý thức, phát hiện thực lực của đối phương hết sức mạnh mẽ, hắn thì một chút năng lực phản kháng cũng không có, hắn buồn bực vô cùng.

“Phì Phì, Côn Bằng, mau tới cứu ta!”

Kèm theo hai tiếng thét dài, trên bầu trời, một con rồng bay cùng một con Côn Bằng chợt xuất hiện.

Tứ trưởng lão kẹp lấy Long Thiên Thần chạy vội đột nhiên cả kinh, hướng phía sau đi theo một người, hô: “Ngươi giải quyết bọn chúng, lão phu đi trước một bước!”

Hắn tăng nhanh tốc độ, tung người nhảy mấy bước, thì đã mất đi thân ảnh.

Tứ trưởng lão chính là cao thủ Huyền tôn lục phẩm, cùng so sánh với Đại trưởng lão ở cảnh giới truyền kỳ, tự nhiên là chênh lệch khá xa, nhưng là đối phó với dạng tiểu bối như Long Thiên Thần, chẳng khác nào là lão ưng bắt gà con, gà con nằm dưới móng vuốt của lão ưng, một chút năng lực phản kháng cũng không có.

Hắn nhìn thực lực của Phì Long cùng Côn Bằng không tầm thường, hắn lo lắng nơi này cách Thiên Long Thành quá gần, vạn nhất có cao thủ Thiên Long Thành đến đây trợ giúp, vậy hắn kiếm củi ba năm thiêu một giờ rồi, cho nên hắn cũng không phải là không đối phó được hai con thú sủng, mà là không muốn cùng bọn họ lãng phí thời gian. Thi triển ra toàn lực, hắn mang người nhanh chóng bay vút, thời gian một nén nhang, đã chạy ra hơn mười dặm.

Bạch Sở Mục cùng Bách Lí Song hai người sau khi đuổi theo ra cửa thành, thì mất dấu, đang ảo não trong lòng, thì đột nhiên thấy trên bầu trời xuất hiện phì long cùng Côn Bằng, Bạch Sở Mục mừng rỡ, vội vàng hướng phương hướng phi long cùng Côn Bằng xuất hiện tiếp tục truy đuổi. Bách Lí Song thấy thế, cũng theo sát phía sau.

Nơi này là một sơn cốc cách Thiên Long thành hơn mười dặm địa.

Tứ trưởng lão rốt cục dừng lại, đem Long Thiên Thần nhét vào.

“Nói đi! Danh sách tham gia thi đấu của học viện Vạn Hoàng các ngươi lần này rốt cuộc như thế nào? Chỉ cần ngươi nói ra đầy đủ danh sách tham gia thi đấu, lão phu lập tức sẽ tha cho ngươi.”

” Danh sách tham gia thi đấu? Ngươi là người của Thanh Lân học viện?” Long Thiên Thần trong lòng cảnh giác.

“Không sai! Lão phu chính là người của Thanh Lân học viện, ngươi thức thời, thì nhanh chóng đem danh sách nói cho ta biết, nếu không nghe lời, lão phu sẽ giết ngươi!”

Một thanh trường kiếm gác ở trên cổ Long Thiên Thần, mang theo sát khí lạnh lẽo.

Long Thiên Thần cười lạnh, không sợ chút nào: “Ngươi sẽ không giết ta, nếu ngươi giết ta, ngươi sẽ không cách nào biết được danh sách.”

Tứ trưởng lão cười to: “Vậy ngươi sai lầm rồi, lão phu giết ngươi, có thể nhận được hai con thú sủng của ngươi, bây giờ nhìn lại bọn chúng, so sánh với giá trị của ngươi lớn hơn.”

Long Thiên Thần sắc mặt biến hóa, nghĩ đến Phì Phì cùng Côn Bằng giờ phút này còn đang cùng người triền đấu, trong lòng hắn có chút lo lắng. Hai người này thực lực rất đáng sợ, không biết Phì Phì cùng Côn Bằng có thể đấu thắng bọn họ hay không.

Trong lúc đang suy tư, trên bầu trời truyền đến một tiếng rồng ngâm cao vút, Long Thiên Thần ngẩng đầu nhìn lại, là Phì Long thoát khỏi

đối phương, đuổi theo tới. Hắn mừng rỡ, cho Phì Long một tán dương ánh mắt.

“Phì Phì, mau dẫn ta đi!”

Phì Long lắc lắc thân thể hơi có vẻ to mọng của nó, đầu nhìn xuống phía dưới một chút, đã hướng xuống đất bay xuống.

“Hừ! Muốn đi? Không dễ dàng như vậy!” Tứ trưởng lão trường kiếm run lên, thân ảnh như mủi tên bay vụt đi ra ngoài, nhắm thẳng hướng Phì Long.

Long Thiên Thần nín hơi, khẩn trương nhìn cảnh chiến đấu trên bầu trời. Chỉ thấy thân ảnh Tứ trưởng lão bay nhanh như tia chớp, mũi kiếm một chút như kinh lôi nổ tung, đâm về phía Phì Long. Phì Long thân ảnh khổng lồ đang nhanh chóng bay, đại thụ xung quanh bị nó hung hăng đụng vào, trong thời gian ngắn đã bị chặn ngang bẻ gảy, mà nó cũng không có tránh lui, ngược lại giống như tráng sĩ một đi không trở lại.

Oanh!

Một người một con rồng đột nhiên đụng vào.

Phì Long lấy Long Lân kiên dày của nó ngăn cản được trường kiếm, Tứ trưởng lão bị lực đở đánh bay, rút lui mấy bước.

“Phì Phì thật quá giỏi!” Long Thiên Thần mừng rỡ.

Phì Long vui vẻ vặn vẹo uốn éo thân thể, phảng phất là ở hướng chủ nhân tranh công.

“Rất tốt! Phì Long này tiềm chất không tệ, lão phu nhất định thu

phục!”

Tứ trưởng lão trong mũi hừ lạnh một tiếng, thân ảnh trên không trung, lần nữa nâng kiếm bay lên đón đánh.

Lần này, kiếm khí tăng vọt mấy lần, không khí chung quanh cũng đi theo vặn vẹo ba động, tạo thành một vòng nước xoáy.

“Không tốt!” Long Thiên Thần cảm thấy trên người Tứ trưởng lão phóng thích đi ra chiến ý cường đại, không khỏi thay Phì Long lau mồ hôi lạnh, hắn rút ra bên hông bội kiếm, động thân mà lên.

“Không cho ngươi hại Phì Phì!”

“Không biết tự lượng sức mình!” Tứ trưởng lão khẽ vung tay, hướng phía sau đẩy ra một chưởng, chưởng lực huy động ra cường đại khí lãng, đem Long Thiên Thần cả người hung hăng đánh đi xuống.

“Phốc!” Một ngụm máu tươi từ trong miệng Long Thiên Thần phun ra, lấy thực lực của hắn, căn bản là khó có thể nhận một chưởng của một cao thủ Huyền tôn lục phẩm.

“Ngao ——” Phì Long thấy chủ nhân của mình bị thương, nó nổi giận, gầm thét một tiếng, thân thể dài rộng đột nhiên vòng quanh không trung xoay tròn.

Xoay tròn, xoay tròn..... dòng khí nước xoáy lớn hơn từ từ thành hình.

Hai đại nước xoáy ở giữa không trung đột nhiên chạm vào nhau, đất rung núi chuyển!

Long Thiên Thần bị khí lãng do nước xoáy tạo thành làm tung bay

lên, tựa như một mảnh lá rụng phiêu đãng đến giữa không trung.

Phì Long ngưng xoay tròn, thân hình ngã trái ngã phải, hai con mắt rồng trong tròng mắt xoay tròn, nó không cẩn thận đem mình làm cho hôn mê.

“Phì Phì, mau tới cứu ta!”

Nghe được thanh âm gọi của chủ nhân, Phì Long tinh thần chấn động, tìm được phương hướng của thanh âm, lần nữa phi thân đi cứu trước.

“Chết tiệt! Lão phu hôm nay nhất định phải thu phục được ngươi!” Tứ trưởng lão hai lần đánh, cũng bị phá giải, trong lòng hắn chiến ý càng ngày càng đậm.

Vẻ tinh quang xẹt qua đáy mắt của hắn, lần này hắn không có trực tiếp tấn công hướng Phì Long, ngược lại giơ kiếm đâm về phía Long Thiên Thần còn bay ở giữa không trung chưa rơi xuống đất.

“Ngao ——” Phì Long ngâm nga một tiếng, tăng nhanh tốc độ, đánh về phía chủ nhân của mình.

Lúc này, mũi kiếm của Tứ trưởng lão đột nhiên chuyển, trở tay đảo kiếm, kiếm khí sắc bén, thật giống như một đạo tia chớp phá vỡ trời cao, một tiếng sét đánh, ầm ầm nổ vang.

“Phốc!”

Trường kiếm đâm xuyên qua, thân kiếm thật sâu đâm thấu thân thể Phì Long, chỉ còn lại một chuôi kiếm bị nhuốm máu là không có vào.

Thân thể cao lớn của Phì Long ở giữa không trung đột nhiên bất

động, hai con mắt rồng trừng lớn, theo sát thân thể khổng lồ thẳng tắp hạ xuống.

“Phì Phì! ——”

Long Thiên Thần khiếp sợ, hét lớn một tiếng xong, cả người nặng nề ngã ở trên mặt đất.

Phịch một tiếng nổ, Phì Long rơi tại nơi cách hắn chừng mười bước chân, khiến mặt đất kịch liệt rung động.

“Phì Phì! ——”

Ánh mắt Phì Long từ từ chuyển động, khó khăn nhìn về phía hắn, sau đó vô lực từ từ đóng lại.

Trong đầu Long Thiên Thần không biết có tiếng gì đó ầm ầm nổ tung, nhất thời một mảnh mờ mịt, hắn vô luận như thế nào cũng không dám tin tưởng, Phì Phì sẽ rời đi hắn.

“Phì Phì! ——”

Hắn dường như phát điên, chạy đến phía Phì Long, hai mắt đỏ bừng.

Quyển 4 - Chương 125: Thiên Thần, thiên phú thức tỉnh

“Đáng tiếc! Bị đánh chết mất rồi!” Tứ trưởng lão có chút tiếc hận lắc đầu, hắn vốn muốn đem Phì Long thu phục, trở thành thú sủng của mình, cho dù ngày thường không thể quang minh chính đại đem Phì Long thả ra tham dự chiến đấu, nhưng nó có thể giúp hắn tăng thực lực lên, trở thành đòn sát thủ cuối cùng của hắn.

Đưa mắt lạnh nhìn Long Thiên Thần ở trên người Phì Long, thất thanh khóc rống, hắn lạnh lùng nhếch môi, đem trường kiếm gác ở trên cổ Long Thiên Thần: “Như thế nào? Hiện tại có chịu nói ra danh sách tham gia thi đấu hay không? Chỉ cần ngươi nói ra danh sách tranh tài, ta sẽ không giết ngươi, nếu như không nói, sẽ làm cho ngươi cùng với thú sủng của ngươi, cùng nhau xuống địa ngục!”

“Ngươi giết Phì Phì, ta với ngươi liều mạng!” Hai mắt đỏ ngầu Long Thiên Thần, hai tay đẩy một cái, thân thể bay lên trời, thề phải cùng đối phương liều mạng.

“Tự tìm đường chết!” Đáy mắt của Tứ trưởng lão hiện dần sát ý, trường kiếm hướng về phía trước, đâm về phía ngực của Long Thiên Thần. Nếu hắn đã nhất quyết không chịu nói, vậy thì không cần giữ lại sống cho hắn nữa.

Xoẹt xoẹt xoẹt.....

Trường kiếm ma sát với không khí, bắn ra tia lửa, từng tấc một tiến tới gần Long Thiên Thần.

Long Thiên Thần cảm thấy cực độ áp bách, trên người mỗi một tấc da thịt cũng bị kiếm khí chấn động, kịch liệt run rẩy, hơi thở tử vong vô hạn từng bước đến gần.

Hô hấp càng ngày càng dồn dập, mạch máu toàn thân căng phồng, sắp gần tới bên bờ vực tử vong.

Chẳng lẽ hắn sắp chết sao?

Long Thiên Thần nghe được tiếng tim đập của mình, từng tiếng mạnh mẽ và có lực, thình thịch, thình thịch..... Giống như là khúc nhạc tử vong.

“Đi chết đi!”

Trường kiếm nhắm ngay ở nơi trái tim của hắn, chỉ còn một tấc là đâm vào.

Trong khoảnh khắc chỉ mành treo chuông, hai mắt của Phì Long đã nhắm lại đột nhiên mở ra, bên trong là một mảnh huyết sắc, nó giãy dụa, bởi vì nó cảm giác được chủ nhân của nó bị tử vong uy hiếp.

Oanh!

Nó xuất ra khí lực cả người, khí lực cuối cùng, đột nhiên đánh vào Tứ trưởng lão, hoàn thành sứ mạng cuối cùng đỡ cho chủ của nó!

“A! ——”

Tứ trưởng lão vội vàng không kịp chuẩn bị, bị Phì Long hung hăng đập một cái, xương sườn trước ngực hắn bị đánh gảy mấy cây, ngã văng ra ngoài xa xa, đau đến hắn đứng dậy không nổi.

Phì Long một lần nữa nặng nề ngã ở trên mặt đất, cả người co quắp mấy cái, sau đó thì không nhúc nhích nữa, thật giống như mất đi hơi thở.

Long Thiên Thần cố gắng từ trên mặt đất bò dậy, từng bước đi về phía Phì Long. Nó dùng hết một hơi cuối cùng, cứu đi tánh mạng của hắn, mà mình thì…

“Phì Phì ——” giọng nói của hắn khàn khàn, đưa tay muốn chạm tới nó.

Nếu giờ phút này có người ở bên cạnh hắn, sẽ có một phát hiện kinh dị, ánh mắt nén giận bi thống lấp lánh ánh sáng màu vàng, chói mắt hơn hẳn nắng gắt, màu vàng tinh khiết kia không chứa bất kỳ tạp chất nào.

Sợ rằng ngay cả chính hắn cũng sẽ không nghĩ đến, trên người của hắn cũng ẩn giấu huyết mạch truyền thừa thuần khiết nhất thuộc về Long gia, lúc trước hắn còn từng hoài nghi, mình có phải là huyết mạch của Long gia hay không, hiện tại việc này không thể nghi ngờ rồi, hắn chân chính là người của Long gia!

Nhất mạch của huynh đệ bọn họ, liên tiếp cho ra ba người thừa kế huyết mạch thuần khiết nhất, tin tức này nếu như truyền đến Long gia, không biết gây ra bao nhiêu sóng gió, tuyệt đối có thể khiến già trẻ lớn bé ở Long gia chấn động đến ngất đi.

Huynh đệ hai người bị bọn họ vứt bỏ, còn có đời sau của hai người bọn họ, lại chính là người thừa kế huyết mạch thuần khiết nhất của Long gia. Ông trời ạ, cái này cũng quá châm chọc rồi!

“Khặc khặc khặc —— chủ nhân, ta tới rồi!” Côn Bằng bỏ rơi đối thủ, rốt cục cũng chạy tới, theo sát nó ở phía sau, còn có một nam một

nữ, chính là vợ chồng Long Vương.

Côn Bằng không có rơi xuống đất, trực tiếp phe phẩy cánh, tấn công hướng Tứ trưởng lão.

Mới vừa cảm ứng được chủ nhân sắp mất đi nhơi thở, Côn Bằng nóng nảy rồi, đem hết toàn lực bỏ rơi đối thủ, truy tìm theo hơi thở của chủ nhân mà chạy nhanh đến.

Vợ chồng Long Vương Long Hậu thì lại là phát hiện phụ cận Thiên Long Thành có Long Tộc xuất hiện, cho nên chạy tới ngó nhìn.

“Không xong! Tánh mạng của nó bị đe dọa, nếu không cứu kịp thời sợ rằng nguy hiểm.” Long Vương dò xét hơi thở của Phì Long, sầu lo nói.

“Đứa nhỏ này không phải là rồng của Long Vương cốc chúng ta, chẳng lẻ cũng là đi theo các ngươi từ Ngạo Thiên đại lục tới?” Long Hậu nhìn Phì Long hấp hối, lộ ra vẻ mặt đau lòng. Nàng là Vương Hậu Long Tộc, tất cả hậu duệ Long Tộc, đều là con dân của nàng, nàng đối với từng con dân đều yêu thương như nhau.

“Van xin các người cứu nó! Cầu xin các người!” Bọn họ là cường giả vĩ đại nhất Long Vương cốc, nhất định có thể có phương pháp cứu chữa Phì Phì, Long Thiên Thần nhìn vợ chồng Long Vương, ánh mắt tràn đầy mong đợi.

Long Vương thở dài, lâm vào trong trầm tư, thương thế của Phì Long thật sự quá nặng, sợ là không thoát khỏi một kiếp này.

Long Hậu cũng biết rõ lợi hại trong đó, cho nên mới càng thêm tức giận.

“Mau tránh ra! Để cho bổn hậu đến giáo huấn cái nhân loại vô sỉ này!” Nàng ngửa đầu, hướng tới Côn Bằng đang cùng Tứ trưởng lão đại chiến mà lớn tiếng rống, hiện ra phân thân thật sự, thân thể Cự Long màu bạc như núi hùng vĩ, xuất hiện ở trên bầu trời.

Tứ trưởng lão ngẩng đầu nhìn đến một màn này, cả kinh thiếu chút nữa ngất đi.

Trời ơi! Kia không phải là Long Hậu của Long Vương cốc sao?

Cả Long Tộc, cũng chỉ có Long Hậu mới có Long Lân màu bạc. (Long Lân: vảy rồng)

Trời ạ, hắn làm sao mà đen đủi như vậy, hết lần này tới lần khác gặp được cao thủ thứ hai của Long Vương cốc?

Xong, hôm nay hắn chết chắc!

Hắn dự cảm một chút cũng không có sai! Long Hậu căn bản là không có tính toán bỏ qua cho hắn, hắn hèn hạ vô sỉ như vậy sống trên đời, chính là ô nhiễm không khí. Long Hậu muốn đại diện cho Long Tộc, đại diện loài người, tận tay giết hắn!

Sát khí từ trong cơ thể Long Hậu bộc phát, đuôi rồng màu bạc vung vẩy, một phen vung đuôi hết sức xinh đẹp, đem Tứ trưởng lão trực tiếp đưa lên thiên đường. (TM: lên thiên đường quá lợi cho hắn rồi, xuống địa ngục đi!!!)

Qúa có lợi cho hắn!

Nếu không phải vội vã cứu Phì Long, nàng nhất định phải để cho hắn hưởng thụ nghìn lần vung đuôi của Thần Long, để cho hắn hưởng đủ rồi mới tiễn hắn đi Tây Thiên!

Côn Bằng núp ở gần đó, nhìn sát chiêu mạnh mẽ vô cùng này của Long Hậu, sợ đến phát run.

Long Thiên Thần tập trung vào trên người Long Vương, đang đợi hắn trả lời câu hỏi của mình, Phì Phì có thể sống sót hay không.

“Long Vương, van cầu ngài, nghĩ biện pháp cứu Phì Phì!”

Long Vương khom người, ngó nhìn thương thế của Phì Long, khi tay của hắn xẹt qua nơi sống lưng nhô ra của Phì Long, rồi dừng lại: “Đây là.....”

Long Hậu cũng phát hiện, lên tiếng kinh hô: “Chẳng lẽ là Ứng Long sắp tuyệt chủng gần đây?”

Long Vương thâm trầm gật gật đầu, lại trầm ngâm chốc lát, ánh mắt của hắn đột nhiên sáng lên: “Có rồi! Muốn cứu nó, trước mắt chỉ có một biện pháp.”

Long Thiên Thần mừng rỡ, hỏi vội: “Biện pháp gì? Chỉ cần có thể cứu sống Phì Phì, nếu muốn ta chết, ta cũng nguyện ý.”

Long Vương nhìn hắn một cái thật lâu, rất hài lòng thái độ của hắn, đồng thời cũng kinh ngạc cho con ngươi màu vàng của hắn.

“Không có nghiêm trọng như vậy, ta muốn mang nó đi một chỗ, ngươi cũng phải đi theo. Chờ nó sau khi khôi phục, có lẽ sẽ là một phen thay đổi.”

Long Thiên Thần mừng rỡ, chỉ cần Phì Phì không có chuyện gì là tốt, trên dung nhan tuấn dật nhưng trắng bệch liền xuất hiện nụ cười vui sướng.

Khi Bạch Sở Mục cùng Bách Lí Song tìm đến, đã sớm không thấy thân ảnh Long Thiên Thần, hai người lo lắng vạn phần. Không bao lâu, những cao thủ của Thiên Long Thành cũng lần lượt xuất hiện, vì tìm Bách Lí Song mà đến.

“Thất muội, muội không sao chứ? Mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Không phải nói muội bị bắt cóc sao?” Bách Lí nhị ca đem muội muội kéo đến trước mặt, trước sau trái phải tinh tế đánh giá một phen, xác định không có chuyện gì, lúc này mới yên tâm.

“Nhị ca, không phải là muội bị bắt cóc, là Long Thiên Thần bị bắt cóc.”

Bách Lí nhị ca con ngươi trừng lớn: “Không phải là muội bị bắt cóc, vậy sao muội lại lừa gạt các ca ca? Có biết các ca ca rất lo lắng cho muội hay không?”

Các huynh đệ Bách Lí còn lại cũng rối rít lộ ra bất mãn.

” Nếu muội không nói là muội bị bắt cóc, các huynh có thể chạy tới nhanh như vậy sao?” Bách Lí Song đắc ý ngước cằm, nhưng nội tâm lại cảm động không dứt, các ca ca đều thương yêu nàng.

“Nghịch ngợm!” Bách Lí nhị ca rất là bất đắc dĩ, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ bé của muội muội, thật sự là không có biện pháp với nàng, “Vậy Long Thiên Thần, đến tột cùng là người nào a?”

“Hắn là em chồng của sư phụ muội, vừa rồi cũng không biết là người nào, bắt cóc hắn đưa ra khỏi thành. Bọn muội một đường đuổi đến nơi này, phát hiện ra vết máu, tuy nhiên không thấy thân ảnh của hắn.” Bách Lí Song chỉ mấy vết máu trên mặt đất, có chút lo lắng nói.

Trước khi đi, sư phụ đã nói, để cho ba người bọn họ hòa hảo, hiện tại thì tốt rồi, bị mất một người, hơn nữa còn là em chồng của sư phụ, nàng thật không biết nên làm sao trở về cùng sư phụ giải thích.

Trong lòng Bạch Sở Mục cũng rất lo lắng, chung quanh nhìn, đột nhiên phát hiện trong bụi cỏ, tựa hồ có bóng người nằm trong đó. Hắn lên tiếng kinh hô: “Mau nhìn! Nơi đó có người!”

Bách Lí huynh muội mấy người nghe vậy, vội vàng chạy nhanh tới.

“Không phải là Thiên Thần!” Bạch Sở Mục lật thi thể lại, có chút thất vọng.

“Người nào đã hạ thủ? Lại ác như vậy? Đây làm sao làm được?” Bách Lí Tứ ca thấy người nọ bị đánh nát bấy, hoàn toàn thay đổi, không nhịn được lắc đầu thở dài.

“Đó là xiêm y mà các trưởng lão học viện Thanh Lân mặc, chẳng lẽ là kẻ đã bắt đi Long Thiên Thần?” Bách Lí nhị ca quan sát tỉ mỉ, rất nhanh phát hiện vấn đề.

“Đúng! Chính là học viện Thanh Lân, ta nhận được xiêm y của bọn hắn!” Bách Lí Song phẫn hận nắm tay, “Chết tiệt! Đám người học viện Thanh Lân này thật là quá đáng! Đầu tiên là bắt cóc ta, hiện tại bắt cóc Long Thiên Thần. Nhị ca, Tam ca, Tứ ca, Ngũ Ca, Lục ca, chẳng lẽ các huynh trơ mắt nhìn bọn họ ở trên địa bàn chúng ta làm xằng làm bậy sao?”

“Dĩ nhiên không thể!” Mấy vị huynh trưởng cùng đáp, lòng đầy căm phẫn.

“Bất quá, Thất muội, những trưởng lão này võ công không phải tầm

thường, chỉ bằng thực lực phủ thành chủ chúng ta, chưa chắc có thể thu thập được bọn họ, trừ phi là đi cầu gia gia hỗ trợ, mới có thể tiêu diệt được bọn hắn.” Bách Lí nhị ca nói.

“Nghe nói gia gia gần đây nghiên cứu ván cờ Trân Lung, ai cũng không gặp, ngay cả cuộc thi tranh đấu giữa thập đại học viện, người cũng không có lộ diện, ta xem chuyện này chưa chắc người sẽ quản. Chúng ta vẫn phải là tự mình nghĩ biện pháp mới được.” Bách Lí Tam ca nói.

“Cho dù tạm thời không thu thập được bọn họ, cũng không thể khiến bọn họ yên ổn!” Bách Lí Song tức giận nói, “Nhị ca, chúng ta phái người thay phiên canh giữ chỗ ở của bọn hắn, ngày đêm quấy rầy bọn họ, cho đến khi bọn họ đem người giao ra, hoặc là rời xa Thiên Long Thành mới thôi. Bọn họ tốt nhất không nên động thủ với chúng ta, một khi động thủ trước, chúng ta sẽ có lý do triệu tập những cao thủ của Thiên Long học viện, cùng nhau đối phó bọn họ! Hừ hừ, xem bọn hắn như thế nào ngăn cản được những cao thủ đứng đầu Thiên Long Thành chúng ta hợp lực công kích.”

“Thất muội, được a, muội bây giờ là càng ngày càng thích động não.” Bách Lí Tứ ca cười cười sờ đầu muội muội, cho nàng một ánh mắt tán dương.

“Cái gì nha, người ta vốn là rất thông minh không phải sao?” Bách Lí Song không nhịn được bất mãn với các vị các ca ca, bộ dạng không phục lắm.

“Tốt lắm, đừng nhiều lời nữa. Chúng ta hiện tại khiêng thi thể đi tới cửa nhận người. Nếu như bọn họ không thả người, chúng ta sẽ ngày đêm quấy rầy bọn họ, xem bọn hắn có thể nhịn đến bao lâu.”

Nói xong, Bách Lí nhị ca ra lệnh một tiếng, mọi người liền nâng thi

thể lên, trở về Thiên Long Thành.

Bạch Sở Mục nhìn mấy người huynh muội họ, không khỏi chắc lưỡi hít hà, xem ra cả nhà thật đúng là không dễ chọc a, nhất là Bách Lí Song, có sáu ca ca ruột yêu muội như mạng, còn ai dám khi dễ nàng chứ? Tương lai nếu có người cưới thiên kim tiểu thư như vậy, cũng không biết là họa hay phúc?

Vân Khê căn bản không biết chuyện Long Thiên Thần mất tích, tưởng ba người là đi ra ngoài ăn cơm, đến thời gian ngắm hoa, nàng cùng Chiến Thiên Dực hai người một đường đi đến Tử Lâm Tiểu trúc.

Tử Lâm Tiểu trúc cách Thiên Long học viện không xa, coi như là địa giới của Thiên Long học viện, lại là cấm khu, trong ngày thường không cho phép bất luận kẻ nào tùy ý tiếp cận. Bởi vì người ở bên trong Tử Lâm Tiểu trúc chính là nữ nhi thân sinh của viện trưởng Thiên Long học viện, vô luận thân phận hay địa vị, cũng không phải là người bình thường dám tùy ý đến gần mạo phạm.

Tối nay chủ nhân của Tử Lâm Tiểu trúc cử hành hội ngắm hoa, đưa tới nho nhỏ oanh động trong thành, bởi vì chủ nhân của Tử Lâm Tiểu trúc là Bách Lý Băng Tuyền từ trước đến giờ đều rất ít cùng người khác qua lại, tối nay cũng là phá lệ.

Vô số người rối rít muốn lấy được một tờ thư mời để đến Tử Lâm Tiểu trúc, nhìn trộm vị được gọi là một trong tứ đại mỹ nhân trong truyền thuyết của thập đại học viện.

Lối vào Tử Lâm Tiểu trúc, có bốn gã tỳ nữ canh giữ ở nơi đó, lục tục kiểm tra thư mời trên tay mỗi một vị tân khách, thỉnh thoảng có mấy người cố gắng lừa dối vượt qua kiểm tra, cũng bị cao thủ đứng ở phía sau các nàng cho “mời” đi ra ngoài.

Vân Khê đi theo Chiến Thiên Dực tới lối vào, nhìn về phía trước hàng dài đội ngũ, không thể làm gì khác hơn là thả chậm bước chân, theo thứ tự xếp hàng chờ đợi.

“Đại ca, ngươi cùng vị Bách Lí cô nương này rất quen thuộc sao?”

Chiến Thiên Dực vẻ mặt có chút hoảng hốt: “Cũng không coi là quá quen thuộc, có chút giao tình thôi.”

Vân Khê dùng ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú vào hắn, cố ý trêu chọc nói: “Đại ca nghĩ một đằng nói một nẻo nga, rất ít khi nói chuyện mà không tập trung, muội phát hiện mỗi lần nhắc tới Bách Lí cô nương, biểu hiện của huynh có chút dị thường?”

Mặt của Chiến Thiên Dực lộ vẻ lúng túng, bất đắc dĩ lắc đầu, khẽ cười nói: “Hảo muội tử, muội tạm tha đại ca đi!”

“Được rồi!” Hé miệng cười một tiếng, Vân Khê không trêu chọc hắn nữa.

Lúc này, phía sau bọn hắn, tới một đống nữ nhân, nồng đậm mùi vị son phấn, muốn cho người không chú ý cũng khó khăn.

Vân Khê khẽ nhíu mày, nhưng không có để ý tới.

Giọng nói từ phía sau truyền đến.

” Tử Lâm Tiểu trúc của Bách Lí tỷ tỷ cũng không phải là nơi để người tùy tiện không đứng đắn có thể đi vào, người bình thường lần đầu tiên tới đến Tiểu trúc, cho dù trong tay có thiệp, cũng phải trải qua tỳ nữ kiểm tra nghiêm khắc. Nhưng nếu kiểm tra không thông qua, sẽ lập tức bị mời ra Tử Lâm Tiểu trúc. Bách Lí tỷ tỷ ghét nhất những

người chỉ biết múa đao lộng thương, cư xử thô bỉ, lỗ mãng”

“Ha hả, Bách Lí tỷ tỷ là Tuyền mỹ nhân nổi tiếng xa gần, chẳng những là cao thủ võ công, lại cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, muốn gặp mặt nàng, tất nhiên là không dễ dàng. Nếu người nào cũng có thể tùy tiện nhìn thấy nàng, chẳng phải là hạ thấp giá trị của nàng sao?”

“Ta nghe nói hôm nay ở trên đài tỷ võ, có một nữ nhân không đứng đắn như vậy, hung hãn không nói, còn sau lưng người động tay động chân, hạ thuốc xổ ám toán người khác, chuyện như vậy cũng có thể làm được, có thể thấy được người này là hạ tiện, xấu xa đến cở nào!”

“.....”

Vân Khê vốn không muốn để ý tới, hết lần này tới lần khác tiếng nói chuyện của các nữ nhân phía sau càng ngày càng lớn, còn nói tới chuyện tỷ võ bỏ thuốc, đây không phải là rõ ràng hướng tới nàng sao?

Nàng năm nay đến tột cùng là mắc vận rủi gì? Làm sao vô duyên vô cớ lại bị tặc nhân để ý đây? Nằm cũng có thể trúng thương, thật là đau đầu!

Chiến Thiên Dực cũng nghe thấy chúng nữ tử nghị luận, hơi thở quanh thân hắn hơi trầm xuống, xoay người dự định đi khiển trách những nữ nhân này thì Vân Khê đưa tay, ngăn cản hắn, đại ca là nhân vật anh hùng đến bực nào, những nữ nhân này căn bản không xứng cùng hắn nói chuyện.

“Đại ca, đừng để ý tới các nàng, bất quá là một đám ruồi nhặng từ hầm cầu bay ra ngoài thôi.”

Nàng nói một câu này, đem tất cả nữ nhân phía sau đều chửi một lượt, trực tiếp biến các nàng thành con ruồi, hơn nữa còn là con ruồi từ hầm cầu vừa bẩn vừa thối bay ra ngoài. Cấp bậc vũ nhục như vậy, là gấp mười lần đối phương, không muốn chọc giận đối phương cũng không thể.

“Tiện nhân, ngươi nói cái gì?”

“Ngươi dám đem lời ngươi nói mới rồi lặp lại lần nữa không?”

“Ngươi cũng biết chúng ta là người nào? Biết kết quả đắt tội chúng ta ra sao không?”

“.....”

Bạch Tuyết Mai không có tham dự vào trong trận khiêu khích của những đồng bạn, song nghe được lời nói của Vân Khê, nàng cũng nổi giận theo. Bất quá nàng là người thông minh, nàng tuyệt đối sẽ không làm cho mình trở thành bia đỡ đạn đâu.

“Tốt lắm, các tỷ muội, đừng cãi nữa! Ta nghĩ Vân cô nương không phải là cố ý.” Dịu dàng thanh âm khuyên.

“Làm sao không phải là cố ý? Nàng rõ ràng chính là đang chửi chúng ta!”

“Mai tiên tử, chuyện này ngươi đừng quản, hôm nay chúng ta cùng nàng làm cho rõ ràng.”

“.....”

Chỉ một thoáng, hiện trường một mảnh ầm ầm, kinh động thủ vệ

cùng bốn gã tỳ nữ.

“Chuyện gì xảy ra? Không biết nơi này là Tử Lâm Tiểu trúc sao? Người nào tiếp tục ồn ào, xin mời trực tiếp rời đi.” Thân phận tỳ nữ, nhưng có khí chất bất phàm, làm cho người ta thay đổi cách nhìn triệt để.

Những nữ tử này phần lớn cũng là thiên kim thế gia, thân phận tôn quý, nhưng là ở trước mặt tỳ nữ này, cũng không dám quá mức làm càn.

“Hà tỷ tỷ, không phải chúng ta muốn ồn ào, thật sự là lời của nàng quá vũ nhục người, chúng ta mới bất đắc dĩ cùng nàng rùm beng.”

“Đúng vậy a, Hà tỷ tỷ, do nàng bắt đầu, chuyện không liên quan đến chúng ta. Hà tỷ tỷ ngươi là hiểu rõ chúng ta, chúng ta đến Tử Lâm Tiểu trúc mấy lần, biết quy củ của Bách Lí tỷ tỷ, không dám tùy ý ồn ào.”

“Đúng vậy, chúng ta đến rất nhiều lần rồi, từ trước đến giờ cũng tuân thủ quy củ. Nữ nhân này lần đầu tiên tới, ở chỗ này gây chuyện khiêu khích, rõ ràng chính là đối với Bách Lí cô nương không cung kính. Người như cô ta vậy, nên đem nàng đuổi đi ra, tránh cho dơ bẩn Tử Lâm Tiểu trúc.”

“……”

Chúng nữ tử nói năng một người so với người khác sắc bén hơn, có lý rõ ràng, làm người ta khó có thể phân biệt. Đúng vậy a, các nàng là khách quen Tử Lâm Tiểu trúc, mà Vân Khê là lần đầu tiên, hơn nữa vốn là không có ở trên danh sách, là mới cộng thêm vào. Đổi lại người nào, cũng sẽ lựa chọn đứng ở chúng nữ tử bên này, nhất là tất cả các nàng đều là học sinh của Thiên Long học viện, là người

mình.

Bốn gã tỳ nữ liếc lẫn nhau một cái, có chút khó xử, nhưng cũng không có lập tức làm ra quyết định.

Trong đó một tỳ nữ được gọi là Hà tỷ tỷ cất giọng nói: “Mấy người các ngươi hết thảy đứng ở một bên chờ đi, ta đi thông báo tiểu thư nhà ta một chút, đợi nàng ra quyết định.”

Chúng nữ tử nhìn đối phương, có chút bất mãn nàng không quả quyết, theo dự tính của các nàng, các nàng hẳn là quyết đoán đem Vân Khê đuổi đi ra, làm cho nàng mất mặt trước mặt mọi người, đây mới là mục đích của các nàng. Bất quá cũng không có quan hệ, dù sao các nàng nhiều người, tin tưởng Tuyền mỹ nhân sẽ tin tưởng lời của các nàng.

“Hà tỷ tỷ, ngươi đi thông báo đi, chúng ta nguyện ý chờ, chỉ hy vọng không nên quấy rầy đến nhã hứng của Bách Lí tỷ tỷ là được.” Bạch Tuyết Mai đứng ra, giọng nói dịu dàng, rất là thể thiếp, còn nói lời khuyên bọn tỷ muội đến một bên lẳng lặng chờ chực.

Mấy tên tỳ nữ thấy vậy, không khỏi quăng về phía nàng ánh mắt tràn đầy hảo cảm.

“Còn ngươi?” Mấy tên tỳ nữ sau đó nhìn về phía Vân Khê.

Vân Khê dưới đáy lòng cười lạnh một tiếng, nàng cũng rất muốn nhìn một chút vị Bách Lí cô nương này đến tột cùng là phẩm hạnh cùng xử sự như thế nào, nếu nàng cũng thiên tín, thị phi chẳng phân biệt được, nàng cũng không có cần thiết đi vào gặp nàng ấy, bởi vì nàng khinh thường chung đụng cùng người chẳng phân biệt được đúng sai, cho dù đối phương thiên vạn cầu xin nàng, nàng cũng không lưu luyến.

Nàng đang muốn trả lời đối phương, lúc này, Chiến Thiên Dực đột nhiên mở miệng nói chuyện: “Muội tử, chúng ta cũng đợi chút đi, ta tin tưởng Bách Lí cô nương không phải là một người thị phi chẳng phân biệt được.”

“Tốt, ta nghe đại ca.” Vân Khê mỉm cười, bọn họ nghĩ đến cùng nơi đi.

Trong lúc chờ đợi, vẻ mặt chúng nữ tử đều có chút hả hê nhìn Vân Khê, phảng phất như là sau một khắc nàng sẽ bị người trục xuất khỏi Tử Lâm Tiểu trúc, mất hết mặt mũi, đây cũng là lý do các nàng vì nàng làm ra một phần thư mời. Dám cùng Mai tiên tử của các nàng tranh đoạt người yêu, tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt.

Vân Khê không để ý đến các nàng, thanh thản theo sát Chiến Thiên Dực trò chuyện thiên nam địa bắc, chỉ xem các nàng là không khí. Nếu nàng thật để ý tới các nàng, đó chính là tự hạ thân phận.

Bạch Tuyết Mai âm thầm nắm tay, Vân Khê càng không để ý tới các nàng, không thèm để ý chuyện này, thì trong nội tâm nàng lại càng tức giận. Nữ nhân này rốt cuộc làm sao tự tin như thế, tin chắc Tuyền mỹ nhân sẽ tin tưởng nàng, sẽ không đem nàng trục xuất khỏi Tử Lâm Tiểu trúc sao?

Vân Khê tự tin cùng bình tĩnh, làm cho nàng thống hận đồng thời cũng làm cho nàng nho nhỏ ghen tỵ.

Chẳng lẽ Vân sư huynh thích chính là khí chất tự tin cùng bình tĩnh bẩm sinh có trên người nàng sao? Phần tự tin cùng bình tĩnh kia, phảng phất như chính là từ trên người Vân sư huynh. Nàng hiện tại cẩn thận quan sát Vân Khê, phát hiện nàng cùng Vân sư huynh thật sự là quá giống, không những dáng người tương tự, khí chất cũng

giống nhau như đúc.

Mi tâm nàng khẽ nhúc nhích, không khỏi liên tưởng đến chẳng lẻ bọn họ có liên hệ máu mủ? Cũng là họ Vân, chẳng lẻ cũng là người trong Vân tộc?

Nhưng nếu nàng thật sự cùng Vân sư huynh có liên hệ máu mủ, vậy vì sao hai người thoạt nhìn xa lạ như thế đây?

Tinh thần của nàng quay cuồng, phân không rõ thật giả.

Cũng không lâu lắm, tỳ nữ đi trước bẩm báo rốt cục hiện thân: “Tiểu thư nhà ta nói, xin Mai tiên tử mang theo người của ngươi, từ đâu tới thì trở về đến nơi đó! Sau này Tử Lâm Tiểu trúc cũng sẽ không hoan nghênh các ngươi nữa, xin tự giải quyết cho tốt.”

“Cái gì?!” Chúng nữ tử nhất tề lộ ra vẻ khiếp sợ, đây tuyệt đối không phải là kết quả các nàng kỳ vọng nghe được.

“Hà tỷ tỷ, ngươi có phải nghe lầm hay không? Người Bách Lí tỷ tỷ mời đi, không phải là nàng sao?” Bạch Tuyết Mai không thể tin được, còn ôm hi vọng cuối cùng, thử nghĩ nàng cũng là cùng Bách Lý Băng tuyền nổi danh một trong tứ đại mỹ nhân, hôm nay nếu bị mời về, tin tức này truyền đi, sau này nàng nơi nào còn có mặt mũi ở Thiên Long học viện sống?

Tỳ nữ mặt không chút thay đổi, lặp lại lời vừa nói: “Tiểu thư nhà ta nói, xin Mai tiên tử mang theo người của ngươi, từ đâu tới thì trở về nơi đó! Sau này Tử Lâm Tiểu trúc cũng sẽ không hoan nghênh các ngươi nữa, xin tự giải quyết cho tốt.”

Bạch Tuyết Mai dưới chân lảo đảo, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời trắng bệch, khi nàng ngẩng đầu, phát hiện những người chung

quanh đều lấy ánh mắt khác thường nhìn nàng, đối với nàng chỉ chỏ. Trong đầu đột nhiên oanh một tiếng, nàng thật sự không cách nào thừa nhận sỉ nhục như vậy, thân thể nghiêng một bên, hướng một nữ tử cách nàng gần nhất, nàng làm bộ ngất đi.

“Mai tiên tử, Mai tiên tử!”

“Tiểu thư nhà ngươi thật là quá đáng! Biết rõ Mai tiên tử từ nhỏ thân thể kém có nhiều bệnh, các ngươi còn kích thích nàng như vậy, khoản nợ này chúng ta nhớ kỹ.”

“Hừ, Tử Lâm Tiểu trúc có gì đặc biệt hơn người? Chúng ta còn không cần tới đây!”

“Chúng ta đi!”

Chúng nữ tử tức giận, mọi người dìu Bạch Tuyết Mai trong hôn mê vì tức giận rời đi.

Vân Khê nhẹ nhàng mà nhíu mày, cũng không nghĩ tới vị Bách Lí cô nương này anh minh quyết đoán như thế, cũng không sợ đắc tội với người khác mà trực tiếp đuổi người. Chỉ bằng điểm này, Bách Lý Băng tuyền người còn chưa thấy đến, cũng đã thắng được hảo cảm của nàng.

Hí mắt nhìn Bạch Tuyết Mai làm bộ hôn mê, môi của nàng bất giác khẽ nhếch, nữ nhân này tâm cơ cũng thật là nặng, đã mất mặt mũi, lại giả trang đáng thương hi vọng lấy được đồng tình, nàng hoàn toàn khinh bỉ nàng ta.

“Hai vị, tiểu thư nhà ta cho mời, xin cùng nô tỳ đến đây đi.” Tỳ nữ nhìn Vân Khê cùng Chiến Thiên Dực hai người, giống như trước vẫn là mặt không chút thay đổi, giọng nói cũng rõ ràng là khách khí nhiều.

Hai huynh muội liếc mắt nhìn nhau, không do dự, theo sát tỳ nữ vào cửa.

Phía sau bọn hắn, những khách nhân còn đang xếp hàng rối rít lộ ra vẻ mặt hâm mộ, có thể được Tuyền mỹ nhân tự mình tiếp kiến, bọn họ chết cũng không hối tiếc.

Hương thơm lầu gác, hồ nhỏ hành lang gấp khúc.

Đi trong Tử Lâm Tiểu trúc, tùy ý có thể nghe được hơi thở của vùng sông nước Giang Nam.

Cổ kính, mỗi chỗ cho dù rất nhỏ cũng đều lộ phong cách đặc biệt.

Kèm theo đó là một tiếng đàn du dương, cả Tiểu trúc như tươi sáng lên, không khí mùa hè nặng trĩu không hề còn nữa, thay vào đó là tràn đầy sức sống dạt dào của mùa xuân.

Tỳ nữ không tiếng động mà lui đi ra ngoài, chỉ còn lại hai huynh muội Vân Khê men theo tiếng đàn, tiếp tục tìm kiếm phương hướng.

Hai người nhất tề thả chậm cước bộ, lẳng lặng lắng nghe tiếng đàn.

Khúc nhạc này vì sao tràn đầy nồng đậm vui thích cùng chờ đợi? Chẳng lẻ.....

Vân Khê quay đầu, nhìn về Chiến Thiên Dực bên cạnh, giờ phút này hắn đang tập trung tinh thần nghe tiếng đàn, trên mặt không hề gợn sóng, chỉ có ánh mắt của hắn ẩn chứa dòng nước xoáy, tiết lộ nho nhỏ tâm sự của hắn.

Xem ra, giữa bọn họ quả thật còn có chuyện xưa đây.

Khúc nhạc này của Bách Lí cô nương, sợ là đặc biệt đàn cho đại ca nghe.

Nàng ở chỗ này, cũng dư thừa. Cười khẽ một cái, nàng không tiếng động mà lui đi ra ngoài.

Chiến Thiên Dực vẫn lâm vào trong suy nghĩ của hắn như cũ, căn bản không có phát hiện.

Vân Khê chán đến chết, chẳng có mục đích ở trong vườn hoa của Tiểu trúc đi dạo, giờ phút này đèn rực rỡ mới thắp lên, trên bầu trời đêm cũng đã lốm đốm đầy sao, ban đêm như vậy, cũng rất đẹp.

Đi tới một chỗ mặt cỏ không người, nàng tùy ý nằm xuống đất, hai tay gối lên cái ót, vừa xem xét bầu trời đêm, vừa tư niệm Thiên Tuyệt của nàng.

Nàng thật hi vọng, giờ phút này Thiên Tuyệt đang ở bên cạnh nàng, cùng nàng đàm luận tỷ võ ngày mai, cùng nàng cùng nhau mặc sức tưởng tượng tương lai của bọn hắn, ở bên tai nàng khẽ khàng tâm sự, nói chuyện yêu đương.....

“Thiên Tuyệt ——” nàng từ từ nhắm hai mắt lại, lâm vào trong mộng đẹp.

Tại bên mép, nụ cười treo trên cao.

Cũng không biết trải qua bao lâu, trên người đột nhiên ấm áp, nhiều hơn một tầng hơi thật mỏng, nàng cảnh giác thức tỉnh, hai mắt bắn ra hung quang như dã lang.

Nàng sơ suất quá, thời khắc mấu chốt như vậy, nàng làm sao có thể

sơ ý, mất đi phòng bị?

Nếu giờ phút này có đối thủ muốn giết nàng, chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao?

Quay đầu, đập vào mắt chính là một mảnh màu bạc, Vân Khê chợt ngửng đầu lên, chống lại một đôi tròng mắt thâm thúy đủ có thể dung nạp trăm lòng.

Là hắn?

Vân Khê cảm thấy kỳ lạ, lại cúi đầu nhìn, phát hiện trên người mình có thêm một cái áo choàng màu bạc thật mỏng, cùng áo bào màu bạc trên người hắn rõ ràng là một bộ.

Trong lúc nàng còn đang kinh ngạc, Vân Trung Thiên tự nhiên ngồi ở bên người của nàng, hắn không có nói chuyện, cũng không có nhìn nàng, chẳng qua là lẳng lặng ngắm nhìn hồ nước phía trước, ánh mắt tràn đầy mê ly.

Hắn làm sao xuất hiện ở nơi này?

Còn có vì sao hắn lại phủ thêm áo choàng cho nàng?

Trong lòng Vân Khê tràn đầy nghi vấn, nhưng là hắn không nói lời nào, nàng cũng là không có mở miệng hỏi thăm.

Lẳng lặng, lẳng lặng, hai người cứ như vậy sóng vai ngồi ở trên bãi cỏ, im lặng ngắm nhìn hồ nước, tùy ý bầu trời đầy ánh sao chiếu trên người của bọn họ, hết thảy đều an bình cùng tĩnh lặng.

Thủy tạ tao nhã.(thủy tạ: nhà nổi trên nước)

Chiến Thiên Dực cất bước tiến vào, cách một tầng rèm cửa màu trắng theo gió bay phất phới, mơ hồ có thể thấy được phía sau rèm cửa thân ảnh một nữ nhân đang khảy đàn.

Dáng người thướt tha, như mộng như ảo.

Chiến Thiên Dực nhìn nhìn, không khỏi ngây dại.

Tám năm rồi, nàng vẫn như lúc mới gặp gỡ lần đầu, giống như là tiên tử từ trong mây đi tới, làm cho người ta như lâm vào cảnh trong mơ.

Còn có tiếng đàn của nàng, cũng như lúc ban đầu, tinh khiết mà tốt đẹp, không chứa bất kỳ tạp chất nào.

Chẳng qua là, có nhiều thứ, đã lặng lẽ thay đổi, cũng không còn được như lúc ban đầu nữa.

Tim đột nhiên đau xót, hắn tự tay xoa ngực, cả người khẽ run rẩy.

Phía sau rèm cửa tiếng đàn ngừng lại, hết thảy thật giống như cảnh trong mơ, nháy mắt phá thành mảnh nhỏ, không còn giống ban đầu nữa.

“Dực, thiếp biết chàng còn trách thiếp.....” Phía sau rèm cửa thanh âm hơi khàn khàn bị đè nén.

Chiến Thiên Dực lẳng lặng đứng tại chỗ, không nói gì, trước ngực phập phồng không ngừng.

“Để cho thiếp vì chàng làm chút chuyện được không? Như vậy trong lòng thiếp cũng có thể dễ chịu chút ít.” Trong thanh âm nhiều phân khẩn cầu cùng nghẹn ngào.

“Nàng hôm nay muốn gặp ta, chính là vì chuyện này sao?” giọng nói của Chiến Thiên Dực lộ vẻ lãnh mạc, đường cong cương nghị trên gươi mặt hắn khẽ nhô ra, tựa như ẩn nhẫn cái gì.

“Dực, thiếp biết chàng một mực tìm kiếm bản đồ kia, hiện tại thiếp thật vất vả mới từ trong tay phụ thân chiếm được nó, thiếp sẽ đem nó đưa cho chàng, hi vọng chàng có thể sớm được như ý nguyện. Chàng nhìn thấy cái bình hoa ở phía sau không? Bản đồ đang ở bên trong.”

Chiến Thiên Dực quay đầu, quả nhiên thấy trên bàn phía sau để một cái bình hoa, bên trong bình hoa, có một cuốn tranh cuộn. Ánh mắt của hắn bỗng dưng sáng lên, bản đồ, thật sự là bản đồ hắn muốn sao?

Hắn tìm nhiều năm như vậy, vì nó, thiên tân vạn khổ; vì nó, hắn mạnh mẽ tăng lên công lực suýt nữa bỏ mạng; vì nó, hắn tích cực chuẩn bị chiến đấu, muốn ở trên lôi đài tỷ võ đoạt giải nhất. Hắn bỏ ra cố gắng nhiều như vậy, hiện tại đồ hắn muốn, đang ở trước mắt của hắn, có thể đụng tay đến.

Song, hắn không có động thủ.

Hắn rất muốn phần bản đồ này, nhưng vì sao, hết lần này tới lần khác lại là nàng đưa?

Đầy bụng suy nghĩ, giống như thủy triều cuồn cuộn, cuối cùng tình cảm là chiến thắng lý trí.

Hắn không thể nhận! Nếu hắn nhận nó, tim của hắn như thế nào còn có thể an bình?

“Đa tạ ý tốt của Bách Lí tiểu thư, nhưng ta hy vọng thông qua cố gắng của mình mà có được nó! Trên lôi đài tỷ võ, chúng ta phân cao thấp sau!”

Hắn phất tay áo, dứt khoát rời đi.

Rèm cửa màu trắng bị vén lên, lộ ra một khuôn mặt vô cùng tinh sảo, khuynh thành tuyệt sắc, bế nguyệt tu hoa, thật xứng với danh xưng Tuyền mỹ nhân.

Nàng nhíu chặt mi tâm, môi cánh hoa khẽ nhếch, lặng yên đưa mắt nhìn thân ảnh Chiến Thiên Dực kiên quyết rời đi, tâm tình thật lâu có thể bình tĩnh.

Nàng bỗng nhiên cười khổ, lẩm bẩm nói: “Ta đã biết trước kết quả sẽ như thế, nhưng ta vẫn ngớ ngẩn, muốn thử”

Một lần nữa trở lại chỗ ngồi, vỗ về chơi đùa với đàn, nhưng lần này lại là một khúc nhạc khác.

Sầu bi, mất mác, bi thương. Làm cho người nghe không khỏi chua xót, khổ sở.

Mặt cỏ bên hồ nhỏ.

Vân Khê nghe tiếng đàn chợt chuyển, không nhịn được kinh ngạc, rõ ràng mới vừa rồi tiếng đàn còn vô cùng vui thích, nhưng bây giờ lại thê lương như thế? Rốt cuộc trong này đã xảy ra chuyện gì? Cùng đại ca có liên quan sao?

Xuất thần, ngón tay đột nhiên bị cỏ dại cắt phải, nàng thấp giọng hô.

Mội bàn tay to đột nhiên duỗi tới, bắt được ngón giữa đang chảy máu

của nàng.

“Ngươi làm gì thế?” Vân Khê thấp giọng hô, lại thấy đối phương thong dong từ trong lòng ngực móc ra một bình sứ màu trắng, nguyên lai là muốn thoa thuốc cho nàng, Vân Khê từ chối, muốn cự tuyệt hảo ý của hắn, bất quá là một vết thương nhỏ thôi, vết thương nhỏ này so với việc bị chém một kiếm thật không đáng kể, không đáng giá nhắc tới.

“Không có sao, không cần thoa thuốc.”

Ai ngờ cũng là nàng nghĩ sai rồi, đối phương hoàn toàn không phải thoa thuốc cho nàng, mà là bắt lấy ngón giữa của nàng, dùng sức đè ép, đem hai ba giọt máu, nhỏ vào trong bình sứ màu trắng.

“Uy, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?” Vân Khê nổi giận, ra sức rút tay về, hung hăng trừng hắn.

Vốn còn đối với hắn có hảo cảm, hiện tại nàng không nghĩ như vậy. Vô duyên vô cớ lấy máu của nàng, hắn rốt cuộc có lòng đồng tình hay không?

Tức giận trừng hắn một cái, Vân Khê xoay người bực tức rời đi.

Vân Trung Thiên từ đầu tới cuối cũng là thần sắc vân đạm phong khinh, không buồn không vui, bình tĩnh tự nhược. Nhìn nàng nổi giận đùng đùng rời đi, hắn cũng không có đuổi theo hoặc ngăn trở, một đôi mắt so sánh với ánh sao còn sáng hơn vững vàng nhìn chăm chú vào bình sứ màu trắng trong tay của hắn, như có điều suy nghĩ.

Nửa đường gặp được Chiến Thiên Dực, phát hiện hắn giống như là mất đi linh hồn, ngay cả nàng ở trước người cũng không có phát hiện, Vân Khê trấn định chú ý, không nhịn được quan tâm hỏi thăm.

Chiến Thiên Dực thật giống như không có nghe được thanh âm của nàng, tiếp tục như một linh hồn tự đi về phía trước, Vân Khê không có cách nào, cũng không thể làm gì khác hơn là đi theo hắn lặng yên rời đi Tử Lâm Tiểu trúc.

Vừa mới trở lại chỗ ở, Vân Khê đã nghe nói Long Thiên Thần bị mất tích, nàng tức giận, trước tiên đã muốn đi đến chỗ ở của đoàn Trưởng lão học viện Thanh Lân, hướng bọn họ chất vấn đòi thả người, song khi nàng tỉnh táo lại, cẩn thận suy nghĩ, căn cứ Bách Lí Song cùng Bạch Sở Mục hai người miêu tả lại cảnh tượng lúc ấy, nàng rất nhanh làm ra phán đoán, Thiên Thần chắc hẳn là đã được người cứu, tạm thời thoát hiểm cảnh.

Quả nhiên, cũng không lâu lắm, liền thu được tin tức đến từ Long Hậu, thì ra là bọn họ đem Long Thiên Thần cùng Phì Long bị thương cùng nhau mang đến Dực Long học viện, chuẩn bị ở nơi đó cứu trị thương thế của Phì Long.

Biết được Long Vương cùng Long Hậu phụng bồi Long Thiên Thần, tim của Vân Khê cuối cùng cũng buông xuống.

Vuốt vuốt mi tâm, tâm tình của nàng có chút không tốt, mấy ngày nay liên tục có tình huống phát sinh, rất là không tốt, nàng tuyệt đối không thể để cho người bên cạnh xảy ra chuyện nữa.

“Thanh Lân học viện, dám đánh chủ ý lên người của ta, rất tốt!”

Nàng một quyền đánh ở trên bàn, cả bàn trong nháy mắt sụp đổ.

Hôm nay là ngày thứ hai tỷ võ, tổng cộng có ba cuộc tỷ thí, trận đầu là học viện Hạc Tiên đấu với học viện Kim Sư, trận thứ hai là học viện Vạn Hoàng đấu với học viện Thanh Lân, trận thứ ba còn lại là hai học viện bị thua tranh đoạt hai thứ hạng cuối.

Đội hình học viện Kim Sư ra sân, làm cho Vân Khê cảm thấy rất hứng thú, cho nên sáng sớm liền đi tới sân tỷ võ xem cuộc chiến.

“Hoàng tỷ tỷ, ngươi cẩn thận chút, năm nay học viện Kim Sư ra sân có chút quỷ dị, không thể không phòng.” Thấy Hoàng Anh sắp ra sân tỷ thí, Vân Khê không nhịn được nhắc nhở.

“Yên tâm đi! Coi như thua cũng không có gì, coi như là cho Vạn Hoàng học viện các ngươi tìm kiếm sơ hở của đối phương. Hạc Tiên học viện chúng ta năm nay có thể có thành tích như thế, đã rất thỏa mãn.” Hoàng Anh rất cởi mở.

Vân Khê cười một tiếng nói: “Tỷ tỷ nhớ bảo tồn thực lực đến phút cuối, ta sẽ thay ngươi đem học viện Thanh Lân đánh cho bò không dậy nổi, năm nay học viện xếp hạng thứ năm không phải là học viện Hạc Tiên thì không được.”

Hoàng Anh nghe vậy, không nhịn được hắng giọng cười lớn.

Không sai, bọn họ một khi thua cuộc trận này, như vậy trận tiếp theo vô cùng có khả năng chống lại đúng là học viện Thanh Lân. Nếu học viện Thanh Lân không có lực chiến đấu, như vậy học viện Hạc Tiên bọn họ cũng không phải sẽ thuận lý thành chương trở thành thứ năm sau tứ cường sao?

Hai người đang nói chuyện, chỉ thấy Hoa Oánh Oánh được một đám nam tử vòng quanh bước đến.

“Chết đến nơi rồi, ngươi còn cười được? Ngươi nghĩ rằng học viện Kim Sư chúng ta có thể làm cho ngươi sống mà xuống lôi đài sao?” Hoa Oánh Oánh kiều mỵ nở nụ cười, muốn bao nhiêu phong tình thì có bấy nhiêu.

“Hoàng tỷ tỷ, đừng để ý tới ả lẳng lơ này! Chúng ta là tới tỷ võ, cũng không phải là biểu diễn phong tình.” Vân Khê xuy một tiếng rồi nói.

Hoa Oánh Oánh hừ lạnh một tiếng, cũng không có bị nàng kích đến: “Vân Khê, ngươi vẫn là quan tâm nhiều đến tình cảnh của mình đi, chẳng lẽ ngươi không có nghe nói đội hình ra sân hôm nay học viện Thanh Lân sao? Trong bọn họ có hai cao thủ Huyền tôn tứ phẩm, sáu tên Huyền tôn tam phẩm, còn có hai gã Huyền tôn nhị phẩm. Ngươi cho rằng với một Huyền tôn tứ phẩm như ngươi, là có thể đối phó được bọn họ sao? Chớ nằm mộng ban ngày, ta hôm nay sẽ đánh bóng mắt, xem ngươi như thế nào bại trận.”

Nàng thở dài, lại nói: “Đáng tiếc a đáng tiếc, bản thân ta hy vọng có thể có cơ hội tự mình ở trên đài, nhìn ngươi bị đánh gục!”

“Sẽ có cơ hội, bất quá người bị đánh gục không phải là ta, mà là ngươi!” Vân Khê cười lạnh.

“Chúng ta chờ coi!”

Hai đạo ánh mắt kịch liệt va chạm.

Hoa Oánh Oánh xoay người, hướng trên đài tỷ võ đi tới, vòng eo lắc lắc, phong tình vạn chủng.

“Cũng không sợ bị gãy thắt lưng!”

Không biết có phải là Vân Khê thật sự có bản lãnh nguyền rủa hay không, nói xong một câu này, Hoa Oánh Oánh ở dưới chân không cẩn thận dẫm lên một viên đá, thân thể nàng đột nhiên giật một cái, thật đúng là thiếu chút nữa đụng đến thắt lưng.

Hoàng Anh cùng Vân Khê hai người thấy thế, liếc nhau một cái, nhất tề cười ra tiếng.

Tiếng trống như sấm vang, tỷ võ chính thức bắt đầu.

Vân Khê trở lại khán đài, cùng Chiến Thiên Dực và một đám đệ tử của học viện Vạn Hoàng cùng nhau quan sát tranh tài.

Phía sau bọn hắn, chính là những học viện khác đã bị đào thải, mọi người ngồi vây quanh phía sau họ, hướng về phía bọn họ chỉ chõ, nhỏ giọng nghị luận.

“Các ngươi đoán học viện Vạn Hoàng hôm nay là người nào tham gia thi đấu?”

“Chiến Thiên Dực khẳng định là một, sẽ Vân Khê nữa, nhìn thực lực nàng ngày hôm qua thi đấu, quá mức dọa người rồi, thực lực của nàng sợ rằng so sánh với Chiến Thiên Dực còn muốn mạnh hơn.”

“Còn gì nữa không?”

“Còn dư lại, khẳng định chính là Mặc Tam Thiếu, Hàn Thiên phong, Hàn Thiên Diệp, Mục Tiêu Tiêu cùng Mục Tương Tương những người này. Đừng quên, hiện tại Vạn Hoàng học viện chỉ có bảy túi khí, nói cách khác cho dù toàn bộ tuyển thủ lên một lượt, cũng chỉ có bảy người mà thôi. Học viện Vạn Hoàng trừ bọn họ ra, chỉ sợ cũng không có tuyển thủ nào xuất sắc hơn.”

“Vậy cũng chưa chắc! Đừng quên, ngày rút thăm, trong bọn họ còn có một cao thủ siêu cường, có thể so sánh với Vân Trung Thiên của Thiên Long học viện. Bất quá hai ngày nay cũng không có thấy hắn xuất hiện ở hiện trường tỷ võ, có thể hắn chính là đòn sát thủ của học viện Vạn Hoàng!”

“Có đạo lý! Nhưng mà đội hình ra sân của học viện Thanh Lân cũng không thể khinh thường, học viện Vạn Hoàng nếu hôm nay không ra đòn sát thủ của bọn họ, sợ rằng dữ nhiều lành ít a.”

“.....”

Phần lớn tiếng nghị luận cũng là vây quanh học viện Vạn Hoàng cùng học viện Thanh Lân trong lúc đó thi đấu, ít có người nghị luận song phương đang tỷ thí giờ phút này, bởi vì phần lớn ở trong mắt mọi người, thực lực của học viện Hạc Tiên căn bản không cách nào cùng học viện Kim Sư so sánh, hai học viện thực lực quá cách xa rồi, trận tỷ võ này kết quả không có gì thay đổi bất ngờ.

Trên thực tế, quá trình tỷ võ, cũng đúng là như thế.

Kim Sư học viện chỉ phái năm người ra sân, năm người đấu với mười người, nhưng dễ dàng vô cùng, cơ hồ là từ màn mở đầu đã đè ép người của học viện Hạc Tiên. Bên học viện Hạc Tiên, trừ một mình Hoàng Anh, cơ hồ là không có người nào có đòn đánh trả.

Trong đám người, có người lên tiếng kinh hô: “Trời ơi, bốn cao thủ Huyền tôn tứ phẩm! Một Huyền tôn tam phẩm! Cái này còn đấu làm gì? Học viện Kim Sư thắng chắc rồi!”

Đúng vậy a, trong tuyển thủ của học viện Hạc Tiên, thực lực cao nhất cũng chính là Hoàng Anh rồi, Huyền tôn tứ phẩm! Vốn là lấy tu vi như thế xuất hiện ở trên đài tỷ võ, đủ để rung động một nhóm người rồi, chỉ tiếc bọn họ hết lần này tới lần khác gặp được học viện Kim Sư có thực lực thái cách xa bọn họ nhiều lắm!

Bốn Huyền tôn tứ phẩm a, Hoàng Anh chính là Huyền tôn tứ phẩm sơ giai, thì như thế nào ngăn cản được?

Toàn trường ầm ầm.

Vì thực lực của học viện Kim Sư mà chấn động.

Trên khán đài, học sinh học viện Bạch Hổ cũng chấn động rồi, chính là một học viện Kim Sư lại thoáng cái lại có bốn cao thủ Huyền tôn tứ phẩm, trong danh sách còn có năm người chưa ra sân, thực lực này, đội hình này.....

Bọn họ phải một lần nữa xem kỹ thực lực của học viện Kim Sư, đưa bọn họ coi là một trong những kình địch có thể gặp gỡ trong cuộc thi tứ cường.

“Rất tốt! Năm nay tỷ võ càng ngày càng thú vị.” Đệ tử đứng đầu học viện Bạch Hổ lạnh lùng cười một tiếng, nhưng không có chút nào sầu lo, ngược lại hơn nữa là hưng phấn cùng nồng đậm chiến ý.

“Bốn gã cao thủ Huyền tôn tứ phẩm?” Vân Khê khẽ nhếch môi, đội hình mà học viện Kim Sư ra sân, làm cho nàng có nho nhỏ kinh ngạc, bất quá, cũng chỉ là nho nhỏ kinh ngạc thôi.

Bọn họ có bốn gã cao thủ Huyền tôn tứ phẩm, nàng còn có cao thủ bốn gã Huyền tôn ngũ phẩm, căn bản không cùng một cái cấp bậc, chỉ bất quá, nàng rất muốn biết học viện Kim Sư trừ bốn gã cao thủ Huyền tôn tứ phẩm này, có còn cao thủ thực lực cao hơn hay không?

Cảm giác, cảm thấy lần này học viện Kim Sư thế tới hung hãn, chỉ sợ thực lực chân chính của bọn họ, cũng không dừng lại ở đây.

Quyển 4 - Chương 126: Vân Khê, lên cấp, lên cấp! (1)

Tỷ võ đến giai đoạn gay cấn, những cao thủ học viện Hạc Tiên toàn bộ bị đánh tan, chỉ còn lại có một mình Hoàng Anh còn đang đau khổ chống đỡ. Túi khí của những cao thủ bị đánh tan cũng không bị đâm rách, nói cách khác tạm thời còn không có tuyên bố bọn hắn tử vong, học viện Kim Sư chọn lựa sách lược cùng Vân Khê xê xích không xa, bọn họ lựa chọn từ từ hành hạ đối phương, để làm trò giải trí cho mình.

Thủ đoạn này cực kỳ tàn nhẫn, làm cho người ta không nhịn được mà suy đoán, giữa học viện Kim Sư cùng học viện Hạc Tiên, đến tột cùng là có thâm cừu đại hận như thế nào.

Cao thủ học viện Kim Sư hạ thủ độc ác, không chừa đường sống, không lâu lắm, trên người Hoàng Anh đã xuất hiện nhiều chỗ bị thương.

“Sư tỷ, chúng ta chịu thua đi!”

“Sư tỷ, cứ như vậy đi xuống, bọn họ sẽ giết ngươi!”

“.....”

Các sư đệ té trên mặt đất, rối rít khuyên bảo.

Hoàng Anh bị năm tên cao thủ vây quanh ở trong đó, khổ không thể tả, bây giờ không phải là vấn đề nàng có muốn chịu thua hay không, mà là đối phương căn bản không để cho nàng có cơ hội chịu thua.

” Nếu hôm nay ngươi đã lên tý thí, cũng đừng nghĩ sống xuống đài!” Hoa Oánh Oánh âm lãnh nở nụ cười, nàng đưa một cái ánh mắt, bốn gã cao thủ còn lại một lần nữa đem Hoàng Anh vây kín.

Cuộc tỷ thí giữa các cao thủ Huyền tôn tứ phẩm, vừa hơi động, đó chính là đất rung núi chuyển, gạch ngói sụp đổ, nếu không phải có những cao thủ của đoàn Trưởng lão trấn giữ dùng vòm bảo vệ hạn chế đến mức cao nhất việc huyền khí thoát ra ngoài, nếu không, khán giả ở hiện trường căn bản không cách nào ngồi yên, quan sát tỷ võ.

Song trên đài tỷ võ cũng là một tình cảnh khác, người thân ở trong đó, thật sâu cảm nhận được uy lực thuộc về Huyền tôn tứ phẩm, hơn nữa còn là gấp bốn. Toàn thân cao thấp mỗi một tấc da thịt đều kịch liệt bị đè nén, đây chính là cảm thụ của Hoàng Anh vào giờ phút này, tốc độ xuất kiếm cũng trì hoãn vài lần.

“A!”

Trên người bị xoẹt xoẹt vài kiếm, trong miệng nàng kêu thảm thiết liên tục.

Nàng giống như là một pho tượng gỗ, bị bốn người tùy ý chém giết, ném đi mà không hề có lực đánh trả.

“Sư tỷ! ——”

Các sư đệ nổi giận, hai mắt đỏ ngầu, cả người lạnh run.

Bọn hắn nhục nhã sư tỷ như thế, cũng tương đương với nhục nhã bọn họ, có thể chết nhưng không thể bị nhục, cho dù dùng hết một tia khí lực cuối cùng, bọn họ cũng muốn đem sư tỷ cứu ra.

“Các sư huynh đệ, chúng ta theo chân bọn họ liều mạng!”

Cũng không biết là lực lượng từ đâu tới, chín gã học sinh rống to một tiếng, nhất tề hướng dưới chân bốn gã cao thủ phi tới, gắt gao ôm lấy chân bốn gã cao thủ, cho Hoàng Anh có cơ hội thở dốc trong chốc lát.

“Sư tỷ, đi mau!”

Thần sắc Hoàng Anh có chút kích động, nhìn các sư đệ cố hết thảy cứu nàng như thế, nàng cảm động đến không kềm chế được.

“A! ——” nàng ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, trong hai tay áo bay vụt ra vô số phi tiêu, mà chính nàng thì ra sức hướng ngoài lôi đài bay đi.

Trận tỷ võ này, học viện Hạc Tiên bọn họ thảm bại, nàng thật không cam lòng a!

Nhưng mà thực lực không bằng người, nàng không cam lòng cũng không có biện pháp, hiện tại điều duy nhất có thể làm, chính là giữ được tánh mạng của mình, giữ được tánh mạng của các sư đệ. Đợi đến năm sau, bọn họ ra sức đánh một trận nữa, rửa sạch nỗi nhục này!

“Bụp bụp bụp.....”

Phi tiêu đâm vào túi khí, thanh âm túi khí tan vỡ, vang dội toàn trường.

Học viện Hạc Tiên một người rời khỏi, chín người tử vong, trận tỷ võ này lấy việc học viện Kim Sư chiến thắng mà chấm dứt!

Một cuộc tỷ võ cực kỳ thảm thiết, vô số người rung động bởi học viện Hạc Tiên đoàn kết nhất trí cùng đòn tự nổ cuối cùng. Đều nói nguy hiểm sắp rơi xuống thân mình, lại có bao nhiêu người nguyện ý hy sinh vì nghĩa? Cho nên, học viện Hạc Tiên tuy bại nhưng vinh.

Cũng không biết là người nào vỗ tay đầu tiên, làm cho mọi người vỗ tay theo, tiếng vỗ tay rung trời, vờn quanh bốn phía hội trường tỷ võ, phấn chấn lòng người.

Hoa Oánh Oánh đối mặt với cảnh tượng như vậy, sắc mặt xanh mét, bọn họ mới là người thắng cuối cùng, nhưng không có nghênh đón bất kỳ tiếng vỗ tay nào, thì ngược lại học viện Hạc Tiên là những kẻ bại trận lại chiếm được. Cái này không khỏi quá mức châm chọc!

“Hoàng tỷ tỷ, tỷ không sao chớ?” Vân Khê lao xuống khán đài, đem Hoàng Anh từ trên mặt đất đỡ dậy, thương thế của nàng rất nặng, cũng chỉ còn lại có một hơi.

“Không có chuyện gì! Ta còn chịu đựng được.” Hoàng Anh giơ tay lên, chùi vết máu trên miệng, miễn cưỡng xé ra một nụ cười. Giờ phút này nàng rất vui vẻ, bởi vì nàng khiến cho những đồng bạn trung thành ủng hộ, bọn họ thậm chí vì nàng, không tiếc cùng đối thủ liều mạng. Hôm nay cho dù là không có được bất kỳ vinh dự nào, nàng cũng thỏa mãn.

Vân Khê từ trong lòng ngực móc ra một lọ thuốc, nhét vào trong tay của nàng: “Đây là thuốc dùng để chữa thương, các ngươi mỗi người dùng một ít, rất nhanh liền có thể khôi phục. Yên tâm, cái học viện Thanh Lân khốn kiếp kia, ta nhất định thay các ngươi thu thập sạch sẻ. Vị trí xếp hạng thứ năm, không phải là các ngươi thì không được!”

Hoàng Anh cười khẽ, không nói gì thêm, cũng là rất vui mừng.

“Trận tỷ võ tiếp theo, học viện Vạn Hoàng đấu với học viện Thanh Lân.”

Rốt cục đến bọn họ ra sân.

Vân Khê vừa muốn dẫn người ra sân, thì lúc này những cao thủ học viện Thanh Lân giành trước một bước, dẫn đầu đi lên đài tỷ võ, bọn họ ra sân, làm cho toàn trường nhấc lên một trận oanh động.

Một cái cộc gỗ thô to bị những cao thủ Thanh Lân học viện đem lên đài tỷ võ, là mộ cộc gỗ cao chọc trời, đứng vững vàng ở giữa đài tỷ võ.

Mọi người không khỏi rối rít trợn to hai mắt, xem bọn họ đến tột cùng muốn lấy cộc gỗ lên để làm cái gì?

Chỉ thấy cầm đầu một gã cao thủ áo bào xanh phi thân tung nhảy, trong giây lát đã đứng ở trên đỉnh đầu cọc gỗ, thần sắc âm lãnh xẹt qua trên khuôn mặt nhỏ gầy của hắn, chân phải của hắn đạp mạnh, cả cái cộc gỗ răng rắc phát ra tiếng vang, chỉ vài tiếng, liền vỡ ra theo vị trí dưới chân hắn mà đổ xuống.

Cái cộc gỗ ngay ngắn bị chia thành mười mấy mảnh, ầm ầm nổ tung.

Toàn trường kinh hô.

Thật cường đại a!

Ít nhất cũng có thực lực Huyền tôn tứ phẩm?

Chẳng qua là tại sao nhìn giống như ở xiếc ảo thuật thế?

Hà Khánh Đình lạnh giọng cười một tiếng, vững vàng rơi xuống, hai mắt sắc bén của bắn thẳng về phía Vân Khê, tựa như hướng nàng thị uy khiêu khích, muốn cho nàng một hạ mã uy.

Vân Khê nhìn hồi lâu, nháy mắt mấy cái, không phải là xiếc ảo thuật sao? Có cái gì kỳ lạ chứ?

Bất quá, nàng là người rất thiện lương à, người ta thật vất vả biểu diễn hồi lâu, vỗ tay thì nhất định phải có.

“Lợi hại lợi hại!” Vân Khê vỗ tay.

Ở phía sau của nàng, Đinh Ngọc Đinh Thụ hai huynh đệ thì cúi đầu chê cười, loại tiểu kĩ này mà cũng lấy ra đùa bỡn, khi dễ bọn hắn không tồn tại sao?

“Đinh Lâm, Đinh Phong, đi tới hiện trường quét dọn một chút.”

Hai huynh đệ Đinh Ngọc, Đinh Thụ nghe được Vân Khê gọi, cái trán không nhịn được rơi hắc tuyến, đây đã là lần thứ tám nàng gọi sai tên bọn họ rồi, trừ phi là bốn người bọn họ cùng lúc xuất hiện, thì nàng mới không gọi sai, bởi vì mỗi lần bốn người bọn họ cùng nhau xuất hiện thời điểm, nàng chỉ cần gọi”Ngọc Thụ Lâm Phong” là được rồi.

Bọn họ hận chết việc sư phụ cho bọn hắn lấy tên, mặc dù hợp lại rất là uy phong, nhưng tách ra, thì bình thường đến không thể bình thường hơn nữa.

“Ta là Đinh Ngọc.”

“Ta là Đinh Thụ.”

Hai người nghiến răng nghiến lợi lần nữa nhắc nhở nàng.

“Giống nhau cả thôi.” Vân Khê vẫy vẫy tay, hoàn toàn không để ở trong lòng, dù sao bốn người bọn họ cũng là thân huynh đệ, không có gì khác nhau.

Hai huynh đệ Đinh Ngọc, Đinh Thụ hết chỗ nói rồi, cùng nàng nói chuyện hoàn toàn nói không thông, chỉ có thể nhận mệnh, ai bảo bọn họ không cẩn thận bị tính toán, giờ phải ngồi trên thuyền giặc của nàng đây?

Hai huynh đệ khinh thân nhảy, dẫn đầu lên đài tỷ võ, có dung mạo giống nhau như đúc, đưa tới vô số ánh mắt tò mò.

Lại là một đôi song sinh?

Vạn Hoàng học viện làm sao phái ra một đôi song sinh như vậy ra sân? Hai người này khuôn mặt rất xa lạ, bọn họ chưa từng thấy qua, không biết thực lực hai người này đến tột cùng như thế nào?

Người của Thanh Lân học viện thấy hai huynh đệ ra sân, cũng căn bản không coi trọng bọn họ, thầm nghĩ học viện Vạn Hoàng chẳng lẽ thật không có nhân tài, tùy tùy tiện tiện phái đi lên hai huynh đệ sanh đôi không có danh tiếng gì sao?

Trong đoàn Trưởng lão Thanh Lân học viện mọi người dùng đôi mắt gấu mèo quầng thâm ở trên khán đài quan sát tỷ võ, bọn họ đêm qua bị huynh đệ Bách Lí của phủ thành chủ huyên náo suốt cả đêm cũng không ngủ ngon, nếu không phải sợ cùng học viện Thiên Long phát sinh xung đột chính diện, bọn họ đã sớm nhịn không được, cùng đối phương khai chiến.

Kết quả, bọn họ không thể làm gì khác hơn là đợi đến trời sáng, những đệ tử tham gia luận võ đã chuyển dời đến nơi khác nghỉ ngơi, chỉ có mấy người trưởng lão bọn hắn thì tiếp tục lưu lại chỗ ở, cùng giải thích với người của phủ thành chủ.

Bây giờ nhìn thấy học viện Vạn Hoàng cho hai người ra sân đều là khuôn mặt xa lạ, bọn họ cúi đầu cười, hơi có chút khinh thị.

Ở dưới ánh mắt nhìn soi mói của mọi người, hai huynh đệ Đinh Ngọc, Đinh Thụ liếc nhìn lẫn nhau một cái, ánh mắt đột nhiên mãnh liệt, hai tay áo phất phới, phần phật gió lộng, trong lúc mọi người không có chút nào chuẩn bị hơi thở vô tận chợt bộc phát.

Vù ——

Cả đài tỷ võ, một trận cuồng phong đột nhiên nổi lên, hung hăng thổi qua từng cái góc.

Những thứ vụn gỗ thưa thớt ở trên đài tỷ võ như trôi lơ lửng ở trong biển rộng, theo sóng lướt gió, tùy ý văng ra.

Rầm ——

Hai đạo kình lực nháy mắt nổ tung.

Trên đài tỷ võ tất cả vụn gỗ toàn bộ bay khỏi, biến mất sạch sẽ.

Biến mất đâu chỉ là vụn gỗ?

Người có Huyền tôn tứ phẩm trở xuống hết thảy cũng biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi theo, trên đài tỷ võ, chỉ còn lại có, hai gã cao thủ Huyền tôn tứ phẩm đang đau khổ chống đỡ cùng hai huynh đệ Đinh Ngọc, Đinh Thụ đang uy phong vô cùng!

Oanh!

Toàn trường kinh hãi.

Này tỷ võ còn chưa bắt đầu đâu, tám tên cao thủ của học viện Thanh Lân đã bị đánh bay từ trên đài tỷ võ rớt xuống. Thực lực cách xa như thế, còn thế nào tiếp tục so tài đây?

“Cái gì? Hai người đều là cao thủ Huyền tôn ngũ phẩm?!”

Đại trưởng lão kích động đứng lên, hai mắt trợn trừng, có chút khó có thể tin.

Học viện Thanh Lân bọn họ thực lực toàn thân, theo thứ tự là hai gã cao thủ Huyền tôn tứ phẩm, sáu tên Huyền tôn tam phẩm, còn có hai gã Huyền tôn nhị phẩm. Lẽ ra thực lực như vậy, đã coi là không kém rồi, nhưng vì phòng ngừa học viện Vạn Hoàng còn có chiêu khác, cho nên tỷ võ hôm nay, bọn họ không dám chậm trễ, để cho tất cả cao thủ toàn bộ lên trên đài tỷ võ, lấy thế vẹn toàn.

Ai ngờ.....

“Làm sao có thể? Lại là hai gã cao thủ Huyền tôn ngũ phẩm? Vạn Hoàng học viện năm nay rốt cuộc đụng phải cái vận may mắn gì, thoáng cái chiêu mộ được nhiều cao thủ có tiềm lực như vậy?”

“Hai gã cao thủ Huyền tôn ngũ phẩm. Này thì còn đấu cái gì? Thanh Lân học viện chúng ta nhất định sẽ thua.”

“Khẳng định sẽ thua, căn bản không cùng một cấp độ.”

“.....”

Thời điểm mọi người ở đây giật mình không dứt, chợt nghe Vân Khê vân đạm phong khinh nói một câu: “Tốt lắm, các ngươi có thể đi xuống.”

Hai huynh đệ Đinh Ngọc, Đinh Thụ nghe vậy, hơi sửng sờ, bất quá nếu nàng nói có thể đi xuống, vậy thì đi xuống đi, ai bảo nàng là lão Đại làm chi?

“Mọi người chớ khẩn trương! Hai người bọn họ chẳng qua là tới quét dọn hiện trường, không tham gia tỷ võ hôm nay, tham gia tỷ võ hôm nay chỉ có hai người chúng ta.” Vân Khê cùng Chiến Thiên Dực hai người từ từ dạo bước đi lên đài tỷ võ, sau đó mắt nhìn xuống mấy học sinh Thanh Lân học viện bị đánh bay xuống đài, dùng giọng nói trấn an, “Chớ khẩn trương! Đừng sợ! Bọn họ thật không lên đài đâu.”

Giọng điệu giống như là dụ dỗ chó con mèo con, sợ bọn họ bị dọa rồi, cũng không dám lên đài tỷ thí nữa.

Người ở toàn trường đều bị sét đánh.

Hai gã cao thủ Huyền tôn ngũ phẩm, lại chẳng qua là lên đài quét dọn vệ sinh, này.....

Tất cả mọi người không biết nên dùng nói cái gì để hình dung tâm tình giờ phút này.

Tâm tình phức tạp nhất chíng là Hà Khinh Đình, hắn vốn là muốn làm đối phương kinh sợ, hạ mã uy của đối phương, kết quả chẳng những đối phương không sợ hãi, bên mình lại bị đối phương làm cho hoảng hốt, mặt mũi cũng mất hết.

Trận tỷ võ còn chưa bắt đầu, mà toàn quân cũng gần như bị diệt rồi,

tỷ võ như vậy trước đây chưa từng gặp.

Đoàn trưởng lão của học viện Thanh Lân mọi người xanh mặt, im bặt.

Sỉ nhục, tuyệt đối là vô cùng nhục nhã a!

“Khinh Đình, bọn họ mới rồi bất quá là đánh lén được như ý mà thôi, không coi là bản lãnh thật sự. Lấy ra thực lực chân chánh của các ngươi, cho bọn hắn chút màu sắc nhìn một cái!” Đại trưởng lão không cam lòng hướng trên đài rống to, coi như là thảm bại, cũng còn hơn là mang tiếng bị người khác dọa sợ không dám lên đài tỉ võ.

Hà Khinh Đình cũng bị chọc giận, đối phương cư nhiên coi thường bọn họ, điều này làm cho hắn làm sao có thể nhịn? Tốt, hôm nay hắn bất cứ giá nào, coi như là mất cái mạng này, hắn cũng phải giành lại thể diện cho học viện Thanh Lân.

“Tất cả bò dậy cho ta, dàn trận!”

Hắn hướng về những đồng bạn phía dưới đài gào to, rất nhanh, tất cả mọi người trở về đến trên đài tỷ võ, kiếm trận sắp hàng thành hình.

Hai người Vân Khê cùng Chiến Thiên Dực thần sắc nghiêm túc, lưng dán lưng, đứng thẳng nghênh kẻ địch.

Chỉ nghe người trọng tài tuyên bố: “Tỷ võ bắt đầu.”

Song phương chiến ý liền thoáng cái bay lên đến đỉnh.

Tỷ võ chân chính, kể từ bây giờ mới coi là chính thức bắt đầu.

Trận tỷ võ này Vân Khê sở dĩ không để cho Ngọc Thụ Lâm Phong bốn người ra sân, một mặt vẫn là vì bảo tồn thực lực, để ứng phó trong cuộc thi tứ cường, mặt khác lại là vì làm cho mình có thể ở Huyền giai thượng hơn một tầng, đem những cao thủ Thanh Lân học viện làm như đá kê chân để nàng bước vào Huyền tôn ngũ phẩm, nàng rất có lòng tin.

“Là Cửu Tinh kiếm trận học viện Thanh Lân! Cái kiếm trận này không thể khinh thường a, xem ra ai thắng ai thua, còn không đoán trước được.”

“Từ ngày tỷ võ hôm qua, thực lực của Vân Khê bất quá cũng chính là Huyền tôn tứ phẩm, thực lực của Chiến Thiên Dực nhiều lắm cũng chính là Huyền tôn tứ phẩm, lấy thực lực hai người bọn họ, làm sao có thể cùng học viện Thanh Lân chống đở được? Bọn họ quá khinh địch rồi, lại không cần hai gã cao thủ Huyền tôn ngũ phẩm, thật không biết bọn họ là nghĩ cái gì?”

“Ta xem hai người bọn họ hết sức tự tin, có lẽ bọn họ còn có hậu chiêu.”

“Vậy chúng ta mỏi mắt mong chờ, tỷ võ hôm nay hẳn là vô cùng đặc sắc.”

“.....”

Trên khán đài, Hoa Oánh Oánh âm lãnh cười một tiếng, thấp giọng nói: “Vân Khê, ngươi quá tự phụ rồi! Lại vứt bỏ không cần hai gã cao thủ Huyền tôn ngũ phẩm, xem ngươi rốt cuộc đang giở trò gì.”

Bên cạnh có sư đệ lo lắng nói: “Hoa sư tỷ, bọn họ lại có hai gã Huyền tôn ngũ phẩm cao thủ, vậy chúng ta.....”

“Sợ cái gì? Bọn họ có cao thủ Huyền tôn ngũ phẩm, chúng ta cũng có, hơn nữa chúng ta còn nhiều hơn bọn họ hai gã, ngươi nói đến tột cùng bên nào thực lực cao hơn?” Hoa Oánh Oánh vẻ mặt vô cùng tự tin.

“Vậy thì tốt! Chẳng qua là, sư tỷ, ngươi rốt cuộc từ nơi nào mời tới nhiều cao thủ như vậy? Bọn họ đến tột cùng là lai lịch ra sao?”

Hoa Oánh Oánh thần sắc lạnh lẻo, trầm giọng nói: “Không nên hỏi thì không hỏi, nếu không cẩn thận họa là từ trong miệng mà ra!”

Quyển 4 - Chương 127: Vân Khê, tấn chức tấn chức!

Trên đài tỷ võ, kiếm trận ngưng tụ, khí thế không ngừng tăng lên, uy lực của nó đã sớm vượt xa thực lực tổng cộng của mười tên cao thủ.

Cửu Tinh kiếm trận, quả nhiên không tầm thường.

“Đại ca, muội tấn công cánh trái, huynh tấn công cánh phải, phá trận!”

Vân Khê nhảy lên cao, chiếm lấy tiên cơ, Chiến Thiên Dực cũng nhảy lên theo, tiến công đánh bọc từ bên phải.

Hai người một trái một phải, tấn công vào trung tâm của Cửu Tinh kiếm trận, nơi đó tất nhiên chính là điểm yếu nhất của kiếm trận.

“Muốn phá trận, không dễ dàng như vậy! Biến trận!” Hà Khinh Đình hét to một tiếng, Cửu Tinh kiếm trận nhanh chóng biến hóa, nhược điểm của vốn ở giữa hai bên trận, giờ phút này vì di chuyển biến ảo mà biến mất.

Hử? Vân Khê khẽ kinh ngạc, không nghĩ tới Cửu Tinh kiếm trận còn có mặt tinh diệu như thế, bất quá cho dù Cửu Tinh kiếm trận có tinh diệu đến cỡ nào, nàng cũng không sợ!

Phàm là kiếm trận thì đều có nhược điểm, cõi đời này sẽ không có kiếm trận không có nhược điểm.

“Phá cho ta!” Nàng giơ kiếm, đột nhiên hướng phía dưới, như chim ưng bổ nhào, như hổ giết cừu.

Rõ ràng thực lực mới chỉ là Huyền tôn tứ phẩm, nhưng sức mạnh kiếm khí kia lại mạnh mẽ vô cùng, đủ để đối đầu cùng người có thực lực Huyền tôn ngũ phẩm.

Xoẹt, xoẹt, xoẹt!

Một kiếm uy lực, tạo ra vô số đường kiếm khí.

Bên kia, kiếm thế của Chiến Thiên Dực cũng hung mãnh vô song, kiếm khí sắc bén, từng đường ác liệt, phô thiên cái địa, khắp nơi đều là tiếng kiếm rít, liên tục không ngừng.

Khán giả ngồi tại chỗ kích động, đây mới là trận đấu kịch liệt mà bọn họ muốn xem, nếu như song phương thực lực quá mức cách xa, thì cũng không có gì phải hồi hộp.

Hiện tại thấy Vân Khê cùng Chiến Thiên Dực thi triển ra thực lực chân chính, hơn nữa kiếm chiêu còn rất tinh diệu khiến cho mọi người ở ngoài quan sát cuộc tranh tài tinh thần vô cùng hưng phấn, nghển cổ chăm chú ngắm nhìn.

” Tiểu tử Chiến Thiên Dực này đã tấn thăng đến Huyền tôn ngũ phẩm, rút cuộc hắn đã tu luyện như thế nào?” Đại trưởng lão của học viện Thanh Lân nói, ánh mắt cũng trở nên sắc bén, một cao thủ Huyền tôn tứ phẩm cùng một cao thủ Huyền tôn ngũ phẩm đối chiến với hai gã cao thủ Huyền tôn tứ phẩm cùng hai tên nhị phẩm và một cao thủ tam phẩm… Cuộc tỷ thí này quả là vô cùng hồi hộp a, ai thắng ai bại, còn chưa biết trước được.

“Thú vị! Nữ nhân học viện Vạn Hoàng này, e là muốn đem người của Thanh Lân học viện làm đá kê chân giúp nàng tấn chức.....” Trong khu vực của học viện Bạch Hổ, có một người hứng thú mười phần

nói.

“Nếu nàng ta tấn thăng thêm một phẩm nữa, như vậy học viện Vạn Hoàng đã có bốn gã cao thủ Huyền tôn ngũ phẩm, thực lực như thế..... chậc chậc.” người bên cạnh không nhịn được lắc đầu thở dài nói.

“Sợ cái gì? Hiện tại cũng không phải là bốn năm trước nữa rồi, thực lực bây giờ của học viện Bạch Hổ chúng ta nếu thật sự công bố ra, chắc chắn sẽ khiến mọi người phải giật mình. Đối thủ năm nay của chúng ta, vẫn là học viện Thiên Long, về phần những học viện khác, bất quá cũng chỉ như người qua đường mà thôi, không cần sợ.”

Mấy tên học sinh nghe vậy, đều gật gật đầu đồng ý, trong suy nghĩ của bọn hắn, cũng chỉ có học viện Thiên Long mới xứng trở thành đối thủ chân chính của Thanh Lân học viện.

“Đáng giận! Phòng ngự!”

Lúc này, trên đài tỷ võ, kèm theo tiếng rống của Hà Khinh Đình, là một vòm huyền khí bọc từ bên trong kiếm trận bộc phát ra, đem toàn bộ công kích của Vân Khê chắn ở ngoài. Không chỉ như vậy, ngay cả Chiến Thiên Dực cũng không cách nào đánh vào trong đó.

Khốn! Rùa rụt đầu!

Lại thấy rùa rụt đầu!

Vân Khê vô cùng khinh bỉ, thân hình ở giữa không trung hơi đổi, một lần nữa cầm kiếm tiến công: “Có bản lãnh, các ngươi núp mãi ở trong mai rùa đừng ra!”

“Muội tử, chúng ta hợp lực phá mai rùa của bọn họ!”

Chỉ nghe sau một tiếng gầm thét, một con Cự Long có hình dáng nước xoáy từ nơi lòng bàn tay của Chiến Thiên Dực bay vút lên, ảo ảnh Cự Long mở lớn miệng, hướng phía kiếm trận nuốt vào.

Bốn phía lồng khí hình vòm bao phủ của kiếm trận tạo ra bị chấn động rất mạnh, suýt nữa thì vỡ tan.

“Giữ vững vị trí!”

Kiếm trận một lần nữa gia cố, phòng ngự mạnh hơn để chống lại một kích này.

“Xem các ngươi có thể phòng ngự đến khi nào?” Chiến Thiên Dực điên cuồng gào thét một tiếng, song chưởng một cái tiếp một cái mà đánh ra, Cự Long dùng huyền khí ngưng tụ mà thành cũng trở nên khổng lồ hơn, mỗi một tiếng rồng ngâm, thanh thế đều mênh mông cuồn cuộn, phảng phất như nó là một con Thần Long chân chính, muốn bay lên chín tầng mây.

Trong đám người, lại vang lên một trận sôi trào.

“Long Tướng thần công! Chiến Thiên Dực làm sao lại biết tuyệt kỹ của học viện Thiên Long—— Long Tướng thần công chứ?”

Sau khi có người kinh hô một tiếng, thì sự nghi ngờ này giống như làn gió, nhanh chóng truyền ra khắp nơi.

Các trưởng lão của học viện Thiên Long lại càng kinh ngạc hơn, tuyệt kỹ của học viện mình bị người ta đánh cắp, hơn nữa còn thi triển thuận buồm xuôi gió như thế, điều này bảo bọn họ làm sao mà chấp nhận được?

“Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Long Tướng thần công sao có thể lưu truyền ra ngoài chứ?”

Ở một góc bí mật của thính phòng, có một nữ tử mang khăn che mặt, đang khẩn trương nhìn tình hình chiến đấu trên đài tỷ võ, tầm mắt một mực nhìn chăm chú vào Chiến Thiên Dực, đối với hết thảy nghị luận chung quanh như mắt điếc tai ngơ.

Long Tướng thần công lưu truyền ra ngoài thì như thế nào? Có bản lãnh, thì tới tìm nàng chất vấn! Nàng muốn dạy cho người nào thì dạy cho người đó, cho dù phụ thân tự mình đến chất vấn, nàng vẫn có thái độ giống nhau.

Trên đài tỷ võ Chiến Thiên Dực cũng bất chấp nhiều nữa, thật sự là học viện Thanh Lân làm con rùa rút đầu đã kích thích hắn, nhưng nếu bọn họ vẫn co đầu rút cổ không ra, vậy chẳng phải là bọn hắn không thể làm gì bọn họ sao?

Không! Hắn nhất định phải thắng! Nhất định phải đoạt được vị trí đứng đầu!

Hắn phải dựa vào thực lực của mình đi thắng được bản đồ mà hắn tha thiết ước mơ, mà không phải do bố thí.....

Xin lỗi, Băng Tuyền! Có lẽ sẽ khiến cho nàng gặp không ít phiền toái, nhưng vì chiến thắng, ta đã đành phải làm vậy.

Rầm rầm rầm ——

Từng chút từng chút một hạ xuống, Chiến Thiên Dực cuồng bạo mà oanh kích “Rùa rụt cổ”, toàn thân hắn tràn đầy chiến ý.

Đám người Hà Khinh Đình trú đóng ở trong vòm huyền khí, khổ

không thể tả, vốn tưởng rằng chỉ cần bọn họ chịu đựng, đợi đến thể lực đối phương từ từ tiêu hao hết, bọn họ sẽ phá xác ra, là có thể chuyển bại thành thắng, thay đổi chiến cuộc, chiếm thế thượng phong.

Ai biết Huyền lực của đối phương chẳng những không có vì vậy mà biến mất, ngược lại càng đánh càng hăng, bọn họ cảm giác kiếm trận của mình rất nhanh sẽ bị phá.

“Các ngươi có gan, tiếp tục làm con rùa đen rút đầu đi, xem các ngươi có thể kiên trì đến bao lâu?” Thân thể Vân Khê đang ở giữa không trung, trường kiếm trong tay chấn động, liên tục đâm ra hàng trăm ngàn kiếm khí, bóng kiếm như núi.

“Phá cho ta!”

Chỉ một thoáng, vô số bóng kiếm nhập lại làm một, tạo thành một dòng khí lưu hình nước xoáy lạnh giá.

Cả người Vân Khê theo sát đạo khí lưu nước xoáy này, cùng nhau bay xông về phía trên vòm huyền khí của kiếm trận.

Oanh!

Khí lưu nước xoáy cùng vòm huyền khí mạnh mẽ va chạm vào nhau.

Vân Khê cả người chấn động, song nàng không có rút lui, ngược lại đón lực đánh vào, tiếp tục đánh vào trong vòm huyền khí.

“Aaaaaaaaa ——”

Khi thân thể nàng tiếp xúc đến vòm huyền khí, từng tấc từng tấc sức mạnh đè xuống nàng, muốn đem nàng nuốt hết vào trong đó. Nàng

ngửa mặt lên trời gầm thét, vì vượt qua những lực áp bách này, nàng buộc mình phải đem sức mạnh toàn thân đẩy đến đỉnh cao nhất.

Không sai! Chính là đỉnh cao nhất!

Nàng muốn đột phá, nhất định phải đem mình đẩy vào tuyệt cảnh, như thế mới có thể chân chính chạm đến bức tường cản trở, phá vách tường mà Trọng sinh.

Tuyệt cảnh, nghịch chuyển!

Chính thời khắc này!

“Phá cho ta! ——”

Bầu trời của cả hội trường, quanh quẩn đều là tiếng thét dài của nàng, chính là một khắc này, trong cơ thể nàng, Huyền lực vô cùng vô tận bộc phát.

Đại lượng linh nguyên sau tích chứa từ trước đến giờ, hiện tại rốt đã cục bộc phát.

Trong cơ thể nàng số linh nguyên tích chứa do thu nạp lại từ linh thạch, cùng với huyền khí hút lấy từ trên người Vân Tiên Tử, toàn bộ đều được tích chứa ở bên trong thân thể, giờ phút này rốt cục đã hoàn toàn bạo phát ra ngoài.

Nàng đã tấn thức phẩm cấp Huyền tôn.

Huyền tôn ngũ phẩm!

Oanh!

Vòm huyền khí của Cửu Tinh kiếm trận ầm ầm nổ tung.

Ở trong quá trình Vân Khê tấn thức đã bộc phát ra một lượng lớn huyền khí, thật sự là quá mạnh mẽ, thật là đáng sợ, thoáng một cái đã phá vỡ vòm huyền khí, đem Cửu Tinh kiếm trận hoàn toàn đánh tan.

Mười người tạo thành kiếm trận cũng bị sức mạnh này làm chấn động, trong miệng mỗi người đều phun ra một ngụm máu tươi, theo bảy phương tám hướng mà ngã xuống trên đài tỷ võ.

Nhưng còn không có dừng lại, oanh một tiếng vang nữa.

Lồng khí bao phủ bốn phía của đài tỷ võ do nhóm Trưởng lão của Thiên Long học viện che đậy cũng bị nặng nề đụng phải, suýt nữa đã nổ tan tành.

Trời! Không phải là Huyền tôn ngũ phẩm!

Là Huyền tôn lục phẩm!

Nàng ở trong thời gian thật ngắn, thậm chí đã thăng hai phẩm cấp!

Toàn trường nổ tung, là hoàn toàn nổ tung.

Một cao thủ Huyền tôn tứ phẩm, không ngờ lại liên tục tấn chức hai phẩm cấp, nhảy bước vào hàng ngũ cao thủ Huyền tôn lục phẩm.

Các trưởng lão Thiên Long học viện là người đầu tiên nhận thấy được, có thể đem vòm huyền khí của họ rung chuyển, cũng đủ để nói rõ thực lực của đối phương. Thân hình của bọn hắn nhịn không được mà run run, sau đó nhất tề lộ ra thần sắc bất khả tư nghị.

Huyền tôn lục phẩm a!

Nàng mới bao nhiêu tuổi chứ, đã tấn chức trở thành một cao thủ Huyền tôn lục phẩm, đây là thiên tài đến cỡ nào a?

Mặc dù thực lực của nàng còn không cách nào cùng đệ nhất cao thủ học viện Thiên Long so sánh, nhưng thiên phú của nàng thì so sánh với Vân Trung Thiên còn muốn cao hơn một bậc, ít nhất khi Vân Trung Thiên bằng tuổi nàng chỉ mới là Huyền tôn tứ phẩm. Mà nàng thì sao, nàng đã nhảy lên hàng ngũ cao thủ Huyền tôn lục phẩm, so sánh với Vân Trung Thiên cao hơn hai phẩm cấp. (TM: tỷ đâu phải người thường a)

Dựa theo tốc độ tấn chức hiện tại của nàng, nếu lại tiếp tục như thế đi lên, thì dù là ai cũng không cách nào biết trước, đến tột cùng sẽ chạm đến cảnh giới đáng sợ như thế nào.

Các trưởng lão học viện Thiên Long rối rít chụm đầu kề tai, nghị luận sôi nổi.

Khu ngồi xem của người Bạch Hổ học viện, cũng có mấy học sinh kích động đứng bậc dậy.

“Ta kháo! Thăng liền hai phẩm cấp?! Nàng có phải là người nữa hay không?”

“Phải nói là nàng đến cùng có phải nữ nhân hay không? Ta còn chưa từng nhìn thấy nữ nhân mạnh như vậy!”

“Lâm sư huynh, cái này, ngươi có đối thủ rồi!”

“Không tệ! Là một đối thủ không tệ, chỉ tiếc là một nữ nhân.” Lâm sư

huynh ôm kiếm, ngồi ở tại chỗ, vô cùng thâm trầm. (TM: nữ nhân thì sao chứ, dám coi thường phụ nữ, ta chửi chết ngươi!!!!!!!!!)

Chiến Thiên Dực nhìn Vân Khê một chút, rồi khẽ cười lắc đầu, lại tới nữa rồi, cứ luôn làm việc ngoài ý muốn hù dọa mọi người như vậy.

Khu ngồi xem của người học viện Vạn Hoàng cũng nhìn thấy được, đám bằng hữu của Vân Khê đối với chuyện như vậy đã miễn dịch, thấy nhưng không có ý kiến gì. Còn tỷ đệ Hàn Thiên Phong, tỷ muội Mục Tương Tương cùng đám người Đinh Ngọc Đinh Thụ thì sợ hãi than vãn, dù sao loại tấn chức biến thái này, bọn họ nhìn thấy không nhiều lắm, nên chưa có thể đạt tới trình độ miễn dịch.

Đáng nhắc tới chính là Mặc Tam Thiếu, hắn là người khiếp sợ lớn nhất, hắn liều mạng tu luyện, nhưng đến nay tu vi cũng bất quá mới tới Huyền tôn tam phẩm, mà lúc ban đầu khi hắn gặp nàng, thực lực bất quá mới là Huyền tôn nhị phẩm, hiện tại qua không tới nửa tháng thời gian, thoáng một cái đã tấn thăng đến Huyền tôn lục phẩm.

Tổng cộng bốn phẩm cấp a!

Mấy chữ này, thật sự là quá kích thích hắn.

Chẳng lẽ cả đời này hắn mãi không thể vượt xa vợ chồng bọn họ sao? Nhất định cả đời cũng phải hạ mình ở dưới hai vợ chồng họ?

Hắn không cam lòng a.

Nhưng là trừ không cam lòng ra, hắn còn có thể làm gì đây?

Gương mặt thâm trầm tiện tại càng lạnh lùng đáng sợ, cả người hắn như đắm chìm ở trong không khí tối tăm, trầm tư thật lâu.

Khu ngồi của người học viện Kim Sư, lúc này dung nhan kiều mỵ của Hoa Oánh Oánh nhất thời trắng bệch vô cùng.

“Làm sao có thể? Nàng khẳng định không phải là người, nàng là yêu nữ! Nếu không phải yêu nữ, tại sao có thể ở trong thời gian thật ngắn liền thăng hai phẩm cấp?”

“Huyền tôn..... Lục..... Lục phẩm a.” sư đệ bên cạnh cũng bị cả kinh đến đớ lưỡi.

“Nàng nhất định là yêu nữ! Nàng nhất định là yêu nữ!” Hoa Oánh Oánh không ngừng lập đi lập lại những lời này, trong lòng bị đả kích rất lớn, dù sao cũng không cách nào tiếp nhận được sự thật này.

Khu ngồi xem của Thanh Lân học viện, hai mắt Đại trưởng lão đột ngột trừng lớn, nặng nề vỗ vào dưới bắp đùi của mình, sau đó đau đến kêu lên: “Đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Làm sao mà đột nhiên thăng hai phẩm liền thế? Nàng rốt cuộc là đụng phải vận may gì, tại sao chuyện tốt như vậy không có phát sinh ở trên người học sinh học viện Thanh Lân của chúng ta?”

“Đại trưởng lão, làm sao bây giờ? Lần này sợ rằng chúng ta thua mất.”

“Không! Chúng ta không thua!” Ánh mắt Đại trưởng lão bỗng dưng ngoan lệ, hướng về phía Hà Khinh Đình trên đài tỷ võ cao giọng hô, “Khinh Đình, thi triển đoàn sát thủ của ngươi mau! Trận tỷ võ này, chúng ta tuyệt đối không thể thua!”

Hà Khinh Đình đang nghe thấy tiếng thét của Đại trưởng lão, trong ánh mắt của hắn như bùng lên một ngọn lửa, không sai, bọn họ tuyệt đối không thể thua!

Hắn từ trên mặt đất bò dậy, ngửa mặt lên trời gào to một tiếng, trong lúc bất chợt khí thế toàn thân bỗng dưng dâng lên. Ánh mắt, thân thể của hắn như phóng hỏa, hơi thở trên người hắn bỗng nhiên tăng vọt.

“Muội tử, cẩn thận! Hắn đang thiêu đốt tính mạng để đổi lấy sức mạnh!” Chiến Thiên Dực thấy thế, vội vàng nhắc nhở Vân Khê.

Vân Khê cũng hiểu được, thực lực của hắn bây giờ đang điên cuồng tăng lên, Huyền tôn tứ phẩm, Huyền tôn ngũ phẩm, Huyền tôn lục phẩm... Công pháp đáng sợ này giống hệt với công pháp mà Mi trưởng lão đã tu luyện, có thể làm cho người tu luyện trong khoảng thời gian ngắn bộc phát ra sức mạnh cường đại, nhưng lại lấy tính mạng của mình ra đánh đổi, thật sự quá tàn khốc!

Học viện Thanh Lân vì chiến thắng có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào rồi, ma công phi nhân tính cỡ này cũng dùng được.

“Đại ca, cẩn thận!”

Hà Khinh Đình cả người đốt lên hỏa diễm, gầm thét, giơ kiếm đâm về Chiến Thiên Dực.

“Dực, cẩn thận a ——” từ trên khán đài, bộc phát tiếng kinh hô của một cô nương.

Mọi người nhất tề quay đầu nhìn lại, đúng lúc có một trận gió khẽ khàng thổi qua. Mạng sa che mặt vô tình bị thôi tung bay, lộ ra khuôn mặt tinh xảo tuyệt sắc.

Mọi người không khỏi hít sâu một hơi, nhìn ngây dại.

“Là Băng Tuyền! Nàng cùng Chiến Thiên Dực có quan hệ sao? Vì sao lại lo lắng cho hắn như thế? Chẳng lẽ.....”

Các trưởng lão của học viện Thiên Long rối rít suy đoán, lộ ra vẻ kinh dị, liên tưởng đến việc Long Tướng thần công bị lưu truyền ra ngoài, mấy người họ không khỏi hoài nghi. Nếu nàng chính là người đã đem Long Tướng thần công lưu truyền ra ngoài, thì bọn họ khó mà xử lý được, bởi dù sao nàng cũng là con gái bảo bối của viện trưởng, cho dù viện trưởng biết con gái rượu của mình đem tuyệt kỹ của học viện Thiên Long truyền ra ngoài, ngài cũng sẽ không nhẫn tâm trách cứ nàng, huống chi là ngoại nhân bọn họ chứ.

Mấy người họ suy nghĩ thấu đáo xong, liền rối rít tự mình tẩy não, coi như vừa rồi không nhìn thấy cái gì, căn bản là không có ai sử dụng Long Tướng thần công trên đài tỷ võ.

Chiến Thiên Dực cũng nghe đến giọng nói kia, thì trong lòng nóng lên, ở trong nháy mắt, chiến ý cũng càng dày đặc.

Nàng cũng ở nơi đây, đang nhìn hắn.

Cho nên, hắn tuyệt đối không thể thua.

Giờ chính là lúc sức mạnh của Hà Khinh Đình lên tới mức cao nhất, tuyệt không nên cùng hắn liều mạng, Chiến Thiên Dực dứt khoát né tránh sang một bên, đưa tay mò trên mặt đất hai học sinh Thanh Lân học viện ném về phía hắn.

Rắc! Rắc!

Hà Khánh Đình nào quản đối phương là ai, chỉ biết tới một người chém một người, đem hai gã đồng học sống sờ sờ bị một kiếm chém chết.

Những đồng bạn còn lại vô cùng kinh hãi, nhất tề ngẩng đầu nhìn

hướng Hà sư huynh đang nhập ma.

Hắn hai mắt đỏ bừng, biến thành ác ma, gặp người liền giết, căn bản là không phân biệt được địch ta.

Mọi người hốt hoảng, rối rít chạy trốn ở trên đài tỷ võ.

Vân Khê cùng Chiến Thiên Dực hai người liếc nhau một cái, trong lòng thất kinh, tạm thời cũng không dám cùng Hà Khinh Đình chính diện đối đầu, mỗi lần kiếm của hắn phóng tới, bọn họ liền lắc mình tránh né.

Bọn họ phẩm cấp cao nên vẫn còn chống đỡ, cùng lắm chỉ bị kiếm khí quét qua, rách chút da thịt. Nhưng những học sinh học viện Thanh Lân kia thì thê thảm hơn nhiều, một số người thậm chí còn muốn bỏ cuộc, trốn khỏi đài tỷ võ, đáng tiếc cũng không thể tránh được việc bị Hà Khinh Đình chém giết.

Không lâu sau, trên đài tỷ võ, xác chết khắp nơi, mùi máu tươi nồng đậm, tràn ngập không gian.

Đám người trên khán đài như nổ tung.

Điều này thật sự quá tàn nhẫn!

Bộ dáng của Hà Khinh Đình hiển nhiên là bị nhập ma rồi, sao có thể coi là tỷ võ, đây chính là tru sát.

Đáng tiếc, trên sân tỷ võ, hai đối thủ vẫn còn sống, cho nên tỷ võ không thể bị gián đoạn mà vẫn phải tiếp tục.

Trên khu vực khán đài của học viện Thanh Lân, Đại trưởng lão tuyệt không hề đau lòng bởi học sinh trong học viện mình bị giết lầm,

ngược lại hai mắt tỏa ra ánh sáng hưng phấn. Chỉ cần có thể đánh bại cao thủ học viện Vạn Hoàng, thắng được tỷ thí, phải giết nhiều người hơn nữa cũng đáng giá.

“Đại trưởng lão.....” Các trưởng lão còn lại thấy vậy thì giật mình, không nhịn được mà lên tiếng.

Đại trưởng lão vung tay lên, ngăn trở bọn họ.

Muốn thành đại sự, không thể câu nệ tiểu tiết!

Thắng được tỷ thí, vì học viện chiếm được vinh dự mới là trọng yếu nhất!

Trên đài tỷ võ, chỉ còn lại có Vân Khê cùng Chiến Thiên Dực, Hà Khinh Đình hai mắt đỏ rực nhìn chăm chú vào hai người bọn họ, sát khí từ mũi kiếm càng thêm nồng đậm, thực lực hắn bây giờ đã vượt qua thực lực phẩm cấp chân chính của bản thân hắn, sức mạnh áp đảo vạn người, thế như chẻ tre.

Đáng tiếc quy định của Đại hội tỷ võ không cho sử dụng thú sủng, nếu không, chỉ cần để cho Hổ Vương cùng Huyền Dực tạm thời phân tán sức mạnh của hắn, nàng có thể ra sức một kích giết chết hắn.

Nhưng mà, muốn làm cho nàng bỏ cuộc là không thể nào!

Nàng thật vất vả mới tấn thăng, lại có tư chất cường đại, tại sao có thể dễ dàng bỏ cuộc được chứ?

Thi triển Kinh Hồng kiếm pháp sao? Có lẽ có thể một kích đánh chết hắn, song hiện tại có quá nhiều người, một khi nàng công khai thi triển Kinh Hồng kiếm pháp, như thế tất sẽ đưa tới vô số phiền toái.

Vận dụng thần khí lực lượng sao?

Nàng cũng không dám bảo đảm, những trưởng lão kia có thể nhìn thấu sự huyền diệu trong đó không,

Điều này không được, điều kia cũng không được, rốt cuộc phải như thế nào đối phó với địch đây?

Quan sát khắp chốn, thấy Hà Khinh Đình đang muốn công kích hướng Chiến Thiên Dực, nàng không chút nghĩ ngợi liền xông lên liều chết. Một chiêu Phản Phệ thuật, chỉ tạm thời ngăn cản được đòn tấn công của đối phương, bởi vì thực lực của hắn đã vượt qua mức lục phẩm cho nên nàng không thể nào phát huy được hết uy lực của Phản Phệ thuật được.

Lui về phía sau liễu mấy bước, cùng Chiến Thiên Dực lưng tựa lưng đứng ở một chỗ, trong đầu Vân Khê linh quang chợt lóe, có phương pháp phá kẻ địch.

“Đại ca, Càn Khôn Kính của huynh!”

Chiến Thiên Dực nghe vậy, ánh mắt cũng bừng sáng, không sai! Càn Khôn Kính!

Hà Khánh Đình đã lâm vào trạng thái ma hóa, thần trí mơ hồ, chỉ cần thấy người liền giết, căn bản không phân rõ thật ảo. Dùng Càn Khôn Kính tạo ra một huyễn cảnh để đối phó hắn là thích hợp nhất.

Chiến Thiên Dực từ trong tay áo hé lộ ra một phần nhỏ Càn Khôn Kính, nhưng cũng đủ để tạo ra một ảo cảnh ở trên đài tỷ võ.

Thoáng cái, trên đài tỷ võ có thêm hai bóng người, chính là ảo ảnh

của Vân Khê và Chiến Thiên Dực.

Nói cách khác, ở trong mắt Hà Khánh Đình, trên đài tỷ võ hiện giờ không chỉ có hai đối thủ, mà là bốn đối thủ.

Hắn thấy rõ ràng trên đài bỗng nhiên nhiều thêm hai người. Hắn bắt đầu nổi giận, giơ kiếm hướng hai người trong ảo cảnh không ngừng chém giết.

Cũng chính là thừa dịp thời cơ tuyệt với này, Vân Khê giơ kiếm đâm vào lưng hắn. Một kiếm này, như vua sát thủ ra tay, thiên thời, địa lợi, nhân hòa được nắm chắc, chỉ chờ gió đông mà tung ra một kích trí mạng.

Vân Khê đã làm được, nàng đắc thủ rồi!

“A ——” Hà Khánh Đình quát to một tiếng, trường kiếm xuyên thấu qua lưng hắn, ảo cảnh cũng liền biến mất.

Mười tên cao thủ của học viện Thanh Lân đều tử vong!

Học viện Vạn Hoàng, mạo hiểm thắng được!

Trận chiến này, thật sự quá mức hung hiểm, quá mức kinh tâm động phách.

Trên khán đài, người xem hoảng sợ thay Vân Khê và Chiến Thiên Dực, Hà Khinh Đình nhập ma thật sự là quá kinh khủng, nếu đổi lại là những cao thủ Huyền tôn lục phẩm khác, thậm chí cao hơn cũng chưa chắc có thể chế phục hắn.

“Không thể nào! Cái này không thể nào!” Trong khu vực của học viện Thanh Lân, Đại trưởng lão phun ra một ngụm máu tươi, khó có thể

tiếp nhận sự thực này. Rõ ràng bọn họ đã nắm chắc phần thắng rồi, rõ ràng Hà Khinh Đình có đủ sức mạnh để giết chết Vân Khê, Chiến Thiên Dực. Nhưng vì sao kết cục lại như vậy?

Hắn khó có thể tiếp nhận! Khó có thể tiếp nhận a!

“Đại trưởng lão?!”

Chúng trưởng lão rối rít đỡ hắn, không biết nên khuyên bảo như thế nào. Hôm nay tỷ võ, bọn họ học viện Thanh Lân tổn thất đâu chỉ là mặt mũi, còn có mười vị học sinh thiên phú cực cao. Sau trận chiến này, học viện Thanh Lân nguyên khí tổn thương nặng nề.

“Đáng chết! Lại không thể giết Vân Khê, nuôi hổ gây họa, hậu hoạn vô cùng a!” Hoa Oánh Oánh nặng nề hướng ghế ngồi dựa lưng đánh một quyền, vẻ mặt tiếc hận, nhưng nếu Hà Khinh Đình có thể ở trên đài tỷ võ giết Vân Khê, như vậy ả có thể tránh được bao nhiêu khó khăn phía sau. Hiện tại Vân Khê chẳng những giết Hà Khánh Đình, thắng tỷ võ, còn tấn thăng đến Huyền tôn lục phẩm, đã thành đại địch của Kim Sư học viện bọn họ. Kế tiếp, tại vòng thi tứ cường, hai học viện vô cùng có khả năng sẽ chính diện đối đầu, đến lúc đó.....

Hoa Oánh Oánh chân mày nhíu chặt, bắt đầu suy tư sách lược đối phó với học viện Vạn Hoàng.

Tại khu vực của học viện Bạch Hổ, Lâm sư huynh ôm kiếm, nhìn chằm chằm vào đài tỷ võ, như muốn đem hình ảnh hai người kia khắc sâu trong tâm trí. Bởi vì vòng thi tứ cường kế tiếp, bọn họ rất có thể sẽ phải gặp nhau, càng là đối thủ cường đại, càng có thể kích phát tiềm năng của hắn, hắn vô cùng mong đợi.

“Vân Khê, hi vọng ngươi không để cho ta thất vọng.”

Cách đó không xa, Bách Lý Băng Tuyền cũng thở phào nhẹ nhỏm, trên trán của nàng cũng lấm tấm mồ hôi, giống như nàng chính là người vừa ở trên đài tỷ võ. Nàng hướng trên đài tỷ võ ngắm nhìn thật lâu rồi nhanh chóng xoay người lặng yên rời khỏi hội trường.

Lúc nàng vừa xoay người, từ trên đài tỷ võ cũng cũng có một ánh nhìn thật tha thiết hướng về phía này, chỉ tiếc, nàng không nhìn thấy.

“Đại ca, thật tốt quá! Cuối cùng chúng ta đã tiến vào vòng thi tứ cường rồi!” Vân Khê lau mồ hôi trên trán, vui vẻ nói. Nàng hiện tại rất muốn chạy ra sau núi, khẩn cấp đem tin tức tốt nói cho Thiên Tuyệt. Kế tiếp vòng thi tứ cường càng thêm kịch liệt, nàng rất cần chàng, nàng thật hi vọng chàng có thể nhanh chóng phá cuộc mà ra, tới giúp nàng.

Chiến Thiên Dực từ từ thu hồi tầm mắt, hướng nàng khẽ mỉm cười nói: “Ừ, chúng ta nhất định sẽ đi được xa hơn.”

Hai người bèn nhìn nhau cười, như là ăn ý, như là tâm ý tương thông, hiểu được ý chí, quyết tâm của nhau.

Bởi vì học viện Thanh Lân toàn quân bị diệt, học viện Vạn Hoàng và Kim Sư học viện cùng nhau tiến vào vòng thi tứ cường, Hạc Tiên học viện không chiến mà thắng, thuận lý thành chương đứng hàng thứ năm bảng xếp hạng.

Ngày mai sẽ diễn ra buổi rút thăm cho vòng thi tứ cường, sau đó tạm thời nghỉ ngơi và hồi phục một ngày, đợi kết quả rút thăm, vòng thi tứ cường liền chính thức khai cuộc.

Vòng thi tứ cường là áp dụng tích phân chế, không giống với cách đấu của vòng loại. Nói cách khác, đến vòng thi tứ cường, mỗi học viện đều phải có trận đấu, thắng một trận liền ghi lại, cuối cùng hai

học viện có nhiều chiến thắng nhất sẽ cùng bước vào trận chung kết.

Theo quy tắc của vòng này, trong trận đầu tiên học viện nào đã phải chống lại cường địch, thì sẽ vô cùng hao tổn thực lực. Cho nên mọi người ở học viện đều lặng yên cầu nguyện, hi vọng học viện mình may mắn, rút thăm tốt, ngàn vạn lần ở trận đầu tiên không nên rút trúng học viện Thiên Long, nếu không cơ hội tiến xa hơn sẽ nhỏ đi rất nhiều.

Vân Khê thì không nghĩ như vậy, trong lòng của nàng sớm đã có sách lược để có thể mau chóng bước vào trận chung kết cuối cùng.

Quyển 4 - Chương 128: Ván cờ Trân Lung

Ban đêm tĩnh lặng, chỉ có ánh sao chiếu rọi.

Sau khi hai người Hiên Viên Túc Gia và Long Hựu Đình rời đi, Vân Khê một mình ở bên cạnh Long Thiên Tuyệt, lặng yên trông chừng dùm hắn, cùng nhau vượt qua đêm dài.

“Thiên Tuyệt, chàng mau tỉnh lại đi, ta cảm thấy mệt mỏi, mệt mỏi quá.....” Nhẹ ôm lấy chàng, lắng nghe tiếng tim đập của chàng, có chút buồn ngủ. Hình như bắt đầu từ đêm qua, nàng đã rất ham ngủ, chẳng lẽ là bởi vì mang thai?

Từ từ nhắm mắt, nàng cứ đứng như vậy, ôm lấy Long Thiên Tuyệt, dựa vào trong ngực của hắn, bất tri bất giác ngủ say.

Long Thiên Tuyệt nhớ được, mình đang quan sát ván cờ Trân Lung, vừa nhìn, đã bị một lực lượng bí ẩn nào đó dẫn dắt, sau đó, không hiểu sao lại tiến vào một không gian lạ lẫm.

Trong không gian nồng đậm linh khí, lỗ chân lông toàn thân hắn tự động giãn ra, tận tình hấp thu linh khí.

Đây là nơi nào, vì sao có linh khí nồng nặc như thế?

Hơn nữa, hắn nhận thấy, linh khí nơi đây rất khác so với linh khí trong linh mạch. Linh khí ở đây giống như được nén lại, thành trạng thái nửa khí nửa lỏng, bám vào ở trên da thịt, có thể cảm nhận được độ ẩm của nó bám dính trên da.

Mỗi lần hô hấp là toàn thân lại cảm thấy vô cùng thoải mái, thư thái.

Không tệ a, nếu có thể ở chỗ này tu luyện, nhất định có thể mau chóng tấn chức.

Còn chưa chờ hắn định thần, thì bên tai đã nghe ù ù, âm thanh đinh tai nhức óc vang lên, hắn đưa mắt nhìn lại, phía trước cát bụi cuồn cuộn, sát khí nồng đậm đã đập vào mặt.

Trong bóng cát, mơ hồ có thể thấy được ngàn vạn thiết kỵ, hướng hắn đánh tới.

Thoắt một cái, gần như đã ở trước mắt, giống như muốn đuổi tận giết tuyệt.

Đôi mắt chợt mở lớn, Long Thiên Tuyệt trong lòng cả kinh, vội vàng xoay người lại, hướng phía ngược lại chạy đi. Song còn chưa kịp chạy mấy bước, liền phát hiện, phía sau hắn cũng đã có vạn thiết kỵ, tự động xếp thành hàng, nghiêm chỉnh đứng nghiêm.

Mỗi người đều trang bị trọng giáp bội kiếm (áo giáp nặng, thanh kiếm tốt, ý chỉ vũ khí hảo hạng), thân hình thẳng như kiếm, mặt không biểu tình, rất giống tượng gỗ, không có ý nghĩ, không có tư tưởng. Điểm khác chính là, áo giáo sắt cùng ngựa đều một màu đen tuyền, còn kẻ địch đằng kia, từ áo giáp sắt cho đến ngựa lại là một màu trắng.

Nhướng mày, chẳng lẽ hắn đã tiến vào trong ván cờ? Có phải hiện giờ hắn đang đối diện với một ván cờ kịch liệt, mà trước sau hai bên thiết kỵ liền đại biểu hai quân trắng đen trên bàn cờ?

Mắt sắc nhìn thấy bên Hắc thiết kỵ thừa ra một hắc mã, hắn quyết đoán nhảy lên, trường kiếm vung lên, nhắm thẳng vào phía chân trời,

trên không trung vẽ ra một đạo kiếm quang: “Giết!”

Không có tiếng kêu, không có thanh âm hô xung phong, song hơn vạn hắc giáp kỵ binh, dưới sự chỉ huy, không tiếng động, như một mũi tên nhọn rời dây cung bay vun vút, khí thế như vũ bão, không người nào có thể ngăn chặn!

Góc xa chiến trường, có hai vị lão giả đang ngồi nghỉ ngơi tại chỗ, chợt nghe được tiếng vó ngựa lần nữa tấu vang, hai người cùng mở mắt, nhìn về hướng chiến trường.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Không phải giữa mỗi một hiệp đấu đều có một canh giờ nghỉ ngơi sao? Chúng ta lúc này mới nghỉ ngơi chưa được bao lâu, tại sao lại khai chiến rồi?” Trung niên nam tử ặc trường sam màu xám chân mày nhăn lại, lộ ra vẻ kinh ngạc. (trường sam: áo chẽn dài)

“Không tốt! Sợ là lại có người xông vào ván cờ, một lần nữa gây ra chiến cuộc.” Trung niên nam tử mặc áo bào màu bạc thần sắc trầm ngưng, hai mắt bỗng dưng sáng lên, giống như phát hiện điều gì thú vị, tràn đầy hứng thú.

Lúc này, một tiếng thét dài vang lên, chấn động trời đất, hấp dẫn sự chú ý của hai người.

Chỉ thấy trong thiên quân vạn mã, một nam tử áo đen vung kiếm xung phong, khí thế chẻ tre, sát khí ngấm ngầm, hào quan vạn trượng.

Hắn giống như là một thanh bảo kiếm sắc bén, cắm thẳng vào trái tim quân địch, hiển lộ uy phong.

Hắn gan dạ, quả cảm, trong hàng nghìn hàng vạn binh mà, càng giết

càng hăng, hào quang bắn ra bốn phía!

“Tốt! Tiểu tử này thật không muốn sống nữa!” Nam tử áo xám cười nhạt, ánh mắt chớp động mang theo vài phần miệt thị.

Chính là một kẻ hữu dũng vô mưu, sớm muộn gì cũng sẽ chết trong trận mà thôi.

“Nhìn qua đúng là hắn đang loạn chém loạn giết, nhưng xem kĩ lại, động tác thật ra rất có ý tứ, huynh nhìn xem...” Nam tử áo bạc lại có ý kiến khác, chỉ vào chiến cuộc, tinh tế quan sát biến hóa chiến cuộc.

Nam tử áo xám nghe vậy, ánh mắt hơi chuyển, nhưng vẫn không tin người này thật sự có khả năng, lắc đầu nói: “Hắn có lẽ là đánh bậy đánh bạ thôi, có bản lĩnh hay không, thử xem hắn có thể sống sót sau trận chiến không. Bây giờ có nói gì thì vẫn còn quá sớm.”

“Vậy chúng ta mỏi mắt chờ mong xem sao, có lẽ..... Người này có thể trợ giúp chúng ta phá trận mà ra.” Nam tử áo bạc thanh âm càng ngày càng thấp, đến cuối cùng lại thành ra lẩm bẩm tự nói, nhìn nam tử áo đen đang liều mạng với ánh mắt tràn đầy mong đợi.

Thời gian trận chiến này chính là ba canh giờ.

Trong ván cờ không có ban đêm mà vĩnh viễn là ban ngày.

Chờ kỵ binh bạch giáp rút lui, Long Thiên Tuyệt đã cả người toàn máu, kiệt sức. Sau khi ngắm nhìn bốn phía, hắn phát hiện trên chiến trường, hắc bạch kỵ binh đều đã biến mất, không còn thấy bóng dáng, cả khu đất chỉ có một mình thân ảnh hắn.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Phải làm thế nào mới có thể phá cục, trở lại thực tế?

Đang mơ hồ, chợt nghe có người gọi: “Tiểu huynh đệ, nơi này!”

Long Thiên Tuyệt ánh mắt nhạy bén, thấy xa trên sườn núi có hai bóng người, chính là người vừa gọi hắn. Không thấy rõ dung mạo của bọn họ nhưng lại có thể thấy rõ trang phục của bọn họ, chẳng lẽ hai người bọn họ chính là hai vị tiền bối đã tiến vào ván cờ Trân Lung?

Vừa nghi ngờ vừa cảnh giác, Long Thiên Tuyệt từ từ đi tới.

“Tiểu huynh đệ, không tệ lắm! Ngươi lại có thể xông qua cửa ải thứ nhất.” Nam tử áo bạc mỉm cười, mang theo thiện ý.

“Chẳng qua là mới xông qua một cửa ải, cũng thường thôi, ta cùng với Bách Lí đã liên tục vượt qua bốn hiệp. Ngươi mới vừa gặp chỉ là cửa ải đầu tiên, cửa ải nhập môn, đơn giản thôi, càng ngày sẽ càng khó khăn hơn, cứ chờ xem.” Nam tử áo xám hừ lạnh một tiếng, thần sắc hững hờ, xa cách ngàn dặm.

Long Thiên Tuyệt trầm ngâm, ánh mắt thản nhiên nhìn hai người, rất nhanh cảm nhận được hơi thở cường đại của hai người này, nhưng vẫn bất động thanh sắc, không kiêu ngạo không siểm nịnh, hướng nam tử áo bạc chắp tay nói: “Vị này phải chăng chính là Bách Lí viện trưởng? Vãn bối Long Thiên Tuyệt, trong lúc vô tình xông vào thế cuộc, cùng tiền bối tình cờ gặp gỡ, thật là tam sinh hữu hạnh.” (lời nói khách sáo, ý chỉ việc gặp gỡ là sự may mắnhiếm có)

“Ngươi họ Long, là tử tôn của Long gia sao?” Bách Lí Mục Nhiên nhẹ nhàng gật đầu rồi vuốt cằm, đối với hắn rất có hảo cảm.

“Xem như thế đi.” Vẻ âm u xẹt qua khuôn mặt của hắn, Long Thiên

Tuyệt tự giễu cười cười, ngồi trên chiếu, bắt đầu băng bó vết thương của mình.

“Phải chính là phải, không phải chính là không phải, cái gì gọi là “xem thế đi”?” Nam tử áo xám cũng không biết vì sao, đối với Long Thiên Tuyệt lại mang theo địch ý.

Long Thiên Tuyệt ánh mắt tối sầm, không để ý đến lời của hắn, tiếp tục xử lý vết thương.

Nam tử áo xám thấy thế, thì vô cùng tức giận: “Tiểu tử thúi, đừng tưởng rằng ngươi thắng được trận đầu thì có thể vểnh râu tự đắc. Nói cho ngươi biết, nếu ngươi muốn phá cục rời đi ván cờ Trân Lung, thì tốt nhất là phải dựa vào sự hỗ trợ của hai chúng ta. Ngươi tốt nhất nên thức thời một chút mà biết thân biết phận đi! Con cháu Long gia thì sao chứ? Ở trong mắt lão phu, Long gia cũng không bằng loài súc sinh!”

Long Thiên Tuyệt chau mày, bắt được máu chốt trong lời nói của mam tử áo xám. Chẳng lẽ bởi vì mình là người Long gia cho nên hắn mới đối địch như thế?

Bách Lí Mục Nhiên thấy thế, bất đắc dĩ phải giảng hòa: “Viên lão, cần gì phải tức giận với một tiểu bối? Long gia là Long gia, hắn là hắn, sao có thể đánh đồng?”

“Lão phu hận nhất là người Long gia!” Nam tử áo xám phất tay áo, vẫn còn tức giận, nhưng vẫn nghe lọt được lời nói của Bách Lí Mục Nhiên, không hề dây dưa với Long Thiên Tuyệt nữa, quay sang nơi khác tu luyện.

Bách Lí Mục Nhiên lắc đầu, ngay tại chỗ ngồi xuống, ngay bên cạnh Long Thiên Tuyệt, mở miệng nói: “Ngươi mới vừa tiến vào cuộc, có

thể không biết duyên cớ. Lão phu cùng Viên lão đã bị vây trong cuộc gần năm ngày rồi, vẫn đang bị vây trong một cửa ải, đến nay vẫn chưa nghĩ ra phương pháp phá cục...”

“Kính xin Bách Lí tiền bối chỉ giáo.” Long Thiên Tuyệt khiêm tốn thỉnh giáo.

“Căn cứ kinh nghiệm lão phu cùng Viên lão nhiều ngày đúc rút ra, thì một khi có người vào cục, chiến cục sẽ tự động mở ra. Chiến cục tổng cộng có năm trận chiến, chiến trận lúc mới bắt đầu vẫn còn dễ dàng phá, càng về sau lại càng khó phá giải hơn. Mỗi hiệp chiến đấu là ba canh giờ, trong thời hạn ba canh giờ nếu phá được trận, liền tiến vào một cửa ải khác, nếu không thì sẽ phải tiếp tục chiến đấu trong cửa ải đó, giữa mỗi trận chiến có một canh giờ để nghỉ ngơi dưỡng sức.....”

Bách Lí Mục Nhiên kiên nhẫn giải thích.

“Như vậy, muốn thông qua năm cửa ải, cộng thêm thời gian nghỉ ngơi nhanh nhất cũng cần hai mươi canh giờ?” Long Thiên Tuyệt nhíu mày, nghĩ đến cửa ải thứ nhất cũng đủ cho hắn cửu tử nhất sinh rồi, không biết trận chiến kế tiếp hắn có thể sống sót mà qua nổi không đây?

Hắn bỗng nhiên nhập cuộc, không biết Khê Nhi có lo lắng hay không. Nếu hắn chậm chạp không thể phá trận ra, Khê Nhi phải làm sao bây giờ?

Cảm xúc ngưng trọng quanh quẩn trong lòng…

“Lão phu cùng Viên lão cùng vào trận một lúc cho nên có thể cùng nhau phá trận, còn ngươi lại gia nhập sau nên chỉ có thể phá trận một mình mà thôi.” Bách Lí Mục Nhiên nói.

“Nếu như sợ, thì bây giờ ngươi liền quỳ xuống dập đầu trước lão phu, có thể lão phu sẽ nói cho ngươi phương pháp phá trận bốn cửa ải đầu tiên.” Viên lão đột nhiên mở mắt ra, xen vào nói.

“Đa tạ ý tốt của tiền bối! Chẳng qua, từ trước tới giờ tại hạ chỉ quỳ lạy trời đất, cha mẹ, về phần những người khác, không ai đáng để tại hạ quỳ lạy cả!” Trả lời khí phách, Long Thiên Tuyệt từ từ nhắm mắt, không hề để ý tới hai người nữa, mà chăm chú vào việc điều dưỡng thân thể, đợi chờ trận chiến tiếp theo.

“Ngươi.....” Viên lão hai mắt trừng lớn, hướng hắn hừ lạnh một tiếng, cũng không nói gì nữa nhưng trong ánh mắt lại ánh lên sự thưởng thức.

Bách Lí Mục Nhiên nhìn qua hai người, bất đắc dĩ lắc đầu, thật sự không rõ hai người này tại sao mới gặp mặt đã giống như oan gia vậy.

Ba người đắm chìm trong không gian riêng, tự mình tu luyện cho đến khi trận đấu kế tiếp bắt đầu..... Thời khắc trống trận vang lên, Bách Lí Mục Nhiên cùng Viên lão còn đang ngồi tu luyện bỗng dưng biến mất, sau một khắc, tự động xuất hiện ở trong trận.

Long Thiên Tuyệt nhìn thấy, khẽ kinh ngạc, thì ra ván cuộc đều có chuẩn tắc tồn tại, không có kẻ nào có thể ăn gian hay làm trái với những quy tắc sẵn có được.

Nói cách khác, cho dù Bách Lí Mục Nhiên và Viên lão hai người phá được trận thoát ra, hắn cũng không thể đi theo bọn họ, hắn chỉ có thể dựa chính thực lực của mình hóa giải tất cả khó khăn mới có cơ hội rơi đi, trở về gặp Khê nhi.

May mà nơi này linh khí đầy đủ, hắn mới vừa tu luyện chốc lát, nhưng thương thế trên người đã hồi phục tương đối, thể lực cũng toàn bộ khôi phục, lại tiếp tục tu luyện, thực lực của hắn sẽ tăng lên rất nhiều.

Hắn nhíu nhẹ mi tâm, vừa tiếp tục tu luyện, vừa tinh tế quan sát nhị lão phá trận như thế nào.

Đúng như Bách Lí Mục Nhiên nói, càng đến các cửa ải phía sau, chiến trận lại càng khó phá hơn, nhân số bên hắc giáp thiết kỵ cũng giảm bớt rất nhiều, lúc vừa mới bắt đầu thì thế lực hai bên ngang nhau, đến cuối cùng cơ hồ chính là đội ngũ hơn ngàn người đối chiến với đội ngũ mấy vạn người. Thử nghĩ xem, ngươi là tướng quân của một đội ngũ chỉ có hơn ngàn quân, chỉ huy bằng ấy lính đi đánh nhau với đội ngũ mấy vạn người, căn bản chính là tự tìm đường chết, hơn nữa, trận pháp của đối phương còn hết sức tinh diệu. Đúng là đã khó nay càng khó hơn

Long Thiên Tuyệt xem không chớp mắt, chăm chú quan sát phương pháp phá trận của nhị lão, thỉnh thoảng lại cau mày, hoặc là lắc đầu thở dài. Hắn phát hiện phương pháp này của nhị lão là vô cùng tinh diệu, gợi ý cho hắn rất nhiều ý tưởng, chỉ tiếc mỗi lần đều thất bại trong gang tấc, thật sự là vô cùng đáng tiếc.

Ba canh giờ, thời gian như nước chảy, nhanh chóng trôi qua.

Chiến cục lại biến mất.

Bách Lí Mục Nhiên và Viên lão hai người ủ rũ trở lại trên sườn núi, trên người không có chút tổn thương nào, thậm chí một vết máu cũng không lây dính chút nào, đủ thấy sự khác biệt về thực lực giữa Long Thiên Tuyệt và bọn họ.

Ba người lẫn liếc nhau một cái, ai cũng không nói gì, không khí có chút trầm mặc.

Lại là nửa canh giờ đi qua, đến lượt Long Thiên Tuyệt nhập trận.

Thời điểm hắn nhập cục cách thời điểm chiến trận của nhị lão vừa khít nửa canh giờ.

Lúc nhập chiến lần hai, Long Thiên Tuyệt cũng cảm giác không thể khống chế được thân thể của mình, thoáng cái đã bị lực lượng vô hình đưa đến trung tâm trận chiến, giống hệt như lần đầu.

Điểm khác biệt chính là, giờ phút này, nhân mã phía sau hắn giảm bớt chỉ còn một nửa, không tới hai vạn nhân mã. Nhưng dù sao có vẫn tốt hơn là không có, không cho hắn thời gian suy nghĩ, trận chiến thứ hai đã bắt đầu.

Long Thiên Tuyệt tùng mình lên ngựa, một đôi mắt sắc bén nhìn chăm chú vào phía trước, trường kiếm vung lên, một tiếng “Giết” từ trong miệng hắn uy nghiêm vang lên.

Đội ngu hai vạn nhân mã như thủy triều xung phong liều chết tiến lên.

Nhị lão đứng ở trên sườn núi, đưa mắt xem cuộc chiến.

Mới vừa quan sát nhị lão phá trận, Long Thiên Tuyệt thu hoạch không ít, đem các loại phương pháp phá trận, suy một ra ba, vận dụng vào thực tế đối chiến. Bắt đầu còn có chút trắc trở, không lưu loát, về sau, phương pháp phá trận được vận dụng lô hỏa thuần thanh. (trôi chảy, lưu loát, nhuần nhuyễn)

Ngay cả nhị lão thấy được điểm đặc biệt cũng nhịn không được phải vỗ tay khen giỏi!

Cửa ải thứ hai không tới ba canh giờ cũng đã thuận lợi phá trận.

“Hảo tiểu tử! Bản lãnh học lỏm cũng khá tốt!” Viên lão trong mũi hừ lạnh, đáy mắt cũng là không thể che hết ý thưởng thức.

“Lão phu nói không sai mà, có lẽ hắn thật sự có thể giúp chúng ta phá trận.” Bách Lí Mục Nhiên nghiêm nghị thần sắc nói, “Chúng ta hai người nhiều năm qua nghiên cứu phương pháp phá trận, suy nghĩ thượng đã bảo thủ, sa vào lối mòn, rất khó có được đột phá. Người trẻ tuổi suy nghĩ sinh động hơn, mới mẻ hơn, sáng tạo hơn, sẽ đưa ra nhiều ý tưởng phá trận đột phá.”

“Ngươi muốn làm gì thì làm đi, hừ!” Viên lão mạnh miệng nói, đáng tiếc ánh mắt của hắn đã bán đứng hắn. Thật ra thì trong lòng hắn cũng nghĩ giống Bách Lí Mục Nhiên, chẳng qua là không thể chính miệng thừa nhận thôi.

Bách Lí Mục Nhiên lắc đầu, là lão bằng hữu mấy chục năm nay, tâm tư của lão bằng hữu sao có thể đoán không ra?

Thấy Long Thiên Tuyệt trở về, toàn thân đều là máu tươi, hắn hướng đối phương vẫy vẫy tay, nói: “Tiểu huynh đệ, thực lực của ngươi quá yếu, cứ thế mãi sợ rằng ngươi phải táng thân trong trận mất. Lão phu hiện tại truyền thụ cho ngươi một bộ Long Tướng thần công cùng Long Tướng Tâm Kinh, có lẽ có thể giúp ngươi trong thời gian nhanh nhất khôi phục và tăng lên thực lực. Được chứ?”

“Bách Lí, ngươi điên rồi? Long Tướng thần công và Long Tướng Tâm Kinh là tuyệt kỹ của Thiên Long học viện các người, làm sao ngươi có thể đem nó truyền thụ cho người ngoài?” Viên lão hết sức kinh ngạc.

Long Thiên Tuyệt cũng rất kinh ngạc, không có lập tức đáp lời.

“Chúng ta nếu là chậm chạp không tìm ra cách phá cục, sợ rằng phải ở đây cả đời, thế còn phân biệt ngoại nhân gì nữa?” Bách Lí Mục Nhiên thản nhiên nói, “Viên lão, ta và ngươi lần này vào cục, thứ nhất là vì giải quyết xong tâm nguyện nhiều năm nay, thấy được sự ảo diệu của ván cờ Trân Lung; thứ hai là đột phá bình cảnh nhiều năm nay bị mắc kẹt, coi như là đã đạt thành mục đích. Chỉ tiếc, ta và ngươi hai người bị vây ở cửa ải cuối cùng, nếu không cách nào phá cục ra, tất cả đều là phí công vô ích. Hiện tại tiểu huynh đệ này có tiềm lực phá trận, ta và ngươi làm thế chân vạc tương trợ, giúp hắn nhanh chóng có năng lực phá trận, giúp hắn ra ngoài đối với chúng ta cũng có ích vô hại.”

Viên lão nghe vậy, không hề nữa nói gì, gật đầu, coi như là đồng ý với lời của hắn.

Long Thiên Tuyệt nhìn hai người ở hai bên, thật lòng đối với hai người chắp tay xá một xá: “Đa tạ nhị lão, từ bây giờ, ta và hai vị, ba người liền đồng tâm hiệp lực, cùng nhau phá trận! Vãn bối nhất định dùng tâm can nghe nhị vị dạy bảo, hết sức cố gắng trong thời gian nhanh nhất phá cục thoát ra.”

“Tốt, vậy chúng ta lại bắt đầu!”

Ba người ngồi trên chiếu, bắt đầu chia sẻ công pháp cùng kinh nghiệm của riêng mình.

Mặt trời chiếu rọi, một ngày mới bắt đầu.

Vân Khê là bị đánh thức vì ánh nắng chiếu vào mặt, khi tỉnh lại, mới phát hiện mình lại đứng ngủ một đêm. Ngẩng đầu nhìn, Long Thiên Tuyệt vẫn không nhúc nhích, đứng yên lặng nơi đó, hai mắt nhìn

chăm chú phương hướng Ngọc bích, không hề chớp mắt.

Hắn, vẫn hay là không có tỉnh lại.

Vân Khê trong lòng hơi hơi thất vọng.

Lúc này, Long Hựu Đình từ dưới núi mà đến, trở lại nơi này.

“Vân sư muội, ngươi nên trở về nghỉ ngơi một chút đi, nơi này còn có ta, sẽ không xảy ra chuyện gì. Mấy ngày nay muội liên tục tham gia luận võ, nhất định cũng đã rất mệt mỏi rồi. Trở về nghỉ ngơi thật tốt, hảo hảo dưỡng thai đi.” Thanh âm Long Hựu Đình ôn nhuận ấm áp khiến người ta như được tắm gió xuân.

“Cửu thúc, làm phiền người.” Vân Khê gật đầu, nhìn kỹ Long Thiên Tuyệt một cái, xoay người rời đi.

Long Hựu Đình cũng đi theo nàng, đem nàng đến cửa.

Ai cũng không biết được, khi hai người vừa rời đi không lâu, thân ảnh Long Thiên Tuyệt kịch liệt chấn động, không chỉ là hắn, thân thể Bách Lí Mục Nhiên cũng Viên lão hai người cũng kịch liệt chấn động, không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.....

Một hàng dược trong Thiên Long Thành.

Mộ Vãn Tình và Thượng Quan Như Nhi đã sớm kết bạn, tiến vào hàng dược, ở phía sau của các nàng đã sớm “mọc” thêm hai cái đuôi.

“Nhìn đi! Hai nữ nhân này đia ra từ chỗ ở của Vạn Hoàng học viện, các nàng tới hàng dược làm gì? Chẳng lẽ là có người bị thương?”

“Người thì biết cái gì? Theo dõi cho tốt là được. Hoa sư tỷ đã phân phó chúng ta, bắt đầu từ hôm nay, bất cứ ai từ chỗ ở của Vạn Hoàng học viện đi ra thì đều phải cẩn thận coi chừng, quan sát nhất cử nhất động của bọn hắn, hồi báo chi tiết cho Hoa sư tỷ. Chúng ta chỉ cần tuân theo mệnh lệnh của Hoa sư tỷ, hoàn thành nhiệm vụ, trở về Hoa sư tỷ nhất định sẽ khen ngợi chúng ta.”

“Mau nhìn! Hai nữ nhân này đã đi ra, trong tay còn cầm mấy túi thuốc.”

“Ngươi tiếp tục đi theo các nàng, ta tới hàng dược hỏi một chút, các nàng đã mua dược gì.”

Hai người tự mình phân tán.

Mộ Vãn Tình và Thượng Quan Như Nhi mua thuốc, liền lập tức trở về chỗ ở, bận rộn vì Vê Khê sắc thuốc. Bởi vì lúc sáng sớm Vân Khê trở lại chỗ, sắc mặt không tốt lắm, trở lại phòng của mình, liền ngã người đi ngủ. Nhị nữ thấy vậy vô cùng lo lắng, liền cùng nhau đi mua thuốc dưỡng thai cùng mấy vị thuốc bổ, sợ nàng bởi vì ngày gần đây vì chuyện tỷ võ mà mệt mỏi, ảnh hưởng đến thai nhi trong bụng.

Tại nơi ở của Kim Sư học viện.

Hoa Oánh Oánh đang tiếp kiến mấy vị khách thần bí khách, đột nhiên có hai gã sư đệ xông vào khiến ả vô cùng tức giận.

“Chết tiệt! Không thấy ta đang có khách sao? Cút ra ngoài cho ta!”

Hai gã sư đệ lẫn liếc nhau một cái, bị sư tỷ chửi mắng một trận, vội vàng nói: “Sư tỷ, chúng đệ có tin tức trọng yếu muốn bẩm báo, sư tỷ sau khi nghe, nhất định sẽ hài lòng.”

Thấy Hoa Oánh Oánh sắc mặt vẫn bực bội, một gã sư đệ bổ sung thêm một câu: “Là về Vân Khê.”

Quả nhiên, vừa nghe thấy”Vân Khê” hai chữ, Hoa Oánh Oánh sắc mặt nhất thời biến hóa, không chỉ thần sắc ả biến hóa, mấy vị khách thần bí bên trong phòng cũng có chút phản ứng, cả gian phòng không khí dương như lạnh đi vài phần.

Hoa Oánh Oánh do dự nhìn một vòng, trầm giọng nói: “Nói đi! Đến tột cùng đã có chuyện gì xảy ra?”

Hai gã sư đệ liếc mắt nhìn nhau, một người trong đó mở miệng nói: “Chúng đệ mới vừa hỏi thăm được một tin tức tốt, thì ra là Vân Khê kia đã mang thai hơn hai tháng, người của nàng hôm nay còn đi đến cửa hàng dược thay nàng mua thuốc dưỡng thai.”

“Cái gì? Các ngươi nói nàng mang thai? Làm sao có thể? Nàng mang thai, còn tham gia luận võ?” Hoa Oánh Oánh mười vạn không tin, dùng sức lắc đầu, “Nàng hành động tự nhiên, thoạt nhìn tuyệt không giống bộ dáng mang thai, các ngươi không phải nhìn lầm đó chứ? Người của nàng mua thuốc dưỡng thai, chưa chắc chính là nàng mang thai, ta nhớ trong viện của nàng có rất nhiều nữ nhân.”

“Sư tỷ, chúng đệ ban đầu cũng hoài nghi, sợ mình sai sót, cho nên một đường đi theo đám bọn hắn đến tiểu viện, sau lại cải trang thành gã sai vặt, tiến vào phòng bếp. Đệ chính là nhìn tận mắt bọn họ sắc thuốc, tận mắt nhìn bọn họ đem thuốc đưa vào phòng Vân Khê, sau đó lại nhìn tận mắt Vân Khê đem thuốc kia uống vào. Thiên chân vạn xác (tuyệt đối chính xác), đệ tuyệt đối sẽ không nhìn lầm, hơn nữa Vân Khê kia hôm nay sắc mặt thoạt nhìn không tốt lắm, có lẽ là thai nhi trong bụng có vấn đề đây.”

“Thật sự? Ngươi thật không có nhìn lầm?” Hoa Oánh Oánh hai tay

kích động được run lên, đột nhiên cất tiếng cười to, “Vân Khê, cẩn thận mấy cũng có sơ sót, cẩn thận mấy cũng có sơ sót a! Ngươi có bầu, còn dám tham gia luận võ, ngươi đây chính là tự tìm đường chết! Ha ha ha.....”

Tiếng cười của ả bỗng dưng ngừng lại, liếc nhìn thần sắc mấy tên khách nhân thần bí biến hóa, ả hướng hai gã sư đệ khoát khoát tay, nói: “Các ngươi làm tốt lắm! Lui xuống trước đi sao, tiếp tục giám thị bọn họ, trở về ta sẽ trọng thưởng.”

“Đa tạ sư tỷ!” Hai người vui vẻ lui đi ra ngoài.

Bên trong gian phòng, chỉ còn Hoa Oánh Oánh cùng mấy vị khách thần bí.

“Vân bá phụ, ngài nghe rõ chưa? Vân Khê người mang lục giáp (ý là mang thai đó), lại còn ham danh lợi, tham gia luận võ, ta nhất định sẽ làm cho nàng biết hậu quả của việc tham danh lợi! Vì Tranh Tranh muội muội báo thù!” Hoa Oánh Oánh đối mặt với kẻ cầm đầu đám khánh nhân thần bí, thái độ có chút cung kính.

Người đội đấu lạp màu đen, không để lộ dung mạo chân thật, chỉ nghe từ dưới đấu lạp truyền ra một tiếng hừ lạnh: “Vân Khê, ả giết nữ nhi của ta, thì phải trả giá đắt! Tốt, rất tốt! Ả giết nữ nhi của ta, ta nhất định làm cho ả một xác hai mạng, đền mạng cho nữ nhi của ta!”

“Oánh Oánh, ngươi cùng Tranh Tranh là tỷ muội tốt, ngươi vì chuyện của Tranh Tranh tốn không ít tâm tư, lão phu thật là vui mừng. Chỉ cần ngươi ở trên đài tỷ võ, thay lão phu giết Vân Khê, lão phu bảo đảm, ngày sau ngươi gặp bất cứ việc khó gì, lão phu nhất định toàn lực giúp đỡ ngươi. Cho dù ngươi muốn lên làm viện trưởng Kim Sư học viện, lão phu cũng có biện pháp giúp ngươi thượng vị quang minh chánh đại. Hừ, kẻ nào dám coi thường thực lực của lão phu,

vậy hắn hoàn toàn sai lầm rồi...”

Hoa Oánh Oánh nghe vậy, vô cùng mừng rỡ, nhưng lại không biểu hiện ra mặt: “Vân bá phụ, ta cùng với Tranh Tranh tình như tỷ muội ruột, vì tỷ muội báo thù là chuyện thiên kinh địa nghĩa, ta chỉ hận ngày đó vì sao chưa cùng nàng ở chung một chỗ, giúp nàng một tay.”

“Ngươi cũng đừng khổ sở, oan có đầu nợ có chủ, Vân Khê thiếu ta một món nợ máu, lão phu nhất định phải làm cho ả nợ máu phải trả bằng máu!” Khách nhân thần bí đấm một quyền mạnh mẽ trên bàn trà, mang theo vô hạn hận ý.

Hoa Oánh Oánh khóe môi khẽ nhếch lên, trong mắt hiện lên vô số tính toán.

Quyển 4 - Chương 129: Rút thăm vòng thi tứ cường

Chỗ ở của Vân Khê.

Thời gian rút thăm vòng thi tứ cường gần tới, Vân Khê muốn tới hội trường tỷ võ, tham gia buổi rút thăm hôm nay.

Chiến Thiên Dực nhìn sắc mặt nàng không được tốt lắm, liền ngăn nàng: “Muội tử, hay là để ta đi đi, muội nên ở lại đây nghỉ ngơi thì tốt hơn.”

Vân Khê suy tư, lắc đầu nói: “Không được, muội phải đi! Nếu muội không đi, những học viện khác nhất định sẽ cho là muội có vấn đề gì đó, đến lúc đấy bọn họ sẽ chỉ chăm chăm tìm sơ hở của muội, tất cả chỉ nhằm vào một mình muội mà gây rắc rối, như vậy sẽ càng thêm phiền toái.”

Điều nàng băn khoăn là đúng.Từ lúc bắt đầu trận tỷ võ, nàng vẫn bộc lộ tài năng, nếu đến lúc này đột nhiên lui về phía sau, thì những học viện khác nhất định sẽ suy đoán nàng có phải đang gặp rắc rối hay không, nếu bọn họ liên tưởng đến chuyện nàng mang thai, như vậy thì thật phiền toái.

Nếu những người khác không biết nàng mang thai thì sẽ chỉ coi nàng như một đối thủ mạnh mẽ mà đối đãi. Nhưng nếu như biết nàng là phụ nữ có thai, như vậy mục tiêu của bọn họ sợ rằng sẽ nhắm ngay bụng bầu của nàng rồi, hậu quả không cần nghĩ cũng biết là vô cùng đáng sợ.

Vân Khê cũng không dám nghĩ đến.

Cho nên, buổi rút thăm hôm nay, nàng nhất định phải tự mình đi.

“Vân cô nương, không bằng chúng ta giúp cô nương trang điểm, để sắc mặt thoạt nhìn khá hơn chút, như vậy người khác sẽ không nhìn ra bất kỳ khác thường gì.” Mộ Vãn Tình đề nghị.

Thượng Quan Như Nhi mỉm cười, gật đầu tán thành.

Vân Khê suy nghĩ một chút cũng gật đầu đồng ý.

Đoàn người Chiến Thiên Dực, Hàn Thiên Phong, Mặc Tam Thiếu đều lẳng lặng chờ ở ngoài cửa, phần lớn bọn họ đều không phải là người trong danh sách tỷ võ, nhưng mà bọn họ vẫn muốn theo Vân Khê vào sân tỷ võ, mục đích chính là muốn đánh lừa đối thủ, khiến đối phương cho là mấy người bọn họ vẫn có tên trong danh sách tuyển thủ. Còn bốn người Ngọc Thụ Lâm Phong lại bị Vân Khê Tuyết giấu đi, trừ Đinh Ngọc cùng Đinh Thụ hai huynh đệ đã lộ mặt trên trận tỷ võ nho nhỏ hôm qua, Đinh Lâm cùng Đinh Phong hai huynh đệ những ngày gần đây đều rất ít lộ diện trước mặt người khác.

Mặc dù không cách nào ra sân, nhưng đám người Hàn Thiên Phong, Mặc Tam Thiếu cũng không oán hận, bởi vì thực lực bày ra trước mắt, so sánh cùng với đám người Ngọc Thụ Lâm Phong, Chiến Thiên Dực cùng Vân Khê, thì thực lực của bọn họ quá thấp kém, căn bản không đáng nhắc tới. Trong nội tâm, bọn họ cũng hi vọng lần này học viện Vạn Hoàng có thể ở trên đại hội tỷ võ đoạt giải nhất, hơn nữa bọn họ dường như đã thấy được chút hi vọng đoạt giải nhất.

“Làm sao còn không ra? Nữ nhân thay quần áo, thật là phiền toái a.” Hàn Thiên Phong chờ có chút không nhịn được, kiếm trong tay ném tới ném lui, thật là nhàm chán.

Liếc tỷ tỷ bên cạnh một cái, Hàn Thiên Diệp không nhịn được, trêu chọc nói: “Tỷ, tỷ có thời gian cũng thay đổi trang phục một chút đi, bằng không già như vậy mà không có hương vị nữ nhân, Long sư huynh vĩnh viễn cũng sẽ không coi tỷ là nữ nhân mà đối xử đâu.”

Hàn Thiên Phong nghe vậy, hung hăng trừng hắn.

Nghĩ đến Long sư huynh mấy ngày nay đều không thấy bóng dáng, nội tâm của nàng cũng rất buồn phiền, trừ đêm qua xuất hiện một lát, lúc khác ngay cả bóng hình cũng không thấy đâu. Nghe nói hắn đi trông chừng Long Thiên Tuyệt, nhưng đến tột cùng người đang ở nơi nào, thì trừ Vân Khê, Chiến Thiên Dực cùng Vân Tiểu Mặc ra, ai cũng không biết. Nàng cũng tự hỏi Long sư huynh đến tột cùng đi nơi nào, vì sao phải giấu diếm hành tung đối với nàng? Chẳng lẽ là không tin được nàng sao?

Đang lúc nói chuyện, thì cửa phòng kẽo kẹt mở ra, mọi người theo tiếng động nhìn đi qua, sau đó nhất tề sửng sốt.

Đây thật là nữ tử hai ngày trước ở trên võ đài bưu hãn đánh người, bưu hãn tấn chức, bưu hãn phá trận sao?

Cái gì gọi là Phiên nhược kinh hồng, Uyển như du long (*), cái gì gọi là Vinh diệu thu cúc, Hoa mậu xuân tùng (**)?

(*), (**): Nhẹ nhàng bay vút như chim hồng khi kinh hải, uyển chuyển mềm mại như con rồng khi lượn chơi, rực rỡ như hoa cúc mùa thu, tươi mát như cây tùng mùa xuân – Bài phú Lạc thần của Tào Thực – tả hình dáng uyển chuyển, thanh thoát cùng vẻ đẹp mĩ lệ của nữ thần sông Lạc, rộng hơn là chỉ vẻ đẹp rực rỡ mà thoát tục của người con gái. (ai muốn tìm hiểu rõ hơn thì lên gg kk gõ Thơ Lạc thần của Tào Thực nha)

Chỉ có một chữ mỹ, căn bản không cách nào hình dung dáng vẻ có một không hai của nàng.

Tứ đại mỹ nhân sao, hết thảy đứng sang bên cạnh đi.

Đây mới là đệ nhất mỹ nhân danh phù kỳ thực.

Khinh vân chi tế nguyệt, lưu phong chi hồi tuyết (***), bất luận giơ tay nhấc chân, hay là cười nhẹ nhăn mày, đều toát ra một loại khí chất phong hoa tuyệt đại, làm người ta sợ hãi mà than thở, nhìn ngắm đến xuất thần.

(***): trích từ hai câu thơ “Phảng phát hề nhược khinh vân chi tế nguyệt, Phiêu diêu hề nhược lưu phong chi hồi tuyết” cũng trong bài phú Lạc thần, dịch nghĩa “Phảng phất như mây che bóng nguyệt, Phiêu diêu như gió bay làn tuyết.”

Vân Khê sửa sang lại quần lụa mỏng màu trắng, khẽ nâng làn váy, chậm rãi bước đi, chính là một phu nhân cao quý, ưu nhã, xinh đẹp. Trên đầu là búi tóc lưu vân, tràn đầy khí chất phu nhân, quần lụa vừa khít dáng người, trên hai gò má phủ một tầng màu hồng phấn, cả người nhìn qua quyến rũ động lòng, phong thái t trác tuyệt mê hoặc lòng người.

(*) búi tóc lưu vân:

Nếu không phải mới vừa tận mắt nhìn thấy nàng tiến vào bên trong phòng, ai cũng sẽ không tin tưởng nàng chính là Vân Khê, trước sau chênh lệch cũng quá lớn đi?

Từ một người phụ nữ đanh đá biến thành một phu nhân duyên dáng, chỉ trong thời gian đóng cửa mở cửa mà thôi.....

Nhìn mọi người vẻ mặt giật mình, Vân Khê bình tĩnh đi xuyên qua mọi người, khóe môi khẽ giương lên, có chút đắc ý, xem ra thỉnh thoảng thay đổi một chút, cũng sẽ rất vui nha. Không biết Thiên Tuyệt nếu nhìn thấy bộ dạng trang phục này, vẻ mặt sẽ phải giật mình như thế nào a, ha ha, nàng bắt đầu có chút mong đợi.

“Đi thôi! Còn đứng ngây ra đó làm gì?”

Mọi người bị lời của nàng thức tỉnh, nhất tề thu hồi thần sắc mê muội, đuổi theo nàng. Vừa rồi đúng là bị nàng mê hoặc, lần biến thân này cũng quá đột ngột, không cho bọn họ có thời gian chuẩn bị tinh thần.

Lần sau trước khi biến thân, làm ơn thông báo một tiếng, cho bọn họ có chút thời gian chuẩn bị tâm tư có được hay không?

Mộ Vãn Tình cùng Thượng Quan Như Nhi thấy phản ứng của mọi người, nhất tề che miệng cười trộm, đối với tác phẩm của mình rất là mãn ý.

Hội trường rút thăm, vẫn phi thường náo nhiệt, ai cũng muốn là người đầu tiên biết kết quả rút thăm, cho nên vô luận là người rút thăm hay người không tham gia rút thăm tất cả đều đến hội trường, chen chúc đến nước chảy cũng không lọt, tình trạng này cùng tình huống tỷ võ ngày đó không có gì khác nhau.

Nhân vật vẫn chưa xuất hiện từ vòng loại, học viện Thiên Long cùng học viện Bạch Hổ, hôm nay rốt cục cũng phái đại biểu đến đây tham gia nghi thức rút thăm, khiến khán giả rối rít kích động, bởi vì bọn họ rốt cục cũng thấy được tinh anh của học viện Thiên Long cùng học viện Bạch Hổ được vạn chúng mong đợi.

Hoa Oánh Oánh mang theo người của nàng đã sớm đến hội trường rút thăm, nhìn người của học viện Thiên Long cùng học viện Bạch Hổ lục tục đến, tâm tình của nàng cũng kích động hẳn lên, phải biết rằng học viện Kim Sư năm trước không có lọt vào tứ cường, năm nay là lần đầu tiên xông vào vòng thi tứ cường, đây là một lần đột phá, đáng để nàng cảm thấy kiêu ngạo.

Làm một trong tứ đại mỹ nhân của mười đại học viện, nổi danh nữ nhân phong tao, sau khi thấy cao thủ của hai đại học viện, nàng làm sao có thể không nhanh trước đến gần đây?

Nàng đầu tiên nhìn liền khóa ở trên người Vân Trung Thiên, mị nhãn lưu chuyển, phong tình vạn chủng chầm chậm đi về phía hắn: “Vân sư huynh, ngươi hôm nay tự mình đến đây tham gia nghi thức rút thăm, thật đúng là để cho ta cảm thấy ngoài ý muốn, ta cho là chỉ có chờ đến trên đấu trường, mới có cơ hội thấy nghi dung của Vân sư huynh đây.”

Nàng tiếp tục rảo bước tiến lên phía trước, chỉ kém hai bước, là có thể đến gần người Vân Trung Thiên. Lúc này, hai vị hộ pháp bên cạnh Vân Trung Thiên là Bách Lí Thanh Hoa cùng Tần Tụng Ca đã tiến lên một bước, chắn trước người Vân Trung Thiên, ngăn trở ý niệm quyến rũ của Hoa Oánh Oánh.

“Hoa sư muội, nhiều năm không thấy, muội càng ngày càng quyến rũ rồi.”

“Hoa sư muội sợ rằng phải thất vọng rồi, cùng học viện Kim Sư tỷ võ, Trung Thiên không nhất định sẽ lên đài, có mấy người chúng ta cũng đã đủ rồi.”

Đáy mắt Hoa Oánh Oánh xẹt qua vẻ ngoan lệ, vừa chuyển liền biến mất, nàng vẫn duy trì nụ cười hoàn mỹ của mình như cũ, chuyển một

cái mị nhãn tới hai người, nói: “Có Bách Lí sư huynh cùng Tần sư huynh hai vị theo ta, ta cũng rất vinh hạnh rồi, chỉ hy vọng các huynh đến lúc đó không nên quá khinh địch, đường đường học viện Thiên Long bởi vì khinh địch, mà không thể tiến vào trận chung kết, nếu bị truyền đi, thể diện của học viện Thiên Long cũng sẽ mất hết.”

“Hoa sư muội thoạt nhìn rất có lòng tin, chẳng lẽ học viện Kim Sư các ngươi năm nay có nhiều cường viện sao?”Bách Lí Thanh Hoa nói.

“Đây là bí mật của người ta nha, tại sao có thể nói cho huynh biết? Bách Lí sư huynh nếu như muốn biết, có thể đến chỗ ở của ta, tìm ta, ta sẽ hết sức hoan nghênh.”Hoa Oánh Oánh che miệng, cười đến vô cùng phong tao. (lẳng lơ)

Bách Lí Thanh Hoa không nhịn được mà run rẩy cả người, nữ nhân này thật sự là..... Dù sao hắn cũng không thể chịu được.

Xoay người, dắt Vân Trung Thiên đi tới nơi khác (=)) cuồng tiếu, anh Bách Lí cứ như gà mẹ vậy), hắn rất sợ tiếp tục ở cùng cực phẩm nữ nhân này trong chốc lát, tâm hồn thuần khiết của hắn cũng sẽ bị bôi đen.

“Ha hả ha hả..... Bách Lí sư huynh, huynh chạy cái gì nha? Chẳng lẽ ta còn có thể ăn huynh sao?” Hoa Oánh Oánh cười đến đắc ý.

“Nữ nhân biến thái!” Quay đầu thấy Hoa Oánh Oánh đi về phía người của học viện Bạch Hổ, “tai họa” bắt đầu đổ xuống học viện Bạch Hổ, Bách Lí Thanh Hoa cùng Tần Tụng Ca hai người liếc mắt nhìn nhau, không nói một lời, liền tranh thủ kéo Vân Trung Thiên đi thật xa. Trong suy nghĩ của bọn họ, muốn làm nhục cũng phải làm nhục bọn họ trước, tuyệt đối không thể để cho bọn họ chứng kiến Vân Trung Thiên thuần khiết nhất bị yêu nữ làm nhục. (gà bố và gà mẹ =))))))))

Vân Trung Thiên nhàn nhạt mỉm cười, cũng không từ chối ý tưởng của bạn tốt.

“Năm nay vòng thi tứ cường thật có ý tứ, ta làm sao cảm thấy sắp trở thành chiến trường của nữ nhân rồi? Học viện Kim Sư có một Hoa Oánh Oánh phong tao, học viện Vạn Hoàng thì có một Vân Khê vô cùng bưu hãn, hai người này đều đã vô cùng nổi tiếng trong các học viện.”

Tần Tụng Ca nói đùa một câu, khiến cho Vân Trung Thiên từ trước đến giờ không quan tâm hơn thua, thần sắc khẽ biến hóa, tự tay móc ra một bình sứ màu trắng từ trong lồng ngực, bên trên miệng bình, còn lưu lại vết máu. Tay hắn vuốt ve miệng bình, chân mày nhẹ chau, bắt đầu suy tư.

“Thiên nhi, Tranh Tranh dù sao cũng giống ngươi, trên người chảy dòng máu của Vân tộc. Nàng hiện tại vô cớ bị người giết hại, bị chết oan uổng, ngươi nhất định phải thay nàng báo thù a!”

“Tam bá bá hiện tại không tiện tự mình ra mặt hạ thủ đối phó yêu nữ kia ở Thiên Long thành, cho nên chỉ có thể tới nhờ cậy ngươi, ngươi nhất định phải thay Tam bá bá để ý, vì Tranh Tranh muội muội của ngươi báo thù a!”

“.....”

Trong đầu còn quanh quẩn những lời nói phiền lòng này, Vân Trung Thiên thu hồi bình sứ, nâng tay lên, vuốt vuốt mi tâm, thở dài một tiếng.

“Trung Thiên, sao vậy?” Bách Lí Thanh Hoa nghe được hắn thở dài, không nhịn được ân cần hỏi thăm.

“Không có gì.”Vân Trung Thiên lắc đầu, quay đầu, không biết nhìn thấy gì, một đôi mắt nhất thời bị định trụ, thật lâu cũng không cách nào dịch chuyển khỏi.

“Còn nói không có gì, ta xem ánh mắt ngươi không đúng.” Bách Lí Thanh Hoa quay đầu, theo tầm mắt của hắn nhìn đi qua, đầu tiên là sửng sốt, sau đó cũng bắt đầu đứng hình theo.

Không chỉ là hai người bọn họ, cơ hồ tất cả mọi người tại chỗ đều là một bộ vẻ mặt giốngnhau, giống như là bị ma nhập, mọi người ngơ ngác nhìn về cùng một hướng.

Toàn trường từ từ, trở nên hoàn toàn yên tĩnh không tiếng động.

“Cả đám sao vậy? Giống như là mất hồn vậy.”Tần Tụng Ca càm ràm một câu, cũng đi theo quay đầu nhìn lại:”Ách, nữ nhân này sao nhìn quen mắt như vậy?”

Cũng không lâu lắm, hắn sợ hãi kêu lên tiếng: “Không thể nào? Nàng là Vân Khê? Làm sao có thể?”

Cả hội trường, chỉ có thanh âm của Tần Tụng Ca quanh quẩn thật lâu.

Hắn không tin, những người khác cũng không tin.

Trước sau chênh lệch cũng quá lớn đi?

Một người biến hóa làm sao có thể lớn như vậy?

“Vân Khê?” Hoa Oánh Oánh cũng nhận ra Vân Khê mới vừa tiến vào hội trường, nhìn nàng bị đoàn người học viện Vạn Hoàng vây quanh, đón gió nhẹ, chầm chậm mà đến, một đôi tròng mắt của nàng ta sắp

rớt ra ngoài.

So sánh với Vân Khê một thân phong thái mê người, phong hoa tuyệt đại, nàng thấy tự ti mặc cảm vô cùng.

Cái gì tứ đại mỹ nhân, căn bản là không có cách nào so cùng.

Ánh mắt của nàng di chuyển xuống phía dưới, chuyển dời đến trên bụng của Vân Khê, tựa hồ nhìn không ra cái gì dị thường, nếu không phải có sư đệ tự mình đi giám thị nghiệm chứng, nàng thật đúng là đoán không được Vân Khê đang mang thai hai tháng.

Đáy mắt tinh quang chợt lóe, nàng lạnh lùng câu môi cười một tiếng, cất bước đi về phía Vân Khê.

“Vân sư muội một thân xiêm y này thật đúng là xinh đẹp, Ngay cả ta cũng thổn thức không thôi. Không biết thân xiêm y này của Vân sư muội là ở nơi nào đặt làm, ta cũng muốn thử làm một bộ giống nhau như đúc.” Nàng dừng bước ở trước mặt Vân Khê, một cái tay dò xét về phía bụng của Vân Khê.

“Hoa sư muội!” Chiến Thiên Dực đưa tay, ở nửa đường chặn lại nàng, bắt lấy tay nàng, lạnh lùng nói: “Xiêm y giống nhau mặc trên những người khác nhau, chưa chắc là hiệu quả đã giống nhau, ta khuyên Hoa sư muội vẫn lkhông nên bắt chước bừa mà tự rước lấy nhục.”

Trên tay của hắn âm thầm dùng sức, đau đến Hoa Oánh Oánh khẽ thay đổi sắc mặt, nhưng vẫn còn ra vẻ trấn định: “Chiến sư huynh khẩn trương như thế làm cái gì? Chẳng lẽ là sợ ta làm bị thương muội tử của ngươi?”

Chiến Thiên Dực nặng nề bỏ tay của nàng ta ra: “Hoa sư muội, mời

tự trọng!”

Vân Khê hít sâu một hơi, khẽ hí mắt, trong lòng sinh ra dự cảm xấu. Cử động lần này của Hoa Oánh Oánh quyết không có thể nào là tình cờ, tay nàng mới vừa rồi là hướng về phía bụng của nàng tới, chẳng lẽ.....

Nếu thật là như thế, như vậy trận tranh tài kế tiếp, nàng không thể tham gia.

Tỷ võ tất nhiên trọng yếu, nhưng mà con của nàng cùng Thiên Tuyệt vận quan trọng hơn, nàng tuyệt không có thể mạo hiểm, mất đi đứa bé này.

Giờ này khắc này, nàng càng thêm hi vọng Thiên Tuyệt có thể nhanh một chút trở về, chủ trì đại cục.

Đông đông đông!

Tiếng trống vang lên, một trò khôi hài tạm thời bị gián đoạn, lực chú ý của mọi người toàn bộ đều chuyển hướng tới đài chủ tịch.

Trên đài chủ tịch, là một thân ảnh màu đỏ nhỏ gầy lần nữa sống động, Vân Khê không nghĩ tới hôm nay người chủ trì rút thăm vòng thi tứ cường lại lại là tiểu tử Hiên Viên Túc Gia kia. Trên người hắn độc còn chưa có giải, hắn cũng không dám từ đó làm ra động tác, hãm hại Vạn Hoàng học viện bọn họ nữa.

Hiên Viên Túc Gia ra vẻ nghiêm túc, hai tay chắp sau lưng, ở trên đài chủ tịch đi tới đi lui, tuyên bố quy tắc lần rút thăm này. Nói xong lời cuối cùng, hắn hắng giọng một cái, tuyên bố: “Tốt, ta tuyên bố, bắt đầu rút thăm! Xin các học viện phái một người đại biểu, lên đài rút thăm.”

Nói xong, hắn lấy lòng trừng mắt nhìn về phía Vân Khê.

Vân Khê cùng Hoa Oánh Oánh hai người dẫn đầu lên đài, liếc mắt nhìn nhau, tia lửa bắn nhanh.

Hoa Oánh Oánh giành trước một bước, đưa tay rút thăm.

Vân Khê cười nhạt, cũng không thèm để ý, ai nói giành trước rút thì nhất định là tốt chứ?

Còn lại đại biểu của hai học viện cũng không gấp, chờ hai nữ nhân trước rút xong, bọn họ mới rút.

Cũng không lâu lắm, kết quả rút thăm đi ra, Hiên Viên Túc Gia hắng giọng tuyên bố: “Ngày mai trận đầu tỷ võ, theo thứ tự là học viện Kim Sư cùng học viện Thiên Long, học viện Vạn Hoàng cùng học viện Bạch Hổ.”

Hoa Oánh Oánh sắc mặt rất là khó coi, không nghĩ tới cuối cùng vẫn để cho nàng rút được cùng học viện Thiên Long tỷ võ trận đầu, làm sao vận may lại cứ như vậy? Nàng cắn cắn môi, âm thầm khó chịu.

“Cho nên nói, rút thăm đầu tiên chưa chắc đã may mắn.” Vân Khê cúi đầu cười khẽ một tiếng, nhìn hơi có chút hả hê.

” Học viện Bạch Hổ cũng không phải dễ đối phó, ngươi tốt nhất nên tự lo lắng cho mình đi.”Hoa Oánh Oánh cười lạnh, tầm mắt vô tình hay cố ý nhìn về phía bụng của nàng, không có ý tốt.

Hiên Viên Túc Gia hắng giọng một cái, tiếp tục tuyên bố: “Trận tỷ võ thứ hai, học viện Thiên Long với Vạn Hoàng học viện, học viện Bạch Hổ với Kim học viện Sư.”

“Hừ! Vận khí của ngươi cũng chả ra sao!” Hoa Oánh Oánh châm biếm một tiếng, tâm tình tựa hồ tốt lên rất nhiều.

Vân Khê không để ý đến, nàng tự có tính toán.

“Trận thứ ba tỷ võ, học viện Thiên Long với học viện Bạch Hổ, học viện Vạn Hoàng với học viện Kim Sư.”

“Đáng tiếc, một trận cuối cùng mới đúng đối tượng.”

“Đích xác là đáng tiếc, bất quá sớm muộn cũng sẽ gặp nhau.”

Vân Khê cùng Hoa Oánh Oánh liếc mắt nhìn nhau, đáy mắt lẫn nhau đều xẹt qua vẻ ngoan lệ.

Sau khi kết thúc rút thăm, người các học viện liền ầm ầm tản đi, tự mình đi chuẩn bị cuộc tranh tài ngày mai.

Cuộc thi tứ cườngtranh tài cường độ cao hơn so với đấu vòng loại, cho nên ba tràng tỷ võ an bài trong vòng một ngày tiến hành xong, nói cách khác mỗi học viện đều phải ở trong vòng một ngày lần lượt cùng với tuyển thủ của ba học viện khác tỷ võ, tiến hành đấu vòng tròn. Khó khăn lớn như thế, đối với từng tuyển thủ học viện mà nói cũng là khiêu chiến không nhỏ, phải nghĩ cách sao cho trong mỗi một tràng tỷ võ, vừa có thể chiến thắng, vừa có thể bảo tồn thực lực. Phải nghiên cứu thật kỹ!

Nói cho cùng, ai có thể kiên trì đến cuối cùng, người đó mới là người chiến thắng chân chính.

Quyển 4 - Chương 130: Thiên Tuyệt trở về

Trở lại chỗ ở, Vân Khê triệu tập mọi người trong danh sách tranh tài lần này, tụ họp một chỗ. Trong danh sách nộp lên, trừ nàng cùng Chiến Thiên Dực, Ngọc Thụ Lâm Phong bốn người, chỗ cuối cùng của danh sách vẫn kiên trì để lại cho Long Thiên Tuyệt. Bởi vì nàng tin tưởng, Long Thiên Tuyệt nhất định có thể tỉnh lại, tham gia lần tỷ võ này, cho dù không thể, để người khác thay thế, thì với thực lực của bọn họ cũng chưa đủ để thay đổi cuộc chiến. Cho nên nàng đang đánh cuộc, chẳng qua tiền cược có đắt hay không thì chỉ có trời mới biết.

“Chư vị, ngày mai chúng ta sẽ phải đối mặt với hai trận tỷ võ cực kì quan trọng, có thể xông vào trận chung kết hay không phụ thuộc hết vào ngày mai.”Vân Khê nói.

“Tại sao chỉ là hai trận?Không phải là ba sao?” Đinh Ngọc không hiểu.

Hai mắt của Chiến Thiên Dực thâm trầm, tuy không nói gì, nhưng cũng hơi nghi hoặc.

Vân Khê thần bí cười một tiếng, câu môi nói: “Đúng là chỉ có hai trận! Bởi vì..... Ta tính bỏ cuộc trong trận tỷ võ cùng học viện Thiên Long, đợi đến sau khi chúng ta tiến vào trận chung kết, sẽ cùng bọn họ phân thắng bại sau.”

Ngọc Thụ Lâm Phong bốn người nhìn nhau, rất là kinh ngạc.

Chiến Thiên Dực ánh mắt sáng lên: “Muội tử, ý của muội là, chúng ta bỏ trận tỷ võ cùng học viện Thiên Long để bảo tồn thực lực, chuyên tâm đối phó với cao thủ của học viện Bạch Hổ cùng học viện Kim Sư? Chỉ cần chúng ta thắng hai trận tỷ võ đó thì đã đủ tư cách thông qua vòng thi tứ cường, việc tiến vào trận chung kết nhất định không có vấn đề.”

Vân Khê gật đầu, vì có thể tiến vào đến trận chung kết cuối cùng, có đôi khi phải chọn lựa một chút sách lược là cần thiết.

“Hay a!” Ngọc Thụ Lâm Phong bốn người nhất tề khen.

“Nhưng chưa đánh đã thua thì có chút bứt rứt.” Chiến Thiên Dực thở dài nói.

Vân Khê nói: “Đại ca, ta biết huynh khinh thường dùng thủ đoạn để chiến thắng, nhưng mục đích cuối cùng của chúng ta là đoạt giải nhất, nếu lực lượng nhanh chóng bị tổn hao thì rất bất lợi đối với chúng ta. Hơn nữa..... Ta nghi ngờ Hoa Oánh Oánh đã biết chuyện ta mang thai, ả nhất định sẽ ra tay độc ác đối với ta, ta không thể cho ả cơ hội, vì vậy.....”

“Đúng vậy! Hành vi ở hội trường hôm nay Hoa Oánh Oánh kia rất khả nghi, muội tử ngày mai tốt nhất không nên luận võ, bảo vệ đứa nhỏ trong bụng quan trọng hơn, hết thảy đều giao cho chúng ta đi.” Chiến Thiên Dực nói.

Vân Khê từ chối cho ý kiến, mím môi nói: “Đáng tiếc Thiên Tuyệt không thể lên đài, nếu không lấy thực lực của chúng ta, đoạt giải nhất không phải là không thể.”

“Yên tâm! Có bốn huynh đệ chúng ta ở đây, tiến vào trận chung kết cũng nhất định không thành vấn đề.” Huynh đệ bốn người đối với

trận đấu lần này rất có lòng tin.

Vân Khê khẽ cười nói: “Các ngươi cũng khinh địch rồi! Ta đã cho người đi nghe ngóng, năm nay thực lực của học viện Bạch Hổ không phải chuyện đùa. Theo ta được biết, trong bọn họ có một tên cao thủ Huyền tôn lục phẩm, cao thủ Huyền tôn ngũ phẩm thì có ít nhất ba tên, thực lực không giống bình thường. Mặt khác còn có học viện Kim Sư, bọn họ trước mắt mới chỉ đưa ra năm tên cao thủ, về phần năm tên cao thủ khác có thực lực như thế nào thì không ai biết, nhưng ta có dự cảm, năm tên cao thủ chưa ra sân kia, thực lực chỉ cao hơn chứ không thấp hơn.”

Mọi người nghe vậy liền lâm vào trầm mặc.

“Hôm qua sau khi cùng Thanh Lân học viện đối chiến, ta bỗng nhiên có một ý nghĩ.” Vân Khê suy tư chốc lát, bỗng nhiên nói: “Ở trong quần chiến vận dụng trận pháp là điều rất cần thiết. Thực lực mỗi người dự thi của chúng ta đúng là không tệ, nhưng một khi đối phương sử dụng trận pháp, chúng ta cũng rất khó công phá. Thử nghĩ xem, lấy thực lực của ta cùng đại ca, nếu như một mình đối phó mười tên cao thủ học viện Thanh Lân thì thừa sức, song bọn họ dùng cửu tinh kiếm trận, năng lực phòng ngự kia làm cho chúng ta một lần thúc thủ vô sách. Như vậy có thể thấy được tầm quan trọng của trận pháp ở trong quần chiến. Hiện tại thời gian gấp rút, chúng ta tốt nhất nên luyện tập một trận pháp, vừa có thể phòng thủ, vừa có thể tấn công, công thủ vẹn toàn...”

“Tốt, chỉ là chúng ta chuẩn bị trận pháp tinh diệu như thế nào?”Chiến Thiên Dực nói.

“Ta tự có cách.” Vân Khê tự tin cười một tiếng, trong Tàn Hoa bí lục không thiếu trận pháp a, giờ là lúc xem công dụng của chúng ra sao.

Mấy người đang thảo luận trận pháp, cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra.

“Mẫu thân, mẫu thân, con có một tin tức tốt muốn nói với mẫu thân.” Vân Tiểu Mặc nắm tay nhỏ bé của Đoan Mộc Tĩnh, đột nhiên từ ngoài cửa chạy đi vào.

Vân Khê cau mày, bọn họ đang bàn bạc chuyện kiếm trận như thế nào, hai đứa nhóc nghịch ngợm này chạy tới mò mẫm quấy rối cái gì?

“Tiểu Mặc, mẫu thân đang rất bề bộn, không rảnh cùng con chơi. Con cùng Tiểu Tĩnh hai đứa đi chỗ khác chơi đi.”

Vân Tiểu Mặc vểnh lên cái miệng nhỏ nhắn, cảm giác bị coi thường: “Mẫu thân, Tiểu Mặc không có chơi đùa, Tiểu Mặc có chuyện rất trọng yếu, nhất định phải nói.”

Vân Khê không nhịn được vuốt vuốt mi tâm, có lệ nói: “Được rồi, vậy con nói đi.”

Vân Tiểu Mặc cười hắc hắc, tự đắc cùng vui mừng: “Thật sự là tin tức rất tốt nha, mẫu thân sau khi nghe nhất định sẽ thật cao hứng.”

Vân Khê rất là bất đắc dĩ, tiếp tục xoa mi tâm nói: “Con nhanh nói đi, nói xong đi nhanh lên! Mẫu thân còn muốn cùng đám thúc thúc, cậu thương nghị chuyện tỷ võ ngày mai đây.”

Hai đứa nhóc xấu xa này, có thể có chuyện trọng yếu gì?

Cong cái miệng nhỏ nhắn, Vân Tiểu Mặc rất ủy khuất, bị chọc giận nói: “Không nói! Không nói! Mẫu thân hôm nay một chút cũng không đáng yêu, hừ hừ! Tiểu Tĩnh, chúng ta đi!”

“Vân di, vậy chúng con đi trước.” Đoan Mộc Tĩnh không quên lễ phép chào nói với Vân Khê phất tay một cái.

Vân Khê hơi sững sờ, bản thân không khỏi giật mình, chẳng lẽ thái độ của nàng mới vừa rồi thật kém như vậy sao?

“Tiểu tử thúi, còn dám giận dỗi với mẫu thân?” Trong miệng nàng lẩm bẩm một câu, khoát khoát tay: “Không để ý tới mấy đứa nhóc, chúng ta tiếp tục.”

Vân Tiểu Mặc cùng Đoan Mộc Tĩnh hai người sau khi rời phòng, xa xa thấy Long Hựu Đình đi về phía của hai đứa, khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Tiểu Mặc cau có, cái miệng nhỏ bé vểnh lên càng cao, thật giống như mọi người khắp thiên hạ thiếu tiền của bé vậy.

Long Hựu Đình tiến lên, ấm giọng hỏi: “Tiểu Mặc, nói cho mẫu thân chưa?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Tiểu Mặc thối thối lắc đầu, không nói một lời.

“Cửu gia gia, Tiểu Mặc ca ca còn chưa nói, Vân di hiện tại bề bộn nhiều việc, không có thời gian nghe chúng con nói chuyện.” Đoan Mộc Tĩnh thay bé trả lời.

Long Hựu Đình nhận thấy được Vân Tiểu Mặc không vui, thì ngồi chồm hỗm hôn trêu chọc bé: “Tiểu Mặc sao vậy? Tức giận sao?”

Vân Tiểu Mặc nhếch đầu lên, tiếp tục không nói một lời.

“Tiểu Mặc, con phải thông cảm cho mẫu thân của con mới đúng. Trong bụng của nàng còn mang hài tử, mỗi ngày còn phải quan tâm

nhiều chuyện như vậy, sẽ có nhiều lúc không thể quan tâm đến con. Con cũng đã là tiểu nam tử hán rồi, trong nhà trừ phụ thân của con ra, con chính là nam nhân thứ hai, nam nhân nên chăm sóc nữ nhân, biết không?”

Vân Tiểu Mặc nghe vậy, khả ái nháy mắt mấy cái, rốt cục quay đầu lại, cái miệng nhỏ nhắn mấp máy liên tục, rồi nặng nề gật đầu nói: “Cửu gia gia, Tiểu Mặc biết nên làm như thế nào.”

Nói xong, bé vung hai chân, chạy trở về gian phòng mới vừa đi ra. Cũng không có gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa vào.

Vân Khê đang cùng mấy người bàn về chuyện tổ chức kiếm trận như thế nào, bỗng nhiên thấy cửa phòng lại bị đẩy ra, từ trong khe cửa tiến vào một đỉnh đầu tròn nho nhỏ.

“Mẫu thân, người hôm nay rất đẹp nha! Tiểu Mặc thích nhất người.”

“Người làm xong, nhớ trở về phòng nghỉ ngơi, đừng để bản thân mệt muốn chết.”

“Hì hì, có chuyện mừng nha.”

Nói xong, đỉnh đầu nho nhỏ đáng yêu rụt trở về, bước chân lẹp xẹp chạy đi.

Vân Khê thật lâu mới phục hồi lại tinh thần, nội tâm đột nhiên ấm áp, giống như là uống một chén mật ngọt. Nhi tử thật là tri kỷ nha, nàng mới vừa rồi thật không nên bỏ mặc bé như vậy, sau khi xong việc nhất định phải hảo hảo nói lời xin lỗi cùng nhi tử.

Bất quá, chuyện mừng sao?

Phải là cái gì nha?

Tâm trí của nàng có chút chờ mong.

“Muội tử, hay là muội về trước nghỉ ngơi đi. Về chuyện trận pháp, mấy người chúng ta sẽ tiếp tục thương thảo.”Chiến Thiên Dực cười vang nói.

Vân Khê do dự, đứng lên nói: “Được rồi! Vậy mọi người trước hết dựa theo cách ta mới nói, cẩn thận nghiên cứu tiếp, sau đó chúng ta sẽ tụ họp lại bàn bạc thêm”

Là tin tức tốt sao, lòng hiếu kỳ của Vân Khê bị tiểu tử kia trêu chọc.

Gần đây nàng loay hoay đến bể đầu sứt trán, thật sự nghĩ không ra còn có tin tức tốt gì, đủ để cho nàng vui mừng đây.

Bất quá nếu tiểu tử kia đã nói thế, nàng sẽ thử xem một chút rốt cuộc là kinh hỉ như thế nào.

Gần tới phòng của nàng, nghe được có tiếng nước ào ào chảy gián đoạn từ bên trong truyền ra, trong phòng tựa hồ có bóng người đung đưa, từ trong khe hở của cửa phòng, thỉnh thoảng có sương khói màu trắng thoát ra, giống như là có người đang tắm rửa. Nàng chau mày, âm thầm phòng bị, lúc này, là ai ở trong phòng của nàng tắm rửa? Thật là ăn gan báo rồi.

Tay nàng tự giác đặt tại bên hông, tay cầm chuôi kiếm, tùy thời chuẩn bị rút ra. Nhẹ nhàng mà đẩy cửa vào.

Trong phòng sương mù rất nặng, cách một đạo bình phong, mơ hồ có thể thấy được một người ngồi ở trong thùng tắm, thoải mái tự nhiên tắm rửa, không một chút nhận thấy được có người nhích tới

gần.

Vân Khê cách bình phong ho nặng một tiếng, cố ý nhắc nhở đối phương: “Người nào ở bên trong? Không biết đây là phòng của lão nương sao? Dám ở trong phòng lão nương tắm rửa, ngươi ăn gan báo sao?”

“Ta cảnh cáo ngươi, cho ngươi thời gian đếm đến ba, nếu như ta đếm tới ba, ngươi còn không có ra tới, ta liền trực tiếp xông đi vào.”

Sẽ là ai chứ?

Nhìn bóng lưng, người nọ hai vai rộng rãi, đầu tóc xõa, trong không khí tựa hồ nổi lơ lửng một tầng mùi mồ hôi nặng thuộc về phái nam.....

Chết tiệt! Nam nhân nào ngu ngốc như vậy, chạy đến trong phòng lão nương tắm chứ?

Dung Thiếu Hoa? Không đúng, trên người hắn không phải là cái mùi vị này, hơn nữa bình thường trên người của hắn có mang chút ít mùi hoa tương đối phong tao, ai bảo hắn là người cực chú ý tới phẩm chất cuộc sống, thích nơi nơi khoe phong tao.

Lam Mộ Hiên? Càng không có thể. Tiểu tử này rất nhát gan, cho dù đánh chết cũng không dám chạy tới phòng của sư phụ tắm.

Mộ Cảnh Huy? Càng không thể. Mộ thành chủ từ trước đến giờ cũng là theo khuôn phép cũ, rất thủ lễ tiết, tuyệt đối sẽ không một mình đến phỏng của một cô gái đi.

Long Thiên Thần? Hắn bị Long Vương Long Hậu mang tới Dực Long học viện, đến nay còn không có trở về, hẳn không phải là hắn. Huống

chi, cái tên kia bảo thủ hay xấu hổ kia, làm sao có thể tự động đưa tới cửa, làm cho nàng nhìn đã mắt?

Chẳng lẽ là Bạch Sở Mục? Tiểu tử này từ trước đến giờ cũng không theo khuôn khổ, hắn khả năng cũng là lớn nhất.

Hừ, không sai! Nhất định là hắn!

“Bạch Sở Mục, ta biết là ngươi! Nhanh chóng lăn ra đây cho ta, nếu không đừng trách ta đối với ngươi bạo lực.”

Sau tấm bình phong, rốt cục có động tĩnh, nhưng cũng chỉ có mấy tiếng ho khan truyền tới, tên kia vẫn không có hành động gì.

Vân Khê không khỏi nổi giận, nhấc chân tới, một cước liền đạp đổ bình phong, trường kiếm hợp với chuôi kiếm, một đường đánh úp về phía cổ đối phương.

Động tác liên tiếp, rất nhanh và đủ lưu loát, ai ngờ động tác đối phương so sánh với nàng nhanh hơn, trường kiếm bị hai ngón tay kẹp lại, giữ chặt, tiếp tục bị kéo về phía trước, ngay cả bản thân Vân Khê cũng theo đà lao về phía trước, ghé vào bên cạnh thùng tắm.

Cái này cũng chưa tính, trên cổ tay, ngang hông, bỗng nhiên có thêm hai cỗ lực đạo, đem cả người nàng nâng lên về phía trước. Sau một khắc, chỉ nghe ầm một tiếng, bọt nước bắn tung tóe, cả người nàng cùng kiếm hết thảy đều bị nhúng vào trong thùng nước tắm nóng.

Tốc độ đẹp mắt, lực lượng rất mạnh.

Vân Khê trong lòng thất kinh, không tốt, nàng gặp gỡ cường địch rồi.

Hơn nữa còn là cường địch lưu manh.

Không còn kịp thấy rõ bộ dáng đối phương nữa, nàng tiên phát chế nhân, một đôi tay đánh về phía mặt của đối phương.

“Chậc chậc, nàng nghĩ muốn mưu sát chồng sao?”

Một đôi tay rất dễ dàng đã bị chế trụ, thanh âm quen thuộc, mang theo vài phần hài hước, chui vào trong tai của nàng.

Vân Khê hơi sững sờ, ngước mắt, nhìn kỹ đối phương, nháy mắt mấy cái, trực tiếp đứng hình.

Nam tử trước mắt không phải là phu quân thân ái của nàng còn có thể là ai?

Chỉ là, sao chàng lại đột nhiên tỉnh lại, hơn nữa lại đột nhiên xuất hiện ở trong phòng của nàng?

Nàng mừng như điên, kích động không nói nổi thành lời.

“Choáng váng? Hay là không nhận ra ta?” Long Thiên Tuyệt cong môi cười, vô cùng sáng rỡ.

“Nàng hình như vừa gọi tên người khác, chẳng lẽ trừ ta, còn có người dám ở trong phòng của nàng tắm rửa?Hử?” Tay của hắn ôn nhu đặt ở trên gáy của Vân Khê, kéo gần khoảng cách của hai người, một đôi mắt thâm thúy đen nhánh chớp động lên sáng bóng khác thường, tràn ngập các loại màu sắc.

Vân Khê rốt cục phục hồi tinh thần, chân chó cười nhẹ một tiếng, liên tục lắc đầu nói: “Làm sao có thể? Những người khác nếu dám ở phòng của ta tắm rửa, ta một kiếm chém hắn.”

“Thiên Tuyệt!” Vân Khê đã quăng mất kiếm trong tay, thật chặt ôm lấy một cánh tay của hắn, qua lại dùng sức cọ: “Chàng đã trở lại.”

“Ta đã trở về!” Long Thiên Tuyệt đưa tay, ôm eo của nàng, đem nàng vững vàng ôm ở trong ngực, cúi đầu hít vào mùi vị từ trên người của nàng, thật sâu thở dài: “Ta rốt cục trở lại!”

Một câu này, không biết bao hàm bao nhiêu chua xót cùng mồ hôi và máu. Nhưng mà hắn bằng lòng, có thể đổi lấy tình cảm ôn nhu này, hết thảy cũng là đáng giá.

Cúi đầu xuống, vạt áo của nàng bị nước nóng thấm ướt, đường cong thân thể lung linh hiện ra, nhìn không xót một cái gì.

Cổ họng của hắn vừa động, một cỗ nhiệt huyết xông lên ót, thân thể lập tức có phản ứng.

“Khê Nhi, nàng hôm nay thật đẹp.”

Thanh âm của hắn đột nhiên trầm thấp khàn khàn, Vân Khê ngước mắt, trước mắt bỗng tối sầm, một nụ hôn cuồng nhiệt mà triền miên liền kéo xuống.Thân thể kề nhau cảm thấy biến hóa của hắn, nhớ tới tình cảnh giờ phút này của hai người, hai gò má của Vân Khê không khỏi đỏ bừng.

Hôn kịch liệt, răng môi dây dưa trằn trọc, bàn tay to ấm nóng đưa vào phía dưới vạt áo, ở trên da thịt ấm áp qua lại ma sát.

Hắn giống như là một ngọn lửa, một đường đốt thân thể của nàng, tiếng thở dốc trong phòng tinh tế bay ra, nhiệt độ thẳng tắp dâng lên.

“A, đừng!” Vân Khê kịp thời bắt được tay của hắn đang muốn làm thêm chuyện xấu, mắc cỡ đỏ mặt, trừng hắn: “Đừng quên, trong

bụng còn có tiểu bảo bảo đấy.”

Gương mặt tuấn tú cũa Long Thiên Tuyệt trắng như tờ giấy, bên trên viết thật to bốn chữ “Dục vọng chưa thỏa mãn “, nhưng không thể làm gì khác.

“Tiểu tử làm sao còn không ra? Không biết phụ thân nhịn rất cực khổ sao?” Đầu ngón tay ở trên bụng Vân Khê đánh nhẹ, hắn hận giờ phút này kéo vật nhỏ từ trong bụng của nàng đi ra ngoài, tránh cho nó tiếp tục làm trở ngại đến nhu cầu bình thường của phụ thân.

Vân Khê mím đôi môi sưng đỏ mọng, âm thầm cười trộm.

“Ta đây làm sao bây giờ?” Long Thiên Tuyệt cho nàng vẻ mặt viết “Nàng phải chịu trách nhiệm”.Biểu tình ủy khuất, xem như phụ thuộc vào nàng.

“Ai bảo chàng chậm chạp không về, hại ta lo lắng lâu như vậy, tự mình giải quyết.” Vân Khê không chịu trách nhiệm nhảy ra khỏi thùng tắm, vứt bỏ hắn một mình ở một bên, quay lưng lại, không nhịn được nhún vai cười trộm.

Long Thiên Tuyệt lắc đầu cười khổ, nàng cũng quá ác tâm đi? Rốt cục có thể nhìn thấy thân ảnh xinh đẹp của nàng, hờn dỗi, còn có nhu tình ngọt ngào chỉ thuộc về một mình hắn, trong tim của hắn giống như được lấp đầy, so với việc thỏa mãn dục vọng, hắn càng thêm vui vẻ. Bất quá nha, nếu như hai cái đều có được, vậy thì càng thêm tuyệt vời.

Mặt trời màu vàng chiếu ra những tia nắng rực rỡ chói lọi.

Trong tiểu viện, rốt cục lại gặp được một đôi thần tiên quyến lữ khiến người người hâm mộ, hoa cỏ thất sắc. Xa xa mọi người đều đi

đường vòng, không đành lòng quấy rầy thời khắc đoàn tụ của hai vợ chồng sau vài ngày chia lìa.

Bên cạnh ao, hai thân ảnh ngồi kề nhau, tóc đen quấn quít, váy áo dây dưa, giống như hóa thành một người, vô cùng kiều diễm.

“Cho nên..... Chàng đã phá trận, rời đi Ván cờ Trân Lung?”

Long Thiên Tuyệt ở dưới sự hiệp trợ của hai người Bách Lí Mục Nhiên cùng Viên lão, vừa tăng lên thực lực, vừa ngày đêm không nghỉ nghiên cứu phương pháp phá trận, rốt cục sau khi trải qua ba ngày cố gắng, ba người đồng tâm hiệp lực, phá trận mà ra.

Không ai có thể tưởng tượng được, hắn đã bỏ ra bao nhiêu công sức, từng bị bao nhiêu thương tích, chảy bao nhiêu mồ hôi và máu, hắn cũng không có ý định nói những thứ này cho Vân Khê, bởi vì một mình hắn trải qua thống khổ cùng khó khăn là đủ rồi, không cần thiết làm cho nàng lo lắng. Hắn nói cho Vân Khê đều là chuyện tốt, thu hoạch của hắn, tiến bộ của hắn, hắn như thế nào cùng hai người Bách Lí Mục Nhiên cùng Viên lão thành tâm hợp ý chi giao.

Vân Khê nghe xong, thực cảm thấy cao hứng vì hắn, có thể từ ván cờ Trân Lung phá cục ra, tu vi của hắn nhất định cũng tăng lên không ít. Hiện tại nàng hoàn toàn không cảm nhận cảnh giới của hắn, cảm thấy cùng so sánh với hắn, mình là nhỏ bé vô cùng, giống như cao không thể với tới.

“Thiên Tuyệt, thực lực chàng bây giờ đã đạt đến mức nào rồi?”

Long Thiên Tuyệt có chút thần bí cười cười: “Ngày mai lúc tỷ võ, nàng sẽ biết.”

“Còn giữ bí mật với ta sao?” Vân Khê hừ hừ, ra vẻ tức giận.

Long Thiên Tuyệt cái trán cúi xuống, hôn xuống má phải của nàng, ôn nhu nói: “Những ngày qua cực khổ cho nàng, bắt đầu từ ngày mai, hết thảy đều giao cho ta.”

“Ừ.” Vân Khê hạnh phúc gật gật đầu, chui vào trong ngực hắn, phảng phất chỉ cần có hắn ở đây, ngày vĩnh viễn sẽ không tàn. Hắn chính là bầu trời của nàng, nàng nguyện ý vô điều kiện tín nhiệm hắn, hạnh phúc sống ở trong khung trời hắn tạo dựng.

Đông đông đông! Đông đông đông!

Tiếng trống trận của tứ cường thi đấu vang lên, toàn trường sôi trào.

Rốt cục chờ đến bài danh đệ nhấtcùng bài danh thứ hai, những cao thủ của Thiên Long học viện cùng Bạch Hổ học viện ra sân, vô số đám người cao giọng hoan hô, trong đám bọn họ có nhiều người là nhằm về phía ngườihai học viện này mà đến, tới chiêm ngưỡng thần tượng anh hùng trong suy nghĩ của bọn họ.

Những trận đầu chỉ là màn mua vui, bắt đầu từ bây giờ, mới xem như chính thức bắt đầu.

Khách quan cho sự nhiệt liệt hoan nghênh học viện Thiên Long cùng học viện Bạch Hổ, còn khi học viện Vạn Hoàng ra sân thì trầm lặng hơn rất nhiều.

Bất quá, trong một góc khán đài, lấy Vân Tiểu Mặc làm trung tâm, đám bạn bè thân thích cũng tưng bừng hoan hô ủng hộ bọn họ, nên cũng không đến nỗi quá mức tẻ ngắt.

“Phụ thân, cố gắng lên! Cố gắng lên!”

Thanh âm non nớt có lực, trên hội trường tạo thành sự đặc biệt, khiến không ít người chú ý tới.

Hôm nay Vân Khê làm người dự bị, mặc dù cũng cùng vào với tuyển thủ chính thức, cũng mặc bộ quần áo tinh xảo, ưu nhã hôm qua, giả bộ làm một phu nhân dịu dàng, xinh đẹp, thu hút rất nhiều ánh mắt say mê.

Nàng kéo tay của Long Thiên Tuyệt, đi bộ vào sân tỷ võ, nghe được tiếng la của con trai, hai người nhất tề quay đầu lại, cười đáp lại, trong nháy mắt đem đám khán giả kia, bất kể nam nữ, tất cả đều bị mê hoặc. Hai vợ chồng họ cười, thật sự là lực sát thương quá lớn, không phải là người bình thường có thể ngăn cả, đám người Dung Thiếu Hoa nhìn quen mới có thể bất vi sở động.

Cách đó không xa, Hoa Oánh Oánh dẫn đầu những cao thủ của Kim Sư học viện, chạm mặt mà đến. Lúc Hoa Oánh Oánh thấy Long Thiên Tuyệt bên cạnh Vân Khê, đôi mắt xinh đẹp chợt trừng lớn, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Long Thiên Tuyệt, lúc trước bởi vì xảy ra nhiều chuyện, nàng ta chưa gặp mặt Long Thiên Tuyệt.

Giờ thấy được một vị tuyệt sắc nam tử, bệnh mê trai của nàng ta lại tái phát, tâm bắt đầu ngứa ngáy không yên. Song thấy Vân Khê kéo tay của đối phương, sắc mặt của nàng ta trầm xuống xuống, ghen tuông không ngừng được.

“Vân sư muội, vị này là trượng phu của ngươi sao? Nam tử tuyệt sắc như thế, ngươi giấu thật kín a.” Đôi mắt đẹp lưu chuyển, mị nhãn như tơ, mặc dù biết đối phương là hoa đã có chủ, nàng ta vẫn theo thói quen phát mị nhãn về phía nam tử.

Vân Khê hít một hơi thật sâu, mặc dù giận dữ, trên mặt vẫn cười đến ưu nhã: “Thiên Tuyệt, có người khen ngợi chàng, chúng ta không

phải là cũng có thể trả lễ lại một chút sao?”

Trên cánh tay của Long Thiên Tuyệt đau xót, bị người khác hung hăng nhéo, hắn âm thầm kêu oan, hắn cũng không có làm chuyện xấu gì a, tại sao lại bị họa đuổi tới chứ? Khóe miệng nhếch nhẹ, thật ra tâm tình của hắn vô cùng tốt.

“Ta cũng vậy nghĩ sẽ trả lễ lại, chỉ tiếc từ đầu đến chân, ta thật sự tìm không ra cái gì đáng giá khen ngợi.”

Đủ độc.

Vân Khê tâm tình thật tốt, Long Thiên Tuyệt cảm giác cánh tay đau biến mất, lập tức nhận lấy trấn an rất tốt.

Tuyệt hơn chính là, thanh âm Long Thiên Tuyệt không cao không thấp, nhưng đủ để cho những người khác ở hai học viện nghe được, mọi người rất không nể mặt mũi cười rộ lên.

Hoa Oánh Oánh khóe miệng không được co rúm, sắc mặt rất khó nhìn.

“Trên trận tỷ võ, chúng ta chờ xem.” Hoa Oánh Oánh tức giận nói rời đi, coi như nàng thông minh, biết tiếp tục lưu lại, cũng là tự rước lấy nhục.

Lúc này, những cao thủ của học viện Bạch Hổ dẫn đội đi tới.

“Vân sư muội, có thể giới thiệu cho chúng ta một chút vị cao thủ bên cạnh ngươi được không? Mấy ngày nay chưa từng lộ diện, chẳng lẽ hắn chính là át chủ bài cuối cùng của học viện Vạn Hoàng các người sao?” Người nói chuyện có một khuôn mặt trẻ con, nhưng trong lời nói, chứa nụ cười nhẹ.

Nguyên lai là điều tra mà tới.

Còn chưa chờ Vân Khê nói chuyện, Long Thiên Tuyệt trước tiên mở miệng nói: “Muốn biết tên của ta, các ngươi còn không xứng.”

Nghe câu nói cuồng ngạo, nhất thời chọc giận đối phương, những cao thủ của học viện Bạch Hổ nhất tề tiến lên một bước, cùng nhau.

Trong đó một gã họ Hàn ôm kiếm, thanh âm lãnh khốc nói: “Một kẻ sẽ trở thành bại tướng dưới tay ta, tên căn bản không trọng yếu.”

“Không sai! Ở trong mắt chúng ta, chỉ có Vân Trung Thiên của Thiên Long học viện, mới xứng trở thành đối thủ, những người khác.....Hết thảy cũng không xứng.” Một gã khác họ Lâm cười lạnh nói, trong lời nói tràn đầy khinh miệt cùng châm chọc.

“Thời giờ của ta quý giá, không muốn tốn nhiều lời lẽ với các ngươi.” Long Thiên Tuyệt mắt lạnh quét qua mọi người, cuối cùng tầm mắt rơi vào trên mặt Vân Khê, trong nháy mắt ánh mắt tràn đầy nhu tình, nhẹ nắm tay của nàng, ôn nhu nói: “Ta cùng nàng qua bên kia nghỉ ngơi một chút, hôm nay mặt trời có chút lớn, sẽ phơi hư thân thể.”

Không nhìn mọi người Bạch Hổ học viện, hai vợ chồng dạo bước hướng tới chỗ hắn đi nghỉ ngơi.

Mấy người học viện Bạch Hổ sắc mặt như than đen, người này quá mức cuồng ngạo rồi, cư nhiên coi bọn họ không ra gì. Tốt, rất tốt! Như thế trận đầu tỷ võ này, bọn họ nhất định phải giáo huấn một chút tên tiểu tử cuồng ngạo này, cho hắn biết sự lợi hại của học viện Bạch Hổ.

“Thiên Tuyệt, phép khích tướng của chàng thoạt nhìn có hiệu quả

rồi.” Liếc nhìn, thấy nhóm người Bạch Hổ học viện hừng hực tức giận rời đi, Vân Khê không nhịn được cong khóe môi nói.

Long Thiên Tuyệt duỗi ra tay lớn, bá đạo ôm eo nhỏ của nàng, không coi ai ra gì nói: “Ta không có cùng bọn họ dùng phép khích tướng, so với theo chân bọn họ lãng phí lời lẽ, ta càng muốn ở lại với nàng lâu hơn một chút.”

Vân Khê nhất thời không nói gì, không biết nên trừng hắn, hay là không nên trừng hắn.

Cách đó không xa, có một đạo tầm mắt như có như không bay tới hai vợ chồng, mặc dù tầm mắt nhìn chăm chú vợ chồng bọn họ có rất nhiều, cho dù có nhiều hơn nữa hai người cũng không nguyện ý đi tìm tòi nghiên cứu, song chính là một đạo tầm mắt này, đưa tới chú ý của Long Thiên Tuyệt.

Ngước mắt lên, chống lại ánh mắt có thâm ý này, hơi thở quanh thân Long Thiên Tuyệt hơi hơi trầm xuống.

“Khê Nhi, người nọ là ai? Vì sao một mực nhìn nàng thế?”

Vân Khê ngẩng đầu, cũng đúng lúc chạm vào tầm mắt kia, hơi sững sờ, chợt trả lời: “Hắn chính là đệ nhất cao thủ của học viện Thiên Long Vân Trung Thiên! Hắn.....Hắn có thể là đang nhìn chàng đi, chàng mới là đối thủ mạnh mẽ nhất của hắn.”

Vân Khê cười khẽ một tiếng, chỉ có thể giải thích như vậy.

“Phải không? Ta làm sao cảm thấy hắn là đang nhìn nàng?” Khí ép quanh thân Long Thiên Tuyệt bỗng dưng chậm lại, lạnh lẽo bức người.

Vân Khê không nhịn được liếc mắt, sao mà hắn cứ tùy tiện người nào cũng ăn dấm chua thế? Nàng cùng Vân Trung Thiên hoàn toàn, từ đầu một chút quan hệ cũng không có, nếu nói như vậy cũng là ban đêm hôm đó ở bên trong Tử Lâm Tiểu trúc, cùng nhau ngồi trong chốc lát, còn có chính là..... Đúng rồi, hắn còn lấy đi của nàng vài giọt máu.

Hắn vì sao phải lấy đi máu của nàng?

Lúc trước nàng cũng không ngẫm nghĩ, hiện tại tinh tế suy nghĩ lại, chuyện tựa hồ có chút kỳ quặc.

Bọn họ không có bất kỳ giao tình gì, gặp mặt cũng chỉ là mấy lần ngắn ngủi, thậm chí ngay cả nói chuyện với nhau đều không có, vậy hắn vì sao phải lấy đi máu của nàng?

Chẳng lẽ.....

Vân Khê trong lòng cả kinh, cũng nhìn về phía Vân Trung Thiên, ánh mắt bắt đầu trở nên khẩn trương.

“Khê Nhi? Khê Nhi?” Long Thiên Tuyệt nhận thấy được nàng khác thường, khẽ gọi nàng mấy tiếng, trong lòng nghi ngờ tăng thêm.

“A?” Vân Khê đột nhiên hoàn hồn, phát hiện mình bất tri bất giác toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Vân Trung Thiên, ngươi rốt cuộc phát hiện cái gì?

Ta và ngươi trong lúc thật sự có quan hệ đặc thù sao?

Nhưng mà, điều này sao có thể đây?

Chúng ta xuất thân khác nhau nhiều như vậy, đến từ hai đại lục bất đồng, coi như là thật có liên lạc, nhiều lắm cũng chỉ là cùng họ, làm sao có thể còn có những thứ quan hệ khác?

Nàng lắc đầu, vứt bỏ khó chịu cùng nghi ngờ trong lòng, đáp lại Long Thiên Tuyệt nói: “Không có chuyện gì! Mới vừa có chút không thoải mái, hiện tại không có chuyện gì.”

Long Thiên Tuyệt bán tín bán nghi, nhưng vẫn là ôn nhu vỗ vỗ sau lưng của nàng, ấm giọng an ủi.

Quyển 4 - Chương 131: Thiên Tuyệt phát uy

“Trận đầu tỷ võ chính thức bắt đầu!”

“Lôi đài số một, học viện Thiên Long đấu với học viện Kim Sư, lôi đài số hai, học viện Bạch Hổ đấu với học viện Vạn Hoàng.”

Theo thanh âm của trọng tài vang vọng khắp toàn trường, hội trường lại một lần nữa sôi trào.

Hôm nay tứ cường thi đấu, tổng cộng có ba trận tỷ võ, được tiến hành đồng thời trên hai lôi đài. Nói cách khác, mỗi một trận tỷ võ, cao thủ của bốn học viện sẽ đồng thời ở trên lôi đài, như thế có thể đảm bảo tính công bằng của tỷ võ, tránh khỏi có vài học viện căn cứ điểm số phía trước cố ý nhường, hoặc là trong thi đấu còn có may mắn.

“Các ngươi nên ra sân.” Vân Khê từ chỗ ngồi đứng lên, đưa mắt nhìn Long Thiên Tuyệt, Chiến Thiên Dực cùng Ngọc Thụ Lâm Phong sáu người đi về phía tỷ võ đài.

Tiến vào đến tứ cường thi đấu, bọn họ không cần ẩn dấu thực lực nữa.

Lúc này, từng trận đấu đối với bọn họ là vô cùng trọng yếu, trận chiến cùng học viện Bạch Hổ này, bọn họ nhất định phải thắng.

Mười tên cao thủ của học viện Bạch Hổ dẫn đầu đến trên đài tỷ võ, khi bọn hắn thấy Vân Khê không đi theo đám người Long Thiên Tuyệt lên đài, không khỏi kinh ngạc.

“Vân Khê không lên đài sao? Học viện Vạn Hoàng bọn họ rốt cuộc đang làm cái gì?”

“Vân Khê hiện có thực lực là Huyền tôn lục phẩm, nếu nàng lên đài thì có thể cùng Lâm sư huynh kịch chiến. Giờ nàng lại không lên đài, Lâm sư huynh chẳng phải là vô địch sao?”

Nam tử được gọi là Lâm sư huynh cười lạnh một tiếng, tầm mắt cũng lặng lẽ lướt qua Long Thiên Tuyệt, trong lòng hắn có loại dự cảm, có lẽ người này mới là đối thủ chân chính của hắn hôm nay.

“Di? Đó là cặp sinh đôi. Không đúng, là bốn..... sinh bốns! Ta không có hoa mắt chứ? Bốn người bọn họ không phải đều là Huyền tôn ngũ phẩm chứ?” Một sư đệ mặt trẻ con khoa trương la hoảng lên, xoa xoa mắt, kinh ngạc ngó chừng nhìn bốn người Ngọc Thụ Lâm Phong. Hắn cũng không quên mất, ngày hôm trước Vân Khê từng để cho hai người trong bọn họ lên đài “Quét dọn vệ sinh”, thoáng cái khiến bao người kinh động.

Cái này tốt rồi, hôm nay bọn họ không chỉ có ra sân, hơn nữa nhân số còn tăng thêm gấp đôi.

“Không đỡ được! Khó trách học viện Vạn Hoàng lại vênh váo ngất trời, thì ra là trữ nhiều cao thủ ngũ phẩm như vậy.”

Không chỉ hắn kinh hãi, khán giả toàn trường không biết chuyện cũng kinh hãi.

Thật sự là một màn ngày hôm trước, sau khi hai huynh đệ Đinh Ngọc, Đinh Thụ lên đài “Quét dọn vệ sinh”, quá mức xâm nhập lòng người rồi, cho nên khi bọn họ thấy Ngọc Thụ Lâm Phong bốn anh em nhất tề ra sân, đáy lòng của mỗi người cũng bị nặng nề chấn động,

không muốn bị kinh hách cũng không được.

“Hơn nữa, bọn họ mặc dù chỉ có sáu người lên đài, nhưng có tới năm tên cao thủ Huyền tôn ngũ phẩm, còn một người cuối cùng này cũng không biết là có thực lực gì.” Đứng ở bên cạnh Lâm sư huynh, Hàn sư huynh mở miệng nói, cũng đem mục tiêu chỉ đúng Long Thiên Tuyệt, so với năm người đã biết thực lực kia, hắn cảm thấy hứng thú với Long Thiên Tuyệt, người mà đến bây giờ mới lộ diện.

Lâm sư huynh nghe vậy, ghé vào hắn, khẽ nói: “Vậy, hai người chúng ta sẽ trông chừng người này, tám người còn lại đối phó với anh em sinh bốn cùng Chiến Thiên Dực, trận tỷ võ này, chúng ta nhất định phải chiến thắng.”

“Yên tâm đi! Ta sẽ bức hắn phải thi triển thực lực chân chính.” Hàn sư huynh lãnh khốc cười một tiếng, mười phần tự tin.

Trong nháy mắt, lực lượng hai bên đều đã bước lên đài tỉ võ, khí thế giằng co.

Long Thiên Tuyệt hôm nay mặc đồng phục của Vạn Hoàng học viện, quần áo màu trắng, chẳng những không làm giảm bớt đi phong thái của hắn, ngược lại còn tăng thêm khí chất thiên thần của hắn. Hắn giơ tay nhấc chân, hiển thị rõ tư thái ưu nhã, đưa tới vô số ánh mắt tò mò bát quái, rối rít suy đoán thân phận và bối cảnh của hắn, càng tò mò hơn về thực lực chân chính của hắn.

Trong thính phòng, Cửu trưởng lão đến từ Long gia đã ở trong đó, thấy Tuyệt thiếu gia ra sân, tâm tình của hắn vô cùng kích động. Hắn cũng hi vọng Tuyệt thiếu gia có thể ở trên đài luận võ thắng, trở nên nổi bật, đồng thời, hắn càng muốn biết thực lực của Tuyệt thiếu gia bây giờ đã cao đến mức nào, có đủ khả năng chống lại cao thủ gia tộc đuổi giết hay không.

“Tỷ võ bắt đầu!”

Tiếng của người trọng tài tuyên bố vang lên, trên hai lôi đài, tỷ võ chính thức bắt đầu.

Long Thiên Tuyệt khẽ cong khóe môi, sau đó lui ra, đi tới phía sau năm người Chiến Thiên Dực cùng Ngọc Thụ Lâm Phong. Hôm nay chủ lực chân chính là năm người Chiến Thiên Dực cùng Ngọc Thụ Lâm Phong, mà hắn chỉ là người đứng sau, bao quát toàn cục thôi.

Năm người cùng Chiến Thiên Dực nhất tề rút kiếm, dưới chân di chuyển, đổi vị trí, một trận pháp trong nháy mắt thành hình.

Người của Bạch Hổ học viện thấy thế, nhất tề quay đầu nhìn về phía Lâm sư huynh, hắn là cao thủ mạnh nhất trong bọn họ, đồng thời cũng là nhân vật thủ lĩnh của bọn họ.

Lâm sư huynh khẽ hí mắt, ra dấu cho mọi người, trừ hắn cùng Hàn sư huynh ra, tám người còn lại cũng nhanh chóng xếp thành hàng, tạo thành một kiếm trận.

Vân Khê ngồi ở dưới đài, đồng thời chú ý tình hình chiến đấu trên hai lôi đài. Nàng đầu tiên chú ý là lôi đài thứ hai, học viện Bạch Hổ đấu với học viện Vạn Hoàng. Thấy phản ứng của học viện Bạch Hổ, nàng liền đoán được mưu đồ của đối phương, bọn họ muốn cho hai kiếm trận tỷ thí với nhau, để hai người còn lại rảnh tay đối phó với mình Long Thiên Tuyệt.

Cao thủ đấu với cao thủ, kiếm trận đấu với kiếm trận.

Cũng là một loại chiến pháp rất sáng suốt.

“Lên!” Kèm theo một tiếng quát khẽ trong miệng Lâm sư huynh, chiến cuộc cũng trở nên căng thẳng.

Long Thiên Tuyệt đứng ở sau kiếm trận, hai mắt nhìn chằm chằm kiếm trận của đối phương, hai mắt như phát ra ánh sáng hưng phấn.

Hắn khẽ cong khóe môi, ba ngày ở trong ván cờ Trân Lung, hắn đã nghiên cứu và phá giải không biết bao nhiêu loại trận pháp, giờ nhìn thấy kiếm trận của đối phương quả thực không khác gì trò chơi trẻ con.

“Bên trái phía sau người thứ hai, chính là nhược điểm lớn nhất của bọn họ.” Hắn bí mật truyền âm cho năm người Chiến Thiên Dực.

Năm người tạo thành kiếm trận trong nháy mắt động, mũi nhọn sắc bén, đâm vào kiếm trận của quân địch.

Tình thế hết sức căng thẳng.

Lâm sư huynh cùng Hàn sư huynh hai người không có hành động, bọn họ đang quan sát thực lực kiếm trận của hai bên.

“Giết!”

“Giết!”

Chỉ một thoáng, trên đài tỷ võ, sát khí bùng hổ.

Trong kiếm trận mỗi người thực lực đều nhất nhất hiển lộ ra, người có tâm vừa quan sát, vừa cao giọng tuyên bố: “Học viện Bạch Hổ có ba Huyền tôn ngũ phẩm, năm Huyền tôn tứ phẩm! Còn có học viện Vạn Hoàng..... Năm Huyền tôn ngũ phẩm!”

Lời của hắn nói xong, toàn trường tiếng kinh hô liên tiếp.

“Ông trời của ta, hai học viện này cũng quá trâu rồi. Phàm là ra sân mỗi người đều là Huyền tôn tứ phẩm trở lên, học viện Vạn Hoàng trâu hơn, ra sân năm người, tất cả đều là Huyền tôn ngũ phẩm.”

“Đầu năm nay, Huyền tôn nhị, tam phẩm đều chạy đầy đất, Huyền tôn tứ phẩm trở lên, cũng gom được bó lớn, còn để cho những Huyền Tôn thấp hơn như chúng ta sống nữa hay không?”

“Gào khóc —— Ông trời thật không công bằng a!”

“.....”

Còn lại mấy học viện đã bị đào thải, thấy thực lực của học viện Bạch Hổ cùng học viện Vạn Hoàng, mọi người cả kinh thiếu chút nữa té xỉu. Học viện Bạch Hổ xếp hạng từ trước đến giờ đều rất cao, thêm học viện Vạn Hoàng sâu không lường được, một lần thượng đài, từ hạng bét bỗng trở thành một con ngựa đen hung hãn (ngựa đen: ý chỉ người có thực lực, có sức mạnh áp đảo quần hùng), một đường xông vào đội ngũ tứ cường, thực lực lại có thể sánh ngang với học viện Bạch Hổ.

Trâu! Thật sự là quá trâu rồi!

Át chủ bài của đại hội tỷ võ năm nay không phải chính là học viện Vạn Hoàng sao?

Một át chủ bài nổi bật, sáng lấp lánh a!

Nghe đến mấy tiếng nghị luận này, Vân Khê không nhịn được cong khóe môi, không sai, không ra trận thì thôi, đã ra trận là phải nổi bật, là phải hoành tráng.

Trong trận đấu của hai kiếm trận, thắng bại hơn thu rất nhanh lộ rõ, Vân Khê hơi yên tâm, đem tầm mắt dời sang lôi đài thứ nhất.

So với lôi đài thứ hai kịch liệt giao chiến, lôi đài thứ nhất vắng lạnh hơn rất nhiều, lý do thì không cần nói cũng biết. Không phải là học viện Kim Sư thực lực quá yếu, mà là học viện Thiên Long thực lực quá mạnh mẽ.

Căn cứ quan sát của nàng, cao thủ của học viện Thiên Long hôm nay ra sân, chỉ có bảy người, trong đó không bao gồm đệ nhất cao thủ Vân Trung Thiên, về phần hai người khác trong danh sách là ai, tạm thời không ai biết được. Mặc dù như thế, bảy người còn lại thực lực cũng không thể khinh thường, trong đó có hai gã cao thủ Huyền tôn lục phẩm, năm gã cao thủ Huyền tôn ngũ phẩm.

Vân Khê không khỏi kinh ngạc, không hổ là học viện Thiên Long xếp hàng thứ nhất, nhân tài xuất hiện tầng tầng lớp lớp a. Lấy thực lực bây giờ của học viện Vạn Hoàng, muốn thắng được học viện Thiên Long, đoạt được đầu khôi, cơ hồ là việc không có khả năng.

Nàng vốn đang hừng hừng hùng tâm vạn trượng, nhất thời ngã vào đáy cốc.

Người ta có bảy người ra sân, thực lực đã khủng bố như thế rồi, nếu thêm ba người nữa, bọn họ có phi ngựa cũng không có thể vượt qua a.

Nàng đột nhiên thấy phiền muộn, giống như không thể hy vọng vào tương lai.

Sau khi bảy người của học viện Thiên Long hết thảy xuất thủ làm nổi bật thực lực của bọn họ, bầu trời hội trường lần nữa nổi lên một trận

gió lốc, toàn trường sôi trào.

Nhưng nếu nói mới vừa nhìn thấy thực lực của học viện Bạch Hổ cùng học viện Vạn Hoàng, khiến cho bọn họ khiếp sợ, như vậy toàn bộ thực lực của học viện Thiên Long, cũng chỉ có thể để cho bọn họ sùng bái.

Thấp nhất cũng là Huyền tôn ngũ phẩm, ngoài ra còn có hai gã cao thủ Huyền tôn lục phẩm, đấy là chưa kể ba đại cao thủ hàng đầu của Thiên Long học viện. Thực lực như vậy, gần như vô địch, căn bản không có bất kỳ học viện nào có thể vượt xa!

Trong lòng của mỗi người không khỏi hiện lên một tín niệm như vậy, vô địch Đại hội tỷ võ lần này không phải là học viện Thiên Long thì còn là ai.

Không có chút nghi ngờ nào.

Không chỉ đám bọn hắn nghĩ như vậy, trong lòng Vân Khê cũng là ý nghĩ đồng dạng.

Còn không có chính thức đối chiến, trong lòng của mình đã sinh ra ý nghĩ như vậy, Vân Khê sau khi ý thức được, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, vội vàng bỏ qua những ý niệm chán nản này.

Nếu nàng còn tiếp tục nghĩ như vậy, còn chưa khai chiến, bọn họ cũng đã thua một nửa.

Lấy lại bình tĩnh, nàng tiếp tục quan sát, mục tiêu của lần này khóa ở trên người cao thủ học viện. Tuy nói bọn họ vừa mới cùng người học viện Thiên Long đụng trận, kế tiếp liền bại lui, liên tục tổn thất vài tên cao thủ, nhưng mà không thể vì thế mà võ đoán rằng thực lực học viện Kim Sư rất yếu được.

Ít nhất nàng phát hiện ở trong đội ngũ của học viện Kim Sư, có một tên cao thủ Huyền tôn lục phẩm, bốn tên cao thủ Huyền tôn ngũ phẩm, còn lại theo thứ tự là Huyền tôn tứ phẩm cùng Huyền tôn tam phẩm.

Không bao lâu, Huyền tôn ngũ phẩm trở xuống bị cao thủ bậc trên đá xuống lôi đài, chỉ còn lại có một gã Huyền tôn lục phẩm, bốn gã cao thủ Huyền tôn ngũ phẩm, vả lại còn có một người là Hoa Oánh Oánh.

Ở trong quá trình tỷ võ, Hoa Oánh Oánh vẫn đứng ở phía sau tất cả cao thủ, bị bọn họ bảo vệ, cho nên mới thoát khỏi xấu mặt bị đá ra. Khi thấy mấy phen thực lực thoáng cái liền tổn thất gần một nửa, mặt Hoa Oánh Oánh liền biến sắc, thầm kêu không ổn.

“Chúng ta nhận thua!” Nàng vội vàng kêu lên, nàng biết nếu như song phương lại tiếp tục đấu tiếp, thực lực của học viện Kim Sư liền hao tổn hết, nếu không sẽ không thể tiếp tục tiến hành hai trận tỷ võ tiếp theo.

Nói xong, Hoa Oánh Oánh dẫn đầu tung người nhảy xuống lôi đài. Bị đánh hạ lôi đài và bị phá vỡ túi khí đều tính là bị thua, khác biệt duy nhất, sau khi bị phá vỡ túi khí, cũng đại biểu người đó mất đi tư cách tiếp tục tỷ võ, mà tự động nhảy xuống lôi mà nói, ngươi mặc dù là thua ván này, nhưng vẫn là có cơ hội tiếp tục tham gia trận tỷ võ tiếp theo.

Hoa Oánh Oánh thông minh lựa chọn phương thức như thế, cho mình lưu lại một đường lui, bởi vì nàng thật sâu lĩnh ngộ ra, lấy thực lực của bọn họ muốn chiến thắng cao thủ của học viện Thiên Long, là hoàn toàn không thể nào, bảo tồn thực lực, đối phó với cao thủ của hai học viện khác, mới là lựa chọn sáng suốt nhất.

Những cao thủ khác của học viện Kim Sư nghe vậy, thì chần chờ, mọi người dù không cam lòng nhưng vẫn nhảy xuống lôi đài theo nàng ta.

Cao thủ của học viện Thiên Long cũng không có ngăn trở, tùy ý bọn họ tự động nhận thua, nhảy xuống lôi đài.

Đến đây, trận đầu tỷ võ, lôi đài thứ nhất, học viện Thiên Long chiến thắng.

Vân Khê từ từ thu hồi tầm mắt, lạnh lùng cong khóe môi, rất tốt! Hoa Oánh Oánh, hi vọng ngươi vẫn có thể ở trên đài, nếu ngươi đi xuống trước, ta sẽ rất thất vọng.

Tỷ võ ở lôi đài thứ nhất kết thúc trước, kết quả như thế, trên căn bản không có chút bất ngờ nào.

Hiện trường tiếng vỗ tay sấm dậy, ủng hộ những cao thủ của học viện Thiên Long.

Đợi tiếng vỗ tay ngừng nghỉ, người xem toàn trường đều nhất tề tập trung ánh mắt vào lôi đài thứ hai.

Lúc này, chiến cuộc trên lôi đài thứ hai đã sáng tỏ. Kiếm trận của học viện Bạch Hổ đã toàn bộ bị phá giải, trong đó tất cả túi khí của năm tên cao thủ dưới ngũ phẩm bị đâm rách, tuyên bố mất tư cách, thối lui ra khỏi đài tỷ võ.

Lâm sư huynh cùng Hàn sư huynh thấy thế, trong lòng cả kinh, hoàn toàn không ngờ được sự việc sẽ như thế.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, nhất tề nâng kiếm, tấn công về phía Long Thiên Tuyệt.

Năm người Chiến Thiên Dực thấy thế, nhất tề rút lui, muốn đi hỗ trợ.

“Hai người này, để ta đối phó! Năm người các ngươi chỉ cần đánh ba kẻ kia rơi xuống lôi đài được.” Long Thiên Tuyệt truyền bí âm vào trong tai năm người, ngăn trở bọn họ hành động.

Nhưng mà, vì sao không phải là đem ba tên cao thủ của đối phương “giết” đi, lại chỉ đem ba người đối phương đánh xuống lôi đài? Giữa hai ý nghĩa này cũng là giống nhau, chẳng lẽ.....

Ánh mắt Chiến Thiên Dực sáng lên, lập tức lĩnh ngộ ý tứ của Long Thiên Tuyệt, dụng ý của hắn chính là muốn để cho học viện Bạch Hổ bảo tồn một thực lực nhất định, đủ cho bọn họ đi đối phó cao thủ của học viện Kim Sư, nếu như bây giờ bọn họ tiếp tục đối đầu, cắn xé lẫn nhau, liều mạng chiến đấu, cứ như vậy, đợi đến lúc phải đối phó học viện Kim Sư, sức mạng sẽ giảm bớt rất nhiều

Thông minh!

Lâm sư huynh cùng Hàn sư huynh hai người nhất tề tấn công về phía Long Thiên Tuyệt, kiếm khí tung hoành, kiếm quang tăng mạnh, hai người thực lực cũng từ từ thể hiện ra.

Lâm sư huynh, Huyền tôn lục phẩm.

Hàn sư huynh, Huyền tôn ngũ phẩm. Chỉ là hắn đã là Huyền tôn ngũ phẩm đỉnh, so với thực lực mấy vị Huyền tôn ngũ phẩm khác, không biết mạnh hơn bao nhiêu.

Hai người hai mắt hàm chứa lệ quang, một kích toàn lực, không thành công thì cũng thành nhân.

Long Thiên Tuyệt đứng vững vàng bất động, khóe môi cong lên, nhìn như không có động tác chút nào, nhưng khí thế liên tục bộc phát ra. Mặt của hắn bỗng dưng sáng lên, tóc đen bay bay, tùy ý tung bay trong gió, cả người như sát thần viễn cổ, tràn đầy uy nghiêm thần thánh.

Lâm sư huynh cùng Hàn sư huynh hai người tiến tới đến gần nửa đường, liền mơ hồ cảm thấy dự cảm xấu, sắc mặt nhất tề đại biến.

Đây rốt cuộc là thực lực gì, cư nhiên kinh khủng như thế?

Chờ bọn hắn cảm thấy không ổn, muốn rút lui, đáng tiếc đã muộn.

Chỉ thấy Long Thiên Tuyệt tay lớn vung lên, nháy mắt đã đến trước mặt hai người, trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn lộ ra nụ cười có thể nói hoàn mỹ, cong khóe môi nói: “Yên tâm! Ta không giết các ngươi. Giữ lại thực lực của các ngươi, hảo hảo mà đối phó người của học viện Kim Sư cho ta, đã nghe chưa?”

Lâm sư huynh cùng Hàn sư huynh hai người đã sớm sợ ngây người, hắn chỉ cần tung một trảo, đã tóm được hai cao thủ Huyền tôn lục phẩm cùng Huyền tôn ngũ phẩm đỉnh, dễ dàng bị bắt ở trong lòng bàn tay, đây cũng quá đáng sợ đi?

Nghe được hắn nói xong, hai người căn bản cũng không có năng lực suy tư, trong lúc vô tình liền gật đầu.

Long Thiên Tuyệt thấy phản ứng của bọn họ thì rất hài lòng, lần nữa cong khóe môi nói: “Rất tốt, đi đi!”

Hắn đẩy hai chưởng, đem hai người đẩy đi ra ngoài lôi đài.

Cả một quá trình beân trong, hơi thở thuộc về hắn, ở trên lôi đài tùy ý

lan ra, những cao thủ còn lại của học viện Bạch Hổ đang dựa vào nơi hiểm yếu để chống lại học viện Vạn Hoàng, cũng không khống chế được té xuống lôi đài.

Dưới sự khống chế hơi thở của hắn, bọn họ ngay cả năng lực hoàn thủ cũng không có.

“A ——”

“A ——”

“A ——”

“A ——”

“.....”

Tiếng kêu thảm thiết liến tiếp vang lên, cao thủ học viện Bạch Hổ toàn bộ bị đánh xuống lôi đài, hiện tại, trên lôi đài chỉ còn lại có sáu tên cao thủ của học viện Vạn Hoàng.

Toàn thắng.

Song, lần này, lớp huyền khí bao phủ bốn phía trên đài tỷ võ do các trưởng lão Thiên Long học viện tạo ra trong nháy mắt bị đánh nát, phía bắc thính phòng, có mấy vị trưởng lão thân thể chấn động, phun ra máu tươi.

“Trời ạ, hắn..... Thực lực của hắn cũng quá đáng sợ đi?”

“Đây tột cùng là thực lực gì? Thất phẩm? Bát phẩm? Hay là.....”

Mọi người thấy mấy vị trưởng lão bị chấn động hộc máu, nhất tề lộ ra

thần sắc khiếp sợ, lại có thể đem các trưởng lão của học viện Thiên Long chấn động như thế, người này là thực lực như thế nào a?

Mỗi người ở toàn trường, đều đem ánh mắt nhìn về phía Long Thiên Tuyệt, không còn là bình thường, toàn bộ đều đổi thành ánh mắt sùng bái của người đối với thần.

Hắn mới chỉ hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, mà đã có thực lực như vậy, không phải là thần thánh thì là cái gì?

Toàn trường lâm vào yên tĩnh, sau đó, là tiếng vỗ tay sấm dậy, xa xa lấn át cả tiếng vỗ tay mới vừa rồi khi học viện Thiên Long chiến thắng.

Bởi vì đây là một cú đảo ngược tình thế ngoạn mục, tràn đầy huyền diệu, sợ rằng ở trong lúc tỷ võ, chẳng có ai coi trọng học viện Vạn Hoàng, tất cả đều cho rằng người chiến thắng lần này tất nhiên là học viện Bạch Hổ. Song kết quả tỷ võ đã phá vỡ hết thảy, học viện Vạn Hoàng toàn thắng, được nhiều người hoan nghênh.

Quyển 4 - Chương 132: Lửa giận của Vân Khê

Thật là lợi hại!

Vân Khê cũng bị dọa sợ, mới chỉ ngắn ngủn mấy ngày, thực lực của Thiên Tuyệt liền tăng lên nhiều như vậy, xem ra ván cờ Trân Lung thật đúng là thứ tốt.

Thực lực của hắn rốt cuộc là như thế nào đây?

Thất phẩm? Bát phẩm? Hay là.....

Thực lực của nàng là Huyền tôn lục phẩm, lấy cảm giác của nàng, thực lực Thiên Tuyệt nhất định là ở trên lục phẩm rất xa, về phần là mấy phẩm, nàng cũng không thể nào biết.

Bỗng nhiên trong lúc này, lòng tin của nàng liền trở lại.

Có Thiên Tuyệt trấn giữ, lúc đối kháng với học viện Thiên Long, có lẽ có thể có phần phần thắng.

“Phụ thân rất mạnh! Rất mạnh nha!” Trên thính phòng, Vân Tiểu Mặc vui vẻ cười thành một đóa hoa, khua tay múa chân.

Nhóm bạn bè người thân cũng kích động không thôi, càng vô cùng tự hào.....Nhìn a, đây là người của chúng ta, lợi hại không?

Trường kiếm trong tay Mặc Tam Thiếu rơi bịch xuống đất, tiếng động bị tiếng hoan hô, tiếng vỗ tay ồn ào che mất, ai cũng không phát hiện

ra.

Làm sao có thể? Làm sao thực lực của y lại tấn thăng nhanh như vậy?

Ngày hôm trước thấy thê tử của y tấn chức, hắn cũng đã bị đả kích thật sâu rồi, hiện tại càng thảm hơn, thực lực của y đâu chỉ là Huyền tôn lục phẩm giống như Vân Khê? Tại sao ý có thể làm được? Chẳng lẽ có liên quan đến việc hắn mất tích mấy ngày?

Chỉ ngắn ngủn mấy ngày mà thực lực của hắn liền đột nhiên tăng mạnh đến vậy..... Ông trời, ngươi đây là đang ám chỉ ta phải nhận mệnh sao?

Tâm can Mặc Tam Thiếu bị dao động lớn, cái trán ứa ra mồ hôi lạnh.

Cách đó không xa, Cửu trưởng lão kích động đến xoa xoa tay, chỉ còn kém nhảy dựng lên.

Tốt, tốt! Thực lực của Tuyệt thiếu gia hiện nay, để tự vệ khẳng định không có vấn đề rồi, kế tiếp chính là như thế nào nói với mọi người cùng gia chủ, vì Tuyệt thiếu gia sửa lại án xử sai, để cho thiếu gia có thể trở về Long gia.(TM: ai cần chứ =’=)

Hắn như thấy được, sau khi Tuyệt thiếu gia trở về, Long gia có thể sẽ thay đổi thật lớn a, hắn càng nghĩ càng kích động.

Học viện Thiên Long tỷ võ thắng rất nhẹ nhàng, vốn định xem trên lôi đài thứ hai, học viện Bạch Hổ năm nay có thực lực ra sao, ai ngờ nhìn thấy là một trận lội ngược dòng. Cao thủ của Bạch Hổ học viện bị loại một nửa, nửa còn lại trực tiếp bị đá xuống lôi đài, việc này...

Mấy người mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn nhau, đây là thực lực đích

thực của học viện Bạch Hổ sao? Cư nhiên không chịu nổi một kích?

Không đúng! Không phải là thực lực của học viện Bạch Hổ năm nay không đủ, mà là thực lực của học viện Vạn Hoàng quá mức kinh người, hoàn toàn phá vỡ hiểu biết của mọi người về học viện Vạn Hoàng, bọn họ chính là ngựa đen hung hãn của Đại hội tỷ võ năm nay!

Xem ra cần phải hảo hảo nghiên cứu thêm thực lực của đối phương, nói không chừng ở trận chung kết đối thủ chính là bọn họ.

Vân Trung Thiên đưa mắt, nhàn nhạt nhìn Long Thiên Tuyệt trên đài tỷ võ, ánh mắt luôn luôn bình thản giờ bỗng gợn sóng. Những người khác có lẽ không cảm nhận được thực lực của Long Thiên Tuyệt, nhưng hắn lại biết rõ ràng.

Hắn khẽ cong khóe môi.

Đây chính là đối thủ mạnh mẽ của hắn.

Hắn tin chắc.

Lúc đó phía sau hắn cách đó không xa, hôm nay Bách Lý Băng Tuyền một lần nữa quang lâm hiện trường, mặc trên người đồng phục thuộc về học viện Thiên Long, nàng cũng là một trong những tuyển thủ trên danh sách tỷ võ của học viện Thiên Long năm nay, song nàng cũng không có tính ra sân trong vòng thi đấu tứ cường. Nàng hôm nay, là tới ngắm Chiến Thiên Dực tỷ võ, nhìn hắn ở trên đài anh dũng chiến đấu, hào khí dương cương, lại vô cùng chấp nhất, làm cho tâm nàng càng gắt gao buộc chặt.

Nàng không có quá nhiều tâm nguyện, chỉ hy vọng hắn có thể bình an, sau đó thực hiện tâm nguyện của hắn.

So sánh với những cao thủ khác của học viện Thiên Long, bị kinh ngạc nhiều nhất là các cao thủ của Kim sư học viện, bọn họ thật vất vả mới xuống đài, bảo tồn một nửa thực lực, còn mong mỏi có thể ở trong hai trận tỷ võ kế tiếp chiến thắng, sau đó xông vào trận chung kết. Song sau khi nhìn thấythực lực đáng sợ của Long Thiên Tuyệt, cả đám đều tuyệt vọng.

“Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?” Hoa Oánh Oánh dữ tợn che mặt, không muốn tiếp nhận sự thật này, theo nàng dự đoán Vân Khê không có tham gia tỷ võ, nhưng trong đội ngũ cao thủ của Vạn Hoàng học viện lại thêm một gã đối thủ thực lực cao đến đáng sợ, những thứ này đều ngoài dự liệu của nàng, nàng muốn nổi điên.

Những cao thủ của học viện Bạch Hổ ngơ ngác ngồi dưới đất, nhìn đoàn người Long Thiên Tuyệt từ trên lôi đài đi xuống, đi qua bên cạnh bọn hắn, đến bây giờ bọn họ cũng còn không có kịp phản ứng, mình rốt cuộc là thế nào thua, chỉ nhớ rõ mới vừa rồi lực lượng kia quá cường đại, bọn họ căn bản không cách nào chống cự, thân bất do kỷ.

“Trận đầu tỷ võ kết thúc, nghỉ ngơi một nén nhang, tiến hành trận tỷ võ thứ hai.”

Sau khi trọng tài tuyên bố xong, cao thủ của bốn học viện mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, vội vàng đi nghỉ ngơi.

Vân Khê nhìn sáu người Long Thiên Tuyệt trở về, trên mặt nụ cười từ từ tràn ra, xem cục diện hiện giờ, bọn họ tiến vào trận chung kết trên căn bản là không thể nghi ngờ, vấn đề quan trọng hơn chính là làm sao ở trong trận chung kết chiến thắng học viện Thiên Long.

“Thiên Tuyệt, đại ca, Ngọc Thụ Lâm Phong, các ngươi đều nhanh nghỉ ngơi một chút đi. Chúng ta còn có một trận tỷ võ nữa, có thể thuận lợi tiến vào trận chung kết.”

“Muội tử, thực lực của học viện Thiên Long đến tột cùng như thế nào?”Chiến Thiên Dực sau khi ngồi xuống, hỏi.

“Bọn họ ở trận đầu tỷ võ, chỉ có bảy người, trong đó có hai gã cao thủ Huyền tôn lục phẩm, năm tên cao thủ Huyền tôn ngũ phẩm, trong đó không bao gồm Vân Trung Thiên cùng Bách Lý Băng Tuyền.....”

Nghe tới bốn chữ “Bách Lý Băng tuyền”, Chiến Thiên Dực tâm thần rõ ràng hơi hoảng hốt, cố ý ngăn đề tài nói: ” Học viện Thiên Long còn có một tên cao thủ tuyệt đỉnh, chính là người Long gia, tên là Long Thiên Hồn. Thực lực của hắn, gần với Vân Trung Thiên, cũng là đối thủ khó đối phó.”

Lúc Chiến Thiên Dực nói lời này, không tự chủ quay đầu nhìn về phía Long Thiên Tuyệt, thật sự là hai người bọn họ tên quá giống nhau, chỉ khác một chữ, không thể không khiến trong lòng hắn sinh ra chút nghi ngờ.

“Long Thiên Hồn.....” Long Thiên Tuyệt lập lại ba chữ kia, ánh mắt ảm đạm xuống, hơi thở chấn động, sâu không lường được.

“Thiên Tuyệt, chàng biết hắn sao?” Vân Khê hỏi.

Long Thiên Tuyệt khẽ gật đầu, nhưng không có nói gì nữa, lâm vào ký ức.

Vân Khê thật sâu nhìn hắn một cái, không có quấy rầy hắn.

“Đại ca, huynh nói lấy thực lực của chúng ta, đối phó cao thủ của

Thiên Long học viện, có khả năng thắng sao?”

Chiến Thiên Dực bi quan lắc đầu, thở dài nói: “Đội hình của bọn họ thật sự quá mạnh, một chút phần thắng chúng ta cũng không có, lấy thực lực của ta cùng mấy vị huynh đệ Đinh gia, cũng chỉ có thể miễn cưỡng cùng bọn họ đối trận với ba cao thủ, còn lại cao thủ Huyền tôn lục phẩm trở lên, muội phu một người chưa chắc có thể địch nổi, huống chi còn có một Vân Trung Thiên cùng một Long Thiên Hồn đây.....”

“Vậy nếu thêm ta nữa thì sao?”Vân Khê nói.

“Muội tử, muội ngàn vạn không thể mạo hiểm nữa. Viện trưởng chỉ cần cầu chúng ta tiến vào một trong ba danh đầu, chúng ta đạt tới yêu cầu của viện trưởng, cũng đã là thành công, về phần đoạt giải nhất..... Ta xem hay là quên đi, có lẽ đây chính là thiên ý đi.” Chiến Thiên Dực ngửa mặt lên trời thở dài, hơi vẻ tiếc nuối.

Vân Khê nhìn hắn, nhưng trong lòng đã có chú ý, đại ca đối với nàng chí tình chí nghĩa, hiện tại tâm nguyện của hắn chưa thành, nàng làm sao có thể ngồi yên không để ý đến, để cho hắn lưu lại tiếc nuối đây?

Bất kể như thế nào, trận chiến này, nàng không lên đài là không thể.

Nàng tin tưởng con của nàng có thể kiên trì, luyện mãi thành thép.

Nàng theo bản năng sờ sờ bụng của mình, âm thầm nói với hài tử trong bụng.

Một nén nhang, trong chớp mắt.

“Trận thứ hai tỷ võ, học viện Thiên Long đấu với học viện Vạn Hoàng,

học viện Bạch Hổ đấu với học viện Kim Sư.”

Kèm theo thanh âm người trọng tài tuyên bố, không khí hội trường lần nữa bay lên.

” Học viện Thiên Long cùng học viện Vạn Hoàng rốt cục đấu với nhau rồi, có trò hay để nhìn.”

” Học viện Vạn Hoàng là ngựa đen của năm nay, học viện Thiên Long còn lại là tướng quân thường thắng, không biết các cao thủ của hai học viện này đấu với nhau, ai thắng ai thua?”

“Cái này còn phải hỏi sao? Nhất định là học viện Thiên Long chiến thắng. Đừng quên, học viện Thiên Long có ba đại cao thủ, Vân Trung Thiên, Long Thiên Hồn cùng Bách Lý Băng Tuyền còn chưa ra sân đâu, ba người bọn họ nếu ra sân, mấy người học viện Vạn Hoàng thảm bại rồi.”

“Vậy cũng chưa chắc! Mới vừa rồi người nọ thực lực thật sự là thật đáng sợ. Nói không chừng thực lực của hắn đã vượt qua Vân Trung Thiên đấy.”

“Không thể nào! Vân Trung Thiên là đệ nhất cao thủ được mười đại học viện công nhận, đệ nhất thiên tài, là không thể nào bị vượt xa.”

“Nhiều lời vô ích, chúng ta hay là chờ coi trò vui đi.”

“.....”

Tất cả tiếng nghị luận, đều là về thực lực chân chính của học viện Thiên Long cùng học viện Vạn Hoàng mà trận tỷ võ giữa học viện Bạch Hổ cùng học viện Kim Sư thì chẳng có ai quan tâm đến.

Trong thính phòng, có mấy người đang mặc áo đen, đầu đội mũ trùm, ngồi ngay ngắn ở trong thính phòng quan sát tỷ võ, xem bọn hắn trang phục, cùng Độc Cô mưu đều giống nhau, chỉ là mấy người này trên người quanh quẩn lệ khí, khí thế bức người.

Người cầm đầu lạnh lùng nhìn lên sân thi đấu, nơi đó có một bạch y nữ tử đang ngồi, mặc dù chỉ là bóng lưng, cũng đã có thể nhìn ra khí chất siêu nhiên của nàng.

“Hừ! Ả chính là hung thủ sát hại nữ nhi của ta, nếu ta không thể cầm dao đâm ả, thay Tranh Tranh báo thù, ta liền uổng làm một người cha.”

Mũ trùm khẽ lay động, hắn nói với một gã hắc y nam tử bên cạnh: “Ngươi mang hai người, đi thay kẻ ngu ngốc kia. Oánh Oánh còn nói với ta nàng nắm chắc phần thắng, nàng ở chỗ này có thể nắm chắc phần thắng được sao?Hừ, không chịu nổi một kích.”

“Nhưng mà Tam gia, danh sách tỷ võ trước đó đã nộp lên, hiện tại lại thay đổi, sợ là không tuân theo quy tắc tỷ võ đi?” Hắc y nam tử lo lắng nói.

“Ngươi chẳng lẽ không làm cho người ta hóa trang một chút?”Vân Thúc Thừa bất mãn quát một tiếng.

“Dạ! Thuộc hạ ngay lập tức đi làm.”Hắc y nam tử trong lòng cả kinh, liền vội vàng khom người thối lui.

Vân Thúc Thừa nắm chặt quả đấm, đấm một kích nặng nề xuống chỗ ngồi: “Vân Khê, cho dù ngươi không lên đài, ta cũng vậy muốn đánh cho trượng phu của ngươi không chết cũng tàn phế. Để cho người nếm thử thống khổ mất đi thân nhân.”

Vân Khê phần gáy đột nhiên run lên, lạnh lẽo, không biết là từ nơi nào thổi qua âm phong.

Trên lôi đài số một, cao thủ của học viện Thiên Long đã vào vị trí, mọi người nhất tề nhìn về phía đám người Vân Khê. Bọn họ rất kỳ vọng có thể cùng Vạn Hoàng học viện giao thủ, có đôi khi thắng được nhiều, sẽ từ từ mất đi hăng hái. Nếu là lúc này có thể gặp được một đối thủ mạnh mẽ, ngược lại sẽ khiến cho bọn họ hưng phấn, thần sắc của bọn họ giờ phút này nhìn đám người Vạn Hoàng học viện là như thế, mong mỏi cùng những cao thủ của Vạn Hoàng học viện nhất quyết sống mái.

Chỉ tiếc, đoàn người Vân Khê từ đầu hoàn toàn cũng chưa có ý niệm muốn lên sàn tỷ võ trong đầu.

“Vạn Hoàng học viện, các ngươi là lôi đài số một.”Người trọng tài không nhịn được nhắc nhở.

Mọi người trên hội trường cũng đi theo đem lực chú ý nhất tề chuyển dời đến trên đoàn người Vân Khê người, vạn chúng chú ý.

Long Thiên Tuyệt vừa định đứng lên, Vân Khê quyết đoán chặn lại hắn, loại chuyện vứt bỏ chiến đấu xấu hổ này, vẫn là để cho nàng đến làm tương đối khá.Nàng cũng không hy vọng trượng phu của nàng bị khinh bỉ, muốn khinh bỉ cũng là khinh bỉ nàng, dù sao nàng căn bản không cần.

Chiến Thiên Dực cũng muốn đứng lên, Vân Khê cũng ngăn hắn lại, nếu bàn về da mặt dầy, sợ rằng không người nào có thể so ra vượt qua nàng, nàng không thể để cho trượng phu của mình bị người khinh bỉ, tự nhiên cũng không thể để đại ca của mình bị người khinh bỉ.

Đi lên trước hai bước, Vân Khê ngẩng đầu, cất giọng nói: “Trận tỷ võ này, chúng ta nhận thua.”

Không đợi mọi người kịp phản ứng, nàng khẽ nghiêng mặt, hướng về phía các vị cao thủ của học viện Thiên Long nói: “Hi vọng các ngươi tiếp tục giữ vững thực lực, đợi đến lúc trận chung kết, nhất quyết thắng bại.”

Nàng nụ cười tự tin, thần thái phi dương, nơi nào có nửa điểm tư thái chủ động nhận thua?

Lúc trận chung kết, nhất quyết thắng bại?

Nàng cũng là rất tự tin, còn không có tiến hành xong tứ cường thi đấu, cũng đã suy nghĩ đến trận chung kết.

Bách Lí Thanh Hoa ở trên đài cười cười với nàng, cất giọng nói: “Chúng ta cũng rất mong đợi, có thể cùng học viện Vạn Hoàng ở trong trận chung kết gặp nhau, với một cuộc tỷ võ đặc sắc.”

Không thể không nói, học sinh của học viện Thiên Long đối với những học sinh của các học viện khác mà nói, vẫn là rất có phong độ. Thấy học viện Vạn Hoàng tạm thời bỏ qua trận thứ hai tỷ võ, bọn họ không có lộ ra bất kỳ vẻ kinh thường, ngược lại đối với đối thủ càng thêm thận trọng.

Nếu người khác bảo tồn thực lực, bọn họ từ khắc đó cũng bắt đầu muốn bảo tồn thực lực.

Hoa Oánh Oánh ở trên đài nghe được lời của Vân Khê, nàng tức giận được nghiến răng nghiến lợi, thật là gian xảo, lại bỏ cuộc, không cùng học viện Thiên Long tỷ võ? Nàng làm sao lại không nghĩ tới chiêu này chứ? Nếu nàng cũng dùng chiêu này lúc trước, sao có thể

bị tổn thất nửa quân số trong trận đầu chứ?

Phía sau có người nhích tới gần, ở nàng bên tai nói nhỏ mấy câu, nàng hơi ngẩn ra, chợt lộ ra nụ cười quỷ dị.

Rất tốt! Nàng còn cơ hội, trận tỷ võ tiếp theo, nàng sẽ để cho học viện Vạn Hoàng thất bại thảm hại.

“Trận tỷ võ thứ hai, hiện tại bắt đầu.”

Bạch Hổ học viện đến nay chỉ còn dư lại năm cao thủ, trong đó một gã cao thủ Huyền tôn lục phẩm, bốn gã cao thủ Huyền tôn ngũ phẩm, mà Kim Sư học viện thì còn dư lại sáu tên cao thủ, trong đó một gã cao thủ Huyền tôn lục phẩm, bốn gã cao thủ Huyền tôn ngũ phẩm, còn có một tên cao thủ Huyền tôn tam phẩm.

Lẽ ra thực lực của hai bên quân bình, thực lực của học viện Bạch Hổ có thể còn mạnh hơn, bởi vì trong đám cao thủ Huyền tôn ngũ phẩm của bọn họ, cất dấu một vị cao thủ Huyền tôn ngũ phẩm đỉnh, song thực tế thì ngược lại, mới chỉ một hiệp, học viện Bạch Hổ liền hao tổn hai gã cao thủ Huyền tôn ngũ phẩm.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Vân Khê rất là kinh ngạc, thực lực của học viện Kim Sư, ở trong trận đầu tỷ võ, nàng đã được nhìn thấy rồi, lúc này mới ngắn ngủn một nén nhang nghỉ ngơi, làm sao thực lực của bọn họ liền điên cuồng phát ra nhiều như vậy?

Là bọn hắn cố ý ẩn dấu thực lực sao?

Hay là.....

Hàn sư huynh cùng Lâm sư huynh hai người lúc trước thua một cuộc, đang buồn bực muốn đòi lại tôn nghiêm từ trận đấu với Kim Sư

học viện, ai ngờ cao thủ của Kim Sư học viện đột nhiên biến hóa nhanh chóng, cả đám đều trở nên lợi hại vô cùng, quả thực giống như đổi một đội ngũ mới vậy, làm người ta khó có thể tin.

Mới vừa mở màn, bọn họ liền hao tổn hai gã cao thủ, không chỉ như vậy, hai người bọn họ cũng bị đối phương đè ép đánh, không có chút nào dư âm hoàn thủ, tỷ võ này thật sự là quá buồn bực.

“Cao thủ Huyền tôn thất phẩm.” Long Thiên Tuyệt đột nhiên lên tiếng nói.

“Cái gì? Ngươi là nói trong đám cao thủ của học viện Kim Sư có Huyền tôn thất phẩm?” Vân Khê cùng Chiến Thiên Dực mấy người trăm miệng một lời.

“Không sai, hơn nữa còn không chỉ một tên, tổng cộng có ba tên.”Long Thiên Tuyệt giọng nói hết sức khẳng định.

“Cái này không thể nào! Mới vừa rồi học viện Kim Sư cùng học viện Thiên Long tỷ võ, ta rõ ràng thấy được thực lực của những người này, trong bọn họ người có thực lực mạnh nhất cũng chỉ là Huyền tôn lục phẩm, sao đột nhiên lại có thêm ba tên cao thủ Huyền tôn thất phẩm? Chẳng lẽ.....” Vân Khê trong lòng cả kinh, bỗng nhiên có một ý nghĩ chợt loé lên.

“Nàng đoán nghĩ không sai, bọn họ nhất định là tráo người rồi, hơn nữa theo ta đoán, bọn họ chỉ sợ không phải hướng về phía Bạch Hổ học viện tới, mà là.....”

“Hướng về phía chúng ta đi.” Vân Khê cắn răng một cái, ngước mắt đôi mắt âm lệ bắn về phía Hoa Oánh Oánh đứng ở góc an toàn nhất trên lôi đài, căn bản không có xuất thủ qua. Đã thấy nàng vẻ mặt tự tin cùng đắc ý, Vân Khê khẽ hí mắt, càng thêm khẳng định suy đoán

của mình.

Hoa Oánh Oánh đổi cao thủ, nhất định chính là hướng về phía nàng tới, chẳng qua là những cao thủ này lại là từ đâu mà đến?

“Xem bọn hắn thân thủ có chút quen thuộc, không biết đã gặp nhau ở nơi nào, bất quá cùng học viện Kim Sư võ công là hoàn toàn khác nhau.”Long Thiên Tuyệt nói.

“Đúng là có chút quen thuộc, giống như là.....” Trong đầu Vân Khê, bỗng nhiên bày biện ra trong cuộc chiến cùng Vân Tiên Tử ở vách đá dựng đứng thi triển ra kiếm pháp cùng thân hình, nàng trong lòng đột nhiên chấn động, bỗng dưng bừng tỉnh đại ngộ.

Là người Vân tộc. Không sai, chính là cao thủ Vân tộc.

Nàng vẫn tò mò, nàng cùng Hoa Oánh Oánh cùng lắm cũng chỉ là miệng lưỡi tranh giành thôi, không có thâm cừu đại hận gì, nàng ta vì sao lại níu lấy nàng không tha? Hiện tại nàng bỗng nhiên hiểu ra, Hoa Oánh Oánh làm như thế, sợ là muốn thay Vân Tiên Tử báo thù đi.

Không nghĩ tới chỉ một cuộc tỷ võ mà cũng dính dáng tới cao thủ Vân tộc, chuyện này càng ngày càng khó giải quyết.

“Người của học viện Kim Sư lại công khai vi phạm quy tắc tranh tài, quá ghê tởm!” Vân Khê tức giận nói.

“Chuyện này dễ làm! Chỉ cần chúng ta có thể chứng minh bọn họ không phải là cao thủ của học viện Kim Sư, bọn họ sẽ bị loại ra khỏi tỷ võ.”Chiến Thiên Dực nói.

“Vậy còn chờ cái gì? Hiện tại liền vạch trần bọn họ.”Ngọc Thụ Lâm Phong bốn người nói.

Vân Khê trầm mặc, suy tư chuyện này trước trước sau sau.

“Không vội! Trước hết để cho bọn họ đắc ý một trận, chúng ta sẽ từ từ thu thập bọn họ.” Long Thiên Tuyệt trầm giọng, nhàn nhạt nói.

“Chàng chắc chắn?”Vân Khê nhìn hắn.

“Yên tâm đi! Ta sẽ không làm chuyện không chắc chắn.” Long Thiên Tuyệt bắt được bàn tay xanh nhạt của nàng, tự tin cười nói.

Vân Khê thật sâu đưa mắt nhìn hắn một cái, lúc này mới yên lòng lại: “Nhớ hảo hảo thu thập Hoa Oánh Oánh, tuyệt không thể làm cho nàng ta dễ dàng đào thoát.”

Long Thiên Tuyệt cười một tiếng mê người, lôi kéo tay nàng đưa đến bên miệng, nhẹ nhàng hôn.

Phàm là yêu cầu của nàng, hắn cho tới bây giờ đều không thể cự tuyệt.

“Trận tỷ võ thứ hai, lôi đài thứ hai, học viện Kim Sư thắng.”

Tỷ võ cứ như vậy kết thúc, nhanh đến mức khiến người xem không kịp, toàn trường không có một người vỗ tay hoan hô.

Xếp hạng thứ hai trong bảng học viện Bạch Hổ lại thua?

Bọn họ đã thua liền hai cục, không còn có tư cách vào trận chung kết.

Ngày xưa học viện Bạch Hổ được bao nhiêu người sùng bái, lại cứ như vậy bị thua, vô số người từng sùng bái bọn họ hiện giờ trong

lòng rất trống rỗng.

Thời thế tạo anh hùng, không có người nào vĩnh viễn bất bại.

Học viện Bạch Hổ đi xuống, học viện khác đi lên, mới cũ thay đổi, định luật thế gian không thay đổi.

Hoa Oánh Oánh dẫn người của nàng, cao ngạo xuống cầu thang, cố ý đi qua trước mặt đám người Vân Khê, quăng cho bọn họ một ánh mắt khiêu khích, ý tứ kia thật giống như đang nói…, chờ xem! Tiếp theo liền tới phiên các ngươi.

Lần này, Vân Khê cũng chẳng thèm để ý đến nàng ta, dùng thủ đoạn ăn gian, mà còn cao ngạo như thế, nếu nàng cùng đấu với kẻ như vậy, chẳng phải là tự hạ thân phận sao.

“Không thể nào! Chúng ta không thể nào thua.”

“Tại sao lại như vậy? Chúng ta thậm chí thua cả hai trận, tư cách vào trận chung kết cũng không có, đây rốt cuộc là tại sao?”

“.....”

Những cao thủ của Bạch Hổ học viện tụ ở chung một chỗ, vô cùng đau đớn, nghĩ không ra bọn họ vì sao phải dừng bước ở vòng đấu tứ cường, bị những học viện khác cho cho rơi lại phía sau?

“Mọi người nghỉ ngơi điều chỉnh một chút đi, các ngươi toàn lực công kích Hoa Oánh Oánh, ba tên cao thủ Huyền tôn thất phẩm kia, để ta tới đối phó.” Long Thiên Tuyệt nói xong, nhắm mắt điều tức.

Vân Khê không có quấy rầy hắn, mà là cùng Chiến Thiên Dực mấy người thương thảo hoàn thiện kiếm trận.

Nói đến kiếm trận, bọn họ năm người sở tu luyện kiếm trận, tên là ngũ xa trận, chính là một trong những trận pháp nhập môn đơn giản nhất củaTàn Hoa bí lục. Tuy nói là trận pháp nhập môn đơn giản nhất, nhưng nếu được ghi lại trong Tàn Hoa bí lục, sao lại đơn giản bình thường được. So với kiếm trận tầm thường, ngũ xa trận uy lực còn cao hơn.

Bởi vì thời gian gấp rút, người thiếu, Vân Khê chỉ có thể trước hết để cho bọn họ tu luyện ngũ xa trận, tạm thời ứng phó với vòng đấu tứ cường hôm nay.

Nếu có thể cho bọn họ thêm chút thời gian, có lẽ có thể tu luyện trận pháp khác cao cấp hơn, phần thắng trong tỷ võ cũng cao hơn.

Vân Khê căn cứ vào quan sát vừa nãy, nhất nhất chỉ ra sơ hở cùng chỗ cần cải tiến.

Một nén nhang thời gian, trong chớp mắt, trận tỷ võ thứ ba đã đến giờ.

“Trận tỷ võ thứ ba, học viện Thiên Long đấu với học viện Bạch Hổ, học viện Vạn Hoàng đấu với học viện Kim Sư.”

“Nên ra sân rồi.” Người trọng tài nói xong, Long Thiên Tuyệt mở ra hai mắt, con ngươi đen nhánh lấp lánh hữu thần, ánh mắt như điện.

Hắn dẫn đầu đứng dậy, cất bước đi về phía lôi đài thứ hai.

Chiến Thiên Dực năm người cũng đi theo đứng dậy, theo sát ở phía sau hắn.

Lúc Long Thiên Tuyệt đi lên lôi đài trong nháy mắt, vô số đạo ánh mắt

hưng phấn kích động nhất tề tập trung đếntrên người hắn, hắn ở trận đầu phát uy một khắc kia, để lại cho mọi người quá ấn tượngkhắcsâu, bọn họ khẩn cấp mà nghĩ muốn biết, thực lực của hắn chân chính đến tột cùng như thế nào?

Trong đoàn trưởng lão của Thiên Long học viện, mấy trưởng lão hộc máu nhìn thấy Long Thiên Tuyệt lần nữa ra sân, bọn họ vội vàng trao đổi cùng mấy vị trưởng lão có thực lực cao hơn bên, lớp huyền khí bảo vệ trận tỷ thí này, bọn họ khó có thể đảm nhiệm được, không thể làm gì khác là đem nhiệm vụ trọng yếu này phó thác cho các trưởng lão giỏi hơn.

“Trung Thiên, ngươi có thể cảm nhận được, người nọ đến tột cùng là thực lực gì không?” Bách Lý Băng Tuyền đôi mắt đẹp nhìn về phía Chiến Thiên Dực, mở miệng hỏi Vân Trung Thiên ngồi trước cách đó không xa.

Vân Trung Thiên nhàn nhạt cong khóe môi cười một tiếng, hết sức mịt mờ nói: “Đối phó ba cao thủ Huyền tôn thất phẩm, căn bản không nói chơi!”

Bách Lý Băng Tuyền mi tâm nhún xuống, hơi giật mình, có thể thoải mái mà đối phó ba tên cao thủ Huyền tôn thất phẩm, thì thực lực phải là như thế nào? Bất quá nghĩ lại, trên nàng trán từ từ giãn mở ra, nếu thật sự là như thế, nàng an tâm, ít nhất Dực cũng sẽ không có nguy hiểm.

Trên đài tỷ võ, cao thủ học viện song phương tương đối mà đứng.

Hoa Oánh Oánh gãi tay chuẩn bị tư thế dung nhan đứng ở phía trướcđội ngũ, không chút kiêng kỵ đem Long Thiên Tuyệt từ trên xuống dưới đánh giá một cái, ánh mắt kia thật giống như ở đem xiêm y của đối phương một tầng tầng bóc đi, tà ác mà yêu mỵ.

Ngọc Thụ Lâm Phong bốn người nhìn một trận ác hàn, bỗng nhiên liên tưởng đến màn mạo hiểm đêm hôm đó trong nhà tắm, xem ra sư phụ nói quả nhiên không sai, dưới gầm trời này nữ nhân đều rất đáng sợ, bọn họ hay là đi theo sư phụ cả đời cô độc, như thế tương đối an toàn.

Chiến Thiên Dực chán ghét nhíu mày, nghĩ thầm cô gái như vậy lại cũng có thể cùng Băng Tuyền ở trong hàng ngũ tứ đại mỹ nữ, quả thực chính là vũ nhục đối với Băng Tuyền.

Băng Tuyền cao ngạo mỹ lệ, băng thanh ngọc khiết, hơn hẳn Hoa cô nương này. Hoa Oánh Oánh yêu mỵ, không biết tự trọng, tục tằng sao có thể sánh bằng nàng?

Nghĩ đến Băng Tuyền đã trở nên hoàn mĩ trong suy nghĩ của hắn, hắn đối với Hoa Oánh Oánh lại càng thêm chán ghét.

Hử? Hắn tại sao lại nhớ tới Băng Tuyền rồi?

Hắn đột nhiên lắc đầu, không được, một loại cảm giác tội lỗi thản nhiên sinh ra.

Hắn cùng Băng Tuyền đã không thể ở cùng một chỗ, hắn sao còn có thể thỉnh thoảng mà nghĩ đến nàng?

So với Chiến Thiên Dực rối rắm cùng Ngọc Thụ Lâm Phong bốn người ác hàn, Long Thiên Tuyệt thì bình tĩnh rất nhiều, hắn hoàn toàn không nhìn đến sự tồn tại của Hoa Oánh Oánh, đem tầm mắt khóa ở trên người ba tên cao thủ Huyền tôn thất phẩm kia, bọn họ mới là mục tiêu của hắn.

Hoa Oánh Oánh từ trước đến giờ nổi danh mặt dày như tường

thành, thấy Long Thiên Tuyệt không để ý tới nàng, nàng chẳng những không nổi giận, ngược lại càng thêm hưng phấn.

“Nghe nói Vân sư muội hiện tại người đang mang thai, thân thể có điều không được, ngươi thân là trượng phu của nàng, trẻ tuổi anh tuấn, huyết khí phương cương, như thế nào chịu được tịch mịch khó nhịn ban đêmnày?”

“Ngươi nếu như ban đêm tịch mịch khó nhịn, có nhu cầu đặc thù gì, có thể tới tìm ta, ta hoan nghênh ngươi tới.”

Mị nhãn không ngừng hướng về phía Long Thiên Tuyệt, ả ta hận giờ phút này không thể dính lên người Long Thiên Tuyệt, hưởng thụ mỹ nam.

Ngọc Thụ Lâm Phong bốn người cả người sợ run, trời hôm nay thật là lạnh a.

Run run xong, bốn người theo bản năng quay đầu lại, nhìn về phía liễu Vân Khê.

Quả nhiên không ngoài bọn họ dự đoán, mặc dù trên mặt nàng vẫn còn mang theo nụ cười, đôi mắt cũng đã phun lửa.

Hoa Oánh Oánh, chán sống đi? Lần trước trước mặt mọi người đùa giỡn tiểu thúc của nàng, lần này trước mặt mọi người đùa giỡn trượng phu của nàng, nàng nếu không phải có thể tự mình chính tay đâm nàng ta, nàng cũng không phải là Vân Khê!

Hít sâu một hơi, nàng cảm giác mình toàn thân đều bị đốt cháy, nàng thậm chí cảm giác được bụng bầu của mình cũng bốc cháy lên.

Nàng hận không được giờ phút này liền xông lên đài, một chưởng

diệt nàng ta.

Đáng tiếc, trọng tài đã tuyên bố tranh tài bắt đầu, nàng hiện tại hối hận, muốn lên đài tỷ võ cũng đã chậm.

Quyển 4 - Chương 133: Dực Long học viện thần bí

Trong phòng, Vân Tiểu Mặc nhìn thân thể mẫu thân run rẩy, không khỏi kinh ngạc hỏi: “Mẫu thân sao vậy? Thoạt nhìn thật giống như tức giận.”

Dung Thiếu Hoa ngồi bên cạnh hắn, ho nhẹ nói: “Cháu nhìn nhầm rồi? Mẫu thân cháu không phải vẫn đang cười sao? Có thể hôm nay khí trời có chút lạnh, cho nên hơi run.”

“Vậy tại sao ánh mắt mẫu thân như đang phóng hỏa? Hừ, nhất định là nữ nhân hư hỏng kia chọc tức mẫu thân, mẫu thân ghét nhất là nữ nhân hư hỏng cười với phụ thân.”

“.....” Dung Thiếu Hoa lau mồ hôi, đứa nhỏ này lớn quá sớm đi?

“Cháu đi theo mẫu thân, như vậy mẫu thân cũng sẽ không tức giận.”

“.....” Dung Thiếu Hoa vẫn không phản bác được, không thể làm gì khác hơn là tùy ý để bé đi về hướng đài tỷ võ.

Trên đài tỷ võ, Hoa Oánh Oánh vừa mới nghe trọng tài tuyên bố trận tỷ võ chính thức bắt đầu, khuôn mặt mang theo nụ cười quyến rũ mỹ lệ, bỗng nhiên trở nên dữ tợn như Tu La, miệng nàng khẽ quát một tiếng: “lên!”

Nói xong, cả người nhanh chóng lui về phía sau.

Tốc độ của nàng mau, tốc độ Long Thiên Tuyệt còn nhanh hơn nàng,

nàng lùi một bước, Long Thiên Tuyệt tiến tới gần ba bước, trong nháy mắt đã bắt được tay nàng ta.

Hoa Oánh Oánh không có ngờ tới tốc độ phản ứng của đối phương nhanh như vậy, thật giống như sáng sớm đã khóa mục tiêu, thực lực như vậy, nàng ta căn bản không thể trốn được.

Tất nhiên nàng ta không thể ngờ, mặc dù Long Thiên Tuyệt không nhìn nàng ta, cũng không có nghĩa là không nghe thấy những lời cô ta nói. Hừ, có ý định khích bác quan hệ giữa hắn và Khê nhi, quả thực tội không thể tha thứ!

Tốt, hắn sẽ làm cho nàng ta sống không bằng chết!

Những cao thủ học viện Kim Sư cả kinh, rối rít công kích Long Thiên Tuyệt.

“Buông sư tỷ ra!”

“Buông sư tỷ ra!”

“.....”

Năm thân ảnh đồng loạt nhảy khỏi mặt đất, trường kiếm sắc bén, mang theo huyền khí hùng hồn, hung hăng đâm tới các bộ vị Long Thiên Tuyệt.

“A!”

Năm người mỗi lần ra một kiếm, Long Thiên Tuyệt liền đem Hoa Oánh Oánh làm như tấm chắn, chỉ nghe Hoa Oánh Oánh liên tục thét chói tai, khiến cho năm người chỉ có thể nửa đường thu kiếm, không cách nào thi triển hết sở trưởng.

“Hèn hạ! Đường đường cao thủ, lại biến một nữ nhân thành bia đỡ đạn?” Một người trong đó bực tức nói, hắn tức giận là không chỉ là hành động của Long Thiên Tuyệt, tức giận hơn chính là Hoa Oánh Oánh không có bản lãnh gì, cũng chỉ cản trở bọn hắn ở trên đài, nếu có thể, hắn cũng muốn đánh rớt Hoa Oánh Oánh, như thế bọn họ mới có thể phóng tay phóng chân, chiến đấu ác liệt với đối phương một lần.

“Ở trong từ điển của ta, chưa từng có hai chữ hèn hạ! Chỉ có làm hay không làm!” Long Thiên Tuyệt lạnh lùng cười một tiếng, huyền khí hùng hồn trong nháy mắt tản ra, mọi người phảng phất có thể thấy chung quanh thân thể của hắn tụ lại một tầng thật dầy như vậy, xung quanh không thể xâm nhập. Ánh mắt hắn âm lãnh như hàn băng ngàn năm, nhìn làm da đầu bốn người như tê dại.

Đột nhiên, hắn nhanh chóng ra tay, Hoa Oánh Oánh giống như đồ vật, bị ném bay khỏi tay hắn, ném về hướng một gã cao thủ Huyền tôn thất phẩm.

Đồng thời, miệng của hắn quát khẽ: “Giết!”

Năm người Chiến Thiên Dực nghe tiếng mà động, tự động dàn trận, thẳng hướng hai gã cao thủ đều là thất phẩm trở xuống.

“Mau cứu ta!” Hoa Oánh Oánh cảm giác thân thể mình, giống như là như diều đứt dây, căn bản không chịu khống chế của mình, mắt thấy sẽ phải vọt tới một gã đồng bọn, nàng ta liên tục kêu cứu.

Gã cao thủ thất phẩm chán ghét nhíu mày lại, đưa tay đi đón, mà hai gã thất phẩm cao thủ khác bên cạnh hắn cũng theo đó ra tay, đồng loạt công kích nhằm vào Long Thiên Tuyệt.

Chợt thi triển thực lực thuộc về Huyền tôn thất phẩm, huyền khí chấn động, gào thét mà sinh.

Toàn trường chấn động!

Ở trên trận tỷ võ này, thực lực Huyền tôn lục phẩm, cũng đã cũng coi là hoa tuyệt thế rồi, càng đừng nói là thực lực Huyền tôn thất phẩm, đủ để trong lòng của mỗi người nho nhỏ chấn động.

Cơ hội tốt! Hiện tại cuối cùng trong tay hắn không có người có thể uy hiếp bọn họ, bọn họ có thể mạnh tay nhất bác (một cú quyết định).

Hai gã thất phẩm cao thủ thầm nghĩ như thế.

Song, bọn họ nghĩ lầm rồi.

Long Thiên Tuyệt hoàn toàn không có ý định bỏ qua cho Hoa Oánh Oánh, hắn buông lỏng tay, không phải là vì buông nàng ta ra, mà là biến nàng ta thành mồi thả câu, đi dụ ba tên thất phẩm cao thủ.

Huyền khí mạnh mẽ, tỏa ra làn khói tím nhàn nhạt, Long Thiên Tuyệt tận lực thu liễm hơi thở của mình, đợi đến hai gã cao thủ thất phẩm đánh đến trước mắt, hắn xoay người liền biến mất không thấy.

Chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết thê lương, tên cao thủ thất phẩm thứ ba bị một luồng kình phong hung hãn đánh tới giữa không trung, thân ảnh cao thủ thất phẩm bị tung lên, lộ ra trước mặt Long Thiên Tuyệt khóe môi nhấc lên cười lạnh.

Tốc độ của hắn..... Thật là nhanh!

Lại thoáng cái liền xuất hiện ở phía sau đối phương, hơn nữa trong tay lại thêm một Hoa Oánh Oánh, xoay người, xuất chưởng, bắt

người..... Một loạt động tác làm liền một mạch, nhanh làm cho người khác hoa mắt chóng mặt!

Toàn trường một mảnh xôn xao!

Không khỏi vì bản lĩnh xuất sắc của hắn mà reo hò.

“Làm sao sẽ nhanh như vậy? Thực lực của hắn thoạt nhìn cũng chẳng qua mới vừa bước vào Huyền tôn bát phẩm, ba Huyền tôn thất phẩm đối phó hắn, dư dả, làm sao lại kém nhiều như vậy?” Vân Thúc Thừa oán hận cắn răng, vì mình tính sai mà ảo não, “Chẳng lẽ hắn cố ý ẩn dấu chân thật thực lực của mình, thật ra thì phẩm cấp của hắn đã không chỉ là Huyền tôn bát phẩm?”

Nghĩ đến khả năng này, Vân thúc Thừa nắm chặt tay thành quả đấm, nghiến răng nghiến lợi, không nhịn được mắng: “Hèn hạ a hèn hạ! Sớm biết lão phu liền tự mình ra sân, chắc chắn đem tiểu tử ngươi đánh răng rơi đầy đất!”

“Buông! Mau buông! Đối phó một nữ nhân, coi là bản lãnh gì?” Hoa Oánh Oánh bị quản chế, không ngừng giãy dụa, đáng tiếc đều không hề có tác dụng.

Long Thiên Tuyệt hừ lạnh một tiếng, không rảnh mà để ý.

Vân Khê ở dưới đài nhìn đã nghiền, không khỏi trầm trồ khen ngợi: “Thiên Tuyệt, không cần khách khí với nàng ta!”

Long Thiên tuyệt không nhìn nàng, nhìn nghiêng mặt thấy hắn gợi lên độ cong mỉm cười, tay phải vung lên lần nữa, đem Hoa Oánh Oánh đẩy hướng về một gã cao thủ Huyền tôn thất phẩm khác.

Giờ phút này Hoa Oánh Oánh đã bị hắn coi là công cụ dò đường

trước khi hành động, người nào đi đón Hoa Oánh Oánh, một khắc sau người đó chính là người gặp xui xẻo. Trong trận đánh những tuyển thủ của Kim sư tử học viện khổ không thể tả, hận không được tự mình đem Hoa Oánh Oánh vứt xuống đài, nàng nơi nào là hỗ trợ chiến đấu, rõ ràng chính là một sao chổi, một gánh nặng phiền toái, người nào đón lấy nàng là người đó toi rồi.

Rút kinh nghiệm từ vừa nãy, hai gã cao thủ thất phẩm thấy thân ảnh Hoa Oánh Oánh hướng bọn họ đập tới, hai người lại ăn ý nhảy khỏi chỗ đứng, mặc kệ Hoa Oánh Oánh thẳng tắp té xuống đất.

“A! Cái mũi của ta! Chết tiệt! Các ngươi lại dám né!” Hoa Oánh Oánh bị ném, rơi không nhẹ, xương mũi bị lệch rồi, máu tươi trong lỗ mũi chảy ròng, nàng gục trên mặt đất rất giống một con chó cái.

Bất quá, cuối cùng cũng thoát khỏi ma trảo đối phương, Hoa Oánh Oánh trong lòng thở phào nhẹ nhỏm, ai ngờ vừa mới thả lỏng một nửa, trên lưng của nàng trầm xuống, một hai chân người đạp vào trên lưng của nàng, đạp mạnh đến nỗi cột sống đều sắp sửa gãy, vang lên tiếng răng rắc.

Nàng quay đầu nhìn lại, vừa nhìn, thiếu chút nữa đem nàng dọa ngất.

Lại lại là Long Thiên Tuyệt!

Hắn không có ý định dễ dàng bỏ qua cho nàng, từ đầu đến cuối, đều coi nàng như là một đồ vật muốn ném đi, hiện tại hơn thế nữa, trực tiếp đem nàng coi là gạch kê chân.

Nàng hận a, hận thực lực của mình vì sao yếu như thế.

Nàng hận hơn nữa, hận mình mới vừa rồi vì sao miệng lưỡi nhanh

nhẹn, đem đối phương hoàn toàn đắc tội, hiện tại coi như báo ứng nàng đã đến.

“A! Lưng của ta!”

Nàng càng la, hai chân trên lưng nàng ngược lại càng thêm dùng sức, đến cuối cùng, thanh âm của nàng đều nhanh la đến khàn cả giọng.

“Nhanh lên một chút buông nàng ra!”

Hai gã thất phẩm cao thủ nhớ trước khi đi Tam gia phân phó, nhất thiết phải bảo vệ tốt Hoa Oánh Oánh, bởi vì nàng là tỷ muội tốt của tiểu thư khi còn sống, hai người khẽ nguyền rủa, thi triển toàn lực, lần nữa hướng Long Thiên Tuyệt tấn công.

Bọn họ ngạc nhiên, Long Thiên tuyệt không có thi triển ra toàn bộ thực lực của hắn, lại có thể thành thạo cùng bọn họ ngươi tới ta đi, thực lực của hắn rốt cuộc là như thế nào? Bọn họ rất muốn hiểu rõ.

Hai đạo huyền khí ba động như phá thể ra, ở nửa đường hợp thành một luồng kình phong hung hãn, còn kèm theo tiếng xé gió chói tai, hung hăng hướng đầu Long Thiên Tuyệt đánh tới.

Thực lực hai gã cao thủ thất phẩm hợp lại, khí thế hung mãnh, không thể chống đỡ.

“Ầm!”

Thanh âm nặng nề, nhanh chóng truyền ra, theo âm truyền ra, một thân ảnh cô gái cũng phóng lên cao cùng với vòng huyền khí hung mãnh.

Hai gã cao thủ kinh hãi, đồng loạt trợn mắt nhìn về phía đối phương, thẳng gọi hèn hạ.

Long Thiên Tuyệt thì từ tốn thu chân, mặt không đổi sắc, một đôi con ngươi đen nhánh hướng Hoa Oánh Oánh sắp rơi xuống liếc mắt một cái, tay áo bỗng nhiên lay động, liền tăng thêm một chưởng lực cho nàng ta, đẩy nàng ta ra khỏi võ đài, bay thẳng về chỗ Vân Khê.

Vẫn là đem nàng đưa cho Khê Nhi tới thu thập!

Hai gã cao thủ thấy thế, liền muốn giết người, đáng tiếc đã tới đã không kịp.

Vân Khê nhìn bóng người hướng nàng bay tới, ánh mắt không khỏi mà lóe lên, tinh thần phấn chấn.

“Mẫu thân, là nữ nhân hư hỏng kia!” Vân Tiểu Mặc cũng nhìn thấy, giơ đầu ngón tay chỉ, ở một bên hô to lên.

“Nữ nhân hư hỏng, thì phải làm gì bây giờ?” Vân Khê lạnh lùng nhếch môi.

Vân Tiểu Mặc không chút nghĩ ngợi đáp nói: “Nữ nhân hư hỏng, phải trừng trị nghiêm khắc!”

Hai mẹ con một lòng, nhất tề cất bước, xông về Hoa Oánh Oánh còn chưa từ không trung rơi xuống.

Hoa Oánh Oánh choáng váng từ giữa không trung rơi xuống, còn lưu lại một chút ý thức, chợt thấy có hai bóng người một lớn một nhỏ hướng nàng chạy tới, nàng trừng mắt nhìn, đợi thấy rõ trước mặt là Vân Khê, nàng hô nhỏ một tiếng, thầm kêu không ổn.

Đáng tiếc, khi nàng muốn hô lớn, đã không kịp.

Hai mẹ con bao vây mà lên, một tay bịt miệng nàng, một tay nhanh chóng điểm huyệt vị trên người nàng, một quyền đấm cước đá, hướng trên người nàng chào hỏi.

“Hư nữ nhân! Đá chết ngươi!”

“Hư nữ nhân! Đánh chết ngươi!”

Hội trường mọi người thấy thế, không khỏi ngơ ngẩn.

Đây là trạng huống gì, này hai mẹ con chẳng lẽ là nhổ cỏ tận gốc?

Giọng con nít mềm nhũn của Vân Tiểu Mặc, vừa giòn vừa đáng yêu, hơn nữa động tác quơ cánh tay, chân nhỏ, trong mắt mọi người, không thể giống bạo lực, ngược lại cảm thấy hắn hết sức khả ái, sẽ không đối với đối phương tạo thành bao nhiêu thương tổn, cho nên cũng không có ai tiến lên khuyên can.

Có ít người thậm chí thấy Hoa Oánh Oánh bị một đứa bé đá đánh, rất vui, bởi vì Hoa Oánh Oánh thật sự quá thiếu ăn đánh, công khai ở trên đài tỷ võ đùa giỡn trượng phu người ta, này còn không đáng đánh?

Nhìn một cái, thê nhi người ta đều nhất tề ra trận đến báo thù.

“Hoa sư tỷ, làm sao không cẩn thận như vậy? té đau sao?”

“Tiểu Mặc, nhẹ một chút, đừng đem a di xinh đẹp như vậy đánh cho xấu đi.”

“Tiểu hài tử không hiểu chuyện, chớ cùng hắn so đo.”

Ánh sáng lạnh sắc bén từ đáy mắt Vân Khê xẹt qua.

Hoa Oánh Oánh căng lớn ánh mắt, gắt gao nhìn chằm chằm Vân Khê, cảm giác huyền khí trong cơ thể điên cuồng mà biến mất, nàng..... Nàng là ma quỷ! Lại ngầm thu nạp huyền khí trong cơ thể nàng!

Vân Khê một đôi tay đặt tại trên người Hoa Oánh Oánh, âm thầm thu nạp huyền khí trên người nàng. Không có biện pháp, nàng cũng muốn hung hăng đập nàng một bữa, nhưng người vây xem quá nhiều, nàng cũng chỉ có thể ra ám chiêu.

Được thân ảnh nho nhỏ của con trai che dấu, nàng làm được thần không biết quỷ không hay.

Sau lưng nụ cười nhàn nhạt, là tà khí lạnh lẻo, Vân Khê hận không hút khô toàn bộ huyền khí trên người nàng, làm cho nàng cùng Vân Tiên Tử giống nhau già nua khô héo mà chết, chỉ tiếc a, mọi người đang nhìn, nàng phải hơi thỏa hiệp.

Không thể để cho nàng già nua khô héo mà chết, nhưng ít ra cũng muốn trước tiên phế đi nàng một thân võ công, làm cho nàng cũng không còn có thể dùng lực hại người khắp nơi, nơi nơi thông đồng nam nhân!

Hoa Oánh Oánh càng lúc càng hoảng sợ, nàng giãy giụa xoay chuyển con người về phía Vân Thúc Thừa, muốn cầu cứu hắn, đáng tiếc thân ảnh Vân Tiểu Mặc chặn lại, nàng càng ngày càng tuyệt vọng, thế nhưng miệng không thể nói, chỉ có thể dùng cổ họng phát ra từng âm thanh quái dị.

Vân Thúc Thừa thấy Hoa Oánh Oánh bị đánh khỏi võ đài, thật cũng

không để ý, thực lực nàng thấp như thế, bị loại bỏ là chuyện sớm muộn. thấy hai mẹ con vây mà lên, hướng về phía Hoa Oánh Oánh quyền đấm cước đá, hắn khẽ nén giận, lại không định xuất thủ, bại lộ thân phận của mình. Song càng đi về phía sau, hắn càng thấy được có cái gì không đúng, tình cờ phát hiện hai chân Hoa Oánh Oánh có quắp không quy luật, hắn mới đột nhiên cả kinh, từ chỗ ngồi phi thân ra.

“Dừng tay cho ta!”

Hơi thở nguy hiểm đập vào mặt, đủ để khiến người hít thở không thông.

Lực lượng thật là cường đại!

Vân Khê trong lòng thất kinh, vội vàng đưa tay đem nhi tử kéo tới phía sau, nhấc chân, đá bay Hoa Oánh Oánh ra ngoài không trung.

Hắc y nhân ở giữa không trung tiếp được Hoa Oánh Oánh, hướng mẹ con bọn hắn quăng tới một cái ngoan trừng, tuy là cách một tầng lụa đen, thấy không rõ ánh mắt của đối phương, Vân Khê vẫn cảm thấy lạnh lẽo cùng ánh mắt cừu hận thị sát.

Người này rốt cuộc là người nào?

Vì sao đối với nàng tràn đầy địch ý?

Vân Khê âm thầm đề phòng.

Hắc y nhân kia cũng không lại ra tay nữa, giống như là sợ tiết lộ thân phận chân thật của mình, mang theo Hoa Oánh Oánh, liền bay trở về chỗ ngồi.

Vân Khê âm thầm cắn răng, thật đáng tiếc, lại cứ như vậy để cho Hoa Oánh Oánh chạy. Bất quá, nàng đã thu nạp nàng hơn phân nửa huyền khí, thực lực nàng ta bây giờ, sợ rằng còn không bằng cả Tiểu Mặc.

“Mẫu thân, hư nữ nhân được cứu đi, làm sao bây giờ?”

“Không cần gấp gáp! Sẽ có cơ hội khác! Trừ phi từ bây giờ trở đi nàng không lộ diện nữa.....”

Vân Khê lôi kéo con trai, một lần nữa trở về chỗ ngồi, lần nữa chú ý tỷ võ trên đài.

Long Thiên Tuyệt cũng chầm chậm thu hồi tầm mắt, nếu đối phương thật muốn đối phó vợ con của hắn, hắn tất nhiên sẽ liều lĩnh xung phong liều chết đi qua. Tỷ võ thắng bại, đối với hắn mà nói, căn bản không có trọng yếu hơn an toàn thê nhi.

Không có Hoa Oánh Oánh vướng chân vướng tay tồn tại, chiến cuộc thoáng cái liền đốt nóng, bay lên đến nhiệt độ cao nhất.

Trên đài tỷ võ, công kích cùng phòng ngự hoa cả mắt, kiếm khí tương giao tiếng vang thanh thúy, vang lên một mảnh.

Kiếm quang lóe lên, huyền khí tung hoành, song phương đánh cho hôn thiên ám địa.

Lại là một cuộc kịch chiến!

Đã nghiền!

Xem trên lôi đài, Thiên Long học viện cùng Bạch Hổ học viện tỷ võ, song phương tỷ võ sớm đã kết thúc. tàn binh Bạch Hổ học viện, căn

bản khó có thể chống lại đội hình cường đại Thiên Long học viện, nhanh chóng liền thua.

Hoa Oánh Oánh được cứu trở về thính phòng, Vân Thúc Thừa mới phát hiện nàng bị điểm huyệt, hơn nữa huyền khí toàn thân cũng chỉ còn dư lại chút ít.

“Oánh Oánh, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? huyền khí Trên người của ngươi làm sao bị mất?”

“Bá phụ, ta..... Ta hận a!” Hoa Oánh Oánh mềm vô lực thở hào hển, chỉ còn lại có một hơi, “Vân Khê..... Vân Khê không biết đối với ta đầu độc cái gì, làm mất toàn bộ huyền khí trên người của ta. Bá phụ, ngươi nhất định phải thay ta báo thù!”

Vân Thúc Thừa dò xét dò mạch đập nàng, nhíu mày nói: “Không nghĩ tới Vân Khê còn có công phu tà môn như thế..... Ngươi trước an tâm nghỉ ngơi, chuyện này, lão phu tự có chủ trương.”

” Công lực của ta..... Ta không cam lòng a!” Hoa Oánh Oánh chảy xuống một hàng lệ nóng, khóc không thành tiếng.

Vân Thúc Thừa cúi đầu nhìn bộ dạng mềm mại lê hoa đái vũ của nàng, đáy lòng đột nhiên mềm nhũn, ôm hông của nàng, nhẹ giọng an ủi: “Đừng sợ! Vân tộc Chúng ta còn nhiều linh thạch linh quả, chỉ cần ngươi theo ta trở về, ta bảo đảm ngươi rất nhanh là có thể khôi phục thực lực, thậm chí cao hơn.”

“Thật?!” Hoa Oánh Oánh hai tròng mắt tuyệt vọng trong nháy mắt sáng lên, một lần nữa dấy lên hi vọng. Bộ dạng phục tùng, tay lớn ôm bên hông nàng, nàng ánh mắt dao động, lần nữa ngước mắt, hai mắt ẩn tình, mị nhãn như tơ, tay phải của nàng từ từ bò lên trên lồng ngực đối phương, ôn nhu nhỏ nhẹ nói, “Tạ tạ bá phụ như thế thương

yêu Oánh Oánh, Oánh Oánh ngày sau chắc chắn toàn lực báo đáp ân tình bá phụ.....”

Trước ngực truyền đến một trận tê dại, Vân Thúc Thừa hít vào thở ra một hơi, cúi đầu nhìn Hoa Oánh Oánh, vọng động trong lòng nổi lên đã lâu.

Trên đài tỷ võ, giờ phút này thắng bại đã thấy rõ.

Kèm theo Long Thiên Tuyệt một tiếng quát chói tai, trường kiếm trong tay, đột nhiên bốc cháy lên, ngọn lửa cuồn cuộn, màu vàng chói mắt, phía trên từ trường kiếm bắn ra, hóa thành mấy cái Hỏa Long.

Hỏa Long quấn quanh trên người đối thủ, một ngụm đem đối phương nuốt hết.

Mấy tên cao thủ Kim sư tử học viện trên đài, vô luận Huyền tôn thất phẩm, hay là thất phẩm trở xuống, hết thảy đắm chìm trong hỏa diễm hoàng kim.

Thân thể của họ, ý chí của bọn họ, linh hồn của bọn hắn, đều thiêu đốt!

Tiếng gào thét thống khổ, tràn đầy trong tai mọi người, nghe thấy trong lòng đều nhảy lên.

“Đó là..... Đó là Đại nhật kim diễm kiếm pháp! Là tuyệt kỹ thành danh của Viên lão! Hắn làm sao biết?” trong đám trưởng lão Thiên Long học viện, có người lên tiếng hô lên. Một tiếng la này, giống như là tạo nên một gợn sóng trên mặt nước, dâng lên tiếng xôn xao trong đoàn trưởng lão.

Ai cũng biết, Viên lão cùng viện trưởng chính là bằng hữu tốt mấy

thập niên, thực lực hai người tương đương, có thể được xưng tụng là một đại tông sư, chỉ bất quá tính cách hắn quái gở chút ít, không muốn cùng người lui tới, nhưng là thân là các trưởng lão Thiên Long học viện, bọn họ đối với Viên lão vẫn có chút hiểu biết.

Đại nhật Kim diễm kiếm pháp chính là kiếm pháp độc đáo mà Viên lão sáng tạo, cũng là tuyệt kỹ thành danh, uy lực của nó không phải chuyện đùa. Tuyệt kỹ của hắn cho tới bây giờ cũng là không truyền ra ngoài, nhưng giờ này được thi triển ra từ tay một người nam tử tuổi còn trẻ, không thể không khiến bọn họ cảm thấy kinh ngạc.

Chẳng lẽ Viên lão thu một đệ tử khác?

“Đại nhật kim diễm kiếm pháp.” Vân Trung Thiên cúi đầu nhớ tới mấy chữ này, như có điều suy nghĩ.

Vân Thúc Thừa nhìn thấy một màn này, cúi đầu hừ lạnh một tiếng: “Không nghĩ tới tiểu tử này có khả năng như thế.”

Hoa Oánh Oánh nhìn thấy mắt choáng váng, nếu trên người của nàng đều bị đốt, thống khổ tru lên, thê thảm không nỡ nhìn. Nàng âm thầm may mắn, mình rời đi tỷ võ đài trước, nếu không giờ phút này những người bị thiêu chôn, cũng bao gồm cả nàng.

Tiếng gào thét kéo dài không ngừng, trên đài có năm tên cao thủ trên người cũng bị đốt, lăn lộn đầy đất, thống khổ giãy dụa, trong đó tầng da trên mặt ba tên cao thủ Huyền tôn thất phẩm đều bị thiêu hủy, lộ ra hình dáng bọn họ.

Trong đám người, lập tức có người tinh mắt phát hiện: “Bọn họ không phải là đệ tử Kim sư học viện! Kim sư học viện phạm quy ăn gian!”

Mọi người rối rít ồn ào, vốn là còn có vài người đồng tình tình cảnh của đối phương, hiện tại cũng thu hồi đồng tình.

Đại hội tỷ võ là một chuyện thần thánh như thế nào? Kim sư học viện lại coi thường quy tắc, lén đổi tuyển thủ của mình tham gia thi đấu, hiện tại mọi người rốt cục hiểu, vì sao trước sau tỷ võ, thực lực toàn thể Kim sư học viện lại chênh lệch như thế. Đổi một nhóm tuyển thủ mới, thực lực kia có thể không lật ngược sao?

“Trận tỷ võ thứ ba, võ trường thứ hai, học viện Vạn hoàng thắng!”

“Ngày mai chính là trận đại quyết chiến giữa học viện Thiên Long cùng học viện Vạn hoàng, mọi người mỏi mắt mong chờ! Dựa theo quy tắc trận đại tỷ võ lần này, miễn là học viện tiến vào tốp ba hạng đầu có thể đạt được phần thưởng tương ứng, trong đó học viện đoạt giải quán quân, sẽ giành được nửa bản đồ chỉ vị trí Phiêu Miểu Địa phủ.”

Toàn trường lần nữa ồ lên.

“Bản đồ vị trí Phiêu Miểu Địa phủ? Đây chính là thứ tốt a! Nghe nói bên trong Phiêu Miểu Địa phủ ẩn dấu vô số bảo bối, vô luận bên nào, đều giá trị liên thành. Nếu ta có tấm bản đồ này, ta đây liền phát tài.”

“Đáng tiếc, chỉ có nửa tấm bản đồ.....”

“Nửa là đủ rồi! Long Tường đại lục không biết có bao nhiêu người trông mà thèm tấm bản đồ này, thậm chí nguyện ý táng gia bại sản, chỉ vì nửa bản đồ này. Nếu ta chiếm được nửa bản đồ này, ta chỉ muốn đem nó bán với giá cao ra, cả đời đều không cần lo nữa.”

“.....”

Bản đồ vị trí Phiêu Miểu Địa phủ? Thì ra là đại ca cố gắng cùng kiên trì như thế chính là vì muốn nhận được nửa tấm bản đồ này, hắn rốt cuộc là vì cái gì đây?

Vân Khê tuyệt đối không tin đại ca là vì nhận được bảo tàng, mới muốn có nửa tấm bản đồ này, hắn nhất định có nổi khổ âm thầm khác, nàng nguyện ý tin tưởng hắn.

Long Thiên Tuyệt thu kiếm, dẫn theo mấy người Vạn hoàng học viện xuống lôi đài, vô kinh vô hỉ, lạnh nhạt như thường.

Thiên Long học viện và Vạn hoàng học viện đồng thời tiến vào đến trận chung kết cuối cùng, mà Kim sư học viện là bởi vì phạm quy, khiến cho Bạch Hổ học viện cứ thế là ngồi vào vị trí thứ ba, mặc dù như thế, Bạch Hổ học viện vẫn bị bao phủ ở trong không khí tối tăm.

“Chúng ta đi thôi! Chuẩn bị trận đại quyết chiến ngày mai!” Long Thiên Tuyệt nói.

Mọi người không có bất kỳ dị nghị gì, đi theo phía sau hắn, đồng thời rời đi hội trường.

Vân Trung Thiên lặng yên đưa mắt nhìn bọn họ, cho đến bọn họ biến mất ở hội trường, tâm tư trầm trọng. Trong lúc vô tình nhìn lại, vừa vặn bắt gặp ánh mắt có thâm ý khác đến từ Vân Thúc Thừa, hắn khẽ nhíu mày, rất nhanh dời đi tầm mắt, đứng dậy, cũng vì trận chung kết ngày mai chuẩn bị chiến đấu.

Vân Thúc Thừa âm lãnh híp mắt, rất không hài lòng với phản ứng của Vân Trung Thiên, xem ra hắn cần phải nhắc nhở hắn, đến lúc ra tay nên ra tay, nên vào lúc hạ sát thủ, tuyệt không thể nhân từ.

Trong đám người, Cửu trưởng lão kích động xoa xoa hai tay, hắn rất

muốn vọng động xông đi lên, cùng Tuyệt thiếu gia nói một tiếng hỉ, nhưng hắn không thể làm như vậy, cố nén vọng động cùng hưng phấn trong lòng, hắn đi theo dòng người, rời đi hội trường.

Thực lực Thiên Long học viện cường đại, để cho đám người Vân Khê bội cảm áp lực, mấy người trở lại chỗ ở, liền tụ tập lại thương nghị kế sách đối địch.

Không khí có chút ngưng trọng, tinh thần không cao.

Trừ Long Thiên Tuyệt điềm nhiên như không có việc gì ngồi uống trà, sáu người còn lại đều trầm mặc, chân mày nhíu chặt.

Lúc này, có người đẩy cửa vào, cũng là mấy ngày gần đây không biết đi nơi nào Côn Luân lão giả.

“Bọn trẻ các ngươi, các ngươi sao vậy? Mọi người đều vẻ mặt đưa đám, thua tỷ võ?” Côn Luân lão giả du côn trêu chọc nói.

“Sư phụ, lão nhân gia ngài có thể đừng mở miệng quý của ngài hay không? Mỗi lần có chuyện tốt, lão nhân gia ngài vừa mở miệng, liền bảo đảm biến thành chuyện xấu!”

“đứng vậy, sư phụ chính là mỏ quạ đen, rất linh, linh thối!”

Đinh Lâm cùng Đinh Phong hai người không nhanh không chậm nói.

Côn Luân lão giả bước xa tiến lên, lúc này liền cho hai người cái chụp vào đầu: “Tiểu tử thúi! Uổng phí sư phụ khổ cực đi vơ vét linh thạch cho các ngươi như vậy, giúp đỡ bọn ngươi thăng cấp, hiện tại tổn hại sư phụ như thế?”

“Linh thạch?!” Không chỉ bốn người ngọc thụ lâm phong mắt sáng

rực lên, ánh mắt Vân Khê cùng Chiến Thiên Dực cũng đi theo lóe sáng.

“Tiền bối, mau cùng chúng ta nói một chút, có vật gì tốt?” Vân Khê khẩn cấp tiến lên trước, ánh mắt lòe lòe.

Côn Luân lão giả thần bí cười một tiếng, đưa tay sờ mó, nhanh chóng lấy lần ra bảy viên Huyền phẩm linh thạch còn đang tỏa ra linh khí, phẩm chất viên nào cũng đều hoàn mỹ hơn một lần bốn viên.

Côn Luân lão giả mặt tràn đầy mong đợi nhìn mọi người, ai ngờ mấy người vừa thấy, hoặc là bĩu môi, hoặc là thở dài, lại không có một người nào, không có một ai kích động hưng phấn, làm cho hắn rất tức. Hắn thiên tân vạn khổ, làm ra bảy viên Huyền phẩm linh thạch, hắn dễ dàng sao?

” Thái độ các ngươi là sao?”

“Sư phụ, lại là Huyền phẩm linh thạch? Còn tưởng rằng ngài chuẩn bị luyện linh thạch ngoài Huyền phẩm rồi chứ.”

“Vậy là sao! Huyền phẩm linh thạch đối với cao thủ Huyền tôn ngũ phẩm chúng ta mà nói, không tạo nên tác dụng quá lớn, huống chi chúng ta chỉ có một ngày thời gian, cho dù là muốn hấp thu toàn bộ linh nguyên linh thạch cũng không kịp, có ích lợi gì sao?”

Lại là hai huynh đệ Đinh Lâm cùng Đinh Phong bực tức nhiều nhất, đại ca của cùng nhị ca bọn hắn thì không dám càu nhàu ở trước mặt sư phụ.

“Tiền bối, cám ơn hảo ý của ngươi rồi, nhưng là nước xa không cứu được lửa gần.....” Vân Khê thiếu hứng thú nói.

“Nói như thế nào cũng là ý tốt của tiền bối, mọi người đừng kén cá chọn canh, vẫn là Chiến Thiên Dực tương đối thiện lương.

Côn Luân lão giả thổi râu mép, giận đến phát run, một đám bạch nhãn lang a!

“Được! Các ngươi không cần, ta đây liền thưởng cho tên khất cái đi, thật đả thương tấm lòng lão nhân gia a!” Hắn làm bộ sẽ phải ra cửa.

Vân Khê vội vàng tiến lên kéo hắn lại, cười hắc hắc nói: “Tiền bối, đừng nóng giận! Chính là cùng ngài đùa một chút mà thôi, linh thạch tốt như vậy, chúng ta đốt đèn lồng cũng tìm không được a.”

Vừa nói, vừa tiện thể thu toàn bộ linh thạch từ trong tay của hắn vào tay, tuy nói đối với tỷ võ trước mắt mà nói, tác dụng tương đối nhỏ, nhưng tóm lại là đồ tốt.

“Tiền bối, ngài kinh nghiệm phong phú, ngài nói chúng ta muốn thế nào mới có thể chiến thắng cao thủ Thiên Long học viện? Có mấy phần thắng?” Vân Khê đỡ hắn ngồi xuống, tự mình rót trà đưa nước.

Bốn người Ngọc Thụ Lâm Phong cũng rối rít bu lại, nắn vai nắn vai, đấm lưng thì đấm lưng, một vòng phục vụ.

Lúc này Côn Luân lão giả mới lộ ra khuôn mặt cười híp mắt, mím môi uống trà, hướng Long Thiên Tuyệt liếc một cái, nói: “Theo lão phu quan sát, tiểu tử ngươi thực lực bây giờ cùng Vân Trung Thiên của Thiên Long học viện ngang tay, nếu là đến trên trận tỷ võ, chỉ sợ cũng chính là trận đánh của hai người các ngươi.”

Long Thiên Tuyệt khẽ nhíu mày, từ chối cho ý kiến.

Côn Luân lão giả cười cười, tầm mắt trở lại quay chung quanh trên

người mấy người vây quanh người hắn, từ từ nói: “Về phần chín người còn lại, các ngươi phải chiến thắng mục tiêu.”

“Tiền bối có diệu chiêu gì?” Vân Khê hỏi.

Trong ánh mắt chờ đợi của nàng, Côn Luân lão giả không chút do dự lắc đầu, Vân Khê giận đến đầu đầy hắc tuyến. Nói hồi lâu, cũng là đùa bỡn nàng đây mà?

“Tiểu nha đầu, đừng nóng vội! Lão phu chỉ nói là lấy thực lực các ngươi bây giờ, theo chân bọn họ so sánh, căn bản là lấy trứng chọi đá, không có bất kỳ phần thắng, cũng không nói sau khi các ngươi trải qua sự huấn luyện của lão phu, vẫn không cách nào chiến thắng đối phương.”

“Tiền bối, ngươi định huấn luyện chúng ta như thế nào? Ngày mai là trận chung kết rồi, chúng ta chỉ còn lại không tới một ngày.” Vân Khê vội vàng nói.

“Thời gian một ngày, đích xác là không đủ. Nhưng mà lão phu nghe nói Long Vương cốc có kiện khí cụ thượng phẩm hiếm thấy, tên là tháp thời gian, con người một khi tiến vào bên trong tháp, ngoài tháp một canh giờ, bên trong tháp cũng là một ngày. Nhưng nếu các ngươi có thể từ trong tay Long Vương mượn đến vật bảo bối này, như vậy các ngươi có thể có ít nhất thời gian mười một ngày tu luyện thăng.”

“Tháp thời gian?” Vân Khê trong lòng khẽ nhúc nhích, một bảo bối hiếm thấy như thế, vợ chồng Long Vương có thể bằng lòng cho mượn sao? Huống chi vợ chồng Long Vương giờ phút này căn bản không có ở Thiên Long Thành, có lẽ bây giờ còn đang Dực Long học viện, chữa trị cho Phì Long đây.

Đang suy nghĩ, cửa phòng tự động mở ra, từ ngoài cửa đi tới ba người một sủng, chính là cả nhà vợ chồng Long Vương cùng Vân Tiểu Mặc.

“Bổn vương có thể cho ngươi mượn tháp thời gian.” Long Vương thanh âm trầm ổn có lực, cho mọi người vô cùng lòng tin cùng ủng hộ.

“Long vương điện hạ, long hậu tỷ tỷ, các ngươi làm sao nhanh như vậy trở lại rồi? Thiên Thần đâu?” Lúc Vân Khê hỏi tình huống Long Thiên Thần, Long Thiên Tuyệt cũng đi theo tiến bước đi tới, khẩn trương nhìn vợ chồng Long Vương.

“Yên tâm đi! Hắn và Phì Long đã không sao rồi, chỉ là bây giờ Phì Long còn cần ở trong Dực Long học viện tĩnh dưỡng một thời gian ngắn, Thiên Thần cũng không còn biện pháp một mình trở lại.” Long Vương tiếng nói thâm trầm nói.

“Thiên Thần ở lại Dực Long học viện, có thể có nguy hiểm không?” Long Thiên Tuyệt không nhịn được hỏi.

Long hậu thần bí cười cười, nói: “Hắn hiện tại chẳng những sẽ không có nguy hiểm, người của Dực Long học viện sợ rằng còn có thể cung phụng hắn như bồ tát đây.”

“Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?” Long Thiên Tuyệt tiếp tục truy vấn.

“Chuyện này, chúng ta lúc nữa sẽ cùng với các ngươi nói tỉ mỉ. Tóm lại các ngươi không cần lo lắng, hắn và Phì Long hết thảy mạnh khỏe.” Long Vương cũng bảo đảm rồi, bọn họ còn có thể có nghi vấn gì đây?

Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê nhìn nhau một cái, trong lòng thấp thỏm cũng yên ổn lại.

Lúc này, Tiểu Bạch uốn tại trong ngực long hậu được dịp khoe mẽ: “Nữ ma đầu, là ta bảo phụ thân cùng mẫu thân tới giúp các người nha!”

Long hậu ôn nhu nhìn Tiểu Bạch, thấy thế nào đều xem không đủ.

Vân Tiểu Mặc vui vẻ đến bên người Vân Khê, liếc mắt cười nói: “Mẫu thân, Long phụ thân, Long nương nương, còn có Tiểu Bạch cũng muốn giúp cha mẹ rồi, cha mẹ nhất định phải thắng nha.”

Vân Khê cảm động nhìn vợ chồng một nhà Long vương, bọn họ hào phóng cho mượn tháp như thế, tất cả đều là bởi vì quan hệ Tiểu Bạch cùng Tiểu Mặc, mặc dù như thế, nàng cũng rất cảm kích. Sờ sờ đầu nhi tử, nàng hướng về phía vợ chồng Long Vương mỉm cười nói: “Bởi vì cái gọi là chính nghĩa thì được ủng hộ, có mọi người toàn lực ủng hộ, chúng ta nhất định sẽ thắng!”

“Tiểu Bạch, ngươi làm chuyện tốt, khi về lại mua đồ ăn ngon khen thưởng cho ngươi!”

“Tốt!” Tiểu Bạch vui vẻ được quên hết tất cả rồi, phải biết rằng ngày thường nữ ma đầu rất là keo kiệt, khó được thời điểm hào phóng giống như lần này vậy, ăn của nữ ma đầu còn ngon hơn của những người khác nhiều lắm.

Long hậu nhìn Tiểu Bạch vui vẻ như thế, không khỏi ghen tị: “Tiểu Long Long, chẳng lẽ mẫu thân mua cho ngươi ăn không ngon, ngươi không vui?”

“Ngô, ngô..... Mẫu thân, không phải như vậy!” Tiểu Bạch làm khó,

vừa sợ mẫu thân thương tâm khổ sở, vừa không muốn cùng mẫu thân nói láo, thật quấn quýt nha.

“Long nương nương, Tiểu Bạch không phải là ý tứ này! Ngài không biết, mẫu thân của ta keo kiệt lắm, từ nhỏ đều không cho ta cùng Tiểu Bạch ăn no, cho nên hai người chúng ta lớn lên luôn nhỏ như vậy. Nếu mẫu thân cho chúng ta ăn ngon nhiều chút, chúng ta bây giờ khẳng định đều lớn bằng mọi người rồi.” Vân Tiểu Mặc khoa tay múa chân khoa trương nói, trên khuôn mặt nhỏ nhắn chứa nhiều ủy khuất cùng oán trách, thật giống như vóc dáng của hắn bây giờ còn nhỏ như vậy, tất cả đều là mẫu thân làm hại.

Tiểu Bạch dùng sức gật đầu, tỏ vẻ nghiêm trọng đồng ý.

Vân Khê đầu đầy hắc tuyến, cúi đầu nhìn nhi tử, nhìn lại Tiểu Bạch, lắc đầu thở dài: bạch nhãn lang a bạch nhãn lang, uổng công nuôi lớn hai người các ngươi! Không biết cái gì gọi là ăn uống điều độ khỏe mạnh sao? Cho các ngươi ăn ít một chút, còn không phải là vì các ngươi suy nghĩ cho các ngươi khỏe mạnh?

Mọi người nghe vậy, không nhịn được cười lớn lên, bị Tiểu Mặc ngây thơ chất phác chọc cười.

Long Vương cho tới bây giờ đều là người ăn nói nghiêm túc, nhưng giờ phút này trong mắt cũng mỉm cười. Long hậu cởi mở cười to lên tiếng, cười đến tiền phủ hậu ngưỡng.

Long Thiên Tuyệt hàm chứa nụ cười, đi tới bên cạnh Vân Khê, vỗ vỗ vai của nàng, tỏ vẻ an ủi cùng đồng tình.

Sau khi cười, mọi người tụ ở một chỗ, bắt đầu thương nghị kế sách phá kẻ địch như thế nào.

Có vợ chồng Long Vương cùng Côn Luân lão giả gia nhập, lòng tin mọi người càng thêm tràn trẻ, tinh thần phấn chấn.

Đã có đầy đủ thời gian, Vân Khê đề nghị nàng cùng Chiến Thiên Dực, Ngọc Thụ Lâm Phong sáu người cùng luyện một trong kiếm trận tương đối cao cấp trong tàn Hoa bí lục—— Thiên Cương kiếm trận, mà Côn Luân lão giả thì truyền thụ bọn họ một chút kỷ xảo ngăn địch khác, huấn luyện đặc biệt cho bọn họ.

Long Thiên Tuyệt thì một mình tiếp nhận Long Vương huấn luyện, mục tiêu cùng đối thủ duy nhất của hắn, chính là Vân Trung Thiên!

Đoàn người đồng loạt tiến vào đến trong tháp thời gian, kế hoạch huấn luyện cấp tốc, chính thức triển khai.

Dực Long học viện, ở vào Tây Bắc Long Tường đại lục, chỗ trời xa, học viện tọa lạc ở chạy dài trong sa mạc hoang vu phập phồng, ít có người tới. Xác thực mà nói, nó tọa lạc ở trong một đại sa mạc, trong sa mạc khó được tìm được vài ốc đảo, mà trong đó một mảnh ốc đảo lớn nhất đã bị Dực Long học viện chiếm đoạt. Dực Long học viện chính là vây quanh ốc đảo mà xây, trở thành một ngọn kiến trúc khổng lồ trong cả đại sa mạc, một đóa hoa tuyệt thế!

Cũng khó trách khi học sinh Dực Long học viện ra sân, khó coi như vậy rồi, cũng không phải nói Dực Long học viện rất nghèo, mà là bọn họ đi ra từ Dực Long học viện, lặn lội đường xa đi tới Thiên Long Thành, nhất định phải trải qua đại sa mạc, lộ trình mấy ngày mấy đêm, coi như là quần áo gọn gàng, cũng nhuộm đầy bụi bặm.

Đây chính là phong cách Dực Long học viện, điệu thấp, thần bí.

Ở nơi cấm địa trong Dực Long học viện, trong cấm địa có một long trì, bên bờ ao, có một nam tử trẻ tuổi đầu gật gật buồn ngủ. Xiêm y

của hắn hiện đầy bụi bậm, dưới bụi bậm là loang lổ vết máu, thần sắc của hắn thoạt nhìn rất mệt mỏi, nhưng vẫn là vẫn kiên trì canh giữ ở bên bờ ao.

Bởi vì ở giữa ao, đang có một Phì Long hôn mê đang ngâm mình ở trong hồ nước, cũng không nhúc nhích, chỉ có một cái bọt khí từ trong nước hồ toát ra, biểu hiện ra hô hấp của nó.

Lúc này, có hai cô gái trẻ tuổi, lớn lên giống nhau như đúc, nhẹ nhàng chậm rãi tiến vào đến trong cấm địa. Hai người tuy là lớn lên giống nhau như đúc, xinh đẹp khả ái, nhưng cũng có chút khác biệt, một người trong đó hết sức yêu cười, bên môi thỉnh thoảng có má lúm đồng tiền, người còn lại thì có vẻ thành thục hơn chút ít, mặt không chút thay đổi, chỉ có một đôi ánh mắt linh động, rất thu hút ánh mắt người khác.

Đi tới trước mặt nam tử trẻ tuổi, hai cô gái hạ giọng, nói.

“Tỷ tỷ, phụ thân bảo chúng ta tới chiếu cố hắn, rốt cuộc là có ý gì đây? Thoạt nhìn hắn không có gì đặc biệt, ngược lại rất xấu, vô cùng bẩn, trên người thối quá, cũng không biết mấy ngày không tắm rồi.” cô gái yêu cười nhăn nhăn cái mũi xinh xắn, ghét bỏ nói.

“Đứa ngốc! Người không thể xem bề ngoài! Phán đoán một người tốt hay xấu, sao có thể chỉ nhìn bề ngoài của hắn? Huống chi trên mặt của hắn dính nhiều tro bụi như vậy, đến tột cùng là đẹp hay là xấu, căn bản là nhìn chưa ra, làm sao ngươi có thể như vậy võ đoán, liền cho là hắn lớn lên xấu đây?”

Cô gái thành thục ngẩng đầu mắt liếc Phì Long trong hồ nước, nhìn lại nam tử bên ao nước, sóng mắt hơi động một chút, lại nói: “Ngươi nhìn! Hắn một mực nơi này trông coi Long này, liền đủ thấy hắn là người rất có tâm, trên người của hắn còn có vết thương, cũng không

vội vã chữa thương, cũng không đổi cho mình bộ xiêm y sạch sẽ, đã nói lên hắn là người trọng tình nghĩa, ngay cả đám thú cưng chìu hắn cũng có thể bỏ cái tôi mà bảo vệ trân trọng như thế, huống chi là đối với mình bằng hữu cùng người nhà đâu?”

Cô gái yêu cười nghe vậy, gật đầu như giã tỏi, khả ái cười nói: “Tỷ tỷ nói thật có đạo lý! Xem ra hắn thật là một người tốt đâu rồi, nên là phụ thân mới bảo chúng ta tới chiếu cố hắn. Vậy chúng ta bây giờ nên làm gì? Có phải nên tắm rửa cho hắn trước không? Thoạt nhìn hắn rất nặng, ta nhất định là không khiêng nổi.”

“Ngươi đi cầm kiếm của hắn, ta tới dìu hắn.” cô gái thành thục giao phó muội muội, khom người khiêng nam tử lên đầu vai, lại không tốn sức chút nào, không khác gì khiêng một bao bố.

“Ha ha, vẫn là tỷ tỷ có khí lực! Ta bội phục tỷ tỷ nhất.”

Hai tỷ muội cười nói, từ từ khiêng nam tử ra ngoài cấm địa.

Có thể là vì quá lâu không ngủ, Long Thiên Thần vừa cảm giác ngủ được rất sâu, bị khiêng lên, đưa ra cấm địa, hắn cũng không có phát hiện.

Cho đến trên người truyền đến một trận nhiệt độ nóng hổi, hắn mới tỉnh táo lại, mở mắt ra, phát hiện mình ngâm mình ở trong thùng tắm nóng hôi hổi, bốn bề vắng lặng.

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Hắn không phải là ở trong cấm địa phụng bồi phì phì sao? Làm sao đột nhiên đến nơi này?

Nơi này xem ra giống như là một gian phòng thuộc về cô gái, chung

quanh đều tỏa ra phấn mùi thơm của con gái, mỗi một vật dụng cần thiết cũng mang phong cách nữ tử cực phú. Căn phòng này rất lớn, thoạt nhìn cũng không giống như là một người ở, bởi vì hắn thấy bên trong gian phòng bày biện vô cùng nhiều đồ đôi, giống nhau như đúc.

“Tê ——” vết thương trên người trải qua ngâm nước nóng, truyền đến cơn đau, hắn cúi đầu dò xét vết thương của mình, vết thương dường như có chút dấu hiệu rướm máu.

Hắn muốn bò dậy khỏi trong thùng tắm, muốn đi ra ngoài tìm phì phì, không thể theo ở bên cạnh của nó, trong lòng hắn thủy chung không cách nào yên tâm.

Một cái chân đang muốn bước ra thùng tắm, lúc này, có người đẩy cửa vào, theo đó có tiếng nữ tử truyền tới.

“Tỷ tỷ, người kia có thể ngủ, đến bây giờ còn chưa tỉnh.”

“Hắn nhất định là mệt muốn chết rồi, chúng ta giúp hắn tắm rửa đã, sau đó thay hắn băng bó vết thương một chút.”

Long Thiên Thần chợt vừa nghe là tiếng con gái, cả kinh hắn vội vàng đem chân rụt trở về. Chỉ nghe ùm ùm tõm tõm, cả người hắn ngã vào trong thùng tắm, đến đầu cùng nhau vùi sâu vào trong nước nóng, sặc vài hớp nước.

Hai tỷ muội nghe được tiếng nước, vội vàng chạy tới.

“Nha! Tỷ tỷ, hắn chìm đến trong nước luôn rồi!”

“Mau vớt hắn lên!”

Long Thiên Thần ở đáy nước nghe được thanh âm của các nàng,

gấp đến độ xoay quanh, thế nào lại là hai nữ tử tắp cho hắn, muốn lấy mạng hắn luôn rồi!

Làm sao bây giờ?

Tiếp tục giả vờ ngủ đi!

Hai tỷ muội vớt hắn từ trong nước lên, chỉ thấy hắn sống chết nhắm chặt mắt lại, mí mắt bởi vì khẩn trương, mà run run.

muội muội yêu cười thấy thế, không chút nghĩ ngợi, liền lập tức vạch trần hắn, tay nhỏ bé trên cánh hắn tay ngoan nhéo một cái: “Uy! Ngươi đừng giả bộ rồi! Ta biết ngươi đã tỉnh!”

“Ta không có tỉnh!” Long Thiên Thần nhắm mắt lại, đáp lại nàng một câu.

Ngay tức thì hai tỷ muội liền hé miệng nở nụ cười, rất thích thú, chưa tỉnh còn biết nói, lừa gạt ai đó?

Long Thiên Thần thấy giả bộ không được đi, không thể làm gì khác hơn là mở mắt ra, tận lực đem thân thể của mình lui vào trong nước, nhìn hai bên hai tỷ muội một chút, hỏi: “Các ngươi là ai? Tại sao bắt ta đến nơi này?”

Muội muội yêu cười khả ái trả lời: “Ta tên là Triệu Hiểu Du, đây là tỷ tỷ ta Triệu Hiểu Mẫn, là phụ thân đại nhân của chúng ta bảo chúng ta tới chiếu cố ngươi.”

“Phụ thân đại nhân của các ngươi là?” Long Thiên Thần hỏi.

Triệu Hiểu Du cười một tiếng ha ha, má lúm đồng tiền cũng lộ ra ngoài: “Ngươi thật đần nga! Phụ thân đại nhân của chúng ta, tự

nhiên là viện trưởng Dực Long học viện rồi.”

Long Thiên Thần nghe nói, không khỏi thở phào: “may mắn, ta còn ở Dực Long học viện.”

“Ngươi dĩ nhiên ở Dực Long học viện! Nơi này bốn phía cũng là đại sa mạc, một mình ngươi nếu như không có Thần Long giúp, căn bản không thể nào đi ra.”

Hai tỷ muội bỗng nhiên tiến lên một bước, trong tay mỗi người đều cầm chiếc khăn tắm rửa, làm Long Thiên Thần sợ đến co rúc thành một đoàn, hoảng sợ nhìn các nàng: “Các ngươi muốn làm gì?”

“Tắm cho ngươi a!” Triệu Hiểu Du khờ dại nói, tỷ tỷ Triệu Hiểu Mẫn thì không nói lời nào, cường thế bắt lấy một cái cánh tay Long Thiên Thần, dùng sức cầm miếng vải lau.

” Tắm..... rửa?” Long Thiên Thần chấn kinh không nhỏ, liên tục lắc đầu nói, “Không cần! Không cần! Tự ta tắm rửa là tốt rồi, các ngươi không cần phải để ý đến ta, nam nữ thụ thụ bất thân!”

“Cái gì thụ thụ bất thân? Ta mỗi ngày đều giúp tỷ tỷ tắm, tỷ tỷ cũng giúp ta tắm, không có gì a.” Triệu Hiểu Du khả ái nghiêng nghiêng đầu, vểnh lên cái miệng nhỏ nhắn nói, “Bất quá, trên người của ngươi có một địa phương lớn lên rất kỳ quái, không giống ta và tỷ tỷ, ta có thể hỏi một chút không, đó là cái gì đây?”

Nói xong, Triệu Hiểu Du liền xắn tay áo lên, tay mò vào trong nước.

Sau đó, một tiếng kinh la vang trời liền từ trong phòng truyền ra xa xa, kinh thiên động địa.

“A —— cứu mạng a!”

Quyển 4 - Chương 134: Cuộc chiến vương giả, Phi Long Tại Thiên!

Long Thiên Thần rất buồn bực, vô cùng buồn bực, tại sao chuyện không may lại thường xuyên phát sinh ở trên người hắn?

Sau một cuộc kinh sợ, hắn nhanh chóng chấn chỉnh bản thân, điều chỉnh hô hấp, chuẩn bị rời phòng.

Bên ngoài phòng, hai tỷ muội đứng ở cửa chờ đợi, Triệu Hiểu Du mắt đỏ đỏ, không ngừng hít mũi, khiến người ta thương tiếc.

“Tỷ tỷ, ta rốt cuộc làm sai cái gì? Tại sao hắn tức giận như vậy?”

“Đừng khóc! Ta cũng không biết rốt cuộc chúng ta làm sai cái gì, dù sao người từ bên ngoài tới cũng rất kỳ quái.” Triệu Hiểu Mẫn an ủi muội muội, trong lòng cũng tràn đầy nghi vấn.

“Ừ, chính là rất kỳ quái! Người ta vừa rồi không có làm cái gì, chẳng qua là tò mò, hỏi một chút mà thôi.”

Hai tỷ muội đang nói chuyện, thì một gã nam tử từ nơi không xa đi tới, trên dưới ba mươi tuổi, có vẻ từng trải.

“Hai vị sư muội, vị Long công tử kia đâu?”

“Hắn còn đang bên trong tắm rửa thay quần áo đó.” Triệu Hiểu Mẫn hướng phía dưới hắn nhìn quanh, tò mò hỏi, “Tống sư huynh, huynh

dẫn bọn hắn tới làm cái gì?”

Tống sư huynh cười nhạt, nói: “À, viện trưởng nói, Long công tử là khách quý của Dực Long học viện chúng ta, nhất định phải khiến hắn cảm thấy ở đây như ở nhà, để cho hắn nguyện ý ở lại Dực Long học viện chúng ta vĩnh viễn.”

Hắn dừng một chút, liếc Triệu Hiểu Du đang hít hít mũi, lại nói: “Viện trưởng cố ý phân phó, mấy ngày nay, hai vị sư muội nhất định phải theo sát Long công tử như hình với bóng, hầu hạ hắn vui vẻ, vô luận như thế nào cũng không thể chọc cho hắn tức giận. Long công tử cùng thú sủng của hắn, đối với Dực Long học viện chúng ta mà nói, có ý nghĩa phi thường quan trọng, cho nên hai vị sư muội nhất định phải càng thêm rộng lượng, cho dù đối phương rất khó hầu hạ, nhưng vì tương lai Dực Long học viện, hai muội phải tạm thời chịu chút ít ủy khuất.”

“Ừ, vì Dực Long học viện, ủy khuất gì ta cũng có thể chịu được!” Triệu Hiểu Du ra sức gật đầu, đem nước mắt quanh vành mắt nuốt trở về.

Triệu Hiểu Mẫn nghe vậy, không nhịn được liền xì cười khẽ, bất quá là nghe được tiếng đối phương gào to, đem muội muội đơn thuần làm cho sợ hãi, có lẽ nàng cho là ủy khuất chỉ vẻn vẹn chỉ có lần này sao?

“Tống sư huynh, vừa rồi chúng ta không cẩn thận chọc giận Long công tử, nhưng mà chúng ta cũng không hiểu rõ, tại sao hắn lại tức giận. Huynh nói xem chúng ta làm như thế nào cứu vãn đây?” Triệu Hiểu Mẫn hỏi, Tống sư huynh lớn tuổi hơn, hiểu biết sâu, tin tưởng hắn nhất định biết ngọn nguồn trong đó.

“Các ngươi vừa làm cái gì?” Tống sư huynh nhíu mi nói.

“Chúng ta.....” Triệu Hiểu Mẫn nói tỉ mỉ toàn bộ chuyện vừa phát sinh, nói xong lời cuối cùng, nàng phát hiện sắc mặt Tống sư huynh càng ngày càng kỳ quái, tựa hồ là ở cố ý ẩn nhẫn cái gì, từ cổ trở lên đều đỏ một mảnh.

Không chỉ hắn như thế, mọi người phía sau hắn cũng như thế, không khí hết sức quỷ dị.

Triệu Hiểu Mẫn là người thông minh, càng ngày càng nhận thấy được có cái gì không đúng, trong lòng rất là thấp thỏm: “Tống sư huynh, không phải là chúng ta đã làm sai chỗ nào rồi chứ?”

Tống sư huynh ho nhẹ mấy tiếng, cố nén cười, lắc đầu nói: “Các muội không có làm sai! Có thể..... Có thể là vị Long công tử này tương đối xấu hổ, không thích ứng được với cuộc sống sa mạc chúng ta.”

Mới vừa rồi Triệu Hiểu Du còn có chút thấp thỏm trong lòng, bây giờ nghe Tống sư huynh nói các nàng không có làm sai, khuôn mặt khóc lóc nhất thời liền cười như nở hoa: “Ta đã nói rồi! Chúng ta đối với hắn tốt như vậy, làm sao mà làm sai chuyện đâu, nhất định là hắn có vấn đề!”

“ừ, đúng.” Tống sư huynh nắm tay thành đấm, đưa đến mép, không nhịn được ho khan để dừng lại cười.

Lúc này, cửa phòng mở ra, Long Thiên Thần từ trong cửa phòng vừa đi ra ngoài. Thấy hai nữ tử còn canh giữ ở cạnh cửa, hắn vô thức đưa tay, nhanh chóng túm vạt áo của mình, hai mắt cảnh giác nhìn các nàng, trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên một tầng màu hồng.

Triệu Hiểu Du khả ái nháy mắt mấy cái, nhìn chằm chằm gương mặt

hắn hồi lâu, mỉm cười cười nói: “Tỷ tỷ nói không sai, người không thể xem bề ngoài, không nghĩ tới sau khi ngươi tắm sạch sẽ, nhìn rất đẹp mắt.”

Long Thiên Thần nghe được năm chữ “sau khi tắm sạch sẽ”, nhạy cảm run rẩy cả người, trong đầu lần nữa hiện ra một màn hoảng sợ vừa rồi, hắn vội vàng dời bước đến phía sau Tống sư huynh.

“Huynh đệ, có thể đưa ta đi cấm địa hay không? Ta muốn đi xem Phì Phì một chút.”

“Long công tử chớ vội! Tại hạ họ Tống, chính là đệ tử chân truyền của viện trưởng. Viện trưởng phân phó, cho chúng ta chiêu đãi ngươi thật tốt. Ngươi xem, ta đưa toàn bộ học sinh học viện đến, bắt đầu từ hôm nay, mỗi người trong học viện cũng sẽ lấy ngươi vi tôn. Ngươi có cái gì phân phó, xin cứ việc phân phó chúng ta, chúng ta nhất định sẽ toàn lực làm theo.” Tống sư huynh mỉm cười nói, khoát tay chỉ chỉ phía sau mình.

Long Thiên Thần quay đầu, nhìn theo phương hướng hắn chỉ, tầm mắt xuyên qua sân cổng chính, chạy suốt quảng trường ngoài cổng..... Hai mắt hắn sắp lồi ra rồi, liên tục thụt lùi ba bước, suýt nữa liền trật chân té ở ngưỡng cửa.

Dùng sức túm lấy cửa nhà, Long Thiên Thần run rẩy nhìn, lần nữa nhìn về phía quảng trường đứng đầy cả người, toàn bộ, chừng hơn ngàn người. Này, trường hợp như vậy, không khỏi quá hoành tráng đi? Hắn một chút tâm tư chuẩn bị cũng không có a!

“Long công tử, ngươi đừng khẩn trương! Dực Long học viện chúng ta bất đồng với các học viện khác, học sinh của chúng ta cũng đều lớn lên ở quê hương, không có những đệ tử thuộc bất kỳ thế gia môn phái nào khác, cho nên tính tình mọi người thuần phác thiện lương,

rất dễ thân cận. Hôm nay chính là dẫn bọn hắn tới biết Long công tử, ngày sau Long công tử cùng bọn họ chung đụng, sẽ từ từ hiểu rõ phong thổ chúng ta nơi này, ta tin tưởng Long công tử sẽ yêu nơi này."

"Ta có thể không hỏi, tại sao những người này toàn bộ đều là nam sao?" Long Thiên Thần phát hiện một vấn đề, hơn ngàn người toàn bộ cũng là nam nhân, mọi người ở đây, trừ tỷ muội Triệu Hiểu Mẫn, tựa hồ tìm không ra một nữ nhân khác.

Đây cũng quá quỷ dị.

"Là như vậy, Dực Long học viện chúng ta thu nhận học sinh, phải không hạn chế nam nữ, bất quá rất ít nữ nhân trẻ tuổi có thể chịu được được sa mạc đơn điệu và hiu quạnh, cho nên tất cả đều hi vọng đi vào thành thị trong nội địa, hoặc là gả cho nam nhân trong thành thị, đây cũng là điều chúng ta bất đắc dĩ."

"Như vậy nói cách khác, cả Dực Long học viện cũng chỉ có hai nàng?" Phần gáy của Long Thiên Thần lạnh lẽo, làm sao mà cảm thấy chỗ này quỷ dị như vậy đây?

"Ở Dực Long học viện chúng ta đúng là như thế, bất quá ở trong thôn trang quanh Dực Long học viện ở không ít gia quyến." Tống sư huynh mỉm cười trả lời hắn.

Long Thiên Thần thở phào nhẹ nhõm, như vậy mới coi là bình thường chứ. Không thể không nói, Triệu gia tỷ muội là đóa hoa tuyệt thế, bất quá nhìn ở các nàng đơn thuần thiện lương, không trải sự đời, hắn sẽ không so đo với các nàng.

"Ta muốn đi xem Phì Phì một chút, ngươi có thể dẫn đường không?"

“Long công tử hay là dùng bữa trước đã, bên cấm địa sẽ có người chiếu cố, nếu có động tĩnh gì, lúc nào cũng có người đến đây báo cáo.” Tống sư huynh nói.

“Được rồi!” Cái bụng không chịu thua kém, rất hợp thời mà kêu lên mấy tiếng ùng ục, Long Thiên Thần sờ sờ bụng của mình, phát hiện mình đích xác là đói bụng.

Triệu Hiểu Du phì cười một tiếng, Triệu Hiểu Mẫn thu liễm, trong mắt mỉm cười.

Long Thiên Thần xấu hổ sờ sờ bụng, có chút lúng túng.

“Long công tử, bên này, mời!” Tống sư huynh mỉm cười dẫn đường.

Long Thiên Thần đi theo hắn một đoạn, phát hiện phía sau hơn ngàn người còn xa xa theo sát, không có ý tứ muốn tản đi.

Hắn quả là áp lực thật lớn.

Hắn đi vài bước, dừng lại, quay đầu lại liếc mắt nhìn.

Người vẫn còn.

Hắn lại mấy bước, dừng lại, quay đầu lại liếc mắt nhìn.

Người như cũ.

Không được, hắn chạy sao!

Chạy một đoạn, dừng lại, quay đầu lại lần nữa.

Người vẫn còn!

Hắn hoàn toàn bỏ cuộc.

Nghĩ thầm nếu như sau này, bất kể hắn đi tới chỗ nào, đều có đại bộ đội nhân mã đi theo, uy phong thì uy phong, nhưng cũng quá không có tự do đi?

“Tống sư huynh, cái kia..... Ta chỉ đi ăn một bữa cơm, không cần nhiều người như vậy đi theo? Hãy để cho tất cả mọi người trở về, ăn cơm.” Long Thiên Thần xấu hổ.

“Không sao, bọn họ cũng không đói.” Tống sư huynh rất có lễ phép trả lời.

Long Thiên Thần mãnh liệt lau mồ hôi: “Vậy để cho tất cả mọi người trở về nghỉ ngơi đi, luyện công cũng được.”

“Không sao, bọn họ hôm nay đã luyện công rồi, đối với người tập võ mà nói, nghỉ ngơi quá nhiều, dễ dàng lười biếng.” Tống sư huynh như cũ vô cùng có lễ phép trả lời.

Long Thiên Thần sắp điên mất, đây là địa phương nào a, tại sao mỗi người đều kỳ quái như vậy?

Vuốt vuốt mi tâm, hắn hoàn toàn buông tha cho việc thuyết phục đối phương, thích đi thì cùng đi, chờ Phì Phì một khi khôi phục, hắn nhất định phải mang theo Phì Phì rời đi thôi, hắn mới không muốn vĩnh viễn ở lại địa phương kỳ quái này.

Cho nên, từ giờ khắc này, trong học viện Dực Long bên liền có một màn phong cách kỳ quái như vậy, vô luận Long Thiên Thần đi tới chỗ nào, đại bộ đội nhân mã cũng theo tới chỗ đó, nơi sân lớn một chút thì tốt, một khi tiến vào tiểu viện, thì đó chính là người chen chúc,

người đụng người, náo nhiệt không dứt.

Cuộc sống náo nhiệt của Long Thiên Thần ở Dực Long học viện cùng ngàn người hầu hạ cứ thế tiếp tục …

Bầu trời trên sân đấu võ, mặt trời chói chang chiếu rọi, nghênh đón một ngày mùa hè khác hẳn mọi ngày.

Xa xa trên bầu trời, vạn dặm không mây.

Ở hội trường gần vạn ánh mắt nhìn soi mói, mười tên tuyển thủ dự thi của học viện Thiên Long lục tục lên đài.

Dẫn đầu ra sân, là Bách Lí Thanh Hoa cùng Tần Tụng Ca mang theo bảy tên Huyền tôn lục phẩm, sáu tên cao thủ Huyền tôn ngũ phẩm, tiếng vỗ tay ào ào.

Đáng nhắc tới chính là, ở trong bảy tên cao thủ này, một nửa là thuộc Bách Lý gia tộc, hai người thật ra là thân huynh đệ của Bách Lí Thanh Hoa. Nói cách khác, ở trong bảy tên cao thủ, có ba tên tuyển thủ chính là cháu trai của viện trưởng học viện Thiên Long, một gã khác là đệ tử chi thứ của Bách Lý gia tộc. Như thế xem ra, thực lực Bách Lý gia tộc đúng là khổng lồ, hơn nữa nhân tài trong gia tộc xuất hiện lớp lớp.

Mọi người xem cuộc thi nghị luận rối rít, không khỏi hâm mộ con cháu Bách Lý gia tộc thịnh vượng, không giống vài đại gia tộc, ngày xưa từng huy hoàng, song hiện nay, con cháu bọn họ hoặc là thành con nhà giàu, hoặc là không muốn phát triển, thiên phú thường thường, có thể khó tìm ra mấy nhân tài có thể phát huy gia tộc. Bách Lý gia tộc chẳng những con cháu thịnh vượng, hơn nữa mọi người đều nổi bật, chân chính là niềm ao ước của người khác a.

Lúc này, dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, có một hồng y nữ tử chạy tới dưới lôi đài, khua tay với mấy người trên đài.

“Đại ca, nhị ca, Tam ca, tối nay sư phụ muội bọn họ mới có thể tới đây được, các ngươi nghĩ biện pháp trì hoãn một ít thời gian nữa.”

Bách Lí Thanh Hoa cùng Bách Lí nhị ca, tam ca mấy người nhìn muội muội dưới đài khua tay với bọn họ, mọi người dở khóc dở cười, bọn họ đây là đang tỷ võ, sư phụ của nàng là đối thủ họ, bọn họ làm sao có thể vì đối thủ suy nghĩ, cố ý trì hoãn thời gian đây?

“Thất muội, muội rốt cuộc là đứng bên nào? Chúng ta là thân ca ca của muội đó!” Bách Lí Tam ca bất mãn nói.

“Trong lòng muội đương nhiên là đứng ở bên các ca ca! Bất quá.....” Bách Lí song kéo âm cuối, cười nháy mắt mấy cái, nói, “Hai chân của muội là đứng ở sư phụ bên kia!”

” Xú nha đầu không có lương tâm! Cẩn thận các ca ca tùy tiện tìm người đem ngươi gả cho!” Bách Lí Thanh Hoa ôn nhuận cười, trêu chọc nói.

“Muội không sao cả, chỉ cần không phải gả cho tên Long Thiên Hồn tự cho là đúng kia là tốt rồi!” Bách Lí song hướng về phía ba vị ca ca giả trang mặt quỷ, đột nhiên cảm giác được sau lưng trận trận âm phong, nàng từ từ quay đầu nhìn lại, liền chống lại một gương mặt âm lãnh đáng sợ, nàng cả kinh kêu to lên.

Không đợi nàng tới kịp chạy trốn, mội cái tay hung hăng bắt được cổ áo của nàng: “Có bản lãnh, ngươi đem lời mới vừa nói, lặp lại lần nữa.”

Bách Lí song nhắm chặt hai mắt, đáy lòng không ngừng kêu xui xẻo,

cho nên nói không thể tùy tiện ở sau lưng người khác nói bậy, sẽ gặp báo ứng. Xui xẻo a xui xẻo, làm sao lại hết lần này tới lần khác gặp phải tên sát thần tự cho là đúng này cơ chứ?

Đám người Bách Lí Thanh Hoa thấy thế, không nhịn được lên tiếng: "Long Thiên Hồn, Song nhi vẫn còn là hài tử, nàng là vô Tâm, ngươi cũng đừng cùng nàng so đo."

"Hài tử? Là hài tử liền dám hủyhôn ước với Long Thiên Hồn ta? sao?" Âm cuối của hắn đột nhiên cao lên, trên khuôn mặt góc cạnh lạnh lùng của Long Thiên Hồn rõ ràng hiện lên âm tà cùng tàn khốc, Long Thiên Hồn hắn, đệ nhất thiên tài của Long gia, cư nhiên bị người ta từ hôn? Lời này nói ra, thể diện Long Thiên Hồn hắn sau này còn nơi nào để đặt?

Bách Lí Song nghe vậy, khẽ mở ra một con mắt, trên đỉnh đầu trận trận lạnh lẽo, cắn răng nói: "Là tự ngươi, ngươi không thích nữ nhân biết võ công, ta hiện tại biết võ công rồi, đã không phù hợp yêu cầu của ngươi. Ta chỉ không muốn bị ngươi từ hôn, như vậy sau này không ai thèm lấy ta rồi, cho nên mới chủ động từ hôn."

"Phải không? Ta đây cho phép sao?" Long Thiên Hồn tăng thêm lực đạo trong tay, mặt âm hàn vô hạn tiến tới gần nàng, Bách Lí Song bị làm cho sợ hãi chỉ có thể nhắm hai mắt lại thật chặt. Bởi vì đôi mắt hắn thật sự thật đáng sợ, một con màu vàng một con màu đen, làm cho nàng liên tưởng đến bộ dạng sư tử đực muốn ăn thịt người.

Từ lúc bắt đầu hiểu chuyện, nàng biết mình có một vị hôn phu, còn nhớ rõ lần gặp đầu tiên, hắn đã hai mươi tuổi rồi, trở thành một đệ tử thiên tài của học viện Thiên Long oai phong một cõi, tự phụ cao ngạo, không ai bì nổi, mà nàng khi đó mới mười tuổi. Thời điểm mới gặp gỡ, hắn nhìn nàng từ trên cao xuống, ánh mắt sai sử vênh váo, tự cao tự đại kia cho đến nay vẫn là một ký ức mới mẻ đối với nàng.

Lúc gặp, nàng đang giơ một thanh kiếm gỗ chuẩn bị múa kiếm, hắn nói: “Ta không thích nữ nhân biết võ công làm vợ, bắt đầu từ hôm nay, không cho phép ngươi luyện võ!”

Một câu nói của hắn, đã định cuộc sống tám năm về sau của nàng trở thành bi kịch.

Phụ thân một lòng muốn leo lên Long gia, cho là nàng chỉ gả đến Long gia, mới là quy túc tốt nhất, cho nên từ ngày đó, sẽ không cho nàng luyện võ, cũng không cho nàng, giống các ca ca, tiến vào học viện Thiên Long học tập từ nhỏ. Cũng là từ ngày đó bắt đầu, nàng chỉ có thể lén lén lút lút thừa dịp người nhà không chú ý, tự luyện võ, có thể có thành tựu ngày hôm nay, đối với nàng mà nói, thật sự là vô cùng khó được.

Từ hôn, rời nhà..... Đây hết thảy là bởi vì Long Thiên Hồn!

Nàng mới không cần gả cho một người tự cho là đúng, tự phụ cao ngạo, không ai bì nổi.

Nàng hận thấu Long Thiên Hồn, cũng vì vậy hận học viện Thiên Long, phàm là chỗ có hắn, nàng đều hận!

Bị bắt ở trong tay hắn, tim của nàng khẩn trương thình thịch đập loạn, mỗi lần thấy hắn, đều cảm thấy hắn thật là đáng sợ. Chỉ cần vừa nghĩ tới gả cho người như vậy, vượt qua cuộc sống còn lại, nàng liền cảm thấy ngày tận thế đã tới.

Đánh chết nàng, cũng không gả Long Thiên Hồn, bọn họ căn bản là không phải là người một đường!

“Thoái hay không thoái hôn, là lựa chọn của ta, tại sao cần ngươi cho

phép?” Bách Lí Song khẽ cắn răng, dũng cảm mở hai mắt ra, hướng hắn trợn mắt lại, “Long Thiên Hồn, ngươi cho rằng ngươi là ai a? Muốn cho bổn tiểu thư gả cho ngươi, ngươi mơ tưởng! Trở về cầm gương mà soi mình đi, ngươi cũng là cái lão nam nhân, làm sao xứng đôi với ta xinh đẹp như hoa, xuân xanh vô song?”

“Phốc!” Bạch Sở Mục nhìn tình huống không đúng, vừa định sang đây xem, ai ngờ mới đi đến gần đã nghe được câu vô song, nhịn không được phun cười.

Sắc mặt Long Thiên Hồn càng ngày càng âm lãnh, huyệt Thái Dương nhô lên cao, một đôi ánh mắt nửa vàng nửa đen giống như ở phóng hỏa: “Rất tốt! Ngươi rất có can đảm!”

Hắn níu lấy cổ áo Bách Lí song, đốt ngón tay RẮC…A…Ặ..!! Kéo rung động, phảng phất hơi chút dùng sức, là có thể bóp nát Bách Lí Song.

Bạch Sở Mục phát hiện có cái gì không đúng, vội vàng tiến lên ngăn cản nói: “Ngươi buông nàng ra! Làm khó một nữ nhân, coi là bản lãnh gì?”

Hắn lời này chưa dứt, một đôi mắt âm lãnh liền hung hăng quét tới đây, trên mặt Bạch Sở Mục lập tức cảm giác được một trận co rút đau đớn.

“Ngươi muốn xen vào việc của người khác?” Long Thiên Hồn nói từng chữ từng câu, nặng như ngàn cân, để cho Bạch Sở Mục cảm thấy vô hạn áp lực.

Bạch Sở Mục trấn định tinh thần, ngẩng đầu nói: “Nàng là bằng hữu ta! Bằng hữu gặp nạn, việc này tự nhiên là phải quản.”

Bách Lí Song trong lòng khẽ cảm động: “Bạch Sở Mục, ngươi vẫn là tránh xa một chút! Ngươi ngay cả ta đều đánh không lại, cũng đừng trêu chọc hắn, một hồi ta còn phải tới cứu ngươi đấy.”

Bạch Sở Mục bị đả kích thật sâu rồi, xoắn tay áo, hùng hổ: “Ai nói ta đánh không lại ngươi? Đối với điểm công phu mèo cào của ngươi, muốn thắng ta, ngươi nằm mơ! Không tin, ngươi tới đây, chúng ta tỷ thí một chút!”

“Tỷ thí thì tỷ thí! Về chút điểm công phu không biết tự lượng sức mình của ngươi, ta chỉ cần một chưởng là có thể đập chết ngươi!” Bách Lí song đưa tay, tách cái tay đang túm cổ áo của nàng ra: “Ngươi nhường một chút, ta muốn giải quyết chút ân oán cá nhân với hắn trước, khẩu khí này không ra, tức giận của ta khó tiêu!”

Long Thiên Hồn hơi sững sờ, cũng chính là lúc ngây người này, Bách Lí Song tránh thoát tay hắn, lao về phía trước, kéo tay Bạch Sở Mục, liền hướng bên ngoài hội trường chạy như điên.

“Chạy mau a! Còn ngẩn người ra đấy?”

Bạch Sở Mục thoáng cái cũng tỉnh táo lại, bắt đầu nàng kéo hắn chạy, biến thành hắn kéo nàng chạy.

Mọi người nhìn, hai người nắm tay, chật vật chạy trốn.

Thoạt nhìn, thật đúng là như là một đôi tiểu tình nhân làm trò trước mặt vị hôn phu bỏ trốn đây!

Từng sợi lạnh lẽo trên người Long Thiên Hồn dựng lên, định sẽ đuổi theo, hung hăng đập chết hai người phía trước. Trước người đột nhiên nhiều ra ba bóng người, ngăn cản đường đi của hắn.

“Long Thiên Hồn, một vừa hai phải thôi! Song nhi là bảo bối của Bách Lý gia chúng ta, nếu như đã thoái hôn, ngươi liền tiếp nhận sự thật này đi!”

“Đúng thế! Dù sao nữ nhân bên cạnh Long Thiên Hồn ngươi cũng không ít, cần gì dây dưa Thất muội ta không tha đây?”

“Đừng cho là Bách Lý gia ta sợ Long gia các ngươi, không kết thân với các người thì không được, nếu ngươi dám đả thương Thất muội ta, ta là người thứ nhất liều mạng với ngươi!”

Long Thiên Hồn híp mắt, nhìn chăm chú ba người Bách Lí huynh đệ trước mắt, hừ lạnh một tiếng, thật vất vả mới đem ác khí tới miệng nuốt xuống: “Nếu không phải nhìn hôm nay là ngày tỷ võ, ta ngay cả ba người các ngươi cũng cùng nhau đánh!”

Nói xong, hắn lạnh lùng xoay người, nhảy lên lôi đài.

Quanh thân sát khí càng sâu.

Trên đài tỷ võ, không người nào dám trêu chọc hắn.

Một góc Thính phòng, Dạ Cô Phong cầm đầu những cao thủ đến từ tam đại Thánh Địa, hôm nay cũng đến đây đang xem cuộc chiến. Liếc thấy đến Bạch Sở Mục cùng Bách Lí Song trình diễn màn này, những cao thủ Bạch sa đảo không nhịn được xấu hổ che mặt, Bạch gia bọn họ làm sao lại có một bại gia tử như vậy?

“Tiểu tử Bạch Sở Mục này diễm phúc không ít nha, nếu như ta không có nhớ lầm, cô nương kia hẳn là tiểu nữ nhi của Bách Lí thành chủ?” Dạ Hàn Tinh phe phẩy quạt, hứng thú cười nói.

“Không sai, là tiểu nữ nhi của Bách Lí thành chủ.” Dạ Hàn Nhật cười

nhạt.

“Nhưng là Sở Mục ca ca hắn không thích cô bé.” đệ đệ nhỏ nhất Dạ gia Dạ Hàn Nguyệt, vẻ mặt thuần khiết nói.

“Không thích cô bé, chẳng lẽ còn thích bé trai?” Dạ Hàn Tinh nhàn nhạt hạ lông mày, nhìn đệ đệ giảng giải, “Hàn Nguyệt, đệ cũng không thể học hắn, hay là sớm một chút tìm vợ, cho Dạ gia chúng ta khai chi tán diệp, mới là đại sự hạng nhất.”

“Đại ca nhị ca các huynh thì sao? Các huynh cũng không có tìm vợ sao?” Dạ Hàn Nguyệt mếu máo nói.

Dạ Hàn Tinh sửa sang lại thần sắc, nghiêm nghị nói: “Đại ca cùng nhị ca gánh nặng đường xa, là phải gánh vác trách nhiệm nặng nề của Dạ gia, để cho Dạ gia ở Long Tường đại lục phát dương quang đại, còn đệ, đệ chịu trách nhiệm thay Dạ gia nối dõi tông đường, nhiệm vụ của đệ cũng trọng đại giống như trước, biết không?”

Dạ Tử Hi lạnh lùng cười một tiếng, rất không nể tình bác bỏ hắn: “Trách nhiệm nặng nề của Dạ gia nếu là giao cho ngươi, Dạ gia cũng chưa có hy vọng! Hàn Nguyệt, đừng nghe nhị ca ngươi, ngươi tuổi còn nhỏ, nam nhi chí tại bốn phương, không cần vội vả tìm vợ thành thân. Nghe cô, sẽ không sai!”

Dạ Hàn Nguyệt liên tiếp gật đầu: “Nhị ca xấu nhất rồi! Ta mới không nghe ngươi! Ta nghe cô!”

Trong miệng Dạ Hàn Tinh không khỏi nói thầm, nam nhi chí tại bốn phương, nữ tử ngươi cũng chí ở bốn phương vậy, cẩn thận sau này đều không ai thèm lấy nha. Nhận được Dạ Tử Hi tức giận trừng một cái, Dạ Hàn Tinh vội vàng nhắm lại miệng mình, cô này cũng không thể tùy ý đắc tội, bằng không chỉ có hắn chịu thiệt.

“Lão đầu tử ta thật đau khổ a! Muốn tằng tôn không có tằng tôn, muốn ngoại tôn không có ngoại tôn.....” Dạ Cô Phong phía trước nghe không nổi nữa, không nhịn được quay đầu lại, hướng về phía nữ nhi cùng các cháu khóc lóc kể lể.

Dạ Hàn Tinh cùng Dạ Tử Hi nhất tề cho hắn một cái liếc mắt, Dạ Hàn Nhật nhẹ nhàng mỉm cười. Dạ Hàn Nguyệt cong lên cái miệng nhỏ nhắn, dù sao nhận định rồi, chỉ cần các ca ca không thành thân, hắn cũng không thành thân, một người chơi rất vui a, tại sao cứ phải thành thân đây?

Dạ Cô Phong mất mặt, không thể làm gì khác hơn là ngượng ngùng quay đầu trở về.

Vẫn là tiểu ngoan ngoan của hắn tốt, hắn vẫn là sớm ngày mong tiểu ngoan ngoan tìm cháu dâu cho hắn đi.

Đang khi nói chuyện, la thanh tỷ võ bắt đầu gõ vang.

Hai gã tuyển thủ cuối cùng của Thiên Long học viện cũng đã lục tục ra sân, Vân Trung Thiên cùng Bách Lý Băng Tuyền ra sân, nghênh đón tiếng hoan hô nhiệt liệt của toàn trường, tiếng vỗ tay như sấm dậy!

“Vân Trung Thiên rốt cục ra sân!”

“Thật mong đợi biểu hiện của hắn hôm nay, nhất định sẽ làm cho mọi người mở rộng tầm mắt!”

“Nhớ được mỗi lần thập đại học viện tỷ thí, Vân Trung Thiên phát huy tuyệt kỹ Long Tướng thần công của học viện Thiên Long vô cùng nhuần nhuyễn, kinh diễm toàn trường. Hình ảnh kia, chính là qua

hơn mười năm nữa, ta cũng không cách nào quên được.”

“Vân Trung Thiên chính là Vân Trung Thiên, nhân trung chi long, Thiên Hạ Vô Song!”

“Thực lực của Bách Lý Băng Tuyền cũng không tồi! Ở trong đội ngũ cao thủ học viện Thiên Long, đứng sau Vân Trung Thiên cùng Long Thiên Hồn, hơn nữa còn là một đại mỹ nhân mười phần. Thân phận của nàng cũng không thể khinh thường, đường đường là trưởng nữ nhi của Bách Lí viện trưởng, nữ nhân hoàn mỹ giống như vậy, đi đâu mà tìm đây?”

“Nghe nói năm nay nàng gần ba mươi rồi, còn chưa xuất giá, không biết có phải hay không là ánh mắt quá cao, hay có ẩn tình khác.”

“.....”

Các loại nghị luận đều có, nhưng những thứ này căn bản không cách nào che dấu phong thái long phượng chi tư của Vân Trung Thiên cùng khí chất ngạo như mai tuyết của Bách Lý Băng Tuyền khiến mọi người rung động.

Nếu sinh con trai, thì phải như Vân Trung Thiên, nếu sinh nữ, nên giống như Bách Lý Băng Tuyền.

Trong lòng rất nhiều người, đều có cảm thán như thế.

Thật sự là hai người kia quá mức hoàn mỹ.

“Trung Thiên, ngươi vừa lên sân, lại che đi ánh sáng của chúng ta. Ngươi nói một chút, ngươi định đền bù cho chúng ta thế nào?” Tần Tụng Ca ra vẻ đáng thương, lên án Vân Trung Thiên.

Lông mày đạm quét, Vân Trung Thiên không để ý đến hắn, chẳng qua là nhàn nhạt mỉm cười, tầm mắt không tự chủ nhìn quanh.

Vì sao người học viện Vạn hoàng còn chưa tới tới? Bọn họ sẽ không có cái gì ngoài ý muốn sao?

Tâm thần có chút hoảng hốt.

Thần sắc Bách Lý Băng Tuyền cũng giống hắn, xa xa nhìn chăm chú vào lối vào hội trường, bất quá nàng chỉ là tư niệm một người.

Dực có phải đã xảy ra chuyện hay không?

Vì sao bây giờ còn chưa xuất hiện?

Không chỉ có đám bọn hắn nghi vấn, tất cả người xem ở hội trường đều kiễng chân mong mỏi tuyển thủ Vạn hoàng học viện đến, tuy nói bọn họ không ôm kỳ vọng quá lớn đối với Vạn hoàng học viện đoạt giải nhất, nhưng là không muốn bỏ qua một cuộc tỷ võ đặc sắc như thế.

“Đại hội tỷ võ quy định, hai bên tham gia trận đấu, nếu trong một nén nhang, không thể ra sân đúng hạn, liền bị hủy bỏ tư cách tỷ võ. Hiện tại bắt đầu, thắp hương!”

Trên đài tỷ võ, một cây hương thơm ngát bị đốt, lượn lờ khói nhẹ, ở dưới mặt trời chói chang, càng thêm hư ảo.

“Bọn Vân nha đầu làm sao còn chưa tới? Không phải là nhớ lầm thời gian chứ?” Dạ Cô Phong nhíu mày, ngẩng đầu nhìn nhìn mặt trời, lại nhìn nhìn cây hương trên đài, lo lắng cho bọn họ.

Ở trong lòng hắn, hắn hi vọng bọn Vân Khê có thể thắng, nói như thế

nào mọi người cũng coi như là “đồng hương”, “đồng hương” gặp “đồng hương” luôn là có một phần tình cảm đặc thù. Hơn nữa còn có nhân tố tiểu ngoan ngoan ở trong đó, thì hắn càng hi vọng bọn họ có thể thắng.

“Mấy ngày nay vẫn cũng không nhìn thấy mấy người bọn họ, nghe nói là đang bí mật bế quan tu luyện, nói không chừng thật đúng là quên mất thời gian tỷ võ cũng nên.” Dạ Hàn Tinh nói.

“Trên đời này còn rất nhiều điều khó dự liệu a. Lão phu không nghĩ tới, Vân nha đầu nhanh chóng trở thành viện trưởng kế nhiệm mà viện trưởng học viện Vạn hoàng lựa chọn, sách sách, ngày sau sẽ tiền đồ vô lượng a.”

“Gia gia, vậy chúng ta không nên gia nhập học viện Thiên Long nữa, trực tiếp tìm học viện Vạn hoàng nương tựa là được. Dù sao coi như là người quen, không giống các trưởng lão học viện Thiên Long, đều thanh cao tự phụ như gì, hi vọng được gặp viện trưởng một lần, bọn họ vẫn lần lữa mãi. Chúng ta đến Thiên Long Thành đã nhiều ngày, đến nay cũng còn chưa thấy mặt viện trưởng, người nói có đáng giận hay không?” Dạ hàn tinh bực tức nói.

Dạ Cô Phong trầm mặc chốc lát, khoát khoát tay: “Chuyện này không phải là gia gia một người có thể làm chủ, trước xem tỷ võ đã, chuyện này để sau lại bàn.”

Dạ Hàn Tinh còn muốn nói cái gì đó, lại bị Dạ Hàn Nhật ngăn cản.

Hai huynh đệ liếc mắt nhìn nhau, lẫn nhau đều có chút bất đắc dĩ.

Gia gia nói đúng, tam đại Thánh Địa cũng không phải là do một nhà Dạ gia định đoạt, gia gia cũng không thể làm chủ thay cho hai nhà còn lại. Nói cho cùng, gia gia chỉ là hi vọng tam đại thánh địa thống

nhất, mà không phải mỗi người đi một ngả.

Lúc này, đám người lần nữa xôn xao.

Người không biết, còn tưởng rằng là đội ngũ tuyển thủ học viện Vạn hoàng đến, nhìn kỹ, lối vào hội trường đâu đó có nửa thân ảnh?

Nhìn lại, nguyên lai là viện trưởng Thiên Long học viện, chủ nhà cuộc tỷ võ lần này —— Bách Lí Mục Nhiên đích thân tới hiện trường.

Mọi người Thính phòng cùng trên đài tỷ võ rối rít tự phát đứng dậy, cung kính nghênh đón Bách Lí Mục Nhiên, không khí toàn trường nghiêm nghị, ở đáy lòng của mỗi người thật lâu kích động.

Bách Lí mục Nhiên không hổ là một đời võ học tông sư, thâm thụ thế nhân kính yêu, đổi lại bất luận kẻ nào khác, căn bản không thể nào được đãi ngộ như vậy.

Bách Lí Mục Nhiên hiền lành cười cười, khẽ gật đầu với mọi người, chuyện thứ nhất hắn làm, không phải là mình nhập tọa, mà là dẫn đồng bạn phía sau hắn dẫn đầu nhập tọa.

Cử động đầy bất ngờ của Bách Lí Mục Nhiên này khiến tiêu điểm mọi người toàn trường nhìn chăm chú thoáng cái liền chuyển dời đến trên người Viên lão đi theo bên cạnh hắn.

Viên lão khách khí, thấy Bách Lí mục Nhiên kiên trì, liền dẫn đầu vào ngồi. Đi cùng hắn là Hiên Viên Túc Gia, đứng ở phía sau hắn, nhìn quanh, không biết đang tìm kiếm cái gì.

“Di? người học viện Vạn hoàng làm sao còn chưa xuất hiện? Chẳng lẽ là sợ đối thủ?”

“Sợ? Không đến nỗi thế chứ?” Viên lão ý vị thâm trường hướng Bách Lí Mục Nhiên nghiêng mắt nhìn đi một cái, cái nhìn kia mang theo vài phần nhìn có chút hả hê đắc ý vị, trong đó ngọn nguồn chỉ sợ cũng chỉ có chính bọn hắn mới biết.

Bách Lí Mục Nhiên nhàn nhạt cười một tiếng, đưa mắt, hướng mấy người trên đài tỷ võ trông đi qua, nụ cười trên miệng cũng từ từ lớn hơn.

Trên đài tỷ võ kia, có môn sinh hắn đắc ý nhất, có nữ nhi ruột của hắn, cũng có ba ngoại tôn hắn thương yêu. Cả đám bọn họ siêu quần bạt tụy, là Thiên Long học viện kiêu ngạo, cũng là niềm kiêu ngạo của hắn. Nhân sinh có thể có thành tựu như thế, hắn đã đủ hài lòng, về phần kết quả tỷ võ như thế nào, hắn cũng không coi trọng.

Người không thể nào vĩnh viễn cũng là người thắng, thỉnh thoảng thua một cuộc, có lẽ đối với bọn họ mà nói là càng thêm quý giá kinh nghiệm.

Thời gian trôi qua từng một chút một, cây hương thơm đã đốt tới cuối, song người nên tới vẫn chưa đến.

Trong thính phòng, Vân Thúc Thừa cùng Hoa Oánh Oánh đã ở trong đó, thấy người vạn hoàng học viện chậm chạp chưa xuất hiện ở hiện trường, hai người tâm tình đều có chút phức tạp. Bọn họ hi vọng đoàn người Vân Khê xuất hiện, như thế mới có thể có cơ hội mượn người Thiên Long học viện đả thương nặng bọn họ, nhưng cũng không hy vọng bọn họ xuất hiện, như thế bọn họ cũng không có cơ hội nổi trội đoạt giải nhất rồi, tâm tình tràn đầy quấn quýt cùng mâu thuẫn.

Đang lúc trọng tài muốn tuyên bố ra miệng học viện Vạn hoàng tự động bỏ cuộc, thì Bách Lí Mục Nhiên giành trước một bước, cất

giọng nói: “dập tắt hương!”

Mọi người đều sửng sốt, không rõ dụng ý hắn là thế nào, chỉ nghe Bách Lí Mục Nhiên tiếp tục lên tiếng nói: “Hôm nay học viện Vạn Hoàng không đến, trận chung kết liền không tính là kết thúc. Người tập võ, hướng tới tinh thần và đạo võ chân chính, mà không phải là thắng bại. Chỉ có không ngừng mà khiêu chiến bản thân, đột phá bản thân, mới có thể ở trên võ đạo không ngừng mà đi tới cùng vượt xa.”

Toàn trường hoàn toàn yên tĩnh, lẳng lặng yên lắng nghe hắn dạy bảo, rất nhiều người ở đây trong tích tắc đã có giác ngộ thật sâu.

Bách Lí Mục Nhiên xoay chuyển ánh mắt, rơi vào trên người học sinh Thiên Long học viện trên đài tỷ võ đích: “Nhớ kỹ, kiêu binh tất bại! Các ngươi chuẩn bị bốn năm, hôm nay khó được có thể gặp được đến một đối thủ mạnh mẻ, nếu bỏ lỡ, sẽ là tổn thất lớn lao của các ngươi.”

Chúng học sinh nhất tề hướng về phía hắn khom người một xá: “Đa tạ viện trưởng dạy bảo!”

Người xem toàn trường lần nữa kính nể Bách Lí Mục Nhiên, chỉ sợ cũng chỉ có rất khiêm tốn như thế, mới chính là một đại tông sư, mới thật sự là đáng giá mọi người sùng kính.

“Bách Lí tiền bối rất rõ đại nghĩa, ý chí rộng lớn, lệnh vãn bối bội phục vạn phần!”

Rất xa, truyện tới một thanh âm hùng hậu, từ xa mà gần, trong đó còn kèm theo mấy tiếng rồng ngâm, đến từ chân trời.

Mọi người nhất tề ngẩng đầu lên, theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy chân trời một điểm từ nhỏ biến thành lớn, từ xa đến gần, trong nháy mắt

liền hiện ra trên bầu trời hội trường.

Đó là một Thần Long màu bạc, lân phiến (vảy) màu bạc phản xạ ánh mặt trời chói chang, làm chói mắt người.

Trên lưng Thần Long, một nhóm bảy người, phục sức (trang phục quần áo) chỉnh tề, lẫm liệt mà đứng, Tinh thần sáng láng.

Phong cách ra sân như vậy, rung động toàn trường, đưa tới một mảnh thấp giọng hô cùng hút khí.

Người vừa nói, chính là người dẫn đầu Long Thiên Tuyệt. Lấy Long Thiên Tuyệt dẫn đầu, một nhóm bảy người nhất tề hướng Bách Lí mục Nhiên chắp tay, vái chào, tỏ vẻ sùng kính cao độ đối với một đại tông sự rất khiêm tốn.

Bách Lí Mục Nhiên thấy người, ánh mắt vụt sáng, mỉm cười gật đầu: “Tới là tốt rồi! Tới là tốt rồi!”

Viên lão ở một bên gật đầu, sờ sờ cằm, híp mắt nói: “Khí tràng của tiểu tử này tựa hồ lại có một chút bất đồng, có ý tứ, có ý tứ!”

“Tuyển thủ học viện Vạn hoàng nhanh chóng lên đài, chuẩn bị tỷ võ!” Người trọng tài xem sắc trời một chút, thúc giục.

Từ trên bầu trời chẳng biết lúc nào bay tới mấy đóa mây đen, vừa rồi mặt trời còn chiếu sáng chói chang, không trung bỗng nhiên trở nên âm u.

Trong vạn ánh mắt nhìn soi mói, đoàn người Vân Khê lục tục từ phía trên lưng rồng nhảy xuống, đát đát đát đát tiếng bước chân, có tiết tấu nhịp nhàng, giữa hội trường yên ắng, đúng là nổi bật rõ rệt.

Mấy người lục tục đi lên tỷ võ đài, lấy Long Thiên Tuyệt cầm đầu, sắp hàng.

Long Thiên Tuyệt ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn Vân Trung Thiên đối diện, thong thả mở miệng: “Bắt đầu đi!”

Bình thản đơn giản, nghe không ra bất kỳ mùi thuốc súng, chậm rãi phiêu đãng ở bầu trời hội trường, lại làm cho tiếng lòng người không tự chủ căng thẳng.

Vân Trung Thiên cũng ở ngưng mắt nhìn hắn, nhàn nhạt mỉm cười, một tia kinh ngạc trong hắn mắt chợt lóe lên.

Bọn họ tựa hồ có chút khác lạ.

Đúng vậy, bất kể là nam tử trước mắt, hay là sáu người còn lại, trên người mỗi người đều nhiều hơn một loại khí chất nói không ra lời.

Đó là một loại lắng đọng, một loại thâm thúy, che giấu nhuệ khí sắc sảo của bản thân bọn họ, trở nên càng thêm sâu không lường được.

Hắn đạm quét lông mày, như cũ cười yếu ớt như vây.

Hiện tại hắn càng thêm đồng ý lời viện trưởng nói, nếu là bỏ lỡ trận tỷ võ hôm nay, sẽ là tổn thất lớn lao!

“Ta tuyên bố, tỷ võ giữa học viện Thiên Long và học viện Vạn Hoàng, hiện tại bắt đầu!”

Đi đôi với lời tuyên bố của người trọng tài, không khí hội trường không đốt tự cháy, trong lòng người người căng thẳng, mong mỏi mắt thấy cuộc thi đại chiến vạn chúng mong đợi này.

“Chờ một chút!” Ở phía sau Vân Trung Thiên đi ra một người, khí thế bức người cũng thiên tài Long gia, Long Thiên Hồn!

Hắn ánh mắt bức người nhìn thẳng Long Thiên Tuyệt, âm lãnh cười: “Các vị, trước khi tỷ võ, có phải nên nói rõ, đến tột cùng người này họ tên rốt cục là gì, đến từ nơi nào, sống ở đâu?”

Tay của hắn chỉ phía trước, nhắm thẳng vào Long Thiên Tuyệt.

Trong không khí, bỗng nhiên như có đồ vật gì đó vỡ vụn.

Mây đen che khuất mặt trời chói chang, rợp bóng một mảnh.

Lòng hiếu kỳ mọi người cũng bị dấy lên, đúng vậy a, người này đến tột cùng là người nào, đến từ nơi nào, sống ở đâu? Vì sao lại có dung mạo tương tự Long Thiên Hồn?

Cửu trưởng lão kích động từ chỗ ngồi đứng lên, ngưng mắt nhìn Long Thiên Tuyệt cùng Long Thiên Hồn trên đài tỷ võ, trong lòng bàn tay nắm đầy mồ hôi. Rốt cục, chuyện nên xảy ra vẫn phải xảy ra!

Vân Khê ngước mắt, con mắt sắc bắn về phía Long Thiên Hồn, hắn rốt cuộc muốn làm gì?

Long Thiên Tuyệt khẽ nhếch nhếch môi, giọng nói nhàn nhạt: “Long Thiên Hồn, ngày đó lúc ta cùng Thiên Thần bị đuổi ra khỏi Long gia, ngươi như thế nào bỏ đá xuống giếng, ta nhớ nhất thanh nhị sở. Ngươi cho rằng hôm nay ở chỗ này, ngươi vạch trần thân phận của ta, là có thể khiến ta thất kinh, che mặt mà chạy sao? Ngươi sai lầm rồi, Long Thiên Tuyệt ta từ trước đến giờ ân oán rõ ràng, có ân báo ân, có cừu cũng nhất định sẽ báo!”

Lẫm liệt như vậy, lạnh nhạt như vậy!

Tâm thần Long Thiên Hồn hơi động một chút, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén: “Long Thiên Tuyệt, ngươi là dã chủng bị Long gia trục xuất khỏi cửa nhà, ngươi có tư cách gì ở chỗ này tham gia luận võ? Ngươi lại có tư chất gì đáng khoe khoang? Mẫu thân của ngươi là một tiện nhân, ngươi cùng đệ đệ của ngươi cũng là tiện chủng đáng xấu hổ, các ngươi căn bản là không xứng với họ Long, bởi vì các ngươi không phải là huyết mạch Long gia! Người ti tiện giống như các ngươi như vậy, Long Tường đại lục căn bản không có đất cho các ngươi dung thân, các ngươi đáng bị người ta hô đánh như con chuột ngoài phố, bị người phỉ nhổ!”

“Bị người phỉ nhổ! Bị người phỉ nhổ! Bị người phỉ nhổ!.....” Thanh âm của hắn ở bầu trời hội trường, thật lâu vang vọng.

Mọi người kinh hãi, không ngờ trong chuyện này còn có nguyên nhân như vậy, tiếng nghị luận nhanh chóng khuếch tán ra.

Vân Khê rõ ràng cảm thấy khí tràng vây quanh người Long Thiên Tuyệt chợt biến hóa, trong nội tâm nàng đau, đau lòng vì hắn. Không nghĩ tới hắn trải qua tàn khốc như thế, hắn cũng không nguyện ý nói cùng nàng, nàng biết là hắn không muốn làm cho gánh nặng quá mức trầm trọng chuyển thêm đến trên người nàng, hắn muốn nàng vui vẻ, cho nàng hạnh phúc, về phần những thứ nặng nề, bi thương kia, một mình hắn gánh cả.

Thiên Tuyệt, trong lòng chàng thật là khổ!

Ngưng mắt nhìn bóng lưng khoan hậu oai hùng của hắn, bên trên nó lại chịu tải nhiều gánh nặng như vậy, nàng không khỏi sầu não.

“Long Thiên Hồn! Ngươi mới là tiện chủng! Ngươi mới nên bị người phỉ nhổ!” Vân Khê con mắt ngoan lệ bắn về phía Long Thiên Hồn,

thịnh nộ nói, “Long gia rất giỏi sao? Ngươi cho rằng người người cũng muốn bước vào cửa Long gia các người? Long gia không phân biệt thị phi, trắng đen điên đảo, ta xem sớm muộn gì cũng vong, không trở về cũng được!”

“Ngươi tính là cái gì? Ngươi có tư cách gì nói chuyện với ta?” Long Thiên Hồn trên người dấy lên lửa giận, hơi thở giống như ngọn lửa chợt dâng lên, ngọn lửa càng lúc càng cao.

“Cùng một người không ra gì nói chuyện, đúng là không cần bất kỳ tư chất cách!” Vân Khê cười lạnh, khí tức trên thân cũng theo đó phóng ra, đối với người vũ nhục người nàng thương, không cần có chút nhẫn nại nào nữa.

Hai cỗ hơi thở sắp chạm vào nhau, Long Thiên Tuyệt đột nhiên bước ra một bước, chắn trước mặt Vân Khê: “Tư cách sao? Ta sẽ làm cho ngươi biết, cái gì mới thật sự là tư cách!”

Nơi hắn đặt chân, tảng đá cứng rắn trên mặt đất, lại hiện lên vài khe nứt, hơi thở dữ dội mãnh liệt mênh mông tuôn ra.

“Rống ——”

Mọi người phảng phất thấy được phía sau hắn, có một con hỏa long màu vàng bay lên, lưỡi phun lửa ngút trời, gầm thét gào thét.

Càng kinh người hơn chính là, một đôi mắt hắn bỗng dưng nổ bắn ra hai đạo ánh sáng màu vàng, khiến cho đài tỷ võ tối om trong nháy mắt sáng lên.

Cũng là vào lúc này, trên bầu trời, đột nhiên hé mây nhìn thấy mặt trời.

Mặt trời chói chang nhô lên cao nghiêng xuống, tất cả tia sáng đều trong nháy mắt tập trung ở trên người một người Long Thiên Tuyệt.

Ánh mắt của hắn là màu vàng, tóc hắn tỏa ánh vàng, thân thể của hắn cũng được bao phủ ánh vàng, trong tất cả mọi thứ, cho dù không có con hỏa long màu vàng ở phía sau hắn, với ánh sáng chói mắt kia cũng rung chuyển tứ phương!

Giờ này khắc này, hắn chính là Chiến thần chuyển thế!

Hắn chính là thiên thần hạ phàm!

“Đây là Long gia tuyệt học! Long Huyết Bảo Điển chí cao tuyệt học, Phi Long Tại Thiên!” Người thứ nhất lên tiếng dĩ nhiên là Bách Lý Mục Nhiên trên đài chủ tịch.

Mặc dù cùng Long Thiên Tuyệt tiếp xúc có mấy ngày, nhưng cũng là lần đầu tiên thấy được chí cao tuyệt kỹ của Long Thiên Tuyệt, Bách Lí Mục Nhiên kích động. Toàn bộ Long gia trăm ngàn anh tài, trừ tổ tiên sớm nhất Long gia, tựa hồ chưa bao giờ có người nào chân chính luyện thành Phi Long Tại Thiên chí cao tuyệt kỹ. Mặc dù hiện tại thực lực toàn thân của hắn còn rất yếu, nhưng chỉ cần có nền tảng ban đầu như vậy, tiềm lực phát triển của hắn chính là không thể hạn chế.

Hắn hít sâu vài khẩu khí không khỏi máu nóng sôi trào.

Đó là một loại giống như tín ngưỡng hành hương, một tín niệm đối với võ học chí cao mà võ giả đeo đuổi.

Không chỉ hắn như thế, Viên lão bên cạnh hắn cũng không khỏi kích động.

“Cái gì? Ngươi..... Làm sao ngươi có thể.....” Long Thiên Hồn hai chân nhịn không được thụt lùi, lộ ra thần sắc khiếp sợ khó có thể tin, hắn đột nhiên lắc đầu, đỉnh đầu dao động như trống bỏi không có gì khác nhau.

“Không thể nào! Cái này không thể nào!”

Đúng vậy, cái này không thể nào!

Long gia mấy thế hệ nay, đã trải qua mấy trăm năm, chưa từng xuất hiện một hậu duệ hai tròng mắt có màu vàng thuần khiết như vậy. Ngay cả gia chủ hiện tại, tuy nói cũng là hai tròng mắt màu vàng, song trong đó một con mắt cũng vẫn chứa tạp sắc. Mặc dù như thế, hắn đã có thể hùng bá nhất phương, không người nào có thể rung chuyển.

Chính hắn thì, vẫn có con ngươi màu vàng thuần khiết nhất, cho nên từ nhỏ có được thiên phú không người thường nào sánh được, được người Long gia nhất tề sùng bái là Long gia đệ nhất thiên tài, cho tới bây giờ hắn đều coi đây là vinh hạnh đặc biệt. Mà giờ khắc này, tất cả niềm tin của hắn đều bị đánh tan một cách vô tình.

Long gia huyết mạch thuần khiết nhất!

Long huyết bảo điển chí cao tuyệt kỹ!

Hai điều này lại đồng thời xuất hiện ở cùng trên người một người, hơn nữa còn là một người hắn luôn luôn phỉ nhổ, từng bỏ đá xuống giếng, đây đối với hắn mà nói, là đả kích khổng lồ bực nào?

Quyển 4 - Chương 135: Cuộc chiến vương giả, ai dám tranh phong?

“Không có gì là không thể! Hãy tiếp nhận sự thật đi!” Tiếng lạnh lùng gầm nhẹ, từ cổ họng Long Thiên Tuyệt truyền ra, xen lẫn vài tia tức giận.

Thân ảnh màu vàng, ở dưới ánh mắt của mọi người giống như mủi tên rời cung, thẳng hướng tới Long Thiên Hồn. Hai chân của hắn nhẹ sát mặt đất, vạch ra một tia lửa thật dài cùng dấu vết thật sâu trên mặt đất bằng đá xanh.

Nếu thân phận của hắn đã bại lộ, vậy thì không có gì cần giấu diếm nữa.

Đánh đi!

Thống thống khoái khoái đánh nhau một trận!

Để cho thế nhân đều chứng nhận, ai mới là kẻ có được chân chính huyết thống của Long gia!

Người nào, mới thật sự là vương giả!

Mọi người cơ hồ còn đắm chìm trong rung động hắn vừa mang đến, đột nhiên nhìn thấy hắn xung phong liều chết tới đây, mấy người đồng loạt dàn trận ngăn địch. Mặc dù tính cách Long Thiên Hồn đúng là không vui vẻ gì, nhưng tốt xấu gì cũng là học sinh học viện Thiên

Long, là một thành viên của đội bọn họ, bọn họ không thể nào vứt bỏ không để ý.

Bước chân Long Thiên Tuyệt ngừng lại, thân thể hắn nghiêng về phía trước, phía sau hắn, Hỏa Long màu vàng gầm thét, lướt qua hắn, lướt qua chiến trận học viện Thiên Long, đáp xuống, xông thẳng tới Long Thiên Hồn.

Sau phút ngăn cản ngắn ngủi của đồng bạn, Long Thiên Hồn chưa hết kinh hồn rốt cục hoàn hồn, hai mắt bỗng dưng bắn ra tinh quang, con mắt trái kim quang lóe lên. Nếu là đổi lại thường ngày, mấy vạn người xem thấy con mắt màu vàng chuyên thuộc về Long gia như thế, nhất định sẽ chấn động vạn phần. Chỉ tiếc, sau khi mọi người đã kiến thức con mắt màu vàng thuần khiết nhất của Long Thiên Tuyệt rồi, lần nữa nhìn đến con mắt màu vàng của Long Thiên Hồn, thì giống như là xem xong hàng nhất phẩm, nhìn lại hàng thứ phẩm, lúc này chênh lệch hơn kém nhìn là biết rõ.

Một con mắt màu vàng của Long Thiên Hồn, tương đương với sản phẩm kém chất lượng hơn trong truyền thuyết!

Nhưng mà, sản phẩm kém cũng có công dụng của nó.

Chỉ thấy Long Thiên Hồn tinh thần rung lên, hơi thở quanh thân nhanh chóng mà tăng lên, hắn tung người nhảy, thân thể giống như cuồng phong lá rụng, phiêu diêu lóe lên, trong thời gian ngắn, liền đón nhận Hỏa Long màu vàng kia.

Một người một “Long” kịch liệt tranh đấu lại khó phân thắng bại.

“Huyền tôn bát phẩm! Tiểu tử Thiên Hồn này lại thăng cấp!” Trong đoàn trưởng lão của Thiên Long học viện, có người thấp giọng hô lên tiếng, có chút tự hào.

“Đáng tiếc đối thủ của hắn quá mạnh mẻ, hắn rất nhanh liền nhịn không được nữa…” Tên còn lại thở dài nói.

Khán giả không khỏi hít vào mấy ngụm khí, Long Thiên Hồn này quá mãnh liệt, công phu của hắn nổi tiếng cương mãnh hung hãn, trường kiếm ở trong tay hắn vũ động, giống như đại đao, mỗi một kiếm múa đến kích động lên từng trận khí mãnh liệt.

Hỏa Long vốn là biến ảo mà thành, cũng không phải là chân thật, khi hắn mạnh mẽ dùng trường kiếm phách chặt xuống, Hỏa Long không ngừng mà bị đánh nát, sau đó tụ lại, đánh nát tiếp, tụ lại nữa … Vòng đi vòng lại, thể lực Long Thiên Hồn từ từ giảm xuống, trường kiếm tốc độ vung chém cùng lực đạo cũng dần dần chậm lại.

Song hắn lại không thể ngừng, bởi vì một khi dừng lại, Hỏa Long liền vô cùng có khả năng có quấn lên thân thể của hắn, để cho hắn bị ngọn lửa cắn nuốt, vạn kiếp bất phục.

Trong lúc Long Thiên Hồn cùng Hỏa Long kích đấu, những người khác cũng không có nhàn rỗi, lấy Bách Lí Thanh Hoa cầm đầu các cao thủ xếp hàng thành hình, dựa theo phương thức tầng tầng lớp lớp không ngừng tiến lên phía trước.

“Dàn trận!”

Vân Khê quát khẽ một tiếng, Thiên Cương kiếm trận lập tức thành hình, ý chiến đấu hừng hực thiêu đốt, khí thế trong nháy mắt dâng cao.

Song phương đều phòng ngự lẫn nhau, không có tiến hành giao phong thực chất.

Hiển nhiên giờ phút này tiêu điểm toàn trường vẫn là ở trên trận giao phong tỷ thí của hai người Long Thiên Tuyệt cùng Long Thiên Hồn.

“Long Thiên Tuyệt, ngươi cho rằng như vậy là có thể đánh bại ta sao? Ngươi quá coi thường ta!” Long Thiên Hồn bỗng nhiên ngẩng đầu, ngửa mặt lên trời một tiếng gầm thét, “Long Tướng thần công, phá Hỏa Long cho ta!”

“Rống ——” rồng ngâm ngập trời, một con rồng phía sau hắn cũng biến ảo mà thành, hình thể con rồng có vẻ hơi gầy còm, lại có long lân bén nhọn một loại khí thế sắc bén giống như chủ nhân của nó, sát khí mười phần. Bất đồng chính là, hình thể của nó hơi nhỏ, khi đứng cùng Hỏa Long màu vàng thì thua kém rất nhiều, nhưng rồng chính là rồng, coi như là thứ phẩm, vẫn có tác dụng của nó.

Sát Long nhảy dựng lên, trong nháy mắt cùng Hỏa Long dây dưa một chỗ.

Hai con rồng từ biến ảo mà thành, kịch liệt giao chiến, trên bầu trời hội trường rồng ngâm nhiều tiếng, không khí cũng theo đó kịch liệt bay lên.

Bách Lí Mục Nhiên nhìn một màn này, đáy mắt tinh quang lóng lánh, Long tướng thần công của Long Thiên học viện, theo cách nào đó khúc điệu khác nhau mà kết quả lại tuyệt diệu như nhau, hắn rất muốn nghiền ngẫm những ưu khuyết và khác biệt trong đó.

Toàn trường người xem nín hơi, nhìn chăm chú hai cái Thần Long, bọn họ cũng rất muốn biết đến tột cùng ai lợi hại hơn.

“Thực lực Hỏa Long tựa hồ không cường đại như tưởng tượng vậy, không phải là nó chỉ tốt mã đấy chứ?”

“Long Thiên Hồn là cao thủ số một số hai Thiên Long học viện, thực lực Huyền tôn bát phẩm, đối phương muốn đánh bại hắn chưa chắc dễ dàng.”

“Muốn phá Hỏa Long của ta? Ngươi quá ngây thơ rồi!” Long Thiên Tuyệt khẽ quát một tiếng, những đóa kim liên phóng từ lòng bàn chân khi hắn tức giận, hắn đạp mạnh hai chân, những đóa kim liên liền xoay tròn bay về phía Hỏa Long màu vàng.

“Rống ——”

Hỏa Long ngụm lớn đem toàn bộ kim liên nuốt hết.

“Lại còn có thể cung cấp năng lượng cho Hỏa Long?” Viên lão trừng lớn mắt như hạt châu, lộ ra vẻ khó tin, “Llong huyết bảo điển của Long gia quá tuyệt diệu rồi, khó trách vài lão già Long gia kia người nào cũng rất lợi hại, lỗ mũi đều hướng lên trời”

“Sợ rằng hắn còn có chiêu sau đấy.” Bách Lí Mục Nhiên cười tủm tỉm nói, mắt cũng không hề chớp nhìn chằm chằm hai cái Thần Long kích đấu, càng xem càng có hứng thú.

Long Thiên Hồn thấy một màn như vậy, con mắt đều nhanh rớt xuống: “Kim liên gia trì? Ngươi rốt cuộc còn giấu bao nhiêu bản lãnh?”

Sau khi nuốt chửng kim liên, thực lực Hỏa Long tăng mạnh, thân thể cao lớn hướng Sát Long hung hăng đập mạnh. Sát Long không chút nào yếu thế, không lùi mà tiến tới.

Chỉ nghe phịch một tiếng nổ, Sát Long bị bắn ngược trở lại mạnh mẽ, trên lân phiến sắn nhọn dấy lên ngọn lửa. Mà Hỏa Long vẫn ngẩng đầu bay lượn trên không trung, biểu thị công khai cuối cùng là nó

chiến thắng!

“A! ——” Long Thiên Hồn mặt mũi dữ tợn, thống khổ gào thét.

Ngọn lửa này tuy là đốt ở trên người Sát Long, kì thực cũng là đem thống khổ đặt ở trên người Long Thiên Hồn, người cùng rồng là một thể.

Long Thiên Hồn gào thét, rơi vào trong tai mỗi người, đáy lòng phát rét, cả người nổi da gà.

“Ta không cam lòng! Ta không phục! Ta muốn đánh lại! Ta mới là Long gia huyết mạch chân chính!”

Trên người Long Thiên Hồn tràn đầy chiến ý lửa giận hừng hực thiêu đốt, cả người hắn tản ra ngọn lửa giận hừng hực, Sát Long ở giữa không trung hướng lên trời gào thét, phát ra tức giận điên cuồng gào thét.

Một số mọi người rối rít che lại lỗ tai, âm thanh của Sát Long, đã phá tan ngăn trở, ảnh hưởng đến màng nhĩ của bọn hắn.

“Điên rồi! Điên rồi! Long Thiên Hồn đây là đang thiêu đốt tuổi thọ của mình. Hắn lấy chính tuổi thọ của mình để đổi lấy năng lượng, chỉ vì thắng một cuộc tỷ võ, đáng giá không?”

“Tâm của hắn bị lòng tự ái triệt để đánh tan rồi, hôm nay nếu hắn không thể chuyển bại thành thắng, ta nghĩ trong một thời gian ngắn sau này, hắn cũng không thể khôi phục như cũ. Đây là một cuộc chiến thực lực, đồng thời cũng là một cuộc chiến tâm lý.”

“Hắn quá hiếu chiến rồi! Từ lúc bắt đầu giao chiến đến giờ, thực lực của đối phương rõ ràng cao hơn ra hắn một bậc, hắn hẳn là lĩnh ngộ,

cũng không nguyện ý tiếp nhận sự thật. Bọn họ đều là Long gia huyết mạch, song huyết mạch Long Thiên Hồn không phải là thuần khiết nhất, đối phương mới là huyết mạch cực kỳ thuần khiết. Bản thân có thực lực nhất đẳng, cùng với huyết mạch Long gia thuần khiết nhất, Long Thiên Hồn căn bản cũng không có khả năng thắng."

"Nhưng là hắn chính là không cam lòng a....."

Các thành viên trong đoàn trưởng lão của Thiên Long học viện bắt đầu thảo luận về Long Thiên Hồn, lại là tiếc hận thay hắn, lại là thay hắn toát mồ hôi. Nói như thế nào Long Thiên Hồn cũng là học sinh Thiên Long học viện bọn họ, chung đụng đã lâu, vẫn là có chút tình cảm.

Trong đó một gã trưởng lão từng dạy Long Thiên Hồn võ học, không nhịn được quay đầu lại, xin chỉ thị viện trưởng: "Viện trưởng, Thiên Hồn đứa nhỏ này là đang lấy chính tánh mạng mình ra đùa giỡn a, chúng ta có nên ngăn lại hắn hay không?"

Bách Lí Mục Nhiên âm thầm lắc đầu, thở dài nói: "Đứa nhỏ này quá hiếu thắng! Hắn coi trọng thắng bại như thế, sớm muộn gì cũng là chịu thiệt, hôm nay tỷ võ, coi như là cho hắn một bài học đi!"

"Kia vạn nhất hắn …" Trưởng lão lo lắng nói.

Bách Lí Mục Nhiên khoát khoát tay, ngăn hắn sầu lo: "Yên tâm đi, nơi này dù sao cũng là học viện Thiên Long, Long công tử biết phân biệt nặng nhẹ"

Không sai! Không nhìn mặt Phật cũng phải nhìn mặt tăng!

Cho dù là Long Thiên Tuyệt hận chết Long Thiên Hồn, hắn cũng sẽ không làm trò trước mặt trưởng lão cùng học sinh Thiên Long học

viện ra tay với Long Thiên Hồn, bởi vì nếu hắn giết đối phương, chỉ sợ cả nhà bọn họ cũng rất khó rời khỏi Thiên Long Thành an toàn.

Hơn nữa, giữa hắn và Bách Lí Mục Nhiên có tình nghĩa bằng hữu không kể tuổi tác, dù cuồng vọng thế nào, cũng muốn lưu thể diện cho viện trưởng.

Thử nghĩ, nếu như hắn làm trò mặt của mọi người, giết môn sinh viện trưởng đắc ý, đây không phải rõ ràng là bạt mấy bạt tai trên mặt viện trưởng sao?

Long Thiên Tuyệt cũng là từ phần này suy nghĩ, cho nên xuất thủ đều giữ lại đường lui. Nếu không bằng vào thực lực hắn bây giờ, trong vòng ba chiêu, có thể lấy mạng đối phương!

Thật, đây tuyệt đối không khoa trương chút nào!

“Long Thiên Tuyệt, thi triển thực lực Phi Long Tại Thiên chân chính của ngươi, hôm nay ta quyết tử chiến với ngươi!” Long Thiên Hồn phi thân bắn lên dữ dội, ở giữa không trung hối hả lượn vòng xoay quanh, không khí chung quanh bị lửa giận của hắn đốt, từ từ nóng lên.

Một ít khí lưu từ từ nóng lên, chứa năng lượng chờ phát động, trong đó tích tụ năng lượng cũng càng ngày càng nhiều.

Long Thiên Hồn dùng bất cứ giá nào để chiến đấu, không thành công cũng thành nhân! Hắn nhất định phải cùng Long Thiên Tuyệt phân rõ thắng bại!

“Ngươi, còn không xứng để cho ta thi triển thực lực chân chính của Phi Long Tại Thiên!” Long Thiên Tuyệt tàn khốc cười một tiếng, ánh mắt của hắn bỗng dưng mờ đi, kim quang yếu ớt, sau đó khuôn mặt

lạnh lùng đột nhiên giãn ra vô hạn tia sáng, càng tàn khốc hơn là câu chữ từ trong miệng hắn phun ra, “Ngươi, chỉ xứng bị ta một quyền đơn giản nhất đánh bại!”

Quả đấm của hắn, phá không đánh ra.

Khi hắn nắm tay, một đoàn thánh quang rừng rực như một loại tường vân ngưng tụ ma sát với không khí, sàn sạt rung động.

Một quyền đánh ra, thiên địa chấn động!

Vô số ý niệm cùng năng lượng đi theo quyền ảnh, tuôn trào ra, nghiêng sái ngàn dặm.

“Ghê tởm! Ai cũng không được phép miệt thị ta!” Long Thiên Hồn ra sức đón nhận, cũng đánh ra một quyền chấn động thiên địa giống như trước.

Một quyền đụng nhau!

Ầm ầm ——

Giống như sấm sét.

Long Thiên Hồn liên tiếp lui về phía sau, phát hiện mu bàn tay mình tan nát, đốt ngón tay lộ ra đầy xương ngón tay trắng. Hai mắt hắn lóe lên hung ác, khó có thể tin.

“Ngươi..... Ngươi lại đạt đến Huyền tôn cửu phẩm sao? Điều này sao có thể? Ngươi so với ta còn nhỏ hai tuổi, thực lực so với ta lại cao hơn một phẩm, cái này không thể nào!”

Không có màu vàng Hỏa Long tương trợ, không có Phi Long Tại

Thiên tuyệt kỹ, cũng không có bất kỳ kiếm pháp, riêng là đơn giản đối kháng, hắn đã thua.

Long Thiên Hồn bị đả kích thật nặng.

“Cái gì? Lại là thực lực Huyền tôn đỉnh?!”

Toàn trường mọi người đều chấn động.

Bằng tuổi Long Thiên Tuyệt bây giờ, sớm bước vào Huyền tôn đỉnh, này bản thân hắn chính là một kỳ tích!

Mặc dù trong lòng đã lường trước, nhưng khi được công bố, Vân Khê vẫn bị chấn động chút ít.

Trước đó không lâu, thực lực bọn họ cách nhau rất gần, chỉ kém một phẩm cấp, ai ngờ hiện tại thoáng cái kéo ra khoảng cách, không ngờ kém ba phẩm cấp. Nàng không nhịn được lắc đầu cười khẽ, tiềm lực Thiên Tuyệt thật là biến thái a! ngay cả nàng cũng cảm thấy không bằng ….

Mâu quang Vân Trung Thiên sáng lên, nụ cười trên môi càng đậm rồi, cũng chỉ có người quen thuộc nhất bên cạnh hắn nhất mới biết được, mỗi khi hắn lộ ra vẻ mặt như thế, đã nói lên chiến ý trong lòng hắn càng ngày càng đậm hơn.

“Ta không tin! Ta nhất định phải chiến thắng ngươi!” Long Thiên Hồn tuyệt vọng gầm thét, mang trong ý quyết chiến, như cơn lốc hướng về Long Thiên Tuyệt.

Bùm bùm.

Trong không khí, hơi thở cuồng bạo đang không ngừng bộc phát,

Long Thiên Hồn sắc mặt dữ tợn, tuyệt không chịu thua, triển khai tử quyết.

“Không biết tự lượng sức mình.”

Long Thiên Tuyệt lại đánh ra một quyền, mang theo kình phong gào thét, áo bào bay phất phới. Hắn không có thi triển công phu dư thừa, chẳng qua là một quyền đơn giản.

Hắn muốn đem tất cả lòng tự tin của Long Thiên Hồn, toàn bộ đè bẹp, để cho hắn tuyệt vọng! Để cho hắn lòng tin mất hết! Để cho hắn từ đó chỉ có thể giống như một bãi bùn lầy giống nhau, không cách nào tìm lại lòng tin!

Oanh!

Chính là chỗ này đơn giản nhất một quyền, nhưng ngưng tụ năng lượng đáng sợ nhất nhất cuồng bạo thâm trầm.

Thân thể Long Thiên Hồn bị oanh kích nặng nề bắn ra khỏi đài tỷ võ, thiên địa dao động!

Phịch!

Long Thiên Hồn đầu đập mạnh lên mặt đất, tạm thời lâm vào hôn mê.

Toàn trường yên tĩnh.

Sau đó là từng tiếng hít không khí.

Long Thiên Hồn, một Huyền tôn bát phẩm cao thủ, lại cứ như vậy bị đánh bại.

Cửu trưởng lão vẫn nắm chặt tay đầy mồ hôi, lúc này mới thật dài thở phào nhẹ nhỏm, một lần nữa ngồi trở lại chỗ ngồi của mình.

Thật tốt quá, Tuyệt thiếu gia thắng!

Hôm nay đánh một trận, Tuyệt thiếu gia chắc chắn sẽ nổi tiếng, nhưng cũng sẽ mang lại cho hắn nguy hiểm vô cùng.

Nghĩ đến chỗ này, hắn lại bắt đầu rối rắm rồi.

Vân Trung Thiên vẫn luôn đứng ở một bên, yên lặng quan sát, đến đây, mắt của hắn khẽ nổi lên gợn sóng, từng sợi hưng phấn quang mang trong hốc mắt bắn ra.

Đám người Bách Lí Thanh Hoa cũng hít một ngụm không khí thật sâu, ánh mắt nhìn Long Thiên Tuyệt giống như nhìn quái vật, đáy lòng của bọn hắn thật sâu hiểu. Cả trên đài tỷ võ, chân chính có tư cách cùng hắn đánh một trận, chỉ sợ cũng chính là đồng dạng quái thai, Vân Trung Thiên.

Bọn họ đột nhiên rất mong đợi một cuộc chiến vương giả chân chính, kéo ra màn che.

“Nên đến thời điểm chúng ta quyết định thắng bại” Long Thiên Tuyệt thu quyền, tầm mắt quét về phía Vân Trung Thiên.

Hai người tròng mắt nhìn nhau một khắc, đồng thời xẹt qua vẻ tán thưởng lẫn nhau, máu ở trong nháy mắt sôi trào, chiến ý thiêu đốt.

“Tốt! Ngươi và ta, quyết một trận thắng bại!”

Hai người rất bình thản nói, nhưng tạo nên một trận cuồng phong mãnh liệt thổi qua từng góc hiện trường.

Rốt cục cuộc chiến bắt đầu.

Đây là một cuộc chiến cường giả chân chính.

Đáng giá mong đợi.

Chiến trận giữa học viện Thiên Long cùng học viện Vạn Hoàng tự giác phân tán hai bên, cho hai người không gian khá lớn. Trên thực tế, tỷ võ đài khá lớn nhưng đối với hai vị cao thủ tuyệt đỉnh mà nói, bao nhiêu không gian cũng không đủ.

Cả lôi đài, tựa hồ ai cũng không tồn tại chỉ còn lại Long Thiên Tuyệt cùng Vân Trung Thiên hai người đối diện nhau.

Bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh đến đáng sợ.

Hai người tựa hồ cũng nổi lên sát chiêu, muốn phát ra một kích tuyệt thế, chiến thắng đối phương.

Song ngoài mặt, hai người đã thành cây trúc, cao cao tại thượng, mắt nhìn xuống mọi người, tựa hồ hết thảy đều ở trong lòng bàn tay của bọn hắn.

Đợi chờ như vậy, trở nên càng ngày càng giày vò mọi người.

Đám người bên trên thính phòng dần dần có chút đứng ngồi không yên, một lòng gấp tới cổ, hai con mắt gắt gao ngó chừng đài tỷ võ, chỉ sợ bỏ lỡ tuyệt thế một kích kia, một trận đánh tuyệt thế.

Vừa lúc đó, mặt trời chếch đi, xuyên qua tầng mây lúc ẩn lúc hiện, không cẩn thận chiếu vào khuôn mặt Long Thiên Tuyệt.

Chói mắt quang mang chớp động, Long Thiên Tuyệt khẽ nghiêng mặt.

Chính là trong nháy mắt này, Vân Trung Thiên cử động.

Hắn xuất kiếm như gió, như điện, như quang, kiếm quang màu xanh, không tiếng động xuyên thấu hư không, xuyên thấu ánh sáng màu vàng sáng rỡ, giống như là thích khách ẩn núp trong đêm đen, làm cho người ta ở không biết trước được gì chết đi.

Hơi thở Long Thiên Tuyệt khẽ rung động, trên mặt hiện ra sự ngưng trọng, thân ảnh của hắn rút lui như bay, như lá rụng giữa cuồng phong, lập lờ phiêu diêu, biến mất tung tích.

Thần thức Vân Trung Thiên mở rộng ra, vững vàng nắm toàn bộ cục diện trong tay, mi mắt hắn giương nhẹ, cảm giác được không khí phía sau rung động.

Hắn ưu nhã xoay người lại, vẽ ra một đạo kiếm hình cung thật dài tựa tia chớp.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của hắn, khi hắn xoay người, một đạo kiếm hình cung thế đến hung mãnh vạch ra.

Hai đạo kiếm hình cung dần dần lớn hơn, nổ tung, hào quang màu xanh, màu bạc đồng thời bắn ra.

Oanh!

Bầu trời của đài tỷ võ, kiếm khí chạm vào nhau rồi cùng biến mất.

Thực lực hai người, cuối cùng rõ ràng.

Huyền tôn đỉnh đối với Huyền tôn đỉnh!

Lần đầu tiên giao phong, bất phân thắng bại.

Hai người tách ra, đứng lại, không vội vàng tiến công, bọn họ đều thử dò xét lẫn nhau.

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, mọi người rối rít không nhịn được muốn biểu đạt ý kiến của mình, chuyên chú nhìn cuộc tranh tài này, sợ bỏ sót chi tiết nào đó.

Vân Thúc Thừa nhíu mày, lộ ra sắc mặt không vui.

Vân Trung Thiên rốt cuộc đang làm gì đó? Vì sao cùng một Huyền tôn đỉnh cao thủ dây dưa không dứt?

Nếu là đổi lại hắn, hắn chỉ cần bắt Vân Khê, có thể trực tiếp bức bách Long Thiên Tuyệt thối lui khỏi trận chiến. Như vậy trận này tỷ võ sẽ không hồi hộp, vì chiến thắng, bất kỳ thủ đoạn nào cũng là đúng đắn.

“Long công tử, thử Long Tướng thần công của ta một chút xem thế nào?” Vân Trung Thiên tự tin cười một tiếng, tiếng nói vui vẻ, khi hắn nói xong phía sau bỗng dưng xuất hiện một nước xoáy khổng lồ, nước xoáy chảy xuôi màu tím, một cái Cự Long thân ảnh, như ẩn như hiện, gầm thét hiện ra nguyên hình.

Cự Long màu tím!

Dùng huyền khí màu tím ngưng tụ mà thành Cự Long, xưa nay chưa từng có, là quái thai trong quái thai!

Hoàng giả khí tức cùng xuân phong hoa vũ bàn, thẩm thấu vào lòng

của mỗi người.

Làm cho người ta mãnh liệt ý thức được, Cự Long màu tím này, tuyệt không phải là Long Tướng bình thường.

Cùng là Long Tướng thần công, Long tướng mà Long Thiên Hồn gọi ra thì gầy gò, có chứa lân phiến sắc nhọn, vô luận khí thế, hay là hình thể, đều không thể so sánh với Vân Trung Thiên. Nếu đặt cả hai ở cùng một nơi, giống như là ngoan thạch cùng ngọc phác (ngoan thạch – ngọc phác: ý nói là đá kém chất lượng và đá ngọc quý báu), người sáng suốt thoáng cái là có thể phân biệt thật giả.

Tinh thần các trưởng lão của học viện Thiên Long rối rít chấn phấn lên, Long Tướng thần công là tuyệt kỹ độc môn của Thiên Long học viện bọn họ, Long tướng thần công của Vân Trung Thiên gần như phát huy đến cực hạn, đây là kiêu ngạo của bọn hắn, cũng là kiêu ngạo của Thiên Long học viện.

Mỗi người đều kiễng chân mong mỏi hắn chiến thắng, dùng việc này để chứng minh, Long Tướng thần công có thể thắng được long huyết bảo điển của Long gia.

Mi tâm Long Thiên Tuyệt sáng ngời, hai tròng mắt đen nhánh chiếu đến thân ảnh màu tím Cự Long khổng lồ, đáy mắt hắn bị một ngọn lửa thiêu đốt, chiến ý lần nữa nảy mầm.

“Phi Long Tại Thiên!”

Hỏa Long màu vàng lần nữa xuất hiện.

Cùng là khí tức hoàng giả, khí thế ngút trời.

Hai cái Thần Long thấy đối phương, tựa hồ tương giao linh hồn,

đồng loạt hướng lên trời gầm hét lên, khí tức hoàng giả cứ như vậy tuôn ra mênh mong quét ngang toàn trường.

Hai người Vân Trung Thiên cùng Long Thiên Tuyệt ngưng mắt nhìn nhau đều cười nhạt, đều ẩn giấu huyền cơ.

Ầm!

Chiến cuộc hết sức căng thẳng.

Hai cái thân ảnh nhanh chóng đụng vào nhau, vào thời khắc này hai cái Cự Long cũng tranh phong đối nhau.

“Muội tử, ngươi nói hai người bọn họ người nào sẽ thắng?” Chiến Thiên Dực vừa nhìn cuộc chiến, vừa nói.

Vân Khê hai mắt theo sát chuyển động của cuộc chiến giữa hai người, lòng bàn tay nắm chặt, bên trong đã sớm ướt đẫm.

“Ta tin tưởng Thiên Tuyệt, hắn sẽ không thua.”

Chiến Thiên Dực nhìn nàng khẩn trương như thế, liền không hề nữa nói tiếp, chuyển trong con ngươi, bỗng nhiên đối diện với tầm mắt của Bách Lý Băng Tuyền tới, hắn hơi ngẩn ra, tâm thần cũng rung động theo.

Rời mắt, hắn không biết nên đối mặt với nàng thế nào.

Trên đài chủ tịch, hai người Bách Lí Mục Nhiên cùng Viên lão nhỏ giọng thảo luận ưu thế cùng bất lợi của Vân Trung Thiên cùng Long Thiên Tuyệt, cũng có tranh cãi, nhưng cũng không cách nào che dấu sự cuồng nhiệt của bọn họ đối với trận tỷ võ này.

Lúc này,trên bầu trời đài tỷ võ, song phương kịch chiến tiến vào đến giai đoạn gay cấn.

Viên lão kích động kêu lên: “Không tốt! tên Long tiểu tử kia lại từng theo ngươi học Long Tướng thần công, về tinh túy và nhược điểm trí mạng của Long Tướng thần công hắn rõ như lòng bàn tay, đệ tử của ngươi sợ là chịu thiệt.”

Bách Lí Mục Nhiên lạnh nhạt bình tĩnh lắc đầu: “Thế thì chưa chắc! Những người khác lão phu không dám nói, Trung Thiên đứa nhỏ này, lão phu có mười phần lòng tin với hắn. Chẳng lẽ ngươi chưa phát hiện ra Long Tướng thần công mà hắn thi triển có cái gì bất đồng sao?”

Viên lão híp híp mắt, hai mắt trở nên căng lớn: “Lão phu hiểu! Hắn đem Vân tộc bí kỹ cùng Long Tướng thần công dung hợp hoàn mỹ, đã tạo thành một bộ Long Tướng thần công cùng người khác bất đồng, bù đắp lại khuyết điểm bản thân Long Tướng thần công, cho nên mặc dù Long tiểu tử hiểu rõ Long Tướng thần công như lòng bàn tay, cũng chưa chắc là có thể tìm ra nhược điểm, đánh bại đối thủ!”

Viên lão xoa xoa đôi bàn tay, càng ngày càng có hứng thú với trận tỷ võ này, toàn thân nhiệt huyết sôi trào, hận chính mình không thể ra sân, cùng hai vị hậu bối tỷ thí một phen.

Long Tướng thần công cùng long huyết bảo điển, đều là tuyệt học người trong thiên hạ tha thiết ước mơ.

Mặc dù sức công kích khác xa nhau, có thể phát huy ra tới uy lực có điểm bất đồng, nhưng bản thân tinh diệu cùng ý nghĩa sâu xa, cũng là đáng giá cho người tập võ nghiên cứu.

Đúng như lời bọn họ, Long Thiên Tuyệt cũng phát hiện Long Tướng

thần công của đối phương có điều bất đồng, mấy lần hắn muốn tùy thời đột phá, khiêu chiến nhược điểm của đối phương, cuối cùng lại phát hiện đối phương cơ hồ không có kẽ hở!

Hắn quát chói tai một tiếng, trường bào bay phất phới, xung quanh thân hắn từng đóa từng đóa kim liên, không tiếng động mạnh mẽ phóng ra.

Hỏa Long ở phía sau thấy kim liên, nhất thời hưng phấn mà gào thét, kim liên kia chính là thức ăn nó thích nhất, có thể làm cho năng lượng nó ở trong nháy mắt tăng lên, trở nên mạnh hơn oai hùng hơn!

Chiến cuộc lần này so độ bền bỉ.

Vân Trung Thiên cũng không nhàn rỗi, thân thể cao to của hắn ưu nhã giãn ra giữa không trung, nơi trường kiếm xẹt qua, để lại vô số bóng kiếm, tạo hình cánh quạt. Tư thế hắn múa kiếm ưu mỹ cực kỳ, giống như là một nữ tử nhảy múa, thân thể dẻo dai, các nữ nhân cũng nhịn không được than thở cùng hâm mộ. Song, hắn cũng có một mặt cương nghị đặc biệt, tư thái múa kiếm kết hợp cương nhu, đem người dẫn vào cảnh giới như mộng như ảo, suốt đời khó quên.

Đây quả thực là được hưởng thụ về thị giác.

Vân Khê thấy một màn như vậy, khẽ nhếch miệng, bất tri bất giác bị mê hoặc.

Điều khiến nàng mê hoặc không phải là Vân Trung Thiên, mà là bản thân bộ kiếm pháp kia. Nếu nàng nhớ không nhầm bộ kiếm pháp kia cùng bộ Kinh hồng kiếm pháp mà nàng tập được trong địa cung, có cách thi triển khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

Đây tột cùng là kiếm pháp gì, cùng Kinh Hồng kiếm pháp nàng tập có

liên quan gì tới nhau?

Nàng hơi chớp mắt, lần nữa nhìn về phía Vân Trung Thiên, phát hiện trên bầu trời bỗng nhiên xuất hiện vô số thân ảnh Vân Trung Thiên. Từng cái đều vô cùng ưu nhã, cao quý, duy mỹ, phảng phất như là thần tiên.

Khó trách lần này nhiều người mong đợi thấy Vân Trung Thiên ra sân, khó trách có người Vân Trung Thiên xuất thủ rồi sẽ khó mà quên, kiếm pháp như vậy, kỹ thuật múa kiếm như vậy, đúng là làm cho người ta hoa mắt!

“Đây là.....” Viên lão thấy vậy ngạc nhiên, không nhịn được kéo tay Bách Lí Mục Nhiên hỏi thăm.

Bách Lí Mục Nhiên nhẹ nhàng nói: “Đây là độc môn kiếm pháp của Vân tộc, nghe nói chỉ có người có huyết mạch của Vân tộc, mới có thể tu luyện. Trung Thiên là người nổi bật trong đám hậu sinh Vân tộc, đối với Vân tộc độc môn kiếm pháp, rất có thành tựu”.

“Tuyệt vời! Thật là tuyệt vời a!” Viên lão tấm tắc khen ngợi, một đôi mắt không ngừng lóe sáng, bên trong cũng là cuồng nhiệt cùng si mê, cuồng nhiệt si mê võ học.

“Xem ra hai người này là khó phân thắng bại rồi, lại tiếp tục so sánh cũng bất phân thắng bại”.

“Đúng là như thế.” Bách Lí Mục Nhiên đồng ý nói.

Trên đài tỷ võ, hai người Long Thiên Tuyệt cùng Vân Trung Thiên thi triển sở trưởng, không ngừng giao thủ, một cỗ huyền khí nổ tung.

Kết giới huyền khí quay chung quanh trên đài tỷ võ đã sớm bị oanh

phá không biết bao nhiêu lần, các trưởng lão bất đồng đẳng cấp thay nhau một vòng lại một vòng, cuối cùng phải do trưởng lão thuộc cảnh giới Huyền Hoàng, tức trưởng lão truyền kỳ cảnh duy trì.

Phàm là cảnh giới Huyền Hoàng trở lên, mọi người đều thống nhất xưng bọn họ là truyền kỳ cảnh giới, bởi vì cảnh giới Huyền tôn có thể nói là rất phổ biến ở Long Tường đại lục, cảnh giới Huyền Hoàng trở lên thường khó gặp, mọi người coi một số ít người tài hoa này có thể đạt tới cảnh giới này là truyền kỳ cảnh giới.

Ở mỗi một học viện hoặc mỗi gia tộc môn phái, bình thường cũng sẽ có mấy cao thủ truyền kỳ cảnh giới như thế, nhưng số lượng không nhiều lắm, thí dụ như đại trưởng lão cùng Mi trưởng lão của Thanh Lân học viện, những cao thủ bước vào truyền kỳ cảnh giới, đều xưng là trưởng lão nòng cốt của những học viện, gia tộc môn phái kia, cũng chỉ có những cao thủ bước vào truyền kỳ cảnh giới mới có được tư cách này.

Vân Trung Thiên hiện tại đã là cao thủ Huyền tôn đỉnh, nhưng nếu một khi hắn bước vào Huyền Hoàng cảnh giới, liền hoàn toàn có thể xin trở thành một trong những trưởng lão nòng cốt của học viện Thiên Long. Còn về phần có nguyện ý làm hay không, liền xem ý nghĩ cá nhân Vân Trung Thiên.

Trên bầu trời, uy thế của Hỏa Long càng ngày càng thịnh, mơ hồ có khuynh hướng áp đảo Cự Long.

Long Thiên Tuyệt bởi vì tăng cường biến ảo kim liên giao cho Hỏa Long, đã tiêu hao không ít thể lực và năng lượng. Đối mặt với bóng người và kiếm ảnh của Vân Trung Thiên khắp bầu trời, hắn có phần bận tíu tít, cảm thấy mệt mỏi rã rời.

Tình cảnh của Vân Trung Thiên cũng không khá hơn chút nào, Hỏa

Long tạo thành uy hiếp cho Cự Long, trực tiếp ảnh hưởng đến bản thân tâm trí cùng tinh thần của hắn. Có thể nói, hắn và Long Tướng là gắn bó một thể. Cho dù thực lực của bản thân hắn hơn Long Thiên Tuyệt một bậc, song Long Tướng của hắn nhận lấy uy hiếp, mặc dù thắng vẫn vẫn bại.

Oanh! Oanh! Oanh!

Hai người giao phong chính diện ở giữa không trung, bắn ra khí thế ngập trời, cơ hồ bắn những người dư thừa trên đài đấu võ ra ngoài đài.

Bốn mắt đụng vào nhau, thời gian dừng lại.

Hai người đang giao phong bỗng nhiên nhìn nhau cười một tiếng, đồng loạt thu liễm khí tức trên thân, từ từ trở xuống đến giữa đài tỷ võ.

Cùng với việc hai người ngừng chiến, trên đài tỷ võ cũng từ từ yên tĩnh lại.

Giống như là có ăn ý nào đó, hai người Vân Trung Thiên cùng Long Thiên Tuyệt liếc mắt nhìn nhau, trước sự chú ý của vạn người, cùng nhảy xuống đài tỷ võ, rút lui khỏi trận tỷ võ này.

Toàn trường một mảnh xôn xao!

Hành động hai người thật ngoài dự liệu của mọi người, bọn họ rời đi, cũng đồng nghĩa với việc quyết chiến thắng bại của Thiên Long học viện cùng Vạn Hoàng học viện cuối cùng sẽ do những tuyển thủ còn lại trên đài tỷ võ quyết định.

Vân Khê kinh ngạc quay đầu, nhìn về phía Long Thiên Tuyệt dưới

đài, hắn cũng đang nhìn về hướng nàng. Nhìn thấy ánh mắt khích lệ của hắn, trong nháy mắt Vân Khê liền hiểu rõ tâm ý của hắn, sở dĩ hắn quyết đoán nhảy xuống khỏi lôi đài, hoàn toàn là vì tín nhiệm nàng. Hắn tin tưởng nàng, tin tưởng bọn họ, cho dù không có hắn, bọn họ cũng nhất định có thể thắng!

Vân Trung Thiên cũng đang quay đầu nhìn nàng, ánh mắt của hắn có chút phức tạp, hắn dứt khoát nhảy xuống lôi đài, cũng không phải là xúc động nhất thời, hắn tự có tính toán của hắn.

Mơ hồ cảm giác được có một ánh mắt mãnh liệt phóng lên người hắn, mang theo vài phần tàn nhẫn. Hắn không quay đầu nhìn lại, bởi vì hắn đã đoán được đạo ánh mắt kia đến từ nơi nào.

Môi hắn vẽ ra nụ cười nhàn nhạt, hắn là người của Vân tộc không sai nhưng hắn không nhất định chỉ được phục tùng mệnh lệnh.

Hắn Vân Trung Thiên, là người không ai có thể nắm trong tay!

Cung kính gật đầu với viện trưởng Bách Lí Mục Nhiên, người duy nhất hắn cần giải thích chính là viện trưởng. Hắn không thể đạt giải nhất cho Thiên Long học viện trong trận luận võ, trong lòng thủy chung vẫn có chút áy náy, về phần những thứ khác, hắn coi thường hết thảy, đối với hắn tất cả đều là cát bụi.

Bách Lí Mục Nhiên cũng không quá bất ngờ, ngược lại rất đồng ý với hành động của Vân Trung Thiên, thắng bại không phải là mấu chốt của tỷ võ, đạt được vượt xa cùng khiêu chiến mình mới là tinh thần cử hành Đại Bỉ Võ chân chính.

Gật đầu với hắn, Bách Lí Mục Nhiên hiền lành cười một tiếng, cho Vân Trung Thiên trấn an cùng thông cảm.

Vân Thúc Thừa nắm chặt quả đấm, hai mắt phóng hỏa, một tầng lụa đen thật mỏng trước mặt hắn, cũng sắp bị ánh mắt hắn phóng hỏa thiêu cháy rồi.

Vân Trung Thiên, ngươi khá lắm!

Ta nhớ kỹ rồi!

Hoa Oánh Oánh không vui nhíu mày, không nghĩ tới chiến cuộc lại đột nhiên nhanh quay ngược trở lại, biến thành cục diện hôm nay. Đáy lòng nàng hừ lạnh, xem ra đệ nhất cao thủ Vân Trung Thiên vẫn được thập đại học viện truyền nhau ca tụng cũng xoàng thôi nha, đến cuối cùng còn không phải là đánh ngang tay với đối thủ?

Nhìn lại cục diện trên đài tỷ võ

Bên Thiên Long học viện, trừ hai đại cao thủ Long Thiên Hồn cùng Vân Trung Thiên, còn dư lại tám tên cao thủ, trong đó năm tên cao thủ Huyền tôn ngũ phẩm, hai gã Huyền tôn lục phẩm, còn có một cao thủ không biết thực lực Bách Lý Băng Tuyền.

Phía học viện Vạn Hoàng trừ Long Thiên Tuyệt, chỉ còn lại có sáu cao thủ, trong đó Vân Khê là cao thủ Huyền tôn lục phẩm, mà Chiến Thiên Dực cùng kia tứ bào thai là Huyền tôn ngũ phẩm.

Bất kể so sánh như thế nào, thực lực song phương cũng chênh lệch, phần thắng vẫn đang nghiêng về phía Thiên Long học viện.

Đến đây, Hoa Oánh Oánh đắc ý cười lạnh, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào Vân Khê, hừ, đừng tưởng rằng các ngươi thắng chắc rồi, Thiên Long học viện chính là Thiên Long học viện, xếp hạng đệ nhất không phải là dễ dàng bị đánh bại như vậy.

“Dực, không ngờ, cuối cùng chúng ta phải đứng ở phe đối lập, không thể không đánh.” Bách Lý Băng Tuyền bước lên trước một bước, nghiễm nhiên thành nhân vật trọng yếu trong đội ngũ tuyển thủ Thiên Long học viện còn lại, nàng ngưng mắt nhìn Chiến Thiên Dực đối diện, hai tròng mắt ẩn tình, tình cảm phức tạp nói không nên lời.

Chiến Thiên Dực thật sâu nhìn nàng một cái, thanh âm hùng hậu nói: “Tỷ võ coi trọng chính là công bình, bất kể trước kia từng phát sinh cái gì, hi vọng hôm nay Bách Lí tiểu thư ở trên đài tỷ võ toàn lực ứng phó, chúng ta đánh một trận công bình!”

“Nhất định phải như thế sao?” Bách Lý Băng Tuyền ánh mắt phai nhạt xuống, nàng biết đối phương muốn chính là một nửa bản đồ, nàng từng đích thân đem nó dâng lên, hắn nhưng vô tình cự tuyệt.

Trận chiến hôm nay, cũng là bởi vì tấm bản đồ này.....

Lòng của nàng khẽ đau nhức.

“Phải như thế!” Chiến Thiên Dực dứt khoát kiên quyết nói.

Vân Khê quan sát thần sắc hai người, âm thầm suy đoán giữa hai người có thể từng có quan hệ không tầm thường, vì giảm bớt không khí lúng túng, nàng tiến lên một bước nói: “Cái gì cũng không cần nhiều lời, nếu là tỷ thí công bình, mọi người hãy phát huy bản lãnh của mình, nhất định phân thắng bại đi!”

Bách Lý Băng Tuyền nhắm lại hai mắt rồi từ từ mở ra, con ngươi phức tạp từ từ trở nên trong trẻo, chiến ý bắt đầu nảy sinh.

“Tốt! Vậy thì quyết định thắng bại đi! Dàn trận!”

Nàng vừa dứt lời, đội ngũ của Thiên Long học viện nhanh chóng biến

hóa đan xen, trong nháy mắt triển khai trận thế, đúng là trường xà trận mà Vân Khê quen thuộc.

Sở dĩ nói quen thuộc, thật sự là bởi vì ngày gần nàng vẫn luôn nghiên cứu các loại trận pháp trong Tàn Hoa bí lục, vừa vặn đã từng gặp phương pháp triển khai và phương pháp hóa giải có liên quan tới trường xà trận, lại vừa lúc mấy ngày nay bọn họ tập luyện Thiên Cương trận chính là khắc tinh của trường xà trận.

Lẽ ra trường xà trận được ghi lại trong Tàn hoa bí lục, thế thì phải là trận pháp của Vân tộc, người Thiên Long học viện làm sao biết rồi?

Nàng nhẹ nhếch đuôi lông mày, điều này cũng không khỏi quá trùng hợp đi? Giống như là có người âm thầm sắp xếp. Chẳng lẽ trong chốn u minh, ngay cả ông trời cũng đã nhận định nhất định hôm nay bọn họ sẽ thắng?

Trong lúc vô tình, nàng nhận thấy được có ánh mắt nhàn nhạt quét nhẹ tới nàng, khi nàng quay đầu lại, cũng đã biến mất không thấy. Nàng âm thầm kinh ngạc, thế nào cũng có cảm giác ánh mắt kia có thâm ý khác, dựa vào cảm giác của nàng, tầm mắt của nàng dần dần quét qua một khu vực có thể tìm ra ánh mắt ngờ vực.

Không biết là trùng hợp hay là cảm giác của nàng sai, nàng nhìn thấy Vân trung Thiên đi băng qua đám người, một mình rời khỏi hội trường tỷ võ. Bóng lưng của hắn vẫn cao quý và ưu nhã như bình thường, song nàng lại cảm thấy hôm nay hắn, thêm một phần thâm trầm cùng phức tạp.

Phải hắn sao?

“Dàn trận!” Thu hồi các loại suy nghĩ, nàng nhanh chóng lui về phía sau dàn Thiên Cương trận.

Oanh!

Khí thế song phe thoáng cái liền dâng lên.

Xét thực lực tổng thể, Vạn Hoàng học viện phải kém một bậc, nhưng trận pháp không phải dựa vào thực lực một người, chỉ cần phát huy ưu thế trận pháp đến mức tận cùng, hoàn toàn có thể triệt tiêu sự chênh lệch thực lực hai bên.

Đây chính là toan tính Vân Khê chiến thắng đối phương.

“Đánh! Phá trận!” Kèm theo một tiếng hét to của Vân Khê, sáu người nện bước chỉnh tề nhất trí, như một thanh trường kiếm khổng lồ đâm vào trận doanh đối phương.

Bước chân chỉnh tề nhất trí, giống như là cùng một bước chân, phối hợp không chê vào đâu được.

Ánh mắt Bách Lý Băng Tuyền khẽ biến, vừa rồi còn không cảm thấy trận kiếm của đối phương có gì đặc biệt, song này vừa động, rõ ràng nàng cảm thấy áp lực.

Đối phương sáu người, chẳng những phối hợp được ăn ý mười phần, trên người của bọn họ cũng chợt bộc phát ra một loại khí chất tương tự với khí chất thiết huyết của tướng sĩ chém giết trên chiến trường. (thiết huyết: kiên cường và giàu lòng hi sinh)

Trận kiếm này, phảng phất như là bọn họ đã tập luyện hàng trăm ngàn lần, kinh nghiệm chiến đấu hàng trăm lần, chỉ có như thế, mới có thể luyện ra khí chất hung hãn thiết huyết như vậy.

Tinh thần của nàng khẽ chấn động.

“Nghênh chiến!”

Nàng huy động trường kiếm, những đồng bạn phía sau liền đi theo cước bộ của nàng, ra sức xung phong liều chết.

Dực, nếu như đây là ngươi muốn, ta đây phụng bồi tới cùng!

Hôm nay, ta tuyệt đối sẽ không buông lỏng nửa phần, ta sẽ toàn lực ứng phó. Bởi vì chỉ có như vậy, mới là tôn trọng nhất đối với ngươi!

“Giết!” Chữ giết hào hùng từ trong miệng nàng thốt ra, huyền khí hùng hậu bắn ra từ trên người nàng, gia tăng năng lực phòng ngự của trường xà trận.

“Huyền tôn thất phẩm! thực lực Huyền tôn thất phẩm!”

Bách Lý Băng Tuyền bộc phát, khiến toàn trường chấn động.

Khó trách nàng có thể trở thành cao thủ xếp hạng thứ ba Thiên Long học viện, thực lực như vậy, thực xứng với danh.

Đám người Bách Lí huynh đệ cùng Tần Tụng Ca cũng theo đó phóng ra khí tức của bản thân, biến trường xà trận chế tạo thành một kiếm trận hoàn mỹ, không chê vào đâu được, hăng hái xông về trận kiếm của đối phương.

Ầm! Ầm! đoàng đoàng!

Đất rung núi chuyển!

Trên đài tỷ võ sát khí ngất trời, huyền khí điên cuồng bộc phát ra, cuối cùng mang tới biến hóa giữa không trung.

Trên trời một tiếng sét đánh, đánh ở chính giữa đài tỷ võ, ầm một tiếng giữa chiến trận của song phương.

Mọi người kinh hãi, nhất tề nghển cổ ngắm nhìn.

Lúc này, lại là một tiếng sét đánh, cũng là đánh ở trên người tuyền thủ học viện Vạn Hoàng. Sáu người cùng bị sét đánh, luồng điện chạy khắp mọi nơi trên người họ, may mà sét này đánh không quá hung hãn, nếu không thì sáu người có thể bị giết chết ngay.

Tiếng sấm này tới quá mức quỷ dị, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, bao gồm đám tuyển thủ Thiên Long học viện. Mọi người ngây người tại nguyên chỗ, nhìn đám cao thủ Vạn Hoàng học viện ngã ở trên đài tỷ võ, không khỏi tặc lưỡi hít hà.

Bọn họ cũng quá xui xẻo rồi!

Cùng đứng một trên đài tỷ võ, vì sao này sét khăng khăng đánh trúng đối thủ của bọn họ mà không phải về phía bọn họ đây?

Chẳng lẽ trời cao cũng chiếu cố bọn họ, hi vọng bọn họ có thể thắng?

Hoa Oánh Oánh thấy một màn như vậy, không nhịn được cất tiếng cười to lên: “Ý trời! Đây là ý trời! Ngay cả ông trời cũng muốn diệt ngươi, Vân Khê, xem ngươi còn làm thế nào tiếp tục ung dung nữa!”

Vân Thúc Thừa thấy vậy, cũng là một trận khoái ý, cười vang nói: “Nhất định là Tranh Tranh dưới đất hiển linh, nhờ cậy trời cao tới trừng trị hung thủ, thay mình tới báo thù! Ha ha ha.....”

Tiếng cười của hắn vừa tới một nửa, lại chứng kiến rõ ràng sáu người vừa ngã trên đài ào ào đứng dậy, có thể cử động rồi.

Vân Thúc Thừa thu tiếng cười, nhìn chăm chăm nhìn về phía đài tỷ võ.

Lúc này, sáu cỗ khí tức cường đại ở trên đài tỷ võ bộc phát!

Sáu cỗ khí tức cường đại này, không phải là đến từ nơi khác, chính là đến từ trên người bọn Vân Khê.

Ầm! ầm! ầm! ầm! ầm! ầm!

Từng cỗ từng cỗ khí tức, phóng lên cao.

Chỉ một thoáng, trên đài tỷ võ, thánh quang đại phóng!

Tất cả mọi người trở nên kích động, con ngươi cũng muốn rớt ra ngoài!

Sáu người này ——

Bị sét đánh xong,

Lại nhất tề tấn chức rồi!

Trời! Quá trâu bò rồi?!

Năm Huyền tôn lục phẩm! Một Huyền tôn thất phẩm!

Đây không phải là thật chứ?

Nhiều người có mặt không ngừng hâm mộ, hận sao vừa rồi sẽ không đánh bọn họ, giết người chết không đền mạng.

Các trưởng lão của Thiên Long học viện cũng là các loại hâm mộ, ghen tỵ xen với hận.

Không đỡ được! Không thể loạn tấn chức như vậy!

Nghĩ tới võ giai của bọn họ vẫn đình trệ đã bao nhiêu năm cũng không thể đột phá, bọn họ vắt hết sức suy nghĩ, cũng chưa thể nghĩ ra phương pháp xử lí hiệu quả. Những người này vừa bị sét đánh liền tùy tiện tấn chức rồi, đây chính là tấn chức cấp Huyền tôn có được hay không?

Các trưởng lão đấm ngực dậm chân, có chút ngồi không yên, có lẽ bọn họ cũng có thể thử một chút tìm sấm đánh, để cho sét đánh xuống, nói không chừng thật sự có thể tấn chức rồi.

Hoa Oánh Oánh và Vân Thúc Thừa vừa mới đang cười to thấy thế, hai người muốn cùng nhau té xỉu, đây không phải là thật chứ? Đây cũng quá trêu ngươi rồi! Lão Thiên, ngươi cố ý đối nghịch chúng ta, đúng không? Đúng không?

Long Thiên Tuyệt đang muốn xông lên đài tỷ võ, đi xem tình trạng của bọn họ, đột nhiên thấy toàn bộ bọn họ đứng lên bình yên vô sự, hơn nữa mọi người toàn thể tấn chức. Hắn thở phào thở ra một hơi, không nhịn được lắc đầu cười khẽ, tấn chức tập thể như vậy, cũng quá khoa trương đi?

Mấy người Dạ Cô Phong thấy một màn như vậy, không nhịn được đồng loạt lắc đầu, thật là toàn gia biến thái a, ngay cả bằng hữu bên cạnh bọn họ cũng bị lây nhiễm, mọi người không muốn biến thái cũng không được.

Những người khác khiếp sợ, người trong cuộc lại cảm thấy mê mang.

Vân Khê theo bản năng sờ sờ khí nang trên người mình, may là khí nang có thể chịu được sét đánh, nếu không thật đúng là chưa chờ được tỷ võ kết thúc, bọn họ liền bị loại rồi.

Lý do chính là, khí nang bị sét đánh thủng.

Nói đến tấn chức, cũng không phải là tình cờ, sau khi có được huyền phẩm linh thạch do Côn Luân lão giả cho, mấy người bọn họ lại bắt đầu luyện hóa thu nạp, hơn nữa liên tục mười ngày tập huấn, lực chiến đấu mỗi ngày đều tăng lên, nay đã chạm đến sát mức tấn chức, chẳng qua là sét vừa vặn đánh tới như vậy, tạo cơ hội rất tốt, sáu người đồng loạt tấn chức.

Vân Khê thì hơi đặc thù chút ít, trừ luyện hóa linh thạch, nàng còn thu nạp huyền khí Huyền tôn tam phẩm trên người Hoa Oánh Oánh, tấn chức cũng là điều tất nhiên.

Vốn là tính toán cùng Thiên Long học viện đánh một trận lâu dài, hiện tại tình thế bỗng nhiên nghịch chuyển, cũng là không cần thiết dây dưa với bọn họ rồi, tốc chiến tốc thắng, mới là vương đạo!

“Các huynh đệ, giết! Tốc chiến tốc thắng!”

Người Thiên Long học viện phản ứng lại, vội vàng tổ chức lại chiến trận, song phương lần nữa lâm vào cuộc chiến liều chết.

Chỉ tiếc, khí thế của Thiên Long học viện đã bị đè ép xuống, không thể có cơ hội chiến thắng.

Bàn về thực lực tổng thể, bọn họ đã từ mạnh chuyển kém; bàn về chiến trận song phương, Thiên Cương kiếm trận vốn là khắc tinh của trường xà trận … Tóm lại, Thiên Long học viện bị thua, đã là kết cục

cuối cùng!

Một mình Bách Lý Băng Tuyền, đã không tạo nên tác dụng quá lớn.

“Tỷ võ kết thúc! Ta tuyên bố, Vạn Hoàng học viện thắng!”

Một mảnh yên tĩnh sau đó là tiếng hoan hô sấm dậy.

Mặc dù hôm nay người thắng sau cùng không phải là Thiên Long học viện, nhưng Vạn Hoàng học viện phát huy thực lực chân chính của bọn họ, giành thắng lợi là tất nhiên! Là bọn họ xứng đáng!

“Chúc mừng các ngươi!” Bách Lý Băng Tuyền nhìn Chiến Thiên Dực, giọng bình tĩnh thành khẩn nói.

Chiến Thiên Dực nhìn lại nàng, trong khoảng thời gian ngắn, cảm khái vạn phần.

“Vân cô nương, chúc mừng các ngươi! Bất quá các ngươi này tấn chức cũng quá khoa trương rồi? Ít nhất cho chúng ta chuẩn bị tâm lý chút a!”

“Đúng! Đúng! Làm ta giật cả mình!”

Mấy huynh đệ Bách Lí Thanh Hoa bu lại, trên mặt nở nụ cười, không hề có chút cảm giác mất mát sau khi đấu võ bị thua.

Vân Khê hướng về phía mấy người hiền hòa cười cười, dùng võ kết bạn, đây mới là ước nguyện ban đầu thập đại học viện tỷ võ, nàng bỗng nhiên tỉnh ngộ, nàng trước đây, có lẽ quá để ý thắng thua. Trận luận võ hôm nay, làm cho nàng học được không ít điều, cả người cũng chầm chậm lắng đọng.

Trong lúc cười nói, bỗng nhiên cảm giác được trong bụng đau xót, cái trán của nàng toát ra một tầng mồ hôi lạnh. Thân thể hơi lung lay, trước mắt đột nhiên tối sầm, ngửa người ngã xuống.

Nàng không nhớ rõ sau đó xảy ra chuyện gì, chỉ nhớ rõ có người kịp thời ôm lấy nàng, ở nàng bên tai gọi to tên của nàng, song ý thức của nàng lại lâm vào một mảnh bóng tối không giới hạn.

“Khê Nhi! Khê Nhi! Nàng mau tỉnh lại!”

“Mẫu thân, người mau tỉnh lại! Người không nên ngủ tiếp!”

Là thanh âm của Thiên Tuyệt cùng Tiểu Mặc.

Vân Khê từ từ tỉnh lại, phát hiện mình đã trở lại chỗ ở, bên giường vây quanh một vòng người, đều dùng đôi mắt ân cần nhìn nàng.

“Ngươi quá tranh cường háo thắng rồi! thân thể có bầu, còn lên đài tỷ võ, không muốn sống nữa sao? May mà thai nhi này thực mạnh mẽ, không phát sinh cái gì ngoài ý muốn, nhưng mà lão phu phải trịnh trọng báo cho ngươi, bắt đầu từ bây giờ, trong vòng ba tháng, ngươi không thể động võ, nếu không thai nhi thật khó có thể giữ được, rõ không?” Dạ Cô Phong nghiêm túc nói.

Vân Khê sờ sờ bụng của mình, cảm thấy áy náy.

Nàng sai lầm rồi, là nàng quá tranh cường háo thắng rồi, suýt nữa làm thương tổn hài tử.

Bắt đầu từ bây giờ, nàng tốt hơn nên chú ý an toàn cho hài tử, không thể khiến nó bị nửa điểm tổn thương nữa.

“Phong gia gia, ngài không nên giận dữ như vậy đối với mẫu thân, sẽ

đem mẫu thân dọa!”

“Dạ tiền bối, ngài không chuyện gì, ngài có thể trở về.”

Phụ tử hai người mỗi người một bên, đem Dạ cô Phong không chút khách khí đẩy đi ra ngoài, làm Dạ Cô Phong giận đến thẳng dựng râu.

Thật là không có nhân tính! Chiếu cố cảm thụ lão nhân gia một chút có được hay không?

Đáng tiếc tâm thần của hai phụ tử lúc này đều ở trên người Vân Khê, nơi nào còn đi chiếu cố tâm tình lão nhân gia?

“Mẫu thân, người nên dưỡng bệnh cho tốt, Tiểu Mặc sẽ phụng bồi người.”

“Khê Nhi, không có chuyện gì. Chờ thân thể nàng khá hơn chút, chúng ta lập tức trở về học viện Vạn Hoàng, ở trong học viện hảo hảo tĩnh dưỡng, cho đến hài tử mới ra đời mới thôi.”

Vân Khê nhìn hai nam nhân mà mình yêu nhất, ấm giọng lời nói nhỏ nhẹ quan tâm nàng như vậy, mắt không khỏi rưng rưng, nàng nhất định sẽ hảo hảo bình an sinh con, như vậy cả nhà bọn họ sẽ càng vui vẻ hơn, tiếng cười nhiều hơn, hạnh phúc nhiều hơn.

Quyển 4 - Chương 136: Lựa chọn của riêng mình

Vân Khê nhìn bằng hữu người thân quay chung quanh giường nàng, ai nên có mặt đều có mặt, thí dụ như một nhà lão gia tử Dạ Cô Phong, Bạch Sở Mục, Dung Thiếu Hoa, Lam Mộ Hiên, Mộ Cảnh huy, Mộ Vãn Tình, Thượng Quan Như Nhi, Độc Cô Mưu, Đoan Mộc Hùng, Mộ lão, Âu Li, tứ đại hộ pháp cùng các bằng hữu cùng nhau từ Ngạo Thiên đại lục đi tới Long Tường đại lục; cũng có các bằng hữu sau khi bọn họ đi tới Long Tường đại lục quen biết, thí dụ như Chiến Thiên Dực, Long Hựu Đình, Bách Lí Song, thầy trò năm người Côn Luân lão giả, tỷ đệ Hàn Thiên Phong, tỷ muội Mục gia cùng Mặc Tam Thiếu đám người; tự nhiên còn có mấy bé khả ái Đoan Mộc Tĩnh, Sở Thiểu Dương, Long Vũ Hiên những bằng hữu rất tốt của nhi tử.....

Đông đảo thân nhân cùng bằng hữu như thế, vì nàng, tụ tập ở một nơi, một phòng đứng chật kín rồi.

Trong phòng thật ấm áp, tâm Vân Khê càng thêm ấm áp.

Kiếp trước sau khi mất đi phụ thân, cũng chỉ còn lại có nàng một người cô đơn tịch mịch trông coi toàn bộ Vân gia, bên cạnh đám sói vây quanh quan sát, cơ hồ không có một người là đáng giá tín nhiệm. Mà nay, nàng lại có nhiều ấm áp cùng yêu thương như vậy, nàng càng phải quý trọng.

“Cám ơn mọi người quan tâm ta như vậy, có các người phụng bồi người một nhà chúng ta, ta thật rất cảm kích. Ngày sau nếu mọi người có khó khăn, dù thế nào cũng hãy sự khó khăn của mọi người, cũng chính là khó khăn của ta, ta nghĩa bất dung từ!” Vân Khê chân

thành nói, mắt hàm lệ quang trong suốt.

Long Thiên Tuyệt nhẹ nắm tay nàng, dùng nhiệt độ của mình làm nàng ấm áp, ánh mắt chứa đầy tình ý.

Vân Tiểu Mặc thấy thế, cũng không do dự, bò lên giường, tiến gần sát đến bên người mẫu thân, cầm một bàn tay khác của mẫu thân.

“Muội tử, nói chuyện này để làm gì? Nếu là bằng hữu, thì hỗ trợ lẫn nhau, có phúc cùng hưởng, nếu cả những chi đạo cư xử bằng hữu cơ bản nhẫn đều làm không được vậy còn được xưng là bằng hữu cái gì?” Chiến Thiên Dực nói.

“Chiến đại ca nói đúng!”

“Chiến sư huynh nói đến nỗi lòng chúng ta đi.”

“Sư phụ, ngài an tâm nghỉ ngơi, có chuyện gì liền phân phó chúng ta đi làm.”

“Nha đầu, hảo hảo nghỉ ngơi bình an đem hài tử trong bụng sinh hạ, cho mọi người thêm thêm vui vẻ.”

“Vân di, ngài phải nghỉ ngơi thật tốt nha, Tiểu Tĩnh còn muốn cùng tiểu bảo bảo tương lai chơi đây.”

“.....”

Mỗi người một lời xen vào.

Lúc này, Long Vương long hậu cùng Tiểu Bạch một nhà ba người từ ngoài cửa đi vào, mọi người đối với Long Vương long hậu có kính sợ bẩm sinh, rối rít tự động nhường đường, tách ra hai bên.

“Khê Nhi muội muội, ngươi cảm giác thế nào?” Long hậu giọng nói thân thiết dò hỏi.

Một đoàn bóng trắng từ trong ngực nàng chui ra, sau một khắc liền hiện ra trên giường, Tiểu Bạch lấy lòng chui vào ngực Vân Khê, cọ xát mấy cái: “Nữ ma đầu, ngươi phải nhanh lên một chút khỏe lại! Nếu không Tiểu Mặc Mặc sẽ rất thương tâm khổ sở.”

Vân Khê đưa tay, sờ sờ bộ lông Tiểu Bạch thoải mái, nhìn Long hậu nói: “Cám ơn Long tỷ tỷ quan tâm, ta cảm thấy tốt hơn rồi.”

Lại cúi đầu nhìn Tiểu Bạch giờ đang làm biếng ở trong ngực mình, sợ là hôm nay bọn họ tới nói lời từ biệt đi?

Long hậu cất bước đi tới bên giường, Long Thiên Tuyệt thối lui đến một bên.

Long hậu khom người vỗ vỗ tay Vân Khê, chần chờ nói: “Muội muội, chúng ta hôm nay, là có chuyện thương lượng với ngươi.”

Ánh mắt của nàng vừa chuyển, tầm mắt rơi vào trên người Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch bỗng nhiên cảnh giác, tròn căng tròng mắt chuyển động mấy cái, sau đó kêu một tiếng chui vào đến trong ngực Vân Tiểu Mặc, vẻ mặt tội nghiệp nhìn Long hậu, ý tứ thật giống như đang nói, nó không muốn rời đi Tiểu Mặc Mặc, đừng tách nó ra khỏi bên người Tiểu Mặc Mặc.

Vân Tiểu Mặc ôm nó thật chặt, cũng mang vẻ mặt tội nghiệp nhìn Long hậu, ánh mắt lòe lòe.

Phản ứng một người một thú cưng, khiến cho Long hậu có chút bất đắc dĩ, thở dài nói: “Chúng ta vốn định lập tức mang Tiểu Long Long trở về Long Vương cốc, nó là hài tử chúng ta lạc mất nhiều năm, chúng ta rất là đau lòng, nhưng là nó.....”

Long hậu dừng một chút, bất đắc dĩ lắc đầu: “Muốn nó và Tiểu Mặc Mặc tạm thời tách ra, hiện tại thoạt nhìn như rất khó. Giờ chúng ta định để Tiểu Long Long sống với các ngươi thêm một thời gian nữa”

“Nga! Thật tốt quá! Ta rốt cục không phải tách khỏi Tiểu Bạch!”

“Nga! Thật tốt quá! Tiểu Mặc Mặc, chúng ta lại có thể ở cùng một chỗ.”

Lời của Long hậu chưa dứt, hai thanh âm vui vẻ cùng lúc vang lên.

Một người một thú cưng vui vẻ ở trên giường lăn lộn, thấy vậy mọi người một trận dở khóc dở cười.

Long hậu cười khổ, nhìn Vân Khê, tiếp tục nói: “Thừa dịp này, ta cùng Đại vương chuẩn bị đi phụ cận di tích chiến trường cổ một chuyến, tìm kiếm dị hỏa xếp hàng thứ nhất trên Bài xếp hạng cho tiểu Long Long. Nghe nói nơi cuối cùng loại lửa kia biến mất là ở phụ cận di tích chiến trường cổ, chúng ta cũng không biết tin đồn có phải thật vậy hay không, cho nên muốn tự mình đi trước thử một chút.”

“Dị hỏa xếp hàng thứ nhất trên Bài Hành Bảng?” Vân Khê ánh mắt đột nhiên sáng lên, quay đầu cùng Long Thiên Tuyệt nhìn một cái, giọng nói kích động, “Tiểu Bạch đã nuốt chửng chín loại mồi lửa, nhưng nếu có thể nuốt chửng một mồi lửa cuối cùng, kết quả kia thật không cách nào tưởng tượng a.....”

“Đúng vậy! Tiểu Long Long sẽ trở thành kiêu ngạo cho Long Vương

cốc chúng ta”. Long hậu rất là tự tin kiêu ngạo.

Long Vương thần sắc thâm trầm, lúc này khẽ nổi lên gợn sóng.

Mọi người ánh mắt nhất tề tập trung ở trên người Tiểu Bạch, Tiểu Bạch nhất thời điểm thu hút ánh mắt mọi người, tiểu bất điểm cũng có chút ít ngượng ngùng, vùi đầu vào trong ngực Tiểu Mặc Mặc, nhưng trong lòng hay là vô cùng hoan hỉ.

Long hậu tiếp tục nói: “Ta cùng Đại vương có không ít con nối dòng, Tiểu Long Long là nhỏ nhất trong đó, nhưng không có một ai có thể so sánh thiên phú cùng tiềm lực với Tiểu Long Long. Nó chắc chắn trở thành kiêu ngạo của Long Tộc chúng ta, nó thậm chí có thể vượt xa phụ vương nó, ở tương lai không xa, trở thành Tân Long Vương vĩ đại!”

Long hậu trong con ngươi xinh đẹp chiết xạ ra ánh sáng mong mỏi, chỉ một thoáng đem trọn gian phòng đều chiếu sáng.

Trong phòng những người khác cũng cảm nhận được tâm tình của nàng, nhất tề vì Tiểu Bạch cảm thấy cao hứng.

Hiện tại Tiểu Bạch, giá trị con người đã bất đồng, có hai vị Long Vương Long hậu vô cùng cường đại canh giữ ở bên cạnh của nó, làm hậu thuẫn cho nó, nó cơ hồ có thể đi ngang ở Long Tường đại lục!

Ai dám trêu chọc nó?

Mẹ ruột của nó, một Thần Long vung đuôi, liền trực tiếp đưa người sang Tây Thiên!

Cha của nó, một chưởng là có thể chụp chết người!

Còn có những cao thủ Long Tộc bọn họ, mỗi con rồng nặn ra một đống phân (sr cả nhà nhưng là nguyên văn đấy ạ), là có thể đè chết người đưa chôn sống!

Dưới gầm trời này còn có con rồng so sánh với nó uy phong hơn sao?

Tiểu Bạch cười hả hê, lại cười đắc ý.

Vân Tiểu Mặc liếc mắt nhìn Tiểu Bạch, cũng vì nó cảm thấy kiêu ngạo, người bạn nhỏ của nó phát rồi, còn vui mừng hơn so với chính nó phát lên.

Long hậu ánh mắt ôn nhu, nhìn hài tử mình yêu mến nhất, lại nói: "Tiểu Long Long trong khoảng thời gian này, ở lại bên người các ngươi, chờ chúng ta từ di tích chiến trường cổ trở về, sẽ tới đón nó về Long Vương cốc. Long Vương cốc không thể một ngày vô chủ, Tiểu Long Long cũng cần đi theo bên người chúng ta, học tập bản lĩnh của Long Tộc, xây dựng nền tảng cho nó trở thành thủ lĩnh kế tiếp Long Tộc chúng ta sau này".

Vân Khê gật đầu, hiểu sâu ý tưởng của nàng, tương lai Tiểu Bạch dù thế nào cũng là vương giả Long Tộc, nó cần đi theo tộc nhân của nó, hảo hảo mà học tập bản lĩnh, nếu không tài năng cùng thiên phú của nó có thể thật sự bị lỡ dở mất.

"Tiểu Bạch, nghe được lời mẫu thân ngươi nói chứ? Ngươi còn cần đi theo phụ thân cùng mẫu thân ngươi, hảo hảo mà học tập bản lĩnh, nếu không nghe lời, ngươi không thể bảo vệ Tiểu Mặc Mặc tốt được."

"Ô....." Tiểu Bạch cúi đầu mà ô ô, không nói gì cả.

Vân Khê ho nhẹ, lại nói: “Ngươi nghĩ xem, thực lực ngươi bây giờ, còn không bằng Tiểu Phượng Phượng, lần nào bị nó đuổi theo đều chạy, bản lãnh của ngươi sao lại vậy được?”

Tiểu Bạch vừa nghe đến ba chữ “Tiểu Phượng Phượng”, bộ lông toàn thân lập tức không rét mà run dựng đứng lên, hai con mắt ngó nghiêng chừng nhìn quanh, rất sợ tiểu phượng hoàng không biết từ chỗ nào chui đi ra, lại bổ nhào về nó.

Tiểu hoa si gì đó đáng sợ nhất rồi!

Nhất là một con tiểu phượng hoàng lớn lên xấu xấu, cũng không biết nó trên lưng có cái gì, xấu chết đi được!

Tiểu Bạch lại là khẩn trương địa hết nhìn đông tới nhìn tây, toàn là vẻ mặt ghét bỏ.

Mọi người biết toàn bộ câu chuyện trong đó, nên không nhịn được cười lớn.

Đại đa số mọi người đều nhìn thấy cảnh tượng hai vật nhỏ đuổi nhau, cho nên hiểu Tiểu Bạch vì sao đột nhiên khẩn trương như thế, trên thực tế, đó không tính là đuổi nhau, căn bản là Tiểu Bạch đơn phương bị tiểu phượng hoàng mạnh bổ nhào mạnh đuổi theo. Chỉ cần vừa nghĩ hình ảnh như vậy, mọi người liền buồn cười, chưa từng thấy tiểu phượng hoàng háo sắc như vậy, nếu không phải có viện trưởng cùng các vị các trưởng lão học viện Vạn Hoàng nhất trí xác nhận, thì chẳng ai lại tin tưởng nó chính là thần thú học viện Vạn Hoàng.

Một con tiểu phượng hoàng háo sắc, lại là thần thú bảo vệ của học viện Vạn Hoàng, nói ra đúng là có chút buồn cười.

Kiếp trước Tiểu Bạch đoán chừng là kết oán với tiểu phượng hoàng, cho nên đời này tiểu phượng hoàng vừa thấy Tiểu Bạch, đã muốn bổ nhào đùa bỡn.

Đáng thương Tiểu Bạch a!

“Tiểu Bạch, nhưng nếu ngươi học xong bản lĩnh của Long Tộc, đến lúc đó ngươi sẽ cường đại hơn so với Tiểu Phượng Phượng, sẽ không bao giờ phải sợ Tiểu Phượng Phượng nữa” Vân Khê tiếp tục hiền lành dạy dỗ.

Tiểu Bạch con ngươi đảo quanh, hình như thấy có đạo lý, nó bỗng nhiên tinh thần phấn chấn, bộ lông dựng đứng cũng mềm mại theo.

“Ta nhất định phải trở nên cường đại!” Tiểu Bạch dùng giọng nói dõng dạc tuyên bố.

Cường đại sẽ không cần sợ tiểu phượng hoàng rồi, nó có thể phản công! Hừ hừ!

Lại là một trận cười vang.

Do nó và Tiểu Mặc Mặc là hai kẻ hài hài, không muốn cười cũng không thể, trên đời này chỉ sợ cũng chỉ có bọn họ này một đứa trẻ một thú sủng vừa đáng yêu vừa hài hước.

“Long tỷ tỷ, các ngươi tính toán khi nào thì đi?” Vân Khê hỏi.

“Hai ngày tới.” Long hậu đáp.

Vân Khê suy nghĩ một chút, bỗng nhiên đem tầm mắt rơi vào trên người Vân Tiểu Mặc, ánh mắt sáng lên nói: “Ngày kia là sinh nhật

Tiểu Mặc Mặc tròn sáu tuổi, ngài cùng Long Vương bệ hạ nếu có thể vui lòng tham gia sinh nhật Tiểu Mặc Mặc, vậy thì không còn gì tốt hơn."

"Sắp tới sinh nhật Tiểu Mặc Mặc rồi? Được! Chúng ta liền tham gia sinh nhật tiểu Mặc Mặc!" Long hậu hết sức quyết đoán đáp ứng rồi, chờ đáp ứng xong, mới quay đầu nhìn về phía Long Vương, hỏi ý kiến của hắn.

Long Vương rất bình tĩnh, vô cùng bình tĩnh, tựa hồ cũng đã sớm quen tính tình của nàng, nàng đã đáp ứng, nếu hắn không đồng ý, nàng có thể làm gì? Cẩn thận nàng phát cáu, bất mãn ngươi, vậy hắn phải chịu tội a.

Khẽ gật đầu, Long Vương đáp ứng.

"Tốt! Long phụ thân cùng Long nương nương tham gia sinh nhật ta! Thật hạnh phúc nha!"

Vân Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch lại lăn lộn trên giường, vui vẻ tìm không ra phương hướng.

"Tiểu Long Long, hai ngày nữa mẫu thân sẽ phải đi, có phải con nên theo bên cạnh mẫu thân nhiều hơn không?" Long hậu hướng về phía Tiểu Bạch nháy mắt mấy cái, áp dụng chính sách buồn đau dụ dỗ.

Tiểu Bạch liền kêu lên một tiếng nhảy vào trong ngực của nàng, làm nũng: "Tiểu Long Long thích nhất mẫu thân rồi!" Giọng này, làm sao giống như trộm lời của Tiểu Mặc Mặc.

Bất quá, Long hậu thoạt nhìn vô cùng hưởng thụ, vui vẻ ôm nó, cùng Long Vương rời khỏi phòng, người một nhà ấm áp đi trao đổi tình cảm.

Vân Khê đưa mắt nhìn người một nhà rời đi, tâm tình cũng hết sức vui vẻ. Long Vương cùng Long hậu là bực nào thân phận, có thể hạ mình tới sinh nhật hài tử nàng, đây là vinh hạnh lớn lao cỡ nào a!

“Tiểu Mặc, con đưa Tiểu Tĩnh, Thiểu Dương cùng Vũ Hiên mấy người bọn hắn đi chơi, người lớn còn phải thương lượng đại sự.”

“Nga, vậy Tiểu Mặc đi ra ngoài trước, mẫu thân nghỉ ngơi tốt nga!” Thân ảnh nho nhỏ sán lại, hôn một cái lên má nàng, cười ngọt ngào, vui thích theo sát các bạn nhỏ đi ra ngoài.

Long Thiên Tuyệt một lần nữa trở lại vị trí của hắn, đưa tay, lau đi nước miếng nhi tử ở trên mặt thê tử. Tiểu tử thúi, sắp sáu tuổi rồi, còn thơm mặt mẫu thân?

Dấm chua phát ra ngoài nồng nặc, nếu không phải trong phòng có nhiều người như vậy, hắn cũng muốn hôn một cái. (VL: a Tuyệt đáng iu quá đi!)

Vân Khê tùy ý hắn lau, không nhịn được hé miệng cười trộm.

Mọi người thấy một màn này, rối rít muốn tự động biến mất, quá đả kích người, không biết trong bọn họ ở đây có rất nhiều độc thân sao?

“Tốt lắm, có chuyện gì, mau chóng nói đi! Sau khi nói xong, hai vợ chồng các ngươi từ từ ân ái.” Người thứ nhất lên tiếng là Dung Thiếu Hoa, không nhanh không chậm nói.

Trên mặt ửng đỏ, Vân Khê quăng cho hắn một ánh mắt, ho nhẹ nói: “Là như vậy! Hiện nay tỷ võ đã kết thúc, chuyện bên Thiên Long Thành này cũng sắp xong, ta nghĩ trong mấy ngày tới chúng ta sẽ rời khỏi Thiên Long Thành, đi về học viện Vạn Hoàng.”

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt trao đổi ánh mắt, nhận được Long Thiên Tuyệt đồng tình cùng khích lệ, nàng tiếp tục nói: “Trong các ngươi có rất nhiều người vẫn đi theo chúng ta bôn ba mọi nơi, hiện tại hết thảy đã bình yên rồi, là đến thời điểm các ngươi tự do lựa chọn. Long Tường đại lục so với Ngạo Thiên đại lục chỗ chúng ta có khác biệt rất lớn, ta tin tưởng trải qua mấy ngày nay mọi người cũng cảm nhận được. Ở chỗ chúng ta, Huyền tôn chi cảnh là sát đỉnh rồi, một số gần như vô địch, nhưng là ở chỗ này, Huyền tôn chi cảnh chẳng qua chỉ là một ngưỡng cửa nhập môn cao thủ mà thôi. Nếu như mọi người muốn xông pha ở Long Tường đại lục, ngươi nhất định phải có đầy đủ thực lực, nhưng nếu thực lực của ngươi chưa đủ, ngươi rất có thể bị kỳ thị, bị áp bức, không đạt được gì. Dĩ nhiên, ngươi cũng có thể lựa chọn cuộc sống bình thường, cơm no áo ấm, bình tĩnh nhàn nhã đi chơi, cuộc sống gia đình tạm ổn, không màng chuyện giang hồ”.

“Hiện tại, ta muốn nghe một chút ý kiến của mọi người, nếu là nguyện ý tiếp tục cùng chúng ta, có thể gập ghềnh, có tinh phong huyết vũ, cũng có thể đến gần được đỉnh cao, như vậy mấy ngày sau, liền theo chúng ta cùng đi học viện Vạn Hoàng. Đến học viện Vạn Hoàng, ta sẽ sắp xếp gia quyến các ngươi thật tốt, cũng sẽ cho các ngươi cơ hội tu luyện, cho các ngươi từng bước bước trên con đường cường giả. nếu các ngươi muốn có cuộc sống an ổn, không muốn ngày nào cũng nơm nớp lo sợ, hoặc là các ngươi có sự lựa chọn và con đường đi riêng của các ngươi, các ngươi có thể lựa chọn rời đi, đi đường của chính các ngươi. Trước khi đi, ta sẽ tặng các ngươi đầy đủ ngân lượng, cho các ngươi cuộc sống tốt nhất ở Long Tường đại lục.”

“Mọi người quen biết một hồi, cũng không dễ dàng, bất kể các ngươi lựa chọn thế nào, tình nghĩa giữa chúng ta sẽ không chấm dứt. Vẫn là câu nói kia của ta, chỉ cần là bằng hữu của một nhà chúng ta, về

sau chuyện của các ngươi, chính là chuyện của chúng ta, nghĩa bất dung từ!”

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh.

Ngay sau đó, Dung Thiếu Hoa mở miệng đầu tiên: “Ta cùng Băng nhi tự nhiên là đi theo các ngươi, chờ tới học viện Vạn Hoàng, ta và Băng nhi cùng nhau bế quan tu luyện, không tới Huyền tôn chi cảnh, tuyệt đối không rời đi học viện Vạn Hoàng một bước.” Nói xong, hắn lôi kéo Băng hộ pháp đi tới đầu giường một bên, cho thấy lập trường của hắn.

Băng hộ pháp không có bất kỳ dị nghị, từ khi gia nhập Lăng Thiên Cung, nàng đã thề muốn đi theo tôn chủ cả đời, bất ly bất khí. Nàng không có phát biểu bất kỳ điều gì, nhưng là kiên định theo sát đứng cùng Dung Thiếu Hoa, lúc này không tiếng động thắng hơn cả lên tiếng.

“Chúng ta cũng vậy! Dạo này ta đã xao nhãng võ công không ít, là nên hảo hảo mà bế quan tu luyện một chút.” Lam Mộ Hiên cười nói, nắm tay Mộ Vãn Tình, đứng ở bên người Dung Thiếu Hoa.

“Lão phu cũng tính toán hảo hảo tìm một chỗ, dốc lòng nghiên cứu một chút thuật luyện đan.” Mộ lão cười dẫn Tôn Tử Mộ Cảnh Huy, dứt khoát đi theo bọn hắn đứng ở một bên.

Vân Khê mỉm cười, trong lòng tự nhiên hiểu Mộ lão có chủ ý gì, còn không phải là nhìn trúng độc môn luyện đan bí phương của nàng, muốn trộm từ chỗ nàng sao?

“Mộ lão, ngài yêu tha thiết thuật luyện đan như vậy, bản thân ta có thể đề nghị viện trưởng, mở ra một học viện luyện đan ở học viện Vạn Hoàng, để cho tất cả đệ tử có thiên phú luyện đan đến đây ghi

danh học tập, khuếch trương sức ảnh hưởng của học viện Vạn Hoàng, ngài cảm thấy như thế nào?”

“Cái này.....” Mộ lão cười đến có chút da đầu tê tê, trách nhiệm này cũng quá nặng nề hắn chịu không nổi a. Nghĩ hắn cả đời này cũng không thu cái gì đồ đệ, còn không phải là bởi vì ngại phiền toái?

“Ta thấy cứ định như vậy!” Long Thiên Tuyệt giải quyết dứt khoát, thay hắn quyết định.

“Ách.....” Mộ lão đầu đầy mồ hôi lạnh, hắn đã có thể tưởng tượng đến phiền toái sau này rồi.

“Chỉ cần ngài đem đan học viện làm tốt lắm, ta sẽ cho ngài chút ít độc môn luyện đan bí phương, làm thù lao.” Vân Khê quyết đoán ném ra mồi thơm ngào ngạt.

Mộ lão ánh mắt nhất thời sáng, hít một hơi thật sâu, hạ quyết tâm: “Tốt! Một lời đã định!”

“Gia gia, ngài yên tâm đi, ta sẽ giúp cho ngài!” Lam Mộ Hiên cười cười nói.

Mộ lão rất hài lòng cháu rể tương lai này, vỗ vỗ đầu vai hắn: “Chờ đến Vạn Hoàng học viện, chọn ngày lành, tiến hành hôn lễ cho ngươi và Vãn Tình.”

“Cái chủ ý này rất hay! Là chuyện vui nên làm, náo nhiệt thì phải sôi động rồi.” Vân Khê vô cùng đồng ý.

Một đôi tiểu tình nhân nhất thời ngượng ngùng rồi.

“Lo liệu chuyện vui tốt quá! Chuyện tốt phải thành đôi, hôn sự của ta

và Băng nhi cùng cử hành với các ngươi.” Khuôn mặt tươi cười của Dung Thiếu Hoa hướng về Băng hộ pháp, hỏi ý kiến của nàng.

Liếc hắn một cái, Băng hộ pháp lạnh lùng quay đầu, không có ý kiến, gấp đến độ Dung Thiếu Hoa không ngừng lôi kéo ống tay áo của nàng, cô nãi nãi, ngươi vẫn chưa nói dứt khoát? Rốt cuộc là gả hay là không gả?

Mọi người cười lớn.

Dung Thiếu Hoa rất mất mặt, quyết định sau đó sẽ hảo hảo mà thống nhất nội bộ.

Lúc này Bách Lí Song đi ra khỏi đám người, bước đến trước giường: “Sư phụ, nếu các ngài muốn đi, nhất định phải đưa ta theo! Ta muốn theo các ngài đi học viện Vạn Hoàng!”

“Phụ mẫu ngươi có thể đáp ứng sao?” Vân Khê mỉm cười.

Bách Lí song cong lên cái miệng nhỏ nhắn: “Ta sẽ thuyết phục bọn họ! đúng rồi, ta sẽ đi ngay bây giờ!”

Nói xong, nàng hấp tấp chạy ra khỏi phòng. Nói liền làm, thật đúng là nóng nảy.

Vân Khê khẽ mỉm cười, nhưng không có ôm hy vọng quá lớn, Bách Lí Song muốn cùng bọn họ rời Thiên Long Thành, sợ rằng chưa chắc có thể như ý nguyện đây. Nàng là nữ nhi bảo bối của thành chủ, tôn nữ bảo bối của viện trưởng Thiên Long học viện, nơi này có người nhà của nàng, bọn họ làm sao chịu để nàng rời đi, rời xa bọn hắn đây? Nói không chừng lần này nàng rời đi có lẽ bị người nhà cấm túc rồi..

Đồng thời, Đoan Mộc Hùng từ trong đám người bước ra, đi tới trước giường, nói: “Khê Nhi nha đầu, lão phu định đưa Tiểu Tĩnh đi tìm đại bản doanh Đoan Mộc gia tộc, để cho Tiểu Tĩnh nhận tổ quy tông. Có lẽ các ngươi hiểu rất rõ là thập đại gia tộc chúng ta khởi nguyên chính từ Long Tường đại lục, chỉ bởi vì một chút duyên cớ, phần lớn người gia tộc rời đi, chỉ có một số ít gia tộc lưu lại. Trong số ít gia tộc này có Đoan Mộc gia tộc chúng ta, chỉ có ít người chúng ta di rời đi, phần lớn thành viên gia tộc vẫn là đang lưu lại nơi này. Cho nên lão phu định đưa tiểu Tĩnh đi tìm tộc nhân... Tiệc nào cũng đến lúc chia ly, tin tưởng một ngày không xa, mọi người còn có thể đoàn tụ”

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt nhìn nhau một cái, cũng không cảm thấy quá kinh ngạc, mọi người là phải tìm lại gốc gác, Đoan Mộc Hùng làm như thế, là hoàn toàn có thể lý giải, chỉ là vừa nghĩ đến Tiểu Tĩnh khả ái rời đi, trong lòng khó tránh khỏi có chút sầu não. Thời gian này chung đụng, bọn họ đối xử với nàng như con gái của mình.

“Nghĩa phụ, ta chúc các ngươi lên đường xuôi gió, sớm ngày đạt thành tâm nguyện. Nhưng mà cứ chờ qua sinh nhật tiểu Mặc rồi báo tin tức các ngươi muốn đi cho tiểu Mặc đi. Tiểu Mặc cùng Tiểu Tĩnh tình cảm thâm sâu, nếu như biết phải chia lìa nhau, bọn họ nhất định sẽ rất thương tâm khổ sở, ta hi vọng Tiểu Mặc có thể có một sinh nhật vui vẻ”.

“Được!” Đoan Mộc Hùng lập tức đồng ý.

Vân Khê lần nữa ngước mắt, nhìn những người khác, Vân hộ pháp, Phong hộ pháp cùng Viêm hộ pháp, cộng thêm Thượng Quan Như Nhi một nửa người nhà, bốn người lặng yên đứng ở bên cạnh Dung Thiếu Hoa.

Năm người thầy trò của Côn Luân lão giả, Âu Li tiên sinh, còn có Độc

Cô Mưu im lặng không lên tiếng, mấy người bọn họ đứng làm một bên, mặc dù không tỏ rõ nói ra muốn đi theo, nhưng ý nghĩ không khác gì Dung Thiếu Hoa.

Năm người thầy trò Côn Luân lão giả có ý đồ khác, khi còn chưa đạt được mục đích bọn họ không thể rời đi, mà Âu Li tiên sinh còn lại là muốn hảo hảo mà bồi dưỡng Vân Tiểu Mặc, hiện tại Vân Tiểu Mặc không thể rời bỏ phụ mẫu của mình, hắn cũng chỉ có nhân nhượng, đi theo toàn gia bọn họ.

Độc Cô Mưu vốn là một thân một mình, không có gì mục đích, hiện tại thật vất vả tìm được một nơi để cho hắn cảm giác được tình cảm, hắn không muốn có điều thay đổi. Đi theo một nhà bọn họ, cảm giác cũng không tệ lắm!

Lúc này, Bạch Sở Mục đột nhiên chen lời: “Đáng tiếc ông nội của ta bọn họ tính toán ở lại Thiên Long Thành phát triển lâu dài, bằng không, ta cũng có thể đi theo các ngươi đi học viện Vạn Hoàng dạo một chút”.

Hắn sờ sờ cằm, lông mày nhíu lại, hơi có vẻ rối rắm.

Dạ Cô Phong, sâu kín thở dài nói: “Tam đại Thánh Địa chúng ta tương trợ lẫn nhau là một thể thống nhất, Bạch đảo chủ cùng Độc Cô lĩnh bọn họ cũng muốn ở lại Thiên Long Thành tìm đường phát triển, lão phu cũng chỉ có thể hưởng ứng nguyện vọng của bọn họ, trước tiên ở lại Thiên Long Thành xem một chút xem có thể tìm kiếm một lối thoát cho tam đại Thánh Địa hay không.”

“Dạ tiền bối, nói như thế, cao thủ tam đại Thánh Địa các ngài, chuẩn bị ở lại Thiên Long Thành rồi?” Long Thiên Tuyệt nói.

“Không sai! Xem trước mắt, đây là một đường duy nhất có thể làm

cho tam đại Thánh Địa đồng tâm hiệp lực". vẻ mặt Dạ cô Phong bất đắc dĩ và nặng nề, thật ra thì hắn cũng biết tam đại Thánh Địa ngày càng tệ hại, lòng người tan rã, đã sớm không còn sự huy hoàng và đồng tâm hiệp lực năm đó nữa.

"Gia gia, ngài cần gì cố chấp như thế? Bạch gia bọn họ đã sớm tại tìm đường khác rồi cho mình rồi, chưa chắc đã đồng lòng với chúng ta. Còn có Độc Cô gia bọn họ, cũng mong đợi kết quan hệ thông gia với Hoa gia, sau này dễ dàng nhờ cậy Hoa gia, tìm đường phát triển tốt hơn. Cũng chính là ngài còn một bên tình nguyện muốn đoàn kết nhất trí Tam Đại Thánh Địa, khôi phục vinh quang huy hoàng ngày xưa", Dạ Hàn Tinh không nhịn được xen vào nói.

"Phụ thân! Hàn Tinh nói lời này không sai! Ta thấy cái gì Tam Đại Thánh Địa, căn bản không cần thiết tồn tại nữa rồi! Dạ gia chúng ta có nhân tài, muốn tiền tài có tiền tài, đợi một thời gian, có thể tự lập môn hộ, khai sáng một phái mới ở Long Tường đại lục. Dù sao xen lẫn với Bạch Sa đảo và Độc Cô lĩnh, chẳng những không có bất kỳ chỗ ích lợi, ngược lại còn phải đề phòng tiểu nhân thời thời khắc khắc, không biết lúc nào bọn họ sẽ bắn trộm sau lưng chúng ta. Ngài muốn theo chân đoàn bọn họ, bọn họ chưa hẳn cùng ngài một lòng, một chút cũng không đáng giá!"

Dạ Tử Hi lạnh lùng ôm kiếm mà đứng, có khí thế hơn so với bất kỳ ai trong ba huynh đệ của Dạ gia, nếu nói là người rất có dã tâm ở Dạ gia, không phải là nàng thì là ai?

Người ta nói nam nhi chí tại bốn phương, còn nàng lại là nữ nhi chí ở bốn phương!

Sắc mặt Dạ Cô Phong biến hóa, lặng yên mà không nói.

Hai nhà Bạch Sa đảo và Độc Cô lĩnh ngầm mờ ám, hắn đều nhìn ở

trong mắt, lòng dạ biết rõ, nhất là người Bạch Sa đảo, bọn họ có quan hệ sâu sa với Bạch gia ở Long Tường đại lục, mấy ngày trước đây ngầm cùng người của Bạch gia liên lạc, rồi có ý nghĩ thoát khỏi tam đại Thánh Địa. Hắn ẩn nhẫn không phát, chính là không muốn mọi người vạch ra bộ mặt thật, nếu không phải đi tới một bước cuối cùng, hắn cũng không muốn buông tha.

Dạ Hàn Nhật nhìn gia gia như thế, thật sự không đành lòng.

“Gia gia, mặc kệ hai nhà khác như thế nào, ta cùng bọn đệ đệ nhất định sẽ đứng về phía ngài, cùng tiến cùng lui với ngài”. Hắn nhẹ nhàng nói.

Dạ Hàn Nguyệt khả ái gật gật đầu: “Ừ, chúng ta vĩnh viễn ủng hộ gia gia! Gia gia vĩnh viễn là tấm gương trong lòng ta!”

Dạ Hàn Tinh cùng Dạ Tử Hi đồng thời buông tiếng thở dài, không có nói cái gì nữa, cũng là kiên quyết cùng bọn họ đứng chung một chỗ.

Người một nhà có thể không cùng ý kiến, nhưng một khi quyết định, sẽ đoàn kết, cuối cùng đồng sức đồng lòng.

Đây chính là tính cách đặc biệt của Dạ gia

Long Thiên Tuyệt lẳng lặng nhìn bọn họ, mở miệng nói: “Dạ tiền bối, có thể không có tâm hại người, nhưng không được không có tâm phòng người, ngài vẫn là nên lưu ý nhiều hơn”.

Lại nhìn Bạch Sở Mục, thực ra mọi người trong Bạch Sa đảo, chỉ sợ cũng chỉ có một mình Bạch Sở Mục hắn nhìn thuận mắt, những người khác căn bản không vào được mắt của hắn.

Bạch Sở Mục đứng ở một bên, nghe bọn họ chê tộc nhân của mình,

bĩu môi, tâm tình có chút khó chịu, nhưng là hắn không cãi lại.

“Cũng không biết tiểu tử Thiên Thần kia lúc nào mới trở về, hắn không có ở đây, ta một người rất buồn bực a.” Hắn cố ý dời đi đề tài, nói thật ra, thật sự hắn là có chút tưởng niệm bạn của mình.

Hắn chợt phát hiện mình với ai ở cùng nơi, cũng không bằng cùng Long Thiên Thần thoải mái tự tại, ai bảo bọn họ ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, chí hướng giống nhau đây? Hắn thậm chí còn từng thầm suy nghĩ qua, nếu là Long Thiên Thần vẫn cô độc, thật là tốt biết bao, hắn có thể có bạn phụng bồi hắn lưu lạc giang hồ, tiêu dao tự tại. (VL: Hắc hắc, đọc đoạn này, trong đầu ta hiện lên hỉnh anh cặp đôi LLT – BSM, haha) Chỉ tiếc, dường như tiểu tử Long Thiên Thần này hoa đào hơi nhiều, muốn cho hai người hắn cùng nhau vẫn độc thân cô độc, tựa hồ có chút khó khăn, trừ phi..... Hắn hắc hắc cười xấu xa dưới, có chút thô bỉ.

“Đúng vậy a, cũng không biết Thiên Thần hiện tại thế nào.” Vân Khê than nhỏ liễu thanh âm, liếc nhìn nụ cười thô bỉ của Bạch Sở Mục, phần gáy nàng đột nhiên có chút lạnh, vì sao cảm giác, cảm thấy quan hệ hai người này có chút không tầm thường, có quá mức không?

“Vân sư muội, tỷ võ đã kết thúc, ngày mai mấy người chúng ta muốn trở về học viện Vạn Hoàng. Để sớm báo tin cho viện trưởng, nói rõ một chút tình huống của nơi này, mọi người sẽ ở chỗ này lâu một chút”. Hàn Thiên Phong lên tiếng nói, theo lời nàng “mấy người chúng ta”, cũng chính là tỷ đệ bọn họ, tỷ muội Mục Tiêu Tiêu và mấy người Mặc Tam Thiếu rồi, lúc tới bọn họ chính là một đạo, lúc đi nên cùng đường.

Nói xong, nàng theo bản năng nhìn về phía Long Hựu Đình, muốn biết hắn có theo bọn họ đi không, trong nội tâm, nàng vẫn là rất chờ

đợi.

“Hàn sư muội, các ngươi về trước đi. Ta cùng Thiên Tuyệt bọn họ cùng nhau trở về.” Long Hựu Đình cho nàng một nụ cười ôn nhu.

Hàn Thiên Phong cảm thấy thất vọng, nhưng là không có biện pháp, nàng cần sớm trở lại học viện, tự mình bẩm báo cụ thể công việc ở Đại bỉ võ lên viện trưởng, không thể kéo dài được.

Vân Khê gật đầu, đã có bọn họ đi trước bẩm báo viện trưởng, nàng cũng không cần vội vã đi trở về.

Cuối cùng nàng nhìn thoáng qua Chiến Thiên Dực, khẽ gật đầu với hắn, sau đó quay đầu đối với mọi người nói: “Tất cả mọi người có việc bận thì đi làm đi, không cần ở lại nơi này với ta. Ngày kia chúng ta sẽ tổ chức sinh nhật cho Tiểu Mặc, còn hi vọng các vị vui lòng tới”.

Mọi người hàn huyên mấy câu với nàng, rồi rối rít tản đi.

“Đại ca, huynh ở lại, ta có lời nói với huynh.” Mọi người rời đi, Vân Khê gọi Chiến Thiên Dực ở lại.

“Muội tử, là muốn hỏi chuyện một nửa bản đồ?” Chiến Thiên Dực móc một hộp gấm từ trong lòng ngực ra, trước mặt Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt, tự mình mở ra.

Sau khi tỷ võ chấm dứt, bởi vì Vân Khê lâm vào trong hôn mê, hiện trường tương đối hỗn loạn, Chiến Thiên Dực liền đại biểu cho Vạn Hoàng học viện đi nhận lấy phần thưởng vô địch Đại Bỉ Võ.

Hắn hiện tại trước mặt hai người, lấy bản đồ ra, chính là không muốn bọn họ hiểu lầm hắn.

Đây giống với một bản đồ kho báu, hắn một lòng muốn nhận được nó, thậm chí thiếu chút nữa đánh mất tánh mạng, hắn tâm tình khẩn cấp như thế, không hy vọng người bên cạnh hắn hiểu lầm hắn, cho hắn là một người coi tiền tài như mạng.

Khi hộp gấm được mở ra, ánh mắt ba người đồng thời tập trung trên nửa bản đồ hiện ra vẻ cổ xưa, dọc theo bản đồ có dấu vết bị kiếm cắt qua, khắp nơi lộ ra sự thần bí.

“Đại ca, nửa bản đồ này là của huynh rồi.” Vân Khê khẳng định, đem quyền sở hữu bản đồ một lần nữa khẳng định lại, “Ta chỉ là tò mò, huynh thực sự muốn nhận được bản đồ như vậy, đến tột cùng là vì cái gì? Chúng ta không phải là muốn can thiệp chuyện riêng của ngươi, chẳng qua là cảm thấy chuyện này không tầm thường, nếu như ngươi có chuyện gì khó xử lời, không ngại nói cho chúng ta biết, chúng ta có thể cùng nhau nghĩ biện pháp giải quyết.”

“Nghe nói Phiêu Miểu Địa phủ ẩn giấu rất nhiều bảo vật trân quý, nhưng cũng là một chỗ nguy hiểm, không phải là bất luận kẻ nào cũng có thể thuận lợi tiến vào. Chiến huynh thực sự muốn nhận được bản đồ như thế, nói vậy tương lai là muốn một mình xông vào, nhưng là ngươi nhân đan thế bạc (chỉ có một người), rất có thể cửu tử nhất sinh, cũng không thể đi vào đến bên trong Phiêu Miểu Địa phủ. Nếu Chiến huynh tín nhiệm vợ chồng chúng ta, không ngại nói thẳng.” Long Thiên Tuyệt khẩu khí trầm tĩnh nói.

Chiến Thiên Dực lông mày từ từ nhíu lại, tầm mắt tự do rơi vào vị trí bụng Vân Khê. Ánh mắt càng thêm do dự, hắn từ từ thu hồi tầm mắt, thở dài nói: “Chuyện này không vội, có cơ hội ta nhất định sẽ nói cho các ngươi biết. Bây giờ còn chỉ có một nửa bản đồ, ta sẽ không tùy tiện làm gì, chờ nhận được nửa bản đồ sau, ta sẽ nói cho các ngươi biết ngọn nguồn.”

“Muội tử, ngươi hảo hảo địa điều dưỡng thân thể, ta đi trước một bước.”

Chiến Thiên Dực thu hồi bản đồ, rời khỏi phòng, Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt hai người liếc mắt nhìn nhau, cũng là không hề hỏi hắn nữa. Từ ánh mắt hắn vừa rồi, bọn họ cũng nhìn ra được, hắn lo lắng chuyện của hắn có dính líu đến bọn họ, sợ ảnh hưởng đến thai nhi trong bụng nàng, cho nên mới nhịn xuống không nói.

“Tâm tư của đại ca quá nặng, ta thật hy vọng có thể giúp được hắn.” Vân Khê thở dài nói.

“Hiện tại hắn chỉ có một nửa bản đồ, cho dù muốn đi Phiêu Miểu Địa phủ cũng không thể, nàng cũng đừng lo lắng hắn, an tâm điều dưỡng tốt thân thể quan trọng hơn, ta còn mong mỏi cục cưng chúng ta sớm ngày ra đời đấy.” Long Thiên Tuyệt đưa tay, ôm nàng vào trong ngực, cuối cùng cả phòng chỉ còn lại có hai người vợ chồng bọn họ, bọn họ có thể hảo hảo mà âu yếm một chút.

“Không biết Thiên Thần hiện tại thế nào? Trước lúc chúng ta trở về học viện Vạn Hoàng, có đi xem tình hình hắn trước không?” Vân Khê nói.

“Chờ ta đưa nàng và Tiểu Mặc về tới học viện Vạn Hoàng an toàn rồi một mình ta đi đón hắn. Bây giờ nàng cần tĩnh dưỡng, không thích hợp bôn ba, vẫn là ngoan ngoãn về học viện Vạn Hoàng đi, được chứ?” Long Thiên Tuyệt tận lực dùng giọng nói dụ dỗ, hắn thật sự rất sợ lại một lần nữa chứng kiến nàng té xỉu tại chỗ, trời mới biết khi hắn thấy nàng té xỉu ở sân tỷ võ, tim của hắn có bao nhiêu bối rối.

Vân Khê mấp máy môi, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn gật đầu đồng ý, cúi đầu nhìn bụng của mình, nàng cũng hi vọng cục cưng nhanh chóng ra đời, nếu không tự do của nàng thực sự biến

mất.

Quyển 4 - Chương 137: Đêm không an tĩnh

Đêm tối.

Ban đêm chính là thời điểm thực hiện âm mưu quỷ kế.

Nơi ở của học viện Kim Sư.

Mấy chục bóng đen quỷ mỵ, vô thanh vô tức (không âm thanh không hơi thở)liên tục nhảy vào sân. Kèm theo tiếng gõ mõ báo canh ở sân ngoài vang lên, những hắc ảnh này rất nhanh liền tụ họp ở một chỗ, bọn họ lặng yên đứng, trong đêm tối mơ hồ lộ vẻ xơ xác tiêu điều.

Đối diện bọn hắn là một gian phòng đốt ánh nến phía trên, dưới ánh nến, hiện lên hai bóng người ôm nhau. Tiếng nói của một nam một nữ từ bên trong gian phòng truyền ra.

“Bá phụ, người là nam nhân Oánh Oánh sùng bái, bây giờ có thể nằm trong ngực bá phụ, Oánh Oánh vô cùng vui mừng. Đáng tiếc Oánh Oánh hiện tại bị thương, không cách nào hầu hạ bá phụ, ai.....”

“Đừng gọi ta bá phụ, sau này hãy gọi ta là Vân đại ca đi. Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ báo thù cho nàng, thương thế của nàng sẽ được đền đáp!”

“Vân đại ca, chàng đối với Oánh Oánh thật tốt! Oánh Oánh không biết lấy gì báo đáp, chỉ có ngày sau lấy thân báo đáp.”

“Oánh Oánh, tiểu mỹ nhân của ta! Đợi chuyện bên này kết thúc, ta

liền dẫn nàng trở về Vân tộc, nàng muốn cái gì, ta đều đồng ý với nàng.”

“Oánh Oánh cái gì cũng không muốn, chỉ cần Vân đại ca là đủ rồi!”

“Oánh Oánh.....”

Thanh âm nam tử kích động, hai cái bóng người đan vào thành một cái bóng, tiếng hôn thật sâu từ bên trong gian phòng truyền ra.

Ngoài cửa mấy chục bóng đen liếc nhau một cái, rốt cục không nhịn được đưa ra một người, tiến lên bẩm báo: “Vân Tam gia, người của chúng ta cũng đã tới, kính xin chỉ thị của Vân Tam gia!”

Hai bóng người từ từ tách ra, một thanh âm buồn bực từ bên trong vang lên: “Chờ chút!”

“Oánh Oánh, nàng nghỉ ngơi trước, ta hiện tại đi báo thù cho nàng!” Vân Thúc Thừa cúi đầu nhìn mỹ nhân trong ngực, một đôi mắt ánh lên sự tham lam, nhưng thanh âm lại ôn nhu.

Hoa Oánh Oánh cười quyến rũ, nhẹ nhàng đẩy hắn ra, môi đỏ mọng cong lên: “Vân đại ca, chàng cũng phải cẩn thận một chút, ngàn vạn lần đừng để bị thương! Báo thù là chuyện nhỏ, an nguy của chàng mới là quan trọng nhất!” (TM: ta muốn chém người!!!!!!!!!!!!!!!!!!)

“Oánh Oánh, nàng đúng một đóa hoa hiểu chuyện, là tri kỷ của ta! Nàng chờ xem, tối nay ta sẽ lấy thủ cấp của Vân Khê, mặc cho nàng xử trí!” tinh quang ở đáy mắt Vân Thúc Thừa bắn ra, bên trong là tự tin, là thị huyết, cũng ẩn dấu một phần nhu tình.

Nói xong, ống tay áo hắn vung lên, liền cất bước đi ra khỏi gian phòng.

Hoa Oánh Oánh vẫn mỉm cười đưa tiễn, cho đến cửa phòng đóng cửa, khuôn mặt nàng ta tắt ngấm vẻ tươi cười, biến sắc mặt còn nhanh hơn lật bàn tay. Nàng ta giơ tay lên, dùng sức xoa xoa đôi môi đỏ mọng sưng lên của mình, vẻ chán ghét cùng âm tàn xẹt qua đáy mắt.

“Lão già kia, cũng không nhìn một chút ngươi bao nhiêu tuổi rồi, hừ! Ngươi tốt nhất có thể nhất cử thành công, giết Vân Khê!”

Nàng ta bỗng nhiên giơ tay lên, vỗ tay ba cái.

Không lâu sau, bên trong phòng của nàng liền hiện ra mấy cái bóng đen, từ ngoại hình của bọn hắn dễ dàng nhận ra, ngoài ba nam nhân khôi ngô anh tuấn, còn có một cô nương mảnh mai.

Hoa Oánh Oánh liếc nhìn bốn người, trầm giọng nói: “Mấy người các ngươi nghe kỹ cho ta, tối nay nhất định phải giết được Vân Khê. Lúc này chính là thời điểm nàng ta suy yếu nhất, nếu bỏ lỡ thời cơ, sau này muốn diệt nàng ta rất khó khăn. Nhớ kỹ, để cho người Vân tộc đi trước mở đường, các ngươi không nên tùy tiện lộ diện. Đợi đến lúc cao thủ Vân tộc rút lui, các ngươi hãy lao thẳng tới Vân Khê, một kích tiêu diệt nàng, biết không?”

“Dạ, tiểu thư!” Bốn người nhất tề trả lời.

“Rất tốt! Các ngươi cũng là tinh anh của Hoa gia ta, hiện tại chính là thời điểm các ngươi dốc sức phục vụ, công lao của các ngươi, ta cũng sẽ không quên. Chờ ta nắm Hoa gia ở trong tay, trở thành gia chủ của Hoa gia, sẽ cho các ngươi hưởng vinh hoa phú quý vô tận!”

“Cám ơn tiểu thư, thuộc hạ nhất định dốc hết toàn lực!” Bốn người nhất thời tinh thần phấn chấn.

“Đi đi!” Hoa Oánh Oánh vung tay lên, bốn người biến mất ở bên ngoài phòng nhanh như gió.

“Vân Khê, xem ngươi như thế nào tránh thoát tối nay. Ha ha ha ha.....” Hoa Oánh Oánh nghênh ngang, điên cuồng cười, không cẩn thận ảnh hưởng tới vết thương, nàng đột nhiên ho khan một trận, đau đến nhe răng nhếch miệng (TM: nhục hahaha), đối với Vân Khê hận ý cũng thêm sâu.

Vân Khê đang ngủ say, trong lúc bất chợt, mấy chục bóng đen đem kiếm quét từ cửa sổ vào, ánh mắt của nàng phút chốc mở ra, cơn buồn ngủ thoáng cái biến mất sạch sẽ. Ở bên người của nàng, Long Thiên Tuyệt tỉnh lại trước, bàn tay vung lên, đem lợi kiếm toàn bộ bắn ngược trở về.

Ngoài sân, tiếng người hô hoán, các loại thanh âm bắt đầu hỗn loạn ồn ào náo động.

“Có ai không! Có thích khách!”

“Bảo vệ tiểu thiếu chủ!”

“Bảo vệ phu nhân!”

“.....”

Chỉ một thoáng, ngoài cửa loạn thành một mảnh.

“Thiên Tuyệt, mau đi xem một chút Tiểu Mặc!” Vân Khê mi tâm nhảy lên, trước tiên nghĩ tới nhi tử, bé mấy ngày nay đều đi theo Âu Li tiên sinh cùng ăn cùng ngủ, Âu Li tiên sinh lại không giỏi võ nghệ, cho nên nàng rất không yên tâm.

“Đừng nóng vội! Chuyện này ta đã lo liệu phái cao thủ bảo vệ Tiểu Mặc, con không có việc gì.” Long Thiên Tuyệt không loạn trấn định nói, “Mục tiêu của bọn họ chỉ sợ là nàng và ta, nàng bây giờ hành động bất tiện, không nên đi đâu cả, ta sẽ luôn luôn ở bên cạnh nàng.”

Đón nhận ánh mắt hắn kiên định trấn tĩnh, Vân Khê gật đầu, nghe theo sắp xếp của hắn.

Long Thiên Tuyệt dạo bước đến bên cửa sổ, đẩy ra một cánh cửa sổ, hướng trên bầu trời hét to một tiếng: “Thiên Long, hiện thân! Bảo vệ cho sân cho ta!”

“Rống ——” màu bạc lân quang hiện lên trên mặt đất, Thiên Long uy vũ bay lên sân, rồng ngâm nhiều tiếng.

Một tiếng rồng ngâm này, đem mọi người đang ngủ say mấy dặm xung quanh giật mình tỉnh lại.

Đứng ở chỗ cao nhất trên nóc nhà, Vân Thúc Thừa đội nón đen che đậy đi khuôn mặt thật của mình, hắn ngẩng đầu nhìn Thiên Long trên bầu trời, cúi đầu cười lạnh.

“Ưng Vương, hiện thân!”

Phía sau hắn, một bóng đen khổng lồ hiện lên, một con Hùng Ưng màu đen giương cánh bay thẳng lên. Đôi con ngươi sâu thẳm màu lục trong đêm đen lộ ra vẻ sắc bén và thần bí, đợi đến lúc chủ nhân ra lệnh, con ngươi màu lục trong nháy mắt tỏa ra tinh quang mạnh mẽ, vỗ vỗ cánh, hướng phía Thiên Long công kích.

Thiên Long nhận lấy khiêu khích, thân mình rung lên, ra sức đón đánh.

“Hử?” Long Thiên Tuyệt đứng ở ngoài cửa sổ, vừa ngăn cản hắc y nhân không ngừng cố gắng đánh vào gian phòng, vừa nhạy cảm xem xét hết thảy động tĩnh chung quanh.

Xem Thiên Long cùng một hắc ưng chiến đấu, mi tâm hắn hơi nhíu lại, đột nhiên nhạy cảm nhận ra một cỗ hơi thở cường đại đến từ chỗ cao nhất ở góc tây bắc, hắn đưa mắt nhìn hướng kia, mày nhíu lại càng sâu.

Chỗ cao nhất trên nóc nhà, một thân ảnh màu đen đón gió mà đứng, gần như muốn cùng màu đen bóng đêmhòa thành một thể, song từ trên người hắn tỏa ra từng sợi sát khí lại làm cho người ta không thể bỏ qua.

Người nọ là ai?

Lại có hơi thở cường đại như thế?

“Thiên Tuyệt, cẩn thận!” Phía sau truyền đến một tiếng hô thấp giọng lưu ý, Long Thiên Tuyệt xoay người lại đâm ra một kiếm, quyết đoán lưu loát.

“Phốc!”

Trường kiếm đâm vào bụng một gã Hắc y nhân, động tác hắn giơ kiếm cao hơn đỉnh đầu rồi ngừng, miệng hắc y nhân phun ra một ngụm máu tươi, tắt thở mà chết.

Vân Khê tiến lên mấy bước đi tới bên người Long Thiên Tuyệt: “Những sát thủ này thực lực cũng không yếu, xem ra đúng là muốn đưa chúng ta vào chỗ chết!”

“Thấy bóng đen ở chỗ cao kia không? Thực lực của hắn sâu không lường được, ngay cả ta cũng không nắm được có thể đối phó hay không.” Long Thiên Tuyệt nhìn bóng đen nơi xa, thần sắc ngưng trọng, song hắn không có ý muốn đi ra ngoài nghênh chiến.

“Chẳng lẽ là cao thủ truyền kỳ cảnh?” Vân Khê trầm ngâm, chợt quay đầu thấy được Thiên Long cùng hắc ưng giao chiến kịch liệt ở trên bầu trời, thân ảnh đen trắng lần lượt thay đổi, càng đánh càng hăng, thực lực của hai bên đều rất mạnh bất phân thắng bại. Con ngươi nàng chuyển động, quát khẽ: “Hổ Vương, Huyền Dực, đi giúp Thiên Long!”

Chỉ một thoáng, trên bầu trời hiện thêm một con rồng cùng một con hổ, gầm thét liên tục.

Lần này, thật sự là làm tỉnh tất cả mọi người ở Thiên Long Thành.

Một đêm náo nhiệt a.

Chỗ ở học viện của Kim Sư, Hoa Oánh Oánh lạnh lùng cười một tiếng: “Rốt cục đã khai chiến! Vân Thúc Thừa, hi vọng ngươi không để cho ta thất vọng!”

Phủ thành chủ.

Bách Lí Trì mặc đồ ngủ, chạy ra khỏi phòng nhìn rồng ngâm hổ gầm, lông mày nhíu lại: “Chuyện gì xảy ra? Hơn nửa đêm, lại ầm ĩ như vậy?”

Sáu nhi tử cùng một nữ nhi cũng rối rít thức tỉnh, đồng loạt chạy tới.

“Phụ thân, bên kia hình như là chỗ ở của sư phụ ta! Chẳng lẽ ban đêm có người đánh lén bọn họ?”

“Rốt cuộc là người nào? Là tên chuột nhắt nào cả gan làm loạn trong Thiên Long Thành chúng ta, có đem người phủ thành chủ chúng ta để ở trong mắt hay không?”

” Phụ thân, con mang những người này đi xem một chút, nếu thật là Vân cô nương bọn họ, chúng ta cũng nên đi trợ giúp.”

“Con cũng đi!”

“Con cũng đi!”

“.....”

Mấy người phía sau tiếp lời.

Bách Lí Trì híp mắt suy tư, chỉ chỉ mấy nhi tử nói: “Các con lập tức mang cao thủ trong phủ đi trước trợ giúp, dù có phải là Vân cô nương hay không, tóm lại không cho phép có người dám gây chuyện ởThiên Long Thành chúng ta!”

“Dạ, phụ thân! Chúng ta đi!” Sáu người nhất tề chuẩn bị đi.

“Phụ thân, con cũng đi!” Bách Lí Song nhảy lên hưng phấn, cũng muốn đi theo xem náo nhiệt, lại bị Bách Lí Trì một tay níu lấy sau cổ, lôi nàng đi vào trong phòng của nàng.

“Con nơi nào cũng không được đi! Ta cho con biết, bắt đầu từ hôm nay, con phải an phận ở trong phủ cho ta, cho đến khi sư phụ con bọn họ rời đi Thiên Long Thành mới thôi! Con là nữ nhi của ta thì phải ở Thiên Long Thành, không cho con phép đi học viện Vạn Hoàng!”

“Gia trưởng! Phụ thân là người gia trưởng! Con ghét cha!” Bách Lí Song cùng vẫy, hai chân loạn đá trên không.

“Nếu con thật sự muốn tập võ, ta có thể không cấm con nữa, cho phép con đi học viện Thiên Long theo ca ca con cùng nhau luyện võ. Nhưng tuyệt đối không cho con đi học viện Vạn Hoàng!” Bách Lí Trì than nhẹ một tiếng, nhượng bộ nói.

“Con không thèm đi học viện Thiên Long! Con muốn đi học viện Vạn Hoàng, con muốn theo sư phụ học tập võ nghệ!” Bách Lí Song kiên trì.

“Con quá tùy hứng rồi! Con không muốn gả cho Long Thiên Hồn, ta đã đồng ý; con nhận một sư phụ là người ngoài, ta cũng theo con; nhưng con muốn rời Thiên Long Thành, theo sư phụ đến học viện Vạn Hoàng, ta không thể đáp ứng! Nơi này mới là nhà của con, nơi này mới có người nhà của con!” Bách Lí Trì sắc mặt nhất thời trầm xuống, đem nàng đẩy vào gian phòng, sau đó hướng thủ vệ khắp mọi nơi phân phó nói, “Các ngươi canh chừng tiểu thư cho ta, không cho nàng đi ra khỏi cửa phòng nửa bước! Nếu thất trách, xử trí theo quy phủ!”

“Dạ, thành chủ!” Mấy cái bóng người nhanh chóng mà xông lên, ngăn chặn cửa sổ và cửa phòng.

Bách Lí Song dựa mình vào tường, vừa tức vừa vội: “Phụ thân, người thả con ra ngoài đi! Đừng nhốt con lại! Phụ thân ——”

Mặc nàng la rách cổ họng, Bách Lí Trì cũng không quay đầu lại, trở về phòng ngủ của mình.

“Tiểu thư! Mời về phòng nghỉ ngơi!” Hai gã thủ vệ lễ phép nói.

“Nghỉ ngơi cái đầu của ngươi!” Bách Lí Song thở hổn hển nói.

“Vậy thì thứ lỗi thuộc hạ không khách khí.” Không đợi Bách Lí Song kịp phản ứng, hai gã thủ vệ một người một bên, đem nàng khiêng lên, mạnh mẽ đưa vào bên trong gian phòng.

“Các ngươi..... Các ngươi…. tức chết ta! Nương, mau tới cứu con!”

Bách Lí phu nhân nghe được thanh âm, muốn đi xem, lại thấy trượng phu của mình nổi giận đùng đùng, kéo trở về: “Nàng không được đi! Ta cho nàng biết, nếu nàng không muốn mất đi nữ nhi, không muốn nàng rời khỏi chúng ta, thì hiện giờ nén đau lòng lại cho ta, đến lúc học viện Vạn Hoàng ra khỏi Thiên Long Thành mới thôi.”

Bách Lí phu nhân lo lắng, đại khái đoán được ngọn nguồn sự tình, nàng thở dài thật sâu, trong lòng cũng cực kỳ mâu thuẫn. Vừa không muốn nữ nhi bị ủy khuất, vừa không muốn nữ nhi rời khỏi mình, hai bên suy nghĩ, nàng cuối cùng kìm nén lại, làm bộ như không nghe thấy gì, tiếp tục trở về phòng ngủ.

Đáng thương Bách Lí Song kêu khàn cổ họng, cũng không có người phản ứng, cuối cùng mệt mỏi bất động, té xuống ngủ.

Học viện Thiên Long, phòng viện trưởng.

Bách Lí Mục Nhiên cùng Viên lão đánh cờ đêm khuya, còn chưa ngủ, đột nhiên nghe được tiếng động lạ, hai người đi ra bên ngoài, cùng kiễng chân hướng về phía xa.

Trên bầu trời, rồng cuốn hổ chồm, Hùng Ưng giương cánh, giao chiến ở một chỗ, cảnh tượng rất hùng tráng, hơn nữa bắt mắt là phiếm màu bạc lân quang của Thần Long, dưới ánh trăng càng thêm oai hùng uy vũ.

“Bách Lí, ngươi nhìn Thần Long kia hình như không giống Thần Long tầm thường?” Viên lão hỏi.

“Hôm nay ở trên đài tỷ võ lão phu cũng phát hiện, trong Long Tộc, chỉ có hậu duệ hoàng tộc mới có thể xuất hiện ngân long (rồng màu bạc, giống tiểu Bạch Bạch ý), mấy lần trước từng đi bái phỏng Long Vương cốc, lão phu đối với Long Vương cốc cũng coi như quen thuộc. Cả Long Vương cốc, trừ Long Hậu không có bất kỳ Thần Long nào có vảy màu bạc, kể cả con nối dòng của Long Vương và Long Hậu cũng không có một Thần Long vảy bạc nào.” Bách Lí Mục Nhiên thâm trầm nói.

“Vậy ngân long kia là gì? Không thể nào đột nhiên sinh ra?” Viên lão không thể tưởng tượng nổi.

“Có lẽ..... Thật đúng là tự nhiên sinh ra.” Bách Lí Mục Nhiên nhàn nhạt mà cười, ánh mắt cơ trí khẽ sáng lên, tiếp tục nói, “Đi, chúng ta cũng đi xem một chút, có người ở Thiên Long Thành gây chuyện, ta đây viện trưởng nhất định phải quản rồi.”

Hai người bèn nhìn nhau cười, vừa bước ra một bước, thân ảnh của hai người đã ở phía xa ngoài trăm bước, thân ảnh chập chờn, rời xa học viện Thiên Long.

Lúc này, hắc ưng đang kịch đấu (chiến đấu kịch liệt) ở trên bầu trời bỗng nhiên kêu lên thanh âm cao vút, cuối cùng không thể địch lại hợp lực vây công của ba thú sủng, bại trận, từ phía trên không trung rơi xuống.

Vân Thúc Thừa tức giận, hướng trên bầu trời đánh ra ba quyền, ngăn trở Thiên Long, Huyền Dực cùng Bạch Hổ đang truy kích hắc ưng, hắn đem hắc ưng một lần nữa gọi về trở về. Hắn hừ lạnh một

tiếng, tung người nhảy đến giữa sân, tiếp tục chỉ huy bọn sát thủ áo đen.

“Hết thảy không nên ham chiến, mục tiêu của chúng ta là Vân Khê, giết nàng cho ta, lão phu sẽ có phần thưởng lớn!”

Bọn sát thủ áo đen nghe vậy, nhất thời tinh thần tăng lên, bỏ rơi tứ đại hộ pháp cùng thủ hạ cũ của Long gia, trực tiếp hướng gian phòng Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt xung phong liều chết.

“Bảo vệ tôn chủ cùng phu nhân!”

Mọi người cũng đuổi theo sát, chỉ một thoáng, mọi người đều hướng gian phòng Vân Khê dũng mãnh lao tới.

Quanh quẩn ở trên bầu trời ba thú sủng thấy thế, cũng đi theo đáp xuống, bảo vệ chủ nhân của bọn nó. Này sao bọn họ hình thể quá mức khổng lồ, ở trong viện nho nhỏ căn bản thi triển không ra, lần này, không biết tổn hại liễu bao nhiêu gian phòng cùng gạch ngói vụn. Cũng chính là Hổ Vương hình thể nhỏ hơn chút ít, thích hợp nhất ở trên đất bằng chiến đấu, nó mãnh liệt xông tới, xô ngã một người áo đen, cùng hắc y nhân lăn lộn.

Thật vừa đúng lúc, thời điểm hai Thần Long đáp xuống, đuôi rồng vừa lúc đập trúng gian phòng Vân Tiểu Mặc cùng Âu Li tiên sinh hiện đang ở, hai người dưới sự bảo vệ của Côn Luân lão giả cùng ngọc thụ lâm phong năm người, chạy ra khỏi gian phòng.

Vân Tiểu Mặc bị Âu Li tiên sinh ôm vào trong ngực, kiễng chân nhìn mười mấy tên hắc y nhân hướng gian phòng mẫu thân dũng mãnh lao tới, hắn lo lắng la lên: “Mẫu thân, phụ thân!”

Một tiếng la này, nhất thời hấp dẫn sự chú ý của Vân Thúc Thừa,

mắt lạnh của hắn híp lại, bỗng nhiên hướng phía Vân Tiểu Mặc nhảy tới. Hừ, chỉ cần hắn đem nắm trong lòng bàn tay tiểu tử này, còn sợ bắt không được người lớn sao?

“Tiểu tử, muốn tìm phụ mẫu ngươi sao? Ta dẫn ngươi đi tìm bọn hắn!”

Kiếm phong sắc bén rít lên đánh tới, vừa vội vừa mãnh liệt.

Âu Li tiên sinh vội vàng ôm Vân Tiểu Mặc nhanh chóng thối lui, Ngọc Thụ Lâm Phong bốn người thủ thế đón nhận, bốn đạo kiếm khí bắn nhanh ra.

Keng keng keng keng!

Trường kiếm bốn người cư nhiên cùng bị chém đứt, bốn người kinh hãi, không dám tin nhìn đối phương, đáy lòng dâng lên tia lạnh lẽo.

Bọn họ đã gặp gỡ cao thủ truyền kỳ cảnh!

“Sư phụ! Giao cho người!”

Bốn người ầm ầm tản ra, đem Côn Luân lão giả đứng ở phía sau bọn họ “bán đứng”.

Côn Luân lão giả sờ lỗ mũi, không nhịn được muốn chửi cha mắng mẹ, đây là loại đồ đệ gì, trong lúc nguy cấp liền bán sư phụ.

“Hừ? Nghĩ ngăn trở ta? Các ngươi còn không đủ tư cách!” Vân Thúc Thừa hừ lạnh một tiếng, trường kiếm gảy nhẹ, bóng kiếm vẽ nên hình quạt, hơi thở tăng vọt.

“Hử? Vân tộc kiếm pháp?” Côn Luân lão giả kinh dị lên tiếng.

Ánh mắt Vân Thúc Thừa cũng sắc bén theo, không nghĩ tới đối phương nhìn một cái nhận ra kiếm pháp Vân tộc, hắn trầm giọng quát hỏi: “Ngươi là ai? Ngươi cùng Vân tộc có quan hệ gì?”

Côn Luân lão giả cười hì hì, lại bắt đầu thay bằng vẻ mặt lưu manh: “Nói như vậy, ngươi thừa nhận ngươi là người của Vân tộc?”

“Lão già kia! Ngươi gạt ta? Xem kiếm!” Vân Thúc Thừa nhất thời tức giận, mũi kiếm xoay chuyển cấp tốc, thẳng ép đối phương.

“Lũ tiểu nhân kia, còn không đưa kiếm cho ta?” Côn Luân lão giả tuy giọng nói chứa ý cười, ánh mắt lại ngưng trọng, đây không phải đối thủ dễ đối phó, hắn phải cẩn thận.

“Sư phụ, cho ngài mượn kiếm!” Bốn người trăm miệng một lời, đồng thời hướng hắn ném tới bốn thanh trường kiếm.

Côn Luân lão giả dở khóc dở cười: “Ta chỉ có một đôi tay, có thể sử dụng bốn thanh kiếm sao? Xú tiểu tử, lát nữa trở về tính sổ với các ngươi!”

Phi thân đón lấy một thanh trường kiếm trong đó, Côn Luân lão giả cùng Vân Thúc Thừa chính diện tranh đấu.

Oanh! Oanh!

Cường đại khí đụng nhau, sinh ra ảnh hưởng đến mấy người gần bên cạnh, họ đều bị bắn ra ngoài

“Tiểu Mặc, con không sao chớ?” Âu Li tiên sinh gắt gao bảo vệ Vân Tiểu Mặc, mình ngã trước ở trên mặt đất, để cho bé ngã ở trên người của mình.

“Sư phụ, con không sao.” Vân Tiểu Mặc lắc lắc đầu, tay nhỏ bé mò tới túi áo, vỗ vỗ Tiểu Bạch nói, “Tiểu Bạch, ngươi nhanh đi đem Long phụ thân cùng Long nương mời tới, mẫu thân gặp nguy hiểm rồi!”

“Tiểu Mặc Mặc, đừng có gấp! Ta la một tiếng, phụ thân cùng mẫu thân sẽ xuất hiện ngay.” Tiểu Bạch quơ đầu nhỏ, không chút hoang mang, hết sức bình tĩnh. Nó hắng giọng một cái, hồi lâu, mới rốt cục hô lớn lên tiếng.

“Grao grao grao! Tiểu Long Long bị người ta khi dễ! Phụ thân, mẫu thân, hai người mau tới a a a a ——”

Vân Tiểu Mặc giơ lên hai bàn tay nhỏ bé, vội vàng che lên lỗ tai của mình, cúi đầu nhìn Tiểu Bạch, mồ hôi từng giọt lớn rơi xuống.

Quyển 4 - Chương 138: Long Hậu lại nổi giận

Tiểu Bạch âm “A” còn chưa nói hết, cách đó không xa, tiếng rồng ngâm rống giận liền thay phiên xuất hiện.

“Chết tiệt, người nào gan to như vậy, dám khi dễ Tiểu Long Long nhà ta?” Vừa nghe thấy thanh âm vô cùng mạnh mẽ kia cũng biết là Long Hậu tới.

Long Vương cùng Long Hậu cũng không có thói quen ở cùng con người, bọn họ quen với cuộc sống sơn dã, cho nên đến mỗi đêm cũng sẽ tìm một chỗ hoang dã trú ngụ, nhưng bình thường cũng sẽ không rời đi Thiên Long Thành quá xa, như vậy bọn họ mới có thể tùy thời trông nom Tiểu Long Long của bọn họ.

Chợt nghe được tiếng Tiểu Long Long đáng yêu nhà bọn họ ở trong bầu trời đêm sâu kín truyền tới, Long Hậu trước tiên đem chồng yêu đang gục ở trên nàng chính là Long Vương, một cước liền đá bay (TM: cuồng tiếu ~ing =))), Long thể khẽ động, hóa thành chân thân, hướng Thiên Long Thành phương hướng hấp tấp bay tới.

“Tiểu Long Long đừng sợ! Mẫu thân tới đây!”

Long Vương vừa nghe ra là tiểu Long Long kêu cứu, cũng bất chấp chút đau đớn nho nhỏ, thô rống một tiếng, cũng phi thân đi theo.

Hai Cự Long trắng bạc thay nhau uốn lượn bay đi, thanh thế quá lớn, làm cả dân chúng Thiên Long Thành đều khiếp sợ.

Đang ở giữa đường chạy đến, Bách Lí Mục Nhiên cùng Viên lão hai người thấy vậy, đồng thời dừng lại, ngẩng đầu nhìn lên trên bầu trời mà Long Vương Long Hậu bay qua, hai người kinh ngạc một câu cũng nói không nên lời, mắt trừng lớn như hạt châu, không thể tin được Long Vương Long Hậu lại sẽ xuất hiện ở Thiên Long Thành.

Điều này cũng không thể trách tin tức của Bách Lí Mục Nhiên lạc hậu, thật sự là hắn và Viên lão hai người trầm mê ở bàn cờ, cho nên đám người sứ giả cùng Kim trưởng lão không kịp báo tin tức này.

Qua hồi lâu, Viên lão mới lắp bắp hỏi một câu: “Chẳng lẽ bọn họ chính là Long Vương cùng Long Hậu trong truyền thuyết?”

“Đúng là bọn họ! Trừ Long Vương cùng Long Hậu, cả Long Tường đại lục, cả Long Vương cốc, nơi nào có thể tìm ra bạch long cùng ngân long khổng lồ uy vũ tới như vậy?” Bách Lí Mục Nhiên cũng là dùng thời gian thật lâu mới điều chỉnh được, “Đi! Chúng ta nhanh đi xem một chút! Tối nay thật là đủ náo nhiệt a!”

Bên kia, mấy người Bách Lí huynh đệ từ phủ thành chủ đi ra, cũng đang hướng nơi đánh nhau nhanh đi tới. Đi đầu tiên phía trước là Bách Lí Thanh Hoa đã nhận ra trên bầu trời khác thường, đột nhiên dừng bước, ngẩng đầu nhìn lên, vừa nhìn lên, hắn ngây dại. Ở học viện Thiên Long học tập nhiều năm như vậy, lại có ông nội Bách Lí viện trưởng bồi dưỡng, có quan hệ với Long Vương cốc cùng Long Vương Long Hậu truyền thuyết, hắn nghe nhiều nên hiểu.

Hình thể khổng lồ như thế, khí thế uy vũ như thế, làm cho người ta vừa liếc mắt nhìn liền sinh ra lòng kính sợ, cũng chỉ có nhân vật mạnh nhất Long Vương cốc, Long Vương cùng Long Hậu thôi.

Hắn thấy vậy trợn mắt hốc mồm, người mạnh nhất trong truyền thuyết, lại xuất hiện ở Thiên Long Thành …Trời ạ! Hắn không phải là

đang nằm mơ chứ?

Hắn ở phía trước đột nhiên như vậy dừng lại, mấy huynh đệ theo sát sau lưng hắn nhất thời không kịp phản ứng đều va vào nhau.

“Đại ca, ngươi làm gì thế?”

“Trời trời trời, trên trời …” Bách Lí Thanh Hoa đờ đẫn chỉ chỉ phía trên đỉnh đầu của bọn hắn.

Cũng trong thời gian nháy mắt, Long Vương cùng Long Hậu đã từ đỉnh đầu của bọn hắn phía trên bay vút qua, nhanh như tia chớp. Nếu không phải hắn là người luyện võ, nhãn lực tinh chuẩn nhạy cảm, cũng thấy không rõ đến tột cùng là thứ gì từ phía trên đỉnh đầu của bọn hắn bay qua.

“Trên trời có cái gì?” Bách Lí huynh đệ cùng mấy người hộ vệ phía sau đồng loạt ngẩng đầu nhìn trời, vừa vặn chỉ nhìn thấy có cái gì xẹt qua, mọi người khẽ nhếch miệng, ngây người ngay tại chỗ, thật lâu không cách nào hoàn hồn.

Vân Thúc Thừa cùng Côn Luân lão giả giao chiến mười mấy hiệp, hai người lại giằng co không dứt.

Lúc này, nghe được chân trời truyền tới một âm thanh mạnh mẽ, xen lẫn tiếng rồng ngâm, Vân Thúc Thừa thừa dịp đánh nhau sơ hở, quay đầu lại nhìn quanh.

Sức ép phô thiên cái địa bao phủ xuống, hai đồng tử của Vân Thúc Thừa từ từ lớn hơn, lộ ra thần sắc không thể tin.

Hắn không có nhìn lầm sao?

Một bạch long, một ngân long, chẳng lẽ là.....

Không thể nào! Nhất định không phải!

Long Vương cùng Long Hậu tại sao lại có quan hệ với nhà này? Đây tuyệt đối không thể là sự thật!

Song sự thật đúng như vậy, bởi vì long thân khổng lồ của Long Vương Long Hậu đang ở trên bầu trời phủ bóng xuống dưới sân, sức mạnh cường đại, đem ánh trăng yếu ớt cũng che đi mất.

Tiếng đánh nhau trong viện đột nhiên dừng lại, hai bên giao chiến nhất tề tách ra, sự chú ý của mọi người lực đều đặt lên Long Vương Long Hậu anh vĩ.

“Tiểu Long Long, con không sao chớ?” Long Hậu thấy được Tiểu Bạch Vân trong ngực Tiểu Mặc, xác định nó bình an vô sự, nàng cũng yên lòng.

“Mẫu thân, con không sao, nhưng là có rất nhiều người xấu nha.” Tiểu Bạch cất tiếng nói lên, để cho Vân Thúc Thừa đáy lòng dựng đứng lên một trận rét lạnh.

Trời không thể nào?

Đừng nói cho hắn, cái viên tiểu cầu chíp bông, chính là hài tử của Long Vương Long Hậu chứ.

Sự thật như sét đánh giữa trời quang, làm hắn thương tích đầy mình..... Quá đả kích hắn!

Có Long Vương Long Hậu là hậu thuẫn cho bọn họ, mối thù của hắn còn có thể báo sao?

Sau khi hoàn hồn ý nghĩ đầu tiên chợt loé trong đầu của hắn chính là trốn. Nếu không trốn hôm nay hắn sợ rằng sẽ phải táng thân ở chỗ này mất, hắn còn có rất nhiều kế hoạch lớn, nghiệp lớn chưa thể thực hiện, hắn làm sao có thể chết ở nơi này đây?

Đúng, phải trốn! Hắn nhất định phải trốn!

Con mắt của Long Hậu quét ngang, dò xét hắc y nhân đầy sân, mạnh giọng hỏi: “Mới vừa rồi là kẻ nào dám khi dễ Tiểu Long Long nhà ta?”

Đuôi rồng nàng đảo qua, tùy tiện cuốn lên một gã hắc y nhân, đe dọa nói: “Có phải ngươi hay không?”

“Không phải là ta! Không phải là ta!” Hắc y nhân sớm bị hù dọa vỡ mật, liên tục phủ nhận.

“Không phải là ngươi, ngươi cũng không phải là người tốt!” Một cú vung đuôi ngoạn mục, trực tiếp đưa hắn về tây Thiên.

Long Hậu lại quét lên một người: “Có phải ngươi hay không?”

Chúng hắc y nhân thấy đồng bạn của mình bị ném lên trời xong, không thể rơi xuống, mọi người bị làm cho sợ đến cả người phát run, phóng ra phương hướng các cửa trốn đi.

Long Hậu nơi nào chịu bỏ qua cho bọn họ? Mọi người mặc kệ bọn họ, trong sân viện tiếng sợ hãi kêu liên tục vang trời, Vân Thúc Thừa cũng không tránh được.

Thời điểm Vân Thúc Thừa bị ném lên không trung, hắn kịp thời gọi ra Ưng Vương, chật vật gục ở trên lưng Ưng Vương, nhanh chóng chạy trốn.

Long Vương Long Hậu ân cần xem an nguy của Tiểu Long Long, cũng lười đuổi theo, ở trong mắt bọn họ, những lũ tiểu nhân này như một loại cỏ cây nhỏ bé, thấp hèn so với một cọng lông của Tiểu Long Long cũng không bằng, bọn họ chẳng thèm ngó tới!

Vì Long Vương Long Hậu không đem hắn để vào trong mắt, Vân Thúc Thừa mới thuận lợi trốn chạy, hắn gục ở trên lưng Ưng Vương, từng ngụm từng ngụm thở dốc, chật vật không chịu nổi. Nghĩ đến hôm nay thực lực của mình bị hao tổn lại tổn thất nhiều cao thủ như vậy, hắn vô cùng tức giận.

Có Long Vương cùng Long Hậu che chở Vân Khê, sợ là hắn rất khó hạ thủ, cũng được, hắn tạm thời rời đi Thiên Long Thành, trở lại Vân tộc một lần nữa triệu tập nhân mã, vẫn còn cơ hội báo thù! Long Vương Long Hậu là chủ nhân Long Vương cốc, bọn họ không thể nào rời khỏi Long Vương cốc, canh giữ cạnh một nhà Vân Khê, hắn nhất định tìm được cơ hội hạ thủ.

“Vân Khê, ngươi chờ đó cho ta!” Hắn tức giận nắm tay, mắt lộ ra ánh hung ác.

Hoa Oánh Oánh thấy trên bầu trời xuất hiện khác thường, vội vàng chạy ra trong viện quan sát, lúc này, vừa mới bắt gặp Vân Thúc Thừa ngồi ở một con hắc ưng trở về, trên người hơi có vẻ chật vật, tựa hồ còn bị thương.

Đáy lòng nàng trầm xuống, biết lần này hắn hành thích khẳng định thất bại.

Nàng cũng lười nữa cùng hắn làm bộ ôn nhu, mắt lạnh nhìn hắn, nói: “Phế vật! Phế vật vô dụng! Một nữ nhân mang thai cũng giết không được!”

Vân Thúc Thừa sắc mặt chợt trầm xuống, không ngờ tới thái độ của nàng biến chuyển lớn như vậy, nhưng vừa nghĩ tới thật sự mình là vô năng, đem nhiều cao thủ Vân tộc như vậy, đều không thể chính tay giết cừu nhân, hắn tràn đầy cảm giác vô lực cùng nhục nhã.

“Oánh Oánh, nàng đừng tức giận! Ta cũng không nghĩ tới Long Vương cùng Long Hậu lại đột nhiên xuất hiện, ta hiện tại đã không có đủ thực lực để đối phó bọn họ. Bất quá nàng yên tâm, chờ ta trở lại Vân tộc, tập hợp cao thủ lại, ta nhất định có thể đưa Vân Khê vào chỗ chết. Thực lực Vân tộc người khác không thể tưởng tượng nổi đâu.....”

Hoa Oánh Oánh nghe vậy, cúi đầu chê cười: “Nói cho cùng, ngươi cũng chỉ là một người trong Vân tộc mà thôi, ta nghe nói ngươi Vân Tam gia ở Vân tộc, căn bản không được cưng chiều, bên trên ngươi chẳng những có lão Đại lão Nhị đè ép, ngay cả mấy đệ đệ cùng chi thứ và tộc nhân mấy mạch đều có thể ngồi trên đầu ngươi. Thử hỏi Vân Tam gia ngươi như thế nào báo thù? Như thế nào thay ta nợ máu trả máu?”

“Hừ! Ai nói ta không có thực lực? Ta ở Vân tộc ẩn nhẫn nhiều năm, chính là vì đang âm thầm bồi dưỡng thế lực của mình, nàng cho rằng ta không có thực lực theo các huynh đệ tranh giành sao? Nàng sai lầm rồi! Thực lực của ta nàng không tưởng tượng được đâu.” Vân Thúc Thừa trong đôi mắt bắn ra tinh quang, sự ẩn nhẫn, tức giận nhiều năm do bị đè nén trong nháy mắt bộc phát.

“Hôm nay chẳng qua là do ta đánh giá thấp thực lực đoàn người Vân Khê, mới có thể đưa đến thất bại. Ngày khác, bọn họ không thể may mắn như thế.”

Hoa Oánh Oánh nhìn hắn vừa bộc phát sức mạnh, trong lòng hơi

động, có lẽ nàng thật đúng là xem thường hắn. Nghĩ đến Vân Tranh Tranh chính là kẻ gian xảo, giỏi giấu mình và thi triển quỷ kế, là đối thủ mạnh của Oánh Oánh nàng, hổ phụ không sinh khuyển nữ, xem ra nàng đúng là đã võ đoán thực lực Vân Thúc Thừa. Hơn nữa nàng còn cần dựa vào hắn để khôi phục thực lực, hiện tại không nên trở mặt với hắn, cái được không bù đắp đủ cái mất.

Nghĩ vậy, nàng mềm mại đáng yêu cười một tiếng, nhu nhược không xương tiến gần vào ngực Vân Thúc Thừa: “Vân đại ca, chàng đừng tức giận, ta mới vừa là nhất thời tức giận, cho nên tranh cãi với chàng. Nể ta trẻ tuổi không hiểu chuyện, chàng tha thứ ta lần này đi, được không?”

Tiếng nàng ta nũng nịu khiến Vân Thúc Thừa cả người mềm nhũn, đưa tay ôm eo nàng ta, trầm giọng nói: “Ta biết nàng tính tình cao ngạo, chí hướng cao xa, nàng yên tâm, chỉ cần nàng đi theo ta, ta bảo đảm nàng được hưởng vinh hoa phú quý, thân phận địa vị, mọi thứ đều có. Chỉ cần hai người chúng ta liên thủ, bất kể là Vân tộc hay là Hoa gia, cuối cùng cũng sẽ rơi vào trong tay của chúng ta.”

Khuôn mặt kiều mỵ của Hoa Oánh Oánh nhất thời sáng lên, hai mắt lóng lánh, không sai, đây chính là điều nàng muốn. Chỉ cần có thể đạt thành mục đích, theo một lão đầu tử ngủ thì thế nào đây? Cùng lắm thì nhắm mắt lại, đem hắn tưởng tượng thành những người khác là tốt.

“Được! Ta đi với chàng!”

Hai người ánh mắt giao hòa, ăn ý cười một tiếng, coi như là thống nhất ý kiến.

“Vậy nàng tối nay chuẩn bị một chút, ngày mai sáng sớm chúng ta liền rời đi Thiên Long Thành.” Vân Thúc Thừa rất hài lòng đáp án của

nàng, hắn tin tưởng nàng là một trợ thủ tốt, bởi vì bọn họ quá giống nhau, đều vô cùng khát cầu quyền lực.

“Không vội! Cứ từ từ, ta còn có chiêu sau.” Hoa Oánh Oánh thần bí cười một tiếng, khiến cho Vân Thúc Thừa không hiểu được.

Thời điểm Bách Lí Mục Nhiên cùng Viên lão hai người chạy tới sân, vừa vặn nhìn thấy đúng là một màn Long Hậu phát uy, hai người sau lưng lạnh run cả người, thật sự là bị hành động “quét dọn” sát thủ mạnh mẽ của Long Hậu làm cho giật mình.

Hồi lâu, hết thảy rốt cục trở về an tĩnh, hai người lúc này mới cất bước hướng trong sân đi vào.

Hiện trường một mảnh hỗn độn, tứ đại hộ pháp, thủ hạ cũ của Long gia, còn có Dung Thiếu Hoa, Lam Mộ Hiên, Độc Cô Mưu mọi người trên thân đều có chút ít vết thương, thật sự là đám kia hắc y nhân kia có Huyền giai quá cao, tuyệt không phải kẻ đầu đường xó chợ. Bọn họ không chống lại được, nếu không phải mục tiêu của bọn chúng là tánh mạng Vân Khê, chỉ sợ hiện tại trên người bọn họ sẽ không chỉ là một chút xíu vết thương nhỏ này. Mọi người lòng vẫn còn sợ hãi, rồi cảm thấy thực lực của mình quá thấp, ngày sau nếu muốn tiếp tục đi theo gia đình Vân Khê, chút thực lực thấp kém này là hoàn toàn không đủ.

“Long Vương, Long Hậu, biệt lai vô dạng (đã lâu không gặp)?” Bách Lí Mục Nhiên khách khí hướng Long Vương Long Hậu đã hóa thành hình người chắp tay làm lễ ra mắt.

Viên lão thấy thế, cũng đi theo khom người một cái. Ở Long Tường đại lục trước gót chân đệ nhất cao thủ Long Vương, bất luận kẻ nào đều một mực tôn trọng, sùng bái, hắn cũng không ngoại lệ.

Long Vương nhẹ gật đầu vuốt cằm, coi như là chào hỏi, đối với vị thường tới Long Vương cốc "quấy rầy" Bách Lí viện trưởng, hắn không có hảo cảm, cũng không có quá thành kiến.

Long Hậu chỉ liếc hắn một cái, cũng lười quản hắn, một lòng quan tâm đặt lên bảo bối của nàng, Tiểu Long long, đem nó ôm vào trong ngực, xem xét xác định trên người của nó không có vết thương nào nàng mới yên tâm.

"Tiểu Long Long, thế giới bên ngoài quá nguy hiểm, mẫu thân thật không yên tâm để một mình con ở lại. Nếu không hay là con đi cùng phụ thân và mẫu thân nhé?"

"Không nên! Không nên! Con không thể cùng Tiểu Mặc Mặc tách ra!" Tiểu Bạch mãnh liệt lắc đầu, kiên quyết không đồng ý với ý kiến của nàng.

Long Hậu vội vàng trấn an nó: "Được rồi, được rồi, phụ thân cùng mẫu thân sẽ mau chóng tìm ra mồi lửa, để con trở nên mạnh mẽ hơn, mạnh đến mức không có bất kỳ người có thể xúc phạm tới con, như vậy mẫu thân mới có thể yên tâm."

Nhìn Long Hậu cùng tiểu cầu trong tay nàng nói chuyện cùng nhau, Bách Lí Mục Nhiên trừng lớn mắt, chẳng lẻ viên tiểu cầu này chính là bảo bối trong truyền thuyết của Long Vương Long Hậu, đã mất tích nhiều năm, chân mệnh Long thái tử, Long Vương đời sau của Long Tộc?

Khó lường a!

Hắn nhìn hai bên một chút Vân Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch, không nghĩ tới Long thái tử Long Vương cốc lại cùng đứa bé này tình cảm ăn ý như thế, đứa nhỏ này tương lai tiền đồ vô lượng.

Chậm đã! Đứa nhỏ này làm sao lớn lên Long tiểu huynh đệ như vậy? Chẳng lẽ hắn chính là nhi tử của Long tiểu huynh đệ?

Ha ha, người nhà này thật đúng là.....

Bách Lí Mục Nhiên lắc đầu, hết chỗ nói rồi.

Bách Lí Thanh Hoa mang theo mấy huynh đệ cùng thủ hạ nhà mình vội vàng chạy tới, chợt nhìn, trận chiến đã kết thúc, bọn họ đã tới chậm một bước.

“Di? Gia gia, ngài làm sao cũng tới?” Bách Lí Thanh Hoa kinh ngạc nói, cung kính hướng Viên lão vái chào.

“Các ngươi cũng tới? Mau bái kiến Long Vương cùng Long Hậu.” Bách Lí Mục Nhiên hướng về phía mấy tôn tử nói.

“Long Vương, Long Hậu? Ở nơi nào vậy?” Bách Lí huynh đệ sáu người nhìn chung quanh một chút, rất là kinh ngạc mới vừa còn thấy hai Cự Long bay qua, hiện tại làm sao chỉ chớp mắt không thấy.

Bách Lí Mục Nhiên thở dài, tự hành hướng Long Vương Long Hậu vái chào: “Nhị vị xin chớ trách móc, mấy người này là tôn tử của lão phu, bọn họ chưa từng thấy qua tôn giá nhị vị, có điều mạo phạm, xin hãy tha lỗi.”

“Thanh Hoa, mấy người các ngươi còn không mau mau bái kiến Long Vương Long Hậu?” Hắn hướng mấy Tôn Tử ý bảo.

Bách Lí Thanh Hoa mấy người lúc này là hoàn toàn tỉnh ngộ rồi, thì ra là đứng ở phía trước bọn họ một đôi nam nữ như thần tiên chính là Long Vương cùng Long Hậu hóa thành người, mấy người vội vàng

cung kính hướng hai người vái chào.

“Vãn bối bái kiến Long Vương Long Hậu.”

Đối với mấy tiểu bối, Long Vương chẳng qua là nhàn nhạt nhìn thoáng qua, không có bất kỳ vẻ mặt, cũng là không giận tự uy, để cho Bách Lí Thanh Hoa mấy huynh đệ cảm nhận được uy nghiêm đến từ Long Vương trên người của cùng thần thánh không thể xâm phạm.

Lúc này, Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê đi tới trong viện, thấy tất cả mọi người đều ở đây, liền tiến lên đây chào hỏi.

“Viện trưởng, Viên lão, không nghĩ tới đêm khuya quấy nhiễu đến nhị vị, nhị vị thật là có lòng.”

Thấy Long Thiên Tuyệt chưa chào hỏi Long Vương Long Hậu trước mà lại chào hai người bọn họ, Bách Lí Mục Nhiên cùng Viên lão hai người hơi kinh ngạc, chợt tỉnh ngộ, cả nhà bọn họ sợ là cùng Long Vương Long Hậu rất quen thuộc đi, quen biết đến gặp mặt cũng không cần chào hỏi.

Nghĩ đến chỗ này, hai người không khỏi lần nữa cảm thán, cả nhà bọn họ có chỗ dựa thật là vững chắc.

“Lần này Đại hội tỷ võ, lão phu là chủ nhà, các ngươi là khách, chỉ cần các ngươi còn đang Thiên Long Thành một ngày, lão phu chắc chắn là muốn bảo vệ các ngươi chu toàn.” Bách Lí Mục Nhiên nói.

“Có những lời này của viện trưởng, vậy chúng ta an tâm, hi vọng ngày sau sẽ không phát sinh tình huống tương tự nữa.” Long Thiên Tuyệt tiếp lời của hắn nói.

“Đương nhiên rồi! Lão phu tối nay phải đi học viện điều mấy cao thủ

tới bảo vệ các ngươi.” Bách Lí Mục Nhiên nói.

“Thế thì không cần! Nếu có yêu cầu gì, chúng ta sẽ hướng viện trưởng ngài nhờ cậy sau.” Long Thiên Tuyệt uyển chuyển cự tuyệt.

“Tốt, sắc trời cũng không sớm, vậy lão phu trước hết cáo từ. Sát thủ tối nay chắc chắn sẽ không tấn công lại, chư vị nên sớm đi nghỉ ngơi.” Nói xong, Bách Lí Mục Nhiên hướng Long Vương Long Hậu phương hướng cung kính vái chào, mang theo cùng Viên lão cùng Bách Lí Thanh Hoa đám người cùng nhau rời đi.

Long Vương, Long Hậu ở lại cùng Tiểu Bạch, không rời đi, tìm gian khách phòng ở lại, để tránh thích khách đến đây hành thích lần nữa.

“Thiên Tuyệt, ta thấy Vân hộ pháp bọn họ đang bị thương, chàng đi xem sao, thuận tiện mang đến những lọ thuốc này cho bọn hắn, cũng là thuốc trị ngoại thương tốt. Ta có chút mệt mỏi, trước hết trở về phòng nghỉ ngơi.” Vân Khê đem tất cả thuốc trị thương trên người toàn bộ lấy đi ra ngoài, giao cho Long Thiên Tuyệt.

Long Thiên Tuyệt đón lấy, không yên tâm nhìn nàng nói: “Ta trước đưa nàng trở về phòng đã.”

“Không cần! Có Long tỷ tỷ bọn họ ở chỗ này, tin tưởng những sát thủ kia không dám quay lại đây, chàng nhanh đem thuốc trị thương cho bọn hắn đi.” Vân Khê hướng về phía hắn cười một tiếng, vuốt ve tóc mai, khuôn mặt tuyệt sắc ở dưới ánh trăng càng lộ vẻ tái nhợt. Trải qua một đêm hành hạ, nàng mệt mỏi thật sự.

“Tốt! Vậy nàng mau đi nghỉ ngơi!”

Long Thiên Tuyệt đưa mắt nhìn, Vân Khê một mình hướng gian phòng đi tới, cái bóng cao gầy trên mặt đất hiện càng dài, cho đến khi

biến mất trong tầm mắt hắn.

Quyển 4 - Chương 139: Tiệc sinh nhật của Tiểu Mặc Mặc

Trải qua cuộc hỗn chiến vừa rồi, cửa phòng cửa sổ có dấu hiệu bị hỏng, may mà không quá nghiêm trọng, đủ có thể che gió che mưa. Bên trong gian phòng ánh nến đã bị gió thổi tắt, trong nhà một mảnh tối đen. Vân Khê bước đến cửa phòng, đẩy cửa vào, nàng vừa đi vào, vừa xoa mi tâm, cảm giác thật mỏi mệt.

Cũng lười đốt nến lên, nàng đi thẳng đến giường.

Khi nàng nhích tới gần bên giường, một mùi khác lạ kèm theo gió nhẹ nhàn nhạt bay vào trong mũi của nàng, trong lòng của nàng trong nháy mắt dâng lên cảnh giới.

Mùi vị này rất nhẹ rất nhạt, người bình thường căn bản không ngửi thấy được, Vân Khê bởi vì hàng năm nghiên cứu đan dược, cho nên đối với các loại mùi vị hết sức nhạy cảm, kể cả dược liệu lẫn mùi vị của cơ thể người.

Không xong! Có sát thủ! Hơn nữa không chỉ một người, có ít nhất bốn người.

Chết tiệt, lại còn có cá lọt lưới ẩn nấp trong phòng.

Vân Khê trên mặt bất động thanh sắc, nàng biết mình giờ phút này chỉ cần hơi ra vẻ khác thường, đối phương vô cùng có khả năng sẽ ở xuất thủ trước tiên. Địch trong tối ta ngoài sáng, nàng hiện tại không có phương pháp động võ, hành động nhất định sẽ chậm chạp, phản ứng không kịp nổi tốc độ của đối phương. Huống chi đối

phương không chỉ có một người, bọn họ tùy thời tùy chỗ cũng có thể từ phương vị khác nhau tập kích đến, làm cho nàng khó lòng phòng bị.

Chết tiệt! Nàng làm sao lại bất cẩn như thế, không cẩn thận liền tiến vào một vòng mai phục, hiện tại tiến cũng không được, lui cũng không xong.

Nàng nên làm cái gì bây giờ?

Cầu viện?

Không được!

Nếu hiện tại nàng xoay người lao ra ngoài cửa cầu viện, sợ rằng không đợi nàng chạy ra một bước, đối phương cũng đã xuất thủ.

Gọi ra thú sủng?

Cũng không được!

Nếu hiện tại nàng gọi Huyền Dực cùng Hổ Vương ra, sự xuất hiện của bọn nó tối đa cũng chỉ có thể thay nàng trừ đi hai gã sát thủ trong đó, thời gian mà sai lệch một chút, thì vô cùng có khả năng để cho các sát thủ còn lại đâm nàng một kích trí mạng.

Vận dụng thần khí sao?

Càng không được!

Bây giờ là thời gian đặc biệt, vận dụng lực lượng thần khí, tất nhiên sẽ làm thương tổn thai nhi, nàng không thể mạo hiểm lần nữa.

Còn có biện pháp gì đây?

Có!

Trong đầu bỗng nhiên linh quang chợt lóe, nàng vuốt vuốt ngực của mình, sau đó toàn thân run rẩy, hai mắt vừa nhắm, nghiêng người ngã xuống.

Trong bóng tối, hàn quang hiện ra, có ít nhất hai thanh lợi kiếm trở lên hướng chỗ nàng đâm tới.

Vân Khê nhắm hai mắt, không nhúc nhích, tùy ý kiếm phong lạnh lẽo từng tấc tiến tới gần. Nàng biết mình làm như vậy có chút mạo hiểm, nhưng nàng lại hiểu rõ lòng người. Lúc đánh, thời điểm ngươi nhìn chăm chú một con mồi, thần kinh của ngươi luôn trong trạng thái căng thẳng cao độ, song khi ngươi thấy được ngươi con mồi đã không có năng lực chạy trốn, đã thành vật trong túi ngươi, thần kinh căng thẳng cũng sẽ được thả lỏng một cách tự nhiên.

Nàng muốn chính là thần kinh sát thủ thả lỏng.

Trường kiếm gần tới thân thể của nàng, nhất tề ngừng lại, bốn người ở trong bóng tối liếc nhau một cái, có chút kinh ngạc. Còn chưa chờ bọn họ xuất thủ, mục tiêu của bọn họ cũng đã tự động ngã xuống, chẳng lẻ đây chính là ý trời.

Khi trường kiếm của bọn hắn tiến tới gần, nàng vẫn không nhúc nhích, xem ra là thật ngất đi rồi. Tiểu thư nói không sai, hôm nay là lúc thực lực nàng yếu nhất, chính là thời cơ hạ thủ tốt nhất.

Lúc này, một người trong đám hạ giọng nói: “Nàng đã ngất đi rồi, không bằng chúng ta trực tiếp đem nàng bắt sống trở về, nói không chừng tiểu thư thấy thế sẽ càng vui vẻ hơn.”

“Cũng tốt! Lúc này chúng ta phải nhanh chóng rời đi, ngàn vạn lần chớ kinh động Long Vương cùng Long Hậu, nếu không dù một người trong chúng ta cũng trốn không thoát.”

“Ngươi tới khiêng nàng! Chúng ta đi nhanh lên!”

“Tốt, đi!”

Một người ở trong đám đem Vân Khê từ trên mặt đất khiêng lên, đem nàng nằm lật ngược ở đầu vai, giống như đang khiêng bao cát, không khác biệt mấy. Hắn mới vừa đi được hai bước, bỗng nhiên cả người cứng ngắt, đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, hai mắt thình lình trợn lên.

“Tại sao? Còn không đi?” Ba người đi ở phía trước phát hiện có đồng bọn không đuổi theo, không khỏi địa quay đầu lại hỏi thăm, trong bóng tối, tên đồng bọn vẫn không nhúc nhích, cũng không có lên tiếng, liền đưa tới hoài nghi của ba người, họ rối rít rút kiếm tiến tới gần.

Bóng người bị lật ngược vác trên vai đồng bọn bỗng nhiên cử động, một nắm phấn vụn từ trong tay nàng tung ra, kèm theo đó, còn có một “Ám khí” thần bí.

“Cẩn thận có độc!”

“Cẩn thận ám khí!”

Ba người thấp giọng hô, một tay che lên miệng mũi mình, một tay kia thì đồng loạt vung kiếm chém về phía món đó “Ám khí” thần bí.

Kim loại va chạm, âm vang có lực!

“Ám khí” bị đánh trúng, nặng nề rơi xuống đất.

“Hừ! Dám dở trò đùa bỡn?” Một thanh trường kiếm xé gió đâm tới, vừa mạnh lại nhanh.

Vân Khê sớm đã có phòng bị, nhanh chóng xoay người, níu lấy hắc y nhân bên cạnh đã bị nàng dùng ngân châm đâm trúng tử huyệt, đẩy về hướng kiếm phong. Đối phương vội vàng thu kiếm, mới không ngộ thương đồng bạn của mình, hắc y nhân bị Vân Khê đẩy, thẳng tắp hướng phía trước té xuống, hoàn toàn mất đi tri giác. Người thu kiếm kịp thời địa đưa tay, đỡ đồng bạn.

Thừa dịp có kẽ hở, Vân Khê hướng “ám khí” thần bí kia nói nhẹ: “Tiểu Phượng Phượng, còn không ra giúp đỡ? Đừng quên lời hứa của ngươi!” Mới vừa nàng ném ra “Ám khí” không phải cái gì khác, chính là Ngọa long Cư mà Long Thiên Tuyệt luyện chế, cũng chính là nơi ở hiện tại của tiểu phượng hoàng

Nàng từng cùng tiểu phượng hoàng có ước định thời điểm con của nàng còn chưa ra đời, nó phải bảo vệ con nàng chu toàn. Bây giờ nó nên thực hiện lời ước định…

Nàng vừa cất lời, một thanh trường kiếm khác nhanh chóng hướng tới gần mặt của nàng, Vân Khê vội vàng thối lui mấy bước, trên mặt bình tĩnh dị thường, bởi vì nàng đã thấy được một luồng ánh sáng màu vàng từ Ngọa long Cư bắn ra.

“Vút!” thân ảnh nhỏ màu vàng với tốc độ như ánh sáng vọt tới trước mặt của nàng, rồi thẳng gấp, sau đó mạnh mẽ hướng trường kiếm đâm tới.

“A a a! Tiểu Phượng Phượng ghét nhất bị người khác quấy rầy giấc

ngủ!” âm thanh non nớt kinh động đến ba hắc y nhân, tiểu phượng hoàng đang trong mộng đẹp thì bị đánh thức, một bụng đầy oán khí hướng tới ba hắc y nhân kia trút giận.

Nó vỗ cái cánh nho nhỏ, tạo ra khí áp cường đại, cánh tuy nhỏ, nhưng sức tung ra lại lớn vô cùng. Nó vỗ một cái, liền trực tiếp đem hắc y nhân xuất kiếm trước mắt cho bay ra khỏi ngoài cửa phòng, tiếng động phá cửa mạnh mẽ, bùm bùm rung động, truyền ra ngoài rất xa.

Còn lại hai người nhất thời kinh hãi, đồng loạt giơ kiếm, một lần nữa hướng Vân Khê đâm tới, giờ khắc này, bọn họ coi như là hiểu được rồi, vừa rồi nàng ta không phải là muốn dùng độc, thứ nàng ta vứt ra cũng không phải phấn vụn, mà là một “ám khí” hình dáng quái dị lại thần bí, bởi vì trong “ám khí” đó có bí ẩn khác!

“Tiểu Phượng Phượng rất tức giận, các ngươi đều đáng chết!” Tiểu phượng hoàng công kích từ phía sau hai người, cái miệng nhỏ dài đột nhiên mổ ở phần gáy một người, liền thấy người nọ thân thể co quắp lại, thẳng tắp ngã xuống mặt đất.

Người cuối cùng thấy thế, hai mắt kinh hãi mở lớn, tiểu phượng hoàng nhẹ nhàng vỗ cánh liền lấy đi một mạng của đồng bọn, nhẹ nhàng mổ một cái, lại lấy một mệnh khác, quá đáng sợ rồi. Đáy lòng của hắc y nhân còn lại vô cùng sợ hãi chỉ muốn rút lui, hắn rất muốn chạy trốn, mới vừa rồi tiếng vang kia đã kinh động đến những người khác, hắn tựa hồ đã nghe được những tiếng bước chân bắt đầu đi tới gần.

Tay phải lay động, từ trong ống tay áo ném ra một viên đen thui, phi thân mà chạy. Vân Khê vừa mới nghe thấy được chút mùi vị lưu huỳnh, cảm giác không ổn rồi, không tốt, là phích lịch đạn!

Phía sau bỗng nhiên có một luồng gió mát, mội cái tay nâng eo nàng lên, mang theo nàng phi thân hướng ra ngoài cửa.

“Oanh!”

Thanh âm nổ tung, đinh tai nhức óc, ánh lửa ngất trời.

Viên phích lịch đạn này uy lực gấp mười lần so với loại thông thường, xem ra người đến nhất định phải dồn nàng vào chỗ chết.

Tay đặt bên hông nàng từ từ rút về, Vân Khê đã tỉnh hồn lại, ngửng đầu lên, nhìn vào một đôi mắt tinh khiết. Đối phương mặc y phục dạ hành, dùng miếng vải đen che đậy khuôn mặt, nhưng là đôi mắt này lại làm cho nàng cảm giác rất quen thuộc, giống như đã từng quen biết.

Sao nàng lại không có nhận thấy được, bên trong gian phòng trừ kia bốn gã sát thủ, còn ẩn dấu một người khác, vô thanh vô tức, ngay cả mùi trên người hắn cũng che dấu tốt lắm, hắn rốt cuộc là người nào?

“Ngươi là ai?”

Vân Khê vừa mới hỏi ra lời, thì ánh mắt người nọ cụp xuống, bỗng nhiên vung tay áo, nhanh chóng phi thân biến mất.

“Khê Nhi!” Đám người Long Thiên Tuyệt đúng vào lúc này nghe thấy tiếng nổ mà chạy tới, Long Thiên Tuyệt trước tiên kiểm tra xem Vân Khê có bị thương hay không, sau đó đưa mắt nhìn theo hướng bóng đen vừa mới rời đi như có điều suy nghĩ.

“Mới vừa rồi là hắn đã cứu ta, ta cảm giác như rất quen thuộc, hình như đã gặp nhau ở nơi nào đó”. Vân Khê suy tư nói.

“Trước đừng nghĩ tới những thứ này, nàng có bị thương không? Rốt cuộc là người nào, đáng hận như thế, dám hạ sát thủ với nàng?” Long Thiên Tuyệt lạnh lùng nói, trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra sát cơ.

“Người xấu! Bọn họ hết thảy cũng là người xấu!” Tiểu phượng hoàng vỗ cánh, bất mãn kêu gào, thứ thuốc mới vừa rồi nổ tung, thiếu chút nữa sẽ đem nó nướng chín rồi.

“Trong phòng có ba người có lẽ bị nổ không ra hình dáng nữa, đáng tiếc một tên đã đào tẩu”. Vân Khê thở dài nói, sau đó nghe được phịch một tiếng, thi thể Hắc y nhân vừa đào tẩu bỗng từ ngoài tường viện rơi vào, người này chính là kẻ mới vừa quăng phích lịch đạn trốn chạy.

Vân Khê kinh ngạc, đưa mắt nhìn phương hướng phía ngoài tường viện, thất thần thật lâu. Nàng biết chuyện này nhất định lại là hắn làm, hắn đến tột cùng là người nào, tại sao lại một mực âm thầm giúp nàng?

“Tôn chủ, phu nhân, người này đeo trên người lệnh bài Hoa gia, hẳn là sát thủ Hoa gia phái tới.” Vân hộ pháp kiểm tra thi thể xong, bẩm báo lại.

“Hoa Oánh Oánh!” Vân Khê hí mắt, ánh sáng lạnh bay vụt, “Khá lắm Hoa Oánh Oánh! Mới vừa rồi là sát thủcủa Vân tộc, hiện tại lại là người của Hoa Oánh Oánh, xem ra hai nhà bọn họ đã liên thủ cùng đối phó ta.”

“Vân hộ pháp, tập hợp nhân mã! Theo ta cùng đi đến chỗ ở của học viện Kim Sư, giết Hoa Oánh Oánh, phải gậy ông đập lưng ông!” Long Thiên Tuyệt sắc mặt bỗng dưng lạnh lùng vô cùng, chứa đầy tức giận.

“Khê Nhi, tối nay nàng phải cùng mọi người ở chung một chỗ, không nên tách ra nữa. Ta đi giết Hoa Oánh Oánh, rất nhanh sẽ trở lại.”

“Thiên Tuyệt, cẩn thận.” Vân Khê không có ngăn cản hắn, nếu nàng hiện tại có thể động võ, nàng cũng sẽ không chút do dự mà đi giết người. Địch nhân đều đã lấn tới trên đầu của nàng, nếu không phản kích thì không phải là tác phong của Vân Khê nàng.

Chỗ ở của học viện Kim Sư.

Vân Thúc Thừa cùng Hoa Oánh Oánh hai người một mực đang đợi tin tức sát thủ, chợt nghe được từ đằng xa truyền đến thanh âm nổ tung, trên mặt Hoa Oánh Oánh nhất thời lộ ra vẻ mừng rỡ.

“Thật tốt quá! Bọn họ nhất định thành công!”

“Chờ một chút!” Vân Thúc Thừa thì không lạc quan như nàng, khóa mày suy tư nói, “Nếu bọn họ thật sự thuận lợi ám sát thành công, sẽ không sử dụng phích lịch đạn, sử dụng phích lịch đạn, chỉ có thể nói rõ bọn họ đã cùng đường..... Không xong! Chúng ta nên nhanh chóng rời đi thôi, vạn nhất bọn họ phát hiện thân phận người nàng phái đi, nhất định sẽ tra được nơi này, đến lúc đó dù chúng ta muốn chạy trốn cũng trốn không thoát.”

“Ta không cam lòng!” Hoa Oánh Oánh tức giận nắm chặt tay, một thân công lực của nàng cứ thế mà bị phá hủy, nàng hận không thể đem Vân Khê băm thây vạn đoạn.

Vân Thúc Thừa trấn an nàng nói: “Bây giờ không phải là lúc tức giận, chúng ta còn có cơ hội. Nàng mau thu dọn một chút, chúng ta lập tức phải đi.”

Hoa Oánh Oánh hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng phải nghe theo ý

kiến của hắn.

Hai người đang thu thập, ngoài cửa có người đến đây cấp báo: “Hoa sư tỷ, không xong! Chỗ ở của chúng ta bị bao vây, cửa chính có người giết người xông vào, giống như là người học viện Vạn Hoàng.”

“Cái gì? Nhanh như vậy?” Hoa Oánh Oánh sững sờ, không nghĩ tới chuyện Vân Thúc Thừa nói đã thực sự xảy ra, bọn họ quả nhiên phát hiện thân phận sát thủ nàng phái đi, nên hoài nghi tới nàng.

“Vân đại ca, làm sao bây giờ?”

Vân Thúc Thừa gặp loạn không sợ hãi, vắt mày trầm tư, hỏi: “Trong vườn này có con đường khác thông ra ngoài không?”

“Làm gì còn đường nào khác? Ngươi không nghe thấy bọn họ đã đem cả sân bao vây sao?” Hoa Oánh Oánh nhất thời rối loạn, không nhịn được nói.

“Sư tỷ, bản thân ta biết một đường, chỉ bất quá …” Tiểu sư đệ tới bẩm báo ấp úng nói.

Hoa Oánh Oánh thúc giục: “Chỉ bất quá cái gì? Đã có đường…, sao ngươi còn không mau nói thẳng? Hiện tại vội tới lửa xém lông mày rồi.”

Tiểu sư đệ nuốt ngụm nước miếng, nói: “Là như vậy, ta biết hậu viện có một ao phân, cửa ra vào ao phân cùng sông bảo vệ thành cách xa nhau không xa, từ sông bảo vệ thành vẫn hướng phía đông bơi là ra ngoài thành.”

“Ao phân?!” Hoa Oánh Oánh lớn tiếng kêu lên, trong ngày thường nàng thích nhất sạch sẽ, đánh chết nàng, nàng cũng không nhích tới

gần ao phân.

Vân Thúc Thừa hạ lông mày, trên gương mặt âm trầm xẹt qua vẻ độc ác, lôi kéo tay Hoa Oánh Oánh nói: “Đi! Chúng ta phải rời đi nơi này bây giờ!”

Hoa Oánh Oánh dùng sức tránh thoát: “Cái gì? Ngươi muốn ta từ ao phân chạy trốn? Ta không đi! Ngươi không phải là có Ưng Vương sao? Chúng ta ngồi trên nó, rời đi Thiên Long Thành.”

“Hiện tại không thể dùng Ưng Vương! Sau lưng của bọn họ còn có Long Vương cùng Long Hậu, nếu chúng ta sử dụng Ưng Vương, chẳng phải mục tiêu chạy trốn của chúng ta càng thêm bại lộ cho bọn hắn, khi đó chúng ta một người cũng đừng mong trốn thoát” Vân Thúc Thừa lôi nàng, quyết đoán đi ra ngoài, bỏ qua sự tránh thoát cùng do dự.

“Sư tỷ, ngươi đi, vậy chúng ta làm sao bây giờ?” Tiểu sư đệ thấy hai người muốn đi, vội vàng đuổi theo hỏi.

“Ngươi? Ngươi có thể chết!” Vân Thúc Thừa quay đầu lại, ngó chừng tiểu sư đệ, ánh mắt đột nhiên trầm xuống, một cổ chưởng phong hướng về phía lồng ngực của hắn mãnh liệt đánh tới.

Tiểu sư đệ bị chưởng phong đánh văng đi, liền nôn ra máu bỏ mình tại chỗ.

“Làm sao ngươi giết hắn rồi?” Hoa Oánh Oánh trong lòng thất kinh, coi như là thấy được thủ đoạn tàn nhẫn của Vân Thúc Thừa, cũng không dám tùy ý nghịch lại hắn nữa.

“Không giết hắn, hắn sẽ bại lộ hành tung của chúng ta. Đi! Nghe ta, ta bảo vệ ngươi an toàn rời đi Thiên Long Thành”. Vân Thúc Thừa

không nói câu thứ hai, lôi kéo nàng chạy thẳng tới ao phân hậu viện. Người muốn thành đại sự thì phải co được dãn được, hắn ở Vân tộc ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, chỉ là một ao phân thì tính là cái gì?

Tới bên cạnh ao phân, Vân Thúc Thừa lôi Hoa Oánh Oánh vẫn không chịu nhích tới gần, nói: “Mau! Theo ta cùng nhau nhảy xuống đi!”

“Ta không đi! Ta chịu không được!” Hoa Oánh Oánh thống khổ che lỗ mũi, nàng không vượt qua được trở ngại trong lòng mình, bị tính thích sạch sẽ cùng lòng kiêu ngạo ngăn trở. Điều này cũng làm cho nàng càng thêm thống hận Vân Khê, nếu không phải nàng ta, sao nàng gặp phải khốn cảnh như thế chứ? Nhưng nếu nàng hôm nay thật nhảy xuống, cả đời này trong lòng nàng cũng sẽ để lại nỗi ám ảnh, mới vừa nghĩ tới hậu quả như vậy, nàng liền không nhịn được mà nôn mửa.

“Cũng không thể tùy ý ngươi!” thần sắc Vân Thúc Thừa đột nhiên âm lãnh, không để ý nàng nguyện ý hay không nguyện ý, kéo hông của nàng, bắt buộc nàng, cùng nhau nhảy vào.

‘Bùm’ một tiếng, thân ảnh của hai người rất nhanh biến mất ở trong ao phân mùi hôi xông lên ngạt thở, ruồi nhặng bay chung quanh.

“Tôn chủ, không tìm được Hoa Oánh Oánh!”

“Tôn chủ, chúng ta cũng không tìm được!”

“Tôn chủ, chúng ta đem tất cả mọi người của học viện Kim Sư đều bắt tới, có muốn tra hỏi một chút bọn họ hay không?”

“.....”

Long Thiên Tuyệt chắp tay đứng ở trên núi giả, trên cao nhìn xuống, từ nơi này có thể thấy mỗi một góc của vườn. Trên người của hắn khí thế uy nghiêm càng lúc càng đậm đặc, thần thức của hắn lần lượt quét mỗi cái góc vườn, đều không thể phát hiện người hắn muốn tìm, sắc mặt của hắn trầm xuống.

“Đem bọn họ dẫn tới! Bổn Tôn tự mình tra hỏi.”

“Dạ, tôn chủ!”

Đám người Vân hộ pháp lập tức triệu tập hết thảy đám người của học viện Kim Sư bị bọn họ chế phục các cùng hạ nhân, dẫn tới trước mặt Long Thiên Tuyệt, trong đó bao gồm một thi thể.

Long Thiên Tuyệt thấy được cỗ thi thể kia, dò hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Hắn không có hạ lệnh đại khai sát giới, mục đích của hắn chỉ là muốn giết một người là Hoa Oánh Oánh, mà không phải nhằm vào cả học viện Kim Sư, cho nên trước khi đến hắn cũng đã ra lệnh cho thuộc hạ, không được tùy ý giết người. Hiện tại đã chết một người, hắn cảm thấy chuyện có chút kỳ quặc.

Vân hộ pháp trả lời: “Tôn chủ, thời điểm chúng ta thấy hắn, hắn cũng đã bị giết. Thi thể chưa cứng, hẳn là mới vừa bị giết không lâu.”

“Hắn bị phát hiện ở đâu?” Long Thiên Tuyệt trầm giọng hỏi.

Vân hộ pháp đáp: “Là trong một gian phòng lớn nhất ở Đông Sương.”

Người học viện Kim Sư nghe vậy, đồng loạt hít vào thở ra một hơi, lộ ra vẻ mặt khó có thể tin.

“Nói! Các ngươi biết cái gì?” Long Thiên Tuyệt nhạy cảm nhìn thấy bọn họ khác thường, nên tăng thêm ngữ điệu.

Các học sinh học viện Kim Sư liếc nhau một cái, một người trong đó đứng ra nói: “Long công tử, gian phòng kia chính là của Hoa Oánh Oánh, nhất định là nàng giết tiểu sư đệ, cùng một nam nhân thần bí chạy trốn!” Ngữ khí của hắn mang theo vài phần bực tức.

“Không sai! Nhất định là Hoa Oánh Oánh sợ tiểu sư đệ tiết lộ hành tung nàng, cho nên giết tiểu sư đệ.”

“Ghê tởm! Hoa Oánh Oánh thủ đoạn quá độc ác rồi! Thậm chí ngay cả đồng môn sư đệ cũng có thể hạ sát thủ, hôm nay nàng có thể giết tiểu sư đệ, ngày khác nói không chừng cũng sẽ đối với chúng ta ra tay độc ác.”

“.....”

Mọi người rối rít oán giận.

Long Thiên Tuyệt nhàn nhạt quét nhìn bọn họ một cái, trong lòng cười lạnh, chẳng lẽ các ngươi hiện tại mới nhìn rõ ràng cách làm người của nàng ta sao?

“Hiện tại các ngươi nói cho ta biết, trong vườn này có còn con đường nào khác ra ngoài hay không?”

Mọi người nhìn nhau một cái, suy tư hồi lâu, rốt cục có người đứng ra nói: “Long công tử, bản thân ta l biết một đường, bất quá … Bất quá bằng vào tính tình của Hoa Oánh Oánh, hẳn là nàng sẽ không bao giờ đi.”

“Nói, ở nơi đâu?” Không đợi Long Thiên Tuyệt chất vấn, Hỏa hộ pháp liền mở miệng hỏi.

“Dạ, là ao phân hậu viện! Cửa ra của ao phân cùng sông bảo vệ thành cách nhau không xa, nếu như từ sông đào bảo vệ thành bơi theo hướng Đông mà đi sẽ đến ngoài thành”

“Ao phân?!”

Mọi người nghe nói, da đầu đều tê dại, chẳng lẽ Hoa Oánh Oánh thật sự nhảy vào ao phân trốn chạy? Chỉ cần vừa nghĩ tới cảnh tượng Hoa Oánh Oánh lẳng lơ vô địch ngâm mình ở ao phân, bọn họ đã muốn cười to, sau đó chính là cố gắng ói. Hoa Oánh Oánh nhúng vào ao phần, nhìn xem nàng còn có mặt mũi nào mà đi quyến rũ nam nhân.

Bên cạnh ao phân, Long Thiên Tuyệt bình tĩnh mà đứng, quét mắt nhìn dấu vết trên bờ lưu lại chưa khô, ánh mắt của hắn khẽ nheo lại, trong lòng đã có quyết định.

Phía sau hắn mọi người rối rít che miệng mũi, một bộ dạng muốn ói mà không ói được, bọn họ thật bội phục tôn chủ, lại có thể mặt không đổi sắc đứng ở bên cạnh ao phân, bọn họ càng bội phục Hoa Oánh Oánh, mỹ nhân nũng nịu như vậy vì chạy trốn, dứt khoát kiên quyết nhảy vào trong ao phân.

“Vân hộ pháp, mang những người này đi ngoài thành, dọc đường khua chiêng gõ trống, đi thẳng ra ngoài mười dặm khỏi thành mới thôi. Không cần đuổi theo họ, chỉ cần gióng trống khua chiêng phô trương thanh thế là được! Bọn họ muốn chạy trốn, ta cũng thành toàn cho bọn họ thoát được nhưng sẽ chật vật không chịu nổi, cũng không dám trở lại Thiên Long thành!”

Long Thiên Tuyệt lạnh lùng nhếch môi nở nụ cười, tăng thêm mấy phần tà mị. Hắn biết lúc này đuổi theo sợ là không kịp rồi, nhưng hắn cũng tuyệt không thể để cho bọn họ có can đảm trở về Thiên Long Thành tới uy hiếp người nhà của hắn nữa.

“Dạ, tôn chủ!” Vân hộ pháp nhận được mệnh lệnh kỳ quái, ánh mắt nhất thời sáng lên, vội vàng mang người hướng cửa thành chạy đi.

“Tôn chủ, hay là chúng ta cũng đi hỗ trợ đi?” Phong hộ pháp cùng Viêm hộ pháp đều đỏ mắt, chuyện tốt như vậy, làm sao không cho bọn họ tham gia cùng chứ? Rất thú vị a, bọn họ rất thích đánh chó cùng đường!

Long Thiên Tuyệt lạnh lùng liếc hai người một cái, không giận tự uy, một hồi lâu liền cho bọn họ nhiệm vụ gian khổ: “Hai người các ngươi, trở về tu sửa cửa sổ cho phu nhân đi!”

Phong hộ pháp cùng Viêm hộ pháp hai người nghe vậy, nhất thời ỉu xìu, người này cùng người khác thiên vị quá lớn rồi?

“Làm sao? Các ngươi không vui?” Long Thiên Tuyệt đột ngột tăng cao âm cuối lên, làm cho hai người sợ đến vội vàng gật đầu như băm tỏi.

“Dạ làm việc cho phu nhân, là vinh hạnh lớn lao của thuộc hạ!”

“Đúng, trời đất bao la, phu nhân lớn nhất!”

Hai người vội vàng tỏ rõ quyết tâm.

Long Thiên Tuyệt hài lòng nhếch môi, hai người nhất thời thở phào nhẹ nhõm, xem ra bọn họ vuốt mông ngựa thật đúng chỗ, thay vì vuốt đuôi ngựa tôn chủ, còn không bằng vuốt đuôi ngựa đối với phu

nhân, vỗ trúng, bọn họ càng ngày càng bội phục bãn lãnh vuốt mông ngựa của mình.

Hai người đang đắc chí, Băng hộ pháp ở bên cạnh không chút tiếc rẻ cho hai người bọn họ một ánh mắt vô cùng khinh bỉ.

Hoa Oánh Oánh cùng Vân thúc Thừa sau khi bơi ra khỏi ao phân, mò mẫm trong đêm tối, chỉ có thể mượn ánh trăng, thấy hình dáng của nhau. Lúc này trên người họ xấu vô cùng, thê thảm không thể nhìn, tiện tay sờ cũng có thể dính vào rất nhiều phân.

Hoa Oánh Oánh khom người, nôn mửa không ngừng, chính nàng cũng bắt đầu chán thân thể nàng.

“Oánh Oánh, nàng nhẫn nhịn một chút, chúng ta bò qua đê phía trước, đi ra con sông bảo vệ thành cố gắng đem thân thể rửa một chút, sau đó theo sông ra ngoài thành đi. Một khi chúng ta đã đến ngoài thành, ta liền có thể sử dụng Ưng Vương, chúng ta lập tức liền rời đi cái địa phương quỷ quái này.” Vân Thúc Thừa cố nén mùi hôi thối cùng sự khó chịu trên người, vỗ vỗ lưng Hoa Oánh Oánh, an ủi.

“Ngươi, ngươi đừng đụng ta! Nôn ——” Hoa Oánh Oánh chỉ cần vừa nghĩ tới đối phương đã từng ở trong ao phân với mùi hôi thối vô cùng, nàng đã cảm thấy buồn nôn, nàng thậm chí cảm thấy có thể sau này chỉ cần vừa nhìn thấy hắn, nàng sẽ liên tưởng đến ao phân.

Vân Thúc Thừa thở dài, nhưng cũng có thể hiểu được nàng, cho dù ai cũng không nguyện ý ở trong ao phân với mùi hôi thối vô cùng đó, nghĩ lại hắn đường đường là Tam gia Vân tộc, thân phận là hiển hách cỡ nào, nhưng cũng lưu lạc tới tình cảnh bi thảm như hôm nay, hắn làm sao mà không hận?

Nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới nghiệp lớn chưa thành, dù hắn có một

vạn lần không cam lòng, nhiều năm như vậy đều nhịn được, trước mắt chỉ có chút ít khổ này, hắn vì sao không thể nhẫn nhịn đây?

“Đi nhanh đi! Bọn họ sớm muộn gì sẽ phát hiện, chờ bọn hắn đuổi theo, chúng ta sẽ mất công chịu khổ vô ích.”

Những lời này của hắn làm thức tỉnh Hoa Oánh Oánh, đúng vậy, nhảy cũng đã nhảy rồi, việc đã đến nước này, nàng tuyệt không thể để cho đối phương bắt được nàng, nếu không liền kiếm củi ba năm bị thiêu một giờ, ao phân này nàng cũng nhảy toi công.

Cầm tay Vân Thúc Thừa đưa tới, đi theo hắn tiếp tục bò lên đê, hướng con sông ngoài thành đi tới.

Bơi qua sông bảo vệ thành, đến ngoài cửa thành, một đôi uyên ương số khổ này coi như là kinh qua nhiều gian khổ, dùng nước sông tẩy đi hơn phân nửa vết bẩn trên người song mùi hôi thối cũng là không thể nào thoáng cái liền mất đi được, không qua mười ngày nửa tháng, bọn họ đừng mơ tưởng thoát khỏi cơn ác mộng này.

“Oánh Oánh, chúng ta rốt cục ra khỏi thành rồi. Ngươi chờ xem, một ngày nào đó, ta sẽ khiếnVân Khê trả giá thật nhiều!”

“Không sai! Ta muốn bắt sống nàng, làm cho nàng cũng nếm thử mùi vị rơi vào ao phân … Nôn!” Hoa Oánh Oánh vừa mới nghĩ đến ao phân, liền không nhịn được nôn mửa liên tục, trên tóc của nàng, trên mỗi một tấc da thịt, thậm chí nàng cảm thấy miệng của nàng, trong mũi bên cũng còn lưu lại mùi vị ao phân, làm cho nàng khổ đến không muốn sống.

Vân Thúc Thừa đang muốn gọi Ưng Vương hiện thân, đưa bọn họ hai người ra nơi này. Lúc này, từ cửa thành truyền đến từng đợt thanh âm khua chiêng gõ trống, còn có người hét hò, làm cho hai

người sợ hết hồn.

“Giết a! Bắt sống Hoa Oánh Oánh! Ngàn vạn không thể để cho nàng sống chạy ra thành đi!”

“Hoa Oánh Oánh, tư vị rơi ao phân như thế nào? Ha ha ha.....”

“Một trong tứ đại mỹ nhân nổi danh thiên hạ nhảy vào ao phân, sau này nên xưng là một trong tứ đại thối nhân rồi, ha ha ha ha.....”

“.....”

Nghe đến mấy tiếng hét lớn này, Hoa Oánh Oánh giận đến sắc mặt hết xanh lại tím, ghê tởm a, bọn họ lại giương cờ gióng trống phá hủy thanh danh của nàng, ngày sau mọi người cả Long Tường đại lục đều biết Hoa Oánh Oánh nàng từng nhảy qua ao phân rồi, nàng thật muốn đụng đầu mà chết cho rồi.

“Vân Khê, ta và ngươi không đội trời chung!”

Đáng thương Vân Khê lại một lần nữa vô tội gánh lấy chuyện này, từ đầu tới cuối cũng không phải là chủ ý của nàng, vì sao bất kể phát sinh chuyện gì, tất cả mọi người đều rất vui vẻ đem cái mũ chụp trên đầu nàng đây? Nàng thực oan uổng a?

“Xem ra chúng ta chỉ có thể lên đường vào ban đêm thôi, ngươi còn chống đỡ được không? Nếu không ta tới cõng ngươi.” Vân Thúc Thừa quan tâm nói.

“Không cần! Ta tự đi được!” Hoa Oánh Oánh cắn răng kiên trì, bởi vì nàng cảm thấy trên người Vân Thúc Thừa vẫn bẩn giống như trước, nàng không muốn dính tới nữa, nếu không nàng thật muốn chết cho xong.

Vân Thúc Thừa không cách nào, đành phải vịn nàng, hai người thừa dịp bóng đêm che dấu, hoảng hoảng hốt hốt hướng ngoài thành bỏ chạy.

Tiếng khua chiêng gõ trống cùng các loại tiếng cười nhạo một đường đi theo bọn họ tới mười dặm mới từ từ biến mất, hai người phát huy khả năng nhẫn nhịn cùng ẩn nấp mà người thường không có, rốt cục cũng thuận lợi trốn ra ngoài thành.

Theo Hoa Oánh Oánh cùng Vân Thúc Thừa rời đi, Thiên Long Thành một lần nữa khôi phục bình tĩnh.

Cuối cùng vẫn để cho Hoa Oánh Oánh đào thoát, mặc dù có chút đáng tiếc, nhưng nghe nói nàng là từ ao phân trốn chạy, tâm tình Vân Khê nhất thời thật tốt.

Kế tiếp, mọi người rối rít bắt đầu bận rộn tổ chức tiệc sinh nhật cho Tiểu Mặc Mặc, là nên chuẩn bị chút chuyện vui để lấn áp chuyện xui.

Nghỉ ngơi hai ngày, thân thể Vân Khê cũng khôi phục không ít, tinh thần đều tốt, liền đứng lên chỉ huy mọi người chung quanh giăng đèn kết hoa.

Tối nay là tiệc sinh nhật Tiểu Mặc, vốn chỉ muốn cùng người thân và bạn bè tốt tụ tập ăn mừng, ai ngờ tin tức sinh nhật Tiểu Mặc không cẩn thận bị tiết lộ ra ngoài, liền biến thành đại sự của Thiên Long Thành, nhân sĩ khắp nơi đều kéo đến, mượn cơ hội đến kết giao lấy lòng.

Lần này, chỗ ở của bọn hắn thật sự là người người qua lại tấp nập.

Bởi giơ tay không đánh khuôn mặt tươi cười (TM: giống như câu

“đánh kẻ chạy đi không ai đánh người chạy lại” của VN), huống chi người ta lại mang theo lễ vật tới, lễ đưa tới cửa không thu không phải là phong cách nhà bọn họ, cho nên có người thứ nhất vào được, thì người thứ hai, thứ ba… cũng vào được. Ngay sau đó đám người phía sau lại càng ngày càng nhiều, cơ hồ muốn đem cánh cửa đạp hư.

Trong đại sảnh, từ cửa đi vào, đối diện trên tường dán thiếp vàng chữ Thọ, phía dưới chữ Thọ là Tiểu thọ tinh (TM: người được sinh nhật, được chúc thọ) đang ngồi. Một thân quần áo màu đỏ hỉ sắc, lại thêm mũ trên đỉnh đầu màu đỏ thiếp vàng làm tăng thêm vẻ phấn nộn của Tiểu thọ tinh, khả ái vô địch, mê chết người không đền mạng.

Vân Tiểu Mặc lôi kéo Đoan Mộc Tĩnh, hai bé nhất tề ngồi ở trên ghế dài, khả ái đung đưa chân nhỏ, vừa tiếp nhận mọi người chúc thọ, vừa bận rộn thu lễ.

Ở bên cạnh chân hai người, đặt hai hòm gỗ, trong hòm chứa không phải là lễ vật bình thường.

Vô số hạt châu ánh lên sắc màu, to như nắm tay hoặc nhỏ như ngón tay đều có, có Dạ Minh Châu, có Đông châu từ các nơi, cũng có Đại trân châu trong biển sâu tìm được, từng viên đều giá trị liên thành, sáng bóng lóng lánh trong suốt, toàn bộ cũng là Tiểu Mặc thích nhất, ánh sáng long lanh của những thứ hạt châu này đem trọn đại sảnh chiếu ánh lên, đẹp không sao tả xiết.

Vân Tiểu Mặc chớp động lên đôi mắt to xinh đẹp, nhìn trước mặt nhiều châu châu như vậy, bé thiếu chút nữa chảy nước miếng.

Kế hoạch thu gom trân châu, rốt cục đã viên mãn nha.

Tiểu Bạch sung sướng lăn lộn ở trong đống trân châu, thỉnh thoảng

quay đầu lại liếc mắt nhìn Tiểu Mặc Mặc, phát hiện trên khuôn mặt tuấn tú khả ái nhỏ nhắn của Tiểu Mặc Mặc, rõ ràng viết hai hàng chữ to như vầy: ” sinh nhật Tiểu Mặc Mặc không thu lễ a, chỉ lấy trân châu a!”

Lúc này, canh giữ ở ngoài cửa đại đường, Phong hộ pháp dẫn tên tân khách tiếp theo đến, trong tay tân khách đang cầm một buội Huyết San Hô ánh sáng màu đỏ vô cùng trân quý, khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng đã tiến lên đây.

“Tiểu công tử, chúc ngươi sinh nhật vui vẻ! Một chút lòng thành thể hiện kính ý”

Vân Tiểu Mặc ló cái đầu, nhìn Huyết San Hô trong tay của hắn, cái miệng nhỏ nhắn cong lên, không có chút hăng hái nào.

Phong hộ pháp thấy thế, lập tức hiểu tâm ý của Tiểu Thiếu chủ, lại đem tân khách mời ra cửa. Tân khách mang vẻ mặt khó hiểu, đáy lòng hoảng sợ, thầm nghĩ không phải mình có chỗ nào đắt tội với Tiểu công tử rồi, chọc cho bé mất hứng.

“Thấy lễ vật trước mặt Tiểu Thiếu chủ nhà chúng ta không? Nếu Các ngươi muốn tặng lễ vật thì phải hợp ý, có phải hay không?” Phong hộ pháp hảo tâm nhắc nhở.

Tân khách nghe vậy, lập tức lĩnh ngộ được, thì ra là Tiểu công tử chỉ thích hạt châu, hắn vội vàng phân phó người bên cạnh: “Nhanh đi thịnh Bảo trai đem Huyết San Hô đổi! Phải nhanh!”

Những tân khách khác nghe vậy, cũng rối rít thay đổi lễ vật, nếu không có thể hợp ý mà nói…, vậy hôm nay bọn họ coi như là đến không.

Phong hộ pháp hắc hắc cười cười, Tiểu Thiếu chủ có ham mê thật đúng là đặc biệt a, lễ vật khác đều không thích, chỉ thích hạt châu, cũng không biết là di truyền từ tôn chủ hay là di truyền từ phu nhân, nhưng có một chút hắn hoàn toàn khẳng định, người một nhà tôn chủ đều yêu tài, thích vơ vét của cải.

Vân Tiểu Mặc nhìn thăm dò một chút ở ngoài cửa, phát hiện mọi người tặng lễ đã đi, hắn nhức đầu, hơi có chút thất vọng, hắn còn tưởng rằng có thể nhận được nhiều các chủng loại hạt châu khác nhau hơn nữa chứ.

“Tiểu Mặc ca ca, hôm nay sinh nhật huynh, muội cũng không có chuẩn bị lễ vật, huynh có tức giận hay không?” Đoan Mộc Tĩnh nháy mắt, khả ái nghiêng đầu hỏi.

Vân Tiểu Mặc cười ngọt ngào, lộ ra hàm răng trắng noãn: “Làm sao có thể? Ta vĩnh viễn cũng sẽ không giận Tiểu Tĩnh”

“Tiểu Mặc ca ca thật tốt!” Đoan Mộc Tĩnh liếc mắt cười một tiếng, rất là ngọt ngào. Bé cúi đầu, từ cổ của mình lấy ra một dây treo đưa đến trước mặt Vân Tiểu Mặc.

“Tiểu Mặc ca ca, muội mặc dù không có chuẩn bị lễ vật, nhưng muội có hoa tai mẫu thân tặng. Từ sau khi sanh muội đã bắt đầu mang nó, hiện tại tặng cho huynh.”

Vân Tiểu Mặc nhìn chăm chú, chỉ thấy hình dáng hoa văn của hoa tai là một đóa hoa kỳ lạ không biết tên, lại có thể cảm giác được một loại thần bí. Vân Tiểu Mặc vẫn lần đầu tiên thấy hoa tai trên cổ, nhìn xong rất là thích, không vì cái gì chỉ vì Tiểu Tĩnh đích thân tặng cho bé, bé rất là vui mừng.

“Tiểu Tĩnh, cám ơn muội.” Bé đem lễ vật đón lấy, đeo tại trên cổ của

mình, cẩn thận giấu vào trong quần áo, có chút lạnh lẻo thẩm thấu vào da thịt, nhưng bé cảm thấy thật ấm áp.

Nhìn khuôn mặt có lúm đồng tiền khả ái như hoa của Tiểu Tĩnh, Vân Tiểu Mặc bỗng nhiên nghiêng người, ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé trộm hôn một cái, vui thích cười nói: “Tiểu Tĩnh tặng ta lễ vật, ta cũng đưa Tiểu Tĩnh một vật, chúng ta coi như là huề nhau nha.”

Xoa xoa nước miếng lưu lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn, Đoan Mộc Tĩnh nghi ngờ bĩu cái miệng nhỏ nhắn, tại sao bé cảm thấy rất không công bằng chứ?

“Đúng rồi, Tiểu Mặc ca ca, muội nhớ được lúc chúng ta mới quen, huynh đã sáu tuổi rồi, vậy tại sao bây giờ còn tổ chức sinh nhật sáu tuổi? Một người có thể liên tục có hai lần sinh nhật sao?” Đoan Mộc Tĩnh bỗng nhiên nghĩ tới một vấn đề khả nghi, lắc lắc chân, tò mò hỏi lên.

Vân Tiểu Mặc mặt không đỏ tim không nhảy, nhún vai buông tay làm bộ dáng bất đắc dĩ, trả lời nàng: “Thật ra thì, mẫu thân nhớ không rõ sinh nhật của ta rồi, chúng ta cũng đừng trách nàng!”

Vân Khê ở ngoài cửa đón khách, bỗng nhiên cảm giác phần gáy có một trận gió lạnh thổi qua, nàng run rẩy cả người, ngẩng đầu nhìn trời, rốt cuộc là tiểu nhân nào ở sau lưng bán đứng nàng?

Quyển 4 - Chương 140: Tiệc sinh nhật bắt đầu

“Thật sao?” Đoan Mộc Tĩnh đối với Vân Tiểu Mặc giải thích bán tín bán nghi, nhưng căn cứ vào lòng sùng bái mù quáng đối với Tiểu Mặc ca ca, bé cũng là không suy nghĩ nhiều. Tiểu Mặc ca ca thì Tiểu Mặc ca ca đi, có một ca ca chăm sóc bé, đối xử với bé tốt, cũng rất tốt.

Lúc này, Sở Thiểu Dương, Long Vũ Hiên cùng mấy tiểu hài tử Thiên Long học viện từ ngoài cửa đi đến, thấy lễ vật trước mặt Vân Tiểu Mặc, cả đám trợn mắt há mồm, đây cũng quá khoa trương rồi? Một lần sinh nhật thu nhiều lễ vật như vậy?

“Tiểu Mặc, ngươi phát tài rồi! Lại thu nhiều lễ vật như vậy! Các ngươi không phải là sắp rời đi Thiên Long Thành sao? Cái này thật nhiều lễ vật a, ngươi phải làm sao bây giờ? Một mình ngươi lấy hết được sao?”

“Tiểu Mặc, mỗi lần quá sinh nhật cũng có thể nhận được nhiều lễ vật như vậy sao? Ngươi thật hạnh phúc nga!”

“Ta mỗi lần sinh nhật thêm tuổi, lễ vật thu tối đa cũng là người trong nhà đưa, còn chưa từng có nhận được quá nhiều lễ vật như vậy đâu, thật là hâm mộ a.”

“Sinh nhật của các ngươi, cha mẹ các ngươi đều nhớ được, đã là rất tốt rồi. Cha ta cùng nương ta hàng năm đều quên mất sinh nhật của ta, ta thật đáng thương, một lễ vật cũng không nhận được.”

“Tiểu Mặc, ngươi nhiều lễ vật như vậy, một người cũng không dùng hết, không bằng đưa ta một chút đi.”

“Ta cũng muốn! Cũng đưa ta một ít!”

“Phải, phải, thứ tốt phải chia sẻ cho mọi người!”

“.....”

Chúng bạn nhỏ loạn thất bát tao, ngươi một lời ta một câu, vừa hâm mộ vừa đỏ mắt.

Đôi con ngươi đen bóng của Vân Tiểu Mặc đảo qua, chẳng những không cảm thấy được hâm mộ là một chuyện tốt, ngược lại cảm giác rất không ổn, quả nhiên không ngoài dự đoán của bé, bắt đầu có người hướng bé yêu cầu chia lễ vật.

“Mọi người xem! Đây là cái gì?” Một ngón tay nhỏ bé của bé chỉ phương hướng ngoài cửa. Thừa dịp mọi người đồng loạt quay đầu lại ngắm nhìn gian phòng khách, cái tay nhỏ bé lại di chuyển nhanh, hơn nữa Tiểu Bạch cũng chặt chẽ phối hợp, thoáng cái đem tất cả hạt châu hết thảy đều thu vào bên trong chiếc nhẫn trữ vật của Tiểu Mặc.

Bé và Tiểu Bạch ăn ý phối hợp, quả thực đạt đến cảnh giới thiên y vô phùng, tốc độ nhanh tới mức ngay cả Đoan Mộc Tĩnh ngồi ngay cạnh cũng không có nhận thấy được. Bàn tay nhỏ bé lau mồ hôi, Vân Tiểu Mặc giữ vững trấn định, làm như không có chuyện gì phát sinh qua.

“Cái gì cũng không có a? Di? Hạt châu đâu? Nhiều hạt châu như vậy làm sao lại không thấy rồi?” Người đầu tiên quay đầu lại, bỗng dưng phát hiện hai hòm lớn hạt châu đã không thấy nữa, liền kinh ngạc vô

cùng.

Ngay sau đó, những tiểu hài tử còn lại cũng rối rít quay đầu lại phát hiện, mọi người đem ánh mắt khác thường nhìn về phía Vân Tiểu Mặc trấn định như thường cùng Tiểu Bạch với thần sắc khả nghi đang ở trong lòng ngực của bé, đang yên lành nhiều hạt châu như vậy làm sao có thể không cánh mà bay chứ? Nhất định là có người sau lưng động tay động chân.....

“Nơi này một chút cũng không có gì chơi, chúng ta đi chơi đi!” Vân Tiểu Mặc từ trên ghế dài nhảy xuống, lôi kéo tay Đoan Mộc Tĩnh, liền hướng ngoài cửa mà đi.

Bé vừa cử động, móng vuốt của Tiểu Bạch ôm vật ở trong lòng, một viên hạt châu còn chưa kịp nộp lên trên liền thuận thế rơi xuống.

Lọc cọcc.....

Thanh âm Hạt châu lăn xuống, ở trong phòng đặc biệt nỗi bậc.

Trên trán mọi người rối rít rơi xuống hắc tuyến, đem ánh mắt hoài nghi nhất tề rơi trên mình một người một thú sủng.

Tiểu Bạch mang vẻ mặt áy náy cùng phạm sai lầm, xám xịt đem hạt châu nhặt được trở lại, trả lại trong tay Vân Tiểu Mặc. Tiểu Mặc Mặc, Tiểu Bạch thật xin lỗi ngươi, lòi đuôi rồi.

Vân Tiểu Mặc không có bất kỳ khác thường nào, mặt không đổi sắc đem hạt châu nhận lấy, làm trò trước mặt mọi người, bỏ vào trong ngực của mình, ngẩng đầu đối với Phong hộ pháp canh giữ ở cửa bên cạnh nói: “Phong thúc thúc, sau này không nên làm trò trước mặt bằng hữu của ta dấu lễ vật, như vậy là rất thất lễ! Lần sau không để xảy ra chuyện này nữa nha!”

“Chúng ta đi thôi!” Không để ý đến Phong hộ pháp xốc xếch ở trong gió, Vân Tiểu Mặc phất tay một cái, liền dẫn mọi người rời phòng.

Phong hộ pháp đón nhận từng ánh mắt khinh bỉ của bằng hữu tiểu thiếu chủ, hoàn toàn sụp đổ.

Tiểu Thiếu chủ, làm sao ngươi có thể như vậy?

Hắn thật là vô tội a, hắn không làm chuyện xấu gì a.

Hắn muốn được an ủi!

” Học viện Hạc Tiên đến!”

“Khí học viện của học viện Thiên Long, Kim trưởng lão đến!”

” Sứ giả của Luyện khí minh đến!”

“.....”

Từng tiếng kêu to, nghênh đón một nhóm cùng một nhóm nhân vật có uy tín danh dự dẫn đầu tới các tân khách rối rít nghển cổ nhìn quanh, không khỏi tấm tắc khen. Ngay cả sứ giả luyện khí minh đều tới vì Tiểu công tử của Vạn Hoàng học viện chúc thọ, có thể thấy được lực ảnh hưởng người một nhà này a.

” Thành chủ Thiên Long Thành cùng gia quyến đến!”

Cả thành chủ cũng tới? Mặt mũi này cũng quá lớn đi?

Các tân khách lại cả kinh, kiễng chân nhìn lại, chỉ thấy thành chủ Bách Lí Trì mang theo phu nhân cùng sáu nhi tử lục tục bước vào

cánh cửa, khuôn mặt tươi cười đón chào hướng vợ chồng Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt đi tới, hoà hợp êm thấm, không một chút nửa điểm thành chủ kiêu ngạo.

“Chúc mừng Tiểu công tử thêm một tuổi, lễ vật nho nhỏ, xin tặng.” Bách Lí Trì khách khí nói, hơn nữa sai người dâng lên liễu lễ vật, nói là lễ mọn, nhưng đường đường một thành chủ lễ vật có thể nhỏ bé được sao?

Long Thiên Tuyệt làm thủ thế, liền có Viêm hộ pháp cùng Vân hộ pháp hai người lục tục nhận lấy lễ vật, nếu không phải là đại nhân vật, vợ chồng bọn họ hai người không phải tự mình tiếp đãi, để cho bọn họ tự đi tìm Tiểu Mặc đưa tặng lễ vật, nhưng là nhân vật lớn giống như Bách Lí thành chủ, bọn họ vẫn nghĩ cấp cho chút mặt mũi, tự mình nhận lễ trọng.

“Thành chủ khách khí! Chẳng qua là sinh nhật nhỏ của nhi tử mà thôi, để cho thành chủ tốn kém rồi.”

Một sinh nhật nho nhỏ mà thôi?

Kể hết cả Thiên Long Thành, người nào sinh nhật lại có thể tưng bừng như sinh nhật Tiểu công tử nhà bọn họ như vậy? Tất cả nhân vật lớn nhỏ đều tới tặng lễ, còn đông đúc hơn lễ đại thọ sáu mươi tuổi của phụ thân hắn, Bách Lí viện trưởng.

Bách Lí Trì khẽ mỉm cười, liền dẫn phu nhân cùng nhi tử hướng nơi khác đi.

Vân Khê kịp thời gọi Bách Lí phu nhân, đem nàng kéo đến vừa hỏi thăm: “Phu nhân, Song Nhi đâu? Làm sao không thấy nàng cùng tới đây?”

Bách Lí phu nhân thần sắc có chút khó xử, đấu tranh hồi lâu sau, rốt cục thổ lộ chân thật: “Vân cô nương, không nói gạt cô nương, người chúng ta một nhà đều rất phản đối Song Nhi đi theo Vạn Hoàng học viện. Song Nhi từ nhỏ ở bên người chúng ta lớn lên, còn chưa từng đi xa, lần trước nàng vì đào hôn rời nhà trốn đi, chúng ta một nhà lo lắng vô cùng. Hiện tại nàng thật vất vả trở lại, chúng ta không thể cho nàng rời đi, tuổi của nàng cũng không nhỏ, qua ít ngày nữa, chúng ta chuẩn bị chọn cho nàng người trong sạch, gả nàng đi giúp chồng dạy con. Cô nương cuối cùng nên hướng tới cuộc sống an ổn bình yên, trên giang hồ đánh đánh giết giết, không thích hợp với nàng.”

Nhìn tâm tình người làm mẹ như Bách Lí phu nhân, Vân Khê cũng không nên ở ngay mặt phản bác cái gì, không thể làm gì khác hơn là nhợt nhạt cười cười, đưa mắt nhìn nàng rời đi.

Đáng thương Song Nhi, xem ra ngươi cũng chạy không thoát vận mệnh phổ biến của con gái thời đại này a, song có thể có mấy người có quyết đoán như nàng vậy, có thể tránh thoát hết thảy trói buộc, theo đuổi tình yêu của mình đây?

Xem ra nàng cần đi gặp Song Nhi một mặt, cùng nàng ấy đàm đạo một phen, xem một chút trong lòng nàng ấy rốt cuộc là nghĩ như thế nào. Nếu như nàng ấy một lòng muốn theo nàng đi học viện Vạn Hoàng, không quan tâm đến hôn phối, thì cho dù đắc tội một nhà Bách Lí thành chủ, nàng cũng muốn thành toàn nàng ấy. Ai bảo nàng ấy hiện tại đã là đồ đệ của nàng, người của nàng đây?

“Bách Lí viện trưởng của học viện Thiên Long đến!”

Mới vừa rồi còn đang cảm thán Bách Lí thành chủ cho Long Thiên Tuyệt vợ chồng mặt mũi, các tân khách lại một lần nữa bị khiếp sợ, thậm chí ngay cả viện trưởng Thiên Long học viện cũng tự mình quang lâm, thực sự là vô cùng vinh quang rồi!

Bách Lí Trì cũng ngẩn ngơ, không nghĩ tới phụ thân đại nhân cũng sẽ đích thân tới chúc thọ, được rồi, hắn hiện tại thu hồi câu mới vừa rồi nói, sinh nhật tiểu thiên tài luyện khí đã hoàn toàn có thể so sánh cùng với thọ yến phụ thân đại nhân.

Đi theo Bách Lí Mục Nhiên cùng đến, còn có hai sư đồ của Viên Lão cùng Vân Trung Thiên, Bách Lí Trì lập tức cùng gia quyến nghênh đón.

“Bách Lí tiền bối, Viên lão, nhị vị đại giá quang lâm, không có tiếp đón từ xa.” Long Thiên Tuyệt khách khí chờ đón, đối với hai người hảo cảm không tệ, dù sao ba người từng đồng tâm hiệp lực, cùng nhau phá qua ván cờ Trân Lung.

“Chúc mừng!” Bách Lí mục Nhiên cũng không nhiều nói, trực tiếp để cho Vân Trung thiên đi theo hắn mang lễ vật dâng lên.

Vân hộ pháp cùng Hỏa hộ pháp đang muốn tiến lên đón lấy, Vân Khê đi mau một bước, chắn ở trước mặt của bọn hắn, nàng nhìn chằm chằm đôi mắt của Vân Trung Thiên, tinh tế tìm tòi nghiên cứu.

“Vân sư muội, có chuyện gì sao?” Vân Trung Thiên nhàn nhạt nhìn lại nàng, vẻ mặt thản nhiên.

“Có thể tìm một nơi nói chuyện hay không?” đôi mắt Vân Khê chớp chớp, càng ngày càng cảm thấy ánh mắt của hắn cùng hắc y nhân đêm qua rất tương tự, nàng nhất định phải hiểu rõ chuyện này.

Vân Trung Thiên cười yếu ớt, khẽ gật đầu mà không có cự tuyệt.

Đang cùng Bách Lí Mục Nhiên cùng Viên lão nói chuyện với nhau, Long Thiên Tuyệt chợt phát hiện Vân Khê theo Vân Trung Thiên rời

đi, chân mày hắn nhíu nhíu, trong lòng sinh ra nghi ngờ, hướng Vân hộ pháp đưa ánh mắt. Vân hộ pháp lĩnh ý, không thể làm gì khác hơn là lấy áp lực, mà bám theo đuôi.

Tôn chủ a, người làm thế không phải là hại thuộc hạ sao? Nếu để cho phu nhân biết bị hắn theo dõi, còn không lột da hắn sao?

Vân Khê dẫn Vân Trung Thiên một đường đi đến chỗ tương đối hẻo lánh bên hồ nhỏ của hậu viện, mới dừng lại, đuôi mắt quét nhìn cái đuôi theo phía sau, thân ảnh lén lén lút lút kia không phải là Vân hộ pháp, thì còn có thể là ai? Nàng nhẹ nhàng nhếch môi, không khỏi mỉm cười, không cần hỏi cũng biết là ai sai khiến tới.

Vân Trung Thiên đối diện hồ mà đứng, cái bóng cao to in trong hồ nước, kèm theo nước gợn, từ từ tràn ra. Vẻ mặt hắn tự nhiên tự đắc, thật giống như chỉ đi đến bên hồ để ngắm cảnh vậy.

Vân Khê trên dưới đánh giá hắn một phen, rồi hít một hơi thật sâu, mở miệng hỏi: “Hắc y nhân đêm qua có phải ngươi hay không?”

Vân Trung Thiên nhẹ nhàng mà gật đầu thừa nhận.

Đem một bụng ẩn chứa chất vấn cùng chứng cứ…, toàn bộ nuốt trở về, Vân Khê hơi kinh ngạc, không nghĩ tới hắn lại thừa nhận nhanh như vậy. Hắng giọng một cái, Vân Khê lại nói: “Vậy tại sao ngươi muốn cứu ta?”

Vân đạm phong khinh khẽ mỉm cười, Vân Trung Thiên đáp: “Cứu người, cần lý do sao?”

Ách, Vân Khê đột nhiên phát hiện mình có chút mệt mỏi: “Chẳng lẽ không cần sao?”

Vân Trung Thiên nhẹ nhàng mà cười, nụ cười trong sáng, so sánh với trời xanh càng xanh thẳm và tinh khiết hơn.

Trong nháy mắt Vân Khê có chút thất thần, người trước mắt rõ ràng thoạt nhìn rất sạch sẻ rất tinh khiết, nhưng vì sao nàng lại cảm thấy mông lung mờ ảo như vậy, thật giống như trên người của hắn giấu đầy bí mật, làm cho nàng nhìn không thấu, đoán không ra.

“Được rồi, vậy thì tạm thời bỏ cái vấn đề này qua một bên. Ta hỏi ngươi một vấn đề khác, lần trước ngươi lấy đi của ta vài giọt máu, đến tột cùng là muốn làm cái gì? Hoặc là nói.....” Vân Khê Tâm bỗng dưng căng thẳng, ngữ điệu hơi có vẻ trầm trọng nói, “Ngươi rốt cuộc phát hiện cái gì?”

Hồi mâu, lẳng lặng ngưng mắt nhìn nàng, trong con ngươi của Vân Trung Thiên hiện lên một chút thần sắc phức tạp, hắn bỗng nhiên giơ tay phải lên, xoa tóc mai của Vân Khê, ánh mắt thoáng chốc đầy ôn nhu.

Vân Khê ngây dại, từ đáy lòng một đáp án sinh động hé mở, chẳng lẽ đã để nàng đoán đúng?

Quan hệ của bọn họ phải là.....

Làm sao có thể? Bọn họ rõ ràng tới từ đại lục khác nhau, hắn là thiên chi kiêu tử (*)của Vân tộc, mà nàng bất quá là một nữ nhi bình thường trong phủ tướng quân Ngạo Thiên đại lục, bọn họ làm sao có thể sẽ có quan hệ gì đây? Duy nhất điểm chung, cũng bất quá là cùng họ Vân thôi.

Làm sao có thể? Làm sao có thể?

(*) ý nghĩa là con cưng, đứa con của trời.

Trong lòng Vân Khê nhất thời căng thẳng lên, cũng không có đi để ý tới tay của hắn còn đang vuốt trên tóc mai nàng, một đôi con ngươi xinh đẹp chặt khóa vào đôi mắt hắn, chỉ sợ bỏ lỡ bất kỳ biến hóa mảy may nào trong đó.

Vân hộ pháp núp ở sau núi giả quan sát, chợt thấy một màn như vậy, hắn cũng hít một hơi khí lạnh, thầm kêu không ổn. May là không phải là tôn chủ tự mình đến đây theo dõi, nếu không nhìn thấy một màn mập mờ này, tôn chủ sẽ giận đến không thể nhịn rồi.

Lại có người công khai đùa giỡn phu nhân, mà phu nhân không có né tránh..... Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ phu nhân thật muốn cho tôn chủ đội nón xanh?

Vân hộ pháp trong lòng bối rối a, có nên trở về bẩm báo sự thật cho tôn chủ hay không đây?

Thân là một trong tứ đại hộ pháp của tôn chủ, hắn là có nghĩa vụ đem sự thật chân tướng bẩm báo cho tôn chủ; song trong ngày thường phu nhân cũng đối đãi không tệ, nếu hắn bán đứng phu nhân, chẳng những làm cho tôn chủ cùng phu nhân xảy ra mâu thuẫn cùng nghi kỵ, phu nhân cũng tuyệt đối không tha cho hắn. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng hắn vẫn là tính toán tẩy não cho mình, làm như cái gì cũng không có nhìn thấy. Hắn cần phải tin tưởng phu nhân, bằng vào tình cảm thâm hậu của phu nhân cùng tôn chủ, chỉ là một tiểu bạch kiểm thì căn bản không cách nào phá hư nó được.

Vân hộ pháp trong lòng giãy dụa một phen.

Vân Khê thì vẫn một mực đang đợi đáp án của Vân Trung Thiên, một lòng không yên.

Vân Trung Thiên nhìn nàng, khẽ cười một tiếng, từ từ đưa tay thu trở về: “Đáng tiếc, ngươi không phải là muội muội ruột của ta.”

Vân Khê giật mình, mặc dù nàng muốn chính là đáp án thật của hắn, song khi chân chính chiếm được đáp án này, nàng ngược lại không bình tĩnh được.

“Thật không phải sao? Ngươi xác định?” Vân Khê khẩn trương kéo cánh tay hắn, hỏi tới, “Nếu như ta không phải là muội muội ruốt của ngươi, vì sao đêm qua ngươi phải cứu ta? Vì sao trong cuộc thi đại quyết, lại để cho học sinh học viện Thiên Long bày ra trường xà trận? Chẳng lẽ đây hết thảy cũng chỉ là trùng hợp sao?”

“Ngươi không phải là muội muội ruột của ta, đây chính là sự thật.” Vân Trung Thiên cười, tránh thoát tay nàng, xoay người, nhanh nhẹn rời đi.

Vân Khê giật mình đứng yên tại chỗ, tâm tình phức tạp, chỉ trong nháy mắt, nàng thật rất hi vọng hắn chính là ca ca ruột của nàng. Không biết có phải là nàng sắm vai nhân vật Vân Khê quá lâu hay không, nàng cảm giác mình đã hoàn toàn cùng tình cảm của Vân Khê hòa làm một, đến khi có đáp án của hắn,trong nháy mắt tâm nàng như trống rỗng.

Nàng nghĩ, Vân Khê chân chính, cũng là hi vọng có một ca ca như hắn, không phải bởi vì hắn xuất sắc ra sao, kinh tài tuyệt diễm như thế nào, mà đơn giản chỉ vì hắn là ca ca ruột của nàng.

Thật lâu, vẫn đứng ngây người ở bên hồ, đáy lòng Vân Khê không khỏi mất mát.

Bởi vì cách quá xa, nên căn bản nghe không rõ bọn họ nói chuyện gì với nhau, Vân hộ pháp thấy một màn vừa rồi cũng không hiểu ra sao,

thật sự không hiểu đến tột cùng xảy ra chuyện gì, tại sao vẻ mặt phu nhân kỳ quái như thế?

Thôi, đi về trước bẩm báo cho tôn chủ vậy.

Ba người Long Thiên Tuyệt cùng Bách Lí Mục Nhiên, Viên lão trò chuyện với nhau thật vui vẻ, những tân khách khác không thể làm gì khác hơn là xa xa ngắm nhìn, không dám tiến lên quấy rầy, dù sao hai vị đại tông sư cấp quan trọng này, không phải là người bình thường có thể kết giao.

Lúc này, lại nghe được ngoài cửa truyền tới một tiếng hô kích động: “Long Vương cốc, Long Vương, Long Hậu đến!”

Cái gì? Long Vương cốc? Long Vương Long Hậu?

Các tân khách trực tiếp bị dọa ngất đi thôi!

Một viện trưởng Thiên Long học viện quang lâm chúc thọ, cũng đã vô cùng khó lường rồi, thậm chí ngay cả Long Vương cùng Long Hậu của Long Vương cốc đều tới, đây đâu chỉ là vinh quang?

Cả Long Tường đại lục, sợ rằng không có ai có thể mời được Long Vương Long Hậu của Long Vương cốc. Đệ nhất cường giả của Long Tường đại lục a, ai có thể mời được bọn họ đây? Đừng nói là mời, có thể tiến vào Long Vương cốc hay không cũng rất khó nói.

Chúng tân khách ngất đi liền tỉnh lại, mọi người trừng lớn mắt, ngẩng đầu nhìn hướng lên bầu trời. Nói như thế nào Long Vương Long Hậu hẳn là từ phía trên bay tới a? Bọn họ nói gì cũng muốn thấy hình dáng của Long Vương Long Hậu, mặc dù ban đêm ngày hôm qua mơ hồ có một chút thấy tư thế uy vũ oai hùng của Long Vương Long Hậu, nhưng hai người thật sự là quá nhanh, không đợi bọn họ thấy

rõ ràng, Long Ảnh chợt lóe lên liền mất đi bóng dáng.

Một người ngẩng đầu sau, liền lập tức có phản ứng dây chuyền, cơ hồ tất cả tân khách đều đồng loạt ngẩng đầu nhìn về trên không, mong đợi Long Vương Long Hậu hiện thân.

Làm Long Vương cùng Long hậu vừa cất bước tiến vào đại môn thời điểm, chỉ thấy chúng các tân khách nhất tề ngửa đầu đang nhìn bầu trời, mỗi ánh mắt đều mang ánh sáng hưng phấn.

Long Hậu có chút kinh ngạc, nghĩ thầm trên trời có cái gì hấp dẫn ánh mắt của bọn họ, để cho cả đám bọn họ đều chuyên chú chăm chú nhìn như vậy?

“Tiểu Mặc đâu?” Long Vương dạo bước tới tới trước người Long Thiên Tuyệt, tùy ý hỏi một câu, đối với đám người chung quanh thì làm như không thấy.

“Tiểu Mặc ở phía sau đại đường, ta dẫn các vị đi.” Long Thiên Tuyệt tự mình dẫn Long Vương Long Hậu hướng chính sảnh đại đường đi tới, trước khi đi còn nhìn về phía Bách Lí Mục Nhiên cùng Viên lão gật đầu, nói xin lỗi không tiếp được.

Bách Lí Mục Nhiên cùng Viên lão đưa đưa mắt nhìn bọn họ rời đi, không khỏi thở dài, bọn họ hôm nay tới cũng là nể mặt mũi Long Vương Long Hậu, chỉ tiếc bọn họ ở trước mặt Long Vương Long Hậu ngay cả một câu cũng không được nói, thật là đả kích a.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, cũng đi theo vào chính sảnh.

Đợi mấy người rời đi, các tân khách còn lại đang đau khổ ngắm nhìn trên không trung, đợi Long Vương Long Hậu xuất hiện.

Viêm hộ pháp nghẹn cười đến mức đỏ bừng cả khuôn mặt, nhưng có ý xấu không muốn nhắc nhở mọi người, thật ra thì Long Vương Long Hậu đã sớm vào nhà.

Trong lúc mọi người chờ mong Yến hội long trọng rốt cục cũng bắt đầu, các tân khách cuối cùng cũng được như ý nguyện là nhìn thấy Long Vương Long Hậu, đáng tiếc bọn họ chỉ có thể xa xa ngắm nhìn, bởi vì bàn tiệc của bọn họ được an bài ở sân ngoài trời, căn bản không cách nào tới gần chính sảnh đại đường, bất quá chỉ cần xa xa liếc mắt nhìn như vậy, bọn họ cũng đủ hài lòng.

“Phía dưới ta tuyên bố, sinh nhật yến của Tiểu Thiếu chủ, chính thức bắt đầu!”

Quyển 4 - Chương 141: Tiệc sinh nhật kết thúc

Yến hội bắt đầu, Vân Khê khích lệ nói: “Tiểu Mặc, hôm nay là sinh nhật sáu tuổi của con, tất cả mọi người đều đến chúc mừng. Con nên chào hỏi mọi người, sau đó biểu diễn một tiết mục.”

“Nha.” Vân Tiểu Mặc mặc bộ hỉ phục màu đỏ, từ chỗ ngồi nhảy xuống, đi tới cửa bên. Vị trí này làm cho các tân khách trong ngoài đều có thể nhìn thấy, Vân Tiểu Mặc cất giọng khả ái nói, ” Xin chào các vị, con là Vân Tiểu Mặc. Hôm nay là sinh nhật sáu tuổi của con, con tặng các vị màn biểu diễn múa kiếm, hi vọng mọi người đều thích.”

Tiếng vỗ tay thưa thớt.

Tất cả mọi người đều biết bé là tiểu thiên tài luyện khí thiên phú kinh người, so với múa kiếm, bọn họ càng muốn hiện tại quan sát hắn luyện khí, nhưng giờ bé múa kiếm, chỉ là tiết mục góp vui, tùy tiện xem một chút đi.

Chẳng qua là đứa bé sáu tuổi thôi, cùng lắm là hoa chân múa tay, tùy tiện đùa nghịch.

Nhưng khi nhìn tư thế Vân Tiểu Mặc cầm kiếm, bọn họ liền đồng loạt thay đổi ý kiến, riêng một tư thế cầm kiếm thôi đã có khí thế bức người.

Mọi người vốn ôm tâm tình tùy tiện đánh giá, hiện tại thì rối rít mở to ánh mắt nhìn thân ảnh nho nhỏ múa kiếm.

Múa kiếm tự nhiên, như nước chảy mây trôi, lại rất gọn gàng.

Đường kiếm như vậy, rất khó tưởng tượng là xuất phát từ tay một đứa bé.

Xem kiếm pháp kia, phiêu dật, ưu mỹ, nhưng dấu diếm sát cơ.

Khó hơn được chính là, trên thân ảnh nho nhỏ bộc phát ra sức mạnh làm cho người ta sợ hãi than không dứt.

Mặc Huyền?!

Tiểu tử kia lại đã là cao thủ Mặc Huyền chi cảnh, đây cũng quá khó có thể tưởng tượng. Coi như là thiên tư thông minh, thiên tài thần đồng, cũng không có khả năng mới sáu tuổi có thể tu luyện đến Mặc Huyền chi cảnh, vị tiểu thiên tài luyện khí này quả nhiên không phải là người bình thường a. (TM: cũng không xem là con ai chứ =))

“Trời ạ, ta không có nhìn lầm sao? Thật sự là Mặc Huyền chi cảnh? Nhóc con này mới bao nhiêu tuổi, lại cũng đã tu luyện đến Mặc Huyền chi cảnh? Tiểu tử nhà ta đã mười tám tuổi rồi, còn vẫn dừng lại ở Tử Huyền chi cảnh, đây chính là chênh lệch a!”

“Thật là không thể so sánh a! Bé con này chẳng những là thiên tài luyện khí tài năng xuất chúng, mà còn có thiên phú tập võ rất kinh người, không hổ là Tiểu thần đồng toàn năng a!”

“Đúng! Chính là Tiểu thần đồng toàn năng! Nhà ta làm sao lại nuôi không ra như vậy một Tiểu thần đồng toàn tài thế?”

“Hâm mộ a.....”

Các loại thanh âm ca ngợi truyền vào trong tai vợ chồng Vân Khê, hai người vừa vui mừng vừa kiêu ngạo, Tiểu thần đồng toàn tài giống như Tiểu Mặc người nào tùy tiện cũng có thể sinh ra sao?

Long Thiên Tuyệt cúi đầu, kìm lòng không được đưa tay xoa bụng Vân Khê, thở dài nói: “Hài tử tiếp theo của chúng ta so với Tiểu Mặc nhất định thông minh khả ái hơn, nàng thấy đúng không?”

Vân Khê hạnh phúc hé miệng cười khẽ: “Nếu là thông minh khả ái hơn cả Tiểu Mặc, vậy thì thật sự là quái thai.”

“Không được nói con của chúng ta là quái thai! Con của chúng ta sau này nhất định càng ngày càng giỏi, không có giỏi nhất, chỉ có giỏi hơn!”

Nhìn hắn tinh thần vui vẻ đắc ý, Vân Khê không nhịn được sẵng giọng: “Chàng rốt cuộc muốn ta sinh bao nhiêu đứa bé a?”

Long Thiên Tuyệt cười híp mắt, không chút kiêng kỵ tiếp tục vuốt bụng của nàng, thật giống như nơi đó chính là chỗ hắn tự hào nhất: “Đương nhiên là càng nhiều càng tốt! Nàng yên tâm, ta nuôi được hết!”

Vân Khê tức giận ngăn bàn tay càn rỡ của hắn, trừng mắt nhìn hắn, hắn nuôi được nhưng nàng sinh không được. Mang thai một lần cũng đã phiền toái như vậy rồi, nếu như sau này tiếp tục, vậy nàng chẳng phải là không có tự do sao?

Một hồi múa kiếm xong, toàn trường tiếng vỗ tay như sấm dậy.

Các tân khách đã hoàn toàn tin phục rồi, đứa nhỏ này chính là Tiểu thần đồng toàn tài, muốn cái gì có cái đó, khiến người người ghen tỵ chết đi được.

“Tiểu Mặc Mặc, tới đây!” Long Hậu ôn nhu hướng Vân Tiểu Mặc vẫy tay, gọi bé đến bên cạnh mình.

Tiểu Bạch hai mắt lòe lòe ánh sao, đối với Tiểu Mặc Mặc vô cùng sùng bái.

“Tiểu Mặc Mặc, Long phụ thân cùng Long nương nương có lễ vật muốn tặng cho con, chúc con sinh nhật vui vẻ.” Long Hậu nhìn thoáng qua Long Vương, Long Vương giơ tay lên, mở ra bàn tay, đang lúc ánh mắt mọi người tập trung nhìn, thì từ lòng bàn tay dấy lên một ngọn lửa màu vàng.

Mọi người nín thở, nhìn hắn không chớp mắt, ngọn lửa kia nói là ngọn lửa, thật ra thì không hẳn, thoạt nhìn giống như là Long Vương cô đọng huyền khí lại thành hình. Chỉ thấy ngọn lửa từ từ ở trên lòng bàn tay Long Vương ngưng tụ thành hình cầu, ánh sáng màu vàng xoáy tròn, cuối cùng đọng thành một hạt châu màu vàng, sáng chói mắt!

“Tiểu Mặc, giữ cho tốt, hạt châu này có lẽ một ngày nào đó có thể cứu con một mạng.” Tiếng Long Vương trầm thấp nói.

Mọi người hít một hơi, lộ ra thần sắc hâm mộ, đây chính là kim châu cô đọng một phần năng lượng của Long Vương a, lực lượng của nó giống với là một phân thân của Long Vương, có thể đủ dùng để bảo vệ tánh mạng.

Người so với người, quả nhiên là muốn tức chết người. (TM: ý chỉ sự ghen tỵ vì không được bằng người)

Sao mệnh của bọn họ lại không tốt như vậy chứ?

Vân Tiểu Mặc khoái trá nhận lấy kim châu, hướng về phía Long Vương cùng Long Hậu cười một tiếng ngọt ngào: “Cám ơn Long phụ thân, cảm ơn Long nương nương!” Đây hạt trân châu quý nhất mà bé nhận được, bé nhất định sẽ giữ chặt nó.

Hai mắt của Bách Lí Mục Nhiên lóe lên, lẳng lặng quan sát Vân Tiểu Mặc, âm thầm gật đầu. Đứa nhỏ này tương lai nhất định tiền đồ vô lượng, thành tựu của nó có lẽ so với phụ mẫu nó còn nhiều hơn đây.

Tiệc sinh nhật ngày đó, chắc chắn oanh động cả Thiên Long Thành, trở thành một truyền kỳ của Thiên Long Thành.

Bởi vì.....

Một ngày nọ, luyện khí minh sứ giả đích thân tới tiệc sinh nhật;

Một ngày nọ, Bách Lí thành chủ đích thân tới tiệc sinh nhật;

Một ngày nọ, Thiên Long học viện viện trưởng đích thân tới tiệc sinh nhật;

Cực kỳ chấn dộng đó là, Long Vương Long Hậu của Long Vương cốc cũng đích thân tới tiệc sinh nhật!

Sau ngày đó, Thiên Long Thành lại trở về với vẻ bình lặng thường ngày, những người tới bởi vì Đại hội tỷ võ cũng rồng rắn kéo nhau rời khỏi Thiên Long Thành.

Hoàng Anh suất lĩnh đội ngũ học viện Hạc Tiên rời đi;

Hàn Thiên Phong dẫn đầu đội ngũ học viện Vạn Hoàng cũng rời đi;

Long Vương Long Hậu lên đường đi di tích chiến trường cổ (TM: để

là ‘chiến trường cổ’ nghe hay hơn là ‘chiến trường xưa’), vì Tiểu Bạch tìm kiếm mồi lửa cuối cùng;

Sau đó, Đoan Mộc Hùng cũng muốn mang theo Đoan Mộc Tĩnh rời đi, gia đình Vân Khê lâm vào trong không khí u ám không thôi.

Cửa thành, hai đứa bé Vân Tiểu Mặc cùng Đoan Mộc Tĩnh nắm tay nhỏ thật chặt, cho dù ai cũng kéo không ra.

Đoan Mộc Tĩnh khóc đến thương tâm, cả đôi mắt xinh đẹp sung vù lên, nói cũng nói không ra lời.

Vân Tiểu Mặc không khóc nhưng vành mắt cũng đỏ lên, gắt gao nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Đoan Mộc Tĩnh, không chịu buông ra. Bé hoàn toàn không ngờ được Tiểu Tĩnh lại đột ngột bị bắt rời đi như vậy. Bé vẫn cho là Tiểu Bạch sẽ rời đi mà cuối cùng người phải đi không phải Tiểu Bạch lại là Tiểu Tĩnh, tâm tình của bé thật khổ sở.

“Tiểu Tĩnh ngoan, chúng ta cần phải đi rồi, muộn chút nữa…, tối nay chúng ta sẽ phải ngủ ngoài trời a.” Đoan Mộc Hùng dỗ dành cháu gái, cháu gái khóc, khiến ông đau lòng vô cùng.

Vân Tiểu Mặc giữa chặt Đoan Mộc Tĩnh bên cạnh mình: “Tiểu Tĩnh đừng đi! Đoan Mộc gia gia, Tiểu Tĩnh là người nhà của con, người một nhà thì không nên tách ra!”

“Tiểu Mặc, gia gia biết con không nỡ rời xa Tiểu Tĩnh, nhưng Tiểu Tĩnh nên trở về trong tộc nhân của bé, tìm kiếm vị trí thuộc về chính bé. Chờ các con đều lớn hơn, các con lại có thể gặp nhau.” Đoan Mộc Hùng khuyên lơn.

“Con không cần! Tiểu Tĩnh là người nhà của con, là muội muội của con, nơi này chính là vị trí của muội ấy!” Vân Tiểu Mặc vểnh lên cái

miệng nhỏ nhắn bướng bỉnh nói, ánh mắt vô cùng kiên định.

Đoan Mộc Tĩnh nghe vậy, khóc càng to hơn. Bé cũng không muốn đi, không muốn rời xa Tiểu Mặc ca ca, rời đi dì Vân, đây mới là nơi bé yêu nhất, bé không thích tộc nhân gì đó đâu.

Xung quanh những người khác thấy thế, cũng nhịn không được cảm động. Nếu có thể, bọn họ cũng hy vọng có thể thuyết phục Đoan Mộc Hùng, đem Đoan Mộc Tĩnh lưu lại, chỉ tiếc Đoan Mộc Hùng đã quyết định đi, không thể sửa đổi, bọn họ cũng không có quyền can thiệp. Có lẽ Đoan Mộc Hùng cố ý mang Đoan Mộc Tĩnh rời đi, có ẩn tình khác.

Đoan Mộc Hùng rất là bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là quay đầu lại nhờ Vân Khê giúp đỡ: “Khê Nhi, con tới khuyên hai đứa bé giúp nghĩa phụ đi.”

Vân Khê giơ tay lên, lau đi giọt nước mắt, để cho Tiểu Mặc trải qua khoảnh khắc ly biệt đau thương, nàng cũng không đành lòng. Nhưng nhân sinh tàn khốc, mỗi người đều phải trải qua.

Nàng khom người, mở ra hai cánh tay, đem hai đứa bé nhất tề ôm vào trong ngực của mình.

“Tiểu Tĩnh, Tiểu Mặc, mỗi người chúng ta sống trên đời, đều có con đường của mình phải đi, là trách nhiệm mình phải đảm đương, không phải là các con muốn gì thì đều được nấy. Lúc mẫu thân nhỏ như các con, mẫu thân cũng đã bị phụ thân của ta đưa vào trong núi sâu để huấn luyện đặc biệt, lúc ta phải rời đi, mẫu thân của ta đang bệnh nặng, không biết sinh thời còn có thể gặp lại người hay không, ta cũng khóc thật đau khổ. Chia cách người thân nhất của mình, vốn chính là một chuyện rất thống khổ. Nhưng có một số việc, chúng ta nhất định phải trải qua, bởi chỉ có trải qua, con người mới chân chính

trưởng thành.”

Hai đứa bé đều dùng ánh mắt tín nhiệm nhìn nàng, cái hiểu cái không, tiếp tục nghe nàng nói tiếp.

“Tiểu Mặc, con bây giờ còn nhỏ, còn có rất nhiều chuyện chờ con đi làm. Chờ đến lúc con trở nên đủ mạnh mẽ, con có thể tự mình làm bất kỳ chuyện gì con muốn, giữ lại bất kỳ người nào con muốn. Nhưng bây giờ con rất nhỏ, rất yếu ớt con biết không? Con bây giờ căn bản không có tư cách giữ lại một người, bởi vì con không cách nào bảo vệ người đó, không cách nào giúp người đó thỏa tâm nguyện. Con giữ người ta lại nhưng cái gì cũng không thể làm, như vậy chỉ làm phiền người ta, hiểu chưa?”

Vân Tiểu Mặc bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn, ngước mắt nhìn về Đoan Mộc Tĩnh, không nói gì, cũng là nghiêm túc suy tư.

“Tiểu Tĩnh, gia gia con dẫn con trở lại tộc nhân, tự có đạo lý của người, con phải cảm thông cho người. Con là cô bé, nhưng cũng phải làm cho mình trở nên mạnh mẽ hơn, như vậy con mới có thể trở nên tự tin hơn, dũng cảm hơn, dì Vân thích nhất là hài tử tự tin dũng cảm. Con có thể làm được sao?”

Tiếng khóc Đoan Mộc Tĩnh nhỏ dần, trong mắt còn hàm chứa nước mắt, nặng nề gật đầu. Bé cũng muốn trở thành một cô bé thật tự tin, thật dũng cảm, bé cũng muốn được dì Vân thích, được Tiểu Mặc ca ca yêu quí.

Vân Khê nhìn chung quanh hai người một chút, thấy bọn họ không có kích động như vừa rồi, liền nhân cơ hội đem bàn tay nắm chặt của hai người mở ra, tay phải vững vàng ôm lấy Tiểu Mặc, đối với Đoan Mộc Hùng nói: “Nghĩa phụ, người mau dẫn Tiểu Tĩnh rời đi thôi!”

Vân Tiểu Mặc phục hồi tinh thần lại, đưa tay nhỏ bé, liều mạng giãy dụa: “Mẫu thân, người buông ra! Con không muốn Tiểu Tĩnh đi! Tiểu Tĩnh không đi, con vẫn có thể chăm chỉ học tập, làm cho mình trở nên mạnh mẽ hơn.”

“Mẫu thân, người mau giữ Tiểu Tĩnh lại! Con không muốn muội ấy đi!”

Nghe nhi tử quật cường gào thét, Vân Khê chỉ có vững vàng ôm lấy bé, không nhịn được đau lòng.

“Nghĩa phụ, các người đi mau!”

“Tiểu Mặc ca ca, Tiểu Mặc ca ca, Tiểu Mặc ca ca ——”

Đoan Mộc hùng ôm cháu gái, hạ quyết tâm, không quay đầu lại, cưỡi lên ngựa, mau chóng rời đi. Xa xa, còn có thể nghe được tiếng Đoan Mộc Tĩnh khàn giọng kêu, mọi người ở đây không khỏi cảm thấy đau lòng.

“Mẫu thân thật xấu! Mẫu thân thật xấu!” Nhìn thân ảnh Đoan Mộc Tĩnh biến mất ở trong tầm mắt, Vân Tiểu Mặc hai tay nắm lại, đánh ở trên người Vân Khê, nước mắt ngăn không được chảy xuống. Trong tim của bé không khỏi sinh ra cảm giác sợ hãi, bé và Tiểu Tĩnh có lẽ vĩnh viễn cũng ksẽ hông gặp lại nhau.

“Tiểu Mặc, tin tưởng mẫu thân, các con nhất định còn có thể gặp lại”. Vân Khê ôm con thật chặt, mắt rưng rưng.

Long Thiên Tuyệt tiến lên, ngồi xổm trước mặt mẫu tử hai người bắt lấy tay nhi tử, ấm giọng nói: “Tiểu Mặc, làm sao con có thể đánh mẫu thân của mình? Mẫu thân ruột thịt của con đang ốm, trong bụng còn có tiểu đệ đệ hoặc là tiểu muội muội của con, con đối xử với mẹ ruột

của con như vậy, con cảm thấy có được hay không?”

Vân Tiểu Mặc từ từ buông tay, cả người cũng yên tĩnh lại, đôi mắt đầy nước mắt nhìn mẫu thân, cái miệng nhỏ nhắn mím thành một đường.

“Chờ tiểu đệ đệ hoặc là tiểu muội muội trong bụng mẫu thân ra đời, còn cần con là ca ca chăm sóc bọn họ, từ giờ, con nên trưởng thành, cố gắng trở thành một ca ca tốt, có phải hay không?”

Nhìn nhi tử cảm xúc càng ngày càng ổn định, Long Thiên Tuyệt khích lệ nói: “Nói cho phụ thân, con có thể trở thành một ca ca tốt không?”

Vân Tiểu Mặc nặng nề gật đầu, tay nhỏ bé duỗi ra, thật chặt ôm cổ mẫu thân, ở bên tai nàng nói: “Mẫu thân, con xin lỗi! Tiểu Mặc không nên đánh người, mắng người, Tiểu Mặc yêu mẫu thân nhất! Tiểu Mặc sẽ trở thành một ca ca tốt!”

“Mẫu thân cũng yêu Tiểu Mặc nhất.” Vân Khê trong mũi đau xót, đem Tiểu Mặc ôm chặt hơn nữa.

Long Thiên Tuyệt đưa tay, đem hai mẹ con đồng loạt ôm vào trong ngực, một nhà ba người thật chặt vây quanh.

Chuyện ở Thiên Long Thành đã xong, cũng sắp đến lúc rời đi.

Trước khi đi, Vân Khê quyết định đi phủ thành chủ một chuyến, gặp đồ nhi ngoan của nàng.

Bách Lí Trì một nhà đối với nàng đến rất là đề phòng, che dấu, không đồng ý nàng đến gặp Bách Lí Song.

“Bách Lí thành chủ, ta hiểu ý của các ngươi, nhưng xin cho phép ta

trước khi đi tạm biệt đồ nhi của ta. Chúng ta mặc dù có danh nghĩa thầy trò, nhưng ta còn chưa chân chính truyền thụ bất kỳ tài nghệ nào cho nàng, nên trước khi đi muốn đem một quyển kiếm phổ để lại cho nàng, để nàng có thể tự tu luyện, không hơn."

"Kiếm phổ?" Bách Lí Trì từ Vân Khê trong tay nhận lấy kiếm phổ, từng tờ từng tờ lật xem vài lần, đưa lại cho mấy nhi tử, nhất nhất xét duyệt, cho đến mấy nhi tử đều lắc đầu, không phát hiện trong kiếm phổ có bất kỳ khác thường, hắn mới đem nó đưa cho nha hoàn mang tới cho Bách Lí Song.

"Chờ một chút!" Vân Khê kịp thời gọi nha hoàn lại dặn dò: "Nhớ kỹ, nói với tiểu thư nhà các ngươi phải nghiền ngẫm kiếm phổ thật kĩ, từ đầu tới cuối, từ cuối trở lên trên đầu, phải cố gắng nhớ kĩ, không nên cô phụ tâm ý của ta."

Vân Khê đưa xong kiếm phổ, liền dứt khoát rời khỏi phủ thành chủ.

Bách Lí Trì rất kinh ngạc, hắn còn tưởng rằng Vân Khê không thể dễ dàng đi như vậy, nghĩ lại, nữ nhi là con của hắn, nàng chẳng qua chỉ là sư phụ của nữ nhi mà thôi, chẳng lẽ còn có thể mạnh mẽ từ tay một phụ thân như hắn bắt cóc nữ nhi sao? (TM: bingo!! Haha)

Vì thế càng thêm yên tâm, hắn phái hai đứa con trai ra khỏi thành đưa tiễn, xác nhận thật sự bọn họ hôm nay đã ra khỏi thành rồi, lúc này mới yên tâm lại.

Bách Lí Song biết được sư phụ tới, trong lòng rất là lo lắng. Liều mạng đánh cửa phòng, tiếng nói đã sớm khàn khàn, cũng vô lực lên tiếng nàng cảm thấy rất bất lực. Chẳng lẽ sư phụ cũng từ bỏ nàng, bỏ lại nàng một mình ở nơi này, chờ cha mẹ tùy tiện tìm người gả nàng đi sao?

Nàng không cam lòng! Nàng không muốn có cuộc sống như vậy! Không muốn cuộc sống của mình bị định đoạt!

Nàng muốn có bầu trời bao la cho nàng bay lượn. Nàng muốn giống như sư phụ vậy, tìm một người yêu mình sống cuộc sống tự do tự tại. Nàng tin tưởng, một ngày nào đó, nàng sẽ tìm được một người như thế, cùng chung chí hướng, tình đầu ý hợp, một đời một thế chỉ có nàng cùng người đó.

Cầm lấy kiếm phổ trên bàn, nàng cố gắng hồi tưởng đến lời nói sư phụ lưu lại…, nàng không tin tưởng sư phụ có dễ dàng như vậy liền từ bỏ nàng.

“Sư phụ tiểu thư nói, để cho tiểu thư nghiền ngẫm kiếm phổ, từ đầu tới cuối, từ cuối lên đầu, phải cố gắng hiểu rõ, không nên cô phụ tâm ý của nàng ấy.” Đây là nha hoàn chuyển lời, nàng nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy những lời này còn có hàm ý, sư phụ bảo nàng phải cố mà hiểu rõ kiếm phổ, có phải bên trong kiếm phổ ẩn dấu thứ gì khác mà sư phụ muốn truyền đạt lại cho nàng?

Nghĩ đến khả năng này, nội tâm nàng đột nhiên nóng lên, cầm lên kiếm phổ, tỉ mỉ lật xem lần nữa.

Đọc qua đọc lại ba lần, đây chính là một quyển kiếm phổ bình thường, không có gì đặc biệt, nàng thậm chí cầm chủy thủ tách bìa kiếm phổ ra, hoài nghi có phải ở bên trong kiếm phổ có hai lớp hay không … Sau, nàng lại đem kiếm phổ thấm nước, lại hơ lửa, dù phương pháp nào cũng đã dùng đến, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Nằm trên giường, nàng thấy tuyệt vọng.

“A ——”

Thanh âm nàng khàn giọng hô to, từ trong phòng truyền ra ngoài, thành chủ phu nhân, núp ở bên ngoài phòng không xa nghe được thì thấy vô cùng đau lòng. Nếu không phải suy nghĩ cho tương lai nữ nhi, bà cũng không muốn trượng phu đem nữ nhi nhốt lại, giờ phải nhẫn nhịn, chỉ cần người Vạn Hoàng học viện rời xa Thiên Long Thành, nữ nhi sẽ chết tâm.

Gào thét trong chốc lát sau, Bách Lí song thật sâu thở hào hển, vừa nhắm mắt lại, trong đầu lại quanh quẩn lời nhắn nhủ của sư phụ nàng.

” Sư phụ tiểu thư nói, để cho tiểu thư hảo hảo mà quen thuộc kiếm phổ, từ đầu tới cuối, từ cuối lên đầu, phải tất yếu hảo hảo mà đọc, không nên cô phụ nàng một phen tâm ý.”

“..... Quen thuộc kiếm phổ, từ đầu tới cuối từ cuối lên đầu..... từ đầu tới cuối từ cuối lên đầu.....” Bách Lí Song trong đầu bỗng nhiên linh quang chợt lóe, hai mắt phút chốc mở ra, chẳng lẽ là.....

Tay chân nàng bận rộn nhặt lên kiếm phổ bị vứt trên mặt đất, lại đem kiếm phổ từ trang cuối bắt đầu tinh tế lật xem.

“Hmm! Ta hiểu được!”

“Thực sự! Sư phụ vạn tuế!”

“Ha ha ha! Ha ha ha ha!”

Thành chủ phu nhân đang muốn rời đi, bỗng nhiên lại nghe được từ bên trong gian phòng truyền ra khàn khàn tiếng cười lớn, thành chủ phu nhân càng thêm đau lòng, thầm nghĩ nữ nhi bảo bối của mình có phải bị bức điên rồi không? Làm thế nào bây giờ?

“Mau! Nhanh đi mời đại phu bắt mạch cho tiểu thư!”

Quyển 4 - Chương 142: Hắn không phải là đại anh hùng

Bách Lí Song nhìn mẫu thân mời đại phu tới bắt mạch cho nàng, dở khóc dở cười.

Lúc này, sau khi đưa đoàn người Vân Khê ra khỏi thành, huynh đệ Bách Lí nhị ca trở lại, hướng thành chủ cùng thành chủ phu nhân bẩm báo.

“Các con xác định, bọn họ là đi thật?” Bách Lí Trì lão thành ánh mắt nheo lại, cảm thấy mọi chuyện hình như quá thuận lợi.

Bách Lí Song liếc trộm phụ thân, trong lòng âm thầm cầu nguyện, sư phụ ám chỉ cho nàng, sẽ có người tới tiếp ứng nàng, là ai được?

“Thành chủ, Hiên Viên tiểu công tử đến đây bái kiến.”

“Hiên Viên tiểu công tử?” Bách Lí Trì kinh ngạc, Hiên Viên tiểu công tử không phải là đồ nhi của Viên lão, Hiên Viên Túc Gia sao? Hắn tới nơi này làm gì? Bọn họ hình như không có giao tình gì đặc biệt? Nhưng nghĩ đến quan hệ của đối phương với Viên lão, ông không dám chậm trễ, vội vàng phân phó nói: “Mau mau mời vào!”

Bách Lí Trì tự mình dẫn mấy nhi tử, đi ra ngoài đón người.

Bách Lí Song nằm ở trên giường, tùy ý để mẫu thân cùng đại phu định đoạt, tâm tư lại đi theo phụ tử Bách Lí Trì. Chẳng lẽ Hiên Viên Túc Gia chính là người sư phụ phái tới giúp nàng? Nhưng bọn họ cũng không quen thuộc lắm, tại sao Hiên Viên Túc Gia chịu hỗ trợ?

Cũng không lâu lắm, phụ tử mấy người liền trở lại, cùng đi còn có Hiên Viên Túc Gia một thân hồng y.

“Song nhi, Hiên Viên công tử là đặc biệt tới thăm con. Cha thật không biết con có giao tình với Hiên Viên công tử đây?” Bách Lí Trì đang nói chuyện, giọng nói vui vẻ, tựa hồ đối với việc nữ nhi quen biết Hiên Viên Túc Gia rất hợp ý ông. Thử nghĩ xem, gia tộc Hiên Viên là gia tộc như thế nào, có thực lực tương đương với Long gia, hơn nữa Hiên Viên Túc Gia lại là đồ nhi của Viên lão, Viên lão cùng phụ thân hắn giao tình không ít, nữ nhi nếu có thể cùng Hiên Viên tiểu công tử thâm giao, thậm chí là..... Ha hả, đây chính là rất thích hợp, thiên tứ lương duyên (TM: mối duyên tốt đẹp do trời định) a! (TM: người cha vội vã bán con gái =))

Tuy nói Hiên Viên Túc Gia tuổi còn hơi nhỏ, chưa đủ thành thục, nhưng tình cảm có thể từ từ bồi dưỡng, Bách Lí Trì càng xem Hiên Viên Túc Gia càng thấy vừa mắt.

Hiên Viên Túc Gia bị ông nhìn chằm chằm, cả người sợ hãi, nhưng vì hoàn thành chuyện người khác phó thác, hắn không thể làm gì khác hơn là kiên trì nhẫn nhịn.

“Song nhi tỷ tỷ, không phải chúng ta nói cùng đi bơi hồ đấy sao? Sao những ngày qua tỷ không tới tìm ta?”

“Ta.....” Bách Lí Song thanh âm khàn khàn, chỉ chỉ cổ họng của mình, làm bộ đáng thương.

Thành chủ phu nhân thương tiếc nói: “Song nhi gần đây thân thể không thoải mái, các ngươi muốn đi bơi hồ…, hay là để ngày khác đi.”

“Như vậy thì thật đáng tiếc. Ngày mai ta sẽ phải theo sư phụ rời khỏi Thiên Long Thành rồi, xem ra không có cơ hội cùng Song nhi tỷ tỷ một mình du ngoạn rồi.” Hiên Viên Túc Gia tiếc hận lắc đầu thở dài.

“Ta đi.....” Bách Lí Song làm bộ muốn từ trên giường bò xuống, thành chủ phu nhân vội vàng ngăn nàng.

“Không được! Con phải cố gắng mà nghỉ ngơi cho tốt, không thể đi!”

“Không sao đâu! Hiên Viên sắp rời đi, con không nỡ cự tuyệt hắn.” Bách Lí Song thanh âm khàn khàn nói.

Bách Lí Trì suy tư, cũng cảm thấy không thể bỏ qua cơ hội để cho hai người thân thiết, cắt đứt lời ngăn trở của phu nhân: “Để cho hai đứa đi đi, ta để cho lão Nhị, lão Tam đi theo đám bọn hắn, có chuyện gì cũng có thể chiếu cố lẫn nhau.”

“Này.....” Thành chủ phu nhân còn đang do dự, Bách Lí Trì đã giải quyết dứt khoát, phái Bách Lí nhị ca cùng Bách Lí tam ca theo sát hai người ra khỏi phủ thành chủ.

Đi trên đường Thiên Long Thành, Bách Lí Song cùng Hiên Viên Túc Gia hai người không ngừng lấy ánh mắt mà trao đổi, giờ muốn ra ngoài thành nhưng phía sau còn đi theo hai cái đuôi, phải làm sao bây giờ?

Lúc này, vừa vặn đi tới một cửa tiệm may y phục, Hiên Viên Túc Gia hướng nàng nháy mắt.

“Nhị ca, Tam ca, muội muốn đi vào mua y phục mới, các huynh ở tại chỗ này đợi muội nhé.”

“Mua gì mà mua? Phủ thành chủ chúng ta có thợ may chuyên trách

rồi, làm xiêm y đẹp hơn bên ngoài nhiều, cần gì lãng phí thời gian?” Đáng tiếc không đợi Bách Lí Tam ca nói xong, Bách Lí Song đã quay mặt vào cửa tiệm.

Bách Lí huynh đệ đang muốn theo vào, Hiên Viên Túc Gia tiến lên một bước ngăn trở hai người: “Nữ nhân thử xiêm y, chúng ta nam nhân cũng đừng theo vào. Đi, đến tửu lâu đối diện uống một chén! Ta xem nàng chọn lựa cũng không nhanh đâu.”

Bách Lí nhị ca thử nghĩ xem cũng đúng, nữ nhân là phiền toái nhất rồi, hắn cũng không muốn xen vào, cho nên ba người hướng tửu lâu đối diện đi tới. Lựa chọn vị trí đối diện tiệm may ngồi, ba người gọi rượu và thức ăn, bắt đầu ăn uống.

Chờ đợi…, tiếp tục chờ đợi…, liên tục uống ba bầu rượu, Bách Lí Song vẫn không thấy đi ra ngoài. Bách Lí nhị ca dần dần cảm thấy có gì đó không ổn: “Đi! Đi qua xem một cái!”

Hiên Viên Túc Gia len lén cười một tiếng, đi theo bọn họ ra khỏi tửu lâu, hướng phương hướng ngược lại chuồn êm.

“Song nhi! Song nhi!”

“Muội ở đâu? Muội đi nơi nào rồi?”

Bách Lí huynh đệ đem cửa hiệu may bên trong bên ngoài lật tung, cũng không có tìm được thân ảnh Bách Lí Song, chẳng những Bách Lí Song không thấy, Hiên Viên Túc Gia mới vừa còn theo chân bọn họ uống rượu cũng không thấy nữa, hai người lập tức hiểu ra, không khỏi nóng nảy, vội vàng chạy về phủ thành chủ, hướng phụ thân nói rõ ngọn nguồn.

Ngoài cửa thành, không tới mười dặm, một đội nhân mã chờ sẵn ở

chỗ này.

Xa xa thấy từ phía cửa thành có hai người cưỡi ngựa đi tới, người ngồi ở trong một chiếc xe ngựa vén rèm ra, bước từ trên xe ngựa đi xuống.

“Sư phụ! Ta tới rồi!”

Bách Lí Song giục ngựa chạy nhanh, xa xa hướng mọi người vẫy tay, mang theo thanh âm khàn khàn, tâm tình vô cùng vui vẻ.

Trước sau mà đến hai người lập tức nhảy xuống, Bách Lí Song bước tiến lên, cho Vân Khê một cái ôm thật chặt: “Sư phụ! Sư phụ! Ta biết người sẽ không bỏ ta mà!”

Vân Khê khẽ mỉm cười, lại nhìn thấy Hiên Viên Túc Gia phía sau Bách Lí Song, chỉ thấy hắn khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó, bộ dạng rất là bất mãn.

“Này, giải dược của ngươi!” Vân Khê đem một viên thuốc màu xanh biếc vứt cho hắn.

Hiên Viên Túc Gia nhận lấy ăn vào, mếu máo nhìn nàng oán giận nói: “Ngươi quá giảo hoạt rồi! Hạ độc ta, còn bắt ta giúp ngươi làm nhiều chuyện như vậy, hiện tại ta chắc chắn không thể trở lại Thiên Long Thành rồi, bằng không người Bách Lý gia tuyệt đối không tha cho ta.”

“Nếu như ngươi nguyện ý, có thể cùng về Vạn Hoàng học viện với chúng ta.” Vân Khê nhìn hắn, nghĩ, thật sự mình hơi quá đáng với hắn.

“Thôi bỏ đi, ta phải đi tìm sư phụ đây. Chuyện đã xong xuôi rồi, ta đây đi trước.” Hiên Viên Túc Gia hướng mọi người khoát tay, thoải mái

xoay người, nhảy lên ngựa, nghênh ngang rời đi.

Vân Khê đưa mắt nhìn hắn rời đi, đối với hắn có chút hảo cảm, có lẽ thật là nàng cẩn thận quá mức. Bởi vì Trân Lung cuộc, vẫn đề phòng hắn, mà hắn trừ có chút tính trẻ con, thái độ làm người là rất rộng rãi. Có lẽ chờ thời điểm lần tới gặp nhau, sẽ đối xử với hắn tốt hơn

“Thời gian không còn sớm, chúng ta nhanh lên đường thôi!” Long Thiên Tuyệt nhắc nhở.

Vân Khê một lần nữa ngồi trở lại trong xe, một đoàn người ngựa hướng Vạn Hoàng học viện xuất phát.

Khi Bách Lí Trì biết được Bách Lí Song mất tích, nghĩ đến nàng có thể hướng Vạn Hoàng học viện đi, cho nên tự mình dẫn mấy nhi tử, cũng nhanh chóng hướng tới nơi Vạn Hoàng học viện xuất phát.

Kết quả người còn không có ra khỏi thành, đã bị Bách Lí Mục Nhiên cho gọi trở lại, khiển trách một bữa, rõ ràng là Bách Lí Mục Nhiên không phản đối Bách Lí Song đi theo bọn Vân Khê đi, người có suy nghĩ riêng của mình.

Vạn dặm cát vàng, nhìn không thấy ranh giới.

Mặt trời chói chang nhô lên cao, chiếu ra màu vàng thật đậm, nhưng nóng đến mức làm cho người không thở nổi.

Long Thiên Thần chạy như điên trong sa mạc, đã hai canh giờ rồi, hắn miệng đắng lưỡi khô, mệt mỏi không chịu nổi. Quay đầu nhìn lại, cát vàng mênh mông vô bờ, không có tung tích một người, rốt cục thì cũng đem hơn ngàn người đi theo bỏ rơi phía sau.

Hắn thở phào nhẹ nhõm.

Phía trước, là một ngọn cát nhỏ, trong mịt mờ, hắn phảng phất như thấy được từng sợi khói nhẹ từ nhỏ sa mạc hoang vu cái kia một đầu lượn lờ dâng lên.

Chẳng lẽ phía trước là ốc đảo có người ở sao?

Ánh mắt hắn sáng ngời, tăng nhanh bước chân, hướng phía sa mạc hoang vu chạy như điên.

Chỉ cần lướt qua sa mạc hoang vu, hắn có thể nghỉ ngơi một chút.

“Hô ——”

Rốt cục, cũng bò lên.

Phì Phì, chờ ta tra rõ đường ra khỏi sa mạc, ta sẽ trở về đón ngươi.

Ngươi đừng sợ, ta sẽ không bỏ ngươi ở lại một mình.

Long Thiên Thần nằm ngửa trên mặt cát, thở dốc từng ngụm từng ngụm, hắn hiện tại đã bò tới đỉnh sa mạc hoang vu cao nhất, hắn chỉ cần hơi quay đầu, là có thể thấy quang cảnh sa mạc hoang vu sau lưng.

Chẳng biết tại sao, trong lòng của hắn không khỏi khẩn trương lên, ở một đường đi trải qua miên man bất tận, nhìn không thấy điểm cuối bờ cát vàng, rốt cục có thể nhìn thấy phong cảnh không đồng dạng như vậy, hắn vô cùng mong đợi, trái tim cũng đi theo thình thịch đập loạn.

Trực giác của hắn nhất định sẽ không sai, sau lưng hắn là quang cảnh bò dê đi khắp nơi, cõi lòng đầy mong đợi, hắn một đường leo,

từ từ nhìn quanh thăm dò.....

“Long công tử, chúng ta chờ đợi đã lâu.”

“Úi má ơi!” Long Thiên Thần phản xạ có điều kiện nhảy dựng lên tại chỗ, ở nơi này là cái gì ốc đảo, rõ ràng chính là hơn ngàn học sinh Dực Long học viện bị hắn bỏ lại sau lưng, trong đó cầm đầu chính là Tống sư huynh luôn là một bộ khuôn mặt hiền lành tươi cười.

Ở sau Tống sư huynh, đồng loạt hơn ngàn người, ôm kiếm mà đứng, còn có kia từng sợi khói nhẹ, căn bản không phải là khói bếp như hắn tưởng tượng, mà là bọn họ cố ý đốt lên một đống củi để dụ dỗ hắn đi tới phía này.

“Long công tử đang đi ra ngoài tản bộ sao?” Tống sư huynh nở nụ cười quen thuộc của hắn nói.

Long Thiên Thần khóe miệng run rẩy, sửa sang áo, cười xấu hổ nói: “Đúng! Tản bộ, tản bộ! Ở trong học viện đã lâu, đi ra ngoài hít thở một chút không khí trong lành.”

Hắn hít mũi một cái, hít phải một đống cát.

Tống sư huynh cũng không vạch trần hắn, cười tủm tỉm như cũ nói: “Thời gian cũng không sớm, đến lúc ăn trưa rồi, chúng ta nhanh đi về thôi, bằng không sẽ bỏ mất bữa trưa.”

Long Thiên Thần đưa mắt nhìn hơn ngàn người phía sau hắn, một ít ánh mắt song song có lực nhất tề nhìn hắn, thật giống như đang nói…, bởi vì hắn, bọn họ mới bỏ lỡ bữa trưa. Bởi vì hắn làm trễ nãi hơn ngàn người ăn trưa, đắc tội quá lớn a!

Long Thiên Thần áp lực tâm lý rất lớn, đảm đương không nổi tội

danh lớn như vậy, không cách nào, không thể làm gì khác hơn là đi theo đám bọn hắn cùng nhau trở về học viện.

Càng gần tới học viện, không khí càng âm u.

Tống sư huynh hô mọi người ngừng, một mình một người dẫn đầu vào học viện, nhìn xem.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao mấy vị sư đệ trong coi ở cửa học viện cũng không trông thấy rồi?”

“Nhìn! Bên này trong cỏ còn có vết máu! Không tốt! Trong học viện nhất định đã xảy ra chuyện.”

“Mọi người ngẩng lên nhìn! Trên trời Học viện có hai luồng huyền khí thật cường đại giống như là có cao thủ so đấu.”

“Đúng vậy a, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Chúng ta mau vào đi xem một chút sao!”

“Tất cả mọi người đừng loạn, trước chờ Tống sư huynh đi ra ngoài rồi hãy nói.”

Mọi người nhìn trái nhìn phải, mãi cũng không trông thấy Tống sư huynh trở về, tâm tình mọi người càng thêm lo lắng.

Long Thiên Thần vốn cũng không để ý, song nhìn thấy vết máu trong đám cỏ, hắn cũng bắt đầu lo lắng. Nếu là Dực Long học viện thật xảy ra chuyện gì, kia Phì Phì làm sao bây giờ?

“Mọi người đừng đợi nữa! Cùng nhau vào xem một chút đi!” Hắn cũng chờ không nổi nữa, dẫn theo một người xông vào đại môn học viện, mọi người thấy thế, cũng liền nhanh chóng đi theo đi tới.

Chính giữa quảng trường, hai luồng huyền khí cường đại đang bao phủ, mọi người chỉ có thể dừng bước ở ngoài, dán góc tường mà đứng.

Hai luồng huyền khí cường đại chống cự lẫn nhau, không phân cao thấp.

Ở trung tâm quảng trường chính là hai trung niên nam tử bằng tuổi nhau, trên dưới bốn mươi tuổi, một áo xanh lỗi lạc, râu ngắn đen nhánh, người còn lại một thân áo đen, hai mắt lạnh lẽo, bá khí mười phần.

Hai luồng cường đại huyền khí, chính là từ hai người này phát ra.

Long Thiên Thần nhận ra thanh y nam tử chính là viện trưởng Dực Long học viện Triệu Vạn Lí, phía sau cách đó không xa, Triệu Hiểu Du cùng Triệu Hiểu Mẫn hai tỷ muội lo lắng nhìn phụ thân mình. Tống sư huynh mới vừa vào, giờ phút này đứng bên cạnh các nàng, cách bọn hắn không xa, mười sáu trưởng lão của học viện cùng các trưởng lão tối cao xếp thành một hàng, tề tụ ở trên quảng trường, quan sát hai người tỷ võ giữa quảng trường, trên mặt của mỗi người cũng là thần sắc ngưng trọng.

Lại nhìn hắc y nam tử bên này, đi theo hắn, tổng cộng có hai mươi người, ngoài hai gã nam tử tương đối trẻ tuổi còn lại là những lão giả cao tuổi, mọi người khí thế bất phàm, khách quan mà nói, so với những trưởng lão của Dực Long học viện, bọn họ thản nhiên hơn nhiều, tựa hồ là đối với người của bọn hắn rất là tự tin.

Long Thiên Thần thầm cảm thấy không ổn, xem tình hình, Dực Long học viện gặp gỡ cường địch rồi.

Tình hình này, dù sao hắn cũng giúp được gì, hay là nhanh đi xem tình trạng Phì Phì, vạn nhất Dực Long học viện thật sự không chống lại được cường địch, hắn cùng Phì Phì nhất định sẽ gặp rắc rối.

“Long đại ca, huynh đi đâu vậy?” Triệu Hiểu Du thấy được hắn rời đi liền gọi lại.

Long Thiên Thần dừng lại: “Ta..... Ta đi xem một chút Phì Phì!”

“Long đại ca, phụ thân muội chống đỡ không được rồi! Huynh mau nghĩ biện pháp giúp người một chút được không, cha ta đã nói huynh đối với Dực Long học viện rất quan trọng, huynh là người duy nhất có thể giúp đỡ Dực Long học viện. Huynh mau thử nghĩ biện pháp xem, cứu phụ thân muội!” Triệu Hiểu Du lo lắng nói.

Long Thiên Thần ngây người tại chỗ, không biết nên trả lời nàng ra sao, hắn hiện tại rốt cục hiểu, vì sao bọn họ đối xử với hắn long trọng vạy. Bọn họ hình như tâng bốc hắn quá đáng, thật ra thì hắn cũng chỉ là người bình thường thôi, căn bản là không phải đại anh hùng.

Bọn họ kỳ vọng vào hắn quá lớn, sợ rằng sẽ phải thất vọng rồi

Hai gã nam tử trẻ tuổi của đối phương nghe vậy, không nhịn được phá lên cười.

“Chỉ bằng hắn? Còn muốn cứu giúp Dực Long học viện? Các ngươi không khỏi quá mơ tưởng rồi?”

Quyển 4 - Chương 143: Phì Phì phát uy, đi tìm phân đi!

Tiếng cười nhạo của hai gã nam tử khiến cho Long Thiên Thần vô cùng khó chịu, nhưng bọn họ nói không sai, hắn thật sự không có năng lực cứu giúp Dực Long học viện, không phải mơ mộng thì còn là cái gì?

Thấy Long Thiên Thần không thể phản bác, hai người càng thêm khinh bỉ, không thèm nhìn tới hắn nữa.

“Tiểu sư muội, muội không cần phải lo lắng, chờ sau khi sư phụ ta trấn giữ Dực Long học viện rồi, ta sẽ cầu xin sư phụ lưu tỷ muội các ngươi lại, sẽ không để hai người phiêu bạt khắp nơi đâu.” Một gã nam tử cẩm y có vóc dáng tương đối cao nở nụ cười tà khí, đánh giá hai tỷ muội Triệu Hiểu Du từ trên xuống dưới, ý đồ bất chính không cần nói cũng biết.

“Cha ta mới là viện trưởng của Dực Long học viện này, các ngươi mơ tưởng mưu đồ tư lợi đi.” Triệu Hiểu Du tức đến đỏ cả mặt, bực bội nói.

“Sư phụ các ngươi chỉ là phản đồ của Dực Long học viện, đã bị đuổi khỏi học viện từ lâu rồi, hiện tại sao còn có mặt mũi mà trở lại chứ?” Triệu Hiểu Mẫn hừ lạnh nói.

Nam tử quần áo màu cẩm bạch nghe vậy, sắc mặt nhất thời trở nên âm trầm: “Các ngươi tốt nhất cẩn thận lời nói của mình. Sư phụ ta đường đường chính chính là trưởng lão trọng yếu của Dực Long học viện, chính các ngươi đã trăm phương ngàn kế bức người rời khỏi

đây. Hiện tại sư phụ ta đến đoạt lại tất cả những gì thuộc về mình, đây là danh chính ngôn thuận, còn về các ngươi, nếu như còn muốn giữ lại mạng sống thì lập tức cút khỏi học viện cho ta.”

“Người nên cút là các ngươi.” Triệu Hiểu Du không chút nào yếu thế phản bác lại, song phương tranh chấp mãi không thôi.

Lúc này, chỉ nghe một tiếng nổ, hai luồng huyền khí cường đại rốt cục đã phân xong thắng bại, huyền khí dày đặc chung quanh va chạm vào nhau, đẩy đám người vây xem nhất tề lùi lại mấy bước.

“Phốc!” Triệu viện trưởng ở giữa quảng trường phun ra một ngụm máu tươi, lảo đảo sắp ngã xuống.

Ông đã thua rồi.

“Viện trưởng!”

“Cha!”

Mọi người trăm miệng một lời, tất cả học sinh Dực Long học viện cùng các trưởng lão bị bao phủ hoàn toàn trong bầu không khí uất ức, đến viện trưởng có thực lực mạnh nhất cũng bị thua, vậy bọn họ nên làm cái gì bây giờ?

“Ha ha ha ha ha..... Dực Long học viện, chia cách mười mấy năm, Ngụy Thừa Bằng ta rốt cục đã trở lại.”

Hắc y nam tử cuồng vọng cười lớn, một cỗ huyền khí cường đại kèm theo đánh thẳng vào màng nhĩ mỗi người, ai nấy đều rối rít bịt tai, lộ ra vẻ mặt thống khổ.

“Chúc mừng Tân viện trưởng!”

“Chúc mừng sư phụ!”

Phía sau hắc y nam tử, đám đông quỳ thành một hàng dài, đồng loạt đưa lời chúc tụng.

“Tốt! Bắt đầu từ bây giờ, Dực Long học viện chính là của chúng ta.” Hắc y nam tử cười càng thêm cuồng vọng, lực lượng đáng sợ trên người hắn phóng thích ra ngoài càng kinh người, làm cho người ta không khỏi sợ hãi.

“Viện trưởng ——”

“Cha ——”

Đối diện với bọn hắn, học sinh cùng các trưởng lão của Dực Long học viện đồng loạt nhìn về phía Triệu Vạn Lý, ông chính là trụ cột tinh thần của tất cả bọn họ. Nhưng vị trí viện trưởng chẳng lẽ cứ thế thay đổi, bọn họ nên làm cái gì bây giờ?

Trong ánh mắt mong chờ của mọi người, Triệu Vạn Lý chỉ khoanh chân ngồi tại chỗ, bắt đầu điều tức chữa thương.

Mọi người thấy vậy cũng rối rít vây quanh, lấy ông làm trung tâm mà khoanh chân ngồi. Bất kể xảy ra chuyện gì, bọn họ đều đã quyết tâm cùng tiến cùng lui, đồng sinh cộng tử.

Vốn đám đông còn đang lo lắng luống cuống, hiện tại mọi người trở nên vô cùng trấn định, cho dù một khắc sau trời có sập xuống cũng không thể làm cho bọn họ kinh hoàng.

Đây là một loại tin tưởng và lực lượng khó nói nên lời.

Long Thiên Thần cảm nhận đến sâu sắc.

Bọn người Ngụy Thừa Bằng thấy thế, sắc mặt vô cùng khó coi, ở trong mắt chúng, Dực Long học viện chính là kẻ bại trận, mà kẻ bại trận thì không có tư cách thị uy, kẻ bại trận nên cầu xin họ như lũ chó vẫy đuôi mừng chủ, cầu xin ân xá. Mà bây giờ, biểu hiện trấn định, không hề sợ hãi của đám Dực Long học viện khiến họ không có một chút khoái cảm nào hết, ngược lại, cứ như có cái gì nghẹn ở cổ họng, vô cùng khó chịu.

“Người đâu? Nếu bọn chúng cứ muốn ngồi ở chỗ đó, không chịu rời khỏi, vậy thì hỏa thiêu hết bọn họ luôn đi. Đốt lửa thật lớn cho ta, đốt đến khi bọn chúng cầu xin tha thứ mới thôi.”

“Dạ! Viện trưởng!” Các thuộc hạ của hắn cười nhạt, bọn họ cũng muốn thấy dáng vẻ đau khổ cầu xin tha thứ của đám người Dực Long học viện kia, như thế mới có thể xoa dịu mối hận trong lòng bọn họ.

Long Thiên Thần ngồi trong đám người, nhìn củi không ngừng được chồng chất chung quanh, đáy lòng vô cùng lo lắng. Hắn không biết viện trưởng rốt cuộc có chủ ý gì, chẳng lẽ thật sự muốn ngồi chờ chết như vậy, dẫn theo cả học viện cùng chịu chết sao?

Không được! Hắn không thể chết, mà cũng không thể nhìn bọn họ chết được.

Chết như vậy, không đáng.

Nhưng mà hắn thì lấy năng lực gì để ngăn cản chuyện này?

Ngụy Thừa Bằng lạnh lùng nhìn đám người Triệu Vạn Lý, nhếch môi nói: “Các ngươi ở đây trông chừng bọn họ, ta đi xem cấm địa một

chút.”

“Cấm địa?” Long Thiên Thần thầm giật mình, lập tức nghĩ tới Phì Phì, giờ phút này Phì Phì rất có thể còn đang ở Long trì trong cấm địa, nếu cứ để lão ta đi tới đó, nhất định sẽ xúc phạm tới Phì Phì. Hắn quyết không cho phép chuyện như vậy phát sinh.

“Chờ một chút! Ngươi không thể đi cấm địa được!” Hắn sải chân nhảy vọt tới trước mặt Ngụy Thừa Bằng, giang hai cánh tay ngăn cản đối phương.

Triệu Vạn Lý cử động, ngẩng đầu nhìn Long Thiên Thần, đáy mắt xẹt qua một đạo quang mang hắc ám mà sâu thẳm.

Triệu Hiểu Du tỷ muội vốn ở bên người hắn gấp gáp, rối rít gào thét về phía Long Thiên Thần.

“Long đại ca, huynh mau trở lại đây! Huynh không đánh lại hắn đâu.”

“Long đại ca, nguy hiểm đó.”

Con ngươi Ngụy Thừa Bằng âm trầm nhàn nhạt quét qua Long Thiên Thần, chẳng thèm để ý tới hắn, ngoắc ngoắc hai gã nam tử trẻ tuổi: “Tên này còn không xứng để ta xuất thủ, các ngươi giải quyết hắn đi. Ta không muốn nghe đến thanh âm của hắn nữa.”

“Dạ, sư phụ!”

Nam tử quần áo màu cẩm bạch ‘phách’ một tiếng mở quạt sắt ra, miệt thị liếc xéo Long Thiên Thần một cái, nói với bố y nam tử bên cạnh: “Thực lực tên này quá yếu, bổn công tử cảm thấy đánh chết hắn cũng là lãng phí khí lực, ngươi đến đi.”

Bố y nam tử lạnh lùng cười một tiếng, rảo bước tiến tới chỗ Long Thiên Thần.

Long Thiên Thần mi tâm căng thẳng, vội vàng rút ra bội kiếm bên hông nghênh địch, Long Ngâm Kiếm ra khỏi vỏ kèm theo tiếng rồng ngâm khẽ.

“A? Thực lực chẳng ra gì mà cũng có thanh bảo kiếm như vậy.” Trong khoảnh khắc bố y nam tử nhìn đến Long Ngâm Kiếm, ánh mắt đột nhiên sáng lên:”Tốt! Đã thế cứ lấy bảo kiếm của ngươi rồi hãy nói.”

“Là Long Ngâm Kiếm, một trong thập đại bảo kiếm thượng cổ, Long Ngâm Kiếm!” Hàn quang trường kiếm ánh lên khóe mắt của Ngụy Thừa Bằng dẫn tới sự chú ý của lão, ánh mắt lão sáng ngời phát ra vẻ hứng thú nồng đậm.

“Sư phụ, để đệ tử lấy bảo kiếm của hắn dâng lên cho người! Hắn căn bản không xứng với thứ đồ tốt như vậy, chỉ có sư phụ mới xứng với bảo kiếm này.” Bố y nam tử nở nụ cười, mắt cá càng lúc càng sâu. (TM: mắt cá – hình ảnh hoán dụ chỉ những kẻ độc ác, nham hiểm)

Long Thiên Thần giận đến phát run, bọn họ đã coi thường mình, lại dám có ý đồ chiếm riêng kiếm của đại tẩu tặng. Thật tức chết mà.

“Có bản lãnh thì ngươi tới mà lấy đi”

“Côn Bằng, hiện thân!”

Bố y nam tử từ đầu đã hoàn toàn xem thường Long Thiên Thần, bởi vì, lấy thực lực bọn họ, liếc một cái là có thể nhìn thấu sức mạnh đối phương, chỉ là một Thiên Huyền, thật sự quá yếu!

Đang muốn nâng kiếm một chiêu đánh ngã đối phương luôn, ai ngờ từ phía trước đột nhiên nhảy ra một con mãnh thú kỳ quái, giương cái miệng to như chậu máu lao tới phía hắn. Hắn kinh hô, liên tục lui lại, đáng tiếc vẫn không thể chạy kịp, thoáng cái đã bị mãnh thú kia đẩy ngã trên mặt đất, cái mồm ngoác to chuẩn bị cắn nuốt đầu hắn.

Chỉ một thoáng, tất cả mọi người đều kinh hãi.

Nghịch chuyển bất thình lình như vậy thật sự là quá bất ngờ, ai có thể nghĩ đến, một người thực lực yếu như vậy lại có thể triệu hồi mãnh thú cường đại đến thế?

“Cái gì? Côn Bằng?!” Ngụy Thừa Bằng kiến thức uyên bác, liếc nhìn hình thể Côn Bằng, hắn lập tức xuất ra chưởng lực, kịp thời giật lại tính mạng ái đồ từ trong miệng Côn Bằng.

Côn Bằng từ phía sau phi lên, che chắn ở trước mặt chủ nhân, cảnh giác nhìn chằm chằm kẻ địch tứ phía, trong miệng phát ra mấy tiếng rít kì quái.

“Côn Bằng, khá lắm!” Long Thiên Thần nhìn đối phương thiếu chút nữa đã bị Côn Bằng một ngụm nuốt vào, trong lòng vui vẻ, không tiếc khen tặng Côn Bằng một tiếng.

Côn Bằng nghe vậy liền ngẩng đầu tru lên, thanh âm có chút đắc ý.

“Tiểu tử, muốn chết!” Bố y nam tử vừa bị kinh hồn, giờ còn chưa ổn định lại, tức giận trừng Long Thiên Thần, đối với hắn mà nói, chuyện vừa xảy ra quả thực vô cùng nhục nhã.

“Con Côn Bằng này không tồi! Mọi người mau bắt sống nó!”

Cẩm y nam tử ra lệnh một tiếng, các cao thủ lại rối rít hành động, nếu

bắt sống rồi thuần phục để nó trở thành thú sủng của bọn họ, vậy không phải lãi lớn rồi sao!

Mọi người nhất thời đã xem Côn Bằng như đồ của mình, bắt đầu chen chúc vây bắt nó.

Long Thiên Thần giận đến không chịu được, những người này quả thực chả khác gì cường đạo cả, cái gì của hắn cũng bị bọn họ mơ tưởng chiếm riêng, chẳng lẽ chủ nhân này bị xem thành không khí rồi sao?

Côn Bằng nghe thấy lời bọn chúng cũng nổi giận, vung cánh nói: “Muốn bắt ta? Còn phải xem bản lãnh các ngươi!”

Một đám cao thủ thi triển sở trường vây công nó. (vây công: vây bắt và tấn công)

Côn Bằng quạt mạnh hai cánh, bay đến giữa không trung, nhóm cao thủ đều bị hấp dẫn bay lên không trung.

Một cuộc kịch chiến bắt đầu triển khai.

Long Thiên Thần ngẩng đầu nhìn trạng huống trên cao, thay Côn Bằng đổ mồ hôi lạnh một phen, những cao thủ này đa phần đều có thực lực trên Huyền tôn, cũng có cả truyền kỳ cảnh, sau khi bị bọn chúng vây kín, thực lực Côn Bằng trở nên hết sức nhỏ yếu.

Không tới một chốc, Côn Bằng lập tức bại trận, chật vật chạy trốn, cuối cùng rơi vào tay một gã cao thủ truyền kỳ cảnh.

“Chủ nhân.....” Côn Bằng bất lực thấp giọng hô.

Long Thiên Thần lo lắng vạn phần, nâng kiếm liều chết xông tới. Bố y

nam tử nhân cơ hội cướp luôn Long Ngâm Kiếm, vừa cười lớn vừa đem kiếm dâng vào trong tay Ngụy Thừa Bằng.

“Sư phụ, Long Ngâm Kiếm đã là của người rồi!”

Ngụy Thừa Bằng trở tay nắm lấy Long Ngâm Kiếm, vẽ nên mấy đường kiếm hoa, uy vũ sinh phong, uy lực vô cùng. Tảng đá bị kiếm khí quét đến lập tức toác ra mấy lỗ hổng, thấy vậy, Long Thiên Thần cũng nhịn không được thấp giọng kinh hô.

Cùng là một thanh kiếm, ở trong tay Long Thiên Thần lại không khác gì một thiết kiếm bình thường, chỉ khi vào đến tay Ngụy Thừa Bằng mới chính thức phát huy ra uy lực của một thanh thượng cổ bảo kiếm.

Ngụy Thừa Bằng đắc ý ngửa mặt lên trời cười dài, không nghĩ tới chuyến này có thể thu hoạch lớn thế, chẳng những đoạt lại Dực Long học viện, thực hiện mơ ước mười mấy năm qua của hắn, còn vô tình chiếm được một thanh thượng cổ bảo kiếm, thật đúng là chuyện tốt thành đôi a!

“Viện trưởng, tiềm lực con Côn Bằng này không tồi, thuộc hạ đây mượn hoa hiến Phật, dâng tặng phần hạ lễ này mừng viện trưởng ngài đã nắm trong tay toàn bộ Dực Long học viện!” Gã cao thủ truyền kỳ cảnh đã chế phục Côn Bằng cất cao giọng nói.

Ngụy Thừa Bằng quét nhẹ một cái về phía Côn Bằng đang giãy dụa, tiếng cười càng lớn hơn nữa: “Tốt! Rất tốt! Hôm nay không chỉ là chuyện tốt thành đôi, mà là tam hỉ lâm môn, ha ha ha.....”

“Chúc mừng sư phụ! Chúc mừng sư phụ!”

“Chúc mừng viện trưởng! Chúc mừng viện trưởng!”

Mọi người liên tục khen tặng và nịnh nọt.

Đám người Dực Long học viện thấy một màn vừa rồi thì không khỏi lắc đầu thở dài, lấy thực lực Long Thiên Thần mà so cùng bọn chúng, căn bản không cùng một trục a…. Hắn còn chưa bị đánh giết tại chỗ đã là tốt lắm rồi.

Hai tỷ muội Triệu Hiểu Du lo lắng nhìn Long Thiên Thần, vô cùng quan tâm an nguy của hắn, trải qua mấy ngày chung đụng, các nàng đã bị thâm tình giữa Long Thiên Thần và Phì Phì làm cảm động. Một người có thể dốc lòng yêu thương thú sủng của mình như vậy thì bản tính của người đó như thế nào đã không cần chất vấn thêm nữa.

Các nàng cũng không hi vọng Long Thiên Thần có chuyện.

“Long đại ca! Mau trở lại đây! Bọn họ sẽ giết huynh mất!” Triệu Hiểu Mẫn hô to với hắn.

Long Thiên Thần bị quăng trên mặt đất, giận đến cả người phát run, kiếm của hắn đã mất, Côn Bằng của hắn cũng đã mất, những người này rõ ràng là một lũ cường đạo mà, thật sự là rất đáng hận đấy nhé!

Hận! Hận!

Khinh người quá đáng!

Một cỗ lực lượng khổng lồ bắt đầu bị kích phát, không ngừng mà tạo thành lốc xoáy bên trong thân thể.

Hắn nắm chặt quả đấm, từ trên mặt đất bò dậy, thanh âm hàm răng khanh khách cắn động vang lên thanh thúy rõ ràng.

Bố y nam tử cách hắn gần nhất lập tức nghe được tiếng động khác thường, khi hắn quay đầu chuyển mắt, cũng vừa lúc bắt gặp Long Thiên Thần từ từ ngẩng đầu.....

“A!”

Hắn thấp giọng hô lên tiếng, ngạc nhiên nhìn hai con mắt đối phương bất chợt biến thành màu vàng, vô cùng kinh ngạc.

“Ngươi, con mắt của ngươi.....”

Lời vừa nói ra, mấy tên khác cũng lục tục đem lực chú ý dời tới đây.

“Con ngươi màu vàng? Chẳng lẽ là người của Long gia?”

“Nếu là người của Long gia, vậy không xong rồi, chúng ta đừng nên đắc tội với bọn họ.”

“Sợ cái gì? Giết chết thì có ai biết là chúng ta giết người?”

“Nếu là người Long gia thì thực lực sao lại yếu như vậy được? Không phải là giả chứ?”

“Ai biết được! Cứ giết hắn luôn là xong chuyện!”

“.....”

Ngụy Thừa Bằng híp mắt nhìn Long Thiên Thần, sắc mặt vô cùng thâm trầm, không biết đang suy tư cái gì.

Cẩm y nam tử vừa thấy đôi mắt màu vàng của Long Thiên Thần, chẳng biết tại sao liền sinh ra tâm tư móc nó ra làm của riêng. Hắn âm lãnh cười, bàn tay từng chút từng chút vuốt quạt sắt mấy cái, tiến

tới gần Long Thiên Thần. (TND: Cướp đến hẳn trình độ này, quá bưu hãn rồi! TM: ta thấy bệnh bệnh sao ấy =’=))

“Hay cho một đôi mắt màu vàng! Nghe nói chỉ có những kẻ mang huyết mạch Long gia thuần khiết nhất mới có thể sở hữu con ngươi mang màu vàng tinh khiết nhất, xem ra ngươi thật sự là người của Long gia. Chẳng qua, nếu đã như vậy, vì sao thực lực của ngươi lại yếu đến thế? Là không có thiên phú, hay là trời sinh đã ngu xuẩn đến độ Long gia không màng tới, vứt ngươi tới cái xó chim không đẻ trứng ở Dực Long học viện này?”

Giờ phút này, Long Thiên Thần không hề nghe lọt lời nào xung quanh, tâm tư đang xoay chuyển với mấy chữ mấu chốt bọn chúng vừa nhắc tới.

Mắt màu vàng? Thật sự là con ngươi màu vàng sao? Tại sao hắn chưa bao giờ biết mình cũng có huyết mạch thuần khiết nhất của Long gia?

Từ nhỏ đến lớn, hắn đều sống dưới hào quang của đại ca, tất cả thiên phú, tất cả vinh quang, đều thuộc về đại ca.

Đại ca chính là thần tượng mà hắn sùng bái và kính yêu nhất, chỉ cần có đại ca, cái gì hắn cũng không sợ, cái gì hắn cũng không cần phiền não.

Cho nên hắn có thể thật bình thường, cho nên hắn có thể không cần tiến bộ, cho nên hắn có thể tự do tự tại tiêu dao giang hồ.....

Từ sâu trong lòng, hắn cũng cảm thấy mình bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa, bởi vì hắn không có thiên phú cũng như huyết mạch thuần khiết như đại ca. Song, đến một ngày, hắn phát hiện bản thân không như người bình thường, bản thân cũng có

huyết mạch thuần khiết, tâm tình của hắn thật lâu vẫn không thể bình tĩnh lại.

“Sao vậy? Bị ta đoán trúng rồi? Ngươi thật sự là dã chủng ở Long gia sao? Ha ha ha ha.....” Cẩm y nam tử cuồng vọng phá lên cười, quạt sắt gõ trong tay càng thêm có lực.

Nghe được hai chữ “dã chủng”, Long Thiên Thần đột nhiên tỉnh táo lại. Hắn và đại ca đời này thống hận nhất chính là hai chữ “dã chủng” ấy. Mặc dù mấy chuyện thuở nhỏ, hắn đã không còn nhớ được rõ ràng, nhưng hắn vĩnh viễn vẫn nhớ mỗi lần đại ca nghe được hai chữ ấy sẽ biểu hiện ra thần sắc tức giận như thế nào, khiến cho hắn cũng phải chấn động lây.

Hắn không phải dã chủng! Hắn và đại ca đều không phải dã chủng!

Bởi vì chảy trên người bọn họ là huyết mạch Long gia thuần khiết nhất.

Nếu nói hai huynh đệ bọn họ là dã chủng Long gia, như vậy, tất cả những kẻ Long gia còn lại đều là dã chủng của dã chủng.

“Ngươi muốn chết!” Dùng sức phun ra ba chữ trong mồm, Long Thiên Thần cũng không biết là lấy lực lượng từ đâu, hắn bỗng nhiên túm lấy quạt sắt trong tay cẩm y nam tử, đâm thẳng tới bụng tên kia.

“A!” Cẩm y nam tử thống khổ kêu một tiếng, ngã lăn ra đất mà bò lổm ngổm như chó lao vào đống phân.

“Tốt! Tốt! Long đại ca, đánh hay lắm!” Triệu Hiểu Du thấy vậy liền kích động, vui vẻ khua tay.

Một tiếng la này khiến cho tức giận trên người cẩm y nam tử toàn bộ

bùng nổ, đáng ghét, lại dám ra tay đánh ta? Một tên võ công thấp kém như vậy lại dám động thủ với ta? Thử xem ta dùng một ngón tay có bóp chết hắn luôn hay không đây!

“A!” Hắn phi người đánh tới hạ thân Long Thiên Thần, hai tay túm lấy hai chân tên kia, thuận thế hất một phát, làm cho Long Thiên Thần cũng té ngửa ra, đầu hướng lên trời.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Hiểu Du còn đang vui vẻ lập tức thay đổi, trở thành trắng bệch, cũng không dám lên tiếng nữa. Đều là nàng không tốt, làm hại đến Long đại ca rồi!

Long Thiên Thần thình lình bị đối phương đụng ngã, hai người liền lao vào đánh nhau. Hắn cảm giác cả người đều tràn ngập sức mạnh, tóm lấy vạt áo đối phương, hung hăng ghìm chặt.

Dám nói hắn là dã chủng? Ông nội ngươi mới là cái đồ dã chủng!

“A ——”

“A ——”

Trong mắt người ở bên ngoài, đây đích thị là hai kẻ điên!

Bỏ qua tất cả binh khí cùng chiêu thức, lại dùng kỹ thuật đánh nhau nguyên thủy nhất của nhân loại, đánh dai đánh dẳng cùng một chỗ, lật tới lăn đi, lúc thì ở trên, một lúc lại thành ở dưới. Trên trán hai người nổi đầy gân xanh, trong miệng thì liên tục gào thét.

Đám người Dực Long học viện rối rít âm thầm cổ vũ cho Long Thiên Thần, lúc trước bọn họ chỉ vì một câu phân phó của viện trưởng mà theo đuôi hắn, nhưng là bây giờ, thấy một mặt nam tử hán đại trượng phu kia, bọn họ là thật lòng bắt đầu thích hắn, thưởng thức hắn.

Thực lực yếu ớt thì sao?

Quan trọng là khí thế bất khả kháng kia! Quan trọng chính là dũng khí xông lên chiến đấu kia!

Nhìn Long Thiên Thần khó khăn đánh đến ta chết ngươi sống, bọn họ cũng dần sôi trào nhiệt huyết, hận không được tiến lên giúp hắn một tay.

“A ——”

“A ——”

Hai người la hét lúc đứt lúc liền, quả thực là càng đấu càng đỏ mắt, không đúng, chính xác phải là, một đỏ mắt, một vàng mắt.

Đáng tiếc, thực lực hai người bọn họ thủy chung vẫn sai biệt rất lớn.

Long Thiên Thần từ từ rơi vào thế hạ phong, bị cẩm y nam tử gắt gao đè dưới thân, vô lực nhúc nhích.

“Thế nào? Có phục hay không?”

Long Thiên Thần cắn môi dưới, hô lên: “Không phục!”

Ánh mắt Cẩm y nam tử lóe lên ngoan lệ, phất tay tát mấy cái lên mặt Long Thiên Thần, lưu lại dấu vết thật đậm: “Có phục hay không?”

“Không phục!” Cố nén đau đớn, ý chí Long Thiên Thần lại càng thêm kiên định.

“Ta xem ngươi có phục hay không!” Cẩm y nam tử nổi giận, lại

quăng liên tục mười mấy cái tát, thanh âm mỗi cái đánh ra đều không ngừng quanh quẩn khắp quảng trường, làm đáy lòng người ta phát lạnh.

“Long đại ca!” Hai tỷ muội Triệu Hiểu Du rối rít bưng kín miệng mình, nước mắt lòe lòe.

Quá tàn nhẫn! Bọn họ sao có thể đối đãi như vậy với Long đại ca?

Long đại ca, huynh phải cố chống đỡ a!

Sâu trong cấm địa, Long trì.

Bọt khí liên tục nổi lên mặt nước, càng ngày càng nhanh, càng ngày càng nhiều.

Thân ảnh khổng lồ chìm sâu tại đáy nước mơ hồ có dấu hiệu giãy dụa.

“Bốp!”, “Bốp!”, “Bốp!”, “Bốp!”, “Bốp!”, “Bốp!”.....

Tiếng tát vẫn còn tiếp tục vang lên, cẩm y nam tử càng đánh càng hăng, nhìn vẻ mặt Long Thiên Thần quật cường không chịu thua, tâm tình muốn được thần phục cũng ngày càng khẩn cấp!

Mặt Long Thiên Thần sớm đã bị đánh cho sưng đỏ không chịu nổi, da thịt trên hai gò má cũng bắt đầu chết lặng, từng trận hoa mắt chóng mặt dần xuất hiện.

Trong ánh trăng mờ, hắn phảng phất nghe được một thanh âm kêu gọi: “Chủ nhân! Chủ nhân! Chủ nhân!.....”

Đó là giọng nữ, hơi có vẻ non nớt, cẩn thận lắng nghe thì càng giống

như là một bé gái, mang theo vài phần vội vàng, mấy phần buồn bã.

“Người nào? Người nào đang gọi ta?” Long Thiên Thần thầm nói.

“Chủ nhân, người phải chịu đựng! Ta rất nhanh là có thể đi ra.”

“Người nào? Ngươi rốt cuộc là người nào?” Lòng Long Thiên Thần bất chợt nhảy lên kịch liệt, trong đầu tựa hồ đã có một đáp án rõ ràng.

“Chủ nhân, ta là Phì Phì a, là Phì Phì của người đây!”

“Phì Phì? Ngươi thật là Phì Phì?” Long Thiên Thần kích động không thôi, quả nhiên như hắn suy đoán, thật sự là Phì Phì đang nói chuyện cùng hắn, chẳng qua, hắn vẫn có chút khó tin, hiện giờ rõ ràng Phì Phì đang ở trong Long trì, làm sao lại truyền âm cho hắn được?

Hơn nữa, hắn lần đầu tiên phát hiện, thì ra là Phì Phì có thể nói chuyện.

Phì Phì có thể nói chuyện!

Tâm tình của hắn vô cùng kích động.

Đau đớn trên mặt hình như cũng đã biến mất, hắn hoàn toàn tập trung vào lần đầu đối thoại với Phì Phì.

“Phì Phì, còn ở đó không? Bây giờ ngươi sao rồi?”

“Chủ nhân, ta đã được truyền thừa phần trí nhớ của Dực Long thần thú rồi, hiện tại đang từ từ khôi phục sức mạnh. Người phải chờ ta, một chút nữa thôi ta sẽ tới giúp người.”

“Dực Long thần thú? Phì Phì, chẳng nhẽ ngươi là thần thú sao?” Long Thiên Thần mừng rỡ, không nghĩ tới Phì Phì của hắn lợi hại như vậy, lại còn là một con thần thú đây.

“Phì Phì, ngươi quá tuyệt vời! Ngươi phải cố gắng lên nga! Ta không sao, một chút cũng không đau!” Hắn cười ngây ngô, thầm nghĩ, đây không phải giống hệt như mọi người thường nói: kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc đấy sao? Hắn chẳng những có huyết mạch Long gia thuần khiết nhất, đã thể còn thêm một con thần thú, thật sự giàu to rồi! Hắn đời trước nhất định là làm quá nhiều việc thiện, tích quá nhiều đức, cho nên đời này mới được ông trời ưu ái như thế.

Cẩm y nam tử đánh đến rã rời cả tay, đang muốn dừng lại thì phát hiện Long Thiên Thần chẳng những không có vẻ thống khổ, ngược lại còn đang ha hả cười ngây ngô. Phản ứng như thế làm cho đáy lòng hắn vô cùng ức chế, tên này không phải nên cầu xin hắn, thần phục hắn sao? Tại sao có thể còn cười được?

“Chết tiệt! Ngươi rốt cuộc là làm sao? Lúc này lại còn cười được? Có tin ta liền bóp chết ngươi hay không?”

Tay phải của hắn vững vàng siết cổ Long Thiên Thần, không nhịn được mà bắt đầu dùng sức.

“Khụ khụ..... Ta muốn cười thì sẽ cười a..... Khụ khụ..... Cho dù ngươi giết ta..... Ta vẫn cười như vậy!” Cả đầu Long Thiên Thần trướng đến đỏ bừng, song trong đôi mắt thuần túy một màu vàng vẫn luôn tràn ngập kiên định và bướng bỉnh, sĩ khả sát bất khả nhục (kẻ sĩ có thể chết chứ không thể chịu nhục), dù cận kề cái chết cũng không thể khuất phục!

Đám người Dực Long học viện thấy thế, rối rít kích động đứng lên.

“Buông cậu ấy ra!”

“Buông cậu ấy ra!”

“Buông cậu ấy ra!”

“Buông cậu ấy ra!”

“.....”

Thanh âm tức giận cứ như cục đá quăng vào mặt nước, tạo nên tầng tầng lớp sóng, nhanh chóng lan truyền rộng ra, kích động tình cảm quần chúng.

Không nói đến chuyện vận mệnh Long Thiên Thần có liên quan tới Dực Long học viện hay không, chỉ riêng tinh thần bất khuất uy vũ của hắn lúc này đã làm cho bọn họ muốn ủng hộ rồi.

Vốn đang khoanh chân ngồi ở giữa, Triệu Vạn Lý cũng từ từ ngẩng đầu lên, một đôi con ngươi thâm trầm mà chứa đựng sóng ngầm, chuyển mắt chăm chú nhìn Long Thiên Thần thật lâu, rốt cục không nhịn được mà có chút cử động.

“Buông cậu ấy ra đi!” Triệu Vạn Lý đứng lên, trên mặt vẫn còn trắng bệch do trọng thương, con ngươi thâm trầm nhìn thẳng Ngụy Thừa Bằng, “Nếu như ngươi muốn thuận lợi tiếp nhận Dực Long học viện, vậy thì thả người ra, cậu ấy không thuộc Dực Long học viện, chuyện này không liên quan tới cậu ta.”

Mâu quang Ngụy Thừa Bằng toát ra ánh sáng kích động, cười lạnh nói: “Nói như vậy, chỉ cần thả hắn, ngươi sẽ nguyện ý chắp tay nhường lại Dực Long học viện vô điều kiện cho ta?”

Cẩm y nam tử buông lỏng tay đang ghìm cổ Long Thiên Thần một chút, hắn quay đầu nhìn về phía sư phụ, trên mặt hiện lên không cam lòng. Một kẻ chống đối lại hắn, còn đại bất kính với hắn như vậy, tuyệt không thể để cho kẻ dó sống trên thế gian này

Triệu Vạn Lý bình tĩnh nhìn Ngụy Thừa Bằng, vuốt cằm nói: “Không sai! Chỉ cần ngươi thả cậu ấy, ta nguyện ý chắp tay nhường lại Dực Long học viện.”

Mọi người kinh hãi.

Viện trưởng chẳng lẽ điên rồi? Chỉ vì một người mà chịu vứt bỏ cả học viện như vậy sao?

Ánh mắt Long Thiên Thần trở nên hoảng hốt, vẻ mặt cũng hỗn loạn. Đoạn đối thoại của Triệu Vạn Lý và Ngụy Thừa Bằng hắn đã nghe rõ ràng, nội tâm vô cùng cảm động. Lúc trước hắn vẫn không hiểu vì sao viện trưởng lại đối đãi đặc thù với hắn như thế, chẳng những bảo hai cô con gái ruột tới chiếu cố hắn, còn để tất cả học sinh đều đi theo hắn. Thật ra mà nói, nội tâm hắn vô cùng bài xích hành động này, hắn không thích bị trói buộc, cho dù là thiện ý đi nữa.

Mà bây giờ, nghe những lời kiên định của viện trưởng, hắn cảm động rồi.

Bất kể viện trưởng vì loại lý do nào mà nâng đỡ và đối tốt với hắn thì phần ân tình này, hắn xin nhận.

“Sư phụ! Không thể tha cho tên này được! Hắn là người của Long gia, nếu lỡ sau này hắn trở lại Long gia, xui khiến bọn họ đối địch với chúng ta thì sao?” Cẩm y nam tử muốn ngăn cản, con mồi đã tới tay, sao có thể dễ dàng buông tha cho?

Ban tay siết trên cổ Long Thiên Thần cũng lặng lẽ tăng thêm lực đạo.

“Thả hắn!” Ngụy Thừa Bằng lạnh lùng, lời nói buông ra mang theo phần khí phách.

“Sư phụ?” Cẩm y nam tử không cam lòng.

“Không nghe thấy mệnh lệnh của ta sao? Ta nói là thả hắn!” Ngụy Thừa Bằng sắc mặt chợt trầm xuống, bắt đầu nổi giận.

Cẩm y nam tử không còn cách nào khác, thả lỏng cổ Long Thiên Thần ra, nhưng đến giữa chừng, tròng mắt của hắn đột nhiên trầm xuống, hiện lên ánh sáng ngoan lệ.

“Thả hắn thì có thể, nhưng ta muốn móc đôi mắt này ra trước đã!” Hắn cong hai ngón tay thành hình móc câu, chuẩn bị xông tới móc một đôi con ngươi màu vàng của Long Thiên Thần.

“Long đại ca!”

“Long huynh đệ!”

Mấy người Dực Long học viện rối rít nhảy lên, đồng loạt tiến lên phía trước một bước.

Phe Ngụy Thừa Bằng cũng tiến thêm một bước về phía trước, song phương đối mặt giằng co.

Ngay thời điểm chỉ mành treo chuông, từng tiếng rồng ngâm vang lên xuyên thấu tinh không, dội khắp cả học viện, quanh quẩn thật lâu.

Một tràng thanh âm tựa như đến từ viễn cổ, trầm hậu mà tang thương, giống như một luồng tia chớp kinh thiên động địa, phá tan

mây mù âm u.

Trong tiếng rồng ngâm này, ngoại trừ trầm hậu và tang thương, còn có tức giận.

Đúng vậy, là tức giận!

Đây là bạo rống, cũng là báo hiệu sự tái sinh!

Trời đất chấn động.

Trên quảng trường, mọi người lập tức kinh hãi, vội vàng ngẩng đầu trông về phương hướng tiếng ngâm truyền đến, không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ thấy mặt đất dưới chân cũng bắt đầu rung động, cả vùng đất tựa hồ rơi vào địa chấn.

Sức mạnh thật cường đại!

Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Ánh mắt Ngụy Thừa Bằng khẽ nheo bỗng nhiên trợn lớn hơn, bất khả tư nghị* quay đầu trừng Triệu Vạn Lý. (*bất khả tư nghị: kinh ngạc/không thể giải thích được)

Lúc này, Triệu Vạn Lý cũng đang nhìn lão ta, bộ dáng đã định liệu từ trước, hai mắt tán loạn bắn ra ánh sáng khác thường.

“Sao có thể? Làm sao có thể chứ?” Ngụy Thừa Bằng không ngừng tái diễn những lời này trong miệng, tâm ma bắt đầu nảy sinh.

Cẩm y nam tử chuẩn bị xuống tay khoét hai mắt Long Thiên Thần cũng dừng động tác lại, đưa mắt nhìn về phía rồng ngâm truyền đến, chỉ thấy ở phía Nam của học viện, có một tầng mây thật dầy trên bầu

trời đang nhanh chóng tụ lại, mây mù vốn đang lơ lửng trên đầu bọn hắn cũng đều bay hết đi, trong phút chốc, mặt trời chói chang lập tức chiếu xuống, nhiệt độ nhanh chóng tăng cao.

Đây rốt cuộc là lực lượng thần kỳ gì mà có thể làm cho thiên tượng* sinh ra dị biến? (*thiên tượng: hiện tượng tự nhiên?)

“Làm sao có thể? Làm sao có thể?” Ngụy Thừa Bằng vẫn còn đang lẩm bẩm không ngừng những lời này, chỉ một thoáng, mấy chữ ấy giống như đã biến thành một câu ma chú, vờn quanh bên tai mỗi người, vang vọng thật lâu.

Long Thiên Thần thừa dịp cẩm y nam tử thất thần, lập tức đẩy tên kia ra, thoát khỏi trói buộc.

Hắn tiếp tục ngẩng đầu nhìn, kích động hơn bất kỳ người nào ở đây, bởi vì hắn biết thanh âm rồng ngâm này là của Phì Phì nhà hắn. Mặc dù có chút khác biệt so với lúc trước, có phần tang thương, cũng càng thêm uy vũ, nhưng hắn vẫn có thể chuẩn xác nghe ra thanh âm của Phì Phì.

Ánh mắt dậy lên một tầng hưng phấn khác thường, lao nhanh về phía cấm địa.

Cùng lúc đó, một tiếng kinh lôi ầm vang giáng mạnh xuống từ trên tầng mây thật dày kia.

Sau tiếng sấm đó, thanh âm rồng ngâm còn chấn động hơn cả kinh lôi lập tức phá tan tận trời, chỉ chớp mắt, thánh quang đang bao phủ bầu trời!

Từ trong thánh quang chói mắt, một con rồng phi thân lên cao, lao vút như diều gặp gió, bay lượn giữa trời cao!

“Ngao ——”

“Ngao ——”

“Ngao ——”

Ba tiếng rồng ngâm giống như đang tuyên cáo cái gì, tiếng trước áp đảo tiếng sau, ầm vang đến đinh tai nhức óc.

Ở trong ánh mắt tươi đẹp của mọi người, phi long duỗi dài thân thể khổng lồ của nó, giương đôi cánh to lớn xinh đẹp, cưỡi mây đạp gió, vô cùng uy vũ hùng tráng.

“Là Ứng Long! Là Ứng Long đã tuyệt tích trong truyền thuyết, cũng là thần thú chấn giữ Dực Long học viện, Dực Long thần thú!” Một lời nói ra tất cả, Ngụy Thừa Bằng thở hổn hển thật sâu, khó có thể tiếp nhận sự thực này.

“Triệu Vạn Lý, ngươi thật sự tìm lại Dực Long thần thú rồi? Đến sư tổ và sư phụ đều không thể, sao ngươi lại có thể làm được?”

Triệu Vạn Lý nhàn nhạt mỉm cười, không để ý tới lão ta, đôi mắt thâm trầm của ông lấp lánh ánh sáng mãn nguyện.

Rốt cục đã thức tỉnh rồi.

“Phì Phì, Phì Phì!”

Long Thiên Thần vui mừng vừa lao tới, vừa vẫy gọi Dực Long, nụ cười xán lạn kết hợp với khuôn mặt bị đánh đến sưng đỏ của hắn thật có chút buồn cười.

Dực Long ở trên bầu trời nhìn thấy Long Thiên Thần, hai cánh rung lên, lập tức đáp xuống gần hắn, mặc dù vẫn giữ thân thể to mọng, nhưng tốc độ đã trở nên kinh người, hai cánh tùy tiện quạt một cái đã tạo thành cuồng phong, đủ để thổi bay cả đám người trên mặt đất.

“Chủ nhân! Chủ nhân!” Giọng nói bé gái non nớt phun ra từ trong miệng Dực Long, lộ rõ vẻ hưng phấn, nhưng cũng không mất phần ngây thơ chất phác.

Dực Long vững vàng dừng ở trước mặt Long Thiên Thần, rung đùi đắc ý, phẩy phẩy đôi cánh mới vừa dài ra của mình, giống như nghịch một món đồ mới mẻ huyền diệu.

“Chủ nhân, nhanh lên lưng ta, ta sẽ thay người đi dạy dỗ đám bại hoại dám khi dễ người ở dưới kia!”

Long Thiên Thần hớn hở gật đầu, tung mình nhảy lên lưng Dực Long, chỉ nghe “vù” một tiếng, Dực Long đang vững vàng đứng trên mặt đất đã bay vút lên cao.

Dực Long chở Long Thiên Thần, bay lượn vòng quanh quảng trường mấy vòng, một người một sủng giống như bạn thân xa cách đã lâu mới được gặp lại, vô cùng vui mừng thân mật ở một chỗ.

Long Thiên Thần ngẩng cao đầu đứng trên sống lưng của nó, tay áo đón gió nhẹ nhàng lay động, nhìn bóng lưng ấy, dường như đó chính là tiên nhân đến từ thiên giới đang ngồi Thần Long mà hạ phàm.

Chỉ tiếc, vừa nhìn chính diện, trí tưởng tượng của mọi người lập tức bị đánh cho vỡ tan. (TND: Mọi người chưa quên cái đầu heo của anh chứ?)

Học sinh và các vị trưởng lão của Dực Long học viện rối rít kích

động, ngửa đầu nhìn Dực Long bay lượn trên bầu trời, phảng phất nhìn thấy được ánh rạng đông.

Triệu Hiểu Du chớp động ánh mắt long lanh như thu thủy, vui vẻ vẫy tay: “Long đại ca! Long đại ca!”

Triệu Hiểu Mẫn mặc dù không kêu la gì nhưng ý cười vui sướng đã tràn đầy đáy mắt.

Lúc này, thanh âm trầm tĩnh có lực của Triệu Vạn Lý vang khắp quảng trường: “Không sai! Đây chính là thần thú chấn giữ Dực Long học viện! Mọi người hãy cùng ta tham bái thần thú!”

Động tác đều nhịp, cả đám người Dực Long học viện cùng Triệu Vạn Lý đều đồng loạt quỳ xuống cúi lạy Dực Long thần thú, một vái này đại biểu cho tín ngưỡng tâm linh của bọn họ, không chứa một tia tạp chất nào.

Phe cánh Ngụy Thừa Bằng vẫn còn ngây dại, là thần thú, là một thần thú mới xuất thế a!

Sức mạnh của thần thú há lại để bọn họ có thể chống đỡ sao?

“Ngụy, Ngụy viện trưởng..... Ngụy huynh, ta thấy chúng ta vẫn là đi thôi.” Bắt đầu có người e ngại muốn rút lui.

Sắc mặt Ngụy Thừa Bằng đột nhiên trầm xuống, phất tay tát cho đối phương một cái, quát lên: “Nói hươu nói vượn cái gì? Thần thú thì sao? Thần thú là phải sợ chắc? Ta nói cho các ngươi biết, hôm nay không chiếm được Dực Long học viện cho ta, ai cũng đừng hòng rời đi!”

Mấy kẻ phía sau hai mặt nhìn nhau, không biết nên làm sao bây giờ,

bọn họ thật sự đã bị cảnh tượng Dực Long xuất thế làm kinh sợ lắm rồi.

Long Thiên Thần ở trên trời nghe được giọng nói bọn họ, không khỏi hừ lạnh: “Phì Phì, bọn họ đều là người xấu! Chẳng những đoạt kiếm và Côn Bằng của ta, còn dám đánh khuôn mặt anh tuấn vô địch của ta thành như vậy, tuyệt đối không thể bỏ qua cho bọn họ!” (TM: bị như vậy còn không quên tự kỉ, a, bó tay!)

Hắn cho tới bây giờ để ý nhất chính là khuôn mặt anh tuấn này, hiện tại lại bị đánh cho bầm dập, ác khí trong lòng khó mà tiêu tan.

Dực Long đập mạnh đôi cánh, vù vù phun khí: “Bại hoại! Bại hoại! Tất cả những kẻ khi dễ chủ nhân đều là bại hoại!”

Một chữ cuối cùng vừa dứt, nó đáp xuống, lập tức công kích Ngụy Thừa Bằng. Nó nhìn ra được, người xấu nhất ở cái nơi toàn người xấu này chính là lão ta, bởi vì lão dám cầm bảo kiếm của chủ nhân trong tay.

Dám đoạt bảo kiếm của chủ nhân? Ăn phân đi!

Dám đoạt thú sủng của chủ nhân? Ăn phân đi!

Dám đánh mặt chủ nhân? Ăn phân đi! Ăn phân đi! Ăn phân đi! (TND: ngửa đầu nhìn trời cao, đẫm lệ trừng tác giả, 2 chữ này… không edit nổi! TM: ta chỉ có thể sửa thành như này thôi)

Dực Long tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Uy áp cường đại khuynh đảo hạ xuống giống như Thái Sơn áp đỉnh, sắc mặt Ngụy Thừa Bằng khẽ biến hóa, Long Ngâm Kiếm trong tay đưa ra trước, ám phong đánh về phía Dực Long.

“Bại hoại! Ăn phân đi!” Hai cánh Dực Long mạnh mẽ huy động, ba nhịp vừa nhanh vừa mạnh, lại hai nhịp trì hoãn, cuồng phong tựa sóng dồn dập cuốn lấy Ngụy Thừa Bằng.

Hô! Hô! Hô!

Mỗi cái vỗ cánh đều hunh mãnh uy phong, không chỉ ngăn cản kiếm thế của Ngụy Thừa Bằng, đến Long Ngâm Kiếm trong tay cũng bị đánh bay ra giữa trời.

Dực Long tung thân một cái đã vút tới vị trí Long Ngâm Kiếm, Long Thiên Thần giơ tay, vững vàng nắm giữ Long Ngâm Kiếm, rốt cục vật về chủ cũ.

“Phì Phì, còn Côn Bằng nữa!” Trường kiếm của Long Thiên Thần chỉ hướng Côn Bằng đang bị cao thủ chế trụ, Dực Long cúi đầu lao xuống, nơi nào kiếm chỉ thì chính là mục tiêu của nó.

“Ngươi cũng đi ăn phân đi!” Giọng nữ non nớt của Dực Long mang theo khẩu âm đặc thù không biết đã làm đám người Dực Long học viện chấn phấn đến thế nào.

Triệu Hiểu Du nhìn Dực Long tư thế oai hùng uy vũ, dũng mãnh phi thường như thế, hai mắt lấp lánh tinh quang: “Phì Phì là số một nga! Phì Phì là số một!”

Dực Long nhận được ủng hộ thì càng thêm hăng hái, sải rộng cánh hung hăng đánh ngã mấy tên cao thủ của đối phương, tận lực bay lượn gần mặt đất, bay qua một cái lại ngã vài tên, bay tiếp một cái, lại ngã thêm vài đứa.....

Không lâu sau, đám cao thủ Ngụy Thừa Bằng mang đến cũng đã bị

đánh ngã dúi dụi hơn phân nửa.

Lúc này, Long Thiên Thần tinh tường soi thấy cẩm y nam tử chuẩn bị chạy trốn, Long Ngâm Kiếm trong tay lập tức chỉ hướng, lạnh lùng cười một tiếng: “Phì Phì, vừa nãy chính hắn đánh sưng mặt ta, cho hắn cùng đi ăn phân đi!”

Lời Long Thiên Thần rơi vào trong tai cẩm y nam tử không khác gì ma âm, hắn kinh hô một tiếng, nhanh chân bỏ chạy.

“Dám đánh mặt của chủ nhân, ăn phân đi!” Dực Long tức giận vỗ cánh, đánh tới sau ót cẩm y nam tử, lực va chạm này đủ để đánh cẩm y nam tử bay xa vài chục thước, lập tức té xỉu tại chỗ.

Long Thiên Thần nhảy xuống từ trên lưng Dực Long, ngồi xổm, ra sức đánh đập cẩm y nam tử một trận.

Dám đánh mặt ta?

Dám đụng tới khuôn mặt ta! Dám phá hủy khuôn mặt thanh xuân vô địch, anh tuấn vô địch của ta!

Ngươi mau đi chết đi! (TM: chết cười với Thần ca, trẻ con vô đối)

Ngụy Thừa Bằng thấy một màn như vậy, trên mặt xuất hiện một tia khác thường, tựa hồ cũng bị chấn động lây. Ông ta phi thân tới sau lưng Long Thiên Thần mưu đồ ám toán hắn.

Dực Long lập tức nhận ra, lao đầu xuống phía dưới, dùng một đôi Long giác (sừng rồng) của mình đâm về phía ông ta.

Cảm thấy chưởng phong đánh tới từ phía sau, Long Thiên Thần lập tức tránh xa thân thể cẩm y nam tử, tung mình bay khỏi chỗ. Ngụy

Thừa Bằng thừa dịp ấy, định tóm lấy đồ nhi của mình, đáng tiếc tốc độ của lão chậm một nhịp, sau lưng đã bị một Long giác hung hăng đâm vào, hất văng cả hai sư đồ lão.

Ngụy Thừa Bằng cố nén đau đớn từ sau lưng truyền đến, vững vàng giữ chặt đồ nhi, ở giữa trời hô lớn: “Rút lui! Rút lui cho ta!”

“Triệu Vạn Lý, ngươi nghe kỹ đây! Ta sẽ trở lại!” Từ xa thẳm tinh không còn vọng lại tiếng hét lớn của ông ta, người đã sớm bay vút đi, trong chớp mắt đã không thấy tăm hơi bóng dáng đâu nữa.

Phe phái Ngụy Thừa Bằng trên mặt đất thấy thế cũng hoảng sợ, vội vàng bỏ chạy.

Cái này, người của Dực Long học viện sao có thể bỏ qua chứ, những chuyện vừa rồi, còn cả viêc viện trưởng của bọn họ bị đả thương, hiện tại lại muốn cứ như vậy tùy tùy tiện tiện bỏ chạy á? Như vậy sao được!

Mọi người nhảy dựng lên, muốn bắt giữ tất cả bọn họ.

Lúc này, Triệu Vạn Lý mở miệng: “Không cần đuổi theo nữa! Oan gia nên giải không nên kết..... Khụ khụ, khụ khụ.....”

Thân hình của ông khẽ lung tay, có chút chống đỡ không nổi.

Mọi người rối rít quay lại hỏi thăm thương thế ông.

Long Thiên Thần gọi Phì Phì đang muốn đuổi theo Ngụy Thừa Bằng, thấy thế liền quay lại, thăm hỏi tình trạng Triệu viện trưởng.

“Viện trưởng, ngài không sao chứ?”

“Ta còn tốt!” Triệu Vạn Lý đưa mắt nhìn về Dực Long phía sau hắn, ánh mắt vô cùng thành kính. Dực Long học viện đã đợi bao nhiêu đời, rốt cục đã tìm lại thần thú chấn giữ của bọn họ rồi, tâm tình của ông kích động đến khó nói thành lời.

Đi về phía trước mấy bước, ông đưa tay chạm vào cánh Dực Long mới dài ra, là tượng trưng cho sự tái sinh của nó, cũng là tượng trưng cho sức mạnh của nó.

Đây chính là thần thú ông hằng tâm tâm niệm niệm a!

Lồng ngực bỗng nhiên chấn động, một ngụm máu tươi lớn bị phun ra, sắc mặt ông nhất thời trở nên trắng bệch.

Mọi người kinh hãi, không hề biết thương thế của ông lại nghiêm trọng đến thế, khó trách ông không cho bọn họ đuổi theo đám người Ngụy Thừa Bằng.

“Viện trưởng!”

“Cha!”

Không khí tại hiện trường nhất thời lại lâm vào khẩn trương.

Hai tỷ muội Triệu Hiểu Du một trái một phải đỡ phụ thân của bọn họ.

Triệu Vạn Lý suy yếu thở hổn hển, đưa mắt nhìn Long Thiên Thần, nói: “Long công tử, cậu đi tới cấm địa cùng ta, ta có lời muốn nói.”

“Hiểu Du, Hiểu Mẫn, hai đứa mau đỡ cha tới cấm địa.”

“Cha!” Triệu Hiểu Du nhất thời đỏ mắt, nước mắt ngăn không được bắt đầu chảy ra. Triệu Hiểu Mẫn cắn chặt hàm răng, ngửa đầu, dùng

sức nuốt lại nước mắt vào trong hốc mắt, gật đầu với muội muội, hai người lập tức vịn phụ thân đi về hướng cấm địa.

Phía sau bọn họ, Long Thiên Thần gọi Côn Bằng và Dực Long trở về, rồi theo sát phụ tử ba người. Mà ở sau hắn, các trưởng lão và học sinh của Dực Long học viện cũng lục tục đi theo.

Một nhóm người từ từ đi về phía cấm địa, hơi thở đau thương bao phủ bọn họ, một mảnh sầu bi.

Quyển 4 - Chương 144: Phó thác hậu sự

Tất cả trưởng lão và học sinh Dực Long học viện đều chờ đợi ở ngoài cấm địa, bên trong chỉ còn lại tỷ muội Triệu Hiểu Du và Long Thiên Thần phụng bồi Triệu viện trưởng.

Hai tỷ muội thương tâm khóc nỉ non, họ biết phụ thân không qua nổi lần này được rồi.

“Hiểu Du, Hiểu Mẫn, các con đừng khóc, sống chết có số, phú quý nhờ trời, hết thảy đều là việc được định sẵn.” Triệu Vạn Lý an ủi hai nữ nhi.

“Phụ thân!”

“Phụ thân!”

Hai tỷ muội đồng loạt ngã gục bên đầu gối của ông, khóc càng thêm thương tâm.

Long Thiên Thần thấy vậy, trong lòng cũng không nhịn được mà chua xót.

“Viện trưởng, ngài sẽ không sao đâu.”

“Thân thể ta, ta tự biết.” Triệu Vạn Lý thở dài, ngoắc ngoắc tay, “Long công tử, lần này đa tạ cậu đã cứu giúp Dực Long học viện, ta cùng tất cả mọi người vô cùng cảm kích.”

Long Thiên Thần khoát tay nói: “Viện trưởng, ngài đừng như vậy, nếu không phải ngài cho phép Phì Phì vào Long trì chữa thương, Phì Phì cũng không thể khôi phục sức khỏe nhanh như vậy, đây chính là người tốt có thiện báo.” (tương tự câu ‘ở hiền gặp lành’)

Triệu Vạn Lý nhàn nhạt cười một tiếng, ôn hòa nhìn Long Thiên Thần, nói: “Long công tử trời sinh tính tình thiện lương, có thể trở thành chủ nhân của Dực Long thần thú ắt là tạo hóa của cậu, đây mới gọi là người tốt có thiện báo, khụ khụ, khụ khụ, khụ khụ khụ.....”

Triệu Vạn Lý đột nhiên ho gắt, thở không ra hơi.

Long Thiên Thần lo lắng nhìn ông, không biết giúp đỡ làm sao.

“Long công tử, thời gian của ta không còn nhiều nữa rồi, có hai sự tình ta còn muốn làm phiền cậu, hi vọng cậu có thể đáp ứng.” Triệu Vạn Lý nói.

“Viện trưởng, nếu có chuyện gì, xin ngài cứ việc phân phó đi. Chỉ cần có thể làm được, ta nhất định sẽ đáp ứng với ngài.” Long Thiên Thần lập tức trả lời.

“Tốt.” Triệu Vạn Lý vô cùng vui mừng, ông quả nhiên không nhìn lầm người, “Ta có hai tâm nguyện, hi vọng Long công tử có thể giúp ta hoàn thành. Thứ nhất, hi vọng cậu có thể thay ta thủ hộ Dực Long học viện, đừng để cho nó rơi vào tay những kẻ có tà niệm, gìn giữ một nơi mà tất cả mọi người có thể an cư.”

Long Thiên Thần suy nghĩ một chút, khó xử nói: “Võ nghệ của ta không cao, chỉ sợ ta chưa chắc có thể đảm nhiệm việc này.”

“Cậu nhất định có thể!” Triệu Vạn Lý cho hắn một ánh mắt khích lệ, Long Thiên Thần do dự, cuối cùng cũng gật đầu, hắn không muốn để

viện trưởng phải thất vọng.

“Tốt! Tốt!” Triệu Vạn Lý vui mừng cười một tiếng, quay đầu nhìn về phía hai nữ nhi của mình, tiếp tục nói, “Một tâm nguyện khác, chính là về hai nữ nhi của ta. Các nàng cũng còn rất trẻ, không rành thế sự, từ nhỏ luôn theo bên cạnh ta, còn chưa bao giờ phải rời khỏi Dực Long học viện. Nếu ta đi rồi.....”

“Cha, người sẽ không! Người không có việc gì!” Hai tỷ muội lại càng khóc thương tâm hơn nữa.

Long Thiên Thần thấy thế, vội vàng nói: “Viện trưởng, ngài cứ yên tâm đi, Dực Long học viện còn có rất nhiều sư huynh cũng như các trưởng lão, bọn họ đều có thể chiếu cố Hiểu Du và Hiểu Mẫn.”

Triệu Vạn Lý lắc đầu, nhìn Long Thiên Thần nói: “Cậu còn không hiểu ý của ta, ta đang muốn đem chung thân của cả hai nữ nhi phó thác cho cậu, hi vọng cậu sẽ chăm sóc hai đứa nó cả đời, như vậy ta mới có thể yên tâm. Cậu là một người lương thiện, chỉ có giao chúng cho cậu, ta mới yên tâm được.”

Hai tỷ muội Triệu Hiểu Du nghe vậy, nhất tề đỏ mặt, lộ rõ vẻ ngượng ngùng.

Long Thiên Thần nheo mắt, liên tục khoát tay: “Không được! Không được đâu! Ta không thể cưới các nàng!”

Sợ thật, căn bản hắn không ngờ đến viện trưởng sẽ bảo hắn cưới cả hai nữ nhi của ông, như vậy sao được! Một cũng sẽ không cưới, huống chi là hai?

Sau lưng rỉ ra một tầng mồ hôi lạnh.

Hai tỷ muội bị cự tuyệt nhanh như vậy, có chút tổn thương, con ngươi vốn đong đầy nước mắt giờ lại càng thêm một phần lê hoa đái vũ.

Triệu Vạn Lý thở dài, cũng lâm vào trầm mặc, đưa tay xoa đầu hai nữ nhi, trong lòng thương tiếc. Trừ Dực Long học viện, việc ông không yên lòng nhất đúng là hai nữ nhi này, thật vất vả mới tìm được người có thể phó thác chung thân cho các nàng, đối phương lại một tiếng hoàn toàn cự tuyệt, ông dù đi cũng không đi được thanh thản.

Long Thiên Thần khó xử nhìn phụ tử ba người, có chút nhức đầu, trong lòng khó chịu. Suy nghĩ một chút liền nói ra: “Viện trưởng, không dối gạt ngài, trong lòng ta đã có một người khác, cho dù hai chúng ta đã rời xa nhau, nhưng ta vẫn chưa thể lập tức quên nàng được. Hiện tại ta không muốn tính đến hôn sự, nếu để Hiểu Du và Hiểu Mẫn đi theo ta, e rằng ta phải ủy khuất hai người. Không bằng như vậy đi, ta nhận các nàng làm muội muội, ta ở chỗ này thề với trời, ta sẽ đối đãi với hai người như thân nhân ruột thịt, chỉ cần ta còn sống một ngày, tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào khi dễ các nàng!”

Hắn chỉ tay lên trời thề độc, vẻ mặt chân thành.

Hai tỷ muội dừng tiếng khóc, rưng rưng nhìn hắn, trong lòng khẽ cảm động.

Triệu Vạn Lý đưa mắt nhìn hắn hồi lâu, thở dài một tiếng, gật đầu: “Được rồi! Ta tin tưởng cậu!”

“Hiểu Du, Hiểu Mẫn, các con ra ngoài trước đi, cha còn có chuyện muốn nói với một mình Long công tử.”

“Phụ thân!”

“Phụ thân!”

Hai tỷ muội lưu luyến không rời.

“Đi đi!” Triệu Vạn Lý khoát khoát tay, hai tỷ muội lúc này mới chầm chậm từng bước rời khỏi cấm địa.

Long Thiên Thần tò mò nhìn viện trưởng, không biết đến tột cùng ông giữ mình hắn lại để làm gì.

“Long công tử, cậu đã được biết vì sao võ nghệ của cậu lại tấn cấp chậm như thế chưa?” Triệu Vạn Lý vừa khoanh chân ngồi xuống, vừa nói.

Long Thiên Thần ý không tốt gãi gãi đầu, lúng túng nói: “Ta biết, hẳn là do thiên phú của ta không cao, cho nên đến nay mới chỉ đạt cảnh giới Thiên Huyền.”

Triệu Vạn Lý lắc đầu: “Ta đã từng xem mạch cho cậu, phát hiện sâu trong cơ thể của cậu ẩn chứa một bóng ma, người bình thường căn bản không thể nhận rõ, chỉ có phía trên Truyền Kỳ Cảnh mới phát giác được, một mình cậu thì lại càng không thể phát hiện ra.”

“Cái gì? Trong cơ thể ta có bóng ma? Đó là chuyện gì chứ? Có nguy hiểm đến tính mạng không vậy?” Long Thiên Thần kinh hãi, hắn chưa từng nghe đến chuyện này.

Triệu Vạn Lý nói: “Cậu không cần khẩn trương. Ta nghĩ bóng ma này được đưa vào người cậu từ khi cậu mới ra đời rồi, nó không nguy hiểm đến tính mạng nhưng lại ức chế mạnh mẽ công lực của cậu. Đây cũng là lý do giải thích tại sao Dực Long thần thú mạnh lên mà cậu là người khế ước với nó lại không thể đột phá.”

“Có người cố ý đưa nó vào trong cơ thể ta sao? Rốt cuộc là người nào chứ?” Long Thiên Thần toát cả một thân đầy mồ hôi lạnh. Là ai mà lại trăm phương ngàn kế như thế? Không biết đại ca có biết chuyện này hay không đây.

Triệu Vạn Lý nói tiếp: “Ta làm sao biết được. Có thể người đó không hi vọng cậu triển lộ tài năng, cho nên dùng cách này để kiềm chế tài năng và thực lực của cậu. Nhưng mà, bây giờ bóng ma tựa hồ đã xảy ra chút biến hóa, chính nhờ thế mà một phần tiềm năng của cậu mới bộc phát ra ngoài được như vừa nãy.”

Long Thiên Thần tỉnh ngộ: “Chẳng lẽ là vì nó xảy ra biến hóa nên thuần khiết huyết mạch của Long gia trên người ta mới bắt đầu bộc lộ?”

“Ta nghĩ đúng là như vậy.” Triệu Vạn Lý đáp.

Long Thiên Thần hỏi vội: “Vậy phải làm thế nào mới có thể trừ bỏ bóng ma ấy?”

Triệu Vạn Lý nói: “Ta mặc dù không có bản lãnh đủ cao để xóa đi toàn bộ bóng ma trong cậu nhưng ít ra có thể tạm thời chế trụ giúp cậu, giảm lực ảnh hưởng của nó đến mức nhỏ nhất. Như thế, cấp bậc của cậu đã có thể nhanh chóng tăng lên.”

“Tới đây!” Triệu Vạn Lý vẫy tay.

Long Thiên Thần do dự: “Nhưng mà, viện trưởng, bây giờ ngài đang bị trọng thương.....”

“Mau tới đây!”

Thấy đối phương kiên trì, Long Thiên Thần không thể làm gì khác hơn là cất bước đi tới, theo ý của Triệu Vạn Lý, Long Thiên Thần khoanh chân ngồi xuống trước mặt ông.

Thấy phía sau mãi không có động tĩnh gì, Long Thiên Thần đang định quay đầu lại nhìn, đúng lúc này một cỗ lực đạo cường đại từ trên đỉnh đầu bắt đầu xâm nhập, cảm giác giống như trực tiếp xối nước lên đầu vậy. Cả người đột nhiên chấn động như bị điện giật, từng đợt huyền lực hùng hậu tiếp tục được truyền vào, huyết mạch hắn căng phồng, tứ chi bách hài cũng được huyền lực cọ rửa một loạt. Khắp thân thể đều tràn đầy lực lượng.

Ông ấy chẳng nhẽ đang.....

Long Thiên Thần kinh hãi, hắn không ngờ tới đối phương lại dùng công lực cả đời như vậy. Thế này, đâu còn là chế trụ gì nữa, chính là đang truyền lại toàn bộ công lực cho hắn a.

“Viện trưởng.....” Long Thiên Thần cảm động thật sâu.

“Đừng nói chuyện.” Thanh âm Triệu Vạn Lý phá lệ lộ ra vẻ suy yếu.

Long Thiên Thần nghe theo phân phó của hắn, tiếp tục khoanh chân ngồi im mà tiếp nhận huyền lực của đối phương, đồng thời âm thầm tự nói với đáy lòng, đại ân đại đức của viện trưởng, hắn nhất định khắc sâu trong tâm khảm, nhất định sẽ thực hiện lời hứa của hắn, chiếu cố thật tốt cho hai nữ nhi của ông, thủ hộ thật tốt cả Dực Long học viện.

Ngoài cửa cấm địa, tất cả mọi người đang lặng yên chờ đợi thì chợt nghe được một tiếng la đầy bi thương từ trong cấm địa truyền ra. Tỷ muội Triệu Hiểu Du và mấy vị trưởng lão trọng yếu đồng loạt xông ào vào bên trong.

“Viện trưởng! Viện trưởng!”

Mọi người chỉ thấy Long Thiên Thần đang rơi lệ bi thiết quỳ sát bên cạnh Triệu Vạn Lý. Ông gục đầu ngồi đó, chân vẫn khoanh mà cả người đã mất đi sinh cơ. Triệu Vạn Lý ra đi vô cùng an tường.

“Phụ thân!”

“Viện trưởng!”

Tình cảm mọi người trong nháy mắt bộc phát, cũng không thể ức chế được nữa mà bắt đầu rơi lệ. Cả cấm địa, một mảnh thê lương.

Long Thiên Thần đứng dậy, lui qua một bên, nhìn chân tình của mọi người, hắn cũng phải thỉnh thoảng nâng tay gạt lệ.

Trong đám người, ai đó tinh mắt nhìn thấy một chiếc nhẫn trên tay hắn, bước tới trước mặt hắn, lập tức quỳ xuống: “Bái kiến tân nhậm viện trưởng!”

Long Thiên Thần hơi sững sờ, chợt chú ý tới tầm mắt đối phương rơi vào trên tay mình, hắn mới nhất thời hiểu rõ, thì ra cái nhẫn mà viện trưởng đeo cho hắn trước khi ông đi chính là tượng trưng cho thân phận viện trưởng.

Lúc này, những người còn lại mới kịp phản ứng lại, bao gồm cả hai tỷ muội Triệu Hiểu Du, đồng loạt hướng Long Thiên Thần quỳ xuống: “Bái kiến viện trưởng!”

Bỗng nhiên bị nhiều người quỳ lạy như vậy, Long Thiên Thần thụ sủng nhược kinh, nhất thời luống cuống tay chân: “Mọi người mau dậy đi! Ta là vãn bối, không chịu nổi phần hậu lễ này đâu.”

Hắn tiến lên một bước, đỡ một vị trưởng lão trọng yếu nhiều tuổi nhất dậy: “Tại hạ được viện trưởng nhờ vả trước khi lâm chung, thủ hộ thật tốt cho cả Dực Long học viện, tại hạ nhất định sẽ hết lòng tuân thủ hứa hẹn, bất quá dù sao tại hạ cũng là vãn bối, không dám để mọi người hành đại lễ như vậy đâu. Sau này mọi người vẫn đối xử với ta như bình thường là tốt rồi, không cần hành đại lễ làm gì.”

Các vị trưởng lão nhìn nhau một cái, cũng tăng thêm một phần hảo cảm đối với Long Thiên Thần, vị trưởng lão trọng yếu đứng đầu nói: “Viện trưởng có thể khiêm tốn như thế, quả là hiếm thấy, bất quá quốc có quốc pháp, viện có viện quy, lễ không thể bỏ. Kính xin viện trưởng chỉ thị, kế tiếp chúng ta nên làm cái gì đây.”

Long Thiên Thần thấy mọi người kiên trì cũng không miễn cưỡng nữa, suy nghĩ một chút, nói: “Trước mắt, chuyện trọng yếu nhất là an táng cho viện trưởng, lập tức phong tỏa tin tức đối với bên ngoài, đề cao cảnh giới, tránh cho đám người kia tiếp tục tới học viện quấy rối.”

“Hết thảy nghe theo viện trưởng phân phó!” Mọi người tin phục.

Trong nháy mắt, nửa tháng đi qua, hậu sự của Triệu viện trưởng đều đã xong xuôi, bọn người Ngụy Thừa Bằng e sợ Dực Long thần thú nên không hề tới Dực Long học viện gây chuyện. Hết thảy đều gió êm sóng lặng.

Long Thiên Thần ở Dực Long học viện một thời gian sau, bắt đầu thấy có chút tịch mịch không chịu nổi. Từ nhỏ, hắn đã yêu thích tự do, bắt hắn ở một chỗ trong thời gian dài như vậy, thật sự là làm khó hắn rồi. Nghĩ tới nghĩ lui, hắn quyết định đi tới Vạn Hoàng học viện một chuyến, vừa thăm đại tẩu, vừa tiện thể báo một câu bình an cho mọi người. Tranh thủ ra ngoài thông khí một chút, nếu gặp Bạch Sở Mục là tốt nhất, hai người cùng đi uống rượu gảy đản một phen, quả

là tiêu dao khoái hoạt a.

Nghĩ đến chỗ này, tâm tình liền vui thích không thôi, mặc lại bộ đồ lúc mới đến nơi này, mang theo bảo kiếm, hắn bắt đầu lén lén lút lút chạy trốn.

Vừa chuồn tới đại môn, hắn liền bị dọa cho kinh hãi.

Trước mắt hiện lên cả trăm thân ảnh đang canh giữ đại môn, hình như, có vẻ, họ đều ở đây ngăn cản hắn nha.

Long Thiên Thần nhảy dựng, chẳng lẽ tâm tư của hắn rõ ràng như vậy sao? Mọi người đều biết sao?

“Mọi người..... Buổi sáng tốt lành!” Long Thiên Thần cười cười, phất tay một cái với mọi người.

Triệu Hiểu Du chu cái miệng nhỏ nhắn, bước lên đầu tiên, lại không chút kiêng kỵ nói: “Đừng cho là chúng ta không biết, huynh muốn rời đi rồi, có phải hay không? Cái đồ lừa gạt này! Huynh nói đã đáp ứng phụ thân của ta, nhất định thủ hộ Dực Long học viện cơ mà, bây giờ đã đổi ý rồi sao, huynh là đồ lường gạt mà!”

“Hiểu Du, không được nói Long đại ca như vậy.” Triệu Hiểu Mẫn lôi muội muội xuống, nhìn Long Thiên Thần nói, “Ta nghĩ, Long đại ca không phải kẻ nói mà không giữ lời đâu, chỉ là, huynh ấy không thể thích ứng với cuộc sống nơi này nên mới muốn rời đi thôi.”

“Viện trưởng, ngài có chỗ nào không hài lòng thì cứ nói ra đi. Ngài muốn ăn cái gì, muốn mặc cái gì, chúng ta đều có thể tận lực thỏa mãn ngài, nếu như ngài ở không quen, chúng ta cũng có thể xây một phòng tốt hơn lớn hơn nữa cho ngài, chỉ cần ngài vừa lòng thoải mái, cho dù xây một tòa cung điện cũng được mà.”

“Đúng vậy! Viện trưởng, ngài không thể rời khỏi Dực Long học viện được. Ngài đi rồi, nếu mấy kẻ Ngụy Thừa Bằng lại đến xâm phạm, chúng ta phải chống cự kiểu gì?”

“Đúng vậy! Không có Dực Long thần thú, chúng ta căn bản đánh không lại Ngụy Thừa Bằng đâu, chúng ta chỉ có thể ngồi chờ chết thôi đấy.”

“Viện trưởng, ngài không thể đi a! Ngài chính là trụ cột tinh thần của chúng ta mà!”

“Viện trưởng—!”

“.....”

(TND: Chỗ này ta edit theo kiểu bọn họ đang dụ dỗ làm nũng để níu kéo Thần ca, nếu sắc thái không phù hợp thì góp ý lại nhé:v; TM: like (y))

Mọi người ngươi một lời ta một câu, sít sao chặn miệng Long Thiên Thần, làm cho hắn á khẩu không trả lời được chữ nào.

Làm sao bây giờ? Bọn họ nói cũng có đạo lý, nếu mình mà đi, Ngụy Thừa Bằng lại chạy tới khiêu khích, cả Dực Long học viện nên chống cự như thế nào đây?

Ai, chẳng lẽ cả đời này mình xác định bị vây ở chỗ này sao?

Nếu có đại tẩu ở đây giờ này thì tốt biết bao, nhất định tẩu ấy sẽ có chủ ý cho mình.

Thở dài, hắn lập tức ủ rũ ngồi xổm ở ngưỡng cửa.

Mọi người thấy vậy cũng lập tức yên lặng, không gây thêm áp lực nữa.

Hai tỷ muội Triệu Hiểu Du liếc mắt nhìn nhau, nhất tề lên tiếng nói: “Long đại ca, nếu huynh có tâm nguyện gì, có thể truyền đạt cho chúng ta biết, chỉ cần có thể để huynh vui vẻ, chúng ta nguyện ý làm tất cả nha.”

Long Thiên Thần cười khổ, hiện tại hắn muốn làm nhất, chính là rời đi thôi, các người có thể đồng ý không? Viện trưởng như hắn thật đúng là ủy khuất a.

“Long đại ca, chúng ta thật lòng hi vọng huynh có thể trấn giữ Dực Long học viện, dẫn dắt mọi người nâng cao thực lực Dực Long học viện. Chỉ cần đợi đến khi lực lượng mọi người đạt đến mức không cần dựa vào thần thú nữa cũng có thể bảo hộ Dực Long học viện, bất kể huynh muốn đi nơi nào, chúng ta tuyệt đối sẽ không ngăn trở huynh.” Triệu Hiểu Mẫn nói.

Đợi đến thời điểm các người không cần dựa vào thần thú nữa cũng có thể thủ hộ Dực Long học viện á, vậy hắn rốt cuộc phải đợi đến lúc nào a?

Long Thiên Thần cảm thấy hi vọng quá mức xa vời, há mồm tiếp tục than thở.

Mấy vị trưởng lão trọng yếu cũng liếc nhau một cái, tiến lên phía trước nói: “Viện trưởng, trên thực tế, từ lúc Triệu viện trưởng còn tại vị, chúng ta đã đang nghiên tập* một bộ thượng cổ trận pháp, nếu có thể luyện thành rồi, thực lực chúng ta tuyệt đối có thể thắng được Ngụy Thừa Bằng.”

(*nghiên tập: vừa nghiên cứu vừa tập luyện, thực hành)

“Thật chứ?” Ánh mắt Long Thiên Thần sáng rực lên, tựa hồ thấy được hi vọng lấp lánh.

“Không sai a! Chỉ là, bộ trận pháp này diễn luyện rất khó, chúng ta nghiên tập nửa năm rồi mà vẫn không thể thành công, cũng cảm thấy nơi nào đó có vấn đề, nếu được người nào đó tinh thông trận pháp chỉ điểm một hai câu, ta tin rằng không cần đến nửa năm, chúng ta đã có thể luyện thành.”

“Tận nửa năm á?” Tâm tình vừa nhích lên một chút lại lập tức héo rũ, nhưng dù gì nửa năm so với cả đời vẫn tốt chán, nghĩ tới đó, Long Thiên Thần đứng lên, ý khí hăng hái phất tay nói, “Được, bắt đầu từ hôm nay, ta cũng theo các ngươi nghiên tập trận pháp, trong thời gian ngắn nhất phải luyện thành trận pháp, có như thế, Dực Long học viện mới có thể tự mình phòng thủ kiên cố mà không cần Phì Phì nữa, ha ha—!”

“Viện trưởng anh minh!” Mọi người cuối cùng cũng yên tâm.

Long Thiên Thần ngại ngùng gãi đầu, không đảm đương nổi hai chữ “anh minh” này đâu nha.

Bỗng nghĩ tới cái gì đó, hắn vẫy Tống sư huynh lại, nói: “Tống sư huynh, làm phiền huynh thay đi Vạn Hoàng học viện báo tin cho đại tẩu: Ta ở đây hết thảy mạnh khỏe, bọn họ không cần lo lắng nhớ thương.”

“Được, ta lập tức đi!” Tống sư huynh hớn hở lĩnh mệnh, chỉ cần viện trưởng chịu ở lại Dực Long học viện, bắt hắn làm gì cũng sẵn lòng.

“Chờ một chút!” Long Thiên Thần lại nhớ tới điều gì, la lớn với Tống

sư huynh, “Sau khi xong xuôi chuyện đó, huynh hãy đi một chuyến nữa tới Thiên Long Thành, mang một người tên là Bạch Sở Mục về, hắc hắc, dùng phương pháp gì cũng được hết.....”

Long Thiên Thần gian gian cười một tiếng, nếu phải ở chỗ này buồn bực ít nhất nửa năm, hắn cũng nên tìm bạn đúng không? Loại “chuyện tốt” như này, sao có thể hưởng thụ một mình được chứ? Tất nhiên là phải tìm người tới “chia sẻ” rồi, hắc hắc. (TM: đúng là gần mực thì đen mà, ở cạnh vị đại tẩu “tốt nết” Vân Khê, Thần ca cũng trở thành ‘gian thương’ roài)

Tại Thiên Long Thành phía xa, Bạch Sở Mục bỗng hắt hơi một cái, mơ hồ có loại dự cảm xấu. (TM: hắc hắc)

Tống sư huynh vừa lĩnh mệnh đi không lâu đã thấy quay ngược trở về, phía sau còn dẫn theo một người.

“Viện trưởng, ngài mau nhìn xem ai tới này!”

Long Thiên Thần nhón chân trông qua, một cái liếc mắt này làm cho hắn cao hứng muốn chết, nhanh chóng chạy như điên tới chỗ người đó.

“Đại ca! Đại ca! Đệ nhớ huynh muốn chết đây!”

Kẻ đến đây đón người, không phải Long Thiên Tuyệt thì còn có thể là ai?

Đây là lần đầu tiên Long Thiên Thần nhìn thấy đại ca mà hưng phấn đến như thế này.

Ngày thường gặp nhau hắn đều thấy hơi sợ, chỉ e đại ca lại càm ràm dạy dỗ hắn, nhưng lần này, hắn thật sự vui vẻ, rốt cục cũng được

nhìn thấy thân nhân rồi.

Mọi người nhìn Long Thiên Thần kích động như trẻ con, cứ như một đại nam hài nhào tới trên người huynh trưởng, vừa buồn cười lại vừa bất đắc dĩ. Tân nhậm viện trưởng của bọn họ hình như quá mức ấu trĩ rồi nha, lúc nào mới có thể thành thục hơn một chút để bọn họ có thể vinh dự đi theo mà không phải là mất mặt sau mông hắn đây?

Long Thiên Tuyệt nhìn đệ đệ dính chặt trên người mình, đuôi lông mày gảy nhẹ, cũng rất là kinh ngạc.

Uống lộn thuốc? Hay lại phạm sai lầm lớn gì rồi? Cho là như vậy thì có thể được tha thứ dễ dàng chắc?

“Đại ca! Huynh tới đón đệ sao? Đại tẩu với Tiểu Mặc đâu? Sao bọn họ không đến vậy? Đúng rồi, đại tẩu đang mang thai không tiện chạy khắp nơi nữa rồi. Vậy tỷ võ thế nào? Mấy người có thắng không?” Long Thiên Thần kích động hỏi han luôn mồm mãi không dứt.

Long Thiên Tuyệt lạnh lùng đẩy móng vuốt hắn ra, bình tĩnh quét một vòng, khí định thần nhàn nói: “Đầu tiên, nói ta nghe một chút, tình huống nơi này là thế nào.”

“Nga, chỗ này của đệ a, chỗ này của đệ rất tốt, chỗ này của đệ.....” Long Thiên Thần lại lôi kéo đại ca nói liên miên cằn nhằn không thôi, cứ như mấy trăm năm qua không được nói câu nào vậy. Mọi người đứng nghe mà đầu đầy hắc tuyến, trong lòng âm thầm so sánh huynh đệ hai người bọn họ, cũng âm thầm nghĩ, nếu viện trưởng của bọn họ có thể trầm ổn bằng 1% đại ca hắn, bọn họ có phải nên thắp hương tụng kinh bái Phật cả ngày hay không? Dù vậy, bất kể như thế nào, trong lòng bọn họ vẫn vô cùng thích viện trưởng nha, hắn vừa thiện lương, vừa tốt tính, lại kiên nghị nữa, cũng đáng giá để bọn họ tôn kính.

Dưới sự đề nghị của Tống sư huynh, Long Thiên Thần dẫn đại ca vào nhà sau, rồi mới tiếp tục đàm đạo, mấy vị trưởng lão trọng yếu và hai tỷ muội Triệu Hiểu Du cũng tới tiếp khách, Tống sư huynh thì lĩnh mệnh tới Thiên Long Thành đi tìm một người tên là “Bạch Sở Mục”.

Long Thiên Tuyệt bình tĩnh ngồi uống trà, sau khi nghe Long Thiên Thần và mấy vị trưởng lão thuật lại đầy đủ mọi chuyện, đại khái đã biết tất cả những chuyện phát sinh ở nơi này, hắn nhíu mi suy tư một phen rồi mới mở miệng nói: “Nếu Thiên Thần đã trở thành viện trưởng Dực Long học viện, vậy ta cũng tán thành việc đệ ấy tạm thời ở lại học viện, chỉ là.....”

Các vị trưởng lão nghe được giọng điệu của hắn, lập tức khẩn trương, bọn họ đều nhận ra vị đại ca này không đơn giản, không nói đến một thân khí độ bất phàm, chỉ riêng hơi thở cường hãn kia cũng đủ để bọn họ phải sợ hãi than thở rồi. Hắn mới bao nhiêu tuổi mà đã có được tu vi cao thâm như thế này, quả là tiền đồ vô lượng a.

Long Thiên Thần cũng dựng lỗ tai, cẩn thận lắng nghe.

Long Thiên Tuyệt liếc qua mọi người một cái, chầm chậm nói: “Chỉ là, tính tình Thiên Thần hướng tới tự do, cho dù hiện tại đệ ấy đã là viện trưởng nơi này, dù không thể trốn tránh trách nhiệm, thì mọi người cũng không thể dùng trách nhiệm này mà trói buộc đệ ấy ở đây cả đời được.”

Long Thiên Thần liên tiếp gật đầu, tỏ vẻ nghiêm trọng đồng ý, chỉ có đại ca là hiểu rõ hắn nhất, hắn căn bản đợi không nổi chứ sao.

Các vị các trưởng lão khó xử nói: “Nhưng ngày nào đám người đối đầu với Dực Long học viện chưa trừ được, ngày đó chúng ta vẫn còn

nguy hiểm, nếu viện trưởng rời đi, vậy mọi người.....”

“Đại ca, các trưởng lão đã nói bọn họ đang nghiên tập một bộ thượng cổ trận pháp, nếu luyện thành, đến nửa năm sau, bọn họ nhất định có thể tự đối kháng với đối thủ rồi.” Long Thiên Thần nói xen vào.

“Thượng cổ trận pháp?” Long Thiên Tuyệt lạnh lùng nhướn mi, mắt quét về phía các vị trưởng lão, chỉ ánh mắt này cũng đủ để các vị các trưởng lão âm thầm chột dạ, bọn họ rất kinh ngạc, rõ ràng là tiểu bối cấp bậc thấp hơn, vì sao khí thế lại kinh người đến thế? Bọn họ cũng sắp chống đỡ không nổi đây.

Một lúc sau, trưởng lão đứng đầu rốt cục nói ra chân tướng: “Long đại công tử, không phải chúng ta cố ý lừa gạt viện trưởng, thật sự là do viện trưởng quyết ý rời đi, chúng ta không nghĩ ra biện pháp nào để giữ ngài ấy lại cho nên đành nói thế, chỉ hy vọng có thể vãn hồi thêm một đoạn thời gian nữa.”

“Cái gì? Các ngươi gạt ta?” Long Thiên Thần giận đến nhảy lên, nếu không phải đại ca vạch trần bọn hắn, sợ rằng hắn còn bị giấu diếm dài dài, quá đáng giận!

“Viện trưởng, ngài đừng tức giận mà, chúng ta cũng là vạn bất đắc dĩ cả.”

“Đúng vậy a, chúng ta cũng không muốn lừa gạt ngài, thật sự là không có biện pháp khác thôi.”

“Viện trưởng, nếu ngài muốn trừng phạt, vậy cứ trừng phạt chúng ta đi, chỉ hy vọng ngài đừng ghi hận nha.....”

“.....”

Mấy trưởng lão rối rít quỳ xuống trước Long Thiên Thần.

Long Thiên Thần thấy vậy lại mềm lòng: “Các ngươi đều đứng lên đi, ta không tức giận. Ta biết các ngươi đều suy nghĩ cho Dực Long học viện.”

Đỡ bọn họ dậy, Long Thiên Thần bất đắc dĩ nhìn đại ca, hỏi ý kiến huynh ấy.

Long Thiên Tuyệt nhìn đệ đệ một cái thật sâu, đứng lên nói: “Được rồi, mọi người đã nhắc đến việc diễn luyện trận pháp, vừa hay chỗ ta cũng đang có một bộ thượng cổ trận pháp từ Trân Lung cuộc, ta có thể truyền thụ lại cho các người. Một khi luyện thành, có năng lực thủ hộ Dực Long học viện rồi, hi vọng đừng ai miễn cưỡng Thiên Thần nữa, để đệ ấy theo đuổi tự do của mình đi.”

“Thật? Thật sự có thượng cổ trận pháp?” Các vị các trưởng lão rối rít kích động.

Long Thiên Tuyệt thâm trầm gật gật đầu, cho bọn họ đáp án khẳng định.

Lần này, không chỉ các vị trưởng lão, Long Thiên Thần cũng bị kích động rồi, chỉ cần có nó thì ngày tháng tự do cách hắn không xa nữa rồi.

Trong số mấy người ở đây, e là chỉ có tâm tình hai tỷ muội Triệu Hiểu Du không quá tốt mà thôi. Nội tâm các nàng đều không hy vọng Long Thiên Thần rời khỏi Dực Long học viện. Sau nửa tháng chung sống với nhau, các nàng đã sớm sinh ra tình cảm đối với Long Thiên Thần rồi, thân tình cũng được, tình cảm khác cũng được, các nàng đều không muốn hắn đi mất.

Những ngày kế tiếp, Long Thiên Tuyệt lưu lại Dực Long học viện, vừa truyền thụ thượng cổ trận pháp mình đã lĩnh ngộ ra cho các trưởng lão, vừa truyền thụ Long Huyết bảo điển của Long gia cho Long Thiên Thần. Ngay khi biết được việc huyết mạch trong người Long Thiên Thần đã thức tỉnh, cơ thể ẩn chứa một bóng ma, cùng với việc Triệu viện trưởng đem công lực cả đời ông truyền cho để áp chế bóng ma, Long Thiên Tuyệt quyết định thật nhanh, lập tức đem toàn bộ Long Huyết bảo điển truyền thụ, hi vọng có thể thừa dịp này mà tu luyện cho tốt, mau chóng tăng cấp bậc. Như thế, Long Thiên Thần mới có thể tự che chở chính mình. Sau khi hắn rời khỏi Dực Long học viện, bản thân cũng có thể yên tâm hơn.

Quyển 4 - Chương 145: Nửa năm sau

Con đường cát vàng trải dài, lưu lại hai hàng dấu chân to nhỏ khác nhau.

Một trận gió thổi qua, dấu chân lại bị cát vàng vùi lấp, không còn vết tích gì nữa.

Đây chính là đại mạc trong truyền thuyết a, thật NND* nhàm chán!

(*NND: Ách, cái này là… chửi bậy a….tạm hiểu là cmn)

Bạch Sở Mục thầm rủa trong lòng, hai tay bị trói chặt phía trước, sợi dây thừng lôi kéo làm hắn buộc phải đi về phía trước. Đây chính là tâm tình lần đầu du ngoạn đại mạc của hắn.

Hắn rất vô tội, thật sự rất vô tội, vô duyên vô cớ đã bị người ta bắt cóc. Bọn họ không nói hai lời, đúng một câu “Đi theo ta”, sau đó hắn đã bị lôi đến đây.

Hắn rốt cuộc là bị dẫn tới nơi nào a?

Chẳng lẽ là bọn buôn người? Hay định ép người ta bán thân? (TM: *ngửa mặt cuồng tiếu* thực sự tội nghiệp Bạch ca ca có người anh em “tốt” như Thần ca a)

Nội tâm Bạch Sở Mục hết sức thấp thỏm, cũng chỉ tại bản thân có chút nhan sắc, làm cho đối phương coi trọng, chẳng lẽ hắn sẽ bị bán như thế này sao? (TM: phụt, hahahaha)

Buồn a, nếu biết trước thì nhất định phải cắt kiểu tóc mới đã, nhất định sẽ đẹp hơn rất nhiều, có thể mê hoặc điên đảo để bọn họ khai ra chủ mưu rồi. (TM: kính nhờ, đúng là không có tự kỉ nhất chỉ có tự kỉ hơn)

“Vị đại ca này, con người có ba việc khẩn cấp, ta muốn một trong số đó.” Bạch Sở Mục thử thương lượng với người trước mặt.

Tống sư huynh cảnh giác liếc hắn mấy cái. Dọc đường đi, tiểu tử này đã đùa bỡn không biết bao nhiêu hoa chiêu, vô cùng láu cá. Hắn phải cẩn thận. Mặc dù không biết vì sao viện trưởng muốn đưa người này về Dực Long học viện, nhưng hắn nhớ rõ ràng lúc nói lời này, viện trưởng cười có chút nham hiểm như vậy, đối phương nhất định là cừu địch rồi. Cho nên, cả đường sắc mặt hắn đều không tốt.

“Giải quyết tại chỗ đi, dù sao quanh đây cũng không có người.”

” Giải quyết..... tại chỗ á? Không phải chứ? Sao lại không văn minh như thế chứ?” Bạch Sở Mục nhảy lên, tỏ vẻ bất mãn.

Tống sư huynh khoanh tay ngang ngực, lạnh lùng nhìn hắn mà nói: “Hơn 10 dặm quanh đây cũng chả có chỗ văn minh nào để ngươi giải quyết đâu, nếu ngươi cứ muốn văn minh, vậy cứ nhịn đi là được.”

“Thật là không có nhân tính!” Bạch Sở Mục lòng đầy căm phẫn, “Coi như là tù binh thì cũng phải có đãi ngộ tử tế chứ!”

Tống sư huynh không để ý tới hắn, giật sợi dây trong tay, trực tiếp lôi hắn tiếp tục lên đường.

Bạch Sở Mục vừa tức vừa giận, chỉ trách thực lực không bằng người, chỉ có thể nhằm vào gáy Tống sư huynh, một đường oán hận

càu nhàu, hy vọng có thể oán chết hắn luôn.

Đi thêm một đoạn nữa, chợt nghe phía trước truyền đến một trận vó ngựa, hai người đưa mắt nhìn lại, gió cát nổi lên, che thiên giấu địa, căn bản không thấy rõ đằng sao màn cát phát sinh tình huống cụ thể gì.

Tống sư huynh khẽ hí mắt, trong lòng sinh ra cảnh giác, vùng này vốn có nhiều mã tặc đánh cướp người đi đường, chẳng lẽ lại để bọn họ gặp phải sao?

Bạch Sở Mục thì căn bản không biết tình huống, cười cười rồi bắt đầu hô lớn: “Mau tới đây! Cứu mạng a!”

“Không được hô!” Tống sư huynh lớn tiếng quát bảo ngưng lại, bởi vì hắn đã thấy rõ đoàn ngựa thồ càng ngày tới càng gần kia, quả nhiên không ngoài sở liệu, thật sự là mã tặc.

“Chạy mau đi! Bọn họ đều là mã tặc!”

Tống sư huynh tóm Bạch Sở Mục lên, lập tức chạy về hướng ngược lại.

Bạch Sở Mục lại không vui lòng: “Bọn họ là mã tặc, ngươi thì có chỗ nào khá hơn chắc? Còn không mau thả ta ra, một mình ngươi bỏ chạy đi!”

“Ngươi sao lại gian xảo như thế? Viện trưởng đã chỉ đích danh muốn ta đưa người về, ta làm sao có thể bỏ lại một mình ngươi được.” Tống sư huynh vừa kéo hắn chạy, vừa ném một viên đạn tín hiệu cầu cứu lên trời, hiện tại cũng chỉ có thể hy vọng người bên học viện thấy được rồi mau chón tới đón ứng hắn.

“Uy! Ngươi đang làm gì? Tìm đồng bọn tới sao? Các ngươi rốt cuộc là phe phái nào? Rốt cuộc muốn làm gì ta? Nói cho ngươi biết, ta vẫn một thân trong sạch, các ngươi mà muốn làm bẩn ta, ta sẽ cắn lưỡi tự vẫn!” Bạch Sở Mục chạy theo sau hắn, trong miệng còn không quên liên miên cằn nhằn.

Tống sư huynh hắc tuyến đầy đầu, trong lòng tự nhủ, huynh đệ à ngươi nghĩ nhiều quá rồi. Hắn bỗng hiểu ra một chút lý do viện trưởng muốn đưa tên này đến Dực Long học viện rồi, bởi vì, người trước mắt này cùng với viện trưởng của bọn họ, thật sự là cực kỳ giống nhau, có nhiều chỗ còn giống đến không khác tí nào luôn!

Dực Long học viện.

Long Thiên Thần đang trong cấm địa luyện công, chợt nghe bên ngoài truyền đến từng trận bước chân vội vàng và tiếng gọi ầm ĩ, hắn tỉnh táo mở mắt ra, không đợi người vào bẩm báo, hắn đã cất bước đi đến bên ngoài cấm địa.

Kể từ khi có một thân công lực của Triệu viện trưởng, thính giác liền trở nên đặc biệt nhạy cảm như thế này, mặc dù đến nay vẫn không thể tận dụng toàn bộ công lực, chủ yếu vẫn là dùng để chế trụ bóng đen trong cơ thể hắn, nhưng thiên phú tập võ chính là nước lên thuyền lên, tiến triển cực nhanh.

Được đại ca chỉ điểm, thực lực hắn bây giờ đã tấn thăng đến Thần huyền sơ giai, hơn nữa, khuynh hướng tấn chức càng ngày càng nhanh. Chuyện này không chỉ nhờ vào huyết mạch thiên phú hay Long Huyết bảo điển, còn là do Triệu viện trưởng ủng hộ một thân công lực và thực lực Phì Phì tấn chức, cũng kéo theo thực lực của hắn.

Nói tóm lại, hắn bây giờ, trong việc tu luyện thăng cấp, có thể nói là

lên như diều gặp gió, hào quang như mặt trời ban trưa a!

Sau khi đại ca rời đi, tiếp tục theo lời dặn của huynh ấy, mỗi ngày đúng hạn tu luyện, tốc độ tấn chức mạnh như vũ bão thế này, làm cho hắn có lòng tin rất lớn, cũng càng chuyên chú tu luyện hơn.

Thoạt nhìn, cả người chẳng những tràn ngập tự tin, anh khí trên trán càng dày, khí thế không giận tự uy của một viện trưởng cũng từ từ được dưỡng thành.

Hắn dạo bước đến ngoài cửa, vừa vặn gặp Triệu Hiểu Du đang chạy nhanh đến.

“Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Làm sao lại vội vã như thế?” Long Thiên Thần vuốt vuốt đầu nhỏ của nàng, mỉm cười nói.

Triệu Hiểu Du vội la lên: “Long đại ca, không xong! Tống sư huynh ở bên ngoài phát đạn tín hiệu, có vẻ là gặp nguy hiểm rồi.”

Long Thiên Thần nhất thời thu hồi nụ cười, trầm giọng nói: “Ở đâu?”

Triệu Hiểu Du vươn tay nhỏ bé chỉ ra: “Đang ở hướng đông nam!”

“Được! Ta lập tức đi. Phì Phì, hiện thân!” Long Thiên Thần chạy nhanh mấy bước, gọi Dực Long ra, hắn nhẹ nhàng phóng lên, lại có thể nhảy cao tới mấy trượng, lướt lên lưng Dực Long, lập tức tiến về phía đạn tín hiệu phát ra.

Triệu Hiểu Du ngẩng đầu nhìn trời, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở, quên cả khép lại: “Long đại ca từ lúc nào đã trở nên lợi hại như thế rồi?”

Đầy trời gió cát, hai người Tống sư huynh và Bạch Sở Mục bị đoàn ngựa thồ vây kín, không còn chỗ nào có thể trốn.

“Ha ha, hôm nay vận khí không tệ, bắt được hai con dê béo như vậy. Các huynh đệ, trói lại, mang về hang ổ.”

Bạch Sở Mục vừa nghe, không khỏi đổ mồ hôi, dê béo? Hắn lại thành dê béo nữa á? Chẳng lẽ bọn họ muốn đem hắn làm thịt nhắm rượu sao?

Thà hy sinh nhan sắc vẫn tốt hơn! (TM: a ta cười ngất với Bạch ca ca rầu haha)

Hắn cũng quá bi kịch rồi.

Còn chưa thoát khỏi miệng hổ đã rơi vào vuốt sói, muốn khóc quá đi!

Đang suy nghĩ, chợt nghe từ xa xa trên trời truyền tới một giọng nói: “Dừng tay! Ai dám động đến người của ta, muốn ăn đòn sao?”

Di? Thanh âm này sao quen tai như vậy?

Bạch Sở Mục quay lại, ngẩng đầu nhìn về hướng thanh âm phát ra, do ngược sáng, hắn chỉ có thể nhìn đến bóng dáng mơ hồ, là một người ngồi trên một con phi điểu có hai cánh, thoạt nhìn vô cùng oai hùng nam tính!

Cuối cùng cũng đợi được người cứu mạng, hắn không chút nghĩ ngợi, liền hô to với đối phương: “Cứu mạng! Đại hiệp, mau cứu ta!”

Từ chỗ Long Thiên Thần nhìn xuống, liếc mắt liền thấy hai tay Bạch Sở Mục bị trói, lại nghe tên này gọi “Đại hiệp”, hắn lập tức muốn phì cười.

“Bạch Sở Mục, ngươi gọi ta mấy tiếng đại hiệp nữa, ta liền cứu

ngươi!” Hắn cất tiếng cười to.

Lúc này, Bạch Sở Mục đã từ từ thấy rõ người phía trên, sau một trận kích động, giật mình suy nghĩ cẩn thận lại, lập tức muốn nhổ mấy ngụm nước bọt phun chết đối phương luôn. Trông ngóng hồi lâu, hóa ra người phái cái kẻ nhàm chán này mang mình vào sa mạc là tên kia a?

“Long Thiên Thần, ngươi tốt nhất mau cứu ta, nếu không ta thành quỷ cũng muốn bóp chết ngươi!”

“Viện trưởng! Ngài đã tới rồi!” Tống sư huynh nhất thời thở phào nhẹ nhỏm, nở nụ cười.

“Viện trưởng? Hắn chính là tân nhậm viện trưởng ở Dực Long học viện?”

“Nghe nói tân viện trưởng sở hữu một con thần thú, ngay cả Ngụy Thừa Bằng mang theo một đám cao thủ cũng bị thần thú đánh bại.”

“Chẳng lẽ phi long hắn đang ngồi chính là thần thú trong truyền thuyết kia à?”

“Má ơi, chạy mau a!”

Lũ mã tặc hai mặt nhìn nhau, rối rít chạy tứ tán khắp nơi. Người ta có thần thú nha, bọn họ sao có thể đấu thắng được!

Chỉ trong chốc lát, một đội nhân mã nhất thời vô ảnh vô tung.

Long Thiên Thần không muốn đuổi theo bọn hắn, chỉ đứng từ trên cao nhìn xuống, cười híp mắt đánh giá Bạch Sở Mục, tâm tình rất là vui vẻ. Cuối cùng có người đến cùng ở địa phương nhàm chán này,

cùng trải qua cuộc sống nhàm chán này với hắn rồi, ha ha.

Bạch Sở Mục ngẩng đầu nhìn Long Thiên Thần, tức giận tới mức muốn chửi thề. Dọc đường lo lắng hãi hùng lâu như vậy, hóa ra chỉ là tới gặp tiểu tử thúi này, tâm tư hắn sao chịu được kích thích như vậy!

“Long Thiên Thần, ngươi chờ đó cho ta, khoản nợ này ta nhớ kỹ rồi đấy! Còn không mau đến cởi trói?”

“Được rồi, được rồi! Ta tới cởi trói cho ngươi. Đều tại ta chưa nói rõ với Tống sư huynh, hắn mới đem ngươi trói tới. Bất quá bây giờ không có chuyện gì rồi, sau này, ngươi cứ an tâm ở đây, bồi ta luyện công uống rượu đi.” Long Thiên Thần nhảy xuống từ trên lưng Dực Long, tự mình tiến lên cởi trói, vỗ vỗ đầu vai hắn, cười nhẹ nhàng.

“Ngươi có ý gì? Ta ở chỗ này cùng ngươi?” Bạch Sở Mục liếc xéo, cảm giác không ổn, “Long Thiên Thần, ngươi cũng quá ác độc rồi đấy! Bản thân không muốn ở đây, sao lại bắt ta đến ở với ngươi nữa? Không được! Mau đưa ta trở về!”

“Vậy ngươi một mình trở về đi, không tiễn nhé!” Long Thiên Thần hướng hắn khoát tay áo, xoay người dẫn Tống sư huynh rời đi, khóe môi đều là nụ cười nham hiểm.

Bạch Sở Mục nhìn chung quanh một chút, chỉ thấy khắp nơi đều là cát vàng, hắn không biết đường!

“Long Thiên Thần, ta với ngươi chưa xong đâu!”

Bạch Sở Mục cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp, đi theo Long Thiên Thần và Tống sư huynh, cùng nhảy lên lưng Dực Long mà bay về học viện.

Từ xa vẫn còn có thể nghe được một đống các loại hỏi han tò mò của Bạch Sở Mục:

“Long Thiên Thần, làm sao ngươi đột nhiên biến thành viện trưởng Dực Long học viện vậy?”

“Khí tức của ngươi thoạt nhìn so với trước kia tăng rất nhiều, rốt cuộc tu luyện tới thực lực gì?”

“Phì Phì nhà ngươi sao biến đổi rồi? Lớn lên nhìn là lạ, không phải bị đánh tráo rồi chứ?”

“A nha! Phì Phì, ta sai rồi!”

“A a a! Phì Phì, ngươi là nữ sao?!”

“.....”

(TM: đúng là một đôi bạn dở hơi)

Thời gian cực nhanh, trong nháy mắt nửa năm đã qua, tiết trời bắt đầu rét đậm.

Ngày đông giá lạnh, băng phong ngập trời.

Chung quanh Vạn Hoàng học viện, dãy núi liên miên trải dài đều phủ thêm một tầng màu bạc, núi xanh trở thành một khối bảo ngọc, tuyết rơi lất phất, gió thổi vờn quanh, đẹp không sao tả xiết. (TND: Edit khổ không sao tả xiết = =”; TM: an ủi ~ing)

Cửa vào núi Âm Thi ù ù mở ra, học sinh Vạn Hoàng học viện lục tục đi ra, hoàn thành nhiệm vụ tu luyện một tháng của bọn họ.

Đi đầu là một hồng y nữ tử, trang phục màu đỏ bao quanh dáng người linh lung yểu điệu kia, thần thái nơi hai đầu lông mày vẫn tự tin giương cao, trừ mấy chỗ đó ra, khí tức xơ xác tiêu điều như ẩn như hiện ngập tràn.

Thân ảnh của nàng hấp dẫn vô số ánh mắt truy đuổi, nhất là từ bên phía nam sinh.

Chỉ không lâu sau, nàng đã bị một nhóm người vây quanh.

“Bách Lí sư muội, chúc mừng ngươi tấn chức trở thành học sinh chí tôn điện, thật khiến người hâm mộ a.”

“Đúng vậy, Bách Lí sư muội mới đến Vạn Hoàng học viện nửa năm đã tu luyện đến Huyền tôn chi cảnh, thật sự làm cho người vô cùng hâm mộ. Không đúng, bắt đầu từ bây giờ, chúng ta hẳn là nên gọi Bách Lí sư tỷ mới phải. Phàm là học sinh vào chí tôn điện, sau này đều nên gọi sư huynh sư tỷ, ở Vạn Hoàng học viện chúng ta, từ trước đến giờ đều luôn lấy thực lực vi tôn, bất luận nhập môn trước sau.”

“Không sai, nên gọi Bách Lí sư tỷ. Bách Lí sư tỷ là đệ tử thân truyền của viện trưởng kế tiếp. Ngày sau, nói không chừng chính là viện trưởng tương lai không thấy, chúng ta còn có thể dựa vào Bách Lí sư tỷ chiếu cố.”

“.....”

Các loại nịnh nọt vây quanh, Bách Lí Song chẳng qua cũng chỉ nhàn nhạt cười, không thèm để ý.

Nàng căn bản chẳng muốn làm cái gì mà viện trưởng, hiện tại

chuyện duy nhất nghĩ đến, chính là nhanh chóng tăng thực lực lên, không làm cho sư phụ thất vọng là được. Huyết mạch Bách Lý gia tộc trên người nàng đã thức tỉnh, cộng thêm các loại linh quả đan dược tăng thêm của sư phụ, thực lực nàng tăng nhanh cũng đã thành chuyện đương nhiên.

Bất quá, nàng cũng biết, Huyền tôn chi cảnh chẳng qua là bắt đầu mà thôi, muốn đứng bên người sư phụ, trở thành trợ lực của sư phụ, nàng vẫn cần cố gắng thêm nữa mới được.

Từ giữa vòng vây của mọi người, Bách Lí Song bình tĩnh rời đi.

Phía sau, cách đó không xa, Dung Thiếu Hoa, Lam Mộ Hiên, Mộ Cảnh Huy, Độc Cô Mưu, tứ đại hộ pháp và thuộc hạ cũ ở Long gia cũng lục tục bước ra.

Dung Thiếu Hoa tự nhiên phe phẩy Ngân phiến, nhìn qua không giống như bọn họ vừa từ núi Âm Thi đi ra, chỉ giống như tiện thể đi trên đường cái du ngoạn một vòng, hắn cười dài nhìn đoàn người Bách Lí Song phía trước, cong môi cười nói: “Tiểu nha đầu này, tiềm lực không tệ a! Ta đây mới tấn thăng đến Huyền tôn chi cảnh, vậy mà nàng cũng đã tấn thức rồi, nói không chừng, mấy ngày nữa nàng vượt qua ta luôn.”

“Vượt qua ngươi, đó là tất nhiên! Ai bảo mỗi ngày đều chỉ biết lười biếng.” Băng hộ pháp liếc hắn một cái, không nhịn được giội cho một thùng nước lã.

Dung Thiếu Hoa ho nhẹ, phản bác: “Ta lười biếng chỗ nào? Đấy là nhắm mắt dưỡng thần, là ngẫm nghĩ sự đời nha.”

Đưa mắt về phía trước, Băng hộ pháp quyết định không thèm nhìn hắn.

Dung Thiếu Hoa thấy thế, vội vàng dâng khuôn mặt tươi cười tới, ôm nàng: “Ta còn không phải sợ thực lực tăng lên quá nhanh, sợ làm cho nàng thấy bản thân so không bằng, trong lòng lại có áp lực sao?”

“Quỷ mới có!” Băng hộ pháp tức giận trừng hắn, nhưng cũng không có biện pháp gì.

“Bất kể như thế nào, hiện tại tứ đại hộ pháp chúng ta cũng đã tu luyện đến Huyền tôn cảnh giới, thêm cả Dung Thiếu, Lam thiếu gia, Mộ thành chủ, Độc Cô và mấy vị huynh đệ Long gia, cao thủ tiến vào Huyền tôn cảnh cũng đã tăng lên mười vị rồi, thực lực có thể nói là cường đại hơn hẳn! Cho dù chưa thể quét ngang Long Tường đại lục, nhưng cũng đã không cần e ngại mấy hạng người đạo chích nữa.” Vân hộ pháp đúng trọng tâm nói ra.

Viêm hộ pháp đáp: “Không sai! Chúng ta đều đạt tới Huyền tôn chi cảnh, ngày sau có thể tự tin vì Tôn chủ làm việc rồi.”

“Đã qua nửa năm, không biết thực lực tôn chủ đến tột cùng như thế nào.” Phong hộ pháp sờ sờ cằm nói.

“Tôn chủ hiện tại mỗi ngày đều phụng bồi phu nhân, bận trước bận sau, nói không chừng cũng không có thời gian luyện công đâu.” Băng hộ pháp tiếp lời mấy người bọn họ.

“Thời điểm chúng ta vào núi Âm Thi, sư phụ còn một nửa tháng sẽ phải lâm bồn. Hiện tại, không biết sư phụ và hài tử trong bụng thế nào a, hi vọng hài tử mới sinh khỏe mạnh, thông minh khả ái, giống như Tiểu Mặc.” Lam Mộ Hiên cười nói.

“Chúng ta đi nhanh thôi! Chỗ này thối như vậy, cũng không phải địa phương gì tốt để đứng.”

Dưới đề nghị của Dung Thiếu Hoa, mọi người lục tục rời đi núi Âm Thi, hướng về phía Vạn Hoàng học viện.

Quyển 4 - Chương 146: Hội trưởng lão gây khó dễ

Chí tôn điện, Vọng Khê Lâu.

Xa xa, có thể nghe được từ trong lầu truyền ra tiếng chửi rủa, mang theo khí chất đặc biệt thuộc về chất giọng chuyên dùng để mắng chửi người của Vân Khê: “Tức chết ta! Đám tử lão đầu này, sao vẫn chưa chết hết đi? Bọn họ sống trên đời này chỉ tổ ô nhiễm không khí!”

“Nói ta không làm tròn trách nhiệm? Nói ta phá tiền học viện? Con mắt nào của bọn họ thấy ta phá tiền của học viện chứ? Từ khi xây dựng Đan học viện tới nay, có bao nhiêu bạc không phải tự ta bỏ tiền túi ra để chi tiêu? Lúc đó sao bọn họ không ra mặt? Vừa thấy ta hơi đụng vào chút ít bạc của học viện đã nhảy tới nói ta phá tiền, có còn thiên lý nữa hay không?”

“Thiên Tuyệt, chàng nói xem, bọn họ nói vậy có tức hay không cơ chứ?”

“Đám tử lão đầu! Ta nguyền rủa mấy người bị sét đánh chết!”

Nồng đậm oán khí từ trong lầu bay ra, tất cả mọi người đều chọn đường vòng mà đi, chỉ sợ oán khí quấn thân.

Long Thiên Tuyệt khẩn trương ngó chừng cái bụng của Vân Khê, nhìn nàng phiền não đi tới đi lui trong phòng, hắn cũng đi theo vịn nàng đi qua đi lại, sợ nàng một bước không cẩn thận lại đụng tới bụng.

“Đừng nóng giận! Đừng nóng giận! Tức giận với bọn họ làm gì, không đáng, không đáng!”

“Bọn họ thấy nàng tuổi trẻ, lại là một cô nương mà có thể đảm nhiệm chức vị viện trưởng tương lai, trong lòng khó tránh khỏi ghen tỵ, tìm được cơ hội sẽ tới chọc tức nàng thôi. Tuy vậy, nàng được viện trưởng khâm định là người kế nhiệm, cho dù bọn họ không phục, cũng chẳng có biện pháp gì. Chỉ là nàng quá tích cực, quá háo thắng, tự mình tìm tội.”

“Khê Nhi, nếu vẫn cảm thấy không vui, chúng ta không làm viện trưởng gì đó nữa là được rồi! Cần gì cái chức vị kia đâu nào!”

“Hay là ta đi thu thập mấy cái lão già kia giúp nàng nhé, cho dù không động tới bọn họ được, cũng phải dây dưa ít nhất ba ngày ba đêm.”

Vân Khê dừng lại, nhìn hắn, không nhịn được mà bật cười.

“Thôi bỏ đi, chuyện này cứ để ta tự xử lý thôi, không cần để bọn họ tìm được tội danh mới mà gán thêm cho ta, lại bảo ta chỉ có thể dựa vào nam nhân mới có thể ngồi vững trên ghế kế nhiệm viện trưởng. Cho dù không hiếm lạ cái chỗ ngồi này, nhưng mà đám lão già kia càng không phục, ta càng ngồi vững đấy! Bọn họ không phải muốn nhìn ta thấy khó mà lui, xem ta thất bại rời khỏi học viện sao? Ta còn lâu mới cho bọn họ như ý!”

Long Thiên Tuyệt nhìn nàng, nàng kiệt ngạo, nàng bất tuân, nàng làm hắn bất đắc dĩ, nhưng cũng khiến hắn thưởng thức. Nếu nàng không ngạo nghễ và bất tuân, mà giống với những cô gái khác, có lẽ nàng đã không hấp dẫn hắn. Chẳng qua, lúc này, hắn quan tâm nhất vẫn là hài tử sắp sinh trong bụng của nàng.

Đây là hài tử chân chính đầu tiên của bọn hắn về mặt ý nghĩa tinh

thần, hắn vô cùng quý trọng, càng không muốn bỏ qua từng chi tiết về hài tử từ khi mới ra đời cho đến lúc trưởng thành.

Hắn khẽ thở dài, từ phía sau ôm lấy nàng, nhẹ vỗ về bụng của nàng mà nói: “Đừng tức giận nữa! Cẩn thận hài tử trong bụng mới sinh ra đã cau có nha.”

Vân Khê cúi đầu, nhìn bụng lớn của mình, bĩu môi nói: “Vậy cũng chẳng có cách nào, ai bảo có người khi dễ mẹ ruột của nó chứ!” Trong giọng nói có một chút hờn dỗi.

“Nàng không cho ta nhúng tay, ta muốn giúp cũng không giúp được còn gì.” Long Thiên Tuyệt liếc xéo nàng, tròng mắt đen nhánh, quang hoa lưu chuyển, không dấu diếm sủng nịch nơi đáy mắt.

Chép miệng, Vân Khê nhợt nhạt câu môi cười: “Ai nói chàng không giúp được? Mỗi lần đều chưa nói hết câu, cơn giận của ta đã tiêu tan hơn phân nửa mất rồi còn đâu.”

“Nói vậy, ta thành người để nàng phát tiết tức giận à..... Sao ta lại đáng thương như vậy chứ?!” Long Thiên Tuyệt Khinh quệt miệng, ra vẻ ủy khuất.

“Thật xin lỗi nha, sau này ta sẽ không bao giờ… phát tiết tức giận trước mặt chàng nữa.” Vân Khê cười cười lấy lòng hắn, lại giật nhẹ ống tay áo người ta.

“Vậy hôn một cái đi, để ta cảm thụ một chút thành ý của nàng xem nào.” Long Thiên Tuyệt hưởng thụ hí mắt, gương mặt tuấn tú ghé vào, kề sát mặt nàng, dung mạo uyển nhược thiên nhân tràn ngập một tầng hào quang mông lung.

Vân Khê hé môi khẽ cười, cũng chẳng thể so độ vô lại với hắn,

không thể làm gì khác hơn là nặng nề hôn một cái vào gương mặt đã đưa đến tận miệng kia.

Đúng lúc này, có người vội vã chạy vào tiểu lâu.

“Vân sư muội..... Khụ khụ, ta tới không đúng lúc à?” Mục Tương Tương lúng túng hơi đỏ mặt, không biết nên vào hay là nên lui.

Vân Khê bình tĩnh từ bên người Long Thiên Tuyệt thối lui, nhìn về phía Mục Tương Tương: “Nói đi, có chuyện gì vậy?”

“Vân sư muội, Không trưởng lão triệu tập Hội trưởng lão, muốn mời Vân sư muội đi một chuyến, đến thương nghị mấy chuyện của học viện cùng bọn họ.” Nói được một nửa, Mục Tương Tương hạ giọng, “Không trưởng lão đã xem sổ sách học viện từ sáng sớm, sắc mặt có vẻ không tốt lắm, Vân sư muội cẩn thận là hơn.”

Vân Khê nghe vậy, trong lòng ảo não, không khỏi bật thốt lên: “Lại cái đám tử lão..... Khụ khụ, được rồi, ta biết rồi, ta lập tức đi ngay.”

Đợi Mục Tương Tương đi xa, Vân Khê mới mở miệng nói: “Đám tử lão đầu này, lại muốn làm gì đây?”

Long Thiên Tuyệt khuyên nhủ: “Đừng đi nữa, đi cũng chỉ chuốc thêm tức giận. Bọn họ đã muốn bới lông tìm vết (TM: nguyên văn “bới xương trong trứng” nhưng ta để như này cho nó Việt hóa ^^), cho dù nàng có làm tốt đến đâu, bọn họ cũng có thể tìm được khuyết điểm.”

“Thiên Tuyệt, ta phải đi. Mấy kẻ này mặc dù ngoan cố không thay đổi, nhưng đối với Vạn Hoàng học viện mà nói, bọn họ đều là lực lượng trung thành không thể thiếu được. Ta nhất định phải khiến bọn họ hoàn toàn tin phục ta, thần phục ta, nếu không, ta cũng không xứng tiếp nhận chức vị viện trưởng này.”

Vân Khê thu hồi tức giận, thần sắc nghiêm nghị mà nói. Đáy mắt tràn ngập chuyên chú, nàng vì mình mà tính toán.

Muốn thống trị một học viện vốn không phải là chuyện dễ gì, nếu nàng không có cách nào để nắm chắc trong tay, không có cách nào làm cho tất cả mọi người tin phục, vậy thì nàng cũng không có tư cách trở thành một viện trưởng.

Bây giờ, các học sinh đều thần phục nàng rồi, hiện tại chỉ còn lại mấy vị trưởng lão kia thôi.

Nàng sẽ không bỏ dở nửa chừng, cho dù chặng đường gian nguy như trước, nàng cũng không nguyện ý buông tha.

Long Thiên Tuyệt ngưng mắt, nhìn nàng thật sâu, đáy mắt vẫn tràn ngập sủng nịch như cũ, chỉ cần nàng muốn làm, hắn nhất định ủng hộ.

“Được rồi, ta không ngăn cản nàng, nhưng nhất định phải lượng sức mà đi, đừng ủy khuất chính mình.”

Vân Khê gật đầu, mỉm cười với hắn.

Sâu trong Tiểu Minh Cung, các vị trưởng lão tề tụ một đường, không khí nghiêm nghị.

Lúc Vân Khê nâng bụng từng bước đi vào, rất nhiều người quăng mắt tới nhìn nàng, có hèn mọn, có tức giận căm phẫn, cũng có loại nhắm mắt làm ngơ.

Vân Khê nhàn nhạt nhìn lướt toàn trường một lần, đáy lòng cười lạnh, cái gì Hội trưởng lão, rõ ràng là nhằm vào nàng thì có. Được

lắm, ta cũng muốn xem một chút, lần này bọn họ lại bới được khuyết điểm nào trên người nàng rồi.

“Tiểu Phượng Phượng, có mỹ nam a, ngươi có muốn ra ngoài nhìn một cái hay không?”

“Mỹ nam? Mỹ nam ở đâu? Mỹ nam chỗ nào?” Tiểu phượng hoàng vốn đang lim dim bên trong Ngọa Long Cư, nghe được hai chữ mỹ nam thì lập tức tinh thần dâng cao, dang cánh bay ra, bám trên vai Vân Khê nhìn quanh khắp mọi nơi.

Các vị trưởng lão nhất tề biến đổi sắc mặt, mọi người cung kính đứng dậy, lẳng lặng vái lạy tiểu phượng hoàng.

Vân Khê nhướn khóe miệng, trong khi bọn họ cúng bái, nàng thoải mái đi về chỗ ngồi của mình.

Tiểu phượng hoàng rướn cổ lên xem xét hồi lâu mà đến nửa thân ảnh mỹ nam cũng không thấy, không nhịn được oa oa kêu lên: “Xấu muốn chết! Xấu muốn chết! Nữ nhân xấu xa, ngươi gạt ta, căn bản không có mỹ nam, đều là một đám lão đầu vừa già vừa xấu mà!”

Các vị trưởng lão lại rối rít thay đổi sắc mặt, vô cùng xấu hổ.

Mồm miệng của Tiểu Phượng Phượng vừa độc vừa ác a!

Vân Khê âm thầm sung sướng, hung hăng khen nó một câu, ngoài miệng lại nói: “Ta không lừa ngươi a, mấy vị trưởng lão này lúc còn trẻ, ai cũng là mỹ nam cả đấy, chỉ bất quá bây giờ già rồi, dung mạo thay đổi một chút mà thôi. Tiểu Phượng Phượng a, nhìn người không thể chỉ nhìn mặt ngoài, phải để ý tới bản chất nha, bây giờ ngươi nhìn thấy chẳng qua là bộ dáng hiện tại của bọn họ, làm sao ngươi biết được, mấy người đó lúc còn trẻ có phải mỹ nam khuynh

đảo vô số thiếu nữ hay không chứ!”

“Gạt người! Gạt người! Đôi mắt Tiểu Phượng Phượng thật sự không chịu nổi nữa!” Tiểu phượng hoàng ghét bỏ, xì một tiếng, liền bay trở về Ngọa Long Cư, cứ như nhìn lâu thêm một khắc, ánh mắt của nó sẽ bị độc hại vậy.

Sắc mặt các vị trưởng lão ở đây có thể gọi là vô cùng đặc sắc, bị thần thú ghét bỏ như thế, bọn họ thật muốn đâm đầu vào tường. Nhưng, thần thú thì bọn họ không dám đắc tội hay dạy dỗ gì, Vân Khê lại khác. Không thu thập nổi thần thú, vậy quay sang thu thập Vân Khê đi.

“Vân Khê, ngươi thật quá đáng! Trong mắt ngươi còn có trưởng lão chúng ta hay không?” Từ trước đã không vừa mắt Vân Khê, Không trưởng lão dẫn đầu nổi đóa. Ông là nhân vật trọng yếu có uy vọng nhất trong Hội trưởng lão ở Vạn Hoàng học viện, cũng có khả năng tiếp nhận vị trí viện trưởng kế nhiệm nhất, nhưng Vân Khê xuất hiện khiến giấc mộng viện trưởng này liền tan thành mây khói. Bao lần ông ta hướng mũi nhọn về phía Vân Khê, nguyên nhân cũng là vì lý do này.

Theo sau Không trưởng lão cũng có cả một đám người, ông ta càng nói, những người sau cũng bắt đầu công kích Vân Khê.

“Vân Khê, ngươi có biết kính trên nhường dưới là gì không?! Kể từ khi bọn ta đặt ra yêu cầu nghiêm khắc, ngươi lại thường xuyên nhục mạ sau lưng chúng ta, đừng cho là người khác đều nghễnh ngãng không nghe được. Ngươi thử nói, rốt cuộc ngươi đã làm cái gì?”

“Ngươi nhục mạ sư tôn, không có đức hạnh, ngươi có tư cách gì đảm đương chức vị viện trưởng kế nhiệm?”

“Thân là viện trưởng kế nhiệm, nên làm một tấm gương sáng để mọi người noi theo học tập, nhưng ngươi, phẩm hạnh, việc làm thường ngày, có thể trở thành một viện trưởng gương mẫu, trở thành tấm gương cho người khác noi theo sao?”

“Còn chưa hết, kể từ khi đảm đương vị trí viện trưởng kế nhiệm tới nay, chi phí của học viện mỗi ngày một tăng, chính ngươi thử nhìn lại đống sổ sách này xem, ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Ngươi định phá sạch Vạn Hoàng học viện à?”

“Còn có, ngươi không ngừng an bài người của mình tiến vào học viện, để cho bọn họ tự ý sử dụng các nguồn lực riêng của học viện, còn tùy ý phân phát số linh quả ít ỏi của học viện cho bọn họ. Ngươi làm như vậy đều vì tư lợi. Ngươi là đang kết bè kết cánh, muốn đem cả Vạn Hoàng học viện biến thành thiên hạ dưới chân Vân Khê!”

“Không sai! Ta nghe nói có không ít người Vân gia và Long gia, cũng bởi vì ngươi mà lục tục rút khỏi học viện. Người của hai đại gia tộc này không đến báo danh ở học viện chúng ta nữa, ngươi có biết nó gây ra bao nhiêu tổn thất không hả?”

“Vân Khê, nếu ngươi thức thời, lập tức tự động rời khỏi học viện đi!”

“Đúng! Rời khỏi học viện! Một phụ nữ có thai như thế làm sao có thể dẫn dắt Vạn Hoàng học viện chúng ta phát dương quang đại? Có ngươi chỉ làm cho Vạn Hoàng học viện nhục nhã thêm, làm thụt lùi cả Vạn Hoàng học viện này!”

“Rời khỏi học viện!”

“Rời khỏi học viện!”

“.....”

Không khí hội trường thoáng cái đã trở nên khẩn trương, tiếng hô "Rời khỏi học viện" càng ngày càng lớn, đánh thẳng vào tai Vân Khê. Nàng hí mắt cười nhẹ, một câu cũng không phản bác, bình tĩnh đến không thể bình tĩnh hơn được nữa.

Trong một không gian khác tại Tiểu Minh Cung, tỷ đệ Hàn Thiên Phong đang phụng bồi thái gia gia, thông qua Ngọc bích kính mà quan sát những chuyện phát sinh trong hội trường.

Hàn Thiên Phong cười lạnh mỉa mai: "Cái đám này khinh người quá đáng rồi đấy! Vân sư muội là do chính viện trưởng khâm định làm người kế nhiệm, bọn họ lại dám công kích nàng, rõ ràng là không để viện trưởng vào mắt mà!"

"Lần Đại hội tỷ võ của thập đại học viện này, nếu không có bằng hữu của Vân sư muội, Vạn Hoàng học viện chúng ta làm sao có thể đạt quán quân? Không sai, Vân gia và Long gia đều thối lui khỏi học viện, nhưng sao bọn họ lại không nhìn xem có bao nhiêu người vì danh tiếng đệ nhất Đại hội tỷ võ của chúng ta năm nay mà đến báo danh chứ? Ta thấy, toàn một bọn không có việc để làm nên đi sinh sự, bới lông tìm vết, cố tình gây phiền toái với Vân sư muội!"

"Còn cả Đan học viện kia nữa, Vân sư muội muốn thiết lập Đan học viện ở Vạn Hoàng, chuyện đó cũng đã được viện trưởng ngài đồng ý. Thành lập Đan học viện tất nhiên khó tránh khỏi hao phí tài chính, nhưng nhìn Vân sư muội không để Vạn Hoàng học viện gánh toàn bộ kinh phí, chính nàng cũng bỏ ra không ít bạc bù vào đó. Mấy kẻ này lại chỉ trách nàng lấy bạc học viện, cái gì khác cũng không thèm nhìn tới, chuyện này quá bất công với Vân sư muội! Thử nghĩ, Long học viện sáng chế ra một Đan học viện và một Khí học viện, hao phí bao nhiêu nhân lực tài nguyên, xây dựng trong bao nhiêu năm? Còn Đan học viện của chúng ta mới bắt đầu khởi bước chưa tới nửa năm, tất

nhiên chưa thấy được hiệu quả rõ rệt rồi.”

“Viện trưởng, ngài nên nói mấy lời giúp Vân sư muội một chút a. Nếu không, cứ để mọi chuyện phát triển như vậy, Vân sư muội nhất định sẽ tức giận rời đi mất. Nếu nàng đi rồi, Vạn Hoàng chi Hoàng* làm sao bây giờ?” (*chính là Tiểu Phượng Phượng háo sắc của chúng ta)

Hàn Thiên Phong vô cùng tức giận.

“Tỷ, thật ra thì tỷ cũng chả cần ảo não, mấy người Không trưởng lão từ trước đã nhắm trúng cái ghế viện trưởng rồi, hiện tại tự nhiên lại mọc ra một người trở thành viện trưởng kế nhiệm, đáy lòng bọn họ không muốn là chuyện bình thường. Cho dù đổi thành hai chúng ta trở thành người kế nhiệm, khẳng định bọn họ cũng sẽ như vậy thôi. May là, củ khoai lang nóng này bị ném cho Vân sư muội, không còn là việc của chúng ta nữa.” Hàn Thiên Diệp lưu manh cười nói, bộ dáng chả liên quan đến mình.

Hàn Thiên Phong ngoan trừng liếc hắn một cái, trách mắng: “Sao đệ lại không có tiền đồ như thế? Giao chuyện cho người khác rồi thì còn cần đệ làm cái gì nữa? Chả khác gì nuôi phế vật cả!”

“Tỷ! Sao có thể nói như vậy về đệ đệ ruột của tỷ được chứ?” Hàn Thiên Diệp mếu máo, ủy khuất nhìn về phía Hàn viện trưởng đang nhắm mắt dưỡng thần từ nãy, “Thái gia gia, ngài phải phân xử cho con, tỷ tỷ toàn khi dễ con thôi!”

“Nói đệ không có tiền đồ, quả nhiên thật là không có tiền đồ!” Hàn Thiên Phong đưa tay muốn đập vào đầu hắn, nhưng lại để Hàn Thiên Diệp nhanh nhẹn tránh thoát.

“Được rồi.” Hàn viện trưởng rốt cục mở mắt ra, bất đắc dĩ nhìn hai tỷ đệ, lắc đầu thở dài, “Vân Khê đâu phải người bình thường. Chỉ một

Vạn Hoàng học viện chưa chắc có thể lưu được nàng, hai người tỷ đệ các ngươi vẫn phải cố gắng tu hành, bất kể sau này nàng có ở lại Vạn Hoàng học viện hay không, các ngươi đều phải gánh trách nhiệm nặng nề là thủ hộ nó."

"Thái gia gia, ngài cũng cho là Vân Khê chưa chắc đã ở lại học viện chúng ta?" Hàn Thiên Phong nghiêm túc nói, "Thật ra thì trong quá trình tham gia Đại hội tỷ võ, con cũng đã nhìn ra. Nàng và mấy người xung quanh, thiên phú bọn họ biểu hiện ra thật sự là quá kinh người. Chỉ ngắn ngủi mấy ngày đã tăng liền mấy cấp, tài năng kinh người như vậy, vô luận đi đến đâu cũng sẽ là nhân tài được coi trọng hàng đầu của học viện hay thế gia môn phái. Bọn họ lựa chọn ở lại Vạn Hoàng học viện, đây đã là chúng ta kiếm lời rồi. Hiện tại cái hội trưởng lão kia còn tranh nhau đòi đuổi đi, đòi trục xuất nàng khỏi học viện, đây không phải là tự đào mồ chôn mình sao?"

"Nàng sẽ không đi. Ít nhất, trước mắt sẽ không đi." Hàn viện trưởng khẳng định.

"Tại sao?" Hàn Thiên Phong không giải thích được.

Hàn viện trưởng ngước mắt, đôi con ngươi thâm trầm quăng về hướng Ngọc bích kính: "Không thấy ánh mắt đó sao? Các trưởng lão càng bài xích, chẳng những không ép được nàng, ngược lại sẽ càng làm kiên định quyết tâm lưu lại của nàng. Từ lần đầu tiên gặp nàng, lão phu cũng đã nhìn ra, nàng là một kẻ kiệt ngạo bất tuân. Đối với người như thế, phải dùng phương pháp kiệt ngạo bất tuân tới thu phục, ngoài ra, còn phải cho nàng tuyệt đối tín nhiệm và tuyệt đối uỷ quyền, như thế mới có thể khiến nàng cam tâm tình nguyện lưu lại."

Ngưng mắt nhìn Ngọc bích, trong cặp mắt trầm tĩnh lóe ra u quang ẩn chứa vô vàn năng lượng, ánh mắt Hàn Thiên Phong cũng đột nhiên sáng lên, bừng tỉnh đại ngộ: "Cho nên, thái gia gia ngươi là cố

ý muốn thông qua các trưởng lão, khiến cho Vân sư muội càng thêm quyết tâm muốn lưu lại?”

Hàn viện trưởng lại lắc đầu: “Lão phu không phải cố ý thiết kế nàng, mà là đang cho nàng cơ hội để nàng có thể bắt lấy, dùng sức mạnh của mình mà thu phục tất cả trưởng lão, để cho bọn họ hoàn toàn tin phục, nguyện ý làm theo nàng, như thế mới có thể nhất lao vĩnh dật.” (nhất lao vĩnh dật: làm một lần hưởng cả đời)

“Quá khó! Người xem, hiện tại bên kia đã náo loạn quá mức rồi, Vân sư muội sao có thể thu phục những trưởng lão này được? Đổi lại là ta, nhất định sẽ phất tay áo rời đi, nơi này không lưu Gia tự có nơi khác lưu Gia! Cần gì phải ở đây nghe các ngươi chế nhạo lẫn xem thường.” Hàn Thiên Phong vô cùng tức giận.

Hàn viện trưởng nhàn nhạt cười, nhìn nàng nói: “Cho nên, ngươi còn chưa có tư cách trở thành một viện trưởng. Phong nhi, Diệp nhi, ngày sau các con cũng nên học tập nàng nhiều vào, trên người nàng có rất nhiều chỗ đáng giá để noi theo, sẽ rất tốt cho các con. Thành tựu của nàng không thể đoán được.....”

Hàn Thiên Phong nghe viện trưởng đánh giá cao về Vân Khê như thế, tầm mắt tiếp tục rơi vào cái thân ảnh có vẻ cô đơn mà tràn đầy kiên nghị trên Ngọc bích kia, không khỏi lâm vào trầm tư.

Đối mặt với từng lời công kích của các trưởng lão, Vân Khê thủy chung không nói lời nào, dần dần, thanh âm bọn họ cũng yếu đi, có chút không nhịn được.

Bọn họ mắng lâu như vậy, người trong cuộc lại không có một chút phản ứng nào, đây không phải giống như ra sức đánh vào bịch bông, uổng phí khí lực sao?

“Vân Khê, chúng ta đều đang nói với ngươi, rốt cuộc ngươi có nghe hay không?”

“Nếu như ngươi không thể đảm nhiệm chức viện trưởng kế nhiệm, mau chủ động rút lui, đừng tiếp tục ở lại Vạn Hoàng học viện gây họa, lãng phí tài nguyên nữa.”

“Đúng, chủ động từ biệt, hoặc là rời khỏi học viện!”

“.....”

Lại một vòng công kích tới nữa, nhiệt độ hội trường chỉ tăng chứ chưa hề giảm.

Vân Khê hạ mi, ánh mắt ngày càng u ám, cuối cùng bộc phát.

Quyển 4 - Chương 147: Vân Khê hùng biện

Bao nhiêu lần, đối mặt với đủ loại áp lực và đả kích.

Mệnh của nàng hình như luôn gắn với đa chuyên (nhiều vất vả, truân chuyên).

Giờ này khắc này làm nàng nhớ tới tình cảnh kiếp trước, lúc phụ thân vừa mới qua đời, nàng bắt đầu tiếp nhận vị trí Vân gia chủ. Khi đó, những phản đối hay áp lực, so với hiện tại, không biết lớn gấp mấy lần ấy chứ.

Thời điểm ấy, nàng chỉ là một thiếu nữ ngây ngô, còn chưa trải qua tinh phong huyết vũ của cuộc đời, bỗng chốc phải đối đầu với mười mấy lão hồ ly liên tiếp công kích, có trời mới biết nàng đã sợ hãi, đã kinh hoàng đến thế nào.

Nàng hẳn nên cảm tạ bọn hắn, nhờ bọn hắn ba lần bảy lượt bức bách uy hiếp, nội tâm nàng mới có thể trở nên cứng cỏi, mạnh mẽ như vậy.

Cho dù, cuối cùng nàng thất bại, bị bọn họ dồn đến mức nhảy núi tự vẫn, nhưng vết thương ấy đã được khắc cốt ghi tâm, trọn đời nàng cũng sẽ không quên mất!

Hiện giờ, nàng đã không còn là thiếu nữ ngây ngô, bất lực, không hiểu sự đời của năm đó nữa, sau khi trải qua vô số mưa gió, bất kỳ lực lượng nào cũng không thể dễ dàng đánh bại nàng được nữa!

Trong tiếng lên án công khai, Vân Khê hít sâu một hơi, đột nhiên ngước mắt, hào quang nở rộ.

Đủ rồi!

Nếu bọn họ cho rằng chỉ bằng chút áp lực này đã có thể buộc nàng rút khỏi học viện, như vậy, bọn họ đã sai trăm phần trăm rồi!

Nàng chẳng những muốn lưu lại, còn muốn lưu lại vững vàng ổn định, để cho tất cả những kẻ muốn chê cười nàng đều á khẩu không nói được gì!

Nàng cong môi, đột nhiên lạnh lùng nở nụ cười.

Một tiếng cười này cũng khiến cho các trưởng lão đã sớm mắng đến miệng đắng lưỡi khô phải rối rít dừng lại, người người trợn mắt nhìn nàng, để xem đến tột cùng nàng nói nổi cái gì.

Vân Khê đổi một tư thế khác, thoải mái ngồi yên trên chủ vị của nàng, sau đó không nhanh không chậm mở miệng: “Đầu tiên, các vị nói ta nhục mạ các vị? Không sai! Ta thật sự mắng a! Ta chẳng những dám nhục mạ các vị ở sau lưng, mà còn có thể mắng ngay trước mặt mấy người!”

“Một đám lão đầu sắp chết này.....”

“Ngươi.....”

Một câu này của nàng lập tích kích mấy vị trưởng lão nhảy dựng lên, hận không thể tung một chưởng đánh chết nàng.

Vân Khê ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục nói: “Đây là đáp lễ!”

“Các ngươi ở sau lưng nói ta như thế nào, chẳng nhẽ ta không nghe được sao? Đừng gấp, cái này cũng chỉ là đấu khẩu mà thôi, căn bản không có ý nghĩa gì cả! Bàn về tuổi tác bối phận, ta không bằng các vị, bàn về địa vị thân phận trong học viện, các vị lại không bằng ta. Các vị mắng ta là ‘Xú nha đầu’, ta chửi các vị là ‘tử lão đầu’, đều là đại bất kính cả, coi như mọi người huề nhau đi.” (‘tử lão đầu’: lão già đáng chết)

Bộ mặt nghiêm túc của mấy vị trưởng lão đỏ lên, một số lại bình tĩnh hơn rất nhiều, còn có chút chột dạ. Nàng lấy thân phận viện trưởng kế nhiệm để chủ trì sự vụ của học viện, cũng như chính viện trưởng đích thân tới, thân phận địa vị này vốn là cao hơn bọn họ một tầng, việc bất kính của bọn họ với nàng đúng là đuối lý.

Vân Khê nhếch môi, tiếp tục nói: “Thứ hai, các vị nói ta thân là viện trưởng kế nhiệm lại không trở thành một tấm gương cho cả học viện, như vậy xin hỏi, làm thế nào mới có thể tính là tấm gương, tiêu chuẩn của một tấm gương cho cả học viện là thế nào?”

“Chưa nói đến việc ta đã giúp học viện đoạt giải nhất, đứng đầu trong thập đại học viện ở Đại hội tỷ võ như thế nào, ta chỉ muốn nói, kể từ khi ta đảm nhiệm vị trí viện trưởng kế nhiệm tới nay, số lượng học sinh của Chí tôn điện tăng thêm bao nhiêu, học sinh Thần huyền viện tăng thêm bao nhiêu, thực lực của cả Vạn Hoàng học viện tăng lên bao nhiêu, cống hiến ra bao nhiêu sức lực? Tất cả những điều này, đều có chứng cứ, số lượng rõ ràng công khai, không ai che đậy được sự thật này, cũng không có ai có thể làm sai lệch nó.”

“Có lẽ cả đám mấy người đều không vừa mắt với ta, nhưng các vị có thể đi hỏi những người khác trong học viện một câu, có ai hi vọng ta rút khỏi Vạn Hoàng học viện không, có ai hi vọng ta từ chức viện trưởng kế nhiệm hay không? Nếu mấy người có thể thống kê được hơn phân nửa phản đối, vậy ta nguyện ý giao quyền lực trong tay ta

ra!”

Chúng trưởng lão hừ lạnh trong mũi một tiếng, ai mà không biết danh vọng của nàng trong đám học sinh bây giờ chứ, sợ rằng còn áp đảo đám bọn họ luôn ấy! Bằng phương pháp đó mà đuổi được nàng đi, căn bản đây là chuyện không tưởng mà.

Hai mắt Vân Khê bỗng nhiên trầm xuống, chiết xạ ra tia sáng lạnh băng.

Ánh mắt lạnh lùng ấy chậm rãi quét qua mỗi người, thanh âm băng đá: “Như thế nào là tấm gương? Chỉ cần đại đa số mọi người còn ủng hộ ta thì ta chính là hình tượng của cả học viện! Vạn Hoàng học viện có trên vạn người, mà mấy người chẳng qua chỉ là một góc của cả tảng băng, căn bản không thể đại biểu cho toàn bộ Vạn Hoàng học viện. Chỉ cần đại đa số cho rằng ta có tư cách trở thành hình tượng, như vậy ta chính là hình tượng của cả học viện!”

Thanh âm rõ ràng không cao, nhưng lại như sấm sét nổ tung bên tai mỗi người.

Các vị trưởng lão đồng loạt ngẩn ra, kinh ngạc nhìn nàng, đột nhiên phát hiện có vẻ nàng đã thay đổi thành một người khác rồi, khí phách như vậy, ngạo nghễ như vậy, làm cho người ta phải rùng mình.

“Chuyện khác, các vị nói bởi vì ta mà làm cho Vân tộc với Long gia rút khỏi, tạo thành tổn thất cho học viện. Nhưng mấy người có thấy hay không, cũng bởi vì ta, trong nửa năm qua, học viện tăng thêm bao nhiêu học sinh mới với thiên phú xuất sắc? Cuối cùng, các vị muốn các học sinh có thiên phú xuất sắc, hay là một mối quan hệ dây dưa với Vân tộc, với Long gia? Sau này giúp các vị có đường lui hay là có hậu thuẫn?”

Không trưởng lão ngồi không yên, vỗ bàn quát lên: “Ngươi nói hươu nói vượn cái gì? Chúng ta làm sao lại cần quan hệ với Vân tộc hay Long gia cơ chứ? Đương nhiên mọi người đều coi trọng nhân tài!”

“Nếu coi trọng nhân tài, vậy bọn họ đi thì cũng đi rồi, có chỗ nào đáng tiếc sao?” Vân Khê lạnh lùng nói, “Hơn nữa, bọn họ thủy chung đều là người của Vân tộc hay của Long gia, sớm muộn gì cũng rời khỏi Vạn Hoàng học viện, không thể để chúng ta sử dụng. Chỉ có những đệ tử đến từ thế gia môn phái nhỏ bé kia mới chính là nhân tài quan trọng cần chân chính bồi dưỡng của học viện ta, cũng chỉ có bọn họ mới có thể trung thành đối với Vạn Hoàng học viện. Chúng ta muốn cường đại, muốn trăm năm không suy, phải dựa vào sức mạnh luôn tiến bộ của bọn họ. Các vị đều là người từng trải, mấy thập niên qua, trong học viện người đến người đi, đến cuối cùng cũng chỉ dư lại mấy trưởng lão. Các vị hẳn là cực kỳ rõ ràng, kiểu người gì mới là quan trọng nhất đối với Vạn Hoàng học viện của chúng ta.”

“Nàng nói không sai! Những năm trước a, những học sinh phàm là đến từ hào môn đại gia tộc, một khi học nghệ xuất sư, không ai không phải trở về gia tộc, vì gia tộc của mình mà góp sức, những người lưu lại cuối cùng, hoặc là không có thân thế bối cảnh, hoặc là bị chính gia tộc vứt bỏ, chúng ta..... Haiz…” Vài vị trưởng lão bắt đầu có chút dao động, nghĩ tới những gì đã trải qua mà không khỏi cảm khái.

Đúng như Vân Khê phân tích, phàm là người đến từ những hào môn đại gia tộc, một khi học nghệ thành rồi, ai còn nguyện ý ở lại Vạn Hoàng học viện làm một học sinh bình thường nữa? Bọn họ chỉ mong mỏi sớm ngày trở lại gia tộc môn phái của mình, đi tranh đoạt địa vị, đi mưu cầu lợi ích cho mình, cho gia tộc.

Không trưởng lão cúi đầu hừ lạnh, không lên tiếng phản bác, bởi vì chính ông cũng xuất thân từ thấp kém, ở lại Vạn Hoàng học viện là

kết cục tốt nhất, nếu rời khỏi đây, nhất định thành kẻ không có căn cơ.

Vân Khê thấy bọn họ không phản bác nữa, giọng nói nhu hòa đi một ít, lại tiếp tục: “Các vị không phải nói ta tham ô tài nguyên học viện, phá sạch học viện sao? Không sai, trước mắt, thiết lập Đan học viện đúng là chưa thể mang đến ích lợi cho học viện, nhưng đó là tạm thời. Các vị hẳn biết luyện chế ra một viên đan dược cấp ba trở lên có thể đạt được bao nhiêu lợi ích trên thị trường, phải không? Để ta nói cho mọi người biết, chỉ cần Đan học viện chính thức ổn định, bồi dưỡng được một nhóm Luyện đan sư ưu tú, đan dược cấp ba căn bản không phải vấn đề khó khăn gì. Thử nghĩ, nếu mỗi tháng chúng ta có thể luyện chế ra ngàn vạn đan dược từ cấp ba trở lên, như vậy, khoản thu hoạch học viện có được sẽ ở mức nào?”

Các vị trưởng lão nghe vậy, chụm đầu vào nhau suy nghĩ, tất nhiên bọn họ đều biết một viên đan dược từ cấp ba trở lên có giá trị bao nhiêu, nhưng nó lại dễ dàng được luyện chế thế sao?

Ở Long Tường đại lục, Luyện đan sư và Luyện khí sư là hai loại nhân tài rất có giá, nhưng là, Luyện đan sư bình thường có thể dễ dàng tìm được, Luyện đan sư cao cấp lại đâu được thế, mà muốn luyện chế ra đan dược trên cấp ba, thế nào cũng phải có tư cách một Luyện đan sư cấp ba!

Bọn họ đã gặp Mộ lão kia, ông ta không đưa ra bất kỳ giấy tờ gì có thể chứng minh tư cách luyện đan và cấp bậc chính xác, người như vậy, bọn họ làm sao có thể tin phục?

“Cái gì? Đan dược trên cấp ba? Mỗi tháng luyện ra ngàn vạn viên? Ngươi tùy miệng nói bậy cái gì đó! Tùy tùy tiện tiện từ bên ngoài tìm đến một Luyện đan sư là đã có thể luyện chế ra đan dược trên cấp ba, ngươi cho rằng lão phu là thằng nhóc ba tuổi tùy ngươi lừa gạt

chắc?” Không trưởng lão nhìn những người khác đang bị dao động, không khỏi nóng nảy. Vất vả lắm mới cổ động để những trưởng lão này đứng về phía mình được, nếu để cho xú nha đầu này thuyết phục, khiến bọn họ đứng về phía nàng mất, vậy chẳng phải một nửa cơ hội cho mình cũng không còn hay sao?

“Ta nói mỗi tháng có thể luyện chế ra ngàn vạn, đó là sau khi Đan học viện xây dựng ổn thỏa rồi. Trước đó, chúng ta không cần đến lượng lớn đan dược, nhưng có thể đột phá từ phương diện chất lượng của đan dược. Phải biết rằng, một viên đan dược cấp sáu có thể bằng cả ngàn viên cấp ba rồi.” Vân Khê lạnh lùng mà bình tĩnh phân tích.

“Ha ha, đan dược cấp sáu? Vừa mới nói đan dược cấp ba, hiện tại đã thành đan dược cấp sáu rồi đấy. Ngươi thật sự coi lão phu là đồ ngốc, không biết sự khó khăn của luyện chế đan dược cấp bậc cao à? Chỉ bằng cái người mà ngươi tìm đến kia, nếu ông ta thật sự có thể luyện chế ra đan dược cấp sáu, ta lập tức quy phục ngươi!”

Không trưởng lão khinh thường cười lạnh, có thể luyện chế ra cấp sáu đan dược, ít nhất cũng phải là Luyện đan sư cấp sáu trở lên mới có năng lực này, dĩ nhiên, vài Luyện đan sư có thiên phú dị bẩm, tư cách chỉ mới bốn năm cấp, cũng có thể luyện chế ra đan dược cấp sáu, nhưng người kia, nhìn thế nào cũng có vẻ không có giấy chứng nhận tư cách Luyện đan sư cấp sáu trở lên. Ông ta đang đợi để nhìn nàng bị chê cười đây.

Vân Khê nhếch môi, nhàn nhạt nở nụ cười.

“Không trưởng lão, ông sẽ giữ lời chứ?”

“Tất nhiên giữ lời! Mọi người nơi này đều có thể làm chứng, chỉ là..... Nếu ông ta không làm được mà nói, ngươi liền tự động từ

chức viện trưởng kế nhiệm, rời khỏi học viện!”

“Tốt! Một lời đã định!” Vân Khê sảng khoái đáp ứng.

Không trưởng lão hơi sững sờ, không nghĩ rằng nàng lại đáp ứng nhanh như vậy, ánh mắt ông ta hơi khép hờ, thêm vào một câu: “Để có thể công bằng hợp lý, đan dược ông ta luyện chế ra, phải để Luyện đan sư cao cấp chuyên nghiệp được mời từ tổng bộ Thịnh Bảo trai (nơi bán đấu giá các loại vật phẩm, mặt hàng quý giá, hiếm có) tới phán xét, hơn nữa phải được bán ra với giá tương ứng giá của đan dược cao cấp từ Thịnh Bảo trai, như thế mới xem như thắng.”

“Không thành vấn đề!” Vân Khê tự tin nhếch thần, nàng biết tổng bộ Thịnh Bảo trai ở Hứa thành, cách Vạn Hoàng học viện không xa, đó là một nơi mua bán công chính, kinh doanh công bằng, cho nên căn bản không cần phải lo Không trưởng lão sẽ động tay chân phá hư gì đó.

“Tốt, vậy thì lấy ba ngày làm ước định. Lão phu mỏi mắt mong chờ!” Không trưởng lão cau mày trừng mắt nhìn nàng một cái rồi cúi đầu hừ lạnh, đứng dậy, phất tay áo rời đi.

Vân Khê thủy chung vẫn mang ý cười trên mặt, đưa mắt nhìn các trưởng lão lần lượt rời đi. Theo quan sát của nàng, mặc dù đại bộ phận các trưởng lão đều nhất trí hùa theo với Không trưởng lão, nhưng vẫn còn một bộ phận trưởng lão giữ thái độ bàng quan, từ đầu đến cuối không nói một lời. Xem ra, tình thế cũng không bết bát như nàng tưởng tượng, lần đánh cuộc này, nàng nhất định phải thắng, cũng nhất định sẽ thắng!

Chờ toàn bộ các trưởng lão rời đi rồi, Vân Khê cũng rời khỏi Tiểu Minh Cung, chạy thẳng tới chỗ Mộ lão ở Đan học viện.

Ba người, tỷ đệ Hàn Thiên Phong cùng viện trưởng, vẫn luôn quan sát cả quá trình, cho đến khi tất cả mọi người đã đi khuất, bọn họ mới lại bắt đầu thảo luận.

“Thống khoái! Vừa nãy con còn thay nàng đổ cả mồ hôi, vạn nhất nàng bị đám lão già này chọc tức đến động thai khí, vậy thì tiêu mất. Xem ra lo lắng của con là dư thừa rồi, đám bọn họ căn bản không phải là đối thủ của nàng. Người ta vừa mở miệng nói đã làm cả đám á khẩu không trả lời được, thật sự thống khoái a!” Hàn Thiên Phong nói, “Thái gia gia, người cho là Vân sư muội có thắng hay không?”

Hàn viện trưởng chỉ cười nhẹ, không nói gì.

Hàn Thiên Diệp nói: “Ta đoán, nàng nhất định sẽ thắng. Không nhìn vẻ mặt tự tin của nàng à? Ta có dự cảm, chỉ cần là chuyện mà nàng muốn làm, không có gì không làm được!”

Hàn viện trưởng vẫn cười nhẹ như cũ, tròng mắt sâu thẳm cơ trí lúc sáng lúc tối.

Đan học viện được mở ra từ một khu vực trong Vạn Hoàng học viện, từ khi thành lập cho tới hiện tại thì chưa được nửa năm, tổng cộng số học sinh đã chiêu thu cũng chẳng hơn hai mươi người, thoạt nhìn hơi có vẻ tiêu điều. Nhưng bởi vì cái gọi là vạn sự khởi đầu nan, Vân Khê chưa bao giờ lo lắng về việc đổ một đống tài chính lớn vào bầu nước trôi nổi này.

Muốn phát triển, phải nhìn vào lâu dài.

Nàng có luyện đan tông sư tốt nhất là Mộ lão, nàng có cách điều chế luyện đan tốt nhất, nàng có Tiểu Bạch làm nguồn lửa thuần chính nhất hoàn mỹ nhất, nàng còn chiếm được cả một dãy núi dài đầy các

loại dược liệu thiên nhiên, thiên thời địa lợi nhân hoà, còn có khả năng không thành công sao?

Có vào mà không có ra, chẳng qua là hiện trạng tạm thời mà thôi.

“Mộ lão, thế nào ạ? Trong vòng ba ngày luyện chế ra một viên đan dược cấp sáu, hẳn là không có vấn đề gì chứ?” Vân Khê vừa nhìn Mộ lão sửa sang lại dược liệu, vừa hỏi.

“Chuyện nhỏ này giao cho Mộ Hiên cũng được, còn cần ta tự thân xuất mã sao?” Mộ lão sờ sờ râu mép nói.

“Điều này cũng đúng, vậy cứ đem cái trách nhiệm nặng nề này giao cho Tiểu Hiên Tử đi.” Vân Khê quay đầu, nhìn về phía Lam Mộ Hiên đang ở một bên xem sách ghi chép các loại dược liệu, nói, “Tiểu Hiên Tử, chuyện này liên quan đến việc sư phụ có thể tồn tại ở Vạn Hoàng học viện hay không đấy, ngươi không thể làm mất thể diện của sư phụ a.”

“Nghiêm trọng thế sao?” Lam Mộ Hiên có chút khẩn trương, gương mặt tuấn tú ửng đỏ nói, “Sư phụ, người cảm thấy ta có thể làm được không?”

“Tiểu tử ngốc! Có cái gì không thể? Ngươi chỉ cần phát huy toàn lực, có thể luyện chế tới trình độ nào cũng được hết, dù sao bọn họ cũng không hiểu về thuật luyện đan, chỉ cần cuối cùng luyện chế ra đan dược cấp sáu là tốt rồi. Về phần mồi lửa, ta sẽ để Tiểu Bạch tới giúp.”

Lam Mộ Hiên lấy lại bình tĩnh, gật đầu nói: “Được! Ta đây thử một chút, nhất định sẽ không để cho sư phụ và gia gia thất vọng đâu!”

Người luyện đan đã chọn xong, hiện tại chỉ còn giải quyết tên tiểu tử

Tiểu Bạch thôi, nghe nói trong khoảng thời gian này nó cũng đang giúp hai thầy trò Tiểu Mặc luyện khí, như vậy, bản lãnh phun lửa hẳn là hữu dụng rất nhiều. Âu Li tiên sinh rất là vừa ý chất lượng lửa nó phun ra, trong nửa năm đã luyện chế được không ít thứ tốt.

Tiểu Bạch hiện tại không khác gì đã biến thành lao động nhi đồng, thỉnh thoảng cũng bị bắt đi làm việc rồi.

Nhưng là, vì Tiểu Mặc Mặc, bắt Tiểu Bạch mệt nữa khổ nữa, trong lòng cũng ngọt ngào.

“Tiểu Bạch, nhìn xem ta mang cho ngươi đồ ăn ngon lành gì tới này.” Vân Khê cố ý vơ vét ít thức ăn từ trong phòng bếp dùng để dụ dỗ Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch chui ra từ dưới lò luyện, cả thân bị phủ một tầng tro xám, hai con mắt nhanh như chớp đảo đảo, lỗ mũi không nhịn được mà hướng về phía thức ăn.

Có vẻ rất ngon nha, nhưng mà.....

Nữ ma đầu tại sao đột nhiên đối tốt với nó như vậy? Vô sự mà hiến ân cần, không phải gian cũng là trộm!

Tiểu Bạch dừng tại chỗ, không hề tiến lên, mặc dù đồ ăn thoạt nhìn thật sự rất ngon, nhưng nó sao dám tùy tiện ăn lung tung đồ của nữ ma đầu cho chứ, hơn nữa, hôm nay thoạt nhìn nữ ma đầu cười đến ôn nhu quá thể thế kia… thoạt nhìn..... giống người tốt thế kia…

Không quen a!

“Tiểu Bạch, tới đây ăn mau, đừng khách khí!” Vân Khê vô cùng từ ái nở nụ cười.

Tiểu Bạch co lại thành một đoàn, chỉ chừa lại một đôi con ngươi thật to, đảo tới đảo lui, ánh mắt lòe lòe.

“Nữ ma đầu, rốt cuộc ngài muốn cái gì?”

“Tiểu Bạch, ngươi không đúng rồi, làm rồng sao có thể đa nghi như vậy chứ? Ngươi cảm thấy ta là người dụng tâm bất lương sao?”

Tiểu Bạch dùng sức gật gật đầu, không hề cho nàng mặt mũi.

Vân Khê ho nhẹ một tiếng, làm như chưa từng phát sinh chuyện gì, tiếp tục dùng nụ cười vô cùng từ ái mà nói: “Ngươi nghĩ nhiều rồi, ta không phải người như vậy!”

“Có thật không?” Tiểu Bạch rất là hoài nghi.

Lúc này, Vân Tiểu Mặc đi tới, lau mồ hôi trên trán, cười ngọt ngào nói: “Mẫu thân, người tìm Tiểu Bạch rốt cuộc để làm gì a? Một tháng chưa tới nơi này, bây giờ người lại đột nhiên xuất hiện, thật sự rất kỳ quái nha.”

Vân Khê nổi giận, chẳng lẽ mục đích của nàng rõ ràng vậy sao?

“Được rồi, trở lại chuyện chính, ta muốn mượn Tiểu Bạch mấy ngày để nó đi giúp Lam thúc thúc của con luyện đan.”

“Hmm? Không đi! Tiểu Bạch gần đây phải làm việc mệt muốn chết, đã gầy mất vài cân rồi, …!” Tiểu Bạch run lên, bất mãn nói.

Gầy vài cân?

Vân Khê lau mồ hôi. Léo toét! Tiểu tử, trên người ngươi vốn là không

có tí cân lượng thịt nào!

“Tiểu Bạch, làm việc nhiều mới cường thân kiện thể, đâu có gầy. Ngươi nhìn một cái, cơ thể của ngươi luyện tập thành.....” Vân Khê níu lấy tiểu thân thể của nó, nắm nắm trong tay, “Nhìn này, thân thể nhỏ, móng vuốt nhỏ, đầu cũng nhỏ lại, chỗ chỗ đều hoàn mỹ đến không tưởng, đây là kết quả của mỗi ngày làm việc chăm chỉ a, tin ta đi, đây tuyệt đối là hữu ích vô hại với ngươi mà.”

“Ngứa a! Nhột quá đi!” Tiểu Bạch động thân, lập tức đào thoát khỏi tay nàng, lủi trở lại trong ngực Vân Tiểu Mặc, hai mắt lòe lòe nhìn Vân Khê nói, “Người ta vốn đã rất đẹp, đây là bẩm sinh.”

Đẹp cái đầu ngươi!

Vân Khê hít một hơi thật sâu, tiếp tục không ngừng cố gắng: “Tiểu Bạch, ngươi nhìn bụng ta này, mỗi ngày mang thai, thật không dễ dàng a, nhưng là hết lần này tới lần khác có người muốn khi dễ ta..... Không phải, muốn khi dễ hài tử trong bụng ta, cũng chính là đệ đệ hoặc muội muội của Tiểu Mặc Mặc. Bọn họ nói, nếu như chúng ta không luyện chế ra đan dược thật tốt, bọn họ muốn đuổi chúng ta ra khỏi học viện a. Ngươi nói xem, nếu chúng ta bị đuổi đi như thế, ta đây biết đi chỗ nào để sinh hài tử chứ? Chẳng lẽ ngươi muốn thấy đệ đệ muội muội của Tiểu Mặc Mặc vừa mới ra đời đã không có chỗ an cư sao?”

Không có biện pháp, vẫn phải giơ chiêu Tiểu Mặc Mặc ra mới có tác dụng với nó.

“Ô ô..... Có thật không?” Tiểu Bạch hoài nghi nhìn nàng, rồi ngẩng đầu lại nhìn Tiểu Mặc Mặc. Nó vẫn tương đối nguyện ý tin tưởng Tiểu Mặc Mặc hơn một chút.

“Tiểu Mặc.” Vân Khê nháy mắt mấy cái với nhi tử.

Vân Tiểu Mặc mấp máy cái miệng nhỏ nhắn, cúi đầu nói với Tiểu Bạch: “Tiểu Bạch a, nếu mẫu thân thật sự có khó khăn, vậy ngươi hãy cực khổ một chút, mau đi giúp người đi.”

“Ừ, được! Được!” Tiểu Bạch không nói hai lời lập tức gật đầu đáp ứng.

Xem ra nàng nói nhiều như vậy đều không bằng một câu của nhi tử a. Vân Khê chịu đả kích thật sâu, đãi ngộ khác biệt cũng quá lớn rồi đấy!

“Cứ quyết định như vậy đi.” Vân Khê ôm lại giỏ đồ ăn vào người. Quá thương tâm, uổng công nuôi nó!

“Nữ ma đầu, ta muốn ăn!” Hai mắt Tiểu Bạch nhìn chằm chằm vào cái giỏ trong tay nàng, thật muốn ăn nha.

“Đừng mơ!” Vân Khê ôm giỏ tông cửa xông ra, đến khi ra ngoài rồi mới lặng lẽ đặt ở cạnh cửa. Ai bảo nó vô tâm vô phế như vậy, phải ngược đãi một chút mới được.

“Ô ô..... Đã biết mà, nàng nhất định không có hảo tâm như vậy mà.” Tiểu Bạch rất thất vọng.

Vân Tiểu Mặc đi theo mẫu thân ra ngoài, lại cầm cái giỏ trở lại, đưa đến trước mặt Tiểu Bạch, cười ngọt ngào nói: “Mẫu thân lừa ngươi thôi, nhanh ăn đi!”

Tiểu Bạch hạnh phúc lăn lộn: “Vẫn là Tiểu Mặc Mặc đối với Tiểu Bạch tốt nhất.”

Ba ngày trôi qua trong chớp mắt, cũng không biết là người nào đã truyền ra tin đồn, dường như cả học viện đều biết Vân Khê và Không trưởng lão đánh cuộc, rối rít suy đoán đến tột cùng Đan học viện có thể luyện chế ra đan dược cấp sáu hay không.

Đề phòng bị Vân Khê giở trò lừa gạt, nhóm Không trưởng lão cơ hồ trở thành khách quen ở Đan học viện, mỗi ngày đều tới theo dõi quá trình Lam Mộ Hiên luyện đan, chỉ sợ sai sót tạo ra lỗ hổng để cho bọn họ gian lận.

Khi bọn hắn biết được chịu trách nhiệm luyện đan không phải là Mộ lão, mà là đồ đệ Vân Khê, các vị trưởng lão đều cười nhạo, cho rằng mình bị coi rẻ, chuyện đánh cuộc bị xem nhẹ. Song, khi bọn họ chân chính quan sát Lam Mộ Hiên luyện chế đan dược, thủ pháp, kỹ thuật, sức tập trung của hắn, đều có thể nói là một Luyện đan sư chuyên nghiệp, bọn họ mới từ từ thay đổi cách nhìn. Có lẽ kỹ thuật luyện đan của một người không thể dùng tuổi tác để đoán định.

Bất quá, quá trình chẳng qua là quá trình thôi, hiệu quả của đan dược sau khi luyện chế là như thế nào, còn phải đợi sau khi Luyện đan sư chân chính giám định mới có thể xác nhận. Cho nên, vốn liếng cuối cùng của bọn họ đều đặt vào Thịnh Bảo trai, đến tột cùng ai thắng ai thua, chỉ có Thịnh Bảo trai mới xác nhận được!

Quyển 4 - Chương 148: Thịnh Bảo trai

Thịnh Bảo trai nằm ở Hứa thành, cách Vạn Hoàng học viện không tới một ngày đường, đó chính là nơi bán đấu giá nổi tiếng và quy mô ở Long Tường đại lục.

Thịnh Bảo trai có chi nhánh ở rất nhiều thành trì, trong Thiên Long Thành cũng có một hội trường của Thịnh Bảo trai, và Thịnh Bảo trai ở Mạc thành là nơi có quy mô lớn nhất.

Nghe đồn, chủ nhân sau lưng Thịnh Bảo trai có lai lịch không tầm thường, thân phận cực kỳ thần bí, đến nay vẫn chưa có ai biết được người này thực sự là ai. Nhưng việc này cũng không có ảnh hưởng gì tới những hoạt động ở đây, bởi vì mọi người đều biết có tới hai nhân vật Truyền Kỳ Cảnh cấp Huyền Hoàng trấn thủ Thịnh Bảo trai, phàm là người gây chuyện ở đó, lập tức bị ném ra ngoài.

Hôm nay, Thịnh Bảo trai vẫn như mọi ngày, khách khứa tựa như vân lai. (vân lai: mây trôi, ý chỉ đông đúc, nhộn nhịp).

Ngoài cửa lớn Thịnh Bảo trai, một chiếc xe ngựa khác hẳn những xe khác đang từ từ dừng lại, trên mặt xe, ấn ký Thịnh Bảo trai sang trọng mà giản dị hiện lên rõ nét.

Xe ngựa còn chưa dừng lại, một đoàn người từ trong cửa lớn đã vội vàng chạy ra, xếp thành một hàng ngay ngắn.

“Tứ chưởng quỹ đã lâu không gặp.”

Nam tử trung niên đứng đầu hàng chính là quản sự của tổng bộ Thịnh Bảo trai, Cừu quản sự. Theo thói quen nghề nghiệp nở nụ cười, khom người, ngưng mắt nhìn xe ngựa thật lâu, nụ cười cứ như được vẽ lên trên mặt, không hề nhúc nhích.

Hồi lâu, từ bên trong xe ngựa rốt cục truyền ra một thanh âm nam tử: “Là Cừu quản sự à? Làm phiền ông phải tự mình đến đón rồi.”

Nam tử vừa dứt lời, một gã sai vặt theo sau lập tức tiến lên vén màn xe.

Cừu quản sự nhanh chóng liếc qua khe hở, ngẩng đầu nhìn vào bên trong xe, quả nhiên là Tứ chưởng quỹ đã lâu không gặp. Tứ chưởng quỹ năm nay đã ngoài bốn mươi, xử lý mọi việc hết sức khéo léo, trên phương diện đấu giá lại có kinh nghiệm phong phú. Việc hắn đến khiến cho Cừu quản sự phấn chấn tinh thần, âm thầm suy đoán, lần này Tứ chưởng quỹ có thể sẽ mang đến bảo bối hiếm thấy khiến Thịnh Bảo trai thanh danh đại chấn lần nữa.

Tầm mắt của hắn chếch đi, chú ý tới một nữ tử ngồi bên Tứ chưởng quỹ. Hắn hơi sững sờ, không khỏi nhìn thêm mấy lần, nàng ta đang mặc ý phục màu tím, hơi gầy, thần sắc hoảng hốt nhưng lại khiến người ta thương tiếc.

Hắn nhanh chóng thu hồi tầm mắt tìm tòi nghiên cứu, trong lòng âm thầm suy nghĩ, xem ra Tứ chưởng quỹ vẫn là bảo đao không cùn, phong lưu như cũ a. Hắn tự mình tiến lên, vươn tay ra: “Tứ chưởng quỹ đích thân tới Hứa thành, chính là vinh hạnh của chúng thuộc hạ. Đi đường mệt nhọc, mời Tứ chưởng quỹ vào phòng nghỉ ngơi một chút, sau đó thuộc hạ xin thiết yến đón gió tẩy trần thay Tứ chưởng quỹ.”

Tứ chưởng quỹ không nhìn đến bàn tay kia, trực tiếp bước xuống từ

trên xe ngựa, động tác dứt khoát liền mạch. Hắn đứng lại bên cạnh xe ngựa, sau đó đưa tay về phía cô gái áo tím trong xe, giọng nói hơi lộ vẻ ôn hòa: “Cô nương, xuống xe thôi! Chúng ta đã đến rồi.”

Cô gái kia giống như vừa hoàn hồn, ánh mắt vẫn hoảng hốt, sâu kín hỏi: “Nơi này chính là Mạc thành sao?”

Tứ chưởng quỹ khẳng định: “Đúng vậy, nơi này chính là Mạc thành.”

Ánh mắt cô gái sáng lên, đặt tay vào tay hắn, từ trên xe ngựa dạo bước xuống, ánh mắt xa lạ nhìn chung quanh một vòng, hỏi: “Vậy Vạn Hoàng học viện ở đâu?”

Tứ chưởng quỹ thủy chung giữ thái độ ôn hòa: “Từ nơi này đến Vạn Hoàng học viện, chỉ đi mất một ngày lộ trình.”

Ánh mắt cô gái kia từ từ đen đặc tối sầm lại, thanh âm đạm mạc trả lời: “Biết rồi.”

Cừu quản sự nhìn hết thảy động tác giữa hai người, nghi ngờ trong lòng từ từ tăng lên, bất quá, chuyện này thủy chung là của chủ tử, nhiệm vụ của hắn chỉ là tiếp đãi chủ tử thật tốt, để cho người ta thư thái vừa ý là được. Phải biết rằng Tứ chưởng quỹ là nhân vật trọng yếu cấp trên phái xuống đây, nắm trong tay quyền sinh sát và chén cơm của bản thân, hắn hận không thể dốc tâm dốc phổi ra để tiếp đãi.

“Tứ chưởng quỹ, mời đi bên này.”

Tứ chưởng quỹ nhẹ vuốt cằm, khoát tay với cô gái bên cạnh, ý bảo để nàng đi trước.

Đợi nữ tử kia chầm chậm bước đi, như thế, đoàn người mới dần dần

quay vào Thịnh Bảo trai.

Trong ngoài Thịnh Bảo trai có không ít khách nhân và người đi đường vây xem, thấy một màn như vậy, họ không khỏi rối rít nghị luận.

“Nghe nói vị Tứ chưởng quỹ này được chủ nhân Thịnh Bảo trai giao phó, tới xem xét sự vụ, thân phận không phải bình thường đâu. Nghe nói lúc hắn đến còn đem theo một bảo bối, vài ngày nữa sẽ được công khai đấu giá bên trong Thịnh Bảo trai.”

“Bảo bối gì vậy?”

“Thịnh Bảo trai có thể nổi danh trong thị trường đấu giá như vậy, cũng là do những bảo bối nó cất dấu đều là vật vật hãn hữu, vạn kim khó cầu, phàm là xuất trướng luôn không phải thứ đồ gì bình thường, chúng ta vẫn là lẳng lặng chờ đi, đáp án cuối cùng cũng phải công bố thôi.”

“.....”

Cừu quản sự đưa khách nhân đến sương phòng đã chuẩn bị, đang định thối lui, Tứ chưởng quỹ liền gọi hắn lại.

“Cừu quản sự, nói mấy chuyện trong Thịnh Bảo trai mấy ngày gần đây đi.”

“Này.....” Cừu quản sự liếc mắt về phía nữ tử trong phòng, hơi có chút do dự.

Tứ chưởng quỹ trầm giọng nói: “Không phải ngại, vị cô nương này không phải người ngoài.”

Cô gái áo tím giống như không nghe được cái gì cả, vẫn có vẻ tâm thần hoảng hốt, ngồi ở chỗ đó, không nói tiếng nào.

Cừu quản sự suy tư, cũng không băn khoăn nữa, mở miệng trả lời: “Thịnh Bảo trai gần đây xuất hiện không ít cao thủ đến từ bên ngoài, thoạt nhìn không giống như chỉ tới thăm Thịnh Bảo trai, mỗi ngày bọn họ đều ở đi khắp trong ngoài bốn phía Thịnh Bảo trai, có vẻ đang dò xét địa hình.”

Tứ chưởng quỹ hí mắt, con ngươi thâm trầm xuống: “Tra được thân phận bọn họ chưa?”

“Thuộc hạ vô năng, tạm thời không tra được!” Cừu quản sự lắc đầu, “Tuy nhiên, xem tác phong làm việc, cũng khá giống người của Thích khách minh (tổ chức sát thủ, thích khách), nhưng khi cẩn thận cân nhắc, lại cảm thấy không đúng. Bởi vì sát thủ Thích khách minh bình thường đều hành động đơn độc, chưa từng đồng loạt xuất động nhiều như vậy, trừ phi.....”

“Trừ phi có đại nhân vật nào đó xuất hiện, cố chủ sợ không nắm chắc, cho nên đồng thời thuê mấy tên sát thủ tới cùng ám sát đối phương.” Tứ chưởng quỹ trầm ngâm, chân mày nhíu lại, “Gần đây Thịnh Bảo trai có thể xuất hiện đại nhân vật nào?”

Cừu quản sự suy nghĩ một chút, nói: “Đại nhân vật cũng không có, bất quá ngày mai viện trưởng kế nhiệm và các vị trưởng lão của Vạn Hoàng học viện sẽ đích thân tới Thịnh Bảo trai, ủy thác chúng ta giám định giúp bọn họ một ít đan dược mà bên Đan học viện mới thành lập kia luyện chế ra.”

“Vạn Hoàng học viện?” Nữ tử vẫn luôn trong trạng thái hoảng hốt nghe đến bốn chữ này đột nhiên tỉnh táo lại, hai mắt gắt gao trừng Cừu quản sự.

“Không sai, viện trưởng kế nhiệm và các vị trưởng lão của Vạn Hoàng học viện.” Cừu quản sự thấy quái lạ, vô cùng kinh ngạc với phản ứng của nàng ta.

“Viện trưởng kế nhiệm của bọn họ, tên là Vân Khê?” Cô gái hỏi tới, trong đôi mắt vô thần bỗng nhiên trở nên sắc bén.

Cừu quản sự gật đầu: “Không sai, nàng gọi là Vân Khê.” Hắn ngạc nhiên, vì sao người này lại nhạy cảm đối với tin tức về Vạn Hoàng học viện như thế, mơ hồ cảm giác được nàng ta có địch ý đối với Vạn Hoàng học viện.

Tứ chưởng quỹ yên lặng nhìn chăm chú vào nữ tử kia, bất động thanh sắc.

“Quả nhiên là cô ta! Quả nhiên là cô ta!” Bộ ngực nữ tử phập phồng kịch liệt, tâm tình cũng bắt đầu dậy sóng.

Cừu quản sự quăng hướng Tứ chưởng quỹ một ánh mắt, mang theo ý dò hỏi. Tứ chưởng quỹ khoát tay áo, nói: “Ngươi lui ra trước đi, tiếp tục chú ý nhóm sát thủ đó. Nhớ kỹ, chỉ cần bọn họ không gây chuyện ở Thịnh Bảo trai, những chuyện khác, chúng ta cũng không cần để ý tới.”

“Dạ, thuộc hạ xin cáo lui trước.”

Đợi Cừu quản sự đi khỏi, Tứ chưởng quỹ đưa mắt nhìn về cô gái áo tím kia, ánh mắt của hắn đen thăm thẳm, trong chớp mắt hiện lên vẻ sắc bén, ngữ khí lại vô cùng ôn hòa: “Cô nương, mặc dù ta không biết đến tột cùng cô có dây dưa ân oán gì với Vạn Hoàng học viện, nhưng có một điều ta phải nhắc nhở cô, thực lực của Vạn Hoàng học viện không phải chuyện đùa, chớ hành động thiếu suy nghĩ, nếu

không đến lúc đó sợ rằng ngay cả ta cũng không giúp được cô.”

Cô gái áo tím đảo mắt, che dấu cảm xúc chân thật trong lòng, khom người nói: “Cám ơn Tứ chưởng quỹ đã nhắc nhở, trong lòng ta tự hiểu rõ, sẽ không làm phiền đến Tứ chưởng quỹ đâu.”

“Cô hiểu lầm rồi, ta không phải sợ phiền toái, ta chỉ không hy vọng cô phát sinh nguy hiểm mà thôi.” Tứ chưởng quỹ không tiếng động thở dài, chắp tay sau lưng đứng dậy, “Cô nghỉ ngơi trước đi, có chuyện gì thì cứ tới tìm ta. Ta ở phòng bên cạnh.”

Cô gái kia khẽ vuốt cằm, lặng yên đưa mắt nhìn hắn rời đi.

Trong khoảnh khắc cửa phòng đóng lại, ánh mắt nữ tử bỗng dưng biến đổi, lần nữa trở nên sắc bén: “Tử Ngọc, đệ an tâm đi, tỷ tỷ nhất định sẽ báo thù cho đệ!” (TND: Oa, không người là người mà ta đang nghĩ chứ?… Thần ca a~)

Đối diện Thịnh Bảo trai là một tửu lâu khá lớn, trong một gian phòng, Long Thiên Hồn một chén tiếp một chén đổ rượu vào bụng. Nửa năm trước, vị hôn thê của hắn chạy mất, hắn lại thảm hại trên Đại hội tỷ võ, nửa năm rồi, những nhục nhã liên tiếp ấy vẫn là bóng ma hàng đêm giày vò hắn. Mất đi hết thảy, hắn cũng muốn đòi lại hết thảy!

Có người gõ cửa tiến vào, đứng sát bên cạnh hắn mà bẩm báo: “Hồn thiếu gia, chúng ta đã thăm dò kĩ càng, ngày mai người của Vạn Hoàng học viện sẽ tới Hứa thành. Thuộc hạ đã sắp xếp người của chúng ta lẫn vào tất cả khách sạn và tửu lâu trong thành, chúng ta có thể tùy thời nắm giữ nhất cử nhất động của đối phương.”

Long Thiên Hồn ngừng động tác, một tia cười âm lãnh từ mép tràn ra: “Tốt! Làm tốt lắm! Không uổng công ta ngủ đông (nằm vùng) mấy tháng ở Hứa thành, cuối cùng cũng đợi được cơ hội rồi. Long Thiên

Tuyệt, ngươi tốt nhất đừng xuất hiện ở Hứa thành, nếu không, ta sẽ khiến ngươi có đi mà không có về!”

“Đúng rồi, Hồn thiếu gia, trừ người của chúng ta, thuộc hạ còn phát hiện ở Hứa thành xuất hiện không ít sát thủ Thích khách minh. Gần đây bọn họ một mực thăm dò xung quanh Thịnh Bảo trai, tựa hồ cũng nhằm vào người của Vạn Hoàng học viện.”

“Sát thủ Thích khách minh?” Long Thiên Hồn suy nghĩ một chút, chợt cười lớn, “Long Thiên Tuyệt, xem ra hai vợ chồng các ngươi đã đắc tội không ít người đâu..... Tốt! Tới càng nhiều càng tốt, càng loạn càng tốt, các ngươi nhất định không biết rằng, giờ phút này Hứa thành đã là thiên la địa võng, chỉ đợi các ngươi tự chui đầu vào lưới rồi, ha ha ha ha.....”

“Người đâu! Lấy thêm rượu! Hôm nay đại gia ta muốn thống khoái mà uống một trận!”

Vân Khê và Long Thiên Tuyệt đúng là không ngờ tới, một chuyến đi này hung hiểm muôn phần, sát thủ đang đợi bọn họ thì đông không đếm xuể. Giờ phút này, hai người đều ôm tâm tình vui vẻ ngồi xe ngựa chạy tới Hứa thành. Bọn họ chỉ coi một chuyến đi như tới du lịch giải sầu mà thôi, về phần giám định đan dược, chẳng qua là một màn đi ngang qua tiện đường. Bởi vì nàng đã kiểm tra đan dược Lam Mộ Hiên luyện chế ra, kết quả lại vượt quá dự liệu rất nhiều, làm cho nàng phi thường hài lòng, cho nên căn bản không cần lo lắng đến kết quả giám định đan dược làm gì.

Nghe nói trong Thịnh Bảo trai cất chứa không ít dược liệu, đan dược hiếm có, nàng cũng muốn nhân cơ hội này vơ vét chút ít, có thể làm cho Đan học viện mau chóng phát triển, trở thành một phần không thể thiếu ở Vạn Hoàng học viện mới tốt.

Quyển 4 - Chương 149: Nàng quá tà ác

Một đoàn người ngựa, ngoại trừ vợ chồng Vân Khê ra, còn có Mộ lão, Lam Mộ Hiên, Bách Lí Song và tứ đại hộ pháp, vì hành trình mang tính du ngoạn nhiều hơn một chút, bọn họ cũng không mang theo quá nhiều nhân mã.

Đoàn trưởng lão Vạn Hoàng học viện thì tách riêng, đi thành một đường khác.

Sợ xóc nảy ảnh hưởng đến thai nhi trong bụng Vân Khê, xe ngựa đi khá chậm, bị đoàn trưởng lão bỏ xa từ lâu rồi.

Bách Lí Song một thân trang phục màu đỏ, tự mình cưỡi ngựa lảo đảo đi trước, có chút không nhịn được.

Nàng quay đầu lại, gào to về phía xe ngựa: “Sư phụ, nếu không để con đi vào thành thăm dò trước một chút rồi tìm chỗ ở cho mọi người luôn?”

Rèm xe ngựa vén lên, lộ ra một đôi con ngươi tinh duệ của Vân Khê, nàng cười một tiếng, sao lại không biết tâm tư của cô bé chứ.

“Đi đi, cẩn thận một chút!”

“Dạ rõ!” Bách Lí Song tươi cười rạng rỡ như được đại xá, vung roi ngựa, nhanh chóng phóng vút đi. Thân ảnh hồng sắc giống như một đốm lửa rực rỡ, càng ngày càng xa.

“Nha đầu này!” Vân Khê đưa mắt nhìn người đang giục ngựa chạy như điên kia, không khỏi buồn cười, cũng theo đó sinh lòng ham muốn. Theo bản năng xoa bụng mình, thật hy vọng hài tử trong bụng sớm xuất thế, như thế nàng cũng có thể giống như con bé, không chút cố kỵ mà giục ngựa chạy như điên.

“Còn nói người khác là nha đầu, bản thân nàng cũng không lớn hơn được bao nhiêu so với nó đâu.” Long Thiên Tuyệt nhìn ánh sáng nhàn nhạt nơi đáy mắt nàng, không nhịn được bấu vào gương mặt tròn trịa của nàng, “Hâm mộ sao? Chờ sau khi cục cưng ra đời, ta sẽ cùng nàng phóng ngựa như điên, nàng muốn đi nơi nào, ta đều phụng bồi đến cùng.”

“Chàng bảo đấy nhé, không cho phép nuốt lời!” Vân Khê rạng rỡ cười một tiếng, cúi đầu dùng ngón tay chọc chọc bụng mình mà nói, “Cục cưng, con phải làm chứng cho mẫu thân, không cho cha con ăn quịt nhé.”

“Để ta nghe một chút xem cục cưng có đáp ứng không nào.” Long Thiên Tuyệt ngồi xổm xuống trước mặt nàng, dán vào bụng nàng, ra vẻ lắng nghe. Hắn cong khóe môi thành một đường vòng cung ưu mỹ, ra vẻ chân thành mà nói: “Nghe này! Cục cưng nói chuyện, nói cục cưng thích nhất phụ thân a, phụ thân sẽ không ăn quịt.”

Vân Khê không nhịn được cười giận, lại còn có người tự luyến như vậy: “Cái đồ xú mỹ nhà chàng! Cục cưng thích nhất tất nhiên là mẫu thân rồi, mẫu thân hoài thai mười tháng mới là cực kỳ khổ cực.”(xú mỹ =)) ahaha)

Long Thiên Tuyệt nhướn mày, cười đến tà mị mê hoặc: “Công lao phụ thân cũng rất lớn mà, nếu như không có phụ thân chăm chỉ cố gắng, hàng đêm cày cấy, sao có thể có cục cưng đây?”

Mặt có chút nóng lên, Vân Khê bấm tay, búng nhẹ vào trán hắn: “Tới địa ngục đi! Cấm dạy hư tiểu bảo bảo!”

“Này đâu phải dạy hư đâu? Tư tưởng tiểu bảo bảo sao tà ác như nàng được.....” Long Thiên Tuyệt ngước mắt, cho nàng một cái ánh mắt ám chỉ “nàng quá tà ác”, kèm theo một ít mị hoặc, vẻ mặt cực kỳ giống với thiên sứ hạ phàm đang dụ dỗ tiểu nữ nhân. Thấy vậy, Vân Khê lại càng xấu hổ, tim đập thình thịch.

Vân Khê ngượng ngùng a.

Nhéo nhẹ gương mặt bầu bĩnh của nàng, Long Thiên Tuyệt tâm tình tốt, nghênh ngang cười to.

Ngoài xe ngựa, tứ đại hộ pháp càng thêm ngượng ngùng.

Tôn chủ, ngài mới là cực kỳ tà ác! Bằng không sao xứng với danh hiệu một đời Tà tôn chứ?

Lại nói đến Bách Lí Song rời khỏi đại đội nhân mã, một đường chạy gấp, kết quả quá hưng phấn đi nhầm đường luôn. Đến ngã ba, đường tới Mạc thành là hướng tây, nàng lại hướng về phía đông mà đi, lại còn giục ngựa phi nước đại.

“Đi! Đi!”

Tư thế hiên ngang oai hùng tạo thành một bức tranh phong cảnh đẹp đẽ, làm cho không ít người đi đường phải quay đầu ngắm nhìn.

“Nhìn kìa! Nàng kia quen mặt quá, giống như là vị hôn thê của Hồn thiếu gia.”

“Không sai! Đích xác là vị hôn thê của Hồn thiếu gia, thiên kim tiểu

thư Bách Lý gia, Bách Lí Song!”

“Ha ha, xem ra vận khí chúng ta không tệ, ra khỏi thành một vòng lại đụng tới một con mồi béo bở. Đi, chúng ta đi bắt nàng ta, hiến tặng lên Hồn thiếu gia, nhất định sẽ được thưởng thật lớn.”

“Đi! Đuổi theo!”

Hai gã nam tử lập tức thay đổi hướng đi, lao về hướng Bách Lí Song.

Bách Lí Song càng chạy về phía trước, cảnh tượng càng hoang vu, nàng vội vàng kéo dây cương, nhìn quanh bốn phía.

“Có phải đi lầm đường rồi không?”

“Hỏng bét! Còn nói giúp sư phụ vào thành điều tra, tìm chỗ ở a, kết quả lại chạy lạc đường, ta thật sự đần muốn chết!”

Xa xa, nghe được tiếng vó ngựa tới gần, nàng vội vàng vẫy tay với hai người phía sau, cất giọng hỏi: “Hai vị đại ca, xin hỏi một chút, Hứa thành phải đi như thế nào?”

Hai người đuổi theo phía sau nghe được câu hỏi của nàng, liếc nhau một cái, âm thầm cười trộm. Xem ra không cần bọn họ hao phí quá nhiều khí lực, con cá đã tự móc câu rồi.

“Cô nương muốn đi Mạc thành? Vừa lúc huynh đệ hai người bọn ta định đến Mạc thành, dù sao cũng đồng hành, cô nương theo chúng ta mà đi.”

“Vậy thì tốt quá! Làm phiền hai vị đại ca rồi!” Bách Lí Song vô cùng may mắn, vận khí lại tốt như sao, gặp được hai người đi cùng

đường.

Hai người khách khí cười cười, âm thầm trao đổi ánh mắt, quay đầu ngựa lại, đi tới hai bên Bách Lí Song, hình thành xu thế vây kín bọc Bách Lí Song ở giữa.

“Cô nương, vậy chúng ta đi thôi!”

“A.” Bách Lí Song vỗ vỗ ngựa, cũng quay đầu như bọn hắn, nhưng đáy lòng bắt đầu sinh ra nghi ngờ. Hai người này vừa mới đi từ hướng kia tới, hiện tại lại đi trở về, bọn họ thật sự định đi Mạc thành sao?

Hơn nữa, hai người bọn họ một trái một phải đi ở hai bên, tại sao nàng thấy có cảm giác bị vây bắt đây?

Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?

“Hai vị đại ca từ đâu tới? Đi tới Mạc thành làm gì?” Nàng vừa đi theo bọn họ, vừa tùy ý hỏi chuyện.

“Chúng ta đến từ một địa phương nhỏ thôi, không đáng nhắc đến, nghe nói mấy ngày gần đây Mạc thành sẽ có một buổi đấu giá tương đối lớn, cho nên mới đến xem náo nhiệt, mở rộng kiến thức. Cô nương, còn cô?” Một người trong đó trả lời.

“Thật là trùng hợp! Ta cũng vậy!”

Bách Lí Song âm thầm quan sát hai người, cảm thấy hơi thở trên người bọn họ cũng không yếu, nàng âm thầm cảnh giác, không dám buông lỏng, tay nắm cương ngựa thật chặt.

Vì đề phòng bọn họ phát hiện nàng dị thường, dọc đường đi, nàng

trò chuyện với bọn họ đủ các loại trời nam đất bắc, tỏ vẻ vô tâm vô phế.

Sắp đến cửa thành, nàng bỗng nhiên ghì cương ngựa, dừng lại nói: “Hai vị đại ca, đã đến rồi. Sư phụ ta rất nhanh sẽ đến, ta chờ bọn họ ở chỗ này. Hai vị đại ca vào thành trước đi.”

Hai người nghe vậy, nhanh chóng trao đổi ánh mắt, bắt đầu vây nàng lại.

“Cô nương, cũng đã đến cửa thành rồi, không bằng liền theo chúng ta vào thành đi. Cố ý không bằng tình cờ, chúng ta tìm tửu lâu uống một chén, coi như là kết giao bằng hữu.”

“Không cần, đa tạ hảo ý của hai vị đại ca, còn nhiều thời gian, sau này sẽ có cơ hội.” Bách Lí Song cười, từ chối nhã nhặn, đáy lòng lại chửi má nó, xem trận thế này của bọn hắn, nhất định không tính để nàng đi.

Lời còn chưa dứt, sắc mặt hai người lập tức thay đổi, không còn tiếp tục giả vờ nữa.

“Bách Lí Song, có đi hay không cũng không phải ngươi quyết định!” Một người trong đó làm bộ rút kiếm xuất thủ.

Bách Lí Song âm thầm thất kinh, bọn họ thậm chí còn biết cả tên của mình sao?

“Các ngươi rốt cuộc là người phương nào? Sao lại biết ta?”

“Nói cho ngươi biết cũng không sao, chúng ta tới từ Long gia, cũng là người của Hồn thiếu gia. Ngươi là vị hôn thê của Hồn thiếu gia, đương nhiên chúng ta phải đem ngươi về hiến tặng cho ngài ấy, để

một đôi hôn phu hôn thê các người sớm ngày đoàn tụ!" Một người buồn cười nói.

"Các ngươi mơ tưởng! Ta còn đang tự hỏi, hai tên khốn kiếp các ngươi từ đâu chui ra, hóa ra là chó săn bên cạnh Long Thiên Hồn, hừ, tốt, các ngươi muốn bắt ta, vậy hãy hỏi kiếm của ta xem nó có đáp ứng hay không đã!" Trường kiếm trong tay Bách Lí Song lập tức rút ra khỏi vỏ, hàn quang tán loạn, thân hình nàng nhẹ nhàng nhảy về phía trước, dẫn đầu xuất thủ, đâm về phía một người trong số đó.

Người nọ tựa hồ không ngờ nàng xuất kiếm cực nhanh như thế, hiểm hiểm tránh thoát, không khỏi ngạc nhiên: "Ơ? Không phải mọi người bảo vị hôn thê của Hồn thiếu gia không biết võ công à? Sao lại lợi hại như thế?"

Thực lực hai người này không kém, đều là cao thủ Huyền tôn sơ giai, nếu không có Huyền tôn tư chất cũng không thể được Long Thiên Hồn phái tới hiệp trợ hắn đối phó Long Thiên Tuyệt.

Bách Lí Song vừa ra tay, hai người cũng đồng thời rút kiếm, lấy hai đánh một.

"Giết!" Bách Lí Song hét một tiếng, khí thế trường kiếm bạo phát.

Kiếm phách chém ra, thế không thể đỡ. Đánh cho hai vị Huyền tôn sơ giai chẳng phân biệt được trời đất là đâu.

"Làm sao có thể? Cũng là thực lực Huyền tôn sơ giai?"

Hai người Long gia kinh ngạc liếc mắt nhìn nhau, kiếm chiêu trong tay không dừng lại. Chẳng lẽ tin tức sai lầm? Bách Lí tiểu thư từ nhỏ đã đi học tập võ nghệ?

“Không có cái gì là không thể! Đi chết đi!” Hai mắt Bách Lí Song dấy lên màu đỏ, khí thế trường kiếm như bão tố càng thêm hung mãnh dữ dội.

“Màu đỏ..... Con ngươi màu đỏ!” Hai người qua lại phối hợp, kiếm khí liên tục, lại từ từ đi vào thế hạ phong.

Thấy có cơ hội, Bách Lí Song nhếch môi cười lạnh, sát khí nơi hai đầu lông mày phóng ra, giơ kiếm chém về phía một người trong đó. Chỉ nghe một tiếng hét thảm, trường kiếm xuyên qua đầu vai người nọ, chém sâu bảy tấc, đau đến nỗi kêu la thảm thiết.

Nơi này cách cửa thành không xa, kiếm khí va chạm cùng với tiếng kêu thảm thiết xa xa truyền tới, lập tức làm người đi đường chỗ cửa thành chú ý.

Đúng lúc ấy, đang có hai gã Long gia tra xét ngoài cửa thành, nghe thấy tiếng kêu thảm mà nhìn lại, thấy kẻ trúng kiếm chính là đồng bạn của mình, bọn họ vội vàng chạy tới tương trợ.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Các ngươi sao lại đánh nhau cùng một nữ nhân như thế?”

Hai người thấy có đồng bạn tới, không khỏi mừng rỡ, kẻ bị trọng thương nhịn đau vội nói: “Mau! Mau bắt lấy cô ta! Đó là Bách Lí Song, là hôn thê của Hồn thiếu gia!”

“Cái gì? Cô ta là Bách Lí Song?! Ha ha, đi mòn gót chân cũng không tìm được. Hồn thiếu gia nhất định sẽ vô cùng cao hứng!”

“Lên, cùng bắt cô ta lại!”

Chỉ một thoáng, Bách Lí Song bị bốn người vây kín, thực lực hai

người vừa tới so với hai kẻ trước lại mạnh hơn, khí thế của Bách Lí Song thoáng cái đã bị bốn người đè ép xuống, bắt đầu bại lui.

Nàng cắn môi, thầm kêu không ổn, suy nghĩ tìm kế thoát thân. Đang dò xét, dư quang chợt bắt gặp một bóng dáng Thần long bỗng nhiên xuất hiện, nàng không chút nghĩ ngợi, lập tức kêu cứu: “Cứu mạng a! Là người mình!”

Trong ấn tượng của nàng, cả Long Tường đại lục, có thể công khai ngồi Thần long đều là một nhà sư phụ và bằng hữu của người, cho nên, khi nàng vừa thấy Thần long xuất hiện, không chút nghĩ ngợi sẽ quy nó về hàng ngũ người mình.

Tuy vậy, vận khí của nàng đúng là không tệ, thật sự gặp được người mình.

Quyển 4 - Chương 150: Mau gọi ca ca đi

Long Thiên Thần và Bạch Sở Mục mang theo tỷ muội Triệu Hiểu Du, bốn người cùng ngồi trên Dực Long bay về phía Vạn Hoàng học viện, đi thăm đứa cháu nhỏ sắp ra đời của hắn, đang đi qua Mạc thành, chợt nghe thấy tiếng người kêu cứu. Tuân theo tôn chỉ hiệp sĩ trượng nghĩa, Long Thiên Thần lập tức gọi Phì Phì lại, bay về phía âm thanh phát ra.

“Ơ? Đây không phải Bách Lí Song sao? Tại sao nàng ta lại ở chỗ này?” Long Thiên Thần nhìn một cái liền nhận ra người đang bị bốn cao thủ vây kín chính là Bách Lí Song.

Bạch Sở Mục cũng vậy: “Đúng là Bách Lí Song a, hắc hắc, thật đúng dịp.”

“Long đại ca, nàng là ai? Người quen của các huynh sao?” Triệu Hiểu Du hỏi, Triệu Hiểu Mẫn cũng cảm thấy tò mò.

Long Thiên Thần nghiêng đầu, suy tư: “Ách..... Nàng là đồ đệ của đại tẩu, một nha đầu đanh đá!”

Bách Lí Song bận rộn chống đỡ, nghe được lời bình như thế, giận đến đỉnh đầu bốc khói: “Uy, hai người các ngươi nhìn gì nữa? Còn không mau xuống đây giúp ta?”

Nhớ tới lần đầu gặp mặt, vẻ mặt ngạo khí và chế nhạo của nàng, Long Thiên Thần chớp chớp mắt, không lập tức hành động, cố ý trêu chọc: “Giúp ngươi sao? Có thể, mau gọi một tiếng ca ca ta nghe xem

nào.”

Bạch Sở Mục cũng ồn ào theo: “Đúng đúng, gọi một câu ‘ca ca cứu ta’ đi, chúng ta sẽ tới giúp ngươi.”

“Ta phỉ nhổ các ngươi! Không có nhân tính! A——” Bách Lí Song bị hai người làm cho tức giận, không chú tâm, tay phải lập tức bị kiếm khí chém bị thương.

Long Thiên Thần nhất thời thu hồi vẻ mặt trêu ghẹo: “Phì Phì, đi xuống!”

Hắn cầm kiếm phi thân xuống, kình khí Long Ngâm Kiếm trong vô hình phát động, xẹt qua trường không, nhanh như chớp đâm về phía gã cao thủ đang chuẩn bị công kích Bách Lí Song.

Long Ngâm Kiếm trên không trung bay múa như long xà, ma sát với không khí sinh ra hoả tinh, ánh sáng ngọc ngà chói mắt.

“A!” Tên cao thủ Long gia bị trường kiếm đâm tới, phi thân rút lui. Quay ngược lại đánh lén, kiếm khí của hắn sượt qua gò má Bách Lí Song, kiếm khí này nếu như đánh trúng, bên mặt phải Bách Lí Song liền bị hủy dung.

Bách Lí Song thất kinh trong lòng, hai cánh tay dang rộng, mũi chân nhẹ chuyển, mượn lực từ mũi chân điểm một cái chống đất, bằng tư thái duyên dáng, ngửa người ngả ra đất.

Ánh mắt Long Thiên Thần nhanh chóng lướt qua, nghiêng người phi tới, vươn một cánh tay ra vững vàng đỡ được, ôm lấy eo nàng, phi thân tránh thoát kiếm khí.

Hai người nhẹ nhàng đụng chạm, trong nháy mắt liền có cảm giác

như bị điện giật chạy khắp quanh thân.

Hai người một cao một thấp liếc lẫn nhau một cái, đều cảm giác có chút quái dị.

Bách Lí Song hít sâu một hơi, rất nhanh trấn định lại, vung quyền đập vào lồng ngực hắn, đẩy ra, hung hăng nói: “Coi như ngươi trượng nghĩa! Nhưng kỳ quái thật, công phu của ngươi sao trở nên cao như vậy?”

Theo phán đoán của nàng, thực lực hắn vừa thi triển ra, ít nhất cũng là Huyền tôn nhị phẩm hoặc tam phẩm, tóm lại là vượt xa nàng. Nàng nhớ rằng nửa năm trước, công phu của hắn còn rất kém, đến nỗi không đánh lại được nàng, sao bỗng nhiên có biến chuyển lớn như thế được?

Chẳng lẽ gặp được kỳ ngộ gì? Hay là sau một lần trọng thương, hắn lại đột nhiên thông minh lên?

Bách Lí Song nghĩ mãi không ra.

Long Thiên Thần trừng mắt nhìn, xóa đi cảm giác quái dị vừa chợt lóe lên, ho nhẹ nói: “Ngươi đừng có dài dòng được không? Đại ca đại tẩu của ta đâu?”

Bách Lí Song nói: “Ta đi trước, bọn họ chút nữa mới đến Mạc thành.”

Lúc này, Bạch Sở Mục thừa dịp Dực Long đối phó mấy vị cao thủ, nhích tới gần hai người bên này, quái dị nhìn chung quanh một chút: “Bọn họ rốt cuộc là người nào? Tại sao muốn giết ngươi?”

“Bọn họ là người của Long gia.” Bách Lí Song quay đầu nhìn Dực Long tư thế uy vũ áp đảo thiên quân, cái miệng nhỏ nhắn khẽ há, lộ

vẻ ngạc nhiên, “Ngươi đừng nói nó là thú sủng của ngươi nha? Uy phong quá đi!”

Dực Long nghe được người ta ca ngợi, khí thế càng thêm hung mãnh.

Bốn gã Long gia gặp nạn rồi, từng người đều bị hai cánh mạnh mẽ hữu lực đập tới đập lui, tiếng kêu thê thảm.

Long Thiên Thần không để ý đến lời của nàng, nhìn mấy tên cao thủ, nhíu mi trầm ngâm: “Long gia?”

Lại là Long gia!

“Phì Phì, thả bọn họ đi!” Hắn mở miệng phân phó Dực Long.

Dực Long nghe chủ nhân ra lệnh, lập tức thu hồi hai cánh, áp lực trên người bốn gã cao thủ chợt giảm bớt, bọn họ không dám ở lâu, liếc mắt nhìn nhau rồi lập tức nhanh chóng chạy thoát.

Bách Lí Song thấy thế, không khỏi nóng nảy: “Ngươi thả bọn họ làm gì? Bọn họ nếu như trở về báo với Long Thiên Hồn rằng ta ở chỗ này, hắn chắc chắn sẽ không bỏ qua cho ta.”

Long Thiên Thần tỏ vẻ không sao cả, nhún vai: “Đâu có liên quan tới ta?”

Hít sâu một hơi, Bách Lí Song rất là tức giận: “Ngươi rốt cuộc có hiểu hay không? Ta vốn là vị hôn thê của Long Thiên Hồn, hiện tại lại thoái hôn, hắn nhất định hận chết ta. Nếu như ta bị hắn bắt được, hắn nhất định sẽ giết ta!”

“Ngươi sợ hắn như vậy làm gì? Hắn rất đáng sợ sao?” Long Thiên

Thần như cũ tỏ vẻ việc không liên quan đến mình, trong lòng lại âm thầm đánh giá sự tình.

Long Thiên Hồn, cái tên này rất quen.

“Ngươi muốn chọc ta tức chết sao?” Bách Lí Song ôm cánh tay phải bị đả thương, dùng sức trừng hắn.

Hai tỷ muội Triệu Hiểu Du nhìn không nổi rồi, rối rít chắn trước mặt Long Thiên Thần, giằng co với nàng.

“Uy, ngươi làm cái gì mà hung dữ với Long đại ca như vậy? Long đại ca là ân nhân cứu mạng của ngươi đấy nhé!”

“Cô nương, thỉnh tự trọng! Long đại ca cứu ngươi đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.”

Bách Lí Song hơi sững sờ, nhìn hai tỷ muội giống nhau như đúc kia, chớp chớp mắt nói: “Ta cũng không nói gì a, các ngươi kích động như thế làm gì?”

“Các nàng là muội muội kết nghĩa của Thiên Thần, cũng là người ủng hộ trung thành của hắn, không thể đắc tội đâu.” Bạch Sở Mục kề sát vào bên tai nàng, hảo tâm nhắc nhở, rồi cúi đầu nhìn vết thương trên cánh tay nàng, quan tâm hỏi, “Thương thế của cô không sao chứ?”

Bách Lí Song cúi đầu nhìn một chút, mày cũng không nhăn, lắc đầu nói: “Một vết thương nhỏ mà thôi, chẳng có gì lớn cả.”

Bạch Sở Mục kinh ngạc nhìn nàng, không nhịn được mà lắc lắc đầu: “Bị đâm một lỗ lớn như vậy còn nói vết thương nhỏ gì chứ? Cô rốt cuộc có phải nữ nhân hay không?”

“Thương thế này thì tính cái gì? Thời điểm ta luyện tập ở Núi Âm Thi, còn bị thương nặng đến suýt nữa không thể trở về, đã quen rồi, không sao đâu.” Bách Lí Song cười một tiếng, như bạch liên nở rộ, tinh khiết xinh đẹp.

Long Thiên Thần và Bạch Sở Mục hai người liếc mắt nhìn nhau, đều có chút chắc lưỡi xuýt xoa, tại sao trong đầu bọn hắn đều đồng loạt hiện ra thân ảnh của nữ nhân kia?

“Không hiểu sao ta lại thấy người càng ngày càng giống đại tẩu rồi.” Long Thiên Thần nhịn không được lắc đầu thở dài, cõi đời này có một đại tẩu đã rất đủ rồi, nếu lại thêm một đại tẩu nữa, chậc chậc.....

“Hiểu Du, Hiểu Mẫn, hai muội mau thay nàng băng bó một chút.”

“Vâng.” Hai tỷ muội Triệu Hiểu Du lên tiếng, vây lấy Bách Lí Song, kéo tới một bên, thay nàng tỉ mỉ băng bó lại.

Long Thiên Thần vỗ đầu Phì Phì, trấn an mấy câu liền triệu nó trở về. Nếu đại tẩu cũng tới Mạc thành, vậy hắn chẳng cần vội vã chạy qua Vạn Hoàng học viện làm gì, tốt nhất là ở trong thành chờ bọn họ thì hơn.

“Dã nha đầu, đại ca đại tẩu tới Mạc thành làm gì? Đại tẩu không phải sắp sinh rồi à? Sao còn đi lại lung tung thế?” Long Thiên Thần dựa vào thân cây bên cạnh, nhìn hai tỷ muội Triệu Hiểu Du chăm chú băng bó cho Bách Lí Song.

Bách Lí Song lườm hắn một cái, rất không vừa ý với giọng điệu của hắn: “Bổn cô nương có danh tính, đừng có tùy tiện đặt biệt danh cho ta!”

“Dã nha đầu..... Thật là dễ nghe a! Ngươi nói có phải không?”

Long Thiên Thần liếc mắt nhìn Bạch Sở Mục, làm một kẻ huynh không ra huynh đệ không ra đệ chung đụng nhiều năm với hắn, Bạch Sở Mục lập tức hiểu, gật đầu nói: “Nếu như không thích gọi là Dã nha đầu, vậy Xú nha đầu cũng không tồi!”

Lại lườm hai kẻ ngố một cái, Bách Lí Song quyết định không thèm để ý đến bọn họ nữa.

“Hai người tên là gì? Từ đâu tới?” Thay vì cùng hai tên nhàm chán kia bàn luận mấy cái chủ đề không có dinh dưỡng, Bách Lí Song đối với tỷ muội sinh đôi trước mắt cảm thấy hứng thú hơn một chút.

“Ta là Triệu Hiểu Mẫn, đây là muội muội của ta, Triệu Hiểu Du. Chúng ta đi theo Long đại ca, từ Dực Long học viện tới đây.”

Hai tỷ muội rất ít khi tiếp xúc với người ngoài nên đối với nữ nhân đầu tiên nhìn thấy, các nàng rất cởi mở.

“Hiểu Mẫn, Hiểu Du, tên của các ngươi thật đáng yêu. Ta là Bách Lí Song, năm nay mười tám tuổi, rất vui được làm quen.” Bách Lí Song cười một tiếng, khiến cho nàng càng thêm rực rỡ, xinh đẹp, làm cho hai tỷ muội Triệu Hiểu Du càng thêm yêu mến.

“Ta và muội muội năm nay mười bảy, so với tỷ nhỏ hơn một tuổi, vậy chúng ta sau này sẽ gọi Bách Lí tỷ tỷ nhé.” Triệu Hiểu Mẫn nói, Triệu Hiểu Du ở một bên liên tiếp gật đầu, cười ngọt.

Bách Lí Song sảng khoái vỗ ngực, hào tình vạn trượng: “Được! Sau này có Bách Lí tỷ tỷ ta che chở hai người, bảo đảm không ai dám động đến hai muội!”

Ba cô gái nhìn nhau, nụ cười đồng dạng tinh khiết mà ngọt ngào.

Long Thiên Thần liếc Bạch Sở Mục một cái, cảm thấy kinh ngạc, nữ nhân có thể kết bạn nhanh vậy sao?

Đợi vết thương băng bó xong xuôi, mấy người liền quyết định vào thành trước.

Hai tỷ muội Triệu Hiểu Du cũng là lần đầu tiên đi xa nhà, đối với những chuyện mới mẻ xung quanh đều tràn ngập tò mò. Sau khi vào thành, hai người hưng phấn không thôi, bên này xem một chút, bên kia nhìn một chút, loay hoay đến bất diệt nhạc hồ. (vui quên trời đất)

Long Thiên Thần nhìn hai tỷ muội vui vẻ như vậy, trong lòng cũng vui mừng vô cùng, không tự chủ nhớ đến lời dặn dò của Triệu viện trưởng trước khi lâm chung.

“Hiểu Du, Hiểu Mẫn, các muội thích gì cứ chọn đi, Long đại ca sẽ mua cho.”

Hai tỷ muội vui mừng không dứt, một trái một phải lôi kéo hắn, đi khắp nơi ngắm đồ.

“Long đại ca, nhìn cái này! Thật xinh đẹp!”

“Mua.”

“Long đại ca, cái này cũng dễ nhìn này!”

“Mua.”

“Long đại ca, ta hơi đói bụng rồi, chúng ta tới Gia Xuân Phong Lâu phía trước ăn một chút gì đi?”

“Được.”

Bách Lí Song sánh vai đi bên cạnh Bạch Sở Mục, nhìn thấy một màn này, không nhịn được ôm trán: “Tiểu tử này rốt cuộc gặp cái vận chó má gì rồi? Chẳng những võ công tịnh tiến, còn có hai vị mỹ nhân làm bạn đồng hành, tiêu tiền như nước, ta càng nhìn càng thấy hắn giống nhà giàu mới nổi đấy.”

“Phì!” Bạch Sở Mục không nhịn được phì cười, nàng ví dụ thật đúng sinh động, Long Thiên Thần cũng được coi là ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái, thiếu hiệp một cõi, qua lời nàng lại biến thành thô lỗ như vậy. Quả nhiên là thân truyền đệ tử của nữ ma đầu a, bản lãnh thật sự chưa biết học được bao nhiêu, nhưng công phu châm chọc lại học thành đến bảy tám phần rồi.

Đang muốn nói gì đó, bỗng nhiên nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, đang vội vàng đi vào một khu nhà tên là Thịnh Bảo trai, có vẻ là nơi bán đấu giá. Hắn hơi ngẩn ra, khẽ dụi mắt, hoài nghi vừa rồi có phải gặp ảo giác hay không.

“Sao vậy?” Bách Lí Song nhìn người bên cạnh đột nhiên đứng sững, tò mò hỏi.

Bạch Sở Mục híp mắt, chần chừ lắc đầu: “Không có gì, hình như thấy một người quen, nhưng có thể là ta nhìn lầm thôi, người đó không nên xuất hiện ở nơi này mới đúng.”

Nàng, hẳn là không thể xuất hiện ở nơi này, đúng không?

Trong lòng Bạch Sở Mục cũng không dám khẳng định, liếc nhìn Long Thiên Thần đi đằng trước, Thiên Thần thật vất vả mới quên đi được đoạn tình cảm kia, tốt nhất là không nên động tới vết thương cũ ấy.

Hai người cũng không đi thăm dò thêm, tiếp tục hướng về phía trước.

Một gian sương phòng trong Thịnh Bảo trai, Hách Liên Tử Ngữ vội vàng xông vào, nặng nề khép lại cửa phòng. Nàng tựa vào cửa, tim đập thình thịch, thở dốc.

Trong đầu, còn lưu lại hình ảnh vừa rồi.

Là chàng, chàng đã tới Mạc thành, vừa mới lướt qua ngay trước mắt nàng.

Nửa năm rồi, bọn họ rốt cục vẫn phải gặp lại.

Chẳng qua là, bên cạnh chàng lại có thêm hai cô gái khác, tại sao hắn có thể..... Tại sao có thể trong thời gian ngắn như vậy đã hoàn toàn quên nàng, lại thích cô gái khác như vậy?

Sao hắn có thể?

Hách Liên Tử Ngữ hai mắt rưng rưng, vừa hận vừa đau.

“Long Thiên Thần, chàng quá tuyệt tình!”

Nàng hung hăng cắn môi cho đến khi nếm được vị máu tanh.

Lúc này, ngoài cửa phòng có người tới gần: “Cô nương, cô ở đâu?”

Là thanh âm của Tứ chưởng quỹ.

Hách Liên Tử Ngữ giơ tay lên, vội vàng lau nước mắt, hít sâu vài cái, sau đó mở cửa phòng ra.

“Tứ chưởng quỹ, có chuyện gì sao?” Nàng cúi thấp đầu, tận lực tránh khỏi tầm mắt đối phương.

Tứ chưởng quỹ lẳng lặng chăm chú nhìn nàng hồi lâu mới nói: “Cừu quản sự đặt một bàn tiệc rượu ở Xuân Phong Lâu giúp chúng ta tẩy trần. Ta muốn mời cô nương cùng đi, nhưng nếu cô nương cảm thấy không thoải mái, ta sẽ sai người mang thức ăn đến gian phòng cô là được.”

“Xuân Phong Lâu?” Mặt mày Hách Liên Tử Ngữ sáng lên, ánh mắt nhìn dưới mặt đất, suy tư chốc lát rồi ngẩng đầu nói, “Không cần! Ta muốn đi Xuân Phong Lâu.”

Tứ chưởng quỹ yên lặng nhìn nàng, trong con ngươi sâu sắc hiện lên một đạo u quang, hắn tránh ra một bước: “Vậy chúng ta đi thôi.”

“Chờ một chút.” Hách Liên Tử Ngữ trở lại trong phòng, lấy mũ sa đội lên đỉnh đầu, che đi dung nhan chân thật, lúc này mới yên lòng đi theo Tứ chưởng quỹ đến Xuân Phong Lâu.

Tứ chưởng quỹ thủy chung chỉ nhìn nàng, không hỏi nguyên do, nhưng u quang trong con ngươi lại ngày càng sâu thẳm.

Đến khi Hách Liên Tử Ngữ đi theo Tứ chưởng quỹ và Cừu quản sự tiến vào Xuân Phong Lâu, liếc mắt liền thấy nhóm Long Thiên Thần đang ngồi ở đại sảnh ăn cơm chơi đùa, xuyên thấu qua sa mỏng, Hách Liên Tử Ngữ thả chậm cước bộ, nhìn chằm chằm Long Thiên Thần, ánh mắt vô cùng phức tạp.

“Long đại ca, huynh nhìn vòng tai này muội đeo có đẹp không? Là tỷ tỷ đẹp hơn hay của muội đẹp hơn?” Triệu Hiểu Du ngồi sát bên Long Thiên Thần, cứ như dính hẳn vào người, khoảng cách thân mật kia

đủ để hai mắt Hách Liên Tử Ngữ phóng hỏa.

Long Thiên Thần nhìn lướt qua vòng tai trong tay Triệu Hiểu Du, thuận miệng nói: “Đều dễ nhìn.”

Hắn biết cái gì đâu.

Loại vấn đề con gái như này, hình như quá cao thâm rồi.

Triệu Hiểu Du chu cái miệng nhỏ nhắn lên, bất mãn nói: “Người ta hỏi huynh là tỷ tỷ hay là người ta dễ nhìn cơ mà?”

“Ách..... Ta là nam nhân, không hiểu mấy cái này, muội hỏi hỏi Bách Lí tỷ tỷ đi.” Long Thiên Thần quyết đoán đổ vấn đề khó khăn này cho Bách Lí Song, rước lấy một cái xem thường bắn tới.

“Bách Lí tỷ tỷ, tỷ nói xem? Rốt cuộc người nào đẹp hơn?” Triệu Hiểu Du hỏi.

Bách Lí Song nhìn kỹ một cái: “Vòng của muội hình dáng khả ái hoạt bát, sắc điệu tiên minh, của tỷ tỷ muội thì hình dáng ưu nhã khác biệt, sắc điệu thanh nhã, mỗi người mỗi vẻ, đều rất thích hợp. Nếu như hai người đổi lại, vậy trở thành không thích hợp rồi.”

Triệu Hiểu Du hài lòng, ngọt ngào cười một tiếng: “Bách Lí tỷ tỷ nói có đạo lý.”

Vấn đề khó khăn rốt cục giải quyết, Long Thiên Thần hướng về phía Bách Lí Song nháy mắt mấy cái, dùng ánh mắt khen: “Được! Lợi hại!”

Trả cho hắn một ánh mắt, Bách Lí Song đắc ý hừ hừ, không phải chỉ là hai tiểu nha đầu thôi sao? Còn không dễ dàng chắc?

Bạch Sở Mục nhìn hai người trao đổi ánh mắt, đáy lòng thấy lạ, không nhịn được nói: “Ta nói hai người các ngươi đừng mắt đi mày lại nữa, nhìn phát ngán, cứ như hai nam nhân liếc mắt đưa tình vậy, rùng cả mình.”

Bách Lí Song lập tức đổi mặt, trừng mắt nhìn: “Bạch Sở Mục, ngươi nói lại xem nào!”

“Còn chưa đủ rõ ràng sao?” Bạch Sở Mục cợt nhả nói, “Thiên Thần là một nam nhân. Còn ngươi, cũng chính là một nam nhân.”

“Bạch Sở Mục, ta giết ngươi!” Bách Lí Song bộ dáng hung thần ác sát, khua tay cấu véo hắn.

“A!” Không cẩn thận động tới vết thương, Bách Lí Song cắn chặt răng, chỉ có thể nửa đường thối lui.

“Không sao chứ?” Bốn người đang ngồi nhất tề ân cần thăm hỏi.

Bách Lí Song nhếch khóe miệng, dũng cảm hất đầu: “Không sao! Vết thương nhỏ mà thôi.”

“Chỉ giỏi cậy mạnh!” Tầm mắt Long Thiên Thần rơi vào miệng vết thương đang rướm máu kia, đứng dậy, bắt lấy cánh tay nàng, “Để ta băng bó lại cho ngươi.”

Một màn này toàn bộ đều rơi vào trong mắt Hách Liên Tử Ngữ, chân nàng như bị mọc rễ, không cách nào hoạt động được.

Thân thể của nàng nhẹ nhàng run lên.

Hắn vui cười đùa giỡn với nữ nhân khác, hắn mắt đi mày lại với nữ nhân khác, hắn còn băng bó vết thương cho nữ nhân khác....

Long Thiên Thần, chàng quá, quá ác độc!

Nhanh như vậy đã quên mất tình cảm giữa chúng ta, chàng có từng đặt ta trong lòng hay không?

“Cô nương, sao thế?” Tứ chưởng quỹ quay đầu, phát hiện nàng tụt lại một quãng xa, theo tầm mắt của nàng nhìn qua liền thấy một gã bạch y nam tử trẻ tuổi anh tuấn. Hắn còn rất trẻ, cứ như ánh mặt trời, hấp dẫn những người xung quanh, khiến cho người ta cảm thấy ấm áp vô cùng. Không thể nghi ngờ, hắn rất xuất chúng, khiến người khác phải tôn trọng.

So với hắn, Tứ chưởng quỹ bỗng nhiên cảm thán năm tháng thật tàn khốc.

“Cô nương, các ngươi quen nhau à?”

Một câu này của Tứ chưởng quỹ, thanh âm không cao không thấp, nhưng đủ để làm cho lực chú ý của một bàn Long Thiên Thần toàn bộ đều bị hấp dẫn tới đây, chỉ một thoáng, thân ảnh Hách Liên Tử Ngữ đã bại lộ trước mắt bọn hắn.

Thân hình Hách Liên Tử Ngữ lảo đảo, khó nén khẩn trương, song sa mỏng trước mắt nhắc nhở nàng, bọn họ chưa chắc có thể nhận ra, cho nên mình căn bản không cần lo lắng.

“Không biết, chúng ta đi thôi.”

Nàng xoay người, theo Tứ chưởng quỹ vội vã rời đi.

Nàng không muốn để Long Thiên Thần nhận ra, không muốn để hắn thấy mình giờ phút này chật vật như thế, nàng sẽ gặp hắn, nhưng

không phải lấy phương thức hiện tại, nàng muốn sống tốt hơn hắn, tốt hơn gấp trăm lần, gấp nghìn lần.

Thân ảnh của nàng rất nhanh đã biến mất ở đại đường, để lại cho đám người Long Thiên Thần một bóng dáng bí ẩn.

“Thanh âm của người đó rất quen, còn có bóng lưng của nàng...” Long Thiên Thần nhìn về hướng kia thật lâu, như có điều suy nghĩ.

Trong lòng Bạch Sở Mục lộp bộp, kinh ngạc vô cùng, chẳng lẽ thật sự là Hách Liên Tử Ngữ? Cô ta thật sự xuất hiện ở Mạc thành?

Rốt cuộc có nên hay nói cho Thiên Thần không đây? Hắn do dự.

“Long đại ca, huynh đang nói cái gì? Huynh biết bọn họ sao?” Triệu Hiểu Du tò mò hỏi.

Long Thiên Thần khổ sở cười một tiếng, rất nhanh bác bỏ ý nghĩ trong đầu, lắc đầu nói: “Không nhận ra, có thể là nhìn lầm nghe lầm thôi.”

Tử Ngữ hiện tại hẳn là đang đi tìm đại ca của nàng, đúng không?

Nàng hận hắn, hận đại tẩu đã giết đệ đệ của nàng, toàn bộ đều đổ hết lên người bọn họ, nàng không thể quay đầu lại nữa.

Haiz.

Cảm giác được tâm tình của hắn biến hóa, một bàn người nhìn nhau, tỷ muội Triệu Hiểu Du và Bách Lí Song cũng không biết chuyện, chỉ có Bạch Sở Mục rõ ràng, tên này nhất định lại nghĩ tới nàng.

Thật là nghiệt duyên a!

“Các ngươi đều lo lắng làm cái gì? Hiểu Du, Long đại ca của muội hiện tại tâm tình không tốt, còn không mau trêu chọc hắn đi?”

“Tâm tình Long đại ca sao lại không tốt?” Triệu Hiểu Du khờ dại hỏi, nhìn không ai có ý tứ đáp lời, nàng cười một tiếng, quơ quơ tay Long Thiên Thần, nói, “Long đại ca đừng buồn bực nữa, Hiểu Du hát cho huynh nghe nha. Tỷ tỷ, chúng ta cùng hát đi, để cho Long đại ca vui vẻ.”

Triệu Hiểu Mẫn gật đầu, hai tỷ muội cất tiếng ca ngọt ngào phiêu đãng cả Xuân Phong Lâu, mê hoặc toàn bộ khách nhân trong lầu.

Cửa sổ của ghế lô mở ra, đối diện với đại đường, Hách Liên Tử Ngữ không nhịn được mà rét run, ghen tỵ và hận ý trong lòng giống như cỏ dại lan tràn.

Sao có thể đối xử với nàng như vậy?

Tại sao hắn có thể quên nàng nhanh như vậy, cùng cô gái khác hoan thanh tiếu ngữ, tầm hoan tác nhạc? (‘hoan thanh tiếu ngữ’: tiếng hoan hô, cười nói, ‘tầm hoan tác nhạc’: cười đùa vui vẻ)

Nàng không cam lòng!

Một bữa cơm mà thoáng như qua một thế kỷ, đối với nàng mà nói, là một loại thống khổ đau thương.

Cho đến khi đám người Long Thiên Thần rời đi, nàng mới hoảng hốt hồi thần, nàng rốt cuộc đang làm cái gì vậy, tại sao cứ tự làm mình chịu khổ? Thống khổ phải là hắn mới đúng!

“Cô nương, chúng ta phải đi rồi.” Tứ chưởng quỹ vẫn luôn quan sát

nàng, từ khi nàng bắt đầu ngồi xuống, chưa từng ăn một hột cơm nào, hắn cũng không dây dưa gì, chỉ ôn hòa nhắc nhở.

“Được.” Hách Liên Tử Ngữ đứng dậy theo rồi rời đi.

Bên tai của nàng bỗng nhiên truyền vào một câu nói, làm cho chân nàng lại dừng bước: “Người của Vạn Hoàng học viện đã đến Mạc thành, bọn họ ở phía tây Thịnh Bảo trai, khách điếm Như Ý.”

Khách điếm Như Ý, khách điếm Như Ý.

Chỉ một thoáng, tim Hách Liên Tử Ngữ đập loạn như nổi trống, tâm tình bỗng chốc nóng nảy lên.

Quyển 4 - Chương 151: Tiểu Kỳ Lân biến hóa

Cùng lúc Thịnh Bảo trai nhận được tin tức, những kẻ khác cũng biết được đoàn Vân Khê đã vào thành.

Mấy người Long Thiên Thần lập tức chạy tới khách điếm Như Ý, đoàn tụ với đại tẩu.

Long Thiên Hồn tỉnh rượu, bắt đầu bày mưu tính kế.

Còn cả bọn sát thủ ngầm cũng chuẩn bị khởi động, sát khí khắp nơi.

Khách điếm.

Huynh đệ hai người gặp lại, tất nhiên nói không hết lời.

Vân Khê không quấy rầy họ, ngược lại gọi Bách Lí Song đến để xem xét thương thế trên cánh tay nàng ấy.

“Sư phụ, không ngờ rằng Long Thiên Hồn cũng đến Mạc thành, chúng ta phải cẩn thận, nhất định có âm mưu.”

“Đúng vậy, hắn nhất định sẽ tới gây chuyện, không thể không đề phòng được.” Chân mày Vân Khê nhíu thật chặt, trong mắt hiện lên âu lo, “Song Nhi, con có dám lấy thân mạo hiểm, làm mồi dụ Long Thiên Hồn mắc câu hay không?”

“Sư phụ, ý của người là…?” Mắt Bách Lí Song sáng lên, rạng rỡ xinh đẹp.

Vân Khê lạnh lùng nhếch môi: “Không sai! Hiện tại hắn trong tối, chúng ta ngoài sáng, bất lợi cho chúng ta, vì vậy tốt nhất là chiếm thế chủ động, thừa dịp hắn chưa chuẩn bị xong để ra tay, tiên hạ thủ vi cường!” (‘tiên hạ thủ vi cường’: ra tay trước là kẻ mạnh)

Lời của nàng cũng khiến hai huynh đệ Long Thiên Tuyệt chú ý.

“Ta đã phân phó tứ đại hộ pháp tra xét cẩn thận toàn bộ gia nhân trong khách điếm, chỉ để lại người của chúng ta, còn lại đều bị đưa đi. Nếu Long Thiên Hồn muốn đến, nhất định sẽ động thủ tại khách điếm.” Long Thiên Tuyệt nhíu mi nói, “Lần trước ở Thiên Long học viện không tiện ra tay với Long Thiên Hồn, bây giờ mà hắn tự đưa tới cửa, đừng trách ta không khách khí!”

“Vậy là chàng tán thành kế hoạch của ta?” Vân Khê nói.

Long Thiên Tuyệt vuốt cằm: “Thay vì ngồi chờ chết, chủ động tốt hơn! Vừa đúng lúc, coi như hoạt động gân cốt một chút vậy.” Thời điểm hắn nói nửa câu sau, trong đôi mắt thâm thúy tỏa ra hào quang rực sáng, ngang ngược tự tin, càng nhiều hơn là hưng phấn khát máu.

Nửa năm rồi, chẳng ai biết được tu vi của hắn đã tăng trưởng đến bao nhiêu rồi.

Hãy để Long Thiên Hồn tới khai đao, cho hắn ta hiểu, truyền nhân huyết mạch thuần khiết của Long gia là như thế nào, thiên phú kinh người đến tận mức nào.

Hắn muốn cho Long Thiên Hồn tự ti mặc cảm mà chết!

Vân Khê nhìn hắn, bỗng nhiên mỉm cười: “Nếu như Long Thiên Hồn

biết võ giai của chàng lại tăng thêm một tầng, hắn nhất định sẽ chịu đả kích lớn lắm đây. Bất kể như thế nào, hắn cũng không thể bắt kịp chàng được, đây chính là bi ai của thiên tài a. Trên đời này cũng không có quá nhiều thiên tài như hắn, nhưng cuối cùng hắn lại không phải là người giỏi nhất, đây mới là điểm đáng buồn nhất."

"Chờ chút! Đại ca, đại tẩu, ý hai người là để Bách Lí Song đi làm mồi nhử Long Thiên Hồn mắc câu? Chẳng phải nàng ấy sẽ rất nguy hiểm sao?" Long Thiên Thần lo lắng nói.

"Coi như ngươi có chút lương tâm, còn biết quan tâm tới ta." Bách Lí Song cong môi, tâm tình không tệ.

Long Thiên Thần ho nhẹ một tiếng, lắc đầu: "Ta chỉ muốn nói, võ công của ngươi thấp như vậy, đến lúc đó không phải đi làm mồi dụ mà rõ ràng là làm bánh bao thịt nuôi chó, một đi không trở lại mà."

Bách Lí Song giận đến trắng mặt, nghiến răng nghiến lợi với hắn: "Mặc xác ngươi!"

Long Thiên Thần đắc ý cười.

Vân Khê nhìn hai người bên cạnh một lúc, tinh mâu khẽ lóe sáng, đề nghị: "Không bằng hai người giả trang thành một đôi tình nhân đi kích thích Long Thiên Hồn, nói không chừng còn đạt hiệu quả tốt hơn."

"Ta với nàng?"

"Ta cùng hắn?"

Bách Lí Song và Long Thiên Thần trăm miệng một lời, trừng mắt nhìn nhau một cái, sau đó đồng thời quay đầu.

“Không thể nào!”

“Không thể nào!”

“Phản đối vô hiệu! Cứ dứt khoát quyết định như vậy đi!” Vân Khê giải quyết nhanh gọn, chẳng chấp nhận chuyện bọn họ có đáp ứng hay không, nhìn thần sắc buồn bực của hai người, nàng âm thầm cười trộm. Trong nháy mắt ấy, nàng đột nhiên cảm thấy đôi tiểu oan gia này cùng nhau cũng không tồi. Cũng bởi có câu nước phù sa không chảy ngoài ruộng, đồ nhi mà nàng vất vả bồi dưỡng được, tất nhiên phải để lại cho người nhà rồi.

Dưới sự thống trị độc tài và áp bách của Vân Khê, hai người Bách Lí Song và Long Thiên Thần không còn cách nào, đành phải kiên trì tiến hành kế hoạch.

Một đêm yên lặng, trời trong như tĩnh thủy, tinh tú lấp lánh.

Có một nam một nữ sóng vai đi giữa đường lớn, nam mặc một thân bạch y, tiêu sái tuấn dật, nữ mặc một thân hồng trang, hảo sảng phóng khoáng, bóng của hai người kéo dài, như một đôi tình nhân bước ra từ trong tranh, được một tầng ánh trăng mông lung che đậy.

Song, nhìn gần vào sẽ phát hiện hai người kì thực bằng mặt không bằng lòng, thấp giọng cãi nhau luôn mồm, không ai nhường ai.

“Xin ngươi đi đường giống nữ nhân một chút có được không? Thật không hiểu nổi Long Thiên Hồn sao lại coi trọng ngươi? Chẳng nhẽ mắt hắn mù rồi?”

“Mắt ngươi mới mù! Ta có chỗ nào không giống nữ nhân? Nhớ năm đó, thời điểm ta ở Thiên Long Thành, không biết có bao người tới cửa cầu hôn, bổn cô nương muốn vứt cũng vứt không hết đấy.”

“Ngươi không có não sao?! Mọi người đều biết ngươi có vị hôn phu, hơn nữa lại là người Long gia, còn kẻ nào dám tới cửa cầu hôn chứ? Ta thấy, chỉ có mỗi Long Thiên Hồn đầu óc có vấn đề mới có thể thích ngươi. Không đúng, ta nghe nói hôn sự này là do hai nhà định ra từ hơn mười năm trước, nói cách khác, không phải là Long Thiên Hồn coi trọng ngươi, là hắn không còn cách nào khác mới phải cưới ngươi. Chậc chậc, ngươi thật sự rất đáng thương a, ta đồng cảm sâu sắc với ngươi!”

“Ngươi thì khá hơn chỗ nào chứ?! Bị đùa giỡn trước mặt mọi người, rồi lại bị vứt bỏ, so với ta, ngươi còn đáng thương hơn nhiều, cần người đồng cảm hơn nhiều!”

“Ngươi..... Một mình ngươi làm mồi đi! Ta không thèm đi cùng ngươi nữa!”

“Ta tự mình cũng hoàn thành được! Có ngươi chỉ tổ vướng chân vướng tay thôi!”

Hai người trừng mắt nhìn nhau một cái, hai đáy mắt đều rực lửa, lập tức mỗi người đi một ngả.

Đêm yên lặng, lại càng thêm tĩnh mịch.

Bách Lí Song một mình đi trên đường, bỗng nhiên cảm thấy từng trận gió lạnh thổi tới, cả người sợ hãi.

Nơi này không phải quá yên lặng đấy chứ?

Đáy lòng nàng bắt đầu có chút lo lắng, vạn nhất Long Thiên Hồn thật sự xuất hiện, nàng phải làm cái gì bây giờ?

Sư phụ, người của mình có ở quanh đây thật không vậy? Sao một chút động tĩnh cũng không có?

Góc đường trước mặt, một thân ảnh từ từ tới gần.

Tay nàng siết chặt, vững vàng nắm chuôi kiếm, tâm can căng thẳng tới cực điểm.

Nhanh như vậy đã bị phát hiện sao?

Không thể sợ, không thể loạn, nàng nhất định phải trấn định, phải tỏ ra chẳng nhìn thấy gì cả.

Nhưng mà.....

Bóng người chiếu trên mặt đất càng lúc càng lớn, tim nàng đập như nổi trống, dưới gió đêm lạnh lẽo lại bắt đầu đổ mồ hôi.

Bất chợt, bóng người lóe lên, một mặt quỷ giương mồm lớn xuất hiện ở trước mặt nàng.

“A——!” Bách Lí Song sợ hãi kêu thành tiếng, theo bản năng đánh ra một quyền, hung hăng đập về phía mặt quỷ đối diện.

Long Thiên Thần giả mặt quỷ hiểm hiểm nghiêng người, may mắn cũng tránh thoát được công kích của người ta, gương mặt đẹp trai đắc ý nhất của hắn thiếu chút nữa đã hủy trong tay nàng.

Bách Lí Song kinh hồn chưa định, đến khi thấy rõ mặt đối phương xong liền giận đến phát điên. Lao thêm mấy bước, nhảy lên lưng Long Thiên Thần, lập tức đánh một trận nhằm về phía gương mặt tuấn tú của hắn.

“Ngươi nhàm chán a! Có biết ngươi tí chút nữa là hù chết người hay không?”

“Chờ chút! Đừng đánh vào mặt!” Long Thiên Thần kịp thời bắt lấy hai quả đấm không an phận của nàng, cứ tưởng không còn chuyện gì nữa, ai ngờ vành tai phải đột nhiên nóng lên, bị người ta hung hăng cắn cho một cái, đau đến kinh thanh hét lớn.

“A——!”

Một tiếng kêu này, so với tiếng trước lại càng thêm thê lương.

Ở một chỗ tối trên đường, sóng ngầm mãnh liệt cuộn trào, không ai biết trong đêm tĩnh lặng này, rốt cuộc có bao nhiêu người không cách nào yên giấc.

Long Thiên Hồn đã chú ý tới bọn họ từ lâu, bám theo một đoạn, nhìn vị hôn thê của mình không coi ai ra gì mà bám vào người khác đùa giỡn, gân xanh lập tức nổi lên trán. Đây là nhục nhã! Hắn không chiếm được thì người khác cũng đừng mơ tưởng được!

Hắn vung tay, cao thủ phía sau rối rít xuất động, vây kín hai người Long Thiên Thần và Bách Lí Song.

Ở một chỗ khác, lại có một nhóm sát thủ khác âm thầm theo đuôi, mục tiêu cũng là hai người Long Thiên Thần với Bách Lí Song. Kẻ cầm đầu cũng dùng tay ra hiệu, đi về hướng ngược lại, lặng lẽ ẩn giấu.

“Đừng động! Hắn tới rồi!” Long Thiên Thần cảm thấy sát khí tới gần, ổn định thần trí, dò xét bốn phía.

Tim Bách Lí Song lại nổi trống, lập tức thả lỗ tai hắn ra, bắt đầu khẩn

trương hơn.

Lần này, xem ra là thật.

Trong bóng tối, thân ảnh quen thuộc kia từ từ đi tới, từng bước đến gần, cho dù chưa thấy rõ mặt đối phương, Bách Lí Song cũng đã nhận ra hắn.

Lạnh lùng thấu xương mà cuồng ngạo đến như vậy, khí thế như vậy, lại đằng đằng sát khí, ngoại trừ cơn ác mộng – Long Thiên Hồn kia, còn có thể là ai?

Bách Lí Song khẩn trương nhìn thân ảnh kia tới gần, quên luôn việc mình vẫn bám trên lưng Long Thiên Thần, hai tay không khỏi siết chặt.

“Khụ khụ, ngươi muốn bóp chết ta à, mau xuống đây!”

“Ngươi đừng động!” Bách Lí Song vững vàng ôm lấy lưng hắn như cũ, có thể là bóng ma lưu lại trong lòng từ bé, nàng cứ luôn âm thầm sợ hãi Long Thiên Hồn, hiện tại có một cái bia đỡ đạn, sao có thể dễ dàng buông tay chứ?

Hơn mười cao thủ vây lên, đem hai người quây ở giữa.

Long Thiên Hồn đi ra ngoài bóng đen, gương mặt so với đêm tối còn âm trầm hơn mấy phần, hai mắt âm trầm nhìn chằm chằm Bách Lí Song, nghiến răng nghiến lợi: “Ngươi còn không xuống?”

“Ta..... Ta không xuống! Ta nhất định không xuống!” Bách Lí Song không tự chủ lắc đầu, trốn vào sau gáy Long Thiên Thần, triệt để lợi dụng bia đỡ đạn trước mặt.

Hơi thở ấm áp phun lên gáy hắn, cả người Long Thiên Thần run lên, đến tận lòng bàn chân cũng thấy tê dại. Bị người ta dán lên chặt chẽ như thế, hơn nữa còn là một nữ tử, đáy lòng Long Thiên Thần thoáng chốc sinh ra tia khác thường, vành tai vừa mới bị cắn cũng phủ thêm một tầng hồng hồng.

May mà đây đang là ban đêm, bóng tối che dấu thần sắc quẫn bách của hắn, mồm miệng bỗng tự dưng thốt ra một câu: “Đừng sợ, ta sẽ bảo vệ muội!”

Thanh âm của hắn rất thấp rất thấp, giống như tự lẩm bẩm mà thôi, lại khiến Bách Lí Song không khỏi giật mình.

Ánh mắt Long Thiên Hồn như phóng hỏa, sắc mặt đen như đáy nồi: “Được lắm! Ta sẽ cho các ngươi hối hận!”

Hắn đánh ra một quyền, kình phong như phô thiên cái địa mà đến.

Hai người giật mình, thấy không ổn, liên tục lui về phía sau.

Một quyền đánh ra, kình phong phóng tới hơn trăm bước, đâm thủng đại thụ, tảng đá lớn ở bên cạnh cũng bị nổ tung thành năm bảy mảng, cứng rắn mạnh mẽ đến cực điểm. Hắn rõ ràng là muốn tính mạng hai người bọn họ mà!

Lấy thực lực hai người Long Thiên Thần và Bách Lí Song, làm sao ngăn cản được một một quyền tức giận của cao thủ Huyền tôn bát phẩm chứ?

“Phì Phì, cứu mạng a!”

Quyền phong lao tới trước mắt, khí áp kịch liệt chấn động, hung mãnh vô cùng.

Lúc này, phía sau hai người đột nhiên nổi lên một trận gió lớn còn mãnh liệt hơn thế, lập tức đẩy bọn họ qua một bên, tách khỏi phạm vi quyền phong.

Thân ảnh trước mắt chớp động, tóc dài bay múa, hai cánh tay mở rộng đã cản lại toàn bộ quyền phong. Phía sau người đó, tiếng rồng ngâm cũng vang dội thiên địa.

Đây không phải Thần long chân chính mà là một Hỏa Long màu vàng, ưỡn cổ ngâm nga, xé toang màn đêm yên tĩnh.

Cả con đường nhất thời được ánh lửa chiếu sáng.

Cùng lúc đó, Dực Long cũng xuất hiện trên bầu trời, dang hai cánh, hộ vệ trước mặt chủ nhân.

Vút vút vút ——

Cuối phố, lại xuất hiện mười mấy bóng người, vây lấy toàn bộ đám người kia, nhìn trang phục, rõ ràng là đoàn trưởng lão của Vạn Hoàng học viện.

Có thể mời được thành viên của đoàn trưởng lão tới trợ giúp diệt trừ Long Thiên Hồn, có thể thấy, Vân Khê đã tốn không ít công phu mồm miệng, dĩ nhiên, những trưởng lão này không có Không trưởng lão và đám người ủng hộ ông ta.

Thần sắc Long Thiên Hồn đại biến, không phải vì đoàn trưởng lão của Vạn Hoàng học viện, cũng chẳng phải do Long Thiên Tuyệt đột nhiên hiện thân, làm hắn thật sự ngạc nhiên chính là khí tức trên người Long Thiên Tuyệt.

Tên kia vừa động, nhất thời gió nổi mây phun, hơi thở quanh thân như điên xà loạn vũ, lập tức bao trùm trọn cả con đường.

Kim quang nơi đáy mắt biến hóa nhanh chóng, sát khí run người, như thượng thần hàng thế. (thượng thần hàng thế: chiến thần thời thượng cổ hàng yêu diệt ma)

Hỏa Long vàng rực phía sau, hình thể so với lần tỷ võ trước đã lớn gấp đôi, uy thế kia như đánh bật núi sông, khí thế uy phong, khiến đáy lòng hắn kịch liệt rung động.

“Huyền… Huyền Hoàng! Huyền Hoàng chi cảnh!” Long Thiên Hồn ngơ ngác, cứ trơ mắt nhìn chưởng lực của đối phương hung mãnh đánh tới, đầu óc nhất thời trống rỗng.

Cũng có thiên phú của thiên tài, vì sao mình vất vả dùng nửa năm mới tấn thăng đến đỉnh Huyền tôn để liều mạng với thực lực của tên kia, mà hắn ta lại một lần bỏ xa mình, bước vào Huyền Hoàng chi cảnh, truyền kỳ chi cảnh!

Tại sao? Rốt cuộc là tại sao?

“Hồn thiếu gia, cẩn thận!”

Bốn gã cao thủ Huyền tôn nhất tề xông tới liều chết ngăn trở phía trước.

Bùm bùm——

Chưởng phong mạnh mẽ đánh vào làm cả người bọn họ như sắp nổ tung.

“Phốc!”, “Phốc!”, “Phốc!”, “Phốc!”.....

Bốn người đồng loạt phun máu tươi, bị đánh bay về phía sau mười mấy bước, nặng nề ngã xuống đất.

Long Thiên Hồn đột nhiên tỉnh táo, hô to một tiếng về phía thủ hạ: “Rút! Mau rút lui!”

Hắn đã đánh giá thấp đối phương, cũng không dự liệu được đối phương đã chuẩn bị một phen, kêu gọi cả đoàn trưởng lão Vạn Hoàng học viện tới giết hắn. Thực lực song phương cách biệt quá lớn, hắn sao có thể tiếp tục đối kháng chứ? Cho dù không cam lòng, hắn cũng không dám lấy tính mạng của mười mấy cao thủ Long gia ra đùa giỡn được.

“Muốn chạy? Ngươi hình như quá ngây thơ rồi!” Con ngươi Long Thiên Tuyệt tối sầm lại, ánh mắt hàm chứa ý cười bị lây nhiễm một tầng sáng lạnh, là cái lạnh của sắc vàng, tạo thành một cỗ uy áp đánh vào trên người đám cao thủ Long gia, cực kỳ nặng nề.

Các trưởng lão của Vạn Hoàng học viện đồng loạt tiến lên một bước, ngăn đường lui của đám người Long Thiên Hồn. Bọn họ vốn không định nhúng tay, chẳng qua Viện trưởng kế nhiệm đã ra lệnh, không thể không đến góp mặt. Mà giờ khắc này, sau khi thấy được thực lực chân chính của Long Thiên Tuyệt, trong lòng bọn họ một lần nữa xác định chỗ đứng của Long Thiên Tuyệt.

Đôi con ngươi màu vàng kia là dấu hiệu quá rõ ràng của huyết mạch Long gia thuần khiết nhất.

Hắn mới hai mươi sáu tuổi đã bước vào Huyền Hoàng chi cảnh, giống như một số ít bọn họ đã bước vào hàng ngũ truyền kỳ, vậy nhất định là thiên tài trong thiên tài.

Có huyết mạch Long gia, lại thêm thiên phú kinh người, bọn họ hoàn toàn có thể tưởng tượng ra thành tựu tương lai của hắn vĩ đại đến mức nào.

Tất cả bọn họ đã từng coi hắn chỉ là nam nhân của Viện trưởng kế nhiệm mà thôi, một nam nhân chuyên gia ăn bám.

Nhưng bây giờ, bọn họ không thể nghĩ thế nữa, cũng không dám coi thường nữa.

“Long Thiên Tuyệt, ngươi muốn làm gì? Chúng ta đều là người của Long gia, chẳng lẽ ngươi định giết anh em, xuống tay với chính người nhà mình sao?” Long Thiên Hồn nhìn thấy đáy mắt Long Thiên Tuyệt xuất hiện sát khí thì bắt đầu có chút dao động. Sợ hãi.

“Người nhà mình?” Long Thiên Tuyệt lạnh lùng cười một tiếng, chỉ cảm thấy đây là điều buồn cười nhất từng nghe, lần gặp trước còn luôn miệng nói hắn là dã chủng, hiện tại đã trở thành người trong nhà rồi sao. Hắn khinh thường phải trở thành thân nhân với đám người này!

“Long Thiên Hồn, ngươi không xứng để nói mấy chữ này với ta!” Ánh mắt vừa chuyển, rơi trên người đám cao thủ Long gia, kim quang đại thịnh, “Các ngươi thấy rõ ràng rồi chứ? Cuối cùng, ai mới là người thừa kế chân chính của huyết mạch Long gia?!”

Tiếng hít vào nối thành một mảnh.

Đám cao thủ Long gia hai mặt nhìn nhau, bọn họ cũng phát hiện ra đôi mắt vàng của hắn, mà hàm nghĩa đại biểu của nó, bọn họ cũng rất rõ ràng, chẳng qua.....

“Người mà ta muốn đối phó hôm nay chỉ có một mình Long Thiên

Hồn, không liên quan tới những kẻ khác, tuy nhiên, cũng không thể bỏ qua các ngươi đơn giản như vậy được.” Hắn thay đổi ngữ điệu, chỉ nhàn nhạt ném ra một câu, không giận mà tự uy.

“Hoặc là thần phục, hoặc là chết, tự chọn đi!”

Ầm!

Lời nói ấy giống như một luồng sấm sét mạnh mẽ nổ tung trong lòng đám Long gia.

Hoặc là thần phục, hoặc là chết!

Bọn họ tin tưởng, hắn tuyệt đối có năng lực làm vậy.

Lòng của mỗi người cũng bắt đầu dao động.

Tâm thần Long Thiên Hồn đột nhiên chấn động, con ngươi hung hiểm bắn về phía đối diện: “Long Thiên Tuyệt, ngươi đừng mơ tưởng chuyện thần phục, chúng ta dù cận kề cái chết cũng sẽ không cúi đầu với ngươi!”

“Ngươi sai rồi.” Long Thiên Tuyệt nhàn nhạt nhếch môi, khoát khoát tay với hắn ta, cánh môi hoàn mỹ khẽ mở, lời nói phun ra lại như đoạt mệnh người ta, “Bọn họ có hai con đường để lựa chọn, mà ngươi, chỉ có một—— Chết!”

Kim quang trong mắt đột nhiên tăng vọt, từng luồng xoáy hóa thành cơn lốc, dường như có thể hút cả hồn phách người ta vào trong đó. Bàn tay vừa lật, trực tiếp xuất hiện trước mặt Long Thiên Hồn.

Hỏa Long màu vàng vờn quanh, vây lấy hai người bọn họ, hoàn toàn chặn đường lui của Long Thiên Hồn.

“Muốn giết ta cũng không dễ vậy đâu!”

Long Thiên Hồn thét lên một tiếng, kim quang trong mắt trái bắn ra, Sát Long từ phía sau hắn phóng lên với những vảy rồng bén nhọn.

“Hừ, vô dụng!” Long Thiên Tuyệt hừ lạnh một tiếng, cả người rung lên, dùng chân giẫm đạp cả vùng đất, ánh sáng tỏa ra bốn phía, từng đóa kim liên sinh ra từ dưới đất, xoay tròn vươn lên.

Tất cả mọi người đều cảm nhận được hơi thở đáng sợ lẫn với ánh sáng màu vàng lượn quanh người hắn, tựa như một vị thần cổ từ thời sơ khai, nhẹ nhàng xuất thế.

Kim liên xoay vòng, va chạm với Sát Long, cản trở xu thế ngất trời của nó.

Hỏa Long gầm một tiếng rồi bay vút lên trời, sau đó lập tức lao xuống, dùng khí thế mà người thường không thể tưởng tượng nổi, há mồm nuốt hết cả con Sát Long luôn.

“A——!”

Long Tướng sinh vì chủ nhân, người là Long Tướng, mà Long Tướng cũng là người.

Sát Long bị nuốt gọn, trong thân thể Long Thiên Hồn bắt đầu truyền đến tiếng nổ vang, đó là tiếng kinh mạch bạo liệt, chui vào trong tai đều làm mỗi người ớn lạnh tận xương.

Hai mắt Long Thiên Hồn lồi ra, diện mục dữ tợn, hắn khó có thể tin rằng, Sát Long lại bị nuốt gọn như vậy.

“Long Thiên Tuyệt, ta có chết cũng không bỏ qua cho ngươi!” Hắn bất chấp tất cả, dựa vào một hơi cuối cùng mà điên cuồng bổ nhào về phía Long Thiên Tuyệt. Hai mắt hắn đỏ ngầu, mặt mũi hung tợn tới cực điểm, huyền khí cả người điên cuồng bạo phát.

Ầm!

Hắn tự bạo, máu thịt bắn tung, sóng khí cuồn cuộn cả con đường cuồn cuộn, thiên địa một mảnh hỗn độn.

Hỏa Long màu vàng cũng theo sau biến mất.

Mọi người vội vàng lắc mình tránh né, sau khi tiếng vang kịch liệt chấm dứt mới đồng loạt trợn mắt nhìn đống đổ nát trước mặt, thầm nghĩ, lần này khẳng định Long Thiên Tuyệt xong đời rồi.

Hồn thiếu gia lấy tính mạng ra đồng quy vu tận với đối phương, lẫy lừng đến cỡ nào chứ?

“Đại ca!” Long Thiên Thần gào lên, kinh ngạc nhìn một mảnh hỗn độn ấy, đáy lòng rung động mạnh mẽ.

Trên lưng hắn, Bách Lí Song cũng mở to mắt nhìn, qua hồi lâu vẫn không thể hoàn hồn nổi.

Các trưởng lão của Vạn Hoàng học viện thì ngây dại cả lượt, tất cả phát sinh quá đột ngột, cho dù bọn họ muốn nhúng tay thì cũng không kịp được.

Chẳng lẽ, kết thúc như vậy sao?

Bọn họ bỗng nhiên nhớ tới Viện trưởng kế nhiệm sắp chuyển dạ, nếu biết tin trượng phu của mình phải đồng quy vu tận với người ta rồi,

nàng ấy nên đối mặt như thế nào đây?

Cả con đường, một thoáng cái trở về yên tĩnh, tĩnh đến đáng sợ.

Khí tức hỗn độn dần tiêu tan, mọi người vẫn gắt gao nhìn, chỉ thấy huyết nhục vương vãi khắp mặt đất, căn bản không phân rõ ai với ai nữa rồi.

“Kế tiếp, chúng ta phải làm sao bây giờ?” Một trưởng lão cất lời hỏi.

Đám cao thủ Long gia còn đang ở đây, rốt cuộc có cần tiếp tục ra tay tiêu diệt không, hay cứ thả về?

Mấy vị trưởng lão nhìn nhau, đều không đưa ra chủ ý.

Mấy kẻ Long gia nhanh chóng tỉnh táo lại, không thừa dịp này mà chạy trốn thì còn đợi đến khi nào?

“Đi mau!”

Hơn mười cao thủ đang chuẩn bị thoát đi, lúc này, trên mái cong gần đó, một tiếng rồng ngâm kinh thiên truyền đến. Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, dưới ánh trăng, bóng dáng áo đen đó, nguy nga đứng vững, thân ảnh trở nên vô cùng khổng lồ.

Hắn đảo mắt, quét xuống bên dưới một lượt, thanh âm uy nghiêm bất khả xâm phạm như của ma quỷ lại lần nữa vang vọng bên tai đám người Long gia: “Thần phục, hay chịu chết, chính các ngươi lựa chọn đi!”

Tiếng hít mạnh liên tiếp xuất hiện.

Hắn không chết, không bị uy lực tự bạo của Long Thiên Hồn nổ chết!

Làm thế nào mà tránh được như thế?

Trong lòng mỗi người đều tràn đầy nghi vấn, sau đó là rung động thật sâu, người này có thể ngăn cản được lực tự bạo của một cao thủ đạt đến đỉnh Huyền tôn, lại chỉ là thực lực của Huyền Hoàng sơ giai sao?

Long Thiên Thần mừng rỡ, thở phào nhẹ nhõm một hơi dài, hắn biết đại ca nhất định sẽ không dễ bị đánh bại như vậy mà.

Mà phòng tuyến trong lòng đám cao thủ Long gia cũng bị phá vỡ triệt để rồi, đối mặt với cao thủ mạnh mẽ như vậy, bọn họ có thể chống cự nữa sao?

Thần phục đi!

Hắn cũng là người Long gia, dù gì cũng là đồng tông, bọn họ thần phục hắn cũng không coi là vi phạm tổ huấn Long gia.

“Tuyệt thiếu gia, ta nguyện ý thần phục!” Lập tức có người đầu tiên quỳ xuống trước mặt Long Thiên Tuyệt, sau đó, từng người đều lần lượt quỳ xuống thần phục với hắn.

Bọn họ có cao thủ Huyền tôn nhị phẩm tam phẩm, cũng có cả cao thủ cấp năm sáu, trong đó, mạnh nhất là một vị Huyền tôn thất phẩm, thực lực như vậy với người bình thường thì tương đối cường hãn, không thể địch nổi, song so cùng Long Thiên Tuyệt, bọn họ chỉ có thể cúi đầu xưng thần.

Long Thiên Tuyệt nhàn nhạt quét mắt qua mỗi người bọn họ một lượt, uy nghiêm mà sắc bén mở miệng: “Bắt đầu từ bây giờ, các ngươi không còn là người Long gia nữa. Người mà các ngươi muốn

thần phục, chỉ có một mình ta!”

Cao thủ Long gia đồng thời sửng sốt, nhưng khi đối diện với con ngươi sâu như hàn đầm kia, bọn họ lại không dám chất vấn bất kỳ câu nào.

“Dạ, Tuyệt thiếu gia! Chúng ta thuần phục một mình ngài!”

Long Thiên Tuyệt hài lòng nhếch môi, dõi mắt về phía xa, nơi đó ánh lửa chớp động, chính là khách điếm Như Ý mà hắn ở.

Ánh mắt trở nên ngoan độc, phất tay: “Theo ta trở về!”

Mọi người nhìn theo tầm mắt của hắn cũng thấy ảnh lửa mơ hồ dâng cao, lập tức nhanh chóng bám theo hắn, thân ảnh chợt lóe liền biến mất ở trên đường lớn.

Long Thiên Thần và Bách Lí Song là hai người phản ứng cuối cùng, đồng loạt nhảy lên lưng Dực Long.

“Phì Phì, mau! Đại tẩu gặp nguy rồi!”

“Này, ngươi vẫn còn cõng ta làm gì? Muốn chiếm tiện nghi chắc?” Nhảy lên lưng Dực Long cùng Long Thiên Thần rồi, Bách Lí Song mới kịp nhớ ra, mình vẫn còn bám sau hắn.

Long Thiên Thần im lặng quay đầu lại, rốt cuộc là ai gục trên lưng hắn chứ? Có còn thiên lý nữa hay không?

“Nhìn cái gì mà nhìn? Còn không mau chạy về khách điếm đi?” Bách Lí Song đưa tay đẩy mặt hắn đi, mượn bóng đêm che giấu cảm giác nóng bỏng thiêu đốt trên mặt. Chẳng biết tại sao, nàng cảm thấy lưng hắn thật ấm áp, rất có cảm giác an toàn, hơi hơi không muốn buông

ra.

“Khó hiểu!” Long Thiên Thần khẽ rủa trong miệng, nhưng không đẩy nàng ra, có lẽ tại đêm đông lạnh quá, hai người tựa sát vào nhau sẽ ấm hơn nên cứ để vậy cũng không tồi chút nào.

Đợi đoàn Long Thiên Tuyệt chạy tới khách điếm, người bên Thịnh Bảo trai đã tới trước một bước, giúp một tay để dập lửa.

“Tôn chủ, hai vị này là chủ sự của Thịnh Bảo trai, Tứ chưởng quỹ, Thù quản sự.”

Không nghe Vân hộ pháp giới thiệu cho xong, Long Thiên Tuyệt không thèm nhìn đến bọn họ, lập tức xông vào phòng đi tìm Vân Khê.

“Khê Nhi! Khê Nhi!” Trong phòng không có người nào cả.

Đáy lòng hắn bắt đầu hốt hoảng.

Trước khi đi, hắn đã có chuẩn bị, cố ý để Khê Nhi đổi phòng khác, chưa kể trong ngoài đều được bố trí thượng cổ trận pháp, nếu không phải cao thủ Huyền Hoàng, Truyền Kỳ Cảnh giới trở lên, căn bản không thể phá trận trong thời gian ngắn được.

Chẳng lẽ tính sai rồi? Hay là trận pháp có sơ hở? Hay là cao thủ Huyền Hoàng xuất hiện?

Lòng hắn loạn thành một đống lằng nhằng.

“Thiên Tuyệt, ta ở đây.” Thân ảnh Vân Khê xuất hiện ở phía sau, Long Thiên Tuyệt nhất thời thở phào một hơi nhẹ nhõm thật dài, vọt tới ôm chặt nàng vào trong ngực.

“Nàng không sao là tốt rồi!” Một câu nói đã tiết lộ hết tâm sự của hắn.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Sao khách điếm lại bị cháy?”

Vân Khê nói: “Sau khi chàng vừa đi, rất nhiều thích khách xông vào, thân thủ bọn họ không hề đơn giản. May mà chúng ta đã sớm chuẩn bị rồi. Ta đổi phòng, cũng bố trí thêm trận pháp trong trong viện, cộng với sự hỗ trợ của Tiểu Phượng Phượng, kết quả bình an vô sự a. Nhưng trong đám bọn họ hình như có kẻ tinh thông trận pháp nên đứng ra phá trận, lại làm lửa bùng lên cả sân, lan ra ngoài khách điếm.”

Long Thiên Tuyệt khẽ nhíu mi: “Vậy đám Thịnh Bảo trai là thế nào vậy?”

“Giữa chừng cũng nhờ bọn họ tiến vào, giúp đỡ ta đánh lui thích khách, nhưng lại để không ít kẻ đào thoát.” Vân Khê dừng một chút, híp mắt nói tiếp, “Bọn họ xuất hiện quá đúng lúc.”

“Nàng hoài nghi.....” Long Thiên Tuyệt cũng híp con ngươi hẹp dài lại, hàn quang bắn ra tán loạn.

“Chúng ta cứ yên lặng theo dõi kỳ biến đã, để xem người ta rốt cuộc muốn làm gì đây.” Vân Khê nói, “Long Thiên Hồn đâu? Thu thập được hắn chưa vậy?”

“Nàng nói thử xem?”

Hai vợ chồng ăn ý liếc mắt nhìn nhau một cái, đều ngầm hiểu trong lòng.

Lúc này, một thanh âm trong trẻo, non nớt vang lên.

“A! Nó cắn ta rồi, đau quá!”

Vân Khê hơi sững sờ, không phải là giọng Tiểu Phượng Phượng sao?

“Tiểu Phượng Phượng, sao vậy?”

Kim quang chợt lóe lên trước mắt, tiểu phượng hoàng bay ra khỏi Ngọa Long Cư, lắc lắc thân mình nhỏ nhắn của nó, phiền não không chịu nổi.

“Nó cắn ta đây này! Đau quá đi mất! Các ngươi mau tìm biện pháp tách nó ra khỏi người ta ngay đi!”

Vân Khê nhất thời hiểu ra, nguyên lai là thần thú Kỳ Lân trên người tiểu phượng hoàng xảy ra biến hóa.

“Tiểu Phượng Phượng, ngươi dừng lại cái đã, để ta xem nó bị làm sao nào.”

Tiểu phượng hoàng hất mình, dừng trên mặt bàn: “Nó ngay từ đầu đã cắn ta rồi, cái đồ xấu xa, hư muốn chết!”

Long Thiên Tuyệt quay qua nhìn, khối thịt cầu màu xanh nằm trên lưng tiểu phượng hoàng tựa hồ đã lớn hơn rồi, trước kia nhiều lắm cũng chỉ là một đống nho nhỏ, không ảnh hưởng tới bộ mặt. Hiện tại nhìn kỹ mới thấy, nó phải bám lấy cả lưng tiểu phượng hoàng mới đủ chỗ, lớn còn hơn cả gấp đôi.

“Có phải nó đói bụng không?” Hắn phỏng đoán.

“Đói bụng cũng không có thể ăn thịt ta chứ, người ta có phải thức ăn đâu!” Tiểu phượng hoàng khóc lóc kể lể một cách ủy khuất.

“Tiểu Phượng Phượng, ngươi chia cho nó chút linh quả đi, dù nó là một thần thú cũng chẳng thể không ăn không uống mãi được.” Lúc trước Vân Khê cũng thấy kỳ quái, thần thú Kỳ Lân tại sao không cần ăn uống mà cả ngày bám lấy tiểu phượng hoàng không nhúc nhích như vậy, nó rốt cuộc sinh tồn như thế nào? Sau suy nghĩ cẩn thận lại, nói không chừng thần thú chỉ cần thu nạp linh khí trong thiên địa là có thể sống rồi, nhưng hôm nay mới biết, không phải như thế, có lẽ nó còn chưa khai trí, chỉ dựa vào cảm giác mà bám lấy thần thú có năng lực bất phàm giống mình mà thôi.

Tiểu phượng hoàng vừa nghe vậy, cái miệng nhếch lên, lập tức không vui: “Linh quả của người ta vốn đã không nhiều rồi còn phải phân cho nó nữa, Tiểu Phượng Phượng sẽ chết đói mất.”

Vân Khê liếc xéo nó, chọc chọc đầu nhỏ của nó, nói: “Cái đồ keo kiệt này, ta còn không biết ngươi sao? Nhất định ngươi đã phát hiện chỗ kiếm linh quả rồi thỉnh thoảng chạy đi hưởng thụ một mình đúng không? Ngươi nghĩ ta không ngửi thấy mùi thơm trên người ngươi chắc?”

Tiểu tử này rất cơ trí, sau khi trở lại Vạn Hoàng học viện, cả ngày nó toàn bay giương oai khắp nơi, thỉnh thoảng còn không thấy thân ảnh của nó một thời gian.

Trước kia nó đòi hỏi nàng linh quả luôn mồm, trấn lột sạch sẽ chút linh quả trên người nàng, nhưng nửa năm này lại không thấy đả động gì, cho nên nàng đoán, nhất định nó tìm được chỗ nào đó linh quả tràn trề.

Phải biết rằng, nó là thần thú được truyền thừa ký ức từ Vạn Hoàng chi Hoàng, mà Vạn Hoàng chi Hoàng là thần thú trấn giữ Vạn Hoàng học viện, khẳng định hiểu rõ Vạn Hoàng học viện như lòng bàn tay,

chưa kể khứu giác siêu cấp nhạy cảm đối với linh thạch linh quả của tiểu tử này, muốn tìm ra trong biển tài nguyên phong phú ở Vạn Hoàng học viện, còn không phải chuyện dễ như trở bàn tay?

“Nào có! Nào có!” Tiểu phượng hoàng bị vạch trần mất bí mật nhỏ, bắt đầu không tự nhiên nhảy lên.

Vân Khê cho nó một cái ánh mắt khinh bỉ, đưa tay vào Ngọa Long Cư, quả nhiên móc ra được một đống linh quả.

Tiểu phượng hoàng thấy thế, vội vàng lao đến tay nàng.

“Ngươi rốt cuộc là muốn tiếp tục bị cắn, hay là muốn linh quả?”

Tiểu phượng hoàng lập tức dùng cánh bao lấy linh quả trong tay nàng, con ngươi ủy khuất chuyển động, Tiểu Phượng Phượng không thích chia sẻ đâu! Nhưng mà..... Á!

Trên lưng lại truyền tới một trận đau nhói.

“Được rồi được rồi! Phân cho nó một viên!” Tiểu phượng hoàng vô cùng quyến luyến đưa một viên linh quả qua.

Vân Khê phục nó sát đất, không ngờ có thể diện kiến một thần thú keo kiệt đến như vậy.

“Để ta tới.” Long Thiên Tuyệt nhận linh quả, đưa đến trước mũi thần thú Kỳ Lân.

Khối thịt nhỏ ngửi thấy mùi thơm, miễn cưỡng ngọ nguậy, mắt nó bỗng nhiên mở ra, ánh mắt màu đỏ hồng thoáng cái đã lộ ra.

Miệng nhỏ của nó hợp thành một đường thẳng, nếu không phải thấy

nó thỉnh thoảng động đậy, người bình thường gần như khó có thể phát hiện chỗ nào là miệng nó.

Không phải thần thú Kỳ Lân à? Sao lại lớn thành bộ dạng kỳ quái đức hạnh như vậy chứ?

Mâu quang Long Thiên Tuyệt sáng lên, đối mắt một cái, thử đem linh quả đến bên mồm nó. Có lẽ nó theo linh quang mà rời khỏi tiểu phượng hoàng.

Long Thiên Tuyệt nghĩ như vậy.

Nhưng Tiểu Kỳ Lân không hề động đậy, nó thoạt nhìn không có vẻ quá ham muốn linh quả như Long Thiên Tuyệt nghĩ mà càng muốn bám trên người tiểu phượng hoàng hơn, miễn cưỡng, vừa muốn động vừa không muốn động.

Long Thiên Tuyệt thử mấy lần đều không thể dụ dỗ được, cuối cùng đành đưa linh quả đến tận mồm nó. Nó há mồm, một ngụm chén hết linh quả, sau đó lại gục trên người tiểu phượng hoàng, tiếp tục bất động.

“A, vật nhỏ này thật biết hưởng thụ.” Vân Khê mỉm cười, đùa tiểu phượng hoàng, “Tiểu Phượng Phượng, thấy chưa? Sau này nếu nó cắn ngươi nữa thì ngươi lại chia cho nó ăn một viên linh quả nhé, đừng có hẹp hòi, cẩn thận sau này tất cả mọi người đều gọi ngươi là quỷ hẹp hòi đấy.”

“Ta mới không phải quỷ hẹp hòi!” Tiểu phượng hoàng cao ngạo hếch cằm, ghét bỏ nói: “Tại sao nó cứ dán vào ta như vậy? Thật đáng ghét nga!”

“Nhất định là nó thấy ngươi lớn lên xinh đẹp như vậy cho nên mới

thích a.” Vân Khê an ủi.

Tiểu phượng hoàng đắc ý vươn cổ, thanh âm non nớt tự đắc nói: “Đó là đương nhiên rồi! Tiểu Phượng Phượng là con phượng hoàng xinh đẹp nhất trên đời!”

Tự sướng!

Rốt cục giải quyết xong vấn đề của tiểu tử kia, hai vợ chồng ra khỏi cửa phòng, đi nghênh đón người của Thịnh Bảo trai.

“Đa tạ Tứ chưởng quỹ lúc nãy vươn tay tương trợ.” Long Thiên Tuyệt nhàn nhạt đánh giá người trước mặt một phen, bất động thanh sắc dìu Vân Khê ngồi xuống chủ vị, hắn thì đứng ở bên cạnh làm thiếp thân bảo vệ.

Vị trí của hắn thoáng cái đã nói lên lập trường, hai người bọn hắn bây giờ đang dùng thân phận Viện trưởng kế nhiệm của Vạn Hoàng học viện để gặp mặt nói chuyện với người ngoài.

“Tiện tay mà thôi, mà chưa kể các vị là khách quý của Thịnh Bảo trai, nên do Thịnh Bảo trai chịu trách nhiệm vấn đề an toàn mới phải, để xảy ra chuyện như tối nay là thất trách của chúng ta rồi.” Tứ chưởng quỹ khách sáo nói, tròng mắt trầm tĩnh, trong như gương, không có chút gợn sóng nào, vừa nhìn liền biết làn người đa mưu túc trí, sâu không lường được.

“Bất kể thế nào vẫn cần đa tạ nhị vị, nếu không phải hai người kịp thời xuất hiện, còn không biết sẽ phát sinh chuyện như thế nào nữa.” Long Thiên Tuyệt cố ý nhấn mạnh hai chữ “kịp thời”, kéo cong khóe môi.

Tứ chưởng quỹ cười cười, không tiếp lời.

Tầm mắt Vân Khê rơi vào cô gái áo tím đi sau Tứ chưởng quỹ, trên đầu nàng ta đội mũ sa nên không thấy rõ dung mạo, nhưng Vân Khê vẫn cảm thấy có cảm giác quen thuộc, cho nên luôn quan sát.

“Tứ chưởng quỹ, sao không giới thiệu vị cô nương phía sau một chút?”

Tứ chưởng quỹ chậm rãi trả lời: “Hồi Vân cô nương, đó là tỳ nữ của tại hạ, tên là Tiểu Tử. Nàng là một cô nhi, thân thế đáng thương cho nên ta đưa về chứa chấp.”

“Tiểu Tử? Xin thứ cho ta nói thẳng, dáng người của nàng khá tương tự với một cô nương ta quen, có thể hỏi nhiều một câu hay không, Tiểu Tử cô nương là người nơi nào?” Quá nhiều trùng hợp, cũng khó trách Vân Khê hoài nghi.

Cô gái áo tím không nói, chỉ nghiêng người liếc mắt nhìn Tứ chưởng quỹ. Ông ta thay nàng trả lời: “Tiểu Tử từ nhỏ đã bị hỏng dây thanh quản, không thể lên tiếng nói chuyện, cho nên để ta thay nàng trả lời đi. Nàng ở gần Tần thành, thuở nhỏ bị bán vào quý phủ của ta làm nô tỳ, có thể coi như là lớn lên ở chỗ ta. Không biết Vân cô nương nhắc đến người phương nào, chẳng lẽ thật sự rất giống Tiểu Tử sao?”

Vân Khê nhẹ chau mày, từ từ bỏ đi nghi ngờ trong lòng, lắc đầu nói: “Không có gì, một vị cố nhân thôi. Đúng rồi, về chuyện giám định đan dược ngày mai, kính xin quý Bảo trai chú ý nhiều hơn một chút.”

“Vạn Hoàng học viện tín nhiệm Thịnh Bảo trai như thế, chúng ta nhất định sẽ đem hết toàn lực để giúp các vị vừa lòng.” Tứ chưởng quỹ nói.

“Chúng ta tới đó nói chuyện chi tiết một chút đi.”

Trong khi nói chuyện, Long Thiên Thần và Bách Lí Song từ ngoài phòng bước vào, hai người vừa đi còn vừa đấu võ mồm. Thấy trong nhà có khách, bọn họ mới ngưng tranh luận.

“Sư phụ, chúng ta vừa dò xét một vòng, phát hiện có người thoát về phía ngoài thành, nửa đường bắt được một người đem về đây, bây giờ đang ném hắn ở bên ngoài để Vân hộ pháp thẩm vấn. Bước đầu có thể khẳng định, bọn họ là người Thích khách minh phái tới.” Bách Lí Song nói.

“Thích khách minh? Vậy hắn có nói là người nào thuê hay không?” Trong đầu Vân Khê mơ hồ hình thành đáp án.

“Vân hộ pháp còn đang tra hỏi ạ. Nhưng mà, Thích khách minh từ trước đến giờ cũng nổi tiếng kín miệng, đoán chừng không hỏi được tin tức gì đâu.” Bách Lí Song sinh trưởng trong thế gia môn đệ, tương đối am hiểu tin tức giang hồ.

Long Thiên Thần không tin: “Người khác tra không ra, không có nghĩa là chúng ta cũng tra không ra. Dù sao hiện tại cũng không còn chuyện gì, không bằng ta đi tra hỏi thử một chút, để xem rốt cuộc hắn có nói hay không.”

“Đi, ta với ngươi cùng đi.”

Hai người đồng hành rời đi.

Một vào một ra thành đôi như vậy, dù ngắn ngủi chốc lát cũng đủ khiến Hách Liên Tử Ngữ lòng đau như cắt.

Mặc dù không hy vọng Long Thiên Thần nhận ra, nhưng thấy hắn liếc

mình một cái cũng không có đã rời đi, nội tâm vô cùng khó chịu. Ngay cả đại tẩu nhà hắn còn chú ý, sinh ra hoài nghi với mình, hắn lại ngay cả nhìn cũng không nhìn lấy một cái.

Là do hồng y nữ tử bên cạnh hắn sao?

Quả đấm từ từ xiết chặt, lại giật mình cảm giác có một tầm mắt từ bên cạnh quăng đến, lại vội vàng buông lỏng tay, ra vẻ không có chuyện gì.

Qua một đêm tra hỏi vẫn không nhận được kết quả gì từ trên người thích khách, ngược lại bị tên đó tìm được cơ hội nuốt độc tự vẫn, nhưng đáy lòng Vân Khê đã mơ hồ đoán được đối phương là kẻ nào rồi.

Cả Long Tường đại lục, thống hận nàng như thế, muốn đẩy nàng vào chỗ chết như thế, không còn kẻ nào khác.

Nàng tin đám thích khách sẽ không dễ dàng bỏ dở nửa chừng như vậy, bọn họ sẽ còn đến nữa, cho nên cần cẩn thận đề phòng khắp nơi.

Hôm nay là ngày hẹn Thịnh Bảo trai tiến hành giám định đan dược và bắt đầu đấu giá.

Đoàn trưởng lão từ sáng sớm đã vào Thịnh Bảo trai, giống như một pho tượng phật lớn canh giữ đại môn, ngăn lại toàn bộ khách nhân đang cố gắng tiến vào Thịnh Bảo trai tham gia đấu giá.

Đêm qua Không trưởng lão biết tin mấy vị trưởng lão nghe theo hiệu lệnh của Vân Khê hiệu lệnh đi trợ giúp Long Thiên Tuyệt, diệt trừ một đám người Long gia, hắn vô cùng khó chịu. Mấy chuyện nghe lệnh làm việc như vậy, thường thường chính là trước lạ sau quen, mà một

khi đã quen sẽ không thể sửa lại.

Hắn đã thua một ván, không thể thua thêm ván thứ hai, hôm nay nói gì cũng không thể để Vân Khê thuận lợi thông qua vụ giám định và đấu giá đan dược.

“Chuyện gì vậy? Tại sao chúng ta không được vào?” Có khách người bất mãn oán trách.

Không trưởng lão lạnh giọng cười một tiếng, ngăn trở trước mặt bọn họ: “Hôm nay Thịnh Bảo trai là nơi Vạn Hoàng học viện độc diễn, những người không có phận sự đều không được vào.”

“Tại sao chứ? Thế tức là chuyện gì hả? Vạn Hoàng học viện các ngươi rất giỏi sao? Các ngươi có thể vào còn người khác thì không thể chắc? Đừng quá bá đạo a!”

Không trưởng lão trầm mặt, uy thế phóng ra: “Sao? Rốt cuộc các ngươi có đi hay không?”

Những khách nhân ở đây sao chống cự được thực lực từ một cao thủ Truyền Kỳ Cảnh, vội gật đầu lia lịa: “Đi! Chúng ta lập tức đi ngay!”

Kết quả là, một nhóm tiếp một nhóm đều chạy ra ngoài, Không trưởng lão đắc ý cười, cho dù bọn họ luyện chế ra đan dược cấp sáu thì thế nào chứ? Chỉ cần không có khách mua, bọn họ vẫn phải thua. Hắn cũng không tin Đan học viện có thể đem đến lời lãi gì cho Vạn Hoàng học viện như nàng nói. Hắn chỉ tâm tâm niệm niệm một điều, Vạn Hoàng học viện chỉ có toàn tâm toàn ý đào tạo nhân tài có thiên phú võ học mới là chính đạo, những thứ khác đều là lãng phí tư chất tài nguyên cả thôi.

Vân Khê nào ngờ được, Không trưởng lão lại giở trò gian trá, đùa

bỡn tâm kế đối với nàng, xuất chiêu như vậy. Đến khi đoàn người tới Thịnh Bảo trai, bên trong trừ bọn họ ra, một khách nhân cũng không có.

“Không trưởng lão, ngài dùng thủ đoạn như vậy, không khỏi quá tiểu nhân sao?”

“Tiểu nhân thì tiểu nhân, chỉ cần ngươi chủ động từ chức Viện trưởng kế nhiệm, rời khỏi Vạn Hoàng học viện, lão phu làm một lần tiểu nhân thì thế nào chứ?”

“Ông.....” Vân Khê tức giận, nàng cũng không tin đám lão già này có thể một tay che trời.

Quyển 4 - Chương 152: Vân Khê sắp sinh

“Còn thời gian nửa nén hương nữa mới đến thời điểm buổi đấu giá chính thức bắt đầu, chúng ta vẫn còn cơ hội.” Vân Khê rất nhanh trấn định lại, liếc Không trưởng lão một cái, xoay người đi ra ngoài, ngoắc ngoắc mấy người Vân hộ pháp, ghé vào bên tai bọn họ phân phó mấy câu.

Không trưởng lão cố gắng nghe lén, lại phát hiện đều là mấy lời mắng lão già sắp chết, giận đến run cả người, nhưng lại không thể phát tác, dù sao cũng là nghe lén người khác cũng không phải chuyện tốt đẹp gì.

Vân Khê phân phó Vân hộ pháp xong, liếc lão một cái, âm thầm cười trộm.

Không uổng công nàng tốn sức mắng người, sớm đã đoán trước ông ta sẽ nghe lén mà.

Hiện tại chính là thời điểm quan trọng nhất, sao nàng có thể để lão biết được kế hoạch của mình, muốn lão ta phá hoại lần nữa chắc? Nàng dùng ám ngữ của Lăng Thiên Cung để an bài nhiệm vụ cho Vân hộ pháp, Vân hộ pháp là người thông minh, thoáng cái đã hiểu được, lập tức đi chuẩn bị.

Nửa nén hương sau, cả bầu trời Mạc thành, cuồng long loạn vũ huyên náo một mảnh, hấp dẫn lực chú ý của tất cả trong thành tới đây. Chỉ thấy trên bầu trời, hơn mười con Thần long bay múa, xếp thành một hàng, xuyên khắp thành trì. Trên lưng mỗi con Thần long

đều có hai người đứng vững, phát tán vô số trang giấy, còn có người cao giọng hô: “Đi mau a, mau đi xem một chút! Hôm nay Thịnh Bảo trai sẽ có đan dược cấp bảy xuất hiện, đấu giá đấu giá, cấp bảy đan dược a, không nên bỏ lỡ!”

“Đan học viện của Vạn Hoàng luyện chế ra đan dược cấp bảy, mọi người mau tới, không nên bỏ lỡ nga!”

Đây là tình huống gì? Nhìn kỹ mới biết là đám người Vạn Hoàng học viện tuyên truyền cho buổi đấu giá hôm nay, hai người la lớn nhất không phải Long Thiên Thần và Bạch Sở Mục thì có thể là ai?

Lấy hơn mười Thần long ra để quảng cáo, thanh thế lớn như thế, sợ rằng chỉ có nhà bọn họ mới có thể làm được. Tứ đại hộ pháp đồng loạt gọi Thần long ra, cộng thêm tám con của hai vợ chồng Vân Khê, trong đó sáu con được Long Thiên Tuyệt mang ra từ Thánh cung mà chưa xuất động bao giờ, tính cả của Lam Mộ Hiên và Long Thiên Thần nữa, mười bốn con Thần long xếp thành một hàng kéo dài từ Đông thành đến tận Tây thành.

Tuyên truyền đấu giá oanh động đến thế, toàn thành mà không biết thì đúng là chuyện lạ.

Long Thiên Thần và Bạch Sở Mục đứng trên Dực Long lớn tiếng thét. Bách Lí Song thì dẫn hai tỷ muội Triệu Hiểu Du ngồi đợi trên Huyền Dực, đối diện với hai người kia.

Nghe được giọng to vô địch của bọn họ, Bách Lí Song dần không chịu nổi nữa.

“Các ngươi làm trò gì đấy hả? Nói như vậy thì được trò trống gì? Chỉ làm mất giá đan dược của chúng ta mà thôi! Mau tránh qua một bên, để ta tới!”

Long Thiên Thần và Bạch Sở Mục khinh thường liếc nàng một cái, ánh mắt tựa hồ đang nói, vậy ngươi cứ thử đi, để xem ngươi có thể cao minh được đến đâu nào.

Bách Lí Song thanh thanh cổ họng, hết sức bình tĩnh mở miệng hô: “Cấp bảy đan dược, vạn kim khó cầu! Thời gian chỉ còn nửa nén hương, muốn mua thì lập tức tới!”

Mua thì lập tức tới!

Giọng nói kia, giá thế kia, hẳn là kinh động cả trời cao.

“Bách Lí tiểu thư, cô quá trâu!” Long Thiên Thần và Bạch Sở Mục đồng loạt quăng cho nàng ánh mắt sùng bái.

“Bách Lí tỷ tỷ, nếu lỡ không ai đến mua thì làm sao bây giờ?” Triệu Hiểu Du khả ái hỏi.

Bách Lí Song vẫy vẫy tay, không để ý nói: “Nếu không có ai, chúng ta tùy tiện bắt mấy người trên đường, cho ít bạc, để bọn họ đi mua là được. Dù sao bọn người Không trưởng lão ăn gian trước, tại sao chúng ta lại không thể chứ?”

“Bách Lí tiểu thư, ngươi thật sự quá trâu!” Long Thiên Thần, Bạch Sở Mục lần nữa quăng ánh mắt sùng bái cho nàng, lần này nhiều thêm mấy phần chân thành.

Chủ ý quá tuyệt vời!

Nếu thật sự không có người đến tham gia đấu giá, chẳng lẽ bọn họ không thể thuê người đi sao?

Phố lớn ngõ nhỏ khắp Mạc thành đã lan truyền rất nhanh.

Hôm nay Thịnh Bảo trai đấu giá đan dược cấp bảy xuất xứ từ Đan học viện trong Vạn Hoàng, đan dược cấp bảy a, đâu phải loại người bình thường có thể thấy được chứ. Đúng như Bách Lí Song nói, bình thường ở bán đấu giá cũng không có một cái giá nhất định. Lúc trước nghe đồn, buổi đấu giá hôm nay sẽ có đan dược cấp sáu thôi đã làm mọi người cảm thấy hứng thú rồi. Cũng do đám người Không trưởng lão chắn cửa, bọn họ cũng không có biện pháp, lại chẳng dám đối kháng chính diện. Bây giờ vừa nghe đấu giá đan dược cấp bảy, những người yêu thích đan dược lại rục rịch, cấp bảy a, bao nhiêu năm mới có thể thấy một lần?

Chưa nói đến, số người có thể luyện chế ra đan dược cấp bảy đã có hạn, coi như luyện chế ra, lại chưa cần đem đi đấu giá công khai, có người đã tự động tìm tới cửa mua với giá cao mất rồi.

Hôm nay có cơ hội khó cầu như thế, tận mắt nhìn thấy đan dược cấp bảy, mọi người không chen chúc chạy tới Thịnh Bảo trai được sao?

Chỉ một thoáng, cả Mạc thành lập tức oanh động.

Đám người khổng lồ dũng mãnh lao về Thịnh Bảo trai, có người thật lòng đam mê cất trữ đan dược, có người chỉ thích tham gia náo nhiệt, cũng có không ít kẻ chạy theo góp vui. Cả mặt đất Mạc thành cũng phải chấn động.

Không trưởng lão dẫn đầu mấy người trung thành ủng hộ đứng chờ ở cửa Thịnh Bảo trai, dáng thẳng như môn thần. Ông ta cũng muốn xem thử, chỉ còn nửa nén hương, bọn họ có thể làm ra trò trống gì.

Chờ lại chờ, nửa nén hương gần qua, bầu trời Mạc thành bỗng nhiên vang lên mấy tiếng rồng ngâm. Mười mấy con Thần long xếp thành

một hàng, càng nổi bật càng phụ trợ cho ý đồ của bọn họ, khí thế kinh người. Sau đó lại nghe tiếng đám người Long Thiên Thần hô to, đơn tuyên truyền cũng theo gió phiêu đãng rơi xuống dưới chân, cả người ông ta chấn động, tâm tình bắt đầu xốc xếch.

Song, đó chỉ là bắt đầu.

Không lâu sau, từ hai đầu đường lớn, đám đông điên cuồng lao tới Thịnh Bảo trai, khí thế cứ như hôm nay Thịnh Bảo trai muốn mở cửa bố thí, tới trước nhận trước, đoạt được mới thôi. Không trưởng lão chỉ thấy trước mắt thổi qua một trận gió mát khiến tóc gáy đều dựng đứng cả lên.

Mấy kẻ này điên rồi sao?

Cái gì mà đan dược cấp bảy chứ? Ông không tin, tên đồ đệ của một Viện trưởng kế nhiệm thì sao có thể luyện chế ra đan dược cấp bảy chứ.

“Tất cả đứng lại cho ta! Hôm nay không cho bất kỳ người nào tiến vào Thịnh Bảo trai!” Không trưởng lão phất tay, quăng đoàn khách đầu tiên xông vào ra ngoài, trước đại môn Thịnh Bảo trai, tạo ra một khoảng trống không người.

Mọi người rối rít dừng bước, sợ sự uy hiếp của Không trưởng lão, không dám tùy ý tiến lên.

“Vạn Hoàng học viện nhà các ngươi bị làm sao vậy? Vừa bảo tới Thịnh Bảo trai đấu giá, vừa ngăn cản chúng ta đi vào, rốt cuộc có đấu giá đan dược hay không?”

“Đúng vậy! Thịnh Bảo trai từ lúc nào trở thành nơi để Vạn Hoàng học viện giương oai? Quản sự Thịnh Bảo trai ở đâu, rốt cuộc ra mặt làm

chủ sao?”

“.....”

Mọi người vô cùng bất mãn.

Lúc này, Tứ chưởng quỹ và Cừu quản sự mới từ bên trong Thịnh Bảo trai đi ra, tới trước mặt Không trưởng lão, Tứ chưởng quỹ mở miệng: “Không trưởng lão, Thịnh Bảo trai chúng ta mở cửa làm ăn, mọi người làm như thế, danh dự Thịnh Bảo trai hỏng hết mất thôi, sợ là không ổn rồi.”

Không trưởng lão hừ lạnh một tiếng, thần sắc ngang ngược nói: “Tổn thất hôm nay của Thịnh Bảo trai, một mình lão phu đảm đương, các ngươi không cần quản. Tóm lại, hôm nay ngoại trừ Vạn Hoàng học viện, ai cũng không được tiến vào, nếu không đừng trách lão phu không khách khí!”

“Không trưởng lão, ngài làm như thế khiến mọi người đều khó xử.” Sắc mặt Tứ chưởng quỹ vốn tươi cười đã trầm xuống một phần, lộ ra vẻ không vui.

“Chả có cái gì khó hết! Các ngươi chỉ cần để ý chuyện của chính mình là được, phần còn lại, bớt lo đi!” Không trưởng lão càng ngang ngược cường thế, không chút lưu tình.

Thuộc hạ phía sau nổi giận. Tứ chưởng quỹ giơ tay lên ngăn cản bọn họ vọng động, con ngươi thâm trầm híp lại, khẽ đảo, thấy vợ chồng Long Thiên Tuyệt đã tới gần, hắn lùi lại một bước, quay sang nói với hai người họ: “Nhị vị, nếu là mâu thuẫn nội bộ trong Vạn Hoàng trong học viện, tại hạ không nhúng tay vào. Chỉ là, tại hạ hi vọng các vị có thể giải quyết hòa bình chuyện này, chớ để ảnh hưởng tới danh dự nhiều năm qua Thịnh Bảo trai chúng ta đã gây dựng.”

Vân Khê gật đầu, ưỡn ngực, từ từ dạo bước đến trước mặt Không trưởng lão, nhàn nhạt nhếch môi cười một tiếng: “Rốt cuộc, Không trưởng lão không có lòng tin với chính mình thế sao. Còn cái ông gọi là đánh cuộc, căn bản là lấy cớ để đá ta khỏi Vạn Hoàng học viện thôi, đúng không? Ông đã không dám thua, vậy tốt nhất đừng đáp ứng đánh cuộc chứ. Đường đường một đời trưởng lão, lại nói lời không giữ lời, làm ra hành vi tiểu nhân, nếu chuyện này truyền ra, sợ rằng người trong thiên hạ phải cười đến rụng răng!”

“Hừ, ngươi không cần khích tướng! Ngươi cho rằng ngươi sở hữu thần thú là có thể vững vàng ngồi trên vị trí viện trưởng sao? Đừng tưởng lão phu không biết, Vạn Hoàng chi Hoàng còn chưa có khế ước, nói cách khác, Vạn Hoàng chi Hoàng đến nay vẫn chưa từng nhận chủ. Vị trí viện trưởng rơi vào tay ai cũng chưa biết được đâu. Căn bản ngươi không có đủ tư cách để đắc ý.” Không trưởng lão cười cười, đưa tay vuốt râu ngắn dưới cằm, trong mắt lóe lên ánh sáng kỳ dị.

Vân Khê hơi sững sờ, hắn đã nói trúng nhược điểm rồi. Sở dĩ nàng có thể trở thành viện trưởng người kế nhiệm được chỉ định, nguyên nhân chủ yếu chính là Vạn Hoàng chi Hoàng. Ban đầu viện trưởng công khai bố cáo, ai có thể thu phục Vạn Hoàng chi Hoàng, người đó chính là viện trưởng đương nhiệm. Nàng dựa vào thủ đoạn, tạm thời thuyết phục Tiểu Phượng Phượng đi theo mình, nhưng không thể làm nó nhận chủ, đây chính là nhược điểm trí mạng nhất. Thời điểm nhược điểm trí mạng ấy bị nói toạc ra, nàng không biết nên nói gì.

Khó trách mấy vị trưởng lão này không ủng hộ, thì ra bọn họ cũng biết chuyện này. Ngày nào Vạn Hoàng chi Hoàng chưa nhận chủ, cũng đại biểu ngày đó chưa có người kế nhiệm chức viện trưởng. Đây chính là át chủ bài của bọn họ.

“Sao thế? Không còn lời nào để nói à? Vạn Hoàng chi Hoàng không nhận ngươi làm chủ nhân, cũng chứng minh ngươi không phải là người thừa kế mệnh định của Vạn Hoàng học viện. Ngươi muốn ra lệnh cho chúng ta, muốn chúng ta nghe lệnh ngươi làm việc sao, chưa đủ tư cách!”

Mấy người bên Không trưởng lão cũng vuốt cằm đồng ý, theo bọn hắn thấy, so với một con nhóc, Không trưởng lão còn có tư cách trở thành kế nhiệm vị trí viện trưởng hơn nhiều. Mà ông ta đã ở Vạn Hoàng học viện mấy chục năm rồi, vì tiền đồ của Vạn Hoàng học viện mà làm việc cẩn trọng, tận tâm, trở thành viện trưởng kế nhiệm chính là thuận lý thành chương (ý chỉ việc đương nhiên sẽ xảy ra, rất hợp tình hợp lý). Một con nhóc như nàng ta thì biết cái gì chứ? Chỉ có dẫn dắt Vạn Hoàng học viện đoạt chức vô địch trong Đại hội tỷ võ, nàng ta đã có thể vểnh đuôi rồi sao? Quả thực không biết trời cao đất rộng là thế nào!

Nàng còn sắp xếp rất nhiều người của mình vào học viện, còn tùy tiện tìm người mở Đan học viện, còn dám nói có thể làm Vạn Hoàng học viện phát triển đến tầm cỡ siêu cấp như Thiên Long học viện, chẳng những có Võ học viện, còn có Đan học viện và Khí học viện thịnh vượng, có thể khiến thanh niên trẻ tuổi trên khắp Long Tường đại lục đổ xô đến Vạn Hoàng học viện. Rõ ràng là vọng tưởng!

Nếu đơn giản như vậy đã có thể mở một Đan học viện thì từ vài thập niên trước bọn họ đã làm rồi. Vấn đề mấu chốt đó là, chuyện này rất khó tiến hành, không khác gì người ngốc nói mộng cả, còn làm lãng phí cả một đống tư chất tài nguyên của học viện. Đây cũng là một trong những nguyên nhân làm họ cố gắng phản đối nàng trở thành viện trưởng kế nhiệm.

Dĩ nhiên, nguyên nhân trọng yếu nhất trong đó vẫn là lợi ích cá nhân. Theo phe một trưởng lão quen biết đã mấy chục năm, hay theo một

vãn bối mới gia nhập học viện không lâu, ích lợi bọn họ nhận được nhất định khác xa. Đổi lại người nào, cũng không nguyện ý tùy tiện đặt tiền đồ của mình vào một vãn bối mới gia nhập học viện không lâu như vậy.

“Nói đủ chưa?”

Từ trên người Vân Khê truyền ra thanh âm lãnh khốc.

“Đầu tiên, những gì các người biết, viện trưởng tất nhiên cũng biết. Dù biết Vạn Hoàng chi Hoàng không khế ước với ta, ông ấy vẫn kiên trì để ta tới chủ trì sự vụ trong học viện, đảm nhiệm chức Viện trưởng kế nhiệm, đủ để thấy ông ấy đã tín nhiệm ta như thế nào. Chẳng nhẽ các người cho rằng viện trưởng đã hồ đồ tới mức đạo lý đơn giản đến mức các người còn hiểu mà ông ấy lại không hiểu ư?”

“Thứ hai, nếu chúng ta đã đánh cuộc từ trước, thân là những vị trưởng lão quan trọng, là đại diện của cả học viện, có phải nên hết lòng tuân thủ ước định hay không? Không trưởng lão, nếu ngay cả lời mình đã nói cũng có thể thay đổi xoành xoạch như thế, thử hỏi còn ai có thể tin phục được?”

“Ông muốn trục xuất ta khỏi học viện thì phải có đầy đủ lý do, nếu không cho dù hôm nay thua, ta cũng kiên quyết không rút khỏi học viện! Ta Vân Khê cho tới bây giờ chưa từng để ý ngôn luận người đời, nói ta nuốt lời cũng được, dám đánh cuộc mà không dám chịu thua cũng được, dù sao cũng là kẻ cắp gặp bà già thôi. Các người có thể làm trái ước định, từ đó suy ra, đương nhiên ta cũng có thể không giữ chữ tín. Dù sao cũng nhìn nhau không vừa mắt, không bằng ta lấy vò sứt mẻ đến so với chum mất đáy của các người, xem ai có thể nhẫn nại hơn? Xem ai sống lâu hơn?”

Khí thế nàng bức người, dù đối mặt với các trưởng lão cảnh giới cao

hơn rất nhiều cũng không hề dao động.

Nàng mới hai mươi, cuộc sống còn dài lắm, cứ chờ xem mèo nào cắn mỉu nào đi!

“Ngươi.....” Không trưởng lão nheo mắt lạnh, ông ta không thể không thừa nhận, bàn về công phu xảo biện, nàng thật sự rất lợi hại, vô luận công kích thế nào thì nàng luôn có cách phản bác lại.

Được, nếu nàng đã tự phụ như thế, dám khoác lác với người ngoài rằng đồ đệ luyện chế ra đan dược cấp bảy, ông đành mỏi mắt mong chờ, chờ xem đến lúc đó Thịnh Bảo trai giám định ra cấp bậc, nếu như chỉ có cấp sáu, hoặc cấp sáu cũng chưa đạt, nàng còn thể diện tiếp tục ở lại học viện nữa hay không?

“Chúng ta chờ xem!” Hắn cười âm lãnh một tiếng, ống tay áo vung lên, dẫn người của mình quay lại đại sảnh.

Vân Khê híp mắt, xẹt qua một tia sáng lạnh, xoay người, nói với đám đông ngoài cửa: “Mọi người vào đi thôi! Buổi đấu giá hôm nay tuyệt đối sẽ không để mọi người thất vọng!”

Lời của nàng vừa dứt, mọi người ào vào Thịnh Bảo trai tựa như thủy triều, cả đám đều muốn chiếm vị trí tốt để có thể quan sát đan dược cấp bảy trong truyền thuyết một cách dễ dàng.

Long Thiên Tuyệt đỡ Vân Khê đi vào từ cửa hông, tránh cho nàng bị đám người điên cuồng kia đụng phải.

Cách đó không xa, có mấy người lẫn vào đám đông, thấp giọng thì thầm, bọn họ đưa mắt nhìn về hướng Thịnh Bảo trai một hồi lâu, nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Nhìn kỹ, những người này rõ ràng chính là trưởng lão bên Thanh Lân học viện, trong đó dẫn đầu chính là Đại trưởng lão. Bọn họ đứng giữa đám người, ăn mặc bình thường, căn bản không ai nhận ra được.

“Đại trưởng lão, lời của Hoa Oánh Oánh có thể tin hay không? Thần thú Kỳ Lân sao lại rơi vào tay người Vạn Hoàng học viện được? Không hợp tình lý gì cả. Lúc chúng ta tới Côn Luân tiên cảnh hôm đó cũng chưa từng gặp Vạn Hoàng học viện, chỉ thấy nữ nhi của thành chủ Thiên Long Thành mà thôi.....”

“Hoa Oánh Oánh nói như thế hẳn phải có căn cứ. Nửa năm qua cô ta đã thăm dò không ít chuyện về Vạn Hoàng học viện, chứng thật bọn người Vân Khê và Chiến Thiên Dực nửa năm trước từng đã đến Côn Luân tiên cảnh, theo thời gian suy tính, đúng lúc thần thú Kỳ Lân xuất thế. Hơn nữa, theo như lời cô ta đã nói, thực lực đám Vân Khê trước Đại hội tỷ võ mới đạt Huyền tôn cấp hai, cấp ba, vậy mà trong Đại hội tỷ võ lại tấn thăng đến tận Huyền tôn cấp sáu, cấp bảy, tốc độ như vậy quá bất thường. Các người nghĩ xem, vì sao bọn họ có thể tăng thực lực lên trong thời gian ngắn như vậy? Giải thích duy nhất, bọn họ nhất định đã chiếm được linh thạch tốt nên mới tăng nhanh như vậy, mà Côn Luân tiên cảnh chính là địa phương thừa thãi linh thạch, là vùng đất vô số người hướng tới.”

“Đại trưởng lão nói rất có lý, nhưng chỉ dựa vào điểm này cũng chưa thể khẳng định chuyện thần thú Kỳ Lân bị người ta đoạt mất liên quan đến bọn họ.”

Đại trưởng lão híp mắt lại: “Chỉ dựa vào điểm này tất nhiên không đủ, nhưng đừng quên, Chiến Thiên Dực có bảo bối Chiến gia trong tay – Càn Khôn Kính! Lần tỷ võ trước, lão phu đã phát hiện hắn sử dụng Càn Khôn Kính, chỉ do lúc ấy lão phu không quan tâm, cũng không quá lưu ý. Sau khi trở về cẩn thận ngẫm lại, càng ngày lão phu càng

cảm thấy có chuyện khác thường. Còn nhớ lúc chúng ta ở Côn Luân tiên cảnh không? Huyễn ảnh mê hoặc chúng ta khi đó nhất định là có người cố ý thiết lập, tạo ra hình ảnh thần thú Kỳ Lân xuất thế ở nơi khác để dụ chúng ta đi nhầm đường, kết quả mới để thần thú bị cướp đoạt. Có thể tạo ra cảnh tượng giả đủ để lừa gạt chúng ta, lão phu đoán, chính là Càn Khôn Kính trong tay Chiến Thiên Dực, cuối cùng khiến bọn họ được như ý....."

"Vô sỉ! Chiến Thiên Dực dám lớn mật như thế, công khai đối nghịch với Thanh Lân học viện?"

"Hừ! Bọn họ đâu chỉ lớn mật? Tại Đại hội tỷ võ, chính bọn họ đã hại Thanh Lân học viện hao tổn rất nhiều nhân tài ưu tú, hại lão phu lúc trở lại học viện bị viện trưởng giáo huấn cho một trận." Đại trưởng lão lạnh lùng âm trầm, sắc mặt bất thiện, "Lần này, lão phu mang tính mạng mà đến, nói gì cũng phải lấy công chuộc tội, tìm lại Thần thú Kỳ Lân mang về học viện. Nếu không, viện trưởng tuyệt đối sẽ chẳng dễ dàng tha thứ lão phu nữa đâu. Đến lúc đó, không chỉ lão phu chịu phạt, toàn bộ các người cũng không chạy được!"

Mấy người nghe vậy, sắc mặt đều ngưng trọng.

"Đại trưởng lão, vậy chúng ta nên làm gì bây giờ? Nếu thần thú Kỳ Lân đã rơi vào tay Vạn Hoàng học viện thật, chúng ta làm sao tìm ra được?"

"Cái này thì đơn giản! Đừng quên, chúng ta mang theo Kim Hòa tháp tới, chẳng những có thể trấn áp thần thú, còn có thể trấn áp cao thủ Huyền tôn cảnh giới. Trọng yếu hơn chính là, lão phu còn mang đến bảo bối phong ấn trí nhớ của Thần thú Kỳ Lân cổ xưa—— Phong Thần châu. Thả một chút sức mạnh của Phong Thần châu ra, chỉ cần Thần thú Kỳ Lân xuất hiện ở xung quanh là có thể dẫn về đây."

Mấy người mừng rỡ, rối rít khen tặng Đại trưởng lão: “Đại trưởng lão anh minh!”

Đại trưởng lão đắc ý cười, mắt híp nhìn về phía Thịnh Bảo trai, phất tay nói: “Chuyện này tạm thời để đó đã, chúng ta cũng vào Thịnh Bảo trai xem đi, không biết Vạn Hoàng học viện có thể luyện chế ra đan dược cấp bảy thật không.”

“Ta thấy chỉ là phóng đại để phô trương thanh thế thôi. Một Vạn Hoàng học viện, may mắn đoạt được chức vô địch Đại hội tỷ võ một lần, bọn họ cho là mình có thể bắt chước Thiên Long học viện tự mở Đan học viện rồi sao? Quả là điên rồ!”

“Đúng vậy! Nếu như lập Đan học viện mà dễ dàng như vậy, Thanh Lân học viện chúng ta đã tự lập từ lâu rồi.”

“Nhiều lời vô ích, nếu bọn họ có tin như vậy, chúng ta cũng phải đi xem náo nhiệt một chút. Nhưng nếu chẳng qua là khuyếch trương, vậy càng tốt, chúng ta vừa lúc có thể xem cảnh bọn họ nhục nhã trước mặt người trong thiên hạ như thế nào.”

Mấy vị trưởng lão nghị luận vài câu, rồi đi theo Đại trưởng lão, cùng dòng người tiến vào Thịnh Bảo trai.

Trong một sương phòng ở tửu lâu đối diện, cửa sổ buông rèm, một nam tử trung niên từ cửa sổ dõi mắt nhìn ra bên ngoài.

Hắn đưa lưng về người phía sau, giọng nói pha chút hài hước: “Quái sự hàng năm đều có, năm nay lại đặc biệt nhiều! Vạn Hoàng học viện thoáng cái triệu hồi ra nhiều Thần long như vậy, thật khiến người khác đại khai nhãn giới.” (đại khai nhãn giới: mở rộng tầm mắt)

Phía sau hắn, một giọng nói có vẻ thành thục vang lên: “Ta thấy

hứng thú không chỉ Thần long, mà còn là đan dược cấp bảy trong miệng họ. Vạn Hoàng học viện lại có thể luyện ra đan dược cấp bảy sao? Vân công tử thấy thế nào?”

Trung niên nam tử bên cửa sổ nghe vậy, quay đầu nhìn lại, tầm mắt dừng trên người tuyệt thế công tử khoác một bộ áo bào màu bạc lấp lánh. Hai chữ ‘tuyệt thế’, vô cùng xứng với vị Vân công tử kinh tài tuyệt diễm này, vô luận ngoại hình hay là khí chất, đều là xuất trần thoát tục, độc nhất vô nhị.

Trong sương phòng tổng cộng cũng chỉ có ba người, ngoài vị công tử kinh tài tuyệt diễm kia, chỉ còn trung niên nam tử và lão giả râu bạc trắng ngồi ở bên cạnh Vân công tử.

Lão giả ngưng thần ngắm thần sắc Vân công tử, lẳng lặng chờ câu trả lời.

Vân công tử trong miệng bọn họ cười nhạt một tiếng, vân đạm phong khinh: “Thế gian này thiên biến vạn hóa, chẳng có việc gì là không thể xảy ra. Tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật, muốn biết sự thật thế nào, chúng ta cùng xuống xem náo nhiệt thôi.” (TND: Sao ta có cảm giác lời này na ná mấy lời PR quảng cáo sản phẩm quá = =)

Lão giả đồng ý: “Vân công tử nói không sai, lần này lão phu đến Mạc thành, chủ yếu là muốn thăm dò Đan học viện mới thành lập kia, rồi còn trở về hồi báo cho Hội trưởng lão của Đan minh. Hôm nay vừa hay bắt gặp chuyện này, chúng ta cùng đi xem xét thử coi, Đan học viện mới được Vạn Hoàng học viện thiết lập rốt cuộc có bao nhiêu thực lực.”(Đan minh: Tổ chức của những luyện đan sư (người chuyên về luyện đan, bậc thầy về luyện đan), giống như Luyện khí minh là hội của những luyện khí sư còn Thích khách minh là tổ chức sát thủ, hành thích, ám sát người khác)

“Tô tiền bối là một nhân vật quan trọng trong Đan minh, ánh mắt ngài độc đáo, tất nhiên có thể phân biệt thật giả.” Vân công tử ưu nhã đứng dậy, thân thể khẽ nghiêng về phía trước, đưa tay mời lão giả râu bạc đi trước.

Lão giả cũng khách khí, nâng tay thủ thế một cái, ba người trước sau rời khỏi sương phòng, đi tới Thịnh Bảo trai.

Buổi đấu giá, người người tấp nập, không khí nông nhiệt khác thường.

Tất cả chỗ ngồi và vị trí khách quý đã ngồi đầy, những khách nhân còn lại chỉ có thể đứng ở bốn phía hội trường, kiễng chân chờ đợi.

Vân Khê và Long Thiên Tuyệt đợi trong một gian khách quý trên lầu hai, từ trên cao đưa mắt nhìn xuống hội trường. Trong đám người, một thân ảnh màu bạc có vẻ quen mắt. Vân Khê ngưng mắt nhìn bóng lưng người nọ thật lâu, sinh lòng tò mò: “Thiên Tuyệt, chàng nhìn người kia đi, có giống Vân Trung Thiên không?”

Long Thiên Tuyệt cũng nhận ra: “Kỳ lạ thật, sao Vân Trung Thiên lại xuất hiện ở Mạc thành?”

Vân Khê quan sát nói: “Đi bên cạnh hắn là ai vậy? Nhìn thái độ đối đãi như vậy, lai lịch đối phương nhất định không thấp.”

Mộ lão đã quan sát người nọ từ trước, ánh mắt sáng ngời, mở miệng: “Thấy dấu hiệu trên người ông ta không? Một ngọn lửa xanh sắc hồng, đại biểu cho Đan minh. Ta từng nghe sư phụ ta nhắc đến, Đan minh là tổ chức dành cho các luyện đan sư lớn nhất ở Long Tường đại lục. Một Luyện đan sư thông qua Đan minh chứng thực mới có thể tư cách trở thành Luyện đan sư chân chính, nếu không, Long Tường đại lục sẽ không thừa nhận ngươi là Luyện đan sư.”

“Đan minh? Vậy là cũng giống Luyện khí minh? Quái, người Đan minh sao lại biết tin mà tới tham gia đấu giá chứ? Là trùng hợp hay là.....?” Vân Khê trong lòng khó chịu, có cảm giác, đây chưa chắc đã là chuyện tốt.

“Chỉ sợ là đến vì Đan học viện của chúng ta.....” Mộ lão sâu kín thở dài, lộ ra vẻ lo lắng.

Lúc này, Cừu quản sự tuyên bố chính thức bắt đầu buổi đấu giá, người chế tạo đan dược chuẩn bị ra mắt.

Nhiệt độ hiện trường lập tức thăng lên.

“Mộ Hiên, cùng xuống thôi.” Mộ lão dẫn Lam Mộ Hiên đang cầm hộp đan dược, bước khỏi gian phòng.

“Tới, tới rồi! Nghe nói người luyện chế đan dược đúng là nam tử trẻ tuổi đang cầm đan dược kia, không ngờ còn trẻ như vậy. Hắn ta có thể luyện ra đan dược cấp bảy thật chứ?”

“Trong tay hắn đang nâng niu đúng là đan dược cấp bảy sao? Màu sắc cùng bề ngoài thoạt nhìn rất bình thường, không có gì đặc biệt, không phải là họ đang muốn lừa chúng ta chứ?”

“A? Mùi vị đan dược này đúng là rất thanh tân, mới chỉ thoảng qua từ xa đã thấy cả người thần thanh khí sảng rồi. Xem ra thật là thứ tốt a!”

“Ta đã từng thấy đan dược cấp bảy rồi, sắc đỏ rất sậm, đâu có bình thường như vậy? Nếu không phải bọn họ nói đây là đan dược cấp bảy, cho dù bày ra trước mặt, ta cũng không thèm nhìn nó một cái.”

“Cái đồ tục nhân! Đan dược cấp bảy đỏ sậm là Hỏa Hành đan, đan

dược khác nhau thì màu sắc cũng khác nhau. Ta thấy viên này có chút giống..... Đúng rồi, giống Phong Hành đan!”

“Phong Hành đan? Đây chính là loại đan dược cấp bảy còn khó luyện chế hơn cả Hỏa Hành đan? Sao có thể?”

“.....”

Giữa các loại nghị luận, Tô Ấp hít một hơi thật sâu, ngửi thấy đan dược mùi vị, từng tia sáng hưng phấn bật ra từ đáy mắt ông.

“Không sai! Đích xác là Phong Hành đan cấp bảy, phẩm chất thượng thừa.”

“Sư phụ, ngài có thể nhầm hay không? Người kia mới bao nhiêu tuổi, có thể luyện ra cấp bảy Phong Hành đan được sao?” Người trung niên bên cạnh có vẻ không phục. Muốn luyện chế đan dược cấp bảy, hắn cũng có thể, chỉ là, lấy tuổi của hắn so với đối phương, quá mức cách biệt! Từ trước đến giờ đều tự nhận bản thân có thiên phú luyện đan kinh người, nhưng dù là hắn hay là Lam Mộ Hiên ở cái tuổi này, căn bản không thể luyện chế được đan dược cấp bảy. Giờ thiên phú bị người ta vượt qua, hắn vô cùng khó chịu.

“Không lầm được, chỉ cần ngửi mùi vị thanh tân tinh khiết kia một cái, ta có thể khẳng định. Đã lâu lắm rồi không được thưởng thức một dược vị thanh tân tinh khiết như thế.” Tô Ấp dần lộ ra thần sắc say mê.

Vân Trung Thiên cười nhạt, bỗng quay đầu lại, nhìn về hướng sương phòng trên lầu cách đó không xa.

Lúc này, Vân Khê cũng đang nhìn hắn, hai ánh mắt đột nhiên chạm nhau. Vân Khê hơi ngẩn ra, nơi đáy lòng chảy qua một dòng nước

khác thường, giống như thân nhân xa hương được gặp lại, ấm áp như tắm trong gió xuân.

Ánh mắt Vân Trung Thiên rất bình tĩnh, không biến hóa chút nào, chỉ có độ cong khóe môi càng hiển lộ, nụ cười càng sáng rỡ.

Vân Khê vốn định cười đáp lại, nhưng nhớ lại những lời hắn từng nói, đáng tiếc nàng không phải em ruột của hắn, như vậy nói cách khác, bọn họ không có bất kỳ liên hệ máu mủ nào. Đối với một nam nhân không liên quan, đừng nên tùy ý cười vẫn tốt hơn, tránh cho kẻ bên cạnh lại dấm chua đầy trời. (TND: Ta định dùng 'ghen tuông lồng lộn', nhưng hình như bỉ quá, hơi mất hình tượng, nên đành thôi:">)

Song lần này, nàng nghĩ lầm rồi.

Nàng còn chưa định đáp lại Vân Trung Thiên thì Long Thiên Tuyệt đã cười với người ta một tiếng.

"Khê Nhi, nàng có cảm thấy Vân Trung Thiên có nét giống nàng không? Phản ứng đầu tiên của ta chính là nghĩ tới hai người là hai huynh muội thuở nhỏ bị chia rẽ?"

Vân Khê kinh ngạc nhìn, khẽ nhếch môi: "Chàng cũng thế? Cho nên mới thân thiết như vậy?"

"Đương nhiên! Yêu ai yêu cả đường đi nha, ai bảo hắn lớn giống nàng chứ? Hắn được thơm lây từ nàng thôi. Nếu thật sự là ca ca ruột của nàng, vậy cũng là ca ca ruột của ta. Anh vợ, hơn nữa còn là một vị anh vợ rất có phong độ, tất nhiên phải lấy lòng chứ." Long Thiên Tuyệt bình tĩnh nói.

Vân Khê không nhịn được liếc hắn một cái, gì mà anh vợ chứ, vậy mà cũng nghĩ ra được. Chẳng lẽ hai người bọn họ không đánh thì

không quen, đánh xong một trận lại thấy thân thiết?

Trên hội trường, Luyện đan sư chuyên nghiệp của Thịnh Bảo trai bắt đầu giám định cấp bậc đan dược, toàn cục lập tức yên tĩnh lại, lẳng lặng chờ kết quả.

Không trưởng lão đang ngồi trong phòng lân cận với mấy người Vân Khê, cũng khẩn trương kiễng chân chờ chực.

Rốt cục, giám định xong.

“Các vị, trải qua giám định của ta, đây là đan dược cấp bảy chân chính, Phong Hành đan!”

Xôn xao.

Thật sự là đan dược cấp bảy!

Tay Không trưởng lão đặt trên cửa sổ đột nhiên rung lên, suýt nữa thì thuận tay dỡ xuống luôn: “Chờ chút! Lão phu không tin, các ngươi nhất định đã nhận gì đó của Vân Khê nên mới đưa ra kết quả giám định giả. Lão phu không tin các ngươi!”

Lại xôn xao hơn nữa.

Nếu kẻ dám chất vấn kết quả giám định của chuyên nghiệp Luyện đan sư bên Thịnh Bảo trai là người bình thường, khẳng định bị ném đi ngay lập tức, thậm chí còn liệt này sổ đen, không bao giờ tiếp đón vào Thịnh Bảo trai nữa. Đáng tiếc, đối phương là trưởng lão trọng yếu của Vạn Hoàng học viện, đánh chó cũng phải ngó mặt chủ*, không thể tùy tiện. (*: nguyên văn “không nể mặt tăng cũng phải nể mặt Phật”)

Tứ chưởng quỹ híp mắt lại, chắp tay nói vọng lên: “Không trưởng lão, ngài đừng quá đáng như vậy, Thịnh Bảo trai từ trước đến giờ luôn kinh doanh theo tôn chỉ công chính, công bằng, hợp lý, ngài nói vậy, chẳng phải muốn bôi nhọ danh dự chúng ta hay sao?”

“Thì sao chứ? Dù gì thì lão phu cũng không tin các ngươi!” Không trưởng lão ngang ngược nhìn Tứ chưởng quỹ, bộ dáng như Lão Tử chính là đệ nhất thiên hạ, làm cho nhóm cao thủ Thịnh Bảo trai nổi giận không nhỏ.

Tứ chưởng quỹ giơ tay ngăn trở những cao thủ chuẩn bị ra tay: “Không trưởng lão, vậy ông nói xem, phải giám định như thế nào mới chứng minh kết quả chúng ta đưa ra là không có vấn đề?”

“Rất đơn giản, khách nhân trình diện hôm nay đều là người yêu thích sưu tầm đan dược, trong đó nhất định có một hai vị Luyện đan sư chuyên nghiệp. Chỉ cần từ mời ra vài người tới kiểm tra kết qua giám định đan dược là thật hay giả, kết quả không phải đã sáng tỏ sao?” Không trưởng lão nói.

Vân Khê nghe đến đó thì lập tức lĩnh ngộ. Xem ra Không trưởng lão còn giữ hậu chiêu. Luyện đan sư chuyên nghiệp trong hiện trường đến giám định đan dược, không nghĩ cũng biết, hẳn là có chuẩn bị mà đến. Luyện đan sư hắn chọn ra khẳng định đã bị mua chuộc.

Lão già gian trá, giỏi lắm!

Lúc này, trong đám đông đứng ra một người, chủ động yêu cầu: “Ta đến từ Đan minh Luyện đan sư, có giấy chứng nhận khảo hạch cấp sáu, ta có thể tới giám định cấp bậc đan dược.”

Không trưởng lão cười híp mắt nhìn về phía người nọ, vuốt râu ngắn nói: “Tốt, tốt! Vậy làm phiền vị luyện đan đại sư này!”

Mọi người quay đầu nhìn về phía người chủ động đứng ra kia, có ít người nhận ra: “Ta biết hắn, thật sự là cao cấp Luyện đan sư của Đan minh!”

Vân Khê lừ mắt nhìn, dáng vẻ nhẹ nhàng, nhưng đôi mắt thâm trầm mà âm u, vừa nhìn là biết loại người tâm thuật bất chính, chỉ sợ đã thu không ít thứ từ Không trưởng lão rồi!

Vân Khê thầm cười lạnh. Đang suy tư nên ứng đối như thế nào, cùng lúc đó, một người khác cũng đứng lên, cất giọng nói: “Sư phụ ta nói, lão nhân gia cũng nguyện ý giám định đan dược cho các ngươi.”

Không trưởng lão đảo mắt, lệ quang lóe lên, được lắm, cái tên không biết thức thời kia từ đâu nhô ra? Lại dám cắn loạn vào chuyện tốt của mình?

Ông ta hừ lạnh một tiếng, đang chuẩn bị quát đối phương, lại thấy sắc mặt Luyện đan sư vừa chủ động bước ra biến hóa, hoảng sợ chạy qua, cung kính bái kiến lão giả râu bạc trắng trước mặt: “Tô đại sư, sao ngài lại tới Mạc thành?”

“Sao? Ngươi tới được, lại không cho sư phụ ta tới? Một Luyện đan sư cấp sáu như ngươi cũng dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt sư phụ ta sao, bản lĩnh thật lớn a!”

Người nọ tự ti mặc cảm cúi đầu xuống, liên tục giải thích, cuối cùng chắp tay tạ lỗi với Không trưởng lão: “Không trưởng lão, vị này là nhân vật trọng yếu của Đan minh – Tô đại sư. Có Tô đại sư ở đây, tại hạ không dám tùy tiện càn rỡ, chuyện giám định đan dược cứ giao cho Tô đại sư đi.”

“Cái gì? Ông ta là Tô đại sư bên Đan minh sao?”

Cả đám người lần nữa oanh động, có thể thấy được, Tô đại sư trong giới luyện đan rất có uy danh.

Không trưởng lão trầm mặt, cũng không nói gì nữa. Nếu đắc tội với Đan minh, ông cũng không chịu nổi hậu quả, nhất định sẽ bị mọi người hợp nhau công kích.

“Đã như vậy, làm phiền Tô đại sư.”

Vân Khê kinh ngạc nhìn vị Tô đại sư này, không biết vì sao ông ta phải ra mặt, có ý định giúp nàng, hay chỉ trùng hợp?

Nàng lẳng lặng quan sát, không có bất kỳ hành động hay thi thố gì.

Vân Trung Thiên vươn tay mời, Tô đại sư rời khỏi chỗ ngồi, tự mình đi lên đài. Người ở dưới rối rít quăng ánh mắt kính ngưỡng qua. Ở Long Tường đại lục, Luyện đan sư và Luyện khí sư đều là chức nghiệp được tôn kính, càng có thành tựu cao thì càng có thể nhận được nhiều tôn kính từ mọi người.

Giữa những cái nhìn chăm chú, Tô đại sư thuần thục tiến hành giám định, mỗi người ở hiện trường đều khẩn trương chờ kết quả lần hai.

Trong một góc nhỏ, Bách Lí Song khẩn trương kéo tay áo Long Thiên Thần, tim đập nhanh đến sắp rụng cả ra, kết quả giám định trực tiếp ảnh hưởng đến tương lai Viện trưởng kế nhiệm của sư phụ ở Vạn Hoàng học viện, cho nên nàng cũng vô cùng khẩn trương bất an.

Long Thiên Thần cũng khẩn trương không kém, nhưng ít nhất, hắn biết rõ bản lãnh luyện đan của Lam Mộ Hiên, cũng càng biết rõ đại tẩu tuyệt đối sẽ không làm những chuyện không thể nắm chắc. Dù

vậy, chút khẩn trương vẫn khó tránh khỏi.

Quay qua vỗ vỗ lên tay Bách Lí Song, hắn mở miệng an ủi: “Yên tâm đi, nhất định sẽ không có vấn đề gì đâu.”

Bách Lí Song gật đầu, hoàn toàn không nhận ra cử động giờ phút này của hai người bọn họ, trong mắt người khác, có bao nhiêu ái muội.

Triệu Hiểu Du và Triệu Hiểu Mẫn liếc nhau một cái, tâm tình trầm xuống.

Tầm mắt Bạch Sở Mục rơi vào hai bàn tay chồng lên nhau của bọn họ, thần sắc dại ra, tất cả mấy lời hài hước định nói cũng thu lại trong bụng, thất thần hồi lâu.

Hiện trường có quá nhiều người, chân chính chú ý tới bọn họ không có mấy kẻ, song trùng hợp là, một đôi con ngươi nào đó cũng nóng cháy như lửa nhìn thấy một màn này, đố kị từ từ lan tràn trong đáy mắt như lửa cháy trên đồng cỏ, không thể thu hồi!

“Theo lão phu giám định, đây đích xác là đan dược cấp bảy, Phong Hành đan! Khó cầu hơn nữa, viên Phong Hành đan này có độ tinh khiết rất cao, chính là thượng phẩm, rất đáng khen. Công hiệu của Phong Hành đan là cải tạo gân cốt, đả thông kinh mạch, đối với người tập võ có ích lợi rất lớn. Những điều còn lại thì không cần lão phu nhiều lời nữa.”

Tô đại sư vừa nói, vừa nhìn Lam Mộ Hiên với một ánh mắt thưởng thức. Ông tìm được một Luyện đan sư trẻ tuổi mà đầy hứa hẹn, lại thấy kỳ vọng vào thành tựu trong tương lai của hắn, ông vô cùng yêu thích, rất muốn nhét người này vào môn hạ của chính mình.

Tô đại sư tuyên bố như vậy, hiện trường lập tức điên cuồng.

Đan dược cấp bảy, lại là thượng phẩm cấp bảy!

Thật sự chính là cao cấp đan dược có tiền mà không mua được a!

“Ta trả một ngàn lượng bạc!”

“Năm ngàn lượng!”

“Một vạn lượng!”

“.....”

Không chờ đấu giá sư tuyên bố giá khởi điểm, những người ở đây đã khẩn cấp tranh nhau, chỉ trong chốc lát, giá thành đã lên tới 50 vạn lượng.

Mấy người này điên rồi, đấu tới 50 vạn lượng, vượt xa khỏi giá trị vốn có của một viên đan dược cấp bảy rồi.

Cuối cùng giải quyết dứt khoát, Phong Hành đan cấp bảy ấn định giá 50 vạn lượng, được một gã thích sưu tầm đan dược mua đi.

Không trưởng lão lảo đảo một cái ngã ngồi xuống đất, ông thua, hoàn toàn thua.....

“Không trưởng lão!” Mấy người theo sau vội vàng tiến lên đỡ ông ta.

“Thành công! Chúng ta thành công rồi!” Bách Lí Song vui mừng nhảy lên ôm cổ Long Thiên Thần.

Long Thiên Thần hơi sững sờ, cúi đầu nhìn lúm đồng tiền như hoa

trước mặt, thấy tâm tình nàng vui vẻ, tự dưng hắn cũng vui theo, tươi cười sáng rỡ như thái dương tràn ra khóe môi một cách tự nhiên.

Hai người vô tình ôm một cái, lại không biết nghiền nát bao nhiêu cõi lòng.

Hách Liên Tử Ngữ ẩn trong góc lầu, bàn tay vịn cầu thang run rẩy, thiếu chút nữa là đứng không vững mà tê liệt ngã ra đất. Thì ra, nhìn hắn hành động thân mật với cô gái khác vẫn có thể đả kích đến mình nhiều như thế. Là do bản thân quá mềm yếu, hay tại đáy lòng vẫn quá quan tâm?

Nàng bắt đầu mê man.

Trong đám người, mấy vị trưởng lão Thanh Lân học viện bắt đầu ngồi không yên. Một Vạn Hoàng học viện lại luyện chế ra được đan dược cấp bảy, chuyện này có ý nghĩa là?

Khi Đan học viện bên đó trưởng thành, ấy sẽ là chuyện đáng sợ cỡ nào, không chỉ với Thanh Lân học viện mà cả những học viện khác nữa, tuyệt đối là một áp lực rất lớn.

Xem ra, bọn họ phải mau chóng hồi báo cho viện trưởng, để sớm chuẩn bị đối sách, tuyệt đối không thể để thực lực Vạn Hoàng học viện lại đuổi kịp và vượt qua bọn họ.

“Đại trưởng lão, chúng ta làm sao bây giờ? Cứ rời đi như vậy sao?”

“Dĩ nhiên không thể!” Sắc mặt Đại trưởng lão đột nhiên âm trầm, bỗng nghĩ tới điều gì, móc ra một khối khá giống tháp trên người, lạnh lùng nhếch môi nói, “Thừa dịp này, lão phu thử dò xét hơi thở Thần thú Kỳ Lân luôn, xem nó đến có ở trong tay người Vạn Hoàng học viện hay không đã.”

“Kim Hòa tháp?!” Các vị trưởng lão thấy vậy, trong mắt lộ vẻ hưng phấn.

“Các ngươi lui về phía sau, lão phu muốn bắt đầu giải phóng sức mạnh của Phong Thần châu.” Đại trưởng lão hít một hơi thật sâu, đặt Kim Hòa tháp lên lòng bàn tay, bắt đầu khởi động.

Đan dược đã có chủ, những khách nhân trong hội trường cũng nhanh chóng tản đi, dù không mua được nhưng có thể tận mắt chứng kiến một lần, coi như đủ hài lòng.

Vân Khê lưu ý đến động tĩnh của sương phòng bên cạnh, nhẹ nhàng cười một tiếng. Biết nàng đã thắng, bọn họ không thể lấy chuyện Đan học viện ra đả kích nàng nữa, ý đồ đuổi nàng khỏi Vạn Hoàng học viện đã tan vỡ.

Kế tiếp, nàng có thể an tâm tiếp tục bồi dưỡng Đan học viện của nàng rồi.

Trong lúc đang suy tư, Ngọa Long Cư trên người nàng đột nhiên kịch liệt chấn động, mơ hồ nghe thấy tiếng quát tháo của tiểu phượng hoàng.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ầm!

Không đợi nàng kịp phản ứng, một cỗ lực đạo cường đại phóng ra ngoài Ngọa long Cư, đập tới người nàng.

Ngay sau đó, một bóng dáng màu xanh tựa như tia chóp thoát ra, lướt qua cửa sổ, bay vút vào trong đám người.

“A!” Vân Khê thấp giọng hô, lực đạo cường đại vừa nãy tình cờ đập vào bụng làm nàng đau đớn không thôi. Phía dưới bỗng nhiên truyền đến khó chịu, nàng thầm kêu không ổn, hình như là..... Vỡ nước ối rồi!

“Khê Nhi, nàng sao vậy?” Long Thiên Tuyệt tiến lên đỡ nàng, không thèm quản bóng xanh lúc nãy là cái gì. Hắn chỉ lo lắng nhìn Vân Khê, lộ ra thần sắc khẩn trương.

Quyển 4 - Chương 153: Sinh em bé!

“Bụng… bụng của ta… Ta hình như sắp sinh rồi.” Vân Khê đau đớn cau mày, thở gấp, không ngờ được rằng đứa nhỏ muốn ra đời vào lúc này.

“Cái gì? Sắp sinh?” Gương mặt tuấn tú của Long Thiên Tuyệt từ trước đến giờ vốn luôn thong dong vào giờ phút này cũng không bình tĩnh nổi nữa. Hắn khom người, bế nàng, rồi quay ra ngoài lớn tiếng gọi: “Mau đưa tất cả bà đỡ trong toàn thành đến đây!”

Bên ngoài phòng, tứ đại hộ pháp cùng cao thủ Long gia nghe vậy đều thấy rối ren, phu nhân lại lâm bồn vào đúng lúc này!

“Viêm hộ pháp, Phong hộ pháp, các đệ mang thêm người lập tức đưa bà đỡ toàn thành đến đây.”

“Băng hộ pháp, muội hãy vào cạnh bảo vệ phu nhân, có chuyện gì nhanh chóng báo cho ta.”

“Long Khải Phong, huynh mang theo các cao thủ Long gia bảo vệ Tôn chủ và phu nhân, không để cho những kẻ khác quấy rầy, rình mò, tùy ý đến gần Tôn chủ và phu nhân.”

Long Khải Phong chính là cao thủ Long gia có thực lực cao nhất, Huyền tôn cấp bảy.

Vân hộ pháp không hổ là người đứng đầu tứ đại hộ pháp của Lăng Thiên Cung, gặp nguy không loạn, nhanh chóng phân phó công việc.

Mọi người nhanh nhẹn tản ra làm việc, tìm bà đỡ, mở đường, bảo vệ, vô cùng nhộn nhịp, bận rộn.

“Sư phụ sắp sinh?” Bách Lí Song hơi ngẩn ra, vội vàng chạy về phía phòng Vân Khê.

“Sắp…sắp…sinh?” Long Thiên Thần vừa vui mừng vừa lo lắng. Lần này, hắn từ Dực Long học viện xa xôi ngàn dặm chạy về, chính là muốn chứng kiến cháu gái bé bỏng chào đời. Hiện tại chính là lúc này đây, chẳng qua tình huống này với hoàn cảnh này hình như không thích hợp sinh nở.

Nhưng hắn cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, cũng vội vàng chạy gấp về phía Bách Lí Song vừa đi.

Bạch Sở Mục, hai tỷ muội Triệu Hiểu Du, Lam Mộ Hiên cùng Mộ lão mãi mới phản ứng được, cũng gấp gáp chạy theo.

Trong đám người, Vân Trung Thiên nhìn về lầu hai, ánh mắt thay đổi, che giấu vô số tâm tình. Sau đó, hắn chắp tay cáo biệt hai sư đồ Tô đại sư, vuốt cằm rồi cất bước rời đi.

Bên phía các trưởng lão Thanh Lân học viện, Đại trưởng lão thấy tận mắt Kỳ Lân thần thú bị hút vào Kim Hòa tháp, cả đám mừng rỡ, không nghĩ mọi chuyện sẽ thuận lợi thế này. Thật không uổng công!

“Tốt lắm! Có Kỳ Lân thần thú, chúng ta có thể trở về học viện báo cáo cho viện trưởng rồi.” Đại trưởng lão ánh mắt chớp động, hưng phấn và kích động đến nói không ra lời. Lúc này nghe thấy tiếng hô lớn của Long Thiên Tuyệt từ lầu hai, mấy người liếc nhau một cái, đáy mắt tinh quang tán loạn.

“Long Thiên Tuyệt, Vân Khê, chỉ vì các ngươi mà Thanh Lân học

viện chúng ta mới tổn hao nhiều nhân tài như vậy. Tốt, rất tốt! Hôm nay bị lão phu bắt được, các người đừng hòng thuận lợi sinh nhi tử.” Lão cúi đầu, nhìn Kim Hòa tháp trong tay mình, đáy mắt lóe lên ánh sáng lạnh, “Kim Hòa tháp này chẳng những có thể trấn áp thần thú mà còn có thể trấn áp cao thủ. Hôm nay lão phu lấy nó tới bắt hai người các ngươi, mang các ngươi về Thanh Lân học viện chịu trừng phạt của Hội trưởng lão thẩm phán, cho các ngươi sống không bằng chết!”

Mấy vị trưởng lão nhìn lẫn nhau, cười lạnh.

“Thiên Tuyệt, không xong rồi. Chàng mau đặt ta xuống!” Trên trán Vân Khê đầy mồ hôi hột, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, nàng cảm giác chỉ cần hơi động đậy thì sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

“Khê Nhi, nàng cố nhịn một chút nữa, ta lập tức đưa nàng về khách điếm.” Trên trán Long Thiên Tuyệt cũng một tầng mồ hôi, không ít hơn nàng. Hắn sải bước đi về phía trước, thấy sắc mặt người trong ngực càng ngày càng kém thì đau lòng vô cùng.

Hắn không hy vọng con mình có chuyện, càng không hy vọng Khê Nhi có chuyện. Nếu có thể, hắn tình nguyện thay nàng chịu nỗi đau đớn khi sinh con này.

“Khê Nhi, ngoan, cố gắng chịu đựng, chúng ta sẽ nhanh chóng trở về.”

“Không được! Không chịu được nữa! Chàng mau buông ta xuống! A——” Thanh âm sợ hãi vang lên, Long Thiên Tuyệt vội vàng ngừng bước, xem ra nàng thực sự không thể hoạt động nữa rồi.

“Sư phụ!”

“Đại tẩu!”

Đám người Bách Lí Song lục tục kéo tới, thấy một màn như vậy, cả đám đều ngây dại. không biết nên làm gì để giúp Vân Khê giảm bớt đau đớn.

Lúc này, Tứ chưởng quỹ và Cừu quản sự đến gần, Cừu quản sự nói: “Long công tử, tại hạ thấy Vân Khê cô nương hiện giờ không tiện di chuyển. Không bằng đưa cô nương tới phòng dành cho khách của Thịnh Bảo trai, chờ bà đỡ tới rồi tính tiếp.”

“Đúng vậy, hãy đưa bà đỡ đến ngay Thịnh Bảo trai, chúng ta sẽ đảm bảo an toàn cho các vị.” Tứ chưởng quỹ nói.

Suy nghĩ một chút, Long Thiên Tuyệt gật đầu đáp ứng, dưới sự chỉ dẫn của Cừu quản sự đi tới một gian khách phòng.

“Khê Nhi cố chịu thêm chút nữa, bà đỡ rất nhanh sẽ đến.” Long Thiên Tuyệt ngồi bên giường, nắm chặt tay Vân Khê, nhẹ giọng an ủi.

Vân Khê cắn môi, đau đến chết đi sống lại, nàng nắm chặt lấy tay Long Thiên Tuyệt, giống như đó chính là vật cứu mạng duy nhất.

“Thiên Tuyêt, Thiên Tuyệt, aaa…”

“Khê Nhi đừng hoảng, có ta ở đây!” Long Thiên Tuyệt cúi đầu, ở bên tai nàng vừa an ủi động viên, vừa hôn nhẹ gương mặt của nàng, hi vọng có thể phân tán sự đau đớn của nàng.

“Thiên Tuyệt, đau quá a…”

“Đừng sợ, đừng sợ, có ta ở đây rồi” Long Thiên Tuyệt nhẹ nhàng an ủi, rồi quay đầu hướng phía ngoài quát lớn, “Bà đỡ đâu rồi? Sao còn

chưa tới? Các ngươi còn làm cái gì? Tất cả đều đi tìm cho ta!”

Băng hộ pháp cùng đám người Long Khải Phong ở ngoài cửa bị tiếng quát của hắn làm cho kinh sợ. Đám người Long Khải Phong còn đỡ, bởi chưa biết Long Thiên Tuyệt lâu lắm, chưa hiểu rõ tính cách của hắn. Còn Băng hộ pháp đã đi theo Tôn chủ nhiều năm, chưa từng thấy Tôn chủ thất thố như thế bao giờ. Nàng biết, hiện giờ, Tôn chủ đã hoàn toàn rối loạn rồi. Trên đời này, cũng chỉ có phu nhân mới có thể khiến cho tinh thần Tôn chủ vốn lãnh tĩnh phải rối tung rối mù lên.

“Tôn chủ, ngài đừng nóng vội. Vân hộ pháp đã đi tìm bà đỡ, rất nhanh sẽ đưa người đến.” Băng hộ pháp bình tĩnh nói, trong lòng cũng lo lắng lắng cho phu nhân, nghĩ tới việc sinh con vất vả như vậy, nàng không khỏi sợ hãi.

“Sư phụ, người chịu đựng một chút, người và hài tử nhất định sẽ bình an vô sự.” Bách Lí Song đứng ở bên giường, nhìn sư phụ trên giường, lòng bàn tay toàn mồ hôi lạnh.

“Đi, chúng ta nhanh đi chuẩn bị nước nóng, lúc bà đỡ tới, nhất định sẽ cần dùng đến.” Bách Lí Song kéo hai tỷ muội Triệu Hiểu Du rời khỏi phòng.

“Đại ca, đệ phải làm gì bây giờ?” Long Thiên Thần đứng tại chỗ, nhìn đại ca, đại tẩu, luống cuống chân tay, không biết mình nên làm cái gì, cần làm cái gì.

Long Thiên Tuyệt không quay đầu lại, nói: “Các đệ cũng đi tìm bà đỡ đi, nếu thấy Vân hộ pháp tìm được bà đỡ thì để họ ngồi lên Thần Long tới đây. Mau đi.”

“Được!” Long Thiên Thần vội kéo Bạch Sở Mục, vội vàng chạy ra

cửa.

Lam Mộ Hiên và Mộ lão thấy mình không giúp được gì, cũng vội chạy đi tìm bà đỡ.

Chuyện lạ năm nào cũng có, nhưng năm nay đặc biệt nhiều. Gặp phải người nhà này, bất kì chuyện kì quái nào cũng cũng thể phát sinh.

Lấy Thần Long đi mời bà đỡ, chỉ sợ đây là lần đầu tiên trong lịch sử cả Long Tường đại lục này.

Không biết bà đỡ nào sẽ có vinh dự được ngồi trên Thần Long để đi đỡ đẻ?

Hay là… một đám bà đỡ may mắn?

Long Thiên Tuyệt không quan tâm xung quanh, trong lòng chỉ lo lắng cho vợ yêu, nắm thật chặt tay nàng, thay nàng lau mồ hôi, còn mình thì mặc kệ từng giọt mồ hôi rời xuống.

“Thiên Tuyệt, ta, ta chịu không nổi nữa rồi..” Vân Khê run rẩy, sau đó đột nhiên mềm nhũn, lâm vào hôn mê.

Long Thiên Tuyệt cả kinh, tim đập nhanh liên hồi, sau khi xác nhận nàng vẫn còn thở, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

“Khê Nhi, Khê Nhi, nàng mau tỉnh lại, không nên ngủ. Nàng phải kiên trì, người rất nhanh sẽ đến.”

Lúc này ngoài cửa phòng truyền đến tiếng dánh nhau.

Băng hộ pháp ở ngoài vội vàng bẩm báo: “Tôn chủ, không xong, đám

trưởng lão của Thanh Lân học viện đang đánh giết, xông vào."

"Bảo vệ phu nhân!" Long Thiên Tuyệt quát một tiếng, ngắm nhìn người đang hôn mê trên giường, hít một hơi thật sâu, từ từ ổn định tinh thần, "Huyền Dực, Hổ Vương bảo vệ cho tốt chủ nhân của các ngươi!"

"Rống!"

"Ngao!"

Sau hai tiếng gầm thét, Huyền Dực và Hổ Vương đồng loạt hiện thân trong gian phòng, đứng ở trước giường, thủ hộ chủ nhân.

Long Thiên Tuyệt lắc mình, bay vút ra ngoài.

Đại trưởng lão nhanh chóng đối mặt với hắn, trên khuôn mặt già nua hiển hiện sát cơ, "Long Thiên Tuyệt tới đúng lúc lắm. Hôm nay lão phu sẽ cho ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong."

"Là các ngươi?" Long Thiên Tuyệt lạnh lùng, khuôn mặt vô cùng bình tĩnh nhưng thần thức thì lại bao vây bốn phía, nhanh chóng thăm dò nhân số và thực lực của đối phương.

"Các hạ hẳn là Đại trưởng lão của Thanh Lân học viện. Không biết hôm nay đến đây là có việc gì?" Lúc nói chuyện, khí thế lạnh lẽo tỏa ra bao phủ bốn phía.

Đối phương có hai cao thủ Huyền Hoàng cảnh, mấy người còn lại ít nhất cũng từ Huyền tôn cấp bảy trở lên, còn người mình thì sao? Trừ hắn là Huyền Hoàng cao thủ ra, thì thực lực mạnh nhất chính là Long Khải Phong, Huyền tôn cấp bảy, còn lại cũng chỉ mới bước vào cảnh giới Huyền tôn. Thực lực cách xa khiến cho hắn cảm thấy áp lực vô

cùng.

Bọn họ cũng có những cao thủ Huyền Hoàng cảnh khác, chính là đám người Không trưởng lão. Đáng tiếc, sau khi bán đấu giá đan dược, những cao thủ Huyền Hoàng cảnh ấy đã ủ rũ theo Không trưởng lão rời khỏi Thịnh Bảo trai, giờ phút này chắc đã quay về Vạn Hoàng học viện rồi, nước xa không cứu được lửa gần. Cho dù giờ phút này bọn họ ở dây cũng chưa chắc đã ra tay tương trợ. Cầu người không bằng dựa vào chính mình, Long Thiên Tuyệt nhanh chóng nghĩ ra vô số kế hoạch đối địch.

Mồ hôi lạnh càng ngày càng nhiều.

Bằng bất cứ giá nào, cho dù phải hy sinh tính mạng, hắn quyết không để cho đối phương xúc phạm tới Khê Nhi, tới hài tử của bọn họ.

“Vì sao ư? Vì tâm tư xảo quyệt của các ngươi! Lúc ở Côn Luân tiên cảnh, các ngươi giả trang thành học sinh cùng trưởng lão của Thanh Lân học viện ta, lợi dụng Càn Khôn Kính lừa gạt chúng ta, sau lại giết hại Mi trưởng lão cùng học sinh Thanh Lân học viện, cướp đi Kỳ Lân thần thú. Đây là tội thứ nhất. Lại thêm, trong Đại hội tỷ võ, mười học sinh thiên phú xuất chúng của học viện chúng ta cũng bị các ngươi hại chết. Đây là tội thứ hai. Hai trọng tội như thế, ngươi nghĩ xem, lão phu có nên bầm thây vạn đoạn hai vợ chồng người không?”

Lời nói vừa dứt, lão đã xuất thủ, ngón tay bắn ra huyền khí, xa đến ba thước, từng đạo huyền khí như kiếm bay, sắc bén khác thường.

Lão đã sớm bước vào Huyền hoàng cảnh, trình độ tu luyện đã đến mức không cần kiếm mà thắng kẻ có kiếm. Năm ngón tay vung lên, kiếm khí vô hình bay ngang, chém sắt như chém bùn, nếu là người bình thường nhất định sẽ bị chém thành hai khúc.

“Mọi người mau tránh ra!” Long Thiên Tuyệt cao giọng quát một tiếng, hai cánh tay của hắn mở rộng, khí tức vĩ đại trong nháy mắt bộc phát, đối đầu cùng kiếm khí vô hình của Đại trưởng lão.

Oanh!

Chỉ một thoáng, cả Thịnh Bảo trai kịch liệt chấn động.

Hai đạo kình khí va chạm khiến cho mấy gian khách phòng bị chấn vỡ, chỉ có phòng Vân Khê vẫn bình an vô sự.

Long Thiên Tuyệt lui về sau mấy bước, vững vàng đứng thẳng, trong lồng ngực khí huyết cuồn cuộn, dâng trào một ngụm máu ngọt, bị hắn hung hăng nuốt xuống. Thực lực Đại trưởng lão kia cao hơn hắn mấy phần, hắn có thể ngăn cản được một lần công kích có thể nói là không tệ rồi. Thần sắc của hắn vô cùng lạnh lùng, hắn tuyệt đối không được tỏ ra yếu thế.

“Cảnh giới Huyền Hoàng? Long Thiên Tuyệt, ngươi khá lắm, không hổ là thiên tài tập võ, thời gian chỉ vỏn vẹn nửa năm, ngươi liền từ Huyền tôn đỉnh thăng đến Huyền Hoàng cảnh. Đáng tiếc vị thiên tài này hôm nay nhất định sẽ phải chết trong tay ta.” Đại trưởng lão cười lạnh, bỗng nghe thấy bên cạnh truyền đến tiếng cười khẽ, lão nghiêng đầu nhìn sang, thần sắc hơi đổi. Qua vai Long Thiên Tuyệt lão thấy một thân ảnh màu bạc lấp lánh.

“ Vân Trung Thiên? Sao các hạ lại xuất hiện nơi này?” Đại trưởng lão trầm ngâm chốc lát, ngữ điệu bỗng dưng biến đổi, trầm giọng nói, “Ngươi giúp hắn? Các ngươi là đối thủ, sao ngươi lại muốn giúp hắn?”

Vân Trung Thiên tao nhã đứng tại chỗ, cạnh hắn chính là cửa phòng Vân Khê đang nằm. Vừa rồi chính hắn đã ngăn cản huyền khí đánh

tới chỗ này. Khí chất thanh cao, hồn nhiên thiên thành (trời sinh hoàn mỹ, khí chất tự nhiên tự tại, ưu mỹ tuyệt đẹp), hắn tự nhiên cười nói, “Ta chỉ không ưa kẻ lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn thôi.”

“Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn? Nếu không phải bọn họ bày mưu tính kế, Thanh Lân học viện chúng ta sao có thể tổn thất nhiều như vậy chứ?” Đại trưởng lão lạnh lùng nói, “Vân Trung Thiên, ta khuyên ngươi không nên chõ mõm vào việc này, nếu không đừng trách lão phu không khách khí.”

“Vậy mời Đại trưởng lão, đừng nên khách khí với ta.” Vân Trung Thiên cười nhạt, thật giống như rất nhàn tản.

Long Thiên Tuyệt nhìn chăm chú hắn, bốn mắt chạm nhau, một đôi mắt sáng rực cùng một đôi mắt trong trẻo như ngọc.

Trong phút chốc, khí tức mạnh mẽ của hai người bộc phát, cả hai đồng loạt hành động.

Tiên hạ thủ vi cường, hai người ăn ý liên thủ, cùng tấn công Đại trưởng lão.

“Đại trưởng lão cẩn thận!”

Phía sau Đại trưởng lão, các trưởng lão khác cũng đồng thời ra tay.

Cao thủ Long gia và Lăng Thiên cung cũng lập tức hành động.

“Tốt! Lão phu sẽ thu thập các ngươi!” Đại trưởng lão nhìn Long Thiên Tuyệt cùng Vân Trung Thiên, ánh mắt tối sầm, sau đó, đáy mắt nhanh chóng hiện lên tia khát máu, khí tức trên người dâng cao.

Hai tay lão nhất tề xuất động, mười ngón tay giương ra, mười mấy

đạo kiếm khí vô hình tung bay, như bày ra thiên la địa võng, bao phủ xuống Long Thiên Tuyệt cùng Vân Trung Thiên.

“Ngao…”

“Ngao…”

Hỏa Long màu vàng cùng Cự Long màu tím từ sau lưng Long Thiên Tuyệt và Vân Trung Thiên bay vọt ra, giương nanh múa vuốt, phá tan thiên la địa võng.

Hai thanh trường kiếm đột nhiên xuất vỏ, một thanh trường kiếm lóe sáng hàn quang, như long xà du tẩu (mềm mại, uốn lượn, ta nghĩ đó là nhuyễn kiếm), một thanh kiếm khác chém ra khí thế mênh mông cuồn cuộn như nước sông Trường Giang.

Hay kiếm vung lên, Kiếm Thần hạ thế!

Phối hợp ăn ý khiến cho thần sắc Đại trưởng lão đột ngột biến đổi.

“Huyền Hoàng! Truyền kỳ cảnh! Hai Huyền Hoàng cao thủ!”

Kinh ngạc cũng chỉ trong giây lát, Đại trưởng lão rất nhanh ổn định tinh thần, lại đem kiếm khí vô hình bày ra thiên la đại võng, muốn triệt tiêu song hùng song long.

Chỉ là hai tiểu bối mớ bước vào Huyền Hoàng cảnh thôi, chẳng lẽ lão còn phải sợ bọn hắn sao?

Ầm!

Song phương ngang nhiên đối đầu, trời đất rung chuyển, tiếng rồng ngâm ngân vang.

Nóc nhà Thịnh bảo trai, gạch ngói bể nát, tan tành, bởi vì Long tướng xuất hiện cùng với chiến đấu kịch liệt, Thịnh Bảo trai đã có dấu hiệu sụp đổ.

Long Thiên Tuyệt cùng Vân Trung Thiên liếc thấy, thân hình chợt lóe, dẫn dắt đám người Đại trưởng lão rời xa phòng Vân Khê.

“Đuổi theo! Hôm nay nhất định phải bắt được hai cao thủ Huyền Hoàng này. Đợi viện trưởng xóa đi trí nhớ của bọn hắn, khiến cho bọn hắn trở thành học sinh của Thanh Lân học viện chúng ta. Ha ha ha. Đến lúc đó. Thanh Lân học viện chúng ta nhất định sẽ xưng bá trong thập đại học viện.” Chiến ý mãnh liệt bị kích phát ra, Đại trưởng lão bây giờ đã đem hai người bọn hắn thành hai con mồi, hai con mồi cực phẩm.Thử nghĩ xem, hai người này đều có thiên phú xuất chúng hơn người, là thiên tài trong thiên tài, một khi bọn họ thần phục Thanh Lân học viện, còn gì phải lo lắng nữa, so với việc tổn thất mười tên cao thủ kia, thì đáng giá gấp mấy lần!

“Ha ha ha…” Nghĩ đến đây, Đại trưởng lão càng cười như điên, lão càng ngày càng bội phục mình biết nhìn xa trông rộng.

“Lại có Huyền Hoàng cao thủ sao? Đại trưởng lão, đệ tới giúp huynh!” một trưởng lão Huyền Hoàng cảnh khác cũng gia nhập chiến đấu, cấp bậc kích chiến nhanh chóng tăng lên.

Tình hình chiến đấu càng thêm kịch liệt.

Thoáng cái, cao thủ hai bên đã chiến đấu thành một đoàn.

Động tĩnh bên ngoài quá lớn khiến Vân Khê tỉnh lại, cảm thấy đau đớn trong bụng càng thêm khủng khiếp.

Bách Lí Song cùng hai tỷ muội Triệu Hiểu Du vừa đun sôi nước, bước ra ngoài lại thấy kịch chiến, huyền khí toán loạn khiến cho các nàng không thể tới gần gian phòng ở đại môn. Lúc này những cao thủ đã rời đi, Bách Lí Song vội vàng dẫn hai tỷ muội họ Triệu mang nước nóng vào phòng.

“Sư phụ!”

Huyền Dực và Hổ Vương thấy là người mình liền không ngăn trở, nhường đường cho các nàng đi vào.

Bách Lí Song ngồi ở đầu giường, thấy sư phụ kêu lên đau đớn vội vàng hỏi: “Sư phụ, bây giờ người thấy thế nào?”

“Song nhi, ta.. ta muốn sinh! Con mau giúp ta!” Vân Khê đau đớn nói.

“Nhưng.. nhưng mà con không biết làm thế nào. Sư phụ, người cố chịu đựng một chút, bọn họ nhất định sẽ tìm bà đỡ tới.” Bách Lí Song luống cuống, nàng là một hoàng hoa khuê nữ, sao biết đỡ đẻ được chứ?

Quay đầu nhìn lại hai tỷ muội Triệu Hiểu Du, hai nàng cũng lắc đầu, hai nàng ấy còn nhỏ hơn nàng một tuổi, từ nhỏ lại trưởng thành cùng một đống nam nhân, càng không thể biết đỡ đẻ được.

“Song nhi, con có thể. Ta không chịu được nữa…” gân xanh ở huyệt thái dương nổi lên rõ ràng, Vân Khê đau đến tím mặt, mồ hôi đầm đìa.

“Sư phụ, con… con không biết a!” Bách Lí Song gấp đến độ đổ mồ hôi, nàng cũng muốn thử a, nhưng tay nên đặt vào nơi nào đây?

Lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, có hai người đi tới, một người là nữ

nhân trung niên chừng bốn mươi tuổi, người còn lại đội mũ sa, một thân váy áo tím, là một cô nương trẻ tuổi.

Ba người Bách Lí Song đồng loạt quay dầu, nhìn thấy hai người ngoài cửa.

“Hà tẩu là đầu bếp ở Thịnh Bảo trai, mặc dù không phải là bà đỡ, nhưng cũng đã từng giúp người khác sinh con. Hiện nay thời gian cấp bách, bà đỡ chưa đến. Có lẽ nên để cho Hà tẩu thử giúp một chút.” Cô nương áo tím từ tốn giải thích.

Bách Lí Song quay đầu lại hỏi Vân Khê: “Sư phụ, có được không?”

Vân Khê khó nhọc quay đầu, ánh mắt mông lung nhìn về phía người ngoài cửa, đau đớn khiến cho thần trí nàng mơ hồ, giờ phút này nàng chỉ mong đứa nhỏ nhanh chui ra, làm cho nàng bớt đau đớn.

“Bảo nàng đến đây đi!” Vân Khê gật đầu đồng ý.

“Hai người vào đi.” Bách Lí Song đứng đối diện hai người, nói.

Cô nương áo tím cùng Hà tẩu không lập tức đi vào, Hà tẩu sợ hãi nhìn Huyền Dực và Hổ Vương đang toạn trong phòng, cả người run rẩy, không dám tiến lên.

“Các người nên để cho hai thú sủng này ra ngoài, có bọn chúng ở đây, Hà tẩu không cách nào làm việc được.” Cô nương áo tím trấn định nói.

Bách Lí Song suy tư, nghĩ hai nữ tử này cũng không thể gây bất lợi cho sư phụ được cho nên liền để Huyền Dực và Hổ Vương tạm thời rời khỏi phòng.”

“Nhanh lên, sư phụ sắp không chịu được nữa rồi.”

Đợi Huyền Dực và Hổ Vương rời đi, Hà tẩu rốt cuộc cũng bình tĩnh lại, nói với mấy cô nương: “Trong phòng sinh không nên có quá nhiều người, các muội mau đi ra ngoài, rồi đun chút nước nóng, càng nhiều càng tốt.”

Nói xong nàng thuần thục vung ống tay áo lên, bắt đầu đỡ đẻ.

Vân Khê bị hành hạ đến chết đi sống lại, thần trí càng ngày càng mơ hồ. Trong mông lung, nàng hình như đã thấy một thân ảnh màu tím quen thuộc, song không đợi nàng suy nghĩ cẩn thận, cơn đau trong bụng lại lần nữa phân tán sự chú ý củanàng.

“Hít sâu!”

“Dùng sức!”

“Đúng, dùng sức! Lại dùng sức!”

“Ta đã thấy đầu hài tử rồi!”

Thanh âm Hà tẩu xen lẫn cũng tiếng gào thét của Vân Khê không ngừng vang lên.

Bách Lí Song chờ đợi ở bên giường, khẩn trương nắm chặt tay, không ngừng thay sư phụ lau mồ hôi. Phía sau nàng, cô nương áo tím chỉ lẳng lặng đứng, không ai nhìn thấy dung mạo chân thực của nàng, vẻ mặt của nàng. Nhưng bộ ngực phập phồng kịch liệt đã tiết lộ tâm tình của nàng.

Trong phòng, Vân Khê gào thét điên cuồng.

Ngoài phòng, Long Thiên Tuyệt, Vân Trung Thiên cùng đám người Đại trưởng lão khó phân thắng bại.

Những cao thủ của Thịnh Bảo trai đang ẩn nấp, chờ Tứ chưởng quỹ phát lệnh.

“Tứ chưởng quỹ, chúng ta có nên xuất thủ hay không?” Cừu quản sự không thể hiểu nổi tâm tư Tứ chưởng quỹ, nhưng thấy hai bên đánh nhau ngày càng kịch liệt, hắn hơi không chịu được nữa.

Tứ chưởng quỹ âm thầm quét mắt đến khách phòng đang phát ra âm thanh gào thét kia, trầm ngâm chốc lát, khoát tay nói, “Chờ thêm chút nữa”

Cừu quản sự không hiểu được, nơi đó chính là gian phòng của Vân cô nương, viện trưởng tương lai của Vạn Hoàng học viện, hắn càng thêm khó hiểu. Tứ chưởng quỹ muốn đợi điều gì? Thịnh Bảo trai trước giờ đều có nguyên tắc, bất cứ kẻ nào cũng không được phép động võ bên trong Thịnh Bảo trai. Nếu bây giờ không kịp thời ngăn cản, như vậy quy củ của Thịnh Bảo trai sẽ bị phá vỡ, sẽ gây ra những hậu quả nghiêm trọng.

Nhưng Tứ chưởng quỹ đã nói như vậy, hắn cũng không có biện pháp, chỉ có thể tiếp tục đứng nhìn Vạn Hoàng học viện cùng Thanh Lân học viện đấu đá lẫn nhau.

Bên Long Thiên Thần, Phong hộ pháp, Vân hộ pháp, bọn họ khắp nơi tìm kiếm bà đỡ, kết quả phát hiện, bà đỡ toàn thành đều biến mất, hỏi thăm thì mọi người đều trả lời là đêm hôm qua, có người mời bà đỡ của cả thành đi, giờ cũng chưa thấy trở lại.

Tìm cả thành, một bà đỡ cũng không tìm được, Long Thiên Thần, Phong hộ pháp, Vân hộ pháp sắp điên mất. Nếu không nhanh chóng

tìm được người, phu nhân nguy mất.

Nghĩ đi nghĩ lại, không còn cách nào khác, Vân hộ pháp phải hạ lệnh cho thuộc hạ mời tất cả những nữ nhân đã có kinh nghiệm sinh đẻ, ngồi Thần Long đến Thịnh Bảo trai. Đã có kinh nghiệm sinh đẻ chắc chắn sẽ có hiểu biết chút ít về đỡ đẻ, đem những người này về chắc sẽ hữu dụng.

Vân hộ pháp nghĩ là làm.

Cho nên, rất nhanh, bầu trời Mạc thành lại xuất hiện một màn rất hoành tráng. Thần Long chở rất nhiều phụ nhân trung niên, bay lượn trên bầu trời, khiến cho các loại tiếng kinh hô vang lên liên tục.

Những phụ nhân trung niên này phần lớn là bị cưỡng ép đi đến, căn bản cũng chẳng biết tại sao mình lại bị lôi đi, trong lòng thầm oán trách. Hơn nữa đây là lần đầu tiên ngồi trên Thần Long, khó tránh khỏi sợ hãi, mọi người đều ôm nhau kêu hoảng.

“Làm như vậy có được hay không?”Long Thiên Thần nhìn những người này, không khỏi tặc lưỡi nghi ngờ.

Vân hộ pháp ho nhẹ mấy tiếng, nói: “Không có biện pháp nào khác, thôi, lạc đà gầy còn hơn ngựa chết! Các đệ mang những người này đến Thịnh Bảo trai trước, ta tiếp tục dẫn người đi tìm bà đỡ.”

“Hay là để đệ đi. Huynh dẫn người trở về trước, đệ cùng Sở Mục, tiểu Hiên Tử tiếp tục đi tìm bà đỡ.” Long Thiên Thần nói.

“Thế cũng được. Nhị công tử, chúng ta về trước.”

Vân hộ pháp mới đi không bao xa, phía chân trời đột nhiên vang dội tiếng sấm, từng đám mây đen từ bốn phương tám hướng kéo đến

một chỗ, càng kết càng dày, càng ngày càng bền chắc.

Cuối cùng, bầu trời bao la phía trên Thịnh Bảo trai trở thành một mảng đen như mực.

Đùng đùng!

Giữa đám mây đen, một tia sét màu tím rạch ngang trời, ở giữa hình thành một cái lốc xoáy, xoáy tròn, kéo dài xuống nóc nhà Thịnh Bảo trai.

Chuyện gì đã xảy ra?

Vừa rồi thời tiết còn tốt, trong nháy mắt sao lại trở thành sấm sét đầy trời rồi?

Dân chúng Mạc thành đồng loạt đi ra khỏi nhà, ngửa đầu nhìn thiên tượng tự nhiên, rối rít nghị luận.

“Hướng đó chính là Thịnh Bảo trai. Chẳng lẽ phát sinh chuyện kì quái ở đó?”

“Hôm nay thật lắm chuyện lạ, đều từ Thịnh Bảo trai mà ra, ngươi nhìn đám Thần Long kia mà xem.”

“Trời sinh dị tượng, tất có yêu nghiệt.”

“Chuyện gì xảy ra?” Đám Long Thiên Thần, Vân hộ pháp cũng sợ ngây người, đồng loạt ngừng bước, kinh ngạc nhìn tia sét khủng khiếp kia, quên mất cả phản ứng.

Vừa lúc đó, thanh âm đứa bé khóc nỉ non từ trong phòng ở Thịnh Bảo trai vang lên.

Tiếng khóc vang lên, trong nháy mắt sấm sét đang ầm ầm giáng xuống bỗng biến mất không dấu vết.

“Trời sinh dị tượng, tất có yêu nghiệt.”

“Trời sinh dị tượng, tất có yêu nghiệt.”

“……..”

Câu nói kia giống như ma chú, truyền từ người nọ sang người kia.

Cả dân chúng Mạc thành giống như trúng ta, bị thanh âm trẻ con khóc nỉ non mê hoặc, trời sinh dị tượng, tất có yêu nghiệt a!

Đứa nhỏ này sinh ra trong khung cảnh như vậy, nếu không phải yêu nghiệt thì chắc chắc là thần tiên hạ phàm rồi.

Bên trong phòng sinh, Vân Khê nghe tiếng sấm sét ầm ầm trên nóc nhà, hai tay nàng nắm chặt mép giường, dùng hết sức bình sinh.

“AAA…” Nàng đau đớn gào thét chói tai.

“Được rồi, ra rồi! Ra rồi!” Theo tiếng Hà tẩu kích động, một đường sấm sét chọc thủng nóc nhà, đánh vào phòng sinh, không may đánh trúng vào trên giường.

Bách Lí Song kinh hô, hai mắt trợn tròn, trơ mắt nhìn sấm sét kia hướng về phía sư phụ, tim của nàng như ngừng đập. Đúng lúc nàng cho rằng sư phụ đã bị đánh trúng thì vài món đồ trang sức trên người sư phụ bỗng nhiên tự phát ra ánh sáng thanh khiết, tạo thành một tầng chân không bảo vệ quanh thân thể sư phụ, ngăn trở hết sấm sét ở ngoài.

Chỉ có một tia sáng vàng xuyên thấu vòng bảo vệ.

Đó chính là lực lượng thần khí bị kích phát, chúng ý thức được chủ nhân đang gặp nguy hiểm, liền tự phát ra sức mạnh bảo vệ chủ nhân.

Cũng vào lúc này, khi đứa bé vừa ra đời, một ít ánh sáng vàng đánh trúng vào vai trái đứa trẻ, tạo thành một ấn kí hình nguyệt nha (hình trăng lưỡi liềm) màu vàng. Dần dần màu vàng biết mất, ấn kí nguyệt nha cũng trở lại bình thường, xong vẫn vô cùng thánh khiết, thần thánh, không thể xâm phạm.

Mới vừa đỡ lấy em bé, Hà tẩu bị lực lượng thần khí trấn áp, bắn ra ngoài, ngất xỉu.

“Oa…” đứa nhỏ khóc òa, tiếng khóc như nhỏ yếu mà lại có thể trấn áp được sấm sét bừng bừng ngoài kia.

Cũng không biết tia sang kia chiếu vào khiến bé đau đớn, hay là bé biểu thị sự bất mãn với cái thế giới này, tiếng khóc vô địch của bé cứ như vậy vang lên, khiến người người hoảng hốt.

Ở phía ngoài xa kia, Long Thiên Tuyệt đang bị vây trong chiến cuộc, nghe được tiếng đứa trẻ khóc, hắn cả người chấn động, tinh thần hưng phấn, đôi mắt toát ra sự kích động.

Con yêu, con yêu của hắn và Khê Nhi!

Rốt cuộc đã ra đời rồi!

“Ha ha ha…” Hắn ngửa mặt lên trời cười lớn, khí tức quanh thân càng thêm cuồng bạo.

Con của Long Thiên Tuyệt hắn đã ra đời rồi!

Đúng là con của hắn, ngay cả tiếng khóc cũng kinh thiên động địa!

Hắn hận giờ phút này không được bay đến chỗ Khê Nhi, ngắm nhìn con yêu. Là bé gái hay bé trai? Đẹp hay xấu? Giống hắn nhiều hơn hay giống Khê Nhi nhiều hơn?

Nhất thời, toàn thân hắn tràn đầy khí lực, thực lực cũng không ngừng tăng lên, mỗi chiêu mỗi kiếm đều mang theo huyền khí mạnh mẽ.

Vân Trung Thiên ánh mắt chớp động, đưa mắt nhìn sấm sét đầy trời, trên tay ra chiêu chậm mất nửa nhịp.

Dị tượng! Trời sinh dị tượng!

Chẳng lẽ đây là thiên ý?

“Hự!” Hắn hơi thất thần, khiến ngực bị trúng một tia kiếm khí vô hình. Hắn vội vàng ổn định tinh thần, tập trung chiến đấu.

Đại trưởng lão tối sầm mặt, hướng về phía mấy người bên cạnh nói: “Đi, đi giết chết đứa nhỏ kia. Không thể để nghiệt chủng của chúng sống sót trên cõi đời này.”

“Dạ, Đại trưởng lão!” Mấy tên trưởng lão vùng ra, hướng phía phòng sinh chạy đi.

Lúc này, không biết ở đâu nhô ra một nhóm sát thủ áo đen cũng chạy đến hướng phòng sinh.

“Ai dám?” Long Thiên Tuyệt giận dữ, Hỏa Long màu vàng cũng bay

đi, ngăn trở bọn chúng. Hắn tuyệt đối không để con yêu và vợ yêu của hắn bị thương tổn.

Chiến cuộc hết sức căng thẳng, càng ngày càng kịch liệt.

Những sát thủ áo đen vừa xuất hiện thực lực cũng không tầm thường, chiến cuộc càng thêm gian nan.

Long Thiên Tuyệt không có cách nào thoát thân.

“Con của ta, con bé bỏng của ta!” Vân Khê giang tay, muốn ôm con mình, nhưng đứa bé lại ở quá xa, nàng lại vô lực, căn bản không thể với tới.

“Song nhi, mau đưa bé tới đây, ta muốn nhìn con yêu của ta.”

“Vâng, sư phụ, con sẽ ôm bé tới”

Bây giờ, bên trong gian phòng, Hà tẩu đã hôn mê rồi, hai tỷ muôi Triệu Hiểu Du đang nấu nước nóng dưới bếp, chỉ còn lại Bách Lí Song cùng cô nương áo tím.

Bách Lí Song lấy vải, cẩn thận bọc đứa nhỏ lại, ôm bé đưa đến trước Vân Khê: “Sư phụ mau nhìn, là một bé gái, rất xinh đẹp a. Rất giống sư phụ nha!”

“Bé gái sao? Là bé gái!” Vân Khê sung sướng tươi cười, trước mắt nàng từ từ mờ dần, nàng chưa thấy rõ mặt đứa bé, chỉ có thể mơ hồ thấy hõm vai trái của bé có một ấn kí hình nguyệt nha.

Mệt quá!

Nàng thực sự rất mệt!

Trong mơ màng, nàng nhắm mắt lại, ngủ say.

“Sư phụ! Sư phụ!” Bách Lí Song chăm chú nhìn sư phụ, phần gáy đột nhiên tê rần, trước mắt tối sầm, ngã xuống bên giường.

Đứa bé từ trong tay nàng rơi xuống, lại được một bàn tay khác đỡ lấy, tiếng khóc ngày càng thảm thiết, không có dấu hiệu ngừng nghỉ.

Cô nương áo tím tháo mũ sa trên đầu xuống, lộ ra khuôn mặt sinh đẹp, nàng phức tạp nhìn đứa bé trong tay, hận ý không ngừng trào dâng.

Mẫu thân của bé chính là hung thủ đã giết chết đệ đệ của nàng…

Là hung thủ! Hung thủ! Hung thủ!…

Nàng hổn hển thở gấp, hận ý như lửa đổ thêm dầu, càng bùng phát mãnh liệt. Nàng từ từ đưa tay ra, nắm lấy cần cổ của bé, khẽ run.

Nàng biết, chỉ cần nàng hơi dùng sức, đứa bé này sẽ mất mạng, thù của nàng cũng sẽ được báo.

Vân Khê làm nàng mất đi thân nhân, nàng cũng muốn nàng ta nếm thử tư vị mất người thân.

Đúng, nàng muốn báo thù! Nàng nhất định phải báo thù!

Nàng dùng sức, tay cũng càng run rẩy.

Lúc này, bé gái còn đang khóc oa oa bỗng nhiên nín, một đôi mắt to ngây thơ vô tội nhìn Hách Liên Tử Ngữ, cái miệng tí xíu khẽ nhếch, phát ra âm thanh đáng yêu.

Hách Liên Tử Ngữ ngừng động tác, nhìn bé gái trước mặt, thần trí nàng đột nhiên dao động. Đối diện với một đôi mắt tinh khiết, sáng ngời như vậy, nàng như thấy được mặt xấu xa của mình. Bé thuần khiết như vậy, đáng yêu như vậy, còn mình thì thật hèn hạ, xấu xa.

Sao nàng có thể làm vậy cơ chứ? Sao lại biến thành kẻ xấu như bây giờ?

Sao nàng có thể ra tay với một đứa bé vô tội? Lương tâm của nàng vứt đi nơi nào rồi?

Nội tâm Hách Liên Tử Ngữ thống khổ, mâu thuẫn cùng do dự, cuối cùng cũng không thể hạ thủ.

Bách Lí Song ngã trên mặt đất hai tay khẽ động, như sắp tỉnh lại, Hách Liên Tử Ngữ trong lòng thất kinh, ôm chặt đứa bé trong ngực. Nàng thật vất vả mới tìm được cơ hội trả thù Vân Khê, không thể dễ dàng bỏ qua được. Nàng có thể không giết đứa bé này, nhưng nhất định không thể để cho Vân Khê sống thoải mái.

Đột nhiên nghĩ ra chủ ý, đúng, nàng muốn tách lìa hai mẹ con họ ra, chia lìa vĩnh viễn, khiến cho bọn họ trọn đời cũng không thể gặp nhau.

Như thế, chính là cách trả thù Vân Khê tốt nhất!

Nàng xoay người, ôm đứa bé, nhanh chóng rời khỏi gian phòng.

Gian phòng mới vừa rồi còn ầm ĩ, giờ đã trở nên yên lặng. Không lâu sau, một thân ảnh màu vàng từ trên người Vân Khê bay ra. Tiểu phượng hoàng vuốt vuốt cánh, nhìn nhìn chung quanh.

“Di? Tiểu bảo bảo đâu rồi? Sao không thấy?”

Mới vừa rồi trong Ngọa Long cư, chẳng hiểu sao Kỳ Lân thần thú xảy ra dị biến, từ trên người nó phóng ra lực lượng vô cùng đáng sợ khiến cho Tiểu phượng hoàng không kịp chuẩn bị liền bị đánh bất tỉnh. Đến bây giờ mới tỉnh lại, phát hiện không thấy tiểu bảo bảo đâu, nó vội vàng tung cánh đuổi theo.

“Tiểu Phượng Phượng nhất định phải tìm được tiểu bảo bảo. Tiểu bảo bảo đáng yêu như thế sao có thể biến mất được?” Tiểu phượng hoàng vừa lẩm bẩm, vừa lần theo mùi vị bay đi.

Long Thiên Tuyệt cùng Vân Trung Thiên liên thủ, bất phân thắng bại với đối phương. Hai người tuy chỉ mới bước vào Huyền Hoàng cảnh giới không lâu, nhưng do thiên phú kinh người, khác hẳn người bình thường, cho nên không thể so sánh bọn họ với những cao thủ mới bước vào Huyền Hoàng cảnh giới khác được.

Đối mặt với hai vị cao thủ Huyền Hoàng lâu năm, hai người đem hết toàn lực, kiên trì tới hiện tại đã không phải là dễ dàng rồi.

Giao thủ liên tục, Đại trưởng lão vẫn không có cơ hội dùng Kim Hòa tháp. Hiện tại, nhìn hai người kia công kích yêu hẳn đi, lão nhân cơ hội, lắc mình lui về phía sau. Tới giữa không trung, lão đem Kim Hòa tháp ra, đặt trong lòng bàn tay, cười âm lãnh, nghênh ngang nói: “Thấy Kim Hòa tháp trong tay ta chưa? Hôm này ta sẽ cho các ngươi nếm thử uy lực của Kim Hòa tháp. Thu cho ta!”

Hắn giờ Kim Hòa tháp lên cao, nhắm thẳng vào Long Thiên Tuyệt và Vân Trung Thiên

Chỉ một thoáng, ánh sáng màu xanh từ Kim Hòa tháp phát ra, ngày càng chói mắt, bap phủ Long Thiên Tuyệt cùng Vân Trung Thiên. Ánh

sáng màu xanh mạnh mẽ, lực hấp thụ cường đại, đem tất cả mọi vật thể thu hết vào bên trong tháp.

Long Thiên Tuyệt cùng Vân Trung Thiên vội vàng tránh né, đáng tiếc, tốc độ của họ mau nhưng tốc độ của Đại trưởng lão còn nhanh hơn, ánh sáng xanh thoáng cái đã bao phủ hai người, lực hút cường đại định trụ bọn họ, khiến họ không có cách nào chạy trốn.

Hai người cảm thấy áp lực, đồng thời hiểu ý chắp tay với nhau, hợp lực ngăn cản uy lực của Kim Hòa tháp.

Cao thủ Long gia và Lăng Thiên cung thấy vậy cũng rối rít tụ lại một chỗ, cùng hợp lực chống lại Kim Hòa tháp.

Tứ chưởng quỹ cùng Cừu quản sự một mực yên lặng theo dõi cuộc chiến, thấy một màn này không khỏi lộ vẻ sợ hãi. Trưởng lão Thanh Lân học viện lại mang bảo vật trấn viện ra đối phó với người Vạn Hoàng học viện, thật là dụng tâm lương khổ!

“Tứ chưởng quỹ, làm sao bây giờ?” Cừu quản sự hỏi ý kiến của hắn.

Tứ chưởng quỹ từ từ thu hồi tầm mắt, giờ phút này tiếng trẻ con khóc đã biến mất, có phải nàng đã hoàn thành tâm nguyện rồi không? Tứ chưởng quỹ trầm tư chốc lát, mở miệng nói: “Kim Hòa tháp chính là bảo vật trấn viện của Thanh Lân học viện, không dễ dàng ứng phó, người của ta ra mặt cũng chỉ trở thành vật hy sinh thôi, không thể giúp được bọn họ. Nên, các ngươi hãy đi đối phó với những sát thủ áo đen kia, nếu ta đoán không lầm, thì bọn họ hẳn là một ít cá lọt lưới từ Thích khách minh. Các ngươi đi đối phó bọn họ, giảm một chút áp lực cho Vạn Hoàng học viện, coi như bảo vệ được danh tiếng của Thịnh Bảo trai chúng ta.”

“Dạ, Tứ chưởng quỹ.” Cừu quản sự ánh mắt rực sáng, bội phục Tứ

chưởng quỹ sát đất. Làm vậy, bọn họ chẳng những không thất tín mà còn không bị cuốn vào sự tranh đấu của hai học viện, nhất cử lưỡng tiện!

“Đi!” Cừu quản sự ra lệnh một tiếng, người của Thịnh Bảo trai đồng loạt xuất động, chẳng qua, mục tiêu của bọn họ là những sát thủ áo đen kia, về phần các trưởng lão Thanh Lân học viện kia, bọn họ chỉ đánh qua quết, chỉ bay vút qua.

Long Thiên Tuyệt giờ phút này đâu còn tâm tư đi phỏng đoán ý đồ của Thịnh Bảo trai, thân thể hắn đang kịch liệt chấn động, dưới chân dần dần tiến về trước, uy lực của Kim Hòa tháp quá khủng bố, hắn sắp chống đỡ không được rồi.

Lúc này lại không nghe thấy tiếng khóc của đứa con, trong lòng hắn gấp gáp vô cùng, Khê Nhi và hài tử sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Vân Trung Thiên hiện giờ cũng rất tệ, uy lực Kim Hòa tháp thật sự không phải nói chơi, ngoài dự liệu của hắn.

“Ha ha… Các ngươi không kháng cự nữa. Không ai có thể chống đỡ lại uy lực của Kim Hòa tháp. Nó có thể thu phục được cả thần thú, chứ đừng nói các ngươi, ha ha ha..” Đại trưởng lão thấy mình đã nắm chắc phần thắng, đắc ý cười phá lên.

Cái gì? Cả thần thú cũng có thể thu phục được?

Như vậy, mới vừa rồi Kỳ Lân thần thú đột nhiên bay ra khỏi Ngọa Long cư cũng bởi vì Kim Hòa tháp sao?

Hiện giờ, Kỳ Lân thần thú đang bị nhốt trong Kim Hòa tháp sao?

Long Thiên Tuyệt chợt hiểu ra tất cả. Thì ra, Khê Nhi sinh non cũng

bởi đám lão già Thanh Lân học viện kia giở trò quỷ!

Ghê tởm!

Hắn càng thêm giận dữ!

Quyển 4 - Chương 154: Thu phục Kỳ Lân thần thú

Đoàn người Long Thiên Thần cùng Vân hộ pháp sau khi nghe thấy tiếng đứa nhỏ khóc nỉ non, liền lập tức quay về, lúc này, mây đen dày đặc cũng tản đi, bầu trời trong sáng trở lại, giống như lúc trước chưa từng xảy ra chuyện gì, không lưu lại dấu vết, làm cho người ta cảm thấy đó chẳng qua chỉ là ảo giác.

Căn cứ chính xác duy nhất chính là nóc nhà của Thịnh bảo trai bị đục thủng.

Xa xa thấy được đại trưởng lão đang sử dụng Kim Hòa tháp, đại ca đang bị vây khó khăn chống đỡ, Long Thiên Thần kinh hãi, không nghĩ đến có người lợi dụng lúc đại tẩu lâm bồn ra sức đánh lén.

“Đại ca, đệ tới giúp huynh.” Lúc này hắn đang cưỡi Dực Long, đáp xuống, công kích bọn người của đại trưởng lão.

Long Thiên Tuyệt hơi giương mắt, thấy đệ đệ khống chế Dực Long đáp xuống, sắc mặt biến hóa, vội vàng hô “Thiên Thần, nơi này không cần đệ lo. Mau đi xem đại tẩu cùng đứa nhỏ!”

Kim Hòa tháp có thể thu phục Kỳ Lân thần thú cũng có thể thu phục thần thú Dực Long, hiện tại hắn khó có thể thoát thân rồi, không thể kéo thêm đệ đệ vào.

Dực Long hung hãn, đáp xuống, oanh một tiếng, đập vào cánh tay đại trưởng lão đang cầm Kim Hòa tháp. Ánh sáng xanh hơi chếch đi, Vân Trung Thiên được thoát khỏi sự bao phủ của ánh sáng xanh.

Mới vừa có Vân Trung Thiên cùng hắn ngăn cản sự uy hiếp của ánh sáng xanh, Long Thiên Tuyệt còn có thể chống đỡ, hiện tại thiếu Vân Trung Thiên trợ lực, dưới chân hắn bây giờ loạng choạng mấy bước, thiếu chút nữa trực tiếp bị Kim Hòa tháp hút vào. Một vài thuộc hạ phía sau bị uy lực của Kim Hòa tháp bắn ra lui mấy bước, chỉ còn lại một mình Long Thiên Tuyệt chống đỡ khó khăn.

“Đại ca” Long Thiên Thần kinh hô, không nghĩ mình động lần này không những không giúp được đại ca, ngược lại đẩy đại ca vào hiểm cảnh.

“Phì Phì, công kích hắn.”

Dực Long lần nữa tấn công về phía đại trưởng lão.

“Thần thú? Lại tới một con nữa? Thật tốt quá! Ha ha ha, xem ra hôm nay lão phu thu hoạch cũng không nhỏ a! Bắt luôn ngươi” Đại trưởng lão mừng như điên, trước mắt hai con thần long, rõ ràng chính là Ứng Long đã tuyệt chủng trong rừng, xem thực lực của nó, tất nhiên là thần thú của học viện Dực Long không thể nghi ngờ.

Dực Long nghe được hắn đại ngôn bất tàm (khoe khoang), nhất thời nổi giận, sức mạnh ngay lập tức bộc phát, giọng nói trong trẻo của một bé gái vang lên: “Bại hoại, mau ăn phân đi!”

Dực Long phát uy, lực lượng to lớn,mênh mông vô tận, như cuồng phong quét ngang, đem hai vị trưởng lão ném đi. Kim Hòa tháp tuột khỏi tay hắn, ném lên giữa không trung.

Đại trưởng lão tính sai, Kim Hòa tháp có thể thu phục và trấn áp lực lượng của thần thú, nhưng điều kiện đầu tiên là người nắm giữ Kim Hòa tháp phải có lực lượng đủ cường đại. Thí dụ như Dực Long, nếu

ngươi muốn thu phục nó, đầu tiên phải thu phục được thực lực của nó, nhưng nếu một kích của Dực Long còn không chịu được, còn nói gì đến thu phục?

Dực Long bị chọc giận, ra tay hết sức mạnh mẽ, uy phong, khiến cho đại trưởng lão "hưởng" đủ.

Lúc ở Dực Long học viện, nhiều trưởng lão có cảnh giới truyền kỳ vây bắt bắt nó, nó còn có thể đánh lại, thực lực của Đại trưởng lão này cùng lắm cũng chỉ ngang tài ngang sức với Ngụy Thừa Bằng, mà Ngụy Thừa Bằng không phải vẫn bị nó đánh cho hoa rơi nước chảy (tan tác) hay sao?

Hừ! Muốn thu phục nó? Nằm mơ đi!

"Tốt, Phì Phì làm tốt lắm" Long Thiên Thần thỏa mãn, không tiếc lời khen Phì Phì.

Ánh sáng xanh bao phủ trên người Long Thiên Tuyệt nhất thời biến mất, hắn cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, sau đó hai mắt chăm chú nhìn vào Kim Hòa tháp bị ném lên không trung, đang quay cuồng rơi xuống.

Kim Hòa tháp quay vòng rơi xuống, ánh sáng màu xanh quét khắp mọi nơi. Ánh sáng đó chiếu đến đâu, người và vật nơi đó đều bị hút vào trong.

Thanh âm của Băng hộ pháp vang lên đầu tiên, ánh sáng xanh quét đến nàng, nàng không kịp tránh né, chống cự, liền bị hút vào trong đó, ngay sau đó là cao thủ của Long gia, thậm chí là cao thủ của Thanh Lân học viện, thích khách áo đen cùng cao thủ của Thịnh bảo trai, cũng liên tục bị hút vào.

Lúc này, mấy đại cao thủ cũng nhanh chóng chuyển động, hướng

Kim Hòa tháp, tung người nhảy lên. Trong đám bọn họ có Long Thiên Tuyệt, Vân Trung Thiên, có một gã Huyền Hoàng cao thủ khác của Thanh Lân học viện và ba gã cao thủ huyền tôn cấp bảy cấp tám, mấy người đồng loạt đưa tay, muốn chộp lấy Kim Hòa tháp.

Ai có thể chiếm lấy Kim Hòa tháp, người đó nhất định chiếm ưu thế, bởi vì bản thân Kim Hòa tháp không nhận chủ. Nó ở trong tay ai cũng có thể trở thành vũ khí hữu lực nhất.

“Phì Phì, ngăn cản bọn họ” Long Thiên Thần hô to một tiếng, khống chế Dực Long, lần nữa công kích về phía mấy tên cao thủ của Thanh Lân học viện.

Mấy đại cao thủ đồng thời cướp đoạt, tình thế hết sức căng thẳng, cực kỳ khẩn trương.

Song, thực lực quyết định tất cả, lúc Long Thiên Tuyệt và Vân Trung Thiên sắp chạm đến Kim Hòa tháp, cao thủ Huyền Hoàng của Thanh Lân học viện. Giành trước một bước, đem Kim Hòa tháp thu vào trong tay.

Nửa đường thần sắc của Long Thiên Tuyệt và Vân Trung Thiên khẽ biến, giờ phút này hắn lập tức lâm vào tình cảnh vô cùng nguy hiểm, phải biết rằng khoảng cách bọn họ giờ phút này rất gần Kim Hòa tháp, đối phương chỉ cần chuyển động góc độ, có thể hút hai người bọn họ vào trong đó.

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì rất nhanh, thời khắc này Long Thiên Tuyệt và Vân Trung Thiên, không hẹn mà cùng nhìn nhau, đồng loạt quyết định.

“Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con! Đi”

Hai người kinh ngạc, đồng loạt phi thân nhảy vào trong Kim Hòa tháp.

Hai người đều là người thông minh, ý nghĩ cũng thường thường không mưu mà hợp, chỉ cần một ánh mắt, đều có thể hiểu ý nghĩ của nhau.

Long Thiên Tuyệt và Vân Trung Thiên cũng cảm thấy hai người phối hợp rất ăn ý, nương theo ánh sáng xanh cường đại không cách nào ngăn cản, hai người liều lĩnh xông vào chỗ hiểm.

Long Thiên Tuyệt thấy thuộc hạ của mình bị hút vào trong, không thể nào khoanh tay đứng nhìn, trước mắt không thể cướp được Kim Hòa tháp, vậy thì chỉ có thể tự mình tiến vào hang hổ, ở trong miệng hổ nhổ ra một cái răng.

Long Thiên Thần tận mắt nhìn thấy đại ca bị hút vào trong tháp, nhất thời nóng nảy, giận gầm lên một tiếng, lên tiếng kêu Dực Long vọt tới cao thủ Huyền Hoàng đang cầm Kim Hòa tháp.

“Đại ca —-còn đại ca ta”

Hai mắt màu vàng tức giận, Dực Long công kích ngày càng hung hãn.

Dưới cường thế tiến công của Dực Long, cao thủ Huyền Hoàng và đại trưởng lão hoảng sợ né tránh, mắt thấy Dực Long đang hung hãn đánh tới, Huyền Hoàng cao thủ giơ cao Kim Hòa tháp uy hiếp, “Ngươi chớ manh động, đại ca của ngươi đang ở trong tháp, cẩn thận ta phá hủy tháp, hắn cũng đồng quy vô tận.”

“Hô—-“ Dực Long nghiêng thân thể đi, từ sát bên hắn gào thét bay vút đi, trong không khí như có tên lửa, rung động.

Đôi mắt Long Thiên Thần tròn xoe, hắn ngó chừng Huyền Hoàng cao thủ, tức giận không ngừng tràn ra ngoài.

“Mau thả đại ca của ta”

“Tiểu tử thúi đừng tưởng dựa vào mình có thần thú mà dám lên tiếng quát tháo, hừ, hiện tại đại ca ngươi đang trong tay chúng ta, ngươi dám manh động, hắn nhất định phải chết” Đại trưởng lão cười đắc ý, tay nhận lấy Kim Hòa tháp, để sát vào bên tai, lão lắc lư Kim Hòa tháp, đây đúng là kết quả lão mong muốn, lão rất mãn nguyện.

Mặc dù tạm thời không thể thu phục thần thú này, nhưng có thể đem hai người Long Thiên Tuyệt cùng Vân Trung Thiên thu vào trong tháp, lão đã hài lòng lắm rồi.

Rất tốt! Rất tốt!

Chỉ cần viện trưởng thi triển vô thượng công pháp, xóa đi trí nhớ của bọn họ, thì có thể triệt để biến họ thành thi khôi của Thanh Lân học viện.

“Ha ha ha, chúng ta đi” Đại trưởng lão hô lên một tiếng, mọi người liền rời đi.

“Chạy đi đâu! Đứng lại cho ta” Làm sao Long Thiên Thần dễ dàng cho bọn họ rời đi như vậy. Lúc này khống chế Dực Long tấn công bọn họ, tấn công thêm lần nữa.

Vân hộ pháp, Lam Mộ Hiên, Mộ lão cùng Bạch Sở Mục đám người đó chậm hơn Long Thiên Thần một bước, dẫn theo thần long tới nơi này, vừa vặn vừa thấy tôn chủ và Băng hộ pháp bị hút vào trong tháp hình dáng kỳ lạ, bọn họ vội vàng giải tán đám phụ nữ, chỉ huy mười

mấy con thần long, gia nhập vào vòng chiến đấu.

Ý chí chiến đấu lần nữa đốt lên, tiến vào giai đoạn gây cấn.

Ngoài tháp tình hình chiến đấu kịch liệt, bên trong tháp tình hình cũng không được lạc quan.

Sau khi Long Thiên Tuyệt và Vân Trung Thiên bị cỗ lực lượng mạnh mẽ hút vào trong tháp, thân thể hai người chợt nhẹ, tạm thời mất đi cảm giác.

Bên trong tháp là một không gian khác, nó không hề kinh khủng như trong tưởng tượng, nó rất yên tĩnh, an tĩnh đến đáng sợ. Không gian của nó rộng hơn nhiều so với nhìn từ bên ngoài, giống như Ngọa Long Cư, từ bên ngoài nhìn, nó chỉ là một vật nhỏ bé, nhưng không gian bên trong lại chứa đủ một khu nhà hoàn chỉnh. Kim Hòa tháp cũng vậy, chẳng qua, người hoặc vật đến nơi này đều bị mất đi sức mạnh vốn có.

Long Thiên Tuyệt âm thầm vận khí, phát hiện khí tức của mình vô cùng suy yếu, không vận nổi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Phía trước, truyền đến tiếng đánh nhau, đám ngươi bị hút vào tháp đầu tiên là đám người của Băng hộ pháp và cao thủ của Long gia, đang đánh nhau cùng bọn thích khách áo đen, ngược lại Thanh Lân học viện có mấy vị trưởng lão cũng bị hút vào trong đang đứng ngoài xem, tinh tế đánh giá.

“Tôn chủ!” Thấy Long Thiên Tuyệt cũng bị hút vào trong tháo, Băng hộ pháp kinh hãi.

“Vân huynh, làm phiền huynh!.” Long Thiên Tuyệt đem bọn người áo đen giao phó cho Vân Trung Thiên, khuôn mặt hắn lạnh lùng, không quay qua Vân Trung Thiên, mà là nhìn về phía mấy vị trưởng lảo của Thanh Lân học viện, hắn híp mắt lại, ánh sáng lạnh bắn toán loạn.

Nếu như hắn đoán không lầm, bọn họ đang nghiên cứu thần thú, bọn họ sợ mất tiểu kỳ lân. Chính vật nhỏ này làm hại Khê Nhi sinh non, làm hại đứa nhỏ của hắn chịu khổ khi còn trong bụng mẹ, nó thật đáng ghét!

Bất quá, đám cẩu Thanh Lân học viện này mới thực sự ghê tởm.

Hắn đi tới phía mấy người đó, trường kiếm trong tay đột nhiên rút ra khỏi vỏ.

Mấy vị trưởng lão của Thanh Lân học viện giờ phút này đang chuyên chú vây quanh tiểu kỳ lân đang bám trên Phong thần châu, thi triển sở trường, cố gắng giành thu phục nó trước, để được khế ước cùng nó, khiến nó trở thành thú sủng của mình.

“Nhanh lên! Thừa dịp hiện tại Kỳ Lân thần thú đang thu nạp trí nhớ do đại Kỳ Lân thần thú truyền lại, chính là thời điểm ý trí nó yếu nhất, chúng ta phải nghĩ biện pháp cho nó nhận khế ước cùng chúng ta. Một khi đại trưởng lão tới, thì chúng ta sẽ không còn cơ hội rồi, mau!”

Mấy người dùng lời nói uy hiếp, dùng võ lực cưỡng bức, khẩn cấp, bất giác kiếm Long Thiên Tuyệt đã đến gần phía sau bọn họ.

Tiểu kỳ lần đang gục trên phong thần châu, không nhúc nhích, rất giống trạng thái nó nằm trên lưng tiểu phượng hoàng. Mấy vị trưởng lão uy hiếp nó, nó làm như không thấy, quanh nó có một màu xanh lục bao phủ, đang tiếp nhận sự truyền lại trí nhớ.

Keng!

Kiếm quang như lưu tinh nhanh chóng xẹt qua, lạnh lẽo bắn ra bốn phía.

Mấy vị trưởng lão đang đứng đó hoảng sợ tản ra.

Đây là một không gian đặc thù,nên thực lực mỗi người đều giảm xuống, các vị trưởng lão nhanh chóng tránh né, lại phát hiện tốc độ của mình không biết đã chậm lại từ lúc nào.

Ngược lại vừa vặn, Long Thiên Tuyệt có Na Di thuật, có thể tùy ý đến nơi nào hắn muốn.

Trường kiếm chém xuống, lưu loát dứt khoát.

Mấy tên trưởng lão trong nháy mắt mất mạng.

Vân Trung Thiên cũng ra chiêu, dứt khoát giải quyết đám thích khách áo đen, trùng hợp bắt gặp màn này, sóng mắt hắn khẽ nhúc nhích, nổi lên gợn sóng.

Lại là Na Di thuật của Vân tộc! Có ý nghĩa!

Hắn cười nhẹ, thanh cao, hồn nhiên thiên thành, tư thái ưu nhã, thong thả, khiến mọi người quên mất giờ phút này bọn họ đang bị giam giữ trong Kim Hòa tháp, khó lường trước được tương lai.

Long Thiên Tuyệt thu hồi bảo kiếm, đôi mắt bừng sáng nhìn về tiểu kỳ lân, vật nhỏ này gây đại họa, nó còn hồn nhiên không biết, hiện tại còn nằm trên phong thần châu. Con ngươi Long Thiên Tuyệt hẹp dài khẽ nheo lại, đưa tay chộp tới nó.

Phanh!

Ánh sáng quanh người nó làm bắn tay của hắn ra.

Long Thiên Tuyệt hơi ngẩn ra, vươn tay ra, tay để trong không trung, lần nữa nhìn kỹ bộ dáng của vật nhỏ, phát hiện thân thể của nó phát sinh biến hóa từ từ.

Từng cái vảy lân màu xanh từ thịt nó mọc dài ra, phía trên đỉnh đầu nó, cũng mọc ra một cái sừng…. Đúng vậy, nó lột xác, tiến hóa, thức tỉnh trí nhớ của nó.

“Nếu ta nhớ không lầm…trong Tàn Hoa bí lục, có một loại bí thuật, tên là thuật thuần hóa, có thể đem ý chí của huynh truyền lên người đối phương, khiến đối phương tuân theo ý chí của huynh, loại thuật pháp này, tu luyện tới trình độ nhất định, chẳng những có thể khống chế cao thủ, khiến hắn làm việc cho huynh, mà có thể dùng để thuần hóa thú sủng. Hiện tại là lúc Kỳ Lân thần thú yếu nhất, huynh có thể thử thu phục nó, để nó làm việc cho huynh.”

Trong tai Long Thiên Tuyệt truyền đến âm thanh bí ẩn, rõ ràng, rành mạch, đây chính là thanh âm của Vân Trung Thiên. Tâm thần hắn khẽ động, cẩn thận nhớ lại, không tệ, trong tàn hoa bí lục Khê Nhi truyền lại cho hắn, loại thuật pháp thứ năm chính là thuật thuần hóa, nhưng loại thuật pháp rất khó tu luyện, hắn còn đang tìm hiểu, không nắm chắc mười phần.

Song trước mắt chính là một cơ hội, đáng thử một lần.

Nếu hắn thật sự có thể khế ước với Kỳ Lân thần thú, kết hợp với lực lượng Kỳ Lân thần thú khi thức tỉnh, có lẽ có cơ hội thoát khỏi Kim Hòa tháp.

Thời gian không đợi người, hắn không có quá nhiều thời gian.

“Tốt, ta thử một lần.”

Đáy lòng Long Thiên Tuyệt mặc niệm khẩu quyết, một ngón tay điểm ra, chống đỡ giới hạn vòng màu xanh, ý chí mênh mông của hắn buông thả, khuếch đại dần ra.

Quá trình không hề thuận lợi như hắn suy nghĩ, tiểu Kỳ lân rất nhanh tiếp thu ý chí xâm lược của hắn, toát ra ý chí phản kháng.

Trán Long Thiên Tuyệt không ngừng toát ra mồ hôi mỏng, hắn không lường trước, Kỳ Lân thần thú đang tiếp thu kí ức truyền thừa, lại có thể có ý chí cường đại như vậy. Tình cảnh của hắn bây giờ rất nguy hiểm, chỉ cần hơi lơ là, rất có khả năng bị ý chí của tiểu kỳ lân cắn trả, cho nên hắn không dám phân tâm.

“Tôn chủ” Băng hộ pháp nhìn thần sắc của hắn ngày càng không đúng, không khỏi lo lắng.

Trán Vân Trung Thiên nhăn lại, tiến lên mấy bước, một chưởng vỗ vào sau lưng hắn, truyền một lượng huyền khí hùng hậu vào.

Làn gió vô nguyên (không rõ nguồn gốc) nổi lên, làm tung bay áo bào, cùng tóc mai của hai nam tử xuất sắc, ánh sáng màu xanh xung quanh tiểu kỳ lân từ từ nhạt dần, trên mặt Long Thiên Tuyệt cũng từ từ bớt đi sự đau khổ.

“Mau, thừa dịp hiện tại.” Thanh âm Vân Trung Thiên không cao không thấp vang lên, vô cùng kiên định.

Long Thiên Tuyệt không chút do dự, một tay rút bội kiếm bên hông, nhanh chóng rạch một đường trên đầu ngón tay, máu trên tay rơi

xuống khóe miệng của tiểu Kỳ Lân.

“Thần phục đi, ngươi sẽ trở thành chiến hữu trung thành nhất, bất ly bất khí (không rời không bỏ)” Thanh âm cứng cáp kiên định, vang vọng trong bầu không gian.

Tiểu kỳ lân híp mắt bỗng nhiên mở ra, ánh mắt màu đỏ, ánh mắt cùng hắn nhìn nhau, tựa như bọn họ lần đầu tiên chạm mặt, giống như đúc.

Đôi mắt màu đỏ, ánh mắt lưu chuyển, vô cùng sinh động.

Long Thiên Tuyệt nhìn ánh mắt đối phương, cười vô cùng tự nhiên, tao nhã.

Quả nhiên, bọn họ rất có duyên phận, nó nhận ra hắn, cũng công nhận hắn!

“Bất ly bất khí!” Hắn lặp lại bốn chữ này, chân thành mà kiên định.

Đang lúc mọi người kinh ngạc, cơ thể tiểu kỳ lân nảy nảy sinh dị trạng, thân thể nó biến hóa ngày càng nhanh, càng ngày càng lớn.

Ánh sáng thánh khiết rực rỡ.

Ở bên trong ánh sáng tinh khiết chói mắt ấy, Kỳ Lân thần thú uy phong lẫm liệt ra đời.

Nó ngẩng đầu hí dài, thập phần khí thế.

Trên đầu có một sừng sắc bén, ánh sáng lóe lên, vô cùng đắc ý.

Vảy lân màu xanh, hơi hơi rung lên, lân quang chợt lóe.

“Chủ nhân” Kỳ Lân lạnh lùng đứng bên cạnh chân của Long Thiên Tuyệt, vóc dáng của nó cùng Long Thiên Tuyệt đều cao, thanh âm trầm thấp rất có lực sát thương.

Cả người Long Thiên Tuyệt chấn động, chỉ một thoáng trong thân thể trống rỗng có thêm một cỗ lực lượng to lớn, làm cho tinh thần hắn tăng lên gấp bội. Hắn biết, đây là hắn cùng Kỳ Lân khế ước đã thành công, sức mạnh của hắn cũng theo đó mà tăng lên.

Rất tốt! Hiện nay hắn càng thêm tự tin có thể phá tháp ra, đánh bại đại trưởng lão.

Giơ tay lên, vỗ vỗ thân thể Kỳ Lân, trong lòng hắn tò mò, vì sao lúc trước nhìn tiểu Kỳ lân chỉ là một cục cầu nho nhỏ, trong nháy lại trưởng thành lớn như vậy?

Kỳ Lân cùng hắn tâm ý tương thông, không đợi hắn hỏi đã chủ động trả lời: “Chủ nhân người không cần tò mò. Ta ở dưới đất Côn Luân hôn mê mấy ngàn năm, bởi vì trí nhớ chưa thức tỉnh, cho nên thân thể ta vẫn chưa thể trưởng thành. Hiện tại ta đã lấy lại được trí nhớ truyền thừa, bộ dáng hôm nay, mới là bộ dáng ta nên có.”

“Thì ra là như vậy” Long Thiên Tuyệt rất hài lòng về thú sủng của mình, thể hình như vậy, khí chất như vậy mới tương xứng với hắn.

Lần nữa sờ sờ lân phiến (vảy lân) trên người nó, định thần lại, cảm kích nhìn Vân Trung Thiên. Vừa rồi không phải y ra tay trợ giúp, hắn chưa chắc có thể thu phục kỳ Lân thuận lợi như vậy.

“Vân huynh, huynh và Khê Nhi có phải huynh muội ruột không?” Hắn không nhịn được hỏi, bởi vì quá nhiều trùng hợp, khiến hắn phải hoài nghi.

Vân Trung Thiên cười nhẹ một tiếng, như gió xuân thổi tới, hắn nhìn bên ngoài nói “Điều này rất quan trọng sao?”

Ánh mắt Long Thiên Tuyệt ngưng lại nhìn hắn chăm chú, thủy chung biểu hiện đối phương rất thản nhiên, nhìn không ra hắn có bất kỳ sơ hở nào. Hồi lâu, khóe môi hoàn mỹ cong lên, cười không có tiếng động.

Có quan trọng không?

Tương giao giữa người với người, vốn là vô cùng kỳ diệu.

Thân như huynh đệ, thân như phụ tử, cũng có thể trở mặt thành thù, ngược lại nếu lấy tâm tương giao, lấy thành ý kết bằng hữu, thì lúc nguy hiểm sẽ không chút do dự cùng kề vai chiến đấu, đồng sinh cộng tử, như thế là đủ.

Cho nên, không quan trọng, hết thảy đều không quan trọng.

“Bây giờ chúng ta nhanh chóng nghĩ biện pháp ra khỏi Kim Hòa tháp, ta rất lo lắng an nguy của Khê Nhi và đứa nhỏ, còn có Thiên Thần.” Long Thiên Tuyệt nhíu mày, thần sắc trong nháy mắt đông lạnh.

Vân Trung Thiên nhìn bốn phía xung quanh, ánh mắt nhìn lên, tầm mắt cuối cùng dừng trên một cửa đá bị phong ấn, ngón tay thon dài của hắn đưa ra “Nơi đó chắc chắn là cửa ra rồi. Trên cửa tựa hồ như bị cấm chế, chúng ta không thể ra ngoài.”

“Chẳng lẽ không thể sử dụng võ lực mạnh mẽ xông ra sao?” Băng hộ pháp gia nhập vào cuộc nói chuyện của hai người.

Long Khải Phong cầm đầu mấy vị cao thủ của Long gia cũng đi tới,

Long Khải Phong nói “Tuyệt thiếu gia, không bằng mọi người chúng ta cùng nhau hợp lực để thử giải trừ phong ấn, vốn bây giờ chúng ta cũng không còn cách nào khác.”

Long Thiên Tuyệt suy tư, cũng không lập tức quyết định, bởi vì hắn biết, loại phong ấn cấm chế này không phải cứ tùy ý dùng vũ lực là có thể phá giải, nếu cố chống cự, vô cùng có khả năng bọn họ sẽ bị cắn trả.

Hắn đứng đầu một cung, không thể tùy ý để cho thuộc hạ mạo hiểm đi chịu chết, hắn cũng không muốn mình mạo hiểm, bởi vì bây giờ hắn không chỉ có một người. Hiện tại hắn có vợ yêu, có con yêu, hắn là trụ cột gia đình, hắn còn muốn giữ lại mệnh này, chăm sóc tốt thê nhi, xây dựng tốt nhà bọn hắn.

“Kỳ lân, ngươi từ là thần thú của Thanh Lân học viện, chiếm được trí nhờ truyền thừa, ngươi có biện pháp gì?”

“Chủ nhân, người để ta suy nghĩ thật kỹ.” Kỳ Lân giương cằm, làm ra bộ mặt lạnh lùng, suy tư hồi lâu, đột nhiên con ngươi vừa chuyển nói “Có! Ta truyền lời cho mấy người bên ngoài, nói ta đã lấy được trí nhớ truyền thừa, muốn đi ra ngoài giúp bọn họ đánh bại đối thủ. Chờ bọn hắn khởi động cửa cấm chế, các người đồng loạt xông ra bên ngoài, như vậy dễ dàng hơn.”

Long Thiên Tuyệt nhếch lên đuôi lông mày, cho nó một ánh mắt tán dương, không nghĩ tới Kỳ Lân lại thông minh như vậy, hắn càng thêm hài lòng.

“Tốt, cứ làm như thế, mọi người chuẩn bị một chút, chờ cửa vừa mở ra, mọi người lập tức xông ra.”

Mọi người đồng loạt gật đầu, mỗi người có một vị trí và cương vị

riêng.

Bên ngoài Kim Hòa tháp, vũ điệu quần long, dưới sự hướng dẫn Dực Long, càng ngày càng tiến công hữu hiệu, so với lúc trước uy áp ngày càng lớn.

Đại trưởng lão cầm đầu trưởng lão trong Thanh Lân học viện cảm nhận sâu sắc áp lực, bọn họ muốn nhân cơ hội này rời đi, lại bị Thần Long dây dưa, không có cơ hội thoát đi.

Đây là những người nào? Tùy tiện triệu hồi ra nhiều thần long như vậy, nhà bọn hắn chuyên nuôi thần long sao?

Các vị trưởng lão liên tục kêu khổ.

Vừa lúc đó, từ bên trong Kim Hòa tháp truyền đến thanh âm, là phương thức truyền tin độc nhất vô nhị của Kỳ Lân thần thú.

Đại trưởng lão nghe vậy, không khỏi mừng rỡ, chẳng những Kỳ Lân thần thú truyền thừa trí nhớ, lại còn chủ động yêu cầu giúp bọn hắn trợ trận, đây là chuyện tốt a.

Hắn không có bất kỳ hoài nghi nào, bởi vì hắn có thể cảm nhận được lực lượng phát động của Kỳ Lân thần thú, không ai có thể bắt chước. Kỳ Lân thần thú vốn là thần thú trấn giữ Thanh Lân học viện, nó dứt khoát sẽ chọn lựa đứng về phía bọn họ, đó là chuyện đương nhiên, nhất là nó đã đón nhận trí nhớ truyền thừa, thì càng thêm lý do giúp đỡ bọn họ.

Trong lòng hắn mừng như điên, vội vàng thúc giục lực lượng, giải trừ cấm chế của Kim Hòa tháp, để Kỳ Lân thần thú có thể đi ra ngoài.

“Ha ha ha, các ngươi trăm triệu không nghĩ tới sao? Trí nhớ của Kỳ

Lân thần thú đã thức tỉnh, các ngươi chờ chịu chết đi" Đại trưởng lão cười cuồng loạn liên tục, đắc ý thành hình.

Long Thiên Thần đứng trên lưng Dực Long, nghe vậy hơi kinh hãi, thần thú? Lại là thần thú?

Nhưng nếu đối phương triệu tập đến một con thần thú mà nói…Phì Phì có thể ứng phó được không?

Đáp án dĩ nhiên là có!

Ở trong lòng hắn, Phì Phì chính là bất khả chiến bại!

"Phì Phì, cho hắn đi ăn phân đi."

Lúc này, từ dưới đáy Kim Hòa tháp, một ánh sáng màu xanh thoát ra, một con Kỳ Lân uy phong lẫm liệt dẫn đầu chạy ra khỏi ánh sáng xanh, xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Nó ngửa mặt lên trời rống lên, kinh thiên động địa.

Tốc độ tiến công của Dực Long chậm lại, kinh ngạc nhìn sự xuất hiện của Kỳ Lân thần thú, không khỏi sinh ra một cảm giác sợ hãi, không dám tiến về phía trước nữa.

Đại trưởng lão thấy thế mừng như điên "Kỳ Lân thần thú, chính là bọn họ, bọn họ chính là địch nhân của Thanh Lân học viện chúng ta! Giết bọn họ! Giết Dực Long."

Đầu tiên Long Thiên Thần cả kinh, đợi sau khi thấy vài bóng người theo sau Kỳ Lân, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, cười ha ha nói " Ngươi bị chứng vọng tưởng sao? Cũng không nhìn kỹ một chút Kỳ Lân thần thú rốt cục muốn giết ngươi hay là muốn giết ta?"

“Cái gì?” Đại trưởng lão thấy sát khí ép đến, nụ cười trên mép liền ngừng lại, quay đầu, chỉ thấy Kỳ Lân thần thú một sừng, tia lửa trong không khí tấn công đến hướng của hắn.

“A!” Chuyện đến đột nhiên, hắn không kịp tránh né, một cái sừng sắc bén, liên tục xỏ xuyên qua bụng hắn, một kích mất mạng.

“A!”

“A!”

“A!”

Thanh âm hít vào, gắn bó một mảnh.

Các vị trưởng lão của Thanh Lân học viện, không ai lường trước sự biến hóa như thế. Vốn bọn họ đã nắm chắc phần thắng, chỉ một thoáng hi vọng đã tan biến, bọn họ sắp đối mặt với sự công kích của hai con thần thú.

Trời cũng muốn hại ta!

Các trưởng lão than thở một tiếng, rối rít chạy trốn tứ phía, đội hình rối loạn.

Long Thiên Tuyệt dẫn theo thuộc hạ lao ra khỏi Kim Hòa tháp, một tay nắm giữ Kim Hòa tháp, hắn cười lạnh lùng, làm sao dễ dàng buông tha cho bọn họ?

Rất tốt!

Hắn liền lấy gậy ông đập lưng ông, vừa rồi bọn họ còn đem bọn hắn

hút vào trong tháp.

Ánh sáng màu xanh đuổi theo bọn họ, mọi người chạy trời không khỏi trời nắng, liên tục bị hút vào trong tháp, bao gồm những thích khách áo đen vừa mới nhô ra.

Long Thiên Tuyệt nhanh tay lẹ mắt, Kim Hòa tháp trong tay hắn vận dụng tự nhiên, vừa chiếu, vừa hút, vừa nhanh vừa chuẩn.

Sau khi người cuối cùng bị hút vào tháp, Long Thiên Tuyệt tiện tay bỏ vào trong tháp ba viên phích lịch đạn.

Chỉ nghe rầm rầm ba tiếng nổ, thân tháp sáng kịch liệt, bên trong tháp mọi người bị nổ thê thảm vô cùng, có ít người bị nổ chết ngay tại chỗ, một số người bị trọng thương, có một ít người tuy không bị thương nhưng cũng bị khói đen dày đặc hun, liên tục kêu thảm thiết.

Không gian bên trong tháp vốn có hạn, một quả phích lịch đạn đã đủ, hiện tại liên tục ba quả, khiến cho bọn hắn “hưởng đủ”. Thù này quá sâu, mới có thể ra tay hành hạ nham hiểm như vậy.

Điều làm cho Long Thiên Tuyệt hài lòng là, sau khi nổ tung, Kim Hòa tháp lại bình yên vô sự, không có chút tổn hại nào.

Không tệ! Là một bảo bối tốt!

Hắn nhận!

Thu Kim Hòa tháp, hắn không chần chờ chút nào, liền chạy gấp đến phòng sinh.

Hiện tại hắn cực kỳ quan tâm chính là an toàn của Khê Nhi và đứa nhỏ.

Trong lòng hắn lo lắng vạn phần, bởi vì tiếng khóc của đứa nhỏ hoàn toàn biến mất, đây không phải là đại biểu đứa nhỏ gặp nguy hiểm?

“Khê Nhi! Khê Nhi”

Khi hắn ào ào xông vào gian phòng, thấy được hai thầy trò Vân Khê và Hà tẩu đỡ đẻ hôn mê còn hai tỷ muội Triệu Hiểu Du thì loạng choạng, duy nhất chỉ không thấy hình bóng của đứa nhỏ, trong đầu hắn như có gì đó nổ tung ầm ầm.

Hắn đi đến bên giường, loạng choạng nhìn thân thể Vân Khê, nhìn tình trạng của nàng.

“Khê Nhi mau tỉnh lại! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Đứa nhỏ đâu?”

Hắn hất đầu, cho tỷ muội Triệu Hiểu Du ánh mắt ngoan lệ, hai tỷ muội sợ đến cả người đều run lên, run lập cập, một câu nói cũng không nên lời.

Long Thiên Thần sau khi theo sát hắn vào gian phòng, thấy một màn như vậy cũng sợ ngây người.

“Hiểu Du, Hiểu Mẫn, cuối cùng xảy ra chuyện gì? Đứa nhỏ đâu?”

Triệu Hiểu Du bị ánh mắt của Long Thiên Tuyệt làm cho sợ hãi, trốn sau lưng tỷ tỷ, Triệu Hiểu Mẫn hít sâu một hơi rồi trả lời “Long đại ca, chúng ta không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, lúc chúng ta đi nấu nước nóng về chỗ này đã thành như vầy.”

“Đúng, lúc chúng ta đến đã thành như vầy.” Triệu Hiểu Du gật đầu phụ họa.

Long Thiên Tuyệt vừa xoa huyệt đạo của Vân Khê, vừa âm thầm truyền huyền khí, hắn từ từ khôi phục trấn định, lạnh giọng hỏi: “Lúc hai người các ngươi rời đi gian phòng thì có những người nào trong đây?”

“Còn có…Đúng rồi, có một vị cô nương mang mũ sa, mặc y phục màu tím, nói là người của Thịnh Bảo trai. Hà tẩu cũng là người đỡ đẻ cho Vân tỷ tỷ do cô nương mặc đồ tím kia đem tới. Hà tẩu nói trong phòng sinh không nên có quá nhiều người, để cho tỷ muội chúng ta đi nấu nước nóng, cho nên tỷ muội chúng ta mới rời đi. Lúc ấy trong phòng ngoài Bách Lý tỷ tỷ và Hà tẩu, thì chỉ có cô nương mặc đồ tím đó, nhưng sau khi chúng tôi đến gian phòng, cũng chưa thấy cô nương đó, ta nghĩ…ta nghĩ đứa nhỏ rất có thể chính là bị nàng đem đi.” Triệu Hiểu Mẫn nói.

“Người của Thịnh bảo trai?” Long Thiên Tuyệt lạnh lùng nói từng chữ, ánh mắt vô cùng sắc bén.

Lúc này, Bách Lý Song từ trong hôn mê tỉnh lại, mở mắt ra thấy thoáng trong phòng có nhiều người, nàng hoảng thần, rất nhanh nhớ tới cái gì đó, cả kinh kêu lên “Mau, người đàn bà kia đem đứa nhỏ ôm đi. Nhanh đuổi theo nàng.”

“Ngươi còn nhớ rõ hình dạng của nàng như thế nào không?” Long Thiên Thần hỏi.

“Hóa thành tro ta cũng nhận được!” Bách Lý Song nghiến răng nghiến lợi nói, nàng hận a, mình cư nhiên sơ ý coi thường, làm cho nàng hạ thủ từ phía sau, đem nàng đánh ngất xỉu.

“Tốt! Ngươi mau cùng ta đi tìm đứa nhỏ” Long Thiên Thần nhìn đại ca an ủi một chút “ Đại ca, huynh đừng vội! Huynh trước hết ở chỗ này lo cho đại tẩu, chúng ta đi tìm đứa nhỏ trở về.”

Long Thiên Tuyệt gật đầu, hướng về những người khác phân phó "Ngươi, mau chia người đi tìm! Nhất định phải tìm được đứa nhỏ đem về."

Điều quan trọng trước mắt là phải tìm được đứa nhỏ đem về, về phần người của Thịnh Bảo trai, từ từ thu thập bọn họ sau.

Cúi đầu nhìn Vân Khê đang lâm vào hôn mê, hắn tự tay, đem nàng ôm vàng trong ngực mình. Hắn rất lo lắng, nhưng nếu lúc nàng tỉnh lại không thấy đứa nhỏ bên cạnh nàng, nàng sẽ nhiều thương tâm khổ sở. Cho nên, hắn phải tranh thủ lúc nàng chưa tỉnh lại, mau chóng tìm được đứa nhỏ đem về.

Sau khi Hách Liên Tử Ngữ ôm đứa nhỏ thoát đi khỏi phòng sinh, liền bị thích khách áo đen lùng bắt, nàng biết, những thích khách này vì đứa nhỏ mà đến, bởi vì nàng ở Long Tường đại lục không có tiếng tăm gì, căn bản không làm gì để cho người khác đuổi giết.

Phản ứng đầu tiên của nàng, chính là muốn bảo vệ đứa bé này. Mục đích của nàng chỉ là muốn trả thù Vân Khê, làm cho Vân Khê không thấy được con gái mình, nếm mùi vị cốt nhục chia ly, song nàng cũng không hy vọng đứa nhỏ gặp chuyện gì, bởi vì đứa nhỏ là vô tội, còn là một đứa nhỏ xinh đẹp khả ái, nàng có độc ác như thế nào cũng không nỡ ra tay, sao có thể để cho người khác làm hại bé.

Nàng ôm đứa nhỏ gấp gáp chạy.

"Đứng lại, không muốn chết thì đem đứa nhỏ để lại."

Thích khách áo đen vừa đuổi theo vừa uy hiếp.

Hách Liên Tử Ngữ gấp đến thế nào, nàng làm sao là đối thủ của

những thích khách áo đen này? Thời gian qua không bao lâu, bọn họ đã đuổi theo rồi, vây xung quanh Hách Liên Tử Ngữ cùng đứa nhỏ, từng bước ép sát.

“các ngươi đừng tới đây” Hách Liên Tử Ngữ ôm chặt đứa nhỏ, kinh hồn táng đảm.

“Đứa bé này, chúng ta nhất định mang đi. Nếu ngươi không muốn chết, thì để đứa nhỏ xuống rồi rời đi. Nếu không, người cũng sẽ bị giết.”

“Không được.” Mắt thấy kiếm của đối phương chém tới, Hách liên Tử Ngữ nhắm hai mắt lại, đem đứa nhỏ che trước ngực, cho là sẽ bị kiếm chém thành hai khúc.

Song, chuyện nàng lo lắng không phát sinh, một tiếng loảng xoảng phát ra, âm thanh của trường kiếm rơi xuống đất truyền vào tai nàng, nàng khẽ mở một con mắt, lại phát hiện thích khách áo đen dưới chân nàng không biết làm sao, hai mắt trợn tráng, té xuống dưới.

“Oa oa, rốt cuộc tìm được tiểu bảo bối rồi! Tiểu bảo bối đừng sợ, tiểu Phượng Hoàng đến cứu ngươi rồi.”

Trước ánh mắt kinh ngạc của Hách Liên Tử Ngữ, nàng nhìn thấy một con tiểu phượng hoàng xuất hiện trong tầm mắt nàng, thân ảnh của nó màu vàng chớp động, hướng về cổ của thích khách áo đen mà mổ, đối phương sợ hãi kêu một tiếng, cả người co quắp, sau đó bỏ mạng.

Nàng kinh hãi, vật nhỏ này lợi hại thế sao? Nó có thể ra tay với mình không?

Trong nội tâm nàng đang bối rối.

Nàng không chú ý, trong ngực nàng, hai mắt bé gái chuyện động linh động, nhìn hướng tiểu phượng hoàng bay múa, bỗng nhiên lộ ra nụ cười ngọt ngào, tinh khiết.

“Hi hi, hihi…” Nàng vừa cười, vừa đưa bàn tay mũm mĩm trong khăn bọc nghịch ngợm đưa ra, ngón trỏ tay phải nhỏ nhỏ ngậm vào trong miệng, nàng mút mút giống như là thức ăn ngon.

Bộ dáng nhỏ nhắn vô cùng bình tĩnh, không cảm thấy chính mình rơi vào vòng nguy hiểm.

Hách Liên Tử Ngữ thấy đám thích khách áo đen đã té xuống, cả người co quắp, chết rất thê thảm, nàng cũng không nhìn nổi nữa rồi, ôm đứa nhỏ, tiếp tục chạy trốn.

“Ai nha nha! Ngươi đừng chạy a! Đừng chạy a!” Tiểu Phượng Hoàng thấy thế, không khỏi nhìn nóng nảy, cũng không nhìn bọn thích khách áo đen, đập cánh, đuổi theo hướng Hách Liên Tử Ngữ chạy.

“Nữ nhân hư, mau đem tiểu bảo bối để xuống” Tiểu Phượng Hoàng rất tức giận, nó càng la lên phía sau, nữ nhân kia bỏ chạy càng nhanh, thật là tức chết nó.

Bên người bọn họ, thích khách áo đen như ruồi bọ, bám chặt không tha.

Hách Liên Tử Ngữ thấy vậy càng bỏ chạy nhanh hơn.

Tiểu Phượng hoàng sợ làm tổn thương tiểu bảo bảo, không dám tùy tiện ra tay với Hách Liên Tử Ngữ, nó vỗ cánh gấp đến độ xoay quanh.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ.

Tuyệt đối không thể để nữ nhân hư này ôm tiểu bảo bối đi!

Đi qua từng con phố lớn nhỏ, Tiểu phượng hoàng trong lúc vô tình thấy được một cửa hàng bán nước trái cây, vị trí đó thấy được một giỏ trái cây, ánh mắt nó sáng lên, chú ý nhất thời.

Nó há mồm, cắn lấy quai giỏ, quang minh chính đại mượn đi giỏ trái cây của người ta.

“Tiểu bảo bối ta tới đây.”

Hách Liên Tử Ngữ chạy trốn phía trước, bỗng nhiên sau ót có một cỗ lực đạo đánh tới, có vật gì đó đánh vào sau ót nàng, thân thể nàng té xuống, đứa bé ôm trong ngực cũng rơi theo, bay ra phía ngoài.

Hai mắt nàng trợn tròn, mắt nhìn thấy đứa bé sắp rơi xuống đất, tim nàng thót lên tới cổ họng. Nếu lần này té xuống, tính mạng của đứa bé chín mười phần là không giữ được.

Nàng không giết người, nhưng người vì nàng mà chết, tâm tình nàng trở nên phức tạp.

Vừa lúc đó, chíu một tiếng, kim quang trước mắt chợt lóe lên, Tiểu Phượng Hoàng ngậm giỏ trái cây kịp thời xuất hiện, nó bay sát mặt đất, tư thế vô cùng xinh đẹp lướt bay, đem đứa nhỏ vững vàng đón vào trong rổ.

Đáy lòng tiểu Phượng Hoàng vui vẻ cười to, tiểu Phượng Phượng thật là thông minh a, tiểu bảo bối cuối cùng đã an toàn!

Nó không dám mở miệng cười to, sợ mình há miệng, cái rổ rơi

xuống.

Ô ô, bây giờ nên làm gì đây? Nơi này khắp nơi đều là kẻ xấu, tiểu bảo bối rất nguy hiểm đây! Hay là trước tiên nó đem tiểu bảo bối mang về nơi ở bí mật của nó đi, nơi đó là địa bàn của nó, rất an toàn!

Ừ cứ làm như thế!

Tiểu bảo bối, đi theo ta đi! Ta dẫn ngươi đi đến một chỗ thật đẹp, nơi đó mẹ ruột của ngươi cũng không biết!

Tiểu Phượng Hoàng ngậm rổ bay vụt lên, xuyên qua đường cái hẻm nhỏ, hướng ngoài thành bay đi.

Nó xem ra, hiện tại khắp nơi đều là người xấu, chỗ của nó cực kỳ an toàn.

“Đứa bé, mau để đứa bé lại” Hách Liên Tử Ngữ lảo đảo từ dưới đất đứng lên, nhìn thấy tiểu phượng hoàng mang đứa nhỏ đi, trong nội tâm nàng lo lắng không dứt, không biết rốt cục lai lịch của tiểu phượng hoàng là gì, có thể uy hiếp đến đứa nhỏ không.

Bọn thích khách áo đen thấy vậy không còn để ý đến Hách Liên Tử Ngữ nữa mà đuổi theo hướng của tiểu Phượng Hoàng, tiếp tục đuổi ra thành.

Hách Liên Tử Ngữ thấy thân ảnh của tiểu Phượng Hoàng càng ngày càng xa, rất nhanh biến mất trong tầm mắt, nàng vỗ vỗ bụi đất trên người, có loại cảm giác buồn bã mất mát. Đứa bé không còn, rốt cuộc nàng đã làm đúng hay làm sai rồi?

Bất quá, mục đích báo thù của nàng đã đạt thành, nàng nên vui mới đúng, nhưng tại sao, nàng một chút vui vẻ vì đã báo thù cũng không

có?

Ánh mắt mất mát nhìn trên đường cái, bỗng nhiên nàng không biết phải đi đâu, chẳng lẽ đây là việc nàng muốn hay sao? Tại sao nàng không cảm thấy vui vẻ?

“Tử Ngữ?” Có một âm thanh từ bên ngoài truyền đến, thân thiết quen thuộc như thế, nàng hơi sững sờ, ngẩn đầu, đột nhiên thấy được thân ảnh Long Thiên Thần đang kiếm đứa nhỏ.

Thân ảnh này, Hách Liên Tử Ngữ ngây dại, không biết làm sao.

Nàng không nghĩ tới, bọn họ lại gặp mặt nhau trong tình cảnh này, đột nhiên như vậy, nàng còn chưa kịp chuẩn bị tâm tư.

“Tử Ngữ, nàng làm sao ở chỗ này?” Long Thiên Thần đến gần nàng, ánh mắt ân cần, làm cho lòng nàng khẽ động.

Thì ra là vậy, hắn quan tâm nàng.

“Tử Ngữ, nàng gần đây khỏe không?” Long Thiên Thần nhìn nàng, trong lòng bắt đầu dâng lên một tầng tư vị không nói ra lời, khổ sở, bất đắc dĩ, còn có phiền muộn.

Hách Liên Tử Ngữ nhìn hắn, thấy đáy mắt hắn ân cần và thành thật, đáy lòng nàng cực kỳ phức tạp. Sau khi qua nửa năm phiêu bạc, mỗi lúc tỉnh giữa đêm khuya, nàng luôn nhớ đến thời gian vui vẻ khi bọn họ còn ở chung, có lẽ khoảng thời gian đó là khoảng thời gian mà nàng vui vẻ nhất trong cuộc đời nàng. Song khi đệ đệ chết đi, nàng thủy chung không cách nào quên được, thậm chí đem cừu hận đặt lên người hắn, nội tâm nàng yêu hận đan xen, nàng cực kỳ mâu thuẫn.

“Ta…” Không đợi nàng mở miệng nói xong, một thanh âm khác nhảy ra.

“Là nàng! Chính là nàng đã đoạt đi đứa nhỏ của sư phụ.” Bách Lý Song nhận ra quần áo và thân ảnh của đối phương, tức giận đi tới, bắt lấy một tay của Hách Liên Tử Ngữ bẻ quặp ra sau lưng nàng, chất vấn “Nói! Ngươi đem đứa nhỏ dấu đi nơi nào?”

“Cái gì? Ngươi nói là Tử Ngữ đem đứa nhỏ đi?” Sắc mặt Long Thiên Thần chợt biến hóa, không thể tin được nhìn Hách Liên Tử Ngữ, ngữ điệu tăng lên hỏi “Tử Ngữ, nàng nói, đứa bé có phải do nàng ôm đi không?”

Hách Liên Tử Ngữ cắn môi mình, tâm tình trong lòng mới vừa dâng lên mâu thuẫn, nhìn thấy Bách Lý Song xuất hiện, toàn bộ đã bị dập tắt, chỉ còn lại cừu hận cùng phản bội.

“Không sai! Đứa nhỏ là do ta ôm đi! Vân Khê hại chết Tử Ngọc, ta liền muốn bắt con nàng, đền mạng cho Tử Ngọc!”

“Nàng….” Long Thiên Thần nắm chặt quả đấm, tiến lên một bước, cố nén ý định muốn đánh người “Làm sao nàng có thể làm chuyện như vậy? Làm sao nàng lại ác độc như thế?”

“Tử Ngữ, ta không tin nàng là một cô gái ác độc như vậy, nàng làm ta quá thất vọng” Long Thiên Thần lắc đầu, đáy lòng hoàn toàn thất vọng với nàng.

Hách Liên Tử Ngữ thở hào hển, hừ lạnh nói “Ngươi không có tư cách nói ta! Một mạng đổi một mạng rất công bằng!”

Long Thiên Thần tức giận nói “Cái gì một mạng đổi một mạng? Nàng căn bản không biết chân tướng sự việc, đã vu oan cho đại tẩu ta giết

người, nàng không phân biệt trắng đen, căn bản là nóng giận mất khôn! Ta hiện tại nói cho nàng biết, đệ đệ Tử Ngọc của nàng không phải là do đại tẩu giết, người giết hắn là người khác!”

“Ta không tin! Ngươi gạt ta! Ngươi chỉ vì muốn che dấu tội giết người của đại tẩu ngươi.” Hách Liên Tử Ngữ liên tục lắc đầu.

Bách Lý Song đứng một bên nghe thấy, thật sự nhịn không nổi, xen vào nói “Ta có thể làm chứng! Hôm đó ta cũng có ở cửa thành, thấy tất cả. Đệ đệ ngươi căn bản không phải do sư phụ ta giết, giết hắn là người khác, là Mặc tam thiếu! Đệ đệ ngươi phẩm hạnh không có, tâm địa độc ác, cùng tiện nhân Hoa Oánh Oánh kia liên hợp lại bán đứng sư phụ ta. Sư phụ ta muốn giết hắn nhưng Thiên Thần cầu tình, sư phụ mới không ra tay với hắn. Sau Mặc tam thiếu đột nhiên xuất hiện, sau lưng hắn cho một kiếm, giết hắn. Chuyện xảy ra chính là như vậy, ngày đó ở cửa thành rất nhiều người đều nhìn thấy, nếu ngươi không tin, có thể đến Thiên Long Thành mà hỏi. Đến cuối cùng sự thật có phải như vậy hay không, vừa hỏi liền biết.”

Quyển 4 - Chương 155: Tiểu Phượng Hoàng và Tiểu Bảo bối

Lời nói của Bách Lý Song giống như cái dùi đục vào ngực của Hách Liên Tử Ngữ.

Chẳng lẽ thật sự nàng sai rồi sao? Cừu nhân trong lòng nàng, căn bản không phải người giết đệ đệ nàng, uổng công nàng trăm phương ngàn kế, nghĩ làm sao để báo thù, kết quả lại phát hiện, nàng chính là trò cười.

Nàng thật rất buồn cười, vô cùng buồn cưpwof!

Tinh thần Hách Liên Tử Ngữ lay động, sắc mặt trắng bệch “Không thể nào! Ta không tin! Các người đều gạt ta!”

“Chúng ta lừa ngươi làm cái gì? Ngươi người này sao chẳng phân biệt được phải trái thế? Ngươi chẳng phải cùng Thiên Thần đã từng yêu nhau sao? Nếu yêu nhau, vậy tại sao không tin lời của hắn? Ngươi xác định mình từng thương hắn hay sao? Ngươi có thể không tin ta, không tin sư phụ ta, nhưng tại sao ngay cả hắn ngươi cũng không tin?” Bách Lý Song phẫn nộ, hận không thể gõ đầu nàng, làm cho nàng hoàn toàn tỉnh táo lại.

“Yêu một người, chẳng lẽ không nên tín nhiệm người đó vô điều kiện, cho hắn tất cả tin tưởng sao? Ngươi rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Đối với ngươi mà nói, cái gì mới là quan trọng nhất? Đến cuối cùng ngươi kiên trì cái gì?”

Thở hào hển thật sâu, ánh mắt Hách Liên Tử Ngữ lộ ra vẻ mê mang và kinh hoàng, nàng sai lầm rồi sao? Sai hết rồi sao?

Tại sao nàng không tin Thiên Thần, tại sao không chịu nghe lời giải thích của hắn? Nàng thật thương hắn sao?

Đối với nàng mà nói, rốt cuộc cái gì là quan trọng nhất? Cuối cùng nàng đang kiên trì cái gì?

Nàng không biết, nàng thật cái gì cũng không biết!

Đầu óc nàng một mảnh trống rỗng đau đớn

“Người như thế, ta cũng không nghĩ tốn liều lời nữa! Ngươi nói mau, hài tử đâu rồi? Ngươi đem bé dấu đi đâu rồi?” Bách Lý Song tăng thêm lực đạo ở tay, đem Hách Liên Tử Ngữ hung hăng đè xuống.

“Hài tử……Hài tử …..” ánh mắt Hách Liên Tử Ngữ mê man bắt gặp đôi mắt bi phẫn của Long Thiên Thần, thoáng chốc lòng nàng như dao cắt, hắn có phải đang bắt đầu chán nàng, hận nàng không?

So sánh với nữ tử đứng cạnh hắn, nàng đột nhiên cảm giác được mình rất tự ti, rất không đúng tí nào, nàng thậm chí không biết có lý do gì để nàng tiếp tục sống sót, còn cái gì để kiên trì.

“Thiên Thần, nếu như ta cho chàng biết hài tử ở nơi nào, chàng có thể tha thứ cho ta, chúng ta bắt đầu lại lần nữa và ở chung một chỗ không?” Nàng khẩn cầu nhìn Long Thiên Thần, nàng thật rất hối hận, hối hận lúc đầu nàng không nên võ đoán, không nên bị cừu hận làm cho đầu óc mê muội, làm cho hai người đi tới kết quả không cách nào vãn hồi như ngày hôm nay.

Long Thiên Thần nhìn nàng, sóng mắt khẽ biến hóa, nên tha thứ cho nàng sao? Sau khi nàng làm ra những chuyện không thể chịu được, hắn có thể tha thứ nàng sao? Hắn không xác định, không dám xác định.

Thấy Long Thiên Thần do dự, đáy lòng Bách Lý Song khó chịu " Ngươi người này không biết xấu hổ sao? Đến lúc này rồi, ngươi còn muốn nhận được sự tha thứ của hắn? Ngươi có biết ngươi làm như vậy, làm cho một nhà của sư phụ ta bị tổn thương cỡ nào không? Ta không giết ngươi ngay lập tức, cũng đã nhân từ rồi~"

"Long Thiên Thần ngươi cần phải hiểu rõ rồi! Nữ nhân này rốt cuộc là người thế nào, chẳng lẽ đến bây giờ ngươi còn không rõ sao? Nếu hôm nay ngươi thật sự tha thứ cho nàng, từ nay về sau, ta sẽ xem thường ngươi!"

"Long Thiên Thần, ngươi không nên làm…đại ca ngươi thất vọng, không nên làm…đại tẩu ngươi thất vọng, còn có không nên để… cháu gái mới ra đời của ngươi gặp phải nguy hiểm."

"Cháu gái? Ngươi nói là, đại tẩu ta sinh hạ nữ nhi sao?" Tinh thần Long Thiên Thần từ trong hoảng loạn phục hồi lại, bắt đến tin tức quan trọng này, trong lòng không khỏi mừng rỡ.

Bách Lý Song thiếu chút nữa bị hắn làm cho tức chết, lúc này là lúc nào, hắn lại có tâm tư nghĩ những thứ này?

Nàng buông tay, đem Hách Liên Tử Ngữ đẩy mạnh về phía trước, hướng Long Thiên Thần, tức giận nói "Ta bất kể! Dù sao hài tử là do nàng bắt đi, nếu như huynh còn muốn nhìn thấy cháu gái của huynh, huynh tự đi hỏi nàng đi."

Bách Lý Song ôm kiếm, đi sang một bên, nói cho cùng chuyện này là

chuyện giữa hai người bọn họ, hợp hay tan, do chính bọn họ định đoạt, nàng ở một bên gấp gáp cũng không làm được gì.

Tâm thần Long Thiên Thần chợt hoảng, tầm mắt hắn nhìn theo nàng, đi sang một bên.

Trong lúc vô tình nhìn thấy một cái, Hách Liên Tử Ngữ đau nhói thật sâu, nàng đã khẩn cầu hắn vậy, hắn lại không chịu tha thứ nàng. Trong mắt của hắn, bây giờ không chỉ có mình nàng, nghĩ tới đây hai ngày nay không ngừng bắt gặp hắn cùng hồng y nữ tử có những cử chỉ thân mật, nàng tự ti nhưng lòng cao ngạo bắt đầu lay động.

Tại sao nàng phải cầu xin sự tha thứ của hắn?

Hách Liên Tử Ngữ nàng còn không đến nỗi đê tiện khẩn cầu một nam nhân tiếp nhận nàng thêm lần nữa, nàng có kiêu ngạo của nàng, nàng có tự ái của nàng, nàng dù gì cũng từng là thiên kim của danh môn, cho tới giờ chỉ có người khác a dua nịnh hót với nàng, sủng ái nàng, khi nào đến phiên nàng đi cầu khẩn người khác, ăn nói khép nép chú?

Ánh mắt mê mang của nàng thu hồi, trong nháy mắt trở nên ác độc, nàng cười lạnh lùng một tiếng nói “Các ngươi không cần hỏi, tung tích hài tử ta sẽ không nói cho các ngươi biết! Các ngươi cũng có thể nói với Vân Khê, hài tử do ta đem đi, nếu nàng muốn báo thù, thì hướng tới ta! Ta không sợ nàng.”

Bách Lý Song không nghĩ đến nàng gian ngoa như vậy, đến cuối cùng xảy ra chuyện gì? Chuyện đến mức này, nàng còn không muốn quay đầu lại?

“Ngươi nữ nhân này, ta….ta giết ngươi!” Bách Lý Song tức giận rút kiếm ra khỏi vỏ, mũi kiếm thẳng trong không khí, ép hướng cổ họng

của Hách Liên Tử Ngữ.

Keng!

Một …thanh trường kiếm khác từ trên trời bay đến đẩy thanh kiếm của Bách Lý Song.

Một nam tử trung niên nắm lấy eo của Hách Liên Tử Ngữ, nghiêng người sang một bên, rời xa hai người Bách Lý Song và Long Thiên Thần, ánh mắt đen sâu kín của hắn quét qua hai người họ, cười lạnh nói “Nữ nhân này, các ngươi không được giết!”

“Ta nhận ra ngươi, ngươi là Tứ chưởng quỹ của Thịnh bảo trai” Bách Lý Song bừng tỉnh đại ngộ, “Thì ra từ lúc đầu đều do các ngươi sắp đặt tốt lắm, mục đích là muốn liên kết đối phó với sư phụ ta, cho nên người của Thanh Lân học viện và bọn thích khách áo đen mới dễ dàng tiến vào Thịnh bảo trai, mà các ngươi là người của Thịnh Bảo Trai lại không ngăn cản, ngược lại ở bên trong xem cuộc vui, sống chết mặc kệ. Tâm tư các ngươi thật ác độc.”

Long Thiên Thần nhìn đến đây, tâm tình không khỏi bi phẫn, hắn nhìn chăm chú Hách Liên Tử Ngữ, đau lòng nói “Tử Ngữ, nàng nói, có phải từ đầu các người đã tính kế muốn đối phó đại tẩu ta? Bà mụ toàn thành, trong một đêm bị mời đi, hôm nay chúng ta ở trong thành tìm kiếm bà mụ, nhưng không thu hoạch được gì. Nàng nói, có phải có liên quan nàng hay không? Có phải nàng thiết kế không, đem bà mụ trong toàn thành mời đi?”

“như vậy, thì nàng sẽ có cơ hội, có thể đem theo bà mụ đã sớm chuẩn bị, tiến vào phòng sanh của đại tẩu ta, thừa dịp nàng đuối sức hôn mê ôm hài tử đi? Có phải hay không?” Hắn tăng thêm ngữ điệu, vô cùng đau đớn.

Hách Liên Tử Ngữ nắm chặt tay, nhìn qua Tứ chưởng quỹ, phảng phất như lấy được tự tin và lực lượng, nàng định tâm lại, ngẩn đầu nói “Không sai! Đây tất cả là do ta thiết kế! Vân Khê nàng quá mức tự phụ rồi, cho là bên cạnh có nhiều người bảo vệ như vậy, nàng có thể bình an vô sự. Nàng lại không nghĩ, mình rốt cuộc đã đắc tội quá nhiều người, có bao nhiêu người muốn giết nàng, mua mạng của nàng. Kế của ta bất quá chỉ là kế nhỏ, làm cho nàng không giữ được hài tử…Hừ hừ, nàng không phải xem thường ta sao? Các người đều xem thường ta sao? Ta nói cho các ngươi biết, Hách Liên Tử Ngữ ta muốn đối phó người nào còn rất nhiều thủ đoạn!”

“Hiện tại các người nhất định rất hận ta phải không? Vậy thì hận đi! Hách Liên Tử Ngữ ta không sợ các ngươi! Cho dù ta rời khỏi các ngươi, thì vẫn có thể sống tốt”

Ngực của nàng kịch liệt lay động, giọng nói càng thêm kích động.

Nếu không còn cách nào yêu nhau vậy thì hận đi.

“Tử Ngữ, tại sao bây giờ nàng lại trở thành như vậy? Tử Ngữ thiện lương lúc trước, rốt cuộc đi đâu rồi?” Long Thiên Thần hít sâu một hơi, ánh mắt ngưng lại nhìn nàng, nói “Tử Ngữ, hiện tại ta cho nàng một cơ hội cuối cùng, chỉ cần nàng nói cho ta biết tung tích của đứa nhỏ, ta liền tha thứ hết thảy mọi việc mà nàng đã làm. Đứa nhỏ là vô tội, cho dù nàng bất mãn với tất cả chúng ta, cũng không nên thương tổn nó.”

Tha thứ? Chẳng qua chỉ là tha thứ thôi sao?

Hách Liên Tử Ngữ nhìn vào ánh mắt xa lạ của hắn, nơi đó không có tình yêu say đắm, lòng nàng rất đau. Nàng biết, bọn họ không thể trở về như trước được nữa, cho dù hắn tha thứ cho nàng, bọn họ cũng không thể trở lại như lúc ban đầu.

Đã như vậy, liền đoạn tuyệt đi!

“Các ngươi từ bỏ ý định đi, ta sẽ không nói cho các ngươi biết tung tích của nó đâu.” Nàng quay đầu nhìn về Tứ chưởng quỹ, nhẹ giọng nói nhỏ “Tứ chưởng quỹ xin mang ta rời khỏi chỗ này! Một khắc ta cũng không muốn ở lại đây!”

Tứ chưởng quỹ vẫn yên lặng nhìn nàng chăm chú, nghe những lời này của nàng, đáy mắt xẹt qua ánh sáng đen, nhẹ nhàng gật đầu, ưu nhã xoay người.

Hách Liên Tử Ngữ lần cuối cùng nhìn thật sâu Long Thiên Thần, cái nhìn này bao gồm cảm xúc phức tạp, kiên quyết, tuyệt tình, vô hối… Nàng nếu đã quyết định, thì cũng sẽ không hối hận nữa, nàng có tự ái, có kiêu ngạo, nàng thà sống thống khổ, cũng không dễ dàng bỏ qua tự ái của mình.

“Ngươi đứng lại cho ta, đem tung tích đứa bé nói rõ ràng” Bách Lý Song hét lên một tiếng, trường kiếm đưa ra thêm lần nữa, làm sao nàng có thể để Hách Liên Tử Ngữ rời đi, nàng còn chưa hỏi rõ tung tích hài tử đâu.

Vèo vèo vèo, mấy tên cao thủ từ hai bên đường cái xông ra, ngăn cản Bách Lý Song, nhìn từ quần áo bọn họ, rõ ràng là cao thủ của Thịnh bảo trai, khí thế của bọn họ cường đại, không cần tốn nhiều công sức đã làm cho Bách Lý Song bắn trở về.

Long Thiên Thần tiến lên phía trước một bước, vững vàng tiếp được Bách Lý Song, nhìn Hách Liên Tử Ngữ xoay người rời đi cùng Tứ Chưởng quỹ, tim của hắn cũng trầm xuống theo, cất giọng hô lớn “Tử ngữ, nàng mau nói tung tích đứa nhỏ cho ta biết!”

Hách Liên Tử Ngữ không để ý đến hắn, dứt khoát đi theo Tứ chưởng quỹ càng chạy càng xa.

Long Thiên Thần muốn tiến lên đuổi theo, thì bị mấy tên cao thủ xếp thành một hàng, ngăn cản hắn cùng Bách Lý Song. Hắn nhíu mi nhìn thân ảnh Hách Liên Tử Ngữ vô tình rời đi, hắn biết, coi như đuổi theo nàng, nàng cũng sẽ không nói cho hắn biết tung tích của đứa bé.

Thì ra hắn thật sự không hiểu nàng, nàng có thể ích kỷ, vì báo thù, âm mưu đối phó đại tẩu, cướp đi hài tử của đại tẩu; nàng có thể vô tình, nói rời đi liền rời đi, cũng không quay đầu lại.

Lúc này bỗng nhiên hắn mê mang, ban đầu tại sao lại thích nữ tữ như vậy?

Nhìn người càng đi càng xa, Bách Lý Song nóng nảy, nắm ống tay áo Long Thiên Thần nói “Ngươi nhanh lên một chút triệu ra Phì Phì, nhất định phải đuổi theo bọn họ, nếu không sẽ không biết tung tích của tiểu bảo bối.”

Nghĩ đến bảo bối, tinh thần của Long Thiên Thần liền trở về, hướng Hách Liên Tử Ngữ hô “Tử Ngữ, nàng không nên mắc thêm lỗi lầm nữa, nhanh nói tung tích đứa nhỏ cho ta biết! Ta không muốn tổn thương nàng! Bất kể ai đúng ai sai, ta cũng không muốn truy cứu, ta chỉ hy vọng nàng nói cho ta biết tung tích đứa nhỏ, đừng mắc thêm lỗi lầm nữa, hại người rồi hại mình!”

Bước chân Hách Liên Tử Ngữ có chút dừng lại, nàng cắn môi mình, hồi tưởng lại ngày thường hắn đối với nàng thật tốt, mang đến vui vẻ cho nàng, nàng nhất thời mềm lòng.

“Đứa bé bị một con tiểu phượng hoàng màu vàng đem đi, bay ra ngoài cửa thành, còn lại, ta cái gì cũng không biết.” Nàng quay lưng

về hướng Long Thiên Thần, giọng nói khẽ run.

“Tiểu phượng hoàng, chẳng lẽ là tiểu Phượng Phượng?” Ánh mắt Long Thiên Thần sáng lên, lướt qua mấy tên cao thủ, nhìn thân ảnh Hách Liên Tử Ngữ ngày càng xa, cao giọng hô “Tử Ngữ, cám ơn nàng! Hôm nay từ biệt duyên phận chúng ta coi như chấm dứt. Nàng sau này hãy tự bảo trọng, không nên sống trong cừu hận, ta hy vọng nàng có thể hạnh phúc!”

Trong mũi Hách Liên Tử Ngữ đau xót, nước mắt lúc này đã chảy thành hàng, có một loại cảm xúc khó tả, trong nháy mắt bộc phát.

Nàng đã làm tuyệt tình như thế rồi, hắn chẳng những không hận nàng, ngược lại còn tha thứ và chúc phúc nàng.

Một khắc kia, nàng biết, mình đã bỏ lỡ một nam tử thiện lương nhất cõi đời này.

Nàng sai lầm rồi!

Tự ái và kiêu ngạo nàng không biết nên đặt nơi nào, trước tình yêu, tự ái và kiêu ngạo cũng không đáng một đồng.

Thiên Thần, ta thà chàng hận ta, cũng không cần chàng chúc phúc ta giống như người xa lạ. Bởi vì như vậy, chàng có thể nhớ kỹ ta, sẽ không quên ta.

Thiên thần, làm sao chàng lại thiện lương như vậy? Sau khi ta làm ra chuyện không thể tha thứ với chàng, còn có thể tha thứ ta?

Ta mười phần sai rồi!

Ta đã mất đi tư cách yêu chàng, đời này vĩnh viễn mất đi chàng.

Nếu như hỏi ta có hối hận không, đúng vậy, ta hối hận.

Giờ khắc này, ta đã hối hận.

Chẳng qua là, ta cũng không còn cách nào quay đầu lại được nữa.

Cầu xin hạnh phúc sao! Nếu có cơ hội, ta sẽ báo đáp chàng, báo đáp chàng đã từng yêu ta, đã cho ta vui vẻ..

Đưa mắt nhìn Hách Liên Tử Ngữ rời đi, biến mất ở góc đường. Long Thiên Thần thở phào, chẳng biết tại sao, tảng đá trong đầu cuối cùng đã được gỡ xuống.

Sau khi nàng rời di, hắn thỉnh thoảng có nhớ đến nàng, lo lắng cho nàng có sống tốt hay không, có ăn mặc đầy đủ hay không, nàng có bị nguy hiểm hay không. Hiện tại rốt cuộc thấy được, xác định nàng rất tốt, cũng có người chiếu cố bảo vệ nàng, hắn cũng không cần lo lắng nữa.

Tình cảm giữa bọn họ đã hết, ràng buộc cũng không có, tim của hắn bỗng nhiên thoải mái rất nhiều.

Có lẽ đúng như Sở Mục nói, hưởng thụ làm một người tự do, cũng là chuyện không tệ.

Bây giờ hắn thật tự do, người tự do, tâm cũng tự do, không có bất cứ chuyện gì ràng buộc hắn.

“A! Tiểu bảo bảo! Chúng ta nhanh chóng đi tìm tiểu bảo bảo! Nhất định là tiểu Phượng Phượng thấy tiểu bảo bảo gặp nguy hiểm cho nên cứu đi rồi” Hắn tự tay, kéo lấy Bách Lí song đang đứng ngẩn người tại chỗ, chạy nhanh theo hướng cổng thành.

Bách Lý Song giật mình phục hồi tinh thần, bị hắn kéo chạy theo hướng cổng thành, đáy lòng nàng xúc động thật sâu. Hách Liên Tử Ngữ làm chuyện sai trái ngu xuẩn như vậy, hắn lại có thể tha thứ nàng, chúc phúc nàng, đến cùng hắn có phải kẻ ngu không? Tại sao có thể làm chuyện ngốc đến như vậy?

Người khác thương tổn hắn đến thế, hắn cũng có thể lấy ơn báo oán, giữ gìn phần tình cảm kia của hắn, hắn thật ngốc a!

Hắn triệt để là kẻ ngốc! Cõi đời này là kẻ ngốc tử nhất!

Song, chính là ngu và ngốc như vậy, làm cho tiếng lòng của nàng xúc động thật sâu.

Nàng bỗng nhiên có chút ghen tỵ với Hách Liên Tử Ngữ, một nữ nhân tư lợi như thế, hắn lại có thể yêu, tại sao lại vậy?

Nàng hung hăng cắn chặt môi mình, nặng nề bỏ tay Long Thiên Thần ra, tăng tốc độ bước chân, chạy đến trước mặt hắn.

Làm mặt giận, người cũng giận thật!

“Ngươi làm sao vậy?” Long Thiên Thần không hiểu được sao đột nhiên nàng có phản ứng quái dị như vậy, vừa chạy, vừa hỏi tới.

“Không cần ngươi lo! Cõi đời này ngươi là ngươi ngu xuẩn nhất đại ngốc nhất, ta chán ngươi!” Bách Lý Song tăng tốc độ bước chân, người phía sau xa xa lắc đầu.

Long Thiên Thần ngừng lại, cúi đầu lấy làm khó hiểu, tại sao tâm tư nữ nhi lại khó đoán như vậy? Rốt cuộc hắn chọc nàng khi nào?

“Phì Phì” Hắn gọi Dực Long ra, nhảy lên lưng nó, bay vút rượt theo.

Hắn có Phì Phì là tốt, tâm ý tương thông cùng hắn, cái gì hắn cũng không cần đoán, cũng biết nó đang suy nghĩ cái gì.

“Chủ nhân, nàng không phải là ghen tỵ chứ?” Phì Phì đột nhiên mở miệng nói.

Dưới chân Long Thiên Thần vừa trợt, suýt chút nữa ngã xuống đất, nói với Phì Phì “Tiểu hài tử không nên nói lung tung! Nàng làm sao ghen? Nàng mới vừa rồi còn nói chán ta đây!”

“Nhưng con gái từ trước tới nay đều là khẩu thị tâm phi mà.” Phì Phì ủy khuất nói.

“Làm sao ngươi biết nhiều như vậy? Ngươi không phải là con gái, làm sao biết điều này?” Long Thiên Thần kinh ngạc nói.

Phì Phì cười hì hì nói “Chủ nhân, người ta vốn là con gái nha, hơn nữa, người ta truyền thừa trí nhớ của thần thú Dực Long, tự nhiên hiểu được nhiều hơn, tổ tiên của ta có chuyện gì mà chưa trải qua? Điểm chuyện nhỏ này tự nhiên cũng biết.”

“Ơ ơ, Phì Phì, bản thân ta thiếu chút nữa quên mất, Phì Phì của chúng ta là một bé gái đây. Ha ha, bất quá, sau này chuyện như như vầy không cho nói tùy tiện, ta cùng nàng căn bản là không thể nào. Tính tình của nàng giống như đại tẩu ta, nếu ta ở cùng một chỗ với nàng, là giống như ngày ngày ở cùng đại tẩu không khác mấy. Ta sẽ chịu không nổi a” Long Thiên Thần sờ sờ lỗ mũi, lòng vẫn còn sợ hãi, thật sự là trong ngày thường bị các loại khi dễ của Vân Khê, khiến đáy lòng hắn có vô số bóng ma chôn xuống, làm cho hắn có chút sợ hãi.

“Hì hì, thật ra đại tẩu của chủ nhân rất tốt, Phì Phì cũng thích nàng. Nàng vẫn luôn muốn cố gắng tự lập, như vậy mới có thể bảo vệ người nhà, cũng có thể bảo vệ chủ nhân.” Phì Phì ngọt ngào nói.

Long Thiên Thần sờ sờ cằm, gật đầu nói “Thế thì cũng đúng! Mỗi lần trong nhà xảy ra chuyện gì, nếu như không có đại ca không ở đây, người thứ nhất mà ta nghĩ đến là đi tìm đại tẩu, chủ ý của đại tẩu cực kỳ tốt. Nếu như nàng không có mạnh mẽ như vậy…những người chúng ta không biết gặp được bao nhiêu nguy hiểm, mỗi lần nếu không phải nàng xông vào trước, thay chúng ta che gió chắn mưa, chúng ta cũng không thể nào trôi qua tự tại nhẹ nhàng đến thế”

“Cho nên nha, thật ra Bách Lý tiểu thư cũng không tệ! Chủ nhân có thể suy nghĩ một chút thử xem.”

“Khụ khụ, Phì Phì, làm sao ngươi ngày càng bát quái* rồi? Nàng có chút tật hư, ngươi cũng không thể học nha” Long Thiên Thần không tự nhiên ho nhẹ mấy tiếng, khom người vỗ lưng dực long “Chúng ta nhanh lên một chút! Phải nhanh chóng tìm được tiểu bảo bảo về, bằng không đại tẩu sẽ rất lo lắng.” (*=lo chuyện bao đồng)

Hô—-

Dực Long trải ra hai cánh, đón gió, bay vút đi.

Góc đường, một chiếc xe ngựa dừng lại, Hách Liên Tử Ngữ đứng bên cạnh chiếc xe ngựa, ngửa đầu nhìn Dực Long ở trên trời xẹt qua, nàng giống như bị mất hồn, thật lâu không cách nào hoàn hồn.

Tứ chưởng quỹ trầm mặc đứng bên cạnh nàng, vẫn quan sát nàng, đáy mắt u quang lưu chuyển.

Hồi lâu, hắn mở miệng nói “Cô nương, chúng ta nhất phải rời đi

thành này rồi, không biết ngày sau cô nương có tính toán gì không?”

Tâm thần sâu kín của Hách Liên Tử Ngữ trở về, trầm ngâm trả lời “Ta cũng không biết mình nên đi nơi nào.”

“Thù kia của cô nương, còn muốn báo không?” Tứ chưởng quỹ nói.

Hách Liên Tử Ngữ giật mình, trong nháy mắt mê mang, thù đệ đệ, nàng còn muốn báo không?

Trong đầu vang lên tiếng nói của Long Thiên Thần “Nàng sau này tự giải quyết cho tốt, không nên cứ mãi sống trong thù hận, ta hy vọng nàng được hạnh phúc.”

Không phải không thừa nhận, lòng của nàng chí ít cũng bị rung động, có lẽ cừu hận đối với nàng mà nói, đã chẳng phải là quan trọng nhất.

Thấy nàng thật lâu không có trả lời, Tứ chưởng quỹ cười nhẹ một tiếng, nhếch môi nói “Xem ra thân tình đối với nàng mà nói, không quan trọng bằng tình yêu, đệ đệ nàng chết đi, đã không thể nào làm sống lại một tia thù hận. Đệ đệ nàng chết thật oan.”

Trong lòng Hách Liên Tử Ngữ chấn động, thì ra là chuyện của nàng, hắn cái gì cũng biết. Mặc dù hắn không có hỏi nàng tỉ mỉ, nhưng hắn đối với chuyện của nàng rõ như lòng bàn tay.

Trong lúc này nàng cảm giác người này thật đáng sợ, thật xa lạ, không bao giờ….là người nàng mới gặp gỡ, lúc nàng mất mát nhất, bất lực nhất, hắn hướng nàng vươn tay, đem nàng từ trong vũng bùn kéo ra.

“Không, ta không có quên đệ đệ ta chết thảm như thế nào! Hiện tại ta biết rõ chân tướng, biết rõ đệ đệ ta không phải do Vân Khê giết,

người giết hắn là Mặc Tam Thiếu, Mặc Tam Thiếu của học viện Vạn Hoàng!”

“Vậy nàng còn muốn báo thù không? Chỉ cần nàng gật đầu, ta đều có thể đạt thành tâm nguyện của nàng.”

Hách Liên Tử Ngữ đột nhiên ngẩn đầu, đụng vào ánh mắt thâm trầm, tròng mắt đen không thấy đáy, giống như một cỗ ma lực, đem ý thức nàng trong nháy mắt nuốt sống.

Nàng dùng sức gật đầu “Muốn! Ta muốn báo thù!”

Tứ chưởng quỹ rất hài lòng gật đầu, khóe môi xuất hiện một độ cong “Rất tốt! Nàng đi cùng ta thôi, ta sẽ làm cho tâm nguyện của nàng đạt thành.”

Có hạ nhân vén lên màn xe, Hách Liên Tử Ngữ không chần chờ, cất bước đi vào xe ngay lập tức.

Rèm xe ngựa được để xuống, lòng của nàng cũng trầm xuống theo, nàng biết chuyến đi này của nàng, cũng sẽ không quay đầu lại được nữa. Nghênh đón nàng, có thể là vô số chuyện nàng không biết, nhưng nàng không cách nào lùi bước, chỉ có thể vui vẻ đón nhận.

Có lẽ, đây chính là số mạng của nàng.

Phòng khách Thịnh bảo trai.

Vân Khê đã tỉnh, từ từ mở mắt ra, phát hiện mình ở trong vòng tay ấm áp, hơi thở quen thuộc, làm cho tâm nàng thoáng chút nhẹ xuống.

“Khê Nhi, nàng đã tỉnh?” Long Thiên Tuyệt cố gắng hạ thấp giọng, sợ

quấy nhiễu đến nàng, tâm tình hắn rất phức tạp, vừa vui mừng, vừa lo lắng.

Cùng tồn tại trong gian phòng là Vân Trung Thiên, thấy Vân Khê có phản ứng, dưới chân hắn không tự chủ tiến lên một bước, vừa mới đưa ra được nửa bước, hắn lập tức thu trở lại, tựa hồ cố ý ẩn nhẫn cái gì đó.

Vân Khê ngẩn đầu, thấy rõ người trên đỉnh đầu, liền cười vui vẻ, tự nhiên nói chuyện "Thiên Tuyệt, thấy con của chúng ta chưa? Ta sinh cho chàng một nữ nhi, chàng có vui không?"

"Là nữ nhi sao?" Long Thiên Tuyệt sơ sẩy, bật thốt lên, bởi vì cho tới bây giờ hắn cũng còn chưa biết Vân Khê sinh hạ hài tử là nam hay là nữ, bởi vì trong ba người, Hách Liên Tử Ngữ và Bách Lý Song thì đã rời đi, mà bây giờ bên trong còn một bà mụ là Hà tẩu vẫn đang trong hôn mê, đã bị hắn gọi người đem ra ngoài.

Chợt nghe đến chính mình có nữ nhi, Long Thiên Tuyệt khó nén kích động và vui mừng trong lòng.

Vân Khê thấy thần sắc kỳ quái, bắt đầu sinh ra nghi ngờ "Làm sao? Chẳng lẽ chàng còn chưa thấy nữ nhi của chúng ta sao?"

"Khê Nhi…" Long Thiên Tuyệt kịp thời phản ứng, nhất thời cứng họng, không biết nói cho nàng biết như thế nào, nữ nhi của bọn họ bị ôm đi, không thấy. Chuyện như vậy, đối với nàng mà nói thật sự quá tàn nhẫn.

Đáy lòng vân khê như có cái gì rơi xuống, lập tức nhận ra cái gì không đúng, phản ứng của hắn quá khác thường, không phải là vẻ mặt bình thường của một phụ thân.

Thân thể nàng chấn động, rời đi trên người hắn, ngồi dậy nhìn xung quanh “Hài tử đâu? Hài tử của ta đâu?”

Vân Trung Thiên nhìn lại ánh mắt nàng, sóng mắt khẽ nhúc nhích, yên lặng không nói gì.

Ánh mắt Long Thiên Tuyệt né tránh, cũng không có lập tức trả lời nàng.

Vân Khê quan sát thần sắc của hai người bọn họ, chỉ một thoáng như gặp phải sấm chớp, con của nàng nhất định đã xảy ra chuyện.

“Thiên Tuyệt, mau nói cho ta biết, hài tử rốt cuộc làm sao? Bé đâu rồi?”

“Khê Nhi, nàng bình tĩnh một chút, từ từ nghe ta nói” Long Thiên Tuyệt nắm hai tay nàng, ổn định tâm tình của nàng, giải thích “Lúc ta mới đến gian phòng, đã không thấy hài tử, nàng…nàng bị ôm đi, nhưng mà nàng yên tâm, ta đã phái người đi tìm rồi, tin tưởng con sẽ không đi quá xa. Thật, nàng tin tưởng ta, chúng ta nhất định có thể đem con trở về bình an~”

“Không thấy? Cái gì gọi là không thấy?” Cảm xúc nhất thời của Vân Khê bị kích động lên, khó có thể tự động khống chế, nàng nắm chặt, thật chặt bắt lấy vạt áo của Long Thiên Tuyệt “Hài tử của ta mới vừa ra đời, ta còn chưa nhìn rõ ràng mặt của con, con làm sao không thấy đây? Ta bây giờ sẽ đi tìm bé, ta nhất định sẽ tìm được bé.”

“Khê Nhi, nàng đừng vội, ta sẽ tìm được con trở về.” Long Thiên Tuyệt đưa tay ôm lấy nàng, không để nàng xuống giường, hiện tại thân thể nàng suy yếu, đầu tiên là bị lực lượng của thần thú Kỳ Lân đụng nhau, sau lại sanh non, nàng bây giờ như nhành liễu trong gió, gió thổi qua sẽ bị gãy. Hắn đã mất đi hài tử, không thể mất thêm

nàng nữa, hắn vỗ lưng nàng, không ngừng an ủi, trên thực tế nội tâm của hắn lúc này so với nàng còn muốn gấp hơn.

“Chàng buông! Chàng buông…” Không cách nào đẩy hắn ra, Vân Khê từ từ chán nản, dựa vào trong ngực hắn, lệ nóng chảy thành hàng “Thiên Tuyệt, chàng nhất định phải tìm được con đem trở về! Con còn nhỏ như vậy, tại sao có thể rời chúng ta đi? Ta còn chưa thấy rõ hình dạng của con, con nhất định sẽ rất đáng yêu và xinh đẹp, ta còn nhớ trên vai con có một vết ấn ký Nguyệt nha màu hoa mai giống ta như đúc, nàng là con của ta, trời sanh nhất định là con của ta, nàng là Tiểu Nguyệt nha của ta, bảo bối tiểu nguyệt nha…”

Nàng khóc đến thương tâm, làm tim của Long Thiên Tuyệt đau nhức.

“Đừng lo lắng, bây giờ quan trọng nhất là nàng nghỉ ngơi thật tốt, dưỡng tốt thân thể, ta sẽ tìm được tiểu Nguyệt Nha của chúng ta, tin tưởng ta.” Giọng nói ấm áp của Long Thiên Tuyệt dụ dỗ nàng, thừa dịp nàng không chú ý, điểm huyệt ngủ của nàng. Hắn rất lo lắng, bởi vì nàng quá nhớ nữ nhi, sẽ cố gắng xông đi tìm người.

Nhìn nàng ngủ mê mang thêm lần nữa, Long Thiên Tuyệt ôn nhu lau đi lệ trên mặt nàng, quay đầu nhìn về hướng Vân Trung Thiên “Vân huynh, phiền toái ngươi chiếu cố Khê Nhi một chút, ta đi tìm hài tử.”

Vân Trung Thiên gật đầu, coi như là đáp ứng.

Long Thiên Tuyệt nhìn hắn cảm kích, thân thể cao to đứng lên, sải bước ra khỏi gian phòng.

Vân Trung Thiên từ từ bước đến bên giường, cúi đầu ngưng mắt nhìn vào Vân Khê đang ngủ mê man, con ngươi tinh khiết của hắn từ từ bị bịt kín bởi tầng mông lung. Ngón tay thon dài của hắn từ từ đi đến nàng, sờ vào tóc mai của nàng.

“Thiên Thiên, muội chịu khổ rồi.”

Một câu nói ngắn ngủn, không biết hàm chứa biết bao nhiêu tình cảm, cổ của hắn bắt đầu khởi động, tâm tình thật lâu khó có thể bình phục.

Hai tỷ muội Triệu Hiểu Du và Triệu Hiểu Mẫn đến đây thăm hỏi và chiếu cố, đến ngoài cửa, từ khe cửa khép hờ thấy được một màn này, hai tỷ muội đồng loạt sửng sốt, sau đó thấy Vân Trung Thiên nhanh chóng thu tay lại, đứng dậy rời xa giường hẹp.

“Hai vị cô nương, các ngươi vào đi, giúp nàng lau thân thể một chút, đổi lại y phục khô mát, rồi đi nấu một chén thuốc bổ, làm phiền các ngươi” Vân Trung Thiên nhìn hai tỷ muội nói, giọng nói của hắn giống như trượng phu của người đang nằm trên giường kia, khiến hai tỷ muội sửng sốt, trong lòng kỳ quái hắn và Vân tỷ tỷ quan hệ như thế nào, tại sao vừa rồi lại làm hành động kia, hơn nữa ánh mắt của hắn lại kỳ quái như vậy?

“Tốt, chúng ta biết rồi” Hai tỷ muội đáp.

Hai tỷ muội đi tới bên giường, nhìn Vân Khê đang ngủ mê man, trên ánh mắt còn đọng lại nước mắt trong suốt, các nàng không nhịn được thở dài. Hài tử vừa mới ra đời, đã bị rồi rời đi mẫu thân, thân là mẫu thân, làm sao không đau lòng?

Ai, cũng không biết rốt cuộc hài tử đi nơi nào?

Tiểu Phượng Hoàng ngậm giỏ trái cây, mang theo hài tử mới sinh rời đi Mạc Thành, một đường hướng tới Vạn Hoàng học viện bay đi.

Dọc đường đi, có không ít người ngẩng đầu, thấy được nó, mọi

người ngạc nhiên không dứt.

“A, đây là cái gì? Không phải là Phượng Hoàng sao?”

“Giống! Giống như Phượng Hoàng! Ông trời, chúng ta cũng may mắn quá đi? Ban ngày thấy một con phượng hoàng, còn là phượng hoàng màu vàng, chẳng lẽ đây là trời giáng điềm lành? Cám ơn ông trời, xem ra hôm nay ta có đại vận.”

“Các ngươi nhìn, trong miệng nó ngậm cái gì, giống như là rổ, trong rổ hình như chứa cái gì, bên trong cử động, giống như có cái tay nhỏ bé hay chân bỏ ra ngoài đung đưa…Ta không phải là hoa mắt chứ?”

“Ngươi không hoa mắt, rổ kia đúng là có cái gì đó, giống như có một đứa bé. Tay và chân nhỏ như vậy, khẳng định là chỉ đứa trẻ mới có.”

“Một con phượng hoàng ngậm một đứa trẻ…cái này không phải quá kỳ quái sao, được xưng tụng là kỳ quan.”

“…..”

Không bao lâu, tin đồn một con tiểu phượng hoàng màu vàng ngậm một đứa trẻ đang ở cửa thành truyền ra, một truyền mười, mười truyền trăm, đến nỗi Long Thiên Tuyệt vừa mới dẫn người ra cửa không lâu, liền nghe thấy tin tức kia.

Long Thiên Tuyệt mừng lớn, tiểu phượng hoàng màu vàng kia tất nhiên là tiểu Phượng Phượng không thể nghi ngờ. Hài tử có Tiểu Phượng Phượng chiếu cố, hắn cũng yên lòng nhiều, nhưng một con thần thú có thể chiếu cố tốt được một hài tử sao? Thái độ của hắn vô cùng hoài nghi.

Vừa đi đường vừa hỏi thăm người trên đường, vừa dọc đường tìm

kiếm, hắn phải nhanh chóng tìm cho được hài tử, trời lạnh thế này, hài tử không bị đông cứng cũng sẽ bị đói chết.

Tiểu Phượng Phượng vốn tính tình trẻ con, làm sao biết chiếu cố chu đáo đây?

Tiểu Phượng Phượng chết tiệt, nếu cứu được con hắn rồi sao còn không đem về cho bọn hắn? Nó rốt cuộc đang nghĩ cái gì?

Giờ phút này Long Thiên Tuyệt hận không bắt được Tiểu Phượng hoàng, hung hăng nhổ sạch lông trên người nó, giáo huấn nó một phen.

Tiểu Phượng Phượng thật không có nghĩ nhiều như vậy, một lòng chỉ nghĩ nhanh lên một chút rời xa cái địa phương nguy hiểm này, đem tiểu bảo bảo nhanh chóng đến chỗ an toàn.

Một đường nghe mọi người nghị luận, tiểu Phượng Phượng vô cùng khinh bỉ, một đám người nhàm chán, nhìn cái gì vậy? Còn chưa thấy Vạn hoàng chi Hoàng sao?

Không có văn hóa, thật đáng ghét.

Tiểu bảo bảo ngoan, Tiểu Phượng Phượng sẽ rất nhanh đem ngươi đến một chỗ an toàn, ngươi nhất định sẽ thích nơi đó.

Cái chỗ kia, tiểu Phượng Phượng cũng không phải tùy tiện ai cũng đem đến đâu.

Trong lòng Tiểu Phượng Phượng hoạt động, bị đủ các loại phấn khích, đáng tiếc tiểu bảo bảo không biết nó đang nghĩ gì, mút lấy ngón tay út của mình cười khanh khách, vui mừng tự đắc.

Tiểu phượng hoàng khoan khoái bay vút đi, rất nhanh tiến đến ngọn núi nhỏ quanh học viện Vạn hoàng. Xuyên quá đám sương mù trên dãy núi, tiểu phượng hoàng bay qua, tiêu sái bay lượn.

Quanh thân học viện vạn hoàng, những dãy núi vờn quanh, thần bí mà sâu thẳm, trong đó có rất nhiều núi non ít ai lui tới, bao gồm cả linh mạch thần bí lúc trước Chiến Thiên Dực phát hiện.

Đối với loài người mà nói, những ngọn núi này, có thật nhiều ngọn loài người không cách nào tới được, mà tiểu phượng hoàng thì có thể bay xuyên qua, không hề phí sức lực.

Giờ phút này nó đem tiểu bảo bảo đưa tới một chỗ thắng cảnh không phải một người bình thường có thể tới, một nơi đầy hoa quả, linh khí vờn quanh như u cốc tiên cảnh.

Từng cái hô hấp có thể đem đầy đủ linh khí hút vào trong, Tiểu phượng hoàng yêu chết nơi này, chỉ có nơi này mới có thể làm cho nó có cảm giác cuộc sống thần tiên sung sướng.

“Tiểu bảo bảo, chúng ta đã đến.”

Giỏ bằng trúc vừng vàng được đặt lên trên một tảng đá lớn, tiểu Phượng hoàng đứng bên cạnh giỏ, vừa nghỉ ngơi vừa cúi đầu nhìn tiểu bảo bảo, nó rất vui.

Tiểu bảo bảo có một đôi mắt thật to, trong veo như nước, sáng ngời lại có thần, hơn nữa còn là một đôi mắt xếch đây.

A a, thật là mê chết người không đền mạng!

Còn có cái miệng nhỏ, nhếch nhẹ, sáng bóng mềm mại, thiệt giống như trái anh đào nhỏ mê người, khẽ mở khẽ khép, mút lấy ngón tay

út của mình.

Lém lỉnh quá, Tiểu Phượng Phượng sắp không nổi kháng cự nổi.

Ghen tỵ muốn chết a, tiểu bảo bảo lớn lên sẽ xinh đẹp và đáng yêu lắm đây.

“Tiểu bảo bảo, tại sao vẫn cắn ngón tay nhỏ bé của mình, chẳng lẽ nó ăn thật ngon sao?” Tiểu Phượng Phượng khó hiểu nhìn bé, rất muốn đem ngón tay nhỏ trong miệng của bé kéo ra, đáng tiếc nó không có tay, làm không được.

Quyển 4 - Chương 156: Vạn Hoàng Chi Hoàng Nhận Chủ

Tiểu Phượng Phượng vây quanh tiểu bảo bối, hai mắt nó chuyển qua chuyển lại, tinh tế nhìn tiểu bảo bảo nghiên cứu. Bỗng nhiên như nghĩ tới điều gì, ánh mắt nó sáng lên, gật đầu như mổ thóc “Đúng rồi, tiểu bảo bảo có phải đói bụng hay không, cho nên vẫn cắn ngón tay nhỏ bé? Bé chờ a, ta lập tức đi chuẩn bị đồ ăn ngon cho bé.”

Tiểu Phượng Phượng rất hưng phấn, tự khen mình thông minh nhất, vấn đề khó khăn như vậy, đến chỗ nó liền giải quyết dễ dàng ngay lập tức, chẳng lẽ nó còn không thông minh sao?

Hấp tấp chạy đi, rồi hấp tấp chạy lại.

Qua vài lần, tiểu Phượng Phượng mang đến rất nhiều linh quả, rất nhiều quả được ném vào trong rổ.

Không bao lâu, xung quanh thân thể tiểu bảo bảo liền bị linh quả bao vây, linh quả nhiều màu sắc, đếm không xuể, không quả nào giống quả nào.

Tiểu Phượng Phượng nghĩ thầm, không biết tiểu bảo bảo thích vị linh quả nào, cho nên nói lấy mỗi loại linh quả trong sơn cốc một ít, đầu tiên cho tiểu bảo bảo thử, rồi trong đó chọn ra loại mà tiểu bảo bảo thích nhất.

“A, muốn cho bé ăn thì phải làm sao đây?” Tiểu Phượng Phượng nhìn tiểu bảo bảo một chút, lại bắt đầu thấy khó khăn rồi, tại sao chiếu cố tiểu bảo bảo lại khó khăn như vậy?

“Hi hi, hi hi…” Tiểu bảo bảo nhìn tiểu Phượng Phượng loay hoay xung quanh, nó cười khanh khách không ngừng, vô cùng sung sướng.

Cười một hồi, thì lấy bàn tay trong miệng ra, chỉ hướng miệng của tiểu phượng phượng. (NN: nhóc kon nì ghê thịt…..:)))

“Hi hi, hi hi ….”

Tiểu Phượng Phượng hơi sững sờ, đột nhiên tỉnh ngộ, chẳng lẽ tiểu bảo bảo muốn nó dùng miệng đút cho bé ăn?

Tiểu bảo bảo, bé thật là thông minh!

Tiểu Phượng phượng cười hắc hắc, mượn miệng chim của nó gắp lên một linh quả, bay đến phía trên tiểu bảo bảo, hướng về phía miệng nhỏ của nàng, đem nước trong quả nhỏ vào cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

Tí tách, tí tách!

Tiểu Phượng Phượng tỉ mỉ chăm tiểu bảo bảo, sợ tiểu bảo bảo bị sặc, cho nên rất nhiều nước từ linh quả, nó vắt chầm chậm, cẩn thận từng tí một.

Tiểu bảo bảo vển cái miệng nhỏ nhắn lên, nhóp nhép, ăn rất vui vẻ, rất thỏa mãn. Gương mặt thịt mũm mĩm, vừa cử động phối hợp với cái miệng nhỏ nhắn đang tạo ra tạp âm, rất là đáng yêu.

“Hô—“ Tiểu Phượng Phượng đút nước trái cây rất cực khổ, thật vất vả mới đút được ba viên, đã than dài, so với chính nó ăn một trăm viên linh quả còn muốn cực khổ hơn. Không đúng, nếu nó ăn được

một trăm viên linh quả mà nói… căn bản không phải là cực khổ, hơn nữa nó ăn rất vui vẻ, một chút cũng không cảm thấy cực khổ.

“Tiểu bảo bảo, như thế nào? Bé rốt cuộc là thích ăn loại linh quả nào? Loại thứ nhất, loại thứ hai hay loại thứ ba?”

“Thật ra thì ta thích ăn nhất là loại thứ hai, chua pha một chút ngọt, sau khi ăn, cả người cảm thấy thoải mái.”

“Tiểu bảo bảo, bé có cảm thấy như vậy hay không?”

Tiểu Phượng Phượng quay về tiểu bảo bảo lầm bầm làu bầu một hồi lâu, đáng tiếc nó không hiểu ý của tiểu bảo bảo, không khỏi có chút bất tắc dĩ.

“Vậy không bằng chúng ta thử lại một chút loại linh quả khác, Nếu như cảm thấy ngon…ngươi cười một cái, nếu không ngon thì ngươi không cười. Quyết định như vậy nha, rống rống—“

Tiểu bảo bảo mím cái miệng nhỏ nhắn, còn đang bận rộn tiêu hóa các thứ trong miệng, bên này Tiểu Phượng Phượng lại bắt đâu đút thêm nước linh quả khác, vừa tỉ mỉ vừa nhẫn nại, thật là khó khăn cho tiểu Phượng Phượng vừa lười vừa ham ăn.

Cũng không biết trải qua bao lâu, tiểu Phượng Phượng mệt mỏi miệng cũng muốn tê lại rồi, lúc này, tiểu bảo bảo đột nhiên wow một cái khóc lớn.

“Tại sao? Tại sao?” Tiểu Phượng Phượng bị dọa sợ, vây quanh tiểu bảo bảo đi tới đi lui.

“Oa——-oa——-“ Tiểu bảo bao dùng sức vẫy dụa thân thể, loạn thành một đoàn, vải bọc xung quanh nàng rớt ra một nửa.

Đúng lúc đó có một trận gió lạnh thổi qua, tiểu bảo bảo khóc càng lớn tiếng hơn.

Tiếng khóc của tiểu bảo bảo ở trong không khí tăng thêm mười phần, lần này, cả sơn cốc đều nghe thấy tiếng khóc trẻ nhỏ, không biết đã quấy nhiễu đến bao nhiêu tiểu động vật. Lá cây xào xạc, bụi cỏ rung rinh, động vật nhỏ sống trong góc của sơn cốc bị kinh động rối rít, bọn chúng thò đầu nhỏ ra, chạy tới nơi có tiếng khóc, đến để xem xét tình huống.

Tiểu Phượng Phượng thấy tiểu bảo bảo khóc không ngừng, nó rất là nóng lòng, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

“Tiểu bảo bảo, rốt cuộc bé làm sao vậy? Linh quả không ngon sao? Đừng khóc có được hay không?”

“Oa—-oa—-“ Chẳng những tiểu bảo bảo không dừng lại tiếng khóc, ngược lại còn khóc lớn tiếng hơn, âm thanh oa oa khóc thét, giống như là phát tiết bất mãn của nàng.

Sột sột soạt soạt, từ các nơi trong sơn động, các động vật nhỏ lục đục xuất hiện ở nơi phụ cận tảng đá lớn, tò mò nhìn quanh thăm dò.

“Chít chít chít…..”

“Thì thầm….”

Các động vật nhỏ ở ngoài nghe thấy, nghị luận rối rít.

Tiểu Phượng Phượng sắp bị dọa chết, tại sao tiểu bảo bảo vẫn khóc? Rốt cuộc bé bị làm sao? Nó hận không thể chui vào trong bụng bé, lắng nghe âm thanh trong lòng bé, như vậy nó có thể biết làm sao

bé khóc.

“Chít chít chít….”

“Thì thầm….”

Các tiểu động vật ngoài cửa cũng bắt đầu thay nó gấp gáp, rối rít vì nó bày mưu tính kế, nó tới mấy lần, mọi người cũng bắt đầu quen thuộc.

Khi tuyệt vọng tiểu Phượng Phượng cái gì cũng có thể thử, nghe được giọng nói bọn họ, liền dựng tai lên nghe.

“Các ngươi nói có thể nàng ăn nhiều quá tiêu chảy rồi?”

“Cái gì? Cái gì? Nàng nhớ mẫu thân rồi, cho nên mới khóc?”

“Ngươi nói cái gì? Nàng bị ta hù?”

“Các ngươi nói hưu nói vượn cái gì? Nàng làm sao có thể bị ta hù?” Tiểu Phượng phượng rất căm phẫn, cánh nhỏ khẽ vỗ, tiểu động vật hướng xung quanh chạy tứ tán, liều mạng chạy như điên.

Tiểu Phượng Phượng hô hô, thật vất vả mới bình tâm trở lại, nó cực kỳ không thể tiếp nhận là tiểu bảo bảo chán nó, bị nó hù. Nó đáng yêu như vậy, xinh đẹp như vậy, làm sao mà tiểu bảo bảo bị nó hù đây?

“Ừ?” Một trận gió thổi qua, Tiểu Phượng Phượng phảng phất ngửi được mùi gì cổ quái theo gió bay đến chóp mũi nó, nó dùng sức hít hà “Mùi gì lạ quá? Làm sao hôi như vậy a?”

Tiểu Phượng Phượng ngửi được mùi từ trên người tiểu bảo bảo, đột

nhiên bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra là tiểu bảo bảo tè ra quần rồi, khó trách lại khóc lớn tiếng như vậy.

May là tiểu bảo bảo không phải chán nó, Tiểu Phượng Phượng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này cũng phát hiện người tiểu bảo bảo bị lộ ra da thịt non mịn, bị gió lạnh thổi đến biến sắc.

Ai nha nha, tim nó hoảng sợ rất nhiều! Tiểu bảo bảo nhất định là đông lạnh. Nó cúi người, lấy mỏ kéo một góc vải vóc, đem cả tấm vải kéo hết ra, rồi lật cái mặt bẩn xuống, đem mặt vải mới bao tiểu bảo bảo lại. Quá trình này mất rất nhiều sức lực, nhưng lại nhận được hiệu quả tốt, tiểu bảo bảo quả nhiên ngưng tiếng khóc, còn hướng phía nó vểnh cái miệng nhỏ nhắn lên, giống như đang biểu lộ ủy khuất của bé, vẫn còn một ít dấu vết nước mắt chưa khô, hai mắt chớp chớp, lóng lánh lóng lánh.

“Tiểu bảo bảo, thật xin lỗi, tiểu Phượng Phượng không có kinh nghiệm chăm sóc, để tiểu bảo bảo chịu khổ.”

“Ai, nếu như ta biết ngươi đang nghĩ gì thì tốt biết mấy, Tiểu Phượng Phượng cũng biết chăm sóc ngươi như thế nào.”

Khuôn mặt đáng yêu của Tiểu Phượng Phượng đủ loại cảm thán, nó chưa bao giờ biết chăm sóc tiểu bảo bảo lại mệt mỏi như vậy. Sau khi bận rộn một hồi, tiểu bảo bảo đã an phận ngủ, Tiểu phượng phượng làm bảo mẫu của tiểu bảo bảo hồi lâu, cũng mệt mỏi đến suy sụp.

Mắt thấy màn đêm sắp buông, mang bóng đêm phủ xuống, Tiểu Phượng Phượng ngậm rổ, đem tiểu bảo bảo để tới một chỗ giống như sơn động che gió che mưa.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tiểu Phượng Phượng vẫn cảm thấy nên đem tiểu bảo bảo trả lại mẹ ruột của bé đi, nhưng nó không cách nào xác định, hiện tại trong thành có an toàn hay không. Sau khi liên tục suy nghĩ, nó quyết định về thành trước, thăm dò tình hình, sau đó sẽ đem tiểu bảo bảo về.

Ừ, nghĩ là làm

Sau khi bố trí thỏa đáng cho tiểu bảo bảo, nó rời đi sơn động, bay khỏi sơn cốc, hướng về phía Mạc Thành. Trước khi đi, phòng ngừa tiểu bảo bảo bị lạnh, nó cố ý đốt một đống lửa trong sơn động. Xác định tiểu bảo bảo đã ngủ an ổn, nó mới rời đi.

Sơn cốc yên tĩnh, đẹp đẽ mà bình lặng.

Sau khi Tiểu Phượng Hoàng rời đi, những động vật khác nhanh chóng kéo nhau đến cửa sơn động, nơi này từ trước đến giờ ít ai lui tới, bọn họ sống ở đây đã nhiều năm, trừ tiểu phượng hoàng là thần thú ngoại lai, còn chưa bao giờ thấy nhân loại đến. Tò mò, bọn chúng một tên tiếp theo một tên, xếp hàng vào sơn động.

Nhờ ánh lửa, thấy bộ dáng tiểu bảo bảo ngủ yên ổn trong giỏ, cả đám đều thở nhẹ lại, không dám quấy nhiễu nàng.

Có lẽ cũng chỉ có tiểu Phượng Hoàng mới biết được, cuộc sống của những động vật trong sơn cốc và ngoài sơn cốc khác xa nhau, những động vật sống trong sơn cốc này ngày ngày lấy linh quả làm thức ăn, cho nên thể chất bọn chúng so với thể chất động vật khác không giống nhau, hơn nữa bọn họ còn rất thông thái.

Tiểu bảo bảo thật đáng yêu nha.

Những động vật hàng loạt than thở, trời sanh đối với tiểu bảo bảo có rất nhiều cảm tình tốt.

Bên ngoài sơn động, tất tất tác tác, động tĩnh khá lớn, tựa hồ như lại có động vật gì tới gần.

Bên trong động, tiểu động vật nghe thấy tiếng, bọn chúng kinh hãi dựng bộ lông lên, nguy rồi, nhất định là đại quái vật tới!

Không biết âm thanh kinh hô của con nào, những tiểu động vật khác cũng sợ hãi, lượn vòng vòng quanh giỏ của tiểu bảo bảo đang ngủ yên.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ.

Nếu như quái vật phát hiện sự tồn tại của tiểu bảo bảo, nó nhất định sẽ ăn nàng.

Nếu trong ngày thường tiểu động vật chỉ cần nghe thanh âm của đại quái vật tới gần thì sớm đã tản đi hết, nhưng hôm nay, bọn chúng không lập tức chạy trốn, bởi vì có tiểu bảo bảo ở chỗ này, nếu bọn chúng đi, tiểu bảo bảo sẽ thành thức ăn của đại quái vật mất.

Ô ô, thần thú phượng hoàng đại nhân sao còn chưa trở lại đây?

“Chít chít chít….”

“Thì thầm….”

Tiểu động vật ở cửa, nhanh chóng thương lượng làm sao bảo vệ tiểu bảo bảo, đáng tiếc, còn không đợi bọn chúng thương lượng ra cách gì, thì một cái bóng khổng lồ nhanh chóng xuất hiện ngay cửa sơn động, ngăn chặn đường rút lui của bọn chúng.

“Tê——“

Đầu lưỡi đỏ liền đưa ra, ngửi thấy mùi vị của máu làm cho hưng phấn, hai mắt phát sáng, hướng vị trí của Tiểu bảo bảo đi tới.

Oanh!

Tiểu động vật trời sanh thấy động vật cường dã, thì rất khó khăn chống đỡ sợ hãi, không dám cùng Huyết Mãng giao đấu chính diện.

Trơ mắt nhìn Huyết Mãng tiến lại gần tiểu bảo bảo, bọn chúng lo lắng đề phòng, đồng thời tràn đầy cảm giác sợ hãi, cũng tràn đầy cảm giác chịu tội.

Tựa hồ tiểu bảo bảo cũng nhận thấy nguy hiểm, đang ngủ bỗng nhiên mở mắt ra, vừa mở mắt ra, bỗng dưng nhìn thấy ánh mắt màu đỏ của Huyết Mãng. Tiểu bảo bảo trừng mắt nhìn, trừng mắt nhìn thêm lần nữa, nghiêng đầu, chẳng những không sợ, ngược lại nở nụ cười khanh khách.

Nụ cười ngây thơ, làm cho người ta động lòng.

Huyết Mãng vốn định một ngụm nuốt chửng nàng, bị nàng đột nhiên mở mắt cười mà giật mình, tò mò nghiên cứu nàng, đầu lưỡi đỏ thụt ta thụt vào.

Tiểu động vật tụ thành một đống, bọn chúng sợ run, cực kỳ lo lắng. Huyết Mãng đến gần tiểu bảo bảo như thế, nó có thể tùy thời một ngụm nuốt tiểu bảo bảo, bây giờ tình cảnh tiểu bảo bảo lại càng hiểm. Nhưng tựa hồ như nàng không nhận ra được nguy hiểm, lại còn ở một bên cười khanh khách.

Tiểu bảo bảo nga, ngươi quá ngây thơ rồi, nó là một tên rất rất rất xấu xa nha!

Đỉnh đầu Huyết Mãng không ngừng biến hóa mọi góc độ và phương vị, nó tò mò đồng thời nghiên cứu, tìm kiếm được vị trí tốt nhất, đem nàng một ngụm nuốt chửng. Mùi vị của nàng ngọt ngào như thế, nó đứng từ chỗ rất xa đã ngửi thấy mùi thơm của nàng, mùi vị của sữa cùng với mùi đặc thù khi mới sinh, đủ làm nó hưng phấn không thôi.

Nàng nhất định rất ngon.

Nước miếng sềnh sệch từ trong miệng Huyết Mãng chảy ra, nhỏ dọc theo giỏ, tí tách.

“Chít chít chít….” Có một tiểu động vật gan lớn, thật sự nhịn không được nữa, chạy ra, hướng về Huyết Mãng khiêu khích.

Đỉnh đầu Huyết Mãng vừa di chuyển, ánh mắt lập tức khóa nó lại, đột nhiên vọt mạnh ra phía sau, miệng nó mở to nhìn như chậu máu, một ngụm nuốt vào bụng.

Những tiểu động vật khác thấy thế, sợ hải kêu lên rồi nhanh chóng giải tán. Mặc dùng trong lòng bọn chúng cũng thích tiểu bảo bảo, nhưng dù sao tánh mạng bản thân là quan trọng nhất, hơn nữa tận mắt thấy kết quả bi thảm của bạn mình, bọn chúng không dám tiếp tục ở trong động.

Chỉ trong chốc lát, tất cả tiểu động vật đều chạy hết, không còn một mống.

Bên trong sơn động chỉ còn lại bóng hình khổng lồ của Huyết Mãng và người không biết mình rơi vào hiểm cảnh – tiểu bảo bảo.

Đối với những tiểu động vật khác, Huyết Mãng nhìn thấy cũng không có hứng thú, nên không đi ngăn cản bọn chúng, chú ý của nó đang tập trung đến trên người tiểu bảo bảo, miệng nó mở ra khép lại, còn đang tiêu hóa mùi vị thức ăn vừa rồi.

So sánh với vật nhỏ trước mắt, hiện tại nó cảm thấy ăn cái gì cũng như nhai sáp nến, chẳng có mùi vị gì.

Tiểu phượng hoàng bay ra khỏi sơn cốc, bay tới nửa đường, đột nhiên cảm thấy trong lòng bất an, tựa hồ như có chuyện gì không tốt sắp xảy ra. Nó trái lo phải nghĩ, cuối cùng cũng quyết định trở về sơn cốc, dự cảm của nó quả nhiên không sai, nó vừa tiến vào phạm vi sơn cốc, đã nhận ra sơn cốc không bình thường.

“Chít chít…”

“Thì thầm…”

Tiểu động vật thấy nó trở lại, bọn chúng hiên ngang chạy tới báo cáo với nó.

Không tốt rồi! Đại quái vật tới! Tiểu bảo bảo gặp nguy hiểm rồi!

Tiểu Phượng Hoàng vừa nghe nhất thời nóng nảy, hét lên một tiếng. Như một ngôi sao lửa màu vàng, đốt không khí nóng rực, bay về phía sơn động.

“A a a, ai cũng không cho tổn thương tiểu bảo bảo!”

Huyết Mãng đang muốn há mồm, muốn đem tiểu bảo bảo nuốt vào trong bụng, chợt nghe tiếng la ngoài sơn động truyền đến, nó hơi sững sờ, tiếng la kia vẫn không thể ngăn cản hành động của nó muốn đem tiểu bảo bảo nuốt vào trong bụng.

Tiểu phượng hoàng bay đến cửa động, nhìn thấy một màn Huyết Mãng há mồm nuốt tiểu bảo bảo, nó nhanh chóng vọt tới, đáng tiếc là đã chậm một bước, Huyết Mãng đã đem tiểu bảo bảo nuốt vào trong miệng nó.

“A a a, ta muốn giết ngươi” Tiểu Phượng Hoàng nổi giận, như một vũ trụ nhỏ bùng nổ.

Ngọn lửa màu vàng phía sau nó hừng hực thiêu đốt, gần như muốn đem cả sơn động đều đốt.

Nhiệt độ bên trong sơn động nhanh chóng tăng lên.

Cũng trong cùng lúc đó, chuyện kỳ dị xảy ra.

Trong miệng Huyết Mãng đột nhiên bắn ra một luồng ánh sáng vàng, ầm ầm nổ tung. Kim quang thánh khiết như thần linh đến trái đất, như chúng thần chúc phúc, thần thánh không thể xâm phạm.

Một đạo kim quang uy lực to lớn khiến cho Huyết Mãng phải mở miệng nó ra, xa xa phía trong miệng nó. Vốn tiểu bảo bảo đã bị nó nuốt, được màu vàng rực rỡ bao quanh, chậm rãi đáp xuống, một lần nữa trở lại trong giỏ, không bị tổn thương chút nào.

Tất cả động tác đánh giết ngừng lại, kinh ngạc nhìn đạo kim quang nổ tung, rồi đột nhiên yếu xuống, cuối cùng biến mất trên ấn ký nguyệt nha trên vai trái tiểu bảo bảo, nó thấy vậy rất sửng sốt, thiếu chút nữa quên phản ứng.

Cuối cùng là lực lượng nào thế? Vì sao ngay cả nó đối với ánh sáng thánh quang kia có cảm giác kính sợ.

Nó là thần thú vạn hoàng chi hoàng, là thần thú, nhưng cũng bẩm sinh tự động sinh ra cảm giác kinh sợ đối với đạo thánh quang, như nó không thể phản khán.

Trên vai tiểu bảo bảo có ấn ký nguyệt nha, còn có tác dụng như vậy? Trong lúc tiểu bảo bảo nguy hiểm nhất, tự động bắn ra lực lượng, cứu tiểu bảo bảo một mạng.

Nó cảm thán rất sâu, người thiện lượng tự động có phúc đức.

Phanh!

Thân thể cao lớn Huyết Mãng bị bắn ngược lại, nặng nề đụng vào vách nham thạch của sơn động, đầu của nó bị kim quang nổ huyết nhục mơ hồ, cứ như vậy mà đi đời nhà ma.

Lực lượng vô cùng tức giận của tiểu phượng hoàng, cũng không có nơi nào phát tác.

A a, thật thần kỳ nga!

“Tiểu bảo bảo bé không sao chứ?” Tiểu phượng hoàng bay đến bên người tiểu bảo bảo, cẩn thận ngó nhìn, lại thấy tiểu bảo bảo mất hứng vặn vẹo uốn éo đầu.

“Tiểu bảo bảo thật xin lỗi! Tiểu phượng phượng thiếu chút nữa hại bé bị quái vật ăn, trong lòng tiểu phượng phượng thật khổ sở nha!”

Tiểu bảo bảo không nhìn nó, dãy dụa thân thể nhỏ bé, rất không an phận.

Trong lòng tiểu phượng hoàng càng thêm đau lòng, nếu vừa rồi nó chậm một chút, sau đó ấn ký trên người tiểu bảo bảo không phát huy

thần lực mà nói…. Nàng chẳng phải đã bị quái vật ăn sao?

Nghĩ thử xem đã thấy đáng sợ!

Làm sao bây giờ? Nó phải làm sao mới có thể che chở tiểu bảo bảo?

Tiểu Phượng hoàng nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng làm ra một quyết định quan trọng. Ừ, nó muốn cùng tiểu bảo bảo lập khế ước, chỉ có như vậy, nó mới tùy thời cảm giác được tiểu bảo bảo có an toàn hay không, cũng chỉ có như vậy, nó mới có thể tâm linh tương thông theo sát tiểu bảo bảo, lắng nghe nội tâm của nàng.

Đúng! Cứ làm như thế!

“Tiểu bảo bảo, bé nhịn một chút nha, ta chỉ muốn xin một tí máu của bé thôi.”

Tiểu phượng hoàng cúi đầu, mổ một điểm nhỏ trên ngón tay tiểu bảo bảo.

Chỉ một thoáng, trong sơn động, một nghi thức khế ước thần thánh đang triển khai. Vạn hoàng chi hoàng cao ngạo vô cùng rốt cục tìm được chủ nhân của nó, và cùng nàng khế ước.

Long Thiên Tuyệt một đường tìm kiếm hài tử, cuối cùng đi đến vùng phụ cận của Vạn Hoàng học viện, cũng giống hắn truy tìm tới đây. Gặp hai người Long Thiên Thần và Bách Lý Song. Trao đổi lẫn nhau mới phát hiện tiểu phượng hoàng sau khi đến nơi này thì biến mất, như vậy rốt cuộc nó đem tiểu bảo bảo đi nơi nào?

Sau khi Long Thiên Tuyệt suy nghĩ một chút, quyết định đi về Vạn hoàng học viện, đi bái kiến viện trưởng trước, hướng hắn hỏi thăm tình huống xung quanh học viện.

Ở sâu trong Tiểu Minh Cung, Hàn viện trưởng tự mình tiếp kiến Long Thiên Tuyệt, đồng thời cũng có bốn người hai tỷ đệ Hàn Thiên Phong và Chiến Thiên Dực, Long Hựu Đình.

Nghe nói hài tử mất đi tin tức, hai người Chiến Thiên Dực và Long Hựu Đình rất lo lắng, chủ động nói, muốn cùng đi tìm kiếm hài tử.

Hàn viện trưởng đứng trước ngọc bích, mặc niệm khẩu quyết, cánh tay phẩy nhẹ, cảnh trượng trước ngọc bích biến hóa.

“Các ngươi nhìn! Mặt này của Ngọc bích là căn cứ hoàn cảnh địa lý của Vạn Hoàng học viện, mà chế ra cực phẩm kim khí, thông qua nó có thể thấy mười dặm xung quanh Vạn Hoàng học viện.”

Cánh tay hắn không ngừng phất động, cảnh tượng trên ngọc bích không ngừng biến đổi.

Mấy người nhìn hình ảnh trên ngọc bích không chớp mắt, âm thầm lấy làm kỳ lạ, cực phẩm kim khí như vậy, thế gian hiếm thấy, khó trách có thể trở thành chi bảo trấn viện.

“Chỗ này địa thế tương đối hiểm yếu, hằng năm sương mù lượn lờ dày đặc, ít ai lui tới. Nhưng nếu thật là Vạn Hoàng chi hoàng đem tiểu hài tử đi, mà nó mang về Vạn Hoàng học viện mà nói…. vô cùng có khả năng đi mấy chỗ này, linh khí đầy đủ, cũng rất dư thừa linh quả… Vạn hoàng Chi Hoàng đối với linh quả linh thạch cực kỳ yêu thích, nhất định sẽ thích đi đến mấy chỗ này.....”

“Tốt, ta sẽ đến những chỗ đó, ta cũng không tin không tìm được nó.” Long Thiên Tuyệt kiên quyết đứng dậy, định đi tìm, thì Hàn viện trưởng lên tiếng ngăn cản hắn.

“Từ từ! Không thể lỗ mãng! Mấy chỗ này không tầm thường, cho dù là lão phu cũng không dễ dàng đi vào, chỉ cần một chút không cẩn thận thì thịt nát xương tan, vạn kiếp bất phục, ngươi chớ vọng động.”

Đám người Chiến Thiên Dực nghe vậy, không khỏi cả kinh, viện trưởng đã nói như vậy, nhất định là vô cùng nguy hiểm.

Sắc mặt Long Thiên Tuyệt vẫn không đổi, kiên quyết nói: “Coi như là núi đao biển lửa, ta cũng muốn xông vào thử.” Trong đôi mắt hắn, chiếu ra những ánh sáng khác thường, đó là sự tín nhiệm và quyết tâm kiên định.

Vì hài tử của hắn, cho dù chết, cũng là đáng.

Hắn chỉ hy vọng mang hài tử bình an về bên Khê Nhi, nhìn nàng vui cười, có khổ nhiều hơn nữa, cũng là đáng.

“Long công tử, chớ vọng động! Mấy chỗ này mặc dù hung hiểm vạn phần, nhưng cũng không phải hoàn toàn không thể tiến vào, ngươi trước tiên chớ vội, đợi lão phu và các trưởng lão bàn bạc chiến lược, ngươi đi cũng chưa muộn. Nhiều người chưa chắc hữu dụng, nhưng so với ngươi tùy tiện mạo hiểm thì tốt hơn, ngươi yên tâm, lão phu sẽ huy động toàn bộ lực lượng của học viện, giúp ngươi tìm được hài tử.” Hàn viện trưởng nói.

Khuôn mặt Long Thiên Tuyệt có chút xúc động, đây vốn là chuyện nhà của hắn, đáng lý ra phải do hắn chính mình đảm đương. Hàn viện trưởng chịu chỉ điểm, hắn đã vô cùng cảm kích. Hiện tại viện trưởng muốn huy động toàn bộ lực lượng tới giúp hắn tìm hài tử, nói không cảm động là không có khả năng. Hắn cũng hiểu rõ ràng, Hàn viện trưởng làm như thế tất có nguyên nhân của hắn, bởi vì liên quan đến tiến trình của học viện, cùng vạn hoàng chi hoàng có, nhưng vô luận như thế nào, thì phần nhân tình này, hắn tiếp nhận.

Cùng lắm thì ngày sau, hắn sẽ tìm cơ hội hồi báo.

Chỉ cần có thể tìm được hài tử, hiện tại để cho hắn làm cái gì, hắn đều đồng ý.

Quyển 4 - Chương 157: Phụ tử gặp nhau

Đứng ở đỉnh núi, nhìn ra xa xa, phía trước là sương mù dày đặc lượn lờ, tạo thành một cảnh biển sương mù.

Cũng không ai biết quang cảnh trong tấm biển mây này là cái gì, cũng không biết nguy hiểm như thế nào, nó giống như một đại dương sâu thẳm, hung hiểm khó lường, dò không biết nông hay sâu.

Long Thiên Tuyệt đứng ở ngọn núi có vị trí cao nhất, mắt trông về nơi xa xôi, đôi lông mày tuấn lãng có chút mệt mỏi.

Nơi này là hiểm cảnh cuối cùng rồi, dưới sự trợ giúp của viện trưởng và các vị trưởng lão, bọn họ cơ hồ đã đem những chỗ nguy hiểm mà tiểu phượng hoàng có thể ở toàn bộ tìm hết rồi, nơi này chính là hy vọng cuối cùng của hắn.

Nhưng nếu nơi này không tìm được tiểu phượng hoàng và hài tử, như vậy hắn không biết phải đi đến nơi nào tìm nữa.

Ôm một tia hy vọng cuối cùng, thần sắc Long Thiên Tuyệt nghiêm nghị lạnh lùng, hắn xoay người, quay về phía đám người viện trưởng nói “Viện trưởng, ta đã chuẩn bị xong, bắt đầu đi.”

Hàn viện trưởng gật đầu, quay lại phía sau ra hiệu một cái, mọi người xếp thành một hàng, đồng loạt khởi động nội lực, hướng về phía sâu nhất của ngọn núi có sương mù dày đặt phát ra trưởng lực.

Ùng ùng!

Chỉ một thoáng, trong đám sương mù dày đặc hiện ra một vết rách, biển sương mù hướng bốn phía khuếch tán cuồn cuộn.

Chính là lúc này Long Thiên Tuyệt triệu hồi thần thú kỳ lân, nghiêng người cưỡi lên lưng nó. Thừa dịp lỗ hổng vừa mở ra xong, người và thần thú cùng nhau xông vào phía trong biển sương mù.

Hai người Chiến Thiên Dực và Long Hựu Đình đứng bên vách núi, nhìn Long Thiên Tuyệt không chút do dự nhảy vào trong biển sương mù, không khỏi đồng loạt chảy ra mồ hôi lạnh. Cũng không ai biết chỗ sương mù dày đặc kia là tình huống như thế nào, sâu mấy ngàn trượng, hình dáng ra sao, mà Long Thiên Tuyệt không chút do dự nhảy vào, phần can đảm này, bọn họ phải bội phục.

Long Thiên Tuyệt cưỡi thần thú kỳ lân, vừa mới xông vào trong biển sương mù, mượn sương mù đã bị viện trưởng và các trưởng lão mở ra lỗ hổng, hắn mơ hồ thấy được diện mạo quang cảnh phía dưới lớp sương mù dày đặc, nơi đó có ngọn núi, nơi đó có sơn cốc, đều cần hắn trong khoảng thời gian ngắn lưu vào trong trí nhớ hết, nếu không, hắn và thần thú kỳ lân vô cùng có khả năng đem mình lâm vào hiểm cảnh. Chỉ tiếc thời gian quá ngắn, lổ hổng bị mờ ra rất nhanh bị sương mù lấp lại, một lần nữa hắn bị lâm vào một đám sương mù hỗn độn.

“Kỳ lân, ngươi có nhìn thấy rõ tính huống phía trước không?”

“Chủ nhân, chỗ này ta có chút cảm thấy quen thuộc, có thể chính là chỗ lúc trước tiểu phượng hoàng mang ta đi. Đáng tiếc lúc đó ta còn đang trạng thái nửa ngủ, cho nên nhớ không rõ lắm, bất quá chỗ này linh khí đầy đủ, không giống những chỗ khác, ta có cảm giác quen thuộc, không sai, nói như vậy chính là chỗ này.”

Thần thú kỳ lân từng bám trên lưng tiểu phượng hoàng nửa năm, từng đi theo tiểu phượng hoàng ra vào sơn cốc, chỉ tiếc lúc đó nó nằm trên lưng tiểu phượng hoàng không nhúc nhích, dựa theo nó cho ăn và chăm sóc ân cần, nên không thể nào xác định được nơi tiểu phượng hoàng thường hay đi. Bất quá bây giờ là thân nó đến nơi này, cũng nhận thấy cảm giác quen thuộc.

Long Thiên Tuyệt nghe vậy mừng rỡ, lập tức hối thúc thần thú kỳ lân, bằng vào trí nhớ của nó đi tìm vị trí chính xác. Một người một thú đi xuyên qua đám sương mù dày đặc, nhanh chóng bay vút đi, cuối cùng cũng đi tới chỗ u linh sơn cốc.

Trong cốc, linh khí vờn quanh, tỏa hương ngào ngạt, làm cho lòng người thư thái.

Long Thiên Tuyệt nhảy xuống khỏi lưng của thần thú kỳ lân, nhẹ nhàng rơi xuống, hắn đưa mắt nhìn bốn phía, đập vào mắt là những linh quả sinh trưởng, nơi này quả thực chính là tiên cảnh nhân gian, khắp nơi đều tràn đầy linh khí.

Nếu đổi lại người khác, sớm đã bị những linh quả ngàn vàng khó mua này hấp dẫn, Long Thiên Tuyệt thì không, hiện tại trong lòng hắn đang suy nghĩ đăm chiêu, chỉ có hài tử của hắn, hài tử của hắn và Khê Nhi.

Hài tử ở chỗ này sao?

Hắn không cách nào xác định.

Lúc này, từ đằng xa truyền đến âm thanh chơi đùa, líu ríu, giống như là âm thanh của động vật chơi đùa. Hắn âm thầm cảnh giác, dẫn dắt thần thú kỳ lân, một đường tới chỗ âm thanh chơi đùa truyền đến.

“Hi hi, hihi…”

Đi chưa tới bao lâu, Long Thiên Tuyệt thấy một đám tiểu động vật đang tụ lại một chỗ, leo lên nhảy xuống, rất là vui vẻ, trong đó có một con khỉ thỉnh thoảng lật trước lật sau, cùng với những con khỉ ở trên đường phố làm ảo thuật không có gì khác biệt, bên cạnh nó thì những động vật khác cũng thi triển sở trường, làm những động tác thú vị mắc cười. Long Thiên Tuyệt nhất thời tưởng mình đang nằm mộng, đây rốt cuộc là tình huống gì?

Một đám động vật mở hội khiêu vũ?

Nhưng rất nhanh, tầm mắt của hắn bị một con tiểu phượng hoàng bay múa hấp dẫn, trong nháy mắt nhìn thấy con tiểu phượng hoàng, sắc mặt của hắn một thoáng đen lại.

“Tiểu Phượng Phượng” giọng nói trầm thấp, ẩn chứa sức mạnh.

Chính là vật nhỏ này, làm hại hắn tìm nữ nhi của mình khắp nơi, gấp đến độ xoay quanh, hắn hận không thể bắt nó vào trong tay, hung hăng đánh.

Tiểu Phượng hoàng đang vui vẻ hết sức, đột nhiên nghe thấy có người kêu nó, nó chợt quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt đen của Long Thiên Tuyệt, nó hơi sững sờ, sau đó vui vẻ bay đi, trực tiếp không thèm để mắt đến khuôn mặt tức giận và không vui đó.

“Là phụ thân của tiểu bảo bảo tới! Ngươi đến tìm tiểu bảo bảo sao? Tiểu bảo bảo nàng rất tốt, nàng thích nơi này nha!”

Long Thiên Tuyệt vừa nghe đến ba chữ “tiểu bảo bảo” sắc mặt lập tức thay đổi.

“Tiểu bảo bảo đâu?”

“Tiểu bảo bảo ở chỗ này!” Tiểu phượng hoàng quơ quơ đầu nhỏ, hướng về phía tiểu động vật xoay quanh. Ở giữa một đám tiểu động vật, để một cái giỏ bằng trúc, tiếng cười thiên chân từ trong đó vọng lại.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Long Thiên Tuyệt, hiện lên thần sắc kích động, tim nhảy lên kịch liệt. Chẳng lẽ đó là hài tử của hắn sao? Tâm tình hắn không khỏi kích động.

Tiểu động vật thấy phía sau hắn có thần thú kỳ lân đi theo, mọi người sinh ra cảm giác sợ hãi, tự giác lui ra hai bên, sau đó chừa ra giỏ trúc, thoáng cái nó liền hiện vào trong tầm mắt của Long Thiên Tuyệt, không còn bất cứ che dấu và ngăn cản nào.

Hài tử, là hài tử của hắn!

Long Thiên Tuyệt chưa bao giờ kích động như hiện tại, đó là một tính mạng mới, tiểu sinh mệnh chảy dòng máu của hắn, là kết tinh tình yêu của hắn và Khê Nhi, hắn không cách nào hình dung ra tâm tình của mình như thế nào khi bước đến gần bé.

Mỗi một bước, giờ phút này đều trở nên trầm trọng mà khó khăn.

Hắn bắt đầu khẩn trương.

Đây là lần đầu tiên hắn ngênh đón một tiểu sinh mệnh, hắn đã bỏ lỡ một lần, lần này mặc dù bắt đầu bỏ lỡ, nhưng hiện tại tựa hồ không còn.

Từ nơi này bắt đầu, hắn chính là phụ thân của đứa bé rồi, chẳng những hắn có nhi tử thông minh đáng yêu, còn có nữ nhi.

Cuối cùng bé lớn lên sẽ giống người nào? Trên người bé có bóng dáng của hắn sao?

Tất cả nghi vấn đều quanh quẩn trong đầu hắn, đang đợi hắn từ từ công bố.

“A, a…”

Hai cánh tay nhỏ mịn màng từ trong giỏ xách vươn ra, tay nhỏ đang lay động, tiểu bảo bảo tựa hồ như còn đang lưu luyến xiếc ảo thuật vừa rồi, bé có chút nóng nảy.

Trời lạnh thế này, tay hài tử sao có thể để lộ ra bên ngoài đây?

Long Thiên Tuyệt tăng bước chân, từ xa bước tới gần, hai bàn tay lớn hơn tay tiểu bảo bảo gấp mấy lần bắt được hai bàn tay nhỏ bé tiểu bảo bảo, đem nó bao lại.

Chỉ trong khoảnh khắc này, cảm giác kỳ diệu chảy xuôi toàn thân.

Cả người Long Thiên Tuyệt chấn động, lăng lăng nhìn tiểu bảo bảo trong giỏ, hắn ngây dại.

Chẳng lẽ đây là huyết mạch thân tình tương liên sao? Trong nháy mắt hắn nhìn thấy tiểu bảo bảo, nội tâm của hắn bắt đầu khởi động lên vô hạn ý muốn bảo hộ, đó là bẩm sinh, ý niệm bảo hộ là trời cao ban cho hắn.

Đây là hài tử của hắn!

Rất chân thực.

Hai mắt hắn chăm chú nhìn hài tử, dù xem thế nào cũng không đủ, ánh mắt bé xinh đẹp có thần, lông mi bé dài nhỏ, lỗ mũi bé khéo léo, còn có cái miệng nhỏ thủy nộn vểnh lên, mỗi một chỗ ngũ quan cũng là xinh đẹp tinh sảo, để cho hắn nhìn được trên người bé thấy bóng dáng của Khê Nhi.

Nhớ Khê Nhi đã từng nói trên vai trái hài tử có ấn ký nguyệt nha.

Hắn tự tay vén ra một góc vải, quả nhiên thấy trên vai trái có một dấu nguyệt nha ấn ký.

Tâm tình của hắn càng thêm kích động.

Không sai đây chính là hài tử của hắn, nếu giả bảo đảm đổi lại

Hắn tự tay đem hài tử từ trong giỏ ôm ra ngoài, cẩn thận ôm trước ngực, cúi đầu nhìn nàng, nụ cười ôn nhu “Tiểu nguyệt nha, ta là phụ thân của con! Phụ thân rốt cuộc cũng tìm được con rồi.”

Thanh âm của hắn rất thấp rất ôn nhu, sợ hù đến tiểu hài tử.

Cặp mắt Tiểu bảo bảo mở to lóe sáng, tò mò nhìn hắn, chu cái miệng nhỏ lại, phát ra âm thanh nhỏ vụn ai cũng không nghe được. Nhìn nhìn, nàng bỗng nhiên cười ngọt ngào, tiếng cười hi hi vui vẻ không ngừng.

Trong ánh mắt của Long Thiên Tuyệt đầy rẫy vui mừng, hai tay nhỏ bé của nàng còn đưa lên phí trước, sờ loạn xạ lên gương mặt của hắn. Cảm xúc ôn nhu như dòng nước chảy thẳng đến tim hắn.

Long Thiên Tuyệt vốn có chút thấp thỏm, sợ hài tử không cách nào tiếp nhận phụ thân như hắn, bây giờ nhìn thấy cử động cùng nụ cười của hài tử, hắn nhất thời thở phào nhẹ nhõm, nụ cười bên mép cũng

lớn hơn và ôn nhu hơn.

Hắn ôm hài tử, đưa lên cao qua đầu, hắn phát hiện tựa hồ như hài tử rất thích như vậy, bé cười càng thêm dòn dã, trong lòng hắn mừng rỡ, tựa hồ nắm được bí mật gì đó, cứ tiếp tục đưa bé lên cao qua lại, trêu chọc bé, hắn có cảm giác như mình đạt được thành tựu, so với hắn tấn chức Huyền Hoàng chi cảnh còn hơn gấp trăm lần?

“Tiểu Nguyệt Nha, phụ thân dẫn con đi thăm mẫu thân. Hiện tại nhất định mẫu thân đang nóng lòng, khẩn cấp muốn nhìn thấy con, hiện tại chúng ta lập tức trở về, cho nàng một kinh hỉ nhé.”

Tiểu động vật ngay cửa nghe nói hắn muốn đem tiểu bảo bảo rời đi, cả đám đều lộ ra vẻ mặt không muốn, tiểu bảo bảo đáng yêu như thế, bọn chúng làm sao nỡ rời bỏ tiểu bảo bảo đây?

Nhưng không có biện pháp, ai bảo người ta là phụ thân ruột thịt cơ chứ.

“Muốn đi sao? Tiểu bảo bảo rất thích nơi này.” Tiểu Phượng hoàng rất không sợ chết nhào lại.

Ánh mắt Long Thiên Tuyệt ngoan lệ nhìn qua, nếu không phải tự nó chủ trương, hắn và Khê Nhi làm sao phải tìm hài tử lâu đến vậy? Bất quá nó có công cứu tiểu bảo bảo, hắn cũng không so đo cùng nó, nhưng ưu điểm để sau, hiển nhiên là lỗi nặng lấp công, khiến cho hắn không thể nào tha thứ cho nó, mà xem như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Tiểu Phượng hoàng bị hắn trừng như vậy, thân thể nhỏ run run, ủy khuất nói “Tại sao? Tại sao lại hung dữ như vậy? Tiểu Phượng Phượng chăm sóc tiểu bảo bảo rất kỹ, không tin ngươi hỏi tiểu bảo bảo đi.”

Nghĩ đến mới gặp nhau, không thể để cho nữ nhi thấy một mặt không ôn nhu của mình, sợ sẽ hù đến con, Long Thiên Tuyệt vội vàng thu lại khuôn mặt lạnh lùng, cúi đầu, nhìn bé cười ôn nhu.

“Tiểu phượng phượng ta hiện tại không muốn nghe thấy thanh âm của ngươi, ngươi tốt nhất câm miệng lại cho ta.” Mỉm cười nhưng giọng nói lại là uy hiếp.

Long Thiên Tuyệt nói xong, xoay người ôm tiểu bảo bảo, triệu hồ thần thú kỳ lân.

“A, a, người xấu! khi dễ tiểu Phượng Phượng!” Tiểu phượng hoàng cúi đầu nói thầm, nhưng cũng không dám nói lớn tiếng, bởi vì nó đã thấy được ánh mắt uy nghiêm của thần thú kỳ lân quét tới đây, giống như đang uy hiếp nó.

Chậm đã! Thần thú kỳ lân này sẽ không phải là đồ xấu xí nằm trên lưng nó nửa năm sao?

Cả người tiểu phượng hoàng đều run lên, trong lòng giận giữ, đồ tồi, chính là ngươi làm ta chịu khổ nửa năm. Nó vừa muốn phát tác, lại thấy Long Thiên Tuyệt quay đầu lần nữa, liếc đến chỗ nó, nó lập tức thu lại tất cả động tác, ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ.

Được rồi ai bảo hắn là phụ thân của tiểu bảo bảo đây?

Ai bảo nó là thú sủng của phụ thân tiểu bảo bảo đây?

Từ mọi loại ý nghĩ, nó là thú sủng của tiểu bảo bảo, phải lấy tiểu bảo bảo làm đầu, cho nên người nhà của tiểu bảo bảo, nó cũng sẽ tôn kính.

“Hừ! Tiểu phượng phượng là tiểu phượng hoàng cực kỳ bao dung, không so đo với các ngươi”Tiểu phượng hoàng tự mình an ủi.

Bên kia, Long Thiên Tuyệt ôm hài tử, nghiên người ngồi lên lưng thần thú Kỳ Lân, bóng lưng uy nghiêm, hơn nữa thần thú kỳ lân uy vũ oai hùng, bộ dáng kia phảng phất như thiên thần phủ xuống, nghiêm nghị làm cho người ta kính nể.

Ánh mắt của tiểu động vật lưu luyến nhìn tiểu bảo bảo rời đi, cũng không khỏi bị một màn này làm cho rung động.

Phụ thân của tiểu bảo bảo thoạt nhìn cũng không phải nhân vật tầm thường đây.

Tiểu bảo bảo ngươi cần phải thường xuyên trở về thăm chúng ta, không nên quên mất chúng ta nha.

“Đi” Long Thiên Tuyệt hét lớn một tiếng, thần thú kỳ lân bay lên trời, rời đi sơn cốc.

“Kỳ lân bay ổn định một chút, chậm một chút” Hắn cố ý phân phó nói với kỳ lân thần thú, sợ hài tử bị sóc, hắn kéo qua áo lông rộng rãi của mình, cẩn thận che lại, vì nàng ngăn cản gió lạnh “Tiểu nguyệt nha chúng ta rất nhanh sẽ nhìn thấy mẹ con, nhất định sẽ rất vui. Còn ca ca của con nữa, hắn sẽ rất vui vẻ.”

Giờ phút nay dù ai cũng không thể tưởng tượng được, biểu hiện trên mặt Long Thiên Tuyệt lúc này sẽ làm người ta động dung biết bao nhiêu, tình cảm hồn nhiên của phụ thân đối với con cái lộ ra, là hình ảnh đẹp nhất thế gian này.

“A a a, chờ ta một chút” Thân ảnh màu vàng của Tiểu Phượng Hoàng hướng về phía trước, cũng vội vàng rời đi sơn cốc.

Ở phía ngoài biển sương mù trên ngọn núi, viện trưởng và các trưởng lão của học viện Vạn hoàng chờ đợi thật lâu, chậm chạp không thấy Long Thiên Tuyệt và thần thú kỳ lân trở lại, mọi người nhìn nhau, bắt đầu có chút nôn nóng không kiên nhẫn.

“Ta thấy hơn phân nửa là hắn không về được, địa thế chỗ này hiểm trở, vốn tìm kiếm không dễ. Hiện tại sương mù dày đặc như vậy, chỉ cần không cẩn thận, hắn có thể rời vào vực thẳm ngàn trượng, tan xương nát thịt” Không Trưởng lão đứng ra nói, hắn vốn không đồng ý chuyện viện trưởng triệu tập cao thủ của học viện tới giúp Long Thiên Tuyệt tìm người, bất quá là đứa bé thôi, đối với học viện Vạn Hoàng một chút lợi ích cũng không có, tại sao lại muốn huy động nhiều cao thủ như bọn họ đến tìm kiếm?

Hơn nữa, đứa bé kia là con ruột Vân Khê, nếu không có hài tử, nàng có thể sẽ bị điên. Một người điên làm sao có thể đảm đương một viện lớn? Kể từ đó, chẳng phải là hắn có thể thuận lý thành chương chiếm lấy ngôi vị sao?

Cho nên, trong nội tâm hắn rất hy vọng mọi người không tìm được đứa nhỏ.

Long Hựu Đình nghe thấy rất không vui, bác bỏ lời nói của hắn “Sẽ không! Thiên Tuyệt có thần thú kỳ lân giúp hắn, hắn tuyệt đối sẽ không có việc gì.”

Nghe được bốn chữ “Thần thú kỳ lân”, Không trưởng lão không khỏi kinh ngạc, trong lòng nghĩ không rõ, vì sao cái gì tốt đẹp cũng là toàn gia này chiếm đi? Vạn Hoàng chi hoàng không giải thích được cứ theo sát Vân Khê, đã để cho hắn rất không thoải mái, bây giờ bên người hai vợ chồng bọn hắn lại có thêm một còn thần thú kỳ lân, hắn lại càng không thoải mái.

Kể từ đó, nếu hắn còn muốn trực tiếp chống lại Vân Khê, thì lực cản cùng áp lực sẽ lớn hơn nhiều lắm.

Hắn hừ lạnh một tiếng nói “Thần thú kỳ lân cho dù lợi hại, nhưng nó chưa quen thuộc địa hình nơi này, cũng không thể thành công. Nếu không cẩn thận đụng vào đại trận gì, ta xem coi như là thần thú cũng bị chết tươi ở đâu đó bên trong.”

“Đại trận gì?” Long Hựu Đình nhíu mi, trưởng lão nói như thế, trong lòng hắn cũng không khỏi bất an, ngàn vạn lần Thiên Tuyệt không thể có chuyện gì a, thúc cháu bọn họ thật vất vả mới gặp nhau, hắn không thể mất đi thân nhân này.

“Chính là tổ tiên học viện Vạn Hoàng chúng ta vì phòng ngừa có người ngoài xâm lấn, cố ý bố trí đại trận trong những dảy núi, nếu như có ngoại nhân xâm lấn, muốn phá hủy học viện Vạn Hoàng chúng ta, một khi bọn họ gặp phải trận pháp, sẽ vạn kiếp bất phục, chết trong đại trận, vĩnh viễn cũng không thể ra. Đây chính là nguyên nhân mà học viện Vạn hoàng của chúng ta lớn mạnh đến hôm nay, không bị hủy diệt.” Không trưởng lão có chút đắc ý nói.

Long Hựu Đình bất an quay đầu, nhìn về phía viện trưởng, hắn không tin lời nói của vô ích trưởng lão, cũng là vô điều kiện tin tưởng viện trưởng.

Hàn viện trưởng khẽ gật đầu một cái “Phải! Ở trong dãy núi của học viện Vạn Hoàng có bố trí đại trận pháp là do tổ tiên để lại, bất quá cụ thể là chỗ nào lão phu cũng không biết, cho nên lão phu mới ra kỷ luật nghiêm minh, không cho phép học sinh trong học viện và các trưởng lão tùy ý đến những địa điểm xa lạ. Bởi vì một khi trận pháp khởi động, lão phu cũng không có cách nào ngăn cản.”

“Vậy Thiên Tuyệt hắn…” Long Hựu Đình lo lắng nhìn chỗ sâu trong đám sương mù, trong lòng lặng yên cầu nguyện, Thiên Tuyệt nhất định bình an vô sự, hắn chẳng những bình an vô sự mà còn đem hài tử từ trong hiểm địa đi ra ngoài. Đoạn đường đi của Thiên Tuyệt từ lúc nhỏ đến bây giờ, đã rất khó khăn rồi, trải qua nhiều gian khổ, hiện tại hắn nên hưởng thụ thân tình của thê nhi, ông trời a, người cũng không nên đối xử tàn nhẫn với hắn.

“Long sư đệ, ngươi cứ yên tâm đi. Hắn nhất định sẽ không có việc gì, muội phu là ngươi hiền nhất định có thiên tướng, cho dù gặp phải đại trận, cũng không thắng được hắn. Đừng quên hắn từng từ trong ván cờ Trân Lung đi ra.” Chiến Thiên Dực an ủi hắn nói.

Ánh mắt Long Hựu Đình sáng lên, không sai, ván cờ Trân Lung mà Thiên Tuyệt cũng có thể phá giải, còn có thể có trận nào làm khó được hắn đây.

Cũng không biết có phải trong nội tâm hắn cầu nguyện sinh tác dụng không, mà không lâu lắm, cả biển sương mù dày đặt vô tận, trong lúc này đột nhiên sinh ra biến hóa, giống như có vật gì từ dưới đáy cốc xông ra, phá giải sương mù dày đặc, nổi lên gợn sóng.

Rống——-

Sau một tiếng rống, thần thú kỳ lân oai hùng uy vũ liền hiện trước mắt mọi người, Không trưởng lão hơi ngẩn ra, hắn quả thật đã trở lại, chẳng những hắn trở lại, trong tay còn ôm một hài tử. Không đúng, còn không dừng lại, phía sau hắn còn cón Vạn hoàng chi hoàng đi theo!

Vận khí của hắn không phải là quá tốt sao?

Trong lòng Không trưởng lão uất ức, hi vọng hắn lần nữa rơi vào

trong khoảng không.

“Tốt! Tốt!” Hàn viện trưởng vuốt râu mép, hài lòng nở nụ cười.

“Thiên Tuyệt” Long Hựu Đình mừng rỡ, tiến lên nghênh đón, xem như đã trở lại.

Thần thú Kỳ Lân vững vàng đứng trên đỉnh núi, không có bất kỳ xốc nảy, toàn bộ theo như yêu cầu của chủ nhân. Long Thiên Tuyệt nhảy xuống từ trên lưng nó, ôm hài tử đi về phía mọi người.

“Thiên Tuyệt đây chính là hài tử sao? Mau để cho ta ẵm” Tầm mắt của Long Hựu Đình nhanh chóng rơi vào trên người tiểu bảo bảo, trong lòng vui sướng tự nhiên lộ ra.

Long Thiên Tuyệt có chút không muốn, nhưng vẫn đem hài tử đưa ra, ai bảo đối phương là thúc thúc mà mình cực kỳ tôn kính làm chi. Nếu đổi lại là người khác hắn tuyệt đối không đưa.

Long Hựu Đình nhận lấy hài tử từ trong tay hắn, vô cùng trân quý, nhìn xung quanh, thấy thế nào cũng không đủ. Chiến Thiên Dực cùng hai tỷ đệ Hàn Thiên Phong cũng vây quanh tới, cẩn thận quan sát hài tử.

“Các ngươi nhìn, đứa nhỏ này thật xinh đẹp, ánh mắt này, lỗ mũi này, còn có cái miệng nhỏ nhắn, so với mẹ nàng còn muốn đẹp hơn, sau khi lớn lên nhất định là một đại mỹ nhân.” Long Hựu Đình không tiếc lời ca ngợi.

Chiến Thiên Dực di chuyển thân, nhìn kỹ nhiều lần, đưa tay đến mặt của tiểu bảo bảo, vuốt ve, cười vang nói “Đứa nhỏ này lớn lên sẽ giống như thủy linh, thật là người gặp người thích a! Nhìn một chút xem, bé cười, cười đến rất đáng yêu”

“Đúng vậy a, bé cười lên thật ngọt ngào, làm người ta ngọn đến tận tim.” Hàn Thiên phong khó khi cười đến ấm áp thế, càng nhìn đứa nhỏ này thì càng thích. Hơn nữa khi thấy Long Hựu Đình yêu thích đứa bé này nàng cũng yêu thích, yêu ai yêu cả đường đi.

Hàn Thiên Diệp bắt đầu không chịu nổi rồi, chủ động yêu cầu “Có thể cho ta ẵm tiểu bảo bảo không? Ta còn chưa có ôm qua hài tử đâu?”

Vừa nói, vừa định từ trong tay Long Hựu Đình ôm đi tiểu bảo bảo thì một tay khác đã tiếp nhận, đỡ lấy tay hắn “Ta không cho phép.”

Long Thiên Tuyệt lớn tiếng nói.

Chính hắn còn chưa ôm đủ đâu, làm sao cho những người khác ôm nữ nhi bảo bối của hắn, nữ nhi của hắn tùy tiện người nào cũng có thể vuốt ve sao?

Hàn Thiên Diệp nhìn tay rơi vào khoảng không, không khỏi ủ rũ “Bất quá là ẵm mà thôi, tại sao lại dễ giận như vậy?”

Long Thiên Tuyệt hừ lạnh một tiếng, rất không cho hắn mặt mũi.

Cúi đầu nhìn nữ nhi đang cười ngọt ngào, đáy lòng hắn không khỏi chua, hắn còn tưởng rằng nữ nhi chỉ biết cười với một mình hắn. Thì ra nàng thấy ai cũng cười.

Rốt cuộc nàng di truyền sự tinh nghịch từ người nào, làm sao cười đáng yêu như vậy?

Cái này không thể được!

Sau này bé chỉ có thể cười với một mình phụ thân, bằng không hắn

sẽ ghen. (NN: Không thể tưởng……=.=)

Ừ đợi sau khi bé hiểu chuyện, hắn sẽ dạy dỗ bé thật tốt, bé gái không thể tùy tiện cười với bất kỳ người nào, không thể cười với bé trai khác, chỉ bằng dáng ngoài và khí chất của hắn và Khê Nhi, tương lai nữ nhi của bọn họ có trời mới biết sẽ chọc tới bao nhiêu hoa đào đâu.

Đừng xem nữ nhi bây giờ còn nhỏ như vậy, nhưng đã có thể từ mặt mày của bé lúc này tưởng tượng ra bộ dáng trong tương lai rồi, hắn không khỏi không bắt đầu vì nữ nhi mà lo lắng. Nếu như sau này tới cửa cầu thân quá nhiều, hắn sẽ rất nhức đầu, nói không chừng tự mình động thủ, đem bọn họ hết thảy đều đánh đi ra ngoài.

Cõi đời này người xứng đôi với nữ nhi của bọn họ căn bản không thể nào tồn tại.

May là người xung quanh không nghe được tiếng lòng của hắn, nếu bọn họ biết đường đường là tôn chủ của Lăng Thiên Cung, một đời tà tôn, bởi vì nữ nhi cười với người khác, hắn cũng ghen, bọn họ nhất định sẽ chê cười hắn, hơn nữa còn chê cười rất lớn, bởi vì chưa bao giờ nhìn thấy người phụ thân ăm dấm như hắn.

“Long công tử, chúc mừng!” Lúc này, Hàn viện trưởng đi tới, hướng hắn nói, cũng tinh tế đánh giá hài tử trong ngực hắn.

Tiểu phượng hoàng sải cánh từ đằng xa bay tới, thấy Hàn viện trưởng và những người quen cũ, liền đậu vào đầu vai hắn “Viện trưởng, viện trưởng, tiểu bảo bảo xinh đẹp không? Nàng hiện tại là chủ nhân của ta rồi, ta cùng nàng khế ước nha.”

“Nga?” Thanh âm kinh ngạc của Hàn viện trưởng, có chút ngoài dự tính.

Không chỉ hắn ngoài ý muốn, Long Thiên Tuyệt cũng có chút ngoài ý muốn, Vạn Hoàng Chi Hoàng cao ngạo như vậy, ngay cả Khê Nhi cũng không chịu khế ước, lại chủ động khế ước cùng nữ nhi của hắn, chẳng lẽ đây là ý trời, trong hỗn loạn đã có định sẳn tất cả.

Kinh ngạc nhiều nhất là đám người Không trưởng lão, tin tức như thế đối với bọn hắn giống như ngũ lôi oanh đỉnh.

“Cái gì? Khế, khế ước?” Chân của Không trưởng lão lảo đảo, nét mặt già nua nhất thời trắng bệch, tại sao có thể như vậy? Làm sao có thể tùy tiện khế ước thế?

Vạn hoàng chi hoàng đã nhận chủ, vậy hắn một chút cơ hội cũng không có rồi?

Mặc dù hắn rất muốn ngồi lên vị trí viện trưởng, nhưng hắn không phải không thừa nhận, Vạn hoàng chi hoàng mới là ông vua không ngai của học viện Vạn Hoàng, trở thành chủ nhân của Vạn Hoàng chi hoàng đó chính là trở thành chủ nhân chân chính của học viện Vạn Hoàng!

Điểm này, vô luận hắn bất mãn cỡ nào, cũng không thể nào lật đổ.

Hắn tuyệt vọng hoàn toàn, nhưng vẫn không thể không bỏ qua ý niệm kế nhiệm viện trưởng trong đầu.

Mặc dù Vân Khê không chân chính khế ước cùng Vạn Hoàng chi hoàng, nhưng con gái của nàng khế ước, cũng chính là nàng khế ước với Vạn Hoàng chi hoàng, trên căn bản không có gì khác biệt. Xem ra Vân Khê sẽ ngồi lên chức viện trưởng rồi, không bao giờ có thể dao động, hắn phải hết hy vọng thôi.

Quyển 4 - Chương 158: Mẹ con gặp nhau

“Tiểu Phượng Phượng, người kí khế ước cùng tiểu bảo bảo sao?” Hàn Thiên Phong khó có thể tin, nàng còn tưởng Vạn Hoàng Chi Hoàng cuối cùng sẽ kí khế ước cùng Vân Khê, ai ngờ nàng đoán sai, kết quả ngoài dự liệu của mọi người.

“Đúng vậy a, tiểu bảo bảo rất dễ thương! Ta đã chăm sóc bé con một đêm cơ đấy.” Tiểu Phượng Hoàng đắc ý ngẩng cao đầu, giống như chuyện khế ước cùng tiểu bảo bảo là chuyện vô cùng vinh dự, khiến nó kiêu ngạo, tự hào.

Đến lúc này, nghe chính tiểu phượng hoàng xác nhận, các trưởng lão mới dám tin đây là thật. Mọi người ngạc nhiên nhìn về bé gái trong ngực Long Thiên Tuyệt, ai có thể nghĩ đến bé gái nhỏ xíu lại thành chủ nhân của thần thú trấn giữ Vạn Hoàng học viện?

Bọn họ không khỏi sợ hãi than, xem ra đứa bé này thật không đơn giản a, bọn họ nhớ hôm qua sau khi rời đi Mạc thành, trên bầu trời tự nhiên xuất hiện sấm chớp, ngay sau đó là tiếng khóc của con nít truyền vào trong tai bọn họ, thậm chí tiếng khóc lấn át tiếng sấm, bọn họ liền nghĩ, trời sanh dị tượng, tất có yêu nghiệt!

Ai ngờ câu tiên đoán lại chính xác, đứa nhỏ này thật đúng là yêu nghiệt a, nếu không, sao bé có thể khiến cho Vạn hoàng chi hoàng chủ động khế ước? Mới vừa ra đời đã đặc biệt thế rồi, ngày sau không biết sẽ trưởng thành như thế nào đây.

Phần lớn các trưởng lão lắc đầu than thở.

“Tốt! Tốt! Đại nạn không chết ngày sau tất có đại phúc.” Sau khi Hàn viện trưởng kinh ngạc, hài lòng nhìn hài tử, vuốt cằm mỉm cười.

Long Thiên Tuyệt cong môi, lộ ra nụ cười đắc ý, đây là con cưng của hắn, chắc chắn sẽ gặp được nhiều điều tốt lành.

“Viện trưởng, hôm nay đa tạ ngài ra tay giúp đỡ, phần ân tình này, Long Thiên Tuyệt ta nhớ kỹ, ngày sau sẽ báo đáp.” Long Thiên Tuyệt chân thành quay người về phía viện trưởng bái một cái, Hàn viện trưởng xứng đáng nhận lễ này, bởi vì ông là trưởng bối, là một vị tiền bối đáng kính.

“Khê Nhi còn đang ở Mạc thành, ta phải nhanh chóng mang bé con đi gặp nàng, không thể ở đây lâu.”

“Đi đi” Hàn viện trưởng phất tay, rất thông cảm cho tâm tình hắn giờ phút này.

Long Thiên Tuyệt không chậm trễ, vội vã từ giã Long Hựu Đình và Chiến Thiên Dực, ôm nữ nhi, cưỡi kỳ lân, đi nhanh tới Mạc thành.

Phòng luyện khí của Vạn Hoàng học viện.

Hai người Long Thiên Thần và Bách Lý Song không thể cùng đi với Long Thiên Tuyệt tìm đứa bé nên liền tới phòng luyện khí thăm Tiểu Mặc.

Vân Tiểu Mặc nghe Long Thiên Thần kể, biết được chuyện mẫu thân đã sinh được muội muội, bé vui vẻ nhảy lên, lôi kéo tay của Long Thiên Thần, không ngừng hỏi han.

“Thần thúc thúc, rốt cuộc muội muội trông thế nào? Có giống con hay

không?”

“Muội muội khi cười có má lúm không?”

“Muội muội có yêu quý con không? Có gọi con là ca ca không?”

“……..”

Nhiều vấn đề liên tiếp làm khó Long Thiên Thần, nhìn Tiểu Mặc vui vẻ kích động như thế, hắn thật sự không đành lòng nói cho bé biết, tiểu bảo bảo hiện tại đã mất tích.

“Thần thúc thúc, thúc mau dẫn con đi gặp muội muội, con hiện tại muốn gặp muội muội, muốn tặng quà cho muội ấy.” Vân Tiểu Mặc lắc lắc tay của hắn.

Long Thiên Thần suy nghĩ một chút, hiện tại đại tẩu vừa mới lạc mất một đứa con, là lúc tâm tình không vui, không bằng hắn đem Tiểu Mặc về Mạc thành, đại tẩu thấy Tiểu Mặc, biết đâu tâm tình sẽ khá hơn, coi như có chút an ủi.

Về chuyện tìm em bé, hiện tại đã có đại ca và Hàn viện trưởng tận tâm tận lực tìm kiếm, nhất định sẽ có kết quả. Tốt nhất hắn nên đứa Tiểu Mặc về Mạc thành, nói không chừng chờ sau khi bọn họ đến, đại ca liền mang theo tiểu bảo bảo trở lại.

“Tốt, hiện tại Thần thúc thúc sẽ dẫn ngươi đi thăm muội muội.”

Không thể không nói, đây là chuyện mà Long Thiên Thần làm tốt nhất.

Bách Lý Song âm thầm kéo hắn, nháy mắt với hắn, nghĩ thầm sao hắn lại có thể hứa hẹn với Tiểu Mặc như vậy, nhỡ đâu sau khi Tiểu

Mặc đến Mạc thành, không nhìn thấy muội muội của mình, mà thất vọng thì sao?

Long Thiên Thần kéo tay nàng, cho nàng một ánh mắt an tâm, cùng lắm thì hắn cho Phì Phì vòng quanh Mạc thành vài vòng, biết đâu đến khi bọn họ đến Mạc thành, đại ca đã đem tiểu bảo bảo trở về rồi.

Bách Lý Song thấy hắn kiên quyết, cũng không nói gì nữa, ai bảo người ta là hai chú cháu chứ.

“Nga, đi xem muội muội.”

“Ha ha, chúc mừng Tiểu Mặc Mặc, cuối cùng cũng có thể thấy muội muội. Tiểu Bạch cũng muốn nhìn thấy muội muội của Tiểu Mặc Mặc, bé con nhất định cũng sẽ rất dễ thương.”

“Đó là tất nhiên.”

Một người một thú tự đắc vui mừng, khiến mọi người xung quanh rất vui vẻ.

Từ biệt sư phụ, Vân Tiểu Mặc theo hai người Long Thiên Thần và Bách Lý Song ngồi trên Dực Long đi Mạc thành.

Lúc này, ở Thịnh Bảo Trai tại Mạc thành, sau khi ngủ mê man một ngày một đêm, cuối cùng Vân Khê cũng tỉnh lại. Nàng cảm giác được giấc ngủ này vô cùng sâu, khi nàng tỉnh lại, sức lực trong cơ thể đã khôi phục năm sáu phần, có tinh thần hơn rất nhiều.

Khi nàng mở mắt ra, người đầu tiên nhìn thấy chính là người chờ đợi bên giường Vân Trung Thiên, nàng ngây ngốc, chợt nhớ ra, khẩn trương ngồi dậy hỏi: “Thiên Tuyệt đâu? Bé cưng đâu? Đã tìm thấy bé chưa?”

Vân Trung Thiên đứng dậy, giữ nàng lại, bắt lấy hai cánh tay của nàng, đem nàng nằm lại trên giường “Muội đừng kích động, Long huynh đã ra ngoài tìm đứa bé rồi, chắc chắn sẽ không có việc gì.”

“Làm sao huynh biết bé cưng không có việc gì? Bé mới ra đời, đã bị người ôm đi, trời mới biết bé đã gặp phải những chuyện gì? Huynh đừng ngăn ta, ta muốn tự mình ra ngoài tìm bé.” Nàng giãy dụa, nhưng thể lực còn chưa tốt, sao có thể tránh thoát khỏi cánh tay cứng rắn của Vân Trung Thiên được.

“Muội đừng nóng lòng! Bây giờ muội mù quáng ra ngoài tìm không phải là chuyện tốt, muội phải tin tưởng Long huynh, hắn nhất định có thể tìm bé con trở về!” Vân Trung Thiên khuyên nhủ.

“Ta tin tưởng chàng, nhưng có nhiều người, thì có thêm cơ hội! Không được, ta muốn đi giúp chàng.”

Nàng muốn bước xuống, lại bị Vân Trung Thiên nhấn trở về “Thân thể muội bây giờ còn rất yếu, trước dưỡng tốt thân thể của mình mới là quan trọng nhất.”

Vân Khê từ chối, nhưng không thành công, nàng không khỏi nổi giận, “Tại sao huynh lại quản ta? Thân thể ta ta tự biết, không cần huynh quan tâm, huynh mau buông ra.”

“Ta không buông! Ta không thể để muội tự chà đạp thân thể mình, đối với ta mà nói, an nguy của muội mới là quan trọng nhất.”

Lời này của Vân Trung Thiên làm cho Vân Khê nháy mắt giật mình, nàng không hiểu, vì sao hắn lại nói thế, vì sao dùng giọng nói như vậy nói với nàng, đối với hắn mà nói, an nguy của nàng là quan trọng nhất. Tại sao hắn phải như vậy? Tại sao phải nói những chuyện này?

Hắn không phải đã nói rồi sao?

Hắn và nàng không có quan hệ gì.

“Huynh nói cho ta biết, huynh rốt cuộc là người thế nào của ta? Huynh tại sao phải quản ta?” Vân Khê nhìn thật sâu vào ánh mắt của hắn, tức giận, càng nhiều hơn là mong đợi, nàng thật muốn biết đáp án mà nàng mong đợi, mặc dù đáp án này rất ly kỳ, làm cho nàng không cách nào giải thích, nhưng phần mong đợi này lại mãnh liệt.

Vân Trung Thiên hơi hoảng hốt, dưới ánh mắt chăm chú của nàng, hắn bắt đầu dao động. Cảm xúc phức tạp trong đáy mắt cuồn cuộn, giống như hắn mãnh liệt đè nén tình cảm, giống như chỉ một giây thôi, tình cảm này sẽ bộc phát,

Nhưng, cũng trong thời gian ngắn ngủi, hắn lại che giấu tất cả tâm tình như bão nổi của mình, ánh mắt trở lại bình tĩnh. Hắn từ từ buông lỏng hai cánh tay đang vịn nàng ra, đứng dậy, quay lưng lại đi, hờ hững nói, “Ta chỉ là nhận ủy thác của người khác, trước khi Long huynh đi, dặn dò ta chăm sóc tốt cho muội, lúc hắn chưa trở về, ta phải thực hiện lời hứa của ta.”

“Thật là chỉ có như vậy sao?” Vân Khê cảm thấy thất vọng, cảm giác hắn có điều giấu giếm, không nói ra chân tướng sự thật, nhưng giờ phút này tất cả đều không quan trọng, nàng hiện tại quan tâm nhất là sự bình an của con gái nàng.

“Hiện giờ ta đã khỏe rồi, không sao cả, huynh để cho ta đi ra ngoài đi, ta muốn đi tìm tiểu Nguyệt Nha.” Vân Khê từ từ bình tĩnh lại, dùng giọng nói tương đối ôn hòa “ Huynh có biết tâm tình ta bây giờ không? Làm một người mẹ mà không thể bảo vệ con mình, huynh có thể thấu hiểu nỗi lòng của một người mẹ không?”

Thân hình Vân Trung Thiên khẽ động khuôn mặt hơi nghiêng, không tiếng động thở dài nói “Được rồi, ta đưa muội đi.”

Vân Khê nhất thời thở phào nhẹ nhõm, hai người đang muốn bước ra cửa phòng, xa xa, thấy Long Thiên Tuyệt đang từ nơi khác bước tới đây, trong ngực hắn ôm một đứa bé.

Bước chân Vân Khê ngừng lại, nhìn Long Thiên Tuyệt càng chạy càng gần, tim của nàng cũng đập nhanh hơn.

Đứa bé, là con yêu của nàng sao?

“Khê Nhi, mau nhìn! Ta bế con cưng của chúng ta về rồi!” Mặt mày Long Thiên Tuyệt hồng hào, trên khuôn mặt nở nụ cười vui sướng tuấn mỹ, sáng rực ánh sáng ngọc.

Vân Khê hoàn toàn tin tưởng, chạy nhanh mấy bước tới trước mặt hắn, cúi đầu nhìn đứa bé trong ngực hắn, cổ họng nàng tắc nghẽn.

“Thiên Tuyệt, mau đưa con cho ta, để ta ẵm nàng.”

Từ trong tay Long Thiên Tuyệt cẩn thận nhận lấy con gái, hốc mắt Vân Khê đã ươn ướt, nàng mím môi, ngắm nhìn hài tử đang ngủ thật kỹ, một câu cũng không nói lên lời.

“Lúc trước con còn cười với ta đấy, mới vừa đi trên đường, có thể là quá mệt, liền ngủ mất.” Long Thiên Tuyệt ôm hông nàng, thanh âm giảm xuống, vẫn nhìn nữ nhi, nhẹ nhàng nói.

“Thiên Tuyệt, bé thật sự là con chúng ta sao?” Tay Vân Khê khẽ run rẩy, đến nay nàng cũng không thể nào tin nổi, con của nàng đã trở lại.

“Nàng không tin có thế nhìn ấn ký trên người nàng, ấn ký không thể làm giả.” Long Thiên Tuyệt cười nhẹ, ôn nhu nói.

Vân Khê đưa tay đến đầu vai trái của hài tử, kéo miếng vải xuống, ấn kí nguyệt nha rõ ràng. Tay nàng run lên, không sai, đây là con nàng, khẳng định một trăm phần trăm.

“Tiểu Nguyệt Nha, tiểu Nguyệt Nha của mẹ, cuối cùng con cũng trở lại bên cạnh mẹ rồi.” Nàng cúi đầu, dán chặt vào khuôn mặt của hài tử, nhẹ nhàng vuốt ve, vô cùng vui vẻ.

Vân Trung Thiên cách bọn họ không tới năm bước, lặng yên nhìn vợ chồng bọn họ, còn có đứa bé, tâm tình của hắn phức tạp. Không đành lòng quấy rầy giờ phút ấm áp và vui vẻ của vợ chồng bọn họ, hắn xoay người, yên lặng, nhanh chóng rời đi.

Long Thiên Tuyệt quay đầu, phát hiện thân ảnh kia đang muốn rời đi, hắn vốn định gọi hắn ở lại, nói tiếng cảm ơn, nhưng cuối cùng hắn vẫn nhịn lại. Có một số việc nên ghi tạc trong lòng thì hơn, y muốn đi, chắc phải có lý do nào đó.

Trong mắt Vân Khê giờ phút này chỉ có một mình bé cưng, căn bản không chú ý đến sự rời đi của Vân Trung Thiên.

“Thiên Tuyệt, chàng nhìn đi! Tiểu Nguyệt Nha thật là dễ thương, thật sự rất giống ta.”

Long Thiên Tuyệt cúi đầu, nhìn nàng nở nụ cười, tâm tình cũng vui vẻ theo “Đúng, rất giống, cực kỳ giống.”

“Con sao còn chưa dậy nhìn ta một chút? Chàng nói vừa rồi con cười với chàng, tại sao thấy ta, lại ngủ thiếp đi?” Đáy lòng Vân Khê sinh ra

một chút ghen tỵ, nhưng vẫn không đành lòng quấy rầy đến con gái, bé đã bôn ba một đêm, sợ cũng mệt muốn chết rồi.

“Tốt lắm, hiện tại đã tìm được con trở về, nàng cũng có thể an tâm. Hay là quay lại trên giường đi, nghỉ ngơi tốt một chút.” Long Thiên Tuyệt ân cần nói.

“Ta mới vừa tỉnh dậy đây.” Vân Khê đi theo hắn vào gian phòng, chợt nhớ tới cái gì, giương mắt chừng hắn “Chàng nói đi, có phải chàng điểm huyệt ngủ của ta không? Nếu không, tại sao ta ngủ lâu và sâu như vậy chứ?”

Thanh âm ho nhẹ không tự nhiên của Long Thiên Tuyệt, vốn định phủ nhận, nhưng lại thấy ánh mắt sắc bén của nàng, cũng chỉ có thể thẳng thắn nhận, “Ta sai rồi! Sau này ta không dám nữa.” Hắn lấy lòng ghé sát khuôn mặt tươi cười, hôn trên mặt nàng một cái.

Vân Khê tức giận trừng hắn, nhìn đáy mắt hắn mệt mỏi và người đầy phong trần, hiểu được, hắn vì tìm con, nhất định là vất vả và cực nhọc lắm rồi, tức giận trong lòng cũng tiêu tan.

“Chúng ta nên nhanh chóng rời đi, người của Thịnh bảo trai tâm địa bất lương, ta sợ bọn họ sẽ gây bất lợi với chúng ta.” Vân Khê nói.

“Không có chuyện gì! Người của Thịnh bảo trai có tật giật mình, tất cả đã trốn đi, hiện tại Thịnh bảo trai đã thành vườn không nhà trống rồi.” Nếu không phải người của Thịnh bảo trai đều đã rời đi, Long Thiên Tuyệt cũng không thể yên lòng đểVân Khê ở lại một mình. Nhưng cho dù bọn họ trốn, hắn cũng không dễ dàng bỏ qua cho bọn họ, một ngày nào đó, hắn sẽ tính toán món nợ này.

“Tra được ai ôm con của chúng ta đi chưa?” Vân Khê hỏi.

“Là Hách Liên Tử Ngữ.” Long Thiên Tuyệt nói.

“Cái gì? Là nàng? Quả nhiên ta đoán không sai, tiểu nữ tử đứng bên cạnh Tứ chưởng quỹ chính là Hách Liên Tử Ngữ! Nữ nhân này đúng là cả giận mất không, một mực khẳng định ta giết chết đệ đệ của nàng, thật không biết nàng có đầu óc hay không. Theo nàng nói ta thật muốn giết đệ đệ nàng…dễ dàng, đã sớm giết, cần gì làm nhiều chuyện như vậy? Nếu ta thật sự giết đệ đệ nàng cũng không dễ dàng bỏ qua cho nàng, chẳng lẽ ta thật không biết cái gì làm trảm khảo trừ căn hay sao?” Vân Khê rất tức giận, thật không nghĩ trực giác của nàng chuẩn như vậy, nàng đã sớm cảm giác được cô gái áo tím bên cạnh Tứ chưởng quỹ có chút quen thuộc, giống như đã từng gặp, ai ngờ nàng đã đoán đúng.

Chỉ tiếc, để cho nàng ta được như ý, ôm con của nàng đi.

May mà hiện tại tìm được bé con trở về, nếu không, nàng hối hận không kịp.

“Thiên Thần đuổi theo nàng ta, chính nàng ta cho biết con bị Tiểu Phượng Phượng đem đi. Sau chúng ta đuổi theo Tiểu Phượng Phượng đến Vạn Hoàng học viện, được viện trưởng giúp đỡ, thật vất vả mới biết được chỗ Tiểu Phượng Phượng giấu con đi.” Long Thiên Tuyệt nói.

“Tiểu Phượng Phượng?” Ánh mắt Vân Khê chợt sáng, sờ sờ Ngọa Long Cư giấu trên người, nhận thấy Tiểu Phượng Phượng căn bản không có ở bên trong, nàng kiễng chân nhìn quanh, cũng không thấy thân ảnh của Tiểu Phượng Phượng, kinh ngạc hỏi “Tiểu Phượng Phượng đâu?”

“Nó….” Long Thiên Tuyệt nhìn ra ngoài cửa ngầm ám chỉ.

Vân Khê hiểu, ho nhẹ nói “Lần này làm phiền Tiểu Phượng Phượng, nếu không có nó, không biết Tiểu Nguyệt Nha của chúng ta bị người xấu đem tới đâu đây? Nếu ta thấy Tiểu Phượng Phượng ta nhất định sẽ báo đáp nó thật tốt, nó là đại công thần của nhà chúng ta a.”

Lời của nàng vang lên, Tiểu Phượng Phượng vẫn núp ngoài cửa, không dám tiến vào, nhất thời hào hứng, đúng vậy, nó cứu tiểu bảo bảo, nó là ân nhân của tiểu bảo bảo nha haha.

“Ta ở chỗ này! Ta ở chỗ này.” Tiểu Phượng Phượng khoái trá bay vào, chuẩn bị nhận thưởng, nghĩ thầm không biết nữ nhân xấu này thưởng cho nó cái gì đây? Linh quả sao? Hay là tiểu mỹ nam?

Thưởng cái gì cũng tốt, chỉ cần là thứ tốt, nó đều không cự tuyệt cái gì.

Vân Khê ôm hài tử, ngồi ngay ngắn ngay mép giường, mỉm cười nhìn Tiểu Phượng Phượng ngoài cửa bay vào, nụ cười càng lớn hơn. Nàng hướng Tiểu Phượng Phượng ngoắc ngoắc ngón tay, ngữ khí mềm nhẹ “Tiểu Phượng Phượng, ngươi làm tốt lắm! Làm rất tốt!”

Long Thiên Tuyệt ngồi cạnh nàng, nhìn nụ cười nàng giờ phút sáng lạng, đuôi chân mày không khỏi nhướng lên, nụ cười này thật không bình thường, hắn âm thầm thay Tiểu Phượng Phượng lau mồ hôi lạnh, đối với một số người mà nói, càng là thời điểm bọn họ cười càng rực rỡ, lại càng thêm nguy hiểm, Khê Nhi của hắn chính là một loại người trong đó.

Bất quá, Tiểu Phượng Phượng ngốc nghếch hình như chưa cảm nhận được, vô tư bay tới, đến đòi phần thưởng.

Sau một khắc, đã nghe thấy tiếng kêu “A, A, A” của Tiểu Phượng Phượng vang khắp phòng, lông đuôi xinh đẹp nhất của nó đã bị Vân

Khê không chút lưu tình nhổ xuống, đau đến kêu cha gọi mẹ.

Long Thiên Tuyệt lặng yên đồng tình, dự cảm của hắn quả nhiên là đúng.

“Nữ nhân xấu! Khi dễ Tiểu Phượng Phượng! Lông của ta a, lông xinh đẹp của ta! Ngươi bồi thường cho ta!” Thấy bộ lông mà mình đắc ý nhất không còn, Tiểu Phượng Phượng khóc muốn chết.

Nó vừa khóc, liến đánh thức tiểu bảo bảo đang ngủ say.

Ánh mắt hung hăng của Vân Khê thu hồi, đem tiểu Nguyệt Nha của nàng đến sơn cốc được mà còn không biết lối đem tiểu Nguyệt Nha về bên cạnh nàng, làm hại bọn họ nhiều người lo lắng, đáng đời nó! Nhổ mấy cọng lông coi như là nhẹ rồi, nể tình nó có công cứu bé cưng, nếu không còn trừng phạt nặng hơn.

Cúi đầu thấy tiểu bảo bảo tỉnh, Vân Khê lập tức thu hồi vẻ mặt hung hăng, giống như Long Hậu, trong nháy mắt biến sắc mặt, hóa thành mẫu thân hiền dịu nhất cõi đời này.

“Tiểu Nguyệt Nha, con đã tỉnh? Ta là mẹ ruột của con.”

“Tiểu bảo bảo, mẹ ngươi nàng khi dễ ta!” Tiểu Phượng Phượng một bên hướng tiểu bảo bảo khóc lóc kể lể, vừa tiếc mấy sợi lông mới nhổ ra trên người nó, bay đến bên cạnh tiểu bảo bảo, đứa ra chứng cứ, vừa khóc lóc vừa sụt sịt, đáng thương vô cùng.

Vân Khê vươn tay, vứt nó ra một bên, dám bôi nhọ danh dự của nàng trước mặt tiểu bảo bảo sao? Thật đáng đánh đòn!

Quyển 4 - Chương 159: Cuối cùng một nhà cũng đoàn tụ

Tiểu Phượng Hoàng nhanh nhẹn tránh thoát khỏi sự công kích của Vân Khê, nó không cam lòng yếu thế, lần nữa ngậm lông của mình tố cáo với tiểu bảo bảo. Một người một thú sủng trình diễn màn tranh thủ tình cảm, vui quên trời đất.

Long Thiên Tuyệt kế bên, yên lặng nhìn, phát hiện tiểu Nguyệt Nha đang ngậm ngón tay, cười với hắn. Bộ dáng giống như đang nói…, mẫu thân và tiểu Phượng Phượng đều là trẻ con, tiểu Nguyệt Nha thích nhất phụ thân.

Long Thiên Tuyệt cười cười, đem tiểu Nguyệt Nha từ tay Vân Khê ôm lại, ngón tay thon dài gãi nách bé, chọc cho bé cười vui vẻ hơn.

Vân Khê hơi chút vô ý, tiểu bảo bảo đã bị đoạt đi. Nàng bĩu môi, nhìn Long Thiên Tuyệt và nữ nhi chơi đùa, đáy lòng nàng hơi hơi ghen tỵ, vừa ăn dấm của nữ nhi, tiểu Nguyệt Nha của nàng còn chưa cười với nàng bao giờ, lại ăn dấm của Thiên Tuyệt, từ trước tới giờ hắn chỉ cười ôn nhu như vậy với nàng, hiện tại nàng không còn là duy nhất.

“Xấu nữ nhân, hiện nay ta đã khế ước với tiểu bảo bảo, sẽ là thù sủng của bé, nếu ngươi khi dễ ta, mỗi ngày ta liền nói xấu ngươi bên tai tiểu bảo bảo.” Tiểu Phượng Phượng hừ hừ uy hiếp nói, bộ dáng tức giận kia giống như việc khế ước cùng tiểu bảo bảo rất oai phong.

Vân Khê vừa nghe lời này, không khỏi ngẩn ngơ, lúc này thời gian chưa có bao lâu mà nó đã khế ước với tiểu bảo bảo?

Sau ngạc nhiên, đến là vui sướng, nếu tiểu Nguyệt Nha có tiểu Phượng Hoàng đi theo bảo vệ, an toàn của bé sẽ được bảo đảm. Tiểu Phượng Hoàng cũng có thể gia nhập vào nhà mình, có thể nói là kết cục tốt nhất.

“Được rồi! Ta xin lỗi ngươi, sau này ta sẽ tận lực chịu đựng không khi dễ ngươi nữa.” Vân Khê cười với nó một tiếng, nụ cười này làm cả người tiểi Phượng Hoàng phát rét, tại sao nó không nghe ra một chút thành ý xin lỗi nào cả? Ngược lại có cảm giác âm mưu.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân cùng giọng nói quấy nhiễu bọn họ.

“Thần thúc thúc, mẫu thân và muội muội ở gian phòng này sao?”

“Mẫu thân, muội muội con tới rồi!”

Tiếng nói đặc biệt thuộc về Tiểu Mặc, vội vã như vậy, hưng phấn như vậy, người còn chưa vào cửa, người bên trong đã nghe thấy tiếng.

“Tiểu Mặc tới?” Trong lòng Vân Khê rất vui mừng, Tiểu Mặc tới, coi như cả nhà bọn họ đã tụ họp đầy đủ.

Cửa phòng được mở ra, lộ ra đầu nho nhỏ của Vân Tiểu Mặc, bé hướng trong nhà hỏi thăm một cái, đầu tiên là hắn nhìn đến Vân Khê, thanh âm mền mại la lên “Mẫu thân.”

Sau đó tầm mắt của hắn chếch đi, nhìn thấy phụ thân “Phụ thân.”

Tầm mắt hắn bắt đầu nhìn xuống đứa trẻ trong tay phụ thân đang ôm, bé bỗng nhiên hô hấp chậm lại, ngó chừng đứa trẻ kia, không hề chớp mắt, chạy chậm lại.

“Phụ thân, mẫu thân, em bé chính là muội muội của con sao?”

Vân Tiểu Mặc tò mò đành giá tiểu Nguyệt Nha, thần sắc chăm chú, giống như thưởng thức bảo vật mà thượng đế đã tạo ra.

Bé đột nhiên đưa ra một ngón tay, sờ mặt của tiểu Nguyệt Nha, sợ hãi nói “Mặt muội muội thật nhỏ nha, chỉ có tay của ta lớn như vậy.”

Lời nói vừa nói ra, Long Thiên Thần đi theo phía sau hắn bật cười “Tiểu Mặc, con hình dung cũng quá khoa trương đi? Tay con cũng rất nhỏ nha.”

Long Thiên Thần đến gần, nhìn bé con kỹ một chút, rất vui mừng. Hắn vốn cho là đại ca sẽ không tìm được hài tử nhanh như vậy, còn lo lắng, nếu Tiểu Mặc đến mà không thấy muội muội của mình, hắn nên giải thích như thế nào. Ai ngờ là hắn quá lo lắng, may mắn là vừa đúng lúc đại ca tìm được tiểu bảo bảo. Cho nên, hắn đem Tiểu Mặc đến đoàn tụ cùng bọn họ, là đã làm một chuyện vô cùng chính xác.

“Hiên tại tay con đúng là rất nhỏ, nhưng sau này con lớn lên chút nữa, tay của con sẽ to hơn.” Vân Tiểu Mặc bất mãn chất vấn, chu cái miệng nhỏ nhắn nói.

“Lúc con lớn lên một chút, muội muội của con cũng sẽ lớn lên.” Long Thiên Thần vuốt vuốt cái đầu nhỏ của bé, cười thú vị.

Vân Tiểu Mặc liếc hắn một cái, không thèm để ý nữa, tiếp tục nghiên cứu muội muội của mình “Muội muội ta là ca ca của muội, muội rất quý ca ca phải không?”

Hắn vươn một ngón tay, đùa với bàn tay nhỏ bé của tiểu Nguyệt

Nha, bàn tay nhỏ bé của tiểu Nguyệt Nha lắc lư, một phát bắt được ngón tay của hắn, bé liền cười khanh khách khanh khách, nụ cười ngọt ngào động lòng người.

Vân Tiểu Mặc vừa nghe, nhất thời cao hứng nhảy lên "Phụ thân, mẫu thân, hai người đã nghe chưa? Muội muội gọi ta là ca ca rồi, muội muội gọi ta là ca ca rồi!"

Long Thiên Tuyệt và Vân Khê hai người quay mặt nhìn nhau, trí tưởng tượng của đứa nhỏ này không khỏi quá phong phú đi? Tiểu Nguyệt Nha bất quá là cười khanh khách mấy tiếng, bé lại tự mình đa tình cho là muội muội gọi bé là ca ca….

Hai vợ chồng không đánh lòng phá vỡ ảo tưởng ngọt ngào của bé, chỉ có Long Thiên Thần cố ý đùa hắn, thẳng thắn nói "Tiểu Mặc con lại tưởng tượng ra rồi, muội muội con chỉ bật cười mà thôi. Bé bây giờ còn nhỏ, vẫn không thể mở miệng nói chuyện đâu."

"Ai nói? Muội muội là gọi con là ca ca! Muội muội, bọn họ không tin, muội gọi lại mấy tiếng đi." Vân Tiểu Mặc kiên trì với ý của mình, ngón tay nhẹ lay động bàn tay nhỏ bé, cũng cười ngọt ngào với bé.

"Khanh khách, khanh khách…."

"Nghe chưa! Muội muội đang gọi con này! Con biết ngay mà, muội muội nhất định cực kỳ thích ca ca rồi, ca ca là nhất. Ha ha, ca ca cũng cực kỳ thích muội muội."

Hai huynh muội cứ cười khúc khích như vậy, tự đắc vui mừng.

Tiểu Bạch đứng trên đầu vai của Vân Tiểu Mặc, tỉ mỉ quan sát em bé, đây chính là muội muội của Tiểu Mặc Mặc nha, thật đáng yêu a! Nó nhìn thật say mê, thật giống như đó cũng là muội muội đáng yêu của

nó.

Nếu như ngày thường, tiểu Phượng Hoàng vừa thấy tiểu Bạch, đã nghĩ đùa giỡn. Nhưng bay giờ, tiểu Phượng Hoàng đứng cuối giường, bận rộn thương tiếc lông đuôi xinh đẹp của nó, từ đầu đến cuối hoàn toàn không có thời gian đùa giỡn với ai cả.

Người một nhà trong một phòng, hơn nữa hai con thú sủng khả ái, không khí vô cùng hòa hợp.

Ở ngoài phòng Bách Lý Song, Lam Mộ Hiên, Bạch Sở Mục, Mộ lão, tứ đại hộ pháp và tỷ muội Triệu Hiểu Du bọn họ không đành lòng đi vào quấy rầy, chẳng qua là nghe âm thanh bọn họ cười vui, nội tâm bọn họ cũng ấm áp.

Sau khi trải qua nhiều mưa gió, người một nhà có thể đoàn tụ lại chung một chỗ, cười cười nói nói, đó chính là chuyện đẹp nhất trên thế gian.

Vân Khê nhìn hai đứa con đáng yêu, trong lòng dâng lên niềm tự hào, quay đầu nhìn về phía Long Thiên Tuyệt, ánh mắt hai người chạm vào nhau, hưởng thụ giây phút ấm áp lẫn nhau này.

“Đúng rồi ca ca còn muốn tặng cho muội muội lễ vật đây.” Vân Tiểu Mặc cẩn thận móc ra một thanh chủy thủ mà bé đã chuẩn bị, đưa đến cho muội muội, đó là thanh chủy thủ lần trước thi khảo hạch luyện khí sư chế ra, bên trên còn có một viên đại đông châu mà bé hết sức yêu thích.

Bé cầm trong tay quơ quơ về phía tiểu Nguyệt Nha “Muội muội thích không?”

“Khanh khách, khanh khách…” Bàn tay nhỏ bé của tiểu Nguyệt Nha

quơ quơ, cầm chủy thủ trong tay hắn.

Vân Tiểu Mặc nhất thời mừng rỡ vô cùng, đem chủy thủ đưa vào trong tay muội muội, quả nhiên muội muội rất thích lễ vật mà bé tặng.

Vân Khê nhìn một màn này, dở khóc dở cười, ca ca tốt này tặng đồ gì không tặng, lại đi tặng một thanh chủy thủ. Hơn nữa lại là một cái chủy thủy không có bao, để cho một đứa nhỏ ngây ngô chơi đùa với chủy thủ, thật quá nguy hiểm.

“Ai, cẩn thận!.”

Chủy thủ trong tay tiểu Nguyệt Nha vừa trượt, dọa người trong phòng đồng loạt hít sâu.

“Tiểu Mặc, bây giờ muội muội còn nhỏ, không thể chơi với vật nhọn. Trước hết con cứ giữ chủy thủ, chờ muội muội lớn lên một chút, thời điểm có thể tập võ, con hãy cho lại nàng được không?”

Vân Khê đưa tay, muốn lấy đi thanh chủy thủ trong tay tiểu Nguyệt Nha, ai ngờ tiểu Nguyệt Nha mất hứng, oa một tiếng khóc ầm lên, làm cho Vân Khê vội vàng thu tay lại.

Quái, tại sao tiểu Nguyệt Nha thấy cha con bọn họ thì cười khanh khách không ngừng, duy chỉ có thấy nàng không ngủ thiếp đi thì chính là khóc đây?

Đáy lòng Vân Khê có chút thắc mắc nho nhỏ.

“Thiên Tuyệt, chàng mau lấy xuống thanh chủy thủ trong tay con, vạn nhất con bị thương thì làm sao bây giờ?” Nàng quyết định vứt nhiệm vụ này cho Long Thiên Tuyệt, muốn người xấu, cũng làm cho phụ thân như hắn đi làm đi.

Long Thiên Tuyệt cúi đầu nhìn tiểu Nguyệt Nha mỉm cười ôn nhu nói "Tiểu Nguyệt Nha, chúng ta chờ sau này lớn lên mới chơi lễ vật ca ca tặng có được không? Nơi này phụ thân cũng có lễ vật, con xem một chút có thích hay không?"

Vân Khê kinh ngạc thấy hắn móc từ trong ngực ra hai gói đồ, không khỏi thay đổi cách nhìn đối với hắn, thì ra hắn sớm đã chuẩn bị. Làm sao không nói trước với nàng một tiếng, nàng cũng chuẩn bị trước lễ vật, khiến cho nữ nhi vui vẻ.

"Đây là cái gì?" Vân Khê nhìn trong tay hắn, thấy hai cái răng sói được đeo vào hai cái dây đỏ, lại nhìn hắn đưa sợi dây răng sói quơ quơ trước mặt tiểu Nguyệt Nha, tiểu Nguyệt Nha vừa thấy liền ngừng khóc, hai mắt ngó nghiêng hai cái răng sói kia, cái miệng nhỏ nhắn khẽ hé, hình như rất thích đồ vật này.

Vân Khê âm thầm ngạc nhiên, hắn chuẩn bị lễ vật lúc nào, tại sao nàng không biết?

"Lúc ta mới đến Long Tường đại lục, đi Vạn Hoàng học viện tìm nàng, trên đường săn được một con lang vương, trong miệng nó nhổ xuống hai cái răng. Lão nhân gia nói, răng sói có thể trừ tà, cho nên ta làm thành đôi bông tai, đưa cho hài tử chúng ta, hy vọng nàng cả đời sẽ được bình an." Long Thiên Tuyệt giải thích.

Long Thiên Tuyệt cúi đầu, nhìn tiểu Nguyệt Nha nói "Tiểu Nguyệt Nha, con trọn trước một cái, còn một cái để lại cho ca ca, phụ thân hy vọng huynh muội các con cả đời đều được bình an, vui vẻ trưởng thành."

Trong nội tâm hắn, có chút không yên, bởi vì lúc đầu nhổ xuống răng sói, hắn nghĩ đến Khê Nhi mang thai không chỉ một đứa, cho nên lấy

thêm một cái, lúc ấy không nghĩ đến Tiểu Mặc. Hiện tại răng sói dư ra một cái, lại giúp người làm phụ thân như hắn khỏi xấu hổ, không mang tiếng là quá cưng chiều con gái mà bất công với con trai.

Tựa hồ như Tiểu Nguyệt Nha nghe hiểu những gì hắn nói, vươn cổ nhìn qua nhìn lại, trong bàn tay nhỏ còn nắm thật chặt chủy thủy ca ca cho nàng.

“Tiểu bảo bảo, chọn cái này, cái này đẹp.” Tiểu Phượng Hoàng đột nhiên bu lại, thay tiểu Nguyệt Nha quyết định.

Tiểu Nguyệt Nha cười khúc khích, tựa hồ như đồng ý với đề nghị của nó, bàn tay nhỏ bé đột nhiên vung lên, đem chủy thủy trong tay ném ra ngoài, sau đó đưa tay bắt lấy răng soi do tiểu Phượng Phượng thay nàng chọn.

Một màn phát sinh quá mức bất ngờ, trong phòng mọi người đều một thoáng ngây ra.

“Phập!”

Thanh âm chủy thủ cắm vào cột giường, có thể nghe rõ ràng.

Cũng chính một tiếng “phập” này đem mọi người trong phòng làm cho kinh hãi.

Vân Khê lắc lắc, nhắm mắt mở mắt, bất khả tư nghị nhìn chuôi thủy thủ cắm ở trên cột giường, này… Thật sự là do tiểu Nguyệt Nha mới vừa rồi ném đi sao? Hay là có người biểu diễn ảo thuật?

“Ách…” Vân Tiểu Mặc há hốc miệng, quên mất khép lại. Muội muội quá lợi hại. Tùy ý vung một cái liền đem chủy thủ cắm trên cột giường, phải có bao nhiêu sức lực mới làm được như vậy a?

Mặc dù đây là chuyện làm đối với hắn dễ dàng, nhưng là muội muội mới ra đời chưa đến hai ngày a, hắn muốn hôn mê.

Muốn ngất hơn so với hắn, là Long Thiên Thần, đại ca và đại tẩu sinh ra hài tử thật không giống, tất cả đều là yêu nghiệt a.

Long Thiên Tuyệt cũng rất ngạc nhiên, bất quá cẩn thận nghĩ lại, tiểu Nguyệt Nha vừa sinh ra đã khế ước cùng thần thú tiểu Phượng Hoàng, trên người tất nhiên sẽ có biến hóa, đó cũng là bình thường. Sau khi hắn cùng Kỳ Lân thần thú khế ước, trong cơ thể giống như sinh ra thêm một lượng huyền khí lớn, mặc dù trong thời gian ngắn không cách nào dung hòa, nhưng nó cũng tồn tại khách quan. Tình trạng hiện tại của tiểu Nguyệt Nha, hẳn là cũng giống hắn, bên trong dự trữ rất nhiều năng lượng, nhưng bởi vì chưa có tu luyện tâm pháp, cho nên không cách nào thể hiện ra, nhưng có thể trong lúc vô tình thi triển ra lực lượng, bỗng nhiên gây bất ngờ.

Hắn nghĩ thầm, chờ tiểu Nguyệt Nha lớn lên chút ít, sẽ cho bé bắt đầu tu luyện huyền công, tiến bộ tu luyện của bé khẳng định sẽ hơn gấp trăm ngàn lần người bình thường, tiềm lực không giới hạn.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi kiêu ngạo vì nữ nhi.

Vân Khê suy tư một lát, cũng đại khái nghĩ tới duyên cớ trong đó, thử nghĩ khi bé còn đang trong bụng mình, mình ăn thật nhiều linh quả, ở linh mạch thu nạp rất nhiều linh khí, sau luyện hóa linh thạch, đang hút rất nhiều linh nguyên, tiển triển của nàng lúc nhanh lúc chậm, trong đó nguyên cớ chắc chắn có liên quan đến hài tử.

Sau khi tiểu Nguyệt Nha hút nhiều linh khí, lại khế ước cùng thần thú tiểu Phượng Hoàng, hơn nữa lúc bé ra đời trời sanh dị tượng, nếu bé không biểu hiện ra những hành vi khác thường thì đó mới là

không bình thường nha.

Sau khi nghĩ thông suốt, Vân Khê bình thường trở lại, đây là chuyện tốt, ít nhất tiểu Nguyệt Nha của nàng lại thêm nhất nghệ tinh, có thể bảo vệ mình, Nếu là có người không có mắt, muốn khi dễ con gái nàng, vậy thì hắn phải cẩn thận rồi, cẩn thận bị nữ nhi phóng phi đao. (NN: Kinh……..~.~)

“Muội muội thật là lợi hại nha! Có thể thử lại một chút hay không?” Vân Tiểu Mặc thấy quá nghiện, xoay người đi nhổ thanh chủy thủ kia ra. (NN: Thịt là sợ anh 2 nì…=)]….)

Vân Khê vội vàng kéo hắn, vỗ vỗ cái đầu nhỏ của hắn “Muội muội tuổi còn quá nhỏ, cầm chủy thủ không thích hợp, ngộ nhỡ làm bị thương bản thân mình thì sao? Nghe mẫu thân, con trước hãy giữ lại thanh chủy thủ, đợi muội muội lớn lên chút ít, mới cho lại nàng. Đến lúc đó con có thể dạy muội muội tập võ, dạy nàng làm sao sử dụng chủy thủ, có được hay không?”

“Tốt! Con đây dạy muội muội tập võ.” Vân Tiểu Mặc hớn hở đồng ý, bé cũng không muốn thấy muội muội bị thương, vậy thì chờ muội muội lớn lên chút ít, bé sẽ dạy nàng chơi.

Tiểu Nguyệt Nha nào biết mình mang đến rung động cho người khác, bévui vẻ chơi lễ vật mà phụ thân đưa, yêu thích không buông tay.

Long Thiên Tuyệt tự tay đeo răng sói lên cổ con gái, lại đem một cái khác đeo trên cổ Tiểu Mặc, một trai một gái, viên mãn rồi, hắn hài lòng.

“Đại ca, đại tẩu hai người tình đặt tên cho hài tử là gì?” Long Thiên Thần hỏi.

“Đúng vậy a đúng vậy a, phụ thân, tên muội muội là gì?” Vân Tiểu Mặc cảm thấy hết sức hứng thú, Tiểu Bạch và Tiểu Phượng Hoàng cũng dựng tai lên, chờ vợ chồng Vân Khê đặt tên.

“Khê Nhi, nàng cảm thấy thế nào?” Trước đem cơ hội nhường cho Vân Khê, tôn trọng nàng.

Vân Khê cười một tiếng nói “Ta muốn nhũ danh cho con là Tiểu Nguyệt Nha, trên người con cũng có ấn ký nguyệt nha, đặt như vậy vừa hay vừa dễ nhớ, mọi người thấy sao?”

“Tiểu Nguyệt Nha, Tiểu Nguyệt Nha! Con thích!” Vân Tiểu Mặc vui vẻ gật đầu, ngón tay đùa khuôn mặt đáng yêu của muội muội, cười ha hả nói, “Tiểu Nguyệt Nha, sau này ca ca gọi muội là tiểu Nguyệt Nha.”

Tiểu Nguyệt Nha đột nhiên ngẩng đầu, hướng về phía Vân Khê xinh xắn cười một tiếng, tựa hồ muốn nói bé cũng rất thích cái nhủ danh này. Vân Khê đột nhiên bắt gặp nụ cười ngọt ngào của nữ nhi, nhất thời cảm động đến sắp khóc, rốt cuộc nữ nhi cũng cười với nàng, nàng chết cũng không tiếc.

Đáng thương nàng a, hoài thai mười tháng, nhận hành hạ, thật vất vả mới sinh hạ nữ nhi, nhưng nữ nhi chưa từng cười với nàng, hiện tại rốt cục đã nở nụ cười đầu tiên với mẫu thân, tư vị này nàng khó có thể dùng ngôn ngữ để diễn tả a.

“Tiểu Nguyệt Nha? Không tệ a! Tên rất đáng yêu!” Long Thiên Thần cười ha ha, tiến gần đến cháu gái nhỏ, vuốt nhẹ chóp mũi nàng, trên khuôn mặt tuấn dật đầy nụ cười mang theo ánh mặt trời xán lạn, “Còn đại danh thì sao? Tiểu Mặc cùng Tiểu Nguyệt Nha có phải nên đổi lại họ của đại ca, chính thức sửa lại họ Long không?”

Long Thiên Tuyệt nghe đến đó, thần sắc rõ ràng ngưng một chút, không biết nghĩ tới điều gì, sinh lòng hoảng hốt.

Vân Khê quay đầu, nhìn về phía Long Thiên Tuyệt, thấy đáy mắt xẹt qua tia u ám, nàng đưa tay đặt lên tay hắn, hắn nhất định là nhớ đến thân thế của mình đi?

“Thiên Tuyệt, chàng quyết định đi. Chàng là chủ của một nhà, tên của hai đứa bé, đều do chàng quyết định, ta không có bất kỳ ý kiến gì.”

Hít một hơi thật sâu, Long Thiên Tuyệt một tay ôm Tiểu Nguyệt Nha, một tay đem Tiểu Mặc kéo đến bên cạnh mình, trầm giọng nói: “Mặc dù ta đối với Long gia rất thất vọng, không muốn trở lại cái địa phương tràn đầy bi thương cùng đáng ghê tởm kia, nhưng dù sao con cũng là Long gia tôn tử. Long gia chúng ta đời trước ở Long Tường đại lục có không biết bao nhiêu vinh quang, đó là huy hoàng không cách nào xóa được, cũng là kiêu ngạo của Long gia tử tôn. Tiểu Mặc cùng Tiểu Nguyệt Nha đều là con ruột của ta, là huyết mạch Long gia, cho nên bọn họ hẳn nên là họ Long.”

Đáy mắt Long Thiên Tuyệt như dòng nước đen quay cuồng, đối với long gia, trong lòng hắn mặc dù thất vọng, cũng khó bôi xóa lòng tôn kính của hắn đối với các vị tổ tiên, không cách nào bôi xóa đi huyết mạch Long gia đang chảy trong người là chuyện thực.

Hắn dừng một chút, nhìn một chút đứa bé hai bên, tiếp tục nói “Ở Long gia chúng ta, mỗi một thời tôn tử đều đặt tên theo bảng chữ (*), đến thế hệ Tiểu Mặc, bọn họ hẳn là có chữ lót Vũ, bất quá, ta quyết định, không trở về Long gia nữa, cho nên Tiểu Mặc và Tiểu Nguyệt Nha trong tên không cần theo bảng chữ nữa. Ta hy vọng bắt đầu từ thế hệ ta và Thiên Thần, tự chúng ta mở ra một Long gia hoàn toàn mới, tiếp tục đem tinh thần và vinh quang phát dương quang đại!”

Long Thiên Thần nhìn đại ca, thu hồi tất cả thần sắc lay động nhẹ, trịnh trọng gật đầu. Nghe lời đại ca nói…, đáy lòng hắn không khỏi dâng lên một luồng nhiệt huyết, chuyện đại ca muốn làm, hắn tất nhiên sẽ ủng hộ, bởi vì đó cũng là tâm nguyện của hắn, hắn cũng là một phần tử của Long gia, phát triển tinh thần và vinh quang của tổ tiên Long gia, hắn cam tâm tình nguyện.

(*) Mỗi một thế hệ đều có tên lót giống nhau, cả họ và tên chỉ khác mỗi tên chính. Ví dụ, thế hệ Long Thiên Tuyệt thì đều có tên lót là “Thiên”, như Long Thiên Thần và Long Thiên Hồn.., còn thế hệ Tiểu Mặc thì sẽ có tên lót là “Vũ”, giống như Long Vũ Hiên, Long Vũ Đình (đã xuất hiện ở các chương thi khảo hạch luyện khí sư trước), nếu Tiểu Mặc ở Long gia, chắc hẳn sẽ được đặt tên là Long Vũ Mặc.

Quyển 4 - Chương 160: Ba tháng sau

“Thiên Tuyệt, ta ủng hộ chàng!” Vân Khê nhìn Long Thiên Tuyệt ánh mắt ôn nhu và triền miên. Đây mới là nam tử mà nàng thích và thưởng thức, có chí hướng, có dũng khí, nàng như chìm đắm trong sự kiên định và bình tĩnh của hắn.

“Phụ thân, con và muội muội cũng ủng hộ người!” Vân Tiểu Mặc bắt tay của muội muội, cười ngọt ngào đến nỗi làm người động lòng.

Long Thiên Tuyệt cười, ánh mắt ôn nhu và ấm áp, nhìn một chút người mình yêu, nhìn một chút con gái của mình, còn có đệ đệ của mình, hắn chưa từng nghĩ đến hắn có thể có hạnh phúc như vậy.

Đầy đủ mọi thứ, mọi lo lắng đều đã đi qua.

Một ít quá khứ đen tối về Long gia đã từng tràn đầy trong lòng hắn, giờ hắn không hề nhớ lại nữa, điều hắn quý trọng chính là hiện tại.

“Tốt, ta quyết định! Bắt đầu từ hôm nay, đại danh huynh muội các con, Tiểu Mặc gọi là Long Mặc, Tiểu Nguyệt Nha gọi là Long Huyên, hai người các con là những đứa con mà phụ thân và mẫu thân yêu quý nhất, sau này vô luận phát sinh chuyện gì, các con đều phải tương thân tương ái, bất ly bất khí.”

“Long Mặc, Long Huyên” Vân Khê gọi lại tên của hai người, khóe môi khẽ nhếch, chẳng biết tại sao, trong đầu nàng bỗng nhiên thoáng hiện tên một cái tên quen thuộc – Vân Huyên.

Cái tên kia từng xuất hiện trong địa cung, làm cho ký ức nàng còn mới mẻ.

Vân Huyên, chủ nhân của cung, cũng là chủ nhân của thập đại thần khí, người sáng tạo bọn họ.

Nàng còn đồng ý với thập đại thần khí đi tìm chủ nhân lúc trước của bọn chúng, cứu vớt hồn phách của nàng, khiến cho nàng có thể đầu thai chuyển thế.

Kể từ sau khi nàng đến Long Tường đại lục, quá nhiều việc phiền nhiễu, cơ hồ như muốn quên đi chuyện này. Bây giờ nghe đến Long Thiên Tuyệt đặt tên cho Tiểu Nguyệt Nha gần giống với tên Vân Huyên, lúc này nàng mới nghĩ đến.

Đây chính là thiên ý sao?

“Khê Nhi, hai tên này nàng cảm thấy thế nào?” Long Thiên Tuyệt thấy nàng thất thần, không nhịn được hỏi.

Vân Khê hoàn hồn, mỉm cười nói “Tốt, chàng quyết định là tốt rồi!”

“Long Mặc, Long Huyên, ha ha, ta cùng muội muội đều có đại danh, tên muội muội cũng rất dễ nghe a, Tiểu Nguyệt Nha, tiểu Huyên Huyên, đều rất êm tai.” Tiểu Mặc vỗ bàn tay nhỏ bé, con ngươi đảo quanh, giọng nói có chút bá đạo “Ừ, cứ quyết định như vậy, sau này những người khác có thể gọi muội là Tiểu Nguyệt Nha, chỉ có mình ta gọi muội muội là tiểu Huyên Huyên.”

Tiểu Mặc rất đắc ý với quyết định của mình, để sát khuôn mặt tươi cười của mình đến muội muội, đáng yêu nói “Tiểu Huyên Huyên, sau này chỉ có mình đại ca gọi ngươi như vậy nha, những người khác gọi ngươi như vậy, ngươi không đồng ý biết không?”

“Khanh khách, khanh khách…” Thoạt nhìn Tiểu Nguyệt Nha rất thích vị ca ca này, nhìn ca ca cười với bé, cười đến ngọt ngào như vậy, bé cũng nở một nụ cười đáng yêu động lòng người.

Tiểu Mặc hớn hở nhìn nụ cười của bé, nhận thấy là bé gọi ca ca, hai huynh muội nhìn nhau cười, tự đắc vui mừng.

Vân Khê một bên nhìn buồn cười “Tính tình Tiểu Mặc bá đạo đều theo chàng.”

“Không tốt sao?” Long Thiên Tuyệt không những xem thường, ngược lại còn lấy làm kiêu ngạo, đuôi lông mày nhếch nhẹ nói “Tiểu Nguyệt Nha có một vị ca ca thương yêu bé như vậy, chúng ta hẳn phải cảm thấy vui mừng mới đúng. Chờ đến lúc chúng ta già, ít nhất còn có Tiểu Mặc chăm sóc Tiểu Nguyệt Nha, hai huynh muội bọn họ có thể quan tâm và chăm sóc lẫn nhau, chúng ta có thể hoàn toàn yên tâm.”

“Vậy cũng được.” Vân Khê cười nhìn đôi con cái, bỗng nhiên cảm giác được bọn chúng là thành tựu lớn nhất của cuộc đời mình.

Kèm theo lúc Tiểu Nguyệt Nha sinh ra, Long Tường đại lục nghênh đón ba tháng đợt rét lạnh nhất.

Trong núi ngoài núi, đóng băng mấy ngàn dặm.

Vạn Hoàng học viện như bị ngăn cách với bên ngoài.

Sau khi Vân Khê trải qua thời gian ngắn nghỉ ngơi, liền một lần nữa đảm nhiêm chức viện trưởng kế nhiệm, chuyên tâm kiến tạo học viện. Kể từ sau khi Vạn Hoàng chi Hoàng nhận chủ, các trưởng lão của học viện không dám có bất cứ dị nghị phản đối việc nàng nhậm chức viện trưởng, hơn nữa đan dược của học viện ngày càng khởi

sắc, không ngừng luyện chế ra các loại có thể tăng sinh lực của học sinh học viện, từ đó những trưởng lão này cũng được lợi, thì càng không lên tiếng phản đối.

Cả học viện đều bị vây bởi một loại không khí hòa hợp và vui sướng.

Trong lúc này, Tiểu Nguyệt Nha cũng chầm chậm trưởng thành, rốt cuộc cũng đến lễ trăm ngày mừng nàng chào đời.

Chồi mới của cành lặng lẽ nảy sinh, nghênh đón mùa xuân đầu tiên của Tiểu Nguyệt Nha sau khi ra đời.

Đường núi đi thông ra bên ngoài, băng tuyết dần dần tan ra, mùa xuân Vạn Hoàng học viện cũng nghênh đón nhóm khách nhân đầu tiền.

Vân Khê vừa cho nữ nhi bú sữa, nhìn Tiểu Nguyệt Nha ngủ thỏa mãn, nàng cúi đầu hôn trán bé, đưa nàng cho Thượng Quan Như Nhi chăm sóc.

Ba tháng này, thừa dịp không có chuyện gì, Dung Thiếu Hoa cùng Băng hộ pháp, Lam Mộ Hiên cùng Mộ Vãn Tình, còn có Phong hộ pháp cùng Thượng Quan Như Nhi, ba cặp này dưới sự chứng kiến của mọi người trên dưới của Vạn Hoàng học viện đã liên tục thành hôn, coi như chính thức ở Vạn Hoàng học viện an cư lập nghiệp. Mặt khác, Long Thiên Thần, Bạch Sở Mục và hai tỷ muội Triệu gia cũng ở lại Vạn Hoàng học viện, cùng Mạc Tử Hành và đám Thanh Hà kết thành bạn bè, cuộc sống cũng rất vui vẻ. (Mạc Tử Hành, Thanh Hà là những học sinh của học viện gặp gỡ Vân Khê đầu tiên khi nàng vừa mới đặt chân đến Long Tường đại lục đó, mọi người còn nhớ không?)

Tính tình của Thượng Quan Như Nhi ôn hòa thân thiết, rất yêu thích

Tiểu Nguyệt Nha, chủ động muốn chăm sóc bé, tạm thời là bảo mẫu của bé. Vân Khê tự nhiên là đồng ý, còn vui mừng chấp nhận, có một người tỉ mỉ chăm sóc Tiểu Nguyệt Nha, nàng có thể phân tâm đi quản lý sự vụ khác của học viện.

Sau khi đem Tiểu Nguyệt Nha giao cho Thượng Quan Như Nhi, Vân Khê liền rời đi Vọng Khê lâu, đi tiếp đón khách nhân hôm nay mới tới.

Áo choàng lông hồ thuần trắng khoác ở đầu vai, bao trùm hơn nửa thân thể của nàng, cổ áo lông trắm mà mềm như nhung, nổi bật lên da thịt nàng trắng như tuyết, vô cùng mịn màng, giống như là thần nữ từ trong băng tuyết đi ra. Mặc dù đã là mẫu thân của hai đứa trẻ, dung nhan nàng cứ như lúc mới tới Ngạo Thiên đại lục, càng thêm phong vân.

Khi nàng cất bước vào đại điện đón khách, dung nhan khuynh thành, tuyệt đại phong tư, mê mẩn ánh mắt mọi người, vốn là đại điện huyên náo, chỉ một thoáng yên tĩnh không còn tiếng động, chỉ còn tiếng bước chân nhỏ vụn của nàng, từ từ đi vào đại điện.

“Vân sư muội”

“Muội tử.”

Hai người Long Hựu Đình và Chiến Thiên Dực đang tiếp khách, bây giờ nhìn thấy nàng tới, song song đứng lên chào. Ba tháng này hai người bọn họ đã thành phụ tá đắc lực của Vân Khê, phàm là chuyện của học viện, bọn họ đều hết sức phụ giúp, để cho gánh nặng trên người Vân Khê giảm đi không ít, cũng giành nhiều thời gian đi làm bạn với nữ nhi của mình.

Vân Khê cười cười một tiếng, hai mắt nhanh chóng xẹt qua đám tân khách, trong đó có hai người nàng rất có ấn tượng, hai mắt không

khỏi nhìn đối phương nhiều hơn một chút.

“Vị này là Tô tiền bối đến từ Đan minh phải không? Ba tháng trước, ở Thịnh Bảo Trai, Mạc thành, làm phiền Tô tiền bối giúp chúng ta kiểm nghiệm phẩm chất của đan dược, còn chưa kịp cảm tạ.”

Nàng ưu nhã ngồi lên ghế, trong miệng lời nói khách sáo có trước sau, trường hợp như vầy đối với nàng mà nói, đã là chuyện hạ bút thành văn, không cần tốn sức lực. (hạ bút thành văn: đã quá quen thuộc, có thể tiến hành dễ dàng, không cần suy nghĩ nhiều)

Người tới chính là Tô Ấp, người mà ngày đó đến Thịnh Bảo trai cùng Vân Trung Thiên, đồng hành còn có đồ đệ của ông, đều là thành viên của Đan minh. Tô Ấp tinh tế đánh giá Vân Khê, cất giọng nói: “Chỉ là chuyện nhỏ, không cần khách sáo. Bất quá quý học viện muốn luyện chế đan dược, đúng là gợi lên hứng thú lớn của tại hạ, lần này đến quý học viện đây, cũng là cùng chuyện này có liên quan.”

“Nga? Xin được lắng nghe.” Vân Khê nói.

“Chuyện là như vầy, qua ba tháng nữa, Đan minh chúng ta sắp cử hành Đại hội luyện đan, rất long trọng. Đến lúc đó muốn mời tất cả các luyện đan sư thành danh ở Long Tường đại lục đến tham gia thịnh hội. Lần này danh sách mời tổng cộng có một ngàn luyện đan sư, bọn họ đều là luyện đan sư cấp sáu trở lên, nói cách khác chỉ có luyện đan sư cấp sáu trở lên mới nhận được giấy mời của Đan minh chúng ta. Lần trước sau khi chứng kiến quý học viện luyện chế thành công Phong hành đan, tại hạ trở lại Đan minh, sau khi thương lượng cùng các bậc tông sư luyện đan thương nghị, quyết định tới đưa giấy mời quý học viện, hy vọng quý học viện có thể phái người tham gia đại hội luyện đan lần này.” Tô Ấp nói.

“Đại hội luyện đan?” Đuôi mi Vân Khê khẽ nhếch nhẹ, tinh tế đánh

giá, không có nhanh chóng đưa ra trả lời chắc chắn.

Tô Ấp tiếp tục nói “Ở Long Tường đại lục có quy định bất thành văn, phàm là có bất kỳ học viện nào muốn thành lập Đan học viện, yêu cầu trong đó phải có ít nhất hai người trở lên được Đan minh chứng thực luyện đan sư cấp sáu trở lên, như thế mới có thể danh chánh ngôn thuận. Quý học viện lần này có thể tham gia đại hội luyện đan, chẳng những có thể đạt được chứng thực tư cách của Đan minh, đồng thời có thể làm cho nhiều giới luyện đan biết đến quý học viện mở Đan học viện, được mọi người biết đến, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện, chính là việc tốt, hy vọng Vân cô nương có thể suy nghĩ thật kỹ.”

Vân Khê giơ tay lên vén tóc mai nói “Chuyện này để ta suy nghĩ kỹ đã, chư vị đi đường mệt nhọc, không bằng trước đi xuống nghỉ ngơi, chờ ta sau khi suy nghĩ cẩn thận, rồi trả lời các vị.”

“Vân cô nương, tại hạ có một thỉnh cầu.” Tô Ấp nói.

“Xin Tô tiền bối cứ nói.” Vân Khê nói.

“Tại hạ muốn đi thăm Đan học viện của quý vị một chút, không biết có được hay không?”

Thanh âm Vân Khê cười khẽ, phóng khoáng nói “Dĩ nhiên không thành vấn đề.”

Nàng quay qua Chiến Thiên Dực kế bên nói “Đại ca, làm phiền huynh mang chư vị trước đi thăm Đan học viện.”

“Được.” Chiến Thiên Dực hớn hở đồng ý, đẫn đoàn người Tô Ấp rời đi đại điện.

Vân Khê đưa mắt nhìn bọn họ sau khi rời đi, vuốt vuốt mi tâm, lâm vào trầm tư. Đan minh đột nhiên muốn mời, làm cho nàng có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng phải thận trọng.

“Vân sư muội, ta xem chuyện này có thể được. Đan học viện muốn chiêu dụ nhiều hơn nữa học sinh có thiên phú luyện đan, sẽ càng làm tăng thêm danh tiếng, mà Đan minh tổ chức đại hội luyện đan, chính là cơ hội tốt nhất. Nếu chúng ta có thể nổi tiếng trong Đại hội luyện đan, như vậy sau này sẽ có rất nhiều học sinh kéo đến đây ghi danh, đối với việc mở rộng Đan học viện là hết sức có lợi. Chúng ta thậm chí có thể trên Đại hội luyện đan, chiêu dụ một chút luyện đan sư có năng lực, cam kết cho bọn họ đến học viện chúng ta đảm nhiệm sư trưởng, truyền thụ tài nghệ luyện đan.” Long Hựu Đình nói ra suy nghĩ của chính mình.

“Cửu thúc người suy nghĩ thật chu đáo, đây thật là một cơ hội để Đan học viện chúng ta tiến thêm một bước phát triển, chỉ dựa vào hai người Mộ lão và tiểu Hiên tử căn bản là không cách nào duy trì cả Đan học viện, trước mắt quan trọng nhất là chúng ta phải chiêu dụ được các luyện đan sư đã thành danh. Có sự gia nhập của bọn họ, Đan học viện chúng ta thực lực mới có thể nhanh chóng tăng lên.” Vân Khê suy tư gật đầu nói “Tốt, chuyện này ta sẽ cùng thương lượng với Hàn viện trưởng, nếu người không có ý kiến khác, thì cứ quyết định như vậy.”

Long Hựu Đình gật đầu, cười ôn hòa.

Rời đi đại điện, Vân Khê trực tiếp đến tiểu Minh Cung, bái kiến viện trưởng.

Lúc trước nàng bái kiến viện trưởng cũng là nghị sự tại đại sảnh, lần này, viện trưởng gặp nàng ở phòng ngủ.

Phòng ngủ của viện trưởng bày biện rất đơn giản, vừa xem liền hiểu ngay, cái duy nhất hấp dẫn ánh mắt Vân Khê chính là các bài vị được thờ phụng trên bàn thờ.

Đốt hương trước bài vị, hương trên đài được lau sạch sẽ.

Vân Khê tò mò đánh giá mấy lần, nàng gặp không ít người trong nhà có thờ bài vị tổ tiên, tuy nhiên cũng chưa gặp người nào đem bài vị tổ tiên thờ cúng trong phòng ngủ cả.

“Con nhìn thấy những bài vị này đều là bài vị của viện trưởng các đời, trong đó trên cao nhất chính là tổ sư gia, người sáng lập ra Vạn Hoàng học viện của chúng ta.” Hàn viện trưởng chấp tay đối với bài vị phía trên cao nhất, tỏ ra tôn kính.

Vân Khê cũng hướng bài vị này vái chào, nếu là tổ tiên, nên tôn trọng.

“Vân Khê, hôm nay lão phu mời con vào là muốn cho con xem một bài vị khác biệt, mà không phải là những thứ này.” Tay Hàn viện trưởng ấn nhẹ trên giá cắm nến nhẹ nhàng chuyển động, cả bàn bỗng nhiên tách ra chính giữa, một vết nứt tách ra, lộ ra một cảnh tượng khác biệt.

“Đây là?” Vân Khê kinh ngạc, bởi vì nàng thấy được phía sau cái bàn, còn thờ phụng một bài vị khác, đó là một bài vị được che bởi một miếng vải đen, thần thánh trang nghiêm như vậy, tràn đầy cảm giác thần bí.

Một màn này, rất quen thuộc.

Nàng nhớ ở Ngạo Thiên đại lục, có một lần dịch dung lẻn vào phủ đệ Tư Đồ gia, từng thấy bài vị cũng được che bởi tấm vải đen giống ở

đây. Lúc ấy nàng sợ chạm đến cơ quan, đả thảo kinh xà, cho nên không đi kéo tấm vải đen kia xuống, điều tra đến cuối cùng, bất quá sau lại nghe nói không chỉ một mình Tư đồ gia tộc thờ phượng bài vị, mà thập đại gia tộc đều thờ phụng một bài vị như vậy.

Đằng sau miếng vải đen rốt cuộc là có bí mật gì? Bọn học có quan hệ gì với nhua không?

Trong lòng Vân Khê tràn đầy nghi ngờ và tò mò.

Hàn viện trưởng lấy ba nén hương, hướng về bài vị lạy ba lạy, sau đó cung kính cắm hương. Kém theo hương khói lượn lờ bay lên, Hàn viện trưởng chầm chậm nói "Vị này là đại ân nhân của Hàn gia chúng ta, cũng là đại ân nhân của Vạn Hoàng học viện. Vạn năm trước, tổ tiên Hàn gia chúng ta từng là thân truyền đệ tử của vị đại ân nhân này, nếu không phải nhận được trợ giúp từ vị đại ân nhân này, Hàn gia chúng ta sợ rằng đã sớm bị diệt tộc, cũng không thể có thành tựu như ngày hôm nay."

Vân Khê khẽ vuốt cằm, không giải thích được vì sao viện trưởng lại nói cho nàng biết những thứ này.

"Vì sao trên bài vị lại có một tấm vải đen?" Vân Khê giống như không hiểu nói.

Hàn viện trưởng thở dài nói "Quy củ của lão tổ tông truyền xuống, nếu người bị chết mà hồn phách không cách nào siêu thoát, thì phải trước bài vị bịt kín một miếng vải đen, đại biểu người này chân chính chưa chết đi, chết mà không cách nào siêu thoát, đây là nỗi nhục lớn nhất đối với một người…"

Hồn phách không cách nào siêu thoát?

Trong đầu Vân Khê lập tức hiện lên tên một người – Vân Huyên.

Cũng là hồn phách không cách nào siêu thoát, bài vị này chính là Vân Huyên sao?

“Viện trưởng, cuối cùng ngài muốn nói với ta cái gì?”

“Sở dĩ lão phu nói cho con biết những chuyện này, là bởi vì lão phu muốn cầu cạnh ngươi. Bắt đầu từ tổ tiên lão phu, có một di huấn to lớn truyền lại, vị này là đại ân nhân của Hàn gia chúng ta, ở vạn năm trước bởi vì bị hãm hại, hồn phách bị trấn áp. Các vị tổ tiên giao phó cho con cháu Hàn gia, đều phải nghĩ tất cả các biện pháp cứu hồn phách của đại ân nhân này để báo đáp ân huệ của nàng đối với Hàn gia. Thực ra, vị đại ân nhân này nhất định có mối quan hệ sâu xa với con. Hay nói cách khác, các người có quan hệ truyền thừa huyết mạch. Có lẽ con chính là người có khả năng nhất cứu ra hồn phách của vị kia!”

“Làm sao viện trưởng biết được chuyện này? Làm sao khẳng định ta là người có khả năng nhất cứu lấy hồn phách của nàng?” Vân Khê thử hỏi dò xét, chuyện này không phải chuyện đùa, hồn phách một vạn năm trước đã bị trấn áp, tổ tiên lịch đại Hàn gia không thể cứu ra, tại sao nàng có thể thuận lợi cứu ra?

“Đầu tiên, xuất hiện Vạn Hoàng chi Hoàng, chính là một dấu hiện. Lão phu không cách nào nói tỉ mỉ ngọn nguồn chuyện này, nhưng lão phu có dự cảm, ngày Vạn Hoàng chi Hoàng xuất hiện, cũng cách ngày đại ân nhân siêu thoát không xa. Điều quan trọng nhất là trên người con có thập đại thần khí, người bình thường có thể nhìn chưa ra, lão phu nhìn một cái liền biết.” Tầm mắt của hắn nhẹ nhàng chiếu tới, Vân Khê theo bản năng sờ sờ bông tai của nàng.

“Nàng chính là chủ nhân của vài món thần khí trên người ngươi!”

Hàn viện trưởng nói một câu trúng đích.

“Lão phu đã chú ý con đã lâu rồi, sau khi con đến Vạn Hoàng học viện, mấy lần cùng người tỷ võ, kể cả lần ở Tàng Thư Các trợ Chiến Thiên Dực vượt qua cửa ải khó, đều từng sử dụng qua lực lượng thần khí, cho nên lão phu dám khẳng định con cùng vị đại ân nhân quan hệ hết sức mật thiết, bởi chỉ có huyết mạch tinh thuần truyền thừa người, mới có thể thúc dục lực lượng thần khí, trở thành chủ nhân mới của thần khí.” Hàn viện trưởng không hề nói tiếp, cứ như vậy lẳng lặng yên nhìn Vân Khê, đang đợi câu trả lời thuyết phục của nàng.

Tâm thần của Vân Khê lay động, không nghĩ tới hết thảy động tĩnh của nàng đều nằm trong lòng bàn tay của Hàn viện trưởng, đáy lòng không khỏi có chút sợ hãi, quả nhiên gừng càng già càng cay, vô luận nàng che giấu và dấu diếm như thế nào, đều không thể chạy thoát tuệ nhãn của người.

Hít một hơi thật sâu, Vân Khê lại cười nói: “Viện trưởng ngài nói không sai, thật sự ta có thần khí, cũng có thể thúc giục lực lượng của chúng, nhưng là ngài cảm thấy lấy thực lực ta bây giờ, ta có thể hoàn thành chuyện này sao? Hàn gia các vị lịch đại tổ tiên nỗ lực lâu như vậy, cũng không thể hoàn thành chuyện này, thực lực của ta chỉ là huyền tôn cảnh, làm sao có thể làm được? Chẳng khác nào là lấy trứng chọi đá sao?”

Hàn viện trưởng hẳn là gật đầu đồng ý: “Không tệ! Lấy thực lực bây giờ, con thật sự không cách nào làm được, bất quá con cũng không cần nổi giận hoặc là nhụt chí. Lão phu cũng không yêu cầu con làm bây giờ, lão phu chẳng qua là hy vọng là thời điểm con có đầy đủ thực lực, có thể trợ giúp lão phu hoàn thành tâm nguyện này.”

Vân Khê hơi thở phào nhẹ nhỏm, lấy thực lực nàng bây giờ, thật sự

nàng không có gì lòng tin, chẳng qua nếu như là đợi lúc thực lực của nàng đủ mạnh, cho dù hắn không van xin, nàng cũng sẽ đáp ứng thỉnh cầu của bọn Tiểu Tả, đi trước hoàn thành chuyện này. (Tiểu Tả chính là một trong thập đại thần khí đó, chính là thần khí dạng cái khuyên tai ở tai bên trái của Vân Khê)

“Vậy viện trưởng cho rằng, trước đó, ta nên làm những việc gì?”

“Lão phu đã nhận thấy được, vài món lực lượng thần khí trên người của con đã từ từ suy yếu, chuyện đầu tiên con cần làm, chính là tìm kiếm được nhiều Long Tinh Thạch, tới tu bổ lực lượng thần khí. Bởi vì muốn cứu ra hồn phách của vị kia đại ân nhân, lực lượng thần khí ắt không thể thiếu.” Hàn viện trưởng nói.

“Long Tinh Thạch?” Vân Khê nhớ được, Thiên Tuyệt từng đã nói, muốn để cho Ngọa Long Cư biến thành thần khí chân chính, thì cần một lượng lớn Long Tinh Thạch để luyện chế, thần khí cũng thế. Nhưng nếu thật có thể tìm được vô số Long Tinh Thạch, không những có thể chữa trị thần khí, Ngọa Long Cư của bọn họ cũng có thể tiến thêm một bước diễn biến thành thượng phẩm thần khí, nhất cử lưỡng tiện.

“Viện trưởng có biết, nơi nào có lượng lớn Long Tinh Thạch không?”

“Theo lão phu biết, ở Long Tường đại lục tổng cộng có ba chỗ có lượng lớn Long Tinh Thạch, bất quá những chỗ này đều hung hiểm vạn phần, không phải là người bình thường có thể dễ dàng xuất nhập. Trước mắt, chỗ mà các con có khả năng tới nhất chỉ có một, chính là Phiêu Miểu Địa phủ.” Hàn viện trưởng nói.

“Phiêu Miểu Địa phủ? Ngài nói phải chăng là Phiêu Miểu Địa phủ có bản đồ trong tay của đại ca ta?.”

“Không sai! Phiêu Miểu Địa phủ tuy nói hung hiểm, nhưng so sánh với những khác hai nơi khác, cũng là khá hơn, cho nên lão phu đề nghị các con trước nhận được bản đồ của Phiêu Miểu Địa phủ, sau đó đến Phiêu Miểu Địa phủ tìm kiếm được lượng lớn Long Tinh Thạch, tới chữa trị lực lượng thần khí.”

“Viện trưởng là biết, chúng ta đã có bản đồ trước rồi?”

Hàn viện trưởng khẽ nở nụ cười, vuốt cằm nói: “Đúng vậy! Lão phu ở ba tháng trước cũng đã dò xét được tung tích, nhưng lúc ấy, con mới vừa sinh hạ hài tử, không đành lòng chia rẽ hai mẹ con con. Hiện tại đứa bé đã trăm ngày, mà chủ nhân của bản đồ sắp mở đấu giá, lão phu lo lắng, nếu bỏ lỡ cơ hội đấu giá lần này sau này nhất định sẽ khó khăn hơn, cho nên phải vào lúc này nói cho con biết những thứ này.”

Vân Khê trầm ngâm một lát sau, nói: “Ngài vì sao không trực tiếp nói cho đại ca? Hắn mới là người muốn bản đồ kia nhất.”

“Đứa nhỏ Thiên Dực này tâm tư quá nặng, hắn đem bản đồ kia so với tánh mạng của hắn còn muốn nặng, lão phu lo lắng hắn bởi vì quá mức khẩn cấp muốn nhận được bản đồ, ngược lại sẽ mất đi lý trí.”Viện trưởng nói.

Vân Khê suy nghĩ một chút, nói: “Vậy ngài có ý tứ là, chuyện này tạm thời không nói cho đại ca?”

“Tốt nhất là như thế.”Viện trưởng nói.

Vân Khê vuốt cằm: “Tốt, ta hiểu được. Vậy thì mời viện trưởng nói cho ta biết thời gian và địa điểm đấu giá bản đổ sao.”

“Tất cả tin tức, lão phu cũng đã viết trên giấy rồi, con trở về từ từ xem

sao. Về phần ngân lượng đấu giá, bởi vì kim tiền học viện có hạn, chỉ có thể cung cấp một phần trong đó, một phần khác, do một mình con nghĩ biện pháp.” Hàn viện trưởng đưa cho nàng một phong thơ.

“Ách.....”Vân Khê đột nhiên có chút muốn mắng mẹ, viện trưởng này cũng quá keo kiệt đi? Cầu nàng làm việc, còn không cho đầy đủ bạc.

” Nếu các ngươi thật sự chiếm được bản đồ, tới Phiêu Miểu Địa phủ, đến lúc đó có thể nhận được vô số tài bảo, tất cả tổn thất cũng là toàn bộ bổ khuyết trở lại, không thiếu không thiếu!”Hàn viện trưởng sờ sờ cằm, đột nhiên từ ái cười cười, nhưng Vân Khê sao cũng cảm thấy người này chính là là lão hồ ly giấu diếm thâm sâu, ngày thường thật là bị bề ngoài từ ái thần thánh của hắn gạt.

“Tốt lắm, con còn có chuyện gì sao?”

Vân Khê hít sâu một hơi, cố nén muốn vọng động muốn đánh người, hồi báo nói: “Là như vậy, người Đan minh muốn mời người Đan học viện chúng ta phái mấy Luyện Đan Sư đi tham gia Đại hội luyện đan do Đan minh tổ chức, ta muốn xin ý kiến viện trưởng, không biết ngài thấy thế nào?”

“Chuyện này con quyết định là tốt rồi, không cần mọi chuyện đều hỏi ý lão phu, mặt khác, nếu con rời đi Vạn Hoàng học viện, thân nhân và bằng hữu của con, lão phu cũng sẽ chiếu cố tốt, con không cần có bất kỳ lo lắng gì về việc này cả.”

Người nói như thế là để cho nàng yên lòng rời đi, an tâm đi làm chuyện mình muốn.

Vân Khê suy nghĩ một chút, nói: “Đa tạ viện trưởng rồi, học sinh cáo lui.”

Rời đi tiểu Minh Cung, trong tay nắm một phong thơ, tâm tư Vân Khê ngưng trọng. Một khi nàng tiếp nhận nhiệm vụ này, cũng là đại biểu nàng sắp cùng con gái mình tạm biệt một thời gian ngắn, qua cuộc sống ba tháng yên tĩnh, cả người nàng đều có chút lười biếng. Là nên đi ra ngoài xông một lần, tôi luyện một chút, nếu không nàng sớm muộn gì sẽ bị loại cuộc sống an nhàn này chôn vùi.

Suy tư chốc lát, nàng mở ra giấy viết thư, chỉ thấy phía trên viết: ” Ngày mười bảy tháng ba, tại Thành Hoa Tây, thư mời từ Thịnh Bảo trai.”

“Ngày mười bảy tháng ba, hiện tại đã là trung tuần tháng hai, chỉ còn một tháng nữa, nên chuẩn bị tốt một chút.” Thu hồi bức thư, Vân Khê đưa mắt trông về phía xa, tâm tư từ từ thâm trầm.

Hôm nay là tiệc trăm ngày của Tiểu Nguyệt Nha, không có tổ chức lớn, chẳng qua là muốn mời thân bằng hảo hữu lớn nhỏ đoàn tụ, vì tiểu tử ăn mừng chúc phúc.

Một bàn người vây xem tay nhỏ bé loạn vũ của Tiểu Nguyệt Nha, vừa nói vừa cười.

Ba tháng này, Tiểu Nguyệt Nha vô cùng lớn mau, hai bàn tay nhỏ bé rất hoan hỉ bắt vài thứ tới múa may, đợi bé chơi chán rồi, thì sẽ ném đi, thường thường lúc này, thỉnh thoảng sẽ có người chúng chiêu, bởi vì bé có thần lực trời sinh, chỉ một hạt đậu trong tay nàng cũng có thể khiến cho trán của người khác sưng lên.

Giống như hiện tại, Tiểu Nguyệt Nha chơi chán hạt đậu phộng, tiện tay vung, vừa lúc vứt tới chỗ Sở Thiểu Dương, đau đến hắn che trán của mình, cố nén nước mắt, cũng nhanh muốn khóc ra thành tiếng.

“Tiểu Huyên Huyên, muội quá nghịch ngợm rồi! Nhanh lên một chút

cùng Thiểu Dương ca ca nói xin lỗi.”Tiểu Mặc ôm muội muội, đồng tình nhìn về phía Sở Thiểu Dương, giọng nói kia nhìn như trách cứ, kì thực vô cùng sủng nịch, không hề che giấu.

Tiểu Nguyệt Nha cười khanh khách, một chút cũng không có tự giác làm chuyện xấu, tay nhỏ bé bướng bỉnh đi bắt những đồ vật khác trên bàn.

“Ta không sao nữa.”Sở Thiểu Dương nhìn nụ cười ngọt của Tiểu Nguyệt Nha, làm sao có thể tức giận bé?

“Tiểu Huyên Huyên, đừng đi bắt cái kia, bẩn!”Tiểu Mặc bắt được tay nhỏ bé không an phận của bé, từ chiếc nhẫn trữ vật của mình móc ra một viên châu nho nhỏ, nhét vào trong tay nhỏ bé của nàng, “Ca ca cho muội chơi hạt châu nhé, có phải là rất đẹp hay không?”

“Khanh khách, khanh khách.....”Tiểu Nguyệt Nha rất khoái trá đón nhận, bày trong bàn tay nhỏ qua lại chơi đùa.

Nhìn hạt châu rơi vào trong tay Tiểu Nguyệt Nha, Sở Thiểu Dương lập tức bị dọa sợ đến bật dậy, chạy ra chỗ khác. Vừa rồi chỉ một hạt đậu phọng đã lợi hại thế rồi, lần này nếu là đem hạt châu cho vứt tới đây, trán của hắn còn không sưng lớn lên?

Mọi người thấy ba hài tử chơi với nhau, không khỏi nhìn cười to ầm ầm.

“Ha ha, ha ha ha.....”Tiểu Mặc cười đến càng lớn tiếng, cười nửa chừng, bé đột nhiên cảm giác có cái gì không đúng, tiếng cười côi cút mà dừng. Trên tay ngắn núc ních mang theo chút nhiệt độ, đây là cái gì? Hắn cúi đầu, nhìn về phía tay của mình, sau một khắc, hắn quyệt miệng, kêu lên: ” Tiểu Huyên Huyên, sao muội có thể đi bậy trên người ca ca? Ca ca rất tức giận!”

Một bàn người, lại là một trận cười to ầm ầm.

Tiểu Mặc ca ca này cũng thực xứng đáng.

“Tiểu Mặc, đưa Tiểu Nguyệt Nha cho dì.”Thượng Quan Như Nhi mím môi cười, tiến lên đem Tiểu Nguyệt Nha từ trong tay của hắn cho nhận lấy, tạm thời rời tiệc.

Tiểu Mặc hếch lên cái miệng nhỏ nhắn, cúi đầu xem một chút của mình tay nhỏ bé, lỗ mũi nhíu lại.

” Tiểu Mặc, không sao đâu, nước tiểu trẻ con rất bổ.” Vân Khê mím môi cười, cố ý trêu chọc hắn.

“Mẫu thân, người gạt người! Con không tin đâu!” Nói xong, Tiểu Mặc vội vàng chạy ra, đi rửa tay nhỏ bé của hắn.

Mấy đứa bé đều rời đi, một bàn người cười to một lúc, sau đó liền bắt đầu đàm luận chánh sự.

“Mấy ngày nữa, ta cùng Thiên Tuyệt muốn rời học viện một thời gian, chuyện nơi đây, phó thác cho mọi người.” Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt nhìn nhau một cái, hai người bọn họ đã thảo luận, quyết định đi Hoa Tây thành trước, tham gia buổi đấu giá bản đồ Phiêu Miểu Địa phủ.

“Biểu muội, các người muốn đi làm cái gì?” Dung Thiếu Hoa hỏi.

Ánh mắt Vân Khê như có như không thổi qua Chiến Thiên Dực, hàm hồ suy đoán nói: “Không có chuyện gì, chẳng qua là viện trưởng giao phó một chút việc, cần chúng ta đi hoàn thành thôi.”

Chiến Thiên Dực nghe vậy, thần sắc khẽ có biến hóa, nói tiếp nói: “Không biết viện trưởng giao phó chuyện gì? Có cần ta đi cùng hay không?”

“Ta thấy không cần, nhiều người chưa chắc được việc, đại ca nên ở lại học viện, giúp ta xử lý sự vụ của học viện.” Vân Khê nói.

“Vậy sao?” Chiến Thiên Dực thần sắc có chút hốt hoảng, không nói gì nữa.

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt nhìn nhau một cái, trong lòng mơ hồ có chút bất an, đại ca có thể hay không đoán được cái gì? Bọn họ giấu diếm hắn như thế, đến cuối cùng là đúng hay sai?

“Long Vương, Long Hậu đi Di tích Cổ chiến trường đã gần chín tháng rồi, sao vẫn chưa về? Không phải là gặp việc khó chứ?”Long Thiên Tuyệt đúng lúc dời đi đề tài.

“Đúng vậy, chàng không nói, ta thiếu chút nữa quên mất. Long Vương cùng Long Hậu rời đi đã chín tháng rồi, lẽ ra sớm nên trở về đón Tiểu Bạch, sao đến bây giờ vẫn chưa về?” Vân Khê rất kinh ngạc.

“Bọn họ là hai vị vương giả cường đại nhất ở Long Tường đại lục, không thể nào gặp gỡ nguy hiểm gì, có lẽ bọn họ có việc khác phải xử lý, cho nên trễ nãi. Chúng ta không ngại chờ một chút, cũng làm cho Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch có thể ở chung mấy ngày này.”Long Thiên Tuyệt nói.

“Cũng chỉ có thể như thế.” Vân Khê phụ họa.

Cũng không lâu lắm, hai huynh muội Tiểu Mặc trở lại chỗ ngồi, một bàn người vừa lại bắt đầu vây quanh hai huynh muội không ngừng

mà nói đùa, một bữa cơ, tiếng nói cười vui vẻ không ngừng.

Tan tiệc, trong phòng cũng chỉ còn lại có một nhà bốn người.

Tạm thời phải cùng con gái chia lìa, Vân Khê đáy lòng rất là không muốn, ngắm nhi tử cùng nữ nhi mãi vẫn không thấy chán. Không biết có phải bởi vì tự mình đã trải qua quan hệ mười tháng hoài thai cùng sinh đẻ, Vân Khê cảm giác mẫu tính của mình đã bộc lộ, càng ngày càng trở nên cảm tính.

Từ trước thời điểm chỉ có một con trai Tiểu Mặc, nàng còn chưa cảm nhận được, bởi vì nàng không có tự mình trải qua quá trình sinh Tiểu Mặc, cho nên cảm xúc không có sâu sắc như vậy. Song lần này, Tiểu Nguyệt Nha mới ra đời, nàng chính thức trải qua quá trình trở thành mẫu thân, làm cho trí nhớ nàng khắc sâu.

“Tiểu Mặc, phụ thân cùng mẫu thân muốn tạm thời rời đi một thời gian ngắn, lúc chúng ta không có ở đây, con phải chăm sóc tốt muội muội, biết không?”

Tiểu Mặc biết điều gật gật đầu: “Vậy hai người muốn đi bao lâu?”

“Nếu như thuận lợi, chừng một tháng, có thể trở lại.”Vân Khê nói.

Tiểu Mặc lần nữa gật đầu: “Vâng, con sẽ chăm sóc muội muội thật tốt.”

Vân Khê sờ sờ cái đầu nhỏ của hắn, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, lúng túng thanh âm ho nhẹ nói: ” Mặt khác còn có một sự kiện, mẫu thân cần sự giúp đỡ của con, không biết con có chịu đáp ứng không?”

“Chuyện gì ạ?”Tiểu Mặc tò mò, bé còn có thể giúp mẫu thân cái gì

đây?

Vân Khê hướng Long Thiên Tuyệt phương hướng liếc một cái, lần nữa ho nhẹ nói: “Là như vậy, mẫu thân gần đây muốn đi tham gia một buổi đấu giá, có chút thiếu, không biết có thể hay không.....”

Tầm mắt của nàng từ từ dời xuống, liếc về phía hai chiếc nhẫn trữ vật trên tay nhi tử, nàng biết rõ, nhi tử mới là tài chủ lớn nhất của nhà bọn họ, trong hai chiếc nhẫn trữ vật này giấu không biết bao nhiêu là bảo bối, chân chính là phú khả địch quốc a.

Tiểu Mặc cảm thấy tầm mắt mẫu thân, liền nhanh chóng giấu bàn tay của mình, lắc đầu lia lịa nói: “Tiểu Mặc cũng rất nghèo, gần đây rất thiếu thốn a.”

“Tiểu tử thúi! Con lừa ai chứ?” Vân Khê không nhịn được trừng hắn, nàng làm sao nuôi một nhi tử keo kiệt thần giữ của như vậy?

Long Thiên Tuyệt ở bên hắng giọng phá lên cười, một đôi mẫu tử này, cũng là cực phẩm a. Hắn chưa từng thấy có người làm mẹ ỉ ôi vay tiền nhi tử, cũng chưa từng thấy qua người nhi tử giàu nứt đố đổ vách mà lại keo kiệt như thế với mẫu thân như thế.

Thú vị, thật là thú vị!

“Tiểu Mặc thật rất nghèo! Mẫu thân tại sao không mượn tiền phụ thân? Phụ thân mới là người có tiền.” Một ngón tay nhỏ bé của Tiểu Mặc chỉ hướng phụ thân, phụ thân chính là một nam nhân vừa đẹp trai vừa có tiền, nếu như không phải như thế, bé nhất định không để mẫu thân gả cho phụ thân đâu. (NN: ng` 1 nhà nì thế hệ trước keo thế hệ sau còn keo hơn…=)]…)

Vân Khê dở khóc dở cười, xem ra cái nhà này, người nghèo nhất,

chính là nàng. Nàng ở Ngạo Thiên đại lục, thật vất vả để dành tiền, đều đổ hết vào Đan học viện, hiện tại nàng chân chính là người nghèo.

“Tốt lắm, nàng cũng đừng làm khó hắn. Ta còn để dành một chút, hơn nữa viện trưởng cũng cho một khoản, hẳn là đủ mua bản đồ kia.” Long Thiên Tuyệt thật sự không nhịn được, mở miệng cắt đứt cuộc nói chuyện của hai mẹ con.

“Tiểu tử thúi, thật là uổng công nuôi con!” Nhéo khuôn mặt nhỏ bé đáng yêu của nhi tử, Vân Khê buồn cười, xem ra muốn lừa đảo từ trên người nhi tử, không phải khó khăn bình thường a.

“Vốn đang cho rằng mình là người có tiền, không nghĩ tới đến Long Tường đại lục, nhiều tiền hơn nữa, cũng không đủ xài.”Vân Khê nâng quai hàm, không nhịn được thở dài, “Còn có kia viện trưởng cũng thật là keo kiệt bủn xỉn, muốn người ta làm việc, lại không thể cho đủ bạc, này còn có để cho người sống hay không?”

Long Thiên Tuyệt cười khẽ, ánh mắt xán lạn: “Đừng buồn nữa, chờ chúng ta đến Phiêu Miểu Địa phủ, cướp đoạt chút ít bảo bối trở lại. Nếu nàng lại tiếp tục rầu rĩ như vậy, đây chẳng phải là lộ ra vẻ ta rất vô năng, ngay cả thê nhi của mình đều không thể nuôi sống?”

“Được rồi, ta không lo nữa. Dù sao chàng mới là đương gia, chuyện kiếm tiền, nên giao cho chàng.”

Hai vợ chồng nhìn nhau cười, lại cùng nhi tử nữ nhi chung sống chơi đùa một lúc, mới bắt đầu thu thập hành lý, chuẩn bị lên đường hướng tới Hoa Tây thành.

Quyển 4 - Chương 161: Lại thấy tiểu la lỵ

Vó ngựa tung bay, bụi đất mù trời.

Hai người một ngựa, chạy như bay ở trên vùng quê, tiếng cười âm vang trong không trung.

Tóc đen quấn quít, áo lông hồ ly đen trắng, gần gũi, thắm thiết, thâm tình, quả là một phong cảnh đẹp đẽ trong trời đất bao la.

Sinh Tiểu Nguyệt Nha xong, đã tĩnh dưỡng ba tháng, Vân Khê rốt cục có thể đi ra ngoài để thông khí, không cần phải kiêng khem gì nữa

“Thiên Tuyệt, ta bắt đầu thấy nhớ Tiểu Mặc cùng Tiểu Nguyệt Nha rồi, làm sao bây giờ?” Vân Khê nhích gần về phía sau, giấu mặt vào áo lông hồ ly đen, ở trong lồng ngực ấm áp của Long Thiên Tuyệt, hưởng thụ nhắm hai mắt lại, cứ muốn ở trên lưng ngựa mà chạy mãi như vậy.

Tốc độ giục ngựa không thay đổi, Long Thiên Tuyệt cúi đầu nhìn nàng, lại cười nói: “Ta cũng nhớ các con! Chúng ta đi nhanh về nhanh, mau chóng gặp lại các bảo bối.”

Vân Khê tiếp tục nhắm hai mắt, thích ứng với sự xóc nảy, nói: “Chàng nói chúng ta lần này có thể thuận lợi đấu giá được bản đồ không? Tại sao trong lòng ta luôn cảm thấy không yên?”

Long Thiên Tuyệt nói: “Việc thành là do người làm, chỉ cần chúng ta

tận lực, sẽ không thẹn với lương tâm.”

Vân Khê từ từ mở mắt ra, mâu quang chợt ảm: “Nửa bản đồ này chẳng những quan hệ đến đại ca, còn quan hệ đến Vân Huyên trong truyền thuyết kia, chúng ta nhất định phải có nó, nếu không, ta thật không biết nên đối mặt với đại ca, với bọn Tiểu Tả như thế nào.”

Long Thiên Tuyệt an ủi: “Ta nói rồi, việc là do người làm, bây giờ nàng lo lắng những thứ này cũng không có ích lợi gì. Chờ đến Hoa Tây thành, thăm dò rõ ràng tình huống buổi đầu giá lần này, chúng ta cẩn thận thêm nữa.”

“Được rồi.” Vân Khê mỉm cười, ngẩng đầu, vừa lúc có thể thấy cái cằm anh tuấn của hắn. Nàng nhất thời nổi hứng chơi đùa, đầu ngón tay gảy nhẹ dưới cằm của hắn, phác thần nói, “Đại gia, cười cho bé một cái”

Ba đường hắc tuyến từ trán Long Thiên Tuyệt rơi xuống, hắn cúi đầu, hung hăng hôn trên má nàng.

Bẹp bẹp.

Nàng đùa giỡn đại gia? Đại gia sẽ đùa giỡn với nàng!

“Ta đầu hàng! Ta đầu hàng! Tha cho ta đi!” Vân Khê thua hắn.

Long Thiên Thần, Bạch Sở Mục, Bách Lí Song cùng Triệu gia tỷ muội cũng cùng nhau đi theo mà đến, bị vứt bỏ lại phía xa đằng sau, trừ bọn họ, đồng hành còn có Độc Cô Mưu, tứ đại hộ pháp cùng Côn Luân lão giả thầy trò năm người, những cao thủ Long gia thì bị Long Thiên Tuyệt dẫn đầu phái đi trước Hoa Tây thành dò thăm tình huống.

Hai người Long Hựu Đình cùng Chiến Thiên Dực thì lưu lại học viện, thay Vân Khê xử lý chuyện vụ học viện, đám người Lam Mộ Hiên, Dung Thiếu Hoa thì bận rộn riêng của mình, bế quan, luyện đan.

Mười ngày sau, đoàn người rốt cục đi tới Hoa Tây thành.

Hoa Tây thành nằm ở vùng trung tâm phía bắc của Long Tường đại lục, là một vùng giàu có và đông đúc, Hoa Tây thành tổng cộng có mười lăm tòa thành trì, cách Hoa Đông thành một con sông, địa giới đều thuộc về cổ gia tộc Hoa gia.

Địa điểm cử hành buổi đấu giá lần này là chi nhánh thứ nhất của Thịnh Bảo trai, nằm tại toà thành lớn nhất trong mười lăm toàn thành ở Hoa Tây thành. Mặc dù chỉ là phân bộ của Thịnh Bảo trai, nhưng lại nằm ngay ở địa phương phồn vinh, giàu có và đông đúc, Thịnh Bảo trai Hoa Tây thành có quy mô vượt xa so với Thịnh Bảo trai ở Mạc thành, vô cùng tráng lệ, đẹp đẽ.

Đoàn người Vân Khê tìm một cái khách điếm nghỉ ngơi, sau đó, cùng nhau đi tới Thịnh Bảo trai sớm hơn một chút để tìm hiểu rõ tình huống.

Thời gian bắt đầu buổi đấu giá còn hơn hai mươi ngày, vô cùng dư dả, nhưng buổi đấu giá lần này, đối với đám người Vân Khê mà nói, quá mức quan trọng, chỉ cho phép thành công không cho phép thất bại, cho nên bọn họ phải tới Hoa Tây thành trước tìm hiểu rõ ràng tình huống. Tỷ như đối thủ cạnh tranh của buổi đấu giá lần này, tỷ như chủ nhân của một nửa bản đồ, tỷ như quy tắc của buổi đấu giá cùng với giá đại khái của các vật đấu giá..... Các loại cạm bẫy, thủ đoạn có thể xuất hiện, bọn họ đều phải khống chế được, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Rất nhiều người cũng nghĩ giống bọn họ. Vì vậy buổi đấu giá còn

chưa chính thức bắt đầu, nhưng bên trong Hoa Tây thành cũng đã phi thường náo nhiệt, tiếng người ồn ào.

Không khí trong phòng của Thịnh Bảo trai vô cùng sôi động, buổi bán đấu giá chật ních người.

Hai người Vân Khê và Long Thiên Tuyệt dưới sự hướng dẫn của tiểu nhị, đi tới một gian ghế khách quý bình thường, đi theo bọn họ còn có Độc Cô Mưu và tứ đại hộ pháp. Đám người Long Thiên Thần cùng thầy trò Côn Luân lão giả không đi theo mà tách riêng đi dạo quanh thành.

Lại nói, Vân Khê thật đúng là đau lòng, chỉ một chỗ ngồi ở lô ghế khách quý đã phải trả một vạn lượng bạc, nghe nói đến buổi đấu giá bản đồ ngày đó, lô ghế khách quý giá tiền tăng đến mười vạn lượng bạc, thậm chí cao hơn, cho nên rất nhiều người muốn đặt trước lô ghế khách quý ngày hôm đó, hiện tại, giá tiền đặt trước cũng đã lên đến năm vạn lượng bạc. Thật sự là đen đủi a!

Dựa vào bệ cửa sổ bên cạnh lô ghế, vén lên bức rèm che phía trước, Vân Khê nhìn quanh khắp nơi thăm dò. Bức rèm che này của buổi đấu giá, thiết kế đặc biệt cho tân khách không muốn xuất đầu lộ diện, bởi vì có cái gọi là “thâm tàng bất lộ”, có một ít người muốn có cảm giác thần bí, không muốn bị người khác chú ý, nhìn chằm chằm, trở thành mục tiêu bàn tán của mọi người.

Vân Khê quét xong một vòng, buổi đấu giá này tổng cộng có ba tầng lầu, lầu một là đại sảnh, lầu hai là ghế bình thường, còn từ lầu ba trở lên là ghế dành cho khách quý siêu cấp. Dĩ nhiên, mỗi lần một tầng lầu giá tiền cũng không giống nhau, đi lên một tầng, giá tiền cũng là gấp mười gấp trăm, không phải là người bình thường có thể chịu được.

Vị trí của bọn họ cũng chỉ là ghế bình thường của khách, bởi vì không phải ai cũng có thể tùy tiện tiến vào hàng ghế khách quý siêu cấp, chỉ có những người danh giá, có địa vị ở Long Tường đại lục mới có tư cách tiến vào, đám người Vân Khê vẫn còn chưa đủ tư cách này.

Bất quá không sao cả, Vân Khê cũng không muốn hoang phí tiền của, một gian ghế một vạn lượng bạc, cũng đã đủ làm cho nàng đau lòng, nếu là đổi lại là mười vạn lượng một gian ghế siêu cấp khách quý, nàng còn không đau lòng chết?

“Thiên Tuyệt, ta xem chúng ta cũng mở hàng bán đấu giá được rồi, kiếm được rất nhiều tiền a.” Vân Khê cười đùa.

“Nàng muốn mở, vậy chúng ta sẽ mở! Dù sao chúng ta đã gây thù với tổng bộ Thịnh Bảo trai tổng bộ, bây giờ dù có đoạt nghề làm ăn của bọn họ thì có sao đâu chứ?” Long Thiên Tuyệt dũng cảm cười lớn, trong lòng còn nhớ thù ngày đó Thịnh Bảo trai trăm phương ngàn kế, muốn mưu hại vợ hắn.

Vân Khê nhớ thù ngày đó thật sâu: “Chàng nói xem, Tứ chưởng quỹ kia có thể xuất hiện ở nơi này, nhận ra chúng ta hay không?”

Long Thiên Tuyệt nói: “Theo mấy người bọn Long Khải Phong điều tra, lần này chủ trì đấu giá của thịnh Bảo trai, là người của Tam chưởng quỹ. Nghe nói Tam chưởng quỹ cùng Tứ chưởng quỹ từ trước đến giờ không hợp, từng bởi vì Tứ chưởng quỹ làm hỏng tổng bộ của Thịnh Bảo trai, hung hăng tố cáo tứ chưởng quỹ với người bên trên của Thịnh bảo trai, mọi người bên trong thịnh Bảo trai đối với Tứ chưởng quỹ rất bất mãn, cho nên hiện tại Tứ chưởng quỹ tạm thời bị mất quyền.”

“Vậy thì tốt, nếu không buổi đấu giá lần này, chúng ta chưa chắc có

thể tiến triển thuận lợi.” Vân Khê vừa nói, vừa tiếp tục ngắm nhìn, tình cờ đang lúc ngẩng đầu, vừa hay nhìn thấy lầu ba đối diện có bóng người đung đưa trên ghế, tựa hồ tân khách đặc biệt.

Bức rèm che rất nhỏ phiêu đãng, trong lúc mơ hồ, Vân Khê thấy được thân ảnh màu tím, cao lớn vĩ ngạn, giống như đã từng quen biết. Tâm thần nàng chợt lay động, hướng Vân hộ pháp vẫy vẫy tay: “Vân hộ pháp, đi điều tra xuống, lầu ba rốt cuộc là người nào tới.”

Có thể đi vào hàng ghế khách quý, khách quý kia nhất định có thân phận không giống bình thường, Vân Khê không khỏi lòng hiếu kỳ.

Vân hộ pháp lĩnh mệnh đi.

Long Thiên Tuyệt nhận thấy được nàng khác thường, theo tầm mắt của nàng phương hướng nhìn đi qua, bức rèm che chống phong cảnh bên trong, hắn nhìn không rõ lắm: “Khê Nhi, tại sao?”

“Không có gì, chẳng qua là tò mò thôi.” Vân Khê sợ hắn suy nghĩ nhiều, liền dấu đi suy đoán của mình.

Cũng không lâu lắm, Vân hộ pháp trở lại bẩm báo: “Phu nhân, thuộc hạ đã hỏi thăm được, siêu cấp khách quý trong trướng ở lầu ba, là người của gia tộc Tông Chính hùng mạnh chiếm cứ trăm toàn thành trì ở phía đông nam.”

“Gia tộc Tông Chính?” Vân Khê không thể không thừa nhận mình rất cô lậu quả văn (kiến thức thiếu sót, hiểu biết ít).

“Đúng vậy, gia tộc này không phải là cổ gia tộc, mà là siêu cấp gia tộc quật khởi gần trăm năm nay, thực lực vô cùng hùng hậu. Bọn họ chiếm cứ lấy trăm tòa thành trì ở vùng đông nam, tài nguyên phong phú, nhân tài đông đúc, gia chủ của Tông Chính gia tộc giống như

hoàng đế một phương, những người khác không dám tự ý vào địa giới của bọn họ. Bên trong khu vực gia tộc đó, có pháp luật vô cùng nghiêm khắc, mỗi tòa thành trì đều phải tuân thủ một cách nghiêm chỉnh, thưởng phạt phân minh, rất có dã tâm thành lập một nước, ý tứ xưng vương xưng bá. Nhưng vẫn còn e ngại ảnh hưởng của các thế lực khác trên Long Tường đại lục nên bọn họ không dám công khai lập vua, nhưng thế lực và lực ảnh hưởng của Tông Chính gia tộc không thể khinh thường." Vân hộ pháp nói nhẹ nhàng.

"Lại còn có một gia tộc siêu cấp như thế, khó trách bọn hắn có tư cách tiến vào hàng ghế siêu cấp khách quý." Vân Khê than thở, có thể ở trên Long Tường đại lục mạnh bạo như vậy, có thế lực khổng lồ như vậy, có thể thấy được gia tộc này thật đáng sợ và cường đại.

Quay đầu, nhìn về phía Long Thiên Tuyệt ở bộ dạng trầm ngâm suy ngẫm ở bên trong, nàng không có quấy rầy, tiếp tục nhìn khắp bốn phía.

Ghế của lầu ba, lại có thêm vài nhóm khách nhân đi tới, cách bức rèm che, thấy không rõ bộ dáng đối phương. Hứng thú của Vân Khê giảm đi, đang muốn tựa đầu thu hồi lại, trong góc lầu ba trong đó một gian ghế bỗng nhiên có người kéo ra bức rèm che, tầm mắt vừa lúc cùng nàng đụng chạm.

Vân Khê cùng đối phương nhất tề sửng sốt.

Đây không phải là Cừu Mộ Dã của Côn Bằng học viện sao? Hắn cũng ở nơi đây sao? Hơn nữa còn tiến vào ghế siêu cấp khách quý?

Cừu Mộ Dã cũng nhìn thấy nàng, mi mắt nháy nháy, nhớ tới lần tỷ võ ở Thiên Long Thành, hắn không khỏi rùng mình. Trừng mắt với Vân Khê, hắn bực tức lôi kéo bức rèm che.

Lông mày Vân Khê gảy nhẹ, sờ cằm, âm thầm chú ý tới vị công tử lắm tiền nhiều của này.

Ghế bên cạnh Cừu Mộ Dã lại có người thò đầu ra, cũng là một người quen!

Vân Khê khẽ nhếch môi, xoay người nhìn về phía những người đi cùng hôm nay, Độc Cô Mưu vẫn im lặng ngồi một chỗ, đáy mắt của nàng xẹt qua vẻ giảo hoạt.

“Độc Cô, ngươi tới đây giúp ta, tìm hiểu xem hôm nay có bao nhiêu người đến.”

Độc Cô Mưu hơi sững sờ, không giải thích được dụng ý của nàng. Hắn lạnh lùng ôm kiếm, tiếp tục ngồi tại chỗ, không để ý đến nàng, loại chuyện nhỏ nhặt này, cần làm phiền đến hắn sao?

Long Thiên Tuyệt nhướng mày, đến gần Vân Khê, dùng ánh mắt hỏi thăm nàng, cảm thấy nàng cười thật giảo hoạt.

Vân Khê hếch cằm chỉ chỉ, Long Thiên Tuyệt theo phướng hương nàng chỉ, thấy được một mặt cô gái, xinh đẹp, khả ái, ngọt ngào, rõ ràng chính là Hoa gia Tiểu công chúa —— Hoa Sở Sở.

Hoa Sở Sở từng theo mẹ ruột của nàng lưu vong đến Ngạo Thiên đại lục, được người của Độc Cô lĩnh chăm sóc, hiện tại thật vất vả trở lại Long Tường đại lục, nói vậy nàng cũng đã đi theo mẹ ruột của nàng, trở về Hoa gia.

Hoa Sở Sở nhìn ngó, ánh mắt tò mò chớp chớp. Tình cờ lại bắt gặp hai người Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt, nàng hơi sững sờ, sau đó mừng rỡ hướng hai người vẫy vẫy tay nhỏ bé, rất nhanh lui đầu, biến mất ở cửa sổ.

Cũng không lâu lắm, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Vân Khê nghẹn cười, cố ý nháy mắt, không để cho Phong hộ pháp đám người đi mở cửa, mà đối với Độc Cô Mưu nói: “Độc Cô, mở cửa đi!”

Lại là hắn?

Độc Cô Mưu hồ nghi ngẩng lên đầu nhìn nàng, cảm thấy hơi là lạ ở, đợi đến ngoài cửa truyền đến tiếng la của Hoa Sở Sở, cả người hắn rõ ràng chấn động.

“Mưu ca ca, huynh đang ở đây bên trong sao? Là muội đây! Muội là Sở Sở!”

“Độc Cô, tìm ngươi kìa, còn không mau đi mở cửa?” Vân Khê cười trộm, nhìn về phía Độc Cô Mưu. Mặc dù thấy không rõ thần sắc của hắn, nhưng Vân Khê có thể phỏng đoán khẳng định là vẻ mặt lãnh khốc của hắn giờ phút này đã tan vỡ.

Độc Cô Mưu vẫn không nhúc nhích, nhưng mũi chân khẽ nhúc nhích lại bán đứng hắn, hắn giờ phút này nhất định vô cùng muốn chạy trốn!

Ngoài cửa Hoa Sở Sở, thấy chậm chạp không có ai mở ra cửa, tự nhảy lên cửa sổ mà vào liễu.

“Mưu ca ca, huynh quả nhiên ở chỗ này đây? Sao lại không mở cửa cho muội?” Hoa Sở Sở mặc váy dài tinh xảo màu lam, vui mừng chạy tới cạnh Độc Cô Mưu.

Độc Cô Mưu thân hình rõ ràng cứng đờ, lộ ra vẻ rất không tự nhiên.

“Mưu ca ca, muội đã đi theo nương về nhà, phụ thân cùng người

trong nhà đều đối với muội rất tốt. Còn huynh? Gần đây huynh có khỏe không?" Hoa Sở Sở không hề để ý đến sự lãnh đạm của Độc Cô Mưu, tự quyết định, trên khuôn mặt nhỏ xinh xắn lộ ra nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời.

Độc Cô Mưu khẽ gật đầu một cái, vẫn không được tự nhiên, hơn nữa có mấy người Vân Khê ở bên cạnh nhìn hắn, hắn muốn tự nhiên cũng không được.

Chẳng qua chỉ là nhẹ nhàng gật đầu, Hoa Sở Sở cũng đã rất thỏa mãn, nụ cười thật tươi, cả người như dính vào vai của hắn, không thèm quan tâm gì đến những người bên cạnh.

"Mưu ca ca, không bằng huynh tới Hoa gia, ở cùng một chỗ với muội, giống như hồi còn bé chúng ta vẫn chơi đùa cùng nhau ấy. Muội bảo đảm chỉ cần có muội, không người nào dám khi dễ huynh!"

Độc Cô Mưu khẽ nghiêng đầu, xuyên qua màu đen đấu lạp, nhìn nụ cười thuần khiết không tỳ vết của nàng, hắn do dự.

Lúc này, ngoài cửa phòng xuất hiện đoàn người, trong đó cầm đầu một gã nam tử ngông nghênh tiến vào.

"Sở Sở, sao muội lại chạy nơi này tới? Còn không mau lại đây? Như vậy con ra thể thống gì nữa?" Nam tử thần sắc uy nghiêm quét cả ghế lô, khí tràng cường đại, bẩm sinh quý khí, khiến Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt chú ý đến.

Hoa Sở Sở tựa hồ có chút sợ đối phương, bất đắc dĩ buông lỏng tay ra, chu cái miệng nhỏ nhắn nói: "Đại ca, muội chỉ là tới thăm Mưu ca ca một chút mà thôi."

Ánh mắt Hoa Ức Phong trong nháy mắt trở nên sắc bén, hai mắt nhìn

chằm chằm Độc Cô Mưu, trầm giọng nói: “Ngươi chính là người bị Độc Cô gia trục xuất khỏi cửa?”

Hoa Sở Sở nghe vậy, lập tức bất mãn: “Đại ca, làm sao huynh có thể nói như vậy? Mưu ca ca là người tốt, là một người chính trực!”

“Người chính trực? Người chính trực sẽ trở thành một sát thủ sao?” Hoa Ức Phong hừ lạnh một tiếng, trong giọng nói tràn đầy khinh thường.

Hai mắt Hoa Sở Sở trừng trừng, vòng qua Hoa Ức Phong, trừng mắt với Độc Cô Kiêu ở phí sau hắn: “Nhất định là ngươi đã nói xấu Mưu ca ca với đại ca của ta, ngươi thật hèn hạ!”

Độc Cô Kiêu lúc này tập trung chú ý tới Độc Cô Mưu, làm gì có thời gian chú ý tới nàng? Hắn rất kinh ngạc, lại ở chỗ này thấy y, tâm tình của hắn không khỏi phức tạp.

Độc Cô Mưu nhìn hắn, so với hắn bình tĩnh rất nhiều.

Hoa Ức Phong trừng mắt, trách mắng: “Chuyện không liên quan đến Kiêu, muội chớ oan uổng hắn. Chuyện của Độc Cô Mưu, tự có những người khác của Độc Cô Lĩnh cho ta biết, tóm lại muội sau này ít tiếp xúc với hắn đi. Muội là tiểu công chúa của Hoa gia, thân phận địa vị không giống bình thường, không nên tùy ý ở cùng chỗ với người đê tiện, tự hạ thân phận của mình.”

“Đại ca, muội không cho phép huynh nói Mưu ca ca như vậy! Muội chẳng phải Tiểu công chúa gì cả, Mưu ca ca cũng không phải là người đê tiện, dù sao muội vẫn muốn cùng Mưu ca ca ở chung một chỗ.” Hoa Sở Sở đưa tay, quật cường khoác cánh tay Độc Cô Mưu.

Ánh mắt Hoa Ức Phong nhất thời thâm trầm, tiến lên một bước, đem

Hoa Sở Sở ương ngạnh kéo ra, giao cho hai gã thuộc hạ đi theo ở bên cạnh hắn. Hai người một tả một hữu, đem Hoa Sở Sở giữ lại.

“Đại ca, huynh muốn làm gì? Huynh mau bảo bọn họ buông ra!”

Hoa Ức Phong không để ý đến nàng gào thét, một đôi mắt ưng vững vàng ngó chừng Độc Cô Mưu, gằn từng chữ: “Ta trịnh trọng cảnh cáo ngươi, sau này cách xa muội muội của ta ra, nếu không ta sẽ không khách khí!”

“Chúng ta đi!” Hắn phất tay một cái, sẽ phải xoay người rời đi.

Lúc này, một thanh âm trầm trầm vang lên: “Buông nàng ra!”

Hoa Ức Phong dưới chân dừng lại, quay đầu nhìn về phía Độc Cô Mưu, nguy hiểm híp mắt lên: “Ngươi nói cái gì?”

“Ta nói, buông nàng ra!” Thanh âm thô ách nhưng rất lưu loát, khí phách mà kiên quyết.

Tất cả mọi người tại đó chốc lát giật mình sững sờ.

Độc Cô Kiêu vô cùng ngạc nhiên, đại ca lại có thể nói chuyện, hơn nữa lại rất lưu loát. Chẳng lẽ thanh quản của đại ca đã toàn bộ hồi phục?

Hoa Sở Sở kinh ngạc, Mưu ca ca lại vì nàng, dám cùng ca ca tranh phong, nàng thật vui vẻ nga! Mưu ca ca, cố gắng lên!

Đám người Vân Khê còn lại là vui mừng, thật sự có người có thể làm cho Độc Cô Mưu từ trước đến giờ trầm mặc ít nói phải nổi giận, thậm chí mở miệng nói chuyện, việc này có tính là chuyện vui mừng hay không đây? Bọn họ mỏi mắt mong chờ.

Bọn thuộc hạ của Hoa Ức Phong thì rất khiếp sợ, cả Hoa Tây thành, người nào không biết sự lợi hại của đại công tử nhà bọn họ? Kẻ dám nói chuyện như thế cùng đại công tử, cũng đã biến mất trên đời này, người này rốt cuộc ăn gan hùm mật báo gì, lại dám hô to gọi nhỏ đại công tử chứ? Thần sắc mọi người xem kịch vui.

Ánh mắt Hoa Ức Phong nhìn trừng trừng Độc Cô Mưu, hàn khí lan tràn. Uy nghiêm của đại công tử Hoa gia há lại bị khiêu khích cùng chà đạp như vậy?

“Tiểu tử, ngươi có gan! Muốn ta đem người lưu lại, xem ngươi có bản lãnh hay không?” Hắn chân phải một đập mạnh, tấm ván gỗ thanh tịnh trên mặt đất, nứt ra từng khúc.

Oanh!

Hơi thở cuồng bạo, ngay lập tức bộc phát, khiến toàn khu ghế lô như nổi loạn.

Hắn ngước mắt, ánh mắt màu lam chớp động, bạo khí như phiên giang đảo hải (rời sông lấp biển, vô cùng khí thế, mạnh mẽ) bộc phát.

Thực lực Huyền tôn ngũ phẩm!

Thuộc hạ của Hoa gia rối rít vì đại công tử cảm thấy tự hào, lấy thực lực đại công tử, nhất định có thể sánh bằng đệ nhất thiên tài trong truyền thuyết của thập đại học viện, Vân Trung Thiên.

Hừ, tiểu tử, ngươi chọc tới đại công tử thật sự là quá xui xẻo rồi!

Quyển 4 - Chương 162: Thiên Tuyệt, anh tuấn bại hoại!

Thấy đại ca nổi giận, Hoa Sở Sở bắt đầu sốt ruột, giãy dụa hô lên: “Đại ca, không được làm hại Mưu ca ca! Nếu huynh hại người, muội liền liều mạng với huynh!”

Hoa Ức Phong nghe vậy, lửa giận trong lòng càng lớn.

“Tiểu tử, ngươi đã làm gì muội muội ta khiến nàng hết lòng bảo vệ ngươi?”

Độc Cô Mưu đứng lên, lập tức bộc lộ khí thế.

Hắn cả người mãnh liệt chấn động, khí tức mênh mông mãnh liệt, như sóng dâng biển rộng. Mọi người lập tức cảm thấy hít thở không thông, giống như có một mãnh thú thái cổ thức tỉnh, sát khí đó, người bình thường tuyệt đối không thể có được.

Một đời vua sát thủ, kẻ nào muốn cùng hắn đọ sát khí thì thật là ngu xuẩn!

“Cái gì? Huyền tôn lục phẩm?!” Hoa Ức Phong cúi đầu kinh hô, thân hình khẽ run lên, nhìn người trước mắt, trong lòng càng thêm cảnh giác cao độ.

Không chỉ mình hắn kinh ngạc, mấy người Vân Khê và Long Thiên Tuyệt cũng rất ngạc nhiên. Chín tháng trước, hắn vẫn chỉ là Huyền tôn tam phẩm, chín tháng sau, hắn đã trở thành Huyền tôn lục phẩm cao thủ, có thể thấy được mấy ngày này, hắn rất vất vả, cần cù tu

luyện, không hề lười biếng.

Độc Cô Kiêu là người ngạc nhiên nhất, không nghĩ tới tu vi đại ca tăng nhanh như vậy, ngoài dự đoán của hắn. Đại ca thật thay đổi rồi, khiến hắn không thể nhận ra nữa.

Còn chưa giao chiến, thực lực của hai bên đã phân rõ cao thấp, Hoa Sở Sở vui vẻ muốn nhảy dựng lên: “Mưu ca ca thật siêu nha!”

Hoa Ức Phong quay đầu, lạnh lùng trừng nàng một cái, trên mặt lại hơi quẫn bách. Thực lực của hai bên đã rõ ràng, nếu hắn miễn cưỡng cùng đối phương đấu, đến lúc đó sợ rằng càng thảm hại hơn. Nhưng nếu cứ thế buông tha đối phương, hắn cũng cảm thấy mất mặt. Cứ như vậy, song phương giằng co ở nơi đó, không khí có chút cứng ngắc.

Hoa Sở Sở cười khẽ, le lưỡi với đại ca, sau đó cười ngọt ngào với Độc Cô Mưu, Mưu ca ca giỏi thật đó! Nàng biết mà, Mưu ca ca rất lợi hại, ha ha!

Lúc này, quản sự Thịnh Bảo trai biết tin mà đến, chạy vào giải vây.

“Hoa đại công tử, có chuyện gì vậy? Tại sao lại tức giận như thế? Có phải do chúng ta làm việc không chu đóa không?” Quản sự rất khôn ngoan, khéo léo xử lý tình huống khó xử này, hắn vừa trấn an Hoa Ức Phong, vừa quay sang trách mắng thủ hạ, “Các ngươi làm việc như thế sao? Hoa đại công tử chính là khách quý của Thịnh Bảo trai chúng ta, các ngươi còn không mau mời Hoa đại công tử đến khu ghế của khách quý siêu cấp, hết lòng mà chiêu đãi Hoa đại công tử đi, còn chần chờ gì nữa?”

“Dạ, quản sự.” Hạ nhân đã quen tác phong làm việc của hắn, vội vàng đáp ứng.

Quản sự vừa cười, đối với Hoa Ức Phong nói: “Hoa đại công tử, buổi đấu giá sẽ bắt đầu ngay, Huyết Kỳ Lân công tử ngài thích nhất sẽ được đấu giá. Tại hạ đã trao đổi với các vị khách quý khác, Huyết Kỳ Lân được Hoa đại công tử xem trọng, bọn họ sẽ không tranh đoạt với ngài.”

Hoa Ức Phong nghe vậy, ánh mắt chớp động, thần sắc nhất thời hòa hoanc chút ít. Hắn thu hồi khí tức quanh thân, hướng Độc Cô Mưu hừ lạnh một tiếng, phất tay áo, mang theo người của hắn rời khỏi sương phòng.

“Chúng ta đi!”

“Mưu ca ca! Mưu ca ca!” Hoa Sở Sở bị hai kẻ một trái một phải giữ chặt, kéo khỏi khu ghế lô.

Độc Cô Mưu bước nửa bước, song lại từ từ trở lại, cuối cùng cũng đuổi theo.

Độc Cô Kiêu nhìn hắn một cái, cũng rời khỏi khu ghế.

“Hoa đại công tử, mời di bên này!” Quản sự ân cần đưa người đi ra ngoài, sau lưng hắn, một âm thanh truyền đến, “Quản sự, ngươi lưu lại!”

Giọng nói kia giống như mệnh lệnh của cấp trên, khiến cho hắn không tự chủ mà dừng bước. Nói lời xin lỗi với Hoa Ức Phong, hắn trở lại ghế lô trong.

“Mấy vị có chuyện gì sai bảo?” Hắn tuy khom người, nhưng ánh mắt sắc bén mà nhạy cảm vẫn quan sát từng người trong khu ghế này.

Long Thiên Tuyệt hai mắt nhìn hắn chăm chú, nhàn nhạt cất giọng, không giận mà uy: “Ngươi nhìn sàn nhà của gian phòng này đi, ngươi cho là chúng ta còn có thể thoải mái tham gia buổi đấu giá này sao?”

“Việc này…” Quản sự cúi đầu, nhìn thấy sàn nhà bị Hoa Ức Phong giẫm đạp đã nứt ra, nhất thời hiểu ra, cười nói, “Tại hạ hiểu rồi! Là tại hạ suy nghĩ không cẩn thận. Nếu như mấy vị không chê, tại hạ xin mời các vị đến khu ghế dành cho siêu cấp khách quý ở lầu trên.”

“Lô ghế trên lầu sao? Nghe nói rất đắt tiền, hơn nữa thân phận như chúng ta cũng đủ tư cách tiến vào sao?” Vân Khê ra vẻ lo lắng nói.

Quản sự ngẩng đầu, lần nữa quan sát mấy người ở chỗ này, chỉ riêng hai người Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt đã thấy khí chất xuất chúng, phi phàm, hắn không dám coi thường rồi, huống chi mới rồi, ngay cả Hoa đại công tử đều không bằng bọn họ, hắn càng không dám đắc tội.

Tiếp tục cười, quản sự nói: “Phu nhân chê cười rồi, mấy vị cũng là khách quý của Thịnh Bảo trai, nếu mấy vị nếu không đi, đó mới chính là không nể mặt tại hạ.”

“Sao chúng ta có thể không nể mặt quản sự được? Tốt, chúng ta lên lầu thôi!” Vân Khê sảng khoái đồng ý.

Quản sự âm thầm lau mồ hôi, dẫn đoàn người đến lô ghế của khách quý siêu cấp trên lầu ba.

Lầu ba, lô ghế trong góc, Cừu Mộ Dã thấy lầu hai có động tĩnh, như có trò hay để nhìn, đang thăm dò từ cửa sổ, ai ngờ người lầu hai đột nhiên đi hết. Còn đang nghi hoặc, lô ghế đối diện trên đột nhiên người có người đi vào, bức rèm che vén lên, lộ ra khuôn mặt Vân

Khê.

Cừu Mộ Dã khẽ nguyền rủa, thầm kêu gặp quỷ.

Sau khi ngồi xuống, ở lầu dưới, buổi đấu giá rốt cục bắt đầu.

Vân Khê chuyển sự chú ý sang buổi đấu giá.

Vật phẩm đầu tiên đấu giá hấp dẫn hoàn toàn Vân Khê là một linh châu màu tím. Viên linh châu kia rõ ràng là cùng một loại với Cửu Chuyển linh châu, Xích Huyết linh châu, Hoàng Linh châu, Bích Linh Châu và Lan linh châu, chính là tín vật từ thập đại gia tộc ở Ngạo Thiên đại lục, công dụng chủ yếu chính là hỗ trợ chữa bệnh, rất thích hợp dùng để chữa thương.

Nhưng vấn đề là, tại sao nó lại xuất hiện ở buổi đấu giá tại Long Tường đại lục? Vân Khê rất là kinh ngạc.

“Thiên Tuyệt, ta muốn hạt châu này.”

“Được!” Long Thiên Tuyệt cũng phát hiện, rất hứng thú.

Mỗi lô ghế bình thường đều có một khối lệnh bài hô giá, trên mỗi khối lệnh bài này đều có mã số tương ứng, mỗi lần giơ lên là một lần được hô giá, giơ lệnh bài là không hối hận.

“Tử Linh Châu giá khởi điểm là 50 vạn lượng bạc trắng, mỗi lần ra giá không thể ít hơn mười vạn lượng, hiện tại bắt đầu đấu giá!” Người chủ trì tuyên bố xong, đấu giá chính thức bắt đầu.

“Thật là đen! Giá khỏi điểm thì để thấp như vậy, còn mỗi lần ra giá cũng ít nhất là mười vạn lượng, đây không phải là cướp bóc sao?” Vân Khê hình như đã nắm được bí quyết đấu giá của Thịnh Bảo trai,

giá khởi điểm có vẻ như không cao, có thể thu hút nhiều khách nhân đến, nhưng sau một hồi hô đi hô lại, giá lên giá xuống, cũng khiến cho giá khởi điểm tăng lên gấp bội. (có nghĩa là, giá ban đầu thì rất thấp để thu hút người đến đấu giá, nhưng chênh lệch tiền giữa mỗi lần hô giá – gọi là 'bước giá', lại rất cao, khiến cho giá ban đầu được đội lên nhiều lần)

Thủ đoạn đấu giá như vậy có thể không kiếm ra tiền sao?

Vân hộ pháp giơ lệnh bài hô giá, tựa vào cửa sổ bên, hỏi: "Tôn chủ, phu nhân, chúng ta ra giá chưa?"

"Đợi chút nữa! Hiện tại ra giá cũng uổng công, đợi còn lại không nhiều người, chúng ta sẽ lên tiếng." Vân Khê cũng đã tham gia rất nhiều buổi đấu giá hiện đại, cho nên hiểu được sâu sắc thủ đoạn trong đó. Hiện tại nếu cùng người tranh giá, sẽ làm bại lộ thực lực cùng ý đồ của ngươi, nếu như đụng phải kẻ địch, bảo đảm hắn sẽ đối đầu với ngươi, đem ngươi dày vò đến chết, hung hăng chém ngươi một đao.

Cho nên không vội, trước quan sát kĩ tình hình, tùy cơ ứng biến.

Trong mắt nhiều người, Tử Linh Châu cùng lắm cũng chỉ có thể coi là mặt hàng trung bình, bởi vì chỉ có một viên, đối với kẻ có được nó mà nói, cũng không có hiệu dụng quá lớn, cho nên người hô giá cũng không phải là quá nhiều, hơn nữa phần lớn là ở lầu một khu vực chỗ ngồi lộ thiên của những khách nhân mới biết đấu giá.

Không lâu sau, giá đã thăng lên đến hai trăm vạn, lấy giá tiền này để mua một viên linh châu chữa thương, có vẻ quá cao, dần dần, rất nhiều người bắt đầu bỏ qua, người hô giá càng ngày càng ít.

"Phu nhân, chỉ còn lại có hai người kêu giá, hiện giờ chúng ta hô giá

được chưa?” Vân hộ pháp vừa chú ý tình huống phía dưới, vừa quay đầu lại xin chỉ thị.

“Tốt! Hai trăm năm mươi vạn, lần một! Hai trăm năm mươi vạn, lần hai!.....” Lầu dưới người chủ trì đã bắt đầu muốn giải quyết dứt khoát.

Vân Khê ra dấu với Vân hộ pháp: “Năm trăm vạn lượng!”

“Năm trăm vạn?” Vân hộ pháp hơi sững sờ, nghĩ thầm phu nhân không phải là rấtkeo kiệt sao? Tại sao thoáng cái lại đem giá tăng lên gấp đôi? Bất quá hắn không do dự lâu, lập tức giơ bài: “Chúng ta ra năm trăm vạn lượng!”

Chỉ một thoáng, cả trường đấu giá tràng đều nhìn chằm chằm vào bọn họ.

“Điên rồi sao? Năm trăm vạn lượng mua một viên hạt châu vô dụng?”

“Bọn họ từ đâu đến? Nhanh đi hỏi thăm một chút!”

“Nghe Thịnh Bảo trai nói, bọn họ không có thân phận, bối cảnh đặc thù gì, chẳng qua lúc trước va chạm với Hoa gia đại công tử, Hoa gia đại công tử làm hỏng lô ghế của bọn họ, bọn họ mới có cơ hội đặc biệt đếnlô ghế của khách quý siêu cấp.”

“Khó trách, một đám nhà giàu mới nổi! Nhất định là chưa từng thấy bảo vật, mới có thể ra năm trăm vạn lượng bạc mua một viên hạt châu vô dụng.”

“.....”

Nghe tiếng mọi người nghị luận, người hô giá cuối cùng cũng quyết

định bỏ cuộc, cùng một đám nhà giàu mới nổi tranh giá không phải là đốt tiền sao?

“Tốt! Vị khách nhân kia ra giá năm trăm vạn lượng! Năm trăm vạn lượng, lần một! Năm trăm vạn lượng, lần hai!.....”

Mắt thấy đã đến lúc quyết định, lúc này, từ lầu ba góc đối diện, một thanh âm khác vang lên: “Một triệu lượng!”

Oanh!

Hiện trường nhất thời nổ tung!

Điên rồi điên rồi, lầu ba hôm nay sao lại xuất hiện nhiều kẻ điên như vậy?

“Di? Đó không phải là Cừu Đại thiếu gia của Cừu gia đến từ phía Tây Bắc sao? Sao hắn lại coi trọng hạt châu này chứ?”

“Không hổ là Cừu đại thiếu gia, đúng là người có tiền a, vung tiền như rác, mà không thèm nháy mắt một cái.”

“Xem ra hạt châu này chắc chắn là của Cừu Đại thiếu gia rồi! Cùng Cừu Đại thiếu gia đấu bạc, đây không phải là đùa giỡn sao?”

“.....”

Vân Khê vốn tưởng rằng Tử Linh Châu lập tức có thể tới tay, bởi vì nàng đã đem giá tiền tăng lên gấp đôi, biểu lộ quyết tâm nhất định phải có, trừ phi đối phương cũng nhất định phải có, nếu không tuyệt sẽ không ngây ngốc tranh giá với nàng. Vả lại, tất cả mọi người đều biết, chỗ ngồi lộ thiên cùng lô ghế của siêu cấp khách khác xa nhau về thực lực, chỉ người chân chính có tiền mới có tư cách ngồi trong

lô ghế siêu cấp khách quý, đây chính là ưu thế của bọn học.

Nàng trăm triệu lần không nghĩ tới, lại còn có người cùng nàng tranh giá.

Nàng cất bước đi tới bên cửa sổ, vén rèm lên, nhìn về phía cửa sổ đối diện

Cừu Mộ Dã giờ phút này đang đứng ở cửa sổ, đắc ý cười, hướng nàng thị uy, trong lòng đại khoái. Nếu bàn về võ công, thật sự hắn không bằng bọn họ, nhưng bàn về tài lực, Cừu gia xưng đệ nhất, cũng chưa có người dám xưng đệ nhị.

Vân Khê nhìn hắn, lạnh lùng cười một tiếng, tốt, ngươi muốn đấu với ta đúng không? Ta đây sẽ "chăm sóc" ngươi!

"Một triệu mười vạn lượng!" Nàng cười tươi, hướng Cừu Mộ Dã quăng đi một ánh mắt mị hoặc, xem như là trả đòn cho hắn.

Vân hộ pháp đứng ở bên cạnh của nàng, khẽ run rẩy, phu nhân, người quá hoang phí!

Long Thiên Tuyệt nhìn nàng, lắc đầu than nhẹ.

Sáo ngọc trong tay Cừu Mộ Dã khẽ động, bày ra bộ dáng công tử phong lưu phóng khoáng, tiếp tục hô giá: "Hai triệu lượng!"

Những khách nhân bên dưới không chịu nổi nữa, trong mắt bọn hắn, đây chính là trận đấu của hai kẻ điên.

Một viên hạt châu, lại bán với giá hai triệu lượng, cơ hội kiếm tiền tốt như vậy, bọn họ đều muốn mang hạt châu ra bán.

“Hai triệu mười vạn lượng!”

“Ba triệu lượng!”

“Ba triệu mười vạn lượng!”

“Bốn triệu lượng!”

“.....”

“.....”

Cả hội trường chỉ còn lại thanh âm một nam một nữ thanh âm, hô giá liên tiếp.

Vân Khê cùng Cừu Mộ Dã hai người nhìn lẫn nhau, không khí tóe lửa, có thể đủ đem cả Thịnh Bảo trai nướng chín.

Vân hộ pháp đang khẩn trương ôm ngực, sắp không chịu được nữa rồi, hắn vì tôn chủ mà thấy đau lòng a! Vì một viên hạt châu, phu nhân muốn khuynh ra bại sản sao?

Lại quay đầu nhìn tôn chủ, đang nhàn nhã uống trà, hết sức bình tĩnh.

Vân hộ pháp không khỏi bội phục tôn chủ vạn phần, nếu đổi lại là hắn, thấy thê tử của mình phá sản như thế, hắn nhất định sẽ lập tức đem người đóng gói, tống đi.

“Ta ra năm trăm triệu lượng!” Cừu Mộ Dã cười lạnh, cằm hếch lên, ý tứ như muốn nói…, ngươi dám ra tiếp không, dám không?

“Ta.....” Vân Khê nhìn lại hắn, cố ý kéo dài âm, sau đó hai tay vung

lên, hướng hắn khẽ mỉm cười, “Ta bỏ cuộc!”

“Năm triệu lượng mua một viên hạt châu, chúc mừng Cừu đại thiểu!” Vân Khê ra dấu chúc mừng hắn, Cừu Mộ Dã đột nhiên hiểu ra, giận đến mặt đỏ lên, thì ra là nàng là cố ý, cố ý dụ dỗ hắn nâng giá tiền, sau đó để cho hắn lấy giá cao mua một viên hạt châu trung đẳng. Hắn điên mất.

“Ngươi..... Ngươi nhớ mặt ta đấy!” Cừu Mộ Dã hung hăng trừng mắt, nhưng cũng không quá đau lòng, dù sao Cừu gia bọn họ cái không thiếu nhất chính là bạc.

“Năm triệu lượng.....” Những người ở chỗ này rối rít lắc đầu cảm thán, lúc này mới là vật phẩm đầu tiên, giá tiền đã cao như vậy, đấu giá phía sau còn tiếp tục như nào? Thật là hai kẻ điên a!

Đang lúc mọi người cho là hạt châu sắp rơi vào túi Cừu Mộ Dã, một thanh âm khác từ lầu ba truyền ra: “Năm triệu mười vạn lượng!”

Mọi người nghe thấy, suýt nữa sinh ra ảo giác, còn tưởng rằng là Vân Khê không phục, lần nữa kêu giá, nhưng cẩn thận nghe lại, kia rõ ràng là thanh âm một nam tử. Thanh âm kia trầm thấp dễ nghe, giống như lá trúc xào xạc, truyền từ tai mọi người đến thẳng tâm.

Toàn trường oanh động, cuộc đấu giá của hai kẻ điên giờ đã xuất hiện kẻ điên thứ ba rồi!

Vân Khê nghe thanh âm đó, đột nhiên ngửng đầu lên, nhìn về cửa sổ đối diện.

Thanh âm kia nàng vô cùng quen thuộc.

Tại sao lại là hắn?

Thật sự là hắn!

Long Thiên Tuyệt nghe thấy thanh âm, động tác cầm cốc cũng dừng lại một chút, lông mày cũng khe chau.

Tử y nam tử đứng ở phía sau bức rèm che, cách xa bức rèm che của nàng, hắn vẫn chưa lộ diện, nhưng Vân Khê đã xuyên thấu qua bức rèm che mơ hồ thấy được mái tóc trắng đặc biệt của hắn.

Cừu Mộ Dã vốn không có hứng thú với hạt châu, bây giờ lại có một kẻ coi tiền như rác xông ra, hắn cao hứng còn không kịp, sao có thể tiếp tục nâng giá?

Viên Tử Linh Châu này cuối cùng có giá năm triệu mười vạn lượng!

Trong lịch sử từ trước đến nay, đây chính là vật phẩm đấu giá có giá kì quái nhất. Mọi người không khỏi chắc lưỡi hít hà, những người có tiền này thật không phải là người!

Càng làm cho Vân Khê ngoài ý muốn chính là, Tử Linh Châu không được mang đến lô ghế đối diện, mà là trực tiếp đưa đến ghế ngồi của Vân Khê.

“Vân cô nương, viên Tử Linh Châu này chính là vị tử y công tử tặng cho ngài, xin ngài nhận lấy.” Quản sự cười híp mắt nói, đáy lòng thầm nghĩ, xem ra, khách nhân ở lô ghế này có bối cảnh không tầm thường a, ngay cả Tông Chính gia tộc hiển hách cũng có giao tình tốt đẹp với bọn họ, không đơn giản a! May là hắn không đắc tội bọn họ, nếu không hắn sao có thể chịu nổi.

Vân Khê nhận lấy hạt châu, ở trong tay loay hoay một hồi, do dự, lại đem hạt châu trả lại.

“Thay ta cám ơn vị công tử kia, vô công bất thụ lộc (không có công thì không hưởng lộc), ta không thể nhận!”

Nếu nàng thật sự nhận hạt châu, Thiên Tuyệt không biết sẽ ghen đến mức nào, nghĩ đến tâm tình của hắn, mặc dù nàng rất muốn hạt châu này, nhưng cuối cùng vẫn không nhận.

“Này.....” Quản sự có chút khó xử.

“Nhận lấy đi!” Long Thiên Tuyệt đột nhiên đứng dậy, tiến lên, cầm lấy Tử Linh Châu lấy tới đây, lại tháo chiếc nhẫn trữ vật trong tay ra, đưa cho quản sự, lạnh lùng nói, “Cái nhẫn này cùng vật phẩm bên trong giá trị vượt qua năm triệu lượng, ngươi đưa nó cho vị công tử kia. Nói cho hắn biết, đồ phu nhân ta muốn, ta có thể làm mọi việc vì nàng, không cần hắn hao hết tâm tư, bảo hắn tốt nhất nên tiết kiệm nhiều bạc một chút, về già cô độc còn có vốn mà dưỡng lão.”

“Ách.....” Quản sự âm thầm lau mồ hôi, đây rốt cuộc là tình huống gì, tại sao nồng đậm mùi đố kị như vậy?

Tứ đại hộ pháp nhất tề mãnh liệt nuốt nước miếng, tôn chủ cũng quá độc địa đi? Lại nguyền rủa người ta cô độc sống nốt quãng đời còn lại?

Vân Khê khẽ nhếch miệng, cũng thấy được nồng đậm đố kị từ trên người hắn truyền tới. Chuyện náo động này, đến cuối cùng vẫn là chính bọn hắn dùng hơn năm triệu lượng bạc mua Tử Linh Châu, Vân Khê khóc không ra nước mắt.

“Hôm nay thế này thôi, chúng ta đi!” Long Thiên Tuyệt nắm tay Vân Khê, sải bước rời đi.

Vân Khê bị hắn kéo, nhìn hắn hơi có vẻ hơi giận, lạnh lùng nghiêng mặt, cũng không dám nói nhiều rồi, tùy ý hắn kéo đi về phía trước.

Tứ đại hộ pháp nhìn nhau một cái, nhất tề lắc đầu than nhẹ, không ổn rồi, tôn chủ xem ra ghen tức không nhỏ.

Chờ vợ chồng Vân Khê cùng tứ đại hộ pháp lục tục rời đi, Độc Cô Mưu cũng đứng lên, đi theo. Trước khi đi, hắn quay đầu, nhìn kĩ một lô ghế ở đối diện, không biết đã suy nghĩ những gì.

Lô ghế đối diện, tử y nam tử đưa tay, ngón tay thon dài vén lên bức rèm, nhìn về phía lô ghế đối diện, đáng tiếc, ở đó, giờ phút này đã không còn bóng người. Hắn hơ mỉm cười, rất nhanh lại đem bức rèm che để xuống.

Khê Nhi, chúng ta lại gặp mặt.

Hắn ở trong lòng tưởng niệm, ánh mắt thâm thúy lại xẹt qua một tia nhu hòa.

Phía sau hắn, có hai gã nam tử áo đỏ, hai người kinh ngạc nhìn hắn, thần sắc không thể tin nôit.

“Tử Phong thiếu gia, ngwoif biết cô nương kia?”

Lấy hơn năm triệu lượng bạc mua một viên hạt châu, nếu không phải do ấm đầu, vậy khẳng định là bị sắc đẹp mê hoặc, khiến cho đầu óc u mê.

Bọn họ đi theo Tử Phong thiếu gia cũng đã nửa năm, chưa bao giờ thấy người có hành động khác thường đối với một cô nương như hôm nay, việc này khiến cho bọn họ phải tìm tòi, nghiên cứu thạt kĩ.

Không sai, vị khách quý thần bí này không phải ai khác, chính là Hách Liên Tử Phong đã lâu không gặp.

Nghe được câu hỏi của hai người phía sau, Hách Liên Tử Phong sắc mặt nhất thời trầm xuống, lộ ra không vui vẻ, quanh thân lãnh khí không ngừng phát tán.

Hai gã nam tử áo đỏ phía sau lập tức câm miệng, không dám nhiều lời nữa, bọn họ biết, bọn họ đã xúc phạm đến cấm kị của Tử Phong thiếu gia. Mà vị nữ tử đó, vô cùng có khả năng chính là cấm kị của Tử Phong thiếu gia. Không biết bọn họ có cần thiết trở về bẩm báo phu nhân tình huống đặc biệt này không nhỉ?

“Ta cảnh cáo các ngươi, nếu là dám phản bội ta, truyền lại bất kỳ tin tức gì cho mẫu thân, ta dám cam đoan, các ngươi tuyệt đối sẽ không sống đến ngày mai!” Trên người hắn khí tức lần nữa tăng vọt.

Hai người trong lòng nhất tề chấn động, Tử Phong thiếu gia lại đoán được tâm tư của bọn hắn, hai người thưa dạ đồng ý: “Tử Phong thiếu gia, thuộc hạ không dám!”

“Nếu còn muốn ở bên cạnh ta, thì hãy nhận thức rõ ràng chủ nhân chân chính của các ngươi!” Hách Liên Tử Phong vẫn nhàn nhạt nói, không giận tự uy.

Hai người thu liễm tất cả thần sắc, nghiêm nghị đứng dậy, cung kính bái lạy hắn: “Thuộc hạ tuyệt đối không dám phản bội Tử Phong thiếu gia!”

Hách Liên Tử Phong hừ lạnh một tiếng, từ từ thu liễm hơi thở.

Hai người thở phào nhẹ nhỏm, đáy lòng lại vô cùng được rung động, không nghĩ tới Tử Phong thiếu gia võ công của tinh tiến nhanh như

vậy, bọn họ sớm không theo kịp. Xem ra, đây là lúc nhận rõ chủ tử chân chính của bọn họ.

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, quản sự lại tới sương phòng của bọn hắn.

“Công tử, khách nhân lô ghế đối diện đã nhận linh châu ngài tặng, nhưng lại gửi đến cái nhẫn này.” Quản sự đích thân đem chiếc nhẫn dâng lên.

Hách Liên Tử Phong khẽ hí mắt, đem chiếc nhẫn nhận lấy, đây rõ ràng là chiếc nhẫn chỉ nam nhân mới có thể đeo, hắn khẽ nhếch môi, mở miệng nói: “Hắn có thể nhắn lại gì không?”

“Này.....” Quản sự âm thầm lau mồ hôi, lần nữa khó xử. Theo hắn hiểu, vị công tử này chính là tân quý nhân của Tông Chính gia tộc ở Đông Nam, chọc không nổi. Nếu thật sự nói lại lời nhắn của vị khách nhân kia, hắn rất sợ sẽ không cầm nổi bát cơm nữa, cho nên hắn rất do dự.

“Cứ nói đừng ngại!” Hách Liên Tử Phong sắc mặt rất bình tĩnh, hắn tùy tiện đoán cũng đoán được vẻ mặt tức giận của Long Thiên Tuyệt khi thấy Vân Khê nhận được linh châu hắn tặng.

Quản sự mãnh liệt nuốt ngụm nước miếng, chần chờ nói: “Vị khách quý kia nói, cái nhẫn này cùng vật phẩm bên trong giá trị vượt qua năm triệu lượng, sai tại hạ chuyển cho công tử. Sau đó lại nhắn với ngài, đồ phu nhân hắn muốn, hắn có thể làm được tất cả vì nàng, sẽ..... không cần công tử hao tổn tâm tư, còn nói..... công tử ngài nên tiết kiệm nhiều bạc một chút, chuẩn bị..... chuẩn bị cô độc dưỡng lão…”

Quản sự dùng hết khí lực mới nói xong, chỗ trán đã lấm tấm mồ hôi.

“Cái gì? Hắn lại dám nói như thế với thiếu gia nhà chúng ta?”

“Quá ghê tởm! Hắn là cái thá gì? Tại sao dám nguyền rủa thiếu gia nhà chúng ta.....”

Hai gã nam tử áo đỏ nhất thời nổi giận, bọn họ quay đầu nhìn về phía thiếu gia nhà mình, nghĩ thầm thiếu gia nhất định cũng sẽ hết sức tức giận, cho dù là ai thì cũng không thể chịu được ngữ điệu châm chọc người như thế.

Song, bọn họ nghĩ lầm rồi.

Hách Liên Tử Phong chẳng những không có tức giận, ngược lại vui vẻ nở nụ cười: “Long Thiên Tuyệt, ngươi vẫn lòng dạ hẹp hòi như vậy!”

Hai người nhất thời nhìn ngây người, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy thiếu gia cười, thiếu gia cười rất nhẹ, rất nhẹ, nếu không phải cẩn thận quan sát, thật đúng là nhìn không ra hắn đang cười. Nhưng không thể không thừa nhận, thiếu gia cười lên rất đẹp, hơn nữa vô cùng hợp với đầu tóc trắng kia, nụ cười càng thêm mị hoặc chúng sinh.

Hôm nay trong vòng một ngày, liên tục thấy được biểu hiện khác thường của thiếu gia, hai người vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi than thầm, trong lòng lại tràn ngập tò mò về vị cô nương thần bí kia. Nàng rốt cuộc quan hệ như thế nào với thiếu gia, vì sao có thể dễ dàng tác động đến cảm xúc của Tử Phong thiếu gia nổi tiếng lạnh lùng?

Vân Khê đi theo Long Thiên Tuyệt quay trở về khách điếm, Long Thiên Tuyệt trịnh trọng tuyên bố, quyết định bắt đầu từ hôm nay sẽ bế quan, bất luận kẻ nào cũng không được quấy rầy hắn, sau đó hắn

nhốt mình ở trong phòng, không đi ra.

Vân Khê sửng sốt, đến bây giờ cũng không kịp phản ứng.

Hắn bị làm sao vậy? Đang yên đang lành lại vô duyên vô cớ bế quan?

Chẳng lẽ là bởi vì Hách Liên Tử Phong xuất hiện nên đã kích thích hắn?

Dạo bước ở ngoài cửa phòng, nhìn tứ đại hộ pháp canh giữ, nàng lại không thể tiến vào, lòng của nàng thấp thỏm bất an. Thiên Tuyệt thực sự rất khác thường, không nói gì với nàng đã tự quyết định bế quan. Lòng của nàng như lửa đốt, không nhịn được suy đoán lung tung. Hắn rốt cuộc là thật muốn bế quan, hay là ghen tuông quá lớn, đến nỗi ngay cả nàng cũng không muốn gặp?

Vân hộ pháp nhìn nàng chậm chạp không chịu rời đi, không nhịn được tiến lên phía trước nói: “Phu nhân, hay là ngài đi về nghỉ ngơi trước đi, tôn chủ ở nơi này, đã có bốn người thuộc hạ bảo vệ, chắc chắn sẽ không có chuyện gì.”

“Tôn chủ các ngươi trước đây cũng đã từng như thế sao?” Vân Khê hỏi thăm.

“Ách..... Dường như không có.” Vân hộ pháp thành thực lắc đầu, sau đó nháy mắt với Phong hộ pháp.

Phong hộ pháp ha hả cười: “Phu nhân, không có chuyện gì đâu, ngài đừng lo lắng, tôn chủ chắc chắc sẽ không vứt bỏ ngài.”

Lời của hắn vừa ra, Vân hộ pháp cùng Hỏa hộ pháp đều trừng hắn, nói năng lung tung, việc gì không nói lại nói việc này, quả thực muốn

bị đánh!

“Thuộc hạ nói sai rồi! Nói sai rồi!” Phong hộ pháp vội vàng sữa chửa, nói, “Ý của thuộc hạ là, tôn chủ quan tâm ngài như vậy, chắc chắn sẽ không tùy tiện bỏ mặc ngài. Nhất định là tôn chủ có nhu cầu cấp bách phải tăng thực lực nên mới bế quan.”

“Đúng vậy, phu nhân, ngài cứ về trước nghỉ ngơi. Chớ suy nghĩ nhiều! Nếu tôn chủ xuất quan, thuộc hạ sẽ báo cho phu nhân đầu tiên.” Vân hộ pháp nói.

Vân Khê chắp tay ở sau lưng, đi qua đi lại mấy lần, bên trong gian vẫn không có bất kỳ động tĩnh gì, nàng nhẹ nhàng thở dài, không thể làm gì khác hơn là xoay người đi đến gian phòng khác nghỉ ngơi.

Một mình nằm ở trên giường, nhìn Tử Linh Châu trong tay mới vừa có được, nội tâm nàng cảm khái vô cùng.

Cũng bởi vì một viên hạt châu nhỏ như vậy, làm hại vợ chồng bọn họ lần đầu tiên bất hòa, thật là quá không đáng giá!

Thiên Tuyệt, chàng bị làm sao? Có tâm sự gì, chúng ta không thể thẳng thắn chia sẻ sao?

Còn Hách Liên đại ca, sao huynh cũng đến nơi này?

Nghe nói sương phòng kia là do Tông Chính gia tộc đến từ phía Đông Nam bao trọn, vậy tại sao huynh lại ở chỗ đó? Huynhcó quan hệ gì với Tông Chính gia tộc chứ?

Huynh đã tìm được mẹ ruột chưa, đã hỏi được đáp án mà huynh muốn chưa? Trong lòng huynh, hận ý có tiêu trừ không?

Trong đầu của nàng tràn đầy các loại nghi vấn.

Nàng trái lo phải nghĩ, đến khi rơi vào bế tắc, nàng mới ôm Tử Linh Châu, trầm trầm đi vào giấc ngủ.

Nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm hôm sau tỉnh lại, đầu tiên, Vân Khê đi đến trước cửa phòng của Long Thiên Tuyệt, cửa phòng vẫn đóng chặt, chẳng qua là mơ hồ nghe thấy thanh âm thiết khí đánh nhau, từ trong phòng, còn có chút ánh lửa.

Thiên Tuyệt rốt cuộc đang làm gì vậy? Luyện kiếm sao? Hay là đang dùng kiếm phát tiết?

Vân Khê tò mò, ghé sát vào, xem cho rõ ràng.

Tứ đại hộ pháp nhất tề tiến lên một bước, ngăn trước mặt nàng.

“Phu nhân, mời ngài trở về đi! Tôn chủ phân phó, trong lúc người bế quan, bất luận kẻ nào cũng không được nhích tới gần gian phòng nửa bước.” Vân hộ pháp cười tủm tỉm nói, không dám cho đi, cũng không dám đắc tội phu nhân, làm người thật là khó khăn a.

Vân Khê mắt lạnh nheo lại, nhìn chằm chằm hắn: “Ta là bất luận kẻ nào sao?”

“Phu nhân dĩ nhiên không phải là bất luận kẻ nào.....” Vân hộ pháp cười làm lành, hít một hơi nói tiếp, “Nhưng mà tôn chủ phân phó, cả phu nhân cũng không thể đi tới gần nửa bước. Hắc hắc, thuộc hạ cũng là nghe lệnh làm việc, rất khó xử, kính xin phu nhân đại xá, thông cảm cho thuộc hạ.”

Vân Khê hai tay khoanh trước ngực, từng bước ép về phía trước, mắt lạnh nhìn chằm chằm hắn: “Ta hỏi ngươi, ở trong nhà này, rốt

cuộc là tôn chủ lớn, hay là phu nhân lớn hơn?”

“Cái này.....” Vân hộ pháp mãnh liệt nuốt nước miếng, quay đầu hướng ba người còn lại cầu cứu, đáng tiếc ba tên kia một chút nghĩa khí cũng không có, đồng loạt ngẩng đầu nhìn trời, giả vờ ngắm cảnh, ngắm mây, cái gì cũng không nghe thấy. Loại vấn đề này, người nào dám đụng vào thật là ngu ngốc. Củ khoai lang nóng này ngươi tự ăn đi?

Vân hộ pháp không khỏi thầm mắng, đồ không có nghĩa khí, các ngươi chờ đấy!

Hắn không có biện pháp, không thể làm gì khác là cười nịnh, rất không có cốt khí nói: “Ở trong lòng thuộc hạ, dĩ nhiên là phu nhân đứng hàng thứ nhất, tôn chủ đứng hàng thứ hai.....”

Phong hộ pháp ba người đồng loạt quăng hắn một ánh mắt khinh bỉ, sau đó rất nhanh quay đi chỗ khác.

Vân hộ pháp giận đến muốn chửi người, các ngươi còn dám khinh bỉ ta? Các ngươi cũng là trả lời xem, vấn đề khó khăn vô địch siêu cấp thế này các ngươi có thể trả lời lưu loát, từ nay về sau ta sẽ làm trâu ngựa cho các ngươi, cái chức thủ lĩnh đứng đầu tứ đại hộ pháp cũng tặng cho các ngươi luôn!

Vân Khê rất hài lòng câu trả lời của hắn, đang muốn nói tiếp, lúc này Vân hộ pháp lại nói: “Bất quá, thuộc hạ dù sao cũng là thuộc hạ của tôn chủ, đối với mệnh lệnh của tôn chủ phải phục tùng tuyệt đối. Cho nên, mặc dù trong nội tâm thuộc hạ phi thường tôn trọng phu nhân, đem vị trí của ngài đặt trên vị trí của tôn chủ, nhưng ngoài mặt thuộc hạ lại không thể làm trái với nguyên tắc của mình, luôn đi theo tôn chủ, luôn tuân theo mệnh lệnh của tôn chủ để làm việc. Phu nhân, cầu ngài đừng làm thuộc hạ khó xử được không?”

Vân hộ pháp nói xong lời cuối cùng, rất vô sỉ bày ra một bộ dạng đáng thương, muốn tranh thủ đồng tình.

Ba ánh mắt khinh bỉ lại quang tới, hoàn toàn, triệt để khinh bỉ hắn.

“Hử?” Vân Khê cố ý đề cao âm cuối, nhìn chằm chằm hắn, ánh mắt càng thêm hung hãn nói, “Thật không để ta vào?”

“Thật sự..... Không thể!” Vân hộ pháp hết sức quẫn bách, đau khổ đến suýt nặn ra nước mắt.

Vân Khê theo nhìn chăm chú hắn hồi lâu, bỗng nhiên đưa tay vỗ vỗ đầu vai hắn, nói: “Làm tốt lắm! Ngươi rất chân thành, đáng giá ngợi khen! Về phần ba người khác.....”

Vân Khê hướng ba kẻ đang ngẩng đầu nhìn trời, hung hăng trừng mắt: “Ta nhớ kĩ các ngươi!”

Nói xong, nàng xoay người rời đi.

“Phu nhân anh minh!” Vân hộ pháp như được đại xá, hướng phương hướng Vân Khê rời đi chắp tay, thở phào thở ra một hơi.

Phong hộ pháp, Hỏa hộ pháp cùng Băng hộ pháp ba người hai mặt nhìn nhau, phu nhân suy nghĩ, thật khó nắm bắt a.

Tại sao bọn họ đều thấy lạnh gáy? Cảm thấy điều không tốt sắp kéo xuống người bọn họ?

Tôn chủ, người muốn hại chết chúng ta!

Vợ chồng hai người giận dỗi, tại sao người bị thương tổn lại là chúng

ta?

Đầu năm nay, làm hộ pháp thật khó!

Không có nhìn thấy Long Thiên Tuyệt, Vân Khê như đưa đám, một mình ở đại sảnh khách điếm uống trà, thần sắc hoảng hốt.

Long Thiên Thần, Bạch Sở Mục, Bách Lí Song cùng tỷ muội Triệu gia vốn muốn đi ra ngoài du sơn ngoạn thủy, bắt gặp nàng ngồi một mình cô đơn, liền bỏ kế hoạch du lịch, vây quanh nàng ân cần hỏi thăm.

“Đại tẩu, tẩu đừng suy nghĩ nhiều quá, đại ca có lẽ thật sự là muốn bế quan tu luyện, chưa kịp nói rõ ràng.” Long Thiên Thần nói.

“Đúng vậy a, sư phụ! Người suy nghĩ nhiều rồi, nếu tâm tình người thật sự không tốt, vậy thì cùng đi dạo với chúng con đi, làm thoải mái tâm tình một chút.” Bách Lí song khuyên lơn.

“Các ngươi đi đi, ta không có hứng.” Vân Khê nâng quai hàm, ủ rũ.

“Đi thôi, đi thôi!” Bách Lí Song lôi kéo, Vân Khê rốt cục đầu hàng, đi theo mấy người cùng đi ra khách sạn.

Ở trên đường cái du ngoạn, Vân Khê rốt cuộc cũng thấy thoải mái hơn, nói cho cùng, tuổi của nàng và đám Bách Lí Song, Long Thiên Thần cũng gần bằng nhau, dễ dàng chơi đùa.

Không lâu sau, trên tay mấy người liền đầy đủ đồ chơi, đồ ăn, đi dạo từ đầu phố đến cuối phố.

Đoàn người như vậy du tẩu trên đường muốn không hấp dẫn sự chú ý của người khác là không thể.

Đi qua một cửa hành chuyên bán phấn sáp, một phụ nữ trung niên trang điểm xinh đẹp từ bên trong bước ra, thấy đoàn người Vân Khê liền nhanh chân chạy tới, ngăn đoàn người lại.

“Mấy vị cô nương này có muốn vào tiểu điếm xem một chút không? Chúng ta nơi này có phấn sáp thượng hạng, bảo đảm sau khi các vị dùng xong liền trở nên xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành, mê đảo chúng sinh! Tiểu điếm chúng ta còn có Lan Hương khấu thượng đẳng, Yên Chi phấn nhất phẩm, còn có hạng nhất.....”

“Hai vị tiểu ca cũng nên đi vào xem một chút, nơi này chúng ta còn có hương liệu vô cùng thích hợp với hai vị tiểu ca vừa trẻ tuổi vừa anh tuấn.....”

Nàng thao thao bất tuyệt giới thiệu khiến mọi người ngất ngây, không nói đến phấn trang điểm của nàng ra sao, riêng là tài ăn nói của nàng cũng đã khiến người ta tán dương rồi, có thể nói chết thành sống a.

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người thảm bại, bọn họ sợ nhất là gặp phải kiểu nữ nhân như này, chỉ nói thôi cũng khiến bọn họ cả người run rẩy.

Vân Khê nhìn vị đại thẩm chưởng quỹ này, không khỏi thở dài, nàng ta không tới hiện đại làm nhân viên tiêu thụ thật sự đáng tiếc.

Dù sao trong lúc rãnh rỗi, lại nhìn khả năng giới thiệu của nàng ta, Vân Khê quyết định đi vào, coi như là tiêu khiển.

“Sư phụ, thật sự phải đi vào sao?” Bách Lí Song trong lòng hơi lo lắng, rất sợ mình chỉ có vào mà không ra được.

“Dù sao không có việc gì, vào xem một chút.” Cắn miếng Hương cao

cuối cùng trong tay, Vân Khê cùng đoàn người đi theo chưởng quỹ vào cửa hàng.

Cửa hàng không lớn không nhỏ, giống như những cửa hàng khác, nhưng khách thật là ít ỏi, trừ bọn họ ra, cũng là chỉ có hai ba nữ nhân trung niên giống như chưởng quỹ.

“Các vị cô nương, mời xem mấy hộp phấn mới này, tuyệt đối là hàng thượng phẩm. Màu sắc đa dạng, mùi thơm thuần khiết, màu sắc sáng rõ, tuyệt đối có thể thỏa mãn yêu cầu của các vị.....”

Vân Khê lấy một hộp phấn, đưa tới mũi khẽ ngửi, nàng khẽ cau mày: “Phấn này của ngươi thừa quá nhiều thứ, những thành phần cần thiết thì lại thiếu, mùi thì quá nặng. Những cô nương trẻ tuổi nếu dùng quá nhiều phấn này thì sẽ bị dị ứng, nổi mẩn.”

Nàng khẽ lắc đầu: “Khó trách nơi này làm ăn kém như vậy!”

Cửa hàng chưởng quỹ họ Tống, Tống chưởng quỹ nhìn nàng, hai mắt sáng lên: “Cô nương thật sự quá giỏi! Cô tùy tiện ngửi một cái, là có thể nhìn ra vấn đề mấu chốt, thật quá giỏi! Thần nhân a! Cô nương, ta đối với cô bội phục sát đất.....”

“Được rồi, được rồi!” Vân Khê cắt đứt lời ca tụng của nàng, quét một vòng, bỗng nhiên nghĩ tới buổi đấu giá hôm qua. Một viên Tử Linh Châu có giá khởi điểm 50 vạn lượng bạc trắng tùy tùy tiện tiện cũng bán được với giá trên trời – năm triệu lượng. Vậy nếu có phân trang điểm thượng đẳng mang đến buổi đấu giá chắc cũng có thể bán được với giá cắt cổ như thế, đúng không?

Nhớ tới tổn thất hơn năm triệu lượng kia, nàng lòng đau như cắt, cũng chính vì năm triệu lượng này, Thiên Tuyệt mới một mình bế quan, không thèm nhìn nàng. Vừa nghĩ, nàng lại thấy đau lòng lại

thấy căm phẫn.

Nếu có thể kiếm lại hơn năm triệu lượng bạc, hoặc nhiều hơn nữa, như vậy đến buổi đấu giá nửa bản đồ ngày đó, bọn họ hoàn toàn không cần lo lắng ngân lượng không đủ, mua không nổi bản đồ.

Ừ, nói cho cùng, chế luyện phấn trang điểm cũng không khác gì luyện đan. Biết rõ thuật luyện đan cùng các loại dược liệu nên nàng cũng chẳng xa lạ gì với thành phần của phấn trang điểm cả. Nàng nhớ trong Tàn Hoa bí lục, có ghi lại phương pháp luyện chế vài loại đan dược có thể dùng để mỹ dung dưỡng nhan, hoặc là cải thiện mùi thơm của cơ thể. Nhưng nếu nàng trực tiếp mang đan dược luyện chế được đi bán đấu giá, dù thu được nhiều tiền, nhưng khẳng định sẽ có nhiều phiền toái. Còn nếu nàng đem cải biến một chút phương pháp luyện chế đan dược, biến nó thành kiểu phấn trang điểm, chẳng những có thể che dấu người khác, mà còn có thể tạo nên phong trào, bán được giá tốt, nhất cử lưỡng tiện!

Tốt, cứ như làm vậy đi!

Vân Khê nảy ra chủ ý, cầm lấy vài hộp phấn trong cửa hàng, vừa nhìn vừa ngửi, vừa xác định chúng không đáng giá một đồng.

Vốn vẫn còn hai vị khách trong cửa hàng đang xem đồ, bị lời nói của nàng hấp dẫn, lại nghe nàng nói phấn ở cửa hàng này có vấn đề, lập tức quay đầu đi mất.

Long Thiên Thần, Bạch Sở Mục, Bách Lí Song cùng tỷ muội Triệu Hiểu Du nghe thấy thì sửng sốt vô cùng. Long Thiên Thần không nghĩ tới đại tẩu hiểu biết rộng như vậy, ngay cả phấn trang điểm của người ta cũng rõ như lòng bàn tay, hắn càng ngày càng bội phục đại tẩu nhà hắn; Bạch Sở Mục như lọt vào trong sương mù, hoàn toàn không hiểu gì từ đầu đến cuối, những kiến thức này đối với hắn mà

nói, chẳng khác gì từ trong sách trời nhảy ra vậy; Bách Lí Song cùng tỷ muội Triệu Hiểu Du quả thực đã đem Vân Khê đội lên thành thần tượng của các nàng, ánh mắt ba người lóe sáng hồng tâm.

Tống chưởng quỹ đã sớm nghe đến u mê, nàng mở cửa hàng phấn nhiều năm, còn không hiểu rõ 1% như cô nương kia, nàng đã hoàn toàn bái phục.

“Cô nương, vậy ta nên làm cái gì bây giờ? Cửa hàng này của ta có phải đã hết thuốc chữa hay không?” Tống chưởng quỹ tự mình châm trà, khiêm tốn thỉnh giáo.

Vân Khê nhận trà, chậm rãi ngồi xuống, vừa uống trà, vừa giải thích rõ ràng: “Cái cửa hàng này của ngươi đã không thể cứu chưa, ngươi nên bán sớm đi.”

“Này.....” Tống chưởng quỹ có chút ủ rũ, không cam lòng, “Chẳng lẽ thật sự không có biện pháp khác sao? Nhà của ta cô nhi quả mẫu, phải sống dựa vào cửa hàng này nhiều năm, nếu bán đi, chúng ta thật không còn đường sống.”

Vân Khê nói: “Không bằng như vậy đi, ta ra năm trăm lượng, mua cửa hàng này của ngươi. Ngươi vẫn là chưởng quỹ của cửa hàng, chịu trách nhiệm thay ta buôn bán bên ngoài. Về phần cách điều chế phấn trang điểm sẽ do ta cung cấp, hơn nữa sau này, một phần lợi nhuận của cửa hàng này sẽ là của ngươi.”

“Cô nương nói thật sao? Cô thật sự có biện pháp khiến cửa hàng cải tử hồi sinh sao?” Tống chưởng quỹ ánh mắt nhất thời sáng lên, chỉ nghe Vân Khê bình luận, nàng cũng đã tin một nửa. Nếu là thật sự có việc tốt như vậy, nàng vừa được bạc, vừa không mất chén cơm, hơn nữa cũng không cần nàng phải mạo hiểm, chuyện tốt như vậy, nàng làm sao có thể khước từ đây?

“Đây là chuyện của ta rồi, ngươi chỉ nói ngươi có đồng ý bán cửa hàng hay không thôi.” Vân Khê nói.

“Tốt! Bán! Ta bán!” Tống chưởng quỹ lòng như lửa đốt, sợ Vân Khê hối hận, vội vàng mang giấy bút tới.

“Cô nương, cô viết khế ước, hay ta để viết? Không đúng, sau này nên gọi cô nương là chưởng quỹ mới phải

“Trong mắt người ngoài, ngươi là chưởng quỹ, sau này ngươi gọi ta là Vân nương tử. Nhớ kỹ, bất luận kẻ nào hỏi, cũng không được tiết lộ thân phận của ta, nếu không thỏa thuận giữa chúng liền chấm dứt.” Vân Khê nói, lại tự mình viết, đem các điều khoản trình bày rõ ràng, bao gồm trách nhiệm, lợi ích của song phương, gồm tiền lời chia làm sao, việc giữ bí mật như thế nào, điều khoản rõ ràng, chi tiết, một giọt nước không lọt.

Viết xong, giao cho Tống chưởng quỹ ký, chia làm hai phần. Tống chưởng quỹ nhìn hồi lâu, hoang mang, đây là lần đầu nàng nhìn thấy một khế ước được viết rõ ràng, chi tiết như thế, nhưng nhìn thấy Vân Khê đưa ra tờ ngân phiếu năm trăm lượng bạc, Tống chưởng quỹ cũng không còn nghi ngờ gì nữa, lúc này mới ký tên, điểm chỉ.

Vân Khê rất hài lòng, thu giấy khế ước cùng khế đất của cửa hàng, bắt đầu thu thập, phân công nhiệm vụ cho mọi người.

Đám người Long Thiên Thần tự nhiên là chạy không khỏi, trực tiếp bị nàng kéo tới làm tráng đinh, ngoài ra, nàng còn để cho Tống chưởng quỹ đi thuê một vài cô nương trong sạch, tay chân nhanh nhẹn đến giúp việc.

Cửa hàng phấn trang điểm tạm thời ngừng buôn bán, tiến hành đại

tu. Bởi vì bình thường, cửa hàng cũng không nổi tiếng lắm, nên khi nó đóng cửa, cũng không ai chú ý.

Cứ như vậy, một cửa hàng mới, dưới tình huống không ai chú ý, lặng lẽ được xây dựng.

Suốt mười ngày, Vân Khê tuy bận rộn chuyện cửa hàng, nhưng sớm muộn gì cũng không quên đến trước cửa phòng Long Thiên Tuyệt xem xét tình hình, mỗi lần nàng đi đến, đều nghe thấy thanh âm các loại binh khí va chạm, còn có thể thấy ánh lửa bập bùng.

Liên tiếp mười ngày không nhìn thấy thân ảnh Long Thiên Tuyệt, đáy lòng nàng có chút mất mát, nhưng nàng cũng tin tưởng, hắn nhất định không cố tình gây sự, hắn làm như vậy chắc chắn có lý do riêng, nàng nguyện ý vô điều kiện tín nhiệm hắn. Cho nên không thể nóng nảy, nàng phải chờ đợi hắn chủ động đi ngoài, tới gặp nàng, tự mình giải thích rõ ràng nguyên do.

Mười ngày sau, một cửa hàng phấn sáp tên là Ngu Mỹ Nhân được khai trương nơi phố xa nhộn nhịp của ở Hoa Tây thành sầm uất.

Trước ngày khai trương, một loạt tờ rơi vô thanh vô tức được dán khắp phố lớn ngõ nhỏ. Đôi bạn dở hơi, huynh không ra huynh đệ không ra đệ, Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục mệt bở hơi tai, việc này do bọn họ phụ trách mà.

Ngày khai trương hôm ấy, người dân toàn thành nhiệt tình nghị luận cùng một đề tài, cả năm lẫn nữ.

“Nghe gì chưa? Ở thành Tây mới có một cửa hàng yên chi (yên chi: phấn sáp trang điểm), tên là Ngu Mỹ Nhân. Bọn họ tạo ra một loại phấn mới gọi là Mỹ nhân lộ, nghe nói chẳng những có thể trừ mụn, còn có thể xóa vết thâm, chỉ cần một giọt liền hiệu nghiệm. Khoa

trương hơn, một giọt Mỹ nhân lộ bán những một vạn lượng bạc! Hôm nay là ngày mở cửa đầu tiên, nên mười người có thể miễn phí sử dụng một giọt giá trị một vạn lượng bạc trắng Mỹ nhân lộ, không biết là thật hay giả?"

"Một vạn lượng một giọt Mỹ nhân lộ, giá tiền này cũng quá cắt cổ đi. Chẳng lẽ là thuốc tiên?"

"Không bằng chúng ta đi xem náo nhiệt một chút, nhìn xem rốt cuộc là thật hay giả."

"Đi! Cùng đi!"

Đúng là một truyền mười, mười truyền trăm, tin tức rất nhanh truyền khắp toàn thành, nam nữ già trẻ đều rối rít lao tới Ngu Mỹ Nhân, phần lớn mọi người đều đi náo nhiệt, ai bảo tin tức kia khoa trương như vậy. Nếu sự thật không phải như quảng cáo, cửa hàng này cũng không cần buôn bán nữa, bọn họ sẽ trực tiếp phá quán, ngày khai trương trực tiếp đóng cửa luôn. Còn nếu thật sự có chuyện lạ, thì bọn họ có thể chân chính mở rộng tầm mắt rồi, đáng giá!

Kết quả là, cửa hàng còn chưa chính thức khai trương, người đến ngoài cửa cũng đã xếp thành hàng dài.

Lúc cửa lớn của cửa hàng mở ra, khách nhân bên ngoài liền chen chúc, chen chúc đi vào, may mà cửa hàng sớm có chuẩn bị, thuê không ít tráng hán to con, xếp thành một hàng, chắn đám người ở ngoài cửa.

Lúc này, chính là lúc Tống chưởng quỹ phát huy khả năng ba tấc lưỡi của nàng. Hôm nay, nàng mặc một bộ váy áo thanh lịch, tinh xảo, khiến khí chất cả người cũng thay đổi hẳn. Nàng đứng trước mặt mười mấy tráng hán, tạo thành một bức tranh vô cùng đặc sắc,

xuất chúng. Sau đó nàng lại bắt đầu thao thao bất tuyệt nói về sản phẩm mới của cửa hàng cùng công dụng của nó, chính là Mỹ nhân lộ trị giá vạn lượng được vạn chúng mong chờ.

Vân Khê đứng lẫn vào đám người đến xem, cùng mọi người nghe Tống chưởng quỹ giới thiệu. Lời nói của Tống chưởng quỹ đều do nàng tự mình nghĩ ra, rồi sửa chữa lại rất nhiều lần, lời giới thiệu ngắn gọn, dễ hiểu, câu nào ra câu ấy, một đứa trẻ năm tuổi cũng có thể hiểu nàng nói cái gì. Nhìn người vây xem liên tiếp gật đầu, nàng rất hài lòng. Nếu để cho Tống chưởng quỹ tự biên tự diễn, khẳng định nàng sẽ nói tràng giang đại hải, thao thao bất tuyệt, chắc chắn sẽ khiến khách nhân không thể kiên nhẫn đợi nàng nói xong liền bỏ đi mất dạng, bởi lời nàng nói thường quá dài dòng, lủng củng, không đi vào trọng tâm.

Trải qua một phen giải thích ngắn gọn, bây giờ chính là lúc khách cũ của cửa hàng tự mình kiểm nghiệm.

“Nếu trên người các vị có mụn, nhọt hoặc có sẹo lưu lại sau khi bị thương, chỉ cần một giọt Mỹ nhân lộ, tát cả các mụn nhọt, sẹo dài sẹo ngắn đều tiêu tán. Còn nếu không có bất kỳ mụn hay sẹo thì chỉ cần một giọt mỹ nhân lộ, cũng có thể khiến da thịt càng thêm trắng đẹp, nõn nà! Tốt, xin mời vị khách cũ đầu tiên tiến lên dùng thử mặt hàng Ngu Mỹ Nhân chúng ta mới tạo ra, Mỹ nhân lộ!”

Lời của nàng vang lên, mọi ánh mắt đổ dồn về cô gái đứng đầu hàng.

Nhất thời, cả đám hít thở không thông.

Đứng đầu tiên là một cô gái mặt đầy tàn nhang, xấu cực phẩm. Thấy mọi người đều nhìn mình, nàng ngượng ngùng, lúng túng, vội vàng cúi đầu, không dám đối mặt với mọi người. Nàng tích cực đến đây như vậy, bởi vì khuôn mặt của nàng đã xấu đến cực điểm rồi, không

thể xấu hơn được nữa. Nghe nói cửa hàng mới khai trương này có Mỹ nhân lộ rất thần kì, nàng rất muốn đi, dù sao cũng đã rất xấu rồi, dù xấu thêm tí nữa thì cũng chẳng sao, coi như vò đã sứt lại mẻ, cứ thử xem thế nào.

Tống chưởng quỹ thấy thế, cũng không khỏi sững sờ một chút, bộ dáng kia cũng thật sự quá xấu đi. Thực ra, nàng cũng không có lòng tin quá lớn đối với cái gọi là mỹ nhân lộ, nàng đã lăn lộn với cái nghề buôn bán phấn sáp trang điểm này lâu như vậy mà vẫn chưa từng thấy qua loại phấn nào, mật lộ hương cao nào thần kì như thế, trong nháy mắt trừ bỏ mụn nhọt cho người ta.

Bất quá, nếu Vân nương tử tin tưởng như vậy, nàng cũng không còn gì để nói, chỉ có thể nghe Vân nương tử dặn dò mà làm thôi..

Nàng hắng giọng, nói: “Tốt, vậy trước hết chúng ta hãy để cho vị cô nương này tới thử Mỹ nhân lộ của chúng ta. Bởi vì vùng da cần chữa khỏi của vị cô nương này hơi…rộng một chút, vì vậy chúng ta có thể thử trên chóp mũi của cô nương. Sau đó, mời mọi người cùng chiêm ngưỡng hiệu quả của Mỹ nhân lộ!”

Tống chưởng quỹ uyển chuyển nói.

Lúc này, đám người lại bắt đầu xôn xao.

“Chờ một chút, chúng ta muốn thử xem tàn nhang và mụn trên mặt nàng có phải là thật hay không, biết đâu các ngươi giả dạng lừa người thì sao?”

“Đúng vậy! Phải thử xem thì mới biết được!”

Càng ngày càng nhiều người bắt đầu ồn ào, trong đó cũng có mấy người nhận ra nương, thật sự là nàng quá xấu, mọi người nhìn một

lần là không thể quên.

“Nàng là xấu thật, là người ở thành đông, tất cả chúng ta đều nhận ra, không cần kiểm chứng.”

“Ta cũng nhận ra, nàng là hạ nhân một nhà bán tơ lụa ở thành Đông.”

Một số người khác vẫn chưa tin, ồn ào muốn kiểm chứng.

Tống chưởng quỹ hướng về phía mọi người phất tay một cái, ý bảo mọi người im lặng, từ mấy người ồn ào đòi kiểm chứng chọn ra hai cô nương, cùng nhau tiến lên kiểm tra thật giả, hiện trường lúc này mới bình tĩnh lại.

Trong ánh mắt chăm chú của mọi người, hai cô nương cùng tiến lên kiểm tra tàn nhanh trên mặt cô nương xấu xí kia. Hai người xoa đi xoa lại, lại chà xát mạnh hơn, vẫn không thấy có gì khác thường, lúc này mới hết hy vọng, xác định tàn nhanh trên mặt cô nương này là thật, cô nương này đúng là xấu xí đến cực điểm.

“Tốt, vậy hiện tại bắt đầu thử Mỹ nhân lộ.”

Tống chưởng quỹ nói xong, hai thiếu nữ trẻ tuổi bưng ra một bình sứ trắng, bình sứ trắng cắm một cành liễu, nhìn giống như nước cam lồ đựng trong bình thanh tịnh trên tay Quán Thế Âm Bồ Tát, dùng để chúc phúc cho chúng sinh.

“Mọi người nhìn cho rõ, chúng ta sẽ nhỏ một giọt Mỹ nhân lộ lên mũi của nàng, hãy chú ý hiệu quả trước sau.”

Tống chưởng quỹ dùng tiếng nói đặc biệt của nàng hấp dẫn toàn bộ đám đông, tạo nên sự hồi hộp.

Trong đám người, Bách Lí Song khẩn trương cầm tay Vân Khê: “Sư phụ, có thể hay không thành công?”

“Con nói xem?” Vân Khê hỏi ngược lại.

Bách Lí Song suy nghĩ một chút, ra sức gật đầu: “Sư phụ nói có thể thành công, nhất định có thể thành công!”

Vân Khê cười một tiếng, Mỹ nhân lộ này chính là đem Tuyết Cơ Băng Ngưng đan pha loãng trong nước. Thực chất nó không phải là một loại phấn trang điểm, mà chính là một loại đan dược cao cấp, có tác dụng chính là tẩy sẹo, làm đẹp da. Nàng dựa vào phương pháp luyện chế Tuyết Cơ Băng Ngưng đang được ghi lại trong Tàn Hoa bí lục mà nghiêm khắc tiến hành, sao có thể không hiệu quả chứ? Cho nên nàng tuyệt đối không lo lắng Mỹ nhân lộ của mình xảy ra vấn đề.

“Mọi người xem cẩn thận, mỹ nhân lộ tới!” Tống chưởng quỹ ra vẻ thần bí, rút cành liễu ra, trong miệng nói lẩm bẩm, đem giọt nước trên cành liễu từ từ nhỏ trên đầu mũi cô gái.

Mọi người vây xem nhất tề tiến lên một bước, bao kín lấy cô nương xấu xí kia cùng Tống chưởng quỹ, cố gắng lại gần để quan sát kỳ tích phát sinh.

Mấy người Vân Khê lại bị đẩy ra ngoài, căn bản không thấy rõ tình huống bên trong.

Xa xa, Cừu Mộ Dã đi ngang quá, thấy bên này có nhiều người như vậy, hắn rất ngạc nhiên.

“Qua bên kia xem một chút, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Từ người lập tức trả lời: “Thiếu gia, chuyện này chúng ta đã biết từ hôm qua. Nghe nói Thành Tây mới mở một cửa hàng yên chi, bọn họ tạo ra một loại nước gọi là Mỹ nhân lộ, chẳng những có thể trừ mụn mà còn có thể xóa sẹo, một giọt liền hiệu quả. Hơn nữa, chỉ một giọt mà bán với giá một vạn lượng bạc. Hôm nay có nhiều người như vậy chắc chắn là tới xem nào nhiệt.”

“Còn có chuyện như vậy? Không phải là treo đầu dê bán thịt chó, buôn bán gian dối sao?” Cừu Mộ Dã chuyển động sáo ngọc trong tay, sai người đi tới mở đường.

Vân Khê vô tình nhìn thấy Cừu Mộ Dã, hai mắt khẽ nheo lại, hiện lên vô số tính toán. Lại là này tên đáng chết này! Ngày đó ở buổi đấu giá, nếu không tại hắn, sao bọn họ phải tốn hơn năm triệu lượng bạc để mua một viên hạt châu nho nhỏ chứ? Tất cả là tại tên này giở trò quỷ!

Nàng lẫn vào đám người, đi gần tới hắn, đến chỗ vừa dễ quan sát hắn, vừa không bị hắn phát hiện.

Lúc này, đám người vây quanh cô nương xấu xí đột nhiên ầm ĩ cả lên, những tiếng kêu sợ hãi, bất khả tư nghị liên tục vang lên.

“Trời ạ, mụn thật biến mất!”

“Này mỹ nhân lộ quá linh rồi!”

“Quả thực có thể sáng ngang với thuốc tiên!”

Trong đám người liên tục vang lên tiếng thán phục. Người đứng sau không ngừng chen lên trên muốn tự mình chứng kiến, hàng phía trước thì vội vàng luồn về sau, đám người cứ như thế làm cho tất cả mọi người đều tận mắt nhìn thấy kì tích.

Cô nương xấu xí kia thì cầm lấy gương đồng soi qua soi lại một phen, kích động suýt khóc.

“Chưởng quỹ, van người, cho ta lọ mỹ nhân lộ này đi! Ta muốn trở nên xinh đẹp! Muốn xinh đẹp a!” Cô nương xấu xí nắm chặt ống tay áo của Tống chưởng quỹ, gần như sắp quỳ xuống.

“Việc này…” Tống chưởng quỹ ánh mắt nhìn quanh, tìm Vân Khê trong đám người, muốn hỏi ý kiến nàng, thay vì để cho mười người tới nghiệm chứng không bằng biến cô nường xấu này thành một mỹ nhân, đây mới thực sự làm rung động lòng người.

Vân Khê gật đầu, đồng ý với ý tưởng của nàng.

Tống chưởng quỹ mừng rỡ, nói với mọi người: “Các vị, vì muốn cho mọi người chứng kiến hiệu quả thần kì của Mỹ nhân lộ, ta quyết định, lọ Mỹ nhân lộ này sẽ được sử dụng toàn bộ cho vị cô nương này, mọi người hãy cùng nhau chứng nhận cái gì mới thực sự là thần kì.”

“Được!” Đám người đều ủng hộ, nếu thực sự có thể biến một cô nương xấu xí cực điểm thành một mỹ nhân xinh đẹp, đây mới là niềm vui, sự rung động chân chính.

Cừu Mộ Dã lúc này đi tới gần cô nương xấu kia, bỗng đưa tay ra sờ mặt cô gái, muốn xem những cái nốt mụn kia có phải là thật hay không.

Cô gái kia gặp một nam tử lỗ mãng, kinh sợ hô lên, nàng tuy xấu xí nhưng cũng biết nam nữ thụ thụ bất tương thân, nàng cũng là một hoàng hoa đại khuê nữa, sao có thể để cho một nam tử đụng vào mặt chứ?

Vân Khê bắt được cơ hội, từ trong đám người đi ra: “Cừu Mộ Dã

ngươi đang làm gì? Ban ngày ban mặt mà lại dám đùa bỡn con gái nhà lành sao?”

Cừu Mộ Dã quay đầu, thấy là Vân Khê, thần sắc hắn khẽ biến hóa, mang theo vài phần cảnh giác: “Bổn thiếu gia làm gì là chuyện của ngươi sao? Có chuyện gì? Ngươi cũng có hứng thú đi xem náo nhiệt sao?”

“Có náo nhiệt tại sao lại không xem?” Vân Khê vòng quanh xấu nữa một vòng, tuy nói mụn trên mặt nàng quá dọa người, nhưng thực sự ngũ quan đoan chính, nếu mụn trên mặt biến mắt, khẳng định nàng ấy sẽ là một mĩ nhân. Nghĩ ra, nàng không khỏi tấm tắc khen: “Mỹ nhân lọ này quả thật không tệ. Nếu đem dùng tất cả trên mặt nàng, ta đảm bảo nàng có thể trở thành mỹ nhân bại hoại.”

“Nàng ta? Mỹ nhân bại hoại? Ngươi muốn đầu độc khảu vị của Bổn thiếu gia sao?” Cừu Mộ Dã khinh thường nắm lấy sáo ngọc, vẻ mặt ghét bỏ.

“Ngươi không tin sao? Vậy chúng ta đánh cuộc đi, nếu như ta thắng, ngươi phải đưa ta năm triệu lượng bạc trắng, nếu như ta thua, ta cũng đưa ngươi năm triệu lượng bạc trắng. Thấy sao?” Vân Khê nói.

Năm triệu lượng bạc trắng?

Đám người xung quanh thán phục, tiền cược này quá lớn đi. Nhiều người cả đời cũng chưa chắc đã thấy nhiều ngân lượng như vậy, năm triệu lượng bạc trắng, nếu là nện xuống, sợ rằng có thể đè chêt bọn họ.

Trò chơi của người có tiền có khác, người bình thường như bọn họ không thể theo được.

Cừu Mộ Dã hí mắt suy nghĩ, chán ghét liếc nhìn xấu nữ mấy lần, đập mạnh sáo ngọc vào tay: “Tốt! Có nhiều người làm chứng như vậy, quyết định như thế.”

“Vỗ tay xác nhận!” Vân Khê giơ hai tay ra trước mặt hắn.

Ba tiếng vang vang lên, hai người vỗ tay ăn thề.

Có hai vị đặt tiền cược lớn như vậy, người xem càng thêm hăng hái bừng bừng, đám người càng ngày càng đông.

Trước cửa hàng Ngu Mỹ Nhân, đoạn đường bị vây chặt như nêm.

Hoa gia nữa quyến sáng sớm đã xuất phủ, muốn đi chùa cầu phúc, ai ngờ nửa đường thì bị đám người này chặn lại, xe ngựa tạm thời không đi được.

Xe ngựa đi đầu, một vị lão phu nhân nói vọng ra: “Có chuyện gì xảy ra? Nhanh đi xem xét một chút!”

“Dạ, lão phu nhân.” Họ vệ ngoài xe lập tức lĩnh mệnh, nhanh chóng đi điều tra.

Rất nhánh hắn liền quay về bẩm báo: “Lão phu nhân, phía trước có cửa hàng mới khai trương, bọn họ làm ra một loại tên Mỹ nhân lộ rất công hiệu, chỉ cần dùng một giọt là cỏ thể trừ sẹo diệt mụn. Nghe nói một giọt Mỹ nhân lộ bán giá một vạn lượng bạc. Hiện này đang tìm người thử nghiệm, người đi đường cảm thấy tò mò nên mới vây xem, thành ra là cản đường của chúng ta.”

“Mỹ nhân lộ? Một giọt bán một vạn lương?” Rèm xe vén lên, lộ ra khuông mặt một vị phụ nhân phong vận vẫn còn, bà liếc đám người, nhất thời sinh ra hứng thú.

“Dừng xe. Dẫn đường, ta muốn đi xem một chút.”

Lão thái Hoa gia xuống xe, đám nữa quyến đi theo nào cũng rối rít xuống theo, đi cùng Hoa lão thái tới cửa hàng Ngu Mỹ Nhân.

“Hoa lão thái đến! Mọi người mau tránh ra.” Hô vệ la hét, đám người vây xem nhất thời phản ứng, chủ động ngường đường, có thể thấy được Hoa lão thái ở Hoa Tây thành có địa vị tương đối cao trong lòng dân chúng.

“Bà nội, ở đây có chuyện gì vậy?” Hoa Sở Sở trong đám nữ quyến tò mò vịn tay Hoa lão thái dò hỏi.

Hoa lão thái từ ái vỗ vỗ tay cháu gái, mỉm cười nói: “Cùng bà nội đi xem liền biết ngay.”

“Dạ, con theo bà nội đi.” Hoa Sở Sở khả ái đỡ Hoa lão thái, đi qua đám người tới hiện trường thử nghiệm.

“Di? Long phu nhân, hóa ra là tỷ!” Hoa Sở Sở nhanh chóng nhận ra Vân Khê, cười ngọt ngào với nàng ấy. Nàng biết Vân Khê cùng Mưu ca ca chính là bạn bè nên luôn đối tốt với nàng ấy.

Vân Khê cười đáp lại, ấn tượng từ trước tới nay đối với vị cô nương này vẫn rất tốt, cho nên không bởi vì chán ghét Hoa Oánh Oánh mà sinh căm hận với người Hoa gia.

“Long phu nhân, nơi này có chuyện gì vậy? Tại sao lại có nhiều người xem thế?” Hoa Sở Sở hỏi.

“À, ta cùng vị Cừu đại thiếu gia này đánh cuộc, nếu vị cô nương này dùng Mỹ nhân lộ của Ngu Mỹ Nhân mà từ một xấu nữ biến thành một

mỹ nữ, hắn phải thua ta năm triệu lượng bạc, tất cả mọi người đều làm chứng cho ta.” Vân Khê giải thích.

Hoa Sở Sở tò mò vòng qunh xấu nữ một vòng, lại duỗi tay xoa xoa mặt xấu nữa, mở to hai mắt đáng yêu, hỏi: “Mỹ nhân lộ thật sự thần kì như vậy? có thể biến xấu nữ thành mỹ nữ?”

“Hoa tiểu thư cũng không tin sao? Vậy không bằng cùng nhau nhìn xem.” Vân Khê mỉm cười.

“Được! Được! Cái này thật vui nha!” Hoa Sở Sở hứng thú vỗ tay, quay sang nói với Hoa lão thái, “Bà nội, chúng ta cùng nhau xem đi.”

“Được.” Hoa lão thái đồng ý, một đôi mắt đã sớm nhìn thấy xấu nữ, tinh quanh chớp động.

Hộ vệ chủ động đưa ghế đến để cho bà ngồi xuống từ từ quan sát.

Nữ quyến Hoa gia phía sau cũng rối rít vay quanh lão thái, cùng nhau chứng kiến.

Tống chưởng quỹ thấy lão thái cùng các phu nhân, tiểu thư của Hoa gia đến đông đủ, nàng không khỏi luống cuống chân ta, chưa từng thấy buổi khai trương nào hoành tráng như vậy, tay bắt đầu run lên.

Vân Khê nghiêng người đến cạnh nàng, nhìn nàng một cái, dùng bí âm truyền lời: “Đừng khẩn trương, coi họ như người bình thường thôi, tin tưởng chính mình!”

Tống chưởng quỹ hơi sửng sốt, nhìn ánh mắt khích lệ của Vân Khê, nàng trấn định lại tinh thần.

Vân Khê nhẹ nhàng dời đi, liếc nhìn nữ quyến Hoa gia mấy lần, bỗng

nảy ra chủ ý, nàng xoay người, bí mật truyền âm với mấy người Bách Lí Song cùng Long Thiên Thần.

Mấy người lộ ra thần sắc kinh ngạc, còn tưởng mình nghe nhầm.

“Còn chần chừ gì nữa? Không mau đi làm theo lời ta phân phó đi?” Vân Khê hí mắt, thúc giục bọn họ.

Mấy người Bách Lí Song vội định thần, xoay người đi vào trong đám đông.

“Mọi người chú ý, bây giờ đã đến lúc sử dụng Mỹ nhân lộ.” Cùng với tiếng nói và động tác của Tống chưởng quỹ, đám người xung quanh dần dần hạ thấp giọng, tập trung tinh thần quan sát, không biết mụn trên mặt xấu nữa kia có biến mất toàn bộ hay không?

Đây là một điều bí ẩn!

Trước khi đáp án được công bố, ai cũng không có câu trả lời thuyết phục.

“Lão phu nhân, cô nương này nô tì đã từng gặp qua, nàng đã từng đưa tơ lụa đến phủ ta, hình như là hạ nhân ở cửa hàng tơ lụa thành đông.” Mama bên cạnh Hoa lão thái ghé vào tai bà thì thầm.

Hoa lão thái gật đầu, hai mắt lấp lánh chăm chú nhìn, hứng thú bừng bừng.

Cừu Mộ Dã nắm chắc sáo ngọc trong tay, ôm quyền vái chào Hoa lão thái, sau đó khiêu khích nhìn Vân Khê, cười lạnh. Hắn cũng không tin cõi đời này có Mỹ nhân lộ thần kì như thế.

Hừ, Vân Khê, ngươi tốt nhất biết điều, nhanh chóng mang năm triệu

lượng bạc trắng giao nộp ra đây đi.

Vân Khê nhàn nhạt liếc hắn một cái, cũng hướng Hoa lão thái chắp tay chào hỏi, coi như tỏ lòng tôn trọng đối với người.

Tống chưởng quỹ hít sâu một hơi, sau đó bắt đầu biểu diễn. Nàng lấy ra một miếng bông nhỏ, thấm một ít nước Mữ nhân lộ, sau đó xoa miếng bông lên mặt xấu nữ, phải xoa đều, khiến cho mỗi tấc da thịt của nàng đều ngấm nước Mỹ nhân lộ.

Thời gian trôi qua, vẻ mặt mọi người cũng không ngừng biến hóa, từ lẳng lặng chờ đợi, đến hơi ngạc nhiên, cuối cùng là hoàn toàn khiếp sợ!

“Trời ạ, mụn trên mặt nàng hoàn toàn biến mất, da cũng trở nên trắng trẻo!”

“Không nghĩ được, mụn trên mặt xấu nữ biến mất, nàng lại trở nên thùy mị như vậy.”

“Quá thần kỳ! Mỹ nhân lộ này quá thần kì, ước gì ta cũng có một lọ.”

“Đáng tiếc quá đắt, một giọt một vạn lượng, một bình thì sẽ tốn bao nhiều tiền a? Chúng ta là dân chúng bình thường, nhất định là không mua nổi, người có tiền thật tốt, có thể mua được.”

“….”

Nữ quyến Hoa gia cũng liên tiếp thán phục kêu lên, trò chuện với nhau, sinh ra hứng thú nồng đậm với mỹ nhân lộ.

Vị xấu nữ được cải tạo triệt để kia nghe thấy tiếng mọi người nghị luận, nàng đáy lòng lo lắng, đưa ta cầm gương đồng trước mặt lên

xem. Nhìn dung mạo của mình trong gương, nàng kích động kêu to, sau lại kích động khóc lớn.

Nàng vừa cười vừa khóc khiến cho tâm tình người xem cũng không ngừng phập phồng.

Cừu Mộ Dã chứng kiến cảnh này, ngây ngẩn cả người, thật sự thành công? Thật quá khó tin!

Ngươi kia rõ ràng xấu xí như vậy, trong chớp mắt lại biến thành mỹ nhân. Hắn mạnh mẽ lắc đầu, vẫn không tin nổi vào mắt mình.

“Cừu Mộ Dã, năm triệu lượng bạc!” Vân Khê đưa tay đến trước mặt hắn, cười nhạt.

“Này… Nơi này nhất định có vấn đề, có khi các ngươi thông đồng với nhau, muốn lừa bạc của ta!” Cừu Mộ Dã lấy cớ đổi ý, thua nàng năm triệu lượng bạc, hắn rất không cam lòng. Không phải là do tiếc bạc mà do quá mật mặt, hắn không chịu được.

Vân Khê lạnh lùng cười, quay đầu nhìn về phía Hoa lão thái, cười nói: “Lão phu nhân, ngài mới vừa tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình, kính xin ngài làm chủ cho vãn bối.”

Hoa lão thái mãi mới định thần được, trấn định nói: “Không sai! Ta thấy rất rõ ràng, chính xác là vị Long phu nhân này thắng. Cừu Mộ Dã, nguyện đánh cuộc thì nguyện chịu phạt!”

Hoa lão thái nói một câu, khiến cho Cừu Mộ Dã không còn đường lui, từ trên tay hắn lấy ra một cái nhẫn, ném cho Vân Khê, ngữ khí buồn bực: “Trong này có năm triệu lượng bạc, ngươi kiểm tra cho kĩ.” Hắn nghiến răng nghiến lợi.

Vân Khê tiếp nhận chiếc nhẫn, nhìn qua một cái, nhẫn này giống như nhẫn trữ vật của Thiên Tuyệt, bên trong có ngân phiếu cùng bạc trắng, nàng tin tưởng, Cừu Mộ Dã trước mặt Hoa lão thái cũng không dám lừa gạt nàng.

Tốt quá! Tổn thất năm triệu lượng kia có thể lấy lại rồi.

Ngẩng đầu lên, theo bản năng, nàng nhìn tay hắn, thì ra tất cả tài sản của hắn đều ở trên tay. Trừ chiếc nhẫn này, trên tay hắn còn năm cái nhẫn nữa, mỗi cái nhẫn có thể chứa năm triệu lượng, hoặc hơn, quả nhiên là tài đại khí thô!

Nhận ra ánh mắt bất thiện của nàng, mí mắt Cừu Mộ Dã nhảy lên, đem hai tay giấu phía sau, rời xa ánh mắt như trộm của nàng.

Vân Khê cười nhạt mộ cái, ánh mắt lưu chuyển, có chút mập mờ.

Cừu Mộ Dã cả người chấn động, càng ngày càng thấy bất an.

“Chúng ta đi!” Cừu Mộ Dã dẫn người của hắn vội vàng rời đi.

Hoa lão thái đứng dậy, nói với Tống chưởng quỹ: “Các ngươi có bao nhiều bình Mỹ nhân lộ? Ta muốn mua hết.”

Con người đều có lòng yêu cái đẹp, kể cả là Hoa lão thái đã ngoài bảy mươi, đều muốn thanh xuân vĩnh viễn.

Nghe Hoa lão thái nói, nữ quyến Hoa gia đều rối rít vui mừng, lão thái không thể tự mình hưởng tất đúng không? Chỉ cần người mua hết Mỹ nhân lộ của Ngu Mỹ Nhân này, các nàng cũng có thể hưởng sái a.

Tống chưởng quỹ vất vả hồi thần, nàng khó có thể hình dung tâm

tình mình có bao nhiều kích động khi chứng kiến màn vừa rồi, mình đi theo Vân nương tử quả nhiên là đúng.

Nghe Hoa lão thái hỏi thăm, nàng có chút khó xử, tầm mắt không tự chủ hướng Vân Khê: “Cái này…”

Vân Khê nghiêng mặt, tránh tầm mắt của Tống chưởng quỹ, hiện giờ nàng chưa thể bại lộ thân phận chủ nhân chân chính của Ngu Mỹ Nhân được.

Vừa lúc đó, có người bất chợt hô to: “Không xong, cháy rồi!”

Mọi người ngẩng đầu, nhìn theo phương hường người kia chỉ, phát hiện bên trong cửa hàng Ngu Mỹ Nhân khói đặc cuồn cuộn bay ra. Mọi người không khỏi thất kinh, điều đầu tiên nghĩ đến là, toàn bộ Mỹ nhân lộ trong cửa hàng không phải sẽ cháy sạch sao?

Tống chưởng quỹ không biết nội tình, thấy cửa hàng cháy, thất kinh, vội vàng hô to cứu hỏa. Phản ứng chân thật của nàng càng khiến mọi người tin chắc, Mỹ nhân lộ được lưu trong cửa hàng thật sự không giữ được.

“Cửa hàng mới của ta! Còn chưa chính thức khai trương, làm sao lại cháy rồi? Ta phải làm gì bây giơ?” Tống chưởng quỹ gấp đến độ muốn khóc.

Hoa lão thái chân mày nhíu chặt, vội hỏi: “Những bình Mỹ nhân lộ còn lại bao nhiêu?”

“không có! Cháy rồi!” Tống chưởng quỹ không chút nghĩ ngợi bật thốt ra.

“Không có?” Hoa lão thái lộ ra thần sắc mất mát, không biết nghĩ tới

điều gì, ánh mắt chợt sáng, lại hỏi, “Mỹ nhân lộ kia là ngươi chế ra sao? Ngươi còn có thể chế thêm Mỹ nhân lộ không?”

“Không có! Cũng cháy rồi!” Tống chưởng quỹ đâu còn tâm trí nghe lọt cái gì nữa, nàng hiện tại đang nghĩ, không có cửa hàng, nàng phải sống làm sao bây giờ? Nàng nuôi còn làm sao bây giờ? Chẳng khác gì sắp chết cả.

Vân Khê thấy nàng khóc thương tâm, không đành lòng, bí âm truyền lời cho nàng: “Tống chưởng quỹ đừng khóc nữa, cửa hàng đốt còn có thể xây lại, ngươi yên tâm, ta sẽ không để cho ngươi hai bàn tay trắng.”

Tống chưởng quỹ nghe được thanh âm của Vân Khê, nhất thời trấn định hơn, khuôn mặt nước mắt hướng về nàng.

“Ngươi bây giờ quay đầu lại, không nên nhìn ta, nhìn Hoa lão thái đi.”

Vân Khê tiếp tục nói.

Tống chưởng quỹ bình tĩnh lại, lau nước mắt, nghe theo lời nàng, quay đầu lại nhìn về phái Hoa lão thái.

“Ngươi nói cho bà ấy biết, Mỹ nhân là được một vị Vân nương tử thế ngoại cao nhân gửi bán ở nơi này của ngươi, tổng cộng chỉ có mười bình. Hiện tại đã bị đốt cháy, cõi đời này không còn bình nào nữa.”

Tống chưởng quỹ bình tĩnh lại, trong lòng còn nhiều nghi vẫn, nhưng vẫn theo ý Vân Khê, đem toàn bộ lời nói của nàng chuyển cho Hoa lão thái. Hoa lão thái nghe vậy tiếc vô cùng, không nghĩ tới Mỹ nhân lộ thần kì như vậy lại như phù dung sớm nở tối tàn, xuất hiện rực rỡ nhưng lại biến mất nhanh chóng.

Thở dài, lại an ủi Tống chưởng quỹ mấy câu, Hoa lão thái lại tiếp tục dẫn đám nữ quyến lục tục rời đi.

Trước khi đi, Hoa Sở Sở lén lút chạy tới, hỏi thăm Vân Khê khách điếm bọn họ đang trọ. Vân Khê thành thật nói cho nàng, thừa biết tâm tư của cô gái nhỏ, chắc chắn là muốn vụng trộm đi tìm Mưu ca ca của nàng rồi.

Hoa Sở Sở biết được khách điếm, liền vui vẻ rời đi.

Đúng là một cô nương đơn thuần, khả ái!

Vân Khê hi vọng Độc Cô Mưu có thể cùng Hoa Sở Sở tu thành chính quả, nhưng nàng biết, hai người bọn họ sẽ gặp rất nhiều trở ngại, con đường đi sẽ rất gập ghềnh. Trừ chúc phúc cho bọn họ, nàng cũng không giúp được gì cả, hết thảy phải xem nhân duyên của bọn họ.

Trận cháy này kéo dài mấy canh giờ, người xem mang một bụng thất vọng quay về, Mỹ nhân lộ – ba chữ này đã khắc sâu trong lòng mọi người, trở thành một truyền thuyết thần kì.

Thật vất vả dập lửa, Bách Lí Song không tài nào hiểu nổi, tại sao sư phụ lại muốn bọn họ phóng hỏa đốt cửa hàng. Cửa hàng là do bọn họ vất vả hoàn thiện, chỉ một mồi lửa mà bao nhiêu công sức tiêu tan, bọn họ đáy lòng có chút không nỡ.

Vân Khê thần bí cười cười: “Một truyền thuyết thần kì, con nói xem giá trị của nó sẽ là bao nhiêu?”

Bách Lí Song sửng sốt một chút, chợt lĩnh ngộ, hai sư đồ nhìn nhau, nhất tề lộ ra thần sắc giảo hoạt.

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục mấy người nghe xong như lọt vào sương mù, không biết hai thầy trò lại bí mật với nhau cái gì.

Truyền thuyết luôn rất xinh đẹp, thần bí, lại được truyền qua truyền lại, càng trở nên thần thánh hơn.

Đang lúc mọi người bàn tán về Mỹ nhân lộ trong truyền thuyết, Hoa Tây thành bỗng nhiên xuất hiện một tin đồn, Mỹ nhân lộ trong truyền thuyết tái xuất!

Lần này, tổng cộng có ba bình.

Tin đồn rằng, người tạo ra Mỹ nhân lộ – Vân nương tử giấu riêng trân phẩm, muốn mang ra đấu giá tại Thịnh Bảo trai. Sau khi tin tức này truyền ra, cả Hoa Tây thành lần nữa sôi trào.

Càng ngày càng có nhiều người chú ý đến buổi đấu giá của Vân Khê.

Long Thiên Tuyệt bế quan đã mười lăm ngày, suốt nửa tháng khiến Vân Khê không nhịn được.

Mặc dù nàng bận rộn chuyện cửa hàng nhưng trong lòng vẫn rất nhớ hắn, luôn suy đoán tại sao hắn lại tự giam mình ở trong phòng như vậy chứ. Vì tôn trọng, nàng không cố ý rình coi, bởi nàng tin chắc hắn sẽ nói cho nàng biết tất cả mọi chuyện, nàng phải tin tưởng hắn.

Nhưng liên tiếp nửa tháng qua đi, hắn vẫn không có chút động tĩnh gì, Vân Khê cảm giác không đợi nổi nữa.

Không biết đây là lần thứ mấy đi qua trước cửa phòng Long Thiên Tuyệt, tứ đại hộ pháp vẫn như bốn pho tượng canh giữ ở nơi đó. Vân Khê lạnh lùng lườm mỗi người, bốn người nhất thời rùng mình một cái, bốn mặt nhìn nhau, phu nhân không phải muốn nổi giận

chứ?

“Các ngươi rút cuộc có mở cửa hay không?” Vân Khê bình tĩnh nói.

Bốn người nhìn nhau một cái, đùn đẩy trách nhiệm, cuối cùng vẫn là Vân hộ pháp xui xẻo, “Phu nhân, tôn chủ không cho phép, chúng thuộc hạ cũng không dám.”

“Vậy chàng có nói khi nào thì ra ngoài gặp ta hay không?” Vân Khê tiếp tục rất bình tĩnh hỏi.

“Tôn chủ… Tôn chủ tạm thời không nói thời gian cụ thể, nhưng phu nhân yên tâm, đợi đến buổi đấu giá chính thức bắt đầu, tôn chủ nhất định sẽ xuất quan.” Vân hộ pháp nói.

“được rồi, vậy ngươi chuyển lời cho chàng, ta hẹn Hách Liên Tử Phong đi du lịch một chuyến, có thể là mấy ngày. Đợi đến lúc buổi đấu giá chính thức bắt đầu, chắc chắn ta sẽ trở về.” Nói xong, nàng xoay người rời đi, vô cùng tiêu sái.

Khi nàng vừa xoay lưng, liền nghe thấy rõ ràng tiếng binh khí rơi xuống đất, sau dó cửa phòng mở ra, một trận gió từ phía sau nàng thổi đến, nàng bị một đôi tay vững vàng ôm chặt.

“Khê Nhi đừng tức giận. Tin tưởng ta được không? Ta không phải cố ý phớt lờ nàng, ta cần chuyên tâm.” Long Thiên Tuyệt cúi đầu nhẹ nhàng nói với nàng.

Hình như có cái gì đó đâm vào mặt của nàng, Vân Khê quay đầu nhìn lại, cằm của hắn, râu ria mọc lởm chởm, hơi lôi thôi lếch thếch, nhưng lại có một vẻ đẹp khác thường.

Vân Khê đẩy hắn ra, đánh giá hắn một phen, trong lòng tràn ngập tò

mò, hắn mấy ngày này rút cuộc là đã làm gì? Sao có thể biến thánh bộ dạng như này?

“Chàng đến tột cùng là làm gì ở trong phòng?” Nàng cất bước, đi vào gian phòng.

Long Thiên Tuyệt nửa đường ngăn cảm, thần bí cười cười: “Một lát nữa, nàng sẽ biết, nàng tin tưởng ta được không?”

“Chàng sẽ không giấu nữ nhân trong phòng chứ?” Vân Khê cố ý suy đoán.

Long Thiên Tuyệt cười nói: “Sao có thể? Ta chỉ muốn đưa cho nàng một kinh hỉ thôi, bây giờ nhìn rồi sẽ không còn ý nghĩa nữa.”

“Chỉ vì một kinh hỉ, chàng lại hững hờ nửa tháng với ta? Chàng thật quá đáng!” Vân Khê hừ lạnh, ra vẻ tức giận, quay lưng lại nói, “Ta cũng không thèm để ý tới chàng nữa, ta đi tìm Hách Liên đại ca đây, ta còn hẹn hắn đi leo núi nữa!”

“Không cho phép! Không cho phép nàng cùng hắn một mình ra ngoài.” Long Thiên Tuyệt giơ tay, vững vàng đem nàng giữ lại, giọng nói bá đạo.

Vân Khê đưa lưng về phái hắn, nhếch môi cười trộm, ai bảo hắn hờ hững với nàng cả nửa tháng? Hại nàng thấp thỏm, lo âu, bất an, hại nàng suy nghĩ lung tung, thần kinh của nàng đều loạn cả rồi. hắn chỉ vì một câu “kinh hỉ” liền muốn nàng cho qua, thế quá tiện nghi rồi.

“Nhưng ta đã đồng ý với huynh ấy, làm người không thể không giữ lời hứa được.” Nàng cố tình làm khó.

Long Thiên Tuyệt hít sâu, bộ ngực phập phồng hồi lâu, hắn cúi đầu

nói: “Ta đi cùng nàng!” Trong giọng nói mang theo nhàn nhạt ủy khuất cùng ai oán, Vân Khê cũng không nhẫn tâm đùa hắn nữa.

“Nàng đợi ta một chút, ta sửa soạn một lúc, lập tức đi cùng nàng.”

Không đợi Vân Khê kịp phản ứng, hắn như một trận gió bay vào phòng, cửa phòng lại đóng kín lần nữa. Vân Khê kinh ngạc nhíu mày, thật sự tò mò, hắn rốt cuỗ muốn chuẩn bị kinh hỉ thế nào cho nàng?

Vân Khê chắp tay dạo bước ở ngoài cửa, vừa chờ đợi, vừa suy nghĩ chuyện buổi đấu giá, không biết Mỹ nhân lộ của nàng có thể bán được giá tốt nhất không, ý định mua bản đồ hoàn toàn dựa vào nó.

Một lát sau, cửa phòng lại được mở ra.

Nàng quay đầu lại, thấy Long Thiên Tuyệt cúi đầu phân phó Vân hộ pháp điều gì đó. Sau đó, hắn mới dạo bước đi tới phía nàng.

Ánh mắt Vân Khê nhất thời sáng ngời, tốc độ biến thân thật quá nhanh đi. Mới chỉ chớp mắt, râu ria đã không thấy, đầu tóc cũng gọn gàng, quần áo chỉnh tề, nhẹ nhàng, thoải mái, khuôn mặt tuấn lãng, thần thái tỏa sáng, tinh thần hứng khởi. Nếu được dùng một câu để nói về hắn giờ phút này, nàng nhất định sẽ nói bốn chữ “Anh tuấn bại hoại”! (Lấy từ “mỹ nhân bại hoại”, ta nghĩ nó là kiểu lẳng lơ, quyến rũ ấy, hắc hắc)

Chẳng lẽ, hắn cho ràng nàng thật sự hẹn hò với Hách Liên Tử Phong nên mới sửa soạn đẹp trai như vậy khí chất như vậy, là muốn hấp dẫn ánh mắt nàng sao?

Nghĩ vậy, nàng che miệng cười thầm, trong lòng lại ngọt ngào vô cùng.

Quyển 4 - Chương 163: Buổi đấu giá gây cấn

Chưa bao giờ Thịnh Bảo Trai có không khí căng thẳng như hôm nay.

Chỗ ngồi đại sảnh lầu một đã sớm đầy, người đứng nhiều không biết gấp mấy lần so với người ngồi, người người chen chúc, không cẩn thận thì có thể giẫm lên gót chân người khác.

Bởi vì vật phẩm hôm nay Thịnh Bảo Trai đấu giá có thể nói là oanh động toàn thành, là một truyền thuyết, tồn tại bất tử, tất cả mọi người từng may mắn tận mắt nhìn thấy hoặc nghe đồn đãi đều dạt dào hứng thú, chạy tới thịnh Bảo Trai để thấy.

Người vui vẻ nhất là Thịnh Bảo Trai. Riêng phí vé vào cửa một ngày hôm nay đã là một khoản thu vào vô cùng lớn, ngoài ra tất cả vật phẩm sau khi đấu giá đều trích một phần tiền cho bọn họ. Vân Khê ghen tỵ và hâm mộ Thịnh Bảo Trai, tùy tiện thu vé vào cửa cùng một phần lợi nhuận của vật phẩm đấu giá đã kiếm một số lớn, dưới gầm trời này còn cách kiếm tiền nào có thể có tốt như vậy sao?

Vợ chồng Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt đi tới Thịnh Bảo Trai, tiến vào ghế lô bình thường bởi vì tất cả ghế lô VIP lầu ba đã sớm ngồi đầy rồi, tới toàn bộ đại nhân vật cũng có mặt, có ít người thậm chí cả hai đều chưa thấy qua. Bất quá những thứ này không ảnh hưởng tâm tình vợ chồng bọn họ hôm nay, tâm tình tốt, ngồi ở nơi nào cũng giống nhau. Đi theo bọn họ tới là tứ đại hộ pháp cùng Độc Cô Mưu, trong đó tứ đại hộ pháp tới làm người hầu, mà Độc Cô Mưu chính là thuần túy theo tới uống trà, từ vừa tiến vào ghế liền một mình một người ngồi một bên, lặng yên uống trà.

“Thiên Tuyệt, ta đi ra ngoài trước, sẽ trở lại.” Mới vừa vào ngồi không bao lâu, Vân Khê liền mượn cơ hội rời đi.

Long Thiên Tuyệt hơi nghi hoặc nhưng cũng không có ngăn trở, đợi nàng rời đi, lại gọi Vân hộ pháp đến giao việc.

Hai vợ chồng cất giấu bí mật riêng của mình, đợi đến buổi đấu giá bắt đầu, từ từ công bố.

Cách hai ghế lô, Vân Khê gõ nhẹ ghế lô thứ ba, mở cửa là Triệu Hiểu Du. “Phu nhân, ngươi đã đến rồi.”

Triệu Hiểu Du cười ngọt ngào, đón nàng đi vào, cùng ghế lô trừ nàng cùng Triệu Hiểu Mẫn, còn có Long Thiên Thần, Bạch Sở Mục và Bách Lí Song.

“Ta lúc trước nói với các ngươi, các ngươi nhớ rõ?” Vân Khê hỏi.

“Đại tẩu, tẩu yên tâm, chúng ta nhớ kỹ, hết thảy dựa theo chỉ thị của tẩu làm việc.” Long Thiên Thần hồi hộp, có loại hưng phấn sắp làm”chuyện xấu”.

“Vân nương tử, người cứ yên tâm đi! Hết thảy giao cho chúng ta!” Bạch Sở Mục cười hắc hắc nói, cùng Long Thiên Thần liếc mắt nhìn nhau, rất có cảm giác cấu kết với nhau làm việc xấu.

Bách Lí Song cùng tỷ muội Triệu Hiểu Du ở một bên liên tiếp gật đầu, tất cả mọi người rất phấn khởi, bởi vì bọn họ sẽ phải làm chuyện vô cùng kích thích, bọn họ vô cùng mong đợi.

Vân Khê sờ sờ cằm, nhìn nhìn lại mấy người này, vẫn là có chút không yên lòng.

“Như vậy, Hiểu Du, Hiểu Mẫn thay phiên nhau tham gia báo giá. Song Nhi, Thiên Thần cùng Sở Mục cũng đừng có lộ diện.”

“Tại sao?” Bạch Sở Mục trợn mày hỏi ngược lại, hắn vốn đang tính làm người thứ nhất ra giá đây. Bất kể có đấu giá thành công hay không, hắn cũng không cần giao bạc, chuyện tốt như vậy, hắn lần đầu gặp. Hắn nếu như không thể ở buổi đấu giá chơi đã nghiền, thật làm thất vọng với ba chữ “Bạch Sở Mục” kia?

Vân Khê liếc xéo hắn, ánh mắt bí hiểm nhìn hắn cùng Bách Lí Song: “Ta nhớ được thời điểm Đại hội tỷ võ lần trước, ngươi cùng Song Nhi làm trò trước mặt các vị cao thủ thập đại học viện, trước mặt mọi người bỏ trốn, khó đảm bảo nơi này sẽ không có người nhận ra hai người các ngươi, cho nên..... không an toàn.”

“Người nào cùng hắn bỏ trốn?”

“Người nào cùng nàng bỏ trốn?”

Bạch Sở Mục cùng Bách Lí Song đồng loạt kích động nhảy lên.

“Sư phụ, người đừng loạn tưởng! Con cùng hắn một chút quan hệ cũng không có!” Bách Lí Song vội vàng cùng Bạch Sở Mục phân rõ quan hệ.

Trên khuôn mặt tuấn dật Bạch Sở Mục hiện lên mất mát không dễ dàng phát giác, hắn rất nhanh chấn phấn tinh thần, không chút nào yếu thế phản kích trở về: “Ta với ngươi dĩ nhiên không có quan hệ! Ta cho tới bây giờ tựu ghét nhất nữ nhân, phiền toái, nhất là loại dã man như ngươi không có dáng vẻ nữ nhân, ta càng chán!”

Bách Lí Song hít sâu một hơi, nở nụ cười, sắn ống tay áo, tiến tới

gần hắn: “Bạch Sở Mục, ngươi muốn bị đánh có phải hay không?”

“Ngừng!” Bạch Sở Mục đưa tay che ở trước, vội vàng hô ngừng, “Hảo nam không cùng nữ đấu!”

Nụ cười bên môi Bách Lí Song càng lớn, hướng hai tỷ muội Triệu gia vẫy vẫy tay: “Hiểu Du, Hiểu Mẫn, cùng nhau đánh hắn!” Bách Lí Song ra lệnh một tiếng, ba nữ nhân đã bao bọc vây quanh Bạch Sở Mục.

Long Thiên Thần hai tay khoanh trước ngực, cười to, hết sức vui vẻ xem cuộc vui.

Đáng thương Bạch Sở Mục bị ba người hung hăng đánh, không chút đánh trả, mắt thấy không thể dựa vào Long Thiên Thần, không thể làm gì khác hơn là cầu trợ Vân Khê: “Vân nương tử, cứu ta ——”

Vân Khê nhìn hắn, lắc đầu, không một nửa điểm đồng tình: “Thực lực của ngươi thật sự là quá kém, nữ nhân đều đánh không lại, phải huấn luyện lại rồi!”

Bạch Sở Mục hoàn toàn tuyệt vọng, hai tay ôm chặt đầu, trong miệng la: “Một đám người không nhân tính! Không chơi!”

Vân Khê bỉu môi cười trộm, không ở lâu liền rời đi. Vừa mới đi ra ghế lô, hai gã nam tử áo đỏ chờ ngoài cửa, đầu tiên là ánh mắt quái dị đem nàng đánh giá một phen trên dưới, sau đó đưa tay: “Vân cô nương, thiếu gia nhà ta cho mời.”

“Thiếu gia nhà ngươi là ai?” Vân Khê tinh tế đánh giá đối phương, trong lòng hơi kinh ngạc.

Một gã nói: “Thiếu gia nhà ta, là một vị cố nhân của ngài, hắn hỏi ngài, còn nhớ hay không rừng trúc Từ Vân?”

Rừng trúc Từ Vân? Vân Khê ánh mắt lóe sáng, thoáng chốc đoán được thân phận của đối phương, tầm mắt hướng chỗ ghế lô của nàng, chần chờ chốc lát, mở miệng nói: “Dẫn đường đi!”

Dưới sự hướng dẫn hai gã nam tử áo đỏ, Vân Khê đi tới một gian ghế lô VIP lầu ba, hai gã dừng bước ở bên ngoài, giữ vững một khoảng cách, dùng ánh mắt ý bảo nàng đẩy cửa vào. Vân Khê dừng bước, nhìn cánh cửa trước mắt, tay nàng treo giữa không trung, chậm chạp không có rơi xuống. Đi vào sao? Nàng rất muốn biết tình trạng gần đây của hắn, cũng muốn hỏi rõ ràng lần này hắn tới có phải cũng là vì nửa tấm bản đồ Phiêu Miểu Địa Phủ hay không? Bọn họ có thể trở thành đối thủ cạnh tranh tranh đoạt bản đồ hay không? Nàng cũng muốn hỏi hắn có tìm được mẹ không? Hận ý trong lòng hắn có còn hay khôgn? Nàng càng muốn biết đã trở lại bình thường khi đối diện hắn hay không? Song, nàng cũng không khỏi không băn khoăn đến cảm thụ của Thiên Tuyệt. Nếu hắn biết mình nói đi ra lại gặp Hách Liên đại ca, hắn sẽ nghĩ như thế nào làm? Nàng có chút do dự.

Không đợi nàng suy nghĩ cẩn thận, cửa phòng đã mở ra. Vân Khê ngẩng đầu, đụng vào một đôi mắt thâm thúy, thâm trầm như biển. Hắn đang nhìn nàng, lẳng lặng nhìn nàng, u quang chợt lóe lên, ý tứ hàm xúc khó lường.

“Hách Liên, Hách Liên đại ca.” đáy lòng Vân Khê có chút nho nhỏ đau lòng, nàng mới vừa chần chờ, hắn nhất định bên trong đã nhận ra.

“Nàng đã đến rồi.” Hách Liên Tử Phong nghiêng người, tầm mắt đuổi theo nàng, thâm trầm mà nồng đậm. Có loại tình cảm theo thời gian sẽ hoàn toàn biến mất ; có loại tình cảm, ngược lại theo thời gian sẽ từ từ lắng đọng, càng để lâu càng sâu.

Hai gã nam tử áo đỏ chờ ngoài cửa tò mò liếc trộm hai người, cho đến một ánh mắt sắc bén lạnh lùng hướng bọn họ quét ngang, mới thu hồi tầm mắt, yên phận đứng tại chỗ, không dám tùy ý nhìn lén nữa. Cửa phòng nhẹ nhàng khép lại, cản trở tầm mắt của bọn họ. Hai người ngẩng đầu lên, nhìn nhau, đều thật tò mò. Nếu bọn họ không có nhìn lầm, mới trong nháy mắt, khi vị cô nương kia đi qua sát bên người thiếu gia, bọn họ rõ ràng thấy được đáy mắt thiếu gia xẹt qua một loại ôn nhu khó nói lên lời, ánh mắt ôn nhu kia tựa như biển rộng, có thể đem người chết chìm ở trong đó. Đây là ánh mắt bọn hắn chẳng bao giờ thấy trong mắt ở thiếu gia, trong lòng bọn họ một lần nữa xem kỹ vị cô nương này, nàng nhất định ở trong lòng thiếu gia chiếm vị trí hết sức trọng yếu.

Vân Khê vào ghế lô, tùy ý ngồi xuống. Các ghế lô VIP bố trí không sai biệt lắm, cho nên nàng cũng không cảm thấy xa lạ. Thấy trên bàn bày một quyển sách sách đang lật dở, nàng tiện tay nhặt lên, lật xem mấy tờ, hơi sửng sờ, lại lật đến bìa sách, mặc niệm lên tiếng: “Long Tường địa lý chí.”

Nàng ngẩng đầu, nhìn về phía Hách Liên Tử Phong đứng ở bên cạnh bàn, chỉ chỉ sách, hỏi: “Huynh là đang nghiên cứu địa lý Long Tường đại lục? Hay là..... Hay là đang nghiên cứu Phiêu Miểu Địa Phủ?”

Nàng quyết định đi thẳng vào vấn đề, nhưng nếu mục tiêu của hắn cũng là nửa tấm bản đồ kia, như vậy chuyện thật phiền toái.

“Nàng hi vọng..... Ta là đang nghiên cứu cái gì?” Hách Liên Tử Phong không đáp hỏi ngược lại, hắn trên cao nhìn xuống nàng, ánh mắt nhìn như vô cùng bình tĩnh, song nhìn kỹ thì càng mịt mù không đoán được.

“Ta hi vọng... huynh không phải là hướng về nửa tấm bản đồ Phiêu

Miểu Địa Phủ mà đến, bởi vì..... Ta không muốn cùng huynh trở thành đối thủ.” Vân Khê nhìn chăm chú vào ánh mắt của hắn, nghiêm túc hỏi, “Huynh thì sao?”

Hách Liên Tử Phong trầm mặc, tầm mắt của hắn chếch đi, tránh ánh mắt sáng quắc của nàng.

Vân Khê đáy lòng lúc này lộp bộp rơi xuống, không nghĩ tới, bọn họ cuối cùng lại muốn đối mặt như vậy. Nàng đứng dậy, chăm chú nhìn hắn, nói: “Bản đồ đối với huynh rất trọng yếu sao? Nó không phải là sẽ ảnh hưởng đến tình cảnh huynh bây giờ chứ?”

Hách Liên Tử Phong nhẹ nhàng gật đầu, nhưng không có nói thêm cái gì.

Vân Khê khó xử. Bản đồ đối với nàng rất trọng yếu, nhưng là đại ca, đối với nàng cũng giống như trước trọng yếu, này làm sao làm đây?

“Hách Liên đại ca, chúng ta thật vất vả cùng đi đến Long Tường đại lục, không dễ dàng có tình cảnh hôm nay, ta không muốn có bất kỳ xung đột lợi ích gì. Nhưng là bản đồ đối với ta mà nói, vô cùng trọng yếu, ta nghĩ chúng ta có lẽ có thể thương thảo ra một phương pháp xử lí vẹn toàn đôi bên, huynh thấy thế nào?”

Hách Liên Tử Phong nhìn thật sâu vào đáy mắt của nàng, cảm nhận được chân thành, mắt của hắn lưu chuyển. Hắn đột nhiên đưa tay, nắm lấy tay nàng, nhẹ nhàng nắm chặt. Ánh mắt của hắn chớp động, mơ hồ động tình: “Khê Nhi, nếu nàng muốn, ta tuyệt đối sẽ không tranh đoạt. Bởi vì ở trên đời này, chỉ có nàng... là thật tâm quan tâm ta.”

Thanh âm của hắn rất thấp rất trầm, làm cho không người nào có thể không đau lòng.

“Huynh đã tìm được mẫu thân chưa? Bà đối với huynh có tốt không?” Vân Khê đáy lòng chua xót, tựa hồ đã mơ hồ đoán được những gì hắn có thể nhìn thấy, là cái gì hùng bá gia tộc Đông Nam Tông Chính tân quý, cái gì thiếu gia, nhưng là nàng có thể cảm thụ nhận được hắn cũng không vui.

Ánh mắt của hắn càng thêm thâm thúy, nàng căn bản không cách nào hiểu. Nghe được câu hỏi của nàng, ánh mắt của hắn trong nháy mắt nghiêm túc, không khỏi đáng sợ, lạnh lẽo phiêu tán trong không khí, làm người ta không rét mà run.

“Ta đã tìm được rồi bà ấy, bà ấy hiện tại... rất tốt.” Hắn nhẹ nhàng cười một tiếng, trong tiếng cười đều là giễu cợt.

Vân Khê nhìn hắn như vậy, lòng cũng nặng nề theo, tư vị khó nói: “Hách Liên đại ca, nếu huynh cảm thấy không vui, vậy thì rời đi, cùng ta ở chung một chỗ.”

Hách Liên Tử Phong nhìn nàng, ánh mắt từ từ nhu hòa, khóe môi kéo nhẹ: “Khê Nhi, nàng quá ngây thơ rồi. Long Thiên Tuyệt tuyệt đối không thể chấp nhận được ta, mà ta cũng không cách nào...”

Ánh mắt của hắn từ từ thâm thúy, vô số tình tố quay cuồng, nồng đậm như vậy, thâm sâu như vậy. Nàng căn bản sẽ không hiểu, hắn yêu nàng sâu đậm. Hắn có thể vì nàng, vung tiền như rác, không chút nào tiếc rẻ. Hắn có thể vì nàng, lần lượt khoét đi thịt trên cổ tay mình, chỉ muốn nhận được càng nhiều chú ý cùng quan tâm của nàng. Hắn có thể vì nàng, không thương tiếc tánh mạng của mình, vì nàng ngăn cản bất kỳ nguy hiểm. Hắn có thể vì nàng, phản bội thân cữu cữu của mình, buông tha kế hoạch lớn nghiệp lớn, chỉ vì nàng có thể hảo hảo mà sống. Hắn có thể vì nàng, một đêm tóc bạc trắng, đơn giản là nàng đau nhói thật sâu tim của hắn. Hắn cũng có thể vì

nàng, rời đi nàng, xa xa nhìn nàng hạnh phúc... Nàng căn bản là không hiểu, hắn yêu nàng sâu đậm. Có lẽ chỉ có Long Thiên Tuyệt cũng yêu nàng, mới có thể hiểu được hắn yêu nàng sâu đậm như thế nào, cho nên mới phải tránh hắn như đại địch, tha không được hắn.

“Hảo ý của nàng, lòng ta ghi nhận.” Hắn nhẹ nhàng thở dài, buông lỏng tay nàng, đứng chắp tay nói, “Ta hiện tại không thể rời đi gia tộc Tông Chính, không có được tất cả những gì ta muốn, ta sẽ không dễ dàng rời đi.”

Hơi thở trên người hắn ngay lập tức lạnh lùng, không còn ôn nhu vừa rồi.

Vân Khê nhìn hắn, đáy lòng sinh ra sầu lo, nàng phảng phất cảm nhận được hận ý trên người hắn. Hận ý kia mặc dù bị hắn ẩn sâu, nàng vẫn cảm nhận được, hơn nữa chỉ sâu không cạn, so sánh với trước càng thêm nồng đậm.

“Hách Liên đại ca, huynh không nên quá cố chấp! Cõi đời này còn có rất nhiều chuyện tốt đẹp đang chờ huynh, huynh hoàn toàn có thể buông tha cho những thứ cừu hận cùng bóng ma kia, đi làm những chuyện khác tốt đẹp hơn, không nên trầm mê trong cừu hận. Rời đi, mặc dù không ở chung một chỗ, huynh cũng có thể đi những địa phương khác. Có lẽ ở nơi khác trên Long Tường đại lục, sẽ có một phần hạnh phúc thuộc về huynh, đang chờ huynh, nếu như huynh cứ tiếp tục chấp mê, huynh có thể sẽ bỏ qua vô số tốt đẹp trong nhân sinh..... Hách Liên đại ca, huynh nghe ta, rời khỏi bọn họ đi!”

“Nàng không cần khuyên ta, chuyện ta quyết định là không thể nào sửa đổi.” Hách Liên Tử Phong không nhúc nhích, khuôn mặt của hắn lạnh lùng, lạnh như sương tuyết, “Người từng vứt bỏ ta, ta sẽ khiến bọn họ trả giá thật nhiều!”

“Hách Liên đại ca, bằng sức một mình huynh, sao có thể đối chọi với bọn họ? Huynh làm như vậy, sẽ rất nguy hiểm, tùy thời tùy chỗ cũng sẽ đem mình lâm vào hiểm cảnh, huynh...” Vân Khê còn tiếp tục khuyên bảo, Hách Liên Tử Phong giơ tay lên, ngăn nàng.

“Nàng không cần phải nói! Con đường này là ta lựa chọn, ta tuyệt đối sẽ không hối hận.” Ánh mắt của hắn khẽ nhu hòa đi xuống, thở dài nói, “Ta chỉ hi vọng, vô luận tình cảnh biến thành như thế nào, nàng vẫn như hôm nay quan tâm ta. Như thế, ta liền hài lòng.”

“Hách Liên đại ca, huynh không thể...” Nói tới một nửa, ngoài cửa đột nhiên truyền đến âm thanh quen thuộc, cắt đứt nàng.

“Khê Nhi, buổi đấu giá sẽ phải bắt đầu, cũng đừng ở chỗ này quấy rầy Hách Liên công tử.” Tiếng nói có chứa từ tính, nghe không ra bất kỳ cảm xúc, nhưng Vân Khê cảm thấy là lạ, rất không ổn.

Vân Khê hơi sửng sờ, bỗng nhiên có chút chột dạ, vẫn bị hắn phát hiện sao? Hắn có tức giận hay không, nàng muốn cùng hắn giải thích làm sao đây?

“Đi đi! bản đồ kia, là của nàng.” Hách Liên Tử Phong cất bước, đi tới cửa sổ, đưa lưng về phía nàng, tất cả vẻ mặt biến mất.

Ngữ khí của hắn cũng là hết sức chắc chắn. Hắn không có nói, hắn không cùng nàng tranh đoạt, mà là nói bản đồ kia là của nàng.

Vân Khê không có tinh tế đi tìm hiểu rõ lời của hắn, nhìn bóng lưng của hắn, mở cửa rời đi.

Cầu thang lầu ba, Long Thiên Tuyệt nghiêng người tựa lên thành, tay chân tùy ý giản ra, tư thái có một phen phong tình, đưa tới không ít ánh mắt chú ý người đi đường qua lại. Hắn giờ phút này nhìn thẳng

nàng, ánh mắt kia mị hoặc đến cực hạn, cũng câu hồn đến cực hạn, thấy vậy da đầu Vân Khê cũng tê dại, thật giống như mình phạm vào cái gì tội ác tày trời, bị bắt tại chỗ.

“Thiên Tuyệt, chàng nghe ta giải thích, ta mới vừa thật ra thì không phải là muốn tới nơi này, ta mới vừa là ở chỗ của bọn Thiên Thần, ta.....” Không đợi nàng nói xong, Long Thiên Tuyệt đưa tay kéo nàng đến phụ cận, hai tay nhốt lại nàng, không tha nàng chạy trốn.

“Nàng muốn giải thích chuyện gì với ta? Ta có nói ta không tin nàng sao?”

Nét mặt của chàng ghi rõ ràng chính là ta-không-tin, có được hay không? Vân Khê ngước cổ, không ngừng lui về phía sau, hắn là không phải là cười đến quá câu hồn đi? Quá không bình thường rồi, cũng quá đáng sợ!

“Thiên Tuyệt, chàng đừng như vậy, ta sẽ không quen.”

“Không quen sao? Ta cảm thấy được chúng ta có cần thiết hảo hảo mà trao đổi một chút.” Hắn một mực cừoi, cười đến vô cùng câu hồn, tầm mắt xẹt qua môi của nàng, xẹt qua cằm nàng, tiếp theo sau đó đi xuống...

Vân Khê theo bản năng vội nắm chặt cổ áo, lòng khẽ run, đối với hắn hiện tại trạng huống suy nghĩ không chừng, cái gì gọi là hảo hảo mà trao đổi một chút? Làm sao trao đổi? Sau một khắc, nàng lập tức sẽ hiểu, cái gì gọi là hảo hảo mà trao đổi, làm sao trao đổi.

Cửa ghế lô bị đóng chặc, tứ đại hộ pháp như bốn pho tượng môn thần canh giữ ngoài cửa, nghe các loại thanh âm quái dị mà mập mờ từ trong truyền ra, bốn người không khỏi đỏ mặt tim đập, muốn tránh ra. Nhưng là không có biện pháp, ai bảo bọn họ là hộ pháp của

người ta đây? Muốn đi cũng không cách nào đi. Bọn họ giờ phút này vô cùng hâm mộ Độc Cô Mưu, người ta muốn đi là có thể đi, không giống bọn họ, chỉ có thể lẳng lặng đứng yên tại chỗ này, cho đến bên trong truyền đến hiệu lệnh tôn chủ mới thôi. Bất quá nhìn tôn chủ mới vừa ôm phu nhân đi vào, mặt âm dương quái khí cùng thần sắc gấp gáp giống lúc tôn chủ tìm không được phu nhân, bọn họ đại khái đoán được cái gì, trong lòng đoán chừng tôn chủ một chốc chắc là không để cho bọn họ tiến vào, bọn họ chỉ có thể đợi. Thanh âm bên trong truyền tới có chút lớn, khách lui tới ngang qua đều quăng tới ánh mắt khác thường, Băng hộ pháp mắt lạnh quét ngang qua, nhất thời hù dọa phân nửa người. Còn có vài người nhiều chuyện, lưu lại ở chỗ này, cúi đầu nghị luận, Vân hộ pháp tiến lên hướng bọn họ, lúc này mới đem tất cả mọi người hù dọa chạy. Đầu năm nay, làm hộ pháp, thật là không dễ dàng a!

Cũng không biết đợi bao lâu, buổi đấu giá rốt cục bắt đầu. Hội trường huyên náo không khí, yên tĩnh lại. Trong phòng cũng rốt cục truyền đến thanh âm tôn chủ, bọn họ rốt cục có thể tiến vào. Tứ đại hộ pháp nhất tề thở phào nhẹ nhỏm, cuối cùng kết thúc, bất quá chờ bọn hắn tiến vào đến ghế lô, bọn họ chợt ngược lại hi vọng tôn chủ không để cho bọn họ tiến vào, bởi vì … này không khí thật sự là quá lúng túng. Bốn người liếc trộm thần sắc tôn chủ, tâm tình thoạt nhìn rất tốt, mặt mày hồng hào, nụ cười giắt nơi khóe miệng, khóe miệng cao cao giơ lên, giống như mèo nhỏ mới trộm được sao. Xem xét lại thần sắc phu nhân, lại không tốt chút nào, nàng nắm chặt cổ áo của mình, mím môi sưng đỏ, đuôi mắt quét về phía tôn chủ. Nếu nhìn kỹ còn có thể thấy chỗ cổ nàng có vài dấu hôn, dấu vết để lại dễ dàng khiến cho người khác mơ màng. Đáng thương thay phu nhân, xem ra là được tôn chủ “tận tình chăm sóc”, bọn họ vô cùng đồng tình. Bất quá, ai bảo phu nhân bỏ rơi tôn chủ, lén lút đi gặp tình địch của người? Đây không phải là tự làm tự chịu sao? Vô luận từ đạo nghĩa, luân lý, hoặc là từ suy nghĩ cá nhân, bọn họ đều lựa chọn đứng ở bên tôn chủ.

“Khê Nhi, tóc của nàng rối loạn, ta giúp nàng xử lý.” Long Thiên Tuyệt ôn nhu mỉm cười, nhẹ nhàng vì nàng sửa sang lại tóc mai.

Nhưng nếu mới vừa cái gì cũng không có phát sinh, Vân Khê có lẽ vô cùng cảm động, say mê khi hắn ôn nhu, nhưng là..... Chỉ cần vừa nghĩ tới hắn mới vừa thô lỗ bá đạo ăn nàng, nàng đáy lòng liền tức giận. Gì chứ? Cũng không them biết đây là đâu mà dám làm loạn! Mấu chốt là, thật thô lỗ! Đau quá! Nàng còn không có chuẩn bị xong, hắn lại bắt đầu hành động rồi, hơn nữa còn càng ngày càng hưng phấn, khiến cho nàng hiện tại toàn thân còn vô cùng đau đớn. Phải biết rằng nàng kể từ khi mang thai Tiểu Nguyệt Nha, bọn họ cũng rất ít đụng đến phương diện kia, hiện tại vừa mới bắt đầu, hắn lại cử động thô lỗ, thật là tức chết nàng!

“Cút sang một bên!” Vân Khê tức giận tránh tay hắn.

“Tốt lắm, đừng nóng giận! Ta sai lầm rồi, còn không được sao?” Long Thiên Tuyệt vui vẻ, nắm lấy tay nàng, để sát vào mép nhẹ thổi khí, hai mắt nhìn chằm chằm nàng, cười làm lành nói, “Cùng lắm thì, lần sau ta để nàng ở trên, ngươi nghĩ xử trí như thế nào ta đều được.”

“Phốc!” Vân Khê không nhịn được phun, thật sự là bị hắn mặt dầy vô sỉ đánh bại.

Tứ đại hộ pháp ở một bên dùng sức cố nén, thật vất vả mới nhịn được không phun, tôn chủ đại nhân, ngài lần tới thời điểm nói lời như vậy có thể hay không cho chúng ta tránh một chút? Lời như thế, thật sự là rất tổn hại mặt mũi tôn chủ đại nhân rồi, đả thương không dậy nổi a!

“Quay mặt đi! Ta hiện tại không muốn nhìn mặt ngươi!” Vân Khê giơ

tay lên, đẩy mặt sang một bên, quay đầu đi chú ý buổi đấu giá dưới lầu, đây mới là mục đích chủ yếu nàng hôm nay tới Thịnh Bảo Trai.

Long Thiên Tuyệt ngượng ngùng cười cười, vẫn nắm chặt một cái tay của nàng, còn đang nghĩ về quá trình mất hồn mới vừa. Thỉnh thoảng thay đổi địa điểm, cảm giác rất không tệ, hắn rất muốn sẽ tìm cơ hội thử nữa, chỉ sợ Khê Nhi sẽ không đáp ứng. Buồn a! Hai mắt loạn xạ quét ở trên người nàng, tư tưởng rất không đơn thuần.

Vân Khê thật sự có chút chịu không được hắn, liếc mắt xem thường, mặc kệ hắn. Thời điểm nam nhân động dục, luôn là không thể nói lý, nàng hiện tại hoàn toàn không có cách nào đối đãi hắn như một Long Thiên Tuyệt bình thường.

Lúc này, dưới lầu đã bắt đầu đấu giá kiện vật phẩm đấu giá đầu tiên, nghe nói là một viên đan dược cấp sáu. Hiện trường không khí cũng không phải là rất nhiệt liệt, mọi người đối với viên đan dược kia hứng thú không lớn, chỉ có số ít mấy người bên kia đang bỏ giá. Không có quá mấy vòng, đan dược đã bị định giá rồi, cuối cùng đấu giá thành công lấy hai mươi vạn lượng bạc trắng.

Kế tiếp kiện vật phẩm đấu giá thứ hai, đưa tới hiện trường một trận oanh động, nó là một bảo khí thượng phẩm, là một bao cổ tay có đặc thù phòng ngự cùng chức năng công kích. Bao cổ tay có chức năng phòng ngự không kỳ lạ, kỳ lạ chính là, nó còn có so sánh mạnh chức năng công kích, cái này đáng giá khiến cho hiện trường mãnh liệt chú ý.

“Ta nói cái bảo khí luyện chế này sử dụng chất liệu mặc dù bình thường, nhưng thủ pháp cùng tài nghệ luyện chế này cũng là hạng nhất, phẩm chất này đủ để sánh với một hạ phẩm đạo khí.”

“Bảo khí này đến tột cùng do người phương nào luyện chế? Tu vi

luyện khí người này khẳng định đã vượt qua cấp bảy luyện khí sư, có lẽ còn không dừng lại, thật muốn gặp một lần chủ nhân bảo khí này a."

"Đúng vậy a, đối với một tác phẩm luyện khí mà nói, luyện khí cần có tài liệu đúng là rất trọng yếu, nhưng tài nghệ luyện khí sư càng thêm trọng yếu. Đối với một vị luyện khí sư tài nghệ siêu phàm mà nói, có thể sử dụng tài liệu bình thường luyện chế ra một bảo khí khó có hạ phẩm đạo khí nào trên thị trường có thể so sánh, đây không phải là dễ có được."

"Các ngươi vừa nói như thế, ta cũng vậy rất muốn thấy tận mắt thấy vị luyện khí sư thần kỳ này."

"....."

Vân Khê nghe mọi người nghị luận, hơn nữa bản thân cũng thích bảo khí, nàng cũng từ từ sinh ra hứng thú đối với vị luyện khí sư thần kỳ có thể từ gỗ chế tác.

"Lợi hại! Thật là lợi hại! Ta từng nghe ngươi nói, muốn luyện chế ra hạ phẩm đạo khí, nhất định phải có đầy đủ Long Tinh Thạch, nhưng vị luyện khí sư này không cần sử dụng Long Tinh Thạch cũng có thể luyện chế ra bảo khí có thể cùng xuất đạo khí so sánh, vậy cũng thật là khủng bố." Vân Khê thở dài.

"Ngươi cảm thấy hắn rất khủng bố?" Long Thiên Tuyệt nhíu mày.

Vân Khê trịnh trọng gật đầu: "Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy sao?"

"Bình thường thôi." Long Thiên Tuyệt nói.

Tứ đại hộ pháp ở một bên cúi đầu cười.

Quyển 4 - Chương 164: Buổi đấu giá gây cấn (2)

Vân Khê không nhận thấy được sự khác thường của bọn họ, bởi vì lực chú ý đã bị một giọng nói hô giá phía dưới hấp dẫn.

“Giọng nói này có vẻ quen tai? Giống như là..... Giống như là Đinh Ngọc? Không đúng, Đinh Thụ? Hay là..... Dù sao cũng phân không rõ, hẳn là một trong bốn Ngọc Thụ Lâm Phong.” Vân Khê bĩu môi, đối với huynh đệ Ngọc Thụ Lâm Phong, nàng không có tìm hiểu nhiều: “Quái, bọn họ làm sao cũng tới buổi đấu giá này? Ta hôm nay không có báo cho bọn họ tới a.”

Long Thiên Tuyệt sờ sờ lỗ mũi, đuôi lông mày khẽ nhướng, không nói gì.

Vân Khê từ cửa sổ thăm dò, rất nhanh liền phát hiện vị trí đối diện cách một ghế lô, Côn Luân lão giả cùng bốn vị đồ nhi đang ở trong đó, chịu trách nhiệm theo giá đúng là lão Tứ- Đinh Phong.

Thấy nàng nhìn qua, Đinh Phong giơ tấm bảng vẫy nàng.

Vân Khê hơi kinh ngạc, chẳng lẽ năm thầy trò này thật muốn mua bảo khí? Vấn đề là, bọn họ có nhiều như bạc vậy sao?

Lầu dưới đấu giá đã bắt đầu gây cấn, một thượng phẩm bảo khí giá quy định một trăm vạn lượng mới quá mấy hiệp giá thoáng chốc tăng đến mười triệu lượng, tốc độ tăng giá khiến Vân Khê chắc lưỡi hít hà không dứt.

Thầy trò Côn Luân lão giả không ngừng kêu giá. Đến thời điểm giá tiền tăng đến ba trăm ngàn hai, lầu một trên căn bản đã không có người kêu giá, lầu hai cũng chỉ còn dư lại thầy trò Côn Luân lão giả, lầu ba ghế lô còn lại vài khách nhân đang kêu giá, trong đó một vị lắm tiền nổi danh Cừu Mộ Dã. Hắn tựa hồ đối với bảo khí này cảm thấy rất hứng thú, người khác tăng giá một trăm vạn một lần, hắn trực tiếp thêm là năm trăm vạn mỗi lần, ngay cả những khách nhân lầu ba khác cũng nhịn không được thầm mắng hắn kẻ điên.

“Chàng nói xem, bảo khí này ít nhất có thể bán được giá bao nhiêu?” Vân Khê âm thầm tính ra, nàng ước gì có người cùng Cừu Mộ Dã hảo hảo nâng giá, để cho hắn tốn thật nhiều tiền, đợi đến ngày đấu giá nửa tấm bản đồ, hắn cũng không còn nhiều khả năng theo chân bọn họ đấu.

Vì mục đích này, nàng thỉnh thoảng hướng Đinh Phong đối diện ra hiệu, để cho hắn kiên trì. Bởi vì nàng biết, công tử tiêu tiền như nước giống như Cừu Mộ Dã một khi nhìn trúng đồ nào đó sẽ không dễ dàng buông tha cho. Trên thực tế, nàng càng muốn tự mình ra mặt, cùng Cừu Mộ Dã đấu một trận, nhưng y theo quy củ Thịnh Bảo Trai, nếu ngày đó ở buổi đấu ngươi có đồ muốn giá đấu giá, như vậy ngươi thì không thể tham gia đấu giá tất cả vật phẩm ngày đó, để tránh ngươi cố ý nâng giá tiền vật phẩm đấu giá của mình, phá hư quy tắc đấu giá. Mặc dù Vân Khê lấy danh nghĩa Tống chưởng quỹ đem Mỹ Nhân Lộ nhờ Thịnh Bảo Trai đấu giá, nhưng vì tránh tạo thành phiền toái không cần thiết, nàng quyết định không tự mình tham gia đấu giá hôm nay. Mình không thể tham gia, không có nghĩa là nàng không thể tìm người tới nâng giá, Long Thiên Thần mấy người chính là nàng tìm đến, chẳng qua là nàng không ngờ rằng thầy trò Côn Luân lão giả cũng tới, làm cho nàng có chút ngoài ý muốn.

“Ba trăm ngàn, không sai biệt lắm.” Long Thiên Tuyệt hướng Vân hộ pháp chuyển tới một cái ánh mắt, bí hiểm nói.

Vân hộ pháp tiếp thu đến ánh mắt của hắn, âm thầm rời đi.

Rất nhanh, năm thầy trò Côn Luân lão giả ngưng ra giá, mấy người khách lầu ba hô mấy vòng sau, thanh âm rối rít tiêu tan, thật sự là vị Cừu Mộ Dã này người giàu có kêu giá quá mãnh liệt, vô luận người nào kêu giá, hắn không chút do dự cho ngươi thêm năm trăm vạn, thử hỏi người nào chịu nổi? Cuối cùng, bảo khí rốt cục bị Cừu Mộ Dã mua với giá bốn ngàn sáu trăm vạn, mọi người đang ngồi phải thở dài với khoản ra tay phóng khoáng của Cừu Mộ Dã.

Cừu Mộ Dã cũng không thấy bạc chi không đáng giá, vừa vặn ngược lại, hắn cho là lấy bốn ngàn sáu vạn lượng bạc trắng mua bảo khí này, vô cùng giá trị! Công phu của hắn tuy nói không thấp, nhưng là cùng cao thủ chân chánh so sánh vẫn là xa xa không kịp, nhu cầu cấp bách của hắn chính là một món đồ phòng thân vừa có thể phòng ngự vừa có thể công kích như vậy, kể từ đó, an toàn tánh mạng của hắn có bảo đảm. Bạc nhiều hơn nữa, nếu là mạng giữ không được thì bạc dùng làm gì? Cho nên, hắn cảm thấy bảo khí này vô cùng đáng giá. Ngay khi người Thịnh Bảo Trai đem bao cổ tay đưa vào phòng, hắn khẩn cấp đeo thử, trùng hợp chính là bao cổ tay giống như chế tác cho hắn, lớn nhỏ vừa vặn, hắn yêu thích không buông tay, thưởng không ít bạc cho người làm Thịnh Bảo Trai.

“Thật tốt quá! Có bao cổ tay này, thực lực Bổn thiếu gia sẽ tăng nhiều, hơn nữa còn có thể bảo vệ tánh mạng, ha ha..... Bất quá, chỉ tiếc chỉ có một cái, nếu là còn có một … khác, vậy thì càng tốt hơn.”

Cừu Mộ Dã nhìn bao cổ tay đối với nó rất là mãn nguyện.

Vân Khê nhìn Cừu Mộ Dã dùng bốn trăm ngàn lượng bạc trắng, mua bao cổ tay kia, ánh mắt của nàng chớp động, bỗng nhiên rất muốn biết tiểu tử này trên người rốt cuộc mang bao nhiêu ngân lượng, Cừu

Mộ Dã giờ phút này dưới mắt nàng như một ngân hàng di động, tùy thời tùy chỗ cũng có thể lấy ra rất nhiều bạc, không nắm chắc, không đoán trước. Nàng thật rất muốn biết điểm mốc hắn đến tột cùng ở nơi đâu.

“Kỳ quái! Luyện khí sư kia nếu muốn luyện chế bao cổ tay, làm sao lại chỉ luyện chế một chiếc? Luyện chế một đôi tốt hơn?” Nàng chợt nghĩ đến.

Long Thiên Tuyệt nghe vậy, ánh mắt chợt sáng, xẹt qua vẻ tinh quang: “Làm sao nàng biết, vị luyện khí sư kia không có luyện chế thêm một chiếc bao cổ tay đây?”

Vân Khê quay đầu, kinh ngạc nhìn về phía hắn, mơ hồ có ảo giác thật giống như hết thảy đều ở trong lòng bàn tay của hắn.

Lúc này, từ lầu dưới truyền đến thanh âm người chủ trì: “Vật phẩm đấu giá tiếp theo là một chiếc bao cổ tay đồng dạng, xuất từ cùng một luyện khí sư. Ứng yêu cầu của vị luyện khí sư này, chúng ta đem hai chiếc bao cổ tay tách đi ra đấu giá, cho nên khách nhân mới vừa không có đấu giá được, không cần nổi giận, cơ hội của các ngươi lại tới nữa.....”

Vân Khê nghe vậy, phun cười tại chỗ.

“Không chịu được! Luyện khí sư này lòng dạ thật hiểm độc đi? Quá hãm hại người mà.” Nàng không khỏi thay Cừu Mộ Dã mặc niệm, hắn xài nhiều ngân lượng mua một chiếc bao cổ tay, chỉ sợ sẽ không nghĩ đến phía sau còn có một bao cổ tay khác đang chờ hắn đi? Bốn ngàn năm trăm lượng bạc trắng đủ để mua trọn một đôi bao cổ tay. Liên tưởng đến vẻ mặt của hắn lúc này chắc đang đỏ đến búng ra máu đi, vừa nghĩ, nàng vừa cười như điên.

Long Thiên Tuyệt một bên cúi đầu ho khan mấy tiếng, vẻ mặt có chút quái dị, cái gì gọi là luyện khí sư lòng dạ hiểm độc? Thật ra thì cũng không có đen như vậy, tâm tính của hắn rất thiện lương, rất tốt nha!

Mấy vị hộ pháp đứng ở phía sau bọn hắn, cũng bắt đầu cúi đầu cười, dùng từ lòng dạ hiểm độc nói hai người này thật quá đúng, nhưng nếu phu nhân biết chân tướng, đem tôn chủ anh minh vĩ đại bọn họ xưng là luyện khí sư lòng dạ hiểm độc, vẻ mặt không biết sẽ thú vị như thế nào.

Người hộc máu nhất đúng là Cừu Mộ Dã, thời điểm khi hắn nghe được vật vật phẩm đấu giá tiếp theo vẫn là bao cổ tay, hắn quả là muốn chém người. Có âm mưu a! Luyện khí sư kia có phải hay không có cừu oán với hắn? Có chủ tâm hại hắn a? Hắn bắt đầu tinh tế nghĩ lại, mình đời này đến tột cùng đắc tội quá những ai là luyện khí sư, nghĩ tới nghĩ lui hắn thật sự nghĩ không ra có một người như thế tồn tại. Hoặc là, đối phương chính là muốn kiếm nhiều bạc cho nên mới đem một đôi bao cổ tay tách đi ra bán. Đầu năm nay, người nghĩ bạc muốn điên thật đúng là nhiều.

Trong một phòng VIP khác, nam tử áo đỏ đứng bên cửa sổ không nhịn được chê cười: “Cừu Mộ Dã đã mua một con bao cổ tay, các ngươi đoán hắn còn có thể hay không mua một chiếc nữa?”

“Theo tính tình của hắn, khẳng định còn có thể mua, chuyện tốt thành đôi đi!” Một gã nam tử áo đỏ khác đáp lời, hai người đều thần sắc xem kịch vui, “Bất quá nói trở lại, vị luyện khí sư thần bí này cũng quá hại người, rõ ràng là một đôi bao cổ tay, hết lần này tới lần khác không lấy ra đấu giá một lần, không nên chia làm hai lần đấu giá, ha ha, rất có thủ đoạn, rất có tâm kế!”

Hách Liên Tử Phong ngồi ở tự rót uống một mình, nghe đến đó, động tác trên tay rõ ràng dừng lại, trong đầu bỗng nhiên hiện ra thân ảnh

một người. Hắn khẽ ngoắc ngoắc, trong lòng đã đại khái đoán được người này là ai.

“Như thế khi đấu giá vừa bắt đầu, các ngươi liền kêu giá, một lần kêu lên năm trăm ngàn.”

“Cái gì?” Chợt nghe Tử Phong thiếu gia mở miệng, hai người đều có chút ít kinh ngạc, một người trong đó hoài nghi mình có nghe lầm hay không, một lần nữa hỏi một lần, “Thiếu gia, ngài mới vừa nói gì?”

“Ta nói, đấu giá vừa bắt đầu, các ngươi liền kêu giá, một lần kêu lên năm trăm ngàn.” Hách Liên Tử Phong lặp lại.

“Năm trăm ngàn?” Hai người đồng loạt sững sờ, thiếu gia không phải điên rồi sao? Cầm năm trăm ngàn đi mua một bao cổ tay?

“Chiếu lời của ta mà làm!” Hách Liên Tử Phong lạnh lùng nói, cắt đứt các loại suy đoán cùng chần chờ.

“Dạ!” Hai người nhìn sắc mặt hắn bất thiện, không dám lại tiếp tục hỏi tới.

Lúc này, người chủ trì đấu giá chính thức tuyên bố đấu giá bắt đầu, giá quy định giống nhau hai triệu lượng, mỗi một lần kêu giá ít nhất 50 vạn lượng.

“Hai trăm năm mươi vạn!”

“Ba trăm vạn!”

“.....”

Mặc dù tất cả mọi người đoán được Cừu Mộ Dã mới vừa mua một

chiếc bao cổ tay chắc chắn sẽ không bỏ qua bao cổ tay này, bọn họ ôm tâm tư thử nhìn một chút, nói không chừng Cừu Mộ Dã cảm thấy mất mặt, không muốn bị lừa gạt lần nữa rút lui rồi, như vậy bọn họ chẳng phải là có cơ hội lấy giá thấp đấu giá được bao cổ tay thứ hai? Ôm một chút hi vọng trong lòng, cũng là có không ít người lần nữa gia nhập vào quá trình kêu giá.

“Năm trăm ngàn!”

Một cái thanh âm từ trên trời giáng xuống, đem tất cả mọi người còn đang ôm thử trong lòng một chút hi vọng choáng váng. Điên rồi sao? Lại một lần kêu năm trăm ngàn?! Vật này dù tốt mà không phải là xuất đạo khí, làm sao coi cũng không đáng năm trăm ngàn. Năm trăm ngàn lượng bạc, cũng có thể mua hai kiện xuất đạo khí chân chính.

Năm người thầy trò Côn Luân lão giả đang muốn đi theo nâng giá, nhưng ai biết không đợi bọn họ nâng giá, lại đột nhiên có người thoáng cái đem giá tiền nhắc tới năm trăm ngàn, bọn họ không khỏi hoài nghi, có phải hay không Long tôn chủ còn tìm người khác giúp hắn nâng giá?

Long Thiên Tuyệt nghe tiếng, cũng khẽ sửng sốt, khi phát hiện thanh âm kia từ phòng lầu ba truyền ra, sắc mặt của hắn khẽ có biến hóa, ánh sáng lạnh ở đáy mắt dâng lên.

Vân Khê cũng phát hiện, ghế lô kia rõ ràng chính là chỗ ghế lô Hách Liên Tử Phong, nghĩ thầm hắn chẳng lẽ là váng đầu? Cầm năm trăm ngàn đi mua một bao cổ tay? Hắn rốt cuộc là muốn làm gì? Thật sự là vô cùng muốn bao cổ tay kia, hay là hắn cùng Cừu Mộ Dã có cừu oán, cố ý muốn cùng hắn phân cao thấp?

Buồn bực nhất hộc máu chính là Cừu Mộ Dã. Hắn vốn đang do dự, có nên mua hay không chiếc còn lại, ai ngờ không đợi hắn suy nghĩ

cẩn thận giá tiền đã tăng đến năm trăm ngàn. Thời điểm hắn mua con thứ nhất cũng mới xài bốn ngàn năm trăm vạn hai, ai ngờ chỉ chớp mắt, giá tiền chiếc thứ hai so với con thứ nhất cao hơn – năm trăm ngàn. Có chủ tâm phá hắn? Hắn liếc thăm dò về phía ghế lô đang kêu giá vừa vặn đụng phải mặt nam tử áo đỏ. Đây không phải là người từ Đông Nam tới, Tông Chính gia tộc sao? Hắn không nhớ rõ mình từng có đụng chạm bọn họ? Bọn họ đến tột cùng là thật muốn mua bao cổ tay, hay là cố ý phá hắn? Cúi đầu nhìn một chút bao cổ tay trên tay mình, lớn nhỏ như vậy thích hợp, rõ ràng là chế tạo cho hắn, nếu bỏ qua, hắn thật là có chút ít không nỡ. Thôi, bất cứ giá nào đi! Dù sao cũng đã xài bốn ngàn năm trăm vạn hai rồi, cũng không quan tâm dùng nhiều gấp đôi giá tiền.

“Ta ra năm trăm ngàn một trăm!” Hắn hô lớn.

Hiện trường chỉ một thoáng hoàn toàn yên tĩnh, bởi vì tất cả mọi người đang đợi nam tử áo đỏ tiếp tục kêu giá, song ngoài ý muốn mọi người, nam tử áo đỏ lại cũng không nói gì, xoay người rời đi cửa sổ, bỏ qua.

“…” vẻ mặt mọi người toàn trường thật quái dị. Gặp một khách nhân quái dị như vậy, muốn không biểu hiện thần sắc quái dị rất khó.

“Năm trăm ngàn một trăm, lần một! Năm trăm ngàn một trăm, lần hai! Năm trăm ngàn một trăm, lần ba..... Dứt giá!” Người chủ trì giải quyết dứt khoát, một chiếc bao cổ tay khác cũng rốt cục có chủ nhân.

Cừu Mộ Dã ngơ ngác nhìn cửa sổ nam tử áo đỏ biến mất, cả người cứng đờ như lỡ nuốt vào nửa con ruồi, nuốt cũng không được, nhả ra cũng không xong, thân hình của hắn lay động, như muốn sụp đổ. Hai người tùy tùng phía sau muốn đi lên vịn, bị hắn đẩy ra. Cừu Mộ Dã giơ tay lau mồ hôi lạnh, đến bây giờ hắn cũng không biết rõ mình rốt cuộc là bị người nào ám toán. Hắn chỉ biết mình thoáng cái tựu

tổn thất gần một vạn lượng bạc trắng, con số lớn như vậy, cho dù hắn tiêu tiền như nước cũng không khỏi không đau lòng.

“Cừu Mộ Dã, bao cổ tay của ngài đến.” hạ nhân Thịnh Bảo Trai lần nữa đem bao cổ tay thứ hai đưa vào đến trong phòng Cừu Mộ Dã.

Song phương giao dịch xong, Cừu Mộ Dã đem bao cổ tay thứ hai đeo lên trên tay của mình, như cũ là lớn nhỏ vô cùng thích hợp, hắn nhẹ thở dài, cuối cùng trong lòng có chút an ủi.

Nhìn sắc mặt thiếu gia chuyển biến tốt đẹp rất nhiều, tùy tùng vội vàng nịnh nọt nói: “Chúc mừng thiếu gia, chúc mừng thiếu gia, này một đôi bao cổ tay quả thực chính là vì thiếu gia chế tạo, thiếu gia có nó, thực lực tăng thật nhiều rồi!”

Cừu Mộ Dã cúi đầu cười mấy tiếng, người người thích nghe nịnh nọt, hắn cũng không ngoại lệ.

“Ta xem hôm nay thu hoạch không nhỏ, cũng không xê xích gì nhiều, chúng ta đi thôi!”

Khó được thời điểm Cừu Mộ Dã thấy mua hài lòng, tùy tùng kinh ngạc nói: “Thiếu gia, vật phẩm đấu giá tiếp là mỹ nhân lộ trong truyền thuyết, chẳng lẽ thiếu gia không có ý định tiếp tục xem sao?”

Cừu Mộ Dã hừ lạnh một tiếng, vẩy đầu nói: “Chết tiệt… mỹ nhân lộ nọ, bổn thiếu gia một chút hứng thú cũng không có!” Nhớ tới hôm đó cùng Vân Khê đánh cuộc, cũng bởi vì vậy nên mất mỹ nhân lộ, để cho hắn thua năm trăm ngàn lượng bạc trắng, hắn đến bây giờ còn canh cánh trong lòng, nơi nào còn có hứng thú đi chú ý cái gì mỹ nhân lộ? Vừa nói, xoay người đã muốn đi.

Lúc này, dưới lầu người chủ trì lại bắt đầu tuyên bố vật phẩm đấu giá

thứ tư hôm nay, vật thoáng chốc sẽ làm cho hắn dừng bước: “Mọi người chú ý, vật phẩm đấu giá thứ tư cũng xuất từ tay vị luyện khí sư kia, nó là một khôi giáp lưng cùng nguyên bộ với bao cổ tay, nước lửa bất xâm. Mấu chốt chính là nếu không có khôi giáp lưng này, đôi bao cổ tay không cách nào phát huy ra lực công kích lớn nhất của nó.”

“Phốc” một tiếng vang thật lớn, cả người Cừu Mộ Dã ngã xuống đất, hắn thật muốn hộc máu. Nếu hắn mới vừa chỉ hoài nghi là có người hay không cố ý hại hắn, hiện tại có thể hoàn toàn khẳng định, xác xác thật thật là có người cố ý hại hắn. Nếu là một bộ đầy đủ khôi giáp và bao cổ tay, tại sao không đấu giá cùng lúc, lại chia làm ba lần? Người này dụng tâm sao mà ác độc? Cừu Mộ Dã hận chết vị luyện khí sư thần bí này, cũng hận người chủ trì Thịnh Bảo Trai một chút cũng không có lương tâm.

Mọi người tại chỗ nghe được lời người chủ trì, không hẹn mà cùng nở nụ cười, cả đám đều đem ánh mắt xem cuộc vui hướng chỗ ghế lô Cừu Mộ Dã, hắn cũng đã mua đôi bao cổ tay rồi, như vậy nguyên bộ khôi giáp này, hắn là không phải là còn muốn tiếp tục mua đi?

“Ha ha ha ha.....” Vân Khê gục ở cửa sổ, nhìn chỗ Cừu Mộ Dã, không nhịn được cười lớn, “Ta thật sự quá bội phục vị luyện khí sư này rồi, hắn làm sao lại thiên tài như vậy? Có cơ hội, ta nhất định phải làm quen hắn ha ha ha ha.....”

Người có thể nghĩ ra cách sửa người quỷ quái như vậy nhất định là thiên tài, nàng khẩn cấp muốn biết một chút vị này. Không nói đến tài nghệ của hắn đến tột cùng cao bao nhiêu, nàng đối với luyện khí là thường dân thuần túy cho nên căn bản không có cách nào phán đoán phẩm chất bảo khí, chân chính làm cho nàng bội phục chính là tâm kế đối phương. Hắn tựa hồ là sớm bỏ xuống bẫy rập, từng bước đem Cừu Mộ Dã dẫn vào, tâm cơ sâu thẳm, thật là đáng sợ.

Long Thiên Tuyệt bình tĩnh phất phất tóc mai trên trán, nhìn nàng vui vẻ như thế, tâm tình của hắn cũng vui theo.

Mấy người hộ pháp đang đứng một bên thật sự là cực khổ nhịn cười, nếu phu nhân biết được chủ nhân ba bảo khí này chính là tôn chủ, không biết vẻ mặt sẽ như thế nào, bọn họ rất mong đợi. Về mặt khác, bọn họ cũng vô cùng đồng tình Cừu Mộ Dã, ai bảo hắn luôn thích khoe khoang tiền tài? Hiện tại tốt lắm, để cho tôn chủ nhắm vào rồi, không để cho hắn hộc máu, cũng muốn lột da hắn!

Hách Liên Tử Phong hí mắt, khóe môi khẽ câu khởi: “Long Thiên Tuyệt, nếu bàn về giảo quyệt cùng tính toán, trên đời này sợ rằng thật đúng là không có mấy người có thể thắng được ngươi. Ngươi có phải chính là dựa vào những thứ giảo quyệt này, mới bắt trọn tâm Khê Nhi hay không?”

Ánh mắt của hắn từ từ nhìn xa xăm, như có điều suy nghĩ.

Hai gã nam tử áo đỏ kinh ngạc nhìn hắn, không hiểu ý tứ trong lời hắn nói, chẳng qua là cảm thấy người có thể được đến Tử Phong thiếu gia tán thành nhất định là có tài phi phàm.

Cừu Mộ Dã ở tùy tùng đỡ vịn, thật vất vả mới bò dậy, hai tay hắn vịn cửa sổ, hít thở thật sâu. Bỗng nhiên cắn răng, hướng về phía Thịnh Bảo Trai rống lớn: “Các ngươi nói rõ ràng cho Bổn thiếu gia! Phía sau rốt cuộc còn có bao nhiêu vật bảo khí?”

Người chủ trì cùng quản sự trao đổi ánh mắt, ho nhẹ thanh âm, trả lời hắn: “Cừu thiếu gia, đây là bảo khí đấu giá cuối cùng hôm nay, tại hạ bảo đảm đây tuyệt đối là cuối cùng.”

Mọi người cúi đầu buồn cười, xem ra Cừu Mộ Dã thật sự bị kích

thích, nếu trừ khôi giáp này, phía sau còn xuất hiện những bảo khí khác cùng bộ thì hắn sẽ phát điên mất.

“Các ngươi nghe kỹ cho ta! Ta ra sáu trăm ngàn lượng bạc trắng! Các ngươi ai cũng không cho cùng Bổn thiếu gia tranh đoạt, nếu không nghe lời, Bổn thiếu gia sẽ cùng các ngươi xử lý!”

Cừu Mộ Dã rống to, dù sao đôi bao cổ tay cũng đã mua, bất cứ giá nào cũng phải đem khôi giáp cùng bộ mua. Bằng không… hắn nhất định sẽ bị tâm bệnh, cảm thấy thiếu chút gì, có lưu lại tiếc nuối.

Hiện trường yên tĩnh không tiếng động, mọi người cũng biết Cừu Mộ Dã nổi giận, lúc này không dám đi trêu chọc hắn. Đều nói có tiền có thể ma xui quỷ khiến, Cừu gia giàu có một phương, nếu xem ngươi không vừa mắt, tùy tùy tiện tiện ra ít tiền, đi mời thích khách với sát thủ tới đuổi giết ngươi, vậy cũng đủ khiến ngươi khó sống.

Đinh Phong đứng nơi cửa sổ, không ngừng hướng ghế lô Vân Khê nháy mắt, tựa hồ là hỏi cái gì.

Vân Khê bắt đầu còn không có nhận thấy được cái gì có cái gì không đúng, nhưng khi nhìn đến Đinh Phong vẫn hướng bên này nháy mắt, nàng âm thầm nổi lên nghi ngờ, không lên tiếng liếc về phía sau. Chỉ thấy Long Thiên Tuyệt hướng về phía đối phương lắc đầu, Đinh Phong thu hồi tầm mắt, xoay người rời đi.

Hiện trường không một người cùng Cừu Mộ Dã đấu giá, Cừu Mộ Dã lấy sáu trăm ngàn bạc trắng, thuận lợi mua khôi giáp. Vẻ mặt nửa chết nửa sống, một chút cũng không khoái cảm có được vật phẩm đấu giá, ngược lại là các loại buồn bực cùng không thoải mái. Thử nghĩ, một xuất đạo khí chân chính cao nhất cũng chỉ bốn năm trăm vạn lượng bạc trắng. Hắn mua một bộ bảo khí đầy đủ, nhưng giá tiền thanh toán gấp ba nhiều đích, hắn oan không oan?

Vân Khê nhìn Cừu Mộ Dã căm giận đóng cửa sổ ghế lô, nàng cũng thu hồi tầm mắt, con ngươi quay một vòng, trong đầu mơ hồ toát ra một cái ý nghĩ. Chẳng lẽ… Nàng quay đầu lại, ánh mắt lộ vẻ kỳ quái, đánh giá Long Thiên Tuyệt từ trên xuống dưới. Hí mắt, để sát vào trước mặt hắn, hỏi: “Chàng nói cho ta biết, chàng một mình trong phòng mấy ngày qua, rốt cuộc là làm cái gì?”

Long Thiên Tuyệt nhàn nhạt mỉm cười, cũng không trả lời.

“Ba bảo khí kia sẽ không phải chính là kiệt tác chàng mấy ngày qua cực khổ sao?” Vân Khê càng xem hắn càng thấy được mình suy đoán không sai, không nói đến ánh mắt Đinh Phong có chút quái dị, riêng mưu đồ giảo quyệt, nàng cảm thấy rất giống phong cách hắn.

Nàng ngẩng đầu nhìn một vòng vẻ quái dị trên mặt tứ đại hộ pháp, nàng càng thêm khẳng định suy đoán của mình.

Cũng không lâu lắm, bên ngoài phòng có người gõ cửa, cửa mở ra, tới là quản sự Thịnh Bảo Trai.

“Long công tử, đây là ngân lượng ba vật bảo khí đấu giá được, trừ phí tổng cộng là một triệu bốn ngàn tám trăm vạn lượng bạc trắng. Xin kiểm tra và nhận!”

Quản sự trực tiếp đem một chiếc nhẫn trữ vật Thịnh Bảo Trai chuyên dụng dâng lên, bởi vì con số ngân lượng Thịnh Bảo Trai mua bán giao dịch tương đối lớn, nếu là dùng rương để chứa đựng năm bạc trắng mà nói… như vậy một ức vạn lượng bạc trắng, cũng không biết cần bao nhiêu rương gỗ để chứa, cho dù toàn bộ đổi dùng ngân phiếu cũng là vô cùng phiền toái, phương pháp tốt nhất chính là dùng nhẫn trữ vật. Cho nên bọn họ chuyên dùng nhẫn trữ vật tồn trữ ngân phiếu cùng ngân lượng, từng cái có con số cụ thể, có thể tùy thời lấy

dùng, vô cùng dễ dàng.

“Không cần nghiệm thu, ta tin tưởng Thịnh Bảo Trai các ngươi tuyệt sẽ không nuốt riêng bạc của khách nhân.” Long Thiên Tuyệt hướng Vân hộ pháp ra hiệu, Vân hộ pháp tiến lên, đón lấy chiếc nhẫn trữ vật, đưa đến trước tôn chủ.

Quản sự nhìn Long Thiên Tuyệt hảo hảo thu về chiếc nhẫn trữ vật, cười híp mắt nói: “Long công tử sở luyện chế bảo khí phẩm chất thật là hạng nhất, không biết Long công tử có còn hay không những bảo khí khác muốn đấu giá?”

Quản sự thấy mấu chốt buôn bán, sao dễ bỏ qua? Cùng hắn quan hệ tốt, để ngày sau tiếp tục hợp tác.

“Tạm thời không có, nếu có, ta sẽ báo cho ngươi.” Long Thiên Tuyệt dừng một chút nói, “Bất quá, về chuyện bảo khí, ta hi vọng Thịnh Bảo Trai các ngươi có thể giữ nghiêm bí mật với khách nhân, nếu không ngày sau ta cũng sẽ không ghé các ngươi.”

“Đó là dĩ nhiên! Đó là dĩ nhiên!” Quản sự vội vàng cười làm lành, liên tục trấn an, mới ngượng ngùng rời đi.

Vân Khê từ mới vừa bắt đầu vẫn đang nhìn Long Thiên Tuyệt, lúc quản sự vừa mới đi, nàng tiến lên mấy bước, đem chiếc nhẫn trữ vật trong tay của hắn chiếm tới, nâng trong tay, lay mấy cái: “Hiện tại mọi chuyện đã rõ rồi, chàng nói thật mau. Hừ, chuyện lớn như vậy, sao chàng lại gạt ta?”

Tuy là giọng nói giận trách, đáy lòng Vân Khê là vui mừng. Thì ra là hắn nhiều ngày nhốt mình trong phòng chính là nghĩ luyện chế ra vài món bảo khí, để đổi lấy đầy đủ ngân lượng, thật dụng tâm lương khổ.

“Đừng tức giận. Ta muốn gây bất ngờ cho nàng!” Long Thiên Tuyệt đứng dậy, ôm nàng từ phía sau, cười đến mị người.

“Vậy chàng có thể trực tiếp nói cho ta biết a, đây là chuyện tốt! Chàng không nói cho ta, cái gì cũng không nói, ta tự nhiên là phỏng đoán lung tung, tâm tình thấp thỏm. Chẳng lẽ chàng không biết ta đây mấy ngày nay, vẫn rất lo lắng cho chàng sao?” Vân Khê nói.

Long Thiên Tuyệt ôm nàng thật chặt, cằm đặt tại cổ nàng, thở dài nói: “Khê Nhi, nàng biết không? Là trượng phu nàng nhưng ngay cả một viên hạt châu cũng mua không nổi, nội tâm của ta là sao có thể chịu được?”

Thê tử của hắn thích hạt châu, nhưng muốn cho tình địch của hắn đưa tới, đây đối với hắn mà nói là đả kích cùng tổn thương lòng tự ái cỡ nào? Hắn cũng là lần đầu tiên ý thức được tầm quan trọng ngân lượng đối với hắn. Mặc dù hắn cho tới bây giờ vẫn coi kim tiền như cặn bã, nhưng đối mặt tình cảnh như vậy, hắn cũng là phải khom lưng dưới kim tiền. Nếu ngay cả ý nguyện trong lòng phụ nữ mình yêu mến đều không thể thỏa mãn, hắn còn nói cho nàng hạnh phúc?

“Khê Nhi, ta biết là ta làm sai rồi, là ta không đúng, là lòng tự ái của ta quấy phá, để nàng suy nghĩ lung tung, thấp thỏm bất an. Ta hứa với nàng ngươi, ta sau này sẽ không bao giờ như vậy nữa, nàng tha thứ cho ta đi?”

Ngữ khí của hắn thành khẩn, hơi thở ấm áp phun ở cần cổ của nàng, làm cho tâm nàng cũng ấm áp dần, cũng không giận nỗi hắn. Nói cho cùng, cũng là bởi vì Hách Liên đại ca xuất hiện, mới có thể để cho tâm tình của hắn nổi lên gợn sóng. Hắn cũng là bởi vì quá yêu nàng, quá quan tâm nàng, cho nên mới phải ra vẻ dị thường. Đổi vị trí, nếu đổi lại là nàng, nàng sợ rằng có thể so với hắn biểu hiện càng thêm kịch liệt đi?

“Muốn ta tha thứ cho chàng cũng có thể, như thế trở lại khách sạn, ta muốn chàng trước mặt mọi người, hát tình ca cho ta nghe, cho đến ta hài lòng mới thôi!” Vân Khê giảo hoạt cười nói.

“Khụ khụ, Khê Nhi, không phải chứ? Ca hát không phải là sở trường của ta.” Long Thiên Tuyệt thật khó khăn, muốn trước mặt thuộc hạ hát tình ca, điểm này hắn có chút làm không được.

Tứ đại hộ pháp cúi đầu cười khẽ, lộ vẻ hứng thú tràn trề, bọn họ đi theo tôn chủ lâu như vậy, còn chưa bao giờ thấy tôn chủ ca hát, bọn họ rất là mong đợi.

Long Thiên Tuyệt hướng về phía bốn người nhàn nhạt nhìn quét tới một cái, bốn người bị làm cho sợ vội vàng quay lưng đi, mọi người đứng yên, làm cây nhỏ, vờ không tồn tại.

Vân Khê hừ lạnh một tiếng, ra vẻ tức giận trở mặt: “Không hát sẽ không tha thứ! Một chút thành ý cũng không có.”

Long Thiên Tuyệt thở dài, cắn răng, gật đầu nói: “Được rồi, ta đáp ứng! Vì phu nhân, mất mặt một lần, không là cái gì.”

Thần sắc chí khí không khác gì như muốn đi chịu chết.

Vân Khê mím môi, cười trộm, nàng đã bắt đầu từ từ mong đợi.

Nói đến Cừu Mộ Dã được một bộ bảo khí đầy đủ, nguyên khí tổn thương nặng nề, cũng không đợi nổi nữa, mang theo tùy tùng rời Thịnh Bảo Trai, hắn còn phải giữ lại chút tài lực trừ bị chờ quá vài ngày đấu giá nữa.

Ghế lô VIP lầu ba, hôm nay tới trừ Tông Chính gia tộc tôn quý, đại

thiếu Cừu gia, đại thiếu Hoa gia Hoa Ức Phong, còn có rất nhiều khách quý thân phận địa vị hiển hách đến từ nơi khác, trong đó bao gồm Bách Lý gia tộc đến từ Thiên Long Thành, Bách Lý Băng Tuyền cùng mấy nhi tử phủ thành chủ, ngoài ra còn có một vài khách quý không muốn tiết lộ thân phận, cũng không thấy bọn họ kêu giá, chính là chỗ này lặng yên quan sát buổi đấu giá.

Một cái thanh âm từ ghế lô Hoa gia truyền ra: “Đi hỏi thăm xuống, luyện khí sư luyện chế bộ bảo khí này rốt cuộc là người nào? Nếu như có thể nói, hết sức lung lạc hắn, cho Hoa gia chúng ta sở dụng.”

Hoa Ức Phong đối với vị luyện khí thần bí này hiện ra hết sức hiếu kỳ, muốn lung lạc người này.

Đi theo Hoa Ức Phong cùng ghế lô, còn có hai vị trưởng lão đến từ Độc Cô Lĩnh, nghe được hắn nói như thế, một người trong đó không khỏi lên tiếng lấy lòng: “Hoa Đại thiếu, ngài nếu là cảm thấy hứng thú luyện khí sư mà nói…, Độc Cô Lĩnh chúng ta cũng có mấy vị luyện khí luyện khí sư, tài nghệ có lẽ không như thế, nhưng bọn hắn tuyệt đối nguyện ý nghe Hoa Đại thiếu phân phó, vì ngài tận tâm tận lực.”

Trên mặt Trưởng lão đều là vẻ nịnh hót.

Hoa Ức Phong đắc ý cười cười, giơ tay nói: “Tâm ý lần này Độc Cô Lĩnh các ngươi, tại hạ cũng không từ chối, các ngươi yên tâm, về hôn sự Độc Cô Kiêu cùng muội muội ta, ta sẽ cố gắng thúc đẩy. Ngày sau Độc Cô Lĩnh cùng Hoa gia ta chính là người một nhà, tuy hai mà một, ha ha ha…”

Nhị vị trưởng lão nghe vậy, sắc mặt rối rít lộ ra vui mừng: “Có những lời này Hoa Đại thiếu, bọn ta an tâm!”

Trong phòng lân cận bọn họ, chính là Bách Lý Băng Tuyền cùng sáu

huynh đệ Bách Lí Thanh Hoa, Bách Lý Băng Tuyền nghe tin tức nửa tấm bản đồ Phiêu Miểu Địa phủ, cố ý từ Long Thành ngàn dặm xa xôi chạy tới, mà sáu huynh đệ Bách Lí Thanh Hoa còn lại là cùng nàng đến.

“Đại ca, ta vừa vặn giống như có thấy thân ảnh Vân cô nương, ngươi nói Thất muội có thể hay không cũng đi theo nàng đi tới Hoa Tây thành?” Bách Lí nhị ca nói.

“Ngươi nói là Vân Khê của Vạn Hoàng học viện?” Bách Lý Băng Tuyền nghe vậy, sóng mắt rõ ràng ba động, “Các ngươi đi xem một chút, Song nhi có hay không theo chân bọn họ, thuận tiện xem một chút, bọn họ tới có người nào?”

Khi nói đến hai chữ”người nào”, tinh thần của nàng rõ ràng hoảng hốt, tựa hồ là liên tưởng đến người nào, lòng của nàng một trận quấn chặt.

“Tốt, ta đây phải xem một chút.” Bách Lí nhị ca đứng lên, rời đi ghế lô.

Dựa vào trí nhớ, hắn tìm được chỗ Vân Khê ở ghế lô khách thường, gõ vài cái lên cửa, cửa phòng liền mở ra.

Mở cửa là Phong hộ pháp, kinh ngạc nhìn thoáng qua đối phương: “Tôn chủ, phu nhân, Bách Lý gia Nhị công tử tới.”

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt nhất tề quay đầu, nhìn về phía Bách Lí nhị ca ngoài cửa.

“Nhị vị, biệt lai vô dạng?” Bách Lí nhị ca trước tiên mở miệng nói.

“Bách Lí công tử, trùng hợp thế?” Long Thiên Tuyệt nói.

“Huynh đệ chúng ta mấy người đi theo bác ta đến đây tham gia buổi đấu giá, xem náo nhiệt. Mới vừa trong lúc vô tình thấy được thân ảnh Vân cô nương, cho nên cố ý tới đây thăm hỏi một tiếng, thuận tiện hỏi thăm, Thất muội ta hiện tại ở chỗ người? Nàng rời nhà đã hơn nửa năm rồi, chúng ta rất là nhớ, không biết nàng tình trạng gần đây đến tột cùng như thế nào.” Bách Lí nhị ca nói.

“Ngươi tìm Song nhi? Nàng đang ở căn ghế lô thứ ba bên trái.” Vân Khê mở miệng nói, cho hắn chỉ dẫn, lường trước hắn cũng không cách nào đem Song nhi mang đi. Huynh muội bọn họ mấy người chia ra đã lâu, thật vất vả có cơ hội đoàn tụ, nàng tự nhiên sẽ không ngăn. Nàng tò mò chính là, Bách Lý Băng Tuyền lại cũng đến Hoa Tây thành, xem ra nàng cũng là vì nửa tấm bản đồ mà đến, dụng tâm lương khổ, nàng thật đúng là người si tình. Chẳng qua là không biết giữa nàng cùng đại ca đến tột cùng xảy ra chuyện gì, khiến cho hai người hữu tình nhưng tựa như vô tình.

“Tốt, đa tạ.” Bách Lí nhị ca lộ ra sắc mặt vui mừng, lập tức liền xoay người rời đi, đi trước tìm Bách Lí Song.

Mấy người Long Thiên Thần, Bách Lí Song đang chờ đặt cược cuối, bất chợt nghe được có người gõ cửa, Triệu Hiểu Mẫn đứng dậy đi mở cửa.

“Xin hỏi ngươi tìm ai?” Triệu Hiểu Mẫn cũng không nhận ra Bách Lí nhị ca.

“Ta tìm…” Bách Lí nhị ca lướt qua nàng, rất nhanh thấy được Bách Lí Song, “Song nhi! Nhị ca có thể tìm được muội rồii!”

Bách Lí Song nghe được thanh âm của hắn, hơi sửng sờ, chợt kích động nhảy lên, hướng hắn chạy nhanh: “Nhị ca!” Nàng nhảy nhảy tới

trên người của hắn, rất giống tiểu cô nương, hơn nửa năm không có thấy thân nhân của mình, nàng cũng thật là tưởng niệm bọn họ.

“Ừ? Ngươi không phải là tiểu tử thúi ngày đó đi theo Song nhi cùng nhau bỏ trốn sao?” Bách Lí nhị ca rất nhanh chú ý tới Bạch Sở Mục, hai mắt nhất thời trừng trừng lên, ánh mắt nhìn Bạch Sở Mục trở nên vô cùng sắc bén.

“Tiểu tử thúi, ngươi nói rõ ràng cho ta, ngươi theo muội muội ta rốt cuộc phát triển tới trình độ nào rồi? Ngươi định không cưới nàng, đối với nàng chịu trách nhiệm?”

Trán Bạch Sở Mục nhất thời rơi xuống mấy cái hắc tuyến, bị câu hỏi Bách Lí nhị ca hù đến rồi, hắn làm sao lại cùng Bách Lí Song bỏ trốn?

Người nào tạo tin đồn nhảm? Có còn hay không thiên lý?

Bách Lí Song thật vất vả mới hoàn hồn, tức giận đánh lồng ngực huynh trưởng, sẳng giọng: “Nhị ca, huynh nói bậy cái gì đây?” Tầm mắt của nàng theo bản năng nhìn hướng Long Thiên Thần, chỉ sợ hắn nghe sinh ra hiểu lầm.

Long Thiên Thần tiếp ánh mắt nàng bay tới, hơi ngẩn ra, đáy lòng không khỏi xẹt qua vẻ khác thường.

Quyển 4 - Chương 165: Buổi đấu giá gây cấn (3)

“Chẳng lẽ ta nói sai sao?” Bách Lí nhị ca nói, không cố kỵ đến lời của mình sẽ mang đến cho muội muội bao nhiêu khó xử.

Bách Lí Song vỗ trán: “Căn bản không có chuyện đó! Nhị ca, huynh đừng nói hươu nói vượn.”

“Hai người các muội thật không có chuyện sao? Đáng tiếc!” Bách Lí nhị ca lắc đầu tiếc hận, bộ dáng kia thật giống như hắn hận không nhanh một chút đem muội muội gả đi ra ngoài.

Bách Lí Song giận đến sắp hộc máu, có ý gì? Chẳng lẽ nàng ế ẩm đến nỗi không ai thèm lấy sao?

“Được rồi, nhị ca, chúng ta đi ra ngoài nói chuyện!” Bách Lí Song khẩn cấp đem nhị ca đẩy ra bên ngoài, nếu là đợi nhiều hơn nữa, không biết trong miệng hắn còn có thể nhảy ra cái lời hàm hồ gì nữa.

Đưa mắt nhìn hai huynh muội rời đi, Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục cười cười, tình cờ ánh mắt chạm nhau, hai người đều có chút ít giật mình, sau đó đồng loạt không được tự nhiên dịch chuyển.

“Chẳng lẽ hắn có ý với Song nhi?”

“Chẳng lẽ hắn có ý với Song nhi?”

Trong lòng hai người sinh ra nghi vấn giống nhau. Bọn họ một đôi anh không ra anh, em không ra em, không khí sinh ra lúng túng, đáy

lòng cả hai đều có chút không dễ chịu.

“Long đại ca, mỹ nhân lộ bắt đầu đấu giá!” thanh âm vui mừng Triệu Hiểu Du nơi cửa sổ vang lên, cắt đứt không khí lúng túng giữa hai người.

“Đấu giá bắt đầu, mau nhìn!”

“Đấu giá bắt đầu, mau nhìn!”

Hai người Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục trăm miệng một lời, bèn nhìn nhau cười song song đứng dậy. Thật vất vả tìm được cơ hội đánh vỡ loại không khí lúng túng này, hai người cùng hướng cửa sổ, nhìn quanh dưới, tâm tình quái dị tình cờ nảy mầm, hết thảy đi gặp quỷ đi!

Hai tỷ muội Triệu Hiểu Du cùng Triệu Hiểu Mẫn kỳ quái nhìn bọn họ, cảm giác là lạ ở chỗ nào, hai nam nhân kia có phải tốt một cách quá đáng không nhỉ?

Bách Lí Song đi theo huynh trưởng đi tới ghế lô lầu ba, nhìn thấy bác cùng mấy vị huynh trưởng khác đều có mặt, nàng mừng rỡ vạn phần, giống như là trở lại lúc bé, làm nũng chơi đùa cùng bác và mấy vị huynh trưởng.

“Song nhi, không tệ lắm! Thực lực của muội tăng mạnh như vậy, rất nhanh là có thể vượt qua các ca ca.”

“Song nhi nhà chúng ta càng ngày càng xinh đẹp, càng ngày càng nữ tính.”

“Song nhi, tới đây Tứ ca ôm, có phải cao lên hay không?”

“.....”

Bị các huynh trưởng vây quanh, sủng ái, Bách Lí Song nở nụ cười rực rỡ.

Bách Lý Băng Tuyền cười yếu ớt, nhìn mấy huynh muội đùa giỡn một chỗ, sóng mắt nhẹ nhàng lưu chuyển.

“Song nhi, các cháu lần này tới Hoa Tây thành là vì nửa kia bản đồ?”

“Đúng vậy! Sư phụ chính là vì nửa kia bản đồ tới..... Di? Bác, chẳng lẽ mọi người cũng là vì nửa kia bản đồ mà đến?”

Bách Lý Băng Tuyền nhìn xuống, chần chờ, lại nói: “Chiến Thiên Dực có đi cùng với các cháu không?”

“Chiến sư huynh sao? Sư huynh không đi. Sư phụ muốn lấy được bản đồ sau nói cho hắn biết.” Bách Lí song khẽ đảo mắt, để sát mặt nàng, cười hắc hắc nói, “Bác, có phải bác cũng muốn lấy được nửa bản đồ sau đó đem tặng cho Chiến sư huynh không? Cháu cảm thấy bác đối với Chiến sư huynh rất lạ, hai người rốt cuộc là quan hệ gì?”

“Tiểu nha đầu nghịch ngợm, không cho tùy tiện hỏi thăm chuyện người lớn!” Hai gò má Bách Lý Băng Tuyền hồng hồng, bàn tay trắng nõn đẩy Bách Lí Song, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, ra vẻ trấn định.

“Không hỏi thì không hỏi nha, dù sao cháu cũng hiểu.” Bách Lí Song cười càng thêm giảo hoạt.

Lúc này, từ dưới lầu truyền đến thanh âm đấu giá mỹ nhân lộ, Bách Lí Song để sát vào cửa sổ, hướng lầu dưới liếc mấy lần, đối với bác nói: “Bác, cháu len lén nói cho bác biết một bí mật. Mỹ nhân lộ này

chính là sư phụ cháu luyện chế, nàng muốn dùng cái này lấy chút ít ngân lượng, chờ ít ngày nữa chân chính đấu giá bản đồ, nàng phải dùng những ngân lượng này mua bản đồ.....”

“Phải không?” Bách Lý Băng Tuyền khẽ lưu chuyển sóng mắt, như có điều suy nghĩ.

Giá được kêu đang không ngừng tăng, từ giá quy định một triệu lượng, trong nháy mắt tăng lên đến mười triệu lượng. Vòng đấu giá này đặt cược lớn nhất hôm nay, ba bình mỹ nhân lộ cùng nhau đấu giá. Không chỉ là có thể làm cho người xấu thành đẹp, trừ bỏ ban trừ bỏ đậu, trọng yếu hơn chính là nó có thể là ba bình mỹ nhân lộ cuối cùng độc nhất vô nhị cõi đời này. Tại chỗ có rất nhiều khách nữ vì tin đồn mỹ nhân lộ mà đến, mấy nữ quyến Hoa gia cũng muốn vật phẩm đấu giá cuối cùng này. Từ lúc người chủ trì tuyên bố đấu giá mỹ nhân lộ chính thức bắt đầu, không khí buổi đấu giá nhất thời xảy ra biến hóa, thanh âm kêu giá chỉ toàn giọng nữ.

Hai tỷ muội Triệu Hiểu Mẫn cùng Triệu Hiểu Du khẩn trương giơ bảng theo giá, muốn tìm cơ hội kêu giá, nhưng các nàng lại phát hiện mình căn bản không cơ hội, bởi vì hiện trường kêu giá quá cao, liên tiếp, các nàng căn bản không có cơ hội nói chen vào.

Quản sự Thịnh Bảo Trai mừng rỡ, từ Thịnh Bảo Trai khai trương ở Hoa Tây thành tới nay, còn chưa bao giờ thấy qua không khí gây cấn như thế. Trong quá trình đấu giá, người chủ trì trên căn bản cũng chưa có cơ hội nói chen vào, vừa định xác nhận một chút khách nhân kêu giá, lập tức có người ra giá cao hơn. Người chủ trì đầu óc choáng váng. Hắn rốt cục ý thức được, nữ nhân ra giá điên cuồng muốn vượt xa so nam nhân, thật giống như ngàn vạn lượng bạc kia cũng không phải là bạc, chẳng qua là thuần túy một vài chữ mà thôi. Những nam nhân muốn vì nữ nhân mình cũng tham gia kêu giá, thấy cảnh tượng đáng sợ như thế, cũng rối rít chùn bước. Bởi vì muốn

cùng nữ nhân so giá, bọn họ theo không kịp.

Vân Khê thấy cảnh tượng như thế, cũng không khỏi chắc lưỡi hít hà, không khí hiện trường gây cấn vượt xa so với nàng tưởng tượng. Xem ra vô luận ở hiện đại hay cổ đại, tiền của nữ nhân luôn dễ kiếm hơn so với nam nhân, nàng coi như là đổ thắng đánh cuộc.

“Khê Nhi, thích không? Thích nói, chúng ta mua nó.” Long Thiên Tuyệt còn không biết chủ nhân mỹ nhân lộ này chính là Vân Khê, chỉ là đồ có thể khiến cho các nữ nhân điên cuồng tất nhiên là thứ tốt. Khê Nhi của hắn nên có đồ tốt nhất cõi đời này, chỉ sợ vung tiền như rác, hắn cũng không tiếc, cùng lắm thì hắn luyện chế nhiều hơn vài món bảo khí đấu giá.

Vân Khê mỉm cười, cố ý trêu cợt hắn: “Tốt, vậy ngươi đem nó mua sao!”

Long Thiên Tuyệt nhợt nhạt cười một tiếng, ánh mắt mê ly, hướng đối diện ghế lô làm thủ hiệu.

Đinh Phong nhận được tin tức hắn truyền lại, hơi sửng sờ, sau đó cầm lên thẻ bài, rướn cổ lên, cố gắng đợi cơ hội chen vào.

“Ba trăm ngàn!”

“.....”

“Bốn trăm ngàn!”

“.....”

“Năm trăm ngàn!”

“.....”

“Sáu trăm ngàn!”

“.....”

Cũng không lâu lắm, giá cũng đã đột phá đấu giá hôm nay, tiếp tục hướng sáu trăm ngàn trở lên tiếp tục tăng.

Tỷ muội Triệu Hiểu Du cùng Ngọc Thụ Lâm Phong như cũ không có tìm được cơ hội, bọn họ muốn nâng giá cũng không thể, bởi vì căn bản không cần bọn họ tới hỗ trợ nâng giá, kia giá tự động tăng vọt.

Quá điên cuồng! Các nam nhân tại chỗ không nhịn được lắc đầu thở dài. May mắn trong ngày thường không có nhiều nữ nhân như vậy theo chân bọn họ cùng nhau đấu giá, nếu không thật là đáng sợ.

Ánh mắt Bách Lý Băng Tuyền như nước quét nhẹ mọi người lầu dưới, nàng bỗng nhiên mở miệng, dễ dàng đem đã thanh âm phía dưới liên tiếp đè xuống.

“Một triệu lượng bạc trắng!”

Một triệu lượng bạc trắng!

Chính là năm chữ, giống như là một quả bom nặng cân từ giữa không trung quăng, hiện trường cả buổi đấu giá lập tức tĩnh lặng không tiếng động. Thiên giới a! Đây tuyệt đối là thiên giới Thịnh Bảo Trai từ trước tới nay! Bản thân người chủ trì cũng ngây ngẩn cả người, quên mất xác nhận đối phương.

Thanh âm Bách Lý Băng Tuyền thanh nhã, cứ như vậy phiêu đãng ở bầu trời buổi đấu giá, tiếng vọng thật lâu.

Mọi người rối rít ngẩng đầu, nhìn về phương hướng ghế lô phát ra thanh âm, chỉ có thể nhìn đến một tuyệt mỹ thân ảnh nhanh chóng xoay người, biến mất ở cửa sổ, lưu lại một sắc thái thần bí.

“Cái gì? Một triệu lượng bạc trắng?” trong phòng Hoa Đại Thiếu, rốt cục truyền ra một giọng nữ có chút tức giận. Người này là là phụng mệnh Hoa lão thái, đến đây mua mỹ nhân lộ, bọn họ nhiều nhất dự tính cũng chính là năm trăm ngàn lượng bạc trắng, ai ngờ giá thoáng cái tăng lên gấp đôi, vượt ra xa xa khỏi dự tính của bọn hắn. Vậy phải làm sao bây giờ?

“Tam phu nhân, hai người ta trong tay còn có bảy trăm ngàn bạc trắng, ngươi mặc dù kêu giá, này bảy trăm ngàn coi như là lễ mọn bọn ta hiếu kính cho lão phu nhân.” hai vị trưởng lão Độc Cô Lĩnh lấy lòng nói, vì có thể thuận lợi dựa vào Hoa gia, bọn họ không ngần ngại đưa tài, chỉ cần bọn họ Độc Cô Lĩnh có thể cùng Hoa gia kết thành thân gia, như vậy sau này bọn họ là được an gối không lo, cho nên chính là bảy trăm ngàn lượng bạc trắng rất trị giá!

Tam phu nhân đại biểu Hoa lão thái mà đến, nghe hắn nói như thế, nhất thời tâm tình thật tốt, bạc đưa tới cửa, nào có đạo lý không nhận?

Nàng lúc này sai người giơ giá: “Một triệu một trăm ngàn lượng bạc trắng!”

Lại là một cái sét nặng đánh hạ!

Lần này, người chủ trì cũng hoàn hồn, giơ cao chùy, không ngừng lặp lại: “Một triệu một trăm ngàn lượng bạc trắng! Có ai ra giá cao hơn một triệu một trăm ngàn lượng bạc trắng không? Một triệu một trăm ngàn lượng bạc trắng, lần đầu tiên.....”

Đấu giá sư thanh âm ở khẽ run rẩy, chùy trong tay cũng lay động gay gắt.

Đinh Phong hướng Long Thiên Tuyệt phương hướng giơ giơ la giới bài, đợi chờ đối phương ý bảo, một triệu một trăm ngàn lượng bạc trắng giá tiền đã vô cùng cao, hắn cũng bị sợ hết hồn, hắn không xác định Long tôn chủ bọn họ là hay không còn muốn tiếp tục đi lên tăng giá. Long Thiên Tuyệt nhận được hắn xin chỉ thị, đang muốn hướng hắn gật đầu, Vân Khê tiến lên một bước, đứng trước mặt hắn, hướng về phía Đinh Phong ra dấu buông tay. Nàng cũng không muốn mình bỏ ra hơn một triệu ngân lượng đem mỹ nhân lộ của mình mua về, nếu không ý đồ nàng không cách nào đạt thành.

Hai tỷ muội Triệu Hiểu Du khả ái quay đầu, không ngừng liếc về phía Vân Khê bên này, Vân Khê bất động thanh sắc liếc qua, cũng hướng về phía hai người ra dấu buông tay. Một triệu một trăm ngàn lượng bạc trắng, nàng đã rất hài lòng giá tiền này.

“Thật không muốn sao?” Long Thiên Tuyệt hỏi.

“Đồ của chính ta vì sao phải mua?” Vân Khê bướng bỉnh cười một tiếng, đáy mắt rạng rỡ.

Long Thiên Tuyệt ngây người, chợt lĩnh ngộ, gõ nhẹ trán nàng: “Bướng bỉnh!”

Ngắn ngủn hai chữ, không biết bao hàm bao nhiêu sủng nịch đắc ý.

“Ta giấu diếm nàng một lần, nàng cũng giấu diếm ta một lần, chúng ta coi như huề.” Long Thiên Tuyệt coi như là bắt được nhược điểm, khóe môi cong lên.

“Không tính! Không tính là huề!” Hừ, hắn mơ tưởng tránh được trừng phạt!

“Ta đột nhiên nhớ tới, tựa hồ còn có chuyện phải làm. Ta đi trước một bước, ở cửa chờ nàng.” Long Thiên Tuyệt nhân cơ hội chạy trước.

Tứ đại hộ pháp nhìn chung quanh một chút, cũng đi theo tôn chủ chuồn mất.

Vân Khê hai tay chống nạnh, cắn môi, dở khóc dở cười. Chẳng lẽ để cho hắn trước mặt của mọi người, hát tình ca, cứ như muốn tánh mạng của hắn vậy sao? Được, trước chờ đấu giá kết thúc rồi hãy nói, quay về sẽ tìm hắn tính sổ.

Đang lúc nàng cho là thời điểm người chủ trì sắp giải quyết dứt khoát, thanh âm cô gái lúc trước kia lại vang lên: “Một triệu năm trăm ngàn!”

“A!” Giọng nữ theo sát nó, thét chói tai lên tiếng.

Vân Khê ngẩng đầu, hướng cái cửa sổ kia, bắt gặp Bách Lý Băng Tuyền cùng Bách Lí Song không kịp xoay người biến mất, hai thanh âm rõ ràng chính là trước sau xuất từ miệng hai người. Đuôi lông mày gảy nhẹ, ngạc nhiên, không nghĩ tới Bách Lý Băng Tuyền cũng đến nơi này, hơn nữa còn hô lên giá như thế, chân chính thâm ý, ý vị sâu xa.

Bách Lí Song nghe được bác hô lên một triệu năm trăm ngàn, nàng kích động nhảy lên, hận không kịp ngăn cản bác. Bác chẳng lẽ là điên rồi sao? Lúc trước nàng đột nhiên nâng giá, nàng có lẽ còn có thể hiểu, nàng có thể là muốn giúp sư phụ. Nhưng là bây giờ thật vất vả có người tăng thêm, nàng vẫn như cũ không có ý muốn thả, còn

tiếp tục nâng giá. Điên rồi, đúng là điên rồi! Nàng hoài nghi bác có phải điên rồi hay không? Bác nếu quả thật nghĩ muốn mỹ nhân lộ như vậy, nàng đi theo sư phụ xin lấy một lọ là được, có cần thiết bỏ giá cao như vậy, tranh nhau lấy chồng sao?

Mấy huynh đệ Bách Lí cũng rối rít kích động, mọi người quái dị nhìn nhìn bác, bác rốt cuộc là bị cái gì kích thích? Chẳng lẽ là muốn để cho Bách Lý gia tộc bỏ một khoản lớn sao?

Bách Lý Băng Tuyền vẻ mặt rất bình tĩnh, thật giống như giá mới vừa không phải là xuất từ miệng của nàng.

Hoa gia Tam phu nhân nghe thấy "Một triệu năm trăm ngàn lượng", cũng đi theo lên tiếng kinh hô, nàng thăm dò, hướng chỗ ghế lô đám người Bách Lý Băng Tuyền nhìn qua, cắn chặt hai hàm răng nói: "Bọn họ rốt cuộc là người nào? Lại dám tranh với Hoa gia? Chẳng lẽ bọn họ không biết, Hoa Tây thành là địa bàn Hoa gia chúng ta sao?"

"Tam nương, bọn họ là người Thiên Long Thành Bách Lý gia, nàng kia chính là nữ nhi viện trưởng Thiên Long học viện, Bách Lý Băng Tuyền." thời điểm Hoa Đại Thiểu nhắc tới bốn chữ "Bách Lý Băng Tuyền", ánh mắt rõ ràng lóe sáng, phát ra quang mang khác thường.

"Cái gì? Nữ nhi viện trưởng Thiên Long học viện?" Tam phu nhân đầu tiên là sửng sốt, chợt hừ lạnh nói, "Vậy thì như thế nào? Đều nói phép vua thua lệ làng (nguyên văn là "cường long áp bất quá địa đầu xà"), cho dù nàng là nữ nhi viện trưởng Thiên Long học viện thì như thế nào? Nơi này chính là địa bàn Hoa gia chúng ta, nàng đến nơi này thì phải theo như quy củ Hoa gia chúng ta làm việc!"

"Tam nương, ta thấy hay là bỏ đi! Nếu Bách Lí cô nương thích mỹ nhân lộ, vậy hãy để cho cho nàng, cũng chỉ có mỹ nhân như nàng như thế mới xứng có nó." Hoa Đại Thiểu trống rỗng suy nghĩ, có chút

say mê.

Tam phu nhân nghe vậy, nhất thời không vui, cái gì gọi là mỹ nhân giống như nàng mới xứng có mỹ nhân lộ? Này chẳng phải là đang giễu cợt nàng già cả, không xứng sử dụng mỹ nhân lộ sao?

Nàng hừ lạnh một tiếng, lúc này giơ bài kêu giá: “Ta ra một triệu sáu trăm ngàn!”

Lại là một mảnh xôn xao. Lại còn có người ra giá cao hơn, điên rồi, tất cả mọi người điên rồi.

Hoa Đại Thiểu sắc mặt chợt biến hóa, nhìn Tam phu nhân, muốn phát tác không dám phát tác, đáy lòng không khỏi khẽ nguyền rủa. Con đàn bà thối, ỷ vào cha sủng ái nàng, nàng loạn xạ tiêu xài bạc Hoa gia, chờ ngày nào đó hắn làm chủ sẽ hảo hảo mà sửa trị cái nữ nhân không biết tốt xấu này!

Bách Lí Song nhảy nhảy lên, vững vàng bưng kín miệng bác, sợ nàng tiếp tục, nàng cũng không dám bảo đảm, còn có kẻ điên khác sẽ tiếp tục bão tố.

“Đại ca, Nhị ca, Tam ca..... Các ngươi mau tới giúp ta giữ bác! Tuyệt đối không thể cho nàng tiếp tục kêu giá nữa!”

Mấy huynh đệ Bách Lí lập tức đồng loạt mà lên, đóng cửa sổ đóng cửa sổ, người che miệng, người ôm nàng, khiến cho Bách Lý Băng Tuyền dở khóc dở cười.

Ba bình mỹ nhân lộ, cuối cùng giá một triệu sáu trăm ngàn lượng bạc trắng.

Vân Khê thu ngân lượng từ Tống chưởng quỹ cũng không ở lại lâu,

trực tiếp rời đi Thịnh Bảo Trai.

Hôm nay một cuộc buổi đấu giá, vợ chồng hai người buôn bán lời gần ba triệu ngân lượng, mua nửa bản đồ kia Phiêu Miểu Địa phủ, hẳn là đủ rồi.

Vân Khê mãn ý cười, vỗ vỗ hai chiếc nhẫn trữ vật có dấu Thịnh Bảo Trai trên tay.

Cửa lớn Thịnh Bảo Trai, Long Thiên Tuyệt cùng tứ đại hộ pháp ngưng thần mà đứng, trước chân bọn hắn, chạy đến một cỗ thi thể, thi thể khóe miệng miệng sùi bọt mép.

Vân Khê nhất thời thu hồi nụ cười, ánh mắt lướt qua, kinh ngạc.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Nàng tiến lên hỏi thăm.

Long Thiên Tuyệt khuôn mặt lạnh băng, ngón tay thon dài đưa một phong thư tới trước mặt nàng.

Vân Khê nghi ngờ nhận lấy, xem sơ, trong phút chốc bị hù dọa.

“Tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ đại ca thật sự rơi vào trong tay của bọn họ?”

Vân hộ pháp tiến lên, hai tay đem một thanh trường kiếm dâng lên: “Phu nhân, đây là người mới vừa đưa thư đưa tới.”

Vân Khê đưa tay, lo sợ không yên nhận lấy trường kiếm trong tay của hắn, kiếm này nàng nhận ra, chính là bảo kiếm thiếp thân không rời đại ca, chẳng lẽ đại ca thật bị bắt rồi?

Nàng cúi đầu, đọc lại thư lần nữa: “Đối phương ở trong thư nói, sau

khi chúng ta chiếm được nửa bản đồ Phiêu Miểu Địa phủ, cầm bản đồ đi trao đổi đại ca. Nửa bản đồ kia vốn là ở trên người đại ca, nói cách khác nếu chúng ta đưa nửa bản đồ, đối phương sẽ có đầy đủ bản đồ Phiêu Miểu Địa phủ. Mưu kế đối phương thật gian ác, đây là muốn chúng ta thành con cờ của hắn, bán mạng cho hắn."

Tay nàng căng thẳng, lửa giận bừng bừng, nắm chặt lá thư.

"Đối phương tựa hồ đối với nhất cử nhất động của chúng ta rõ như lòng bàn tay, ta đoán chừng đối phương đang ở bên trong Hoa Tây thành." Long Thiên Tuyệt hí mắt, thanh âm từ từ nghiêm túc, "Vân hộ pháp, các ngươi chia làm mấy đường, tiến hành tìm tòi khắp Hoa Tây thành. Nhớ kỹ, không nên đả thảo kinh xà, chỉ cần xác định phạm vi mục tiêu cũng đủ, chúng ta cần phải tìm được Chiến đại ca trước khi buổi đấu giá bản đồ bắt đầu,."

"Dạ, tôn chủ!" Vân hộ pháp lĩnh mệnh, cùng với mấy vị hộ pháp khác lập tức rời đi, chia nhau làm việc.

Vân Khê cúi đầu, nhìn thư tín trong tay, trong lòng mơ hồ sinh ra mấy phần lãnh ý. Dám hạ thủ đối với đại ca của nàng, tựu giống như động nàng, nàng nhất định sẽ làm cho đối phương chịu không nổi! Ánh mắt của nàng trong nháy mắt nghiêm túc, lạnh như muốn đóng băng vạn dặm.

Trải qua liên tục mấy ngày tìm tòi, Vân hộ pháp cùng những cao thủ Long gia đều không thu hoạch được gì, ngày mai chính là ngày đấu giá bản đồ rồi, nhưng nếu trước ngày mai không cách nào tìm vị trí đại ca bị giam như cũ, bọn họ sẽ không lâm vào bị động.

Còn có một ngày rồi, lòng Vân Khê như lửa đốt.

"Tôn chủ, phu nhân, chúng ta đã đem cả trong lẫn ngoài Hoa Tây

thành tìm kiếm, hiện tại cũng chỉ còn lại có một chỗ.” Vân hộ pháp nói.

“Nơi nào?” Long Thiên Tuyệt hỏi.

Vân hộ pháp dừng một chút, ngữ khí ngưng trọng: “Hoa gia phủ đệ.”

Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê liếc nhau một cái, sát ý trong mắt chợt lóe như quang như điện.

“Tối nay phải đi Hoa gia dò tìm.”

Bóng đêm tịch mịch, hai bóng người nhanh chóng lay động vào tường viện, thừa dịp bóng đêm, hai người đi sát tường.

“Thiên Tuyệt, bụng ta đột nhiên có chút không thoải mái, chàng tìm chung quanh trước, ta sẽ tìm chàng sau.” Một thân ảnh lộ vẻ mãnh khảnh hơi khom người xuống, dừng bước ở một thân cây sau.

Vân Khê ôm bụng, thẳng gọi xui xẻo, làm sao hết lần này tới lần khác chọn lúc này tiêu chảy đây? Nhất định là lúc ăn cơm tối, ăn đồ không sạch sẽ.

“Nghiêm trọng không? Nếu không ta đưa nàng về trước?” Long Thiên Tuyệt tiến lên đỡ vịn.

“A, không còn kịp rồi! Ta phải tìm một chỗ, chàng trước đi tìm đại ca sao.” Vân Khê chạy đi, người ta là nghe thấy hương biết đường, mà nàng còn lại là nghe thấy thối biết đường, nơi nào nghe có mùi thối, nàng liền chạy đi hướng đó.

Long Thiên Tuyệt lắc đầu cười khẽ, nghĩ nàng giờ phút này nhất định cảm thấy lúng túng, không muốn làm cho hắn nhìn thấy, hắn cũng

không theo, thẳng hướng những địa phương khác Hoa gia phủ đệ tìm kiếm.

Vân Khê nhanh nhẹn tránh được hạ nhân và những cao thủ tuần tra Hoa gia, thật vất vả tìm được một chỗ nhà xí, nàng không chút nghĩ ngợi, liền trực tiếp kéo ra một cánh cửa, vọt đi vào. Hồi lâu, cuối cùng là thoải mái nhiều, vừa định đứng dậy rời đi, chợt nghe ngoài cửa có người nói chuyện.

“Ta nói ngươi biết, ta mới vừa thấy Đại thiếu gia đỡ một nữ nhân vào phòng của hắn, thật xinh đẹp, như tiên nga, Đại thiếu gia tối nay thật là có diễm phúc.”

“Ngươi nói người đàn bà kia, sẽ không phải là Bách Lý gia tiểu thư tối nay Đại thiếu gia tiếp đãi ở quý phủ sao?”

“Không sai, chính là nàng! Bất quá nhìn bộ dáng của nàng, mơ mơ màng màng. Ta đoán nàng bị bỏ thuốc, thủ hạ Đại thiếu gia thường xuyên làm chuyện loại này, lần này sợ là vì lấy lòng Đại thiếu gia, lập lại chiêu cũ.”

“Nghe nói Đại thiếu gia vung tay rất hào phóng, chỉ cần vui vẻ, sẽ khen thưởng người bên cạnh, ta có thể làm việc bên cạnh, vậy cũng tốt.”

“.....”

Vân Khê nghe được mấy chữ “Bách Lý gia tiểu thư”, trong lòng liền lập tức hoảng hốt, người bọn họ nói sẽ không phải là Song nhi chứ?

“**! Họ Hoa, ngươi nếu dám đụng đến một sợi lông đồ nhi ta, ta liền đem ngươi..... Đem ngươi dìm chết đuối ở hầm cầu!

Vân Khê tùy ý sửa sang lại một phen, thi triển na di thuật, biến mất ở nhà xí. Hai người chờ ở ngoài hàn huyên một hồi, phát hiện người bên trong vẫn không có động tĩnh, lại bắt đầu gõ cửa. Gõ một hồi lâu, vẫn không có động tĩnh, hai người không khỏi không nhịn được, một người trong đó đưa chân, một cước đạp cửa, phát hiện bên trong không một bóng người, cửa cũng là khóa trái. Thấy quỷ rồi! Hai người nhìn nhau, bọn họ sẽ không phải thật thấy quỷ đi?

“Hoa Đại Thiếu! Hoa Đại Thiếu! Gian phòng Hoa Đại Thiếu cuối cùng ở đâu?” Vân Khê nổi giận đùng đùng đi xuyên qua các sương phòng, chỉ cần vừa nghĩ tới Song nhi có thể có bị chiếm tiện nghi, nàng giận vô cùng, hận không đem Hoa Đại Thiếu rút gân lột da!

“Người nào?” Có cao thủ tuần tra phát hiện nàng, tiến tới gần, trong ánh sáng lấp loáng loáng thoáng là một thanh trường kiếm, trường kiếm được quán chú huyền khí, mang theo một cổ kình phong, hướng nàng quét đến.

Hỏng bét! Vân Khê thầm kêu không ổn, suy nghĩ của mình rung động quá lớn, đến nỗi cho rối loạn hơi thở, bị phát hiện. Nàng bổ nhào thân hướng phía trước, lấy chưởng đỡ đao, lướt về phía trường kiếm đối phương, tứ lạng bạt thiên cân!

Nơi này là Hoa gia phủ đệ, hơi có kinh động, vô cùng có khả năng đem đến vô số cao thủ Hoa gia, đến lúc đó nàng muốn chạy trốn khó khăn, cho nên phải trong thời gian ngắn nhất, nhanh chóng giải quyết hắn.

Ba ba ba!

Trong bóng tối, thanh quang lóe lên, đó là ánh sáng của trường kiếm, mà thân ảnh Vân Khê nhanh so kiếm nhanh hơn. Tay áo cuồn cuộn như rồng, tiến loại bão tố, cổ tay như linh xà du tẩu, xẹt qua trường

kiếm đối phương, thẳng ép cổ họng đối phương.

Rắc! Thanh âm xương cốt gảy lìa, rõ ràng có thể nghe. Vân Khê quyết đoán bẻ gảy cổ của đối phương, kéo hắn biến mất đến chỗ tối tăm, đưa vứt qua một bên.

“Huynh đệ, xin lỗi! Muốn trách thì trách ngươi phát hiện ta.”

Cho nên, nàng phải hạ sát thủ.

Một lần nữa từ trong bóng tối đi ra khỏi, nàng nghe được phía trước cách đó không xa có giọng nói.

“Đại thiếu gia phân phó, tối nay vô luận phát sinh chuyện gì, cũng không được có người đến phòng của hắn quấy rầy. Các ngươi đi xa chút, không nên quấy rầy nhã hứng của Đại thiếu gia.”

“Dạ, chúng ta lúc này đi.”

Thì ra là bên kia chính là gian phòng Hoa Đại Thiếu.

Đáy mắt Vân Khê xẹt qua một đạo ánh sáng lạnh, sát khí không ngừng mà ra bên ngoài tán dật. Đợi người canh giữ ở ngoài cửa đi sạch, nàng mới lặng lẽ nhích tới gần.

“Bách Lí tiểu thư, ta đã thích nàng lâu rồi, hôm nay rốt cục có thể khoảng cách gần như vậy nhìn nàng, cuộc đời này của ta không tiếc.”

Nghe từ trong nhà truyền đến thanh âm nam tử, Vân Khê mâu quang chợt lạnh, nàng lần nữa thi triển na di thuật, lặng lẽ lẻn vào bên trong gian phòng. Vân Khê nhận được bóng lưng Hoa Đại Thiếu, chỉ thấy hắn đang nghiêng bên giường, ngôn ngữ cử chỉ mập mờ, giống như

là đang vuốt ve người trên giường. Vân Khê không tiếng động tiến tới sau lưng hắn, hai ngón tay vươn ra, nhanh chóng điểm huyệt. Hoa Ức Phong vừa mới nhận thấy có người tới gần, định quay đầu ra tay, đáng tiếc phản ứng của hắn không đủ nhanh, để cho Vân Khê trước một bước điểm huyệt của hắn.

“Song nhi!” Vân Khê đẩy hắn ra, tiến lên nhìn tình trạng của Song nhi, đợi đi sát vào, nàng khẽ lấy làm kinh hãi, thì ra không phải là Bách Lí Song, là nàng nghĩ sai rồi.

“Bách Lí tiểu thư? Làm sao ngươi lại ở chỗ này?” Vân Khê giúp nàng ăn vào một viên giải trừ dược tính, kinh ngạc nhìn nàng, rất là kinh ngạc.

Bách Lý Băng Tuyền thật vất vả khôi phục khí lực, nàng không nói hai lời, từ trên giường nhảy xuống, tay phải nhổ trâm gài tóc trên đầu xuống, hung hăng đâm trên người Hoa Ức Phong.

Vân Khê nhìn cũng thấy lạnh không khỏi rùng mình một cái, nữ nhân này trong ngày thường thoạt nhìn thanh nhã ôn hòa, ai ngờ ra tay lại ác như vậy? Cũng là rất hợp tính tình của nàng!

Hoa Ức Phong bị điểm á huyệt, muốn la cũng la không ra, cuối cùng đau đến ngất đi.

Hít sâu vài hơi, Bách Lý Băng Tuyền điều tức trong chốc lát, lúc này mới rốt cục tỉnh táo lại, khôi phục ưu nhã dịu dàng trong ngày thường.

“Vân cô nương, mới vừa rồi đa tạ muội. Nếu không phải muội kịp thời chạy tới, ta sợ rằng…” Bách Lý Băng Tuyền muốn nói lại thôi, cắn chặt hai hàm răng, ngó Hoa Đại Thiểu ngất đi trên mặt đất, vẫn có chút tức giận.

“Không có gì, ta cũng tình cờ bắt gặp.” Vân Khê đánh giá nàng, hiếu kỳ nói, “Bất quá, làm sao tỷ sẽ xuất hiện ở chỗ này?”

“Ta nghe Song nhi nói, các muội hoài nghi Dực… Ta là nói Chiến Thiên Dực khả năng bị nhốt tại Hoa phủ, cho nên ta liền xem một chút.” ánh mắt Bách Lý Băng Tuyền lạnh lẽo lần nữa nhìn lướt qua Hoa Ức Phong, “Ta biết Hoa Đại Thiếu gia vẫn có ý tứ đối với ta, ta nghĩ thử một chút có thể thông qua hắn hỏi thăm được tung tích Chiến Thiên Dực hai không, ai ngờ… Đều tại ta nhất thời khinh địch, thiếu chút nữa bị hắn…!” Bách Lý Băng Tuyền bực tức nói.

Vân Khê trong lòng cảm động, không nghĩ tới nàng hẳn là vì đại ca mới lâm vào cảnh nguy hiểm, biết rõ đối phương đối với nàng không có hảo ý, nàng vẫn tự thân mạo hiểm, thiếu chút nữa phá hủy trong sạch. Cô gái thật tình như thế, làm cho nàng không cách nào không sinh ra hảo cảm, cũng vì đại ca có một vị hồng nhan tri kỷ nặng tình trọng nghĩa như vậy mà cảm thấy vui mừng.

“Vậy tỷ có hỏi thăm được tin tức gì không?”

“Hắn nói với ta, Chiến Thiên Dực đúng là đang ở Hoa phủ, bất quá không phải là hắn bắt tới, hắn muốn thả người cũng không có quyền. Người chân chính bắt Chiến Thiên Dực, lai lịch và địa vị rất lớn, cho dù là Hoa gia cũng không dám dễ dàng đắc tội. Ta liền nói, hắn có thể đưa ta đi gặp Chiến Thiên Dực một chút được hay không, chẳng qua là xem một chút. Hắn nghĩ nửa ngày mới đáp ứng thỉnh cầu của ta. Ta cho là hắn thật sự muốn dẫn ta đi tìm người, ai biết…” Bách Lý Băng Tuyền nghĩ tới đây, đáy lòng tức giận vụt vụt đi lên.

“Ý của tỷ là, người chân chính bắt đại ca, không phải là người Hoa gia? Ngay cả Hoa gia cũng phải e ngại đối phương ba phần, vậy sẽ là người nào?” Vân Khê trong lòng dần lo lắng, cảm thấy chuyện này

sau lưng không có đơn giản như vậy. Nàng nhớ được đại ca trước kia từng nói với nàng, hắn không muốn đem nàng liên lụy đến trong đó, chính là sợ nàng gặp nguy hiểm, như thế thoạt nhìn, thế lực bối cảnh người sau lưng không phải chuyện đùa.

Bách Lý Băng Tuyền cắt đứt suy nghĩ của nàng, thúc giục: “Đừng nghĩ nhiều như vậy, chúng ta mau tìm người đi! Nếu Chiến Thiên Dực đang ở Hoa gia, chúng ta nhất định có thể tìm được hắn.”

“Chờ một chút!” Vân Khê khom người, đem Hoa Ức Phong nhấc lên, khóe môi giương lên vẻ tà ác, “Nếu bọn họ có thể nghĩ ra phương pháp lấy bản đồ trao đổi con tin, như vậy chúng ta vì sao không lấy cùng phương pháp hoàn lại?”

Từ trên người móc ra Ngọa Long Cư, Vân Khê đem Hoa Ức Phong ném vào trong đó, trên tay càng nhiều con tin chuyện càng dễ làm. Hơn nữa, người bại hoại như như Hoa Ức Phong nếu không có bất kỳ giá trị lợi dụng, cũng không cần giữ, trực tiếp ném vào hầm cầu chết đuối. Nàng thống hận nhất nam nhân khi dễ nữ nhân, người như thế chính là người cặn bả bại hoại!

Bách Lý Băng Tuyền mắt lạnh xem, cây trâm vừa nãy vẫn không đủ để nàng tiết hận, bất quá dưới mắt nàng càng quan tâm an nguy Chiến Thiên Dực hơn.

“Chúng ta đi nhanh!” Nàng vừa nói, lập tức chạy ra khỏi phòng.

Chín tháng không thấy, thực lực Bách Lý Băng Tuyền tăng rất nhiều, nhìn thân ảnh nàng nhanh nhẹn, Vân Khê đáy lòng âm thầm sinh ra đấu tranh. Nhớ thời điểm Đại hội tỷ võ lần trước, thực lực của Bách Lý Băng Tuyền chỉ thua nàng một bậc, không biết chín tháng sau, thực lực của các nàng ai cao ai thấp? Tâm âm thầm đấu tranh, Vân Khê cũng tăng nhanh tốc độ, đuổi theo thân ảnh của nàng, trong đêm

tối bay vút.

Hai người một tiếp theo một bay khỏi phòng, tốc độ không phân cao thấp.

Bách Lý Băng Tuyền quái lạ nhìn nhìn Vân Khê, trong mắt đẹp triển lộ ra vẻ tán thưởng, phải biết rằng tuổi các nàng chênh lệch, mà thực lực Vân Khê đã vượt qua nàng, cùng nàng không phân cao thấp, như vậy tiềm lực cùng thực lực, không thể không khiến nàng sợ hãi.

Vân Khê tự nhận mình là một quái thai, đối với nàng mà nói, tốc độ nàng tấn chức là không thể lấy tốc độ người bình thường tấn chức so sánh, nhưng Bách Lý Băng Tuyền là một người bình thường, một nữ nhân bình thường, lấy tuổi nàng như vậy, có thực lực cùng thành tựu như vậy, thật sự là vô cùng rất giỏi.

Hai nữ nhân liếc nhau một cái, cho nhau một ánh mắt thưởng thức.

“Khê Nhi!”

Trong bóng tối, có người gọi nàng, Vân Khê đột nhiên quay đầu, thấy được Long Thiên Tuyệt núp chỗ tối, thì ra là hắn cũng tìm được nơi này.

“Như thế nào? Có tìm được đại ca hay không?” Vân Khê vui mừng đến gần hắn, giảm thấp xuống thanh âm.

Ánh mắt Long Thiên Tuyệt xẹt qua trên người Bách Lý Băng Tuyền, cuối cùng trở lại trên người Vân Khê: “Bên này ta đã tìm khắp, không có bất kỳ phát hiện, còn vườn đối diện. Ta nghe hạ nhân Hoa phủ nói, trong vườn toàn bộ đều là cao thủ đứng đầu Hoa gia, bọn hắn ngày thường bế quan tu luyện, người bình thường cũng không dám tùy ý tới gần. Ta nghĩ Chiến đại ca nếu là thật sự nhốt ở Hoa phủ,

như vậy hắn vô cùng có khả năng bị nhốt trong vườn kia.”

“Vậy chúng ta còn chờ cái gì? Ta sẽ đi ngay bây giờ!” Bách Lý Băng Tuyền đã đợi không kịp.

“Chờ một chút!” Long Thiên Tuyệt la nàng, trầm giọng nói, “Hoa gia cao thủ nhiều như mây, chúng ta cứ như vậy tùy tiện xông vào, sợ rằng không đợi chúng ta đến gần vườn, cũng đã bị thần thức cao thủ truyền kỳ bắt được.”

“Vậy muốn làm sao bây giờ? Chẳng lẽ sẽ mặc kệ Dực?” Bách Lý Băng Tuyền lòng như lửa đốt, cũng không cố kỵ nữa, trực tiếp biểu lộ tâm tư.

“Bách Lí tiểu thư, tỷ đừng vội, chúng ta nhất định có thể nghĩ ra biện pháp.” Vân Khê ngẩng đầu, nhìn về phía Long Thiên Tuyệt, ánh mắt của hắn tự nhược, nói rõ hắn đã tính trước kỹ càng rồi, “Thiên Tuyệt, chàng định làm gì?.”

Long Thiên Tuyệt trầm tư chốc lát, nói: “Hoa Sở Sở không phải là ở Hoa phủ sao? Chúng ta trước hết nghĩ biện pháp tìm được nàng, nhờ nàng giúp, tiến vào trong vườn điều tra.”

“Ngươi nói Sở Sở?” Vân Khê ánh mắt sáng lên, nàng làm sao đem Hoa Sở Sở quên mất?

“Bất quá, nàng ở phòng nào?”

Long Thiên Tuyệt nói “Ta mới vừa rồi đã gặp nàng bị mẫu thân khóa trong một gian phòng, giống như là mẫu thân của nàng muốn bức bách nàng gả cho Độc Cô Kiêu, nàng không chịu đồng ý, cho nên hai mẹ con nổi lên tranh chấp, cuối cùng nàng bị mẫu thân nhốt trong phòng.”

“Tốt lắm! Chúng ta trước đem nàng ra, sau đó nhờ nàng dẫn chúng ta tiến vào trong vườn, hành sự tùy theo hoàn cảnh.”

Ba người đạt thành nhất trí, đồng loạt hướng phương hướng ngược nhau tiếp tục hành động.

Quyển 4 - Chương 166: Kim Hòa tháp thu hết cho ta!

Gian sương phòng ở Tây viện, có thanh âm nữ tử không ngừng truyền ra: “Nương, mau thả con ra ngoài! Nếu không, bắt đầu từ hôm nay con liền tuyệt thực!”

“Nương, con nói thật! Con thật sự sẽ tuyệt thực!”

“.....”

Ngoài cửa sương phòng, hai gã cao thủ coi chừng, đứng nghiêm trang, ngoảnh mặt làm ngơ đối với thanh âm bên trong.

Ba người Vân Khê đi tới cách sương phòng đó không xa, xác nhận người bên trong phòng chính là Hoa Sở Sở, đầu ngón tay Long Thiên Tuyệt bắn ra hai đạo kình khí, che huyệt vị hai gã cao thủ, ba người cứ như vậy quang minh chánh đại đi tới trước cửa phòng, từ trong đó một người gỡ chìa khóa trên người xuống mở khóa, đẩy cửa vào.

“Nương ——” Hoa Sở Sở còn tưởng rằng là nàng uy hiếp có tác dụng, mẫu thân của nàng rốt cục chịu để nàng đi ra ngoài, ai ngờ nhìn thấy là ba người Vân Khê, bất quá nàng vẫn vui vẻ. Xông lên trước, nàng kéo tay Vân Khê nói: “Vân tỷ tỷ, mau dẫn muội rời đi, muội không muốn ở lại Hoa gia nữa!”

“Được, nhưng bây giờ, muội phải trước giúp chúng ta một việc gấp.” Vân Khê nói.

“Việc gì?” Hoa Sở Sở vội hỏi.

Vân Khê đảo mắt, lộ ra vẻ thần bí.

Bắc Viên yên tĩnh, chợt có cao thủ tuần tra qua. Hoa Sở Sở một mình một người cất bước đến, bị hai thủ vệ ở cửa Bắc Viên ngăn lại.

“Tứ tiểu thư, ngài có chuyện gì không?”

Hoa Sở Sở suy nghĩ một chút, kéo trường âm nói: “Ta..... Ta tìm Tam gia gia, ta có chuyện rất trọng yếu muốn nói cho người biết.”

“Tứ tiểu thư, bây giờ sắc trời đã tối, Tam gia cùng các vị trưởng lão đều đã nghỉ ngơi, chuyện của ngài nếu không quá trọng yếu, hay là ngày mai lại đến.”

“Ta, ta.....” Hoa Sở Sở hé miệng cái miệng nhỏ nhắn, gấp đến độ hai gò má khẽ hồng, nàng cho tới bây giờ cũng là hài tử tốt, sẽ không nói láo, hiện tại làm cho nàng bịa đặt, thật đúng là có chút ít khó khăn cho nàng.

Nghĩ tới chuyện thương tâm của mình, nàng hít mũi mấy cái, đột nhiên khóc lên: “Mẫu thân ta muốn đem gả ta, ta không muốn! Ngươi mau để cho ta gặp Tam gia gia một lần, Tam gia gia hiểu ta nhất, người nhất định sẽ không để cho ta gả đi.”

“Này…” Hôn sự Tứ tiểu thư cùng thiếu gia Độc Cô Kiêu, hôm nay trong phủ truyền sôi sùng sục, thủ vệ cũng có nghe thấy, nhìn nàng khóc đến thương tâm, hai người thương lượng, sẽ cho nàng tiến vào.

“Tứ tiểu thư, vậy ngài vào đi, nhưng xin nhớ kỹ ngàn vạn lần đừng chạy loạn khắp nơi, cũng không cần nói quá lớn. Vạn nhất quấy

nhiễu đến những trưởng lão khác, chúng ta cũng sẽ đi theo chịu phạt.”

“Yên tâm đi! Ta sẽ không ầm ĩ đến bọn họ!” Hoa Sở Sở khả ái lau nước mắt, thoáng cái chuyển buồn thành vui, cáo biệt hai thủ vệ, nàng vui mừng đi vào vườn.

Trong vườn có tuần tra, nhưng tất cả mọi người nhận ra nàng, hướng nàng lên tiếng chào hỏi, tiếp tục tuần tra. Đi tới một chỗ không người, Hoa Sở Sở móc trong ngực ra một bảo vật hình ngọn tháp, rõ ràng chính là Kim Hòa tháp. Nàng ở trong bóng tối, hướng về phía cửa vào Kim Hòa tháp, nhỏ giọng nói: “Vân tỷ tỷ, chúng ta đã tiến vào, kế tiếp muốn làm gì?”

“Trong vườn có địa lao nào không…?” thanh âm Vân Khê từ bên trong truyền ra.

“Địa lao sao?” Hoa Sở Sở suy nghĩ một chút, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên, “Muội nhớ ra rồi, trong vườn phía bắc thật giống như có một thủy lao, hẳn là..... Hẳn là đang ở đó rồi!”

“Vậy ngươi trước tiên đem chúng ta dẫn tới thủy lao, sau đó chúng ta sẽ từ tháp đi ra ngoài.” Vân Khê nói.

“Được!” Hoa Sở Sở thu hồi Kim Hòa tháp, một mình hướng thủy lao đi tới.

Thủy lao được bảo vệ nghiêm ngặt, cách hơn trăm bước, Hoa Sở Sở ngừng lại, không dám nhích tới gần. Ở Bắc Viên trong cho dù kém, trên căn bản cũng là cao thủ Huyền tôn trở lên, phản ứng nhanh nhẹn nhạy cảm, nàng nếu gần chút nữa mấy bước, sợ là sẽ bị bọn họ phát hiện.

Hoa Sở Sở lần nữa lấy ra Kim Hòa tháp, hạ giọng nói: “Vân tỷ tỷ, chúng ta đã đến, phía trước chính là thủy lao.”

Lời của nàng vừa dứt, cũng không lâu lắm, Vân Khê, Long Thiên Tuyệt cùng Bách Lý Băng Tuyền liền xuất hiện trước mặt của nàng, có Kim Hòa tháp bảo vệ, dù là cao thủ đứng đầu chưa hẳn có thể điều tra đến sự hiện hữu của bọn hắn.

“Khê Nhi, ta và nàng đi vào điều tra.” Long Thiên Tuyệt nói xong, lại nhìn Bách Lý Băng Tuyền và Hoa Sở Sở một chút, nhíu mày nói, “Hai người các ngươi… Hay là chờ nơi này.”

“Không được! Ta muốn cùng các ngươi đi vào điều tra.” Bách Lý Băng Tuyền kiên trì nói.

Con ngươi hẹp dài của Long Thiên Tuyệt khẽ nheo lại, lạnh lùng nói: “Ngươi đi theo chỉ sẽ hỏng việc!”

“Ngươi.....” Bách Lý Băng Tuyền không ngờ lời của hắn sẽ sắc bén như thế, nhất thời giận đỏ mặt, cắn môi, “Ngươi đừng vội xem nhẹ ta! Ta dầu gì cũng là cao thủ Huyền tôn bát phẩm, ngươi bất quá là so với ta cao nhất phẩm, ngươi tại sao nói ta chỉ biết chuyện xấu?”

Nàng ấn tượng còn dừng lại ở Đại hội tỷ võ chín tháng trước, khi đó Long Thiên Tuyệt mới vừa tấn thăng đến Huyền tôn đỉnh, làm nàng khắc sâu ấn tượng. Chín tháng nay, huyền giai nàng tấn chức nhất phẩm, cùng hắn chỉ thua kém hắn nhất phẩm, cho nên không phục.

Long Thiên Tuyệt cười lạnh, không thể cho nàng giữ lại mặt mũi, bắt lấy tay Vân Khê nói: “Nếu ngươi có thể đuổi theo tốc độ của chúng ta, vậy ngươi sẽ tới, nếu đuổi không kịp, đợi nguyên tại chỗ cho ta, không nên làm vướng chân chúng ta!”

Âm một chữ cuối cùng rơi xuống, hắn và Vân Khê bỗng biến mất ngay tại chỗ.

Bách Lý Băng Tuyền ảo não, chợt thấy hai người hư không tiêu thất trước mắt, nàng sợ ngây người. Thật vất vả mới hồi thần lại, nàng rốt cục bỏ đi ý niệm muốn đi theo đi vào trong đầu, có lẽ hắn đúng, nàng đi, không nhất định giúp, còn có thể khiến bọn hắn vướng víu. Lần đầu tiên, nàng cảm giác mình như bị nhục như vậy, bất quá chỉ cần có thể cứu ra Dực bình an, cái gì nàng cũng không quan tâm.

Hoa Sở Sở không ngừng xoa mắt, hoài nghi mình có phải hay không sinh ra ảo giác, qua hồi lâu, nàng mới ngơ ngác phục hồi tinh thần lại: “Vân tỷ tỷ cùng Vân tỷ phu..... Bọn họ, không phải là người!”

Thi triển Na Di thuật liên tục, Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê thuận lợi lẻn vào thủy lao. Long Thiên Tuyệt nói đúng! Nếu bọn họ đem Bách Lý Băng Tuyền theo, như vậy bọn họ không thể dễ dàng tránh thủ vệ như vậy, nhất định phải từ của thủy lao tiến vào. Vân Khê biết rõ dụng ý của hắn, cho nên thời điểm hắn nói lạnh nhạt đối với Bách Lý Băng Tuyền, nàng cũng không xen vào.

Thủy lao hơi ẩm rất nặng, bốn phương thông suốt, nhốt không ít phạm nhân, giờ phút này phần lớn mọi người đã ngủ. Xem ra Hoa gia cũng không phải quang minh lỗi lạc như bên ngoài, tại phủ đệ dựng thủy lao, tư thiết hình phạt, có thể nghĩ Hoa gia nhất định có rất nhiều bí mật không thể cho ai biết. Đụng tới phòng giam, tìm kiếm từng gian, mỗi cái phòng giam đều phong bế, chỉ ở trên cửa mở ra cái lỗ nhỏ dùng để đưa thức ăn nước uống. Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt phân ra tìm từng gian, mở cửa cái lỗ nhỏ từng gian nhìn quanh bên trong. Khi nàng tìm đến gian phòng giam cuối cùng, lỗ nhỏ vừa mở ra, một đôi mắt hung ác bỗng chiếu vào nàng, Vân Khê vội vàng không kịp chuẩn bị, lên tiếng kinh hô, lùi lại mấy bước. Cặp mắt kia thật sự là đáng sợ, diêm dúa lẳng lơ lộ ra hung hãn, giống như là

mắt sói hoang!

“Rống —— mau thả ta ra ngoài!” Tiếng gào thét thô bạo, từ trong phòng giam truyền ra.

Vân Khê trong lòng cả kinh, hướng về phía đối phương giơ ra một ngón tay, làm dấu: “Ngươi đừng ầm ĩ! Chỉ cần ngươi im lặng, đợi ta đi cứu người ta phải cứu xong, sẽ lập tức thả ngươi đi ra ngoài.”

Đối phương tựa hồ không quá nguyện ý tin tưởng nàng, giắt người trên khóa sắt gào: “Mau thả ta đi ra ngoài! Ta muốn giết sạch Hoa gia! Rống ——”

Nguyên lai là cừu địch Hoa gia! Kèm theo tiếng gào thét điên cuồng, từng đợt gió từ lỗ nhỏ táp đến, Vân Khê vội vàng né tránh, thật vất vả mới tránh thoát hơi thở mạnh mẻ đối phương. Thực lực thật là mạnh! Vân Khê tâm thần có chút dao động.

Long Thiên Tuyệt đi tới phía sau nàng, để sát vào bên tai nàng nói: “Không có thời gian, mau tìm người!”

Mới vừa một ít trận động tĩnh kinh động liễu thủy lao trong ngoài thủ vệ, tiếng bước chân tất tất tác tác địa hướng bên này chạy tới.

Hai người tăng nhanh tốc độ, tiếp tục hướng những phòng giam khác tìm kiếm.

“Thả ta đi ra ngoài! Mau thả ta đi ra ngoài! Hoa gia các người giết vợ con ta, giết tộc nhân ta, ta muốn giết sạch người Hoa gia, báo thù cho vợ con cùng tộc nhân! Thả ta đi ra ngoài!”

Tiếng gào thét không ngừng từ cùng một phòng giam truyền ra, phạm nhân bị giam tại phòng khác cũng hết thảy bị thức tỉnh.

“Giết Hoa gia, ta muốn cùng các ngươi đồng quy vu tận!”

“Ta muốn đi ra ngoài báo thù cho cha mẹ!”

“Thả ta đi ra ngoài!”

“.....”

Chỉ một thoáng, cả thủy lao đều là tiếng gào các phạm nhân.

Vân Khê vừa tiếp tục tìm kiếm, vừa quay đầu lại nhìn về phía những phòng giam khác, những phạm nhân này đều cùng Hoa gia có thù không đợi trời chung. Đó là một cơ hội tốt, đủ để đảo loạn Hoa gia một hồi.

“Khê Nhi, ta tìm được Chiến đại ca rồi!” Phía trước truyền đến thanh âm Long Thiên Tuyệt, Vân Khê trong lòng vui mừng, ý nghĩ kiên định hơn.

“Thiên Tuyệt, Chàng cứu đại ca ra trước, ta lập tức sẽ tới!” Vân Khê đáy mắt lạnh lùng, hai mắt lóe sáng kinh người. Nàng đột nhiên nâng kiếm xoay người, hướng phương hướng ngược chạy đi.

“Khê Nhi, nàng muốn làm cái gì?” Long Thiên Tuyệt giật mình, song thời gian không nhiều lắm rồi, cao thủ Hoa gia lập tức sẽ vọt vào thủy lao, hắn rút kiếm hung hăng chém xuống khóa sắt ngoài cửa phòng giam.

Bên này Vân Khê chạy nhanh, đi tới trước phòng giam phạm nhân có hơi thở cường đại kia. Một ánh mắt sát khí lẫm lẫm, nhìn chằm chằm nàng.

Vân Khê không sợ nhìn lại hắn, giơ kiếm nói: “Ta hiện tại thả ngươi, có thể sống rời đi Hoa gia hay không, xem tạo hóa ngươi nữa. Bất quá ngươi nhớ kỹ, ngươi thiếu ta một cái nhân tình!”

Cặp mắt kia chớp động, hung quang hơi thu liễm.

“Ta Yến Vô Ngân từ trước đến giờ nhất ngôn cửu đỉnh, chỉ cần ngươi thả ta cùng tộc nhân của ta, ta sẽ báo đáp ngươi!”

Chiếm được lời hứa của hắn, Vân Khê lúc này mới hạ quyết tâm, giơ kiếm, hướng khóa sắt nặng nề bổ xuống. Bịch một tiếng, khóa sắt rơi xuống đất. Vân Khê một cước đạp cửa phòng giam, khi thấy trong người phòng giam, nàng rõ ràng ngẩn ngơ. Người bên trong toàn thân treo khóa sắt, tóc tai bù xù, toàn thân tản ra mùi hôi thối, hèn hạ không chịu nổi. Càng làm người nhìn thấy mà giật mình chính là, hắn toàn thân khắp nơi đều là vết thương roi đánh, huyết nhục vỡ toang. Quá tàn nhẫn! Người Hoa gia cư nhiên đối với hắn như vậy?! Bởi vì ánh sáng quá mờ, Vân Khê thấy không rõ mặt của đối phương.

Trấn định tâm thần, nàng giơ kiếm, đối với hắn nói: “Ngươi đừng động, ta tới giúp ngươi chém đứt khóa sắt!”

Nâng kiếm cao hơn đỉnh đầu, lóe hàn quang, tựa như tia chóp trong nháy mắt lấy xuống.

Keng ——

Trường kiếm cùng khóa sắt ma sát sinh tia lửa, chiếu sáng một tấc vuông đất, Vân Khê cũng lần đầu tiên thấy rõ dung mạo của đối phương. Đó là một trung niên nam tử, mặt chữ điền, ánh mắt sắc bén, cả người tràn ngập một cổ nồng đậm cừu hận cùng sát khí, tóc hơi bạc, nhuộm đầy tang thương.

“Trảm Lãng kiếm?! Ngươi lại có thượng cổ bảo kiếm?” Yến Vô Ngân sợ hãi than nhưng đáy mắt không có bất kỳ chút tham lam nào.

Vân Khê nhìn một chút xích sắt kia, lại chỉ chém đứt một nửa, khóa sắt đây rốt cuộc là làm bằng vật liệu gì làm thành, Trảm Lãng kiếm cũng không thể chặt đứt?

“Đem kiếm ngươi cho ta!” Yến Vô Ngân đột nhiên nói.

Lúc này, Vân Khê đã nghe được tiếng bước chân cao thủ Hoa gia tới gần, nghe tiếng bước chân kia, có ít nhất hơn mười người, nàng không có quá nhiều thời gian. Nhìn hắn một cái, không khỏi sinh ra cảm giác tín nhiệm đối với hắn, Vân Khê đem Trảm Lãng kiếm đưa đến trong tay của hắn.

“Lên! ——”

Bàn tay Yến Vô Ngân đưa ra, bóng kiếm phóng lên cao, hóa thành mười tám bóng kiếm, huyền phù chung quanh thân thể của hắn, từng đạo kiếm quang như ngàn năm hàn băng, lành lạnh tận xương. Thân thể của hắn đi theo chấn động, từng sợi thực khí đáng sợ đột nhiên bộc phát, khiến cho Vân Khê thối lui đến góc tường. Đây là công phu gì?

“Phá cho ta!” Yến Vô Ngân ngẩng đầu hí dài, thập đại bóng kiếm đang ở chung quanh thân thể của hắn cuồng bạo nổ tung, từng đạo kiếm quang như hóa thành hàng vạn hàng nghìn kiếm khí, phách trảm xiềng xích.

Keng keng keng keng ——

Trong chốc lát, xiềng xích rơi xuống lả tả. Yến Vô Ngân rốt cục khôi phục tự do, hắn ngửa mặt lên trời cười dài, thực khí đáng sợ lấy hắn

làm trung tâm, điên cuồng quét ngang nhau: “Ha ha ha..... Ai cũng đừng nghĩ giết Yến Vô Ngân!”

Sau một khắc, hắn như gió bay điện chớp chạy ra khỏi phòng giam.

Vân Khê hai tay chống vách tường, miễn cưỡng chống đỡ, mới không làm cho mình chật vật ngã ngồi trên mặt đất. Đợi nàng hoàn hồn, phát hiện đầu đầy mồ hôi lạnh, nàng không khỏi cảm thán, thực lực của người này thật sự là quá cường đại. Riêng một ít kiếm pháp, cũng đủ để làm cho nàng sợ, may mà kẻ địch của hắn là Hoa gia, hi vọng nàng không có quyết định sai.

“Uy, kiếm của ta!” Nàng chợt phát hiện kiếm mình bị hắn lấy mất, vội vàng đuổi theo.

“Yến lão Đại, mau cứu chúng ta!”

“Yến lão Đại, chúng ta ở chỗ này!”

“.....”

Yến Vô Ngân tay cầm Trảm Lãng kiếm, một đường chém khóa cửa phòng giam, đưa đồng bạn phóng ra đi ra ngoài.

“Có ai không! Mau ngăn cản Yến Vô Ngân!”

“Giết! Cùng người Hoa gia quyết tử chiến!”

Cao thủ Hoa gia đi hướng bên trong, mà người Yến Vô Ngân thì hướng ra bên ngoài, chỉ một thoáng, cả thủy lao tác loạn.

Vân Khê đuổi sát Yến Vô Ngân, muốn đòi lại Trảm Lãng kiếm, lại phát hiện mình căn bản không đụng đến nổi một mảnh chéo áo của

hắn. Thực lực chênh lệch!

Cách đó không xa, Long Thiên Tuyệt đem Chiến Thiên Dực từ trong lao đeo đi ra ngoài, hướng Vân Khê phất tay “Khê Nhi, đi mau!”

Càng ngày càng nhiều cao thủ Hoa gia tràn vào thủy lao, Vân Khê nhìn chung quanh một chút, tình huống dưới mắt, tựa hồ không quá thích hợp đi đòi bảo kiếm của nàng. Cũng được, nàng mượn tay Yến Vô Ngân, thay nàng giết mấy cao thủ Hoa gia.

“Chúng ta đi!”

Vân Khê, chạy về phía Long Thiên Tuyệt cùng Chiến Thiên Dực.

“Chờ một chút! Bản đồ trên người của ta bị cầm đi.” Chiến Thiên Dực lo lắng, bản đồ đối với hắn mà nói, trọng yếu phi thường, hắn nhất định phải đem nó nắm bắt tới tay, nếu không hắn kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

“Bản đồ ở trong tay ai?” Long Thiên Tuyệt nhăn mày, trầm giọng nói.

Chiến Thiên Dực kiểng chân, nhìn hướng đám người hỗn chiến phía trước, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên, chỉ vào Hắc y nhân phía trước đi theo Hoa gia xung phong liều chết tiến vào nói: “Chính là bọn họ! Bản đồ trong tay thủ lĩnh bọn hắn!”

Hắc y nhân đối với đám người Yến Vô Ngân căn bản không có hứng thú, mục tiêu của bọn họ trực tiếp khóa ở Chiến Thiên Dực, Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt, người cầm đầu che mặt, hướng thủ hạ làm thủ hiệu: “Bắt bọn họ cho ta!”

Hắc y nhân xuyên qua đám hỗn chiến, hướng ba người xung phong liều chết.

Ở phía sau ba người Vân Khê, chỉ có vách tường, hết đường lui, ở mọi người xem ra, ba người đã thành cá trong chậu, không có thể chạy thoát.

Song, vừa lúc đó, Long Thiên Tuyệt bình tĩnh lấy Kim Hòa tháp trên người ra, nói với Vân Khê cùng Chiến Thiên Dực: “Đến phía sau của ta đi!”

Liếc thấy Kim Hòa tháp trong tay hắn, Vân Khê lập tức hiểu rõ, lôi kéo Chiến Thiên Dực, đứng ở phía sau hắn.

“Bắt bọn họ cho ta! Xem các ngươi còn trốn chỗ nào?” Trong miệng Hắc y nhân cầm đầu phát ra nụ cười lạnh lẽo, hơn mười người thủ hạ đồng loạt xung phong liều chết mà lên, bởi vì thủy lao lối đi nhỏ tương đối chật chội, xa xa nhìn sang, giống như là một lớp thủy triều đen đông nghịt vọt tới hướng lối đi nhỏ cuối.

Khóe môi Long Thiên Tuyệt khẽ nhếch, hắn không chút hoang mang, chỉ đợi thời điểm Hắc y nhân tới gần chỉ kém mấy bước, cầm Kim Hòa tháp ở trong tay, hắn lạnh lùng phun ra một chữ “Thu!”

Cơ quan Kim Hòa tháp bị mở ra, chỉ một thoáng, trên đường giống như nổi lên một trận gió xoáy, một đầu từ lối đi nhỏ này, đã đến một đầu kia, nhưng phàm là người xuất hiện ở trên đường, đều không ngoại lệ bị gió xoáy mạnh mẻ cuốn lên, một tên tiếp theo một tên bị hút vào trong Kim Hòa tháp.

“Cái gì? Đây là cái quỷ quái gì vậy? A ——” Thanh âm kinh hô trong miệng thủ lĩnh Hắc y nhân còn chưa kịp thoát đi, đã theo thuộc hạ của hắn bị cuốn vào liễu Kim Hòa tháp trong.

“Chết tiệt, mọi người chạy mau!” những cao thủ Hoa gia nhận ra có

cái gì không đúng, mọi người muốn thoát đi, đáng tiếc lối đi nhỏ không gian quá mức nhỏ hẹp, người đụng người, người chen chúc người, còn bị người Yến Vô Ngân đánh chết, đến cuối cùng chỉ có mấy người may mắn thoát đi thủy lao, người còn lại đều không ngoại lệ bị hút vào trong Kim Hòa tháp.

“Gặp quỷ, đây là cái gì? Mọi người mau dựa vào ta, không nên phân tán!” Yến Vô Ngân thô rống một tiếng, sống chết trước mắt, vẫn không quên đồng bạn của mình, đem người của mình gọi đến một chỗ, đáng tiếc cũng không thể tránh được lực gió xoáy khổng lồ từ Kim Hòa tháp, hết thảy tiến vào trong Kim Hòa tháp.

Thủy lao huyên náo, trong nháy mắt an tĩnh không tiếng động, mọi người, trừ Vân Khê, Long Thiên Tuyệt và Chiến Thiên Dực, toàn bộ cũng bị quét dọn không còn.

Long Thiên Tuyệt hài lòng cân nhắc Kim Hòa tháp trong tay, khóe môi vung lên: “Người học viện Thanh Lân không ra gì nhưng Trấn viện chi bảo bọn họ lại tốt vô cùng!”

Viện trưởng học viện Thanh Lân nếu nghe được, nhất định sẽ tức hộc máu!

“Để cho ta chơi một chút!” Vân Khê đoạt Kim Hòa tháp từ trong tay của hắn, kê lổ tai vào đáy tháp, lắng nghe động tĩnh bên trong, những người này bên ngoài không có đánh đủ, lúc này lại bắt đầu đánh tiếp.

“Có ý tứ! Ta giúp cho bọn hắn thêm chút gia vị!”

Vân Khê xấu xa cười một tiếng, từ trong lòng ngực móc ra một lọ thuốc bột, đem Kim Hòa tháp lật ngược, sau đó đổ toàn bộ cả bình thuốc bột vào bên trong, một chút không lưu lại. Nàng còn không hài

lòng, từ trong ngực móc ra một lọ, tiếp tục đổ vào bên trong.

Long Thiên Tuyệt và Chiến Thiên Dực nhìn hành động của nàng, đồng loạt rùng mình, thật là độc ác, đủ cho người bên trong chịu khổ.

Nhóm cao thủ Hoa gia và hắc y nhân đang cùng nhóm người Yến Vô Ngân sống mái với nhau, đột nhiên thân tháp đổi ngược, bọn họ cũng cùng xoay theo 180°, vốn đang ở hai phe, các cao thủ, rối rít đụng vào một chỗ, đầu đụng đầu, chân đụng chân, loạn làm một đống. Này còn không dừng lại, không biết từ nơi nào nhô ra vô số phấn vụn, mọi người chợt cảm thấy không ổn, rối rít nín thở. Ai ngờ căn bản cũng không có hiệu quả, phấn vụn một khi dính đến da, toàn thân nóng hổi. Bọn họ cho rằng cái này coi như là hành hạ lớn nhất, đáng tiếc bọn họ sai lầm rồi, hành hạ lớn hơn nữa còn đang phía sau.

“Át xì!”

“Át xì! Át xì!”

” Át xì! Át xì! Át xì!”

Lại là bột ớt! Thật là ác độc! Mọi người hắt xì, rơi lệ, cả người còn đau khổ không chịu nổi, mọi người lo mắng nào còn có tâm tư gì mà đánh nhau? Trước đem độc trong cơ thể bức ra, mới là chuyện quan trọng. Mọi người trong tháp, duy chỉ có Yến Vô Ngân và người của hắn, không bị ảnh hưởng. Chung quanh thân thể của hắn bao phủ một tầng huyền khí thật dầy, bao phủ hết thảy tộc nhân của hắn ở trong đó, đem tất cả độc phấn và bột ớt bọc ở ngoài huyền khí. Hai mắt hắn lóe sát ý, cầm Trảm Lãng kiếm trong tay, từng bước đi về phía cao thủ Hoa gia.

“Chính là các ngươi giết vợ con cùng tộc nhân ta, hôm nay sẽ làm cho các ngươi nợ máu trả bằng máu!”

Phía sau hắn, người Yến gia đi theo hắn, đáy mắt mỗi người cũng nồng đậm cừu hận cùng sát ý.

Cao thủ Hoa gia hai mặt nhìn nhau, từ đáy lòng sinh ra lạnh lẽo, chẳng lẽ hôm nay chính là ngày chết của bọn hắn?

Thủ lĩnh áo đen thấy thế, dẫn người của hắn thối lui đến góc, cùng cao thủ Hoa gia vạch rõ giới hạn. Đám người Yến Vô Ngân muốn giết chính là người Hoa gia, bọn họ không có cần thiết phụng bồi cao thủ Hoa gia cùng nhau chịu chết, bởi vì hắn đã nhìn ra thực lực Yến Vô Ngân, bất kỳ ai trong bọn họ đều không thể chống lại.

Cao thủ Hoa gia thấy Hắc y nhân nóng lòng phủi sạch quan hệ, mọi người tức giận không dứt, nhưng dưới mắt không phải là thời điểm tức giận, sống thế nào mới là trọng yếu nhất.

“Yến Vô Ngân, cho dù ngươi giết chúng ta, ngươi cũng trốn không thoát Hoa gia! Yến gia các ngươi đã xong, các ngươi cũng sớm xong! Nếu không phải gia chủ nhân từ, lưu các ngươi một mạng, các ngươi đã sớm xuống hoàng tuyền.”

“Nhân từ? Hắn đem ta cùng tộc nhân của ta hành hạ thành như vậy, cũng gọi là nhân từ?” hai mắt Yến Vô Ngân hung quang nổ bắn ra, tay nắm chuôi kiếm gân xanh nổi lên.

“Giết! Trước hết giết đám súc sinh này! Quay đầu lại sẽ tìm Hoa Thiên Hùng tính sổ!”

“Giết!”

Một cuộc tru diệt tàn khốc ầm ầm triển khai.

Bên trong tháp sát khí ngất trời, ngoài tháp tìnhtrạng cũng bất an. Hoa gia cao thủ vây quanh lối vào Thủy lao, nước chảy không lọt, có người hướng thủy lao bên trong hô lớn: “Người bên trong nghe đây, các ngươi bị bao vây, nếu như muốn sống thì ngoan ngoãn tự mình đi ra!”

Kèm theo âm thanh còn có từng trận gió mạnh mẻ không ngừng tràn vào. Không gian thủy lao quá mức nhỏ hẹp, cho dù là cao thủ thực lực có mạnh hơn nữa cũng rất khó ở trong đó thi triển được, mà Kim Hòa tháp nhưng vừa vặn ở trong không gian nhỏ hẹp này phát huy ra uy lực lớn nhất. Cao thủ Hoa gia có mới vừa dạy dỗ, không dám liều lĩnh, mà ba người Vân Khê càng không khả năng đi ra thủy lao, trở thành mọi người vây công.

Song phương cứ như vậy giằng co.

“Có bản lãnh, các ngươi đi vào! Phong cảnh bên trong thủy lao không tệ, chúng ta còn muốn tiếp tục đi thăm.” Vân Khê hướng người phía bên ngoài nói xong, cùng Long Thiên Tuyệt và Chiến Thiên Dực liếc nhau một cái, là lúc rời đi.

Đang ở bọn họ chuẩn bị rời đi lúc, người bên ngoài lại hô lên: “Các ngươi ở bên không ra phải không? Như vậy đồng bạn của các ngươi đây? Có phải hay không các người cũng tính toán vứt đi không để ý?”

Cái gì? Vân Khê đột nhiên nhớ lại Bách Lý Băng Tuyền và Hoa Sở Sở còn ẩn thân tại bên ngoài, chẳng lẽ là các nàng bị phát hiện rồi? Không đúng! Hoa Sở Sở vốn chính là người Hoa gia, cho nên mặc dù nàng xuất hiện ở Bắc Viên hơi lộ vẻ kỳ quái, người Hoa gia cũng không thể bắt nàng. Mà Bách Lý Băng Tuyền vốn chính là khách Hoa gia, tin tưởng người Hoa gia cũng sẽ không đối với nàng như thế nào? Bọn họ đây là đang gạt nàng, nhưng nếu nàng thật ra vẻ lo lắng

đối với các nàng, như vậy bọn họ tựu thật nhận định bọn hắn là đi chung, ngược lại nếu nàng không để ý, các nàng có thể không đắt tội đồng lõa.

Vân Khê lạnh lùng cười một tiếng, hướng về phía ngoài cửa hô lớn nói: “Cái gì đồng bạn? Chính là một Hoa gia, ta nghĩ tới liền tới, muốn đi liền đi, còn cần đồng bạn tới liên lụy ta sao?”

Nàng hừ lạnh một tiếng, lại nói “Các ngươi Hoa gia trói người của ta, hiện tại ta trói người Hoa gia các ngươi, coi như là huề nhau! Sắc trời đã tối, bổn cô nương sẽ phụng bồi!”

“Đại ca, chúng ta đi!” Cuối cùng một câu nói, nàng là cố ý nói cho bên ngoài Bách Lý Băng Tuyền nghe, nói cho nàng biết đại ca đã an toàn.

Bách Lý Băng Tuyền và Hoa Sở Sở đích xác là bị cao thủ Hoa gia bắt bởi vì hai người lén lén lút lút xuất hiện trong Bắc Viên, trùng hợp với thủy lao bị cướp, các nàng không thể không bị hoài nghi. Hai người bị bắt cũng không nói một lời, chỉ sợ nói lộ ra.

Lúc này nghe được Vân Khê nói Chiến Thiên Dực cùng bọn họ ở chung một chỗ, Bách Lý Băng Tuyền nhất thời thở phào nhẹ nhỏm, ra vẻ tức giận nói: ” Hoa gia các ngươi đến tột cùng là có ý gì? Đầu tiên là Đại thiếu gia các ngươi bỏ thuốc ta, muốn làm bẩn trong sạch của ta, hiện tại lại vô duyên vô cớ đem ta giải đến nơi này. Các ngươi chính là chỗ này đối đãi khách nhân đấy sao? Ta nói cho các ngươi biết, chuyện này ta nhất định sẽ trở về chuyển cáo cha của ta, nói cho hắn biết Hoa gia các ngươi đến tột cùng là đối đãi nữ nhi của hắn như thế nào, khinh thị Bách Lý gia tộc như thế nào…”

Một người trong đám người đi ra, khí thế uy nghiêm, không giận tự uy, người này chính là Tam gia Hoa gia. Hoa Tam gia chính là người uy tín cao nhất trong Bắc Viên, nghe được Bách Lý Băng Tuyền nói,

hắn trầm giọng nói “Bách Lí tiểu thư, không bàn về những chuyện khác, ngươi nửa đêm tự ý vào trọng địa Hoa gia, chẳng lẽ cũng chưa có gì giải thích sao?”

Bách Lý Băng tuyền không bị khí tràng hắn kinh sợ, lạnh nhạt ứng đối: “Ta cũng không phải là người Hoa gia các ngươi, như thế nào biết nơi này không thể tự ý vào? Hoa gia Đại thiếu hành động bỉ ổi, đối với ta bỏ thuốc, ý đồ xấu đối với ta, ta là giữ được trong sạch của mình, trong lúc vô tình xông vào nơi này, ta làm sai chỗ nào? Các ngươi nếu không phải tin lời mà nói, không ngại đem gọi bọn ngươi Đại thiếu gia, song phương đối chất, ai đúng ai sai, vừa hỏi liền biết.”

“Tốt! Đi gọi Phong nhi!” Hoa Tam gia sắc mặt bất thiện, nhưng cũng không cách nào từ lời đối phương tìm ra sơ hở, tầm mắt của hắn chếch đi, rơi vào trên người Hoa Sở Sở, thần sắc hơi chuyển mềm chút ít, “Sở Sở, ngươi lại xảy ra chuyện gì? Tại sao lại xuất hiện ở nơi này?”

Hoa Sở Sở bị tầm mắt hắn đảo qua như vậy, đáy lòng hơi kinh hãi, sợ bị hắn xem thấu tâm sự, nàng thoáng cái nhào tới trên người Hoa Tam gia, mạnh gạt ra nước mắt, khóc lên: “Tam gia gia, ngài nên vì con làm chủ a! Nương bắt con phải gả cho Độc Cô Kiêu, con căn bản không thích hắn, không muốn gả, cho nên mới đến tìm Tam gia gia, mong gia gia làm chủ, ô ô.....”

“Nguyên lai là vì chuyện này?” Hoa Tam gia ánh mắt từ từ nhu hòa, đau lòng vỗ vỗ lưng nàng, an ủi, “Tốt lắm, đừng khóc! Khóc đến tim Tam gia gia đau. Con yên tâm, không có Tam gia gia cho phép, bọn họ không dám ép ngươi thành thân.”

“Có thật không? Cám ơn Tam gia gia!” Hoa Sở Sở nín khóc mỉm cười, ngẩng đầu nhìn hướng Hoa Tam gia, lộ ra nụ cười thuần chân*. Đáy lòng nàng mơ hồ có chút đau lòng, Tam gia gia thương

yêu nàng như vậy, nàng lại nói dối Tam gia gia, trong lòng rất là bất an.(*thuần khiến+ chân thật)

Lúc này, thủy lao bên trong chậm chạp không có động tĩnh, Hoa Tam gia hí mắt, hướng về phía mấy tên cao thủ đưa mắt: “Các ngươi vào xem một chút!”

“Tam gia ——” mấy người có chút chần chờ, mới vừa chứng kiến sự lợi hại của Kim Hòa tháp, bọn họ cũng không dám đến gần thủy lao.

Hoa Tam gia sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ còn muốn ta tự mình đi vào?”

“Không dám! Chúng ta đi vào!” Mấy người bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là kiên trì, từng bước chuyển gần cửa vào thủy lao.

Gương mặt Hoa Tam gia bình tĩnh, vừa ôm Tứ tiểu thư hắn thương yêu nhất, vừa đem ánh mắt chất vấn tiếp tục quét mắt Bách Lý Băng Tuyền, nàng giờ phút này bộ dáng lạnh lùng mà cơ trí, nào có bộ dáng bị hạ độc? Nếu không phải nể mặt uy thế Bách Lí Mục Nhiên và Bách Lý gia tộc, hắn sớm đã đem nàng bắt lại rồi, tác phong xử sự của hắn từ trước đến giờ chính là thà giết lầm còn hơn bỏ sót. Cũng được, nàng nếu muốn nói xạo, vậy thì chờ Phong nhi tới, hai người đối chất, nhìn nàng còn có lời gì có thể nói?

Cũng không lâu lắm, từ bên trong thủy lao truyền ra tiếng hô của mấy vị trưởng lão.

“Không xong! Người chạy!”

“Đại thiếu gia! Đại thiếu gia, người mau tỉnh lại! Làm sao người lại ở chỗ này?”

Hoa Tam gia nghe vậy, lập tức buông lỏng ra Hoa Sở Sở, cất bước hướng bên trong thủy lao. Bên trong Thủy lao, an tĩnh kỳ cục, tất cả phạm nhân đều chạy hết, ba người vốn nên ở bên trong thủy lao cũng không cánh mà bay, chỉ còn lại có Hoa Ức Phong hôn mê trên mặt đất, không khí hết sức quỷ dị.

“Phong nhi, Phong nhi, mau tỉnh lại!”

Hoa Tam gia ngồi chồm hổm, một chưởng vỗ vào trán Hoa Ức Phong, đem một cổ Huyền lực hùng hậu đi theo vào. Cũng không lâu lắm, Hoa Ức Phong tỉnh lại, đau đớn trên người khiến hắn không nhịn được ngâm lên tiếng.

“Phong nhi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Làm sao ngươi lại ở chỗ này?” Hoa Tam gia hỏi.

Hoa Ức Phong lúc này mới nhận thấy, mình giờ phút này là ở thủy lao Hoa gia, hắn thấp giọng, mê man lắc đầu: “Ta cũng không biết mình tại sao ở chỗ này, ta nhớ được ta lúc ấy cùng Bách Lí tiểu thư ở trong phòng, sau đó sau lưng có người điểm huyệt của ta, sau đó..... Đúng rồi, Bách Lí tiểu thư đâu?”

Hắn thứ nhất nghĩ đến không phải là khác, lại là Bách Lý Băng Tuyền.

Hoa Tam gia tức giận hừ một tiếng, đối với hắn rất thất vọng, xem ra Bách Lí tiểu thư nói đúng là sự thật, lại không chịu thua kém ai, đối với người ta làm chuyện bỉ ổi.

“Thật không có tiền đồ!” Hoa Tam gia không hề để ý tới hắn nữa, đứng dậy, đi ngó những địa phương khác trong thủy lao. Mấy người làm sao sẽ hư không tiêu thất rồi? Chẳng lẻ hắn gặp quỷ?

“Cẩn thận lục soát cho ta! Nhất định phải đem người tìm ra!”

Thời điểm người Hoa gia liều mạng lục soát thủy lao, Vân Khê, Long Thiên Tuyệt cùng Chiến Thiên Dực đã sớm rời đi phủ đệ Hoa gia. Chiến Thiên Dực bị Vân Khê giấu vào Ngọa Long Cư mang ra thủy lao, mà Hoa Đại thiếu vốn bị Vân Khê ném vào Ngọa long Cư thì bị nàng ném ra thủy lao. Sở dĩ đem Hoa Đại Thiếu lưu lại, cũng là vì suy nghĩ an nguy Bách Lý Băng Tuyền, nếu Hoa Đại Thiếu vô cớ mất tích, Hoa gia người nhất định sẽ hoài nghi đến trên đầu Bách Lý Băng Tuyền, nàng muốn bình an thoát thân cũng khó.

Sau khi rời đi Hoa gia, ba người Vân Khê liền lập tức trở về khách sạn, đem đám người Long Thiên Thần, tứ đại hộ pháp triệu tập một chỗ, lập tức rời đi. Nơi này đã không an toàn, khó bảo toàn người Hoa gia sẽ không đoán ra thân phận và điểm dừng chân bọn họ, cho nên rời đi Hoa Tây thành mới là lựa chọn tốt nhất.

Sự thật chứng minh, quyết định của bọn hắn là chính xác, sau khi bọn hắn rời đi khách sạn không lâu, người Hoa gia tìm tới cửa. Thân phận của bọn họ không khó đoán, Chiến Thiên Dực vốn là người học viện Vạn Hoàng, mà cả Hoa Tây thành chỉ có đoàn người Vân Khê đến từ học viện Vạn Hoàng. Hoa Tây thành là đất Hoa gia, muốn tìm người còn không phải là chuyện dễ dàng? Đáng tiếc bọn họ đã tới chậm một bước, đám người Vân Khê đã sớm cả đêm rời đi.

Trong một ngọn núi không xa Hoa Tây thành, đám người Vân Khê tạm thời dừng chân chỗ này, nửa bản đồ còn không thu lại, bọn họ không thể nào dễ dàng rời đi Hoa Tây thành. Thân phận chủ nhân bản đồ thần bí, bọn họ chỉ có đợi đến buổi đấu giá chính thức mới có thể có cơ hội nhìn thấy diện mục bản đồ đích thực, cho nên bọn họ chỉ có kiên nhẫn đợi chờ.

Đống lửa dấy lên, mấy người vây quanh Kim Hòa tháp, tinh tế nghiên

cứu, không biết người bên trong thế nào.

“Nửa bản đồ kia đang ở trong tay thủ lĩnh Hắc y nhân, hắn giống như là biết rất nhiều chuyện của ta, đối với hành tung và thói quen như lòng bàn tay.” Chiến Thiên Dực nhớ lại nói, khuôn mặt nặng nề, hắn không nghĩ đến mình lần này len lén đi tới Hoa Tây thành, nửa đường sẽ gặp mai phục, không những mình bị bắt, kia nửa bản đồ thật vất vả lấy được cũng thiếu chút bị mất, hắn đối với mình sơ ý khinh thường rất là ảo não.

“Đại ca, huynh vẫn không nói cho chúng ta biết chuyện bản đồ, nhưng bây giờ chuyện đã trở nên càng ngày càng phức tạp. Không bằng huynh nói rõ ràng ra, chúng ta xem có thể giúp huynh việc gì không.” Vân Khê nói.

Chiến Thiên Dực chần chờ, nhìn một vòng, trầm ngâm nói: “Được rồi! Chuyện cho tới bây giờ, ta cũng vậy sẽ dấu diếm muội tử nữa.”

Hắn từ từ nói: “Tám năm trước, ta dẫn dắt học sinh học viện Vạn Hoàng đi tới một nơi hung hiểm rèn luyện, lúc ấy muội muội của ta A Lý cũng là học sinh học viện Vạn Hoàng, nàng khi đó mới mười lăm tuổi, thiên phú cũng là cực cao. Mười lăm tuổi đã là Thần huyền chi cảnh. Tất cả mọi người xưng nàng Thiên tài, nói thành tựu nàng ngày sau nhất định sẽ thắng được ta, thậm chí có thể trở thành cao thủ có tiềm lực nhất Chiến gia thế hệ!”

Nói tới muội muội, ánh mắt của hắn trở nên vô cùng ôn nhu và tự hào.

“A Lý hết sức bướng bỉnh, biết ta muốn đi ra ngoài rèn luyện, nàng sẽ quấn ta, muốn ta mang nàng cùng đi. Ta không thể làm gì khác hơn là đáp ứng. Dọc theo đường đi ta chăm sóc nàng cẩn thận, bảo vệ nàng bình an vô sự. Sau chúng ta ở trên đường gặp học sinh học

viện Thiên Long, lúc đó chúng ta trẻ tuổi khí thịnh, trong lúc đó khó tránh khỏi muốn tranh giành cao thấp, cho nên liền đề nghị tiếp tục kết bạn thám hiểm càng sâu. Suốt mười ngày, chúng ta càng đi càng xa, càng lúc càng thâm nhập đến địa phương nguy hiểm, cuối cùng bị lạc phương hướng.....”

Thần sắc của hắn khẽ biến, từ từ hiển lộ ra ngưng trọng và đau thương.

Mọi người nghe được thật tình, cũng đi theo thần sắc và ngữ điệu của hắn từ từ khẩn trương lên, xem ra biến cố chính là từ nơi này bắt đầu phát sinh.

Vân Khê khẩn trương nhìn Chiến Thiên Dực, tâm tình cũng đi theo chuyện xưa dựng lên, nàng biết vị trí trọng yếu A Lý trong suy nghĩ đại ca, thời điểm mới gặp gỡ lần đầu tiên ở Tàng Thư Các, nàng cũng đã biết. Nàng hiện tại hưởng thụ huynh trưởng yêu thương mà A Lý không thể hưởng, hắn tuyệt đối là ca ca tốt, huynh trưởng tốt.

“Rồi sau đó?”

“Sau chúng ta gặp một đám yêu thú cấp bậc rất cao, tất cả mọi người bị tách ra, chỉ còn lại có huynh muội chúng ta và Bách Lý Băng Tuyền. Ba người chúng ta vừa chém giết yêu thú, vừa thoát đi, cuối cùng rốt cục thoát khỏi yêu thú đuổi giết, trốn vào một sơn động tạm nghỉ.”

Hắn lấy hơi, tiếp tục nói: “A Lý bị trọng thương, lâm vào hôn mê, ta và Băng Tuyền chiếu cố nàng hai ngày hai đêm, lương thực và nước của chúng ta cũng không có, mà A Lý cũng không có chuyển biến tốt đẹp. Ta rất hoảng hốt, đã nhờ Băng tuyền chiếu cố A Lý, một mình đi ra ngoài tìm kiếm thức ăn nước uống. Nhưng khi ta trở lại sơn động, A Lý và Băng Tuyền đều không thấy, ta lúc ấy thực muốn điên, nơi

nơi tìm kiếm các nàng. Ta vẫn tìm, vẫn tìm, tìm hai ngày, rốt cục tìm được các nàng bên vách núi. Thời điểm ta chạy tới, ta nhìn tận mắt A Lý từng bước đi tới bên vách núi…" thanh âm Chiến Thiên Dực bắt đầu lay động, "Ta vừa chạy, vừa không ngừng la, 'muội muội, đừng tới gần vách đá, nguy hiểm! Muội muội, mau trở lại, không nên đi về phía trước!'. Ta không ngừng la, không ngừng la, nhưng nàng giống như cái gì cũng không nghe được… Ta liền như vậy trơ mắt nhìn nàng rơi xuống vách đá, mà ta, mà ta không thể làm gì…" Chiến Thiên Dực tắc nghẹn, đột nhiên hai tay bưng kín mặt, khóc không thành tiếng.

"Đại ca!" Vân Khê trong mũi đau xót, nước mắt cũng không nhịn được nữa rơi xuống, nàng đi lên trước, hai tay ôm hắn.

Mọi người lặng yên nhìn bọn họ, tâm tình cũng trầm trọng theo.

Long Thiên Tuyệt bình tĩnh nhìn huynh muội bọn họ, trừ đồng tình, hắn cũng không biết nên nói cái gì an ủi.

Hồi lâu, Chiến Thiên Dực rốt cục bình tĩnh lại, hắn nắm nhẹ tay Vân Khê, miễn cưỡng cười nhẹ.

"Những thứ này chẳng qua là tiền căn, ta muốn nói với các ngươi là chuyện xưa phát sinh phía sau."

Vân Khê bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, xen vào: "Đại ca, vậy thời điểm huynh chạy tới vách núi, Bách Lí tiểu thư đang làm gì? Nàng tại sao không có ngăn cản A Lý?"

"Đúng vây, đúng vậy, bác muội không phải ở đó sao? Nàng đang làm gì?" Bách Lí Song cũng hỏi gấp, chuyện xưa này liên quan đến bác nàng, nàng thật rất muốn biết bác và Chiến sư huynh trong lúc rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Chiến Thiên Dực chân mày rõ ràng nhảy lên, lộ vẻ trầm thống: “Chuyện này cũng khiến ta đau lòng! Thời điểm ta thấy A Lý từng bước đi về phía vách đá, ta thấy được Băng Tuyền cũng đi theo A Lý đi về phía vách đá, nàng cùng A Lý cách nhau năm bước. Nàng lúc ấy nếu nghĩ cứu A Lý hoàn toàn có thể làm được, nhưng là nàng cũng không có ngăn trở A Lý, cứ như vậy trơ mắt nhìn A Lý rơi xuống… Lúc ta chất vấn nàng tại sao không cứu A Lý, nàng lại nói với ta, nàng lúc ấy cái gì cũng không biết, nàng căn bản không biết chuyện gì xảy ra! Nàng đang ở phía sau A Lý, khoảng cách không tới năm bước, nàng làm sao có thể cái gì cũng không biết?” Chiến Thiên Dực dồn dập lấy hơi, tiếp tục nói, “Ta thật không rõ, nàng tại sao có thể trơ mắt nhìn A Lý rơi xuống vách núi? A Lý khả ái hồn nhiên như vậy, tất cả mọi người thích nàng, nàng làm sao lại có thể như vậy trơ mắt nhìn A Lý rơi xuống? Nàng thật ác độc!”

“Không thể nào! Bác không phải loại người như vậy!” Bách Lí Song kích động đứng lên, nàng vô luận như thế nào cũng không muốn tin tưởng, bác là người bạc tình quả nghĩa như thế.

“Song nhi, con trước đừng kích động!” Vân Khê ấn nàng ngồi xuống, bình tĩnh phân tích nói, “Đại ca, huynh nói lúc ấy Bách Lí tiểu thư ở phía sau A Lý, đi theo A Lý cùng đi hướng vách đá?”

“Không sai!” Chiến Thiên Dực gật đầu, tâm tình đưa đám như cũ.

“Như vậy các nàng lúc ấy có quay đầu lại không? Huynh có nhìn thấy vẻ mặt các nàng khi đó không?” Vân Khê hỏi tới.

“Không! Các nàng vẫn luôn là đưa lưng về phía ta.” Chiến Thiên Dực nói.

“Huynh nói các nàng từ đầu đến cuối đều quay lưng về phía huynh,

hơn nữa hai người cùng đi hướng vách đá? Huynh còn nói khi huynh chất vấn Bách Lí tiểu thư, nàng lại nói nàng lúc ấy cái gì cũng không biết, nàng căn bản không biết xảy ra chuyện gì…" Vân Khê cảm giác trong này tựa hồ có cái gì không đúng, "Như vậy trong nháy mắt A Lý té xuống, Bách Lí tiểu thư có thể có bất kỳ phản ứng khác thường? Hoặc là nói tứ chi có biến hóa khác thường gì không?"

"Tứ chi có biến hóa khác thường?" Chiến Thiên Dực cẩn thận hồi tưởng, lắc đầu, "Ta nhớ lúc ấy, nàng đang từ từ đi về phía trước, biểu hiện rất trấn định, thật giống như chuyện gì cũng không có phát sinh. Ta lúc ấy cũng rất tức giận, bắt được bả vai của nàng, dùng sức lay động nàng, chất vấn nàng tại sao không ngăn cản A Lý. Nét mặt của nàng bắt đầu có chút ngu ngơ, cái gì cũng không nói, sau lại không biết làm sao, nét mặt của nàng lại đột nhiên biến hóa, sau đó rất bối rối, rất sợ hãi, nói nàng cái gì cũng không biết, không biết xảy ra chuyện gì....."

"Dựa theo lẽ thường mà nói, nếu như chúng ta thấy người trước mặt ngươi xảy ra ngoài ý muốn, tứ chi nhất định sẽ có chút phản xạ có điều kiện, thí dụ như kinh ngạc, sợ hãi, bối rối....."

"Lui lại mà nói, nếu là Bách Lí tiểu thư thật muốn hại chết A Lý, như vậy thời điểm A Lý té xuống vách đá, tứ chi nàng nhất định sẽ có chút phản ứng dị thường, giống như là đột nhiên rút lui một bước, tỏ vẻ nàng sợ hãi, hoặc là đột nhiên hướng trước một bước, tỏ vẻ nàng lo lắng, hoặc là xác nhận đối phương là thật không té xuống, những điều này là bản năng. Nhưng nếu nàng lúc ấy phản ứng gì cũng không có, hơn nữa vẻ mặt ngu ngơ, ta hoài nghi… Nàng nói có thể là thật, nàng lúc ấy thật sự cái gì cũng không biết, bởi vì thần thức bị khống chế, nàng căn bản không biết mình đang làm cái gì."

"Cái gì? Muội muốn nói....." Chiến Thiên Dực kinh ngạc, hô hấp từ từ dồn dập, "Đúng rồi, ta nhớ, lúc ta bắt được nàng, chất vấn nàng, vị trí

nàng đứng cách vách núi cũng chỉ hai bước. Nói cách khác, nếu ta lúc ấy không bắt được nàng, lay tỉnh nàng, nàng cũng có thể giống A Lý, từ vách đá té xuống!”

Hắn hít vào thở ra một hơi thật dài, tim đánh trống, hắn thiếu chút nữa sẽ cùng lúc mất đi sinh mệnh hai nữ nhân quan trọng nhất.

Vân Khê nhìn hắn phản ứng như thế, cũng biết suy đoán của mình không sai. Bách Lý Băng Tuyền là cô gái thật tình, đối với đại ca toàn tâm toàn ý, có thể xâm nhập hang hổ vì hắn, thiếu chút nữa mất đi trong sạch. Chỉ bằng điểm này, nàng nguyện tin tưởng nàng không thể không để ý A Lý rơi xuống vách núi.

Bách Lí Song nghe đến đó, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, nàng đã nói mà, bác nhất định không phải loại người này.

“Ta xem hai nàng hơn phân nửa là bị hạ Nhiếp Hồn Thuật.” Long Thiên Tuyệt xen vào, lời của hắn vừa chuyển, lại nói, “Kia chuyện này cùng bản đồ Phiêu Miểu Địa phủ có quan hệ gì?”

Chiến Thiên Dực hít sâu vài hơi, điều chỉnh tâm tình, tiếp tục: “Nhìn A Lý rơi xuống, ta không chết tâm, đã nghĩ phương cách đi tới dưới vách núi, sống thì thấy người chết phải thấy thi thể, A Lý nếu như là thật đã chết, ta cũng muốn đem hài cốt thu đủ, đem nàng về nhà, ta không thể để cho nàng một người cô linh linh ở thâm sơn. Ta tìm, tìm, tìm không biết bao nhiêu ngày, nhưng thủy chung không có tìm được thi thể, ta nghĩ chẳng lẽ là ta tới chậm, thi thể nàng bị chim thú dưới vách núi đem đi? Sau đó dưới vách núi ta lại thấy được rất nhiều hài cốt, người nếu té từ trên vách núi cao như vậy, hơn phân nửa là không thể sống rồi, ta rất chán ngán thất vọng. Tìm rất nhiều ngày, nhưng không có bất kỳ phát hiện, ta rốt cục bỏ qua. Ta cho là chuyện này cứ như vậy qua đi, A Lý cứ như vậy vĩnh viễn rời xa ta. Ai ngờ ba năm sau, có người đột nhiên gửi thư cho ta, đi theo thư

còn có một vòng tai độc nhất vô nhị chỉ thuộc về A Lý. Vòng tai kia là lúc sinh nhật A Lý mười tuổi, ta đích thân chế luyện, đưa cho nàng. A Lý vô cùng thích, từ nàng đeo lên vẫn không gỡ xuống, ta không thể nào nhận lầm. Ta lúc ấy vừa kích động, lại vừa lo lắng, vòng tai này đem hi vọng đến cho ta, A Lý có thể còn sống, nhưng là từ nội dung thư, A Lý tựa hồ là bị khống chế, nàng cũng không an toàn."

Ngữ khí của hắn lại bắt đầu có ba động, Vân Khê tò mò hỏi tới: "Trong thư kia viết gì?"

"Nội dung thư là, muốn ta làm việc cho bọn họ, bọn họ muốn ta làm gì, ta liền phải làm. Nếu ta không làm theo mệnh lệnh của bọn hắn, bọn họ sẽ đưa tới đầu muội muội của ta. Ta lúc ấy rất bối rối, không biết làm sao, ta sợ A Lý vạn nhất thật sự trong tay bọn hắn, nếu không ta dựa theo mệnh lệnh làm việc, bọn hắn sẽ đụng tới A Lý, cho nên ta bắt buộc phải nghe theo bọn chúng. May mà chuyện bọn họ muốn ta làm cũng không trái với giang hồ đạo nghĩa. Lần đầu tiên, bọn họ cho ta một danh sách, để ta đi giết mọi người trên danh sách. Ta dò xét lại, người trên danh sách này, trên căn bản cũng là ác nhân trong ngày thường làm nhiều việc ác, cho nên giết cũng là vì dân trừ hại, thay trời hành đạo. Lần thứ hai, bọn họ để cho Chiến gia ta ở Thịnh Bảo Trai mua một vật phẩm đấu giá rất bình thường, bắt chúng ta phải bỏ ra mười triệu lượng để mua nó. Cha mẹ ta cũng rất lo lắng an nguy A Lý, cho nên không do dự mà đáp ứng yêu cầu của bọn họ. Ngân lượng nhiều hơn nữa cũng không quan trọng bằng tánh mạng A Lý…"

"Thật quá đáng! Bọn chúng thực sự muốn biến Chiến sư huynh thành sát thủ, công cụ, muốn ngươi làm cái gì thì làm cái đó, dưới gầm trời này nào có đạo lý như vậy?" Bách Lí Song nghe được tức giận, không nhịn được xen vào.

Chiến Thiên Dực nhăn mày, tiếp tục nói: "Đến lần thứ ba, cũng chính

là một năm rưỡi trước, bọn họ đưa tới cho ta một phong thư, nội dung bên trên là muốn ta trong thời gian ngắn nhất tìm được bản đồ Phiêu Miểu Địa phủ. Bọn họ nói, đây là lần cuối cùng. Chỉ cần lần này ta tìm được bản đồ, đem bản đồ giao ra, bọn họ sẽ thả A Lý, đưa nàng trở lại bên cạnh ta. Ta không biết bọn họ nói có thật sự đúng không, nhưng là chỉ cần có một hi vọng, ta đều sẽ thử. Cho nên mấy ngày nay, ta phái người hỏi thăm tung tích bản đồ Phiêu Miểu Địa phủ, chẳng những vận dụng lực lượng học viện Vạn Hoàng, còn sử dụng toàn bộ lực lượng Chiến gia. Hiện tại thật vất vả cuối cùng có tung tích nửa bản đồ, chỉ có chút hy vọng, ta tuyệt đối không bỏ cuộc!"

"Bọn họ có ước định thời gian giao dịch?" Long Thiên Tuyệt nói, đuôi lông mày đọng vẻ trầm tư.

"Tạm thời không có, trong thư bọn họ nói, một khi ta có được bản đồ, bọn họ sẽ tự động liên lạc. Ta mơ hồ có cảm giác, nhất cử nhất động của ta đều bị giám thị." Chiến Thiên Dực than thở nói.

"Nói vậy, tình huống trước mắt, chúng ta đang ở thế bị động, không biết đối phương đến tột cùng là người nào, cũng không biết bọn họ rốt cuộc ẩn mình ở nơi nào." Vân Khê than thở, trong lòng rất là không cam lòng, không nghĩ tới chuyện sẽ phức tạp như thế. Đến tột cùng là người nào ở sau lưng thao túng? Ý đồ của bọn hắn là gì? Bản đồ thật sự đơn giản như vậy sao?

"Đúng rồi, không phải chúng ta đang giam giữ mấy hắc y nhân sao? Trước tiên đem bọn họ bắt, cẩn thận hỏi rõ ràng." Vân Khê đề nghị.

Long Thiên Tuyệt đưa tay, đem Kim Hòa tháp trong tay, đưa lên tai lắng nghe chốc lát, chân mày khẽ nhăn: "Bên trong một chút động tĩnh cũng không có, sẽ không phải....."

Quyển 4 - Chương 167: Vân Khê ngộ đạo

Vân Khê và Long Thiên Tuyệt liếc mắt nhìn nhau, rất là kinh ngạc. Bên trong tháp có ít nhất mấy chục người, làm sao một chút động tĩnh cũng không có? Đây là tình huống gì?

“Ta vào xem một chút.” Long Thiên Tuyệt nói.

“Ta cùng đi với chàng.” Vân Khê không yên lòng để mình hắn đi.

Hai vợ chồng trao đổi ánh mắt, lại trao đổi với người ở phía ngoài, liền phi thân tiến vào đến bên trong tháp.

Bốn phương tám hướng, sát khí lành lạnh bao phủ, Vân Khê cơ hồ có thể cảm giác được trường kiếm lạnh như băng nơi cổ họng, nàng đập mạnh dưới chân, trên tay truyền đến một cổ lực kéo. Từ phản ứng bản năng, nàng vừa hiện thân bên trong tháp, liền lập tức dùng Na di thuật, biến mất ngay tại chỗ. Nguy hiểm thật! Thần hồn chưa định, từ lòng bàn tay truyền đến nhiệt độ ấm áp, nàng mới hơi định thần. Nàng và Long Thiên Tuyệt ngẩng đầu lên, hướng lối vào phương hướng nhìn lại, chỉ thấy Yến Vô Ngân cùng tộc nhân của hắn vây ở lối vào, mọi người trong tay nắm giữ bảo kiếm, như hung thần ác sát. Bọn họ tựa hồ đang nghiên cứu như thế nào mở ra miệng cơ quan, muốn rời khỏi Kim Hòa tháp, sau đó vợ chồng bọn họ lại đột nhiên xông vào.

Người Yến gia tận mắt nhìn hai vợ chồng biến mất ngay tại chỗ, sau đó lại xuất hiện ở địa phương khác, mọi người trợn to hai mắt như nhìn thấy quái vật, người dù khinh công lợi hại thế nào cũng không

thể có tốc độ nhanh như vậy?

Yến Vô Ngân giơ tay phải lên, ý bảo các tộc nhân của hắn thu hồi kiếm, bởi vì hắn đã nhận ra Vân Khê chính là người cứu hắn rời đi thủy lao, hơn nữa cho hắn mượn kiếm. Ánh mắt hắn híp lại, thật vất vả mới thu hồi hoang mang trong lòng, mở miệng "Cám ơn các ngươi giúp chúng ta, hiện tại thả chúng ta đi ra ngoài đi."

Vân Khê quét mắt một vòng, phát hiện bọn họ chẳng những đem toàn bộ cao thủ Hoa gia giết, ngay cả hắc y nhân cũng không bỏ qua. Đáng chết! Một khi hắc y nhân đã chết, đầu mối của bọn họ chẳng phải là cũng chặt đứt? Vân Khê tiến lên, tìm tòi trên người thủ lĩnh Hắc y nhân, cuối cùng nửa bản đồ kia không mất, coi như là may mắn. Thu hồi bản đồ, cùng Long Thiên Tuyệt trao đổi ánh mắt, nàng hỏi Yến Vô Ngân: "Các ngươi đến tột cùng là người nào? Tại sao bị người Hoa gia nhốt tại thủy lao?"

Yến Vô Ngân chần chờ, trả lời: "Ta họ Yến, tên Vô Ngân, bọn họ đều là tộc nhân của ta. Liên quan đến chuyện Yến gia chúng ta, ta ở chỗ này không tiện tiết lộ, tóm lại Yến gia chúng ta là gia tộc lánh đời, rất ít cùng ngoại nhân lui tới. Mấy năm trước, gia chủ Hoa gia Hoa Thiên Hùng tình cờ đi tới nơi chúng ta, hắn mặt ngoài nhân nghĩa, thích làm người khác vui, khiến cho chúng ta thật là cảm động, chúng ta đều coi hắn là bằng hữu của Yến gia chúng ta, cho phép hắn tự do ra vào đất Yến gia chúng ta. Nhưng ai biết....."

Ngữ khí của hắn chuyển, lộ ra vẻ phẫn nộ: "Ai ngờ đồ lang tâm cẩu phế này, lại một mực mơ ước một trân bảo hiếm có của Yến gia chúng ta, hắn vì cướp trân bảo, không tiếc dẫn theo mấy trăm tên cao thủ Hoa gia, huyết tẩy Yến gia! Lúc ấy ta dẫn theo một ít tộc nhân ra ngoài làm chút chuyện, cho nên không có ở nhà, đến ta lúc về đến nhà, thấy thây ngang khắp đồng, gia nhân của ta, vợ con của ta, còn có tộc nhân, bọn họ hết thảy cũng bị....."

Nói đến chỗ tức giận, gân xanh trên trán Yến Vô Ngân nổi ra, hai mắt hung hăng dọa người. Phía sau hắn, mọi người cũng lộ ra thần sắc bi phẫn, bọn họ giống như là một đám sói hoang, một khi nhìn thấy mục tiêu, tùy thời chuẩn bị phóng vồ đến.

“Sau đó ngươi liền mang theo người của ngươi, đi tìm người Hoa gia báo thù? Kết quả chẳng những không có báo thù thành công, ngược lại bị bọn họ nhốt lại?” Long Thiên Tuyệt suy đoán nói.

Yến Vô Ngân hừ lạnh một tiếng “Nếu bàn về thực lực chân chánh, Hoa Thiên Hùng căn bản là đấu không lại ta, cũng là ta quá mức khinh thường, trúng bẫy rập, ta mới có thể bị bắt, cũng liên lụy hảo huynh đệ giúp ta đây.”

Yến Vô Ngân quay đầu lại nhìn về phía tộc nhân của hắn, mang theo vài phần xin lỗi.

“Yến lão đại, người không nên tự trách! Cũng là Hoa Thiên Hùng quỷ kế đa đoan, quá mức âm hiểm, chúng ta mới có thể trúng kế bị bắt.”

“Đúng vậy a, nếu thật sự so đấu, chỉ bằng thực lực Hoa Thiên Hùng, sao có thể so sánh với lão đại? Chúng ta hiện tại rốt cục thoát đi Hoa gia, sớm muộn gì có thể tìm được cơ hội, trả thù Hoa Thiên Hùng, giết sạch Hoa gia, báo thù cho vợ con, cha mẹ và các tộc nhân!”

“Đúng! Báo thù! Nhất định phải báo thù!”

Quần chúng xúc động. Yến Vô Ngân che dấu mâu quang, lạnh lẽo bao trùm tán dật về phía ngoài.

Vân Khê và Long Thiên Tuyệt âm thầm trao đổi ánh mắt, thực lực của đám người này không phải chuyện đùa, nhất là Yến Vô Ngân,

thực lực sâu không lường được, bọn họ nếu là thật sự đi tìm người Hoa gia báo thù, chưa chắc có thể giết tất cả cao thủ Hoa gia, nhưng khẳng định có thể làm cho thực lực Hoa gia hao tổn lớn. Bất quá, sự sống chết của người Hoa gia không liên quan tới bọn họ, không cần để ý nhiều, dưới mắt quan trọng nhất là buổi đấu giá ngày mai. Người Hoa gia nhất định sẽ an trí cao thủ trong ngoài Thịnh Bảo Trai, chờ bọn họ tự chui đầu vào lưới, nhưng nếu trong đó có đám người Yến Vô Ngân cũng có thể giảm bớt không ít áp lực.

“Vậy các ngươi hiện tại có tính toán gì không?” Vân Khê hỏi.

Yến Vô Ngân ngưng thần suy tư một phen, nói: “Ta cùng tộc nhân của ta đều bị thương, không có khôi phục hoàn toàn, ta dự định tìm một nơi, trước tiên chữa thương, sau đó lại mang theo tộc nhân của ta đi Hoa gia báo thù!”

Vân Khê quét một vòng, từ trên người lấy ra mấy bình thuốc trị thương, đưa cho hắn “Đây là thuốc tốt trị nội thương ngoại thương, hy vọng có thể trợ giúp các ngươi.”

Yến Vô Ngân nhận lấy thuốc trị thương, ánh mắt chất vấn nhìn nàng: “Ngươi vì sao phải giúp chúng ta? Nếu như ta đoán không sai, các ngươi cùng Hoa gia cũng có mối thù truyền kiếp, ngươi có phải muốn mượn tay chúng ta đối phó người Hoa gia không?”

“Không sai!” Vân Khê thản nhiên thừa nhận, “Thật sự chúng ta cùng Hoa gia có chút xích mích, nhưng không đến mức thù sâu như biển giống các ngươi. Ngày mai ở Thịnh Bảo Trai sẽ có một cuộc đấu giá tương đối trọng yếu, cao thủ Hoa gia đến lúc đó nhất định sẽ mai phục ở đó chờ chúng ta, nhưng chúng ta vẫn nhất định phải đi.....”

“Ngươi muốn chúng ta giúp các ngươi đối phó người Hoa gia sao?” Yến Vô Ngân một câu trúng đích.

“Đúng vậy! Thời điểm ta cứu ngươi, ngươi hứa hẹn sẽ báo đáp, bây giờ là lúc ngươi trả ta!” Vân Khê thẳng thắn.

Ánh mắt Yến Vô Ngân lóe lên, có chút tán thưởng với sự thẳng thắn, hào sảng của nàng, nàng cứu người có điều kiện, hiện tại cho bọn hắn thuốc trị thương cũng có điều kiện, mặc dù thoạt nhìn có vẻ là lợi dụng người khác, nhưng so sánh cùng Hoa Thiên Hùng hai mặt, trong ngoài không đồng nhất mà nói, nàng chân thật hơn nhiều, đáng tin cậy hơn nhiều.

“Ta Yến Vô Ngân từ trước đến giờ nhất ngôn cửu đỉnh, nếu đã đáp ứng sẽ báo đáp ân tình của ngươi, tự nhiên sẽ không đổi ý. Huống chi đối phương là cừu địch Yến gia. Ngươi yên tâm, ngày mai, người Hoa gia, giao cho ta!” Đáy mắt hắn phát ra tia giết chóc, làm người ta không rét mà run.

Vân Khê ngây người, chẳng những không có bị ánh mắt đáng sợ hắn hù đến, ngược lại nội tâm dấy lên hưng phấn. Nàng đột nhiên đưa tay đến trước mặt Yến Vô Ngân nói: “Xin đem trả lại kiếm cho ta!”

Yến Vô Ngân cân nhắc Trảm Lãng kiếm trong tay, hơi có chút không đành lòng, ánh mắt híp lại, nói: “Binh khí trên tay của ta tạm thời không có gì vừa tay, thanh Trảm Lãng kiếm này, coi như là ta mượn ngươi. Chờ ta đại thù báo được, ta sẽ tự mình tới cửa, trả lại bảo kiếm.”

Ý hắn chính là không có ý định trả lại bảo kiếm. Phút cuối cùng, hắn tăng thêm câu: “Huống chi, Trảm Lãng kiếm chính là bảo kiếm thượng cổ lưu truyền xuống, hết sức trân quý. Chỉ có cao thủ cảnh giới truyền kỳ mới có thể chân chính phát huy ra uy lực của nó, mà ngươi.....”

Hắn ánh mắt miệt thị đánh giá Vân Khê một phen, lắc đầu: “Thực lực của ngươi quá yếu, truyền kỳ cảnh cũng còn không có bước vào, Trảm Lãng kiếm trong tay ngươi, đúng là bảo vật mà không biết lối dùng.”

Cái gì?! Lại còn nói nàng thực lực quá yếu, Trảm Lãng kiếm rơi vào trong tay của nàng, là bảo vật mà không biết lối dùng? Vân Khê hít sâu vài hơi, giận không nhẹ.

Long Thiên Tuyệt mi tâm hơi động một chút, cũng là bắt đến chút mấu chốt trong lời nói của đối phương. Chỉ có cao thủ cảnh giới truyền kỳ mới có thể chân chính phát huy ra uy lực của nó..... Vậy có phải hay không nói rõ đối phương thực lực bây giờ đã là cảnh giới truyền kỳ? Hắn âm thầm kinh hãi, thực lực như vậy chỉ sợ cũng chỉ có cao thủ cấp bậc Hàn viện trưởng học viện Vạn Hoàng, Bách Lí viện trưởng học viện Thiên Long mới có thể địch nổi. Khó trách hắn dám tuyên bố, sẽ giết sạch Hoa gia, hắn thật sự có thực lực như vậy. Còn có, hắn cũng là lần đầu tiên biết, thì ra là Trảm Lãng kiếm chính là uy lực không chỉ như thế, chỉ là bọn hắn thực lực quá yếu, cho nên không thể kích nó phát ra uy lực chân chính. Ánh mắt của hắn thu liễm, lâm vào trầm tư.

Vân Khê vừa định mắng đối phương mấy câu, Yến Vô Ngân lại nói tiếp: “Ngươi yên tâm, ta sẽ không mượn không kiếm của ngươi, ta sẽ truyền thụ cho ngươi một bộ kiếm pháp độc đáo do Yến gia chúng ta sáng tạo, giúp ngươi sớm ngày tăng thực lực lên.”

“Yến lão đại! Yến gia độc môn kiếm pháp từ xưa không truyền ra ngoài!” Tộc nhân của hắn rối rít kích động, Yến gia độc môn kiếm pháp, tại sao có thể truyền thụ cho một ngoại nhân?

Yến Vô Ngân giơ tay lên, ngăn trở bọn họ, nghiêm nghị nói: “Hiện tại, ta chính là gia chủ Yến gia, quy củ Yến gia do ta định.”

Người Yến gia lập tức im lặng, không còn có người phản đối.

Yến Vô Ngân thở dài, lại nói: “Nếu chúng ta báo thù thất bại, kiếm pháp Yến gia chẳng phải là thất truyền? Ta đem kiếm pháp Yến gia truyền thụ cho vị cô nương này, thứ nhất là vì mượn kiếm, thứ hai là hy vọng cô nương có thể đem kiếm pháp Yến gia truyền lưu đời sau.”

Lời mắng người nhất thời bị nuốt trở vào, không nghĩ tới đối phương nghĩ đến xa như vậy, truyền thụ kiếm pháp cho nàng, là vì muốn kiếm pháp của Yến gia có thể truyền lưu sang các đời sau. Vân Khê hồi tưởng lại bộ kiếm pháp hắn thi triển ở thủy lao, không khỏi sinh ra hứng thú. Rồi hãy nói, lấy thực lực đối phương, hắn nếu không nghĩ trả lại bảo kiếm, bọn họ cũng không làm gì được hắn. Nếu song phương thật khai chiến, ai thắng ai thua, còn chưa biết được. Hiện tại nếu đối phương nguyện ý lấy kiếm pháp để được mượn kiếm, nàng cũng chỉ có thể miễn cưỡng đáp ứng, có lẽ hắn nói đúng, lấy thực lực của nàng bây giờ, Trảm Lãng kiếm ở trong tay nàng căn bản không cách nào phát huy ra uy lực lớn nhất, tạm cho hắn mượn, để cho hắn đi đối phó người Hoa gia.

“Tốt! Ta đáp ứng! Bất quá mượn kiếm phải có kỳ hạn trả lại, nếu ngươi vẫn báo không được thù, đây chẳng phải là muốn không trả bảo kiếm cho ta?” Được rồi, nói nàng tiểu nhân cũng được, có một số việc nên sớm nói rõ ràng một chút cho thỏa đáng.

“Một năm! Nếu ta trong vòng một năm, không cách nào báo thù, ta nhất định hai tay đem trả Trảm Lãng kiếm.” Yến Vô Ngân nói.

Kỳ hạn một năm, Vân Khê còn có thể tiếp nhận, lúc này cùng hắn vỗ tay ước định.

Rời khỏi Kim Hòa tháp, mượn ánh trăng, Yến Vô Ngân đưa bộ Phi Tinh kiếm pháp do Yến gia sáng tạo truyền thụ cho Vân Khê. Hắn vừa múa, vừa đọc khẩu quyết của bộ kiếm pháp.

Vân Khê đứng ở một bên quan sát, tự lĩnh ngộ.

Tra lại kiếm vào vỏ, Yến Vô Ngân liên tục múa kiếm pháp ba lần.

“Tốt lắm, ngươi tới đi! Ta không cầu ngươi ghi nhớ toàn bộ, có thể nhớ bốn năm thành là được rồi.” Hắn đem bảo kiếm ném cho Vân Khê, tay ôm ngực, quan sát nàng biểu diễn kiếm pháp.

Bốn năm phần sao? Vân Khê ngây người, lấy lại bình tĩnh, trường kiếm trong tay từ từ vũ động mấy hoa kiếm, trong đầu đem hết thảy đường kiếm mới vừa thấy ôn lại một lần.

Yến Vô Ngân hư nhãn nhìn nàng, hắn cũng không cho là nàng có thể ở trong thời gian thật ngắn đã toàn bộ ghi nhớ kiếm pháp, có thể nhớ bốn năm phần đã vô cùng tốt.

Lúc này, kiếm quang đột nhiên chợt lóe, trường kiếm ở trong tay của nàng quơ lên. Khí chất cả người nàng bỗng dưng xảy ra biến hóa, khí thế trên người đột nhiên bay lên, ngưng thần, tĩnh khí. Người tức là kiếm, kiếm tức là người.

Yến Vô Ngân ánh mắt vi sáng, nghiêm túc quan sát. Bảo kiếm ở trong tay Vân Khê như trường xà du tẩu, lúc nhanh nhanh lúc từ từ, lúc nhanh lúc chậm.

Nàng khẽ quát một tiếng, huyền khí trong cơ thể đi theo kiếm quyết cùng nhau vận chuyển, kiếm khí ngưng tụ thành một đoàn nước xoáy, phảng phất một hắc động, đem tất cả ánh sáng chung quanh toàn bộ hút vào. Trên đầy sao lóng lánh, trăng lạnh như nước. Dưới

hấp lực của Vân Khê, kiếm khí ngưng tụ thành nước xoáy, ánh sáng chói mắt hơn so với sao trăng.

Yến Vô Ngân rõ ràng lấy làm kinh hãi, nàng lại đem trọn bộ kiếm pháp không một sai sót diễn luyện ra, như nước chảy mây trôi, không có chút nào vấp váp. Đừng nói là bốn năm phần, nói là mười phần mười cũng không quá. Trời, trí nhớ của nàng cũng quá mạnh đi? Yến Vô Ngân lần đầu tiên thấy người trí nhớ cường đại đối với kiếm pháp như thế, hơn nữa nàng là nữ. Hắn không khỏi lắc đầu sợ hãi than, hắn gặp được một quái thai như thế nào?

Đây chính là Phi Tinh kiếm pháp sao? Vân Khê trong lòng mừng rỡ, bộ kiếm pháp kia cùng Kinh Hồng kiếm pháp nàng sở học hoàn toàn là hai loại đường kiếm bất đồng, nhưng uy lực kinh người. Phi Tinh kiếm pháp mượn ngoại lực nhiều hơn, từ ngoài vào trong, lợi dụng hết thảy nguyên động lực chung quanh có thể lợi dụng, thí dụ như Tinh Thần lực, thí dụ như gió, thí dụ như không khí, khiến cho uy lực của bọn nó lớn hơn mười mấy lần, mà Kinh Hồng kiếm pháp vừa vặn ngược lại, nó là xuất phát từ năng lượng của người luyện kiếm, truyền lại lực lượng từ trong ra ngoài, nó có thể đem lực lượng bản thân khuếch đại lớn hơn mấy chục lần.

Nói cách khác, Phi Tinh kiếm pháp đối với thực lực người bình thường mà nói, có thể phát ra uy lực rất lớn, bởi vì tinh túy của nó ở chỗ lực lượng tất cả dùng đến đều là ngoại lực. Nhưng nó cũng có giới hạn, bởi vì ngoại lực có giới hạn, thời điểm thực lực của ngươi tăng lên tới trình độ nhất định, tiềm lực của ngươi sẽ bị ngăn trở. Kinh Hồng kiếm pháp thì ngược lại, thời điểm ngươi phát huy uy lực ra sẽ bị thực lực bản thân giới hạn, song theo thực lực của ngươi không ngừng tăng, uy lực kiếm pháp cũng sẽ tăng vô hạn, bởi tiềm lực là vô hạn!

Hai loại kiếm pháp là hai đặc điểm đối lập nhau, nếu có thể đem kết

hợp một chỗ, đây chẳng phải là bù đắp thiếu sót cho nhau sao? Một khắc đó, trong đầu Vân Khê lóe sáng, đột nhiên lĩnh ngộ. Nàng mặt mày giương nhẹ, thần sắc nghiêm chỉnh, trường kiếm trong tay đi theo xoáy ra một đường kiếm kỳ quái, sau đó nhảy lên một hồi, xảo diệu đem Kinh Hồng kiếm pháp cùng Yến gia Phi Tinh kiếm pháp kết hợp, tạo thành kiếm pháp mới. (*)

Yến Vô Ngân ngạc nhiên nhìn đường kiếm Vân Khê biểu diễn, hai tay buông xuống, mới vừa rồi hắn còn đang ngạc nhiên nàng trí nhớ siêu phàm, hiện tại hắn lại phải kinh ngạc lực lĩnh ngộ cùng sức sáng tạo của nàng đối với kiếm pháp. Tại sao hắn chưa từng có nghĩ tới, Phi Tinh kiếm pháp còn có thể chuyển đổi như thế? Kết hợp cương nhu, thành thạo. Thì ra là Phi Tinh kiếm pháp còn có thể múa như vậy? Yến Vô Ngân còn muốn nữa cẩn thận nghiên cứu bộ kiếm pháp của Vân Khê, nàng đã thu kiếm, cầm kiếm hướng hắn đi tới. Không muốn làm cho đối phương phát giác mình học lén, hắn ho nhẹ, thu hồi các loại vẻ mặt kinh ngạc, nghiêm nghị nói: “Không tệ! Luyện được không tệ!”

“Đa tạ.” Vân Khê đem bảo kiếm một lần nữa trả lại cho hắn, đối phương chịu đem tuyệt kỷ độc môn Yến gia truyền thụ, coi như nửa sư phụ rồi, cho nên thái độ đối với của hắn tốt hơn nhiều.

Lúc này đêm đã khuya, cách trời sáng không có bao nhiêu canh giờ. Mọi người tự tản đi nghỉ ngơi.

Thời gian một đêm mau chóng qua.

Chân trời nổi lên ánh hồng, luồng ánh mặt trời thứ nhất xuyên thấu tầng mây chiếu sáng cả Hoa Tây thành, phố lớn ngõ nhỏ cũng náo nhiệt ồn ào náo động theo. Hôm nay Thịnh Bảo Trai nghênh đón rất nhiều khách đến từ bốn phương tám hướng, lại vì cùng một cái mục đích, đó chính là con bài chủ chốt của buổi đấu giá hôm nay: nửa bản

đồ Phiêu Miểu Địa phủ. Chẳng bao lâu nữa, bản đồ Phiêu Miểu Địa phủ, qua tay mấy người, mỗi một lần giá trên trời.

Có người hỏi, vì sao có người liều mạng muốn mua bản đồ, mà có người lại liều mạng muốn bán bản đồ? Thật ra lý do rất đơn giản, được bản đồ Phiêu Miểu, cũng nghĩa là ngươi sắp nhận được tài phú vô cùng. Người người đều có lòng tham giàu, nhưng cũng không phải là tất cả mọi người có mệnh nhận được tuyệt bút vô cùng, huống chi chỉ có nửa bản đồ. Đối với người nắm giữ trong tay nửa bản đồ nhưng không đạt được gì, đem bản đồ đấu giá tựa hồ chính là lựa chọn tốt nhất. Chỉ cần đem bản đồ qua tay người khác, là có thể nhận được một khoản tiền trên trời, cớ sao không làm? Dĩ nhiên, buổi đấu giá là không thể nào tiết lộ thân phận chủ nhân bản đồ, việc này liên quan đến đạo đức nghề nghiệp.

Hoa gia lấy Hoa Tam gia cầm đầu, đưa tới không ít cao thủ, bọn họ bao một nửa số lô ghế VIP và hơn phân nửa số lô ghế khách thường, có thể nói trong ngoài Thịnh Bảo, trên căn bản đều là người Hoa gia. Đêm qua náo thủy lao, Hoa gia mất tích mười mấy tên cao thủ, còn có thần bí khách nhân dừng chân ở Hoa gia. Thoáng cái bị mất nhiều người như vậy, Hoa Tam gia làm sao có thể chẳng quan tâm?

“Các ngươi canh gác mỗi góc Thịnh Bảo Trai cho ta, một khi người học viện Vạn Hoàng xuất hiện, theo dõi chăm chú bọn hắn cho ta. Nhớ kỹ, trong lúc đấu giá, đừng động thủ. Một khi đấu giá kết thúc, bắt sống bọn họ cho ta, không sót một người!”

Hoa Tam gia cũng quan tâm đến nửa Phiêu Miểu Địa phủ bản đồ kia, hắn biết một khi buổi đấu giá bị cắt đứt giữa đường, như vậy đấu giá rất có thể sẽ ngưng hẳn hoặc hủy bỏ, đây không phải là điều hắn muốn thấy. Hắn tin tưởng, chỉ cần người học viện Vạn Hoàng xuất hiện ở Thịnh Bảo Trai, cao thủ Hoa gia canh gác chặt chẽ phía dưới,

bọn họ có chắp cánh cũng khó trốn! Vì tránh chuyện bất ngờ, hắn cũng đem Bách Lý Băng Tuyền đến Thịnh Bảo Trai, nếu nàng thật cùng đối phương có quan hệ, đến lúc đó hắn cũng có thể dùng nàng tới kiềm chế đối phương.

“Sở Sở, con phải theo sát bên người Tam gia gia, một bước cũng không cho rời đi, biết không?”

Hoa Sở Sở cố ý muốn theo tới, Hoa Tam gia rất là bất đắc dĩ, hắn hết sức thương yêu Hoa Sở Sở, hắn lo lắng một khi khai chiến, sẽ làm nàng bị thương cho nên phải liên tục dặn dò.

“Tam gia gia, yên tâm đi! Con không có việc gì!” Hoa Sở Sở vừa nói, con ngươi vừa chuyển, ngó chừng nhìn, xem một chút bọn Mưu ca ca rốt cuộc có tới không. Nội tâm của nàng rất mâu thuẫn, một mặt nàng hi vọng bọn họ xuất hiện, một mặt không hy vọng bọn họ xuất hiện, bởi vì Tam gia gia đã bố trí mai phục tại Thịnh Bảo Trai, một khi bọn họ xuất hiện sẽ lâm vào nguy hiểm. Nàng phân vân, không muốn Mưu ca ca lâm vào nguy hiểm.

“Hừ, bọn họ tốt nhất không nên xuất hiện, nếu không ta nhất định để cho bọn họ chỉ có tới chớ không có lui!” Hoa Tam gia lạnh lùng nói, mặt lộ vẻ giận dữ, lại có người dám lẻn vào phủ đệ Hoa gia, còn công khai chạy trốn trước mắt hắn, đây quả thực là khiêu khích và vũ nhục thật lớn đối với hắn.

“Ta xem bọn họ hơn phân nửa là sẽ không lộ diện, thử nghĩ xem cũng biết chúng ta nhất định sẽ không bỏ qua, bọn họ nào còn có can đảm dám xuất hiện ở chỗ này?” Hoa Ức Phong khinh thường nói.

Bách Lý Băng Tuyền cúi đầu hừ lạnh một tiếng, đối với hắn khinh thường hơn.

Hoa Ức Phong nghe được tiếng nàng hừ lạnh, sắc mặt đột nhiên trầm xuống: “Đừng cho là ta không biết, quan hệ mập mờ giữa ngươi và Chiến Thiên Dực, hắn được người cứu đi, chắc chắn không tránh khỏi liên quan tới ngươi. Hừ, đêm qua hắn thoát đi, cũng không quan tâm sinh tử của ngươi, đem ngươi lưu tại Hoa gia, nam nhân như vậy, đáng giá để ngươi coi trọng sao?”

Bách Lý Băng Tuyền lạnh lùng cười một tiếng, mắt lạnh quét về phía hắn: “Ngươi không có tư cách đàm luận về hắn, bởi vì ngươi còn không bằng một sợi tóc của hắn!”

Hoa Ức Phong nghe vậy, mặt đen như than, tức giận không dứt: “Tốt! Bản thân ta muốn nhìn xem, hắn đến tột cùng có thể hay không xuất hiện, có thể hay sợ chết không để ý ngươi!”

Ánh mắt của hai người đột nhiên đụng vào, căm tức nhìn nhau.

“Đủ rồi! Tất cả im miệng cho ta!” Hoa Tam gia lớn tiếng rống, cắt đứt tranh cãi của hai người, ống tay áo bên phải hắn đột nhiên lay động, từ trong tay áo bắn ra một đạo chân khí, đánh ở huyệt đạo Bách Lý Băng Tuyền.

Bách Lý Băng tuyền cơ hồ không có bất kỳ thời gian phản ứng, thân thể đã bị định trụ, không cách nào nhúc nhích.

Tốc độ thật nhanh! Thực khí thật là mạnh!

Bách Lý Băng Tuyền lộ ra sắc mặt giận dữ, hung hăng trừng Hoa Tam gia: “Các ngươi Hoa gia khinh người quá đáng! Phụ thân ta nếu biết chuyện này, tất nhiên sẽ không bỏ qua cho các ngươi. Các ngươi chờ nhận cơn giận dữ sấm sét của phụ thân ta và Thiên Long Thành đi!”

Quyển 4 - Chương 168: Ngươi, quá đen tối!

“Ngươi đừng làm ta sợ! Ta, Hoa Tam gia há lại bị hù dọa? Ta không ngại nói cho ngươi biết, thực lực Hoa gia chúng ta, cường đại hơn xa so với các ngươi đã thấy, cho dù Bách Lí Mục Nhiên đem cả thực lực Thiên Long Thành để đối phó Hoa gia ta, hắn cũng phải nghĩ kĩ!”
Hoa Tam gia âm trầm nở nụ cười. Hoa gia ở Hoa Tây thành kinh doanh mấy trăm năm, mấy ngàn năm, căn cơ vững chắc, há lại là thế lực có thể tùy tiện dễ dàng phá hủy?

Bách Lý Băng Tuyền không cùng hắn so đo miệng lưỡi, nàng hiện tại chỉ mong bọn Chiến Thiên Dực không tới, bởi vì hiện tại Thịnh Bảo trai đã bày ra thiên la địa võng, bọn họ nếu tới đó chính là tự chui đầu vào lưới.

Ghế lô đối diện, hai gã nam tử áo đỏ thăm dò đánh giá trên dưới Thịnh Bảo Trai, thần sắc ngưng trọng.

“Tử Phong thiếu gia, người Hoa gia đem Thịnh Bảo Trai bao vây sít sao, nửa số ghế lô lầu hai và lầu ba cũng bị người của bọn họ bao hết, giống như là có hành động gì lớn, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Hách Liên Tử Phong tay uống trà ngừng tạm: “Không cần để ý, yên lặng theo dõi kỳ biến.”

Bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, hắn ngẩng mắt, hỏi: “Sinh nhật phu nhân là khi nào?”

Hai gã áo đỏ nam tử hơi sửng sờ, một người trong đó trả lời: “Sắp

tới, tháng sau. Thiếu gia là muốn chọn hạ lễ chuẩn bị cho sinh nhật phu nhân sao?”

Hách Liên Tử Phong không gật, cũng không lắc đầu, trầm tư, im lặng không nói.

Hai người thấy thế, chủ động đề nghị: “Phu nhân là Đại mỹ nhân khó gặp, rất được gia chủ yêu thích, tìm hết cả gia tộc Tông Chính cũng không có một cô gái nào đẹp hơn phu nhân. Nếu thiếu gia muốn chuẩn bị lễ vật cho phu nhân, mỹ nhân lộ được đấu giá hôm trước cũng là chọn lựa không tồi, nhưng cuối cùng ba bình mỹ nhân lộ toàn bộ bị người Hoa gia mua đi, nếu không.....”

“Đủ rồi! Câm miệng cho ta!” Hách Liên Tử Phong bỗng nhiên nổi giận, hai người kinh ngạc cả kinh, không biết mình nói sai lúc nào.

“Các ngươi đi ra ngoài cho ta, ta muốn yên tĩnh một mình một chút!”

“Dạ, thiếu gia.”

Hai gã nam tử áo đỏ nhìn sắc mặt thiếu gia bất thiện, nào dám ở lâu, liền vội vàng khom người cáo lui.

Đợi cửa phòng đóng, Hách Liên Tử Phong hung hăng quẳng chén trà trong tay! Chén trà vỡ vụn, mảnh sứ vỡ văng khắp nơi. Sắc mặt của hắn thâm trầm đáng sợ, trong ánh mắt đọng lại nước xoáy, cũng đen thui đáng sợ.

“Phu nhân, phu nhân, phu nhân..... Đây là thứ mà người bỏ chồng bỏ con xứng đáng có được sao? Ta sẽ không cho ngươinhư ý!”

Hắn thở hổn hển, tay nắm chặt, kịch liệt run rẩy.

Lúc này, từ lầu dưới truyền đến một trận xôn xao, dời đi sự chú ý của hắn. Hắn đứng dậy, dạo bước đến bên cửa sổ, vén lên bức rèm che một góc, từ đây hắn vừa vặn có thể thấy vị trí cửa vào Thịnh Bảo Trai.

Cửa vào Thịnh Bảo Trai, có ba nam một nữ xuất hiện trong tầm mắt mọi người, đưa tới một trận xôn xao.

“Là bọn hắn! Bọn họ dám đến? Quả thực ăn gan báo rồi!” những cao thủ rối Hoa gia rít cảnh giác, tầm mắt vững vàng khóa trên người ba nam một nữ này.

“Xem một chút, bọn họ chính là người Hoa gia đợi, lại thật tới, có trò hay để nhìn.” Hoa gia có động tĩnh to lớn như thế, những khách nhân khác mặc dù không rõ duyên cớ trong đó, nhưng là có thể từ phản ứng của bọn người Hoa gia đoán được đại khái, mọi người ôm tâm tình xem kịch vui, tiếp tục ngắm nhìn.

Con ngươi Hách Liên Tử Phong híp lại, tầm mắt rất nhanh khóa ở trên người bạch y nữ tử, thì ra là người Hoa gia phí nhiều công sức, bố trí mai phục, chờ đợi chính là bọn họ? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà hắn không biết? Trong tim của hắn tràn đầy nghi vấn.

“Tam gia gia, bọn họ tới!” Hoa Ức Phong rất nhanh liền phát hiện đoàn người Vân Khê, phủi phủi, từ chỗ ngồi đứng lên.

Bách Lý Băng Tuyền nghe vậy, lòng nhất thời căng thẳng, bọn họ vẫn tới sao? Bọn họ có chuẩn bị sao?

Hoa Sở Sở mấy bước chạy tới cửa sổ, thấy ba nam một nữ trong đó có Độc Cô Mưu, nội tâm nàng mừng rỡ đồng thời cũng vì Mưu ca ca lo lắng. Nàng có nên hay không đi mật báo cho Mưu ca ca đây? Để cho hắn nhanh một chút rời đi?

“Ôi! Tam gia gia, con đau bụng! Con muốn đi vệ sinh một chút!” Nàng che bụng của mình, cúi đầu hướng bên ngoài chạy, ai ngờ nửa đường bị Hoa Ức Phong gọi giật trở lại.

“Sở Sở, chớ giả bộ! Muội muốn đi gặp Độc Cô Mưu có phải hay không? Ta không cho phép!”

“Ai nói? Muội là đau bụng, không phải là muốn đi thấy Mưu ca ca.....” Đồng thời tiếp đến ánh mắt chất vấn của đại ca và Tam gia gia, Hoa Sở Sở thanh âm từ từ yếu đi đi xuống, biết là không thể gạt được bọn họ, nàng đành phải thôi.

“Được rồi! Được rồi! Muội không đi.” Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn, mấy bước đi tới cửa sổ, đúng lúc vừa lúc nhìn thấy Độc Cô Mưu ngẩng đầu, hướng nàng trông lại. Nàng vui mừng trong lòng, đưa lưng về phía đại ca và Tam gia gia, hướng lầu dưới len lén khoa tay múa chân.

“Mưu ca ca, chạy mau nữa! Nguy hiểm!” Nàng vừa dùng hai tay khoa, vừa tễ mi lộng nhãn, vẻ mặt thật hết sức khả ái.

Nàng vất vả “ra hiệu”, Độc Cô Mưu cũng vất vả nhìn. Nhìn hồi lâu, hoàn toàn không biết nàng khoa tay múa chân cái gì. Cho đến lúc thấy Hoa Ức Phong xách nàng rời khỏi cửa sổ, hắn mới hơi lĩnh ngộ, nha đầu ngốc này đoán chừng là muốn nói cho hắn biết, người Hoa gia muốn gây bất lợi cho bọn họ sao? Thật là một nha đầu ngốc!

Vân Khê cũng nhìn thấy, hiểu ý, cười một tiếng.

“Chúng ta đi thôi! Xem ra người Hoa gia giữ vị trí tốt cho chúng ta.”

Đích xác là giữ vị trí tốt, bởi vì toàn bộ tất cả những ghế lô khác đều

có người đặt trước, duy chỉ có lưu lại một ghế lô, vừa vặn là bị vây bởi tất cả ghế lô được Hoa gia bao. Nói cách khác, một khi bọn họ vào ghế lô này, bọn họ chẳng khác nào là bị người Hoa gia vây quanh, trông chừng trên dưới, toàn bộ cũng là người của bọn họ, không khác gì bắt con ba ba trong hũ. Tất cả mọi người đang nhìn bọn họ, chờ bọn họ tự động tiến vào trong hũ.

Một cửa sổ ghế lô lầu ba mở ra, lộ ra khuôn mặt xem kịch vui của Cừu Mộ Dã, hiện tại đoàn người Vân Khê đã thành cái đinh trong mắt Hoa gia, đối với hắn mà nói, không có tin tức nào tốt hơn. Hắn chính là muốn xem đoàn người Vân Khê bị bêu xấu, gặp nạn, hắn nhìn có chút hả hê. Sáo ngọc trong tay khẽ động, khóe miệng của hắn khẽ vung lên, tâm tình rất là vui vẻ.

Vân Khê đi tới nửa đường, ngẩng đầu, vừa hay nhìn thấy hắn, ánh mắt của nàng sáng, giơ tay lên, hướng hắn lên tiếng chào hỏi: “Cừu Đại thiếu, để đợi lâu!”

Cừu Mộ Dã rõ ràng sửng sờ một chút, không có kịp phản ứng, hắn làm sao lại đang đợi nàng? Nàng mộng tưởng hão huyền sao?

Không chỉ hắn sửng sốt, người Hoa gia cũng sửng sốt.

Dưới ánh mắt soi mói của mọi người, Vân Khê từ từ bước lên thang lầu. Cửa thang lầu, trên thang lầu, lối đi nhỏ thang lầu, cách một bước có một hai người đứng, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú bốn người. Bọn họ chính là những cao thủ Hoa gia, mắt nhìn chằm chằm vào bốn người Vân Khê. Bốn người Vân Khê coi bọn hắn như không tồn tại, tự nhiên đi qua trước gót chân bọn hắn, đi lên thang lầu, quẹo phải, bốn người đi tới một gian ghế lô phía trong.

Những cao thủ Hoa gia rõ ràng ngây người, bởi vì hướng bọn họ đi tới không phải là ghế lô bọn hắn cố ý để lại, mà là đi chỗ ghế lô Cừu

Đại thiếu gia. Bọn họ rốt cuộc muốn làm cái gì? Chẳng lẽ thật sự là hẹn ước cùng Cừu Đại thiếu gia?

Cừu Mộ Dã càng không nghĩ tới, mấy người Vân Khê sẽ tìm tới hắn. Nhận thấy bọn họ là hướng hắn đi tới, hắn vội vàng phân phó người đi canh cửa ghế lô, thậm chí chính hắn cũng chạy đi tới cửa phòng. Đáng tiếc căn bản vô dụng, Long Thiên Tuyệt tiến lên một bước, một chưởng đẩy cửa ghế lô, bốn người công khai vào, chiếm lấy chỗ của hắn.

“Các ngươi rốt cuộc muốn làm gì?” Cừu Mộ Dã Hòa được bọn tùy tùng vây quanh, đứng ở một góc ghế lô, vẻ mặt chấn kinh.

“Cừu Đại thiếu, ngươi khẩn trương như vậy làm gì? Chúng ta lại không ăn ngươi!” Vân Khê nhẹ nhàng cười một tiếng, an nhiên ngồi xuống, đem đuôi mắt quét nhẹ vẻ mặt chấn kinh Cừu Mộ Dã, hướng bao cổ tay đeo trên người hắn và khôi giáp lưng nhìn nhiều mấy lần “Chúng ta hôm nay tới, cũng bởi vì có chuyện phi thường trọng yếu, muốn nói cho ngươi biết.”

“Chuyện gì? Các ngươi nói nhanh, rồi đi nhanh lên! Đừng có liên lụy tới ta!” Cừu Mộ Dã vội la lên.

“Chuyện này phi thường trọng yếu, nhất định phải từ từ, tinh tế giải thích, hơn nữa chuyện này có liên quan bao cổ tay và khôi giáp lưng. Chúng ta là tới hảo tâm nhắc nhở ngươi, bao cổ tay và khôi giáp che lưng trên người của ngươi là có vấn đề.” Vân Khê làm như thật nói.

“Ngươi hù dọa ta? Bao cổ tay và khôi giáp lưng trên người của ta chính là xuất từ một vị danh sư, ta cũng đã nghiệm chứng qua uy lực của nó, thật sự của nó có thể nước lửa bất xâm, hơn nữa định lực công kích mạnh mẽ, có thể nói hoàn mỹ, tại sao có thể có vấn đề?” Cừu Mộ Dã rất hài lòng đã dùng nhiều tiền mua một bộ đầy đủ bao

cổ tay và khôi giáp che, tuy mắc tiền một tí, nhưng sự thật chứng minh nó thật sự rất thực dụng. Đáng giá!

Long Thiên Tuyệt nghe hắn hình dung tác phẩm của mình như thế, vẻ mặt hài lòng, tác phẩm xuất từ tay của hắn, tự nhiên là hoàn mỹ. Nếu không hoàn mỹ, hắn là sẽ không dễ dàng đem nó công khai hậu thế. Chuyện này liên quan đến danh dự và phẩm chất một luyện khí sư.

“Chúng ta thật là hảo tâm tới nhắc tỉnh ngươi, làm sao ngươi cũng không tin đây? Đã như vậy, vậy hãy để cho người luyện chế nó chính miệng nói cho ngươi đi!” Vân Khê hướng Long Thiên Tuyệt chuyển tới một cái ánh mắt, âm thầm cười trộm, nàng rất mong đợi thấy vẻ mặt Cừu Mộ Dã khi biết được hơn một ức vạn lượng bạc cuối cùng là rơi vào trong túi vợ chồng bọn họ.

“Người luyện chế nó? Ngay cả ta cũng không biết người luyện chế nó là ai? Ngươi như thế nào lại biết?” Cừu Mộ Dã nhìn ánh mắt của nàng có cái gì không đúng, từ từ quay đầu nhìn về phía Long Thiên Tuyệt. Hắn bỗng nhiên lĩnh ngộ, kinh hô một tiếng, thiếu chút nữa nhảy lên. Một ngón tay vươn ra, run run chỉ vào Long Thiên Tuyệt, khó tin nói: “Ngươi, ngươi đừng nói là, hắn chính là luyện khí sư luyện chế bao cổ tay và khôi giáp đó?”

Vân Khê và Long Thiên Tuyệt vô cùng ăn ý cùng gật đầu.

Thân thể Cừu Mộ Dã nghiêng về phía sau, giận đến thiếu chút nữa hộc máu bỏ mình.

“Thiếu gia!”

“Thiếu gia!”

Hai gã hạ nhân nhanh tay, mạnh mẽ vững vàng đỡ hắn.

Cừu Mộ Dã thở hào hển từng ngụm từng ngụm, thật vất vả mới nuốt xuống khẩu khí này, ngón tay của hắn tiếp tục run run chỉ vào Long Thiên Tuyệt, hồi lâu mới nghẹn ra khỏi một câu nói: “Ngươi..... Quá đen tối!”

Quyển 4 - Chương 169: Bản đồ Rơi vào tay ai?

Đối mặt với sự chỉ trích của Cừu Mộ Dã, Long Thiên Tuyệt bình tĩnh sờ sờ mặt mình, quay đầu hỏi Vân Khê: “Mặt của ta, rất đen sao?”

Vân Khê mím môi, xì cười nói: “Không đen! Tuyệt đối không đen!”

Cừu Mộ Dã hai mắt trợn trừng, thiếu chút nữa giận ngất đi, gặp hai vợ chồng không bình thường này, hắn thật khổ tám đời. “Các ngươi rốt cuộc muốn thế nào? Người đắc tội Hoa gia chính là các ngươi, tại sao lại liên lụy đến ta? Coi như ta van cầu các ngươi, ta sợ các ngươi rồi không được sao? Các ngươi hãy tha cho ta đi!”

Trái tim Cừu Mộ Dã cũng chịu không được bất kỳ đả kích nào nữa rồi. Kể từ khi gặp vợ chồng bọn họ, hắn nhiều lần gặp xui xẻo tai ương. Lần đầu tiên là ở Đại hội tỷ võ, hắn uống canh bị bỏ thuốc xổ, chết đi sống lại. Sau đó trên lôi đài tỷ võ bị Vân Khê đánh thành đầu heo. Lần thứ hai ở trước cửa Ngu Mỹ Nhân, hắn đánh cuộc thua Vân Khê năm triệu lượng bạc trắng. Lần thứ ba chính là buổi đấu giá, hắn bỏ ra giá gấp ba lần, mua đầy đủ một bộ thượng phẩm bảo khí. Những thứ này toàn bộ cũng là do vợ chồng bọn họ ban tặng. Hắn thật sự sợ hãi, đã thành bóng ma tâm lí rồi, hắn cũng không hy vọng lần này lại bị bọn họ liên lụy, trở thành vật hy sinh trong lúc bọn họ va chạm với Hoa gia.

Vân Khê nhìn bộ dạng hắn, cũng thật không đành lòng tiếp tục chỉnh hắn nữa. Nói cho cùng bọn họ cũng không có thâm cừu đại hận gì, bất quá là một ít va chạm thôi, hắn cũng bị bọn họ đòi lại cả vốn lẫn lời. Nàng đi lên trước, vỗ vỗ vai hắn, an ủi: “Đừng sợ, đừng sợ!

Ngươi yên tâm, chúng ta tuyệt đối sẽ không liên lụy ngươi, chúng ta chỉ là mượn ghế lô của ngươi dùng một chút, đợi chúng ta đấu giá thành công bản đồ, sẽ lập tức rời đi.”

“Thật?” Cừu Mộ Dã tránh qua, né tay nàng, nghĩ nghĩ, hắn dẫu gì cũng là danh môn vọng tộc, công tử văn nhã, làm sao lại rơi vào tình cảnh đáng thương như hôm nay vậy? Nghĩ lại, thần sắc hắn nghiêm chỉnh, trên mặt nghiêm nghị nói: “Được rồi! Ghế lô là của các ngươi, ta đi đặt ghế lô khác.”

“Chờ một chút!” Vân Khê đưa tay ngăn cản hắn.

Trên mặt Cừu Mộ Dã lộ ra vẻ giận dữ, bực tức nói: “Ta đã đem ghế lô tặng cho các ngươi, các ngươi còn muốn như thế nào?”

“Ngươi đừng kích động, ta chính là có một chuyện muốn thương lượng với ngươi.” Vân Khê sờ sờ mũi, trong lòng mơ hồ sinh ra đau lòng, nhìn đứa nhỏ bị làm cho sợ đến như vậy. (=]] haha)

“Chuyện gì? Nói mau!” Cừu Mộ Dã rất không bình tĩnh.

“Là như vậy, hôm nay đấu giá bản đồ Phiêu Miểu Địa phủ, chúng ta nhất định phải mang được nó về! Chẳng qua là hôm nay người tới không ít, trong đó không thiếu đại nhân vật có lai lịch, không biết giá tiền bản đồ hôm nay đến tột cùng tăng đến bao nhiêu, cho nên…” tầm mắt Vân Khê từ từ đi xuống, cuối cùng rơi vào chiếc nhẫn trữ vật hắn mang trên tay, nàng cười hắc hắc, rất hồn nhiên, rất ngây thơ. (ôi khổ thân thằng bé =]] hết bị tra tấn tinh thần h lại phải chịu cảnh cướp giật =]])

Rất hồn nhiên, rất ngây thơ? Đó là chuyện không có khả năng!

Cừu Mộ Dã theo bản năng nhìn hai tay của mình, trợn mắt trừng

trừng: “Ngươi không thể động vào bạc ta! Ta cho ngươi biết, hành động của ngươi chính là cường đạo đó!”

“Ta lại không nói muốn đoạt bạc của ngươi, ta chỉ là muốn, vạn nhất đến lúc ngân lượng trên người chúng ta không đủ, có thể mượn một chút không?” Vân Khê buông tay nói.

“Mượn?” Cừu Mộ Dã có chút không tin nàng.

“Đúng vậy, mượn! Hơn nữa ta sẽ không để cho ngươi chịu thiệt, nhất định ta sẽ trả ngươi lợi tức.” Vân Khê mỉm cười nói.

Cừu Mộ Dã ngó nàng, thấy nàng giống như hồ ly giảo hoạt, nói nàng sẽ trả bạc cho hắn, hắn làm sao cũng không nguyện ý tin tưởng.

Vân Khê lời vừa xong, lại nói: “Dĩ nhiên, nếu như bạc đủ rồi, chúng ta cũng không cần mượn, chỉ là tìm Cừu Đại thiếu ngươi làm dự bị mà thôi, cho nên ngươi không cần khẩn trương như vậy.”

“Đến, đừng đứng, cùng nhau tới đây ngồi xuống, uống chén trà!” Vân Khê kéo hắn, kéo đến bên bàn ngồi xuống, tự mình thay hắn châm trà, mỉm cười nói “Đều nói oan gia nên giải không nên kết, chúng ta thế này coi như là không đánh nhau thì không quen biết. Nếu như ngươi không chê, chúng ta có thể kết giao bằng hữu. Nhiều bằng hữu tốt hơn so với nhiều địch nhân đúng không? Cừu Đại thiếu, ngươi cảm thấy thế nào?”

Cừu Mộ Dã nhìn hai vợ chồng một chút, lại nhìn Chiến Thiên Dực và Độc Cô Mưu một chút. So sánh mà nói, hắn càng muốn tin tưởng lời Chiến Thiên Dực bởi vì danh tiếng Chiến Thiên Dực ở thập đại học viện rất không tệ. Hắn chính trực, đối đãi người chân thành, đáng giá tương giao. Về phần Vân Khê, hắn cảm giác thấy nàng vốn là hướng về phía bạc của hắn mà tới.

“Chiến huynh, ngươi đồng ý kết giao bằng hữu với ta?” Cừu Mộ Dã thử dò xét hỏi thăm.

Chiến Thiên Dực thu hồi tầm mắt từ góc cửa sổ đối diện, hắn đã thấy được Bách Lý Băng Tuyền, nàng ở đó không nhúc nhích, biểu hiện có chút dị thường, hắn đáy lòng rất lo lắng. Nhớ tới những năm này, hắn hiểu lầm và trách cứ nàng, tim của hắn từng đợt đau đớn, hận không được đâm mình mấy kiếm hướng nàng sám hối. Từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, hắn nên biết nàng là băng thanh ngọc khiết, là cô nương tốt thiện giải nhân ý, nàng như vậy thì làm sao mắt thấy muội muội của hắn rơi xuống vách núi mà làm như không thấy? Hắn đã từng phân vân, nghi ngờ, nhưng là hắn không cách nào thuyết phục mình đi tin tưởng, bởi vì hắn tận mắt nhìn thấy, hắn không cách nào lật đổ thực tế và chân tướng. Hiện nay, chân tướng đã công bố. Là hắn hiểu lầm nàng, cũng đả thương nàng, hắn hối hận không kịp, hiện tại chỉ muốn ở trước mặt nàng, hướng nàng sám hối cùng xin lỗi.

Nghe được lời Cừu Mộ Dã, hắn hoàn hồn, cất cao giọng “Đúng như muội tử nói, oan gia nên giải không nên kết, chúng ta cũng không có thâm cừu đại hận, đấu tới đấu lui, có ý nghĩa gì? Không bằng nhất tiếu mẫn ân cừu (một nụ cười hóa giải thù hận)!”

Nghe hắn nói như thế, tim Cừu Mộ Dã nhất thời khoan khoái rất nhiều, nhẹ nhõm thở một hơi dài, nói: “Tốt! Nếu Chiến huynh để mắt tại hạ như thế, nếu tại hạ lại tiếp tục gây hấn, đó chính là không tốt rồi!”

Hắn nâng chén, kính: “Tại hạ lấy trà thay rượu, kính Chiến huynh một chén.”

Chiến Thiên Dực cũng nâng chén, hai người uống một hơi cạn sạch.

Vân Khê hiểu ý cười một tiếng, xem ra bàn về nhân phẩm, mình thua xa không kịp đại ca, bằng không sao Cừu Mộ Dã không tin nàng, chỉ tin đại ca đâu? Quay đầu, nháy mắt với Long Thiên Tuyệt một cái, tiếp đến ánh mắt hắn tán dương, Vân Khê đáy lòng nho nhỏ đắc ý. Hắn nhất định cũng không có nghĩ đến, nàng lại đột nhiên nói muốn cùng Cừu Mộ Dã biến chiến tranh thành tơ lụa sao? Lúc trước nàng có lẽ là quá mức gây sự rồi, phàm là người nàng xem khó chịu, liền muốn hung hăng xử lý đối phương, làm cho đối phương hối hận đi tới trên đời này. Cũng chính vì vậy, kẻ địch của nàng càng ngày càng nhiều. Bây giờ nghĩ lại, thỉnh thoảng khoan dung mà độ lượng, cũng không tệ, đúng như chính nàng nói, thêm một bằng hữu tương đương bớt một địch nhân.

Bên ngoài phòng, tiếng bước chân tất tất tác tác cùng động tĩnh rất nhỏ, thu hết vào tai Vân Khê. Nên tới hay là nói người Hoa gia không có ý định bỏ qua cho bọn họ. Bất quá không sao, binh tới tướng chặn, bọn họ gặp chiêu giải chiêu!

Lầu dưới buổi đấu giá chính thức bắt đầu. Buổi đấu giá hôm nay không giống dĩ vãng, cùng một ngày sẽ có vài vật vật phẩm đấu giá cùng nhau đấu giá, hôm nay vật phẩm đấu giá chỉ có duy nhất một, đó chính là nửa bản đồ Phiêu Miểu Địa phủ!

Tiếng người xôn xao.

“Các vị, nói vậy vật phẩm đấu giá hôm nay tất cả mọi người đã biết rồi, ta sẽ không nói nhiều. Duy nhất một điểm, hi vọng tất cả mọi người có thể tuân thủ, ngân lượng phải thanh toán tại chỗ. Nếu giá được kêu cùng ngân lượng thực tế nhận được không đúng, như vậy người mua tự động thối lui khỏi hàng ngũ mua hàng. Khách nhân có giá gần với giá cao nhất sẽ thuận tiện nhận được vật phẩm đấu giá. Tốt! vật phẩm đấu giá của chúng ta hôm nay, giá khởi điểm là một

triệu lượng bạc trắng, mỗi lần kêu giá không được thấp hơn một trăm ngàn lượng. Hiện tại đấu giá chính thức bắt đầu!”

Một búa rơi xuống, toàn trường oanh động. Giá quy định một triệu lượng bạc trắng! Đây tuyệt đối có thể nói giá trên trời.

Vân Khê nghe báo giá thế, trong nội tâm không khỏi muốn đem bản đồ mình giữ đấu giá. Buôn bán quá lời đi? Chỉ nửa bản đồ có thể bán ra giá cao như vậy, xin chú ý, chẳng qua là nửa mà thôi nha! Vân Khê không nhịn được lắc đầu, thở dài, quá điên cuồng!

Mặc dù giá quy định trên trời, người cảm thấy hứng thú đối với bản đồ cũng không thiếu, một tên tiếp theo một tên, tiếng báo giá nối tiếp.

Tà tựa tại cửa sổ, tùy ý bức rèm che má, Vân Khê vịn cằm, suy tư làm sao đấu giá thắng được, thành công mua nửa bản đồ này.

Trước mắt tài lực bọn họ có, nàng và Long Thiên Tuyệt ở buổi đấu giá trước bán ra mỹ nhân lộ và bảo khí, tổng cộng thu vào không sai biệt lắm có ba triệu, hơn nữa nàng lúc trước từ trong tay Cừu Mộ Dã thắng năm triệu lượng bạc trắng, cùng với viện trưởng cho nàng một triệu lượng bạc trắng, còn có trong tay nàng để dành. Cộng toàn bộ lại, nàng hiện tại có năm triệu. Một khi vượt ra khỏi con số này, nàng cũng khó. Ánh mắt lưu chuyển, nàng vừa vặn đụng phải một ánh mắt từ ghế lô lầu ba, thấy đối phương ra dấu, bằng vào ăn ý nhiều năm chung đụng, nàng rất nhanh lĩnh ngộ.

Hắn là muốn nói cho nàng biết, trong tay hắn tổng cộng cũng có năm triệu sao? “Trở về đi! Nửa bản đồ kia, là của nàng.” Vân Khê rõ ràng nhớ hắn từng nói với nàng như vậy. Hắn là muốn giúp nàng, nàng hiểu. Ra dấu “OK” trở về, hai người âm thầm đạt thành ăn ý.

Long Thiên Tuyệt không biết khi nào đi đến phía sau Vân Khê, thu

vào trong mắt trao đổi bằng tay giữa hai người, con ngươi hẹp dài phát ra mấy phần tà khí, mấy phần thâm trầm.

Vân Khê tình cờ quay đầu lại, đụng vào mắt của hắn, nàng rõ ràng ngẩn ngơ. Đang muốn phản ứng, nói cái gì đó, Long Thiên Tuyệt cho nàng một ánh mắt an tâm, dưới tình thế bức người trước mắt, không phải là thời điểm ghen tuông, điểm này hắn vẫn có thể hiểu.

Ánh mắt hai nam nhân va chạm ầm ầm ở giữa không trung, nhìn như bình tĩnh kì thực sóng ngầm mãnh liệt.

Long Thiên Tuyệt hướng về phía đối phương khoa tay ra một ký hiệu mà Vân Khê xem không hiểu, Hách Liên Tử Phong nhợt nhạt ngượng ngùng, để rèm xuống, xoay người rời đi cửa sổ.

Vân Khê thấy vậy nghi hoặc, không nhịn được hỏi: “Chàng mới vừa nói với hắn cái gì?”

Long Thiên Tuyệt thần bí cười một tiếng, không nói.

Vân Khê trong lòng càng thêm nghi ngờ, cảm giác thấy hai người nam nhân này cổ cổ quái quái, có cái gì gạt nàng.

Hoa Tam gia chắp tay đứng ở cửa sổ, giương mắt lạnh lẽo nhìn ghế lô Vân Khê, trùng hợp chính là, hai người vừa vặn thành một đường chéo, có thể thấy đại khái tình huống ghế lô đối phương.

“Các ngươi nghe kỹ cho ta, hôm nay vô luận như thế nào cũng không thể để cho người học viện Vạn Hoàng mua được bản đồ. Chỉ cần có trong tay nửa bản đồ, bọn họ chắp cánh cũng trốn không thoát lòng bàn tay lão phu!”

“Tam gia gia yên tâm, chúng ta tổng cộng mang mười triệu lượng

bạc trắng, gấp mười lần giá quy định, nhất định có thể mua nửa bản đồ. Chỉ cần chúng ta chiếm được cả bản đồ Phiêu Miểu Địa phủ, đừng nói là mười triệu, dù là mười tỷ cũng sẽ có." Hoa Ức Phong đắc ý cười, hắn cũng không tin đoàn người Vân Khê có thể ra giá cao hơn mười triệu.

Hoa Tam gia hài lòng cười cười, vẻ mặt hết thảy đều ở trong lòng bàn tay.

Bách Lý Băng Tuyền bị định trụ, nghe được hai người nói, nội tâm lo lắng. Nàng biết tầm quan trọng của bản đồ đối với Chiến Thiên Dực, cũng biết hắn những năm gần đây một mực tìm kiếm nó, nàng rất lo lắng, vạn nhất nguyện vọng của hắn tan tành, tình cảnh không biết sẽ là như thế nào.

Hoa Sở Sở cúi đầu liếc nhìn chiếc nhẫn trữ vật trên tay mình, coi là chút ngân lượng riêng, nàng chà chà chân, hiện tại mới biết được cái gì gọi là vạn năng. Nếu nàng hiện tại có vài triệu ngân lượng, vậy cũng tốt, nàng không chút do dự đưa đi cho Mưu ca ca, để bọn họ thuận lợi mua được bản đồ. Đáng tiếc, nàng hiện tại chẳng những bạc không đủ, hành động cũng bị hạn chế. Làm sao bây giờ đây? Liếc thấy Bách Lý Băng Tuyền nháy mắt với nàng, Hoa Sở Sở âm thầm nhích tới bên cạnh, dùng ánh mắt cùng nàng không tiếng động trao đổi.

"Lấy chiếc nhẫn trữ vật trên tay của ta!" Bách Lý Băng Tuyền đem ánh mắt hướng tay của mình, Hoa Sở Sở thoáng cái hiểu tới, thì ra là các nàng nghĩ đến cùng chuyện đi.

Nàng không chần chờ, thừa dịp đại ca và Tam gia gia không chú ý, đem chiếc nhẫn trữ vật từ trong tay Bách Lý Băng Tuyền lấy xuống, nhân tiện cũng gỡ xuống chiếc nhẫn trữ vật trong tay mình.

Hoa Ức Phong tình cờ quay đầu, vừa vặn bắt gặp thần sắc Hoa Sở Sở quỷ dị, hắn không khỏi nổi lên lòng nghi ngờ: “Sở Sở, muội đang ở đây làm cái gì?”

Hoa Sở Sở cả kinh, liền đem hai tay giấu phía sau, lắc đầu như trống bỏi.

“Đem tay muội vươn ra!” Hoa Ức Phong tiến tới gần mấy bước, đến trước mặt của nàng.

Hoa Sở Sở dùng sức lắc đầu, cái miệng nhỏ nhắn mân mê, vẻ mặt khả ái khiến người trìu mến.

“Muội rốt cuộc đưa ra không?” Hoa Ức Phong nhăn mày, càng thêm đối với nàng sinh ra hoài nghi, hắn tiến tới trước một bước, vươn tay đoạt.

Hoa Sở Sở cúi đầu thấp, thân hình linh hoạt địa từ dưới nách của hắn lẻn đi qua, chạy vội tới cửa sổ. Cũng không để ý Tam gia gia đang ở bên cạnh, nàng hướng góc cửa sổ đối diện, gào to: “Mưu ca ca, bắt lấy!”

Một tiếng thét lanh lảnh này, lập tức đè tiếng ồn bên dưới đi, mọi người rối rít ngẩng đầu nhìn hướng nàng, chỉ thấy cánh tay phải nàng giơ lên, thân thể khẽ nghiêng về phía sau, sau đó cánh tay phải đột nhiên dùng lực, hai kiện đồ vô cùng nhỏ bé hướng cửa sổ chéo ném tới.

Hoa Tam gia hai mắt khẽ nhếch, lập tức có phản ứng, hữu chưởng của hắn đẩy ra, nhấc lên một cổ cường đại nước xoáy lực, cố gắng đem thu hồi lại hai quả chiếc nhẫn trữ vật Hoa Sở Sở ném ra ngoài.

Cùng một lúc, một bóng màu đen chợt từ cửa sổ bay ra, người như

kiếm, bay nhanh như tia chớp, đón trung tâm nước xoáy, đưa tay ra.

“Mưu ca ca, cẩn thận a!” Hoa Sở Sở kích động kêu lên.

Độc Cô Mưu nhưng làm như không nghe thấy, cả người giống một thanh trường kiếm sắc bén cắm vào trung tâm nước xoáy, không sợ không hãi. Tay của hắn vững vàng bắt hai quả chiếc nhẫn trữ vật, thân thể nhưng đi theo lực hấp nước xoáy, xông về Hoa Tam gia.

Đám người quan sát phía dưới rối rít lắc đầu thở dài, hắn e là một đi không trở lại, một người vô danh há có thể chống đỡ được thực lực của Hoa Tam gia?

Hoa Tam gia lạnh lùng cười một tiếng, tay phải khinh xoáy, gia tăng lực nước xoáy: “Không biết tự lượng sức mình!”

“Độc Cô!” Chuyện phát sinh quá đột ngột, Vân Khê cũng sợ ngây người, không ngờ rằng Độc Cô Mưu một mình xông ra.

Ở thời điểm tất cả mọi người cho là Độc Cô Mưu chết chắc, thân thể hãm thân trong nước xoáy bỗng nhiên xoay chuyển cấp tốc, hắn chẳng những không có dấu hiệu muốn thoát khỏi lực nước xoáy, ngược lại tăng nhanh tốc độ xông về Hoa Tam gia, trường kiếm trong tay hắn xoay chuyển kinh người, sát khí tăng vọt, thẳng ép Hoa Tam gia!

Hoa Tam gia kinh hãi, trăm triệu không ngờ được đối phương lại đột nhiên phản công lại. Hắn liền lùi lại mấy bước, triệt hồi lực nước xoáy, trở tay đẩy ra một chưởng, một hồi này, thời gian vô cùng ngắn ngủi, nhưng đủ để cho Độc Cô Mưu có cơ hội toàn thân trở lui. Mượn một chưởng Hoa Tam gia đẩy ra cuối cùng, Độc Cô Mưu tung mình nhảy vào cửa sổ của ghế mình. Dư ba chưởng lực Hoa Tam gia như cũ không ngừng nghỉ, đuổi theo vào đến trong phòng. Long

Thiên Tuyệt lấy ra Kim Hòa tháp, tay phải cuốn, đem chưởng lực Hoa Tam gia hoàn toàn hút vào trong đó. Động tác của hắn cực nhanh, lại có bức rèm che chống đở, Hoa Tam gia căn bản cũng không có thấy rõ đối phương như thế nào hóa giải chưởng lực hắn. Thấy ghế lô đối phương không có bất kỳ động tĩnh khác thường, Hoa Tam gia lấy làm kinh hãi, chẳng lẽ đối phương còn dấu diếm một cao thủ đứng đầu, nếu không làm sao có thể dễ dàng hóa giải chưởng lực của hắn?

Hết thảy phát sinh đột ngột, cũng kết thúc đột ngột, mọi người phía dưới ngửa đầu, không khỏi ngây người nhìn lầu ba.

Bọn họ đều nhận ra Hoa Tam gia, đại nhân vật uy danh gần bằng gia chủ Hoa gia, xét bối phận, hắn thậm chí còn cao hơn so với Hoa gia gia chủ Hoa Thiên Hùng, là đại nhân vật nổi danh lừng lẫy của Hoa gia thậm chí cả Hoa Tây thành đô. Nhưng nam tử áo đen, trên đầu còn mang nón che màu đen kia là người nào? Hắn lại có thể thuận lợi chạy trốn dưới tay Hoa Tam gia, còn cầm đồ đi, điều này cũng không khỏi quá bất khả tư nghị.

“Mưu ca ca thật giỏi!” Hoa Sở Sở ngầm trộm vui mừng, hướng đối diện quơ quả đấm nhỏ.

Hoa Tam gia ánh mắt lạnh lùng quét ngang tới, mang theo vài phần nghiêm nghị và chất vấn, Hoa Sở Sở bị làm cho sợ vội vàng cúi đầu xuống, cũng không dám nữa có bất kỳ mờ ám.

“Cháu rốt cuộc cho hắn cái gì?” Hoa Tam gia lớn tiếng quát hỏi.

“Con..... con..... Không có gì, chính là hai cái nhẫn mà thôi.” Hoa Sở Sở cúi đầu hướng về phía ngón tay, ấp úng.

Hoa Tam gia xoay chuyển ánh mắt, ánh mắt sắc bén nhất thời quét

về phía Bách Lý Băng Tuyền. Nhất định là nàng! Nhất định là nàng làm hư Sở Sở!

“Ngươi tốt nhất an phận chút cho ta, không nên khiêu khích tính nhẫn nại của lão phu lần nữa!”

Bách Lý Băng Tuyền xấc láo nhắm hai mắt lại, đối với hắn làm như không thấy.

Lúc này, giá kêu dưới lầu đã tăng đến ba triệu bạc trắng, thanh âm đấu giá vốn là còn hết sức nhiệt liệt, từ từ thưa thớt đi.

Hoa Tam gia mắt lạnh híp lại, hướng về phía Hoa Ức Phong ra dấu tay: “Bốn triệu!”

Hoa Ức Phong ánh mắt sáng lên, vội vàng hướng ngoài cửa sổ giơ bảng: “Chúng ta Hoa gia, ra bốn triệu!”

Một tiếng la này, lập tức đem mọi người đứng hình. Bốn triệu, đã gấp bốn giá quy định rồi, bảng giá cao như thế, không phải là người bình thường có thể ra lên.

Thấy lầu dưới quăng tới vô số ánh mắt sùng bái, Hoa Ức Phong đắc ý nhướng nhướng mày, lòng tự ái được thỏa mãn. Thử hỏi lầu này còn có ai có thể cùng tài lực Hoa gia so sánh?

Ánh mắt của hắn tà tà liếc về phía ghế lô đối góc, từ đấu giá bắt đầu, bọn họ còn chưa hô qua một giá nào. Trong lòng hắn đoán chừng đối phương căn bản cầm không nhiều bạc như vậy, giá bốn triệu đủ để cho đối phương á khẩu không trả lời được.

Ngay vào lúc này, một cái thanh âm ngoài ý muốn vang lên, làm cho toàn trường lần nữa lâm vào trạng thái điên cuồng.

“Tông Chính gia tộc, ra năm triệu!”

Đối phương chẳng những ra giá cao hơn liễu Hoa gia, hơn nữa tự báo tên.

Gia tộc Tông Chính, siêu cấp gia tộc hùng bá Đông Nam trong truyền thuyết? Chỉ một danh hiệu gia tộc này cũng đủ khiến mọi người một trận nghị luận.

“Đáng chết! Làm sao đột nhiên nhô ra người gia tộc Tông Chính?” Hoa Ức Phong khẽ nguyền rủa, sắc mặt lạnh lùng, nhìn về phía nam tử tóc trắng mới vừa lên tiếng.

Hách Liên Tử Phong đứng trước cửa sổ, phong tư sáng quắc, phong khinh vân đạm, không thể bị bất kỳ ảnh hưởng gì.

Hoa Tam gia cũng nhịn không được ánh mắt nhìn chăm chú hắn, trong lòng than nhỏ, gia tộc Tông Chính khi nào có một vị thanh niên tài tuấn phong lưu tiêu sái như vậy? Chẳng lẽ bọn họ cũng vì bản đồ?

“Sáu triệu!” Hoa Tam gia trực tiếp tăng thêm một triệu, đem đối phương đè ép xuống. Nơi này chính là Hoa Tây thành, địa bàn Hoa gia, ở đâu dung được người gia tộc Tông Chính ở chỗ này diễu võ dương oai?

Hách Liên Tử Phong nhợt nhạt cười, ánh mắt của hắn đen ám sâu không lường được. Đang lúc Hoa Tam gia cho là hắn còn có thể tiếp tục tăng giá, hắn lại đột nhiên xoay người, rời đi, kia ý tứ tựa hồ là tính toán bỏ qua.

Cứ như vậy dễ dàng bỏ qua? Hoa Tam gia ngược lại sửng sốt một

chút, có chút khó tin, cảm giác thấy hắn có chút hiềm nghi.

Theo sát lại là một cái thanh âm hô lên: “Mười triệu!”

Quay đầu, Long Thiên Tuyệt đứng chắp tay nơi cửa sổ, cao ngất tôn quý, khí phách nội liễm.

Hoa Tam gia bị kích thích thật sâu, trăm triệu không ngờ rằng đối phương vừa mở miệng lại chính là mười triệu, đây đã là cực hạn của bọn hắn rồi, nếu là tiếp tục cùng so đấu đi xuống, bọn họ vô cùng có khả năng đấu giá thành công nhưng không cách nào trả tiền ngay lập tức.

“Bọn họ từ đâu có nhiều bạc như vậy? Coi như lấy hết toàn bộ ngân lượng học viện Vạn Hoàng cũng không có nhiều như vậy? Chẳng lẽ viện trưởng học viện Vạn Hoàng thật tính toán bất cứ giá nào?” Hoa Tam gia nghi ngờ.

“Tam gia Gia, ngươi đừng quên, ở cùng bọn họ còn có Cừu Đại thiếu gia, Cừu gia là đại gia tộc phú khả địch quốc, nhưng nếu bọn họ cùng Cừu Đại thiếu gia liên hợp lại, tài lực sợ rằng thật có thể đạt tới mười triệu. Hơn nữa, quy củ buổi đấu giá, nếu bọn họ không cách nào tại chỗ kết toán ngân lượng rõ ràng, thì phải tự động buông tha cho tư cách đấu giá, ta nghĩ bọn họ nhất định sẽ không đem chuyện như vậy nói giỡn.” Hoa Ức Phong phân tích.

“Ngươi nói không chừng bọn họ thật sự có mười triệu bạc trắng.....” Hoa Tam gia lâm vào trầm tư.

“Tam gia gia, chúng ta làm sao bây giờ? Còn thêm không?” Hoa Ức Phong hỏi.

Hoa Tam gia hí mắt, suy ngẫm chốc lát, nói: “Ngươi phái mấy người

nhanh trở về Hoa gia lấy chút ít ngân lượng trở lại, nói gì, hôm nay cũng phải đem bản đồ mua lại! Chỉ cần có bản đồ, những thứ khác đều không quan trọng.”

“Dạ, Tam gia gia! Ta lập tức phái người đi!” Hoa Ức Phong không dám có chút chậm trễ, lập tức rời đi ghế lô, đi trước phân phó thuộc hạ.

Mười triệu – mấy cái chữ này không ngừng kinh đến người Hoa gia cùng những khách nhân khác, người cùng trong ghế lô với Long Thiên Tuyệt cũng bị hắn làm sợ hết hồn.

Chiến Thiên Dực không hiểu nhìn Long Thiên Tuyệt một chút, rồi xem Vân Khê một chút, cả Thịnh Bảo Trai chỉ sợ cũng chỉ có vợ chồng bọn họ có thể giữ vững được bình tĩnh như thế. Mười triệu! Hắn rất hoài nghi, ngân lượng trên người bọn họ có thể có mười triệu sao?

Cừu Mộ Dã trực tiếp nắm chặt chiếc nhẫn trữ vật trên tay mình, phần gáy lạnh lẽo, tại sao hắn lại có cảm giác, đối phương tựa hồ là đem ngân lượng trên người hắn cùng tính vào? Hắn, hắn nhất định là lên tàu cướp biển rồi.

Độc Cô Mưu chỉ giương mắt nhìn vợ chồng Long Thiên Tuyệt một cái, nhưng thấy hai người bọn họ hết sức trấn định, thản nhiên, hắn cũng không để ý nữa, cúi đầu nghiên cứu hai chiếc nhẫn trữ vật trong tay. Đây là Sở Sở nha đầu cho hắn, đối với hắn mà nói hết sức trân quý, còn chưa từng có người nào giống như nàng ngu ngơ đối với hắn tốt như vậy, ngu ngơ nhưng khả ái. Năm ngón tay từ từ khép lại, đem hai cái nhẫn vững vàng giữ nơi lòng bàn tay, tâm thần của hắn bắt đầu hoảng hốt.

Vân Khê đứng ở phía sau Long Thiên Tuyệt, nhẹ nhàng đụng tới

hắn, tâm tư của hắn, nàng hiểu rõ như trăng sáng, hiện tại cũng chỉ nhìn người Hoa gia như thế nào tiếp chiêu.

“Chàng đoán bọn họ còn có thể sẽ tiếp tục tăng giá hay không?”

“Bọn họ nhất định sẽ thêm!” Long Thiên Tuyệt nghiêng đầu nhìn Vân Khê, đưa tay đem nàng nắm ở trên người, khí độ tôn quý tự tin.

Cừu Mộ Dã tình cờ quay đầu, thấy một màn như vậy, không khỏi thương tiếc ca thán. Nếu không phải kiến thức sự xảo trá cùng phúc hắc của vợ chồng bọn họ, hắn chắc chắn cho rằng đây hình tượng tốt đẹp nhất thế gian này, đáng tiếc nhân vật trong bức tranh này từng mấy lần làm hại hắn tổn thương lớn nhỏ, tất cả tốt đẹp trong đầu liền hết thảy biến mất.

“Mười triệu, lần một! Mười triệu, lần hai…” thanh âm người chủ trì run rẩy, bắt đầu báo giá.

Thân thể Hoa Tam gia nghiêng hướng phía trước, bàn tay nắm cửa sổ, quyết cắn răng một cái, hướng lầu dưới hô: “Mười một triệu!”

Chùy nhỏ trong tay người chủ trì sắp đánh xuống run lên ba cái, hắn theo bản năng quay đầu, nhìn về phía Long Thiên Tuyệt, trước mắt có thể cùng Hoa Tam gia tiếp tục cạnh tranh cũng chỉ còn lại có hắn. Hắn nếu không tăng giá như vậy bản đồ sẽ thuộc về Hoa gia.

Long Thiên Tuyệt nắm tay, đáy mắt thấy Hoa Ức Phong vội vã từ cửa chính Thịnh Bảo Trai chạy ra chạy vào, hắn môi mỏng khẽ mím, hai đầu lông mày đọng lại vẻ trầm tĩnh cơ trí. Xoay người, ôm lấy Vân Khê rời đi bệ cửa sổ.

Bọn họ lại bỏ cuộc? Rất nhiều người trong lòng không khỏi thương tiếc buông tiếng thở dài, nguyên tưởng rằng hôm nay còn có thể có

giá kỷ lục, bất quá mười một triệu đã đủ để trở thành một lịch sử kinh người. Thịnh Bảo Trai từ trước tới nay đấu giá đoạt được cao nhất, mười một triệu lượng bạc trắng!

Quản sự Thịnh Bảo trai phía sau màn cùng người chủ trì, chưởng quỹ đều mừng rỡ không dứt, đấu giá giá tiền càng cao, hoa hồng Thịnh Bảo trai có thể lấy được càng cao, mấu chốt nhất chính là, đối với nghề này mà nói, có thể đấu giá bán thành công một vật phẩm cao như vậy chính là một loại khẳng định cùng tuyên truyền cho danh tiếng Thịnh Bảo trai, ích lợi vô số.

“Mười một triệu lượng bạc trắng, lần một! Mười một triệu lượng bạc trắng, lần hai! Mười một triệu lượng bạc trắng, lần ba... Thành giao! Nửa bản đồ Phiêu Miểu Địa phủ, cuối cùng thuộc về Hoa gia!” người chủ trì thanh âm kích động, nửa bản đồ rốt cục tân chủ nhân.

Hoa Tam gia cười dài, tiếng cười truyền khắp mỗi góc Thịnh Bảo trai, giống như là ở tuyên cáo thắng lợi của hắn.

Chiến Thiên Dực mi tâm căng thẳng, khẩn trương nhìn về phía Long Thiên Tuyệt và Vân Khê, hắn nghĩ không ra hai người bọn họ đến tột cùng trong hồ lô muốn làm cái gì, chẳng lẽ thật tính bỏ qua như vậy sao?

“Đại ca, đừng nóng vội! Bản đồ sớm muộn gì cũng thuộc về chúng ta.” Vân Khê mềm giọng an ủi, vẻ tự tin lây nhiễm Chiến Thiên Dực, để cho hắn tâm bất an cũng trấn định theo. Muội tử đã có lòng tin như vậy, tin tưởng nàng không có sai.

“Tam gia gia, không xong! Hết thảy người của chúng ta canh giữ ở ngoài cửa Thịnh Bảo Trai đều bị giết rồi!” Hoa Ức Phong vội vả chạy vào ghế lô, thần sắc lo âu, “Là người Yến gia! Là Yến Vô Ngân! Bọn họ bao vây, chúng ta căn bản là không ra được!”

“Cái gì?” Hoa Tam gia nghe vậy kinh hãi, hai cái lông mày nhăn lại, tức giận “Ghê tởm! Yến Vô Ngân lại còn tự đưa mình tới cửa? Đi, đi với ta xem một chút!”

“Tam gia gia, vậy chuyện trong này làm sao bây giờ?” Hoa Ức Phong nhắc nhở.

Hoa Tam gia ngẩn ra, bỗng nhiên phát giác mùi vị âm mưu, hắn nghiêng đầu cẩn thận suy tư một lần, mơ hồ có chút ít đầu mối.

Lúc này, lầu dưới lại truyền tới liễu đấu giá sư lời của: “Do khoản ngân lượng này quá mức khổng lồ, chúng ta quyết định trước nghiệm thu số lượng bạc rõ ràng. Thỉnh đồng ý.”

“Hoa Tam gia, đây là yêu cầu chủ nhân bản đồ chính miệng nói, mong ngài tha lỗi.” Người chủ trì hướng Hoa Tam gia xá một cái, không dám đắc tội hắn, nhưng là muốn duy trì quy tắc đấu giá tại Thịnh Bảo Trai.

Hoa Tam gia sắc mặt nhất thời đen đi, một ít đầu mối mới vừa hiện lên trong đầu, hiện tại rốt cục sáng tỏ. Hắn ngẩng đầu, mắt quét về phía mấy người Vân Khê, bọn họ đây là cố ý bố trí bẫy rập ở chỗ này chờ hắn? Nếu hắn không cách nào thanh toán tại chỗ tiền mười một triệu lượng bạc trắng, vậy hắn cũng chỉ có thể buông tha cho bản đồ, dựa theo quy củ buổi đấu giá, người học viện Vạn Hoàng có thể lấy được nửa tấm bản đồ với mười triệu lượng bạc. Đáng hận! Bọn họ làm sao biết số bạc trắng hắn hôm nay tùy thân vừa vặn không đủ mười một triệu đây? Hắn nhăn mày suy nghĩ sâu xa.

“Hoa Tam gia? Kia mười một triệu lượng bạc trắng.....” người chủ trì thấy hắn chậm chạp không có phản ứng, không nhịn được hỏi lại.

Này vừa hỏi, kích thích Hoa Tam gia, hắn đột nhiên giận dựng lên, hướng về phía người chủ trì trừng mắt: “Giục cái gì giục? Chẳng lẽ Hoa gia ta có thể thiếu các ngươi ngân lượng không đưa?”

“Không có ngân lượng còn dám tùy tiện mở miệng đấu giá, Hoa gia các ngươi thật là không biết xấu hổ.” Vân Khê chen vào, có chút hả hê đắc ý, khiến cho Hoa Tam gia càng thêm tức giận.

“Đúng! Không đủ ngân lượng cũng đừng có tùy tiện đấu giá!”

“Nếu là mỗi người cũng giống như Hoa gia các ngươi kêu giá loạn, buổi đấu giá này còn có cái gì công bình?”

“Nếu như Thịnh Bảo trai cứ như vậy mặc cho người Hoa gia phá hư quy củ, vậy chúng ta sau này cũng sẽ không tới Thịnh Bảo Trai.”

“Đừng tưởng rằng Hoa Tây thành là địa bàn Hoa gia, các ngươi có thể muốn làm gì thì làm, không tuân thủ quy củ, ta nhớ Thịnh Bảo Trai không chỉ ở Hoa Tây thành. Nếu hôm nay Thịnh Bảo Trai không cách nào cho chúng ta một kết quả vừa lòng, ta xem từ nay về sau, nhờ Hoa gia ban tặng, uy tín Thịnh Bảo Trai xuống dốc không phanh!”

“Đúng! Hoặc là lấy ra mười một triệu lượng bạc trắng, hoặc là tự động buông tha!”

“.....”

Hội trường, mọi người nghị luận rối rít.

Đối mặt áp lực như vậy, Tam chưởng quỹ Thịnh Bảo trai phải tự mình ra mặt, hắn hướng Hoa Tam gia chắp tay, nói: “Hoa Tam gia, quy củ Thịnh Bảo Trai không thể phá, kính xin ngài phối hợp!”

Hoa Tam gia mặt đen lại, vừa tức vừa giận, hắn bình sinh khi nào gặp qua chuyện lúng túng như thế này? Cũng được, cứ để người học viện Vạn Hoàng lấy được bản đồ trước, hắn đã thiết kế thiên la địa võng, đem toàn bộ bắt lại, bản đồ sớm muộn gì cũng là của hắn. Hắn cũng muốn nhìn xem người học viện Vạn Hoàng có thể lấy ra mười triệu lượng bạc hay không.

“Bản đồ, lão phu không cần!” Hắn hướng về phía lầu dưới lạnh lùng nói.

Hiện trường ồn ào. Thì ra là người Hoa gia thật không có mười một triệu lượng bạc trắng, chẳng qua là vì muốn được bản đồ nên lên tiếng thôi.

Cừu Mộ Dã nghe đến đó, không khỏi nhìn về phía hai vợ chồng Vân Khê, người Hoa gia rút lui, như vậy tự nhiên đến phiên vợ chồng này, chẳng lẽ bọn họ thật muốn lấy mười triệu lượng bạc trắng mua bản đồ? Trên người bọn họ thật có nhiều ngân lượng như vậy sao? Hắn rất là tò mò.

Ánh mắt của mọi người trong hội trường cũng đồng loạt chuyển hướng về phía Vân Khê, Hoa gia không đem ra mười một triệu lượng bạc trắng, như vậy bọn họ thì sao? Bọn họ có thể lấy được ra mười triệu lượng bạc trắng sao?

“Ta mới vừa nói, người Hoa gia không có ngân lượng còn dám tùy tiện mở miệng kêu giá, thật là không biết xấu hổ. Như vậy hiện tại, chúng ta cũng cầm không nhiều ngân lượng như vậy chẳng phải là tự mắng mình?” Vân Khê sờ sờ mũi, đột nhiên có chút hối hận mình miệng lưỡi quá nhanh.

Long Thiên Tuyệt cười khẽ “Làm sao giống nhau? Bọn họ không có

ngân lượng, lại dám mạnh miệng, là bọn hắn không biết xấu hổ. Chúng ta không có ngân lượng, là cơ trí của chúng ta, biết bọn họ khẳng định mua không được bản đồ, cho nên mới thêm giá, tại sao có thể đem hai người đánh đồng đây?"

Vân Khê vô cùng đồng ý gật gật đầu. (vô sỉ a!!)

Cừu Mộ Dã liếc mắt xem thường, thầm mắng bọn họ vô sỉ, nói cho cùng, thì ra là hai người bọn họ cũng không có đầy đủ ngân lượng, vậy còn náo loạn? Sớm biết hắn tự kêu giá, đem nửa bản đồ kia mua, sau đó lại bán chuyển tay, là hắn có thể kiếm được càng nhiều ngân lượng.

"Long công tử, nếu Hoa gia đã bỏ đi rồi, như vậy bản đồ nên là các ngươi giành được....." Tam chưởng quỹ ở dưới lầu nói.

Long Thiên Tuyệt dịch bước đến cửa sổ, hướng về phía lầu dưới nói: "Ta cùng phu nhân thương lượng, thấy cầm mười triệu lượng bạc trắng mua nửa tấm bản đồ thật sự không đáng giá! Cho nên, trừ phi bản đồ có thể giảm nửa giá, nếu không chúng ta cũng chỉ có thể bỏ qua!"

Quyển 4 - Chương 170: Bản đồ Tới tay

Tất cả mọi người tại buổi đấu giá sững sờ, trợn mắt nhìn thẳng, bọn họ đến Thịnh Bảo Trai vô số lần vẫn chưa nghe nói đến việc có thể cò kè mặc cả, bọn họ thật rất muốn đối với Long Thiên Tuyệt dựng thẳng ngón tay, nói một tiếng: huynh đệ, ngươi thật cường hãn!

Hoa Tam gia nghe vậy, thiếu chút nữa giận đến xịt khói, hóa ra bọn họ cũng không đem mười triệu lượng bạc trắng, nhưng cố ý nâng lên, chờ hắn rơi bẫy! Vô sỉ a! Thật là vô sỉ!

Khóe miệng Tam chưởng quỹ hung hăng rút lại, hắn nhớ rõ ràng khi người Hoa gia không đưa ra được mười một triệu lượng bạc trắng, tôn giá phu nhân rất sung sướng đem Hoa gia mắng một trận, nói người Hoa gia không biết xấu hổ, nhưng bây giờ đến phiên chính bọn hắn ăn quịt. Bọn họ từ vừa mới bắt đầu cũng không có mười triệu lượng bạc trắng, là đang lừa gạt? Đầu năm nay, làm ăn quá chán, chỉ sợ gặp gỡ khách nhân vừa vô lại vừa vô sỉ như vậy!

“Long công tử.....” Hắn đang muốn nói cái gì đó, bên này Long Thiên Tuyệt còn nói: “Dĩ nhiên, quy củ Thịnh Bảo Trai không thể phá, danh dự không thể hủy. Vì đền bù tổn thất, chúng ta nguyện ý giảm nửa giá, lại thêm năm trăm ngàn làm phí tổn thất danh dự.”

Y theo lời hắn, cũng chính là nghĩ cầm năm triệu năm trăm ngàn lượng bạc trắng mua nửa bản đồ, giá tiền này so sánh với gia tộc Tông Chính cao hơn ra năm trăm ngàn. Nhưng nếu người Thịnh Bảo Trai không đáp ứng, như vậy người thứ ba kêu giá là Tông Chính gia tộc sẽ tự động được bản đồ. Gia tộc Tông Chính báo giá vẻn vẹn là

năm triệu lượng bạc trắng, ít hơn năm trăm ngàn.

Tam chưởng quỹ phân vân, trong lòng thầm mắng đối phương vô sỉ, đây không phải là buộc hắn đi vào khuôn khổ sao? Chính là năm trăm ngàn lượng bạc trắng, có thể mua được danh dự Thịnh Bảo Trai sao?

Hoa Tam gia bây giờ nhìn không nổi nữa, hừ lạnh nói: “Theo như ngươi ra giá như vậy, lão phu cũng có thể lại thêm năm trăm ngàn lượng, dùng sáu triệu lượng mua bản đồ!”

“Hoa Tam gia, ngươi mới vừa rồi đã trước mặt mọi người bỏ qua bản đồ, thân là nguyên lão và trưởng bối Hoa gia cũng không thể nói hai lời khiến cho vãn bối coi thường ngươi.” Long Thiên Tuyệt vừa nói như thế, Hoa Tam gia giận đến cơ hồ muốn hộc máu.

“Ta không được, các ngươi cũng đừng mong lấy được!” Hoa Tam gia hận không kiềm được phun một búng máu về phía đối phương.

“Lão nhân gia nóng giận như vậy, tức giận hại thân, vãn bối, cũng chỉ sợ phải đưa quan tài cho ngươi.” Long Thiên Tuyệt vân đạm phong khinh, Hoa Tam gia giận đến hai mắt trắng dã, muốn ngã bất tỉnh xuống đất. Nghĩ hắn ở Hoa gia là thân phận tôn quý cỡ nào? Cho tới bây giờ chỉ có người nịnh nọt hắn, đối với hắn một mực cung kính, nào gặp người nói với hắn lời ác độc như thế? Hoa Tam gia hừ lạnh một tiếng, ống tay áo lay động, hướng về phía Long Thiên Tuyệt đẩy ra chưởng lực tiến công tập kích.

Long Thiên tuyệt không sợ không vội vàng, trong tay lấy ra một ngọn tháp màu vàng, phương pháp kia rất giống trong Thiên vương chuyển thế bày tháp trong truyền thuyết, khí chất cao nhã, tôn quý, cao không thể chạm.

“Hai vị, xin bình tĩnh, chớ nóng!” Tam chưởng quỹ kịp thời ngăn trở Hoa Tam gia động thủ, “Theo ta thấy, chúng ta hay là trước hỏi chủ nhân bản đồ một chút cuối cùng muốn đem bản đồ bán cho người nào. Bất kể hắn như thế nào quyết định, chúng ta đều tuân theo, có thể không?”

Tầm mắt Tam chưởng quỹ xẹt qua trên mặt từ Hoa Tam gia, Long Thiên Tuyệt và Hách Liên Tử Phong, buổi đấu giá kéo dài đến bây giờ, có thể nói là chỉ còn lại có ba nhà này thực lực tương đương. Hoa Tam gia là dẫn đầu bỏ qua tư cách đấu giá; Long Thiên Tuyệt giải thích cũng là lập lờ nước đôi, hơi vô lại; về phần Hách Liên Tử Phong, theo lý hai người phía trước cũng không có đủ ngân lượng tới trả giá bọn họ hô lên, tự nhiên đến phiên hắn, nhưng hết lần này tới lần khác Long Thiên Tuyệt bên này nguyện ý đưa nhiều hơn năm trăm ngàn. Làm người làm ăn, tự nhiên là lấy bạc làm chuẩn, Tam chưởng quỹ suy tư xong, cuối cùng quyết định đem quyền quyết định chuyển giao đến trong tay chủ nhân thần bí của bản đồ.

“Tốt, lão phu không có ý kiến!” Hoa Tam gia nói.

“Ta cũng vậy không có vấn đề.” Long Thiên Tuyệt nói.

Hách Liên Tử Phong lược lược vuốt cằm, coi như là đồng ý.

Tam chưởng quỹ tạm thời rời đi buổi đấu giá, người còn lại cũng không có rời đi Thịnh Bảo Trai, chờ tin tức, xem náo nhiệt, bản đồ cuối cùng rơi vào nhà nào hay là một điều bí ẩn, mọi người không bỏ rời đi được, chờ chực kết quả cuối cùng công bố.

“Đi vây quanh ghế lô người học viện Vạn Hoàng! Bất kể kết quả như thế nào, cũng không thể để cho bọn họ đào thoát.” Hoa Tam gia âm thầm phân phó, đã làm xong tính toán xấu nhất.

“Tam gia Gia, người Yến gia ngoài cửa thì sao? Bọn họ là hướng về phía chúng ta.” Hoa Ức Phong nói.

“Trước bất kể, bọn họ cũng không dám xông vào Thịnh Bảo Trai giết người, chúng ta trước đem bản đồ thu vào tay, sau đó mới nghĩ biện pháp đối phó Yến Vô Ngân!”

“Dạ! Con đi đây!” Hoa Ức Phong tự mình suất lĩnh cao thủ, hướng cửa thang lầu và ghế lô trên đường bao vây, chỉ cần người học viện Vạn Hoàng ra cửa, bọn họ liền lập tức đồng loạt xông lên.

Hoa Ức Phong cười lạnh, vẻ mặt kiên định.

Hoa Sở Sở âm thầm gấp gáp, cùng Bách Lý Băng Tuyền trao đổi ánh mắt, nếu bản đồ thật sự bị Vân tỷ tỷ bọn họ lấy đi, Tam gia gia nhất định sẽ đem Bách Lí tiểu thư làm con tin, nàng phải nghĩ biện pháp giải huyệt đạo khó hiểu trên người nàng ấy để thoát đi mới được. Nhưng là dưới mí mắt Tam gia gia, nàng căn bản không có cơ hội xuất thủ, làm sao bây giờ?

Người Hoa gia bắt đầu có hành động, Vân Khê bên này cũng không nhàn rỗi, mấy người bên trong nhà trao đổi ánh mắt.

“Đại ca, ta cùng Thiên Tuyệt hấp dẫn lực chú ý của Hoa Tam gia, huynh và Độc Cô đi cứu Bách Lí tiểu thư. Đến lúc đó Côn Luân tiền bối bọn họ có tiếp ứng các ngươi, một khi đem người cứu ra, không nên ham chiến, lập tức rời khỏi Thịnh Bảo trai.” Vân Khê hạ giọng nói.

“Tốt!” Chiến Thiên Dực không nói hai lời, liền đáp ứng.

Độc Cô Mưu không nói tiếng nào, đây là phương thức hắn đáp ứng.

Cừu Mộ Dã nghe kế hoạch của bọn họ, không khỏi nóng nảy: “Ta đây sao? Các ngươi không để ý đến?”

“Ngươi? Ngươi cùng Hoa gia có cừu oán sao?” Vân Khê nhíu mi, đem ánh mắt “liên quan đến ngươi sao” liếc về phía hắn.

Cừu Mộ Dã vội la lên: “Ta vốn là cùng Hoa gia không thù, nhưng là bây giờ đã bị các ngươi làm liên lụy tới, người Hoa gia khẳng định cho ta là người bên các ngươi. Bọn họ là sẽ không bỏ qua cho ta!” Cũng không phải sao? Hắn theo chân bọn họ cùng một cái ghế lô, nếu nói là hắn một chút cũng không liên quan, nói ra quỷ đều không tin! Bọn họ nếu thuận lợi đào thoát, người Hoa gia có thể dễ dàng bỏ qua cho hắn sao?

Vân Khê suy nghĩ một chút, cũng là, bọn họ đi lần này, hắn thật là có phiền toái. Thôi, mặc dù mệt chút, nhưng đã cùng hắn biến chiến tranh thành tơ lụa rồi. Nàng đưa tay, từ trong lòng ngực móc ra Ngọa Long Cư, bầy trên bàn, nói với hắn: “Vào đi thôi!”

Đi vào? Cừu Mộ Dã nhìn Ngọa Long Cư hồi lâu, không hiểu ra sao. Nàng điên rồi sao? Cái đồ vật này mặc dù lớn lên là rất giống phòng ốc, nhưng là căn bản kém xa có được hay không? Hắn là một người sống sờ sờ, làm sao đi vào?

“Nhanh lên một chút a! Ngây ngốc làm cái gì? Chẳng lẽ ngươi muốn bị người Hoa gia bắt được?” Vân Khê thúc giục.

“Cái này… Ngươi để cho ta đi vào nơi này? Ngươi không phải là đang đùa ta?” Thù Mộ Dã hơi có chút tức giận, cho là đối phương lại đang đem hắn trêu đùa.

Vân Khê nhìn vẻ mặt kia, lập tức phản ứng “Ta biết mà, ngươi chưa từng thấy đồ vật cao cấp như vậy.”

Nàng đưa tay, nắm một gã tùy tùng bên cạnh Cừu Mộ Dã, dùng sức đem người ném vào Ngọa Long Cư: “Nhìn thấy không? Người là có thể đi vào, công dụng của nó cùng chiếc nhẫn trữ vật không sai biệt lắm, bất quá so với chiếc nhẫn trữ vật, phẩm chất của nó cao cấp hơn rất nhiều.”

Cừu Mộ Dã ngưng thần nhìn lại, chỉ thấy nơi cửa sổ Ngọa Long Cư, xuất hiện một bóng người rất nhỏ, rõ ràng chính là tên tùy tùng mới vừa kia, thì ra là đồ chơi này bên trong thật có thể chứa người?

“Có ý tứ! Có ý tứ! Chẳng lẽ bảo khí này cũng là ngươi luyện chế?” Cừu Mộ Dã đem ánh mắt vô hạn sùng bái nhìn Long Thiên Tuyệt, hai mắt phóng ánh sáng, hăng hái bừng bừng nói, “Ngươi ra giá bán cho ta đi!”

“Đây không phải là vật phẩm để bán!” Vân Khê dùng sức trừng hắn một cái, Ngọa Long Cư là nhà bọn họ, làm sao có thể bán ra?

“Đừng nhìn, muốn sống thì vào nhanh lên!”

“Vậy ngươi luyện chế một cái nữa, ta mua giá cao! Bao nhiêu ngân lượng đều không có vấn đề, ai, ta còn chưa nói xong…” Vân Khê cho hắn một cước, trực tiếp đá vào Ngọa Long Cư, hiện tại không có thời gian nghe hắn lải nhải?

“Ta… Chính mình đi vào!” một gã tùy tùng Cừu Mộ Dã khác thấy thế, vội vàng thức thời tự mình nhảy vào.

“Đại ca, cái này ngươi cầm lấy trước!” Vân Khê đem Ngọa Long Cư giao cho Chiến Thiên Dực, lúc này, Tam chưởng quỹ cũng xuất hiện một lần nữa, bắt đầu tuyên bố quyết định chủ nhân bản đồ.

“Chư vị, căn cứ yêu cầu chủ nhân, hắn quyết định, cuối cùng đem bản đồ bán cho Long công tử học viện Vạn Hoàng!”

Hiện trường xôn xao. Không nghĩ tới cuối cùng nhận được bản đồ chính là người học viện Vạn Hoàng!

Hoa Tam gia mắt lạnh nheo lại, nước xoáy màu đen nhanh quay ngược trở lại.

Hách Liên Tử Phong mặt không chút thay đổi, thật giống như đã sớm liệu đến kết quả.

Long Thiên Tuyệt và Vân Khê nhìn nhau cười, đồng loạt phi thân từ cửa sổ tới bàn đấu giá trung tâm.

Hai mắt Hoa Tam gia khẽ nhếch, chăm chú nhìn khẩn vợ chồng Vân Khê, giơ tay lên, hướng về người phía trong rạp nói: “Đi nói cho Đại thiếu gia, kế hoạch có biến, đi trấn thủ bàn đấu giá cho ta. Một khi bản đồ xuất hiện, liền lập tức động thủ!”

Có cao thủ lên tiếng rời đi.

Hoa Sở Sở và Bách Lý Băng Tuyền tim nhất tề thót lên tới cổ họng, tình thế hết sức căng thẳng, cơ hội của các nàng cũng rất mau sẽ tới.

Kiểm kê ngân lượng xong, Tam chưởng quỹ đánh ba chưởng, rốt cục đem ra bản đồ.

“Mời hai vị xem! Đây chính là nửa bản đồ Phiêu Miểu Địa phủ.”

Bản đồ từ từ mở ra, tản ra mùi của quyển da cừu cổ xưa, lộ ra cảm giác thần bí, còn có kia dấu vết bị mủi kiếm cắt rách qua, giống như cùng nửa bản đồ khác hợp lại.

Rốt cục, rốt cục chiếm được nửa bản đồ khác. Vân Khê đưa tay, nắm chặt bản đồ.

Lúc này, một luồng gió từ phía sau nàng đánh tới rất mạnh, Hoa Tam gia xuất thủ.

Long Thiên rất sớm có phòng bị, nghiêng người dịch một bước, che ở phía sau Vân Khê, trong tay của hắn đưa ra Kim Hòa tháp, đáy tháp hướng Hoa Tam gia.

“Thu cho ta!”

Hoa Tam gia phi thân đến nửa đường, bỗng nhiên cảm giác có cái gì không đúng, từ bên trong tháp bỗng nhiên toát ra một cỗ lực lượng, đem thân thể bao phủ ở trong đó, không ngừng hút phía trước. Hắn đáy lòng kinh hãi, vội vàng thu kiếm, vội vàng thoát thân.

May mà hắn phát hiện được sớm, kịp thời thoát thân, nếu không, hắn sớm muộn bị Kim Hòa tháp thu vào.

“Chết tiệt! Đây là đồ vật quái quỷ gì? Tiểu tử, có bản lĩnh hãy cùng lão phu giao chiến!” Hắn vừa tránh né, vừa mắng.

Long Thiên Tuyệt hai mắt nhìn chằm chằm hắn, Kim Hòa tháp nhắm ngay thân ảnh Hoa Tam gia đang không ngừng biến ảo phương hướng.

“Ngài là tiền bối, làm vãn bối tất nhiên phải kính lão, sao dám ở trước mặt tiền bối vũ đao lộng thương?”

Ý tứ là hắn vì kính lão, nhượng cho đối phương? Hoa Tam gia tức giận gào lên: “Tiểu tử ngươi chớ đắc ý! Lão phu chẳng những muốn

giết ngươi, còn muốn chiếm bảo bối trong tay ngươi, xem ngươi đến lúc đó còn như thế nào liều lĩnh?”

Hơi thở cuồng bạo quét ngang, Hoa Tam gia giận dữ, thi triển ra toàn lực bình sinh, hướng Long Thiên Tuyệt và Vân Khê công kích.

“Hoa Tam gia, ngài động võ ở Thịnh Bảo Trai, không đem Thịnh Bảo Trai ta để vào trong mắt sao?” Tam chưởng quỹ lúc này lại đứng dậy, ngoài Vân Khê và Long Thiên Tuyệt dự định, dưới lệnh Tam chưởng quỹ, đông đảo cao thủ trong phòng đồng loạt ra tay.

Thừa dịp rối loạn, hai vợ chồng lấy bản đồ, hướng cửa Thịnh Bảo Trai chạy đi.

Hoa Tam gia nơi nào chịu để cho hai vợ chồng chạy trốn? Cả người hắn chấn động, trường kiếm vung chém, đánh văng hai gã cao thủ của Thịnh Bảo Trai, đuổi theo hướng hai vợ chồng. Đuổi theo ra mấy bước, lại có cao thủ Thịnh Bảo Trai ngăn hắn, không biết còn tưởng rằng là người Thịnh Bảo Trai cố ý muốn giúp người học viện Vạn Hoàng. Song ngẫm nghĩ sau, mới hiểu được đây là quy củ Thịnh Bảo Trai, vô luận là người nào, cũng không được động thủ bên trong Thịnh Bảo Trai, nếu không bọn họ chắc chắn đánh đuổi ra ngoài. Hành động Hoa Tam gia lớn lối, chọc giận tới Tam chưởng quỹ, hắn cũng sớm xem người Hoa gia không vừa mắt rồi, mượn cơ hội, cho Hoa gia thế nào là lễ độ.

Bởi vì hắn đã điều tra rõ ràng, cừu địch của Hoa gia là Yến Vô Ngân giờ phút này canh giữ ở ngoài cửa Thịnh Bảo Trai, Hoa Tam gia lần này sợ là chạy trời không khỏi nắng. Đã như vậy, hắn không ngại bỏ đá xuống giếng, đánh chó mù đường, dùng cái này một lần nữa khẳng định quy củ Thịnh Bảo Trai, muốn dạy người cũng phải nhìn quy củ Thịnh Bảo Trai.

“Các ngươi dám giúp đỡ bọn họ chính là đối nghịch Hoa gia, lão phu thu thập tất cả các ngươi!” Hoa Tam gia liên tục gầm thét, hạ thủ cũng càng thêm hung mãnh cuồng bạo.

Những cao thủ Hoa gia chia làm hai đường, một đường đuổi theo đuổi vợ chồng Vân Khê, một đường giúp Hoa Tam gia đối phó người Thịnh Bảo Trai, tràng diện cực kỳ hỗn loạn.

Những khách nhân còn lại rối rít chạy trốn, để tránh bị liên lụy.

Trong phòng, Hoa Sở Sở xem thời cơ đến rồi, vội vàng giải huyệt đạo trên người Bách Lý Băng Tuyền, hai người hợp lực hướng ngoài cửa phòng phóng đi.

“Tứ tiểu thư, các ngươi không thể đi!” Bốn gã cao thủ Hoa gia ngăn cản.

Bách Lý Băng Tuyền rút kiếm, đâm về bốn người, nàng khẽ kêu một tiếng, một Cự Long màu lam biến ảo, gầm thét xông vào lầu ba.

Hoa Sở Sở vươn ra hai ngón tay, trong miệng mặc niệm, trong đôi mắt hiện lên lam quang thần bí, một cột nước từ ngón giữa toát ra, từng sợi hàn khí vọt lên, ngưng tụ thành một cái thủy sắc băng gấm, quấn quanh Cự Long màu lam, lượn vòng mà đi.

Trong hành lang, chỉ một thoáng nổi lên gió lốc, huyền khí chấn động.

“Băng Tuyền!” Chiến Thiên Dực và Độc Cô Mưu chạy ra khỏi ghế lô, xông qua người Hoa gia vây công, chạy tới hướng hai cô gái nữ. Nhìn thấy một màn này, Chiến Thiên Dực lộ ra sắc mặt vui mừng, tăng bước nhanh.

Bách Lý Băng Tuyền quay đầu, bắt gặp nụ cười trên khuôn mặt

dương cương tuấn mỹ Chiến Thiên Dực, ánh sáng như ngọc, sáng lạng, phảng phất mới gặp gỡ, hơi ngẩn ra, nháy mắt thất thần. Là nàng nhìn lầm rồi sao? Đã bao lâu, chàng chưa nở nụ cười với nàng?

Thất thần, cao thủ Hoa gia từ từ chiếm cứ thượng phong, Cự Long màu lam bị oanh kích nặng nề, Bách Lý Băng Tuyền phun ra một ngụm máu tươi.

“Rống ——”

Một Cự Long từ phía sau Chiến Thiên Dực gầm thét lướt qua đỉnh đầu của hắn, xông về cao thủ Hoa gia, Chiến Thiên Dực kéo trường kiếm, áo bào phần phật, sau một khắc, thân thể lảo đảo muốn ngã Bách Lý Băng Tuyền rơi vào một vòng tay ấm áp.

Nàng ngước mắt, đụng vào cặp mắt hữu thần sáng ngời kia, nàng phảng phất như đang thấy được mây bay, hân hoan lướt tới. Nàng thật không có nhìn lầm!

“Dực ——”

Thanh âm của nàng hơi khàn giọng vì bị đè nén, ánh mắt từ từ ướt át, nàng đợi ngày này tám năm. Nàng rốt cục cũng chờ được.

Chiến Thiên Dực cúi đầu nhìn nàng, hô hấp ngưng trọng: “Băng Tuyền, thật xin lỗi, ta tới chậm.”

Tay nắm bên hông nàng chặt hơn, thanh âm của hắn và ngực của hắn giống như là một ngọn lửa đem nàng thiêu đốt.

Bách Lý Băng Tuyền nước mắt dâng lên, không nhịn được nghẹn ngào, nàng biết một câu nói kia đại biểu hàm nghĩa, mặc dù chỉ có

nhẹ nhàng mấy chữ, nhưng là đối với nàng nặng như ngàn vàng. Cho dù là giờ phút này sẽ chết đi, nàng cũng chết mà không tiếc.

“Đi! Chúng ta rời đi nơi này trước!” Chiến Thiên Dực trên tay hơi chút dùng sức, đã đưa nàng vào đến trong Ngọa Long Cư, quay đầu lại, hướng về phía Độc Cô Mưu quát lên, “Chúng ta đi mau!”

Lúc này, Côn Luân lão giả thầy trò mấy người xuất hiện ở trong hành lang, một mạch liều chết, thay bọn họ tạo một con đường.

“Đi mau!”

“Mưu ca ca, đừng để muội lại một mình!” Hoa Sở Sở thu hồi Thủy huyễn thuật, hướng Độc Cô Mưu ngoắc, phía sau nàng, mấy tên cao thủ Hoa gia đã vây quanh nàng, ngăn chặn đường đi. Nàng là Hoa gia Tứ tiểu thư, bọn họ không dám thương tổn nàng, nhưng cũng không thể để nàng cùng ngoại nhân rời đi.

“Tứ tiểu thư, hãy đợi ở chỗ này, không được phép đi đâu cả!”

“Ai cần ngươi lo?” Hoa Sở Sở tức giận nói.

Độc Cô Mưu ở cửa thang lầu quay đầu lại, tầm mắt xuyên qua cao thủ Hoa gia, nhìn thân thấp mọi người một đoạn Hoa Sở Sở, hắn không khỏi dừng bước. Có muốn mang nàng đi hay không? Nàng là Hoa gia Tứ tiểu thư, vốn nên cùng người nhà đợi chung một chỗ. Hắn nếu mang nàng đi, vô danh vô phận, chẳng phải phá hủy danh dự nàng? Độc Cô Mưu do dự.

Một đạo kiếm quang từ sau hắn bay vút, đọng lại lạnh lẻo, tà phách xuống.

“Mưu ca ca, cẩn thận a!” Hoa Sở Sở kinh hãi, phá tan vòng vây cao

thủ Hoa gia, liều lĩnh hướng hắn chạy lại.

Thủy Long trong nháy mắt ngưng tụ đầu ngón tay, quanh quẩn bay múa, Thủy quang ẩn chứa sát ý manh hiện. Độc Cô mưu đã sớm cảm giác đến sát khí, trường kiếm quay về phi chém, mau kinh người, mũi kiếm từ trái tim đối phương xéo xuống, xuyên thấu qua!

Một kiếm! Cao thủ đánh lén phía sau hắn thấp giọng hô, tắt thở tại chỗ.

Độc Cô Mưu đưa lưng về phía hắn, từ từ rút bảo kiếm ra. Thủy Long ngay sau đó oanh kích trên người cao thủ, đem cao thủ bắn bay đi ra ngoài xa xa.

“Mưu ca ca, dẫn muội đi!” Hoa Sở Sở liều lĩnh hướng hắn chạy tới, phía sau nàng, những cao thủ Hoa gia nhất tề chạy nhanh đến, không để hắn có nửa phần do dự.

Bắt được bàn tay nhỏ bé của nàng, Độc Cô Mưu mang theo nàng, bước nhanh chạy như điên.

Do Côn Luân lão giả cản ở phía sau, mấy người thuận lợi thoát đi Thịnh Bảo Trai.

Cửa chính Thịnh Bảo Trai hỗn chiến thành một đoàn, cao thủ Hoa gia gặp cao thủ Thịnh Bảo Trai và Yến gia giáp công, tự lo không xong, nơi nào còn có thời gian đuổi theo đuổi đám người Chiến Thiên Dực?

Đoàn người Chiến Thiên Dực không có lưu lại, cũng không ham chiến, y theo ước định cùng Vân Khê, trực tiếp chạy đến ngoài thành.

“Ha ha ha, chúng ta rốt cục trốn ra được rồi!”

“Mưu ca ca, chúng ta bây giờ đi nơi nào?”

“Mưu ca ca, sau này muội liền đi theo huynh, huynh đi đâu, muội sẽ đi tới đó. Huynh nếu dám phớt lờ muội, muội liền… liền đuổi theo huynh! Ha hả a…”

Phố lớn ngõ nhỏ, lưu lại cũng là thanh âm réo rắt cười vui dễ nghe của Hoa Sở Sở.

Ánh chiều như một bàn tay ôn nhu, nhẹ vỗ về cả vùng đất, xuân ý dạt dào.

Hách Liên Tử Phong chắp tay đứng nơi cửa sổ, hư nhãn nhìn lầu dưới kịch liệt đánh nhau, tinh thần từ từ bay xa. Bọn hắn giờ phút này, hẳn là đã thuận lợi rời đi Hoa Tây thành? Vội vã gặp nhau, vội vã chia tay, lưu lại chính là phiền muộn. Bọn họ chung quy hay là đi hai đường bất đồng, mặc dù tình cờ gặp nhau, đến cuối cùng vẫn đi khác đường. Không tiếng động thở dài, hắn xoay người rời cửa sổ: “Chúng ta đi!”

Hai gã nam tử áo đỏ kinh ngạc nhìn bóng lưng của hắn, vì sao bọn họ cảm thấy hắn nồng đậm cô tịch cùng phiền muộn? Cảm xúc như vậy, không nên xuất hiện ở trên người Tử Phong thiếu gia, hắn kiệt ngạo mà tôn quý, mắt nhìn xuống chúng sanh, không thể xâm phạm.

Cách đó không xa, đoàn người Vân Khê, bao gồm mấy huynh đệ Bách Lý gia, cũng chờ ở chỗ này, xa xa thấy Chiến Thiên Dực, Độc Cô Mưu cùng thầy trò Côn Luân lão giả từ cửa thành chạy nhanh đến, mọi người mừng rỡ.

“Đại ca, các ngươi có thể tới. Hết thảy cũng còn thuận lợi sao? Bách Lí tiểu thư đâu?” Vân Khê hỏi.

“Đúng vậy a, bác đâu?” Bách Lí Song cùng mấy vị huynh trưởng đồng loạt hỏi.

Chiến Thiên Dực lấy Ngọa Long Cư ra, đem mấy người đang ẩn thân, Bách Lý Băng Tuyền cùng chủ tớ Cừu Mộ Dã, hết thảy mời đi ra ngoài, hắn tiến lên mấy bước, đỡ Bách Lý Băng Tuyền.

“Nàng không sao chứ?” Hắn nhẹ giọng hỏi thăm.

“Không có chuyện gì, chẳng qua là vết thương nhỏ.” thanh âm Bách Lý Băng Tuyền rất thấp rất thấp, cúi đầu nhìn tay của hắn đỡ ở tay nàng, trên khuôn mặt tuyệt mỹ trắng trẻo không tỳ vết bay lên vết hồng khả nghi.

Bảy người huynh muội Bách Lí Song đồng loạt rùng mình, ánh mắt quái dị nhìn bác, không thể tin được đây là bác của bọn hắn sao?

“Bác, người bị thương không nhẹ rồi, mặt đỏ rần.” Bách Lí nhị ca nghẹn cười.

Bách Lý Băng Tuyền tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, quay đầu đón nhận ánh mắt Chiến Thiên Dực chuyên chú nhìn nàng, mặt của nàng cũng lần nữa ửng hồng, không dám nhìn lại hắn. Nàng phải chờ lâu như vậy, rốt cục chờ đến ngày này, nhưng ngược lại có chút không thích ứng.

Vân Khê nhìn đại ca và Bách Lí tiểu thư một chút, không khỏi hiểu ý cười một tiếng, khúc mắc giữa bọn họ, cuối cùng là mở ra, thật đáng mừng. Nhưng nếu đại ca có thể tìm về muội muội của hắn, đó chính là mừng vui gấp bội.

Tầm mắt của nàng tiếp tục chếch đi, chú ý tới Hoa Sở Sở đi theo bên

cạnh Độc Cô Mưu: “Sở Sở, muội thất sự muốn rời khỏi Hoa gia? Muội bỏ được mẫu thân sao?”

Hoa Sở Sở cắn cắn môi, cúi đầu nói: “Mẹ ta vẫn buộc muội gả cho Độc Cô Kiêu, muội nếu không đi, qua ít ngày sẽ phải cùng Độc Cô Kiêu thành thân.....”

Độc Cô Mưu từ từ buông bàn tay đang nắm tay nàng ra.

Hoa Sở Sở trở tay chủ động cầm tay của hắn, ngửa đầu mỉm cười nói: “Mưu ca ca, muội hiện tại không chỗ có thể về, huynh không thể vứt bỏ muội được!”

Độc Cô Mưu cố gỡ tay, những không sao gỡ được, không thể làm gì khác hơn là tùy ý nàng nắm. Hắn không nói gì, cũng không biết nên nói gì. Hắn lại mang đi vị hôn thê của thân đệ đệ… Tâm tình của hắn rất phức tạp.

Vân Khê cười một tiếng, nói Hoa Sở Sở với: “Sở Sở, hoan nghênh muội! Sau này muội và Độc Cô giống nhau, đều là người thân của chúng ta.”

“Thật tốt quá!” Hoa Sở Sở cười tươi như hoa. Nàng biết được đối phương nhận nàng đại biểu cho hàm nghĩa gì, nàng rất vui vẻ, hớn hở tiếp nhận.

Long Thiên Tuyệt lẳng lặng quét mắt mỗi người tại chỗ, ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, nói: “Bản đồ đã tới tay, đừng để đêm dài lắm mộng, chúng ta nhanh rời đi.”

“Long sư huynh, lúc trước ta đề cập tới chuyện, có phải hay không có thể thương lượng một chút đây?” Cừu Mộ Dã cười hì hì, cùng nhau đi qua, đối với Long Thiên Tuyệt gọi cũng thân mật rất nhiều,

hắn còn băn khoăn chuyện Ngọa Long Cư đây.

Long Thiên Tuyệt tùy tiện trả lời “Chờ ta có hứng rồi hãy nói.”

“Vậy ngươi lúc nào có hứng? Cần bao lâu? Bằng không, ta chuyển đến học viện Vạn Hoàng các ngươi, như vậy càng thêm dễ dàng không phải sao?” Cừu Mộ Dã ngữ khí nóng nảy.

Người chung quanh nhất tề hướng hắn liếc mắt, như vậy cũng được?

“Học viện Vạn Hoàng chúng ta cũng không phải là người nào cũng chiêu thu, ngươi muốn vào học viện Vạn Hoàng thì phải có cống hiến nhất định.” Vân Khê trêu chọc.

“Ta hiểu! Ta hiểu!” Thù Mộ Dã dùng sức gật đầu, sau đó hướng mọi người chắp chắp tay, từ biệt nói, “Như vậy chúng ta đi trước một bước, sau này còn gặp lại.”

Đã hiểu? Tiểu tử này ngộ tính còn rất cao đi? Đưa mắt nhìn hắn rời đi, Vân Khê quay đầu nhìn về phía Bách Lý Băng Tuyền: “Bách Lí tiểu thư, không biết các ngươi có tính toán gì không?”

Bách Lý Băng Tuyền định thần, ngước mắt nhìn thoáng qua Chiến Thiên Dực, nói: “Các vị đã có cả bản đồ Phiêu Miểu Địa phủ, ta nghĩ người sau lưng kia nhất định sẽ rất nhanh liên lạc Dực, ta muốn đồng hành với các vị cho đến tận mắt thấy A Lý bình an trở về mới thôi.”

“Đúng vậy, bọn họ nếu có thể nắm giữ rõ ràng nhất cử nhất động của ta, nói vậy hiện tại cũng đã biết ta được đến bản đồ.” Chiến Thiên Dực mày kiếm từ từ chau lên.

Lúc này, Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục nhất tề gào thét lên:

“Mọi người mau nhìn! Đây là cái gì?”

Mọi người theo phương hướng bọn họ chỉ điểm, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một con chim ưng giương cánh hướng bọn họ bay tới, ánh mắt của nó sắc bén, nhìn chằm chằm Chiến Thiên Dực, đối với những người khác thì làm như không thấy.

Chiến Thiên Dực thấy chim ưng kia, sắc mặt của hắn chợt biến hóa: “Là bọn hắn! Tin lại tới nữa!”

Quả nhiên, dưới chân chim buộc chặt một ống trúc, nó bay lại gần, vững vàng đậu lên vai Chiến Thiên Dực, tùy ý hắn gỡ ống trúc trên chân xuống.

“Đại ca, trên thư nói như thế nào?” Vân Khê nhìn hắn từ ống trúc lấy ra một tờ giấy, không nhịn được hỏi.

Chiến Thiên Dực vừa xem, sắc mặt vừa từ từ ngưng trọng, hắn hít sâu một hơi, tức giận nói: “Ghê tởm! Bọn họ quả nhiên không giữ lời hứa!”

“Xảy ra chuyện gì?” Vân Khê lấy tờ giấy trong tay hắn, tự mình xem, càng đọc xuống dưới, sự tức giận của nàng càng dâng lên, “Quá ghê tởm! Bọn họ rõ ràng muốn lợi dụng đại ca để trở thành công cụ của bọn hắn, tùy ý sai khiến. Lần trước là để nhận được bản đồ, lần này lại muốn huynh tự mình đi trước Phiêu Miểu Địa phủ, vì bọn họ tìm kiếm thần thú. Ta xem bọn họ từ đầu hoàn toàn không có ý định trả A Lý về, mà dùng làm mồi nhử lợi dụng đại ca! Ghê tởm, thật là ghê tởm! Nếu để ta biết đối phương là ai, ta nhất định phải bầm thây vạn đoạn!”

Chim ưng đậu ở vai Chiến Thiên Dực tựa hồ nghe hiểu lời của bọn hắn, tức giận đập cánh.

Vân Khê ngoan lệ vứt mắt đi qua, lạnh lùng nói: “Không phục sao? Ta muốn nhổ sạch lông của ngươi, rồi đem ngươi ném vào nồi chảo từ từ nấu.”

Chim ưng cả người run rẩy, vẩy cánh, muốn thoát đi.

Vân Khê tay mắt lanh lẹ, vừa vặn đem nó nắm lại, nàng lạnh lùng cười một tiếng: “Xem ra ngươi thật thông minh, vậy thì tốt làm.”

Tiếng kêu bén nhọn không ngừng từ trong miệng ưng phát ra, nó dẫy dụa kịch liệt, đáng tiếc cũng không có thể thoát ra khỏi bàn tay Vân Khê.

“Đại ca, ưng này thông minh như vậy nhất định có thể dẫn chúng ta tìm được chủ nhân của nó. Chúng ta không ngại trước dựa theo yêu cầu đối phương, đi trước Phiêu Miểu Địa phủ, sau đó lại nghĩ biện pháp tìm được bọn họ, cứu A Lý ra.” Vân Khê vừa nói, hỏi mượn Kim Hòa tháp của Long Thiên Tuyệt, quyết đoán đem ưng ném vào bên trong. Trước bỏ đói nó mấy ngày, sau có biện pháp thuần phục nó, khiến nó dẫn đường đi tìm chủ nhân của nó.

“Biện pháp tốt!” ánh mắt Chiến Thiên Dực sáng lên, phảng phất thấy được hi vọng, “Tốt lắm! Chúng ta bây giờ tựu đi Phiêu Miểu Địa phủ trước.”

Mọi người đạt thành nhất trí, cùng thực hiện mọi việc theo dự định.

Ngồi Thần Long, trải qua ba ngày ba đêm, đoàn người đi tới Long Tường đại lục, điểm đầu mối đầu tiên. Nơi đây nhiệt độ so với những địa phương khác, muốn cao hơn rất nhiều, chung quanh là nhiệt đới thực vật. Giữa đám cây cối nhiệt đới sum xuê, tọa lạc một trang trại nhỏ tầm thường, nếu không phải bọn họ từ phía trên không trung mắt

nhìn xuống, mới phát hiện chỗ này, nếu không căn bản không thể nào phát hiện nó. Mười mấy con Thần Long nhất tề bay đến trang trại, kinh động người bên trong, có không ít người từ nhà cỏ đi ra, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, hướng về phía họ chỉ chõ, nghị luận rối rít.

Vân Khê và Long Thiên Tuyệt ngồi trên lưng Thiên Long, từ cao nhìn xuống trang trại và người trong trang trại, tràn ngập tò mò.

“Quái, dựa theo đánh dấu trên bản đồ, lối vào Phiêu Miểu Địa phủ phải là nơi này, nhưng nơi này tại sao có thể có trang trại?”

“Nếu đã đến nơi này, vậy thì đi xuống xem một chút.”

Long Thiên Tuyệt vỗ vỗ lưng Thiên Long, Thiên Long lao xuống, hướng tới gần trang trại. Hai vợ chồng đồng loạt từ trên lưng rồng nhảy xuống. Chỉ một thoáng, tất cả mọi người trang trại xúm quanh hai người, ánh mắt nhìn bọn họ vừa tò mò, vừa tràn đầy địch ý. Người còn lại thấy tình huống như thế, cũng không có lập tức đáp xuống đất, mà là tiếp tục đợi ở lưng Thần Long, ngắm nhìn tình thế phía dưới phát triển.

Trong đám người, đi ra khỏi một lão giả, ánh mắt sắc bén quét đến hai người, uy nghiêm lộ ra địch ý: “Các ngươi là người nào? Vì sao đi tới trang trại chúng ta?”

Vân Khê nhìn người xung quanh, phát hiện quần áo bọn hắn rất đặc biệt, rất giống dân tộc thiểu số, bên trên có hoa văn đặc thù, phức tạp mà thần bí. Trên đầu mỗi người ghim ít nhất ba bím tóc nhỏ trở lên, bím tóc nhỏ dùng các loại đồ trang sức kỳ lạ đặc sắc. Da của bọn hắn phá lệ ngăm đen, hẳn là cư ngụ ở chỗ này thời gian rất dài, bị ánh sáng mặt trời ảnh hưởng, cho nên mới đưa đến da của bọn hắn cùng người khác bất đồng. Chân chính để cho Vân Khê ngạc nhiên

chính là, người nơi này vô luận nam nữ già trẻ, trên người dao động một cổ hơi thở cường giả không thể bỏ qua, mặc dù bọn họ mặc rất tùy ý, cùng nông dân bình thường không khác bao nhiêu, nhưng đối phương tuyệt đối không bình thường, đơn giản như vậy.

Long Thiên Tuyệt tiến lên một bước, hướng về phía lão giả ôm quyền nói: “Lão nhân gia, quấy rầy! Chúng ta trong lúc vô tình đi ngang qua nơi đây, thật vất vả nhìn đến đây có dấu vết người, cho nên dừng lại nghỉ ngơi một chút. Chúng ta đã có rất nhiều ngày chưa nghỉ ngơi thật tốt rồi, không biết có thể ngủ lại ở quý trại, nghỉ ngơi và hồi phục?”

“Không được!” Lão giả quả quyết cự tuyệt, “Trang trại chúng ta chưa bao giờ có người ngoài ngủ lại, xin rời đi, không nên nhiễu loạn chúng ta.”

“Lão nhân gia, chúng ta chẳng qua là ở chỗ này nghỉ ngơi một hai ngày, sẽ không ở lâu, cũng sẽ không quấy rầy đến các ngươi.” Long Thiên Tuyệt tận lực dùng giọng nói ôn hòa, thành khẩn nói.

“Không được! Xin lập tức rời đi!” Lão giả mặt lạnh, không một chút thương lượng.

Vân Khê nhức đầu, đối phương không khỏi quá không có nhân tình rồi, đang muốn nói cái gì đó, Long Thiên Tuyệt quay đầu lại, cho nàng một cái ánh mắt, sau đó quay đầu hướng lão giả nói: “Đã như vậy, vậy chúng ta mạn phép quấy rầy, cáo từ!”

Long Thiên Tuyệt ôm quyền, lần nữa hướng về phía lão giả vái chào, sau đó nắm tay Vân Khê, lần nữa trở lại lưng Thiên Long, dẫn đoàn người rời đi.

Trang trại càng ngày càng xa, càng ngày càng nhỏ, bị bọn họ vứt lại

xa xa phía sau, Vân Khê không hiểu quay đầu lại, hỏi Long Thiên Tuyệt: “Mới vừa rồi tại sao không thuyết phục tiếp? Chỉ cần chúng ta thành tâm thành ý, bảo đảm không quấy rầy sinh hoạt hàng ngày, tin tưởng bọn họ sẽ đồng ý chúng ta lưu lại.”

Long Thiên Tuyệt suy ngẫm nói: “Bọn họ đối với chúng ta có phòng bị rất lớn, một chốc là không thể nào cho phép chúng ta tiến vào trang trại, hơn nữa trong có rất nhiều cao thủ, thực lực vị lão giả kia đang ở trên ta. Chúng ta nếu thật sự xung đột, hậu quả rất khó dự liệu.”

Vân Khê âm thầm gật đầu: “Ta cũng nhận ra, thực lực người trang trại này thật không đơn giản. Vậy chúng ta kế tiếp muốn làm sao?”

Long Thiên Tuyệt nói: “Trước hết để cho bọn họ buông lỏng phòng bị, sau đó chúng ta âm thầm địa lẻn vào, điều tra một chút cửa vào Phiêu Miểu Địa phủ đến tột cùng ở nơi đâu.”

“Tốt, cũng chỉ có thể làm như vậy.” Đoàn người tiếp tục hướng rời xa trang trại, cho đến chỗ cách đó vài chục dặm, bọn họ mới ngừng lại, vứt bỏ Thần Long, đổi sang đi bộ, một lần nữa hướng về phía trang trại mà tiến.

Quyển 4 - Chương 171: Phiêu Miểu Địa phủ

Đêm xuống. Trang trại tối đen, chỉ có ánh trăng chiếu sáng con đường phía trước.

Hai cái bóng người không tiếng động đi vào.

“Khê Nhi, chính là chỗ này! Dựa theo đánh dấu trên bản đồ, cửa vào Phiêu Miểu Địa phủ hẳn là ở vị trí gian phòng này.”

“Vậy chúng ta vào xem một chút.”

Đây là một phòng cỏ tranh, bên trong nhà yên tĩnh bóng tối. Long Thiên Tuyệt đi trước, một tay cầm dạ minh châu chiếu sáng, một tay đẩy cửa. Cửa chậm rãi mở ra, Long Thiên Tuyệt theo bản năng ngắm nhìn bốn phía. Mắt đuôi, có hàn quang chợt lướt.

“Chà chà chà!”

Trong bóng tối, bạch quang chớp động, mấy thanh trường kiếm bỗng dưng hướng hắn đâm tới, nhanh như phóng điện.

“Cẩn thận!” Long Thiên Tuyệt hô nhỏ một tiếng, chưởng thuận thế đẩy ra, chưởng lực phá vỡ vô căn cứ, đánh cho thiên địa bất động, bốn bề có tiếng sư tử rống, nối liền không dứt!

“A!”, “A!”, “A!”, “A!”

Liên tục mấy kinh la ở bên trong phòng vang lên, chỉ nghe một tiếng

ầm vang, nhà tranh sụp đổ.

Long Thiên Tuyệt bắt lấy tay Vân Khê, bước nhanh thối lui khỏi túp lều.

Lúc này, chu vi ánh nến dấy lên, cả trang trại sáng lên, đèn dầu sáng rỡ. Người trong trang trại rối rít hướng hai vợ chồng xúm lại, đem hai người vây quanh ở trong đó.

Vân Khê ngẩng đầu, cùng Long Thiên tuyệt trao đổi ánh mắt, hơi có vẻ kinh ngạc, rất nhanh khôi phục trấn định. Hai vợ chồng lưng tựa lưng, ánh mắt trầm tĩnh quét qua mọi người,.

Trong đám người, vị lão giả kia lần nữa đi ra, hắn cười lạnh lẽo, lạnh lùng nói: “Lão phu đã sớm ngờ tới các ngươi sẽ không từ bỏ ý đồ, chắc chắn quay lại. Hừ, thành thật nói! Có phải hay không các người vì tìm kiếm Phiêu Miểu Địa phủ mà đến? Muốn sống nhanh đem bản đồ Phiêu Miểu Địa phủ giao ra đây!”

“Cái gì Phiêu Miểu Địa phủ? Chúng ta căn bản không biết, càng không nghe nói qua!” Vân Khê giả bộ ngu nói.

“Chưa nghe nói qua? Vậy các ngươi hai người đêm hôm khuya khoắt, xuất hiện ở đây, là vì cái gì?” Lão giả cười lạnh.

“Chúng ta.....” Thật không bịa được lí do nào tốt.

“Các ngươi mơ tưởng nói xạo! Các ngươi nếu không có bản đồ, làm sao có thể tìm được gian nhà tranh này?” Lão giả âm lãnh cười cười, lành lạnh đáng sợ, “Không ngại nói cho các ngươi biết, lão phu cả đời này đều ở nơi này tìm kiếm Phiêu Miểu Địa phủ, thật vất vả mới phát hiện cửa vào Địa phủ, đáng tiếc không có bản đồ chỉ dẫn, muốn đi vào Địa phủ, khó càng thêm khó. Bất quá lão phu tin tưởng, sinh

thời, nhất định sẽ có người mang theo bản đồ Phiêu Miểu Địa phủ lại đây, cho nên lão phu mới ở chỗ này dựng lên trang trại, ở đây chờ mấy thập niên.”

Vân Khê nghe vậy, đáy lòng không khỏi cả kinh.

“Các ngươi nhất định sẽ không nghĩ tới, trong mấy thập niên này, các ngươi là nhóm người ngoài duy nhất đi tới.” Lão giả dừng một chút, lại nói, “Vào ban ngày lão phu cố ý xua đuổi các ngươi, chính là nghĩ xác nhận các ngươi đến tột cùng là người đi đường hay là đặc biệt vì tìm kiếm Phiêu Miểu Địa phủ mà đến. Hiện tại các ngươi xuất hiện ở nơi này, chứng minh các ngươi chính là vì tìm kiếm Phiêu Miểu Địa phủ mà đến, hơn nữa lão phu rất khẳng định bản đồ đang ở trên người của các ngươi!”

Lão giả đột nhiên giơ tay lên, hướng về phía người của hắn hạ lệnh: “Người! Bắt bọn họ cho ta, soát người!”

Một đám cao thủ ùa lên.

“Chậm đã!” Long Thiên tuyệt cao hô một tiếng, tay phải giơ cao khỏi đỉnh đầu, hướng về phía mọi người hô, “Bản đồ đang ở trong tay của ta, các ngươi tốt nhất không nên làm loạn, nếu là gần thêm bước nữa, ta liền đích thân phá hủy bản đồ!”

“Toàn bộ dừng lại cho ta!” Lão giả vội vàng lên tiếng, quát bảo ngưng lại, giơ đầu, ngẩng đầu nhìn bản đồ da dê trong tay Long Thiên Tuyệt, trong mắt lóe ra tia sáng hưng phấn khác thường. Hắn chờ mấy thập niên, rốt cục chờ đến ngày này, hắn không cách nào hình dung tâm trạng mình giờ phút này.

“Ngươi đừng động! Ngươi đem bản đồ cho lão phu, lão phu sẽ để lại tánh mạng cho hai người các ngươi.” Giọng dụ dỗ, hắn cố gắng trấn

an Long Thiên Tuyệt.

“Lão nhân gia, chúng ta đâu phải trẻ con để ngươi lừa gạt? Nếu chúng ta thật sự đem bản đồ cho ngươi, sao ngươi có thể lưu lại tánh mạng của chúng ta chứ?” Vân Khê cười khẽ.

Lão giả ánh mắt tối sầm, hiện lên vô số tính toán, hắn âm thầm đưa ánh mắt hướng mấy tên cao thủ đứng phía sau Long Thiên Tuyệt, vừa nói: “Vậy không bằng như vậy, dù sao các ngươi cũng là muốn đi Phiêu Miểu Địa phủ, chúng ta không bằng kết bạn đồng hành, đến lúc được bảo vật thì của ai người đó lấy. Các ngươi có bản đồ, nhưng chúng ta có thực lực hùng hậu, hai người các ngươi một mình đi vào địa phủ là rất nguy hiểm, cùng chúng ta kết bạn đồng hành, chúng ta có thể bảo đảm an toàn của các ngươi, như thế nào?”

Vân Khê và Long Thiên Tuyệt trao đổi ánh mắt, lão này tính cũng quá đơn giản? Để cho vợ chồng bọn họ kết bạn đồng hành cùng bọn hắn, một đám đại cao thủ chẳng phải là đưa dê vào miệng cọp? Một khi tiến vào đến Địa phủ, bọn hắn còn không nhân cơ hội tìm cơ hội đem bọn họ giết đi?

Mấy tên cao thủ phía sau hơi thở vừa mới động, Long Thiên Tuyệt đã nhận ra, lệ con mắt về phía sau quét tới, phất phất bản đồ trong tay, uy hiếp: “Các ngươi ai dám đến, ta liền lập tức phá hủy bản đồ!”

Đánh lén thất bại, lão giả lập tức làm bộ tức giận, quát lớn mấy tên thủ hạ nói: “Còn không mau lùi cho ta? Các ngươi muốn làm hư chuyện tốt của lão phu?”

Mấy tên cao thủ khom người rút lui mấy bước, đối với lão giả rất là cung kính.

Vân Khê đánh giá lão giả, lão này cực kỳ gian trá giảo hoạt, rõ ràng chính là lão hồ ly. Muốn dụ dỗ bọn họ dê vào miệng cọp sao? Hừ, đến tột cùng là người nào là dê, người nào là cọp, còn chưa biết được. Lão già này muốn cướp bản đồ, còn bọn họ cũng đang cần tiên phong mở đường giúp bọn họ tìm đường đây. Đúng dịp.

“Thiên Tuyệt, vị lão nhân gia này nói cũng có đạo lý. Ta nghe người ta nói, bên trong Phiêu Miểu Địa phủ nguy hiểm nặng nề, chỉ bằng hai người chúng ta người, sợ rằng vừa mới đi vào, đã mất tánh mạng, càng đừng nói có thể hay không tìm được bảo vật. Chúng ta không bằng đã nghe lão nhân gia đề nghị, kết bạn đồng hành, có được hay không?” Vân Khê quyết định giả bộ ngu, kéo kéo ống tay áo Long Thiên Tuyệt, cùng hắn làm nũng.

Lão giả vừa nhìn Vân Khê tâm động, đáy lòng cười thầm, liền ném ra càng nhiều mồi: “Đúng, đúng! bảo vật trong Phiêu Miểu Địa phủ đếm không xuể, các loại linh quả, linh thạch khắp nơi có thể tìm ra, còn có rất nhiều bảo khí, nói khí và tinh thạch, tùy tiện tìm đủ các ngươi dùng vài bối tử. Bất quá các ngươi yên tâm, lão phu chân chính cảm thấy hứng thú chính là thần thú sắp xuất thế trong Phiêu Miểu Địa phủ, về phần những thứ bảo vật khác, lão phu cũng có thể tặng cho các ngươi. Như thế nào? Thấy điều kiện lão phu ra sao, đem bản đồ lấy ra, chúng ta cùng nhau nghiên cứu?”

Long Thiên Tuyệt đứng bất động thanh sắc.

Vân Khê càng thêm dùng lực dắt tay áo của hắn: “Đáp ứng đi! Đáp ứng đi! Người ta rất muốn linh quả và linh thạch!” Vừa nói, vừa run rẩy, Vân Khê cũng chịu không được giọng của mình.

Long Thiên Tuyệt cũng run theo, cả người nổi da gà. Nhận thấy được động tác rất nhỏ hắn, Vân Khê âm thầm nhéo bắp đùi hắn, ghê tởm, lại dám ghét bỏ nàng làm nũng?

Long Thiên Tuyệt khóe miệng nhẹ rút, mở miệng nói: “Được rồi! Bất quá ta có một yêu cầu, bản đồ phải ở trong tay của ta, các ngươi nếu muốn mạnh mẽ cướp đoạt, ta liền lập tức phá hủy bản đồ. Dù sao mục đích của chúng ta chẳng qua là vì tài, nghĩ kiếm một ít bảo bối trở về, về phần thần thú linh tinh, chúng ta căn bản không có hứng thú, cũng không có khả năng thuần phục nó. Các ngươi nếu là đáp ứng, vậy chúng ta quyết định như vậy, nếu không …”

Hắn cố ý dừng một chút, không có tiếp tục nói hết, tay nắm bản đồ không ngừng nắm chặt, như lập tức sẽ hủy bản đồ.

Lão giả hai mắt nhìn chằm chằm bản đồ trong tay của hắn, rất khẩn trương, suy tư, gật đầu nói: “Tốt! Lão phu đáp ứng yêu cầu ngươi!”

“Xin hỏi tiền bối xưng hô như thế nào?” Long Thiên Tuyệt nói.

“Lão phu họ Trần, các ngươi có thể gọi lão phu Trần trại chủ.” Lão giả nói.

“Trần trại chủ!” Long Thiên Tuyệt đối lão giả ôm quyền, tự giới thiệu mình, “Tại hạ họ Thiên, tên một chữ một Tuyệt, đây là thê tử.”

Hắn không có báo ra của mình tên thật, bởi vì ở Long Tường đại lục, vô luận là họ Vân, hay là họ Long đều quá mức nhạy cảm. Mục đích của đối phương không tinh khiết, hắn không cách nào bảo đảm đối phương có thể hay không bởi vì họ hai người mà liên tưởng đến Vân tộc và Long gia, có mưu đồ khác.

Trần trại chủ hiển nhiên không cảm thấy hứng thú đối với tên họ, gật đầu, hắn hướng mọi người phất tay một cái, ý bảo mọi người tản ra. Hắn cười nhẹ, nếp nhăn trên khuôn mặt già nua dồn đống, trong đầu tính toán, chỉ cần bọn họ tiến vào đến chính xác vị trí Phiêu Miểu Địa

phủ, bản đồ mất đi hiệu dụng, bọn họ cũng không cần phải giữ lại đôi nam nữ này nữa. Nói cho cùng, vô luận như thế nào, hắn cũng là người thắng, cho nên hắn căn bản không cần lo lắng hai người bọn họ phá hư chuyện của hắn.

“Thật tốt quá! Vậy chúng ta nhanh đi thôi, ta đã đợi không kịp.” Vân Khê lần nữa khinh bỉ chính mình.

Nhà tranh sụp đổ rất nhanh bị dọn dẹp sạch sẽ, khi cây đuốc chiếu xuống, trên mặt đất rất nhanh hiện ra một khối khác xa với chỗ khác.

Vân Khê hiện tại mới biết được, bọn họ vì sao phải ở chỗ này xây nhà tranh rồi, bởi vì nhà tranh này vừa vặn đem cửa vào Phiêu Miểu Địa phủ che lại, người ngoài nếu đi tới trang trại, thật đúng là khó tìm ra cửa vào. Vị trí cửa vào trải qua nhân công cải tạo, cài đặt trận pháp cấm chế.

Trần trại chủ thấy vẻ ngạc nhiên trên mặt Vân Khê và Long Thiên Tuyệt, đắc ý cười cười, kia ý tứ phảng phất đang nói coi như các ngươi thức thời, đáp ứng điều kiện của hắn, nếu không, chính bọn hắn muốn đi vào Phiêu Miểu Địa phủ cửa vào, cũng không thể. Bởi vì trận pháp cấm chế tại lối vào chính hắn thiết lập, ngoại trừ chính hắn, người bên cạnh căn bản không thể nào giải khai. Hắn làm như vậy, cũng là vì tộc nhân suy nghĩ, sợ vạn nhất có người nén không được Phiêu Miểu Địa phủ hấp dẫn, quyết xông vào sẽ đi vào chịu chết.

“Các ngươi hết thảy tránh ra!” Trần trại chủ một mình đi tới trung tâm trận pháp cấm chế, trong miệng mặc niệm khẩu quyết. Đang lúc mọi người nhìn chăm chú, chỉ thấy trên mặt đất sở xẹt qua ánh sáng khác thường, sau đó từ từ biến mất.

Kèm theo Trần trại chủ giải trừ cấm chế, mỗi người tại chỗ cảm thấy cường đại uy áp đến từ trên người hắn, Vân Khê hô hấp trở nên khó

khăn, trong lòng thầm giật mình.

Long Thiên Tuyệt sắc mặt càng thêm ngưng trọng, ban ngày gặp mặt, hắn cũng đã nhận thấy được vị Trần trại chủ này thực lực không đơn giản rồi, không nghĩ tới thực lực của đối phương so với hắn trong tưởng tượng mạnh hơn, xem ra hắn phải cẩn thận ứng đối mới được.

Cấm chế giải trừ, Trần trại chủ đi tới, phất tay ra lệnh cho thủ hạ mở ra cơ quan.

Ù ù ầm ——

Mặt đất nứt ra một đường, càng lúc càng lớn. Kèm theo lỗ hổng hé ra, một luồng gió lạnh lẽo thấu xương gào thét mà đến, thoáng chốc bức đám người vây quanh lỗ hổng lui mấy bước. Trong gió lạnh xen lẫn hủ vị cổ quái, gay mũi khó ngửi, không khí âm trầm. Cây đuốc trong tay mọi người bị dập tắt một nửa, không gian tối sầm. Ngược hướng gió lạnh, chỉ có thể thấy đại khái địa đạo lộ ra một lối đi tối đen, trong đó có thềm đá đi xuống, sâu không thấy đáy, không biết đi thông nơi nào.

“Nơi này chính là cửa vào Phiêu Miểu Địa phủ! Không đúng, chỉ có thể nói nơi này là lối đi bên ngoài đi thông Phiêu Miểu Địa phủ, cửa vào chân chính còn đang chỗ sâu.” Trần trại chủ giới thiệu, “Lão phu từng thử xâm nhập đến cửa vào chân chính, phát hiện lối vào có một cơ quan, lão phu cũng từng thử qua dùng biện pháp khác mở ra cơ quan, nhưng phát hiện đều không thông, đáng sợ hơn chính là, một khi ngươi không mở ra cơ quan chính xác, cơ quan bên ngoài sẽ bắn vạn mũi tên một lượt, hơn nữa phun ra vô số nọc độc. Năm đó cao thủ đi theo lão phu, đều chết ở đây, lão phu tương đối may mắn, thuận lợi đào thoát, nhưng là sau cũng không dám tùy ý mạo hiểm. Lão phu suy đoán, có thể chìa khóa mở ra cơ quan là bản thân bản

đồ. Lần này chúng ta có chân chính bản đồ, tin tưởng nhất định có thể thuận lợi tiến vào trong Phiêu Miểu Địa phủ.”

“Thì ra là như vậy! Nếu tiền bối đối với tình hình bên trong quen thuộc như thế, vậy thì mời tiền bối phía trước dẫn đường, chờ đến lối vào, thì ta sẽ đem bản đồ lấy ra, mở ra cửa vào cơ quan.” Long Thiên Tuyệt đề nghị.

“Tốt! Hai người các ngươi trước chờ một chút, đợi lão phu cùng tộc nhân trao đổi một phen, chúng ta liền lập tức lên đường.” Trần trại chủ để lại bốn người coi chừng hai vợ chồng, mình thì dẫn thủ hạ còn lại đến nơi khác. Hắn ở trang trại này mấy thập niên, cưới vợ sinh con, có gia quyến và tộc nhân, cho nên trang trại mới có nhiều nam nữ già trẻ như vậy. Hắn cần phân phó người nhà và tộc nhân một phen, bởi vì hắn không thể nào đem tất cả mọi người dẫn tới Phiêu Miểu Địa phủ, sinh tử khó lường, muốn đi theo hắn, cũng chỉ có thể là cao thủ thực lực mạnh.

Người tránh ra sau, Vân Khê và Long Thiên Tuyệt dùng bí âm lén nói chuyện với nhau.

“Thực lực của những người này cũng không đơn giản, chúng ta tận lực đi ở phía sau cùng, hành sự tùy theo hoàn cảnh. Nhớ lấy, nàng một bước cũng không được rời đi, phải luôn ở bên cạnh ta.” Long Thiên Tuyệt nói.

Vân Khê cầm chặt tay của hắn, ngưng mắt nhìn hắn, mỉm cười: “Yên tâm, ta sẽ theo sát chàng. Nhưng nếu bọn họ thật muốn ra tay đối phó chúng ta, chúng ta cũng không sợ. Đừng quên, chúng ta không phải là chỉ có hai người.”

Long Thiên Tuyệt cười, giơ tay lên, ôn nhu đem tóc mai nàng bị gió thổi loạn, để đến sau tai.

Bốn gã cao thủ chăm chú ngó chừng hai người, chỉ sợ bọn họ có chơi hoa chiêu, ai ngờ nhưng thấy hai người bốn mắt nhìn nhau, ngươi ngươi ta ta, đáy lòng của bọn hắn có loại quái dị nói không ra lời.

Cũng không lâu lắm, Trần trại chủ dẫn theo mười sáu tên cao thủ, tới địa đạo, thêm bốn gã cao thủ theo dõi nữa, hắn tổng cộng đem theo hai mươi tên cao thủ.

Vân Khê âm thầm quan sát những cao thủ này, phát hiện những cao thủ này thực lực phần nhiều đều Huyền tôn cấp bốn năm trở lên, trong đó còn có ba tên thực lực cùng nàng không sai biệt lắm Huyền tôn đỉnh cao thủ, hai gã thực lực cao hơn nàng truyền kỳ cảnh Huyền Hoàng cao thủ, thêm Trần trại chủ thực lực sâu không lường được. Thực lực như vậy, không thể không khiến nàng âm thầm cảnh giác. Bất quá, điều này cũng không có gì, đối phương có cao thủ truyền kỳ cảnh, mà bọn họ thì có thần thú và thần khí, nếu là thật sự khai chiến, ai thắng ai thua, còn không nhất định. Bây giờ đối phương cần bản đồ bọn họ mở ra cửa vào cơ quan, mà bọn họ cần đối phương mở đường, song phương theo như nhu cầu, vậy thì không ngại thận trọng, đi một bước nhìn một bước sao.

“Thiên Tuyệt, bên trong nhìn thật là đáng sợ, chàng nhất định phải nắm tay của thiếp thật chặt, ngàn vạn không thể buông nga!” Vân Khê vừa mới nói xong, tựu nghiêng người vùi sâu vào trong ngực Long Thiên Tuyệt, “ọe” một tiếng, phun ra.

Long Thiên tuyệt không động thanh sắc run lên, ớn lạnh quá.

Trần trại chủ ánh mắt khinh thường quét qua Vân Khê, nàng can đảm chừng này cũng muốn đi theo đám bọn hắn tiến vào Phiêu Miểu Địa phủ đi tìm bảo, thật là nghĩ tiền muốn điên rồi. Mới vừa còn cảm giác

trên người nàng hơi thở không kém, bây giờ nhìn lại, có lẽ là hắn đánh giá cao nàng, một nữ nhân trẻ tuổi, thực lực có thể cao đến cỡ nào? Như vậy cũng tốt, dọc theo con đường này, hắn chỉ cần chăm chú nhìn kỹ nam nhân là được, hết thảy thủy chung đều ở trong lòng bàn tay của hắn. Hắn lạnh lùng cười một tiếng, hướng về phía mọi người phất tay một cái, nói: “Đi! Chúng ta lên đường!”

Tiếp nhận ánh mắt coi thường của Trần trại chủ và bọn thủ hạ, Vân Khê khẽ cười, mục đích của nàng đạt được. Chỉ cần lực chú ý của bọn hắn đặt ở trên người Long Thiên Tuyệt, nàng sẽ thoải mái hơn.

Trần trại chủ dẫn bọn thủ hạ của hắn đi trước đi vào lối đi, trong tay mỗi người giơ cao một viên Dạ Minh Châu chiếu sáng, quang cảnh trong địa đạo cũng từ từ lộ rõ. Đợi bọn hắn tiến vào, như cũ để lại bốn gã cao thủ canh chừng cho Long Thiên Tuyệt và Vân Khê, bọn họ có vẻ không yên lòng đối với hai người Vân Khê, không cho phép hai người một mình rơi vào cuối cùng.

Không cách nào, Long Thiên Tuyệt chỉ có nắm tay Vân Khê, dẫn đầu đi vào địa đạo.

Địa đạo gió thật to, thổi tới trên mặt giống như đao cạo một loại, đau đớn.

Long Thiên Tuyệt vận chuyển huyền khí trong cơ thể, bọc quanh người hai người sinh ra một tầng Chân Không huyền khí, đem gió lạnh mãnh liệt toàn bộ chắn ngoài huyền khí.

Vân Khê trong tay giơ một viên Dạ Minh Châu, chiếu sáng con đường phía trước, hai người đi theo người phía trước. Bốn gã cao thủ đi theo khi phía sau bọn hắn, thấy Long Thiên Tuyệt thi triển ra huyền khí, không khỏi sợ hãi. Bốn người cũng lục tục vào địa đạo.

Chỗ sâu địa đạo, u tĩnh đen nhánh, chỉ có tiếng gió không ngừng mà gào thét ở bên tai.

“Mọi người chú ý, phía trước là một hồ nước lạnh, chúng ta cần bơi tới chỗ nước lạnh sâu nhất, mới có thể đến gần cửa vào Địa phủ.” Từ trước truyền đến thanh âm Trần trại chủ, khó trách trong gió lạnh mang theo chút hơi nước, nguyên lai là dưới đất có một hồ nước lạnh.

Cũng không lâu lắm, tất cả mọi người gom lại bên hồ nước lạnh, dưới sự hướng dẫn của Trần trại chủ, mọi người lục tục nhảy xuống nước, không ngừng đi theo hắn hướng chỗ sâu hồ nước xuyên qua. Càng đi xuống, áp lực càng lớn.

Nếu là cao thủ Huyền tôn trở xuống chỉ sợ sớm đã không trụ được, bất quá Vân Khê có huyền khí đến từ Long Thiên Tuyệt bao phủ, cho nên cho dù là trong nước, cũng như giẫm trên đất bằng, không có gì phí sức nơi, chẳng qua là nàng phải ngừng thở, bởi vì không khí bên trong túi huyền khí có hạn, nàng cùng Long Thiên Tuyệt cùng hưởng, duy trì không được bao lâu. May mà chính là, đại khái bơi thời gian một chén trà, bọn họ cuối cùng đã tới đáy đầm.

Chỗ sâu đáy đầm, có thật nhiều sinh vật kì kì quái quái, một ít còn có thể phát ra ánh sáng kỳ dị, hấp dẫn Vân Khê. Đang muốn đưa tay chạm tới, bên tai truyền đến Trần trại chủ truyền âm: “Mọi người chú ý, ta muốn mở cơ quan đáy đầm ra.”

Lời của hắn âm không nhanh, nước đáy đầm gợn nhanh, xoay tròn, tạo thành nước xoáy, một cổ hấp lực cường đại, đưa bọn họ mọi người hết thảy cuốn vào trong nước xoáy.

Trước mắt nhất thời một mảnh đen, thân thể mất đi trọng tâm, duy nhất có thể bắt đến, cũng chỉ có một ít chỉ nắm thật chặc bàn tay to

của nàng. Trái tim Vân Khê thoáng cái yên tĩnh trở lại, không có sợ hãi, bởi vì coi như là Địa Ngục, cũng có người phụng bồi nàng, nàng còn có cái gì phải sợ?

Oanh!

Vân Khê cảm giác giống như là xuyên qua một cửa lớn dầy cộm nặng nề, ngoài cửa lớn là nước xoáy xoay tròn mạnh mẽ, mà trong cửa lớn lại là gió êm sóng lặng, mà ở giữa quá độ cũng là mãnh liệt như vậy, làm trong tai nàng một trận vù vù. Chân của nàng rốt cục rơi xuống, bị quán tính dẫn dắt, nàng lao về trước một bước, mới vững vàng đứng lại. Mở mắt ra, nước hồ đã không thấy, bọn họ đi tới một không gian tối đen, giống như là đáy đầm. Yên tĩnh, không khí trầm lặng.

“Phía trước chính là cửa vào Phiêu Miểu Địa phủ.” thanh âm Trần trại chủ quanh quẩn trong không gian tối đen thật lâu, cả người không tự chủ nổi da gà.

Tiếp tục đi về phía trước vài trăm bước, Trần trại chủ và thủ hạ dừng lại, phân ra hai bên, đồng loạt quay đầu nhìn về phía Long Thiên Tuyệt và Vân Khê. Phía trước là một cửa đá khổng lồ màu đen, trên cửa đá điêu khắc các loại hoa văn cổ xưa kỳ dị cổ xưa, những hoa văn này giống như là có sinh mệnh, mơ hồ có thể thấy được lực lượng kỳ dị di động.

Trần trại chủ đưa tay, chỉ một chỗ trên cửa đá, nói: “Đem bản đồ để vào trong đó, tin tưởng cơ quan rất nhanh có thể mở ra.”

Long Thiên Tuyệt theo hướng hắn chỉ điểm nhìn lại, một vài chỗ hổng lớn nhỏ quả nhiên có vẻ phù hợp với bản đồ.. Hắn nhẹ nắm tay Vân Khê, truyền bí âm cho nàng: “Nàng lui lại một chút, nếu ta không cẩn thận, động cơ quan, nàng không cần lo cho ta, lập tức chạy khỏi

nơi này.”

“Không! Hay là ta đi!” Vân Khê trong lòng cũng không thoải mái, vạn nhất sai lầm, bản đồ không phải chìa khóa chân chánh, như vậy hắn chẳng phải là rất nguy hiểm?

“Nàng trốn nhanh hơn hay là ta trốn nhanh hơn?” Long Thiên Tuyệt khẽ cười nói, “Đứa ngốc, ta sẽ không dễ dàng đi chịu chết. Đừng quên, ta sẽ dùng Na Di thuật, có thể thoát đi, bản thân ta hy vọng không cẩn thận động cơ quan, để cho loạn tiễn bắn chết đám người này!”

Nghe được hắn nói đùa, Vân Khê cũng yên lòng, hướng hắn gật đầu.

Thời điểm hai người âm thầm trao đổi, Trần trại chủ cũng không có nhàn rỗi, âm thầm dùng ánh mắt ra hiệu, một khi cửa vào cơ quan mở ra, hai người kia cũng không cần thiết để lại. Cho nên, trong nháy mắt cơ quan mở ra, cũng chính là lúc hai người này dâng mạng. Long Thiên Tuyệt nhìn ánh mắt của hắn, trong lòng cười lạnh, một mình đi lên trước.

Hai nửa bản đồ đã bị hợp lại thành một bức bản đồ đầy đủ, bản đồ ở trong tay hắn từ từ triển khai, hắn so sánh với chỗ hỗng lớn nhỏ trên cửa đá, từ từ đem bản đồ thả vào.

Trong phút chốc, mọi người đều khẩn trương, tay toát mồ hôi.

Trần trại chủ và bọn thủ hạ của hắn một công đôi việc. Cơ quan nếu động, bọn họ vừa phải trước tiên thoát đi, vừa phải nhìn kỹ Long Thiên Tuyệt, cơ quan nếu như thành công mở ra, bọn họ thì phải trước tiên hành động, giết hắn rồi.

Vân Khê cũng là một công đôi việc, vừa chú ý Long Thiên Tuyệt, vừa

còn phải coi chừng Trần trại chủ và người của hắn âm thầm đánh lén.

Ở nơi này không khí khẩn trương, ở bên trong, bản đồ bị Long Thiên Tuyệt từ từ bỏ vào chỗ hổng.

Giờ khắc này, mỗi người đều mở to hai mắt nhìn, nhìn bản đồ. Chỉ thấy một luồng ánh sáng trắng từ từ từ sau lưng bản đồ xuyên suốt ra, nó từ từ hội tụ đến trên bản đồ, trong nháy mắt lóe sáng. Ánh sáng nhanh chóng di động, mỗi một đường nét trên bản đồ như được vẽ lại bằng ánh sáng. Nếu như mọi người cho là như vậy kết thúc, vậy thì sai lầm rồi. Đường nét bị ánh sáng vẽ lại, đột nhiên toàn bộ biến mất, cả bản đồ trống không. Mọi người không khỏi thấp giọng hô, rất là ngạc nhiên. Song, vẫn chưa kết thúc. Một ít ánh sáng xuyên thấu tấm da cừu, lần nữa xuất hiện ở bản đồ trống không, giống như là một vị thư pháp danh gia đang múa bút sáng tác, lướt nhẹ như nước chảy mây trôi. Một tác phẩm hoành tráng, trong nháy mắt mà thành. Trên bản đồ trống không, một lần nữa hiện ra một bức lộ trình đường đi, cũng là hoàn toàn mới, cùng lúc trước khác xa nhau. Đường nét giăng khắp nơi, tinh tế mà mỹ quan, rõ ràng chính là một bản đồ mới của Phiêu Miểu Địa phủ!

Lúc này, thanh âm cửa đá ù ù mở ra vang lên, mặt đất chấn động. Cũng vào giờ khắc này, mọi người bắt đầu động.

Trần trại chủ là người đầu tiên xuất thủ, đánh úp về phía Long Thiên Tuyệt, tốc độ cực nhanh, sét đánh không kịp bưng tai. Bọn thủ hạ của hắn, cũng nhất tề rút kiếm, tấn công hướng Long Thiên Tuyệt. Bọn họ mau, Long Thiên Tuyệt cũng không chậm. Hắn trước tiên một lần nữa lấy bản đồ lại, vững vàng giữ nơi lòng bàn tay, đồng thời thi triển Na Di thuật, biến mất ngay tại chỗ. Một đám người Trần trại chủ chụp một cái vô ích, kinh ngạc không dứt. Đợi bọn hắn quay đầu lại, Long Thiên Tuyệt đã hoàn hảo không tổn hao gì đứng ở bên người

Vân Khê, hắn giơ bản đồ trong tay, cười lạnh.

“Đây là bản đồ mới của Phiêu Miểu Địa phủ, các ngươi có thể thử tự mình đi vào từ từ thăm dò, hoặc là lập tức thu hồi kiếm của các ngươi, chúng ta tiếp tục đồng hành.” Hắn ngụ ý, chỉ cần bọn họ thu kiếm, hắn có thể sẽ bỏ qua chuyện bọn họ mới vừa muốn âm mưu ám sát hắn, nhưng nếu bọn họ khư khư cố chấp, muốn giết vợ chồng hắn, hắn liền lập tức phá hủy bản đồ.

Trần trại chủ còn đắm chìm trong khiếp sợ, hắn nghĩ mãi mà không rõ, tốc độ của đối phương làm sao sẽ nhanh như vậy? Nghe được uy hiếp, hắn từ từ hồi thần, nổi lên nụ cười dối trá nói: “Hiểu lầm! Hiểu lầm! Tất cả mọi người nhanh lên một chút thu tay!”

Mọi người lục tục thu hồi kiếm, Trần trại chủ tiến lên phía trước nói: “Mới vừa chúng ta cho là động cơ quan, cho nên mới phải xuất thủ, chỉ do hiểu lầm, kính xin Thiên công tử không nên để ở trong lòng. Nếu chúng ta có bản đồ nội bộ Phiêu Miểu Địa phủ, như vậy chuyện dễ làm nhiều, việc này không nên chậm trễ, chúng ta nhanh vào đi thôi.”

Quyển 4 - Chương 172: Mọi người cùng nhau thu tài bảo*

(*: tiền bạc châu báu)

Long Thiên Tuyệt lạnh lùng câu câu khóe môi, thị phi đúng sai, hắn lười xen vào.

“ Trần trại chủ, nếu là song phương đã hợp tác, thì ta coi trọng hai chữ thành ý, ta hy vọng sau này sẽ không phát sinh những chuyện tương tự như thế nữa.”

“ Dĩ nhiên, sẽ không như thế nữa.” Trần trại chủ ngoài miệng thì đáp ứng, đáy mắt thì xẹt qua một đạo hàn quang, đáy lòng rất là tức giận. Ai cũng không thể ngờ tới trên bản đồ lại có một huyền cơ khác? Vả lại ai có thể ngờ tới đối phương vừa có tốc độ nhanh lại quỷ dị khó lường, dễ dàng tránh thoát khỏi chiêu sát thủ của mình?

Đáng tiếc, thật là đáng tiếc!

Bỏ lỡ cơ hội giết người tuyệt hảo, kế tiếp còn bị đối phương tùy ý uy hiếp hắn, còn theo chân bọn họ tiếp tục cùng nhau đi thám hiểm Phiêu Miểu địa phủ này.

“ Thiên Tuyệt, ta sợ quá! Chúng ta hay là đi phía sau bọn họ đi!” Vân Khê ra vẻ kinh sợ nói.

Long Thiên Tuyệt tự nhiên lĩnh hội dụng ý của nàng, nói tiếp: “Trần trại chủ, vậy thì làm phiền các ngươi đi ở phía trước, ta ở phía sau chỉ đường cho các ngươi.”

Trần trại chủ trong lòng tức giận, nhưng cũng không có biện pháp khác, bản đồ nằm trong tay bọn họ, hắn chỉ có thể bị động thỏa mãn yêu cầu của bọn họ.

“Vậy hiện tại chúng ta làm như thế nào đây?”

Long Thiên Tuyệt cúi đầu, nhìn bản đồ một chút, từ từ nói: “ Từ bản đồ ta nhìn thấy, trong Phiêu Miểu địa phủ, tổng cộng có chín nơi được đánh dấu, có thể là địa phương dấu tàng bảo đồ, chín chỗ tiếp nối với nhau tạo thành một mạng lưới rắc rối, phức tạp,……” Hắn không nói tiếp tục, bởi vì hắn thấy trong bản đồ có những vị trí đánh dấu màu đỏ, không cần nghĩ cũng biết nơi đó nhất định là ngõ cụt hoặc là khu vực nguy hiểm.

Khóe miệng của hắn giấu diếm mấy phần tà ác, tiếp tục nói: “Bất quá, may mắn là, trong tay của chúng ta có bản đồ, chắc chắn sẽ không đi nhầm đường. Hiện tại, chúng ta vẫn dọc theo con đường này đi về phía trước, sau đó đến ngã ba thì quẹo trái, rồi lại quẹo phải, sau đó vẫn quẹo phải, có thể tới được nơi giấu báu vật đầu tiên.”

“ Tốt, chúng ta đi tiếp đi!” Trần trại chủ âm thầm nhớ kỹ đường đi, phất tay một cái, dẫn một đám cao thủ đi vào cửa đá.

Bốn gã cao thủ khác, vẫn tiếp tục theo ở phía sau vợ chồng Long Thiên Tuyệt, mang tiếng là đi sau để bảo vệ bọn họ, kì thức chính là giám sát hai người đó, tránh để bọn họ nửa đường chạy trốn.

Tầm mắt Vân Khê từ trên bản đố thu hồi lại, âm thầm cùng trao đổi ánh mắt với Long Thiên Tuyệt, đáy mắt nổi lên vẻ tà ác.

Quẹo trái, nữa quẹo phải, sau đó vẫn quẹo phải.....

Trên đường đi tới, vẫn là sóng êm biển lặng, bất cứ chuyện gì cũng không có phát sinh, thuận lợi khiến người khác khó có thể tin được.

Đây có phải là Phiêu Miểu địa phủ trong truyền thuyết không vậy?

Tại sao có cảm giác không thật như thế?

Nhóm người của Trần trại chủ dẫn đầu đi tuốt đằng trước quẹo vào một cái không gian, đột ngột một tràn tiếng hoan hô vang lên, phá vỡ yên tĩnh của địa phủ.

“Tài bảo! Rất nhiều tài bảo! Chúng ta phát tài rồi!”

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt hai người nghe được tiếng la, bước nhanh về phía trước, hướng qua bên phải đi, liền nhìn thấy được cảnh tượng ở phía trước.

Vàng bạc châu báu rơi đầy trên mặt đất, bất quá những thứ đó đều rất bình thường, trong không gian này căn bản không đáng giá để nhắc tới.

Chân chính hấp dẫn ánh mắt của của bọn họ không phải là vàng bạc châu báu chất đầy đống mà là từng cục linh thạch, mặc dù chỉ là một chút ít linh thạch Hoàng Phẩm, nhưng nếu mà mang đến Thịnh Bảo trai đấu giá, tuyệt đối có thể bán được giá rất cao.

Ở trong một góc tối, có một hộp gỗ thượng hạng bị che lại, Vân Khê vừa mới phát hiên được nó, thì có một đạo thân ảnh chắn ngang trước mặt nàng. Trần trại chủ trước một bước phát hiện nó, khom lưng xuống nhặt lên.

“ Trại chủ, rốt cuộc là bảo bối gì vậy? Mau mở ra cho chúng ta xem một chút!”

“ Đúng vậy, đến tột cùng là vật tốt gì vậy?”

Các cao thủ kích động vây quanh hộp gỗ trên tay Trần trại chủ, Phiêu Miêu địa phủ này rõ ràng chính là một bảo khố*(kho báu) lớn, khắp nơi đều cất giấu những bảo vật quý hiếm. Riêng ở chỗ đầu tiên này thôi, đã có nhiều bảo vật như vậy, nếu như bọn họ đi hết tám nơi còn lại, vậy bọn họ thật sự phát tài rồi.

Trần trại chủ đem hộp gỗ cầm trong tay, cảm giác nặng trịch, cảm thấy bên trong nhất định là có thứ tốt rồi, thần sắc của hắn vô cùng kích động.

Chuyện này không thể được! Nếu như càng đi vào sâu, bảo vật càng nhiều, mà người bọn họ cũng nhiều như thế, chẳng phải những thứ tốt sẽ bị bọn họ lấy hết hay sao?

Trong lòng Vân Khê bất mãn, bắt đầu nghĩ ra các loại quỷ kế, muốn đem hết tất cả mọi người bọn họ dẫn đến ba chỗ có khu vực nguy hiểm có cảnh hiệu màu đỏ.

Ngay vào lúc này, biến cố lại xảy ra.

Trần trại chủ vừa mới mở hộp gỗ trong tay của mình, cả không gian bắt đầu sáng ngời, một cỗ gió lốc từ dưới đất dâng lên, như một con rồng nổi giận tùy ý điên cuồng gào thét.

Vàng bạc châu báu, linh thạch, mọi thứ hết thảy đều bị gió lốc cuộn sạch, giống như ám khí, phi tiêu đánh vào trên người.

Mọi người chung quanh tránh né, mới phát hiện được nửa bước cũng khó đi.

Không thấy rõ vật gì trong hộp gỗ, Trần trại chủ giận mình tỏ vẻ không ổn, vội vàng khép lại nắp hộp gỗ.

Đáng tiếc, trận gió lốc này lại không có ngừng lại.

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt hai người đứng ở cạnh cửa, đã nhận ra trong không gian đột nhiên biến hóa, hai người bọn họ vội vàng lùi đi ra ngoài. Kỳ lạ chính là, gió lốc trong không gian, căn bản không ảnh hưởng đến bên ngoài, nói cách khác, chỉ cần bọn họ không đi vào bên trong, hoàn toàn sẽ không bị gió lốc ảnh hưởng.

Theo chân bọn họ lùi ra không gian bên ngoài, còn có bốn gã cao thủ đi theo chân của bọn họ.

Hai người Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt nhanh chóng trao đổi ánh mắt với nhau, nói thì chậm nhưng lại xảy ra rất nhanh, nhất tề hai người cùng xuất thủ, lúc này chính là cơ hội tốt nhất để trừ đi bốn người này!

Bốn gã cao thủ không có phòng bị, chờ đến khi bọn hắn nhận thấy được nguy hiểm, thì hai đạo bóng trắng đã tập kích đến trước mặt bọn họ.

“ A!”

“ A!”

Trong đó có hai người lên tiếng trả lời, trong nháy mắt chết ngay lập tức!

Khác với hai người kia chết ngây, hai người này thì còn có cơ hội thở dốc, muốn rút kiếm phản kích: “ Chịu chết đi!”

Đáng tiếc, hai gã đó lại không đủ nhanh, kiếm vừa mới rút ra được một nửa, thì hai đạo chưởng phong đánh đến trước mặt gã đó, chết ngay tại chỗ!

“ Làm sao bây giờ?” Vân Khê nhìn bốn gã cao thủ đã chết nằm trên mặt đất, suy nghĩ phải làm sao để xử lý bốn cái xác này, để không làm cho người ở bên trong hoài nghi.

Long Thiên Tuyệt im lặng không lên tiếng lấy ra Kim Hòa tháp, một ánh sáng màu xanh quét qua thi thể trên bốn người, bốn cỗ thi thể lập tức bị thu vào bên trong Kim hòa tháp.

Cơ hồ là cùng một thời gian, Trần trại chủ mang theo người của bọn họ từ không gian bên trong vọt ra ngoài, thân hình mọi người rất là chật vật, có mấy người trên trán, trên mặt bị những nén bạc đập trúng, rất là rõ ràng.

Tóc của Trần trại chủ bị gió gió qua rất xốc xếch, nhưng vẫn không giảm đi uy nghiêm của hắn, trong tay của hắn vẫn còn nắm chặt hộp gỗ kia.

Mọi người kinh hồn vẫn chưa ổn định được, giống như là trải qua một cuộc đại chiến.

Kỳ quái chính là, khi đoàn người của bọn hắn rời đi không gian ở bên trong, tựa hồ gió lốc cũng tự động ngừng lại.

Trần trại chủ nhìn xung quanh một vòng, bỗng dưng chân mày nhăn lại: “ Làm sao lại thiếu đi bốn người? Bốn người bọn họ đâu rồi?”

Bỗng nhiên nghĩ tới đều gì, con ngươi oan lệ của hắn quét về phía của hai người Long Thiên Tuyệt cùng với Vân Khê, bốn người bọn họ chính là phụng mệnh của hắn giám sát, hai mắt hắn chăm chú

nhìn vế phía hai người đó, hiên tại bọn họ lại vô cứ mất tích, khẳng định cùng hai người đó không thoát khỏi liên quan.

Chân mày hắn vừa mới nhíu lại, Vân Khê liền nhân cơ hội này lao vào trong lòng Long Thiên Tuyệt, kinh sợ kêu lên: “Thật là đáng sợ! Thật là đáng sợ! Đó rốt cuộc là quái vật gì? Có thể bắt cả bốn người đi!”

“Đừng sợ! Đừng sợ! Nó đã đi rồi, sẽ không xuất hiện nữa!” Long Thiên Tuyệt vỗ vỗ lưng của nàng, an ủi.

Trần trại chủ nghe được không hiểu gì cả, tức giận nói: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bốn người bọn họ sống sờ sờ, làm sao bây giờ lại không thấy đâu? Có phải các ngươi đã giết bọn họ hay không?”

“ Trần trại chủ, ngươi đừng có ngậm máu phun người? Trong một thời gian ngắn như vậy, cho dù ta có muốn giết người, cũng không thể đồng thời giết chết bốn người được, nếu như là Trần trại chủ ngươi, cũng chưa chắc có thể làm được?” Long Thiên Tuyệt lý lẽ hùng hồ, hỏi ngược lại.

Trần trại chủ đứng suy nghĩ một chút, nghe những lời của hắn nói cũng có đạo lý, từ lúc gió lốc nổi lên cho tới khi hắn rời đi, trong thời gian ngắn như vậy, cho dù đổi lại là hắn, cũng không thể đống thời giết chết bốn người được. Hơn nữa, bốn người bọn họ cũng không phải là cao thủ bình thường, cũng là cao thủ trên dưới Huyền tôn ngũ phẩm, trừ phi có hai gã cao thủ Huyền tôn đỉnh trở lên cùng đồng thời xuất thủ, mới có thể trong thời gian ngắn như thế, liên tiếp giết bốn người. Họ Thiên kia có lẽ có thực lực này, nhưng mà thê tử của hắn, nhìn bộ dạng kinh sợ của nàng, thấy như thế nào cũng không giống là trong một thời gian ngắn có thể giết hai gã cao thủ Huyền tôn ngũ phẩm được.

Chẳng lẽ, đúng như lời của bọn họ nói, một màn vừa mới xảy ra, thật là có một con quái vật xuất hiện, đem bốn gã cao thủ bắt đi?

Trong một khoảng thời gian ngắn làm Trần trại chủ khó mà phân biệt thật giả, chỉ có thể nói Phiêu Miểu địa phủ này không đơn giản như trong suy nghĩ của bọn họ, mới vừa rồi đột nhiên xuất hiện một trận gió lốc, chính là một ví dụ tốt nhất.

“ Thật là đáng sợ! Mới vừa rồi xuất hiện một con quái thú rất lớn, nhìn nó giống như một con đại điêu, chẳng lẽ chính là thần thú trong truyền thuyết?” Vân Khê bắt đầu bịa chuyện.

“ Đại điêu? Các ngươi xác định đã nhìn thấy một con điêu lớn? Một con đại điêu có thể đồng thời mang theo bốn người?” Trần trại chủ chất vấn.

Vân Khê rất khẳng định, gật đầu nói: “ Đúng vậy, nó có một đôi mắt màu rám nắng, có lông vụ màu đen, cái đầu của nó gần bằng nửa thân người. Nó dang hai cánh ra, chiều dài cũng có bằng một thân người, sau đó vung cánh, liền kéo theo cuồng phong bốn phía, làm mắt chúng ta đều không mở được. Chờ đến lúc chúng ta mở mắt ra được, nó đã không thấy tăm hơi gì rồi, kế cả bốn vị cao thủ cũng không thấy. Ta đoán rằng, bọn họ chính là bị đại điêu bắt đi.”

Nàng miêu tả rất sinh động cứ như thật, phảng phất thật là có chuyện lạ đời. Trần trại chủ trong lòng thủy chung vẫn tồn tại nghi vấn, không quá tin tưởng, nhưng là không tin thì phải làm thế nào đây? Căn bản hắn không có chứng cớ trong người để chứng nhận bọn họ giết người, bởi vì bốn người đang sống sờ sờ tự nhiên lại biến mất không rõ tung tích, chuyện này không thể tưởng tượng nổi.

“ Trại chủ, chúng ta nên nhanh chóng đi tìm bọn họ! Có thể bọn họ sẽ gặp nguy hiểm đấy!” Trần trại chủ không tin tưởng hoàn toàn, nhưng

thủ hạ của hắn thì một mực chắc chắn, mọi người đều lộ ra vẻ lo lắng.

Trần trại chủ vẫn hoài nghi, ánh mắt nhìn hai vợ chồng Vân Khê đánh giá mấy lần, không nhìn ra được bất kỳ sơ hở nào, thật là, hắn làm sao có thể nghĩ đến trên người vợ chồng bọn họ có bảo vật Kim hòa tháp, có thể đem người cùng vật thu vào trong đó?

“ Trần trại chủ, trong tay của ngươi cầm bảo bối gì vậy? Không biết có thể cho ta giám định và thưởng thức một chút hay không?”

“ Đúng vậy, trại chủ, cái hộp kia rốt cuộc là thứ gì? Làm sao khi ngài mới vừa mở hộp gỗ ra, bên trong lại nổi lên một trận lốc xoáy?” Có một tên cao thủ tò mò hỏi.

“ Có thể thay đổi được hiện tượng thiên văn, nhất định nó không phải là một vật bình thường.” Long Thiên Tuyệt tăng thêm một câu khen ngợi.

Trần trại chủ vui sướng cười híp mắt, hắn cũng nghĩ như vậy, cho nên mới giữ chặt nó vào trong người, đem nó từ bên trong đi ra ngoài.

“ Tốt! Chúng ta cùng nhau xem một chút đến tột cùng nó là bảo vật gì.”

Mười mấy ánh mắt đều tập trung vào chiếc hộp, Trần trại chủ từ từ mở nắp hộp gỗ ra.

“ Không tốt!”

Nắp hộp gỗ chỉ mới mỡ được một khe nhỏ, thì dưới chân mặt đất chấn động một lần nữa.

Có người nhìn không được kinh hô ra tiếng, dấu hiệu này cùng mới vừa rồi thật là không sai biệt lắm.

Trần trại chủ chưa từ bỏ ý định của mình, đem nắp hộp gỗ mở rộng ra hết, phát hiện bên trong là một mãnh màu đen như mực, không có vật gì cả. Hy vọng của hắn nhất thời bay vào hư không, hung hăng đem hộp gỗ quăng xuống đất.

“A!” Lại có một thanh âm kinh hô lên, chỉ thấy một đường hành lang khác, gió lốc gào thét cùng với thủy triều hướng về phía hành lang lao nhanh đến, tiếng thét, so với vừa rồi càng thêm đáng sợ. Nó giống như một đầu sư tử mạnh mẽ, vồ con mồi của mình, phàm là nơi nào gió lốc đi qua, từng cọng cây ngọn cỏ, vô tình cũng bị cắn nuốt hết.

Thật là quá kinh hãi!

“ Chạy mau lên!” Có người gào to lên, mọi người bắt đầu rối rít chạy trốn.

Không một ai còn có thể để ý đến cái hộp gỗ bảo bối đó nữa, thầm nghĩ nó chỉ có tác dụng gây nên tai họa mà thôi?

“ Chạy trốn ở đâu bây giờ?” Phía trước có một con đường, có người cao giọng hỏi thăm.

Trong đầu của Long Thiên Tuyệt nhanh chóng hiện lên mưu đồ dụ những người đó đi vào lộ tuyến có khu vực nguy hiểm được đánh màu đỏ, hắn không chút do dự lớn tiếng hô lên: “ Phía bên trái a!”

Người phía trước nghe như vậy, không chút nghỉ ngợi, lập tức theo bản năng hướng về phía bên trái đi vào.

Nhìn một đoàn người phía trước hết thảy đều chạy về phía bên trái, Long Thiên Tuyệt lôi kéo Vân Khê đến ngã ba cửa, không một chút do dự chạy về hướng ngược lại hướng của bọn người đó.

Khi gió lốc đến ngã ba cửa, không giống như tưởng tượng chia làm hai đường, mà là toàn bộ đều hướng về phía bên trái quét tới.

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt hai người cùng dứng bước, quay đầu nhìn về phía gió lốc trong nháy mắt quét tới cuối đường thông đạo, từng đợt tiếng kinh hô không từ sâu bên trong truyền ra, bọn họ vì đám người của Trần trại chủ mặc niệm.

“ Nhanh! Nhanh đi về phía trước thu bảo vật đi, lãng phí thì thật là xấu hổ a!” Vân Khê đề nghị.

Long Thiên Tuyệt cúi đầu cười, lôi kéo tay của nàng đi về phía trước.

Gió lốc lướt qua, toàn trường một mảnh hỗn độn, bất quá vàng bạc châu báu cùng với linh thạch thì vẫn ở nguyên tại chỗ.

Vân Khê đem Ngọa Long Cư trên người mình lấy ra ngoài, ngón tay ở trước cửa sỗ nhỏ gõ một cái, hướng về phía bên trong hô to: “ Đi ra đi! Đi ra ngoài làm việc!”

Đàm người Long Thiên Thần người ở bên trong đã sớm chịu không nổi rồi, nghe được thanh âm của nàng gọi, một tên tiếp theo một tên từ bên trong Ngọa Long Cư đi ra ngoài.

Trong đó có năm thầy trò Côn Luân lão giả, tám người của Bách Lý gia tộc, tứ đại hộ pháp, tám đại cao thủ của Long gia, hai vị tỷ muội Triệu gia, Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục anh không ra anh, em không ra em, lại còn có Chiến Thiên Dực, Độc Cô Mưu và Hoa Sở

Sở, cộng thêm hai vợ chồng Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt, đoàn người của bọn họ có tổng cộng ba mươi bốn người, có thể nói là rất đông đảo.

Nhưng nếu để cho Trần trại chủ thấy được, chỉ trong một thoáng mà đoàn người này đã xuất hiện thêm nhiều người như vậy, nhân số vượt xa bọn họ, không biết vẻ mặt của bọn họ sẽ như thế nào.

Bất quá, giờ phút này, nhiệm vụ của đám người Vân Khê chỉ có một, là trong một thời gian ngắn, đem toàn bộ bảo bối trong không gian thu thập sạch sẽ!

“ Mọi người lấy tốc độ nhanh nhất! Đừng dây dưa, lằng nhằng! Chúng ta còn đến những địa phương khác nữa!”

Vân Khê đứng ở cửa, chỉ huy mọi người làm việc, dưới gầm trời này sợ rằng không có chuyện nào tốt đẹp hơn chuyện này.

“Thiên Thần, Sở Mục, hai người các đệ đừng nghĩ lén lén lút lút giấu riêng a, sau khi trở về, toàn bộ nộp lên trên. Ai dám giấu riêng, nhất định phải chết!”

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người còn đang hí hửng mừng thầm trong lòng, bỗng nhiên bị điểm tên, hai người nhất thời lộ ra vẻ mặt thối đen.

“ Đại tẩu, tẩu đừng có keo kiệt như vậy a? không ngờ chúng ta đến đây lại bị sỉ nhục như thế, đi làm sai vặt của tẩu a!” Long Thiên Thần bất mãn hít hít cái mũi.

“ Bằng không, ta kêu cái đệ đến đây làm gì a?” Vân Khê buông tay nói.

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục nội tâm thật là bị đả kích a, vừa rồi còn cao hứng, giờ đã ỉu xìu.

Mọi người thấy thế, không khỏi ầm ầm cười to.

Long Thiên Tuyệt đứng ở bên cạnh Vân Khê, vừa nghiên cứu địa đồ, vừa nhợt nhạt cười, đối với người bên trong nói: “ Mọi người tăng nhanh tốc độ, ở bên trong địa phủ có chút tà môn, còn có vật cản chúng ta không biết được, ta đề nghị mọi người nên trở lại Ngọa Long Cư đi, lấy bất biến ứng vạn biến. Chờ thời điểm chúng ta cần người hỗ trợ, lúc các ngươi hãy ra ngoài.”

“ Có đạo lý! Lúc ở bên trong chúng ta cảm giác được những trận gió lốc thật đáng sợ, nếu có một trận gió lốc tương tự như vậy xuất hiện, sợ rằng chúng ta ngăn cản không nổi a.” Chiến Thiên Dực nói.

“ Đúng a! Hay là núp ở bên trong Ngọa Long Cư tương đối an toàn hơn.” Hoa Sở Sở ngọt ngào nói, trong tay của nàng là một đống châu báu lớn, quay đầu lại hướng Độc Cô Mưu nói: “ Mưu ca ca, mau lấy chiếc nhẫn trữ vật của ta, ta đem những vật châu báu này toàn bộ cất vào bên trong!”

Độc Cô Mưu từ trong Ngọa Long Cư đi ra ngoài, vẫn lạnh lùng đứng đó ôm kiếm, là số ít người không tham gia thu bảo vật trong đám người bon họ. Vân Khê không dám chọc giận hắn, cũng không dám đến gần hắn, nếu đổi lại là Long Thiên Thần, Bạch Sở Mục cùng mấy người tứ đại hộ pháp, nàng đã sớm chỉnh chết bọn họ. Cho nên nói, là một ca ca lãnh khốc, cũng là có chỗ tốt a.

Nghe được câu nói của Hoa Sở Sở, rốt cuộc hắn mới chịu cử động, đem hai chiếc nhẫn trữ vật trong ngực lấy ra ngoài, đưa tay đưa tới trước mặt Hoa Sở Sở.

Hoa Sở Sở ngẩng đầu liếc mắt một cái, liếc thấy trong tay hắn có hai cái nhẫn trữ vật, nàng lấy một cái trong đó, quay đầu về phía Bách Lý Băng Tuyền nói: “ Bách Lý cô cô, tại sao chiếc nhẫn trữ vật của cô vẫn nằm trong tay của Mưu ca ca vậy?”

Nàng nói một câu, làm có mấy người đồng thời lúng túng.

Độc Cô Mưu không biết đó là chiếc nhẫn trữ vật của Bách Lý Băng Tuyền, còn tưởng rằng hai chiếc nhẫn trữ vật đều là của Hoa Sở Sở.

Bách Lý Băng Tuyền liếc trộm Chiến Thiên Dực một cái, có chút lúng túng, nàng còn tưởng rằng hắn đem chiếc nhẫn trẫn vật của nàng cất giữ, lưu làm kỉ niệm, cho nên không có trả lại cho nàng, nguyên lai chỉ là nàng hiểu lầm.

Chiến Thiên Dực đọc được ý tứ trong mắt của Bách Lý Băng Tuyền, hiện tại mới hiểu được, nguyên lai là vì có thể làm cho hắn mua được bản đồ, nàng không để ý đến Hoa tam gia uy hiếp, dứt khoát đem tất cả tiền tài trên người của mình, hết thảy đều đem cho hắn.

Được tri kỷ như vậy, còn gì bằng?

Quyển 4 - Chương 173: Cự Long gia gia trở về

“Tại sao các ngươi mỗi người đều có chiếc nhẫn trữ vật, ta lại không có? Ta thật là quá đáng thương đi?” Bạch Sở Mục nhìn về hai bên mình, Long Thiên Thần, Bách Lý Song, còn có hai tỷ muội Triệu Hiểu Du, trong tay mỗi người đều có một chiếc nhẫn trữ vật, còn trên tay của hắn thì trống không, cái gì cũng không có, không khỏi cảm thấy buồn bã, hối tiếc.

“Bạch Sa đảo cũng được coi là một đại gia tộc, ngươi thân là một phần tử ở trong đó, làm sao ngay cả chiếc nhẫn trữ vật cùng không có vậy? Ta thật là hoài nghi, ngươi có phải là Thiếu chủ của Bạch gia hay không?” Long Thiên Thần hiếu kỳ nói.

Bách Lý Song cũng tiếp lời nói: “Đúng vậy! Ngươi cũng đã mất tích chín tháng rồi, tại sao người của Bạch Sa đảo lại không cho người đi tìm tung tích của ngươi vậy?”

Bạch Sở Mục cuối đầu xoay xoay mấy viên linh thạch, nghe được lời của hai người đó nói…, rõ ràng thần sắc ảm đạm rất nhiều.

Hoa Sở Sở đột nhiên ngẩng đầu, vì bọn họ giải thích nghi hoặc, nói: “Muội biết! Sở Mục ca ca chính xác là người của Bạch Sa đảo, nhưng mà mẹ của huynh ấy qua đời rất sớm, cho nên Bạch bá bá cưới thê tử khác, sinh được một đứa con gái. Sở Mục ca ca không được cưng chiều, người chân chính quan tâm huynh ấy cũng rất ít. Thật ra thì, Sở Mục ca ca rất đáng thương, nếu như mẹ của huynh ấy vẫn còn sống, chỉ cần dựa vào uy danh và thế lực của gia tộc Hiên Viên ở Long Tường đại lục, người của Bạch Sa đảo chắc chắn

sẽ không quên huynh ấy!”

“Gia tộc Hiên Viên?” Vân Khê nghe bốn chữ này, không khỏi nổi lên hứng thú, nhìn Bạch Sở Mục nói: “Hiên Viên Túc Gia không phải là người của gia tộc Hiên Viên sao? Lần trước ở Thiên Long thành, hẳn là các đệ đã từng thấy qua, làm sao ta thấy đệ cùng với hắn như không có quen biết vậy?”

Bạch Sở Mục ngẩng đầu, nơi đất mắt mất mát cũng ảm đạm biến mất, nở nụ cười nói: “Nhận thức hắn làm gì? Thời điểm mẹ ta gả vào Bạch Sa đảo, gia tộc Hiên Viên căn bản không biết chuyện này, cũng không biết sự tồn tại của ta trên cõi đời này.”

“Ta như bây giờ không phải rất tốt sao, một người tự do tự tại, không bị gia tộc trói buộc, đây mới là cuộc sống mà ta mong ước!” Hắn ra vẻ vô sự duỗi thẳng lưng, nụ cười anh tuấn vẫn giữ bên môi hắn, nhưng lại làm cho người nhìn vô cùng đau lòng. Ai có thể nghĩ đến một người người thường lạc quan vô ưu vô lo Bạch Sở Mục, cũng có một đoạn quá khứ chua xót như vậy?

Đây là lần đầu tiên Vân Khê đối với Bạch Sở Mục cảm thấy tôn trọng như thế, nếu đổi lại là người khác, biết gia tộc mẫu thân của mình ở Long Tường đại lục có thanh danh hiển hách, nhất định hắn sẽ dùng trăm phương ngàn kế để trở lại gia tộc của mẫu thân, bởi ở đó hắn sẽ có bao nhiêu tôn vinh, tài phú và địa vị. Mà hắn, đối với những quyền lợi này lại chẳng thèm ngó tới, chỉ bằng vào điểm này, đã làm cho nàng bắt đầu tôn trọng hắn.

Long Thiên Thần nhìn Bạch Sở Mục thật lâu, hắng giọng cười một tiếng, vỗ vỗ đầu vai hắn nói: “ Không phải chuyện gì to tát! Người sống, vui vẻ mới là trọng yếu nhất, sau này ngươi hãy theo ta xông pha giang hồ! Thời điểm vô sự, chúng ta ngao du sơn thủy đi từng ngõ ngách một ở Long Tường đại lục, tiêu diêu tự tại, sống vui vẻ.”

Bạch Sở Mục quay lại đánh vào đầu vai của hắn, tâm tình nhất thời tốt lên: “Quyết định như vậy đi! Ngươi không được nửa đường lại nuốt lời, muốn sống chết đòi thành thân, bỏ lại ta một mình.”

Long Thiên Thần bĩu môi, không chút để ý nói: “Thành thân cái gì chứ? Dù gì ở Long gia của chúng ta cũng có Tiểu Mặc cùng với Tiểu Nguyệt Nha thừa kế hương khói rồi, không cần phải có ta nữa.”

Bách Lý Song nghe vậy, ánh mắt lóe sáng, tâm tình khó diễn tả. Nàng hít sâu một hơi, tiến lên phía trước, vọt tới đứng giữa hai người, tay khoác lên vai hai người nói: “Cho ta đi với! Ta cũng muốn đi theo các ngươi để du sơn ngoạn thủy.”

Mấy huynh đệ Bách Lý không vui trong lòng, Bách Lý nhị ca dẫn đầu nói: “Song nhi, muội là một nữ nhân, không nên coi mình giống như nam nhân. Tuổi của muội cũng không nhỏ, hay là sớm một chút tìm một nam nhân nào đó gả đi, như vậy chúng ta cùng cha mẹ mới yên tâm được.”

“Ai nói muội muốn lập gia đình? Các huynh đừng quan tâm thay muội! Muốn muội gả cũng được, chờ khi các huynh cưới tẩu tẩu về nhà đi rồi nói sau!” Bách Lý Song đối với mấy vị ca ca của nàng làm mặt quỷ, nàng biết các ca ca của nàng cũng là không muốn lấy vợ, muốn chờ cho bon họ an gia*(gia đình vững chắc), chỉ sợ là chuyện của mười mấy năm sau.

Bách Lý nhị ca nhất thời không nó được gì, sờ sờ cằm, âm thầm đánh giá Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục, nếu như muội muội của hắn theo chân hai người bọn họ mà ăn ý, biết đâu một trong hai người có thể làm em rể của hắn, cũng là chuyện tốt. Ừ, chuyện này hắn nên hảo hảo cùng mấy huynh đệ bàn kỹ lại, không thể để cho muội muội giống như cô cô, vẫn chờ người, sau đó chờ cho tới bây

giờ, đã thành gái lỡ thì.

Lời này của hắn cũng không dám nói thẳng ở trước mặt Bách Lý Băng Tuyền, nếu như hắn dám nói ra, khẳng định là chán sống rồi.

Vân Khê lấy từ trong tay mình một chiếc nhẫn trữ vật, vật này là nàng cùng với Cừu Mộ Dã đánh cược, Cừu Mộ Dã bị bại dưới tay nàng. Nàng đưa tới trước mặt Bạch Sở Mục, đem chiếc nhẫn trữ vật đưa cho hắn: “Chỗ của ta có dư một cái, cho đệ!”

Trong nháy mắt, mắt của Bạch Sở Mục mờ đi, bất khả tư nghị nhìn về phía nàng: “Vân nương tử, tỷ không có bị bệnh chứ? Hay là ta nghe lầm đi? Tỷ đưa cho ta chiếc nhẫn trữ vật sao?”

“ Ánh mắt của đệ có ý gì? Chẳng lẽ ta keo kiệt như vật sao, ngay cả chiếc nhẫn trữ vật cùng không nỡ cho đệ sao?” Vân Khê bất mãn nói.

Bạch Sở Mục không chút nghĩ ngợi, gật gật đầu. Nếu như nàng không coi là keo kiệt, vậy thì trên đời này chẳng có người được gọi là keo kiệt cả. Đừng quên, mới vừa rồi là người nào cảnh cáo bọn hắn không cho phép giấu tài bảo riêng?

Vân Khê không nhịn được mắt trợn trắng: “Vậy đệ rốt cuộc muốn lấy hay không? Chỉ có lần này thôi đấy!.”

“ Muốn, muốn, muốn! Dĩ nhiên muốn! Đến lúc tỷ tỉnh táo lại, biết đâu lại đổi ý, lấy lại thì sao?” Bạch Sở Mục từ trong tay nàng đoạt lấy chiếc nhẫn trữ vật, nâng niu như bảo bối, chiếc này vốn chính là một chiếc nhẫn nam, lại lấy từ trong tay của Cừu Mộ Dã, chất lượng cũng không kém a.

Bạch Sở Mục rất hài lòng, nhưng vẫn thắc mắc, tại sao Vân nương tử keo kiệt lại cho hắn đồ tốt như vậy chứ, thật sự rất ngạc nhiên,

hắn nhất định phải cất giữ thật tốt.

“ Đại tẩu, đệ cũng muốn một cái như vậy.” Long Thiên Thần hiếm khi thấy đại tẩu khẳng khái hào phóng, vội vàng tươi cười lấy lòng.

“ Muốn hả? Tới đây!” Vân Khê hướng hắn ngoắc ngoắc ngón tay, cười đến vô cùng ôn nhu.

Long Thiên Thần thấy thế, thình lình sợ run cả người, liên tục khoát tay: “Không cần! Không cần! Đệ đã có nhẫn đại ca tặng rồi!”

“ Thật là nhát gan!” Bách Lý Song cho hắn một ánh mắt khinh thường.

Những người khác đang tranh thủ thu giữ bảo vật, nghe thấy bọn họ nói nói cười cười, tâm tình cũng buông lỏng hơn, giống như quên mất giờ phút này bọn họ đang đứng trong Phiêu Miểu địa phủ thần bí đáng sợ này.

Lúc này, hai tỷ muội Triệu Hiểu Du không biết từ lúc nào đi đến, lại từ cửa đi vào, đi tới bên cạnh Long Thiên Thần.

“ Long đại ca, huynh nhìn đi! Bọn muội vừa mới tìm được một thứ tốt, bên trong nhất định là một bảo bối.” Triệu Hiểu Du ra vẻ thần bí, đem đồ vật dấu ở phía sau, cười ngọt ngào nói.

“ Vật gì tốt? Để cho huynh xem, nhất định là một hạt châu xinh đẹp, nếu không chắc là một sợi dây chuyền đẹp mắt?” Thái độ của Long Thiên Thần đối với hai tỷ muội, từ trước đến giờ hết sức ôn hòa, nhìn các nàng cười đến thần thần bí bí, cũng phối hợp theo họ.

“ Cũng không có gì! Là cái này a!” Một hộp gỗ màu đen xuất hiện trong tay Triệu Hiểu Du, nàng đắc ý đem nó đưa đến trước mặt Long

Thiên Thần, đưa tay mở nắp hộp ra.

Vân Khê cách mấy người bọn họ tương đối gần, chợt nhìn đến cái hộp gỗ này, nàng đã cảm thấy rất quen thuộc, trong đầu đột nhiên nhớ lại lúc trước, hai lần liên tục xuất hiện gió lốc, không phải là từ cái hộp gỗ này sao?

“ Đừng nhúc nhích!” Nàng lên tiếng kinh hô, hướng Triệu Hiểu Du vọt tới, muốn ngăn cản nàng. Đáng tiếc lại là chậm một bước, hộp gỗ ở trong tay Triệu Hiểu Du đã mở ra.

Chỉ một thoáng, một đoàn khói màu đen dầy đặc từ trong hộp gỗ cuồn cuộn ra, giống như là một con ác ma, từ trong hộp gỗ bay ra.

Khói đen tỏa ra với tốc độ kinh người, bên trong cách hộp gỗ năm bước tất cả mọi người đều bị bao phủ ở trong đó, có Long Thiên Thần, Bạch Sở Mục, Bách Lý Song, hai tỷ muội Triệu Hiểu Du, còn có Vân Khê đang hướng về phía bọn họ.

Sáu người, đều bị khói đen bao vây ở trong đó.

Long Thiên Tuyệt hoảng hốt, lập tức phi thân về phía trước, đưa tay muốn kéo Vân Khê trở lại.

Khi hắn vừa mới chạm tay đến lớp khói dày đặc màu đen đó, đột nhiên hộp gỗ nổ tung, khí nóng ập đến, Long Thiên Tuyệt bị đánh bật trở lại. Sương khói màu đen tỏa khắp không gian, một mảnh đen xì, không thể nhận ra được vật gì.

Mọi người còn lại cũng bị đánh văng ra, phân chia khắp nơi.

“Khê Nhi! Thiên Thần! Khê Nhi! Thiên Thần!” Long Thiên Tuyệt phất tay, màn sương màu đen trước mắt vừa mới xua tan, hắn liền hướng

về phía trước lục lọi tìm kiếm, đột nhiên tim hắn níu chặt, sinh ra một dự cảm xấu.

Khi hộp gỗ kia nổ tung, luồng khí nóng hung mãnh vô cùng, ngay cả hắn cũng bị bắn ngược trở lại, đừng nói là sáu người bọn họ đang đứng gần hộp gỗ như thế.

Tâm thần của hắn một trận bối rối.

Tại phía xa ở học viện Vạn Hoàng, Tiểu Mặc bỗng nhiên thức giấc, thân thể nho nhỏ từ trên giường đột nhiên ngồi dậy, tất cả trán đều là mồ hôi lạnh.

Tiểu Bạch toàn bộ lông xù co rút lại, ngủ ở bên gối kế hắn, nghe được tiếng kêu sợ hãi của hắn, nó cũng thức tỉnh theo.

“Tiểu Mặc Mặc, làm sao vậy? Ngươi nằm ngủ gặp ác mộng sao?” Mặc dù, không biết Tiểu Mặc Mặc đến tột cùng đã gặp cái gì trong mộng, nhưng nó có thể cảm nhận được Tiểu Mặc Mặc rất kinh hoàng và sợ hãi, Tiểu Bạch rất lo lắng cho Tiểu Mặc.

Tiểu Mặc ngơ ngác, thở hổn hển, hồi tượng lại cảnh tượng mới vừa nhìn thấy trong mộng, tâm thần hắn một trận không yên. Chẳng lẽ mẫu thân đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn sao? Nếu không tại sao hắn lại nằm mộng kỳ quái như vậy?

“ Tiểu Bạch, ta mới vừa mơ thấy mẫu thân bị yêu quái ăn thịt, thật là đáng sợ! Có phải mẫu thân đã xảy ra chuyện gì hay không?”

“ Tiểu Mặc Mặc, ngươi đừng có tự hù dọa mình. Nữ ma đầu rất là lợi hại, nàng không có việc gì đâu.” Tiểu Bạch nhảy tới đầu vai của hắn, thân thể toàn lông của nó hướng tới cổ của Tiểu Mặc chà chà, an ủi.

“Nhưng lần trước ta nằm mơ ác mộng, mẫu thân cũng thực sự xảy ra chuyện, ta thật lo lắng cho người.” Tiểu Mặc ngồi xếp bằng, hai tay chống cằm, trầm tư.

Tiểu Bạch thấy hắn như vậy, bản thân cũng xúc động, nhảy tới ngồi đối diện với hắn, học bộ dáng của hắn, ngồi chồm hổm nói: “Thật ra thì, Tiểu Bạch cũng nằm mơ thấy ác mộng, thấy mẫu thân cùng phụ thân xảy ra chuyện. Tiểu Bạch cũng rất lo lắng!”

“ Long phụ thân cùng Long mẫu thân lợi hại như vậy, sao có thể xảy ra chuyện được? Tiểu Bạch, ngươi đừng tự hù dọa mình, ngay cả phụ thân cùng mẫu thân đều nói Long cha và Long nương là cường giả mạnh nhất Long Tường đại lục này, cho dù có người tổn thương bọn họ, bọn họ cùng sẽ không dễ bị thương đâu.”

Một người một thú an ủi lẫn nhau.

“Đúng vậy, phụ thân cùng mẫu thân cực kỳ lợi hại, là cường giả của Long tộc a!” Tiểu Bạch đắc ý ngẩng đầu, rất là tự hào.

“ Đó là đương nhiên rồi!” Tiểu Mặc mỉm cười sờ sờ đầu Tiểu Bạch, xúc cảm từ bộ lông của Tiểu Bạch truyền đến tay, rất là thoải mái. Tiểu Bạch hưởng thụ nheo mắt lại, rất thích bàn tay nhỏ bé của Tiểu Mặc Mặc vuốt ve nó.

“Chúng ta đi nhìn Tiểu Huyên Huyên một chút đi, nếu như mẫu thân gặp nguy hiểm, nhất định muội ấy cũng sẽ gặp ác mộng. Nều như muội ấy gặp ác mộng, nói không chừng sẽ bị hù dọa phát khóc mất.”

“ Ừ, chúng ta đi nhìn Tiểu Nguyệt Nha đi!”

Tiểu Mặc vội vàng bò xuống giường, lúc này đã gần đến canh hai nửa đêm, cả học viện Vạn Hoàng đều đắm chìm trong không gian

yên tĩnh. Tiểu Mặc mặc áo ngủ, mang Tiểu Bạch từ lầu hai đi xuống.

Hiện tại, Tiểu Nguyệt Nha được Thượng Quan Như Nhi chiếu cố, đang nằm ngủ ở lầu một của Vọng Khê lâu, Tiểu phượng hoàng thì nằm ở trong phòng của mình thoải mái ngủ, căn phòng nằm bên cạnh phòng của Tiểu Nguyệt Nha. Nghe được âm thanh từ trên lầu truyền xuống, chỉ một thoáng Tiểu phượng hoàng đã tỉnh, trong bóng tối, thấy được Tiểu Mặc Mặc cùng Tiểu Bạch đi xuống, nó mở to đôi mắt buồn ngủ, rất nhanh nhắm lại, tiếp tục thở nhẹ ngủ.

Thượng Quan Như Nhi cũng nghe được tiếng động, lập tức tỉnh lại, liền thấy Tiểu Mặc, nàng bò xuống giường, đốt ánh nến trong phòng lên.

“ Tiểu Mặc, làm sao con còn chưa ngủ nữa?”

“ Như di, con ngủ không được, con muốn nhìn muội muội một chút.” Tiểu Mặc vội vã chạy tới bên giường, thấy muội muội ngủ rất ngon, không có dấu hiệu đã gặp ác mộng, bé mới thở phào nhẹ nhỏm.

“ Nhìn đi, Tiểu Nguyệt Nha ngủ rất ngon a.” Thượng Quan Như Nhi nhẹ nhàng ôm lấy Tiểu Nguyệt Nha, đưa đến trong ngực của Tiểu Mặc, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của bé, nàng nhịn không được vuốt vuốt cái đầu nhỏ của bé. Nhìn hai huynh muội như Kim Đồng Ngọc Nữ này, nàng không ngừng hâm mộ, chẳng biết đến lúc nào mình mới có em bé khả ái xinh đẹp như thế này.

Tiểu Mặc cẩn thận ôm muội muội, học động tác thường ngày của Như di lắc lư nhẹ nhàng, ru muội muội ngủ.

Tiểu Nguyệt Nha ngủ rất say, khóe miệng cong lên, giống như là nhìn thấy mộng đẹp.

Tiểu Mặc thấy vậy đắc ý, không nhịn được cúi đầu, hôn chụt một cái trên khuôn mặt đáng yêu của muội muội.

Tiểu Huyên Huyên thật là đáng yêu, so sánh với Tiểu Tĩnh còn khả ái hơn.

“Tiểu Bạch cũng muốn hôn!” Tiểu Bạch từ trên đầu vai của hắn cúi đầu, do Tiểu Bạch đứng trên đầu vai quá cao, khi hôn suýt nữa thì từ trên đầu vai của Tiểu Mặc rớt xuống, rơi xuống trên mặt của Tiểu Nguyệt Nha.

“ Chi……..” Trộm hôn thành công, Tiểu Bạch rất là đắc ý.

Tiểu Phượng hoàng tham ngủ giống như là nhận ra cái gì, một con mắt giơ lên, lúc này thấy Tiểu Bạch trộm hôn thành công, Tiểu Phượng hoàng không thấy được có cái gì không ổn, mí mắt híp lại, tiếp tục ngủ.

Thượng Quan Như Nhi hé đôi môi đỏ mộng, cười cười nhìn một người một thú trước mắt, đứng lên nói: ” Như di đi làm cho con một ít điểm tâm, ăn xong thì nghỉ ngơi sớm một chút, sáng mai còn phải theo Âu Li tiên sinh học tập đấy.”

“ Dạ. Cám ơn Như di!” Tiểu Mặc lễ phép tặng nàng một khuôn mặt tươi cười.

Thượng Quan Như Nhi sau khi rời đi, Tiểu Mặc đem muội muội thả lại trên giường, tay nhỏ bé vỗ vỗ nhẹ mặt của muội muội, tự nhủ: “ Tiểu Huyên Huyên, ca ca mới nhìn thấy ác mộng, mơ thấy mẫu thân bị một con quái thú bắt đi, thật là đáng sợ. Muội nói thử xem có phải mẫu thân gặp nguy hiểm hay không?”

“Nhưng muội đừng sợ, bất kể xảy ra chuyện gì, ca ca cũng sẽ vĩnh

viễn bảo vệ muội, chiếu cố muội, không để cho muội gặp bất cứ nguy hiểm nào.”

“ Mỗi ngày ca ca đều cố gắng luyện công, không bao lâu, ca ca có thể trở nên mạnh mẽ giống như phụ thân, chẳng những có thể bảo vệ tốt Tiểu Huyên Huyên, còn có thể bảo vệ mẫu thân.”

“…….”

Cái đầu nho nhỏ gục trên trên mép giường, hướng về phía muội muội lẩm bẩm nói.

Ánh trăng xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng, ánh sáng mông lung chiếu lên hai thân ảnh huynh muội xinh đẹp, vô số hào quang thánh khiết nhẹ nhàng tỏa sáng, thật giống như một bức tranh đẹp nhất trần gian.

Vừa nói xong, liền thấy buồn ngủ, Tiểu Mặc từ từ nhắm mắt lại. Đúng lúc bé sắp ngủ, đột nhiên ngoài cửa sổ phóng vào một đạo hào quang màu vàng, huy hoàng chói mắt.

Thoáng cái Tiểu Bạch nhảy dựng lên, bay vút ra ngoài cửa sổ.

“Tiểu Bạch, làm sao vậy?” Tiểu Bạch nhận ra cử chỉ của Tiểu Bạch không thích hợp, vội vàng chạy theo nó ra ngoài cửa sổ.

Ngửa đầu lên, bé thấy được một Cự Long màu vàng kim đang bay múa giữa bầu trời đêm, cao ngất oai hùng, uy phong lẫm liệt.

Một người một thú vui mừng, lập tức hô lên: “Cự Long gia gia! Cự Long gia gia!”

Con Cự Long đó chính là Hoàng Kim cự long, nó ở Long Vương cốc

tu luyện một thời gian ngắn, công lực đã hoàn toàn khôi phục. Nhìn thấy một người một thú trên mặt đất, nó cười vui vẻ, nói: “Bọn nhỏ, có nhớ Cự Long gia gia không?”

“ Nhớ! Rất nhớ a!”

Tiểu Bạch cả người rung lên, biến ra long thân màu trắng thuần khiết, chở Tiểu Mặc bay đến bên cạnh Hoàng Kim Cự Long.

“ Cự Long gia gia, làm sao người đến đây vậy?” Tiểu Mặc tò mò hỏi.

Hoàng Kim cự long đang nhớ tới chánh sự, liền vội vàng hỏi: “ Đúng rồi, mẫu thân của con đâu? Ta mới vừa cảm giác được nàng giống như là đang gặp chuyện nguy hiểm, nhưng ta lại không cảm nhận được vị trí của nàng, cho nên không thể làm gì khác hơn là men theo hơi thở của Tiểu Long Long đến tới nơi này.”

“Thật sự là mẫu thân đang gặp nguy hiểm hay sao?” Nhất thời chân mày của Tiểu Mặc chau lại, lộ ra vẻ lo lắng, chẳng lẽ giấc mộng của hắn là thật, mẫu thân thật bị yêu quái bắt đi sao?

“Cự Long gia gia, mẫu thân không đây, người cùng phụ thân đi ra ngoài làm việc rồi. Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì đây? Hiện tại mẫu thân nhất định là đang gặp nguy hiểm, người có thể hay không đã……..”

“Không đâu! Mẫu thân của con hiện tại đích thực là lâm vào khốn cảnh, nhưng mà nàng vẫn còn sống, con không nên lo sợ. Cự Long gia gia đã cùng nàng ký khế ước, cho nên có thể cảm giác được sinh tử của nàng, Cự Long gia gia sẽ nghĩ biện pháp tìm ra nàng.”

“Vậy đi đâu tìm mẫu thân đây?” Tiểu Mặc nhíu chân mày nói.

“Con đừng có nóng vội, Cự Long gia gia sẽ nghĩ biện pháp. Các con trước hết đi về ngủ một chút đi, chuyện tìm kiếm mẫu thân, hãy giao cho gia gia.” Hoàng Kim Cự Long nói xong, thân ảnh màu vàng kim run lên, hướng nơi xa trong bầu trời đen bay đi.

“Cự Long gia gia…….” Tiểu Mặc nóng nảy, trong bóng tối nhìn quanh, bé cũng rất muốn cùng Cự Long gia gia đi tìm mẫu thân. Đúng lúc này, hắn ngẩng đầu lên, bắt gặp thân ảnh của Thượng Quan Như Nhi bưng bữa ăn khuya trở lại, trong lòng hắn rất vui mừng, vội vàng hướng đôi tay về phía Thượng Quan Như Nhi vẫy vẫy: “ Như di, con cùng Tiểu Bạch đi tìm mẫu thân, xin người nói một tiếng với sư phụ của con, chờ khi tim được mẫu thân, con sẽ trở về.”

Thượng Quan Như nhi ngẩng đầu, ngẩn ngơ, bữa ăn khuya trong tay loảng xoảng rơi xuống đất: “Tiểu Mặc, con không thể một mình đi ra ngoài!”

Đáng tiếc, Tiểu Mặc không có nghe lời của nàng, chỉ huy Tiểu Bạch, đuổi theo thân ảnh của Hoàng Kim cự long.

Việc này làm cho Thượng Quan Như Nhi vô cùng lo lắng, vội vàng hô to, đem mọi người ở gần đó đánh thức hết. Vợ chồng Vân Khê trước khi đi, đem hai đứa nhỏ phó thác cho bọn họ chăm sóc, hiện tại đột nhiên Tiểu Mặc một mình đi ra ngoài, thật sự không hay!

Một lát sau, nửa học viện cũng tỉnh giấc, mọi người nghe nói chuyện này, thì rất hoảng loạn.

Mấy người Dung Thiếu Hoa, Lam Mộ Hiên cùng Mộ Cảnh Huy vội vàng triệu hồi Thần Long, trước tiên đuổi theo Vân Tiểu Mặc, nhưng mà Thần Long của bọn họ làm sau có thể so sánh với Tiểu Bạch cùng Hoàng Kim cự long cấp bậc cao cấp như vậy? Chờ khi bọn hắn đuổi theo ở phía sau, thì đã không thấy Tiểu Bạch cùng Hoàng Kim

cự long đã bay đi đâu.

Chuyện này xảy ra làm cho Hàn viện trưởng rất kinh động, hai mắt của hắn tập trung nhìn vào Ngọc bích, nhìn về hướng một Kim một Bạch lần lượt từ học viện Vạn Hoàng bay đi, hắn triệu hồi một con Bạch Hoàng (Phượng hoàng màu trắng), ngồi trên lưng nó, bay ra khỏi Tiểu Minh Cung, tự mình đuổi theo.

Long Thiên Tuyệt đâu biết rằng tình thế lại ngoài ý muốn như vậy, không những vợ yêu gặp chuyện chẳng lành, ngay cả con cưng cũng một mình rời đi học viện Vạn Hoàng, không biết sẽ ra sao. Khi khói đen nồng đậm tản ra, hắn phát hiện trên mặt đất chỉ còn lại dấu vết vụn gỗ khi lúc này hộp gỗ bị nổ, mà sáu người Vân Khê, Long Thiên Thần biết mất trong luồng khói đen đó, không rõ tung tích.

Đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cả người hắn đều ngơ ngẩn, theo lòng bàn chân đi lên, máu đều đông lại, cả người rét run.

“Muội tử!”

“Vân cô nương!”

“Vân tỷ tỷ!”

“Phu nhân!”

Trừ sáu người đó ra, còn lại tất cả mọi người vẫn khỏe mạnh, không bị tổn thương gì, mọi người vây chung quanh một đống gỗ vụn, lộ ra thần sắc kinh sợ. Sáu người đang tốt lành đột nhiên lại biến mất, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy? Ngay cả đầu sỏ gây ra mọi chuyện cũng bị nổ tung thành vụn gỗ, tất cả manh mối đều biến mất, bọn họ

biết làm gì đây?

“Khê Nhi…….” Long Thiên Tuyệt thân thể lay động, lùi về phía sau một bước, trong đầu một mãnh trống rỗng.

“Tôn chủ!” Tứ đại hộ pháp cùng những cao thủ của Long gia rối rít vây quanh Long Thiên Tuyệt.

“Tôn chủ, ngài đừng hoảng hốt, phu nhân cùng Nhị công tử nhất định là bị đám khói đen kia đưa tới một nơi khác. Nếu như bọn họ thật sự xảy ra chuyện, nơi này nhất định sẽ lưu lại quần áo cùng hài cốt, bọn họ…….” Vân hộ pháp phân tích, nói đến một nửa, bị Băng hộ pháp nháy mắt cắt đứt.

“Tôn chủ, thuộc hạ thấy Phiêu Miểu địa phủ là một nơi rất quỷ dị, trong này có rất nhiều không gian được thông liền với nhau, lộ tuyến giăng khắp nơi. Thuộc hạ đoán là phu nhân cùng với Nhị công tử bọn họ chắc chắn là bị dẫn đến một không gian khác, giống như lúc chúng ta ở Địa cung, cùng tiến vào một nơi nhưng đích đến chưa chắc đã là cung một chỗ.” Băng hộ pháp nói.

“ Đúng vậy! Đúng vậy! Tôn chủ, hiện tại người chính là thủ lĩnh của chúng ta, ngài không thể rối loạn như vậy được.” Viêm hộ pháp theo sát nói.

Côn Luân lão giả ngồi xuống, cẩn thận nghiên cứu những mảnh gỗ màu đen còn sót lại, ngón tay quệt qua, để sát vào mũi ngửi ngửi, nói: “Đây là một loại trận pháp cổ xưa, trận pháp Truyền Tống. Đúng như Băng hộ pháp nói, vô cùng có khả năng là bọn họ bị trận pháp Truyền Tống trong hộp gỗ này đưa đến một không gian khác ở trong đây.”

“Thật không?” Long Thiên Tuyệt tinh thần phấn chấn, hai mắt nhìn

chằm chằm Côn Luân lão giả, quan sát kĩ biểu tình trên khuôn mặt ông, nói: “ Nhưng tại sao hai lần trước, khi ta mở hộp ra cũng không có phát sinh tình huống như vậy, chẳng qua chỉ có một trận gió lốc?”

“Có thể bởi vì hộp gỗ được lưu giữ trong nơi này đã quá lâu rồi, công hiệu của trận pháp Truyền Tống bị phá hư, cho nên hai lần trước chỉ tạo ra hai trận gió lốc, nhưng lần thứ ba mở ra, trận pháp bị kích động…….”

“Đúng! Nhất định là như vậy rồi!” Long Thiên Tuyệt cố gắng thuyết phục chúng mình, hắn bắt tay vào làm, đem quyển bản đồ da cừu mở ra, vừa cẩn thận xem xét, tầm mắt của hắn kiên định khóa ở ba vị trí nguy hiểm có dấu hiệu màu đỏ.

Nếu Vân Khê đến những không gian khác thì tốt, còn nếu như mọi người đi đến ba chỗ nguy hiểm này…….Hắn không thể tưởng tượng được hậu quả.

“Hiện tại, ta đem bản đồ vẽ thêm một bức nữa, Côn Luân tiền bối, người dẫn theo mọi người đi đến những nơi khác. Một mình ta đi vào tìm kiếm ở ba chỗ màu đỏ này, vô luận kết quả như thế nào, cuối cùng chúng ta phải đi ra cửa Địa phủ để thảo luận lại, nhưng nếu…….Nhưng nếu ta vẫn không có đi ra ngoài được, các ngươi không nên chờ ta nữa, mau mau rời khỏi nơi này.”

Nghe được những lời nói của Long Thiên Tuyệt, toàn bộ hiện trường một mảnh yên lặng, nếu đi vào ba chỗ nguy hiểm màu đỏ, đại biểu con đường tử vong không xa. Hắn lại để cho tất cả mọi người còn lại đi theo Côn Luân lão giả đi trước vào không gian bảo tàng, duy nhất chỉ có một mình hắn đi vào khu vực nguy hiểm, đây là tâm tình thế nào?

“ Không được! Như vậy quá nguy hiểm! Không bằng mọi người cùng

nhau đi, trước tiên đi những không gian bảo tàng khác tìm một lần, nếu là không có tìm được như lời mình nói, chúng ta sẽ cùng nhau đi vào ba chỗ nguy hiểm màu đỏ kia tìm kiếm.” Chiến Thiên Dực không đồng ý cách làm mạo hiểm của hắn, nếu như muội tử căn bản không có ở ba chỗ hiểm địa đó, mà hắn đơn độc mạo hiểm, xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hắn biết giao phó với muội tử như thế nào đây?

“Đúng vậy, tôn chủ! Làm như vậy quá nguy hiểm, tốt nhất là chúng ta cùng nhau hành động đi.” Vân hộ pháp khuyên nhủ.

“ Thời gian không đợi người! Nếu Khê Nhi thật sự bị đưa đến ba chỗ hiểm địa này, ta tới trễ một bước, bọn họ nhất định là gặp nguy hiểm, ta tuyệt đối không thể lấy tính mạng của bọn họ mạo hiểm được.” Long Thiên Tuyệt kiên quyết nói, hắn phất tay, giật xuống một đoạn vạt áo của mình, cúi người, nhặt lên một khối linh thạch làm bút, ở trên áo bào vẽ lại bức bản đồ.

Quyển 4 - Chương 174: Trong cái rủi có cái may

Mọi người thấy không có cách nào ngăn cản được hắn, nên cũng không khuyên răn nữa, lẳng lặng đứng yên nhìn hắn vẽ lại bản đồ, tỉ mỉ từng đường từng nét.

Giờ phút này, Long Thiên Tuyệt đã bình tĩnh lại, chuyện cứu vợ yêu cùng đệ đệ tuy trọng yếu, nhưng những người còn lại này là thuộc hạ, là bằng hữu của hắn, an nguy của bọn họ cũng rất là quan trọng, cho nên vẽ bản đồ không thể có nửa điểm sai sót.

Tứ đại hộ pháp đi theo bên cạnh hắn lâu nhất, thấy ý chí của tôn chủ kiên quyết như thế, bọn họ trừ lo lắng, cũng không suy nghĩ được biện pháp tốt hơn.

Tám vị cao thủ của Long gia sâu sắc cảm động, lúc trước bọn họ đi theo Long Thiên Hồn, chỉ được đối xử như con tốt, lúc nào cũng phải xả thân đánh đấm, bán mạng cho chủ nhân, an toàn của bọn họ không bao giờ được quan tâm. Nhưng mà chủ nhân mới của bọn họ thì khác hẳn, người tự mình mạo hiểm, cũng muốn giữ được tính mạng của bọn họ, vì bọn họ tính toán đường sống.

Chủ nhân như vậy, bọn họ nguyện ý sinh tử đều theo!

Một lúc sau, một bức bản đồ mới hoàn chỉnh đã được vẽ xong.

Long Thiên Tuyệt đem bản đồ nắm trong tay, đưa mắt nhìn mọi người tại đây.

“Chư vị, nếu ta cùng Khê Nhi có xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không cách nào trở lại Vạn Hoàng học viện. Ta hi vọng, hi vọng chư vị có thể giúp chúng ta chăm sóc chu toàn cho Tiểu Mặc cùng với Tiểu Nguyệt Nha, nhờ cậy chư vị!”

Ánh mắt của hắn nghiêm nghị, dù không biết khi đi mình sẽ phải gặp những chuyện nguy hiểm như thế nào, nhưng hắn không thể không đi.

“Đệ yên tâm đi, ta nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Tiểu Mặc cùng Tiểu Nguyệt Nha.....” Chiến Thiên Dực trong cổ tắc nghẹn, đưa tay vỗ vào đầu vai hắn, rung giọng nói, “Đệ cùng với muội tử nhất định phải bình yên trở về!”

“Tôn chủ!”

“Tôn chủ!”

“.....”

Tứ đại hộ pháp cùng tám vị cao thủ Long gia đồng thời tiến lên phía trước một bước, khẩn trương nhìn Long Thiên Tuyệt, mặc dù bọn họ biết tôn chủ anh hùng vô địch,nhưng mà dù sao song quyền cũng không địch lại tứ thủ* (hai tay không thể chống lại bốn tay, ít đấu nhiều thì khó mà thắng được), hắn đi lần này sinh tử khó liệu. Nhưng bọn họ cũng biết, lấy thực lực của bọn họ đi theo tôn chủ đi chỉ sợ rằng sẽ trở thành gánh nặng cho tôn chủ mà thôi, bọn họ hận thực lực của mình không đủ mạnh lớn, không thể ra sức giúp đỡ tôn chủ.

“Các ngươi nghe đây, nếu như Bổn Tôn mất đi, Tiểu Mặc chính là chủ nhân mới của các ngươi!” Long Thiên Tuyệt lãnh đạm nói.

“Dạ, tôn chủ! Thuộc hạ thề bảo vệ Tiểu Thiếu chủ!”

Hơn mười người đồng thời quỳ gối xuống, hướng về phía hắn vào dập đầu một cái, tỏ lòng trung thành của mình.

Long Thiên Tuyệt quét mắt một vòng, ánh mắt thâm trầm, sau đó xoay người, rời đi.

“Sư phụ, chúng ta làm sao bây giờ?” Đinh Ngọc nhìn Long Thiên Tuyệt sau khi rời đi, hỏi.

“Bây giờ chúng ta phải đi những địa phương khác để tìm kiếm, một khi tìm được bọn người Vân nha đầu, lập tức nghĩ biện pháp báo cho Long tôn chủ, để tránh hắn phải đi vào hiểm địa, không cách nào thoát thân.” Côn Luân lão giả đem bản đồ lộ tuyến đại khái xem một phen, đem nó nắm trong tay, đối với mọi người nói, “Bây giờ chúng ta sẽ xuất phát! Mọi người nhớ kỹ, chúng ta lấy việc tìm người làm chủ, bất kỳ vật phẩm nào cũng không được xúc động mà lấy, nếu không chỉ làm trễ nãi thời gian. Chờ Vân nha đầu cùng Long tôn chủ bọn họ rời khỏi hiểm địa, những vật phẩm trong bào tàng này sẽ lấy sau, mọi người nhớ kĩ chứ?”

“Côn Luân tiền bối nói rất có lý. Bên trong Phiêu Miểu Địa phủ khắp nơi đều rất quỷ dị, nếu như không cẩn thận, vô cùng có khả năng sẽ kích hoạt cơ quan, phát sinh những chuyện tương tự, mạng người quan trọng hơn, cho nên mọi người nhớ kỹ, không nên sinh lòng tham, tìm người quan trọng hơn.” Chiến Thiên Dực nói.

Những người còn nhất tề gật đầu phụ họa, nhìn cảnh vừa phát sinh, bọn họ đâu dám mơ ước bảo bối? Có khi xảy ra những chuyện tương tự, mệnh của bọn họ giữ không được, nói chi đến bảo vật?

Dưới sự hướng dẫn của Côn Luân lão giả, cả đám người rời khỏi địa điểm thứ nhất giấu bảo tàng, tiếp tục đi về địa điểm thứ hai.

Trời đất rung chuyển, âm thanh thảm thiết như gào như khóc.

Âm thanh khiến người ta nổi gai ốc, bủn rủn chân tay không ngừng vang vọng bên tai.

Thân thể như nhẹ bẫng cũng không biết đã bao lâu, rốt cuộc Vân Khê cảm giác được mình đang rơi xuống.

Thời gian nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn lắm, Vân Khê cũng không muốn đời này trải qua thêm lần nào nữa.

Trước mắt một khoảng tối đen như mực, trong mũi ngửi thấy được một mùi rất là khó chịu, thân thể Vân Khê giật giật, sau đó cũng cảm giác được phía dưới chân mình có đồ vật gì đó đang ngọa nguậy, xúc cảm kia giống như là một khối thịt heo khổng lồ đang cựa mình động đậy, cả người của nàng đều nổi da gà lên hết.

Dù sao đi nữa, sống là tốt rồi!

Bên cạnh nghe thấy tiếng kinh hô của những người còn lại, lập tức Vân Khê từ trong ngực móc ra một viên Dạ Minh Châu, mượn ánh sáng của Dạ Minh Châu, quang cảnh chung quanh từ từ rõ ràng.

“Thiên Thần, Song nhi, Hiểu Du, Hiểu Mẫn, mọi người không có xảy ra chuyện gì chứ?” Vân Khê thấy được bốn người, rơi xuống cách nàng không xa, nàng cảm thấy có cái gì đó không đúng, hình như thiếu một người. Nhớ lại, khi một luồng khói dày đặc màu đen xuất hiện, mấy người đứng gần nàng toàn bộ đều bị luồng khói đó cuốn lấy hết, đưa đi đến một không gian khác, như vậy đến lúc này làm sao lại thiếu đi một người?

“Rốt cuộc chúng ta đi đến nơi nào? Đến tột cùng chuyện gì đã xảy

ra?” Triệu Hiểu Du sợ hãi co người lại, nhìn xung quanh mọi thứ hết thảy đều xa lạ, nàng bị dọa cho sợ hãi.

“Mau nhìn bên kia! Bạch đại ca…!” Bỗng nhiên Triệu Hiểu Mẫn kinh hô, ngón tay chỉ hướng khác.

Mọi người ngẩn đầu quay lại, chỉ thấy Bạch Sở Mục vẫn đang còn hôn mê, nhưng ở dưới chân của hắn, một đống thịt đỏ từ từ nhô lên, thân người của Bạch Sở Mục cùng từ từ cao lên theo một đống huyết nhục (huyết: máu; nhục: thịt) đó. Mọi người nhìn thấy một màn này, không khỏi hít một ngụm khí lạnh, bị cảnh tượng trước mắt làm sợ ngây người.

Đây là cái gì vậy?

Chỉ thấy một đống huyết nhục từ từ biến ảo hình dáng, từ vô dạng biến thành một hình người. Tứ chi của nó, thân thể của nó, đầu của nó đều từ từ hình thành, còn có khuôn mặt thật là dữ tợn…… Mấy người Vân Khê quên mất phản ứng, cứ như vậy mở mắt trơ trơ nhìn huyết nhục từ từ biến thành người, sợ đến ngây người.

Bạch Sở Mục từ trong hôn mê tỉnh lại, mơ hồ sờ sờ đầu mình, khi hắn mở mắt ra nhìn về một nơi khác, rất nhanh hắn phát hiện được năm người Vân Khê, chẳng qua là, tại sao bọn họ lại đứng bất động hết vậy?

“ Tại sao mọi người đều đứng bất động ở dưới đó vậy? Quá nguy hiểm, mau lên đây đi!”

Bọn họ thì đứng ở dưới đó? Mà hắn thì lại ngồi ở trên cao, như vậy có được hay không?

Long Thiên Thần khẽ nhếch miệng, đưa tay chỉ về huyết nhân (người

máu) đáng sợ đang ở dưới chân của Bạch Sở Mục, hướng hắn không ngừng nháy mắt, lộ vẻ hoảng sợ.

Hai tỷ muội Triệu Hiểu Du thì tựa sát vào nhau, núp phía sau Bách Lí Song, khó nén vẻ sợ hãi.

Bạch Sở Mục trong khoảng thời gian ngắn không kịp phản ứng, chờ đến khi phát hiện dưới chân mình có một vật gì đó đang động đậy, mà mình cũng bị mất thăng bằng sắp rơi xuống dưới, hắn theo bản năng cúi đầu nhìn xuống, vừa nhìn, làm cho hắn sợ đến tứ chi không thể động được.

“A —— a —— a ——”

Nghe được tiếng kêu đầy hoảng sợ của hắn, làm cho mọi người da đầu càng thêm tê dại.

Vân Khê là người định thần đầu tiên, đưa tay đến trước mặt Long Thiên Thần: “ Thiên Thần, mau đưa kiếm cho ta.”

“ A? Nga!” Long Thiên Thần ngoan ngoãn đem Long Ngâm kiếm đưa cho nàng, kiếm vừa rời tay, hắn đã thấy đại tẩu cầm kiếm phi thân lên, hướng về phía huyết nhân mà chém.

“ Cứu mạng a……” Bạch Sở Mục căn bản tứ chi không còn cách nào động được, hắn quá sợ hãi rồi.

“ Lo lắng cái gì? Còn không mau xuống đây!” Vân Khê trong miệng khẽ quát một tiếng, trường kiếm vù vù, soẹt ra ánh lửa, ngang nhiên bổ về phía đỉnh đầu của huyết nhân.

Trong nháy mắt khi trường kiếm trong tay chém về phía huyết nhục, trong lòng Vân Khê gợi lên một dự cảm xấu, trường kiếm trong tay

nàng khi chém vào huyết nhân giống như chém vào kẹo dẻo, lập tức bị ngăn cản, không có cách nào tiến thêm được nữa, nàng thu hồi kiếm lại. Khi nàng rút kiếm ra một đống huyết nhục sền sệt dính trên trường kiếm, theo từng tấc từng tấc kiếm rút ra.

Huyết nhân tựa hồ không có bất kỳ đau đớn nào, cả người nó rung lên, đem Bạch Sở Mục đang ở trên đỉnh đầu của nó đánh bay đi, sau đó kéo cước bộ, đi về phía Vân Khê. Nó bị khiêu khích, bị chọc giận, huyết nhục từ từ giải phóng, không ngừng trào tia máu ra bên ngoài.

Má ơi!

Đây rốt cuộc là con quái vật gì vậy?

Vân Khê dùng sức rút kiếm ra, càng dùng sức, tia máu càng theo sức kéo chảy càng nhiều, càng thêm lợi hại.

“ Đại tẩu, đệ tới giúp tẩu!” Long Thiên Thần gào to, từ bên người Triệu Hiểu Du rút ra một thanh kiếm, xông nhanh lên phía trước, từ một bên khác bổ về phía cổ của huyết nhân.

Cổ của huyết nhân bị thanh kiếm của Long Thiên Thần chém gần đứt, đỉnh đầu của nó đong đưa, hai thanh trường kiếm trên người nó, sinh ra một cái cổ mới. Cái cổ vặn vẹo kéo dài, trông rất quái dị.

Vân Khê cùng Long Thiên Thần hai người liếc nhau một cái, không khỏi hoảng sợ.

“ Sư phụ, con tới giúp người!”

“ Ta cũng vậy!”

Bách Lí Song cùng với Bạch Sở Mục mới vừa định thần lại, hai

người nhất tề cũng rút kiếm, hướng về phía sau lưng của huyết nhân, đem trường kiếm đâm vào.

Chỉ một thoáng, bốn thanh trường kiếm đồng thời đều cắm ở trên người của huyết nhân, làm cho huyết nhân càng giận dữ hơn.

Từng giọt máu nhỏ xuống chỉ bằng hạt đậu, thoáng cái đã lan rộng ra một khoảng bằng nắm tay, không chỉ thế, ở dưới chân sáu người bọn họ, huyết nhục cũng ngọ nguậy, cử động giống như huyết nhân, từ từ hiện ra những bọng máu.

Huyết tương* (chất nước hòa trong máu) vỡ tung văng khắp nơi ở trên đất, tỏa ra hơi nóng rực.

Tình thế hết sức căng thẳng, bỗng chốc, chung quanh nhiệt độ sôi trào.

Bọng máu càng ngày càng lớn hơn.

Chỗ đang đứng vốn là một khoảng không gian rất rộng rãi, nhưng vì bọng máu trướng lớn, mà từ từ thu nhỏ lại.

Hơi thở thối hoắc xông thẳng vào mũi, không gian càng lúc càng bị đè nén lại.

Phốc, phốc, phốc, phốc……

Thanh âm bọng máu vỡ tung, đâm thủng màng nhĩ.

Sáu người đều hoảng sợ.

Hai tỷ muội Triệu Hiểu Du, cúi đầu nhìn những bọt máu vỡ tung dưới chân mình, thỉnh thoảng hai người lại nhảy lên, tránh né nó.

Lúc này, rốt cuộc huyết nhân cũng biến thành hình, rung rung đỉnh đầu cùng tứ chi, hướng về phía bốn người Vân Khê, Long Thiên Thần, Bạch Sở Mục cùng với Bách Lí Song, phát động tấn công.

Phương thức tấn công của nó rất đặc biệt, huyết nhục động đậy dọc theo trường kiếm tràn ra, đây là nó muốn nuốt chửng người sống nha!

“ Mau rút lui!” Vân Khê kinh hãi quát lên, ra sức rút kiếm ra, mới phát hiện trường kiếm hoàn toàn dính liền trên người của nó, căn bản là không rút ra được. Huyết nhục theo thân kiếm nhúc nhích, lan ra đến tận chuôi kiếm, rất nhanh sẽ tiếp xúc đến da thịt của nàng.

Vân Khê không khỏi sợ hãi.

“ Tiểu Tả! Mau giúp ta đánh nó đi!”

Không gian nhỏ hẹp, Hổ Vương cùng với Huyền Dực căn bản là không thể thi triển lực lượng, cho dù là Phì Phì cũng không có cách nào ở trong không gian nhỏ hẹp này để thi triển thần lực của mình.

“ Chủ nhân, đây là Huyết Linh, ta cũng không có cách nào để đánh nó được. Huyết Linh là do vô số sinh vật hủ hóa (phân hủy), cô đọng lại mà biến thành huyết nhục, đặc điểm của nó là có thể hủ hóa những thứ sinh vật khác nhau, khiến cho bọn nó hòa hợp cùng với Huyết Linh. Mọi người không được chạm vào Huyết Linh, nếu không sẽ bị nó hủ hóa, trở thành một người có xác không hồn, không có linh hồn a.”

Nghe những lời Tiểu Tả nói, làm cho Vân Khê càng thêm ủ rũ, đây khác gì nói như không nói sao?

“ Vậy rốt cuộc nên làm sao bây giờ? Chẳng lẽ, chúng ta cứ như vậy ngồi chờ chết?” Mắt thấy một ít huyết nhục đang từ từ bò lên chuôi kiếm, Vân Khê vận ra một cổ kình lực, đem nó bức lui vài phần.

Khi quay đầu lại, nàng nhìn thấy kiếm trong tay của ba người Long Thiên Thần,Bạch Sở Mục cùng với Bách Lí Song đã bị cắn nuốt tám chín phần, chỉ còn lại chuôi kiếm vẫn giữ lại trong tay mọi người, nàng hướng về phía ba người bọ họ hô lớn: “ Mọi người mau tránh ra, để ta đối phó nó!”

Vân Khê nắm chặc Long Ngâm kiếm, vẫn đang kiên trì, những cây kiếm khác có thể bỏ qua, nhưng mà thanh Long Ngâm kiếm này là một thượng cổ bảo kiếm, làm sao nàng có thể bỏ được một thanh kiếm tốt như thế, nàng thật có chút tiếc nuốt a.

Lúc này, thanh âm của Tiểu Tả ở bên tai nàng vang lên: “ Đúng rồi, chủ nhân, còn có một biện pháp!”

“ Nói mau!” Vân Khê thật sự muốn đánh cho nó một trận, đã đến lúc nào rồi mà còn ấp a ấp úng, không mau đem toàn bộ biện pháp đó nói ra chứ?

“ Thật ra thì Huyết Linh cũng giống như linh thạch, chúng ta có thể luyện hóa nó. Một khi ta luyện hóa Huyết Linh, còn có thể chuyển hóa thành linh nguyên tinh thuần, tăng trưởng công lực, nó có hiệu quả gấp trăm lần linh thạch đấy.”

“ Còn có chuyện tốt như thế này sao? Vậy làm sao có thể luyện hóa nó?” Vân Khê hỏi lại.

“ Chủ nhân, ta nhớ trước kia người đã tu luyện Thuần Hóa thuật phải không? Người thử dùng Thuần Hóa thuật để khống chế nó, chờ đến lúc nó mất đi ý thức, nhân cơ hội đó, người bắt đầu luyện hóa nó, chỉ

cần luyện hóa hoàn toàn Huyết Linh, cả không gian đầy huyết nhục này cũng bị biến mất theo. Bất quá, thoạt nhìn Huyết Linh này rất là cường đại, chỉ có ít thời gian, người luyện hóa nó có thể rất là khó khăn a.”

“ Thuần Hóa thuật sao? Tốt, ta biết rồi! Ít thời gian khó luyện hóa thành công, vậy thì nhiều thời gian nhất định có thể luyện hóa nó!” Lúc này, Vân Khê bắt đầu thi triển Thuần Hóa thuật, trong miệng niệm niệm khẩu huyết.

“ Thiên Thần, Song nhi, mấy người mau tới giúp ta một tay! Để cho ta đến thuần hóa nó!”

Khi nàng thi triển Thuần Hóa thuật lên người của huyết nhân, nàng cảm thấy rõ ràng có một áp lực cực lớn đang áp chế mình, thực lực của Huyết Linh lớn hơn nhiều lần so với tưởng tượng của nàng. Hơn nữa, đây là lần đầu nàng thi triển Thuần Hóa thuật, thật là lực bất tòng tâm.

“ Tốt! Chúng ta cùng nhau cố gắng!”

Long Thiên Thần, Bách Lí Song, Bạch Sở Mục cùng hai tỷ muội Triệu Hiểu Du năm người một người tiếp theo một người xếp thành một hàng dài, cùng nhau vận chuyển công lực, truyền đến trên người Vân Khê.

Oanh!

Khí lãng vô hình cuồn cuộn tản ra, tạm thời chế trụ bọng máu, không cho nó tràn ra trên mặt đất nữa.

Vân Khê thở dốc một hơi, lần nữa thi triển Thuần Hóa thuật, tinh thần lực tập trung cao độ, tấn công vào ý thức của Huyết Linh.

“ Chủ nhân, ý thức của nó đã bắt đầu hỗn loạn. Người nhân cơ hội này luyện hóa nó đi!” Tiểu Tả nhắc nhở.

“ Thiên Thần, Song nhi, mau thừa dịp này các ngươi luyện hóa nó đi, có thể luyện hóa bao nhiêu hay bất nhiêu, đó là một cơ hội tốt! Linh nguyên của Huyết Linh tinh thuần hơn nhiều so với linh thạch, các ngươi mau luyện hóa thu nạp linh nguyên của nó, công lực có thể tăng lên rất nhiều, nhanh lên!” Vân Khê hướng về phía năm người bọn họ hô to, trán của nàng đã lấm tấm mồ hôi, ý thức của Huyết Linh mê loạn, nàng cũng không tốt hơn chút nào, nói cho cùng là do thực lực của nàng quá yếu.

“ Tốt! Chúng ta cùng nhau luyện hóa nó!”

Mấy người Long Thiên Thần, Bách Lí Song một mặt hướng về phía Vân Khê truyền huyền khí, mặt khác hướng về Huyết Linh để luyện hóa thu nạp linh nguyên.

Vân Khê cũng không có bỏ qua cơ hội tốt thể này, nàng biết rất nhanh Huyết Linh sẽ hồi phục ý thức, cho nên nhân cơ hội này, có thể luyện hóa nó được bao nhiêu hay bất nhiêu. Cùng lắm thì, nàng cùng với nó kháng cự đến cùng, chuẩn bị ứng chiến lâu dài. Mỗi lần luyện hóa một ít, đến khi đem nó luyện hóa hoàn toàn thì thôi?

Sáu đạo huyền lực cùng nhau đánh vào có huyệt vị trên thân thể Huyết Linh, bắt đầu luyện hóa của riêng mình.

Một lực huyền khí mạnh mẽ từ trên người Vân Khê xuất ra, trực tiếp đánh vào đỉnh đầu của Huyết Linh, đó chính là nơi tinh túy nhất, Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục đánh hai lực huyền khí vào hai cánh tay của Huyết Linh, Triệu Hiểu Du cùng Triệu Hiểu Mẫn thì đánh vào hai chân của Huyết Linh, mà Bách lí song thì đánh vào thân thể của

nó……Sáu người đồng tâm hiệp lực, cùng nhau luyện hóa Huyết Linh.

Đúng như những gì Tiểu Tả nói, khi luyện hóa Huyết Linh thành linh nguyên thì tinh thuần vô cùng, Vân Khê đem linh nguyên thu thập được tích tụ ở trong người, hậu tích bạc phát (tích trữ nhiều, tiêu tốn ít, ý nói chỉ có chuẩn bị đầy đủ mọi thứ thì mới làm tốt mọi chuyện được), chỉ cần dự trữ đủ linh nguyên, rất nhanh nàng có thể tấn chức thăng đến Huyền tôn đỉnh, thậm chí có thể thăng đến Huyền hoàng chi cảnh, trở thành một cao thủ truyền kì cảnh giới!

Ước vọng tốt đẹp như thế, nhưng mà thực tế thì rất tàn khốc.

Nàng mới vừa tích trữ được một ít linh nguyên, thì tinh thần lực của nàng đã bắt đầu cắn trả lại rồi, ý thức của Huyết Linh đã từ từ hồi phục lại, nó bắt đầu phản kích.

“ Mau! Tất cả mọi người mau trốn vào Ngọa Long cư đi! Ta sắp chịu không được rồi!” Ống tay áo của nàng lay động, đem Ngọa Long cư ném vào không trung.

Mấy người Long Thiên Thần, Bách Lí Song tinh thần lực cũng bị cắn trả trở lại, lập tức rút lui, phi thân trốn vào bên trong Ngọa Long cư.

Vân Khê thấy mọi người đều an toàn tiến vào Ngọa Long cư, lúc này nàng mới thu hồi lại chưởng lực, đi theo mọi người phi thân vào Ngọa Long cư.

Nàng vừa mới đi, Huyết Linh đã bắt đầu nổi giận, nó cuồng bạo đánh về phía Ngọa Long cư, cố gắng xâm nhập vào bên trong Ngọa Long cư.

Vân Khê vội vàng đóng lại cửa vào của Ngọa Long cư, bên ngoài

Huyết Linh không ngừng đánh vào Ngọa Long cư, bên trong mấy người ngã trái ngã phải, kịch liệt chấn động, khổ không tả nổi.

Nhưng cuối cùng bọn họ cũng có cơ hội thở dốc.

“ Đều tại ta không tốt! Nếu không phải ta nhặt lên hộp gỗ kia, thì mọi người cũng sẽ không rơi vào một nơi kinh khủng như vậy, ô ô……” Triểu Hiểu Du cùng tỷ tỷ của mình hai người ôm cột, để tránh đụng phải nhau khi rung động, thấy tình cảnh bây giờ của mọi người, nàng kìm lòng không nổi mà bật khóc.

Triệu Hiểu Mẫn cũng cảm thấy đau lòng, dù sao hộp gỗ kia cũng là do nàng và muội muội nhặt được, nàng cũng phải chịu một phần trách nhiệm trong đó.

“ Hiểu Du, đừng khóc! Tất cả mọi người không có trách muội đâu, muội cũng không phải là cố ý.” Long Thiên Thần không đành lòng trách cứ nàng, ôn nhu an ủi.

“Đúng vậy a, ai có thể nghĩ cái hộp kia lại khủng khiếp như vậy? Đừng khóc, tất cả mọi người không có trách muội.” Sở Mục cũng đã thân quen với hai tỷ muội, không đành lòng làm cho nàng đau lòng, hơn nữa hắn sợ nhất nhìn qua chính là nữ nhân rơi lệ.

“Hiểu Du, kiên cường một chút! Chúng ta không có việc gì.” Bách Lí Song nói.

Vân Khê một tay giữ chắc cơ quan đại môn của Ngọa Long cư, đang suy tư tìm phương pháp để đánh bại Huyết Linh, chợt nghe được tiếng khóc của Triệu Hiểu Du, nàng phiền não vuốt vuốt mi tâm, tận lực dùng ngữ khí nhu hòa nói: “ Được rồi! Đừng khóc nữa, hiện tại việc chúng ta cần phải giải quyết chính là nghĩ biện pháp để luyện hóa Huyết Linh, khóc không giải quyết được vần đề đâu.”

“ Đại tẩu, Huyết Linh kia lợi hại như vậy, sáu người chúng ta hợp lực lại, cũng không thể luyện hóa được nó, sợ rằng không đợi chúng ta luyện hóa nó, thì nó đã đem chúng ta luyện hóa rồi a.” Long Thiên Thần tầm mắt dừng ở ngoài cửa sổ có vài giọt máu của Huyết Linh, cửa sổ tuy nhỏ, nhưng mà vẫn có một ít huyết nhục dọc theo cửa sổ đi vào. Nếu như huyết nhục của nó chiếm hết toàn bộ Ngọa Long cư, như vậy bọn họ sẽ không có đường sống a.

Khoan đã, còn một vần đề trọng yếu nữa.

Những khe hở của Ngọa Long cư dùng để thông khí bên trong cũng bị Huyết Linh che lấp lại, hô hấp của bọn họ càng ngày càng khó khăn rồi, nếu như không luyện hóa Huyết Linh sớm, chỉ sợ bọn họ không phải bị Huyết Linh làm cho hủ hóa, mà là bị ngạt thở mà chết.

Vân Khê nói: “ Mọi người đừng nhụt chí! Mới vừa rồi chúng ta đã có một chút thu hoạch. Hiện tại, mọi người cùng nhau vận công điều tức, mau sớm khôi phục lại thực lực, sau đó chúng ta cùng nhau luyện hóa Huyết Linh! Ta tin tưởng, thực lực của chúng ta sẽ từ từ tăng trưởng, mà thực lực của Huyết Linh sẽ từ từ yếu dần, chỉ cần chúng ta cùng nhau kiên trì, thắng lợi nhất định sẽ thuộc về chúng ta!”

Đám người Long Thiên Thần liếc nhìn nhau một cái, nghe những lời nói khích lệ của nàng, nhất thời tinh thần phấn chấn, khôi phục lại lòng tự tin.

Qua một thời gian, Vân Khê mở mắt ra, đối với mọi người nói: “ Tốt lắm! Mọi người theo cùng đi!”

Nàng tiến lên phía trước mấy bước, hướng về phía cửa sổ dò xét sau đó đánh ra một chưởng về phía huyết nhục, trực tiếp thông qua

nó, thi triển Thuần Hóa thuật, khống chế ý chí của Huyết Linh.

Đám người Long Thiên Thần nhất nhất tiến lên, hợp lực lại đánh về phía sau lưng của Vân Khê, truyền Huyền lực cho nàng.

Trải qua một lần luyện hóa Huyết Linh vừa rồi, thực lực của mọi người đều có tiến bộ hơn, lần này huyền khí truyền đến trên người nàng hùng hậu hơn trước, hơn nữa thực lực của bản thân nàng cũng có tăng lên, cho nên lần thi triển Thuần Hóa thuật này so sánh với lần đầu tiên thuận lợi hơn nhiều.

“ Tốt lắm! Nó lại bắt đầu mê loạn rồi, mọi người hãy cùng luyện hóa nó.”

Đám người Long Thiên Thần không chần chờ, lập tức nghe theo lời của nàng, thông qua cửa sổ của Ngọa Long cư đánh chưởng lực về phía huyết nhục để luyện hóa Huyết Linh.

Bởi vì là sáu người cũng nhau tập trung luyện hóa huyết nhục, cho nên tốc độ luyện hóa cực nhanh, Vân Khê cũng từ từ nắm được bí quyết, đốc thúc mọi người tập trung luyện hóa vào cùng một chỗ trên Huyết Linh.

Rất nhanh, toàn bộ huyết nhục ở bên cửa sổ toàn bộ đều bị luyện hóa tất cả, không khí mới mẻ từ ngoài cửa sổ truyền vào, sáu người cùng nhau hít sâu, thật là thống khoái a!

Lúc này, đột nhiên Bạch Sở Mục kinh hô lên: “ Ta muốn tấn chức rồi!”

Mọi người cùng nhau quay đầu lại, vừa lúc hắn đang đứng ở giữa sáu người, ánh sáng màu trắng từ trên người của hắn tỏa ra, xuyên qua thân thể của sáu người, mỗi người đều cảm thấy mừng cho hắn.

Thật sự hắn đã tấn chức rồi, thực lực Thần huyền ngũ phẩm!

Bạch Sở Mục cao hứng đến hỏng luôn rồi, không nghỉ tới hắn có thể dễ dàng tấn chức như vậy.

Long Thiên Thần cùng Bách Lí Song đồng thời ném cho hắn một ánh mắt khinh bỉ, chỉ là thực lực Thần huyền ngũ phẩm, có cần thiết phải kích động như thế không?

“ Tại sao chứ? Tại sao? Các ngươi có phải là bằng hữu của ta hay không? Bằng hữu tấn chức, không thể cho một ánh mắt khích lệ hay sao?” Bạch Sở Mục không vui nói.

“ Ta…… Ta cũng vậy, muốn tấn chức rồi.” Tiếng nói Triệu Hiểu Du yếu ớt, sau đó năm người còn lại cảm nhận được năng lượng khi tấn chức của nàng tỏa ra.

Thần huyền lục phẩm!

So với Bạch Sở Mục cao hơn một phẩm a!

Bạch Sở Mục vốn đang rất vui vẻ, sau khi thấy thực lực của Triệu Hiểu Du, trong nội tâm hắn cảm thấy mình thật thất bại. Thì ra trong sáu người bọn họ, thực lực của hắn là yếu nhất, quá thương tâm a!

Mấy người còn lại thấy tinh thần của hắn sa sút như thế, không nhịn được cười cười.

Có Bạch Sở Mục cùng với Triệu Hiểu Du vừa mới tấn chức thì lực lượng của bọn họ cũng được bổ sung thêm, Vân Khê cảm nhận được thời gian luyện hóa Huyết Linh lần này so với lần trước rõ ràng dài hơn rất nhiều, nàng cũng càng thêm có lòng tin.

Đúng như những gì nàng nói, thực lực của sáu người bọn họ đang không ngừng tăng lên, mà thực lực của Huyết Linh đang không ngừng yếu đi, sớm muộn gì bọn họ cũng luyện hóa hoàn toàn nó, từ bên trong Ngọa Long cư đi ra ngoài.

“ Được rồi, tạm thời mọi người nghỉ ngơi một chút đi, đến khi nghỉ ngơi đủ rồi, chúng ta tiếp tục!” Vân Khê vừa mới thu hồi huyền lực, Huyết Linh lại bắt đầu điên cuồng phản kích trả thù.

Cùng lúc đoàn người Vân Khê đang chuyên chú luyện hóa Huyết Linh, thì Long Thiên Tuyệt một thân một mình xông vào khu vực nguy hiểm màu đỏ. Ở nơi đây, nhìn thấy được Trần trại chủ cùng với thủ hạ của hắn, đang cùng với cự thú đánh nhau, hắn mang đến hai mươi người, lúc trước bị Long Thiên Tuyệt với Vân Khê ám sát hết bốn người, hiện tại chỉ còn lại mười người đang đi theo Trần trại chủ đau khổ chống đỡ, còn lại sáu người cũng lần lượt bỏ mạng ở trong miệng cự thú.

Long Thiên Tuyệt từ trên trời rơi xuống, đi tới không gian này, đám người Trần trại chủ vừa tức giận lạ có chút hả hê.

Xem đi! Lúc trước chính là các ngươi làm hại chúng ta rơi vào cái địa phương quỷ quái này, hiện tại chỉ có một mình ngươi tiến vào đây, xem ngươi làm thể nào để sống sót ra khỏi cái địa phương này?

“ Tiểu tử thúi họ Thiên kia! Ngươi mau đem bản đồ giao ra đây!” Trần trại chủ vừa cùng cự thú giao chiến, vừa gầm lên.

Long Thiên Tuyệt quét mắt qua một vòng, phát hiện không có đám người của Vân Khê, tim của hắn hơi run rẩy. Sở dĩ hắn đi đến nơi này đầu tiên, hắn sợ vạn nhất đém người của Vân Khê cùng bọn Trần trại chủ đồng thời cùng rơi vào một chỗ, đám người Trần trại chủ nhất định sẽ trả thù Khê nhi, tình huống như vậy rất có thể xảy

ra.

Hiện tại không nhìn thấy bóng người của bọn họ, hắn hơi thở phào nhẹ nhỏm, có đôi khi người so với cự thú càng thêm đáng sợ hơn, hắn thà rằng đám người Khê Nhi chống lại chính là cự thú, không có tâm địa độc ác như người.

“ Cho các ngươi bản đồ cũng vô dụng, bởi vì trên bản đồ căn bản không có hướng dẫn đánh bại cự thú như thế nào cả.”

Những lời Long Thiên Tuyệt nói……, đem đám người Trần trại chủ giận run lên, trên bản đồ tự nhiên sẽ không dạy người ta cách đánh bại cụ thú, cái hắn muốn nói chính là, phải làm như thế nào mới có thể tìm được cơ quan, chạy khỏi nơi này.

“ Tiểu tử, chúng ta không ra được, ngươi cũng đừng hòng bước ra khỏi nơi này!” Trần trại chủ hung hãn đối với cự thú đâm ra một kiếm, ánh mắt hung ác, nghiễm nhiên là đem cự thú làm như Long Thiên Tuyệt.

“ Trần trại chủ nên chuyên tâm mà đối phó địch, an nguy của ta, cũng không nhọc đến ngươi.” Long Thiên Tuyệt vừa quan sát chung quanh, vừa cẩn thận tránh đi công kích của cự thú, mỗi lần khi cự thú lại gần, hắn liền thi triển Na Di thuật, tùy ý cự thú công kích đám người Trần trại chủ, mà hắn thì đứng một bên xem cuộc vui.

Hắn đã từng thử dùng Na Di thuật để thoát khỏi không gian này, lại phát hiện không thể thực hiện được, nó giống như tình huống ở trong địa cung, hắn chỉ có thể thi triển Na Di thuật trong không gian mình đang đứng, không có cách nào đến một không gian khác được.

Mặc dù trước mắt hắn không có gì nguy hiểm, nhưng là trong lòng hắn vẫn lo lắng an nguy của vợ yêu cùng đệ đệ, cho nên hắn không

thể không xuất thủ đối phó cự thú, muốn mau sớm giải quyết nó, để có thể chạy tới những địa phương khác đi tìm đoàn người Khê Nhi.

Bất quá, xuất thủ thì xuất thủ, cũng không thể để tiện nghi cho đám người của Trần trại chủ.

Hắn mỗi khi ra một kiếm, biến hóa một lần một hướng khác nhau, thường thường là dẫn sự chú ý của cự thú đặt trên người đám Trần trại chủ, vu oan giá họa. Thân hình của cự thú rất lớn, một khi hắn ở phía sau cự thú xuất kiếm, cự thú căn bản không có nhìn rõ là người nào đối với nó hạ thủ. Mà mỗi lần khi nó quay đầu nhìn lại, đứng ở phía sau nó luôn luôn là Trần trại chủ cùng tộc nhân của hắn. Cái này, bọn họ không gặp xúi quẩy, còn có ai nữa chứ?

“ Tiểu tử họ Thiên kia, ngươi không chết tử tế được!” Trần trại chủ giận đến đỉnh đầu bốc khói, hắn hận không thể tạm thời bỏ cự thú qua một bên, trước hết giết kẻ đáng ghét, xảo trá Long Thiên Tuyệt này đã, nhưng trong đám người này, thực lực của hắn lại mạnh nhất, lúc trước đã đâm cự thú vài nhát, sớm bị cự thú oán hận. Cho dù hắn muốn tạm thời bỏ qua, không để ý đến cự thú, thì cự thú kia sao có thể bỏ qua cho hắn chứ?

Muốn chạy trốn? Không có cửa đâu!

Quyển 4 - Chương 175: Tấn chức

Trần trại chủ bị cự thú công kích mấy lần, hộc máu liên tục.

Đám thủ hạ liên tiếp bị thương ba người, chỉ còn lại có Trần trại chủ cùng với bảy tên thủ hạ còn đang cùng cự thú giao chiến.

Mà Long Thiên Tuyệt, hắn vẫn tiếp tục đánh lén cùng giá họa, chẳng những làm yếu đi thực lực của cự thú, còn để cho Trần trại chủ và thủ hạ của hắn hao phí sức lực, hắn coi như là kiếm được lời rồi.

Cự thú cũng không có ngu, nó bị đánh lén nhiều lần, bắt đầu hoài nghi, chuyển dời mục tiêu.

Trên thực tế, hiện tại Trần trại chủ cùng thủ hạ của hắn, đối với nó mà nói không có tính khiêu chiến nữa rồi, nó bắt đầu tìm kiếm đối thủ mới.

Trần trại chủ thấy cự thú bắt đầu dời đi mục tiêu, tập trung tinh lực công kích Long Thiên Tuyệt, hắn không khỏi mừng rỡ, học bộ dáng của Long Thiên Tuyệt mới vừa rồi, không ngừng mà né tránh ở phía sau cự thú.

“Ha ha ha, hiện tại rốt cục đến ngươi chịu đau khổ đi?” Trần trại chủ nhìn có chút hả hê cuồng tiếu, cười đến quá mức dùng sức, kết quả ho ra một búng máu.

Đến lúc rồi!

Không thể tiếp tục đùa với nó nữa, tiếp tục chỉ làm chậm trễ thời gian mà thôi.

Long Thiên Tuyệt nhìn Trần trại chủ cười lạnh một tiếng: “ Ngươi cười quá sớm đi! Ngươi cho rằng chỉ một con cự thú bình thường như thế có thể làm gì được ta sao?” Hắn tung người lên, nhảy lên trên không, đổi chiều mà đứng, uy phong lẫm liệt.

Trần trại chủ thu hồi nụ cười, không biết đến tột cùng hắn muốn làm cái gì nữa. Khi ánh mắt hắn kinh ngạc nhìn chăm chăm, thì hai tay của Long Thiên Tuyệt cuộn tròn lại, chẳng biết từ lúc nào lại nhiều ra một cái tháp màu vàng, chỉ thấy hắn đem cái tháp ra, cầm đáy tháp hướng về đỉnh đầu cự thú…….

Sau đó, một chuyện thần kì đã xảy ra.

Một con cự thủ khổng lồ, bị một cái tháp hấp thụ, hút vào bên trong ngọn tháp.

Một cự thú cao lớn gấp mấy lần hắn mà dễ dàng bị hút vào bên trong tháp như vậy, đây là thật sao?

Đúng, chính là sự thật!

Trần trại chủ ngạc nhiên trừng mắt nhìn, không dám tin tưởng, song sự thật ngay trước mắt hắn không thể không tin.

“ Điều này sao có thể? Đồ vật trong tay ngươi đến là cái bảo vật gì?”

“ Ngươi vào đây xem thì biết ngay nó là bảo vật gì.” Long Thiên Tuyệt tà mị câu câu khóe môi, bỗng nhiên đem đáy tháp chuyển về hướng khác, ánh sáng mà xanh quét ngang, bao phủ trên người của Trần trại chủ.

Chờ đến khi Trần trại chủ hiểu được, có dự cảm không ổn thì đã muộn, một ít ánh sáng màu xanh vững vàng bao phủ hắn, một lực hấp thụ cường đại ngày càng gia tăng trên người hắn, khiến cho hắn bị động từ từ tiến gần về phía Kim Hòa tháp.

“ Chết tiệt! Mau đưa tháp dịch chuyển sang chỗ khác! Nếu không lão phu sẽ giết ngươi!” Trần trại chủ khó khăn chống đỡ, những thủ hạ xung quanh hắn nhìn thấy một màn như thế, rốt rít hướng hắn chạy đến, muốn đi giúp hắn, kết quả một tên tiếp theo một tên cũng bị bao phủ trong tầng thanh sắc đó.

Ánh mắt Long Thiên Tuyệt lóe sáng, khóe môi tà tà cười, cái hắn muốn chính là một lưới bắt hết!

“ Xem ra cự thú rất thích các vị, ta sợ nó ở trong tháp quá tịch mịch, hay là các vị cùng đi theo nó đi. Yên tâm, bên trong tháp rất rộng rãi và thoáng mát, đầy đủ không gian để các ngươi cùng cự thú cùng nhau nhảy múa……..”

Trên tay hắn dùng sức, hướng về phía trong tháp truyền vào một cổ Huyền lực, gia tăng uy lực cho kim hòa tháp.

Sắc xanh chói lóa!

Đám người Trần trại chủ nhất tề kinh hô, trong nháy mắt đã bị hút vào trong Kim hòa tháp.

Long Thiên Tuyệt quơ quơ Kim Hòa tháp trong tay mình, suy nghĩ việc học hỏi Khê nhi, ném vào bên trong tháp một ít bột ớt, phích lịch đạn* vân vân, cho bọn hắn không kịp trở tay? Nhưng nghĩ lại, một con cự thú bọn họ cũng không chịu nổi rồi, hay là hắn nhân từ một chút, coi như tích đức cho Tiểu Mặc cùng Tiểu Nguyệt Nha đi. (*lựu

đạn, pháo nổ)

Hài lòng câu câu khóe môi, hắn bắt đầu ở trong không gian này lục lọi, tìm kiếm đường ra.

Ở trong không gian này, có mấy cái hộp gỗ, trong đó có hai cái đã được mở ra, đồ bên trong không cánh mà bay, xem ra là do đám người của Trần trại chủ thu rồi, vẫn còn hai hộp khác chưa kịp mở ra. Không sao, người đang ở trong Kim Hòa tháp, cho nên bảo bối cũng là của hắn!

Hắn nghĩ Khê Nhi nhất định sẽ rất vui vẻ khi thấy hắn thu lại bảo vật đi?

Long Thiên Tuyệt không có lập tức mở ra hai cái hộp gỗ còn lại, mà trước tiên là ở trong không gian này tìm kiếm những đường ra khác, hắn không cách nào bảo đảm, hai hộp gỗ này có thể hay không cũng giống với cái hộp gỗ trước kia, vừa mới mở ra cũng nổi lên gió lốc, hoặc là trực tiếp đi đến một cái không gian khác, hắn là nên cẩn thận làm việc đi.

Sau mấy lần tìm kiếm, hắn xác nhận là không có bất kỳ cơ quan hay lối ra nào nữa, không thể làm gì khác hơn là đem lực chú ý một lần nữa chuyển đến hai hộp gỗ còn lại.

Đem hai hộp gỗ chia ra cầm ở trong tay, cân nhắc, bên trái nặng hơn bên phải, hắn suy tư, quyết định mở hộp gỗ bên trái trước.

Xôn xao……

Một mảnh ánh sáng rực rỡ hiện ra.

Long Thiên Tuyệt chăm chú nhìn lại, chính là vật hắn vẫn tha thiết

ước mơ, Long tinh thạch!

Hai viên Long tinh thạch lớn bằng nắm tay, đủ để hắn đem Ngọa Long cư luyện chế thành thần khí rồi, hắn mừng như điên. Chỉ tiếc, thần khí của Khê Nhi cần gia cố cũng cần Long tinh thạch, hơn nữa còn cần một lượng lớn Long tinh thạch, hai viên này căn bản chưa đủ.

Vui vẻ một lúc, hắn khẽ thở dài, nếu như có thể tìm được nhiều Long tinh thạch thì tốt quá rồi. Nhưng hắn không vội, ở trong Phiêu Miểu địa phủ này, khắp nơi đều tồn tại các nguy cơ, cũng cất giấu rất nhiều bảo vật, đợi đến khi hắn đưa Khê Nhi đến nơi an toàn, bọn họ còn rất nhiều thời gian từ từ tìm kiếm Long tinh thạch.

Đem Long tinh thạch cẩn thận thu vào chiếc nhẫn trữ vật, hắn điều chỉnh sơ qua, bắt đầu đi mở ra hộp gỗ thứ hai.

Hộp gỗ này có trọng lượng rất nhẹ, không giống như là có bảo vật gì, đến tột cùng bên trong sẽ là cái gì chứ?

……

Cứ tiếp tục như vậy, Vân Khê dẫn đám người của Long Thiên Thần không ngừng luyện hóa Huyết Linh, từ từ nhận được hiệu quả.

Cũng không biết là lần thứ mấy rồi, thân thể của Huyết Linh đã thu hẹp lại một nửa so với lúc trước, ý chí của nó càng ngày càng yếu, so sánh với các lần trước, thời gian thuần phục nó cũng càng ngày càng dài hơn.

“ Chủ nhân, thật tốt quá! Chỉ cần các người cố gắng thêm chút nữa, thì có thể luyện hóa được nó rồi.” Tiểu Tả không quên khích lệ Vân Khê, thực lực bây giờ của nó, không thể giúp được Vân Khê cái gì.

Tinh thần Vân Khê phấn chấn, trên dung nhan tuyệt sắc, thần thái phấn khởi.

Nàng cũng cảm nhận được Thuần Hóa thuật của mình càng ngày càng tốt lên rồi, không chỉ có như thế, trong cơ thể nàng trải qua mấy lần luyện hóa Huyết Linh mà thu được rất nhiều linh nguyên, đã đến gần điểm giới hạn, rất nhanh nàng có thể tấn chức rồi.

Lúc này, phía sau truyền đến thanh âm vui mừng reo lên của Long Thiên Thần và Bách Lí Song, hai người đều đã tấn chức, thực lực của hai người bọn họ so với Bạch Sở Mục cùng hai tỷ muội Triệu Hiểu Du thì cao hơn rất nhiều. Thường thì thực lực càng cao, việc tấn chức cũng khó khăn hơn, sau khi Bạch Sở Mục cùng với hai tỷ muội Triệu Hiểu Du liên tục tấn chức, rốt cuộc cũng đến lượt Long Thiên Thần và Bách Lí Song, hai người vô cùng kích động.

“Ha ha, ta bây giờ đã là Huyền tôn tứ phẩm rồi!” Long Thiên Thần rất là đắc ý.

Bách Lí Song vốn đang rất cao hứng, mình rốt cục tấn thăng đến Huyền tôn nhị phẩm rồi, lại nghe thấy Long Thiên Thần tấn thăng đến Huyền tôn tứ phẩm, lòng háo thắng của nàng đã thức dậy, hướng hắn hừ hừ, quay đầu hướng về phía Huyết Linh tiếp tục luyện hóa. Sớm muộn gì có một ngày, nàng sẽ đuổi kịp hắn!

Long Thiên Thần bị nàng hừ không giải thích được, không nhịn được trêu chọc nói: “Một số người thật là nhỏ mọn, bạn tốt tấn chức, cũng không khích lệ, tán thưởng, thật là giao du bằng hữu cũng vô ích.”

“Không phải là Huyền tôn tứ phẩm sao? Có gì đặc biệt hơn người? Ngươi chờ đó, ta sớm muộn gì có ngày vượt xa ngươi!” Bách Lí Song quay đầu lại, hướng hắn hừ một tiếng, không phục lắm.

Bạch Sở Mục bĩu môi nói: “Uy uy, hai người các ngươi đều là cao thủ Huyền tôn, có thể suy nghĩ một chút tâm tình những cao thủ Huyền tôn trở xuống hay không a?”

Long Thiên Thần quay đầu lại, cho hắn một nụ cười sáng lạn, khích lệ nói: “Bạn tốt, tiếp tục cố gắng! Ngươi sớm muộn gì cũng vượt xa ta!”

Bạch Sở Mục nhìn cái khuôn mặt kia, rất muốn đánh vào mặt hắn, có phải muốn đả kích hắn hay không? Huyền tôn tứ phẩm rất giỏi sao? Trong thời gian gần đây công phu của hắn cũng đã tăng lên ba phẩm, bước vào Thần huyền bát phẩm, không bao lâu nữa, hắn cũng có thể tấn thăng đến hàng ngũ cao thủ Huyền tôn.

Hừ, hắn không phải là không có thiên phú, chẳng qua hắn chỉ là lười, trong ngày thường không có hảo hảo mà tu luyện để gia tăng công lực mà thôi.

Nều như hắn chịu nổ lực, hết thảy các ngươi đều đứng sang một bên đi!

Bạch Sở Mục dưới đáy lòng hừ hừ, suy nghĩ mộng đẹp, gì thì gì hắn cũng muốn vượt qua Bách Lí Song trước, là một nam tử hán mà thua một nữ nhân, thật quá mất mặt.

Đang lúc hắn mơ mộng, ở phía sau hắn, hai tỷ muội Triệu Hiểu Du cũng lần lượt tấn chức, một người là Thần Huyền đỉnh, một người bước vào Huyền tôn sơ giai.

Quá đả kích người đi!

Niềm tin mà Bạch Sở Mục thật vất vả mới tạo được chỉ trong nháy

mắt đều hoàn toàn bị phá hủy hết.

Được rồi, là thiên phú của hắn không bằng người khác, vậy, người chậm nên bắt đầu sớm!

Hắn lại bắt đầu tập trung lực chú ý, tiếp tục chuyên tâm vào luyện hóa Huyết Linh.

Huyền giai càng cao, tốc độ luyện hóa Huyết Linh càng nhanh.

Trong sáu người bọn họ, thật ra thì tốc độ cùng với hiệu suất luyện hóa Huyết Linh cao nhất chính là Vân Khê, như hết lần này đến lần khác người tấn chức chậm nhất cũng là nàng. Bởi vì thực lực của Huyền tôn bát phẩm muốn tấn thăng đến Huyền tôn đỉnh, cần có rất nhiều linh nguyên, trước mắt nàng hút lấy linh nguyên, cũng vừa vặn đầy đủ để nàng chạm đến bức tường cản trở Huyền tôn đỉnh.

Lại thêm một hồi luyện hóa, Vân Khê cảm thấy tinh thần lực của nàng có chút chống đỡ không nổi nữa rồi, nàng thu lại chưởng lực, đối với mấy người nói: “ Mọi người nghỉ ngơi một chút, lần sau, chúng ta có thể đem Huyết Linh luyện hóa hoàn toàn rồi!”

Đúng như lời nàng nói, giờ phút này Huyết Linh đã sa vào trạng thái giới hạn, nó điên cuồng hơn nhiều.

Ngọa Long cư bị nó hung hăng đánh phá, nếu không phải Ngọa Long cư luyện chế được gần đến phẩm chất thần khí chân chính, có lực phòng ngự vô cùng tốt, thì sớm đã tan tành trước công kích cuồng bạo của Huyết Linh rồi.

Huyết Linh tựa hồ cũng nhận thấy được mình sắp không địch lại được nữa, cho nên nó phóng ra lực lượng cuối cùng của mình, điên cuồng mà trả thù, công kích.

Sáu người Vân Khê chặt chẽ bắt lấy những đồ vật gì có thể giữ thăng bằng được bên trong Ngọa Long cư, để tránh bị đụng bể đầu chảy máu, thừa nhận sự trả thù cùng cơn giận của Huyết Linh.

“ Long đại ca, muội không chịu được nữa!” Một lần va chạm mạnh, Triệu Hiểu Du bị quăng đến một góc Ngọa Long Cư, lần va chạm khác, nàng lại bay đến một góc khác của Ngọa Long Cư, vai lần như thế, trên trán của Triệu Hiểu Du bị đụng nổi lên một khối bầm tím, đau đến nước mắt chảy như mưa.

Tình huống của những người khác cũng không tốt hơn nhiều, Bách Lí Song vốn là đang nắm lấy thành trụ song lại bị trượt tay, bị rơi ra ngoài, Long Thiên Thần nhanh tay lẹ mắt, bắt được tay của nàng, đem nàng kéo đến trước người mình.

Bách Lí Song theo bản năng đưa tay ôm lấy hông của Long Thiên Thần, lúc này, lại truyền đến tiếng khóc của Triệu Hiểu Du, Long Thiên Thần nhìn xung quanh, không khỏi cảm thấy khó khăn.

Nếu như hắn muốn đi cứu Triệu Hiểu Du, thì Bách Lí Song ở bên này buộc phải buông ra, nếu như hắn không đi cứu, hắn lại không đành lòng nhìn Triệu Hiểu Du bị thương. Sau khi cân nhắc kĩ lưỡng, hắn một tay ôm Bách Lí Song, hướng về phía Triệu Hiểu Du chạy tới.

Cũng là vào giờ khắc này, Ngọa Long cư bị va chạm mạnh mẽ, cả người điên đảo.

Long Thiên Thần cùng Bách Lí Song hai người nhất tề ôm nhau, bị vứt ở giữa không trung, sau đó nặng nề rơi xuống đất, quay cuồng suốt mười mấy vòng mới có thể dừng lại được, bị trượt tới một góc tường.

Mấy người còn lại thấy một màn như vậy, không khỏi ngẩn ngơ, tư thế của hai người bọn họ, không khỏi quá mức ái muội đi?

Bách Lí Song còn chưa định thần, chỉ cảm thấy phía dưới có vật gì đó mềm mềm, khi nàng ngẩn đầu lên, cánh môi đỏ mọng của nàng vừa lúc tiếp xúc với môi của Long Thiên Thần.

Thời gian vào giờ khắc này dường như dừng lại.

Xúc cảm mềm mại tê dại, tim của Bách Lí Song đập loạn xạ, nàng theo bản năng lấy tay lên, che miệng của mình lại.

“ A, nụ hôn đầu tiên của ta!” Nàng buồn bực hô lên, chỉ một thoáng gương mặt trở nên đỏ bừng.

Nàng nhìn lại chính mình giờ phút này đang nằm trên người của hắn, từ lòng bàn chân đến tận bên tai của nàng cũng hồng rồi, hoàn toàn trở thành cô nương màu hồng rồi. Nếu như giờ phút này Bách Lí nhị ca đang ở đây, nhất định hắn sẽ bắt cơ hội này, bắt tại trận Long Thiên Thần, buộc hắn phải cưới muội muội của mình. Cái này chính là “bắt tận tay day tận trán” rồi!

“ Ngươi nói cái gì?” Long Thiên Thần ngơ ngác hỏi, từ đầu đến cuối không nghe được những gì mà Bách Lí Song nói, chẳng qua là cảm thấy mới vừa rồi thật giống như có đồ vật gì đó lướt qua bên môi của hắn, tê tê dại dại, cảm giác…… cảm giác cũng không tệ lắm!

Chỉ trách hết thảy chuyện phát sinh mới vừa rồi quá đột ngột, không đợi hắn kịp ngẫm nghĩ, Ngọa Long cư lại một lần nữa bị chấn động mạnh, hai người lăn ngay tới một chỗ khác.

Vân Khê thấy tình thế không ổn, không thể tùy tiện để Huyết Linh hung hăng ngang ngược như thế nữa, nàng phi thân về phía đại môn

cơ quan của Ngọa Long cư, mở ra cơ quan, một thân một mình chạy ra khỏi Ngọa Long cư.

“ Đến đây đi! Muốn trả thù, cứ hướng ta mà đánh!” Long Ngâm kiếm trong không khí sáng loáng rung động, Vân Khê ánh mắt mãnh liệt, trường kiếm trong tay vẻ ra một đường kiếm hoa kinh diễm.

Huyết Linh phát hiện nàng, rốt cuộc dời đi mục tiêu, đem Ngọa Long cư vứt qua một bên.

Nó đang gầm thét, nó đang tức giận.

Bọng máu điên cuồng mà phát sinh, bạo liệt.

Vân Khê không có lui bước, trường kiếm tiếp tục trong không trung uy vũ, ánh mắt của nàng sáng ngời, ngừng lại trên người của Huyết Linh, trong miệng hô lớn: “ Đến đây đi! Xem ngươi còn có thể kiên trì đến bao lâu nữa?”

Nàng dưới chân đạp mạnh một cái, một luồng đoàn huyền khí từ trong thân thể dữ dội mãnh liệt xuất ra, mỗi luồng huyền khí dữ dội như sóng biển, luân phiên nổ tung, kinh thiên động địa. Kinh mạch toàn thân của nàng được một năng lượng khổng lồ rót vào, toàn thân cảm giác thoải mái vô cùng.

Chính là lúc này đây!

Trong nội tâm nàng mừng rỡ, biết đã đến thời điểm trọng yếu để mình tấn chức.

Không nghĩ tới ngay trong lúc nguy cấp trước mắt như thế này, nàng lại muốn đột phá tấn chức.

Long Ngâm kiếm giơ lên trên đỉnh đầu, nàng phi thân nhảy lên, tà áo tung bay nhẹ nhàng, tóc đen nhảy múa, giống như tiên nữ hạ phàm. Môi của nàng lạnh lùng nhếch lên, khuôn mặt, ánh mắt cũng sáng rực, môi của nàng khẽ mở, khí phách tuyên chiến.

“Thiên thượng vân ngoại, nhất kiếm kinh hồng!”

“Đến đây! Nhận lấy uy lực sấm sét của ta đi!”

Quyển 4 - Chương 176: Một truyện cười nhạt nhẽo cũng khiến ta nổi tiếng!

Một kiếm Kinh Hồng, khi chém xuống, khí thế cuồn cuộn. Một kiếm chém ở trên không như quỷ khóc thần sầu, uy phong, tạo thành vô số bóng kiếm.

Huyết Linh tức giận gầm thét, hình dáng thân thể của nó không ngừng biến hóa, cố gắng ngăn cản một kiếm kinh người này, song nó không thể thành công, kiếm khí như chẻ tre, xuyên qua thân thể của nó, chia cắt thành hai đoạn.

Đột nhiên sát khí của Vân Khê dâng tràn, tinh thần lực của nàng, thật sâu thẩm thấu tiến vào ý chí của nó, đem ý chí của nó toàn bộ phá hủy hết!

Tuyệt vời!

Thật là xảo diệu!

Sau bao nhiêu nổ lực, cuối cùng nàng cũng hoàn toàn phá hủy ý chí của đối phương, đạt được thành tựu này, Vân Khê không nói nên lời. Trong đầu có một chút ánh sáng chợt khuếch đại, đó là nàng đã lĩnh ngộ được đối với Thuần Hóa thuật, mọi việc đều nằm trong tầm kiểm soát của mình.

Nhưng mà, đến giờ vẫn chưa tấn chức theo dự đoán của nàng, tựu hồ còn thiếu chút gì đó.

Vân Khê mở rộng bàn tay của mình, trực tiếp đem Huyết Linh trong đó một khối lớn thân thể cho bắt được trong tay, toàn bộ luyện hóa.

Linh nguyên liên tục không ngừng bổ sung, trong cơ thể của nàng huyền khí hùng hồn, hơi vận chuyển một chút, khí thế nóng bỏng vô cùng.

Oanh!

Đầu của nàng ngẩng lên, nàng hô to một tiếng, trừ trong cơ thể của nàng bắn ra một luồng ánh sáng trắng sáng chói, vầng sáng gợn sóng tản ra, khí thế tráng lệ mà hào hùng.

Nàng tấn chức rồi, thật là tấn chức rồi.

Huyền tôn đỉnh, cách Huyền Hoàng chi cảnh, chỉ còn một bước ngắn.

“ Đại tẩu, chúc mừng!” Long Thiên Thần là người đầu tiên bước ra khỏi Ngọa Long cư, tiến lên chúc mừng Vân Khê.

“ Sư phụ, rốt cuộc người cũng tấn chức đến Huyền tôn đỉnh rồi, thật tốt quá!” Bách Lí Song vui mừng nhảy lên nhảy xuống cười rạng rỡ.

“ Vân tỷ tỷ thật là lợi hại a!” Hai tỷ muội Triệu Hiểu Du đỡ nhau đi ra, trên trán của Triệu Hiểu Du bị va đập sưng lên một cục, là do lúc trước Huyền Linh cuồng bạo tập kích Ngọa Long cư, làm bị thương.

Bạch Sở Mục là người cuối cùng đi ra khỏi Ngọa Long cư, vừa thấy một màn tấn chức của Vân Khê, không nhịn được lắc đầu than thở: “Ách, đây cũng quá biến thái đi? Ta nhớ là tuổi của tỷ cùng với ta cũng không sai biệt lắm.”

Vân Khê từ từ thu hồi hơi thở, nhợt nhạt cười một tiếng, chỉ vào một ít huyết nhục còn dư lại của Huyết Linh nói: “ Các ngươi mau chóng đem chút linh nguyên còn sót lại của Huyết Linh mà luyện hóa, sau đó chúng ta mau sớm ly khai ra khỏi chỗ này.”

Nói xong, nàng khoang chân ngồi xuống, tại chỗ điều tức, mới vừa rồi thoáng cái nàng đã luyện hóa linh nguyên nhiều như thế, nàng cần phải hảo hảo mà tiêu hóa nó a.

Mấy người Long Thiên Thần không chần chờ, lúc này đám người vây quanh ngồi xuống, bắt đầu cùng nhau luyện hóa Huyết Linh.

Thời gian vội vã trôi qua, trong đó, Bạch Sở Mục tấn chức lên thêm một phẩm, bước vào Thần huyền đỉnh, chỉ cách Huyền tôn chỉ cảnh có một bước ngắn, mà Triệu Hiểu Du thì hết sức may mắn, thoáng cái đã bước vào Huyền tôn chi cảnh.

Đến lúc này, trong đoàn người của Vân Khê, chỉ có một mình Bạch Sở Mục là cao thủ từ Huyền tôn chi cảnh trở xuống, năm người còn lại đều bước vào Huyền tôn chi cảnh.

“ Cái quái gì vậy? Tại sao ta vẫn đứng cuối cùng chứ?” Bạch Sở Mục rất bị ức chế, lòng tự ái nam nhân bị đả kích rất lớn.

Vân Khê mở mắt ra, thu hồi công lực, liếc xéo liễu hắn một cái, nói: “ Đệ đã liên tục thăng đến năm cấp rồi, cũng nên thỏa mãn đi, nếu như có gặp được mãnh thú lợi hại hơn, ta đem nó thần phục, cho đệ kí khế ước, thực lực của đệ sẽ thăng lên thôi.”

“ Thật?” Bạch Sở Mục ánh mắt sáng lên, vội vàng chân chó chạy đến: “ Đại tẩu, ta biết tẩu tốt nhất!”

“ Phi, ai là đại tẩu của đệ chứ?” Vân Khê tức giận đẩy gượng mặt tuấn tú của hắn đang gần mặt của nàng ra.

“ Ta cùng Thiên Thần là hảo huynh đệ, đại tẩu của hắn cũng là đại tẩu của ta! Gọi đại tẩu so với gọi Vân nương tử thân thiết hơn nhiều, giống như người một nhà! Người một nhà không phải sao? Ha ha, ha ha……”

Chung quanh bay lên những ánh mắt xem thường, chịu không được thái độ lấy lòng của hắn.

Vân Khê cười khẽ, kể từ khi nghe được chuyện xưa về thân thế của Bạch Sở Mục, không thể phủ nhận, nàng đối với hắn sinh ra nhiều hảo cảm. Từ nhỏ đã mất đi mẫu thân, phụ thân sau khi cưới vợ kế, cũng bỏ rơi hắn, còn bị gia tộc bỏ rơi, loại cảm giác này nàng có thể hiểu được.

“ Được rồi, tất cả mọi người đừng náo loạn nữa, mau tìm kiếm mọi nơi xem, nhìn có cơ quan để chúng ta thoát khỏi đây hay không.” Vân Khê nghiêm nghị nói, bọn họ mất tích lâu như vậy, đám người Thiên Tuyệt chắc lo lắng lắm, bọn họ nên nhanh chóng đoàn tụ với mọi người mới được.

Mấy người Long Thiên thần không chơi đùa nữa, bắt đầu nghiêm túc tìm kiếm cơ quan.

Sau khi luyện hóa hoàn toàn Huyết Linh, trong không gian huyết nhục cũng từ từ theo đó biến mất, lộ ra không gian vốn có ở trước mắt mọi người.

“ Sư phụ nhìn đi! Nơi này có ba cái hộp gỗ, nhìn màu sắc cùng với cái hộp gỗ mà Hiểu Du lấy ra vô cùng giống nhau đi, lối ra có thể liên quan đến ba cái hộp gỗ này không?” Bách Lí Song là người thứ nhất

phát hiện ba cái hộp gỗ được giấu ở trong góc, kích động hô to.

“ Chớ lộn xộn!” Vân Khê lên tiếng nói, nàng tiến lên phía trước mấy bước, đem ba hộp gỗ tinh tế đánh giá một phen. Đúng vậy, ba hộp gỗ này vô luận từ màu sắc đến văn sức* (hoa văn, trang sức) trên hộp gỗ, đúng là cùng cái hộp gỗ phát hiện ở không gian thứ nhất cực kỳ giống nhau.

Chúng nó là cửa ra vào của không gian này sao?

Vân Khê không dám xác nhận, nàng càng sợ hộp gỗ dẫn bọn họ đi, không phải là ra khỏi nơi này, mà là một không gian khác nguy hiểm hơn.

Nàng đưa tay, đem ba hộp gỗ nhất nhất cầm lấy, ở trong tay cân nhắc, phát hiện hai hộp hộp bên trái bên phải tương đối nặng, duy chỉ có hộp gỗ ở giữa là rất nhẹ, giống như là trống không.

Nàng ninh mi trầm tư chốc lát, đối với hai người Long Thiên Thần cùng Bách Lí Song nói: “ Hai người các ngươi đem hai hộp gỗ này mở ra đi.”

“ Tốt!” Long Thiên Thần cùng Bách Lí Song hai người không do dự, cùng nhau mở hai hộp gỗ ra.

“ Oa……”

Mấy người nhất thời phát ra thanh âm kinh ngạc. Chỉ thấy bên trong hộp gỗ bên trái, chính là một hộp hạt châu, các loại lớn nhỏ, đủ loại sắc thái, tỏa ánh sáng lung linh, mà bên trong hộp gỗ bên phải, là bộ đều là linh thạch, nhìn phẩm chất của linh thạch, phần lớn đều là Huyền phẩm linh thạch, trong đó có ba viên linh thạch đặc biệt sáng hơn, chắc là phẩm chất cao hơn linh thạch Huyền phẩm.

Vân Khê đưa tay, đem ba viên linh thạch hấp dẫn người nhất từ bên trong lấy đi ra ngoài, đối với mấy người nói: “ Ba viên linh thạch này ta lấy, còn lại các ngươi tự chia nhau đi!”

Mấy người nghe vậy mừng rỡ, bọn họ vốn là không có hy vọng có thể nhận lấy được nó, bởi vì bọn họ có thể đi vào Phiêu Miểu địa phủ này, vốn chính là nhờ phúc của nàng, hơn nữa Huyết Linh cũng là nàng giết chết, nếu như không có lời của nàng, đừng nói là bảo vật cùng tấn chức, bọn họ sợ rằng ngay cả tình mạng của mình cũng không còn nữa.

“ Đại tẩu, tẩu thật tốt quá! Ta yêu người chết mất!” Long Thiên Thần vui mừng không dứt, khóe miệng bật thốt lên nói.

Vân Khê ho nhẹ, ra vẻ nghiêm túc nói: “ Ta là người của đại ca đệ, tốt nhất là không nên thích ta.”

Cái trán của Long Thiên Thần lập tức rơi xuồng đầy hắc tuyến, trong lòng tự nhủ đại tẩu người có thể hay không suy nghĩ quá nhiều đi? Cho dù muốn hắn đánh chủ ý lên người của nàng, hắn cũng không có can đảm đâu.

Bỗng nhiên nàng tăng thêm một câu, để cho hắn càng thêm lúng túng.

“ Bất quá, ta cho phép đệ thích đồ đệ của ta.”

“ Sư phụ!” Bách Lí Song cũng lúng túng, ánh mắt ai oán bắn về phía Vân Khê, như thế nào khi nghe những lời này, nàng có cảm giác mình bị bán đi vậy?

Theo bản năng nàng giơ tay lên sờ sờ môi mình, nhớ tới trong lúc vô

tình đụng chạm kia, nụ hôn đầu nàng gìn giữ nhiều năm như vậy, cứ thế mà mất đi, còn đối phương chẳng có tí phản ứng nào, nàng nôn chết, chết oan rồi!

Đây tuyệt đối là không phải là nụ hôn đầu lãng mạn trong truyền thuyết.

Bạch Sở Mục không để ý đến mấy người đó nói đúng hay sai, hắn đưa tay về phía các hạt châu trong cái hộp gỗ để lấy mấy viên hạt châu, đang muốn để vào trong chiến nhẫn trữ vật của mình. Đột nhiên, một cánh tay đưa qua, chặn lại cánh tay của hắn: “ Ta quên nói mất, cái hộp hạt châu này, là của Tiểu Mặc nhà ta!”

Kia ý tứ trong lời nói chính là, không phân chia ra?

Quả nhiên, vẫn keo kiệt như ngày nào!

Cả đám mừng hụt a!

“ Mọi người nhanh đem linh thạch phân chia ra, nếu như sau này có gặp cường địch khác, mọi người có thể vừa luyện hóa linh thạch để bổ sung lực lượng, vừa có thể đối phó cường địch.” Vân Khê nói.

Mấy người bừng tỉnh đại ngộ, thì ra mục đích phân chia linh thạch cho bọn họ, chính là cho bọn hắn dùng để tăng thêm thực lực. Bất quá như thế cũng tốt, nếu như không có cơ hội này, trong ngày thường bọn họ muốn tấn chức lên một cấp cũng rất khó khăn rồi, huống chi so với ngày hôm nay ở trong lúc nguy cấp, liên tục tấn chức như thế chứ?

Đám người đó không có dị nghị, cho nên mau sớm đem linh thạch chia cho nhau.

Bạch Sở Mục ỷ vào tay mình lớn, vội vàng chiếm hai viên, Bách Lí Song giận đến trợn mắt, người này cũng quá không phúc hậu đi?

Long Thiên Thần là người cuối cùng, trong hộp gỗ chỉ còn lại có năm viên linh thạch, hai tỷ muội Triệu Hiểu Du thấy thế, rối rít đem linh thạch trong tay mình có được đưa hết cho hắn, lần này một mình Long Thiên Thần lại có đến hai mươi viên linh thạch, làm cho Bạch Sở Mục ganh tỵ muốn chết, thì ra là tay lớn không phải là trọng yếu, nhiều người mới quan trọng.

“ Tất cả mọi người nhanh chóng vào bên trong Ngọa Long cư đi, ta chuẩn bị mở ra hộp gỗ cuối cùng này.” Vân Khê nói.

Mấy người Long Thiên Thần nghe theo lời của nàng, cùng nhau tiến vào bên trong Ngọa Long cư, như vậy, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, ít nhất mọi người sẽ không bị lạc mất nhau.

Vân Khê từ từ mở hộp gỗ ra……

Chợt một trận âm phong tới, đem cả người nàng hút vào, hộp gỗ loảng xoảng rơi xuống đất, tự động khép nắp hộp lại, mà Vân Khê thì biến mất.

Sau khi Vân Khê biến mất, từng đoàn từng đoàn huyết nhục lại một lần nữa từ dưới đất chui lên, phun ra bọt máu, khôi phục lại bộ dáng ban đầu của nó. Mơ hồ, phẳng phất như có một Huyết Linh thứ hai ngang nhiên xuất thế, cả không gian một lần nữa lâm vào không gian mục nát hoang vắng.

Không gian yên tĩnh trong một thời gian ngắn, chợt một trận cuồng phong ập tới, không gian xuất hiện thêm một người. Người này không phải là ai khác, chính là người mở ra cái hộp gộ cuối cùng, bị truyền đến không gian này Long Thiên Tuyệt.

Ánh sáng yếu ớt của Dạ minh châu, từ từ chiếu sáng cả không gian.

Long Thiên Tuyệt hít vào một hơi, nhìn xung quanh huyết nhục lan tràn, đáy lòng hắn nổi lên dự cảm xấu.

Bốn phía không có một bóng người.

May là, Khê Nhi cũng không có ở chỗ này.

Vội vàng tìm đường ra, rời đi cái địa phương quái quỷ này mới là tốt. Hắn mở bản đồ ra, cận thận dó xét một phen, ở ba chỗ đảnh dấu màu đỏ khu vực nguy hiểm, trong đó có có một nơi miêu tả cảnh tượng cùng nơi này rất giống nhau, nơi này chính là khu vực nguy hiểm thứ hai. Sau khi cẩn thận suy xét sự việc, Long Thiên Tuyệt nhất thời thở phào nhẹ nhỏm, có đôi khi không có tin tức ngược lại so sánh với có tin tức còn tốt hơn.

Tốt! Kế tiếp, chỉ cần hắn tìm kiếm hết đường, đi hết ba khu vực nguy hiểm, nếu không có tìm được Khê Nhi như lời nói, hắn phải cùng với mọi người tập hợp lại, đem cả Phiêu Miểu địa phủ tìm kiếm lại một lần nữa, sống phải thấy người, chết phải thấy sát, hắn cũng không tin chỉ là một Phiêu Miểu địa phủ có thể làm khó được hắn!

Lúc hắn đang xuất thần, cảm giác được phía sau tựa hồ có chút dị thường, hắn từ bản đồ ngước mắt lên, thấy trên mặt đất xuất hiện một cái bóng, bóng dáng của một người! Bóng dáng càng kéo càng dài, càng trướng càng lớn, lộ ra vẻ dử tợn.

Long Thiên Tuyệt lập tức thu hồi bản đồ lại, rút trường kiếm ra khỏi vỏ, nhanh chóng xoay người đâm tới.

Đợi đến khi thấy rõ được bộ dáng của Huyết Linh, song đồng* của

hắn chợt mở lớn, đây rốt cuộc là con quái vật gì vậy?

(*hai con ngươi, ta để như thế cho nó hay)

“ Chủ nhân! Đây là Huyết Linh, thật không dễ đối phó đâu.” Bên tai truyền đến thanh âm của Kỳ Lân thần thú, nhưng nó không có hiện thân, thật sự là cái không gian này quá mức nhỏ hẹp, nó nếu như hiện thân ở chỗ này, nó sẽ bị huyết nhục của Huyết Linh vững vàng cuốn lấy nuốt gọn, không có chút nào thi triển phát huy thực lực của mình.

“Huyết Linh?” Long Thiên Tuyệt mi tâm nhảy lên, trường kiếm trong tay của hắn đã đâm vào thân thể Huyết Linh, trong khoảnh khắc đó, hắn đã nhận ra có cái gì không đúng, kiếm của hắn chẳng những nhận lấy lực cản, hơn nữa không cách nào thuận lợi rút trở về.

” A?”

“ Chủ nhân, người dùng Thuần Hóa thuật thử thuần phục nó, sau đó luyện hóa huyết nhục của nó, huyết nhục của nó chính là một trong những vật quý hiếm đấy, nó có thể giúp cho thực lực của chủ nhân nhanh chóng tăng lên.” Kỳ Lân thần thú nhắc nhở.

“Luyện hóa huyết nhục của nó?” Long Thiên Tuyệt ánh mắt phát sáng.

Kỳ Lân thần thú đáp: “ Đúng vậy! Luyện hóa huyết nhục của nó, tinh luyện linh nguyên, đối với chủ nhân ngài mà nói, sẽ có rất nhiều lợi ích. Bất quá ngài cũng nên lưu ý, ý chí của nó rất cường đại, ngài không thể nóng vội, tốt nhất từ từ thuần phục và luyện hóa nó.”

“Tốt! Cứ làm như thế!” Ánh mắt của hắn chớp động, vận chuyển một cổ kình lực, trường kiếm trong tay xoay chuyển cấp tốc, lại mạnh mẽ

từ trên người Huyết Linh rút ra.

Huyết Linh nhận lấy kích thích, hướng hắn đánh tới, hai cánh tay của Long Thiên Tuyệt mở lớn, đạp khí bay lên, chưởng lực bên tay phải của hắn hướng về phía đỉnh đầu Huyết Linh, từ trên xuống dưới, cường thế đánh ra.

“ Ta lấy tinh thần cùng ý chí, ra lệnh ngươi, thuần phục đi!”

Huyền lực hung mãnh, Long Thiên Tuyệt uy phong lẫm liệt, thế không thể đỡ……

Như vậy, Vân Khê giờ phút này lại đến nơi nào?

Ngươi chính là nghĩ vỡ đầu cũng không nghĩ ra.

Vân Khê nhìn quanh bốn phía, thấy được cảnh tượng chung quanh, đầu của nàng không khỏi có chút choáng váng, trong đầu chỉ hiện lên một mảnh mờ mịt.

Rốt cuộc, nàng đến cái nơi quỷ quái gì thế?

Chỗ nào nhô ra nhiều con tinh tinh hồng mao* như vậy?

(* lông màu đỏ)

Quan trọng là không chỉ có một con tinh tinh, mà có những hàng trăm con, số lượng nhiều như vậy làm cho nàng phải trố mắt.

Ở chung quanh thân thể của bọn hắn, có mười mấy con Tiểu tinh tinh màu đỏ, tranh nhau vây quanh nàng, tò mò đánh giá nàng. Cách bên người nàng gần nhất có mấy con hơi quá phận, vừa động tay đông chân sờ nàng, trong miệng còn bất chợt phun ra tiếng người.

“ Con người?”

“ Con người?”

“ Thật sự là con người?”

“ Thật sự là con người?”

“ Thật sự là con người trong truyền thuyết?”

“ Thật sự là con người trong truyền thuyết?”

“ ……”

Cách Tiểu tinh tinh không xa, có một nhóm khoảng mười con tinh tinh hồng mao trưởng thành, bọn họ cũng đối với nàng tràn ngập tò mò, nhưng cũng không giống với mấy con tiểu tinh tinh động chạm, xoay quanh người nàng, hai tay bọn họ khoanh trước ngực, dùng đôi mắt ốc nhồi ngó nàng, đánh giá từ trên xuống dưới, tư thái quá giống con người.

Nhóm tiểu tinh tinh hồng mau bắt đầu nghị luận, bọn họ đã ở nghị luận.

“ Con người này sao lại quá xấu vậy chứ? Vừa trắng lại vừa gầy, lại còn thấp, còn không có ngực không có mông, thật là xấu chết đi!”

“ Đúng đúng! Đây chính là con người xấu nhất mà ta từng thấy!”

Vân Khê hoàn toàn ngây dại.

Rốt cuộc, các ngươi có mắt thẩm mỹ hay không? Rốt cuộc cái gì xấu

cái gì đẹp, đến tột cùng các ngươi có phân biệt được hay không?

Mấy người Long Thiên Thần ở bên trong Ngọa long cư, nghe tiếng nghị luận ở bên ngoài, không khỏi sinh ra tò mò, mọi người cùng nhau đến bên cửa sỗ nhìn quanh.

Kẻ nào có gan lớn như vậy? Dám nói đại tẩu không có mông không có ngực, là con người xấu nhất mà họ thấy? Muốn ăn đòn sao?

Ngọa Long cư vừa vặn giấu trong ống tay áo của Vân Khê, xuyên qua ống tay áo của nàng, bọn họ vừa lúc có thể nhìn thấy được cảnh tượng ở bên ngoài, mọi người không khỏi chắc lưỡi hít hà.

Nơi nào nhô ra nhiều tinh tinh hồng mao như vậy? Chẳng lẽ bọn họ đang ở trong thế giới của tinh tinh?

“ Chúng ta có nên đi ra ngoài, giúp đại tẩu một chút hay không?” Long Thiên Thần có chút do dự, tình huống trước mắt, dường như hắn cùng không thế giúp được gì, người cùng tinh tinh có thể nói chung một thứ tiếng sao?

“Ta cảm thấy..... Chúng ta hay là chờ một chút đi!” Bạch Sở Mục thấy những con tinh tinh này đều cao hơn hắn, hắn không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, có chút lui về phía sau.

“ Ngươi có phải nam nhân không vậy, ngay cả chút can đảm cũng không có?” Bách Lí Song làm bộ nâng kiếm đi ra ngoài, lại bị hai người một ta một hữu kéo trở lại.

“ Hiện giờ, bọn họ nghĩ chỉ có một mình đại tẩu mà thôi, nếu như ngươi đi ra ngoài, chẳng phải là lộ tẩy hết rồi sao? Bọn họ thấy chúng ta có nhiều người như vậy, nhất định sẽ sinh ra phòng ngự. Hiện tại chỉ có một người là đại tẩu, hơn nữa còn là nữ nhân, nói không

chừng chúng nó thấy hình dáng của nàng như thế, nhiều lắm cũng chỉ đem nàng lưu lại, làm áp trại phu nhân, không có việc gì đâu. Chúng ta chờ một chút, chờ thời điểm đại tẩu cần chúng ta giúp đỡ, chúng ta sẽ đi ra ngoài giúp nàng.” Long Thiên Thần nói như thật.

“ Áp trại phu nhân? Nói vớ vẩn! Ngươi không nghe thấy bọn họ nói hay sao, đại tẩu của ngươi không có mông lại không có ngực, là người xấu nhất trong mắt bọn họ?” Bạch Sở Mục nói.

Hai người chưa dứt lời, bên tai truyền đến bí âm nghiến răng nghiến lợi của Vân Khê: “ Các ngươi nghĩ ta bị điếc không nghe được lời các ngươi sao?”

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người sợ hết hồn, quên mất người ở ngoài thì không nghe được lời nói của bọn họ, nhưng mà đại tẩu thì có thể nghe tiếng bọn họ nói chuyện rõ ràng, hai người rất không có hình tượng ôm nhau run run. Cái này, xong rồi, chắc chắn đại tẩu sẽ không bỏ qua cho bọn hắn.

“Đại tẩu, chúng ta sai lầm rồi!”

“Đại tẩu, chúng ta sai lầm rồi!”

Vân Khê nghiến răng nghiến lợi một lần nữa truyền bí âm cho bọn họ: “ Khi trở về, ta sẽ thu thập các ngươi!”

Đối mặt với đông đảo tinh tinh hồng mau vây quanh, dò xét tò mò bình luận về nàng, Vân Khê không dám vọng động, bọn nó chính là một đàn tinh tinh đoàn kết, nếu như nàng xúc phạm tới một trong bọn nó, lập tức sẽ bị tất cả tộc nhân tinh tinh hồng mao công kích. Nếu như không cần thiết, nàng hy vọng có thể hòa bình mà giải quyết tranh chấp, nàng nhìn thấy được những con tinh tinh hồng mao này rất là đơn thuần, trên người bọn chúng không có sát khí.

Đang lúc nàng đang suy nghĩ làm thế nào để có thể khai thông ý nghĩ của bọn nó, thì trong tộc đàn tinh tinh hồng mao, xuất hiện một con tinh tinh khổng lồ, một đại tinh tinh uy vũ, màu lông đỏ rực tinh khiết như lửa cháy.

Ầm, ầm, ầm……

Từng bước đi của nó, cũng có thể khiến cho mặt đất chấn động.

Tất cả tinh tinh hồng mao tự động nhường đường, cung kính hoan nghênh.

“ Đại vương, nàng chính là con người tự tiện xâm nhập vào tiên phủ của chúng ta!” Có một con tinh tinh hồng mao tương đối hoạt bát nhảy ra trước mặt đại tinh tinh, chỉ vào Vân Khê nói.

Một luồng khí cường đại uy hiếp quét ngang qua người, Vân Khê rùng mình, thực lực của Đại Tinh vương thực sự rất đáng sợ, sự uy hiếp so với Huyết Linh có khi còn hơn. Nàng càng cảm thấy may mắn khi mình cẩn thận, nếu như mới vừa rồi nàng nhất thời lỗ mãng, tổn thương đến tộc nhân của đối phương, lúc này sẽ sẽ rơi vào khổ chiến rồi.

Đại Tinh vương so với Vân Khê cao hơn gấp hai lần, nó từ trên nhìn xuống Vân Khê, đem nàng qua lại đánh giá mấy lần, thật vất vả mới nghẹn ra một câu nói: “ Quả nhiên lớn lên rất xấu!”

Trái tim Vân Khê như nhảy lên, hôm nay thừa nhận quá nhiều đả kích rồi. Được rồi, thấy các ngươi không có con mắt thẩm mỹ, ta sẽ không so đo với các ngươi.

“ Đại vương, tại hạ là Vân Khê. Do không cẩn thận nên xông vào quý

phủ, xin hãy thứ lỗi, không biết có thể chỉ cho ta đường ra khỏi nơi này không, tại hạ vô cùng cảm kích!”

“ Ngươi muốn rời khỏi tiên phủ? Ngươi cho là tiên phủ của Bổn Đại vương không tốt bằng bên ngoài sao?” Đại tinh vương trừng mắt, lộ ra vẻ bất mãn.

Vân Khê quét mắt qua một vòng, chỗ này đích thực là không tệ, có linh thụ, linh quả, linh hoa, nước chảy, còn có những sinh vật bơi trong nước…… Thoạt nhìn không tệ lắm, nhưng dùng hai chữ “tiên phủ” hình như là nói quá rồi. Chỉ một mảnh đất nhỏ cũng tự xưng là tiên phủ, vậy những nơi phồn hoa hơn thì được gọi là gì?

Dĩ nhiên, nàng chỉ dám nghĩ ở trong lòng mà thôi, làm sao dám nói ra ngoài miệng.

“ Làm sao bây giờ? Ta thấy đây chính là nơi đẹp nhất trên đời, chỉ là trượng phu của ta còn đang ở ngoài chờ ta, ta phải nhanh chóng ra ngoài để gặp lại với hắn, nếu không hắn sẽ lo lắng cho ta.”

Đại Tinh vương híp mắt suy tư chốc lát, đột nhiên đưa tay, túm lấy cổ áo của nàng xách lên, đặt sang chỗ khác.

“ Uy, ngài làm cái gì vậy?” Vân Khê cố nén ý muốn xuất kiếm, cứ thế bị nó mang đi đến một bảo tọa cực lớn dùng tre trúc tạo thành.

Đại Tinh vương ngồi trên bảo tọa, đem nàng bỏ qua một bên. Nó tùy tiện duỗi tay, liền hái xuống một nải chuối tiểu, rồi đưa cho Vân Khê hai quả.

Vân Khê đem hai quả chuối tiêu cầm trong tay, tâm tình buồn bực, không hiểu được đối phương đến tột cùng có ý gì. Là hướng nàng để lấy lòng, cho nên cho nàng hai quả chuối tiêu sao?

“ Nếu như ngươi nghĩ muốn rời đi khỏi chỗ này, cũng được, bất quá ta có một yêu cầu. Chỉ cần ngươi kể một truyện cười, có thể làm cho các con dân của ta toàn bộ đều cười hết, ta liền nói cho ngươi biết đường ra khỏi đây.” Đại Tinh vương nói.

A?

Chỉ đơn giản như vậy sao? Nói một chuyện cười, là có thể rời đi?

Có phải thật không vậy? Không phải là lừa gạt nàng chứ?

Vân Khê rất là hoài nghi.

Bất quá, nếu đối phương đã ra yêu cầu như thế, cớ gì nàng không chịu làm đây? Không đánh mà thắng, là kết quả tốt nhất, không phải sao?

“ Khụ khụ, cái này…hay là, các ngươi để ta suy nghĩ một chút được không?” Vân Khê hắng giọng một cái, bắt đầu tìm tòi tư liệu các truyện cười trong đầu mình.

Nói truyện cười nào tốt đây?

Truyện cười của tinh tinh, so với truyện cười của con người, không biết xê xích bao nhiêu a?

Muốn để cho tất cả tinh tinh đều cười, thật là khó khăn a.

Nàng vừa thưởng thức chuối tiêu của Đại tinh vương cho, vừa từ từ suy nghĩ truyện cười.

Chúng tinh tinh nghe nói Vân Khê muốn kể chuyện cười, mọi người

chen chúc nhau đến phía trước, vây xung quanh bảo tọa không có một kẻ hở, cõi lòng mọi người đều mong đợi nhìn Vân Khê.

Mấy người Long Thiên Thần ở bên trong Ngọa Long cư, nghe được Đại Tinh vương muốn Vân Khê kể truyện cười, đám người bọn họ cũng duỗi cổ ra, lắng tai nghe, không biết đại tẩu kể truyện cười như thế nào nữa.

Vân Khê vô luận thân thể hay là hình thể, so sánh với những tinh tinh này, đều nhỏ bé hơn. Nàng đứng trong đám tinh tinh này, giống như là một người lùn, đi tới quốc gia người khổng lồ, hình ảnh cực kỳ buồn cười.

Rốt cuộc kể cái gì tốt đây? Kể quá cao sâu, sợ rằng bọn họ nghe không hiểu, hơn nữa nàng cũng không muốn, hay là kể một truyện dễ hiểu, quan hệ mật thiết cùng với chúng nó, khiến cho nó đồng cảm với mình đi?

“ Khụ khụ, mọi người nghe nhé.” Vân Khê hắng giọng một cái bắt đầu nói: “ Chuyện như thế này, vào một ngày nọ, có một người thợ săn đi vào rừng rậm săn thú, hắn gặp được một đại tinh tinh vô cùng oai hùng, tinh tinh muốn ăn thịt hắn, cho nên hắn bắn ra một mũi tên, tay phải của tinh tinh bắt được, hắn lại bắn một mũi tên nữa, tinh tinh dùng tay trái bắt lại, các ngươi biết cuối cùng tinh tinh chết thế nào không?”

Nàng cố ý dừng một chút, thời điểm đám tinh tinh đang suy tư, công bố đáp án: “ Nó là tự đâm chết chính mình! Bởi vì nó quá hưng phấn, hai tay đấm vào ngực, kết quả ở trong hai tay của nó đang cầm hai mũi tên, đem đâm vào ngực mình mà chết!”

“ Ha ha ha ha…… Có phải là mắc cười hay không?” Không đợi chúng tinh tinh phản ứng, Vân Khê phá lên cười.

Mấy người Long Thiên Thần nghe truyện cười của nàng, hận không thể đi ra ngoài bịt miệng nàng lại.

Đại tẩu, người điên rồi sao?

Người ở nơi này kể chuyện cười như thế, rõ ràng là có ý nói bọn tinh tinh ngu xuẩn hay sao?

Xong rồi xong rồi, lúc này bọn họ khỏi phải nghĩ đến chuyện thoát khỏi đây rồi, trực tiếp làm điểm tâm cho bọn tinh tinh rồi.

Vân Khê cười được một nửa, nhận ra không khí có cái gì đó không đúng, nàng nhìn qua hai bên, rồi nhìn lại Đại tinh vương, vẻ mặt của mọi người rất là kỳ quái. Phần gáy của nàng chợt lạnh đi, cõi lòng sinh ra một dự cảm xấu, nghĩ lại một chút, nàng không khỏi hối hận, truyện cười gì không chọn lại chọn truyện chế giễu này chứ

Nàng điên rồi?

Đang ở thời điểm nàng ảo não không dứt, đột nhiên bên tai truyền đến một loạt tiếng cười như trận sấm, tinh tinh hồng mau đều cười rộ lên, mọi người hai tay đấm ngực, cười ngã trái ngã phải.

Ngay cả Đại tinh vương cũng vậy, cười đến da thịt cả người run run.

Trán của Vân Khê, từng đợt từng đợt mồ hôi lạnh rơi xuống.

Không phải chứ? Không phải là bọn họ hiện tại mới kịp phản ứng, mới hiểu ý tứ của truyện cười chứ?

“ Tốt lắm! Buồn cười quá! Nói tiếp đi!” Đại tinh vương đánh vào ngực mình, cười to nói.

“ Đúng, đúng, nói tiếp đi! Nói tiếp đi!” Chúng tinh tinh cũng ồn áo theo hô to.

Vân Khê lâm vào ngây ngốc.

Nàng chỉ cần một câu truyện cười nhạt nhẽo như thế?!

Đến tột cùng là những con tinh tinh này có tính hài hước quá kém, hay là tính hài hước của nàng quá cao?

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người nhất tề ngã nhào trên đất, phản ứng này của bọn họ thật ngoài dự kiến của bọn hắn a? Hại bọn hắn lo lắng vô ích từ nãy giờ, cư nhiên chuyển nguy thành an, cũng không có chuyện gì xảy ra?

Bách Lí Song cùng hai tỷ muội Triệu Hiểu Du ba người che miệng, khanh khách cười không ngừng, đây cũng quá mức tức cười đi. Sư phụ kể chuyện nhạt thế mà đám tinh tinh cũng cười. Thật sự là chuyện lạ có thật.

“ Đại vương, yêu cầu của ngài ta đã đáp ứng, ta có thể rời đi khỏi nơi này phải không?” Vân Khê thử cùng đối phương chu toàn, nàng cũng không dám bảo đảm nàng kể truyện cười có thể làm cho bọn họ hài lòng hay không. Tốt nhất là nên sớm thoát thân. Dù sao suy nghĩ của tinh tinh, con người cũng không thể suy đoán được.

“ Không vội! Không vội! Ngươi kể tiếp một chuyện, nếu như Bổn vương và con dân của Bổn vương cũng có thể thoải mái vui cười, Bổn vương chỉ ngươi đường ra cũng không muộn.” Đại tinh vương xoa xoa vài giọt nước mắt khi cười lúc nãy rơi ra.

Thật là muốn nói tiếp sao?

Vân Khê khó xử, nàng cũng không phải là người kể truyện cười chuyên nghiệp, nàng phải đi nơi nào để tìm truyện đây?

Quyển 4 - Chương 177: Vợ chồng hợp lực, thuần hóa vượn trắng

Đối mặt với ánh mắt mong đợi của nhóm tinh tinh hồng mao, Vân Khê vắt hết óc suy nghĩ, mở miệng nói: “ Như thế này, kể từ khi đại tinh tinh chết đi, con của nó vẫn sống ở trong rừng rậm, muốn tìm thợ săn báo thù. Một ngày kia, thật đúng là may mắn khiến cho chúng nó gặp được thợ săn, nó muốn ăn hắn, báo thù cho cha nó. Thợ săn vừa nhìn thấy nó thì nóng nảy, vừa lúc trên người có ba mũi tên, liên tục hướng về phía tinh tinh mà bắn. Tinh tinh tay trái bắt một mũi tên, tay phải bắt một mũi tên, sau đó dùng miệng bắt một mũi tên còn lại, nhưng mà cuối cùng tinh tinh đó cũng phải chết, biết tinh tinh chết như thế nào không?”

Nàng dừng một chút, học tinh tinh hai tay đấm ngực, sinh động như thật nói: “Cha ta mới bắt có hai mũi tên, ta nhận đến ba mũi tên, ha ha ha, ta thật là lợi hại!”

“Sau đó, nó cũng quên mất, trong tay mình còn có hai mũi tên, thế là đâm chết chính mình.” Nàng hai mắt vừa trợn trắng, vừa giả chết.

Hiện trường vù vù thổi qua một trận gió lạnh, yên tĩnh không tiếng động.

Mấy người Long Thiên Thần khẩn trương đến cơ hồ có thể nghe được thanh âm tim đập của mình, đại tẩu, người đang làm cái gì vậy? Mới vừa rồi vừa nói xong lão cha tinh tinh ngu xuẩn, hiện tại lại ám chỉ nhi tử của tinh tinh ngu xuẩn, người muốn mắng chửi toàn bộ

tộc tinh tinh mới vừa lòng sao?

Xong rồi, lâu như vậy cũng không thấy có phản ứng gì, lần này khẳng định đại tẩu thực thảm đi.

Vân Khê so với bọn hắn còn càng thêm khẩn trương hơn, quét mắt một vòng xung quanh, hiện tại vẻ mặt của tinh tinh rất là quái dị, giống như tự hỏi, lại giống như xuất thần, chính là không có một chút phản ứng gì hết.

Quá hành hạ người a!

Nếu như các ngươi không thích, cũng nên nói một tiếng a!

Ngay tại thời điểm Vân Khê vô cùng rối rắm cùng phiền não, bên tai lại phá lên một tràng tiếng cười to.

“ Ha ha ha, thú vị! Thật thú vị! Quá buồn cười đi! Ta cho tới bây giờ chưa có nghe qua truyện cười nào vui như vậy!” Đại tinh vương cười đến hai tay dùng sức đấm ngực, còn lại đám tinh tinh hồng mau khi cũng học theo, cười đến ngã trước ngã sau.

Vân Khê chảy mồ hôi hột.

Phản xạ của bọn họ cũng quá chậm đi? Giờ mới phản ứng kịp?

Hiện tại nàng cũng có chút tin tưởng truyện cười của mình là dựa trên sự thật, dường như khi tinh tinh hưng phấn, theo thói quen dùng hai tay đấm ngực mình, hơn nữa đầu óc của bọn nó có phải đơn thuần quá hay không? Ngay cả nàng trêu chọc bọn chúng nghe cũng không hiểu nữa.

Đám người Long Thiên Thần càng thêm hôn mê, thật là một đám tinh

tinh kỳ quái!

“ Đại vương các hạ, vậy bây giờ có thể đưa ta ra khỏi đây hay không?” Vân Khê hỏi.

Đại Tinh vương dừng lại tiếng cười, đưa tay lên, đem bắt nàng lại trước mặt nó, nói: “ Ngươi kể chuyện cười vui như vậy, vậy thì lưu lại, mỗi ngày kể chuyện cười cho ta cùng các con dân của ta nghe!”

Cái gì?

Lưu lại, mỗi ngày kể chuyện cho bọn chúng nghe?

Không phải là đùa giỡn nàng chứ?

Lúc này Vân Khê thay đổi sắc mặt, bỏ qua một bên móng vuốt của nó, lạnh lùng nói: “ Nếu Đại vương các hạ không giữ lời hứa, vậy thì không nói nữa, ta muốn đi, ai cũng không ngăn cản được ta!”

“ A, ngươi muốn cùng ta động võ phải không?” Đại Tinh vương trưng ra bộ mặt hèn mọn, ở trong mắt nó, Vân Khê quá nhỏ bé, không chỉ có thân hình nhỏ yếu, mà kể cả thực lực cũng yếu kém, nó căn bản không để vào mắt. Lưu lại nàng, bất quá chỉ để tiêu khiển mà thôi, thật sự là cuộc sống ở tiên phủ rất là nhạt nhẽo, cần thêm một chút mới mẻ thôi.

“ Động võ thì như thế nào? Đối với một người không giữ lời hứa, cũng chỉ có thể dùng võ lực để giải quyết vấn đề!” Vân Khê lãnh đạm nói.

Đại Tinh vương từ bảo tọa đứng lên, từ trên cao nhìn xuống nàng, đến lúc này, song phương cao thấp càng thêm rõ ràng. Nó hào phóng cười một tiếng, nói: “ Được rồi! Vì ngươi rất thú vị nên ta sẽ

cho ngươi một cơ hội, nếu như ngươi có thể tiếp được ba chiêu của ta, Bổn đại vương sẽ cho ngươi rời đi tiên phủ.”

Ba chiêu?

Vân Khê ánh mắt chớp động, sự tình phát triển so với dự đoán của nàng tốt hơn nhiều lắm, nàng vốn là tưởng mình phải đối chiến với cả trăm con tinh tinh, hiện tại chỉ đón lấy ba chiêu của đối phương, cái này càng dễ dàng a.

“ Ai biết ngươi đến lúc đó có thể đổi ý hay không, trừ phi ngươi ngươi đứng trước mặt tộc nhân của mình, hướng lên trời thề, nếu như ngươi dám đổi ý, ngươi chính là còn rùa vương bát đản, không xứng trở thành Đại vương của bọn chúng!”

“ Không cho phép ngươi vô lễ với Đại vương của chúng ta!” Những con tinh tinh hồng mao không vui, mọi người chỉ trích Vân Khê thất lễ.

Vân Khê không rảnh mà để ý đến bọn họ, chỉ chuyên chú nhìn Đại tinh vương, mặc dù ngưỡng cổ mệt chết đi, nhưng nàng không thể thua khí thế với hắn được.

Đại tinh vương híp mắt nhìn nàng hồi lâu, cười to nói: “ Có ý tứ! Có ý tứ! Cứ như vậy mà thả ngươi đi, ta thật có chút không nỡ, bất quá ngươi yên tâm, ta sẽ tuân thủ ước định, hơn nữa…… Ngươi cũng không còn cách nào để lựa chọn.”

Vân Khê mấp máy miệng, xem ra đối phương cũng không có đần, hiện tại nàng mới là người bị động, bản thân nằm trong địa bàn của nó, nơi nào có tư cách cùng nó ra điều kiện chứ?

“ Tốt! Vậy thì đến đây đi! Ta tiếp ngươi ba chiêu!”

Đại Tinh vương bước đi một bước, cả tiên phủ đều rung động.

Chúng tinh tinh hồng mao lập tức tản ra, túm tụm trốn ở một bên quan sát.

“ Chú ý, tiếp chiêu thứ nhất của ta!” Đại Tinh vương khẽ quát một tiếng, lăng không xuất chưởng, không khí chợt dao động, chưởng ấn khổng lồ phá không mà đến, khí thế như Thái Sơn áp xuống.

Vân Khê hít vào một hơi, thân hình khẽ động, bay lên tránh chiêu.

Một chưởng uy lực kinh người, hết sức lợi hại, năm người ẩn thân ở bên trong Ngọa Long cư cũng bị chưởng phong ép cho không thở nổi, đừng nói là người trực tiếp nghênh hướng chưởng phong Vân Khê.

Một chưởng này nếu trực tiếp đánh vào người của nàng, nàng hẳn là chết không thể nghi ngờ gì.

Đối phương thoạt nhìn cũng không có nương tay.

Vân Khê bay ngược lại, rời đi ngay lập tức nhưng vẫn bị dưa âm của chưởng phong xượt qua vai trái, ba đoạn xương vai của nàng bị trúng chưởng, chấn động, mạnh chút nữa chắc hẳn sẽ gãy.

Chưởng lực thật cường đại!

“ A?” Nhìn thấy Vân Khê tránh được một kích, Đại tinh vương có vẻ hơi kinh ngạc, bất quá ngay sau đó trên mặt của nó rất nhanh hiện ra một nụ cười tàn khốc, lộ ra răng nhanh dài nhọn, tóc đỏ trên đầu dựng đứng lên.

Nó đột nhiên phi thân lên, chưởng phong mang theo huyền khí cuồng bạo, một trảo hướng vào đầu.

Vân Khê kinh hãi, không nghĩ tới nó có thân thể khổng lồ, động tác thế nhưng có thể nhẹ nhàng như thế.

Nhất thời khí lưu quanh thân nàng, biến thành một cỗ nước xoáy hung mãnh, cả người bị một cổ kình lực trói chặt, không cách nào thoát ra.

Tai họa ngập đầu, sắp xảy ra.

“ Giết!”

Đối mặt với nguy hiểm tử vong, chỉ có thể liều chết đánh một trận!

Chiến ý mãnh liệt ở trong cơ thể Vân Khê bị kích thích mạnh mẽ, chuyện tới trước mắt nàng không thể lui bước, toàn thân dao động, huyền khí bạo phát.

Vù vù……

Long Ngâm kiếm trong tay nàng, phát ra tiếng rồng ngâm, chiến ý lẫm liệt.

Tốt, vậy hãy để cho nó thử một chút bộ kiếm pháp nàng mới lĩnh ngộ được!

Dung hợp giữa Kinh Hồng kiếm pháp cùng Phi Tinh kiếm pháp!

Nàng gầm thép phát ra một kích!

“ Phi Tinh tại thiên, nhất kiếm Kinh Hồng!”

Nàng thế nhưng không tránh, lại trực tiếp đối đầu với nguy hiểm, một kiếm đâm về phía chưởng lực của Đại tinh vương.

Một kiếm này nhìn như đơn giản, kì thực dấu diếm huyền cơ, thanh âm kiếm khí phát ra, như có hàng vạn hàng nghìn yêu ma quỷ quái ở dưới kiếm kêu rên.

Là sắc bén, kiếm chiêu biến ảo, công thủ nhiều mặt.

Đại Tinh vương kinh hãi, trên mặt rõ ràng lộ ra vẻ khiếp sợ, uy lực một kiếm này, khiến cho tâm thần của nó hoảng hốt. Nó lập tức đem chưởng lực thu về phía sau, nếu như chậm một chút nữa, sợ là chưởng lực của nó đã bị đâm thành một cái lỗ thủng lớn rồi.

Tình cảnh của Vân Khê cũng không có lạc quan cho lắm, lực lượng khổng lồ chấn động làm nàng kiên tiếp lui về phía sau, Long Ngâm kiếm uốn lượn, huyền khí cắn trả, thẩm thấu vào kinh mạch của nàng, tác oai tác quái.

“Phụt!” Trong miệng của nàng phun ra một ngụm máu tươi.

“Đại tẩu!”

“Sư phụ!”

Đám người Long Thiên Thần cùng Bạch Lí Song khẩn trương kinh hô, muốn từ bên trong Ngọa Long cư lao ra giúp nàng, Vân Khê vội vàng dùng bí âm ngăn cản bọn họ. Còn có một chiêu, ngăn cản được một chiêu của đối phương, nàng liền thành công rời khỏi nơi này.

“ Đến đây đi! Còn có một chiêu cuối cùng!”

Nàng hét lớn một tiếng, ở bên trong thân thể, sáu viên linh châu tự phát thức tỉnh, sáu luồng linh khí hào hùng hợp lại với nhau thành một lực cường đại, trong nháy mắt lưu chuyển đến toàn thân nàng, chữa trị tất cả kinh mạch bị tổn thương của nàng.

Cả người nàng chấn động, chỉ một thoàng tinh thần phấn chấn, trừ vết máu còn trên khóe miệng, một chút cũng không nhìn ra dấu vết bị thương của nàng.

Không nghĩ tới sau khi có Tử Linh châu, cùng với năm viên linh châu còn lại uy lực cũng được nâng cao thêm, hỗ trợ lẫn nhau, tự phát thức tỉnh, bọn nó ở trong cơ thể nàng có thể tự giác trị liệu cho nàng.

Đại Tinh vương giật mình liên tục, không dám khinh thường con người thấp bé này nữa. Nó cười lạnh một tiếng, toàn thân khí công cuồng bạo hơn, theo trong miệng hắn rống giận một tiếng, cả tiên phủ huyền khí kích động.

Chúng tinh tinh rối rít tránh né, khó có thể chống đỡ được hơi thở cuồng bạo của Đại Tinh vương.

Thân thể Vân Khê bị thổi làm lắc lư, mà hai chân của nàng giống như là mọc rễ, không nhúc nhích. Đón lực cản, nàng hồn nhiên không hề sợ hãi, trường kiếm trong tay liên tiếp huy vũ, bóng kiếm như núi.

Đại Tinh vương nhảy đánh dựng lên, hai chưởng ấn khổng lồ từ trên đánh xuống, giống như là hai tòa núi lớn ầm ầm đổ xuống.

Trời đất biến sắc!

Chúng tinh tinh mở to hai mắt, tận mắt thấy hai chưởng ấn khổng lồ đánh xuống, cả thân thể to lớn của Đại vương của đè lên. Bọn họ cơ hồ có thể đoán được cái nhân loại nhỏ bé kia sắp bị đè ép, hóa thành

thịt vụn.

Đại Tinh vương vốn không muốn đả thương nàng, nhưng đối phương lại khiêu khích lực lượng của nó, cho nên nó thi triển ra toàn bộ lực lượng, muốn đem nàng một kích đánh chết, lấy lại toàn bộ tôn nghiêm của nó.

Ầm! Ầm! Ầm!

Cả tiên phủ chấn động ba lần.

Hai chưởng ấn khổng lồ kia hạ xuống trước, sau đó lại đến thân thể to lớn nặng nề của Đại Tinh vương.

Thế công mạnh mẽ như vậy, người bị nó công kích nhất định là tan xương nát thịt.

Chúng tinh tinh thấy Đại vương đại phát thần uy, rối rít kích động hoan hô, không có người nào chú ý, nếu bị Đại tinh vương đánh một kích đó đến tột cùng người đó có hay không biến thành thịt vụn.

Sắc mặt của Đại Tinh vương cũng xảy ra biến hóa, bởi vì nó không có cảm giác được dưới thân thể nó có người tồn tại. Không thể nào a, rõ ràng mới vừa rồi nó nhìn thấy có người, cho nên mới hung hăng nện xuống, cho nàng nếm thử cảm giác thái sơn áp đỉnh, nhưng mà tại sao hiện tại cái gì cũng không cảm giác được?

Thần trí của nó hồi phục, rất nhanh đã nhận ra ở phía sau lưng của bảo tọa, có một hơi thở khác tồn tại.

Ánh mắt lạnh lẽo của nó quét về phía bảo tọa, lập tực liền phát hiện Vân Khê đứng ở phía sau. Nàng thở hổn hển, hai tay để trên bảo tọa, tâm thần chưa định.

Mới vừa trong nháy mắt đó, thật sự là quá nguy hiểm, nếu không phải nàng kịp thời thi triển Na Di thuật, giờ phút này nàng đã biến thành một bãi thịt vụn trên mặt đất rồi.

“ Đại vương các hạ, ba chiêu đã xong, lần này ngài không được đổi ý nha, nếu không biến thành còn rùa vương bát đản?” Vân Khê khẽ cười nói.

Đại tinh vương từ trên mặt đất đứng lên, bước về phía bảo tọa, từ trên cao nhìn chăm chú Vân Khê hồi lâu, cuối cùng phất tay một cái nói: “ Được rồi! Ngươi đi đi!”

Vân Khê nhất thời thở phào nhẹ nhỏm, nếu là tiếp tục cùng nó tỷ thí nữa, nàng rất nhanh sẽ chịu không được.

“ Đa tạ.”

Nàng nhìn quanh bốn phía, nói: “ Xin hỏi rời khỏi đây bằng đường nào?”

Đại tinh vương vươn tay chỉ hướng một cái ao đầm, nói: “ Đường ra khỏi đây ở dưới đáy đầm.”

Ở đáy đầm?

Vân Khê bước về phía ao đầm, cuối người nhìn chăm chú hồi lâu, thấy trong đầm nước chảy xiết, cũng có những con sinh vật sống trong đầm a, đường ra khỏi thật là cái đáy đầm này sao?

Có lẽ là thật đi, nếu như đầm nước này không thông với bên ngoài, nó đã sớm trở thành ao tù nước đọng, làm sao có thể có sinh vật còn sống ở trong đó?

Quay đầu lại, hướng về phía Đại Tinh vương liếc mắt một cái, nàng lại nhìn quanh bốn phía phản ứng của những tinh tinh khác. Trên mặt bọn họ đều có vẻ mặt tiếc hận, tựa hồ là khi không còn nghe truyện cười của nàng, mà ai thán.

“ Các vị, bảo trọng!”

Nàng hít sâu một hơi, nín thở, đột nhiên chìm vào nước đầm.

“ Khê Nhi……”

Cơ hồ là cùng một thời gian, Long Thiên Tuyệt phá không tới không gian này, vừa mới đến nơi này hắn đã thấy một màn Vân Khê nhảy vào hồ đầm, nhận ra bóng lưng của nàng. Hắn mừng rỡ như điên, vội vàng bước vọt tới bên hồ, muốn nhảy xuống đuổi theo nàng.

Lúc này, một cổ chưởng phong mạnh mẽ từ bên người hắn hung hăng đánh tới, cản trở cước bộ của hắn.

Long Thiên Tuyệt dưới chân liền lùi lại mấy bước, quay đầu liếc về phía chưởng phong đánh tới, trước mặt hắn hiện ra một con tinh tinh hồng mao khổng lồ, từng bước từng bước hướng hắn đi tới.

Chúng tinh tinh hồng mao nhìn thấy lại có một ngoại nhân xông vào, bọn chúng lập tức ồn ào vây quanh hắn, tinh tế đánh giá.

“ Mới vừa đi một người, hiện tại lại đến một người nữa? Hắn so sánh với người vừa rồi đẹp mắt hơn nhiều, cao một chút, mạnh hơn một chút, bất quá vẫn là không đẹp mắt a!”

“ Loài người thật là xấu a!”

“ Không biết hắn có thể kể chuyện cười hay không? Ta nghĩ muốn nghe truyện cười nữa, mới vừa rồi người kia kể chuyện rất là vui a, chết cười ta.”

“ ……”

“ Chư vị, cô gái mới vừa rời đi kia, chính là thê tử của ta. Xin chư vị không nên ngăn cản, để cho ta tìm kiếm thê tử của ta đi.” Long Thiên Tuyệt thử cùng đối phương thương lượng, nếu như bọn họ chịu để cho Khê Nhi rời đi, cho thấy bọn họ cũng là người thông tình đạt lý, có thể thương lượng đường sống.

“ Nàng là vợ của ngươi?” Đại Tinh vương cẩn thận đánh giá hắn một phen, sờ sờ cằm mình, nói: “ Thê tử của ngươi mới vừa rồi kể chuyện cười cho chúng ta nghe, chọc cười ta và con dân của ta, nếu như ngươi cũng có thể nói một chút truyện cười, để cho ta cùng các con dân của ta có thể cười ha ha, ta sẽ để ngươi đi.”

Kể truyện cười?

Long Thiên Tuyệt nghe muốn hắn kể chuyện cười, mi tâm của hắn nhíu lại, bảo hắn kể chuyện cười, đây không phải là cố ý làm khó cho hắn sao?

Hắn lớn như vậy, còn chưa chính thức kể một câu chuyện cười bao giờ, mặc dù có đôi khi hắn thuận miệng nói một câu, làm cho mọi người xung quanh cười không ngừng, nhưng đó là thiên phú, không phải là hắn cố ý nói ra.

“ Có lựa chọn khác không?” Hắn nói.

“ Không có lựa chọn khác! Các con dân của ta rất thích nghe truyện cười.” Đại Tinh vương quả quyết nói, chính nó cũng thích nghe

chuyện cười, cho nên không có thương lượng.

Long Thiên Tuyệt rối rắm, đi qua đi lại, ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn về phía đầm nước. Thời gian kéo dài không được, tiếp tục dông dài như vậy, không biết đám người Khê Nhi sẽ đi tới địa phương nào. Trong lúc suy tư, trùng hợp thấy có một con bướm quanh quẩn ở trên mặt nước, đột nhiên trong đầu hắn linh quanh chợt lóe, có ý tưởng.

Hắn thanh âm ho nhẹ, nói: “ Tốt, ta đây kể một truyện cười.”

Chúng tinh tinh nhất thời hưng phấn, mọi người ngồi chồm hổm ở xung quanh hắn, thật tình nghe truyện cười.

Long Thiên Tuyệt lần nữa ho khan vài tiếng, bắt đầu kể chuyện: “ Ở một cuộc Đại hội tỷ võ xếp hạng Thiên hạ kiếm khách, thiên hạ kiếm khách xếp hạng thứ ba dẫn đầu ra sân. Có người trọng tài thả ra một con bươm bướm, kiếm khách nhanh chóng vung tay lên, con bươm bướm bị chém thành hai, toàn trường vỗ tay như sấm. Tiếp theo, thiên hạ kiếm khách thứ hai ra sân, nhanh nhẹn vung kiếm lên, đem con bươm bướm che thành bốn phần. Lúc này, toàn trường yên lặng như tờ, mọi người đều tĩnh lặng chờ đợi thiên hạ đệ nhất kiếm khách ra sân biểu diễn……”

Hắn cố ý dừng lại một chút, rút ra trường kiếm trong tay.

Chúng tinh tinh nín thở, chuyên chú nhìn hắn, nhìn trường kiếm trong tay hắn vừa huy vũ, vừa tiếp tục nói: “ Chỉ thấy hắn xuất kiếm như gió, kiếm phong hướng về phía con bướm nhanh như tia chớp đánh xuống……”

Hắn lại dừng nói một lần nữa, chúng tinh tinh rối rít quay đầu, nhìn thấy con bươm bướm vừa bị hắn chém mà vẫn bay lượn như

thường thì ngơ ngác, không biết bí mật ẩn dấu sau đó là gì.

Sau đó, Long Thiên Tuyệt thu kiếm, tiếng nói từ tính, lấn nữa vang lên: “ Nhưng là, con bướm không có việc gì, nó vẫn như cũ……”

“ Thiên hạ đệ nhất kiếm khách, thể nhưng lại không có chém trúng mục tiêu? Toàn trường người xem quá sợ hãi, nhưng mà kiếm khách vẫn một vẻ mặt tươi cười.”

“ Có người hô to: “Ngươi có cái ý gì vậy? Ngươi thất thủ rồi!””

“ Kiếm khách cười một tiếng, hồi đáp: ‘ Các ngươi nhìn cẩn thận, con bươm bướm còn sống, nhưng nó vĩnh viễn đều không có làm được phụ thân rồi.’”

Hiện trường chỉ một thoáng lâm vào một loại không khí yên tĩnh đến quái dị.

Long Thiên Tuyệt bình tĩnh quét qua một vòng, thừa dịp chúng tinh tinh thất thần, vẫn còn đang suy tư tinh túy trong truyện cười, bỗng nhiên hắn tung người nhảy vào bên trong hồ nước, trong nháy mắt đã bị truyền tống trận hút vào sâu trong hồ nước, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Hắn rời đi, lại không có khiến cho bất kỳ một con tinh tinh nào chú ý, cũng không biết là trải qua bao lâu, đột nhiên Đại tinh vương cười lên ha hả, hai tay đấm ngực, cười liên tục.

Chúng tinh tinh không kịp phản ứng, có người không nhịn được khiêm tốn hỏi: “ Đại vương, cái chuyện này rốt cuộc có chỗ nào buồn cười chứ? Xin Đại vương chỉ giáo!”

Đại tinh vương cười hồi lâu, xoa một chút nước mắt trên mặt mình,

đối với chúng tinh tinh phất tay một cái nói: “ Các ngươi đi nghiên cứu một chút con bướm kia đi, xem trên người nó rốt cuộc thiếu cái gì, thì sẽ biết buồn cười ở chỗ nào, ha ha ha ha…… Thú vị! Thật là thú vị!”

Chúng tinh tinh không hiểu ra sao, chen chúc đi lên xem con bướm, đáng thương con bươm bướm có sổ khổ, bị chúng tinh tinh vây xem, nó…… Nó không muốn sống!

Không gian vừa chuyển, Long Thiên Tuyệt đi tới một nơi khác, cái không gian này rộng rãi thoáng mát, có thạch nhũ đủ màu sắc, chiếu sáng không gian.

Xa xa, nghe được có tiếng người gọi ầm ĩ, ánh mắt hắn sáng ngời, bước nhanh về phía tiếng gọi ầm ĩ truyền đến chạy đi.

Đó là một con vượn trắng khổng lồ, chiều cao, trọng lượng cùng với Đại Tinh vương cũng tương tự nhau, thân hình của nó linh hoạt, hai cánh tay dài nhỏ, giờ phút này đem Bạch Sở Mục cùng Triệu Hiểu Du hai người một tả một hữu câu ở dưới nách, mới vừa rồi tiếng gọi ầm ỉ, chính là thanh âm của hai người này kêu lên.

Hai người Vân Khê cùng Long Thiên Thần thì triệu hồi thú cưng của mình, đem con vượn trắng bao xung quanh, không biết làm thế nào nữa khi thấy Bạch Sở Mục cùng Triệu Hiểu Du hai người bị vượn trắng bắt ở trong tay uy hiếp, bọn họ không dám vọng động.

“ Nhanh lên thả bọn chúng ra mau! Ta cam đoan, đem thanh bảo kiếm trả lại chỗ cũ!” Trong tay Vân Khê nhiều ra một thanh kiếm, thân kiếm điêu khắc hoa văn tinh xảo, bên trên còn khắc văn tự xưa, hấp dẫn người ta nhất chính là, chung quanh thân kiếm phát ra một ánh sáng màu tím, thánh khiết mà uy nghiêm, hiển nhiên chính là một thanh kì binh thượng cổ truyền kì. Sau này Vân Khê mới biết được,

thì ra thanh kiếm này chính là thượng cổ bảo kiếm lưu truyền, tên là Tử Tiêu, có thể so sánh cùng với Trảm Lãng kiếm cùng Long Ngâm kiếm.

Mới vừa rồi khi đến không gian này, chỉ cần liếc mắt một cái Vân Khê đã nhìn trúng bảo kiếm này, đáng tiếc khi nàng đem bảo kiếm nhổ xuống, vượn trắng lại hiện ra, còn nhân cơ hội bắt được Bạch Sở Mục và Triệu Hiểu Du đang hóng mát ngoài Ngọa Long cư, chiến thế hết sức căng thẳng, có thể diễn ra theo hai chiều hướng.

Nếu như thật kêu Vân Khê đem bảo kiếm trả lại chỗ cũ, nàng thật là có chút không nỡ a, nhưng mạng người quan trọng hơn, vì cứu hai người Bạch Sở Mục cùng Triệu Hiểu Du, nàng cũng chỉ có thể tạm thời thỏa hiệp mà thôi.

“ Ngươi nhìn kỹ đi, ta đem bảo kiếm trả lại tại chỗ.” Vân Khê vừa chú ý đến động tĩnh của Vượn trắng, vừa dịch chuyển về phía tế đàn nơi giữ bảo kiếm, ngẫu nhiên, nàng nhìn đến phía sau của vượn trắng xuất hiện một bóng người, nhìn kỹ lại, lại là Thiên Tuyệt!

Nàng vui mừng vạn phần, tiếp tục dịch chuyển đi về phía tế đàn, tận lực hấp dẫn sự chú ý của vượn trắng, để cho Thiên Tuyệt có cơ hội ở phía sau vượn trắng cứu người.

“ Con người ghê tởm, các ngươi không được xông vào.” Mũi của Vượn trắng phun khí, diện mạo dữ tợn, ánh mắt cúa nó đuổi theo thân ảnh của Vân Khê, nhìn nàng từng bước từng bước hướng về tế đàn.

“ Ngươi nhìn đi, ta đem bảo kiếm trả lại chỗ cũ, ngươi mau đem hai người bọn họ thả ra đi.” Tay nàng vững vàng nắm chuôi kiếm, thân kiếm từ từ cắm trở về tế đàn.

“ Các ngươi lập tức cút ra ngoài cho ta!” Vượn trắng gầm thét một tiếng, hai cánh tay mở ra, đem Triệu Hiểu Du vứt ra ngoài, nhưng vẫn giữ Bạch Sở Mục.

Triệu Hiểu Mẫn cùng Bách Lí Song hai người nhất tề tiến lên, tiếp được Triệu Hiểu Du.

Vân Khê tay nắm bảo kiếm cứng lại, nháy mắt với Long Thiên Tuyệt. Xem ra trí khôn của vượn trắng này có thể so với loài người, nó không lùi lại hoàn toàn, mà trước hết thả một người, giữ một người làm con tin, sau khi bọn họ rời đi, nó mới thả người kia ra, thật thông minh!

Lúc này, Long Thiên Thần cũng phát hiện sự tồn tại của Long Thiên Tuyệt, hắn mừng rỡ, thiếu chút nữa đã hô lên.

Long Thiên Tuyệt trừng mắt với đệ đệ, sau đó lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tay đánh một kiếm vào ngay giữa cánh tay và khuỷu tay của vượn trắng đang kèm hai bên Bạch Sở Mục.

Vượn trắng phản xạ có điểu kiện buông tay lỏng ra, Bạch Sở Mục nhân cơ hội đó thoát khỏi khống chế của vượn trắng.

Bên này Long Thiên Thần cùng Vân Khê hai người nhất tề nâng kiếm lên, tập kích đánh về phía vượn trắng.

“ Vô sỉ! Ta muốn giết các ngươi!” Vượn trắng nổi giận, hơi thở cuồng bạo quét ngang toàn trường.

“ Khê Nhi, giúp ta thuần phục nó!” Long Thiên Tuyệt quyết định thật nhanh, cả người bay ngược lên, một tay đánh về phía đỉnh đầu của nó, bắt đầu thi triển thuần hóa thuật.

Từng đạo huyền lực đánh xuống, mạnh mẽ vô cùng.

Vượn trắng mơ hồ, ý thức bắt đầu sinh ra mê loạn.

Vân Khê xuất chưởng đánh về phía sau lưng của vượn trắng, hai vợ chồng một trên một dưới, một trước một sau, đồng thời thuần hóa vượn trắng.

“ Khê Nhi, công lực của nàng lại tăng lên!” Long Thiên Tuyệt mỉm cười nhìn nàng, trong mắt ý cười tràn đầy ôn nhu cùng sủng nịnh.

Vân Khê ngẩng đầu, cùng hắn nhìn nhau, giương môi cười nói: “ Công lực của chàng cũng tăng mạnh rồi! Có phải chàng cũng luyện hóa Huyết Linh hay không? Một mình chàng luyện hóa Huyết Linh, vậy huyền giai của chàng tần chức đến tình trạng gì rồi?”

Mấy người Long Thiên Thần đứng với nhau, nhìn hai vợ chồng bọn họ cùng nhau hợp lực thuần hóa vượn trắng, không coi ai ra gì nói chuyện phiếm với nhau, bọn họ không nhịn được nhất tề lắc đầu thở dài. Người so với người, thật là tức chết người!

Hai vợ chồng này quả thực rất biến thái!

“ Tàm tạm. Khi bước vào truyền kỳ chi cảnh, tấn chức cần có rất nhiều linh nguyên, mỗi một lần thăng cấp, so sánh với Huyền tôn chi cảnh thăng lên một phẩm cấp cũng rất là khó khăn. Mỗi một phẩm chia làm ba cấp Thượng Trung Hạ, ta hiện tại cũng chính là Huyền Hoàng nhị phẩm hạ cấp.” Long Thiên Tuyệt tùy ý nói.

Vân Khê hít vào thở ra một hơi, đột nhiên rất muốn đánh hắn, Huyền Hoàng nhị phẩm hạ cấp, còn nói “Tàm tạm”, có muốn hay không kích thích người như vậy?

Hướng hắn liếc mắt một cái, không muốn cùng hắn nói chuyện, nàng tiếp tục chuyên tâm thuần phục vượn trắng.

Nhìn vẻ mặt mắt trợn trắng của nàng rất là khả ái, Long Thiên Tuyệt nhếch môi cười cười, cùng bắt đầu chuyện chú vào thuần phục Vượn trắng.

Dưới sự hợp lực của hai vợ chồng, ý thức của vượn trắng hoàn toàn bị phá hủy.

“ Sở Mục, đệ tới đây, cùng nó ký khế ước!” Vân Khê hướng Bạch Sở Mục quát lên, thực sự là nàng xem không vừa mắt con vượn trắng này, cảm thấy hình tượng của nó cùng với mình không được tương xứng cho lắm, nếu không, nàng đã cùng nó ký khế ước rồi, xem ra thực lực của nó cũng không kém.

Bạch Sở Mục nghe vậy, thụ sủng nhược kinh, mấy bước chạy về phía nàng, nói: “ Có thật không? Đệ cũng có thể có thú cưng của mình?”

“Ít nói nhảm! Mau ký khế ước đi!” Vân Khê rất không khách khí thúc giục hắn.

Ý thức tự chủ của vượn trắng đã biến mất, Bạch Sở Mục rất thuận lợi ký kết khế ước với nó, sau khi Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt thu lại thuần hóa thuật, vượn trắng từ từ khôi phục ý thức, mà lúc này hắn đã ký khế ước với chủ nhân, bởi vì là khế ước tinh thần, cho nên nô tính là bẩm sinh, nhất nhất phục tùng mệnh lệnh chủ nhân.

Bạch Sở Mục chiếm được thú cưng, kích động không thôi, lôi kéo bằng hữu mới của hắn, nói không ngừng.

Buồn cười chính là, thú cưng mới của hắn tựa hồ cũng rất thích hắn,

đưa một tay kéo hắn, đặt ở đầu vai của mình, cứ như vậy công kênh hắn, nghênh ngang rêu rao khắp nơi.

Mấy người Long Thiên Thần ở phía sau nhìn một người một thú này, không nhịn được ôm bụng cười to, tình huống này không tránh khỏi quá buốn cười đi.

“ Cười cái gì mà cười? Ngươi có phì phì, ta có vượn vượn, một con bay trên trời, một con đi dưới đất, hai chúng ta nếu như liên thủ, khẳng định là vô địch đi!” Bạch Sở Mục cười hì hì nói.

“ Phì Phì, ngươi cùng vượn vượn làm quen đi, xem một chút sau này chúng ta có cơ hội hợp tác để đối địch hay không?” Long Thiên Thần nói.

Cho nên hai thú cưng của hai người bọn họ bắt đầu làm quen lẫn nhau.

Long Thiên Tuyệt nắm tay Vân Khê, nắm thật chặt, hết thảy đều không nói lời nào.

Thời điểm rời đi không gian, đột nhiên Vân Khê nhớ lại một cái vấn đề: “ Mới vừa rồi có phải Đại Tinh vương cũng bắt chàng kể chuyện cười cho bọn nó nghe hay không? Chàng kể cái gì cho nó vậy?”

Long Thiên tuyệt khóe miệng co rút, không trả lời nàng.

Vân Khê không thuận theo, liền một đường quấn quít hắn truy vấn, ai ngờ Long Thiên Tuyệt thà chết không nói ra, cho dù nàng hỏi thế nào cũng không biết được, chuyện đó liền trở thành một bí mật vình viễn không được bật mí.

Một đường kế tiếp, cũng rất thuận lợi. Theo chỉ dẫn của địa đồ, liên

tục bọn họ đã đi tới bảy cái không gian bảo tàng, vừa lúc gặp gỡ được đám người Côn Luân lão giả, mọi người đều hoàn hảo không tổn hao gì, bình an mừng rỡ.

Sau khi thu thập bảo vật ở cái không gian cuối cùng, đột nhiên mặt đất kịch liệt rung động, bên tai truyền đến tiếng gầm gừ đến đinh tai nhức óc, thẳng đến nội tâm của mỗi người, đều run sợ.

Có một cổ thần thức cường hãn, phảng phất đến từ sâu trong lòng đất, áp bách thần kinh của mọi người, ép tới không thể thở nổi.

“ Chuyện gì đã xảy ra? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra chứ?” Mọi người bắt đầu rối loạn.

Vân Khê mắt sáng rực lên, vô cùng trấn định nói: “ Chẳng lẽ là thần thú xuất thế?”

Quyển 4 - Chương 178: Thần thú trong truyền thuyết xuất thế

“ Nói vậy cũng không sai.” Thần sắc của Chiến Thiên Dực kích động, nhớ tới mục đích của chuyến đi này, không phải là đi đến Phiêu Miểu địa phủ để tìm thần thú hay sao?

Có thần thú, hắn có thể lấy nó để trao đổi muội muội, hắn không thể chờ đợi được nữa, không đợi mọi người cùng nhau thương lượng ra kế hoạch cẩn thận, hắn liền dẫn đầu mọi người hướng về phía tiếng gầm truyền tới mà chạy đi.

“ Dực, cẩn thận a!” Bách Lý Băng Tuyền vội vàng đuổi theo phía sau.

“Đại ca, Bách Lí tiểu thư!” Vân Khê trong lòng căng thẳng, trao đổi ánh mắt cùng Long Thiên Tuyệt, liền đuổi theo hai người, đi tìm thần thú.

Khi bọn họ mới rời đi không lâu, bỗng nhiên một đám Hắc y nhân thần bí xuất hiện, nhân số đông đảo, chừng hơn trăm người. Ở trong đám Hắc y nhân đó, còn có một cô gái đang hôn mê, bị một cái bao đen quấn quanh, được một hắc y nhân vác trên đầu vai. Mơ hồ, có thể thấy được nàng có một làn da trắng như tuyết, băng cơ nhược cốt, thanh thuần giống như một búp chồi non trên ngọn cây, suối tóc màu đen tuyền che gần hết nửa khuôn mặt của nàng, thấy không rõ hình dáng, nhưng cái nhìn này đủ để cho người ta không cách nào quên được.

“ Đuổi theo bọn họ! Chủ nhân nói, nhất định phải thu phục được thần thú, con thần thú này đã bị phong ấn ở Phiêu Miểu địa phủ gần vạn

năm, hôm này là ngày nó phá phong ấn thức tỉnh, người nó nhìn thấy đầu tiên, chính là tân chủ nhân của nó. Chúng ta phải đuổi những kẻ đi tìm thần thú kia, phải giành được nó.” Thủ lĩnh hắc ý nhân nói, đầu vai của hắn được thêu một hình vẽ thần bí, giấu diếm ma lực, nếu như người nào nhìn chằm chằm vào cái đồ đằng đó trong một thời gian dài, vô cùng có khả năng bị mê hoặc.

“ Dạ, thủ lĩnh!”

Hắc y nhân lĩnh mệnh, tiếp tục hướng về phía trước đuổi theo.

Đoàn người Vân Khê nhanh chóng chạy lại, bên tai tiếng gầm thét càng ngày càng rõ ràng, đột nhiên mặt đất kịch liệt chấn động, chợt đất nứt ra, mọi người lần lượt rơi vào vực sâu không đáy.

“A ——”

“A ——”

“A ——”

Tiếng kinh la liên tiếp.

Thân thể không ngừng rơi xuống dưới, cũng không biết trải qua bao lâu, bỗng nhiên một trận lãnh phong quét đến, mọi người chăm chú nhìn lại, cư nhiên bọn họ lại đi đến một vùng đất tuyết. Tuyết trắng mệnh mông bao phủ khắp nơi, cuồng phong gào thét, bông tuyết theo từng trận gió bay tới, không khí vô cùng giá lạnh.

Tiếng gầm gừ của thần thú càng ngày càng gần, gió lốc từng trận như nhạc điệu đem theo tiếng gào thét.

“ Nơi này là nơi nào vậy?” Vân Khê kinh ngạc nói.

Long Thieen Tuyệt đem bản đồ cẩn thận tra cứu một phen, chỉ vào một chấm màu đỏ cuối cùng của khu vực nguy hiểm nói: “ Hẳn chính là nơi này đi, rất giống trên bản đồ đánh dấu…”

“ Phiêu Miểu địa phủ tồn tại đến bây giờ cũng chừng vạn năm, cho nên bản đồ này cũng tồn tại vạn năm rồi, thời gian vạn năm, thế sự xoay vần, rất nhiều chuyện cũng đã thay đổi.” Côn Luân lão giả thở dài, tiếp tục nói: “ Theo ý của ta, vùng đất tuyết này giống như là có người sử dụng thuật Đóng Băng, đem nơi này toàn bộ bao phủ đều là băng, cho nên mới xuất hiện hiện tượng kỳ dị như thế.”

“ Thuật Đóng Băng?” Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt hai người trăm miệng một lời, bởi vì bọn họ rõ ràng đã đọc được, bên trong Tàn Hoa bí lục còn có một thuật pháp nghịch thiên, chẳng lẽ người thi triển thuật Đóng Băng cũng tu luyện Tàn Hoa bí lục sao?

Nơi xa, nghe tiếng kinh hô lớn của Bách Lí Song, lực chú ý của mọi người dời đi.

“ Sư phụ, người nhìn xem đây là cái gì vậy?”

Vân Khê nghe tiếng kêu đi qua, chỉ thấy một nơi tuyết đọng trên mặt đất sau khi bị cuồng phong thổi qua, lộ ra các loại sắc thái trong suốt, giống như là vô số viên bảo thạch vây quanh trong đó, đẹp không sao tả xiết.

Long Thiên Tuyệt bước tới phía trước một bước, lộ ra thần sắc mừng rỡ như điên: “ Khê Nhi, đây là Long tinh thạch! Một lượng lớn Long tinh thạch a!”

“ Đây chính là Long tinh thạch?” Vân Khê kích động không thôi, không nghĩ tới bọn họ rốt cuộc cũng tìm được Long tinh thạch, hơn

nữa không chỉ có một hai viên, mà là một vùng Long tinh thạch bị đóng băng, bọn họ quá may mắn rồi! So với những vàng bạc châu báu kia, khối Long tinh thạch này mới thật sự là bảo vật vô giá a!

“ Vậy chúng ta mau đào nó lên đi, có những Long tinh thạch này, thần khí có hi vọng được phục hồi rồi.”

“ Không chỉ có thế, ta còn có thể dùng chúng để gia cố lại Ngọa Long cư khiến cho nó càng thêm hoàn mỹ, ngày sau nếu như chúng ta gặp được cường địch, có thể trốn vào trong Ngọa Long cư, cái gì cũng không cần e sợ nữa.” Long Thiên Tuyệt khuôn mặt tươi cười, tâm tình rất là vui vẻ. Đối với một luyện khí sư ưu tú, có thể chế ra một tác phẩm hoàn mỹ, chính là thành tựu lớn nhất của hắn.

Khi hắn ra hiệu, mọi người bắt đầu thi triển toàn lực của mình, đào móc khoáng mạch Long tinh thạch.

Thời gian từ từ đi qua, số lượng Long tinh thạch đào lên càng ngày càng nhiều, từ dưới lòng đất truyền lên tiếng gầm gừ của thần thú càng ngày càng rung động.

“Tôn chủ, không xong rồi! Nơi này mặt băng bắt đầu nứt ra rồi!” Vân hộ pháp đột nhiên hô lớn.

Vân Khê tiến lên mấy bước, ngồi chồm hổm xuống, cuối đầu từ khe nứt của mặt băng lắng nghe, tiếng gầm gừ của thần thú càng lúc càng cao, tựa như nó muốn phát tiết kêu lên, nghe được tiếng kêu đó, đáy lòng của nàng không khỏi cực kỳ bi ai.

Long Thiên Tuyệt ở nơi khác cũng cúi người lắng nghe, quay đầu đối với nàng nói: “ Xem ra thần thú sắp phá băng ra rồi, thế này chúng ta phải hành sự tùy theo hoàn cảnh mà thôi, nghĩ biện pháp để thu phục nó.”

Răng rắc……

Thanh âm mặt băng nứt càng lúc càng lớn, hai vợ chồng vội vàng rút lui, tránh ra một khoảng.

“ Mọi người mau nhân cơ hội đào nốt Long tinh thạch, thời gian của chúng ta không còn nhiều lắm.” Long Thiên Tuyệt nói.

“ Vân nương tử, mới vừa rồi vượn vượn dùng tâm linh trao đổi với ta, nó nói thần thú bị phong ấn ở phía dưới, vạn năm trước bị đả thương quá nặng, mất đi trí nhớ, hiện tại một lần nữa thức tỉnh. Có tin đồn nói rằng sau khi nó giải trừ phong ấn, người thứ nhất mà nó nhìn thấy, nó sẽ tự động nhận thức người đó là tân chủ nhân của mình. Các ngươi cần phải nắm chắc cơ hội này, không nên bỏ lỡ.” Bạch Sở Mục hướng hai người hô.

“ Mất đi trí nhớ?” Vân Khê nội tâm rùng mình.

“ Thần thú tuy mất đi trí nhớ, nhưng lực lượng của nó vẫn mạnh như trước, chúng ta tốt nhất mau sớm khiến nó nhận chủ, nếu không, vô cùng có khả năng nó sẽ tập kích chúng ta.” Côn Luân lão gải trầm giọng nói.

“ Nói rất có lý.” Vân Khê gật đầu nói.

Mặt băng nứt ra càng ngày càng nhanh, mỗi một nơi nứt ra, mọi người lại thối lui mấy bước, chỗ mặt băng vỡ ra, liền xuất hiện một dòng nước xoáy màu đen mang theo lực hút cực mạnh, dường như muốn hút tất cả mọi người đứng hai bên vào trong đó.

“ Mọi người cẩn thận một chút, không nên đến gần khe nứt đó.” Long Thiên Tuyệt chỉ huy mọi người lui về phía sao, cho đến khi thối lui

đến một khoảng cách an toàn mới dừng lại.

Vừa lúc đó, từ trên trời rơi xuống một đám hắc y nhân thần bí, hơn trăm người.

Sát khí bén nhọn, đập vào mặt mỗi người.

Nhóm người này Hắc y nhân có thực lực không phải là bình thường.

“Các ngươi là người nào? Vào đây bằng cách nào?” Vân hộ pháp vung tay lên, mọi người Lăng Thiên Cung lập tức dàn trận, cùng đối phương giằng co.

Trong đám Hắc y nhân, một gã nam tử cao lớn đi ra, hắn che mặt, cười lạnh nói: “Bắt đầu từ bây giờ, nơi này chính là của tất cả chúng ta, tất cả các ngươi mau rời khỏi Phiêu Miểu Địa phủ cho ta!”

“Tức cười! Ngươi nói lui, chúng ta sẽ lui sao? Dựa vào cái gì chứ?” Vân hộ pháp trầm giọng nói, đi lên trước đám người Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt, nhìn chăm chú hơn trăm tên Hắc y nhân đột nhiên xuất hiện, bọn họ đều suy nghĩ đối phương đến tột cùng là người nào.

Lẽ ra vị trí Phiêu Miểu Địa phủ bí mật như thế, bọn họ không có bản đồ, không thể nào tìm được, nhưng là bây giờ đối phương chẳng những tìm tới, hơn nữa còn là có chuẩn bị mà đến, chẳng lẽ....

“Muốn biết tại sao chúng ta ở đây phải không? Không bằng xem trước một chút người này đến tột cùng là người nào.” Đội ngũ Hắc y nhân tách ra một con đường, một người khiêng cô gái đang hôn mê đi lên phía trước.

Tóc đen từ từ tung bay ra, lộ ra khuôn mặt thanh thuần tinh xảo của

một cô gái, mọi người nhất tề kinh hô, cô gái này lớn lên thanh uyển* động lòng người, thuần khiết vô hạn, cho dù là dung nhan khi ngủ, cũng không khỏi làm cho người ta sợ hãi cùng rung động.

(* thanh uyển: thanh tú, dịu dàng)

Đột nhiên, Chiến Thiên Dực bước về phía trước, hai mắt túng quẫn vẫn nhìn chăm chú cô gái đó, đôi môi không nhịn được run lên, một câu cũng không nói ra được.

“ A Lý, là A Lý!” Bách Lý Băng Tuyền lên tiếng kinh hô, nàng cũng nhận ra cô gái kia, rõ ràng chính là muội muội của Chiến Thiên Dực đã mất tích nhiều năm, mặc dù đã qua tám năm, cô giá đó trưởng thành không ít, nhưng xem ra gương mặt mang vẻ thanh thuần động lòng người cũng là không có biến hóa bao nhiêu, như cũ vẫn là thuần khiết vô hạn, chọc người thương tiếc.

“A..... Lý.....” Chiến Thiên Dực thanh âm bắt đầu lay động, giờ phút này hắn vừa mừng lại vừa sợ, A Lý thật còn sống, muội muội của hắn còn sống, hắn đợi chờ nhiều năm như vậy, rốt cục cũng tìm thấy muội muội. Hắn bước nhanh tiến lên, muốn đi đón quá muội muội,lại bị hai gã Hắc y nhân ngăn trở trước mặt.

“Chiến Thiên Dực, muốn cứu muội muội ngươi, hãy bảo người của ngươi rời khỏi Phiêu Miểu Địa phủ, nếu không nghe lời.....” Hắc y nhân đầu lĩnh dùng tay ra hiệu, một tên hắc y nhân đi lên lấy tay bóp cổ cô gái, chiếc cổ dài nhỏ trắng nõn, chỉ cần hơi dùng lực, cũng sẽ bị răng rắc bẻ gãy.

“Không được! Các ngươi không được thương tổn nàng!” Chiến Thiên dực quay đầu lại, ánh mắt khẩn cầu nhìn về phía Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt.

Vân Khê mi tâm căng thẳng, lôi kéo ống tay áo Long Thiên Tuyệt, thần thú dĩ nhiên trọng yếu, nhưng so sánh với mệnh người, càng quan trọng hơn.

Long Thiên Tuyệt nhận được ý của nàng, đưa mắt nhìn về phía thủ lĩnh Hắc y nhân: “Tốt! Chúng ta có thể thối lui khỏi Phiêu Miểu Địa phủ.”

“Muội tử, đa tạ các ngươi!” Chiến Thiên Dực cảm kích nhìn hai người, hắn lần nữa quay đầu, nhìn thoáng qua muội muội của mình, khuôn mặt đau lòng.

A Lý, muội nhất định phải tốt nha, ca ca sẽ đem muội bình an cứu ra ngoài.

Hắc y nhân thấy bọn họ rốt cục thỏa hiệp, tay đang bóp cổ cô gái chầm chậm buông lỏng ra.

Vân Khê trừng mắt nhìn đối phương, lên tiếng nói: “Chậm đã! Ngươi muốn chúng ta đi có thể, bất quá, chúng ta muốn kiểm tra trước, vạn nhất các ngươi tùy tiện chuẩn bị đưa người khác đến, lừa gạt chúng ta, vậy chúng ta chẳng phải là lỗ vốn hay sao?”

“Là thật hay giả, các ngươi tin hay không thì tùy, tóm lại người đang ở trong tay của chúng ta, các ngươi cũng có thể lưu lại thử nhìn một chút.” Thủ lĩnh Hắc y nhân ngữ khí kiêu căng, cười lạnh nói.

Đối phương bắt được nhược điểm của bọn họ, rất tin chỉ cần đem A Lý nắm vào trong tay, bọn họ cũng không dám vọng động.

Chân chính là đáng hận a!

Vân Khê trong lòng tức giận sôi trào, nàng hận nhất chính là bị người

khác uy hiếp, nhất là cầm tánh mạng thân nhân uy hiếp nàng. Nàng giờ phút này vô cùng hiểu cảm thụ của đại ca, nếu như lúc này người rơi vào trong tay đối phương là Tiểu Mặc hoặc là Tiểu Nguyệt nha, nàng cũng sẽ liều lĩnh cứu bọn họ, chẳng sợ đối phương yêu cầu lễ vật mấy trăm lần.

Ánh mắt nàng lóe lên, đột nhiên nảy ra chủ ý.

“ Nghe nói lúc thần thú xuất thế, người đầu tiên mà nó nhìn thấy, nó sẽ tự động nhận thức người đó làm chủ nhân, sự tình ngàn năm khó gặp như thế, chúng ta làm sao bỏ qua được? Trừ phi các ngươi có thể làm cho chúng ta tin tưởng nàng thật sự là người chúng ta muốn tìm, chúng ta mới có thể bỏ qua thần thú, nếu như các ngươi không chịu, chúng ta nơi này nhiều người như vậy, dù ai cũng không có cách nào bảo đảm, người đầu tiên thần thú nhìn thấy đến tột cùng là người nào.” Vân Khê tự tin cười khẽ, nghiêng tai nói: “ Các ngươi nghe đi! Rất nhanh thần thú sẽ xuất thế, thời gian của các ngươi không còn nhiều lắm. Các ngươi nên hiểu rõ, đén tột cùng là con tin trọng yếu, hay là thần thú ngàn năm trọng yếu?”

Bọn họ làm sao không biết chuyện này chứ?

Thủ lĩnh Hắc y nhân suy tư, bắt đầu do dự.

Chỉ là một con tin, đối với hắn mà nói, dĩ nhiên không quan trọng bằng thần thú. Nếu như cứ trì hoãn như vậy nữa, một khi thần thú phá phong ấn đi ra, hiện trường nhiều người như vậy, ai có thể bảo đảm người đầu tiên nó nhìn thấy chính là người nào a?

“ Được rồi! Ta cho phép một người trong tất cả các ngươi tiến lên đây, kiểm tra thực hư con tin, bất quá việc chọn người do ta định đoạt.” Ngón tay của hắn giơ lên, dò xét một vòng trong đám người của Vân Khê, đột nhiên chỉ hướng Triệu Hiểu Du bị sưng trán,

“Chính là ngươi! Ngươi tới kiểm tra thực hư!”

“Ta?” Triệu hiểu du vô tội trừng mắt nhìn, ngón tay chỉ vào mình, không rõ đối phương tại sao phải điểm danh tìm nàng đi thăm dò thực hư con tin.

“Vân tỷ tỷ.....” Nàng bất lực quay đầu lại, nhìn về phía Vân Khê.

Vân Khê hướng nàng gật đầu.

Triệu Hiểu Du hít sâu một hơi,sau khi định thần lại, lúc này mới cất bước từ từ tiến lên.

” Nơi lòng bàn tay A Lý, có một nốt ruồi màu hồng, ngươi xem một chút rốt cuộc có hay không?” Chiến Thiên Dực nhắc nhở, mặc dù trong lòng hắn đã nhận định, đó chính là muội muội của hắn.

” Nốt ruồi màu hồng?” Triệu Hiểu Du gật đầu, đi về phía hắc y nhân.

Thủ lĩnh Hắc y nhân híp mắt nhìn chăm chú Triệu Hiểu Du, mang theo lãnh ý uy hiếp, không ngừng mà hướng nàng truyền lại. Ý tứ giống như đang nói, nếu như ngươi dám đùa bỡn dùng thủ đoạn gì, ngươi nhất định phải chết. Hắn cũng không tin, có thể từ dưới mắt của hắn, đem người cướp đi.

Đang tự đắc ý với ý nghĩ của mình, dư quang chợt lóe, đột nhiên hai bóng người đều biến mất, hắn quay đầu nhìn lại, phát hiện vốn dĩ đối diện trong đám người hai vợ chồng Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt đột nhiên biến mất không thấy đâu.

Hắn tiến về phía trước một bước, lắc lắc đầu, không thể tin được những gì xảy ra trước mắt mình.

Làm sao có thể? Làm sao có thể biến mất nhanh như vậy chứ? Lại có thể tránh được ánh mắt của hắn?

Bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, hắn thầm kêu không ổn, đột nhiên quay đầu lại, quả nhiên hắn nhìn thấy hai người mới vừa rồi biến mất bây giờ đang đứng trong đội ngũ của bọn họ.

Long Thiên Tuyệt triệu hồi Kỳ Lân thần thú, một tiếng gầm thét kinh người, kình phong bão táp, trong nháy mắt đội ngũ Hắc y nhân bị tách ra. Vân Khê một thân một mình, chuyên tâm cứu người, hai ngón tay nhanh chóng điểm vào huyệt đạo trên người Hắc y nhân đang khiêng cô gái.

Đát đát đát đát.....

Mấy chỗ yếu huyệt, lần lượt bị điểm trúng, nàng đón lấy cô gái trên người Hắc y nhân, trực tiếp đưa vào Ngọa Long cư.

Chuyện tình đột nhiên phát sinh, khiến nhiều người ngỡ ngàng.

Chiến Thiên Dực là người đầu tiên xông lên, túm lấy Triệu Hiểu Du đang đi đến nửa đường, ném về phía phía sau, mình thì liều lĩnh xung phong lên phía trước giết địch. Theo phía sau hắn, Bách Lý Băng Tuyền, mấy huynh đệ Bách Lý gia, năm thầy trò Côn Luân lão giả, Độc Cô Mưu cùng Hoa Sở Sở, Lăng Thiên Cung mọi người chờ nhất tề xông lên.

“Phì phì, hiện thân!”

“ Vượn vượn, cho bọn họ thấy sự lợi hại cho chúng ta!”

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục lần lượt triệu hồi thú cưng của bọn họ, một con trên trời, một con dưới đất, rốt cuộc cùng có cơ hội

để hợp tác đối địch.

Chỉ một thoáng, song phương đã loạn thành một đoàn.

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục là hai người chiến đấu cường hãn nhất, đem năm Hắc y nhân vây quanh phía trong, một người một thú công kích ở phía trên, một người một thú khác lại công kích ở phía dưới, làm năm Hắc y nhân liên tục kêu khổ.

Một bị khỉ trắng dùng chưởng ấn khổng lồ vỗ gần chết, một bị khỉ trắng dùng chân to dẫm, đau đến chết đi sống lại, khỉ trắng như một tòa núi lớn, trấn áp tất cả, không ai nhúc nhích được.

Ba người khác cũng không tốt hơn cho lắm, dốc lòng muốn chạy thoát, nhưng lần lượt bị hai cánh của Dực Long chụp được, giống như một tấm thép lớn nện lên người của bọn hắn, sắc bén.

Bách Lí Song cùng Triệu Hiểu Du, Triệu Hiểu Mẫn ba người nhân cơ hội giơ kiếm đâm năm người này, như thế năm đối với năm, bọn họ toàn thắng!

Hoa Sở Sở thì theo sát phía sau Độc Cô Mưu, Độc Cô Mưu rút kiếm ám sát, mà Hoa Sở Sở thì thi triển Thủy ảo thuật, đứng ở xa phụ trợ, hai người phối hợp sức mạnh càng tăng, càng ngày càng ăn khớp. Sau một thời gian, hai người đã liên thủ giết chết bốn gã cao thủ, so với năm người Long Thiên Thần cố ý muốn vui đùa dùng phương thức vây kín công kích, hiệu suất của hai người cao hơn gấp mấy lần.

Sáu huynh đệ Bách Lí gia đương đầu đối địch, cũng có cách thức của riêng mình, thường vừa ra tay, sáu huynh đệ cùng lúc tiến lên, mỗi người đều hiểu biết đường kiếm cũng như thói quen xuất kiếm của nhau, cho nên chỉ cần sáu huynh đệ bọn họ vây quanh đánh,

người nọ liền không có đường sống.

Bất quá Hắc y nhân cũng không có ngu, làm sao dễ dàng để cho bọn họ vây đánh như vậy? Vừa thấy tình thế bất lợi, bọn hắn lập tức tập trung lại một chỗ, khiến cho đối phương không có cách nào đánh vào bọn họ.

Phốc, phốc, phốc, phốc.....

Mọi người đang đánh nhau rất kịch liệt, đột nhiên xuất hiện một năng lượng mạnh mẽ khác thường quét qua không gian, mọi người cảm thấy có cái gì đó không ổn, có một cảm giác buồn ngủ, thậm chí muốn trực tiếp lâm vào trạng thái hôn mê.

“ Không tốt! Đây là mùi tanh thần thú thả ra, mọi ngừng mau nín thở lại đi!” Côn Luân lão giả gào to, sắc mặt đột biến, quay đầu nhìn về chỗ nước xoáy sâu trong khe băng bị nứt.

Đang đánh nhau mọi người rối rít ngừng lại, kiễng chân nhìn về phía nước xoáy chỗ sâu, một đạo thành quang từ trong nước xoáy phóng thích ra ngoài, phá tan bóng tối. Kèm theo mùi vị khác thường càng ngày càng đậm, mọi người như thấy một con côn trùng cổ xưa từ từ xuất hiện, không rõ hình dạng của nó, có thể cảm giác được nó đang ngọa nguậy, từ từ đi lên, hơi thở cường đại khiến cho mọi người hít thở không thông.

Điều mọi người thấy đầu tiên chính là một cái đuôi thuần trắng, cao ngất như núi, nó tránh thoát nước xoáy màu đen, lộ ra một bộ mặt, lông lá xồm xàm, to đến kinh hãi.

Ngay sau đó, trong nước xoáy lại lộ ra thêm một cái đuôi.

Hai cái, ba cái, bốn cái…… Có chín cái đuôi!

Rốt cuộc, nó đã xuất hiện!

Tất cả mọi người thấy vậy đứng ngây người.

Đó là một con hồ ly toàn thân có bộ lông trắng thuần, có chín cái đuôi, mỗi một cái đuôi cao ngất như núi, nó nhắm lại hai mắt, đỉnh đầu chậm rãi nâng lên.

Là một con Cửu Vĩ Hồ! Một con Cửu Vĩ Hồ khổng lồ!

Cũng chính là giờ phút này, mọi người rối rít định thần.

“ Mau! Nó rất nhanh sẽ mở mắt ra, ngăn cản bọn họ cho ta!” Thủ lĩnh Hắc y nhân hô lớn, bay nhanh thoát ra khỏi vòng chiến, hướng về phía Cửu Vĩ Hồ chạy đi.

Chỉ cần hắn là người đầu tiên chạy đến, để cho Cửu vĩ hồ nhìn thấy hắn, hắn chính là tân chủ nhân của Cửu vĩ hồ.

Ánh mắt của hắn phóng ra hào quang khác thường.

“ Muốn cho Cửu vĩ hồ nhìn thấy ngươi đầu tiên? Không sợ nó bị mất khẩu vị đi?” Long Thiên Tuyệt cười lạnh một tiếng, đột nhiên xuất hiện ở trước mặt đối phương, ngăn cản đường đi của đối phương.

Vân Khê thấy thế, phi thân xẹt qua trước mặt hai người, một thân một mình hướng về phía Cửu Vĩ hồ chạy đi.

Thủ lĩnh Hắc y nhân nóng nảy, hướng về phía sau hắn lớn tiếng gầm thét: “ Các ngươi làm ăn cái gì không biết? Còn không mau ngăn cản nàng cho ta?”

Chúng hắc y nhân muốn phi thân bay lên, đuổi theo Vân Khê, mọi người Lăng Thiên Cung cùng những vị cao thủ khác làm sao để cho bọn họ như ý nguyện? Mọi người quấn lấy đối phương không rời.

Kỳ Lân thần thú bay lên, nhảy ra phía sau thủ hộ Vân Khê, há mồm hướng về phía mọi người gầm thét, khí lưu cường đại chấn động, quét cả không gian.

“ Cái gì? Là thần thú?” Thủ lĩnh Hắc ý nhân cũng đối chiến với Long Thiên Tuyệt động tác châm nửa nhịp, lúc này hắn cũng mới phát hiện được, thì ra con Kỳ Lân này cũng là một thần thú. Nếu không phải thần thú, thì làm sao có lực uy hiếp cường đại đến như vậy?

Long Thiên Tuyệt cười lạnh nói: “ Bất quá chỉ là một thần thú thôi, cần thiết phải có biểu tình kỳ quái như thế không?”

Thủ lĩnh Hắc y nhân ánh mắt chớp động, lộ ra vẻ mặt ghen ghét, thầm nghĩ các ngươi đã có thần thú rồi, tại sao còn muốn tranh giành với hắn nữa? Chẳng lẽ, các ngươi muốn đem tất cả thần thú trên đời này bỏ vào túi riêng của mình?

Hắn nhất thời nhịn không được, bật thốt lên, mắng to: “ Ta phi! Có giỏi các ngươi thử biến thêm một con thần thú cho ta xem!”

Long Thiên Thần nghe vậy,hướng về phía Phì Phì gọi về, bay nhanh đến bên cạnh đại ca, cười toe toét miệng nói: “ Đại ca nói không sai, bất quá chỉ là một con thần thú mà thôi, các cần thiết phải kinh ngạc như vậy không?”

Phì Phì đắc ý run run thân thể, ngẩng đầu kêu lên, uy thế so với Kỳ Lân thần thú hơi yếu hơn, nhưng là đủ để đem bọn Hắc y nhân kinh sợ.

“ Cái gì? Lại là một con thần thú?” Thủ lĩnh Hắc y nhân thân hình lay động, lần này bị đả kích, nhất thời vô ý, bị Long Thiên thần một kiếm đâm trúng vai trái, hắn liên tục lui về phía sau.

Long Thiên Thần thấy thế, không nhịn được nghênh ngang cười to.

Rốt cục, hắn cũng có cơ hội đả kích người!

Hắn chờ cơ hội này, không biết đã đợi bao lâu rồi.

Cảm giác đả kích người, chính là sảng khoái như vậy a!

Lại là một tiếng gầm thét kinh người, xa xa truyền đến lấn áp cả tiếng hô của Kỳ Lân thần thú cùng Dực Long thần thú, giống như kích thích, chín cái đuôi quét ngang tạo ra gió lớn thổi qua làm tất cả lung lay.

Vân Khê đứng gần Cửu Vĩ hồ nhất, cũng ảnh hưởng lực lớn nhất, bị ném đi, đụng vào khe nứt của băng tuyết.

Chóng đẩy áp lực cực lớn, Vân Khê lần lượt thi triển Na Di thuật, đi tới trước mặt Cửu Vĩ Hồ, hi vọng sau khi nó mở mắt, người thứ nhất nhìn thấy chính là nàng. Nhưng mà chẳng biết tại sao, Cửu Vĩ Hồ chậm chạp không chịu mở mắt, nó cứ như vậy không chút kiêng kỵ quét ngang bốn phía, phát tiết hết lực lượng vạn năm khi nó bị phong ấn.

Mấy lần bị nó quét đuôi, đừng nói là đến gần nó, không bị nó ném bay là may rồi.

Lúc này, thanh âm Tiểu Tả truyền vào trong tay của nàng: “ Chủ nhân, nó thật giống như chính là thần thú đã ký khế ước với chủ nhân trước đó của chúng ta, mơ hồ chúng ta đối với nó có chút ấn

tượng, bất quá đó đã là chuyện rất lâu trước kia. Sau khi chủ nhân sáng tạo ra chúng ta không lâu, đã đưa cho mười đồ đệ của nàng, chúng ta mơ hồ nhớ được có một lần thời điểm chủ nhân đại chiến gọi nó ra, khi đó nó vô cùng cường đại, hơi thở so sánh với hiện tại cường đại hơn gấp trăm lần, có lẽ cũng bởi vì nó bị thương sau đó bị phong ấn……”

“ Chủ nhân, người nhanh lên đem máu của mình đi dụ dỗ nó, thử một chút, trên người của ngài có dòng máu truyền thừa nhất mạch của chủ nhân trước, là thuần chánh nhất. Nếu như thật sự nó từng là thần thú đã ký khế ước với chủ nhân trước kia, như vậy nhất định nó sẽ nhân ra được mùi vị máu của người.”

“ Có thật không?” Vân Khê trong lòng vui mừng, nếu như Cửu Vĩ Hồ thật sự là thần thú đã cùng Vân Huyên khế ước, nhất định là có cơ hội rất cao, nói không chừng so sánh với thần thú giữ nhà của thập đại học viện mạnh hơn nhiều. Nàng không do dự, lúc này giơ lên cánh tay trái, tùy ý để ống tay áo của nàng theo cánh tay trái trượt xuống, nàng rút Tử Tiêu Kiếm, hạ xuống, kiếm phong nhanh chóng xẹt qua cánh tay của nàng.

Máu tươi nhất thời theo vết thương chảy xuống.

“Khê Nhi!” Long Thiên Tuyệt khẩn trương nhìn về phía nàng, lại thấy Cửu Vĩ Hồ ngửi thấy được mùi máu tươi, từ từ bình tĩnh lại, đầu của nó từ từ chuyển động.

Nhóm Hắc y nhân vốn tưởng rằng không còn cơ hội nữa, ai ngờ thấy đỉnh đầu của Cửu Vĩ Hồ chuyển đến phía bọn họ, mọi người lập tức kích động, giống như chọi gà, tranh nhau chạy ở phía trước, chạy theo hướng chuyển đầu của Cửu Vĩ Hồ.

“Chết tiệt! Các ngươi đừng đẩy ta! Hết thảy cút ra ngoài phía sau cho

ta!” Thủ lĩnh Hắc y nhân bị thủ hạ của mình đuổi kịp và vượt qua phía trước, không khỏi giận dữ, liên tục xuất chưởng, đem thủ hạ đánh xuống kẽ nứt băng tuyết.

“ Cửu Vĩ Hồ, mau nhìn nơi này! Mau nhìn về phía ta này!” Hắn kích động hô lớn, đột nhiên cũng giơ lên cánh tay của mình, học theo bộ dạng Vân Khê, giơ kiếm lên trên tay mình liên tục xẹt ba đường kiếm.

Thú sủng thường dùng máu để khế ước, hành động của Vân Khê, cho hắn linh cảm, cho nên hắn cũng học làm theo.

So sánh máu? Xem ai nhiều hơn?

“Nhìn! Mau nhìn ta!” Hắn vung một cái máu chảy đầm đìa trên cánh tay, không ngừng hướng về phía Cửu Vĩ Hồ khua tay.

Cửu Vĩ Hồ chuyển động đỉnh đầu bỗng nhiên ngừng lại, đối diện với hắn, mọi người nín hơi, lộ ra thần sắc khẩn trương. Nó sẽ không phải bị hắn hấp dẫn chứ, sẽ mở mắt nhìn hắn sao?

Vân Khê thấy một màn như vậy, nhịn không được nữa muốn mắng chửi người, chẳng lẽ thật sự là người nào máu nhiều, mới có thể hấp dẫn Cửu Vĩ Hồ sao?

Nàng suy tư, có nên cắt thêm mấy kiếm, đem lực chú ý của Cửu Vĩ Hồ một lần nữa kéo về phía mình không?.

Lúc này, biến cố lại phát sinh một lần nữa.

Phía sau thủ lĩnh hắc y nhân, liên tiếp một đám hắc y nhân rối rít học theo bộ dạng của thủ lĩnh, huy kiếm cắt lên cánh tay của mình, thậm chí muốn đem hai cánh tay của mình cắt hết, mục đích là muốn hấp dẫn lực chú ý của Cửu vĩ hồ. Lúc này, ai có thể để cho Cửu Vĩ Hồ

nhận chủ, cuộc sống của người đó từ nay về sau có thay đổi lớn.

Thử nghĩ xem, từ trước bọn họ nhiều lắm cũng chính là một người tầm thường, không có tiếng tăm gì. Một khi ký khế ước với thần thú, như vậy địa vị của bọn họ lập tức bất đồng, đến lúc đó đừng nói thủ lĩnh của bọn họ không dám đối với bọn họ quơ tay múa chân, địa vị của bọn họ thậm chí còn có thể vượt xa thủ lĩnh, đây là thời cơ trở mình tuyệt hảo, bọn họ sao có thể bỏ qua được chứ?

Chỉ một thoáng, hơn mười cánh tay chảy máu đầm đìa hiên ngang giơ lên cao, thật là vừa hoành tráng vừa khó coi.

Vân Khê thấy một màn như vậy, đáy lòng không khỏi run rẩy, đây rốt cuộc là đang hấp dẫn lực chú ý thần thú, hay là đang bán máu? Nàng lập tức bỏ đi ý niệm ở tại trên tay mình hoa lên mấy kiếm nữa, nàng chính là đem máu mình toàn thân cao thấp chảy hết rồi, cũng so ra kém người ta nhiều máu như vậy.

Quyển 4 - Chương 179: Cửu cô cô bưu hãn*

(* dũng mãnh, mạnh mẽ)

Trong không khí, mùi máu tươi tràn ngập.

Lực chú ý của mọi người toàn bộ đều tập trung vào trên người Cửu Vĩ Hồ, nhìn nó nhắm hai mắt, ngửi mùi máu tươi trong không khí, mỗi một cái nét mặt biến hóa của nó, đều tác động đến nội tâm của mọi người.

Đến tột cùng nó lựa chọn như thế nào, khi nào nó mới mở mắt ra, sau khi mở mắt ra, người thứ nhất nó nhìn thấy sẽ là người nào chứ?

Hết thảy mọi chuyện, cũng chỉ là một điều bí ẩn.

“ Tiểu Tả, rốt cuộc biện pháp của ngươi có hiệu quả không vậy? Sao ta cảm thấy chẳng có kết quả gì hết vậy?” Vân Khê buồn bực, chân chính là muốn giết người a.

“ Ách…… Hẳn là, hẳn là hiệu nghiệm đi!” Tiểu Tả nói quanh co, nó cũng không phải là Cửu Vĩ Hồ, làm sao biết được ý nghĩ của Cửu Vĩ Hồ đây?

Vân Khê thờ dài, tiếp tục giơ cao cánh tay trái, miệng vết thương chảy máu tươi nhiễm đỏ cả cánh tay của nàng, bắt đầu đông kết thành khối. Trong miệng nàng phát ra thanh âm tê tê, một kiếm này đúng thật là đủ đau a.

Vừa lúc này, đột nhiên Cửu Vĩ Hồ động đậy, nghiêng thân đi về phía đội ngũ Hắc y nhân.

“Ta phi! Không phải chứ?” Vân Khê không nhịn được buột miệng mắng, chẳng lẽ Cửu Vĩ Hồ thật là thần thú thị huyết, xem ai máu nhiều hơn, nó sẽ đến gần người đó sao?

Hoàn toàn khinh bỉ ngươi!

Bên này, Hắc y nhân nhất thời một mảnh hoan hô, mọi người phía sau tiến lên phía trước, đứng ở trước mặt, đợi Cửu Vĩ Hồ mở mắt, nhìn bọn họ lựa chọn chủ nhân mới.

“ Các ngươi hết thảy cút ngay cho ta!” Thủ lĩnh Hắc y nhân nổi giận, từ trên người hắn phát ra một cổ kình lực mạnh mẽ, đưa những người xung quanh nhất tề đánh ra, chỉ còn lại một mình hắn đứng ngay tại chỗ, nghênh đón Cửu Vĩ Hồ giá lâm.

Cửu Vĩ Hồ từ từ thăm dò, đi đến trước mặt thủ lĩnh Hắc y nhân, hít một hơi, một đôi con ngươi hẹp dài giấu phía dưới bộ lông trắng thuần từ từ mở ra.

Thủ lĩnh Hắc y nhân lích động sắp thét chói tay, Cửu Vĩ Hồ thật là đối với hắn mở mắt a, Cửu Vĩ Hồ rất nhanh sẽ thuộc về hắn!

Ha ha ha!

Ha ha ha ha!

Tâm tình của hắn giờ phút này, khó có thể diễn tả bằng lời a.

Cả đời này của hắn, thời khắc kích động vui vẻ nhất, chỉ sợ chính là

giờ phút này đi.

Cả người hắn đều ở run rẩy, tế bào toàn thân, kịch liệt rung động.

Tâm cuồng loạn.

“Binh!”

Đang lúc hắn kích động không thôi, không biết từ nơi nào xuất hiện một cái đuôi lớn màu trắng, đánh hắn ngã lăn ra đất, sau đó thanh âm của một cô gái ở trong không gian vang lên.

“ Thối chết đi được! Máu thối như vậy, cũng dám để cho Cửu cô cô ta tới ngửi? Muốn ăn đòn sao?”

Thủ lĩnh Hắc y nhân chưa kịp phòng bị đã bị đánh một chiêu như vậy, căn bản hắn không phản ứng kịp, đã bị cái đuôi của Cửu Vĩ Hồ đánh rơi trên mặt đất, ngất đi tại chỗ.

Mỗi người đứng đó nhìn thấy một màn này, nghe những lời nói như thế, một đám nghẹn họng nhìn trân trối, hoài nghi mới vừa rồi là chính mình nghe lầm.

Vân Khê khó có thể tin nháy mắt mấy cái, xoa xoa lỗ tai mình, tin chắc lời vừa rồi mình không có nghe lầm, nàng không khỏi ngẩn ngơ chắc lưỡi hít hà.

Cửu cô cô?

Cửu cô cô thật là bưu hãn a!

Cửu Vĩ Hồ mở mắt ra, một đôi bích nhãn như ngọc lưu ly, giống như hao viên bảo thạch lấp lánh trong đêm, rạng rỡ xinh đẹp.

Kỳ Lân thần thú cùng Dực Long thần thú khi thấy nó mở mắt ra, nhất tề run run, tự phát tự giác nằm rạp xuống đất, như quân vương đến, chúng thần lạy nghênh đón.

Long Thiên Tuyệt thấy như thế, tâm thần không khỏi run sợ, một lần nữa quay đầu nhìn kỹ Cửu Vĩ Hồ. Ngay cả Kỳ Lân thần thú cùng Dực Long thần thú cũng sinh ra kính sợ như vậy, vậy cấp bậc thần thú của nó ít nhất phải hơn hẳn thần thú trấn giữ của thập đại học viện.

Đỉnh đầu của Cửu cô cô từ từ chuyển động, quét qua một đám cánh tay đầy máu thối của Hắc y nhân, cuối cùng tầm mắt rơi vào trên người Vân Khê. Ánh mắt của nó rõ ràng phát sáng, thăm dò đến trước mặt của Vân Khê, một cái đầu lưỡi màu đỏ lộ ra, ở trên cánh tay đầy máu của nàng nhẹ nhàng liếm.

Vân Khê cả người đều ngây dại.

Xúc cảm đầu lưỡi truyền đến, tê tê dại dại, thẳng đến lòng bàn chân.

Nàng không có cách nào đoán được ý đồ của đối phương, cho nên không dám lộn xộn, nàng không cách nào đảm bảo mình có thể hay không cũng giống như thủ lĩnh hắc y nhân kia, bị Cửu cô cô vung đuôi đánh một cái.

Cửu cô cô liếm một ngụm máu, híp mắt, phát ra âm thanh hưởng thụ.

Một ít thanh âm nữ tử phát ra, lần nữa vang lên bên tai của mọi người: “ Thật là thơm a! Thật lâu không có uống máu thơm đến như vậy.”

Vân Khê suýt nữa ngã xuống đất, lời này cũng quá đã kích người đi, máu còn có thể phân ra thối cùng thơm sao?

“ Ta liền khế ước với ngươi, bất quá ngươi phải đồng ý mỗi ngày cho ta hấp thụ một lượng máu, cho đến khi thương thế của ta hoàn toàn bình phục mới thôi.” Cửu cô cô giọng nói kiêu căng, làm gì có thái độ tự giác của một thú sủng muốn được kí khế ước với người khác. Ngược lại giống như đang bố thí, cao ngạo vô cùng.

Vân Khê khóe miệng run lên, mỗi ngày muốn hấp thụ máu của nàng? Này cùng quỷ hút máu người không có gì khác nhau đi?

“Vậy mỗi ngày ngươi muốn uống bao nhiêu máu?”

“Lúc mới bắt đầu, có thể cần thật nhiều, chờ ta thương thế từ từ khôi phục, mỗi ngày cần máu có thể từ từ giảm bớt, chờ thương thế ta hoàn toàn khôi phục, sẽ không cần uống máu của ngươi nữa. Lại nói tiếp, ngươi tuyệt đối không lỗ, mặt khác, khi ngươi gặp phải cường địch, nếu như tâm tình của ta tốt, ta sẽ giúp ngươi.” Cửu cô cô miễn cưỡng nói.

Vân Khê rất buồn bực, ký khế ước còn phiến toái như vậy, chẳng những mỗi ngày phải cung cấp máu tươi cho nó uống, sau này nếu muốn nhờ nó giúp đỡ, còn phải xem tâm tình của nó có tốt hay không. Nàng đâu phải ký khế ước với một con thần thú, rõ ràng chính là nuôi dưỡng một pho tượng Phật đi?

“ Quên đi, chuyện lỗ vốn như vậy, không đáng giá, hay là ngươi tìm người khác đi.” Nó vô sỉ, Vân Khê so với nó còn vô sỉ hơn! Nếu như đã biết máu của mình có khả năng hấp dẫn nó, nàng cũng không sợ con vịt đã bị luộc chín còn có thể bay đi mất.

“ Này! Bên kia còn có rất nhiều người nguyện ý cung cấp máu thơm

cho ngươi, hay là ngươi đi tìm bọn hắn đi!" Vân Khê chỉ đám Hắc y nhân đã ngã trái ngã phải, một đám hắc y nhân nhớ tới mới vừa rồi bị thủ lĩnh của mình đánh thảm hại, nơi nào còn dám giành nữa chứ? Giờ phút này bọn họ hận mình không thể ẩn hình đi, ngàn cầu vạn cầu, cầu Cửu cô cô đừng nhìn về phía bọn họ.

Cửu cô cô bẻ bẻ cổ, nhìn về phía đám Hắc y nhân, trong mũi khinh thường phung ra vài lớp bạch khí: " Cái này mà gọi là máu thơm sao? Thực là hôi thối không chịu nổi! Ta cảnh cáo các ngươi, lập tực biến mất trước mặt ta, nếu không nghe lời, ta đánh chết hết các ngươi."

Phía sau chín cái đuôi giương ra, đong đưa qua lại, thật giống như tùy thời cũng sẽ đập được.

"Chúng ta đi! Chúng ta lập tức đi!"

Một đám Hắc y nhân vội vàng nâng lên thủ lĩnh của bọn hắn, bay vượt qua thoát đi hiện trường.

Là ai nói, chỉ cần người đầu tiên thần thú nhìn thấy, nó sẽ tự động nhận thức đối phương là tân chủ nhân?

Đúng là lời đồn!

Quả nhiên, lời đồn không thể tin mà!

" Đừng nghĩ trốn khỏi đây! Để tính mạng của các ngươi lại!" Chiến Thiên Dực hét to một tiếng, nơi nào chịu cho bọn họ dễ dàng đào thoát chứ? Nếu không bởi vì bọn họ, hắn cùng muội muội của hắn làm sao chia lìa nhiều năm như thế chứ? Nếu không phải bởi vì bọn họ, những năm gần đây, hắn làm sao bị người khác uy hiếp chứ?

Nhất định hắn phải bắt được người đứng sao lưng bọn họ, đến tột cùng phía sau cất giấu bị mật như thế nào?

“ Ta sẽ thu thập bọn họ, coi như là điều kiện khế ước, ngươi cảm thấy thế nào?” Cửu cô cô liếm liếm đầu lưỡi, thật sự có chút không nỡ bỏ mùi máu thơm đó, không khỏi thối lui một bước, cùng Vân Khê nói điều kiện.

“…….” Vân Khê còn chưa kịp đáp ứng hay cự tuyệt, cái đuôi của Cửu cô cô giương rộng ra, đuổi theo bọn Hắc y nhân đang chạy trốn.

Hô, hô, hô……..

Một lần quét ngang, khí phách sắc bén!

Mỗi cái đuôi đánh với bảy tám người, khí thế cuồn cuộn, không kẻ nào có thể trốn thoát, khí thế vô địch, đánh cho mỗi tên hắc y nhân thương tích đầy người.

Rất mạnh a! Thần thú mạnh như vậy, coi như cả đời uống máu của mình, cũng đáng a!

Rất nhiều người trong lòng đều có ý nghĩ như thế, Vân Khê cũng muốn, chẳng qua, nếu là thú sủng, phải có tính tự giác, nếu như để nó cưỡi lên đầu lên cổ mình, nàng sao có mặt mũi sống trên giang hồ chứ?

Hiện tại Cửu cô cô thi triển ra thực lực của mình, dùng cái này tới lấy lòng nàng, đã coi như nhượng bộ lớn nhất rồi. Nàng nếu như còn không chịu chấp nhận như lời nói, vậy thì thực sự là quá ngạo mạn rồi, cũng quá mức không tự lượng sức mình.

“ Chờ một chút, lưu lại người sống! Ta còn có chuyện trọng yếu,

muốn thẩm vấn bọn họ!” Vân Khê nói, muốn tra ra thủ phạm đứng sau vụ việc bắt cóc A Lý, đầu mối đang ở trên người của bọn Hắc y nhân này.

Đám Hắc y nhân nghe vậy, mọi người đều lộ ra thần sắc kinh khủng, bao gồm Hắc y nhân đầu lĩnh mới vừa tỉnh lại.

“Ngươi mơ tưởng từ trong miệng chúng ta biết chủ nhân sau lưng, chúng ta tuyệt đối sẽ không phản bội chủ nhân!”

“ Cho dù chúng ta chết, cũng sẽ không phản bội chủ nhân!”

“……”

Đang lúc mọi người kinh ngạc thất thần, bọn họ lại một tên tiếp theo một tên nuốt độc tự vẫn.

Vân Khê trong lòng thất kinh, mới vừa rõ ràng thấy được trong mắt bọn họ chợt lóe lên vẻ hoảng sợ, chẳng lẽ bọn họ muốn nói ra thân phận chủ nhân đứng sau lưng, đều gì làm cho bọn họ sợ hãi, so sánh với cái chết còn hơn?

Chủ nhân sau lưng bọn họ đến tột cùng là người nào chứ?

Đáy lòng Vân Khê nghi ngờ, càng lúc càng lớn.

“ Bẩn chết đi được!” Cửu cô cô ghét bỏ buông lòng cái đuôi của mình, tùy ý để một tên tiếp một tên té xuống đất, nó run run bộ lông trên người mình, quay đầu nhìn về phía Vân Khê, ánh mắt như là hỏi thăm bọn họ có phải nên ký khế ước hay không?

Vân Khê xem hiểu ý tứ của nó, lặng yên đem cánh tay đang chảy máu của mình đưa về phía nó.

Ánh mắt màu ngọc bích của Cửu cô cô xẹt qua một tia sáng kỳ dị, thăm dò đưa về phía nàng, cúi đầu mút thỏa thích máu tươi trên cánh tay của nàng.

Chỉ một thoáng, hoàng quang nở rộ, thánh khiết đem một người một thú bao phủ bên trong, tiến hành nghi thức khế ước cổ xưa.

Vân Khê chỉ cảm thấy toàn thân sáng bừng lên, lực lượng hùng hồ đang rót vào trong cơ thể nàng, tứ chi xương cốt cảu nàng đang nhận lấy kích thích mãnh liệt, trướng lên, huyết mạnh cũng đi theo bành trướng.

Nàng thở dốc một hơi, cả người từ từ dãn ra, nhẹ nhàng bay lên giữa không trung.

Khí tức chất chứa trong lồng ngực ngày càng nhiều, đến cuối cùng phá thể thoát ra!

“Ta muốn tấn chức!”

Không sai! Nàng muốn tấn chức rồi!

Vinh quang thánh khiết trướng lên, càng thêm chói mắt huy hoàng.

Huyền hoàng chi cảnh!

Rốt cuộc nàng cũng bước vào truyền kỳ cảnh giới, tiến vào đại lúc này được xưng tụng hai chữ “ cao thủ” hàng ngũ cao thủ.

Long Thiên Tuyệt ngẩng đầu nhìn nàng, mừng rỡ phát ra từ nội tâm, chỉ khi nàng trở nên cường đại hơn, hắn mới có thể ít lo lắng nàng một chút.

“Huyền Hoàng chi cảnh a! Nàng tấn chức cũng quá nhanh đi?” Bách Lý Băng Tuyền sợ hãi than nhìn Vân Khê, trong lòng không khỏi than nhẹ, lúc trước thực lực hai người các nàng còn xê xích không xa, mà bây giờ Vân Khê thoáng cái đã đuổi kịp và vượt qua đến trước nàng đi, nàng không khỏi cảm thán.

“Chỉ có thể dùng hai chữ “biến thái” để hình dung nàng……!” Bách Lí huynh đệ mấy người nhất tề lắc đầu thở dài.

Côn Luân lão giả hai mắt híp lại, xẹt qua u quang khác thường, hắn sờ sờ cằm của mình, sau đó thần bí cười cười. Bốn người Ngọc Thụ Lâm Phong mặt không chút thay đổi, bốn người vẫn giả trang lãnh khốc, nhưng trong nội tâm lại đầy toái niệm. (uất ức)

“ Một nữ nhân, luyện công phu cao như vậy để làm chi? Còn để cho nam nhân chúng ta sống nữa hay không?” Lão Đại căm giận bất bình.

“ Xong xong, nữ nhân này thoáng một cái đã tấn chức lên truyền kì chi cảnh, vậy chúng ta về sao chẳng phải ngay cả đánh trả tìm đường sống cũng không có, chỉ có thể mặc cho nàng khi dễ sao?” Lão Nhị lo lắng nói.

“ Sư phụ rốt cuộc đến khi nào người mới đưa chúng ta rời khỏi nữ nhân này? Ở với nàng ta thật sự đã trở thành người vô hình rồi.” Lão Tam ai oán.

“ Thật đáng ghét, ta không thích nữ nhân mạnh hơn mình!” Lão Tứ nói lảm nhảm.

Long Thiên Thần một bước tiến về trước mặt bốn người, sờ sờ cằm, lắc đầu liên tục: “ Loài người đã không có cách nào ngản cản đại tẩu

rồi!”

Sau khi Cửu Vĩ Hồ cùng Vân Khê khế ước thành công, rất nhanh liền phát hiện trong cơ thể nàng có sáu viên linh châu, nó vui vẻ nói: “ Thật tốt quá! Linh châu bên trong cơ thể có thể trợ giúp ta nhanh để khôi phục lực lượng, ta hấp thụ máu của ngươi cũng có thể giảm bớt rất nhiều. Nếu như ngươi có thể đem mười viên linh châu toàn bộ thu thập đủ, lực lượng của ta cũng có thể khôi phục toàn bộ!”

Nói xong, nó một cái lắc mình, biến mất không thấy.

Chỉ có Vân Khê biết, nó là trốn bên trong Cửu chuyển linh châu trong cơ thể nàng, từ từ tu luyện khôi phục.

Sau khi Cửu cô cô biến mất, màu đen nước xoáy ở phía dưới càng ngày càng cao, băng tuyết dưới chân mọi người cũng bắt đầu từ từ tan ra. Băng tuyết tan ra lần lượt rơi xuống đầu mọi người.

“Mọi người đi nhanh đi! Nơi đây không nên ở lâu.” Long Thiên Tuyệt nói.

Mọi người rối rít hưởng ứng, đi theo hắn cùng nhau rời đi Phiêu Miểu Địa phủ.

Cửa ra vào Phiêu Miểu địa phủ, mùi máu tươi nồng đậm.

Cả hàng rào người, vô luận nam nữ già trẻ, cũng bị tru diệt, chết cực kỳ thê thảm.

Mọi người thấy đến một màn này, không khỏi thở dài, không cần hỏi, những người này nhất định là bị nhóm Hắc y nhân giết chết. Bọn họ không hỏi nam nữ già trẻ, hết thảy không lưu người sống, quả thực là mất hết nhân tính.

Long Thiên Tuyệt đang nhớ lại Trần trại chủ cùng các tộc nhân của hắn còn bị hắn trấn áp ở trong Kim Hòa Tháp, hắn bỗng nhiên nổi lên lòng trắc ẩn, nghĩ tới có muốn hay không thả bọn họ ra. Hắn một mình một người, tung người nhảy vào bên trong Kim Hòa tháp.

Mùi máu tươi chui vào trong mũi gay gay, Long Thiên Tuyệt lập tức có dự cảm xấu, Trần trại chủ cùng các tộc nhân của hắn sợ là đã không còn.

Quả nhiên không ngoài sở liệu của hắn, hắn thấy được tán lạc trên mặt đất thuộc về người phần còn lại của chân tay đã bị cụt. Hắn hơi tàn nhẫn chăng?

Trong lòng hắn nghĩ như thế.

Nhưng là, nếu như hắn không tàn nhẫn như thế, người gặp kết cuộc như vậy vô cùng có khả năng chính là hắn. Nếu như là như vậy, vậy hắn còn tàn nhẫn sao?

Không chỉ như vậy, hiện trường còn có mấy cái lông chim sót lại, cự thú lại ăn cả con chim ưng Vân Khê nhốt ở trong tháp,…, mọi đầu mối đều mất sạch a.

Long Thiên Tuyệt thở dài.

“Rống ——” Cự thú phát hiện hắn, xoay người nhìn về phía hắn, con mắt dữ tợn quét ngang hắn.

“Kỳ Lân, hiện thân!” Long Thiên không hề sợ hãi quát khẽ, đem Kỳ Lân thần thú gọi đến.

Rất tốt! Hắn nên thừa dịp này thuần hóa nó, làm cho nó vĩnh viễn ở

bên trong Kim Hòa tháp, trở thành cự thú thủ tháp cho hắn!

Kỳ Lân thần thú rống một tiếng, làm cho cự thú lập tức run rẩy cả người, bất chiến mà hàng.

Long Thiên Tuyệt rất thuận lợi tựu thuần hóa nó, sau đó rời đi Kim Hòa tháp.

Hắn sai người đem thi thể Trần trại chủ cùng cả đám người chôn cùng một chỗ, giúp bọn họ đoàn tụ dưới hoàng tuyền.

Vân Khê đem A Lý từ trong Ngọa Long cư đi ra ngoài, mọi người vây quanh lại, nhìn dung nhan nàng ngủ say, nhịn không được thở dài. Một cô nương thanh thuần khả ái như vậy, đã phải gặp nhiều khổ sở như vậy, thật sự làm cho người ta thương tiếc.

“ A Lý! A Lý, muội mau tỉnh lại đi! Ta là ca ca của muội a!” Chiến Thiên Dực đem muội muội ôm vào trong ngực, khẩn trương gọi nhũ danh của nàng, nếu không phải dò được hơi thở cùng mạch đập của nàng, hắn thật cho là muội muội đã chết rồi.

“ Dực, chàng đừng lo lắng! A Lý nhất định sẽ tỉnh lại mà.” Bách Lý Băng tuyền ngồi xổm ở bên cạnh hắn, ôn nhu an ủi.

Vân Khê đưa tay, dò xét mạch tượng của A Lý, vẫn tra không ra nguyên nhân.

“ Đại ca, hay là trước đem A Lý mang về học viện đi, trong học viện không ít trưởng lão có y thuật xuất sắc, để cho bọn họ hỗ trợ xem một chút, A Lý nhất định sẽ tỉnh lại.”

Chiến Thiên Dực suy nghĩ, tựa hồ cũng chỉ có biện pháp này.

Mọi người theo sát rối rít an ủi.

Đoàn người ngồi trên chiến đội Thần Long, đang muốn hướng về học viện mà đi, lúc này, xa xa truyền tới thân ảnh của Hoàng Kim cự long.

“ Hoàng Kim cự long? Ngươi rốt cuộc cũng khôi phục lực lượng?” Vân Khê nhìn thấy nó, rất là mừng rỡ, giống như bằng hữu xa cách đã lâu vừa mới gặp lại.

Hoàng Kim cự long thần sắc vội vã, tựa hồ xảy ra chuyện gấp, sau khi nó phi thân đến, mở miệng nói: “Nhìn thấy các ngươi bình an vô sự, thật sự là quá tốt rồi!”

Ánh mắt của nó cùng giọng nói, cũng không giống như rất vui vẻ.

Vân Khê cảm giác được tinh thần của nó không yên, không nhịn được hỏi: “Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

“Là Tiểu Mặc cùng Tiểu Long Long.....” Hoàng Kim cự long nói quanh co, không biết nên làm sao nói rõ cho bọn họ.

Vân Khê vừa nghe đến hai chữ “Tiểu Mặc”, trong lòng rồi đột nhiên nhảy lên một cái, vội hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tiểu Mặc làm sao?”

“ Là như vậy……” Hoàng Kim cự long đem chuyện nó cảm ừng được nàng đang gặp nguy hiểm, cho nên đến Vạn Hoàng học viện tìm kiếm tung tích nàng, đem chuyện nàng gặp nguy hiểm nói cho Tiểu Mặc nhất nhất kể rõ tường tận.

“ Tiểu Mặc cùng Tiểu Long Long đuổi kịp theo ta, muốn cùng ta đi tìm các ngươi, vốn là dọc theo đường đi cũng không có phát sinh chuyện

gì, ai ngờ khi đi qua địa giới Luyện khí minh, trong lúc vô tình gặp một nhóm người. Bọn họ phát hiện ta cùng Tiểu Long Long, liền nổi lên tham niệm, muốn thu phục ta cùng Tiểu Long Long. Ta vốn tưởng rằng chỉ dựa vào thực lực của những người này, căn bản không thể được, cho nên ta cùng bọn họ đối chiến, ai ngờ trong tay của bọn họ có một khí giới cực phẩm, đem thu phục Tiểu Long long."

" Món khí giới đó hết sức lợi hại, nghe nói chính là một món đồ quý trong gia tộc, chuyện môn dùng để trấn áp cao thủ cùng thần thú. Ta đánh không lại bọn họ, cũng chỉ có thể mang theo Tiểu Mặc đi trước. Vốn định trước đi tìm Đại Vương cùng Vương Hậu, đi cứu Tiểu Long Long, trên nửa đường ta cảm nhận được khí tức của chủ nhân, cho nên trước sang đây nhìn xem chủ nhân."

" Vậy Tiểu Mặc đâu?" Vân Khê ngó chừng chung quanh, cũng không có phát hiện bóng dáng của Tiểu Mặc, trong lòng nàng gấp gáp.

Long Thiên Tuyệt trong lòng cũng rất gấp gáp, khẩn trương ngó chừng Hoàng Kim cự long, cảm thấy, cảm thấy có chuyện không ổn.

"Tiểu Mặc nó....." Hoàng Kim cự long thở dài thanh âm, có chút đau lòng nói, "Ta vốn là đã chở nó rời đi, nhưng khi, ta không cách nào liên hệ với Đại vương cùng Vương Hậu, cũng cảm ứng không tới khí tức của chủ nhân. Đã tìm một nơi, đem Tiểu Mặc an trí rồi, chờ sau khi ta tìm được Đại vương cùng Vương Hậu, lại đi tìm Tiểu Mặc.Ta đi tới nửa đường, cảm thấy không yên lòng, nên trở về nhìn một chút, ai ngờ Tiểu Mặc đã không thấy tăm hơi."

"Làm sao sẽ không thấy chứ? Nó không phải là gặp phải nguy hiểm gì rồi?" Vân Khê trong lòng loạn cực kỳ, bọn họ bên này vừa vặn bình tĩnh trở lại, ai ngờ bên kia Tiểu Mặc đã xảy ra chuyện, còn có Tiểu Bạch, cũng bị người người ta bắt, nên làm như thế nào cho phải đây? Hiện tại Long Vương cùng Long hậu cũng không thấy tung tích,

không cách nào liên hệ với bọn họ, nhưng nếu bọn họ biết được Tiểu Bạch gặp nguy hiểm, chẳng phải là càng thêm lo lắng sao?

“ Tiểu Mặc rời đi chỗ nào, có dấu vết đánh nhau gì không?” Long Thiên Tuyệt hỏi.

Hoàng Kim cự long vẫy vẫy đầu: “ Không có bất kỳ dấu vết đánh nhau nào, giống như là Tiểu Mặc cố ý rời đi.”

“ Tiểu Mặc cùng Tiểu bạch từ nhỏ đã ở cùng nhau rồi, hiện tại Tiểu Bạch có nguy hiểm, Tiểu Mặc nhất định là lo lắng cho an nguy của Tiểu Bạch tự mình nghĩ biện pháp cứu nó.” Long Thiên Tuyệt suy đoán nói.

Vân Khê gật đầu: “Nhất định là như vậy! Tiểu Mặc cho tới bây giờ không sợ trời không sợ đất, căn bản không biết thế giới bên ngoài có nhiều hiểm ác, nó nhất định cho là bằng lực lượng của mình có thể cứu ra Tiểu Bạch, cho nên một mình một người đi cứu Tiểu Bạch đi. Đứa bé này..... Đều tại ta không tốt! Thời điểm ở Ngạo Thiên đại lục, ta liền không có hảo hảo mà dạy hắn, mới để cho hắn dưỡng thành tính cách không sợ trời không sợ đất như vậy. Hắn nếu là rơi vào trong tay người không có ý tốt, vậy phải làm sao bây giờ? Hắn còn nhỏ như vậy.....”

Vân Khê trong lòng một trận ảo não, cũng là tại nàng chiều chuộng nó, nếu như Tiểu Mặc cũng giống như những hài tử khác, giờ này khắc này ngoan ngoãn đợi ngay tại chỗ, chờ người nhà đi trợ giúp nó, mà không phải giống như bây giờ, vô luận gặp phải chuyện gì, nó cũng muốn một mình tự xử lý. Mặc dù vấn đề này là ước nguyện ban đầu của nàng, muốn giáo huấn hắn, chuyện của mình, phải tự mình đi xử lý, nhưng mà nó dù sao cũng chỉ là một đưa bé, nó làm sao có thể gánh chịu được cục diện như vậy chứ?

Nghĩ những chuyện này, ánh mắt Vân Khê không khỏi ươn ướt, khổ sở.

Long Thiên Tuyệt đưa tay, đem nàng ôm vào lòng, mềm giọng an ủi: “ Nàng đừng tự trách mình, Tiểu Mặc không phải hài tử bình thường, nó là một đứa nhỏ cơ trí thông minh, có lẽ cũng không có chuyện gì xảy ra? Đừng quên, nó là con của chúng ta, từ nhỏ đã có phúc khí. Hơn nữa nó cũng là một thiên tài, chuyện gì đến với nó, cũng sẽ hóa hiểm vi di, chuyển nguy thành an. Thủ nghĩ xem, ban đầu thời điểm nó bị bắt vào Tụ Bảo đường, nàng vô cùng lo lắng, kết quả còn không phải là nó tự mình trở về hay sao? Hơn nừa còn là một tiểu quỷ gây sự, còn ăn trộm của người ta rất nhiều linh quả, đem Tụ Bảo đường quậy đến long trời lỡ đất. Còn có, ban đầu hắn đánh bậy đánh bạ đến Thánh cung, kết quả chẳng những không có chuyện gì xảy ra, ngược lại đem Thánh cung náo đến loạn một đoàn, mà hắn cả ngày nhàn nhạc, tiêu dao sung sướng. Nàng suy nghĩ một chút, có hài tử nhà ai lại thiên tài như vậy, có thể đùa bỡn cả những kẻ muốn thương tổn bé chứ?”

Vân Khê xì một tiếng, nhớ tới những sự tình kia, không khỏi nín khóc mỉm cười.

Đúng là, còn có hài tử nhà ai thiên tài so sánh với Tiểu Mặc đây?

Sau khi cười xong, sắc mặt nàng lập tức lạnh xuống, nắm tay lại, nghiến răng nghiến lợi nói: “Nói cho ta biết, đến tột cùng là người nào bắt Tiểu Bạch? Nếu để cho ta biết là ai, ta nhất định phải đánh đến hắn cả nhà không ai được an bình!”

Sát khí đầy người, ngay lập tức bắn ra.

Mọi người thấy nàng như thế, đấy lòng không khỏi rùng mình một cái, bọn họ không nghi ngờ lời của nàng, nếu như nàng muốn, nàng

thật là có đủ khả năng đem cả nhà người ta quấy đến long trời lở đất.

Đang lúc mọi người nhì chăm chú, Hoàng Kim cự long rốt cuộc từ từ phun ra lai lịch địa vị của đối phương: “ Ta hỏi thăm được một chút, đối phương hình như là đến từ Bàn Long thành, Long gia.”

Cái gì? Long gia?

Hai chữ này giống như là một cái chùy lớn hung hăng đập vào ngực ba người Vân Khê, Long Thiên Tuyệt cùng Long Thiên Thần, lại là Long gia, này không khỏi quá mức trùng hợp đi?

Thiên toán vạn toán, không đoán được lại là người Long gia.

Đây không phải là oan gia hẹp sao?

Vân Khê thật sâu ngắm nhìn về phía Long Thiên Tuyệt, biết hắn và Long gia lúc trước có rất nhiều ân oán, những thứ ân oán này giống như là một tảng đá lớn đặt ở trong ngực của hắn, mặc dù hắn chưa bao giờ hướng nàng thổ lộ, nhưng là nàng biết, khối đá đó vẫn tồn tại, nặng trịch, đè ép tim của hắn.

Nàng cũng biết, khối đá này, sớm muộn hắn cũng đem nó mở ra.

Chẳng qua là, chuyện tựa hồ tới có chút quá đột nhiên.

Nàng không biết hắn sẽ phản ừng như thế nào, đáy lòng rất là lo lắng cho hắn.

“ Đại ca, vậy chúng ta phải làm sao bây giờ? Người Long gia…….. người Long gia cũng không dễ đối phó đâu.” Long Thiên Thần nhíu nhíu mi tâm, chỉ cần nghĩ tới người Long gia, đáy lòng của hắn dâng lên một cổ cảm giác không thoải mái, cái gia tộc đã vứt bỏ hắn, hắn

không nghĩ muốn tiếp xúc, càng không muốn nhìn đến người trong gia tộc đó, nhưng bây giờ, dường như phải đối mặt thôi.

Tâm tình Long Thiên Tuyệt còn nặng nề hơn.

Hắn biết, hắn và Long gian sớm muộn gì cũng phải đối đầu nhau, ân oán giữa bọn họ sớm muộn gì cũng phải kết thúc, chỉ là không có nghĩ tới chuyện xảy ra nhanh như vậy, làm cho hắn không kịp chuẩn bị.

Hắn hít sâu một hơi, rất nhanh trấn định lại.

Cũng được, nếu sớm muộn gì cũng phải đối mặt, vậy hãy để cho hắn dũng cảm mà đối diện đi!

Quyển 5 - Chương 1: Tiểu Mặc Mặc tự xông vào thành Thiên Hỏa

Luyện khí minh nằm ở thành Thiên Hỏa, cách thành Bàn Long năm mươi dặm về phía đông nam.

Luyện khí minh không thuộc phạm vi của thành Bàn Long, cũng không thuộc phạm vi thế lực của bất cứ gia tộc nào. Nó độc lập, tách biệt, là nơi tập hợp tất cả các luyện khí sư xuất sắc ở Long Tường đại lục, là thánh địa trong lòng tất cả các luyện khí sư, cho nên nó có địa vị đặc biệt ở Long Tường đại lục. Cho dù đối phương có quyền lực cao đến đâu, đến Luyện khí minh hắn cũng chỉ có thể khiêm tốn mà thỉnh giáo, đó chính là mị lực của Luyện khí minh.

Khách điếm nổi tiếng nhất ở thành Thiên Hỏa là khách điếm Phong Vũ.

Tại chuồng ngựa của khách điếm, có hai gã sai vặt vừa cho ngựa ăn vừa tán gẫu.

“Tiểu Tam tử, con ngựa ngươi đang cho ăn chính là ngựa quý khó gặp đó. Ta nghe nói chỉ có ở biên cương phía tây mới có loại bảo mã này, mỗi con trị giá ngàn vàng. Ngươi nên cẩn thận hầu hạ, không nên để xảy ra sơ sót, nếu không, mang ngươi đi bán cũng không đền nổi con ngựa này đâu.

“Quý giá như vậy sao? Sao tiểu đệ không biết?” Tiểu Tam tử lắc đầu, vuốt lưng ngựa cười khúc khích.

“Tiểu tử ngươi thật ngu ngốc! Sau này chịu khó học hỏi đi. Tới đây toàn danh môn vọng tộc, quý nhân không thể đụng tới. Ngươi phải linh hoạt vào, nếu không rất khó sống.”

“Tiểu đệ biết rồi, sau này xin học hỏi Mã đại ca. Đúng rồi, Mã ca, mấy vị khách hôm nay đến là người ra sao? Thật khí phách!” Tiểu Tam tử thấp giọng hỏi.

“Ngươi chưa biết đâu. Mấy vị khách đó chính là người đến từ Long gia ở thành Bàn Long. Người đi đầu khí thế uy nghiêm đó chính là Tam trưởng lão của Long gia. Ông ấy chính là vị trưởng lão có thực lực đứng hàng thứ ba trong số các vị trưởng lão. Nghe nói, Tam trưởng lão chính là cao thủ của Long Nhị gia, người có thế lực mạnh nhất hiện nay ở Long gia. Lần này, ông ấy đi theo hộ tống Tứ công tử và Lục tiểu thư của Long Nhị gia đến Luyện khí minh bái sư học nghệ.”

“Vị công tử và tiểu thư kia chính là con trai và con gái ruột của Long Nhị gia sao? Khó trách cao sang, quý phái, khí độ phi phàm như vậy. Nhất là vị Lục tiểu thư kia, tuổi còn nhỏ mà khí thế uy nghiêm, vừa nhìn đã biết là thiên kim tiểu thư, hống hách kiêu ngạo. Tiểu đệ không dám nhìn một chút nào…” Tiểu Tam tử nghĩ tới vị Lục tiểu thư vênh váo, hất hàm sai khiến, bộ dáng mười phần kiêu ngạo khiến cho hắn sợ hãi vô cùng, không dám trêu chọc nàng.

“Nói nhỏ thôi. Lời thế này mà ngươi cũng dám nói sao. Nếu để cho người Long gia nghe thấy, ngươi chết chắc rồi.”

Tiểu Tam tử vội vàng bịt miệng, ngó chừng xung quanh.

“Đúng rồi, Tam trưởng lão Long gia vừa mới sai ta tìm mấy nha đầu để Lục tiểu thư sai bảo. Tiểu Tam tử, chuyện này ngươi đi thu xếp

một chút, ta còn bận chuyện khác. Ngươi nhớ tìm mấy nha đầu thông minh nhanh nhẹn một chút, dạy dỗ qua sau đó đưa tới để Lục tiểu thư chọn lựa. Ngươi làm tốt chuyện này nhất định Tam trưởng lão Long gia sẽ trọng thưởng."

"Tốt, Mã ca. Chuyện này cứ giao cho tiểu đệ." Tiểu Tam tử hớn hở đáp ứng.

Hai người vừa nói chuyện vừa cho ngựa ăn. Sau đó rời đi.

Sau đó không lâu, ở đống cỏ khô cách đó không xa, có một cái đầu nhỏ lộ ra. Đầu nhỏ ngó ngoáy, đôi mắt linh động nhìn ngó khắp nơi, thấy bốn phía không có ai, thân mình nho nhỏ mới bò từ đống cỏ khô ra ngoài.

Khuôn mặt nhỏ nhắn, phấn điêu ngọc mài, đẹp trai vô địch.

Đứa nhỏ này không phải ai khác, chính là Tiểu Mặc Mặc đang một mình tìm Tiểu Bạch.

"Phì phì phì…"

Tiểu Mặc phun cỏ khô trong miệng ra, sửa sang lại từ đầu đến chân, sau đó hít hít lỗ mũi liếc về phái con ngựa được gọi là ngựa quý kia.

"Hừ! Mày chính là ngựa của tên bại hoại kia?"

Bé nhặt lên một nhánh cây, huơ huơ trước mặt con ngựa, hừ hừ nói: "Mày giúp kẻ xấu làm điều ác, đừng trách tao không khách khí."

Đi vòng quanh con ngựa mấy vòng, cuối cùng bé cũng không thể xuống tay. Chân mày nhỏ bé cau lại, Tiểu Mặc bĩu môi, vứt nhánh cây trong tay ra, ủ rũ nói: "Thôi, tao biết mày cũng là bất đắc dĩ. Tao

tha thứ cho mày.”

Bé ngồi xổm xuống, chống cằm, chu miệng suy tư: “Phải làm gì mới có thể cứu được Tiểu Bạch đây? Bọn họ có làm Tiểu Bạch bị thương không? Tiểu Bạch, ngươi nhất định phải cố gắng. Ta sẽ tới cứu ngươi.”

Nắm chặt tay thành quả đấm, Tiểu Mặc quyết tâm.

Xa xa lại truyền lại giọng nói của hai người vừa nãy. Bé vội vàng trốn vào sau chuồng ngựa. Cái đầu nhỏ dễ dàng tránh né tầm mắt của người khác.

“Tiểu Tam tử ngươi hãy nhớ kĩ. Lục tiểu thư muốn những nha đầu từ mười tuổi đến mười lăm tuổi. Cố gắng chọn những nha đầu thông minh lanh lợi một chút, đừng có quá xấu xí khiến cho Lục tiểu thư không thoải mái. Đã biết chưa?”

“Mã ca, người cứ yên tâm. Chuyện nhỏ nhặt này không làm khó tiểu đệ được.”

Hai bóng người rất nhanh đi qua, Tiểu Mặc từ chuồng ngựa thò đầu ra, hai mắt cong cong, cười thật giảo hoạt, đáy lòng nảy ra sáng kiến. Thừa dịp không ai phát hiện, bé chuồn êm ra khỏi khách điếm, đi du ngoạn ở trên đường.

Thấy phía trước có cửa tiệm bán xiêm y, hắn bước nhanh đi vào.

Cửa tiệm có không ít khách hàng, Tiểu Mặc bé nhỏ đứng giữa đám người, không gây chú ý cho người khác. Bé đi tới trước quầy, tay nhỏ nhắn giơ lên cao, miễn cưỡng mới leo lên được, kiễng mũi chân, ở quầy tính tiền lộ ra một đôi mắt to đen láy.

Chưởng quỹ đang bận rộn tính toán ở trong quầy thu ngân, đột nhiên thấy xuất hiện một đôi tay nhỏ bé trên quầy thì sợ hết hồn, sau đó lại thấy một đôi mắt to đen láy, tay của hắn run lên, bàn tính bị hắn gẩy loạn xạ.

“Tiểu công tử, cháu muốn làm gì?” Chưởng quỹ thấy đứa bé này quần áo đắt tiền, toát ra vẻ quý khí, liền vô cùng khách khí với bé.

“Đại thúc chưởng quỹ, cháu muốn mua một bộ y phục.” Tiểu Mặc ngọt ngào nói.

“Mua quần áo sao, được được. Tiểu công tử muốn mua kiểu dáng gì? Tiểu điếm có đủ loại, muốn kiểu gì cũng có, nhất định sẽ thỏa mãn ý muốn của tiểu công tử.” Chưởng quỹ cười tủm tỉm.

“Cháu muốn mua một bộ y phục của bé gái.” Tiểu Mặc nói.

Chưởng quỹ sửng sốt, thử hỏi: “Tiểu công tử muốn tặng người khác sao?”

Tiểu Mặc lắc lắc đầu: “Không, là cháu mặc.”

Chưởng quỹ ngây người, thầm nghĩ, nhóc này là bé trai sao lại muốn mặc xiêm y của con gái? Bị bệnh sao?

Không đợi hắn hoàn hồn, Tiểu Mặc đã giơ hai ngón tay lên, nói thêm: “Bán cho cháu hai bộ, cháu còn phải thay đổi.”

Chưởng quỹ đổ mồ hôi, còn lấy hai bộ? Quả nhiên có bệnh.

“Tiểu công tử, cháu muốn mua y phục của bé gái, thế cha mẹ cháu có đồng ý không?” Ý của hắn chính là ham mê biến thái của tiểu công tử này nhất định là do cha mẹ của bé, nếu không phải cha mẹ dạy dỗ

không nghiêm, thì một đứa bé đáng yêu này sao có thể thích mặc quần áo nữ nhân chứ?

“Phụ thân và mẫu thân bây giờ không ở cạnh cháu, nhưng hai người nhất định sẽ đồng ý.” Tiểu Mặc chắc chắn nói.

Chưởng quỹ lau mồ hôi, xem ra không có cách nào thuyết phục bé. Thôi vậy, nếu mở cửa buôn bán thì buôn bán quan trọng hơn, chiều ý khách hàng mới là việc bọn họ phải làm.

“Tiểu công tử vậy cháu có đủ ngân lượng không? Mua quần áo cũng cần bạc đó.”

“Bạc sao? Cháu có.” Tiểu Mặc cúi đầu, móc ra từ chiếc nhẫn trữ vật mấy thỏi bạc, đặt ở trên quầy, nghiêng đầu nói: “Bằng này đã đủ chưa ạ?”

Lúc này, có rất nhiều khách nhân khác đang vây quanh quầy thu ngân, nghe nói đứa nhỏ này muốn mua xiêm y của bé gái, mọi người càng cảm thấy tò mò, liền vây lại xem náo nhiệt. Đột nhiên thấy bé lấy ra nhiều bạc như vậy, những khách nhân này có chút kinh ngạc.

Chưởng quỹ cũng ngẩn ngơ.

Tiểu Mặc nhìn vẻ mặt ngơ ngác của mọi người, cho rằng bạc không đủ, lại mò mò trong chiếc nhẫn trữ vật của mình, móc ra hai viên Dạ Minh Châu. Bé đau lòng cắn răng, cầm hai viên Dạ Minh Châu đặt bên cạnh mấy thỏi bạc. Dù bất cứ giá nào cũng phải cứu bằng được Tiểu Bạch!

“Thêm ít này đã đủ chưa?”

Chưởng quỹ nhìn thấy hai viên Dạ Minh Châu đã ngây như phỗng.

Vị tiểu công tử này thật quá giàu a!

“Đủ rồi, đủ rồi, hai thỏi bạc này là đủ rồi!” Chưởng quỹ cũng không phải kẻ tham lam, chỉ lấy hai thỏi bạc của bé thôi.

Trong đám khách nhân, có một người ánh mắt sáng lên, nhìn chằm chằm hai viên Dạ Minh Châu, hiện lên vẻ tham lam.

Tiểu Mặc mua hai bộ nữ trang thích hợp, cũng không mặc thử, vội vàng rời khỏi cửa tiệm đi tới khách điếm Phong Vũ.

Phía sau bé có người lén lút theo đuôi.

Đi tới khúc ngoặt, người nọ đột nhiên hiện thân, ngăn cản Tiểu Mặc, cười lạnh: “Nhóc con, mau đưa Dạ Minh Châu của mày cho tao.”

Kẻ này cũng thật có mắt như mù, chỉ thấy được Dạ Minh Châu đáng giá, không thấy được vật đáng giá chân chính trên tay bé là chiếc nhẫn.

Tiểu Mặc chớp chớp mắt, vô tội nói: “Thúc thúc, ăn cướp là không đúng. Ăn cướp của một đứa nhỏ lại càng không đúng.”

“Đừng nói nhiều! Mau giao Dạ Minh Châu ra, nếu không tao sẽ giết mày.” Một tia sáng lạnh chợt lóe, kẻ nọ lấy chủy thủ ra quơ quơ trước mặt Tiểu Mặc muốn uy hiếp bé.

Tiểu Mặc như không thấy chủy thủ trong tay hắn, bất đắc dĩ thở dài, buông tay nói: “Ta đã khuyên thúc rồi, nhưng thúc không nghe, ta cũng không còn cách nào khác.”

Thân ảnh nho nhỏ bay nhanh đến không trung, một cước đã bay

chủy thủ trong tay đối phương, lại một cước đá vào má trái của kẻ đó, lưu lại một dấu chân nho nhỏ, đá bay hắn ra xa.

Tiểu tặc bị đá kia có chút ngốc, ai có thể nghĩ một đứa trẻ lại lợi hại như thế chứ?

“Tiểu tử thối! Mày muốn chết sao?” Tiểu tặc nảy sinh ý nghĩ ác độc, bò dậy, nắm quyền hướng đỉnh đầu Tiểu Mặc đánh tới. Tuy hắn chỉ là một tên côn đồ cắc ké, nhưng lại là ngươi trưởng thành, một quyền này lực đạo không nhỏ, xé gió mà tới, lãnh khí nhè nhẹ.

Tiểu Mặc hừ lạnh, tung người nhảy lên, đá ra một cước hóa giải quyền của đối phương. Bé cũng không dừng lại, hai chân lập tức linh hoạt, liên tiếp đá vào mặt của kẻ cướp.

Bốp bốp bốp…

“Kẻ xấu!” Tặng hắn hai chữ, Tiểu Mặc lúc này mới ngừng chân, hạ xuống đất, chắp tay đứng.

“Tiểu công tử tha mạng a! Tiểu nhân không dám nữa!” Hai gò má của tiểu tặc bị đánh cho sưng đỏ, hoàn toàn thay đổi, thấy Tiểu Mặc đi lại gần hắn, hắn bị dọa đến mức liên tục cầu xin tha thứ.

Tiểu Mặc chu miệng, cúi đầu nhìn hắn, hai mắt trừng trừng.

Bỗng nhiên nghĩ ra điều gì, ánh mắt bé sáng lên, ngồi xổm xuống nói: “Thúc đi theo giúp ta một chuyện, sau đó ta sẽ thả thúc.”

Tiểu tặc ngẩn người: “Chuyện gì?”

“Sao lại hỏi nhiều vậy? Đi theo ta là được.” Tiểu Mặc lại mò trong chiếc nhẫn trữ vật, lấy ra một cái dây thừng to, vất vả trói hai tay của

đối phương lại.

“Ha ha, đi theo ta!” Kéo hắn tiếp tục đi về phía trước.

Sau khi hai người rời đi không lâu, ở góc đường, một khuôn mặt người già hiền lành lộ ra, ông đưa mắt nhìn một lớn một nhỏ từ từ đi xa, nở nụ cười.

“Cuối cùng cũng tìm được rồi.” Hàn viện trưởng vui mừng vuốt râu, một ngày một đêm đuổi theo cuối cùng cũng tìm được bé. Tốc độ bay của Hoàng Kim cự long và Tiểu Bạch, Bạch Hoàng của ông không thể sánh được. Ngày đó ông từ Vạn Hoàng học viện đuổi theo, không lâu sau liền mất dấu. May là trời không phụ lòng người, cuối cùng đã để cho ông tìm được người.

Nhưng tại sao chỉ có một mình Tiểu Mặc xuất hiện ở nơi này?

Ông híp mắt trầm tư, có lẽ nên để cho đứa nhỏ này tự mình trải nghiệm, thế mới tốt.

Khách điếm Phong Vũ.

Choang, choang. Tiếng đồ sứ vỡ vụn từ trong một gian sương phòng không ngừng truyền ra. Bên ngoài có không ít người, nhưng tất cả đều bó tay.

“Diệp thiếu gia, người mau vào khuyên nhủ Lục tiểu thư đi, tiểu thư cứ đập phá như vậy, cả khách điếm cũng không được an bình.” Nói chuyện chính là một nam tử trung niên, mặc trên người là y phục của thị vệ có thêu dấu hiệu riêng của Long gia, ngập ngừng nói với một nam tử mặc y phục màu đen.

Nam tử mặc đồ đen kia, tầm hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, mi

thanh mục tú, tư thái cao sang, hắn khinh miệt cười lạnh: “Tính tình của muội muội xấu như vậy, ngươi còn không biết sao? Sau này, loại chuyện nhỏ nhặt như này không được tới quấy rầy ta. Ta còn phải chuyên tâm luyện khí, chuẩn bị tham gia khảo hạch của Luyện khí minh. Có chuyện gì thì các ngươi đi tìm Tam trưởng lão, chuyện nhỏ này mà ông ta không xử lí tốt thì sẽ không xứng trở thành trưởng lão của Long gia.”

Xoay người, hắn không do dự nghênh ngang rời đi.

Nam tử trung niên càng thêm khó xử, Diệp thiếu gia tính tình không tốt, tính tình Tam trưởng lão có thể tốt sao? Tóm lại người nhà này kẻ tám lạng người nửa cân, đều khó chịu như nhau.

Quay đâu lại, thấy hai người chăn ngựa Mã ca và Tiểu Tam tử, nam tử trung niên hỏi: “Tam trưởng lão bảo các ngươi tìm nha hoàn đã tìm được chưa? Ta thấy, Lục tiểu thư chắc sẽ muốn đổi nha hoàn rồi, các ngươi nhanh chóng chuẩn bị cho tốt.”

Mã ca cười nịnh nọt: “Khách quý xin yên tâm, người đã sớm đưa đến, đang chờ ở bên ngoài, chỉ chờ tuệ nhãn của Lục tiểu thư chọn lựa.”

“Vậy thì tốt!” Nam tử trung niên hài lòng, hắn đi theo Lục tiểu thư đã lâu, trường hợp như này hắn thấy nhiều rồi. Lục tiểu thư là một vị tiểu thư rất khó hầu hạ ở Long gia, có gì không vừa ý là đánh chửi nha hoàn bên cạnh. Số lần nàng đổi nha hoàn khiến cho mọi người quen rồi.

Tiểu Tam tử ngây ngô cười cười, chuyện này do một tay hắn làm, hắn rất tự hào.

Lúc này cửa phòng đột nhiên mở ra, từ bên trong bay ra một quả cầu

lửa, khiến mọi người sợ hãi rối rít thối lui sang hai bên.

“Ta đã nói bao nhiêu lần không cho phép các ngươi động tới nguyên liệu luyện khí của ta! Các ngươi động vào khiến cho những nguyên liệu này loạn lên lại bẩn thỉu chết đi được, các ngươi nói xem ta còn luyện khí thế nào nữa?”

Một cô nương trẻ tuổi cất giọng mắng sa sả, ngay sau đó, truyền ra tiếng khóc nỉ non.

“Tiểu thư, nô tì sai rồi! Cầu tiểu thư tha thứ cho chúng nô tì! Chúng nô tì không dám động vào đồ của người nữa…”

“Biết sai? Hiện tại biết sai đã muộn rồi. Các ngươi cút hết ra ngoài cho ta! Ta không cần các ngươi nữa! Các ngươi cút khỏi Long gia cho ta! Long gia chúng ta không cần thứ nha hoàn vô dụng!” Cô nương kia ngang ngược, kiêu ngạo mắng mỏ, không lưu tình chút nào.

“Tiểu thư xin người cho nô tì một cơ hội nữa. Tiểu thư van xin người đừng đuổi chúng nô tì đi. Ngoài Long gia chúng nô tì không biết đi đâu cả.” Hai nha hoàn đau khổ cầu xin, cuối cùng vẫn bị đá ra khỏi phòng.

“Thị vệ đại ca! Xin cứu nô tì! Nô tì không thể mất đi công việc này!” Hai nha hoàn quay đầu ôm lấy chân nam tử trung niên, cầu xin, đem hi vọng gửi gắm lên hắn.

Nam tử trung niên nhìn hai người bị cào cấu, bị Lục tiểu thư hành hạ quá đáng, không đành lòng móc ra mấy thỏi bạc, đưa cho hai người: “Các ngươi đi đi. Ta cũng chỉ có thể giúp các ngươi đến đây thôi.”

Hai nha hoàn mắt rưng rưng, nhận bạc, biết hắn đã tận lực, các nàng

không thể làm gì khác ngoài chấp nhận sự thật này. Dập đầu với hắn mấy cái, hai người dắt díu nhau rời khỏi khách điếm.

“Kha thị vệ! Ngươi lăn tới đây cho bổn tiểu thư!” Thanh âm ngang ngược kiêu ngạo lại truyền tới, nam tử trung niên lấy lại bình tĩnh, bất đắc dĩ thở dài, quay đầu lại ra hiệu cho Mã ca và Tiểu Tam tử sau đó tiến vào sương phòng.

“Thuộc hạ bái kiến Lục tiểu thư. Vừa rồi tuy hai nha hoàn kia chọc giận tiểu thư nhưng xin tiểu thư chớ nóng giận quá mức. Thuộc hạ sẽ tìm những nha hoàn cơ trí, biết điều khác đến hầu hạ tiểu thư.”

Thật lâu không nghe được tiếng đáp, Kha thị vệ cẩn thận ngẩng đầu nhìn về phía người thiếu nữ, chỉ thấy nàng có vóc người nhỏ nhắn, khuôn mặt dịu dàng như phù dung, rõ ràng là một cô nương chưa trưởng thành, nhưng lại kiêu căng ngạo mạn, luôn luôn cậy mạnh lên mặt với người khác. Kha thị vệ trong lòng đánh giá nàng, nếu Lục tiểu thư không mở miệng nói chuyện, đó chính là mĩ nhân khí chất phi phàm, nhưng nàng vừa mở miệng, có thể dọa ngất một đại nam nhân. Thật sự không hề có tí tính cách nào của một cô bé mười ba mười bốn tuổi cả. Diệp thiếu gia nói đúng, đây chính là tính cách do Long Nhị gia dưỡng ra. Ai bảo Lục tiểu thư chính là nữ nhi có thiên phú luyện khí xuất chúng trong đám nữ nhi đông đảo của Long Nhị gia chứ.

“Hừ! Kha thị vệ ngươi đang suy nghĩ gì đấy? Có phải đang âm thầm chửi mắng bổn tiểu thư không?” Long Thiên Di chống nạnh, căm tức trừng hắn, sắc mặt bất thiện.

“Thuộc hạ sao dám? Lục tiểu thư hiểu lầm.” Kha thị vệ vội vàng phủ nhận.

“Vậy ngươi đang nghĩ gì?” Long Thiên Di không tin.

“Thuộc hạ đang nghĩ, nên tìm một nha hoàn như thế nào đến hầu hạ để tiểu thư thấy thoải mái đây.” Kha thị vệ nói.

Long Thiên Di hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu nói: “Vậy còn không nhanh chóng đưa người vào để bổn tiểu thư lựa chọn cẩn thận sao?”

“Dạ, thuộc hạ lập tức đi gọi người.” Kha thị vệ đang muốn cáo lui, Long Thiên Di lại nói: “Nếu lần này tìm người không vừa ý bổn tiểu thư, chức thị vệ này ngươi cũng không cần làm nữa, sớm dọn dẹp cuốn gói ra khỏi Long gia đi!”

Kha thị vệ cả người chấn động, không ngờ Lục tiểu thư lòng dạ độc ác hẹp hòi như vậy, không bỏ qua cho hắn. Hắn âm thầm lau mồ hôi, xem ra lần này chỉ có thể dựa vào vận may thôi.

Đi tới hậu viện, những nha đầu do Mã ca và Tiểu Tam tử chọn đang xếp thành hai hàng, đợi Kha thị vệ tới kiểm tra. Bọn họ tìm được không ít, tổng cộng có mười người, mỗi hàng năm người, đều từ mười đến mười lăm tuổi, tát cả đều cúi đầu, không dám ngó nghiêng.

“Kha thị vệ, những người này đều do chúng tiểu nhân tìm được, ngài xem có vừa mắt không?” Mã ca khuôn mặt tươi cười, nịnh nọt.

“Ta xem vừa mắt có ích lợi gì? Quan trọng là Lục tiểu thư có hợp ý hay không!” Kha thị vệ nghiêm nghị nói, đây chính là việc liên quan đến sự tồn vong của hắn ở Long gia, hắn không thể qua loa được.

Hắn đi tới trước mắt mấy nha đầu, chăm chú đánh giá.

“Ngẩng đầu lên!” Thấy hắn giọng nói uy nghiêm, hơn nữa trên người còn đeo kiếm, mấy nha đầu bị hắn dọa sợ, cả người run run, sao dám ngẩng đầu lên chứ.

Kha thị vệ không kiên nhẫn giơ tay ra, giữ chặt cằm của một nha đầu, nhìn qua cả đám.

Hắn vẫn nhíu chặt hai mày, không thấy một nha đầu nào hợp ý cả. Hắn hầu hạ Lục tiểu thư cũng đã lâu, tính tình của Lục tiểu thư cũng quen thuộc chút ít, nếu đưa những nha đầu không gan dạ, sáng suốt, suốt ngày chỉ biết khúm núm run rẩy này đến trước mặt Lục tiểu thư, chỉ sợ kết cục của bọn họ không khá hơn hai nha hoàn vừa nãy.

Tim của hắn càng ngày càng chìm, không thấy bất kì tia hi vọng nào.

Khi hắn đi đến trước mặt của hai người cuối cùng, nghĩ rằng sẽ phải bỏ qua, quay đầu lại, thấy người thứ hai từ cuối trở lên thoạt nhìn không tệ, là người cao nhất trong đám này, thân thể của nha đầu này cũng không giống những cô nương khác, có vẻ cường tráng, chắc chắn giỏi chịu đòn.

Kha thị vệ ánh mắt nhất thời sáng lên, cuối cùng cũng tìm được một người khác hẳn rồi, nói không chừng Lục tiểu thư tính tình quái dị sẽ thích nha hoàn cổ quái.

Có điều không biết dung mạo đối phương như thế nào.

Hắn muốn tự tay giơ cằm đối phương lên. Đối phương lại rút lui một bước tránh thoát tay hắn.

Hắn tiến lên một bước, đối phương lại lùi một bước.

Kha thị vệ nổi giận quát: “Ngươi đứng im cho ta! Ngẩng đầu lên!”

“Vị đại ca này… Tiểu nữ vô cùng xấu xí, sợ hù dọa đại ca, đại ca đừng nhìn” Thanh âm cô gái này rất không tự nhiên, vừa thô lại vừa

khàn.

Kha thị vệ lại càng hiếu kì hơn, bước một bước rộng, một tay giữ vai đối nàng, một tay dừng sức nâng cằm đối phương lên.

“A!”

“A!”

Hai tiếng kêu sợ hãi liên tiếp vang lên, hết Kha thị vệ lại đến lượt Mã ca bị dọa sợ.

Trên đời này tại sao lại có nữ nhân xấu xí như vậy chứ?

Kia rõ ràng là một khuôn mặt sưng như đầu heo!

“Đây là chuyện gì? Đây chính là người mà các ngươi tìm được sao? Các ngươi muốn dọa chết Lục tiểu thư sao?” Kha thị vệ nổi giận, trừng mắt nhìn Mã ca và tiểu Tam tử.

Mã ca dùng sức nháy mắt với Tiểu Tam tử, thật đúng là bị hắn hại chết.

Tiểu Tam tử nhức đầu, cẩn thận nói: “Tiểu nhân.. không cố ý! Hai tỷ muội các nàng cùng tới, muội muội nói muốn chữa trị cho tỷ tỷ nên tự nguyện bán mình làm nha hoàn. Tiểu nhân thấy hai người đáng thương nên cho vào.”

“Hồ nháo! Muội muội của nàng kia đâu? Là người nào?” Kha thị vệ trợn mắt, càng tức giận hơn. Phía sau đột nhiên có người chọc chọc hông của hắn, một thanh âm mềm mại vang lên

“Đại ca muốn tìm tiểu muội sao? Tiểu muội chính là muội muội của tỷ

tỷ!”

Quyển 5 - Chương 2: Tiểu Mặc Mặc nam giả nữ

Kha thị vệ nghe được tiếng nói, liền quay đầu lại, cúi đầu nhìn xuống, thấy một đứa bé đứng ở phía sau hắn, thân cao mới tới hông của hắn. Nhìn kỹ, chỉ thấy đứa bé kia mặt mày cong cong, khuôn mặt nhỏ bé trắng hồng, miệng nhỏ như anh đào, ngũ quan xinh xắn, khó có thể chê bai. Trên đầu của bé còn búi tóc đơn giản của nữ hài, trên người thì mặc một cái váy màu vàng nhạt, cả người thoạt nhìn phấn điêu ngọc trác, làm cho người ta hai mắt tỏa sáng.

Hài tử nhà ai vậy?

Lớn lên lại xinh đẹp như thế?

Đặc biệt chính là, hai đầu lông mày đứa nhỏ này còn có anh khí rất hiếm thấy ở các bé gái, mặt khác còn có một cổ khí chất tôn quí, làm cho người ta có ấn tượng rất sâu.

Nếu như đem đặt cùng một chỗ để so sánh với Lục tiểu thư, có thể thấy cô bé này đẹp hơn Lục tiểu thư rất nhiều, cũng có khí chất hơn rất nhiều.

Chỉ là, chiều cao này, tuổi này.....

Chân mày của Kha thị vệ nhướng lên: “Làm sao lại thấp như vậy? Ngươi mấy tuổi rồi?”

Tiểu Mặc nhón mũi chân, ngẩng đầu ưỡn ngực nói: “Ta..... Ta mười tuổi rồi!”

Giờ phút này bộ dạng bé đang cải trang, rõ ràng chính là sao chép vẻ ngoài của Tiểu Tĩnh khả ái, nhưng hiện tại nếu đem bé đang mặc nữ trang, đặt chung một chỗ cùng Tiểu Tĩnh, thì hai người thật đúng là không phân cao thấp nha.

Kha thị vệ lắc đầu, với vẻ không tin nói: “Mười tuổi? Ta xem ngươi nhiều lắm là cũng là sáu bảy tuổi.”

Tiểu Mặc chối: “Ta thật mười tuổi rồi, chẳng qua là lớn lên chậm một chút, không tin ngươi hỏi tỷ tỷ ta đi.”

“Vậy tỷ tỷ ngươi năm nay mấy tuổi? Ta xem nàng giống như đã hai mươi tuổi, đều có thể làm mẹ ngươi.” Kha thị vệ đem ánh mắt ghét bỏ đảo một vòng, căn bản là không có biện pháp nhìn được vào mắt cái tên tiểu tặc mặc nữ trang, hắn rất sợ mình nhìn nhiều hơn một chút, thì buổi tối sẽ gặp cơn ác mộng.

“Mẫu thân của ta mới không có xấu như vậy đâu!” Tiểu Mặc nhỏ giọng nói thầm.

Kha thị vệ quét một vòng xong, lại đem mấy cô bé mà Mã ca cùng Tiểu Tam Tử chọn lựa, một lần nữa xem xét kỹ một phen, nhìn tới nhìn lui, thật giống như cũng chỉ có đứa trẻ này là thuận mắt thôi. Cũng được cứ cho nó một lần cơ hội, có lẽ Lục tiểu thư tính tình cổ quái, sẽ chọn nó cũng không chừng.

“Tốt lắm, trừ đứa xấu xí kia, người còn lại theo ta cùng đi gặp Lục tiểu thư. Nhớ lấy, khi thấy Lục tiểu thư, các ngươi hãy cố gắng biểu hiện, gắng đạt tới sự vừa ý của Lục tiểu thư. Là phúc hay họa, hãy xem vận mệnh của các ngươi.”

“Dạ” chúng nữ tử sợ hãi nhanh chóng đáp.

Tiểu Mặc thì nhếch khóe môi lên mừng thầm.

Đuổi tiểu tặc kia đi, Tiểu Mặc liền đi theo một đám nữ tử, đến bái kiến Lục tiểu thư. Đi tới sương phòng, Long Thiên Di đang loay hoay với những tài liệu luyện khí, tính tình của nàng đúng là rất hung hăng, làm cho không người nào có thể chịu được, nhưng mà nàng đối với luyện khí luôn có lòng chân thành kiên trì và say mê. Mỗi khi nàng chuyên chú cho việc luyện khí, nàng giống như thay đổi thành một người khác, chăm chú, chuyên tâm, tựa như hiện tại vậy.

Một đám bọn nữ tử đã thấy người các nàng phải hầu hạ chính là một vị thiên kim tiểu thư tuổi độ chừng mười hai mười ba, thì tâm tình sợ hãi mới vừa rồi, hiện tại đã hoàn toàn bình tĩnh, vị tiểu thư này nhìn như thế nào cũng không giống thiên kim tiểu thư chỉ biết tùy tiện đánh chửi người a?

Tiểu Mặc đánh giá vị Lục tiểu thư này, bắt gặp nàng nắm trong tay một khối tinh thạch hiếm thấy, bé không khỏi bật thốt lên: “Di? Đây không phải là Ô tinh thạch sao?”

Lời của bé vừa nói ra, lập tức thu hút sự chú ý của tất mọi người, bao gồm Long Thiên Di.

Long Thiên Di quay đầu, nhìn về phía bé, ánh mắt tò mò trên dưới đánh giá một phen: “Ngươi biết ô tinh thạch? Vậy ngươi có biết công dụng của ô tinh thạch không?”

“Ta dĩ nhiên biết! ô tinh thạch so với các loại tinh thạch khác thì rất hiếm thấy, nhưng mà so với tinh thạch cao cấp giống như Long Tinh Thạch, thì lại kém một bậc. Dùng ô tinh thạch sẽ luyện chế ra vật phẩm có cấp bậc bảo khí, cao nhất thì có thể đạt tới thượng phẩm, nhưng còn phải xem thực lực của bản thân luyện khí sư có thể đạt

được thành tựu này hay không?.” Tiểu Mặc nói có trước có sao rất rõ ràng, đối với chút ít kiến thức luyện khí căn bản, bé đã sớm nghe sư phụ nói không biết bao nhiêu lần, nghe nhiều nên thuộc thôi.

Ánh mắt Long Thiên Di bỗng dưng sáng lên, đối với bé sinh ra hứng thú rất lớn, nàng ngẩng đầu nhìn Kha thị vệ cùng mấy nữ tử hắn đến, nàng chỉ vào Tiểu Mặc, hỏi: “Người này cũng là nha hoàn ngươi tìm đến?”

“Đúng vậy, Lục tiểu thư.” Kha thị vệ đoán không ra Lục tiểu thư đến tột cùng là tâm tình tốt hay xấu, nên thưa dạ đáp lời.

Long Thiên Di đi lên mấy bước, tới trước mặt Tiểu Mặc, khom người, đột nhiên đưa tay ngắt mạnh khuôn mặt nhỏ bé mũm mĩm của bé, nở nụ cười nói: “Nói cho ta biết, ngươi tên là gì?”

“Ta tên là Tiểu Mặc.” mặt của Tiểu Mặc bị nàng nắm đến đau, nhưng vì Tiểu Bạch, bé không thể tránh né, chỉ có thể ở đáy lòng thầm mắng. Chán muốn chết, không cho nắm mặt của ta nữa, bằng không cho người biết tay!

“Tiểu Mặc? Làm sao ngươi lại biết ô tinh thạch? Ô tinh thạch là vật vô cùng hiếm thấy, hơn nữa ngươi dường đối với thuật luyện khí hiểu được một chút kiến thức, nói cho ta biết, đến tột cùng là ngươi từ nơi nào học được?” Long Thiên Di không khỏi nổi lên lòng nghi ngờ, thử hỏi một hài tử, nếu như không có trải qua học tập huấn luyện đặc biệt, làm sao lại biết nhiều kiến thức có liên quan tới phương diện luyện khí như vậy chứ?

“Ta.....” Tiểu Mặc ở trong lòng suy tư, rồi hồi đáp, “Ta là nghe lén được!”

“Nghe lén được?” Long Thiên Di nheo mắt.

“Đúng! Nghe lén được! Trước kia, nhà chúng ta ở bên cạnh nhà của một gã luyện khí sư, hắn thường xuyên ở trong sân lớn tiếng đọc những thứ luyện khí này, ta nghe nhiều rồi, cũng sẽ thuộc.”

“Nghe nhiều sẽ nhớ? Vậy ngươi cũng quá thông minh rồi!” Long Thiên Di hài lòng gật đầu, chỉ vào hắn, đối với Kha thị vệ nói: “Đứa bé này không tệ! Coi như ngươi có lòng, đem nó giữ lại đi. Sau này nó sẽ theo ta phụ giúp luyện khí. Người còn lại, thì tùy tiện giữ lại hai người, để làm việc nặng.”

Kha thị vệ nhìn thấy Lục tiểu thư rốt cục cười hài lòng, trong lòng hắn mừng rỡ, coi như là hắn đã hoàn thành xong nhiệm vụ.

Long Thiên Di không để ý tới những người khác nữa, một tay kéo cổ áo của Tiểu Mặc lên, dắt đến bé đến một đống tài liệu luyện khí hỗn loạn trước mặt, vênh mặt hất hàm sai khiến: “Ngươi bây giờ nhanh chóng giúp ta đem tất cả những tài liệu luyện khí này chia rõ ràng ra, nếu có nửa điểm không tốt, thì phạt ngươi hôm nay không được ăn cơm, có nghe hay không?”

Người xấu!

Tiểu Mặc ở trong lòng nói thầm, được rồi, vì Tiểu Bạch, bé nhịn!

Chỉ cần có thể ở lại, bé có thể tìm ra cơ hội, cứu được Tiểu Bạch.

“Lục tiểu thư, ta đã nghe.” Tiểu Mặc ngửa đầu, hướng nàng cười một tiếng. Mẫu thân nói, lễ nhiều người không trách!

Long Thiên Di hơi sửng sờ, có chút bị nụ cười của bé làm cho hoa mắt. A, nhìn trái phải một tí, thấy bé thật đáng yêu, xinh đẹp. Có một tiểu nha hoàn xinh đẹp khả ái như vậy, đợi sau khi nàng trở lại Long

gia, nàng có thể so sánh cùng các tỷ tỷ rồi.

“Tiểu Mặc, sau này hãy cố làm việc cho tốt! Không nên chọc ta tức giận, biết không?” Nàng lại duỗi tay, đem khuôn mặt nhỏ bé kia hung hăng kéo ra, xúc cảm thật mềm mịn, thật đúng là không tệ!

Ngươi lại nắm mặt của ta? Ghét muốn chết!

Tiểu Mặc ở đáy lòng vô cùng ủy khuất, hừ, chờ ta cứu Tiểu Bạch ra xong, nhất định phải hung hăng nắm mặt ngươi lại!

“Biết rồi, Lục tiểu thư.”

Thấy hắn kính cẩn ngoan ngoãn như thế, Long Thiên Di hết sức hài lòng, xoay người, hướng ngoài cửa đi tới, còn bỏ lại lời nói: “Ta hiện tại đi dùng chút đồ ăn trưa, ngươi nên làm gì thì làm đi, chờ sau khi ta trở lại, ta muốn thấy phòng của ta thật chỉnh tề, nếu không, các ngươi đừng nghĩ sống khá giả!”

Tiểu thư điêu ngoa cuối cùng đã đi!

Tiểu Mặc nhìn một đống tài liệu luyện khí trước mắt, nghiêng đầu suy nghĩ, cái kẻ tồi tệ kia thu lấy Tiểu Bạch đang ở gian phòng nào đây? Phải làm thế nào mới có thể đến gần hắn?

“Tiểu Mặc, ngươi còn không mau làm việc? Một lát nếu Lục tiểu thư trở lại, thấy ngươi không có làm gì cả, nàng sẽ rất tức tối.”

“Đúng vậy a, chúng ta nên nhanh chóng đem việc làm xong, trước bình an lưu lại rồi hãy nói. Nghe nói người của Long gia đối với hạ nhân rất khẳng khái, cho tiền công rất nhiều đó.”

Hai nha hoàn khác được giữ lại nói.

Tiểu Mặc quay đầu, hướng hai người cười ngọt ngào: “Hai vị tỷ tỷ, Tiểu Mặc tay chân chậm chạp, sau này còn phải dựa vào hai vị tỷ tỷ giúp ta nhiều hơn.”

Hai nha hoàn chống không được nụ cười vô địch của bé, rối rít vây bắt bé, đối với bé yêu thích vô cùng.

“Tiểu Mặc, ngươi cứ yên tâm đi, sau này việc nặng để chúng ta làm, ngươi cứ an tâm địa phụng bồi Lục tiểu thư, giúp nàng luyện khí đi.”

“Đúng vậy a, ngươi nhìn ngươi còn nhỏ như vậy, đã phải tới làm nha hoàn của người ta, thật là đáng thương a. Sau này các tỷ tỷ sẽ cố gắng chiếu cố ngươi.”

“Cám ơn hai vị tỷ tỷ!” Tiểu Mặc thật lòng cảm động.

Thật vất vả mới đem việc làm xong, Tiểu Mặc chuồn êm ra khỏi gian phòng, nhìn quanh khắp mọi nơi. Bé đã thử cùng Tiểu Bạch trao đổi tâm linh, nhưng đáng tiếc sức mạnh của bảo vật kia quá lớn, bé căn bản không cách nào cùng Tiểu Bạch trao đổi rõ ràng được, chỉ có thể đại khái cảm giác được nó cách mình rất gần, hẳn là đang ở phụ cận không xa đây lắm

“Tiểu Bạch! Tiểu Bạch! ——”

Bé cúi đầu kêu nhỏ, trong lúc vô tình bé đi tới bên ngoài một gian phòng đang mở rộng ra cửa.

“Di? Cái bao quần áo này nhìn thật quen mắt? Chẳng lẽ nơi này chính là gian phòng của tên tồi tệ đó?” Bé đang muốn cất bước đi vào, thì phía sau khi bé đột nhiên có tiếng bước chân tới gần, bé bị làm cho sợ đến vội vàng trốn đi.

Núp ở góc tường, lộ ra đỉnh đầu nho nhỏ, bé tận mắt thấy một vị lão giả cất bước đi vào gian phòng. Thì ra là gian phòng này thật sự chính là gian phòng của tên tồi tệ đó, hừ hừ, bé nhất định phải nghĩ biện pháp lấy được bảo vật trên người, sau đó đem Tiểu Bạch từ bảo vật cứu ra!

Cũng không lâu lắm, Long Tam trưởng lão lại từ bên trong gian phòng đi ra, hướng phía đại đường khách sạn đi tới.

Tiểu Mặc ngó dáo dác lần nữa, rồi đi tới cửa gian phòng, bằng tốc độ nhanh nhất xông đi vào, đem các góc gian phòng dò xét một lần, đáng tiếc căn bản không bóng dáng món bảo vật đó, chớ nói chi là tìm được Tiểu Bạch.

Bé có chút ủ rũ, nhưng mà nghĩ lại bảo vật quan trọng như vậy, tên tồi tệ đó nhất định là cất giấu trong người, làm sao có thể dễ dàng bị bé lấy được chứ?

Hai tay nhỏ bé nâng cằm lên, suy tư một hồi lâu, bé bỗng nhiên lại có chủ ý.

Bé vùn vụt chạy trở về gian phòng hạ nhân mà Kha thị vệ chuẩn bị cho bé, gian phòng này là ba người xài chung, nhưng mà bây giờ chỉ có một mình bé thôi. Bé đem hết thảy bảo vật cất dấu trong chiếc nhẫn trữ vật đổ ra, bảo vật xếp thành một ngọn núi nhỏ, cả gian phòng chỉ một thoáng kim quang ngân quang chói lọi, nếu như giờ phút này có người lơ đãng đi ngang qua phòng của bé, nhất định sẽ cho là bên trong nhà có chuyện thần kỳ gì đó xuất hiện.

Thân thể nho nhỏ của Tiểu Mặc gục ở trên núi nhỏ bảo vật, khắp mọi nơi tìm kiếm, bé nhớ được khi bé cất dấu bảo vật, trong có mấy viên phích lịch đạn, còn có một bình thuốc xổ mẫu thân đặc chế, ở nơi

đâu đây?

Đầu óc bé mê mang dùng sức tìm, muốn trách chỉ đổ thừa bảo vật của bé nhiều quá, móc một hồi, mới rốt cục móc ra ba viên phích lịch đạn, còn có một bình thuốc xổ mẫu thân đặc chế.

Wow wow wow, thật tốt quá!

Có những thứ này, bé nhất định phải làm cho kẻ tồi tệ kia chịu đau khổ!

Bé ngồi chồm hỗm ở trên bảo vật đống, một tay cầm ba viên phích lịch đạn, một tay cầm một lọ thuốc xổ, mặt đầy hồng quang, ánh mắt lấp lánh, cười đến vô cùng giảo hoạt.

Màn đêm buông xuống.

Long Tam trưởng lão đem Diệp thiếu gia cùng Lục tiểu thư gọi đến phòng của hắn, ở trước mặt dặn dò bọn họ, chuyện ngày mai đi luyện khí minh tham gia khảo hạch.

“Diệp thiếu gia, Lục tiểu thư, lão phu đã cùng Kim đại sư của Luyện Khí Minh liên lạc xong rồi, chuyện các ngươi tham gia khảo hạch luyện khí sư, hắn sẽ âm thầm chiếu cố nhiều hơn. Diệp thiếu gia, ngươi tham gia khảo hạch luyện khí sư cấp năm, mà luyện khí minh đối với khảo hạch lần này hết sức coi trọng, đã sắp xếp thời gian là ở ba ngày sau, đến lúc đó sẽ có năm vị luyện khí đại sư cùng nhau tiến hành khảo hạch ngươi, trong đó Lạc đại sư Lạc Lâm có danh tiếng hiển hách nhất luyện khí minh sẽ tự mình trình diện.”

Long Thiên Diệp nghe được hai chữ “Lạc Lâm”, ánh mắt từ trước đến giờ đạm mạc đột nhiên sáng lên: “Ngươi là nói Lạc đại sư Lạc Lâm cũng sẽ đích thân tới hiện trường, chỉ điểm ta?”

“Không sai! Lão phu biết luyện khí sư Diệp thiếu gia ngươi sùng kính nhất, chính là Lạc đại sư Lạc Lâm, cho nên sau khi nghe được tin tức này, lão phu đã khẩn cấp muốn báo cho Diệp thiếu gia ngươi biết.” Long Tam trưởng lão nói.

“Thật tốt quá!” Long Thiên Diệp lộ ra sắc mặt vui mừng.

“Ta thì sao đây? Liễu Đại sư Liễu Cơ Nhã có phải cũng tới quan sát ta khảo hạch hay không?” Long Thiên Di vội hỏi.

Long Thiên Diệp nghe vậy, ở bên cạnh cúi đầu hừ lạnh một tiếng, giọng nói hơi giễu cợt: “Ngươi tham gia khảo hạch là luyện khí sư cấp hai, Liễu Đại sư chính là nữ luyện khí sư kiệt xuất nhất của luyện khí minh, nàng làm sao có thể đến quan sát một luyện khí sư cấp hai nho nhỏ khảo hạch chứ?”

“Tứ ca, ngươi rốt cuộc có ý gì sao? Tại sao cứ khắp nơi đối nghịch với ta? Ta là muội muội ruột của ngươi đó!” Long Thiên Di bất mãn nói.

“Ta tình nguyện không có muội muội ruột vậy điêu ngoa như ngươi vậy.” Long Thiên Diệp nói nhỏ một tiếng, rồi xoay người rời khỏi phòng.

“Long Thiên Diệp, ngươi chờ đó cho ta! Sau khi về nhà, xem ta như thế nào tố cáo cùng phụ thân!” Long Thiên Di quơ quả đấm, nổi giận đùng đùng, muốn đuổi theo.

Long Tam trưởng lão thấy thế, liền tiến lên ngăn cản nàng: “Lục tiểu thư, đừng nổi giận! Sáng mai ngươi sẽ phải tham gia khảo hạch rồi, hay là về ngủ sớm một chút đi, nghỉ ngơi thật tốt một đêm, ngày mai mới có thể phát huy được trạng thái tốt nhất.”

“Đáng tiếc không thấy được Liễu Đại sư, người ta rất sùng bái nàng.” Long Thiên Di bĩu môi, hơi có chút ủ rũ.

“Lục tiểu thư chỉ cần cố gắng phát huy, bằng vào thiên phú của Lục tiểu thư, nhất định sẽ khiến cho Liễu Đại sư chú ý, cho nên ngươi không cần nản chí. Hơn nữa, lão phu đã cùng Kim đại sư hảo hảo chào hỏi, hắn sẽ cung cấp cho ngươi luyện lò cùng nguyên liệu luyện khí tốt nhất, bảo đảm ngày mai ngươi có thể thuận lợi thông qua khảo hạch.” Long Tam trưởng lão nói.

“Đó là dĩ nhiên! Tài nghệ luyện khí của Bổn tiểu thư đã sớm vượt qua cấp hai, lần này bất quá là tới biểu diễn một chút thôi, luyện khí minh nhận là chắc rồi.” Long Thiên Di vẻ mặt xấc láo nói, đối với tài nghệ luyện khí của mình vô cùng có lòng tin.

Vừa lúc đó, đột nhiên trong phòng vang lên một tiếng “bủm” nặng nề, sau đó mùi hôi bay ra bốn phía.

Long Thiên Di bưng kín miệng mũi của mình, nhìn Long Tam trưởng lão ghét bỏ nói: “Tam trưởng lão, ngươi đánh rắm thối quá a! Phiền toái ngươi lần sau trước khi đánh rắm, có thể nhắc nhở trước một tiếng hay không? Thối gần chết! Ta đi trước!”

Nét mặt già nua của Long Tam trưởng lão nghẹn đỏ lên, cười khổ không dứt, nha đầu này miệng mồm quá ác đi? Hắn là Tam trưởng lão của Long gia, nàng cũng nên cho hắn chừa chút mặt mũi a.

Ọt ọt ọt.....

Bụng đột nhiên reo lên, Long Tam trưởng lão che bụng của mình, thống khổ khó nhịn.

Đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ là ăn nhầm đồ hư?

Phóng một bước xa, hắn chạy ra khỏi gian phòng.

Trong bụi cỏ ngoài cửa phòng, Tiểu Mặc ngồi chồm hổm ẩn núp, bé che cái miệng nhỏ nhắn, cười đến mặt sắp rút gân.

Kẻ tồi tệ, rốt cục trúng chiêu rồi.

Tốt, bước tiếp theo của kế hoạch!

Tiểu Mặc tung người nhảy một cái, liền nhẹ nhàng rơi xuống đất, đuổi theo Long Tam trưởng lão đến nhà xí của khách sạn.

Ngồi chồm hổm đang ở trên tảng đá lớn xong, thấy tận mắt Long Tam trưởng lão vào nhà xí, trong tay Tiểu Mặc lấy ra một nạn thun, tiếp theo lấy ra một viên phích lịch đạn. Bé nheo lại một con mắt, kéo dây hướng về phía nhà xí bắn ra.

“Trúng!” Bé lẩm bẩm.

Phích lịch đạn rời dây cung, vạch lên đường vòng cung rồi bay về phía nhà xí.

Oanh!

Một tiếng nổ thật lớn vang lên, khói cuồn cuộn dầy đặc, nóc nhà nhà xí triệt để bị nổ tung.

“Người nào, rốt cuộc là người nào đánh lén lão phu?” bên trong nhà xí truyền đến tiếng gầm gừ của Long Tam trưởng lão, cùng với tiếng

nổ vô tiếng đánh rắm của hắn, nhất thời đem những người còn lại trong khách sạn kinh động đi ra.

Tiểu Mặc nghe được tiếng bước chân chung quanh, bé vội vàng chuồn mất, một đường trở về chạy, nhưng mà bé không có trở lại gian phòng của mình, mà núp ở trong bụi cỏ đối diện gian phòng của Long Tam trưởng lão, tiếp tục rình mò.

Cũng không lâu lắm, Long Tam trưởng lão trở lại, hắn nổi giận đùng đùng, xa xa là có thể nghe thấy được mùi thúi trên người hắn, nên phàm là người nhìn thấy hắn đều tránh lui.

Tiểu Mặc che cái miệng nhỏ nhắn, cười trộm.

“Chết tiệt! Rốt cuộc là người nào đang trêu cợt lão phu?” tâm tình của Long Tam trưởng lão kém đến cực điểm, hướng về phía ngoài cửa hô lớn, “Người đâu, mau chuẩn bị nước tắm cho lão phu!”

Ngoài cửa có người đáp, sau đó rối rít bận rộn, chuẩn bị nước tắm.

Tiểu Mặc lẳng lặng canh giữ ở ngoài cửa, nhìn bọn hạ nhân ở trong phòng Long Tam trưởng lão ra ra vào vào, rất nhanh, trong phòng liền toát ra đám sương trắng, thoạt nhìn người bên trong đã bắt đầu tắm rửa.

Đó là một cơ hội tốt a!

Tiểu Mặc đang suy nghĩ, phải như thế nào mới có thể trộm được bảo vật của đối phương, thân thể vừa mới chuyển động, ai ngờ phía sau, đột nhiên có người níu lấy lỗ tai của bé.

“Giỏi lắm! Ta nói ngươi đi nơi nào lười biếng, nguyên lai là chạy tới nơi này!” Tiểu Mặc quay đầu lại, thấy được khuôn mặt cáu giận của

Long Thiên Di.

“Đau! Buông tay!” Tiểu Mặc bị nàng kéo lỗ tai làm đau, theo bản năng nhấc chân lên, đá vào trên đầu gối của Long Thiên Di. Long Thiên Di không kịp đề phòng, ngửa người một cái liền ngã xuống trên mặt đất.

“Ngươi..... Ngươi dám đánh ta?” Long Thiên Di nổi giận, vươn hai tay ra, tung mình hướng bé đánh tới, làm bộ dạng sẽ bóp cổ bé.

Tiểu Mặc lắc mình một cái trốn thoát, lúc này tất nhiên là muốn tự vệ.

“Ngươi..... Ngươi biết võ công?” Long Thiên Di ngu ngơ một trận, không nghĩ tới thân hình của đối phương linh hoạt như vậy.

Tiểu Mặc ở đáy lòng lộp bộp một trận, thiếu chút nữa là lộ tẩy rồi. Hiện tại Tiểu Bạch còn không có cứu ra, bé không thể rời đi, thôi, để cho nàng đánh mấy cái vậy, cùng lắm là sau này bé sẽ đánh trở lại thêm mấy cái.

“Ta..... Ta không biết võ công, mới vừa là phản ứng bản năng. Lục tiểu thư, ta sai rồi, ngươi cũng đừng đánh ta nha.” Tiểu Mặc mếu miệng, lộ ra một bộ mặt vô tội đáng thương.

Long Thiên Di lắc đầu, nghĩ thầm cũng phải, hài tử mới có bao lớn đâu, làm sao có thể biết võ công, hơn nữa thân thủ còn lợi hại như thế chứ? Nhất định là nàng hoa mắt.

Nhìn lầm rồi, tâm tình của nàng mới hơi chuyển biến tốt đẹp một chút, đưa tay, hung hăng nắm lấy gương mặt của bé: “Ngươi lại dám đá bổn tiểu thư, ngươi thật to gan? Ta hiện tại phạt ngươi đi nấu nước, không nấu được một vạc nước lớn, ngươi cũng đừng nghĩ đi ngủ!”

Tiểu Mặc nhíu lại mặt, thịt trên gương mặt bị nàng kéo rất đau, bé cắn răng, mới không có làm cho mình kêu ra tiếng.

Lúc này, Long Tam trưởng lão ở trong phòng nghe được tiếng nói, mặc áo tắm dạo bước đi ra ngoài ngó nhìn.

“Lục tiểu thư? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì, ta đang giáo huấn nha hoàn của ta!” tay Long Thiên Di nắm ở trên mặt Tiểu Mặc trước sau vẫn không có buông ra, nàng nhìn Long Tam trưởng lão một cái, rồi đưa tay phẩy phẩy lỗ mũi, ghét bỏ nói, “Tam trưởng lão, chuyện này là sao? Làm sao trên người càng ngày càng thúi thế?”

Long Tam trưởng lão rất là lúng túng, ho nhẹ mấy tiếng nói: “Lục tiểu thư, ngày mai ngươi còn phải tham gia khảo hạch luyện khí sư, hay là sớm đi trở về nghỉ ngơi đi, những chuyện khác, ngươi cũng đừng quản.”

“Ta mới lười quản đó!” lỗ mũi Long Thiên Di hướng lên trời, hừ lạnh một tiếng, sau đó trực tiếp nắm má Tiểu Mặc, lôi kéo bé rời đi, “Nhanh lên một chút đi nấu nước cho ta! Nếu như để cho ta phát hiện ngươi lười biếng nữa, ngươi nhất định phải chết!”

“Đau! Đau!” Tiểu Mặc nặn ra hai giọt nước mắt, nhưng không dám đánh trả, dưới đáy lòng thì hận chết nàng.

Long Tam trưởng lão bất đắc dĩ lắc đầu, tính tình của Lục tiểu thư này, thật không phải người bình thường có thể chịu được được rồi. Trong lúc đang suy tư, trong bụng lại bắt đầu ọt ọt kêu vang, hắn khẽ nguyền rủa một tiếng rồi vội vàng bọc áo tắm, hướng về phía nhà xí chạy đi.

Xa xa, Tiểu Mặc quay đầu lại thấy một màn như vậy, âm thầm cắn răng. Đáng tiếc, kế hoạch của bé toàn bộ để cho vị Lục tiểu thư này đảo loạn rồi, thật là chán chết!

Ở góc độ nàng không có nhìn tới, Tiểu Mặc hướng nàng le lưỡi, làm ngoáo ộp. Sớm biết, bé đã ở trong thức ăn của nàng bỏ thuốc rồi, sớm muộn gì cũng sẽ làm cho nàng nếm thử mùi vị tiêu chảy là như thế nào.

" Đây chính là giếng nước." Long Thiên Di lôi kéo bé đi tới trước một cái vạt nước lớn mà mấy người ôm cũng không hết, đối với hắn vênh mặt hất hàm sai khiến nói, "Tối nay nếu ngươi không đem bể nước này đổ đầy, đừng mơ tưởng ngủ! Sáng mai, ta sẽ tới kiểm tra, nếu như phát hiện bể nước chưa đầy, ta sẽ cho người ra sức đánh ngươi một trận, sau đó đem ngươi đuổi ra khách sạn! Có nghe hay không?"

Lục tiểu thư này thật là ác độc!

Tiểu Mặc cố chịu đựng không cãi vã vô ích.

"Nghe được." Bé lại không thể không đáp ứng.

Long Thiên Di hướng phía bé hừ lạnh một tiếng, rút hai tay lại, xoay người rời đi.

Tiểu Mặc giơ tay lên, vuốt vuốt mặt của mình, chỗ bị nàng kéo qua, bây giờ còn rát, đau chết người.

Hừ, nếu không phải vì cứu Tiểu Bạch, bé sớm đã ở trên mặt nàng, hung hăng nhéo lại một trận. Ngươi là ai chứ? Có gì đặc biệt hơn người?

Thu hồi tầm mắt, phát hiện trên mặt đất có một con cóc, ánh mắt của bé chợt phát sáng, lóe lên một tia giảo hoạt.

Long Thiên Di hầm hừ hướng sương phòng của mình mà đi, đột nhiên cảm giác có đồ vật gì đó rơi xuống trên đầu của nàng, lực đạo cũng không nhẹ, cả người nàng chấn động, giơ tay lên sờ phía đỉnh đầu của mình.

Đây là cái gì?

Làm sao sờ mềm mềm nhớt nhớt thế?

Nàng đưa tay bắt xuống, đem cái vật mềm nhớt kia bắt được, đưa đến trước mắt của mình.

“A! ——”

“Cứu mạng a ——”

Long Thiên Di bị làm cho sợ đến nhanh chóng buông tay, rồi chạy trối chết như điên.

Cách đó không xa bể nước, lộ ra một đỉnh đầu nho nhỏ, bé cúi đầu nhìn nhìn trong tay mình một chút, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều là nụ cười.

Múc nước, múc nước, múc nước.....

Tiểu Mặc đứng ở bên giếng nước, cố gắng lôi kéo từng thùng nước giếng, mệt mỏi đến đầu đầy mồ hôi.

Cánh tay bắp chân của bé nhỏ xíu, có thể xách được một thùng nước cũng không tệ rồi, còn muốn để cho bé đem cả bể nước đổ

đầy, đó là nhiệm vụ không thể nào hoàn thành.

Mới múc mấy thùng nước thôi, Tiểu Mặc đã chịu không được rồi, nửa tựa vào bên cạnh bể nước, ngủ gục.

Mí mắt nhướng lên nhướng xuống mấy lần, bé rốt cục nặng nề ngủ.

Trong mộng, bé mơ thấy Tiểu Bạch, hắn thấy Tiểu Bạch đang ở trong một cái biển lửa, thống khổ giãy dụa, mà bé lại chỉ có thể ở xa xa nhìn nó, không thể giúp đỡ gì.

“Tiểu Bạch ——”

“Tiểu Bạch ——”

“.....”

Trong giấc mộng, bé chảy nước mắt.

Nhưng vẫn đang ngủ, có người đưa bé bế lên, đưa vào trong một cái chăn ấm áp.

Thật là ấm áp!

Bé có chút không muốn tỉnh lại, cứ như vậy mơ mơ màng màng mà ngủ thật say.

Hừng sáng, cửa phòng đột nhiên bị đá văng.

Bên trong nhà, cả ba người đều tỉnh dậy.

“Lục tiểu thư!”

“Lục tiểu thư!”

Hai nha hoàn khác rối rít xuống giường hành lễ với Long Thiên Di đang bước vào cửa.

Tiểu Mặc mơ hồ dụi dụi mắt, thiếu chút nữa cho là mình còn đang ở trong Vọng Khê lầu của Vạn Hoàng học viện rồi, liếc thấy Long Thiên Di đột nhiên xông vào, bé lập tức liên tưởng đến chuyện múc nước đêm qua.

Nguy rồi!

Bể nước còn không có đổ đầy? Làm sao bây giờ?

Di? Đúng rồi, bé không phải là đang ở bên cạnh giếng múc nước sao? Làm sao mà trở lại gian phòng thế?

Bé gãi gãi đầu, rất là khó hiểu, không hiểu được đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Long Thiên Di đi mấy bước tới bên giường của Tiểu Mặc, đưa tay, từ trong chăn nhéo bé kéo ra ngoài: “Mấy giờ rồi rồi? Làm sao còn chưa chịu rời giường? Không biết hôm nay bổn tiểu thư phải đi luyện khí minh tham gia khảo hạch sao?”

Di? Chẳng lẽ ý của nàng là để cho bé theo nàng đi luyện khí minh sao? Vậy bể nước..... Chẳng lẽ nàng quên mất?

Long Thiên Di lại nói: “Đúng rồi, tối hôm qua ngươi làm không tệ, nước đã đổ đầy vạc, bổn tiểu thư rất hài lòng. Hiện tại, ngươi lập tức rời giường cho ta, sau đó tự mình thu thập sạch sẽ, rồi cùng ta đến luyện khí minh. Hôm nay ta phải tham gia khảo hạch luyện khí sư, ngươi sẽ chịu trách nhiệm quản lý tài liệu luyện khí của ta

Quyển 5 - Chương 3: Ta không phải là người của Long gia!

Một đội xe ngựa từ từ mà đi, lá cờ tam giác có thêu huy hiệu của Long, cắm ở bốn góc xe ngựa, vừa khí phái mà uy nghiêm. Trước sau trái phải của xe ngựa, đều có thị vệ mang bội kiếm làm hộ vệ, mọi người đề cao tinh thần nghiêm nghị, khiến người đi đường tự giác thối lui hai bên nhường đường, mà không dám nhích tới gần.

Hôm nay đội ngũ hộ tống xe ngựa này, chính là của Lục tiểu thư, Long Tam trưởng lão và Tứ công tử của Long gia cùng nhau đồng hành, đội ngũ như vậy di chuyển ở Thiên Hỏa thành, cũng đủ cho mọi người chớp mắt ngắm nhìn không dứt.

“Nhìn xem, đó là xe ngựa của Long gia! Thật là khí phái a!”

“Nghe nói ngồi trong xe ngựa chính là thiên kim tiểu thư của Long Nhị Gia: Long Thiên Di, có thiên phú luyện khí kinh người, lần này đi luyện khí minh chính là vì tham gia khảo hạch luyện khí sư cấp hai, nàng rất có khả năng sẽ trở thành nữ luyện khí sư nhỏ tuổi nhất đấy.”

“Có thật vậy không! Nữ nhân có thiên phú luyện khí vốn không nhiều lắm, tuổi của nàng chỉ mới mười hai tuổi, cũng đã có tư cách tham gia khảo hạch luyện khí sư cấp hai rồi, tiền đồ quả thật vô lượng a.”

“Không sai, tuy nói chỉ có luyện khí sư từ mười tuổi trở lên mới có tư cách tham gia khảo hạch luyện khí sư cấp hai, nhưng phần lớn người khác tới tham gia khảo hạch luyện khí sư cấp hai ở luyện khí

minh đều là luyện khí sư đã vượt qua mười bốn mười lăm tuổi luyện khí sư còn trẻ mà thiên phú kinh người giống như Long Thiên Di, thật là hiếm thấy.”

“Long gia ở Bàn Long thành, huyết mạch của gia tộc bọn hắn, cho tới bây giờ đều lấy thiên phú luyện khí siêu phàm làm thước đo, từ gia chủ đời thứ nhất bắt đầu kéo dài đến nay, mỗi một thời đại không biết có bao nhiêu thiên tài luyện khí sư. Nghe nói thế hệ này thiên phú kiệt xuất chính là Tứ công tử cùng Lục tiểu thư của Long Nhị Gia, trong đó công tử Long Thiên Diệp của Long Nhị Gia, chỉ mới hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, cũng đã là luyện khí sư cấp bốn rồi, qua ít ngày sẽ phải tham gia khảo hạch luyện khí sư cấp năm. cấp bậc của Luyện khí sư không giống với cấp bậc võ công, rất khó khăn mới đột phá vượt qua một cấp, thành tựu giống như Long Thiên Diệp, phải nói tương đối cao rồi.”

“Một gia tộc anh tài a, thật là làm cho người người hâm mộ!”

“.....”

Ngoài xe ngựa, dân chúng bàn tán xôn xao, phần lớn đều là giọng điệu ca ngợi.

Long Thiên Di nghe đến những lời khen này, thì tâm tình rất là vui vẻ.

“Nghe được không? Long gia chúng ta ở Long Tường đại lục chính là nổi tiếng như thế, nếu sau này ngươi ngoan ngoãn đi theo bổn tiểu thư, bổn tiểu thư sẽ bảo vệ ngươi, không người nào dám khi dễ ngươi.”

” Ngươi khi dễ ta!” Tiểu Mặc ngồi ở bên người của nàng, lẩm bẩm nói. Có gì đặc biệt hơn người, cha ta cũng họ Long đó!

“Ngươi nói cái gì?” Long Thiên Di tròn mắt trừng lên, hướng bé hừ lạnh một cái.

Tiểu Mặc làm bộ không nghe thấy, nghiêng mặt đi vén rèm cửa sổ xe ngựa.

“Vút ——”

Một chiếc phi tiêu màu đen xuyên thấu qua rèm, đột nhiên phá không bay vụt vào, Tiểu Mặc nhanh nhẹn lắc mình trốn đi, phi tiêu bay ngang chóp mũi hắn, bay về phía Long Thiên Di.

“Tiểu Mặc, mau..... Mau bảo vệ ta!”

Phi tiêu lúc này đã cắm ở trên đỉnh đầu của Long Thiên Di, làm nàng bị sợ đến một cử động cũng không dám, hai chân thì run cầm cập.

Xe ngựa nhanh chóng dừng lại.

Chuyện gì xảy ra?

Ngoài xe ngựa, có tiếng đao kiếm chạm nhau truyền đến, Tiểu Mặc vén lên một góc màn xe, thấy được bên ngoài xe không biết từ chỗ nào mà xuất hiện một đám Hắc y nhân, cùng đội hộ vệ Long gia đánh nhau thành một đống.

Ở bên trong hỗn chiến, có một tên Hắc y nhân giơ kiếm xông vào xe ngựa, hắn nhìn chung quanh hai người Tiểu Mặc và Long Thiên Di một chút: “Các ngươi ai là Lục tiểu thư của Long gia?”

Long Thiên Di vừa nghe là tới tìm mình, nhất thời bị làm cho sợ đến khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trắng bệch.

Tiểu Mặc thì không chút do dự đưa tay chỉ hướng Long Thiên Di, lúc này không ra bán đứng nàng, còn chờ khi nào chứ?

Hai mắt Long Thiên Di trợn trắng một cái, lập tức bị sợ đến bất tỉnh luôn.

Hắc y nhân chần chờ, suy tư nói: “Nàng thật sự là Lục tiểu thư của Long gia? Làm sao lá gan nhỏ như vậy? Ta xem ngươi mới giống là Lục tiểu thư Long gia.” Hắc y nhân đem Tiểu Mặc trên dưới đánh giá một phen, đưa tay ra định bắt bé.

Tiểu Mặc nóng nảy, hướng hắn khoát khoát tay: “Ngươi nhận lầm rồi, ta chỉ là một tiểu nha hoàn!”

Hắc y nhân tựa hồ đối với tin tức về Lục tiểu thư của Long gia nắm giữ được không nhiều lắm, trong khoảng thời gian ngắn rất khó mà phán đoán, suy tư một chút liền nói: “Vậy thì bắt cả hai!”

Hai tay hắn đưa ra, hướng hai người chộp tới.

Tiểu Mặc lắc mình một cái trốn thoát, xẹt một tiếng, từ dưới nách Hắc y nhân chui qua. Hắc y nhân khẽ hoảng thần, không ngờ đến thân thủ của nó cư nhiên lạo linh hoạt thế, nhìn xem ta bắt được ngươi không?

Hắc y nhân cùng bé so sánh sức lực, xoay người lại giơ móng vuốt, đánh úp về phía cổ áo của Tiểu Mặc. Mới vừa rồi Tiểu Mặc sở dĩ có thể tránh né được, là bởi vì đối phương đánh giá thấp bé, không ngờ rằng bé tuổi nhỏ như thế, lại biết võ công. Song lần này chộp tới, cũng không có phí nhiều sức lực đã được bé. Hắn là thực lực gì, còn Tiểu Mặc là thực lực gì, căn bản là không cần nhắc tới, nếu không có đủ thực lực, hắn cũng không thể đột phá vòng bảo vệ, để vào xe ngựa giết người.

“Buông! Buông!” hai chân Tiểu Mặc bị treo ngược lên trời không ngừng đá đạp, nhưng hoàn toàn bất lực “Nếu ngươi không buông, ta liền sẽ xuất chiêu ác độc đó!”

“Tốt! Vậy hãy để cho ta mở rộng kiến thức cái gọi là chiêu ác độc của ngươi! Ta vô cùng mong đợi!” Hắc y nhân cười lạnh mấy tiếng, cái tay còn lại bắt lấy Long Thiên Di đang bất tỉnh đi, một tay nhấc một tay xách, định hướng ngoài xe ngựa phóng ra.

“Là ngươi ép ta!” trong mũi Tiểu Mặc phun khí giận, một cái nhỏ tay sớm đã đem Thiên vương Kính giữ ở bên trong, bé đột nhiên đem Thiên vương Kính giơ lên, mặt kính hướng về phía Hắc y nhân chiếu qua, “Ngươi biến đi!”

Trước mắt Hắc y nhân hiện lên một luồng ánh sáng, còn không có thấy rõ trong tay đối phương cầm cái quái gì, thì cả người liền từ trong xe ngựa bắn bay ra ngoài. Theo sát thân ảnh của hắn, còn có một luồng sáng cực kỳ chói mắt, tựa như sao băng chợt lóe lên rồi biến mất.

Ngoài xe ngựa, vẫn đánh nhau kịch liệt như cũ, Hắc y nhân tách đội hộ vệ của Long gia ra, bao vây xe ngựa lại, bọn hộ vệ Long gia một vòng rồi tiếp theo một vòng xông lên, song phương đều đang giành giật từng giây. Hắc y nhân thì hi vọng thủ lĩnh của mình mau sớm đưa nhân vật mục tiêu bắt được vào tay, hoàn thành nhiệm vụ bắt cóc lần này, đội hộ vệ của Long gia thì lo lắng an nguy của Lục tiểu thư, song phương đều ở đem hết toàn lực ra.

Đang lúc Hắc y nhân nghe được tiếng cười của thủ lĩnh, cho là hắn đã đắc thủ, ai ngờ thủ lĩnh của bọn họ đột nhiên phá cửa sổ bay ra, cả người tựa như một quả cầu, bị bắn bay xa xít mù, làm được cái này phải bao nhiêu sức lực, mới có thể đem người bắn bay đi ra

ngoài xa như vậy?

Phải biết rằng thực lực của thủ lĩnh là mạnh nhất trong bọn họ, cư nhiên lại bị người ta xem như quả bóng mà đá bay, điều này sao có thể? Chẳng lẽ bên trong xe ngựa còn cất giấu một vị cao thủ tuyệt đỉnh sao?

Ánh sáng của Thiên vương Kính chợt lóe lên rồi biến mất, người bình thường chưa chắc có thể phát hiện được, chỉ cho là kiếm khí phản quang tạo thành. Nhưng trong đám người, có một người nhạy cảm bắt được luồng sáng đó, nhất thời lộ ra vẻ vui mừng. Người này là một vị phụ nhân trung niên, người mặc váy màu xanh, tư thái thướt tha, phong vận dư âm, nàng đang muốn tiến lên ngó nhìn xem đến tột cùng là chuyện gì, thì lúc này, hộ vệ Long gia đến, ngăn trở nàng tiến bước.

” Tam trưởng lão Long gia tới!” Trong đám người có người hô lớn, mọi người quay đầu, thì thấy một người thuận gió mà đến, áo bào phần phật, khí thế uy nghiêm, nương theo hắn đến, mọi người không cách nào chóng được áp lực mạnh mẽ của hắn. Ở phía sau hắn, cao thủ Long gia ùn ùn kéo đến, lòng bàn chân sinh gió, khí thế hùng tráng, giống như thiên quân vạn mã.

Bọn họ mới là cao thủ chân chánh của Long gia, thực lực chân chánh của Long gia, phong thái chân chính của Long gia!

Bọn thị vệ bảo vệ ở bên cạnh xe ngựa Long gia nhìn thấy Tam trưởng lão cũng những cao thủ khác đến, tinh thần mọi người nhất thời phấn chấn, khí thế uể oải mới vừa rồi đã biến mất.

” Tặc nhân to gan! Lại dám đánh lén người của Long gia ta?” Long Tam trưởng lão lớn tiếng quát, uy nghiêm vô cùng, chỉ bất quá dưới hốc mắt của hắn có quần thâm rất đậm, giống như đêm qua ngủ

không được ngon giấc. Cũng phải bị rượt cả đêm, hắn có thể ngủ có ngon sao? Cái này còn không phải quỷ gây sự Tiểu Mặc Mặc ban tặng? May mà Long Tam trưởng lão công lực hùng hậu, trải qua cố gắng, bức ra một bộ phận dược lực, cho nên so với bình thường người khôi phục được nhanh hơn nhiều lắm, nếu không, hôm nay hắn làm sao còn có khí lực đi ra khỏi khách sạn chứ?

“Người! Giết hết thảy cho ta! Một tên cũng không để lại! Dám mạo phạm người Long gia ta, thì phải trả giá thật nhiều!”

“Dạ! Hết thảy giết, một tên cũng không để lại!” các cao thủ Long gia nhất tề hô to, khí thế như mây hồng.

Hắc y nhân nghe được tiếng hô, trong lòng không khỏi sinh khiếp đảm, bọn họ vốn chỉ là muốn tốc chiến tốc thắng, bắt Lục tiểu thư trước đã, họ không nghĩ sẽ cùng người của Long gia dây dưa, ai ngờ chuyện phát sinh đột nhiên, xuất hiện biến cố. Thủ lĩnh của bọn họ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bọn họ không khỏi luống cuống, nhìn lẫn nhau, muốn phân tán bốn phía để chạy.

Long Tam trưởng lão há có thể để cho bọn họ chạy trốn?

Hai cánh tay to lới giương lên, gió ở ống tay áo lay động, vù vù, liên tục đánh ra hai chưởng, đánh vào trên lưng hai gã Hắc y nhân sắp chạy ra khỏi vòng vây, hai người này lập tức hộc máu bỏ mình.

” Cao thủ truyền kỳ cảnh. Mọi người chạy mau a!”

Hắc y nhân kinh hô lên, rồi bỏ chạy tứ tán mọi nơi, trong đám bọn họ thực lực mạnh nhất là thủ lĩnh, cũng mới là cao thủ Huyền tôn tứ phẩm, bọn họ làm sao địch nổi một cao thủ Huyền Hoàng chi cảnh? Một khi Tam trưởng lão thi triển thực lực của hắn, khiến mọi người đều sinh lòng sợ hãi.

“Giết!” Những cao thủ của Long gia xông lên đánh lén, đem cả đám người Hắc y nhân chém đầu dưới kiếm, trên đường cái nhất thời bị máu tươi nhuộm đỏ, đám người vây xem bị dọa sợ đến không ngừng mà lui về phía sau.

Tiểu Mặc ló đầu gục ở nơi cửa sổ xe, ngửa đầu một cái vừa lúc có thể thấy bóng lưng uy phong lẫm lẫm của Long Tam trưởng lão, bé nhíu nhíu hai chân mày nho nhỏ, rất là khó chịu. Cái tên tồi tệ này thật sự là thật lợi hại, cho dù mình có thật tiếp cận hắn, cũng không có biện pháp từ trên người hắn đem bảo vật kia trộm được, mà cứu Tiểu Bạch ra. Theo bộ dáng giả trang thành tiểu nha hoàn hiện tại của bé, để tìm biện pháp nhích tới gần bên người của Long Tam trưởng lão, chưa chắc là làm được.

Làm sao bây giờ?

Xem ra bé phải nghĩ phương pháp khác mới được.

Ở phía xa, thủ lĩnh Hắc y nhân chật vật bò dậy, ở xa xa thấy được một màn người của Long gia tru diệt đồng bọn của hắn, phần gáy hắn chợt lạnh, làm gì còn dám xông về phía trước chứ? Hắn xoay người thoát đi khỏi đường cái, nghĩ lại xem như cái tiểu nha hoàn kia đã cứu hắn một mạng, nếu không hắn cũng sẽ trở thành vong hồn dưới kiếm của Long gia.

“Tam trưởng lão, trừ thủ lĩnh của bọn họ đã bỏ chạy ra, những người còn lại toàn bộ đã bị mất mạng tại chỗ!” Có cao thủ hồi báo nói.

“Cẩn thận nhìn kỹ một chút, bọn họ rốt cuộc là người nào?” Long Tam trưởng lão hỏi.

Cao thủ bẩm báo: “Hồi Tam trưởng lão, trên người bọn họ không có

vật hay biểu tượng đặt trưng gì, nhưng xem võ công của bọn hắn, cũng có chút giống người của Viên gia.”

“Lại là Viên gia? Chờ đó, lão phu chắc chắn để cho bọn họ biết tay!” Long Tam trưởng lão cười âm hiểm xong liền quay đầu, cất bước đi về phía xe ngựa, “Lục tiểu thư, người không sao chớ?”

Vào lúc này Long Thiên Di vừa vặn tỉnh lại, nghe được Long Tam trưởng lão hỏi thăm, nàng lắc đầu, trong đầu hình ảnh ngắt quảng từ từ hiện lên. Nàng bỗng nhiên thanh tĩnh, cả người đột ngột hướng Tiểu Mặc nhào tới, hung hăng bóp cổ của bé.

“Ngươi dám bán đứng bổn tiểu thư? Ta bóp chết ngươi!”

Tiểu Mặc vội vàng không kịp chuẩn bị, thối lui một bước, chống đỡ ở bên cạnh cửa xe, cổ bị đối phương xiết chặt.

“Buông!” Bé theo bản năng nhấc chân lên, hướng Long Thiên Di đá một cái, một cước này dùng đủ bảy phần kình lực của bé, đem Long Thiên Di đá thẳng ra cửa xe.

“Ừ?” Long Tam trưởng lão đang từ xa bước tới, đem Long Thiên Di vững vàng tiếp được, ánh mắt chứa đựng sự ngạc nhiên nhìn đánh giá Tiểu Mặc.

“Ngươi dám đá ta? Tam trưởng lão, giết nó cho ta!” Long Thiên Di giận dữ, ở trong mắt nàng thì chuyện giết người chỉ là chuyện tầm thường, không có người sẽ không có, cha nàng trong ngày thường cũng như thế, một khi có người để cho hắn nhìn không thuận mắt, liền giết đi, nàng cũng là mưa dầm thấm đất.

Tiểu Mặc quay đầu, chống lại ánh mắt nghi hoặc mang theo sát ý của Long Tam trưởng lão, đáy lòng không khỏi luống cuống. Mới vừa rồi,

cảnh tượng Long Tam trưởng lão giết người, bé nhìn thấy phải giật mình, nếu muốn giết bé, thì dễ dàng như bóp chết một con kiến vậy.

Làm sao bây giờ? Trốn thôi!

Nhanh chân chạy ra mấy bước, thì phía sau có một bàn tay lớn chộp tới, đem cổ áo của bé vững vàng níu lấy.

Nguy rồi! Thiên vương Kính ở trong tay bé liền quay một cái, trở tay chiếu về phía sau người.

Một luồng ánh sáng chói mắt chiếu thẳng đến, Long Tam trưởng lão đã cảm thấy không ổn, hắn kiến thức rộng rãi, thoáng cái liền nhận ra đây là một việc Tuyệt phẩm bảo khí. Tuyệt phẩm bảo khí, trong giới hạn cửu phẩm bảo khí cùng Đạo khí, thì uy lực không phải chuyện đùa, luồng sáng này nếu như quét tới, hắn nhất định sẽ bị bắn bay ra ngoài.

Hắn hô lên một cái đẩy ra một cổ chưởng phong, đánh vào cổ tay của Tiểu Mặc, Thiên Vương Kính trong tay của bé bị ném ra ngoài, rơi vào bên trong đám người vây quanh.

Trong đám người, có thân ảnh một nữ tử nhanh bước xông lên trước, đem Thiên Vương Kính vững vàng đón lấy.

Long Tam trưởng lão cũng không có đi để ý tới Thiên vương Kính, lực chú ý của hắn tập trung vào người nho nhỏ đang nắm trong tay mình: “Nói! Ngươi rốt cuộc là người nào? Vì sao trên người lại có bảo khí trân quý như thế? Còn nữa, một thân công phu của ngươi là từ nơi nào học được? Ngươi trà trộn đến Lục tiểu thư bên người, đến tột cùng có mục đích gì?”

Qủa thật người giống như Tiểu Mặc vậy, chẳng những có một thân

võ công tốt, hơn nữa còn có bảo vật tốt như Thiên vương Kính, thì làm sao có thể cam tâm làm nô tỳ? Tốt, không nghĩ tới tuổi còn nhỏ, đã có tâm cơ như thế rồi, nó nhất định là bị người nào đó sai sử, muốn đối với Long gia bất lợi. Nói không chừng nó chính là nội gian của Viên gia phái tới, đến đây dò hỏi tin tức Long gia của bọn họ.

Long Tam trưởng lão càng nghĩ càng cảm thấy hắn khả nghi.

Long Thiên Di cũng càng nghĩ càng không đúng, tức giận nhìn chằm chằm Tiểu Mặc nói: “Ngươi đến tột cùng còn che giấu ta cái gì nữa hả? Ngươi đến bên cạnh ta để làm nha hoàn, rốt cuộc là muốn làm gì? Có ý đồ gì?”

“Ta không biết các ngươi đang nói cái gì! Người nào quy định nha hoàn không thể mang võ công trong người, người nào quy định nha hoàn không thể có bảo khí chứ? Nàng muốn bóp chết ta, ta vì tự vệ mới đánh trả, thì có cái gì sai? Các ngươi ỷ vào nhiều người khi dễ ít người, ỷ lớn tuổi hơn khi dễ ta còn tấm bé!” Tiểu Mặc phản bác.

Long Tam trưởng lão nghe giọng nói của hắn không đúng, liền hướng trên cổ bé liếc mắt nhìn, hầu kết của bé mặc dù không có rõ ràng, nhưng đã hơi lộ vẻ đặc thù của phái nam. Sắc mặt hắn trở nên lạnh lẻo, lớn tiếng quát lên: “Cái gì nha hoàn? Ngươi rõ ràng chính là nam hài!”

“Cái gì? Nó là nam hài?” Long Thiên Di không thể tưởng tượng nổi.

“Vậy..... Vậy lại có người nào quy định, nam hài không thể làm nha hoàn chứ?” Tiểu Mặc tiếp tục phản bác, nếu bé thật sự nhận, thừa nhận mình đến gần bọn họ là có mục đích vậy thì nhất định so sánh với hiện tại, còn thảm hại hơn, cho nên hiện tại hắn chỉ có thể chết cũng phải cãi lại.

“Khoan đã, sao ta nhìn ngươi thấy quen mắt như vậy? Không phải là ta đã gặp ngươi ở nơi nào rồi chứ?” Long Tam trưởng lão tỉ mĩ quan sát ngũ quan của Tiểu Mặc, có loại cảm giác giống như đã từng quen biết.

Tiểu Mặc cho là hắn sắp nhận ra mình, liền cố hết sức lực đẩy ra vài giọt nước mắt, ở bên đường khóc rống lên: “Cứu mạng a! Người lớn khi dễ trẻ con! Mọi người của Long gia đều không phải là người tốt!”

Người vây xem tuy không dám đắc tội với Long gia, nhưng nhìn thấy bọn họ đối đãi với một hài tử quá đáng như vậy, trong lòng khó tránh khỏi bất bình. Người có gan lớn một chút, thì thấp giọng nghị luận, cho là Long Tam trưởng lão lòng dạ quá độc ác rồi, ngay cả một hài tử cũng không bỏ qua, quả thực không có nhân tính.

Long Tam trưởng lão tức giận, uy nghiêm của hắn, há có thể để người khác khiêu khích?

“Ta nhớ ra rồi, ngươi là thằng bé trai ngày đó ở chung một chỗ với con bạch long kia! Tốt lắm, lần trước ta tha cho ngươi một mạng, ai ngờ ngươi lại tự động đưa tới cửa, lần này lão phu sẽ không bao giờ … hạ thủ lưu tình nữa.” Một trận náo động này, khiến cho Long Tam trưởng lão nhớ ra Tiểu Mặc.

Tiểu Mặc nghe được hắn nói tới Tiểu Bạch, thì tức giận trong lòng thoáng cái bị bộc phát.

“Ngươi mau đem Tiểu Bạch thả ra! Ngươi là tên khốn kiếp!”

Hai tay của bé quơ quơ, tức giận phun trào.

Long Tam trưởng lão nhất thời bị u mê khi nhìn thấy, không chỉ hắn nhìn đến mắt choáng váng, ngay cả một đám cao thủ phía sau, tất cả

cũng bị choáng váng. Bởi vì bọn họ ở trong đôi mắt của Tiểu Mặc, họ thấy được một hai con ngươi màu vàng, là màu vàng tinh khiết, không có chút tạp chất nào, kim quang thánh khiết, làm cho người ta như muốn cúng bái đi xuống.

Cái tay bắt lấy cổ áo Tiểu Mặc của Long Tam trưởng lão đã run rẩy, hắn rung giọng nói: “Ngươi..... Ngươi là hậu nhân của Long gia?”

Vấn đề hắn hỏi, cũng là nghi vấn trong lòng những cao thủ của Long gia. Bởi vì chỉ có người có huyết mạch thuần khiết nhất của Long gia, mới có con ngươi màu vàng như thế, hơn nữa đứa bé này vốn không phải là huyết mạch bình thường, mà là huyết mạch thuần chánh nhất trong Long gia.

Điều này làm sao có thể?

Người trong Long gia gần mấy đời, đã không có xuất hiện qua hậu duệ có huyết mạch thuần chánh nhất ở Long gia rồi, nhưng vì sao hết lần này tới lần khác lại xuất hiện ở trên người hài tử chưa dứt sữa này?

Hắn rốt cuộc là hài tử của người nào? Rốt cuộc là hài tử của ai?

Long Tam trưởng lão ở thấy được Tiểu Mặc có huyết mạch thuần khiết của Long gia, chẳng những không có lòng yêu người tài giỏi, ngược lại còn nổi lên sát cơ. Bởi vì hắn đã xác nhận, Tiểu Mặc tuyệt đối không thể nào là dòng giỏi đời sau của Nhị gia, ngược lại giống như..... ánh mắt của Long Tam trưởng lão đột nhiên sáng lên, rốt cục hắn đã hiểu vì sao thời điểm nhìn thấy Tiểu Mặc, luôn luôn cho hắn một cảm giác đã từng quen biết, thì ra là nó và người kia vô cùng tương tự, như từ một khuônkhắc ra.

Không sai! Nó nhất định là dã chủng của người kia!

Người này, tuyệt không có thể giữ!

Bọn họ tồn tại thì sẽ uy hiếp địa vị của Nhị gia ở Long gia.

Cơ hồ chỉ trong một lúc, Long Tam trưởng lão liền làm ra quyết định.

Tiểu Mặc cùng hắn đối diện, thấy được đáy mắt hắn có sát cơ, bé thầm kêu không ổn, nhưng cũng không có kinh sợ. Bé ngẩng đầu ưỡn ngực, nghiêm nghị chính diện cùng hắn nói chuyện, dùng giọng nói trẻ con chỉ độc nhất thuộc về bé, cất giọng nói: “Không sai! Ta họ Long, gọi là Long Mặc, nhưng ta không phải là người của Long gia! Ta cũng khinh thường trở thành người Long gia của các ngươi!”

Trong lòng bé vẫn vững vàng nhớ được lời nói của phụ thân…, bọn họ không nên dựa Long gia, bọn họ phải dựa vào cố gắng của mình sáng tạo một thế hệ Long gia mới, đem tinh thần của đời trước Long gia vĩnh viễn truyền thừa xuống.

Thân thể nho nhỏ, lại có khí thế như vậy

Người vây xem không khỏi địa đối với bé giơ lên một ngón tay, thật khí phách, thật có cốt khí!

Bé họ Long, có huyết mạch thuần chánh nhất của Long gia, nhưng là bé không thừa nhận mình là người của Long gia, khinh thường cùng Long gia làm bạn. Lời nói như vậy, làm sao một hài tử sáu bảy tuổi có thể nói ra chứ? Nhưng vốn chính là như thế, nên mọi người mới không thể không đối với Tiểu Mặc trầm trồ thán phục.

“Tốt! Ngươi đã không muốn trở thành người của Long gia, ta đây sẽ thành toàn cho ngươi!” Long Tam trưởng lão tàn nhẫn cười mấy tiếng, bắt đầu vận chưởng lực, từ trong không trung đưa ra một bàn

tay đánh về phía bé. Chưởng lực hùng hồn, nhắm thẳng mặt mà đến, một chưởng này nếu thật sự đánh trúng, Tiểu Mặc sẽ lập tức hồn phi phách tán.

Ở thời khắc nguy cấp, Tiểu Mặc nhớ lại thời điểm bé sinh nhật, Long Vương đưa cho bé cái viên châu bảo vệ tánh mạng, không sai, hiện tại chính là thời điểm bé cần bảo vệ tánh mạng nhất.

“Long phụ thân! Mau cứu ta với Tiểu Bạch!”

Trong tay của bé vững vàng nắm chặc hạt châu bảo vệ tánh mạng, hướng về trên cao lớn tiếng kêu cứu.

Long Tam trưởng lão không hiểu rõ tình huống lắm, nên tốc độ xuất chưởng cũng chậm chốc lát, khi hắn một lần nữa đánh xuống, thì một luồng lực cản cường đại ngăn hắn lại, hắn chăm chú nhìn lại, chỉ thấy hạt châu nắm trong tay của Tiểu Mặc bỗng dưng bắn ra tia sáng kinh người, kèm theo tia sáng mà đến, còn có sức mạnh thường nhân không cách nào ngăn cản được.

“A ——”

Long Tam trưởng lão bị luồng sức mạnh này đánh văng ra, cái tay nắm lấy Tiểu Mặc phải buông ra. Tiểu Mặc nhanh chóng bay ngược, thân thủ linh xảo rơi trên nóc nhà cách đó không xa, tạm thời rời xa nguy hiểm.

Tất cả mọi người ở tại chỗ sợ ngây người, trong tầm mắt bọn họ nhìn thấy, một con Cự Long từ từ biến hóa thành hình, xuất hiện ở trên bầu trời, nó ngửa mặt lên trời gầm một tiếng, thanh như chuông đồng, uy nghiêm mà hùng tráng, như Quân vương phủ xuống.

“Này..... Đây là?”

“Là Long Vương! Nhất định là Long Vương!” Trong đám người có người kích động hô lớn thành tiếng.

Trong lòng Long Tam trưởng lão đột nhiên bị thứ gì đó đụng vào, luống cuống, ông trời nó làm cách nào mà đem Long Vương đưa tới chứ?

Không đúng, đây không phải là Long Vương chân chính, hẳn là do hạt châu trong tay tiểu tử kia biến hóa ra huyễn tượng *(ảo ảnh)*. Cũng không đúng, nếu là huyễn tượng, sao nó lại có lực lượng uy hiếp như vậy, khiến người ta không thở nổi?

Chẳng lẽ là.....

Dù sao Long Tam trưởng lão cũng có kiến thức rộng rãi, rất nhanh đã phân tích rõ ràng, cái này tất nhiên là một phân thân của Long Vương, đem sức mạnh của mình phong ấn ở trong hạt châu, nhưng mặc dù chỉ là một phân thân, đối với Long Vương mạnh nhất Long Tường đại lục mà nói, dù là một phân thân cũng đủ để đưa hắn xuống Địa Ngục.

Chết tiệt!

Trong tay tiểu tử này làm sao lại có vật bảo bối như vậy?

Tiểu Mặc ngửa đầu, thấy được trên bầu trời biến ảo thành Long Vương, bé mừng rỡ: “Long phụ thân, mau cứu Tiểu Bạch đi! Nó bị cái tên tồi tệ này dùng một bảo vật bắt đi rồi!”

Long Vương ở trên bầu trời quay đỉnh đầu lại, đưa cho bé một ánh mắt ôn hòa, sau đó con mắt tàn bạo quét về phía Long Tam trưởng lão: “Ngươi thật to gan! Dám đả thương hài tử của ta?”

“Cái gì?Hài tử của ngài? Ngài là nói Tiểu Bạch Long kia phải.....” Long Tam trưởng lão bỗng nhiên ý thức được mình lỡ miệng, vội vàng im lặng, cũng không dám nói thêm gì nữa, hắn thật chịu không nỗi sự trả thù cường thế của Long Vương.

“Ngươi, mau đem hài tử của ta thả! Nếu không, ta muốn toàn bộ các người đều phải chết!” thanh âm uy nghiêm của Long Vương truyền khắp toàn thành, như vương giả giáng xuống pháp chỉ, người đi đường vây xem cũng rối rít hưởng ứng lời nói của Long Vương…, nhất tề hô lớn, “Thả Tiểu Bạch Long! Thả Tiểu Bạch Long!”

Tình cảm quần chúng đang xúc động phẫn nộ, Long Tam trưởng lão đã khiến cho nhiều người tức giận.

Hắn cũng cảm thán Long Vương cường đại, chỉ riêng một phân thân, cũng có thể làm cho người ta áp lực lớn như thế.

“Tam, Tam trưởng lão, chúng ta đem Tiểu Bạch Long thả ra đi.” những cao thủ của Long gia cũng không khỏi tâm sinh khiếp đảm.

Ở mọi phương diện cưỡng bức, Long Tam trưởng lão không thể chối từ, đành phải lấy ra một đạo khí Kim Đỉnh, mở ra cơ quan.

Vút một tiếng, một bạch long từ cửa ra vào Kim Đỉnh chui ra, thoạt nhìn nó rất là suy yếu, thân thể lung la lung lay, bay rất chậm.

“Tiểu Bạch! ——” Tiểu Mặc rốt cục thấy được Tiểu Bạch, kích động lớn tiếng hô lên.

Tiểu Bạch cũng nhìn thấy bé, từ từ bay đến bên cạnh bé, sau đó biến thành một viên tiểu cầu, trốn vào trong ngực của bé. Mắt của nó nhướng mấy cái, rất nhanh nặng nề ngủ say, một câu cũng không có

nói.

Tiểu Mặc nhìn thấy nó không bình thường, trong lòng gấp gáp, nhưng mà trước mắt, tựa hồ chạy trốn quan trọng hơn. Bởi vì bé cũng biết, Long phụ thân căn bản không phải thật, chẳng qua là một ảo ảnh mà thôi, một khi ảo ảnh biến mất, bọn họ có muốn trốn thì đã không kịp nữa.

“Tiểu Bạch, chúng ta đi!” Bé ở trên nóc nhà chạy nhanh như bay.

“Đuổi theo cho ta!” Long Tam trưởng lão hạ lệnh đuổi theo, Tiểu Bạch Long hắn có thể cho đi, nhưng dã chủng của người kia là không thể để lại, nếu không sẽ hậu hoạn vô cùng.

“Ta xem ai dám đuổi theo?!” Trên bầu trời, truyền đến tiếng gầm gừ của Long Vương.

Một trận gió lốc thổi qua cả con đường cái, tất cả mọi người đều nhắm mắt, căn bản mở mắt không ra.

Trận gió lốc này thời gian duy trì rất lâu, cho đến khi gió lớn ngừng lại, mọi người lần nữa ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nơi nào còn bóng dáng của Long Vương chứ?

“Hử? Thực lực phân thân của Long Vương làm sao yếu như vậy?” Long Tam trưởng lão kinh ngạc nói, “Chẳng lẽ Long Vương gặp bất trắc gì, cho nên thực lực phân thân của hắn cũng yếu đi?”

Chưa kịp ngẫm nghĩ, thì hắn nhớ lại cái dã chủng kia, nên vội vàng hướng thủ hạ ra lệnh: “Đuổi theo cho ta! Nhất định phải tìm được tiểu tử kia! Giết không tha!”

“Dạ, Tam trưởng lão!” Những cao thủ của Long gia nhất tề lĩnh

mệnh, phân ra tứ tán đuổi theo trước.

“Tam trưởng lão, khảo hạch của phải làm sao bây giờ? Sắp tới trễ rồi!” giờ này khắc này Long Thiên Di lại còn nhớ được khảo hạch hôm nay của nàng, Long Tam trưởng lão híp mắt nói, “Lão phu hiện tại sẽ tự mình đưa ngươi đi luyện khí minh, ngươi là hi vọng của Nhị gia, cho nên tuyệt đối không thể đến trễ khảo hạch.”

Hắn nghĩ thầm cái Tiểu Bạch Long kia ở trong Kim Đỉnh của hắn một ngày một đêm, hiện tại thân thể rất suy yếu, muốn khôi phục thực lực, ít nhất cũng phải chờ thêm hai ba ngày. Hắn cũng không tin, thời gian hai ba ngày này, Tiểu dã chủng kia có thể chạy thoát được lòng bàn tay của hắn.

Hắn cùng phu xe ra hiệu lệnh, tự mình hộ tống Lục tiểu thư tiếp tục đi đến Luyện Khí Minh.

Quyển 5 - Chương 4: Tiểu sư đệ của Liễu Đại sư ?

Tiểu Mặc ôm Tiểu Bạch, cắm đầu chạy như điên ở trên đường cái, hiện tại bé cũng không biết rốt cuộc nên đi đâu, chỉ muốn phải nhanh một chút rời xa người của Long gia.

“Tiểu Bạch, ngươi ráng chống đỡ nhé!”

Cảm ứng được hơi thở Tiểu Bạch rất yếu, Tiểu Mặc càng thêm lo lắng.

Chạy đến nửa đường, bé như chợt nhớ tới cái gì đó, không khỏi thả chậm cước bộ: “Thiên Vương Kính! Nguy rồi, ta đã đem Thiên vương Kính sư phụ tặng cho ta đánh rơi mất. Làm sao bây giờ?”

Suy tư một, cúi đầu lại thấy bộ dáng suy yếu của Tiểu Bạch, hắn dùng sức gật gật đầu: “Hay là chạy khỏi nơi này trước quan trọng hơn, chờ phụ thân cùng mẫu thân tới, chúng ta sẽ trở về báo thù!”

Đang hướng phía trước chạy trốn, đột nhiên ở trước mặt xuất hiện một người, ngăn đường đi của bé.

Tiểu Mặc chăm chú nhìn lại, thấy người tới là một phụ nhân trung niên, mặc váy màu xanh, thoạt nhìn rất đẹp, quan trọng hơn chính là, trong tay của nàng đang cầm lấy thiên Vương Kính mà bé làm mất.

“Thiên Vương Kính của ta!” Tiểu Mặc bật thốt lên.

Con mắt của phụ nhân trung niên lóe sáng lên, đi thêm mấy bước

đến gần trước mặt bé, khom người hỏi: “Thiên vương Kính từ đâu mà ngươi có được? Ngươi biết một vị Luyện Khí Tông sư họ Âu sao?”

Tiểu Mặc nháy mắt mấy cái, Luyện Khí Tông sư họ Âu? không phải là nói sư phụ của bé sao? Chẳng lẽ nàng nhận biết sư phụ mình?

Nhìn kỹ nàng lần nữa, ánh mắt của nàng ôn hòa, tựa hồ không có gì ác ý. Tiểu Mặc chần chờ rồi nói: “Thiên vương Kính là của sư phụ ta tặng, sư phụ ta chính là một vị Luyện Khí Tông sư, tất cả mọi người gọi hắn là Âu Li tiên sinh.”

Phụ nhân trung niên bỗng mừng như điên, tiến lên ôm lấy hắn: “Ngươi quả nhiên chính là tiểu sư đệ mới nhận của sư phụ, cuối cùng đã nhìn thấy ngươi!”

“Tiểu sư đệ?” Tiểu Mặc nhất thời mê muội, đối phương tuổi tác thoạt nhìn, so sánh với mẫu thân còn muốn lớn hơn nhiều lắm, tại sao lại gọi bé là tiểu sư đệ chứ? Bé lăng lăng gãi gãi đầu, chợt nhớ tới, sư phụ hình như có nói qua với bé, trước kia người có thu qua hai đồ đệ, một nam một nữ, chẳng lẽ nàng chính là một vị ở trong đó?

“Mau cùng sư tỷ nói một chút, sư phụ người hiện tại thế nào? Lần trước hai vị sứ giả từ phía Thiên Long thành trở về luyện khí minh, từng có nói tới, sư phụ đã trở lại, hơn nữa còn thu được một tiểu thiên tài luyện khí làm đồ đệ. Ta cùng đại sư huynh vẫn muốn tìm cơ hội đi thăm sư phụ, nhưng dù sao cũng thân bất do kỷ, hiện tại tốt rồi, cuối cùng nhìn thấy tiểu sư đệ ngươi. Mau cùng sư tỷ nói một chút sư phụ lão nhân gia ông ta như thế nào.” phụ nhân trung niên kia không phải là người khác, chính là nữ đại sư luyện khí xuất chúng nhất luyện khí minh Liễu Cơ Nhã, cũng là một trong hai đồ đệ năm xưa Âu Li tiên sinh chiêu thu.

“Ách.....” Tiểu Mặc khả ái gãi gãi đầu, đột nhiên bé ở nơi xa gặp gỡ một vị sư tỷ đồng môn nhiệt tình như vậy, hắn thật là có chút ít phản ứng không kịp. Vẻ mặt đáng yêu, cùng sự khả ái khi mặc nữ trang, khiến cả người bé rất trang nhã.

“Đúng rồi, ta thấy người của Long gia rất nhanh sẽ đuổi tới đây, trước hết ta sẽ dẫn ngươi đi luyện khí minh trốn đã, đến luyện khí minh, đó chính là địa bàn sư tỷ của ta rồi, ngươi cũng nữa không cần sợ mấy tên khốn kiếp của Long gia kia! Đi, sư tỷ trước dẫn ngươi trở về, về chuyện của sư phụ, chúng ta sau này sẽ từ từ nói tỉ mỉ.”

Liễu Cơ Nhã dắt tay nhỏ bé của Tiểu Mặc, lôi kéo bé hướng Luyện Khí Minh đi tới.

Lúc này trời sắc còn sớm, dư âm của sương đêm sáng sớm còn dăng khắp mặt đất, kiến trúc rộng rãi của luyện khí minh dưới ánh mặt trời chiếu xuống, tựa như thoa một tầng màu vàng, phong cách cổ xưa, nhưng không ồ ạt.

Trên đại môn *(cửa lớn)*, treo một tấm bảng hiệu bằng gỗ đàn hương sơn son, trên tấm bảng là ba thể chữ mang phong cách cổ xưa cứng cáp có lực, lấp lánh hào quang nhàn nhạt.

“Luyện khí minh!”

Tiểu Mặc ngẩng đầu, trong miệng khẽ đọc ba chữ Luyện Khí Minh, còn đối với nó tràn ngập tò mò. Bé thật sự phải đi theo sư tỷ tạm thời trốn ở chỗ này sao? Nhưng là trừ cái biện pháp này, bé tạm thời cũng không nghĩ ra những phương pháp xử lí khác tốt hơn, chỉ có thể chờ Tiểu Bạch khôi phục sức mạnh lại, bé sẽ nghĩ biện pháp nhanh chóng rời đi nơi này.

Phụ thân và mẫu thân không rõ tung tích, hiện tại Tiểu Bạch cũng

như vậy, còn có Long phụ thân Long nương nương..... Trong lòng của bé hết sức tuyệt vọng, đột nhiên trong lúc này bé cảm giác cả bầu trời như đang sập xuống.

Nhưng mà cảm giác tuyệt vọng cũng chỉ là ngắn ngủn trong chớp mắt, hắn phải kiên cường, cho dù phụ thân mẫu thân cũng không có bên người bé, bé cũng phải cố kiên cường hơn! Bởi vì bé còn có Tiểu Huyên Huyên, Tiểu Huyên Huyên cần sự chiếu cố bảo vệ của bé, chỉ khi bé kiên cường hơn, mới có thể bảo vệ tốt muội muội.

“Sư tỷ, ta muốn tham gia khảo hạch luyện khí sư.” Bé ngẩng đầu lên nói.

Liễu Cơ Nhã ngây người một chút rồi hỏi: “Tại sao vậy chứ?” Bé giờ phút này hẳn là phải nghĩ mình làm cách nào mà thoát đi sự đuổi giết của Long gia mới đúng? Làm sao đột nhiên lại nghĩ đến muốn tham gia khảo hạch luyện khí sư đây?

“Sư tỷ không phải nói, chỉ cần chúng ta đến Luyện Khí Minh, người Long gia sẽ không dám làm gì đệ sao? Vậy có phải chỉ cần trở thành luyện khí sư rất lợi hại, thì người của Long gia sẽ không dám đối phó đệ hay không?” Tiểu Mặc khờ dại nói.

Liễu Cơ Nhã cười một tiếng, sờ sờ đầu của bé, nói: “Đệ nói không sai, nếu đệ có thể trở thành luyện khí sư ưu tú, sẽ nhận được mọi người tôn trọng.”

Nhưng đối với những người có lương tâm độc ác, ngươi càng ưu tú, thì lại càng có thể bịđối phương bóp chết. Cái thế giới này có đôi khi lại tàn khốc như thế.

Bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, trong lòng Liễu Cơ Nhã vừa động, gương mặt giản ra nói: “Ta thiếu chút nữa quên mất, đệ cũng là

người của Long gia, hơn nữa lại có huyết mạch thuần chánh nhất Long gia, như vậy cũng dễ xử! Trùng hợp là ở trong luyện khí minh chúng ta, có một vị luyện khí đại tông sư đến từ Long gia, là một trong những nguyên lão của luyện khí minh chúng ta. Hắn ở Long gia có địa vị rất cao, nghe nói gia chủ hiện giờ của Long gia còn đối với hắn kiêng kỵ ba phần. Hắn ở trong Luyện Khí Minh cũng là người đức cao vọng trọng, rất coi trọng nhân tài, hơn nữa đối với tử tôn thiên phú dị bẩm đến từ Long gia hắn sẽ đặc biệt chiếu cố. Tính tình của hắn cũng rất cổ quái, người mà hắn ưa thích, sẽ đặc biệt bênh vực, người hắn không thích, cũng sẽ đặc biệt căm hận. Nếu như hắn gặp đệ, biết được đệ có thiên phú luyện khí, ta tin tưởng hắn nhất định sẽ thích đệ. Nếu đệ có thể nhận được hắn bảo hộ, thì đệ không cần e ngại người của Long gia nữa."

"Nhưng mà đệ không thích người Long gia, cũng không muốn dựa vào sức mạnh của Long gia." Tiểu Mặc nghe nói đối phương cũng là người của Long gia, từ đáy lòng không khỏi sinh ra mâu thuẫn.

Liễu Cơ Nhã không ngờ rằng bé tuổi còn nhỏ, mà lòng tự ái mạnh như thế, nhớ tới lúc trước bé đã cùng Long Tam trưởng lão nói qua, bé nói bé họ Long, là người Long gia, nhưng không chấp nhận làm người Long gia! Nói như vậy, làm cho lòng nàng rất rung động, tuổi còn nhỏ đã có cốt khí như thế, quả là anh tài cần được đào tạo.

"Tốt! Chúng ta không dựa vào lực lượng Long gia! Đệ yên tâm đi, có sư tỷ ở đây, sư tỷ sẽ không để cho bất luận kẻ nào động tới một sợi lông của đệ." Liễu Cơ Nhã sờ sờ đầu của bé, nắm tay bé đi vào đại môn của luyện khí minh.

Khi bọn hắn tiến vào đại môn không lâu sau đó, thì đám người của Long Tam trưởng lão cũng đến, xe ngựa dừng lại, Long Thiên Di hăng hái bừng bừng xuống đất đi đến trước đại môn, nơi này vẫn luôn là Thánh Địa mà nàng hướng tới, nàng còn nhớ rõ lần trước

đến, nàng lấy thiên phú luyện khí xuất sắc của mình, khiến cho cả sảnh đường trầm trồ, hơn nữa mới tám tuổi đã thi đậu luyện khí sư tư chất cấp một, cũng từ khi đó bắt đầu, Lục tiểu thư nàng được người cả nhà thương yêu nhất, sủng ái nhất của tất cả mọi người.

Lần này, đã cách bốn năm, nàng nhất định phải thi đậu luyện khí sư cấp hai, để cho người cả nhà một lần nữa kiêu ngạo vì nàng!

Hai mắt Nàng hưng phấn bừng bừng, lòng tin mười phần.

“Lục tiểu thư, đi thôi! Ở lúc trước khảo hạch, chúng phải ta đi trước bái hội một chút tổ sư Long gia chúng ta, cũng là một nguyên lão trong Luyện Khí Minh – Trấn Hải tổ sư.”

“Trấn hải tổ sư? Có phải là cái vị lão tổ tông bốn năm trước từng ở hiện trường khảo hạch xem ta hay không?” mặt của Long Thiên Di lộ vẻ vui mừng, nàng nhớ được bốn năm trước, vị lão tổ tông này đối với nàng có ấn tượng rất tốt, còn ở trước mặt của mọi người khen ngợi nàng, nói vậy hắn rất thích nàng rồi.

“Không sai! Lão phu nhớ được Trấn Hải tổ sư còn khen ngợi Lục tiểu thư thiên phú xuất chúng.”

“Vậy chúng ta đi nhanh đi!” Long Thiên Di gấp gáp.

Tiểu Mặc bị Cơ Nhã dẫn đến chỗ ở của nàng xong, Tiểu Mặc tự đổi lại xiêm y cho mình, một lần nữa biến thành một bé trai anh tuấn, hôm nay tâm tình bé coi như không tệ, chẳng những cứu về Tiểu Bạch, hơn nữa còn thu lại thiên Vương Kính mất đi, nhưng nếu không có những người Long gia đáng ghét muốn đuổi giết bé, vậy thì càng tốt hơn.

Liễu Cơ Nhã tỉ mĩ quan sát bé, đối với bé rất là yêu thích, hoặc là nói

yêu ai yêu cả đường lối về, bé là quan môn đệ tử mà sư phụ thu nhận, nhất định là có bé có sở trường đặc thù, ái đồ sư phụ thích, nàng làm đồ đệ tự nhiên cũng thích theo.

“Tiểu Mặc, đệ trước ở chỗ này, chờ người Long gia đi khỏi, nguy hiểm biến mất, sư tỷ sẽ cho người mang đệ trở lại bên cạnh sư phụ. Về phần chuyện đệ muốn tìm mẫu thân mình, sư tỷ sẽ liên lạc một chút với giang hồ bằng hữu, giúp đệ cùng nhau tìm. Đệ là một đứa bé, một mình ở bên ngoài du đãng, luôn luôn không an toàn. Nghe lời sư tỷ nói…, trước cố gắng đợi, sau đó sư tỷ dẫn đệ đi tìm sư phụ, nhé?”

“Ừ, tạ tạ sư tỷ!” Tiểu Mặc đưa mắt về phía nàng cười cười, thật lòng thích vị sư tỷ khắp nơi suy nghĩ cho mình này.

Liễu Cơ Nhã vui mừng nhìn bé, suy nghĩ một chút, rồi nói: “Vì an toàn của đệ, ta hiện tại dẫn đệ đi gặp Minh Chủ một lần. Minh Chủ cùng cái vị trấn hải nguyên lão của Long gia giống nhau, vô cùng yêu tài, nếu hắn nhìn trúng tài ba của đệ, chắc chắn sẽ toàn lực bảo vệ đề, đồng thời người của Long gia cũng không dám động tới đệ.”

“Đệ nghe sư tỷ.” Tiểu Mặc biết điều gật đầu nói.

Luyện khí minh kiến trúc chằng chịt có trật tự, chỗ ở của Minh Chủ và các vị các nguyên lão, phía nam của Luyện Khí Minh, thủ vệ sâm nghiêm, một đường đi tới, qua ngang rất nhiều trạm kiểm soát. Nếu không phải Cơ Nhã là luyện khí đại sư rất có danh vọng ở Luyện Khí Minh, thì người bình thường ngay cả trạm kiểm soát thứ nhất đều không thể thông qua.

Thời điểm tới một trạm kiểm soát cuối cùng, có hai gã thủ vệ tiến lên chào đón.

“Liễu Đại sư, sao ngài cũng tới thế?”

“Cũng tới?” Liễu Cơ Nhã nghe giọng nói của đối phương không đúng, liền dò hỏi, “Trừ ta, thì còn ai đến gặp Minh Chủ?”

“Kim đại sư mới vừa mang người đi vào bái kiến Minh Chủ, cũng chính là chân trước mới vừa đi, thì chân sau ngài đã tới rồi.” Thủ vệ nói.

“Kim đại sư?” Liễu Cơ Nhã mày nhíu lại, đối với cái vị Kim đại sư này không có cảm tình gì, trong ấn tượng của nàng hắn chính là một tiểu nhân nịnh nọt, nàng thống hận nhất loại người này.

“Kim đại sư, sao ngài lại trở ra thế?” giọng Thủ vệ truyền đến, Cơ Nhã ngẩng đầu, đã thấy được Kim đại sư từ bên trong đang đi ra, khiến cho nàng chú ý hơn chính là, ở bên người Kim đại sư, còn có hai người làm cho nàng vô cùng ngoài ý muốn. Tay nhỏ bé nàng đang nắm chợt căng thẳng, Liễu Cơ Nhã cúi đầu, nhìn về phía Tiểu Mặc, bé cũng phát hiện hai người đi theo bên cạnh Kim đại sư kia, rõ ràng chính là Long Tam trưởng lão cùng Long Thiên Di.

“Ngươi là..... Liễu Đại sư Liễu Cơ Nhã?” tầm mắt âm lãnh của Long Tam trưởng lão ở trên người Tiểu Mặc quét qua, sau đó thấy được Liễu Cơ Nhã bên cạnh bé, hắn rất nhanh nhận ra đối phương, thái độ cũng lập tức có chút biến chuyển. Liễu Cơ Nhã cùng sư huynh Lạc Lâm của nàng, cũng là luyện khí đại sư nổi danh luyện khí minh, cả Long Tường đại lục, không biết có bao nhiêu người muốn bái bọn họ làm sư, thân phận địa vị của bọn họ ở Luyện Khí Minh vô cùng cao, được nhiều người tôn trọng, cho nên Long Tam trưởng lão đối với nàng có chút cung kính, không dám có điều đắc tội chậm trễ.

Liễu Cơ Nhã khẽ gật đầu, đối với hắn nàng không có cảm tình gì.

“Liễu Đại sư, hạnh ngộ hạnh ngộ!” Long Tam trưởng lão vui vẻ nói.

“A! Ngươi chính là Liễu Đại sư? Luyện khí đại sư ta sùng bái nhất chính là ngươi.” Long Thiên Di lộ ra vẻ kích động. Nàng vẫn chỉ nghe đại danh của Liễu Cơ Nhã, nhưng không chân chính ra nhìn thấy nàng, bây giờ nghe thấy nàng chính là luyện khí đại sư nổi danh lừng lẫy trong truyền thuyết nữ, thì không khỏi khâm phục ca tụng.

Tiểu Mặc cúi đầu hừ lạnh một tiếng, hướng nàng giả trang mặt quỷ.

“Là ngươi?! Tiểu tử thúi, ngươi còn dám xuất hiện ở trước mặt của bổn tiểu thư? Nhìn xem ta có thu thập ngươi không” Long Thiên Di chợt nhìn thấy thân ảnh của Tiểu Mặc, nàng đã nổi giận đùng đùng chạy vội tới, vung quả đấm về phía bé. Trong ý nghĩ của nàng, người đối với nàng nói láo, bán đứng

nàng đều là tội ác tày trời, nên bị ngũ mã phân thây, cho nên nàng thật chịu không được việc Tiểu Mặc đoan đoan chính chính không sứt mẻ đứng ở trước mặt nàng.

Lúc trước Tiểu Mặc vì cứu Tiểu Bạch, cho nên phải đối với nàng nén giận, hiện tại Tiểu Bạch đã cứu ra rồi, bé cũng không cần đè nén mình nữa.

“Lục tiểu thư muốn tìm ta tỷ thí võ nghệ sao? Võ công của ngươi cao cường, một ngón tay là có thể đem ta đánh ngã xuống đất, ta thật rất sợ đó nha. Chẳng qua nếu Lục tiểu thư muốn theo tỷ thí mà nói…, ta đây cũng chỉ phải phụng bồi một trận, kính xin Lục tiểu thư trong lúc xuất thủ, hạ thủ nhẹ một chút.” Tiểu Mặc ra vẻ sợ hãi nói.

Long Thiên Di nơi nào biết hắn tiểu tâm tư nhiều như vậy, hiện tại cũng chỉ nghĩ xông lên phía trước đánh hắn thôi: “Bổn tiểu thư sẽ đánh cho ngươi răng rơi đầy đất!”

“Vậy nếu là tỷ thí mà nói…, người bên cạnh sẽ không được nhúng tay vào, nếu như người nào nhúng tay, người đó chính là con rùa khốn kiếp!” Tiểu Mặc hướng về phía Long Tam trưởng lão ném đi một cái liếc mắt, chỉ cần vừa nghĩ tới giờ phút này Tiểu Bạch còn đang suy yếu, là bé liền không nhịn được ở dưới đáy lòng mắng mấy trăm lần con rùa khốn kiếp.

Thông minh a!

Liễu Cơ Nhã cười khẽ một tiếng, hướng về phía hai gã thủ vệ sử đưa ánh mắt, nói: “Nếu hai người bọn họ muốn tỷ võ, các ngươi tới làm trọng tài cho bọn hắn, nếu như trong lúc tỷ võ có người nhúng tay vào, phá hỏng quy tắc tỷ võ, các ngươi nên biết phải làm sao rồi.....”

Có thể trở thành thủ vệ của luyện khí minh thì đều là cao thủ, đồng thời cũng không phải là cao thủ bình thường, nhất là trạm kiểm soát cuối cùng này, Huyền giai cấp bậc của cao thủ cũng là một đường bay lên, hai vị trước mắt này chính là cao thủ truyền kỳ cảnh. Do hai người bọn họ trấn giữ làm trọng tài, cho dù là bản thân của Long Tam trưởng lão, cũng không khỏi không kiêng kỵ mấy phần.

Huống chi, nơi này chính là Luyện Khí Minh, một chỗ Thánh Địa, sẽ không cho phép một mình động võ, nhưng Tiểu Mặc lúc này lại đánh bậy đánh bạ, quang minh chánh đại đem Lục tiểu thư lừa gạt lền đài tỷ võ để tỷ thí, cho nên hiện tại đã trở thành tỷ thí võ nghệ, cũng không có làm trái với quy định của Luyện Khí Minh. Hơn nữa, hai vị cao thủ này rõ ràng có thái độ hơi nghiên về phía Liễu Cơ Nhã, vì họ muốn mượn cơ hội này, hướng nàng lấy lòng.

“Dĩ nhiên! Đối với kiếm khách chúng ta mà nói, tỷ thí sẽ trợ giúp kiếm thuật lẫn nhau tăng lên, chính là chuyện tốt. Nếu hai vị Tiểu khách

nhân muốn tỷ thí võ nghệ, chúng ta rất nguyện ý đảm đương trách nhiệm trọng tài.”

“Không được! Lão phu không đồng ý!” Long Tam trưởng lão lên tiếng ngăn cản, ai ngờ Long Thiên Di căn bản không có một chút tự biết rõ, dám tiến lên, cùng Tiểu Mặc đối chọi.

Vô luận từ chiều cao, hay số tuổi nhìn lại, nàng cũng cao hơn nó một bậc, nàng làm sao có thể đánh không lại nó chứ?

Hừ? Dám lừa gạt bổn tiểu thư, còn bán đứng bổn tiểu thư, thì phải trả giá thật nhiều!

“Ta muốn cùng hắn tỷ võ! Ta muốn đánh hắn răng rơi đầy đất!”

“Vậy thì ngươi tới đi, ta chờ ngươi!” Tiểu Mặc cười hắc hắc, một tia sáng tà ác từ đáy mắt chợt lóe lên.

“Lục tiểu thư, không nên vọng động! Ngươi không phải là đối thủ của hắn!” Long Tam trưởng lão tiếp tục khuyên bảo.

Kim đại sư nhìn qua nhìn lại hồi lâu, đại khái đã nhìn thấu chút ít đầu mối, nên tiến lên đối với Liễu Cơ Nhã nói: “Liễu Đại sư, nơi này chính là chỗ ở của Minh Chủ, trọng địa của Luyện Khí Minh, ngươi làm sao có thể xui khiến hai đứa bé ẩu đả đánh nhau chứ? Còn thể thống gì nữa?”

“Cái gì ẩu đả đánh nhau? Rõ ràng là công bình tỷ võ, ta nghĩ cho dù là Minh Chủ ở chỗ này, hắn cũng sẽ không phản đối.” Liễu Cơ Nhã cười lạnh nói.

“Phải không? Vậy chúng ta không ngại đến gặp Minh Chủ trước, để cho Minh Chủ bình luận phân xử, đến tột cùng là ngươi đang ở đây

xúi giục hai đứa bé ẩu đả đánh nhau, hay là công bình tỷ võ?” Kim đại sư vẻ mặt u ám cười mấy tiếng, nói, “Không ngại nói cho ngươi biết, giờ phút này Trấn Hải Nguyên Lão đã ở chỗ của Minh Chủ, nếu hắn biết ngươi xui khiến người của ngươi khi dễ tử tôn Long gia của hắn, xem đến tột cùng hắn sẽ phản ứngnhư thế nào?”

“Cái gì? Trấn hải nguyên lão đang ở chỗ Minh Chủ?” Liễu Cơ Nhã khẽ suy tư, dắt tay nhỏ bé của Tiểu Mặc, nói, “Tiểu Mặc, chúng ta trước tiên không cùng bọn họ so đo, hiện tại ta dẫn đệ đi gặp Minh Chủ.”

Vốn là muốn cho Tiểu Mặc nhân cơ hội này hảo hảo dạy dỗ Lục tiểu thư kia một phen, nhưng nghe nói Trấn Hải nguyên lão của Long gia đang ở đây, nàng cũng chưa có chắn chắc lắm, ai cũng biết Trấn Hải nguyên lão là người cực kỳ bao che khuyết điểm cho người của mình, nếu hắn một lòng ủng hộ Lục tiểu thư, như vậy đối với Tiểu Mặc sẽ cực kỳ bất lợi. Nàng không thể để cho Tiểu Mặc mạo hiểm được, dù sao còn nhiều thời gian, luôn luôn sẽ có cơ hội hảo hảo dạy dỗ đám người Long gia này một chút.

Kim đại sư khinh thường nhìn lướt qua Tiểu Mặc, lạnh lùng nói: “Chỉ bằng hắn cũng muốn gặp Minh Chủ? Liễu Đại sư, ngươi có phải đầu óc bị gì rồi hay không? Minh Chủ ngày lo trăm việc, mỗi ngày chuyện phải xử lý rất nhiều, ngươi đừng tùy tùy tiện tiện dẫn người không liên hệ gì đến quấy rầy Minh Chủ, Minh Chủ đâu phải người nào muốn gặp là có thể gặp chứ?”

“Ta xem người ngươi mang đến, mới chưa ra hình dáng gì! Vị đứng bên cạnh ta chính là tiểu thiên tài tuyệt thế ngày đó ở Thiên Long Thành, danh tiếng lan truyền lớn, luyện khí thiên phú vượt qua cấp chín, cũng chính là tiểu sư đệ đồng môn của ta, ngươi nói xem rốt cuộc là hắn có tư cách gặp Minh Chủ, hay là người ngươi tùy tùy tiện tiện mang đến có tư cách gặp Minh Chủ đây?” Liễu Cơ Nhã ngạo

nghễ nói, ai dám chửi bới tiểu sư đệ của nàng, nàng sẽ phải làm cho đối phương không đất dung thân.

“Cái gì? Hắn chính là cái tiểu thiên tài luyện khí ở Thiên Long thành?” hai vị sứ giả Luyện khí minh kể từ khi ở Thiên Long Thành trở về sau, đã đem chuyện này báo với Minh Chủ, mà Luyện Khí Minh cũng có rất nhiều người biết chuyện này. Hiện tại Kim đại sư biết được vị tiểu thiên tài trong truyền thuyết kia giờ phút này đang đứng ở trước mặt của hắn, hắn cơ hồ là không thể tin được.

“..... Đồng môn tiểu sư đệ của ngươi?” Phía sau xưng hô này tựa hồ so sánh với xưng hô tiểu thiên tài luyện khí phía trước càng làm cho hắn cảm thấy rung động hơn.

Thân phận bối cảnh của Liễu Đại sư, hắn biết rất rõ ràng, sư phụ của Liễu Đại sư liên tiếp đào tạo ra hai vị luyện khí đại sư xuất sắc là Liễu Cơ Nhã cùng Lạc Lâm, như vậy người đồ đệ thứ ba hắn thu nhận, thiên tư cùng thiên phú sẽ như thế nào đây?

“Tiểu sư đệ đồng môn?” lời nói của Liễu Cơ Nhã…, giống như là một luồng sét đánh giữa trời quang, hồn phách Long Tam trưởng lão bị một trận bay ra ngoài trăm dặm.

Tiểu sư đệ?

Nói giỡn a?

Chính là một hài tử chưa dứt sữa lại là tiểu sư đệ của một vị luyện khí đại sư nổi danh? Lời này nói ra, quỷ cũng đều không tin!

Long Tam trưởng lão hoàn toàn xốc xếch rồi, lại đi lặp lại câu hỏi một lần: “Liễu Đại sư, ngươi xác định đứa bé này thật sự là tiểu sư đệ của ngươi?”

Liễu Cơ Nhã ôn nhu sờ sờ cái đầu nhỏ của Tiểu Mặc, một lần nữa quay đầu đối mặt với Long Tam trưởng lão, bộ dạng lãnh ngạo như sương: “Thiên chân vạn xác! Hắn chính là tiểu sư đệ của ta!”

Long Thiên Di khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, chịu đả kích thật sâu, người mà nàng ghét nhất, lại là tiểu sư đệ của luyện khí đại sư nàng sùng bái nhất.....

Đúng lúc này, có hai người từ bên trong cửa đi ra, xa xa đã mừng rỡ hô lên.

“Tiểu thiên tài, thật sự là ngươi! Ta không phải là hoa mắt chứ?”

“Tiểu thiên tài, làm sao ngươi đến nơi này rồi? Có phải sư phụ ngươi đã đồng ý, để ngươi gia nhập Luyện Khí Minh của chúng ta phải không?”

Người tới chính là hai vị sứ giả ngày đó đi đến Thiên Long Thành, tham dự chọn lựa nhân tài luyện khí, bọn họ mới từ nơi của Minh Chủ đi ra, xa xa thấy được có bóng người rất quen mặt, còn tưởng rằng mình nhìn lầm, đợi đến gần nhìn kỹ, thật đúng là hắn! Nên hai người vui vô cùng.

Phải biết rằng, ngày đó ở Thiên Long Thành, bọn họ mang theo trăm phần trăm thành ý, muốn mời hắn gia nhập Luyện Khí Minh, kết quả bị hắn và sư phụ hắn cự tuyệt, không nghĩ tới cách có mấy tháng, hắn tự động xuất hiện ở Luyện Khí Minh, bọn họ có thể không cao hứng sao?

Tiểu Mặc nhìn hai người một chút, rất nhanh nhận ra họ, cười ngọt ngào, hướng hai người chào hỏi.

“Sư phụ không có đồng ý cho ta tới, ta chỉ đi theo sư tỷ cùng bái kiến Minh Chủ.”

“Sư tỷ?” Hai vị sứ giả nhất tề quay đầu nhìn về phía Liễu Cơ Nhã, lập tức nhớ tới nguyên nhân trong chuyện này, không khỏi khoan khoái cười to.

“Như vậy tốt hơn! Sư tỷ đệ các ngươi thật vất vả mới đoàn tụ, vậy thì không ngại ở Luyện Khí Minh sống thêm mấy ngày nhé, tiểu thiên tài, chúng ta hết sức hoan nghênh ngươi.”

“Đúng, đúng! Có cơ hội, cho chúng ta xem một chút ở phương diện luyện khí, ngày gần đây ngươi đã tiến bộ bao nhiêu rồi?”

Hai người đối với Tiểu Mặc rất là thích, từ trước đến giờ gương mặt luôn lạnh lùng vậy mà lúc này nở nụ cười không ngừng, Kim đại sư hiện tại không có bất kỳ nghi ngờ gì nữa, xem ra đứa nhỏ này thật là vị tiểu thiên tài danh tiếng hiển hách trong giới luyện khí.

Làm sao không khéo như vậy, hết lần này tới lần khác nó lại là tiểu sư đệ của Liễu Đại sư chứ?

Trong lòng hắn rất không vui.

“Liễu Đại sư, các ngươi không phải muốn đi gặp Minh Chủ sao? Vừa lúc hai người chúng ta cũng nhàn rỗi, sẽ theo các ngươi nữa đi vào một chuyến.” Hai vị sứ giả nhiệt tình nói.

“Như thế rất tốt!” Liễu Cơ Nhã trong lòng vui khẽ, nếu Tiểu Mặc có hai vị này bảo hộ, thì quả là một chuyện quá tốt.

Tiểu Mặc ở hai vị sứ giả nhiệt tình vây quanh, đi vào đại môn.

Liễu Cơ Nhã quay đầu lại, nhìn Long Tam trưởng lão quăng cho một cái mắt lạnh, trầm giọng nói: “Tiểu Mặc là tiểu sư đệ của ta, nếu có người đối với hắn nổi lên ý xấu, hoặc đối với hắn bất lợi, ta nhất định sẽ không dễ dàng tha thứ! Có ít người tốt nhất không nên hoài nghi lực ảnh hưởng của ta!” Nói xong, nàng xoay người đuổi theo ba người phía trước.

Mắt lạnh của Long Tam trưởng lão nheo lại, tự nhiên hiểu nàng nói lời này là cho hắn nghe.

“Tam trưởng lão, tại sao có thể như vậy? Liễu Đại sư làm sao lại biến thành sư tỷ của hắn rồi? Vậy chẳng phải Liễu Đại sư sẽ không thu ta làm đồ đệ nữa sao?” Long Thiên Di tức giận dậm chân, mộng đẹp của nàng nhất thời tan thành bọt nước, nàng càng thêm thống hận Tiểu Mặc.

Quyển 5 - Chương 5: Tiểu thiên tài của Long gia

“Lục tiểu thư, ta xem hay là ngươi sớm bỏ đi ý niệm không thực tế như vậy trong đầu đi, Liễu Đại sư nói rõ là muốn che chở cho tiểu tử kia, nên nàng không thể nào thu ngươi làm đồ đệ nữa.” Long Tam trưởng lão khuyên nhủ.

“Ta không cần! Ta chính là muốn nàng thu ta làm đồ đệ! Tam trưởng lão, ngươi nhất định phải giúp ta, chỉ cần trừ đi tiểu tử kia, Liễu Đại sư sẽ không thể che chở hắn nữa, cũng sẽ thuận lý thành chương thu ta làm đồ đệ. Bất kể như thế nào, ta cũng muốn trở thành đệ tử của nữ luyện khí sư đệ nhất Luyện Khí Minh, sau này ta cũng trở thành nữ luyện khí sư đệ nhất Luyện Khí Minh!” Long Thiên Di từ trước đến giờ điêu ngoa, trên khuôn mặt lại hiếm khi hiển lộ ra ánh sáng tự tin và kiên định này, khiến cho Long Tam trưởng lão phải thay đổi cách nhìn triệt để với nàng, nàng nói không sai, nguyên do hết thảy đều đến từ tiểu dã chủng Long gia, chỉ cần trừ đi nó, mọi chuyện phiền toái cũng được giải quyết.

Đáy mắt của Long Tam trưởng lão hiện lên vô số tính toán, thấy Kim đại sư vẫn còn ở bên cạnh chờ chực, hắn lập tức thu hồi tính toán, hướng Kim đại sư chắp tay nói: “Để cho Kim đại sư chê cười rồi!”

Vị Kim đại sư này là người tâm tư cực kỳ quỷ dị, từ trong lời nói của hai người Long Tam trưởng lão cùng Long Thiên Di, hắn đã vững vàng nắm giữ được mấu chốt của sự việc. Hắn cười cười, đồng dạng cũng bao hàm tính toán: “Ý muốn của Tam trưởng lão cùng Lục tiểu thư, tại hạ hiểu, các ngươi yên tâm, tại hạ nhất định sẽ tận tâm tận lực trợ giúp hai vị đạt thành tâm nguyện. Lão phu đã sớm nhìn

hai người Sư huynh muội Liễu Đại Sư, không vừa mắt rồi, nếu là có thể mượn cơ hội này đem hai người trừ đi khỏi Luyện Khí Minh, vậy thì không gì tốt hơn. Nhưng mà, Minh Chủ đối với thiên phú của người mới cũng rất là coi trọng, lão phu không có gì nắm chắc, cái này phải nhìn xem Tam trưởng lão có thể lay động được trấn hải tổ sư của Long gia hay không, để cho hắn đứng ở phía các ngươi, ai cũng biết trấn hải tổ sư từ trước đến giờ là người bao che khuyết điểm, chỉ cần chiếm được sự chấp nhận của hắn, hết thảy sẽ dễ làm hơn nhiều."

"Vậy đa tạ Kim đại sư rồi, nếu chuyện thành công, Long gia nhất định sẽ báo đáp công ơn của Kim đại sư."

Hai người bèn nhìn nhau cười, đạt thành hiệp nghị.

Tiểu Mặc đi theo hai vị sứ giả với sư tỷ, cùng đi đến chỗ ở của Minh Chủ, cửa phòng mở ra, bên trong yên tĩnh không tiếng động.

Hai vị sứ giả nhìn nhau, biết Minh Chủ đích thị là đang cùng Trấn Hải nguyên lão nghiên cứu luyện khí rồi, nên không đành lòng quấy rầy, cho nên liền dừng ở cạnh cửa, lặng yên chờ chực.

Tiểu Mặc thò đầu hướng bên trong cửa nhìn vào, chỉ thấy bên cạnh một luyện lò vô cùng khổng lồ, hai vị lão giả râu bạc tóc trắng đang vây bắt một lò luyện khí tinh tế mà nghiên cứu. Hai vị lão giả đều mặc đồ tối màu, lão giả áo đen mặt mũi lãnh khốc, ánh mắt trầm tĩnh cơ trí, khi hắn đánh giá luyện khí đồng thời, ánh mắt cũng đã quét ngang hết thảy chung quanh, lão giả áo đỏ thì không, ánh mắt của hắn rất chuyên chú, không hề chớp mắt mà ngó chừng luyện khí, không thèm để ý chuyện gì.

Tiểu Mặc tò mò đánh giá, tầm mắt chuyển dời đến lò luyện khí mà bọn họ đang quan sát, trong hỗn độn như có thứ gì đó đang dẫn dắt

bé, bé cúi đầu trong miệng lẩm bẩm mấy tiếng kỳ quái, sau đó dưới chân không tự chủ được mà cất bước đi vào.

Hai vị sứ giả đã nhận ra, sợ bé chọc giận tới Minh Chủ, vội vàng tiến lên ngăn cản.

Ánh mắt của lão giả áo đen đã đảo tới đây, hướng hai người gật đầu, hẳn là đáp ứng cho bé đi qua.

Hai vị sứ giả rất kinh ngạc, nhất tề quay đầu lại nhìn về phía Liễu Cơ Nhã, thấy nàng một chút cũng không lo lắng, ngược lại còn vui mừng cười cười, bởi vì nàng tin tưởng chắc chắn Minh Chủ sẽ không làm hại Tiểu Mặc.

Tiểu Mặc dạo bước đi tới trước lò luyện, rồi dừng lại quan sát, đây là một việc thành phẩm của luyện khí, hình dáng giống một bầu rượu, nhưng mà hình như có vấn đề gì đó phát sinh, khiến cho nó vốn nên tỏa ra ánh sáng rực rỡ, mà không phải yếu ớt như hiện tại.

Một cái tay nhỏ dò chỗ nối của bầu rượu, Tiểu Mặc kinh ngạc nói: “Nơi này tại sao có vết nứt vậy?”

Lão giả áo đen tinh tế nhìn bé một cái, ánh mắt khẽ phát sáng, chủ động cho giải thích: “Đây là bởi vì ở trong quá trình luyện chế, phát sinh chút sự cố ngoài ý muốn, đột nhiên nổ lò, cho nên chỗ nối giữa đáy bầu và thân bầu sinh ra vết nứt. Nó vốn nên là thứ phẩm, theo lý phải bị báo hỏng, nhưng vì trong quá trình luyện chế bầu rượu này, chúng ta dùng không ít Long Tinh Thạch trân quý, nhưng nếu một lần đem nó nung lại …, thì hàm lượng Long Tinh Thạch cũng sẽ đi giảm bớt theo. Cho nên bây giờ chúng ta đang nghiên cứu làm sao có thể dưới tình huống không đem nung lại, mà vẫn tìm ra cách chữa trị vết nứt.”

Giải thích xong sau, hắn đột nhiên tự cười khẽ trào phúng một tiếng, hắn làm sao vậy? Tại sao đột nhiên lại đối với một hài tử giải thích nhiều như vậy? Trong nháy mắt mới vừa rồi, hắn cảm thấy đứa bé này cũng giống hắn, trong ánh mắt chứa đựng sự chấp nhất và mê muội đối với luyện khí.

Ở cửa gian phòng, mấy người Long Tam trưởng lão, Kim đại sư cùng Long Thiên Di đều đi tới, thấy một mình Tiểu Mặc đi vào, bọn họ cũng muốn đi vào theo, lại bị Liễu Cơ Nhã cùng hai vị sứ giả cản lại.

“Sư phụ đã nói, nguyên liệu luyện khí khác nhau trong lúc dung hợp, nếu xử lý không tốt sẽ biết phát sinh hiện tượng nổ lò. Tỷ lệ phối hợp các loại nguyên liệu luyện khí với nhau có độ lệch, sẽ đưa đến bản thân bảo khí tồn tại một môi trường kẻ hỡ, những kẻ hỡ này khi gặp gỡ nhiệt độ, hiện tượng nổ lò sẽ xảy ra.....” Tiểu Mặc thật tình nói.

Lão giả áo đen thấy quái lạ, đối với bé sinh ra nồng hậu hứng thú: “Vậy cháu có thể nói ra bầu rượu này sử dụng nguyên liệu luyện khí gì và tỷ lệ ra sao không?”

“Minh Chủ, ngươi điên rồi sao? Một hài tử làm sao có thể liếc mắt nhìn là nói ra tỷ lệ nguyên liệu luyện khí?” lực chú ý của lão giả áo đỏ cũng bị dời đi, hắn cũng không xem trọng chuyện này lắm, bởi vì trong ấn tượng của hắn, ngay cả luyện khí sư đẳng cấp cao đều chưa hẳn có thể làm được.

“Nói một chút cũng không sao.” Minh Chủ mang theo mười phần hứng thú nhìn Tiểu Mặc, rất mong đợi đáp án của bé.

Thần sắc của Tiểu Mặc rất chân thành, bé đi vòng quanh món đạo khí một vòng, rồi duỗi tay ở trên mỗi vị trí của bầu rượu sờ sờ, ngửi ngửi, bỗng nhiên thở dài nói: “Thật là lợi hại! Nó là dùng tám loại

nguyên liệu khác nhau! Tỷ lệ theo thứ tự của tám loại nguyên liệu là bốn mươi lăm phần, mười tám phần, chín phần, tám phần, sáu phần, sáu phần, sáu phần, ba phần, trong đó nguyên liệu dùng nhiều nhất là Đồng Tinh thạch, tiếp theo là Long Tinh Thạch, các nguyên liệu còn lại nói bình thường cũng bình thường, nói không bình thường cũng có không bình thường, bởi vì có rất nhiều nguyên liệu rất khó mua được ở trên đường, sư phụ ta từng mất rất nhiều sức lực mới mua được chút ít.....”

Bé vừa nói xong, vừa chậc chậc lắc đầu thở dài, ở đáy lòng nói, hai vị lão gia gia này thật là xa xỉ a, lại mang nhiều nguyên liệu luyện khí trân quý như vậy chỉ vì luyện chế một con bầu rượu, thật sự là quá xa xỉ!

Lão giả áo đen cùng lão giả áo đỏ nhất tề ngạc nhiên, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe được, bọn họ căn bản không thể tin được, một hài tử lại có thể ở trong thời gian ngắn như vậy nói chính xác ra nguyên liệu sử dụng luyện bảo khí, hơn nữa còn đem tỷ lệ bọn họ phối hợp nói chính xác không lầm, cái này quá thần kỳ!

Nếu chẳng qua là hai ba loại nguyên liệu luyện khí dung hợp với nhau, có lẽ không có gì khó khăn, khó khăn ở chỗ tổng cộng dùng tám loại nguyên liệu khác nhau, trong đó có chút nguyên liệu đúng như lời bé nói, nói bình thường thì cũng bình thường, nói không bình thường thì đúng không bình thường, rất nhiều nguyên liệu ngay cả thành trấn lớn cũng rất khó mua được. Nguyên nhân chính là như thế, đáp án của bé mới để cho bọn họ khiếp sợ không thôi.

Nếu bé không phải thiên tài, thì chính là có người âm thầm nói cho bé biết, rồi cố ý để bé tới trước mặt bọn họ biểu diễn.

Giờ phút này bọn họ cũng chú ý tới Liễu Cơ Nhã cùng đám người Kim đại sư cùng đi với bé, trong chuyện này cũng có một loại khả

năng, có lẽ là Liễu Đại sư cùng Kim đại sư đã biết trước đáp án, sau đó nói lại cho bé biết

Hai người hiển nhiên vẫn còn có chút hoài nghi, liếc nhìn nhau một cái, lão giả áo đỏ liền ra cho bé một đề, muốn cố ý làm khó bé.

“Ta đây hỏi ngươi, có biện pháp gì có thể ở chỗ bầu rượu hư hao, tiêu trừ đi vết nứt này?”

Hắn vừa hỏi lời này, lão giả áo đen lập tức hướng hắn quăng đi một ánh mắt kinh ngạc.

Ngay cả bọn hắn cũng không có nghĩ ra được cách giải quyết, hắn lại đi hỏi một hài tử? Đây không phải là làm khó bé sao?

Lão giả áo đỏ đưa tay ra, ngăn trở hắn, một bộ dáng tràn đầy lòng tin. Hắn nghĩ thầm, nếu đứa nhỏ này là có người cố ý an bài, cho nó đi tới trước mặt bọn họ khoe khoang thiên phú luyện khí thì…, như vậy khi nó gặp được vấn đề khó khăn, chắc chắn trước tiên sẽ đi tìm người hỗ trợ, như thế là hắn có thể biết là ai sai khiến.

Hai vị sứ giả nhìn thấy Tiểu Mặc trả lời chính xác vấn đề của Minh Chủ cùng trấn hải nguyên lão, thì rất là mừng rỡ, ở trong đáy lòng bọn hắn, Tiểu Mặc chính là được hai người bọn họ tuệ nhãn biết châu ngọc, tiểu thiên tài luyện khí họ đào móc ra. Nếu bé đạt được thành tựu, bọn họ cũng có thể lây dính chút vinh quang theo và cảm động lây.

Liễu Cơ Nhã bất mãn nhíu mày, Trấn Hải nguyên lão rõ ràng là có lòng làm khó tiểu sư đệ nha, ngay chính bọn hắn cũng không có nghĩ ra được biện pháp, lại bảo một hài tử suy nghĩ, cái này quá không công bình rồi! Nhưng mà mới vừa rồi biểu hiện của tiểu sư đệ đã ngoài dự liệu thật lớn của nàng, nàng cảm thấy thật tự hào, sư phụ

thu đệ tử quan môn, quả nhiên không tầm thường.

Kim đại sư lạnh lùng chê cười ra tiếng, đối với mọi việc hắn nhìn thấy, cũng là Liễu Cơ Nhã xúi giục, một hài tử làm sao có thể có thiên phú như thế, trong thời gian ngắn như vậy, đã phân biệt ra được tám loại nguyên liệu khác nhau, hơn nữa còn đem tỷ lệ phối hợp với nhau nói ra chính xác như thế? Hiện giờ thì tốt lắm, Trấn Hải nguyên lão hỏi như vậy, lập tức sẽ xác định là nó được giúp đỡ, hắn đang chờ một màn âm mưu của Liễu Đại sư bị vạch trần.

Long Tam trưởng lão cũng ôm ý nghĩ giống Kim đại sư, hắn hoàn toàn,từ đầu, đến cuối không tin Tiểu Mặc lại có thiên phú kinh người như, cho dù nó từng ở tại Thiên Long Thành nổi tiếng, vậy thì cũng chỉ vì thiên phú của nó kinh người thôi, những thứ tài nghệ luyện khí cụ thể thực tế này, vẫn phải cần kinh nghiệm không ngừng rèn luyện.

Long Thiên Di không tự chủ được mà cắn môi của mình, tự giả thiết đổi lại là nàng giờ phút này, nếu như bị hỏi như, mình có thể trả lời ra những vấn đề này hay không. Nàng rất quấn quýt, hắn mới vừa nói tám loại nguyên liệu bên trong, trừ Long Tinh Thạch cùng đồng tinh thạch ra, còn sáu loại kia là gì đây?

Tiểu Mặc cũng đúng là bị khó, hai vị đại tông sư luyện khí cũng không có nghĩ ra được biện pháp, bé chỉ là một luyện khí sư nho nhỏ, làm sao có thể nghĩ ra được?

Nhưng mà trong đầu mơ hồ hiện lên lời sư phụ từng dạy, sư phụ đã nói, trên người bé huyết mạch thuần khiết của Long gia hơn nữa Tiểu Bạch có kim sắc hỏa diễm, chính là pháp bảo luyện khí không có địch thủ trong thiên hạ, đừng nói là chữa trị đạo khí, coi như là đem nó tăng lên một cấp bậc luyện khí khác, cũng hoàn toàn có thể có. Chẳng qua sư phụ cũng nói, nhất định phải cẩn thận dùng, không thể để cho người khác biết bí mật này, nếu không hắn sợ sẽ có

người mang ác ý bất lợi đến bé và Tiểu Bạch.

Hiện tại Tiểu Bạch không thể nào phun lửa giúp bé rồi, nên chỉ phải dùng máu trên người bé, khẳng định cũng có thể chữa trị vết nứt, nhưng mà, có thể tin tưởng hai người trước mắt này không đây?

“Cháu có biện pháp có thể chữa trị nó, nhưng biện pháp chữa trị của cháu rất đặc biệt, không thể để cho ngoại nhân biết, cháy có thể tin tưởng các người không?” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé tràn ngập thật tình, nhìn hai vị lão giả, đáy lòng bé mơ hồ có loại dự cảm, có lẽ hai người trước mắt này có thể thay đổi vận mạng của bé, ngày sau sẽ trợ giúp rất lớn cho bé, nên bé muốn đánh cuộc một lần

Minh Chủ cùng Trấn Hải nguyên lão nghe được bé nói bé có thể chữa trị luyện khí, hơn nữa giọng nói chắc chắc như vậy, thì kinh hoàng sửng sốt tại chỗ,

Bé rốt cuộc là làm được hay không, hay là chỉ nói cho có thôi?

Hai người đều không thể biết được.

“Ngươi dĩ nhiên có thể tín nhiệm chúng ta!” Minh Chủ hướng ngoài cửa ra dấu, hai vị sứ giả hội ý, rồi hớn hở đem đại môn đóng lại, đem đám người Kim đại sư, Long Tam trưởng lão vứt bỏ ở ngoài cửa, chỉ còn lại ba người Tiểu Mặc, Minh Chủ cùng Trấn Hải nguyên lão ở lại bên trong gian phòng.

Tiểu Mặc quay đầu, thấy Long Tam trưởng lão bọn họ đã không ở đây, con ngươi bé đảo một vòng, cũng yên lòng đi nhiều. Đối với bé mà nói, nơi này người xấu nhất chính là Long Tam trưởng lão, chỉ cần hắn không có ở đây, bé không có nhiều lo lắng, lo ngại như vậy.

“Trước khi cháu chữa trị luyện khí, cháu có thể nói một cái điều kiện

không?” Tiểu Mặc cùng hai người thương lượng.

“Điều kiện gì, ngươi nói xem.” Minh Chủ hướng hắn ôn hòa cười một tiếng.

Tiểu Mặc đem Tiểu Bạch từ trong túi quần ôm ra ngoài, ôn nhu vuốt ve lông của nó, nhẹ giọng nói: “Bạn nhỏ của cháu bị thương, các người có thể cứu cứu nó không?”

“Đây là.....” Minh Chủ thoáng cái không thể nhìn ra Tiểu Bạch đến tột cùng là cái quái gì.

Trấn hải nguyên lão thì đã đợi không kịp, thuận miệng đáp ứng: “Không thành vấn đề! Chỉ cần ngươi có thể đem bầu rượu của ta chữa trị, lão phu nhất định nghĩ biện pháp giúp ngươi cứu sống nó, nhưng mà, nếu ngươi khoác lác, căn bản không có bản lãnh này thì.....”

Trấn hải nguyên lão cố ý gây áp lực cho bé, bầu rượu này là vật yêu quý như tim phổi của hắn, đừng xem chỉ là một bầu rượu đơn thuần, chức năng cũng không ít, dùng nó đựng rượu lâu năm, sẽ có mùi vị cam thuần đặc biệt, là hắn tỉ mỉ nghiên cứu chế tạo mấy ngày mới nghiên cứu chế tạo ra. Ai bảo hắn mê rượu chứ? Cho nên cố ý nghiên cứu chế tạo ra một bầu rượu kỳ lạ như vậy, vì dùng cho đỡ thèm.

Tiểu Mặc đúng là bị hắn kích thích, đem Tiểu Bạch cẩn thận từng li từng tí thả lại trong túi quần.

Bé đứng ở trước bầu rượu, hai bàn tay nhỏ bé xoa nắn qua lại, âm thầm vận lực.

Cũng không lâu lắm, từ trong hai cái tay nhỏ bé lúc liền chầm chậm

toát ra khói trắng.

Minh Chủ cùng trấn hải nguyên lão thấy vậy hai mắt đăm đăm, được rồi, bọn họ biết nó đang nhóm lửa, nhưng mà bọn họ lần đầu thấy phương pháp nhóm lửa nổi bậc như vậy, đừng nói cho bọn họ biết, đây là nó tự mình phát minh nhé?

Phốc!

Trên hai cái tay nhỏ bé hiện ra một ngọn lửa..... Ngọn lửa màu tím!

“Tím, ngọn lửa màu tím?!”

Minh Chủ cùng trấn hải nguyên lão một lần nữa bị chấn động, bình thường cấp bậc của luyện khí sư, cũng là căn cứ vào màu sắc ngọn lửa mà họ nhóm để phán định, luyện khí sư cấp một đến cấp bốn, màu sắc ngọn lửa lần lượt là hồng, lam, lục, tím, sau cấp bốn, thì có cách phân khác, màu sắc ngọn lửa mà luyện khí sư nhóm trên căn bản cũng là lấy màu vàng làm chủ, căn cứ vào độ tinh khiết của màu vàng, để phán đoán cấp bậc của người đó, chỉ có đẳng cấp cao nhất khi nhóm lửa thì màu vàng sẽ không có chút tạp chất nào, bất quá người như vậy ít lại càng ít, cả Long Tường đại lục cũng không có mấy người.

Bình thường sau khi phân chia cấp bậc màu sắc của ngọn lửa xong, thì luyện khí sư mới có tư cách học tập kiến thức luyện khí, nếu không một khi học vượt cấp thì…, vô cùng có khả năng đưa đến chuyện ngọn lửa cắn trả, trừ phi trong quá trình ngươi học tập, không sử dụng việc tự thân nhóm lửa, mà phải dựa vào mồi lửa bên ngoài, thí dụ như mồi lửa dị hỏa có đẳng cấp cao.....

Song, ngọn lửa màu tím, cũng đại biểu cấp bậc nhóm lửa của bé đã đạt tới tài nghệ luyện khí sư cấp bốn.

Nói cách khác, nếu như ở trong hoàn cảnh không có bất kỳ mồi lửa bên ngoài nào hỗ trợ, tự bản thân bé cũng đã có thể luyện chế ra bảo khí cấp bốn của luyện khí sư.....

“Trời, ta không có nhìn lầm sao? Ngươi làm như thế nào?”

Trấn hải nguyên lão đem Tiểu Mặc từ trên xuống dưới đánh giá một cái, thấy thế nào nó cũng giống như hài tử chỉ có sáu bảy tuổi, làm sao có thể đạt tới trình độ luyện khí sư cấp bốn rồi? Đây cũng là việc quá không thể tưởng tượng nổi đi?

Tiểu Mặc không để ý đến hắn, hết sức chuyên chú, khuôn mặt nhỏ bé anh tuấn ở dưới ngọn lửa màu tím càng thêm nổi bật, tập trung mà chuyên chú.

Bản thân bé là đã có tài nghệ của luyện khí sư cấp bốn, nhưng nếu như có Tiểu Bạch hỗ trợ, coi như là bảo khí cấp bốn trở lên, bé cũng có thể luyện chế được, ai bảo thiên phú của bé thuộc loại trâu bò lòe lòe vượt qua cấp chín chứ? Vượt qua cấp chín tất nhiên sẽ có chỗ không tầm thường của việc vượt qua cấp chín, cho nên không có gì đáng ngạc nhiên.

Bé giơ lên một … cái tay nhỏ bé khác, ngón trỏ đưa vào trong miệng, cắn một cái, máu tươi nhất thời liền theo vết đứt chảy dọc xuống.

Minh Chủ cùng Trấn hải nguyên lão liếc mắt nhìn nhau, hai mắt nhất tề sáng lên, tựa hồ đã nghĩ ra chuyện mà bé sắp sửa làm, trong lòng hai người nghi vấn ngày càng lớn. Bọn họ đều là đại tông sư luyện khí thâm niên, tự nhiên biết cách làm lấy máu luyện khí, nhưng là ở trong quá trình luyện khí, đối với bản chất loại máu cung cấp có yêu cầu cực cao, một khi máu không cách nào phù hợp với yêu cầu luyện khí, như vậy sự kiện nổ lò sẽ phát sinh giống như trước.

Cõi đời này không có mấy người có máu phù hợp với yêu cầu cao này, đứa nhỏ này lại muốn dùng tới biện pháp mạo hiểm như vậy để chữa trị luyện khí, chẳng lẻ trên người của bé thật sự có máu trân quý như vậy?

Trong mắt hai người tinh quang nở rộ, tràn đầy mong đợi.

Ngọn lửa màu tím khoan khoái nhảy nhót, soi sáng một khuôn mặt nhỏ bé đẹp trai đang tập trung, vô luận là người nào, trong lúc tập trung thì luôn cực kỳ có mị lực.

Tiểu Mặc lại càng không ngoại lệ.

Có kỹ thuật khống hỏa số một, có thiên phú luyện khí vượt qua cấp chín, có ngọn lửa màu tím cùng tài nghệ luyện khí sư cấp bốn, hơn nữa còn thêm huyết mạch thuần chánh nhất Long gia, còn có cái gì có thể ngăn cản một vị tiểu thiên tài luyện khí thành công đây?

Minh Chủ cùng Trấn Hải nguyên lão nhìn tận mắt một vết nứt thật nhỏ ở trong ngọn lửa màu tím từ từ hợp lại, cho đến khi biến mất, không có chút tung tích nào, khiếp sợ cùng kích động ở trong lòng hai người, thật lâu không cách nào thở bình thường.

Thiên tài a! Tuyệt thế tiểu thiên tài!

“Tốt!” Trấn hải nguyên lão vỗ một cái vào bắp đùi của mình, lớn tiếng trầm trồ khen ngợi.

Lúc này, cửa phòng đột nhiên bị đụng vỡ. Nguyên lai là hai vị sứ giả vẫn kê lổ tai ở ngoài cửa nghe lén, kết quả bị một tiếng tốt của Trấn Hải nguyên lão làm cho sợ hết hồn, không có thăng bằng, trực tiếp đụng tung cửa ngã lăn vào bên trong.

“Minh, Minh Chủ.....” Hai người bị làm cho sợ đến đầu lưỡi đơ luôn, cho là Minh Chủ sẽ trừng phạt bọn họ, ai ngờ giờ phút này toàn bộ lực chú ý của Minh Chủ đều ở trên bầu rượu, nơi nào còn có tâm tư đi để ý tới bọn họ chứ?

Tiểu Mặc thấy có người ngoài ở đây, vội vàng thu hồi ngọn lửa, đem ngón tay mình cắt rách giấu ở phía sau, mím cái miệng nhỏ nhắn lại, mang theo vài phần đề phòng.

Xúc động đến không kịp đề phòng, Trấn Hải nguyên lão đột nhiên kích động đưa bé bế lên: “Cháu thật là quá thiên tài rồi! Mau nói cho ta biết, cháutên là gì?”

Tiểu Mặc thấp giọng hô một tiếng, bị ông làm sợ hết hồn, vừa muốn nói ra tên của mình, thì Long Tam trưởng lão đột nhiên cất bước vào, cắt đứt lời nói của bé: “Trấn hải tổ sư, vãn bối mang lục nữ Long Thiên Di của Nhị gia đến đây, đặc biệt tới bái kiến tổ sư gia. Lục tiểu thư hôm nay sắp tham gia khảo hạch luyện khí sư cấp hai, nàng năm nay mới mười hai tuổi, thiên phú kinh người, lão nhân gia ngài ở bốn năm trước đã từng tán dương qua nàng.”

“Lục tiểu thư, còn không mau tới đây bái kiến lão tổ tông?”

Long Tam trưởng lão ngầm hướng Long Thiên Di dùng sức nháy mắt, mặc dù hắn không rõ ràng lắm mới vừa rồi, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng là từ trên vẻ mặt của trấn hải tổ sư, hắn đại khái đã đoán được. Hắn tuyệt không thể để cho Trấn Hải tổ sư biết nam hài trong lòng ngực của ông, cũng là huyết mạch của Long gia, cho nên hắn phải mau sớm dời đi sự chú ý của ông, để cho Lục tiểu thư đến hấp dẫn sự chú ý của ông, mà quên đi nam hài trong lòng ngực.

Long Thiên Di không hiểu rõ lắm, nhưng vẫn nghe theo lời của hắn,

đi tới trước mặt Trấn Hải nguyên lão, quỳ gối bái lạy: “Tiểu nữ Long Thiên Di, bái kiến lão tổ tông!”

“Ừ, đứng lên đi.” Trấn hải nguyên lão tùy tiện nhìn nàng một cái, lại đem tầm mắt quay về, hỏi Tiểu Mặc: “Nói cho ta biết, cháu tên là gì?”

Long Thiên Di bất mãn cong cái miệng nhỏ nhắn lên, vừa đứng dậy, vừa oán hận trừng mắt nhìn Tiểu Mặc một cái, đều do hắn! Trước kia lão tổ tông rất thích nàng, còn tán dương nàng nữa, hiện tại cũng bởi vì hắn, lão tổ tông đã không quan tâm nàng nữa.

Nghĩ đến ủy khuất của mình, nước mắt thoáng cái dâng lên, ươn ướt hốc mắt.

Dước đáy lòng của Long Tam trưởng lão lộp bộp một cái, phát hiện mục đích của mình không có đạt thành, hắn lần nữa ngắt lời, nói: “Lão tổ tông, Lục tiểu thư lập tức sẽ phải đi tham gia khảo hạch, ngài không phải là nên cho nàng một chút lời khuyên cùng khích lệ sao?”

Trấn hải nguyên lão không vui liếc ngang về phía hắn, lời lẽ nghiêm khắc nói: “Chỉ là khảo hạch luyện khí sư cấp hai thôi, có cần khoa trương một chuyện nhỏ như vậy không? Nếu như tử tôn Long gia, ngay cả chút thực lực này cũng không có, vậy thì còn tham gia khảo hạch cái gì?”

Sắc mặt Long Tam trưởng lão hơi chậm lại, nhất thời lúng túng không dứt.

Long Thiên Di lại càng khổ sở nghẹn đỏ mặt, trong gia tộc, phàm là có người nghe nói nàng tới tham gia khảo hạch luyện khí sư cấp hai, không người nào không khen ngợi nàng, làm sao đến nơi này của lão tổ tông, thì biến thành theo lý thường phải làm rồi? Nếu nàng hôm nay không có thông qua khảo hạch cấp hai luyện khí sư, vậy có phải

cũng chưa có tư cách trở thành tử tôn của Long gia rồi hay không?

“Hic hic.....” Nghĩ tới đây, nàng khổ sở khóc nỉ non, đầy bụng ủy khuất.

Thì ra là ông chính là cái vị tổ sư gia Long gia? Con ngươi nhỏ của Tiểu Mặc đảo lòng vòng, ôm cổ trấn hải nguyên lão, liếc Long Thiên Di một cái, giảo hoạt cười một tiếng rồi nói: “Lão tổ tông, ngài nói không sai, nếu là tử tôn Long gia, chỉ một chút thực lực này cũng không có, vậy còn tham gia cái gì khảo hạch? Chờ ta đến cái tuổi này của nàng, đã sớm không cần tham gia cái gì khảo hạch luyện khí sư cấp hai, mà trực tiếp tham gia hạch luyện khí sư cấp bố vẫn dư dả!”

“Tiểu tử, ở lão tổ tông trước mặt, ngươi đừng vội khoa trương khoác lác!” Long Tam trưởng lão hướng về phía Tiểu Mặc tàn bạo trừng một cái, tiểu tử này tâm trí xem ra không đơn giản, còn biết cách khích bác ly gián, thật là xem thường nó.

“Nó không phải khoác lác, nó có thực lực như vậy!” Lần này mở miệng lại là bản thân của Trấn Hải nguyên lão.

Long Tam trưởng lão nhất thời ngây ngốc, thầm nghĩ tiểu tử này đến tột cùng là cho lão tổ tông thấy cái gì?

“Không sai! Thật sự của bé có thực lực này.” Lời nói của Minh Chủ …,như đánh cho hắn một trùy nặng, bị đả kích đến thiếu chút nữa ngã xuống không gượng dậy nổi.

Cái gì? Nó thật sự có thực lực này?

Làm sao sẽ?

“Hài tử, nói cho ta biết, cháu tên là gì?” Lần này người đặt câu hỏi

chính là Minh Chủ, dù cho Long Tam trưởng lão mượn mấy can đảm, cũng không dám cắt đứt lần nữa

Con ngươi của Tiểu Mặc đảo qua lại, thấy vẻ mặt Long Tam trưởng lão đang khẩn trương, bé ở đáy lòng cười hắc hắc, thành thật trả lời: “Cháu họ Long, gọi là Long Mặc, là hậu nhân của Long gia.”

Long Tam trưởng lão giận đến sắc mặt tím lại, tốt cho ngươi tên tiểu tử, lúc trước còn nói mình không phải là người của Long gia, cũng không muốn trở thành người Long gia, hiện tại trở ngược, vừa thấy lão tổ tông, nó tựu lập tức đổi lời nói.

Tiểu tử thúi, ngươi chờ đó cho ta!

Hai mắt của Long Tam trưởng lão kịch liệt địa co rút lại,vẻ tàn ác không ngừng tràn ra ngoài.

Minh Chủ ngũ quan nhạy cảm, đã sớm đã nhận ra hắn phản ứng khác thường, hắn trăm phương ngàn kế nhiều lần cắt đứt lời nói, tất nhiên là có nội tình. Hiện tại rốt cuộc cũng hiểu rõ, thì ra cái hài tử thiên phú kinh người này, lại cũng là hậu nhân của Long gia.

Không đợi hắn nói chuyện, Trấn Hải nguyên lão kích động đến không kềm chế được rồi, hắn ôm hài tử trong ngực thật chặc, vui vẻ đến sắp nhảy dựng lên.

“Lại là hậu nhân Long gia chúng ta! Lại là hậu nhân Long gia chúng ta! Thật tốt quá! Thật tốt quá! Long gia Chúng ta rốt cục cũng xuất hiện một thiên tài trong các thiên tài, Long gia rất may a! Ha ha ha.....”

Trấn hải nguyên lão cuồng tiếu một trận.

Liễu Cơ Nhã âm thầm thở phào nhẹ nhỏm, như thế chính là kết quả tốt nhất rồi, có tổ sư gia Long gia chiếu cố, tin tưởng Tiểu Mặc không còn lo lắng đến tính mạng nữa.

Hai vị sứ giả cũng kích động không thôi.

Tâm tình khác hẳn ba người bọn họ ngoài Kim đại sư cùng Long Tam trưởng lão ra thì còn ai, chết tiệt, vinh quang này vốn nên thuộc về Lục tiểu thư, thoáng cái toàn bộ bị tiểu tử thúi này chiếm đi rồi, thử nghĩ thôi cũng làm cho người ta căm phẫn.

Long Thiên Di dẹp cái miệng nhỏ nhắn, muốn khóc mà không được, buồn bực muốn chết.

Tiểu Mặc ở trong lòng vui mừng, nhưng cũng lo lắng.

Lão tổ tông bởi vì bé là hậu nhân của Long gia, cho nên mới vui vẻ như vậy, nhưng nếu ông biết phụ thân mình là ai, hơn nữa phụ thân còn từng bị Long gia trục xuất, như vậy ông sẽ có phản ứng như thế nào đây?

“Lão tổ tông, ngài đừng vội cao hứng, mà nghe vãn bối đem lời nói cho hết.” Long Tam trưởng lão nơi nào có thể làm cho Tiểu Mặc được tiện nghi, liền xen vào nói, “Nó căn bản không phải là hậu nhân Long gia, bởi vì cha ruột của nó là Long Thiên Tuyệt chính là con của dâm phụ, ở mười sáu năm trước cũng đã bị trục xuất khỏi Long gia, phụ thân của nó đã không phải là hậu nhân của Long gia, sao nó có thể coi như là hậu nhân của Long gia?”

Tiểu Mặc nghe vậy, chân mày nho nhỏ cau lên, căm giận trừng về phía hắn.

Trấn hải nguyên lão từ từ dừng lại tiếng cười, cúi đầu đem Tiểu Mặc

nhìn kỹ một chút, thở dài nói: “Thì ra phụ thân của con là đứa bé Thiên Tuyệt kia? Ai, cũng là hài tử đáng thương a.....”

Phản ứng của hắn, thật to ngoài dự liệu đắc ý của Long Tam trưởng lão.

“Khó trách lão phu vẫn không có nghe nói Long gia xuất hiện một thiên tài như cháu vậy, nhưng nếu cháu thật sự sanh ở Long gia, sợ rằng sớm đã có người Long gia khua chiêng gõ trống đem cháu đưa đến trước mặt lão phu tranh công rồi.”

Trấn hải nguyên lão nói lời này…, nhất thời để cho Long Tam trưởng lão không đất dung thân, khua chiêng gõ trống đến trước mặt lão tổ tông tranh công mê hoặc người, không phải là đang nói hắn, có thể là ai?

“Hài tử đáng thương, nói cho lão tổ tông biết, cha cháu đâu?” Trấn hải nguyên lão hỏi.

Tiểu Mặc cũng không có nghĩ đến, lão tổ tông lại phản ứng như vậy, nghĩ đến phụ thân cùng mẫu thân, đầu mũi của Tiểu Mặc nhất thời đau xót, nước mắt liền rơi xuống: “Phụ thân cùng mẫu thân không thấy, cháu chính là đi ra ngoài tìm bọn họ.....”

Quyển 5 - Chương 6: Tuyệt thiếu gia thật trở lại!

Tiểu Mặc vừa khóc, Trấn Hải nguyên lão nhất thời chân tay luống cuống rồi, ôm bé ngồi xuống, vỗ lưng của bé từng chút từng chút một để an ủi, thật giống như ở dụ dỗ một đứa trẻ mới sinh.

“Ngoan a, đừng khóc! Khóc đến quả tim của lão tổ tông đều đau! Cháu yên tâm, lão tổ tông sẽ giúp cháu tìm được cha và mẹ cháu, đừng khóc a, ngoan!”

Liễu Cơ Nhã dở khóc dở cười, nàng càng thêm tin chắc cái lời đồn đãi. Trấn hải nguyên lão có tính tình bao che khuyết điểm kia, quả nhiên không giả, may là người khiến hắn thích là tiểu sư đệ của nàng, coi như là một chuyện may mắn.

Nàng đi lên trước, cũng phụ giúp khuyên lơn: “Tiểu Mặc, đừng khóc! Có lão tổ tông cùng sư tỷ giúp đệ tìm người, nhất định rất nhanh là đệ có thể nhìn thấy cha mẹ của đệ.”

“Có thật không?” Tiểu Mặc khóc thút thít, xoa xoa nước mắt, ngẩng đầu, ánh mắt tín nhiệm nhìn hướng Trấn Hải nguyên lão.

Trấn hải nguyên lão gật đầu lia lịa: “Tin tưởng lão tổ tông, cháu có cái gì ủy khuất có thể nói cùng lão tổ tông, lão tổ tông nhất định sẽ đáp ứng.”

Tiểu Mặc trừng mắt nhìn, con ngươi xoay chuyển, liếc về phía Long Tam trưởng lão, hít hít lỗ mũi nói: “Vậy..... Nếu như có người khi dễ Tiểu Mặc, lão tổ tông cũng sẽ thay Tiểu Mặc làm chủ sao?”

Long Tam trưởng lão bị bé nhìn một cái, cả người nhất thời sợ hãi, còn có một loại dự cảm xấu.

“Người nào? Ai dám khi dễ cháu? Nói cho lão tổ tông biết, lão tổ tông làm chủ thay cháu!” Trấn hải nguyên lão không chút do dự nói.

Long Tam trưởng lão thật bất hạnh, một lần nữa bị ánh mắt nho nhỏ nhìn đến.

“Chính là hắn! Hắn khi dễ Tiểu Mặc!” Tiểu Mặc đem ngón tay chỉ về phía hắn.

Trấn hải nguyên lão đưa mắt lạnh đảo một vòng nhìn qua, khiến Long Tam trưởng lão cả kinh cả người liền run rẩy, tâm thần không yên.

“Cùng lão tổ tông nói một chút, hắn rốt cuộc làm sao khi dễ cháu?”

“Hắn nhìn trúng Tiểu Bạch của cháu, đem Tiểu Bạch thu nhập Kim Đỉnh của hắn, muốn luyện hóa Tiểu Bạch, Tiểu Bạch chính vì như vậy mà bị thương.” Bé đau lòng sờ sờ Tiểu Bạch, cáo trạng lần đầu là vì Tiểu Bạch mà kiện.

Râu mép của Long Tam trưởng lão run lên, khóe mắt giật giật.

“Hắn còn muốn giết cháu, nói cháu là dã chủng Long gia, nói cháu không xứng với họ Long, không xứng với trở thành người Long gia! Hắn mới vừa rồi còn không cho cháu quen biết với lão tổ tông ngài, cứ lần lựa ngăn trở cháu nói tên thật của cháu cho ngài, tóm lại hắn không có lòng tốt!”

Khóe mắt của Long Tam trưởng lão lại giật giật, bản lãnh tố cáo của

tiểu tử này cũng không nhỏ, thiệt giả đảo lộn cùng nhau, làm cho người ta khó có thể phân biệt.

“Lão tổ tông, ngài đừng nghe nó nói mò, vãn bối.....” Hắn vội vả muốn phân minh, thì Trấn hải nguyên lão một cái hừ lạnh, để cho hắn không dám tiếp tục nói nữa.

“Tiểu Mặc, cháu nói tiếp, còn có cái gì ủy khuất?” thái độ của Trấn hải nguyên lão đối đãi hai người hoàn toàn một trời một vực, khiến Long Tam trưởng lão giận đến muốn nội thương, hắn hướng về phía Tiểu Mặc tàn bạo trừng một cái, ánh mắt kia thật giống như đang uy hiếp, tiểu tử ngươi tốt nhất không nên hồ ngôn loạn ngữ *(nói xằng nói bậy)*, nếu không ta sẽ cho ngươi biết tay!

Tiểu Mặc hướng hắn làm ngoáo ộp, nghiêng đầu đi nơi khác, Long Thiên Di Chính hung hăng trừng mắt với bé. Khóe miệng Tiểu Mặc nhếch nhẹ, ngón tay chỉ hướng nàng, rồi lại nói: “Còn có nàng! Nàng bức bách cháu giả trang thành cô bé, làm nha hoàn cho nàng, sai cháu thay nàng làm việc, cả đêm xách nước, còn đánh cháu, ngược đãi cháu! Nàng cũng không phải là người tốt lành gì!”

“Ngươi..... Ngươi nói láo! Rõ ràng là một mình ngươi.....” Long Thiên Di giận đến phát run, không ngờ nó lại đổi trắng thay đen, quá vô sỉ mà!

“Ta cái gì? Ta là bé trai, chẳng lẽ lại mình giả trang thành nha hoàn, để ngươi khi dễ sao? Lời này nói ra, ai tin a?” Tiểu Mặc ra vẻ vô tội nói.

Long Thiên Di nói: “Ngươi..... Rõ ràng chính là một mình ngươi giả trang nha hoàn đến gần ta..... Lão tổ tông, ngài phải tin tưởng cháu, cháu không có buộc nó.....” Nàng gấp đến độ sắp khóc.

Tiểu Mặc mở một bàn tay ra, trên bàn tay có một vết đỏ hồng thật lớn: “Lão tổ tông, người xem! Đây chính là chứng cứ nàng bắt cháu xách nước, không ngừng không ngừng xách, đã để lại vết thương. Nàng còn nói một buổi tối nếu như cháu không thể đem vạc nước đổ đầy, nàng sẽ không để cho cháu ngủ. Tim của nàng, thật là ác độc!”

“Ta không có! Ngươi nói láo, ngươi vu hãm ta!” Long Thiên Di dậm chân, có miệng mà nói không rõ.

Trấn hải nguyên lão vừa nhìn vết thương trên tay bé, lại bắt đầu đau lòng, ông hướng về phía Long Tam trưởng lão cùng Long Thiên Di hai người hừ lạnh một tiếng, quát lên: “Hai người các ngươi cút cho ta, đừng để cho ta nhìn thấy các ngươi nữa!”

Long Thiên Di bị ông làm cho sợ đến nước mắt thu trở về luôn, chỉ dám thút thít mà khóc, ủy khuất vô cùng.

“Lão tổ tông, xin ngài bớt giận! Lục tiểu thư một lát còn phải tham gia khảo hạch luyện khí sư cấp hai nữa.....” Long Tam trưởng lão nói.

“Thi cái gì thi? Phẩm hạnh con người như thế, xứng làm một luyện khí sư sao? Sớm cút về Long gia cho ta, đừng ở chỗ này mất mặt xấu hổ!” Nghe được lời nói của Trấn Hải nguyên lão…, Long Thiên Di cũng nhịn không được nữa, oa oa một tiếng khóc lớn lên, nâng mép váy, xoay người chạy nhanh ra ngoài.

Lão tổ tông lại thiên vị tiểu tử thúi kia như vậy, thị phi chẳng phân biệt được, còn tước đoạt tư cách khảo hạch luyện khí sư của nàng nữa, đây cũng là chuyện nàng để ý nhất, tại sao có thể như vậy?

Nàng khóc đến thương tâm, một đường chạy đi xa.

“Lục tiểu thư!” Long Tam trưởng lão vội vã cùng Trấn Hải nguyên lão

cáo biệt một tiếng, rồi đuổi sát theo Long Thiên Di rời đi.

Hắn cũng buồn bực, lão tổ tông rốt cuộc là bị làm sao chứ, chẳng lẽ bị bùa chú gì rồi? Làm sao mà cứ bênh vực cho tiểu dã chủng không thế? Mới vừa rồi rốt cuộc nó đã làm cái gì, thoáng cái đã đem lão tổ tông dụ dỗ đến trời đất đảo lộn, cái gì cũng nghe nó nói cả.

Chẳng lẽ nó thật sự chữa trị được bảo khí sao?

Không đúng, cái này không thể nào!

Nó là hài tử có bao nhiêu tuổi đâu, làm sao có thể chữa trị một bảo khí ngày cả Minh chủ cùng lão tổ tông cũng chữa trị không được chứ? Chẳng lẽ không phải thiên phương dạ đàm*(lời nói vô căn cứ, khoác lác không thực)*?

Kim đại sư mặt lộ vẻ lúng túng, người là hắn mang đến tiến cử, hiện tại lại biến thành cục diện như thế, hắn cũng không có tâm tình gì ở lại, nên vội vã cáo lui cùng Minh Chủ, rồi lần lượt rời đi.

Tiểu Mặc hãy còn đắc ý, vì cuối cùng đã đem hai người đáng ghét đuổi đi.

“Nghịch ngợm!” Trấn hải nguyên lão chà chà cái mũi của bé, trong mắt lộ ra ánh sáng cơ trí, hắn là một người khôn khéo, sao lại tùy ý để cho bé lừa gạt được chứ? Là thật hay giả, hắn vẫn có thể phân biệt được.

Tiểu Mặc thấy quỷ kế của mình bại lộ, liền khả ái le lưỡi, đưa tay quàng ở cổ của ông, làm nũng nói: “Lão tổ tông, ngài là tốt nhất! Không nên giận Tiểu Mặc nha!”

Trấn hải nguyên lão nơi nào địch nổi chiêu làm nũng khả ái vô địch

của bé, chỉ đành phải lắc đầu cười khổ.

Minh Chủ, Liễu Cơ Nhã cùng hai vị sứ giả đều cất tiếng cười to.

“Minh Chủ, Tiểu Mặc chính là tiểu thiên tài luyện khí mà lần trước chúng ta ở Long thành trở về, đã cùng ngài nhắc tới. Mà sư phụ của bé, cũng là sư phụ của Liễu Đại sư cùng Lạc đại sư —— Âu Li tiên sinh.” Trong đó một vị sứ giả hồi báo nói.

“À? Thì ra là nó chính vị tiểu thiên tài luyện khí ở Thiên Long thành? Xem ra Bổn minh chủ đoán không sai, dưới gầm trời này ở đâu mà có nhiều thiên tài tuyệt thế như vậy? Thì ra chính là cùng một người! Ha ha, tốt!” Minh Chủ có chút vui sướng, đối với Tiểu Mặc nhiều thêm mấy phần yêu thích, “Tiểu Mặc, cháu có nguyện ý gia nhập Luyện Khí Minh hay không, đi theo lão tổ tông của cháu cùng nhau học tập luyện khí?”

Tiểu Mặc không chút nghĩ ngợi, đã quyết đoán lắc đầu: “Cháu nguyện ý phụng bồi lão tổ tông, nhưng mà không thể gia nhập Luyện Khí Minh!”

“Tại sao? Cháu gia nhập Luyện Khí Minh, chẳng những có thể phụng bồi lão tổ tông của cháu, còn có thể cùng sư huynh sư tỷ cùng nhau học tập, cháu tại sao lại không muốn?” Minh Chủ không hiểu được, trấn hải nguyên lão cũng thế.

“Cháu đã có một sư phụ rồi, hơn nữa cháu còn không có đem toàn bộ bản lãnh trên người sư phụ học xong, cho nên không thể hai lòng. Trừ phi một ngày kia sư phụ để cho cháu gia nhập Luyện Khí Minh, thì cháu sẽ gia nhập, nếu không thì cái gì minh cháu cũng sẽ không gia nhập.” Tiểu Mặc quả quyết giọng trả lời.

Liễu Cơ Nhã nghe được lời này của bé, trong mũi bỗng dưng có một

trận chua xót, nàng cùng sư huynh năm đó nếu không phải bởi vì mất đi tin tức của sư phụ, cho là ông đã qua đời, nên mới phải gia nhập Luyện Khí Minh, nếu không chưa được sư phụ cho phép, nàng trăm triệu lần sẽ không gia nhập môn phái khác. Nghĩ đến sư phụ năm đó đã dốc lòng dạy dỗ, nhưng những năm này hoàn toàn không có gửi thư thăm hỏi, nàng liền không nhịn được mà thương tâm cảm khái.

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, đều bất động tinh tế suy nghĩ lời nói của Tiểu Mặc. Con người thường hay hướng chỗ cao mà đi, đạo lý này thế gian không hề thay đổi, bé còn nhỏ tuổi, đã hiểu được tôn sư trọng đạo, không ham danh lợi, đúng là hiếm thấy được. Nếu như còn bắt buộc bé gia nhập Luyện Khí Minh, thì bọn họ chính là người không nghĩa khí.

Minh Chủ thương tiếc buông tiếng thở dài: “Cũng được, vậy thì chờ ngày nào đó sư phụ của cháu đồng ý, chúng ta sẽ bàn lại chuyện này. Nhưng, Luyện Khí Minh lúc nào cũng hoan nghênh cháu tới, sau này ở trong quá trình luyện khí, nếu là cần một ít nguyên liệu luyện khí đặc thù, Luyện Khí Minh chúng ta cũng có thể đặc biệt cung ứng cho cháu.”

“Tiểu Mặc, còn không mau cám ơn Minh Chủ? Đây quả là ân huệ rất lớn, luyện khí sư tầm thường muốn gia nhập luyện khí minh cũng đã khó khăn, càng đừng nói tới những nguyên liệu đặc thù để luyện khí.” Liễu Cơ Nhã nói với Tiểu Mặc, nàng nói lời không quá, có thể được Minh Chủ hứa hẹn như thế, đích xác là chuyện vô cùng hiếm thấy.

“Cám ơn Minh Chủ.” Tiểu Mặc con ngươi chớp động, ngọt ngào hướng Minh Chủ cười cười, sau đó liền nghĩ đến Tiểu Bạch, trước mắt bé quan tâm nhất vẫn là an nguy của Tiểu Bạch.

“Minh Chủ, lão tổ tông, hai người có thể nghĩ biện pháp giúp cháu chữa trị cho Tiểu Bạch hay không? Nó bây giờ nhìn rất suy yếu đó.”

“Ta tới xem một chút.” Trấn hải nguyên lão từ trong tay của bé nhận lấy Tiểu Bạch, cẩn thận dò xét một phen, trầm tư nói, “Khí tức của nó rất yếu ớt, phải nghĩ biện pháp khiến nó khôi phục tinh khí mới được. Lão phu nhớ được trong bí cốc Long gia có một Long Nhãn Tuyền, người phàm ngâm mình ở trong đó trăm ngày, chẳng những có thể trị bách bệnh, còn có thể làm cho người ta thoát thai hoán cốt. Nếu có thể đem Tiểu Bạch ngâm mình ở trong đó mấy ngày, nó nhất định có thể khôi phục rất nhanh.”

“Long Nhãn Tuyền?” Lại còn mang một Long chữ, Tiểu Bạch vốn chính là thái tử của Long Tộc, cả hai đều có một Long chữ, vậy khẳng định là có chỗ hữu dụng.

“Thật tốt quá! Vậy Long Nhãn Tuyền ở nơi đâu? Chúng ta bây giờ cũng có thể đi không?”

“Long Nhãn Tuyền coi như là một chỗ cấm địa của Long gia, người bình thường là không thể nào tùy ý xuất nhập, nhưng mà..... Hắc hắc, yên tâm, có lão tổ tông ở đây, bảo đảm không thành vấn đề!” Trấn hải nguyên lão ra vẻ thần bí, cười đến giảo hoạt.

“Vạn tuế! Lão tổ tông vạn tuế!” Tiểu Mặc vui mừng vô cùng.

Trời chiều ngã về tây, người đi đường lui tới cửa thành càng ngày càng thưa thớt.

“Giá!” Từng tiếng hô thanh lệ đột nhiên vang lên, thức tỉnh trong ngoài cửa thành, tuấn mã màu đen vung lên vó ngựa tuyết trắng, đem phía sau người đồng hành bỏ xa xa ở phía sau.

Trên lưng ngựa, một đen một trắng, một đôi nam nữ trước sau ngồi dựa vào nhau, phong trần nhuộm đầy bộ lông tuấn mã, mà hai người

thần thái vẫn sáng lán như cũ.

Nhảy xuống ngựa, hai người dẫn ngựa đi bộ.

Đúng lúc, trước mặt có một chiếc xe ngựa chạy nhanh mà đến, mắt thấy sẽ phải đụng vào nhau

Nam tử đang nhìn thẳng phía trước, ánh mắt bỗng dưng trở nên sắc bén: “Xe ngựa của Long gia.”

“Cái gì? Là xe ngựa của Long gia? Tốt, ta phá cho các ngươi thấy.” Nữ tử cười lạnh một tiếng, đột nhiên vận khí ngưng chưởng lực, đánh về phía xe ngựa dẫn đầu.

Chưởng lực xượt trên mặt đất, đã để lại một khe rãnh thật sâu, cuối cùng chính xác không lầm đánh vào trên vó ngựa, con ngựa cả kinh trở mình bay lên, gần như muốn đem xe ngựa lật tung.

“A ——” bên trong xe ngựa truyền ra tiếng kinh hô của nữ tử, bọn hộ vệ Long gia rối rít nghênh tiếp, rút kiếm ra, đem hai người nam nữ kia vây kín.

“Các ngươi là người nào? Dám cản xe ngựa Long gia ta? Không muốn sống sao?” Kha thị vệ tiến lên, lạnh lùng nói.

” Xe ngựa của Long gia thì sao? Xe ngựa Long gia có thể tùy ý đụng vào người đi đường hả? Nếu mới rồi ta không xuất thủ, thì giờ phút này đã bị xe ngựa cán thành tương chính là chúng ta.” Vân Khê cười lạnh, nàng hôm nay muốn tìm Long gia gây thù oán, quản khỉ gió người nào đang ngồi trong xe ngựa. Chỉ cần là người Long gia, nàng sẽ nhìn không vừa mắt, coi là bọn họ xui xẻo!

Long Thiên Tuyệt đứng im một bên, nhàn nhạt nở nụ cười, quét nhìn

một vòng đám người của Long gia, ánh mắt rét lạnh tận xương. Đã cách mấy năm, có lẽ hắn đã quên mất rất nhiều người, nhưng lúc này một số người từng đuổi giết qua hắn, từng thương tổn qua người thân nhất của hắn, hắn vẫn còn nhớ rất kỹ.

Ánh sáng lạnh như từng nhát đao xẹt qua, hắn đã nhận ra trong đám người ở nơi này, Kha hộ vệ cầm đầu là người từng tham dự chuyện năm đó.

Hừ, thật là trùng hợp rồi, lại để cho hắn gặp được thủ hạ chó săn của Nhị gia!

“Lớn mật! Các ngươi quấy nhiễu đến xe ngựa của Lục tiểu thư nhà ta, trừ phi quỳ gối trước mặt Lục tiểu thư nhà ta dập đầu nhận lỗi, nếu không hôm nay các ngươi đừng mơ tưởng sống mà rời đi!” Kha thị vệ phất tay, mọi người của Long gia nhất tề tiến lên một bước, rút nhỏ vòng vây.

Hôm nay Long Thiên Di không có tham gia được khảo hạch luyện khí sư, còn bị một bụng oán giận, vốn là đáy lòng chứa đựng tức giận lớn, muốn sớm làm rời đi Thiên Hỏa thành, trở về Long gia, ai ngờ nửa đường ngựa lại bị chấn kinh. Nàng vén rèm lên, hướng về phía bên ngoài tức giận rống to: “Chết tiệt! Chán sống sao? Còn dập đầu nhận sai cái gì? Giết hết thảy cho ta rồi nói!”

A, lại còn lớn lối hơn so với nàng nữa?

Vân Khê cười nhẹ một tiếng, xem ra hôm nay đón xe ngựa này là đúng rồi. Nhìn cái đám hộ vệ cùng tiểu thư Long gia ỷ thế hiếp người, há mồm liền giết người, nếu Tiểu Mặc của nàng mà gặp được bọn họ, thì không biết sẽ bị bao nhiêu oan ức? Còn có Tiểu Bạch..... Chỉ cần vừa nghĩ tới Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch bị người Long gia khi dễ, thì nàng có vọng động muốn đánh người.

Bất kể có phải đám người Long gia này khi dễ Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch của nàng không, nếu đã lọt vào trong tay của nàng, thì đừng mơ tưởng bình an rời đi.

“Tiểu nha đầu, luôn miệng nói muốn giết người, một chút lễ phép cũng không có, hôm nay tỷ tỷ sẽ thay cha mẹ ngươi dạy dỗ ngươi đạo lý xử sự làm người!”

Bốp một tiếng giòn vang, chúng bọn hộ vệ Long gia còn chưa kịp phản ứng, thì nữ tử vốn ở trong vòng vây của bọn họ bất chợt tựu biến mất không thấy. Quay đầu nhìn lại, thân ảnh màu trắng kia đã xuất hiện ở trên xe ngựa, nàng hung hăng tát trên mặt Lục tiểu thư một cái, đem nàng đánh cho ngã nhào trên đất, bụm mặt, nước mắt rơi như bão tố.

“Ngươi..... Ngươi dám đánh ta? Cha ta nhất định sẽ không bỏ qua ngươi!” Long Thiên Di oa oa khóc lớn, một gương mặt xinh đẹp bị đánh đến sưng đỏ.

Vân Khê đưa mắt lạnh nhìn nàng, nàng đã đối với nàng ta đã hạ thủ lưu tình rồi, nếu không phải nhìn nàng ta là một cô bé, nàng đã sớm đánh cho đối phương răng rơi đầy đất rồi.

“Câm miệng cho ta!” trong mắt Vân Khê dần hiện ra sự lãnh khốc của tử thần, khiến Long Thiên Di bị sợ đến thoáng liền ngừng tiếng khóc, kinh ngạc nhìn nàng, cả người run rẩy.

“Ta hỏi ngươi, có thấy qua một đứa bé trai trên dưới sáu bảy tuổi hay không, ở cùng nó còn có một con thú sủng màu trắng?”

“Lớn mật! Ngươi dám đả thương Lục tiểu thư? Muốn chết!” những cao thủ Long gia nhất tề chuyển hướng Vân Khê, hướng phía nàng

xông lên.

“Hổ Vương, xem chừng mấy con.. chó kia cho ta!” Hổ Vương gầm thét một tiếng, từ giữa không trung xuất hiện, nhảy vào giữa những cao thủ Long gia, tách bọn hắn ra khỏi chiến trận, rồi ngồi chồm hỗm ở trước xe ngựa.

Kể từ khi chủ nhân liên tục tấn chức, sau khi bước vào Huyền Hoàng chi cảnh, nó cũng được ích lợi không nhỏ, thực lực bây giờ đã sớm hơn trước gấp mấy lần. Một tiếng gầm thét oai này, đã làm cho các cao thủ Long gia thối lui mấy bước, không người nào dám trực tiếp cùng Hổ Vương đối trận.

Long Thiên Di thấy vậy, càng thêm kinh hoàng.

“Nói! Có nhìn thấy hay không?” Vân Khê ngó chừng nàng, hỏi tới.

Thằng bé trai, trên dưới sáu bảy tuổi, có thú sủng màu trắng..... Chẳng lẽ là hắn?

Lần này Long Thiên Di sợ hãi thật rồi, nữ nhân trước mắt này sẽ không phải là mẫu thân của tên tiểu tử thúi kia kia chứ? Cái này nguy rồi, nếu mẹ con bọn hắn đoàn tụ, tiểu tử thúi kia khẳng định lại đổi trắng thay đen, ở trước mặt mẫu thân hắn kiện nàng không còn chút gì.

Hiện tại vừa mới thấy mặt, nàng đã quăng cho mình một cái tát, nếu như chờ đến tên tiểu tử thúi kia tố cáo mình, thì mình còn có mệnh để sống sao?

Nàng liên tục không ngừng lắc đầu: “Ta chưa từng thấy! Ta thật chưa từng thấy!”

“Phải không?” Vân Khê rõ ràng thấy được sự bối rối lóe lên đáy mắt của nàng ta, thì càng thêm tin chắc Tiểu Mặc của mình đã gặp nàng ta, như vậy cũng tốt. Nha đầu này nếu đã là Lục tiểu thư gì đó, thì thân phận ở Long gia tất nhiên không thấp, chỉ cần đem nàng vững vàng bắt ở trong tay, không sợ không đổi được tin tức của Tiểu Mặc.

“Ai, Hổ Vương, những người này muốn gì thế? Tại sao lại bao vây tấn công ngươi? Thật là không có nhân tính, còn ngược đãi động vật? Hổ Vương, nếu bọn họ không có nhân tính như vậy, còn muốn ngược đãi ngươi, ngươi cũng không cần khách khí với bọn họ!Tuyệt địa phản kích đi!” Vân Khê cười lạnh, nhưng ý cười lại không đạt đáy mắt.

Nếu nàng không chịu đàng hoàng nói ra, vậy thì cần phải làm cho kinh sợ hơn một chút, làm cho nàng biết một chút thủ đoạn của mình!

“Rống ——”

Hổ Vương ngẩng đầu gầm thét một tiếng, tứ chi giản ra, quá lâu không có thống khoái mà cắn xé người, lòng nó đã sớm khó nhịn rồi.

Thân Hổ rung một cái, nó bay vọt lên, bổ nhào một gã hộ vệ trong đám, há mồm cắn đứt cổ của hắn. Đối phương cơ hồ chưa có bất kỳ thời gian phản ứng cùng năng lực chống cự nào, cứ như vậy mà dâng vào miệng hổ, bị bẻ gảy cổ, mọi người kinh hãi, rối rít tránh lui, không dám đến gần Hổ Vương nửa bước.

Hổ Vương không có ngừng lại, Liên chụp thêm mấy người, hạ miệng ác độc, một ngụm là cắn chết một người. Chúng bọn hộ vệ bị làm cho sợ đến hoặc tê liệt ngã xuống trên mặt đất, hoặc ném kiếm mà chạy, không dám chính diện cùng Hổ Vương đối địch.

Những hộ vệ này từ trước đến giờ cũng là bảo vệ cho Lục tiểu thư,

nên chỉ là một ít cao thủ bình thường, từ trước đến giờ đều ở bên trong Long gia làm việc, nơi nào mà nhìn thấy tràng diện ghê rợn như thế? Mọi người cứ đứng tại chỗ ngây ngốc, cho dù có thực lực phản kích, hiện tại cũng bị làm cho sợ đến đánh không ra hồn.

Hổ Vương ghét bỏ huyết nhục trong miệng ra, trước giờ nó thu nạp một số lượng lớn linh khí, sau khi chuyển hóa thành linh Nguyên, thỉnh thoảng còn có đãi ngộ được ăn linh quả, nên vị giác của nó cũng trở nên kén chọn, thịt người tầm thường, nó còn không muốn ăn đâu.

Long Thiên Di hét lên một tiếng, bị làm cho sợ đến ngất đi.

Vân Khê nơi nào chịu để nàng lừa gạt như vậy? Bấm ngay nhân trung, lại đem nàng cứu tỉnh lại, cúi đầu nhìn vào ánh mắt của nàng, một lần nữa hỏi: “Trả lời ta, ngươi có thấy nó không?”

Long Thiên Di bị làm cho sợ đến cả người không tự chủ mà phát run, nơi nào còn dám nói dối? Gật đầu lia lịa: “Ta thấy,ta thấy!”

“Nói cho ta biết, nó ở nơi đâu?” Vân Khê ở trong lòng vui mừng lên.

Long Thiên Di run run nói: “Hắn..... Hắn ở Luyện Khí Minh!”

“Luyện khí minh?” Vân Khê chân mày căng thẳng, “Vậy con thú sủng của nó thì sao? Có phải vẫn còn bị Long gia các người bắt giữ hay không?”

“Không có, nó đã bị cứu đi rồi, hiện tại cũng ở trong Luyện Khí Minh. Tỷ tỷ, ngươi bỏ qua cho ta đi, ta đã đem chuyện ta biết nói hết với ngươi rồi, ngươi đừng giết ta, đừng cho con cọp cắn ta.....” khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Thiên Di trắng bệch, càng bị kinh sợ, kích thích đến chịu không được nữa.

Vân Khê thấy nàng cũng không dám nói láo nữa, cũng không để ý tới nàng nữa, tung người từ trên xe ngựa nhảy xuống, đi tới bên người Long Thiên Tuyệt.

“Thiên Tuyệt, chúng ta nhanh chóng đi Luyện Khí Minh đi, Tiểu Mặc rất có thể ở chỗ đó.”

Đối phương chậm chạp không có trả lời, khiến Vân Khê hơi sửng sờ, lúc này nàng mới nhận thấy được khí tức trên thân Long Thiên Tuyệt có chút kỳ lạ, đặc biệt như băng, đặt biệt lạnh thấu xương.

“Thiên Tuyệt, tại sao?”

“Khê Nhi, nàng đi Luyện Khí Minh trước đi, có một số việc, ta phải hảo hảo cùng những người này tính sổ.” Long Thiên Tuyệt cười nhạt, nụ cười rất thân thiện, nhưng cũng lạnh đến tận xương.

Kha hộ vệ lúc trước cũng không quá lưu ý đến hắn, bây giờ nghe thấy giọng nói của hắn, thì cả người đột nhiên chấn động: “Ngươi..... Ngươi là.....”

Trong đầu hắn ầm ầm nổ tung, vô số hình ảnh huyết sắc hiện lên trong đầu, tay cầm kiếm của hắn bắt đầu lay động: “Ngươi là..... Ngươi là Tuyệt thiếu gia?”

Không sai! Hắn nhất định chính là Tuyệt thiếu gia!

Đó là một đêm nhuốm máu, mà hắn vĩnh viễn sẽ không quên mất.

Nhớ mang máng, đêm hôm đó cuồng phong gào thét, sương lạnh bay múa đầy trời, sương trắng lây dính máu tươi, che khuất bầu trời, tất cả mọi vậy đều bị huyết sắc bao phủ.

Một nam hài mười tuổi toàn thân đều là máu, đứng ở bên cạnh nước sông mênh mong, bọt sóng tung tóe, tiếng sóng rung trời.

Nam hài trong tay cầm trường kiếm, tay của hắn đang run rẩy, thân thể nho nhỏ cũng run rẩy. Hắn hào hển thở gấp, hắn đã quá mệt mỏi, cả đêm hắn chạy trốn hơn mười dặm, một đường tránh né đuổi giết, hắn đã chống đỡ không nổi nữa.

Mà trên lưng của hắn, còn có một nam hài năm tuổi, đã mỏi mệt mà ngủ mê đi qua. Một trường bào huyết sắc chặt chẽ đem hai người cột chung ở một chỗ, gắn bó nhất thể. Nam hài ngẩng đầu, ánh mắt đầy tia máu, như được chạm trổ, nó sắc bén, tràn đầy tức giận và cừu hận.

Hắn nói: “Hôm nay mỗi một người ở chỗ này, ta sẽ nhất định khắc sâu ở trong đầu, các ngươi hãy chờ đó cho ta, cho dù ta hóa thành lệ quỷ, cũng sẽ trở lại lấy mạng các ngươi!”

Hắn còn nói: “Các ngươi nhớ kỹ, Long Thiên Tuyệt ta nhất định sẽ trở lại!”

Nói xong, hắn tung người nhảy vào trong nước sông cuồn cuộn.

” Long Thiên Tuyệt ta nhất định sẽ trở lại! Trở lại..... Trở lại..... Trở lại.....”

Dưới bóng đêm, thân ảnh nho nhỏ nhảy vào trong dòng sông không đáy, lời của hắn còn không ngừng quanh quẩn trong bầu trời đêm.

Mười mấy tên cao thủ có mặt, chỉ một thoáng liền dừng lại cước bộ, ngơ ngác nhìn hắn biến mất ở trong nước sông, đáy lòng tràn ra sự lạnh lẻo.

Mười sáu năm, trong chớp mắt.

Hắn cơ hồ đã quên mất cái đêm đó, mà giờ khắc này, giọng nói quen thuộc lại vang lên bên tai lần nữa, làm cho tim của hắn run rẩy lần nữa.

Tuyệt thiếu gia thật sự trở lại!

Hắn thật đã trở lại!

Quyển 5 - Chương 7: Tự mình chặt một cánh tay

“Tuyệt thiếu gia.....” giọng của Kha thị vệ run run, không dám nhìn thẳng Long Thiên.

Những cao thủ khác của Long gia, có vài người biết Tuyệt thiếu gia, có một số lại không biết, nhưng mà trước mắt, bất kể có biết hay là không biết, bọn họ đều hoảng sợ không dứt. Bởi vì con Bạch Hổ vẫn canh giữ gần bọn hắn, lúc nào cũng có thể đánh về phía bọn họ.

Vân Khê nhất thời hiểu rõ, Thiên Tuyệt đã gặp gỡ “Quen biết cũ”.

“Thiên Tuyệt, người này rốt cuộc làm gì đã đối với chàng? Hắn đã từng làm hại chàng đúng không, ta sẽ bắt hắn lại, hành hạ hắn, để cho hắn sống không bằng chết!”

Kha thị vệ cả người run lên, hắn tuyệt đối tin tưởng nàng có năng lực và quyết tâm như thế, hãy nhìn một chút kết quả của Lục tiểu thư là hắn biết.

“Khê Nhi, không vội! Hắn chẳng qua chỉ là nhân vật nhỏ mà thôi, ta sẽ để cho hắn sống lâu một chút.” Long Thiên Tuyệt nhìn thoáng qua Vân Khê, ánh mắt trong thoáng chốc trở nên nhu hòa, có một số việc hắn muốn đích thân xử lý. Khi ánh mắt của hắn lần nữa chuyển hướng Kha thị vệ, thì lạnh lẻo một lần nữa lan tràn.

“Ta hỏi ngươi, ngày đó hạ lệnh cho các ngươi truy sát ta, rốt cuộc là những người nào?”

“Ta..... Ta không biết!” Kha thị vệ liền chết cắn răng nói.

“Không biết sao? Ngươi vốn là một gã thị vệ nho nhỏ, ở Long gia chỉ làm nhiệm vụ giữ cửa đổi phiên, hiện tại đã biến hóa nhanh chóng, trở nên phong quang như thế. Ngươi tốt nhất nên nói ta nghe một chút, rốt cuộc là người nào đề bạt ngươi?” ánh mắt của Long Thiên Tuyệt trở nên mãnh liệt, quát hỏi.

Kha thị vệ dưới chân mềm nhũn, nhất thời quỳ rạp xuống đất: “Ta..... Tiểu nhân chẳng qua là phụng mệnh làm việc, cho dù tiểu nhân không làm, cũng sẽ có những người khác đi làm, tiểu nhân chỉ vì nuôi sống gia đình, kiếm miếng cơm ăn thôi. Tuyệt thiếu gia, xin ngài bỏ qua cho tiểu nhân.”

“Ngươi quả là trung thành, tình nguyện ở trước mặt ta quỳ lạy như một con chó cũng bảo vệ Nhị thúc ta, không muốn bán đứng hắn. Hừ! Ngươi cho là ta đang hỏi tên Nhị gia lòng muông dạ thú sao? Hắn đã sớm có lòng muốn hại ta, nên hắn muốn giết ta, ta một chút cũng không thấy kỳ quái. Ta muốn hỏi chính là, trừ hắn ra, đến tột cùng ở Long gia còn có ai muốn giết ta?”

Kha thị vệ hiện tại giống như thở phào nhẹ nhõm, nói: ” Những thứ khác Tiểu nhân cũng không biết nữa, tiểu nhân chỉ nghe theo mệnh lệnh của Nhị gia làm việc, sau khi chuyện thành công, Nhị gia nhận lời cho tiểu nhân đảm đương chức thị vệ thống lĩnh, chỉ có thế.”

Long Thiên Tuyệt híp mắt, nhìn chằm chằm hắn một hồi lâu, đột nhiên ném trường kiếm trong tay ra, lãnh đạm nói: “Ngươi tự chặt một tay đi!”

Trường kiếm rơi xuống đất, vang lên một chuỗi tiếng leng keng.

Kiếm khí nương theo tiếng leng keng hướng ra phía ngoài khuếch

tán, phá không gào thét.

Dòng khí lãng phất qua mặt của Kha thị vệ, nóng rát như bị cắt thịt. Cái này là sức mạnh gì thế? Lại để cho lòng của hắn sinh ra không ít sợ hãi.

Tự chặt một tay, Tuyệt thiếu gia đã đối với hắn hạ thủ lưu tình rồi, hắn vẫn biết rõ.

Hít sâu một hơi, hắn quỳ đầu gối xuống, di chuyển từng bước một về phía trước, bàn tay run run hướng về phía chuôi bảo kiếm.

“Kha đại ca!” Bọn thị vệ ngay ngắn hướng hắn kêu lên, ánh mắt phức tạp nhìn xem hắn, muốn ngăn cản hắn, muốn cứu hắn, nhưng bọn họ lại không có năng lực như thế.

Long Thiên Di bụm lấy cái miệng nhỏ nhắn, sợ mình kêu ra tiếng, lại một lần nữa lôi kéo sự chú ý của nữ nhân đáng sợ kia.

Long Thiên Tuyệt lạnh lùng mà nhìn hắn, trước ngực phập phồng bất định, chỉ cần nghĩ tới việc cửu tử nhất sinh đêm hôm đó, hắn thật hận không thể tự tay giết tên này đi. Nhưng mà, hắn cũng biết đối phương chỉ là nghe lệnh làm việc, người hắn nên chính tay giết phải là người giật dây phía sau.

Đêm hôm đó nước song lạnh đến tận xương, tứ chi của hắn bị nước sông ngâm đến cứng ngắc, nhưng mà hắn lại không thể dừng lại. Hắn phải kiên trì bơi về phía trước, cho dù tứ chi của hắn căn cứng, nhưng vẫn không ngừng mà bơi, bởi vì hắn không phải một mình, hắn còn có một đệ đệ phải chiếu cố. Hắn không thể chết được, đệ đệ cũng không thể chết được, sớm muộn có một ngày, hắn sẽ trở lên mạnh mẽ, quay trở về Long gia!

Hắn còn nhớ rõ đêm hôm đó, đệ đệ sốt cao, hắn đã dùng hết thảy phương pháp xử lý, mới bảo vệ được tánh mạng của đệ đệ, đến cuối cùng, chính bản thân hắn lại ngã bệnh.

May mà mệnh không đến tuyệt lộ, có người hảo tâm cứu được hai huynh đệ bọn hắn, lại để cho bọn hắn tạm vượt qua cửa ải khó khăn. Nhưng mà, người muốn đưa bọn hắn vào chỗ chết vẫn không có buông tha cho họ, huynh đệ hai người cũng chỉ có thể tiếp tục trốn, tiếp tục trốn…

“Rắc!”

Một cánh tay rơi xuống đất, Kha thị vệ đau nhức kêu lên một tiếng, chỗ cánh tay đứt gãy, máu tươi đầm đìa.

Bọn thị vệ phải quay đầu lại, không đành lòng chứng kiến cảnh tượng huyết tinh này. Ở cửa thành, người vây xem bọn họ cũng nhao nhao chạy đi khỏi hiện trường, thật sự là quá tàn nhẫn.

Tàn nhẫn sao?

Long Thiên Tuyệt để tay lên ngực tự hỏi, nếu như ngày đó huynh đệ bọn hắn đã táng thân trong nước sông, như vậy thì ai mới tàn nhẫn?

“Tuyệt… Tuyệt thiếu gia, tiểu nhân biết sai rồi, xin tuyệt thiếu gia tha thứ tiểu nhân a.” Kha thị vệ cắn răng, nhịn đau nhặt lên cánh tay chính mình chặt, ngước đôi mắt tơ máu đầy khẩn cầu mà nhìn về phía Long Thiên Tuyệt.

Ánh mắt Long Thiên Tuyệt không chút biểu tình, thu hồi bảo kiếm, trường kiếm đã uống máu khô cạn, hắn sẽ để cho cây kiếm này uống cạn máu của từng kẻ địch nhân.

“Trở về nói cho những người ngày đó đã từng tham dự đuổi giết ta, Long Thiên Tuyệt sẽ hướng từng người bọn hắn đòi nợ, ta cũng rất hoan nghênh bọn hắn tự động đi tìm cái chết trước, ta cũng sẽ để cho bọn hắn được chết một cách thống khoái nhất!”

Ánh mắt Long Thiên Tuyệt trống rỗng, như thần chết giáng lâm, khiến cho mọi người hít thở không thông.

“Vâng! Tiểu nhân nhất định sẽ truyền đạt lời nói của Tuyệt thiếu gia! Tạ ơn thiếu gia đã ban ân không giết!” Kha thị vệ hèn mọn mà dập đầu tạ ơn, cả đám thị vệ có lẽ không hiểu vì sao hắn nhát gan như thế, chỉ có mình hắn là tự mình biết, kết quả như vậy thật sự đã là tốt nhất.

“Cút đi!” Long Thiên Tuyệt quát khẽ một tiếng, ánh mắt xẹt qua Long Thiên Di đang bị dọa ở trên xe ngựa co lại thành một đoàn, nàng là con gái của cừu nhân, nhưng mà hắn một chút cũng không nổi lên lòng giết người, nếu như hắn cũng biến thành kẻ lạm sát người vô tội, vậy thì cùng những kẻ ẩn nấp sau lưng, truy giết huynh đệ bọn hắn có gì khác biệt?

Long Thiên Di cũng không chạy trốn mà chỉ bò vào xe ngựa, không dám thò đầu ra ngoài nữa, hai người kia đều thật đáng sợ, cả đời này nàng không muốn gặp lại bọn hắn nữa. Không đúng, là cả đời này đều không muốn gặp lại người cả nhà bọn họ!

Bọn thị vệ nghe được hai chữ “Cút đi”, lập tức như trút được gánh nặng, nguyên một đám té lên té xuống, nhận lấy xe ngựa, nhanh chóng chạy khỏi cửa thành.

“Thiên Tuyệt.” Vân Khê lẳng lặng nhìn Long Thiên Tuyệt, thò tay đưa về phía hắn. Mặc dù không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà nàng lại có thể cảm nhận được trong lòng của hắn đang

sầu khổ.

Long Thiên Tuyệt quay đầu, ánh mắt băng lạnh chậm rãi mềm đi, hòa tan trong ánh mắt ân cần của nàng. Hắn tự tay, nhẹ nắm bàn tay nhỏ bé ôn hòa của nàng, nước sông đã không còn rét lạnh nữa, có chỉ ấm áp của biển rộng đang bao quanh hắn. Môi của hắn bất chợt nhếch lên, nở ra một nụ cười sáng lạng.

“Đi! Chúng ta đi tìm tiểu Mặc.”

Bốn mắt nhìn nhau, cùng nở nụ cười.

“Đại ca, đại tẩu! Chờ chúng ta một chút!” Rất xa, từ cửa thành truyền đến tiếng gọi ầm ĩ của Long Thiên Thần.

Long Thiên Thần, Bạch Sở Mục, Bách Lí Song, tỷ muội Triệu gia, tứ đại hộ pháp, cùng tám vị cao thủ của Long gia, Độc Cô Mưu, Hoa Sở Sở cùng thầy trò Côn Luân lão giả, một nhóm tổng cộng hai mươi bốn người chỉnh tề đuổi tới, từ khi rời đi Phiêu Miểu địa phủ về sau, Chiến Thiên Dực cùng Bách Lý Băng Tuyền liền mang theo a Lý quay trở về Vạn Hoàng học viện, mấy người huynh đệ Bách Lí tự mình quay trở về Thiên Long thành, những người còn lại thì chủ động yêu cầu đi theo hai vợ chồng Vân Khê đến Thiên Hỏa thành, tìm kiếm tiểu Mặc cùng tiểu Bạch.

“Đại ca, vừa mới rồi đã xảy ra chuyện gì? Ta giống như nhìn thấy người của Long gia, các ngươi có gặp không?” lúc đến gần, Long Thiên Thần hỏi.

“Gặp.” Long Thiên Tuyệt ngắn ngủn trả lời một chữ.

Long Thiên Thần còn định hỏi thêm, thì Vân Khê đã mở miệng cắt đứt lời của hắn: “Tốt rồi, đừng hỏi nhiều nữa. Chúng ta đã thăm dò

được tung tích của tiểu Mặc, nó đang ở tại Luyện Khí Minh, bây giờ chúng ta nên đi đón tiểu Mặc.”

“Tìm được tiểu Mặc sao? Thật tốt quá! Vậy ta cũng an tâm.” Long Thiên Thần vui tươi hớn hở mà cười nói.

Một đoàn người chạy tới Luyện Khí Minh, xa xa đã chứng kiến Hàn viện trưởng từ trong cửa lớn của Luyện Khí Minh đi ra, Vân Khê rất là hiếu kỳ. Theo sát bên cạnh Hàn viện trưởng, là hai vị sứ giả Luyện Khí Minh lúc ở Thiên Long thành đã gặp qua, vì vậy Vân Khê liền đi ra phía trước, cùng mấy người họ chào hỏi.

“Viện trưởng, tại sao ngài lại ở chỗ này?”

“Các ngươi rốt cục cũng trở lại rồi! Ta đi theo sau tiểu Mặc đến chỗ này đấy…” Hàn viện trưởng gặp được bọn người Vân Khê, hai mắt không khỏi lộ ra hào quang sáng rực.

“Vậy tiểu Mặc đâu rồi?” Vân Khê hỏi.

“Các ngươi tới muộn một bước rồi, tiểu Mặc đã theo Trấn Hải nguyên lão của Long gia, trở về Long gia rồi.” Hàn viện trưởng đáp.

“Cái gì? Nó đi Long gia?” Vân Khê ở tại chỗ không ngừng thay đổi sắc mặt, hai huynh đệ Long Thiên Tuyệt cùng Long Thiên Thần cũng thay đổi sắc mặt theo, giờ phút này Long gia là mãnh đất hiểm ác đến bực nào, tiểu Mặc nếu đến đó, một khi thân phận bại lộ, thì nguy cơ trùng trùng, hung hiểm vạn phần đâu.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Lão nhân ngài làm sao lại tùy ý để bé đi Long gia chứ?” Dưới đáy lòng Vân Khê có chút quở trách đối phương, trước khi đi, hàn viện trưởng đã đáp ứng sẽ trông nom tốt con gái của nàng, hiện tại tiểu Mặc xảy ra chuyện, hắn không thể

phủi bỏ trách nhiệm được.

Hàn viện trưởng cũng không có để ý, chỉ quay đầu nhìn hai vị sứ giả liếc mắt một cái, ra hiệu bọn hắn để giải thích ngọn nguồn trong đó.

Trong đó một gã sứ giả tiến lên phía trước nói: “Long phu nhân, ngươi đừng vội. Tiểu Mặc sở dĩ chịu trở về Long gia trước, là vì Trấn Hải nguyên lão đã đáp ứng giúp bé trị liệu cho thú sủng của bé, một khi thú sủng bé phục hồi như cũ, Trấn Hải nguyên lão sẽ dẫn bé trở về. Trấn hải nguyên lão cùng Minh Chủ của Luyện Khí Minh chúng ta đều thật lòng thưởng thức thiên phú luyện khí của tiểu Mặc, Trấn Hải nguyên lão chính là một vị tổ sư gia đức cao vọng trọng của Long gia, sau khi biết được tiểu Mặc chính là hậu nhân của Long gia, hắn thì càng thêm ưa thích tiểu Mặc, còn vì bé, không tiếc đuổi Long Tam trưởng lão cùng thiên kim Long Nhị gia, cho nên các ngươi không cần phải lo lắng, Trấn Hải nguyên lão nhất định sẽ đưa bé bình yên vô sự mang về Luyện Khí Minh.”

“Ngươi nói là, vì tiểu Bạch bị thương, cần trị liệu, cho nên Trấn Hải nguyên lão mới mang theo tiểu Mặc tiến về Long gia trước, thay tiểu bạch trị liệu thương thế?” Tim lúc này mới bình tĩnh chút ít, nhưng mà Vân Khê vẫn rất lo lắng, dù sao tiểu Mặc cùng Thiên Tuyệt lớn lên quá giống, vạn nhất có người nhận ra tiểu Mặc, biết được bé và Thiên Tuyệt có quan hệ phụ tử, đến lúc đó thì phiền toái.

“Thiên Tuyệt, vị Trấn Hải nguyên lão này đáng tin cậy hay không? Hắn có thể bảo vệ tốt tiểu Mặc sao?”

“Trấn hải nguyên lão có địa vị đức cao vọng trọng tại Long gia, ngay cả gia chủ cũng phải kiêng kị ông ấy ba phần. Lúc ta còn nhỏ từng thấy qua ông ấy vài lần, ông ấy là là loại người cực kỳ bao che khuyết điểm, nếu như ông thật sự ưa thích tiểu Mặc thì…, nhất định sẽ bảo vệ tốt tiểu Mặc.” Long Thiên Tuyệt an ủi, hắn lại đem đau

buồn trong nội tâm âm thầm chôn dấu đi, bởi vì cái gọi là minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, thường thường địch nhân đáng sợ nhất, đều là trốn ở chỗ tối nhất.

Hắn lo lắng, mặc dù Trấn Hải nguyên lão một lòng muốn bảo vệ tiểu Mặc, cũng chưa chắc có bản lãnh lo lắng chu toàn mọi việc ở khắp nơi.

Quyển 5 - Chương 8: Cửu Long bảo đỉnh

“Đại ca, hiện tại chúng ta phải làm sao bây giờ?” Có nhiều sự việc xảy ra ở Long gia Long Thiên Thần nhớ cũng rất mơ hồ, cho nên đối với Trấn Hải nguyên lão trong miệng đại ca nói cũng không phải rất quen thuộc.

Long Thiên Tuyệt suy tư một chút, rồi ngẩng đầu nhìn phía bảng hiệu Luyện Khí Minh bên trên đại môn, trong lòng lập tức đã có chủ ý.

“Hai vị sứ giả, chúng ta muốn mượn nơi của quý bảo để luyện chế vài món luyện khí, không biết có thuận tiện hay không?”

Hai vị sứ giả hơi ngạc, một người trong đó hỏi: “Không biết Long công tử muốn luyện chế bảo khí như thế nào? Dựa theo quy củ của Luyện Khí Minh chúng ta, thì không cho phép người ngoài sử dụng bất luận cái vật phẩm gì của Luyện Khí Minh chúng ta.”

“Cái này…” Long Thiên Tuyệt quay đầu lại, cùng Vân Khê liếc nhau một cái, mục đích của hắn kỳ thật rất rõ ràng, là muốn giúp Vân Khê chữa trị thần khí trên người nàng. Lực lượng thần khí một khi khôi phục, như vậy chỉ cần nội tông cao thủ của Long gia không xuất hiện, vợ chồng hắn có thể đi ngang trong Ngoại tông Long gia!

Bảo vật như Thần khí vậy, lò luyện tầm thường thì căn bản không có khả năng chịu đựng được, chỉ có lò luyện đẳng cấp cao nhất của Luyện Khí Minh, mới có thể chịu đựng được uy lực của thần khí.

Vân Khê nhìn lại ánh mắt của hắn, lập tức hiểu rõ ra, trên người của

bọn hắn đã có được đầy đủ Long Tinh Thạch, là thời điểm chữa trị thần khí rồi. Nếu nhờ vào lực lượng thần khí, thì bọn hắn xông về Long gia sẽ càng có cơ hội nắm chắc hơn, cho dù bản thân Cửu Vĩ Hồ cũng đã rất mạnh rồi, nhưng mà nàng rất khó đảm bảo vị Cửu cô cô này có thể hoàn toàn nghe nàng hiệu lệnh.

“Hai vị, chúng ta sẽ ra tiền mua lò luyện thượng đẳng của các ngươi, có thể không?” Hiện tại nàng không thiếu…nhất chính là bạc đó.

Sứ giả lắc đầu nói: “Long phu nhân, chắc là ngài không quá biết quy củ của Luyện Khí Sư chúng ta, đối với Luyện Khí Sư chúng ta mà nói, rất nhiều thứ cũng không phải dùng tiền tài là có thể mua được. Giống như đại sư Lạc Lâm Lạc của luyện khí minh chúng ta, tính tình của hắn đặc biệt khó chịu, đã từng có người muốn dùng nhiều tiền mua hắn luyện chế một kiện Bảo Khí, hắn nhìn đối phương không vừa mắt, liền không bán! Đợi đối phương đem giá tiền tăng thêm gấp mười lần, nhưng hắn thà rằng tự tay hủy đi Bảo Khí của mình, cũng không muốn bán cho đối phương. Minh chủ cũng định ra quy củ, trừ phi là người của Luyện Khí Minh hoặc là người tới tham gia khảo hạch Luyện Khí Sư, nếu không ai cũng không được một mình dùng đến là bất luận cái gì hay một vật gì của Luyện Khí Minh…”

“Theo như ý của ngươi, muốn ngươi cho chúng ta mượn lò luyện, cũng chỉ có hai con đường rồi. Hoặc là gia nhập Luyện Khí Minh của các ngươi, hoặc là tham gia khảo hạch Luyện Khí Sư?” Vân Khê mặc dù phiền muộn quấn quýt, nhưng có thể hiểu được, luyện khí cùng luyện đan cũng đều có những điểm chung, nàng cũng không cho phép có bất kỳ người nào chưa trải qua sự đồng ý của nàng mà vận dụng vào mười vật luyện đan của nàng, càng sẽ không đem đan dược bán cho người nàng xem không vừa mắt, cái này là sự kiêu ngạo của Luyện Đan Sư.

Long Thiên Tuyệt mang bộ dạng hiểu rõ, nói: “Tham gia khảo hạch

Luyện Khí Sư đẳng cấp gì, mới có thể sử dụng Cửu Long bảo đỉnh của Luyện Khí Minh các ngươi?”

“Cửu Long bảo đỉnh?!” Hai vị sứ giả nhất tề kinh ngạc, “Cửu Long bảo đỉnh chính là trấn minh chi bảo của Luyện Khí Minh chúng ta, ngày bình thường cho dù là Minh Chủ cũng không dễ dàng sử dụng, ta chỉ sợ việc này Minh Chủ sẽ không đáp ứng.”

“Vậy thì mời hai vị tiến đến thông báo một tiếng, tựu nói Long Thiên Tuyệt ta muốn tham gia khảo hạch Luyện Khí Sư cấp chín của quý minh, hy vọng có thể mượn Cửu Long bảo đỉnh của quý minh dùng một lát. Ta biết rõ việc khó quyết định quý minh tất nhiên cần phải có thời gian để thương lượng, chúng ta tạm thời sẽ ở trong thành khách sạn, nếu như có tin tức, xin nhanh chóng đến khách sạn thông tri. Cáo từ!” Long Thiên Tuyệt nói xong, không để ý hai vị sứ giả đang bị choáng váng, dẫn một đám đồng bạn cũng đang bị choáng váng quay người rời đi.

“Chín… Cấp chín Luyện Khí Sư? Ta có nghe lầm hay không? Hắn không phải nói giỡn chứ? Luyện khí minh gần trăm năm nay vẫn chưa có người nào tham gia khảo hạch Luyện Khí Sư cấp chín đâu.”

“Ngươi không có nghe sai, ta nghe được đúng là Luyện Khí Sư cấp chín.”

Hai vị sứ giả hai mặt nhìn nhau, chỉ cảm thấy mình như đang ở trong mộng.

“Hắn là cha ruột của tiểu Mặc, nhiều lắm là cũng không quá hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, làm sao có thể có được thực lực Luyện Khí Sư cấp chín? Hắn chắc không phải vì muốn mượn Cửu Long bảo đỉnh của Luyện Khí Minh chúng ta, cho nên mới ăn nói lung tung chứ?”

“Ta đoán có lẽ là như vậy, nhưng mà việc này chúng ta vẫn phải đi bẩm báo cùng minh chủ một cái, xem Minh Chủ định đoạt như thế nào. Tốt xấu gì hắn cũng là cha ruột của tiểu Mặc, nhi tử có luyện khí thiên phú siêu cấp chín, nói không chừng thiên phú của cha bé cũng là siêu cấp chín thì sao, ai biết được? Hắn mặc dù không có thực lực Luyện Khí Sư cấp chín, cấp bốn năm cũng hẳn là có…”

Hai người một đường thương lượng, cùng nhau tiến về chỗ minh chủ để thông báo.

Bên này bọn người Vân Khê nghe nói Long Thiên Tuyệt muốn tham gia khảo hạch Luyện Khí Sư cấp chín, lập tức đều bùng nổ.

Người đầu tiên kêu lên chính là Bạch Sở Mục, hắn mang vẻ mặt không tin: ” Luyện Khí Sư cấp chín, ngươi điên rồi a? Muốn lừa bịp bảo đỉnh của người ta, cũng không cần muốn đem mình bốc phét đến tận trời thế, quá vô sỉ rồi! Đầu năm nay da trâu một cái so một còn lớn hơn, da mặt một cái so một cái càng dày hơn, trình độ vô sỉ này, ta theo không kịp ah.”

“Ai nói đại ca ta bốc phét hả? Đại ca chưa bao giờ bốc phét đâu, hắn là người rất khiêm tốn biết không?” Long Thiên Thần phản bác hắn một câu, sau đó tiến đến bên cạnh Long Thiên Tuyệt, nhỏ giọng hỏi, “Đại ca, huynh có phải thật sự muốn lừa bịp bảo đỉnh của Luyện Khí Minh người ta hay không? Nếu sự tình bại lộ, mọi người Luyện Khí Minh sẽ đến đuổi giết chúng ta, vậy thì nguy rồi! Thế lực của Luyện khí minh trải rộng Long Tường đại lục, đắc tội không nổi đâu, bọn hắn tùy tùy tiện tiện nói một lời thôi, là có thể i để cho một trong hai cái đại gia tộc giúp bọn hắn làm việc, chúng ta bây giờ chỉ là nhà nghèo cửa nhỏ thôi, sẽ đắc tội không nổi ah. Đại ca, nếu không bây giờ huynh trở về đi theo bọn họ nói một tiếng, cứ nói vừa mới rồi là mình nói giỡn thôi, bảo bọn hắn không nên tưởng thiệt…”

Long Thiên Thần còn muốn nói tiếp, đã bị ánh mắt lạnh của Long Thiên Tuyệt quét qua, hắn lập tức im miệng, không dám tiếp tục nói nữa.

Vân Khê tiến lên, nhấc chân, đem Long Thiên Thần đá đến nhảy loi choi ở một bên: “Cho xin! Ngươi có phải là em ruột của Thiên Tuyệt hay không, ngay cả đại ca của mình cũng không tin?”

Nói xong, nàng đưa khuôn mặt tươi cười đi qua, nhỏ giọng hỏi: “Thiên Tuyệt, chàng thật sự có nắm chắc khảo thi Luyện Khí Sư cấp chín không? Sao cho tới bây giờ ta không có nghe chàng đề cập qua thế? Chàng đến tột cùng còn cùng còn giấu ta bao nhiêu bí mật thế?”

Long Thiên Thần cho nàng một ánh mắt khinh bỉ, còn nói hắn, chính mình là thê tử người ta, còn không phải cũng nghi ngờ sao?

“Tiểu Mặc có thiên phú luyện khí siêu cấp chín, ta là cha ruột của bé, chẳng lẽ so với tiểu Mặc kém hơn sao?” Long Thiên Tuyệt khẽ mỉm cười, thật giống như đang nói một chuyện rất bình thường, ở trong mắt của hắn, xem ra, rất nhiều thứ đều là không cần phải khoe khoang, khi hắn còn chưa đủ mạnh mẽ, thực lực của hắn bộc phát càng nhiều, ngược lại sẽ đưa chính mình lâm vào tình cảnh nguy hiểm. Đã nhiều năm qua, hắn vẫn có thói quen che dấu, cho nên hắn mới có thể sống đến bây giờ.

“Nói như vậy ra, chàng thật sự là nắm chắc?” Vân Khê mừng rỡ như điên, đột nhiên nàng có cảm giác rất tự hào, mình gả cho một trượng phu có thiên phú luyện khí cấp chín, sinh ra con trai có thiên phú luyện khí siêu cấp chín, trên đời này còn có ai so với nàng may mắn đến thế?

Long Thiên Tuyệt mỉm cười gật đầu.

Vân Khê kích động một cái liền nhảy dựng lên, ôm lấy cổ của hắn, cho hắn một cái hôn nhiệt tình.

“Thật tốt quá! Thần khí của ta có hi vọng chữa trị rồi.”

“Nguyên lai nàng chỉ vì cái này mà cao hứng?” Long Thiên Tuyệt khẽ mím đôi môi mỏng, hơi hơi có chút hờn dỗi.

Con ngươi Vân Khê khẽ đảo một vòng, cong môi cười nói: “Chàng là số một rồi!”

Chụt! Chụt! Chụt!

Ở hai bên má hắn hôn lên ba cái, khuôn mặt anh tuấn rốt cục cũng tách đám mây dày u ám mà nở nét mặt tươi cười, mị hoặc chúng sinh.

“Đi mau! Đi mau! Trẻ con không nên nhìn! Mọi người tự động tự giác ah…” Vân hộ pháp bắt đầu dọn bãi, xua tán mọi người vây xem, chỉ để lại hai người tôn chủ cùng tôn chủ phu nhân tiếp tục ấm áp, ngọt ngào.

Hàn viện trưởng híp mắt đánh giá hai người một lát, trong lòng như có sự dự tính riêng, sau đó yên lặng mà rời đi.

Lúc này ở Luyện Khí Minh lại nhấc lên một trận phong ba nho nhỏ.

Hai vị sứ giả đem yêu cầu của Long Thiên Tuyệt báo cho Minh Chủ xong, Minh Chủ lâm vào trong trầm tư thật lâu, sau đó triệu tập mấy vị nguyên lão cùng luyện khí đại sư quan trọng của Luyện Khí Minh, đến thương nghị việc này. Nếu như trước ngày hôm nay, nghe nói có người đưa ra yêu cầu không hợp lý như vậy, thì Minh Chủ tuyệt đối

sẽ không để ý tới. Nhưng ngày hôm nay đã có sự kiện của tiểu Mặc, Minh Chủ không thể không cải biến cách suy nghĩ thông thường của mình, và bắt đầu coi trọng việc này.

“Các vị, các ngươi đối với chuyện này có cái nhìn thế nào?”

Minh chủ nhìn mười người đang có mặt ở đây, trong đó có năm vị đại biểu nguyên lão, năm vị đại biểu luyện khí đại sư, các nguyên lão bình thường là không tiếp xúc sự vụ ngày thường của luyện khí minh, bọn họ chỉ chuyên tâm nghiên cứ luyện khí thuật của chính mình, chỉ có các đại sư luyện khí là tiếp xúc sự vụ ngày thường của Luyện Khí Minh nhất. Minh chủ đem đại biểu của cả hai nhóm người đều mời đến, tức là muốn đạt tới một quyết định cân đối cùng công bình.

“Minh chủ, Cửu Long bảo đỉnh chính là chi bảo trấn minh của Luyện Khí Minh ta, làm sao có thể tùy tùy tiện tiện cho người ta mượn chứ? Ai có thể biết đến tột cùng hắn có ý đồ xấu xa đem Cửu Long bảo đỉnh chiếm cho mình dùng hay không? Hơn nữa, lấy tuổi tác cùng kinh nghiệm của đối phương, thấy thế nào cũng đều khó có khả năng có được thực lực của Luyện Khí Sư cấp chín, hắn rõ ràng là ăn nói bừa bãi, mục đích chỉ vì ngấp nghé bảo vật của Luyện Khí Minh ta, không thể không đề phòng ah.” Người đầu tiên trả lời chính là Kim đại sư, hắn nghe nói đối phương là cha ruột của tiểu Mặc, liền lập tức nghĩ đến chuyện Long Tam trưởng lão phó thác. Mặc kệ Long Thiên Tuyệt mượn Cửu Long bảo đỉnh đến tột cùng là dùng để làm gì, dù thế nào đi nữa, thì hắn cũng không thể để cho Long Thiên Tuyệt thực hiện được ý đồ.

“Ta xem chưa hẳn!” Liễu Cơ Nhã tiếp lời hắn, nói, “Minh chủ hôm nay cũng nhìn thấy thiên phú của tiểu Mặc rồi, bé bất quá mới có sáu tuổi, cũng đã đã có được thực lực của Luyện Khí Sư cấp bốn, thử hỏi phụ thân của hắn vì sao không thể có được thực lực Luyện Khí

Sư cấp chín chứ? Luyện Khí Sư của chúng ta đa số thiên phú đều do di truyền, rất nhiều gia tộc một khi đã xuất hiện một vị Luyện Khí Sư có thiên phú xuất sắc, như vậy thì gia tộc vô cùng có khả năng sẽ xuất hiện thêm… Luyện Khí Sư thiên phú dị bẩm nữa, thí dụ như Long gia ở Bàn Long thành; cùng với ít gia tộc từ xưa đến nay đều chưa bao giờ từng xuất hiện một gã Luyện Khí Sư có thiên phú luyện khí, thì gia tộc này dường như có khả năng rất nhỏ để có thể xuất hiện một Luyện Khí Sư, thí dụ như Bách Lý gia của Thiên Long thành."

"Vì thế có thể thấy rõ, thiên phú di truyền rất là quan trọng. Minh chủ đã tận mắt nhìn thấy thiên phú cùng thực lực của tiểu Mặc, thì phải biết nếu qua khoản hai mươi năm nữa, bé muốn đạt tới thực lực của Luyện Khí Sư cấp chín, là chuyện vô cùng có khả năng, không phải sao? Hiện tại phụ thân của tiểu Mặc, cũng giống như tiểu Mặc hai mươi năm sau vậy, thử hỏi chúng ta có lý do gì đi hoài nghi một Luyện Khí Sư thiên phú vượt qua năng lực của chúng ta đây? Có ít người thiên phú bình thường, cả đời tầm thường không tiến triển, thì tự cho là những người khác cũng bình thường như hắn, ai biết thì ra hắn chỉ là ếch ngồi đáy giếng, không tự cầu phát triển thì cũng thôi đi, còn tự cao tự đại, không biết lượng sức!"

Nàng hừ lạnh một tiếng, ánh mắt như hữu ý vô tình mà liếc về phía Kim đại sư.

"Liễu Cơ Nhã, ngươi chớ để khinh người quá đáng!" Kim đại sư đột nhiên giận dữ, hai mắt trừng trừng, " Thời điểm Lão tử tiến vào Luyện Khí Minh, ngươi còn chưa ra đời đâu!"

Liễu Cơ Nhã trầm thấp cười nói: "Cái đó thì đúng a, thời điểm lão nhân ngài tiến vào Luyện Khí Minh, cũng đã là Luyện Khí Sư cấp sáu rồi, hiện tại bao nhiêu năm qua đi, vẫn tiếp tục là Luyện Khí Sư cấp sáu, ngài thật sự là không phát triển a."

“Ngươi…” Mặt mũi Kim đại sư lập tức đỏ thẫm, đây đúng là sự thật, từ khi hắn tiến vào Luyện Khí Minh về sau, đã có người các đại gia tộc đưa tặng lễ vật cho hắn, mời hắn đến luyện khí, hắn vội vàng bôn ba trong các đại gia tộc đó, cùng bọn họ nối quan hệ, nên năng lực ở phương diện luyện khí đã bị thụt lùi, đến nay vẫn vậy, vẫn dừng lại ở trình độ cấp sáu, đây là nỗi đau của hắn, nhưng bây giờ đối phương lại không chút lưu tình mà khoét vào, khiến hắn hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Được rồi! Hiện tại chúng ta đang thương lượng chính sự, mấy cái chuyện cỏn con, tạm thời đặt ở một bên.” Minh chủ quét nhẹ hai người một cái, đúng lúc mà mở miệng nói chuyện.

Kim đại sư nhìn Liễu Cơ Nhã hừ lạnh một tiếng, ngồi xuống, quay đầu sang một bên.

Liễu Cơ Nhã nhẹ nhàng cười cười, không hề để ý tới hắn.

Vào lúc này, có một người ngồi ở giữa các nguyên lão tiến lên nói chuyện: “Chư vị, các ngươi chỉ đem vấn đề đối phương đến tột cùng có phải có thiên phú Luyện Khí Sư cấp chín hay không, như vậy không phải quá hạn hẹp rồi sao? Các ngươi có từng nghĩ tới, vì sao hắn phải mượn Cửu Long bảo đỉnh? Nếu như đối phương chỉ là muốn luyện chế bảo khí tầm thường, thì căn bản không cần phải dùng Cửu Long bảo đỉnh, dùng Cửu Long bảo đỉnh đi luyện chế bảo khí bình thường, vậy chẳng khác gì giết gà mà dùng đao mổ trâu.”

Mọi người nghe nói thế, ánh mắt nhất thời sáng lên.

“Mời lão nhân gia người nói tiếp.” Minh chủ nói.

“Đối phương nếu thực sự muốn mượn Cửu Long bảo đỉnh, đã nói

lên hắn muốn luyện chế bảo vật không tầm thường, chỉ có Cửu Long bảo đỉnh mới có thể thừa nhận được uy lực của nó. Thử nghĩ xem, là dạng bảo vật gì, mà lại khiến cho những lò luyện khác đều không thể thừa nhận, để phải không là Cửu Long bảo đỉnh thì không được chứ?"

"Nguyên lão, ý của ngài là bảo vật hắn muốn luyện chế … tất nhiên cấp đã vượt trên đạo khí? Hơn nữa vô cùng có khả năng là thượng phẩm đạo khí?" Trong nội tâm Minh chủ đang phỏng đoán.

"Thượng phẩm đạo khí?!"

Mọi người tại đây không khỏi kích động sôi trào, nhiệt huyết thoáng cái bị đốt lên.

Cái gọi là thượng phẩm đạo khí, đó chính là một đạo khí ở ngoài bảy cấp rồi, thí dụ như Kim Hòa Tháp trong tay Long Thiên Tuyệt, Kim Đỉnh trong tay Long Tam trưởng lão, cũng chỉ có thể xem như là một thượng phẩm đạo khí trong giới hạn, không coi là trên nhất phẩm được, nên có thể thấy được thượng phẩm đạo khí là hiếm thấy như thế nào.

(*)Ta giải thích một chút ở chỗ này bảo vật trong luyện khí, cấp bậc được chia theo thứ tự là: bảo khí, đạo khí, thần khí và cuối cùng là Thánh khí

Ở đây tất cả mọi người đều là Luyện Khí Sư đam mê luyện khí, một khi nghe nói có thượng phẩm đạo khí có khả năng xuất hiện, ai còn có thể bình tĩnh mà ngồi tại chỗ chứ?

"Minh chủ, nếu như đối phương luyện chế thật sự là thượng phẩm đạo khí, chúng ta cho mượn bảo đỉnh dùng một lát thì có làm sao? Mượn cơ hội này, chẳng những chúng ta có thể quan sát được một

lần luyện thượng phẩm đạo khí, còn có thể từ đó lĩnh ngộ ra sự tinh túy trong luyện chế thượng phẩm đạo khí, đối với Luyện Khí Sư chúng ta mà nói, kinh nghiệm cùng lịch duyệt đều rất là quan trọng, cái này là một chuyện tốt."

"Đúng! Chúng ta đều rất muốn nhìn một chút, hắn làm như thế nào mà luyện chế được một kiện thượng phẩm đạo khí, đây không phải là cơ hội hiếm thấy, Luyện Khí Sư không tầm thường sẽ không ở trước mặt người ngoài biểu hiện ra kỹ nghệ luyện khí của chính mình đâu. Chúng ta cũng không phải là muốn học trộm, mà chỉ là quan sát học tập."

"Minh chủ, đáp ứng thỉnh cầu của hắn đi!"

"…"

Mọi người nhao nhao hưởng ứng, không thể kiên nhẫn chờ đợi thêm nữa, chỉ muốn nhìn xem Long Thiên Tuyệt làm như thế nào để luyện chế ra một kiện thượng phẩm đạo khí.

Kim đại sư ở trong lòng lo lắng, muốn nói chen vào, nhưng lại phát hiện mình một chút cơ hội nói chen vào cũng không có, mà ngay cả bản thân Minh Chủ cũng đã động tâm rồi, hắn dù có phản đối thêm nữa, cũng không có tác dụng gì.

Minh chủ đứng dậy, sau đó nói với hai vị sứ giả: "Tốt! Các ngươi đi nói cho Long công tử biết, hai ngày sau, sẽ để cho hắn đến Luyện Khí Minh chúng ta tham gia khảo hạch Luyện Khí Sư cấp chín. Đến lúc đó Luyện Khí Minh chúng ta có thể cho mượn Cửu Long bảo đỉnh, nhưng hắn phải ở dưới sự giám sát của luyện khí minh chúng ta mà sử dụng Cửu Long bảo đỉnh, nếu hắn đồng ý, thì việc này cứ quyết định như vậy, nếu hắn không đồng ý, như vậy chúng ta cũng bất lực rồi."

Ý lời này ông nói rất rõ rồi, điều kiện quan trọng khi mượn bảo đỉnh, chính là muốn cho người của toàn bộ Luyện Khí Minh quan sát quá trình luyện khí của hắn, thứ nhất là phòng ngừa hắn trộm cắp bảo đỉnh, tạo thành tổn thất cho Luyện Khí Minh, thứ hai có thể thỏa mãn tâm lý dòm ngó của bọn họ.

Hai vị sứ giả nhận được lời nói của Minh Chủ…, tiến về khách sạn Long Thiên Tuyệt đặt chân một chuyến, để truyền đạt ý của Minh Chủ.

Hai người chân trước vừa đi, thì chân sau Kim đại sư cũng ra khỏi Luyện Khí Minh, đi báo tin cho Long Tam trưởng lão biết. Long Tam trưởng lão cùng Tứ công tử Long Thiên Diệp còn chưa rời khỏi Thiên Hỏa thành, vì đợi hai ngày sau tham gia khảo hạch Luyện Khí Sư, đột nhiên nhận được tin của Kim đại sư, hai người có thần sắc hoàn toàn khác nhau.

“Long Thiên Tuyệt, hắn thật sự trở về rồi.” Đáy mắt của Long Tam trưởng lão xẹt qua tia ác độc, hừ lạnh nói, “Cái gì khảo hạch Luyện Khí Sư cấp chín, hắn rõ ràng là phô trương thanh thế! Năm đó hắn và Diệp thiếu gia cùng chung tham gia khảo hạch Luyện Khí Sư thiên phú ở Long gia, thiên phú luyện khí của Diệp thiếu gia đều trên cấp tám, trong đó có hai hạng đều là cấp chín, mà Long Thiên Tuyệt thì một điểm thiên phú luyện khí đều không có, chín tầng của tháp khảo hạch, một tầng cũng không có sáng, việc này đại bộ phận mọi người của Long gia đều thấy được, không thể nào là giả. Hắn làm sao có thể có thực lực của Luyện Khí Sư cấp? Đúng là chuyện không nói có mà!”

Long Thiên Diệp bộ dạng trầm tư không nói, giống như nhớ lại toàn cảnh khảo hạch thiên phú luyện khí năm đó, lông mày hắn nhíu lại, cảm giác, cảm thấy có chút chuyện gì đó không đúng.

Kim đại sư nghe vậy, không khỏi mừng lớn, thở dài một hơi: “Thì ra là thế! Ta đây an tâm, ha ha, đến lúc đó xem hắn ở trước mắt bao người xấu mặt như thế nào!”

“Nhưng nếu hắn không có thực lực, còn kiên trì muốn mượn Cửu Long bảo đỉnh dùng, đến tột cùng là dụng ý gì? Hẳn là trong đoàn người bọn hắn thực sự có một vị Luyện Khí Sư có thực lực hơn người chăng?” Long Tam trưởng lão nghi hoặc.

“Có phải là vợ của hắn hay không? Bình thường mà nói, thiên phú của Luyện Khí Sư cũng là do di tryền, nếu nhi tử của Long Thiên Tuyệt có thiên phú luyện khí kinh người, mà Long Thiên Tuyệt thì không có thiên phú luyện khí, như vậy chỉ có thể là vợ của hắn có được thiên phú luyện khí xuất sắc. Hẳn là Long Thiên Tuyệt thay vợ của hắn mượn Cửu Long bảo đỉnh?” Kim đại sư nói.

“Thê tử của đứa con hoang kia là người thế nào?” Long Tam trưởng lão nói.

“Nghe nói họ Vân, gọi Vân Khê, hiện tại chính là người kế nhiệm viện trưởng của Vạn Hoàng học viện do viện trưởng hiện nay chỉ định.”

“Họ Vân? Nàng là người của Vân tộc?” Long Tam trưởng lão ở dưới đáy lòng hơi kinh hãi, nếu như đứa con hoang kia cùng người của Vân tộc có quan hệ, vậy thì thật đúng là không may rồi, Long gia bọn hắn tuy có thế lực khổng lồ ở tại Long Tường đại lục, nhưng mà so sánh với Vân tộc, vẫn còn kém xa.

“Cái này lão phu cũng không rõ lắm.” Kim đại sư lắc đầu.

“Kim đại sư, hai ngày sau, Diệp thiếu gia cũng muốn tham gia khảo hạch Luyện Khí Sư, đến lúc đó bọn họ chắc không xuất hiện tại cùng

một trường thi chứ?” Long Tam trưởng lão đã được Nhị gia phó thác, nhất định phải làm cho Diệp thiếu gia khảo hạch thành công, hơn nữa còn phải bái Lạc lâm đại sư làm thầy, hắn không hi vọng bởi vì việc này mà ảnh hưởng Diệp thiếu gia thi triển.

Long Thiên Diệp vẫn một mực không có lên tiếng, lại đột nhiên mở miệng nói chuyện: “Không! An bài cho ta và hắn cùng nhau khảo hạch… Ta muốn nhìn xem Long Thiên Tuyệt có phải thật đang che giấu thực lực hay không?”

Bên trên khuôn mặt hờ hững tuấn tú của hắn viết vài phần lãnh ngạo, Long Thiên Tuyệt, đến tột cùng là ngươi cố ý che giấu thực lực, hay chỉ có tiếng không có miếng? Vậy hãy để cho ta tới chiếu cố ngươi!

“Cái này…” Kim đại sư khó xử mà nhìn về phía Long Tam trưởng lão.

Long Tam trưởng lão nhìn Long Thiên Diệp, chứng kiến quyết tâm của cùng tự tin hắn, chỉ đành thuận theo tâm ý của hắn: “Kim đại sư, vậy thì y theo Diệp thiếu gia yêu cầu mà làm a, nhờ cậy.”

Long Tam trưởng lão từ trong lòng ngực lấy ra một bảo vật, bất động thanh sắc mà nhét vào đến trong tay Kim đại sư, trên mặt Kim đại sư liền lộ sắc mặt vui mừng: “Diệp thiếu gia xin yên tâm, tại hạ nhất định sẽ làm như ngươi mong muốn.”

Cùng lúc đó, vợ chồng Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê cũng được biết điều kiện của Luyện Khí Minh, Long Thiên Tuyệt liền vui vẻ đáp ứng.

Đưa hai vị sứ giả về xong, Vân Khê có chút không yên lòng, nàng tin tưởng thực lực của Long Thiên Tuyệt, nhưng mà để cho hắn ở trước mặt nhiều Luyện Khí Sư của Luyện Khí Minh để chữa trị thần khí mà

nói…, tựa hồ có chút mạo hiểm. Vạn nhất ở chính giữa có người cố ý quấy rối, nhiễu loạn suy nghĩ của hắn, như vậy công tác chữa trị thần khí chẳng phải là hủy đi sao?

Nàng đem lo lắng của mình nói với Long Thiên Tuyệt, nhưng Long Thiên Tuyệt lại không lo lắng: “Đối với một gã Luyện Khí Sư mà nói, không có gì quan trọng hơn so với chuyện được quan sát một kiện tác phẩm đồ sộ ra đời, nếu như đến lúc đó, thật sự có người ở giữa gây rối, căn bản không cần ta và nàng ra tay, đều có người của Luyện Khí Minh ra tay dọn dẹp. Chuyện hiện mà ta lo lắng, chính là sau khi trải qua việc này, tin tức thần khí ở trên người của nàng sẽ bị tiết lộ ra ngoài, cho nên trước đó nàng phải cùng bọn tiểu Tả thương lượng tốt, trong quá trình chữa trị, cần phải khiến chúng nó dấu bớt đi ánh sáng, đừng cho bất luận kẻ nào phát giác chúng là thần khí, để họ nghĩ chúng chỉ là vài món vật phẩm trang sức vô cùng đơn giản mà thôi.”

“Chàng muốn lừa dối họ? Vậy khảo hạch đẳng cấp Luyện Khí Sư của chàng phải làm sao bây giờ? Sau này, chẳng phải là để cho người ta nghĩ rằng chàng có tiếng mà không có miếng, chê cười chàng sao?”

Long Thiên Tuyệt khẽ cười nói: “Những cái…kia đều chẳng qua là hư danh mà thôi, căn bản không quan trọng, ta không quan tâm.”

Vân Khê gật đầu: “Nói đúng, chỉ cần chàng ở trong lòng ta là Luyện Khí Sư giỏi nhất thì đủ rồi!”

Hai người bèn nhìn nhau cười.

“Chàng nghỉ ngơi trước đi, ta qua gặp viện trưởng một chút.” Vân Khê rời khỏi phòng, tiến về phía trước tìm kiếm Hàn viện trưởng. Sau khi từ Phiêu Miểu địa phủ trở về, bọn hắn liền trực tiếp đến Thiên

Hỏa thành, thời gian vội vàng, còn chưa kịp bẩm báo cùng Hàn viện trưởng.

Đi đến trước cửa phòng của Hàn viện trưởng, tiếng nói của Hàn viện trưởng liền từ bên trong truyền ra: “Vào đi.”

Vân Khê đẩy cửa bước vào, nhìn thấy viện trưởng đang từ trên giường ngồi xuống, nàng đóng cửa phòng, tự hành tìm chỗ ngồi, ngồi xuống rồi nhìn về phía ông: “Viện trưởng, ta tới hướng ngài bẩm báo chuyện ở Phiêu Miểu địa phủ lần này.”

Hàn viện trưởng mở mắt ra, gật đầu mỉm cười nói: “Lão phu cũng không ngờ rằng, các trò có thể làm chuyện này thuận lợi như thế. Thiên Dực đâu? Tại sao trò ấy không có đi cùng với trò đến?”

“Đại ca hắn đã đã tìm được muội muội ruột của hắn, đáng tiếc a Lý lâm vào trong hôn mê, không biết tại sao, vẫn không thể tỉnh lại, giờ phút này bọn họ đã chạy tới học viện cầu cứu.” Vân Khê vốn cho là ông sẽ hỏi nàng thu hoạch như thế nào, lại không ngờ ông lại hỏi an nguy của Chiến Thiên Dực trước, xem ra viện trưởng là rất có nhân tình.

“Xem ra lão phu phải tranh thủ thời gian chạy về học viện, sự tình bên này, lão phu không giúp được các trò rồi.” Hàn viện thở dài một tiếng sóng mắt có chút xúc động, nói, “Về chuyện tiểu Mặc mất tích, lão phu rất áy náy, không thể tuân thủ được hứa hẹn, trông nom tốt cho bé, lão phu…”

“Viện trưởng, ngài đã tận lực, ta sẽ không trách ngài. Về phần tài phú có được từ Phiêu Miểu địa phủ …” Vân Khê thử nói, trên thực tế, nàng thật không nỡ đem nhiều tiền tài vất vả có được như vậy đem chia cho học viện, nói như thế nào, vì học viện xây dựng, nàng cũng rút không ít hầu bao, đối với một người keo kiệt như nàng vậy, thật là

phi thường hiếm thấy rồi.

Hàn viện trưởng ngắm nàng liếc, khẽ cười nói: “Mà thôi, chỉ cần trò đem Đan học viện hảo hảo xây dựng …, khiến nó có thể trở thành một đan học viện danh xứng với thực, thu nạp được nhiều nhân tài đi vào Vạn Hoàng học viện ta, lão phu đã đủ hài lòng. Về phần tài phú đoạt được ở Phiêu Miểu địa phủ, là dùng tánh mạng của các trò đổi lấy, lão phu sẽ không mảy may yêu cầu.”

“Viện trưởng, lão nhân ngài thật sự là quá anh minh rồi!” Vân Khê bày ra nét mặt tươi cười, không chút nào tiếc rẻ mà khen ngợi, đây mới là lòng rộng lượng mà một viện trưởng nên có nha, hảo cảm nàng đối với Hàn viện trưởng lại gia tăng lên vài phần.

Hàn viện trưởng lắc đầu cười khẽ, ông làm sao không biết trong nội tâm nàng đánh bàn tính gì?

“Có lẽ các trò đã có được Long tinh thạch đúng không? Công tác chữa trị Thần khí, có vấn đề sao?” Mới vừa nghe thấy Long Thiên Tuyệt muốn mượn Cửu Long bảo đỉnh luyện khí minh, ông cũng đã đoán được đại khái, trên đời này lò luyện có thể chịu đựng được uy lực của thần khí đã ít càng thêm ít, trấn minh chi bảo của Luyện Khí Minh —— Cửu Long bảo đỉnh, chính là một trong số đó.

“Viện trưởng ngài yên tâm đi, chuyện chữa trị thần khí là sớm muộn thôi, về phần sự kiện ngài nói kia…”

“Không gấp! Thực lực của trò bây giờ còn chưa đủ cường đại, lão phu sẽ không hối thúc trò, chờ trò đem tiểu Mặc bình an đón trở lại về, chúng ta lại thương nghị việc này. Tốt rồi, lão phu cũng nên lên đường trở về học viện, các trò tự giải quyết cho tốt a.”

Rời khỏi chỗ ở của Hàn viện trưởng không lâu, thì Hàn viện trưởng

liền rời đi Thiên Hỏa thành, trở về Vạn Hoàng học viện.

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt một bên chuẩn bị chữa trị cho thần khí, một bên chờ Trấn Hải nguyên lão mau chóng đem tiểu Mặc đưa về, hai ngày thời gian qua đi trong chớp mắt, rất nhanh đã đến thời gian khảo hạch Luyện Khí Sư.

Quyển 5 - Chương 9: Luyện khí sư cấp chín

Buổi sát hạch luyện khí sư hôm nay có thể nói chính là đại hội chữa trị thần khí.

Đêm qua, Vân Khê đã xem xét lại toàn bộ Long tinh thạch phù hợp, lượng Long tinh thạch bọn họ có được không ít, nhưng Long Thiên Tuyệt nói, chữa trị cho thần khí cần dùng rất nhiều Long tinh thạch, nên phần còn lại sẽ không nhiều. Thật sự rất đau lòng! Vất vả lắm mới tìm được nhiều Long tinh thạch như vậy, lần này lại dùng lượng lớn, thật muốn khóc quá. Ước gì tại Long Tường đại lục này có vài nơi như Phiêu Miễu địa phủ, để nàng tha hồ mà vơ vét bảo vật.

Đoàn người dạo bước đến trước cổng chính của Luyện Khí Minh, đã thấy hai vị sứ giả đợi sẵn.

“Long công tử, Long phu nhân, tất cả đã chuẩn bị tốt, mời!”

Hai vợ chồng gật đầu với hai người họ, đang định bước vào, thì đột nhiên một tiếng nói lạnh lùng ở phía sau vang lên, làm mọi người sửng sốt.

“Long Thiên Tuyệt, đã lâu không gặp.”

Một con tuấn mã màu đen, cao lớn rắn rỏi đang chậm rãi tới gần.

Long Thiên Diệp một thân trường bào hoa lệ, có thêu dấu hiệu của Long gia, sắc mặt hắn âm trầm, giục ngựa đi tới. Hắn tới trước mặt đoàn người Long Thiên Tuyệt, nhưng lại không xuống ngựa, lấy tư

thế cao cao tại thượng mà nhìn Long Thiên Tuyệt, ánh mắt đen tối, mang theo tia khinh thường.

Phía sau hắn còn có một đám người, người đi đầu cũng kiêu căng thâm trầm như vậy, không ai khác ngoài Long tam trưởng lão. Trong nháy mắt nhìn thấy Long Thiên Tuyệt, mắt lão ta sáng lên, vẻ tính toán hiện lên ở đáy mắt. Mười sáu năm trước, bọn hắn hao tổn biết bao tâm cơ diệt trừ Long Thiên Tuyệt, không ngờ lại để thằng nhãi đó trốn thoát. Bây giờ, thằng nhãi này lại tự động xuất hiện tại Thiên Hỏa thành, chẳng khác nào chui đầu vào rọ, tự tìm đường chết. Lúc này, tuyệt đối không thể để cho thằng nhãi ranh này trốn thoát nữa.

Lão ra dấu cho các cao thủ phía sau, chỉ cần Long Thiên Tuyệt bước chân ra khỏi địa bàn của Luyện Khí Minh thì hắn nhất định phải chết. Sau khi tính sổ với Long Thiên Tuyệt xong, sẽ đem xác hắn về dâng cho Nhị gia, lão tin chắc Nhị gia nhất định sẽ rất vui vẻ.

Long Thiên Tuyệt ngẩng đầu, đối mặt với Long Thiên Diệp, hai mắt nheo lại, lập tức nhận ra đối phương.

“Long Thiên Diệp?” Tên khốn này hóa thành cho hắn cũng nhận ra. Năm đó, tuy tên này cùng huynh trưởng không tham gia vào việc đuổi giết hắn và Thiên Thần, nhưng bỏ đá xuống giếng, tiếp tay cho kẻ xấu, cũng tính cho tên này một phần!

Long Thiên Tuyệt khẽ nhếch miệng, cười đến tao nhã, nhưng ý cười chưa đạt đến đáy mắt đã tắt ngấm.

“Mười mấy năm không gặp, không ngờ ngươi vẫn còn nhận ra ta.”

“Tam ca ta nói ngươi trở lại. Ta còn không tin, không ngờ hôm nay lại tận mắt nhìn thấy ngươi.”Long Thiên Diệp cười lạnh một tiếng, trầm giọng nói, “Gan ngươi cũng lớn thật, lại dám trở về. Chẳng lẽ ngươi

đã quên, ngươi chính là tội đồ, bị Long gia trục xuất khỏi gia tộc sao? Ngươi cũng quên mẫu thân ngươi là kẻ dâm đãng bậc nào sao?”

“Ngươi nói bậy nói bạ! Dám nhục mạ mẫu thân ta, ta giết ngươi!” Long Thiên Thần rút bội kiếm bên hông, hai mắt đỏ ngầu. Hắn không thể chấp nhận có kẻ dám nhục nhã Đại ca, nhục nhã mẫu thân hắn.

Hắn vừa động, Long tam trưởng lão cùng các hộ vệ phía sau cũng ồn ào rút kiếm.

Trong nháy mắt hai bên giương cung bạt kiếm. Không khi căng thẳng vô cùng.

Hai vị sứ giả liền bước lên hòa giải.

“Các vị, nơi bày chính là Luyện Khí Minh. Minh Chủ kiêng kị nhất chính là có người động võ trước cửa Luyện Khí Minh. Mong các vị chớ nóng nảy, có ân oán gì mời rời khỏi Luyện Khí Minh hẵng giải quyết.”

“Đúng vậy! Các vị đều đến tham gia sát hạch luyện khí sư, không bằng tiến vào sát hạch trước, sau đó mới xử lí chuyện tư oán, được chứ?”

Lúc này, từ trong Luyện Khí Minh cũng có hơn mười cao thủ đi ra, thủ thế, ý nói, ai dám động võ trước cửa Luyện Khí Minh, chúng ta liền xử lí kẻ đó.

“Ta cảnh cáo các ngươi, các ngươi còn dám động đến mẫu thân ta, ta tuyệt đối không bỏ qua cho các ngươi!” Long Thiên Thần do dự, chậm rãi thu kiếm. Long tam trưởng lão cũng khoát tay, những hộ vệ cao thủ phái sau cũng thu hồi kiếm. Đúng là trên địa bàn của Luyện Khí Minh thì không nên luận võ.

“Ngươi là Long Thiên Thần?” Long Thiên Diệp khinh thường nhìn hắn, cười lạnh, “Mẫu thân các ngươi cùng gian phu thông dâm mấy năm, ngươi và đại ca ngươi đều là nghiệt chủng của đôi gian phu dâm phụ đó. Người Long gia đều biết chân tướng. Ngươi bịt miệng được ta, có thể ngăn được người khác ở Long gia sao?”

“Láo xược! Mẫu thân ta trong sạch, bà bị kẻ xấu vu oan!” Long Thiên Thần giận đến giọng run run.

“Oan? Việc này rất nhiều người tận mắt nhìn thấy, có cả phụ thân của ngươi. Nếu ngươi không tin lời ta, ngươi có thể hỏi đại ca ngươi. Lão phu nhớ rõ, lúc ấy đại ca ngươi cũng có mặt, hắn nhất định nhìn rõ.” Long Tam trưởng lão khinh miệt cười lạnh, hai mắt âm u nhìn Long Thiên Tuyệt.

“Đại ca, huynh mau nói với bọn họ, mẫu thân là trong sạch, là do bọn họ vu oan cho người di!” Long Thiên Thần vội vàng quay đầu, muốn đại ca giải thích.

Long Thiên Tuyệt tiến lên một bước, kéo hắn lại: “Thiên Thần, không nên so đo với một lũ súc sinh. Quan tâm tới lũ súc sinh đó làm gì cho bẩn người?”

Long Thiên Diệp biến sắc, Long Tam trưởng lão cùng mấy kẻ đi theo hắn cũng tức giận. Một câu “một lũ súc sinh” chính là mắng cả đám bọn hắn!

Long Thiên Tuyệt như không nhìn thấy, hắn đảo mắt, mỉm cười chăm chú nhìn Long Thiên Diệp: “Ngươi muốn tham gia sát hạch sao? Ta rất tò mò, thiên tài luyện khí sư từng được Long gia thổi phồng bây giờ có tu vi như thế nào rồi. Ta cũng muốn tham gia sát hạch, không bằng chúng ta tỷ thí một trận trên hội trường sát hạch,

ngươi thấy sao?”

“Ngươi cũng muốn tham gia sát hạch?” Long Thiên Diệp sửng sốt, hắn vẫn cho rằng người tham gia sát hạch là thê tử hoặc bằng hữu của hắn ta. Bởi trong tiềm thức của hắn, Long Thiên Tuyệt tuyệt đối không có thiên phú luyện khí, không có khả năng trở thành một luyện khí sư. Nhưng bây giờ, nhìn bộ dáng tràn đầy tự tin của y, hắn không khỏi bồn chồn, hay là lần khảo nghiệm thiên phú đó thực sự có vấn đề?

“Chỉ bằng ngươi, một tên không có thiên phú cũng dám đọ tài với Diệp thiếu gia? Ta buồn cười quá đi mất! Nếu ngươi thắng được Diệp thiếu gia, lão phu nguyện vặn đầy xuống để ngươi làm cầu đá.” Long Tam trưởng lão vừa nói, các hộ vệ cao thủ phía sau lão liền cười ầm cả lên.

Thiên phú của Diệp thiếu gia ra sao, thiên phú đối phương cỡ nào, sao có thể so được chứ?

Không có thiên phú luyện khí?

Vân Khê nhẹ nhếch đuôi lông mày, xem ra Long Thiên Tuyệt không chỉ bí mật với nàng mà còn lừa gạt cả đám người Long gia. Hắn trăm phương ngàn kế che dấu thực lực và thiên phú của chính mình, có thể thấy, tình cảnh của hắn ở Long gia thật sự rất nguy hiểm.

Mấy tên khốn kiếp này, miệng toàn phân, sớm muộn gì nàng cũng xử lí bọn họ!

“Được! Theo ngươi nói, nếu đại ca ta thắng, dù ngươi không dám vặn cổ, ta sẽ tự mình giúp ngươi!” Long Thiên Thần nói, lũ ngu ngốc, dám nói đại ca không có thiên phú luyện khí, đúng là một đám mắt chó mù.

“Đi thôi, Minh chủ và các vị luyện khí đại sư, nguyên lão còn đang chờ chúng ta. Đừng để cho mọi người đợi lâu.” Long Thiên Tuyệt thản nhiên nói, cười nhạt, nhưng những người hiểu rõ hắn thì biết, nụ cười này vạn phần tà ác.

Hắn vừa đi, những người khác cũng bước theo hắn vào trong Luyện Khí Minh.

Hội trường sát hạch, toàn bộ thành viên của Luyện Khí Minh đều tập hợp đông đủ, Minh chủ và các vị luyện khí đại sư nguyên lão ngồi ghế chủ, còn trống một số chỗ ngồi.

Lúc Long Thiên Tuyệt vừa bước vào phòng, Minh chủ liền đứng dậy, tự mình nghênh đón. Đấy chính là vinh dự chưa từng có bao giờ, cả Long Thiên Tuyệt cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

“Vị này chính là Long công tử? Tại hạ chính là Minh chủ của Luyện khí minh, đã chờ rất lâu.” Minh chủ vừa ân cần hỏi thăm, vừa đánh giá Long Thiên Tuyệt vài lần, thấy đối phương một thân trường bào màu đen, dáng người cao lớn mà tinh tế, rắn rỏi mà không thô, chỉ mới hai mươi lắm hai mươi sáu mà đã lộ ra vẻ cơ trí tuyệt trần, tao nhã thoát tục không ai sánh bằng.

Nữ tử đứng bên cạnh y lại làm cho hắn ngạc nhiên một lần nữa, nàng một thân váy trắng, tóc đen như mặc, da thịt vô cùng mịn màng, trắng trẻo, trong suốt, tư sắc tao nhã, tuyệt thế vô song!

“Vị này chắc là Long phu nhân?” Minh chủ hướng Vân Khê ý hỏi.

Phía sau hai người bọn họ còn có mấy vị công tử, cô nương, diện mạo anh tuấn bất phàm, xinh đẹp yêu kiều, động lòng người. Đoàn người như thế thật khiến ông mở rộng tầm mắt.

Trước khi gặp bọn họ, ông còn có chút nghi ngờ, nhưng giờ phút này, chút nghi ngờ đó liền bị xóa sạch.

“Minh chủ quá khách khí rồi. Tại hạ là Long Thiên Tuyệt, đây là thê tử Vân Khê, nghe nói lần trước tiểu nhi tử được Minh chủ chiếu cố, tại hạ cảm kích vô cùng.” Long Thiên Tuyệt đáp lễ.

Minh chủ cười nói: “Tiểu Mặc thông minh đáng yêu, lão phu thật lòng yêu quý. Chắc hẳn mấy ngày nữa Trấn Hải nguyên lão sẽ đưa bé trở về. Đến lúc đó, gia đình các vị liền được đoàn tụ rồi.”

Lúc này, đoàn người Long Thiên Diệp đến, nhìn thấy Minh chủ, Long Tam trưởng lão liền dẫn Long Thiên Diệp tiến lên bái phỏng.

“Minh chủ, vị này chính là con trai thứ tư của Nhị gia Long gia, Long Thiên Diệp, Diệp thiếu gia. Thiếu gia hôm nau đến tham dự sát hạch luyện khí sư cấp năm. Diệp thiếu gia mau đến bái kiếm Minh chỉ.”

Long Thiên Diệp tiến lên, chắp tay: “Long Thiên Diệp bái kiến Minh chủ.”

“Công tử chính là Long Thiên Diệp?” Mày nhẹ nâng, Minh chủ quay lại nói với Kim đại sư, “Hội trường sát hạch hôm nay không tiện tiếp đón thí sinh này, ngươi giúp vị Long công tử này định ra một thời điểm sát hạch khác đi!”

“Việc này…” Kim đại sư hoàn toàn sửng sốt, hắn đã nhận lời nhờ vả của Long Tam trưởng lão và Diệp thiếu gia rồi, bây giờ Minh chủ lại đột nhiên thay đổi chủ ý, muốn cố tình lắm hắn bẽ mặt sao?

Buồn bực hơn chính là Long Thiên Diệp. Hắn không phục! Thái độ đối xử của ông với Long Thiên Tuyệt và hắn thật là một trời một vực.

Long Thiên Tuyệt một mình chiếm cứ toàn bộ hội trường sát hạch, còn hắn lại bị tống cổ ra ngoài, dựa vào cái gì bọn họ dám làm vậy?

Long Tam trưởng lão bước ra đầu tiên, vì hắn cầu tình: “Minh chủ, ngài chớ bị tên tiểu tử này lừa gạt. Hắn căn bản không hiểu luyện khí, lại không có thiên phú luyện khí, việc này người Long gia chúng ta đều rõ. Người như vậy sao có thể tham gia sát hạch luyện khí sư cấp chín chứ? Còn Diệp thiếu gia nhà chúng ta trẻ tuổi như thế đã sắp trở thành luyện khí sư cấp năm, thiếu gia mới chính là khách quý của Luyện Khí Minh. Nếu muốn đổi thời gian sát hạch thì nên đổi của tên tiểu tử này!”

“Đúng vậy. Minh chủ, Diệp thiếu gia có thiên phú luyện khí xuất chúng, thiếu gia cũng có ý định gia nhập Luyện Khí Minh chúng ta, chúng ta không thể bỏ lỡ một nhân tài như vậy được. Còn Long Thiên Tuyệt này đến tột cùng có tài cán gì, chúng ta còn chưa biết. Biết đâu hắn chính là kẻ bất tài vô dụng, lại trước mặt chúng ta nói xằng nói bậy, khoa trương nâng cao bản thân lên.” Kim đại sư nói.

Vân Khê không chịu nổi mấy kẻ này, sao bọn hắn có thể sống trên đời này chứ? Luôn mồm nói người xằng bậy, khoa trương, được, bọn hắn muốn tự rước lấy nhục, sẽ cho bọn hắn thỏa mãn.

“Minh chủ, nếu vị Diệp thiếu gia này muốn so tài cùng phu quân ta, ngài nên đồng ý đi.” Lời của nàng khiến nhiều người chăm chú, nàng lại nói, “Nhưng nếu là so tài, thì cần có thưởng phạt. Người nào thua từ nay về sau sẽ phải rời khỏi giới luyện khí, nếu không sẽ bị thân bại danh liệt, bị sét đánh trúng. Diệp thiếu gia, thế nào? Thiếu gia có đồng ý hay không?” Vân Khê câu môi, khiêu khích nhìn Long Thiên Diệp.

“Cái gì? Rời khỏi giới luyện khí?” Kim đại sư giật nảy mình, đánh cuộc kiểu này đối với một người bình thường thì chẳng sao cả,

nhưng đối với một luyện khí sư, đây là một vụ cá cược nặng. Một luyện khí sư mà không thể luyện khí, vậy sống có ý nghĩa gì?

“Diệp thiếu gia…” Hắn muốn khuyên Long Thiên Diệp suy nghĩ kĩ, vạn nhất đối phương thực sự có tài, như vậy cuộc đời luyện khí của Diệp thiếu gia hoàn toàn chấm dứt. Phải biết rằng những người ở đây đều là thủ lĩnh của giới luyện khí, có bọn hắn làm chứng, không thể dổi ý được. Vân Khê cũng bắt được điểm này cho nên mới định đánh cuộc như vậy.

“Được, ta sẽ cùng hắn tỷ thí!” Long Thiên Diệp đồng ý, ánh mắt sáng quắc nhìn Long Thiên Tuyệt, ý khiêu khích càng ngày càng đậm. Cho dù ngày đó kiểm tra thiên phú có vấn đề, hắn cũng không tin Long Thiên Tuyệt có thiên phú cao hơn hắn, càng không tin hắn ta có thể thông qua sát hạch luyện khí sư cấp chín.

Long Thiên Tuyệt cúi đầu cười, ánh mắt càng thêm thâm trầm.

Minh Chủ thấy hai bên kiên trì, thì không nói gì nữa, sai người chuẩn bị mọi thứ.

Mọi người lần lượt ngồi vào chỗ, chỉ còn lại Long Thiên Tuyệt và Long Thiên Diệp đứng giữa sân khảo sát, trước mặt Long Thiên Diệp là một cái lò luyện bình thường, còn trước mặt Long Thiên Tuyệt lại là một cái đỉnh lớn, ánh sáng lấp lánh, bảo đỉnh có chín khấc, khí thế uy vũ, trông rất sống động, đây chính là bảo vật trấn minh – Cửu Long Bảo Đỉnh!

Long Thiên Tuyệt đưa tay chạm vào Cửu Long Bảo Đỉnh, chỉ cảm thấy tâm huyết sôi trào. Đây chính là Cửu Long Bảo Đỉnh, mơ ước của bao kẻ luyện khí sư, rốt cuộc hắn cũng nhìn thấy nó, quả nhiên khác thường.

Hai mắt hắn sáng rực, nhưng không có chút tham lam gì.

“Không công bằng! Diệp thiếu gia dùng lò luyện bình thường, hắn ta thì lại dùng bảo vật trấn minh, sao có thể gọi là thi đấu công bằng chứ?” Long Tam trưởng lão bất bình lên tiếng.

“Lão bất tử, ngươi không thấy phiền sao?” Vân Khê không nhịn được nữa, mắng ầm lên, “Thiếu gia nhà ngươi là cái thá gì, sao có thể đánh đồng với phu quân nhà ta?” Nàng quay lại nhìn Minh chủ: “Minh chủ, ta không chịu được nữa. Bây giờ, hoặc là lão bất tử này cút ra, hoặc chúng ta rời đi. Ngài quyết định đi!” Nàng nhúc nhích muốn đứng dậy, mấy người Long Thiên Thần cũng rục rịch, kiên quyết ủng hộ nàng.

Đúng vậy!

Phải mặt dày một chút, xem đám người Luyện Khí Minh này đứng về phía ai, bọn họ hay lão bất tử kia.

“Ngươi…” Long Tam trưởng lão tức giận đến đỏ mặt, nàng ta luôn mồm nói lão bất tử, còn muốn Minh chủ đuổi hắn ra ngoài.

Minh chủ trầm ngâm suy nghĩ, quay đầu nói với Long Tam trưởng lão: “Các hạ nếu muốn xem thi đấu, xin mời im lặng, nếu không muốn thì mời các hạ ra ngoài.”

Những người còn lại của Luyện Khí Minh cũng bất mãn nhìn chằm chằm Long Tam trưởng lão. Hôm nay bọn họ đến để quan sát luyện chế thượng phẩm đạo khí, không có tâm tình quan sát một cuộc sát hạch luyện khí sư cấp năm nho nhỏ kia. Lão già kia nếu cứ ở bên cạnh nheo nhéo nói, ảnh hưởng đến tiến độ luyện khí, đừng nói Vân Khê, bọn họ cũng muốn nổi điên.

Long Tam trưởng lão còn muốn nói thêm, thì Kim đại sư lại vội vàng kéo lấy tay hắn, bọn hắn đã khiến nhiều người tức giận, nếu như tiếp tục gây rối nữa, làm Minh chủ và các vị nguyên lão tức giận, sau này cho dù Diệp thiếu gia không muốn rời khỏi giới luyện khí cũng sẽ bị đám người Luyện Khí Minh bắt giết.

Long Tam trưởng lão cẩn thận suy nghĩ, cũng sợ mình sẽ mang đến rắc rối cho thiếu gia, vì thế đành ngồi xuống, không dám lắm mồm nữa.

Minh chủ quay đầu nói với Vân Khê: “Long phu nhân xin yên tâm, nếu trong quá trình thi đấu lại có kẻ quấy nhiễu, lão phu nhất định mời kẻ đó ra ngoài.”

Vân Khê hài lòng gật đầu với ông, liền bảo những người khác ngồi xuống.

Đám người Long Thiên Thần và Bạch Sở Mục cảm thấy thật sảng khoái, vẫn là đại tẩu lợi hại, cho dù đang ở trước mặt Minh chủ Luyện Khí Minh mà cũng dám tức giận, không hổ là anh hùng nữ hiệp!

Long Thiên Tuyệt thu hồi tầm mắt, quay đầu liếc Long Thiên Diệp một cái, sau đó bắt đầu chuyên tâm chữa trị thần khí.

Trên khán phòng, mọi người mở to đôi mắt, chú ý nhất cử nhất động của hắn.

Thấy, đầu tiên hắn lấy một cái nhẫn trữ vật, dốc ngược ra, từng viên từng viên Long tinh thạch rơi xuống Cửu Long Bảo Đỉnh, không lâu sau, một cái Cửu Long Bảo Đỉnh to như vậy lại bị Long Tinh Thạch chiếm một nửa không gian.

“Long… Long tinh thạch?”

Đám luyện khí sư trên khán phòng ngây như phỗng. Đó chính là Long tinh thạch? Một đống lớn Long tinh thạch?

Huynh đệ, ngươi quá phá sản! Long tinh thạch là để ngươi lãng phí thế sao? Ngày thường nếu bọn họ có thể tìm thấy một viên Long tinh thạch, nhất định sẽ coi là bảo bối, đó chính là bảo vật hiếm có khó tìm, vô giá a! Bây giờ ngược lại, hắn lại đem ra một đống Long tinh thạch như vậy… giết bọn họ đi! Quá đả kích người!

Nếu như có thể, bọn họ nhất định xông lên cướp hết chỗ Long tinh thạch kia.

“Long công tử.. đây chính là Long tinh thạch sao? Sao các hạ lại có thể tìm thấy nhiều Long tinh thạch như vậy?” Minh chủ mãnh liệt nuốt nước miếng, rốt cục không nhịn được phải hỏi. Hắn sống nửa đời người, làm Minh chủ Luyện khí minh cũng nhiều năm cũng chưa bao giờ thấy nhiều Long tinh thạch như vậy!

Long Thiên Tuyệt thản nhiên cười: “Xem như là duyên phận đi!”

Mấy chữ ngắn ngủi khiến đám người ngã ngửa. Rất đả kích người nha!

Sao bọn hắn khổng thể có nhân duyên tốt như vậy chứ?

Biểu tình trên mặt mỗi người rất khác nhau. Rất buồn cười.

Long Thiên Diệp cách đó không xa thấy vậy, hai mắt trừng lớn, khó có thể tin được. Sao hắn có thể không biết Long tinh thạch chứ? Phàm là người luyện khí đều biết Long tinh thạch trân quý cỡ nào, rốt cuộc Long Thiên Tuyệt gặp được kỳ ngộ như thế nào lại có thể có được lượng lớn Long tinh thạch như thế chứ? Vì sao hắn không gặp

phải chuyện tốt như vậy?

Hai mắt hắn đỏ lên, vô cùng ghen tỵ, nếu chỗ Long tinh thạch đó là của hắn thì thật tốt biết mấy.

Tâm tình Long Tam trưởng lão giờ phút này vô cùng buồn bực, tức giận. Lão vừa mất mặt trước bao nhiêu người, giờ lại chứng kiến Long Thiên Tuyệt sở hữu lượng lớn Long tinh thạch, lão vừa hâm mộ vừa ghen tỵ.

Nếu như sớm biết thằng nhãi này có nhiều bảo bối như vậy, lão đã sớm dùng Kim Đỉnh thu hắn lại, chiếm lấy bảo bối trên người hắn rồi. Nhưng giờ cũng chưa muộn, thằng nhãi kia không thể trốn thoát khỏi lòng bàn tay của lão được, lão ta âm u cười lạnh.

Sau khi đổ Long tinh thạch vào giữa Cửu Long Bảo Đỉnh, Long Thiên Tuyệt không tiếp tục mà quay đầu về phía Long Thiên Diệp, cong môi cười: “Sao ngươi còn chưa bắt đầu? Ngươi đến tham gia sát hạch luyện khí sư cấp năm, như vậy hiện tại ít nhất cũng có trình độ luyện khí sư cấp bốn, đến đây để ta xem công phu dùng lửa của ngươi.”

Vân Khê không nhịn được phì cười.

Mấy người Long Thiên Thần không hiểu nàng cười cái gì, tiếp tục quay lại nhìn hội trường.

Long Thiên Diệp cười lạnh một tiếng, chuyển cổ tay, âm thầm vận khí, một âm thanh nhỏ vang lên, trên lòng bàn tay hắn, một ngọn lửa màu vàng có ít tạp chất bùng lên. Lửa màu vàng chính là tượng trưng cho việc bước vào cấp năm luyện khí, xem ra hắn đích thực có tư cách luyện khí sư cấp năm.

Có mấy luyện khí sư ở Luyện Khí Minh khẽ hô lên tán thưởng. Luyện

khí sư cấp năm trong Luyện Khí Minh cũng không hiếm, đáng ngạc nhiên chính là, hắn còn nhỏ tuổi như thế nhưng đã có trình độ cấp năm, quả nhiên thiên phú bất phàm.

Tâm tình buồn bực của Long Tam trưởng lão thoáng cái biến mất. Cái gì gọi là thực tài? Thế nào là thực tài? Ngươi có nhiều Long tinh thạch nữa cũng vô ích. Nhiều lắm cũng chỉ là kẻ khoa khoang, không có bản lĩnh luyện chế chúng, nhìn ngươi làm việc như thế nào.

Long Thiên Diệp ngẩng đầu, nhìn về phía Minh chủ Luyện Khí Minh, thấy ông hơi hơi gật đầu khen ngợi, tâm tình hắn nhất thời như hoa nở, lo lắng ở đáy lòng trở thành hư vô, giờ này hắn mười phần tự tin!

“Cũng không tệ lắm. Chẳng qua, màu sắc lửa không được thuần cho lắm. Giống người của Nhị gia các ngươi, tuy nói đều là huyết mạch Long gia, nhưng lại không thuần khiết, tất cả đều là tạp chủng. Thứ xuất dù sao cũng là thứ xuất, dù hao hết tâm cơ đi nữa, vị trí bên trên cũng không dành cho các ngươi…” Long Thiên Tuyệt cười nhạt nói, bàn tay hắn cũng lật lên, cũng nghe thấy một âm thanh nhỏ, một ngọn lửa cũng xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Tuy cũng là một ngọn lửa vàng, nhưng lại không có bất cứ tạp sắc gì, chỉ thuần túy là màu vàng chói lóa thôi.

Chúng quanh ồ lên. Hắn thực sự có thực lực luyện khí sư cấp chín! Đúng vậy, nếu không tại sao lại có được ngọn lửa màu vàng thuần khiết như vậy chứ?

Đám người bắt đầu xôn xao, luyện khí sư cấp chín a, trong toàn bộ Luyện Khí Minh cũng chỉ có Minh chủ và các vị nguyên lão mới có thực lực luyện khí sư cấp chín. Tuy nói không phải độc nhất vô nhị, nhưng xét về tuổi tác, có thể thấy được thiên phú Long Thiên Tuyệt siêu đẳng như thế nào!

Minh chủ và các vị nguyên lão đều nhiều tuổi, vị nhỏ nhất cũng đã ngoài tám mươi. Còn Long Thiên Tuyệt mới bao nhiêu tuổi? Không so cũng rõ.

“Không thể tin được! Hai mươi mấy tuổi đã có tư cách của luyện khí sư cấp chín, ta không theo được!”

“Thật sự là thực lực luyện khí sư cấp chín! Xem ra hôm nay vị huynh đài này quả thật muốn luyện chế thượng phẩm đạo khí, chúng ta có thể mở rộng tầm mắt rồi.”

“Đúng vậy, huynh ấy chuẩn bị nhiều Long tinh thạch như vậy, chắc chắn là luyện chế thượng phẩm đạo khí, chúng ta mỏi mắt mong chờ, chuyến đi này thu hoạch không nhỏ”

“…”

Nhóm người luyện khí sư càng thêm trông ngóng.

“A!” Một tiếng thét kinh hãi đánh vỡ không khí, Long Thiên Diệp bị ngọn lửa tinh thuần trong tay Long Thiên Tuyệt dọa sợ, quên mất giờ phút này trong tay hắn cũng có một ngọn lửa khác, nhất thời vô ý, không khống chế được, bị lửa trong tay cắn trả, đau đớn phải hô lên.

Lòng bàn tay hắn bị lửa thiêu một tầng da, run rẩy không ngừng, không thể tiếp tục tỷ thí nữa.

Tại sao lại thế được? Long Thiên Tuyệt thật sự có thực lực luyện khí sư cấp chín, không hề khoe khoang thổi phồng, mà thực sự có thiên phú và thực lực như vậy!

Giật mình xong, hắn bỗng tỉnh ngộ, tức giận bạo phát trong lòng.

Long Thiên Tuyệt đáng chết, biết rõ thực lực của hắn không bằng y, lại xuất dám khiêu khích hắn xuất lửa ra trước, khiến hắn đắc ý một lúc, sau đó mới dùng thực lực chân chính của y chèn ép hắn, đánh hắn xuống vực sâu, thật quá tàn nhẫn! Quá xảo quyệt!

Tay hắn bị lửa phản phệ, run rẩy, phẫn hận cắn răng, trừng mắt nhìn Long Thiên Tuyệt.

“Sao lại không cẩn thận thế chứ? Tay ngươi có sao không? Mau đưa cho ta xem.” Long Thiên Tuyệt tiến lên, Long Thiên Diệp liền lùi lại mấy bước, cách xa hắn, hai mắt nhìn chằm chằm lửa màu vàng trong tay y. Ngọn lửa ấy nhiệt độ cao vô cùng, nếu hắn không cẩn thận đụng phải, không chết thì cũng bị thương.

“Không cần ngươi giả mù sa mưa! Tuy ta thua, nhưng ta cũng không tin rằng ngươi có thể thông qua sát hạch luyện khí sư cấp chín. Nên nhớ, thực lực của một luyện khí sư không đơn giản dựa vào ngọn lửa luyện khí sư có thể xuất ra mà còn phải dựa vào kĩ thuật, thiên phú và kinh nghiệm. Hôm nay ta sẽ cố gắng mà nhìn, xem ngươi làm cách nào thông qua sát hạch luyện khí sư cấp chín.” Long Thiên Diệp hung ác trừng mắt với Long Thiên Tuyệt, ôm bàn tay bị thương đi đến chỗ Long Tam trưởng lão bên trên khán phòng, băng bó vết thương.

Long Thiên Tuyệt cúi đầu cười, đi là tốt, như thế hắn có thể chuyện tâm chữa trị thần khí, nếu có đám ruồi bọ vo ve bên tai sẽ ảnh hưởng đến quá trình.

“Diệp thiếu gia, tay ngài có sao không?” Long Tam trưởng lão và Kim đại sư cùng nhau đón.

“Không sao” Long Thiên Diệp buồn bực trở về, rầu rĩ mở miệng, sau

đó tùy ý ngồi xuống, mặc kệ Long Tam trưởng lão băng bó vết thương.

Vân Khê liếc bọn hắn một cái, cất giọng nói: “Người nào đó thua rồi, theo lời hứa, từ nay về sau sẽ phải rời khỏi giới luyện khí, nếu không thì thân bại danh liệt, bị sét đánh trúng! Dù chữa trị được đôi tay thì cũng không có tác dụng gì, không bằng sớm phế đi.”

“Đúng vậy, thân là luyện khí sư mà không thể luyện khí, giữ đôi tay có tác dụng gì?”

“Hay là ta thay ngươi chém nó? Đỡ cho ngươi ngày nào đó không nhịn được, vi phạm lời thề, khiến cho bản thân thân bại danh liệt, bị sét đánh trúng!”

“Ha ha ha..”

Đám người Long Thiên Thần ồn ào chế giễu.

Long Thiên Diệp kích động cả người run rẩy, gân xanh trên trán nổi lên, lửa giận cuồn cuộn trong lòng, suýt chút nữa phun máu mà chết. Khốn kiếp, dám cười nhạo hắn, thật đáng chết!

Quyển 5 - Chương 10: Chữa trị thần khí

Hít sâu.

Chuyên chú.

Long Thiên Tuyệt không để ý tới thính phòng, chỉ chuyên tâm nhìn Cửu Long Bảo Đỉnh, kim sắc hỏa diễm nơi lòng bàn tay càng đốt càng vượng.

Oanh!

Ngon lửa màu vàng đốt Long tinh thạch lên, giống như là gắn một tầng da vàng, ánh sáng soi rọi bốn phía.

Xèo xèo xèo…

Long tinh thạch trong bảo đỉnh hấp thụ nhiệt, từ từ nóng chảy, ánh sáng từ trong tỏa ra chói mắt. Bảo đỉnh đột nhiên xoay tròn, từ chín miệng phun ra chín luồng lửa

Đại trận trong bảo định khởi động, tốc độ luyện hóa Long tinh thạch trong nháy mắt tăng nhanh gấp trăm lần.

Đây cũng chính là tác dụng kì diệu của Cửu Long Bảo Đỉnh.

Lò luyện tầm thường rất khó luyện hóa Long tinh thạch, mà trong Cửu Long Bảo Đỉnh lại có một đại trận chứa đầy đủ các tiểu trận khác, như khống chế ngọn lửa, phân cách nguyên liệu luyện khí, còn

có điều chỉnh khí lưu vân vân, có loạt đại trận này, luyện khí sư liền tránh khỏi không ít chuyện, việc duy nhất cần làm chính là chuyên chú cùng kỹ xảo.

Trong thính phòng, tất cả mọi người không chớp mắt, đây có lẽ là lần đầu tiên bọn họ thấy có người sử dụng nhiều Long tinh thạch như vậy để luyện khí, cũng có thể là lần duy nhất nhìn thấy của bọn họ ở kiếp này.

Nhiều Long tinh thạch cùng nhau luyện hóa, sẽ sinh ra hiệu quả như thế nào, bảo vật Long Thiên Tuyệt sắp sửa luyện chế đến tột cùng là cái dạng gì, đây đều là bí mật, quanh quẩn ở lòng của mỗi người.

Vân Khê vừa quan sát Long Thiên Tuyệt luyện khí, vừa âm thầm chú ý động tĩnh của hai người Long Tam trưởng lão cùng Long Thiên Diệp, đáy lòng nàng tính toán liên tục. Ở trước mặt nàng lại dám nhục mạ phu quân nàng cùng bà bà *(mẹ chồng)* chưa gặp mặt, lại muốn thoải mái rời đi, tuyệt đối việc không có khả năng!

Người của Vân Khê nàng, há lại dễ bắt nạt vậy sao?

Âm thầm hướng Long Thiên Thần vẫy vẫy tay, ghé sát vào lỗ tai hắn, Vân Khê hạ giọng phân phó nói: “Đệ và Sở Mục, cùng cao thủ Long gia, dụ đám cao thủ Long gia đang canh giữa ngoài cửa Luyện Khí Minh đi nơi khác, sau đó bố trí mai phục, đem bọn họ hết thảy giết chết. Nhớ kỹ, hạ thủ phải gọn gàng chút, không nên kinh động Long Thiên Diệp và lão bất tử!”

“Tuân mệnh! Đại tẩu yên tâm, đệ bảo đảm mọi chuyện suôn sẻ!” Long Thiên Thần hớn hở lĩnh mệnh, thần thái hân hoan.

Vân Khê thêm câu: “Sau khi giết, nhớ lục soát người, phàm là vật hữu dụng trên người bọn họ, hết thảy lưu lại, đừng lãng phí!”

“Ách.....” Long Thiên Thần khóe miệng co quắp, trong lòng tự nhủ, đại tẩu, tẩu chính là quản gia cần kiệm a, đồ người chết cũng muốn?

Vân Khê đưa tay, đẩy hắn ra, không thèm nhìn ánh mắt chất vấn của hắn. Hắn cho là nàng thật tham như vậy sao? Nàng muốn là lệnh bài cùng tất cả đồ có liên quan đến Long gia, bởi vì cái gọi là biết người biết ta, bọn họ sớm muộn gì xông vào Long gia một lần, bắt đầu từ bây giờ phải đem Long gia nhìn thấu, tránh cho ngày sau bị hại.

Long Thiên Thần dẫn mấy người lặng lẽ rời đi hội trường khảo hạch, phần lớn mọi người đang chuyên chú quan sát Long Thiên Tuyệt luyện khí, cho nên không để ý, bao gồm Long Tam trưởng lão và Long Thiên Diệp căn bản không đem đám người Long Thiên Thần để vào trong mắt.

Tách tách tách.....

Bảo Đỉnh nhanh quay ngược trở lại, tốc độ từ từ chậm lại, cuối cùng dừng lại, bên trong đỉnh giờ phút này đã toàn bộ Long tinh thạch đã hòa tan thành tinh thủy, như quỳnh tương ngọc dịch, ở trong Bảo đỉnh từ từ chảy xuôi.

“Khê Nhi!” Long Thiên Tuyệt hướng Vân Khê quát lên, Vân Khê hiểu ý, phi thân đi tới trong hội trường.

Nàng đứng ở một chỗ khác của Cửu Long Bảo Đỉnh, cùng Long Thiên Tuyệt cách Đỉnh nhìn nhau, nàng nhắm mắt, trong lòng mặc niệm, cùng thập đại thần khí tâm linh trao đổi.

“Tiểu Tả, các ngươi đi đi! Hưởng thụ Long tinh thạch, tận tình phóng thích lực lượng! Để cho người tâm hoài bất quỹ ở trước mặt của các ngươi run rẩy nhé!”

Nàng không có tuân theo ý của Long Thiên Tuyệt, để cho thần khí che dấu ánh sáng, bởi vì trong mắt nàng, đối phó kẻ tồi bại giống như Long Thiên Diệp cùng Long Tam trưởng lão, vũ khí tốt nhất, chính là hung hăng đả kích bọn họ, để cho bọn họ tự ti mặc cảm, để cho bọn họ tâm linh run rẩy!

Mặc dù thần khí xuất hiện, có lẽ sẽ để cho có chút người lòng mang ý xấu sinh ra mơ ước, nhưng là nàng hiện tại đành phải vậy. Thời điểm nên lên mặt thì lên mặt, sẽ làm cho những người từng xem thường Thiên Tuyệt, hết thảy phải run sợ!

Thập vật thần khí thoát khỏi thân thể của nàng, phiêu du ở bên trong không khí, quay chung quanh thành vòng.

Chỉ một thoáng, lấy vòng làm trung tâm, Thánh Quang đại phóng, đem trọn khảo hạch hội trường Đô bao phủ ở trong ánh sáng thánh khiết chói lóa.

Long Thiên Tuyệt khẽ kinh ngạc, không nhịn được cười khổ, nhìn Vân Khê, song trong nội tâm, hắn thấy ấm áp, bởi vì hắn đọc hiểu được tâm ý của nàng.

Một mảnh hút thanh âm vang lên ở hội trường bốn phía.

Có người cà lăm: “Chẳng lẽ..... Chẳng lẽ là trong truyền thuyết, thần, thần khí?!”

“Trời, thật sự là thần khí! Hắn muốn luyện chế lại không phải là cái gì thượng phẩm bảo khí, mà là thần khí! Muốn điên rồi, ta muốn điên rồi! Trong lúc sinh thời, có thể nhìn thấy thần khí trong truyền thuyết, ta chết mà không tiếc rồi!”

“Thần khí a! Ta luyện khí hơn nửa đời người, rốt cục thấy thần khí.....”

Các vị luyện khí sư rối rít kích động rồi, vui mừng như điên, cái này giống như là một gã tín đồ tiều tụy, cuối cùng có một ngày nhận được Phật quang, hắn liền xì xụp cúng bái.

Minh Chủ Luyện khí minh mạnh mẽ kiềm chế nội tâm rung động của mình, chỉ có một đôi mắt chớp động là bán đứng tâm tình của ông, thì ra hắn muốn chữa trị thần khí a, ông rốt cuộc đã hiểu rõ mục đích Long Thiên Tuyệt mượn Cửu Long Bảo Đỉnh.

Thần khí, đích xác là thần khí, chẳng qua là uy lực của nó tựa hồ so sánh với trong tưởng tượng yếu nhược hơn nhiều, ông rất mong đợi, muốn nhìn thấy thần uy thần khí hiển lộ sau khi chữa trị xong.

Long Thiên Diệp không tự chủ mà nắm chặt tay, quên mất vết thương trên tay chưa khỏi hẳn, tim của hắn đang run rẩy, ghen tỵ và tức tối lan tràn trong lòng.

Thần khí a! Vật thần thánh như thế, sao có thể rơi vào tay Long Thiên Tuyệt chứ?

Tại sao lại là hắn?

“Diệp thiếu gia, ngài đừng kích động! Cẩn thận vết thương trên tay!” Long Tam trưởng lão phát hiện tay của hắn rỉ máu, không nhịn được nhắc nhở.

“Diệp thiếu gia, ngài cứ thoải mái, buông lỏng tinh thần, Long Thiên tuyệt người ít thế mỏng, không phải đối thủ của chúng ta. Hai ngày trước ta đã đưa tin cho Nhị gia, báo cho người biết tung tích Long Thiên Tuyệt, tin tưởng Nhị gia rất nhanh sẽ có hành động. Chính là

một Long Thiên Tuyệt, cho dù trong tay của hắn có thần khí, cũng chưa chắc địch nổi cao thủ đông đảo của Long gia chúng ta vây công. Long gia dù sao vẫn là thiên hạ của Nhị gia, không có chuyện gì người không thể làm."

Long Thiên Diệp cúi đầu hừ lạnh một tiếng, không có trả lời, cũng là đưa lời của hắn nghe lọt được.

Không sai!

Cho dù Long Thiên Tuyệt ngươi thiên phú kinh người hơn nữa, có bảo vật nhiều hơn nữa, cũng không cách nào ngăn cản cao thủ đông đảo của Long gia vây công. Hết thảy mọi thứ ngươi đang có bây giờ, sớm muộn gì cũng sẽ là thuộc về ta! Bao gồm nữ nhân của ngươi!

Hắn quay đầu hướng phía Vân Khê quăng đi một ánh mắt, khẽ hí mắt, mới vừa ở chỗ này, nữ nhân kia lên tiếng nhục nhã cho hắn, khoản này sổ sách, hắn sớm muộn cũng đòi lại!

Vân Khê không có lưu ý rốt cuộc người nào đang nhìn nàng chăm chú, nàng đang không chớp mắt nhìn thần khí, nhìn bọn họ theo thứ tự tiến vào trong Cửu Long Bảo đỉnh, ngâm ở trong Long tinh thạch nóng chảy, nàng có thể cảm ứng được tâm linh thần khí dao động.

Đối với thần khí đã có khí linh mà nói, thay vì nói là luyện chế bọn họ, chẳng nói là bọn họ tự mình chữa trị. Bọn họ là vốn có sinh mệnh, bọn họ hiểu được phải làm như thế nào mới có thể làm cho lực lượng của mình nhận được khôi phục lớn nhất.

Long Thiên Tuyệt chuyên chú khống chế lửa, chỉ thấy từng đợt bọt khí nổi lên, thần khí bắt đầu hấp thu năng lượng, thủy dịch trong Cửu Long Bảo từ từ giảm xuống, càng nhiều bọt khí nổi lên, lượng thủy dịch càng ngày càng ít đi.

Minh Chủ và một đám luyện khí sư thấy vậy rất ngạc nhiên, thì ra là thần khí có thể hấp thụ lượng lớn lượng thủy dịch Long tinh thạch như vậy, bọn hắn cũng chưa từng nhìn thấy trong quá trình luyện khí bao giờ, rất nhiều người trong lòng có cảm giác chợt hiểu, mọi người sắc mặt hồng nhuận, mừng rỡ không dứt.

Cùng lúc đó, Long Thiên Thần dẫn theo mấy người tới đến ngoài cửa Luyện Khí Minh, xa xa, thấy cao thủ Long gia đang canh giữ ở cửa chính.

Long Thiên Thần một mình một người, đi tới trước mặt một gã cao thủ: “Các ngươi có biết, ta là ai?”

Mấy tên cao thủ nhìn lẫn nhau một cái, người nọ trả lời: “Ngươi là Thần thiếu gia, là đệ đệ ruột của Tuyệt thiếu gia.”

“Vậy các ngươi có biết, chỉ cần bắt ta, có thể ép đại ca của ta đi vào khuôn khổ không?” Long Thiên Thần nói.

Mấy tên cao thủ ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, mọi người vẻ mặt quỷ dị, đều cho là hắn bị điên, nếu hắn biết mình bị bắt, có thể buộc đại ca hắn đi vào khuôn khổ, vậy hắn còn chủ động tới tìm bọn hắn làm gì?

“Đại ca của ta nói cho ta, Tam trưởng lão các người rất âm hiểm, chờ khảo hạch luyện khí vừa kết thúc, hắn nhất định sẽ gọi các ngươi vây công chúng ta, không để cho chúng ta an toàn rời khỏi Thiên Hỏa thành, cho nên hắn để cho ta đi trước một bước, rời khỏi Thiên Hỏa thành.” Long Thiên Thần lại nói.

Mấy tên cao thủ từng cái ánh mắt nhìn hắn như nhìn một kẻ ngu, hắn điên rồi sao? Muốn chạy trốn cũng len lén trốn, lại còn minh mục

trương đảm nói cho bọn hắn biết?

“Ta đây đi trước một bước nha.” Long Thiên Thần giương môi cười một tiếng, sau đó nhanh chân hướng cửa thành chạy nhanh đi.

Mấy tên cao thủ liếc mắt nhìn nhau, một người trong đó gào to một tiếng “Đuổi theo!” Sau đó những người khác cũng đuổi theo đi tới.

Không sai, chỉ cần bắt được đệ đệ, như vậy đại ca của hắn sẽ chạy không được. Đến lúc đó Diệp thiếu gia cùng Tam trưởng lão nhất định sẽ hảo hảo mà tưởng thưởng bọn họ, nghĩ đến chỗ này, các cao thủ không có bất kỳ cố kỵ, liều mạng đuổi theo Long Thiên Thần đi.

Đám người Bạch Sở Mục sau đó mới xuất hiện ở cửa đại môn, Bạch Sở Mục nhún nhún vai, không thể tưởng tượng nổi: “Đây là phương pháp dụ địch nhớ ngẩn nhất mà ta thấy, bất quá hình như rất hữu dụng.”

“Bạch công tử, chúng ta vội vàng đuổi theo đi, nếu không Nhị công tử một người không địch được nhiều cao thủ như vậy.” Long Khải Phong cao thủ của Long gia nói.

Bạch Sở Mục gật đầu, mấy người sau đó liền đuổi theo.

Long Thiên Thần một đường chạy như bay đến ngoài cửa thành, chọn một chỗ không có người thì ngừng lại, thảnh thơi ôm ngực, chờ chực cao thủ Long gia đuổi theo hắn, làm thành vòng vây.

“Thần thiếu gia, hay là ngươi thúc thủ chịu trói đi! Chúng ta không muốn động thủ đả thương ngươi.” cao thủ Long gia đều không coi hắn ra gì, dùng ngữ khí mà dụ dỗ.

Long Thiên Thần thấy đồng bạn mình còn không có đuổi đến, cho nên nói sang chuyện khác: “Ta hỏi các ngươi, chuyện mẹ ta, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Các ngươi tại sao một mực chắc chắn mẹ ta nàng..... Năm đó, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Thần thiếu gia, chuyện này ngươi tốt nhất không nên biết, đây là việc xấu của Long gia.” Một gã cao thủ nói.

“Đó là mẹ của ta! Hiện tại đến tột cùng là còn sống hay chết?” Long Thiên Thần tiếp tục truy vấn, đối với chuyện mười mấy năm trước, trí nhớ của hắn vô cùng mơ hồ, thật sự là không nhớ gì cả. Hắn chỉ nhớ rõ mình đi theo đại ca không ngừng mà trốn, không ngừng mà trốn, cuối cùng rốt cục nhờ mấy tên cao thủ trung thành ở Long gia tương trợ, thừa dịp đi thông Ngạo Thiên đại lục khi cứ điểm bị mạnh mẽ mở ra, hắn đi theo đại ca, được những cao thủ Long gia hộ tống đến Ngạo Thiên đại lục, về phần lúc trước rốt cuộc xảy ra chuyện gì, hắn thật sự nghĩ không ra.

“Này.....” Các cao thủ cửa nhất thời không nói gì.

“Làm sao? Cái vấn đề này rất khó trả lời? Mẹ ta nàng hiện tại sống hay chết, chẳng lẽ các ngươi không biết sao?” Long Thiên Thần cảm giác trong đó có điểm kỳ quái.

“Đại phu nhân nàng.....” Cao thủ đang muốn trả lời, lúc này, đám người Bạch Sở Mục đã đuổi theo đến, cắt đứt lời của hắn.

“Thần thiếu gia, ngươi cho rằng chỉ bằng những người này của các ngươi có thể đối phó được chúng ta sao?” Cao thủ nhìn quanh, chợt thấy đối phương là đám Long Khải Phong, hắn kinh ngạc, “Long Khải Phong? Làm sao ngươi ở chỗ này? Ngươi không phải đang bảo vệ Hồn thiếu gia sao?”

Long Khải Phong bước đến trước một bước, nói: “Cõi đời này đã không có Hồn thiếu gia rồi, ta hiện tại đã khí ám đầu minh, hiệu trung với Tuyệt thiếu gia, ta khuyên các ngươi không nên cố chấp vô ích, trợ Trụ vi ngược rồi, Tuyệt thiếu gia mới là truyền nhân Long gia có huyết mạch thuần chính nhất!”

“Phản đồ! Còn các ngươi nữa mấy, cũng là phản đồ phản bội Nhị gia!” cao thủ Long gia bên kia cùng cao thủ Long gia bên này của Long Thiên Thần chống lại nhau.

Long Khải Phong hừ lạnh nói: “Cái gì gọi là phản đồ? Chúng ta là thị vệ Long gia, thần phục là Long gia, mà không phải là một mình Nhị gia! trên người Tuyệt thiếu gia cùng Thần thiếu gia đều có huyết mạch Long gia thuần chính nhất, bọn họ mới là Long gia chính thống, chúng ta hiệu trung với bọn họ, cũng chính là hiệu trung với Long gia, làm sai chỗ nào?”

“Long gia chính thống?” cao thủ Long gia đem ánh mắt khinh thường liếc về hướng Long Thiên Thần, cười lạnh nói, “Ngươi nói Thần thiếu gia có huyết mạch Long gia thuần chính nhất? Ha ha ha, điều này cũng không khỏi quá buồn cười rồi, người nào không biết thiên phú của Thần thiếu gia bình thường, người khác năm tuổi đã sớm đọc văn ngâm thơ, mà hắn một bài thơ học cũng không nổi, lúc ấy ở Long gia, ai không đem hắn làm trò cười mà nhìn?”

Các vị cao thủ nhất tề phá lên cười.

Trên mặt Long Thiên Thần nhất thời lộ ra vẻ xấu hổ, bọn họ nói đích xác là sự thật, hắn thiên tư ngu dốt, mở trí cũng không so sánh với người thường được. Lúc hắn năm tuổi so sánh với Tiểu Mặc năm tuổi thật sự là một trời một vực.

“Thiên Thần, nếu bọn họ xem thường ngươi, ngươi liền bộc lộ thực

lực của ngươi để cho bọn họ nhìn một cái, xem bọn hắn sau này còn dám xem nhẹ ngươi hay không?" Bạch Sở Mục bực tức nói, miệt thị bằng hữu của hắn, giống như miệt thị hắn, hắn không chịu được, muốn miệt thị Long Thiên Thần, cũng chỉ hắn mới quyền.

Các cao thủ nghe vậy, lần nữa cười to.

"Thần thiếu gia, ta xem ngươi hay là không nên cậy mạnh. Ta và ngươi không cừu không oán, chúng ta có thể tha cho ngươi một cái mạng, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn chịu trói, chúng ta tuyệt đối không đả thương ngươi nửa sợi lông. Nhưng nếu ngươi phản kháng…, như vậy thật xin lỗi, đừng trách chúng ta hạ thủ vô tình!"

Hừ, quá đáng!

Long Thiên Thần trong lồng ngực tức giận sôi trào, đám người này cư nhiên xem thường không nhìn hắn, tốt, vậy hãy để cho bọn họ mở rộng tầm mắt!

Long ngâm kiếm đột nhiên ra khỏi vỏ, Long Thiên Thần phi thân nhảy lên, nhô lên cao vẽ một cái, trường kiếm chấn động ngâm nga, nhất thời khí lãng bài sơn đảo hải, hướng các cao thủ Long gia dũng mãnh lao tới.

"Hả?" các cao thủ Long gia đều rối rít lui về phía sau, kinh ngạc cho một kiếm uy vũ này của hắn.

"Huyền tôn tứ phẩm? Không nghĩ tới a, tu vi Thần thiếu gia cư nhiên lại cao thế?" cao thủ Long gia thở dài một tiếng, nhưng cũng không có quá để ở trong lòng, trong đám người bọn họ, đều là Huyền tôn tứ phẩm trở lên, bắt một mình hắn thì, dư dả.

Lúc này, Long Thiên Thần Thanh quát một tiếng, kiếm thuật đột ngột

biến đổi, Long Ngâm kiếm nhô lên cao dừng lại, huyền khí như lốc xoáy, liên tục biến hóa, chỉ một thoáng, kiếm khí kiếm ý ùn ùn kéo đến.

Một mảnh hút không khí, các cao thủ Long gia ngạc nhiên không phải là kiếm thuật siêu cao của hắn, mà là một đôi màu sắc đột biến kia.

Màu vàng thuần khiết!

Huyết mạch thuần khiết truyền thừa tượng trưng của Long gia!

Thì ra Thần thiếu gia thật sự là người thừa kế huyết mạch thuần khiết của Long gia.

Nhưng còn không dừng lại, Long Thiên Thần đã gọi ra Dực Long thần thú trợ trận, hôm nay hắn sẽ bằng sức mạnh một người, đại chiến các cao thủ Long gia.

“Phì phì, hiện thân!”

“A —— thần, thần thú?!”

Các cao thủ Long gia liên tục thừa nhận kích thích, đã u mê. Đây là Thần thiếu gia vô năng vô vị trong ấn tượng của bọn họ sao? nếu hắn là thật sự vô năng vô vị, như vậy giờ phút này Huyền giai hắn như thế nào đạt đến cảnh giới Huyền tôn tứ phẩm? Trên người của hắn làm sao mà chảy dòng máu thuần khiết của Long gia, hắn thì thế nào có thể khế ước cùng thần thú, trở thành chủ nhân thần thú?

“Thần thiếu gia, xin hạ thủ lưu tình, tiểu nhân nguyện khí ám đầu minh, đi theo Thần thiếu gia!” Một gã cao thủ đột nhiên quỳ gối xuống, nguyện ý quy hàng.

Còn lại mấy tên cao thủ cũng rối rít giật mình, trong khoảng thời gian ngắn vẫn ngây người ở chỗ cũ.

Long Thiên Thần ngồi ở trên lưng phì phì, từ trên cao nhìn xuống, thu kiếm, bĩu môi, hơi có chút buồn rầu. Chuyện phát triển tựa hồ cùng so với trong tưởng tượng của hắn có chút khác thường, đại tẩu muốn giết cao thủ Long gia, nhưng bọn hắn bây giờ chủ động xin hàng, nên làm gì bây giờ?

Hắn thật khó xử.

Cao thủ quỳ xuống thấy hắn chậm chạp không trả lời, đáy lòng không khỏi bối rối, cúi đầu dập đầu nói: “Tiểu nhân có mắt như mù, đắc tội Thần thiếu gia, kính xin Thần thiếu gia không trách tội! Gia tộc tiểu nhân nguyện trung với Long gia, đối với Long gia tuyệt đối không có hai lòng, đúng như Long hộ vệ nói, chúng ta thân là gia nô của Long gia, nên trung thành với Long gia chính thống. Thần thiếu gia ở trên người có huyết mạch Long gia thuần chính nhất, ngài chính là Long gia chính thống, tiểu nhân nguyện cả đời này trung thành với Thần thiếu gia. Nếu như nuốt lời, ắt gặp thiên lôi đánh xuống!”

“Cái này.....” Long Thiên Thần buồn rầu sờ sờ cằm, lại nhìn mấy người còn lại, nói, “Vậy các ngươi thì sao? Các ngươi là muốn hàng hay là muốn chiến?”

Mấy tên cao thủ còn lại liếc nhìn lẫn nhau, một nửa trong số đó quỳ sát bên cạnh tên quỳ xuống đầu tiên, cùng kêu lên: “Thuộc hạ nguyện ý khí ám đầu minh, thần phục Thần thiếu gia!”

Còn lại năm tên cao thủ nổi giận: “Các ngươi dám phản bội Nhị gia?” Năm người nhất tề rút kiếm, đâm về hàng bảy người đang quỳ lạy.

Long Thiên Thần thấy thế, ánh mắt bỗng dưng giận dữ: “Phì phì, thu

thập bọn họ!”

Bạch Sở Mục có đánh nhau, vội vàng cũng triệu hồi ra vượn trắng, ma quyền sát chưởng: “Đánh nhau tại sao có thể thiếu ta cùng vượn vượn?”

Hai người hai thú sủng, trên trời dưới đất, lần nữa chặc chẽ hợp tác, đối với các cao thủ Long gia triển khai vây đánh.

Không sai, không phải là vây công, mà là vây đánh!

Trần trụi vây đánh!

Bảy tên cao thủ trước đó xin hàng không khỏi âm thầm thấy may mắn, may là đám bọn hắn cơ trí a, thật sớm thấy rõ tình thế, nếu không kết quả của bọn hắn hãy không khác gì bọn họ.

Bên này đánh cho náo nhiệt, bên kia hội trường khảo hạch cũng khí thế ngất trời.

Kèm theo thần khí không ngừng mà thu nạp năng lượng từ dịch thủy Long tinh thạch, nhiệt độ của hội trường khảo hạch cũng nhanh chóng tăng, Cửu Long Bảo Đỉnh bắt đầu khẽ run, đến cuối cùng, nó lại không chịu nổi uy lực thần khí, xảy ra kịch liệt điên chiến, một số gần như nổ bể ra.

Luyện khí sư của Luyện Khí Minh rối rít từ chỗ ngồi đứng lên, khẩn trương nhìn một màn này, sợ Cửu Long Bảo Đỉnh sẽ bị phá hỏng.

“Minh Chủ, làm sao bây giờ? Cửu Long Bảo Đỉnh sắp giữ không được? Để cho hắn mau dừng lại, Cửu Long Bảo Đỉnh chính là bảo vật trấn giữ của Luyện khí minh chúng ta!”

“Đúng vậy a, Minh Chủ! Cửu Long Bảo Đỉnh đối với Luyện khí minh mà nói, vô cùng trọng yếu, nhất định phải giữ được a!”

Phần lớn người rối rít ra lời khuyên Minh Chủ ngưng hẳn chuyện chữa trị thần khí, mà Minh Chủ cũng đang do dự.

Lúc này, từ bên ngoài hội trường đi vào hai người, một nam một nữ, trong đó cô gái rõ ràng chính là Liễu Cơ Nhã, mà nam tử bên cạnh là sư huynh của nàng, luyện khí đại sư Lạc Lâm nổi danh. Bọn họ mới vừa đã ở cạnh cửa quan sát hồi lâu, không muốn quấy nhiễu, cho nên chậm chạp không có cất bước tiến vào, giờ phút này cũng là phải lộ diện. Bọn họ nhất tề đi tới Minh Chủ trước mặt, Lạc Lâm nói: “Minh Chủ, giờ phút này nếu muốn dừng lại chữa trị, lấy uy lực cắn trả của thần khí, Cửu Long Bảo Đỉnh cũng khó giữ được, không bằng chúng ta cùng nhau giúp Long công tử một tay, chẳng những có thể giữ được Cửu Long Bảo Đỉnh, còn có thể tận mắt nhìn thấy uy lực chân chính của thần khí.”

“Đúng vậy a, Minh Chủ! Luyện khí sư chúng ta khó được khi tận mắt nhìn thấy uy lực của thần khí, vì sao phải bỏ dở giữa chừng? Cuối cùng là học hỏi trọng yếu hơn hay Cửu Long Bảo Đỉnh trọng yếu hơn?” Liễu Cơ Nhã khuyên nhủ.

Minh Chủ cúi đầu, còn đang chần chờ.

Giờ phút này, trán Long Thiên Tuyệt đã lấm tấm mồ hôi hột, hắn không có ngờ tới thần khí lại có uy lực mạnh như thế, càng ngày càng không thể khống chế, ngay cả Cửu Long Bảo Đỉnh là lò luyện cao cấp cũng không cách nào khống chế được uy lực ấy.

“Thiên Tuyệt, chàng có sao không? Còn chống đỡ được không?” Vân Khê lo lắng nhìn Long Thiên Tuyệt, thấy hắn giờ phút này đã vô cùng cố hết sức.

“Tiểu Tả, các ngươi mau chóng thu hồi lực lượng của các ngươi, nếu không Cửu Long Bảo Đỉnh sẽ bị các ngươi làm nổ rồi!”

“Chủ nhân, chúng ta cũng khống chế không được rồi! Chúng ta bây giờ có nhu cầu cấp bách bổ sung máu thuần khiết để hấp thu, nếu không phần chúng ta thật vất vả chữa trị nãy giờ sẽ phải thất bại trong gang tấc.”

“Cái gì? Máu?” Vân Khê không chần chờ, rút Tử Tiêu kiếm bên hông ra, cắt trên chính tay mình, tùy ý máu tươi của mình nhỏ vào đến Cửu Long Bảo trong đỉnh.

Tí tách, tí tách.....

Cửu Long Bảo Đỉnh rốt cục yên tĩnh lại, tần số rung động càng ngày càng nhỏ.

Mọi người của Luyện khí minh hơi thở phào nhẹ nhỏm, tiếp tục chú ý đến diễn biến tiếp theo.

Máu tươi đang tiếp tục chảy xuôi, tí tách, tí tách.....

Song, khẩu vị thần khí giống như là một cái động không đáy, vĩnh viễn không biết đầu.

Máu đỏ sẫm mới vừa rơi vào trong Bảo Đỉnh, liền lập tức biến mất không thấy.

Dần dần, Vân Khê bắt đầu có chút chống đở không nổi nữa.

“Tiểu Tả, các ngươi rốt cuộc hút đủ chưa?”

“Chủ nhân, còn chưa không đủ đâu! Chúng ta mới vừa thu nạp quá nhiều Long tinh thạch, hiện tại nhu cầu cấp bách phải có máu tươi thuần khiết tương ứng để trung hòa năng lượng dịch thủy, ta tin tưởng chỉ cần chúng ta chịu đựng qua cửa ải này, lực lượng của chúng ta sẽ là gấp mấy chục mấy trăm lần trước kia, thậm chí so với thời điểm chủ nhân chúng ta sáng tạo ra chúng ta còn có lực lượng mạnh hơn nhiều lắm, hơn nữa lần này là nhất lao vĩnh dật *(một lần vất vả, suốt đời nhàn nhã)*, sau này chủ nhân rốt cuộc không cần buồn rầu bởi vì sử dụng chúng ta quá nhiều lần, mà lực lượng từ từ giảm dần.”

“Chủ nhân, cố gắng lên nga!”

“Chủ nhân, nhờ cậy người!”

“.....”

Chúng thần khí rối rít hướng về phía nàng phát ra thanh âm, trong thanh âm trừ khẩn cầu ở ngoài, hơn nữa là hưng phấn đạt được lực lượng cùng năng lượng, nhưng người chịu khổ là Vân Khê. Bọn họ cho rằng thân thể nàng là kho máu sao? Có thể cung ứng bọn họ không giới hạn sao?

“Tốt! Bất cứ giá nào!” Vân Khê vừa tiếp tục rỉ máu, vừa từ trong lòng ngực móc ra các loại đan dược, nhưng phàm là đan dược có thể ở trong khoảng thời gian ngắn bổ huyết tăng máu, nàng toàn bộ đều nuốt xuống.

Bất cứ giá nào rồi!

Vì có thể nhất lao vĩnh dật, có thể vô hạn lượng sử dụng lực lượng thần khí, nàng phải liều mạng!

“Khê Nhi, đừng cậy mạnh, nếu như chống đở không nổi, thì bỏ cuộc đi. Chúng ta còn có cơ hội!” Long Thiên Tuyệt nhìn nàng như vậy, thì không nhịn được đau lòng, một ít máu tích tích nhỏ xuống phảng phất như từ trong tim hắn chảy ra vậy, mỗi một giọt cũng làm cho hắn đau lòng.

“Không sao! Chàng còn chịu đựng được, ta cũng cố gắng, ngàn vạn không được bỏ cuộc!” Vân Khê hướng hắn thản nhiên cười, trấn an hắn nói, nhưng lại không biết giờ phút này sắc mặt mình tái nhợt cỡ nào, ngược lại để cho Long Thiên Tuyệt càng thêm đau lòng.

“Long công tử, chúng ta đi giúp ngươi!” Lạc Lâm và Liễu Cơ Nhã liếc nhau một cái, đạt thành nhất trí, bọn họ cũng không quản Minh Chủ có đồng ý hay không, có vi phạm quy tắc khảo hạch hay không, bọn họ chính là nghĩa vô phản cố, tương trợ lẫn nhau.

“Đa tạ!” Long Thiên Tuyệt thật lòng địa cảm kích.

Long Tam trưởng lão thấy vậy, lập tức nhảy lên, rốt cục bắt được nhược điểm đối phương: “Minh Chủ, hai người bọn họ như thế là phạm quy, công khai ăn gian, chẳng lẽ Luyện Khí Minh các người mặc kệ sao?”

Vân Khê vừa nghe lão bất tử kia chen vào nói nữa, thì chịu đựng đau đớn trên người, hướng Minh Chủ hô: “Minh Chủ, ngài mới vừa nói…, người nào nếu là còn dám nhiễu loạn khảo hạch, liền lập tức mời ra hội trường khảo hạch.”

“Nhiễu loạn khảo hạch? Các ngươi bây giờ còn coi như là ở khảo hạch sao? Hừ, là các ngươi chính mình không tuân theo quy định trước, đừng vội trách lão phu không tuân thủ.” ánh mắt Long Tam trưởng lão thay đổi, ống tay áo lão bỗng nhiên run lên, lộ ra một tòa Kim Đỉnh. Môi của lão nở nụ cười tà ác, đây chính là lúc, hắn chẳng

những muốn thu vợ chồng Long Thiên Tuyệt, còn muốn thu Cửu Long Bảo Đỉnh cùng thần khí, tất cả mọi thứ đều là mình hắn sở hữu!

Ánh sáng phát ra từ Kim Đỉnh, xẹt qua khuôn mặt Long Thiên Tuyệt, hắn nhất thời cảnh giác, thầm kêu không ổn.

“Thu cho ta!” Long Tam trưởng lão đem Kim Đỉnh nhắm ngay Long Thiên Tuyệt, trên khuôn mặt già nua nở nụ cười, lộ ra sát cơ.

Long Thiên Diệp ngồi ở bên cạnh hắn, vẫn giống như trước, lộ ra nụ cười lành lạnh, cõi đời này không có mấy người có thể thoát khỏi uy hiếp của Kim Đỉnh, coi như là Thần Long cũng không phải thúc thủ chịu trói sao?

Long Thiên Tuyệt, xem ngươi lần này còn làm sao chạy trốn?

Tất cả những gì ngươi có sau này đều là của ta.

Còn nữ nhân của ngươi, ta nhất định sẽ đối xử “tốt” với ả!

Hai mắt hắn nheo lại, tinh quang bắn ra bốn phía, vẻ mặt Long Thiên Diệp lạnh lùng lại tàn khốc tới cực điểm.

Quyển 5 - Chương 11: Thần khí trọng sinh

Kèm theo một tiếng “Bắt cho ta!” từ trong miệng Long tam trưởng lão, Kim Đỉnh bay khỏi bàn tay lão, ở trong không trung không ngừng lớn lên, từ một Kim Đỉnh cỡ bằng bàn tay, qua giây lát đã biến thành đường kính chuông lớn. Kim Đỉnh bay lên trên đỉnh đầu bốn người Long Thiên Tuyệt, Vân Khê, Lạc Tâm và Liễu Cơ Nhã, từ bên trong phóng ra hồng quang, chiếu lên người bốn người, bốn người cũng lập tức cảm giác được toàn thân bị thứ gì đó cố định lại, không thể nhúc nhích.

Sao lại thế này?

Vân Khê thử cử động tay và chân của mình, lại phát hiện thực khó khăn.

Thứ đồ chơi này cao cấp hơn hẳn Kim Hoà tháp, làm cho người ta không thể hoạt động, khó trách Tiểu Bạch bị hút vào trong đó, khó trách Hoàng Kim cự long cũng không thể giữ nó lại. Trong Kim Đỉnh dường như có bày trận pháp, tia sáng màu hồng càng ngày càng mạnh, một năng lượn từ trong Kim Đỉnh cũng xông ra, giống như một móng vuốt vô hình níu lấy cổ áo mỗi người, cường thế muốn kéo bọn họ vào trong Kim Đỉnh luyện hoá.

“A——– sư huynh, ta trụ không được nữa rồi!” Liễu Cơ Nhã lên tiếng thét gào đầu tiên, trong bốn người, Huyền Giai của nàng là thấp nhất, bình thường luyện khí sư cũng không có tập võ, hai người tuy rằng lúc nhỏ có tập qua, nhưng cũng là vô cùng có hạn. Thân thể của nàng chợt nhẹ, lập tức bị sức mạnh vô hình dẫn dắt, cường thế kéo

về hướng Kim Đỉnh.

“Đừng sợ! Ta giúp ngươi!” Lạc Tâm từ bỏ giãy dụa, hai chân rời đất, tuỳ ý cho sức mạnh kia lôi đi, cùng Liễu Cơ Nhã bị kéo vào phía trong Kim Đỉnh.

Hai người Long Thiên Tuyệt và Vân Khê thấy vậy, nhất tề lên tiếng gọi ra thần thú của mình.

“Kì Lân, hiện thân!”

“Cửu cô cô, cứu mạng a!”

Kỳ Lân thân thú hiện thân đầu tiên, một loạt ánh sáng xanh phá không trung mà hiện, ánh vào trong mắt mọi người chính là một con Kỳ Lân, toàn thân cũng là màu xanh, màu lông xanh bên trong hồng quang ánh xạ, loè loè sáng lên. Nó phần phật sinh uy, bổ nhào tới, một cái sừng sắc bén đâm vào đỉnh Kim Đỉnh kia. Chỉ nghe tiếng nổ oanh oanh oanh, Kim Đỉnh hơi chấn động, nhưng cũng không lay chuyển.

Kỳ Lân thần thú trong mũi hổn hển bạch khí, rất là buồn bực, vì thế lại tiếp tục xông lên, một sừng lần nữa va chạm.

Oanh oanh oanh….

Cả bầu trời hội trường, đều là thanh âm giống nhau lần lượt vang vọng khắp nơi trên mặt đất.

“Hửm? Thần thú?” Long tam trưởng lão rất nhanh phát hiện sự có mặt của Kỳ Lân thần thú, mắt lão sáng lên, lão nghênh ngang cười lớn: “Vô dụng thôi! Kim Đỉnh này chính là nhờ lão phu nhiều năm qua lập bao nhiêu công lao hãn mã cho Long gia, mới được gia chủ ban

cho, tuyên thưởng công lao lão phu mà tặng trung phẩm đạo khí, cho dù là thần thú cũng không tránh khỏi uy hiếp của nó. Các ngươi vẫn là từ bỏ đi, biết điều một chút khoanh tay chịu trói! Ha ha ha ….”

Lúc này, những người khác ở hội trường khảo hạch cũng đều phản ứng trở lại, lấy Côn Lôn lão giả cầm đầu, đám người Lăng Thiên Cung, đều rối rít rút kiếm hướng Long tam trưởng lão tấn công.

Long tam trưởng lão không nhanh không chậm, cười lành lạnh, đối với việc mọi người vây công, lão cũng không e sợ chút nào.

Hai cánh tay lão mở rộng, cúi người nhảy lên một cái, bay lên trời. Miệng quát lớn một tiếng, từ phía sau hắn bay ra một con Giao Long (thuồng luồng) thật lớn giương nanh múa vuốt, đó chính là huyễn thú của lão.

Côn Lôn lão giả trước giờ luôn lười biếng quần là áo lượt nay khuôn mặt cũng thu liễm lại, lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, lão hướng bốn vị đồ đệ phía sau quát khẽ: “Các ngươi lui xuống!” Sau đó một mình bay lên, nghênh hướng Giao Long.

Bàn tay to quơ một trảo, sóng khí cuồn cuộn, dừng ở trên sừng của Giao Long, vỗ mạnh xuống.

Hưu!

Giao Long nhanh nhẹn xoay đi, như cá trạch từ trong tay lão trốn thoát, biến ảo ra vô số tàn ảnh mông lung, làm cho người ta khó có thể phân biệt.

Côn Lôn lão giả tiếp tục truy đuổi, bàn tay không ngừng bổ xuống, giống như một khắc nếu bắt được Giao Long, nó liền lập tức tan biến.

“Tốc độ thật nhanh!” Côn Lôn lão giả híp mắt nhìn về phía Long tam trưởng lão, thầm nghĩ trong lòng, không hổ là cao thủ của Long gia, thực lực không tầm thường tý nào. Cả người lão lay động, miệng quát lớn một tiếng, từ phía sau hắn cũng hiện ra một con huyễn thú.

Đó là một con đại điêu màu đen, toàn thân mặc vũ (lông đen), cả người đen bóng, uy phong lẫm liệt. Nó biến ảo thành hình xong, liền lập tức phi thân bay lên, hướng về phía đỉnh đầu Giao Long chộp tới, móng vuốt sắc bén, như một loại kiếm, mạnh mẽ xơ xác.

Người đối người, huyễn thú đối huyễn thú.

Song phương quấn lấy nhau mà đánh.

Bốn người Ngọc Thụ Lâm Phong cùng mấy người Độc Cô Mưu, Bách Lý Song cũng rối rít vây kín hướng Long Thiên Diệp, bọn họ tự biết không có cách nào giúp được hai người Vân Khê và Long Thiên Tuyệt, cho nên không thể làm gì khác hơn là hạ thủ với kẻ yếu nhất.

Long Thiên Diệp hờ hững cười một tiếng, từ bên hông rút ra một cây trường tiên, ba ba ba…

Trên trường tiên, có khắc Càn khôn.

Làn khí theo trường tiên mãnh liệt cuộn nhào, bị Ngọc Thụ Lâm Phong, và mấy người Độc Cô Mưu, Bách Lý Song vây kín, mà hắn cư nhiên vẫn còn có thể thong dong có thừa.

“Trường tiên này cũng là một bảo bối a! Long gia bảo bối quả thật quá nhiều đi!” Đinh Phong sợ hãi than, nhìn lại trường tiên trong tay đối phương, hai mắt hắn toả sáng lấp lánh.

“Đại ca, nhị ca, tam ca, đệ muốn trường tiên này!” Hắn xoay vòng thân thể, dưới ba vị huynh trưởng che chở, tránh né tiên ảnh (bóng dáng roi), cường thế tới gần.

“Hừ! Muốn đoạt trường tiên trong tay ta? Mơ tưởng!” Trường tiên trong tay Long Thiên Diệp tốc độ cùng tần suất bay múa càng lúc càng nhanh, càng ngày càng gấp.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong hội trường đánh chiến thành một đoàn.

Luyện khí sư và các vị Nguyên lão của Luyện khí minh rối rít đứng lên, vừa xem cuộc chiến, vừa hỏi thăm chủ ý Minh chủ, rút cuộc là hoà giải, là đánh, hay là bàng quan, toàn bộ đều do một câu của Minh chủ định đoạt.

Lúc này, ánh mắt Minh chủ toàn bộ tập trung vào Cửu Long Bảo Đỉnh và mười thần khí được đưa vào trong đó, đối với hắn mà nói, quan sát quá trình luyện khí, mới là trọng yếu nhất.

“Người đâu! Tống cổ toàn bộ những kẻ nhiễu loạn hội trường khảo hạch ra khỏi Luyện khí minh cho ta!” Minh chủ ra lệnh một tiếng, từ ngoài cửa tràn vào mấy tên cao thủ, đồng loạt rút kiếm, hướng phía Long Thiên Diệp và Long tam trưởng lão hai người xông tới.

“Mau mau khoanh tay chịu trói, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí! Lên!”

Vân Khê mắt thấy hai người Liễu Cơ Nhã và Lạc Tâm bị hút vào trong Kim Đỉnh, mình cũng sắp bị hút đi vào, nàng âm thầm cắn răng mà mắng, thời khắc mấu chốt, quả nhiên vẫn không thể dựa vào kẻ khác. Cửu cô cô chết tiệt, uổng cho ta mấy ngày nay còn cho ngươi uống máu không hề gián đoạn, ngươi cư nhiên không chịu giúp sức!

Tức chết ta!

Kỳ Lân thần thú còn đang ra sức dùng sừng đâm vào Kim Đỉnh, song tác dụng thoạt nhìn cũng không lớn, thật là tà môn mà, chỉ là một Kim Đỉnh đồng chất, lại có uy lực lớn như vậy, ngay cả thần thú cũng không thể làm gì được nó.

“A——“ Lực đạo vô hình trong lúc này đột nhiên mạnh lên, hai chân Vân Khê bị nhấc khỏi, lập tức bị kéo vào Kim Đỉnh.

“Khê Nhi—-“ cùng lúc đó hai chân Long Thiên Tuyệt cũng bị rời đất, chỉ nghe phù một tiếng, ngọn lửa trong Cửu Long Bảo Đỉnh cũng bị yếu đi, chỉ còn lại ánh lửa yếu ớt đang tiếp tục toát ra.

“Chủ nhân——“ Tiểu Tả và nhóm thần khí đều rối rít gào thét, chúng nó thế nhưng đang ở ngay giờ khắc mấu chốt, không thể thi triển sức mạnh tới cứu chủ nhân của bọn nó.

Vân Khê chỉ cảm thấy lực hút trên đỉnh đầu minh càng lúc càng lớn, ngẩng đầu, thấy một mảnh hải dương màu đỏ, nhìn không thấy giới tuyến, nàng căn bản không dự tính được đáy của không gian đỏ này, rút cuộc là khốn cảnh như thế nào đang chờ đợi nàng. Chẳng lẽ nàng thật sự không tránh khỏi một kiếp này, cứ như vậy bị vây trong Kim Đỉnh sao?

“Cửu cô cô—-“ Nàng hét lên một tiếng kêu cứu cuối cùng, âm thanh tán ra thật dài. Ngay ở thời điểm nàng từ bỏ, tốc độ bị hút nào Kim Đỉnh đột nhiên ngừng lại, một cái đuôi dài lông xù màu trắng chặn ngang đem nàng cuốn chặt, kéo nàng rời xa Kim Đỉnh.

Không chỉ nàng, bên hông ba người Long Thiên Tuyệt, Lạc Tâm và Liễu Cơ Nhã cũng đồng thời xuất hiện một cái đuôi dài thuần trắng, đem ba người kéo khỏi Kim Đỉnh, còn lại năm cái đuôi khác thì xoè ra

chống đỡ ở năm góc Kim Đỉnh, Cửu cô cô rút cuộc hiện thân rồi, nó hình dáng thoải mái nhìn xuống Vân Khê, nói một câu: “Máu của ngươi, giữ lại một chút cho ta!”

Vân Khê phốc một tiếng, rất muốn hộc máu, Cửu cô cô, lúc này là lúc nào rồi, lão nhân ngài còn muốn máu?

“Cửu cô cô, ngươi trước hết thu Kim Đỉnh lại đã rồi hãy nói, ta sắp chống đỡ không nổi nữa rồi!”

“Cái này không phải đơn giản sao?” Cửu cô cô ánh mắt nhỏ dài lười biếng híp híp lại, đột nhiên ngẩng đầu thét dài một tiếng: “Phá cho ta!”

Chỉ nghe một tiếng ầm ầm nổ tung ở bên tai, hồng quang trên đỉnh đầu bỗng nhiên biến mất, từng mảnh nhỏ Kim Đỉnh từ trên trời rơi xuống lả tả, một pho Kim Đỉnh êm đẹp, lại bị mạnh mẽ nứt toác ra, huỷ hoại chỉ trong chốc lát.

Cả hội trường, chỉ một thoáng yên tĩnh không tiếng động, đều bị một màn kinh người này làm cho sợ hết hồn.

Trên thực tế, kể từ khi Cửu cô cô xuất hiện trong nháy mắt, áp lực cường đại khiến cho tất cả mọi người hít thở không thông. Lại nhìn thấy hành động khủng bố vừa rồi của nó, tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Đây chính là trung phẩm đạo khí a, lại cứ như vậy tuỳ tuỳ tiện tiện bị làm hỏng, sức mạnh kinh khủng đến mức nào, mới có thể làm được a?

Vân Khê khẽ nhếch miệng, ngạc nhiên, trong lòng tự nhủ, Cửu cô cô người cũng quá phá sản rồi, tại sao lại phá hỏng nó? Thu về dùng, không tốt sao? Tựa như Kim Hoà tháp của Thiên Tuyệt, thực sự có

ích.

“Không——“ Long tam trưởng lão sợ hãi rống lên, tức giận vô cùng, trong miệng phun ra một ngụm máu đen. Bảo bối của lão a, trung phẩm đạo khí của lão lại bị một con cửu vĩ hồ đánh nát, điều này sao có thể?

“Kim Đỉnh của ta!” Long tam trưởng lão chịu không nổi đả kích trầm trọng này, Kim Đỉnh là tượng trưng vinh quang cả đời của lão, trong tất cả các trưởng lão Long gia, có mấy người có thể được gia chủ thưởng thức và trọng dụng, ban cho Kim Đỉnh chứ? Đó là vinh quang của lão, là sự ghi nhận công lao mấy chục năm cẩn thận phục vụ Long gia của lão. Hiện tại, vinh quang của lão bị phá huỷ, sự ghi nhận công lao của lão cũng bị phá huỷ, lão làm sao có thể không nổi giận?

Long Thiên Diệp thấy một màn như vậy, trong lòng không khỏi run lên, đối phương lại có thần thú cường đại như thế, dễ dàng phá huỷ Kim Đỉnh mà Long Tam trưởng lão vẫn lấy làm kiêu ngạo, thực lực cách xa như thế, bọn họ nếu tiếp tục lưu lại, như vậy hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Thừa dịp mọi người đang phân tâm, trường tiên của hắn bay cuộn, quấn bên hông Hoa Sở Sở, trên tay vừa dùng lực, đem nàng lôi đến bên người, tay phải bóp chặt cổ nàng, hướng mọi người đe doạ: “Dừng tay cho ta! Người nào dám cử động, ta liền giết nàng!”

Mọi người rối rít dừng tay, không dám vọng động nửa bước.

“Mưu ca ca! Cứu muội ~ ~!” Hoa Sở Sở hướng phía Độc Cô Mưu hô.

Độc Cô Mưu tiến lên một bước, xuyên thấu qua mũ trùm màu đen, nhìn Hoa Sở Sở, tâm tình của hắn rất phức tạp.

Long Thiên Diệp cười lạnh một tiếng, hướng phía Long Tam trưởng lão hô: “Tam trưởng lão, chúng ta mau rời khỏi đây!”

“Kim Đỉnh! Kim Đỉnh của ta a—“ Long Tam trưởng lão rơi lệ, còn đang tế điệu Kim Đỉnh bị hao tổn của hắn, không chịu rời đi.

“Hồ đồ! Một pho Kim Đỉnh thì tính cái gì? Núi xanh còn đó lo gì không có củi đốt, Kim Đỉnh còn có thể có lại, mạng người nếu không có, thì sẽ không còn gì hết!” Long Thiên Diệp nói rõ ràng.

Long tam trưởng lão giật mình tỉnh ngộ, hướng hắn gật đầu, không sai, chỉ cần mạng còn, Kim Đỉnh sẽ có, tất cả cũng sẽ có.

“Đi!”

Hắn tung người nhảy, một tay nhấc Long Thiên Diệp lên, kèm theo Hoa Sở Sở bên người hắn, bay về phía cửa hội trường.

“Cửu cô cô, ngăn cản bọn họ!” Vân Khê gào to một tiếng, bỗng nhiên trước mắt tối sầm, suýt nữa bởi vì mất máu quá nhiều mà bất tỉnh.

“Khê Nhi—“ Long Thiên Tuyệt bước dài tới, đỡ được nàng.

“Muốn đi? Xem Cửu cô cô ta là vô hình sao?” Một cái đuôi màu trắng dài quét ngang phía ngoài cửa, thế công hung mãnh, tuyệt không thể đỡ.

Long tam trưởng lão thấy thế, vội vàng buông lỏng tay đang nắm cổ áo Long Thiên Diệp ra, hấp tấp nói: “Diệp thiếu gia, xin lỗi! Lão phu đi trước một bước, chỉ cần ngươi còn sống, lão phu nhất định sẽ mang cao thủ tới cứu ngươi!”

Nói xong, lão đem hai người Long Thiên Diệp và Hoa Sở Sở đẩy về phía trước, mình thì liều mạng cướp đường mà chạy.

“Tam trưởng lão! Ngươi là tên khốn khiếp!” Long Thiên Diệp không nhịn được mắng, sống chết trước mắt, cái lão chết tiệt này lại tự mình chạy. Giỏi! Rất giỏi! Ngươi chờ đó cho bổn thiếu gia!

Hông hắn đột nhiên căng thẳng, đuôi của cửu vĩ hồ đã cuốn lấy hắn, hắn kinh hô một tiếng, bị cuốn bay lên không trung.

“Buông ta ra! Nếu không buông ta liền giết nàng trước!” Tay hắn nắm Hoa Sở Sở thật chặt, đau đến Hoa Sở Sở nghẹn đỏ mặt.

“Mưu ca ca, cứu ta!”

Lúc này, một bóng người màu đen vô thanh vô tức xuất hiện ở phía sau Long Thiên Diệp, kiếm quang vụt sáng, mắt thấy sẽ đâm xuyên trái tim đối phương.

“Đừng giết hắn! Lưu lại cho hắn một mạng!” Long Thiên Tuyệt đột nhiên lên tiếng nói.

Kiếm Độc Cô Mưu trật đi một góc, đâm vào vai trái Long Thiên Diệp, Long Thiên Diệp đau kêu ra tiếng, thoáng phân tâm, đuôi dài nhanh chóng vung lên, mạnh mẽ cuốn lấy Hoa Sở Sở trước người hắn, đem nàng an toàn rời khỏi bên người Long Thiên Diệp.

“Mưu ca ca—“ Hoa Sở Sở rơi xuống, hoan khoái chạy về phía Độc Cô Mưu, nàng biết, Mưu ca ca nhất định sẽ cứu nàng.

Độc Cô Mưu cứng đờ, đứng tại chỗ, mặc nàng ôm, quay đầu lạnh lẽo nhìn Long Thiên Diệp rơi xuống đất, sát khí bức người, mới vừa rồi nếu không phải Long Thiên Tuyệt kịp thời lên tiếng, hắn đã sớm

một kiếm xuyên tim đối phương.

Long Thiên Tuyệt nhìn thoáng qua hắn, rồi nói: “Hắn là nhi tử mà kẻ thù của ta yêu thương nhất, hiện tại Tiểu Mặc bị bắt ở Long gia, an nguy khó liệu. Giữ lại hắn, coi như là giữ một con đường, vạn nhất bọn họ gây bất lợi cho Tiểu Mặc, chúng ta còn có thể lấy tính mạng của hắn ra trao đổi” Hắn nói cực kì bình tĩnh, nhưng trong lòng cũng không bình tĩnh.

Trong tất cả những người ở đây, người muốn giết Long Thiên Diệp nhất chính là hắn, nhưng hắn nhất định phải giữ đầu óc tỉnh táo, không thể để thù hận làm mờ mắt, mà không chú ý đại cục.

“Tôn chủ, để cho lão già đáng chết kia chạy thoát rồi! Chúng ta có đuổi theo hay không?” Vân hộ pháp hỏi.

Long Thiên Tuyệt quay đầu, nhìn ngọn lửa sắp dập tắt trong Cửu Long Bảo Đỉnh kia một chút, chân mày căng thẳng, lắc lắc đầu nói: “Bỏ đi! Còn nhiều thời gian, sớm muộn gì cũng cơ hội tận diệt bọn họ!”

Hắn vận khí, ngọn lửa màu vàng lần nửa xuất hiện trong lòng bàn tay, ngọn lửa trong Cửu Long Bảo Đỉnh từ từ dấy lên, lần nữa khôi phục sức sống.

Trước mắt là thời khắc mấu chốt chữa trị thần khí, hắn không thể được cái này lại mất cái khác nữa.

“Khê nhi, nàng còn chống đỡ được nữa không?” Hắn ân cần dò hỏi.

Vân Khê hít một hơi thật sâu, gật đầu nói: “Ta không sao, chúng ta tiếp tục!”

Lúc nói những lời này, thân mình nàng cũng có chút lay động rồi, nàng bây giờ sắc mặt trắng bệch, làm sao có thể không có chuyện gì?

Long Thiên Tuyệt nhìn nàng một cái thật sâu, đột nhiên thu tay lại, quả quyết quyết định: “Hôm nay tới đây thôi, ngày mai nói sau”

“Chủ nhân –“ Tiểu Tả và nhóm thần khí nghe vậy, đồng loại phát ra tiếng cầu khẩn manh manh, bọn chúng bây giờ đang ở giữa chữa trị và không chữa trị, loại sắp nếm được tư vị ngon ngọt này, bọn chúng làm sao có thể bỏ qua? Hơn nữa bọn chúng hấp thu rất nhiều tinh tuý từ long tinh thạch, bị vây trong trạng thái bão hoà cao, muốn chúng nó tự đem loại trạng thái này điều chỉnh trở lại rất là khó khăn. Hiện tại nếu đình chỉ hay từ bỏ, hậu quả chỉ có thể là làm cho thương tổn của chúng nó càng thêm nặng nề mà thôi.

Vân Khê cảm giác được tình trạng của nhóm thần khí và Tiểu tả, trong lòng rất là khó xử.

Lúc này, Cửu cô cô đột nhiên lên tiếng: “Chúng nó cần chính là máu thuần khiết, cũng không nhất thiết nhất định phải là máu của ngươi. Ta ngửi thấy, máu trên người trượng phu ngươi cũng là máu thuần khiết, thần khí cũng có thể hấp thu máu trên người hắn. Kể từ đó, sau khi thần khí được chữa trị, ngươi cùng trượng phu ngươi đều có thể triệu hồi và điều khiển sức mạnh thần khí”

Cửu cô cô vừa nói, vừa liếm liếm môi, tựa hồ đã bắt đầu mơ ước được nếm máu trên người Long Thiên Tuyệt đây.

Hai mắt Vân Khê sáng lên, thì ra còn có thể như vậy? Nàng và Long Thiên Tuyệt cùng nhìn nhau, vợ chồng hai người cho tới giờ vẫn là đồng lòng, tâm linh tương thông, xài chung thần khí thì sao? Nàng không lo lắng chút nào đến vấn đề thần khí sẽ thuộc về ai nếu sau

này bọn họ tan vỡ, nàng hướng Long Thiên Tuyệt gật đầu, tỏ vẻ nàng đồng ý.

Long Thiên Tuyệt không có do dự, liền cắt qua cánh tay mình, đem máu của mình nhỏ vào trong Cửu Long Bảo Đỉnh. Nếu có thể đổ máu thay Khê nhi, hắn ngàn vạn lần nguyện ý.

Mọi người của Luyện khí minh rối rít tụ lại chung quanh Cửu Long Bảo Đỉnh, xích gần khoảng cách quan sát quá trình chữa trị thần khí, chứng kiến một khắc kì tích ra đời.

Đám người Vân hộ pháp thì chặt chẽ coi chừng Long Thiên Diệp, đã để mất một Long tam trưởng lão, nói gì cũng không thể để hắn chạy thoát lần nữa.

Đinh Phong đã sớm nhìn trúng trường tiên trong tay đối phương, bất chấp tất cả, mạnh mẽ đoạt đi từ tay Long Thiên Diệp, nuốt làm của riêng. Cũng may Vân Khê lúc này không cách nào phân tâm, không để ý đến hành vi của hắn, nếu không loại hành vi tự ý nuốt của riêng này là tuyệt đối không có khả năng phát sinh dưới mí mắt nàng.

Đinh Phong âm thầm cảm thấy may mắn, trộm thành công a.

Nhóm thần khí ngửi thấy được máu mới, nhất thời tinh thần phấn chấn, ánh sáng trắng xung quanh chúng nó không ngừng phát ra, biểu hiện rõ ràng tâm tình chúng nó bây giờ.

Đúng như Cửu cô cô nói, chỉ cần là máu thuần khiết, thần khí đều thích. Bất quá máu thuần khiết bọn chúng yêu thích không phải người nào cũng có thể có, chẳng qua đúng dịp, hai vợ chồng bọn họ lại cùng có máu thuần khiết cực kì đặc thù, nếu không phải như thế, lấy trình độ khó tính của thần khí, thì dù có ngửi cũng không nguyện ý dù chỉ một chút, càng miễn bàn đến hấp thu.

Cửu cô cô thấy không có chuyện gì, hưu một tiếng, biến mất không thấy, trở lại bên trong cửu chuyển linh châu, tiếp tục tu luyện khôi phục.

Ánh mắt mọi người chặt chẽ nhìn thẳng Bảo Đỉnh, nhìn trên tay Long Thiên Tuyệt nhỏ máu ngày càng nhiều, ánh sáng thần khí phát ra càng lớn, mọi người không khỏi ngừng thở.

Keng! Keng! Keng! Keng! …

Cửu Long Bảo Đỉnh kịch liệt chấn động mặt đất, trong Bảo Đỉnh, bạch quang ngập trời, lớn như núi.

Chỉ nghe một tiếng sấm ầm ầm vang lên, đến từ thiên ngoại, bất chợt xé rách bầu trời đánh về phía Bảo Đỉnh.

“A, lôi kiếp!” Minh chủ dẫn đầu kinh hô một tiếng, mang theo đám người Luyện khí minh lui về phía sau.

“Trời giáng kinh lôi, thần vật nhất định xuất hiện!” Minh chủ tâm nhảy nhót, khó nói nên lời, hắn lại có thể có may mắn tận mắt nhìn thấy thần khí trọng sinh (Sống lại), cuộc đời này sống không uổng phí.

“Trời ơi, cư nhiên giáng lôi kiếp, xem ra thần khí thực sự được chữa trị, hơn nữa lần thứ hai tái sinh, uy lực của chúng nó tuyệt không tầm thường a”

“Ta đoán nhất định là tác dụng của máu thuần khiết từ hai vợ chồng, nghe nói chỉ có huyết mạch những người truyền thừa của các gia tộc cổ xưa, mới có thể phát ra hiệu lực kinh người như thế, xem ra xuất thân của hai người họ không hề đơn giản a.”

“Không tốt, mọi người mau nhìn Cửu Long Bảo Đỉnh! Nó …. nó nổ tung!” không biết ai phát hiện đầu tiên, lên tiếng kinh hô, đang lúc ánh mắt mọi người nhìn chăm chú, Cửu Long Bảo Đỉnh ầm ầm nổ tung, giống như Kim Đỉnh, nổ thành mảnh nhỏ.

Luyện khí minh mọi người một trận đau lòng, Cửu Long Bảo Đỉnh thế nhưng là trấn minh chi bảo của Luyện khí minh bọn họ, lại cứ như vậy bị huỷ đi, trong lòng bọn họ vừa hối hận vừa tức giận, lại thật bất đắc dĩ, ai bảo bọn họ đáp ứng cho người ta mượn đây?

Mười thần khí thuận lợi vượt qua lôi kiếp, từ trong Cửu Long Bảo Đỉnh bay ra, một lần nữa quy tụ, trở lại bên người Vân Khê. Bọn chúng ẩn đi tài năng, một lần nữa biến thành các vật phẩm trang sức bình thường, thật giống như chuyện gì cũng chưa hề phát sinh, nhưng mà chỉ có Vân Khê cảm nhận được, trong thân thể của nàng cùng với các thần khí được chữa trị, mà nổi lên một cỗ sức mạnh, toàn bộ cùng nàng luyện hoá và dung hợp.

“Minh chủ, về Cửu Long Bảo Đỉnh…. tại hạ rất xin lỗi” Long Thiên Tuyệt nhìn Cửu Long Bảo Đỉnh bị huỷ, trong lòng có chút bất an, “Nhưng minh chủ yên tâm, nếu sau này Luyện khí minh cần đến, tại hạ nhất định dốc toàn lực, quyết không chối từ!”

Minh chủ mặc dù đau lòng Bảo Đỉnh, bất quá nghe lời nói thành khẩn chân thành của hắn, tâm tình cũng nhất thời chuyển biến tốt đẹp, mở miệng nói: “Long công tử nếu thật sự cảm thấy áy náy, vậy không ngại nhận lời mời của lão phu, trở thành một trong số các nguyên lão của Luyện khí minh ta, thế nào?”

Mọi người Luyện khí minh kinh ngạc, rối rít phản đối.

“Minh chủ, hắn là người ngoài, làm sao có thể đảm đương vị trí nguyên lão của Luyện khí minh ta? Vị trí nguyên lão không phải trò

đùa, chỉ có luyện khí đại sư tư chất tốt nhất của Luyện khí minh, mới có tư cách trở thành nguyên lão. Hắn có tài đức gì? Làm sao có thể trở thành nguyên lão?" Kim đại sư phản đối đầu tiên, hắn vốn đã không đối phó nổi với huynh muội Liễu Cơ Nhã và Hoà Tâm rồi, giờ lại đấu với Long Thiên Tuyệt, vậy sau này hắn ở Luyện khí minh còn có địa vị gì nữa?

"Đúng vậy! Hắn làm hỏng trấn minh chi bảo của Luyện khí minh ta, hắn phải bồi thường mới đúng!"

"Đúng! Ta cũng kiên quyết không đồng ý cho hắn gia nhập luyện khí minh. Lão phu ở Luyện khí minh tận tâm tận lực mấy chục năm, đến nay cũng mới chỉ là luyện khí sư, hắn làm sao thoáng cái có thể trở thành nguyên lão? Lão phu không phục!"

"…."

Càng ngày càng nhiều âm thanh phản đối liên tiếp phát ra.

Long Thiên Tuyệt khẽ cau mày, thầm nghĩ, ta còn không hiếm lạ gì cái gọi là nguyên lão của các ngươi, bất quá, các ngươi phản đối như vậy, bổn tôn chính là cố tình muốn đối nghịch cùng các ngươi đấy. Bất quá chỉ là một cái danh hiệu nguyên lão của Luyện khí minh mà thôi, Long Thiên Tuyệt ta lại không xứng làm hay sao?

"Các vị, các vị nói mình ở Luyện khí minh mấy chục năm, nhưng đến nay vẫn không thể lên được một cái danh hiệu nguyên lão. Ta đây xin hỏi, cấp bậc luyện khí của các vị có thể đạt tới đỉnh luyện khí sư không? Vật khí cấp bậc cao nhất mà các vị luyện chế là cấp bậc loại nào? Luyện khí minh có yêu cầu ra sao đối với chức vị nguyên lão? Nhân tài như thế nào mới có đủ tư cách trở thành nguyên lão?"

Nhóm luyện khí sư nhìn nhau, bàn về cấp bậc luyện khí, bọn họ

đương nhiên là không bằng hắn, nếu cấp bậc luyện khí của bọn họ sớm đạt trình độ luyện khí sư cấp chín, thì làm sao có thể vẫn là luyện khí sư bình thường tới nay? Quá trình luyện khí của bọn họ, trình độ cao nhất cũng chỉ là hạ phẩm trung phẩm đạo khí thôi, mà hắn lần đầu lại là luyện chế thần khí, trâu như vậy, bọn họ làm sao sánh bằng? Cho dù bọn họ có được năng lực luyện chế thần khí, nhưng nếu không có vật liệu và cơ hội luyện chế, thì dù một thân bổn sự cũng là vô dụng. Việc tốt như luyện chế thần khí, chỉ có thể gặp mà không thể cầu.

Nghĩ như vậy, mọi người nhất thời không nói chuyện, nhưng vẫn không cam tâm.

“Ta lại hỏi, các vị cho rằng minh chủ của các người là nhân vật như thế nào? Ông là một người công tư không phân biệt được, ánh mắt vụng về, không biết phân biệt nhân tài và tài trí tầm thường sao? Chẳng lẽ ánh mắt của tất cả các vị đều sáng hơn so với ông, đều giỏi nhìn người, duy chỉ có một mình ông là lão nhân mắt mờ, sẽ không biết nhìn người? Nếu không phải, vậy tại sao ông ấy lại hồ đồ như thế, tuỳ ý đem một ngoại nhân chiêu nạp làm nguyên lão Luyện khí minh?”

“này…” mọi người bị hắn hỏi đến á khẩu không trả lời được, rối rít hướng minh chủ cúi đầu tạ lỗi, “Minh chủ, chúng ta cũng có ý nghi ngờ phán đoán của ngài”

Minh chủ mỉm cười không nói, nhìn Long Thiên Tuyệt, ánh mắt phát sáng.

Một cái Cửu Long Bảo Đỉnh, đổi lại một nguyên lão tiềm chất vô hạn, không lỗ!

Hai người Liễu Cơ Nhã và Hoà Tâm rất là vui mừng, nhất tề hướng

minh chủ chúc: “Chúc mừng minh chủ, đã cho luyện khí minh chúng ta tăng thêm một đại tướng!”

“Ha ha, không tệ! Không tệ! Đây là may mắn của Luyện khí minh ta!” Minh chủ cuối cùng ngênh ngang cười to.

Nhóm luyện khí sư thấy việc đã đến nước này, cũng không thể không chấp nhận, rối rít hướng minh chủ và Long Thiên Tuyệt chúc mừng.

Long Thiên Tuyệt cười nhạt, đối với cái hư danh hình thức này hắn căn bản không cần, nếu không phải bởi vì phá huỷ Cửu Long Bảo Đỉnh, hắn mang lòng áy náy, thì hắn tuyệt không nguyện ý khoác lên mình một hư danh có cũng được mà không có cũng chẳng sao này. Hắn nâng tay đỡ Vân Khê sắc mặt tái nhợt, cùng mọi người tạm biệt mấy câu, liền dẫn nàng rời khỏi luyện khí mình, trở về nhà trọ.

Tứ đại hộ pháp xách Long Thiên Diệp lên, theo sát phía sau.

Lại nói Long tam trưởng lão sau khí bỏ lại Long Thiên Diệp, một mình chạy khỏi luyện khí minh, vừa chạy ra ngoài cửa, lão liền tìm kiếm thủ hạ khắp nơi. Xa xa, lão thấy mấy tên thủ hạ từ bên ngoài trở về, trong đó còn có mấy người Long Thiên Thần. Trong lòng liền cảm thấy không ổn, thầm nghĩ những người này sẽ không phải là đã phản bội lão đi?

Lão không cam lòng a

Hôm nay đã hao tổn mất một pho Kim Đỉnh, còn để Diệp thiếu gia bị người ta bắt đi, nếu lão trở lại Long gia, không biết Nhị gia sẽ trừng phạt lão như thế nào? Nói gì thì nói lão cũng không thể để cho thủ hạ của mình đi theo kẻ địch nữa.

Lão tung người lên, nhảy tới trước đoàn người, lạnh lùng mà đứng, mắt lệ (ánh mắt ngoan độc) quét ngang qua những người từng là thủ hạ của mình.

“Tam….tam trưởng lão!” Quen nếp kinh sợ Long tam trưởng lão lạm dụng uy quyền, mấy tên cao thủ quy hàng của Long gia vừa nhìn thấy mặt lão, hai chân bắt đầu nhũn ra.

Quyển 5 - Chương 12: Đại trượng phu có ân phải trả!

Long tam trưởng lão hừ lạnh một tiếng, ánh mắt như điện nhìn chằm chằm các cao thủ, âm độc đến cực điểm: “Các ngươi thật to gan! Dám phản bội Nhị gia? Chẳng lẽ các ngươi đã quên, người nhà của các ngươi giờ phút này đang ở chỗ người nào?”

Nói tới hai chữ “người nhà”, các cao thủ nhất tề cả người run lên, đúng vậy a, người nhà bọn họ đều ở Long gia, bị vây trong lòng bàn tay Nhị gia, nhưng nếu bây giờ bọn họ đầu phục Thần thiếu gia, phản bội Nhị gia, tin này mà truyền về Long gia, dựa vào tính tình âm độc của Nhị gia, thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người nhà của bọn họ.

Mấy người nhìn nhau, nghĩ đến an toàn của thân nhân, lại bị dâm uy của Long tam trưởng lão doạ sợ, bọn họ đều dao động.

“Tam trưởng lão, ngài hiểu lầm rồi! Chúng ta không có phản bội Nhị gia, chúng ta mới vừa rồi chẳng qua là giả bộ đầu nhập với bọn họ, để bọn họ buông lỏng cảnh giác! Hiện tại Long tam trưởng lão ngài đã tới, vậy thì thật tốt quá, chúng ta cùng nhau bắt bọn họ lại, áp giải về gặp Nhị gia, giành công lĩnh thưởng!” Một người trong đó nói.

“Đúng vậy, Tam trưởng lão, chúng ta vẫn luôn trung thành với Nhị gia, làm sao có thể phản bội Nhị gia a? chúng ta chỉ là đang thiết kế cho bọn họ mắc câu, chờ Tam trưởng lão ngài tới thôi”

“Tam trưởng lão, mau lấy Kim Đỉnh ra, đem tất cả bọn họ bắt lại đi”

“….”

Mấy người phía sau lần lượt tiếp lời, tuyên bố quyết tâm với Long Tam trưởng lão.

Long tam trưởng lão nghe bọn họ nhắc tới Kim Đỉnh, nét mặt già nua nổi lên một chút đỏ giận, sau một thoáng càng đỏ hơn, hay nói đúng là, phát tím. Kia đều là tức giận!

Nhóm Long Thiên Thần ở bên nghe, giận đến trừng hai mắt, rất có xúc động muốn đánh người. Bọn chúng thế nhưng hai mặt như thế, không có lập trường, một khắc trước luôn miệng nói nguyện trung thành với hắn, sau lại không chớp mắt sửa miệng một đám, muốn đẩy hắn vào chỗ chết. Hắn thật không nên không nghe đại tẩu, loại người như bọn họ, chính là thủ hạ trợ thủ của Nhị gia, thời gian dài, làm sao còn có nhân tính hay lương tâm gì đáng nói? Nên một đám này giết sạch cho xong việc!

“Thiên Thần! Còn nhìn cái gì? Mau giết hết đám cẩu vật này!” Bạch Sở Mục không nhìn được nữa rồi, vô cùng tức giận. Còn lại các cao thủ Long gia, cũng đều sẵn sàng ứng chiến.

Long Thiên Thần tay phải nắm chặt bội kiếm bên hông, hừ lạnh một tiếng nói: “Tốt! đây là các người tự tìm! Phì phì, hiện thân!”

Bầu trời bỗng dưng tối sầm lại, Dực Long thần thú phá không trung lao tới, mở ra hai cánh, che kín khoảng không trên đỉnh đầu mọi người.

“Các người dám phản bội chủ nhân! Tất cả tìm phân đi!”

Phì phì cảm ứng được đáy lòng chủ nhân tức giận, lực hai cánh rung động so với bình thường mạnh hơn mấy lần, cuồng phong mãnh liệt xoáy thổi mạnh, quét lên thân mình, lên mặt, như lưỡi dao huyết

nhục.

Nó bỗng nhiên lao xuống một cái, xông vào giữa đám cao thủ Long gia quy hàng rồi lại làm phản kia, hai cánh khổng lồ như hai thanh đao thép, lướt qua nơi nào, nơi đó như có lốc xoáy, không thể đỡ.

Các cao thủ kinh hô một tiếng, mau chóng chạy tứ tán.

Long tam trưởng lão không thể tin được việc này, lão cảm thấy hết thảy đều là ảo giác, mới vừa rồi ở Luyện khí minh tận mắt chứng kiến thần thú của đại ca hắn và cả siêu thần thú khủng bố hơn của đại tẩu hắn, hiện tại lại nhìn Long Thiên Thần cũng triệu hồi ra thần thú. Lão muốn hôn mê, này rất không đạo lý!

Chẳng lẽ thần thú trên đời này đều điên rồi, bắt đầu chạy loạn khắp nơi, người một nhà bọn họ tuỳ tuỳ tiện tiện cũng có thể nhặt được một con thần thú, đem về làm thú sủng?

“Không! Này nhất định không phải thần thú! Nhất định không phải là thần thú!” Lão cố gắng thôi miên mình, song sau khi nhìn thấy Dực Long thần thủ chỉ trong thời gian ngắn đã giết chết bốn gã cao thủ Long gia, lão liền không thể không tin.

“**! Các ngươi tất cả đều là biến thái! Hai huynh đệ các ngươi đều là biến thái!” Long tam trưởng lão khẽ nguyền rủa một tiếng, nào còn dám ở lại lâu? Huyền giai lão mặc dù cao, nhưng cũng không cách nào một mình đối phó được một con thần thú, huống chi cái Cửu vĩ hồ kia tuỳ thời đều có thể đuổi theo tới, lão không làm sao trong thời gian ngắn đắc thủ, giáo huấn đối phương một chút, kia lão cũng chỉ còn có thể hảo kiến hảo thu, thừa dịp cao thủ Long gia muốn trở mặt, đáy lòng lão cũng đã hết giận một nửa, kia là thời cơ tốt nhất để mở đường rời khỏi.

“Muốn chạy? cửa nhỏ cũng không có đâu!” Bạch Sở Mục nhìn chằm chằm lão, nhận thấy lão muốn chạy trốn, vội vàng triệu hồi ra vượn trắng. Chỉ nghe chấn vang ù ù một cái, vượn trắng hiện thân tại trận, từng bước một đều khiến mặt đất rung chuyển.

Vượn trắng cánh tay dài bao lấy, đem Bạch Sở Mục thả lên đầu vai mình, sau đó hai tay đấm ngực, cất bước hướng phía Long tam trưởng lão công kích.

“Ta kháo! Lại một con nữa?” Long tam trưởng lão sắp điên rồi, còn có thể đả kích người hơn nữa không? Các ngươi hết thảy đều phóng ngựa lại đây! dù sao một cái biến thái là biến thái, thì một đám biến thái cũng là biến thái!

Long tam trưởng lão rút kiếm, đâm về phía vượn trắng, kiếm khí hùng hậu, lãnh phong phần phật, không hổ là người xuất sắc trong phần đông trưởng lão của Long gia. Một kiếm của lão, liên tục đâm vào người vượn trắng, vang ra những tiếng đang đang đè nặng. vượn trắng da dày thịt béo, giống như sắt lá bao thân, lão há lại có thể dễ dàng đắc thủ như thế?

Long tam trưởng lão hơi hơi sửng sốt, kiếm lần thứ hai công kích tới.

“Lão phu không tin, còn thu thập không được một con khỉ?”

“Khỉ? Ngươi dám nói ta là khỉ?” Vượn trắng trong mũi hổn hển, bắt đầu nổi giận, nó bình sinh thống hận nhất là bị ngộ nhận làm khỉ. Nó chính là vượn trắng trí tuệ thượng đẳng, so với khỉ thông minh hơn gấp trăm lần, đẳng cấp cao gấp trăm lần, lại đem nó đánh đồng với khỉ? Mượn một câu của Phì phì mà nói…. Tìm phân đi!

Vượn trắng cánh tay dùng sức xoay, song chưởng vận một lực, đem hai thanh trường kiếm mà cao thủ Long gia làm rơi trên mặt đất lên,

làm nhiều việc cùng lúc, nhưng lại không hề bài bản hướng phía Long tam trưởng lão chém tới. Tuy nói là chém lộn xộn, nhưng đối với Long tam trưởng lão đa mưu túc trí, kinh nghiệm phong phú mà nói, thì rất hiệu quả, bởi vì căn bản lão không thể dùng kinh nghiệm của mình suy đoán kiếm tiếp theo sẽ cuất từ góc độ nào, nhằm về hướng nào.

“Chết tiệt! chẳng lẽ lão phu già thật rồi, thậm chí ngay một con khỉ cũng không làm gì được?” Long tam trưởng lão rất là ảo não, xem ra hôm nay thật sự là mọi chuyện không thông a.

Vượn trắng một lần nữa nghe được hai chữ “con khỉ”, hoả khí tăng lên một bậc, trong miệng gầm nhẹ, song kiếm chém vào càng thêm uy mãnh.

Bạch Sở Mục thấy hưng phấn, cũng rút trường kiếm trong tay, kết hợp tam kiếm cùng vượn trắng, tả hữu cao thấp, nhất tề khai cung.

Bên này, Long Thiên Thần và Phì phì cũng giết thật thống khoái, đám người Long Khải Phong cơ hồ cũng chưa có phát ra được cái lực gì, đã bị một người một thú hết thảy thu thập phản đồ.

“Tốt! kế tiếp đến phiên lão già đáng chết kia!”

Long Thiên Thần cưỡi trên lưng Dực Long thần thú, theo Phì Phì xoay chuyển trong không trung, làm thành một cái góc độ, hai mắt nhìn thẳng Long tam trưởng lão, khoá chặt lão, bắt đầu hướng lão công tới.

Kiếm trong tay Long tam trưởng lão xuất liên tục, cùng vượn trắng đánh không phân thắng bại, lúc này, dư quang bỗng nhìn thấy Long Thiên Thần điều khiển Dực Long thần thú công kích tới, lão nheo mắt, thầm kêu không ổn.

Không được, không có tiếp viện, cũng không có Kim Đỉnh hộ thân, lão căn bản đánh không lại một con thần thú cùng một con vượn trắng đồng thời giáp công, lão phải mau chóng thoát đi, bằng không, cái mạng già của lão vô cùng có khả năng táng thân ngay lúc này.

Lão đáy mắt tinh quang chợt loé, cổ tay áo rung lên, từ ống tay áo không biết tung ra vật gì đen tuyền, hướng phía Bạch Sở Mục đang ngồi trên vai vượn trắng.

Bạch Sở Mục không kịp đề phòng, thấy vật lạ hướng phía mình bay tới, hắn ngay lập tức cầm kiếm chém qua. Trường kiếm tinh chuẩn chém trúng dị vật, một chất lỏng đen tuyền từ trong dị vật phóng ra, vấy lên mặt hắn.

Cảm giác bỏng rát kích thích da mặt, hắn đau đến mức lập tức từ trên vai vượn trắng rơi xuống đất, kinh hô liên tục.

“Chủ nhân!”

“Sở Mục!”

“Bạch công tử!”

Mọi người đồng loạt quay đầu về nhìn phía hắn, thế công kích ngừng lại.

Long tam trưởng lão hí mắt, thừa kịp lúc này, phi thân thoát đi.

“Thiên Thần, giết lão cho ta! Nếu ta chết, ngươi phải vì ta báo thù!” Bạch Sở Mục nâng mặt mình, chỉ cảm thấy mặt mình giống như bị phá huỷ, hắn hận đến nghiến răng nghiến lợi. hắn bình sinh để ý nhất chính là cái khuôn mặt này, Tam trưởng lão lại âm hiểm như vậy, ám

toán mặt của hắn, hắn hận chết rồi!

Long Thiên Thần khoé mắt run lên, trong lòng tự nhủ huynh đệ ngươi đây không phải vẫn còn tốt lắm sao, nhanh như thế đã để lại di ngôn rồi? bất quá hắn cũng không chần chờ, lập tức thúc Phì Phì thay đổi phương hướng, theo hướng Long tam trưởng lão trốn thoát mà đuổi theo.

“Lão già đáng chết, ngươi mơ tưởng trốn!”

Dực Long thần thú tăng mã lực lớn, như cung rời tiễn, nhanh chóng đuổi theo.

Lát sau, thân ảnh Long tam trưởng lão hiện ra ở phụ cận, bọn họ rút cuộc đuổi kịp. Long Thiên Thần đáy lòng một trận hưng phấn, trường kiếm chỉ vào thân ảnh phía trước, thét to: “Phì phì, cắn lão!”

Long Tam trưởng lão nghe thấy thanh âm của hắn, rủa thầm đáng chết, đề khí, tăng nhanh tốc độ.

Dực Long thần thú bổ nhào mạnh một cái, vừa lúc để cho Long tam trưởng lão như cá trạch trơn đi, bất quá cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch, Phì Phì cắn xuống một khối lớn xiêm y phía sau lưng của lão.

“Phi phi!” Phì phì ghét bỏ nhổ ra mảnh xiêm y trong miệng, chỉ cảm thấy thối quá, thối quá!

Sau lưng rõ ràng chợt lạnh, nét mặt già nua của Long tam trưởng lão nhất thời đỏ một tầng, lão đường đường là một trưởng lão Long gia, ngày thường có lúc nào không tiền hô hậu ủng, phong quang vô hạn? Hôm nay cư nhiên sa sút đến bực này, chẳng những Kim Đỉnh bị huỷ, đánh mất Thiếu chủ, còn để cho một con thần thú truy đuổi

tổn hại như thế, việc này nếu truyền ra ngoài, làm cho các trưởng lão khác biết, còn không cười lão mấy chục năm sao?

Quá xui rồi!

Lão vừa mắng, vừa tiếp tục liều mạng chạy trốn, nói thế nào lão hôm nay cũng phải trốn, chỉ cần người còn, sớm muộn gì cũng có thể chấn chỉnh lại, đông sơn tái khởi*! Lão thuỷ chung tin tưởng điều này.

“Lão già đáng chết, còn trốn? Phì Phì, cắn hắn! Cắn chết hắn!” Long Thiên Thần quơ trường kiếm, phất cờ hò reo trợ uy cho Phì Phì.

“Ngao——“ Phì Phì tinh thần phấn chấn, hai cánh rung lên, cúi đầu, bay lên thật cao, tới được độ cao nhất định, nó lại lao xuống. Như mũi tên nhọn phóng xuống, quán tính xông về phía đỉnh đầu Long tam trưởng lão, muốn một kích trúng mục tiêu, đánh thẳng đầu lão.

Phì Phì mở rộng miệng rồng, muốn một ngụm nuốt vào.

Long tam trưởng lão vội vàng quay đầu, thấy một cái miệng mở to như chậu máu, hai mắt lão lồi ra, đột nhiên phóng người lên.

Cơ hồ là ở cùng một thời gian, một phóng xuống, một nhảy lên.

Phì Phì cùng Long tam trưởng lão thân mật tiếp xúc tới, miệng rồng mở lớn vừa lúc sát qua hai mông của Tam trưởng lão, răng sắc câu lấy một khối vài ở mông lão, chỉ nghe giòn vang tê một tiếng, nội khố ở mông Long tam trưởng lão bị kéo xuống, hoa hoa lệ lệ lộ ra hai múi thịt tròn hoa râm.

Long Thiên Thần chỉ thấy trước mặt bạch quang loáng một cái, trong khoảng thời gian ngắn không có phản ứng lại, đến khi nhìn kĩ, hắn

nhịn không được ôm bụng cười to, cười đến thiếu chút nữa không thở được.

“Ha hahhahaha… người tới a! Mau đến xem a! Đường đường tam trưởng lão Long gia, lại bày ra cảnh xuân phơi phới kìa!”

“Ngao ngao ngao —“ Phì phì run rẩy thân mình, cũng cười đến thiếu chút đau sốc hông, ngửa cổ, rất là đắc ý. Chủ nhân, đây chính là kiệt tác của nó nha, rống rống!

Hay tay Long tam trưởng lão bưng kín hai khối thịt, vừa thẹn vừa giận, nét mặt già nua căng thành màu xanh tím.

Lại ngay lúc này, trên mặt đất có không ít người đi đường đi ngang qua, nghe được tiếng la của Long Thiên Thần, một đám ngẩng đầu nhìn xung quanh, chỉ chỉ trỏ trỏ.

Long trưởng lão rất có xúc động muốn đâm đầu vào đậu hũ mà chết.

Lão rất muốn khóc, lại khóc không được. Bởi vì nếu lão không trốn được, mất không chỉ là thể diện, mà còn là tính mạng

Đáng giận a! đáng giận!

Các ngươi chờ đó cho lão phu, thù này lão phu nhất định phải báo!

Lão giơ tay, dùng sức ném một cái, hướng phía Long Thiên Thần ném ra ba thứ, sau đó bay vượt qua tiếp tục trốn.

Lão ném tốc độ quá nhanh, Long Thiên Thần căn bản không có cách nào phân biệt rõ ràng, chỉ cảm thấy vật kia đen thui, phóng rất nhanh.

Long Thiên Thần hơi sững sờ, nhớ lại cảnh ngộ bi thảm của Bạch

Sở Mục, hắn vội vàng thét lên ra lệnh Phì Phì tránh né, mà không phải trực tiếp đi hứng lấy. Tránh một cái, 3 viên phích lịch đạn ở phía sau bọn hắn ầm ầm nổ tung.

Cư nhiên là ba viên phích lịch đạn?

Cái lão già đáng chết này, thật là độc ác! Tất cả những chiêu bảo vệ tính mệnh đều sử dụng ra đây!

Hơi nóng tập kích bất ngờ, hắn đè thấp đầu, cùng Phì Phì bay nhanh né.

Một người một sủng một trận tránh né.

Sau một hồi, chậm trễ một chút thời gian, đợi khi hắn muốn tiếp tục đuổi theo Long tam trưởng lão, lão đã thoát được không thấy bóng dáng.

“Chạy trốn thật là mau! So với thỏ còn nhanh hơn!” Long Thiên Thần thở dài một hơi, không còn mong muốn đuổi theo nữa, cũng không biết tên Bạch Sở Mục kia rút cuộc ra sao rồi, có phải sẽ bị huỷ dung thật hay không? Nếu không còn đối thủ cạnh tranh, thì thật là có chút tịch mịch đây a.

Hắn bĩu môi cười cười, vội vàng thúc Phì Phì, trở về đường cũ.

Khi hắn trở lại chỗ cũ, nhóm cao thủ Long gia đều đang vây quanh Bạch Sở Mục, ngó nhìn thương thế của hắn. Bạch Sở Mục hai tay che mặt, không cho bất kì kẻ nào dụng vào, trong miệng mắng không ngừng:

“Tam trưởng lão chết tiệt! Hỗn cầu Tam trưởng lão! Nếu gương mặt đẹp trai anh tuấn của thiếu gia bị huỷ, ta liền đào mộ tổ tiên nhà

ngươi, đem hết thảy tổ tông của ngươi ra phơi thây!”

Long Thiên Thần từ trên người Phì Phì nhảy xuống, đến gần trước mặt hắn, nhìn xung quanh một chút, đưa tay sờ sờ vài giọt nước đen trên mặt đất. Hơi sền sệt, dính vào trên da, có chút sót sót, nhưng cũng không có dấu hiệu độc tính mà hắn tưởng tượng. Hắn để sát vào mũi, ngửi ngửi, bỗng nhiên chợt cười một tiếng.

Bạch Sở Mục nghe được hắn cười lớn, tức giận trừng lớn mắt:

“Ngươi còn cười? Ngươi rút cuộc có lương tâm hay không? Có phải là mặt ta bị huỷ, không ai giành vị trí đệ cửu mỹ nam với ngươi, cho nên ngươi vui vẻ, ngươi hả hê rồi? Long Thiên Thần, ta nhìn lầm ngươi rồi! Ta muốn tuyệt giao!”

“Ha ha ha ha ha ha hmm….” Long Thiên Thần vốn là ngồi cạnh, hiện tại cười một chập này, liền cười đến ngã ngồi trên mặt đất, chỉ còn kém nước lăn lộn đầy đất.

“Bạch….Bạch Sở Mục, ngươi…. Ngươi cũng quá buồn cười đi? Đây không phải là một chút mực nước …. Mực nước bạch tuộc phun ra sao? Xem ngươi bị doạ thành bộ dạng gì kia? Ha ha ha ha ha a ha ha ha ha … ngươi quá khôi hài rồi!”

Đám người Long Khải Phong nghe vậy, rối rít xoay người sang chỗ khác, cười đến khó hiểu.

“Mực, mực nước?” Bạch Sở Mục đầu lưỡi thắt lại, khoé miệng run run, giơ tay, cẩn thận sờ sờ dị vật trên mặt mình, để sát mũi ngửi ngửi, cũng không phải là mực sao? Hơn nữa còn là mực chưa có xử lý qua, cho nên hương vị hơi cay cay.

Ngực hắn kịch liệt phập phồng, lão bất tử chết tiệt, lừa hắn một vố

như vậy, rất đáng giận!

Hắn đứng dậy, lấy tay áo xoa xoa mặt mình, hướng Long Thiên Thần tức giận mắng: “Ta hỏi ngươi, cái lão bất tử kia đâu? Ngươi có báo thù thay ta hay không?”

Long Thiên Thần ôm bụng, thật vất vả dừng cười, chậm rãi từ mặt đất bò lên, nói: “Để cho hắn chạy mất rồi! Nhưng ngươi yên tâm, ta tuyệt đối có báo thù cho ngươi, hắc hắc” Hắn cười gian liên tục.

Bạch Sở Mục nhìn vẻ mặt này, cũng biết hắn thật sự đã làm chút gì đó, thay hắn báo thù.

Tâm tình nhất thời tốt lên: “Mau nói ta biết, ngươi đã làm gì hắn?”

Hai người mới vừa rồi còn muốn tuyệt giao, lúc này đã không còn gì, kề vai sát cánh, bắt đầu chậm rãi kể lại chiến tích vĩ đại vừa rồi.

Cách lúc nói chuyện không lâu lắm, Long Thiên Tuyệt đỡ Vân Khê từ Luyện khí minh đi ra, còn có mấy người đồng hành theo cùng.

Long Thiên Thần thấy thế, vội vàng nghênh đón: “Đại ca, đại tẩu, các ngươi sao rồi? Nhìn qua sắc mặt, làm sao lại tái nhợt như vậy?”

Vân Khê nhìn chung quanh một vòng, hỏi: “Long tam trưởng lão đâu? Các ngươi có gặp hắn không?”

Long Thiên Thần thở dài nói: “Có gặp, đáng tiếc để hắn trốn thoát mất rồi! Lão bất tử kia, chạy so với thỏ còn nhanh hơn!”

Vân Khê nghe vậy, cũng cảm thấy tiếc hận, nàng còn tưởng rằng mấy người Long Thiên Thần canh giữ ở ngoài cửa, có thể giữ được lão, bất quá thử nghĩ lại cũng phải, thực lực của Long tam trưởng lão

không hề tầm thường, ngay cả Côn Lôn lão giả tự thân xuất mã, cũng không thể chế phục lão, mà chỉ có thể đánh ngang tay, đủ thấy thực lực của lão không bình thường chút nào.

Mấy người Long Thiên Thần và Bạch Sở Mục, tuy có Dực Long thần thú và vượn trắng hộ thân, đáng tiếc kinh nghiệm tác chiến lại thiếu hụt, không thể ngăn cản Long tam trưởng lão cũng là bình thường, muốn trách chỉ có thể trách Long tam trưởng lão quá mức gian xảo, vì chạy trốn, ngay cả thiếu chủ của mình cũng có thể bỏ lại. Người như vậy, muốn thu thập hắn, thật đúng là có chút khó khăn.

“Người kia mặc dù chạy, nhưng mặt mũi cũng là mất hết, hắc hắc.” Long Thiên Thần tà tà cười một tiếng, Bạch Sở Mục bên cạnh hắn cũng lộ ra nụ cười cấu kết làm chuyện xấu, thật giống như chuyện này là hai người bọn họ làm, nghĩ đến làm vinh quang.

“Cái gì mà mất hết mặt mũi?” Vân Khê không giải thích được.

Long Thiên Thần suy nghĩ một chút, loại sự tình này vẫn là không nên cho đại tẩu biết, đại tẩu chung quy cũng là nữ tử, hắn hắc hắc cười ngây ngô một tiếng, sờ sờ đầu nói: “Không có gì! Không có gì! Tóm lại hắn không có kết quả tốt là được!”

Bạch Sở Mục cùng mấy tên cao thủ Long gia ở một bên ha ha cười trộm, cũng liền chỉ mấy người bọn họ biết được rút cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Thần thần bí bí…” Vân Khê quăng hắn một ánh mắt xem thường, hiện tại nàng mất máu quá nhiều, người mỏi mệt, cũng lười truy vấn.

“Chúng ta đi nhanh đi! Về nhà trọ hảo hảo điều dưỡng một chút, mau sớm khôi phục lại thực lực. Tam trưởng lão chạy trốn lần này, nhất định sẽ về Long gia báo tin cho Nhị gia, hiện tại Tiểu Mặc còn đang ở

Long gia, ta lo lắng bọn họ sẽ làm khó Tiểu Mặc. Cho nên chúng ta phải chuẩn bị một chút, rồi lập tức đi Long gia, cứu Tiểu Mặc!" Long Thiên Tuyệt giọng nói nghiêm nghị, nơi mi tâm hơi ẩn ẩn chút sầu lo.

"Đều tại đệ không tốt! Nếu để có thể bắt được Long tam trưởng lão, Tiểu Mặc cũng sẽ không bị đe doạ" Long Thiên Thần nghe vậy, không khỏi tự trách.

Long Thiên Tuyệt nói: "Cái này cũng không thể trách đệ, cho dù Tam trưởng lão không có trốn được, Nhị gia cũng nhất định đã biết ta xuất hiện ở Thiên Hoà thành, như thế nào cũng chạy không thoát. Ta hiện tại chỉ có thể hy vọng Trấn Hải nguyên lão có thể bảo vệ Tiểu Mặc, ngàn vạn lần đừng để nó ở Long gia gặp chuyện không hay"

Khi nói chuyện, xa xa có mấy người bước nhanh về phía bọn họ, trong đó có một người cao giọng hô: "Thiếu chủ! Tìm được người rồi!"

Long Thiên Tuyệt nghe thanh âm có điểm quen thuộc, quay đầu nhìn lại, lại thấy mấy người giả dạng dân chúng bình thường, vừa đi về phía hắn, vừa quơ quơ cánh tay. Ánh mắt của hắn sáng ngời, rất nhanh nhận ra mấy người trong đó, hắn dìu Vân Khê bước lên mấy bước, mặt lộ vẻ mừng rỡ: "Thường bá, các ngươi làm sao đến đây?"

Người tới chính là nhóm người ngày đó mai danh ẩn tích trên Thánh Đảo bán trứng cá, nhóm người Thường bá, cũng chính là mấy người hộ vệ ngày xưa của Long gia, từng hộ tống huynh đệ Long Thiên Tuyệt thuận lợi trốn tới Ngạo Thiên đại lục. Long Thiên Tuyệt luôn vô cùng biết ơn bọn họ, sau khi đưa bọn họ rời Ngạo Thiên đại lục, hắn để cho mấy người trong số họ có gia quyến ở Long Tường đại lục trở về. Vì hai huynh đệ bọn hắn, mà bọn họ đã phải cùng người nhà chia cắt mười mấy năm, trong lòng hắn rất là áy náy, bây giờ trở về Long Tường đại lục, cũng là lúc để bọn họ trở về nhà, đi chiếu cố người

nhà của mình, cùng người nhà đoàn tụ.

Long Thiên Tuyệt không ngờ tới chính là, bọn họ lại đột nhiên xuất hiện ở thành Thiên Hoả, không hẹn mà gặp.

“Thiếu chủ, chúng ta nghe nói ngài đi tới thành Thiên Hoả, cho nên liền lập tức đi tới cùng ngài tụ hội. ngài nếu đi tới thành Thiên Hoả, nói vậy sớm muộn cũng muốn tới thành Bàn Long. Thiếu chủ thế lực đơn bạc, chúng ta mặc dù không có bản lĩnh quá lớn, nhưng cũng nguyện ý trở về đi theo cùng thiếu chủ, vì ngài anh dũng chiến đấu. “ Thường bá nói, mấy người còn lại cũng rối rít vuốt cằm đồng ý.

Long Thiên Tuyệt trong lòng cảm động, vuốt cằm nói: “Tâm ý các vị, ta xin ghi nhận. Nhưng các vị đều có người nhà của mình, bởi vì ta mà phải chia cắt mười mấy năm, hiện tại thật vất vả mới đoàn tụ được, ta sao có thể để các vị một lần nữa chia xa?”

Lời vừa nói ra, không khí xung quanh đột nhiên trầm xuống, Thường bá cúi đầu, lộ ra thần sắc bi thương, những người khác cũng không khác biệt mấy, trong đó còn có một người như là nhớ tới chuyện gì thương tâm, cúi đầu khóc nức nở.

Long Thiên Tuyệt quan sát mấy người, trong lòng chợt cảm thấy không ổn, liền vội vàng hỏi: “Sao vậy? Thường bá, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Mấy người Thường bá liếc mắt nhìn nhau, do dự, Thường bá thay mọi người mở miệng đáp: “Thiếu chủ, sau khi cùng ngài tách ra, chúng ta liền tự mình trở về nhà. Mười mấy năm không có về nhà, trong lòng chúng ta đều vô cùng cao hứng và kích động, đến thành Bàn Long, mấy người chúng ta tạm thời chia ra, mỗi người trở về nhà mình. Chờ ta về đến nhà, mới phát hiện….” Thường bá trong cổ nghẹn ngào, bỗng nhiên nước mắt trào ra.

“Thường bá, rút cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ngươi từ từ nói!” Vân Khê trong mũi chua xót, nhìn Thường bá như thế, trong lòng nhất thời có dự cảm xấu.

Thường bá ổn định lại tâm tình, thanh âm khàn khàn nói: “Chờ ta về đến nhà, phát hiện phòng đã bị thiêu huỷ, trong nhà ta tổng cộng có ba miệng người, lão mẫu thân của ta, thê tử của ta còn có nữ nhi của ta, các nàng…. các nàng tất cả đều đã bị chết cháy ở trong phòng. Mười sáu năm, mười sáu năm…. cư nhiên không có ai giúp các nàng nhặt xác…”

Thường bá kích động không thôi, không khoảng thời gian ngắn không nói được nên lời.

Mấy người còn lại cũng chảy nước mắt, trạng huống của bọn họ so với Thường bá cũng không khác biệt mấy.

Vân Khê trong mũi đau xót, cũng rơi nước mắt theo, nàng có thể tưởng tượng đến, năm đó bọn họ vì bảo về hai huynh đệ Thiên Tuyệt và Thiên Thần, rời khỏi Long gia, hộ tống hai huynh đệ một đường chạy trốn tới Ngạo Thiên đại lục, sau mười sáu năm cũng không thể về nhà, ở lại Ngạo Thiên đại lục. Bọn họ che chở huynh đệ Thiên Tuyệt như thế, đương nhiên sẽ khiến kẻ thù của hai huynh đệ họ bất mãn, trả thù là tất nhiên, chỉ là không ngờ bọn hắn cư nhiên mất hết nhân tính như thế, chẳng những huỷ đi nhà người ta, liền thân nhân bọn họ cũng không bỏ qua, mười sáu năm trôi qua, lại cũng không có ai dám thay bọn họ nhặt xác cho người nhà, thật có thể nói là thảm kịch trốn nhân gian.

Long Thiên Tuyệt lông mày tuấn tú nhíu chặt, cánh tay đỡ Vân Khê cũng khẽ run run, đây tất cả là bởi vì hắn, là hắn là liên luỵ đến nhiều người vô tội này, hắn làm sao có thể hoàn trả lại hết đây?

Long Thiên Thần vành mắt đỏ đỏ, giơ tay lên, lau nước mắt, bực tức nói: “Rất đáng hận rồi! Nhị thúc tại sao có thể tuyệt tình như thế? Chúng ta rút cuộc ngáng đường hắn chỗ nào? Hắn chẳng những hạ thủ ngoan độc với chúng ta, còn tàn sát nhiều người vô tội như thế?”

Mấy nữ tử Triệu Hiểu Du, Triệu Hiểu Mẫn, Bách Lý Song và Hoa Sở Sở nghe được chuyện này, cũng rơi nước mắt theo, thật sự là quá bi thảm rồi, trên đời này làm sao lại có người độc ác như thế? Các nàng quả thực không thể tin được.

Thường bá hít mũi mấy cái, tiếp tục nói: “Ta đích thân nhặt hài cốt các nàng, sau đó đem đi hảo hảo mai táng, ta đã thề trước mộ phần các nàng, nhất định phải báo thù cho các nàng!”

“Thiếu chủ, xin ngài thành toàn cho chúng ta, cho chúng ta đi theo ngài, cùng nhau báo thù cho người nhà chúng ta!” Thường bá quỳ gối, hướng Long Thiên Tuyệt nặng nề dập đầu, mấy người còn lại cũng rối rít làm theo, hướng Long Thiên Tuyệt hành đại lễ.

Long Thiên Tuyệt tiến lên một bước, đỡ lấy: “Chư vị mau mau đứng lên, các vị đều là ân nhân của ta, mối thù của các vị, cũng chính là mối thù của ta!”

“Đa tạ thiếu chủ!” Mấy người Thường bá chẳng những không có đứng dậy, ngược lại càng dập dầu mạnh hơn, mọi người lấy nước mắt rửa mặt, không thể kìm chế được. Bọn họ biết, chỉ bằng vào lực của bọn họ, căn bản không cách nào chống lại Long gia, bọn họ chỉ có thể dựa vào lực lượng của Thiếu chủ. Hiện tại thiếu chủ đã lớn lên, hắn đã có thể đứng ngang hàng, phân cao thấp thực lực với Nhị gia, cho nên lời hứa hẹn của thiếu chủ đối với bọn họ mà nói, là nặng như thái sơn.

Long Thiên Tuyệt cúi đầu ngưng mắt nhìn bọn họ, trong lòng ân ẩn đau, hắn bỗng nhiên nhấc áo bào, hướng phía mấy người phịch một tiếng, quỳ xuống.

Mấy người Thường bá kinh hãi.

“Thiếu chủ, cái này trăm ngàn lần không được a!”

Long Thiên Tuyệt ôm quyền, hướng phía mọi người nói: “Các vị thúc bá, ngày đó nếu không có các vị, cũng không có Long Thiên Tuyệt hôm nay! Các vị, còn có Dương bà bà đã chết, vì huynh đệ hai người chúng ta đã phải trả giá quá đắt, Long Thiên Tuyệt ta áy náy vô cùng. Hôm nay, ta Long Thiên Tuyệt trước mặt mọi người, nhìn trời mà thề. Ta Long Thiên Tuyệt còn sống, nhất định sẽ chính tay thay các vị giết kẻ thù, báo thù cho thân nhân các vị! Để thân nhân các vị dưới đất cũng có thể yên nghỉ!”

“Thiếu chủ…” Mấy người Thường bá nhất tề nằm rạp trên mặt đất, khóc không thành tiếng.

Quyển 5 - Chương 13: Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh!

Thành cổ Bàn Long, cách một khúc sông.

Kiến trúc cao lớn như một thần miếu, núi non trùng trùng điệp điệp trãi dày mấy trăm dặm không ngớt, liếc mắt một cái, nhìn không đến tận cùng. Nhưng nếu chỉ xa xa nhìn, sẽ làm cho người ta cảm thấy trang nghiêm, túc mục, không ai dám đến gần.

Lại nhìn xa hơn, chỗ mây mù lượn lờ, tựa hồ có một toà kiến trúc giống như thần miếu cao lớn trang nghiêm nhẹ nhàng mà đứng, nó như trôi nổi ở giữa không trung, hư vô mờ ảo như vậy, xa không thể chạm.

Đoàn người Vân Khê đứng ở bờ sông chờ thuyền, con sông hộ thành này chính là ranh giới của thành cổ Bàn Long.

“Thiên Tuyệt, toà nhà xa xa kia là nơi nào vậy? Làm sao thoạt nhìn giống như chốn bồng lai? Thật đẹp quá!”

Long Thiên Tuyệt nhìn lại, ánh mắt thâm trầm: “Đó là Tiêu Dao các, chính là nơi ở của những cao thủ nội tông Long gia. Nàng nhìn nó và thành Bàn Long tựa hồ gần trong gang tấc, thật ra thì cách rất xa. Nghe nói nơi đó linh khí đầy đủ, cảnh vật tuyệt đẹp, chính là một nơi tuyệt hảo cho người tu luyện tập võ”

“Nội tông?” Vân Khê kinh ngạc.

Long Thiên Tuyệt nói: “Không sai! Ở Long gia, có phân chia thành nội

tông và ngoại tông, người của ngoại tông xử lý công chuyện bên ngoài của Long gia, mà người nội tông thì không để ý thế sự, chỉ chuyên tâm tu hành, cầu mong đạt tới cảnh giới tối cao, lĩnh ngộ thiên đạo. Bình thường, người ngoại tông, trừ gia chủ ra, ai cũng không được bước vào Tiêu Dao các nửa bước. Ta cũng là nghe các vị trưởng bối nói tới một số chuyện liên quan đến Tiêu Dao các, nhưng lại chưa bao giờ đặt chân tới đó"

"Thần bí như vậy a, có cơ hội, ta cũng muốn đi xem, xem nó rút cuộc là chốn tiên cảnh như thế nào" Vân Khê cười yếu ớt, có chút chờ mong.

Long Thiên Tuyệt mỉm cười nhìn nàng, đầu ngón tay khẽ vuốt sợi tóc nàng bị gió thổi loạn, nói: "Nếu nàng muốn đi, thì liền đi! Cho dù trái với quy định của Tiêu Dao các, cũng không có gì, quan trọng nhất là … có thể khiến phu nhân cười!"

Vân Khê mím môi mỉm cười, mị nhãn trừng hắn.

Long Thiên Tuyệt cười một tiếng, nắm nhẹ bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng, tiếp tục nói: "Bất quá, ngoại tông cứ cách ba mươi năm sẽ có một lần luận võ gia tộc, trong đó đệ tử ưu tú xếp hạng thứ ba trở lên, sẽ có cơ hội đi nội tông, được cao thủ nội tông dạy dỗ, mà thường thường ba vị đệ tử ưu tú này tương lai vô cùng có khả năng sẽ là người được chọn kế nhiệm gia chủ tiếp theo"

"Tuyệt thiếu gia, ấn ngày suy tính, thì lần tỷ võ gia tộc lần này, chính là ba ngày sau. Nhưng nếu Tuyệt thiếu gia có thể tham gia luận võ, vị trí thứ ba nhất định dễ như trở bàn tay, một khi Tuyệt thiếu gia trở thành người thừa kế chức vị gia chủ tiếp theo, như vậy…." Long Khải Phong vừa nói được một nửa, phát hiện sắc mặt Long Thiên Tuyệt dần dần nghiêm lại, hắn vội dàng dừng lại thanh âm, không dám tiếp tục nói nữa.

Vân Khê liếc hắn một cái, lạnh lùng nói: “Chỉ là một vị trí gia chủ Long gia, Tuyệt thiếu gia của các ngươi làm sao để vào mắt? Nếu các ngươi vì thế mà thất vọng…., vậy thì sớm rời đi đi, chúng ta không cần làm bạn với kẻ hai lòng.”

“Thuộc hạ không dám! Thuộc hạ đã quyết định đi theo Tuyệt thiếu gia, thì tuyệt đối sẽ không mang tâm tư khác, xin phu nhân nhất định phải tin tưởng thuộc hạ!” Long Khải Phong cúi đầu, nơm nớp lo sợ nói.

“Bỏ đi! Lâu ngày sẽ biết lòng người, chỉ cần các ngươi về sau trung thành, chúng ta cũng sẽ thành tâm đối đãi.”

Vân Khê nhẹ nói một câu, làm cho Long Khải Phong giật mình sửng sốt hồi lâu, thành tâm đối đãi? Đây là lần đầu hắn nghe được câu này từ trong miệng một chủ tử, không sai, trải qua mấy ngày chung đụng, hắn cũng đã cảm nhận rõ ràng được chủ tử đối với bọn họ đúng là thành tâm bảo hộ, phàm là khi gặp chuyện nguy hiểm, bất kể là Tuyệt thiếu gia hay phu nhân, cũng đều không để bọn họ tuỳ tiện đi mạo hiểm, lúc nào cũng là hai người xung phong đi đầu. Đi theo một chủ tử như vậy, chính là may mắn của hắn!

Hắn hướng về phía Vân Khê ôm quyền, cũng không nói gì nữa, lâu ngày thấu lòng người, không cần phải thêm lời tốn của.

Lúc này, Vân hộ pháp từ đằng xa hô lớn: “Tôn chủ, chúng ta tìm được thuyền rồi, có thể lên thuyền!”

“Chúng ta đi thôi!” Long Thiên Tuyệt nắm tay Vân Khê, dẫn mọi người đồng loạt đi tới nơi thuyền dừng.

Đây là một chiếc thuyền không lớn không nhỏ, trên dưới hai tầng, đủ

để chứa tầm năm mươi người. Đối với đám người Vân Khê không hay đi thuyền mà nói, coi như là không nhỏ rồi, nhưng đối với đám hộ vệ phú hào Long gia, thì đây chỉ là loại thuyền trung đẳng.

Đoàn người đang muốn lên thuyền, không biết từ nơi nào đột nhiên phóng ra một đoàn người, chừng mười người, cẩm y hoa phục, ngăn trước bọn họ.

“Chờ một chút! Con thuyền này, công tử nhà ta bao rồi!” một gã gia nô bên cạnh cẩm y công tử nói, hắn chân cao khí ngạo, không ai bì nổi, căn bản không đem đoàn người Vân Khê để vào mắt.

Long Thiên Tuyệt tuấn mi trầm xuống, hướng phía Vân hộ pháp liếc mắt một cái, Vân hộ pháp hiểu ý, tiến lên nói: “Con thuyền này, chúng ta đã bao rồi, chư vị muốn bao thuyền, đi phía trước trăm bước, là có thể thấy nơi thuê thuyền. Chủ nhân nhà ta, bây giờ sẽ lên thuyền, mời chư vị nhanh nhanh rời đi!”

Vân hộ pháp quyết định nói chuyện nhã nhặn với bọn họ, tiên lễ hậu binh, nếu là đổi lại trước kia ở Lăng Thiên Cung, gặp gỡ loại người mắt không tròng này, liền không nói hai lời, trước ném rồi nói sau.

Đối phương nhìn hắn thái độ khách khí như vậy, ngược lại dáng vẻ càng thêm bệ vệ kiêu ngạo: “Các ngươi có biết công tử nhà ta là ai không? Hắn chính là tam thiếu gia của tây bắc thủ phủ Cừu gia, Cừu gia phú giả địch quốc, các ngươi đắc tội nổi sao?”

Cừu Mộ Xung tiêu sái phe phẩy quạt giấy, ra vẻ buồn bực quát lớn gia nô: “Nô tài chết bầm! Ngươi lại quên lời bản công tử dặn? Xuất môn bên ngoài, không được tuỳ ý nói ra thân thế của bản công tử”

“Dạ! Tiểu nhân đáng chết! Tiểu nhân về sau nhất định ghi nhớ!” gia nô cợt nhả đáp.

“Oẹ!” Bách Lý Song nghe vậy, không chút khách khí cho bọn họ một động tác nôn mửa, lời này cũng không khỏi quá giả tạo đi, người nào chứ? Bất quá cũng chỉ là một cái tam thiếu gia Cừu gia, liền khoa trương thành như vậy?

Cừu Mộ Xung sắc mặt bỗng trùng xuống, trừng mắt nhìn Bách Lý Song, cầm chiết phiến chỉ nàng nói: “Ngươi to gan! Lại dám vô lễ với bản công tử? Ngươi mau xưng tên ra cho ta, Bổn công tử ta sẽ nhớ kĩ ngươi!”

Bách Lý Song cười hắc hắc, hai tay cho ra sau lưng, dạo bước tới trước mặt hắn: “Ngươi dám hỏi ta là ai? Ta sợ ta nói ra, sẽ hù chết ngươi!”

“Nực cười! Bổn công tử kiến thức sâu rộng, bác học uyên thâm, làm sao lại bị một nữ tử như ngươi hù đến? Ngươi tốt nhất hãy xưng tên ra, nếu không đừng trách bổn công tử không khách khí với ngươi!” Cừu Mộ Xung hừ nói.

Bách Lý Song hai mắt vừa chuyển, hướng hai tỷ muội Triệu Hiểu Du, Triệu Hiểu Mẫn ngoắc ngoắc tay: “Các muội nói cho hắn biết, tỷ rút cuộc là ai!”

Hai tỷ muội hì hì cười một tiếng, cùng lên tiếng nói: “Ngươi nghe cho kỹ! Nàng là tiểu nữ nhi mà thành chủ Thiên Long thành thương yêu nhất, cũng là cháu gái của viện trưởng Thiên Long học viện, Bách Lý Song!”

Cừu Mộ Xung vốn còn khí thế khiếp người, hiện tại vừa nghe đối phương là nữ nhi thành chủ Thiên Long thành thương yêu nhất, cháu gái của viện trưởng Thiên Long học viện, hai chân hắn nhất thời mềm nhũn.

“Thì ra….thì ra là Bách Lý tiểu thư, thất kính thất kính!” Cừu Mộ Xung rất không có cốt khí hướng nàng chắp tay tươi cười, “Nếu Bách Lý tiểu thư cũng muốn đi thành Bàn Long, vậy tại hạ sẽ không quấy rầy, xin mời đi trước”

Vừa nói, hắn vừa định mang theo đám người xám xịt rời đi, ai ngờ phía sau truyền tới thanh âm, gọi bọn hắn lại.

“Chờ một chút!”

Cừu Mộ Xung xuay người, hé ra gương mặt sa sút nản chí, đáng thương hề hề nhìn Long Thiên Tuyệt, nghĩ bọn họ ghi thù, không chịu cho hắn rời đi.

Đang muốn cầu xin tha thứ, thì Long Thiên Tuyệt hỏi: “Ngươi là tam thiếu gia của Cừu gia, tới thành Bàn Long làm cái gì?”

Cừu Mộ Xung thoáng nhẹ nhàng thở ra, chi tiết hồi đáp: “Là như vậy, tại hạ nhận lời mời đến đưa sính lễ, Cừu gia cùng Long gia trước đó không lâu vừa mới định xong một hôn sự, tại hạ chính là tự mình tới cửa dâng sính lễ, thuận tiện đến xem tân nương tương lai, xem nàng có phải đúng như Long gia nói, tú ngoại tuệ trung (xinh đẹp thông minh), linh khí bức người hay không?”

“Người ngươi muốn cưới là ai?” Long Thiên Tuyệt trên dưới liếc hắn, thấy hắn thế nào cũng không phải dạng đáng tin, không biết vị nữ tử nào của Long gia xui xẻo như vậy, cư nhiên bị cấp gả cho một người hoa vô thực như vậy.

Cừu Mộ Xung nói: “Tại hạ muốn cưới, chính là con gái duy nhất của Tứ gia, Long Thiên Tầm”

“Cái gì? Là Thiên Tầm?” Đáy lòng Long Thiên Tuyệt bỗng trào ra một cỗ tức giận, tiến lên từng bước, túm lấy áo Cừu Mộ Xung, quát hỏi: “Nói! Hôn sự này, là Thiên Tầm tự mình đáp ứng, hay là có người bức bách nàng?”

“Vị đại ca này, lời của ngươi là có ý gì? Cừu Mộ Xung ta dẫu gì cũng là tam thiếu gia Cừu gia, chẳng lẽ lại còn phải cưỡng hôn một nữ tử không muốn gả cho mình?” Cừu Mộ Xung bị đối phương túm áo, giãy không ra, nhưng cũng nổi lên một chút tức giận, phản bác nói, “Nói thật cho ngươi biết! Hôn sự này là cha ta cùng Nhị gia của Long gia thượng định, Nhị gia nói Long Thiên Tầm đối với ta nhất kiến chung tình, nguyện ý trao thân cho ta, ta lúc này mới tới đây dâng sính lễ, nếu không ta làm chi xa xôi chạy tới nơi này cầu hôn? Cừu tam thiếu ta ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái, nữ tử yêu thích ta rất nhiều, ta…”

Không đợi hắn dài dòng xong, Long Thiên Tuyệt liền đẩy hắn ra, sắc mặt âm trầm: “Nhị thúc, ngươi thật là khẩn cấp muốn diệt trừ mối hại rồi, thậm chí ngay cả một nữ tử cũng không bỏ qua.”

“Đại ca, huynh nói Thiên Tầm, chẳng lẽ là nữ nhi Tứ thúc, nhỏ hơn đệ một tuổi, tiểu Thiên Tầm sao?” Long Thiên Thần hỏi, bỗng nhiên có chút ấn tượng.

Long Thiên Tuyệt nắm tay: “Không sai! Tứ thúc kể từ khi cùng người ta tỷ võ, bị bán thân bất toại (liệt nửa người), ở Long gia không có tiếng tăm gì, căn bản là không uy hiếp được Nhị thúc, không ngờ Nhị thúc ngay cả người cũng không bỏ qua, liền hạ thủ với nữ nhi của người, ta có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!”

Long Khải Phong tiến lên nói: “Tuyệt thiếu gia, theo tiểu nhân biết, Long Thiên Tầm tiểu thư thiên phú kinh người, vô luận là thiên phú luyện đan hay võ nghệ, đều vô cùng nổi trội so với những người

đồng lứa ở Long gia. Mặc dù nàng luôn cố giấu thực lực, nhưng vẫn bị Nhị gia phát hiện, Nhị gia lúc nào cũng xem nàng như cái gai trong mắt, muốn trừ khử nàng. Nhưng gia chủ tựa hồ đối với Thiên Tầm tiểu thư rất coi trọng, hơn nữa nàng là một nhân tài trong số ít tiểu bối Long gia có thiên phú luyện đan, gia chủ muốn tập trung bồi dưỡng nàng, làm cho nàng làm vẻ vang ở phương diện luyện đan cho Long gia, cho nên Nhị gia không dám động đến nàng. Về hôn sự cùng Cừu gia, thuộc hạ thỉnh thoảng có nghe Hồn thiếu gia nhắc qua, nói vậy đây chính là Nhị gia nhằm vào Thiên Tầm tiểu thư mà bố trí kế này, mượn lần này để Thiên Tầm tiểu thư rời khỏi Long gia, không trở thành trở ngại của hắn nữa”

Long Thiên Tuyệt nghe vậy, yên lặng không nói, hắn đâu phải chưa từng nghĩ tới âm mưu của Nhị thúc? Chẳng qua hắn không ngờ, Nhị thúc vì đạt được mục đích, lại đem hạnh phúc chung thân của Thiên Tầm ra bồi, gả cho một kẻ ăn mềm sợ cứng, miệng cọp gan thỏ, ăn chơi trác táng như Cừu Mộ Xung.

“Tiểu Thiên Tầm khả ái như vậy, làm sao có thể gả cho cái kẻ không có tiền đồ này?” Long Thiên Thần hướng phía Cừu Mộ Xung lạnh trừng mắt, càng xem hắn càng không vừa mắt, ánh mắt kia phảng phất như đang nói… để cho tiểu Thiên Tầm một đoá hoa tươi như vậy, cắm trên mọt bãi phân trâu như hắn, thật sự là bị huỷ, bị huỷ rồi.

Cừu Mộ Xung bị mọi người nhìn đến hoang mang rối loạn trong lòng, rồi lại có điểm không phục, thẳng cổ nói: “Chính….chính là Long gia Nhị gia nói, là hắn nói Thiên Tầm tiểu thư đối với ta nhất kiến chung tình, nếu không ta cũng sẽ không tự mình đa tình, chạy tới đây chịu nhục….”

Bách Lý Song lạnh giọng cười nhạo nói: “Bằng ngươi? Từng này đức hạnh, cũng sẽ có người đối với ngươi nhất kiến chung tình? Ta khuyên ngươi hay là nhảy vào trong nước thanh thanh tĩnh tĩnh đi,

không nên nằm mơ giữa ban ngày nữa!”

“Phiền chết được! Mau chút cho người này biến khỏi đi!” Vân Khê có chút không kiên nhẫn, dẫn đầu từng bước bước lên thuyền, nàng hiện tại chỉ nghĩ mau mau cứu Tiểu Mặc về, sau đó cùng nhau trở về Vạn Hoàng học viện, một nhà bốn người đoàn tụ. Nàng đã thật nhiều ngày không được thấy Tiểu Nguyệt Nha, cũng không biết hiện tại bé có khoẻ không?

“Nghe thấy lời sư phụ ta nói chưa? Mau chút tự động phắn, nếu không liền đem ngươi ném xuống sông nuôi cá!” Bách Lý Song thấy sư phụ tức giận, vôi vàng trừng mắt uy hiếp với Cừu Mộ Xung.

“Được! Được! Chúng ta hiện tại liền biến mất!” Cừu Mộ Xung tuy rằng không biết những người khác là người nào, nhưng riêng một cái Bách Lý Song này, hắn đã không dám đắc tội rồi, vội vàng dẫn theo hạ nhân rời đi.

Đoàn người Long Thiên Tuyệt không hề để ý đến hắn, lần lượt lên thuyền.

Bốn nữ tử Bách Lý Song, Triệu Hiểu Du, Triệu Hiểu Mẫn và Hoa Sở Sở đều là lần đầu ngồi thuyền, rất là hưng phấn, vừa lên mép thuyền, liền xem xem xét xét lầu trên lầu dưới chung quanh, vừa nói vừa cười.

Vân Khê thì không, từng có một lần kinh nghiệm say tàu, làm cho nàng nghĩ đến là sợ. Vừa lên thuyền xong, nàng liền ngoan ngoãn tránh ở trong khoang thuyền, một cử động cũng không dám. Nếu không sợ kinh động đến cao thủ Long gia, nàng đã sớm cưỡi thần long bay qua bờ bên kia, làm gì phải chịu tội bực này?

Con thuyền chậm rãi tiến về phía trước.

Vân Khê đợi hồi lâu, cũng không thấy Long Thiên Tuyệt vào khoang thuyền, nhớ tới hắn vừa rồi tức giận, không khỏi lo lắng. Đứng dậy rời khoang thuyền, lần này ngồi thuyền, phản ứng tựa hồ không kịch liệt như lần đầu tiên, nàng cũng không có cảm thấy có gì không thoải mái.

Tìm từ đuôi thuyền đến mũi thuyền, Vân Khê rút cuộc thấy được thân ảnh Long Thiên Tuyệt.

Hắn đứng đón gió ở mũi thuyền, cả người bóng lưng có vẻ hiu quạnh, giống như là trên lưng đeo gánh nặng nhiều lắm, bóng dáng thoạt nhìn rất nặng nề.

Nàng xoay người, trở lại khoang thuyền, mang tới một cái áo choàng màu đen, đi tới mũi thuyền.

Nàng cất bước tiến lên, kiễng mũi chân, nhẹ nhàng phủ thêm cho hắn, mặc dù chỉ là một cái áo choàng thật mỏng, che đậy được không quá nhiều mưa gió, nhưng nàng có thể làm, cũng chỉ vẻn vẹn thế này thôi.

Long Thiên Tuyệt giơ tay lên, nhẹ nắm tay mềm mại của nàng, đưa mắt nhìn về phía sông nước xa xa, từ từ mở miệng: “Mười sáu năm trước, ta mang Thiên Thần một đường thoát khỏi truy giết, cuối cùng đi tới bờ sông. Dưới tình huống vạn bất đắc dĩ, ta chỉ có thể mang theo Thiên Thần cùng nhảy xuống sông trốn chạy, nước sông đêm đó đặc biệt rét lạnh. Ta vẫn bơi, vẫn bơi, cho đến kiệt sức… ta đã cho là ta và Thiên Thần sẽ phải táng thân ở trong nước sông, ta thực uể oải, thực bi thống….”

Hắn thanh âm nghẹn ngào, hơi có vẻ khàn khàn: “Cha ta tâm địa sắt đá, nghe lời người khác, không chịu tin tưởng mẹ ta trong sạch, mẹ

ta thân hãm tuyệt cảnh, sống chết không rõ, mà ta và Thiên Thần, bị gọi là dã chủng, không phải con cháu Long gia, huynh đệ hai người chúng ta bị trục xuất khỏi Long gia… Nhị thúc hắn đuổi tận giết tuyệt, thừa dịp hai huynh đệ ta bị đuổi khỏi Long gia, liền hạ lệnh tuyệt sát với hai chúng ta”

“Trong lòng ta rất không cam tâm, thanh bạch của mẹ ta không rửa, án sai thân thế hai huynh đệ ta không sửa, kẻ thù thì lại ung dung, nhởn nhơ, ta không cam lòng cứ như vậy chết đi” Hắn trì hoãn giọng nói, hít sâu, “Có thể ông trời nhìn thấy, để cho ta ở trong nước sông tìm được một còn thuyền lá rách đơn độc, ta mới có thể may mắn sống bơi đến bờ bên kia. Tới bên bờ kia, Thiên Thần liền bệnh nặng một hồi, ta lúc ấy không một xu dính thân, nơi nơi cầu thầy thuốc cứu hắn, chính là lại không ai chịu ra tay chữa trị…”

Vân Khê ngẩng đầu, thấy nơi khoé mắt hắn rỉ ra nước mắt, trong suốt điểm điểm, trong lòng nàng liền đau, nhịn không được mở hai tay, ôm thật chặt lấy hắn.

Long Thiên Tuyệt nâng tay, đụng đến chỗ cổ tay nàng, nơi đó đeo một cái vòng tay xanh biếc, đem cổ tay trắng nõn của nàng nổi bật lên trong suốt trong sáng, vô cùng mịn màng.

“Ta thậm chí nghĩ tới phải cầm bán cái vòng tay này, vòng này chính là báu vật của Long gia ta, truyền lại qua các thế hệ, đối với Long gia ta vô cùng trọng yếu. Cũng là mẹ ta dự cảm được mình sắp gặp chuyện bất trắc, tháo ra, đích thân giao vào tay ta. Đây là di vật duy nhất mẹ để lại cho ta, ta không nỡ đem nó đi bán đổi tiền, nhưng là vì cứu tính mạng Thiên Thần, lại không thể không bán”

Vân Khê cúi đầu nhìn chiếc vòng tay trên cổ tay mình, đến bây giờ mới biết nó từng là di vật mẫu thân hắn đeo, rồi lưu lại cho hắn.

Quyển 5 - Chương 14: Long Nhãn Tuyền

“Ta thật vất vả hạ quyết tâm, định đem nó đi bán lấy tiền, ai ngờ khi ta đến tiệm cầm đồ, phát hiện đã có người ung dung đứng canh ở cửa, cầm bức hoạ vẽ ta và Thiên Thần đi khắp nơi tìm kiếm, liền ngay cả hiệu thuốc bắc cũng đều bị người Long gia chiếm lĩnh. Ta biết con đường này không thể thực hiện được, không còn cách nào phải mang theo Thiên Thần chạy tới sâu trong núi, ta đối với thảo dược chỉ đơn giản hiểu biết sơ sơ, cho nên lấy mình làm vật thí nghiệm, đi nếm thử các loại thảo dược, rồi hái thuốc nghiền thuốc cho Thiên Thần, …. Công sức không phụ lòng người, bệnh của Thiên Thần rút cuộc chuyển biến tốt đẹp, mà ta, bởi vì đủ loại mệt nhọc lại ăn nhầm dược thảo có độc tính mà bị bệnh ngất đi”

“Chờ đến khi ta tỉnh lại, hai huynh đệ chúng ta đã ở trong một khu vườn xa lạ, có người đã cứu hai huynh đệ ta. Đáng tiếc ta chưa kịp nhìn mặt ân nhân cứu mạng, thì ân nhân đã rời đi. Ta và Thiên Thần cũng không muốn nán lại lâu trong vườn của người khác, đợi thân thể tốt lên chút ít, ta lại dẫn Thiên Thần tiếp tục chạy trốn”

“Sau chúng ta gặp được đám người Thường bá và Dương bà bà đến tìm chúng ta, bọn họ lúc trước nhận ân huệ của mẹ ta, đối với mẹ và hai chúng ta rất mực trung thành, vì hộ vệ hai người chúng ta, bọn họ dứt khoát bỏ người nhà mình qua một bên, đi theo hai huynh đệ ta cùng nhau chạy trốn”

“Vô tình, chúng ta nghe nói có một nhóm lớn cao thủ ước định muốn cùng nhau mở ra lối đi thông đến Ngạo thiên đại lục, chúng ta liền lập tức nhận ra, có lẽ đây là một cơ hội chạy trốn vô cùng tốt. Thế lực

Long gia ở Long Tường đại lục khổng lồ, chỉ cần chúng ta ở Long Tường đại lục một ngày, sớm muộn gì cũng sẽ bị đám người Nhị thúc tìm được, chỉ có rời khỏi Long Tường đại lục, chúng ta mới có thể an toàn. Lúc ấy ta rất do dự, một mặt muốn rời khỏi Long Tường đại lục, cùng Thiên Thần hảo hảo mà sống, mặt khác, ta lại rất không cam tâm, bởi vì ta biết, chuyến đi này của chúng ta, nếu muốn trở lại Long Tường đại lục một lần nữa sẽ rất khó. Nơi này còn có mẫu thân ta sinh tử không rõ, còn có trầm oan chưa rửa của huynh đệ chúng ta, còn có một người phụ thân tâm địa sắt đá, thà tin tưởng huynh đệ cũng không tin tưởng thê nhi mình, ta thật sự rất không cam tâm!"

"Nhưng mà ta cũng biết, mình quá nhỏ bé, ta tự nói với mình, nhất định phải làm cho bản thân cường đại lên, cường đại đến có thể bảo vệ đệ đệ của ta, có thể trở về chống lại thực lực Long gia, cho nên ta quyết định thật nhanh, đưa ra một lựa chọn trọng đại trong đời, đó chính là mang theo đệ đệ cùng thân tín của ta, cùng nhau đến Ngạo Thiên đại lục"

Long Thiên Tuyệt cúi đầu, ngưng mắt thâm tình nhìn Vân Khê, ánh mắt từ từ nhu hoà: "Bây giờ nghĩ lại, ta thật rất may mắn khi quyết định như vậy, nếu không phải lúc đó ta ta quyết định đi đến Ngạo Thiên đại lục, ta nghĩ, có lẽ cả cuộc đời này cũng không thể gặp được nàng. Gặp được nàng, mới là chuyện may mắn nhất trong cuộc đời ta"

"Ta cũng vậy! Gặp chàng, là chuyện may mắn nhất trong cuộc đời ta!" Vân Khê ngước mắt, chân thành hồi đáp hắn. Nàng cũng rất may mắn khi xuyên qua Ngạo Thiên đại lục, bằng không, cuộc đời này của nàng làm sao có thể gặp gỡ một nam tử trọng tình trọng nghĩa, đội trời đạp đất, chuyên tình với nàng như hắn, nàng làm sao có thể cảm nhận được hạnh phúc đây?

Bọn họ đều là người đã từng chịu qua đau đớn, lại trong lúc vô tình

gặp gỡ, sau đó yêu nhau, đây là duyên phận trời định.

“Khê nhi, nàng biết không? Sau khi gặp nàng, mục tiêu sinh tồn của chúng ta liền hoàn toàn thay đổi. Trước đây, ta vô cùng khát vọng trở lại Long gia, đoạt lại tất cả mọi thứ thuộc về ta, nhưng sau khi gặp được nàng, nguyện vọng đó của ta lại không còn mãnh liệt như trước nữa. Ta chỉ muốn bảo hộ thật tốt nàng và Tiểu Mặc, còn có Tiểu Nguyệt Nha của chúng ta, chỉ cần có thể cùng nàng và các con ở chung một chỗ, ta liền cảm thấy như có được cả thế giới, tất cả những thứ khác đối với ta mà nói, đã không còn quan trọng như vậy nữa”

Vân Khê thâm tình nhìn hắn, sa vào ánh mắt thâm sâu như biển của hắn, cảm giác được hắn đích thực thật lòng, nàng liền bị hoà tan thật sâu.

“Thiên Tuyệt, bất kể phát sinh chuyện gì, ta và Tiểu Mặc, Tiểu Nguyệt Nha, cũng sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh chàng, chàng còn có tâm nguyện chưa hoàn thành, liền yên tâm đi làm đi! Chúng ta sẽ ủng hộ chàng! Người đã từng khi dễ chúng ta, chúng ta làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho hắn? Hãy cho bọn họ biết, toàn gia chúng ta không phải là người dễ bắt nạt, phàm là người chọc tới toàn gia chúng ta, hết thảy đều sẽ không có kết quả tốt!”

Vân Khê ánh mắt phát sáng, khí phách thoáng hiện.

Long Thiên Tuyệt câu môi, khẽ nở nụ cười, giơ tay đem nàng ôm vào trong lòng, tất cả những chuyện cũ cùng đau đớn không chịu nổi, chỉ một thoáng liền hoá thành tro bụi, tan biến trong dung nhan khí phách đáng yêu của nàng.

“Khê nhi, cảm ơn nàng”

Hắn tự nói dưới đáy lòng.

Tiêu Dao các mây mù mờ ảo, suối Long Nhãn.

Có một già một trẻ đứng chờ đợi ở bên suối, ngưng mắt nhìn con suối được sương mờ bao phủ, lão nhân như nhập định, lặng yên không nói, đứa trẻ một cái tay nhỏ bé nâng má, luôn luôn thăm dò xung quanh dòng suối.

“Lão tổ tông, sao Tiểu Bạch còn chưa đi ra? Nó có thể gặp chuyện không may không?” Âm thanh Tiểu Mặc non nớt, lông mày nho nhỏ nhíu lại, bọn họ đều ở chỗ này chờ đã vài ngày, tại sao Tiểu Bạch một chút động tĩnh cũng không có?

Trấn Hải nguyên lão từ từ nhắm hai mắt, đôi môi mấp máy, nói: “Cháu đừng sốt ruột, suối Long Nhãn không giống bình thường, Tiểu Bạch ngâm ở trong đó, chẳng những có thể khôi phục thực lực, mà còn có thể tăng thực lực của nó. Nó lúc này chậm chạp không đi ra, có lẽ chính là đang trong quá trình tu luyện, bị vây trong cảnh giới đến quên mình”

“Thật vậy chăng?” Tiểu Mặc đưa tay nhỏ bé nâng mặt, cái miệng nhỏ nhắn bĩu lên, có chút mê mang.

Hai người đang nói chuyện, bỗng nhiên nghe được có tiếng bước chân vội vàng mà đến, tới gần suối Long Nhãn, Tiểu Mặc theo bản năng dịch chuyển thân thể, trốn tới phía sau lão tổ tông, chỉ lộ ra cái đầu nho nhỏ, nhìn ra xung quanh bên ngoài.

Trấn Hải nguyên lão vẫn nhắm hai mắt rút cuộc cũng mở, mắt lệ quét về phía vị khách không mời mà tới kia.

“Trấn Hải! Ngươi lão gia hoả này, là muốn hại ta sao? Dám nhân lúc

ta không có ở đây, tự ý mang người ngoài tới Suối Long Nhãn? Người đâu? Ngươi đang ở chỗ nào?”

Người tới là một vị lão nhân trên dưới năm sáu mươi tuổi, thân hình to lớn, khí thế uy vũ, một đôi mắt giống như điện lực vô hạn, chỉ cần bị ông nhẹ nhàng đảo qua, sẽ làm cho người ta không rét mà run, nhưng nghe giọng ông nói, hình như cũng xấp xỉ tuổi với Trấn Hải nguyên lão.

Tiểu Mặc len lén đánh giá lão nhân xa lạ này, trong lòng rất là tò mò.

Lão nhân rất nhanh liền phát hiện ra bé, hai mắt rõ ràng sáng ngời lên, tức giận lúc đầu liền tản đi chút ít.

“Ngươi đi ra cho ta! Ngươi chính là người lão già này mang đến? Làm sao nhỏ như vậy?”

Tiểu Mặc mấp máy cái miệng nhỏ nhắn, dũng cảm từ phía sau Trấn Hải nguyên lão đi ra, ngẩng đầu về phía người kia, nói: “Cháu chính là người mà lão tổ tông mang đến, tên là Long Mặc”

“Long Mặc? Thì ra là tiểu nhãi con của Long gia ta….” Nam tử cao thấp đánh giá một phen, quay đầu, hỏi Trấn Hải nguyên lão, “Lão già này, đây là chuyện gì xảy ra? Ngươi vô duyên vô cớ trở lại không nói, làm sao lại còn mang tới một tên nhãi con? Sẽ không phải là ngươi ở bên ngoài lấy vợ rồi sinh hạ thằng bé này đi?”

Trấn Hải nguyên lão hít thở không thông, thiếu chút nữa chết ngạt, ho khụ khụ không ngừng.

Thật vất vả hoãn khí, Trấn Hải nguyên lão không nhịn được mắng: “Trong đầu ngươi có chút điểm đứng đắn được không? Đều là người trên trăm tuổi rồi, còn không đứng đắn như vậy?”

Người trên trăm tuổi?

Tiểu Mặc ngạc nhiên gãi đầu, rất khó tin, thực sự nhìn không ra nha, bọn họ cư nhiên đều có niên kỉ trên trăm tuổi, bảo dưỡng thật là tốt a.

“Tiểu Mặc, lão tổ tông giới thiệu cho cháu một chút, vị này chính là Dương Minh tổ sư trông coi Suối Long Nhãn, là bằng hữu của lão tổ tông. Cháu không cần sợ ông ấy, ông ấy chẳng qua là giọng nói thô lỗ, diện mục đáng ghét, nhưng tâm địa cũng tốt lắm”

Nghe được Trấn Hải nguyên lão giới thiệu, Dương Minh tổ sư bất mãn trừng mắt. Tiểu Mặc nhìn ở trong mắt, không nhịn được che miệng nhỏ cười trộm.

“Tên tiểu tử này rút cuộc là lai lịch gì lại để ngươi coi trọng như thế?” Dương Minh tổ sư tò mò đánh giá Tiểu Mặc, khiêu mi nói.

Trấn Hải nguyên lão chần chờ nói: “Có thể có lai lịch gì? Đương nhiên là huyết mạch Long gia ta! Tiểu Mặc, để Dương Minh tổ sư nhìn bản lãnh của cháu một chút đi!”

“Bản lãnh gì?” Tiểu Mặc có chút mê mang.

“Để cho ông ấy xem một chút thiên phú luyện khí của cháu đi!” Trấn Hải nguyên lão nhắc nhở.

“Nha” Tiểu Mặc ứng thanh, lập tức lĩnh ngộ. Chỉ cần để cho Dương Minh tổ sư thấy thiên phú luyện khí của bé, sau đó để ông thích mình, như vậy Tiểu Bạch sẽ có thể tiếp tục ở lại Suối Long Nhãn tu luyện.

Ừm, không sai! Nhất định phải làm cho ông thích mình.

Nghĩ nghĩ, bé liền nghiêm túc móc móc nhẫn trữ vật trên tay mình, đem đạo cụ cần cho luyện khí toàn bộ lấy ra.

Lò luyện khí, vật liệu luyện khí, chuỷ thủ nhỏ của bé, …. Đầy đủ mọi thứ.

Không bao lâu, bé ở bên cạnh Suối Long Nhãn bày ra một mớ chuyên dùng cho luyện khí.

Trấn Hải nguyên lão râu mép run lên, thật ra ông chỉ muốn bé phát ra ngọn lửa màu tím, bởi vì chỉ bằng ngọn lửa màu tím cũng đủ để chứng minh thiên phú luyện khí của bé. Thử nghĩ, một đứa bé không quá sáu bảy tuổi, cũng đã có thiên phú của một luyện khí sư cấp bốn, thiên phú như vậy còn chưa đủ kinh người sao? Bất quá đứa nhỏ tựa hồ hiểu nhầm dụng ý của ông, đây là muốn biểu diễn trọn vẹn một quá trình luyện khí sao?

Ông không khỏi buồn cười, nhìn bộ dáng Tiểu Mặc nhất nhất nghiêm chỉnh, thật là càng xem càng thích.

Dương Minh tổ sư cũng ngạc nhiên, đứa nhỏ này thật đúng là thú vị, đây là muốn biểu diễn luyện khí cho ông nhìn sao? Trên người mang theo cũng không ít, đầy đủ mọi thứ.

Cũng được, dù sao trong lúc rảnh rỗi, xem một chút nó rút cuộc có bản lãnh gì, lại có thể được Trấn Hải nguyên lão dùng ánh mắt khác đối đãi.

Những cao thủ thủ vệ ở bốn phía Suối Long Nhãn, nghe tin liền rồi rít hành động, đến đây xem náo nhiệt.

Vốn là nhiệm vụ thủ vệ Suối Long Nhãn rất nhàm chán, trong ngày thường từ đầu đến cuối lúc nào cũng không có chuyện gì, hiện tại thật vất vả có náo nhiệt để xem, cả đám đều vây quanh tới đây, nhưng cũng không dám lại quá gần, sợ Dương Minh tổ sư mắng, mọi người đều xa xa ẩn núp nhìn.

Sau khi sắp xếp chuẩn bị mọi thứ xong, Tiểu Mặc nhìn Dương Minh tổ sư, nghiêm túc nói: “Bây giờ cháu sẽ luyện chế một bảo khí, coi như là lễ vật ra mắt tặng tổ sư gia, hy vọng tổ sư gia nhận lễ vật xong, có thể cho phép cháu cùng Tiểu Bạch đợi ở Suối Long Nhãn, không đuổi chúng cháu ra ngoài.”

Thanh âm non nớt truyền vào trong tai Dương Minh tổ sư, làm trong lòng ông lộ ra chút thương tiếc, lúc nói chuyện, cũng nhịn không được đè nhẹ thanh âm: “Khụ, vậy cháu bắt đầu luyện đi, chỉ cần cháu luyện ra thứ khiến lão phu vừa ý, lão phu coi như mở một mắt nhắm một mắt, cho các cháu ở lại Suối Long Nhãn”

Trên thực tế, trước lúc ông đến, cũng đã thăm dò qua từ các thủ vệ bên ngoài, biết được Trấn Hải nguyên lão vì để cho một tiểu thú sủng khôi phục thực lực, cho nên mới đến Suối Long Nhãn. Bằng vào giao tình của ông và Trấn Hải nguyên lão, ông đương nhiên sẽ không đem chuyện này chọc ngoáy ra, lại nói lão già kia chỉ mang tới một tiểu hài tử và một tiểu thú sủng, đối với Suối Long Nhãn căn bản không có lực uy hiếp gì, cho nên ông cũng sẽ không làm to chuyện.

Tiểu Mặc thấy ông đáp ứng, nhất thời nhoẻn miệng cười, như pháo hoa rực rỡ.

Bé lấy lại bình tĩnh, hai tay kề nhau, dùng sức xoa xoa.

Dương Minh tổ sư kinh ngạc, không hiểu bé đang làm cái gì, quay đầu nhìn về phía Trấn Hải nguyên lão, lại thấy lão cười đến rất là quỷ

dị, trong đó còn mang theo cảm xúc tự hào đắc ý, làm cho ông giống như hòa thượng sờ không thấy tóc *(lúng túng, bối rối)*, không hiểu rốt cuộc trong hồ lô của một già một trẻ này bán thứ gì.

Xuy!

Ngọn lửa màu tím đột nhiên phát ra!

Dương Minh tổ sư trợn to hai mắt, mãnh liệt nuốt một ngụm nước miếng, lắp bắp nói: “Này…..này….. nó.. nó…..”

“Không sai! Nhóc con năm nay mới sáu tuổi, nhưng đã có thực lực của luyện khí sư cấp bốn, như thế nào? Lợi hại không? Ha ha ha …” Trấn Hải nguyên lão đắc ý nở nụ cười, đây cũng chính là tiểu thiên tài luyện khí do ông phát hiện, tiểu thần đồng Long gia của bọn họ được ông phát hiện đầu tiên nha! Ông rất là đắc ý, so với bản thân trúng giải nhất còn đắc ý hơn.

“Ngươi lão già này! Phát hiện tiểu thiên tài như vậy, cũng không sớm mang đến cho ta nhìn một cái? Ha ha, tốt! lão phu càng ngày càng mong đợi, không biết nó có thể luyện khí đồ gì tốt đưa cho lão phu làm lễ ra mắt? ha ha…” Dương Minh tổ sư cũng đắc ý nở nụ cười.

Trấn Hải nguyên lão đột nhiên mặt trầm xuống, hơi có vẻ bất mãn cùng uỷ khuất: “Tiểu Mặc, lão tổ tông đối với cháu tốt như vậy, cũng chưa nhận được quà ra mắt của cháu đâu. Làm sao đến lượt lão già này, cháu lại có thể đưa hắn lễ ra mắt chứ? Lão tổ tông sẽ tức giận!”

Dương Minh tổ sư tâm tình tốt cười to: “ha ha, Tiểu Mặc đừng để ý đến hắn! Tổ sư gia có thể đối tốt với cháu hơn hắn!”

“Ngươi đi chết đi! Tiểu Mặc là của lão phu!”

“Ngươi mới đi chết đi! Tiểu Mặc bây giờ là của lão phu rồi!”

Hai vị tổ sư gia cư nhiên vì một đứa nhỏ, mà giống như một lão ngoan đồng tranh luận đứng lên.

Tiểu Mặc đáng yêu mở to hai mắt, trái phải nhìn hai người, nhịn không được lắc đầu. Tròng mắt bé vừa chuyển, bỗng nhiên có chủ ý toàn vẹn đôi đường, không để ý tới hai người đang tranh cãi ầm ĩ nữa, bé một mình hết sức chăm chủ luyện chế bảo khí.

Trấn Hải nguyên lão và Dương Minh tổ sư cãi nhau một lúc, bắt đầu nghiêm túc quan sát quá trình luyện khí, hai người một bên xem, một bên không nhịn được lắc đầu tán thưởng, bọn họ sống đến từng này tuổi, vẫn là lần đầu nhìn đến một tiểu thiên tài luyện khí có tiềm lực như vậy, nhìn thủ pháp khống chế lửa của bé, kĩ thuật luyện khí thuần thục, thật không phù hợp với tuổi của bé chút nào, quả thực làm người ta không cách nào tin được đây chính là chuyện một đứa nhỏ sáu tuổi có thể làm.

Những cao thủ chuung quanh hết thảy đều nín thở quan sát, chỉ cảm thấy trên người đứa nhỏ này có một loại ma lực đặc thù, làm cho một đám bọn hắn không kìm được bị mê hoặc. Bọn hắn nhìn mê mẩn, ngay cả mấy vị khách không mời mà tới Suối Long Nhãn, bọn hắn cũng không phát hiện.

Lối vào Suối Long Nhãn, có ba nam tử xa lạ đột nhiên đến, người dẫn đầu bề ngoài thoạt nhìn mới trên dưới ba mươi tuổi, một thân áo xanh phiêu dật, tướng mạo cực kì trẻ tuổi, áo choàng màu đen, tao nhã, song khi nhìn kĩ lại, lại có thể phát hiện ánh mắt hắn ẩn chứa chút gì không rõ, thâm thuý mà xa xôi, làm cho người ta không thể nào biết được hắn rút cuộc đã trải qua bao nhiêu năm tháng.

Trên người hắn lẳng đọng một loại hơi thở của bá chủ muôn đời, một

ánh mắt, một cái giơ tay nhấc chân, liền có thể tung hoành trong thiên hạ.

Đi theo bên cạnh hắn là hai người, trên người cũng có khí chất bất phàm tương tự, nhưng nếu cùng so sánh với hắn, đều ảm đạm thất sắc ít nhiều, không còn cảm giác tồn tại nữa.

“Các chủ, Dương Minh tổ sư và Trấn Hải tổ sư hai người rất kì lạ, cư nhiên tự mình mang ngoại nhân tiến vào Tiêu Dao các, bọn họ công khai làm trái các quy (*quy định của các*) như thế, thật sự là tội không thể tha, xin các chủ theo lẽ công bằng chấp pháp, hảo hảo trị tội hai người bọn họ!” Nam tử mày rậm bên trái nói, mặt hắn gầy nhọn, ánh sáng hai mắt thỉnh thoảng loé lên.

Nam tử bên phải nghe vậy, chậm rãi nói: “Các chủ, bất quá chỉ là một đứa nhỏ thôi, cần gì tính toán chi li? Hơn nữa Trấn Hải tổ sư vẫn ở tại Luyện khí minh, rất ít khi trở về Tiêu Dao các, lần này khó có cơ hội người trở lại, tất nhiên là có chuyện quan trọng. Chúng ta không bằng nghe một chút lý do của người, rồi hãy quyết định. Các chủ nghĩ thế nào?”

Các chủ nâng tay, ý bảo hai người chớ lên tiếng, đôi mắt thâm thuý trầm xa dừng ở thân hình nho nhỏ kia, mâu quang loé ra, hơi có chút hứng thú và hiếu kì.

Ba người không có tiếp tục tiến lên, mà dừng lại ở lối vào, xa xa nhìn vào trong.

Tiểu Mặc giơ cây búa nhỏ lên, một chút lại một chút, tập trung luyện khí, hoàn toàn không biết xung quanh bé rút cuộc có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn bé chăm chú.

Đinh đinh đinh….

Tiếng búa cuối cùng vừa dứt, Tiểu Mặc thở ra một hơi dài, giơ tay lau mồ hôi trên trán, chế phẩm bé luyện, coi như đã căn bản hình thành rồi, cũng chỉ còn phải xử lý phía sau một chút.

Dương Minh tổ sư và Trấn Hải nguyên lão hai người vội vàng bước đến quan sát, vừa nhìn, ánh mắt hai người đều đăm đăm, liên tục gật đầu tán thưởng.

“Đứa nhỏ này thực sự là rất thông minh! Cư nhiên có thể nghĩ đến tạo ra một đồ vật như vậy! Theo phán đoán của lão phu, cấp bậc bảo khí này tuyệt đối là thượng phẩm! Nếu có thể cung cấp cho nó một chút vật liệu luyện khí tốt hơn, nói không chừng có thể biến thành một tuyệt phẩm bảo khí, thật giỏi a!” Trấn Hải nguyên lão tán thưởng nói.

“Càng khó chính là, đứa nhỏ này rất có tâm, vì không để hai người chúng tranh nhau cùng thất vọng, liền nghĩ ra chế tạo một món đồ như vậy, cho hai người chúng ta đồng thời nhận lấy. Thật là một đứa nhỏ thông minh hoạt bát, làm người ta yêu mến a!” Dương Minh tổ sư tự đáy lòng vui mừng.

Những cao thủ vây xem ở xung quanh cũng không nhịn được nữa, rối rít đi lên quan sát, muốn biết bé rút cuộc chế tạo ra cái gì, lại có thể làm cho hai tổ sư gia đồng loạt khen ngợi.

Các chủ cùng hai vị nguyên lão bên cạnh cũng nhịn không được tò mò, cất bước đi tới bên suối Long Nhãn.

Tiểu Mặc rút cuộc luyện khí xong, lau mồ hôi, thời điểm nhìn bốn phía, mới phát hiện chung quanh xuất hiện nhiều đầu người như vậy. Miệng nhỏ khẽ nhếch, trong khoảng thời gian ngắn, bé có chút không biết phải làm sao.

Làm sao nhiều người như vậy?

Bé cũng chưa kịp chuẩn bị tinh thần a..

Trong đám người, bé chợt nhìn thấy một đôi mắt sáng suốt, nhất thời giật mình, bị khí độ của đối phương hấp dẫn.

Quyển 5 - Chương 15: Một đường hướng bắc, thẳng tiến Long gia!

“Các chủ?” Có người trong đám người phát hiện các chủ đến, tất cả mọi người cũng phát giác ra, rối rít hướng các chủ nghênh đón, không khí trong nháy mắt trở nên nghiêm trang.

“Các chủ, lão nhân gia ngày sao lại tới đây?” Trấn Hải nguyên lão ban đầu kinh ngạc, sau rất nhanh khôi phục tinh thần, bình tĩnh chống đỡ.

Dương Minh tổ sư cũng cả kinh, sau đó trấn định lại, nhợt nhạt gật đầu cung kính nói: “Bái kiến các chủ”

Thân phận hai người Trấn Hải nguyên lão và Dương Minh tổ sư cùng người khác không giống nhau, tự nhiên cũng không có giống người khác làm lễ chào đón như vậy.

Tiểu Mặc nhìn mọi người hai bên một chút, nghe được Trấn Hải nguyên lão gọi đối phương là lão nhân gia, trong lòng bé âm thầm ngạc nhiên, tuổi Trấn Hải nguyên lão thoạt nhìn lớn hơn đối phương nhiều lắm, nhưng vì cái gì lại gọi người ta là lão nhân gia đây? Chẳng lẽ vị Các chủ này là lão nhân gia trên trăm tuổi, chỉ là bởi vì được bảo dưỡng tốt, cho nên mới thoạt nhìn trẻ như vậy?

Các chủ tuỳ ý khoát tay áo, cũng không nhìn bất kì kẻ nào, hai mắt ông chuyên chú nhìn Tiểu Mặc, từng bước tiến tới gần bé. Kèm theo bước chân của ông, áo bào màu xanh nhẹ nhàng đong đưa, tóc đen

không gió mà bay, khí chất văn hoa.

Tiểu Mặc nhìn ông, chỉ cảm thấy một trận gió mát thổi vào mặt, rồi lại mang theo áp lực nặng nề nào đó, khiến cho bé ngẩng đầu nhìn cũng trở nên khó khăn.

“Tiểu Mặc, còn không mau bái kiến Các chủ? Ông ấy chính là chủ nhân của Tiêu Dao các, cũng là chủ tể của tất cả chưởng quản Tiêu Dao các, là lão tổ tông của Long gia ta, bối phận so với lão tổ tông của ta còn lớn hơn đấy” Trấn Hải nguyên lão thấy Tiểu Mặc còn đang sững sờ, lo lắng bé vô tình đắc tội Các chủ, liền một bên nhắc nhở.

Tiểu Mặc kịp phản ứng lại, cung kính ôm quyền, khả ái hướng các chủ cúi chào hơn chín mươi độ, đồng âm mềm mại nói: “Tiểu Mặc bái kiến lão lão tổ tông!”

“Phụt!” Dương Minh tổ sư miệng thẳng tâm mau, nhịn không kịp, liền cười xì ra tiếng.

Lão lão tổ tông? Còn không phải là lão lão tổ tông sao? Người so với lão tổ tông của Trấn Hải nguyên lão còn lão tổ tông hơn, thì đúng gọi là lão lão tổ tông rồi, cũng mệt đứa nhỏ này nghĩ ra.

Trấn Hải nguyên lão nghẹn đỏ mặt, buồn cười lại không dám cười ra. Những cao thủ chung quanh, vẻ mặt cũng không kém hắn nhiều lắm.

Các chủ thật giống như cái gì cũng chưa từng nghe, mặt không đổi sắc, bình tĩnh như cũ, trên dung nhan tuấn dật không giận mà uy, nhưng cũng không phải là không dễ khiến người ta thân cận. Ông đứng cách Tiểu Mặc không tới một bước, cúi đầu đánh giá Tiểu Mặc, thanh âm thuần hậu có chút đặc biệt nói: “Ngươi tên là Tiểu Mặc? Là con cháu Long gia?”

Tiểu Mặc thấy mọi người đang cười, còn tưởng mình nói sai cái gì, nhưng khi nhìn bộ dáng các chủ tựa hồ không có tức giận, bé cũng yên lòng, gật gật đầu nói: “Đúng vậy! Cháu là con cháu Long gia!”

Bé hiện đang ở Tiêu Dao các của Long gia, đương nhiên là thừa nhận, bằng không sợ là bé và Tiểu Bạch sẽ bị tống cổ khỏi Tiêu Dao các đi? Nếu không phải vì Tiểu Bạch, bé mới không thèm hiếm lạ gì cái gọi là con cháu Long gia kia đâu..

Các chủ âm thầm gật đầu, sau đó rời tầm mắt, ánh mắt rơi trên bảo khí Tiểu Mặc vừa luyện chế xong. Ánh mắt ông khẽ sáng lên, con ngươi như sao, chiếu đến một bàn cờ hình vuông, chỉ lớn bằng bàn tay, ở bên cạnh bàn cờ, là quân cờ hình tròn hai màu trắng đen, mỗi một viên đều được mài vừa đúng, cả tác phẩm thoạt nhìn tinh xảo mê người, làm cho người ta yêu thích không muốn buông tay.

Ngón tay thon dài của các chủ cầm lên một quân màu đen, cân nhắc hỏi: “Ngươi vì sao lại nghĩ đến luyện chế một bảo khí như vậy?”

Tiểu Mặc quay đầu, nhìn hai người Trấn Hải nguyên lão và Dương Minh tổ sư một chút, thật tình trả lời: “Bởi vì hai vị lão tổ tông đối với Tiểu Mặc rất tốt, hơn nữa hai ông đều là bạn tốt, Tiểu Mặc muốn tặng hai ông vật ra mắt, lại không thể thiên vị, cho nên đã nghĩ luyện chế bàn cờ và quân cờ cho hai ông, lúc hai ông rảnh rỗi nhàm chán, có thể cùng nhau đánh cờ mua vui”

Trấn Hải nguyên lão và Dương Minh tổ sư nhất thời nước mắt loé loé, rất là cảm động, không nhịn được hướng Tiểu Mặc gật đầu khen ngợi, ý tứ kia tựa như nói bọn họ thực thích lễ vật này.

Các chủ sóng mắt khẽ lay động, lại hỏi: “Nhưng bàn cờ này nhỏ như thế, hạ cờ xuống không phải rất vất vả?”

Trấn Hải nguyên lão và Dương Minh tổ sư vừa nghe liền không vui, trong lòng thầm nói Các chủ ngươi không phải cho là chúng ta thật muốn lấy bàn cờ này ra chơi đi? Tâm ý tiểu hài tử là trọng yếu có được không? Không nên tuỳ tiện đả kích lòng tự tin của Tiểu Mặc đáng yêu của bọn hắn, ngươi cái tên xấu xa này!

Tiểu Mặc cũng không nhanh không chậm bước qua, tay nhỏ bé cầm bàn cờ lên, làm mẫu nói: “Mọi người đừng nhìn bàn cờ này bề ngoài nhỏ, thật ra nó có thể tuỳ ý thay đổi. Mọi người xem! Nơi này và nơi này có trang bị hai cơ quan, cơ quan bên trái là dùng để tăng chiều dài bề ngang, cơ quan phía dưới là dùng để tăng chiều dài bề dọc… như thế, có thể theo mọi người muốn, điều chỉnh bàn cờ lớn nhỏ. Quân cờ cũng đồng dạng như vậy, bên trên mỗi viên đều có trang bị cơ quan đơn giản, có thể biến to nhỏ theo ý muốn….”

Nhìn Tiểu Mặc đích thân biểu diễn, bàn cờ và quân cờ nho nhỏ liền biến thành bàn cờ và quân cờ cỡ bình thường, chung quanh một mảnh thở dài, không phải ngạc nhiên vì bàn cờ và quân cờ này, mà là tán thưởng sức sáng tạo và lối suy nghĩ mới mẻ của bé. Ai có thể nghĩ đến, chỉ một cái bàn cờ quân cờ, lại có thể đa dạng và biến hoá nhiều như thế?

Đáy mắt sâu rộng như biển của các chủ lần thứ hai nổi lên gợn sóng, ông lại hỏi: “Thời gian ngắn ngủi như vậy, ngươi làm sao có thể luyện chế ra nhiều con cờ lớn nhỏ giống nhau, hơn nữa từng cái còn cài đặt cơ quan như thế? Ta vừa thấy ngươi dùng một cái khuôn trước, sau đó dùng khuôn khắc một loạt hình dạng giống nhau, phương pháp như vậy là ai dạy ngươi?”

“Ừm…. có một nửa là học từ sư phụ cháu, có một nửa là tự cháu nghĩ ra. Sư phụ nói, một luyện khí sư vĩ đại, quan trọng nhất chính là có được suy nghĩ sáng tạo, phải có ý tưởng của riêng mình, không thể nhất nhất bắt chước tác phẩm đã có của tiền nhân, nếu không chỉ

có thể trở thành nô lệ của luyện khí, vĩnh viễn cũng không thể trở thành một luyện khí đại sư”

Tiểu Mặc nói một mạch như bình thường, lại làm cho mỗi người ở đây lâm vào trầm tư thật sâu, đúng vậy, trên đời này phần lớn mọi người đều đi con đường của người đi trước, có một số người thậm chí mới đi nửa đường đã quay lại rồi, có rất ít người đi lối khác, đi con đường của mình. Bởi vì đi con đường của mình quá mệt mỏi quá gian khổ, thậm chí có khi bị lạc hướng, đối với mình tự sinh nghi ngờ, nhưng chỉ có người ý chí kiên định, không ngừng cố gắng đi tiếp, mới có thể chân chính thành công, chân chính mở ra một con đường mới cho chính mình.

Mọi người trong lúc hoảng hốt, tựa hồ cũng có chút lĩnh ngộ nho nhỏ.

Các chủ ngưng mắt nhìn thật sâu thân thể nho nhỏ trước mắt, trong đôi mắt loé ra hào quang chói sáng, đứa nhỏ này chẳng những có thiên phú luyện khí thiên tài, hơn nữa lĩnh ngộ cực cao, rất rõ lí lẽ, Long gia có được một nhân vật tài giỏi xuất sắc như vậy, thật là may mắn!

Vì sao ông từ trước tới giờ cũng chưa từng nghe nói ở Long gia có một tiểu thần đồng thiên tài như vậy?

Xem ra ông thực sự cần phải hiểu rõ nhiều hơn tình huống hiện tại của ngoại tông Long gia rồi, một nhân tài như Tiểu Mặc, nếu để mai một, vậy thì thật là bi ai cho Long gia.

“Tiểu Mặc, cháu biết luyện chế bàn cờ, vậy thì nhất định cũng biết đánh cờ. Tiếp lão lão tổ tông một ván, thế nào?” Khoé môi các chủ khẽ nhếch, lộ ra ý cười ôn hoà.

Trán Hải nguyên lão và Dương Minh tổ sư ngạc nhiên không thôi, Các chủ trước giờ luôn uy nghiêm lại nở nụ cười với một tiểu hài tử, này thực là mặt trời mọc đằng tây đi, hai người đều cảm thấy vui mừng cho Tiểu Mặc, điều này nói rõ các chủ thưởng thức Tiểu Mặc, Tiểu Mặc chiếm được nhận định của ông rồi.

Hai người hướng Tiểu Mặc dùng sức gật đầu, nếu các chủ đã yêu cầu, Tiểu Mặc, cháu cần phải hảo hảo mà phát huy a, không nên làm mất mặt hai lão tổ tông ta!

Tiểu Mặc thấy hai người dùng sức gật đầu với bé, lại nhìn các chủ đã tự mình đi tới bàn đá dưới tàng cây ngồi xuống, đợi bé, hiện tại bé tựa hồ cũng không còn lựa chọn nào khác rồi, chỉ có thể kiên trì đi tới.

Hai gã nam tử phía sau các chủ, thuỷ chung đứng ở hai bên, một người sắc mặt âm lãnh, bản mặt thối thối, một người cười híp mắt, có chút hiền hoà. Hai người bọn họ đều nhìn Tiểu Mặc đang bò lên ghế đá, nửa ngồi xổm, chuẩn bị chơi cờ, tạo cho Tiểu Mặc chút áp lực không lớn không nhỏ.

Tiểu Mặc chép miệng, không biết mình rút cuộc nơi nào đắc tội với vị đại thúc bên trái kia, hắn thật giống như mới vừa bắt đầu liền đã lộ ra vẻ mặt bất thiện với bé, y như bé thiếu nợ hắn nhiều lắm vậy.

Bất quá, Tiểu Mặc ta cũng là người đã ngó qua nhiều nơi máu mặt, cái gì Tụ Bảo Đường, ta náo qua, cái quỷ Cốc U Lâm gì, ta xông qua, cái gì Thánh Cung, ta đi dạo qua, cái gì địa cung, ta ở qua, còn có cái gì Tam Đại Thánh Địa, Thiên Long học viện … ta đều đi qua, cũng không có chuyện gì lớn nha, hết thảy cũng là chuyện nhỏ!

Tiểu Mặc trong lòng thông suốt, cho nên thời điểm đối mặt với các chủ, đứng đầu vạn cổ như vậy, cũng không có cái gì áp lực, bình

thường mà chống đỡ. Chỉ bằng điểm này, khiến cho rất nhiều cao thủ ở đây cảm thấy không bằng… bọn họ trăm triệu lần cũng không dám ngồi cùng bàn với các chủ, đối mặt đánh cờ, cũng chỉ tiểu hài tử nghé con không sợ cọp mới dám vuốt râu hùm.

Các chủ âm thầm quan sát nhất cử nhất động của Tiểu Mặc, cất tiếng nói: “Cháu chơi quân đen trước, ta chấp cháu mười quân”

Các vị cao thủ nhất tề lắc đầu, ai chẳng biết kì nghệ của Các chủ? Cho dù cho bé mười quân, cũng nhất định thắng, có ai có thể thắng cờ được dưới tay Các chủ đâu?

Trấn Hải nguyên lão cùng Dương Minh tổ sư đồng loạt hướng Tiểu Mặc nháy mắt ra hiệu, Tiểu Mặc, ngươi nhất định phải nỗ lực tranh tài a, tuy rằng không trông cậy ngươi thắng được, nhưng phải cầm cự càng lâu càng tốt, đừng làm hai lão tổ tông mất mặt.

Tiểu Mặc không có tiếp nhận được ánh mắt hai người, chu cái miệng nhỏ nhắn, tỏ vẻ thực bất mãn: “Cháu không cần! Nếu là đánh cờ, thì phải công bằng! Người nếu cho cháu mười quân, như vậy cho dù cháu thắng cũng vẫn là thua, này đối với cháu không công bằng!”

“Lớn mật! Ngươi dám phản đối quyết định của Các chủ?” Đại thúc bên trái đột nhiên hướng bé lạnh giọng quát lớn, hai mắt nghiêm trừng.

Tiểu Mặc không sợ hắn, hai mắt dũng cảm nhìn lại nói: “Quân tử xem cờ không được nói! Cháu là đang cùng lão lão tổ tông chơi cờ, người bên cạnh, mời không cần xen vào!”

“Ngươi tiểu tử thúi này, còn dám mạnh miệng?” Tả hộ pháp nhất thời nổi giận, làm bộ tiến lên muốn tát bé một cái, chỉ một tiểu tử thúi chưa dứt sữa, lại làm các chủ cùng đám người ngu dốt kia thưởng

thức, hắn mới không hiếm lạ đâu. Thay vì bồi dưỡng một tiểu tử thúi chưa dứt sữa, chẳng thà trực tiếp bồi dưỡng một cao thủ đã có thành tựu còn nhanh hơn.

Các chủ nhẹ giơ tay trái lên, một làn gió vô danh nổi dậy, ngăn bước chân tả hộ pháp kia tiến tới, ông khẽ mở môi, cùng Tiểu Mặc nói: "Cũng được, nếu cháu muốn công bằng, vậy chúng ta liền công bằng mà chơi. Cháu đi trước đi!"

Tiểu Mặc hướng phía tả hộ pháp lè lè lưỡi, làm mặt quỷ, bé coi như đã ngộ ra, lão lão tổ tông mới là người lợi hại nhất trong này, ông chỉ hơi hơi hạ thủ đã có thể trấn trụ được "đại thúc" ghê tởm kia rồi, chỉ cần bé có thể khiến lão lão tổ tông thích, được ông che chở, như vậy bé và Tiểu Bạch ở Tiêu Dao các có thể đi ngang rồi!

Trong lòng bé nho nhỏ vui mừng, xem ra bé phải thật sự nỗ lực cùng các chủ chơi cờ mới được, làm cho ông nhận thức được thiên phú và tài trí của mình nhiều hơn, như thế mới có thể làm cho các chủ càng thêm thích mình!

Ừ, vì Tiểu Bạch, bé liều mạng!

Chân mày nho nhỏ nhíu lại, Tiểu Mặc tập trung tinh thần, tay nhỏ bé cầm một quân đen, bắt đầu đặt quân cờ đầu tiên lên trên bàn cờ.

Trấn Hải nguyên lão và Dương Minh tổ sư giờ phút này tâm tình so với bé càng khẩn trương hơn, bọn họ phảng phất như đem Tiểu Mặc thành người đại diện của mình, giống như cùng Các chủ chơi cờ không phải Tiểu Mặc, mà chính là bọn họ, trong lòng thật khẩn trương a.

Còn lại các cao thủ sợ hãi uy nghiêm của các chủ, chỉ dám xa xa nhìn, cũng không chớp mắt, sợ bỏ lỡ một màn đặc sắc.

Hiện trường duy chỉ có tả hộ pháp mặt âm trầm, tâm tình kém nhất, cũng không… coi trọng Tiểu Mặc nhất. Con ngươi âm trầm không ngừng đảo quanh trên người Tiểu Mặc, âm thầm tìm kiếm trong trí nhớ, đứa nhỏ này hẳn là cốt nhục nhất mạch thuộc về ngoại tông Long gia kia, phụ thân của nó là ai, tổ phụ là ai, rốt cục cùng nhất mạch của nó cách rất xa rất xa….

Tiểu Mặc hết sức chăm chú ứng phó, không có thời gian đi để ý ánh mắt bất thiện đang để ý đến bé.

Quân đen, quân trắng, quân đen, quân trắng…

Tốc độ đánh cờ của hai người cũng không chậm, suy nghĩ nhanh nhẹn, phản ứng nhanh chóng, mới chỉ trong chốc lát, mỗi người cũng đã đặt xuống bàn cờ hơn hai mươi quân.

Trấn Hải nguyên lão cùng Dương Minh tổ sư âm thầm thay Tiểu Mặc đổ mồ hôi, trong lòng tự nhủ Tiểu Mặc cháu hạ cờ có phải quá nhanh hay không? Phải biết kì nghệ của các chủ cũng không phải hạng xoàng, tuỳ tuỳ tiện tiện liền cho người sập bẫy, rồi đợi ngươi tự nhảy vào trong rồi, cháu cần phải nhìn kĩ rõ ràng, nghĩ thông suốt rồi mới hạ a, ngàn vạn lần không cần ngây ngốc tự chui đầu vào rọ.

Đầu nhỏ của Tiểu Mặc giờ phút này cũng là vận chuyển ở tốc độ cao, bằng vào sau vô số ván cờ đầy chông gai của bé và Phong gia gia, tài đánh cờ của bé cũng không phải hạng xoàng, ánh mắt vừa to vừa sáng chợt loé loé, các loại tính toán lướt qua như phù quang lược ảnh.

Người bố trí bẫy ta, ta cũng bố trí bẫy người!

Người dẫn ta vào bẫy, ta tương kế tựu kế, sau đó tịch thu đường lui

của người, phản mời người nhập bẫy!

Hắc, lão lão tổ tông hư!

Muốn dương đông kích tây? Ta cho người một chiêu rút củi dưới đáy nồi!

Uy uy lão lão tổ tông, lòng dạ người cũng quá hiểm độc đi? Cư nhiên chỗ này còn một chiêu chờ ta?

Làm sao bây giờ đây a?

Lại sau một phiên công thủ lẫn nhau, khoé miệng Tiểu Mặc cắn cắn quân cờ màu đen, trầm tư suy nghĩ.

Quả nhiên gừng càng già càng cay a!

Các chủ toàn bộ quá trình đều chú ý tới phản ứng của đối phương, từng ánh mắt, từng mâu quang, còn có từng cái cau mày, cái miệng vểnh lên mờ ám, ông đều thu vào mắt, bên ngoài làm bộ như bất động thanh sắc, kì thực đáy lòng đã sớm cười bò ra.

Đứa nhỏ này kì nghệ xác thực là khó lường, từ khi mỗi bên hạ xuống hai mươi quân, ông đã hoàn toàn biết được. Cũng là từ lúc đó, hai người bắt đầu lập bẫy rồi phản hại lẫn nhau, kịch chiến đến bây giờ, quân cờ trắng đen đã đầy kín hai phần ba bàn cờ.

Mặc dù chỉ là cùng một hài tử chơi cờ, cơn nghiện cờ ông nhiều năm chưa từng đụng tới cũng bị bé kích thích rồi, càng chơi càng nghiền, đã thật lâu không có thoải mái như vậy.

Nếu không phải đứa nhỏ này không hiểu được giấu diếm cảm xúc nội tâm, lúc nào cũng để cho ông nhìn thấu tâm tư, thì một cao thủ

chơi cờ như ông đây thiếu chút nữa cũng sẽ bại trong tay một tiểu hài tử… mặc dù cái này cũng không có gì lớn lao, chẳng qua là lan truyền ra ngoài, tổn hại một chút mặt mũi các chủ ông thôi!

Bây giờ nhìn đối phương lâm vào trầm tư suy nghĩ, môi ông không dễ nhận ra khẽ giương lên, u quang sâu trong đáy mắt đi động.

Trấn Hải nguyên lão và Dương Minh tổ sư hai người ánh mắt vẫn hướng tới bàn cờ mà không ngừng đảo qua lại, hiện tại rút cuộc thấy hai người kia chơi cờ chậm đi, động tác hai người thống nhất nâng tay, xoa xoa hai mắt mình, thật mệt mỏi a, bọn họ vẫn là lần đầu tiên nhìn đến có người chơi cờ tốc độ nhanh như vậy.

Lại vừa nhìn, đã thấy một bàn cờ, cư nhiên đã hạ đầy hai phần ba vị trí, khó lường a!

Hai người âm thầm hướng Tiểu Mặc dựng thẳng ngón tay cái, có thể dưới tay Các chủ chống đỡ lâu như vậy, cũng đã xem như thắng lợi. Bọn họ đã thực vừa lòng, đủ để kiêu ngạo, không cầu thêm gì nữa.

Những cao thủ còn lại cũng thấy một trận hoa mắt, đều do tinh thần quá mức khẩn trương rồi, thấy Tiểu Mặc có thể cùng Các chủ so chiêu lâu như vậy, trong đáy lòng bọn họ hết thảy đều hướng về phía Tiểu Mặc, ai bảo Các chủ trong cảm nhận của bọn họ cao như vậy, xa không thể với như vậy đây? Tiểu Mặc thì chân thật hơn nhiều, cũng đáng yêu, người gặp người thích, bọn họ trong lòng lần lượt nghĩ, nhưng nếu nói Tiểu Mặc có thể đấu cùng Các chủ … đây không phải đại biểu là bọn họ cũng có người có cơ hội có thể chiến thắng người đánh không thể thắng Các chủ sao?

Đây là tiếng lòng quần chúng a!

Hữu hộ pháp thuỷ chung cười híp mắt, âm thầm gật đầu, tả hộ pháp

thì không, đôi con ngươi âm trầm không nhịn được co rút lớn hơn, vừa không thể ngờ, vừa tức giận, hắn không nghĩ tới một đứa bé chưa dứt sữa lại có khả năng lớn như vậy, có thể dưới tay các chủ hạ nhiều quân cờ như thế, đến bây giờ mới lâm vào cục diện bế tắc. Hắn nhất định phải tra ra tiểu tử thúi này là ai, nếu nhất mạch cùng hắn có quan hệ thì thôi, nếu không…. hắn đường đường là một tả hộ pháp của Tiêu Dao các, há lại có thể để nó tuỳ ý đắc tội?

Tiểu Mặc nhìn chăm chăm bàn cờ, trái lo phải nghĩ một phen, cái miệng nhỏ nhắn nhấp mấy cái, thả con cờ trong tay ra, nói: “Lão lão tổ tông, cháu nhận thua!”

Các chủ nhợt nhạt cười một tiếng, đứng lên nói: “Tuổi của cháu còn nhỏ, có thể có được kì nghệ như thế, đã rất hiếm rồi!”

“Tuy rằng hôm nay cháu chịu thua, nhưng cũng không có nghĩa là vĩnh viễn thua, sớm muộn gì cháu cũng sẽ thắng người!” Tiểu Mặc không chịu thua nói.

“Lớn mật! Cái gì ngươi ngươi ngươi*! Các chủ là người ngươi có thể tuỳ tiện gọi thế sao?” Tả hộ pháp không nhịn được liền quát lớn.

**: nguyên văn Tiểu Mặc xưng hô là 我 (ngã, đọc là* wǒ*) – 你 (nhĩ, đọc là* nǐ*) nghĩa là “ta – ngươi”, ta chuyển thành “cháu – người” cho phù hợp với văn hóa.*

Lúc này, Trấn Hải nguyên lão cùng Dương Minh tổ sư nhìn không được nữa rồi, rối rít mở miệng.

“Tả hộ pháp, Tiểu Mặc bất quá chỉ là một đứa nhỏ, đồng ngôn vô kỵ, ngươi cùng một hài tử so đo, chả nhẽ tâm trí của ngươi cùng nó giống nhau?”

“Đúng vậy! Các chủ cũng không nói gì, chỉ có ngươi ở một bên nói ba đạo bốn, ngươi có mệt hay không? Chẳng lẽ nơi này tất cả mọi người chúng ta đều đối với các chủ bất kính, chỉ có một mình ngươi một mực cung kính?”

“Các ngươi….” Tả hộ pháp rất là tức giận, hai tay áo nhất thời phất ra hai cỗ gió, bất ngờ cổ động. Uy nghiêm của hắn, há lại có thể khiêu khích?

“Đủ rồi! Đừng cãi nữa! Bổn các chủ còn chưa tới tình cảnh mắt mù tai điếc!” Các chủ một cái ánh mắt quét qua, không giận mà uy, lần nữa ngăn trở tả hộ pháp phát uy.

Tả hộ pháp tiếp thu ánh mắt của ông, vôi vàng thu liễm khí tức. Khí tức của hắn bực nào cường đại, tuỳ tiện chưởng một chưởng, là có thể đem đối phương chụp chết mấy trăm lần. Đáng tiếc, có các chủ ngăn cản, hắn cũng không có biện pháp.

Tiểu Mặc cảm thấy tả hộ pháp truyền tới ánh mắt uy hiếp, trong lòng âm thầm thanh tỉnh, người này thoạt nhìn rất xấu, tựa hồ sẽ gây bất lợi cho bé, mọi người ở đây xem chừng cũng chỉ có lão lão tổ tông mới có thể trấn trụ được hắn. Xem ra bé mấy ngày tới phải chặt chẽ theo sát lão lão tổ tông mới được, để ông bảo vệ, nếu không, tính mạng của bé và Tiểu Bạch rất có thể để tại nơi này.

“Lão lão tổ tông, kì nghệ của ngài cao siêu như thế, Tiểu Mặc rất bội phục! Tiểu Mặc có thể hay không ở bên cạnh ngài, cùng ngài học kì nghệ?” Tiểu Mặc ngoan ngoãn chạy tới bên người các chủ, kéo kéo ống tay áo của ông, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú động lòng người, bày ra khuôn mặt tươi cười ngọt chết người không đền mạng.

Các chủ bị khuôn mặt tươi cười của bé làm cho hoảng thần, ánh mắt mơ hồ một cái, nhất thời hiểu ra. Ông nâng tay, nhéo nhéo khuôn

mặt phấn nộn nhỏ nhắn, buồn cười, hay cho một tiểu quỷ, vừa thông minh vừa trí tuệ, nếu hảo hảo dạy dỗ một phen, thành tựu say này nhất định không thể lường được.

“được rồi! Từ ngày hôm nay trở đi, cháu liền đi theo bên người ta đi!”

Một câu của các chủ, làm cho mọi người ở đây kinh hãi rồi.

Các chủ cư nhiên đồng ý? Này đại biểu cho cái gì?

Các chủ cho tới bây giờ cũng không thu đồ đệ, năm trước cho dù có cao thủ ngoại tông được tiến cử vào Tiêu Dao các để tiến hành dạy dỗ, cũng đều là do các tổ sư cùng các nguyên lão khác ra mặt dạy dỗ, các chủ chưa từng nhúng tay. Không nghĩ tới lần này Các chủ lại phá lệ, vì một hài tử chưa dứt sữa phá lệ rồi, điều này làm cho bọn họ không cách nào không kinh ngạc, không rung động.

“Các chủ! Xin ngài nghĩ lại a! Đứa nhỏ này thân thế đến nay còn chưa điều tra rõ ràng, vạn nhất nó không phải là huyết mạch Long gia, vậy nó….” Tả hộ pháp nóng lòng muốn ngăn cản quyết định của Các chủ, ai ngờ lại bị một cái mắt lệ của Các chủ quét đến.

“Tả hộ pháp, ba ngày sau chính là đại hội tỷ võ gia tộc của ngoại tông, ngươi liền chịu trách nhiệm chọn lựa nhân tài cho Tiêu Dao các đi”

Tả hộ pháp hơi sững sờ, chợt hiểu được, các chủ đây là có ý muốn hắn đi, làm cho hắn rời khỏi Tiêu Dao các đi. Cũng được, lần này đi ngoại tông chọn lựa nhân tài gia tộc trước, vốn là hắn nhìn trúng một khối thịt béo, cho dù các chủ không phái hắn đi, hắn cũng sẽ chủ động xin lệnh rời đi. Hiểu ra lần này chọn lựa ra ba nhân tài đứng đầu, tương lai vô cùng có khả năng trở thành người thừa kế chức vị gia chủ ngoại tông, chỉ cần hắn chọn ra người biết điều nghe lệnh,

vậy cũng chẳng khác nào đem cả ngoại tông nắm giữ ở trong tay hắn.

Nghĩ như thế, tâm tình hắn nhất thời tốt lên nhiều, khom người cúi đầu đáp: “Dạ, các chủ! Thuộc hạ nhất định đem việc này làm thoả đáng!”

Hắn vừa nói xong, Hữu hộ pháp cũng đứng dậy theo, nói: “Các chủ, chuyện chọn lựa nhân tài, không phải chuyện đùa. Thuộc hạ cũng nguyện ý đi, chọn lựa ra nhân tài chân chính cho Long gia”

Tả hộ pháp nghe vậy, sắc mặt nhất thời trầm xuống, cái lão gia hoả này lại cũng muốn sáp một chân?

Các chủ cân nhắc, gật đầu nói: “Được! hai người các ngươi liền thương nghị quyết định, tất yếu phải chọn ra được nhân tài chân chính cho Long gia, chớ để ta thất vọng!”

“Dạ, các chủ! Thuộc hạ nhất định sẽ không làm nhục sứ mạng!” Tả hộ pháp cùng hữu hộ pháp đồng loạt đáp.

Tiểu Mặc con ngươi dao động, thỉnh thoảng lướt qua hướng Long Nhãn tuyền, thỉnh thoảng lướt qua Các chủ. Thật tốt quá! Hiện tại người xấu đi rồi, bé và Tiểu Bạch được an toàn, chờ thực lực Tiểu Bạch khôi phục, bé có thể mang Tiểu Bạch cùng nhau rời Tiêu Dao các, đi tìm phụ thân và mẫu thân.

Thân thể be bé, mắt nhỏ cong cong, tâm tình hết sức vui vẻ.

Dạt trên nước sông, con thuyền từ từ mà đi, bờ sông phía trước rốt cuộc càng ngày càng gần.

“Mau nhìn! Phía trước chính là thành Bàn Long!” Long Thiên Thần

cao giọng hoan hô, đối với cổ thành vừa quen thuộc vừa xa lạ này, sâu trong nội tâm hắn có chút rung động khó hiểu.

“Không hổ là thành lớn a!” Bạch Sở Mục thực hợp thời mà phối hợp với hắn một câu, trong mắt loé ra ánh sáng ngạc nhiên, đối với thành Bàn Long tràn ngập vẻ hiếu kì.

“Tôn chủ, chúng ta ở trong thành nghỉ tạm một chút, hay là trực tiếp tới thẳng Long gia?” Vân hộ pháp tiến lên hỏi.

Long Thiên Tuyệt nhìn về phía bờ sông xa xa, suy tư, không trả lời ngay.

Thường bá tiến lên nói: “Thiếu chủ, Long gia cách nơi này hơn một ngày đường, chi bằng chúng ta ở trong thành nghỉ ngơi một lát trước, đợi nghỉ ngơi cùng hồi phục xong, ngày mai lại đi Long gia cũng không muộn”

Long Thiên Tuyệt vẫn như trước không nói, không biết suy nghĩ điều gì.

Vân Khê trái phải nhìn về phía xa, tò mò hỏi: “Thường bá, thành Bàn Long tổng cộng có bao nhiêu toà thành trì tạo thành? Long gia ở vị trí nào? Vì sao đi tới Long gia lại còn mất tới một ngày hành trình, xa như vậy?”

Thường bá khom người trả lời: “Hồi bẩm phu nhân, Thành Bàn Long tổng cộng có ba mươi mốt toà thành trì, toàn bộ đều thuộc phạm vi sở hữu dưới quyền Long gia, mà đại bản doanh của Long gia cũng là xây ở phía bắc ba mươi mốt toà thành trì, từ bờ sông đi tới, dọc thì phải đi ngang qua năm toà thành trì mới có thể đến”

“Lại cách năm toà thành trì?” Vân Khê âm thầm nhíu mi, nàng hiện tại

biết Thiên Tuyệt lo lắng cái gì, đoàn người bọn họ một khi đến Thành Bàn Long, nhất cử nhất động tất nhiên sẽ rơi vào lòng bàn tay người có tâm. Từ nơi này đi tới đại bản doanh Long gia, thì phải đi qua năm toà thành trì, đối phương sớm có được tin tức, tất nhiên sẽ có chuẩn bị, bọn họ muốn làm sao qua được năm toà thành trì, so với muốn qua năm ải, chém lục tướng cũng không kém nhiều lắm.

“Thiên Tuyệt, chàng có tính toán gì không?” Nàng hỏi.

Bờ sông càng ngày càng gần, ánh mắt đẹp của Long Thiên Tuyệt dần dần giãn ra, giống như bức tranh thuỷ mặc nét bút lưu loát liền mạch, hắn giương môi nói: “Không có, chúng ta hiện tại liền đi thẳng tới Long gia, giết từng người bọn hắn trở tay không kịp!”

Hai mắt hắn sáng lên, rạng rỡ sinh huy, một câu châm lên lửa giận trong lòng mọi người ở đây.

Đúng vậy, nếu đến đây, liền không cần cố kỵ cái gì.

Giết! Một đường hướng bắc, giết tới Long gia!

Quyển 5 - Chương 16: Lập tức giết! Tạo uy nghiêm!

Thành Bạch Bích, chính là toà thành trì đầu tiên đi thông tới Long gia, cách bờ sông không đến nửa canh giờ lộ trình.

Đoàn người Vân Khê ở chợ phiên bên bờ sông thuê hai chiếc xe ngựa, cùng một vài con ngựa, rồi chậm rãi xuất phát tới Thành Bạch Bích.

Nhóm nữ tử chia ra ngồi trên xe ngựa, hơn mười cao thủ Long gia cùng tứ đại hộ pháp người thì điều khiển xe ngựa, người thì cưỡi ngựa, đi ở chung quanh xe, một nhóm ba mươi mấy người, thanh thế lớn, phách lối đi tới thành trì phía trước.

Tới cửa thành, xe ngựa bị ngăn lại, mười mấy tên cao thủ thủ thành cầm kiếm tiến lên, bao vây đoàn người.

Người cầm đầu vóc người cao gầy, lăn tăn cười lạnh, tiến lên nói: “Các ngươi thật to gan, cư nhiên không coi ai ra gì xông vào thành như thế? Hừ, không ngại nói cho các ngươi, Nhị gia sớm đã đoán được các ngươi sẽ đến, sáng sớm liền phái chúng ta thủ tại chỗ này, chờ đã lâu rồi. Ta khuyên các ngươi vẫn là nhanh sớm bỏ vũ khí đầu hàng đi, tránh làm khổ da thịt”

Một chiếc xe ngựa đi đằng trước nhấc lên một góc màn xe, lộ ra gương mặt tuấn mỹ như thiên thần, không giận mà uy.

Trong đám người, Long Khải Phong cất bước tới, đầu tiên là hướng Long Thiên Tuyệt cung kính cúi đầu, sau khi nhận được ánh mắt cho

phép của hắn, mới tiến lên giao thiệp với đối phương: “Tống Cần, ngươi chẳng qua chỉ là một người thủ thành nho nhỏ, cũng dám cản đường Tuyệt thiếu gia? Ta cho ngươi một cơ hội buông vũ khí đầu hàng, chỉ cần các ngươi nguyện ý bỏ thành đầu hàng, quy hàng Tuyệt thiếu gia, ta liền tha cho ngươi một mạng!”

Xoát!

Trường kiếm trong tay hắn đột nhiên vút ra khỏi vỏ, hàn quang loé ra, thực lực Huyền Tôn thất phẩm lập tức toát ra không ngần ngại.

Hắn vốn là cao thủ Long gia, lại thường xuyên đi theo bên người Long Thiên Hồn, ra vào thường xuyên, nên cũng có chút tiếng tăm.

Tống Cần cùng những cao thủ thủ thành khác nhìn thấy hắn đột nhiên lộ diện xuất thủ, không khỏi sinh ra sợ hãi, nói cho cùng trong số những người bọn họ, Huyền giai cao nhất cũng chỉ là Huyền Tôn tam tứ phẩm, đối phó với một số tiểu nhân là dư giả, nhưng nếu chống lại cao thủ như Long Khải Phong, bọn họ liền khiếp đảm.

“Long Khải Phong….Long hộ vệ? Ngươi không phải là hộ vệ bên người Hồn thiếu gia sao? Khi nào thì lại ở cùng một chỗ với dã chủng bị Long gia trục xuất rồi?”

Bởi vì lúc ấy sau khi Long Thiên Tuyệt giết Long Thiên Hồn, cũng thu phục luôn thuộc hạ của y, những cao thủ còn lại không phục, đều chết dưới kiếm của hắn, cho nên Long gia đến nay vẫn chưa nhận được tin Long Thiên Hồn bị giết, cũng khó trách khi bọn họ nhìn thấy Long Khải Phong đột nhiên đầu phục Long Thiên Tuyệt, lại kinh ngạc như vậy.

“To gan!” Long Khải Phong lớn tiếng quát, kiếm phong vừa chuyển, mũi nhọn lạnh lẽo liền bắn ra tứ phía: “Tuyệt thiếu gia là người mà

ngươi có thể tuỳ ý nói chửi sao? Xem ra ngươi là hồ đồ mất khôn, vậy thì để cho kiếm của ta tới thu thập ngươi đi!”

Những cao thủ còn lại của Long gia cũng đều tụ lại bên người hắn, rút kiếm công tới.

“Long Khải Phong, ngươi mới to gan! Ngươi dám phản bội Hồn thiếu gia, cũng chính là phản bội Nhị gia, ngươi có biết hiện tại Long gia ai mới chân chính là người cầm quyền không? Đó là Nhị gia! Ngươi phản bội Nhị gia, có biết kết cục như thế nào đi?” Tống Cần thấy phe mình nhiều người, mà trong xe ngựa đối phương lại có cả nữ nhân, thực lực tự nhiên là không thể so sánh với bọn họ, nghĩ vậy, dũng khí cũng liền lớn hơn.

“Ầm ĩ muốn chết! Nhị gia chó má gì chứ? Ngươi trước hết vẫn là nên nghĩ xem, kết cục đắc tội bản phu nhân, sẽ là như thế nào đi!” Trong xe ngựa, truyền ra một giọng nói lãnh liệt của nữ nhân.

Tiếng nói chưa dứt, rèm xe ngựa lay động, trước mắt Tống Cần nhoáng một cái, xuất hiện một đạo ánh sáng trắng, sau đó chỉ nghe một trận thanh âm bốp bốp bốp, hai gò má của hắn bị tát đến đau rát, đầu lắc lư kịch liệt, hai mắt toát ra vô số ngôi sao.

“Nghe cho kĩ! Để cho ta nghe được một câu nói vũ nhục phu quân ta lần nữa…đây chính là kết cục!” Vân Khê hung hăng giáng một cái tát cuối cùng vào thẳng mặt Tống Cần, đưa cả người hắn đánh bay vào không trung, máu tươi, răng rụng tung toé trên đất.

Tống Cần thống khổ kêu thảm, trên gương mặt đầy dấu tay, sưng đến người quen hắn cũng không nhận ra được. Đang muốn giãy dụa đứng dậy, Vân Khê vung một cước, ngoan độc đá vào trên người hắn.

Các cao thủ thủ thành thấy thế, vội vã muốn ra tay, nhưng động tác đám người Long Khải Phong so với bọn hắn nhanh hơn, bọn hắn vừa động, đám người Long Khải Phong đã động trước.

“Tuyệt thiếu gia, phu nhân, các người đi trước! Nơi này giao cho chúng thuộc hạ thu thập!” Long Khải Phong hướng chỗ Vân Khê liếc mắt một cái, trường kiếm theo sau vù vù, sắc bén đâm ra, vì đoàn người Vân Khê mở đường. Bảy tám gã cao thủ Long gia phối hợp với hắn, giết một đường máu, dọn sạch chướng ngại.

Vân Khê thong thả bước đi, từ trong đám người đang kịch chiến tao nhã đi qua, váy dài tuyết trắng, không nhiễm bụi trần.

Có mấy tên cao thủ muốn cầm kiếm tiến lên, song nhớ tới thân thủ của nàng vừa rồi, mọi người hai chân bắt đầu run run, do dự không dám bước tới.

Trong mắt Vân Khê thoáng hiện lên vẻ lãnh khốc tử thần, mắt lạnh quét ngang qua, vài tên cao thủ giật mình một cái, đều lui về phía sau hai bên, làm sao còn dám tiến lên công kích nàng?

Vân Khê khinh thường cười nhẹ một tiếng, một lần nữa vào trong xe ngựa. Nếu không phải tên Tống Cần kia miệng phun ác ngôn, nhục nhã Thiên Tuyệt, làm cho nàng không thể tha thứ, bằng không nàng còn không thiết cùng mấy tên cao thủ cấp thấp hơn đối chiến, đây rõ ràng là lãng phí thời gian cùng tinh lực của nàng.

Long Thiên Tuyệt đưa tay, đem nàng kéo vào trong xe.

“Không chịu quy hàng, hết thảy giết hết, không thành tâm quy hàng, cũng giết hết!” Long Thiên Tuyệt bỏ lại một câu lãnh khốc, một lần nữa buông màn xe, xe ngựa từ từ đi, vững bước đi trước đao quang kiếm ảnh, một chút cũng không hề trở ngại.

Bọn họ còn có con đường xa hơn phải đi, không nên lãnh phí quá nhiều thời gian lúc này.

Tống Cần bị Vân Khê đánh cho sống dở chết dở, mơ hồ nhìn phương hướng xe ngựa chạy tới, hắn nhất thời trong lòng nóng như lửa đốt: “Đuổi theo! Mau đuổi theo cho ta! Không được để cho bọn họ vào thành!” Hắn tuân lệnh Nhị gia, thề thủ hộ tốt cửa thành, tuyệt đối không để cho đám người Long Thiên Tuyệt vào thành, nhưng ai ngờ thực lực của đối phương cường đại như thế, bọn họ căn bản không chịu nổi một kích, không cách nào ngăn trở.

Cao thủ thấy thế, lập tức muốn đuổi theo, lúc này, trường kiếm của Long Khải Phong ép tới, khiến cho bọn hắn phải nhanh rút lui. Trơ mắt nhìn hai chiếc xe ngựa không coi ai ra gì đi vào cửa thành, bọn họ vừa vội vừa giận, thế nhưng lại bất lực.

Long Khải Phong dẫn theo hơn mười vị cao thủ Long gia ở lại giữ ở Thành Bạch Bích, cùng đám cao thủ Tống Cần kịch chiến, mà nhóm Long Thiên Tuyệt thì tiếp tục chạy tới toà thành trì tiếp theo.

Giờ khắc này, bọn họ cũng không có đường lui, chỉ có thể quyết chí tiến lên, tận lực tranh thủ lúc đối phương còn chưa chuẩn bị tốt, đánh thẳng đến hoàng long *(đánh tận vào hanh ổ của địch, khiến cho chúng bất ngờ, trở tay không kịp)*

Đại khái đi vào chừng hai canh giờ, lúc này đã giữa trưa, phía trước cách đó không xa có một toà thành trì nguy nga lộng lẫy, chỉ thấy trên cửa thành treo một bảng hiệu, đề ba chữ to cứng cáp hữu lực, Thành Xích Diễm!

“Mọi người cẩn thận một chút! Tình huống có chút đáng nghi!” Vân hộ pháp giục ngựa đi lên đằng trước, phất tay ý bảo đội ngũ dừng lại.

Cửa thành Thành Xích Diễm cao gần mấy trượng, so với cửa thành Bạch Bích, tựa hồ lớn hơn rất nhiều, ngửa đầu nhìn lên, là ánh nắng chói mắt, nhìn không rõ lắm quang cảnh trên tường thành.

Nhìn thẳng chỗ cửa thành đóng chặt, ngoài cửa thành không một bóng người.

Bầu không khí như vậy, thực sự có chút không thích hợp.

Vén rèm, Long Thiên Tuyệt từ trên xe ngựa đi xuống, đưa mắt quan sát bốn phía tường thành cùng cửa thành, lỗ tai không dễ nhận ra hơi giật giật.

Hừ, thì ra là có mai phục.

Trên tường thành, có ít nhất hơn trăm người, cho dù bọn hắn cố ý đè thấp hơi thở, người bình thường không có khả năng phát hiện ra, nhưng hắn lại có thể phát hiện rõ ràng.

“Lũ chuột nhắt vô danh, hết thảy ra đây cho ta!”

Long Thiên Tuyệt cả người chấn động, hai tay áo lay động, y bào phần phật. Hai tay hắn vận khí lên, chậm rãi đưa tới đỉnh đầu, trong lòng bàn tay có một luồng khí vô tận xoay tròn. Chỉ nghe hắn quát khẽ một tiếng, lực lượng mãnh liệt trong song chưởng rời đi, hắn thi triển ra sức mạnh cuồng bạo, hướng về phía thành lâu phía trước mãnh liệt oanh kích.

Trong nháy mắt.

Trời đất, một mảnh xám xịt.

Mặt trời chói chang bị tro xám che đậy, trận gió điên cuồng gào thét, nhấc lên một cơn lốc trên cổng thành.

“A” “A” “A” “A”….

Trên tường thành, liên tiếp từng tiếng kêu thảm thiết lần lượt phát ra, ngay sau đó là từng bóng đen một từ trên cổng thành rơi xuống, phần lớn những người sau khi rơi xuống đều co quắp mấy cái rồi trực tiếp tắc thở mà chết.

Cơn lốc qua đi, các cao thủ từ trên tường thành rơi xuống chết cư nhiên có tới hơn ba mươi người, còn những cao thủ may mắn còn lại ở trên tường thành một đám sợ tới mức tè ra quần, chặt chẽ bám lấy tất cả những thứ gì có thể vịn bám được trên đó, không người nào dám thăm dò nhìn xung quanh, giống như phía dưới tường thành có yêu quái quân lâm.

“Còn không mau mau mở cửa thành ra?” Long Thiên Tuyệt thanh âm xuyên thấu đến trên cổng thành, các cao thủ nhất tề chấn động, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, bị làm cho sợ đến mức cả người run như cầy sấy.

Nơi khúc ngoặt, có hai người bước nhanh đi lên tường thành, một người trong đó mặt âm trầm, ầm ầm sát khí, chính là kẻ lúc trước cùng Long Thiên Tuyệt đối chiến rồi chật vật thoát đi, Long Tam trưởng lão. Lão cùng với người bên cạnh luôn thuỷ chung đứng cách nhau khoảng nửa bước, lộ ra rõ rệt chênh lệch thân phận hai người.

Trận cuồng phong mãnh liệt vừa rồi kinh động tới hai người, nên mới vội vã đi tới tường thành coi.

“Chết tiệt! bọn họ làm sao tới nhanh như vậy?” Long Tam trưởng lão trong miệng âm thầm rủa, có chút không dám tin, lão cho là ít nhất

bọn họ cũng bị trì hoãn một hai ngày mới tới, như vậy lão có thể bố trí nhân thủ tốt hơn đối phó bọn họ. Bất quá may là, lão đã sớm dẫn đầu thông báo cho các cao thủ thủ thành của các thành trì, để có đề phòng, khiến cho bọn họ không cách nào thuận lợi thông qua thành trì, thẳng đi Long gia. Như thế, lão liền có nhiều thời gian và cơ hội hơn để an bài.

“Ngươi xác định hắn thực sự là Long Thiên Tuyệt? Nhi tử của đại ca ta?” Người đi phía trước Long Tam trưởng lão, chính là Lục gia của Long gia, con trai thứ sáu của gia chủ đương thời. Hắn đi đến cạnh trường thành, nhìn xuống phía xa dưới cổng thành, liếc mắt liền thấy được Long Thiên Tuyệt đứng sừng sững ở trước xe ngựa.

Dưới ánh mặt trời màu vàng, hắn áo bào phần phật, tóc đen bay múa, như thiên thần giáng thế uy vũ mà đứng.

Nam tử như vậy, làm cho trong lòng hắn khẽ run lên.

Đây không phải là phong thái đại ca năm đó sao?

Chẳng lẽ hắn thực sự là con trai ruột của đại ca, mà không phải là dã chủng như lời người ngoài đồn đại, nói hắn là nghiệt tử mà đại tẩu cùng ngoại nhân tư thông sinh ra?

Lục gia trong lòng khẽ dao động, chỉ trách Long Thiên Tuyệt giờ phút này cùng đại ca trong ấn tượng của hắn rất giống nhau, phong thái như vậy, oai hùng như vậy, như thế nào có thể là giả đây?

Long Thiên Tuyệt đã nhận ra có ánh mắt nhìn lén, hắn đưa mắt nhìn về phía phương hướng kia, bốn mắt nhìn nhau, liền cùng ngẩn ra.

Lục gia là bởi vì ánh mắt Long Thiên Tuyệt đột nhiên hướng lại mà ngẩn người, còn Long Thiên Tuyệt lại là bởi vì thấy được Lục gia,

hơn nữa nhận ra thân phận đối phương mà ngẩn người.

Long Thiên Tuyệt không có nghĩ đến, lại ở chỗ này nhìn thấy được Lục thúc. Trong ấn tượng của hắn, Lục thúc là một người không có chủ kiến nhất, hắn và Đại gia, Nhị gia đều không phải là cùng một mẫu thân sinh ra, mẹ của hắn ở Long gia thân phận cực kì hèn mọn, cho nên sau khi Lục thúc ra đời, bởi vì liên quan tới mẫu thân hắn, mà hắn ở Long gia cũng không được trọng dụng.

Song, hắn cũng phải vì mình tìm kiếm con đường sống, vì thế hắn mượn sức huynh đệ của mình, hướng bọn họ giao hảo. Đáng tiếc bản thân Đại gia cực kì cao ngạo tự phụ, không dễ làm cho người ta thân cận, càng thêm khinh thường loại người không có chủ kiến như hắn, từng có lần giáp mặt mắng hắn, hắn ghen ghét trong lòng, vì thế đầu nhập vào Nhị gia, Nhị gia cũng là một người cực kì thủ đoạn tính toán, phàm là người có chút giá trị lợi dụng trong mắt hắn, hắn cũng sẽ cố gắng lôi kéo, vì thế hai người ăn nhịp với nhau, thân càng thêm thân.

Theo một ý nghĩ nào đó mà nói, Lục thúc cũng có thể xem như người bên phe Nhị thúc, bởi vì hắn cho tới bây giờ đều luôn nghe lệnh Nhị thúc.

Long Thiên Tuyệt hơi hơi híp mắt, chuyện cũ vốn bị chôn sâu lần thứ hai lại khơi dậy trong lòng.

“Ngươi dâm phụ này! Ngươi không thấy có lỗi với đại ca sao? Ngươi cư nhiên thừa dịp đại ca bế quan nỗ lực tu luyện, cùng người tư thông, ngươi thật sự không biết xấu hổ!”

“Đại ca, loại nữ nhân này ngươi còn che chở làm gì? Nhiều năm như vậy, ngươi vẫn dốc lòng vào võ học, một lần bế quan là mấy tháng, thậm chí là một năm. Nàng sau lưng ngươi, còn không biết đã làm

qua bao nhiêu việc dơ bẩn! Còn có nam nhân này, hắn thường xuyên ra vào phòng đại tẩu, thường xuyên cùng đại tẩu kết giao, đây là chuyện cả Long gia đều biết, ngươi nếu không tin, có thể cứ việc hỏi. Ẩn tính ngày, nhiều năm như thế, thời gian đại tẩu ở cùng hắn, so với thời gian ở cùng đại ca còn dài hơn"

"Đại ca, ngươi có từng nghĩ tới, Thiên Thần vì sao thiên phú bình thường như thế? Nói không chừng hắn căn bản không phải cốt nhục của ngươi, không phải huyết mạch của Long gia chúng ta, mà là nghiệt tử mà đại tẩu sau khi tư thông cùng nam nhân này rồi sinh ra!"

"Đại ca, ngươi không thể lại để bọn họ che mờ mắt! Tự tay giết nữ nhân này đi!"

"….."

Từng câu từng chữ chửi rủa kia, đến nay vẫn luôn xoay quanh bên tai hắn, Long Thiên Tuyệt ngẩng đầu dừng ở Lục gia đang đứng trên tường thành, một cỗ lửa giận từ trong lồng ngực đột nhiên phun trào.

Đều nói trên đời này đáng sợ nhất chính là tin đồn, một người nói, có lẽ không tin, nhưng là mười người, trăm người nói như vậy, cho dù là đồn, đến cuối cùng cũng biết thành sự thật việc thật.

Hắn thống hận kẻ đuổi giết huynh đệ hắn, bởi vì bọn họ lòng dạ độc ác, muốn đuổi tận giết tuyệt, nhưng mà hắn cũng thống hận người truyền ra lời đồn, dùng ngôn ngữ công kích chửi bới mẫu thân hắn, cũng là bởi vì tin đồn này, cùng với mấy chục, mấy trăm người chứng minh một mực chắc chắn, nên mẫu thân hắn mới có oan không thể tố.

Cho nên, trong số kẻ thù của hắn, y cũng coi là một người.

Ánh mắt của hắn chợt trở nên sắt bén, giống như hai mặt trời chói mắt, phát ra ánh sáng nóng rực, thẳng tắp ép đến người trên tường thành.

Lục gia Long gia nhận được ánh mắt căm thù của hắn, trong lòng đột nhiên run lên, từ lòng bàn chân bắt đầu sinh ra lạnh lẽo.

Long tam trưởng lão từ đầu tới cuối không có lộ diện thăm dò, lão hạ giọng, ở bên tai Lục gia nói: “Lục gia, hắn chính là Long Thiên Tuyệt, dã chủng bị trục xuất khỏi Long gia năm đó! Hắn hôm nay thế nhưng không hề tầm thường, ngươi cũng nhìn thấy thực lực của hắn rồi đó, nếu để cho hắn phát hiện ngươi, hắn nhất định sẽ nhớ lại ngày đó Lục gia ngươi đối đãi mẹ hắn như thế nào, khiến cho mẹ hắn…”

Lục gia quay đầu, quăng cho lão một cái mắt lạnh, cái gì gọi là nếu như để hắn phát hiện? Hắn hiện tại đã phát hiện y rồi!

Long Tam trưởng lão trong lòng cười lạnh một tiếng, bất vi sở động, tiếp tục nói: “Long Thiên Tuyệt này cực kì mang thù, hắn nhất định sẽ tìm Lục gia ngươi báo thù. So với việc ngồi chờ chết, chờ bị giết tới cửa, Lục gia ngươi không bằng tiên hạ thủ vi cường, giết hắn rồi, mới có thể an hưởng thái bình”

“Này còn cần ngươi nói sao?” Lục gia cười lạnh với hắn một tiếng, nhíu mi suy tư xem phải đối phó với người phía dưới thế nào.

“Lục gia, ta biết ngươi nuôi hai con hùng sư, dũng mãnh vô cùng, vì sao không thả bọn chúng ra, đối phó với Long Thiên Tuyệt?” Long tam trưởng lão đề nghị.

Lục gia híp híp mắt, có chút đắc ý nói: “Không sai! Ta có hai hùng sư, đều là thú sủng cao cấp, nếu không phải ta tinh thông thuật thuần thú, thì cũng không có cách nào thu phục chúng, bọn chúng nếu ra

tay, thì mấy cao thủ Huyền Tôn đỉnh cũng chưaa hẳn địch nổi”

“Đó là đương nhiên! Bàn về thuật thuần thú, trong Long gia không ai bằng Lục gia” Long tam trưởng lão khép hờ mắt, mâu quang khó bề nhìn ra, tính toán liên tục.

Lục gia ngẩng cao đầu, từ trong ngực móc ra một bảo vật, dạng hồ lô, hắn mở nắp hồ lô, hướng phía nó mặc niệm mấy câu. Chỉ thấy một đạo ngân quang từ miệng hồ lô bắn ra tán loạn, trên bầu trời bỗng dưng xuất hiện một con sư tử đầu bạc, ngẩng đầu thét dài, kinh thiên động địa. Nó nhào mạnh một cái, liền lao xuống tường thành, gương nanh múa vuốt, hung hăng.

Những cao thủ trên tường thành thấy Lục gia thả Ngân sư ra, tiếng thét rung trời, mọi người nhất thời khôi phục tinh thần, đồng loạt thò đầu tới chỗ tường thành, nhìn xuống xung quanh.

Long Thiên Tuyệt đón gió mà đứng, ngẩng đầu chống lại hai mắt như chiêng đồng của Ngân sư, hắn đứng sừng sững bất động, mắt lệ so với nó còn hung hãn hơn trừng lại nó.

Thời gian đột nhiên ngưng lại.

Ánh mắt một người một sư ngay giữa không trung lần lượt thay đổi, sát khí tứ phía.

Vân Khê ngồi trong xe ngựa, lò đầu nhìn quanh, thấy một màn như vậy, tâm cũng khẩn trương theo. Mặc dù nàng tin tưởng thực lực của Thiên Tuyệt, nhưng vẫn không nhịn được đổ mồ hôi thay hắn.

“Đại ca!” Long Thiên Thần ngồi trên lựng ngựa, tay phải nắm chặt gây cương, hai mắt khẩn trương nhìnn Ngân sư kia hướng đại ca lao tới, tim của hắn nhảy lên tận cổ họng.

Đám người tứ đại hộ pháp cũng nhất tề nắm chặt kiếm trong tay, một khi tôn chủ không địch lại, bọn họ sẽ lập tức động thủ hỗ trợ, cho dù không thể giúp gì lớn, ít nhất cũng có thể giúp tôn chủ ngăn cản thế công của Ngân sư một chút..

Trên tường thành, sĩ khí của Lục gia cùng đám cao thủ thoáng cái đã theo thế công hung mãnh của Ngân sư mà tăng lên rồi, hai mắt toả sáng.

Đang lúc Ngân sư sắp đụng ngã Long Thiên Tuyệt, thân ảnh Long Thiên Tuyệt liền động, ai cũng không nhìn rõ hắn động như thế nào, chỉ cảm thấy thân ảnh màu đen kia chợt loé, rồi biến mất ngay tại chỗ.

Ngân sư vồ hụt rơi xuống đất.

Ngay sau đó, thân ảnh màu đen lần nữa thoáng hiện, hắn giơ cao trường kiếm trong tay, toát lên kiếm quang lăng hàn, chợt xuất hiện ở phía trên Ngân sư.

Ba!

Trường kiếm vạch lên hàn quang màu hồng, chém nghiêng xuống, đem cái đầu lớn của Ngân sư trực tiếp chặt xuống.

Máu văng khắp nơi.

Giết ngay lập tức! Liền giết thống khoái ngay lập tức!

Ngân sư cuối cùng một tiếng cũng không kịp kêu rên, đã mất mạng dưới thanh trường kiếm.

“Hay! Giết thật hay!” Long Thiên Thần kích động hô lớn, một lòng khẩn trương cũng đi theo trôi dạt đi rồi. Đại ca chính là đại ca, ở trong lòng hắn, vĩnh viễn luôn là tự tin vô địch!

Ngược lại với tâm tình của hắn, những cao thủ trên tường thành thấy một màn như vậy, hai chân mọi người lần nữa nhũn hết xuống. Người này thực sự là người sao? Lại có thể một kiếm chém chết Ngân sư, bất quá chỉ trong nháy mắt, cái này cũng không khỏi quá cường hãn di?

“Ngân…ngân sư, ngân sư của ta….” Lục gia giận đến môi run lên, hai hùng sư này tương đương với hai cánh tay của hắn, hiện tại Long Thiên Tuyệt giết một hùng sư, cũng giống như chém đứt một cánh tay hắn, đau như cắt này, làm sao có thể chịu?

Long tam trưởng lão núp ở phía sau hắn, chỉ hơi lộ ra nửa đầu nhìn quanh, trong lòng khiếp sợ, lúc trước ở Luyện khí minh, lão chưa từng thấy Long Thiên Tuyệt chân chính xuất thủ, cho nên đối với thực lực của hắn cũng không biết rõ, chỉ biết hắn có thần thú thủ hộ bên người. Hiện nay, tận mắt chứng kiến thân thủ của hắn, trong lòng âm thầm kinh ngạc.

Quả nhiên là nuôi hổ gây hoạ a, năm đó không có đem con tiểu lão hổ này trừ đi, bây giờ tiểu lão hổ đã biến thành mãnh thú so với hổ vương còn hung mãnh hơn, hắn hiện tại đã trở về, trở về báo thù.

Tim lão bắt đầu khẽ run rẩy.

“Lục gia, ngươi không phải là còn không con hùng sư sao? Mời vừa rồi chẳng qua là hắn may mắn, lần này, hắn chưa chắc có thể tránh được” Lão xúi giục nói.

Lục gia cân nhắc, lắc đầu nói: “Không được! Ta đã mất đi một Ngân

sư, không thể mất đi một con nữa. người này đã thành thế, ta không đối phó được hắn, vẫn là lưu lại hắn, để Nhị ca đến đối phó đi.” Lục gia cũng không ngu, biết tự lượng sức mình, xoay người rời thành.

Long tam trưởng lão mâu quang đột nhiên chìm xuống, đưa tay đoạt lấy hồ lô trong tay hắn, không để ý hắn ngăn cản, thẳng đem Ngân sư từ trong hồ lô phóng ra ngoài

“Đi đi! Đi báo thù cho đồng bạn của ngươi đi!”

“Ngao—“ Ánh bạc lần nữa thoáng hiện, một con Ngân sư khác xuất hiện trong không trung, lại là một con giống y đúc con vừa rồi. Động vật trong đó cũng có cảm ứng, Ngân sư cảm giác được đồng bạn mình là chết dưới tay mặc y nam tử này, hai mắt nó đốt lửa giận, mở ra cái miệng to như chậu máu, muốn đem đối phương một ngụm nuốt vào.

“Ngươi….Ngươi đang làm cái gì? Ngươi muốn hại chết thú sủng của ta sao?” Lục gia chính mắt thấy Ngân sư phẫn nộ lao xuống, trong lòng lo lắng, đồng thời cũng tức giận Long tam trưởng lão tự mình chủ trương.

Long tam trưởng lão cũng không cho là vậy, trong lòng lão còn có ý định khác.

Những cao thủ trên tường thành rụt đầu lại, âm thầm nhìn trộm bên dưới, chỉ thấy Ngân sư kia thân thể to lớn đáp xuống, đem thân ảnh mặc y nam tử toàn bộ che kín, từ góc độ của bọn hắn, thật giống như mặc y nam tử đã bị Ngân sư một ngụm nuốt vào, bọn họ không khỏi nín thở, đợi kết quả cuối cùng.

Lần này, Long Thiên Tuyệt vẫn nguy nga bất động như cũ.

Vào lúc Ngân sư sắp đưa một ngụm nuốt, ở phía sau hắn, đột nhiên phóng ra một con quái vật lớn, nhìn kỹ, là một con kỳ lân một sừng màu xanh, nó điên cuồng gào thét một tiếng, làm cả tường thành như bị sấm đánh chấn động.

Kỳ Lân thần thú từ phía sau Long Thiên Tuyệt nhảy lên, đến một độ cao, há mồm, cắn vào gáy Ngân sư, đem nó nhẹ nhàng ngậm lấy rời khỏi trước người chủ nhân.

“Ngao—-ngao—-“ Ngân sư đau đến ngửa đầu thét dài, thanh âm rên rỉ, nện vào lòng người.

“Kỳ…Kỳ lân?!” Những cao thủ trên tường thành chợt thấy một con Kỳ Lân xuất hiện, mọi người bị làm cho sợ tới hai chân run rẩy, muốn chạy cũng không có cách nào chạy.

“Cái gì? Kỳ Lân thần thú?” Lục gia nhận ra trên người Kỳ Lân thần thú phóng ra thần uy, toàn thân đều run rẩy, cơ hồ quên mất, “cánh tay phải” của mình còn đang bị ngậm trong miệng Kỳ Lân thần thú.

Lúc này, dưới tường thành Long Thiên Tuyệt mở miệng nói: “Lục thúc, đây chính là lễ vật ra mắt ngươi hoan nghênh tiểu chất *(cháu)* trở về sao?”

Lục gia chấn định lại, ổn định suy nghĩ của mình, hắn cất bước tiến lên, ở một chỗ vị trí tương đối cao, cúi người xuống, hướng về phía người ở dưới nói: “Ai là … lục thúc của ngươi? Ngươi đã sớm bị trục xuất khỏi Long gia, không còn là con cháu Long gia ta, ngươi bây giờ có mặt mũi gì trở lại Bàn Long Thành? Ta khuyên ngươi nên thức thời, vẫn là mau mau chịu trói đầu hàng, để ta đem ngươi giải tới trước mặt gia chủ, có lẽ còn có thể thay ngươi hướng gia chủ cầu tình, để được chết thống khoái một chút!”

“Thì ra là ta nhận lầm rồi, ta vốn tưởng ngươi là Lục thúc của ta, xem ở phân thượng cốt nhục tình thân, hạ thủ thế này, có lẽ sẽ lưu tình một chút với ngươi. Ngươi đã không phải Lục thúc của ta, như vậy ta cũng không cần phải hạ thủ lưu tình với ngươi nữa!” Long Thiên Tuyệt khoé môi hơi động, cười lạnh một tiếng, đột nhiên nhẹ nhàng tung người phi lên.

Một đạo ánh xanh nhẵn bóng phóng tới dưới thân hắn, Long Thiên Tuyệt vững vàng đứng trên lưng Kỳ Lân thần thú, giờ phút này cuồng phong gào thét, thổi bay áo bào và tóc của hắn, cả người uy phong lẫm lẫm, như thần chết xuất hiện.

Lại nhìn Ngân sư kia, sớm đã bị Kỳ Lân thần thú cắn đứt cổ, đi đời nhà ma.

Một người một thần thú, nhẹ nhàng đứng giữa không trung, làn gió vô danh điên cuồng thổi quét, uy hiếp tứ phương.

Lục gia trong lòng run lên, nghe được lời đối phương nói, hắn nhất thời ảo não không thôi. Nhìn ý tứ hắn, hẳn là không phải về tìm hắn báo thù, không được, hắn phải nhanh rời khỏi chỗ này, đi tìm cường viện *(cứu binh cường hãn)*

“Tam trưởng lão…” Lục gia quay đầu, muốn để Tam trưởng lão trước thay hắn ngăn cản một trận, hắn trở về tìm Nhị ca cầu cứu. Ai ngờ hắn vừa quay đầu lại, liền phát hiện không thấy Tam trưởng lão đâu, hắn nhất thời hiểu ra, lão già này thấy tình thế không ổn, cư nhiên tự mình chạy trốn rồi.

“Đáng chết!” Lục gia hận đến nghiến răng nghiến lợi, cái lão già kia, thời khắc nguy nan, lại bỏ chạy? Tốt lắm, ngươi chờ đó cho ta!

“Người đâu, cùng ta giết hắn!” Hắn rút ra bảo kiếm, vung kiếm hô to.

Những cao thủ trên tường thành làm gì còn người nào nguyện ý theo cùng hắn? Cũng không biết là ai tiên phong, chạy khỏi tường thành, những cao thủ còn lại cũng lập tức giải tán chạy theo. Không bao lâu sau, trên tường thành chỉ còn không tới mười người, nguyện ý đi theo Lục gia ngăn địch.

Bộ ngực Lục gia hung hăng phập phồng, hắn trăm triệu lần không ngờ a, nhưng người này cư nhiên không đáng tin như vậy.

“Thôi, các ngươi cũng đi đi” Lục gia mất lòng tin, cũng không còn tâm trí ngăn địch nữa, vì để cho những người này tránh khỏi vận xấu bị giết, hắn quyết định thả bọn họ đi.

“Lục gia, chúng ta nguyện theo ngài cùng nhau cản địch! Không màng sinh tử!” Mọi người cùng kêu lên nói.

Lục gia trợn mắt sáng ngời, rất là cảm động, đem tất cả mọi người ở đây nhất nhất nhìn kĩ một lượt, quay đầu nhìn phía Long Thiên Tuyệt nói: “Ngươi muốn giết ta, báo thù cho mẹ, ta không có gì để nói. Bất quá những người này đều là dũng sĩ trung thành, ta hy vọng ngươi bỏ qua cho bọn họ, ta nguyện ý khoanh tay chịu trói, không phản kháng nữa!”

“Lục gia, trăm triệu lần không thể a!” Mọi người cùng kêu lên khuyên nhủ.

Long Thiên Tuyệt khẽ híp mắt, nhìn chằm chằm hắn hồi lâu, nói: “Ta chỉ hỏi ngươi một câu, chuyện năm đó, ngươi có hiểu rõ hay không? Ngươi có căn cứ xác thực gì có thể chứng minh mẹ ta trong sạch hay không?”

Lục gia trầm xuống, lắc đầu nói: “Thiên Tuyệt, Lục thúc biết ngươi vô

tội bị liên luỵ, ngươi lúc ấy chỉ là một hài tử, người lớn phạm lỗi, không nên liên luỵ đến người vô tội. Bất quá việc mẹ ngươi tư thông với người ta, đích xác là thật, đây là chuyện thật không thể chối cãi được, cho dù ngươi không muốn tin, không muốn thừa nhận, cũng không có biện pháp. Rất nhiều người đều tận mắt chứng kiến, chẳng lẽ tận mắt nhìn thấy, còn có thể giả sao? Lục thúc cũng rất đau lòng, mẹ ngươi lúc trước là nữ tử thiện lương vô cung đơn thuần, không biết sao lại có thể rơi vào tình cảnh dâm lãng như vậy?"

"Im miệng! Ta không cho phép ngươi vũ nhục mẹ ta!" Long Thiên Tuyệt lớn tiếng quát, trên trán nổi lên mấy đường gân xanh.

Lục gia tiếp tục nói: "Ta biết ngươi nhất định khó tiếp nhận sự thật như vậy, nhưng việc này là thiên chân vạn xác *(Vô cùng chính xác)*, ngươi không thể tiếp nhận cũng không có biện pháp"

"Ngươi, chịu chết đi!" Tức giận ngợp trời trong cơ thể Long Thiên Tuyệt bùng nổ, hắn không thể dễ dàng tha thứ nhất chính là những kẻ vũ nhục mẹ hắn, cho dù tận mắt nhìn thấy thì sao? Hắn trước sau đều không tin mẫu thân lại làm chuyện bực này, trong cảm nhận của hắn, mẫu thân là nữ tử thuần khiết vô tư nhất trên đời này, người có được một trái tim như thuỷ tinh, làm sao có thể làm ra một việc dơ bẩn không sạch sẽ như thế này?

Trường kiếm dưới ánh nắng mặt trời, phản xạ ra một đạo kim quang cực kì mãnh liệt, mang theo sự phẫn nộ của hắn, chém về phía Lục gia trên tường thành.

Lục gia làm gì có thật sự khoanh tay chịu trói? Hắn vừa rồi cũng chỉ là muốn dùng kế sách bi thương để đối phương lơ là, mong chiếm được đồng tình của đối phương, sau đó nhân cơ hội chạy trốn. Ai ngờ Long Thiên Tuyệt lại không có mắc mưu, một kiếm này, làm cho hắn không thể không lẩn thân thoát đi.

“Bảo vệ Lục gia!” Nhóm cao thủ đều xông lên trước mặt hắn, thay hắn ngăn một kiếm.

Phốc phốc phốc…..

Trong miệng mấy người liên tục phun ra máu tươi, chết trước người hắn.

Lục gia trong lòng thất kinh, cầm kiếm nhảy ra, đối diện với Long Thiên Tuyệt.

“Tiểu tử, ngươi đã cứng mềm không ăn, vậy để ta tới cùng ngươi phân thắng bại đi! Nhìn xem thực lực của ngươi rút cuộc đã đạt tới trình độ nào?”

Choang choang choang choang….

Tiếng trường kiếm chạm nhau, vang lên không dứt bên tai.

Chỉ trong khoảng nửa khắc, hai người đã ở trong không trung giao chiến hơn mười hiệp.

Long Thiên Tuyệt không sử dụng sức mạnh của Kỳ Lân thần thú, cũng không dùng sứcc mạnh thiên long, mà dùng thực lực của chính mình liều mạng với hắn.

Thực lực của Lục gia cũng không yếu, sau hơn mười hiệp, song phương vẫn không phân cao thấp..

“Tiểu tử, ngươi rút cuộc gặp được vận may gì, cư nhiên thực lực đã đạt tới truyền kì chi cảnh?” Lục gia vô cùng kinh ngạc thực lực của Long Thiên Tuyệt, tính theo tuổi, hai bên hơn kém nhau gần 20 tuổi.

Lấy huyết mạch truyền thừa của Long gia, Lục gia cách đây năm năm mới tiến tới truyền kỳ chi cảnh, kia cũng không tính là gì, nhưng Long Thiên Tuyệt mới bất quá hai mươi sáu tuổi, lại đã bước vào truyền kì chi cảnh, đây mới là cái người ta không thể tưởng tượng được.

“Ngươi muốn biết sao? Có thể, trước khi ngươi chết, ta thoả mãn nguyện vọng này của ngươi!” Bên môi Long Thiên Tuyệt nổi lên một ý cười tàn nhẫn, hai mắt hắn bỗng dưng sáng lên, ánh vàng thoáng hiện.

“A” Lục gia vốn vẫn đối mặt với hắn, bỗng dưng thấy ánh mắt hắn thay đổi, y chấn kinh: “Làm sao có thể? Ngươi lại…. Làm sao có thể? Làm sao có thể?”

Lục gia tinh thần đại loạn, đường kiếm cũng từ từ hỗn độn.

Lại là hai con ngươi màu vàng, không có chút tạp sắc nào, kia chẳng phải chứng minh…. Hắn là người truyền thừa huyết mạch thuần khiết nhất của Long gia sao? Hay là nói, hắn xác thực là con ruột của đại ca, thực sự là người của Long gia?

Không, đây không phải là sự thật!

Y là vì giữ gìn huyết thống thuần khiết cho Long gia, mới giúp đỡ Nhị ca đem hắn cùng đệ đệ trục xuất khỏi Long gia, y không có làm sai!

Song, hiện tại đôi mắt này rõ ràng bày ra trước mặt y, há lại là giả?

Chẳng lẽ y sai lầm rồi? Từ lúc bắt đầu đã sai lầm rồi?

“A”

Kiếm quang màu vàng trước mặt hắn nhoáng qua một cái, nghiêng nghiêng chém xuống, vừa lúc chém vào cổ hắn, lệch xuống, xâm nhập vào mấy tấc xương quai xanh.

Rắc rắc!

Hắn cơ hồ có thể nghe thấy tiếng xương cốt của mình vỡ vụn, cả người chấn động, trường kiếm trong tay rơii ra, cả người từ trong không trung rơi xuống.

Hai mắt hắn thuỷ chung không rời khỏi cặp con ngươi màu vàng kia, tầm mắt một đường kéo xuống.

Hắn nặng nề rơi xuống đất, chết không nhắm mắt.

“Lục gia!”

“Báo thù cho Lục gia!”

Cao thủ trên tường thành liên tiếp nhảy xuống, cầm kiếm xông tới Long Thiên Tuyệt.

Lúc này, đám người tứ đại hộ pháp, Long Thiên Thần, Bạch Sở Mục, Bách Lý Song, Độc Cô Mưu lần lượt ra tay, đối phó với những người này, bọn họ dư dả.

Long Thiên Tuyệt thu hồi Kỳ Lân thần thú, rơi xuống mặt đất, thong thả đi đến trước thi thể Lục gia. Hắn từ trên cao hạ tầm mắt nhìn xuống, hai mắt từ từ đen lại, chìm vào trầm tư.

Vân Khê đi tới phía sau hắn, cúi đầu nhìn thi thể Lục gia, nói: “Hắn là Lục thúc của chàng, bây giờ bị chàng giết chết, chỉ sợ người Long gia sẽ không để yên. Con đường kế tiếp của chúng ta, chỉ sợ càng

thêm khó đi”

“Nàng sợ sao?” Long Thiên Tuyệt quay đầu nhìn nàng, ánh mắt trầm ngưng.

Vân Khê nghiêm nghị nói: “Đương nhiên không sợ! Thương tổn người của chúng ta, thì phải trả giá đại giới! Đây là lẽ trời, lẽ trời không thể trái!”

Long Thiên Tuyệt nhếch nhếch môi, khom người lấy từ trong ngực Lục gia một bảo vật hình hồ lô, đưa cho Vân Khê, nói: “Đây là bảo vât tuỳ thân của Lục thúc, tác dụng của nó không khác Ngoạ Long cư là mấy, chẳng những có thể cất chứa mãnh thú, mà còn có thể chứa người, chẳng qua cấp bậc phẩm chất thấp hơn rất nhiều”

“Vậy thì vô dụng rồi.” Nàng quay đầu, vừa lúc nhìn thấy Độc Cô Mưu xử lý xong một cao thủ, ra tay không sai. Nghĩ đến Độc Cô Mưu tới nay ngay cả nhẫn trữ vật cũng không có, tựa hồ có chút khó coi, nàng đem hồ lô ném về phía Độc Cô Mưu, cao giọng hô: “Độc Cô, cái này cho ngươi!”

Độc Cô Mưu đưa tay, vừa vặn tiếp lấy hồ lô, trái phải lay động, nhìn Vân Khê một cái, sau đó cũng không khách khí đem hồ lô treo ở bên hông.

Lạnh lùng xoay người, tiếp tục chém giết.

Long Thiên Tuyệt cũng không can thiệp, cúi đầu nhìn Lục gia, trong lòng cuồn cuộn suy nghĩ: “Lục thúc, ngươi chớ trách ta lòng dạ độc ác, chỉ trách ngươi tin sai Nhị thúc, cùng hắn cấu kết làm chuyện xấu, kết quả chẳng những hại mẹ ta trầm oan khó rửa, chính mình cũng phải đầu thân chỗ khác. Bất quá ngươi yên tâm, ngươi ở dưới đất sẽ không tịch mịch đâu, rất nhanh sẽ có càng nhiều người đi

xuống cùng ngươi. Không bao lâu nữa, Nhị gia ngươi kính yêu nhất cũng sẽ xuống gặp ngươi….”

Lát sau, tất cả cao thủ hết thảy bị thu thập sạch sẽ.

Đám người Vân hộ pháp dẫn đầu trèo lên tường thành, vào nội thành đem cửa thành mở ra, đón một hàng Long Thiên Tuyệt đi vào.

Dân chúng Thành Xích Diễm từ đầu đến cuối hoàn toàn không biết vừa rồi đến tột cùng xảy ra chuyện gì, nên làm gì thì làm cái đó, chợ vẫn phồn thịnh như trước. Đoàn xe đi xuyên qua đám người, ngẫu nhiên ngênh đón không ít ánh mắt hiếu kì của mọi người, đoán già đoán non người tới là ai.

Trong đám người, có một đạo ánh mắt nhất mực đuổi theo, hắn ẩn trong đám đông, làm cho người ta không thể tìm ra, song ánh mắt phức tạp ghen ghét lại bán đứng hắn.

“Long Thiên Tuyệt, ngươi giết con của gia chủ, xem ngươi làm sao thu thập cục diện rối rắm này!”

Hắn cười lạnh, rất nhanh liền ẩn giấu trong đám người, cuối cùng không thể tìm ra nữa.

Quyển 5 - Chương 17: Đại bản doanh Long gia!

Thành Bàn Long, đại bản doanh Long gia.

Gia chủ Long gia hiện giờ, tổng cộng sinh được chín người con trai, chín người con này cũng không phải do một mẹ sinh ra, trong đó lão đại, lão tam, lão tứ và lão cửu là do chủ mẫu Long gia sinh, lão nhị, lão ngũ, lão thất và lão bát chính là tiểu thiếp sinh, về phần mẹ của lão lục, lại là một hạ nhân của Long gia, thân phận hèn mọn, sau khi sinh hạ lão lục đã qua đời.

Xét theo gia thế mà nói, chủ mẫu Long gia và Nhị phu nhân đều đến từ danh môn thế gia, bàn về thế lực và uy quyền của gia tộc sau lưng, thì không phân biệt được trên dưới. Đáng tiếc chính là, ở Long gia có một quy củ bất thành văn, đó là không phải tất cả nữ tử đến từ danh môn thế gia đều có cơ hội trở thành chủ mẫu Long gia, trừ phi….

Tại nơi ở của Long gia Nhị gia, các nhân vật chủ chốt giờ phút này đều đang tụ họp, vài vị trưởng lão trọng yếu trong gia tộc, cùng Ngũ gia, Thất gia, Bát gia tụ tập ở một chỗ, thương nghị chuyện quan trọng.

Những trưởng lão và mấy vị đại gia này, phần lớn đều là cao thủ truyền kì chi cảnh, thực lực phi phàm, trong đó đặc biệt có đại trưởng lão là thực lực cường đại nhất, hắn chấp chưởng hình phạt ở Long gia, quyền sinh sát lớn, trừ Gia chủ ra, ở Long gia ngoại tông, hắn là người có thân phận địa vị cao nhất, cho dù là thân phận tôn quý như Nhị gia, cũng không khỏi đem hắn làm khách quý.

Phần lớn các vị trưởng lão và các đại gia đều hết sức tôn kính Nhị gia, đưa hắn làm người thừa kế chức vị gia chủ kế nhiệm, dĩ nhiên cũng có ngoại lệ.

Bọn họ ở Long gia cao cao tại thượng, không biết nắm giữ quyền sinh sát lớn bao nhiêu. Cỗ lực lượng này, đủ để đem Long Tường đại lục khuấy đảo đến long trời lở đất, Long gia không hổ là gia tộc đứng đầu, thực lực hùng hậu. Chỉ cần ngoại tông cũng đã khó lường như thế, nếu thêm nội tông, thử hỏi cả Long Tường đại lục, ai dám đắc tội Long gia?

“Các vị, ngày mai chính là ngày luận võ gia tộc, là ngày gia tộc tỷ võ chọn ra ba người đứng đầu, đưa đến Tiêu Dao các, được các cao thủ nội tông dạy dỗ, cơ hội khó có được, không biết các vị đối với tỷ võ chọn người lần này có ý kiến gì không?” Ngũ gia mở đầu nói chuyện, hắn nhìn quanh mọi người, mang theo ý tứ truy hỏi đến cùng.

“Ba mươi năm mới có một lần tỷ võ gia tộc, chắc chắn đại đa số mọi người trong gia tộc đều muốn tham gia, đây là cơ hội tốt nhất để vượt trội, ngay cả lão phu cũng để ý đến, chỉ là danh số có ba người, lần tỷ võ này chỉ e là vô cùng quyết liệt” Một vị trưởng lão trong đó nói tiếp.

“Ai cũng biết, những vị gia chủ trước kia, đều là chọn từ trong ba người này mà ra, nói cách khác, lần này tiến vào ba vị trí đứng đầu tỷ võ, vô cùng có khả năng trở thành người kế nhiệm gia chủ kế tiếp” Một vị trưởng lão khác nói.

“Không sai! Chính là bởi vì lần tỷ võ gia tộc lần này, liên quan đến việc chọn gia chủ kế nhiệm, cho nên chúng ta mới muốn tụ lại một chỗ hảo hảo bàn luận một chút.” Ngũ gia hợp thời nói tiếp, “ Các vị

ngồi đây, đều là các nhân vật vô cùng quan trọng của Long gia chúng ta, chọn gia chủ, cũng giống như vị trí gắn bó chặt chẽ với mấy vị. Thay vì dùng phương thức tỷ võ, đề cử ra một người mọi người không tôn sùng, hoặc là người không thể nắm giữ, chi bằng chúng ta bên trong trước hết định ra nhân tuyển cho chức vị gia chủ kế nhiệm. Như thế, trong quá trình luận võ, mọi người cũng đều tự có cách thức. không biết các vị nghĩ đề nghị của Lão Ngũ thế nào?"

Lời Ngũ gia vừa dứt, cả gian phòng nhất thời yên lặng, vẻ mặt mọi người bất đồng, có kinh ngạc, có hiểu rõ, có trầm tư, có nhìn chằm chằm nhau…. Trong khoảng thời gian ngắn, vẫn không có người nào đáp lời.

Cũng vậy, vốn dĩ là nên từ thực lực quyết định thắng bại đi, hiện tại lại đổi thành quyết định nội bộ. Thực lực mọi người đều cách nhau không xa, há có ai lại nguyện ý cam tâm thần phục đâu?

Nhị gia ngồi ở bên phải đại trưởng lão, thu lại mâu quang, ra vẻ không có việc gì uống trà, kì thực phản ứng của mỗi người đều rơi vào khoé mắt hắn, nhất là thần sắc của đại trưởng lão và nhị trưởng lão.

Đại trưởng lão bình tĩnh tự nhiên, phảng phất như không nghe thấy, mà trên mặt nhị trưởng lão lộ ra vẻ tức giận mơ hồ.

"Các vị, nếu xem thực lực, ở Long gia ta, vị trí đứng đầu đích xác thuộc về Đại trưởng lão, tiếp theo chính là nhị trưởng lão và Nhị gia." Thất gia đứng lên nói, nhất thời phá vỡ yên tĩnh, "Về phần những cao thủ tiểu bối, chi thứ kia, căn bản là không cách nào đánh đồng cùng thực lực ba vị. Theo ta, tỷ võ gia tộc ngày mai, người thắng nhất định nằm trong ba vị"

"Thất đệ nói không sai, xét về thực lực các cao thủ Long gia, đương

nhiên là đại trưởng lão và nhị trưởng lão. Hơn nữa đại trưởng lão chấp chưởng hình phạt Long gia, vài chục năm nay đều luôn cẩn trọng, vì Long gia cống hiến vô số, nếu muốn chọn gia chủ kế nhiệm Long gia, thì nhất định phải là đại trưởng lão. Mặt khác, đại trưởng lão cũng là thúc bối của ta, trên người chảy dòng máu Long gia, nếu đại trưởng lão được chọn làm gia chủ Long gia, tiểu chất nhất định cúi người phụng bồi, vì đại trưởng lão vượt qua lửa sông, không chối từ" Nhị gia ôn hoà cười cười, tỏ ra thành ý thiện tâm, tư thái như moi tim moi phổi tỏ tấm lòng.

Đại trưởng lão sóng mắt khẽ động, trên khuôn mặt luôn lãnh khốc cũng bình tĩnh không gợn sóng, vẫn lạnh lùng như trước, hắn mở miệng nói: "Lão phu đối với vị trí gia chủ không có hứng thú, cũng sẽ không tham gia tỷ võ gia tộc ngày mai, các ngươi ai thích tranh liền tranh đi, không cần nhắc đến lão phu. Nếu hôm nay các ngươi kêu lão phu đến, chính là vì việc này, thì thật không cần thiết. Lão phu còn có rất nhiều chuyện chưa xử lý xong, đi trước một bước"

Hắn đứng dậy, phất tay áo, hờ hững rời đi trước mặt mọi người.

Thất gia, Bát gia thấy hắn đi không xem nhị gia vào trong mắt như thế, trong lòng bất mãn, đang muốn đứng dậy tranh luận với hắn, thì một ánh mắt của Nhị gia lướt sang, ngăn cản hai người.

Các vị trưởng lão còn lại biểu tình khác nhau, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, cùng đăm chiêu.

"Chư vị, nếu đại trưởng lão đi rồi, lão phu cũng không ở lâu nữa". Nhị trưởng lão cũng đứng dậy theo, nói "Bất quá tỷ võ gia tộc ngày mai, lão phu nhất định phải tham gia, cuối cùng hươu chết về tay ai, vẫn là lấy bằng thực lực đi"

Nói xong, hắn cũng học bộ dáng của đại trưởng lão, phất tay áo,

trước mặt mọi người rời đi.

Thất gia, bát gia rất tức giận, đại trưởng lão là trưởng lão chấp pháp của Long gia, thân phận địa vị không tầm thường, bọn họ không dám đắc tội, hắn muốn đi liền đi, còn chưa tính, ai ngờ thái độ nhị trưởng lão cư nhiên cũng kiêu ngạo như thế, thật là đáng giận! hắn làm như thế, rõ ràng chính là muốn đối nghịch với Nhị ca, cùng nhị ca tranh đoạt vị trí gia chủ, lão già kia, ngươi chờ đó!

Ánh mắt nhị gia nhẹ quét tới, rất nhanh trấn áp bất bình và tức giận của hai người.

“Chư vị, đại trưởng lão và nhị trưởng lão đều là người miệng thẳng tâm khoái *(sảng khoái)* mọi người không cần để ý” Nhị gia mỉm cười với mọi người, giống như không có chuyện gì nói, “Đại trưởng lão nếu không tham gia tỷ võ lần này, như vậy có khả năng chiến thắng cao nhất là nhị trưởng lão, nhị trưởng lão cũng là tộc thúc của ta, bất kể là hắn hay là đại trưởng lão kế nhiệm chức vị gia chủ, ta cũng không có bất kì kiến nghị gì”

“Nhị ca, huynh quá khiêm nhường rồi! Thực lực của huynh và nhị trưởng lão ngang nhau, không có chân chính đấu qua, ai có thể biết trước được thắng bại? nói không chừng thực lực của huynh cao hơn hắn một bậc” Thất gia nói.

Bát gia cũng ồn ào nói theo: “không sai! Huống chi ai đảm đương chức vị gia chủ, cũng không phải chỉ dựa vào phân võ nghệ cao thấp, còn phải nhìn uy vọng và cống hiến của người đó trong gia tộc nữa. Nếu bàn về uy vọng và cống hiến đối với gia tộc, nhị trưởng lão chưa chắc bì kịp được nhị ca huynh. Bàn về nhân phẩm, bàn về trách nhiệm, bàn về thiên phú, theo ta thấy, nhìn chung cả ngoại tông Long gia, ai cũng không bì nổi nhị ca. Chức vị gia chủ kế nhiệm, nhất định phải là nhị ca huynh mới được!”

Nhị gia trước sau vẫn cười ôn hoà, nhẹ nhàng xua xua tay không nhận, bên trong mắt cũng là bao hàm ý cười thật sâu, đó là đắc ý.

Các trưởng lão nhìn nhau, rất nhanh thay phiên nhau, bắt đầu phụ hoạ thất gia và bát gia, ca tụng công đức của nhị gia, lần lượt sùng bái chiến công cùng các loại nhân phẩm, trách nhiệm, thiên phú của hắn ở Long gia, tiếng ca ngợi phiêu đãng khắp phòng.

Trong đám người, chỉ có cửu trưởng lão im lặng không lên tiếng, tròng mắt trầm tư, không biết suy nghĩ cái gì.

Ánh mắt ngũ gia vẫn nhìn, một mực âm thầm quan sát mọi người ở đây, khi hắn chú ý tới phản ứng của cửu trưởng lão, ánh sáng lạnh trong mắt liền nổi lên, cười híp mắt nói: “Cửu trưởng lão, làm sao ông không nói lời nào? Chẳng lẽ ông không ủng hộ ý kiến của mọi người?”

Cửu trưởng lão chợt ngẩng đầu lên, có chút ngoài ý muốn, suy tư nói: “Chiến công và thành tựu mọi mặt của nhị gia, mọi người đều biết, tại hạ đương nhiên không dám có dị nghị, chỉ bất quá mọi người hình như đã quên, cao thủ Long gia chúng ta ngoài nhị gia và nhị trưởng lão, còn có người thứ ba. Người này nếu xuất hiện ở hội trường tỷ võ, sợ rằng kết quả khó có thể dự liệu”

Lời hắn vừa nói ra, hiện trường nhất thời sa vào một loại không khí kì quái, sắc mặt mỗi người đều lộ ra vài phần ngưng trọng.

Ngũ gia quay đầu, trao đổi ánh mắt cùng đám người nhị gia, thất gia, bát gia xong, trầm ngưng nói: “Ngươi nói là….đại ca của ta?”

“không sai!” Cửu trưởng lão nặng nề gật đầu nói “Đại gia dốc lòng bế quan tu hành, đến nay đã mười sáu năm, cũng không ai biết cảnh

giới của hắn bây giờ đến tột cùng ra sao. Nhưng nếu ngày mai đại gia xuất quan, tham gia tỷ võ gia tộc, đến lúc đó ba vị trí xếp hạng chỉ sợ cũng…”

Nhị gia con ngươi trước giờ vẫn mỉm cười, trong nháy mắt đông lạnh xuống, bất quá rất nhanh, hắn thu lại tất cả cảm xúc, làm bộ không thèm để ý nói: “Cửu trưởng lão chính là nhắc nhở, đại ca trước giờ luôn si mê võ học, hơn nữa thiên phú tập võ kinh người, nếu huynh ấy xuất quan, đến tham gia tỷ võ gia tộc, như vậy vị trí thứ nhất, nhất định sẽ là huynh ấy?”

“Đại ca cho dù võ nghệ cao thì sao? Hắn dưới gối không có con nối dõi, dẫu có cũng chỉ có hai nghiệt chủng tư sinh, có thể thành đại sự gì? Không giống nhị ca, con dưới gối thành đàn, nhân khẩu thịnh vượng, nhân tài đông đúc. Tương lai nếu nhị gia thành gia chủ, Long gia chúng ta có thể có người kế tục, khai chi tán diệp nhiều hơn, làm cho Long gia càng thêm phồn thịnh thịnh vượng” Ngũ gia nói.

“Hơn nữa, đại ca bế quan đã mười sáu năm, chưa chắc ngày mai sẽ xuất quan. Chúng ta vẫn nên suy nghĩ chuyện dưới mắt nhiều hơn, về phần những chuyện có có không không này, không cần suy nghĩ xâu xa làm gì”

“Đúng! Dù sao ta cũng tán thành nhị ca trở thành gia chủ kế nhiệm, những kẻ còn lại, ai ta cũng không phục”

“Ta cũng không phục”

Thất gia và bát gia hai người một xướng một hoạ, người sáng suốt vừa nhìn cũng biết chuyện gì xảy ra.

Phần lớn các trưởng lão cũng là người thức thời, rối rít phụ hoạ ý kiến của bọn họ, lại một vòng luân phiên ca tụng công tích, mờ mịt tỏ

vẻ nguyện ý trung thành.

Cửu trưởng lão âm thầm thở dài, xem ra dã tâm của nhị gia đã dần dần triển lộ ra ngoài, nếu đại gia còn vẫn không xuất quan, như vậy toàn bộ Long gia liền thật sự sẽ trở thành thiên hạ của nhị gia. Hắn không nhịn được lo lắng, lo lắng cho tương lai của Long gia, cũng lo lắng cho tương lai của Tuyệt thiếu gia và Thần thiếu gia.

Lúc này, có một người đột nhiên từ ngoài cửa đi vào, đưa cho nhị gia một tờ giấy. Nhị gia xem một lần xong, sắc mặt chợt đại biến.

“Nhị ca, sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Ngũ gia hỏi.

Nhị gia lặng yên không nói, thần sắc trầm ngưng, đem tờ giấy đưa cho hắn.

“Cái gì? Hai nghiệt chủng đại tẩu sinh hạ đã trở lại? Hơn nữa, bọn chúng chẳng những bắt Thiên Diệp, lại còn giết lão lục?” Ngũ gia thở gấp một hơi, đều không thể tin được.

“Làm sao có thể? Bọn chúng cư nhiên to gan như vậy, còn dám trở lại Long gia? Hơn nữa còn giết lão lục?”

“không đúng! Thực lực lão lục cách chúng ta không xa, chính là cao thủ truyền kỳ chi cảnh, hai nghiệt chủng kia làm sao có thể giết được hắn?”

“Lạc khoản trên tờ giấy là tam trưởng lão, hắn hẳn là không nói dối, này rút cuộc là chuyện gì xảy ra? Đánh chết ta cũng không tin, hai nghiệt chủng kia có thể có bản lĩnh lợi hại như vậy, có phải bọn chúng mời cao thủ khác đến, đặc biệt tới tìm Long gia chúng ta báo thù hay không?”

Thất gia và bát gia kinh ngạc không thôi, đưa ra đủ loại ngờ vực vô căn cứ, chính là không muốn tin hai huynh đệ Long Thiên Tuyệt có thể có được thực lực mạnh mẽ như thế, có thể chỉ dựa vào sức mạnh của chính mình mà giết được lục gia.

Trong đám người, cửu trưởng lão nghe được tin tức này, hai mắt nhất thời toả sáng. Tuyệt thiếu gia rốt cuộc đến rồi, hắn cư nhiên đã có được thực lực đủ để giết Lục gia, đó không phải minh chứng là hắn đã bước vào truyền kỳ chi cảnh rồi hay sao? Lần gặp mặt ở Thiên Long thành lúc trước mới qua khoảng chín tháng, không nghĩ tới thực lực Tuyệt thiếu gia lại đột nhiên tăng mạnh như thế, thật là khiến cho người ta sợ hãi than mà vui mừng a.

Chính là, tình thế hiện tại của Long gia, không lạc quan cho lắm, hắn thực lo lắng, Thiên Tuyệt thiếu gia có ngăn nổi thực lực và áp chế cường đại của Nhị gia hay không?

“Thật là quá đáng! Chỉ là hai nghiệt chủng, cư nhiên dám trắng trợn giết hại người Long gia, cái giá này có thể trả nổi sao?” Một gã trưởng lão trong đó tức giận nói “Trên tờ giấy có nói rõ, hai nghiệt chủng kia hiện tại ở đâu hay không? Lão phu lần này đi gặp hắn, nhìn xem hắn rút cuộc có bao nhiêu liều lĩnh?”

“Ta cũng đi!” Thất gia bực tức nhảy dựng lên nói “Ở trên giấy tam trưởng lão nói rõ, giờ phút nay hai nghiệt chủng kia sợ là đi hướng tới Thành Thanh Nham, thủ thành Thanh Nham lúc trước chính là thủ hạ của đại ca, hắn nhất định sẽ không làm khó hai nghiệt chủng kia. Chúng ta mau sớm chạy tới Thành Thanh Nham, thừa lúc trước khi chuyện này kinh động gia chủ và đại ca, giải quyết hai nghiệt chủng này trước!”

“Nhị ca, huynh yên tâm, chuyện cứu Thiên Diệp, cứ để ta lo” Thất gia vỗ vỗ ngực, đóng gói chắc nịch nói.

“Đợi đã!” Đáy mắt nhị gia xẹt qua một đạo u quang, nâng tay ngăn hắn, “Đệ ở lại, ta còn có chuyện quan trọng muốn thương lượng với đệ”

Hắn quay đầu, nhìn về phía vài vị trưởng lão nói “Lục trưởng lão, thất trưởng lão, có thể làm phiền hai vị ra tay, cứu con trai của ta hay không? Tại hạ vô cùng cảm kích”

Lục trưởng lão và thất trưởng lão không nói hai lời, đồng loạt đứng dậy ôm quyền nói: “Nguyện vì nhị gia ra sức! năm đó không thể giết chết hai nghiệt chủng kia, để bọn chúng may mắn trốn thoát, lần này hai người chúng ta nhất định giết chúng, trừ hậu hoạn! xin nhị gia yên tâm, bọn ta nhất định mang Diệp thiếu gia bình an trở về!”

“Tốt, vậy phiền hai vị vất vả rồi” Nhị gia đưa mắt nhìn lục trưởng lão và thất trưởng lão rời đi, các vị trưởng lão còn lại thì biểu tình phẫn nộ một phen, rồi cũng rời khỏi, đến cuối cùng cả gian phòng chỉ còn lại bốn người Nhị gia, Ngũ gia, thất gia và bát gia.

Thất gia không hiểu hỏi: “Nhị ca, mới vừa rồi sao không để ta đi cứu Thiên Diệp?”

Nhị gia híp mắt, trầm ngâm nói: “Đệ còn chưa nhìn kĩ thư tam trưởng lão gửi sao? Tam trưởng lão là người thế nào? Thực lực của hắn cũng không dưới ta và đệ, huống chi trong tay còn có Kim đỉnh gia chủ ban cho hộ thân, như thế mà hắn vẫn có thể để Thiên Diệp bị bắt, lại bó tay không có biện pháp, đệ nghĩ, thực lực của đối phương rốt cuộc là lợi hại đến thế nào? Mặt khác, đối phương còn giết lão lục, có thể thấy được trong đội ngũ của bọn họ nhất định ẩn giấu cao thủ, đệ nếu tuỳ tiện đi, nói không chừng sẽ trở thành lão lục thứ hai”

“Nhị ca ý của huynh là nói, trong bọn họ ẩn giấu một cao thủ, cho bên

bọn họ mới có thể ỷ lại mà không sợ hãi?” Thất gia nói.

Nhị gia liên tiếp gật đầu: “Tam trưởng lão hộ vệ bất lực, làm cho Thiên Diệp bị người ta bắt đi, còn hắn một mình trở về, lời hắn nói cũng chưa chắc đáng tin”

Ngũ gia phân tích nói: “Cho nên, nhị ca huynh nghĩ muốn lấy hai người lục trưởng lão và thất trưởng lão đi dò thử thực lực đối phương? Nếu ngay cả lục trưởng lão và thất trưởng lão cũng không thể đánh lại họ, thì có thể nói lời tam trưởng lão không phải là giả, trong đội ngũ của đối phương thật sự có cao thủ tuyệt đỉnh ẩn tàng, chúng ta sẽ không hành động khinh suất”

“Không sai! Chúng ta không ngại trước tiên xem xem thế nào, rồi lại tính biện pháp khác sau” Nhị gia bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, quay đầu nói với Ngũ gia, “Đệ đi trông chừng cửu trưởng lão, ta sợ hắn sẽ đi tìm đại ca, gọi đại ca xuất quan, đến lúc đó rất phức tạp. Nếu không không phải tất yếu, chúng ta tạm thời không cần kinh động đại ca và phụ thân, trước âm thầm giải quyết hai nghiệt chủng kia rồi nói sau”

“Yên tâm đi! Đệ đã sớm không vừa mắt cửu trưởng lão rồi, lúc này, tìm một cơ hội xử lý hắn, miễn cho hắn trở thành chướng ngại của chúng ta!”

“Ừ, xuống tay sạch sẽ lưu loát chút, đừng lưu lại dấu vết gì” Nhị gia phân phó nói, lại quay đầu nói với thất gia và bát gia, “Hai đệ âm thầm đi Thành Thanh Nham trước, nhanh chóng gặp tam trưởng lão, hỏi rõ ràng chân tướng sự việc. Nhớ kĩ tạm thời không cần lộ diện, chỉ âm thầm quan sát thực lực của đối phương, chờ biết rõ ràng tình huống của đối phương rồi, thì nhanh chóng quay về hồi báo với ta”

“Dạ, vẫn là nhị ca suy nghĩ chu toàn” Thất gia và bát gia tin phục *(Tin tưởng nghe theo)*

Nhị gia lại nói: “Lão ngũ, đệ liền cùng ta trấn thủ đại bản doanh Long gia, ta thật muốn xem, hai cái nghiệt chủng này rốt cuộc có bản lĩnh gì trở về Long gia….”

Bốn huynh đệ nhìn nhau, đều cười lạnh, mưu tính liên miên.

Thành Thanh Nham.

Đoàn người Vân Khê thực thuận lời tiến vào bên trong Thành Thanh Nham, lúc này sắc trời gần tối, đã tới thời gian ăn tối rồi.

Vì thế đoàn người tìm một khách điếm ở trong thành để tạm dừng chân, lúc này, nhóm cao thủ Long Khải Phong cũng từ Bạch Bích thành đuổi kịp tới, cùng bọn họ hội họp.

“Kỳ quái, vì sao Thành Thanh Nham này lại không có ai làm khó chúng ta?” Vân Khê nhìn quanh bốn phía khách điếm, tất cả đều vô cùng bình thường, dựa vào trực giác nhiều năm qua của nàng, nàng vẫn không cảm giác được ý đồ nguy cơ mai phục tứ phía gì.

“Nghe Thường bá nói, người trông coi Thành Thanh Nham hiện nay là thuộc hạ ngày xưa của cha ta, khi ta còn bé cũng có chút giao thiệp với hắn, hắn thái độ làm người chính trực, dĩ nhiên là khinh thường việc ở sau lưng đả thương người.” Long Thiên Tuyệt vừa nói, vừa âm thầm quan sát bốn phía, những người còn lại thì tranh thủ thời gian dùng bữa, nghỉ ngơi, thân ở địa giới Thành Bàn Long, tùy thời đều có thể gặp nguy hiểm, bọn họ không dám có chút nào thả lỏng.

“Thì ra là như vậy, khó trách hai thành trì lúc trước có người làm khó chúng ta, đến nơi này, lại mở rộng cửa thành hoan nghênh chúng ta đến” Vân Khê bĩu môi, cũng bắt đầu tranh thủ thời gian dùng bữa

Đợi bọn họ dùng bữa xong, lúc này, chưởng quỹ khách điếm tiến đến, chọn vừa đúng thời điểm.

“Vị khách quan, trên lầu có một khách nhân muốn tự định hẹn gặp ngài, hắn đã chờ được một lúc lâu rồi.” Chưởng quỹ nhìn Long Thiên Tuyệt nói, tay phải hắn cuộn lên, ngay lập tức lộ ra một khối ván khắc bằng gỗ, hình dạng rất là kì lạ, Long Thiên Tuyệt nhìn thoáng qua một lúc, thần sắc lập tức có biến hoá.

“Được, mời dẫn đường đi” Long Thiên Tuyệt phút chốc đứng dậy nói.

“Thiên Tuyêt, cẩn thận có bẫy” Vân Khê kéo tay hắn, hướng hắn lắc đầu.

“Yên tâm đi, là quen biết cũ” Long Thiên Tuyệt nói.

“Ta đi cùng chàng” Vân Khê kiên trì.

Long Thiên Tuyệt chần chờ, cuối cùng vẫn là gật đầu đáp ứng. Đáp lời những người còn lại, hai vợ chồng liền đi theo chưởng quầy lên lầu hai, đi vào một gian ghế lô gần góc phòng.

Chưởng quầy đưa hai người tới ngoài cửa ghế lô, hướng người bên trong cánh cửa thỉnh an: “Mục thành chủ, khách nhân ngài chờ đã tới rồi”

Bên trong cánh cửa truyền đến một loạt tiếng bước chân vội vã, cửa phòng bỗng dưng bị đẩy ra, hé ra một gương mặt nam tử trung niên bình thường. Khi hắn nhìn thấy Long Thiên Tuyệt, một đôi con ngươi bình thường trong suốt đến không thể bình thường hơn, lại dần hiện ra ánh sáng.

“Mời, mời tiến vào” Hắn nghiêng người, đón hai vợ chồng đi vào.

Long Thiên Tuyệt bình tĩnh nhìn chằm chằm hắn, nắm tay Vân Khê, tự đi sát qua người hắn.

Mục thành chủ đóng cửa phòng, bước nhanh đến trước mặt Long Thiên Tuyệt, ánh mắt hắn chớp động, hạ giọng, khom người nói: “Tuyệt thiếu gia, không thể tưởng tượng được, cách hơn mười năm, người thật sự đã trở lại”

Thanh âm hắn có chút đè nén.

Long Thiên Tuyệt vẫn chưa nói chuyện, cực kì bình tĩnh nhìn đối phương, ánh mắt kia thẳng tắp làm người ta hít thở không thông.

Mục thành chủ hít sâu mấy hơi, thở dài nói: “Tuyệt thiếu gia, người không nên trở về. Người cũng biết tình thế hiện tại của Long gia rồi đi? Sau khi sự kiện năm đó phát sinh, đại gia liền một mực bế quan tu hành, không bàn đến việc của Long gia, đến hôm nay đã mười sáu năm, cũng không thấy đại gia xuất quan. Hiện giờ Long gia, đã sớm là thiên hạ của Nhị gia rồi….”

“Bế quan?” Long Thiên Tuyệt lạnh lùng phun ra hai chữ, đáy mắt xẹt qua vẻ phức tạp khôn xiết.

“Không sai! Bởi vì sự việc kia, đại gia bị kích thích, vẫn bế quan không ra. Chúng ta ngày đó từng đi theo làm thuộc hạ của đại gia, cũng đã bị nhị gia lấy đủ loại lý do đuổi khỏi đại bản doanh Long gia, phân tán đến làm thuộc hạ cho các thành trì của Thành Bàn Long. Thuộc hạ còn coi như tốt, còn có thể trở thành thành quan, có một số người bất mãn hành xử của nhị gia, ngang nhiên đối kháng, sau đều bị người bên phe nhị gia giết chết, vô tung vô tích không tìm ra

được.” Mục thành chủ nói.

“Thành quan? Đích thật là tốt!” Long Thiên Tuyệt giọng điệu khinh miệt nói.

Mục thành chủ đỏ mặt, đầu lại cúi thấp thêm mấy tấc: “Tuyệt thiếu gia, thuộc hạ một nhà mấy miệng ăn, đều chờ một mình thuộc hạ nuôi dưỡng, thuộc hạ cũng là bất đắc dĩ”

Long Thiên Tuyệt nâng tay, không muốn lại nghe hắn biện giải nữa: “Thôi đi, ta chỉ hỏi ngươi, có biết Trấn Hải tổ sư đang ở nơi nào không? Hắn có mang theo một đứa vào đi vào Long gia hay không?”

“Trấn Hải tổ sư?” Mục thành chủ nhớ nhớ lại, vuốt cằm nói, “Không sai, mấy ngày trước đây thực sự có nghe người ta hồi báo, nói có một lão tổ tông Long gia trên đường đi qua Thành Thanh Nham, bên người còn mang theo một đứa nhỏ, bất quá hắn không có ở nơi này lâu, liền trực tiếp rời khỏi Thành Thanh Nham. Nói vậy người này hẳn là Trấn Hải tổ sư, Tuyệt thiếu gia hỏi cái này, là đã xảy ra chuyện gì sao? Nếu có chỗ nào thuộc hạ có thể giúp sức, thuộc nhất định vượt lửa băng sông, quyết không chối từ”

Nghe nói thật sự có tin tức của Trấn Hải tổ sư và Tiểu Mặc, Vân Khê mừng rỡ, kéo Long Thiên Tuyệt nói: “Chúng ta vẫn là nhanh chóng tranh thủ thời gian chạy tới Long gia đi, trì hoãn nữa sợ sẽ sinh biến”

“Tuyệt thiếu gia, các người thật sự tính đi Long gia?” Mục thành chủ nghe vậy, không khỏi biến sắc, cực lực ngăn cản nói, “Không thể a! Hiện giờ đại bộ phận các trưởng lão của gia tộc đều đã đứng bên phe nhị gia, các người tuyệt đối không có khả năng đấu với bọn họ, các người nếu đi, chỉ có thể là đi chịu chết”

“Chịu chết? Vậy cũng chưa chắc! Ta đây mười sáu năm trước,

không đủ thực lực, không nơi nương tựa, vì mạng sống, chỉ có thể liều chết rời khỏi Thành Bàn Long. Ta còn nhớ rõ, một đêm đầy máu kia, rốt cuộc là ai làm cho ta không đường chạy thoát, phải nhảy xuống sông, cơ hồ bỏ mạng. Lúc đó, ta liền hạ quyết tâm, từng kẻ đã vũ nhục thương tổn mẹ ta, từng kẻ bức huynh đệ ta không nhà để về, từng kẻ vứt bỏ chúng ta, ta đều sẽ đem tất cả đòi lại, bất kể hắn là ai, tất cả giết không tha!" Ánh mắt Long Thiên Tuyệt lãnh khốc như hàn băng vạn năm, gằn từng chữ, "Hôm nay, ta đã trở về, cũng sẽ không lui nữa. Ta chính là muốn dùng máu của mọi người Long gia, những người từng thương tổn người ta quan tâm kia, bất kể là ai, giết không tha!"

Nắm tay phải của hắn nặng nề đánh trên mặt bàn, ánh mắt kiên định như sắt, sức mạnh kia phảng phất như muốn đục thủng mặt bàn.

Mục thành chủ vốn còn muốn cố gắng khuyên can liền bị ánh mắt kiên định của hắn doạ sợ rồi, trong khoảng thời gian ngắn, không biết nên nói cái gì cho phải.

Vân Khê nâng tay, cầm chặt nắm tay phải của hắn, cảm nhận được sức mạnh của hắn, ngọn lửa trong lòng nàng cũng hừng hực bốc lên.

Không sai, lúc này đây, là lúc bọn họ tới đòi nợ rồi.

Không đạt mục đích, quyết không bỏ qua!

"Ai? Cút xuống dưới cho ta!" Long Thiên Tuyệt ánh mắt chợt loé, đột nhiên hướng phía chỗ nóc nhà trên ghế lô hét to, sóng âm xa xa truyền đi, làm thủng một lỗ lớn trên nóc nhà.

Có hai gã cao thủ từ lỗ thủng nhảy xuống, trên mặt hai người lộ ra vẻ kinh ngạc, ánh mắt khác thường nhìn chằm chằm Long Thiên Tuyệt,

không thể tin được người trước mắt, chính là nghiệt chủng bị đuổi khỏi Long gia mười sáu năm trước.

“lục trưởng lão, thất trưởng lão? Làm sao lại là các ngươi?” tay phải Mục thành chủ đặt tại bội kiếm bên hông, nhìn lục trưởng lão và thất trưởng lão đột nhiên xuất hiện, rất là kinh ngạc.

Lục trưởng lão và thất trưởng lão cũng không có để ý đến hắn, mà hai mắt không nháy vẫn nhìn chăm chú Long Thiên Tuyệt, một người trong đó hỏi: “Ngươi chính là Long Thiên Tuyệt? Nghiệt chủng năm đó bị đuổi khỏi Long gia?”

Long Thiên Tuyệt nhìn hai người, hơi thở quanh thân đột nhiên hạ xuống, mâu quang đông lạnh như băng.

Là bọn hắn?

“Nhảy a! Có dũng khí ngươi liền nhảy, làm lão phu đỡ tốn không ít sức lực”

“Chỉ cần ngươi dám nhảy xuống, lão phu liền cho các ngươi được toàn thây! Ha ha ha ….”

Tiếng cười tàn nhẫn kia đến nay vẫn còn quay quanh bên tai, Long Thiên Tuyệt làm sao có thể quên diện mạo của hai người bọn chúng?

Tốt! Tới vừa đúng lúc!

Đây là các ngươi tự mình dâng tới cửa, cũng đỡ hắn mất công tìm tới cửa thu thập.

Khoé miệng Long Thiên Tuyệt nhợt nhạt câu lên, càng thêm tàn khốc cùng tà mị.

Quyển 5 - Chương 18: Huyễn thú của Vân Khê

Editor: Tiểu Ngọc Nhi

Beta: Tiểu Mộng

“Không sai! Ta chính là Long Thiên Tuyệt, đi không đổi tên, ngồi không đổi họ.” Khoé miệng Long Thiên Tuyệt từ đầu đến cuối vẫn mang ý cười, chỉ có người thực sự biết hắn, mới hiểu được ý nghĩa đích thực của nét cười này. Thường thường vào lúc này, hắn càng cười đến tà mị, thì sát ý trong lòng càng nồng, kết cục của đối phương càng bi thảm.

“Rất tốt! Vậy ngươi hẳn là còn nhận ra được hai người lão phu đi?” Lục trưởng lão xót xót xa xa cười nói.

“Đương nhiên nhận được! Có hoá thành tro, ta cũng nhận ra!” Long Thiên Tuyệt thanh âm nhẹ nhàng, lại làm cho người ta cảm giác như bị kiếm sắc vô hình xuyên qua.

“Nếu nhận ra, còn không mau quỳ xuống cầu xin tha thứ? Nói thật cho ngươi biết, hai người chúng ta lần này đến, chính là để lấy mạng ngươi!” Ánh mắt Lục trưởng lão lạnh lùng bắn tới hắn.

“Xin hỏi trưởng lão, ta đã phạm tội gì?” Sát khí càng dâng, Long Thiên Tuyệt càng bình tĩnh.

Lục trưởng lão cười lạnh nói: “Ngươi còn dám hỏi ngươi phạm tội gì? Ngươi là nghiệt chủng bị Long gia trục xuất, hiện tại chưa được

gia chủ cho phép liền tự ý trở về thành Bàn Long, xông vào thành quan, giết cao thủ Long gia ta, đây là một cái tội chết! Ngươi bắt con trai yêu quý của Nhị gia, lại là một tội chết nữa! Sau đó ngươi lại còn giết Lục gia, đó là tội đáng chết vạn lần! Đủ loại tội lớn như vậy, có đem người thiên đao vạn quả, bầm thây vạn đoạn cũng là lẽ thường tình!"

Thất trưởng lão nói theo sau: "Đâu chỉ là thiên đao vạn quả, bầm thây vạn đoạn? Nhất định phải xử hắn hình phạt tàn khốc nhất trên đời này, rồi mới có thể để cho hắn chết. Theo ta thấy, hẳn là trước cắt hết tất cả mắt, tai, miệng, mũi của hắn xuống, sau đó lột da rút gân, đem hắn ngâm sông, đợi đến sau khi thi thể thối rữa, rồi mới thiên đao vạn quả, bầm thây vạn đoạn!"

Ầm!

"Hai lão già kia, miệng các ngươi còn có thể ác độc nữa không?" Vân Khê tức giận dựng lên, một cước đá vào chân bàn, đem cả cái bàn đá văng về phía Lục trưởng lão và Thất trưởng lão.

"Thiên Tuyệt, nếu bọn họ đã nghĩ được kiểu chết tốt như thế cho mình, vậy chúng ta sẽ thành toàn cho bọn họ!"

Lục trưởng lão nâng tay, lấy tay làm đao, hung hăng đánh xuống cái bàn, chỉ nghe răng rắc một tiếng vang lên, cái bàn liền tứ phân ngũ liệt (chia năm xẻ bảy)

"Càn rỡ! Ngươi có biết chúng ta là người nào không? Dám can đảm nói ẩu nói tả ở trước mặt chúng ta?"

"Người nào? Các ngươi là người sao?" Vân Khê khinh miệt cười nhạo, nhướng mày nói, "Thế nào, các ngươi sống ngần này tuổi, chẳng lẽ đến bây giờ vẫn còn chưa biết mình là cái gì? Vậy ta không

ngại nói cho các ngươi biết, các ngươi căn bản không phải người, mà là hai gã khốn kiếp sắp trở thành nhân côn!” *(nhân côn: người bị gọt hết chân tay, nhét vào trong một cái hủ)*

Mục thành chủ ở một bên nghe được lời của nàng, hung hăng hít một hơi.

Thật cuồng vọng! Thật kiêu ngạo nha!

Nữ tử bên người Tuyệt thiếu gia này nói chuyện cũng quá ác độc đi? Bất quá, chẳng lẽ nàng không biết hậu quả việc đắc tội với hai vị trưởng lão này sao? Nàng đây đâu phải là đang giúp Tuyệt thiếu gia? Rõ ràng là đang phá Tuyệt thiếu gia, đẩy y vào chỗ chết a!

Bàn tay Mục thành chủ hung hăng đổ mồ hôi.

Lục trưởng lão và Thất trưởng lão tức giận đến run rẩy cả người, nhìn cả Long gia, có ai dám nói chuyện với bọn họ như vậy? Nàng ta quả thực là muốn nghịch thiên mà!

“Giỏi! Vô cùng giỏi! Ngươi có biết hay không, lời nói của ngươi vừa rồi, đã làm cho không còn gì để vãn hồi nữa? Vốn hai người lão phu chỉ thầm nghĩ giết nghiệt chủng, không tính giết nữ nhân ngươi, hiện tại ngươi đem đường sống của chính mình chặn vào chỗ chết. Từ giờ trở đi, không còn ai có thể cứu ngươi nữa! Ngươi đây là tự tìm đường chết!” Lục trưởng lão đầu đầy tóc bạc giận đến dựng thẳng cả lên.

“Nực cười! Chỉ cho phép các ngươi ác ngôn, lại không chấp nhận người khác đánh trả, đây là đạo lý ăn ở của trưởng lão Long gia các ngươi? Ta coi như lãnh giáo!” Vân Khê cười lạnh một tiếng, “Tự tìm đường chết sao? Từ khi lần đầu tiên các ngươi hô lên hai chữ ‘nghiệt chủng’, các ngươi cũng đã tự tạo đường chết, không còn đường lui

rồi. Trả lại lời của các ngươi, vốn là ta không hứng thú gì giết hai lão già sắp tiến vào quan tài như các ngươi, bây giờ chính là các ngươi tự đem đường sống của mình phong toả, một mực muốn vào chỗ chết. Bắt đầu từ bây giờ, không còn ai có thể cứu các ngươi nữa! Các ngươi đây mới thực sự là tự tìm đường chết!”

Điên rồi! Thật điên rồi!

Nàng thế nhưng kiêu ngạo, cuồng vọng như thế, nàng tuyệt đối là điên rồi!

Chẳng lẽ nàng không biết, đối mặt với nàng, chính là hai cao thủ đã bước vào truyền kỳ chi cảnh hay sao?

Trong lòng Mục thành chủ không ngừng rung động, hắn muốn nhúng tay vào trợ giúp Tuyệt thiếu gia, nhưng đối mặt với uy thế đáng sợ của hai vị trưởng lão này, hắn không thể không sinh lòng sợ hãi.

Ở trong mắt Long Thiên Tuyệt, hắn cũng không cho rằng Khê nhi của hắn điên rồi.

Đây mới là Khê nhi chân chính, Khê nhi mà hắn luôn tán thưởng.

Chính là phải kiêu ngạo, chính là phải cuồng vọng!

Ngươi kiêu ngạo, ngươi cuồng vọng, ta liền kiêu ngạo hơn, cuồng vọng hơn!

Đây chính là chỗ hấp dẫn chân chính nhất của Khê nhi nhà hắn.

Nếu Mục thành chủ biết được ý nghĩ trong lòng hắn lúc này, y nhất định sẽ bị sấm đánh chết ngất đi, chỉ sợ trong cuộc đời này của y, đây là đôi vợ chồng điên cuồng nhất, kỳ quái nhất mà y đã gặp qua.

“Khê nhi, trong những người ngày đó bức ta đến không còn đường trốn, phải nhảy sông tẩu thoát, có hai người bọn họ! Hôm nay, bọn họ chẳng những không hối hận, tâm sinh áy náy, ngược lại lại còn muốn dồn hai vợ chồng chúng ta vào chỗ chết, đối với người như vậy, chúng ta không thể không đại khai sát giới, làm cho bọn họ biết chọc đến hai vợ chồng chúng ta, thì cuối cùng phải nhận kết cục như thế nào?” Long Thiên Tuyệt lãnh đạm nói.

“Long Thiên Tuyệt, mười sáu năm trước, chúng ta có thể làm cho ngươi nhảy sông, thì hôm nay cũng thế. Ở trước mặt chúng ta, ngươi vĩnh viễn không có ngày trở mình! Ngươi đã nghĩ muốn chết, vậy lão phu sẽ thành toàn ngươi!” Lục trưởng lão nói xong, vận khí phát chưởng, đánh về phía hai vợ chồng.

Lúc này, hai vợ chồng trước mắt bọn họ đồng loạt di chuyển, trường kiếm loé hàn quang nhất tề ra khỏi vỏ, động thủ trước hắn một bước.

“Lão già kia, ngươi lê la thật dài dòng, có chán hay không?” Một kiếm này Vân Khê đâm ra, chính là dùng toàn lực, trong miệng nàng tuy là nói nhảm, nhưng trong lòng cũng xem đối phương là cường địch, thật tình ứng đối.

Người ta đều nói tiên phát chế nhân *(ra tay trước khống chế tình hình)*, hai vợ chồng tâm ý tương thông, ngay trước khi Lục trưởng lão và Thất trưởng lão còn chưa kịp ra tay, hai người liền dẫn đầu xuất thủ, không phải là một chọi một, mà là hai chọi một, hợp lực đối phó với Lục trưởng lão đầu tiên.

Hai người hợp sức, toàn lực đối phó!

Kiếm khí cuồng bạo ngay lập tức bắn ra.

Hai đạo kiếm khí đan xen phóng tới một chút, ầm ầm nổ tung, vị trí vừa đúng ở gần ngực Lục trưởng lão.

Lục trưởng lão thảm thiết kêu một tiếng, bước nhanh ngược trở lại, chỉ nghe phịch một tiếng, cả người lão bắn ra ngoài cửa sổ ghế lô, rơi xuống đường cái bên ngoài khách điếm.

“Cái gì?”

Thất trưởng lão kinh hãi, sắc mặt nhất thời trắng bệch, điều này sao có thể? Tuổi hai người bọn họ cộng lại cũng không lớn bằng một người bọn hắn, nhưng lại có thực lực cường đại như thế, thật là cực kì ngoài dự liệu của lão.

Lão tung người bay ra ngoài từ lỗ thủng trên cửa sổ, tiến đến coi thương thế của Lục trưởng lão, lại phát hiện Lục trưởng lão tắc thở ngay tại chỗ, nơi vị trí ngực bị nổ tung là một lỗ thủng không lớn không nhỏ, máu thịt và ruột có thể thấy được rõ ràng, vô cùng thê thảm.

Một cao thủ truyền kỳ chi cảnh liền chết như vậy? Tay lão vịn Lục trưởng lão bắt đầu run rẩy không thể ức chế, “Các ngươi….các ngươi giết Lục trưởng lão?”

Lục trưởng lão mới vừa rồi còn sóng vai cùng lão, hiện tại trong nháy mắt tắc thở, lão trước sau thật không thể tin tưởng.

“Không sai! Chúng ta giết hắn, kế tiếp sẽ đến lượt ngươi!” Long Thiên Tuyệt bước chân bay bổng, đi tới trước mặt hắn, con ngươi đông lạnh nổi lên hàn quang lạnh lẽo, sát khí có chút khó giữ lại được mà phóng ra ngoài, “Ta cho ngươi biết, người ta muốn giết, không chỉ là hắn, không chỉ là ngươi, mà còn tất cả những kẻ mười sáu năm trước vũ nhục oan uổng mẹ ta, bức bách đuổi giết huynh đệ

chúng ta, ta một người cũng sẽ không buông tha!”

Thất trưởng lão chống lại ánh mắt mười phần sát khí của hắn, từ nội tâm rùng mình một cái, giờ khắc này, lão mới thực sự ý thức được sự nguy hiểm của đối phương. Hắn làm sao còn là thằng nhóc hai tay run run nắm trường kiếm, lại kiên cường làm người ta hận không thể phá huỷ mười sáu năm trước đây? Hắn bây giờ, đã hoàn toàn lột xác, biến thành một nam nhân chỉ bằng một ánh mắt đã làm cho ngay cả lão cũng nhịn không được run rẩy!

“Ta nói cho ngươi, ngươi đắc ý không được bao lâu đâu! Ngươi giết Lục gia, giết Lục trưởng lão, trên lưng gánh vác hai mạng người, Long gia trên dưới cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi! Đến lúc đó, ngươi chẳng những phải chết, đệ đệ, thê tử của ngươi, còn có bằng hữu của ngươi, tất cả đều phải vì ngươi mà chết! Các ngươi không thể sống mà rời đi Thành Bàn Long đâu!”

Thất trưởng lão đột nhiên rống to, uy thế truyền kỳ cảnh giới ầm ầm phóng thích.

Trong phút chốc, lấy khách điếm làm trung tâm, trong vòng trăm bước, toàn bộ đều bị uy lực cảnh giới huyền hoàng của lão bao phủ. Sức mạnh mãnh liệt đánh sâu vào, rung động tâm hồn mỗi người.

Nhóm người Long Thiên Thần vốn còn đang ở lầu một khách điếm dùng bữa đều rối rít chạy ra, xem cuộc chiến.

Mục thành chủ đứng ở bên cạnh cửa sổ ghế lô, nhìn xuống dưới, sợ ngây cả người. Nhưng làm cho hắn chân chính kinh ngạc đến ngây người không phải thực lực cường hãn của Thất trưởng lão, mà là một chiêu liền giết của vợ chồng Tuyệt thiếu gia, bọn họ thế nhưng hợp lực đánh chết Lục trưởng lão, lại chỉ dùng một chiêu. Đây là ý niệm gì? Chẳng phải là chứng minh thực lực vợ chồng Tuyệt thiếu

gia, không hề dưới Lục trưởng lão sao?

Trời ạ!

Đây mới là thiên tài chân chính của Long gia!

Hắn bỗng nhiên tin tưởng, có lẽ thực lực Tuyệt thiếu gia thật sự có thể thắng được thực lực Thất trưởng lão, hắn căn bản không cần lo lắng cho Tuyệt thiếu gia.

“Để lão phu trước tiên đưa các ngươi một đoạn đường đi!”

Đột nhiên trong lúc đó, trong tay áo Thất trưởng lão tung ra một thứ vũ khí, vù vù vù, chính là một cái bàn quay màu đen *(đĩa hình bánh xe, nguyên văn là ‘luân bàn’) (TNN: chắc giống cái bánh răng của Kim Luân Pháp Vương trong Thần điêu đại hiệp quá =]])*, sáu góc của bàn quay đều chứa mũi nhọn hoắt, vô cùng sắc bén. Theo bàn quay chuyển động, tiếng xé gió truyền vào trong tai, làm người ta không rét mà run.

“Khê Nhi, lui về phía sau!” Long Thiên Tuyệt hô nhỏ một tiếng, hắn mở hai cảnh tay, cả người lao xuống phía trước theo một góc độ, sau đó bỗng dưng dựng thẳng nhảy lên. Hắn đứng thẳng ở phía trên bàn quay, chân đạp lên trung tâm bàn quay, đi theo tốc độ của nó, đối kháng qua lại.

“Vô dụng thôi! Ngươi không thể huỷ được bàn quay của lão phu đâu!” Thất trưởng lão nhìn Long Thiên Tuyệt gian nan đối chiến với bàn quay của mình, đắc ý cười dài.

Vân Khê lui sang một bên, cũng không nhúng tay, bởi vì nàng tin tưởng tuyệt đối ở Thiên Tuyệt.

Thực lực của Thất trưởng lão đúng thật là đã bước vào truyền kỳ chi cảnh, nhưng chỉ sợ cũng chỉ là cảnh giới truyền kỳ sơ khai, ngang hàng với thực lực của nàng mà thôi. Còn Thiên Tuyệt sao? Hắn cũng đã là thực lực Huyền hoàng nhị phẩm hạ giai, tuyệt đối hơn hẳn Thất trưởng lão.

Trên thực tế, hai vợ chồng bọn họ sau khi nhìn thấy Lục trưởng lão và Thất trưởng lão, trước tiên cũng đã dự đoán ra thực lực của hai người, bọn họ cũng bởi vì đoán được thực lực của Lục trưởng lão thấp hơn Thất trưởng lão một chút, cho nên mới hợp lực công kích Lục trưởng lão đầu tiên, mà không phải Thất trưởng lão.

Hiện tại để một mình Thiên Tuyệt đấu với Thất trưởng lão là dư sức, nên nàng cũng không lo lắng, nhưng thật ra cái bàn quay đen này của Thất trưởng lão, làm cho nàng tương đối có hứng thú hơn.

Long gia quả nhiên có tiền, bảo bối trên người thật nhiều, lúc trước mới từ tay Lục gia lấy được một cái hồ lô, nay lại tới thêm một cái bàn quay có thể tấn công… không tệ! không tệ! Nếu là bảo vật tự động dâng tới cửa, không lấy thì quá thất lễ rồi!

Vân Khê vuốt vuốt cằm, hai mắt lóng lánh ánh bạc, đã liệt cái bàn quay này vào hàng ngũ vật phẩm của nàng chắc rồi.

“Huỷ không được sao? Ta đây liền huỷ cho ngươi xem!” Long Thiên Tuyệt rống to một tiếng, thân thể điên cuồng xoay tròn, áp lực vô tận cũng tuỳ ý phóng ra theo, khí thế thoáng cái đã lấn át Thất trưởng lão.

Chỉ một thoáng, phong vân khởi dũng *(gió nổi mây tuôn).*

Thanh âm phá không mà bay, chỉ nghe oành một tiếng, bàn quay bị bắn ra xa, rời khỏi chân Long Thiên Tuyệt, phi ngược về hướng Thất

trưởng lão.

Vù vù vù…

Bàn quay vòng ngược lại với tốc độ cực hạn, ma sát trong không khí bắn ra tia lửa, sát khí bốn phương.

“Làm sao có thể?” Sắc mặt Thất trưởng lão cực kì khó coi, lão kinh hô một tiếng, phi thân lên. Hai chân cao hơn bàn quay, nguy hiểm tránh được một vòng công kích, lão xoay người lại, đưa tay, tính thu hồi bàn quay. Ai ngờ bàn quay kia mất đi khống chế, hướng tới tay lão phi tới, tốc độ xoay không những không giảm, ngược lại đột nhiên tăng.

Lão “a” một tiếng kinh hô, phi thân rút lui.

Bàn quay màu đen lần nữa sát qua người lão, vạch lên quỹ đạo đặc thù, cuối cùng rơi vào tay Long Thiên Tuyệt.

“Đây là vũ khí giết người nhiều năm qua của ngươi, bây giờ ta liền hủy nó, làm cho nó không thể nguy hại nhân gian được nữa!” Long Thiên Tuyệt làm bộ muốn hủy bàn quay, Vân Khê thấy thế, vội vàng lên tiếng, hô to bảo hắn dừng lại.

“Chờ đã! Vật này ở trong tay lão, đúng là làm hại nhân gian, nhưng rơi vào tay người khác thì chưa chắc a, có khi còn có thể hành hiệp trượng nghĩa kìa”

Đuôi lông mày Long Thiên Tuyệt hơi cau lại, hiểu dụng ý của nàng, khẽ mỉm cười, thuận tay vứt bàn quay qua cho nàng.

Thân ảnh thoáng lay động, bước nhanh về phía Vân Khê, bàn tay to nhằm hướng Vân Khê mà bắt.

Vân Khê trừng mí mắt lên, liếc lão một cái, nhưng cũng không thèm để ý, bởi vì phía sau lão, nàng đã thấy được một bóng người khác, cao lớn như núi, khí thế như vũ bão.

Long Thiên Tuyệt bỗng dưng xuất hiện phía sau Thất trưởng lão, bọ ngựa bắt ve, hoàng tước phía sau, hắn không có sử dụng kiếm, mà thân thể phi lên cao, bàn tay to hung hăng chụp về phía đỉnh đầu Thất trưởng lão. Cả người hắn chổng ngược giữa không trung, bàn tay đem da đầu Thất trưởng lão vững vàng nắm trong tay, thanh âm tàn nhẫn vang lên: "Bây giờ ta cho ngươi chết kiểu này, chính là muốn hút khô tất cả công lực, tất cả tinh nguyên trên người ngươi, để cho sinh mệnh ngươi cuối cùng khô kiệt mà chết!" *(TNN: Hô hô ta rất thích kiểu giết người này của 2 anh chị J vừa hại người lại lợi mình, quá chuẩn men J)*

"A——-Ngươi không thể làm vậy với ta! Ta chính là trưởng lão Long gia, nếu ngươi giết ta, ngươi sẽ bị hội trưởng lão trừng phạt!" Giờ phút này Thất trưởng lão bị hắn chặt chẽ nắm trong tay, không thể nhúc nhích, lão thống khổ kêu rên, công lực trong cơ thể như hồng thủy chảy ra ngoài, tâm lão chảy máu. Đó là thành quả lão cố gắng tu luyện mấy chục năm không dễ dàng gì mới có được, nhưng không ngờ lại dễ dàng mất đi như vậy, lão đau a, hối hận a….

"Trừng phạt? Dù sao ta giết một là tử tội, giết hai cũng là tử tội, vậy sao không dứt khoát giết luôn toàn bộ người của hội trưởng lão đi? Như vậy đến lúc đó, ta xem còn có ai có thể trừng phạt ta? Ha ha ha…." Long Thiên Tuyệt cười dài, lực lượng trên người hắn đang từng phần từng phàn tăng trưởng, bỗng nhiên hắn có chút hối hận, mới vừa rồi không nên giết Lục trưởng lão nhanh như vậy, loại ác nhân không tim không phổi như bọn chúng, trước nên hút khô toàn bộ công lực mấy chục năm của chúng, rồi mới giết cũng không muộn. *(TNN: giờ ca mới ngộ ra chân lý sao @@ Khê tỷ ngộ ra từ*

quyển 4 rồi kìa =.=!)

Nếu hắn đã không thèm đếm xỉa, thì việc quan trọng nhất trước mắt là tích tụ thực lực, bắt đầu từ bây giờ, từng người chủ động dâng tới, hắn đều phải chiếu cố thật tốt mới được.

Đám người Long Thiên Thần đứng ở một bên xem cuộc chiến, thấy bộ dáng đại ca điên cuồng như thế, đáy lòng hắn có chút lo lắng. Chuyện năm đó, những cái khác hắn đã không còn nhớ rõ ràng, nhưng thoạt nhìn đại ca rất để ý, không tiếc trả giá bằng máu để báo thù, giết sạch tất cả những kẻ đã từng có lỗi với huynh đệ bọn họ, với mẫu thân, chẳng qua, làm như vậy có phải có chút quá tàn nhẫn hay không?

Bởi vì dù sao tất cả mọi người đều là huyết mạch Long gia….

Trong lòng Long Thiên Thần rất là mâu thuẫn.

Mục thành chủ đã sớm ngây người ở một bên, Tuyệt thiếu gia lại thật sự trấn trụ Thất trưởng lão, hơn nữa hắn lúc này là dùng loại công phu gì, cư nhiên có thể hấp thu công lực trên người đối phương vào người mình? Công phu như vậy không khỏi cũng quá đáng sợ đi!

Cách khách điếm không xa, có ba bóng người trốn ở một nơi bí mật gần đó, quan sát tình hình chiến đấu. Lúc vợ chồng Long Thiên Tuyệt và Vân Khê liên thủ giết Lục trưởng lão, hơn nữa chỉ dùng một chiêu, hai người Thất gia và Bát gia cũng đã ngây dại. Nếu không tận mắt chứng kiến, đánh chết họ cũng không tin, tuổi bọn họ còn trẻ như vậy, thực lực cư nhiên đã bước vào truyền kỳ chi cảnh, thật không thể tưởng tượng được, đây là thiên phú như thế nào, mới có thể đạt tới thành tựu như vậy?

Bây giờ cuối cùng bọn họ cũng hiểu được, tại sao mười sáu năm

trước nhị ca nóng lòng xuống tay với nghiệt chủng này, thiên phú đáng sợ như vậy, chắc chắn sẽ dấy lên một trận tinh phong huyết vũ *(gió tanh mưa máu),* xem ra hắn thực sự là trở về báo thù, bọn họ dường như đã có thể thấy được kết cục của chính mình cũng giống như kết cục của lục trưởng lão và thất trưởng lão.

Không được! Tuyệt đối không thể để cho hắn lại tiếp tục phát triển lên, phải giết hắn!

Ngay trước khi hắn tiếp tục trở nên cường đại, giết hắn!

“Dừng tay!” Thất gia hiện thân đầu tiên, phi tới trước mặt Long Thiên Tuyệt, Bát gia cũng theo sau tới, chỉ có Tam trưởng lão trước sau không động, lão đã từng ăn qua thiệt thòi trong tay đoàn người Long Thiên Tuyệt, biết bọn họ còn rất nhiều đòn sát thủ chưa có bày ra, cho nên không dám tùy tiện hành sự.

Nhìn thấy Thất gia và Bát gia hiện thân, lão cũng không ngăn cản, nếu có thể mượn tay hai người giết Long Thiên Tuyệt dĩ nhiên là tốt, nhưng lão thủy chung cũng không thấy khả quan, bởi vì đám người này thật sự là quá biến thái, tùy tùy tiện tiện một người ra, cũng đều có thú sủng hoặc là thần thú, thử hỏi đoàn người như vậy, há người bình thường lại có thể đối phó sao?

Bây giờ lão tránh ở một bên xem chiến, mới có thể thu thập càng nhiều tin tức có liên quan đến đoàn người này cùng tình hình cụ thể tỉ mỉ, rồi báo cho nhị gia, lấy công chuộc tội, như thế Nhị gia mới có thể căn cứ vào tình huống thực lực của bọn họ, mà điều chỉnh kế hoạch tác chiến phù hợp.

Tiếng nói vừa dứt, Long Thiên Tuyệt liền nhìn thấy hai gương mặt quen thuộc xuất hiện ở trước mặt hắn, bàn tay chụp ở trên đầu Thất trưởng lão trước sau vẫn chưa có buông ra, một bên vừa tiếp tục hút

công lực, một bên lại cười lạnh nhìn về phía hai người thình lình xuất hiện.

Thất thúc, bát thúc?

Tốt lắm, tất cả địch nhân đều từng người từng người tự động lộ diện rồi.

Vân Khê thấy hai người này đột nhiên xuất hiện, hơi thở trên người không thể khinh thường, nàng vội vàng cầm bàn quay vừa thu thập được trong tay, tùy ý ném tới phía nhóm người Long Thiên Thần, bắt đầu âm thầm chuyên chú cảnh giác nhất cử nhất động của hai người, một khi bọn họ ra tay đánh lén Thiên Tuyệt, kiếm của nàng cũng sẽ lập tức bắn ra khỏi vỏ công kích.

Hướng bàn quay bay đi, vừa khéo, lại chính là vị trí bốn người Ngọc Thụ Lâm Phong đang đứng. Thấy bàn quay bay tới, bốn người rối rít đưa tay ra tranh, mỗi người đều bắt được một góc bàn quay, trong một thoáng, khó phân thắng bại.

“Ta là đại ca, bàn quay là của ta!”

“Đệ là lão nhị, đại ca hẳn là nên nhường cho đệ đệ mới đúng!”

“Đệ là lão tam, đại ca nhị ca vẫn là nhường cho đệ đi!”

“Đệ….” Đinh Phong đang muốn há mồm, ba huynh đệ liền đồng loạt văng nước miếng về phía hắn: “Đệ đã có trường tiên rồi, còn muốn tranh với bọn ta? Lăn sang một bên đi!”

Côn Lôn lão giả thấy một màn này, nhịn không được vỗ trán thở dài, quay đầu nhìn trời, ra vẻ không biết mấy người này, rất mất mặt a!

Vân Khê cũng nghe thấy, khoé miệng co quắp, nếu không phải đang đối đầu với địch mạnh, nàng thật hận không được xông lên, đập vào đầu bốn người. Dám nuốt riêng chiến lợi phẩm của nàng? Mật ngươi đủ lớn a?

Bên này, hai người Thất gia Bát gia tận mắt thấy Thất trưởng lão dưới tay Long Thiên Tuyệt càng ngày càng già nua suy kiệt, liền giận đùng đùng.

“Nghiệp chướng, ngươi mau thả Thất trưởng lão ra! Ngươi đã nhập ma rồi, không biết ở đâu tu luyện ra loại ma công này, còn không mau dừng cương trước vực cho ta! Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn khoanh tay chịu trói, để chúng ta giải về hội trưởng lão, có lẽ chúng ta còn có thể thay ngươi cầu tình, để các trưởng lão trong hội lưu ngươi một mạng!”

“Bây giờ ngươi tỉnh ngộ vẫn còn kịp! Chúng ta là bậc thúc của ngươi, thấy ngươi đắm mình, rơi vào ma đạo, cũng không thể không kéo ngươi một phen. Ngươi còn không mau mau tỉnh ngộ, ngoan ngoãn chịu trói, để chúng ta giải về hội trưởng lão tra khảo?”

“Các ngươi là cái thá gì? Dựa vào cái gì ra lệnh cho ta?” Một câu của Long Thiên Tuyệt, lập tức làm Thất gia Bát gia giật mình sửng sốt, sắc mặt đỏ sậm.

Càn rỡ a! Quá càn rỡ!

Lại dám nói chuyện với hai vị bậc thúc thúc như thế?

“Thất gia, Bát gia, cứu ta….” Thất trưởng lão thở ra một hơi cuối cùng, cầu cứu.

“Nghiệp chướng, còn không mau thả người? Vạn sự lưu nhất

tuyến *(ý nói mọi việc nên để lại một đường lui)*, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn bức chính mình vào đường cùng?”

“Đường cùng? Trên đời này luôn luôn không bao giờ có đường cùng, nếu có, cũng là các ngươi cho!” Lực lượng cuồng bạo, từ trong cơ thể Thất trưởng lão, lập tức chảy mãnh liệt vào trong lòng bàn tay Long Thiên Tuyệt.

Phịch một tiếng, Long Thiên Tuyệt nặng nề đẩy thất trưởng lão ra, xoay người đáp xuống đất.

“Cứu……ta……” Thất trưởng lão chỉ kịp nói xong hai chữ, liền đoạn khí, da lão nhăn nheo suy kiệt như xương khô, vô cùng đáng sợ. Thất gia cùng bát gia bước từng bước lên, rất nhanh liền dừng lại, không dám lại gần lão thêm nữa.

Đã chết, cư nhiên đã chết.

Hắn cứ giết chết hai vị trưởng lão cao cao tại thượng như vậy, chuyện như thế, chưa từng phát sinh ở Long gia.

“Rốt cuộc là ai cho ngươi lá gan? Ngươi có biết ngươi đã không còn bất kì đường lui nào nữa rồi không? Hiện tại ngươi đã thành tử địch của Long gia, người người đều muốn giết?” Giọng nói của thất gia run rẩy, có kích động, cũng có oán hận.

Cách mười sáu năm, hắn trăm triệu lần không ngờ được nam hài hai mắt nén giận mà không nói gì trước kia, bây giờ lại trở nên trắng trợn, vô pháp vô thiên như thế, nếu xét về ngoan tuyệt, thủ đoạn thì hắn so ra không kém gì nhị ca.

Người như vậy, nếu để hắn tiếp tục phát triển, vậy ngày tận thế của bọn họ cũng sắp tới rồi.

Hai huynh đệ trao đổi ánh mắt với nhau, bọn họ cũng bất chấp lời nhị ca căn dặn trước khi đi, nói gì thì nói bọn họ cũng phải mau chóng giải quyết hắn.

“Nghiệp chướng, đi chết đi!”

Thất gia và Bát gia đồng loạt ra tay.

“Hai đánh một, thì tính bản lãnh gì?” Vân Khê cầm kiếm, lao tới phía một người trong đó

Thực lực của Thất gia và Bát gia rõ ràng cao hơn Lục trưởng lão cùng Thất trưởng lão một bậc, bất quá đối với Long Thiên Tuyệt và Vân Khê mà nói, cũng không tính là cái gì, bởi vì thực lực của chính họ cũng là không thể khinh thường.

“Yêu nữ, tự tìm đường chết!” Thất gia xoay người lại, cầm kiếm đánh về phía nàng, kiếm quang rơi xuống, thiên biến vạn hoá, trong khoảng thời gian ngắn, kiếm chiêu của hắn đã biến ảo vô số.

Hử? Muốn so kiếm pháp với nàng sao?

Vậy nàng sẽ làm cho đối phương xem một chút, cái gì mới thực sự là kiếm pháp vô địch!

Vân Khê nhẹ nhàng phi thân rút lui, tạm tránh mũi nhọn, bên môi nàng nổi lên nụ cười lạnh nhàn nhạt.

“Phi tinh tại thiên, nhất kiếm kinh hồng!”

(vì là tên kiếm pháp nên ta để nguyên văn)

Tử Tiêu kiếm của nàng bay múa, một kiếm phóng ra, trong chớp mắt, trong thiên địa biến hoá ra vô số kiếm ảnh, kiếm khí bức người. Vân Khê cầm kiếm đứng giữa không trung, tựa như phảng phất biến thành một cao thủ tuyệt thế, đứng ngạo nghễ trong trời đất, cao ngạo, hờ hững, rút kiếm tứ phương, không tìm được đối thủ.

Đây còn chưa phải cái thật sự làm cho người ta sợ hãi than, chân chính làm cho người ta sợ hãi chính là, ở phía sau thân thể nàng, có một đoàn ánh sáng bạch sắc dần dần hiện ra, ánh sáng chói mắt, làm cho người ta nhất thời mất đi thị giác.

Sau khi mọi người từ từ thích ứng được ánh sáng trắng kia, lại kinh dị phát hiện, trong đoàn ánh sáng trắng, từ từ biến ảo thành nguyên hình một con cửu vĩ hồ (hồ ly chín đuôi), cao ngạo, độc lập, độc nhất vô nhị, giống như chủ nhân của nó.

“Đó là….” Động tác công kích của Thất gia hơi chậm lại, nhìn ảo ảnh cửu vĩ hồ xuất hiện ở phía sau Vân Khê, hắn chìm vào ngây dại. Tin đồn chỉ có cường giả tối cao của Vân tộc, mới có thể tu luyện ra cửu vĩ hồ làm huyễn thú chiến đấu cho họ, cửu vĩ hồ là vương giả trong tất cả các loại huyễn thú, là cao cấp nhất, mà Long gia bọn họ tu luyện Long huyết bảo điển, cuối cùng cũng chỉ có thể luyện ra được huyễn thú Thần Long, so với nó thấp hơn một cấp. Nói như vậy, bí pháp tu luyện của Vân tộc, tựa hồ cao minh hơn Long gia một chút.

Nhưng mà, không phải người nào trong Vân tộc, cũng đều có thể tu luyện ra huyễn thú cửu vĩ hồ, chỉ có…. Chẳng lẽ nàng là….

Suy nghĩ của Thất gia có chút rối loạn, hắn vốn tưởng rằng Vân Khê chẳng qua chỉ là một nữ tử tầm thường thôi, muốn giết thì giết, nhưng mà hiện tại, chỉ cần tưởng tượng đến khả năng thân phận của nàng có liên quan tới Vân tộc, trong lòng hắn càng thêm lo lắng.

Tiểu tử Long Thiên Tuyệt này cường thế trở về, đã đem cho bọn họ áp lực rất lớn rồi, hiện tại lại có thêm một nữ tử có thể có quan hệ với Vân tộc, nếu để hai vợ chồng bọn họ xây một chân ở Long gia, vậy những ngày sau này, hắn không dám tưởng tượng a. *(mi chết chưa con =]])*

Huyễn thú cửu vĩ hồ xuất hiện, làm rung động đâu chỉ mình Thất gia?

Những người còn lại ở đây cũng sợ ngây người, bọn họ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Vân Khê xuất ra huyễn thú, đúng vậy, kia chính là huyễn thú, chứ không phải Cửu cô cô, nhưng mà bộ dáng và hình dạng của huyễn thú này, lại không quá khác biệt với nguyên hình của Cửu cô cô, cơ hồ có thể nhầm lẫn.

Long Thiên Tuyệt trong khi giao chiến ngoái đầu nhìn lại, thấy được huyễn thú phía sau Vân Khê, hắn nhợt nhạt cười, cảm thấy rất là cao hứng vì nàng. Xem ra, hắn càng phải cố gắng thêm mới được, hắn muốn làm người bảo vệ nàng, chứ không phải sau này muốn nàng bảo vệ hắn. *(TNN: làm phu quân của Khê tỷ thật khổ a~~ Trước kia thực lực cách xa thế nào a~ giờ thì …. Mụi vô cùng đồng tình với Tuyệt ca:D)*

“Hử? Xảy ra chuyện gì vậy?” Cửu cô cô cảm giác được lạ thường, ở trong Cửu chuyển linh châu mở mắt, sau một khắc, thân hình nó vừa động, liền xuất hiện ở bên ngoài.

“Huyễn thú của ngươi vì sao lại giống ta như vậy?” Cửu cô cô như ở chỗ không người đánh giá huyễn thú phía sau Vân Khê, đồng thời trong lòng phát sinh nghi ngờ, cũng hơi có chút khinh thường, lớn lên giống nó thì thế nào? Giống nhau nhau bề ngoài nhưng thần thái không giống, hơn nữa nhỏ như vậy, làm sao có thể so sánh với nó?

Đầu óc căng căng, trong đầu hiện lên một chút đoạn ngắn, giống như đã từng quen biết, Cửu cô cô lắc đầu, tự nhủ: “Chẳng lẽ ta và nha đầu này kiếp trước thật sự có duyên?”

Cửu cô cô cứ lơ lửng trong không trung mà đứng, chìm vào trong suy nghĩ của mình, ánh mắt có chút hỗn độn, hồn nhiên không phát hiện ra sự xuất hiện của mình sẽ làm cho những người khác có bao nhiêu bối rối.

Đúng lúc, vị trí Cửu cô cô xuất hiện, vừa vặn ở trên đỉnh đầu Thất gia, thân thể nó to lớn che mất một khoảng không rộng lớn trên đầu hắn, mà ba trong số chín cái đuôi lớn thuần trắng của nó buông xuống tự nhiên, vừa đủ vây trái phải cả người Thất gia vào bên trong.

Thất gia cảm giác được áp lực siêu cấp của Cửu cô cô, một cử động cũng không dám, hai chân cứng nhắc đứng thẳng.

Oai của thần thú, vốn là không phải người thường nào cũng có thể chống đỡ, càng miễn bàn một siêu thần thú như Cửu cô cô.

Vân Khê ở trong không trung giơ kiếm, thấy một màn như vậy, cũng là dở khóc dở cười. Một kiếm này của nàng còn chưa phát huy toàn bộ uy lực, đã bị sự xuất hiện đột ngột của Cửu cô cô đánh gãy, nhìn nhìn lại đối thủ của nàng, bây giờ đang đứng ngơ ở dưới thân Cửu cô cô, một cử động cũng không dám, hình ảnh này muốn bao nhiêu tức cười liền có bấy nhiêu.

“Cửu cô cô, ngài có thể dịch chuyển thân thể một chút hay không? Đừng quấy nhiễu ta đối chiến với người ta?”

Con ngươi Cửu cô cô rút cuộc trượt nghiêng xuống dưới một chút, miễn cưỡng nói: “Chính là người này sao?”Một cái đuôi lớn của nó cong lên một độ cung, đem thân thể Thất gia cuốn lên, treo trên

không trung.

“Thực lực yếu như vậy, căn bản không phải là đối thủ của ngươi, lại đánh tiếp, cũng chỉ lãng phí thời gian!” Cửu cô cô chán ghét nói một câu, sau đó đuôi lớn vung một cái, đem Thất gia ném xa ra bên ngoài, mọi người trên mặt đất cũng chỉ có thể nhìn thấy một điểm đen dần dần biến mất trong không trung, còn có tiếng kêu sợ hãi liên tiếp, sau đó cũng không thấy được tung tích của hắn nữa..

Vân Khê khẽ nhếch miệng, đôi môi run run, không biết là nên cười hay nên khóc. Nếu Cửu cô cô ngài mỗi lần đều khăng khăng ra mặt, giúp ta quét dọn chướng ngại vật, thì thật là tốt biết bao? Đáng tiếc lão nhân gia ngài trước giờ luôn dựa vào cảm giác làm việc, ai cũng mò không được mạch của ngài.

“Ngươi mang huyễn thú của ngươi phóng ra, để ta tới thử uy lực của nó xem.” Cửu cô cô đột nhiên hứng trí bừng bừng nói, một đôi tròng mắt ánh sáng tràn đầy màu sắc, phóng ra một loại nóng lòng muốn thử nào đó không rõ.

Nơi trán Vân Khê, mồ hôi lạnh tán loạn. Thì ra ngài có chủ ý này, đem địch nhân của nàng ném đi, chính là vì muốn tự mình thử thực lực huyễn thú của nàng, này cũng quá xằng bậy đi?

Nàng cũng là lần đầu tiên triệu hồi ra huyễn thú, lần đầu tiên biết được hình thái huyễn thú của mình, có lẽ có liên quan đến việc thần khí trọng sinh đi, nhưng mà huyễn thú của nàng là thực lực gì? Cửu cô cô lại là thực lực gì? Huyễn thú của nàng làm sao có thể chống được một kích của Cửu cô cô đây?

Huyễn thú và bản thể chủ nhân của nó luôn luôn là gắn bó chặt chẽ, vạn nhất Cửu cô cô xuống tay không phân được nặng nhẹ, chụp chết huyễn thú của nàng, như vậy chẳng phải nàng sẽ bị K.O *(knout*

out) theo sao? *(TNN: Khê tỷ dùng từ cũng quá hiện đại đi @@)*

Nàng lắc đầu liên tục, sau đó bằng tốc độ nhanh nhất thu hồi huyễn thú, nàng mới không muốn tại thời khắc mấu chốt lại phát sinh ra cái gì ngoài ý muốn đâu, nàng còn muốn giữ sức, giúp Thiên Tuyệt đánh tới Long gia!

“Sao lại thu hồi? Ngươi yên tâm, ta sẽ ra tay rất nhẹ.” Cửu cô cô rất là thất vọng *(TNN: nghe như dụ con nít ý nhỉ =]])*

Ra tay rất nhẹ? Có quỷ mới tin. *(Chuẩn =]])*

Vân Khê không nhịn được liếc mắt xem thường, lần trước còn không phải ngài nhẹ nhàng vung, liền đem người ta ném tới tít trên trời đi, hoặc là vỗ nhẹ một cái, liền mang người ta biến thành thịt vụn?

“Chờ thực lực ta cao thêm chút ít, ta sẽ thoả mãn nhu cầu của ngài.” Nàng nói.

Cửu cô cô thở dài một tiếng, vèo một cái, trở về Cửu chuyển linh châu, bên tai còn nghe được lời cuối cùng nó lưu lại: “Thực lực của ngươi yếu như vậy, ta còn phải chờ bao nhiêu năm a….”

Nghe một chút, ngữ khí này quả thực là trần trụi coi thường mà.

Vân Khê hít sâu một hơi, cố đem nó làm thành động lực khuyến khích mình không ngừng tiến bộ.

“Bát thúc, ngươi sao lại chạy rồi? Không phải là muốn lấy tính mạng tiểu chất sao?” Bên kia, giọng nói hài hước của Long Thiên Tuyệt truyền tới, thì ra là Bát gia sau khi nhìn thấy Cửu cô cô xuất hiện, sợ hãi mà chạy, đáng tiếc hắn còn chưa có kịp chạy xa, thì đã bị Long Thiên Tuyệt ở giữa không trung chặn lại.

Muốn chạy? Cửa nhỏ cũng không có đâu!

Rắc rắc rắc….

Long Thiên Tuyệt bằng tốc độ nhanh nhất, đánh nát mấy khớp xương trên người Bát gia, khiến cho hắn không còn năng lực chạy trốn nữa, rồi mới vứt xuống đất.

Bát gia lúc này, sống không bằng chết, hắn hiện tại vô cùng hâm mộ Thất gia, hận không được muốn Cửu cô cô trở ra một chuyến, đem hắn lại vứt đi thì được rồi, tổng vẫn tốt hơn so với bây giờ không thể động đậy, để mặc người ta định đoạt.

“Nghiệp chướng, ngươi rút cuộc muốn thế nào? Nếu ngươi giết ta, sẽ lại thêm một khoản nợ máu, gia chủ và hội trưởng lão sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Bát gia nói.

“Ngươi yên tâm, ta tạm thời sẽ không để ngươi chết. Lưu lại ngươi, còn có chỗ hữu dụng!” Long Thiên Tuyệt từ trên cao nhìn xuống hắn, cười lạnh nói: “Các ngươi cùng Lục trưởng lão và Thất trưởng lão nhất định đều do nhị thúc ta phái tới, để thử thực lực của ta đi? Hắn biết rõ con mình ở trong tay ta, cũng không tự mình ra mặt, mà lại phái mấy người các ngươi thay hắn tiên phong, hắn quả nhiên vô cùng gian xảo thận trọng. Bất quá cái này cũng không là gì, cho dù hắn có mưu toan tường tận thì thế nào? Sớm muộn ta cũng sẽ chính tay giết hắn!”

“Ngươi còn chưa biết thực lực và địa vị hiện tại của Nhị ca ta ở Long gia, nếu ngươi muốn giết huynh ấy, so với lên trời còn khó hơn. Ngươi đối nghịch với nhị ca, chẳng khác nào đối nghịch với Long gia, ngươi có gan gánh nổi sao?” Bát gia hừ lạnh, lấy cường thế chống lại lo lắng trong lòng.

“Long gia?? Chỉ một cái Nhị gia, liền có thể đại biểu được Long gia sao? Nếu thật như vậy, thì Long gia cũng là mục nát đến tận gốc rồi, không có thuốc nào chữa được!” Long Thiên Tuyệt dừng một chút, lại hỏi: “Ta hỏi ngươi, có biết Trấn Hải tổ sư bây giờ đang ở đâu không?”

Bát gia ngẩn người, không rõ Long Thiên Tuyệt vì sao đột nhiên lại hỏi tin tức của Trấn Hải tổ sư, bất quá nếu y muốn biết, thì hắn liền cố tình không nói. Hắn quay đầu, hừ lạnh một tiếng, không trả lời.

“Ngươi lão già kia, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, có phải hay không? Tin hay không ta liền cho ngươi nếm thử mười đại khổ hình Mãn Thanh*? Xem ngươi có chịu khai hay không khai?” Vân Khê tiến lên, âm độc trừng hắn, đặc biệt muốn đánh hắn.

**Mười đại khổ hình Mãn Thanh: Lột da, chém ngang lưng, xe ngựa phanh thây, câu ngũ hình (năm hình phạt: chết, đi đày vô hạn, có hạn, giam, phạt tiền), lăng trì (tùng xẻo), treo cổ, cung hình (đàn ông thì bị thiến, đàn bà bị nhốt vào nơi tối tăm), chặt chân, châm kim (dùng kim châm vào đầu ngón tay, thường dùng cho đàn bà), chôn sống, rượu độc, côn hình (dùng gậy đánh) (không hiểu sao lại tìm ra mười hai @@)*

Bát gia hừ lạnh một tiếng, vẫn như trước không thèm để ý tới, xem như muốn cùng bọn họ cứng đến cùng.

Vân Khê còn muốn tiến lên, thì Long Thiên Tuyệt đưa tay ngăn nàng, nói: “Xem ra nhị thúc đã nắm chắc hành tung của chúng ta, chúng ta không thể trì hoãn nữa rồi, trước khi hắn còn chưa tra rõ tình hình bên trong, chúng ta liền suốt đêm chạy tới Long gia, khuấy cho nơi đó long trời lở đất, ta cũng không tin tất cả mọi người Long gia đều không phân biệt được thị phi, mất đi nhân tính!”

“Được! Ta tán thành! So với để đổi phương có phòng bị, dẫn chúng ta vào bẫy, không bằng chúng ta tự đi, đánh cho chúng trở tay không kịp! không phải chỉ là một Long gia thôi sao? Quỷ môn quan ta cũng đã xông qua một hồi, chẳng lẽ còn sợ một Long gia này sao?” Vân Khê lạnh lùng cười, hai mắt loé ra, rạng rỡ sinh huy.

Long Thiên Tuyệt quay đầu, nói với đám người Long Thiên Thần: “Từ giờ trở đi, chúng ta tập hợp thành nhóm, tất cả mọi người tiến vào trong Ngoạ Long Cư, ẩn nấp, chúng ta phải nhanh chóng biến mất trong tầm mắt đối phương, khiến cho bọn chúng không thể tìm ra tung tích chúng ta”

“Vâng, tôn chủ!” Tứ đại hộ pháp và các cao thủ Long gia cùng hô lên trả lời, theo lệnh mà làm.

Những người còn lại, cũng không có dị nghị gì, bởi vì bọn họ biết, Long Thiên Tuyệt và Vân Khê có được Na Di thuật mà bọn họ không có, có thể tuỳ ý biến mất rồi lại vô căn cứ xuất hiện, hoàn toàn có khả năng làm xáo trộn tầm mắt đối phương, làm cho đối phương không thể nắm giữ được hành tung của bọn họ.

Ý kiến đã nhất trí, Long Thiên Tuyệt quay đầu, nhìn Mục thành chủ một cái, nói: “Ngươi tiếp tục ở đây thủ thành, nếu cần, ta sẽ dùng đến ngươi!”

“Dạ! Thuộc hạ vô cùng vinh hạnh!” Mục thành chủ kích động đáp, mới vừa rồi sau khi biết được thực lực của Tuyệt thiếu gia, hiện tại hắn đối với Tuyệt thiếu gia đã là bội phục sát đất.

Long Thiên Tuyệt ừm một tiếng, không lưu lại nữa, mang theo đoàn người rời khỏi khách điếm, tập hợp thành nhóm, đi suốt đêm tới đại bản doanh Long gia.

Sau khi đoàn người rời đi không lâu, Tam trưởng lão mới dám thở dốc một ngụm lớn, đi ra từ nơi ẩn thân. May là không bị phát hiện, nếu không lão sợ là mình cũng sẽ có kết cục giống như Lục trưởng lão, Thất trưởng lão hoặc là Thất gia…. Bây giờ nên làm gì đây? Trở về bẩm báo Nhị gia, hay là trước tiên rời khỏi Long gia, ra ngoài thành tránh đầu sóng ngọn gió một chút, sau khi nhìn tình huống xong rồi mới quay về?

Không được! không được!

Nếu bây giờ lão đi rồi, sau này muốn trở về Long gia sẽ rất khó khăn.

Vợ chồng Long Thiên Tuyệt này đúng là rất lợi hại, nhưng Long gia cũng là đại gia tộc chủ chốt từ ngày xưa lưu truyền đến nay, cũng không thể dễ dàng bị đảo loạn như vậy, một khi gia tộc xảy ra chuyện lớn hoặc là biến đổi lớn, nhóm người chủ chốt ở Tiêu Dao các khẳng định sẽ không bỏ mặc.

Hơn nữa tâm kế Nhị gia cao thâm, đối phó với một cái Long Thiên Tuyệt, hẳn là không đáng kể, lão hẳn là nên tin tưởng Nhị gia, tận lực trung thành với Nhị gia, như vậy mới có thể bảo vệ được tương lai của lão.

Đúng vậy, lão vẫn là nên mau chóng chạy về Long gia, nói hết thảy mọi thứ lão biết cho Nhị gia.

Nghĩ nghĩ, lão cũng vội vàng rời khỏi Thanh Nham Thành, lao tới đại bản doanh Long gia.

Vân Khê và Long Thiên Tuyệt quần áo đơn giản, đi liên tục xuyên qua hai thành trì, bằng tốc độ nhanh nhất chạy tới đại bản doanh Long gia. Lúc này trời đã mờ sáng, đại bộ phận người trong Long gia

còn đang trong giấc mộng, chỉ có một số ít đã tỉnh, các ti chức kia, bắt đầu chiếu cố một ngày mới bận rộn.

Song ai cũng không nghĩ tới, tử tôn Long gia từng bị trục xuất mười sáu năm trước Long Thiên Tuyệt, lúc này đang đi tới trước cửa Long gia, hơn nữa còn mang theo ái thê, cường thế trở về.

Phía trước là một phủ đệ cao lớn, mang phong cách kiến trúc cổ xưa, tràn đầy hơi thở lịch sử, nghiêm ngặt, sang trọng, nhưng cũng có mùi vị xơ xác tiêu điều.

Phía trước cửa phủ đệ trống trải mở mang, như một người khổng lồ mở ra hai bàn tay nghênh đón khách nhân từ xa tới, nhưng cũng làm cho người ta cảm thấy kính cẩn, không dám tuý ý ồn ào náo động trước mặt người khổng lồ, để tránh quấy nhiễu tới uy nghiêm của người này. *(TNN: mẹ ơi ta sợ nhất tả cảnh @@ lần nào cũng rụng không ít tóc T__T huhu)*

Đây chính là đại bản doanh của Long gia.

Vân Khê ngẩng đầu nhìn toà phủ đệ, chẳng những không có sợ hãi, ngược lại trong lòng còn sinh ra hưng phấn nhè nhẹ *(biến thái a~)*

Nơi này chính là nơi Thiên Tuyệt lớn lên từ nhỏ, nàng thật tò mò, cũng rất hứng thú muốn nhìn đến cùng.

“Khê Nhi, chúng ta đi!” Long Thiên Tuyệt nắm tay nàng, mười ngón tay đan nhau, hai người bốn mắt chạm nhau, tâm ý tương thông. Nếu đã đến đây, thì sẽ không có gì băn khoăn nữa, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, để bọn họ cùng nhau đối mặt tất cả đi!

Đang lúc hai người cách toà phủ đệ Long gia không đến hai mươi bước, thì có mười tên cao thủ từ trên trời rơi xuống, cầm kiếm cản lại

trước mặt hai người.

“Các ngươi là ai? Có biết phủ đệ Long gia ngoại nhân không thể tuỳ ý tiếp cận hay không?” Một người trong đó lớn tiếng thét to. Làm hộ vệ thủ môn (giữ cửa), phàm là người Long gia, bọn họ đều nhận ra được, nếu có ngoại nhân tới chơi, cũng chắc chắn có người Long gia dẫn đường, mà hai người bọn họ lại là một mình tiến đến, cũng khó trách họ hiểu nhầm Vân Khê và Long Thiên Tuyệt muốn tự tiện xông vào Long gia.

“Tại hạ Long Thiên Tuyệt, đến Long gia thăm hỏi Trấn Hải tổ sư, mời thông truyền một tiếng.” Long Thiên Tuyệt tận lực dùng giọng hoà hảo, trao đổi với đối phương.

Những chuyện ngoài rìa đều là chuyện nhỏ, trước tiên mang Tiểu Mặc về bên người, mới là chuyện lớn.

“Trấn Hải tổ sư? Trấn Hải tổ sư chưa hề tới Long gia.” Hộ vệ nói.

“Chưa hề tới?” Long Thiên Tuyệt hơi kinh ngạc, bỗng nhiên nhớ tới chuyện gì, hắn nâng tay, vỗ mạnh vào gáy mình, nói với Vân Khê: “Khê Nhi, ta nhớ ra rồi. Trấn Hải tổ sư có thể là đi Tiêu Dao các, sẽ không ở phủ đệ ngoại tông Long gia. Đều tại ta, ta làm sao lại quên mất chuyện này? Khi ta còn nhỏ, đích thực là đã từng gặp Trấn Hải tổ sư ở Long gia, lúc đó ông ấy bởi vì luyện chế một bảo khí cho gia chủ, cho nên mới tình cờ chạm mặt, bất quá theo chức vị và bối cảnh của ông ấy mà nói, ông ấy chẳng những là nguyên lão của Luyện khí minh, mà còn là một trong các vị tổ sư ở Tiêu Dao các, cho nên ông ấy nhất định là đã mang Tiểu Mặc đến Tiêu Dao các rồi.”

“Nói như vậy, Tiểu Mặc cũng không có ở đây?” Vân Khê ngộ ra.

Long Thiên Tuyệt gật đầu, lần thứ hai liếc mắt mong chờ về phía phủ

đệ Long gia một cái, dứt khoát nói: “Đi! Chúng ta trực tiếp đi Tiêu Dao các!”

Lời của hắn chưa dứt, một giọng nói từ phía sau bọn họ truyền tới, lớn tiếng quát lên: “Người đâu! Còn không mau bắt bọn họ lại? Hai người này giết Lục gia, Thất gia, Lục trưởng lão, Thất trưởng lão, còn nhốt Diệp thiếu gia và Bát gia, ác tặc như thế, sao các ngươi có thể tuỳ ý bọn họ qua lại tự nhiên như vậy?”

TM: huhu, ta tìm mười đại khổ hình đến khổ, tìm mãi mới thấy, tìm thấy lại cảm giác ghê không chịu nổi T__T, nhìn mấy cái hình ta thấy con người thật quá ác, quá tởm đi, ụa ụa

Quyển 5 - Chương 19: Sát khí ngất trời

“Cái gì?”

“Bọn họ giết Lục gia, Thất gia, Lục trưởng lão, Thất trưởng lão, còn bắt giữ Diệp thiếu gia và Bát gia?”

“Phản rồi, phản rồi, dám càn rỡ như thế? Người đâu! Bắt hai người bọn họ lại!”

Mười tên hộ vệ Long gia đồng loạt xông lên, vây quanh hai người Vân Khê và Long Thiên Tuyệt ở giữa.

Vân khê quay đầu, nhìn về phía người vừa lên tiếng phía sau, ánh mắt nàng trong nháy mắt trở nên sắc bén. Cái gì gọi là oan gia ngõ hẹp, cái gì gọi là không phải oan gia không gặp nhau? Người tới lại chính là kẻ lúc trước chạy thoát khỏi tay bọn họ ở Luyện khí minh, Tam trưởng lão.

Mắt Tam trưởng lão loé lên tia sáng mưu tính, cười lạnh tiến lên, đứng ngoài vòng vây của đám hộ vệ Long gia, chỉ vào Long Thiên Tuyệt nói: “Mọi người nhìn cho rõ, người này chính là nghiệt chủng bị gia chủ trục xuất khỏi Long gia mười sáu năm trước —- Long Thiên Tuyệt! Mười sáu năm sau, hắn lại không màng đến cấm chế của gia chủ, một mình trở lại Bàn Long thành. Trên đường đi, hắn công thành sát hại rất nhiều cao thủ Long gia của chúng ta, phải bắt hắn lại, giải đến cho các trưởng lão trong hội xét xử. Mọi người còn do dự gì nữa? Còn không mau động thủ?”

“Thì ra là hắn.”

“Là Tuyệt thiếu gia bị trục xuất khỏi Long gia mười sáu năm trước?”

“Quá càn rỡ rồi! Hắn thế nhưng giết nhiều người như vậy, quả thực vô pháp vô thiên!”

“Ác tặc như vậy nếu không bắt lại, gia pháp của Long gia để ở đâu? Uy nghiêm há còn sao?”

“Mọi người cùng xông lên, bắt lấy hai người bọn họ!”

Trong lúc nói chuyện, vòng vây lại rút lại một tầng, nhóm cao thủ hung hăng.

“Bắt ta? Các ngươi có bản lãnh này sao?” Lời vừa ra, toàn thân Long Thiên Tuyệt lập tức xuất hiện một cỗ hơi thở như tử thần, chân phải giẫm mạnh một cái, huyền khí dồi dào từ trong cơ thể hắn bùng nổ, giống như cuồng phong mưa bão ngay lập tức thổi qua trên thân mỗi người, làm cho người ta sởn tóc gáy.

Hầu hết nhóm cao thủ đều là cao thủ Huyền Tôn trở lên, đã từng trải qua nhiều chuyện lớn nhỏ, song một khi hơi thở Huyền Hoàng của hắn bộc phát, mỗi người bọn họ cũng không dám can đảm ứng chiến.

Cao thủ truyền kỳ chi cảnh?

Đây cũng vượt quá dự liệu của bọn họ.

“Hội trưởng lão sao? Không cần các ngươi mời, ta cũng muốn tự mình đi gặp bọn họ!” Long Thiên Tuyệt nắm tay Vân Khê, trực tiếp đi về phía cửa lớn, các cao thủ Long gia tự động thối lui sang hai bên,

không dám ngăn cản bọn họ.

Tam trưởng lão nhìn hai người đi vào cửa lớn Long gia, trên mặt vừa hưng phấn, vừa cảm thấy tôn nghiêm bị chà đạp, lão lớn tiếng thét to với đám hộ vệ: “Áp giải bọn họ! Há lại để bọn họ trắng trợn bước vào cửa lớn Long gia như thế? Ác tặc như bọn họ, chỉ có thể quỳ mà tiến vào Long gia.”

Các cao thủ Long gia chần chờ, cũng cảm thấy lời nói của Tam trưởng lão có lý, nếu để bọn họ không kiêng nể gì bước vào cửa lớn Long gia, như vậy các cao thủ thủ vệ đại môn bọn họ chẳng phải là thùng rỗng kêu to sao? Gia chủ và các trưởng lão trong hội trưởng lão nếu quở trách xuống, bọn họ nhất định gánh không nổi.

“Mọi người, lên!”

Các cao thủ lần thứ hai bị xúi giục, lại rục rịch.

Long Thiên Tuyệt lạnh giọng cười, quay đầu nói với Vân Khê: “Khê Nhi, chúng ta thế lực đơn bạc, nên những người này thoạt nhìn mới chướng mắt chúng ta đi?”

Vân Khê cười tiếp lời: “Vậy chúng ta liền kêu vài bằng hữu tới giữ thể diện đi, cũng không thể làm bọn họ cảm thấy chúng ta quá keo kiệt được.”

“Không tệ! Có đôi khi giữ thể diện cũng rất quan trọng.” Long Thiên Tuyệt vuốt cằm đồng ý, tay hắn đột nhiên vung lên, hướng lên trời, trong miệng lẩmbẩm.

Hắn đang làm cái gì vậy?

Chẳng lẽ theo sau bọn hắn, còn có rất nhiều cao thủ tới?

Các cao thủ Long gia rối rít quay đầu, nhìn theo hướng ngón tay hắn.

Lúc này, trên trời có mấy đám mây bay, che đi một phần ánh nắng.

Xuyên qua tầng mây, mơ hồ có thể nhìn thấy được phía sau tầng mây có bóng dáng vật gì đó đang cuồng loạn xoay múa, cùng với tiếng rồng ngâm, các tầng mây vang dội mà tán ra.

Nơi ngược sáng, từng con thần long đến từ chân trời, mãnh liệt bay tới.

Trong chốc lát liền đi tới vây quanh vợ chồng Vân Khê và Long Thiên Tuyệt, trái phải, trên đỉnh đầu, đều là thần long vờn quanh hộ giá, các cao thủ Long gia bị chúng bắn bay ra xa.

Các cao thủ trợn to hai mắt, nhìn mấy con Thần long vờn quanh hai vợ chồng Vân Khê, tròng mắt kinh ngạc đến muốn rớt xuống.

Đây chính là cái mà họ gọi là bằng hữu tới chống đỡ thay?

Chẳng lẽ là nói giỡn? Hay là ảo giác?

Nhưng, đây lại là thật.

“Kia….. Ở đâu ra nhiều thần long như vậy?”

“Long Tường đại lục có một luật lệ bất thành văn, bất kể kẻ nào cũng không được nuôi dưỡng Long tộc làm thú sủng, bọn họ ngang nhiên nuôi nhiều thần long như vậy, chẳng lẽ không sợ Long Vương Long Hậu của Long Vương cốc tới tìm bọn họ trả thù?”

“Bọn họ đây là muốn làm gì? Gọi nhiều thần long vào Long gia như

vậy, cuối cùng là muốn làm gì?

“Nghịch thiên rồi! Muốn nghịch thiên rồi!”

“….”

Dưới chân Long tam trưởng lão lảo đảo một cái, lại lần nữa bị đả kích, thực sự là quá nghịch thiên rồi, lão vạn lần không ngờ, bọn họ trừ thần thú, còn có nhiều thần long như vậy. Mặc dù uy lực của những thần long này xa xa không bằng thần thú, nhưng nếu xét về thực lực và hình thức, có nhiều thần long hộ vệ như vậy thật quá oai vệ.

“Khê Nhi, chúng ta đi thôi! Nàng lần đầu tiên tới Long gia, ta mang nàng đi thăm thú chung quanh, thưởng thức một chút cảnh đẹp Long gia.” Long Thiên Tuyệt bình tĩnh mà nói, nhưng chỉ có Vân Khê biết, nội tâm hắn thật ra cũng không hề bình tĩnh, bởi vì bàn tay nắm nàng chặt chẽ, mạnh mẽ như vậy.

Lấy Thiên Long dẫn đầu, đội thần long mở đường phía trước, ầm ầm phá vỡ cửa lớn Long gia. Đội ngũ chậm rãi, tiến vào phủ đệ cổ xưa đầy lịch sử của Long gia.

Chỉ một thoáng, tiếng rồng ngâm, như tiếng trống trận, truyền khắp phủ đệ Long gia.

Cả phủ đệ oanh động.

Sóng to gió lớn, dâng lên ở từng ngóc ngách của Long gia.

“Đã xảy ra chuyện gì? Sao ban ngày ban mặt lại xuất hiện nhiều thần long như vậy?”

“Có ngoại địch xông tới sao? Mọi người mau theo ta đi xem một chút!”

“Ta cũng đi!”

“Ta cũng đi!”

Nhóm hạ nhân cùng hộ vệ của Long gia nhìn thấy chiến đội thần long bay múa trên bầu trời đầu tiên, cả đám liền từ các góc phủ đệ chạy về phía cửa lớn Long gia.

Khi bọn họ đi tới hiện trường, chỉ thấy giữa chiến đội thần long, có một nam một nữ dắt tay nhau đi ở trong viện Long gia, lững thững đi dạo, vẻ mặt tự nhiên, như đang dạo chơi ở hậu hoa viên nhà mình, mà theo đuôi phía sau bọn họ là nhiều cao thủ Long gia, bọn họ coi như không có gì. Trong đám cao thủ này, còn có một cao thủ của trưởng lão hội, tam trưởng lão.

Ngay cả Tam trưởng lão cũng ở đây, mà hai người này cũng thản nhiên như không, hai người này rút cuộc là ai? Quá lớn mật đi?

Không làm sao đoán được thân phận hai người, vừa sợ chiến đội thần long uy hiếp, cao thủ cùng đám hạ nhân Long gia chỉ dám xa xa xem chừng, tạm thời không có ai dám tiến lên chất vấn.

“Các ngươi ở đây trông chừng bọn họ, lão phu hiện tại phải đi tìm Nhị gia.” Tam trưởng lão căm giận ném cho Vân Khê và Long Thiên Tuyệt một cái liếc xéo, chỉ bằng sức một mình lão, lão không dám dễ dàng mạo hiểm, tiến lên khiêu khích hai người bọn họ. Kế sách hiện giờ, cũng chỉ có thể mau chóng thông báo Nhị gia cùng các thành viên của hội trưởng lão, để bọn họ đến đối phó hai vợ chồng Long Thiên Tuyệt.

Khi lão đi bẩm báo Nhị gia, đồng thời cũng có người đi báo cho các vị trưởng lão.

Vân Khê và Long Thiên Tuyệt đương nhiên biết cái bọn họ sắp phải đối mặt là gì, đừng xem bọn họ bây giờ giống như đang lững thững, thản nhiên dạo chơi thăm thú ở hoa viên, thực chất đều đang quan sát tất cả Long gia, ngầm trao đổi đối sách.

“Khê Nhi, nhìn thấy tòa các cao nhất kia không? Đó là chỗ ở của gia chủ, ngày thường những người bình thường cũng không dám tiếp cận nửa bước, nếu không phát sinh đại sự trong gia tộc, gia chủ cũng sẽ không dễ dàng lộ mặt. về phần các sự vụ thông thường của Long gia, đều do Nhị thúc ta quản lý, mà các loại hình phạt của Long gia cũng do các thành viên hội trưởng lão chấp chưởng. Hiện giờ ta sợ là Nhị thúc và các thành viên hội trưởng lão đã sớm cấu kết thông đồng với nhau làm việc xấu rồi…” Long Thiên Tuyệt nhìn tòa các xa xa nói.

Vân Khê theo tầm mắt của hắn nhìn qua, nhướng mày nói: “Vậy chúng ta làm sao bây giờ?”

Long Thiên Tuyệt nói: “Nàng cứ việc đi theo ta, chỉ cần gia chủ giấu mặt, hôm nay ta sẽ đem Long gia quấy đảo đến thiên địa hôn ám *(trời đất mù mịt)*, không được an bình!”

“Vậy nếu gia chủ lộ diện thì sao?” Vân Khê nói.

“Nếu gia chủ lộ diện……” Long Thiên Tuyệt nhợt nhạt câu môi, ý cười lạnh lẽo, “Hắn lộ diện là tốt nhất! Oan khuất của mẹ ta ngày đó chính là do hắn một tay vỗ án mà định, hôm nay, ta cũng muốn để hắn trước mặt mọi người cho mẹ ta một cái trong sạch!”

Đang khi nói chuyện, người tụ tập đến hoa viên càng ngày càng

nhiều, sự xuất hiện của chiến đội thần long, làm tất cả cao thủ của Long gia đều kinh động, những cao thủ này không thiếu các thành viên hội trưởng lão, các chi thứ dòng tộc Long gia, còn có một số đệ tử kiệt xuất trẻ tuổi của Long gia nữa, bọn họ trước sau kéo đến, nhìn nhóm thần long bay múa chiếm cứ cả viện, một đám như hổ rình mồi.

Ánh mắt bọn họ nhìn tới nhìn lui, có tham lam, có sắc bén, có cướp đoạt, càng nhiều hơn vẫn là tham lam cướp đoạt.

Nhiều thần long như vậy, nếu có thể thu bọn chúng vào trong túi, cho mình sử dụng, thật là tốt biết bao?

Tứ trưởng lão và Ngũ trưởng lão là 2 thành viên trong hội trưởng lão tới sớm nhất, hai người sau khi thấy một màn này, trong lòng rất là khiếp sợ, người không biết, còn tưởng Long Vương Long Hậu mang theo chúng thần long của Long Vương cốc đến Long gia tiếp kiến.

“Các ngươi rốt cuộc là người phương nào? Ngang nhiên lớn lối như vậy? Có biết đây là đâu không? Há lại để cho các ngươi tùy tiện như thế?” Tứ trưởng lão mở miệng quát hỏi, hai mắt sáng ngời nhìn chằm chằm Long Thiên Tuyệt và Vân Khê, lão tới vội vã, còn chưa kịp dò hỏi rõ ràng chuyện gì xảy ra, cũng không thể ngay lập tức nhận ra Long Thiên Tuyệt, dù sao đã mười sáu năm trôi qua, có rất nhiều người cùng nhiều chuyện có thể thay đổi.

Một gã cao thủ từ ngoài cửa lớn tiến vào nói: “Tứ trưởng lão, theo Tam trưởng lão nói, người này chính là Tuyệt thiếu gia bị gia chủ đuổi khỏi Long gia mười sáu năm trước, Long Thiên Tuyệt!”

“Cái gì? Long Thiên Tuyệt? Là ngươi?” Tứ trưởng lão và Ngũ trưởng lão nhanh chóng liếc nhau một cái, rất là kinh ngạc, hôm qua bọn họ mới từ chỗ Nhị gia biết được chuyện Long Thiên Tuyệt xông thành

giết người, lại không ngờ ngày hôm sau hắn đã xuất hiện ở Long gia. Tốc độ này cũng không khỏi quá mức kinh người đi?

“Không sai! Ta chính là Long Thiên Tuyệt, người mười sáu năm trước bị các ngươi đuổi khỏi Long gia, hơn nữa bị các người một đường đuổi giết, suýt nữa chết dưới sông, Long Thiên Tuyệt!” Giọng nói Long Thiên Tuyệt thực bình tĩnh, lại vô cùng đanh thép, mạnh mẽ.

Chung quanh ồ lên một mảnh.

Trong đám người vây xem, phần lớn những người lớn tuổi đều đã nghe nói qua việc này, mà đám trẻ tuổi lại tò mò rối rít hướng những người lớn hơn hỏi thăm, mọi người rối rít nghị luận.

“Thì ra là Tuyệt thiếu gia năm đó, hắn thế nhưng trở lại?”

“Nghe nói mẫu thân Tuyệt thiếu gia chính là đại phu nhân thê tử của Đại gia, mười sáu năm trước bị người ta vạch trần cùng ngoại nhân tư thông, sau lại chứng thực hai đứa con nàng sinh ra cho Đại gia cũng không phải cốt nhục thân sinh của Đại gia, gia chủ nổi giận, chẳng những trừng phạt đại phu nhân, còn đuổi dã chủng mà đại phu nhân sau khi cùng ngoại nhân tư thông sinh ra ra khỏi Long gia, cưỡng chế huynh đệ bọn họ kiếp này không được bước vào Long gia nửa bước. Không nghĩ tới cách mười sáu năm, Tuyệt thiếu gia lại trở về Long gia….”

“Nếu là gia chủ đích thân ra lệnh, bắt hắn kiếp này không được bước chân vào Long gia nửa bước, vậy hắn làm sao còn dám trở lại? Hắn không muốn sống nữa sao?”

“Ta xem Tuyệt thiếu gia tựa hồ tràn đầy tự tin, nói không chừng hắn có kì ngộ gì, có được chỗ dựa vững chắc.”

“Ta thấy chưa chắc! Những thứ thần long này mặc dù lợi hại, nhưng tóm lại chỉ là phàm vật, Long gia chúng ta ở Bàn Long thành thâm căn cố đế (ăn sâu bén rễ), bất kể thực lực hay tài lực đều vô cùng hùng hậu, cao thủ nhiều như mây. Nếu hắn nghĩ chỉ bằng đám thần long đó là có thể làm Long gia khiếp sợ, vậy thì hắn thập phần sai rồi. Các ngươi chờ xem, các trưởng lão trong hội trưởng lão rất nhanh sẽ hạ mã uy của hắn, cho hắn biết khó mà lui.”

“Lui? Hắn đại náo Long gia, còn có thể lui đi đâu? Uy nghiêm của Long gia không thể xâm phạm, gia pháp và quy củ của Long gia, lại càng không cho khiêu khích. Các ngươi tin hay không, hôm nay hắn sợ là phải táng thân ở Long gia, không có khả năng còn sống nữa rồi?”

“Nghiệp chướng, lại là ngươi? Ngươi còn có gan trở về?” Tứ trưởng lão hung hăng nhìn Long Thiên Tuyệt, hung quang bắn ra bốn phía, “Nghe nói ngươi giết Lục gia? Đây là thật sao?”

“Lục gia? Tin tức của trưởng lão ngươi cũng không khỏi quá lạc hậu đi, người ta giết, đâu chỉ có mình Lục gia?” Long Thiên Tuyệt giương môi cười lạnh nói: “Thất gia, Lục trưởng lão, Thất trưởng lão cũng đều đã bị ta giết, trong tay ta còn nắm giữ tính mạng của Long Thiên Diệp và Bát gia, ta tùy lúc đều có thể giết bọn họ…..”

“Cái gì? Ngươi…..” Tứ trưởng lão chấn kinh rồi, “Ngươi có biết giết người của Long gia, sẽ bị tội gì không? Ngươi giết nhiều mạng người như vậy, tất cả đều là tử tội. Ngươi hết rồi, ngươi hôm nay hoàn toàn hết rồi, ngươi không thể lại sống rời khỏi Long gia rồi!”

Long Thiên Tuyệt nghênh ngang phá lên cười: “Ha ha ha….. Thật là buồn cười a, buồn cười đến cực điểm! Ta giết người Long gia, chính là tử tội, vậy năm đó mấy người các ngươi đuổi giết hai huynh đệ

chúng ta, khiến chúng ta chỉ có thể nhảy sông chạy trốn, chẳng lẽ không phải là tử tội sao? Ta hỏi các ngươi, truy sát hai huynh đệ chúng ta, chính là mệnh lệnh của gia chủ? Nếu không phải, thì chính là các ngươi ngầm vi phạm mệnh lệnh gia chủ, lạm dụng tư hình… Thì ra gia pháp cùng quy củ Long gia, đều do một tay đám người ra vẻ đạo mạo các ngươi tùy ý thao túng, các ngươi lạm sát kẻ vô tội, hạ sát thủ với hai đứa nhỏ, nhưng lại có thể dễ dàng trốn khỏi sự trừng phạt của gia pháp và quy củ, bây giờ ngược lại chối bay chối biến, còn bắt đầu lấy gia pháp quy củ ra mà nói chuyện, các ngươi thật là buồn cười a!”

Đám người vây xem bắt đầu xôn xao, rối rít tranh luận.

“Ai…..ai truy sát các ngươi? Ngươi đừng có nói hươu nói vượn!” Tứ trưởng lão đỏ mặt, trách mắng nói, năm đó truy sát hai huynh đệ bọn họ, vốn là làm sau lưng gia chủ, hiện tại lại nhảy ra tranh luận, nếu kinh động gia chủ, mấy người bọn hắn năm đó tham dự việc này chắc chắn sẽ bị gia chủ trách phạt.

Lão đương nhiên là không thể thừa nhận rồi.

Ngũ trưởng lão vẫn đứng bên cạnh Tứ trưởng lão, không nói gì, một đôi mắt già nua cứ quét qua quét lại đám thần long, tinh quang không nhịn được lóe ra.

“Nói hươu nói vượn? Ta rốt cuộc có nói hươu nói vượn hay không, trong lòng ngươi rõ nhất!” Long Thiên Tuyệt hừ lạnh một tiếng, nói, “Nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm! Ta nghĩ gia chủ còn chưa sắc lệnh trí hôn (đầu óc mù mờ) đến nỗi chuyện gì cũng không phân biệt được, các ngươi nếu có can đảm, có thể cùng ta tới trước mặt gia chủ, hai mặt một lời, ai đúng ai sai, tự nhiên sẽ rõ.”

“Càn rỡ! Gia chủ há là người ngươi muốn gặp thì gặp sao?” Tứ

trưởng lão lo lắng nên nói chuyện rõ ràng yếu đi vài phần, nếu việc này thực sự kinh động đến gia chủ, vậy không dễ làm rồi. Sự kiện mười sáu năm trước kia, nếu không có trước đó bọn họ thiết kế thật tốt đủ loại cạm bẫy, từng bước tỉ mỉ thiết kế, thì bằng vào trí thông minh của gia chủ, làm sao có thể bị bọn họ che mắt qua? Hiện tại nhắc lại chuyện xưa, ai cũng không thể chắc chắn có thể bại lộ chuyện gì không.

Ngũ trưởng lão bỗng nhiên nở nụ cười, tiến lên từng bước nói: “Trời cao có đức hiếu sinh, các ngươi mặc dù đã phạm vô số đại tội, vốn nên chu di cửu tộc, bất quá lão phu có thể làm chủ, đặc xá cho tử tội của các ngươi. Chỉ cần các ngươi giao tất cả chúng thần long này ra, cống cho Long gia, các ngươi có thể lấy công chuộc tội, vào địa lao Long gia chịu tù hai mươi năm, hai mươi năm sau, các ngươi có thể khôi phục tự do.”

Vân Khê nghe được lời lão nói, nhịn không được cười nhạo ra tiếng: “Chúng ta đây còn phải đa tạ ân đức cùng khoan dung của Ngũ trưởng lão đi, chính là ta thật hiếu kì, vì cái gì chúng ta nhất định phải giao thần long ra, vì cái gì đang êm đẹp, lại muốn chạy vào tù chịu giam hai mươi năm? Hay là chúng ta ăn no rửng mỡ, trời đất bao la không muốn ngao du, lại cố tình đi thích cái địa lao vừa thối vừa bẩn kia?”

Vân Khê xem như đã nhìn ra, hai vị trưởng lão này, một người đóng mặt đen, một người đóng mặt trắng, mục đích chính là muốn bọn họ khoanh tay chịu trói, bất quá biện pháp của bọn họ cũng không khỏi quá mức vụng về, căn bản là không thèm nhìn chỉ số thông mình của hai người các nàng.

Ngũ trưởng lão cũng không tức giận, vẫn tủm tỉm cười như cũ nói: “Lời đó sai rồi! Các ngươi nếu không chịu chấp nhận đề nghị của lão phu, thì các ngươi hôm nay căn bản không cách nào sống mà rời

khỏi Long gia. Thực lực Long gia, vượt xa mức các ngươi có thể tưởng tượng, chỉ bằng vào những thứ thần long này, nhiều lắm cũng chỉ có thể đối phó với ba cao thủ Long gia mà thôi, căn bản là không chịu nổi một kích."

"Thật sự không chịu nổi một kích sao?" Long Thiên Tuyệt cười lạnh một tiếng, nói: "Không ngại nói cho các ngươi biết, ta hôm nay, không phải là tới lý luận với các ngươi, bởi vì đám người các ngươi căn bản không xứng được ta phí lời. Hôm nay ta trở lại, chính là tới đòi nợ, những người ngày đó từng truy sát hai huynh đệ chúng ta, muốn tính mạng của hai huynh đệ chúng ta, một người ta cũng sẽ không bỏ qua. Hiện tại các ngươi đã tự động dâng tới cửa, muốn đòi kết cục, như vậy ta sao có thể để các ngươi thất vọng?"

Lời vừa dứt, thân ảnh Long Thiên Tuyệt bỗng dưng biến mất ngay tại chỗ, cả bóng dáng cũng nhìn không thấy.

Rắc!

Khuôn mặt Ngũ trưởng lão mới vừa rồi còn cười híp mắt, sau một khắc, nụ cười liền cứng lại.

Mặt của lão trướng đến càng ngày càng đỏ, một câu cũng không nói nên lời, bởi vì cổ họng lão đã bị một bàn tay bóp chặt, cả người lão bị xách lên. Hai chân lão trong không trung không ngừng đá đạp lung tung, nhưng sức lực toàn thân không cách nào thi triển, hơn nữa trong mơ hồ, lão cảm thấy được lực lượng trong cơ thể mình đang bị cuốn đi rất nhanh, chính bàn tay đang bóp cổ lão kia là lực lượng hút hết tinh lực trong cơ thể lão.

"Ngươi…..ngươi mau buông lão phu ra!" Ngũ trưởng lão hoảng sợ vạn phần, lão là nhân vật có ảnh hưởng lớn bậc nào? Thực lực bậc nào? Trong gia tộc, số người thực sự có thể lay động đến lão, đối với

lão chỉ tay năm ngón, cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, lão chỉ cần hơi vừa động, là có thể đưa người vào chỗ chết, nhưng bây giờ ở trong tay Long Thiên Tuyệt, lão thế nhưng giống như một con dê đợi làm thịt, yếu ớt đến không tưởng tượng nổi.

Long Thiên Tuyệt đột nhiên ra tay tập kích bất ngờ, tất cả mọi người ở đây đều không nhận ra, hắn rút cuộc là ra tay như thế nào, cho đến khi Ngũ trưởng lão rơi vào trong tay hắn, bọn họ mới giật mình tỉnh lại.

“Thả Ngũ trưởng lão ra!”

“Nghiệp chướng! Ngươi còn muốn tiếp tục làm hại Long gia? Còn không mau dừng tay?”

Tứ trưởng lão đột nhiên tiến lên một bước, phanh lại, lão nhìn Long Thiên Tuyệt, trong lòng có vài phần ngưng trọng.

Chiêu thức đánh lén này của Long Thiên Tuyệt, thật quá ngoài dự liệu của lão, mà bất kể chiêu đánh lén của hắn có mất vẻ quang minh lỗi lạc hay không, chỉ bằng tốc độ xuất thủ vừa rồi và thân ảnh biến mất quỷ dị của hắn, liền đủ để gõ vang hồi chuông cảnh báo trong lòng lão. Tốc độ như vậy, thân pháp như vậy, coi như đổi lại là lão, ở tình huống không hề phòng bị, cũng sẽ bị bắt. Song, chỉ cần nghĩ đến lão hiện tại đang ở Long gia cao thủ nhiều như mây, lòng tự tin của lão đột nhiên tăng vụt, không hề sợ hãi đe dọa nói: “Long Thiên Tuyệt, ta khuyên ngươi tốt nhất không nên làm loạn! Ngươi nếu dám động đến một cọng tóc của Ngũ trưởng lão, tất cả hội trưởng lão chúng ta cũng sẽ không tha cho ngươi! Chẳng những ngươi phải chết, vợ của ngươi, cả nhà của ngươi, tất cả đều sẽ phải chết!”

Rắc!

Lời của lão còn chưa dứt, thì Ngũ trưởng lão đã đột nhiên thê thảm rống lên: “A——ngươi không thể giết ta! Ngươi không thể——-.”

Tiếng rống của lão còn chưa xong, cổ họng đã bị bẻ gãy, đầu nghiêng sang một bên, không còn sinh khí nữa.

Một làn gió vô danh, nháy mắt thổi qua toàn bộ hiện trường, hiện trường yên tĩnh đến đáng sợ.

Hắn thật sự giết Ngũ trưởng lão, liền dễ dàng bẻ gãy cổ một vị cao thủ truyền kỳ chi cảnh như vậy, cứ xem như đánh lén, nhưng nếu không có thực lực chân chính, ai có thể đánh lén thành công với một vị cao thủ đã đạt cảnh giới truyền kỳ chứ?

“Ta vốn không định giết lão nhanh như vậy, đáng tiếc ngươi cố tình uy hiếp tới người nhà của ta, ta nói cho ngươi biết, Long Thiên Tuyệt ta không thể dễ dàng tha thứ nhất chính là kẻ uy hiếp đến tính mạng người nhà của ta…. Là ngươi hại chết lão! Là ngươi, hại chết lão!” Đáy mắt Long Thiên Tuyệt hiện lên vô số tia sáng rét lạnh, như thần chết giá lâm, tay hắn nhẹ đẩy về phía trước một cái, đem thi thể Ngũ trưởng lão ném về phía Tứ trưởng lão.

Đáy lòng Tứ trưởng lão đột nhiên cả kinh, trong nháy mắt hai tay chạm đến thi thể Ngũ trưởng lão, lão liền hung hăng đẩy ra.

“Là ngươi hại chết lão! Là ngươi, hại chết lão!”

Một câu này, như từng đạo ma âm, xâm nhập đầu óc lão, lão cơ hồ cuồng loạn cả lên.

« Giết hắn! Hắn đã nhập ma, biến thành một ma đầu giết người như ngóe rồi, hắn sẽ đem tất cả chúng ta giết hết. Mọi người cùng nhau giết hắn đi! Tuyệt đối không thể lưu lại tính mạng của hắn, để hắn

tiếp tục làm hại nhân gian! »

« Mọi người còn do dự cái gì? Hắn căn bản không phải là người của Long gia chúng ta, hắn hôm nay tới chính là muốn giết tận Long gia chúng ta, mọi người nếu không đồng tâm hiệp lực giết đại ma đầu kia, đến lúc đó chết sẽ chỉ là các ngươi thôi! »

Các cao thủ xung quanh rối rít bị lão kích động, đúng vậy, hắn không phải là người Long gia, chỉ là một dã chủng bị gia chủ trục xuất khỏi Long gia mà thôi, hắn làm sao lại hạ thủ lưu tình với người Long gia đâu? Nghĩ đến bản thân vô cùng có khả năng giống như Ngũ trưởng lão, bị hắn giết chết, một đám đều rút kiếm, lũ lượt đâm tới phía Long Thiên Tuyệt.

Nhóm thần long ở cùng vợ chồng Long Thiên Tuyệt đã lâu, dĩ nhiên có cảm tình, cho dù không có thực sự khế ước qua, nhưng cũng không ảnh hưởng tới việc chúng nó trợ giúp vợ chồng hai người. Lấy Thiên Long cầm đầu, chúng thần long trước sau tiếp nhau, vây thành một đường bảo vệ Vân Khê và Long Thiên Tuyệt, đem tất cả đám cao thủ cấp thấp hơn cản ở bên ngoài.

Trên bầu trời hoa viên, kiếm khí tung hoành, người rồng chiến thành một đoàn.

Mặc dù phần lớn cao thủ cấp bậc thấp đều bị thần long cản ở bên ngoài vòng bảo vệ, nhưng vẫn còn mấy chục cao thủ đột phá vòng vây, thẳng hướng hai người Vân Khê và Long Thiên Tuyệt.

« Một đám gà đất chó cảnh, đã tự cho là người đông thế mạnh, là có thể ở trước mặt ta làm càn? Quả thực chính là muốn chết! » Toàn thân Long Thiên Tuyệt chấn động, hơi thở ngợp trời ngay lập tức bộc phát, thánh quang thoáng hiện chung quanh người hắn, lấy khí thế không thể ngăn cản, mãnh liệt khuếch tán ra ngoài.

Hắn ngửa đầu, hướng lên trời thét dài một tiếng, tóc đen nháy mắt bay dựng lên, áo bào kịch liệt bay múa. Cả người hắn nhẹ nhàng bay lên, tiếng thét trong miệng, mang khí thế bá vương muốn xuyên thủng bầu trời.

Một cỗ cương khí cường đại, chứa đựng biển cả vô biên cùng trời đất mênh mông rộng lớn, nhất thời thổi quét cả hiện trường.

Ầm! Ầm!

Liên tiếp hai tiếng nổ vang rung trời, trong không khí như có gì đó đạt tới cực hạn, sau đó ầm ầm nổ tung.

Lấy Long Thiên Tuyệt làm trung tâm, trong bán kính năm bước, hơi thở cuồng bạo lần thứ hai mặc ý phát ra.

Ầm! Ầm!Ầm! Ầm!

Tiếng động nặng nề từ bốn phía trong viện nhất tề vang lên, mọi người bị cỗ lực đạo mạnh mẽ này bắn bay ra xa, một đám kinh ngạc nhìn hắn, đáy mắt lóe ra là tia sáng vừa kích động vừa sợ hãi.

Quá mạnh mẽ rồi!

Hắn cư nhiên tấn chức lúc này!

Lúc chữa trị thần khí, sau khi đồng thời đạt được phần lực lượng của thần khí, rồi lại lần lượt hấp thu huyền lực từ Thất gia và Ngũ trưởng lão, hắn đã cường thế tấn chức.

Chính là do hắn cảm thấy mình đã gần tới bờ tấn chức, cho nên hắn mới dám ra sức đánh cược một lần, hướng cả Long gia tuyên chiến.

Hắn tấn chức rồi, tấn chức đâu chỉ một cấp, mà là cả một phẩm cấp, trực tiếp từ Huyền Hoàng nhị phẩm hạ cấp bước đến Huyền hoàng tam phẩm hạ cấp! Kỳ ngộ như thế, tốc độ tấn chức như thế, nếu để cho người Long gia biết tất cả, không biết có bao nhiêu người sẽ bị hắn làm cho choáng mà ngất đi.

« Tất cả các ngươi nghe kỹ cho ta, hôm nay ta muốn giết đều kẻ đáng chết, là những kẻ mười sáu năm trước nợ máu của ta! Nhưng nếu các ngươi không phân biệt được trắng đen, bị người mê hoặc, còn muốn tiếp tục tiến lên chịu chết, Long Thiên Tuyệt ta cũng tuyệt đối không hạ thủ lưu tình! »

Giờ phút này Long Thiên Tuyệt sát khí ngất trời, đã không còn cái gì cố kỵ, muốn buông tay đại sát một hồi.

« A————-. » Hắn hướng lên trời gào thét một tiếng, cổ dài giơ lên độ cong lớn nhất, giống như muốn đem tất cả ủy khuất cùng cừu hận mười sáu năm trước hết thảy phóng ra.

Khi hắn cúi đầu lần nữa, một đôi con ngươi màu vàng kia ánh vào trong mắt mọi người, ánh mắt sáng quắc của hắn, ánh vàng còn rực rỡ hơn cả nắng mặt trời, khiến tâm mỗi người đều nóng rực lên.

Lòng mỗi người đều từng chút run rẩy.

Quyển 5 - Chương 20: Đôi mắt màu vàng

“A! Đôi mắt màu vàng!”

Trong đám người có người kinh hãi thốt lên, mà thanh âm này giống như một loại ôn dịch nhanh chóng lan tràn, ở bên tai mỗi người quanh quẩn thật lâu.

“ Hắn căn bản không phải là người của Long gia chúng ta, hôm nay hắn tới chính là muốn giết tận Long gia, mọi người nếu không đồng tâm hiệp lực giết ma đầu kia, đến lúc đó có chết cũng chỉ là các ngươi thôi! “

Lời Tứ trưởng lão vừa nói còn đang quanh quẩn bên tai, mà giờ khắc này, một đôi mắt màu vàng Long Thiên Tuyệt hoàn toàn phủ định lý do của lão.

Cái gì mà hắn căn bản không phải người Long gia?

Nếu không thực sự là người Long gia, hắn làm sao có thể có đôi mắt màu vàng tượng trưng cho huyết mạch thuần khiết nhất Long gia chứ?

Các cao thủ bị Tứ trưởng lão kích động, đang muốn vây đánh vợ chồng Long Thiên Tuyệt đều nhất thời ngừng tay, lui sang một bên. Bọn họ ngạc nhiên nhìn cặp mắt màu vàng của Long Thiên Tuyệt, biểu tình trên mặt một đám đều vô phấn khích, tâm tình kích động thật sâu.

Phải biết rằng, Long gia đã hơn trăm năm nay chưa từng có qua một tử tôn nào có được huyết mạch thuần khiết như thế, hiện tại Long Thiên Tuyệt chân thật đứng trước mặt bọn họ, một đôi mắt màu vàng kia, chính là minh chứng tốt nhất cho dòng máu Long gia, không cần bằng chứng chứng minh gì nữa.

Hắn, chính là huyết mạch Long gia, thực sự là con cháu Long gia!

Sắc mặt Tứ trưởng lão trắng bệch, hắn thế mà lại có được đôi mắt màu vàng, màu vàng tinh khiết, không chứa tạp sắc gì, này không phải là nói rõ Long Thiên Tuyệt mới là huyết mạch chính tông nhất Long gia sao?

Không, tuyệt đối không thể như vậy!

Lão không cách nào tiếp nhận.

Mười sáu năm trước, đứa nhỏ bọn họ trăm phương ngàn kế muốn trừ khử, lại có được huyết mạch chính tông nhất Long gia, này thực mỉa mai!

Tâm trạng lão không ngừng dao động.

Một đôi mắt màu vàng kia, khiến cho lão chấn động không kém bất kì kẻ nào, thậm chí có thể nói, lão là kinh sợ đến chết tâm.

Nhìn phần lớn các cao thủ đều lui khỏi vòng chiến, lão rùng mình trong lòng. Năm đó lão và Ngũ trưởng lão cùng tham dự đội ngũ truy sát hai huynh đệ bọn họ, sau khi nhìn thấy Long Thiên Tuyệt không chút do dự dứt khoát giết Ngũ trưởng lão, lão chỉ biết, hôm nay Long Thiên Tuyệt không có khả năng buông tha lão. Không phải ngươi chết, thì chính là ta mất mạng!

Cho nên vì mạng sống, lão trước hết phải bắt người khống chế.

Có được huyết mạch thuần khiết của Long gia thì sao? Lão phu sống hơn nửa cuộc đời, chẳng nhẽ lại đánh không lại một tiểu tử đầu một thứ tóc?

Ánh sáng lạnh vụt qua đáy mắt Tứ Trưởng lão, rồi đột nhiên bùng nổ, tất cả huyền khí toàn bộ ngưng tụ trên trường kiếm của lão, lúc vung lên, lại có khí thế đóng băng ngàn dặm.

Xát!

Lão cầm kiếm lượn vòng, cả người đi theo trường kiếm, phá không bay ra, xé rách không khí, vòng qua Long Thiên Tuyệt, cuối cùng hướng phía Vân Khê đâm nghiêng tới.

Giờ phút này Long Thiên Tuyệt mới tấn chức, là thời điểm thực lực cao nhất, như mặt trời ban trưa. Lão không dám đối mặt giằng co với hắn, nhưng cũng không thể ngồi chờ chết, biện pháp duy nhất, chính là lấy người bên cạnh hắn xuống tay, mà Vân Khê thoạt nhìn chính là một quả hồng mềm thích hợp nhất! *(TNN: lại thêm một kẻ ngu bị lừa =]] rơi vào tay Khê tỷ thì còn thảm hơn chết trong tay Tuyệt ca =]] hahaa)*

Vân Khê, thực là quả hồng mềm sao?

Lão đánh giá hoàn toàn sai lầm rồi.

Ánh mắt Vân Khê co rụt lại, đã nhận ra kiếm khí sắc bén từ bên người nàng chếch sáu mươi độ đâm tới, Tử Tiêu kiếm trong tay nàng chấn động, chuôi kiếm ở lòng bàn tay nhanh chóng xoay ngược lại.

« Phi tinh tại thiên, nhất kiếm kinh hồng! »

Gió mạnh xoay vòng, kiếm khí ngưng tụ thành lốc xoáy, đem tất cả ánh sáng chung quanh toàn bộ đều hút hết vào.

Vân Khê ngạo nghễ, hơi thở trên người biến hóa nghiêng trời lệch đất, trong nháy mắt biến thành cao thủ tuyệt thế.

Người tức là kiếm, kiếm tức là người!

Tứ trưởng lão cứ nghĩ kế sách của mình có hiệu quả, mắt thấy sẽ bắt được nàng, lấy nàng làm lợi thế uy hiếp Long Thiên Tuyệt. Ai ngờ tới nửa đường, hơi thở của Vân Khê chợt biến hóa, nhất thời trở nên quỷ dị khó lường. Đáy lòng lão run lên, ẩn ẩn sinh ra dự cảm không tốt, lão sai lầm rồi, nàng căn bản không phải quả hồng mềm như trong tưởng tượng của lão!

Kiếm khí ùn ùn kéo đến, nghênh diện mà tới, thân mình Tứ trưởng ở nửa đường đột nhiên đình chỉ, muốn thoát trở về.

Ai dè, đã chậm rồi.

Vân Khê giờ phút này bày ra thực lực chân chính, so với tình trạng nàng lúc bình thường cao hơn gấp mấy lần, này cũng là hiệu quả của uy lực hai tầng Phi tinh kiếm pháp và Kinh Hồng kiếm pháp.

Kiếm khí thổi quét, như gió cuốn mây tàn.

Vân Khê phi thân hướng về phía Tứ trưởng lão, không để cho lão lùi bước thoát về phía sau.

Hừ, nếu xem nàng là quả hồng mềm, thì phải có can đảm có thể bị quả hồng mềm đập bể chân.

« Lão già kia, ta tiễn ngươi về Tây Thiên! »

« Không! Là chúng ta cùng nhau đưa hắn lên Tây Thiên! »

Giọng nói lãnh khốc từ tính của Long Thiên Tuyệt nối theo, hắn vô thanh vô tức xuất hiện ở phía sau Tứ trưởng lão, hơi nghiêng người, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ vô trù. Khóe môi hắn hơi hơi dắt lên, đối với Vân Khê đang đuổi tới trước người Tứ trưởng lão xả ra một nụ cười tà mị.

Vân Khê nâng mắt, con mắt sáng hơn cả mặt trời rực rỡ, ném cho hắn một nụ cười tà mị hơn.

Đều nói phu xướng phụ tùy, là khi đối địch, như thế này đây.

Chỉ nghe hai tiếng « Rắc! rắc » trầm đục, hai thanh trường kiếm một trước một sau, đồng thời xuyên qua tim Từ trưởng lão.

Phối hợp hoàn mĩ!

Một kích thắng lợi!

« Các ngươi…..giết ta? Các ngươi…..sao dám……giết ta? » Tứ trưởng lão đến chết cũng không thể tin được, chính mình liền bị giết như vậy, lão đường đường là Tứ trưởng lão của Long gia, thân phận địa vị cao quý bậc nào? Lão không thể bị giết như thế!

Song, lão đã không còn cơ hội sống lại rồi, tính mạng của lão đã tận.

« A——Bọn họ giết Tứ trưởng lão! Đại nghịch bất đạo a, đại nghịch bất đạo! » Trong đám người, có đồng bạn của Tứ trưởng lão và Ngũ trưởng lão hô to lên, mọi người trong viện đều rối loạn.

Bọn họ không thể tin được, Long Thiên Tuyệt lại trước mặt mọi người liên tiếp giết hai vị trưởng lão, phản rồi, hắn muốn phản rồi!

Cho dù trên người hắn có huyết mạch thuần khiết nhất Long gia thì sao? Hắn công khai sát hại hai vị trưởng lão, đây cũng là tử tội, xúc phạm thật lớn tới gia pháp Long gia và quy củ của hội trưởng lão, hội trưởng lão chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hắn!

Hắn chết chắc rồi! bọn họ đều chết chắc rồi!

Trong lòng mỗi người đều sinh ra ý nghĩ như vậy, hai vợ chồng này thực sự quá kiêu ngạo rồi, cư nhiên coi thường cao thủ Long gia như thế.

« Cái gì? Ngươi giết Tứ trưởng lão và Ngũ trưởng lão? »

Tiếng Tam trưởng lão khàn giọng hô lên, từ xa xa truyền tới, theo lão đến còn có Nhị gia và Ngũ gia.

Nhị gia vừa xuất hiện, nhóm người đi theo Tứ trưởng lão và Ngũ trưởng lão đều kêu lên.

« Nhị gia, người này đại nghịch bất đạo, giết chết hai vị trưởng lão, ngài phải mau ra làm chủ! »

« Nhị gia, người này đã nhập ma rồi, nếu không trừ bỏ, Long gia sẽ không được an bình. »

« Đúng! Người này nếu không trừ, vậy gia pháp của Long gia ở đâu? Uy nghiêm của hội trưởng lão ở đâu? »

« Nhị gia, ta đã sớm nói với ngài, Long Thiên Tuyệt người này đã

nhập ma đạo rồi, thủ pháp giết người cực kì tàn nhẫn. Ta từng chính mắt nhìn thấy hắn hút khô công lực người ta, các ngươi đừng xem công phu bây giờ của hắn rất cao, có trời mới biết ở sau lưng hắn đã hút khô công lực không biết bao nhiêu người rồi mới có được thực lực như hôm nay. Kẻ như vậy nếu còn sống trên đời, chính là làm phản, nếu chúng ta trừ bỏ hắn, như vậy chính là thay trời hành đạo! » Tam trưởng lão nói.

Hiện giờ Nhị gia xuất hiện, lão cũng không còn gì để cố kỵ nữa, biết được uy danh cùng thực lực của Nhị gia ở Long gia, không có mấy người có thể lay động, hơn nữa, lão sâu sắc biết được Nhị gia cần một lý do đường hoàng để trừ bỏ Long Thiên Tuyệt, cho nên, lão liền cho hắn lý do này.

Tam trưởng lão âm thầm đắc ý cong môi.

Nhưng mà, Nhị gia lại chậm chạp không có phản ứng, bởi vì lúc này hắn đã hoàn toàn bị đôi mắt màu vàng kia của Long Thiên Tuyệt làm cho chấn động thật sâu rồi.

Lại là một đôi mắt màu vàng như thế? Làm sao có thể như vậy?

Lòng ghen ghét giống như cỏ dại sinh trưởng tùy ý lan tràn, tim hắn đập nhanh như nổi trống.

Nghĩ về hai mươi sáu năm trước, khi đó đứa con đầu lòng của đại ca ra đời, mọi người trong nhà quây xung quanh hắn và đại tẩu, chúc phúc rồi chúc mừng, liền ngay cả phụ thân – gia chủ Long gia cũng thập phần vui sướng, đem đứa nhỏ ôm vào ngực chơi đùa.

Hắn tinh tường nhớ rõ, phụ thân từng nói, đứa nhỏ này thiên đình* đầy đủ, trơn bóng, sau này tất có phúc lớn. Chờ sau khi ông về già, lui về Tiêu Dao các, sẽ để đứa nhỏ này kế thừa ông. Tuy là một câu

nói đùa, nhưng lại khắc thật sâu ở trong đầu hắn.

Vị trí gia chủ chỉ có một, tuy nói gia chủ kế thừa của Long gia, không phải theo thứ tự lớn nhỏ, nhưng đại ca chính là do chủ mẫu *(ý nói vợ cả)* sinh ra, từ nhỏ thiên phú dị bẩm, huyết thống so với người bình thường đều cao quý hơn mấy lần, hơn nữa đại ca si mê võ học, nếu hắn muốn thắng đại ca, thay thế vị trí gia chủ, khó càng thêm khó.

Hắn vừa ra đời đã bị coi là hàng thứ, mặc dù thiên phú của hắn cũng ưu tú, nhưng lại bị ánh hào quang của đại ca che đi, ai cũng không chân chính nhìn đến hắn. Hắn không cam lòng, cũng không chịu thua, hắn phải thay đổi vận mệnh của chính mình!

Để đạt được mục đích của mình, hắn thận trọng, tính toán cặn kẽ. Đầu tiên là từng bước lấy lòng đại ca, lấy được tín nhiệm của y, thậm chí tự biên tự diễn ra khổ nhục kế, vì cứu đại ca, hắn liều chết đánh cược một lần, chỉ còn lại nửa cái mạng, thiếu chút nữa chết thật. Nhưng cố gắng của hắn cũng không uổng phí, hắn thành công, chiếm được tín nhiệm cùng cảm kích của đại ca.

Sau khi chiếm được tín nhiệm và cảm kích của đại ca, bước tiếp theo chính là lợi dụng người bên cạnh đại ca đến kích thích y, phá hoại ý chí của y, làm cho y hoàn toàn vứt bỏ ý niệm tranh giành vị trí gia chủ với hắn trong đầu.

Một mực cùng đợi thời cơ này của hắn, chính là mất mười năm, nhưng cuối cùng, hắn cũng đợi được….

Ánh mắt hắn chợt dao động, thu lại tia sáng âm u, nhìn về phía Long Thiên Tuyệt.

Cho dù ngươi có thiên phú kinh người thì sao? Huyết mạch thuần khiết thì sao?

Mười sáu năm trước, ta có thể làm cho ngươi nhảy sông chạy trốn, thì hôm nay, mười sáu năm sau, ta cũng có thể làm cho ngươi có đến mà không có về!

« Hiền chất (cháu ngoan), không thể tưởng tượng được sau khi xa cách nhiều năm, còn có thể nhìn thấy cháu, Nhị thúc rất là tưởng niệm cùng vui mừng. » Nhị gia ôn hòa cười nói, hắn vốn bộ dạng nhã nhặn, nụ cười này, làm cho người ta thoạt nhìn rất vô hại cùng dễ gần, khó trách Nhị gia ở trong suy nghĩ của mọi người Long gia phần lớn đều có danh tiếng thật tốt, là một Nhị gia hiền lành ân cần.

Dối trá!

Vân Khê nhìn đến sắc mặt này của hắn, liền nhịn không được khỉnh bỉ dưới đáy lòng.

Quay đầu nhìn phía Long Thiên Tuyệt, phát hiện vẻ mặt hắn lúc này vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh đến có chút không bình thường, trong lòng nàng ẩn ẩn lo lắng.

« Nhị thúc, lâu rồi không gặp, thúc thật là càng sống càng dễ chịu. » Long Thiên Tuyệt câu môi cười nhạt.

« Đâu có đâu có, Nhị thúc già rồi, không giống người trẻ tuổi các cháu, phong mạo (phong cách + dung mạo) tươi đẹp, sống có sinh có vị. » Nhị gia cười tủm tỉm nói xong, quay đầu hướng phía Vân Khê liếc mắt một cái, có thâm ý khác.

Vân Khê đáy lòng cười lạnh, trên mặt bất động thanh sắc.

« Khê Nhi, lại đây ra mắt Nhị thúc của ta. Ngày đó nếu không có Nhị thúc, ta và nàng còn chưa hẳn có cơ hội gặp nhau, nói đến Nhị thúc

vẫn là người mai mối cho hai vợ chồng chúng ta đó. »

Long Thiên Tuyệt ngoắc ngoắc tay với Vân Khê, gọi nàng tới bên cạnh.

Vân Khê phối hợp bước lên, cười thản nhiên yếu ớt: « Tại hạ Vân Khê, xin ra mắt Nhị thúc. »

« Miễn lễ, miễn lễ. » Nhị gia xua tay tỏ ý, khuôn mặt tươi cười như trước.

Vân Khê cũng lấy khuôn mặt tươi cười: « Vẫn nghe Thiên Tuyệt nhắc tới Nhị thúc, ta đã sớm nhớ mong Nhị thúc, hôm nay có thể tận mắt trông thấy Nhị thúc, chuyến đi tới Long gia lần này chung quy cũng là không uổng rồi. »

Mọi người vây xem chung quanh chìm trong ngây ngốc, đây là cái tình huống gì? Vừa rồi mới chết hai mạng người, làm sao ba người này không đàm luận chính sự trước, ngược lại đi nói việc nhà, vui mừng hòa thuận. Này cuối cùng là tình huống thế nào đây?

Tam trưởng lão cũng hồ đồ, lão nghĩ ba người này vừa thấy mặt khẳng định là muốn hô đánh hô giết, sau đó náo đến không thể vãn hồi, kinh động tới gia chủ, rồi tốt nhất cũng kinh động đến các cao thủ của Tiêu Dao các, cứ như vậy, vợ chồng Long Thiên Tuyệt liền thật sự vạn kiếp bất phục.

Nhìn thấy ba người tiếp tục trò chuyện vui vẻ, Tam trưởng lão nhịn không được, âm thầm kéo áo Ngũ gia, hướng hắn nháy mắt.

Ngũ gia cũng đang buồn bực, Nhị ca trăm phương ngàn kế muốn giết Long Thiên Tuyệt, mà Long Thiên Tuyệt chắc chắn cũng đem nhị ca coi như tử địch, hai bên đều muốn đối phương chết, nhưng sau

khi gặp mặt, lại không phát sinh chuyện gì, chỉ hàn huyên việc nhà, trò chuyện vui vẻ, này cũng quá quỷ dị đi.

Hắn tiến lên từng bước nói: « Nhị ca, phí lời cùng bọn họ làm gì? Bọn họ giết hai vị trưởng lão, không đúng, không chỉ hai vị trưởng lão, bây giờ trong tay bọn họ đã nợ sáu mạng người, còn có Thiên Diệp và Bát đệ đến nay vẫn còn không tay bọn họ, chúng ta trực tiếp giết bọn họ cứu người, mới là chuyện nguy cấp nhất. »

« Nhị gia, hai người này đều đã nhập ma rồi, không cần lại khách khí với bọn họ. Ngài xem bọn họ đã giết nhiều người như vậy, nếu lại tiếp tục dung túng mà nói, thì Long gia rất nhanh sẽ máu chảy thành sông. » Tam trưởng lão nâng một ngón tay, chỉ phía đàn thần long đang vây quanh xoay múa trên không, nói: « Thấy đàn thần long này không? Chúng nó cũng đều bị ma hóa, chỉ nghe lệnh của nghiệp chướng kia mà làm việc, chúng nó sớm muộn cũng sẽ đem tất cả mọi người trong Long gia chúng ta giết sạch.”

Lão cố ý đề cao giọng nói, để cho từng người Long gia ở đây nghe được, chính là muốn bắn tiếng đe dọa, để đạt được mục đích của lão, kích động các cao thủ Long gia hợp lực đối phó vợ chồng Long Thiên Tuyệt.

Vân Khê híp mắt, quăng một ánh mắt lạnh tới phía đầu Tam trưởng lão, lão già kia, tìm được cơ hội liền nhảy ra châm ngòi. Hừ, tốt nhất đừng để nàng tóm được cơ hội, bằng không nàng nhất định hung hăng đập chết lão.

“Hiền chất, lời Tam trưởng lão nói là thật sao? Nếu cháu thật sự bắt giữ Thiên Diệp và bát gia, ta hy vọng cháu có thể sớm thả bọn họ, lãng tử quay đầu không bao giờ là muộn, chỉ cần cháu biết sai đường quay lại, Nhị thúc nhất định sẽ thay cháu ở trước mặt gia chủ và các vị trưởng lão cầu xin. Mặc kệ nói thế nào, nhị thúc cũng là

nhìn cháu lớn lên, không muốn thấy cháu lầm đường lạc lối, rơi vào ma đạo.” Nhị gia thành khẩn khuyên.

Long Thiên Tuyệt cười khẽ, hàn quang bên trong mắt khẽ dao động: “Nhị thúc, thúc chỉ căn cứ vào lời một người nói, liền oan uổng ta như thế, không khỏi quá mức võ đoán đi. Tam trưởng lão nói ta giết người, nói ta giam bát thúc và Diệp đệ, có thể có chứng cứ gì? Nếu không có chứng cứ, thì hắn là nói xấu ta. Ta biết nhị thúc trước nay luôn chính nghĩa, công bằng, không thiên vị bất kì kẻ nào, cũng không oan uổng ai, xin nhị thúc làm chủ cho ta, trừng phạt kẻ tiểu nhân bày đặt sinh sự này!”

“Long Thiên Tuyệt, ngươi chớ chống chế! Ngươi giết người, bắt người, đều là lão phu tận mắt nhìn thấy, ngươi muốn chối cãi cũng không xong đâu! Mới vừa rồi đám hộ vệ giữ cửa cũng có thể làm chứng, là chính miệng ngươi thừa nhận giết Lục gia, Thất gia, Lục trưởng lão, cùng Thất trưởng lão.” Tam trưởng lão nói.

“Ta có nói qua sao? Coi như là nói, thì cũng chẳng qua là thuận miệng nói chơi thôi. Ta cũng có thể nói, ta giết Tam trưởng lão ngươi, nhưng ngươi bây giờ rõ ràng hoàn hảo đang sống sờ sờ ở đây, chẳng nhẽ cũng bởi vì ta nói giết ngươi, ngươi chết, liền có thể đem tội giết người đổ lên đầu ta sao?”

Chung quanh một mảnh xôn xao, người này cũng không khỏi quá vô lại đi, mới vừa rồi còn luôn miệng nói muốn rửa nhục, muốn giết hết kẻ thù, hiện tại trong chớp mắt, liền đem chuyện có trở thành không còn một mống, bọn họ thật bội phục.

Vân Khê lên tiếng cười nhẹ, phối hợp với hắn nói: “Không sai, tất cả những chuyện này đều do Tam trưởng lão nói suông vô căn cứ, cố ý hãm hại, chúng ta tuyệt đối không chấp nhận vu khống như vậy! Nhị gia ngài nếu tự cho mình là công bằng chính trực, vậy thỉnh cầu nhị

gia nghiêm túc xử lý tên tiểu nhân hồ ngôn loạn ngữ này đi!”

Vân Khê chặt chẽ nhìn chằm chằm biểu tình trên mặt Nhị gia, nàng rất muốn nhìn xem hắn có thể giả trang tới khi nào.

Tam trưởng lão giận đến hốc mắt biến dạng, hai người này cư nhiên đổi trắng thay đen, ngược lại vu cáo lão hãm hại, thật đê tiện vô sỉ!

“Được, cho dù tất cả lúc trước đều không phải là thật, vậy mới vừa rồi thì sao? Mới vừa rồi hai người các ngươi liên thủ giết Tứ trưởng lão và Ngũ trưởng lão, là mọi người chính mắt nhìn thấy đi?”

“Mới vừa rồi? Mới vừa rồi phát sinh chuyện gì? Ta làm sao không nhớ rõ?” Vân Khê ra vẻ mê mang, quay đầu hỏi Long Thiên Tuyệt, “Thiên Tuyệt, chàng nhớ được mới vừa rồi phát sinh chuyện gì không?”

*(TNN: *sặc nước miếng* ahahahahha e phục tỷ rồi =]] cùn được đến độ này =]])*

Long Thiên Tuyệt gật đầu, nói: “Đương nhiên nhớ, mới vừa rồi chúng ta không phải đi dạo ở hoa viên sao? Di, làm sao đột nhiên lúc đó tới nhiều người như vậy? Thì ra mọi người cũng có nhã hứng như thế, muốn cùng đi dạo hoa viên đây.”

“Đúng vậy a, đúng vậy a, thật là rất có nhã hứng.”

Hai vợ chồng một xướng một họa, đem tình huống đại sát tứ phương vừa rồi chối đến không còn một mảnh, làm cho tất cả mọi người ở đây líu lưỡi không thôi, trong lòng thầm mắng hai vợ chồng các ngươi cũng quá vô sỉ đi? Coi tất cả chúng ta ở đây làm như không tồn tại sao?

“A! Đúng rồi!” Giọng Vân Khê đột nhiên cao vút, chỉ vào Tam trưởng lão nói: “Mới vừa rồi Tam trưởng lão có phải hay không nói một câu ‘tất cả lúc trước đều không phải là thật’? nha nha nha, ngươi nhìn ngươi nhìn, ngay cả chính ngươi cũng thừa nhận rồi. Rõ ràng chính là chuyện giả dối không có thật, vu khống chúng ta, thật sự là quá hèn hạ, quá ác độc! Nói không chừng những người đó là do ngươi giết, sau đó giá họa cho chúng ta, muốn mượn tay nhị thúc tới trừ khử chúng ta. Chậc chậc chậc, ngươi làm sao có thể nghĩ ra kế sách ác độc như thế?”

Lồng ngực Tam trưởng lão mãnh liệt run rẩy, tức đến sắp hộc máu. Lão rõ ràng vừa mới nói là ‘Cho dù tất cả lúc trước đều không phải thật’, nàng lại cắt câu lấy nghĩa, lấy gốc nói đầu, cuối cùng biến thành ‘Tất cả đều không phải thật’, làm sao có thể có loại cắt câu lấy nghĩa như vậy?

Lão vừa muốn há mồm nói, Vân Khê lại giành trước: “Nhị thúc a, ngươi xem Tam trưởng lão cũng đã muốn thừa nhận. Cư xử giống tiểu nhân như vậy, ngươi nói xem hẳn nên xử trí thế nào đây?”

Nụ cười vẫn treo trên mặt Nhị gia rút cuộc từ từ có dấu hiệu rạn nứt, hắn sống hơn nửa đời người, sợ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy một đôi vợ chồng càn quấy, đổi trắng thay đen như vậy.

“Nhị ca, hai kẻ càn quấy này, chúng ta không cần dong dài nhiều với chúng làm gì, trực tiếp giết chúng cho xong, miễn cho đêm dài lắm mộng.” Ngũ gia không nhịn được xen vào nói.

“Đêm dài lắm mộng? Hay cho một câu đêm dài lắm mộng!” Long Thiên Tuyệt đột nhiên mở miệng, bắt được thóp trong lời Ngũ gia, lạnh lùng nói: “Xem ra Ngũ thúc ngươi sớm đã muốn diệt ta, xin hỏi ý niệm muốn giết của ngươi, bắt đầu từ khi nào? Là vừa mới, hay là mười sáu năm trước, hay là sớm hơn?”

“Đương nhiên……đương nhiên là vừa mới rồi.” Ngũ gia tự biết mình lỡ lời, vội vàng sửa lại.

“Thật sự là mới vừa rồi sao? Như vậy mười sáu năm trước thì sao? Mười sáu năm trước là ai truy sát ta và đệ đệ, khiến hai người chúng ta phải nhảy xông, suýt nữa chết dưới đáy sông?” Giọng nói Long Thiên Tuyệt từng chút từng chút nặng nề thêm.

“Liên…..Liên quan gì tới ta?” Ngũ gia quay đầu, chạm mắt với Nhị gia một cái, tiếp nhận ánh mắt ra hiệu của Nhị gia, sức mạnh trong lòng lập tức tăng lên, “Bây giờ chúng ta đàm luận chính là chuyện mới vừa rồi, ngươi đừng hòng chuyển đề tài tới mười sáu năm trước, chuyện lâu như vậy rồi, ai còn nhớ được? Hơn nữa, ngươi nói có người truy sát hai huynh đệ các ngươi, ai có thể làm chứng? Một mình ngươi còn không phải nói suông không căn cứ, tùy tiện vu tội người tốt?”

“Người tốt? Nếu ba người các ngươi được gọi là người tốt, vậy trên đời này sợ rằng cũng không còn người tốt nữa.” Vân Khê cười lạnh nói.

Nàng một mực quan sát vẻ mặt Nhị gia, nàng biết lúc này hai bên đều đang đợi đối phương ra tay trước, bởi vì mặc dù cả hai bên đều hận nhau thấu xương, nhanh chóng muốn giết cho thống khoái, song phần lớn các cao thủ Long gia ở đây đều không biết rõ nội tình.

Mới vừa rồi nàng và Thiên Tuyệt giết Tứ trưởng lão và Ngũ trưởng lão chính là để lập uy, sau đó Thiên Tuyệt lộ ra đôi mắt màu vàng, là vì chứng minh hắn là huyết mạch Long gia, hơn nữa còn là huyết mạch Long gia thuần khiết nhất, một đường như vậy, vợ chồng bọn họ lúc này ở trong suy nghĩ của phần lớn cao thủ Long gia đều vẫn thiên về dòng dõi Long gia chính tông nhiều hơn chút. Dù sao cũng là

Tứ trưởng lão và Ngũ trưởng lão ra tay muốn giết bọn họ, bọn họ nhiều lắm cũng chỉ là tự vệ, nhưng bây giờ nếu bọn họ chủ động ra tay giết Nhị gia, dựa vào uy danh và lòng lương thiện mà Nhị gia tạo nên ở Long gia nhiều năm qua, rất có thể kích động đông đảo cao thủ Long gia hợp tực vây đánh.

Đến lúc đó máu chảy thành sông, thì càng khó không thể thu thập được.

Nhưng nếu để Nhị gia ra tay trước, đó chính là…. một lý do khác rồi, cho nên trước mắt mục tiêu thiết yếu của bọn họ, chính là ép Nhị gia xuất thủ.

“Lớn mật! Ngươi dám nhục nhã chúng ta? Xem lão phu làm sao thu thập ngươi!” Ngũ gia gầm lên một tiếng, muốn động thủ.

Lúc này, Nhị gia đưa tay, kịp thời kéo hắn lại. Quen tính kế như hắn, đương nhiên sẽ không để người bên cạnh mình động thủ, bọn họ nếu ra tay trước, sẽ lập tức mất đi thiên thời địa lợi nhân hòa.

“Ngũ đệ, đệ là trưởng bối, đối với vãn bối nên dẫn dắt từng bước, từ từ dạy bảo, sao lại có thể tùy tiện ra tay với vãn bối như vậy đây?”

“Nhưng mà nhị ca, bọn chúng….” Ngũ gia nghiêm mặt đỏ lên, muốn tranh cãi, thì bị một ánh mắt đanh thép của nhị gia làm cho đè ép xuống.

Nhị gia không ngại phiền hà khuyên nhủ: “Hiền chất, nhị thúc vẫn là câu nói kia, hy vọng cháu biết sai mà sửa, lầm đường biết quay lại, mau đem người giao ra, sau đó chủ động nhận sai với hội trưởng lão và gia chủ. Chỉ cần cháu thành tâm thành ý, nhị thúc nhất định sẽ giúp cháu.”

Long Thiên Tuyệt cười lạnh, thầm nghĩ hay cho một lão cáo già ngươi, vô luận bọn họ dụ thế nào, hắn cũng không chịu ra tay trước, xem ra mình phải nghĩ đối sách khác rồi.

“Nhị thúc, thúc là trưởng bối, ta trước nay luôn thập phần tôn trọng, cũng rất ngưỡng mộ võ nghệ của thúc. Hôm nay khó được gặp mặt, không biết có cơ hội mời thúc đến chỉ điểm hay không, để võ nghệ của ta càng có thể tiến thêm một bước đây?”

Nhị gia trước sau vẫn ôn hòa cười, đáy mắt âm thầm xẹt qua u quang, đang muốn mở miệng, Long Thiên Tuyệt lại nói: “Ta một lòng thành tâm thành ý, vạn lần mong nhị thúc chớ cự tuyệt. Ở Long gia, mọi người đều biết, Nhị thúc trước giờ vẫn luôn là người đối xử tử tế với người khác, thích dìu dắt tiểu bối, cho nên mới có thể chiếm uy tín rất cao trong suy nghĩ của mọi người Long gia. Ta tin tưởng lấy thái độ làm người của nhị thúc, nhất định sẽ đáp ứng thỉnh cầu của ta, chỉ điểm ta một phần. Nhị thúc, thúc thấy ta nói phải hay không?”

Hắn nói một phen, đem toàn bộ đường lui của Nhị gia đều chặn hết, Nhị gia nếu không đáp ứng, đó chính là phủ định hình tượng chói lọi tâng bốc ngày thường ở Long gia của y, còn nếu y đáp ứng…. Tốt nhất là đáp ứng, như vậy hắn mới có cơ hội xuống tay, báo thù mười sáu năm trước!

Ánh mắt Nhị gia chớp động, thần sắc dần dần trầm ngưng, híp híp mắt, cười nói: “Được rồi, nếu hiền chất có tâm thỉnh giáo, vậy lão phu liền chỉ điểm cho ngươi một phen.”

“Chờ một chút, ta cũng muốn mời Tam trưởng lão chỉ điểm cho ta một phần, tin tưởng Tam trưởng lão sẽ không cự tuyệt một mảnh tâm ý hết sức chân thành của vãn bối đi?” Vân Khê chen vào, học điệu cười tủm tỉm dối trá của Nhị gia, nói với Tam trưởng lão.

Tam trưởng lão trong lòng ngẩn ra, nhớ tới nàng có một thần thú Cửu Vĩ Hồ bảo vệ, mình làm sao là đối thủ của nàng? Lão ho nhẹ một tiếng, quay đầu nhìn phía Ngũ gia nói: “Nếu luận về trình độ võ học, Ngũ gia hơn hẳn lão phu, ngươi nếu muốn thỉnh giáo, không bằng thỉnh giáo Ngũ gia đi.”

Ngũ gia nghe lão tôn sùng vô nghệ của mình như thế, trong lòng có chút đắc ý, vừa hay hắn cũng muốn giáo huấn nữ nhân càn quấy này một phen, tốt nhất một chưởng chụp chết nàng, mới có thể giải tỏa phẫn nộ trong lòng hắn.

“Đến đến đến! Ngươi muốn xin chỉ giáo, vậy để lão phu tới chỉ điểm ngươi.” Ngũ gia vui vẻ phụ họa. *(TNN: Ngu dã man =.=!)*

Vân khê mắt lạnh liếc Tam trưởng lão một cái, mang theo vài phần coi thường, lão già này thật giảo hoạt, vì mạng sống của mình, cư nhiên đẩy người khác ra chịu chết. Cũng được thôi, nàng trước hết thu thập cái Ngũ gia này đã, rồi quay lại thu thập hắn sau.

Lúc này, Long Thiên Thần đang ngụ trong Ngọa Long Cư, nghe được động tĩnh bên ngoài, lòng nóng như lửa đốt, bây giờ đại ca đại tẩu bị mọi người vây khốn, hắn sao lại có thể ham sống sợ chết, cầu an trú trong Ngọa Long Cư đây?

Hắn suy tư, không chút do dự nhảy ra khỏi Ngọa Long Cư.

“Cũng xem ta một người đi!”

Long Thiên Thần xuất hiện, làm mọi người kinh hãi, không rõ hắn rút cuộc từ nơi nào nhô ra, làm sao lại từ trong không khí hiện ra?

Long Thiên Thần không để ý đến phản ứng của những người khác, hắn cất bước đi tới trước Tam trưởng lão, nhướng mày nói: “Tam

trưởng lão, chúng ta lại gặp mặt! Lần trước cùng Tam trưởng lão tỷ thí một chút, vãn bối rút ra được khá nhiều ích lợi, hôm nay khó có được lại gặp Tam trưởng lão ngài, hy vọng Tam trưởng lão có thể tận lực chỉ giáo, lại chỉ điểm vãn bối một chút, vãn bối vô cùng cảm kích.”

Quyển 5 - Chương 21: Huyễn thú của Thiên Thần

Nghe được Long Thiên Thần nói, sắc mặt Tam trưởng lão tối sầm lại. Lần tỷ thí trước? Chỉ cần vừa nghĩ tới lần trước chật vật chạy trốn, Tam trưởng lão hận nghiến răng nghiến lợi, hận không được bắt tiểu tử này, hung hăng đập một trận. Khiến hắn bị bêu xấu trước mặt mọi người! Khiến mặt mũi hắn mất sạch! Thù này không thể không báo!

“Tốt! Vậy lão phu sẽ cùng ngươi luận bàn một chút!” Tam trưởng lão cắn răng nói.

“Thiên Thần, cẩn thận một chút!” Long Thiên Tuyệt nói với Long Thiên Thần, cũng không ngăn cản, đây là lúc để cho mọi người Long gia một lần nữa biết rõ huynh đệ bọn họ, hắn muốn cho tất cả Long gia biết huynh đệ bọn họ mới thật sự là huyết mạch Long gia!

“Đại ca, huynh cứ yên tâm đi!” Long Thiên Thần cười một tiếng, nụ cười trong sáng như ánh nắng mới.

“Tiểu tử, ngươi chớ nói nhiều, lão phu hiện tại dạy dỗ lại ngươi!” Tam trưởng lão hai mắt chợt lóe hung quang, vung tay lên, hướng về phía Long Thiên Thần mãnh lực chộp tới, sét đánh không kịp bưng tai. Không sai! Hắn muốn chính là tốc độ, chính là bất ngờ! Bởi vì hắn biết Long Thiên Thần có một thần thú thủ hộ, hắn muốn giết chết đối phương trước khi đối phương triệu hồi thần thú ra.

Tam trưởng lão ra tay quá nhanh, Long Thiên Thần cơ hồ không kịp phản ứng, không chỉ hắn, người còn lại cũng như thế. Đợi mọi người ý thức được, Tam trưởng lão đã tiến tới gần Long Thiên Thần không

quá một bước.

“A ——” Long Thiên Thần bị đánh trúng một chưởng trước ngực, cả người hắn bay lên trời, máu tươi từ khóe miệng chảy xuôi ra. Hắn vẫn không thể nào tránh được Tam trưởng lão công kích, chỉ trách chênh lệch Huyền giai cấp bậc giữa hai người bọn họ quá lớn.

Hèn hạ! Quá hèn hạ! Đường đường Tam trưởng lão lại đánh lén một tiểu bối? Mọi người tại chỗ không khỏi âm thầm lắc đầu, nói là tỷ thí nhưng kết quả Tam trưởng lão chẳng những đánh lén, còn hạ thủ nặng như vậy, dưới đáy lòng bọn họ không khỏi âm thầm bất mãn.

“Thiên Thần ——”

“Thiên Thần ——”

Long Thiên Tuyệt và Vân Khê thấy thế vội vàng tiến lên một bước, muốn cứu hắn. Lúc này, Nhị gia và Ngũ Gia thừa cơ tiến lên, ngăn trước mặt hai người.

“Hiền chất, người trẻ tuổi cần tôi luyện, cháu không thể nào vĩnh viễn bảo vệ đệ đệ, hay là hai chúng ta tới luận bàn một chút, để cho Nhị thúc xem một chút thực lực của cháu đến mức nào rồi.” Nhị gia cười tủm tỉm nói, hắn ngưng gió gọi mưa, lập tức rút kiếm ra chiêu, mỗi một kiếm đều là chiêu số trí mạng.

Long Thiên Tuyệt trong lòng âm thầm cảnh giác, bị hắn ngăn trở, không thể làm gì khác hơn là cùng hắn đối chiêu.

Vân Khê muốn đi cứu Long Thiên Thần, bên này chưởng phong của Ngũ Gia bất ngờ ập đến, cản trở bước tiến của nàng.

“Ngươi không phải là muốn thỉnh giáo lão phu sao? Hiện tại lão phu

chỉ điểm cho ngươi một chút!” Ngũ Gia tùy ý cười phá lên, hắn không giống Nhị gia âm tàng bất lộ, cũng không giống Tam trưởng lão âm hiểm xảo trá, chưởng phong của hắn hổ hổ sanh uy, cương mãnh vô cùng, mỗi một chiêu đều là thật.

“Đáng chết!” Vân Khê vừa lo lắng tình huống Long Thiên Thần, vừa ứng phó Ngũ Gia cương mãnh, trong thời gian ngắn có chút vất vả.

“Đại ca, đại tẩu, các người không cần phải để ý đến đệ, đệ.....” Long Thiên Thần khó khăn nói, đúng lúc đó một cổ mạnh mẽ lực đạo xông tới trước ngực, hắn giật mình kinh hô, đau đến thiếu chút nữa ngất đi.

Tam trưởng lão nơi nào chịu bỏ qua cho bất kỳ cơ hội nào, để cho hắn triệu hồi ra thần thú? Hắn chính là muốn hắn chết, rửa sạch sỉ nhục trước đay.

“Đi chết đi!” Tam trưởng lão trong miệng thốt ra ba chữ, trên tay đánh ra hết sức, thông qua bàn tay, thẳng đánh về phía ngực Long Thiên Thần.

Lực lượng bàng bạc xuyên qua cả người Long Thiên Thần, cảm giác giống như sét đánh. Long Thiên Thần đau xé, cảm thấy tê tâm liệt phế, đau đớn truyền khắp toàn thân, không phải hắn sẽ chết chứ?

“Thiên Thần ——”

“Thiên Thần ——”

Long Thiên Tuyệt và Vân Khê lo lắng nhìn về phía hắn, Nhị gia cùng Ngũ Gia thừa dịp bọn họ phân tâm, thế công càng thêm hung mãnh, hai người khóe mắt đều có ánh xảo trá xẹt qua, chẳng qua rất nhanh, rất nhạt, khó có thể nhận ra.

Mọi người vây xem lắc đầu tiếc nuối, vì Long Thiên Thần than thở. Ai nấy đều thấy được, thực lực hắn và Tam trưởng lão cách xa, lại để cho Tam trưởng lão chiếm được tiên cơ, là không có khả năng còn sống. Đáng tiếc! Bất quá đây cũng là hắn gieo gió gặt bão, hết lần này tới lần khác không biết tự lượng sức mình, khiêu chiến cùng Tam trưởng lão. Hiện tại tốt lắm, tánh mạng của hắn bị Tam trưởng lão nắm trong tay, hắn chết định rồi!

“Chủ nhân! Buông chủ nhân ra!” Lúc này, Phì Phì cảm giác chủ nhân nguy hiểm, chưa gọi về vẫn chủ động xuất hiện. Thanh âm trẻ con khiến tất cả những người Long gia tại chỗ lấy làm kinh hãi, Dực Long thần thú trải rộng hai cánh, xẹt qua đỉnh đầu mọi người, bằng tốc độ nhanh nhất đánh về phía Tam trưởng lão. Kình phong tịch quyển, hơi thở bàng bạc.

“Đừng tới đây! Nếu không ta sẽ giết hắn!” Tam trưởng lão hai mắt căng lớn, nhìn Dực Long thần thú lao đến, trong lòng hắn căng thẳng, bắt chặt vạt áo Long Thiên Thần, không dám buông lỏng. Long Thiên Thần hiện tại chính là lá chắn trong tay hắn, chỉ có nắm trong tay, thần thú mới sẽ không tập kích hắn.

Quả nhiên, Phì Phì cảm giác chủ nhân nguy hiểm, không thể làm gì khác hơn là ngừng ở nửa đường. Nó nhìn chằm chằm Tam trưởng lão, hai cánh vỗ không tiếng động.

“Chủ nhân, người sao rồi?”

Long Thiên Thần không nói, bởi vì hắn giờ phút này tiến vào đến một cảnh giới kỳ quái. Bên trong thân thể tựa hồ có thanh âm gọi, kéo hắn vào một loại cảnh giới hỗn độn, năng lượng không tên không ngừng chạy khắp tứ chi, đau đớn trên người cũng chầm chậm biến mất.

“Ngươi nhất định phải đứng vững, phải tin tưởng mình! Tương lai của học viện Dực Long nằm trên người của ngươi, ngươi nhất định phải chống đỡ.....”

Là thanh âm Triệu viện trưởng! Long Thiên Thần đột nhiên thức tỉnh, hắn nhận ra thanh âm này chính là thanh âm viện trưởng học viện Dực Long. Chẳng lẽ thời điểm hắn truyền sức mạnh cho mình, một bộ phận ý chí cũng lưu lại? Bất kể như thế nào, nghe được viện trưởng khích lệ, tinh thần Long Thiên Thần nhất thời bừng tỉnh. Không sai, hắn không thể bị đánh bại dễ dàng như vậy, hắn đã đáp ứng viện trưởng thủ hộ học viện Dực Long, hắn còn muốn giúp đại ca đối phó cao thủ Long gia, hắn làm sao có thể dễ dàng như vậy đã bị đánh bại? Lửa nóng từ từ cháy lên, sức mạnh chảy qua tay chân từ từ tăng lên, hắn bỗng dưng ngẩng đầu, hai tay dùng sức đẩy ra, chưởng phong đánh hướng Tam trưởng lão dưới người hắn, một tiếng gào thét thốt ra.

“A! ——”

Tam trưởng lão không ngờ giờ phút này, hắn lại còn có thừa lực phản kích, chưởng phong kia ào ào đập vào mặt, Tam trưởng lão theo bản năng buông lỏng tay, đẩy Long Thiên Thần ra, vội vàng thối lui mấy bước, tránh thoát hai cổ chưởng phong kia.

Phì phì thừa dịp vội vàng phi thân cực nhanh, vừa vặn đón được chủ nhân sắp từ giữa không trung rơi xuống. Long Thiên Thần rơi xuống lưng Phì Phì, rất nhanh điều chỉnh trạng thái, cắn răng, kiên trì, từ từ giơ mắt lên. Khi hắn ngước mắt, mọi người đang xem cuộc chiến đồng loạt phát ra tiếng kinh hô.

“Trời! Lại là đôi mắt màu vàng!”

“Huynh đệ bọn họ lại có huyết mạch Long gia thuần khiết nhất, thật không thể ngờ được.”

“Đến tột cùng là người nào đồn bọn họ không phải là người Long gia? Người này không khỏi bụng dạ khó lường rồi, nếu huynh đệ bọn họ không phải chân chánh Long gia huyết mạch, vậy chúng ta là cái gì?”

“Đúng vậy a, Long gia chúng ta đồng thời xuất hiện hai vị con cháu huyết mạch Long gia thuần khiết, đây là chúng ta Long gia chuyện may mắn a! Không biết gia chủ biết chuyện này sẽ phản ứng như thế nào?”

“Chúng ta Long gia trăm năm qua không có xuất hiện quá một mắt màu vàng, hiện tại chẳng những xuất hiện, hơn nữa lại là hai, không thể ngờ được.”

“.....”

Hiện trường thoáng chốc nổ tung, so với lúc trước còn muốn oanh động. Long Thiên Thần không giống như mọi người tưởng tượng, ngược lại lộ ra một đôi mắt vàng kinh người, khiến mọi người mở rộng tầm mắt.

Nhị gia nghe tiếng mọi người nghị luận, quay đầu nhìn đôi mắt vàng thuần khiết Long Thiên Thần, tim đột nhiên căng thẳng, biểu tình trên mặt vô cùng đặc sắc. Mắt màu vàng, một đôi mắt màu vàng? Làm sao có thể? Đại ca dưới gối chỉ có hai đứa con trai, lại có huyết mạch thuần khiết nhất. Mà hắn? Số lượng con cái hắn hơn xa đại ca mấy lần, lại không có một người có huyết mạch thuần khiết nhất. Đây là tại sao? Trời cao sao mà bất công? Chẳng lẽ truyền thuyết Long gia vẫn lưu truyền xuống thật ứng nghiệm? Chỉ có cô nương được vòng tay Bích Thủy Thiên Tâm tuyển định, mới có thể vì Long gia sinh hạ

con nối dòng huyết mạch thuần khiết? “Không! Ta không tin!” Nhị gia trong lòng kích động, kìm lòng không được rống to. Hắn không cam lòng! Không cam lòng vận mạng định hắn như vậy! Dù do thiên định, hắn cũng muốn nghịch thiên thử một chút! Trong miệng hắn bộc phát ra tâm tình bi phẫn, đem rất nhiều người tại hiện trường đều ngơ ngẩn.

Bọn họ biết Nhị gia nhiều năm như vậy, chưa từng gặp qua thời điểm Nhị gia thất thố như thế? Nhị gia đây là sao? Bị kích thích? Cũng đúng! Đại gia chỉ sinh hai con trai, nhưng lại đều là huyết mạch thuần khiết, mà Nhị gia con cái không ít nhưng không có một người có huyết mạch thuần khiết, khác biệt như thế, đích xác là đủ làm cho người ta bị kích thích.

Song, lúc này mới chẳng qua là bắt đầu, Long Thiên Thần nắm chặt hai đấm, từ lưng Dực Long thần thú đứng lên, hai mắt màu vàng dấy lên ánh lửa, hơi thở cả người chợt xảy ra biến hóa. Kỳ lạ hơn dị chính là phía sau hắn mơ hồ huyễn hóa ra một đoàn sương mù màu xanh, trong sương mù thoáng hiện thánh khiết quang mang.

Đây là cái gì? Thời điểm mọi người nhìn chăm chú và suy đoán, một bóng dáng màu xanh phá đám sương mù hỗn độn, đột ngột nhảy vào mi mắt mọi người. Thanh âm hút khí nhất thời nối nhau, mọi người rối rít khiếp sợ. Đó là..... Dực Long huyễn thú?! Một huyễn thú vô cùng giống Dực Long thần thú dưới chân Long Thiên Thần, bất quá Dực Long thần thú là mẫu thú, mà huyễn thú hình như là hùng thú *(con đực)*.

Triệu Hiểu Du và Triệu Hiểu Mẫn xuyên qua cửa sổ Ngọa long Cư thấy một màn này, hai tỷ muội kích động bốn tay quơ lên.

“Đó là tuyệt học học viện Dực Long chúng ta, chỉ có người tu luyện qua tuyệt học mới có thể triệu hồi ra Dực Long huyễn thú. Ban đầu

ngay cả phụ thân cũng không có làm được, không nghĩ tới Long đại ca làm được, Long đại ca thật sự là quá thần kỳ rồi!”

“Đúng vậy a, nhất định là trong cơ thể Long đại ca truyền thừa công lực cả đời của phụ thân, kết hợp với huyết mạch Long gia thuần khiết, cho nên mới có thể triệu hồi ra Dực Long huyễn thú. Phụ thân quả nhiên không có nhìn lầm người, Long đại ca nhất định có thể dẫn dắt chúng ta, thủ hộ tốt học viện Dực Long, để cho học viện phát dương quang đại.”

Hai tỷ muội vui vô cùng, song nghĩ đến phụ thân đã qua đời, hốc mắt đã ươn ướt.

Tam trưởng lão chống lại Dực Long huyễn thú hướng hắn bay tới, sắc mặt đại biến, thân thể run bắn, huy kiếm trên người tạo thành bức tường khí đạo.

Oanh! Đáng tiếc vô dụng, Dực Long huyễn thú phá tan bức tường khí đạo, khí tường ầm ầm sụp đổ, Tam trưởng lão theo sát bị đánh bay.

“Dám đả thương chủ nhân, ngươi chết đi!” Phì Phì nhìn đúng cơ hội, chở Long Thiên Thần, cũng hướng Tam trưởng lão công kích.

Một con huyễn thú cộng thêm một con thần thú, đồng thời công kích, Tam trưởng lão bị hoảng sợ đến không kịp quản mặt mũi, xoay người trốn chạy.

“Chạy đi đâu?” Long Thiên Thần nhất thời tinh thần rung lên, khống chế Phì Phì và huyễn thú, thừa thắng truy kích.

“Thiên Thần, hung hăng đập hắn! Không nên hạ thủ lưu tình!” Vân Khê thấy thế, vội vàng hướng về phía Long Thiên Thần hô, cơ hội tốt

như vậy nếu hắn không cầm, tiếp theo muốn đối phó Tam trưởng lão cũng không dễ dàng như vậy. Phải biết rằng, nơi này dù sao cũng là địa bàn Long gia.

“Đại tẩu cứ yên tâm đi! Giao cho đệ!” Long Thiên Thần có chút hăng hái ngẩng cao thanh âm xa xa truyền lại, người cùng thần thú đã sớm biến mất.

Nhị gia quan sát Long Thiên Thần luân phiên biến hóa, ghen tỵ đến sắc mặt trắng bệch, tại sao con cái của hắn không có một đứa có thể thắng được huynh đệ này? Chẳng lẽ thật sự là bởi vì thứ xuất, cho nên vô luận huyết thống hay là thiên phú cũng thấp một đẳng so với bọn hắn sao? Không! Đồng dạng là con cháu Long gia, trên người chảy máu Long gia, hắn không tin bởi vì thân phận thứ xuất của mình, khắp nơi không bằng người, vĩnh viễn không ngày nổi danh. “Không! ——” trong miệng của hắn lần nữa bộc phát thanh âm không cam lòng.

“Ngươi không cam lòng cũng vô dụng, bởi vì … đây chính là sự thật!” Long Thiên Tuyệt lạnh lùng cười một tiếng, xem thấu tâm tư Nhị gia, đâm thẳng trái tim của hắn. Thấy đệ đệ tạm thời thoát khỏi nguy hiểm, hắn cũng không có vướng bận, lực lượng trên người hắn đột nhiên bộc phát.

“A ——”

Mọi người tinh tường thấy, phía sau hắn, một Hỏa Long màu vàng tư thái cao ngạo bay lên, lửa phun ra ngất trời, gầm thét gào thét.

“Ngươi không phải là vu hãm nói ta không phải là con cháu Long gia sao? Hôm nay ta liền để ngươi tận mắt nhìn tuyệt học chí cao Long gia Long Huyết bảo điển…” thanh âm Long Thiên Tuyệt bỗng nhiên cao lên, gằn từng chữ, “Phi Long Tại Thiên!”

Mọi người ngưng thần nhìn lại, thân thể của hắn chậm rãi phi thăng, một thân trường sam sắc tím, bay phất phới trong gió, cả người tráng lệ, khí thế mạnh mẽ, khí phách dâng cao, phảng phất như một pho tượng Chiến thần.

Trong một lúc, tại nội tâm chỗ sâu nhất mỗi người, sinh ra một loại cảm giác xấu hổ. Như đối diện thần thánh, không khỏi cảm thấy nhún nhường mà nhỏ bé, chỗ sâu nhất linh hồn bỗng nhiên có bản năng thần phục.

Quyển 5 - Chương 22: Gia chủ xuất hiện

“Phi Long Tại Thiên! Thật sự là tuyệt học chí tôn của chúng ta, Long Huyết Bảo Điển của Long gia—— Phi Long Tại Thiên a!”

“Ta chỉ nghe người ta truyền miệng nhưng chưa bao giờ thấy tận mắt, chẳng lẽ đây thật sự chính là tuyệt học chí cao Long gia chúng ta Long huyết bảo điển, Phi Long Tại Thiên sao? Kể hết trên dưới Long gia, còn có các đời trước, chỉ sợ cũng chỉ có Tiêu Dao các Các chủ mới có thể thi triển một chiêu tuyệt học này sao?”

“Các chủ hành tung thần bí, hơn nữa làm việc thần bí, căn bản cũng không có người biết thực lực chân chánh, bất quá vị trí Các chủ ở Long gia chúng ta là cao nhất, không người nào có thể rung chuyển.”

“Các chủ lão nhân gia bao nhiêu tuổi? Long Thiên Tuyệt bao nhiêu tuổi? Hai người sao có thể đánh đồng? Theo ta, Long Thiên Tuyệt mới chân chính là thiên tài Long gia chúng ta, nhân tài trẻ tuổi kiệt xuất, người như hắn từ nhỏ lại bị vu hãm, trục xuất khỏi Long gia, thật sự là thật là đáng tiếc. Cũng may hắn bây giờ trở về, lấy lại công đạo, cũng là theo lý thường phải làm. Là ta, ta bị oan uổng như thế cũng nuốt không trôi.”

“Đúng vậy a, huynh đệ bọn họ cũng thật vất vả, tuổi nhỏ như thế đã bị trục xuất khỏi Long gia, phiêu bạc bên ngoài. Lại nói, năm đó tố cáo bọn họ không phải là con trai ruột đại gia, dường như chính là Nhị gia và Ngũ gia, hiện tại Long Thiên Tuyệt rõ ràng chính là trở về báo thù hai vị đó. Chẳng lẽ năm đó Nhị gia và Ngũ gia đã có mưu tính, bởi phát hiện huynh đệ Long Thiên Tuyệt thiên phú kinh người,

cho nên mới phải nhổ cỏ tận gốc?”

“Nghe ngươi vừa nói như thế, ta cũng cảm thấy chuyện hẳn là như vậy. Kể từ khi sự kiện kia phát sinh, Nhị gia trông coi Long gia, mà đại gia từ đó chưa gượng dậy nổi. Nếu nói người từ sự kiện kia thu lợi nhiều nhất là Nhị gia!”

“Không nghĩ tới Nhị gia âm hiểm như thế, hai đứa bé cũng không bỏ qua cho, thật nhìn không ra.”

“.....”

Các loại suy đoán một khi lưu truyền đi, càng không thể ngăn chặn nổi. Càng ngày càng nhiều cao thủ Long gia hoài nghi nhân phẩm Nhị gia, hơn nữa càng nói càng sinh động, Nhị gia giận đến mức cứng người. Hình tượng hắn tạo lên ở Long gia nhiều năm qua trong nháy mắt hoàn toàn bị phá hủy, hắn hận a!

“Long Thiên Tuyệt, ngươi không phải là muốn lão phu hảo hảo chỉ điểm ngươi sao? Lão phu thành toàn ngươi!” sát khí trên người Nhị gia đột nhiên phát sinh, phía sau hắn cũng xuất hiện một Cự Long màu đen, mỗi vây trên người Cự Long cứng như sắt, lóe ra sắc tím sáng bóng, đằng đằng sát khí. Vừa Hỏa Long phun lửa vàng, vừa Cự Long màu đen đằng đằng sát khí, khí thế hai bên tương đối cân xứng, một chánh một tà công khai đối địch.

Một cuộc quyết chiến bây giờ mới chân chính bắt đầu.

Thấy một màn như vậy, Vân Khê và Ngũ gia vốn còn đang đáng nhau chợt ngừng lại, hai người tự động tách ra, đồng loạt ngẩng đầu nhìn hai người đang giằng co trên bầu trời kia. Một bên là Nhị gia chưởng quản Long gia, nắm quyền sinh sát, thực lực sâu không lường được, một bên là Tuyệt thiếu gia có huyết mạch thuần khiết,

tiềm lực vô hạn. Ai thắng ai thua không ai biết được. Không khí hiện trường càng ngày càng căng thẳng, khí từ hai người bộc phát, áp bách khiến những người xung quanh khó thở. Đây mới thực sự là cao thủ tỷ thí!

Hai người đáy mắt lửa cháy bừng bừng, trận chiến này, bọn họ nhất định phân thắng bại, nhất định một mất một còn!

Thời điểm xung đổ gay gắt nhất, một thanh âm uy nghiêm đột nhiên vang lên, phá vỡ không khí: “Dừng tay! Các ngươi coi Long gia là nơi nào? Các ngươi ở chỗ này dám tùy ý gây sự sao?”

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên bầu trời, có ba người đột nhiên đáp xuống, người cầm đầu cao cao tại thượng, tôn quý ngạo nghễ, chân đạp hư không mà nhẹ nhàng thoải mái như đi trên đất bằng. Mà hai người phía sau hắn rõ ràng làm hắn nổi bật, ảm nhiên thất sắc, cùng hắn cách xa nhau một khoảng cách.

Tất cả mọi người ở Long gia đều biết ba người này, mọi người cung kính quỳ xuống: “Bái kiến gia chủ!”

Người mới vừa nói, không phải là gia chủ, mà chính là người phía sau ông, Nhị trưởng lão. Đứng bên cạnh Nhị trưởng lão là Đại trưởng lão, lần này hai người đang ở nhà chính, cùng nhau thương nghị chuyện ngày mai gia tộc tỷ võ, ai ngờ bên ngoài đột nhiên truyền đến động tĩnh thật lớn, bọn họ không biết cũng không được. Trên thực tế, thời điểm Long Thiên Tuyệt giết Tứ trưởng lão, Ngũ trưởng lão, hơn nữa lộ ra cặp mắt vàng, bọn họ đã xuất hiện, nếu không phải gia chủ ngăn trở, Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão đã sớm lộ diện, ngăn cản trận sát phạt này. Gia chủ không nói gì, hai mắt trầm ngưng nhìn chăm chú Long Thiên Tuyệt, vẻ mặt khó lường.

Nhị trưởng lão đe dọa nhìn Long Thiên Tuyệt và Nhị gia còn đang

giằng co, lớn tiếng quát lên: “Gia chủ đến, các ngươi còn không mau mau quỳ xuống lạy nghênh?”

Long Thiên Tuyệt và Nhị gia nhìn nhau trừng trừng, ai cũng không chịu thu liễm khí thế. Lúc này, một lực uy áp cường đại chợt giáng xuống, bức bách hai người gần như khom lưng. Bị lực uy áp này, hai người bất đắc dĩ, đành phải thu liễm hơi thở, đồng thời đáp xuống. Khi hai người rơi xuống, lực uy áp bao phủ trên đỉnh đầu hai người cũng biến mất theo.

Nhị gia cất bước tiến lên, cùng những người khác của Long gia quỳ xuống. Hiện trường chỉ còn lại hai vợ chồng Long Thiên Tuyệt và Vân Khê đứng yên trong đám người, như hạc giữa bầy gà.

Long Thiên Tuyệt ngẩng đầu lên, vừa vặn nhìn thấy trên bầu trời, ống tay áo nam tử cầm đầu nhẹ phẩy, mới vừa đúng là hắn xuất thủ, ngăn trở bọn họ tiếp tục đối đầu. Tim của hắn kịch liệt nhảy lên. Đó là tổ phụ của hắn, từng ôm hắn, che chở hắn, coi hắn như trân bảo. Nhưng, thân tình nhiều hơn nữa cũng đánh không lại người ác ý gài tang vật hãm hại và cố ý vu hãm. Khi ông lạnh như băng thốt ra câu “Đem hai nghiệp chướng Long Thiên Tuyệt và Long Thiên Thần trục xuất khỏi cửa, đời này kiếp này cũng không được bước vào Long gia nửa bước”, lòng kính yêu của hắn đối với tổ phụ trong phút chốc vỡ tan. Đây chính là tổ phụ từng thương yêu hắn, mà hắn cũng kính yêu sao? Người lại có thể tàn nhẫn như thế, câu nói đầu tiên đã phán quyết vận mệnh mẹ của hắn, huynh đệ bọn họ, từ đó thiên nhai phiêu bạc, sống chết mịt mờ. Nghĩ đến những thứ trải qua, sóng mắt Long Thiên Tuyệt kịch liệt di động, thân thể cũng lay động theo. Là yêu, là hận? Chính hắn cũng không rõ ràng lắm.

Cảm giác được hơi thở hắn rối loạn, Vân Khê đi lên trước, đứng bên người hắn, nắm tay của hắn, đưa mắt nhìn về nam tử vẻ mặt thâm trầm khó lường trên bầu trời. Bề ngoài của ông thoạt nhìn chỉ khoảng

bốn mươi tuổi, so với tuổi thực ít hơn cũng phải ba mươi, song trên người ông lắng đọng khí thế nặng nề đủ để nói rõ thực lực của ông. Đến tột cùng ông sẽ đối xử với cháu ruột như thế nào? Vân Khê theo dõi phản ứng của đối phương, đồng thời cũng rất lo lắng phản ứng của ông sẽ làm Thiên Tuyệt thất vọng, bởi vì nàng nhìn ra được ánh mắt Thiên Tuyệt nhìn về phía gia chủ rất giãy dụa. Bọn họ dù sao từng là ông cháu, huyết mạch tương liên.

“Lớn mật! Lỗ tai của các ngươi điếc sao?” Nhị trưởng lão lần nữa lớn tiếng quát lên.

Long Thiên Tuyệt như cũ không để ý đến, nhìn thẳng vào mắt gia chủ, ánh mắt chuyên chú mà phức tạp. Gia chủ giờ phút này ngưng mắt nhìn hắn, tình cảm phức tạp không tiếng động truyền lại, cũng không ai biết hai người bọn họ giờ phút này trong lòng đến tột cùng đang suy nghĩ gì, chẳng qua là thời gian ngắm nhìn quá dài.

Nhị trưởng lão thấy Long Thiên Tuyệt và Vân Khê không nhìn hắn, tự ái bị chạm, không khỏi nổi giận. Hắn gom gió, làm bộ sẽ ra chưởng hướng hai người.

“Dừng tay!” Gia chủ rốt cục mở miệng, hắn vẫy tay hóa giải chưởng lực Nhị trưởng lão, đưa mắt nhìn về phía Long Thiên Tuyệt nói, “Hài tử, mới vừa hết thảy, ta cũng đã thấy được. Cháu đi theo ta!”

Nói xong, gia chủ quay người, rời đi.

“Cha!” Nhị gia khó có thể tin, phụ thân cứ như vậy dễ dàng đón nhận nghiệp hướng từng bị người tự mình trục xuất khỏi Long gia sao? Sao có thể chứ?

“Thiên Tuyệt, cẩn thận có trá!” Vân Khê rất lo lắng, nàng không biết gia chủ sẽ đối xử với Thiên Tuyệt như thế nào.

Bóng lưng gia chủ có chút dừng lại, thêm câu: “Cô nương này nếu là thê tử của cháu, vậy cũng cùng đi.”

Vân Khê hơi ngẩn ra, biết những lời này là nói với nàng. Đi thì đi, chẳng lẽ nàng còn sợ không được?

“Thiên Tuyệt, bất kể phát sinh chuyện gì, ta cùng chung tiến lui!” Nàng cầm thật chặt bàn tay lạnh ngắt Long Thiên Tuyệt, kiên định nói.

Long Thiên Tuyệt hồi thần, cúi đầu nhìn về phía nàng, cười yếu ớt.

Gia chủ quay đầu lại, đưa mắt thật sâu nhìn hai người bọn họ một cái, cất bước, hướng một chỗ lầu các cao nhất đi tới. Long Thiên Tuyệt và Vân Khê cũng không dừng lại, lúc này tung người lên, theo sát phía sau gia chủ.

Ba người vừa rời đi, mọi người rối rít đứng lên, nghị luận mở ra.

“Gia chủ gọi bọn họ đi, là muốn trừng phạt bọn họ, hay là.....”

“Ta xem hơn phân nửa là muốn trừng phạt bọn họ, bọn họ giết nhiều trưởng lão như vậy, còn có mấy nhi tử gia chủ, gia chủ làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho bọn họ?”

“Vậy cũng đúng! Bọn họ giết trưởng lão vẫn còn có thể thương lượng, nhưng là hết lần này tới lần khác bọn họ còn giết mấy người con của tử gia chủ, xương thịt thân tình, huyết mạch tương liên, gia chủ làm sao có thể ngồi yên không quan tâm đến?”

“Vậy cũng chưa chắc! Phải biết huynh đệ Tuyệt thiếu gia cũng là con cháu Long gia trăm năm khó gặp, có Long gia huyết mạch thuần

khiết, gia chủ có lẽ sẽ bỏ qua cho bọn họ đây.”

“Khó nói, khó nói! Chúng ta vẫn kiên nhẫn chờ đợi tin tức đi.”

Nghe mọi người nghị luận, tâm tình Nhị gia lại tồi tệ, hắn hít thở thật sâu, trong mắt lóe ra nồng đậm sát khí, hắn chỉ hận mình vì sao không sớm một bước giết Long Thiên Tuyệt. Hiện tại kinh động phụ thân, suy nghĩ phụ thân rất khó đoán, hắn hoàn toàn không cách nào phán đoán tâm tư trong lòng phụ thân.

“Đáng hận!” Hắn âm thầm khẽ nguyền rủa, gân xanh trên trán nhô ra.

“Nhị ca, chúng ta làm sao bây giờ? Thần sắc phụ thân có chút khác thường, liệu người có lật lại chuyện đại tẩu năm xưa, gây bất lợi cho chúng ta hay không?” Ngũ gia lo lắng hỏi.

“Đệ hỏi ta, ta biết hỏi ai?” Nhị gia không kiên nhẫn nói.

“Phụ thân cũng thật là, có việc gì mà lại không thể nói trước mặt mọi người, lại kéo bọn chúng đi nói chuyện riêng. Đệ lo hai người bọn họ sẽ ở trước mặt phụ thân nói lung tung, đổi trắng thay đen, hãm hại chúng ta. Lúc trước chúng ta cũng đã lãnh giáo bản lãnh trợn mắt nói lời bịa đặt của bọn họ, không biết bọn họ có thể ở trước mặt phụ thân đâm ta một nhát không?” Ngũ gia thì thầm.

Chân mày Nhị gia nhíu thật chặt, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, hạ giọng hỏi: “Ta hỏi đệ, Cửu trưởng lão đâu? Đệ đã xử lý hắn sạch sẽ chưa?”

Ngũ gia vỗ ngực nói “Nhị ca, huynh cứ yên tâm đi! Đệ đã đem Cửu trưởng lão giết chết, vứt xuống phía sau núi cho sói ăn rồi.”

“Đệ xác định hắn thật đã tắt thở, chết rồi sao?” Nhị gia cẩn thận hỏi.

“Cái này…” Ngũ gia suy tư “Đệ chém hắn mấy kiếm, hẳn là không sống nổi. Dù sao lúc đệ đi, hắn cũng không còn động đậy.....”

Nhị gia quát khẽ: “Hồ đồ! Ta nói đem chuyện xử lý gọn gàng chút, sao đệ không làm theo? Vạn nhất hắn không chết, chạy đi tìm đại ca, gọi huynh ấy xuất quan, đến lúc đó chuyện chẳng phải là càng thêm phiền toái sao?”

“Đúng, thật xin lỗi, nhị ca! Nhưng, đệ nghĩ hắn hẳn là không sống nổi, bị đánh nặng như vậy, làm sao có thể còn sống được?” Ngũ gia đỏ mặt nói.

Nhị gia suy ngẫm nói: “Không được! Ta không yên lòng! Đệ nhanh đi lại phía sau núi xem một chút, nhất định phải xác nhận hắn rốt cuộc đã chết hay không, cho dù chết rồi, đệ cũng phải bổ sung mấy kiếm trên người hắn cho ta, để cho hắn chết hoàn toàn!”

“Được, nhị ca, đệ đi đây!” Ngũ gia đáp.

Sau khi Ngũ gia rời đi, trong mắt Nhị gia lóe ra tính toán âm mưu, trong miệng thấp lẩm bẩm, lầm bầm lầu bầu: “Ngày mai chính là ngày gia tộc tỷ võ rồi, đến lúc đó Tả hộ pháp sẽ tới, chỉ cần có hắn, ta liền có núi dựa, cũng không cần e sợ.”

Nghĩ tới, hắn cúi đầu nở nụ cười, lần nữa khôi phục hình tượng Nhị gia trong ngày thường. Không phải chỉ là một Long Thiên Tuyệt sao? Hắn cũng không tin, mình ở Long gia nhiều năm như vậy lại thua một tiểu tử chưa ráo máu đầu.

Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão giờ phút này đang nhặt xác Tứ trưởng lão và Ngũ trưởng lão, thấy tướng bọn hắn chết, Nhị trưởng lão căm giận bất bình: “Tiểu tử Long Thiên Tuyệt này thật sự là quá

cuồng vọng rồi! Hắn liên tiếp sát hại nhiều trưởng lão như vậy, rõ ràng là tuyên chiến với hội trưởng lão. Đại trưởng lão, người này nếu không trừ, hội trưởng lão chúng ta vĩnh viễn không ngày yên tĩnh!"

Đại trưởng lão trầm mặt, hồi lâu, mới mở miệng nói: "Bọn họ chết cũng là gieo gió gặt bão. Những năm này, vì đón ý nói hùa Nhị gia, bọn họ đã sớm không đem hội trưởng lão để vào trong mắt rồi, chỉ biết xu nịnh Nhị gia."

"Lời tuy không sai, nhưng là chẳng lẽ chúng ta trơ mắt nhìn Long Thiên Tuyệt muốn làm gì thì làm, đem hội trưởng lão coi không ra gì sao?" Nhị trưởng lão không phục nói.

"Dĩ nhiên không có đơn giản như vậy! Ta là thủ lĩnh hội trưởng lão, người trưởng lão hội đã chết, tự nhiên là muốn lấy lại công đạo. Chúng ta chờ gia chủ xử trí Long Thiên Tuyệt như thế nào, đến lúc đó thương thảo hậu sự." Đại trưởng lão khí định thần nhàn nói.

Nhị trưởng lão nghe vậy, đành phải gật đầu đáp ứng, hắn cũng rất tò mò, gia chủ đến tột cùng sẽ như thế nào xử trí vợ chồng Long Thiên Tuyệt, tốt nhất gia chủ trực tiếp hạ lệnh xử tử hai người, cũng tránh cho bọn họ tốn nhiều tâm tư.

Hãy nói Long Thiên Thần khống chế Dực Long thần thú, một đường đuổi theo Tam trưởng lão, đuổi theo đuổi theo, liền đi tới một chỗ địa phương xa lạ. Tam trưởng lão quen thuộc Long gia địa hình, trên mặt đất trái lủi phải nhảy, xuyên qua rừng rậm rạp, hoặc trong thạch trận gọi tới gọi lui, để cho Thiên Thần và Dực Long thần thú đuổi theo hồi lâu, cũng không có thể truy cản kịp. Đến cuối cùng, một địa phương xa lạ, thân ảnh Tam trưởng lão trong lúc bất chợt biến mất không thấy.

"Quái, hắn rốt cuộc chạy đi đâu? Lão gia giảo hoạt này lại chơi trốn

tìm! Phì Phì, hạ thấp một chút tìm xem, hắn khẳng định vẫn còn ở phụ cận nơi này.” Long Thiên Thần đứng trên lưng Dực Long thần thú, kiễng chân trông về phía xa, chỉ thấy dưới là một rừng cây sum suê, trong rừng cây có một pháo đài bằng đá lớn, hình dáng rất là kỳ lạ, lối vào pháo đài, có hai pho tượng sư tử mạnh mẽ, uy phong lẫm lẫm đứng thẳng, làm cho người ta không dám đến gần. Đây là địa phương nào? Tại sao hắn một chút ấn tượng cũng không có? Long Thiên Thần cố gắng suy tư, muốn trong đầu tìm tòi trí nhớ, đáng tiếc cái gì cũng không có thu hoạch.

“Cứu ta! Cứu, ta ——” một thanh âm từ trên mặt đất nơi nào đó truyền đến, chui vào tai của hắn, Long Thiên Thần thăm dò cẩn thận nhìn quanh, rốt cục ở sau một khối tảng đá lớn phát hiện ra một bóng người.

“Phì Phì, mau đi xuống xem một chút!”

Dực Long thần thú lao xuống bay về phía mặt đất, đợi gần tới mặt đất, nó mới vững vàng dừng lại. Long Thiên Thần nhảy xuống, đến người gần bên cạnh tảng đá lớn, ngồi chồm hổm, đem người đưa lưng về phía hắn quay nhìn.

“Ngươi..... Ngươi là ai? Trông quen quen.” Long Thiên Thần nhớ không nổi rốt cuộc đã gặp người này ở nơi nào, chẳng qua là cảm thấy giống như đã từng quen biết.

Đối phương bị trọng thương, trên người vài nơi kiếm thương, chỉ còn lại có một hơi cuối cùng.

“Cứu ta! Cứu ta!” Đối phương thủy chung nhắm hai mắt, trong miệng hô cứu mạng.

Long Thiên Thần nhìn chung quanh một chút, nơi này trừ hắn ra, tựa

hồ không người bên cạnh.

“Ta cứu ngươi như thế nào? Ngươi có vẻ bị thương rất nặng, hay ta trước tiên đem ngươi mang về Long gia, đại tẩu ta bây giờ đang ở Long gia, nàng có lẽ có thể cứu ngươi.”

“Không nên! Không nên quay về Long gia.....” Người nọ rốt cục từ từ mở mắt ra, trong ánh trăng mờ, hắn thấy rõ mặt Long Thiên Thần, tâm tình của hắn kích động, tay nhuộm đầy máu bắt chặt Long Thiên Thần, “Thần, Thần thiếu gia! Thần thiếu gia, thật sự là người sao?”

“Ngươi..... Làm sao ngươi biết ta? Ngươi là ai?” Long Thiên Thần kinh ngạc, không nghĩ tới ở chỗ này lại có người nhận được hắn.

“Ta..... Ta là Cửu trưởng lão, Thần thiếu gia có thể không nhận biết lão phu, nhưng lão phu nhận được ngươi. Ở Thiên Long Thành...., lão phu thấy tận mắt Tuyệt thiếu gia tỷ võ trên đại hội đoạt giải nhất, cũng nhìn thấy Thần thiếu gia ở thính phòng quan sát tỷ võ.....”

“Ngươi chính là Cửu trưởng lão? Ta nghe đại ca nhắc tới ngươi.” Long Thiên Thần nhận rõ thân phận của đối phương, lập tức khẩn trương đỡ lên, nói, “Cửu trưởng lão, ngươi bây giờ thương thế nghiêm trọng như thế, nhanh trị liệu mới được. Ta hiện tại dẫn ngươi đi Long gia, để cho ta đại tẩu chữa trị ngươi.”

“Thần thiếu gia, không cần! Ta sợ ta không chịu được đến lúc đó… Thần thiếu gia, người có thể giúp lão phu một việc không?” Cửu trưởng lão khó nhọc nói, hắn giờ phút này sắc mặt vô cùng không tốt, bởi vì mất máu quá nhiều mà sắc mặt trắng bệch, cả người hắn nhìn qua giống như tùy thời sẽ đoạn khí.

“Ngươi nói đi, việc gì? Chỉ cần ta có thể làm được, ta nhất định sẽ làm.” Long Thiên Thần vội vàng đáp, hắn không thể nào cự tuyệt

thỉnh cầu cuối cùng một người trước khi chết.

Cửu trưởng lão giơ tay lên, chỉ chỉ pháo đài cách đó không xa nói: “Nơi đó.. một người, ngươi đi giúp ta tìm hắn, nói cho hắn biết… Khụ khụ.. Khụ khụ…”

Cửu trưởng lão đột nhiên ho lên, ói máu tươi từng ngụm từng ngụm.

Long Thiên Thần nóng nảy, vội vàng hỏi tới: “Nói cho hắn biết cái gì?”

“Nói cho hắn biết… Đi… Đi cứu người!” Cửu trưởng lão chỉ kịp nói ra ba chữ cuối cùng “Đi cứu người”, sau đó hoàn toàn đoạn khí, buông tay nhân gian.

Long Thiên Thần sợ ngây người, cứ như vậy trơ mắt nhìn một người sống sờ sờ mất đi, tâm tình của hắn rất là phiền muộn. Ấn tượng hắn đối với Cửu trưởng lão cũng không khắc sâu, nhưng là từ trong miệng đại ca biết được, Cửu trưởng lão ở Long gia coi như là một người không tệ, là đáng tin cậy nhưng bây giờ một người đáng tin cậy như vậy chết trước mặt của hắn. Tim của hắn rất đau đớn, chẳng lẽ người hiền không gặp sự lành hay sao? Tại sao lại như vậy? Rốt cuộc là người nào giết Cửu trưởng lão? Ánh mắt của hắn chua xót, rơi xuống một giọt nước mắt. Nhẹ nhàng đem Cửu trưởng lão đặt trở về trên mặt đất, hắn quay đầu, hướng phương hướng Cửu trưởng lão chỉ điểm nhìn lại, Cửu trưởng lão nói, nơi đó có một người, muốn hắn truyền lời cho người bên trong, để cho hắn đi ra ngoài cứu người. Trong này đến tột cùng là người nào? Mà muốn đi cứu người nào? Trong lòng Long Thiên Thần mê man. Bất quá, nếu đáp ứng Cửu trưởng lão, hắn nhất định sẽ làm hết sức.

Giơ tay lên, lau nước mắt, hắn cất bước hướng pháo đài cự thạch đi tới. Dực Long thần thú theo sát phía sau, nhìn chủ nhân tâm tình

không tốt, trong lòng Phì Phì cũng không chịu nổi. Rốt cục đi tới lối vào pháo đài, Long Thiên Thần dừng lại dò xét, chỉ thấy cửa lớn pháo đài đóng chặt, trên dưới cũng không tìm được cơ quan mở cửa. Hắn chần chờ chốc lát, hướng bên trong hô: “Bên trong có ai không? Ta là tới thay người báo tin, có thể ra gặp mặt hay không?”

Cửa đá bên trong hoàn toàn yên tĩnh không tiếng động, không có chút nào đáp lại. Long Thiên Thần dán tai vào cửa đá, cẩn thận lắng nghe, phát hiện một điểm động tĩnh cũng không có, hắn hướng bên trong hô lớn: “Xin lỗi, quấy rầy các hạ, là tại hạ lỗ mãng. Chỉ bất quá, tại hạ bị người nhờ vả, phải đến đây quấy rầy, kính xin các hạ không trách móc, xin mở cửa gặp nhau.”

Cửa đá bên trong như cũ không có bất kỳ đáp lại. Long Thiên Thần bĩu môi, bắt đầu hoài nghi tin tức Cửu trưởng lão có hay không sai, nói không chừng chủ nhân pháo đài căn bản không có ở đây, vậy hắn chẳng phải là ở chỗ này đợi uổng công rồi?

“Các hạ, tại hạ thật sự là bị người nhờ vã, đến đây truyền tin. A, đúng rồi, người nhờ ta tới truyền tin là Cửu trưởng lão Long gia. Hắn bị người dùng kiếm chém đả thương, đã qua đời rồi, trước khi chết, hắn nhờ tại hạ tới báo tin, ta nghĩ nhất định là chuyện phi thường trọng yếu. Các hạ nếu như có thể nghe được lời liền thỉnh xuất hiện.”

Hồi lâu, cuối cùng từ bên trong truyền đến một cái thanh âm thâm trầm: “Ngươi là người phương nào? Hãy xưng tên ra!”

Long Thiên Thần hơi ngẩn ra, chợt mừng rỡ, vội vàng trả lời: “Ta tên là Long Thiên Thần!”

Cạch cạch… Cửa đá đột nhiên mở ra, Long Thiên Thần không kịp chuẩn bị, bị giật mình nhảy dựng. Theo cửa đá mở ra, một luồng gió lạnh ào đến, theo sát tới là một cỗ hơi thở thần bí, Long Thiên Thần

hít sâu một hơi, tập trung tinh thần, cất bước đi vào.

Quyển 5 - Chương 23: Phụ tử gặp nhau

Bên trong cửa đá, linh khí tràn đầy. Long Thiên Thần cảm giác cả người lâng lâng, rất thoải mái, hắn thu hồi Dực Long thần thú, một mình cất bước đi vào trong thạch thất. Bên trong thạch thất, mỗi năm bước lại có một mặt ngọc kính lưu ly treo trên cao, sắc màu ấm áp, làm giảm bớt hơi lạnh cho cả thạch thất. Đạp trên sắc màu, Long Thiên Thần một đường đi về phía trước, tại khúc quanh, hắn rốt cục thấy người duy nhất trong thạch thất. Nam tử này, dung mạo cực kỳ trẻ tuổi, nhìn bề ngoài chỉ khoảng ba mươi, thân hình của hắn rất cao, đầu tóc kết thành một đường, dùng ngọc trâm xen kẽ. Khuôn mặt hắn hết sức ôn hòa. Khi hắn ngước mắt, một đôi mắt sâu như biển. Long Thiên Thần chống lại ánh mắt của hắn, không nhịn được dừng bước, sâu trong nội tâm không biết bị thứ gì chạm, ngây dại trong khoảng thời gian ngắn. Nam tử đứng dậy, chậm rãi từ chỗ ngồi đi xuống, thật giống như tiên nhân hạ xuống phàm trần, quanh thân cũng là tiên khí.

“Ông…Ông là…” nội tâm Long Thiên Thần rung động như nổi trống, ngay cả câu đầy đủ đều nói không nên lời, bởi vì người trước mắt từng lưu lại ấn tượng sâu sắctrong đầu hắn, không dễ dang quên được.

“Con chính là Thiên Thần?” Nam tử dừng lại trước hắn, ngữ khí rất nhạt rất nhẹ, cũng không cho xen vào.

Long Thiên Thần theo bản năng gật đầu, hai mắt không nháy mắt nhìn người trước mắt, tâm tình rất phức tạp.

“Đại ca của con đâu?” Nam tử lại hỏi.

“Đại ca… Đại ca…” Long Thiên Thần bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, yên lặng nhìn hắn, hỏi tới, “Ông.. Ông có phải là cha ta hay không?”

Nam tử lặng yên nhìn hắn, cũng không nói chuyện.

“Chuyện trước năm tuổi, ta mặc dù nhớ không rõ, nhưng ta rõ ràng nhớ được ông chính là cha ta! Đã nhiều năm như vậy rồi, ông cũng không thay đổi chút nào, giống như mười sáu năm trước.” ánh mắt Long Thiên Thần nóng bỏng nhìn chăm chú đối phương, nội tâm hắn khát vọng được phụ thân chiếu cố.

Nam tử không đáp lại, giọng hờ hững lại nói: “Cửu trưởng lão bảo con tới, đến tột cùng là vì chuyện gì?”

Long Thiên Thần mơ hồ có chút thất vọng: “Nga, là như vậy. Cửu trưởng lão bị người giết hại, đang ở phía ngoài cách đó không xa, hắn trước khi chết nhờ ta tới nơi này báo tin, nói muốn ông đi cứu người, về phần là cứu người nào, hắn không có nói.”

Chân mày nam tử nhăn thật sâu “Vì sao các con trở lại thành Bàn Long?”

Long Thiên Thần nói “Trấn Hải tổ sư mang đi hài tử của đại ca, đại ca và đại tẩu chính là vì đón con cho nên mới tới Long gia. Bằng không, chúng ta cũng chẳng thèm trở lại Long gia, mọi người Long gia muốn giết chúng ta, mới vừa còn có rất nhiều cao thủ vây công chúng ta.”

“Con? Đại ca của con thành thân rồi?” ánh mắt nam tử từ trước đến giờ hờ hững rốt cục khẽ khàng lay động.

“Đúng vậy, đại ca và đại tẩu chẳng những thành hôn, hơn nữa còn

sanh ra một trai một gái, nhi tử gọi Tiểu Mặc, nữ nhi gọi Tiểu Nguyệt Nha, vô cùng khả ái.” Long Thiên Thần đang nhớ lại hai cháu nhỏ xinh xắn, đáng yêu, trên mặt kìm lòng không được hiện ra nét vui mừng.

Đôi mắt xanh của nam tử hiện lên một mảnh mù mịt, trong nháy mắt biến mất: “Con nói người Long gia vây bắt các con?”

Long Thiên Thần gật đầu: “Trên đường chúng ta đi Long gia, Nhị thúc phái người chặn đường, muốn đẩy chúng ta vào chỗ chết. May là đại ca và đại tẩu lợi hại, một đường phản kích, giết không ít người bọn họ. Hiện tại đại ca và đại tẩu đang ở nhà chính Long gia, muốn cùng Long gia đòi lại công đạo.”

“Hồ nháo! Các con coi Long gia là địa phương nào? Là nơi các con có thể tùy tiện tới sao?” Nam tử đột nhiên tức giận, lớn tiếng trách mắng.

Long Thiên Thần bị lời của hắn cả kinh, cũng sinh khí theo, phản bác “Năm đó ta cùng đại ca bị trục xuất, Nhị thúc người đuổi giết, ta cùng đại ca thật vất vả mới chạy trốn. Hiện tại chúng ta trở lại Long gia muốn đòi lại công bằng, có cái gì sai? Ta cùng đại ca trên người chảy dòng máu Long gia, nhưng người Long gia các ngươi hết lần này tới lần khác vu hãm, nói chúng ta không phải là người Long gia, đem trục xuất. Các ngươi có biết chúng ta ở bên ngoài bị bao nhiêu khổ, bao nhiêu khó khăn mới có thể một lần nữa về tới đây?”

Nam tử nhắm hai mắt lại, mày kiếm nhíu chặt, khi mở mắt ra lần nữa, hắn thở dài nói: “Thôi, mười sáu năm, có một số việc tốt nhất vẫn nên thẳng thắn mà đối mặt. Đi thôi!” Hắn nói.

Long Thiên Thần hơi sững sờ, hiểu được ý tứ trong lời nói của phụ thân, hắn lập tức phản ứng, trong lòng mơ hồ có chút vui sướng. Một

đường đi theo phụ thân, Long Thiên Thần nhìn chăm chú vào bóng lưng to lớn mà phiêu dật, trong lòng khó kìm nén vui vẻ. Từ nhỏ đến lớn, hắn hy vọng có thể có một phụ thân yêu thương, che chở, dạy hắn tập võ, dạy hắn đọc sách, hắn ảo tưởng, hắn mơ mộng, nhưng là thực tế luôn tàn khốc. Tuy có đại ca đảm đương tất cả chuyện vốn là của phụ thân, hắn cũng rất kính yêu đại ca, nhưng trong nội tâm, hắn vẫn khát vọng một phần tình thương của cha, bởi dẫu sao đại ca và phụ thân luôn khác nhau. Hiện tại, hắn rốt cục thấy phụ thân của hắn, một người thoạt nhìn đẹp như tiên, nhưng cũng lãnh mạc vô tình tựa như tiên nhân, trong tim của hắn trăm vị phức tạp. Trong thoáng chốc, hắn phát hiện đường bọn họ đi không phải hướng Long gia, hắn vội lên tiếng: “Sai rồi sai rồi, về Long gia hẳn là đi về phía nam.”

Đại gia không để ý đến hắn, thẳng tiếp hướng phía trước, bước tiến của hắn nhẹ nhàng, cả người giống như là một làn gió thổi qua, trên mặt đất chưa từng lưu lại bất kỳ dấu chân. Long Thiên Thần thấy vậy ngạc nhiên đồng thời, cũng nhịn không được lo lắng.

“Ông rốt cuộc muốn mang ta đi nơi nào? Bên kia cũng không phải là đi Long gia.”

Người phía trước chẳng những không có để ý tới hắn, tốc độ dưới chân ngược lại càng lúc càng nhanh.

“Ai, chờ ta một chút nữa!”

Long Thiên Thần chạy lên, ai ngờ người phía trước không ngừng gia tốc, hắn bất đắc dĩ, đành thi triển khinh công mạnh mẽ đuổi theo. Hắn mau, người phía trước nhanh hơn, giống như là cố ý ở khảo nghiệm thực lực của hắn. Long Thiên Thần không phục lắm, quyết định xuất toàn lực, tuyệt không thể làm cho mình mất thể diện trước mặt phụ thân.

Cho nên sơn dã rất nhanh có một màn như vậy. Một người áo xanh nhẹ nhàng, như gió nhẹ nhàng bay, mà một người ở phía sau thì dùng sức đuổi theo, căn bản sẽ không có người nghĩ đến, hai người như vậy lại là một đôi phụ tử. Đại gia thỉnh thoảng liếc về phía bóng trắng phía sau, môi của hắn bất giác khẽ nhếch khó thể nhận ra, tốc độ dưới chân cũng không giảm. Long Thiên Thần đuổi theo hồi lâu, rốt cục chống đở không nổi, hướng về bầu trời gào to: “Phì Phì, mau tới giúp ta!”

“Chủ nhân, ta tới rồi!” thanh âm Phì Phì ngọt ngào phá không mà đến, trong nháy mắt liền đi tới trước mặt hắn.

Long Thiên Thần tung người nhảy tới trên lưng của nó, mắt nhìn bóng người màu xanh phía trước, nói: “Phì phì, mau! Đuổi theo người!”

“Tuân mệnh!” Phì Phì nhận được lệnh chủ nhân, khoan khoái xòe cánh, hướng người phía trước đuổi theo.

“Viu ——” không hổ là Dực Long thần thú, tốc độ bay lượn cũng không phải thường, rất nhanh đã rút ngắn khoảng cách với người đi trước, mắt thấy sẽ đuổi kịp. Ai ngờ lúc này, đại gia tăng tốc, tựa như một làn khói nhẹ, nhanh chóng bay xa.

Long Thiên Thần không khỏi mở to hai mắt, lộ ra vẻ sợ hãi. Thật là lợi hại a! Không hổ là phụ thân, tốc độ này vài tên Tam trưởng lão cũng không bằng. Hơn nữa, bay mà còn đẹp như tiên giáng trần vậy, thật là làm người khác thán phục. Ở đáy lòng Long Thiên Thần, sự kính nể đối với phụ thân càng ngày càng đậm. Hắn hồn nhiên quên mất, là người nào ở mười sáu năm trước đã từng từ bỏ huynh đệ bọn họ, làm hại bọn họ chịu khổ đuổi giết, suýt nữa bỏ mạng trong sông.

“Phì Phì, mau! Đuổi theo người!” Long Thiên Thần nhiệt huyết sôi trào, muốn cùng phụ thân đấu một phen, coi như là thua, cũng không thể để mất mặt được.

Cũng không biết truy đuổi bao lâu, đại gia rốt cục dừng lại, áo xanh không gió mà bay, hắn xoay người, đối mặt với Long Thiên Thần, thân ảnh to lớn như núi.

“Phì Phì, ngừng ngừng ngừng! Cẩn thận đụng vào người!” Long Thiên Thần và Dực Long thần thú một người một sủng thú đuổi đến thở hồng hộc, không kịp dừng, suýt nữa sẽ đụng phải đại gia, khó khăn lám mới dừng lại được. Vẻ mặt và động tác, rước lấy đại gia một tiếng cười yếu ớt.

Mười sáu năm, đây là mười sáu năm qua, hắn lần đầu tiên nở nụ cười. Hắn nói không rõ đến tột cùng là tư vị gì.

A! Phụ thân cười! Phụ thân cười với hắn! Long Thiên Thần đáy lòng hồi hộp, cả người ngây ngốc, thụ sủng nhược kinh.

“Chúng ta đã đến địa giới Tiêu Dao các, con mau thu thú sủng lại, chớ gây chuyện phiền phức.” Đại gia rất nhanh thu nụ cười, khôi phục vẻ mặt nghiêm túc, hờ hững nói.

“Tiêu Dao các?” Long Thiên Thần đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy phía trước có một bậc thềm dài, trên một đường quanh co, cao vút như mây. Giữa mây mù bồng bềnh, một lầu các lay động, biến mất ở trong đó, giống như tiên cảnh.

Hắn khẽ nhếch miệng, thật lâu mới kịp phản ứng, bọn họ lại đến Tiêu Dao các? Phụ thân dẫn hắn tới Tiêu Dao các, chẳng lẽ là vì tới đón Tiểu Mặc? Nghĩ đến khả năng này, trong tim của hắn lại vui mừng,

quả nhiên, phụ thân không hề lãnh khốc vô tình giống đại ca nói, khi ông nghe nói con trai đại ca đang ở ở Tiêu Dao các, thì không nói hai lời, lập tức tự mình chạy đến đây. Chuyện như thế, còn có thể nói phụ thân là người lãnh khốc vô tình sao? Nhưng nếu phụ thân quan tâm đại ca như vậy, sao năm đó lại mặc kệ bọn họ, để cho người khác bắt nạt bọn họ, cuối cùng để bọn họ bị trục xuất khỏi Long gia? Long Thiên Thần đáy lòng tràn đầy nghi vấn. Hắn làm theo lời phụ thân, trước gọi Phì Phì trở về, chỉ còn lại có phụ tử hai người, cùng nhau bước lên, đi tới Tiêu Dao các.

Khi hai người đến quan trạm(1) đầu tiên của Tiêu Dao các, có hai cao thủ ngăn lại: “Các ngươi là người nào? Tiêu Dao các là chỗ nào mà các ngươi có thể tùy tiện ra vào sao?”

Đại gia tiến lên một bước nói: “Tại hạ Long Thiên Trạch, đến từ Long gia, phụ thân ta hiện là gia chủ. Hôm nay tại hạ đến đây muốn xin gặp Trấn Hải tổ sư, kính xin thông báo một tiếng.”

“Ngươi chính là Long Thiên Trạch? Đại danh của ngươi chúng ta có biết, nghe nói phu nhân của ngươi cùng người tư thông, sanh ra hai nghiệt chủng, cho ngươi đeo nón xanh, ha ha, người đó là ngươi sao? Thân là nam nhân, ngươi cũng đủ xui xẻo, cưới một nữ nhân lẳng lơ…” Trong hai cao thủ lại có một người cực kỳ nhiều chuyện, nghe thấy tên đại gia, liền không nhịn được tò mò.

Hơi thở quanh thân Long Thiên Trạch chợt giảm xuống, trong đôi mắt bắn ra lạnh lẽo.

Long Thiên Thần nghe vậy, thì không nhịn được tức giận hướng về phía cao thủ mắng chửi: “Ngươi nói hưu nói vượn cái gì? Ngươi còn dám vũ nhục cha mẹ ta một câu, ta liền liều mạng với ngươi!”

“Ơ, thì ra là ngươi chính là một nghiệt chủng trong đó?” ánh mắt cao

thủ quét qua Long Thiên Trạch và Long Thiên Thần có thâm ý, cất giọng cười nói, “Thú vị thú vị! Cõi đời này lại còn có người tình nguyện đổ vỏ cho kẻ khác(2) xem ra ngươi cũng quá độ lượng nhỉ.”

Hai gã cao thủ đều thuộc về nội tông, cho nên bọn họ căn bản không sợ người ngoại tông. Mặc dù bọn họ ở nội tông chỉ là kẻ canh cửa, nhưng nội tông chính là nội tông, ngoại tông chính là ngoại tông, căn bản không có cách nào so sánh với nhau. Cho nên cho dù biết đối phương là nhi tử gia chủ ngoại tông, bọn họ cũng có thể không cố kỵ chút nào giễu cợt.

“Các ngươi…” Long Thiên Thần nổi giận, định triệu hồi Dực Long thần thú để đối phó hai người. Bóng người trước hắn vừa động, cao thủ vốn còn đang cười to đột nhiên dừng, sau đó cả người định ngay tại chỗ, bất động. Không chỉ là hắn, gã cao thủ còn lại cũng như thế.

Long Thiên Thần nháy mắt mấy cái, quay đầu nhìn về phía phụ thân, nếu không phải ống tay áo phụ thân lay động kì lạ, hắn căn bản không thể nào tin nổi mới vừa rồi là phụ thân ra tay. Hắn thậm chí còn không thấy rõ ràng phụ thân ra tay làm sao mà hai gã cao thủ đã không cách nào nhúc nhích. Thật là lợi hại a! Sự sùng bái hắn đối với phụ thân lần nữa thăng hoa.

“Chúng ta đi!” thanh âm Long Thiên Trạch trong trẻo lạnh lùng, dẫn đầu cất bước phía trước dẫn đường, mang theo hắn tiếp tục hướng Tiêu Dao các đi sâu về phía trước.

“A a, tới! Chờ con một chút!” Long Thiên Thần thật vất vả kịp phản ứng, vui mừng theo sát đi tới. “Công phu vừa rồi là gì thế a? Làm sao nhanh như vậy? Có thể dạy con hay không? Con nghe nói cao thủ bên trong Tiêu Dao các nhiều như mây, chúng ta cứ như vậy xông vào, có thể bị nguy hiểm hay không? Vạn nhất chọc giận bọn họ, làm liên lụy tới Tiểu Mặc, vậy làm sao bây giờ? Ách, người có nghe thấy

con nói gì không? Tại sao không để ý?.....”

Long Thiên Thần theo sát phụ thân, lải nhải liên hồi, nhưng sao phụ thân đại nhân lại còn lạnh lùng hơn cả đại ca, không thèm để ý tới hắn, khiến hắn không khỏi tủi thân, nghĩ thầm có phải phụ thân không thích hắn hay không? Vẫn không được đáp lại, Long Thiên Thần ủ rũ cúi đầu.

Cũng không biết đã bao lâu, phía trước đột nhiên truyền đến giọng Long Thiên Trạch: “Đó là Đạn chỉ công của Long gia, nếu con muốn học, ta sẽ truyền thụ cho con.”

“Hả? A! A a a! Con muốn học! Con muốn học!”

Các loại vẻ mặt đặc sắc xuất hiện trên khuôn mặt tuấn dật của Long Thiên Thần, kinh ngạc, lại kích động hưng phấn. Phụ thân đã quan tâm đến hắn rồi, còn đồng ý dạy hắn công phu, thật tốt quá! Vạn tuế!

Long Thiên Trạch quay đầu, nhìn Long Thiên Thần phía sau giật nảy mình, vẻ mặt hưng phấn kích động, rất giống một tiểu hài tử, môi của ông không tự chủ khẽ cong lên. Nhìn Long Thiên Thần, trong đầu của ông không khỏi hiện ra gương mặt khác, quật cường và kiên nghị, ông còn nhớ kỹ đôi mắt trên khuôn mặt ấy, tức giận lại tràn đầy cừu hận. Không biết hắn hiện tại thế nào?

“Bọn họ nói rất đúng, ông không phải là cha của ta! Ta không có phụ thân thị phi chẳng phân biệt được, tâm địa sắt đá như ông! Mẹ ta nếu có mệnh hệ gì, ta đây dù chết cũng sẽ không tha thứ cho ông! Ta hận ông!” Tiếng lên án đến nay còn quanh quẩn bên tai ông, mỗi khi nhắm mắt lại là có thể nhớ tới ánh mắt căm hận kia. Ông biết tất cả đều đã không cách nào cứu vãn. Hít sâu một hơi, ông nhắm hai mắt. Ông cho là mười sáu năm trôi qua, thì có thể lạnh nhạt đối mặt hết thảy, nhưng mà chỉ muốn vừa nghĩ tới, tâm của ông nhịn không

được nổi lên gợn sóng.

Phía trước, có trận gió gào thét mà đến. Ông đột nhiên mở hai mắt ra, hai tay thuận thế đẩy chưởng ra hướng cổ lực lượng đột nhiên đột kích phía trước.

“A!” Long Thiên Thần kinh hô một tiếng, từ phía sau hắn cũng có một cổ lực lượng mạnh mẻ đột kích. Phản ứng không kịp nữa, mắt thấy sẽ bị cổ lực đạo kia ném lăn xuống trăm ngàn cấp thềm đá. Lúc này, ống tay áo Long Thiên Trạch rung lên, một sợi nhuyễn tiên màu bạc như rắn trườn bay vút ra, quấn lên eo Long Thiên Thần, cuốn tới bên người của mình. Chân phải ông đạp mạnh, huyền khí như sóng cuộn, lấy ông làm trung tâm cuồn cuộn xô ra, một lớp tiếp theo một lớp.

“A!”

“A!”

“A!”

“A!”

Liên tục bốn tiếng kêu sợ hãi, có bốn bóng người từ chỗ tối nhảy ra, bị huyền khí hắn chấn lật trên mặt đất.

“Ngươi rốt cuộc là người nào? Lại dám tự tiện xông vào Tiêu Dao các, còn không mau thúc thủ chịu trói?”

“Lớn mật! Tự tiện xông vào Tiêu Dao các, chính là tử tội! Ngươi không muốn sống sao?”

Bốn người té trên mặt đất, vẫn không quên uy hiếp.

Long Thiên Trạch không nhìn bốn người, thu hồi nhuyễn tiên(3), đưa mắt, nhìn xa hướng chỗ cao nhất Tiêu Dao các, cất tiếng nói, một thanh âm bình thản nhưng cực mạnh xuyên thấu không gian, không thể ngăn cản truyền khắp các góc Tiêu Dao các.

“Tại hạ Long Thiên Trạch, chính là con trai lớn của gia chủ đương thời của ngoại tông Long gia, hôm nay đến đây bái phỏng Tiêu Dao các, cũng không phải là cố ý mạo phạm hoặc là tự tiện xông vào Thánh Địa, mà là vì đón con trai của con ta.....”

Long Thiên Trạch dừng một chút, quay đầu nhìn về phía Long Thiên Thần. Long Thiên Thần đang ngây ngốc nhất thời phục hồi tinh thần: “Bé tên là Tiểu Mặc, đại danh Long Mặc.”

“..... Bé tên là Long Mặc, chính là hài tử được Trấn Hải tổ sư tự mình mang theo vào Tiêu Dao các, hi vọng Trấn Hải tổ sư có thể mang con trai của con ta đi ra ngoài.” thanh âm Long Thiên Trạch hùng hậu có lực, lực mạnh xuyên thấu. Long Thiên Thần đứng ở bên cạnh, màng nhĩ sắp thủng đến nơi rồi, nhưng chỉ vừa nghĩ tới phụ thân mạo hiểm như thế vì đón con trai đại ca, trong tim của hắn cảm thấy ấm áp. Phụ thân mới vừa nói “con trai của con ta”, như thế có phải đã ngầm thừa nhận đại ca hay không? Mặc dù không biết đại ca nghĩ ra sao nhưng hắn cũng rất cảm động, dù sao máu mủ ruột thịt, bất kể trước kia đã phát sinh cái gì, người một nhà chính là người một nhà, huyết mạch tương liên thì không cách nào dứt bỏ. Trong lòng hắn đã sớm tha thứ phụ thân. Hắn hiện tại chỉ hy vọng đại ca và phụ thân cũng có thể sớm xóa tan hiểu lầm, cả nhà bọn họ có thể đoàn tụ, thật không có mong muốn gì hơn.

Quyển 5 - Chương 24: Vân Khê là chủ mẫu tương lai của Long gia sao?

Suối Long Nhãn.

Một đám cao thủ vây quanh con suối, ngắm nhìn Tiểu Bạch Long ngủ say trong đó, sắc mặt mọi người rất căng thẳng. Đã liên tục mấy ngày, Tiểu Bạch Long ngủ say, không có bất kỳ dấu hiệu muốn thức tỉnh, các vị cao thủ cũng thật khó hiểu. Tiểu Bạch Long rốt cuộc là bị làm sao? Đáng nhẽ nó cũng nên thức tỉnh rồi chứ. Được ngâm trong Suối Long Nhãn, dù là vết thương nặng hơn nữa cũng nên phục hồi rồi mới phải.

“Tiểu Bạch.....” Tiểu Mặc nhíu mày, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn thành một đống, tâm tình như đưa đám. “Lão lão tổ tông, Tiểu Bạch có thể có việc gì không a?” Bé ngẩng đầu hỏi Các chủ.

Các chủ cúi đầu, nhìn thân ảnh màu trắng nổi dưới nước, lắc đầu nói: “Ta đã kiểm tra vết thương trên người nó, căn bản đã khôi phục. Nó sở dĩ vẫn chưa có tỉnh lại, có lẽ là đang tự mình tu luyện.”

“Nhưng là nhiều ngày như vậy.....” Tiểu Mặc hỏi nhiều người cũng đều nhận được đáp án tương tự, càng ngày càng khiến bé không tin tưởng được.

“Lời Lão lão tổ tông cháu cũng không tin sao?” Các chủ ra vẻ không vui, xịu mặt.

Tiểu Mặc mím môi, vẻ mặt tội nghiệp ngẩng đầu nhìn, nói tin cũng không phải, nói không tin cũng không phải. Trừ phi Tiểu Bạch hiện tại tỉnh lại, bé nhất định sẽ tin tưởng.

Các chủ bất đắc dĩ cười cười, ôm bé ngồi lên đầu gối của mình, trêu chọc: “Nói cho lão lão tổ tông, trừ Tiểu Bạch, người cháu thích nhất là ai?”

Tiểu Mặc không chút nghĩ ngợi nói: “Mẫu thân.”

“Còn ai nữa?” Các chủ mỉm cười,

“Còn có Tiểu Huyên Huyên, phụ thân.”

“Còn ai nữa không?” Các chủ tựa hồ rất không hài lòng đáp án của bé.

“Còn có sư phụ, Thần thúc thúc, Tiểu Tĩnh..... Ừ, còn có Long cha, Long nương, Phong gia gia..... Còn có rất nhiều rất nhiều.....”

“Vậy còn có ai nữa?” Các chủ nhăn mặt, vẫn không hài lòng.

“Còn ai nhỉ?” Tiểu Mặc cố gắng suy tư, khóe mắt thấy Trấn Hải tổ sư và Dương Minh tổ sư đang không ngừng hướng hắn nháy mắt, Tiểu Mặc bừng tỉnh, “A, những người lúc nãy là hồi cháu chưa đến Tiêu Dao các, nhưng từ khi tới đây, người cháu kính yêu nhất, chính là Lão lão tổ tông nha!”

“Tiểu quỷ!” Các chủ rốt cục hài lòng nở nụ cười.

Trấn Hải tổ sư và Dương Minh tổ sư cũng mặt mày hớn hở theo, cách ngôn(1) nói rất đúng, trăm lần không sai, “thiên xuyên vạn xuyên duy hữu mã thí bất xuyên”(2), ngay cả Các chủ là người nhìn thấu

thế gian cuối cùng cũng tránh không được.

Tiểu Mặc nghiêng đầu, nhìn hai ông lão, từ từ nói: “Tiểu Mặc cũng yêu hai vị lão tổ tông.”

Trấn Hải tổ sư và Dương Minh tổ sư nhận thấy nét cười của bé, hai mắt nhất thời rưng rưng, thật không uổng công yêu thương bé. Đang say mê tận hưởng, đột nhiên nhận thấy ánh mắt hơi hờn dỗi của Các chủ, hai người lập tức xoay người sang chỗ khác, có một số việc vụng trộm vui mừng tốt hơn. Một đám cao thủ chung quanh nhìn thấy một màn này không khỏi buồn cười, kể từ khi có thêm một tiểu khả ái, cả Tiêu Dao các trở nên có nhân khí, có tình vị hơn, Các chủ cũng không giống trước lạnh lùng xa cách, nụ cười trên mặt cũng nhiều. Bọn họ bỗng nhiên rất muốn tiểu khả ái lưu lại, bé chẳng những có thể làm cho không khí Tiêu Dao các sinh động, mà thiên phú của bé còn kinh người, vừa học cái gì liền biết ngay cái đó, điều này làm cho bọn họ rất có cảm giác thành tựu, cũng vui vẻ đem tuyệt học của mình dạy cho hắn.

Ngay vào lúc này, từ dưới chân núi truyền tới một thanh âm hùng hậu: “Tại hạ Long Thiên Trạch, chính là con trai lớn của gia chủ đương thời của ngoại tông Long gia, hôm nay đến đây bái phỏng Tiêu Dao các, cũng không phải là cố ý mạo phạm hoặc là tự tiện xông vào Thánh Địa, mà là vì đón con trai của con ta..... Bé gọi Long Mặc, chính là đứa bé do Trấn Hải tổ sư tự mình mang vào Tiêu Dao các, hi vọng Trấn Hải tổ sư có thể mang con trai của con ta ra ngoài.”

Thanh âm này mạnh mẽ có lực, phàm là người ở Tiêu Dao các đều có thể nghe được.

Các chủ không vui nhíu mày, cúi đầu nhìn về phía Tiểu Mặc trong ngực, Tiểu Mặc thì vểnh tai nghe, lộ ra vẻ kinh ngạc: “A? Là tới tìm cháu sao? Nhưng cháu cũng không biết ai tên là Long Thiên Trạch

cả.”

“Chúng ta đừng để ý đến hắn!” trong nội tâm Các chủ không muốn thả người.

“Các chủ, Long Thiên Trạch chính là gia gia(3) của Tiểu Mặc, người có muốn cho hắn đi vào không?” Trấn Hải tổ sư hỏi ý Các chủ.

Các chủ hừ lạnh: “Đã quên quy củ Tiêu Dao các sao? Tiêu Dao các sao có thể tùy tùy tiện tiện người nào cũng có thể tự do ra vào chứ?”

Trấn Hải tổ sư nghẹn lời, trong lòng tự nhủ ngài không phải là đang giữ Tiểu Mặc lại sao, chẳng lẽ nhóc chính là người Tiêu Dao các sao?

Tiểu Mặc hiếu kỳ nói: “Lão lão tổ tông, ông ấy thật sự là gia gia của Tiểu Mặc sao? Nhưng cha nói gia gia là một người xấu!”

Các chủ mỉm cười vuốt cằm, vô cùng đồng ý: “Đúng, hắn chính là người xấu, chúng ta không cần để ý hắn.”

Trấn Hải tổ sư cùng Dương Minh tổ sư liếc mắt nhìn nhau, có chút dở khóc dở cười, xem ra Các chủ lão nhân gia không nguyện ý để Tiểu Mặc rời đi Tiêu Dao các.

“Các chủ, đã như vậy, không bằng để lão phu đi xuống, khuyên bọn họ rời đi.” Trấn Hải tổ sư chủ động xin đi giết giặc, trên thực tế, hắn cũng hi vọng Tiểu Mặc có thể ở lại Tiêu Dao các, ở chỗ này nhiều vui vẻ, cuộc sống cũng trôi qua thư thái hơn.

“Đi đi.” Các chủ chấp nhận thỉnh cầu, cho nên Trấn Hải tổ sư liền một mình rời đi Suối Long Nhãn, hướng dưới chân núi đi tới.

Tiểu Mặc đưa mắt nhìn Trấn Hải tổ sư rời đi, đôi mắt ti hí không ngừng đảo quanh. Gia gia sao? Phụ thân nói, gia gia từ bỏ bọn họ, không nhận bọn họ. Ông là gia gia hư! Ừ, bé muốn thay phụ thân báo thù!

“Lão lão tổ tông, cái người xấu xa kia có phải hay không rất sợ ngài? Không được ngài đồng ý, ông ấy không dám tùy tiện đi vào Tiêu Dao các phải không?”

“Sao lại hỏi thế?” Các chủ cúi đầu nhìn bé, thoáng thấy tia giảo hoạt đáy mắt.

Tiểu Mặc nói: “Ông ấy nếu quả thật chính là thành tâm thành ý tới đón cháu, vậy hãy để cho ông ấy đứng bên ngoài một đêm, nếu như ông ấy có thể làm được, Tiểu Mặc mới tin tưởng là gia gia thật tâm thực lòng.”

Các chủ hơi sững sờ, chợt cười yếu ớt, nắm lỗ mũi bé nói: “.. Tiểu quỷ! Dù sao hắn cũng là gia gia của cháu.”

Tiểu Mặc phiết đầu: “Không phải đâu! Phụ thân nói ông ấy là người xấu, từ bỏ chúng cháu, cháu không quen với gia gia như vậy a.”

Các chủ cười nói: “Được rồi, cháu đã muốn thử xem lòng thành của hắn, lão lão tổ tông giúp cháu một tay.”

“Cám ơn lão lão tổ tông!” Tiểu Mặc mặt mày hớn hở.

Các chủ hiểu ý cười một tiếng, quay đầu, hướng Dương Minh tổ sư ra hiệu. Dương Minh tổ sư nhận được, lập tức trả lời: “Tốt! Lão phu lập tức đi ngay!”

Giữa sườn núi, Long Thiên Thần đi theo phụ thân kiên nhẫn chờ

chực, hồi lâu, rốt cuộc đã thấy thân ảnh Trấn Hải tổ sư.

“Trấn Hải tổ sư, đã lâu không gặp, ngài có khỏe không?” Long Thiên Trạch nhàn nhạt gật đầu, thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh, khí chất tôn quý bẩm sinh.

Trấn Hải tổ sư hí mắt tinh tế đánh giá một phen, gật đầu tán thán(4) nói: “Mười mấy năm không gặp, thực lực của ngươi tiến triển cực nhanh, chỉ sợ cao thủ Tiêu Dao các cũng không có mấy người là đối thủ của ngươi. Khó lường, khó lường!”

“Tổ sư gia quá khen.” Long Thiên Trạch lắc đầu, nhìn một chút phía sau Trấn Hải tổ sư, hỏi, “Vì sao không thấy Tiểu Mặc đi cùng tổ sư gia ra ngoài? Nghe nói là tổ sư gia ngài đem Tiểu Mặc vào Tiêu Dao các, cháu hiện tại ở chỗ nào?”

“Đúng vậy, Tiểu Mặc đâu? Thúc thúc và gia gia đều ở đây, nhóc này sao không ra gặp chúng ta?” Long Thiên Thần xen vào.

“Vị này là?” Trấn Hải tổ sư đem Long Thiên Thần đánh giá trên dưới một phen, không có nhận ra hắn.

Long Thiên Trạch nhìn về phía Long Thiên Thần, trầm mặc thật lâu. Long Thiên Thần nhìn lại hướng hắn, trong lòng mơ hồ mất mát, hay là phụ thân không chịu thừa nhận quan hệ phụ tử giữa bọn họ. Đang lúc hắn ủ rũ cúi đầu, Long Thiên Trạch đột nhiên mở miệng: “Đây là khuyển tử(5), Long Thiên Thần. Thiên Thần, còn không mau mau ra mắt Trấn Hải tổ sư? Lão nhân gia chẳng những là nguyên lão Luyện khí minh, còn là lão tổ tông Long gia ta, thân phận địa vị không giống bình thường.”

Khuyển tử? Phụ thân rốt cục đã thừa nhận hắn sao? Long Thiên Thần đáy lòng vui mừng nhảy nhót, hai tay hắn ôm quyền, hướng về

phía Trấn Hải tổ sư vái chào thật sâu: “Vãn bối Long Thiên Thần bái kiến lão tổ tông!”

Trấn Hải tổ sư lần nữa đưa mắt đánh giá trên dưới một phen, hài lòng vuốt cằm: “Ừ, hắn chính là đệ đệ của đứa bé Thiên Tuyệt kia sao? Không tệ không tệ, tuổi còn trẻ mà tu vi như thế, coi như là một đời anh tài Long gia ta.”

Long Thiên Thần chiếm được tán thành, đáy lòng hớn hở: “Lão tổ tông, Tiểu Mặc đâu? Sao bé không có cùng ngài đi ra ngoài?”

“Ách.....” Trấn Hải tổ sư có chút chần chờ, ông cũng không thể nói, là bởi vì Tiểu Mặc nói gia gia của bé là người xấu, không muốn tới gặp. Cũng không có thể nói, là bởi vì Các chủ không nỡ xa Tiểu Mặc, cho nên không chịu thả người. Ông suy nghĩ, nói: “Tiểu Mặc tạm thời vẫn không thể rời khỏi Tiêu Dao các, chờ một ngày kia cha mẹ của bé tới, có lẽ bé sẽ đi theo rời đi.”

“Tại sao? Vãn bối là thúc thúc của bé, thúc thúc tới đón bé, có khác gì cha mẹ tới đón? Lão tổ tông, phiền người gọi Tiểu Mặc ra ngoài được không? Vãn bối muốn nói cho bé, cha mẹ bé giờ phút này đang ở nhà chính Long gia, bọn họ rất muốn gặp bé.” Long Thiên Thần nói.

Trấn Hải tổ sư không vui xị mặt xuống, lại dám chất vấn lời của lão, không khỏi cũng quá lớn mật rồi!

Long Thiên Trạch hướng Long Thiên Thần liếc mắt, ngăn cản hắn nói tiếp, quay đầu nói với Trấn Hải tổ sư, “Tổ sư gia, tại hạ hôm nay, chính là tới đón người, hi vọng tổ sư gia thành toàn.”

Trong giọng nói bình tĩnh, lộ ra bá đạo.

Trấn Hải tổ sư sắc mặt trầm xuống, ông chưa bao giờ là người dễ thân cận, cũng vì Tiểu Mặc đáng yêu mới hạ giọng như thế, người ông xem không thuận mắt thì mặc kệ thân phận khỉ gió gì, ông đều không khách khí. Đang muốn mắng mỏ mấy câu, phía sau Dương Minh tổ sư theo sát đến: “Các chủ nói, các ngươi muốn gặp người, trước hết ở chỗ này chờ một đêm, nếu không xin mời đến từ nơi nào thì quay về nơi đó.”

“Cái gì? Muốn chúng ta chờ thêm một đêm? Các chủ lão nhân gia cũng không khỏi lạnh lùng?” Long Thiên Thần không nhịn được.

Long Thiên Trạch trầm tư chốc lát, phất tay áo đi tới bên đường, tìm một tảng đá lớn, khoanh chân ngồi: “Xin nhị vị trở lại nói với Các chủ, hi vọng Các chủ có thể hết lòng tuân thủ hứa hẹn, sáng sớm ngày mai, vãn bối nhất định muốn gặp Tiểu Mặc.”

Không nhìn hai vị lão tổ tông tại chỗ, Long Thiên Trạch không coi ai ra gì bắt đầu tĩnh tọa, hắn giờ phút này phảng phất như còn đang trong thạch thất tu hành, thái độ bình tĩnh, coi thường hết thảy, khiến cho Trấn Hải tổ sư cùng Dương Minh tổ sư phải nhìn hắn với ánh mắt khác. Hai người liếc mắt nhìn nhau, không nói gì, phất tay áo trở về.

Long Thiên Thần trong lòng lo lắng, xem bóng lưng hai lão, rồi xem thân ảnh phụ thân, hắn có chút khốn hoặc. “Phụ..... Chẳng lẽ chúng ta thật phải ở chỗ này chờ thêm một đêm sao?” Hắn vốn định gọi phụ thân, nhưng là lại cảm thấy có chút đột ngột, hơn nữa trong lòng mơ hồ có chút xin lỗi đại ca, cho nên hắn đến cuối cùng vẫn là nhịn. Có lẽ chờ một ngày kia khúc mắc giữa đại ca và phụ thân chân chính giải khai, một ngày đại ca tha thứ phụ thân, hắn có thể thuận lý thành chương gọi phụ thân đại nhân.

Long Thiên Trạch nhắm mắt không nói, cả người giống như là ngăn

cách.

Long Thiên Thần nhìn chằm chằm hắn hồi lâu, chậm chạp không có được đáp án, không thể làm gì khác hơn là bỏ qua. Hắn thật tò mò, vì sao tính cách của đại ca cùng phụ thân giống nhau như thế, vô cùng khác người? Nếu không phải cũng có một đôi mắt màu vàng, chứng minh hắn thật sự là Long gia huyết mạch, hắn thật sự hoài nghi mình có phải là con trai ruột của phụ thân không. Hắn than nhẹ, tìm một chỗ sạch sẽ đối diện phụ thân, cũng học bộ dáng, tĩnh tâm ngồi xuống.

Thời gian qua, màn đêm từ từ phủ xuống. Long Thiên Thần rũ đầu, bất tri bất giác buồn ngủ. Trong ánh trăng mờ, hắn cảm giác được có người bắt lấy tay hắn, hai ngón tay đặt tại cổ tay của hắn. Ngay sau đó, có một đạo huyền khí đánh vào trong cơ thể, xuyên thấu qua kinh mạch, hắn mơ hồ thấy có một cỗ huyền khí màu trắng xông vào chỗ sâu nhất trong cơ thể hắn, cùng một bóng ma khó thấy dây dưa một chỗ. Hai bóng đen trắng không ngừng dây dưa, đối kháng, hắn cực kỳ khó chịu, muốn tỉnh lại, nhưng làm không được. Hắn trong mộng thống khổ tránh né, hận không được đem tống cỗ huyền khí màu trắng đi ra.

“Không nên! Không nên! Ta thật khó chịu a!”

Hắn thống khổ gào thét, huyền khí trong cơ thể dây dưa không nghỉ như muốn nổ tung. Một tiếng thở dài nồng đậm vang lên bên tai của hắn, thống khổ trong cơ thể từ từ biến mất, thần sắc thống khổ trên mặt Long Thiên Thần cũng dần dần tiêu tán. Từ từ, hắn một lần nữa tiến vào trạng thái ngủ sâu, hoàn toàn không biết mới vừa phát sinh hết thảy là cảnh trong mơ, hay là thật.

Long Thiên Trạch từ cao nhìn xuống hắn, mày kiếm nhíu sâu, đôi mắt sầu lo.

— —-

Vân Khê và Long Thiên Tuyệt bị gia chủ gọi đến lầu các, gia chủ ngưng mắt nhìn chăm chú hai người, trầm mặc thật lâu.

Vân Khê và Long Thiên Tuyệt liếc nhau một cái, hai người đoán không ra thâm ý gia chủ.

Hồi lâu, gia chủ quay người, đưa lưng về phía hai người, rốt cục mở miệng: “Hai người các cháu có biết sai?”

“Có ân tất trả, có cừu tất báo. Ta không biết mình sai ở nơi nào, tóm lại người hôm nay ta giết chết cũng là đáng chết!” Long Thiên Tuyệt đáp.

“Hài tử, gia gia biết cháu đã chịu khổ, nhưng cháu không nên giết nhiều người như vậy. Bọn họ chính là thúc thúc của cháu…” Gia chủ thở dài, bỗng nhiên như già đi mười mấy tuổi, bóng lưng của hắn từ từ cong.

Long Thiên Tuyệt tâm thần chấn động, bất khả tư nghị nhìn về phía bóng lưng gia chủ. Gia gia? Người lại tự xưng gia gia? Là bởi vì thấy được mắt hắn màu vàng, nhận định thân phận hắn là Long gia huyết mạch cho nên mới thừa nhận hắn sao? Nghĩ đến chỗ này, hắn tự giễu cười khẽ, nói: “Ta đã sớm không phải là con cháu Long gia, ở một khắc ông trục xuất ta ra khỏi Long gia, ta đã không còn là người Long gia. Cho nên cũng đừng nói với ta cái gì thân thúc thúc, ta không có phúc khí gọi bọn họ một tiếng thân thúc thúc. Nếu bọn họ thật là thân thúc thúc của ta, năm đó cũng sẽ không bỏ đá xuống giếng, đem ta cùng đệ đệ ép lên tuyệt lộ.”

“Cái gì tuyệt lộ? Bọn họ đối với cháu làm cái gì?” Gia chủ bỗng nhiên

xoay người lại, ánh mắt lấp lánh nhìn Long Thiên Tuyệt.

“Ông thật sự không biết gì sao?” Long Thiên Tuyệt cười lạnh, ngữ điệu châm chọc nói, “Cũng đúng, chuyện mất sạch luân thường đạo lý như thế, bọn họ sao có thể để cho ông biết?”

Thấy Long Thiên Tuyệt không nguyện ý nói thêm, Vân Khê tiếp lời “Năm đó Nhị thúc cùng mấy vị thúc thúc và trưởng lão, triển khai đuổi giết hai huynh đệ Thiên Tuyệt và Thiên Thần, những cao thủ thủ hộ huynh đệ bọn họ đều chết trong tay những người này. Cuối cùng Thiên Tuyệt mang Thiên Thần chạy trốn tới bờ sông, khi bị bọn hắn bức bách, phải nhảy sông mà trốn, suýt nữa táng thân ở trong nước. Nếu không phải bọn họ may mắn, lại có người tốt cứu, bọn họ giờ phút này sợ đã sớm đã mất tánh mạng, không có mạng sống trở lại Long gia.....”

“Khê Nhi, cần gì nói với ông ta những thứ này? Cho tới bây giờ ông ta cũng là người thị phi chẳng phân biệt được, cho dù biết chuyện năm đó, cũng chỉ có thiên vị và bao che bọn Nhị thúc.” Long Thiên Tuyệt bướng bỉnh nói.

“Bọn họ lại dám như thế?” Gia chủ ánh mắt lóe lên, có chút khó có thể tin, “Cháu có chứng cớ không?”

Long Thiên Tuyệt cười lạnh liên tục: “Chứng cớ? Như vậy năm đó thời điểm ông xử trí, phán định tội danh mẹ ta, có căn cứ chính xác không?”

“Mẹ cháu năm đó.....” Gia chủ nhìn hắn, ánh mắt phức tạp.

Long Thiên Tuyệt cắt đứt lời của hắn: “Năm đó, các người chỉ dựa vào cái nhìn kia liền định ra trọng tội cho mẹ ta. Ông lúc ấy có từng hỏi đến chứng cớ hay không? Chẳng lẽ bởi vì mẹ ta và Viên thúc

thúc ở chung một phòng, các người liền nhận định bọn họ cấu kết, nhận định ta cùng Thiên Thần không phải là con nối dòng Long gia, đây là đạo lý gì?”

Gia chủ thở dài: “Hài tử, có đôi khi những gì cháu thấy cũng không phải là sự thật.”

“Ta bất kể chân tướng sự thật là gì, ta chỉ thấy mẹ ta bị các người vũ nhục, cuối cùng bà không cam lòng chịu nhục, làm trò trước mặt mọi người mà uống độc tự vận, mất mạng, đây chính là sự thật!” Long Thiên Tuyệt nói xong lời cuối cùng, thanh âm kích động.

Vân Khê đáy lòng khiếp sợ, nàng vẫn không hỏi hắn, mẹ của hắn đến tột cùng thế nào, ai ngờ kết cục như vậy. Nhìn mẫu thân uống độc tự vận, chết trước mặt của mình, khi đó tâm thần Thiên Tuyệt tê liệt, thống khổ như thế nào?

“Thiên Tuyệt, không cần nói nhiều với ông ta! Hôm nay ai muốn ngăn cản chúng ta báo thù, chúng ta liền giết, cho dù giết hết Long gia cũng không tiếc!”

Vân Khê rút Tử Tiêu kiếm bên hông, toàn thân nhất thời đằng đằng sát khí.

Thủ vệ ở ngoài cửa nghe được thanh âm kiếm khí, nhất tề vọt vào, chỉ một thoáng, kiếm bạt trương.

Nhị gia vốn là ở ngoài cửa cách đó không xa nghe lén, hắn rất lo lắng vợ chồng Long Thiên Tuyệt sẽ kiện phụ thân, sau đó đem chuyện năm đó xé ra. Đột nhiên thấy thủ vệ cửa vọt vào, ánh mắt hắn sáng ngời, nhất thời cũng tìm được cơ hội, đi theo thủ vệ xông vào lầu các.

“Lớn mật! Các ngươi dám hành thích gia chủ, quả thực đại nghịch bất đạo! Có ai không, đem hai người bắt lại!” Nhị gia ánh mắt nhanh chóng, nơi nào chịu bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy đối phó hai vợ chồng?

Thủ vệ cửa nghe vậy, rối rít rút kiếm, vây quanh hai vợ chồng.

Vân Khê liếc qua Nhị gia, nàng hừ lạnh: “Tới vừa lúc! Hôm nay sẽ giết ngươi, báo thù cho bà bà!”

Nhị gia cũng không có chút nào hạ thủ lưu tình, trường kiếm như xà lay động, hai mắt thẳng ép hướng nàng.

Hai bên sát ý trong nháy mắt lên tới cực điểm.

“Dừng tay!” Lúc này, gia chủ đột nhiên lên tiếng, hai tay của hắn nhấc lên hai cỗ chưởng phong mạnh mẻ đánh vào hai người đem khí diễm cường thế hai bên đè xuống.

“Các ngươi còn đem gia chủ ta để vào mắt sao?” Hắn lớn tiếng quát.

Vân Khê dưới chân rút lui mấy bước, khí phách chưởng phong gia chủ quá mức mạnh mẻ, nàng căn bản không cách nào ngăn cản, ép nàng không thở nổi. Long Thiên Tuyệt tiến lên mấy bước, đỡ nàng.

“Khê Nhi, không có sao chứ?”

“Không có chuyện gì.”

Vân Khê lắc đầu, đứng vững, cùng Long Thiên Tuyệt chuyển mắt nhìn về phía gia chủ. Lúc này gia chủ không có ôn hòa, bình dị gần gũi như mới vừa một mình gặp bọn họ, ông mặt âm trầm, khí phách uy nghiêm thuộc về gia chủ.

Hắn phất tay áo, lạnh lùng nói: “Các ngươi muốn quyết đấu, tốt, ta liền cho các ngươi một cơ hội! Ngày mai cuộc tỷ võ của gia tộc, các ngươi cũng có thể thoải mái mà đại chiến một cuộc, ai thắng ai thua, liền từ thực lực mà nói!”

Mọi người đều ngẩn ra, không nghĩ tới gia chủ đề nghị như vậy.

Nhị gia hai mắt co rụt lại, nói: “Tốt, ta nghe phụ thân.”

Long Thiên Tuyệt con mắt quét về phía hắn, gằn từng chữ: “Ngày mai, ta nhất định phải sẽ khiến ngươi chết không có chỗ chôn!”

Hai người bốn mắt chạm vào nhau, không biết tóe ra bao nhiêu tia kích động.

Vân Khê nhìn hai bên một chút, lên tiếng nói: “Ta cũng muốn tham gia cuộc tỷ võ của gia tộc!”

“Ngươi không phải là người Long gia, ngươi có tư cách gì tham gia cuộc tỷ võ của gia tộc?” Nhị gia châm chọc cười lạnh nói.

Vân Khê ngẩng đầu mà đứng, tự tin nói: “Ta là thê tử của Thiên Tuyệt, ngày gả cho chàng, ta đã mang họ chàng. Chàng có thể tham gia cuộc tỷ võ của gia tộc, ta cũng có thể!”

“Ngươi gả cho hắn, nhưng Long gia ta không công nhận, cho nên không thể coi là con dâu Long gia. Huống chi, ở Long gia chúng ta, nam nhân tam thê tứ thiếp chính là chuyện bình thường, ngươi chỉ là một nữ nhân thôi, ở Long gia chúng ta không có bất kỳ địa vị, ngươi căn bản không xứng tham dự việc trọng đại Long gia.” Nhị gia nói.

Long Thiên Tuyệt tiếp theo lời của hắn nói: “Ai nói nàng không có bất kỳ địa vị? Các ngươi còn nhớ được tổ huấn Long gia chứ?”

“Tổ huấn?” Nhị gia ánh mắt lóe lên, trong lòng mơ hồ có dự cảm xấu.

“Tổ huấn Long gia quy định, cô nương được vòng tay Bích Thủy Thiên Tâm tuyển định, chính là chủ mẫu tương lai Long gia.” Long Thiên Tuyệt đắc ý cười nhẹ, hắn tự tay kéo tay Vân Khê, lật ống tay áo của nàng, lộ ra một vòng ngọc bích trên cổ tay trắng nõn không tỳ vết, trong bích lục có một vệt trắng mềm mại, thật giống như khói nhẹ, lại như thêu, lục quang nhàn nhạt mê hoặc mọi người.

——

(1) lời của người xưa, châm ngôn…

(2) trăm ngàn điều cũng có thể bị phá hỏng, trở thành vô dụng chỉ có vuốt mông ngựa là hữu dụng, ý tứ là con người ai cũng thích được nịnh nọt, nghe lời hay ý đẹp

(3) Ông nội.

(4) Vừa tán thưởng vừa than thở.

(5) Cách xưng hô khiêm tốn của người xưa, dùng để gọi con trai của mình

Quyển 5 - Chương 25: Cuộc đời này không phải là nàng không lấy

Beta: Tiểu Mộng“Vòng tay Bích Thủy Thiên Tâm? Thật sự là vòng tay Bích Thủy Thiên Tâm?!”

“Đồn rằng chỉ có cô nương được vòng tay Bích Thủy Thiên Tâm tuyển định, mới có khả năng vì Long gia sinh hạ con nối dòng huyết mạch thuần khiết nhất, mặc dù lời tiên đoán này không có thực hiện ở trên người mấy đời chủ mẫu trước, nhưng con nối dòng các nàng sinh hạ thiên phú kinh người, là kiệt xuất anh tài của Long gia.”

“Chẳng lẽ vòng tay Bích Thủy Thiên Tâm thật đã chọn nàng, trở thành chủ mẫu đời sau Long gia?”

“Năm đó Đại phu nhân cũng là bởi vì được vòng tay Bích Thủy Thiên Tâm tuyển định, cho nên mới có thể ở Long gia có thân phận địa vị cực cao, được người người tôn kính và kính yêu, không nghĩ tới sau Đại phu nhân, lại xuất hiện một cô nương được vòng tay Bích Thủy Thiên Tâm tuyển định.”

“.....”

Mọi người xôn xao, chuyện này phát sinh quá mức đột nhiên, ngoài dự liệu của bọn họ.

Nhị gia gắt gao ngó chừng vòng ngọc trên tay Vân Khê, hai con ngươi lồi ra như sắp rớt. Làm sao có thể? Vòng tay Bích Thủy Thiên

Tâm sao lại lựa chọn nàng ta? Tin đồn chỉ có cô gái được vòng tay Bích Thủy Thiên Tâm tuyển định mới có khả năng vì Long gia sinh hạ con nối dòng huyết mạch thuần khiết nhất. Hiện nay, lời tiên đoán này đã thực hiện trên người đại tẩu, vì Long gia liên tục sinh hạ hai con nối dòng huyết mạch thuần khiết. Hiện tại vòng tay Bích Thủy Thiên Tâm lại chọn nữ tử này, như vậy đời sau bọn họ… Hắn không thể tin được, cũng không dám tưởng tượng, đây là đả kích quá nặng nề với hắn. Chẳng lẽ hắn thật chạy không thoát vận mệnh thứ xuất, bất kể hắn cố gắng như thế nào đều không thể bằng được thiên phú và vận tốt trời cao sở ban cho dòng chính? Hắn mười mấy năm qua, không ngừng cưới vợ sinh con, vì hy vọng có thể sinh hạ một đứa con nối dòng có huyết mạch Long gia thuần khiết, đánh vỡ lời tiên đoán này và số mệnh bao phủ, nhưng cuối cùng hắn vẫn bại trước số mệnh. Con đàn cháu đống thì sao chứ, chẳng có nổi một đứa có huyết mạch thuần khiết, vận mệnh sao mà bất công? Hắn giận đến nôn ra máu, cổ họng nếm đến ngọt tinh, bị hắn nuốt trở vào. Được lắm! Các ngươi muốn lên đài tỷ võ sao, ngày mai sẽ làm cho tất cả các ngươi chết ở dưới kiếm của ta, không cho các ngươi cơ hội tẩu thoát nữa. Nhị gia đáy mắt sát khí cuồn cuộn.

Gia chủ thấy được một màn này, từ trước đến giờ trầm ổn, cũng không khỏi không kích động. Cô nương có thể được vòng tay Bích Thủy Thiên Tâm tuyển định, ngàn dặm mới tìm được một, cũng không phải là dễ dàng như vậy đụng phải, ai có thể nghĩ đến Long Thiên Tuyệt lại chọn đúng người do vòng tay Bích Thủy Thiên Tâm tuyển định, chẳng lẽ đây là ý trời? Gia chủ lần nữa đánh giá cả người Vân Khê từ trên xuống dưới một phen. Bàn về xinh đẹp, là người nghiêng nước nghiêng thành, sợ là vạn dặm cũng khó kiếm; bàn về thiên phú, mặc dù không có thấy thực lực chân chánh, nhưng từ hơi thở mạnh yếu để phán đoán, Huyền giai nàng đã bước vào Huyền Hoàng chi cảnh, như thế thiên phú, đã không thể dùng ngôn ngữ bình luận; bàn về phẩm hạnh, nàng yêu ghét rõ ràng, trọng tình trọng nghĩa, cùng phu quân kề vai chiến đấu, cùng chung tiến lui, kể hết cả

Long gia, chỉ sợ cũng tìm không ra như vậy một vị nữ tử quyết đoán như vậy. Ông càng xem Vân Khê, càng thấy vừa mắt, cô nương như vậy mới có thể xứng chủ mẫu Long gia. Có lẽ, đây chính là ý trời.

“Cháu tên gì? Danh môn thế gia?” Hỏi hắn.

Vân Khê trong lòng cười lạnh, cái gì danh môn thế gia? Chẳng lẽ muốn gả vào Long gia, nhất định phải nổi danh sao?

“Ta tên là Vân Khê, ta chính là ta, không thuộc về bất kỳ danh môn thế gia.” Nàng gọn gàng linh hoạt trả lời.

“Vân Khê? Cháu họ Vân, vậy cùng Vân tộc.....” lời Gia chủ còn chưa nói xong, Vân Khê lập tức cắt đứt.

“Ta cùng Vân tộc không có bất kỳ quan hệ! Ta nói, ta chính là ta, ta không sự chấp thuận của bất cứ kẻ nào, ta chỉ cần Thiên Tuyệt chấp nhận là đủ rồi.” Nàng không hy vọng có bất kỳ liên quan Vân tộc, mà làm cho đối phương sinh ra mơ màng, người này nếu không chấp nhận chính bản thân nàng, mà là tộc hệ có thể có phía sau nàng, như vậy nàng cũng không cần tôn trọng.

Gia chủ bất đắc dĩ cười cười, xem ra nàng cái gì cũng tốt, có điều tính tình quá cố chấp. Nhưng ai có thể nói cố chấp là không tốt? Trên thực tế, ở Long gia, tính tình cố chấp là đại đại di truyền.

“Ngươi là dã nha đầu không gia thế, có tư cách gì gả vào Long gia? Ta xem cô nương có thể được vòng tay Bích Thủy Thiên Tâm tuyển định cũng không phải là chỉ có nàng ta. Nghe nói vòng tay Bích Thủy Thiên Tâm xuất hiện từ trăm ngàn năm trước, giờ đã truyền qua nhiều đời truyền, truyền nhiều đời như vậy, ai biết nó có còn hiệu nghiệm như trước không? Phụ thân, theo hài nhi thấy, không bằng tìm nhiều cô nương xuất thân danh môn thế gia, mời các nàng tới

thử vòng tay Bích Thủy Thiên Tâm, nói không chừng lại thấy có cô nương khác cũng có thể đeo vòng ngọc này.” Nhị gia thật vất vả bắt được cơ hội nói chen vào.

Long Thiên Tuyệt trong lồng ngực nhất thời dâng lên một cỗ tức giận ngập trời: “Ngươi câm miệng cho ta! Thê tử là ta chọn, cho dù nàng không phải là cô gái vòng tay Bích Thủy Thiên Tâm tuyển định, ta cũng sẽ lấy nàng, hơn nữa cuộc đời này không phải là nàng ta sẽ không lấy!”

Vân Khê trong lòng kích động, hai mắt ẩn tình nhìn hắn, nàng quả nhiên không có chọn lầm người. Chính là đêm trước đại hội chọn rể, hắn đưa vòng tay đến phòng nàng, nói cách khác chính hắn cũng không biết nàng có phải hay không là cô gái vòng ngọc tuyển định nhưng hắn kiên định đưa nàng, như tín vật đính ước. Bởi vậy có thể thấy được, hắn yêu là nàng, không liên quan gia thế nàng, không liên quan vòng ngọc, chỉ là yêu nàng mà thôi. Nàng mặt vui mừng nở nụ cười.

“Được! Đều không tranh cãi nữa!” Gia chủ thanh âm uy phong, nói, “Nếu Vân Khê là cô nương được vòng tay Bích Thủy Thiên Tâm tuyển định, như vậy coi như là một phần tử Long gia, có tư cách tham gia cuộc tỷ võ của gia tộc vào ngày mai. Cuộc tỷ võ của gia tộc ba mươi năm mới có một lần, hết sức thần thánh. Ta hi vọng các ngươi có thể nghiêm túc đối mặt, ba người tỷ võ thắng thì có tư cách vào Tiêu Dao các, tiếp nhận các vị lão tổ tông Tiêu Dao các tự mình chỉ dạy. Ngày sau chờ ta thoái vị, cũng sẽ từ ba người chọn lựa ra gia chủ mới Long gia, cho nên các ngươi phải toàn lực.”

Gia chủ nói xong, nhắm hai mắt, chỗ mi tâm xẹt qua vẻ kiên quyết như mới vừa làm ra một rất quyết định khó khăn.

Nhị gia nghe vậy, vuốt cằm nói: “Xin phụ thân yên tâm, hài nhi nhất

định toàn lực ứng phó.” Nói xong, hắn hướng vợ chồng Long Thiên Tuyệt cười lạnh.

“Ta không cần cái vị trí gia chủ Long gia, cũng không cần được các vị lão tổ tông Tiêu Dao các tự mình chỉ giáo. Mục đích của ta, chỉ có một…” Long Thiên Tuyệt nghiêng người, đối diện Nhị gia, gằn từng chữ, “Chính là giết ngươi!”

Nhị gia cười lạnh: “Nói mạnh miệng ai chả làm được. Có bản lãnh ngươi tới, xem đến tột cùng ai mới là cường giả chân chính!”

“Cường giả cũng không phải là kẻ to mồm đâu.” Vân Khê hướng hắn nhướng nhướng mày, cùng Long Thiên Tuyệt kề vai sát cánh, cùng chung mối thù. Không sai, bọn họ căn bản là không cần vị trí gia chủ Long gia, nếu không phải muốn kiếm được lý do hợp lý giết Nhị gia, bọn họ cũng không màng tham gia cái tỷ võ gia tộc kia.

Chờ Thiên Tuyệt báo được thù, bọn họ liền rời Long gia, trước đi Tiêu Dao các, đem Tiểu Mặc đón về, sau đó cùng nhau trở về học viện Vạn Hoàng, đoàn tụ với Tiểu Nguyệt Nha. Mấy ngày nay rời đi học viện, nàng càng ngày càng nhớ Tiểu Nguyệt Nha.

“Chờ một chút, trước khi các ngươi rời đi, mau thả con ta Thiên Diệp và Bát đệ.” Nhị gia vẫn không quên nhi tử mình đắc ý nhất và Bát đệ bây giờ còn đang trong tay vợ chồng Long Thiên Tuyệt.

Vân Khê hai tay che ở sau lưng, không để ý đến hắn.

Gia chủ cau mày, nói với hai người Vân Khê và Long Thiên Tuyệt: “Nếu Thiên Diệp và lão Bát thật ở trong tay các cháu, các cháu hãy thả bọn hắn đi. Bọn hắn ở trong tay các cháu lâu như vậy, cũng đã nhận lấy trừng phạt, chớ để kết thù oán nhiều hơn nữa.”

Long Thiên Tuyệt ánh mắt lóe lên, hướng về phía Vân Khê có thâm ý khác. Vân Khê tiếp thu ánh mắt của hắn, nhẹ nhàng cười một tiếng: “Ngươi yên tâm, ta sẽ thả người, bất quá ta không dám bảo đảm bọn họ bây giờ còn hoàn hảo, không tổn hao gì. Nếu là thiếu tay thiếu chân, ngươi cũng không nên trách ta.....”

Câu cuối cùng nàng cố ý đề cao âm điệu.

Lúc này, các cao thủ đợi ở cửa Ngọa Long Cư nhận được tiếng bên ngoài, lập tức hết sức phối hợp đem Long Thiên Diệp và Bát gia từ trên mặt đất đứng lên, quần ẩu(1). Đánh sướng tay, mới ném hai người từ Ngọa Long Cư ném ra.

Nhị gia cúi đầu, thấy con của mình bị đánh sưng mặt sưng mũi, một đôi tay luyện khí cũng bị người đạp nát rồi, ngày sau sợ rằng muốn luyện khí nữa cũng khó khăn, thê thảm không nỡ nhìn.

“Thiên Diệp! Thiên Diệp! Là cha, con mau tỉnh lại!” Hắn ngồi chồm hổm, ôm lấy con, sờ tới máu khóe miệng còn nóng bỏng, hẳn là mới vừa bị đánh không lâu. Ngẩng đầu trừng Vân Khê, hận không thể đem nàng bầm thây vạn đoạn.

“Nhìn cái gì vậy? Liên quan gì ta? Ta cái gì cũng không làm. Hơn nữa ta mới vừa nói, ta không thể bảo đảm hắn hoàn hảo vô khuyết.” Vân Khê buông buông hai tay, đem phủi sạch mọi liên quan đến nàng, con ngươi linh động nhưng tràn đầy giảo hoạt. Không hổ là người của nàng, đi theo nàng đã lâu, càng ngày càng hiểu được tâm tư của nàng. Làm thật tốt! Dù là muốn thả người, cũng tuyệt không có thể để cho bọn họ dễ dàng rời đi.

Long Thiên Tuyệt khóe môi khẽ nhếch, tự nhiên biết duyên cớ.

Đáng thương thay, Bát gia bị thương so với Long Thiên Diệp còn thê

thảm hơn, nhưng không người nào để ý tới, đầu hắn sưng vù, mặt mũi không rõ, đưa tay không ngừng hướng gia chủ, trong miệng mơ hồ không rõ: “Cha, cha..... Người nhất định phải làm chủ cho hài nhi!”

Gia chủ bất đắc dĩ vuốt vuốt mi tâm, hướng về phía hộ vệ nói: “Còn không mau đem Bát gia đi xuống, chưa trị cho tốt?”

“Dạ, gia chủ!” hộ vệ lĩnh mệnh, khom người đem Bát gia khiêng, không để ý hắn còn đang kêu gia chủ nữa không, đưa ra lầu các.

“Cha, bọn họ khinh người quá đáng, đem Thiên Diệp hành hạ thành bộ dạng này, tuyệt không thể dễ dàng tha bọn họ!” Nhị gia thấy nhi tử mình đau đến ngất đi, một câu nói cũng không xong, hắn hết sức oán giận.

“Được rồi! Không nên nói gì nữa, đã bị thương nghiêm trọng như thế, còn không mau mau dẫn hắn đi xuống trị liệu?” Gia chủ ngữ khí hờ hững.

Nhị gia không cam lòng, còn muốn nói tiếp, bị gia chủ cho một ánh mắt quát bảo ngưng lại. Hắn hung hăng cắn răng, âm thầm nhớ kỹ thù này, quyết tâm ở trên đại hội tỷ võ ngày mai báo thù này cho hả giận. Hắn phất tay, kêu mấy người giúp hắn đem con ra ngoài, rời lầu các.

“Người tới, đi dọn dẹp một gian phòng, đưa vợ chồng Tuyệt thiếu gia đi nghỉ ngơi. Tất cả mọi người nhớ lấy, trước cuộc tỷ võ ngày mai, bất luận kẻ nào trong gia tộc cũng không được động võ, người nào vi phạm mệnh lệnh của ta liền vận dụng gia pháp!” Gia chủ uy nghiêm nói.

“Dạ!” Mọi người cùng đáp, sau đó lục tục lui ra.

Nhị gia ở ngoài cửa cách đó không xa cũng nghe đến thanh âm gia chủ, hắn mi tâm nhíu chặt, không cam lòng. Phụ thân rõ ràng thiên vị bọn họ, phải biết rằng phần lớn người Long gia đứng về phía hắn, hiện tại phụ thân hạ lệnh, không để cho bọn họ động võ, nói cách khác, hắn không cách nào âm thầm hạ thủ bọn họ. Cũng được, hắn tuyệt đối tự tin, có thể chiến thắng Long Thiên Tuyệt, quyết đấu công bằng thì quyết đấu công bằng, có gì phải sợ!

Long Thiên Tuyệt và Vân Khê cũng không có ở lâu, đi theo một gã hạ nhân, đến chỗ ở.

Gia chủ đưa mắt nhìn hai vợ chồng rời đi, tất cả cảm xúc phức tạp đều hóa thành một tiếng thở dài nặng nề.

Long gia trải qua mới vừa một trường ác đấu, cảm xúc mọi người thật lâu không cách nào bình tĩnh, mỗi góc đều có người nghị luận Tuyệt thiếu gia cường thế trở về, lời đồn đãi từ trước về Tuyệt thiếu gia, đại gia, đại phu nhân lần nữa bị đẩy lên hàng đầu.

Long Thiên Tuyệt và Vân Khê nhẹ nhàng từ chối ý tốt người hầu, không đi tới phòng khách nghỉ ngơi, mà cố chấp đến chỗ Long Thiên Tuyệt và mẫu thân hắn từng ở, vốn là một viện muôn hoa đua sắc hơn hẳn tiên cảnh, hiện nay biến thành một mảnh phế tích, Long Thiên Tuyệt không nhịn được đau buồn thở dài.

“Khê Nhi, nàng nhìn đi! Gian phòng này chính là phòng mẹ ta.”

Theo phương hướng ngón tay Long Thiên Tuyệt nhìn lại, đó là một gian đầy bụi bặm, mạng nhện đan xen, hơi ẩm mốc.

Long Thiên Tuyệt rút kiếm, nhất nhất đi dọn mạng nhện.

Vân Khê đi theo phía sau hắn, vừa đi thăm phòng, vừa muốn tìm hiểu chủ nhân phòng này là một nữ tử đặc biệt như thế nào. Không có gì ngoài những thứ bị bụi bậm và nước mưa nhiều năm lưu lại dấu vết, loáng thoáng còn có thể tưởng tượng được đến nguyên trạng, thiết kế rất nhã trí, hấp dẫn nhất nàng, chính là các bức thêu và nút buộc rủ xuống ở trong phòng. Đó không phải là bức thêu và nút buộc bình thường, mà tuyệt đối là độc nhất vô nhị, thủ công kia, đồ án kia cũng không còn nguyên vẹn nhưng dấu vết khiến cho Vân Khê liên tưởng đến sản phẩm thủ công nghệ được trưng bày trong viện bảo tàng hiện đại, mỗi một vật cũng là tinh phẩm có thể truyền lại đời sau. Nếu là đem toàn bộ đi bán ở hiện đại nhất định là phát đại tài, chỉ tiếc nơi này là thế giới thượng võ, cũng không có quá nhiều người nhìn trúng những hàng mỹ nghệ tinh xảo này, tất cả chẳng qua là thứ để nữ tử trong khuê phòng giết thời gian thôi. Nàng tiện tay nhặt lên một túi thơm, nhẹ nhàng thổi, tro bụi liền quét sạch. Phía trên thêu một bức tranh sơn thủy(2), trời cao biển rộng, đẹp không sao tả xiết. Đường thêu tinh xảo, khiến cảnh vật sinh động như thật, nàng như thấy hai con hải âu bay vút trên biển xanh. Ở góc phải túi thơm thêu một chữ “Nhã.”

“Nhã là khuê danh(3) của mẹ ta, mỗi lần người thêu xong một bức sẽ thêu lên tên của người.” Long Thiên Tuyệt đưa tay, từ trong tay nàng nhận lấy túi thơm, nhìn túi thơm, ánh mắt của hắn từ từ ôn nhu mà vui sướng, ngay cả Vân Khê nhìn, cũng nhịn không được ghen tỵ. Hắn đối với mẫu thân nhất định có tình cảm rất sâu? Nàng càng ngày càng hiếu kỳ, muốn biết mẹ ruột của hắn đến tột cùng là một người như thế nào, chỉ tiếc người đã.....

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, hai người nhất tề quay đầu lại đi, sinh lòng cảnh giác. Lát sau, từ cửa phòng hiện ra một cái đầu, một đôi mắt to tò mò nhìn bọn họ, thanh âm réo rắt vui tai hỏi: “Huynh chính là Thiên Tuyệt ca ca sao?”

Ngược sáng, thấy không rõ dáng người, song Long Thiên Tuyệt lại nghe ra thanh âm đối phương, trên khuôn mặt lạnh lùng từ từ lộ ra nụ cười vui sướng.

“Muội là Thiên Tầm?”

Người ngoài cửa thấy đúng, vui vẻ chạy vào phòng.

“Thiên Tuyệt ca ca! Huynh thật sự đã trở lại? Thật tốt quá!” thân ảnh nhỏ xinh thoáng cái lao vào đến trong ngực Long Thiên Tuyệt, Long Thiên Tầm ôm chặt hắn, nhỏ giọng khóc nức nở.

Thiên Tầm? Chính là nữ nhi của Tứ thúc? Vân Khê nhìn nữ hài lao vào trong ngực Long Thiên Tuyệt, trong lòng không khỏi ghen tuông, nhưng đối phương là đường muội Thiên Tuyệt, nàng cũng không so đo. Mượn ánh sáng yếu ớt từ ngoài cửa, nàng từ từ xem rõ bộ dáng đối phương, người mặc một bộ phấn lam, vóc người thướt tha, khí chất cao quý, trên khuôn mặt tinh mỹ tuyệt luân đầy nước mắt, nhưng không chút nào ảnh hưởng dung nhan xinh đẹp. Huyết thống Long gia quả nhiên tốt, sinh hạ đời sau đều là tuấn nam mỹ nữ. Xem ra, Tiểu Mặc và Tiểu Nguyệt Nha có thể xuất sắc như thế cũng là bình thường, ai bảo cha và mẹ của hai nhóc cũng là cực phẩm tuấn nam mỹ nữ đây? Vân Khê dưới đáy lòng nho nhỏ cười, sau đó làm bộ ho nhẹ, này đường huynh muội không khỏi cũng ôm quá lâu?

Long Thiên Tuyệt hơi đẩy đường muội ra, cúi đầu nhìn nàng, hỏi: “Thiên Tầm, Tứ thúc đâu? Vì sao mới vừa không nhìn thấy các người?”

Đúng vậy a, mới vừa trong đại viện Long gia náo thành như vậy, hắn cũng không thấy Tam thúc, Tứ thúc lộ diện, phải biết rằng họ mới là huynh đệ cùng mạch dòng chính với phụ thân hắn, so với Nhị thúc thân cận nhiều hơn.

Long Thiên tầm lau nước mắt, sụt sịt lỗ mũi nói: “Những năm gần đây, muội cùng phụ thân ở Long gia ru rú trong nhà, rất ít can thiệp chuyện Long gia. Mới vừa thấy tiền viện xảy ra chuyện, phụ thân bắt muội không được ra khỏi cửa, không muốn muội giao du với kẻ xấu, sợ rước lấy tai họa, cho nên muội mới không có xuất hiện. Bất quá sau lại nghe bọn hạ nhân nói, là Thiên Tuyệt ca ca trở lại, muội liền lén chạy tới gặp huynh.”

Nàng nhè nhẹ cười một tiếng, nụ cười mang nước mắt, càng lộ vẻ tinh khiết.

Long Thiên Tuyệt giơ tay lên, sờ sờ gương mặt nàng, ôn hòa cười nói: “Mười mấy năm không thấy, trong nháy mắt, muội đã lớn như vậy rồi, bất quá vẫn giống khi còn bé, thích khóc.”

“Không phải đâu, muội gặp được Thiên Tuyệt ca ca, thật cao hứng, cho nên mới khóc.” Long Thiên Tầm chu môi, không chịu thừa nhận.

Long Thiên Tuyệt cười khẽ, quay đầu, đem Vân Khê kéo đến bên cạnh mình, giới thiệu: “Khê Nhi, đây chính là Thiên Tầm, nữ nhi của Tứ thúc. Thiên Tầm, đây là đại tẩu của muội, Vân Khê.”

“Đại tẩu! Đại tẩu thật đẹp, so với mẫu thân Thiên Tuyệt ca ca còn đẹp hơn.” Long Thiên Tầm trong sáng mỉm cười nói.

“Thật không?” Vân Khê trong lòng vui thích, quay đầu nhìn Long Thiên Tuyệt, nháy mắt mấy cái, muốn từ trong miệng hắn nhận được chứng thật.

Long Thiên Tuyệt cười khẽ, vuốt vuốt tóc của nàng, nói: “Thiên Tầm nói không sai, nàng trong lòng ta chính là đẹp nhất.”

“Thật ra thì, bà bà so với ta đẹp một chút, ta cũng sẽ không để ý.” Vân Khê được tiện nghi còn khoe mẽ.

Long Thiên Tầm che miệng cười trộm, chỉ cảm thấy đại tẩu thật thú vị.

Long Thiên Tuyệt mỉm cười, đáy mắt tràn đầy sủng nịch, quay đầu, nói với Long Thiên Tầm: “Thiên Tầm, dẫn chúng ta đi gặp Tứ thúc đi.”

—

(1) đánh hội đồng.

(2) tranh vẽ cảnh núi non, sông nước trùng điệp.

Quyển 5 - Chương 26: Tổ tôn gặp nhau

Vân Khê lần đầu tiên nhìn thấy Tứ gia, ông ngồi ở xe lăn đơn giản, rõ ràng là nam tử mới khoảng bốn mươi mà lại nhìn giống như là qua sáu mươi, chán chường, ảm đạm. Hai chân tàn tật ốm đau hành hạ một hán tử thành như vậy, khiến cho người ta rất không thoải mái, rất đau xót.

“Tứ thúc.” Long Thiên Tuyệt nhìn thấy Tứ gia, tâm tình rõ ràng rung động, thúc cháu gặp nhau có nhiều lời muốn nói.

Vân Khê và Long Thiên Tầm thì phụng bồi Tứ phu nhân, ở một bên nói chút ít chuyện nữ nhi. Tứ gia phu nhân là một vị phụ nhân xinh đẹp ôn hòa, Long Thiên Tầm xinh đẹp giống bà, nhưng nghe nói Tứ phu nhân không tập võ mà tinh thông thuật luyện đan, là một luyện đan sư. Thời điểm Vân Khê đến gần bà, rõ ràng ngửi thấy được mùi đan dược nhàn nhạt. Vân Khê vừa cùng hai mẹ con tán gẫu, vừa đồng thời chú ý Long Thiên Tuyệt và Tứ gia nói chuyện với nhau, trong lúc mơ hồ, nàng thật giống như nghe được Long Thiên Tuyệt hỏi thăm tình hình Tứ gia và tin tức Tam gia. Nàng không khỏi hiếu kì.

“Tứ thẩm, Tam thúc rốt cuộc là người như thế nào? Vì sao ông không có ở Long gia?”

“Tam gia tính tình đạm bạc, không thích theo đuổi lợi ích, sau khi đệ ấy thành thân, chủ động xin rời khỏi Long gia, đưa gia đình đến một thành nhỏ phía tây thành Bàn Long, nếu trong nhà không xuất hiện đại sự gì, Tam gia rất ít trở lại Long gia. Cuộc sống gia đình Tam gia

và Tam phu nhân trôi qua thư thái, bọn họ rời xa Long gia phân tranh, hiện tại chẳng những có hai đứa con trai, còn có cháu nội, làm cho người ta hết sức hâm mộ.” Tứ phu nhân ôn hòa nói.

Vân Khê vuốt cằm nói: “Cũng phải, một đại gia tộc có quá nhiều lợi ích phân tranh, người không tranh giành gì có lẽ lại vui vẻ, hạnh phúc nhất.”

“Cháu nội Tam bá tên là Long Vũ Hiên, có thiên phú luyện khí không tệ, cũng là một đứa trẻ rất đáng yêu, bây giờ đang ở học viện Thiên Long.” Long Thiên Tầm xen vào, lộ rõ lòng yêu quý đối với Long Vũ Hiên.

“Long Vũ Hiên.....” Vân Khê hiểu ý cười một tiếng, đối với hắn còn có ấn tượng, là bằng hữu tốt cùng Tiểu Mặc nhà mình.

Bên kia Long Thiên Tuyệt và Tứ gia nói tới thương tích ở chân Tứ gia, không khí bắt đầu trở nên căng thẳng. Vân Khê tâm thần vừa động, hỏi: “Tứ thẩm, thương tích của Tứ thúc đã để cho đại phu nhìn kỹ chưa? Thật không trị nổi sao?” Nàng thấy Thiên Tuyệt cùng Tứ gia có tình cảm thân thiết, mà cả nhà bọn họ hiền hòa đối đãi bọn họ, trong nội tâm nàng không khỏi sinh ra ý niệm muốn trị lành chân Tứ gia. Khi nhỏ Thiên Tuyệt hắn quá khổ rồi, người nhà luân phiên đuổi giết, người đối với hắn tốt, thật lòng quan tâm hắn lại rất ít, cho nên nàng vô cùng hy vọng có thể giúp hắn giữ lại một chút thân tình, khiến hắn vui vẻ hơn, ấp áp hơn.

Tứ phu nhân thở dài một tiếng, bi quan nói: “Chúng ta mời rất nhiều đại phu tới chữa trị, các đại phu đều thúc thủ vô sách, ta cũng thử luyện chế rất nhiều đan dược, hy vọng có thể trị lành chân của huynh ấy, đáng tiếc không có bất cứ hiệu quả nào, chỉ sợ.....” Tứ phu nhân yên lặng rơi lệ.

“Mẫu thân, người đừng khổ sở. Người khổ sở, Thiên Tầm cũng sẽ khổ sở.” Long Thiên Tầm tựa sát mẫu thân, nước mắt lại rơi.

Vân Khê nhìn chung quanh một chút, nói: “Ta biết một chút y lý, không biết có thể để ta xem thương thế của Tứ thúc hay không, có lẽ có thể giúp chút.”

“Có thật không?” Long Thiên Tầm trợn to hai mắt, vui mừng.

Tứ phu nhân không có lạc quan như nàng, quay đầu nhìn Tứ gia, vuốt cằm nói: “Ta đi nói với huynh ấy.”

Tứ phu nhân tiến lên, ghé vào bên tai Tứ gia nói nhỏ mấy tiếng, Tứ gia quay đầu, hướng Vân Khê, ánh mắt rất bình tĩnh, thấy nàng trẻ tuổi như vậy, tựa hồ đối với nàng không ôm kỳ vọng gì.

Vân Khê không chờ ông trả lời, chủ động đi lên trước, nói: “Tứ thúc, trước hết cứ để cho ta nhìn thương thế của người đã, ta mặc dù không bảo đảm hoàn toàn trị lành cho thúc, nhưng có hy vọng vẫn hơn, không phải sao?”

Tứ gia ánh mắt chần chờ, đã nhiều năm như vậy, vô số người đã cho ông hi vọng, cuối cùng hy vọng lắm thì thất vọng nhiều, cho nên ông đã không hề tin tưởng bất kỳ đại phu hay thầy thuốc nào nữa.

Long Thiên Tuyệt thấy ông chần chờ, ở bên khuyên bảo: “Tứ thúc, xin người tin tưởng Khê Nhi! Nàng từng trị lành chân cho đường ca của nàng, đường ca nàng năm đó đi Tư Đồ gia tộc cầu hôn, lại bị đối phương đánh gãy hai chân, Khê Nhi cũng chữa khỏi. Khê Nhi có kinh nghiệm ở phương diện này, người cứ để cho nàng nhìn một cái, biết đâu có thể trị lành? Hai chân người nếu được chữa khỏi, người có thể giống như trước tung hoành giang hồ, bảo vệ Tứ thẩm cùng Thiên Tầm, không cần giống như bây giờ, mọi chuyện khắp nơi đều

phải cẩn thận nhẫn nhịn.”

Tứ gia sóng mắt dao động, Long Thiên Tuyệt đã nói trúng tâm sự của ông. Đúng vậy, ông thống hận, chán chường, ảo não khi không có biện pháp bảo vệ tốt vợ con, chỉ có thể để cho các nàng co đầu rút cổ trong sân nhỏ, chịu lời ra tiếng vào. “Cháu thật sự có thể trị lành chân của ta sao?” Ông tràn đầy hi vọng nhìn Vân Khê, hỏi.

“Ta phải trước nhìn một chút vết thương của thúc mới có thể phán đoán.” Vân Khê mỉm cười nói.

“Tốt!” Tứ gia ra sức gật gật đầu, ánh mắt nhìn về phía nàng hàm chứa kích động mơ hồ.

Vân Khê hướng Long Thiên Tuyệt, sau đó ngồi xổm xuống, bắt đầu kiểm tra thương thế Tứ gia. Tay nàng khi kiểm tra các bộ vị trọng yếu trên chân của ông, thần sắc cẩn thận, mọi người còn lại đều nín hơi, khẩn trương quan sát, không ai dám lớn tiếng. Xem xét một chút, mặt Vân Khê từ từ giãn ra, nàng loan thần cười: “Hoàn hảo! So với trong tưởng tượng tốt hơn nhiều lắm, ta nghĩ trong chuyện này phần lớn công lao đều nhờ ở đan dược tứ thẩm, tất cả đều là thuốc tốt, hiệu quả trị liệu mặc dù chậm, nhưng cũng giúp chân Tứ thúc từ từ phục hồi.”

“Có thật không? Vậy chân huynh ấy khoảng bao lâu sẽ khỏi?” Tứ phu nhân mừng rỡ, ba người đồng loạt nhìn nàng, đợi chờ đáp án.

Vân Khê suy nghĩ một chút, nói: “Tứ thẩm, đan dược chỉ có thể khôi phục da thịt của Tứ thúc, nếu muốn Tứ thúc đứng lên đi lại, trở về bộ dáng trước kia, cũng là cực kỳ khó khăn.”

Tâm tình bốn người đang xuống thấp hết sức, Vân Khê tiếp tục: “Nhưng mọi người cũng không cần lo lắng, ta có thể trị lành chân Tứ

thúc, chẳng những có thể để cho người một lần nữa đứng lên, còn có thể giúp người khôi phục công lực từ trước.”

“Thật sao?!”

“Đại tẩu, vậy người mau chữa trị cha ta.”

“Khê Nhi, Tứ thẩm nhờ cậy cháu.”

Một nhà ba người đem ánh mắt mong đợi nhìn nàng, Vân Khê khẽ thở dài, một viên Cửu chuyển Thái Cực đan đổi lại một phần thân tình, cũng coi như đáng giá. Nàng không do dự, từ trên người lấy ra một viên Cửu chuyển Thái Cực đan giao cho Tứ phu nhân.

“Tứ thẩm, người giúp Tứ thúc ăn viên đan dược này vào.”

“Đây là?” Tứ phu nhân trên mặt mơ hồ dần hiện ra vẻ kích động, bà là luyện đan sư, tự nhiên sẽ hiểu được phẩm cấp và phẩm chất của mỗi một chủng đan dược, khi bà vừa ngửi thấy hương vị Cửu chuyển Thái Cực đan, lòng bà cuồng nhiệt nhảy lên.

“Đây là Cửu chuyển Thái Cực đan, có hiệu quả khởi tử hồi sanh.” Vân Khê bình tĩnh.

“Cửu chuyển Thái Cực đan? Thì ra là đây chính là Cửu chuyển Thái Cực đan trong truyền thuyết? Cháu lại đem đan dược trân quý như thế ra? Khê Nhi, Tứ thẩm cám ơn cháu, tứ thẩm ở chỗ này quỳ xuống dập đầu tạ ơn cháu.” Tứ phu nhân cảm động vô cùng, bà cầm đan dược trong tay không ngừng run rẩy, muốn quỳ xuống, cũng chỉ có người chân chính hiểu được đan dược, mới biết được một viên Cửu chuyển Thái Cực đan là cỡ nào khó có.

“Tứ thẩm, người không cần làm thế!” Vân Khê kịp thời ngăn nàng,

cảm tình tăng lên gấp bội. Tứ phu nhân thoạt nhìn mặc dù nhu nhược tầm thường, nhưng mà lại có một tấm lòng vàng ngọc, hiểu được cảm ơn, hiểu được quý trọng, hiểu được kiên trì, hiểu được yêu. Tứ thúc có thể lấy được một phu nhân như vậy, bất ly bất khí, thật là vận may của ông ấy.

“Tứ thẩm, nhanh lên một chút để cho ăn Tứ thúc đan dược.” Long Thiên Tuyệt ở bên nói.

“Tốt! Tốt!” Tứ phu nhân kích động không khỏi, phân phó nữ nhi đem tới một chén nước, tự mình đút cho trượng phu ăn đan dược.

“Tứ thúc, ta hiện tại truyền thụ cho thúc một bộ khẩu quyết vận công, thúc sớm luyện tập theo bộ khẩu quyết này, chân của thúc sẽ rất nhanh khỏi. Ta viết chút ít biện pháp vật lý trị liệu, để cho tứ thẩm và Thiên Tầm bình thường giúp Tứ thúc luyện tập một chút, tiến hành cẩn thận, tỉ mỉ, tin tưởng không bao lâu, người có thể đứng lên.” Vân Khê nói.

“Tốt! Tốt!” Tứ gia mới vừa ăn đan dược, cũng cảm giác được thân thể biến hóa, sắc mặt từ từ hồng nhuận, nhất thời lòng tin tăng lên gấp bội.

Tứ phu nhân và Long Thiên Tầm vây quanh ông, một nhà ba người đắm chìm trong không khí vui thích.

Cửu chuyển Thái Cực đan, thời điểm ban đầu luyện chế tổng cộng luyện chế được mười viên, cho Đông Phương Vân Tường, Mộ lão các một viên, sau cho Dạ Hàn Nhật hai viên, Long Thiên Tuyệt ngày đó bị thương liên tục phục dụng hai viên, ở mở ra Long Tường đại lục, Vân Khê phục dụng hai viên, hơn nữa hiện tại cho Long Tứ gia một viên, hiện tại Vân Khê trên người còn dư lại một viên Cửu chuyển Thái Cực đan. Hôm nay chữa trị hai chân Tứ gia, không nhất

định dùng Cửu chuyển Thái Cực đan trân quý nhưng Vân Khê cho là hết sức đáng giá, bởi vì một viên đan dược này đổi lấy không chỉ là một phần thân tình, có lẽ còn có so sánh với thân tình còn có ý nghĩa hơn. Chỉ cần nàng cho là đáng giá, người không có bệnh nàng cũng nguyện ý cho. Nhưng nếu nàng cho là không đáng giá, đối phương cầm kiếm buộc nàng, nàng có chết cũng không cho.

Vân Khê và Long Thiên Tuyệt không có ở lâu, để lại cho cả nhà bọn họ một không gian riêng, Vân Khê truyền thụ khẩu quyết và viết lại biện pháp vật lý trị liệu xong, liền định cùng Long Thiên Tuyệt rời đi Tứ gia.

Trước khi đi, Long Thiên Tuyệt bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, quay đầu hỏi: “Tứ thúc, tứ thẩm, các ngươi có biết phần mộ mẹ ta ở đâu không? Ta muốn đưa Khê Nhi đi tế bái một chút.”

Hắn vừa hỏi, thần sắc người một nhà Tứ gia chợt trở nên khác thường, ba người nhìn nhau, ai cũng không có mở miệng.

“Sao? Phần mộ mẹ ta có vấn đề sao?” Long Thiên Tuyệt đã nhận ra có cái gì không đúng, không khỏi hỏi tới.

Tứ gia trầm ngâm hồi lâu, mở miệng nói: “Thiên Tuyệt, trước đừng kích động, từ từ nghe ta nói. Năm đó khi sự kiện kia phát sinh, mẫu thân của cháu không cam lòng chịu nhục, uống thuốc độc tự vận, cháu và Thiên Thần lại bị gia chủ trục xuất khỏi cửa, đại ca bị kích thích quá độ, đem mình nhốt tại trong phòng, không cho bất luận kẻ nào động tới thi thể mẫu thân cháu, cũng không cho bất luận kẻ nào tới gần gian phòng nửa bước. Bảy ngày sau, khi chúng ta tiến vào phòng xem xét, cha cháu và thi thể mẹ cháu cũng không trông thấy. Sau đại ca truyền đến tin tức, nói hắn muốn bắt đầu bế quan, bất luận kẻ nào không nên quấy nhiễu, về phần mẫu thân của cháu..... Cũng không ai biết thi thể của người đến tột cùng đi nơi nào.”

“Tại sao có thể như vậy?” Long Thiên Tuyệt nặng nề, tâm thần rối loạn.

“Nếu cháu muốn biết thi thể của mẹ cháu ở nơi nào, có lẽ cháu có thể đi hỏi cha cháu, đại ca có lẽ.....” Không đợi Tứ gia nói xong, Long Thiên Tuyệt lạnh lùng cắt đứt, tức giận cùng hận ý không cách nào ức chế trong nháy mắt phun trào. “Đừng nhắc tới ông ta trước mặt ta! Ta sẽ không đi gặp ông ta, cũng sẽ không hỏi ông ta! Tứ thúc tứ thẩm, chúng ta không quấy rầy, đi trước một bước.” Long Thiên Tuyệt tâm thần cực loạn, dắt tay Vân Khê, mang nàng vội vã rời đi.

Đưa mắt nhìn hai người rời đi, Tứ gia không nhịn được than nhẹ: “Ta vẫn không tin đại ca là người vô tình như thế, chuyện năm đó, đại ca nhất định là có nỗi khổ tâm.”

“Đúng vậy a, ta nhớ được đại ca và đại tẩu vẫn hết sức ân ái, đại ca ngày ngày phụng bồi đại tẩu, chăm sóc đại tẩu tỉ mỉ, làm cho người ta hâm mộ. Hình như là sau khi Thiên Thần ra đời, đại ca và đại tẩu mới chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, đại ca cũng là từ khi đó bắt đầu chuyên chú tập võ, ngày đêm không nghỉ, thành kẻ mê võ nghệ trong mắt mọi người…Ta rất hiếu kỳ, đại ca và đại tẩu xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ thật như tin đồn, Thiên Thần căn bản là không phải là đại ca.....” Tứ phu nhân suy đoán.

“Nàng đừng vội suy đoán lung tung! Đại tẩu hiền lương thục đức, cũng không phải loại người này!” Tứ gia lạnh giọng cắt đứt.

Tứ phu nhân có chút xấu hổ: “Muội chẳng qua là thuận miệng nói một chút, thật sự là chuyện giữa đại ca và đại tẩu khó mà có thể tưởng tượng nổi, muội cũng không muốn tin tưởng đại tẩu sẽ làm ra chuyện có lỗi với đại ca, mà đại ca cũng tuyệt không phải người vô tình như thế.”

“Thiên Tuyệt ca ca thật đáng thương, tuổi nhỏ như vậy đã bị trục xuất khỏi nhà, phiêu bạc bên ngoài, hiện tại huynh ấy thật vất vả trở lại, hi vọng huynh ấy và đại bá mau sớm hòa hảo như lúc ban đầu, người một nhà dù sao vẫn là người một nhà.” Long Thiên Tầm nhấp nhẹ miệng nhỏ, thở dài.

Tứ gia nói: “Trong họa có phúc, đứa nhỏ Thiên Tuyệt này mặc dù chịu không ít khổ, nhưng đã tìm được một thê tử tốt, coi như là phúc khí của nó.”

Tứ phu nhân đồng ý: “Đúng vậy a, đứa nhỏ này không tệ! Nàng đem Cửu chuyển Thái Cực đan trân quý như vậy cho chúng ta, chính là muốn giúp Thiên Tuyệt tranh thủ một phần thân tình, nàng có lòng.”

Long Thiên Tầm cũng dùng sức gật đầu: “Phải, nữ nhi cũng thích đại tẩu! Đại tẩu cùng Thiên Tuyệt ca ca rất xứng đôi.”

Một nhà ba người bèn nhìn nhau cười, tất cả lo lắng tản đi.

Vân Khê và Long Thiên Tuyệt rời đi chỗ ở Tứ gia, Thiên Tuyệt lôi kéo tay Vân Khê, bước nhanh hướng xa lạ. Vân Khê không rõ ý đồ của hắn, rất muốn hỏi thăm, song thấy sắc mặt hắn âm trầm, nàng không thể làm gì khác hơn là đem tất cả nghi vấn thu ở đáy lòng, tùy ý hắn dẫn dắt, một đường đi về phía trước.

Cũng không biết đi bao lâu, phía trước đột nhiên xuất hiện một mảng mộ địa(1) lớn, theo màn đêm phủ xuống, cả mộ địa bị màu đen bao phủ, âm phong trận trận, tăng thêm vài phần bi thương. Vân Khê chỉ một thoáng liền hiểu hắn đến tột cùng muốn làm gì, im lặng không lên tiếng theo sát hắn, men theo bia mộ, tìm qua từng cái. Đại phu nhân chính là con dâu được Long gia cưới hỏi đàng hoàng, nếu bà đã chết, nên được chôn cất vào mộ địa Long gia. Nhưng hai người tìm

tới tìm lui ở mộ địa Long gia, vẫn không có phát hiện mộ của đại phu nhân, hai người vô cùng kinh ngạc. Chẳng lẽ đúng như Tứ gia đã nói, thi thể đại phu nhân thật sự không cánh mà bay? Hay là người Long gia lấy chuyện năm đó làm hổ thẹn, cho nên không để cho thi thể đại phu nhân chôn cất vào mộ địa Long gia? Nghĩ đến khả năng sau, trong lòng Long Thiên Tuyệt không khỏi bi thương. Năm đó nhiều người như vậy chỉ ra và xác nhận mẹ của hắn cùng người tư thông, miệng lưỡi thế gian đem một chuyện giả dối hư ảo, nói thành một trọng án. Hắn và đệ đệ cũng liên luỵ, bị đuổi ra khỏi nhà, hắn không kịp an tang, cáo biệt mẫu thân, lại bắt đầu chạy trốn. Mười sáu năm, chuyện này giống như là một tảng đá lớn nặng trịch đặt trong lòng, ép tới hắn không thở nổi. Hắn muốn trở lại, trở lại báo thù, trở lại thay mẹ của hắn rửa oan, nhưng thực lực của hắn không đủ, cũng không cách nào trở về. Hiện tại hắn cuối cùng trải qua gian khổ, trở lại Long gia, lại chỉ nghe được tin thi thể mẫu thân mất tích, không mồ không mả. Ông trời vì sao phải đối đãi hắn như vậy? Đối xử với mẫu thân thiện lương thuần phác như vậy? Trong lòng bi phẫn khó dồn nén, hắn đột nhiên ngửa mặt lên trời kêu to, thanh âm tựa như mãnh thú điên cuồng hét lên,

“Mẹ! ——”

“Mẹ! Người rốt cuộc ở nơi đâu?”

Ngay cả thi thể mẫu thân mình hắn cũng giữ không được, hắn làm người thật uổng. Trong lòng hắn càng ngày càng hỗn loạn, lớn tiếng gào to: “Hài nhi bất hiếu, đến bây giờ mới trở về tìm người!”

Hai tay hắn đột nhiên hướng mộ địa cách đó không xa tung chưởng, mảnh đá văng khắp nơi, khói bay lượn lờ. Uất ức khó khăn trong lòng hắn hóa thành chưởng phong, phá tan đá cứng, như muốn đem tất cả thù hận mười sáu năm qua phát tiết đi ra ngoài.

Vân Khê thấy vậy đau lòng, không nhịn được tiến lên, từ sau lưng của hắn ôm lấy hắn.

“Thiên Tuyệt, đừng như vậy! Không nên thương tổn mình!”

Long Thiên Tuyệt nặng nề thở, lồng ngực phập phồng, một giọt lệ nóng theo vành mắt chảy xuống, vừa vặn rơi trên tay Vân Khê, nhiệt độ nóng hổi kia như đốt cháy tâm nàng.

“Khê Nhi, thù này, ngày mai ta nhất định phải báo!” Hắn gằn từng chữ, “Không tiếc bất kỳ giá nào!”

Vân Khê phía sau hắn liên tiếp gật đầu: “Ngày mai bất kể phát sinh chuyện gì, dù ai cũng không cách nào ngăn trở chúng ta báo thù! Oan có đầu, nợ có chủ, không giết Nhị gia, chúng ta thề không bỏ qua!”

Long Thiên Tuyệt xoay người lại, ôm nàng thật chặt, hai trái tim vững vàng gần sát.

Mặt trời ló rạng, những tia nắng đầu tiên chiếu lên Tiêu Dao các, Long Thiên Trạch ngồi một đêm, mở mắt ra. Đối diện với ông, Long Thiên Thần vẫn hồn nhiên ngủ say, ở nơi hoang vu, màn trời chiếu đất mà vẫn say sưa như ngủ trong chăn ấm đệm êm.

“Thật là biết hưởng thụ.” Long Thiên Trạch cười nhẹ. Nhận thấy lông mi Long Thiên Thần giật giật, như có dấu hiệu muốn tỉnh lại, Long Thiên Trạch vội vàng thu nụ cười, một lần nữa nhắm lại hai mắt.

“Trời đã sáng rồi sao?” Long Thiên Thần xoa mắt, nhìn chung quanh một chút, đứng dậy tiến lên, cố gắng đánh thức Long Thiên Trạch, “Tỉnh tỉnh, trời đã sáng. Chúng ta không phải nên đi tới đón Tiểu Mặc rồi sao?”

Long Thiên Trạch từ từ mở mắt, hướng hắn gật đầu, hai phụ tử một trước một sau, cất bước hướng Tiêu Dao các.

Đi tới sơn môn nơi, sớm có cao thủ thủ vệ ở chỗ này, thấy hai người đến, không nhịn được nói: “Các ngươi lại tới nữa?”

Long Thiên Trạch ngữ khí bình thản: “Xin phiền thông báo một tiếng.”

“Các ngươi chờ đó!” Trong đó một gã cao thủ đi trước bẩm báo.

Lúc này, Tiểu Mặc còn đang trong giấc mộng, đột nhiên bị người đánh thức, bé mơ hồ xoa mắt, phát hiện Trấn Hải tổ sư ngồi bên giường nhìn bé.

“Lão tổ tông, chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Trấn Hải tổ sư cười híp mắt nhìn bé, sờ sờ cái đầu nhỏ của bé, “Gia gia cháu ở dưới chân núi đợi một đêm, hiện tại lại tới đón cháu, cháu có muốn cùng ông ta trở về không?”

“Ông ấy thật ở dưới chân núi đợi một đêm?” Tiểu Mặc tỉnh hơn phân nửa, có chút kinh ngạc.

“Đúng vậy a, lão tổ tông vẫn phái người quan sát bọn họ, thật sự bọn hắn dưới chân núi đợi một đêm. Nếu cháu không muốn cùng bọn họ trở về, vậy thì ở lại, còn nếu cháu muốn trở về, tin tưởng Các chủ cũng sẽ không ngăn trở cháu, dù sao mấy người cũng là máu mủ ruột thịt.....” Trấn Hải tổ sư nói.

Tiểu Mặc suy nghĩ một chút, nói: “Trước hết cháu đi xem ông ấy đã. Chờ cháu ra mắt ông ấy xong thì sẽ quyết định có muốn cùng người trở về hay không.”

“Tốt, dĩ nhiên có thể. Lão tổ tông dẫn cháu đi gặp bọn họ.” Trấn Hải tổ sư hớn hở đáp.

Đợi Tiểu Mặc tranh phục chỉnh tề, liền đi theo Trấn Hải tổ sư tới sơn môn, xa xa Tiểu Mặc thấy được thân ảnh quen thuộc của Long Thiên Thần, ánh mắt bé sáng ngời, lúc này tránh thoát tay Trấn Hải tổ sư, vui vẻ hướng hắn chạy qua.

“Thần thúc thúc!”

Long Thiên Thần cũng nhìn thấy bé, tươi cười hớn hở, sải bước ra đón, bế cao qua đầu, cười vang: “Tiểu Mặc, gặp mặt thật là không dễ dàng, hại Thần thúc thúc ở dưới chân núi một đêm đón gió lạnh.”

“Ách.....” Tiểu Mặc trong lòng hơi hơi áy náy, bé làm sao biết Thần thúc thúc cũng cùng đi?

“Quy củ Tiêu Dao các rất nhiều! Thần thúc thúc, thúc chịu khổ rồi!” Tiểu Mặc vô cùng chân thiết tỏ vẻ an ủi.

Râu Trấn Hải tổ sư rung lên, trong lòng tự nhủ bản lãnh trốn tránh trách nhiệm tên tiểu tử này thật là lợi hại, rõ ràng là muốn khảo nghiệm gia gia của mình lại đem toàn bộ tội lỗi đổ cho Tiêu Dao các.

Long Thiên Thần nào có nhỏ mọn như Tiểu Mặc? Nghe được Tiểu Mặc an ủi, đáy lòng ấm áp, không hổ là cháu nhỏ nhà mình, cũng biết đau lòng thúc thúc. Ôm bé, tại chỗ quay một vòng, hắn nụ cười sáng rỡ: “Thấy cháu không có chuyện gì thật là tốt! Cha mẹ cháu đều đang tìm cháu, Thần thúc thúc hiện tại dẫn cháu đi tìm bọn họ.”

“Có thật không? Phụ thân và mẫu thân cũng tới? Bọn họ ở đâu?” Tiểu Mặc mừng rỡ không dứt, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, khuôn

mặt nhỏ nhắn cau lại, nói, “Nhưng không được nga, Tiểu Bạch còn ngâm mình ở suối Long Nhãn, chưa thoát ra. Cháu phải chờ thân thể Tiểu Bạch hoàn toàn khôi phục, mới có thể rời khỏi Tiêu Dao các đi tìm phụ thân và mẫu thân. Thần thúc thúc, hay là thúc nói một tiếng với phụ thân và mẫu thân, Tiểu Mặc sẽ tìm hai người sau.”

“Thân thể Tiểu Bạch chưa khôi phục sao?” Long Thiên Thần cũng có chút lo lắng an nguy Tiểu Bạch, “Thần thúc thúc có thể giúp gì không?”

Tiểu Mặc lắc đầu, hé miệng nói: “Ngay cả lão lão tổ tông cũng không có cách nào, Thần thúc thúc khẳng định cũng giúp không được gì.”

“Lão lão tổ tông là ai?” Long Thiên Thần nói.

“Lão lão tổ tông chính là lão lão tổ tông a.” Tiểu Mặc nói.

Long Thiên Thần thật sự không cách nào hiểu.

Trấn Hải tổ sư hảo tâm ở bên giải thích: “Lão lão tổ tông trong miệng Tiểu Mặc chính là Các chủ Tiêu Dao các. Các chủ rất yêu quý Tiểu Mặc, cho nên đặc biệt cho phép bé gọi như thế.”

Long Thiên Thần khoa trương căng lớn mắt, bội phục sát đất Tiểu Mặc: “Tiểu Mặc, cháu thật lợi hại! Sau này Thần thúc thúc đi theo cháu lăn lộn!”

Tiểu Mặc bị hắn chọc cười, cười khanh khách không ngừng. Thúc cháu vừa nói vừa cười, hồn nhiên quên bên cạnh bọn hắn còn có một “gia gia” trong truyền thuyết. Long Thiên Trạch hai mắt chăm chú nhìn gương mặt Tiểu Mặc khả ái thuần khiết, đáy mắt hạnh phúc tuôn trào, khuôn mặt nhỏ bé này tương tự Thiên Tuyệt khi còn bé, cơ hồ giống nhau như đúc, thật bất khả tư nghị. Ông đã là gia gia rồi

sao, thật khó tin. Mặc dù lúc trước biết được Thiên Tuyệt đã có hài tử, tâm tình của ông từng khẽ phập phồng, song khi chân chính nhìn thấy lại cảm thấy khác xa. Một màn này, thật sự là quá rung động, chỉ một thoáng, tất cả tốt đẹp trong đầu ông như tuôn ra. Bé và Thiên Tuyệt khi còn bé chính là một khuôn mẫu khắc ra, chỉ bất quá đứa nhỏ này nếu so với Thiên Tuyệt khi còn bé càng thêm hoạt bát sinh động, càng thêm khiến người thích. Trên người của bé phảng phất chứa vô số ma lực và năng lượng, khiến cho người thân cận cũng có thể cảm nhận được ánh mặt trời ấm áp, trong lúc vô tình liền thích. Mắt của ông di động, xuyên thấu qua Tiểu Mặc, giống nhìn thấy một đứa nhỏ khác, tâm tình của ông thật lâu khó có thể bình phục.

Tiểu Mặc đang cười vui cuối cùng cũng phát hiện ra ông, nghiêng đầu hỏi: “Ông ấy là ai vậy? Chính là phụ thân của phụ thân cháu sao?”

Long Thiên Thần ôm bé xoay người lại, nhìn thấy ánh mắt xúc động của phụ thân, trong lòng hắn mơ hồ có chút chua xót. Ánh mắt phụ thân khi nhìn hắn dường như bình tĩnh hơn nhiều, chẳng lẽ là bởi vì chính mình không quan trọng lắm đối với phụ thân sao?

“Không sai, người chính là gia gia của cháu.” Long Thiên Thần nói.

Tiểu Mặc chu cái miệng nhỏ nhắn, nhìn thẳng vào mắt Long Thiên Trạch, tổ tôn nhìn nhau thật lâu, ai cũng không nói gì.

—

(1) Nơi chôn cất người đã chết, giống như nghĩa trang.

Quyển 5 - Chương 27: Tiểu Bạch thức tỉnh

Long Thiên Thần nhìn hai bên một chút, không khí có chút quái dị.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Tiểu Mặc cuối cùng không địch lại định lực của gia gia, mở miệng trước. “Ông chính là gia gia hư kia sao?”

Một câu nói trẻ con, ba người tại chỗ vẻ mặt khác nhau.

Long Thiên Thần cố nén ý cười, hai vai run run.

Trấn Hải tổ sư cũng không có băn khoăn nhiều như vậy, không che giấu chút nào mà cười to. Câu hỏi tiểu bảo bối thật là sắc bén! Long Thiên Trạch nếu nói đúng, vậy thì tự thừa nhận bản thân là một gia gia hư, nếu hắn phủ nhận, vậy thì phủ nhận quan hệ tổ tôn, ngươi nói câu hỏi này có đủ sắc bén hay không?

Long Thiên Trạch từ trước đến giờ rất bình tĩnh, rốt cục có chút không bình tĩnh, trong lòng tự hỏi, trong mắt của trai mình là người như vậy sao? Ông ho nhẹ, ưu nhã mà cơ trí trả lời: “Ta là phụ thân của phụ thân cháu.”

“Nhưng phụ thân nói ông không nhận người, nói ông là người xấu!” giọng Tiểu Mặc chân thật, trong lòng, bé là kiên quyết đứng ở bên phụ thân, người khi dễ phụ thân, bé sẽ không dễ dàng tha thứ.

Long Thiên Trạch vô lực thở dài, xem ra muốn thay đổi hình tượng ác liệt của ông trong lòng Tôn Tử, đường còn rất dài và xa xôi.

Long Thiên Thần nhìn phụ thân một chút, lòng không đành, liền giải vây: “Tiểu Mặc, ân oán giữa cha cháu và gia gia là của đời trước, không liên hệ gì tới cháu. Cháu không thể bởi vì phụ thân không thích gia gia mà không thích gia gia, gia gia ông rất thương yêu cháu. Nghe nói cháu đang ở Tiêu Dao các, liền lập tức lên núi đón cháu, đêm qua còn vì cháu mà ở dưới chân núi chịu một đêm gió lạnh.”

Tiểu Mặc bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn, cẩn thận suy tư, lắc đầu nói: “Người mà phụ thân không thích, Tiểu Mặc cũng không thích. Chờ đến lúc phụ thân thích ông, Tiểu Mặc mới thích!”

“Ách.....” Long Thiên Thần bất đắc dĩ nhìn phụ thân một cái, xem ra tên tiểu tử này rất có chủ kiến, không dễ dàng bị thuyết phục.

Long Thiên Trạch nghe được lời của Tiểu Mặc, chẳng những không có tức giận, ngược lại trong nội tâm sinh lòng thưởng thức. Không sai, vô luận làm chuyện gì, lập trường là điều quan trọng nhất, tiểu tử kiên định lựa chọn đứng bên phụ thân, cũng là nói rõ địa vị phụ thân trong suy nghĩ bé hết sức quan trọng. Mặc dù bé không muốn nhận thức gia gia, đáy lòng ông khó tránh có chút mất mát, nhưng khi thấy bé bảo vệ phụ thân như thế, tự đáy lòng ông rất vui sướng.

“Hôm nay là ngày tỷ võ của gia tộc Long gia, phụ thân cháu hiện tại đang ở Long gia, có lẽ cũng sẽ tham gia luận võ. Tiểu tử, không muốn chính mắt đi xem phụ thân cháu tỷ võ sao?” Ông thay đổi sách lược, cố gắng dùng giọng dụ dỗ thuyết phục tiểu tử theo chân bọn họ rời đi.

“Tỷ võ sao? Vậy có nguy hiểm không?” Tiểu Mặc khẽ cau mày, nghĩ đến Long gia nhiều người xấu như vậy, phụ thân và mẫu thân hẳn là nguy hiểm a, bé rất lo lắng.

“Long gia cao thủ như mây, hơn nữa người Long gia tựa hồ cũng không hoan nghênh phụ thân cháu trở lại Long gia, cho nên.....” Long Thiên Trạch cố ý nói một nửa, giữ một nửa.

Quả nhiên gừng càng già càng cay.

Tiểu Mặc càng ngày càng lo lắng, nghĩ tới nghĩ lui, bé rất khó xử: “Cháu muốn đi xem phụ thân tỷ võ, nhưng còn Tiểu Bạch làm sao bây giờ?”

“Tiểu Bạch.....?” Long Thiên Trạch hỏi.

Long Thiên Thần thay bé giải thích: “Tiểu Bạch là thú sủng của Tiểu Mặc, là một tiểu bạch long, đồng thời cũng là Long thái tử của Long Vương cốc. Trước đó vài ngày, nó bị Tam trưởng lão thu vào Kim Đỉnh, ở trong Kim Đỉnh bị thương.”

Tiểu Mặc tiếp lời của hắn nói: “Phải, Tiểu Bạch hiện tại ngâm mình ở suối Long Nhãn để chữa thương, đã nhiều ngày còn không có tỉnh lại đây.”

“Thì ra là như vậy.” Long Thiên Trạch hơi cau mặt, giọng lạnh nhạt, “Kim Đỉnh có công hiệu luyện hóa sinh linh, rất là bá đạo(1), sinh linh có thực lực càng cường đại thì sẽ bị luyện hóa càng mạnh. Tiểu Bạch ở trong đó, không rõ ngọn nguồn, nhất định là liều mạng giãy dụa, cho nên mới bị thương nặng như vậy.”

“Vậy có cách nào cứu nó không?” Tiểu Mặc ánh mắt chớp động, mong đợi nhìn về phía ông.

Long Thiên Trạch cúi đầu, vuốt cằm nói: “Ngâm mình ở suối Long Nhãn đúng là có thể làm cho nó khôi phục, bất quá tốc độ khá chậm, nếu muốn nó lập tức thức tỉnh và khôi phục, có một biện pháp có thể

thử.”

“Biện pháp gì?” Tiểu Mặc vội hỏi.

Long Thiên Trạch đưa mắt, nhìn về phía Trấn Hải tổ sư, dùng ánh mắt dò hỏi.

Trấn Hải tổ sư hội ý, gật đầu nói: “Ta dẫn các ngươi đi suối Long Nhãn nhưng không thể ở lâu.”

Long Thiên Trạch khẽ gật đầu, coi như đồng ý.

Ở dưới sự hướng dẫn Trấn Hải tổ sư, đoàn người không trở ngại, đi tới suối Long Nhãn.

Long Thiên trạch vươn người đứng bên cạnh suối, mắt nhìn thân ảnh màu trắng trong nước, ánh mắt của ông co rụt lại, đột nhiên liên tục đẩy ra mấy chưởng, đánh vào suối.

Nước suối nổ tung, bọt nước văng khắp nơi. Thân ảnh trong nước lập tức có phản ứng.

Tiểu Mặc kinh hãi, không ngờ đến phương pháp của ông là như thế, vội vàng lớn tiếng quát: “Dừng tay! Không được thương tổn Tiểu Bạch!”

Tiểu Mặc mấy bước chạy tới bên cạnh Long Thiên Trạch, ôm lấy chân của ông, dùng sức lay.

Long Thiên Trạch không để ý đến, tiếp tục không ngừng mà oanh kích trong suối nước.

Tiểu Mặc thấy thế, không khỏi nổi giận. Hai mắt bé xẹt qua kim

quang, cúi đầu, há mồm, hung hăng cắn lấy đùi Long Thiên Trạch.

Long Thiên Trạch kêu rên, phải tạm thời thu tay lại. Khi ông cúi đầu, vừa vặn chống lại một đôi mắt tức giận, trong đầu của ông đột nhiên chấn động, thầm giật mình. Lại là một đôi mắt màu vàng thuần khiết! Điều này đại biểu cái gì? Chẳng lẽ còn không phải nói trên người Tiểu Mặc chảy huyết mạch Long gia thuần khiết nhất sao? Ông vừa giật mình, lại vừa vui sướng. Không nghĩ tới huyết mạch chính thống Long gia trăm năm khó gặp là cháu ruột mình, chẳng lẽ đây là ông trời ưu đãi mình? Ông khom người, kích động giơ Tiểu Mặc lên cao, kìm lòng không được cất tiếng cười to: “Tốt! Thật tốt quá!”

Vị trí Trấn Hải tổ sư đứng chỉ có thể nhìn đến lưng Tiểu Mặc, cho nên hoàn toàn không thấy hai mắt màu vàng, sau đó thấy Long Thiên Trạch cười lớn như điên, ông không khỏi có chút im lặng, thầm nghĩ Long Thiên Trạch không phải là bế quan thời gian lâu dài, đầu óc cũng hỏng luôn chứ? Lúc này, Long Thiên Trạch giơ cao Tiểu Mặc, quay vòng, để cho ông thoáng thấy cặp mắt vàng của Tiểu Mặc, Trấn Hải tổ sư khẽ nhếch miệng, lâm vào ngu ngơ. Ông là tổ sư gia trong miệng bọn hậu bối Long gia, tự nhiên sẽ hiểu ý nghĩa đôi mắt màu vàng đối với người Long gia.

Cũng là vào lúc này, Các chủ dẫn mấy tên cao thủ Tiêu Dao các đi tới suối Long Nhãn, trùng hợp thấy được một màn này, mọi người chấn động vô cùng, đều dùng ánh mắt như đánh giá quái vật nhìn Tiểu Mặc.

Long Thiên Thần nhìn ánh mắt mọi người ngu ngơ, trong lòng rất là đắc ý, này coi là cái gì, nếu hắn và đại ca, còn có Tiểu Mặc ba người đồng thời lộ ra mắt màu vàng còn không đem tất cả mọi người dọa ngất đi? Trong lòng hắn âm thầm trộm vui mừng.

Tiểu Mặc hồn nhiên không ý thức mọi người ánh mắt kỳ dị, một đôi

chân nhỏ mãnh liệt đạp Long Thiên Trạch, vì Tiểu Bạch báo thù. Hừ, dám đả thương Tiểu Bạch, dù là gia gia, bé cũng sẽ không bỏ qua! Tu vi của bé hiện tại đã là Thiên Huyền nhị phẩm, mặc dù tiến bộ không lớn, nhưng đối với hài tử tuổi này mà nói cũng đã là cảnh giới nghịch thiên. Nhưng mỗi một đá của thực lực Thiên Huyền nhị phẩm chống lại một cao thủ sâu không lường, chẳng khác nào là gãi không đúng chỗ ngứa, không chút nào ảnh hưởng tới đối thủ. Bất quá, lực lượng không tới ăn thua nhưng khí thế không kém.

“Ông dám thương tổn Tiểu Bạch, cháu liều mạng với ông(2)!” Tiểu Mặc rống giận, khí phách bẩm sinh, hiển lộ rõ ràng không bỏ sót.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Không hổ là Các chủ, chỉ kinh hãi chốc lát liền khôi phục bình tĩnh. Ánh mắt của người nghiêm nghị quét về phía Long Thiên Trạch, chất vấn.

Những cao thủ còn lại cũng lục tục hồi thần, mọi người đem ánh mắt cừu hận nhìn Long Thiên Trạch, dám ở Tiêu Dao các giương oai, không muốn sống sao? Hơn nữa lão lại khi dễ bảo bối Tiểu Mặc khả ái, hiện tại là cục cưng của Các chủ, bắt nạt bé, chẳng khác nào là khiêu chiến cả Tiêu Dao các, lá gan Long Thiên Trạch cũng quá lớn.

Cảm nhận được ánh mắt áp lực đến từ các cao thủ, Long Thiên Trạch hoàn hồn, thu hồi vui mừng kích động, đem Tiểu Mặc thả lại tại chỗ. “Các vị, xin đừng hiểu lầm! Tiểu Bạch Long thân ở Long Nhãn Tuyền, đúng là có thể khôi phục thực lực, song phương pháp như vậy quá mức chậm chạp. Muốn khiến nó mau sớm thức tỉnh, biện pháp tốt nhất, chính là kích thích nó, kích thích tiềm năng của nó. Nó vốn hậu duệ Long Tộc, có dòng dõi hoàng tộc, trên người tích chứa tiềm lực vô hạn. Nếu chúng ta có thể đem tiềm năng trên người kích phát ra, nó cũng có thể mau sớm tỉnh lại.” Long Thiên Trạch từ tốn giải thích.

Tiểu Mặc nghe được giải thích của ông, từ từ bình tĩnh trở lại, thật tình suy tư.

Các chủ trầm ngâm chốc lát, khẽ gật đầu nói: “Ngươi nói không sai! Tiểu Bạch Long chính là huyết mạch Long Vương và Long Hậu, trên người tích chứa tiềm lực Long Tộc, vẫn không được khai quật toàn bộ, cho nên lực lượng của nó mới nhỏ yếu như thế. Nếu tiềm năng của nó bị kích thích, tin tưởng nó tự năng lực chữa trị cũng sẽ tương ứng tăng trưởng.”

Ông quay đầu, cúi đầu nói với Tiểu Mặc: “Tiểu Mặc, cháu đừng vội, biện pháp này, chúng ta có thể thử. Nếu thành công, Tiểu Bạch chẳng những có thể mau sớm thức tỉnh, hơn nữa thực lực của nó cũng sẽ thật tăng lên. Đối với nó mà nói, là tuyệt đối hữu ích vô hại.”

“Dạ, cháu tin tưởng lão lão tổ tông.” Tiểu Mặc ánh mắt tín nhiệm nhìn ông.

Các chủ cười nhự một tiếng, hướng Long Thiên Trạch ra hiệu. Lần này, Long Thiên Trạch cũng không còn điều gì cố kỵ, chưởng lực càng thêm hung mãnh đánh hướng suối. Làn nước cao mấy trượng mãnh liệt hiện lên.

Tiểu Mặc thấy vậy khẩn trương, sợ Tiểu Bạch bị chấn thương, cách một màn nước, bé mơ hồ thấy thân ảnh Tiểu Bạch ở trong suối từ từ ngọa nguậy rồi du động, cuối cùng đuôi dài nhấc lên, lộ ra mặt nước. Xôn xao một tiếng, bay lên cao hơn màn nước!

“Tốt! Để cho ta tới cho thêm nó thêm chút áp lực!” Long Thiên Trạch lớn tiếng quát, vận khởi nội kình, đánh ra một chưởng cường thế hơn. Chỉ một thoáng, nước cả suối Long Nhãn đều chấn động, bọt nước ở trên không trung tùy ý bắn tung.

Chỉ nghe “Rống” một tiếng, Tiểu Bạch Long động thân nhảy ra khỏi suối Long Nhãn, vảy trắng nhẹ nhàng nhấp nháy. Kèm theo tiếng nó hô, tai mỗi người đồng thời cảm nhận được chấn động, không nhịn được khẽ sợ hãi than.

Tiểu Mặc hai tay bưng kín lỗ tai của mình, mới không còn bị âm ba sở nhiễu, bé ngẩng đầu nhìn bộ dáng Tiểu Bạch hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang, không khỏi mừng rỡ.

“Tiểu Bạch!”

Tiểu Bạch ở giữa không trung quay đầu, thấy bé, thân thể chấn động, chỉ một thoáng hóa thành nho nhỏ màu trắng, tựa như một đạo khói trắng chui vào trong ngực Tiểu Mặc, dùng sức cọ cọ, nói không ra lời thân mật cùng không muốn xa rời.

“Tiểu Bạch, ngươi rốt cục tốt lắm, ta lo ngươi chết.”

“Tiểu Mặc Mặc, ta không sao. Ta mỗi ngày cũng có thể nghe được ngươi ở đây nói chuyện với ta, Tiểu Bạch rất cảm động.”

“Vậy sao bây giờ ngươi mới tỉnh lại? Hại ta lo lắng lâu như vậy?” Tiểu Mặc ra vẻ tức giận.

Tiểu Bạch dùng sức hướng trong khuỷu tay bé rụt lại, làm nũng: “Không có, Tiểu Bạch thật rất muốn tỉnh lại, chỉ là có một giấc mộng kỳ quái, mơ tới phụ thân và mẫu thân gặp phải nguy hiểm. Tiểu Bạch muốn cứu bọn họ, tuy nhiên làm không được, Tiểu Bạch trong lòng vội muốn chết.”

Tiểu Mặc vuốt ve, an ủi: “Chỉ là mộng mà thôi, không phải là thật. Long cha và Long nương cường đại như vậy, bọn họ sẽ không có nguy hiểm, ngươi cũng đừng có lo lắng.”

“Ừ.” Tiểu Bạch cúi đầu đáp, đáy lòng sầu lo như cũ không có tản đi.

Các chủ, Long Thiên Trạch, Long Thiên Thần cùng Trấn Hải tổ sư mắt thấy một người một thú cưng đang ôn tình nói chuyện với nhau, cũng không nỡ quấy nhiễu. Hồi lâu, Long Thiên Trạch xem một chút sắc trời, mới cùng Các chủ cung kính mở miệng: “Các chủ, hôm nay chính là Long gia ngoại Tông gia tộc tỷ võ, ta muốn mang Tiểu Mặc cùng đi, hi vọng Các chủ có thể đáp ứng.”

Các chủ không trả lời ông, mà là cúi đầu nhìn Tiểu Mặc, thần sắc hỏi thăm.

Tiểu Mặc ngẩng đầu, giọng chân thành: “Lão lão tổ tông, Tiểu Mặc nhớ phụ thân và mẫu thân, muốn đi gặp bọn họ, hi vọng lão lão tổ tông không giận Tiểu Mặc. Tiểu Mặc sau này sẽ thường nghĩ đến lão lão tổ tông, cũng sẽ thường xuyên trở lại thăm ngài.”

Các chủ nhìn bé hồi lâu, không tiếng động thở dài, đưa tay sờ sờ tóc bé, trong nội tâm không nỡ để cho bé rời đi. Bởi vì trên người bé chẳng những có thiên phú luyện khí và tài trí kinh người, mà còn có Long gia huyết mạch thuần khiết nhất, hậu duệ Long gia như vậy nếu có thể để mình dạy dỗ đến lúc trưởng thành, thành tựu ngày sau không thể tưởng tượng, quan trọng nhất là mấy ngày nay chung sống, khiến cho tình cảm của già trẻ hai người thêm sâu sắc, phần tình nghĩa này, bao nhiêu tiền cũng không mua được. Thật là không nỡ. Nhưng ông cũng không phải là người tâm địa sắt đá, không thể vô tình ngăn cản bé đoàn tụ với cha mẹ. Có lẽ, muốn lưu lại bé, trước tiên phải thuyết phục cha mẹ bé, sau đó giữ lại bé cũng là trở nên hợp tình hợp lý hơn. Mắt của Các chủ xẹt qua một luồng sáng, nhất thời có chủ ý, mở miệng: “Lão phu đã có mấy thập niên chưa từng rời đi Tiêu Dao các, lần này vừa lúc mượn đại hội ngoại tông gia tộc tỷ võ, đi xem xét một phen, xem Long gia hiện nay phát triển

thành như thế nào.”

Chung quanh xôn xao, tất cả mọi người bị quyết định của Các chủ tạm thời làm kinh hãi. Các chủ là người có địa vị cao lại nhân nhượng trước người có địa vị thấp, đích thân tới ngoại tông, quan sát đại hội gia tộc tỷ võ, đây cũng là chuyện trọng đại a!

“Các chủ, ngài không phải là đã cắt cử tả hộ pháp và hữu hộ pháp đi ngoại tông chủ trì tỷ võ sao?” Trấn Hải tổ sư ở bên không nhịn được nhắc nhở.

“Vậy thì sao?” Các chủ hỏi ngược lại.

Đúng vậy a, vậy thì sao? Chẳng lẽ cắt cử hai hộ pháp đi thì được, người thân là Tiêu Dao các Các chủ, lão lão tổ tông Long gia lại không thể đích thân tới ngoại Tông, quan sát tỷ võ sao? Trấn Hải tổ sư nghẹn lời, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào, nói cho cùng, Các chủ còn không phải là không nỡ xa Tiểu Mặc, muốn chơi đùa với bé nhiều hơn sao, cần gì hưng sư động chúng(3)? Thân là Các chủ lại bất chợt giá lâm ngoại tông, khéo khi lại dọa ngất cả đám người ngoại tông kia mất.

Tiểu Mặc rất vui vẻ, có lão lão tổ tông cùng đi, cho dù người xấu Long gia nhiều hơn nữa, phụ thân và mẫu thân cũng sẽ không có nguy hiểm. Bởi vì bé sẽ nhờ lão lão tổ tông bảo vệ phụ thân và mẫu thân, hừ, người nào dám khi dễ phụ thân và mẫu thân, bé nhất định sẽ khiến đối phương rất thê thảm. Tiểu Mặc âm thầm nắm chặt tay.

Long Thiên Trạch đầu tiên là ngẩn ra, thấy Các chủ kiên quyết như thế, cũng không nói gì nữa. Có lẽ Các chủ chuyến này, đối với Long gia mà nói là một cơ hội rất tốt, để cho Long gia trước mặt rực rỡ hẳn lên. “Các chủ, canh giờ không còn sớm, vậy chúng ta lên đường đi.” Ông đưa tay, thần thái như cũ là bất ti bất kháng, ưu nhã mà tôn quý.

Các chủ nhịn không được nhìn Long Thiên Trạch vài lần, dắt tay Tiểu Mặc, đi ở phía trước. Phụ tử Long Thiên Trạch và Long Thiên Thần sau đó đuổi theo. Trấn Hải tổ sư suy tư, nghĩ thầm dù sao cũng nhàn rỗi, không bằng theo chân bọn họ đi một chuyến, xem một chút náo nhiệt, cho nên cũng đuổi theo mấy người, cùng nhau xuống núi.

Đợi rời đi phạm vi Tiêu Dao các, Long Thiên Thần âm thầm thở ra, cao thủ Tiêu Dao các nhiều như mây, thế áp trên người mỗi người phóng ra đều đủ ép tới không thở nổi. Thật không phải chỗ người bình thường có thể ngốc, rất áp lực!

“Phì phì, hiện thân!” Hắn hướng trên bầu trời gọi về thanh âm, sau đó đối với Các chủ nói, “Ngồi lên Phì phì vãn bối đi, như vậy có thể tiết kiệm thời gian.”

Các chủ hí mắt, đánh giá Dực Long thần thú, đáy mắt xẹt qua vẻ hài lòng: “Đây là Dực Long thần thú, không nghĩ tới cùng hữu duyên.”

“Thần thú tính tình cũng là cực kỳ cao ngạo, nếu không phải có thực lực tuyệt đối, nó sẽ không dễ dàng hướng người thần phục. Thiên Thần, con có thế để cho Dực Long thần thú thần phục, chắc là có một đoạn kỳ ngộ phải không?” Long Thiên Trạch sớm nhìn thấu Dực Long thần thú đặc biệt, chỉ là không có nói rõ, hiện nay Các chủ hỏi, ông cũng muốn hỏi rõ.

Long Thiên Thần ngại ngùng gãi gãi đầu, cười hắc hắc nói: “Nhắc tới, lúc Phì phì chưa được truyền thừa trí nhớ Dực Long thần thú, chưa trở thành thần thú, nó cùng con đã ký khế ước. Lúc ấy đại ca thu phục được rất nhiều Thần Long, cho chúng ta chọn lựa khế ước, những Thần Long khác chê thực lực con kém cỏi, chỉ có Phì phì không chê con, nguyện ý theo khế ước, cho nên chúng ta mới gắn bó keo sơn.....”

“Thật ra là bởi vì chủ nhân tâm địa thiện lương, cho nên Phì phì mới nguyện ý cùng chủ nhân ký khế ước.” Dực Long thần thú mở miệng nói chuyện, vì chủ nhân biện hộ, chủ nhân căn bản là không kém, chẳng qua là tâm địa quá thiện lương đơn thuần mà thôi, điều này cũng là điểm nó thích nhất.

“Ha ha, Phì phì cũng rất tốt, vì cứu ta, thiếu chút nữa đã mất tánh mạng.” Long Thiên Thần sờ sờ Dực Long thần thú, không tiếc lời khen ngợi.

Dực Long thần thú xấu hổ, lòng tràn đầy vui mừng.

Các chủ cười nhạt, nói: “Đây có lẽ chính là ở hiền gặp lành, ở ác gặp dữ. Thời gian không còn sớm, chúng ta lên đường đi.”

Các chủ đưa Tiểu Mặc lên lưng Dực Long thần thú, mình cũng không định lên, Long Thiên Trạch cũng là như thế.

Long Thiên Thần theo sát nhảy tới, nhớ tới phụ thân đại nhân có Lăng Không hư Bộ, so với Phì phì đi nhanh hơn, nơi nào còn cần Phì phì chở? Các chủ cùng Trấn Hải tổ sư thực lực cũng không cần nói ra, cũng không cần Phì phì ngồi, xem ra là hắn làm điều thừa.

“Tiểu Mặc, ngồi xong rồi, chúng ta phải lên đường!” Hắn vui thích gào to một tiếng, khống chế Dực Long thần thú, nhanh chóng hướng Long gia đại bản doanh.

—-

Lúc này Long gia, chiêng trống vang trời, náo nhiệt vô cùng. Hôm nay thành viên đến tham gia gia tộc tỷ võ nhiều vô cùng, những cao thủ chi thứ tuổi trẻ đồng lứa và thế hệ trước cũng rối rít đến đây khiêu

chiến, hơn nữa những cao thủ già trẻ dưới gia chủ vốn ít cũng tăng lên, tuyển thủ dự thi ước chừng năm mươi người. Nhiều cao thủ tham gia luận võ như vậy tốn hao bao nhiêu thời gian? Vì tiết kiệm thời gian tỷ võ, gia chủ quyết đoán quyết định, chỉ người có truyền kỳ chi cảnh trở lên, mới có tư cách dự thi. Kể từ đó, cuối cùng tuyển thủ dự thi chỉ còn lại có mười sáu người. Tỷ võ quy định, mười sáu chọn ba, tiến hành cuộc thi vòng loại, chỉ có ba tuyển thủ vị trí đầu mới có tư cách đi vào Tiêu Dao các, tiếp nhận những cao thủ chỉ giáo. Nói cách khác, mỗi vị tuyển thủ phải thắng liên tiếp hai trận tỷ võ, mới có thể tiến vào đến tứ cường. Người thắng ở tứ cường trực tiếp tiến vào danh sách trúng cử, nếu không, tiến hành PK(4) cuối cùng.

Vân Khê nhìn những cao thủ Long gia dự thi, cảm thán, nhân tài Long gia đông đúc a. Chỉ ngoại tông đã nhiều cao thủ truyền kỳ cảnh như vậy, thực lực cao thủ nội tông sẽ như thế nào? Đáng sợ a! Trong các cao thủ dự thi, nàng nhận được mấy người, theo thứ tự là Nhị gia, Ngũ Gia, Nhị trưởng lão, cũng không thấy Tam trưởng lão rùa đen rút đầu. Về phần những người khác, đều xa lạ, nhưng nàng cũng không dám khinh thường. Không biết sẽ là ai trước tiên gặp Nhị gia đây? Nhưng bất kể là nàng hay Thiên Tuyệt, bọn họ hôm nay đã hạ quyết tâm, nhất định phải giết Nhị gia, không chết không thôi!

Như đi vào cõi thần tiên, phía sau truyền đến một trận xôn xao, không biết là người nào giá lâm, khiến cho mọi người động tĩnh lớn như thế.

“Đây không phải là Cửu gia sao? Sao người cũng tới? Không phải đặc biệt trở lại tham gia gia tộc tỷ võ đại hội?”

“Từ trước đến giờ Cửu gia và Nhị gia luôn bất hòa, thời điểm người mười mấy tuổi, vì thay Tuyệt thiếu gia ra mặt, đánh nhi tử của Nhị gia, kết quả bị gia chủ khiển trách một trận, phạt bế quan một tháng. Cửu gia bất mãn gia chủ không phân tốt xấu, bao che đám người Nhị

gia, tự tiện sửa lại tên của mình, không muốn cùng đám người Nhị gia liên hệ, thật là quyết đoán.”

“Ta cũng nghe nói qua chuyện này, Cửu gia nguyên danh gọi Long Thiên Hữu, sau lại đổi tên gọi Long Hựu Đình. Nghe nói người mấy năm trước rời đi Long gia, vẫn chưa có trở về, không nghĩ tới hôm nay lại trở lại, thật là ly kỳ.”

“Nhìn đi, người đi về phía vợ chồng Tuyệt thiếu gia. Quả nhiên a, nói như thế nào, bọn họ đều là người đại gia nhất mạch, tự nhiên là muốn gần gũi hơn.”

“.....”

Không quan tâm tiếng nghị luận mọi người, Long Hựu Đình nhẹ nhàng bước tới, bạch y bồng bềnh. Hắn nhợt nhạt cười, mọi người chung quanh vây xem đã thành hư không, như sao vây quanh trăng.

“Thiên Tuyệt, Vân sư muội, nhìn thấy các ngươi bình yên vô sự, ta liền yên tâm.”

“Cửu thúc, sao người lại tới đây?” Long Thiên Tuyệt kinh ngạc, nhưng cũng mừng rỡ, có thể ở Long gia gặp thân nhân hắn quan tâm, thật sự rất ấm áp và vui sướng.

“Ta nghe Chiến sư huynh nói, Tiểu Mặc có thể rơi vào trong tay người Long gia, ta không yên lòng, cho nên đến đây điều tra. Ai ngờ các ngươi thế nhưng thật tới Long gia, hơn nữa còn.....” Long Hựu Đình quay đầu, hướng xung quanh nhìn mấy lần, khi hắn tầm mắt xẹt qua vị trí chỉ trì, hắn rõ ràng dừng một chút, mi tâm cau lại.

Ngồi ở trên đài, gia chủ cũng hướng hắn nhìn tới, thần sắc có chút khác thường, hắn cất giọng: “Lão Cửu, nếu tới, tới đây cúi chào hai

vị hộ pháp.”

Long Hựu Đình chần chờ, hướng về phía Long Thiên Tuyệt và Vân Khê bất đắc dĩ cười cười, sau đó xoay người, hướng gia chủ đi tới.

Vân Khê đưa mắt nhìn bóng lưng của hắn, hơi có chút kinh ngạc: “Không nghĩ tới Cửu thúc ở Long gia là một người phản nghịch như thế, không những cải danh tự, còn rời nhà bỏ đi, thật có cá tính!”

“Cửu thúc làm như thế cũng là vì ta. Lúc ta còn rất nhỏ, mẫu thân ta muốn ta giấu diếm thiên phú và thực lực, không nên biểu hiện quá xuất chúng. Mọi người xem ta biểu hiện thường thường, thường nhục nhã ta, khi dễ ta, ta nhớ kỹ lời mẫu thân ta, vẫn ẩn nhẫn. Cửu thúc thấy những người khác khi dễ ta, người sợ ta chịu khổ, thay ta ra mặt, nếu không phải như thế, người cũng sẽ không bị bọn Nhị thúc gây sự khắp nơi.” Long Thiên Tuyệt nhớ lại nói.

“Thì ra là như vậy, khó trách tình cảm của chàng đối với Cửu thúc đặc biệt như thế, người hẳn là vẫn che chở chàng như xưa.” Vân Khê cảm thán.

Trên đài chủ trì, Long Hựu Đình đi tới trước gia chủ, cung kính vái chào, nói chuyện với nhau. Nhìn thần sắc phụ tử, ngoài mặt nhìn như hòa hợp, kì thực có một tầng ngăn cách, khiến hai người bằng mặt không bằng lòng. Đáng giá chú ý chính là, hôm nay ngồi ở chính vị cùng gia chủ, là hai gã cao thủ hơi thở cường đại, nghe nói là hai vị hộ pháp, Tiêu Dao các Các chủ cắt cử tới đặc biệt chủ trì đại hội gia tộc tỷ võ.

Vân Khê âm thầm quan sát hai người, phát hiện một người trong đó không ngừng liếc mắt với Nhị gia dưới đài, giống như đang truyền tin tức, khi tầm mắt người này hướng nàng và Long Thiên Tuyệt quét tới, mang theo sắc bén, rét lạnh thấu xương. Không đỡ được! Người

này sẽ không phải là ô dù Nhị gia mời tới chứ? Khó trách Nhị gia hôm nay bộ dáng tinh thần chấn hưng, phảng phất nắm chắc phần thắng, nguyên lai là còn đường khác.

“Thiên Tuyệt, phải cẩn thận người này, lai giả bất thiện(5).” Nàng nhỏ giọng nhắc nhở Long Thiên Tuyệt.

Long Thiên Tuyệt cũng đã nhận ra, hạ giọng, lãnh đạm nói: “Không cần để ý! Cho dù Nhị thúc hôm nay mời tới Tiêu Dao các Các chủ, cũng không có thể ngăn cản ta quyết tâm báo thù! Hắn, cũng sống không quá ngày mai!”

—

(1) mãnh liệt, dữ dội

(2) ở đây, không phải Tiểu Mặc đã chấp nhận Long Thiên Trạch, đây chỉ là xưng hô bình thường giữa hai người già – trẻ mà thôi; nếu chấp nhận, Tiểu Mặc sẽ gọi Long Thiên Trạch là ông nội (gia gia)

(3) Xưa: chỉ việc xuất binh ở quy mô lớn; Nay: chỉ việc huy động lực lượng nhiều người để làm một việc gì đó.

(4) Là viết tắt của khá nhiều từ, nhưng ở đây là “Player Killing” – trận đấu giữa người chơi với người chơi (thường là một mất một còn).

(5) Lấy trong câu “lai giả bất thiện, thiện giả bất lai” – người đến thường không có ý tốt, người tốt thì lại không đến.

Quyển 5 - Chương 28: Thú sủng cuồng hoan

Tiếng trống vang lên, tỷ võ bắt đầu.

Các cao thủ xoa tay, hưng phấn tụ tập đến trước đài. Trên đài, trừ gia chủ cùng hai vị hộ pháp đến từ Tiêu Dao các, còn có Đại trưởng lão suất lĩnh các thành viên đoàn Trưởng lão, Tứ gia, Bát gia và Cửu gia. Gia chủ đứng dậy, nói lời ủng hộ, mời hai vị hộ pháp phát biểu mấy câu, sau đó tuyên bố tỷ võ bắt đầu. Vòng thứ nhất, mười sáu chọn tám, tám cuộc thi vòng loại đồng thời tiến hành. Lần này địa điểm diễn ra Long gia tỷ võ là một quảng trường trống trải, có thể chứa hơn vạn người, người đến xem chiếm mấy ngàn, hơn nữa tám tràng tỷ võ đồng thời tiến hành, khung cảnh hoành tráng, làm người ta than thở.

Côn Luân lão giả suất lĩnh một đám cao thủ xen lẫn trong cao thủ Long gia xem cuộc chiến, thuận tiện làm viện binh, tùy thời chú ý động thái Nhị gia.

Vân Khê tạm thời cùng Long Thiên Tuyệt tách ra, tham gia vòng tỷ võ thứ nhất. Đối thủ thứ nhất là một truyền kỳ cảnh cao thủ đến từ chi thứ trong gia tộc, hắn vẻ mặt kiêu ngạo, thấy Vân Khê là nữ, trường kiếm trong tay chỉa thẳng, lạnh lùng nói: “Nể tình ngươi là nữ, tự nhận thua đi, ta không muốn làm cho người ta nói ta khi dễ nữ nhân!” Lời dạo đầu như vậy thật không có tu dưỡng.

“Lão nhân gia, ngài năm nay mấy tuổi? Xưng hô như thế nào?” Vân Khê hỏi.

Lão nhân gia? Đối phương ánh mắt đột nhiên run lên, hắn bất quá mới bốn mươi mấy, lại gọi hắn lão nhân gia? “Long Tố Quang(1), bốn mươi sáu!” Hắn cắn răng, tăng thêm tuổi của mình.

Vân Khê ra vẻ bừng tỉnh: “A, thì ra ngài tên là Thua Sạch(1), nếu như vậy cũng không cần so, dù sao đi chăng nữa ngài cũng là thua sạch. Tuổi cao sức yếu, tốt nhất lão nhân gia người nên sớm xuống đài đi nghỉ ngơi. Nhớ kỹ, xuống đài sau, một đường đi tây(2), chớ quay đầu lại!”

Ý tứ chính là, để cho hắn xuống đài, trực tiếp quy tiên. Khán giả vây xem dưới đài nghe ra nàng ý tại ngôn ngoại, mọi người cười ầm ĩ khiến Long Tố Quang giận điên. Đầu tiên là lão nhân gia, sau là thua sạch, cuối cùng lại là để cho hắn quy thiên. Nữ nhân này miệng mồm thật độc ác. Long Tố Quang tức giận, cũng không cùng nàng nhiều lời, hơn nữa hắn phát hiện mình căn bản là không cách nào nói lại, cho nên lấy ra thực lực chân chính mới là đúng nhất.

“Đi chết đi!” Long Tố Quang huy kiếm, hùng hổ hướng Vân Khê đâm đến. Trường kiếm xé không ánh tia lửa rung động.

Người này thực lực đã đạt đến cảnh giới Huyền Hoàng nhị phẩm, về phần là thượng trung hạ thì Vân Khê căn bản không cách nào phán đoán, tóm lại thực lực ở trên nàng. Chỉ tiếc, đối phương bị nàng chọc giận, tâm phù khí táo(3), cho nên một kiếm này uy lực cũng yếu đi. Vân Khê cười lạnh, hai mắt phát sáng, nàng bước ra một bước, Tử Tiêu kiếm ở trong tay nàng xoay chuyển, kích động kiếm khí, không chút nào yếu thế mà đón đánh.

Choang!

Hai kiếm đánh nhau, tiếng va chạm âm vang. Kiếm khí tạo ra lực lượng đem hai người đồng thời đẩy lui mấy bước.

Long Tố Quang thần sắc từ từ ngưng trọng, xem ra cô gái trước mắt, cũng không yếu như hắn tưởng tượng. Không thể nương tay, hắn ra tuyệt chiêu. Hắn nở nụ cười lạnh, lộ ra một nửa hàm răng hơi bạc: "Là ta xem thường ngươi."

"Không sao, lão nhân gia ngài mắt kém, có thể tha thứ." Vân Khê nhẹ đáp, lần nữa khiến hắn cứng miệng.

"Ngươi trừ miệng mồm lợi hại, còn biết cái gì?" Long Tố Quang thẹn quá hóa giận.

"Ngươi không phải muốn thấy công phu chân chính của ta sao? Tốt, ta thành toàn ngươi!" Vân Khê hơi thở chợt biến hóa, cả người cùng kiếm khí trở nên bén nhọn, nàng lãnh ngạo nở tia cười lạnh, sau đó không khí ở phía sau dao động, ánh sáng trắng hiện ra.

Long Tố Quang căng lớn hai mắt, nhìn chằm chằm sương trắng phía sau nàng, cảnh giác, cảm thấy hơi thở nguy hiểm đang tới gần.

"Đến! Ta cho ngươi xem uy lực thật sự!" Vân Khê đột nhiên phi thân, hai tay giơ lên, cúi người đi xuống, đoàn sương trắng theo sát bay qua đỉnh đầu nàng, xông về Long Tố Quang.

Lúc này, những lôi đài khác cũng đang tỷ võ, song phần lớn ánh mắt của người tại chỗ, vẫn bị Vân Khê bên này hấp dẫn. Mọi người chợt thấy, một con Cửu Vĩ Hồ đột nhiên phá tan sương trắng, hướng Long Tố Quang mãnh liệt bổ nhào xuống. Đuôi dài co duỗi tạo nên hình lưới, đánh úp về phía tay chân và đỉnh đầu Long Tố Quang. Long Tố quang sắc mặt đại biến, vội vàng thối lui, trong lúc bối rối triệu hồi ra huyễn thú của mình. Không đợi huyễn thú của hắn xuất hiện, Cửu Vĩ Hồ đột nhiên hướng mặt hắn phun một ngụm bạch khí, Long Tố Quang đầu óc vốn còn thanh tĩnh, chỉ một thoáng trở nên

mơ mơ hồ hồ, cuối cùng ngất đi, không cách nào tiếp tục tỷ võ.

Trận tỷ võ này, Vân Khê dễ dàng chiến thắng. Hiện trường chỉ một thoáng lâm vào một loại không khí kỳ diệu....."Nó" đến tột cùng là quái vật gì mà chỉ cần hướng về phía đối thủ thổi một ngụm bạch khí, đối thủ sẽ không chiến mà bại? Điều này cũng không khỏi quá ly kỳ đi?

Vân Khê thật vất vả mới từ trong khiếp sợ hồi thần, nàng cũng là lần đầu mới biết được huyễn thú Cửu Vĩ Hồ của mình lại có năng lực đặc thù này. Đều nói chồn hôi có thể xông chết người, ai ngờ hơi thở Cửu Vĩ Hồ cũng có thể đem người hôn mê. Quá.. khủng bố rồi! Vân Khê trong lòng đắc ý cười một tiếng, xem ra nàng lại thêm một vũ khí bí mật rồi, chẳng qua là vũ khí bí mật này tối đa cũng chỉ có thể sử dụng một lần đối với một đối thủ; nếu không bí mật bại lộ, đối thủ chỉ cần nín hơi có thể tránh thoát chiêu này.

Quay đầu tìm kiếm Long Thiên Tuyệt. Đối thủ của hắn cùng hắn thực lực trên cơ bản ngang nhau, chính là cao thủ Huyền Hoàng tam phẩm hạ cấp. Nếu đặt thực lực Huyền Hoàng tam phẩm hạ cấp vào giữa tất cả tuyển thủ dự thi, thực lực của bọn họ coi như là cao, chỉ lại gặp nhau ngay trận đầu, nhất định một người phải dừng bước. Như vậy, đến tột cùng ai sẽ thắng đây? Đáp án dĩ nhiên là rõ ràng. Long Thiên Tuyệt kiếm khí mênh mông, ra tay đều là sát chiêu, chiếm thế thượng phong. Đối thủ của hắn cơ hồ bị hắn đè ép. Hai người cũng không có triệu hồi ra huyễn thú, bởi vì song phương đều không cho đối thủ thời gian và cơ hội, tất cả đều là kiếm chiêu và bản lĩnh chân chính. Bởi vì hôm qua lúc Long Thiên Tuyệt đại náo Long gia, đối thủ đã biết được Long Thiên Tuyệt có thuần khiết huyết mạch, có thể triệu hồi ra Kim Hỏa Long, uy lực không thể tưởng tượng, cho nên sách lược của hắn chính là muốn áp chế Long Thiên Tuyệt triệu hồi ra Hỏa Long, để Long gia huyết mạch không cách nào phát huy. Hắn cho là như vậy, có thể nắm chắc phần thắng, nhưng hắn lầm rồi.

Tuyệt chiêu của Long Thiên Tuyệt không chỉ có Phi Long Tại Thiên đơn giản như vậy, nếu đối phương muốn đấu kiếm khí, vậy hắn phụng bồi. Từ chiêu thứ nhất, hắn một đường hung hăng chèn ép, không để cho đối phương có nửa cơ hội thở dốc, cuối cùng hắn một kiếm quyết thắng, cường thế thắng được!

Những lôi đài khác, cũng lục tục quyết ra người thắng.

Nhị gia thấy vợ chồng Long Thiên Tuyệt thành công vào vòng trong, hai mắt không khỏi hơi co lại, xẹt qua vẻ ngoan lệ. Chờ coi, trò hay còn đang phía sau!

Gia chủ hư nhãn, nhìn mấy vị cao thủ thắng được, vẻ mặt bình tĩnh, tựa hồ hết thảy đều ở trong lòng bàn tay.

Tả hộ pháp cười lạnh, đột nhiên mở miệng: “Làm sao lần này tỷ võ sẽ có nữ nhân xuất hiện? Hơn nữa còn là khác họ? Chẳng lẽ Long gia ngoại tông tính toán để cho nữ nhân đến quản sự, khiến Long gia sửa họ?”

Gia chủ giải thích: “Hộ pháp đừng hiểu lầm! Nàng này tên là Vân Khê, chính là cô nương được vòng tay Bích Thủy Thiên Tâm tuyển định. Tổ huấn của Long gia, ai có thể đeo lên vòng tay Bích Thủy Thiên Tâm thì có tư cách ngồi lên vị trí chủ mẫu Long gia. Chỉ có cô gái do vòng tay Bích Thủy Thiên Tâm tuyển định mới có khả năng vì Long gia sinh hạ con nối dòng huyết mạch thuần chính nhất. Vì Long gia huyết mạch, cho nên lão phu đã nhận nàng, cho phép nàng tham gia gia tộc tỷ võ. Dĩ nhiên, về phần gia chủ kế nhiệm, nàng tự nhiên là không tham gia. Vị trí gia chủ Long gia làm sao có thể để cho nữ nhân khác họ tới ngồi?”

“Ừ, cũng không sai!” Tả hộ pháp lúc này mới hơi mãn ý.

Hữu hộ pháp không nói gì, thủy chung vẫn duy trì thần thái cười híp mắt, ai cũng không rõ trong lòng hắn rốt cuộc đang suy nghĩ gì, bất quá cũng phát hiện hắn rất chú ý đến Long Thiên Tuyệt.

Long Hựu Đình vừa nghe ngóng mấy người nói chuyện, vừa chú ý tình hình tỷ võ của Long Thiên Tuyệt và Vân Khê, thấy hai vợ chồng đều thuận lợi thắng, lúc này mới hơi thở phào nhẹ nhõm. Nói thật ra, lần này gia tộc tỷ võ, tất cả tinh anh đều xuất động, sức cạnh tranh rõ ràng tăng lên rất nhiều. Lấy thực lực của hắn, ngay cả tư chất dự thi cũng không đủ, có thể thấy lần này tỷ võ khó khăn vô cùng. Nhưng mà hắn tuyệt đối tin tưởng vợ chồng Long Thiên Tuyệt, ít nhất cho đến nay, hắn chưa thấy hai người thua, hôm nay tỷ võ, hắn tin tưởng cũng sẽ như thế.

“Không nghĩ tới thê tử của Thiên Tuyệt chẳng những tinh thông dược lý và thuật luyện đan, võ nghệ cũng cao như thế, thật là hiếm có.” Tứ gia ngồi ở xe lăn, không nhịn được than thở. Bình thường ông sẽ không ra cửa tham gia náo nhiệt, song hôm nay thì khác, khi ông biết được hai chân của mình một lần nữa có hi vọng khôi phục, tinh thần cùng diện mạo cũng biến chuyển. Cả người sảng khoái, trên mặt thường nở nụ cười, so với ngày thường trẻ tuổi hơn mười tuổi. Gia chủ thấy hắn như thế, trong lòng cũng thật vui mừng.

Long Hựu Đình quay đầu, nhìn về phía Tứ ca, cười nói: “Dĩ nhiên! Vân sư muội là người kế tục chức viện trưởng của học viện Vạn Hoàng do Hàn viện trưởng tự mình chọn lựa, thực lực và tài hoa tự nhiên là không giống bình thường.”

“Lại còn có chuyện này? Không tệ, không tệ!” Tứ gia vuốt cằm nói.

Long Thiên Tầm đứng phía sau phụ thân, vui mừng nói: “Đại tẩu thật là lợi hại! Nếu như con cũng có thể ưu tú giống như đại tẩu, vậy cũng tốt”

Long Hựu Đình ôn hòa nhìn nàng một cái, nói: “Thiên Tầm chúng ta cũng không kém, chỉ cần cháu cố gắng nhiều hơn, sau này cũng sẽ rất ưu tú.”

Long Thiên tầm cười ngọt ngào, rất là vui mừng.

Gia chủ nghe được ba người nói chuyện, không khỏi kinh ngạc: “Nàng lại là người kế tục được Hàn viện trưởng tự mình tuyển định sao? Hàn viện trưởng quyết định như thế, cũng không khỏi quá qua loa đi? Dù sao nàng cũng là nữ tử.”

Long Hựu Đình sắc mặt trầm xuống, không vui nói: “Nữ tử thì sao? Nữ tử chẳng nhẽ không thể tỷ võ thắng? Hàn viện trưởng chỉ dùng người mình biết, mới thật sự là trí giả!”

Gia chủ nhất thời im lặng, khẽ thở dài, thu hồi tầm mắt.

Lúc này, vòng thứ hai tỷ võ bắt đầu.

Rút thăm xong sau, này một vòng, Long Thiên Tuyệt và Vân Khê như cũ không gặp Nhị gia, bất quá đối thủ cũng không yếu, là một cuộc ác chiến. Long Thiên Tuyệt đối thủ là Ngũ gia, Vân Khê thì tương đối bị khó, gặp Nhị trưởng lão.

Long Thiên Tuyệt sau khi biết được đối thủ Vân Khê, ở bên tai nàng dặn dò rất nhiều, đem đặc điểm thực lực và công phu Nhị trưởng lão nhất nhất chỉ rõ.

Vòng thứ hai tỷ võ, rốt cục bắt đầu.

Vân Khê nhìn đối thủ, trong lòng âm thầm suy nghĩ, y theo Long Thiên Tuyệt phân tích, Nhị trưởng lão công phu chủ yếu là thuộc về

khí phách mạnh mẽ, quyền phong mạnh mẽ có lực, thuở nhỏ luyện tập Kim Cương Trảo, năng lực đả kích thập phần cường đại. Nếu không có thần binh lợi khí ra sức đánh hắn, hắn sẽ không dễ dàng bị thương. Đối thủ như vậy, thật đúng là khó giải quyết.

“Nha đầu, lão phu khuyên ngươi sớm nhận thua, nếu không đến lúc bị lão phu đánh cho khó coi, sợ là không kịp nữa.” Nhị trưởng lão ánh mắt bén nhọn, cười lạnh.

“Những lời này, ta trả lại cho ngươi! Chẳng qua, ta thua là thua, không có gì tổn thất, mà Nhị trưởng lão ngài lại khác. Ngài đức cao trọng vọng, ở Long gia thân phận địa vị hiển hách, nếu thua rất khó coi, ngày sau ở trong lòng mọi người sợ là không còn uy tín.” Vân Khê nói.

“Bớt sàm ngôn đi! Nếu không muốn chủ động nhận thua, vậy thì đón lão phu một chiêu!”

Trong khoảnh khắc, khí tức trên thân Nhị trưởng lão đột biến, xuất hiện khí thế mãnh liệt, một Cự Long màu xanh xuất hiện ở phía sau hắn. Cự Long quanh co thân mình, long uy cuồn cuộn.

“Nhìn! Nhị trưởng lão vừa mở màn liền triệu hồi ra huyễn thú, hắn không khỏi quá nóng lòng sao?”

“Đoán chừng là thấy được huyễn thú Cửu Vĩ Hồ, cho nên muốn cùng nàng tranh giành cao thấp.”

“Nghe nói huyễn thú Cửu Vĩ Hồ chỉ có ở hậu duệ Vân tộc mới có thể xuất hiện, mà thê tử Tuyệt thiếu gia cũng là họ Vân, chẳng lẽ nàng là người Vân gia?”

“Có lẽ. Thế lực Vân tộc ở Long Tường đại lục khổng lồ, nhân tài xuất

hiện lớp lớp, so với Long gia chúng ta, còn muốn cao hơn một bậc.”

“Mau nhìn! Vân cô nương cũng triệu hồi ra Cửu Vĩ Hồ huyễn thú rồi, xem ra có trò hay để nhìn.....”

Mọi người rối rít nghển cổ, quan sát trận kinh tâm động phách này. So với những lôi đài khác, tựa hồ lôi đài này càng có nhiều điều mong đợi. Trên lôi đài, người đối người, huyễn thú đối huyễn thú, khí thế chẳng phân biệt được trên dưới.

“Đến đây đi, để cho lão phu xem một chút, đến tột cùng là Cửu Vĩ Hồ lợi hại, hay là Thần Long lợi hại!” Nhị trưởng lão quát một tiếng lớn, huyền khí mạnh mẽ cuồng quét khắp mọi nơi, Cự Long tùy ý gầm thét, giương nanh múa vuốt, hướng về phía Vân Khê đáp xuống.

“Tiểu Cửu, đi đi! Khiến nó kiến thức uy lực Cửu Vĩ Hồ!” lực lượng trên người Vân Khê hoàn toàn buông thả, không tiếp tục giữ lại, mắt nhìn Cửu Vĩ Hồ nghênh hướng Cự long, trường kiếm trong tay nàng cũng đi theo nhanh như tia chớp. Phi Tinh kiếm pháp và Kinh Hồng kiếm pháp kết hợp hoàn mỹ, toàn bộ tập trung. Trên lôi đài ầm ầm nổ tung, hơi thở từ hai người làm trung tâm như núi như biển tùy ý phun trào, mỗi một đạo hơi thở đủ có thể khiến một cao thủ truyền kỳ chi cảnh trở xuống run rẩy. Hai người này thực lực thật sự quá cường hãn, toàn trường khiếp sợ. Bàn về thực lực, Vân Khê xa xa không kịp Nhị trưởng lão, song nàng có Cửu Vĩ Hồ huyễn thú, có Phi Tinh kiếm pháp và Kinh Hồng kiếm pháp, những thứ này đền bù khuyết điểm, cho nên một kích kia hạ xuống đủ để cùng Nhị trưởng lão chính diện chống lại.

Đám người Bách Lí Song ở dưới quan sát, không khỏi thay Vân Khê toát mồ hôi lạnh. Đối thủ của nàng quá cường đại, đấu thực lực quá kinh người rồi, đến tột cùng ai có thể thắng được, người nào sắp bị loại đây?

“A! ——”

“Hây! ——”

Hai người gầm gừ vang dội thiên địa, lần này giao thủ, nhất thời gió nổi mây phun, nhật nguyệt vô quang. Trong quá trình chính diện giao phong, hai người thực lực đều không ngừng tăng tiến, cho đến đồng thời đạt tới cao nhất, hai người mới xuất ra.

Vân Khê rơi xuống đất, liền lùi lại mấy bước, thở dốc. Nhị trưởng lão cũng không có quá dễ dàng, lui về phía sau một bước liền lập tức đứng vững vàng, da thịt trên khuôn mặt già nua nhúc nhích. Bốn mắt nhìn nhau, trong không khí phát ra thanh âm bạo liệt, chiến hỏa đang tiếp tục thiêu đốt.

“Cửu Vĩ Hồ của người cũng chỉ có thế.” Nhị trưởng lão cười lạnh nói.

“So với sâu ăn lá của ngươi thì hơn một chút.” Vân Khê ở lời lẽ cho tới bây giờ không chịu thua.

Nhị trưởng lão mặt lạnh lần nữa run lên, gọi Thần Long huyễn thú là côn trùng, coi như ngươi to gan! Chẳng qua là hắn rất kinh ngạc, đối phương Huyền giai rõ ràng so với hắn thấp hơn rất nhiều, nhưng vì sao một khi thi triển kiếm chiêu, thực lực nhanh chóng tăng lên gấp mấy lần? Đây rốt cuộc là loại kiếm pháp gì, kỳ lạ như thế? Đang ở hai người giằng co, từ chỗ lôi đài, truyền đến một tiếng phá không kêu thảm thiết, đem lực chú ý của mọi người dời qua.

“Không! Ngươi mau buông! Cứu mạng——”

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy Ngũ gia bị Long Thiên Tuyệt một tay giơ

lên cao ở hướng trên đỉnh đầu, hắn vừa kêu thảm thiết, vừa không ngừng co quắp, cả người lay động, giống như bị động kinh.

“Chuyện gì xảy ra?” Tả hộ pháp hí mắt, nhìn ra trong đó có cái gì không đúng.

Gia chủ lấy lại bình tĩnh, cẩn thận ngó nhìn, một chốc cũng không phát hiện được.

Long Thiên Tuyệt để một tay điểm nhẹ ở yếu huyệt Ngũ gia, nghe thấy thanh âm kêu cứu, trên khuôn mặt tuấn mỹ vô trù đều là nụ cười tà mị. Hắn tận tình hưởng thụ đại lượng huyền khí không ngừng rót vào cơ thể, công phu người Long gia tu luyện trên cơ bản không có gì thay đổi, cho nên đối với hắn mà nói là đại bổ, được ích lợi không nhỏ. Đợi đến hắn thu nạp được kha khá, tay của hắn hướng phía trước, đem Ngũ gia ném khỏi lôi đài. Hắn không lấy tính mạng Ngũ gia nhưng giờ phút này Ngũ gia không có huyền khí, không khác một tên phế nhân. Ngũ gia hẳn là may mắn khi năm đó không trực tiếp tham dự đuổi giết huynh đệ hai người và vu hãm mẫu thân hắn, nhưng Ngũ gia từ trước đến giờ cũng cùng Nhị gia cấu kết với nhau làm việc xấu, cho nên hút khô huyền khí trên người hắn, một chút cũng không oan. Ngũ gia rơi xuống, cả người co quắp mấy cái, sau đó bởi vì quá mức suy yếu, ngất đi.

Gia chủ chân mày nhẹ chau lại dưới, hướng hạ nhân ngoắt ngoắt tay, Mệnh bọn họ đem Ngũ gia đưa trở về chữa trị.

“Chờ một chút!” Tả hộ pháp đột nhiên đứng dậy, tự mình đi tới trước Ngũ gia, hắn khom người, bắt lấy cổ tay, dò xét dò mạch tượng. Hắn thất kinh, khó trách mới vừa cảm thấy nơi đó có chút ít có cái gì không đúng, thì ra là như vậy. Hắn ngẩng đầu lên, quát: “Ngươi hút khô huyền khí của hắn? Ngươi tu luyện ma công?”

“Ma công?” hai chữ này nhanh chóng khuếch tán trong đám người xem, mọi người nghị luận rối rít.

“Ma công gì? Ngươi chớ ngậm máu phun người! Ta chỉ là phá đi công lực của hắn thôi.” Long Thiên Tuyệt bình tĩnh, không nhanh không chậm nói.

“Phá đi công lực của hắn? Không thể nào! Huyền giai ngươi và hắn tương đương nhau, làm sao có thể phá đi công lực của hắn? Chỉ có Huyền giai cấp bậc cao hơn đối phương rất nhiều mới có thể phá đi công lực đối phương, ngươi không thể nào làm được?” Tả hộ pháp không tin nói.

Long Thiên Tuyệt nhẹ nhàng cười, vân đạm phong khinh: “Người khác không cách nào làm được, không có nghĩa là ta không thể làm. Hộ pháp đại nhân, cõi đời này ít người biết không đáng sợ, đáng sợ nhất chính là..... Không biết!”

Hắn sớm dự liệu được một khi thi triển thuật Hấp Thụ, vô cùng có khả năng đưa tới hiểu lầm, cho nên đã sớm nghĩ đối sách. Trừ phi đối phương dò xét thực lực của hắn có tăng trưởng hay không, nếu không dù ai cũng không cách nào lên án hắn thu nạp công lực đối phương, điều kiện tiên quyết là hắn tuyệt đối không cho phép có người dò xét thực lực hắn.

“Ngươi ——” Tả hộ pháp tức giận, bén nhọn khí ngay lập tức ngưng tụ, vọng động muốn giết Long Thiên Tuyệt.

Long Thiên Tuyệt không để ý tới hắn, mỉm cười nói: “Hộ pháp đại nhân, hôm nay ngươi cũng muốn tham gia tỷ võ sao? Chỉ tiếc ngươi đã bỏ lỡ vòng thứ nhất, không có cơ hội.” Long Thiên Tuyệt đoán chừng hắn sẽ không vào lúc này động thủ, phá hư tỷ võ, mang tiếng nhiễu loạn gia tộc tỷ võ, cho nên mới dám khiêu khích hắn. Cho dù

đối phương thật muốn động thủ, hắn cũng không sợ!

“Trận này tỷ võ, Long Thiên Tuyệt thắng!” Đã có trọng tài tuyên bố kết quả tỷ võ, tả hộ pháp híp mắt lạnh, phất tay áo một lần nữa trở lại chỗ ngồi nhập tọa, cũng là đem thù này nhớ kỹ.

Long Thiên Tuyệt nhợt nhạt cười, không hề để ý tới nữa, quay đầu đi chú ý tình hình chiến đấu bên Vân Khê.

Vân Khê và Nhị trưởng lão liên tục đối chiến mấy hiệp, thực lực không phân biệt được trên dưới, tình hình chiến đấu có thể nói là lên đến đỉnh cuồng bạo.

“Hổ Vương, Huyền Dực, Hoàng Kim cự long, tất cả ra đi! Chúng ta cùng cuồng hoan!” Vân Khê ngẩng đầu, hướng lên trời kêu, đem tất cả sủng thú nàng có, tất nhiên trừ Cửu vĩ hồ ly, gọi đi ra.

Chỉ một thoáng, cả bầu trời lôi đài, vừa rồng cuốn vừa hổ gầm đem mọi người tại chỗ rung động. Quá hung mãnh! Thoáng cái triệu hồi ba sủng thú, một Hổ Vương, hai Thần Long, trong đó một tượng trưng cho hậu duệ Long Tộc Vương tộc Hoàng Kim cự long..... Trời, có cần kinh người như vậy hay không?

—

(1) Ở đây Vân Khê chơi chữ để mắng đối thủ.Tố Quang 素光 (đọc là Sù guāng) nghĩa là ánh sáng trong trẻo, rực rỡ, đọc gần giống với 輸光 (đọc làShū guāng) nghĩa là thua sạch, mất hết không còn gì (光 đọc là guāng, quang – vừa có nghĩa là ánh sáng vừa có nghĩa là hết nhẵn, hết sạch.).

(2) Phía Tây là nơi ở của Phật (như trong Tây Du kí là đi Tây thiên thỉnh kinh đó), ý chỉ miền cực lạc, nơi ở của người đã khuất. “Đi về

phía tây" hay "chân đạp hướng tây" hay "uống gió tây bắc" ý chỉ người chết.

(3) Tâm tính bộp chộp, nóng nảy.

Quyển 5 - Chương 29: Thần thú Ngân Xà xuất thế

Sức mạnh của Vân Khê và huyễn thú Cửu Vĩ Hồ cùng Nhị trưởng lão và huyễn thú Thanh Long vốn đang ngang nhau, hiện tại vô duyên vô cớ tăng thêm ba sủng thú, lập tức làm rối loạn thế cân băng. Nhị trưởng lão thiếu chút nữa hộc máu. Đây cũng quá ăn gian rồi, gọi nhiều sủng thú như vậy trợ thủ, còn gì là công bình tỷ võ?

“Chờ chút!” Nhị trưởng lão đang muốn nói lên kháng nghị, đáng tiếc hắn không có cơ hội, Vân Khê cùng sủng thú không cho hắn bất kỳ thời gian và cơ hội.

Trên bầu trời, hai Thần Long, một Hổ Vương, một Cửu Vĩ Hồ, thêm Vân Khê cùng tung lưới hướng đỉnh đầu Nhị trưởng lão.

Rầm rầm rầm rầm rầm rầm..... Quyền đánh vào mặt, chân đá trúng mệnh căn, răng nanh gặm cắn lỗ tai, hổ trảo kéo tóc, long trảo giẫm ngực... Toàn diện công kích, cái gì cần có đều có, chồng chất, không có gì bọn họ làm không được, chỉ có ngươi không nghĩ tới!

Quần ẩu! Triệt triệt để để quần ẩu! Cuộc đời thật quá thoải mái! Chính là một từ thôi, sảng khoái!

Mọi người quan sát tỷ võ ngây như phỗng, đây là tỷ võ sao? Nhị trưởng lão cũng quá bi thảm đi. Bị sủng thú quần ẩu, đấm đá liên tục..... Quá bi thảm!

Đoàn người Côn Luân lão giả cười ngả nghiêng, rất là thống khoái, xem những cao thủ Long gia buồn cười cũng không dám cười, thần

sắc khốn quẫn. Phải biết rằng Nhị trưởng lão là đại nhân vật đứng thứ hai trong hội trưởng lão, hiện nay rơi vào kết quả bi thảm như thế, phải cảm thán nhân sinh thật quá ảo diệu, khó lường.

“Dừng tay!” Đại trưởng lão ở trên đài nhìn không được, lên tiếng hô ngừng.

Vân Khê căn bản là không để ý tới hắn, tiếp tục kích động bọn Hổ Vương đánh Nhị trưởng lão, cho đến Đại trưởng lão hô ba lần “Dừng tay”, mắt thấy sẽ đứng dậy can thiệp, nàng mới ngừng lại, ra vẻ nghi ngờ nói: “Không phải nói đối phương không nhận thua, tỷ võ sẽ chưa kết thúc sao? Hiện tại Đại trưởng lão hô ngừng, vậy có phải Đại trưởng lão thay Nhị trưởng lão tự động nhận thua?”

Muốn đối phương nhận thua cũng phải cho người ta cơ hội mở miệng nói chuyện a! Nhìn Nhị trưởng lão hiện tại, mặt đầu heo, miệng đầy máu, hàm răng cũng không biết rớt bao nhiêu cái, làm sao có thể có lực nhận thua?

“Thua cái gì..... Ngươi dùng nhiều sủng thú như vậy..!” Nhị trưởng lão hàm hồ nói, hàm răng lộ gió, té trên đất nhìn Vân Khê, hận đến nghiến răng, hàm răng không đủ dùng đã sắp hỏng mất.

“Ai nha, thật ngại quá! Ta không cố ý!” Vân Khê biểu hiện vô tội, khoát tay nói, “Tỷ võ cũng không có quy định nói không thể gọi sủng thú, ta chỉ thấy nếu có thể gọi huyễn thú, vậy tại sao không thể gọi sủng thú? Cũng là giống nhau.... Chẳng qua nếu như Nhị trưởng lão cảm thấy như vậy không công bằng, vậy chúng ta đánh một lần nữa.”

Xem đi, nàng rất rộng lượng.

“Ngươi.....” Hắn thê thảm thét, trong miệng cuồng phun máu tươi, kia cũng là bị nàng chọc tức. Hắn như vậy làm sao có thể còn có tinh

lực và thể lực, cùng nàng một lần nữa tỷ thí? Cố tình chọc tức hắn sao!

“Nhị trưởng lão, ngài bảo trọng.” Vân Khê hướng Long gia cao thủ phía dưới vẫy vẫy tay, “Nhanh đem Nhị trưởng lão đỡ xuống, máu của người sắp phun hết rồi.”

Người ở dưới đài choáng váng, đây còn không phải là bị ngươi chọc giận sao? Nhị trưởng lão vuốt miệng, thở hổn hển, hắn nhìn Vân Khê thêm một lần, nghe nàng nói thêm một câu, chỉ sợ sẽ thật sự hộc máu mà chết. Cuối cùng nhờ thành viên hội trưởng lão đỡ, Nhị trưởng lão đi xuống lôi đài, nghỉ ngơi chữa thương.

Vân Khê thắng!

Tả hộ pháp hí mắt đánh giá Vân Khê, trong lòng rất không vui, cho nên trút lửa giận xuống gia chủ: “Lần này gia tộc tỷ võ, chính là để so sánh cá nhân thiên phú và võ nghệ của từng cá nhân, nàng ta gọi ra nhiều sủng thú như vậy, thắng không hay, trận này hẳn là phán Nhị trưởng lão thắng!”

“Khụ, hộ pháp đại nhân, không thể nói như vậy. Sủng thú và huyễn thú giống nhau, đều thuộc về thực lực cá nhân, nếu không có thiên phú và thực lực nhất định, nàng sao có thể thuần phục nhiều sủng thú, mặc cho nàng sai khiến như vậy?” Gia chủ ho nhẹ, trong lòng đã choáng với số lượng sủng thú của Vân Khê, muốn vì Vân Khê biện hộ.

“Ngươi nói như vậy, rõ ràng muốn bao che nàng! Nếu là như vậy, vậy cần gì tiếp tục? Nàng căn bản không cần động thủ, trực tiếp làm cho sủng thú tỷ võ không phải sao?” tả hộ pháp nói.

“Vậy theo ý hộ pháp đại nhân.....” Gia chủ nhăn mày.

“Hoặc là phán Nhị trưởng lão thắng, hoặc là quy định bắt đầu từ bây giờ, bất luận kẻ nào cũng không cho phép vận dụng sủng thú.” Tả hộ pháp nói.

“Khụ khụ, nếu như một con cũng không thể vận dụng, không khỏi quá hà khắc. Không bằng như vậy, bắt đầu từ bây giờ, mỗi người nhiều nhất chỉ có thể gọi về một sủng thú, được không?” Gia chủ mặc dù bất mãn tả hộ pháp lộng quyền, nhưng lại không thể không thỏa hiệp, ai bảo đối phương đến từ Tiêu Dao các, hơn nữa bối phận hắn cao hơn rất nhiều trưởng bối ở đây?

Tả hộ pháp suy tư, nhớ tới Nhị gia từng nói hắn có một sủng thú vô cùng lợi hại, có thể trong tỷ võ thắng chỗ mấu chốt, nên nếu cấm toàn bộ sủng thú, đối với Nhị gia ngược lại bất lợi, bất quá Hoàng Kim cự long của Vân nha đầu cũng không thể khinh thường, không biết sủng thú của Nhị gia có thể hay không địch nổi. Cũng được, lưu một con thì lưu một con, cho dù không thắng được nha đầu này, Nhị gia cũng có thể bằng vào lực lượng sủng thú chiến thắng những người khác, cuối cùng tiến vào ba vị trí đầu. Nghĩ đến chỗ này, hắn rốt cục gật đầu đáp ứng.

“Khụ khụ, vì bảo đảm tỷ võ công bình, bắt đầu từ bây giờ, mỗi người nhiều nhất chỉ có thể gọi ra một sủng thú, nếu không nghe, hủy bỏ tư cách tỷ võ.” Gia chủ sau khi nhìn quanh một vòng, cuối cùng đem tầm mắt rơi vào Vân Khê, tuyên bố.

Vân Khê nhún vai không sao cả, dù sao nàng có đòn sát thủ Cửu vĩ hồ ly, cũng không tin không giết chết đối thủ. Hơn nữa, nàng còn có thần khí hộ thân, nàng không sợ.

Sau khi vòng tỷ võ thứ hai chấm dứt, hiện trường chỉ còn lại có bốn cao thủ tiến hành trận cuối, bọn họ theo thứ tự là Long Thiên Tuyệt,

Vân Khê, Nhị gia, còn có một cao thủ đứng đầu chi thứ, thực lực cũng không yếu.

“Tốt, hiện tại tiến hành rút thăm..” Gia chủ vừa mới bắt đầu tuyên bố, Long Thiên Tuyệt tựu cất bước tiến lên, cắt đứt hắn.

“Không cần rút thăm, ta muốn khiêu chiến hắn!” Long Thiên Tuyệt chỉ Nhị gia.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Nhị gia, nên tới, hai người này rốt cục muốn ở trên đại hội tỷ võ đánh nhau.

Nhị gia cười lạnh đáp ứng: “Tốt! Lão phu hãy cùng ngươi tranh tài!”

Gia chủ nhăn mày, vốn định ngăn cản, nhưng cuối cùng vẫn bỏ qua, thở dài gật đầu, coi như là đáp ứng.

Vòng bán kết không giống lúc trước đồng thời tiến hành, mà hai trận tách ra, lần lượt tiến hành. Trước yêu cầu của Long Thiên Tuyệt, trận đầu tỷ võ do hắn và Nhị gia bắt đầu. Trên lôi đài, Long Thiên Tuyệt và Nhị gia, một nổi lên sát cơ, mài kiếm mười mấy năm chỉ vì hôm nay đánh một trận; một tính trước kỹ càng, tựa hồ là ẩn giấu vũ khí bí mật, lòng tin tràn đầy. Nhị gia chính là một người luôn tính toán kỹ càng, cho dù là đến giờ khắc này, hắn vẫn không quên bày ra bộ nhân nghĩa: “Hiền chất, cháu có thể ở gia tộc tỷ võ đi tới giờ, đúng là không dễ. Nếu cha cháu biết cháu có tiền đồ như thế, tin tưởng người nhất định sẽ rất vui mừng.”

“Nhị thúc, chuyện cho tới bây giờ, cần gì giả mù sa mưa giả bộ làm người tốt? Năm đó mẹ ta và Viên thúc thúc là ở trong phòng trao đổi y lý, kết quả ngươi dẫn một đám cao thủ đi vào, nói hai người họ thành là thông dâm chưa đủ, còn ở trước mặt cha ta và gia chủ khích bác ly gián, khiến mẹ ta phải uống thuốc độc tự vận tại chỗ. Ngươi

quả nhiên ác độc!”

“Hiền chất, mẹ cháu và họ Viên kia đúng là có chuyện lạ, lúc ấy tất cả mọi người tận mắt nhìn thấy, không phải là ta nói oan. Cháu lúc ấy tuổi còn nhỏ, như thế nào lại hiểu tình hình?” Nhị gia thở dài, lời nói thấm thía, “Nhị thúc biết, cháu là bởi vì năm đó bị gia chủ trục xuất, cho nên vẫn ghi hận trong lòng, ở bên ngoài chịu không ít khổ. Nhưng cháu cũng không thể trách gia chủ, bởi vì lúc ấy tất cả mọi người thấy được sự thật, hoài nghi huyết mạch huynh đệ hai cháu...”

“Câm miệng!” Long Thiên Tuyệt quát lạnh, nghe được hắn nói tới chuyện mẫu thân, trong lòng hắn lửa giận bốc lên vùn vụt, “Nhị thúc, dã tâm của ngươi mọi người đều biết, không cần che che lấp lấp. Ngươi cho rằng ngươi năm đó lấy chuyện mẫu thân của ta làm đề, phá hủy chúng ta một nhà, có thể thuận lý thành chương đi lên vị trí gia chủ sao? Hừ, ngươi mơ tưởng! Chỉ cần ta còn sống một ngày, ngươi mơ tưởng đạt thành mong muốn! Ta cho ngươi biết, ngươi ngày đó phái người đuổi giết huynh đệ chúng ta, muốn đẩy chúng ta vào chỗ chết, hôm nay ta khiến cho ngươi chết không có chỗ chôn!”

Long Thiên Tuyệt nói xong, kiếm trong tay phóng ra, cả người khí thế trong nháy mắt bay lên tới đỉnh. Hắn mắt vàng sáng lên, Kim Cự Long phun lửa, quanh quẩn phía sau hắn. Giờ này khắc này, Long Thiên Tuyệt hơi thở đột nhiên trầm, trở nên vô cùng lãnh tĩnh, phảng phất mới vừa ngập trời tức giận cũng chỉ là giả bộ.

Nhị gia hừ nhẹ một tiếng, cũng triệu hồi ra Hắc Cự Long. Hai Cự Long đột nhiên chống lại, chiến ý không cách nào ức chế bị đốt lên.

“Hiền chất, nếu là công bình tỷ võ, cháu chớ trách Nhị thúc lấy lớn hiếp nhỏ, không chịu nhường nhịn.” Hắn bỗng nhiên gầm một tiếng, hướng trên trời gọi, “Xà Vương, hiện thân!”

Đang lúc mọi người kinh ngạc, một Ngân xà khổng lồ từ trên không trung phi tới đài tỷ võ. Thân hình của nó thô to, miệng chừng chén lớn, lân phiến màu bạc dưới ánh mặt trời chiết xạ nhấp nháy, song làm người khác chú ý là tia chớp ấn ký màu vàng trên trán khiến cho hơi thở tà ác bị thánh khiết màu vàng che giấu đi.

“Đây là..... Ngân Xà Thần thú! Không nghĩ là ở trong tay của hắn.....” Vẫn trầm mặc không nói hữu hộ pháp đột nhiên mở miệng, hắn híp mắt, thần sắc từ từ ngưng trọng.

Quyển 5 - Chương 30: Ba thần thú

“Nhìn đi! Nhị gia có thần thú! Khó trách người bộ dạng tự tin mười phần, thì ra là giấu vũ khí bí mật.”

“Thế này thì Tuyệt thiếu gia nguy rồi, khẳng định đánh không lại Nhị gia.”

“Cũng chưa chắc! Tuyệt thiếu gia thi triển tuyệt học chí tôn của Long gia Long huyết bảo điển – Phi Long Tại Thiên, không chừng có thể địch nổi Nhị gia và thần thú…”

“Không thể nào! Phi Long Tại Thiên mặc dù lợi hại, nhưng cũng dựa theo thực lực của người thi triển, Tuyệt thiếu gia quá trẻ tuổi, mặc dù có thể thi triển Phi Long Tại Thiên nhưng cũng không cách nào phát huy ra toàn bộ uy lực…”

Mọi người nghị luận rối rít.

Nhị gia lộ ra vẻ đắc ý: “Hiền chất, ngươi chớ nên trách Nhị thúc, tỷ võ chính là công bằng, thực lực có bao nhiêu thì biểu diễn bấy nhiêu, cho nên.....” Hắn cúi đầu nở nụ cười, ám quang xẹt qua tròng mắt.

Long Thiên Tuyệt bình tĩnh nhìn hắn: “Nhị thúc nói không sai, tỷ võ chính là công bằng, thực lực có bao nhiêu thì biểu diễn bấy nhiêu. Ta nếu ẩn tàng đây chẳng phải là khinh thị Nhị thúc, đối với Nhị thúc không đủ tôn trọng sao?”

Hắn khẽ cười, tròng mắt đột nhiên lạnh, hướng về phía bầu trời gào

to: “Kỳ Lân thần thú, hiện thân! Để cho mọi người biết một chút thực lực chân chính!”

“Rống ——” ánh sáng xanh chợt xuất hiện trên bầu trời, theo sát một con Kỳ Lân một sừng uy phong lẫm lẫm nhảy vào mắt mọi người. Toàn trường khiếp sợ!

“Trời ơi, lại xuất hiện một thần thú!” Trong đám người có người kinh la, ngay sau đó các loại tiếng nghị luận mở ra, người người tinh thần phấn chấn, có thể trong một ngày, cùng một địa điểm, đồng thời thấy hai con thần thú xuất hiện, đó là chuyện trăm năm khó gặp.

Kỳ Lân thần thú nặng nề rơi xuống đài tỷ võ, lôi đài chấn động theo, nó nâng lên màu xanh lân phiến trên người, hai mắt trừng Ngân Xà Thần thú, lộ hung quang.

Ngân Xà Thần thú thân thể đột nhiên run lên, không tự chủ rụt đầu trở về.

Nhị gia nhìn thấy một màn này, hốt hoảng, đầu hạ xuống, trong đầu bị chấn động ong ong, sắc mặt tái nhợt. “Kỳ Lân..... Kỳ Lân thần thú? Điều này sao có thể? Ngươi lại có Kỳ Lân thần thú?”

Trên đài, gia chủ cùng hai vị hộ pháp cũng rối rít đứng lên, bất khả tư nghị nhìn một màn này.

Có một đôi mắt vàng tượng trưng cho huyết mạch Long gia thuần chính nhất, có thể thi triển ra Long Huyết bảo điển tuyệt học chí tôn, còn có Kỳ Lân thần thú. Hắn thật được ông trời chiếu cố và ưu ái, quá may mắn.

Hai vị hộ pháp từ khi Long Thiên Tuyệt bắt đầu thi triển ra thực lực chân chính, liên tiếp khiếp sợ và kinh ngạc, cho đến hiện tại, bọn họ

đã ngồi không yên. Song tâm tư hai người lại khác nhau. Tả hộ pháp suy nghĩ chính là, nếu là tiếp tục để cho người như vậy ở lại Long gia trưởng thành, thế không thể đỡ, đối với hắn mà nói là uy hiếp thật lớn. Mà hữu hộ pháp suy nghĩ chính là, nhân tài như vậy mới là Long gia nên bồi dưỡng, Long gia có hậu bối xuất sắc như vậy, tiền đồ chắc chắn càng thêm huy hoàng.

Gia chủ trừ khiếp sợ, còn có những suy nghĩ khác, hai người trên đài tỷ võ, một người là cháu ruột, một người là con ruột. Ai ông cũng không hi vọng bị thương, hơn nữa Long Thiên Tuyệt giờ phút này trong lòng tràn đầy cừu hận, tuyệt đối sẽ không chịu để yên. Từ khi ông đáp ứng để cho hai người cùng tỷ võ, ông đã hiểu…

Mấy người còn lại, bao gồm Long Hựu Đình, Tứ gia, còn có đám người Đại trưởng lão, hoặc là vui sướng, hoặc là thần sắc ngưng trọng, mọi người biểu hiện trên mặt không đồng nhất.

“Cõi đời này không có gì việc không có khả năng! Nhị thúc, ngươi nhận mệnh đi! Hôm nay chính là ngày chết của ngươi!” Long Thiên Tuyệt nói xong, trực tiếp động thủ, một đạo phong mang, thẳng ép cổ họng đối phương.

Kim Hỏa Long cũng đằng đằng sát khí lập tức công kích Hắc Cự Long. Kỳ Lân thần thú cũng không có bất kỳ chần chờ, cùng chủ nhân tương thông, sát ý ngất trời, mãnh liệt đánh về phía Ngân Xà Thần thú. Chỉ một thoáng, trên đài tỷ võ mây mờ tối trời. Dưới đài, khán giả rối rít mở to hai mắt quan sát, không muốn bỏ qua màn đặc sắc. Đại chiến như thế phải lưu vào sử sách Long gia, bởi vì đó chính là tỷ thí giữa hai đại cao thủ, là tỷ thí giữa hai thần thú, là tỷ thí giữa cao thủ Long gia chánh thống huyết mạch cùng bình thường huyết mạch! Đến tột cùng ai có thể thắng được? Vạn chúng mong đợi!

Vân Khê hai mắt nhìn chằm chằm tình hình chiến đấu trên lôi đài, đồng thời nàng cũng chú ý động tĩnh người trên đài, phòng bị có người đột nhiên xuất thủ đánh lén Thiên Tuyệt. Thấy Long Thiên Tuyệt chiếm thượng phong, khiến Nhị gia không thể đánh trả, trong nội tâm tràn đầy vui mừng. Chỉ cần hôm nay Thiên Tuyệt báo thù, gánh nặng đeo trên lưng hắn nhiều năm cũng là có thể buông xuống, đây là chuyện tốt. Nàng hi vọng thấy Thiên Tuyệt có thể trở về như trước, vô luận gặp phải bất cứ chuyện gì cũng có thể thản nhiên, không bị bất cứ chuyện gì hoặc bất luận kẻ nào ảnh hưởng, ưu nhã lạnh nhạt.

Lúc này, từ trên lôi đài, truyện tới một tiếng kêu thảm thiết. Cánh tay phải Nhị gia bị Long Thiên Tuyệt không thương tình chặt xuống, trường kiếm rơi xuống đất, cánh tay Nhị gia đã từng cầm kiếm coi như là hoàn toàn phế đi. Hắn bi liệt kêu thảm, sau một khắc, cổ họng của hắn bị đối phương gắt gao bóp, ngay cả phát ra tiếng kêu thảm thiết cũng trở nên vô cùng khó khăn.

Toàn trường chấn động. Ai cũng không ngờ rằng, chiến cuộc sẽ mau rơi xuống như thế. Thật ác độc! Lại chặt xuống một cái cánh tay Nhị gia.

“Cánh tay này, là ngươi hoàn lại cho Thường bá gia.”

Đám người Thường bá xen lẫn trong trong đám người, nghe được lời của hắn, từ trong đám người đứng dậy, lã chã rơi lệ.

Long Thiên Tuyệt đuôi mắt quét đến, ánh mắt ảm nhiên: “Năm đó ta cùng Thiên Thần bị khu trục ra Long gia, dọc theo đường đi bị ngươi phái cao thủ đuổi giết, cửu tử nhất sinh. Nếu không phải Thường bá liều chết cứu giúp, một đường hộ tống ta thoát đi, ta cùng Thiên Thần sợ đã sớm chết. Bọn họ đều là ân nhân của ta, Long Thiên Tuyệt ta muôn lần chết cũng khó báo ân đức.” Hắn ngữ điệu vừa chuyển, đột

nhiên tàn khốc nói: “Nhưng là, ngươi lại phái người sát hại người nhà bọn họ, đốt trụi gia nghiệp, để cho người nhà bọn họ phơi thây mười mấy năm, cũng không có người thay bọn họ nhặt xác, ngươi thật ngoan độc!”

“Ngươi nói nhảm! Ngươi đây là vu tội! Ta..... Ta căn bản cũng không có phái người đuổi giết các ngươi, nói chi đến sát hại người nhà của bọn họ?” Nhị gia gân cổ, vừa giãy dụa, vừa nói. Hắn hai mắt chuyển động, cố gắng tìm kiếm Ngân Xà Thần thú tương trợ, song hắn lại phát hiện, giờ phút này Ngân Xà Thần thú đã bị Kỳ Lân thần thú chế trụ, dậm ở dưới chân, không có chút nào phản kháng, hắn hoàn toàn tuyệt vọng. Thì ra là thần thú cũng là có phân chia thực lực cấp bậc, thực lực Ngân Xà Thần thú có lẽ so sánh với những khác thần thú mạnh, nhưng gặp gỡ Kỳ Lân thần thú, nó liền thua kém. Không tới mấy hiệp, đã bị Kỳ Lân thần thú đè sít sao, thê thảm không nỡ nhìn.

“Chuyện cho tới bây giờ, ngươi còn muốn nói xạo?” Long Thiên Tuyệt hừ lạnh, tăng thêm lực đạo trên tay, “Bất quá những thứ này cũng đã không trọng yếu, đối phó người như ngươi, căn bản là không cần nói rõ lí lẽ. Ngươi nghĩ kêu oan, vậy giữ lại khí lực đi theo Diêm vương gia kêu, ta đã không có bất kỳ hứng thú nghe ngươi ở chỗ này nói!”

Nhị gia cảm giác được lực đạo trên cổ tăng thêm lần nữa, hắn tự biết tánh mạng sắp mất, vội vàng hướng trên đài hô lớn: “Cứu mạng! Cha, cứu ta! Hộ pháp, cứu ta!”

Trên đài, tả hộ pháp đột nhiên hét to: “Dừng tay! Nếu thắng bại đã phân, ngươi còn không mau mau buông tay thả hắn?”

“Nếu ta không thả thì sao?” Long Thiên Tuyệt cười lạnh, không đếm xỉa đến hắn.

“Vậy thì đừng trách ta không khách khí!” tả hộ pháp sắc mặt nghiêm túc, tung người nhảy lên, một chưởng đẩy ra, hướng lưng Long Thiên Tuyệt.

Một chiêu này tới đột nhiên, nếu Long Thiên Tuyệt muốn né tất buông Nhị gia, nếu như không, hắn nhất định phải chết. Tình thế hết sức căng thẳng, mọi người nín hơi, nhìn một màn này, rất nhiều người cơ hồ cũng còn không kịp phản ứng, có phần nhỏ người kịp phản ứng, nhưng căn bản không kịp làm ra bất kỳ hành động. Khi chưởng lực tả hộ pháp sắp đánh trúng lưng Long Thiên Tuyệt, chuyện tình kỳ dị đột nhiên xảy ra, một đạo thân ảnh màu trắng chợt xuất hiện phía sau Long Thiên Tuyệt, theo sát thánh khiết quang mang ầm ầm nổ tung, đem cả người tả hộ pháp nặng nề bắn trở ra. Lực lượng bá đạo, không thể ngăn cản chấn động dưới chân mỗi người! Toàn trường bị dư âm cỗ lực lượng này xâm nhập, ngã trái ngã phải, những cao thủ Huyền tôn trở xuống cũng bị cổ lực lượng này làm cho hôn mê bất tỉnh, những cao thủ Huyền tôn trở lên khá hơn chút ít, không đến nổi mất thể diện như vậy. Trên đài, gia chủ cùng hữu hộ pháp cũng bị cổ lực lượng cường đại này tập kích, lộ ra thần sắc khiếp sợ. Lực lượng này, chẳng lẽ là… Hai người nhìn nhau, khẳng định suy đoán trong lòng.

“Chẳng lẽ là thần khí xuất thế?” Một câu của hữu hộ pháp đem mọi người tại chỗ kinh ngã.

Đầu tiên là thần thú, hiện tại lại tới thần khí, vợ chồng bọn họ chẳng lẽ là muốn nghịch thiên?

Lúc này, một thanh âm khí phách lạnh lùng, ở bầu trời lôi đài vang lên: “Ngươi đáng chết! Dám đánh lén nam nhân ta? Ta tiễn ngươi về Tây thiên!”

Thân ảnh màu trắng đuổi theo tả hộ pháp, trường kiếm ở trong tay

nàng không ngừng vung chém, y phục trên người tả hộ pháp rơi đầy đất mà bản thân của hắn cũng bị Vân Khê dồn đến góc tường, không đường lui. Tả hộ pháp bị lực lượng thần khí đả thương, giờ phút này thần trí hỗn độn, lảo đảo muốn ngã. Nếu hắn phát hiện xiêm y trên người giờ phút này bị Vân Khê chém tả tơi, uy nghi và tôn nghiêm dưới mắt của mọi người đã sớm không còn sót lại chút gì, không cần Vân Khê động thủ giết hắn, chính hắn muốn chết.

“Dừng tay!”

“Dừng tay!”

Trên đài, hai thanh âm đồng thời vang lên, gia chủ cùng hữu hộ pháp nhất tề phi thân, đi tới bên cạnh Vân Khê.

“Ngươi không thể giết hắn! Hắn là tả hộ pháp Tiêu Dao các, nếu hắn chết, ngươi đắc tội với cả Tiêu Dao các, ngươi sẽ phải chịu Tiêu Dao các trừng phạt!” Gia chủ khuyên nhủ.

Hữu hộ pháp mặc dù trong ngày thường cùng tả hộ pháp bất hòa, nhưng dù sao cũng là hộ pháp Tiêu Dao các, không thể thấy chết mà không cứu, cũng đi theo lên tiếng nói: “Vân cô nương, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, chớ để bởi vì nhất thời khoái ý ân cừu, mà đắc tội cả Tiêu Dao các, vợ chồng các ngươi không thể chống lại thực lực Tiêu Dao các. Cho dù các ngươi vận dụng thần khí và thần thú, cũng không cách nào cùng cả Tiêu Dao các chống lại.”

“Hừ! Một tiểu nhân đánh lén sau lưng cũng xứng làm hộ pháp Tiêu Dao các, cũng xứng đại biểu cả Tiêu Dao các? Ta nhổ vào! Người giống như hắn, nên sớm một chút trừ đi, tránh cho một con sâu làm rầu nồi canh, khiến cho Tiêu Dao các tự hạ thấp thân phận.” Vân Khê hừ lạnh, kiếm trong tay nàng đối diện cổ họng tả hộ pháp, không buổng lỏng một chút nào. Nếu hắn có gan đánh lén Thiên Tuyệt, nên

chuẩn bị tốt nhận lấy cái chết, nàng không thể dễ dàng tha thứ cho kẻ động đến người của nàng, nhất là người nàng yêu.

“Vân cô nương! Tại hạ là là hảo ý khuyên bảo, nhưng nếu cô nương gian ngoan, dám cùng Tiêu Dao các đối nghịch đừng trách tại hạ không khách khí!” Hữu hộ pháp sắc mặt trầm xuống, hơi thở quanh thân nhất thời sôi trào sát ý.

“Ngươi cho rằng ta sợ ngươi sao? Ta Vân Khê không sợ!” Vân Khê lãnh đạm nói, âm thầm cùng thần khí câu thông, một khi đối phương xuất thủ, nàng liền vận dụng lực lượng thần khí, nàng bây giờ có thể vô hạn lần sử dụng thần khí cho nên không sợ hắn.

“Hai vị, tất cả mọi người bình tĩnh một chút! Từ từ thương lượng!” Gia chủ hai bên nhìn, nhức đầu không dứt. Bên kia tánh mạng con thứ hai còn đang nằm trong tay cháu ruột, bên này cháu dâu lại cùng hai vị hộ pháp giương kiếm, ông hai bên đều không thể chiếu cố, nhất thời cảm thấy vô lực. Chẳng lẽ mình già thật, càng ngày càng vô năng, nên mới phải làm cho cả gia tộc bọn con cháu trở nên lãnh mạc cùng cừu thị? Có lẽ, hắn nên thoái vị.

“Không thương lượng gì sất! Vân Khê ta muốn giết thì giết, ai cũng không cách nào ngăn trở!” Vân Khê kiên quyết nói, không động tâm.

Gia chủ thở dài: “Tốt! Nếu như ngươi cố ý như thế, vậy thì đừng trách lão phu, lão phu hôm nay nói gì cũng muốn ngăn cản ngươi, không thể để cho ngươi giết hại người Tiêu Dao các.”

Khí tức trên thân gia chủ bất chợt biến hóa, hẳn là muốn dùng hai đối với một, cùng hữu hộ pháp đối phó Vân Khê.

Long Thiên Tuyệt đã nhận ra, mi tâm căng thẳng, mở miệng: “Ngươi quả nhiên là thị phi chẳng phân biệt được, ngươi làm ta quá thất

vọng! Ta hiện tại trước hết giết nhi tử ngươi, để người đầu bạc tiễn người đầu xanh!”

Long Thiên Tuyệt cố ý dời đi lực chú ý gia chủ, hi vọng có thể giảm bớt áp lực cho Vân Khê, tay nắm chắc, cũng là không có chân chính dùng sức, bởi vì lúc này, Nhị gia còn hữu dụng, ít nhất có thể tạm thời chế trụ gia chủ.

“Dừng tay!” Gia chủ thấy thế, lập tức thay đổi phương hướng, phi thân hướng lôi đài.

Long Hựu Đình giờ phút này đứng dậy, cất giọng nói: “Cha, ngài đừng bảo vệ nhị ca nữa! Hắn những năm gần đây, sau lưng làm bao nhiêu chuyện ác, chẳng lẽ ngài một chút cũng không phát hiện?”

Lời của hắn khiến gia chủ dừng cước, đứng vị trí cách năm bước Long Thiên Tuyệt, lâm vào trầm tư.

“Nhà đại ca và đại tẩu, tại sao lại phát sinh thảm biến? Tam ca vì sao phải rời xa Long gia. Tứ ca, những năm gần đây mang theo người nhà sống trong viện, không ra sân nửa bước. Còn ta, vì sao phải rời đi Long gia, mấy năm qua cũng không nguyện trở về..... Chẳng lẽ những thứ này, ngài cũng không biết nguyên nhân sao?” Long Hựu Đình tiếp tục nói.

“Không sai! Nhị ca là nhi tử ngài thương yêu, ngài tín nhiệm, không nhẫn tâm để cho hắn chết, nhưng ngài có nghĩ tới ta cùng đại ca, Tam ca, Tứ ca hay không, chúng ta cũng là con của ngài. Ngài muốn giữ một, mất đi bốn, hay là trừ đi tai họa của Long gia?”

“Cửu đệ, đệ oan uổng nhị ca rồi, nhị ca cũng không làm bất kỳ chuyện gì có lỗi với đệ… Cha, cách làm người của hài nhi, ngài là rõ ràng nhất, hài nhi làm sao có thể làm ra những chuyện này? Hài nhi

từ trước đến giờ cũng là lấy tình huynh đệ làm trọng, không tin, ngài có thể hỏi những người khác.” Nhị gia giãy chết, liều mạng khí lực cuối cùng, vì mình thoái thác tội lỗi.

“Ngươi câm miệng!” Long Hựu Đình lạnh giọng quát lên, “Đến bây giờ rồi, ngươi còn đang vì mình thoái thác, giả tạo? Tốt! Ngươi muốn hỏi những người khác phải không? Ta đây hiện tại thay ngươi hỏi một chút mọi người Long gia, ngươi đến cùng đáng chết hay không?”

Hắn đưa mắt, hoàn quét một vòng, cất giọng nói: “Tất cả mọi người nghe được chứ? Trong các ngươi, nếu có người cảm thấy hắn không đáng chết, xin mời đứng ra, nói rõ lý do các ngươi cho là không nên giết hắn! Nếu như lý do của các ngươi có thể thuyết phục ta, thuyết phục Thiên Tuyệt, như vậy Nhị gia cũng không cần chết, nếu không, hắn hôm nay hẳn phải chết không thể nghi ngờ!”

Hiện trường chỉ một thoáng yên tĩnh không tiếng động. Phần lớn mọi người nhìn nhau, nhìn phản ứng của nhau, trong số những người này, có những người bình thường bị tay chân của Nhị gia chèn ép, song cũng có những người nhận được ơn huệ. Nhưng người nhận ân huệ thường thường cũng là những thứ tiểu nhân nịnh nọt, mắt thấy Nhị gia đại thế đã mất, bọn họ nào dám đứng ra, muốn chết cùng sao? Kết quả là, thời gian đi qua, không một người dám đứng ra. Nhị gia trợn mắt, nhìn phản ứng của mọi người, hắn hoàn toàn tuyệt vọng. Những người này có không ít người trong ngày thường nhận ân huệ của hắn, song đến thời khắc mấu chốt, mọi người cũng không dám đứng ra. Hắn vừa tức vừa giận, nhận đả kích sâu sắc, chẳng lẽ hắn làm người thật thất bại? Cực khổ nhiều năm như vậy, lại thành tình trạng như vậy?

“Các ngươi hết thảy đáng chết!” Nhị gia tuyệt vọng gầm thét.

Tâm tình gia chủ giờ phút này là phức tạp nhất, lời của Long Hựu

Đình thật đau nhói tim hắn. Hắn làm sao không rõ đạo lý này, đều là nhi tử, long bàn tay lưng bàn tay cũng là thịt a.

“Thiên Tuyệt, ngươi nghe gia gia, hôm nay trước thả hắn, về phần thị phi và ân oán, gia gia sẽ cho ngươi một câu trả lời thỏa đáng. Ngươi đã chém một tay hắn, cừu hận lớn hơn nữa cũng nên giải khai.”

“Chưa đủ! Hoàn toàn chưa đủ!” Long Thiên Tuyệt quát chói tai một tiếng,, “Cho dù ta lấy xuống mối thù của mình, như vậy Thường bá bọn họ? Người nhà của bọn họ sao mà yên tĩnh được? Ta cho ngươi biết, ta căn bản không tin tưởng ngươi có thể cho ta cái công đạo gì, hôm nay ta không thể không giết hắn! Bất luận kẻ nào đừng nghĩ ngăn trở ta!”

“Càn rỡ! Ngươi chính là như vậy cùng gia gia nói chuyện sao?” Gia chủ uy tín lần nữa bị khiêu khích, ông không khỏi nổi giận.

“Cha! Ngài đừng cả giận mất khôn! Ngài đến tột cùng là muốn mất đi một đứa con trai, hay là muốn mất đi một cháu trai huyết mạch thuần khiết, thiên phú kinh người? Hay là là muốn mất đi một nhi tử khác?” Long Hựu Đình nảy sinh ác độc nói, đừng xem hắn trong ngày thường ôn văn nho nhã, không để bụng chuyện gì, một khi tức giận, cũng là vô cùng kinh người. Hắn nói như thế, chính là muốn cùng gia chủ đoạn tuyệt quan hệ phụ tử, nói cách khác, gia chủ nếu muốn đả thương Long Thiên Tuyệt, như vậy ông mất đi sẽ không chỉ là một nhi tử, mà còn hoàn toàn mất đi đứa con trai này.

Gia chủ cả người chấn động, ngực phập phồng, hắn vạn không ngờ rằng, con của mình sẽ như thế uy hiếp hắn.

Lúc này, Tứ gia vẫn không có lên tiếng cũng ngồi không yên, dưới sự giúp đở của nữ nhi, ngồi lên xe lăn đi tới, cất cao giọng: “Cha, Cửu đệ nói cũng chính là lời hài nhi muốn nói. Nếu ngài muốn bảo vệ nhị

ca, đối phó Thiên Tuyệt, từ nay về sau, ta cũng không nhận ngài làm cha!”

“Các ngươi.....” Gia chủ dưới chân lảo đảo, cấp hỏa công tâm, thiếu chút nữa ngã nhào trên đất, ông vỗ ngực, hô hấp không yên. Hai đứa con trai uy hiếp, ông làm người thật thất bại a, lại sẽ có hôm nay? Đại trưởng lão thân hình vừa động, đi tới gia chủ bên người, đỡ ông.

“Cha, cứu ta! Không thể để cho ta bị giết!” Nhị gia mắt thấy phụ thân bị hai đệ đệ uy hiếp, sắp dao động, hắn vội vàng la cứu.

Gia chủ thật khó khăn, không cách nào quyết định.

Đại trưởng lão cũng là lên tiếng: “Tỷ võ là tỷ võ, làm sao có thể mượn tỷ võ, vận dụng hình phạt riêng? Cho dù Nhị gia thật sự có sai, cũng nên trải qua gia pháp và hội trưởng lão nhất trí thẩm tra và phán quyết, mới có thể định tội. Tuyệt thiếu gia, hi vọng ngươi thả Nhị gia, đưa giao cho hội trưởng lão tới thẩm tra.”

“Hội trưởng lão? Hội trưởng lão nếu là thật sự công bình liêm chính, huynh đệ ta nào có bị trục xuất, bị người đuổi giết, khắp nơi phiêu bạt? Đừng nói ta không tin hội trưởng lão, cho dù ta tin tưởng, hôm nay cũng sẽ không giao cho các ngươi! Ta nhất định phải chính tay giết người này!” Long Thiên Tuyệt nói.

“Chậm đã! Không thể!” Đại trưởng lão tiến lên một bước, sẽ phải xuất thủ ngăn cản Long Thiên Tuyệt.

Lúc này, từ phía trên bên truyền đến một thanh âm non nớt, để cho Đại trưởng lão động tác tạm thời dừng lại: “Bại hoại, không cho thương tổn cha ta!”

Chân trời, một Thần Long đột nhiên xuất hiện, trên Dực Long có hai

bóng người một lớn một nhỏ, mà mới vừa lên tiếng chính là tiểu hài tử.

“Không cho thương tổn phụ thân và mẫu thân ta! Các ngươi là người xấu!”

Vân Tiểu Mặc ánh mắt sắc bén, cách rất xa, trong đám người nhìn thấy cha và mẹ, thấy Đại trưởng lão ra tay đối phó cha, liền không nhịn được bật thốt lên.

“Tiểu Mặc!” Vân Khê thấy rõ hình dạng của bé, trong lòng vui sướng. Thật tốt quá, Tiểu Mặc không có chuyện gì, hơn nữa còn ở cùng Thiên Thần, như vậy nàng an tâm, cũng không còn điều gì cố kỵ.

Long Thiên Tuyệt thấy con của mình và đệ đệ đồng loạt xuất hiện, trong lòng cũng rất mừng rỡ, hướng hai người bọn họ nhìn chăm chú.

Trong đám người, đám người Bạch Sở Mục, Bách Lí Song hướng Tiểu Mặc quơ tay, hô lớn: “Tiểu Mặc, chúng ta ở chỗ này!”

Bọn họ mừng rỡ, những người Long gia khác lại lần nữa bị chấn kinh, bởi vì bọn họ đã nhìn rõ ràng, là một con thần thú khác. Ông trời, trong vòng một ngày, liên tục xuất hiện ba thần thú! Muốn chết, muốn chết a! Hiện nay ở Long Tường đại lục chẳng lẽ thần thú chạy đầy đường?

Quyển 5 - Chương 31: Bộ ba mắt vàng!

“Tiểu Mặc? Chẳng lẽ đó chính là…” Gia chủ chợt hồi thần, nghiêng đâu nhìn tiểu bất điểm trên lưng thần thú Dực Long, mơ hồ nhìn thấu bộ dáng mấy phần giống Long Thiên Tuyệt khi còn bé, tâm tình của ông kích động khác thường, đây chính là tằng tôn(1) của mình a!

“Tiểu Mặc! Bé không có chuyện gì là tốt, không ngờ Thiên Thần tìm được bé.” Long Hựu Đình kìm lòng không đậu tự nhủ.

Tứ gia nghe được lời của hắn, ngạc nhiên nói: “Chẳng lẽ đó là Thiên Thần và con của Thiên Tuyệt?”

“Đúng vậy! Con trai Thiên Tuyệt tên là Long Mặc, tất cả mọi người đều gọi bé là Tiểu Mặc, là một đứa trẻ cực kỳ thông minh, khả ái.” Long Hựu Đình nói tới đây, tự đáy lòng vui thích cùng tự hào, nếu người Long gia thấy thiên phú của Tiểu Mặc, nhất định sẽ bị dọa sợ!.

Long Thiên Tầm rướn cổ lên, nhìn thấy hai người một lớn một nhỏ, vui mừng kêu lên: “Thiên Thần ca ca! Muội là Thiên Tầm, muội ở chỗ này!”

Long Thiên Thần quay đầu, nhìn theo phương hướng của nàng, khuôn mặt tuấn lãng từ từ nở nụ cười: “Thiên Tầm, Tứ thúc, Cửu thúc!” Hắn tự mình phán đoán, nhận ra Tứ gia ngồi ở xe lăn, ấn tượng tương đối khắc sâu trong trí nhớ thời thơ ấu chỉ sợ cũng chỉ có tiểu Thiên Tầm thường hay theo chân hai huynh đệ bọn họ chơi đùa.

Cả hội trường tỷ võ mới vừa còn không khí khẩn trương, bởi vì hai người đến mà bỗng nhiên xôn xao, bàn tán.

“Thì ra là đứa bé kia chính là con trai của Tuyệt thiếu gia, quả nhiên rất giống với Tuyệt thiếu gia…” Những cao thủ lớn tuổi cảm thán nói, bọn hắn vẫn còn nhớ hình dáng của Long Thiên Tuyệt khi còn bé.

Nhị gia vốn đang giãy dụa ở ranh giới sống chết, bây giờ lại nhìn thấy con trai của Long Thiên Tuyệt, hắn âm tàn nhìn đứa bé kia, hận không thể giết chết nó ngay lập tức. Phụ thân của nó có huyết mạch Long gia thuần chính nhất, mẫu thân của nó là cô nương được vòng tay Bích Thủy Thiên Tâm tuyển định, như vậy còn không đủ chứng minh thằng bé này cũng có huyết mạch Long gia thuần chính nhất sao? Lại thêm một mầm họa!

Nếu nó tồn tại ở Long gia, như vậy con cháu của hắn vĩnh viễn không ngóc đầu lên nổi.

Mắt của hắn đáy xẹt qua một tia sát ý, đã bị Long Thiên Tuyệt bắt quả tang. Long Thiên Tuyệt lạnh lùng nói: “Sao? Ngươi lại muốn giết con ta sao? Nhị thúc, ngươi thật sự là hết thuốc chữa rồi! Tốt, hôm nay ta sẽ tặng ngươi một cái chết thoải mái, để biết đến tột cùng ai mới là Long gia chính thống, ai mới là người tôn quý nhất Long gia!”

Hắn cười đến tàn nhẫn, quay đầu nói với Long Thiên Thần và Tiểu Mặc: “Thiên Thần, Tiểu Mặc, hai người đến trên đài, chúng ta cùng tiễn Nhị thúc một đoạn đường!”

Nhị gia thấy nụ cười tàn nhẫn của hắn, trong lòng mơ hồ sinh ra dự cảm xấu, hắn ta rốt cuộc muốn làm cái gì?

Long Thiên Thần và Tiểu Mặc nghe lời Long Thiên Tuyệt, đồng loạt nhảy xuống đài tỷ võ, Long Thiên Thần ôm Tiểu Mặc, đứng cạnh

Long Thiên Tuyệt, bên cạnh còn có gia chủ và Đại trưởng lão, không khí quái dị vô cùng.

“Thiên Thần, có biết Nhị thúc năm đó tại sao lại muốn diệt trừ chúng ta, coi chúng ta là cái đinh trong mắt không?” Long Thiên Tuyệt nói.

“Không biết.” Long Thiên Thần lắc đầu.

Long Thiên Tuyệt lại hỏi Tiểu Mặc nói: “Tiểu Mặc, con biết tại sao không? Biết hắn tại sao muốn đuổi giết phụ thân và Thần thúc thúc, làm hại phụ thân và Thần thúc thúc gần như mệnh tang cửu tuyền không?”

Tiểu Mặc lắc đầu, chu mỏ nói: “Hắn là đồ trứng thối! Những kẻ muốn hại phụ thân và Thần thúc thúc đều là đồ trứng thối! Trứng thối sẽ bị đánh đòn, đánh cho rụng răng, trọc đầu!”

Long Thiên Tuyệt khoái trá cười khẽ, không hổ là con trai cưng của hắn và Khê Nhi, cách mắng người cũng thật giống nhau, hắn rất muốn nói, chiêu này của con mẹ con đã dùng rồi đó.

“Để ta nói cho hai đứa biết. Đồ trứng thối này thống hận chúng ta, muốn giết chúng ta, là bởi vì trên người chúng ta chảy huyết mạch Long gia thuần chính nhất, là bởi vì chúng ta có một đôi mắt khác người – đôi mắt màu vàng, tượng trưng cho Long gia. Hắn ghen tỵ với chúng ta, sợ chúng ta đoạt danh tiếng, địa vị của con hắn, cháu hắn, sợ bọn chúng không có nơi đặt chân trên đất Long gia, vĩnh viễn đều phải cúi đầu trước chúng ta. Hắn không cam lòng, cho nên hắn muốn giết người!”

“Hắn thật xấu xa!” Tiểu Mặc oán giận nói.

“Hắn hư hỏng như vậy, chúng ta là có nên dạy dỗ hắn một chút

không?” Long Thiên Tuyệt tiếp tục hướng dẫn nhi tử.

Tiểu Mặc dùng sức gật đầu, tỏ vẻ đồng ý: “Phụ thân, chúng ta dạy dỗ hắn như thế nào được?”

Long Thiên Tuyệt đột nhiên đưa tay điểm huyệt Nhị gia, sau đó thả lỏng bàn tay đang bóp cổ y ra. Cách làm của hắn khiến cho mọi người phía dưới giật mình, bọn họ còn tưởng rằng hắn sẽ giết chết Nhị gia trước mặt con mình, không thể ngờ rằng hắn lại buông tha đối phương, chỉ nhẹ nhàng điểm huyệt mà thôi.

Hắn đến tột cùng muốn làm gì?

Lòng của mỗi người tràn đầy nghi vấn, bao gồm cả gia chủ, Đại trưởng lão và người trong cuộc là Nhị gia.

Trong những ánh mắt tò mò, Long Thiên Tuyệt đón lấy Tiểu Mặc trong tay Long Thiên Thần, khóe môi nhếch lên, cười đến tà mị. Hắn cúi đầu, nói với nhi tử: “Cách tra tấn kẻ địch tốt nhất chính là bắt được nhược điểm của hắn, sau đó tạo ra đả kích thật mạnh nhằm vào nhược điểm của hắn.? Đã biết chúng ta nên làm thế nào để đả kích hắn chưa?”

Hắn tiếp tục dẫn đường cho con trai, từ lúc Tiểu Mặc xuất hiện, trong đầu hắn bỗng xuất hiện một ý tưởng có thể trả thù Nhị gia thật thoải mái. Hắn không hy vọng giết người trước mặt con trai của mình, khiến cho con trai lưu lại ấn tượng quá đẫm máu. Thường thì cảnh giới tối cao của việc giết người đó chính là không đánh mà thắng.

Tiểu Mặc khẽ đảo mắt, dò xét Nhị gia một lượt, bỗng nhiên đôi mắt sáng ngời, nói: “Có rồi! Nếu hắn ghen tỵ với đôi mắt màu vàng của chúng ta, vậy thì ba người chúng ta sẽ lộ ra ánh mắt màu vàng cho hắn xem, cho hắn ghen tức mà chết!”

Long Thiên Tuyệt cười phá lên, con trai hắn quả nhiên thông minh a, nói một hiểu mười!

Long Thiên Thần đầu tiên sửng sốt, sau đó bừng tỉnh, khen Tiểu Mặc lợi hại: “Không sai! Cho hắn tức chết, cho hắn ghen tỵ chết!”

Ba người nhìn nhau, ăn ý nở nụ cười, nụ cười hơi giảo hoạt, hơi tà ác.

Những người vây xem xung quanh đủ loại vẻ mặt quái dị, không thể hiểu được ý nghĩ của bọn họ. Song khi chân chính thấy cha con, huynh đệ ba người đồng thời để lộ ra ba đôi mắt màu vàng, cả đám đều bị chấn động.

“Trời ơi! Ba người bọn hắn đều có con mắt màu vàng, đều là huyết mạch Long gia thuần chính nhất!”

“Có quá khoa trương không thế? Đã không có thì thôi, nếu có thì có hẳn ba đôi mắt màu vàng. Ta muốn ngất quá.”

“.....”

Ba đôi mắt vàng thật quá nổi bạt, khiến người xem như đui mù. Trong lịch sử lâu đời của Long gia cũng chưa từng có một màn kinh tâm động phách như thế..

Ba người có huyết mạch thuần khiết Long gia a!

Đối với Long gia, đây mới thật sự là tài phú!

Cái gì Nhị gia, trưởng lão, hộ pháp, hết thảy đều là chó má!

Gia còn nhiều mà, muốn sinh bao nhiêu liền sinh; trưởng lão còn nhiều, muốn phong thì phong luôn; hộ pháp cũng phải của hiếm, chỉ cần Các chủ nói một câu, muốn ngươi làm hộ pháp, ngươi chính là hộ pháp..... Chỉ có huyết mạch Long gia thuần chính nhất chỉ có thể ngộ mà không có thể cầu(2)!

Thử nghĩ xem, Long gia gần trăm năm nay cũng chưa từng xuất hiện một tử tôn có huyết mạch thuần khiết, mà bây giờ chẳng những xuất hiện, lại còn liên tiếp xuất hiện ba, không phải kỳ tích thì là gì!

Điều này đúng là một thùng nước lạnh dội vào nhóm người đảng Nhị gia còn đang ảo tưởng. Thế cục hiện giờ, bên nào chiếm thượng phong, bên nào rơi hạ phong đã quá rõ ràng rồi, sao bọn họ còn dám ôm mộng với đảng Nhị gia nữa chứ?

Đại gia nhất mạch liên tiếp xuất hiện ba con nói dòng có huyết mạch thuần chính nhất, ngày sau tiền đồ vô lượng a. Rất nhiều người Long gia bắt đầu dao động, thầm nghĩ, đi theo Long Thiên Tuyệt, nhân vật có huyết mạch thuần chính nhất, còn phải lo nghĩ đến tương lai sao?

Côn Luân lão giả, Bạch Sở Mục, Bách Lí Song, Độc Cô Mưu, còn có mấy người Thường bá đứng trong đám người Long gia thấy một màn như vậy, trong lòng tràn đầy tự hào, vì mình và bọn họ ở cùng một phe mà cảm thấy kiêu ngạo, vinh hạnh. Ba người kia thể hiện bản lĩnh, khiến cho đám người Long gia kinh hãi, nhưng lại khiến cho bọn họ hưng phấn hơn cả lúc bản thân mình đạt được thành công.

Đây mới thực sự là bằng hữu!

Trên đài chủ tịch, Long Hựu Đình cùng cha con Tứ gia nhìn nhau, thấy đôi bên đáy mắt kích động.

Trên đài tỷ võ, cách ba người Long Thiên Tuyệt không xa là gia chủ

và Đại trưởng lão. Tận mắt chứng kiến kỳ tích vĩ đại này, bọn họ nhất thời chấn động. Lúc trước đã biết hai huynh đệ Long Thiên Tuyệt đều có đôi mắt màu vàng, nhưng bọn họ trăm triệu không nghĩ tới, con trai Long Thiên Tuyệt cũng có một đôi mắt màu vàng, nói cách khác, hai đời đều xuất hiện huyết mạch thuần chính nhất, điều này không phải chứng minh Long gia có thể hưng thịnh ít nhất hai đời người sao?

Hai vị đầu lĩnh ngoại tông từ trước đến giờ luôn lấy lợi ích Long gia làm trọng giờ phút này cực kì phức tạp, ý niệm cứu Nhị gia trong đầu bọn họ từ từ biến mất. Có lẽ đúng như Long Hựu Đình nói, ông đến tột cùng là muốn giữ được một đứa con trai, hay là muốn giữ được hai đứa cháu, một đứa chắt, cùng hai đứa con trai khác nữa… Nặng nhẹ ra sao, nên chọn như thế nào, hiện tại đã vô cùng rõ ràng, huống chi còn có chuyện huyết mạch thuần chính nhất.

Chẳng qua là gia chủ cũng không nghĩ tới, giờ phút này dù hắn quyết định ra sao, thì kết cục cũng không hề thay đổi. Tâm hồn một người nếu đã tổn thương thì sẽ rất khó lành sẹo. Nếu ông muốn nhận được sự tha thứ của cháu trai, của chắt trai, chỉ sợ con đường phải đi sẽ rất dài. Nhưng giờ phút này, ông vẫn còn đang đắm chìm trong rung động đối với ba đôi mắt màu vàng kia, không còn ý thức được nữa.

Không chỉ con người bị dọa sợ, mà ba thần thú cũng lộ ra vẻ mặt khác nhau. Vui sướng, kích động là thần thú Kỳ Lân và thần thú Dực Long, chủ nhân mình uy phong như thế bọn chúng cũng rất tự hào. Ngạc nhiên và sợ hãi là thần thú Ngân Xà, thấy đối thủ của chủ nhân là một đám người biến thái như vậy, nó không run không được, nhưng mình đã cũng chủ nhân khế ước, cùng tiến cùng lùi với chủ nhân, nó tuyệt không thể làm trái, thần thú cũng có nguyên tắc của thần thú!

Trên đời này, chỉ sợ cũng chỉ có Cửu cô cô siêu cấp thần thú, mới có

thể hạnh họe, yêu cầu, hô to gọi nhỏ đối với chủ nhân mình khế ước mà thôi.

Vân Khê cũng không ngờ cha con bọn họ lại dùng trò trẻ con chơi đùa như vậy để kích thích Nhị gia, nhưng nhìn thấy sắc mặt Nhị ra nháy mắt trắng bệch, hình như chiêu này cũng rất hữu dụng. Nàng khẽ nhíu mày, cùng những người khác ngắm nhìn ba người bọn họ, đôi mắt màu vàng đúng là làm cho bọn họ càng thêm uy vũ, càng thêm mị lực.

Nàng lại không có chú ý tới, tả hộ pháp dưới kiếm của nàng đang nhúc nhích mấy cái, mơ hồ có dấu hiệu tỉnh lại.

Hữu hộ pháp cũng không chú ý tới tả hộ pháp đang thức tỉnh, tinh thần của hắn còn đang tập trung vào ba đôi mắt vàng của ba người Long Thiên Tuyệt, đáy lòng vô cùng khiếp sợ. Hắn rốt cuộc đã hiểu, tại sao lần đầu tiên Các chủ nhìn thấy Tiểu Mặc mà đã thích bé như vậy, hóa ra là có nguyên do cả. Có những người vừa gặp nhau đã thấy thân thiết, giống như thiên tài thương tiếc thiên tài, hoặc là cùng huyết mạch mà gần gũi với nhau.

Ba đôi mắt màu vàng nổi bật khiến bao người rung động nhưng lại mang đến cho Nhị gia cơn ác mộng, ác mộng khủng khiếp nhất trong cuộc đời hắn.

Quả nhiên đúng như hắn suy đoán, đứa bé này cũng có huyết mạch chính thống nhất!

Mặc dù trong lòng đã có suy đoán, nhưng khi tận mắt thấy, đáy lòng hắn vẫn ghen tỵ, vô cùng không cam lòng. Hắn chính thức tuyệt vọng!

Tại sao a? Đây là tại sao?

Chẳng lẽ bởi vì mẫu thân của hắn không phải là cô nương được vòng tay Bích Thủy Thiên Tâm tuyển định, cho nên nhất mạch của hắn nhất định phải cúi đầu, vĩnh viễn không thể chuyển mình sao?

Hắn không cam lòng a! Quá không cam lòng!

Hắn muốn thay đổi vận mệnh của mình, muốn làm cho đời đời con cháu cũng có thể trở thành Long gia chính thống, chân chính trở thành chúa tể chân chính của Long gia.

Hắn muốn con cháu của mình có địa vị vô cùng tôn quý, hắn lại càng muốn mình trở thành truyền kì của Long gia, dẫn dắt Long gia tranh bá trên Long Tường đại lục, khiến cho Long gia càng ngày càng rực rỡ, sáng tạo nên những trang sử mới cho Long gia.

Hắn làm như vậy, cũng là vì con cháu của hắn, vì Long gia, hắn làm sai chỗ nào?

Bóng ma tuyệt vọng bao phủ hắn, chỉ cần vừa nghĩ tới con cháu mình bắt đầu từ hôm nay sẽ vĩnh viễn sống dưới bóng của ba người này, tim của hắn liền thắt lại, máu của hắn như ngừng chảy.

Sắc mặt còn đang trắng bệch từ từ trở nên mờ nhạt, cuối cùng, máu của hắn đều đông lại, ngừng chảy, một người đang sống sờ sờ lại chịu kích động quá mức mà chết.

Khi đầu hắn gục xuống đất, trong đám người có mấy thanh âm hô lớn, lên tiếng, rõ ràng chính là thê thiếp và các con cháu của Nhị gia.

“Cha!”

“Nhị gia!”

Mấy người khóc lóc chạy về phía đài tỷ võ, gục trên người Nhị gia, không ngừng mà khóc nức nở. Nhị gia đã chết, bọn họ trở thành cô nhi quả mẫu, hoàn toàn mất đi chỗ dựa, nghĩ vậy, bọn họ khóc càng thương tâm.

Gia chủ nhìn già trẻ lớn bé này, nặng nề thở dài, xem ra có một số việc, ông muốn ngăn cản cũng không ngăn cản được. Việc gì nên phát sinh thì sẽ xảy ra. Vừa thở dài, cả người ông trong nháy mắt như già đi mấy tuổi, sống lưng vẫn thẳng giờ như còng xuống, đời này ông có chín người con trai, vốn có thể hưởng hạnh phúc tuổi già, ai ngờ…

Ông liên tục thở dài.

Đúng lúc đó, từ dưới đài tỷ võ vang lên một tiếng thét kinh thiên động địa, khiến tất cả mọi người kinh động.

Tả hộ pháp vốn bị lực lượng thần khí đả thương, thần trí hỗn độn đột nhiên thanh tỉnh, thừa dịp Vân Khê phân tâm, liền bóp cổ Vân Khê, tàn bạo nhìn chằm chằm nàng, nghiến răng nghiến lợi: “Tiện nhân, ngươi dám đả thương ta, nhục nhã ta. Ta giết ngươi!”

Tình huống bất ngờ phát sinh.

Vân Khê còn chưa kịp phản ứng, đã bị hắn bóp cổ, nàng sắp không thở nổi rồi, quên mất mình có thuật Na Di, có thể tùy thời thoát đi.

Tiếng kêu sợ hãi của nàng kinh động mọi người trên đâì tỷ võ. Ba đôi mắt màu vàng cũng đồng loạt nhìn về phía nàng và Tả hộ pháp, lực uy hiếp kia thật không giống bình thường.

Tả hộ pháp vốn đang tàn bạo trừng mắt nhìn Vân Khê, chợt cảm thấy

bất an, tâm thần không yên, hắn ngẩng đầu muốn tìm kiếm, ai ngờ vừa ngước mắt lên thì nhìn thấy ba đôi mắt vàng kia đang hung ác trừng hắn, khiến cả người hắn run lên, hoàn toàn kinh ngạc.

Vừa rồi thần trí hắn rối loạn, từ đầu đến cuối không biết chuyện gì đã xảy ra. Sau khi tỉnh lại, việc đầu tiên hắn nghĩ đến chính là dạy cho Vân Khê một bài học, không ngờ rằng nơi này đang xảy ra một chuyện siêu cấp rung động lòng người, hắn cũng hoàn toàn chấn kinh, tay bóp cổ Vân Khê cũng quên dùng sức.

“Sao…Chuyện gì xảy ra? Ở đâu lại có nhiều đôi mắt màu vàng thế này?” Tả hộ pháp cảm giác mình giống như là đang nằm mơ, chẳng lẽ hắn vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại?

“Buông nàng ra!”

“Buông mẫu thân ra!”

“Buông đại tẩu ra!”

Long Thiên Tuyệt, Long Thiên Thần cùng Tiểu Mặc ba người cùng quát lên, bởi vì phẫn nộ mà sắc vàng càng thêm chói mắt.

Tả hộ pháp cả kinh, không khỏi sinh ra cảm giác sợ hãi, cũng không phải bởi vì e ngại ba người này, mà là hắn bỗng nhiên cảm giác được phía sau mình có hơi thở nguy hiểm lại gần.

Nhìn lại ba người Long Thiên Tuyệt, cả ba sắc mặt đều có biến hóa, vui sướng chính là Long Thiên Thần cùng Tiểu Mặc, mà phức tạp, mâu thuẫn chính là Long Thiên Tuyệt. Sắc mặt ba người rất quái dị, giống như là nhìn thấy điều gì đó kỳ quái, mà điều kỳ quái ấy vô cùng có khả năng đang ở sau lưng hắn.

Nhận ra nguy hiểm, hắn đột nhiên quay đầu lại, đáng tiếc đã chậm một bước, một thanh trường kiếm theo động tác quay đầu của hắn, nhanh chóng xẹt qua cổ hắn, cắt đứt động mạch chủ trên cổ hắn.

“Ngươi..... Ngươi dám giết ta?” Tả hộ pháp nhìn Long Thiên Trạch chẳng biết xuất hiện sau hắn từ khi nào, hai mắt toàn tia máu.

“Ngươi dám uy hiếp con dâu của ta, ngươi nói xem ta có dám giết ngươi hay không?” Long Thiên Trạch lạnh nhạt mà đứng, đưa tay, bình tĩnh kéo Vân Khê lại, sau đó tung một cước tuyệt đẹp, đá bay tả hộ pháp.

Vân Khê bị một câu “con dâu của ta” làm cho đứng hình, người này rốt cuộc là ai? Cứu nàng, còn gọi nàng là con dâu? Chẳng lẽ ông là..... Vân Khê bưng kín miệng mình, bất khả tư nghị nhìn người trước mắt, chỉ thấy nam tử này dung mạo cực kỳ trẻ trung, ngũ quan đẹp đẽ, loáng thoáng có thể tìm ra bóng dáng của Thiên Tuyệt và Tiểu Mặc, cả người tràn đầy tiên khí và tư thái lạnh lùng, ưu nhã, rõ ràng giống hệt Thiên Tuyệt lúc mới gặp gỡ. Phải chăng đây là phụ thân của Thiên Tuyệt?

Nàng đã tưởng tượng vô số lần cảnh tượng mình gặp gỡ công công(3), duy nhất không nghĩ đến loại trường hợp như hiện tại. Lần đầu tiên gặp mặt, ông đã ra tay cứu nàng, mặc dù nàng tự có phương pháp thoát thân, nhưng một kiếm và một cước đầy uy lực kia thật sự quá đẹp!

Trong lòng tự nhiên có chút sùng bái! Song, rất nhanh, lý trí của nàng chiến thắng hết thảy.

Ông ta đã từng vứt bỏ Thiên Tuyệt, đã từng không tín nhiệm thê tử của mình, vứt bỏ thê tử của mình, người giống như vậy, cho dù cứu mình mấy trăm lần, đẹp đẽ mấy trăm lần cũng không thể thay đổi ấn

tượng ác liệt trong nội tâm nàng.

Là người Thiên Tuyệt không thích, thì nàng cũng không thích người đó.

Vân Khê bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, vung tay của Long Thiên Trạch ra, nhìn ông bằng ánh mắt ghét bỏ.

Long Thiên Trạch hơi sững sờ, thấy nàng tức giận rời đi, đi về phía Long Thiên Tuyệt, trong lòng ông chợt hiểu ra, không khỏi âm thầm cười khổ. Xem ra cả nhà bọn họ thật sự cùng chung mối thù a, đều coi ông thành đại ác nhân vứt bỏ vợ con.

“Khê Nhi, nàng không sao chứ?” Long Thiên Tuyệt thu hồi đôi mắt vàng, ánh mắt ôn nhu cẩn thận quan sát cổ Vân Khê. Thấy ngoài dấu tay rõ ràng không có những vết thương khác, hắn mới yên lòng.

“Mẫu thân! Tiểu Mặc rất sợ người xảy ra chuyện.” Tiểu Mặc liều lĩnh vào giữa mẫu thân và phụ thân, ôm chầm lấy chân mẫu thân, giọng nói nũng nịu, non nớt..

Vân Khê khom người, bế bé lên, để sát vào mặt của hắn, hôn một lúc.

“Con mới khiến mẫu thân lo lắng chết đi được. Sau này không cho phép chạy loạn nữa, biết chưa?” Tuy là lời trách mắng nghiêm nghị nhưng tràn đầy đau lòng, Tiểu Mặc cũng bởi vì lo lắng cho mình, mới có thể một mình đi ra ngoài tìm kiếm, có con trai ngoan như vậy, nàng còn cầu gì nữa, sao có thể trách cứ bé chứ?

“Tiểu Mặc biết rồi, Tiểu Mặc yêu mẫu thân nhất, mẫu thân nhất định, nhất định sẽ không có chuyện gì.” Tiểu Mặc ôm chặt cổ nàng, vành mắt thoáng đỏ lên, nước mắt ròng ròng. Nếu mẫu thân thật sự xảy ra

chuyện như bé mơ thấy, bé nhất định sẽ thương tâm chết.

“Nữ ma đầu, Tiểu Bạch thiếu chút nữa là không gặp được ngươi rồi.” Cổ Vân Khê đột nhiên nhiều ra cục lông nhung, ra sức cọ cọ trên cổ nàng, chính là Tiểu bạch đã lâu không gặp.

Vân Khê duỗi một tay ra, xoa xoa bộ lông của nó, mỉm cười nói: “Tiểu tử này thật làm cho người ta yêu thương.”

Vân Khê cũng không trách cứ nó, nghĩ đến Long Vương Long Hậu vẫn không có bất kỳ tin tức gì, suy bụng ta ra bụng người, trong nội tâm nàng càng thêm thương yêu Tiểu Bạch.

Nhìn một lúc mẹ con bọn họ, xác định bọn họ đều bình an vô sự, Long Thiên Tuyệt lúc này mới quay đầu, nhìn về phía cha của mình. Một ánh nhìn này, hàm chứa không biết bao nhiêu tình cảm phức tạp. Hắn không hề nghĩ tới phụ thân lại đột nhiên ra tay cứu Vân Khê, từ lý trí, hắn hẳn nên cảm kích mới đúng. Nhưng chút ơn huệ này không thể bù đắp được bi kịch, tổn thương mười mấy năm nay do một tay ông ta tạo nên.

Hắn hận ông ta!

Ở thời điểm mẫu thân cần sự tin tưởng, ủng hộ nhất, ông ta cũng không đứng ra bảo vệ mẫu thân. Khi huynh đệ hai người bọn hắn gặp nguy hiểm, thời khắc sống còn, ông ta cũng không xuất hiện.

Cho nên hắn hận, không phải hận bình thường, không phải ông ta chỉ cần tùy tùy tiện tiện làm vài chuyện tốt là có thể hoàn toàn hóa giải thù hận trong lòng hắn, trừ phi… Trừ phi mẫu thân của hắn có thể sống lại, trừ phi hắn nghe được chính miệng mẫu thân nói, bà không hận ông ta, bà tha thứ cho ông ta, nếu không… Nếu không, cuộc đời hắn sẽ không bao giờ gọi một tiếng “phụ thân” nữa!

“Thiên Tuyệt.....” Long Thiên Trạch nhìn hắn, đôi mắt trước giờ vẫn lạnh nhạt, vô ba giờ phút này bỗng nổi lên sóng gió, nhìn thấy đứa con trai mình yêu quý nhất, có thể không kích động sao? Trong lòng có bao nhiêu hận, thì có bấy nhiêu yêu, ông có thể hiểu Thiên Tuyệt vì sao hận ông như thế, nếu không có hi vọng, làm sao lại thất vọng?

Không phải ông chưa bao giờ yêu thương con mình cả. Trong hai đứa bé, ông gần gũi nhất, thân thiết nhất là con trai cả, tình cảm cha con thắm thiết, sao có thể nói quên liền quên, nói xóa liền xóa? Nếu không phải năm đó vạn bất đắc dĩ, ông tuyệt đối sẽ không chọn lựa phương thức cực đoan như vậy, suýt nữa hại chết hai đứa con trai của mình.

Nếu nói là hối hận, không phải là không có, nhưng nếu thời gian có quay trở lại, để cho ông trở lại quá khứ, một lần nữa lựa chọn, ông vẫn quyết định như vậy. Chẳng qua, trước tiên ông sẽ trừ đi đệ đệ của mình, trừ đi tất cả thế lực có thể uy hiếp tới con của mình.

“Không được gọi tên ta, ông không xứng!” Long Thiên Tuyệt trừng mắt, ánh mắt lạnh lùng bắn về phía ông.

Long Thiên Trạch mi tâm căng thẳng, hai chân định ngay tại chỗ, cả người ở khẽ run.

Long Thiên Thần nhìn hai bên, một bên là đại ca của mình, một bên là phụ thân của mình, trong khoảng thời gian ngắn, hắn cũng không biết phải như thế nào mới hóa giải được ân oán của bọn họ.

Long Thiên Trạch đột nhiên xuất hiện, khiến tất cả mọi người Long gia thất kinh. Người đã bế quan tu luyện mười sáu năm, không ngờ lại xuất hiện ở đại hội tỷ võ của gia tộc ngày hôm nay. Người người đều biết, mới vừa rồi ba người Long Thiên Tuyệt, Long Thiên Thần,

Tiểu Mặc thể hiện bản lĩnh trước mặt mọi người đều là đại gia nhất mạch, về tình về lý hẳn là một nhà đoàn tụ phải hòa thuận, vui vẻ. Nhưng sự thật lại khác hẳn, Tuyệt thiếu gia vô cùng ghét bỏ đại gia.

“Thiên Trạch, sao con lại tới đây?” Gia chủ cuối cùng thoát khỏi tâm trạng đau buồn khi mất đi đứa con thứ hai, nhìn thấy đứa con làm cho mình tự hào nhất khiến cho tâm tình của ông tốt lên rất nhiều.

“Đại ca!”

“Đại ca!”

Trên đài chủ tịch, Long Hựu Đình và Tứ gia hai người rối rít hô to lên, bọn họ đã có mười sáu năm chưa từng nhìn thấy đại ca, tâm tình khó tránh khỏi có chút kích động. Long Thiên Trạch liếc hai người một cái, cũng không trả lời gia chủ, mà quay đầu lại, nhìn chằm chằm Long Thiên Tuyệt, đôi mắt tràn đầy tình cảm, giống như nhìn bao nhiêu cũng không đủ.

Lúc này, hữu hộ pháp đột nhiên mở miệng, hắn nâng thi thể tả hộ pháp, cất giọng nói: “Long Thiên Trạch, ngươi giết tả hộ pháp, ngươi có biết tội của ngươi không?”

Long Thiên Trạch không để ý đến hắn, bởi vì ông biết, Các chủ thật ra đã sớm đến đài tỷ võ. Nơi này đến tột cùng xảy ra chuyện gì, lão nhân gia người hẳn đã thấy nhất thanh nhị sở, ai đúng ai sai, ông căn bản không cần giải thích.

“Long Thiên Trạch, không phải là bổn hộ pháp muốn làm khó ngươi, chẳng qua Tiêu Dao các quy củ sâm nghiêm, đã là người của Tiêu Dao các, một khi chết, tất phải truy cứu nguyên nhân. Giết người thì đền mạng, đây là quy củ Tiêu Dao các từ trước đến giờ, tốt nhất ngươi nên theo ta đến Tiêu Dao các một chuyến, tự mình giải thích

rõ với Các chủ.” Hữu hộ pháp nói.

“Ta nghĩ việc này hình như không cần thiết nữa. Ngài nói đúng không? Các chủ?” Long Thiên Trạch không chút hoang mang, thần sắc thong dong hướng lên bầu trời phía trên.

“Cái gì? Các chủ? Các chủ lão nhân gia cũng ở nơi đây?” Hữu hộ pháp lấy làm kinh hãi, nhìn quanh, Các chủ công lực thâm hậu, nếu người thật sự muốn ẩn thân, chỉ sợ hắn cũng không cách nào dò xét ra. Chẳng qua, Các chủ lão tới thật sao? Theo hắn biết, Các chủ lão nhân gia đã gần trăm năm chưa từng rời khỏi Tiêu Dao các, nếu người rời khỏi Tiêu Dao các, vậy nhất định có sự kiện oanh động trên Long Tường đại lục.

Thật sự có chuyện lớn phát sinh sao?

Sao hắn không biết?

Không chỉ có hữu hộ pháp giật mình, gia chủ cùng những cao thủ Long gia khác nghe nói Các chủ giá lâm ngoại tông Long gia, mọi người đều lộ ra thần sắc cung kính. Nếu trong suy nghĩ của mọi người, gia chủ là Hoàng đế thì Các chủ chính là thần thánh, không thể khinh nhờn.

“Các chủ? Các chủ lão nhân gia tới thật sao?” Gia chủ nhìn khắp nơi, những cao thủ Long gia còn lại cũng rối rít nhìn quanh, chẳng lẽ các chủ người đã sớm xen lẫn trong đám người bọn họ, cải trang vi hành?

Mọi người ở đây tìm kiếm khắp nơi, thì một thanh âm xa xa từ nơi cao nhất của Long gia, cũng chính là lầu các của gia chủ truyền tới: “Các ngươi không cần tìm, Các chủ ở chỗ này! Còn không mau mau tới đây nghênh đón?”

Người nói chuyện, chính là Trấn Hải tổ sư, mà đứng cạnh ông, một lão giả tiên phong đạo cốt, giống như trích tiên chính là Các chủ.

Mọi người cung kính, gia chủ dẫn đầu, nhất tề quỳ xuống, hướng Các chủ phía xa lạy nghênh.

—

(1) chắt.

(2) chỉ có thể may mắn mà gặp được, chứ không thể từ tạo ra được.

(3) bố chồng.

Quyển 5 - Chương 32: Ngân Xà Thần thú nhận chủ

Tại hội trường tỷ võ, trừ đoàn người Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê ra còn lại mọi người đều hướng Các chủ quỳ xuống cúng bái, song trong đám này cũng không bao gồm Long Thiên Trạch. Vân Khê thấy cho nên đối với hắn nhiều them mấy phần chú ý, có lẽ hắn coi như là một đóa hoa tuyệt thế trong Long gia rồi, chỉ có người lãnh ngạo cao quý từ trong xương tủy, mới khinh thường quỳ xuống trước bất kì ai, coi như là nhìn thấy lão tổ tông của Long gia, nhưng nếu không phải thật tâm thần phục cùng khâm phục, tuyệt không quỳ xuống. Điểm này, hắn và Thiên Tuyệt phụ tử hai người rất giống nhau.

Gia chủ chú ý tới bọn họ, hướng ra phía cửa quát khẽ: “Các chủ ở trên cao, còn không mau mau quỳ xuống?”

“Chúng ta cũng đã bị trục xuất khỏi cửa Long gia, không cần quỳ xuống, kính xin Các chủ tha lỗi.” Long Thiên Tuyệt xa xa hướng Các chủ ôm quyền, thanh âm phát lực xuyên thấu, từ xa xa truyền tới.

Gia chủ nghe vậy, trên mặt nhất thời lúng túng vô cùng, hắn thở dài một cái cũng không để ý nữa. Hắn vốn muốn tốt cho bọn họ, sợ bọn họ đắc tội với Các chủ, hiện tại ngược lại, hắn là người bị cự tuyệt ngoài ngàn dặm.

“Các chủ lòng dạ rộng rãi, có thể chứa được tứ hải, tin tưởng sẽ không theo chúng ta so đo.” Long Thiên Trạch cũng nhẹ nhàng ôm quyền, hướng Các chủ cung kính làm lễ đúng mức.

“Miễn! Tiểu Mặc, còn không mau đến nơi này cùng lão lão tổ tông?”

Thanh âm hùng hồn của Các chủ vang lên bên tai mỗi người, không nghĩ tới câu nói đầu tiên của hắn là nói với một tiểu hài tử.

Lực chú ý của mọi người chỉ một thoáng đồng loạt đều chuyển hướng sang Tiểu Mặc, đứa nhỏ này không đơn giản a, lại có thể cùng Các chủ thân thiết như thế? Nó và Các chủ rốt cuộc có quan hệ như thế nào?

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt cũng có chút kinh ngạc nhìn về phía Tiểu Mặc, bọn họ không phải là đã bỏ qua sự việc gì đặc sắc chứ?

Tiểu Mặc cười ngọt ngào, hướng Các chủ ở nơi xa trên lầu cao, nói: “Lão lão tổ tông, cháu có thể mang phụ thân và mẫu thân cùng đi không? Bọn họ đang ở chỗ này.”

“Dĩ nhiên có thể.” Các chủ cất giọng mang theo vài phần tươi cười cùng sủng nịch.

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt hai người hơi kinh ngạc liếc nhau một cái, nhưng mà nghĩ đến con của bọn họ không thể dùng suy nghĩ của người bình thường mà đánh giá, cho nên cũng đã nhìn quen.

“Xin lỗi! Các chủ, lão nhân gia ngài có thể chờ chốc lát hay không? Chúng ta còn có chút chuyện riêng phải xử lý.” Vân Khê nói.

“Tốt.” Các chủ đáp ứng nàng.

Vân Khê cười một tiếng, xem ra Tiểu Mặc nhà nàng mặt mũi thật là lớn a, ngay cả một người cao cao tại thượng khiến mọi người Long gia cung kính, sùng bái như thần cũng có thể vì bé mà nhân nhượng với mẹ ruột của bé.

Không tệ! Không tệ!

Nàng xoay người lại, nói với mọi người nói: “Trước khi đi, chúng ta cần đem Ngân Xà Thần thú xử lý cho thỏa đáng đã.”

Lời của Vân Khê còn chưa dứt, tiếng ô..ô ủy khuất liền từ miệng Ngân Xà Thần thú phun ra, thật tốt quá, cuối cùng cũng có người nhớ tới nó rồi, nó còn đang nằm dưới móng vuốt của Kỳ Lân thần thú đó.

Vân Khê đến gần mấy bước, đem Ngân Xà Thần thú cẩn thận dò xét một phen, hỏi: “Xin chào! Ngươi cũng là thần thú giữ nhà của Ngân xà học viện, tại sao lại bị khế ước? Hơn nữa sức mạnh của ngươi thoạt nhìn rất yếu.....”

Chính xác là rất yếu, Kỳ Lân thần thú cơ hồ không cần xuất lực, cũng đã đem nó vững vàng bắt được rồi, đây không phải là thực lực chân chính mà thần thú nên có.

“Ô ô..... Ta cũng không muốn vậy đâu, là tên bại hoại kia thừa dịp ta vừa vặn mới nở ra từ trứng rắn, đã mang ta đi. Hắn mang ta đi đến một địa phương kỳ quái, ở nơi đây ta được truyền thừa lại trí nhớ của đại Ngân Xà Thần thú, nhưng mà thời điểm truyền thừa trí nhớ được một nửa, hắn đã nhân cơ hội uy hiếp ta, bắt phải cùng hắn khế ước, nếu không sẽ giết ta. Ta lúc ấy đang tiến hành truyền thừa trí nhớ đến một nửa, chính là thời điểm ta suy yếu nhất, cho nên phải đáp ứng yêu cầu của hắn. Chờ ta cùng hắn khế ước xong, đột nhiên có người xông vào, nói chúng ta tự tiện xông vào cấm địa của bọn họ, muốn giết chúng ta. Trong bọn họ đó có rất nhiều cao thủ, tên xấu xa kia sợ đánh không lại bọn họ, cho nên bảo ta chở hắn, rời đi cái chỗ đó.....” Ngân Xà Thần thú mở miệng, vừa mở miệng lại phát ra giọng nói của trẻ con, thì ra là một con Thần thú mới ra đời không lâu, chẳng qua không nghĩ tới nó vừa ra sinh ra đã có vận mệnh phải

làm nhiều điều sai trái.

“Thì ra là như vậy. Hừ! Nhị thúc người này cũng quá xảo trá rồi, đối với thần thú cũng có thể xảo trá như thế, chớ nói chi là với con người.” Long Thiên Thần tức giận nói.

Đáy mắt Vân Khê lóe tinh quang, đừng xem Ngân Xà Thần thú có ngoại hình thoạt nhìn kinh khủng, kì thực tâm tư rất đơn thuần, vẫn còn tâm tính của con nít, như thế thì thật tốt. Thần thú tới tay, nàng làm sao có thể khiến nó chạy thoát chứ?

“Theo như lời ngươi nói, trí nhớ của ngươi mới tiến hành truyền thừa đến một nửa, vậy ngươi còn nhớ được đường đến nơi cấm địa không?”

“Ừ..... Đại khái nhớ được một chút, chỉ cần đến phụ cận nơi đó, ta liền có thể nhận ra.” Ngân Xà Thần thú nói.

Vân Khê nói: “Như thế này nhé, ta dẫn ngươi đi đến cấm địa, sau đó thay ngươi hộ pháp, để ngươi đem trí nhớ toàn bộ truyền thừa. Kể từ đó, thực lực của ngươi có thể tăng cường.”

“Có thật không? Nhưng mà, tại sao ngươi lại muốn giúp ta?” Ngân Xà Thần thú vô tội nháy mắt mấy cái, ánh mắt nhìn Vân Khê cực kỳ giống cô bé quàng khăn đỏ, mà trong mắt nó Vân Khê chính xác là con sói lớn.

Vân Khê ho nhẹ mấy tiếng, bị nó ngó chừng như vậy, nàng cảm giác mình hình như có chút tà ác.

“Tiểu ngân thân mến, ngươi còn nhỏ, vừa đến thế giới này không lâu, ngươi không biết cái thế giới này có bao nhiêu nguy hiểm. Ta muốn giúp ngươi tăng cường thực lực cũng là vì muốn tốt cho

ngươi, như vậy ngươi mới không bị người khác bắt nạt.”

“Nhưng là..... Nhưng là người bình thường đều đánh không lại ta.” Ngân Xà Thần thú nói.

Vân Khê nghiêm túc lắc đầu nói: “Ngươi đó, cái đồ ếch ngồi đáy giếng, căn bản không hiểu thế gian này hiểm ác chừng nào. Ngươi mới thấy qua bao nhiêu người a, hơn nữa những người ngươi gặp này cũng là thực lực kém cõi nhất, một khi ngươi gặp gỡ người có thực lực so với bọn hắn mạnh hơn, ngươi căn bản là đánh không lại.”

Người chung quanh không khỏi chắc lưỡi hít hà, Ngân Xà Thần thú đi theo Nhị gia đã nhiều ngày rồi, tiếp xúc nhiều nhất là những cao thủ của Long gia, nếu nói những cao thủ Long gia là người có thực lực kém cỏi nhất, như vậy ngày sau những người khác ở Long Tường đại lục đều không thể tồn tại nữa rồi.

Vô sỉ a, tại sao có thể vì lừa gạt một con thần thú thuần lương mà nói dối như thế chứ?

Khóe miệng Long Thiên Thần run lên, mới vừa rồi hắn còn mắng Nhị thúc xảo trá, nhưng bây giờ xem ra bàn về xảo trá, đại tẩu cũng không kém chút nào.

Ngân Xà Thần thú đảo con ngươi vòng vòng, có chút mê mang nói: “Không biết a, ta nhớ được lịch đại tổ tiên chúng ta là vô cùng dũng mãnh, chiến tích vô số, nhân loại tầm thường căn bản không phải là đối thủ của chúng ta.”

Vân Khê nặng nề thở dài: “Không phải là ta đã nói ngươi rồi sao, thời đại đang thay đổi, ngươi biết không?Nếu như ngươi không theo kịp thời đại, vậy thì sớm muộn cũng sẽ bị thời đại đào thải! Tổ tiên của

ngươi là niên đại gì, hiện tại là niên đại gì? Có thể giống nhau sao?”

Ánh mắt Vân Khê rơi vào trên người Kỳ Lân thần thú, chỉ một ngón tay nói: “Ngươi xem Kỳ Lân thần thú ở cái thế giới này cũng chỉ là thực lực trung bình, vậy mà ngươi đánh không lại nó, còn có thể ở thế gian này sinh tồn sao?”

Kỳ Lân thần thú hung hăng đổ mồ hôi, ánh mắt vô tội nhìn về phía chủ nhân của mình.

“Có thật không?” Trong lòng Ngân Xà Thần thú đối với Kỳ Lân thần thú đến nay vẫn còn sợ hãi.

Vân Khê rất khẳng định trả lời: “Đương nhiên là thật! Cho nên ngươi phải mau tăng cường thực lực lên, không chỉ có như thế, ngươi còn sớm phải vì mình tìm kiếm một chủ nhân mới.”

“Tại sao nhất định phải tìm kiếm chủ nhân mới?” Ngân Xà Thần thú cảm thấy tự do tự tại cũng là một điều không tệ a.

“Mới vừa rồi ta không phải đã nói qua sao? Cái thế giới này vô cùng nguy hiểm, hơn nữa người của thế giới này đều lấy việc nuôi thần thú làm thú vui, nếu ngươi một mình đi ra ngoài …, vạn nhất bị người khác phát hiện sẽ có một đoàn người đến săn bắt ngươi, sau đó hung hăng ngược đãi ngươi, đến lúc đó ngươi quả thật nguy rồi. Nếu như ngươi nhận chủ nhân trước, mọi người thấy ngươi đã có chủ nhân như vậy sẽ không đánh chủ ý lên ngươi nữa. Quan trọng hơn một chút, là ngươi bây giờ còn có cơ hội tự mình chọn lựa chủ nhân, nhưng nếu rơi vào tay người khác, đến lúc đó cũng không phải là do ngươi lựa chọn chủ nhân nữa, mà là người khác chọn lựa ngươi.”

Vân Khê tiếp tục phát huy ba tấc lưỡi: “Ngươi suy nghĩ một chút, vạn nhất ngươi gặp gỡ một chủ nhân là người xấu, ngươi làm sao mà

sống đây? Đấy còn không phải là bết bát nhất, bết bát nhất chính là gặp phải chủ nhân thích ngược đãi thú sủng đến nghiện, hắn mỗi ngày sáng sớm thức dậy trước tiên là quất ngươi một trăm roi, cơm trưa sau vì muốn tiêu thực liền quất ngươi một trăm roi, sau đó đến thời gian cơm tối....."

"Lại là một trăm roi?" Ngân Xà Thần thú yếu ớt nói.

Vân Khê khoát khoát tay, ra vẻ mê hoặc: "Là trước khi ăn cơm, sau khi ăn cơm xong đều quất ngươi một trăm roi!"

Đám người chung quanh ngã hơn phân nửa, thật sự là nghe không nổi nữa, quá vô sỉ rồi! Đi lừa gạt cùng đe dọa một con thần thú thuần lương vô tội, không sợ bị Thiên Lôi đánh sao?

Ngân Xà Thần thú ngây thơ bị hù đến sợ: "A? Loài người tại sao có thể hư hỏng như vậy? Ta đây nên làm cái gì bây giờ?"

"Cho nên nha, ngươi bây giờ trước hết chọn lựa cho mình một chủ nhân, như vậy đến lúc đó cũng không có người dám mơ ước ngươi nữa." Vân Khê cuối cùng nói vòng trở lại, nhắm thẳng vào chủ đề.

"Ừ, có đạo lý!" Ngân Xà Thần thú gật đầu.

"Song nhi, Độc Cô, Sở Sở, Hiểu du, Hiểu Mẫn còn có mấy người Ngọc Thụ Lâm Phong kia, mấy người các ngươi đều tới đây. Những Người còn lại đều đứng qua một bên đi." Vân Khê kêu gọi người của mình đến, về phần Long Thiên Thần, Bạch Sở Mục cùng tứ đại hộ pháp thì đã có thú sủng bên người rồi, sẽ không ở trong phạm vi lo nghĩ của nàng nữa, vừa nhìn thấy có người Long gia cúi đầu muốn tới đây góp cho đủ số, nàng lập tức hướng Kỳ Lân thần thú quăng đi một ánh mắt, "Kỳ Lân, duy trì trật tự một chút!"

“Rống ——” Kỳ Lân thần thú uy vũ rống một tiếng, lập tức đem người của Long gia muốn lừa dối vượt qua kiểm tra hù dọa chạy mất.

Có cần hung dữ như vậy hay không? Không để cho Thần thú lựa chọn bọn họ sao!

Long gia có rất nhiều người mang ánh mắt hâm mộ hoặc ánh mắt ghen tị, nhìn Vân Khê lưu lại mấy người kia cũng chả có gì đặc biệt, là cao thủ bình thường mà thôi, còn không bằng bọn họ. Nếu không phải khiếp sợ uy lực của Kỳ Lân thần thú, bọn họ cũng muốn tranh đoạt để cho Ngân Xà Thần thú tới nhận chủ, cơ hội như vậy chỉ có thể ngộ mà không có thể cầu.

Vân Khê chỉ vào chín người lưu lại, rồi nói với Ngân Xà Thần thú: “Mấy người bọn hắn đây, cũng không có sở thích ngược đãi thú cưng, cho nên ngươi có thể yên lòng từ trong bọn họ chọn lựa tân chủ nhân.”

Chúng ta cũng không có sở thích biến thái như vậy có được hay không?

Những cao thủ Long gia nhìn thấy mà thèm, tại sao không phải là bọn họ a?

Mấy người Bách Lí song tâm tình vô cùng vui mừng, đối mặt với việc được một con thần thú nhận chủ, bọn họ làm sao có thể không kích động?

Bách Lí Song liền hướng về phía Ngân Xà Thần thú tự giới thiệu mình: “Ta tên là Bách Lí Song, bình sinh thích nhất chuyện hành hiệp trượng nghĩa, dẹp chuyện bất bình, hơn nữa ta thông minh khả ái, ôn nhu dễ thương, lòng sáng như ánh sao, tuyệt đối là người tốt nhất để cho ngươi lựa chọn nga! Ngươi nếu là chọn ta làm chủ nhân, ta

bảo đảm ngươi nhất định có thể được ăn ngon mặc đẹp, ta còn có thể tắm rửa cho ngươi, ca hát cho ngươi nghe, bảo đảm mỗi ngày ngươi đều được sống đắc ý, ung dung tự tại.”

Lời của nàng còn chưa nói hết, Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người vịn một bên tường, khoa trương tạo nên bộ dáng nôn mửa.

“Các ngươi làm sao thế? Ngứa da muốn ăn đòn phải không?” Bách Lí Song hung hăng hướng hai người họ trừng mắt, ở thời khắc mấu chốt lại dám châm chọc nàng?

“Đại tiểu thư, trước khi nói chuyện với người khác, xin ngươi nghĩ trước trong đầu có được hay ko? Cái gì ôn nhu dễ thương, lòng sáng như ánh sao, những từ ngữ như vậy một chút cũng không có ở chỗ của ngươi nha?” Bạch Sở Mục nói.

“Đúng thế! Ngươi không Suy nghĩ một chút đến cảm thụ của người khác sao! Điểm tâm ta vừa mới ăn toàn bộ bị lời nói của ngươi làm cho ói cạn sạch.” Long Thiên Thần phụ họa nói.

Bách Lí Song giận đến đôi môi run run, nếu như ánh mắt có thể giết người thì nàng đã đem hai người bọn họ Lăng Trì mấy trăm lần.

Mọi người đều bị ba người này làm cho vui vẻ, cười đến ngã trước ngã sau.

Lúc này, giọng của Ngân Xà Thần thú yếu ớt chen vào, nói: “Ta không thích cô bé làm chủ nhân của ta.”

Một câu nói hoàn toàn đem Bách Lí Song đánh rơi vào tận đáy cốc, ngay cả Ngân Xà Thần thú cũng ghét bỏ nàng, xem ra nàng hoàn toàn không có cơ hội.

“Ha ha ha ha.....” Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục cười đến thoải mái, còn nhìn có chút hả hê.

“Hai người các ngươi, chết chắc!” Bách Lí song rút kiếm, đuổi theo hai người toàn lực chém giết.

Còn mấy người ở lại, thì Hoa Sở Sở và tỷ muội Triệu gia tâm tình cũng xám xịt tự động thối lui, ai bảo thần thú không thích các cô bé làm chi?

Cuối cùng hiện trường chỉ còn lại có Độc Cô Mưu cùng mấy người Ngọc Thụ Lâm Phong, trở thành đối tượng để Ngân Xà Thần thú chọn lựa. Nhìn tầm mắt Ngân Xà Thần thú quét tới quét lui trên người năm người bọn họ, tám con mắt của tứ huynh đệ Ngọc Thụ Lâm Phong nhất tề tỏa sáng, bốn người cùng tiến lên một bước, đem Độc Cô Mưu chắn ở phía sau,, tranh nhau tạo dáng hướng Ngân Xà Thần thú để lấy lòng.

Ngân Xà Thần thú nhìn từ trái sang phải, lại nhìn từ phải sang bên trái, phát hiện bốn người này lớn lên giống nhau như đúc, nó hoàn toàn không phân biệt nổi, hai mắt lượn vòng vòng đến choáng váng. Nó nếu nhận một người trong số bọn họ làm chủ nhân, ngày sau chẳng phải là sẽ thường xuyên nhận lầm sao?

Thân thể khẽ hướng về phía trước nâng lên, nhô cao đầu, lướt qua Tứ huynh đệ Ngọc Thụ Lâm Phong, từ trên cao đưa mắt nhìn xuống, chú ý đến Độc Cô Mưu một thân áo đen bao phủ, không thấy rõ diện mạo.

Ừ, người này bộ dáng rất đặc biệt, rất dễ phân biệt a.

“Ta có thể nhìn một chút diện mạo thật của ngươi không?” Ngân Xà

Thần thú đối với hình dáng Độc Cô Mưu sinh ra lòng hiếu kỳ, nghiễm nhiên là bộ dáng tò mò của tiểu hài tử.

“Có thể.” Độc Cô Mưu rốt cục lạnh lùng mở miệng, đang ở thời điểm người người mong đợi, hắn đột nhiên nói, “Diện mạo thật của ta, chỉ có thần thú khế ước với ta mới có thể nhìn!” *(TT: Tiểu Mưu cũng gian lắm đó nha hehe)*

Quả nhiên là ngữ khí kinh người a!

Khốc! Quá trâu bò a!

Bốn người Ngọc Thụ Lâm Phong rối rít quăng đi ánh mắt sùng bái đối với hắn, thì ra dấu kín hình dáng của mình còn có chỗ tốt lớn như vậy? Thua a, sớm biết như vậy bọn họ cũng đem mình biến thành một thân đen xì, thần bí lãnh khốc.

Ngân Xà Thần thú hai mắt sáng lòe lòe, đối với hình dáng của hắn tràn ngập tò mò, nên gật đầu lia lịa nói: “Tốt, ta với ngươi khế ước!”

Độc Cô Mưu bình tĩnh vô cùng chỉ lạnh lùng quăng ra một câu: “Đi theo ta.”

Sau đó, một người một thú rồi rời khỏi hội trường tỷ võ, chỉ chừa lại cho mọi người tại hiện trường hai bóng lưng thần bí, một lớn một nhỏ.

Vân Khê thật vất vả hồi mới phục tinh thần, vô cùng im lặng. Lại còn có chiêu như vậy ư? Giỏi, thật sự là giỏi a! Xem ra ngày thường nàng quá xem nhẹ Độc Cô Mưu rồi.

“Khê Nhi, chúng ta đi thôi.” Long Thiên Tuyệt khẽ nói.

“Đi thôi.” Vân Khê thu hồi tâm trí, dẫn theo nhi tử, kết quả là một nhà ba người hướng lầu cao đi tới. Đem cả đám người bao gồm Gia chủ, Đại trưởng lão xem như không khí.

Đây là tại sao?

Chẳng lẽ một hài tử ở trong suy nghĩ của Các chủ, so sánh với gia chủ cùng Đại trưởng lão còn có thân phận cao hơn?

Gia chủ nghĩ mãi mà không ra, bất quá Các chủ cao cao tại thượng, chính là lão tổ tông của Long gia, nếu Các chủ không cho gọi đến hắn thì hắn nào dám có dị nghị?

Chợt nhớ tới cái gì, gia chủ quay đầu, nhìn về phía gia quyến Nhị gia trên đài tỷ võ, mâu quang hắn hơi trầm xuống, mở miệng nói: “Lão Nhị đã ra đi, con cái lão Nhị toàn bộ dời đi Bàn Long thành, còn có lão Ngũ, lão Lục cùng lão Thất, lão Bát và người nhà cũng dời đến đó. Sau này không có sự cho phép của lão phu, các ngươi không được rời đi Bàn Long thành nửa bước, đương nhiên lão phu cũng sẽ không để những người khác đến quấy rối các ngươi.”

Lời Gia chủ nói giống như một đạo thiên lôi bổ xuống đầu đám người Long Thiên Diệp. Phụ thân mới vừa qua đời, hiện tại gia chủ lại muốn cả nhà bọn họ di chuyển, đây không phải là biến tướng của việc muốn giam lỏng bọn họ sao? Cái này quá không công bằng!

“Gia gia, chúng ta cũng là con cháu Long gia, vì sao ngài lại thiên vị như thế? Nhất mạch của Đại bá làm xằng làm bậy, giết nhiều người của chúng ta như vậy, ngài một câu trách cứ cũng không có, ngược lại muốn đem hết thảy chúng ta đưa vào vòng cấm, đây rốt cuộc là tại sao?” Long Thiên Diệp bất bình tức giận nói.

“Cha, người không thể đối với chúng ta như vậy! Chúng ta căn bản

không có làm sai cái gì!” Bát gia theo cố gắng nói.

Đáng tiếc Ngũ Gia bị mang trở về trị liệu không có ở đây, nếu không hắn biết được phụ thân muốn đem hắn và người nhà của hắn trục xuất khỏi đại bản doanh Long gia, đưa bọn họ đày đi đến một thành nhỏ như Bàn Long thành, nhất định hắn trăm triệu lần cũng không thể đáp ứng.

Mấy vị phu nhân cũng cực lực chống lại, khóc lóc om sòm.

“Đúng vậy a, phụ thân đại nhân, ngài không thể đối với chúng ta như vậy! Nhị gia hắn mới vừa qua đời, thi thể còn chưa lạnh, ngài làm sao có thể vô tình như thế? Chúng ta không đi! Đánh chết chúng ta cũng không đi!”

“Nhị gia, ngươi chết thật thê thảm a! Ngươi thấy không, thấy Long gia như thế nào đối đãi với cô nhi quả phụ chúng ta không, ngươi tại sao không mang theo chúng ta cùng đi? Thay vì sốngnhư vậy còn không bằng chết đi cho xong.”

“Ta không muốn sống! Không có cách nào tiếp tục sống nữa, tất cả mọi người đừng cản ta!”

“Nhị nương!”

“.....”

Một đám già trẻ nhất thời khóc rống, gia quyến Ngũ Gia, Lục gia, Thất gia cùng Bát gia cũng náo loạn theo, bọn họ biết nếu bọn họ đi đến đó, như vậy đời này coi như là xong, không có ngày ngẩng cao đầu. Gia chủ làm như vậy, rõ ràng là muốn tuyệt đường lui của bọn hắn a!

Chỉ một thoáng, hội trường tỷ võ loạn thành một đoàn.

Gia chủ nhíu lông mày, quét mắt một vòng sau, đột nhiên gầm thét, lớn tiếng quát lên: “Tốt! Các ngươi muốn chết phải không? Như vậy lão phu thành toàn cho các ngươi!”

“Người tới! Hiện trường phàm người nào không muốn đi tới Bàn Long thành, tiếp tục khóc náo thì giết chết tại chỗ!”

Oanh!

Vốn là hiện trường náo động lung tung, chỉ một thoáng yên tĩnh không tiếng động, gia chủ thật sự tức giận rồi, ai cũng không dám khóc rống nữa.

Trên mặt, trên người Long Thiên Diệp còn quấn băng vải màu trắng, ở băng vải lộ ra ánh mắt thống khổ, hắn làm sao có thể nghĩ đến, bọn người Nhị gia từng thành công đến đỉnh điểm, được vạn người ủng hộ, hiện nay lại được kết quả như vậy, đây rốt cuộc là tại sao?

Hắn hận a, không cam lòng a, nhưng có thể làm thế nào đây?

Ngay chính hắn hiện tại cũng biến thành bộ dạng như thế này, còn có năng lực gì báo thù đây?

Hắn trấn định tinh thần, đứng dậy đối với mấy vị phu nhân cùng mấy huynh đệ tỷ muội nói: “Tốt lắm, tất cả mọi người đừng làm loạn. Bất quá là dọn đi hoài thành thôi, cũng không phải là Quỷ Môn quan, mọi người nhanh đi về dọn dẹp một chút, mang theo thi thể phụ thân, mau sớm lên đường đi.” Ngữ khí của hắn rất bình tĩnh, trong nội tâm cũng không phải bình tĩnh như thế.

Các vị phu nhân cùng các thiếu gia tiểu thư thấy gia chủ tức giận rồi,

nào còn dám có dị nghị gì, cho nên mọi người đi theo Long Thiên Diệp, đặt thi thể Nhị gia lên, một mảnh xám xịt rời đi hiện trường.

Bát gia vốn còn muốn tiến lên, cố gắng nói chuyện cùng phụ thân, song nhìn đến ánh mắt ngoan lệ của phụ thân quét qua hắn, hắn không dám cử động nửa bước, không thể làm gì khác hơn là nhụt chí đi theo nhóm Long Thiên Diệp rời đi hiện trường.

Đưa mắt nhìn con cháu lục tục rời đi, gia chủ trong lòng không khỏi khó chịu, song hắn phải làm như vậy, bởi vì chỉ có làm như vậy, hắn mới có thể hết sức giảm bớt khả năng con cháu của hắn tiếp tục tàn sát lẫn nhau, hắn không thể tiếp tục nhận lấy sự thống khổ mất đi thân nhân nữa.

“Thật ra thì, người không cần làm như thế, đứa nhỏ Thiên Tuyệt này tuy tâm tư thâm sâu, nhưng không phải là kẻ lạm sát người vô tội.” Long Thiên Trạch đột nhiên mở miệng nói.

Gia chủ cúi đầu thở dài nói: “Lão phu là lo lắng gia quyến lão Nhị không cam lòng, sẽ tìm huynh đệ Thiên Tuyệt gây phiền toái, kết quả chỉ có thể là tự chịu diệt vong a.”

“Ta tán thành cha làm như vậy, nên áp chế áp chế nhuệ khí của bọn họ một thời gian, để cho bọn họ hảo hảo nghĩ lại một phen.” Long Hựu Đình nói. Hắn ngẩng đầu nhìn hướng Long Thiên Trạch, hỏi, “Đại ca, có một vấn đề, ta vẫn thật tò mò. Năm đó đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra? Huynh tựa hồ vẫn luôn tin tưởng Thiên Tuyệt cùng Thiên Thần là hài tử của huynh, như vậy ban đầu vì sao còn muốn trục xuất bọn họ khỏi Long gia? Còn có đại tẩu, ta trước sau vẫn không tin nàng sẽ làm ra chuyện có lỗi với huynh, vì sao huynh không nghe nàng giải thích? Còn có thi thể đại tẩu đi nơi nào? Vì sao kể từ khi huynh cùng đại tẩu mất tích, chúng ta cũng không có nhìn thấy thi thể của đại tẩu, đến tột cùng huynh đã đem nàng mai táng ở

nơi nào?”

Long Hựu Đình liên tiếp đặt ra nghi vấn.

Chân mày Long Thiên Trạch nhẹ chau lại, ánh mắt như có như không, tựa hồ là nhớ lại ký ức trong quá khứ.

Gia chủ nhìn ba người Long Thiên trạch, Long Hựu Đình cùng Tứ gia, trong lòng bỗng nhiên cảm khái vô hạn, mặc dù hắn thoáng một cái mất đi nhiều nhi tử nhưng may mắn bên cạnh hắn lại trở lại ba nhi tử. Thử nghĩ xem thường ngày, hắn làm sao có cơ hội nhìn thấy ba nhi tử trước mắt, bọn họ một bế quan tu luyện, một bị khai trừ ra khỏi gia tộc, một tuy là đang ở Long gia, cũng là đem mình phong bế ở Phương Viên không dễ dàng lộ diện, trong ngày thường hắn muốn gặp bọn họ cũng khó khăn. Không nghĩ tới trải qua kịch biến hôm nay, cả đám bọn họ đều trở lại bên cạnh hắn, hắn nói không rõ đây tột cùng có phải là trong họa có phúc, phải chăng là trời cao đối với hắn đền bù lại?

“Đi thôi! Chúng ta đi lầu các, đợi Các chủ triệu kiến.”

Gia chủ dẫn ba nhi tử cùng nhau rời khỏi hội trường.

Bên trong lầu các, hai vị khách nhân tôn quý tới, bọn hạ nhân cẩn thận hầu hạ từng li từng tí.

Các chủ đem Tiểu Mặc ôm ở trên gối, cười nhẹ thở dài, hai mắt không quên ở trên người vợ chồng Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê đánh giá qua lại, trong lúc đó vô tình toát ra ý thưởng thức.

“Có chuyện ta nghĩ cần thương nghị với vợ chồng các ngươi.” Các chủ nói.

Vân Khê rất là tò mò, đến tột cùng là có chuyện gì khiến cho Các chủ – người có địa vị cao hàng đầu lại nhân nhượng thương nghị với người có địa vị thấp như bọn họ?

“Các chủ xin cứ nói.” Long Thiên Tuyệt nói.

Các chủ cúi đầu, nhìn về phía Tiểu Mặc, nói: “Ta rất thích Tiểu Mặc, muốn để bé ở lại Tiêu Dao các, tự mình dạy dỗ. Không biết ý nghĩ của các ngươi là như thế nào?”

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt đều là sửng sốt, giật mình, Các chủ là nhìn trúng thiên phú của Tiểu Mặc, muốn tự mình dạy dỗ bé. Đây tuyệt đối là chuyện tốt, chỉ bất quá..... Nếu để cho Tiểu Mặc chia lìa vợ chồng bọn họ một thời gian dài, bọn họ thật sự có chút ít không nỡ.

Trấn hải tổ sư thấy vợ chồng hai người do dự, vội vàng thúc giục: “Các ngươi còn do dự cái gì? Đây chính là chuyện tốt trời cho! Các chủ cho tới bây giờ đều không thu đồ đệ, cũng chưa bao giờ tự mình dạy dỗ ai, hiện tại Tiểu Mặc có thể được Các chủ yêu mến, nguyện ý tự mình dạy dỗ bé, đây là phúc khí của Tiểu Mặc. Các ngươi nếu bỏ lỡ cơ hội này, đến lúc đó hối hận cũng không kịp.”

Vân Khê gảy nhẹ đuôi lông mày, đối với lời nói này của hắn nàng không quá tán thành. Các chủ đúng là tôn quý vô cùng, cao cao tại thượng, nhưng là Tiểu Mặc nhà nàng cũng không kém, cho dù không có Các chủ, bên ngoài còn có vô số những cao thủ muốn thu hắn làm đồ đệ. Nếu không, vợ chồng chúng ta cũng có thể tự mình dạy dỗ Tiểu Mặc, cũng không tin không thể đào tạo bé thành tài.

Bỏ lỡ thì bỏ lỡ, bọn họ không hối hận cũng chẳng có gì lạ.

“Tiểu Mặc, tự con nói xem? Con muốn ở lại Tiêu Dao các, đi theo

Các chủ học tập tài nghệ sao?” Vân Khê cuối cùng quyết định tôn trọng ý kiến của Tiểu Mặc, nàng cùng nhi tử cho tới bây giờ đều rất là dân chủ.

Chân mày nho nhỏ của Tiểu Mặc khẽ chau, gãi đầu, rất rối rắm. Bé ngẩng đầu nhìn lão lão tổ tông, lại quay đầu xem cha mẹ một chút, rồi nói: “Tiểu Mặc thích lão lão tổ tông, muốn theo bên người lão lão tổ tông.....”

Hắn mới nói xong nửa câu đầu, trên mặt Các chủ nhất thời tỏa ra tia sáng kỳ dị, rất là mừng rỡ, ai ngờ lời của Tiểu Mặc còn chưa nói hết.

“Nhưng là, Tiểu Mặc cũng không muốn rời đi phụ thân cùng mẫu thân, Tiểu Mặc còn rất nhớ Tiểu Huyên Huyên cùng sư phụ, nếu như tất cả mọi người có thể ở chung một chỗ là tốt nhất.” Tiểu Mặc vẻ mặt phiền não, thật là khó lựa chọn nha.

Các chủ mới vừa còn mừng rỡ, sắc mặt khẽ trầm xuống, nếu đổi lại người khác hắn đã sớm phất tay áo rời đi, song đối mặt với sự khả ái của Tiểu Mặc, hắn đương nhiên là không đành lòng làm khó Tiểu Mặc rồi, hắn nhẹ nhàng thở dài.

Trấn hải tổ sư ở bên cạnh quan sát cữ chỉ, thấy sắc mặt Các chủ không vui, liền đề nghị: “Lần này mục đích tỷ võ của các gia tộc, không phải là vì chọn lựa ra ba cao thủ xếp hạng đầu gia tộc đi đến Tiêu Dao các sao? Các ngươi đã vợ chồng, hai người đều ở tỷ võ trong biểu hiện xuất sắc, cũng đã xếp hạng trong ba cao thủ đứng đầu, như vậy hai vợ chồng các ngươi không bằng cũng đi theo Tiểu Mặc vào ở Tiêu Dao các. Như thế, không phải tất cả đều vui vẻ sao?”

Các chủ khẽ hạ mí mắt, bất động thanh sắc nhìn vợ chồng hai người, đợi chờ câu trả lời của bọn hắn.

Quyển 5 - Chương 33: Mẫu thân của Thiên Tuyệt

Vân Khê cẩn thận suy nghĩ đề nghị của Trấn Hải tổ sư, nếu bọn họ ở lại Tiêu Dao các thì thực lực sẽ tăng rất nhanh, song trên người bọn họ còn gánh vác rất nhiều trách nhiệm, bọn họ không thể lưu lại nơi này nghỉ ngơi.

Còn chưa kể đến việc nàng đã đáp ứng bọn Tiểu Tả, đi giải cứu hồn phách chủ nhân bọn họ, ngoài gia nàng còn đồng ý tới Đan minh tham gia đại hội luyện đan để giúp Đan học viện của học viện Vạn Hoàng tồn tại danh chính ngôn thuận, có thể thu hút càng nhiều nhân tài luyện đan hơn. Quan trọng hơn chính là, nàng không nỡ xa Tiểu Nguyệt nha, không muốn cùng con xa cách một thời gian dài.

Sau một hồi lâu suy nghĩ, nàng quay đầu nhìn về phía Long Thiên Tuyệt, hắn là trụ cột gia đình, việc đại sự này nàng hi vọng sẽ do hắn quyết định.

Nếu hắn muốn lưu lại thì nàng cũng nhất định sẽ ủng hộ hắn.

Nhận thấy ánh mắt tin tưởng và dò hỏi của Vân Khê, Long Thiên Tuyệt chợt thấy cảm động, khẽ nở nụ cười nhàn nhạt, hắn nói với Các chủ: “Các chủ, thật xin lỗi, sợ rằng chúng ta phải cô phụ ý tốt của ngài rồi. Tiểu Mặc còn bé, cuộc đời của cháu còn rất dài, ta hi vọng cháu có thể trưởng thành ở bên người chúng ta, hưởng thụ tình cảm ấm áp của gia đình. Hơn nữa, cháu đi theo bên người chúng ta cũng có thể rèn luyện. Dĩ nhiên, chờ thời điểm Tiểu Mặc trưởng thành nếu Các chủ còn muốn bồi dưỡng cháu thành tài, chúng ta sẽ nguyện ý để cho cháu đi theo Các chủ ngài học tập.”

“Về phần ta cùng Khê Nhi, chúng ta sẽ không tiến vào Tiêu Dao các, bởi vì cường giả chân chính sẽ phải trưởng thành trong cuộc sống, không ngừng rèn luyện cùng chiến đấu. Chỉ có ở bên trong nghịch cảnh mới có thể đột phá, không ngừng vượt xa. Ta cùng Khê Nhi còn muốn cùng nhau làm rất nhiều chuyện, chúng ta tin tưởng rằng, chỉ cần trong lòng muốn trở nên mạnh mẽ, vô luận đi đến nơi nào, cũng có thể trở nên cường đại!”

Các chủ nhìn về phía Long Thiên Tuyệt, ánh mắt khẽ biến, nhưng không phải tức giận, mà ngược lại vẻ tán thưởng càng sâu đậm

Trấn Hải tổ sư cũng càng thêm tôn trọng Long Thiên Tuyệt, chậm rãi gật đầu nói: “Không tệ! Long gia có người tư tưởng thông suốt thấu đáo như ngươi, chính là chuyện may mắn của Long gia ta. Các chủ, nếu bọn họ tâm ý đã quyết, không bằng thành toàn cho bọn họ.....”

Các chủ cúi đầu, vuốt mái tóc đen của Tiểu Mặc, hỏi: “Tiểu Mặc, con có đồng ý sẽ thường xuyên trở lại thăm ta không?”

“Dĩ nhiên là đồng ý!” Tiểu Mặc không chút do dự gật đầu, thanh âm non nớt nói, “Tiểu Mặc chẳng những thường xuyên đến mà sẽ mang Tiểu Huyên Huyên cùng nhau đến thăm ngài. Tiểu Huyên Huyên là muội muội của cháu, rất xinh đẹp khả ái, người nhất định sẽ thích bé.”

“Tốt! Vậy lão lão tổ tông sẽ đợi hai huynh muội cháu đến Tiêu Dao các.” Các chủ tâm tình cực kỳ vui mừng, ánh mắt thâm trầm lần nữa nhìn về phía Long Thiên Tuyệt, “Vợ chồng hai người không muốn đi Tiêu Dao các, ta cũng không miễn cưỡng, nhưng phải ghi nhớ, ngươi vĩnh viễn là người Long gia.”

“Bất kể trước kia ngươi ở Long gia trải qua đau khổ như thế nào,

nhưng ngàn lần vạn lần không thể quên dòng máu đang chảy trên người ngươi chính là dòng máu của Long gia. Tổ tiên chúng ta đã phải trải bao nhiêu gian khổ mới sáng lập ra Long gia, Long gia huy hoàng được như ngày hôm nay, không thể quên đi tâm huyết cùng cố gắng của các vị tổ tiên. Ngươi, đệ đệ của ngươi, còn có Tiểu Mặc, trên người được truyền thừa huyết mạch Long gia thuần khiết nhất, các ngươi hẳn nên coi đây là vinh dự, hơn nữa phải dũng cảm nhận lấy trách nhiệm chấn hưng Long gia."

Người dừng lại một chút, thở dài: "Ta đã già rồi, không còn có ý chí mạnh mẽ nữa. Tương lai Long gia toàn bộ ký thác vào thế hệ này của các ngươi, thậm chí là đời sau của các ngươi, hi vọng ngươi không làm cho ta thất vọng."

Long Thiên Tuyệt nghiêm túc lắng nghe lời của Các chủ, không khỏi cảm thấy máu mủ tình thâm, mang cho hắn rung động thật sâu sắc. Không sai, bất kể người Long gia đối đãi hắn như thế nào, trên người của hắn thủy chung vẫn chảy huyết mạch của Long gia, cho nên hắn vĩnh viễn cũng sẽ không quên mất mình là một phần tử của Long gia, trên vai gánh trọng trách chấn hưng Long gia, đem Long gia phát dương quang đại.

"Các chủ, ngài yên tâm đi! Mặc dù hiện tại ta không trở lại Long gia, bởi vì nó đã làm cho ta quá thất vọng, nhưng ta cũng sẽ tuyệt đối sẽ không quên mất căn bản mình là ai, ta sẽ thời thời khắc khắc nhớ kỹ Tổ tiên Long gia, luôn trừng phạt cái ác nêu cao cái thiện, duy trì tinh thần chính nghĩa, đem tinh thần của Long gia phát dương quang đại!"

Cuộc nói chuyện khiến cho Vân Khê nhiệt huyết sôi trào.

Nàng nghĩ đến năm xưa, tổ tiên Long gia tràn đầy nhiệt huyết, không biết đã phải cố gắng bao nhiêu, vất vả nhường nào, trải qua bao khó

khăn gian khổ mới có thể xây dựng được thành Bàn Long phồn hoa như ngày hôm nay. Đây là kết quả cố gắng phấn đấu của bao nhiêu đời người a?

Mà Long gia hiện tại?

Nàng xem, đừng nói trừng phạt cái ác, đề cao cái thiện, duy trì tinh thần chính nghĩa, nhìn qua cũng chỉ có chẳng phân biệt được thị phi, vì tư lợi, cốt nhục tương tàn, như vậy Long gia phải xuống dốc hẳn là điều không thể nghi ngờ.

Nếu không có người xuất hiện để thay đổi nó, nó sẽ tiếp tục xuống dốc, mục nát, không tiến tất sẽ lùi, sớm muộn gì nó cũng sẽ biến mất trong lịch sử của Long tường đại lục.

Nàng hiểu chí hướng của Thiên Tuyệt, hắn là nam nhân, trách nhiệm của một nam nhân ngoài bảo hộ người nhà, còn có kiến công lập nghiệp cho riêng mình, mà Long gia chính là sự nghiệp của hắn.

Nàng quyết định sẽ dùng toàn lực giúp đỡ hắn thực hiện giấc mộng, nàng muốn mình ngày càng cường đại hơn, giúp hắn đỡ một nửa gánh nặng, hai người đồng cam cộng khổ, cùng nhau mỉm cười đi về tương lai tươi đẹp.

Tiểu Mặc mở to đôi mắt, nghiêm túc lắng nghe lời của phụ thân, trong lòng bỗng xuất hiện một tia hưng phấn. Mặc dù bé không biết tại sao lại hưng phấn, nhưng chắc chắn là do ảnh hưởng từ những lời phụ thân vừa nói.

Các chủ cùng Trấn Hải tổ sư hai người đều gật đầu mỉm cười, rất hài lòng với câu trả lời của Long Thiên Tuyệt.

“Bất quá, lần này định tiến cử người có triển vọng ở tỷ võ gia tộc nếu

thiếu đi vợ chồng hai người, vậy phải làm sao bây giờ?" Trấn Hải tổ sư đột nhiên nghĩ đến vấn đề này.

Còn chưa chờ Các chủ nói chuyện, Long Thiên Tuyệt đã mở miệng đề nghị: "Các chủ, ta đề nghị để cho hai người Tứ thúc cùng Cửu thúc của ta thay thế cho hai vợ chồng chúng ta. Hai người bọn họ làm người luôn chính trực, thiên phú mặc dù không được coi là vô cùng xuất sắc, nhưng hơn hẳn so với những người bình thường. Nếu không phải những năm gần đây bị Nhị thúc ta chèn ép thì thành tựu lúc này của bọn họ chắc chắn sẽ hơn hẳn hiện tại. Hi vọng Các chủ có thể cho bọn họ cơ hội! Giáo dục hai người có phẩm hạnh đoan chính, trung thành với gia tộc, so sánh với đào tạo hai kẻ có thiên phú xuất sắc nhưng có thể ham danh lợi, tâm thuật bất chính thì đáng giá hơn nhiều lắm, ngài thấy sao?"

"Lão Tứ cùng lão Cửu? Ta nghe nói chân lão Tứ rất nhiều năm trước đã bị người đánh cho tàn phế, làm sao có thể ủy thác trách nhiệm nặng nề cho hắn đây?" Trấn Hải tổ sư nói.

"Cái này nhị vị có thể yên tâm, ta đã cho Tứ thúc ăn Cửu chuyển Thái Cực đan, hơn nữa mỗi ngày đều đúng giờ điều trị bằng vật lý trị liệu, tin tưởng thương thế của thúc ấy rất nhanh sẽ khôi phục, có thể đứng lên một lần nữa." Vân Khê nói.

"Cái gì? Cửu chuyển Thái Cực đan?" Người vẫn luôn thong dong như Các chủ cũng không có cách nào tiếp tục bình tĩnh, sắc mặt của hắn khẽ biến, "Cõi đời này có người có thể luyện chế ra Cửu chuyển Thái Cực đan sao? Điều này sao có thể? Theo ta được biết, bí phương luyện chế Cửu chuyển Thái Cực đan đã sớm thất truyền, nếu như lưu truyền ở giang hồ thì bí phương của Cửu chuyển Thái Cực đan cũng chỉ là một tờ giấy không trọn vẹn mà thôi. Làm sao có thể có người có thể luyện chế ra Cửu chuyển Thái Cực đan đây?"

“Các chủ không cần hoài nghi, ta không muốn giấu diếm cái gì, bí phương luyện chế Cửu chuyển Thái Cực đan đầy đủ đang ở trong đầu của ta.” Vân Khê từ trong lồng ngực móc ra một viên Cửu chuyển Thái Cực đan cuối cùng, đưa đến trước mắt Các chủ, “Người xem, đây chính là một viên Cửu chuyển Thái Cực đan cuối cùng trên đời.”

Các chủ xúc động từ trong tay nàng nhận lấy, hít sâu, thần sắc càng ngày càng kích động: “Không sai! Đây chính là Cửu chuyển Thái Cực đan, đan dược tuyệt đẹp có mùi thơm ngát, cùng sách cổ ghi chép miêu tả giống nhau như đúc.”

Các chủ kinh ngạc địa nhìn về phía Vân Khê, hỏi: “Đan dược này là do chính ngươi luyện chế?”

Vân Khê gật đầu.

Các chủ một lần nữa khiếp sợ, đôi mắt mở lớn, bình thường mọi chuyện đều không thể khiến cho Các chủ kinh ngạc, duy cũng chỉ có hôm nay là ngoại lệ. Người cúi đầu nhìn Cửu chuyển Thái Cực đan trong tay, cảm xúc cuồn cuộn: “Không nghĩ tới thế gian này thật sự có người có thể luyện chế ra Cửu chuyển Thái Cực đan..... Chỉ tiếc, đã muộn một ngàn năm a! Nếu là một ngàn năm trước.....cũng sẽ không lưu lại này nhiều tiếc nuối như thế này.”

“Một ngàn năm?” Ánh mắt nàng nhìn Các chủ thay đổi, ngàn vạn lần đừng nói rằng, người đứng ở trước mắt nàng là một lão yêu đã sống một ngàn năm nhé?

Đây cũng quá quỷ dị rồi?

Cõi đời này có người có thể sống một ngàn năm sao?

Nhất định là do nàng suy nghĩ lung tung.

“Ngươi có kỹ thuật luyện đan như thế, những lão già Đan minh kia sợ rằng sẽ muốn thu nạp ngươi.” Các chủ sau khi cảm thán, rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh, đem Cửu chuyển Thái Cực đan trả lại nàng, không nảy sinh mơ ước chiếm hữu, có lẽ đây chính là phong phạm của một đại tôn sư nên có.

“Ta còn chưa tham gia khảo hạch luyện đan của Đan minh cho nên sẽ không có người chú ý ta, nhưng ta đã được mời tham gia đại hội luyện đan của Đan minh, thời gian cũng sắp đến.” Vân Khê bình tĩnh nói.

Các chủ yên lặng gật đầu, bỗng nhiên từ trong ngực móc ra một vật, nói: “Chỗ này của ta có một quyển ghi chép về luyện đan, ta giữ cũng không mấy tác dụng, ngươi cầm đi, có lẽ có thể trợ giúp ngươi phần nào đó.”

Vân Khê tiến lên, cung kính nhận lấy, đó là một quyển sách ở mặt trên không có bất kỳ văn tự nào, trang sách cũ vàng, cũng không biết đã qua bao nhiêu năm tháng. Nàng không có lật xem ở trước mặt Các chủ, trong lòng phỏng đoán, đây đại khái là do một vị Luyện Đan Sư vừa luyện đan vừa ghi chép những điều tâm đắc của mình vào.

“Đa tạ Các chủ.”

Lúc này, hữu hộ pháp báo lại rằng gia chủ xin cầu kiến.

Các chủ cho đoàn người Gia chủ tiến vào, ngoài gia chủ còn có Đại trưởng lão, Đại gia, Tứ gia cùng Cửu gia.

Long Thiên Tuyệt đối mặt với Long Thiên Trạch, nhất thời cảm xúc phức tạp bao phủ hai người, phụ tử đều có chút không bình tĩnh, thế

nhưng nguyên nhân không an tĩnh thì rất khác nhau.

“Các chủ, về đại hội gia tộc tỷ võ lần này xuất hiện biến cố, đệ tử thật sự rất áy náy. Tả hộ pháp chết đi.....” Gia chủ còn chưa nói hết, Các chủ đã phất phất tay, cắt đứt lời nói của ông.

“Ta đều thấy được, tội hắn đáng chết.” Một câu nói của Các chủ phán định tả hộ pháp, nói cách khác, Long Thiên Trạch giết hắn cũng không cần phải chịu bất cứ tội danh gì

Gia chủ thở phào nhẹ nhõm, lại nói: “Còn về phần chọn người ở tỷ võ.....”

Các chủ chuyển tầm mắt, rơi vào trên người Tứ gia cùng Cửu gia: “Hai người bọn họ là Tứ nhi tử và Cửu nhi tử của ngươi sao?”

“Đúng vậy, Các chủ! Lão Cửu đi ra ngoài du ngoạn đã nhiều năm chưa từng về nhà, mà lão Tứ thì hai chân tàn phế, phải ngồi xe lăn nhiều năm rồi. Ai, đều tại đệ tử, đem Long gia quản lý thành như vậy, đệ tử có tội, xin Các chủ trừng phạt!” Gia chủ áy náy ôm quyền, cúi đầu.

“Thân là nhất gia chi chủ, việc trọng yếu chính là không thiên vị, làm việc công bằng, phải xem xét sự việc qua nhiều mặt, có phán đoán chính xác, tùy thời tùy chỗ cũng có thể nắm giữ hết thảy hướng đi của gia tộc. Tạo thành hậu quả hôm nay, cũng là bởi vì ngươi bị bưng tai bịt mắt, mắt nhắm mắt mở không tỉnh táo, ngươi hẳn là phải chịu phạt.” Các chủ lạnh nhạt nói.

Gia chủ nơm nớp lo sợ, không dám có bất kỳ ý kiến muốn chống đối: “Xin Các chủ trừng phạt!”

“Ngươi có nghe nói qua hỏa quật của Tiêu Dao các?” Các chủ nói.

Gia chủ cả người run lên, khiếp sợ nhìn về phía Các chủ, ông không ngờ tới Các chủ lại trừng phạt nặng như thế. Những người còn lại, bao gồm Trấn Hải tổ sư nghe vậy, cũng nhịn không được mà chấn động.

Vân Khê không biết hỏa quật này đến tột cùng gì, thấy phản ứng của mọi người rất kỳ quái, đáy lòng nhịn không được mà sinh ra hiếu kỳ.

“Thiên Tuyệt, hỏa quật đến tột cùng là cái gì?”

Long Thiên Tuyệt lấy lại bình tĩnh, lấy giọng nói bình thản giải thích: “Hỏa quật là hình phạt cực kỳ tàn khốc, người đi vào phải chịu lửa nóng thiêu đốt kéo dài, nếu thực lực không đủ mạnh, không ngăn cản được lửa thiêu đốt, như vậy cũng chỉ có thể bị lửa thiêu đến chết.”

“Đáng sợ như vậy?” Vân Khê có thể tưởng tượng đến cảnh tượng bị Liệt Hỏa thiêu đốt, không khỏi lạnh cả người, trừng phạt như vậy đích xác là có chút tàn khốc.

“Các chủ, phụ thân tuổi đã cao, sợ là không chịu nổi hình phạt hỏa quật, xin Các chủ giảm nhẹ trừng phạt.” Tứ gia lên tiếng xin xỏ.

Long Hựu Đình cũng tiến lên, cầu tình: “Các chủ, nếu thật sự phải tiếp nhận hình phạt hỏa quật, không bằng để đệ tử thay thế phụ thân chịu phạt sao!”

Long Thiên Trạch quát khẽ, hướng Long Hựu Đình cùng Tứ gia liếc một cái: “Các đệ tất cả lui ra, nếu muốn chịu phạt thay, cũng chỉ có thể là ta!”

“Đại ca, huynh đừng làm loạn. Đệ một thân một mình, không có gì nhớ thương, huynh còn có một đại gia đình, không thể không quản

không để ý.” Long Hựu Đình tranh giành nói.

Tứ gia cũng nhịn không được, tranh giành nói: “Hãy để cho ta, công lực của ta so sánh với Cửu đệ thâm hậu hơn, vả lại sự nhẫn nại của ta so sánh với hai người mạnh hơn, những năm này đều chịu đựng qua sự hành hạ của đôi chân tàn phế, chẳng lẽ còn sợ hỏa quật sao?”

Ba nhi tử hẳn là không ai nhường ai, đều tranh đoạt muốn bị trừng phạt thay Gia chủ.

Vân Khê hơi cảm động, xem ra gia chủ cũng không phải là người quá đáng, nếu ông thật sự làm người thất bại, thì sẽ không có ba nhi tử hiếu thuận như thế, tranh nhau muốn chịu tội thay phụ thân.

Long Thiên Tuyệt ở bên nhìn phụ tử mấy người, tâm tình không khỏi chùng xuống.

Các chủ khí định thần nhàn, làm như không nghe không thấy.

Tiểu Mặc nghe phụ thân giải thích, không nhịn được rụt cổ, kéo kéo ống tay áo lão lão tổ tông, yếu ớt nói: “Lão lão tổ tông, hỏa quật gì gì đó nghe thật là đáng sợ, có thể không trừng phạt không ạ?”

Mấy người còn đang cãi vã nhất tề quay đầu nhìn về phía Tiểu Mặc, không nghĩ tới tiểu tử này cũng sẽ mở miệng cầu tình, ánh mắt mọi người chờ mong nhìn về phía Các chủ, chờ ngài trả lời.

Các chủ cúi đầu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồn nhiên, khả ái, đột nhiên cười khẽ, mở miệng nói: “Được rồi! Nhìn ngươi vì tằng tổ phụ cầu tình, lão lão tổ tông sẽ không trừng phạt ông ta nữa.”

“Vâng! Lão lão tổ tông vạn tuế! Tiểu Mặc thích nhất lão lão tổ tông!”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời nở nụ cười như hoa, rực sáng.

“Đa tạ Các chủ khoan thứ!” Gia chủ bái tạ.

Mọi người cũng thở phào nhẹ nhỏm, không nghĩ tới là tiểu tử này vì gia chủ ngăn trở một tai họa, thật là bất khả tư nghị a. Gia chủ cảm kích nhìn Tiểu Mặc, lại nói, ông làm tằng tổ phụ(1) còn chưa được ôm tiểu tử này đâu.

Vân Khê trong lòng cười một tiếng, bỗng nhiên hiểu được dụng ý của Các chủ, ngài nào thật sự muốn trừng phạt gia chủ. Chẳng qua ngài muốn khảo nghiệm một chút phẩm hạnh của gia chủ cùng mấy nhi tử của ông mà thôi. Đồng thời cũng để cho gia chủ thiếu Tiểu Mặc một phần nhân tình, ngày sau Tiểu Mặc ở Long gia cũng sẽ không bị bất kỳ ủy khuất nào. Dụng tâm lương khổ như thế, Vân Khê trong lòng cảm động, không hổ là Các chủ đức cao vọng trọng, bàn về xử sự chính là tài trí hơn người.

“Về kết quả lần này của gia tộc tỷ võ, vốn là vợ chồng Thiên Tuyệt nằm trong danh sách ba người đứng đầu, nhưng vừa rồi bọn họ đã cự tuyệt tiến vào Tiêu Dao các, hơn nữa còn đề cử Tứ nhi cùng Cửu nhi của ngươi thay thế vợ chồng bọn họ trên danh sách, về phần chọn thêm một người khác thì cứ dựa theo quyết định cũ.” Các chủ tuyên bố.

Tứ gia cùng Long Hựu Đình mừng rỡ, trăm triệu lần không nghĩ tới may mắn như thế lại rơi xuống đầu bọn họ, hai người nhất tề quay đầu cảm kích nhìn về phía vợ chồng Long Thiên Tuyệt và Vân Khê.

Gia chủ mừng rỡ, nhưng cũng lo lắng: “Chẳng qua là chân của lão Tứ.....”

“Phụ thân, người yên tâm đi, chân của hài nhi hiện tại đang trong thời

kì hồi phục, tin tưởng chỉ trong ít ngày nữa có thể đứng lên. Phải cảm tạ linh đan diệu dược(2) của Vân Khê." Tứ gia tâm tình vui vẻ nói.

Gia chủ ngạc nhiên, bất khả tư nghị nhìn về phía Vân Khê, nàng không nói gì nhún vai, dù sao nàng giúp Tứ gia chỉ là vì Thiên Tuyệt mà thôi, không liên quan đến gia chủ. Hơn nữa nàng cũng không muốn để cho gia chủ biết quá nhiều, nhất là bí mật của Cửu chuyển Thái Cực đan. Tứ gia đã bảo đảm rằng nếu nàng không đồng ý, tuyệt đối sẽ tiết lộ bí mật Cửu chuyển Thái Cực đan với người khác, nhưng gia chủ thì không thể. Ai bảo Cửu chuyển Thái Cực đan là đồ vật quá nghịch thiên chứ?

Gia chủ vốn còn muốn hỏi thêm, Các chủ đã ngắt lời: "Được rồi! Chuyện nơi này đã xong, ta cũng cần phải trở về. Tiểu Mặc, mau đến tiễn lão lão tổ tông."

"Dạ." Tiểu Mặc biết điều gật đầu, đi theo Các chủ rời khỏi phòng, gia chủ cùng đám người cúi chào đưa tiễn.

Trấn Hải tổ sư, hữu hộ pháp cùng Đại trưởng lão cũng lần lượt rời khỏi phòng, cuối cùng bên trong gian phòng chỉ còn lại có Vân Khê, Long Thiên Tuyệt cùng cha con gia chủ, không khí trong nháy mắt trở nên lúng túng.

Long Hựu Đình nhìn mấy người, cố gắng điều tiết không khí: "Phụ thân, hôm nay ba đời chúng ta thật khó khăn mới có cơ hội gặp mặt, không bằng cùng nhau ngồi xuống ăn bữa cơm, hảo hảo mà nói chuyện. Chuyện không vui đã qua, hôm nay cùng nhau nói ra để hóa giải khúc mắc trong lòng, sau đó người một nhà cùng nhau vui vẻ trải qua cuộc sống sau này, ngài thấy như thế nào?"

Gia chủ do dự nhìn vẻ lạnh lẽo trên khuôn mặt Long Thiên Tuyệt, ho

nhẹ nói: “Không tệ! Chúng ta tổ tôn ba đời người khó có thể tụ ở một chỗ, không ngại ngồi xuống hảo hảo hàn huyên một chút, cùng hóa giải mâu thuẫn trong lòng.”

“Không cần!” Long Thiên Tuyệt dứt khoát cắt đứt lời của ông, hai mắt như mũi tên sắc bén bắn về phía liễu Long Thiên Trạch, khẩu khí mang theo ý chất vấn, “Ta chỉ hỏi ông một câu nói, thi thể mẫu thân ta ở nơi đâu? Rốt cuộc ông đem nàng chôn ở nơi nào?”

Long Thiên Trạch sóng mắt khẽ nhúc nhích, đuôi lông mày khẽ chau lên, tựa như do dự cái gì.

“Trả lời ta! Chẳng lẽ cái vấn đề này rất khó trả lời sao? Ta chỉ muốn biết, phần mộ của mẫu thân ta ở nơi đâu.” Long Thiên Tuyệt tâm tư ba động, bộ ngực phập phồng, ẩn nhẫn tức giận.

Long Thiên Trạch vẫn không trả lời hắn.

Long Hựu Đình cùng Tứ gia đều gấp gáp hỏi.

“Đại ca, huynh nói mau! Năm đó người cuối cùng ở cùng với thi thể đại tẩu là huynh, sau đó huynh với thi thể đại tẩu cùng nhau biến mất, huynh không thể nào không biết thi thể đại tẩu chôn ở nơi nào.” Long Hựu Đình nói.

“Đúng vậy a, đại ca. Thiên Tuyệt thật vất vả trở lại, chính là muốn mang huynh đệ cùng thê nhi tới tế lạy mẫu thân, cái yêu cầu này quá đáng sao?” Tứ gia nói.

Long Thiên Trạch không có trả lời, chẳng qua là ánh mắt càng thêm thống khổ cùng bi thương

Long Thiên Tuyệt gắt gao ngó chừng đối phương, trong tim của hắn

càng thêm thống khổ cùng mâu thuẫn, đáng nhẽ hắn phải hận ông ta đến chết, song vừa thấy ông ta có thể vì cha của mình mà quỳ trên mặt đất muốn chịu phạt thay. Một người như vậy, hắn làm sao có thể hận đến xương tủy đây?

“Ta đang nói chuyện với ông đấy! Mẫu thân ta cũng đã bị ngươi hại chết, ngươi còn che che lấp lấp, đến tột cùng là vì cái gì?”

Long Thiên Tuyệt hai đấm nắm chặt, hắn nổi giận.

“Thiên Tuyệt.....” Vân Khê lo lắng nhìn hắn, lại quay đầu nhìn Long Thiên Trạch một chút, phải chăng vì mình là người đứng ngoài cuộc cho nên nàng cảm giác Long Thiên Trạch tựa hồ có cái gì khó nói. Thần sắc của ông ấy tuyệt đối không phải là biểu hiện của một người không dám gánh vác trách nhiệm, mà giống như là cân nhắc nặng nhẹ gì đó, mới chần chờ như vậy.

Không khí giằng co như thế, cho đến cuối cùng, gia chủ nhịn không được đột nhiên nói ra một câu kinh người: “Cháu không nên hỏi ông ấy nữa, mẫu thân của cháu căn bản chưa chết, thì nơi nào có thi thể, nơi nào có phần mộ?”

“Cái gì?”

Mọi người cùng kêu lên kinh hãi.

“Ông nói cái gì? Mẫu thân ta không chết?” Long Thiên Tuyệt cảm thấy khiếp sợ và kích động nhất, tâm tình của hắn khó có thể bình tĩnh nổi.

“Nói cho ta biết, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Mẫu thân ta nếu chưa chết, như vậy người bây giờ đang ở đâu?”

Vân Khê đáy lòng cũng là kinh hãi, khẩn trương nhìn gia chủ, lại nhìn Long Thiên Trạch, hiển nhiên nơi này chỉ có hai người họ là hiểu rõ tình hình nhất. Rốt cuộc là nguyên nhân gì có thể làm cho hai người bọn họ kín miệng như vậy, thậm chí dính đến bi kịch phát sinh phía sau đây? Vân Khê trong lòng tràn đầy hiếu kỳ.

“Mẫu thân con thật sự chưa chết.” Long Thiên Trạch rốt cục mở miệng nói chuyện.

“Mẫu thân bây giờ đang ở nơi nào?” Long Thiên Tuyệt vội hỏi.

“Nàng..... bây giờ đang ở nhà mẹ đẻ của nàng.” Long Thiên trạch nói.

Long Thiên Tuyệt nhíu mi suy tư chốc lát, chợt nhớ tới cái gì, tỉnh ngộ nói: “Mẫu thân ta ở nhà mẹ đẻ? Ông muốn nói đến Hiên Viên thế gia?”

“Hiên Viên thế gia?” Cái này, Vân Khê càng ngạc nhiên, nàng chưa bao giờ biết mẫu thân Long Thiên Tuyệt lại là người của Hiên Viên thế gia?

“Không sai! Mẫu thân con vốn là thiên kim tiểu thư của Hiên Viên thế gia, ban đầu ủy khuất gả cho ta, Hiên Viên thế gia cực kỳ phản đối, nhưng là mẫu thân con cũng không lo gia tộc phản đối, dứt khoát gả vào Long gia, cũng vì vậy có một thời gian ngắn cùng Hiên Viên thế gia đoạn tuyệt quan hệ. Nếu không phải sau khi xảy ra sự kiện kia..... Ta cũng sẽ không quyết định đưa nàng về Hiên Viên thế gia. Lần từ biệt này, chính là mười sáu năm, cũng không biết nàng bây giờ có khỏe mạnh hay không.” Nói tới mẫu thân Thiên Tuyệt, ánh mắt Long Thiên Trạch trở nên thâm thúy, trong đó còn có nhàn nhạt nhu tình không ngừng chảy.

“Mẫu thân ta còn sống, Khê Nhi nghe thấy chưa? Mẫu thân ta nàng còn sống!” Long Thiên Tuyệt vui mừng, lệ nóng quanh tròng, Vân Khê thấy như vậy rất là đau lòng.

“Tin đồn Hiên Viên thế gia chính là gia tộc lánh đời, người trong tộc rất ít đi lại bên ngoài, ta biết người có liên quan tới Hiên Viên thế gia, trừ Hiên Viên Túc Gia, chỉ có mẹ đẻ của Sở Mục. Nghe nói thế nhân có rất ít người biết Hiên Viên thế gia đến tột cùng là ở nơi đâu, như thế nào mới có thể tìm được bọn họ.....” Vân Khê nhớ lại nói.

“Không sai! Hiên Viên thế gia chỗ ở đích xác là bí mật, cửa vào mỗi ngày đều thay đổi, ngay cả ta cũng không cách nào thuận lợi tiến vào trong đó. Một năm kia là Nhã Nhi tự mình dẫn đường, chúng ta mới có thể thuận lợi tới chỗ ở của Hiên Viên thế gia, nhưng sau khi ta rời đi, muốn trở về tìm kiếm cũng tìm không được cửa vào.” Long Thiên Trạch nói.

“Vậy ngài biết đại khái vị trí của nó sao? Chỉ cần tìm được vị trí, tiếp theo tìm kiếm cửa vào, hẳn là cũng không phải việc khó khăn gì.” Vân Khê nói.

“Ừ, Hiên Viên thế gia đại để cách không xa Đan minh, chỉ cần tìm được Đan minh, thì tìm Hiên Viên thế gia dễ dàng. Nghe nói nguyên lão trong Đan minh, có mấy vị đến từ Hiên Viên thế gia, nếu chúng ta thật sự tìm không được cửa vào Hiên Viên thế gia, có lẽ có thể tìm hiểu từ trên người của bọn họ.” Long Thiên Trạch suy tư nói.

“Vô luận như thế nào, ta cũng muốn tìm được mẫu thân ta, Hiên Viên thế gia ta nhất định phải vào!” Long Thiên Tuyệt thở phào nói, nụ cười một lần nữa trở lại trên khuôn mặt tuấn mỹ, hai mắt hắn lộ ra vẻ kiên nghị.

“Ta cùng chàng đi.” Vân Khê nói.

Long Thiên Tuyệt hướng nàng ôn nhu cười một tiếng, sau đó lạnh lẽo quét mắt về phía Long Thiên Trạch: “Ông dẫn đường!”

Long Thiên trạch mí mắt cụp xuống, không có đáp ứng, cũng không có cự tuyệt, lâm vào suy nghĩ về hồi ức nào đó.

—

(1) Cụ nội

(2) Nôm na chính là thuốc quý, thuốc tốt.

Quyển 5 - Chương 34: Muội muội là của con!

Tại bến tàu thành Bàn Long, Long Hựu Đình cùng Tứ gia đích thân tới bờ sông đưa tiễn đoàn người Long Thiên Tuyệt, Vân Khê. Long Hựu Đình và Tứ gia đã đáp ứng đi Tiêu Dao các tu hành, cho nên tạm thời không thể rời đi thành Bàn Long. Tứ gia cũng đem con gái Thiên Tầm của mình phó thác cho Long vợ chồng Thiên Tuyệt, hi vọng bọn họ có thể mang theo Thiên Tầm rời đi Long gia, đi ra ngoài lịch lãm một phen, nếu không bản thân của ông một khi đã vào Tiêu Dao các sợ không cách nào chiếu cố đến con gái của mình, khiến nàng ở nhà bị khi dễ. Thành thật mà nói ông vô cùng tin tưởng vợ chồng Long Thiên Tuyệt, nguyện ý đem nữ nhi phó thác cho bọn hắn chiếu cố.

“Tứ thúc, Cửu thúc, hai người nên trở về đi, ngày sau còn nhiều cơ hội gặp mặt.” Long Thiên Tuyệt mỉm cười cùng hai người nói lời từ biệt, kể từ khi biết được tin tức mẹ của hắn còn sống, cả người hắn trở nên vui vẻ rất nhiều.

“Thiên Tuyệt, Vân sư muội, các ngươi đi đường cẩn thận! Các ngươi là người làm nên đại sự ngày sau tiền đồ nhất định vô lượng, sau này chờ ta tu luyện thành công, liền đi tìm ngươi, giúp đỡ các ngươi một tay!” Long Hựu Đình ấm áp nói.

“Tốt! Một lời đã định!” Long Thiên Tuyệt nói.

“Cửu thúc, chúng ta chờ thúc!” Vân Khê nói.

Tứ gia cùng Tứ phu nhân không nói thêm điều gì, lưu luyến không

rời cùng nữ nhi nói lời từ biệt.

“Thời gian không còn sớm, chúng ta cũng nên lên đường. Tứ thúc, tứ thẩm, Cửu thúc, bảo trọng!” Long Thiên Tuyệt nói.

Mọi người lục tục lên thuyền, phất tay cùng người trên bờ, thuyền bè từ từ rời bến, càng lúc càng xa.

Long Thiên Tầm tựa tại mép thuyền, xa xa hướng cha và mẹ của mình vẫy tay từ biệt, nước mắt ngăn không được rơi xuống. Đây là lần đầu tiên nàng rời khỏi cha mẹ, trong lòng buồn bã không thôi, song nàng cũng hiểu được phụ thân dụng tâm lương khổ. Nếu nàng vẫn ở Long gia, vô cùng có khả năng phải đối mặt chính là chuyện cưới gả rồi, tựa như lúc trước Nhị bá giúp nàng an bài một mối hôn sự, nếu không phải Thiên Tuyệt ca ca đột nhiên trở lại, làm rối loạn an bài của Nhị bá thì lúc này sợ rằng nàng phải ngoan ngoãn ngồi lên kiệu hoa, đi nghênh đón phu quân mà mình chưa hề gặp mặt.

Nghĩ đến chỗ này, nước mắt của nàng gấp gáp tuôn rơi.

Bộ dáng đau khổ, khiến người thương tiếc.

“Đừng khóc, cũng không phải là vĩnh viễn không được gặp mặt. Nếu muội muốn về với cha mẹ, Thiên Thần ca ca sẽ dẫn muội trở lại, thú sủng Phì Long của hắn một ngày có thể phi hành mấy ngàn dặm, rất dễ dàng. Nếu muội sợ độ cao…, ta cũng có thể bảo vượn vượn dẫn muội trở lại, ta bảo đảm muội đi dọc theo con đường này là vô cùng phong cách, tất cả mọi người đều xúm lại quan sát, muội có tin không?” Bạch Sở Mục học bộ dáng của vượn vượn, khom người buông thõng hai cái cánh tay dài, xoay quanh dạo bước tại chỗ. Hắn phùng má, hai mắt trợn tròn, đem bộ dáng vượn học được mười phần.

Long Thiên Tầm vốn tâm tình còn buồn bã tối tăm, nhất thời quên sạch, phì cười.

Bạch Sở Mục thấy nàng bật cười rồi, càng thêm ra sức biểu diễn, học thanh âm vượn vượn nói: “Thiên Tầm tiểu muội muội, có muốn hay không về nhà a? Nếu muốn về nhà, vậy ngồi lên vai vượn ca ca, ta sẽ khiêng ngươi về nhà.”

Long Thiên Tầm hé miệng cười trộm, dùng sức gật đầu: “Muội muốn về nhà!”

Bạch Sở Mục lưng quay về phía nàng, khom khom người: “Lên đây đi! Vượn ca ca dẫn muội về nhà!”

Long Thiên Tầm con ngươi trong suốt sáng lên, giống như ánh trăng, tiến lên mấy bước, nhảy nhảy lên lưng của hắn, hai tay vòng ở trên cổ của hắn, cười vui vẻ nói: “Cám ơn vượn ca ca, chúng ta lên đường đi!”

“Đi thôi! Lên đường!” Hai thân ảnh chạy chạy, tiếng cười vui lấp đầy toàn bộ khoang thuyền, mọi người tâm tình cũng vui vẻ theo.

Thật tốt a!

Rời bến, sẽ lại là một khởi đầu mới, hi vọng mới về cuộc sống tương lai tốt đẹp.

Đây là tâm nguyện chung của mọi người.

“Phụ thân, Sở Mục thúc thúc cùng Thiên tầm cô cô thật vui vẻ a! Tiểu Mặc cũng muốn chơi!” Tiểu Mặc ánh mắt lòe lòe sáng nhìn Long Thiên Tuyệt, ý tứ rất rõ ràng.

Vân Khê nghẹn cười, ánh mắt chờ xem kịch vui liếc về phía Long Thiên Tuyệt, nhìn xem hắn phản ứng như thế nào, hắn có đáp ứng hay không? Dù sao trên thuyền này còn có rất nhiều thuộc hạ của hắn.....

Song nàng đã đoán sai.

Long Thiên tuyệt không có bất kỳ ý chần chờ, khom người nhấc Tiểu Mặc lên đầu vai, động tác tự nhiên như vậy tựa như đã làm qua vô số lần.

“Tiểu Mặc ngồi vững vàng, phụ thân phải lên đường!”

“Nga nga, lên đường thôi!”

Phụ tử cùng hài tử chơi đùa, vòng quanh thân thuyền, qua lại chạy trốn.

Tứ đại hộ pháp cùng những cao thủ của Long gia rối rít mở rộng tầm mắt, đây mới thật sự là tôn chủ của bọn họ sao? Tôn chủ uy nghiêm đâu mất rồi?

Vân Khê cũng ngẩn ngơ, nháy mắt mấy cái, hơi có chút ngoài ý muốn. Bất quá thấy phụ tử hai người vui vẻ, tâm tình của nàng cũng vui vẻ theo, Thiên Tuyệt cuối cùng là yên tâm bỏ xuống tảng đá trong lòng, cả người tràn đầy sức sống.

Long Thiên Trạch lặng yên nhìn phụ tử Thiên Tuyệt chạy nhảy cười vui, trong lòng không khỏi gợn sóng, trước kia ông cũng từng trải qua một màn ấm áp như vậy, ông có thể tưởng tượng được chuyện này có bao nhiêu vui vẻ, thật hi vọng có thể trở về trước kia, trở lại với hạnh phúc trước kia, chính là một cuộc sống tốt đẹp.

“Đại ca..... Đã thật lâu không có như vậy chơi đùa rồi! Thật hâm mộ đại ca a!” Long Thiên Thần thấy phụ thân bị mọi người cố ý cô lập, trong lòng không khỏi khó chịu, chủ động tiến lên đây cùng ông nói chuyện.

Long Thiên trạch từ từ thu hồi tầm mắt, nhìn Long Thiên Thần, đột nhiên nói: “Hâm mộ sao…, vậy sớm một chút thành thân đi, tuổi của con cũng nên thành thân rồi đó.”

“Ách.....” Long Thiên Thần nhất thời cứng họng, không biết làm sao nói tiếp.

Long Thiên Trạch ngửng đầu lên, hướng nơi Bách Lí Song, Triệu Hiểu Du, Triệu Hiểu Mẫn cùng Hoa Sở Sở bốn người tụ tập, khách quan bình luận: “Hoa cô nương nhanh nhẹn khả ái, thông minh lanh lợi, hơn nữa Thủy ảo thuật của Hoa gia rất đặc biệt, cùng con rất xứng đôi.....”

Long Thiên Thần không khỏi đổ mồ hôi: “Ngài nghĩ đi chỗ nào vậy? Hoa cô nương sớm đã có người yêu, chính là người được Ngân Xà Thần thú chọn trúng—— Độc Cô Mưu, bọn họ mới là một đôi.”

“Thật là đáng tiếc!” Long Thiên Trạch thở dài, lai tiếp tục nói, “Hai vị Triệu cô nương ngây thơ đơn thuần, chỉ tiếc kinh nghiệm sống chưa nhiều, tính tình như vậy ở Long Tường đại lục là rất khó đặt chân, mà tính tình của con cũng là đơn thuần, các con nếu cùng nhau, ta chỉ sợ.....”

“Ngài hiểu lầm! Hiểu Du cùng Hiểu Mẫn là Triệu viện trưởng trước khi chết phó thác cho ta, để cho ta hảo hảo chiếu cố các nàng, không phải như ngài nghĩ.” Long Thiên Thần lau mồ hôi, vì sao hắn chưa bao giờ biết phụ thân đại nhân là một người Bát Quái như thế?

Ai ngờ Long Thiên Trạch cũng không có tính toán dừng lại, tiếp tục phê bình nói: “Còn có Bách Lí cô nương, tính tình của nàng sáng sủa, không câu nệ tiểu tiết, còn rất có khí khái nam nhi, so với Hoa cô nương lại càng thêm xứng đôi với con. Hơn nữa, nàng là nữ nhi duy nhất của Bách Lí thành chủ, gia thế cùng Long gia ta vô cùng xứng đôi. Quan trọng nhất là.....”

Ông dừng một chút, có thâm ý khác nhìn Long Thiên Thần một cái, mới nói: “Ta phát hiện ánh mắt nàng nhìn con tương đối đặc biệt.....”

“Có sao?” Long Thiên Thần quay đầu hướng Bách Lí nhìn qua, vừa vặn bắt gặp Bách Lí song cũng đang hướng hai người phụ tử bọn hắn nhìn sang, ánh mắt của hai người chạm vào nhau, đều có chút ngoài ý muốn.

Bách Lí Song có chút không giải thích được, hướng hắn giả trang mặt quỷ.

Long Thiên Thần vốn là còn có chút tâm tình khác thường, nhất thời không còn sót lại chút gì, không nhịn được hướng về phía trước liếc mắt. Nàng làm sao có thể đối với hắn có đặc biệt tình cảm đây? Rõ ràng chính là một tên tiểu tử, cùng hắn và Bạch Sở Mục chơi đùa thật vui vẻ a.

“Ngài nhất định là nhìn lầm rồi! Nàng không hề có ý tứ đối với ta! Ta là thân phận gì, nàng như vậy là thân phận gì, cho dù nàng coi trọng ta, gia tộc của nàng cũng sẽ coi thường ta.”

Long Thiên Trạch bỗng nhiên trầm mặc, ánh mắt trở nên xám xịt, một lúc lâu, hắn đột nhiên nói câu: “Ta xin lỗi huynh đệ các con.”

Nếu ngày đó không có chuyện, nếu huynh đệ bọn họ hai người một mực ở bên cạnh ông mà trưởng thành, như vậy giờ phút này Long

Thiên Thần chính là thiếu gia Long gia danh chánh ngôn thuận, bàn về thân phận địa vị, Bách Lý gia tộc sao có thể coi thường hắn? Hắn như thế nào sẽ xuất hiện tự ti trong lòng?

Hết thảy cũng là lỗi lầm của ông a.

Long Thiên Thần chợt nghe được hắn nói như thế, trong lòng có phần nặng nề, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên như thế nào trả lời.

Bách Lí Song cùng mấy cô gái tụ ở một chỗ, vừa nói vừa cười, nhận thấy được Long Thiên Thần phụ tử hai người thỉnh thoảng hướng các nàng nhìn sang, mấy người thật là kinh ngạc, bất quá lời của các nàng đều là vây quanh Hoa Sở Sở, an ủi nàng. Ai bảo Độc Cô mưu dẫn Ngân Xà Thần thú đi học viện Ngân xà, bỏ Hoa Sở Sở một mình một người lưu tại đây?

Chờ đoàn người đến bờ sông, không có lập tức lên đường, mà là đợi đến sau khi trời tối, ngồi Thần Long chiến đội, thừa dịp ban đêm lên đường. Như thế, bọn họ vào ban ngày nghỉ ngơi, ban đêm lên đường, bất quá ba ngày liền trở lại học viện Vạn Hoàng.

Sở dĩ không có trực tiếp đi Đan minh, mà trước tiên trở về học viện Vạn Hoàng chính là vì vợ chồng Vân Khê quá mức nhớ Tiểu Nguyệt Nha rồi, đồng thời cũng muốn trở lại cùng Mộ lão và Lam Mộ Hiên tụ hội nhằm thương thảo trước về việc tới Đan minh tham gia đại hội luyện đan.

May mà nơi gia tộc Hiên Viên ở cách Đan minh không xa, làm hai chuyện cũng không có gì chậm trễ, bằng không, vì phải mau chóng tìm kiếm bà bà(1), Vân Khê đành phải buông tha cho luyện đan đại hội lần này.

“Tiểu Huyên Huyên, ca ca đã trở lại!”

Còn chưa gần tới Vọng Khê Lâu, Tiểu Mặc khoan khoái nhanh chân chạy hướng tiểu lâu, so sánh với bất luận kẻ nào cũng muốn tích cực hơn.

Thanh âm vui vẻ xa xa truyền lại, đem người trong tiểu lâu hấp dẫn đi ra ngoài.

“Các ngươi đã trở lại, thật là muốn đòi mạng!” Dung Thiếu Hoa cố ý lớn tiếng nói, cũng giống như Tiểu Mặc, người chưa tới tiếng đã tới trước.

Nghe được thanh âm biểu ca, Vân Khê không khỏi có cảm giác thân thiết, bóng dáng màu trắng từ bên trong cửa bay ra, nàng đi nhanh mấy bước, đón nhận trước.

Ai ngờ, sắp đến gần, bóng dáng kia liền từ bên cạnh nàng vô tình nhẹ nhàng đi qua, chỉ cấp nàng lưu lại một đạo gió lạnh, thổi lất phất tóc của nàng, trên đầu nàng có một đám quạ oa oa bay qua.

Thì ra là, là nàng tự mình đa tình!

“Băng nhi, hại chết ta! Đi, chúng ta về nhà hảo hảo giao lưu trao đổi tình cảm.” Dung Thiếu Hoa đem Băng hộ pháp ôm vào lòng, bất kể Băng hộ pháp có hay không vui lòng, cũng không quản người chung quanh có hay không vui lòng khi nhìn thấy một màn này, liền ôm Băng hộ pháp đi về nhà.

“Đồ khác người, không nhân tính!” Vân Khê oán hận cắn răng.

Dung Thiếu Hoa nửa đường quay đầu lại, đáp lễ nàng một câu: “Biểu muội, giống nhau cả thôi, ai bảo chúng ta có họ đây?”

Nể tình vừa mới gặp hắn nháy mắt tan biến, đồ trọng sắc khinh bạn! Vân Khê quăng cho hắn một cái xem thường, không để ý đến hắn nữa.

“Một thời gian ko gặp, Dung Thiếu thoạt nhìn tu vi tiến bộ không tệ.” Long Thiên Tuyệt bỗng nhiên nói.

“Thật sao?” Vân Khê cũng là không có chú ý, khó trách lần này Băng hộ pháp không có cơ hội nổi đóa, nguyên lai là đã bị hắn chế trụ.

“Sư phụ!”

“Vân muội muội!”

“Vân cô nương, Long tôn chủ, các ngươi đã trở lại.”

Lam Mộ Hiên, Mộ Cảnh huy cùng Mộ Vãn Tình ba người lục tục từ trong lầu nghe tiếng dạo bước ra, mọi người nở nụ cười đón chào.

“Các ngươi đều ở đây sao?” Vân Khê nghênh đón.

“Sư phụ, mọi người không sao chứ? Đệ tử rất lo lắng các vị.” Lam Mộ Hiên nói.

“Mặc dù cũng có lúc cửu tử nhất sanh, bất quá hoàn hảo, hết thảy coi như thuận lợi. Tiểu Nguyệt Nha đâu? Khi chúng ta không có ở đây, Tiểu Nguyệt Nha có tốt không?” Vân Khê nói.

Mộ Vãn Tình cười nói: “Tiểu Nguyệt nha mới vừa tỉnh ngủ, hiện tại tâm tình rất tốt, thấy ai cũng khanh khách cười không ngừng.”

Long Thiên Tuyệt nghe vậy, đuôi lông mày gảy nhẹ, này làm sao là

nữ nhi của hắn, tại sao có thể hướng về phía ai cũng cười? Hắn bước đầu tiên đi vào cửa phòng, bên trong gian phòng, Tiểu Mặc so với ai khác đều tích cực hơn, đã sớm đem muội muội ôm vào trong lòng, tham muốn giữ lấy cực mạnh.

Tiểu Bạch cùng Tiểu Phượng Phượng vừa thấy mặt lại cùng ngày thường giống nhau, trình diễn lên trò chơi trẻ con ngươi đuổi theo ta ta đuổi theo ngươi.

“Tiểu Nguyệt Nha! Có nhớ phụ thân không? Tiểu Mặc, để cho phụ thân bế muội muội chút.” Long Thiên Tuyệt cố gắng từ trong tay Tiểu Mặc nhận lấy nữ nhi, ai ngờ Tiểu Mặc quay người lại, không cho.

“Muội muội là của con!”

Long Thiên Tuyệt trên trán rơi xuống ba đường hắc tuyến, nhi tử phát ra tham muốn giữ lấy, đến tột cùng là di truyền người nào? Làm sao lại không đáng yêu như vậy?

“Cho phụ thân ôm một lát.”

“Không được! Tiểu Huyên Huyên thích nhất chính là ca ca, Tiểu Huyên Huyên thích để cho ca ca ôm, có đúng hay không? Người nhìn người nhìn, Tiểu Huyên Huyên cười, bé rất đồng ý lời của ca ca.”

Long Thiên Tuyệt lại thêm mấy đường hắc tuyến trên trán, trong lòng tự nhủ đó là Tiểu Nguyệt Nha mới vừa tỉnh ngủ, tâm tình không tệ có được hay không? Người nào ôm nàng, nàng đều cười, tiểu tử ngươi không nên nhân cơ hội đùa bỡn gạt người!

“Con đã ôm qua bé rồi, hiện tại nên đến phiên phụ thân. Nếu như không có phụ thân, nơi nào có một muội muội cùng chơi với con?

Công lao của phụ thân là không thể bỏ qua, cho nên hẳn là để cho phụ thân ôm bé đi.”

“Nhưng là Tiểu Huyên Huyên là từ trong bụng mẫu thân sinh ra, cho dù không có phụ thân, mẫu thân vẫn có thể sinh hạ muội muội.”

Long Thiên Tuyệt hoàn toàn bó tay rồi, tiết mục tranh đoạt Tiểu Nguyệt Nha, hoàn toàn đại bại bởi nhi tử.

Từ ngoài cửa tiến vào, nghe được lời nói trẻ con của Tiểu Mặc, mọi người cười lăn cười bò, khiến cho Long Thiên Tuyệt mất hết mặt mũi. Cũng đúng a, sinh con chính là Vân nương tử, cho dù không có ngươi, người ta tùy tiện tìm nam nhân, làm theo là có thể sanh con. Ha ha, tôn chủ ngươi bại lui đi?

“Tiểu Mặc, không ai được ôm bé sao? Mẫu thân là đệ nhất công thần cơ mà!” Vân Khê tiến lên phía trước, đưa tay muốn từ trong tay Tiểu Mặc nhận lấy nữ nhi, ai ngờ cũng bị cự tuyệt.

“Tiểu Huyên Huyên nói, muội muội hiện tại muốn ca ca ôm, những người khác muội muội không muốn.”

Vân Khê trên mặt không nhịn được rụng xuống hắc tuyến: “Tiểu Nguyệt Nha hiện tại sẽ không mở miệng nói chuyện.”

“Con cùng muội muội tâm linh tương thông.”

Vân Khê cũng hoàn toàn bó tay rồi.

“Được rồi, ta liền ôm cả hai!” Nàng dang rộng hai cánh tay, đem nhi tử và nữ nhi cùng nhau ôm lấy, hung hăng hôn, chọc cho nhi tử cùng nữ nhi khanh khách cười không ngừng.

Thì ra là còn có thể như vậy?

Long Thiên Tuyệt lập tức lĩnh ngộ đến bí quyết trong đó, mở ra hai cánh tay, cũng gia nhập vào bọn hắn, ở giữa: “Ta đây ôm cả!”

Một nhà bốn người giống như cái bánh chưng, ôm nhau thân thiết, mang theo cười vui.

Những người còn lại cũng không nhẫn tâm phá vỡ cảnh tượng ấm áp này, một người lại một người lục tục thối lui ra khỏi tiểu lâu, tự bố trí dàn xếp riêng cho mình

Long Thiên Trạch không có rời đi, ông một mình đứng ở cạnh cửa, ngắm nhìn tiểu bất điểm bị kẹp ở giữa 3 người, khóe môi không tự chủ tự nhiên lộ ra nụ cười. Ông hi vọng mình cũng có thể có cơ hội ôm cháu gái của mình một cái, bé thật đáng yêu, hoạt bát, giống tiểu tiên đồng, sau này lớn lên nhất định càng thêm mỹ lệ động lòng người. Ông rất muốn gần gũi bé.

Vân Khê trong lúc vô tình nhìn đến tầm mắt của ông, tâm thần hơi động một chút, vô luận như thế nào ông ấy luôn là ông nội của hài tử, nếu là ngay cả mặt mũi đều không cho nhìn, trái với luân thường rồi, bất quá, trong lòng Thiên Tuyệt đối với ông ấy còn có trở, chắc là không thể dễ dàng như vậy tha thứ ông ấy, cho nên.....

“Thiên Tuyệt, chúng ta đi tới chỗ đại ca một chút, không biết huynh ấy mang A Lý về hiện tại đến tột cùng là thế nào.”

Long Thiên Tuyệt hơi sững sờ, sau đó cũng nhạy cảm nhìn đến tầm mắt Long Thiên Trạch, hắn có một chút chần chờ, làm sao có thể không hiểu dụng tâm của Khê Nhi?

“Đi thôi! Theo ta tới chỗ đại ca một chuyến.” Vân Khê chưa cho hắn

cơ hội khước từ đã lôi kéo hắn rời đi, trước khi đi không quên dạy bảo nhi tử, “Tiểu Mặc, hảo hảo mà chiếu cố muội muội, phụ thân cùng mẫu thân lát nữa sẽ trở lại.”

“Nha.” Tiểu Mặc liền nhìn cũng không nhìn nàng, một lòng toàn bộ nhào vào đùa muội muội, bộ dáng yêu muội thành si.

Vân Khê lôi kéo Long Thiên Tuyệt, từ trước người Long Thiên Trạch đi qua, hai ánh mắt ngắn ngủi chạm vào nhau, không khí không phải là rất hòa hợp, nhưng Long Thiên Tuyệt nếu quyết định rời đi, cũng là đồng nghĩa với chấp nhận nguyện ý cho phụ thân thăm hỏi cháu gái của mình, đây đã là cực hạn của hắn rồi.

Đưa mắt nhìn hai vợ chồng đi xa, Long Thiên Trạch khẽ thở dài, sau đó cất bước đi về phía Tiểu Mặc.

Tiểu Mặc lúc này phát hiện bên trong nhà lại còn có một người, nghiêng đầu nhìn hắn, mang theo vài phần cảnh giác: “Gia gia xấu, người muốn làm gì?”

“Tiểu Mặc, chúng ta có thể bỏ chứ “xấu” đằng sau đi có được không?” Long Thiên Trạch ngồi chồm hổm, nhìn thẳng bé, nói.

“Không được!” Tiểu Mặc kiên quyết lắc đầu.

Long Thiên Trạch bất đắc dĩ, tầm mắt vừa chuyển, rơi vào trên mặt Tiểu Nguyệt Nha, bé có một đôi mắt sáng ngời như minh châu, còn có có miệng nhỏ, chúm cha chúm chím, rất là khả ái, để cho ông kìm lòng không đậu đưa tay muốn bế.

“Tiểu Mặc, để cho gia gia ôm bé được không?”

“Không được! Tiểu Huyên Huyên là của cháu.” Tiểu Mặc lập trường

kiên định, dù ai cũng không cách nào dao động bé.

“Thế cho gia gia ôm cả hai cháu một cái, có được không?” Long Thiên Trạch nghĩ tới biện pháp mới vừa rồi của hai vợ chồng.

Tiểu Mặc chần chờ một hồi lâu, thật vất vả mới gật đầu nói: “Vậy cũng tốt! nhưng chỉ một lát nha.” Lại còn muốn cò kè mặc cả sao? Cõi đời này còn có gia gia nào so với ông hơn bi thảm hơn không? Long Thiên Trạch không khỏi cười khổ.

Dang cánh tay, đem huynh muội hai người nhất tề ôm vào trong lòng, Long Thiên Trạch trong lòng nhất thời xẹt qua cảm giác khác thường, có lẽ đây chính là máu mủ tình thâm, huyết mạch tương liên sao?

“Tiểu Mặc, có muốn lễ vật gì không? Gia gia còn chưa có đưa lễ ra mắt cho cháu cùng Tiểu Nguyệt Nha đâu.” Long Thiên Trạch cố gắng cùng cháu của mình lôi kéo làm quen.

Tiểu Mặc suy nghĩ một chút, chuyển con ngươi nói: “Cháu cùng Tiểu Nguyệt Nha đều thích hạt châu, gia gia xấu có hạt châu không?”

“Hạt châu? Cháu chờ một chút.” Long Thiên Trạch đem hai huynh muội để xuống, trên người tìm tòi một phen, thật đúng là lần ra hai viên hạt châu, một viên thuần trắng như sữa, một viên đen như mực, song hai khỏa hạt châu tính chất cũng là không thể nghi ngờ mơ hồ còn có thể cảm giác được quanh thân hạt châu linh khí ba động.

Tiểu Mặc vừa thấy được hạt châu, hai mắt nhất thời tỏa sáng.

“Cho cháu! Hai viên này lần lượt là Bạch Linh châu cùng Mặc Linh châu, có công hiệu chữa bệnh, nếu cháu không cẩn thận bị thương, chỉ cần để chúng ở trong người, mọi loại thương tích cũng có thể tự động khỏi hẳn.” Long Thiên Trạch đem hai hạt châu khẳng khái đưa

cho Tiểu Mặc.

“Cám ơn gia gia xấu!” Tiểu Mặc cũng không khách khí, lễ phép nhận, thuận tiện thay muội muội thu cả, cùng lắm thì bé đồi cho muội muội bảo vật khác, ai bảo bé thích nhất là các loại châu đây?

Long Thiên Trạch cười khổ, hi vọng bé đem chữ “xấu” bỏ đi, chính miệng gọi ông một tiếng gia gia, cũng đủ hài lòng.

Lúc này, từ ngoài cửa cách đó không xa truyền đến một trận tiếng thét chói tai, kinh động đến tổ tôn.

“Gia gia xấu đã xảy ra chuyện gì?”

“Cháu cứ đợi ở chỗ này, đừng động, gia gia đi xem một chút.”

Long Thiên Trạch cất bước rời khỏi phòng, phát hiện thanh âm là từ bên cạnh cách đó không xa lầu các truyền tới, hắn cho men theo thanh âm đi tới.

“Đại ca, A Lý tại sao có thể như vậy? Nàng thường cũng sẽ ở trong mộng sợ hãi kêu sao?”

Trong tiểu lâu Chiến Thiên Dực cùng mọi người vây quanh ở trước giường A Lý, lo lắng nhìn A Lý đang ở trong mộng sợ hãi kêu, thúc thủ vô sách.

“Kể từ khi chúng ta đem A Lý từ trong tay hắc y nhân mang đi, muội ấy vẫn hôn mê bất tỉnh, hơn nữa thường xuyên ở trong mộng sợ hãi kêu, nhưng không hề tỉnh lại. Viện trưởng cùng các trưởng lão tất cả cũng tới đây xem muội ấy, đáng tiếc một chút hiệu quả cũng không có, ta thật sự rất lo lắng cho muội muội, nếu cứ tiếp tục như vậy thân thể nào có thể chịu đựng được?” Chiến Thiên Dực rõ ràng gầy đi một

vòng, hai đầu lông mày bị cau lại, lo lắng.

Bách Lý Băng Tuyền lo lắng nói: “Chúng ta mỗi ngày đút cho muội ấy ăn cháo, uống thuốc, cũng phải hao phí rất nhiều thời gian cùng tâm lực, muội ấy vẫn cứ bị vây trong hôn mê, căn bản là không cách nào nuốt xuống. Dực ngày ngày canh giữ ở bên giường, cả người cũng gầy đi, thật là buồn a.”

Vân Khê không nghĩ tới sự tình lại nghiêm trọng như thế, đưa tay giúp A Lý xem mạch, ai ngờ vừa đụng phải tay nàng, nàng lần nữa kinh hô, đem Vân Khê dọa sợ hết hồn, không dám thử lại.

“Viện trưởng bọn họ nói như thế nào? Chẳng lẽ tìm không ra chứng bệnh sao?” Long Thiên Tuyệt nói.

Chiến Thiên Dực trả lời: “Viện trưởng nói, ông phát hiện ở trong cơ thể A Lý có một đoàn bóng ma màu đen, viện trưởng từng cố gắng dùng huyền khí của mình đánh tan đoàn bóng ma kia, cuối cùng phát hiện căn bản không thể thực hiện được. Bóng đen cực kỳ ngoan cố, giống như là cắm rễ ở trong cơ thể A Lý, muội ấy chậm chạp không tỉnh lại, nguyên nhân có lẽ cùng đoàn bóng ma có liên quan.”

“Cái gì? Bóng ma màu đen?” Long Thiên Trạch vừa mới gần tới tiểu lâu, đã nghe đến mấu chốt, ông một bước xa xông ào vào tiểu lâu, mấy bước liền đi tới bên giường, ngưng mắt nhìn trên giường người, thần sắc trở nên dị thường.

“Ông là ai?” Chiến Thiên Dực không biết thân phận Long Thiên Trạch nên cảnh giác đứng chắn ở trước mặt ông.

“Đại ca, huynh đừng khẩn trương! Ông ấy là..... là phụ thân của Thiên Tuyệt và Thiên Thần.” Vân Khê thức thời dời đi đề tài, hỏi, “Ngài vì sao khẩn trương như thế? Chẳng lẽ ngài biết bóng ma màu

đen là do đâu?”

“Để cho ta trước xem mạch tượng của nàng.” Long Thiên Trạch khôi bình tĩnh, đáy mắt thâm trầm.

Chiến Thiên Dực nhìn Vân Khê, thấy nàng gật đầu, hắn liền lựa chọn tin tưởng Long Thiên Trạch. Hắn dịch chuyển một bước, nhường đường cho Long Thiên Trạch.

Long Thiên Trạch khom người, cẩn thận xem xét sắc mặt A Lý một phen, sau đó đưa tay đặt lên mạch của nàng.

“A! Buông! Buông!” A Lý lại đang trong mộng sợ hãi kêu, dường như chỉ cần có người đụng vào nàng, nàng cũng sẽ bị kích thích.

Long Thiên Trạch không để ý đến nàng kêu lên sợ hãi, vững vàng bắt mạch, thần sắc từ từ ngưng trọng. Ông đột nhiên vận chưởng, thông qua cổ tay A Lý, đem một cỗ huyền khí của mình đưa vào trong cơ thể của nàng, vững vàng áp chế sự khuếch tán của bóng ma màu đen. Thời gian qua đi, ai cũng không dám quấy rầy ông, chỉ lặng yên nhìn.

A Lý sắc mặt tựa hồ có chuyển biến tốt đẹp, không hề giãy dụa kinh hô giống như vừa nãy, giống như đang tiến vào đến trong mộng đẹp, trên khuôn mặt có an tâm cùng bình tĩnh.

Long Thiên Trạch từ từ thu hồi công lực, trên trán rỉ ra một lớp mồ hôi mỏng, có thể nghĩ đến uy lực bóng ma kia không phải là dễ dàng như vậy bị trấn áp.

Chiến Thiên Dực mừng rỡ, vội ôm quyền cảm kích nói: “Đa tạ Long tiền bối ra tay cứu tiểu muội ta!”

Long Thiên Trạch khoát tay, thần sắc ngưng trọng nói: “Ngươi đừng có cám ơn ta vội, ta chỉ là tạm thời chế trụ tà khí trong cơ thể nàng, qua ít ngày nàng có thể tỉnh, nhưng muốn hoàn toàn trừ tận gốc bóng ma trong cơ thể nàng cũng là không có dễ dàng như vậy.”

“Bóng ma kia đến tột cùng là cái gì? Lại có thể ngang ngược như thế?” Vân Khê hiếu kỳ nói.

Long Thiên Trạch trầm ngâm, trầm trọng: “Không nghĩ tới những kẻ này đến nay còn không hết hy vọng, lại bắt đầu đi ra ngoài làm hại người khác.”

“Bọn họ là ai?” Long Thiên Tuyệt hỏi đến mấu chốt.

“Ta cũng không biết bọn họ đến tột cùng là người nào, chỉ biết là thế lực của bọn họ rất đáng sợ, thủ đoạn sắc bén âm tàn, một khi có người bị bọn họ nhắm trúng, trở thành mục tiêu, bọn họ sẽ không tiếc hết thảy, bằng bất kể giá nào..... Bọn họ, căn bản không phải người!” Long Thiên trạch không biết nghĩ tới điều gì, phẫn nộ nắm chặt tay.

“Chẳng lẽ thật sự không có biện pháp sao?” Chiến Thiên Dực mi tâm nhíu chặt.

“Ta khuyên ngươi, tốt nhất đem nàng đưa đến một nơi an toàn, không bị người khác phát hiện, nếu không.....”

“Nếu không như thế nào?” Chiến Thiên Dực vội hỏi.

Long Thiên Trạch trầm trọng nói: “Nếu không..... Nàng vô cùng có khả năng bị những người đó thao túng, làm ra những chuyện mà nàng không ý thức được.”

“Ý của ngài nói, bọn họ có thể lợi dụng bóng ma kia trong cơ thể A Lý

để khống chế nàng? Điều này sao có thể? Cõi đời này vì sao lại có tà môn như thế?" Chiến Thiên Dực nghe được kinh hãi, muội muội của mình vẫn bị những hắc y nhân thần bí khống chế, thật vất vả mới thoát, vì sao vẫn không thể nào thoát khỏi đối ma trảo đối phương?

Vân Khê đáy lòng cũng là cả kinh, song càng làm cho nàng nghi ngờ chính là, vì sao Long Thiên Trạch có biết được nhiều chuyện như vậy của bóng ma màu đen cùng tổ chức thần bí hắc y nhân, chẳng lẽ.....

"Ngài làm sao biết nhiều chuyện như vậy? Chẳng lẽ ngài cũng từng trải qua?"

Long Thiên Trạch lặng yên gật đầu, không hề nói gì nữa, một mình chán nản rời đi tiểu lâu.

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt kinh ngạc liếc nhau, trong lòng mơ hồ sinh ra dự cảm xấu.

—

(1) Mẹ chồng

Quyển 5 - Chương 35: Gia tộc Hiên Viên hiển hách

Rời khỏi tiểu lâu của Chiến Thiên Dực, Vân Khê một mình đi tìm Long Thiên Trạch, muốn hỏi rõ mọi chuyện. Nàng cảm thấy chuyện không có đơn giản như vậy, ít nhất nàng thấy ông cũng không phải là một kẻ lãnh huyết vô tình, năm đó chuyện ông vất bỏ vợ con biết đâu chỉ là giả dối?

Long Thiên Trạch đứng ở đỉnh núi, một thân áo lam phiêu dật dưới trời chiều, tà áo tung bay theo chiều gió.

Bóng lưng của ông thoạt nhìn có chút nặng nề.

Nghe được phía sau có tiếng bước chân, ông khẽ nghiêng đầu, nói: “Con đến hỏi ta về chuyện bóng ma kia sao?”

“Không sai! Ta rất muốn biết ngài làm thế nào biết mọi chuyện liên quan tới bóng ma? Trong lòng của ngài nhất định còn cất giấu chuyện khác phải không?” Vân Khê đi lên mấy bước, chỉ cách ông một bước ngắn, đón gió mà đứng.

Long Thiên Trạch thở dài nói: “Có một số việc biết quá nhiều đối với các con không có lợi, hơn nữa người một nhà các con hiện tại có được cuộc sống vui vẻ như thế, ta rất vui mừng. Ta không muốn để cho những chuyện khác làm nhiễu loạn cuộc sống yên bình của các con.”

Vân Khê không đồng ý nói: “Nếu là chuyện của những người khác, ngài muốn ta quản, ta cũng lười phản ứng, nhưng nếu là chuyện liên

quan đến ta hoặc là bằng hữu của ta, coi như là lao vào nơi dầu sôi lửa bỏng ta cũng không thể không can thiệp!”

Long Thiên Trạch quay đầu, nghiêm túc nhìn nàng, trong lòng không khỏi suy nghĩ.

“Con thật sự rất khác biệt! Thiên Tuyệt có thể có được thê tử như vậy là phúc khí của nó.”

“Ngài nói quá lời rồi, hiện tại ta chỉ muốn biết, người bên cạnh ta đến tột cùng có gặp nguy hiểm hay không, như thế nào mới có thể trừ đi bóng ma trong cơ thể A Lý?”

Long Thiên Trạch suy tư hồi lâu, thở dài nói: “Được rồi! Ta nói thật cho con biết, không những trong cơ thể A Lý có bóng ma mà Thiên Thần cũng có bóng ma như thế, hơn nữa bóng ma này là từ khi nó mới ra đời đã có.....”

“Cái gì? Là Thiên Thần?!” Vân Khê kinh hãi, lúc trước trong lòng đã có dự cảm xấu, nhưng không ngờ tới lại là Thiên Thần!

“Làm sao có thể? Vì sao Thiên Thần đến bây giờ vẫn bình yên vô sự đây?”

“Đúng vậy!” Long Thiên Trạch nói, “Trong cơ thể Thiên Thần có bóng ma là di truyền từ mẫu thân của nó, năm đó người bị những kẻ thần bí giật dây chân chính là Nhã Nhi. Bọn họ gieo xuống bóng ma trên người Nhã Nhi, thông qua nàng tới uy hiếp ta phải giúp bọn họ làm việc. Lúc ấy Nhã Nhi đang mang bầu, đợi nàng đem hài tử sinh hạ xong chúng ta phát hiện trên người Thiên Thần di truyền bóng ma từ cơ thể Nhã Nhi. Ta dùng huyền khí tạm thời đem bóng ma trong cơ thể Thiên Thần trong trấn áp, khiến cho chúng không cách nào ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của nó, nhưng mà lại cũng là bởi

vì bóng ma này tồn tại nên đã ngăn chặn thiên phú phát triển ở mọi phương diện của Thiên Thần.....”

“Ý của ngài là nói, trong cơ thể chân chính có bóng ma mẫu thân của bọn họ? Mà Thiên Thần chẳng qua là bị di truyền?” Giọng nói của Vân Khê bỗng dưng cao lên, cách hai người bọn họ không xa, Long Thiên Tuyệt vốn định xa xa nghe lén cũng không nhịn được nữa bước vọt ra ngoài.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tại sao lại là mẫu thân ta cùng Thiên Thần?” Ánh mắt Long Thiên Tuyệt sắc bén nhìn chằm chằm Long Thiên Trạch, dường như muốn ăn thịt người, “Ông làm một nam nhân, đến tột cùng là bảo vệ bọn họ như thế nào? Ông xứng đáng làm một nam nhân sao?”

Long Thiên Trạch không nhịn được gầm lên: “Con cho rằng ta muốn sao? Nếu như không phải là vạn bất đắc dĩ, con cho rằng ta nguyện ý để cho Nhã Nhi rời đi ta mười sáu năm? Con cho rằng ta nguyện ý đích thân đem con của mình đẩy đi để cho bọn họ bên ngoài phiêu bạt, sống chết không rõ sao?”

Ánh mắt hai cha con kịch liệt chống lại nhau, có đồ vật gì đó ở trong không khí không tiếng động nổ tung.

Vân Khê nhìn bọn họ, trong khoảng thời gian ngắn hẳn là không nên nói thêm vào điều gì.

Long Thiên Trạch ánh mắt dao động, thân hình của ông lay động, lộ ra thần sắc thống khổ: “Con căn bản không biết, vì giữ được tính mạng Nhã Nhi cùng Thiên Thần, ta trái lương tâm làm bao nhiêu chuyện thương thiên hại lý. Bọn họ bảo ta giết người, ta liền giết người, bọn họ bắt ta ta phóng hỏa, ta liền phóng hỏa, ta thậm chí từng đích thân giết chết hài tử mới sinh không lâu. Mỗi lần nghĩ tới

những thứ này, ta liền thống hận mình, hận không thể chém đứt hai tay của mình, bởi vì trên bàn tay đó nhuộm đầy máu tươi, nó hèn hạ cực kỳ, dơ bẩn cực kỳ.....”

“Mỗi lần thấy Thiên Thần, ta liền nhớ lại hài tử vô tội đã chết trong tay ta. Cuộc sống như vậy, ta thật không cách nào chịu được. Mẹ con ban đầu cũng không biết chuyện này, cho đến khi Thiên Thần năm tuổi, nàng phát hiện ra điều bí mật này, nàng còn ngăn cản ta, không cho ta nghe mệnh lệnh từ những người đó nữa, nàng nói nàng trừ phi chết, cũng không nguyện ý để cho hai tay ta dính đầy máu tươi.”

“Một vài lần, chúng ta thử phản kháng, ta không làm việc theo mệnh lệnh của bọn hắn, kết quả bóng ma trên người Nhã Nhi hoàn toàn phát tác, nàng mất đi thần trí, cầm lấy đao kiếm chém giết khắp nơi, đem nha hoàn một mực hầu hạ bên người nàng cũng giết chết.....”

“Chờ sau khi Nhã Nhi tỉnh lại, trong nội tâm nàng vô cùng đau đớn, thống khổ, vì chuyện này, nàng đem tự mình nhốt ở trong phòng ba ngày ba đêm, không chịu đi ra ngoài gặp ai. Nhã Nhi là một người thiện lương như vậy nhưng lại giết lầm nha hoàn bên cạnh mình, có thể nghĩ được nội tâm của nàng thống khổ cùng bi thương đến mức nào.”

Long Thiên Tuyệt nhớ ra cái gì đó: “Ta nhớ được bên người mẫu thân vốn là có một nha hoàn, sau lại không biết làm sao lại biến mất không thấy đâu. Thời gian đó tâm tình Mẫu thân rất kém, ta hỏi nàng tại sao, nàng chỉ là lặng yên rơi lệ. Nguyên lai là bởi vì … sự kiện này.....”

Long Thiên Trạch gật đầu nói: “Không sai! Sau khi chuyện này phát sinh, ta cùng Nhã Nhi thương lượng hồi lâu, chúng ta đều cho rằng không thể để cho sự việc tiếp tục đi xuống như vậy. Ta đem việc này nói với phụ thân, người cũng không có biện pháp. Sau khi thương

nghị cẩn thận, chúng ta vạn bất đắc dĩ rốt cục nghĩ ra một kế hoạch giả chết.”

“Coi như là giả chết, vậy cũng phải hủy đi danh tiết mẫu thân sao? Danh tiết đối với một nữ nhân mà nói là bậc nào quan trọng?” Long Thiên Tuyệt bực tức nói.

Long Thiên Trạch lắc đầu thở dài: “Chuyện này hoàn toàn ngoài dự liệu của chúng ta, vốn là kế hoạch của chúng ta không có phức tạp như thế, ai ngờ Nhị thúc hắn giở trò, mượn việc Viên thúc thúc thường xuyên đến Long gia tìm mẫu thân của con làm nguyên nhân để thiết kế hãm hại nàng. Ta lúc ấy rất tức giận, mình trước giờ vẫn luôn tin tưởng hắn cuối cùng hắn lại dùng thủ đoạn ác độc như thế. Mà Nhã Nhi lại cho rằng là đây là một cơ hội rất tốt, có lẽ hết thảy mọi chuyện cũng có thể mượn cơ hội này, làm ra một cái kết thúc.”

“Nhã Nhi ăn vào độc dược, tạm thời bị vây trong trạng thái chết giả, ta không thể để cho bất luận kẻ nào biết nàng không phải chết thật sự, cho nên ta đem mình và Nhã Nhi nhốt tại bên trong phòng, không cho phép bất luận kẻ nào đến gần chúng ta. Chỉ chờ thời điểm bên ngoài phòng không có ai, ta mới len lén đưa Nhã Nhi rời khỏi phòng, nàng ăn vào độc dược có độc tính rất mạnh mẽ, cho dù là ăn vào giải dược cũng phải qua ba ngày mới tỉnh lại. Ta vẫn canh giữ ở bên cạnh nàng, đợi đến khi nàng thức tỉnh, nàng không yên lòng về huynh đệ các con, liền bảo ta trở về Long gia nhìn tình trạng của các con.”

“Ta không nghĩ tới phụ thân đã đi trước một bước theo kế hoạch đem các con trục xuất khỏi nhà, lại càng không nghĩ đến Nhị thúc lại hiểm độc như thế, muốn đuổi tận giết tuyệt các on. May mắn thay ta đuổi kịp.....Nếu không ta thiếu chút nữa thì mất đi hai đứa con trai.”

Long Thiên Trạch ánh mắt như được bịt kín bằng một tầng lụa mỏng,

mông lung mà mê ly.

Long Thiên Tuyệt trong lòng đột nhiên chấn động, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, không thể tin được nói: “Chẳng lẽ..... Ân nhân thần bí từng cứu ta cùng Thiên Thần chính là ông?”

Long Thiên Trạch không có gật đầu, cũng không có lắc đầu, tiếp tục nói: “Ta để cho lão Thường lấy danh nghĩa mẫu thân con bảo vệ các con, vốn định dàn xếp cho các con một chỗ yên lặng, để sau này có thể thường xuyên đi thăm, ai ngờ..... Ta chẳng những cùng lão Thường mất đi liên lạc, lại càng không có tin tức của huynh đệ các con, mười sáu năm qua, một chút tin tức đều không có. Ta luôn nghĩ không có tin tức có lẽ là tin tức tốt, chứng minh các con còn có thể sống sót.”

“Sau, ta lại đem Nhã Nhi trả lại đến Hiên Viên thế gia, hi vọng mượn thực lực hùng hậu của Hiên Viên thế gia để có thể giúp Nhã Nhi trừ đi bóng ma trong cơ thể nàng. Ta cùng Nhã Nhi từng có ước định, một khi trên bóng ma trên người nàng được giải trừ, nàng trước tiên sẽ tới Bàn Long thành tìm ta. Nhưng là ta cứ một mực chờ đợi, mười sáu năm đã qua, nhưng vẫn là không có đợi được nàng đến. Vì không để cho những người đó nhận thấy tin tức Nhã Nhi vẫn còn sống, ta chỉ có thể cố nén khát vọng muốn đi tìm Nhã Nhi, ngày ngày ở bên trong thạch thất bế quan, ở lại đó hơn mười năm. Nếu không phải Thiên Thần trong lúc vô tình xông vào thạch thất, ta hiện tại có lẽ vẫn còn tiếp tục bế quan trong đó.....”

Long Thiên Trạch lâm vào trầm mặc, không nói thêm gì nữa.

Vân Khê nghiêm túc lắng nghe chuyện xưa của ông, chỉ cảm thấy thế gian này mọi chuyện chính là thần xui quỷ khiến, khó có thể dự liệu trước. Nếu nói là người chân chính ghê tởm, trừ những kẻ thần bí đứng sau kia, chính là Nhị gia chết tiệt. Nếu không phải hắn khi đó

cản trở, thì mọi chuyện làm sao phát triển tới mức tình trạng không thể vãn hồi?

Long Thiên Tuyệt hít sâu, tâm tư khó khăn mới có thể bình ổn: “Không ngờ rằng..... Không ngờ rằng..... Ông cho rằng đem tất cả trách nhiệm đổ cho một câu ‘không ngờ rằng’, là có thể bỏ qua trách nhiệm của một phụ thân sao? Hơn nữa, những thứ này chẳng qua chỉ là lời nói từ một phía của ông, nếu ta không có tận mắt thấy mẫu thân ta, không chính tai nghe được từ trong miệng người nói đó là sự thật, thì ta sẽ không tha thứ cho ông!”

“Ta thừa nhận, ta thật xin lỗi huynh đệ hai con,làm cho các con chịu nhiều khổ sở như vậy.” Long Thiên Trạch chán nản nói.

Long Thiên Tuyệt ngực càng không ngừng phập phồng, tâm tình có chút kích động, cũng là không có bất kỳ phản bác hay nói tiếp.

Vân Khê nhìn phụ tử hai người, xen vào nói: “Những chuyện này cũng đã qua, ai đúng ai sai, không bằng chờ nhìn thấy mẫu thân sau hãy nói. Hiện tại quan trọng nhất là cõi đời này đến tột cùng có phương pháp trừ đi bóng ma trong cơ thể mẫu thân cùng Thiên Thần, A Lý hay không? Chúng ta tuyệt không có thể để cho thảm kịch tái diễn lần nữa, chúng ta chẳng những muốn giải trừ bóng ma bên trong cơ thể của bọn họ hơn nữa còn muốn tra ra hung thủ đích thực đứng sau mọi chuyện!”

“Không có biện pháp nào khác! Mười mấy năm qua, ta trừ bế quan luyện công, cũng thường xuyên lật xem các loại sách cổ, duy nhất tra được phương pháp có thể xử lí, nhưng căn bản là không thể nào hoàn thành.” Long Thiên Trạch nói.

“Biện pháp gì?” Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt hai người đồng thanh hỏi.

Long Thiên Trạch lấy lại bình tĩnh, thong thả nói: “Theo sách cổ ghi lại, ở vào thời viễn cổ, có người từng luyện chế ra một loại đan dược thần kỳ, tên là Tru Tiên đan, nghe nói đan dược này chính là do trăm loại dươc liệu trân quý phối hợp với dược đỉnh thần cấp cùng mồi lửa thần cấp luyện chế mà thành. Người ăn vào Tru Tiên đan, chẳng những có thể giải trừ vạn độc, bất kỳ cổ độc, cấm chế, cũng có thể nhất nhất hóa giải. Chỉ bất quá cách điều chế loại đan dược này ngay từ thời viễn cổ cũng đã thất truyền, coi như là có cách điều chế, cũng không thể có người có thể chế biến được, cho nên con đường này chẳng khác gì là một cái tử lộ, căn bản không thể thực hiện được.”

“Tru Tiên đan?!” Vân Khê nghe thế, hai mắt nhất thời sáng lên, nàng cười một tiếng nói, “Ta hiện tại rốt cuộc biết, ta tại sao lại đến nơi này rồi, có lẽ đây chính là trời định.”

Phụ tử hai người nhất tề nhìn về phía nàng, từ thần sắc cùng với lời nói của nàng ít nhiều gì bọn họ cũng hiểu được, phụ tử hai người mừng rỡ.

“Khê Nhi, nói như vậy, nàng có đầy đủ cách luyện chế Tru Tiên đan?” Long Thiên Tuyệt nhớ tới Vân Khê có Tàn Hoa bí lục, trong đó có ghi chép phần đan dược, giống như luyện chế đan dươc nghịch thiên Cửu chuyển Thái Cực đan như vậy.

Vân Khê vuốt cằm nói: “Không sai! Thật sự ta có đầy đủ cách luyện chế Tru Tiên đan, bất quá đúng như sách cổ ghi lại, muốn luyện chế Tru Tiên đan, trừ việc phải sưu tập trăm loại trân quý dược liệu, còn phải tìm được dược đỉnh thần cấp cùng mồi lửa thần cấp, thiếu một thứ cũng không được. Đây mới là chuyện khó khăn nhất!”

“Dược liệu phương diện này dễ làm, trong Đan minh có hoàng loạt dược liệu trân quý, chỉ cần chúng ta ra giá cao mua của bọn họ, tin

tưởng bọn họ đều nguyện ý bán ra. Nhưng nếu bọn họ không chịu, cùng lắm thì tới Đan minh để cướp!" Long Thiên Trạch hai đầu lông mày hiện lên khí phách ngang ngược bắn ra tứ phía.

Long Thiên Tuyệt nói: "Chúng ta từ Phiêu Miểu Địa phủ lấy được tài bảo, vừa lúc có thể sử dụng. Về phần lò luyện thần cấp cùng mồi lửa thần cấp....."

"Giải quyết từng chuyện một trước đi, chờ chúng ta trước sưu tập đủ trăm loại dược liệu rồi hãy nói." Nói tới mồi lửa, Vân Khê không khỏi liên tưởng đến vợ chồng Long Vương Long Hậu, cũng không biết bọn họ hiện tại thế nào, bọn họ tìm kiếm cái dị hỏa xếp thứ nhất trong bảng xếp hạng, nói vậy đó chính là thần cấp mồi lửa.

"Tốt! Khê Nhi, nàng hãy mau đem danh sách trăm loại dược liệu cho ta, ta sai thủ hạ đi thu gom." Long Thiên Tuyệt nói.

Ba người liếc lẫn nhau một cái, đây là lần đầu tiên không khí hòa hợp được như thế.

Lúc ăn cơm tối, một nhà sáu miệng ăn ngồi vây quanh một bàn, trong đó cũng bao gồm Long Thiên Trạch. Mặc dù Long Thiên Tuyệt không cách nào tha thứ hắn, nhưng trong nội tâm cũng đã không bài xích hắn.

Vân Khê một tay ôm Tiểu Nguyệt Nha, một tay đút cho bé ăn. Tiểu Nguyệt Nha có đồ ăn riêng, đáng tiếc rượu ngon món ngon phía trước bé không cách nào hưởng dụng, bé con rất là bất mãn, nghịch ngợm lại thường xuyên giãy dụa, khuôn mặt nhỏ nhắn lắc lắc không chịu biết điều ăn cơm.

"Tiểu Nguyệt Nha, nếu không ngoan ngoãn ăn cơm, mẫu thân sẽ tức giận đấy." Vân Khê cố ý hù dọa nàng.

Tiểu Nguyệt nha đối với lời của nàng tựa hồ mắt điếc tai ngơ, tiếp tục lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn, còn thỉnh thoảng còn quay sang chỗ ngồi của tiểu ca ca, cười a a vui sướng.

Vân Khê rất buồn bực, nàng hiện tại vô cùng bội phục Thượng Quan Như Nhi kiên nhẫn, cũng không biết nàng trong ngày thường làm thế nào cho đứa nhỏ tinh nghịch này ăn.

Lúc này, tiểu Phượng Hoàng bay tới, quanh quẩn ở trên đỉnh đầu Vân Khê, mở miệng nói: “Tiểu Nguyệt Nha nàng không thích ăn cháo, bé muốn ăn ngon.”

“Ngươi làm thế nào mà biết?” Vân Khê có chút không tin.

Tiểu Phượng Hoàng kiêu ngạo ngẩng đầu, không phục nói: “Người ta là thú cưng của Tiểu Nguyệt Nha, cùng Tiểu Nguyệt Nha tâm linh tương thông. Bé đang suy nghĩ gì, ta cũng biết!”

“Phải không?” Vân Khê hồ nghi liếc nó, “Vậy ngươi hỏi bé xem trong tất mọi người trong nhà, bé thích nhất chính là người nào?”

Tiểu Mặc lập tức duỗi cổ, ngó chừng khuôn mặt nhỏ bé của muội muội khả ái, vẻ mặt chờ mong.

Nhất định là thích nhất ca ca nga!

Bằng không ca ca sẽ thương tâm chết.

Vân Khê vươn ra một ngón tay, điểm trúng cái đầu nhỏ của bé, đẩy bé trở về.

“Tiểu Nguyệt Nha, nói cho mẫu thân biết, có phải con thích nhất mẫu

thân không?”

Tiểu Mặc không chịu, xáp lại: “Mẫu thân, người chơi xấu! Tiểu Huyên Huyên thích nhất chính là ca ca mới đúng!”

Tiểu Phượng Hoàng thân thể run lên, nói: “Các ngươi đừng tranh cãi, Tiểu Nguyệt Nha nói, bé cực kỳ thích phụ thân, bởi vì phụ thân đẹp trai nhất!” Nó vừa nói, vừa hai mắt như có hai trái tim hồng, làm ra bộ dáng mê trê.

Hai mẹ con nhất tề nhìn về phía nó: “Người đâu! Đến mang Phượng Hoàng đem đi chiên!”

Tiểu Phượng Hoàng co cổ lại, làm nũng nói: “Tốt! Tốt! Tiểu Nguyệt Nha còn nhỏ như vậy làm sao có thể nói đây? Nhưng là ta có thể cảm giác được bé vui mừng hân hoan là được rồi, bé thật không thích ăn cháo nữa.”

Một bữa cơm ở hỉ hả qua đi, không khí có phần hòa hợp.

Trong bữa tiệc, nghĩ đến Long Thiên Thần đáng thương, Vân Khê nhìn hắn vừa thở dài, vừa lắc đầu. Đưa tay đem những món hắn thích nhất cố ý bưng đến trước mặt hắn.

“Thiên Thần, ăn nhiều một chút. Ăn nhiều thân thể mới cường tráng.”

Long Thiên Thần dừng lại đôi đũa trên tay, vẻ mặt hoảng sợ nhìn nàng, lắp bắp nói: “Đại tẩu..... Đại tẩu, tẩu sao thế? Đệ làm sai cái gì rồi sao? Tẩu đừng làm đệ sợ.”

Vân Khê một mảnh hảo tâm bị đánh trôi, không nhịn được hướng hắn mắt trợn trắng: “Đệ muốn ăn hay không ăn?”

“Đệ ăn! Đệ ăn!” Long Thiên Thần vội vàng cười từ trong tay nàng nhận lấy món ăn, chân chó nói, “Đại tẩu, tẩu đột nhiên đối với đệ tốt như vậy, đệ thật sự có chút không quen, hay là tẩu trở lại bộ dáng trước kia đi. Bằng không đệ sẽ phỏng đoán lung tung, có phải hay không đã phát sinh đại sự gì.”

Long Thiên Trạch cùng Long Thiên Tuyệt hai người nghe vậy, đôi đũa nhất tề dừng một chút, trên bàn cơm không khí nhất thời xảy ra biến hóa.

Long Thiên Thần kinh ngạc nhìn ba người, không hiểu nói: “Mọi người sao thế? Chẳng lẽ thật xảy ra chuyện lớn?”

Vân Khê ho nhẹ thanh âm, cắt đứt không khí quái dị: “Có thể có đại sự gì? Cho dù trời sập xuống, còn có ta chống đỡ, đệ đoán mò lung tung cái gì?”

“Đại tẩu, đệ hình như cao hơn tẩu nha. Trời sập xuống, bị đè trước cũng là đệ nha.” Long Thiên Thần bĩu môi.

“Ăn không nói, ngủ không nói, hết thảy chuyên tâm ăn cơm.” Long Thiên Tuyệt cắt đứt lời nói của hai người, nơi tròng mắt mơ hồ ảm đạm.

Sau buổi cơm tối, Vân Khê ôm nữ nhi, nhìn nữ nhi cười a a, nàng bỗng nhiên có chút không nỡ. Bọn họ lần này rời đi, sợ là chừng hơn một tháng, phải chia lìa nữ nhi thời gian dài, Vân Khê trong lòng rất là nhớ thương. Nếu có thể đem nữ nhi mang theo trên người, tùy thời chiếu cố, có lẽ nàng càng thêm an tâm.

“Thiên Tuyệt, không bằng chúng ta đem Tiểu Nguyệt Nha cũng cùng đi, để cho bé cũng có thể trông thấy bà nội của mình.”

“Ý kiến hay!” Long Thiên Tuyệt đồng ý, “Ta cũng không nỡ cùng Tiểu Nguyệt Nha tách ra, ta tính toán lợi dụng lần trước chúng ta ở Phiêu Miểu Địa phủ có được Long Tinh thạch, một lần nữa đem Ngọa Long cư luyện chế một phen, đem nó chế tạo trở thành thần khí thật sự. Ngọa Long cư một khi biến thành thần khí chân chính, năng lực phòng ngự của nó sẽ trở nên mạnh mẽ, sẽ không bởi vì bên ngoài va chạm mà chịu ảnh hưởng, giống như nhà cửa đặt ở trên đất bằng, vững như núi Thái Sơn, không gì phá nổi. Không gian của nó cũng sẽ tăng trưởng mấy lần, chúng ta còn có thể ở bên trong trồng chút ít hoa cỏ, khiến nó trở thành một vườn hoa, trở thành một ngôi nhà chân chính. Kể từ đó, Tiểu Nguyệt Nha có thể ở tại Ngọa Long cư trong, tùy thời làm bạn ở bên người chúng ta.”

“Thật tốt quá! Vậy chàng cần thời gian bao lâu?” Vân Khê vui vẻ nói.

Long Thiên Tuyệt nói: “Nếu có Âu Li tiên sinh hỗ trợ, tin tưởng mấy canh giờ là có thể hoàn thành, sẽ không làm trễ nãi hành trình ngày mai của chúng ta.”

“Cực khổ cho chàng rồi, ta rất mong đợi.” Vân Khê mỉm cười.

“Chờ tin tức tốt của ta!” Long Thiên Tuyệt cúi đầu, ở nàng trên má khẽ hôn một cái, rời khỏi phòng.

Cảm giác được ẩm ướt trên gương mặt, Vân Khê trong lòng ấm áp, cúi đầu nhìn nữ nhi vô cùng hiếu động trong ngực, nàng không nhịn được lầu bầu: “Tiểu Nguyệt Nha, chờ ngươi trưởng thành nhất định phải tìm một người nam nhân thật tốt giống như cha ngươi, thà thiếu cũng không thể chọn bừa biết không?”

Nữ nhi khanh khách nở nụ cười, cái hiểu cái không.

Ôm nữ nhi ngủ một đêm, Vân Khê cảm giác có người ở trong mộng

ôm lấy nàng nhẹ nhàng, còn có mùi thơm quen thuộc của cơ thể làm cho nàng không muốn tỉnh lại. Cho đến bên tai có người khẽ gọi tên của nàng, nàng mới miễn cưỡng thức tỉnh.

Khi nàng mở mắt ra, thấy mình nằm trên giường ở một nơi xa lạ, nữ nhi vẫn say sưa ngủ ở bên cạnh mình. Ngồi bên cạnh chính là Long Thiên Tuyệt cùng Tiểu Mặc, nàng quay đầu vừa nhìn phát hiện nơi này bố trí cùng Ngọa Long cư có chút tương tự, nhưng cũng khác lạ. Chẳng lẽ.....

Vân Khê bỗng dưng thanh tỉnh, từ trên giường nhảy xuống, đi chung quanh ngắm nhìn, mới phát hiện nàng ở một gian phòng trong hơn mười gian phòng của Ngọa Long cư. Từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài, ở giữa có một khoảng đất lớn trống trải, hơn nữa ngẩng đầu lại thấy ngay cả ánh sáng rực rỡ bên ngoài cũng có thể trực tiếp xuyên suốt đi vào, đây quả thực cùng phòng ốc chân chính không có gì khác nhau!

“Bởi vì thời gian gấp gáp, bây giờ chẳng qua là hình thức ban đầu, chúng ta còn rất nhiều thời gian từ từ hoàn thiện nó.” Long Thiên Tuyệt ở sau lưng nàng nói.

“Thật tốt quá! Ta thực thích!” Vân Khê dẫn nhi tử cùng chạy vào khoảng sân trống trải, xa xa truyền đến tiếng cười vui vẻ của hai mẹ con.

“Ta muốn ở chỗ này trồng một ít cây đào, ở chỗ này một ít cây quế, sau đó ở chỗ này trồng một chút hoa mai cùng cây hạnh, cứ như vậy, một năm bốn mùa đều có hương hoa.”

“Mẫu thân ngốc! Phụ thân nói, nơi này một năm bốn mùa đều ấm áp như mùa xuân, cho nên chúng ta chỉ cần trồng loại hoa cỏ mùa xuân là được rồi.”

“Được rồi, vậy thì toàn bộ trồng cây đào, mỗi ngày đều có thể nhìn đến hoa đào bay đầy trời.”

“Ừ, con còn muốn ở chỗ này để một con ngựa gỗ, có thể mang theo Tiểu Huyên Huyên chơi!”

“Con là nghịch ngợm nhất rồi!”

“.....”

Long Thiên Tuyệt đứng ở cạnh cửa, xoa chỗ mi tâm mỏi mệt, thấy hình ảnh hai mẹ con vui vẻ như thế, cho dù chịu nhiều hơn nữa mệt mỏi, hắn cũng cảm thấy là đáng giá.

Thời gian diễn ra đại hội luyện đan gần tới, Vân Khê cùng đoàn người phải sớm lên đường đi Đan minh, trước khi đi, Long Thiên Tuyệt để lại cho Thường bá cùng một đám những cao thủ Long gia một khoản món tiền khổng lồ, giao cho bọn họ tới Mạc thành thành lập Thịnh Bảo trai để tổ chức bán đấu giá. Bán đấu giá một mặt nhằm sưu tập dược liệu cần có cho Tru Tiên đan, một mặt đấu giá bảo vật đoạt được ở Phiêu Miểu Địa phủ, dùng cách này kinh doanh lấy tiền đẻ ra tiền.

Mạc thành gần với Học viện Vạn Hoàng, một khi có việc gấp cũng có thể tới đây cầu viện, đồng thời Học viện Vạn Hoàng cũng trở thành trung tâm giao dịch, thu nhập thì Học viện Vạn Hoàng được một nửa, đối với Học viện Vạn Hoàng mà nói chính là có lợi cho cả đôi bên, cho nên không có ai phản đối đề nghị này.

Kể từ đó, đám người Thường bá cũng có chỗ an cư, có thể có công việc, mọi người tinh thần phấn chấn, không có bất kì vẻ lo lắng nào.

Dàn xếp xong Học viện Vạn Hoàng, Vân Khê nghe viện trưởng dặn dò, liền dẫn đoàn người đi Đan minh. Đồng hành cùng bọn họ trừ những người lúc trước, còn tăng thêm mấy người, thí dụ như Dung Thiếu Hoa, Thượng Quan Như nhi, huynh muội Mộ Cảnh huy, còn có Mặc Tam Thiếu.

Sở dĩ mang theo Mặc Tam Thiếu, là bởi vì Mặc gia cách Đan minh không xa, nếu bàn về việc quen thuộc cảnh vật chung quanh Đan minh không phải là hắn thì còn ai.

Đối với Mặc Tam Thiếu, thái độ Long Thiên Tuyệt gần mà xa, chỉ có thể lợi dụng đối phương, không thể hoàn toàn tín nhiệm hắn, bất quá lần này hành trình đi Đan minh, hắn cũng phải dùng tới nhân tài.

Đan minh ở hướng Tây bắc Long Tường đại lục, thường thường một Đại liên minh thành lập không thể rời bỏ gia tộc ủng hộ nó. Trong đó người ủng hộ chủ yếu của Đan minh là Cừu gia ở Tây Bắc, nghe nói Cừu gia ở Tây Bắc có đất đai giàu mỡ vạn dặm, phú khả địch quốc, Đan minh thật ra thì chính là địa phương đốt tiền, tất cả dược liệu trân quý đều cần rất nhiều bạc để mua, mà Cừu gia bọn họ chính là tài lực hậu thuẫn tốt nhất.

Trừ Cừu gia, đại gia tộc còn có Viên gia, Mặc gia cùng gia tộc lánh đời trong truyền thuyết Hiên Viên thế gia, bỏ qua một bên không nói tới đại gia tộc, gần tới Đan minh còn có một học viện tương đối nổi danh—— học viện Côn Bằng.

Đan minh không giống với Luyện khí minh, người sau là trung thành chi minh(1), mà người trước lại là minh trung chi thành(2). Nói cách khác, luyện khí minh là xây trong thành, mà Đan minh là ôm trọn cả tòa thành trì, cả tòa thành đều là địa giới Đan minh.

Đoàn người Vân Khê vừa bước vào cửa thành Đan minh trước mặt

có các loại đan dược mùi thơm ngát, thấm vào ruột gan. Đường phố hai bên, tùy ý có thể thấy được việc mua bán đan dược cùng các loại tài liệu luyện đan cần thiết, cửa hàng bán khí cụ luyện đan. Cá biệt còn có Luyện Đan Sư mở học đường luyện đan, thu phí cao, không phải là con dòng cháu giống căn bản ngay cả học phí vào học đường cũng giao nộp không nổi

Vân Khê kể từ sau khi tiến vào địa phận Đan minh liền có cảm giác rất thân thiết, giống như là thuộc về thế giới của nàng.

Không chỉ nàng hưng phấn, Lam Mộ Hiên cùng Mộ lão cũng giống như vậy.

Đan minh rõ ràng chính là cửa vào thiên đường của Luyện Đan Sư!

“Tôn chủ, phía trước cách đó không xa có tòa nhà của Mặc gia, chúng ta không bằng ở chỗ này ngủ lại.” Mặc Tam thiếu chủ động đề nghị.

Long Thiên Tuyệt không có lập tức trả lời chắc chắn, bởi phía trước cách bọn hắn không xa, hắn thấy được một thân ảnh quen thuộc đang hướng bọn họ bước nhanh tới.

“Long công tử, Long phu nhân, thật may có thể tìm được các ngươi!” Người này không phải ai khác, chính là người đã lâu không gặp Cừu Mộ Dã, phía sau hắn còn có hai người.

“Cừu Mộ Dã, ngươi không phải nói muốn chuyển trường đến Học viện Vạn Hoàng sao? Làm sao vẫn không thấy bóng dáng ngươi đây?” Vân Khê cố ý trêu chọc hắn nói.

“Đừng nói nữa! Cha ta không đồng ý!” Cừu Mộ Dã bất đắc dĩ buông tay, lắc đầu nói, “Xem ra con đường chuyển trường này là không thể

thực hiện được rồi, ta về sau lại nghe nói các ngươi ở Học viện Vạn Hoàng được Đan minh mời đến, nghĩ rằng nhất định các ngươi sẽ đến vì đại hội luyện đan, cho nên ta đã đến đây rất sớm. Đến Đan minh, hãy cùng đến Cừu gia ta, ta đã cho các người chuẩn bị xong hết thảy, các ngươi ăn, mặc, ở, đi lại đều tính ở trên người của ta, không cần quan tâm."

"Được rồi, vậy thì đi chỗ ngươi." Long Thiên Tuyệt cuối cùng lựa chọn Cừu Mộ Dã an bài.

Mặc Tam Thiếu sắc mặt khẽ biến cứng ngắc, hơi có chút không vui, nhưng những thứ này trong nháy mắt đều được hắn che đi, làm người khác không thể nhìn ra. Song hắn giấu được nhanh hơn nữa, cũng chạy không thoát nhãn lực của Long Thiên Tuyệt.

Cừu Mộ Dã mang bọn họ tới một tòa nhà, hoặc là nói là khu nhà cao cấp, bởi vì nó thật sự quá hoa lệ, quá xa xỉ, trong viện có viện, trong sân có vườn, có thể so với mê cung.

Cuối cùng bọn họ đi tới vườn phía đông, Cừu Mộ Dã tự mình dẫn dắt bọn họ, cất bước vào.

"Nơi này chính là chỗ ở của các ngươi."

Đang khi nói chuyện, có tiếng đàn từ phía đối diện trong vườn truyền đến, tiếng đàn trong nhu có cương, lúc thì du dương êm ái, lúc lại mạnh mẽ hung hồn, không khỏi hấp dẫn mọi người.

"Đối diện là nơi ở của ai?" Long Thiên Tuyệt hỏi.

"Bởi vì tòa nhà tương đối lớn, cho nên ở vài nhóm khách nhân, cũng là khách quý do phụ thân ta mời tới. Bây giờ người đánh đàn chính là đến từ Hiên Viên thế gia Dực công tử, nghe nói lai lịch của hắn

không nhỏ, chính là con nối dòng Hiên Viên thế gia còn sót lại bên ngoài, nửa năm trước mới trở về Hiên Viên thế gia, nhận tổ quy tông. Lúc ấy phụ thân ta hỗ trợ rất nhiều, nếu không phải có phụ thân ta hỗ trợ, hắn có là Hiên Viên thế gia Hoàng thái tử, cũng chưa chắc có thể tiếp xúc với người của Hiên Viên thế gia." Cừu Mộ Dã giải đáp nói.

"Dực công tử? Con nối dòng Hiên Viên thế gia lưu lạc bên ngoài? Vì sao cái chuyện xưa này nghe quen tai như vậy?" Vân Khê tò mò, liếc Bạch Sở Mục, không khỏi nói giỡn, "Chẳng lẽ người Hiên Viên thế gia, đều có con nối dòng lưu lạc bên ngoài sao?"

"Nhìn gì ta? Ta cùng Hiên Viên thế gia một chút cũng không có quan hệ, cho dù bọn họ muốn nhận ta, để cho ta nhận tổ quy tông, ta cũng không muốn trở về. A, có phải hay không các ngươi chê ta phiền, muốn đem ta vứt bỏ? Các ngươi làm sao lại nhẫn tâm như thế?" Bạch Sở Mục bày ra bộ dáng thương tâm.

Mọi người liếc hắn một cái, bỏ mặc hắn, lục tục vào vườn.

"Mọi người trước bố trí ổn thỏa, tối nay phụ thân ta chuẩn bị tiệc rượu, vì các vị đón gió tẩy trần, các ngươi nhất định phải tới nha." Cừu Mộ Dã cười nói, lại ghét sát vào bên tai Long Thiên Tuyệt, hạ giọng nói, "Long công tử, lúc nào có thể giúp ta luyện chế một Ngọa Long cư đây?"

Long Thiên Tuyệt đuôi lông mày giương nhẹ, ngắn ngủn đáp lại hắn mấy chữ: "Nhìn tình huống xem đã."

"Tại sao lại là nhìn tình huống?" Cừu Mộ Dã vẻ mặt ủy khuất.

Vân Khê hảo tâm nhắc nhở: "Vậy phải xem biểu hiện của ngươi ra sao! Phu quân ta tài nghệ luyện khí tài ba, như thế nào dễ dàng xuất thủ? Chờ ngươi lúc nào làm hắn cảm động, hắn có lẽ sẽ giúp ngươi

luyện chế.”

“Được rồi, ta sẽ cố gắng, nhất định dùng thành tâm thành ý của ta để đả động ngươi! Các vị nghỉ ngơi thật tốt, có chuyện gì xin cứ việc phân phó hạ nhân. Trước lúc dạ tiệc ta có thể không ở trong nhà, chúng ta tạm biệt, chờ đến khi dạ tiệc bắt đầu.” Cừu Mộ Dã ôm quyền, hoàn toàn hiển thị rõ ràng thần thái thuộc về quý tộc công tử.

Đợi sau hắn khi rời đi, mọi người cũng lục tục tản đi, đều tự tìm một gian phòng riêng của mình.

Người một nhà Vân Khê đi tới một gian phòng lớn nhất, bên trong gian phòng có hai thị nữ đợi, vì bọn họ thêm trà, bố trí điểm tâm. Vân Khê cho bọn họ cho lui ra ngoài, sau đó người một nhà tiến vào Ngọa Long cư thăm Tiểu Nguyệt Nha, bọn họ lần này xuất hành, có thể nói là cả nhà xuất động, còn đem theo Thượng Quan Như Nhi kim bài bảo mẫu, tùy thời tùy chỗ đều có thể chiếu cố Tiểu Nguyệt Nha, đồng thời cũng có thể làm cho nàng cùng Phong hộ pháp thường xuyên chạm mặt, trao đổi tình cảm.

Xác nhận Tiểu Nguyệt Nha không có gì khó chịu, Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt liền một lần nữa trở lại gian phòng, bắt đầu việc thương nghị chuyện ở đại hội luyện đan cùng đi gia tộc Hiên Viên thăm mẫu thân Thiên Tuyệt.

“Khê Nhi, cách luyện đan đại hội còn có ba ngày, nàng hảo hảo chuẩn bị một chút, nghe nói lần này phần thưởng cuối cùng của luyện đan đại hội chính là Thất Diệp Tang Hoa, chính là một loại dược liệu trọng yếu dùng để luyện chế Tru Tiên đan, rất khó mua được, cũng cực kỳ khó hái được, nếu chúng ta có thể đem Thất Diệp Tang Hoa thu vào tay, việc tìm kiếm những dược liệu khác cũng không khó khăn lắm. Về phần cửa vào gia tộc Hiên Viên, ta sẽ mượn thế lực Mặc gia của Mặc Tam Thiếu đi điều tra, người Mặc gia đối

với địa hình vùng này tương đối quen thuộc, sau đó để cho tứ đại hộ pháp âm thầm theo dõi nhất cử nhất động của bọn hắn, đến lúc đó hai việc luyện đan cùng tìm người đều có thể hoàn thành."

"Thất Diệp Tang Hoa, ta nhớ được ở cuốn sách Các chủ tặng có cặn kẽ ghi lại, nó sinh trưởng ở nơi cao nhất, địa phương không có một ngọn cỏ, song chính hoàn cảnh ác liệt này trên mặt đất lại tồn tại Thất Diệp Tang Hoa, rất là khác lạ. Không biết người của Đan minh từ nơi nào có được dược liệu trân quý như thế, đối với mỗi một người Luyện Đan Sư mà nói, đây cũng là hấp dẫn cực lớn."

"Nàng cũng nói, mỗi Luyện Đan Sư cũng sẽ vì nó si mê, Đan minh tụ tập hai phần ba luyện đan sư của Long Tường đại lục, nếu bọn họ muốn nhận được, thật đúng là không có gì có thể ngăn cản. Huống chi sau lưng của bọn họ còn có Cừu gia siêu cấp phú hào dùng tài lực ủng hộ như vậy, bởi vì cái gọi là có tiền có thể sai khiến ma quỷ, vấn đề lớn hơn nữa cũng không trở thành vấn đề khó khăn."

"Ừ, xem ra lần này đến luyện đan đại hội, ta phải tỉ mỉ chuẩn bị một chút, chỉ cho phép Thắng, không cho phép bại!"

Vân Khê ánh mắt chớp động, chỉ một thoáng tràn đầy ý chí chiến đấu, nàng không phải chỉ vì vinh dự của mình mà chiến đấu, còn vì cứu mạng ba người!

"Cực khổ cho nàng." Thiên ngôn vạn ngữ hóa thành một câu ngắn ngủn, Long Thiên Tuyệt nhìn nàng, ánh mắt từ từ trở nên nhu hòa.

Màn đêm buông xuống, Cừu gia đèn sáng rực rỡ, tiếng chuông và tiếng múa xa xa từ phía bắc đại sảnh truyền tới.

Đoàn người Vân Khê đúng hẹn đi tới dạ tiệc hiện, đi theo vợ chồng Vân Khê có Tiểu Mặc, Long Thiên Trạch, Long Thiên Thần, Bạch Sở

Mục, Bách Lí Song, Lam Mộ Hiên, Mộ lão cùng huynh muội Mộ Cảnh Huy, về phần những người khác, không có xuất hiện tại dạ tiệc tối nay, toàn bộ bị Long Thiên Tuyệt phái đi cùng nhau tìm kiếm cửa vào gia tộc Hiên Viên.

Khi đoàn người tiến vào nơi tổ chức dạ tiệc, đã có hai tốp khách nhân dẫn đầu vào, người Vân Khê được an bài ngồi ở vị trí thứ ba bên trái, đến gần ghế hạng bét. Bất quá điều này cũng không có gì, ai bảo bọn họ đều là khách của Cừu gia, thân phận địa vị không hiển hách đây?

Cừu Mộ Dã đối với bọn họ cười cười, hắn cũng cảm thấy để cho bọn họ ngồi ghế chót, có chút băn khoăn.

“Các ngươi bỏ qua cho, phụ thân ta lần này mời tới không ít khách quý, bọn họ đều là đến từ các đại gia tộc, hơn nữa còn là phụ thân ta tự mình mời tới, đối với bọn họ rất là coi trọng, cho nên.....”

“Không sao, ngồi nơi nào cũng giống nhau, chỉ cần có ăn ngon là được.” Vân Khê hảo tâm thay hắn giải vây.

“Đó là dĩ nhiên! Tại chỗ mọi người, rượu và thức ăn cũng là giống nhau. Đúng rồi, ta giới thiệu một chút cho các ngươi khách quý khắp nơi hôm nay đến đây tham gia dạ tiệc.” Cừu Mộ Dã đưa tay, chỉ hướng chỗ ngồi đầu tiên bên tay phải giới thiệu nói, “Vị khách quý kia là luyện đan tông sư do phụ thân dùng nhiều tiền cố ý mời tới, hắn họ Hoa, người ta gọi là Hoa đại sư. Nghe nói thuật luyện đan của hắn đã đạt đến trình độ Luyện Đan Sư cấp chín, ngay cả Đan minh Tô Ấp Tô đại sư tài nghệ luyện đan cũng không bằng hắn. Phía sau hắn là một nam một nữ là đệ tử của hắn, nghe nói hai người bọn họ cấp bậc luyện đan cũng đã vượt qua cấp bảy, đều là người luyện đan thiên tài, lần này Hoa đại sư cùng hai vị cao đồ cũng sẽ tham gia luyện đan đại hội, rất có thể trở thành kình địch của các ngươi đây.”

“Dừng, bất quá là cấp bảy Luyện Đan Sư thôi, làm sao theo đại tẩu so sánh được?” Long Thiên Thần chẳng thèm ngó tới, dù sao trong mắt của hắn, bàn về thuật luyện đan, đại tẩu xưng thứ hai, cũng không có người dám xưng đệ nhất.”

Vân Khê hài lòng cười cười, ra vẻ khiêm tốn nói: “Quá khen! Quá khen! Có một số việc, người trong nhà chúng ta biết là tốt rồi.”

Cừu Mộ Dã lau mồ hôi, tiếp tục chỉ vào chỗ ngồi khách quý thứ hai bên phải giới thiệu: “Một vị kia ta nói với các ngươi rồi, Dực công tử cao quý của gia tộc Hiên Viên, đi theo bên cạnh hắn cũng là cao thủ gia tộc Hiên Viên, vô luận thân phận địa vị đều rất không tầm thường. Bọn họ.....”

Cừu Mộ Dã giới thiệu một nửa, quay đầu lại phát hiện đám người Vân Khê mang vẻ mặt có cái gì không đúng, không khỏi dừng lại, hỏi: “Các ngươi sao thế? Có cái gì không ổn sao?”

“Ngươi xác định hắn chính là người lưu lạc bên ngoài của gia tộc Hiên Viên?” Vân Khê không khỏi suy nghĩ, bởi vì khuôn mặt này quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn được nữa, nhưng nếu hắn là con nối dòng gia tộc Hiên Viên như vậy Bạch Sở Mục Hựu là cái gì?

“Sư huynh?!” Bạch Sở Mục kinh hô, so với nàng càng thêm giật mình.

Người ngồi ở chỗ ngồi thứ nhất bên phải tựa hồ cảm ứng được cái gì, quay đầu hướng phương hướng bọn họ trông lại, khi tầm mắt nhìn đến bọn họ, hắn hai mắt mở lớn, cũng là đồng dạng kinh ngạc, bất quá rất nhanh hắn khôi phục thái độ thong dong ưu nhã. Cử chỉ kia, thần thái kia, giống như chính là người tôn quý nhất trên đời.

“Nam Cung Dực, lại là hắn sao?” Long Thiên Tuyệt cười lạnh, thanh âm hơi giễu cợt.

—

(1) Trong thành có minh: Luyện khí Minh là ở trong thành Thiên Hỏa

(2) Trong minh có thành: Đan minh có diện tích rộng hơn, bảo gồm cả một toàn thành.

Quyển 5 - Chương 36: Vô sỉ a vô sỉ

Cừu Mộ Dã nhìn vẻ mặt của mọi người quái dị, không nhịn được hướng Nam Cung Dực liếc mấy lần, thủy chung không nhìn ra có cái gì không ổn.

“Các ngươi biết hắn?”

“Đâu chỉ biết?” Long Thiên Thần mang theo vài phần giận dữ nói.

Hắn cùng Bạch Sở Mục ở chung lâu như vậy, đối với thân thế, bối cảnh hắn phi thường hiểu rõ, mà Nam Cung Dực là ai? Hắn là hoàng tử Nam Dực quốc, phụ thân của hắn là hoàng đế Nam Dực quốc, mẫu thân của hắn là công chúa nước khác, những thứ này mọi người đều biết. Thử hỏi hoàng đế đứng đầu một nước, thì như thế nào có thể lấy cô gái giang hồ làm phi? Nếu nói Nam Cung Dực là hậu duệ gia tộc Hiên Viên lưu lạc bên ngoài, đánh chết hắn cũng không tin, giải thích duy nhất chỉ có thể là hắn mạo danh thế thân, mượn thân thế Bạch Sở Mục, thay thế Bạch Sở Mục chiếm được hết thảy mọi thứ vốn nên thuộc về Bạch Sở Mục.

“Tiểu nhân hèn hạ!”

“Sẽ không, có lẽ..... Có lẽ sư huynh có nổi khổ tâm riêng của hắn.” Bạch Sở Mục ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng gương mặt tái nhợt, hắn không muốn tin tưởng sư phụ huynh thân cận nhất lại đi lợi dụng hắn, làm ra chuyện có lỗi với hắn.

“Ngươi quá ngây thơ rồi, hắn có thể có cái gì nỗi khổ tâm? Nỗi khổ

tâm riêng của hắn, chính là hắn muốn vinh hoa phú quý, muốn hơn người!" Long Thiên Thần phẫn nộ.

"Sở Mục, chuyện đến tột cùng như thế nào, chúng ta cùng đi hỏi một chút liền biết." Vân Khê chủ động đứng dậy, hướng chỗ Nam Cung Dực đi tới.

Lúc này ở dạ tiệc khách nhân còn chưa có đến đông đủ, nhưng cũng có không ít người ở hiện trường, hành động của Vân Khê hấp dẫn không ít ánh mắt tò mò.

"Tĩnh vương gia, không nghĩ tới ở chỗ này nhìn thấy ngươi, thật ứng với câu nói kia, "nhân sinh hà xứ bất tương phùng"(1) a....." Vân Khê mỉm cười, trong đáy mắt tràn ngập mỉa mai.

Nam Cung Dực biểu hiện rất bình tĩnh, ngồi ngay ngắn tại chỗ, bình tĩnh mở miệng: "Vị cô nương này nhận lầm người sao? Tại hạ Nam Cung Dực, đến từ gia tộc Hiên Viên, chưa từng thấy qua cô nương."

Vân Khê cười lạnh, mang theo vài phần giễu cợt: "Nam Cung Dực? Ta còn tưởng rằng ngươi vì vinh hoa phú quý, ngay cả tên họ mình cũng vứt rồi, hoàn hảo, cuối cùng còn nhớ rõ tổ tông của mình rốt cuộc là người nào."

Đứng ở phía sau Nam Cung Dực, một gã cao thủ tiến lên trước một bước, lớn tiếng quát: "Vị cô nương này, thỉnh tự trọng!"

"Sư huynh, ngươi không nhận ra Vân nương tử, vậy còn nhận được ra đệ không?" Bạch Sở Mục bỗng nhiên xuất hiện ở bên cạnh Vân Khê, ánh mắt của hắn phức tạp, nhìn chăm chú Nam Cung Dực, không muốn bỏ qua mỗi biểu hiện trên gương mặt y. Bởi vì trong lòng của hắn, sư huynh giống như là thân nhân, hắn thật sự không cách nào tiếp nhận chuyện bị thân nhân phản bội.

Có rất ít người biết, thật ra thì hắn không phải người của Bạch gia, cha ruột hắn ngay từ lúc đại chiến mười sáu năm trước giữa hai đại lục đã hy sinh, hắn đi theo mẫu thân cùng nhau vào cửa Bạch gia.

Hắn vẫn không biết cha ruột mình đến tột cùng là người nào? Mẫu thân cũng chưa từng nhắc tới, mỗi lần hắn hỏi tới mẫu thân chỉ lặng yên rơi lệ. Sợ mẫu thân thương tâm, cho nên về sau hắn cũng không dám hỏi nữa.

Phụ thân hiện tại của hắn cũng coi như tốt, cho dù mẫu thân đã qua đời, phụ thân vẫn coi hắn là con trai ruột của mình, mọi thứ Bạch thiếu gia nên được hưởng hắn đều được hưởng. Song, hắn lại lựa chọn rời xa Bạch gia, một mình Tiêu Dao giang hồ.

Hắn từ trước đến giờ cũng không có chỗ ở cố định, sư huynh coi như là người hắn quen biết, chung sống lâu nhất, hắn đặc biệt tín nhiệm sư huynh, cùng hắn không có gì giấu diếm, thậm chí nguyện ý vì chí nguyện to lớn của sư huynh mà vô điều kiện giúp đỡ.

Song hôm nay, chuyện phát sinh quá mức đột ngột rồi, hắn tưởng đâu mình đang nằm mộng.

Sư huynh, huynh đã thay đổi thật sao?

Hắn rất muốn biết đáp án.

Phượng mâu híp lại, Nam Cung Dực ánh mắt ảm đạm, tựa như do dự nhiều lần, trên khuôn mặt tuấn tú bỗng nở nụ cười, đứng dậy tiến lên, vỗ vai Bạch Sở Mục nói: “Đệ là sư đệ của ta, ta như thế nào không nhớ rõ? Đi, chúng ta lâu rồi không có gặp nhau, nhiều người ở đây huyên náo, không bằng đi ra ngoài hàn huyên chốc lát?”

Hắn đây là muốn ra ngoài cùng Bạch Sở Mục trao đổi a.

Bạch Sở Mục gật đầu, hắn cũng rất muốn nghe một chút sư huynh giải thích như thế nào.

Các cao thủ Gia tộc Hiên Viên rối rít hướng Bạch Sở Mục quăng đi ánh mắt dò xét, cũng không có ngăn trở, đưa mắt nhìn Dực công tử cùng sư đệ hắn rời tiệc đi.

Vân Khê hai tay ôm ngực, mang vẻ mặt xem kịch vui. Sau đó đem tầm mắt hướng những cao thủ gia tộc Hiên Viên ôm quyền nói: “Các vị, ta muốn hỏi thăm một chuyện, không biết có được hay không?”

“Chuyện gì?” Trong đó một vị cao thủ thân phận tương đối cao nói, thần sắc tồn tại mấy phần không kiên nhẫn, có thể là nàng mới vừa chất vấn Dực công tử của bọn họ, để lại cho bọn họ ấn tượng xấu.

Vân Khê cũng không để ý những thứ này, ánh mắt thâm thúy, nói: “Chúng ta mới nói quen biết Dực công tử của các ngươi là thật, có thể là hắn bởi vì quá bận rộn, không nhớ rõ ta. Nhưng các ngươi cũng nhìn thấy, ta cùng sư đệ của hắn là cùng nhau tới, cho nên lời nói của ta là có thể tin.”

“Được rồi, ngươi đến tột cùng muốn hỏi cái gì?”

“Ta muốn hỏi, các ngươi như thế nào xác định Dực công tử chính là con nối dòng gia tộc Hiên Viên lưu lạc bên ngoài? Chẳng lẽ trên người của hắn có kí hiệu đặc thù hoặc là tín vật?” Vân Khê hỏi.

“Cái này..... Đúng là không có. Bất quá Dực công tử có thể tinh tường nói rõ quá trình công tử và mẫu thân công tử mất tích như thế nào, sở thích, sinh nhật cùng điều đặc biệt trong vẻ ngoài của mẫu thân công tử, còn có mẫu thân người từng nói với người về một chút

bí sử của gia tộc Hiên Viên chúng ta, bằng những tin tức tư mật này, có thể đủ phán đoán hắn chính là con nối dòng của gia tộc Hiên Viên chúng ta.”

Xem ra Nam Cung Dực đúng là nắm giữ không ít bí mật cùng tin tức của Bạch Sở Mục, khó trách hắn có thể dễ dàng như vậy vượt qua kiểm tra, thật là hèn hạ! Vân Khê cau mày nói: “Các ngươi như vậy liền xác nhận thân phận của hắn, không khỏi quá mức qua loa đi? Ít nhất cũng phải đến chích máu nhận thân và vân vân, vạn nhất có người dụng tâm bất lương, lẫn lộn huyết thống, ý đồ muốn lợi dụng gia tộc Hiên Viên làm sao bây giờ?”

“Ngươi đừng vội nói hươu nói vượn! Dực công tử đã trải qua sự nhất trí của trên dưới gia tộc Hiên Viên cho phép, chính thức nhận tổ quy tông, huống chi còn có Cừu gia chủ cùng Vân tộc đứng ra bảo đảm, chúng ta làm sao lại lầm được? Ngươi chớ chửi bới Dực công tử, nếu không nghe lời đừng trách ta không khách khí!” Đối phương nổi giận đem Vân Khê coi là kẻ càn quấy.

“Xin lỗi.” Vân Khê không tiếp tục truy vấn, dù tiếp tục hỏi cũng sẽ không có kết quả gì.

Cừu gia chủ, Vân tộc..... Nam Cung Dực hơn nửa năm nay rốt cuộc đã trải qua cái gì, lại có thể đạt được tín nhiệm của hai núi dựa lớn này?

Bên cạnh núi giả, Nam Cung Dực đứng chắp tay, cả người tản mát ra mấy phần thâm trầm.

Bạch Sở Mục đứng ở phía sau hắn, hai mắt nhìn thẳng bóng lưng của hắn, chờ đợi đợi đáp án.

“Sư huynh, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Ta muốn một lời giải thích

từ huynh.” Cuối cùng Bạch Sở Mục mở miệng trước.

Nam Cung Dực từ từ xoay người, mày kiếm nhíu lại: “Sư đệ, thật xin lỗi, nhưng ta làm vậy cũng là vạn bất đắc dĩ.”

Bạch Sở Mục không nói gì, chỉ lẳng lặng yên nhìn hắn.

“Đệ có biết hơn nửa năm nay, ta đã phải trải qua những gì không?” Nam Cung Dực sâu kín nói.

“Ta chỉ là muốn tìm chỗ dung thân, thi triển tài hoa của mình, thực hiện hoài bão, nhưng kết quả thì sao? Ở chỗ này, ta không có gia tộc, không có địa vị, không có ai dung nạp ta, thậm chí ta cũng không bằng một thị vệ hèn mọn nhất của một gia tộc.....”

“Ta không cam lòng!” Nam Cung Dực phát ra rống giận.

Ở Ngạo Thiên đại lục, hắn làm hoàng tử một quý quốc, tiền hô hậu ủng, coi như là mất đi ngôi vị hoàng đế, hắn vẫn là người tôn quý. Song đến nơi này, hắn không quyền không thế, thiên phú tập võ hắn vốn kiêu ngạo thì ở đây cũng chỉ là bọt nước, bởi vì nơi này khắp nơi đều là cường giả, bản thân hắn chẳng là gì cả.

Ở một đại gia tộc, một người thị vệ cũng có thể là cao thủ Huyền tôn trở lên, còn hắn? Hắn cái gì cũng không phải. Trừ bề ngoài coi như khá cùng hoài bão và mưu trí, hắn thật sự là kẻ tay trắng.

“Sư đệ, ta biết đệ căn bản không cần danh lợi cùng quyền vị, cũng không quan tâm người gia tộc Hiên Viên có thừa nhận đệ hay không, nhưng những thứ này đối với ta mà nói là phi thường trọng yếu. Cái ta cần là một cơ hội, một cơ hội làm cho ta có thể thi triển tài hoa cùng hoài bão. Ta không muốn làm một kẻ tầm thường, ta – Nam Cung Dực khi còn sống phải oanh oanh liệt liệt, phải thành tựu phi

phàm, nếu không ta có chết cũng không cam tâm.”

“Sở Mục! Đệ đã nói, đệ nguyện ý thành toàn ta, nguyện ý giúp ta thực hiện tâm nguyện cùng mơ ước. Hiện tại chính là lúc ta cần, đệ sẽ giúp đỡ ta, phải không?”

Nam Cung Dực ánh mắt chớp động, thâm thúy trong đôi mắt nhẹ nhàng lưu chuyển, mang theo vẻ khẩn cầu.

Bạch Sở Mục nhìn ánh mắt của sư huynh, tâm thần từ từ dao động, trong đầu vô số hình ảnh tốt đẹp mơ hồ xẹt qua, hắn và sư huynh đã từng trải qua vô số điều vui vẻ của cuộc sống, vì y mà vui, vì y mà buồn, hắn nguyện ý thành toàn tâm nguyện hoài bão của sư huynh, cho dù là để cho hắn mất đi vĩnh viễn cơ hội cùng thân nhân gặp nhau, đơn giản là..... Đó là sư huynh của hắn, trong lòng hắn, sự tồn tại của sư huynh chính là thân nhân.

Hắn gật đầu: “Được rồi! Ta sẽ giúp huynh, nhưng huynh phải đáp ứng ta, không được làm ra bất cứ chuyện gì thương tổn đến gia tộc Hiên Viên, còn có thân nhân của ta huynh cũng phải hảo hảo mà đối đãi, không thể thương tổn bọn họ. Chỉ cần huynh đáp ứng, sau này huynh chính là con trai ruột của mẫu thân ta, mà ta.....”

Hắn cười khổ, tự giễu nói: “Ta chính là một cô hồn dã quỷ, không có nguồn gốc, cũng không có người nhà.”

“Sở Mục, cám ơn đệ! Đệ thật là sư đệ tốt của ta! Ân tình của đệ, sư huynh ghi tạc suốt đời!” Nam Cung Dực tiến lên, đưa tay ôm thật chặt Bạch Sở Mục, mừng rỡ, hai tròng mắt xẹt qua mấy phần cảm động.

Có lẽ hắn hèn hạ, có lẽ hắn tiểu nhân, nhưng để thành việc lớn thì không câu nệ tiểu tiết.

Hắn muốn chứng minh, hắn Nam Cung Dực vô luận đi đến nơi nào cũng có thể tạo dựng sự nghiệp thành công, hắn vĩnh viễn là cường giả, là người trên người!

Ở góc độ không người nào thấy được, khóe mắt Bạch Sở Mục không tiếng động chảy xuống một giọt nước mắt, hắn nghĩ tới mẫu thân của hắn, hắn cảm giác mình đang khinh nhờn tôn nghiêm của mẫu thân, hắn thật muốn xin lỗi bà.

Hiện tại sư huynh gần hắn như thế, song hắn cảm thấy khi hắn cùng sư huynh trong lúc vừa rồi đã vạch xuống một ranh giới, một ranh giới không cách nào vượt qua, bọn họ cũng không thể quay về thời điểm như ban đầu nữa.

Thời điểm hai người trở lại trong bữa tiệc, những khách nhân đã đến đông đủ, chỉ còn lại có vị thứ nhất bên trái còn trống không.

Nam Cung Dực vào chỗ ngồi, bình tĩnh, mang tư thái quý công tử ưu nhã, giống như mới vừa rồi chuyện gì cũng không phát sinh.

Mà Bạch Sở Mục thì vẻ mặt như mất hồn, suýt nữa ngồi sai chỗ.

Long Thiên Thần phát hiện hắn có cái gì không đúng, vội vàng bắt lấy cánh tay hắn hỏi thăm: “Ngươi cùng hắn nói chuyện như thế nào? Hắn có hay không hướng ngươi nhận lỗi? Có hay không tính toán đem vị trí công tử gia tộc Hiên Viên trả lại cho ngươi?”

Bạch Sở Mục hít một hơi thật sâu, khôi phục bộ dáng cười cợt ngày thường, nói: “Cái gì vị trí công tử? Ta cũng không phải là cái gì công tử gia tộc Hiên Viên, tại sao lại nói đến nhường vị trí? Yên tâm đi, ta không sao! Dù sao ta vốn không được gia tộc Hiên Viên đồng ý, ta như cũ sống cuộc sống Tiêu Dao của ta, không có gì tổn thất.”

“Này còn không có cái gì tổn thất?” Long Thiên Thần có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Hắn chiếm thân phận của ngươi, hiện tại biến thành con ruột của mẫu thân ngươi. Hắn nếu như thành con mẫu thân ngươi, vậy ngươi là cái gì?”

“Hắn là sư huynh của ta, chúng ta vốn chính là hảo huynh đệ, cùng chung một mẫu thân thì coi là cái gì?” Bạch Sở Mục ánh mắt ảm đạm hẳn đi, nghĩ một đằng nói một nẻo.

“Ngươi thật là một kẻ ngu! Mẫu thân sao có thể cùng chung đây? Hắn hèn hạ như vậy, mượn thân phận của ngươi, trở thành công tử tôn quý của gia tộc Hiên Viên, hưởng thụ vinh hoa phú quý, đoạt lấy hết thảy mọi thứ vốn là của ngươi, đây rõ ràng là hành động của cường đạo! Không được, ngươi nếu như bởi vì nể tình sư huynh đệ, không muốn cùng hắn ngả bài, ta đây giúp ngươi nói, ta giúp ngươi hung hăng mắng hắn, mắng hắn vô sỉ tiểu nhân!” Bách Lí Song không chịu đựng được, liền đứng dậy muốn xông qua.

Bạch Sở Mục liền vội vàng kéo nàng: “Đừng đi! Ta đã đồng ý với hắn, chỉ cần hắn không thương tổn bất cứ kẻ nào của gia tộc Hiên Viên, không làm chuyện nguy hại đến gia tộc Hiên Viên, ta nguyện ý thành toàn hắn, giúp hắn thực hiện hoài bão. Các ngươi không cần lo lắng chuyện này, ý ta đã quyết, các ngươi cũng không cần làm khó hắn.”

“Ta có chút không thoải mái, muốn đi về trước nghỉ ngơi. Chuyện này cứ như vậy quyết định, ta cũng không muốn quản nữa.” Bạch Sở Mục đứng dậy, một mình rời đi.

Nam Cung Dực tầm mắt nhẹ nhàng nhìn tới, đưa mắt nhìn bóng lưng hắn rời xa, ánh mắt chợt sáng chợt tối.

Long Thiên Thần cùng Bách Lí Song thì thay Bạch Sở Mục căm giận bất bình, hai người nhất tề hướng Nam Cung Dực quăng đi anh mắt khinh bỉ, song nếu Bạch Sở Mục đã có quyết định, làm người trong cuộc hắn cũng không cần những thứ này, bọn họ lại có thể thế nào đây?

Vân Khê khẽ thở dài, trong lòng cũng vì Bạch Sở Mục mà cảm thấy không đáng giá, nhưng ai bảo hắn vốn là thiện lương, hơn nữa hắn và Nam Cung Dực là sư huynh đệ tình thâm, ban đầu ở Nam Dực quốc phát sinh chính biến, hắn vẫn từng vì sư huynh hắn cảm thấy bất bình, mà cùng nàng sinh ra đa nghi phòng bị, có thể thấy được địa vị sư huynh của hắn ở trong lòng hắn rất cao.

Nam Cung Dực a Nam Cung Dực, ta coi thường ngươi.

Cũng tốt, bản thân ta muốn nhìn ngươi đến tột cùng có thể ở Long Tường đại lục dấy lên sóng gió như thế nào.

Lúc này, Cừu gia chủ đến hiện trường, đem không khí dạ tiệc thay đổi, lực chú ý của mọi người toàn bộ tập trung vào trên người Cừu gia chủ. Cừu gia chủ là một vị trung niên nam tử cao gầy, quần áo mộc mạc, nếu không phải có hạ nhân thông báo, ai cũng không cách nào đoán được hắn chính là phú khả địch quốc, nổi danh ở Tây Bắc – Cừu gia chủ.

“Chư vị, đã để cho mọi người đợi lâu.” Cừu gia chủ cười tủm tỉm nói, hoàn toàn không lên mặt tự cao.

Cừu Mộ Dã đi lên trước, hướng về phía phụ thân bẩm báo nói: “Cha, khách nhân con mang đến đã tới, đang ở ghế cuối bên tay trái, có thể hay không để cho hài nhi giới thiệu một phen?”

“Nga? bằng hữu của con ta, cũng chính là khách quý Cừu gia.....”

Cừu gia chủ nghiêng đầu, hướng Long Thiên Tuyệt, Vân Khê cùng đám người Long Thiên Trạch, dần dần, sắc mặt của hắn xảy ra biến hóa, đột nhiên đứng dậy, sải bước địa đi tới trước mặt Long Thiên Trạch, thần sắc kích động nói, “Vị này… Các hạ chính là Đại gia Long Gia ở Thành Bàn Long – Long Thiên Trạch?”

Long Thiên Trạch khẽ vuốt cằm, không sợ hãi, thong dong lạnh nhạt.

Cừu gia chủ thấy hắn xác nhận, càng thêm kích động: “Thì ra các hạ thật sự là Long đại hiệp! Thật tốt quá! Không nghĩ tới cách hai mươi năm, còn có cơ hội gặp lại được ngươi, thật vinh hạnh của tại hạ.”

“Con a, vị Long đại hiệp này là ân nhân cứu mạng của phụ thân, hai mươi năm trước, phụ thân bị một bang sát thủ đuổi giết, nếu không phải gặp gỡ Long đại hiệp, phụ thân có lẽ đã táng mệnh nơi cửu tuyền.”

“Mau mau, tại sao có thể để cho Long đại hiệp cùng mọi người ngồi ghế cuối? Còn không mau mời bọn họ đến phía trước ngồi?”

Cừu gia chủ nhiệt tình mời gọi gọi, nghiễm nhiên đem ân nhân cứu mạng – Long Thiên Trạch coi như khách quý trong khách quý, khiến cho những khách nhân khác trong lòng không khỏi bất bình.

Long Thiên Trạch thản nhiên chấp nhận, Cừu gia chủ nhiệt tình mời, liền dẫn đoàn người cùng nhau dời đến vị trí thứ nhất bên tay trái. Dựa theo xếp đặt dạ tiệc, từng chỗ ngồi phía sau cũng sẽ có mười mấy chỗ ngồi kế bên, nói cách khác, chủ nhân nếu là an bài ở trên vị trí này, như vậy những người đi cùng liền theo thứ tự ngồi xuống phía sau hắn, dựa theo thân phận cao thấp, lục tục về phía sau hàng ghế, thân phận người thấp nhất cách vị trí trung tâm dạ tiệc xa nhất, cơ hồ sẽ phải dán vào sát tường mà ngồi.

Nhưng mà đối với đám người Long Thiên Thần mà nói, bọn họ căn bản là không thèm để ý, bọn họ chính là tới ăn cơm tối, về phần ngồi ở nơi nào, có phải hay không dựa vào tường, bọn họ căn bản không cần biết.

Bọn họ không cần, không có nghĩa là những người khác không cần.

Những khách nhân còn lại rối rít hướng bọn họ quăng tới ánh mắt chất vấn.

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt nhìn nhau một cái, không ngờ rằng phụ thân cùng Cừu gia chủ lại có một tầng quan hệ sâu xa như vậy, bọn họ chính là được hưởng lợi ích từ phụ thân.

Đang lúc đoàn người sắp nhập tọa, một cái thanh âm từ ngoài cửa truyền vào, ngăn trở bọn họ: “Chờ một chút! Một kẻ vứt vợ bỏ con mà còn có thể vào ngồi ghế đầu, như vậy Cừu gia chủ muốn những người khác ngồi đâu?”

Mọi người theo thanh âm nhìn lại, chỉ thấy ngoài cửa lớn, đi tới đoàn người, cầm đầu là nam tử trung niên khoác trường bào màu lam, cử chỉ nhẹ nhàng, bẩm sinh tạo nên một cỗ khí chất quý tộc. Hắn hai mắt nén giận, khóa ở trên người Long Thiên Trạch, mang theo địch ý rõ ràng.

“Viên thúc thúc?” Long Thiên Tuyệt bỗng nhiên lên tiếng, hơi có chút ngoài ý muốn.

Viên Trừng Nhiên nghe tiếng, quay đầu chống ánh mắt Long Thiên Tuyệt, hắn hơi ngẩn ra, trong khoảng thời gian ngắn không nhận ra.

“Viên thúc thúc, là ta, ta là Thiên Tuyệt.” Long Thiên Tuyệt tựa hồ đối với Viên Trừng Nhiên có ấn tượng không tệ, nếu không làm sao có

thể chủ động thân thiện cùng người khác.

Viên Trừng Nhiên vốn mặt mũi còn âm trầm, chỉ một thoáng chuyển biến, mừng rỡ đi về phía Long Thiên Tuyệt: “Cháu là Thiên Tuyệt? Cháu đã lớn như vậy rồi, Viên thúc thúc thật không nhận ra nữa rồi. Tốt! Cháu bình yên vô sự là tốt rồi!”

Hắn mở ra hai cánh tay, vỗ vỗ hai vai Long Thiên Tuyệt, trong đôi mắt mơ hồ lộ ra mấy ẩm ướt.

“Kể từ khi mẫu thân cháu, nàng..... Viên thúc thúc trong lòng vẫn nhớ cháu, muốn đi tìm huynh đệ các cháu, nhưng mà..... Đúng rồi, Thiên Thần đâu? Nó hiện tại có mạnh khỏe không?”

Long Thiên Thần tự động đi lên trước, đem Viên Trừng Nhiên từ trên xuống dưới đánh giá một phen, bỗng nhiên trí nhớ lúc bé toàn bộ trở về, kích động ôm lấy hắn, vui mừng giống như đứa bé.

“Viên thúc thúc, thì ra là người là Viên thúc thúc! Ha ha, cháu chính là Thiên Thần a, cháu thật sự rất nhớ thúc!”

“Thiên Thần? cháu cũng đã cao lớn như vậy rồi! Xem ra Viên thúc thúc không muốn nhận mình già cũng không được.”

Tác phong, thái độ của Viên Trừng Nhiên đối đãi huynh đệ Long Thiên Tuyệt cùng đối đãi với Long Thiên Trạch là khác xa nhau, khiến mọi người ngạc nhiên.

“Khê Nhi, Tiểu Mặc, mau tới ra mắt Viên thúc thúc. Viên thúc thúc là sư huynh của mẫu thân ta, vẫn đặc biệt chăm sóc chúng ta. Viên thúc thúc, đây là thê tử của ta – Vân Khê, còn có con trai của chúng ta – Tiểu Mặc.” Long Thiên Tuyệt giới thiệu.

“Viên thúc thúc.”

“Viên gia gia tốt!”

Hai mẹ con chia ra cùng hắn chào hỏi.

Viên Trừng Nhiên đánh giá mẫu tử hai người, ánh mắt tỏa sáng, tự đáy lòng gật đầu tán thán nói: “Thiên Tuyệt, cháu thật là có phúc khí a! Viên thúc thúc thật thay cháu cảm thấy cao hứng, mẫu thân cháu nếu là biết cháu bây giờ có thê tử, còn có hài tử, nhất định sẽ rất vui vẻ.....”

Long Thiên Trạch nhìn Viên Trừng Nhiên cùng người nhà của mình hòa hợp như thế, trong lòng rất không vui, song ông cũng biết duyên cớ trong đó, có khổ mình đành nuốt, ai bảo cả nhà bọn họ lợi dụng Viên Trừng Nhiên, khiến cho hắn đến nay còn đeo tội “gian phu” trên lưng?

“Mấy vị nếu cũng là người quen, vậy cũng tốt, xin các vị theo thứ tự nhập tọa, dạ tiệc lập tức bắt đầu.” Cừu gia chủ nhất thời thở phào nhẹ nhõm, còn tưởng rằng người Viên gia bởi vì chỗ ngồi liền cùng người Long gia đối đầu.

“Chờ một chút!” Viên Trừng Nhiên bỗng nhiên nghiêm sắc mặt, hướng về phía Long Thiên Trạch nói, “Vị trí này là của Viên gia!”

“Này.....” Cừu gia chủ khó xử, vị trí này vốn là hắn vì người Viên gia chuẩn bị, ai bảo Viên Trừng Nhiên là do hắn tự mời tới đây? Viên gia ở phương diện luyện đan thành tựu nổi tiếng xa gần, mà Viên Trừng Nhiên lại là nhân tài kiệt xuất trong giới Luyện Đan Sư, bởi vì như thế, hắn mới cực lực muốn hợp tác cùng Viên gia. Song, Long Thiên Trạch cũng là ân nhân cứu mạng của hắn, hắn như thế nào có thể để cho ân nhân cứu mạng mình ngồi ghế hạng bét đây?

Khó cho cả đôi bên, Long Thiên Trạch mở miệng trước: “Chỗ ngồi này tặng cho Viên đại sư.”

Ông nhanh nhẹn rời tiệc, trở lại chỗ ngồi vừa rồi, không muốn cùng Viên Trừng Nhiên tranh đoạt.

Viên Trừng Nhiên nặng nề hừ một tiếng, cho dù hắn chủ động thối lui, cũng không giải trừ được mối hận trong lòng.

“Thiên Tuyệt, Thiên Thần, còn có Khê Nhi, các cháu theo Viên thúc thúc ngồi! Chúng ta lâu rồi không gặp, có thể mượn cơ hội này để ôn chuyện.” Viên Trừng Nhiên nhiệt tình lôi kéo Long Thiên Tuyệt, Long Thiên Thần cùng mấy người Vân Khê nhập tọa, biểu hiện cùng phản ứng tương phản như thế, thật sự làm cho người ta mở rộng tầm mắt.

Long Thiên Trạch một người ngồi một mình ở ghế hạng bét, thân ảnh thê lương, những tân khách khác hướng hắn quăng đi ánh mắt đồng tình.

“Gia gia xấu, con ngồi cùng người.” thân ảnh nho nhỏ của Tiểu Mặc chẳng biết lúc nào đã chạy tới bên cạnh ông, bò lên trên băng ghế, ngồi ở bên người ông.

Long Thiên Trạch mừng rỡ, khom người ôm Tiểu Mặc ngồi lên gối mình, cúi đầu cười nhìn bé, hưởng thụ tình cảm ông cháu.

Vân Khê không ngăn cản Tiểu Mặc, nói thật, nàng cảm thấy ông ấy rất đáng thương, nói về chuyện năm đó cũng không trách được ông, bởi ông cũng là kẻ bị hại. Chẳng qua là khúc mắc trong lòng Thiên Tuyệt không thể trong một ngày mà tháo gỡ được, phụ tử bọn họ trong một ngày không cách nào mở lòng được, hiện tại cũng chỉ có Tiểu Mặc ở giữa kết nối hai người.

“Chư vị, hôm nay mời được các vị khách quý quang lâm hàn xá, tại hạ cảm thấy rất vinh dự, vẻ vang cho kẻ hèn này. Trong số các vị ngồi đây, có không ít người cũng là hướng về đại hội Luyện đan mà đến. Ly rượu này tại hạ trước chúc mừng các vị mã đáo thành công!”

Cừu gia chủ nâng chén, mọi người cùng uống.

Ca múa lên, mùi rượu tỏa ra bốn phía.

Mọi người chuyện trò vui vẻ.

Rượu uống chưa đủ, Cừu gia chủ hô ngừng ca múa, cất cao giọng nói: “Hôm nay hội tụ nhiều đại sư giới luyện đan như vậy, tại hạ nhiều năm qua sưu tập không ít dược liệu trân quý, hiếm thấy, muốn mời chư vị giúp ta giám định một phen, nếu ai có thể nhận ra dược liệu, tại hạ nguyện ý hai tay dâng tặng.”

Mọi người xôn xao một mảnh, ai cũng biết vật Cừu gia chủ trân quý tất nhiên không phải là vật tầm thường, cả đám đều vô cùng mong đợi.

Cừu Mộ Dã lén lút ghé sát vào bên người Vân Khê, nhỏ giọng nói: “Cha ta nói là để cho mọi người giám định, kì thực là mượn danh nghĩa này đưa tài, các ngươi có thể phái thêm những người này ra sân, rất nhiều thứ đoán cũng không khó khăn.”

Vân Khê phác cười cười, tiểu tử này vì để cho Thiên Tuyệt giúp hắn luyện chế Ngọa Long cư, đều khắp nơi lấy lòng.

Cũng không lâu lắm, mấy chục loại dược liệu đưa đi lên, bị bầy đặt ở trung tâm dạ tiệc.

Cừu gia chủ cười nói: “Chư vị có thể tiến lên giám định, tên mỗi một dạng dược liệu cùng danh xưng đều viết ở trên bệ, chỉ cần là xác nhận không sai, chư vị có thể tự động đem dược liệu lấy đi, coi như là một phần lễ mọn nho nhỏ của tại hạ.”

Mọi người nghển cổ nhìn về phía các loại dược liệu, không khỏi phát ra tiếng thán phục. Cừu gia không hổ là nhà phú hào a, tùy tiện lấy ra dược liệu, cũng là trân phẩm ngàn vàng khó mua.

Rất nhiều người đang ngồi đó cũng hiểu biết về dược liệu, thoáng cái đã bị những thứ trân phẩm này hấp dẫn.

Vân Khê cũng không ngoại lệ, trong đống dược liệu này này có vài loại cũng ở danh sách vật liệu cần thiết của Tru Tiên đan, nàng nhìn một cái liền nhận ra. Hướng Lam Mộ Hiên, Mộ Vãn Tình, Mộ Cảnh Huy cùng Mộ lão ngoắc ngoắc tay, âm thầm truyền thụ, trong đoàn người bọn họ cũng chính là năm người hiểu được phân biệt dược liệu, cho nên chỉ có thể là sử dụng nhân tài.

Khi bọn họ đang lé lút nói chuyện, Viên Trừng Nhiên hướng bọn họ liếc một cái, rất có thâm ý.

Đợi Cừu gia chủ tuyên bố “Bắt đầu đi”, phần lớn mọi người đang ngồi đều chen chúc hướng tới trung tâm dạ tiệc, ai ngờ mới vọt tới nửa đường, một cỗ lưc lượng vô hình ngăn cản bọn họ.

Trong tầm mắt mọi người, Vân Khê cầm đầu dẫn Lam Mộ Hiên, Mộ Vãn Tình, Mộ Cảnh cùng Mộ lão công khai đi tới chỗ dược liệu trước.

“Di? Mọi người tại sao bất động? Đừng nhường nhau như vậy a, chúng ta thật ngại quá.” Vân Khê nhìn quanh một vòng, vẻ mặt kinh ngạc lẫn nghi ngờ.

Long Thiên Thần cùng mấy người Bách Lí Song nghe vậy, không nhịn được len lén bật cười, song bọn họ thật không dám cười quá khoa trương, bả vai run rẩy, chịu đựng rất cực khổ.

Tầm mắt bọn họ nhìn tới Long Thiên Tuyệt đang âm thầm phát ra chưởng lực, đúng là hắn ngăn trở hành động của mọi người.

Những Luyện Đan Sư khác cũng không phải là kẻ ngốc, rất nhanh nhìn thấu đầu mối, mọi người không khỏi dưới đáy lòng thầm mắng, vô sỉ a, quá vô sỉ rồi!

Rõ ràng chính là các ngươi âm thầm động tay chân, còn giả bộ là vô tội, thật sự là quá vô sỉ rồi!

Khinh bỉ các ngươi!

Cừu gia chủ cũng nhìn thấu nguyên nhân trong đó, ho nhẹ mấy tiếng, cũng không nói gì.

—

(1) Con ngươi thiếu gì dịp gặp gỡ, chỉ duyên phận trong đời của mỗi người.

Quyển 5 - Chương 37: Sở Mục biết yêu

Editor: Chu Hiền
Beta: Tiểu Mộng

Vân Khê chỉ huy đám người Lam Mộ Hiên, chọn dược liệu bọn họ cần, rồi hướng về phía Long Thiên Tuyệt trừng mắt, ám hiệu hắn có thể cho đám người kia đi rồi, nếu không làm trễ nải quá lâu, sẽ khiến cho nhiều người tức giận.

Năm người mỗi người cầm một dược liệu, mặc dù không tính là trân quý nhất nhưng cũng là dược liệu bọn họ cần nhất .

Đám người còn lại thấy bọn họ cầm cũng không phải là dược liệu trân quý nhất cũng không so đo với bọn họ, mọi người bắt đầu chia nhau đi sưu tầm dược liệu bọn họ cần có.

Không bao lâu, mười mấy dạng dược liệu bị cướp đoạt không còn một mảnh, có ít người trong tay có dược liệu khác biệt, còn có người có lòng tham cầm bốn năm dạng, bất quá phần lớn mọi người vẫn tương đối có phong độ , trước mắt bao người, bọn họ cũng không dám biểu hiện quá mức tham lam.

“Tốt! Vậy thì mời chư vị theo thứ tự nói ra tên các loại dược liệu, nếu nói đúng có thể tự động thu vào, nhưng nếu nói sai. . . . . Xin mời thả vào chỗ cũ, để cho những người khác tiếp tục đoán.” Cừu gia chủ liếc một vòng, cuối cùng tầm mắt rơi vào trên người Vân Khê, “Vậy thì mời Long phu nhân tới trước đi.”

Ai bảo bọn họ là người lên tranh đoạt trước tiên?

Vân Khê tự tin cười một tiếng, đi lên trước một bước, cầm trong tay khay đựng dược liệu hướng về phía trước giơ lên cao: “Đây là Hải Sư thảo, sinh trưởng ở nơi tương đối với mặt biển, hơn nữa phải lân cận biển, hấp thu nước biển ẩm thấp phát sinh mà thành, độ ẩm vừa phải, hấp thu muối phải vừa đủ, không thể nhiều hơn một phân, cũng không thể thiếu đi một phân, nếu không nó nhất định sẽ chết.”

Nàng đem đáy khay lộn lên , bày ra cho mọi người xem, quả nhiên chính là ba chữ Hải Sư Thảo.

Mọi người không khỏi kinh hô, không phải bởi vì nàng đoán được chính xác là Hải Sư Thảo, mà là vì nàng miêu tả hoàn cảnh sinh trưởng cùng đặc thù của Hải Sư Thảo, chính xác như thế, tinh chuẩn như thế, thậm chí có một chút ít kiến thức mà bọn hắn không biết .

Nam Cung Dực trừng mắt, hướng Vân Khê quăng đi ánh mắt khác thường, không ai biết giờ phút này hắn đến tột cùng suy nghĩ cái gì, chẳng qua là trong ánh mắt kia tồn tại mấy phần không cam lòng.

Nàng vốn là vị hôn thê của hắn a. . . . . .

“Mẫu thân thật là giỏi a!” Tiểu Mặc sung sướng vỗ tay.

Long Thiên Trạch nhợt nhạt cười một tiếng, rất đồng ý lời của Tiểu Mặc.

Viên Trừng Nhiên trong tay cũng cầm một dược liệu, nghe Vân Khê tường tận miêu tả như thế, không khỏi ngạc nhiên, hắn đi lên mấy bước, đem dược liệu trong tay mình đưa đến trước mặt của nàng, nói: “Nếu như ngươi cũng có thể đoán ra trong tay ta tên loại dược liệu này, nó sẽ là của ngươi.”

Vân Khê liếc một cái, khẽ phác thảo, trong lòng đã có đáp án.

“Viên thúc thúc, dược liệu này trong tay ngài là trân phẩm ngàn vàng khó mua, nếu là đem nó đưa đi Thịnh Bảo trai đấu giá, ít nhất có thể bán một vạn lượng hoàng kim.”

Mọi người ồ lên.

Nàng nói như thế, cũng không khỏi quá mức nói ngoa rồi, một vạn lượng bạc trắng đã coi là rất nhiều, một vạn lượng hoàng kim, làm sao có thể?

Bên cạnh Hoa đại sư có một gã nữ đồ đệ không nhịn được lên tiếng: “Đây bất quá là Thông Tâm Thảo bình thường thôi, xem niên kỉ của nó rất xưa, so với Thông Tâm Thảo cùng loại đúng là đáng giá rất nhiều, nhưng nhiều nhất cũng chỉ có thể bán một vạn lượng bạc trắng. Ngươi nói nó có thể bán một vạn lượng hoàng kim, bản thân ta muốn hỏi một chút, ngươi làm sao bán đây?”

“Vị cô nương này nói sai rồi, nó căn bản là không phải là Thông Tâm Thảo!” Vân Khê hai tròng mắt lóe sáng, thần thái tự tin, mê đảo chúng sanh.

“Làm sao lại không phải là Thông Tâm Thảo? Phàm là người hiểu được một chút dược liệu, cũng biết nó chính là Thông Tâm Thảo.” Nữ đồ đệ không phục nói.

Lúc này, Hoa đại sư ngồi yên bên phải vị trí thứ nhất Hoa đại sư cũng từ từ thay đổi sắc mặt, bởi vì hắn cũng đã nhìn thấu chỗ đặc biệt của dược liệu này, hắn âm thầm lắc đầu, xem ra lần này đồ nhi hắn đã nhìn nhầm rồi.

Viên Trừng Nhiên nhàn nhạt mỉm cười, liên tiếp gật đầu. Nếu không phải là người có kinh nghiệm phong phú, đại đa số mọi người đều đem loại dược liệu này lầm tưởng thành Thông Tâm Thảo, loại cỏ này cùng thảo dược kia khác biệt to lớn, giá trị của nó cũng là khác biệt long trời lở đất.

“Mọi người mời xem!” Vân Khê nhận lấy dược liệu trong tay Viên Trừng Nhiên, xoay người ngó các vị Luyện Đan Sư, nàng không nhanh không chậm nói, “Mọi người đều biết, Thông Tâm Thảo đặc thù lớn nhất chính là bộ rễ chùm của nó sưng to lên, bên trong tích tụ tất cả tinh hoa của Thông Tâm Thảo, ở trong quá trình chúng ta luyện đan, bình thường cũng chỉ sử dụng bộ rễ của nó. Ngoài bộ rễ, bên trong thành phần là ở thể rắn, ở trong quá trình sử dụng, chỉ cần đem chúng mài chế thành bụi phấn, có thể trộn lẫn vào những dược liệu khác để sử dụng.”

“Những điều này bình thường mọi người đều biết, ngươi có thể nói những thứ mọi người không biết không?” Nữ đồ đệ đối với giải thích của Vân Khê chẳng thèm ngó tới.

“Tốt! Ta đây hiện tại nói điều cô nương không biết.” Giọng nói Vân Khê cố ý cường điệu khiến nữ đồ đệ kia giận đến mức âm thầm cắn răng, nàng cũng không tin nàng ta còn có thể đem một Thông Tâm Thảo nói thành loại khác, dù sao nàng nhận định nó chính là Thông Tâm Thảo.

“Ta mới vừa cũng nói, nếu là Thông Tâm Thảo thành phần hệ rễ hẳn là thể rắn, nhưng nếu không phải vậy thì đó không phải là Thông Tâm Thảo. Vì để cho vị cô nương này tâm phục khẩu phục, ta ngay tại đây liền xé hệ rễ của dược liệu này ra, để cho mọi người tới phân biệt một chút thật giả.”

Bách Lí Song nghe vậy, vội vàng chân chó đưa lên một cây chủy

thủ, ra oai đứng ở bên người sư phụ.

Mọi người rối rít xúm lại quan sát, ngay cả Cừu gia chủ cũng đứng dậy, bu lại, cùng nhau xem náo nhiệt.

Vân Khê tay cầm chủy thủ, định hạ đao, đột nhiên ngừng tay, ngẩng đầu nhìn sư nữ đồ đệ của Hoa đại sư, nói: “Chờ một chút! Ta còn một vấn đề, nếu dược liệu này cắt ra , chứng thực nó thật không phải là Thông Tâm Thảo, mà là dược liệu so sánh với Thông Tâm Thảo hơn trân quý hơn, như vậy đến đó sẽ thế nào? Ta chẳng phải là sẽ tổn thất rất lớn?”

“Cùng lắm thì, ta bồi thường cho ngươi!” Nữ đồ đệ này vừa mở miệng, khiến Hoa đại sư nóng này.

“Khụ! Không cần cắt! Đây căn bản không phải là Thông Tâm Thảo, mà là Quá Sơn Long trăm năm hết sức trân quý, thêm vào bên trong đan dược có tác dụng thanh nhiệt giải độc, lưu thông máu, tan máu bầm .”

Mọi người nghe Hoa đại sư giải thích, không khỏi bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là không phải Thông Tâm Thảo.

“Cái gì? Không phải là Thông Tâm Thảo, là Quá Sơn Long?” Nữ đồ đệ sắc mặt trắng xanh, nhưng lời sư phụ mà nói…, nàng không dám chất vấn , nếu ngay cả sư phụ cũng nói như vậy, vậy nhất định không sai.

Sư phụ làm như thế, cũng là vì nàng giải vây.

“Hoa đại sư không hổ là một đại tông sư, kiến thức uyên bác, tại hạ bội phục! Gốc cây Quá Sơn Long, đương nhiên thuộc về Hoa đại sư.” Ngoài dự đoán mọi người , Vân Khê lại đem Quá Sơn Long trân

quý như thế cho người khác.

Hoa đại sư hài lòng cười cười, cũng không nhún nhường, để cho đồ đệ nhà mình thu vào.

Vân Khê trở về chỗ ngồi, ngay sau đó đám người Lam Mộ Hiên theo thứ tự báo ra tên dược liệu trong tay bọn hắn, một nhóm năm người thắng lợi trở về.

“Sư phụ, tại sao đồ tới tay lại đem cho bọn họ? Không phải nói giá trị vạn lượng hoàng kim sao?” Bách Lí Song không giải thích được.

Vân Khê nói: “Luyện đan đại tông sư như hắn khẳng định còn có không ít hàng quý, nói không chừng ngày nào đó chúng ta tìm không được dược liệu, còn có thể từ chỗ của hắn đào chút bảo bối. Làm việc lưu một đường, ngày sau dễ làm mọi chuyện chứ sao.”

“Đại tẩu, này rất không giống như phong cách của ngươi.” Long Thiên Thần hất đầu, liền bị ném một phát hạt dẻ, vô tội mếu máo, hắn là hài tử vô tội, đại tẩu làm sao nhẫn tâm đối với hắn hạ thủ như thế?

Kế tiếp không khí dạ tiệc rất hòa hợp, phần lớn người người đều có chút thu hoạch, cho nên mọi người tâm tình đều rất tốt. Ăn uống linh đình , mọi người đều có chút ít men say.

Nói đến Bạch Sở Mục một mình trở lại chỗ ở, tâm tình có chút tối tăm.

Long Thiên Tầm cùng hai tỷ muội Triệu gia từ bên ngoài trở về, vừa vặn bắt gặp hắn một mình đứng ở dưới tàng cây ngẩn người, Long Thiên Tầm tiến lên, cùng hắn chào hỏi.

“Sở Mục ca ca, huynh đang ở đây nghĩ gì thế?”

“Sở Mục ca ca?”

Long Thiên Tầm gọi vài lần, Bạch Sở Mục mới đột nhiên tỉnh táo, miễn cưỡng hé ra một nụ cười.

“Sở Mục ca ca, huynh không vui sao?”

“Không có, huynh không có việc gì.” Bạch Sở Mục lắc đầu nói.

Long Thiên Tầm ánh mắt linh động trong nháy mắt, mím môi, đột nhiên dắt tay Bạch Sở Mục, chạy ra bên ngoài.

“Thiên Tầm, muội muốn làm gì?” Bạch Sở Mục kinh ngạc, còn chưa hiểu rõ.

“Đi theo muội là được, muội dẫn huynh tới một nơi rất đẹp.” Thanh âm dễ nghe, Long Thiên Tầm lôi kéo hắn một đường chạy trốn, rời xa tòa nhà, trải qua đường cái, xuyên qua hẻm nhỏ. . . . . .

Đêm, phảng phất trở nên nhẹ nhàng.

Ban đêm gió làm tóc của nàng tung bay, nụ cười của nàng sáng ngời khả ái, chỉ có váy áo tung bay như múa, như mộng như ảo, giống như một tinh linh vui vẻ. . . . . .

Cứ như vậy trong nháy mắt, Bạch Sở Mục bị lạc, bị lạc ở nụ cười như bao hàm cả thiên địa của nàng.

“Sở Mục ca ca, mau nhìn! Nơi này là không phải là rất đẹp sao?”

“Muội cùng Hiểu Du, Hiểu Mẫn đi qua nơi này tình cờ phát hiện, thoáng cái đã bị cảnh đẹp trước mắt hấp dẫn.”

“Sở Mục ca ca, huynh thích nơi này không?”

Bạch Sở Mục thu hồi tâm trí, lúc này mới phát hiện bọn họ đi tới một nơi có hoa sen nở rộ trên mặt hồ, dưới đêm trăng màu trắng bạc bao trùm không tiếng động nở rộ, nhìn lại một cái, hẳn là nhìn không thấy bờ bến.

Thật là đẹp!

Song, vẫn là không bằng một phần của nàng.

Chẳng biết tại sao, hắn bỗng nhiên phát giác cô gái trước mắt lại tốt đẹp như vậy, nụ cười của nàng giống như chứa đựng một loại ma pháp, thắp sáng tâm tình của hắn, khiến cho tâm hắn phảng phất như gió xuân.

“Sở Mục ca ca, mặc dù muội không biết đến tột cùng xảy ra chuyện gì làm cho huynh không vui như vậy, nhưng muội thật lòng luôn hi vọng huynh có thể vui vẻ. Lúc muội buồn rầu, ủ rũ, huynh đã an ủi muội, làm cho muội vui vẻ, cho nên muội muốn làm cho huynh cũng vui vẻ như vậy.”

“Mẫu thân muội kể, nhảy múa có thể làm cho người ta vui vẻ, mỗi lần phụ thân tâm tình không tốt, mẫu thân sẽ nhảy múa cho ông nhìn.”

“Sở Mục ca ca, muội muốn nhảy múa cho huynh xem, muội muốn làm cho huynh vui vẻ .”

Long Thiên tầm nhẹ kiễng mũi chân, di chuyển nhẹ nhàng, sắc áo vàng nhạt ở trong gió đêm vũ động.

Khóe miệng khẽ cười, đôi mắt trong sáng, không khỏi khiến Bạch Sở

Mục xúc động, đáy lòng một mảnh mềm mại.

Ban đêm nơi này buồn bã, lại gặp được nàng, đây là không phải là trời cao đưa cho hắn lễ vật tốt nhất sao?

Ánh mắt của hắn từ từ ướt.

Thân ảnh nhẹ nhàng bay múa ở đỉnh liên hoa, hồ nước xuất hiện từng gợn song lăn tăn một tầng một tầng đẩy ra.

Ánh mắt của nàng sáng ngời trong suốt tựa như ánh mặt trời sáng sớm lan tràn trên dòng suối nhỏ.

Xinh đẹp giống như tinh linh rơi xuống phàm trần.

Trên đời tất cả họa sĩ thiên tài cũng không thể vẽ ra hình ảnh động lòng người như thế. . . . . .

Hắn nhìn, không khỏi si, say.

Trên bầu trời, bỗng nhiên mưa to, từng giọt lớn bùm bùm rơi vào trên mặt hồ.

Hắn hoàn hồn cười khổ, quả nhiên, tốt đẹp luôn là ngắn ngủi .

Long Thiên Tầm ngừng nhảy múa, ngẩng đầu nhìn lên không trung, hạt mưa rơi vào trên người của nàng, khiến nàng hơi đau.

Nàng bỗng nhiên kinh hô thành tiếng, thân thể liền rơi xuống, nàng quên mất, mình giờ phút này còn đang đứng trên đỉnh liên hoa.

“Thiên Tầm ——”

Bạch Sở Mục không chút do dự nhảy vào trong nước, đem nàng từ trong nước ôm lên, đầu nàng ẩm ướt, cả người chật vật, còn có vài miếng lá rách dính ở trên gương mặt của nàng.

Hắn không nhịn được cười thành tiếng.

Long Thiên Tầm hừ nhẹ, chu cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt ủy khuất.

Bạch Sở Mục mỉm cười ngắm nhìn nàng, ánh trăng ôn nhu xuyên thấu qua tầng mây thật dầy chiếu vào trên gương mặt tinh xảo khéo léo của nàng, hắn giơ tay gạt đi lá rách trên má nàng.

“Muội hiện tại nhất định là xấu muốn chết.” Long Thiên Tầm cúi đầu, ảo não nói.

“Không xấu! Tuyệt không xấu!” Tóc đen bị gió thổi tung lên, Bạch Sở Mục thanh âm bỗng nhiên nhẹ nhàng tựa như ánh trăng.

Long Thiên Tầm bỗng dưng ngước mắt, chống lại ánh mắt trong trẻo của hắn.

Hạt mưa như cũ rơi xuống, trong hồ liên hoa tất cả đều đong đưa như một bản hợp xướng rì rầm nói với đêm đen.

Đầu ngón tay Bạch Sở Mục xẹt qua cằm nàng, nhẹ nhàng phác họa bề ngoài, hắn cúi đầu, hôn lên môi của nàng.

Thời gian, ngưng ——

Hạt mưa, cũng ngưng ——

Mây tản ra.

Ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào hắn và nàng.

Hồ nhỏ nổi lên tầng tầng gợn sóng.

“Sở Mục ca ca, muội sợ.”

“Đừng sợ, có huynh đây.”

“Nhưng là. . . . . muội vẫn sợ.”

“Vậy muội nhắm mắt lại.”

“Ừ. . . . . Xong chưa?”

“Chờ một chút, rất nhanh !”

Bạch Sở Mục tung người nhảy vào một nhà giàu, cũng không lâu lắm, hắn leo tường ra, trong tay cầm theo y phục của nữ nhân. Hắn dắt tay Long Thiên Tầm rồi liều mạng chạy.

“A —— Sở Mục ca ca, chậm!”

“Nếu như bị người đuổi theo, bọn họ sẽ bắt muội làm nha hoàn !”

“Mới không đâu, cũng không phải là muội trộm.” Long Thiên Tầm cười nói.

Bạch Sở Mục cười khẽ: “Nhưng y phục này chỉ cô nương mới dùng, không phải là muội trộm, ta là một đại nam nhân trộm nó làm gì?”

“Ai nha! Huynh thật xấu!” Long Thiên Tầm dậm chân, bộ dáng khả ái làm cho người ta chuyển mắt không mở con ngươi.

Bạch Sở Mục cười vuốt vuốt tóc của nàng, đem vật cầm trong tay giao cho nàng: “Nhanh đi thay đồ, nếu không sẽ cảm lạnh.”

“Ở chỗ này sao?” Long Thiên Tầm ngó chừng xung quanh, cây cối sum xuê, tối đen như mực, nàng đáy lòng nổi lên chút sợ hãi.

“Đừng sợ, có ta ở chỗ này coi chừng dùm, không có việc gì .” Bạch Sở Mục xoay người an ủi.

Long Thiên Tầm theo dõi bóng lưng hắn một lát, tâm tình khẩn trương không khỏi an tĩnh lại.

Phía sau sột soạt, Bạch Sở Mục hai tay ôm kiếm, đưa lưng về phía nàng, hai mắt liếc chừng, để ngừa có người trong lúc vô tình xông vào. Tình cờ , hắn ngắm đến bóng dáng của nàng do ánh trăng chiếu trên mặt đất, bóng dáng đổ dài phác họa vóc người uyển chuyển của cô gái. Mặt của hắn liền đỏ, tâm như sấm dậy.

“Vô sỉ!” Hắn tự quăng cho mình một cái bạt tai.

“Sở Mục ca ca, sao thế?” Long Thiên Tầm ở phía sau hỏi.

Bạch Sở Mục chột dạ lắc đầu: “Không có gì! Có con muỗi, một con muỗi đặc biệt lớn!”

“Muội xong rồi!” Long Thiên Tầm từ phía sau hắn đi lên trước, Bạch Sở Mục quay đầu, chống lại nụ cười thanh thuần của nàng, cảm giác tội lỗi lập tức xông lên đầu. Nàng đơn thuần, khả ái như vậy, mình mới vừa rồi trong nháy mắt lại đối với nàng sinh ra những ý nghĩ dơ bẩn vô sỉ, thật sự là quá không nên.

Đúng, phải hảo hảo tỉnh lại một chút!

“Sở Mục ca ca, y phục của huynh cũng ướt, có muốn thay không? Nếu huynh ngã bệnh rồi, muội sẽ rất đau lòng .”

“Không cần! Ta một đại nam nhân, không có yếu như vậy.”

Hai người đang nói chuyện, từ nơi không xa, đột nhiên truyền tới một tiếng động đột ngột, giống như là có vật gì đó từ trên không trung rơi xuống.

“Người nào?” Bạch Sở Mục cảnh giác, nắm bàn tay nhỏ bé của Long Thiên Tầm, theo nơi phát ra tiếng động đi tới.

Trên một gốc cây cổ thụ cao lớn, có một lão giả áo xanh, ngồi dựa ở ngọn cây, thần sắc lười biếng.

Dưới tàng cây, rơi xuống một hồ lô rượu, nắp mở ra, bên trong rỗng tuếch.

“Uy, lão đầu này, ông ở nơi này đã bao lâu?” Bạch Sở Mục ảo não, lại không có phát hiện nơi này còn có người khác tồn tại, như vậy mới vừa rồi. . . . . .

Long Thiên Tầm cũng nghĩ đến, thấp giọng hô nhỏ, mắc cỡ đỏ mặt, cúi đầu ẩn thân ở sau Bạch Sở Mục.

“Các ngươi yên tâm, lão đầu ta chỉ đối với rượu cảm thấy hứng thú.” Lão giả tung người nhảy, từ trên cây rơi xuống, trên người nồng nặc mùi rượu, song thần sắc vẫn thanh tỉnh như cũ. Hai đầu lông mày của ông tựa như núi cao, vẻ quý khí không nói nên lời.

Ông đánh giá hai người một phen, nói: “Nơi này tối đen, hai người các ngươi chạy đến nơi đây tới vụng trộm, không sợ người trong nhà lo lắng sao?”

“Ta có người nhà, nhưng so với không có cũng không khác nhiều lắm.” Bạch Sở Mục bỗng phiền muộn nói.

“Lão đầu ta vừa lúc rảnh rỗi tới nhàm chán, hai tiểu oa nhi các ngươi nếu là không có việc gì làm, hay là theo lão đầu ta tâm sự, thế nào?” Lão giả phất tay áo, tùy ý ngồi trên mặt đất, song quý khí đầy người cũng không giảm sút.

Long Thiên Tầm thấy lão giả không có ác ý gì nên an tâm nhiều hơn, từ phía sau Bạch Sở Mục bước ra, hướng lão giả khẽ mỉm cười nói: “Lão nhân gia, chỉ cần ngài không chê chúng ta kiến thức nông cạn cùng tầm thường, chúng ta rất nguyện ý theo ngài nói chuyện phiếm .”

Bạch Sở Mục gật đầu, hai người ngồi vây quanh phụng bồi lão giả.

“Ta tên là Bạch Sở Mục, còn nàng Long Thiên Tầm, không biết tiền bối xưng hô như thế nào?”

“Các ngươi gọi ta là gì cũng được, ta chính là một lão đầu tử.” Lão giả tự giễu cười cười, hai mắt híp lại.

Long Thiên Tầm nhặt hồ lô rượu trên mặt đất, tay lắc lắc, mỉm cười nói: “Vậy chúng ta gọi ngài là hồ lô gia gia.”

Lão giả nghênh ngang cười to: “Tùy ý tùy ý!”

“Hồ lô gia gia, người nhà của ngài đâu? tại sao trễ như thế ngài không về nhà, lại ở nơi này một mình uống rượu?” Long Thiên Tầm hỏi.

“Người nhà?” Lão giả ánh mắt bỗng nhiên ảm đạm, thở dài nói,

“Hôm nay là sinh nhật nữ nhi của ta, nhưng con bé đã không còn ở trên cõi đời này nữa, người đầu bạc phải tiễn người đầu xanh, các ngươi nói xem ta phải chăng là rất thê thảm?”

“Đúng là thê thảm, bất quá ta so sánh với ngài càng thêm thê thảm.” Bạch Sở Mục khổ sở nói, “Hôm nay cũng là sinh nhật mẫu thân ta, nhưng người rất nhiều năm trước đã rời đi. Thê thảm hơn chính là, bắt đầu từ hôm nay ta không thể ở trước mặt người ngoài nói mình là con trai của bà, ngài nói xem ta là không phải là so sánh với ngài thê thảm hơn sao?”

“Vì sao?” Lão giả hỏi.

Long Thiên Tầm cũng nghiêm túc nhìn hắn, nàng rất muốn biết nguyên nhân tối nay hắn không vui đến tột cùng là vì cái gì.

“Bởi vì có người so với ta càng cần thân phận cùng địa vị hơn, hắn là sư huynh ta kính yêu nhất, ta phải thành toàn hắn.” Lúc nói lời này, ánh mắt Bạch Sở Mục từ từ ướt át, hắn cảm giác mình đang khinh nhờn mẫu thân của mình, đây mới là điều khiến cho hắn khổ sở.

“Ngươi là nói, ngươi vì thành toàn sư huynh của ngươi, cho nên đem mẫu thân mình tặng cho hắn?” Lão giả hí mắt, nghi ngờ lắc đầu, “Ta làm sao càng nghe càng hồ đồ? Ngươi nói là có người chiếm thân phận của ngươi, hiện tại thành nhi tử của mẫu thân ngươi, mà ngươi thì không thể ở trước mặt người khác thừa nhận ngươi là nhi tử của mẹ ngươi?”

Bạch Sở Mục gật đầu.

“Ngươi thật là một tiểu tử ngốc! Chuyện như vậy tại sao có thể thành toàn đây? Chẳng những là vũ nhục đối với mẫu thân ngươi, còn thương tổn đến thân nhân của ngươi, ngươi lừa gạt tình cảm của

bọn hắn!” Lão giả nói.

“Ta không nghĩ được nhiều như vậy, ta chỉ là muốn giúp sư huynh thực hiện nguyện vọng cùng lý tưởng của hắn.” Bạch Sở Mục nói.

Long Thiên Tầm nói: “Hồ lô gia gia, ngài cũng đừng chỉ trích Sở Mục ca ca, huynh ấy quá thiện lương, cho nên mới giúp sư huynh. Mặc dù ta cũng không tán thành chuyện này, nhưng nếu như Sở Mục ca ca quyết định, ta cũng sẽ ủng hộ .”

Bạch Sở Mục ngắm nhìn nàng, trái tim như bị thứ gì bao vây, ấm áp chảy xuôi.

Lão giả nhìn hai người, lắc đầu thở dài: “Hài tử, có đôi khi, làm người không thể quá thiện lương, nếu không chịu thiệt chỉ có thể là một mình ngươi. Thôi, có lẽ người ngốc có phúc của người ngốc, các ngươi cũng là những đứa trẻ ngoan, nhất định sẽ có phúc báo .”

Lão giả đột nhiên đứng dậy, phất phất tay áo, phủi đi bụi bặm trên người: “Với các ngươi hàn huyên hội nhi, lão đầu tâm tình đã khá hơn. Ta phải đi rồi, hi vọng có cơ hội có thể gặp lại.”

“Hồ lô gia gia, ngài đi cẩn thận!” Long Thiên Tầm cầm hồ lô rượu đưa lên, cười ngọt ngào với ông, nói.

“Là một cô nương tốt, phải hảo hảo quý trọng!” Lão giả hướng Bạch Sở Mục quăng đi ý vị thâm trường, cười một tiếng, phất tay áo nhẹ nhàng đi.

Bạch Sở Mục trong lòng khẽ nhúc nhích, hướng Long Thiên Tầm ngắm nhìn một cái, đưa tay nắm bàn tay nhỏ bé của nàng: “Chúng ta cũng trở về đi.”

“Ừ.” Long Thiên Tầm cười đến thiên chân vô tà.

Lúc hai người trở lại, dạ tiệc đã sớm tan đi.

Long Thiên Thần tắm rửa một phen, ra cửa tới hóng mát một chút, trùng hợp bắt gặp Bạch Sở Mục dẫn Long Thiên Tầm từ ngoài vườn trở về. Hắn nhìn xuống dưới, tầm mắt rơi xuống bàn tay đang nắm của hai người, hai mắt hắn từ từ mở lớn, lộ ra vẻ khó tin.

“Ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi. . . . . .”

Hắn mấy bước liền vọt tới chỗ hai người, chỉ vào hai người đang nắm tay, cà lăm một hồi lâu, đột nhiên lớn giọng ở trong vườn kinh hô lên: “Đại ca, đại tẩu, đại sự không ổn rồi! Thiên Tầm bị người khi dễ!”

Bạch Sở Mục lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng buông lỏng tay. Long Thiên Tầm cũng bị sợ hết hồn, giống như hài tử làm sai chuyện, cúi đầu đứng ở chỗ cũ, chân tay luống cuống.

Một tiếng la này của Long Thiên Thần, làm cho tất cả mọi người trong vườn kinh động.

Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê không rõ ý, nghe nói Thiên tầm gặp chuyện không may, bọn họ vội vàng buông việc đang làm, trước tiên chạy ra. Thời điểm rời đi Bàn Long thành, bọn họ đã đáp ứng Tứ thúc cùng Tứ thẩm chiếu cố tốt Thiên Tầm, nếu Thiên Tầm xảy ra chuyện gì, bọn họ như thế nào cùng Tứ thúc, Tứ thẩm ăn nói đây?

“Chuyện gì xảy ra? Người nào to gan lớn mật, dám khi dễ Thiên Tầm nhà chúng ta?” Vân Khê lớn tiếng quát lên, người chưa tới, thanh âm đã tới trước.

TM: đáng yêu quá đi mất hehe

Quyển 5 - Chương 38: Đôi bạn dở hơi đồng cam cộng khổ!

“Đại tẩu, chính là hắn!” Long Thiên Thần chỉ vào Bạch Sở Mục, tố cáo với Vân Khê, lỗ mũi thở hổn hển, “Đại tẩu nhìn đi! Hai người bọn họ cổ cổ quái quái, một quần áo xốc xếch, một đầu tóc lôi thôi, nhất định là Bạch Sở Mục đã làm chuyện xấu đối với tiểu Thiên Tầm nhà chúng ta.”

Vân Khê cũng phát hiện điểm quái dị của hai người, kéo Long Thiên Tầm qua dò hỏi: “Thiên Tầm, nói cho đại tẩu, đã xảy ra chuyện gì? Hắn không phải đã làm gì muội chứ?”

Long Thiên Tầm xấu hổ cúi đầu, nàng sao có thể nói với đại tẩu rằng Sở Mục ca ca vừa mới hôn nàng chứ?

“Đại tẩu, tẩu nghĩ đệ là loại người nào?” Bạch Sở Mục tức giận, câu “Đại tẩu” bật thốt lên.

“Chờ một chút! Đại tẩu là để ngươi gọi sao?” Long Thiên Thần trừng hắn, bắt lỗi của hắn, thật giống như đối phương phạm vào tội ác tày trời.

Vân Khê nhíu nhíu mày, nàng đột nhiên cảm giác được người tối nay cổ quái đâu chỉ có Bạch Sở Mục cùng Long Thiên Tầm, Long Thiên Thần phản ứng cũng cổ quái.

“Tại sao? Tại sao? Đã xảy ra chuyện gì?” Bách Lí Song cũng tới hiện trường, chạy đến tham gia náo nhiệt.

Long Thiên Thần tiếp tục chỉ vào Bạch Sở Mục, căm giận nói: “Người này, mới vừa lại nắm tay Thiên Tầm đi vào, các ngươi nói xem có đúng hay không rất ghê tởm?”

“Không phải chỉ là dắt tay thôi sao? Có cái gì phải hoảng hốt như vậy?” Bách Lí Song không nhịn được hướng hắn trợn trắng mắt, hắn còn không cẩn thận hôn nàng nha, mà nàng cũng không còn gặp có phản ứng gì a, hiện tại lại đối với những chuyện của người khác để ý như vậy, không biết là hắn suy nghĩ cái gì.

“Này còn không nghiêm trọng?” Long Thiên Thần thở dốc một hơi, hắn bỗng nhiên cảm thấy tất cả mọi người đều không nghĩ giống nhau, nếu không sao lại không hiểu chứ?

“Đại ca, huynh nói gì đi? Thiên Tầm là muội muội của chúng ta, tại sao có thể để cho người khác tùy tiện bắt nạt đây?” Hắn đem hi vọng cuối cùng ký thác vào trên người đại ca.

Long Thiên Tuyệt hí mắt, con ngươi dẹp dài nhìn chằm chằm trên người Bạch Sở Mục hồi lâu, áp lực vô hình âm thầm truyền lại, hắn bỗng nhiên mở miệng nói: “Muội muội của ta phải gả cho nam nhân có thể không có thân thế bối cảnh, cũng có thể không có tiền tài thế lực, nhưng phải là phẩm hạnh đoan chánh, hơn nữa phải có thực lực Huyền tôn ngũ phẩm trở lên, nếu không hết thảy đều không cần suy nghĩ!”

Không sai!

Những thứ khác cũng không trọng yếu, nhưng người phải có phẩm hạnh, có thực lực tuyệt đối, nếu không hắn làm sao có thể bảo vệ tốt Thiên Tầm? Như vậy làm sao có thể đặt chân tới Long gia? Hắn đây là muốn cho Bạch Sở Mục áp lực, cũng là khảo nghiệm. Nếu hắn thật lòng thích Thiên Tầm, như vậy hắn nhất định sẽ không ngừng cố

gắng nâng cao thực lực, nhưng nếu hắn không phải là thật lòng, như vậy hắn nhất định sẽ chùn bước. Nếu như hắn không muốn vì bảo vệ nữ nhân của mình mà cố gắng làm cho mình trở nên mạnh mẽ, như vậy căn bản là không xứng cưới muội muội của Long Thiên Tuyệt.

Bạch Sở Mục hơi ngẩn ra, có chút phản ứng không kịp, cẩn thận suy nghĩ một phen lời của Long Thiên Tuyệt, hắn nhìn về phía Long Thiên Tầm, cảm xúc không khỏi mênh mông.

Hắn cả đời này cũng không vì cái mục tiêu gì mà cố gắng quá, cho tới bây giờ cũng là tùy tâm sở dục (1), song giờ này khắc này nội tâm của hắn đang nảy mầm một ý niệm cường đại trong đầu. Hắn muốn vì nàng, chân chính cố gắng một lần!

Long Thiên Tầm nhìn hắn, nàng không biết nói sao về tình trạng hiện nay của hai người, Sở Mục ca ca không phải là thật thích nàng, nàng chỉ biết là mình thích hắn. Bởi vì trừ phụ thân cùng hai ca ca ở ngoài, hắn là người đối tốt nhất với nàng rồi, ở thời điểm nàng không vui, hắn luôn trêu chọc cho nàng cười, lúc nàng nhớ nhà, hắn luôn an ủi nàng, hơn nữa tấm lòng của hắn rất tốt, có thể hi sinh bản thân để thành toàn cho sư huynh.

Nhưng nàng không xác định, Sở Mục ca ca có thể vì nàng tiếp nhận khiêu chiến của Thiên Tuyệt ca ca hay không.

Nội tâm của nàng rất thấp thỏm.

“Thiên Tầm, đừng lo lắng! Hết thảy có ta đây!” Bạch Sở Mục bỗng nhiên hướng về phía nàng tươi cười, chói mắt hơn hẳn ánh nắng.

“Đại ca, huynh yên tâm, đệ nhất định sẽ cố gắng! Nhưng nên cho đệ chút thời gian, không nên trong thời gian này vội vàng đem Thiên Tầm gả cho người khác.” Bạch Sở Mục thần sắc thành khẩn, thật

tình, cũng bao hàm mấy phần kiên trì.

Mọi người âm thầm hút không khí, không nghĩ tới Bạch Sở Mục thật đúng là nghiêm túc.

Nhất là Long Thiên Thần, như thấy quái vật, bất khả tư nghị nói: “Ngươi nói nghiêm túc? Ngươi không phải nói ngươi đời này cũng không kết hôn sao? Không phải nói muốn cùng ta đi lưu lạc giang hồ sao? Tiểu tử ngươi làm sao đột nhiên thay đổi chủ ý? Ta đây làm sao bây giờ?”

Bạch Sở Mục ho nhẹ: “..... Ta chỉ là đột nhiên ngộ đạo mà thôi.”

Long Thiên Thần tức giận: “Ngộ đạo cái đầu ngươi! Ngươi bây giờ mới là thực lực Huyền tôn sơ giai, còn là theo vượn vượn khế ước sau mới tấn chức, muốn tấn thăng đến Huyền tôn ngũ phẩm trở lên, phải đợi đến ngày tháng năm nào? Ngươi đây không phải là làm trễ nải Thiên Tầm nhà chúng ta sao? Chờ ngươi tấn thăng đến Huyền tôn ngũ phẩm, Thiên Tầm nhà chúng ta sợ rằng đã biến thành gái lỡ thì.”

“Ta nguyện ý chờ.” Thanh âm yếu ớt mà tinh tế của Long Thiên Tầm truyền đến.

Cái này, Long Thiên Thần coi như là hoàn toàn không còn gì để nói rồi, chỉ là im lặng ngó chừng hai người, tâm tình của hắn rất phức tạp, vừa hi vọng có một hảo huynh đệ có thể cùng hắn tiêu dao giang hồ, cũng vừa hi vọng muội muội của mình có một mối nhân duyên tốt..... Trời ạ, vì sao thế sự không thể lưỡng toàn đây?

Bách Lí Song không nhịn được xen vào nói: “Long Thiên Thần, ngươi làm gì phản đối bọn họ ở chung một chỗ như thế? Hai người bọn họ nếu là ở cùng nhau rồi, ngươi cùng Bạch Sở Mục chính là

người một nhà chân chính rồi, còn không phải là có thể cùng nhau lưu lạc giang hồ? Hơn nữa theo như bối phận..... Hắn còn phải gọi ngươi một tiếng ca ca đấy.”

Long Thiên Thần vốn đang buồn bực vô cùng, thoáng cái tâm tình liền trở nên vui vẻ rồi, hắn không nhịn được khua tay múa chân: “Đúng vậy! Ta là ca ca của Thiên Tầm, hắn cũng phải gọi ta là ca ca, ha ha, ha ha ha ha..... Ta làm sao không nghĩ tới đây? Cái này hay, cái này hay, ta giơ hai tay hai chân tán thành!”

Một đám quạ hướng trên đỉnh đầu mỗi người bay qua.....

Thuận tiện bay xuống vài miếng lá cây.

Tốc độ biến sắc mặt của hắn không khỏi cũng quá nhanh đi?

Bạch Sở Mục giơ tay lên lau mồ hôi, thua lỗ, đại thua lỗ, hắn làm sao lại không nghĩ tới việc này đây? Chết tiệt, sau này chẳng phải sẽ bị tiểu tử này chiếm tiện nghi?

“Nếu không, ta …. suy nghĩ một chút xem sao.”

Tiếng nói vừa dứt, một mắt lạnh hướng hắn bay tới, ở trong lòng Long Thiên Tuyệt lập tức đánh cho hắn một gạch đỏ!

Nam nhân dễ dàng lùi bước như vậy, không cần tứ đại hộ pháp động thủ, hắn sẽ tự mình đạp cho tên tiểu tử này một cước!

“Ta nói nhảm! Ta tiếp nhận điều kiện của đại ca.” Bạch Sở Mục thấy tình huống không đúng, vội vàng chân chó chạy đến chỗ Long Thiên Tuyệt khoe mẽ.

“Rất tốt! Bắt đầu từ ngày mai, ta sẽ tự mình đốc thúc đệ luyện công,

sớm muộn gì cũng phải hai canh giờ, nếu đệ dám đến trễ.....” Long Thiên Tuyệt hài lòng gật đầu, khóe miệng cong lên, trên khuôn mặt tuấn mĩ không khỏi hé ra một nụ cười điên đảo chúng sinh.

Nụ cười kia mặt ngoài nhìn như vô hại kì thực nguy cơ tứ phía, làm cho Bạch Sở Mục nhất thời sởn tóc gáy, gật đầu lia lịa nói: “Đại ca yên tâm, đệ tuyệt đối sẽ không đến trễ!”

Hắn âm thầm kêu khổ, vợ chồng bọn họ đều là âm dương quái khí, muốn dung nhập vào cả nhà bọn họ, cuộc sống về sau hắn không biết phải làm sao, đau đầu quá đi mất

Long Thiên Tầm liếc trộm hắn, trong lòng vui vẻ.

Long Thiên Thần còn đắm chìm trong vui sướng được làm ca ca, đột nhiên nghe được đại ca truyền đến một câu âm dương quái khí, hoàn toàn đánh nát mộng đẹp của hắn: “Thiên Thần, cả đệ nữa! Bắt đầu từ ngày mai, cùng hắn luyện công.”

“A? Đại ca, đừng mà!” Dùng sức hướng đại ca nháy mắt, giả trang thành bộ dáng vô tội, muốn tranh thủ đồng tình, đáng tiếc chiêu này đối với đại ca hắn mà nói, hoàn toàn sẽ không dùng được. Đối với đại ca, dùng chiêu này trừ phi là đại tẩu hắn, nếu không ai cũng sẽ không có hiệu quả, ai bảo từ xưa anh hùng khó qua ải mỹ nhân đây?

Long Thiên Thần vẻ mặt bi thương, xem ra cuộc sống sau này cũng sẽ không khá giả rồi, khổ quá!

Cũng là Bạch Sở Mục làm hại!

“Ha ha ha ha.....” Bạch Sở Mục cười đến đắc ý, vẻ mặt nhìn có chút hả hê, nghiễm nhiên quên mất, mình cũng là một thành viên trong đó.

Vân Khê ngáp, thật sự không có hứng thú tiếp tục xem hai tên tiểu bạch nhàm chán rồi, nàng đi nghiên cứu thuật luyện đan còn tốt hơn, chuẩn bị cho đại hội tỉ thí luyện đan đây.

“Song nhi, mang Thiên Tầm đi rửa mặt. Tất cả mọi người giải tán, đi ngủ.” Nàng kéo tay Long Thiên Tuyệt, hai vợ chồng cùng nhau trở về phòng.

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng, Bạch Sở Mục cùng Long Thiên Thần đã bị người từ trong chăn nhéo lên.

Hai người mắt nhắm mắt mở mò tới vườn, thấy Long Thiên Tuyệt rất sớm đã chắp tay đứng ở trong vườn, thân ảnh cao ngất tràn đầy sinh lực, làm cho người ta không khỏi ngẩng đầu nhìn lên.

Trước người hắn, còn đựng mấy cây cái cọc gỗ, rõ ràng là có chuẩn bị mà đến.

“Đại ca!”

“Đại ca!”

Hai người vừa ngáp, vừa hô.

“Ngày thứ nhất, các ngươi tới trễ thời gian nửa nén hương, các ngươi nói, phải làm như thế nào trừng phạt các ngươi?” Long Thiên Tuyệt nói nghe rất bình thản, nhưng lại giấu giếm sát cơ.

Bạch Sở Mục cùng Long Thiên Thần thoáng cái liền tỉnh ngủ.

“Đã trễ nửa nén hương sao?”

“Vậy làm sao không có sớm chút đánh thức chúng ta?”

Hai người thanh âm từ từ nhỏ dần, bởi vì bọn họ thấy thân thể cao lớn của Long Thiên Tuyệt từ từ vòng vo tới đây, ánh mắt mang theo lực sát thương khi bọn hắn hai người trên mặt như đao lưỡi dao một loại xẹt qua, bọn họ cả người chấn động, nơi nào còn dám phát ra nửa điểm thanh âm?

“Tiểu Mặc, đem đạo cụ mang lên!” Long Thiên Tuyệt bỗng nhiên mở miệng.

Bạch Sở Mục cùng Long Thiên Thần nhất tề quay đầu, sau đó liền thấy Tiểu Mặc cầm hai giỏ bằng trúc từ bên trong gian phòng đi ra, trong một giỏ trúc bày đặt vô số cây nến màu đỏ, trong giỏ trúc kia để vô số bát sứ.

“Phụ thân, nến tới.” Tiểu Mặc đem giỏ bằng trúc theo thứ tự đặt xuống trước mặt Bạch Sở Mục cùng Long Thiên Thần, cười híp mắt nhìn bọn họ, ánh mắt kia thấy thế nào cũng là quá tà dị.

Bạch Sở Mục, Long Thiên Thần hô to không ổn, sẽ không phải là.....

Bọn họ quả nhiên không có đoán sai, thật sự là như vậy!

Cho nên trong vườn rất nhanh xuất hiện một màn: hai gã thanh niên đứng ở trên mặt cọc gỗ, đứng trung bình tấn, trên đầu mỗi người đặt một cái bát sứ, trong bát sứ chứa một cây nến đỏ đang cháy, còn có một nam hài, cầm roi mây, đảo quanh bên người bọn họ. Người nào chân có hơi cong, hắn liền đánh xuống, roi mây nhuộm màu sắc đặc thù, mỗi lần đánh thì ở trên thân người đó lưu lại một dấu vết.

Qua một ít thời gian, trên bắp chân hai gã nam tử liền để lại ít nhất mười vết roi trở lên, hai người kêu khổ liên tục.

“Tiểu Mặc, cháu làm thật như vậy sao, cho các thúc thúc nghỉ ngơi đi, cháu mở một con mắt nhắm một con mắt là được rồi.”

“Đúng vậy, cháu tạm thời đánh mấy cái, cha cháu cũng sẽ không biết đến.”

Tiểu Mặc kiên quyết lắc đầu: “Không được! Cha cháu nói, nếu như trên người hai thúc vết roi ít hơn so với một trăm, sáng mai cháu còn phải tiếp tục dậy sớm tới đốc thúc hai người luyện công. Người ta cũng muốn ngủ a, thật không dễ dàng mà.”

Tiểu Mặc vểnh cái miệng nhỏ lên, vẻ mặt mệt mỏi.

Ai bảo phụ thân hạ lệnh hoàn thành nhiệm vụ sau mới được trở về tiếp tục ngủ? Lại đem trọng trách đốc thúc giao cho bé, bé cũng rất không thoải mái a!

Bạch Sở Mục cùng Long Thiên Thần vô cùng đồng tình nhìn về phía bé, thì ra là cùng là lưu lạc thiên nhai a, thế tội gì phải làm khó nhau chứ?

“Không đúng! Cha cháu không phải nói cho chúng ta trong thời gian nến đỏ thiêu đốt vết roi không được nhiều hơn một trăm mới coi là vượt qua kiểm tra sao? Làm sao lại nói với cháu là không thể ít hơn so với một trăm thì cháu mới không cần tới tiếp tục đốc thúc chúng ta? Vậy ý tứ huynh ấy là.....”

Bạch Sở Mục cùng Long Thiên Thần liếc nhau một cái, lại cùng Tiểu Mặc ba người nhìn nhau chốc lát, ba người bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ.

“Thật là âm hiểm a!”

Nếu hai người bọn họ không thể hoàn thành nhiệm vụ, như vậy ngày mai sẽ phải tiếp tục chịu phạt rồi, mà Tiểu Mặc có thể trở về nghỉ ngơi, nhưng nếu hai người bọn họ hoàn thành nhiệm vụ, như vậy Tiểu Mặc ngày mai sẽ phải tiếp tục dậy sớm, tới đốc thúc bọn họ. Cứ như vậy, bọn họ song phương là tình cảnh đối lập, ai cũng không dám lười biếng dùng mánh lới rồi, mà Long Thiên Tuyệt có thể an tâm đi ngủ, đây thật là âm hiểm a!

“Phụ thân thật xấu! Cháu muốn đi tố cáo mẫu thân!” Tiểu Mặc hừ hừ nói.

“Vô dụng! Cha cháu dám khi dễ cháu như vậy, nhất định là được mẹ cháu đồng ý.” Bạch Sở Mục quạt gió thổi lửa nói.

Long Thiên Thần nói: “Vậy chúng ta làm sao bây giờ?”

Tiểu Mặc vuốt vuốt lỗ mũi nói: “Dù sao hai thúc hôm nay nhất định là không thể hoàn thành nhiệm vụ rồi, không bằng làm cho cháu sớm một chút đánh đủ một trăm cái, để cháu có thể sớm chút trở về ngủ.”

Bạch Sở Mục cùng Long Thiên Thần hai mặt nhìn nhau, tại sao hy sinh nhất định phải là bọn hắn?

“Bất quá, ngày mai các thúc đứng tấn cũng không phải là một cây cây nến rồi, mà là hai cây.” Tiểu Mặc khả về phía bọn họ giơ hai ngón tay, Bạch Sở Mục cùng Long Thiên Thần cả kinh thiếu chút nữa liền trực tiếp từ trên mặt cọc gỗ rớt xuống, kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Long Thiên Thần đột nhiên tinh thần chấn động, dùng lời nói mang đầy chính nghĩa nói: “Tiểu Mặc, cha cháu đem nhiệm vụ trọng yếu như vậy giao cho cháu, làm sao cháu có thể làm việc qua loa đây? Cháu xứng đáng với sự tín nhiệm của cha cháu sao? Cháu xứng

đáng với Tiểu Nguyệt Nha gọi cháu một tiếng ca ca sao?”

“Tiểu Huyên Huyên vẫn còn không có nói chuyện đâu.” Tiểu Mặc chột dạ nói.

Bạch Sở Mục cũng thay đổi vẻ uể oải tinh thần, nghiêm mặt nói: “Tiểu Mặc, làm người là phải thành thực, đánh mấy cái chính là mấy cái, tuyệt không thể nhiều hơn, cũng không thể thiếu đi, không thể lừa gạt …, biết không? Các thúc thúc là chuyên tâm luyện công, không phải tới đây đùa, thái độ của chúng ta thật tình như thế, làm sao cháu có thể qua loa cho xong?”

Tiểu Mặc yếu ớt nhìn hai người, bọn họ biến sắc mặt cũng quá nhanh đi?

“Được rồi! Bắt đầu từ bây giờ, chúng ta đều thật tình một chút, ai cũng không cho lừa gạt …!”

Bạch Sở Mục cùng Long Thiên Thần trong bụng buồn buồn, mặc dù hi vọng vượt qua kiểm tra tương đối xa vời, nhưng cũng coi như là có chút hy vọng đi, nếu muốn về nghỉ sớm mà để nó quật loạn xạ, bọn họ hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Bạch Sở Mục cùng Long Thiên Thần hai người một khi nghiêm túc, tư thế trung bình tấn, tinh thần thoáng cái liền đi lên, rất nhanh nửa canh giờ trôi qua, cũng không có nửa điểm không tuân theo quy định. Tiểu Mặc vững vàng đốc thúc bọn hắn, đáng tiếc vẫn không có cơ hội hạ thủ, đến cuối cùng hắn chỉ có ngồi xổm ngủ gà ngủ gật đi.

Số khổ, trẻ con xem ra là không có biện pháp thoát đi điều xấu đâu.

Bạch Sở Mục cùng Long Thiên Thần rốt cục qua cửa, mệt mỏi mồ hôi đầm đìa, gục ở trên bàn đá, từng ngụm từng ngụm thở dốc. Xem

ra phương pháp huấn luyện của đại ca rất đúng, hai người bọn họ kiến thức cơ bản cùng thể năng không đủ vững chắc, còn phải cải thiện thật nhiều.

Long Thiên Tầm an ủi mang đến cho hai người bát canh.

“Sở Mục ca ca, Thiên Thần ca ca, các huynh mệt muốn chết rồi sao? Muội mang cháo gà bồi bổ thân thể cho hai huynh.”

“Chỉ có Thiên Tầm đối với ca ca tốt nhất.” Long Thiên Thần không khách khí nhận lấy cháo gà.

“Thiên Tầm là đặc biệt làm cho ta ăn, có phải hay không?” Bạch Sở Mục hướng về phía Long Thiên Tầm nháy mắt, cố ý cùng hắn tranh cãi.

Long Thiên Tầm hé miệng cười trộm, đích thân múc thêm một chén cháo gà nữa, đưa đến trước mặt Bạch Sở Mục, liếc mắt, không phải ngọt bình thường.

Long Thiên Thần nghiêm sắc mặt: “Thiên Tầm, nhớ lấy, sau này nhất định phải đối với ca ca so với hắn tốt hơn! Nếu không ca ca sẽ tức giận.”

“Nàng đối với người nào tốt, đó là phát ra từ nội tâm. Ngươi đối với nàng dọa nạt, đó là không có ích lợi gì!” Bạch Sở Mục cười nói, hai tay khoanh trước ngực, còn mang bộ dáng đắc ý.

Long Thiên Thần có chút buồn bực, làm sao muội muội khả ái của mình, tâm nhanh như vậy liền nghiêng về người ngoài đây?

Lúc này, Vân Khê dẫn Bách Lí Song cùng Lam Mộ Hiên hướng vườn ngoài đi tới.

Long Thiên Thần ở đằng xa gọi ở bọn họ, mấy bước chạy tới gần trước hỏi: “Đại tẩu, các tẩu định đi đâu?”

“Đi Đan minh, làm quen một chút hoàn cảnh đại hội luyện đan.” Vân Khê nói.

“Đệ có thể cùng đi không?” Long Thiên Thần có chút tò mò, cũng muốn đi theo tham gia náo nhiệt.

Vân Khê rất sảng khoái đáp ứng: “Được a, có nhiều cu li để sai khiến, không tồi!”

Bách Lí Song mím môi, ha ha bật cười.

Lam Mộ Hiên thì cười ôn hòa, thật ra thì hắn cũng là bị sư phụ kéo đi làm cu li, cho nên giống nhau.

Long Thiên Thần ủy khuất mắt trợn trắng, chẳng lẽ trừ cu li, hắn cũng không thể làm gì khác sao? Không đúng, ở trong mắt đại tẩu, hắn dường như cũng là chỉ để dùng như vậy, bắt đầu từ lần đầu tiên gặp mặt vẫn là như vậy.

“Bạch Sở Mục, ngươi đi hay không đi?” Hắn quay đầu lại hỏi.

Bạch Sở Mục đang cùng Long Thiên Tầm nói chuyện, nhìn cũng không thèm nhìn hắn một cái, Long Thiên Thần bị đả kích nghiêm trọng, đồ vô nhân tính! Không theo chân bọn họ chơi!

Vân Khê bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, hỏi Long Thiên Tầm: “Đúng rồi, Thiên Tầm! Ta nghe nói muội có thiên phú luyện đan không tồi, chúng ta bây giờ đi tới Đan minh, muội có muốn đi cùng hay không?”

Vân Khê trong lòng có tính toán khác.

“Được a!” Long Thiên Tầm hớn hở đáp ứng.

Bạch Sở Mục thấy nàng cũng đi theo, như vậy tại sao có thể thiếu hắn đây?

Vân Khê dẫn Lam Mộ Hiên, Bách Lí Song, Long Thiên Thần, Long Thiên Tầm cùng Bạch Sở Mục năm người cùng nhau đi trước Đan minh.

Đi tới trước cửa tổng bộ Đan minh, đoàn người dưng lại, giương mắt ngắm nhìn bốn phía, cảm thấy mới lạ. Khác với Luyện khí minh, đại môn Đan minh luôn mở rộng, không có bất kỳ thủ vệ, trước đại môn người đi như nước chảy, người đi đường lui tới trên khuôn mặt cũng là một mảnh ôn hoà, không thấy bất kỳ chút lệ khí nào.

“Quái, làm sao Đan minh ai cũng có thể tùy ý xuất nhập sao?” Long Thiên Thần kinh ngạc nói.

Bách Lí Song đón lời của hắn nói: “Cái này ta biết! Người sáng lập Đan minh là một vị tiền bối cực kỳ được mọi người tôn trọng, người rất ôn hòa, đối đãi với mọi người thân mật, hơn nữa chưa từng kì thị môn đệ, luôn tôn trọng, người người ngang hàng. Vô luận là người nào, chỉ cần đi tới Đan minh, đều không phân biệt. Cho nên vô luận là người buôn bán nhỏ, hay là quyền cao chức trọng, Đan minh đều đối xử bình đẳng, mở rộng đại môn hoan nghênh.”

“Làm sao ngươi biết nhiều như vậy?” Long Thiên Thần hỏi.

“Ta đi theo cha cùng các ca ca tới đây mấy lần, dĩ nhiên là biết rồi.” Cũng bởi vì nàng đã tới mấy lần, cho nên sư phụ mới mang nàng tới nha, bằng không nàng cũng không hiểu luyện đan, tại sao theo tới?

Chẳng lẽ cũng tới làm cu li sao?

“Người người ngang hàng? Vị tiền bối này tư tưởng tiến bộ, đúng là đáng được người người tôn trọng.” Vân Khê tự đáy lòng tản thưởng nói, không có lưu lại ngoài cửa, một nhóm sáu người theo sóng người, cất bước tiến vào đại môn.

“Sư phụ người nhìn, nội bộ Đan minh phân ra nhiều khu vực, có khu vực đặc biệt cung ứng cùng bán ra các loại đan dược, có khu vực đặc biệt mua bán lò luyện đan cùng dược liệu, cũng có khu vực để tham gia khảo hạch Luyện đan sư cùng khu vực phát huy chương cấp bậc Luyện đan sư, còn có khu vực chiêu thu Luyện đan sư cùng truyền thụ thuật luyện đan..... Bất quá nơi này chiêu thu Luyện đan sư tiêu chuẩn tương đối nghiêm khắc, nếu như không phải thiên tài hoặc có thiên phú, bọn họ cũng không thu nhận.” Bách Lí Song cặn kẽ giới thiệu.

“Đúng rồi, Luyện đan sư cấp sáu mới có tư cách tham gia đại hội luyện đan lần này sao?” Vân Khê chợt nhớ tới, mình đến nay cũng chưa tham gia qua bất kỳ khảo hạch Luyện đan sư nào, không chỉ nàng, Lam Mộ Hiên cùng Mộ lão cũng không có tham gia chính thức khảo hạch Luyện đan sư, như thế chẳng phải là cũng không có tư cách tham gia đại hội luyện đan?

Mặc dù có thư mời của Đan minh, bất quá cũng nên làm theo trình tự đi, tránh cho sau này thêm nhiều là phiền toái.

“Song nhi, dẫn chúng ta đi khu vực khảo hạch Luyện đan sư đi.”

“Sư phụ, người muốn đi tham gia khảo hạch Luyện đan sư sao?” Bách Lí Song hiếu kỳ nói.

Vân Khê gật đầu, cho nên đoàn người hướng khu vực khảo hạch

Luyện đan sư đi tới.

Người đến đây ghi danh tham gia khảo hạch thật không ít, xếp thành hàng dài, xếp hàng từ bên trong cửa đến ngoài cửa. Nhìn tình hình này, không mất nhiều canh giờ là không thể nào đến lượt, Vân Khê nhướng mí mắt, có chút nhức đầu.

“Thiên Thần, Sở Mục, hai người các đệ ở chỗ này xếp hàng. Mấy người chúng ta đi nơi khác đi dạo một chút.”

“Tại sao là bọn đệ?”

“Tại sao là bọn đệ?”

Long Thiên Thần, Bạch Sở Mục cùng kêu lên, đối với cái an bài này, bọn họ rất là bất mãn, tại sao phải là bọn họ nha?

“Các đệ hiểu dược liệu sao?” Vân Khê hỏi.

Hai người lắc đầu.

“Vậy các đệ hiểu luyện đan sao?”

Hai người tiếp tục lắc đầu.

“Vậy các đệ biết đường tới Đan minh sao?”

Hai người lại là vô lực lắc đầu.

“Cái gì cũng không biết. Hai người các đệ trừ xếp hàng, còn có thể làm gì?”

Hai người hoàn toàn nhận mệnh rồi, thì ra là bọn họ chỉ có tác dụng

để xếp hàng mà thôi, nhưng là đại tẩu sao tẩu có thể đả kích người rõ ràng như thế?

Đem hai người chế nhạo và giáo dục một phen, Vân Khê dẫn Lam Mộ Hiên, Bách Lí Song cùng Long Thiên Tầm ba người nghênh ngang rời đi, chỉ còn lại hai kẻ huynh không ra huynh, đệ không ra đệ, tiếp tục ở đây ngoan ngoãn xếp hàng ghi danh.

♪♫♪♫♪♫♪♫♪♫♪♫♪♫♪♫♪♫♪♫

(1):không theo ai hết, cứ ý mình mà làm

Quyển 5 - Chương 39: Gặp lại Vân Trung Thiên

Dưới sự hướng dẫn của Bách Lý Song, đoàn người Vân Khê, Lam Mộ Thiên, Long Thiên Tầm đi tới Đan minh mua dược liệu.

Nơi đây so với buổi đấu giá có thể coi như giống nhau, trong đó có khu vực công khai mua bán, cũng có khu vực dành tư nhân mua bán, trong đó khu vực mua bán công khai thì bất luận kẻ nào cũng có thể tiến hành giao dịch, thường thường thì chỉ mua bán nhưng loại dược liệu cấp bậc cực kỳ bình thường, giá tiền cấp trung, phù hợp cho khách bình dân tới tiến hành giao dịch.

Mà khu vực tư nhân buôn bán thì dựa vào cấp bậc trân quý của dược liệu mà chia thành ba cấp, trong đó muốn mua dược liệu đẳng cấp cao nhất thì việc thẩm tra với khách nhân tương đối nghiêm khắc, lúc trước khi vào cửa, trước tiên phải nộp tiền đặt cọc một vạn lượng bạc, nếu không thì ngay cả tư cách bước vào gian hàng nhất đẳng cũng không có. Hơn nữa khu vực tư nhân buôn bán bình thường đều có thủ vệ cao thủ, gian hàng có cấp bậc càng cao, cấp bậc cao thủ canh gác cũng càng cao.

Cách làm như thế cũng không vi phạm vào nguyên tắc đặt ra của Đan minh nơi mà người người sùng bái. Thật sự khu vực buôn bán tư nhân giao dịch dược liệu quá mức trân quý rồi, động chút là hơn vạn lượng bạc trắng, nếu cứ làm giống như khu vực buôn bán công khai, người nào cũng có thể tùy tiện quan sát hay chạm vào như vậy thì dược liệu hay ngân lượng lúc nào cũng có thể bị trộm.

Bách Lý Song giới thiệu đại khái một phen sự khác nhau giữa khu

vực mua bán công khai cùng khu vực mua bán tư nhân xong còn đặc biệt dẫn Vân Khê đến những gian hàng tư nhân nơi có thể mua được dược liệu bọn họ cần.

“ Sư phụ, những loại dược liệu người muốn mua kia con nghĩ Tiêu bá bá nhất định sẽ có. Phụ thân con cùng Tiêu bá bá giao tình không tệ, con đi nói với họ một tiếng, chắc chắn bá bá sẽ hết sức tìm dược liệu cho chúng ta.”

“ Nơi này Tiêu bá bá sở hữu các mặt hàng dược liệu đầy đủ nhất trong các thương nhân, về cơ bản dược liệu của thành phủ chủ và Đan học viện Thiên Long học viện cũng đều do Tiêu bá bá cung cấp.”

“Sư phụ, chính là chỗ này.”

Trong khi nói chuyện, đoàn người bọn họ đã đi tới lầu ba của khu vực gian hàng tư nhân nhất đẳng.

Canh giữ ở cửa thang lầu, hai gã cao thu ngăn bọn họ lại: “Mời lấy giấy thông thành lầu ba, nếu như không có mời một lần nữa quay trở lại lầu một, lấy được giấy thông hành thì quay trở lại.”

Lời nói trong lúc đó, không có chút dư âm nào thương lượng.

Bách Lý Song tiến lên một bước, đưa ra yêu bài thuộc về gia tộc Bách Lý: “Mời đêm lệnh bài này tới Tiêu lão bản, nhắn lại tiểu chất nữ nhi Bách Lý Song đến thăm hắn lão nhân gia.”

“Nguyên lai là Bách Lý cô nương, mời chờ trong chốc lát, tại hạ lập tức đi trước bẩm báo.” Cao thủ vừa thấy lệnh bài của gia tộc Bách Lý, sắc mặt nhất thời có biến hóa, nói chuyện cũng giọng cũng thiện cảm hơn nhiều.

Cũng không lâu lắm, cao thủ liền trở lại, phía sao đi theo tới còn có thêm một nam tử trẻ tuổi.

Nam tử trẻ tuổi bước chân nhẹ nhàng đi tới, từ xa đã tựu hướng tới chào hỏi Bách Lý Song: “Song nhi muội muội, đã lâu không gặp.”

“Tiêu ca ca, huynh ở đây à?” Bách Lý Song vọt tới bên người hắn cười cười, nụ cười sáng ngời cùng chói mắt.

Tiêu Mạc Sanh ngưng mắt nhìn nàng, hai tròng mắt dần dần trở nên mềm mại, khí khái ôn nhuận như ngọc chỉ có ở hình tượng công tử.

“Phụ thân ta cao tuổi, cũng đã đến lúc nghỉ ngơi, an dưỡng tuổi già. Từ năm trước ta đã bắt đầu tiệp nhận việc làm ăn của Tiêu gia, hiện tại tất cả việc mua bán dược liệu cũng là ta tới xử lý.”

Tiêu Mạc Sanh vừa nói vừa bất động thanh sắc đánh giá chỗ mấy người một lần, đó chính là sự nhạy cảm và khí chất giỏi giang của thương nhân. Khi tầm mắt hắn lướt qua Vân Khê, liền lưu lại chỉ chốc lát.

“Song nhi muội muội, mấy vị này là bằng hữu muội mang đến sao? Mọi người đến lần này là mua dược liệu sao?”

“Để ta giới thiệu một chút, đây là sư phụ ta Vân Khê, sư huynh của ta Lam Mộ Hiên, còn có Long Thiên Tầm, sư phụ ta muốn mua một chút dược liệu trân quý, cho nên ta liền nghĩ ngay đến Tiêu bá bá, cố ý mang sư phụ cùng bọn họ tới nơi này của Tiêu bá bá xem một chút.”

Bách Lý Song tiếp tục giới thiệu: “Sư phụ, đây là nhi tử của Tiêu bá bá, Tiêu Mạc Sanh, hiện tại việc làm ăn buôn bán dược liệu của Tiêu bá đều do Tiêu ca ca làm chủ.”

Tiêu Mạc Sanh chắp tay hướng Vân Khê lễ phép: “Bái kiến Vân sư phụ! Song nhi muội muội nhờ Vân sư phụ chiếu cố.”

Vân Khê vồn đối với hắn có ấn tượng không tệ, nhưng khi nghe hắn nói một câu kia, nàng không nhịn được gảy nhẹ đuôi lông mày, nghe giọng điều này của hắn…..đối với Song nhi là dụng tâm bất lương ah!

Hay tại nàng quá nhảy cảm sao?

“Song nhi là đồ đệ của ta, chiếu cố nàng là tất nhiên, cũng là Tiêu công tử chiếu cố đồ nhi của ta như vậy, ta hẳn phải cảm ơn mới phải.”

Tiêu Mặc Sanh sửng sốt một chút, đôi mắt khẽ chớp, bất quá rất nhanh lại khôi phục bản sắc thương nhân bình tĩnh khôn khéo, hào hoa phong nhã nói: “Nơi này nói chuyện không tiện, vẫn là nên vào phòng trong uống chén trà, chúng ta chậm rãi nói chuyện đi.”

“Mời.” Hắn dùng tay ra dấu mời, ôn văn nhĩ nhã, không thể bới móc.

Vân Khê cất bước đi vào hành lang.

“Sư muội, muội ghê gớm thật, không nghĩ đến Tiêu công tử còn tự mình tới nghênh đón chúng ta.” Lam Mộ Hiên vô tình nói.

Bách Lý Song nhức đầu, mỉm cười khiêm nhường nói: “Cũng không có gì, chính là ta đi theo phụ thân cùng các ca ca chạy khắp nơi nên biết một số người mà thôi.”

Tiêu Mạc Sanh nghe vậy, từ phía trước quay đầu, ôn nhuận cười nói: “Song nhi muội muội chính là khách quý của Tiêu gia chúng ta, ta làm sao có thể chậm trễ đây? Nếu ta chậm trễ, phụ thân ta nhất định không tha ta a!”

“Ha ha!” Bách Lý Song cười sang sảng một tiếng, tiến lên mấy bước, cùng hắn đồng hành sóng vai: “Tiêu ca ca, Tiêu bá bá gần đây khỏe không?”

“Dù sao cao tuổi cũng có một vài bệnh lặt vặt. Huống chi phụ thân không phải là người tập võ, thể lực tự nhiên có một chút hư nhược, bất quá đại khái vẫn tốt, hiện tại ở nhà mỗi ngày đều đánh cờ, thưởng thức, ngắm hoa, tu dưỡng thể xác và tinh thần.”

“Tiêu gia các huynh từ xưa đến nay đều chính là thương nhân a, rất ít người tập võ, Tiêu ca ca coi như là một trong số ngoại lệ đó. Nghe nói huynh đã bái danh sư học nghệ, hiện tại công phu tinh tiến rất cao đi, hôm nào có thời gian chúng ta luận bàn một chút.”

“Nga? Nghe ngữ khí của muội, chắc hiện tại công phu cũng phi thường cao nhỉ? Tốt chúng ta nhất định phải luận bàn một chút, ta không thể thua muội được, như vậy chẳng phải ta mất hết mặt mũi sao?”

Bách Lý Song hướng hắn lắc lắc ngón tay, mang theo vài phân khiêu khích đắc ý: “Đừng nói ta không để lại mặt mũi cho huyn, huynh thua chắc rồi.”

“Vậy chúng ta mỏi mắt mong chờ.” Ánh mắt Tiêu Mặc Sanh phát sáng, hai mắt không rời khỏi nét mặt tươi cười như hoa của nàng.

Vân Khê đi phía trước, đem lời nói hai người thu hết vào tai, khóe miêng nhẹ cong, đây không phải là dấu hiệu tốt a! Họ Tiêu đây là muốn mang đồ đệ của nàng chạy đi a….

Đi tới nơi, bọn họ vào một căn phòng riêng lớn nhất trong gian hàng nhất đẳng, không đợi bọn họ tới gần, từ bên trong căn phòng tự động

mở ra, Vân Khê ngước mắt bỗng nhiên gặp một người quen.

Tới gần chợt đụng phải một màu bạc chói mắt, Vân Khê liền giật mình thất thần trong chốc lát.

“Thiên Thiên!” Vân Trung Thiên bật thốt lên, nhận được ra mình lỡ lời vội vàng ho nhẹ vài tiếng, đổi gọi: “Vân sư muội, đã lâu không gặp.”

Thiên Thiên?

Vân Khê rõ ràng nghe được một chút tự nhiên trong tiếng gọi bật thốt ra, chẳng biết tại sao, nghe thấy hai chữ, nơi nào đó trong trái tim nàng bị rung động nhẹ nhàng, giống như đã từng quen biết.

“Thì ra hai người quen biết?” Lời của Tiêu Mạc Sanh rất đúng lúc cắt đứt hai người.

Vân Khê nhè nhẹ gật đầu, nhìn Vân Trung Thiên nói: “Vân sư huynh cũng tới mua dược liệu?”

“Đúng vậy.” Vân Trung Thiên hơi hơi vuốt cằm, khóe môi chứa đựng một chút cười ấm áp, ưu nhã lại ôn nhu, thật giống như đóa hoa trắng bên viền núi lặng lẽ nở rộ.

Vân Khê ngưng mắt nhìn hắn, tâm tình hơi lay động, chẳng biết tại sao mỗi lần nhìn thấy hắn trong lòng luôn không khỏi sinh ra một loại cảm giác kì lạ, dường như rất thật.

Ánh mắt trong sáng của nàng mềm như nắng ấm ngày xuân soi xuống hồ nước, yên lặng chiếu trên khuôn mặt hắn.

Thật lâu sau Vân Khê mới chút ý đến nam tử xa lạ đằng sau Vân Trung Thiên, nhếch môi hỏi: “Vị này là?”

Vân Trung Thiên mỉm cười quay đầu, đưa tay kéo nam tử đến bên cạnh người: “Vị cô nương này gọi là Vân Khê, nàng lớn hơn đệ một tháng, đệ phải gọi nàng là tỷ tỷ. Đệ tự mình đến chào tỷ tỷ đi.”

Vân Khê trong lòng chấn động, hắn thế nào lại biết sinh nhật của nàng.

Vẻ mặt nam tử có chút quái dị, hắn nghiêng đầu về phía trước, một đôi mắt trong sáng vô tà nhìn chăm chú Vân Khê rất lâu, bỗng nhiên hắn vui vẻ nở nụ cười: “Tỷ tỷ khỏe chứ, đệ tên là Vân Thần Thụ, tỷ có thể gọi đệ là Tiểu Thụ.”

Vân Khê còn giật mình, sững sờ bởi câu nói của Vân Trung Thiên, đột nhiên thấy biểu hiện của Vân Thần Thụ giống như một tiểu hài tử, lại nghe thấy lời nói thơ ngây của hắn, nàng kinh ngạc nhìn về phía Vân Trung Thiên. Đứa nhỏ này sẽ không phải là……thiểu năng đi?

Vân Trung Thiên hướng nàng cười nhạt, trong nụ cười bao hàm mấy phần khổ sở.

Vân Khê chợt hiểu ra, hướng về phía Vân Thần thụ cười hiền hòa nói: “Tiểu Thụ, rất vui được gặp đệ.”

“Đệ cũng vậy, thật cao hứng! Tỷ tỷ cùng Thiên ca ca lớn lên thật giống nhau nga, Tiểu Thụ thích Thiên ca ca nhất, hiện tại cũng thích tỷ tỷ nhất”.

“Vân công tử nói vậy, tại hạ cũng thấy được bộ dạng hai vị thật giống nhau, nếu như không biết chuyện có lẽ cũng sẽ nhầm hai vị là thân huynh muội.” Tiêu Mạc Sanh mỉm cười nói, trong lòng không khỏi sinh nghi hoặc, hai người này đồng dạng mang họ Vân, nếu không phải thân huynh muội, thì cũng hơn nửa là do cùng một tộc người.

Vân Khê lần nữa ngước mắt, cùng ánh mắt Vân Trung Thiên giữa không trung đụng vào nhau.

Thật sự là huynh muội sao?

Đáp án này chỉ sợ cũng chỉ có trong lòng hắn tự hiểu rõ.

Nhưng là, thật sự vậy sao?

Nhưng nếu hắn thật sự là ca ca của nàng, vậy tại sao hắn và nàng lại không cùng nhận thức nhau.

Hẳn là không phải chứ?

Vân Trung Thiên ngưng mắt nhìn nàng, trong đôi mắt nổi lên ánh sáng nhu hòa như mộng ảo, ba quang quỷ dị, làm người lầm lạc.

Hắn bỗng nhiên thở dài nói: “Vân sư muội lần này cũng vì dược liệu mà đến sao? Chúng ta cũng vừa mua được không ít dược liệu từ chỗ Tiêu công tử, nếu muội phải cần đến thì có thể chọn lựa từ trong đó ra.”

“Không cần phiền vậy đâu, ta nghĩ nơi này của Tiêu công tử nhất định còn nhiều dược liệu.” Vân Khê lấy từ trên người ra một danh sách dược liệu, phía trên này chỉ liệt kê một phần dược liệu cần thiết của Tru Tiên đan mà thôi, tất nhiên nàng sẽ không đem danh sách đầy đủ dược liệu của Tru Tiên đan lấy ra, kể từ đó không phải bại lộ tin tức nàng muốn luyện chế đan dược, để cho những người có dụng tâm nắm được nhược điểm, trở ngại quá trình luyện đan của nàng sao?

Tiêu Mạc Sanh nhận lấy danh sách, đại khái xem một phen, rồi kinh

ngạc nhìn Vân Khê một cái, nhíu mày nói: “Những dược liệu Vân sư phụ cần này rất là hiếm thấy, nhưng Tiêu gia nắm giữ đầu mối dược liệu rất rộng, hẳn là có thể thu thập đủ tất cả dược liệu trên danh sách, bất quá có thể cần chút thời gian, không thể có biện pháp nhanh như vậy mà có thể chuẩn bị đầy đủ tất cả.”

“Đại khái cần bao lâu?” Vân Khê hỏi.

“Ít nhất một tháng.” Tiêu Mạc Sanh đáp.

“Một tháng….Đây không tính là thời gian quá dài.” Vân Khê đối với câu trả lời chắc chắn của hắn đã thỏa mãn, là người hiểu dược liệu cũng sẽ biết những dược liệu này rất trân quý, không dễ dàng lấy được, cho nên thời gian một tháng so sánh với nàng dự tính đã nhanh hơn nhiều lắm rồi.

“Cứ quyết định vậy đi, cần ta đặt cọc trước bao nhiêu đây?”

Tiêu Mạc Sanh khoát tay, ôn hòa cười: “Người là sư phụ của Song nhi, cần gì xin cứ việc phân phó cho tại hạ, không cần khách khí như thế. Về việc tiền đặt cọc, như vậy quá mức khách khí rồi, tại hạ nhất định sẽ đem hết toàn lực nhanh chóng thu thập đầy đủ hết những dược liệu cần thiết đem đến Vân sư phụ, đến lúc đó tự bản thân sẽ mang tới tận cửa.”

“Nếu thế vậy xin đa tạ trước.” Vân Khê cũng không từ chối, dù sao đến lúc đó bạc trả dược liệu một phần nàng cũng không đưa thiếu, “Chúng ta còn muốn ghi danh tham gia khảo hạch Luyện Đan Sư, sẽ không ở lại lâu, chuyện dược liệu, làm phiền rồi.”

“Nhanh như vậy đã muốn đi sao?” Tiêu Mạc Sanh quay một cái sang phương hướng Bách Lý Song, ánh mắt dao động nói: “Không biết mấy vị nghỉ lại tại đâu, nếu tạm thời chưa có chỗ nghỉ ngơi vậy thì….

Có thể đến ở tại Tiêu gia ta, đảm bảo yên tĩnh thoải mái, không người nào quấy rầy.”

“Không cần! Chúng ta bây giờ ở tại đại trạch của Cừu gia, Tiêu ca ca rảnh rỗi có thể tới đây chơi!” Bách Lý Song nói.

“Được rồi, chẳng qua có chút đáng tiếc.” Tiêu Mạc Sanh cảm thấy thất vọng.

“Vậy chúng ta đi trước! Sư phụ, chúng ta đi thôi.” Bách Lý Song cùng hắn ly khai, kéo theo tay Vân Khê, mấy người rời khỏi gian hàng.

Vân Khên đi sát qua bên cạnh Vân Trung Thiên, hướng hắn gật đầu cáo biệt.

Mới vừa đi tới lầu dưới, Vân Trung Thiên cùng Vân Thần Thụ hai người đã rất nhanh đuổi theo đằng sau.

“Đúng lúc ta cũng muốn đưa Tiểu Thụ đi ghi danh khảo hạch, không bằng đi cùng đường đi?” Vân Trung Thiên nói.

“Tiểu Thụ muốn đi cùng tỷ tỷ.” Vân Thần Thụ thiên chân vô tà nở nụ cười, khiến cho Vân Khê không cách nào cự tuyệt, hướng hắn gật đầu, nhất thời hắn vui vẻ vô cùng.

“Tiểu Thụ, ngươi muốn khảo hạch cấp mấy Luyện Sư Đan đây?” Long Thiên Tầm thử cùng trao đổi với hắn.

Vân Thần Thụ dùng tay ra hiệu với nàng, thần bí cười nói: “Là cấp chín nga!”

“Cấp chín?” Long Thiên Tầm rõ ràng không tin, mím môi nói lại: “Tiểu Thụ, không thể nói láo nha.”

“Tiểu Thụ không có nói láo, thật sự là cấp chín đó! Không tin người hỏi Thiên ca ca!” Vân Thần Thụ kéo kéo áo Vân Trung Thiên, ánh mắt cố chấp.

Vân Trung Thiên khẽ cười, xoa đầu Vân Thần Thụ an ủi: “Tiểu Thụ không có nói láo, Tiểu Thụ là thiên tài luyện đan, thời điểm này năm ngoái, Tiểu Thụ cũng đã thông qua khảo hạch Luyện Đan sư cấp tám.”

“Thật sao?” Cái này ngay Vân Khê cũng bị kinh hãi, Vân Thần Thụ bề ngoài thoạt nhìn rõ ràng chính là một người thiểu năng, trí tuệ như thế sợ rằng còn xa mới theo kịp Tiểu Mặc của nàng, nhưng nhìn đến phương diện luyện đan của hắn không thể không khiến người ta thay đổi cách nhìn triệt để.

“Thật sự, Tiểu Thụ từ nhỏ đã có thiên phú ở phương diện luyện đan.” Vân Trung Thiên một lần nữa xác nhận nói.

“Tiểu Thụ người thật là rất giỏi a!” Lam Mộ Hiên vỗ vỗ vai Vân Thần Thụ, bỗng nhiên lúc đó sinh ra thương tiếc lẫn nhau rõ ràng, cũng hơi có chút đồng tình với hắn. Ông trời cho hắn thiên phú luyện đan, nhưng cũng tước đoạt của hắn một phần trí tuệ, so sánh với bản thân mà nói, hắn so với với Vân Thần Thụ may mắn hơn nhiều.

“Đa tạ.” Vân Thần Thụ gật đầu, ngượng ngùng nở nụ cười.

“Tiểu Thụ, ngươi giỏi quá! Có thời gian, chúng ta cùng nhau nghiên cứu một chút thuật luyện đan đi.” Long Thiên Tầm nói.

Bách Lý Song cũng hữu hảo cười với hắn: “Chúng ta đều rất thích ngươi, ngươi nếu rảnh liền đến tìm chúng ta chơi nhé, nơi này chúng ta có rất nhiều người thú vị cũng đều thích ngươi.”

Vân Thần Thụ bị mọi người vây quanh phía trước, cười càng thêm vui vẻ trong sáng.

Một chuỗi âm thanh tiếng cười vờn quanh trước, nắng ấm rơi đầy, gió cũng giống như nhiễm lấy hơi thở mùa xuân.

Vân Trung Thiên nhìn hắn, con người mộng ảo dần dần bịt kín một tầng lụa mỏng, ẩn ẩn để lộ ra mấy phần đau thương. Tiểu Thụ đã từ lâu không vui mừng như hôm nay, nếu có thể, hắn hy vọng Tiểu Thụ mội ngày đều có thể vui mừng như vậy, chỉ tiếc hắn không có khả năng vĩnh viễn đều ở bên cạnh mình.

“Huynh là một ca ca tốt.” Vân Khê tự đáy lòng tán thưởng nói, nàng có thể cảm nhận được tình cảm của hắn đối với Tiểu Thụ, đó chính là huynh trưởng, nàng bỗng nhiên cũng rất khát vọng thân tình như vậy.

Vân Trung Thiên quay đầu, thâm trầm nhìn ngóng nàng, ánh mắt phức tạp, muốn nói lại thôi.

“Đi thôi!” Vân Khê cười khẽ một tiếng, ra vẻ không có nhìn thấy ánh mắt phức tạp của hắn.

“Vân sư muội, nếu muội nguyện ý, muội có thể coi ta như ca ca của muội. Muội có thể hoàn toàn tin tưởng ở ta…” Bất cứ lúc nào ta đều dùng hết thảy mọi thứ của ta để bảo vệ muội, hắn đem nửa câu nói phía sau giấu giếm ở tại đáy lòng.

Vân Khê cước bộ ngừng lại, hốc mắt dần dần ươn ướt. Nàng bỗng nhiên ngoái đầu nhìn lại, quanh mắt hàm chứa lệ quang đầy ý cười lộ ra, hào quang như vậy làm cho người ta không mở mắt ra được.

“Ca ca.” Nàng khẽ thấp giọng gọi.

“Haiz.” Vân Trung Thiên hốc mắt nháy mắt chứa đầy lệ quang, hai người liền như vậy rất lâu.

Hết thảy đều im lặng.

“Sư phụ, người sao vậy?” Lam Mộ Hiên phát hiện ra lệ quang trong mắt sư phụ, hơi hơi kinh ngạc, không phải người biết chuyện, hắn làm sao có thể lý giải được tâm tình của Vân Khê lúc này?

“Không có gì, chúng ta đi nhanh đi! Thiên Thần và Sở Mục hai người chắc xếp hàng đã xong.” Vân Khê nâng tay, lúng túng lau đi giọt nước mắt, lòng bị một cái kì lạ gì đó bao vây ấm áp. Nàng không phân biệt được đấy chính là cảm thụ chân thật của nàng hay nguyên lai vẫn là của Vân Khê, tóm lại, nàng cảm thấy rất ấm áp, rất hạnh phúc.

Tại hiện trường ghi danh khảo hạch luyện đan, người xếp hàng càng ngày càng đông đúc.

Bạch Sở Mục cùng Long Thiên Thần hai người vất vả đứng xếp hàng ở phía trước vị trí thứ ba, ai ngờ nửa đang có một người chen vào, chiếm vị trí phía trước bọn họ, thoáng cái là thừa ra khỏi năm sáu người. Đối mặt với chuyện bất bình, hai vị đây từ trước đến giừo lấy hành hiệp trượng nghĩa làm đại hiệp tôn chỉ làm sao có thể không quản không để ý đây?

Hai người lúc này liền nổi giận.

“Các ngươi muốn làm gì? Không thấy nhiều người đứng xếp hàng đằng sau sao? Nói như thế nào muốn chen ngang là chen ngang? Nói không rõ phải trái à?”Long Thiên Thần dẫn đầu nói.

Người cầm đầu phía trước vóc dáng khôi ngô vừa đứng vừa ôm ngực, cúi đầu từ trên cao nhìn xuống hai người nói: “Như thế nào? Lão tử đã chen ngang rồi, các ngươi có thể làm gì được lão tử?”

“NND(1)! Dạng lưu manh giở trò đây? Ngươi có phải hay không chọn sai đối tượng?” Bạch Sở Mục trợn mắt nhìn.

“Lão tử cứ giở trò lưu manh với các ngươi đấy thì thế nào? Không phục có thể tìm lão tử đơn đấu, lão tử phụng bồi!” Nam nhân cao lớn, vẻ mặt kiêu căng, hoàn toàn không để hai người vào mắt.

Ở phía sau hắn, năm tên cao thủ cùng nhau xuất động, cùng thị uy giúp hắn, tính lấy khí thế áp đảo có thể mang luôn Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người bức bách lui một bước.

Cư nhiên mấy người này đều là cao thủ đã ngoài Huyền Tôn, kỳ thật tến cầm đầu phỏng chừng thực lực đã ngoài huyền tôn ngũ phẩm, khí thế lúc bọn hắn xuất hiện Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người liền cảm thấy áp lực đến.

“Có bản lĩnh, chúng ta đi ra đơn đấu! nơi này địa phương khá nhỏ, không để huynh đệ chúng ta cùng dốc toàn lực!” Chính xác là không thể đủ dốc toàn lực, thảng như hắn cùng Bạch Sở Mục hai người đem thú sủng của mình thả ra, phỏng chừng hiện trường báo danh trở nên đại loạn, vạn nhất người Đan minh tức giận, đem hai người bọn hắn tống cổ đi ra, như vậy nhiệm vụ báo danh Đại tẩu giao cho bọn hắn không phải đáp đi sao?

“Đi ra? Đối phó với hai người các người cần đến nhiều sức lực như vậy sao?” Nam nhân cao lớn đột nhiên xuất thủ, đem cổ áo Long Thiên Thần kéo lên, vung thật mạnh, khiến cả người hắn bị vứt đến trên tường đối diện.

Phịch một tiếng, Long Thiên Thần bị đụng hoa cả hai mắt, trong thời gian ngắn liền không thể bò dậy nổi.

“Thiên Thần….” Bạch Sở Mục nổi giận, rút bội kiếm ra, hướng nam nhân cao lớn đâm tới.

“Hừ, chính là một cái tiểu tử vừa thăng chức Huyền Tôn cũng dám đối lão tử động kiếm? Ngươi tới cấp lão tử đi tìm chết đi!” Nam nhân to con đột nhiên ra chưởng lực, bội kiếm trong tay hắn biến mất, theo sau một chân vung lên đá bay Bạch Sở Mục.

“A……!” Bạch Sở Mục bị đạp vào đám người xếp hàng báo danh, đám người ầm ầm tỏa đi khiến hắn bị đập mặt nặng nề.

“Chết tiệt! Ngươi dám đá ta?” Bạch Sở Mục rống to một tiếng, đang muốn triệu hồi vượn vượn ra trợ giúp lại có vài trên hộ vệ mặc trang phục cao thủ Đan minh bước nhanh đến tiến lên phối hợp.

“Mặc đại thiếu, rốt cuộc phát sinh chuyện gì? Vì sao tức giận?” Người dẫn đầu sau khi thấy nam nhân cao rao xong thì đối với hắn thái độ cực kì thân mật.

“Hai tiểu tử này chen ngang, chiếm vị trí của lão tử, các ngươi nói lão tử không động không giận?” Mặc đại thiếu cư nhiên bẻ cong sự thật, đem Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục thật sự tức giận.

“Ngươi nói bậy! Ngươi ngậm máu phun nguười!” Long Thiên Thần xoa xoa cái trán chính mình bị đụng sưng đỏ, lảo đảo đi đến đấy, nổi giận đùng đùng nói “Rõ ràng là bọn hắn chen ngàng, chiếm vị trí phía trước của chúng ta, hắn cư nhiên còn dám nói ngược, bẻ cong sự thật, làm thế thật vô sỉ đến cực điểm!”

“Đúng vậy! Chúng ta hai người đã muốn xếp hàng ở trong này rất lâu, rất nhiều người đều có thể làm chứng, các ngươi nếu như không tin lời ta nói, có thể tìm vài người hỏi một chút, nhìn xem đến tột cùng là chúng ta chen ngang hay là bọn chúng chen ngang?”

Bạch Sở Mục tùy ý kéo ra một người xếp hàng phía sau bọn hắn nói “ Ngươi nói với bọn hắn, mới vừa rồi đến tột cùng là ai chen ngang?”

Người nọ sợ hãi liếc mắt nhìn Mặc Đại Thiếu một cái, chống lại ánh mắt hắn hung thân ác sát, làm sao còn dám nói ra sự thật? Hắn sợ hãi nõi: “Là… Là các ngươi chen ngang!” Nói xong, hắn cuống quýt tránh khỏi bàn tay Bạch Sở Mục, lưu trở về đội ngũ. Hắn bất quá chỉ là một luyện đan sư, luyện đan sư dựa vào tài nghệ không phải vũ lực, cho nên thời điểm đối mặt với vũ phu bọn hắn vẫn tận lực lảng tránh.

“Ngươi…”. Bạch Sở Mục bị tức chết, không nghĩ tới người nơi này cũng không phân biệt được phải trái, thật tức chết hắn.

“Quá ghê tởm! Chẳng nhẽ liền không có người nào nói một câu nói thật sao? Cũng bởi vì hắn là Mặc đại thiếu gì đó, các ngươi sợ bọn hắn nên trắng đen không phân biệt? Ta khinh các ngươi!”

“Làm sao vậy? Phát sinh chuyện gì?” Đoàn người Vân Khê vừa mới theo cửa tiến vào, liến thấy bên trong một mảng ồn ào, đẩy đám người ra, sau đó nghe thấy tiếng của Bách Sở Mục, lại nhìn thấy hắn cùng Long Thiên Thần hai người bộ dạng vô cùng chật vật, nàng không khỏi giật mình.

“Thế nào ta vừa mới rời khỏi, hai người các đệ đã bị người ta đánh ra bộ dạng này?”

(1) Một câu chửi tục phổ biến ở TQ, tạm hiểu là CMN của VN

Quyển 5 - Chương 40: Hào quang của Vân Trung Thiên

“Đại tẩu….”

“Đại tẩu….”

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người cùng nhau nhìn về phía nàng, bộ dạng vẻ mặt ủy khuất, bọn họ còn không phải là vì giúp nàng xếp hàng ghi danh cho nên mới bị đánh thành như vậy sao? Hơn nữa cũng là vì không để cho người Đan minh tống cổ họ đuổi ra ngoài, cho nên mới không sử dụng thú sủng, nếu như bọn họ sớm đã sử dụng thú sủng cùng tác chiến, tại sao còn bị người ta đánh thành bộ dạng này chứ?

Vân Khê tiếp thu đến ánh mắt hai người, trên thân một trận hàn ác: “Đại tẩu cái gì? Ngay cả một cái đầu heo đối phó không nổi, đừng trách ta không nhận các đệ!”

“Ai nói chúng ta không đối phó được hắn? Chúng ta chẳng qua là…”Long Thiên Thần nói đến một nửa, Vân Khê lập tức ngắt lời hắn.

“Không cần tìm lấy cớ! Bị đánh chính là bị đánh, có bản lĩnh thì tự mình đem đòi lại tôn nghiêm bản thân!”

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người bị nàng kích thích như vậy, tinh thần cùng nhau chấn động.

“Có gan, ngươi hãy xưng tên ra, chúng ta cách ngày sau tái chiến!” Long Thiên Thần trừng mắt nói với Mặc đại thiếu.

Mặc đại thiếu kiêu ngạo cười dài một tiếng, vuốt cằm nói với người phía sau hắn: “Nói với bọn hắn bản đại thiếu là ai.”

Phía sau một tên cao lớn đi lên trước, cùng bộ dạng vẻ mặt kiêu căng nói: “Vị này là Mặc đại thiếu gia của chúng ta, các ngươi muốn đánh bại đại thiếu chúng ta, trừ phi đầu thai sinh ra một lần nữa!”

“Ha ha ha ha….” Các cao thủ cùng nhau cười lớn.

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người tức giận đến mức trên mặt từ trắng chuyển xanh, lại là Mặc đại thiếu gia, chẳng trách lại ác liệt như vậy, Mặc tam thiếu kia đã âm dương quái khí, cũng không khá hơn chút nào, đại ca của hắn càng không ra cái dạng gì.

Thật là có chí khí a!

“Được! Chúng ta nhớ kỹ ngươi! Thù hôm nay, ngày khác nhất định đòi lại gấp bội!” Bạch Sở Mục giận dữ nói.

Huynh đệ hai người liếc mắt nhìn lẫn nhau một cái, trong lòng cả hai cùng dấy lên hừng hực hỏa chiến.

“Đại tẩu, chúng đệ đi về trước luyện công, sẽ không ở lại cùng các người.” Nói xong hai người sóng vai rời đi, ngập đầy ý chí báo thù.

“Ha ha ha ha…. Bọn hắn cho rằng trở về luyện công vài ngày có thể đánh bại đại thiếu gia nhà chúng ta sao? Thật sự là nực cười!”

“Đại thiếu võ công cái thế, thử hỏi trên đời này có mấy người có thể so cùng? Liền hai cái dạng như vậy, đại thiếu gia tùy tiện đánh một chưởng, tùy tiện ra một cước liền giải quyết bọn hắn….”

“Muốn cùng đại thiếu chúng ta đấu, bọn hắn còn non lắm.”

Phía sau cuồng tiếu không ngớt, Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người bước đi gấp, cũng không quay đầu lại, nhưng càng thêm phẫn nộ cùng tức giận

“Khốn nạn, không phải chỉ là Huyền tôn lục phẩm sao? Cái này mà là thiên hạ vô địch à? Không khỏi thổi phồng da trâu quá lớn đi. Mặc đại thiếu phải không? Ngươi chờ đấy cho ta! Chờ ta đột phá Huyền tôn lục phẩm, ta đánh cho ngươi răng rơi đầy đất!”

Long Thiên Thần lầm bầm trong miệng, hắn thiện tại thực lực đã là Huyền tôn tứ phẩm, mới vừa rồi nhất thời vô ý, bị đối phương đánh rơi thê thảm, đồng thời cũng là tra xét thực lực đối phương, cư nhiên là Huyền tôn lục phẩm, chả trách thực lực như vậy cách xa, ngay cả thời gian phản ứng hắn liền không có, đã bị người ta hung ác đánh ngã trên đất. Bất quá không vấn đề gì, hắn tin tưởng chính mình nhất định có thể trong khoảng thời gian ngắn đuổi kịp và vượt qua hắn, trở về hắn nhất định phải bảo Đại ca làm mật độ luyện công thêm nhiều hơn, sớm một ngày đột phá Huyền tôn lục phẩm, sớm một ngày đi tìm Mặc đại thiếu báo thù!

“Thật đáng giận! Đại ca nói không sai, không có thực lực tuyệt đối bảo vệ bản thân như thế nào, bảo vệ người mình thích càng không? Vì Thiên Tầm, vì thù hôm nay, ta liều mạng!”

Một đôi cá mè một lứa kiên định liếc nhau, sải bước ly khai Đan minh.

“Sở Mục ca ca, Thiên Thần ca ca đợi ta chút!” Long Thiên Tầm bước nhanh đuổi theo, trong lòng còn vướng bận thương tích trên người Bạch Sở Mục. Bách Lý Song vốn cũng muốn đi lên đuổi theo, nhưng suy nghĩ lại vẫn là thôi đi, nàng có cái gì lập trường mà đi quan tâm

hắn sao?

Mặc đại thiếu cùng nhóm thủ hạ của hắn còn lại cười lớn, thái độ kiêu ngạo, hộ vệ Đan minh cư nhiên thờ ơ, còn đối với bọn hắn a dua vô cùng cẩn thận, làm cho trong lòng Vân Khê vô cùng khó chịu.

“Mặc đại thiếu, ngài cũng muốn báo danh tham gia khảo hạch luyện đan sư sao?” Hộ vệ Đan minh khuôn mặt tươi cười hỏi.

“Đương nhiên không phải! Ta là cái thô đại lão, luyện đan cái gì? Ta là thay người khác tới xếp hàng!” Thời điểm Mặc đại thiếu nói đến “người khác”, ánh mắt rõ ràng biến hóa, lộ ra mấy phần yêu thương trong thần sắc tiểu nam nhân.

“Thì ra là như vậy, có thể làm cho Mặc đại thiếu tự mình đến xếp hàng báo danh như vậy nhất định là một đại nhân vật. Mặc đại thiếu muốn ghi danh liền trực tiếp nói với chúng ta một tiếng, chúng ta giúp người làm là được, cần gì phải khổ cực xếp hàng đi?” Hộ vệ nói.

Mặc đại thiếu tâm tình không tệ cười to: “Ha ha, quy củ Đan minh chính là muốn tuân thủ chứ sao. Đã như vậy thì làm phiền rồi.”

Bọn hộ vệ Đan minh muốn dẫn nhóm người Mặc đại thiếu đi tới trước chỗ ghi danh, giúp bọn hắn thương lượng cửa sau, đột nhiên một thanh âm vang lên la gọi bọn họ.

“Chờ một chút!”

Mặc đại thiếu cùng bọn hộ vệ Đan minh nhất tề quay đầu lại, nhìn về phía Vân Khê lên tiếng nói chuyện

“Đánh người của ta, cứ nghĩ như vậy nhẹ nhàng thảnh thơi mà bước đi thẳng, các người không khỏi không đem ta để vào mắt đi.” Vân

Khê lạnh lùng nhìn Mặc đại thiếu, lạnh như băng cùng cuồng ngạo thanh âm, rơi vào tai mỗi người có thể nghe rõ ràng.

Mặc đại thiếu sắc mặt trở nên lãnh, lộ ra thần sắc âm tàn: “Ta Mặc đại thiếu chưa bao giờ đánh nữ nhân. Ngươi thực sự nếu không thức thời, còn bát quái ta đành phá vỡ quy củ này!”

Vân Khê không rõ bóp bóp nắm đấm cười lạnh nói: “Ta Vân Khê cũng chưa bao giờ đánh heo, hôm nay muốn phá vỡ quy củ.”

“Ngươi dám nói ta là heo?” Mặc đại thiếu nổi giận lôi đình, tức giận đến mặt đỏ lên, “Giỏi! Tốt lắm! Ta hôm nay liền giáo huấn ngươi một chút người không phải nữ nhân này!”

Mặc đại thiếu bắt đầu nắm đấm bước nhanh xông lên, hung hăng đánh về phía Vân Khê.

Vân Khê đứng im tại chỗ, cử chỉ bất động, trong lòng sát ý tăng thậm chí tới đỉnh điểm. Người của nàng chỉ có nàng mới có thể ăn hiếp, người khác, nếu như động vào người mà nàng che chở, vậy mơ tưởng toàn thân trở ra.

Quyền ảnh càng ngày càng tới gần, càng ngày càng hung mãnh, Vân Khê giấu bàn tay trong tay áo lẩm bẩm tính góc độ chuẩn bị ra tay, ngay sau đó trước mặt một ánh sáng màu bạc vụt sáng che chắn tầm nhìn của nàng.

Chính là đột nhiên Vân Trung Thiên đột nhiên hiện thân, chắn thân thể phía trước nàng, tay phải lộ ra, đem quả đấm của Mặc đại thiếu thoải mái bắt được, ngăn trở Mặc đại thiếu tiến công một bước.

“Đan minh cấm động võ, nếu như kinh động bề trên, sẽ hủy bỏ tư cách tham gia khảo hạch luyện đan sư của các ngươi.” Vân Trung

Thiên khẽ nói vào trong tai Vân Khê, hóa ra đây là nguyên nhân hắn đột nhiên ra tay, là sợ nàng kinh động tới bề trên Đan minh, do đó mất đi cơ hội tham gia khảo hạch cấp bậc luyện đan sư, hắn đúng là cẩn thận, vì nàng như vậy mà suy nghĩ.

“Khốn nạn! Ngươi dám cùng bản thiếu gia đối nghịch?” Mặc đại thiếu vừa mắng một câu, sau đó cả người sắc mặt đại biến, đầu lưỡi vốn đang lưu loát đột trên trở nên lắp bắp “Vân…Vân Trung Thiên! Ngươi là Vân Trung Thiên?! Ta nhận ra ngươi, một năm trước, ta tận mắt thấy ngươi đến tham gia sát hạc cấp bậc luyện đan sư, đạt được huân chương luyện đan sư cấp chín….”

Mọi người một mảnh ồ lên.

Mọi người ánh mắt hướng cùng nhau đều nhìn về phía Vân Trung Thiên đứng trước mặt Vân Khê, nguyên lai hắn chính là Vân Trung Thiên đại danh đỉnh đỉnh?! Huân chương luyện đan sư cấp chín?

Trời ạ, như vậy thật nghịch thiên!

Mọi người nhìn hắn, vô luận nam nữ, đôi mắt mọi người phát ra tia nhìn nóng rực. Đối với nhân vật phong vân, mọi người luôn có đặc thù sùng bái, nhất là nam tử hoàn mỹ như Vân Trung Thiên.

Bàn về diện mạo, hắn ưu nhã cao quý, siêu nhiên thoát tục, không thể bới móc; luận về xuất thân, hắn chính là danh môn thế gia, chính là Vân tộc siêu cấp dẫn đầu, tại Vân tộc cùng đồng lứa hắn là người nổi bật nhất, nhân vật phong vân tại Vân tộc; luận thiên phú, võ nghệ hắn siêu quần, là đệ nhất cao thủ trong học sinh học viện Thiên Long, hắn thiên phú luyện đan kinh người, là luyện đan sư cửu cấp trẻ tuổi nhất của Đan minh từ trước đến nay. Nghe nói thiên phú luyện khí của hắn cũng vô cùng xuất sắc, chẳng qua không trải qua sát hạch chính thức của Luyện khí minh thôi, nhưng đã có đồn đại, vậy nhất

định không giả, tựa như một người hoàn mỹ, không có khả năng hóa thành có khả năng…..

Ánh mắt mọi người nhìn hắn, là cuồng nhiệt, là sùng bái, là một loại tín ngưỡng.

Vân Khê nhìn quanh một vòng, quan sát phản ứng của mọi người, quay đầu nhìn lại người "ca ca" phía trước, nàng giống như nhìn thấy trên đỉnh đầu đối phương có một vầng hào quang màu bạc bao phủ, thánh khiết như thế, vĩ đại như thế, làm người ta kìm lòng không nổi muốn cũng bái cùng ngưỡng mộ.

Trong bỗng chốc, nàng cảm thấy tự hào, có một vị "ca ca" như vậy thật đúng là không tệ đi!

"Nguyên lai là Vân công tử, thất lễ thất lễ." Nhóm hộ vệ Đan minh xác nhận thân phận Vân Trung Thiên liền thay đổi sắc mặt bộ mặt, làm cho người ta hoài nghi Đan minh đến tột cùng là đi theo xu nịnh người nào, cả đám cứ như vậy đều đi nịnh nọt? Truyền thống của Đan minh cùng tôn chỉ chỉ còn có thế tiếp tục lưu truyền sao?

Vân Trung Thiên buông lỏng nắm đầm Mặc đại thiếu ra, âm thanh lạnh lùng nói: "Quy củ Đan minh, từ khi nào trở nên không đáng một đồng? Đan minh các người lúc này cứ như vậy để mặc hắn tùy ý sử dụng vũ lực?"

"Này…." Hộ vệ khó xử nhìn hắn, lại nhìn Mặc đại thiếu, hai bên hắn đều không chọc được a.

"Quy củ Đan minh cư nhiên là không thể phá. Quy củ lập ra chính là làm cho người ta tuân thủ, nếu không phải như vậy hóa treo đầu dê bán thịt chó sao?" Lúc này một nhóm người tách biệt, từ trong đám đông ba người từ chỗ khác đi tới, trang phục một màu chuyên quen

thuộc Đan minh.

Nhóm hộ vệ nhìn thấy người tới, một đám cung kính đón chào: “Tô đại sư, Viên đại sư, Lưu đại sư.”

Mới vừa nói chính là vị đứng giữa Lưu đại sư, mà đi cùng hắn hai người bên cạnh Vân Khê đều nhận biết, chính là Tô Ấp Tô đại sư ngày đó mời nàng từ học viện Vạn Hoàng đến đại hội luyện đan, còn có Viên Trừng Nhiên là Viên thúc thúc, hai người này thấy Vân Khê, ồn ào thân mật nhìn nàng gật đầu mỉm cười.

“Tô đại sư, Viên đại sư, Lưu đại sư.” Vân Trung Thiên lễ phép hướng ba người hành lễ.

“Trung Thiên, ngươi khó có thể đến Đan minh một lần, lần này nhất định phải ở lâu mấy hôm, chúng ta hảo hảo trao đổi mộ chút kĩ thuật luyện đan. Lão phu phát hiện, mỗi lần trao đổi xong, tổng hội lại có linh cảm mới bắt đầu nảy sinh, được lợi rất nhiều a.” Lưu đại sư đối với Vân Trung Thiên rất coi trọng, còn muốn tán thưởng thêm.

Vân Trung Thiên thản nhiên cười: “Vãn bối cũng muốn lãnh giáo Lưu đại sư.”

“Ngươi lần này là tới cùng Tiểu Thụ đến tham gia sát hạch cấp bậc luyện đan sư phải không?” Lưu đại sư xoay chuyển ánh mắt dừng lại trên người Vân Thần Thụ, ý cười dịu dàng, tựa hồ như yêu ai yêu cả đường đi lối về: “Tiểu Thụ, ngươi đối với lần sát hạch này có thấy tin tưởng không?”

Vân Thần Thụ liên tiếp gật đầu, hồn nhiên cười nói: “Tiểu Thụ rất tin tưởng! Thiên ca ca nói Tiểu Thụ lúc này nhất định có thể thuận lợi thông qua sát hạch luyện sư đan cấp chín.”

“Luyện sư đan cấp chín?!” Đám người chung quanh vây xem một lần nữa lại bị rung động, lúc trước xem biểu hiện của Vân Thần Thụ, còn nói đó là người thiểu năng, không ngờ rằng hắn cư nhiên có thực lực luyện sư đan cấp chín. Thật là khó tin.

Trong đó cũng có một bộ phận người đã rất nhiều lần tham gia sát hạch luyện sư đan, đối với Vân Thần Thụ có ấn tượng sâu sắc, bởi vì một người thiểu năng bản thân chính mình tự đi thi sát hạch luyện sư đan chính là một tin tức chấn động, huống chi đấy một người thiểu năng cư nhiên có thể thuận lợi thông qua lần lượt cấp bậc sát hạch luyện sư đan, khiến người ta không muốn nhớ kỹ hắn cũng không có khả năng.

Lưu đại sư ba người nhìn nhau cười một tiếng, rất là mừng rỡ, đối với bọn hắn mà nói, ở trên con đường luyện đan, người người chính là ngang hàng, bất kể hắn là người bình thường cũng được, thiểu năng cũng được chỉ cần tài nghệ luyện đan đủ cao siêu thì sẽ tôn trọng hắn. Ba người bọn họ rõ ràng đối với Vân Thần Thụ rất có hảo cảm.

“Tốt! Tiểu Thụ nhất định phải cố gắng, tranh thủ thuận lợi thông qua khảo hạch luyện đan sư cấp chín!” Lưu đại nhân khích lệ nói.

“Vâng, Tiểu Thụ nhất định sẽ cố gắng, Tiểu Thụ không thể để cho Thiên ca ca mất thể diện.” Vân Thần Thụ cười đến rực rỡ như tia nắng mai, chỉ tiếc nụ cười như vậy đặt trên thân một nam nhân hai mươi mốt tuổi liền thấy được có chút không hòa hợp.

Lưu đại sư gật đầu quay đầu nhìn đoàn người Vân Khê, mới từ rất xa, hắn đã thấy Vân Trung Thiên vì bảo hộ nàng mà ra tay, hắn cũng rất tò mò, đến tột cùng là người nào mà có thể làm cho Vân Trung Thiên bản tính đạm bạc xuất thủ tương trợ vào.

“Vị cô nương này là?”

Tô Ấp tiến lên một bước chủ động vì nàng tiến cử nói: “Lưu đại sư, vị này chính là người mà tự ta đi học viện Vạn Hoàng mời, Vân Khê Vân cô nương, cũng chính là người sáng lập ra Vạn Hoàng đan học viện, người kế nhiệm kế tiếp học viện Vạn Hoàng.”

“Khê nhi, không nghĩ tới cháu còn có những thứ danh hiệu này?” Viên Trừng Nhiên có chút kinh ngạc, đối với Vân Khê ngập tràn tò mò.

“Như thế nào vậy? Viên đại sư cũng biết Vân cô nương?” Tô Ấp kinh ngạch nói.

Viên Trừng Nhiên cười ôn hòa nói: “Đúng vậy à, đúng là rất tình cờ, vị Vân cô nương này trùng hợp là thê tử thế chất của ta.”

“Thì ra là như vậy, vậy thì thật là tình cờ. Xem ngày không bằng gặp ngày, mọi người khó có lúc đoàn tụ cùng nhau, không bằng tới nơi khác, pha ấm trà ngồi với nhau, thế nào?” Lưu đại sư đề nghị nói, nếu đều là người bên trong của luyện đan sư, hơn nữa mọi người còn có quan hệ sâu xa, Lưu đại sư rất thích ý kết giao với nhân vật tựa như Vân Khê này.

“Vậy cung kính không bằng tuân lệnh.” Vân Khê vui vẻ đáp ứng rồi quay đầu lại phân phó Bách Lý Song cùng Lam Mộ Hiên hai người: “Các ngươi đi tới chỗ báo danh rồi sau đó trực tiếp trở về đi, không cần chờ ta. Nhớ rõ cùng người nhà nói một tiếng, ta ở cùng các vị tiền bối tại Đan minh trao đổi một chút kĩ thuật luyện đan, tối nay sẽ trở về.”

“Vâng, sư phụ!” Bách Lý Song cùng Lam Mộ Hiên hai người cùng lên tiếng.

Vân Trung Thiên nhìn nhìn Vân Thần Thụ, hướng Vân Khê đề nghị nói: “Có thể để Tiểu Thụ cùng bọn hắn trở về nơi ở không? Buổi tối ta sẽ đưa hắn trở về.”

Vân Khê không chút do dự gật đầu nói: “Đương nhiên là có thể, nếu như Tiểu Thụ thích, cũng có thể ở cùng một chỗ với chúng ta. Ngươi….Huynh cũng có thể ở cùng một chỗ với chúng ta.”

Vân Trung Thiên ánh mắt có chút do dự, trải qua một phen nội tâm giãy giụa, hắn rốt cục gật đầu.

“Tiểu Thụ, trước đệ cùng bọn họ trở về, Thiên ca ca tối nay sẽ đến tìm đệ. Nhớ kỹ phải ngoan ngoãn, không cho phép chạy lung tung biết không?” Vân Trung Thiên khẽ dặn dò Vân Thần Thụ.

Vân Thần Thụ mếu máo nhìn hắn, lưu luyến.

“Tiểu Thụ, đệ không thích chơi cùng bọn họ sao? Bọn họ đều là người tốt, sẽ không ăn hiếp đệ. Trong nhà còn có một đệ đệ đáng yêu và một muội muội xinh đẹp, đệ đều có thể cùng chơi với bọn nhỏ.” Vân Khê giúp đỡ an ủi khuyên giải.

“Thật vậy chăng? Vậy được rồi! Thiên ca ca và tỷ tỷ phải thật nhanh trở về nga.” Vân Thần Thụ rốt cục gật đầu, đồng ý cùng Vân Thiên Trung tách rời.

Lưu đại sư nghiêm sắc mặt đối với hộ vệ Đan minh nói: “Vài người các ngươi trước mang bọn họ đi lo làm thủ tục báo danh, rồi quay trở về lão phu sẽ tìm các ngươi tính sổ.”

Hắn tầm mắt vừa chuyển giật mình dừng lại trên thân một bên Mặc đại thiếu đang ngẩn người lạnh lùng nói: “Mặc đại thiếu nếu như

muốn xin mời đến phía sau xếp hàng, không cần nhiễu loạn trật tự Đan minh.”

Có thể thấy thân phận của Lưu đại sư tại Đạn minh khá cao, ngay cả Tô Ấp cùng Viên Trừng Nhiên hai người đối với hắn còn phải cung kính, huống hồ chỉ là bọn hộ vệ cùng Mặc đại thiếu.

Mặc đại thiếu thấy Vân Trung Thiên cùng Vân Khê quen biết với ba vị Đan minh như vậy thì tâm tư nào còn dám thêu dệt chuyện, liên tục lên tiếng cáo lui, biết điều một chút chạy đến hàng dài cuối cùng phía sau xếp hàng.

Vân Khê quăng một ánh mắt lạnh lùng hướng về phía Mặc đại thiếu, hôm nay coi như hắn may mắn, tạm thời buông tha hắn, nhưng nếu còn để lại gặp lại hắn lần nữa, thì kết cục của hắn không chỉ là đơn giản như vậy đâu.

Dưới sự hướng dẫn của Lưu đại sư, Vân Khê cùng Vân Trung Thiên hai người theo ba vị đại sư đi đến một lầu các khá xa ở trong Đan minh. Lưu đại sư tự mình pha trà tới mời bọn hắn, mấy người nói chuyện nhân gian không khí hòa hợp trờ chuyện với nhau thật vui vẻ.

“Các vị đại sư, có chuyện ta vẫn còn có chút nghi ngờ, không biết có thể hay không xin các vị đại sư giải thích cho nghi hoặc?” Vân Khê nói.

“Vân cô nương xin cứ nói đừng ngại.” Lưu đại sư vì nàng rót thêm một chén trà xanh, từ lúc vừa mới nói chuyện với nhau xong hắn đã thấy được sự giải thích mới mẻ độc đáo trong kiến thức luyện đan của Vân Khê, khiến hắn vô cùng hưng phấn. Hắn đam mê luyện đan có thể nói thành si, mỗi lần có suy nghĩ mới cùng giải thích cũng có thể làm cho hắn vô cùng hưng phấn và kích động, kể từ đó hắn đối với Vân Khê hảo cảm tăng lên tất nhiều, nhiều lần như vậy vì nàng

mà châm thêm trà.

Mấy người còn lại cũng nghiêm túc lắng nghe.

Vân Khê suy tư một chút nói: “Ta từ một quyển sách cổ đọc thấy được trên thế gian này có một loại đan dược cực kỳ quý hiếm gọi là ….Tru Tiên đan! Nó do trăm loại dược liệu quý hiếm, phối hợp cùng lò luyện thần cấp cùng mồi lửa thần cấp luyện chế mà thành. Người ăn vào Tru Tiên đan, chẳng những vạn độc giải được mà bất kỳ cổ độc, cấm chế cùng có thể như vậy bị hóa hóa giải. Không biết vấn đề này có thật hay không?”

Vân Khê chú ý quan sát thần sắc ba vị đại sư, thời điểm khi bọn hắn nghe được ba chữ “Tru Tiên đan” sắc mặt rõ ràng có biến hóa, nàng tiến thêm một bước dò hỏi: “Ta lại nghe thấy loại đan dược này cách điều chế từ viễn cổ xa xưa đã thất truyền, cho dù có được phối phương cũng không có khả năng có người có thể phối chế ra được….”

Ba vị đại sư liếc nhau một cái, thần sắc có chút ngưng trọng, cuối cùng vẫn là Viên Trừng Nhiên đại sư mở miệng trước tiên: “Khê nhi, cháu có phải hay không đã biết chuyện trong thân thể của Thiên Thần có một cấm chế?”

“Viên thúc thúc người cũng biết?” Vân Khê hỏi ngược lại.

Viên Trừng Nhiên gật đầu, mi ngưng lại nói: “Không sai! Năm đó sư muội ta cũng chính là mẫu thân của Thiên Tuyệt cùng Thiên Thần, thời điểm sau khi sinh hạ Thiên Thần xong, liền cảm thấy tình trạng thân thể Thiên Thần có điểm không thích hợp, nhưng những thầy thuốc bình thường không thể nhìn ra manh mối gì. Nàng biết ta thông hiểu y lý cũng hiểu luyện đan thuật cho nên mới mời ta đến khám cho Thiên Thần. Ta cùng muội muội nghiên cứu rất lâu cũng không thể

thấy nguyên nhân rõ ràng, thẳng đến một ngày nhiều năm sau chúng ta mới biết được rốt cục nguyên nhân, nguyên lai trong thân thể Thiên Thần lưu lại một loại bóng ma, đúng là loại bóng ma này áp chế thân thể hắn. Không chỉ như vậy, chúng ta thậm chí phát hiện tại cơ thể muội muội ta cùng tồn tại một loại bóng ma giống như vậy từ trước, mà bóng ma trên thân thể Thiên Thần là theo cuống rốn từ trong người sư muội theo ra."

"Sau khi biết chuyện này, ta tới Đan minh tìm các vị đại sư thương nghị, tìm kiếm phương thức xử lý tiêu trừ bóng ma trong cơ thể bọn họ.Chúng ta thương nghị hồi lâu, cũng thí nghiệm nhiều loại phương pháp cuối cũng chỉ phán đoán được cõi đời này chỉ có Tru Tiên đan trong truyền thuyết mới có thể hoàn toàn tiêu trừ bóng ma bên trong cơ thể bọn họ."

"Không sai!" Tô Ấp đồng ý với lời của hắn nói: "Chúng ta những năm gần đây cũng một mực nghiên cứu cách điều chế Tru Tiên đan cùng phương pháp chuyện chế nó, chỉ tiếc cách điều chế Tru Tiên đan cùng phương pháp luyện chế nó đã thất truyện từ lâu, chúng ta cũng lực bất tòng tâm."

"Đối với luyện đan sư chúng ta mà nói, không ngừng khiêu chiến khó khăn mới là lạc thú lớn nhất, chúng ta tất cả luyện đan sư Đan minh không khỏi muốn lấy được phương pháp luyện chế cùng cách điều chế Tru Tiên đan, Minh chủ cũng từng đem luyện chế Tru Tiên đan là mục tiêu cao nhất của chúng ta, chỉ tiếc nhiều năm như vậy, vô số luyện đan sư người trước ngã người sau tiến lên thủy chung cũng không có ai có thể luyện chế ra Tru Tiên đan trong truyền thuyết, đây là là một điều tiếc nuối vô cùng to lớn." Lưu đại sư tiếc hận thở dài…

Vân Khê tròng mắt hơi thêm phần suy tư, nàng tự nhiên không thể nào dễ dàng nói cho hắn biết rằng nàng có phương pháp luyện chế cùng cách điều chế Tru Tiên đan, bất quá nếu bọn họ đã từng thử

qua, có thể như vậy cũng có bao nhiêu đúc kết hoặc kinh nghiệm tích lũy. Nàng cũng không thể nào tự mình luyện ra Tru Tiên đan, không cách nào xác định minh có thể thuần lợi luyện đan thành công duy nhất một lần hay không, có lẽ tiếp thu ít kinh nghiệm từ những gì bọn họ thu hoạch được đối với nàng là vô cùng có lợi.

“Tuy nói luyện chế Tru Tiên đan đúng là khó như lên trời bất quá học là không ngừng cố gắng, chỉ cần chúng ta tích lũy lại những kinh nghiệm thất bại ắt một ngày cũng sẽ thành công. Ta đối với luyện chế Tru Tiên đan rất cảm thấy có hứng thú, còn hy vọng có thể theo các vị đại sư tiếp thu một chút kinh nghiệm có liên quan đến phương pháp luyện chế Tru Tiên đan, hy vọng các vị vui lòng chỉ giáo.”

Lưu đại sư khen ngợi: “Nói rất hay! Đạo luyện đan chính là không ngừng học hỏi, không ngừng cố gắng! Cho dù là bản thân có là đệ nhất luyện đan tông sư cũng cần không ngừng tiếp thu những hiểu biết mới, sáng tạo ra nhưng loại đan dược mới. Dừng lại mà không tiến, bảo thủ, vĩnh viễn chỉ nhìn vào những sáng tạo của tổ tiên, thì vĩnh viễn không thể tiến bộ. Nhưng nếu chúng ta có thể luyện ra được một loại đan dược còn hoàn mỹ hơn cả Tru Tiên đan đó mới chính là một thành tựu đáng giá, đáng kiêu ngạo của một Đan sư!”

Lưu đại sư nói một phen khiến mấy người còn lại lâm vào trầm tư. Vân Khê trong lòng đột nhiên nảy ra sáng kiến, hắn nói đúng, vì sao nàng vĩnh viễn chỉ đi theo bước chân của tổ tiên, luôn luyện chế theo những đan dược trước đó đã luyện chế qua? Nàng vì sao không thể tự mình luyện chế đan mới theo lý tưởng của nàng?

Đúng vậy! Từ giờ trở đi nàng sẽ vứt bỏ hết thảy nhưng phối phương cùng phương pháp luyện đan đã có, sáng tạo một bộ luyện đan thuật của chính mình. Mục tiêu của nàng không thể chỉ dừng lại Tru Tiên đan, mà còn phải đem tầm nhìn vươn xa vươn cao hơn nữa.

Tâm lớn bao nhiêu thì thiên địa còn muốn rộng lớn hơn nhiều.

Nàng cũng không thể mãi bảo thủ.

Đập mạnh bàn trà nàng đứng dậy: “Lưu đại sư lời ngài nói thật đáng tiếp thu! Tru Tiên đan có là cái gì, Cửu chuyển thái cực đan có là cái gì? Đó cũng chỉ là trí tuệ của người trước đã nghĩ ra, hậu bối chúng ta hẳn cũng phải dũng cảm sang tân, dũng cảm khiêu chiến, không ngừng sáng tạo ra càng nhiều đan dược hoàn thiện mới là tốt.”

Mấy vị đang ngồi quái dị nhìn nàng, hành động của nàng không khỏi quá đột ngột rồi, khiến nước trà trong chén bọn họ cùng rớt ra ngoài.

Vân Khê nhận thấy không khí có chút quái dị, nàng lúng túng hắc hắc cười, nhức đầu nói: “Ngại quá, kích động quá độ trong chốc lát, mọi người đừng để ý!”

Vân Trung Thiên ngưng mắt nhìn nàng kìm lòng không được liền thoát ra một chút ý cười hiểu chuyện.

Ba vị đại sư còn lại đầu tiên là sửng sốt sau chợt ầm ầm phá lên cười, thật là một cô nương đáng yêu, ý chí chiến đấu thật mãnh liệt à!

“Đúng rồi còn một vấn đề nữa ta nghĩ muốn hỏi thăm các vị. Làm sao có thể tìm được lò luyện cấp thần chưa?” Vân Khê hỏi.

“Lò luyện cấp thần có thể gặp mà không thể cầu, đệ nhất lò luyện Đan minh chúng ta cũng chỉ là đệ nhất lò luyện bán cấp thần.” Lời Tô Ấp nói làm Vân Khê không khỏi có chút ủ rũ, nàng tưởng rằng Đan minh có lẽ cùng giống như Luyện khí minh, trong nội bộ sẽ có Trấn minh chi bảo là một loại lò luyện thần cấp, xem ra là nàng đáng giá cao tư chất Đan minh, cũng là đánh giá thấp độ trân quý lò luyện thần

cấp rồi.

“Lò luyện cấp thần kia có đặc thù gì sao? Mắt thường có thể nhìn một lần liền đoán ra không?” Nói thật nàng đến này cũng chưa có chân chính nhìn thấy lò luyện cấp thần, ngày nào đó vạn nhất nàng tìm được rồi kết quả lại không nhận ra được, thì thật là quá xấu hổ rồi.

“Lò luyện cấp thần tất nhiên mắt thường không thể nhìn nhận ra được, chỉ có dùng mồi lửa thiêu đốt, nếu bề mặt nó phản xạ ra ánh sáng trắng tinh khiết như vậy mới phán đoán được nó có phải lò luyện cấp thần hay không.”

“Ánh sáng trắng?” trong ấn tượng của Vân Khê phàm là lò luyện trải qua mồi lửa thiêu đốt xong, mặt ngoài có ánh sáng phản xạ không phải là mày lam, màu xanh biếc, thì sẽ là màu đỏ, màu tím, những thứ này bình thường bản thân lựa chọn lò luyện sử dụng vì có chất liệu thuộc tính liên quan, ánh sáng trắng nàng cũng chưa từng thấy qua.

Có lẽ đấy chính là chỗ thần kỳ của lò luyện cấp thần?

“Ta nghe nói có lẽ ngày trước đích thực lò luyện cấp thần từng xuất hiện tại Long tường đại lục nhưng sau đó không biết nguyên nhân gì mà nó lại mất tích không rõ nguyên nhân. Có tin đồn nói nó có khả năng lưu lạc đến một đại lục khác, cũng có khả năng nó bị chìm sâu dưới đáy biển, có người nói nó đã bị thiên lôi phá hủy, đây cũng chính là một trong những nguyên nhân vì sao gần trăm năm thậm chí là gần ngàn năm cũng không có người có thể luyện chế ra Tru Tiên đan.”

“Có thể lưu lạc đến đại lục khác?” Vân Khê đối với khả năng này tương đối hiếu kì, bởi vì hai khả năng ở phía sau nàng tuyệt đối không có hi vọng. Nhưng nếu là khả năng phía trước lò luyện cấp

thần lưu lạc đến đại lục khác…. đại lục khác, không phải là nói Ngạo Thiên đại lục sao?

Nàng cần thận suy nghĩ một chút, cũng chưa từng nghe nói Ngạo Thiên đại lục khi nào xuất hiện một lò luyện cấp thần nghịch thiên như vậy?

Mộ lão đối với giới luyện đan Ngạo Thiên đại lục tương đối hiểu rõ chút ít, chút nữa lại trở lại nàng phải hỏi nhưng có thể tìm ra chút đầu mối nào không thì chưa chắc.

Nhưng lại suy nghĩ lại thấy nếu quả thật ở Ngạo thiên đại lục chỉ sợ cùng là phí công, lối thông đi Ngạo Thiên đại lục duy nhất hẳn đã sớm đóng cửa. Trừ phi nàng một lần nữa có thể cường đại mở ra….Chẳng qua nhiều chuyện không phải nàng có thể biết trước được.

Quyển 5 - Chương 41: Ta Thấy Ngươi Thật Chướng Mắt

Rời đi Đan Minh, sắc trời đã tối.

Vân Khê cùng Vân Trung Thiên đều nói về chỗ trọ trước.

Còn chưa bước vào vườn, từ xa đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, Vân Khê đi nhanh tới, tưởng là phát sinh chuyện ngoài ý muốn gì đó. Đến gần nhìn lên, thì ra là hai người Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục đang cùng vượn trắng đối chiến, mà Long Thiên Tuyệt thì đứng ở một bên giám sát hai người luyện công.

“Các ngươi nhớ kỹ! Thời điểm khi cùng kẻ địch đối chiến, chiêu kiếm có lực nhất chính là chiêu kiếm tốt nhất, không cần quan tâm đến hình thức cùng chiêu số kiếm pháp, hóa phức tạp thành đơn giản, mới là mấu chốt chiến thắng.”

“Thiên Thần, lực cánh tay của đệ không đủ, cầm kiếm muốn ổn, trọng tâm phải thực vững. Thời điểm một kiếm đâm ra, quyết đoán có lực, không cần có bất kỳ do dự nào.”

“Sở Mục, tốc độ phản ứng của ngươi không đủ nhanh. Phải chú ý phán đoán hướng kẻ địch ra chiêu, phản ứng trước, nếu chờ thấy rõ ràng đối phương ra chiêu mới phản ứng, ngươi đã bị giết.”

Long Thiên Tuyệt ánh mắt tinh tường, rất nhanh liền phát hiện chỗ yếu của hai người, cứ nhằm vào đó mà huấn luyện.

Liếc mắt, nhìn thấy hai người Vân Khê cùng Vân Trung Thiên tiến

vào vườn, Long Thiên Tuyệt giơ tay lên, đối với hai người Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục nói: “Hai người các ngươi dựa theo lời ta vừa mới nói, tiếp tục luyện tập, sau một canh giờ, thì có thể nghỉ ngơi.”

“Không! Đại ca, chúng ta muốn luyện thêm hai canh giờ!”

“Không sai! Có thể kiên trì bao lâu thì kiên trì bao lâu, chúng ta tuyệt đối không mệt.”

Một đôi dở hơi này, hôm nay lại khác thường chủ động yêu cầu luyện thêm. Long Thiên Tuyệt nhấc nhẹ lông mày, nhìn vào hai người bọn họ.

“Tùy các ngươi.”

Long Thiên Tuyệt dời bước, đi về phía Vân Khê cùng Vân Trung Thiên, hắn liếc mắt xẹt qua trên người Vân Trung Thiên, ánh mắt lóe sáng, đen như bảo thạch rạng rỡ phát sáng: “Trung Thiên huynh gần đây tu vi tiến nhanh a.”

Hắn nói chính là sự thật, nhưng cũng không giảm đi tự tin cùng kiệt ngạo đầy ở hai đầu lông mày của hắn.

“Cũng vậy.” Vân Trung Thiên nhàn nhạt mà cười, đồng dạng tự tin.

Hai người nhìn lẫn nhau trong chốc lát, bỗng nhiên nhất đồng thời nghênh ngang mà cười, tiếng cười tiêu sái khoái ý.

Vân Khê thấy vậy nhịn không được mà cảm thán mối quan hệ chung đụng kỳ diệu ở giữa các nam nhân.

“Đứa nhỏ đâu? Ta có thể gặp không?” Vân Trung Thiên nói.

“Trong phòng á.” Long Thiên Tuyệt đưa tay, thân mật ôm bên hông Vân Khê, trong mắt đầy tình ý.

Tầm mắt Vân Trung Thiên ở trên người hai người lướt qua, khóe môi khẽ cong, hiểu ý mà cười.

Ba người đi tới gian phòng, bên trong gian phòng vui vẻ hòa thuận, Vân Thần Thụ bị Bách Lí song cùng Lam Mộ Hiên mang về, đang cùng Tiểu Mặc cùng nhau đùa với đứa bé, cười vui vẻ.

“Thiên ca ca!”

“Mỹ nhân thúc thúc!”

Vân Thần Thụ cùng Tiểu Mặc hai người đối với việc Vân Trung Thiên đến, rất là mừng rỡ.

“Đứa bé tên gọi là gì?” Vân Trung Thiên khom người, thử muốn bế Tiểu Nguyệt Nha, nhưng không có kinh nghiệm, đổi nhiều tư thế, cuối cùng mới cẩn thận từng li từng tí đem hài tử ôm trên cánh tay.

“Đại danh của bé gọi Long Huyên, nhũ danh gọi Tiểu Nguyệt Nha.” Long Thiên Tuyệt dù ngoài ý muốn nhưng cũng không có ngăn hắn, Vân Trung Thiên cũng coi như là một trong những người tương đối may mắn, có thể làm trò trước mặt hắn, ôm nữ nhi của hắn.

“Bé cũng được gọi là Tiểu Huyên Huyên, nhưng mà đây là ca ca của bé, cũng chính là cháu thì mới được gọi.” Tiểu Mặc đắc ý lắc lư đầu nhỏ nói.

Vân Trung Thiên trong lòng cười một tiếng, cúi đầu nhìn Tiểu Nguyệt Nha cái miệng nhỏ nhắn phủ một tầng nước bọt ướt át, ánh mắt của

hắn từ từ mê ly, phảng phất như xuyên thấu qua nàng nhìn thấy một người khác, hắn kìm lòng không được than nhẹ: “Thật giống a!”

Hắn ngón tay thon dài đẩy nhẹ mở cổ áo Tiểu Nguyệt Nha ra, một cái bớt hình trăng khuyết rõ ràng đập vào mắt của hắn, ánh mắt của hắn càng thêm mê ly.

Vân Khê kinh ngạc nhìn cử chỉ hắn, quay đầu lại cùng Long Thiên tuyệt trao đổi ánh mắt, ngầm hiểu lẫn nhau.

“Giống ai?” Vân Khê hỏi.

“Tất nhiên là giống ngươi.” Vân Trung Thiên đáp, lời ra hai ý nghĩa.

Vân Khê không khỏi mê hoặc, nàng cảm thấy Vân Trung Thiên khi nói ra “Chân tướng” thời điểm, rõ ràng là một … ý tứ sâu xa khác. Nhưng mà, nếu hắn không muốn nói, cưỡng cầu cũng vô dụng.

“Hi hi, hi hi.....” Tiểu Nguyệt Nha không biết là nhìn thấy đồ thú vị gì, bỗng nhiên tươi cười rạng rỡ, quơ tay nhỏ bé, cười khanh khách lên.

“Nhìn xem. Bé nhìn Thiên ca ca cười, mới vừa rồi bé cũng cười với ta, bé thật đáng yêu thật xinh đẹp, Tiểu Thụ thật thích bé!” Vân Thần Thụ vui mừng cười ra tiếng.

Vân Trung Thiên cúi đầu nhìn đứa trẻ trong ngực, bên mép đọng lại nụ cười, yêu thích không buông tay.

Lúc này, ngoài phòng đột nhiên có người vội vã chạy vào, cũng là Vân hộ pháp chật vật mà đến.

Hắn đang muốn mở miệng, thì Long Thiên Tuyệt giơ tay lên ngăn cản hắn, hạ thấp giọng nói: “Có chuyện gì, đi ra bên ngoài nói.” Hắn

không muốn quấy nhiễu đến hai đứa bé.

Vân Khê thấy sự tình không ổn, cũng đi theo ra ngoài.

Ngoài phòng, Vân hộ pháp cúi đầu bẩm báo: “Tôn chủ, đại sự không ổn! Chúng ta hai ngày này một mực ở phụ cận Thương Thủy Lĩnh tìm kiếm cửa vào gia tộc Hiên Viên, vốn vẫn bình an vô sự, ai ngờ hôm nay đột nhiên nhô ra một đội cao thủ gia tộc Hiên Viên, đem người của chúng ta bắt đi. Viêm hộ pháp Phong hộ pháp, cũng bị bọn họ bắt đi rồi, hai người Dung Thiếu cùng Băng hộ pháp cũng không biết tung tích.....”

“Tại sao có thể như vậy? Người Mặc Tam Thiếu đâu?” Long Thiên Tuyệt sắc mặt tối lại.

Vân hộ pháp nói: ” Người Gia tộc Hiên Viên vốn là cũng bắt được bọn họ, sau lại nghe nói là người Mặc gia, liền cảnh cáo một phen, đuổi bọn họ trở về, ra lệnh cưỡng chế bọn họ ngày sau không được tùy tiện tới gần Thương Thủy Lĩnh nửa bước.”

“Thầy trò Côn Luân lão giả cùng Sở Sở cô nương bọn họ đâu?” Vân Khê hỏi.

“Bọn họ không cùng đi với chúng ta, giờ phút này có thể còn đang ở phụ cận Thương Thủy Lĩnh điều tra, cũng có thể gặp phải người của gia tộc Hiên Viên.....” Vân hộ pháp không quá lạc quan.

“Lại kinh động người của gia tộc Hiên Viên, làm bọn họ dẫn người ra tay. Thiên Tuyệt, bây giờ chúng ta làm sao bây giờ?” Vân Khê không ngờ sự việc sẽ phát triển biến hóa đến thế, cửa vào tìm không được, lại đem người mình bị bắt vào.

“Khê Nhi, nàng cứ an tâm ở trong này tham gia đại hội luyện đan, ta

tự mình đi phụ cận Thương Thủy Lĩnh xem một chút.” Long Thiên Tuyệt nhíu mày nói.

“Vậy chàng cẩn thận.” trong khoảng thời gian ngắn Vân Khê cũng nghĩ không ra biện pháp khác, đại hội luyện đan thì nàng tuyệt đối không thể bỏ qua, để luyện chế ra Tru Tiên Đan, nàng cần phải vô địch đại hội luyện đan để có được Thất Diệp Tang Hoa.

Long Thiên Tuyệt không ở lâu, lúc này liền dẫn Vân hộ pháp rời khỏi Viên Tử.

Vân Khê không quá yên tâm, tự mình đi tìm Long Thiên Trạch, nàng biết Thiên Tuyệt chắc sẽ không chủ động tìm phụ thân hỗ trợ, nhưng cũng chỉ có ông quen mới thuộc gia tộc Hiên Viên hơn cả, có ông, Thiên Tuyệt cũng nhiều hơn một người hỗ trợ.

Thời điểm tìm được Long Thiên Trạch, hắn đang ở bên trong gian phòng khoanh chân ngồi, tiến vào trạng thái nhập định nào đó.

Vân Khê chờ một lúc, rốt cục mới đợi đến lúc hắn luyện xong.

“Chuyện gì?” Hắn hỏi.

Vân Khê đem chuyện vừa rồi tự thuật lại một lần, rồi nói: “Thiên Tuyệt hiện tại một người một ngựa đi, ta không quá yên tâm, không biết có thể xin ngài ra tay, giúp hắn một chút hay không?”

Long Thiên trạch phất ống tay áo, đến gần trước mặt nàng, nhíu mày nói: “Cao thủ Gia tộc Hiên Viên xuất hiện, xem ra tứ đại hộ pháp bọn họ đã tiếp cận cửa vào gia tộc Hiên Viên, nếu tối nay không thể thừa dịp xông vào cửa thì…, đến ngày mai, chúng ta cũng chỉ có thể tiếp tục tìm kiếm cửa vào. Việc này không nên chậm trễ, ta phải đi, hết thảy nơi này, một mình con cẩn thận một chút.”

Vân Khê gật đầu, đưa mắt nhìn bóng lưng ông vội vàng rời đi, trong lòng đột nhiên khẽ động, có lẽ đây là một cơ hội tốt để phụ tử bọn họ vứt bỏ hiềm khích lúc trước.

Từ nơi không xa, tiếng đàn du dương chậm rãi truyền vào tai của nàng, Vân Khê nhíu mày, nàng làm sao quên mất, đối diện trong viện bọn hắn, còn ở một vị gọi là “Tân quý” của gia tộc Hiên Viên rồi?

Nam Cung Dực, không sai! Hắn có lẽ biết cửa vào gia tộc Hiên Viên ở chỗ nào.

Trong bóng đêm.

Nam Cung Dực một thân áo bào màu bạc ở dưới ánh trăng khảy đàn, tư thái ưu nhã, quý khí mười phần.

Hắn đang đánh đàn cổ trước mặt, nước sơn màu đen tỏa ra sáng bóng, vừa nhìn chất liệu gỗ kia liền biết có năm tháng rất xưa, và giá trị không rẻ.

Cho tới bây giờ hắn là người cực kỳ chú trọng bề ngoài, từ đầu đến chân, không khỏi hiển lộ rõ quý phái cùng chu đáo. Vừa nhìn, mọi người cũng sẽ bị khí chất trong trẻo lạnh lùng nhã trí quý phái của hắn hấp dẫn, năm đó nổi tiếng cả Nam Dực quốc, vô số thiếu nữ si mê, chính là người này!

Trong ngoài vườn không có bất kỳ thủ vệ nào, Vân Khê rất dễ dàng tiến vào đến trong vườn, hắn giống như là cố ý dùng tiếng đàn dẫn nàng đến.

Vân Khê cách hắn năm bước thì đứng lại, lạnh giọng chê cười: “Không nghĩ tới Tĩnh vương gia mà tất cả mọi người của Nam Hi

quốc đều biết, hiện nay đã biến hóa nhanh chóng, thành tân quý của gia tộc Hiên Viên, ta thật tò mò, ngươi như thế nào làm được.”

Một thân áo choàng bạc, lọt vào mắt của nàng, nàng cảm thấy rất chói mắt. Bởi vì Vân Trung Thiên cũng mặc áo choàng màu bạc, cho dù so sánh với người trước mắt thì thánh khiết mà cao quý, còn người trước mắt chỉ biết điếm ô màu bạc thánh khiết cùng cao quý này.

Tiếng đàn chậm rãi dừng lại, Nam Cung Dực cười khẽ, cũng không có tức giận.

“Ta không cần ngươi nhìn như thế nào, chuyện ta muốn làm, không ai có thể ngăn cản ta. Ta chỉ muốn nói cho ngươi biết, các ngươi không nên uổng phí tâm cơ nữa, tìm kiếm cửa vào gia tộc Hiên Viên. Ta sẽ không cho các ngươi có cơ hội đến gần bất luận là kẻ nào gia tộc Hiên Viên.”

“Những cao thủ gia tộc Hiên Viên kia, là ngươi phái đến?” Vân Khê cảm thấy không ổn.

Hai mắt Nam Cung Dực từ từ thâm thúy đi: “Không sai. Người của các ngươi, bây giờ đang ở trong tay của ta. Ta bất kể các ngươi bởi vì nguyên nhân gì, muốn tìm được cửa vào gia tộc Hiên Viên, ta chỉ muốn các ngươi đáp ứng, không được nhúng tay vào bất cứ chuyện gì của gia tộc Hiên Viên, ta liền thả người của ngươi. Ta không muốn chúng ta là địch, các ngươi cũng không cần ép ta!”

Vân Khê tức giận, tiến lên một bước nói: “Chúng ta tìm kiếm cửa vào gia tộc Hiên Viên, là có chuyện quan trọng khác, hoàn toàn không liên quan đến ngươi. Hơn nữa Sở Mục đã đáp ứng ngươi, không vạch trần thân phận chân thật của ngươi, chúng ta cũng sẽ tôn trọng quyết định của hắn. Ngươi cần gì làm điều thừa, đối với chúng ta đề

phòng nhiều hơn như thế?”

“Ta tin tưởng sư đệ ta, nhưng các ngươi..... Ta không tin!” Nam Cung Dực dừng một chút, lạnh lùng nói, “Ta thật vất vả mới có địa vị hôm nay, ta phải bảo vệ nó, ai cũng đừng nghĩ phá hủy nó!”

Vân Khê cười lạnh: “Ngươi thật là đáng buồn! Chẳng qua chính là thân phận một công tử Hiên Viên gia thôi, đáng giá cho ngươi phí nhiều tâm tư hoảng hốt như thế sao? Nói cho ngươi biết, thân phận cùng địa vị của ngươi, ở trong mắt ta căn bản không đáng giá một đồng!”

Ánh mắt Nam Cung Dực chợt trầm xuống, trên huyệt Thái Dương vài sợi gân xanh nổi lên dữ dội: “Ngươi dĩ nhiên có thể không cần! Bởi vì ngươi họ Vân, cùng Vân tộc có thiên ti vạn lũ quan hệ, chỉ một cái dòng họ này, cũng đã giá trị ngàn vàng. Ta từng gặp phải một phế vật họ Vân, hắn cái gì cũng không biết, cái gì cũng đều không hiểu, trong ngày hết ăn lại nằm, nhưng cũng bởi vì hắn họ Vân, có cái dòng họ này cao quý, cho nên hắn dễ dàng chiếm được chức vị mà ta nỗ lực một tháng sắp sửa lấy được. Cũng bắt đầu từ khi đó, ta mới biết được ở Long Tường đại lục, nếu không có huyết thống, không có bối cảnh, ngươi cái gì cũng không phải.”

“Không có huyết thống, không có bối cảnh thì như thế nào? Muốn ở Long Tường đại lục nên người, chỉ có thực lực mới là trọng yếu nhất, ngươi căn bản là ngốc cầu van xin mạt hạn! Nam Cung Dực, ngươi bây giờ, thật để cho ta xem thường.” Vân Khê trách mắng.

“Thực lực? Ngươi nói được mới nhẹ làm sao! Ngươi cũng biết, đối với một người bình thường mà nói, muốn mau sớm tăng thực lực lên là cỡ nào khó khăn? Bọn họ có thể cần hao phí thời gian mấy năm, mười mấy năm, mới có thể tấn chức một Huyền giai, mà các quý tộc kia thì sao? Trong Gia tộc của bọn hắn đầy linh thạch linh quả tích lũy

thành đống, người khác cần cố gắng mấy năm, mười mấy năm, thậm chí mất vài chục năm thời gian, vậy mà bọn họ ở trong một đêm đã có thể làm được, đây chính là chỗ chênh lệch." Vầng trán của Nam Cung Dực nghiêm chỉnh, lãnh ngạo bỗng nhiên tỏa ra.

"Ngươi nói không sai, muốn đặt chân ở Long Tường đại lục, chỉ có dựa vào thực lực chân chánh, mới có thể thành danh! Ngươi bây giờ cũng nhìn thấy, chỉ cần ta ra lệnh một tiếng, sinh tử của chút ít thủ hạ Long Thiên Tuyệt liền lập tức bị nắm giữ ở trong tay ta, hơn nữa ta nói cho ngươi biết, cho dù ta hiện tại thoát khỏi gia tộc Hiên Viên, trong tay của ta vẫn nắm giữ được thực lực, ta đã sớm không phải là Nam Cung Dực mới vào Long Tường đại lục, khắp nơi vấp phải trắc trở, cùng đường."

Một luồng kiệt ngạo từ sâu trong mi tâm hắn sinh ra, hắn cúi đầu nở nụ cười, mấy phần lãnh khốc, mấy phần mị hoặc: "Lời của ta đã nói rất rõ ràng, chỉ cần các ngươi buông bỏ việc đến gần gia tộc Hiên Viên, rời đi lúc này, cách xa nơi đây, ta liền thả người của ngươi."

"Nam Cung Dực, ngươi sẽ không sợ ta hiện tại sẽ giết ngươi sao?" hai mắt Vân Khê chợt phát sáng, sát cơ hiện lên.

"Ngươi có thể giết ta, nhưng là người của các ngươi, cũng đều chôn cùng ta." Nam Cung Dực không sợ hãi chút nào, đầu ngón tay vuốt trên cầm Huyền, đàn ra khúc không được uyển chuyển liên tiếp, mà hơi có vẻ đứt quãng.

"Ngươi..... Hèn hạ!" Vân Khê nắm chặt tay, thật vất vả mới nhịn xuống vọng động muốn xé hắn thành mảnh nhỏ, hơn nữa nàng mơ hồ cảm thấy hiện tại tu vi của Nam Cung Dực đã tiến nhanh, tựa hồ cách Huyền tôn đỉnh không xa, mặc dù hắn cố ý giấu diếm, nhưng là từ bên trong hơi thở của hắn, vẫn có thể mơ hồ phán đoán ra.

Hắn dám uy hiếp như thế, chắc chắn là đã có chuẩn bị mà đến, chung quanh Viên Tử sợ là mai phục không ít cao thủ, hắn rất yêu quý cái mạng của hắn, không dám dễ dàng mạo hiểm.

Tay đánh đàn của Nam Cung Dực ngừng lại, bỗng nhiên ngước mắt, thẳng ép hướng Vân Khê, ánh mắt chợt sáng chợt tối: “Ta cũng không muốn cùng ngươi là địch, dù sao chúng ta từ trước.....”

Hắn thở dài, sâu xa nói: “Từ trước là ta không tốt, thối hôn với ngươi, nhưng nếu ta sớm một chút đón nhận tình ý của ngươi đối với ta, cũng sẽ không phát sinh rất nhiều chuyện sau này, nói không chừng chúng ta bây giờ đã là một đôi vô cùng ân ái, con cái một đoàn.....”

Vân Khê cau mày, chán ghét cắt đứt hắn: “Câm miệng! Đó là Vân Khê ban đầu mắt bị mù, mới có thể coi trọng ngươi, vì ngươi nhảy núi mà chết!”

“Nhảy núi mà chết?” Nam Cung Dực mi tâm chợt sáng, tim không khỏi từ từ như cỏ mọc lan tràn, hắn tiến lên mấy bước, bắt được tay Vân Khê, ánh mắt lấp lánh, “Ngươi nếu ban đầu có thể vì ta mà chết, vậy thì chứng minh trong lòng ngươi, người ngươi yêu là ta. Khê Nhi, đến bên cạnh ta đi, ta không ngần ngại ngươi có hai đứa bé, ta sẽ coi bọn họ như con mình. Chỉ cần ngươi tới bên cạnh ta, bằng trí khôn cùng thực lực của hai người ta và ngươi, chúng ta nhất định có thể ở Long Tường đại lục làm ra một phen sự nghiệp.”

“Bốp!”

Vân Khê một cái tát mạnh mẽ vung đến trên mặt của hắn, tránh thoát tay của hắn, châm chọc hừ lạnh nói: “Ngươi đừng nằm mơ! Đừng nói ta căn bản không có yêu ngươi, cho dù có yêu thật, đó cũng là chuyện mấy trăm năm trước. Ta bây giờ là thê tử của Long Thiên Tuyệt, hai đứa con ta cũng là vì hắn mà sinh. Hắn đỉnh thiên lập địa,

dám làm dám chịu, toàn bộ bằng sức một mình tới bảo vệ thê tử của mình, thuộc hạ của mình, hắn trọng tình trọng nghĩa, là nam nhi, chân chính anh hùng. Còn ngươi, ngươi giả mạo thân phận người khác, làm chuyện ti tiện tiểu nhân để đổi lấy hết thảy tất cả mọi thứ hiện tại, còn vì mình tìm kiếm các cớ để che dấu sự ti tiện cùng dối trá của ngươi, so với hắn, đến một sợi tóc hắn ngươi cũng không bằng!"

"Ngươi....." Nam Cung Dực thịnh nộ, trong đôi mắt phun ra ngọn lửa, "Vân Khê, ngươi không nên ép ta đối với người bên cạnh ngươi hạ thủ! Đúng như như lời ngươi nói, ta là tiểu nhân, am hiểu nhất đúng là tính toán lấn hiếp người. Nếu ngươi đem ta hoàn toàn chọc giận, chuyện gì ta đều có thể làm được, ngươi tốt nhất nên tin tưởng lời của ta"

"Ta cũng dâng tặng ngươi một câu, nếu ngươi dám thương tổn một cọng tóc gáy người của ta, Vân Khê ta cũng thề không lưỡng lập, không chết không thôi. Ngươi..... Tốt nhất không cần ép ta." Vân Khê vận chưởng lực, ống tay áo giương lên, một đạo kình phong đột nhiên đẩy ra, oanh kích ở một góc vườn.

Rầm ——

Không khí đột nhiên ba động, thanh âm vang lớn.

Ở chỗ tối, hai gã cao thủ phi thân ra, khóe miệng đều chảy máu, bị uy lực kình phong gây thương tích.

Nam Cung Dực rút lui mấy bước, hút một hơi, hắn vạn lần không ngờ rằng thực lực Vân Khê lại tấn chức nhanh như vậy. Hắn cho là ngắn ngủn trong vòng mấy tháng, hắn ăn vào nhiều linh quả, thu nạp nhiều linh thạch linh nguyên như vậy, lại có tiền bối gia tộc Hiên Viên giúp hắn thực hiện nghi thức xối nước lên đầu, cải thiện gân cốt,

thực lực của hắn đã tăng lên rất nhanh. Lại không nghĩ tới Vân Khê vẫn chạy trước mặt hắn, chẳng lẻ cả đời này hắn đều không thể vượt xa nàng?

Vân Khê nhìn lại, bắn tới một đạo ánh sáng lạnh, băng hàn như sông băng ngàn năm: “Ta hạn ngươi trong vòng một ngày, đem người của ta hết thảy giao ra đây, nếu không ta liền giết ngươi, cho ngươi đi theo chôn cùng. Bản thân ta muốn nhìn một chút, ở đáy lòng ngươi, đến tột cùng là tánh mạng của ngươi quan trọng, hay là quyền vị của ngươi quan trọng.”

“Ngươi không dám giết ta!” Nam Cung Dực chuyển động thân, lãnh đạm nói.

“Phải không? Vân Khê ta chán ghét nhất, chính là bị người uy hiếp. Nếu bây giờ ngươi dừng cương trước bờ vực, đem người thả ra, có lẽ ta còn có thể làm như chuyện gì cũng không có phát sinh, nhưng nếu ngươi đem ta ép quá đáng, thì chuyện gì ta cũng đều làm được. Không tin, chúng ta có thể đánh cược một trận!” khóe miệng Vân Khê nhếch lên nụ cười lạnh tàn khốc, xoay người, nàng ào ào phất tay áo đi.

“Vân, Khê! ——” Nam Cung Dực âm thầm cắn răng, gân xanh chỗ trán giăng đầy, là hắn coi thường nàng sao? Vừa đấm vừa xoa, nàng lại không có động tâm, nàng bây giờ, tựa hồ so sánh với trước càng thêm khó đối phó.

Quyển 5 - Chương 42: Vượn vượn, nằm cũng trúng thương

Vân Khê rất giận căm phẫn, lại là tên tiểu nhân Nam Cung Dực này ở sau lưng giở trò quỷ.

Xem ra nơi này đã không an toàn rồi, nghĩ đến an toàn của những người khác, thì phải mau sớm rời xa chỗ này mới là lựa chọn tốt nhất. Trời mới biết tên tiểu nhân hèn hạ Nam Cung Dực này có thể đối với người bên cạnh nàng ra tay hay không, thay vì mỗi ngày sống trong nơm nớp lo sợ, chẳng bằng tạm thời tránh xa tầm mắt của hắn.

“Song nhi, vị Tiêu công tử kia không phải mời chúng ta tới chỗ của hắn làm khách sao? Chúng ta bây giờ liền dọn tới chỗ của hắn ở tạm, nơi này đã không an toàn.”

Bách Lí song ngạc nhiên, sau đó gật đầu đáp: “Không thành vấn đề! Tiêu ca ca từ trước đến giờ đều rất hiếu khách, chúng ta trực tiếp dời qua là được.”

“Ngươi trước tiên thông báo cho hắn trước, nếu như không thành vấn đề…, chúng ta liền dời qua.” Vân Khê nói.

“Tốt, sư phụ. Ta đi trước đây.” Bách Lí Song hớn hở đáp ứng, bước chân nhẹ nhàng rời đi.

Vân Trung Thiên tĩnh tọa ở một bên, lắc lắc chén ngọc, nước trong chén nhẹ sóng sánh, hắn khẽ nâng mắt, trầm ngâm nói: “Các ngươi tạm thời rời nơi này cũng tốt, Nam Cung Dực bên kia, ta sẽ theo dõi hắn, ngươi không cần lo lắng.”

“Sao có thể làm phiền huynh chứ?” Vân Khê bật thốt lên.

“Nếu như ngay cả chuyện nhỏ này ta đều làm không xong, như thế nào còn có tư cách nghe muội gọi một tiếng ca ca?” Vân Trung Thiên cười nhạt, trong mắt đầy ôn nhu.

Vân Khê mỉm cười, nụ cười tựa như ma pháp chiếu sáng mặt nàng!

Giống như hài tử mừng thầm.

Có ca ca, nàng còn có gì phải lo đây?

“Ta đây đi gọi những người khác chuẩn bị một chút, đêm nay chúng ta sẽ rời nơi này, tiểu Thụ theo chúng ta chứ?”

“Cũng tốt!” Nói đến tiểu Thụ, Vân Trung Thiên cảm thán, nói, “Tiểu Thụ từ nhỏ trí não không tốt, đến bây giờ hai mươi mốt tuổi rồi, trí lực hắn còn dừng lại ở năm sáu tuổi. Mẹ hắn sau khi sinh hắn liền qua đời, phụ thân của hắn ghét bỏ hắn trí tuệ không phát triển, vứt bỏ mà không để ý, nói thật, thân thế của Tiểu Thụ rất đáng thương.....”

“Phụ thân của hắn cũng không phải là người rồi! Cho dù Tiểu Thụ trí tuệ kém phát triển, nhưng chung quy cũng là con ruột của hắn, hắn làm sao có thể đem con trai ruột của mình vứt đi không để ý tới? ” Vân Khê phẫn nộ nói.

Vân Trung Thiên cười khổ nói: “Chuyện như vậy, ở Vân tộc rất thường gặp, người không có thiên phú, không có năng lực, không có huyết mạch truyền thừa, chẳng khác nào là một phế vật, gia tộc sẽ không tốn tinh lực đi bồi dưỡng một phế vật, cho dù là thân nhân của mình cũng sẽ kỳ thị ngươi, vứt bỏ ngươi, đây chính là hiện thực tàn khốc. Cũng may Tiểu Thụ ở phương diện luyện đan có thiên phú kinh

người, khi hắn thông qua khảo hạch cấp bậc Luyện Đan Sư sau, tình huống của hắn mới xem như có điều cải thiện, người trong gia tộc mới bắt đầu chú ý hắn, bồi dưỡng hắn. Nhưng nếu lần này hắn có thể thuận lợi thông qua khảo hạch Luyện Đan Sư cấp chín, tin tưởng hắn có thể đặt chân ở trong gia tộc, ta cũng sẽ không cần lo lắng vì hắn nữa."

"Không nghĩ tới Tiểu Thụ có thân thế đáng thương như thế, bản thân muội hy vọng hắn không nên trở lại Vân tộc, hắn càng thêm thích hợp ở địa phương sống một cuộc sống không buồn không lo, cuộc sống bình thường đơn giản." Vân Khê thở dài nói.

"Đó là không có khả năng. Đổi lại trước kia, hắn đi hay ở, căn bản không người nào quan tâm. Mà bây giờ, một khi hắn được khai quật thiên phú về luyện đan, người Vân tộc không thể nào để hắn rời đi." Vân Trung Thiên cười khẽ, hơi khổ sở, "Từ trước, Huynh nghĩ để cho hắn được mọi người chú ý, cho nên huynh dạy hắn biết chữ, dạy hắn luyện đan thuật, nhưng khi mục đích đạt thành, Huynh mới phát hiện huynh đã đẩy hắn tới nơi đầu sóng ngọn gió. Huynh thật không biết, mình đến tột cùng là đang giúp hắn, hay là đang hại hắn....."

Vân Khê nói: "Bản thân mình tất nhiên là giúp hắn, ít nhất Muội thấy được nụ cười trên mặt Tiểu Thụ, hiện tại hắn rất vui vẻ, huynh giúp hắn tìm được giá trị thuộc về hắn. Nhưng nếu hắn vẫn còn cô đơn sống ở trong khắp ngõ ngách, hắn vĩnh viễn cũng sẽ không biết giá trị của mình, vĩnh viễn sẽ không nhận được sự vui vẻ chân chính. Người sống, thì vui vẻ và thống khổ luôn cùng tồn tại, chỉ có trải qua thống khổ đau đớn, mới có thể chân chính hiểu được ý nghĩa cuộc sống, mới có thể vui vẻ thỏa mãn với cuộc sống bình thường."

Vân Trung Thiên nhìn kĩ nàng, ánh mắt chớp động, thật lâu cũng không lên tiếng.

Qua một canh giờ, Bách Lí song trở lại, đi cùng nàng đến đây còn có Tiêu Mạc Sanh.

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người luyện công xong, xa xa thấy Bách Lí song cùng một nam tử xa lạ trở về, nhìn hai người chuyện trò vui vẻ, thân mật vô cùng, họ đều có chút ít kinh ngạc.

” Nam nhân này là người nào a? Sao lại giống như rất quen thuộc với Song nhi thế?” Long Thiên Thần nhíu mày, chẳng biết tại sao, thấy Bách Lí Song hướng về phía nam nhân kia cười lộ ra lúm đồng tiền như hoa, trong lòng hắn không khỏi không thoải mái.

“Trời mới biết! Nhưng mà lớn lên cũng tốt một chút, nhưng so với ta thì thua một chút chút.” Bạch Sở Mục có chút tự luyến nói.

“Điều này cũng gọi là tốt một chút sao? Ngươi rốt cuộc có ánh mắt hay không? Bản thân ta là ngửi được hơi tiền đầy người hắn, từ đầu đến chân, trang phục ngăn nắp như vậy, cũng không biết có phải cố ý đi ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt hay không?” Long Thiên Thần hừ hừ nói, càng nhìn Tiêu Mạc Sanh càng không vừa mắt.

Bạch Sở Mục kỳ quái liếc hắn một cái, trêu chọc nói: “Ta nói, ta làm sao nghe thấy được một mùi chua đố kị thế?” Hắn cố ý để sát vào trên người Long Thiên Thần hít hà, cười đến giảo hoạt.

Long Thiên Thần tức giận đá văng hắn: “Nói nhăng gì đó? Ta chỉ là nhìn tiểu tử kia thấy khó chịu mà thôi! Song nhi cũng vậy, tại sao có thể tùy tùy tiện tiện cùng một nam nhân xa lạ nói nhiều lời như thế? Đầu năm nay nơi nào có nhiều nam nhân tốt giống chúng ta như vậy, những nam nhân khác đều không có gì tốt”

“Vậy cũng phải.” Bạch Sở Mục rất đồng ý những lời nói này của hắn, thuận tiện tự luyến hất hất tóc trên trán, nam nhân đẹp trai cùng có

trách nhiệm tốt giống như bọn họ vậy, đốt đèn lồng tìm khắp cũng không ra.

Hai huynh đệ đạt thành chung nhận thức, bắt đầu nhất tề căm thù Tiêu Mạc Sanh. *(TT: hết biết -.-)*

Bách Lí song đến gần, thì phát hiện ra hai người, hướng bọn họ ngoắc tay nói: “Giới thiệu cho các ngươi biết, vị này là Tiêu Mạc Sanh, là thương nhân cung ứng dược liệu.....”

“..... Cũng là thanh mai trúc mã của Song nhi muội muội.” Tiêu Mạc Sanh chủ động bổ sung, hai tròng mắt hắn quét nhẹ, nhanh chóng ở trên mặt Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người xẹt qua, ánh mắt tinh duệ che dưới ánh sáng ôn hòa. Không trách hắn phản ứng như thế, thật sự là địch ý trong ánh mắt hai người Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục quá rõ ràng, khiến cho người giỏi về quan sát sắc mặt là hắn, thoáng cái liền tiếp thu được tin tức đến từ trong mắt bọn họ.

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người liếc nhau một cái, thấy ánh lửa dấy lên trong đáy mắt lẫn nhau, xem ra mục đích của tiểu tử này xác thực không… tinh khiết a, còn không phải là khốn kiếp thường đâu.

“Ta tên là Bạch Sở Mục.” Bạch Sở Mục giới thiệu nói, vẫn không quên chỉ vào Long Thiên Thần, cố ý cường điệu, “Hắn, hắn gọi Long Thiên Thần, là chú em chồng của sư phụ Song nhi muội muội.”

Đủ bò chưa?

So với ngươi cái gì Mai cái gì Mã, thì quan hệ nền bền chắc hơn nhiều.

Long Thiên Thần đứng thẳng sống lưng, liếc xéo đối phương, trong đôi mắt hơi khiêu khích. Cũng chả có gì đặc biệt, thân cao còn không bằng hắn đâu? Thương nhân buôn thuốc? Bất quá là bán thuốc thôi, ngươi kêu cái gì kêu?

Tiêu Mạc Sanh ôn nhuận cười một tiếng, ánh sáng đáy mắt chớp động, không tiếng động nhưng có lực mà nhìn tới.

Cứ như vậy, hai người nhìn lẫn nhau, tia lửa trong mắt đang âm thầm giao chiến.

Bách Lí Song kỳ quái nhìn nhìn thần sắc ba người, cảm giác, cảm thấy là lạ ở chỗ nào đó, nhưng lại nói không ra, nên cắt đứt tia nhìn của bọn họ nói: “Tiêu ca ca, ta dẫn ngươi đi gặp sư phụ ta.”

“Tốt.” Tiêu Mạc Sanh chậm rãi thu hồi tầm mắt, vẫn như cũ cười đến ôn nhuận, ánh sao trong đáy mắt ẩn dấu thật sâu “Hai vị, rất vinh hạnh biết các ngươi, có rãnh rỗi lại tán gẫu.”

Đưa mắt nhìn Bách Lí song cùng Tiêu Mạc sanh rời đi, Long Thiên Thần trong lỗ mũi thở ra khói trắng, hừ hừ nói: “Tiêu ca ca? Có cần gọi buồn nôn như vậy hay không?”

Bạch Sở Mục sờ sờ cằm nói: “Người này thoạt nhìn không đơn giản a, Song nhi có khi nào lên phải tàu cướp biển không?”

Long Thiên Thần thật sâu đồng ý: “Ừ, nhất định phải ngăn cản Song nhi, ngàn vạn lần không thể để tiểu tử này đạt được mưu kế!”

Hai người theo sát ở phía sau Bách Lí Song và Tiêu Mạc sanh, cùng nhau vào gian phòng Vân Khê. Song, khi hai người biết chỗ bọn họ sắp sửa dọn đi chính là nhà Tiêu Mạc Sanh, thì hai người liền sụp đỗ.

Sẽ không trùng hợp như thế chứ?

Cùng một người rắp tâm bất lương đối với Song nhi ở cùng dưới mái hiên..... Hai người nhất tề lắc đầu, cảm giác, cảm thấy cuộc sống tương lai sẽ vô cùng xám xịt.

“Đại tẩu, chúng ta đang tốt lành, tại sao muốn dọn đi đến Tiêu gia? Nơi này không phải là rất tốt sao?” Long Thiên Thần không quá nguyện ý dời đi.

Vân Khê không nhịn được nói: “Ít nói nhảm. Nhanh chóng dọn dẹp một chút quần áo, đóng gói rời đi!” Nàng còn có rất nhiều chuyện bận rộn đó, không có thời gian cùng hắn giải thích thêm.

“Đại tẩu, đại ca còn không có trở lại, chúng ta muốn dọn nhà, có phải cũng nên chờ đại ca trở lại rồi hãy nói hay không?” Long Thiên Thần không thuận theo không đồng ý, và không muốn đi.

Vân Khê liếc hắn, híp mắt, mang theo giọng nói uy hiếp: “Ngươi nói còn nhảm nữa, có tin ta trực tiếp đánh ngất ngươi, đem ngươi đóng gói mang đi hay không?”

“Đừng, đừng! Ta đi, ta đi là được!” Long Thiên Thần cười hắc hắc, nơi nào còn dám tiếp tục phản bác, đại tẩu cho tới bây giờ đều nói được là làm được, tuyệt sẽ không bởi vì hắn là em chồng nàng, mà hạ thủ lưu tình. Hắn làm sao lại đáng thương như vậy chứ? Nơi nơi đều bị người bắt nạt.....

Đoàn người lặng lẽ rời xa chỗ ở, chỉ để lại Vân Trung Thiên một người xử lý chuyện tiếp sau đó.

Tiêu trạch so sánh cùng chỗ ở trước kia, diện tích nhỏ đi không ít,

nhưng vẻ tráng lệ thì như nhau, quan trọng nhất là, Tiêu Gia trừ Vân Khê chuyển đến, thì không có những khách nhân khác cư ngụ.

Thanh tĩnh, an toàn, đây mới là điều Vân Khê muốn.

Vì ngăn ngừa vạn nhất, Vân Khê được Tiêu Mạc Sanh đồng ý, nên đã ở xung quanh bốn phía tòa nhà đều bố trí các loại trận pháp, để ngừa có người đánh lén.

Sauk hi an bài thỏa đáng hết thảy, mọi người đều trở về phòng riêng của mình nghỉ ngơi.

Ngày thứ hai hừng sáng, Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người tự động tự giác dậy sớm, triệu hồi ra khỉ trắng, bắt đầu luyện công. Kể từ khi ở đan minh trở lại, hai người thống hạ quyết tâm, nhất định phải rửa sạch sỉ nhục, đem mối thù với Mạc đại thiếu báo trở lại, cho nên luyện công cũng không cần Long Thiên Tuyệt tự mình theo dõi, vừa đến thời gian bọn họ liền tự động tự giác bắt đầu luyện công.

“Hắc!”

“Hmm!”

“Tốt, đấu lại!”

“Vượn vượn, không nên nhường chúng ta, đến đây đi!”

“Rống ——”

Tiếng đánh nhau của hai người cộng thêm một con vượn, thật sớm đã khiến mọi người ở chỗ này thức tỉnh. Người biết, tự động hướng lỗ tai của mình nhét hai cục bông, tiếp tục ngủ, người không biết, rối

rít chạy tới nhìn xem.

Tiêu Mạc sanh thuộc về một trong số người không biết, hơn nữa nghe được tiếng kêu khỉ trắng, hắn là kẻ đầu tiên dẫn người chạy tới, ngó nhìn xem có chuyện gì.

Khi hắn thấy Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người lấy khỉ trắng luyện võ công, hắn không khỏi choáng váng, thì ra còn có thể luyện công như vậy? Hắn coi như là tăng thêm kiến thức.

“Nhị vị, sớm như vậy liền đứng lên luyện công rồi?” Tiêu Mạc Sanh cho hạ nhân lui ra, hắn đã nhìn ra, khỉ trắng kia là đã bị thuần phục, là nghe lệnh một người trong bọn hắn, cho nên cũng không có lo lắng nhiều nữa.

“Đúng vậy a, ngủ sớm dậy sớm, thân thể mới tốt!” Long Thiên Thần thuận miệng đáp, ngừng tay, mở rộng chân, hắn không muốn cho đối phương thấy hắn bị vượn vượn đánh thành bộ dáng rất thảm.

Tiêu Mạc sanh ôn nhuận cười nói: ” Phương thức Nhị vị luyện công, đúng là rất đặc biệt.”

“Nghe Tiêu công tử nói, tựa hồ cũng là người trong võ đạo, không bằng cùng nhau luận bàn được không?” Bạch Sở Mục âm thầm cùng Long Thiên Thần trao đổi ánh mắt, cố ý muốn ra oai phủ đầu với đối phương.

“Tỷ thí thì không dám, tại hạ dù sao chỉ là thương nhân, đối với võ học chi đạo, hiểu biết sơ mà thôi.” Tiêu Mạc Sanh cười khoát tay, lọt vào trong mắt hai người Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục, thì hắn đang khiếp đảm.

Long Thiên Thần cười vỗ vỗ đầu vai Tiêu Mạc sanh: “Không sao,

chẳng qua là tỷ thí một chút mà thôi, chúng ta có phân tấc, tận lực không thương tổn Tiêu công tử.”

“Đúng vậy đúng vậy, chẳng qua là tỷ thí một chút mà thôi, không có gì lớn, chẳng lẻ Tiêu công tử sợ hay sao?” Bạch Sở Mục dùng phép khích tướng.

Một tia nhìn tinh duệ xẹt qua đáy mắt Tiêu Mạc sanh, hắn chậm rãi cười nói: “Nếu nhị vị kiên trì như thế, vậy tại hạ liền cung kính không bằng tuân mệnh.”

Hai người Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục âm thầm cười trộm, nếu không đem họ Tiêu này đánh thành đầu heo, bọn họ sẽ gọi Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục rồi, hừ hừ.....

Song, khi bọn hắn cùng Tiêu Mạc Sanh sau khi giao thủ, hai người muốn cười cũng cười không ra.

Ông nội ngươi chứ, khó trách tất cả mọi người nói Vô gian không thương nhân, quả nhiên thương nhân là gian trá nhất!

Ai nói hắn chẳng qua là hiểu biết sơ thôi? Một cao thủ Huyền tôn lục phẩm, cũng gọi là đối với võ đạo hiểu sơ thôi, kêu một Huyền tôn sơ giai, một Huyền tôn tứ phẩm như bọn họ làm sao còn thế nào sống?

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người ôm lấy hai đầu heo, căm giận bất bình.

Chết tiệt Tiêu Mạc Sanh, hắn nhất định là cố ý, lại ra tay nặng như vậy, trực tiếp đánh hai người bọn họ thành đầu heo, còn giả mù sa mưa nói gì là”Xin lỗi, tại hạ vừa ra tay sẽ rất khó nắm giữ lực trong tay, không có nắm chắc tốc độ mạnh yếu, ngộ thương hai vị ”.

Hắn là ngộ thương sao? Là lỡ tay sao?

Thiên tài mới tin hắn!

“Quá ghê tởm. Gian thương a. Gian thương vô sỉ.” Long Thiên Thần vuốt con mắt phải của mình, nơi đó thê thảm không nỡ nhìn, cùng mắt gấu mèo không sai biệt lắm. Không nghĩ tới ăn trộm gà bất thành còn mất nắm gạo, không có đánh đến đối phương, ngược lại bị đối phương đánh, thật sự là quá đáng hận.

“Không được! Không thể để cho hắn quá đắc ý!” tình cảnh Bạch Sở Mục cũng không có tốt hơn, vuốt con mắt trái của mình, cũng là một con mắt gấu mèo thê thảm không nỡ nhìn, hai người có thể đã chân chính là nan huynh nan đệ a.

“Ta có biện pháp rồi!” mắt phải của Bạch Sở Mục sáng ngời, bỗng nhiên nghĩ tới ý kiến hay, vỗ vỗ đầu vai Long Thiên Thần nói, “Hắn không phải là ở đánh chú ý Song nhi sao? Ngươi nghĩ biện pháp đem Song nhi bắt tới tay, cho hắn tức chết, kể từ đó, thù chúng ta đều báo! Có phải rất vui hay không? Ha ha ha.....”

“Như vậy cũng được?” Long Thiên Thần kinh dị nhìn về phía hắn, không thể không nói biện pháp này rất máu chó.

“Tại sao không được? Song nhi vốn đối với ngươi có ấn tượng rất tốt, chỉ cần ngươi chủ động xuống nước, cố gắng, nhất định có thể thành công” Bạch Sở Mục bỗng nhiên giảm thấp giọng, lẩm bẩm nói, “Ta lúc trước nếu không phải thấy nàng thích ngươi, ta đã sớm theo đuổi nàng.....”

“Ngươi theo đuổi nàng?” Long Thiên Thần nhất thời giận tím mặt, vỗ bắp đùi nói, “Bạch Sở Mục, ta cảnh cáo ngươi, nếu như ngươi dám cô phụ Thiên Tầm, làm cho nàng thương tâm khổ sở, ta tuyệt đối sẽ

không bỏ qua cho ngươi!”

“Uy, ngươi nghĩ đến đâu rồi? Ta nói trước kia mà, lúc trước ta không phải là còn không biết Thiên tầm sao? Kể từ khi sau khi biết Thiên Tầm, ta thề, ta chỉ thích một người là Thiên tầm.” Bạch Sở Mục chỉ lên trời thề, ngữ điệu vừa chuyển, lại nói, “Hơn nữa, Song nhi từ đầu đến cuối cũng chỉ thích ngươi, ta thích nàng, cũng không còn cơ hội a.”

“Ngươi còn nói? Ngươi nếu là dám đối với Thiên Tầm chần chừ, có tin ta thiến ngươi hay không?” Long Thiên Thần mãnh liệt bổ nhào vào, đem Bạch Sở Mục đè ngã trên mặt đất, tư thế lúc lên lúc xuống thấy thế nào cũng quái dị.

Bách Lí Song cùng Long Thiên Tầm cố ý tới đây đưa nước canh cho bọn họ, vừa đến liền bắt gặp một màn này, hai người nhất tề ngây dại.

Hai người Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục nhận thấy được có người nhích tới gần, đồng loạt quay đầu nhìn lại.

Bốn ánh mắt, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, muốn có bao nhiêu quỷ dị thì có bấy nhiêu.

“Các ngươi.....” Bách Lí Song đem hai tay chà chà, làm hình dáng nổi da gà.

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục liếc mắt nhìn nhau, sau đó giống như gặp quỷ thoáng cái tách ra, làm bộ không nhận ra đối phương.

“Thiên Tầm, sao sớm như vậy đã thức dậy? Đem thức ăn ngon gì tới cho ta thế?” Bạch Sở Mục cười hướng Long Thiên tầm đi tới, đáng

tiếc hiện tại con mắt trái hắn bị đánh thành mắt gấu mèo, thấy thế nào cũng quái dị.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Thiên Tầm vừa nhíu, lộ ra vẻ đau lòng, tay nhỏ sờ dọc theo hốc mắt của hắn nói: “Sở Mục ca ca, con mắt của huynh sao vậy? Vượn vượn làm sao ra tay nặng như vậy?”

Khỉ trắng nghỉ ở một bên, hai mắt trợn tròn, lộ ra hình dáng vô tội. Là chủ nhân nói, lúc tỷ thí, không để cho nó ra tay hỗ trợ, cho nên chủ nhân mới bị đối phương đả thương nha, liên quan gì đến nó a?

Bạch Sở Mục ho nhẹ mấy tiếng, đáp lời nói: “Đúng vậy a, hôm nay vượn vượn không có nắm chắc tốt độ mạnh yếu, lỡ tay.”

Khỉ trắng trong miệng ô ô mấy tiếng, tại sao nó nằm cũng trúng đạn rồi? Nó cũng quá vô tội đi.

Bên kia Bách Lí Song nhìn thương thế của Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục không sai biệt lắm, không nhịn được hỏi: “Ngươi cũng bị vượn vượn lỡ tay, mới bị đánh cho thành như vậy sao?”

“Ừ, đúng a, cùng luyện tập, vượn vượn còn chưa đủ chuyên nghiệp, còn chờ cố gắng.” Long Thiên Thần vội vàng gật đầu, hắn cũng không muốn thừa nhận mình bị gian thương họ Tiêu kia đánh, vậy thì quá mất mặt mũi.

Khỉ trắng ngay tại chỗ đánh biến, tỏ vẻ bất mãn của nó, nó thật vô tội a, tại sao một người hai người đều oan uổng nó thế?

Bạch Sở Mục bất an nhìn nó một cái, vì trấn an nó, hắn đối với Long Thiên Tầm nói: “Thiên tầm, ta nghĩ vượn vượn chắc là đói bụng, cho nên mới phải lỡ tay, đồ ăn nàng mang đến, đều cho vượn vượn đi.”

Khỉ trắng vừa nghe có thức ăn, tâm tình nhất thời tốt lên, mặc dù bị oan uổng, nhưng lấy đồ ăn bồi bổ lại cũng được, ai bảo hắn là chủ nhân của nó làm chi.

Đang lúc đôi mắt – trông mong nhìn thức ăn, ai ngờ Long Thiên Tầm tức giận hừ một tiếng, đem giỏ thức ăn giấu đến phía sau: “Không cho nó ăn. Nó đả thương huynh, phải bị trừng phạt, bữa ăn sáng hôm nay, nó cũng mơ tưởng ăn!”

“Ô ô.....” Quá khi dễ người rồi. Nó không làm rồi.

Khỉ trắng hai cánh tay đấm ngực, phát tiết bất mãn của nó.

“Tức giận cũng vô dụng! Ai bảo ngươi khi dễ Sở Mục ca ca.” Long Thiên Tầm vô cùng bất mãn, hướng về phía khỉ trắng trừng mắt, không chút nào sợ hãi nó.

Bạch Sở Mục mồ hôi tuôn rơi, giơ tay lên che ở mặt của mình, không dám đối mặt khỉ trắng. Hắn thật là thẹn với nó a, hắn quá tội lỗi.

Long Thiên Thần mí mắt giật giật, thật lòng cảm thấy rất oan cho khỉ trắng, nhưng thà oan nó, so với mình mất hết mặt mũi còn đỡ hơn? Cho nên, vượn vượn, xin lỗi, chỉ có thể hy sinh ngươi. Quay đầu lại nhất định mua đồ ăn ngon cho ngươi, hồi báo ngươi, ngươi tạm thời nhịn một chút đi, dù sao cũng sẽ không mất cân thịt nào, nhờ cậy ngươi rồi.

“Ta làm sao cảm thấy hai người các ngươi đều kỳ quái thế?” Bách Lí Song híp mắt, đánh giá hai người, càng xem càng cảm thấy khả nghi.

“Ta xem các ngươi hay là đi bôi chút dược tiêu sưng trước đi, bằng không hai ba ngày đều không lành được.” Nàng đề nghị.

“Tốt! Sáng nay trước hết luyện đến đây.” Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người đạt thành nhận thức, riêng mình trở về phòng bôi thuốc.

Long Thiên Thần trở lại gian phòng của mình, cầm gương soi soi, thấy ở trong gương mình bị hủy dung, thì hắn càng thêm thống hận Tiêu Mạc Sanh.

“Gian thương! Ngươi chờ đó cho ta!” Hắn oán hận cắn răng.

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên: “Là ta, ta đem nước cho ngươi đây.” Là giọng Bách Lí song.

Long Thiên Thần hơi ngẩn ra, chợt nhớ tới lời Bạch Sở Mục …, tâm tình của hắn không khỏi ảm đạm.

Sở Mục nói, Song nhi thích hắn, có thật không? Tại sao hắn không có phát giác ra được đây?

Đem Song Nhi bắt tới tay, sau đó tức chết gian thương kia, đích xác là biện pháp báo thù thật tốt, chỉ bất quá..... Làm như vậy không phải là mất đạo đức lắm sao?

Buồn a!

Trong lúc hắn suy tư, Bách Lí Song đã gõ cửa nhiều lần, cũng không trông thấy người bên trong đáp lời, nàng có chút nhịn không được, tự đẩy cửa vào.

“Ngươi phát ngốc gì vậy? Ta gõ cửa lâu như vậy, làm sao ngươi không la một tiếng thế?”

“Ta.....” Long Thiên Thần quay đầu lại, chống lại nàng, trong lòng

không khỏi sinh ra quấn quýt. Rốt cuộc có nên hỏi hay không đây? Đó là một vấn đề tế nhị a.

“Song nhi, ta hỏi ngươi một cái vấn đề. Ngươi cùng Tiêu Mạc Sanh kia, rốt cuộc là quan hệ gì?”

Bách Lí Song dừng một chút, kỳ quái nhìn về phía hắn: “Cha ta cùng cha hắn coi như là thế giao, cha ta thường xuyên từ cha hắn mua dược liệu, mà ta đây thường xuyên đi theo cha ta đến Tiêu gia, cho nên biết Tiêu ca ca, chính là quan hệ này, sao vậy?”

“Không có làm sao, Thì ra là vậy.” Long Thiên Thần chột dạ lắc đầu, “Ta cuối cùng cảm thấy Tiêu Mạc Sanh kia tựa hồ đối với ngươi không có hảo ý, một mình ngươi cẩn thận một chút, dù nói thế nào, ngươi cũng là con gái, phải hiểu được tự bảo vệ mình.....”

Bách Lí Song nhìn hắn, hai mắt từ từ căng lớn, lộ ra thần sắckhó có thể tin: “Ngươi không có sốt chứ? Làm sao đột nhiên nói những lời này?”

Nàng đưa tay, muốn sờ trán của hắn, Long Thiên Thần lắc đầu, nhẹ tránh ra.

“Ta không có sốt, ta nói cho ngươi cẩn thận thôi.”

“Ta làm sao lại không nhìn ra Tiêu ca ca đối với ta không có ý tốt vậy?” Bách Lí Song không tin nói.

Long Thiên Thần bị làm khó mà nghĩ hồi lâu, rồi nói: “Ách..... trực giác nam nhân.”

Bách Lí song không nhịn được cười ra tiếng: “Còn trực giác nam nhân? Ta xem ngươi hơn phân nửa là điên rồi. Này, ta đem thuốc

đến cho ngươi, ngươi nhớ tự mình xức nha.”

“Ừ, cám ơn.” Long Thiên Thần nói.

“Ta đi trước đây, ta muốn theo sư phụ đi Đan Minh tham gia khảo hạch cấp bậc Luyện Đan Sư, ngươi cùng Sở Mục thì không nên đi. Bộ dạng của hai người các ngươi, chẳng những không thể cho sư phụ trợ uy, ngược lại còn có thể để cho sư phụ mất thể diện, cho nên các ngươi hãy ngoan ngoãn đợi ở chỗ này nghỉ ngơi đi.” Bách Lí Song giảo hoạt cười một tiếng, xoay người, nhẹ nhàng cất bước, rời khỏi phòng.

Long Thiên Thần giận đến tốn hơi thừa lời, cái gì gọi là bọn họ đi, ngược lại làm cho đại tẩu mất thể diện? Nhiều nhất bọn họ mang mặt nạ đi không phải được rồi sao? Dù sao đem mặt che lên, ai cũng nhận không ra.

Nhưng mà cẩn thận thử nghĩ xem, cũng có lý, hắn vẫn nên dùng nhiều thời gian đề cao thực lực của mình, mới là đại sự hạng nhất, về phần đại tẩu nha, nàng mạnh như vậy, chỉ là khảo hạch Luyện Đan Sư thôi, đối với nàng mà nói, căn bản là không phải vấn đề cái gì, nàng nhất định có thể ứng phó được đến.

Nghĩ tới đây, hắn đem hết thảy đều ném ra… sau ót, chuyên tâm cho mình xức thuốc.

So sánh mà nói, Bạch Sở Mục hạnh phúc hơn nhiều lắm rồi, căn bản là không cần mình ra tay, tự có Long Thiên Tầm đau lòng thoa thuốc trị thương, sướng đến nỗi trong miệng hát điệu hát dân gian. Thì ra là bị thương, cũng có thể hạnh phúc như vậy, hắn ở đáy lòng rất vui thích.

Giờ phút này Vân Khê cũng không có thời gian chú ý đến bọn hắn,

nàng đang bề bộn chuẩn bị cho khảo hạch cấp bậc Luyện Đan Sư hôm nay, hôm nay cùng nàng đi tham gia khảo hạch Luyện Đan Sư, còn có Mộ lão, Lam Mộ Hiên, Long Thiên Tầm cùng Vân Thần Thụ, mà hai huynh muội Mộ Cảnh Huy cùng Mộ Vãn Tình thì thuộc đoàn đi trước trợ trận.

Tuy nói lần này khảo hạch cấp bậc Luyện Đan Sư cũng không phải quan trọng lắm, bọn họ chỉ cần đạt tới tư cách Luyện Đan Sư cấp sáu trở lên như vậy đủ rồi, đối với ba người nàng, Mộ lão cùng Lam Mộ Hiên mà nói, không phải là việc khó gì, về phần Long Thiên Tầm, nàng chẳng qua là hi vọng nàng ấy có thể học hỏi thêm kinh nghiệm nhiều, để không uổng phó thác của Tứ thúc tứ thẩm đối với nàng cùng Thiên Tuyệt.

Hết thảy đã sắp xếp chuẩn bị xong, chỉ chờ Long Thiên tầm đến, là đoàn người xuất phát lên đường.

Chậm chạp không thấy Long Thiên Tầm đến, Vân Khê không thể làm gì khác hơn là sai tỷ muội Triệu gia đi thúc giục, trong lúc chờ đợi, cũng đã nhận được một chuyện vui.

Trải qua một đêm trắc trở, Vân Trung Thiên đã đem hai người Viêm hộ pháp Phong hộ pháp cứu trở lại, để cho Vân Khê một phen mừng rỡ.

“Ca ca, cực khổ huynh rồi.” Nói lý ra, Vân Khê nguyện ý gọi hắn một tiếng ca ca, nhưng mà ở trước mặt người ngoài nàng vẫn gọi Vân sư huynh để tương xứng.

Vân Trung Thiên nhàn nhạt mà cười nói: “Không có gì, tiện tay mà thôi. Ta đoán Nam Cung Dực tựa hồ cũng có ý muốn thả người, cho nên rút bớt đông đảo thủ vệ cao thủ, ta mới dễ dàng sẽ đem người cứu ra, mà Nam Cung Dực cùng tùy tòng của hắn cũng đã rời khỏi

chỗ ở, chẳng biết đi đâu.”

Vân Khê cười lạnh: “Coi là hắn thoát được mau. Hắn nếu là chậm một bước, ta định sẽ không để cho hắn sống khá giả!”

“Phu nhân, là thuộc hạ vô dụng, đã tăng thêm phiền toái cho ngài.” Viêm hộ pháp cùng Phong hộ pháp đều cảm thấy xấu hổ.

“Chuyện này không đề cập nữa!” Vân Khê khoát tay, ào ào nói, “Viêm hộ pháp, ngươi bây giờ lập tức chạy tới Thương Thủy lĩnh, đi báo cho tôn chủ các ngươi, đem chuyện bọn ngươi đã thoát hiểm báo cho hắn biết.”

“Dạ, phu nhân, thuộc hạ đi ngay!” Viêm hộ pháp lĩnh mệnh đi.

Vân Khê hướng Phong hộ pháp nói: “Phong hộ pháp, ngươi đi xem một chút Như nhi tỷ tỷ đi, nàng vẫn lo lắng cho ngươi, đêm qua trắng đêm không ngủ đấy.”

“Dạ, vậy thuộc hạ xin được cáo lui trước.” Phong hộ pháp vội vả rời đi, bộ dạng một lòng muốn về nhà.

Vân Khê nhếch môi, hài lòng cười cười, cuối cùng đã tạm thời giải trừ nguy cơ. Kế tiếp, nàng nên chuyên tâm tham gia khảo hạch cấp bậc Luyện Đan Sư, chờ lấy được cấp bậc xong, thuận lợi tham gia đại hội luyện đan, như vậy nàng cách mục tiêu của mình cũng càng thêm gần rồi.

Quyển 5 - Chương 43: Vân Khê, vượt qua cấp chín – Thông qua

Hiện trường khảo hạch cấp bậc Luyện Đan Sư.

Vân Khê, Vân Thần Thụ, Long Thiên Tầm, Lam Mộ Hiên cùng Mộ lão năm người chia ra tới riêng vị trí khảo hạch của mình, mọi người dựa theo số đánh trên thẻ bài, theo thứ tự tiến hành khảo hạch, trong đó cứ hai mươi người một tổ. Long Thiên Tầm, Lam Mộ Hiên cùng Mộ lão ba người phân đến tổ một, Vân Khê cùng Vân Thần Thụ hai người thì an bài ở tổ hai, nói cách khác bọn họ phải đợi tổ 1 khảo hạch xong sau, mới có thể tiến nhập trường thi tiến hành khảo hạch.

Đã đến giờ tổ một khảo hạch, Long Thiên Tầm, Lam Mộ Hiên cùng Mộ lão ba người dẫn đầu vào trường thi.

Cửa trường thi đóng lại, không phải là nhân viên tham gia giám sát tổ khảo hạch, hết thảy bị giữ ở ngoài cửa.

Thời gian còn sớm, mấy người Vân Khê tùy tiện tìm chỗ, ngồi xuống từ từ chờ.

Tuyển thủ theo chân bọn họ chờ ở ngoài cửa trường thi không ít, trong đám người, có một người chen chúc, hướng bọn họ đi tới. Đến gần, người nọ nhìn Vân Khê, có chút mừng rỡ mở miệng: “Vân cô nương? Thật sự là ngươi!”

Vân Khê ngẩng đầu, nhìn lại, người này mặt mày thanh tú, mơ hồ

cảm thấy có chút quen thuộc cảm: “Ngươi là.....”

Đối phương cười nhạt, gậtđầu nói: “Vân cô nương bận rộn, xem ra là không nhớ rõ tại hạ. Tại hạ Tần Tú, ban đầu ở Thánh Đảo, từng cùng cô nương tỷ thí thuật luyện đan.”

“Tần Tú?” Vân Khê mi tâm chợt sáng, rốt cục nghĩ tới, Tần Tú lúc ấy cũng là đi theo bọn họ một đường thông qua đi tới Long Tường đại lục, nàng nhớ được sư phụ của đối phương là một người cực kỳ chán, mà đồ đệ hắn thì không phải. Lúc ấy tỷ thí luyện đan, nàng nhớ được hắn lĩnh ngộ cực cao, mặc dù cuối cùng bại bởi nàng, nhưng mà hắn không có chút nào nổi giận, ngược lại ý chí chiến đấu càng thêm sục sôi. Đối với đối thủ này, rất đáng giá để nàng tôn trọng.

Nhớ lại thân phận của hắn, Vân Khê nhìn hắn cười một tiếng, nói: “Nguyên lai là Tần công tử! Tần công tử cũng tới tham gia khảo hạch sao?”

Tần Tú lắc đầu: “Ta cùng sư phụ nửa năm trước đã gia nhập Đan Minh, hiện tại sư phụ ta là một trong nhưng luyện đan đại sư của Đan Minh, mà ta là tới phụ giúp giám sát khảo hạch luyện đan hôm nay.”

“Ngươi gia nhập Đan Minh? Như vậy ngươi có tham gia đại hội luyện đan ngày mai sao?” Có thể gia nhập Đan Minh, cũng đủ để chứng minh cấp bậc luyện đan của bản thân đối phương nhất định đã bước vào đến cảnh giới nào đó, Vân Khê có chút mong đợi, muốn cùng hắn ganh đua cao thấp.

“Biết rồi! Ta rất mong đợi có thể cùng Vân cô nương tỷ thí lần nữa.” Tần Tú nhàn nhạt cười, hết sức tự tin, nhưng hắn không có dừng lại quá lâu, tán gẫu mấy câu, rồi rời đi.

Vân Khê nhìn bóng lưng của hắn, trong đầu bỗng nhiên xẹt qua một

cái ý niệm trong đầu, nếu có thể đem người này lung lạc đến Đan học viện của nàng, vậy chắc chắn là một khoản tài phú thật lớn, nàng cần có người đam mê luyện đan, người tâm vô tạp niệm.

Thời gian từng chút một trôi qua, cửa trường thi rốt cục mở ra, lục tục có Luyện Đan Sư từ bên trong cửa đi ra.

Nơi cửa chính, có hai gã nam tử người của Đan Minh canh giữ, một cho đi, một thông báo kết quả khảo hạch.

“....., cấp bốn thông qua!”

“....., cấp sáu thông qua!”

“....., cấp ba thông qua!”

Kèm theo kết quả thông báo khảo hạch, mọi người phản ứng không đồng nhất, có chút than tiếc, có chút hưng phấn.

Một lúc lâu, Lam Mộ Hiên, Mộ lão cùng Long Thiên Tầm ba người theo thứ tự xuất hiện ở nơi cửa chính, đám người Vân Khê nhón chân nhìn qua, rối rít dựng lỗ tai lên, muốn biết kết quả khảo hạch của bọn họ.

“Long Thiên tầm, cấp sáu thông qua!”

Bách Lí Song ở Vân Khê bên tai kinh hô, so sánh với bản thân Long Thiên Tầm còn muốn hưng phấn hơn: “Thiên tầm,thật giỏi!”

Long Thiên Tầm mỉm cười, không thể che hết mừng rỡ, nàng khẩn cấp mà nghĩ muốn đem cái tin tức tốt này nói cho Sở Mục ca ca biết.

Vân Khê vui mừng mở môi cười, không tệ, xem ra Đan học viện của

nàng lại có thể thêm một thành viên.

“Lam Mộ Hiên, cấp tám thông qua!”

“Cấp tám? Mộ Hiên ——” Mộ Vãn Tình kích động chạy về phía Lam Mộ Hiên, cô dâu mới vui mừng ôm nhau, Mộ Cảnh Huy xa xa nhìn bọn họ, cũng rất là vui mừng.

Vân Khê cảm giác áp lực rất lớn, đến đồ đệ cũng đã là cấp tám luyện đan sư, nàng làm sao có thể so sánh với đồ đệ kém chứ?

Những người chung quanh trước mắt nghe nói cấp bậc cao nhất này, cả đám đều tò mò đem ánh mắt quăng về hướng Lam Mộ Hiên, muốn thăm dò đến tột cùng, hắn là từ nơi nào nhô ra, vì sao từ trước giờ không có nghe qua một người như vậy?

Ở bên trong cái nghề Luyện Đan Sư này, tư chất Luyện Đan Sư cấp sáu đã là một ranh giới nhất định, Luyện Đan Sư cấp sáu trở lên cũng như một cái bánh trái thơm ngon, được người ta tôn trọng cùng sùng bái. Hiện tại, vừa nghe đến tài nghệ của Lam Mộ Hiên là Luyện Đan Sư cấp tám, rất nhiều người săn xoi rối rít lao qua, đem Lam Mộ Hiên vây quanh ở trong đó, tranh nhau mượn hơi.

“Lam công tử, đến chỗ chúng ta đi, chúng ta nguyện ý ra giá cao mời ngươi.”

“Lam công tử, một tiếng thôi, mười vạn lượng. Chỉ cần ngươi đến chỗ chúng ta, hàng năm mười vạn lượng thù lao, chúng ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi.”

“Lam công tử.....”

Lam Mộ Hiên mắc cở đỏ mặt, ánh mắt cầu trợ nhìn hướng Vân Khê,

hắn khi nào chứng kiến trận chiến cùng tràng diện này? Đồng thời, hắn cũng sợ sư phụ hiểu lầm hắn, cho là hắn có phản bội sư phụ, ánh mắt của hắn rất lo lắng.

Vân Khê cúi đầu cười một tiếng, thật là một tiểu tử ngốc, vì vậy nàng liền cho hắn một ánh mắt an tâm, hắn mới ngây ngốc nở nụ cười.

Lúc này, Mộ lão cũng từ nơi cửa chính đi ra, một giọng nói thông báo kèm theo bước tiến của hắn vang lên.

“Mộ Tông Minh, cấp chín thông qua”

Cùng với tiếng hô này, hiện trường lập tức nổ tung.

Mọi người vốn là còn quay chung quanh ở bên cạnh Lam Mộ Hiên, liền rối rít thay đổi phương hướng, phóng mạnh về phía Mộ lão.

“Mộ tiên sinh, đến chỗ chúng ta đi, chúng ta nguyện ý giá cao mời ngươi.”

“Mộ tiên sinh, một tiếng, một triệu lượng! Chỉ cần ngươi đến chỗ chúng ta, hàng năm một triệu lượng thù lao, chúng ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi.”

“Mộ tiên sinh.....”

Các ngươi giỏi, chỉ hơn có một cái cấp bậc thì đã khác đến mười lần, thù lao này thoáng cái liền từ mười vạn lượng lên đến một triệu lượng.

Mộ lão thong dong ứng đối, rất có phong phạm một đại tông sư.

“Các vị, thật xin lỗi, lão phu đã có Đông gia. Nếu như mọi người có

hứng thú muốn cùng lão phu hợp tác thì…, có thể đến đan học viện của vạn hoàng học viện chúng ta.....”

” Đan học viện của Vạn hoàng học viện? Làm sao cho tới bây giờ chưa nghe nói qua?”

“Vạn hoàng học viện khi nào thành lập đan học viện? Cho tới bây giờ chỉ nghe đã nói đan học viện của Thiên Long học viện, không nghĩ tới Vạn Hoàng học viện ở đại hội tỷ võ mười học viện, đã chiến thắng Thiên Long học viện, cảm giác mới mẻ, ngay cả đan học viện của mình cũng có, thật có thể nói là lúc này không giống ngày xưa a.”

Các loại tiếng nghị luận truyền xa xa, tất cả mọi người đối với chuyện Đan học viện được thành lập của Vạn Hoàng học viện rất tò mò.

Không hổ là Mộ lão, nắm được cơ hội liền quảng cáo cho Đan học viện của bọn hắn, quả thật bò.

Vân Khê hướng về phía Mộ lão dựng thẳng ngón tay, kết quả như thế là ở trong dự liệu của nàng, nhưng nếu đến tu vi như Mộ lão đều không thể đạt tới trình độ Luyện Đan Sư cấp chín thì…, chỉ có thể nói rõ Đan Minh đánh giá trình độ Luyện Đan Sư có vấn đề.

“Tổ hai khảo hạch lập tức sẽ phải bắt đầu, mọi người mau sớm vào bàn.” Người của Đan minh quát lên, hiện trường lúc này mới yên tĩnh lại, nhân viên tiến hành khảo hạch tổ hai lục tục vào sân.

” Tiểu Thụ, chớ khẩn trương, thường ngày làm như thế nào thì hôm nay làm thế ấy,.” Vân Trung Thiên nói với Vân Thần Thụ, giống như phụ thân dặn dò nhi tử vậy.

Vân Thần Thụ cười đến thoải mái, liên tiếp gật đầu: “Thiên ca ca yên tâm đi, Tiểu Thụ nhất định sẽ cố gắng, sẽ không để cho Thiên ca ca

thất vọng.”

Vân Trung Thiên hướng hắn khẽ mỉm cười, đưa tay sờ sờ đầu của hắn.

Vân Khê nhìn Vân Thần Thụ, trong lòng không khỏi hâm mộ, nàng cũng rất hy vọng có thể có người khích lệ nàng như vậy, tựa như lúc nhỏ, nàng rời nhà đi học, phụ thân luôn sẽ đem nàng đưa đến tận cửa, dặn dò tốt một phen, sau đó đưa mắt nhìn nàng rời đi.

Cảm giác kia, thật là ấm áp.

Nàng đến bây giờ, mới cảm thấy nó ấm áp đáng quý, đáng tiếc phụ thân đã mất rồi.

Vân Trung Thiên quay đầu, nhìn thấy vẻ mặt nàng hoảng hốt, trong lòng khẽ đau. Sợ rằng đến chính nàng cũng không có nhận thấy được, giờ phút này nàng, cực kỳ giống một hài tử bị vứt bỏ, khiến người ta đau lòng.

Hắn tiến lên mấy bước, kìm lòng không đậu giơ cánh tay, đem nàng ôm vào trong ngực.

“Thiên Thiên, khảo hạch thật tốt nha, ca ca đang chờ tin tức tốt của muội.” như tiếng trời truyền vào trong tai Vân Khê, như ma âm, trấn an nàng.

“Ca.....” Vân Khê nghẹn ngào, giọng hơi hờn dỗi, nàng đưa tay thật chặc ôm hắn, hắn quả nhiên chính là ca ca ruột của nàng, trong lòng của nàng không nghi ngờ gì nữa. Mặc dù nàng cũng gọi Chiến Thiên dực là đại ca, song loại quan hệ huynh muội này, không có bằng huynh muội huyết mạch thân tình. Trên người của bọn họ chảy cùng dòng máu, mặc dù linh hồn của nàng đến từ dị giới, song huyết mạch

cảm ứng cũng không cách nào quên, nhiệt huyết ở nơi này từng chút một bị đốt toàn bộ.

Hai huynh muội ôm thật chặc, hưởng thụ ôn tình chốc lát.

Song, cử chỉ ở giữa bọn họ, lại mang đến cho người bên cạnh rung động cùng kích thích.

Đám người Bách Lí Song, Long Thiên Tầm, Lam Mộ Hiên rối rít trợn to hai mắt, lộ ra thần sắc không hiểu nổi..... Sư phụ không phải là muốn hồng hạnh xuất tường sao?

So với bọn hắn khiếp sợ, còn có người khác khiếp sợ hơn.

Trong đám người, có một người đẩy ra dòng người, do một nữ tử áo xanh cầm đầu, hùng hổ hướng hai huynh muội đi tới.

“Vân Trung thiên, ngươi làm chuyện tốt quá chứ?”

Hai huynh muội tách ra, nhất tề quay đầu nhìn về phía họ.

Vân Trung Thiên chân mày nhíu lại, lặng im không nói.

Vân Khê kinh ngạc, nhìn đánh giá, suy đoán thân phận của đối phương, vóc người cao gầy, khí chất lãnh diễm, còn có trên người như ẩn như hiện hơi thở hùng hồn, làm cho người ta không thể bỏ qua, chỉ bất quá giờ phút này trên khuôn mặt giận dữ của nàng hơi có vẻ dử tợn.

Vân Khê hỏi Vân Trung thiên: “Huynh biết nàng?”

“Vân Khê? Lại là ngươi!” phía sau nữ tử áo xanh, đi ra một người, lại là Vân San San ngày đó ở Vạn Hoàng học viện xin nghỉ học, cũng

tức là đường muội của Vân Tiên Tử. Nàng vừa thấy Vân Khê, liền lộ ra hận ý dữ tợn, chỉ cần vừa nghĩ tới Đường tỷ chết thảm, nàng hận không thể đích thân giết ả ta.

“San San, ngươi biết nữ nhân không biết xấu hổ này?” Nữ tử áo xanh hừ lạnh, trong vẽ xinh đẹp lạnh lùng hiện lên sát cơ.

“Đâu chỉ biết? Nàng chính là hung thủ giết Tranh Tranh tỷ!” Vân San San cắn răng nói, tiến lên một bước, đối với Vân Khê cười lạnh nói, “Ngươi thật không biết xấu hổ. Bản thân đã là phụ nữ có chồng rồi, còn có một hài tử nữa, mà còn dám thông đồng cùng hôn phu của tỷ ta? Ngươi là nữ nhân không biết liêm sĩ nhất cõi đời này.”

Đám người chung quanh vây xem không hiểu chân tướng rối rít ồ lên, ánh mắt nhìn về phía Vân Khê có thêm mấy phần khinh bỉ.

“Vân San San, ngươi câm miệng cho ta. Ngươi còn dám chửi nàng một câu, đừng trách ta hạ thủ vô tình!” Vân Trung Thiên từ trước đến giờ lạnh nhạt, lúc này trên dung nhan cũng hiện ra sắc mặt giận dữ, Vân San San bị hắn trợn mắt, không khỏi rút lui một bước, nấp ở phía sau Vân Phiên Phiên.

“Vân Trung thiên, ngươi đừng có hù dọa ta. Một tháng trước, ngươi mới bị cung chủ chỉ hôn cho Phiên Phiên tỷ, bây giờ ngươi liền công khai cùng nữ nhân khác qua lại, ngươi không thấy có … lỗi với Phiên Phiên tỷ, không thấy phụ tín nhiệm của cung chủ sao?”

“Cái gì? Nàng là vị hôn thê của huynh?” Vân Khê kinh ngạc nhìn về phía Vân Trung thiên, nếu thật là vị hôn thê, thì nàng cần thiết giải thích một chút, để tránh phá hư tình cảm giữa bọn họ.

Vân Trung Thiên xem thấu tâm tư của nàng, chỉ nhíu mày nói: “Chuyện này muội đừng quản, an tâm đi vào khảo hạch đi.” Hắn ôn

nhu hướng nàng cười một tiếng, vuốt ve tóc của nàng xong, thúc giục nàng, muốn đem nàng dụ dỗ vào trường thi. Hắn không muốn làm cho nàng nhanh như vậy đã bị liên lụy vào chuyện bên trong Vân tộc, mưa gió trong Vân tộc, sẽ làm cho một mình hắn gánh chịu là được.

“Vân Trung Thiên! Ngươi.....” Vân Phiên Phiên nhìn cử chỉ ôn nhu của Vân Trung Thiên đối với Vân Khê, một đôi mắt trợn lên như muốn phun lửa, bên trong toàn bộ đều là ghen tỵ. Nàng biết Vân Trung Thiên lâu như vậy, có khi nào thì thấy hắn đối với nàng ôn nhu thế? Huống chi bọn họ là cung chủ tự mình chỉ hôn, vị hôn phu được Vân tộc công nhận, hắn làm sao có thể ở trước mặt nàng, đối với nữ nhân khác làm ra cử chỉ ôn nhu như vậy? Vân Phiên Phiên nàng còn mặt mũi nào tồn tại?

“Ngươi khốn kiếp!” Nàng mắng, tức giận nói, “Ngươi đừng quên thân phận của mình. Ngươi tính làm gì đó? Chỉ là dư nghiệt của cấm kỵ nhất tộc Vân tộc thôi, nếu không phải ta cầu xin cung chủ gả, ngươi cho rằng ngươi có cơ hội tiến vào Vân Huyễn điện, có cơ hội lấy được cung chủ tự mình chỉ giáo sao? Không nên mặt dày không biết xấu hổ, ở Vân tộc, người muốn cưới Vân Phiên Phiên ta có rất nhiều, ngươi đừng ép ta làm trò trước mặt mọi người của Vân tộc từ hôn. Ngươi phải biết, một khi bị nữ tử Vân huyễn điện từ hôn, ngày sau ngươi đừng mơ tưởng tái hôn nữa, mơ tưởng đặt chân tại Vân tộc!”

Những người chung quanh nghe nói là nàng đến từ Vân Huyễn điện của Vân tộc, mọi người không khỏi bắt đầu nghiêm nghị kính nể, phải biết rằng Vân Huyễn điện Vân tộc cũng giống như hoàng tộc nhân gian vậy, nghe nói phải có huyết mạch truyền thừa của Vân tộc, cùng thiên phú dị bẩm, hơn nữa phải là nữ tử, mới có thể tiến nhập Vân Huyễn điện. Dĩ nhiên, Vân Huyễn điện cũng sẽ chiêu thu chút ít nam tử ưu tú, nhưng mà những nam tử này phần lớn cũng là vì nữ tử Vân Huyễn điện chọn làm vị hôn phu tương lai, cũng có thể nói, ở trong

cao tầng Vân tộc, trên căn bản lấy nữ tử vi tôn, cũng chỉ có Vân tộc Ngoại Tông hằng ngày chủ trì chuyện thế tục của Vân tộc, mới có thể xuất hiện hiện tượng nam tử chủ sự.

Tiến vào đến Vân Huyễn điện, cũng tương đương với cách quyền lực trung tâm của Vân tộc gần một tầng, ở Vân tộc, tiến vào Vân Huyễn điện là cần thông qua tầng tầng chọn lựa, mới có thể tiến vào Vân Huyễn điện, đây là chuyện thần thánh trong suy nghĩ của mỗi người Vân tộc.

Vân tộc còn có một quy củ vô cùng nghiêm khắc, đó chính là người Vân tộc chỉ có thể là cùng người bên trong tộc lấy nhau, như thế mới có thể bảo đảm huyết mạch Vân tộc sẽ không truyền ra ngoài. Tựa như Vân Trung Thiên, nếu hắn muốn thành thân, vị hôn thê của hắn chỉ có thể là cô gái Vân tộc, nhưng nếu hắn cùng với cô gái ngoài Vân tộc sống chết thành thân, như vậy hắn và nàng kia, còn có con của bọn hắn, cũng sẽ bị tộc quy của Vân tộc chế tài. Nhưng nếu muốn, hắn có thể có thê thiếp của mình, nhưng tuyệt đối không thể để cho các nàng có con nối dòng, nếu không hài tử cùng mẫu thân bọn họ cũng sẽ bị chế tài tàn nhẫn. Không chỉ nam tử như thế, nữ tử cũng có thể có nam sủng của mình, chẳng qua tuyệt đối không thể cho có con nối dòng, nếu không hài tử sanh ra sẽ không nhìn thấy mặt trời của sáng sớm ngày thứ hai.

Nói tóm lại, Vân tộc cần giữ vững huyết mạch truyền thừa tinh khiết nhất, tuyệt không cho phép lẫn lộn cùng khimh thường!

Vân Trung Thiên vì bị quản chế tộc quy mới như vậy, mới có thể bị chỉ hôn cho Vân Phiên Phiên, theo ý nghĩa mà nói, Vân Phiên Phiên mới là người nắm quyền trong cuộc hôn nhân này, mà còn hắn lại giống như được ban cho ân huệ.

“Đây là thật sao?” Vân Khê ở trong lòng chấn động, nàng không biết

tình cảnh của Vân Trung Thiên ở Vân tộc là như thế, nàng vẫn cho rằng hắn là nhân vật trẻ tuổi phong vân trong Vân tộc, có thiên phú dị bẩm, tất nhiên sẽ ở Vân tộc hưởng thụ đãi ngộ vô cùng tốt, nhưng không ngờ là như thế.

Vân Trung Thiên ngưng mắt nhìn nàng, nhàn nhạt mà cười, rồi vân đạm phong khinh nói: “Không quan trọng.”

Đúng vậy, điểm này cũng không quan trọng.

Hắn sở dĩ ở lại Vân tộc, có nguyên nhân riêng của hắn, đó là nguyên nhân hắn muốn rời đi mà không thể rời đi, về phần hết thảy những thứ khác, đối với hắn mà nói, căn bản không quan trọng.

Huống chi, Vân Phiên Phiên chẳng qua là một con rối, ở sau lưng cuộc hôn ước này, có bí mật dấu diếm không muốn người khác biết, căn bản không phải Vân Phiên Phiên có thể hiểu. Cho dù không có nàng, cung chủ cũng sẽ đem hắn chỉ hôn cho những nữ tử khác ở Vân Huyễn điện, bà tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn.

Vân Trung Thiên ở dưới đáy lòng thầm thở dài.

Bốn chữ ngắn ngủn, rơi vào trong tai Vân Phiên Phiên, đã nhấc lên cơn tức giận thật lớn.

Không quan trọng? Hắn còn nói không quan trọng?

Hắn đến tột cùng là đem vị hôn nàng đặt ở đâu?

Vân Phiên Phiên nặng nề thở hào hển, hai mắt phóng hỏa.

Lúc này, Mặc đại thiếu từ sau đẩy tới, đi tới bên người Vân Phiên Phiên, ân cần cười nói: ” Phiên Phiên tiểu thư, cần gì cùng hắn tức

giận như thế? Làm hại thân thể của mình, cái được không bằng cái mất.”

“Ngươi cút qua một bên cho ta.” Vân Phiên Phiên hướng hắn gầm lên, nàng tìm không được chỗ phát tiết, hắn liền đưa tới cửa, cho nên xem như hắn xui xẻo.

Đáng tiếc Mặc đại thiếu căn bản cũng không có tự giác này, vẫn như cũ cười ha ha vây quanh nàng: ” Phiên Phiên tiểu thư, tổ hai khảo hạch lập tức sẽ bắt đầu, hay là chúng ta vào trường thi trước đi, ngàn vạn lần đừng bởi vì người không liên quan, làm trễ nãi khảo hạch.”

Thì ra, Mặc đại thiếu ngày hôm trước tự mình đến xếp hàng ghi danh, chính là vì nữ tử trước mắt.

Vân Phiên Phiên nghe được hai chữ khảo hạch, đôi mày lạnh lùng nhẹ chau lại, hơi có vẻ chần chờ.

Không sai, hay là tham gia khảo hạch trước mới quan trọng hơn, thành tích lần khảo hạch này, đối với việc nàng tranh cử Thánh nữ Vân Huyễn điện tương lai mới cực kỳ quan trọng, tuyệt đối không thể mất. Chờ khảo hạch xong, nàng quay đầu lại thu thập đôi cẩu nam nữ này sau.

“Các ngươi chờ đó cho ta!” Nàng hướng về phía huynh muội Vân Trung Thiên trừng mắt, lạnh lùng phất tay áo, nghiêng người đi vào đại môn trường thi.

Vân Khê đưa mắt nhìn bóng lưng của nàng, lạnh lùng híp mắt.

Nữ nhân chết tiệt, lại dám nhục nhã ca ca của nàng như thế, nếu không cho nàng ta chút mặt mũi, thì Vân Khê nàng thật uổng công

lăn lộn bấy lâu nay.

“Đừng làm loạn. Lần khảo hạch này đối với muội mà nói, cũng quan trọng giống như trước, không nên vì ta, mà làm trễ nãi khảo hạch, làm trễ nãi đại hội luyện đan.” Vân Trung Thiên thật giống như con giun trong bụng nàng, tâm thần nàng hơi động, hắn liền cảm ứng được.

Vân Khê thở dài, tại sao hắn lại đoán được nàng đang suy nghĩ gì? Chẳng lẽ những gì nàng tính toán biểu hiện rõ ràng như vậy sao?

“Đừng than thở nữa, ta không sao. Nhanh chóng tham gia khảo hạch, ta chờ tin tức tốt của muội.” Vân Trung Thiên ôn nhu vuốt ve đầu của nàng, nụ cười vẫn ấm áp như thế, Vân Khê có chút say mê nho nhỏ.

“Không biết xấu hổ!” Vân San San vẫn còn ở hiện trường như cũ, nhìn cử chỉ của bọn họ, thật sự là nhịn không được.

Mặc đại thiếu cũng ở một bên đắc ý, trong lòng Vân Trung Thiên có người khác, đối với hắn mà nói cũng là chuyện tốt. Mặc dù hắn cũng hiểu biết quy củ của Vân tộc, hắn không thể nào trở thành phu quân của Phiên Phiên tiểu thư, song chính hắn lại không thể tự kềm chế yêu nàng, cho dù là Vô Danh Vô phận đi theo bên người nàng, chỉ cần mỗi ngày có thể gặp nàng, hắn đều nguyện ý.

Khóe mắt liếc nhìn sang, Vân Khê cố ý chọc tức Vân San San một chút, nàng kiễng mủi chân, nghiêng đầu, để sát vào gương mặt Vân Trung Thiên, rồi dừng lại, cười giảo hoạt. Từ góc độ Vân San San nhìn, nàng ta rõ ràng là đang hôn Vân Trung Thiên, dưới ban ngày ban mặt, nàng ta lại ở trước mặt mọi người hôn một nam tử có vị hôn thê, hơn nữa bản thân nàng ta còn là một nữ nhân có chồng có con..... A a a, vô sỉ a, quá vô sỉ rồ. Nàng nhìn không nổi nữa.

May là Phiên Phiên tỷ đã vào trường thi trước, nếu để cho nàng nhìn thấy một màn này, nàng giận đến ngất đi mới là lạ.

Thấy Vân San San giận đến bộ dáng lay động, Vân Khê lúc này mới hài lòng cười, cùng mọi người cáo biệt, dẫn Vân Thần Thụ một đường vào trường thi.

Đám người Bách Lí Song, Long Thiên Tầm, Lam Mộ Hiên cũng bị cử chỉ của nàng bạo nổ văng ngoài ngàn dặm, xong xong, sư phụ thật sự ở bên ngoài…....

Vân Trung Thiên bất đắc dĩ cười khẽ, nụ cười này rơi vào trong mắt những người khác, càng tăng thêm một tầng căn cứ xác thực.

Quả nhiên có gian tình a!

Vân Khê vào trường thi, nàng cùng Vân Thần Thụ có vị trí khảo hạch cách xa nhau một khoảng cách, đem Vân Thần Thụ đưa đến vị trí khảo hạch của hắn xong, còn dặn dò một phen, nàng mới đến vị trí của mình.

Thật vừa đúng lúc, bên trái của nàng vừa chính là Vân Phiên Phiên, nàng một đường đi đến được chào đón bằng hai mắt trợn trừng của Vân Phiên Phiên, đi tới vị trí của mình.

Vân Khê cố ý lơ đi ánh mắt phóng hỏa của đối phương, đi vào vị trí của mình, phối hợp chuẩn bị. Bởi vì quy tắc khảo hạch của Đan Minh quy định, không đồng nhất cấp khảo hạch, bản thân Luyện Đan Sư có thể mang dược liệu tương ứng cần thiết cùng công cụ luyện đan, về phần luyện chế ra cấp bậc đan dược thì do các đại sư của Đan Minh liên hiệp phán định.

Nói cách khác, nếu như Vân Khê hôm nay muốn khảo hạch tư chất cách Luyện Đan Sư cấp bảy, như vậy nàng cần thiết luyện chế đan dược cấp bậc ít nhất là cấp bảy hoặc cấp bảy trở lên, nàng có thể mang theo dược liệu tương quan cùng khí cụ, về phần luyện chế ra đan dược có phù hợp tiêu chuẩn hay không, cấp bậc Luyện Đan Sư thì phán định như thế nào, cũng chỉ có thể do Luyện Đan Sư Đan Minh đến phán quyết.

Dĩ nhiên, hôm nay Vân Khê muốn khiêu chiến, tuyệt đối không phải tư chất Luyện Đan Sư cấp bảy, mà là đẳng cấp cao nhất —— cấp chín!

Ở trong mắt mọi người, Luyện Đan Sư cấp chín là vô cùng hiếm thấy cùng hi hữu, mà trên thực tế, đối với Luyện Đan Sư chân chính mà nói, Luyện Đan Sư cấp chín chẳng qua chỉ chân chính tiến vào một cánh cửa của cảnh giới đại sư luyện đan mà thôi.

Bởi vì giám định khảo hạch Luyện Đan Sư cấp chín, chỉ đơn thuần là nhằm vào phẩm cấp một loại đan dược mà ngươi luyện chế ra được, trong khi đó làm một vị luyện đan đại sư ưu tú chân chính, thì cần trải qua thời gian không ngừng trui luyện cùng tích lũy. Đồng dạng là Luyện Đan Sư cấp chín, có ít người cả đời này chỉ có thể luyện chế một loại đan dược cấp chín mà thôi, có ít người còn nâng cao hơn, không những luyện chế được nhiều loại đan dược cấp chín, còn có thể sáng tạo mới, luyện chế ra đan dược mới mẻ độc đáo, tạo phúc cho thiên hạ.

Nhưng, ở nội bộ Đan Minh, phàm là đại sư có danh xưng Luyện Đan Sư đều là có tư cách Luyện Đan Sư cấp chín. Như vậy luyện đan đại sư trở lên, thì như thế nào để phân chia cấp bậc cho bọn họ đây?

Trên thực tế, đan dược ở trên cấp chín, còn có cấp đan dược cao hơn, thí dụ như Vương Phẩm đan dược, Tuyệt Phẩm đan dược,

Tiên Phẩm đan dược chờ một chút..... Giống như Cửu Chuyển Thái Cực đan thuộc về Vương Phẩm đan dược số một, mà Tru Tiên đan thì cao cấp hơn chút ít, thuộc về phạm vi Tuyệt Phẩm đan dược. Bất quá, Vương Phẩm đan dược trở lên từ trăm ngàn năm qua trên căn bản đều tuyệt tích ở Long Tường đại lục, cho nên cũng dần dần bị quên lãng, bình thường phàm là Luyện Đan Sư có thể luyện chế ra đan dược cấp chín, cũng đủ để được mọi người cung phụng rồi.

Vân Khê muốn khiêu chiến Luyện Đan Sư cấp chín, đối với nàng mà nói căn bản không có khó khăn gì, bởi vì giống như Cửu Chuyển Thái Cực đan nghịch thiên cấp Vương phẩm đan dược như vậy, nàng có thể thành công luyện chế ra, nàng còn có cái gì phải lo lắng?

Nhưng mà, lần này không có mồi lửa của Tiểu Bạch hỗ trợ, nàng cần dựa vào thực lực chính mình để hoàn thành toàn bộ quá trình khảo hạch luyện đan.

Hết thảy chuẩn bị sắp xếp xong, hít sâu một hơi, Vân Khê tĩnh tâm, đem ánh mắt bất thiện đến từ bên trái coi như hoàn toàn không nhìn thấy, đang đợi khảo hạch chính thức bắt đầu.

Vân Phiên Phiên trợn mắt nhìn nàng ta hồi lâu, cũng không trông thấy nàng có phản ứng, nàng hừ lạnh một tiếng, cũng chỉ đành thu hồi tầm mắt, chuẩn bị bắt đầu khảo hạch.

Keng keng keng!

Tiếng chuông khảo hạch vang lên, hiện trường chỉ một thoáng trở nên yên tĩnh không tiếng động, tất cả Luyện Đan Sư đều riêng mình đắm chìm ở trong tiến độ luyện đan của mình.

Tại chỗ khảo hạch tổng cộng có mười tên giám thị, mỗi người giám sát hai gã Luyện Đan Sư, toàn trường đều giám sát, để tránh bọn họ

nửa đường ăn gian.

Tần Tú từ khi Vân Khê vừa tiến vào trường thi, liền chú ý tới nàng, cố ý cùng các Quan khảo hạch trao đổi, do hắn tới toàn trường giám sát nàng cùng Vân Phiên Phiên quá trình hai người khảo hạch.

Tần Tú đối với tài nghệ luyện đan của Vân Khê tràn ngập tò mò, khi hắn thấy rõ dược liệu nàng bày ra ở trước mặt nàng, đáy mắt của hắn liền dấy lên ngọn lửa hưng phấn.

Nàng đây là muốn luyện chế đan dược gì? Tại sao ở bên trong phạm vi hắn biết, chưa từng thấy qua tổ hợp phối hợp dược liệu kỳ lạ như vậy?

Bởi vì mới lạ, cho nên hắn mới càng thêm hưng phấn cùng mong đợi.

“Tần Đại sư, ngươi biết hai nữ tử này?” Quan khảo hạch ở bên cạnh tò mò hỏi.

“Không phải là quá quen, nhưng mà ta biết nàng hôm nay nhất định sẽ làm cho mọi người thất kinh.” ánh mắt Tần Tú rất Kì vọng, đối với nàng tràn đầy lòng tin.

Quan khảo hạch bên cạnh nghe hắn nói như thế, cũng nhịn không được tò mò đánh giá hai nữ tử này.

Nếu bàn về dáng ngoài, hai gã nữ tử mỗi người mỗi vẻ, vị bên trái lãnh diễm bức người, ngũ quan sắc xảo, mặc dù không tươi đẹp bằng cô gái bên phải, song phù hiệu đặc thù trên quần áo nàng, cũng đủ để bù lại khuyết điểm của nàng, ai cũng sẽ không cho rằng một nữ tử đến từ Vân huyễn điện của Vân tộc không đủ siêu quần bạt tụy; nữ tử bên phải, đủ có thể được xưng tụng là nghiêng nước

nghiêng thành, tươi đẹp động lòng người, song lại không có hào quang chói mắt của Vân Huyễn điện Vân tộc, chỉ có thể nói là hai người cân sức ngang tài.

Hơn nữa xem dược liệu trước mặt các nàng, nữ tử bên trái hiển nhiên là muốn luyện chế Huyết Linh đan thuộc về hàng ngũ đan dược cấp chín, mà trước mặt cô gái bên phải dược liệu, lại làm cho hắn nghi hoặc, trong đầu hắn tìm tòi một vòng, từ cách điều chế đan dược cấp thấp nhất đến cách điều chế đan dược cao cấp nhất, tựa hồ không cái nào giống như vậy.

Nàng rốt cuộc muốn luyện chế loại đan dược cấp bậc nào đây? Thật là khiến người tò mò khó hiểu.

Bọn họ tự nhiên sẽ không đoán được, đến tột cùng Vân Khê muốn luyện chế là đan dược gì, bởi vì hôm đó khi nghe lấy lời của Lưu đại sư xong, Vân Khê có rất sâu lĩnh ngộ. Nàng quyết định vứt bỏ tất cả cách điều chế hiện có của đan dược, bao gồm hết thảy cách điều chế đan dược ghi lại trong Tàn Hoa bí lục, nàng muốn căn cứ vào hết thảy kiến thức mình đã nắm giữ, từ kỷ xảo luyện đan cùng luyện đan, luyện chế ra một loại đan dược hoàn toàn mới.

Xưa nay chưa từng có, thuộc về một mình Vân Khê nàng.

Không có cải cách, làm sao có thể tiến bộ?

Hôm nay, nàng muốn đánh vỡ hết thảy lề lối cũ, không ngừng mà cách tân.

Hãy để cho nàng vẽ nên một nét bút trong bức tranh của lịch sự luyện đan đi.

Từ hôm nay.....

“Quái, nàng rốt cuộc muốn luyện chế đan dược gì đây?” Những Quan khảo hạch khác cũng chú ý tới Vân Khê, càng ngày càng nhiều người đối với đan dược nàng sắp sửa luyện chế sinh ra tò mò, cả đám đều bu lại quan sát.

Lúc này, Lưu đại sư, Tô đại sư cùng Viên đại sư ba người tuần tra đến tổ khảo hạch của Vân Khê tham gia, cũng rối rít đến đây quan sát, chờ bọn hắn đến, mới phát hiện đã có một nhóm người vây xem ở trước mặt Vân Khê, thần sắc mọi người đều si mê, thậm chí ngay cả bọn họ tới gần cũng không có phát hiện.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lưu đại sư kinh ngạc, đẩy ra mấy người, đến gần trước mặt, vừa nhìn lên, hắn cũng ngây ngẩn cả người.

” Sao vậy?” Bất quá thời gian một cái nháy mắt, Lưu đại sư cũng lập tức gia nhập vào trong hàng ngũ si mê cùng mọi người, điều này cũng không khỏi quá thần kỳ. Tô đại sư cùng Viên đại sư vô cùng kinh ngạc, nhất tề đưa tới quan sát, cũng là một thời gian, hai người cũng gia nhập vào hàng ngũ bọn hắn.

Vân Phiên Phiên giờ phút này tâm tình rất là phiền não, nàng hôm nay vốn muốn luyện chế Huyết Linh đan, bản thân ra sức khảo nghiệm kỹ năng của nàng, nàng cần tuyệt đối chuyên chú cùng tĩnh tâm, nhưng ai biết, kể từ khi nữ nhân bên phải bắt đầu luyện đan, càng ngày càng nhiều Quan khảo hạch bu lại, vây xem ở trước mặt của nàng, sau đó mọi người không giải thích được cứ tiến vào ở bên trong cảnh giới si mê đến kỳ quái, không thể… rời bỏ được.

Vị trí của nàng ta đang ở cách nàng không tới một cánh tay, mọi người vây xem như vậy, cũng là ảnh hưởng đến nàng. Có một nhiều bóng người đung đưa qua lại, nàng không bị ảnh hưởng thì có quỷ

mới tin, nhưng hết lần này tới lần khác nữ nhân bên phải rất bình tĩnh, phảng phất tất cả mọi người chung quanh vây xem ở trong mắt của nàng cũng là không khí, nàng phảng phất như không thấy.

Chết tiệt, bọn họ rốt cuộc lúc nào mới tản đi? Không biết bọn họ đã ảnh hưởng đến tiến độ luyện đan của nàng sao?

Nàng cố gắng mà muốn tĩnh hạ tâm, vứt bỏ hết thảy tạp niệm, nhưng hết lần này tới lần khác luôn luôn các giọng cảm thán từ trong miệng của bọn hắn thỉnh thoảng lại phát ra, quấy rầy đến nàng tâm phiền ý loạn.

“Wow!”

“Di?”

“A!”

“Thì ra là còn có thể như vậy.....”

Vân Phiên Phiên thật sự không thể nhịn được nữa, hướng về phía mọi người lớn tiếng gào thét: “Các ngươi hết thảy câm miệng cho ta!”

Mọi người nhất tề quay đầu lại, hướng nàng nhìn lại, bao gồm những thứ Luyện Đan Sư khác, nhưng không có Vân Khê, bởi vì nàng hiện tại đã”Đan thần” Phụ Thể, hoàn toàn tiến vào đến trong trạng thái quên mình. Hiện tại coi như là có một vạn người vây xem nàng, vây bắt nàng vừa ca vừa nhảy múa, nàng cũng chỉ coi bọn hắn là không khí, là mây trôi, đây chính là cảnh giới.

Ánh lửa ầm ầm một chút bành trướng, mọi người vội vàng quay đầu lại quan sát, sợ bỏ qua bất kỳ một chi tiết nào trong đó, về phần Vân Phiên Phiên, bọn họ chỉ coi nàng như không tồn tại.

Vân Phiên Phiên bị mọi người không nhìn, gạt ở một bên, giận đến đôi môi run run.

“Các ngươi rốt cuộc là tới giám sát khảo hạch, hay là tới quan sát khảo hạch?” Vân Phiên Phiên rống giận.

Đáng tiếc, vẫn như cũ không ai để ý tới nàng, nàng tức giận đến phổi cũng sắp nổ luôn

Nữ tử chết tiệt, nàng ta nhất định là có chủ tâm cùng nàng đối nghịch! Tốt, nàng cũng muốn xem một chút, nàng ta đến tột cùng đang làm cái gì, vì sao nhiều Quan khảo hạch cùng các đại sư luyện đan đều vây quanh nàng, không chớp mắt như vậy.

Vân Phiên Phiên ở trong lòng không phục, nàng rời đi vị trí của mình, gạt đám người, muốn tìm tòi đến tột cùng là cái gì.

Song, vừa nhìn, nàng bị triệt để chấn kinh đến.

Cái gì?

Nàng, nàng ta đang luyện chế..... Vương phẩm đan dược?

Không sai, màu sắc ngọn lửa này, còn có ánh sáng thánh khiết quanh quẩn trên đan dược từng chút một, hết thảy đều vô cùng tương tự với vương phẩm đan dược trên sách cổ ghi lại.

Chẳng lẽ nàng thật sự là ở luyện chế vương phẩm đan dược

Nhưng là, những dược liệu phối hợp cũng không tránh khỏi quá kỳ quái, trong đó có vài dạng dựa theo lẽ thường là không thể dung hợp ở chung một chỗ, nàng ta vì sao lại có thể.....

Quá nhiều nghi ngờ, quá nhiều là điều không thể tin, khiến Vân Phiên Phiên từ trước đến giờ tự tin, tâm thần cũng bị rung động.

Từ từ, nàng cũng gia nhập vào trong hàng ngũ mọi người, quên mất mình giờ phút này còn đang tham gia khảo hạch cấp bậc Luyện Đan Sư.

Những Luyện Đan Sư còn lại đang luyện đan cũng rối rít bị hấp dẫn tới đây, một cuộc hai mươi người khảo hạch luyện đan, thoáng cái biến thành Vân Khê một người biểu diễn.

Tình huống quỷ dị như thế, trước đó chưa từng có, văn sở vị văn *(nghe cũng chưa từng nghe thấy).*

Vân Khê lại càng hồn nhiên bất giác, cho đến khi nàng đem đan dược hoàn toàn luyện chế thành, thì ngẩng đầu, chợt thấy trước mắt đông nghịt một đám người, nàng giật mình, suýt nữa đan dược trong tay cũng bị vứt ra ngoài.

Mọi người hợp với tình hình hướng phía trước nghiêng đi, làm ra tư thế đón đan dược.

Hình tượng này, quỷ dị cùng tức cười đến nói không ra lời.

Khóe mắt Vân Khê giật giật, nhìn quanh một vòng, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói gì rồi, bởi vì ánh mắt của mọi người toàn bộ tập đều tập trung vào bình sứ đựng đan dược trong tay nàng, ánh mắt mọi người như lang như hổ, tùy thời đều chuẩn bị nhào lên.

Keng keng keng!

Rốt cục, rốt cục có người gõ tiếng chuông kết thúc khảo hạch.

Mọi người mới dằng dặc phục hồi lại tinh thần.

“Xong! Ta còn không có luyện tốt đan dược đâu”

“Ta cũng vậy, cái này thảm rồi. Cũng bị nàng làm hại!”

“Chúng ta yêu cầu một lần nữa khảo hạch!”

“Đúng, chúng ta yêu cầu một lần nữa khảo hạch!”

Chúng Luyện Đan Sư rối rít ồn ào kháng nghị, bởi vì … hiện trường một tổ luyện đan này thật sự là quá hỗn loạn, trên căn bản trừ Vân Khê, những người còn lại cũng chưa có một người nào luyện đan thành công, mọi người luyện chế đến một nửa, đã bị Vân Khê luyện chế vương phẩm đan dược phóng thích ra một Thánh Quang hấp dẫn chạy tới.

Đừng nói là bọn họ, tất cả Quan khảo hạch ở hiện trường, cũng không làm tròn trách nhiệm với mọi người.

Cho nên, đang lúc mọi người thương nghị, quyết định cho thêm những Luyện Đan Sư khác một cơ hội, để cho bọn họ một lần nữa tham gia khảo hạch.

Mà duy nhất thông qua khảo hạch là Vân Khê thì ở trong vòng vây mọi người, bị nhiệt tình “Mời” đi ra ngoài, mà vương phẩm đan dược nàng luyện chế lại bị Quan khảo hạch cưỡng chế để lại.

“Vân Khê, cấp chín..... Không, là vượt qua cấp chín thông qua!”

Quyển 5 - Chương 44: Gia Gia Hồ Lô Thần Bí

Một câu “Vượt qua cấp chín thông qua” như tiếng sấm, ở trong ngoài hội trường khảo hạch nổ tung.

Xưa nay chưa từng có a!

Đây là từ khi Đan Minh thành lập tới nay, lần đầu tiên có người có thành tích thông qua khảo hạch “Vượt qua cấp chín”.

Mọi người rối rít hoài nghi, có phải Quan khảo hạch bên trong đầu óc có vấn đề hay không, cho nên mới phán ra thành tích như thế? Cấp chín thìcấp chín nha, tại sao còn thêm chữ “Vượt qua”?

Vân Khê sờ sờ lỗ mũi, bị đám Quan khảo hạch vây quanh đưa ra trường thi, xoay người, vừa định muốn hỏi bọn họ đòi lại vương phẩm đan dược mà nàng mới vừa luyện chế tốt, ai ngờ người phía sau gặp nàng quay đầu lại, lập tức khẩn trương như chim bay tứ tán.

“À đan dược của ta.....”

“Rầm!”

Đại môn nặng nề đóng lại trước mặt của nàng.

Vân Khê dở khóc dở cười, thì ra là bọn họ là nghĩ nuốt riêng đan dược của nàng, cho nên mới như thế quỷ quỷ quái quái, phản ứng dị thường đến thế.

“Đan dược của ta, còn không có đặt tên đâu, thật là.....” Nàng không nhịn được lắc đầu.

Xoay người, nàng vừa định đi, thì cửa phía sau lại mở ra, một cái đầu ló ra, chính là Lưu đại sư. Chỉ thấy hắn cười ha ha đối với Vân Khê nói: “Vân cô nương, như thế này ngươi có thể đi chổ thương nhân dược liệu của Đan Minh tùy tiện lựa chọn dược liệu ngươi muốn, ta sẽ nói một tiếng với bọn họ, hết thảy phí dụng dược liệu, đều do Đan Minh chúng ta gánh chịu.”

Nói xong, hắn nhanh chóng rụt đầu trở về, sợ nàng đuổi theo hắn vọt vào bên trong cửa.

Vân Khê thật hết chỗ nói rồi.

“Thiên Thiên, chúc mừng muội!” Vân Trung Thiên đến phía sau của nàng, ôn nhu cười.

“Huynh tại sao cứ gọi muội a là Thiên Thiên vậy?” Vân Khê hiếu kỳ nói.

Vân Trung Thiên âm thầm than nhẹ, đưa tay, vuốt vuốt tóc của nàng, nói: “Đó là nhũ danh còn bé của muội, trước kia cả nhà chúng ta cũng là gọi muội như vậy.” Nói xong lời cuối cùng, ánh mắt của hắn rõ ràng phai nhạt xuống.

“Có thể nói cho ta biết hay không, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Rất nhiều chuyện Vân Khê nghĩ không ra, cha mẹ nàng ở Nam Hi quốc đến cùng có đúng cha mẹ nàng hay không? Còn có Vân Trung Thiên, nếu hắn là ca ca của nàng, như vậy bọn họ tại sao lại chia lìa?

“Thiên Thiên, bây giờ còn không phải là thời điểm nói cho muội biết chân tướng, muội chỉ cần nhớ kỹ, chúng ta là thân nhân duy nhất, là

đủ rồi.” Vân Trung Thiên nhàn nhạt cười, ngưng mắt nhìn nàng nói, ” Cố gắng mà quý trọng cuộc sống bây giờ đi, chỉ cần muội sống vui vẻ, ca ca cũng là hài lòng, không còn phiền muộn.”

“Nhưng là.....” Vân Khê còn muốn nói điều gì, Vân Trung Thiên đã giơ tay lên, cắt đứt nàng, hướng nàng lắc đầu.

Lúc này, chung quanh vô số người săn tìm, rối rít hướng Vân Khê vây quanh, thay nhau oanh tạc cùng thuyết phục.

“Vân cô nương, tới chỗ chúng ta đi, chúng ta hàng năm cho ngươi mười triệu lượng thù lao!”

“Vân cô nương, tới chỗ chúng, chúng ta cho ngươi hai mươi triệu lượng!”

“Ba mươi triệu lượng”

“Ta ra bốn mươi triệu lượng!”

Một nhóm người đấu giá, cuối cùng đánh nhau, chờ bọn hắn đánh ra thắng bại, thời điểm quay đầu lại đi tìm Vân Khê, nàng đã sớm biến mất không thấy.

Vân Khê đã dẫn người của nàng, đi trước nơi mua bán dược liệu, mua dược liệu, dù sao thời gian Tiểu Thụ khảo hạch còn dài, nàng không ngại thừa dịp kẻ hở, chọn thêm chút ít dược liệu cần thiết, dù sao do Đan Minh tính tiền, không nên phí phạm!

Chờ bọn hắn mua trở lại, tiểu Thụ cũng đúng lúc khảo hạch xong, kết quả trong dự liệu, tiểu Thụ đã như ý nguyện thông qua khảo hạch cấp chín Luyện Đan Sư. Mặc dù quá trình không có truyền kỳ như Vân Khê vậy, bất quá tiểu mộc biểu hiện cũng đưa tới Quan khảo

hạch chú ý, đối với hắn tán thưởng có thêm.

Đáng chú ý chính là, Vân Phiên Phiên đã ở lần này mà thông qua tư cách khảo hạch Luyện Đan Sư cấp chín, trước khi chia tay, còn cho vài ánh mắt giao phong, ý tứ phảng phất là đang nói…, cuối cùng thắng thua ngày mai trên đại hội luyện đan sẽ biết.

Không nghi ngờ chút nào, đại hội luyện đan lần này cạnh tranh vô cùng kịch liệt, chỉ riêng Luyện Đan Sư cấp chín, liền liên tiếp xuất hiện vài vị. Còn Luyện Đan Sư cấp chín trở xuống thì tỏ vẻ rất áp lực, mọi người cơ hồ đã có thể tiên đoán được cuộc thi này trục chính sẽ là Luyện Đan sư cấp chín, mà bọn họ bất quá chỉ là theo thái tử đọc sách, thuần túy ôm tâm tư tham dự cùng trao đổi mà đến.

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người bị lưu tại Tiêu gia, trên mặt hai người cũng đều bị thương, không dám tùy ý đi ra ngoài gặp người, sợ bị người chê cười, tâm tình hai người có chút buồn bực.

“Thật nhàm chán a!”

“Đúng là thật nhàm chán! Cũng không biết Thiên Tầm tham gia khảo hạch Luyện Đan Sư thế nào.”

“Sớm biết sẽ không cùng gian thương kia tỷ võ rồi, gian thương chính là gian thương, vô cùng xảo trá.”

“Chờ võ công của chúng ta có tiến bộ, đến lúc đó quay đầu lại tìm hắn tính sổ!”

“Vậy bây giờ làm gì đây a? Thật là nhàm chán.”

“Nếu không, chúng ta đi ra ngoài đi dạo một chút? Tìm một chỗ

không người, chúng ta đi ra ngoài hóng mát một chút. Ta vừa lúc biết một chỗ, phong cảnh xinh đẹp tuyệt trần, lại không có người nào xuất hiện.”

“Thật tốt quá! Vậy chúng ta còn không mau đi?”

Hai người trải qua một phen thương nghị, cuối cùng quyết định đi ra ngoài hóng gió.

Nơi này hoa sen nở rộ, Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người cũng nằm ở bên bờ, nhắm mắt nghỉ ngơi, xông vào mũi chính là mùi hoa sen thơm ngát, còn có..... Tựa hồ còn kèm theo chút mùi rượu.

Chậm đã, nơi nào đến mùi rượu thế?

Hai người tò mò, men theo nơi mùi rượu bay tới tìm kiếm.

“Hai tiểu tử, có muốn tới đây theo lão nhân gia uống một ngụm hay không?” Ở một bụi cỏ tươi tốt, bọn họ rốt cuộc tìm được nơi mùi rượu phát ra.

“Hồ lô gia gia, tại sao là ngươi?” Bạch Sở Mục nhận ra đối phương, lộ ra vẻ mừng rỡ, hắn đối với đối phương ấn tượng không tệ.

“Hồ lô gia gia? Hắn là ai vậy a?” Long Thiên Thần tò mò.

“Là lần trước ta cùng Thiên Tầm ở chỗ này vô tình gặp được lão tiền bối, tán gẫu qua mấy câu, không nghĩ tới hôm nay lại ở nơi này gặp lại, thật là trùng hợp a.” Bạch Sở Mục mỉm cười, ở bên người lão giả tìm chỗ ngồi xuống, cũng học bộ dáng lão giả, tùy ý nằm ở bên trong đống cỏ khô, nói, “Tiền bối, ngài lần trước là vì nữ nhi ngài uống rượu, như vậy lần này lại là vì cái gì?”

Long Thiên Thần cảm thấy thú vị, cũng học bọn họ nằm ở bên trong đống cỏ khô, gia nhập hàng ngũ bọn họ.

“Uống rượu phải xem tâm tình của mình, chưa chắc mỗi một lần đều cần lý do.” Lão giả đột nhiên quay đầu, nhìn thoáng qua Bạch Sở Mục, đuôi mắt nhếch nhẹ lên, hỏi, “Các ngươi đánh nhau sao? Làm sao bị đánh được thảm như vậy?”

Trên mặt Bạch Sở Mục ửng đỏ, ngại ngùng cười cười: “Cũng là võ công chúng ta không tốt, cho nên mới phải bị đánh, bất quá tiểu tử kia thật sự đáng giận, chuyên hướng trên mặt chúng ta đánh, quá hèn hạ!”

“Hắn căn bản là mượn cơ hội trả thù! Tiểu nhân xấu xa” Long Thiên Thần bực tức nói.

“Ta xem, xét đến cùng, là hai người các ngươi võ công không đủ?” Lão giả cười đùa lên tiếng, nhìn hai người trẻ tuổi, tâm tình không khỏi mới tốt lên. Hắn bỗng nhiên đứng dậy, mắt nhìn hai người trẻ tuổi từ trên xuống, nói: “Cũng được, lão phu với các ngươi hữu duyên, liền chỉ điểm các ngươi mấy chiêu.”

“Lão nhân gia ngươi cũng biết võ công?” Long Thiên Thần có chút không tin.

Lão giả cúi người, một tay bắt hắn từ trên mặt đất kéo lên, một tay giơ cao khỏi đỉnh đầu. Long Thiên Thần bị hắn làm sợ hết hồn, oa oa thẳng gọi.

“Ha ha ha.....” Lão giả nghênh ngang cười một tiếng, sau đó tay ba ba ba đánh ở các yếu huyệt trên người Long Thiên Thần, “Người trẻ tuổi, trên người của ngươi công lực hùng hậu, phúc duyên không

cạn. Chỉ tiếc, ngươi không thể hảo hảo mà lợi dụng bọn họ, đến nay mới hóa đi phần nhỏ công lực trong đó, để lão phu tới giúp ngươi giúp một tay sao!”

Một cổ sức mạnh hùng hồn đột nhiên đánh vào trong cơ thể Long Thiên Thần, mạnh mẻ hướng tứ chi bách hài chạy đến, Long Thiên Thần cả người lay động được càng thêm lợi hại, song lần này, cũng không bởi vì kinh sợ mà lay động, mà là tế bào cả người hắn đều bị kích thích, mỗi một chỗ da thịt, mỗi một giọt máu dịch đều ở kịch liệt nhảy lên, kịch liệt sôi trào.

“A ——”

Lực lượng nhiều quá đánh sâu vào, Long Thiên Thần có chút không chịu nổi rồi, hắn gào to một tiếng, lại vào thời khắc này tấn chức.

Huyền tôn ngũ phẩm!

Không, là Huyền tôn ngũ phẩm đỉnh!

Hắn có cảm giác mình chỉ cần thêm một chút sức mạnh nữa đánh sâu vào, là có thể trực tiếp đánh sâu vào Huyền tôn lục phẩm.

Song, nhưng vào lúc này giờ phút này, lực lượng phía dưới đột nhiên ngưng, hắn bị kéo, tự Nhiên rơi xuống.

“Lên cấp quá nhanh, đối với ngươi chưa chắc đã có trợ giúp, lão phu chỉ có thể giúp ngươi đến chỗ này. Kế tiếp, ngươi phải cần dựa vào chính mình cố gắng đi tấn chức, bất quá lão phu đã giúp ngươi đả thông mấy chỗ huyệt vị trọng yếu, ngày sau ngươi tu luyện, sẽ thông thuận nhiều lắm.” Lão giả mới vừa mới phát công lực, hiện tại một chút việc cũng không có, bình thản ung dung, thấy vậy Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người bị một trận ngạc nhiên.

“Đa tạ tiền bối rồi!” Long Thiên Thần rất là mừng rỡ, không nghĩ tới đối phương tùy ý phất tay mấy cái, hắn liền lập tức tấn chức rồi, hơn nữa hắn cảm giác thân thể uyển chuyển rất nhiều, gân cốt so với trước, cũng khác biệt nữa. Toàn bộ hết thảy cũng là công lao của lão giả, ông ta quả nhiên là một đời cao nhân a!

Bạch Sở Mục thấy vậy kích động một trận, la hét ầm ĩ nói: “Đến ta! Đến ta!”

“Chờ một chút.” Lão giả đột nhiên hí mắt, ngó chừng Long Thiên Thần nói, “Ngươi cũng đã biết, bên trong thân thể ngươi có một đoàn bóng ma màu đen chứ?”

Long Thiên Thần nhức đầu, về chuyện bóng ma, ngay từ lúc Triệu viện trưởng nói hắn đã nghe, chỉ vì không có ảnh hưởng đến sức khỏe mấy, cho nên hắn mới không để ý đến.

Hắn gật gật đầu nói: “Ta biết, nhưng tựa hồ không có cách nào trừ đi nó, cho nên ta cũng chỉ có thể mặc kệ nó.”

” Bóng ma trên người của ngươi quả thực rất sâu, giống như là từ trong bụng mẹ mà có. Muốn trừ đi nó, đâu có dễ thế?” Lão giả tựa hồ nghĩ tới điều gì, ánh mắt bắt đầu trở nên xa xăm.

Long Thiên Thần lạc quan khẽ cười nói: “Không sao đâu, có thể sống bao lâu thì biết bấy lâu.”

“Tiểu tử ngươi! Trên người có vấn đề, làm sao không nói sớm? Đại ca cùng đại tẩu của ngươi nếu như biết trên người của ngươi có vấn đề, bọn họ nhất định sẽ nghĩ biện pháp giúp ngươi giải quyết, một mình ngươi buồn bực không nói, mọi người làm sao giúp ngươi?” Vẻ mặt Bạch Sở Mục đột nhiên nghiêm nghị, mạnh mẽ lên án.

Long Thiên Thần buông buông tay nói: “Đại ca, đại tẩu bọn họ bận rộn như vậy, ta không muốn bọn họ phân tâm nữa, huống chi trước mắt đại ca bận rộn tìm kiếm cửa vào gia tộc Hiên Viên, đại tẩu thì bận rộn đại hội luyện đan, ta làm sao có thể vào lúc này gây thêm phiền toái cho bọn chứ?”

Lão giả tựa hồ nghe đến lời nhạy cảm, ánh mắt khẽ biến, thử dò xét hỏi: ” Cửa vào Gia tộc Hiên Viên? Đại ca của ngươi tìm kiếm cửa vào gia tộc Hiên Viên làm cái gì? Chẳng lẽ hắn không biết gia tộc Hiên Viên không cho phép ngoại nhân tự ý vào sao? Nếu không dữ nhiều lành ít.”

Quyển 5 - Chương 45: Tình Cảnh Sét Đánh

“Nói không có sai, nhưng là đại ca của ta không thể không đi.” Long Thiên Thần nói.

” Lý do gì không thể không đi?” ánh mắt Lão giả đột nhiên trở nên sắc bén, khí thế tung hoành, tiến lên một bước, một tay bắt được cổ áo Long Thiên Thần, quát hỏi, “Nói, rốt cuộc lý do gì không thể không đi?”

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người cũng bị sợ hết hồn, ai có thể nghĩ đến thái độ của ông ta lại có biến chuyển lớn như thế?

“Tiền bối, người làm cái gì vậy?” Long Thiên Thần khẩn trương nói.

“Nói, đại ca của ngươi đi gia tộc Hiên Viên, rốt cuộc là vì cái gì?” Lão giả lại quát hỏi, ánh mắt càng thêm sắc bén.

“Đại ca hắn..... Hắn chỉ là muốn đi gặp mẹ ruột của chúng ta thôi, không có gì ác ý.”

“Mẹ ruột của các ngươi là ai?” thần thái thác thường từ trong mắt lão giả bắn ra, tay hắn bắt lấy cổ áo Long Thiên Thần cũng càng khẩn trương.

“Mẹ ruột của chúng ta, họ kép Hiên Viên, khuê danh Nhã Nhi, là đại nữ nhi cuả gia chủ đương thời của gia tộc Hiên Viên.”

“Cái gì?” Lão giả đích tay bắt đầu kích động run lên, từng sợi ánh

sáng kích động từ hắn đáy mắt bật ra, thanh âm của ông phát run, “Vậy ngươi..... Ngươi tên là gì?”

Long Thiên Thần không rõ vì sao vẻ mặt ông biến hóa nhanh như vậy, so với lật sách không thua kém bao nhiêu, lúc này lại nhìn hắn thân thiết.

“Ta tên là Long Thiên Thần.”

“Long Thiên Thần? Thiên Thần, ngươi là tiểu Thiên Thần?” trên mặt Lão giả thật có thể nói là thay đổi trong nháy mắt, mới vừa rồi còn thần sắc kích động, hiện tại đột nhiên lệ rơi đầy mặt, khóc rống đầy nước mắt. Hắn đem Long Thiên Thần ôm lấy, thật chặc ôm lấy, càng thêm lớn tiếng khóc.

“Hài tử, ta cuối cùng có thể nhìn thấy cháu rồi. Có biết ông ngoại rất nhớ cháu hay không? Ta chính là ông ngoại của cháu, cha ruột của mẹ cháu, cũng chính là gia chủ hiện giờ của gia tộc Hiên Viên, Hiên Viên Phách Thiên!”

Hiên Viên gia chủ một trận nước mắt nước mũi, vỗ lưng Long Thiên Thần, khóc đến thiên hôn địa ám.

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người hoàn toàn ngây ngẩn.

“Ngoại ngoại ngoại ngoại..... Ông ngoại?” Long Thiên Thần hoàn toàn cà Lăm.

“Ông ngoại?” Bạch Sở Mục cũng ngây dại.

Hiên Viên Phách Thiên? lão đầu trước mắt đang khóc bù lu bù loa này, thật sự chính là gia chủ của gia tộc Hiên Viên, Hiên Viên Phách Thiên sao? Nhưng vì sao tên thì rất khí phách, người thoạt nhìn sao

cũng không thấy khí phách?

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người hai mặt nhìn nhau, rất không tưởng, lại dưới tình huống như vậy, cũng có thể nhận thân?

Một lúc lâu, Hiên Viên gia chủ rốt cục ổn định tâm tình, chùi chùi nước mũi, chùi chùi nước mắt, lại đem Long Thiên Thần từ trên xuống dưới đánh giá một cái, sau đó nghênh ngang phá lên cười, tiếng cười hào phóng sảng lãng, chấn động màng nhĩ hai người một, ong ong vang không ngừng.

Vị ông ngoại này cảm xúc biến hóa cũng quá nhanh đi?

Tuyệt không cho người ta thời gian thích ứng.

Nhưng mà rất nhanh, Long Thiên Thần rốt cục trở về cũng hoàn hồn, biết được lão giả trước mắt chính là ông ngoại của hắn, cái loại huyết mạch tương liên thân tình này ở trong nháy mắt liền bộc phát. Lúc này không phải là Hiên Viên gia chủ ôm hắn khóc, mà là hắn chủ động ôm ngược Hiên Viên gia chủ, giống như đứa bé vậy lớn tiếng khóc rống lên.

“Ông ngoại! Ngài thật sự là ông ngoại của ta? Thật tốt quá! Ta rốt cục lại thêm một người thân rồi!”

Long Thiên Thần thật sự kích động rồi, thời điểm hắn trở lại Long gia lên, hắn liền vô cùng khát vọng nhận được ấm áp của thân nhân, chỉ tiếc, người Long gia đối với hắn là Lãnh Mạc như thế, để cho tim của hắn cũng rét lạnh. Thật vất vả mới tìm được rồi phụ thân, mà phụ thân lại là một người lãnh tình, muốn từ nơi phụ thân nhận được một chút ấm áp, dễ vậy sao?

Hiện tại thấy ông ngoại, mà ông ngoại lại là một người cảm tính như

vậy, là người trọng tình như vậy, một chỗ mềm mại trong lòng hắn nhất thời bị đánh trúng. Hắn ôm ông ngoại, giống như hài tử mà khóc lên, hưởng thụ ôn tình đến chậm.

Hiên Viên gia chủ vỗ nhè nhẹ lưng của hắn, lặng yên rơi lệ, nghĩ tới hài tử bị khổ, tim của hắn liền từng trận đau đớn.

“Bé ngoan, đừng khóc! Ông ngoại dẫn cháu đi về nhà, sau này có ông ngoại, ai cũng không khi dễ được cháu.”

Bạch Sở Mục nhìn tổ tôn hai người ôm nhau khóc rống, hai mắt của hắn lập tức liền ươn ướt, vị lão giả trước mắt này, cũng là ông ngoại của hắn a, hắn rõ ràng nhớ được mẫu thân nói cho hắn biết, ông ngoại của hắn chính là Hiên Viên Phách Thiên của gia tộc Hiên Viên. Hắn suy nghĩ cũng giống như Long Thiên Thần, muốn không chút nào cố kỵ lao vào trong ngực ông ngoại, thống khoái mà khóc lớn một trận.

Song, giờ phút này hắn lại không thể.

Bởi vì hắn đã đáp ứng sư huynh, không thể lấy thân phận hậu duệ của gia tộc Hiên Viên xuất hiện ở gia tộc Hiên Viên, hắn càng thêm không thể nhận thức ông ngoại của hắn, mặc dù hắn hiện tại vô cùng vô cùng muốn, vô cùng vô cùng khát vọng nhận được ông ngoại ôm.....

“Wow ——” Bạch Sở Mục ngồi chồm hổm ở tại chỗ, bản thân một mình ôm đầu khóc rống lên. Không thể ôm ông ngoại khóc, vậy bản thân hắn khóc được chứ? Vận mệnh vì sao không công bằng như thế, cứ muốn hành hạ hắn vậy?

“Nương ——” nghĩ đến mẫu thân, hắn khóc đến càng thêm thương tâm. Hắn nhớ được lần trước thời điểm nhìn thấy ông ngoại, ông

ngoại nói ông nhớ nữ nhi của ông, cũng tức là mẹ ruột của hắn, như thế, ông ngoại một chút cũng không có quên mẹ ruột của hắn. Nhưng nếu mẫu thân biết thế này, nàng không phải có thể mỉm cười nơi cửu tuyền?

“Nương —— wow ——”

Hiên Viên gia chủ cùng Long Thiên Thần ở chỗ này khóc đến thoải mái phập phồng, đột nhiên nghe được bên kia truyền đến tiếng khóc so với bọn hắn còn bi tráng hơn, tổ tôn nhất tề quay đầu lại nhìn lại, không khỏi ngây ngẩn cả người.

Đúng rồi, cũng là ông ngoại của Bạch Sở Mục?

Long Thiên Thần nghĩ tới khả năng này, mí mắt mỉm cười, nếu thật là như thế, đây chẳng phải là nói giữa hắn và Bạch Sở Mục vốn là quan hệ anh em bà con, là người một nhà sao?

Điều này cũng không khỏi quá khéo, rất có duyên phận đi?

“Ông ngoại, thật ra thì Sở Mục hắn cũng thế.....” Long Thiên Thần giọng điệu cứng rắn nói đến một nửa, Bạch Sở Mục đột nhiên xông lên, bưng kín cái miệng của hắn, liều mạng hướng hắn nháy mắt lắc đầu.

Tại sao hắn có thể bán đứng sư huynh của hắn đây?

Mặc dù không thể cùng ông ngoại quen biết nhau, nhưng nếu như có thể đứng bên người hắn, thường xuyên phụng dưỡng làm bạn, hắn cũng đủ hài lòng. Về phần danh phận và vân vân, hắn căn bản không cần.

Long Thiên Thần hiểu ý tứ của hắn, không nhịn được khẽ thở dài

một tiếng, không thể làm gì khác hơn là tôn trọng quyết định của hắn liễu.

“Sở Mục cũng là cái gì? Ngươi làm gì che miệng tiểu thiên Thần, không để cho hắn nói chuyện thế?” Hiên Viên gia chủ là một người vô cùng hộ đoản *(bao che khuyết điểm)*, không thể cho cháu ngoại bị nửa điểm khi dễ, lập tức một bước tiến lên, đem Bạch Sở Mục, vứt qua một bên, sau đó trên dưới ngó nhìn toàn thân Long Thiên Thần, “Tiểu Thiên Thần, cháukhông sao chớ? Hắn có làm đau cháu hay không?”

Bạch Sở Mục bị ném ở trên mặt đất, không nhịn được mắt trợn trắng, đãi ngộ này cũng không tránh khỏi quá khác xa nhau đi?

Đồng dạng là cháu ngoại, một bị hắn nâng niu trong lòng bàn tay, một bị hắn vứt ra bên cạnh, đãi ngộ cách biệt một trời một vực như thế, để cho hắn đầy bụng phẫn uất a.

Tiểu Thiên Thần? Gọi buồn nôn như vậy.

Hắn còn là Tiểu Sở Mục đây này. *(TT: ganh tỵ vì ko được buồn nôn haha)*

Bạch Sở Mục nhìn Long Thiên Thần nhận ông ngoại được biểu hiện vô cùng sủng ái, đáy lòng hắn liền ứa ra nước chua, ghen tỵ chết hắn. Này vốn là hắn nên hưởng thụ hết thảy, bây giờ lại bị Long Thiên Thần một người độc chiếm rồi, hắn đáy lòng vô cùng là không thăng bằng!

Long Thiên Thần đắc ý hướng hắn nháy mắt, ai bảo hắn chết, không chịu nói ra mình thân phận, đáng đời! Xem ngươi có thể nhịn bao lâu?

“Tiểu thiên Thần, đi! Ông ngoại dẫn cháu đi về nhà. Người trong nhà nếu là thấy cháu, nhất định sẽ cao hứng phi thường, nhất là mẹ cháu, mẹ cháu nàng..... Ai.” Hiên Viên gia chủ khẽ thở dài một tiếng, không khỏi lắc đầu.

“Mẹ cháu làm sao?” Long Thiên Thần nhất thời khẩn trương lên.

“Cháu cùng ông ngoại về thăm nhà một chút, cháu sẽ biết.” Hiên Viên gia chủ nói.

Long Thiên Thần do dự: “Nhưng đại tẩu còn đang ở Tiêu gia, có nên báo cho đại tẩu một tiếng hay không? Trừ đại tẩu, còn có ngài hai đứa cháu cố ngoại.”

“Cái gì? Ta còn có cháu cố ngoại trai cùng cháu cố ngoại gái hả? Ha ha, vậy còn chờ cái gì? Còn không mau đi?” Hiên Viên gia chủ này tốc độ biến sắc mặt thật là không ai bằng, lôi kéo Long Thiên Thần, cũng không để ý Tiêu Gia đến tột cùng ở nơi đâu, đấu đá lung tung.

Bạch Sở Mục bị hai người bỏ lại phía sau, ủy khuất quẹt mũi, chùi chùi nước mắt, khi dễ người như vậy, ta cũng cháu ngoại của người có biết hay không?

Đoàn người Vân Khê từ Đan Minh đi ra ngoài, liền trực tiếp trở về Tiêu Gia.

Lúc này chính là lúc Tiểu Nguyệt nha tỉnh ngủ, thời điểm tinh thần tốt nhất. Tiểu phượng hoàng đứng ở bên cạnh bé, một người một thú sủng trao đổi làm người bên cạnh không cách nào hiểu, một y y nha nha, một hỉ hả, chung đụng vô cùng hòa hợp.

Tiểu Mặc ngồi ở một bên, chuyên tâm vẽ cái gì đó, Tiểu Bạch giúp đở mài mực, kết quả khiến cho mình một thân lông trắng biến thành

nữa bạc nửa đen.

Vân Khê mệt mỏi cả ngày, trở lại trong phòng, nhìn con gái một màn ấm áp như thế, toàn thân mỏi mệt của nàng lập tức biến mất.

Thượng Quan Như nhi xa xa đã thấy nàng vào gian phòng, thì dừng cước bộ, không đành lòng quấy rầy mẹ con ba người bọn họ ở chung. đám người Vân Trung Thiên cũng dừng bước theo, trở về phòng riêng của mình.

“Mẫu thân, người trở lại rồi” Tiểu Mặc hưng khởi chạy tới, Vân Khê ngồi chồm hổm, để cho hắn đem nàng ôm vào lòng.

“Mẫu thân, con mới vừa tự vẽ tranh cho Tiểu Huyên Huyên, mẹ xem một chút bức tranh có giống hay không?” Tiểu Mặc lôi kéo Vân Khê đi tới bên cạnh bàn, mở bức tranh ra, cùng Vân Khê thưởng thức.

Vân Khê cúi đầu xem xét một cái, tán thành nói: “Tiểu Mặc vẽ bức tranh thật giống!” Mấy năm trước nàng bắt đầu biết nhi tử có thiên phú vẽ tranh, hơn nữa có Dạ đảo chủ dốc lòng dạy, họa kỹ của nhi tử rất là xuất chúng.

Bức họa vẽ Tiểu Nguyệt nha, giống như được in ra, trong nháy mắt bắt được giây phút Tiểu Nguyệt nha linh động cùng khả ái, làm cho nàng nhìn một cái đã bị hấp dẫn thật sâu.

“Tiểu Mặc, sau này hàng năm đều cho muội muội vẽ một bức họa, đợi nàng lớn lên, nàng có thể thấy quá trình trưởng thành của mình.” Nàng đề nghị.

“Ý kiến hay!” Tiểu Mặc bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, vốn đang cao hứng, chỉ một thoáng liền ảm đạm xuống tới, “Tiểu Huyên Huyên có lịch trình nàng trưởng thành có thể nhìn, nhưng là Tiểu Mặc không

có.”

Vân Khê nhìn bé, trong lòng rất là áy náy, nếu nàng có camera hiện đại, nàng cũng sẽ đem quá trình nhi tử trưởng thành quay lại, chỉ bất quá đây đang là cổ đại, không nói đến nàng họa kỹ như thế nào, mấu chốt là khi đó thật sự nàng không nghĩ tới nhiều như vậy. Nói ra, là nàng quá sơ sót, không có ở trên người nhi tử quan tâm nhiều.

“Tiểu Mặc, thật xin lỗi, là mẫu thân không tốt. Vậy từ năm nay bắt đầu, mẫu thân để phụ thân giúp con vẽ tranh giống như vậy có được hay không?”

Tiểu Mặc lắc đầu nói: “Không cần! Con tự mình vẽ bức tranh là được rồi. Con muốn cho người cả nhà chúng ta hàng năm đều vẽ một bức tranh, như vậy chúng ta có thể cùng chứng kiến quá trình cả nhà chúng ta trưởng thành.”

“Tiểu Mặc, con thật là áo bông nhỏ tri kỷ của mẫu thân” Vân Khê ôm nhi tử, dùng sức cọ trên khuôn mặt nhỏ, nhi tử biết điều như vậy biết đi đâu tìm đây?

Ai ngờ Tiểu Mặc tránh đẩy nàng ra: “Mẫu thân, người không nên buồn nôn như vậy, con không có thói quen.”

Tâm tình Vân Khê mới vừa rồi còn vô cùng cảm động ấm áp, nhất thời xuống dốc không phanh, trong lòng tự nhủ nhi tử, con không thể cho chừa chút mặt mũi cho mẫu thân sao?

Trên giường, Tiểu Nguyệt nhi phảng phất như cảm giác đến mẫu thân tới, quay đầu nhìn về Vân Khê, khanh khách cười vui.

Người cả nhà trên căn bản đã nắm giữ quy luật nàng hỉ nộ, bình thường nàng ăn uống no đủ ngủ ngon, chỉ cần không phải thấy quá

khó chịu, thì cười khanh khách không ngừng, vô cùng có chọc người yêu mến, để cho mỗi người đều ôm nàng cũng không khó chịu. Có đôi khi Vân Khê không khỏi suy nghĩ, đến tột cùng là con gái của nàng quá ngu, hay là nàng quá thông minh. Nếu là người trước lời nói…, vậy thì thật hết thuốc chữa, nếu là người sau lời nói…, vậy bé tuyệt đối là cực phẩm chủ nhân bụng đen.

Bởi vì bé còn nhỏ như vậy, cũng đã biết làm sao cho người khác thích rồi, chỉ cần để cho người khác thích bé, vậy còn không phải là bé muốn gió có gió, muốn mưa có mưa sao? Người nào sẽ thích một đứa trẻ suốt ngày khóc nỉ non, hoặc là ngươi vừa ôm nàng, nàng sẽ khóc không ngừng đâu?

Vân Khê tương đối nguyện ý tin tưởng là người sau, dù nói thế nào Tiểu Nguyệt nha cũng là kết tinh tình yêu của nàng cùng Thiên Tuyệt, từ góc độ di truyền học mà nói, Tiểu Nguyệt nha dù không phải thiên tài thì cũng là trẻ thông minh chứ? Đâu có suốt ngày không chuyện gì cũng cười a a như bé con ngu đây?

Ôm nữ nhi chọc cười, đột nhiên từ ngoài cửa hấp tấp xông tới một người, thân thể hùng tráng hướng cửa đứng lại, ánh sáng ngoài cửa toàn bộ chắn lại.

Tay Vân Khê ôm nữ nhi thẳng cứng, cảnh giác nhìn về phía người ngoài cửa: “Ngươi là ai? Muốn làm gì?”

Nàng nhận thấy được ánh mắt của đối phương có chút không đúng, một đôi con ngươi phát sáng càng không ngừng ở trên người con trai cùng con gái của nàng qua lại, trong ánh mắt chứa tâm tình kích động, làm cho nàng âm thầm kinh hãi.

Đối phương không phải là muốn đánh chủ ý Tiểu Mặc cùng Tiểu Nguyệt nha của nàng chứ?

“Mẫu thân ——” Tiểu Mặc cũng cảm giác được có cái gì không đúng, chạy tới bên người Vân Khê.

Mẫu tử ba người cứ như vậy cùng lão giả đột nhiên đến đứng ngoài cửa giằng co, không khí có chút quái dị.

Đang lúc Vân Khê muốn hỏi đối phương lần thứ hai, thì lão giả đột nhiên kích động mở ra hai cánh tay, hướng mẫu tử ba người đánh tới: “Chắt ngoại trai của ta, chắt ngoại gái của ta!”

Khóe mắt Vân Khê không nhịn được nháy nháy, không biết đối phương đến tột cùng muốn làm gì, nàng vung một cước, liền hướng lồng ngực đối phương ngoan độc đá qua.

“Lão lưu manh!” Ba chữ từ trong miệng nàng lãnh khốc phun ra.

Thân hình Hiên Viên gia chủ thoáng một cái, lại nhanh nhẹn tránh khỏi, nghe được Vân Khê gọi hắn”Lão lưu manh”, nét mặt già nua nhất thời đỏ lên, biện giải cho mình nói: “Tiểu nha đầu, ngươi nhìn rõ ràng, ta nơi nào giống như lão lưu manh rồi? Ta là tới nhìn Chắt ngoại trai cùng chắt ngoại gái của ta!”

“Ai là… Chắt ngoại trai cùng chắt ngoại gái của ngươi? lão lưu manh Ngươi, bịa đặt lý do cũng nên đáng tin một chút, lý do buồn cười như vậy mệt ngươi cũng bịa ra được?” Vân Khê khinh bỉ hừ lạnh, mặc dù cũng kinh ngạc vì đối phương thân thủ nhanh nhẹn, nhưng mà vừa nhìn vẻ mặt đối phương liền cảm thấy hắn không bình thường, nàng làm sao có thể để cho một lão lưu manh thần kinh thác loạn đến gần con gái của nàng?

“Tiểu Mặc, thả Tiểu Bạch!”

Tiểu Mặc đang muốn hành động, thì ngoài cửa Long Thiên Thần thở hồng hộc chạy đi vào, theo sát phía sau hắn, còn có Bạch Sở Mục cũng thở hỗn hển giống nhau.

“Đại tẩu, chờ một chút!”

“Thiên Thần? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Ngươi biết lão lưu manh này?” Vân Khê chíp mắt, không nhìn đến Hiên Viên gia chủ có phải sắc mặt đã trướng đến đỏ bừng hay không, vẫn như cũ mở miệng một tiếng là lão lưu manh mà kêu.

“Lão..... Lão lưu manh?” Long Thiên Thần bị đại tẩu gọi ông ngoại vô địch như vậy thì như bị sét đánh, hai vai của hắn kịch liệt run run, nín cười đến cực khổ.

nếu đại tẩu biết được, vị “Lão lưu manh” trước mắt này chính là ông ngoại đại ca, là ông cố ngoại của Tiểu Mặc Mặc cùng Tiểu Nguyệt nhi, không biết vẻ mặt nàng nên như thế nào? Hắn vô cùng mong đợi, muốn xem bộ dáng đại tẩu quẩn bách.

Bạch Sở Mục tới sau, nghe được”Lão lưu manh” vô địch bị gọi như vậy, cũng cười đến đau bụng.

“Ha ha ha ha ha..... Đại tẩu, ngươi lại..... Ngươi lại gọi ông ngoại Thiên Thần..... Lão..... Lão lưu manh? Ha ha ha ha ha..... Chết cười ta!” Bạch Sở Mục nhịn không được, cười đến ngã trước ngãn sau.

Long Thiên Thần cũng bị hắn lây bệnh, phá lên cười: “Đại tẩu, hắn..... Hắn là ông ngoại của ta cùng đại ca, gia chủ của gia tộc Hiên Viên! Cũng chính là ông cố ngoại của Tiểu Mặc cùng Tiểu Nguyệt nha! Ha ha ha ha..... Đại tẩu, ngươi quá hài hướt rồi, ha ha ha ha.....”

Chỉ một thoáng, bên trong cả gian phòng đều là tiếng cười lớn của hai người Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục.

Vân Khê khóe mắt, khóe miệng đều ở không nhịn được mà co rút, giống như một đạo sấm sét từ trên trời giáng xuống, đem nàng đánh ngoài trăm dặm, sấm sét còn lan tràn ra, đem Tiểu Mặc cũng bao phủ ở trong đó, hai mẹ con đồng thời bị sét đánh. Tiểu Nguyệt nha tựa hồ cũng không có may mắn thoát khỏi, một đôi mắt to tròn phát sáng chuyển động, nhìn về phía Hiên Viên gia chủ.

Tiểu Mặc giương cái miệng nhỏ nhắn, thành hình chữ O, tò mò nhìn Hiên Viên gia chủ, từ trên xuống dưới đánh giá nhiều lần.

“Ông là ông cố ngoại của ta?”

Mẫu tử ba người đồng thời nhìn chăm chú, Hiên Viên gia chủ ho nhẹ một tiếng, sửa sang lại áo, cố gắng đem mình điều chỉnh đến trạng thái phong phạm một đời gia chủ nên có. Hắn làm như thật gật gật đầu, nói: “Không sai! Ta chính là Hiên Viên Phách Thiên, ông ngoại của Thiên Tuyệt cùng Thiên Thần, cũng chính là ông cố ngoại của Tiểu Mặc cùng Tiểu Nguyệt nha!” Nói đến nửa câu sau, ngữ khí của ông rõ ràng mềm mại xuống tới, một đôi mắt lão thấy hai tiểu bất điểm, tràn đầy ôn tình.

“Khụ khụ, khụ khụ.....” Vân Khê bị nước miếng của mình làm cho sặc, quá trình nhận thân như vậy, cũng không tránh khỏi quá sét đánh đi?

Đối phương thật đúng là ông ngoại của Thiên Tuyệt, ông cố ngoại của Tiểu Mặc cùng Tiểu Nguyệt nha a?

Làm sao bây giờ?

Nàng có phải nên giả bộ mất trí nhớ tạm thời, làm như mói vừa rồi chuyện gì cũng không có phát sinh qua không?

Trải qua một phen giãy dụa trong lòng xong, Vân Khê hít sâu một hơi, vô cùng bình tĩnh ôm nữ nhi đứng dậy, một tay dắt nhi tử, đi tới trước mặt Hiên Viên gia chủ, dùng giọng nói vô cùng tình cảm: “Tiểu Mặc, Tiểu Nguyệt nha, các con nhìn thấy không? Vị cao lớn uy nghiêm, hiền lành hòa ái, uy phong lẫm lẫm, đức cao vọng trọng..... (trở xuống tỉnh lược một trăm chữ) lão nhân gia ở trước mắt các con, chính là ông cố ngoại của các con! Các con còn không mau mau gọi, gọi ông cố ngoại?”

Trong phòng không khỏi thổi lên một trận gió lạnh, lạnh quá!

Cái trán Tiểu Mặc rơi xuống mấy cây hắc tuyến, bé thật sắp thua ở mẫu thân rồi, thật là mất mặt a!

Ngẩng đầu, bé hướng về phía Hiên Viên gia chủ nở ra nụ cười chiêu bài ngọt chết người, ngọt ngào kêu lên: “Ông cố ngoại khỏe không? Mẫu thân nàng hôm nay có chút động kinh, ngài không nên cùng nàng so đo, nàng ngày thường không phải như thế đâu.”

Tiểu tử thúi, bán đứng nàng?

Vân Khê thầm cắn răng, trên mặt cũng là nụ cười ngọt chết người giống nhi tử, câu cửa miệng nói thật hay, đưa tay không đánh người tươi cười, khuôn mặt tươi cười nghênh đón người, luôn sẽ không sai.

Tiểu Nguyệt nhi không biết xảy ra chuyện gì, cũng khanh khách cười ngọt ngào theo.

Chỉ một thoáng, mẫu tử ba người đều là vẻ mặt cười ngọt ngào đón

chào, trận thế vô địch như thế, ai có thể ngăn cản được? Hiên Viên gia chủ lúc này bị mê đến tám phần hồn mất hết bảy phần, ngồi chồm hổm xuống, dang cánh tay ôm lấy chắt ngoại hiểu biết của ông một chút, lại bắt đầu một vòng lệ nóng tung hoành.

“Tiểu ngoan ngoan của ta a, quá ông cố ngoại rốt cục cũng nhìn thấy cháu.....”

Vân Khê giơ tay lên, lau mồ hôi, đem Long Thiên Thần kéo sang một bên, cùng hắn hỏi thăm: “Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Làm sao đột nhiên nhô ra một ông ngoại?”

“Đại tẩu, không sai! Ông thật sự là ông ngoại ta, là gia chủ gia tộc Hiên Viên, chỉ bất quá,tình cảm của ông tương đối phong phú một chút. Mới vừa rồi còn ôm ta khóc hồi lâu đây.” Long Thiên Thần cười ha ha nói, khuôn mặt bị đánh đả thương còn dính nước mắt.

“Mặt của ngươi sao vậy?” Vân Khê lúc này mới chú ý tới thương thế trên mặt Long Thiên Thần, quay đầu nhìn về phía Bạch Sở Mục, cũng giống như vậy mắt gấu mèo, “Các ngươi lại bị người nào đánh?”

“Không có! Không có bị người nào đánh?” Long Thiên Thần cảm thấy chuyện này rất mất thể diện, sẽ không lộ ra ngoài.

Vân Khê quay đầu nhìn về phía Bạch Sở Mục, Bạch Sở Mục cũng dùng sức lắc đầu.

“Các ngươi mới vừa không phải nói, là bị một tiểu tử thúi đánh đấy sao? Nói cho ông ngoại biết, đến tột cùng là tiểu tử thúi nào? Ông ngoại báo thù cho các ngươi!” Bên kia Hiên Viên gia chủ nghe được, chen miệng nói.

“Tiểu tử thúi? Ai là tiểu tử thúi? Lại là cái kia Mặc đại thiếu kia sao?” Vân Khê cũng không biết làm sao, liền liên tưởng đến Mặc đại thiếu, dù sao ở trong ấn tượng của nàng, thì Mặc đại thiếu có liên quan đến hai người bọn họ từng.

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục liếc nhau một cái, quyết định im bặt, làm ra một quyết định vô cùng vô sỉ. Hai người đồng thời gật đầu, đồng thanh đồng khí: “Không sai! Chính là tên khốn kiếp Mặc đại thiếu!”

Đáng thương Mặc đại thiếu, nằm mà cũng trúng thương a, vô duyên vô cớ làm vật hi sinh cho người khác, bị Hiên Viên gia chủ quan tâm

“Ghê tởm! Người Mặc gia thật là càng ngày càng quá mức, lại khi dễ người bên cạnh lão phu. Thiên Thần, cháu yên tâm, thù này ông ngoại nhất định sẽ thay cháu báo!” Hiên Viên gia chủ nghĩa căm phẫn điền ưng nói.

Long Thiên Thần gật đầu như con gà mổ thóc, đáy lòng yên lặng cho cầu nguyện cho Mặc đại thiếu, cái này cũng không nên trách bọn họ, ai bảo cái người coi tiền như rác kia cũng trùng hợp là khi dễ bọn họ làm chi? Ngươi không vào Địa Ngục, ai vào địa ngục?

“Đến, để cho lão phu ôm ôm Tiểu Nguyệt nha!” Hiên Viên gia chủ thật đúng là hai tay không để trống, một tay ôm Tiểu Mặc, một tay đưa qua, muốn từ bên Vân Khê ôm đi Tiểu Nguyệt nha, sắc mặt rất vui mừng, cùng Lão Ngoan Đồng không kém là bao nhiêu.

Vân Khê buông tay, để cho hắn như ý nguyện đem hai tiểu ngoan ngoan đều ôm ở trên tay, nàng không nhịn được lắc đầu than nhẹ, đồng dạng là trưởng bối cách ba đời, vì sao cố ngoại cùng cố nội thái độ đối đãi hài tử khác biệt như thế đây?

Quyển 5 - Chương 46: Cửa Vào gia tộc Hiên Viên

Hiên Viên gia chủ đến, cho người một nhà Vân Khê tăng thêm không ít niềm vui, lão nhân gia coi trọng thân tình, tính tình sảng khoái nhiệt tình, thỉnh thoảng có chút cử động làm cho người ta dở khóc dở cười, nhưng tổng thể mà nói mọi người trong nhà đều phi thường thích hắn.

Hiên Viên gia chủ một tay ôm một tiểu ngoan ngoan, yêu thích không buông tay: “Khê nha đầu, cháu nhanh chóng dọn dẹp một chút, lão phu mang các cháu trở về gia tộc Hiên Viên. Trong nhà đã hồi lâu không có náo nhiệt qua, hiện tại có sự gia nhập của các cháu, không khí trong nhà nhất định sẽ khác trước.”

Vân Khê do dự, ngày mai chính là đại hội luyện đan rồi, đến lúc này mà trở về nhà sẽ tốn thời gian, nàng sợ làm trễ nãi cuộc thi ngày mai.

“Ông ngoại, không bằng đợi thêm một ngày nữa đi, chờ thêm ngày mai đại hội luyện đan xong, cả nhà chúng ta và ngài sẽ cùng nhau trở về gia tộc Hiên Viên. Hay hiện tại Ngài không ngại thì đi về trước, dặn dò một chút người trong nhà. Thiên Tuyệt cùng mấy bằng hữu chúng ta giờ phút này đang ở phụ cận gia tộc Hiên Viên tìm kiếm cửa vào, nhưng nếu song phương hai bên xảy ra chút ma sát, vậy thì không ổn.”

“Chính là một đại hội luyện đan thôi, có cái gì quan trọng chứ? Nha đầu cháu coi trọng luyện đan đại hội lần này như vậy, đến tột cùng là vì cái gì?” Hiên Viên gia chủ không giải thích được.

Vân Khê liếc một cái Long Thiên Thần, có chút do dự: “Ngài cũng đừng hỏi, ta tự có lý do của ta.”

Hiên Viên gia chủ thần sắc giật mình, trở nên nghiêm túc lên, gật đầu nói: “Cũng được, vậy lão phu liền trở về gia tộc Hiên Viên trước, ngày mai quay lại đón các ngươi.”

Hắn lại nhìn một chút nhìn Long Thiên Thần, nói: “Thiên Thần, cháu nhanh chóng theo ông ngoại cùng nhau trở về trước đi.”

“Tốt.” Long Thiên Thần hớn hở đáp ứng.

Bạch Sở Mục kéo kéo chéo áo của hắn, hắn cũng muốn đi theo, nhưng mình lại ngại nói.

Hiên Viên gia chủ nhanh mắt đã nhận ra, chủ động mở miệng nói: “Sở Mục đúng không? Ngươi nếu không có chuyện gì, cũng cùng đi, lão phu cùng ngươi cũng hợp ý.”

Bạch Sở Mục nghe vậy, không khỏi mừng rỡ, gật đầu lia lịa đáp ứng.

Cùng Tiểu Mặc và Tiểu Nguyệt nha chọc cười một phen, Hiên Viên gia chủ lúc này mới dẫn hai người Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục lưu luyến không nỡ rời đi Tiêu Gia.

Ở đường nhỏ Thương Thủy lĩnh.

Trời chiều ngã về tây, trải dài một mảnh hoàng hôn bao phủ mọi vật.

Hoa Sở Sở đi theo thầy trò năm người Côn Luân lão giả vây quanh Thương Thủy lĩnh, đi lại hơn nửa ngày, cuối cùng bị lạc phương hướng.

“Ta nhớ lúc chúng ta đi là Nam phương, hiện tại hẳn là tiếp tục đi về phía nam đi, nếu không sẽ trở lại chỗ cũ.” Hoa Sở Sở chỉ vào một trong chỗ rẽ của đường mòn trong núi nói.

“Tiểu nha đầu, chúng ta đã hướng phía Nam đi lâu như vậy, lại tiếp tục đi, liền rời xa khu vực gia tộc Hiên Viên. Nghe lão phu, đi phía bắc, khẳng định không sai.” Côn Luân lão giả nói.

Trên cái trán của Hoa Sở Sở rơi xuống mấy hắc tuyến, khuôn mặt không tin: “Nhưng tiền bối, lúc trước chính là ngài nói, nghe lời ngài không sai, cho nên chúng ta mới lạc đường. Ngài xác định lần này ngài nhất định phán đoán chính xác sao?”

Côn Luân lão giả âm thầm lau mồ hôi, lão cũng không thể làm trò trước mặt bốn đồ đệ, thừa nhận mình là dân mù đường chứ?

“Tiểu nha đầu, không nghe lời lão nhân, lỗ lả ráng chịu.”

Hoa Sở Sở đối với lời hắn nói rất là hoài nghi, không hề đem hi vọng ký thác vào trên người của hắn, liền hỏi bốn người nói ngọc thụ lâm phong: “Các ngươi nói đi? Rốt cuộc là tiếp tục hướng phía Nam, hay là hướng Bắc đi?”

Ngọc thụ lâm phong bốn người hai mặt nhìn nhau, mặc dù sư phụ đúng là có chút không đáng tin cậy, nhưng làm đồ đệ của ông, thì không thể đem sư phụ bỏ lại a?

Bốn người lạnh lùng đứng phía sau sư phụ, lấy hành động thực tế, biểu lộ lập trường của bọn hắn.

Côn Luân lão giả cười hắc hắc, có chút vừa ý tín nhiệm các đồ đệ đối với lão: “Thấy chưa? Bây giờ là năm so với một, số ít phục tòng đa số, tiểu nha đầu, chúng ta đi hướng Bắc thôi.”

Khuôn mặt của bốn người Ngọc thụ lâm phong đen thui, bọn họ làm như vậy, có phải là quyết định sai hay không đây?

Hoa Sở Sở vểnh cái miệng nhỏ nhắn lên, hướng năm người bọn hắn hừ một tiếng, xoay người nói: “Các ngươi đi đi, dù sao ta sẽ không đi theo các ngươi mò mẫm nữa.” Nói xong, nàng đi thẳng về phía trước.

“Tiểu nha đầu, ngươi không nên cậy mạnh, thâm sơn dã lĩnh, một nữ tử đi một mình rất nguy hiểm.” Đáng tiếc Côn Luân lão giả khuyên như thế nào, Hoa Sở Sở cũng coi như không nghe thấy, phối hợp tiếp tục đi về phía trước, nàng cũng không tin thầy trò năm người không có phẩm chất như vậy, cứ như vậy trơ mắt nhìn một cô bé như nàng mạo hiểm xâm nhập núi rừng.

“Sư phụ, làm sao bây giờ?” Đinh Ngọc hỏi.

“Các ngươi nói đi?” Côn Luân lão giả nhíu mày, hắn thật sự không thích bị nắm mũi dẫn đi, nói lời nuốt lời, sẽ bị chửi vào mặt mũi một đại tông sư như hắn.

“Không thể để cho nàng đi một mình, quá nguy hiểm.” Đinh Thụ vẻ mặt lạnh lùng nói.

“Đúng vậy a, nhìn nàng nũng nịu như vậy, thật làm cho người ta không yên lòng.” Đinh Lâm làm như thật gật đầu phụ họa.

Đinh Phong kinh ngạc nói: “Tam ca, ngươi có phải đối với Sở Sở cô nương có dụng ý khác hay không?”

Đinh Lâm lên giọng dạy dỗ nói: “Tứ đệ, ta chỉ là quan tâm bằng hữu, tư tưởng của ngươi có thể đơn thuần một chút hay không?”

“Ta nào có?” Đinh Phong lộ ra vẻ mặt vô tội.

Đinh Lâm lắc đầu nói: “Ngươi cũng đừng có nói sạo nữa, tư tưởng của ngươi vẫn sẽ không đơn thuần.”

“Ta không có!” Đinh Phong rống lớn.

Đinh Lâm vỗ vỗ đầu vai Đinh Phong, nói lời thấm thía: “Tứ đệ, ngươi đã không phải là hài tử đơn thuần.”

Đinh Phong quýnh lên: “Đại ca, nhị ca, các ngươi nên vì ta làm chứng a.”

Đinh Thụ tiếp tục vẻ mặt khốc: “Ta làm chứng, Tứ đệ là đơn thuần nhất..... Lời này quỷ đều không tin!”

Đinh Phong muốn điên rồi, không chịu nổi bọn họ khi dễ người như vậy.

“Các ngươi cũng đừng khi dễ Tứ đệ.” Đinh Ngọc bỗng nhiên mở miệng nói.

Cuối cùng cũng có người thay hắn nói chuyện, Đinh Phong vô cùng cảm kích nhìn về phía đại ca, nước mắt lấp lánh: “Đại ca, ngươi đối với ta tốt nhất.”

Ai ngờ lời của Đinh Ngọc còn chưa nói hết, liền thêm câu: “..... Tứ đệ cũng không dễ dàng, muốn từ không đơn thuần biến trở về đơn thuần, bản thân cũng không phải là một chuyện đơn giản.”

Đinh Phong hoàn toàn phát điên, đây đều là ca ca a, làm gì có ca ca khi dễ đệ đệ ruột mình như vậy?

“Sư phụ.” Đinh Phong tội nghiệp nhìn về phía sư phụ, ai ngờ sư phụ lão nhân gia ông ta hoàn toàn không nhìn bọn họ, Chỉ sờ lên cằm, phối hợp vùi đầu trầm tư.

“Ta nhớ được phía nam gia tộc Hiên Viên có con sông lớn, cho tới bây giờ, ta cũng không có thấy sông lớn, có thể đúng như nha đầu kia nói, cửa vào gia tộc Hiên Viên, thì phải đi về phía nam hay không?” Côn Luân lão giả lẩm bẩm trong miệng, vừa suy tư, vừa rung đùi đắc ý, “Nhưng là ta vừa mới nói đi hướng Bắc, hiện tại liền đổi lời lại, tựa hồ có chút.....”

Đinh Phong nghe được sư phụ lo lắng, không nhịn được chen miệng nói: “Sư phụ, nghĩ nhiều như vậy làm gì? Chúng ta đã không yên lòng nàng một người độc hành, phải đi bảo vệ nàng không được sao? Chẳng lẽ nàng còn có thể không nhận cảm tình chúng ta?”

Côn Luân lão giả hạ mí mắt, cho hắn một ánh mắt tán dương, vỗ vỗ đầu vai hắn nói: “Tiểu Tứ, ngươi mặc dù tư tưởng không … còn tinh khiết, nhưng đầu óc rất tốt, không tệ! Các ngươi còn lo lắng cái gì? Còn không nhanh đuổi theo đi?”

Đinh Phong im lặng cúi đầu xuống, tinh thần uể oải, đi theo sư phụ cùng các ca ca, hắn vĩnh viễn cũng không có ngày ngốc đầu lên nổi.

Thầy trò năm người có sau khi quyết định, không có ở lâu, liền theo sát phương hướng Hoa Sở Sở rời đi mà đuổi theo.

Trong sơn đạo, gió mát phơ phất, cỏ cây xơ xác tiêu điều.

Hoa Sở Sở nắm chặc kiếm trong tay, dự cảm không ổn, sợ là mình bị theo dõi.

Chết tiệt, nàng mới vừa vặn cùng thầy trò Côn Luân lão giả tách ra, đã bị người theo dõi, vậy phải làm sao bây giờ, cũng không biết năm người bọn họ có theo kịp hay không.

“Người nào? Còn không mau mau hiện thân?” Nàng khẽ kêu một tiếng, cầm kiếm chuẩn bị chiến đấu.

Bên đường núi, xông tới bốn bóng người, đem nàng vây quanh ở trong đó.

“Ngươi thật to gan, lại dám đơn độc xông vào địa giới gia tộc Hiên Viên ta?” Một người trong đó lớn tiếng quát lên.

” Địa giới của Gia tộc Hiên Viên?” Chẳng lẽ nàng thật may mắn như vậy, đánh bậy đánh bạ, rốt cuộc tìm được cửa vào gia tộc Hiên Viên?

“Các ngươi đừng hiểu lầm! Ta không phải là cố ý xông vào, ta.....” Không đợi Hoa Sở Sở giải thích rõ, cao thủ gia tộc Hiên Viên tiến lên phía trước mấy bước, sát khí lộ ra.

“Ngươi có lệnh bài gia tộc Hiên Viên?”

“Lệnh bài?” Hoa Sở Sở lắc đầu, “Không có.”

“Nếu không có, vậy thì thúc thủ chịu trói! Chờ đến gia tộc Hiên Viên, tự có người hội thẩm xét xử ngươi.” Trong đó một gã cao thủ làm thủ hiệu, ba tên cao thủ còn lại rối rít hướng nàng tiến tới gần.

Hoa Sở Sở trong lòng cả kinh, dưới chân không khỏi rút lui, song ba tên cao thủ từ phương hướng khác nhau hướng nàng vây quanh, nàng dù muốn lui cũng không có nơi thối lui.

“Các ngươi quá không nói đạo lý rồi! Thủy ảo thuật! ——” đáy mắt

Hoa Sở Sở lam quang chợt lướt, vươn ra hai ngón tay, triệu hồi ra một cột nước, hướng về phía một người trong đó bắn đi.

“Rống ——”

Thủy Long biến ảo mà sinh động, thân thể cuốn quanh, như sóng đào tịch quyển.

“Ừ? Ngươi là người Hoa gia?” Có cao thủ nhận ra Hoa Sở Sở Thủy ảo thuật, bất quá không chút nào ảnh hưởng độ mạnh yếu công kích của đối phương.

“Chỉ là Thủy ảo thuật nhỏ, ngươi còn không có luyện đến! Mở cho ta!” Trường kiếm phách không trảm xuống, kiếm khí ngất trời, đem Thủy Long chém thành hai nửa. Kiếm khí không dừng lại mà thẳng ép hướng Hoa Sở Sở, sát khí lạnh thấu xương, đập vào mặt. Hoa Sở Sở hai mắt mở to, rút lui nhanh, thực lực của đối phương ở trở lên Huyền tôn thất phẩm, nàng căn bản không phải là đối thủ.

“A ——” tiếng kinh hô từ trong miệng của nàng vọng ra, dư chấn của kiếm khí, đem cả người nàng bắn bay xa mười mấy bước.

“Sở Sở cô nương!” Lúc này, có người gào to một tiếng, hai đạo kiếm khí theo sát tới, cũng tấn công hướng cao thủ gia tộc Hiên Viên.

Hoa Sở Sở ngửng đầu lên, thấy được người tới, thì không khỏi vui mừng.

“Băng tỷ tỷ, Dung đại ca!” Người đến là Dung Thiếu Hoa cùng Băng hộ pháp.

“Hừ! Lại tới hai người không sợ chết nữa, các huynh đệ, đem bọn họ hết thảy bắt lại. Gia tộc Hiên Viên há tùy tiện người nào có thể xông

loạn vào?” Bốn gã cao thủ nhất tề di động, đồng thời hướng hai người Dung Thiếu Hoa cùng Băng hộ pháp vây quanh.

“Người gia tộc Hiên Viên các ngươi không chịu nói đạo lý? Chúng ta lần này tới không phải là tới hướng các ngươi đánh nhau, mà là có chánh sự.....” Dung Thiếu Hoa rút kiếm, vừa đón đánh đối thủ, vừa hô.

“Đã có chánh sự, vậy trước tiên hãy thúc thủ chịu trói, có chuyện gì đợi chúng ta đem bọn ngươi áp giải về gia tộc Hiên Viên rồi hãy nói.”

“Ngươi cho chúng ta là kẻ ngu sao? Ai biết các người có thật sự là người của gia tộc Hiên Viên hay không?” Dung Thiếu Hoa rất cẩn thận, nếu đối phương thật là cao thủ của gia tộc Hiên Viên như vậy còn dể nói, nhưng nếu không phải, vậy bọn họ chẳng phải là không công chịu chết sao? Cho nên coi như là đàm phán, cũng phải là dưới điều kiện song phương ngang hàng.

Cách đó không xa, truyền đến tiếng kêu rên của Băng hộ pháp, đầu vai của nàng trúng một kiếm. Dung Thiếu Hoa quay đầu, khẩn trương nhìn về phía nàng: “Băng nhi, làm sao vậy?”

“Ta..... Ta không sao.” Băng hộ pháp không thể chống đở, ngã trên mặt đất, một gã cao thủ điểm yếu huyệt trên người nàng, đem bắt nàng lại.

Dung Thiếu Hoa thấy thế, không khỏi nóng nảy, hắn gầm thét một tiếng, hơi thở quanh thân tăng vọt. Trên mặt hắn từ trước đến giờ tuấn tú phóng đãng không kềm chế được, hiếm thấy triển lộ ra ra bẻ xơ xác tiêu điều, ống tay áo vũ động, một con huyễn thú Đại điêu màu lam phía sau hắn bay vọt lên!

“Đây là cái gì?” cao thủ của Gia tộc Hiên Viên thấy hình dáng Đại

điêu kia cùng màu sắc đặc biệt của nó, không khỏi ngây dại. Ở Long Tường đại lục, người có thể triệu hồi ra điêu thú cũng có, chỉ bất quá màu sắc bọn họ đa số là màu nâu xám hoặc là màu đen, nhưng chưa từng thấy qua có người có thể triệu hồi ra Đại điêu màu lam.

Người có thể triệu hồi ra hình dạng huyễn thú Đại điêu màu lam, phải gọi hắn là quái thai!

“Chỉ là cao thủ Huyền tôn ngũ phẩm, cũng dám ở trước mặt chúng ta càn rỡ?” một gã cao thủ trong đó gào to một tiếng, một con huyễn thú Mãnh Hổ màu nâu xuất hiện, phi hướng điêu thú.

Từ thực lực huyễn thú song phương phân tích, một con Mãnh Hổ đấu với một con Đại điêu, đã cách biệt, không cần nói cũng biết, từ thực lực chủ nhân song phương phân tích, một người là cao thủ Huyền tôn thất phẩm trở lên, một cũng là cao thủ Huyền tôn ngũ phẩm, lại là cách biệt khá xa. Mọi người cơ hồ có thể đoán được kết quả cuối cùng trận này tỷ võ.

Song, ngoài ý muốn xảy ra.

Dung Thiếu Hoa trấn định trên không trung, đáy mắt xẹt qua một tia ánh sáng lạnh kỳ dị. Hắn bỗng nhiên vươn ra hai ngón tay, chỉ hướng điêu thú, huyền khí vô hình từ đầu ngón tay hắn lao ra, thẳng đến thân thể điêu thú, sau đó, chuyện thần kỳ xảy ra.

Điêu thú màu lam khi tiếp xúc đến huyền khí ở đầu ngón tay hắn sau, toàn bộ thân hình xảy ra biến hóa, vốn là thân thể ở dạng nước, từ từ đọng lại thành Băng, một tấc tấc Băng hóa..... Đến cuối cùng, toàn bộ huyễn thú biến thành một pho tượng đá, hung hăng đánh tới huyễn thú Mãnh Hổ.

Oanh ——

Va chạm kịch liệt, vang vọng.

Vốn là bại cục đã định, chỉ một thoáng thay đổi.

Mãnh Hổ bị đánh bay ra ngoài xa, quá trình này liền giống như là một khối băng cứng ngàn năm đập vào trên người Mãnh Hổ, thử hỏi nó làm sao có thể ngăn cản được?

“Cái gì?” cao thủ Gia tộc Hiên Viên kinh ngạc há to miệng, khó có thể tin cảnh trước mắt mình. Lại còn có người có thể làm cho huyễn thú mình băng hóa sao? Này..... Hắn đến tột cùng là như thế nào làm được?

Băng hộ pháp hít vào thở ra một hơi, đây là lần đầu tiên nàng thấy Dung Thiếu Hoa thi triển ra công phu quái dị như thế, không khỏi mừng rỡ, chẳng lẻ đây chính là kỹ năng đặc thù của người thừa kế huyết mạch Dung gia vốn có?

Ba tên cao thủ Gia tộc Hiên Viên còn lại cũng nhìn một màn này, nhất tề sửng sốt, bất quá rất nhanh, bọn họ lập tức phản ứng lại, bỏ lại hai cô gái, bốn người hợp lực, vây công một người Dung Thiếu Hoa.

Mặc dù huyễn thú của hắn lợi hại, nhưng là thực lực bản thân hắn có hạn, chỉ cần ngăn chặn ở bản thân hắn, huyễn thú càng lợi hại hơn cũng không làm nên chuyện.

“Thiếu Hoa, cẩn thận a!” Băng hộ pháp thấy nguy hiểm như vậy, thì không nhịn được thấp giọng hô.

Thân hình Dung Thiếu Hoa phiêu dật, tốc độ kinh người, trái né phải tránh, hẳn là tạm thời tránh né được bốn người vây kín. Song, hắn nhiều lắm cũng chỉ có thể chạy trốn bảo vệ tánh mạng, một chút lực

phản kích cũng không có, đối phương cũng sẽ không cho hắn bất kỳ cơ hội cùng thời gian phản kích.

Hoa Sở Sở nhìn thấy một màn này, cũng nhịn không được nữa thay Dung Thiếu Hoa lau mồ hôi, bốn gã cao thủ gia tộc Hiên Viên thực lực đều ở Huyền tôn thất phẩm trở lên, Dung Thiếu Hoa một người làm sao có thể ngăn cản được?

Bỗng nhiên đang nhớ lại mới vừa một màn kia, Hoa Sở Sở linh cơ vừa động, một lần nữa thi triển Thủy ảo thuật.

“Dung đại ca, ta tới giúp ngươi!”

Thủy Long lại xuất hiện, giải khai lực cản, quay quanh ở Dung Thiếu Hoa.

Dung Thiếu Hoa khóe môi nhếch lên, một đôi mắt hoa đào khẽ nheo lại, sử dụng mười ngón tay cùng, mượn thủy của lực Hoa Sở Sở biến ảo ra Thủy Long, hắn đồng thời thi triển ra Băng Ngưng thuật, thành từng mảnh bọt nước bắn nhanh, ở giữa không trung ngưng kết thành băng nhận, liên tục không ngừng mà bay vụt hướng tứ đại cao thủ.

Chỉ một thoáng, vô số băng thương, như mủi tên bay vụt. Mỗi một tấm băng bền bỉ vô cùng, mà trong đó đã bị ngưng tụ Huyền lực, so với đao kiếm chân chính còn có uy lực hơn gấp mười lần.

Sách lược của bốn vị cao thủ là hợp lực tấn công, thoáng cái đã bị đánh rối loạn, nhất tề oanh tán đi, lui qua một bên, tạm lánh mũi nhọn tấn công.

“Ngươi rốt cuộc là người nào? Lại có công phu tà môn như thế?” Cao thủ hỏi.

Dung Thiếu Hoa không nhìn hắn, mà phi thân đi tới bên người Băng hộ pháp, nhìn thương thế của nàng.

“Ta đang hỏi ngươi, ngươi còn không mau mau trả lời?” Cao thủ thấy hắn không nhìn mình, thì không khỏi nổi giận.

Dung Thiếu Hoa đột nhiên ngửng đầu lên, ánh mắt ngoan lệ quét ngang tới: “Các ngươi đánh nữ nhân của ta, còn dám hỏi ta?”

Cao thủ cười lạnh nói: “Các ngươi tự tiện xông vào địa giới gia tộc Hiên Viên, vốn là tử tội, bây giờ chúng ta chẳng qua là cho các ngươi thúc thủ chịu trói, đem bọn ngươi áp tải vào gia tộc thẩm vấn, đã là đối với các ngươirất khách khí. Nếu các ngươi tiếp tục ngoan cố không nghe, vậy thì đừng trách chúng ta hạ thủ vô tình!”

“Ghê tởm! Đây chính là đạo đãi khách gia tộc Hiên Viên sao?” Dung Thiếu Hoa đứng dậy, trường bào tung bay, quanh thân tức giận dâng trào, phía sau hắn, Thủy điêu lần nữa mở ra hai cánh hiện lên.

“Chút tài mọn! Ngươi thi triển một lần có lẽ có hiệu quả, nhưng thi triển lần thứ hai, đối với chúng ta không có chút nào uy hiếp. Các huynh đệ, các ngươi coi chừng hắn, ta đi bắt nữ nhân kia, xem bọn hắn làm sao phối hợp?” Cao thủ bỗng nhiên thay đổi phương hướng, đánh úp về phía Hoa Sở Sở, mới vừa thấy lực phối hợp của hai người Thủy và Băng xong, cao thủ lập tức nghĩ ra chiến lược phá giải, chỉ cần chia hai người ra, bọn họ liền không cách nào phối hợp.

“Khốn kiếp! Có bản lãnh tới đối phó ta, đối phó một nữ nhân, coi là bản lãnh gì?” Dung Thiếu Hoa giận dữ, muốn phi thân đi nhanh chóng tiếp viện Hoa Sở Sở, nhưng có ba tên cao thủ bao vây hắn, hắn tự thân khó bảo toàn.

Băng hộ pháp cách xa Hoa Sở Sở một khoảng cách, bản thân cũng bị kiếm đả trọng thương, tự lo không xong, mắt thấy cao thủ cầm kiếm đâm về Hoa Sở Sở, nàng thất thanh kinh hô lên: “Sở Sở cô nương, cẩn thận ——”

“Thủy ảo thuật!” Hoa Sở Sở vội vàng gọi về Thủy Long, Thủy Long mới vừa thành hình, kiếm khí của đối phương đã tới, đem thủy Long của nàng chém làm hai mà không tốn sức chút nào. Kiếm khí mãnh liệt bức bách mà đến, Hoa Sở Sở một đường rút lui, trong lòng tràn đầy sợ hãi, trong miệng bỗng nhiên kìm lòng không đậu mà quát lên: “Mưu ca ca, cứu ta ——”

Cũng không biết là tiếng la của nàng chiếm được tác động, đang lúc kiếm khí tiến tới gần mặt nàng, thì có một đạo kiếm khí khác, mang theo ánh sáng lạnh từ phía sau của nàng xoẹt đến bổ tới. Không khí bị vô tình xé rách, hai đạo kiếm khí chạm vào nhau, ầm ầm rung động.

Hoa Sở Sở thấy đối thủ nàng bị kiếm khí bắn bay trở về, cản trở khí thế hắn liều chết tiến lên, nàng ngạc nhiên, quay đầu lại, muốn xem đến tột cùng là ai giúp nàng. Lúc này, bên hông nhiều ra một cái tay, nâng thân thể nàng quay ngược lại.

Cảm giác quen thuộc dâng trào, Hoa Sở Sở kích động quay đầu, thấy được một ít thân ảnh nam tử bao phủ bởi màu đen, nàng không chút nghĩ ngợi, đem hai tay ôm lấy hắn: “Mưu ca ca! Ta biết, huynh nhất định sẽ tới cứu ta!”

Hoa Sở Sở tâm tình kích động, khó có thể kiềm chế, vui đến mức khóc luôn.

Thân hình Độc Cô Mưu cứng lại, không có động đậy thân thể nửa bước, nhưng lại cũng không dám phân tâm. Đi theo phía sau hắn, là

một con Cự Xà màu bạc, le lưỡi màu hồng, xông về phía cao thủ gia tộc Hiên Viên.

“Thần..... Thần thú?!”

Những cao thủ gia tộc Hiên Viên hoàn toàn phản ứng sửng sờ, Dung Thiếu Hoa mừng rỡ không dứt, thật tốt quá! Cuối cùng có trợ thủ rồi!

Chẳng qua là, tiểu tử này ra sân cũng không tránh khỏi quá phong cách đi, hắn lại đem Ngân Xà Thần thú thu phục được hơn nữa thực lực bản thân cùng khí tràng của hắn cũng cường đại rất nhiều, thật sự là quá tốt đi!

“Độc Cô, ngươi tới vừa lúc. Ngươi nếu đến chậm một bước, nữ nhân của ngươi chỉ sợ cũng thành vong hồn dưới kiếm của bọn hắn.” Có Thần thú Ngân Xà trợ trận, áp lực của Dung Thiếu Hoa nhất thời giảm bớt không ít, vừa đối phó với địch, vừa còn có tâm tư nói giỡn.

Độc Cô Mưu không để ý đến hắn, cúi đầu nhìn Hoa Sở Sở, tâm tình không khỏi yên ổn. Vừa rồi, nhìn thấy nàng hiểm nguy, cả trái tim hắn đều nhanh muốn nhảy ra ngoài, mất đi lãnh tĩnh trong ngày thường. Nhưng nếu hắn tới chậm một bước, nàng chẳng phải là..... Hắn âm thầm kinh hãi, hậu quả như vậy, hắn không biết mình là có thể chịu đựng được hay không?

Tay phải của hắn từ từ xoa lưng nàng, từ từ dùng sức, tay của hắn nhẹ nhàng mà run rẩy.

Hắn thiếu chút nữa, đã mất đi nàng.

“Mưu ca ca.....” Hoa Sở Sở hàm chứa nước mắt, nụ cười hạnh phúc, từ từ nở ra ở mép môi.

Chỉ sợ một khắc sau có chết đi, nàng cũng không có tiếc nuối.

Bởi vì, nàng cảm thấy mưu ca ca đáp lại nàng, trên đời không có chuyện nào so sánh với chuyện này hạnh phúc hơn.

Thần Thú Ngân Xà thần uy lẫm lẫm, một đấu bốn, đại chiến tứ đại cao thủ.

“Chết tiệt! Các ngươi đang đối với gia tộc Hiên Viên công khai khiêu khích, mau, mau truyền tin cho cao thủ gia tộc, để cho bọn họ mau tới trợ giúp!”

Tứ đại cao thủ rối rít rối loạn trận cước, vừa ngăn vừa lui, buông thả đạn tín hiệu.

“Không tốt!” tốc độ đạn tín hiệu của Gia tộc Hiên Viên cực nhanh, Độc Cô mưu cùng Dung Thiếu Hoa muốn xông lên trước ngăn cản, đáng tiếc vẫn chậm một bước, tín hiệu đồ án đặc thù thuộc về gia tộc Hiên Viên ở trên bầu trời nổ tung.

“Các ngươi trốn không thoát đâu! Rất nhanh sẽ có càng nhiều là cao thủ đến đây tương trợ, cho dù các ngươi có thần thú, cũng không cách nào chạy trốn, thực lực của gia tộc Hiên Viên, không phải là các ngươi có thể tưởng tượng.” Những cao thủ tạm lánh mũi nhọn tấn công của thần thú, vừa né tránh, vừa uy hiếp nói.

Lúc này, thầy trò Côn Luân lão giả cũng nhìn thấy đạn tín hiệu, vội vàng đã tìm đến.

“Nhìn kia. Đây là đạn tín hiệu chuyên dụng của gia tộc Hiên Viên, rất nhanh sẽ có càng nhiều là cao thủ tiến đến, chúng ta vẫn tạm thời rời đ bây giờ, chờ Long tôn chủ bọn họ tới rồi hãy nói, nếu không rất khó

cùng người gia tộc Hiên Viên giải thích rõ.” Côn Luân lão giả đề nghị.

Dung Thiếu Hoa đồng ý nói: “Cũng tốt! Chúng ta trước rút lui, sau đó đi báo cho Long huynh, bảo hắn biết chỗ cửa vào gia tộc Hiên Viên.”

“Muốn chạy? Cửa sổ cũng không có!” cao thủ Gia tộc Hiên Viên nơi nào chịu để chạy bọn họ? Mọi người đều muốn truy cùng đuổi tận.

“Các ngươi đi trước, lão phu lưu lại đối phó bọn họ.” ống tay áo Côn Luân lão giả vung lên, một mình một người ngăn cản được tứ đại cao thủ, trong lúc lật tay, khí lãng ngập trời, hơn nữa Ngân Xà Thần thú trợ trận, tứ đại cao thủ bị đánh đến hoa rơi nước chảy.

Dung Thiếu Hoa, Băng hộ pháp, Độc Cô Mưu, Hoa Sở Sở, cùng với Ngọc Thụ Lâm Phong tám người thì nhanh chóng thoát đi, bởi vì bọn họ biết, một khi cao thủ gia tộc Hiên Viên dốc toàn bộ lực lượng, đến lúc đó dù bọn họ muốn chạy trốn cũng khó khăn.

“Đi!” Côn Luân lão giả tung mình nhảy lên mình Thần thú Ngân Xà du động thân thể, nó nhanh chóng sưu sưu sưu chạy, thoát đi theo đám người phía trước.

Trong thoáng chốc, đại lượng cao thủ của gia tộc Hiên Viên, từ lối vào bí ẩn hiện lên.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Thấy bốn gã cao thủ ngã trên mặt đất, cao thủ cầm đầu nghiêm nghị hỏi thăm.

Một gã cao thủ trong đó trả lời: “Tào trưởng lão, mau đuổi theo! Mới vừa rồi có chín người hướng hướng kia chạy, bọn họ tự tiện xông vào cửa vào gia tộc Hiên Viên, tâm tư bất chính, các ngươi nhất định phải bắt được bọn họ!”

“Chín người? Đuổi theo!” cao thủ cầm đầu ra lệnh một tiếng, một đám những cao thủ còn lại dưới sự hướng dẫn của hắn, hướng theo phương hướng cao thủ ngã xuống đất chỉ dẫn bám chặt theo.

Một đầu khác của Thương Thủy lĩnh, Long Thiên Tuyệt cùng Vân hộ pháp đi suốt đêm đến nơi đám người Phong hộ pháp cùng Viêm hộ pháp mất tích, trải qua cả đêm rà soát kiểm ta, kết quả không thu hoạch được gì.

Một đêm đi qua, cửa đi thông vào gia tộc Hiên Viên lần nữa xảy ra biến hóa, bọn họ quyết định hướng nơi khác rà soát, thử thời vận.

Long Thiên Trạch lặng yên đi theo phía sau bọn hắn, thủy chung vẫn duy trì một khoảng cách, nhưng cũng không che dấu hành tung của mình, cứ như vậy xa xa theo sát bọn họ.

Mỗi lần Long Thiên Tuyệt quay đầu lại, đều có thể nhìn thấy thân ảnh của ông, chân mày hắn nhẹ chau lại, tâm tình rất là phiền não.

“Tôn chủ, chúng ta đã tìm cả đêm, có muốn tạm thời nghỉ ngơi hay không?” Vân hộ pháp đề nghị, dọc theo đường đi nhìn phụ tử bọn họ chung đụng quái dị, Vân hộ pháp có chút nhìn không được, cố ý muốn cho phụ tử bọn hắn cơ hội giao Lưu.

Long Thiên Tuyệt vuốt vuốt mi tâm, Thương Thủy Lĩnh địa vực rộng lớn, địa hình phức tạp, trong khoảng thời gian ngắn muốn tìm được cửa vào, đâu có dễ như thế? Hắn gật đầu, chạy một đêm, hơn nữa một đêm chưa ngủ, thật sự hắn có chút mỏi mệt.

Hai người tìm nơi tạm nghỉ, Vân hộ pháp liếc mắt nhìn Long Thiên trạch theo đuôi phía sau bọn hắn, cũng dừng lại nghỉ ngơi, mở miệng nói: “Tôn chủ, ngài nghỉ ngơi trước, thuộc hạ đi tìm một chút nước cùng thức ăn.”

“Ừ, đi đi.” Long Thiên Tuyệt đáp ứng nói, nhưng có chút không yên lòng, không biết đang suy tư cái gì.

Vân hộ pháp sau khi rời đi, xung quanh, cũng chỉ còn lại có phụ tử hai người. Một phía trước, một ở phía sau, cách xa nhau hai mươi bước, cũng là không ai nói gì, chẳng qua là lẳng lặng yên tĩnh tại chỗ nghỉ ngơi.

Tiếng gió vi vu, xung quanh đột nhiên yên tĩnh có chút bị đè nén.

Long Thiên Trạch khoanh chân ngồi xuống, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía Long Thiên Tuyệt, ánh mắt từ từ mờ mịt, trong ấn tượng của hắn, là bộ dáng Thiên Tuyệt lúc mười tuổi, hôm nay trong nháy mắt, hắn đã biến thành nam tử trưởng thành uy vũ cao ngất, ưu tú như vậy, siêu quần bạt tụy như vậy, từ trong đáy lòng ông cảm thấy tự hào.

Ông vẫn còn nhớ được khi Thiên Tuyệt còn bé, thích nhất quấn lấy ông, quấn ông dạy hắn võ công, dạy hắn cầm kỳ thư họa. Hết thảy ông vẫn rõ ràng nhớ được, thời điểm Thiên Tuyệt năm tuổi, thường xuyên dùng ánh mắt sùng bái nhìn ông, nói sau khi hắn lớn lên cũng sẽ mạnh mẽ giống cha vậy, bảo vệ người nhà, bảo vệ gia tộc.

Những lời trẻ thơ kia, loáng thoáng còn đang vờn quanh bên tai, mà giờ khắc này, bọn họ lại cách xa nhau như thế, trong suy nghĩ của hắn mình không còn là phụ thân hắn sùng kính nhất nữa, đáy lòng hắn hận, hận ông không thể bảo vệ mẹ ruột của hắn, hận ông không thể che chở huynh đệ bọn họ chu toàn. Chỉ sợ có ngàn vạn loại lý do, cũng không cách nào thay đổi sự thật này.....

Ánh mắt Long Thiên trạch từ từ ảm đạm xuống, đến khi nào, ông mới có thể nghe hắn gọi mình một tiếng”Phụ thân” đây?

Quyển 5 - Chương 47: Ông Ngoại Khả Ái

Beta: Tiểu TuyểnNhìn thẳng vào ánh mắt Long Thiên Trạch đang nhìn mình chăm chú, tâm thần Long Thiên Tuyệt từ từ dao động.

Đó là phụ thân hắn từng sùng kính nhất, tấm gương mà hắn vẫn lấy làm kêu ngạo, mà bây giờ.....

Lông mày anh tuấn, thật sâu chau lại, tim Long Thiên Tuyệt khẽ xé đau. Thì ra là, hắn không cách nào lãnh khốc vô tình được, dù sao đó cũng là phụ thân của hắn a.

“Khụ khụ, khụ khụ khụ.....” Long Thiên Trạch bỗng nhiên ho mạnh, hắn che ngực, trên dung nhan trích tiên lộ ra vẻ thống khổ, sắc mặt trắng bệch, một tay khác ở trên người lục lọi, đầu ngón tay phát run.

Một bàn tay to lớn mà có lực, bắt được cái tay phát run của hắn, sau đó tự mình trong ngực hắn lục lọi. Một lúc sâu, lấy ra một bình sứ màu trắng.

“Làm sao chỉ còn lại có một viên thuốc? Ngươi không đem theo nhiều một chút ở bên người sao? Biết rõ bệnh trên người mình còn cố tỏ ra mạnh mẽ.....”

Long Thiên trạch ngẩn đầu lên, chăm chú nhìn nam tử trước mắt, nhìn thẳng chiếc cằm nam tử anh tuấn như được điêu khắc. Tầm mắt của ông tiếp tục dời lên, nhìn vào con ngươi thâm thúy mà đẹp đẽ kia, ông bỗng ngơ ngẩn.

Thì ra là, hắn còn quan tâm đến mình.

Ánh mắt nơi sâu nhất của Long Thiên Trạch ẩn chứa băng diễm cùng hỏa diễm đang giao thế mà lóe lên, sau đó một tầng sương mù bao phủ tròng mắt đen của hắn, nổi lên vẻ mù mịt.

Cảm thấy ánh mắt quái dị nhìn mình chăm chú, động tác Long Thiên Tuyệt đột nhiên ngừng lại, ngước mắt, chống lại hai tròng mắt của Long Thiên Trạch.

Ánh mắt hai phụ tử tương giao ngắn ngủi, nhưng lại có cảm xúc khác thường chảy xuôi ở trong lòng.

Long Thiên Tuyệt rất nhanh dời đi tầm mắt, đem ánh mắt rơi vào trước ngực đối phương, hắn rõ ràng nhớ được, khi hắn năm tuổi, phụ thân từng vì cứu hắn, mà trước ngực bị đâm một kiếm. Một kiếm kia cách trái tim không tới một tấc, suýt nữa là lấy đi tánh mạng phụ thân, cuối cùng phụ thân được cứu sống, nhưng cũng để lại di chứng.

Thời điểm mỗi lần tâm tình kích động hoặc là có điều kích thích, thì sẽ phát tác, cũng chính bởi vì nguyên nhân này, phụ thân trong ngày thường đều đối đãi với người tương đối mỏng lạnh, cũng không phải là ông thật lãnh tình, mà là tâm tình của ông một khi có điều lo lắng hoặc kích động, liền dễ dàng khiến cho bệnh nhanh chóng phát tác.

Nhớ tới những điều trải qua kia, Long Thiên Tuyệt nắm chặt hai đấm, hắn cúi đầu nhìn dưới đất, hai vai khẽ run, như ẩn nhẫn cảm xúc khắc sâu gì đó.

Long Thiên Trạch ăn vào viên thuốc, hô hấp từ từ gần như bình thường, ông cúi đầu nhìn nhi tử mình, hiểu con không ai khác ngoài cha, ông làm sao có thể không biết nhi tử đang suy nghĩ gì?

Tâm lần nữa khẽ xé đau.

Vừa mới đè xuống lại kích động lần nữa dâng trào, hắn ức chế không được ho lên.

“Khụ khụ khụ khụ, khụ khụ khụ khụ khụ khụ.....”

“Ngươi có sao không?” Long Thiên Tuyệt chợt ngửa đầu lên, ân cần hỏi thăm. Trong đôi mắt hắn thâm thúy lóng lánh nước mắt, giống như những đóa băng hoa trong suốt mà nở.

Hắn đứng dậy, vây quanh phía sau phụ thân, hai chưởng dán phía sau lưng ông, từ từ đưa Huyền lực vào, giúp ông khai thông chân khí trong cơ thể.

Long Thiên Trạch nhìn lại, không để ý mình đang ho khan, thần sắc kích động ngưng mắt nhìn hắn, trong đôi mắt một mảnh ướt át.

Vân hộ pháp từ nơi xa trở về, xa xa thấy một màn như vậy, không khỏi dừng bước, không đành lòng tiến lên quấy rầy.

Tôn chủ nửa đời trước trôi qua quá khổ, giờ là lúc hắn hưởng thụ các loại thân tình cùng ôn tình rồi, trời cao luôn sẽ chiếu cố người thiện lương, mà tôn chủ chính là người thiện lương mà trọng tình trọng nghĩa trong mắt hắn.

Qua hồi lâu, tâm tình Long Thiên Trạch rốt cục bình phục rất nhiều, ho khan cũng không có lợi hại như vậy.

Làm Vân hộ pháp trở lại chỗ bọn họ, không khí ở giữa phụ tử bọn họ ngược lại càng thêm quái dị.

Long Thiên Tuyệt ngồi cách Long Thiên Trạch ba mươi bước, cố ý cùng ông giữ một khoảng cách, Vân hộ pháp nhìn phụ tử ở trạng thái cùng trước khi hắn đi giống nhau như đúc, song nhìn kỹ, thì hoàn toàn khác biệt, Vân hộ pháp thậm chí cảm thấy được tôn chủ có chút cố ý giận dỗi.

Xem vẻ mặt Long Thiên Trạch, môi của ông chứa đựng ý cười yếu ớt như có như không, cùng sắc mặt thối của tôn chủ giờ phút này thật khác biệt, ông ấy tựa hồ tâm tình không tệ.

“Tôn chủ, có thể tìm được các ngươi rồi!” Viêm hộ pháp lúc này trùng hợp đi đến.

“Tiểu tử ngươi, không phải là bị bắt sao? Làm sao nhanh như vậy đã thả ra rồi?” Vân hộ pháp thấy được đồng bọn của mình, không nhịn được tiến lên cho hắn một cái ôm chặt.

Con ngươi dài nhỏ của Viêm hộ pháp híp híp, xẹt qua nụ cười, sau đó ra vẻ ghét bỏ đẩy hắn ra: “Ngươi cứ như vậy muốn cho ta bị bắt sao? Cũng không nói chút lời may mắn.”

“Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?” Long Thiên tuyệt bước nhanh tới chỗ hắn, trong mắt đen hàm chứa nụ cười mấy phần thoải mái, ánh mắt cũng ấm áp lên.

Hỏa hộ pháp tiến lên, cung kính hướng hắn vái một cái rồi nói: “Tôn chủ, lúc trước chúng ta đích xác là gặp được người gia tộc Hiên Viên, bất quá cũng là Nam Cung Dực ở trong bóng tối giở trò. Hắn muốn thông qua thuộc hạ đến uy hiếp tôn chủ cùng phu nhân, hi vọng tôn chủ cùng phu nhân rời xa địa giới gia tộc Hiên Viên, sẽ không tạo thành uy hiếp đối với thân phận cùng địa vị trước mắt của hắn.”

“Nam, Cung, Dực!” Long Thiên Tuyệt lạnh lùng cắn chữ, “Vậy ngươi làm cách nào thoát thân?”

Hỏa hộ pháp tiếp tục nói: “Là Vân Trung Thiên, Vân công tử đã cứu thuộc hạ cùng Phong hộ pháp, thuộc hạ gặp phu nhân, phu nhân sai thuộc hạ tới đây cùng tôn chủ nói rõ chân tướng của sự tình. Phu nhân còn đặc biệt dặn dò, tôn chủ phải cẩn thận Nam Cung Dực, có lẽ hắn còn đang ở bên ngoài gia tộc Hiên Viên mai phục, đối phó chúng ta.”

“Thì ra là như vậy.” mâu quang hắn lạnh lẽo, Vân Trung Thiên sở dĩ ra tay cứu người, nguyên nhân chắc là vì Khê Nhi. Nghĩ đến Khê Nhi quan tâm hắn như vậy, trong lòng Long Thiên Tuyệt liền ấm áp.

Cũng là vào giờ khắc này, cách đó không xa truyền đến một tiếng vang thật lớn, hắn ngẩng đầu, có lửa khói tạo thành huy hiễu ở trên bầu trời phóng ra.

“Là đạn tín hiệu của gia tộc Hiên Viên!” Long Thiên Trạch đứng lên nói, nhìn lên trên trời, lộ ra thần thái khác thường, “Xem ra có người xông lầm cửa vào gia tộc Hiên Viên, còn làm kinh động cao thủ gia tộc Hiên Viên. Chúng ta phải thừa dịp hiện tại chạy tới, hẳn là có thể chính xác không có lầm mà tìm được cửa vào.”

Long Thiên Tuyệt mắt lạnh híp lại, sau đó mâu quang đột nhiên lớn hơn, quát lạnh một tiếng: “Đi!”

Bốn người nhất tề lên đường, hướng phía đạn tín hiệu phát ra chạy nhanh đến.

Trên con đường dưới rừng cây, đao kiếm bắn tán loạn, bụi bay cuồn cuộn.

Dung Thiếu Hoa, Độc Cô mưu, cùng đám người Côn Luân lão giả vẫn không thể trốn khỏi cao thủ gia tộc Hiên Viên đuổi giết, song phương ở nửa đường giao phong, đánh nhau kịch liệt.

Mọi người thi triển sở trưởng, các hiển thần thông, có thần thú dùng thần thú, có huyễn thú dùng huyễn thú, có ảo thuật dùng ảo thuật, một trận hoa cả mắt.

Tào trưởng lão cầm đầu cao thủ Gia tộc Hiên Viên đứng ở chỗ cao trên tảng đá lớn, vừa chỉ huy, vừa xem cuộc chiến. Thấy toàn thân thực lực đối phương, hắn không khỏi thầm giật mình, những người này đến tột cùng là người nào, chẳng những có Thủy ảo thuật, truyền thừa dị năng của gia tộc cổ xưa, còn có thần thú của một trong mười đại học viện. Những người này đến gia tộc Hiên Viên, đến tột cùng là muốn làm cái gì?

Chẳng lẽ đúng như Dực công tử nói, bọn họ mơ ước Thần Đồ Trấn tộc chi bảo của gia tộc Hiên Viên mà đến?

Nghĩ đến khả năng này, mâu quang hắn trong nháy mắt trở nên lạnh lùng vạn phần, Trấn tộc chi bảo của gia tộc Hiên Viên, tuyệt không cho phép ngoại nhân mơ ước, nó là căn cơ gia tộc Hiên Viên, nhưng nếu Thần Đồ mất, như vậy gia tộc Hiên Viên coi như phá hủy một nửa, không thể tiếp tục có vòng bảo vệ. Phải biết rằng gia tộc Hiên Viên sở dĩ có thể ở chỗ này đứng vững không ngã, chưa có người có thể tìm được vị trí chỗ ở chân chính, toàn bộ vào Thần đồ này che chở, địa hình cùng kiến tạo của Gia tộc Hiên Viên chính là căn cứ phương vị của Thần đồ biểu diễn mà xây dựng, cho nên cửa vào mới có thể mỗi ngày biến hóa một lần, khiến cho ngoại nhân không cách nào biết được cửa vào gia tộc Hiên Viên là ở chỗ nào, gia tộc Hiên Viên cũng mới có thể trăm ngàn năm qua bình an vô sự.

Thần đồ, tuyệt đối không cho phép ai mơ ước!

Tào trưởng lão hừ lạnh một tiếng, phất tay lệnh: “Các ngươi nếu còn ngoan cố phản kháng nữa, đừng trách lão phu hạ sát lệnh.”

“Dừng tay!” Một giọng nói từ nơi xa chặn ngang vào, cắt đứt lời nói của hắn.

Tào trưởng lão quay đầu nhìn lại, thì thấy bốn người từ cuối con đường nhỏ trong rừng vội vàng chạy tới, trong chớp mắt liền đi tới phụ cận.

“Các ngươi là..... Long Thiên Trạch?” Tào trưởng lão nhận ra Long Thiên trạch trong bốn người, sắc mặt bỗng dưng biến đổi.

“Tào trưởng lão, đã lâu không gặp.” Long Thiên Trạch tiến lên một bước, giọng nhàn nhạt nói.

Tào trưởng lão hừ lạnh một tiếng, khịch mũi khinh bỉ: “Ngươi còn có mặt mũi tới? Ngươi đem Đại tiểu thư làm hại đau khổ như thế, lại còn có mặt đến gia tộc Hiên Viên chúng ta? Ngươi quên mất, gia chủ từng có lệnh, không cho phép ngươi bước vào gia tộc Hiên Viên một bước?”

Mâu quang của Long Thiên Trạch lạnh xuống, cũng không có lên tiếng.

Đám người Dung Thiếu Hoa thấy được nhóm người Long Thiên Tuyệt, không khỏi vui mừng, rối rít rút lui khỏi chiến trường, đi tới phía sau Long Thiên Tuyệt, nghiễm nhiên mọi người đã đem Long Thiên Tuyệt coi là thủ lãnh.

Long Thiên Tuyệt nhìn chung quanh một vòng, tầm mắt ở trên mặt bạn tốt nhất nhất xẹt qua, tự có một cổ uy nghiêm tự nhiên sanh ra.

Khi tầm mắt hắn xẹt qua Độc Cô mưu, hắn rõ ràng dừng một chút, bởi vì hắn thấy được Ngân Xà Thần thú bên cạnh Độc Cô Mưu, mâu quang ánh lên tia sáng như hiểu rõ.

“Chủ nhân nhà các ngươi có lệnh, không cho phép hắn tiến vào gia tộc Hiên Viên một bước, có nói không cho những người khác bước vào gia tộc Hiên Viên một bước không?Ta hôm nay, chính là vì bái phỏng chủ nhân nhà các ngươi mà đến, hi vọng các hạ có thể đi thông báo.” Long Thiên Tuyệt tiến lên trước một bước, giọng nói trong trẻo lạnh lùng, không giận tự uy.

“Ngươi lại là người phương nào? Gia chủ đâu phải các ngươi muốn gặp liền có thể gặp?” trong lòng Tào trưởng lão nhận định đối phương lai giả bất thiện, đã có ấn tượng xấu lúc ban đầu, nên xem ai cũng không thuận mắt, nhất là Long Thiên Trạch từng hại Đại tiểu thư nhà hắn chịu khổ, hắn vô cùng thống hận.

Gió núi thổi tóc đen lất phất qua khuôn mặt Long Thiên Tuyệt, tóc như suối đổ xuống: “Nói cho bọn hắn biết, Bổn Tôn là ai.”

Vân hộ pháp tiến lên một bước, thanh âm nghiêm nghị nói: ” Tôn chủ Chúng ta chính là cháu ngoại Hiên Viên gia chủ, cũng là con trai ruột của Đại tiểu thư nhà ngươi, thân phận như vậy, cũng không có tư cách thấy gia chủ các ngươi sao?”

Rần!

Tiếng sấm giữa trời quang, ở trong tai mỗi một cao thủ gia tộc Hiên Viên nổ tung.

Hắn, hắn lại là cháu ngoại của gia chủ, con trai ruột Đại tiểu thư sao?

Đây là thật đấy sao?

Những cao thủ bắt đầu tao động, tin tức này không khỏi quá mức rung động!

“Ngươi là cháu ngoại gia chủ?” Tào trưởng lão quay đầu, nhìn về phía Long Thiên Trạch, phu quân Đại tiểu thư ở tại này nơi, tất nhiên là giả không được, “Nhưng là, không phải nói hai vị công tử của Đại tiểu thư mất tích sao? Ngươi như thế nào chứng minh chính là mình là cháu ngoại gia chủ?”

Long Thiên Tuyệt cười lạnh một tiếng, mấy phần đùa cợt: “Các hạ không cảm thấy vấn đề này rất buồn cười sao?”

“Tôn chủ là thân phận nào, sao lại ham bối cảnh cùng thực lực gia tộc Hiên Viên các ngươi, tôn chủ chỉ là muốn gặp mẹ của hắn một lần thôi. Nếu các hạ không làm chủ được, vậy thì không ngại đi trước bẩm báo quý gia chủ, xem có muốn thấy tôn chủ nhà ta hay không, sẽ do quý gia chủ quyết định thích hợp hơn chút ít, các hạ nghĩ sao?” Vân hộ pháp nói.

Tào trưởng lão cau mày, trong khoảng thời gian ngắn khó có thể quyết định, bởi vì hắn biết gia chủ giờ phút này cũng không ở trong gia tộc.

Đang do dự, thì từ phía sau hắn, một giọng nói xem vào, cắt đứt suy nghĩ của hắn: “Tào trưởng lão, hắn căn bản không phải là huyết mạch gia chủ, các ngươi không nên bị hoa ngôn xảo ngữ của bọn họ cho lừa gạt.”

Tào trưởng lão quay đầu, nhìn thấy người đến, thì khẽ kinh ngạc: “Dực công tử?”

“Dực công tử, ngươi nhận ra hắn sao?”

Nam Cung Dực bước đi như gió, từ trong bao nhiêu vòng vây của mọi người đi tới, đợi đến gần, ánh mắt hắn nhìn Long Thiên Tuyệt đe dọa, cười lạnh nói: “Nhận được, tự nhiên nhận được! Hắn cũng giống ta, đều đến từ Ngạo Thiên đại lục, không chỉ như vậy, hắn còn là tôn chủ tà phái, giết người vô số, không chuyện ác nào không làm!”

Hắn thoáng dừng lại một chút, trong mắt có ánh sáng chợt lóe lên, hắn tiếp tục nói: “Ta đã sớm nói, mục đích lần này bọn họ tới đây không chỉ không… tinh khiết. Hiện tại gia chủ không ở trong gia tộc, nếu để cho những thứ người dụng tâm bất lương lẫn vào gia tộc, làm ra chuyện bất lợi đối với gia tộc, đến lúc đó hậu hoạn vô cùng.”

“Vậy theo ý tứ Dực công tử?” Tào trưởng lão do dự, không biết phải làm sao.

Hai mắt Nam Cung Dực nhìn chằm chằm Long Thiên Tuyệt, trong tròng mắt đen trung tinh quang chợt lóe nhanh chóng, hắn lạnh lùng phun ra mấy chữ: “Giết bọn họ, chấm dứt hậu hoạn!”

Mọi người đều là cả kinh, không ngờ đến Dực công tử sẽ nói ra lời tuyệt tình như vậy.

“Này.....” Tào trưởng lão chần chờ, đuổi tận giết tuyệt, không phải là tác phong của gia tộc Hiên Viên. Cho dù đối phương thật sự là vì Thần Đồ Hiên Viên mà đến, theo tác phong của gia chủ, cũng chưa chắc sẽ đem người đuổi tận giết tuyệt, huống chi mục đích trước mắt của bọn họ không rõ, tùy tiện giết người tựa hồ có chút…

“Dực công tử.....” Tào trưởng lão còn muốn nói thêm cái gì, thì Nam Cung Dực cũng không cho hắn quá nhiều cơ hội, tay phải của hắn giơ lên, hướng về phía một đám cao thủ phía sau hắn hạ lệnh, “Giết

bọn họ. Lưu lại bọn họ, chỉ biết nguy hại đến lợi ích gia tộc Hiên Viên, ta tuyệt không cho phép có người uy hiếp đến gia tộc Hiên Viên.....”

Trên thực tế, nội tâm của hắn mà nói…, là tuyệt không cho phép có người uy hiếp được địa vị bây giờ của hắn.

Những cao thủ phía sau hắn rõ ràng bị hắn sai khiến, tiếp thu được mệnh lệnh của hắn, những cao thủ kia bước lên trước, triển khai khí thế.

Những cao thủ còn lại của gia tộc Hiên Viên thấy thế, cũng không khỏi không gia nhập trong đó.

Song phương lập tức kéo ra chiến cuộc, chiến sự hết sức căng thẳng.

Long Thiên Tuyệt hai mắt nhìn chằm chằm Nam Cung Dực bị cao thủ bảo vệ ở trong đó, mâu quang màu vàng cụp xuống rồi ngước lên..... Rất tốt, Nam Cung Dực, đây là ngươi tự tìm đường chết, tự chịu diệt vong, không trách được hắn!

“Phi Long Tại Thiên!”

Chỉ nghe Long Thiên Tuyệt chợt quát một tiếng, Hỏa Long màu vàng xông thẳng lên trời, Cự Long phun ra lửa giận, mang theo sát khí bén nhọn trong nháy mắt hướng bốn phía khuếch tán!

Phàm là mọi người ở đây, hết thảy đều bị lực của Hỏa Long uy hiếp bao phủ trong đó.

Long Thiên Tuyệt lơ lửng trên không trung, trường kiếm ở trong tay hắn kéo thật dài bóng kiếm, giơ lên đỉnh đầu.

Cả người hắn phảng phất như đắm chìm trong trong biển lửa màu vàng, đẹp đẽ kinh người, cũng sát khí kinh người!

Những cao thủ Gia tộc Hiên Viên rối rít nín hơi, đôi mắt vàng này, Hỏa Long này, phần sức mạnh này..... Thật không thể tưởng tượng được.

Hắn thật chỉ là một nam tử hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi sao? Vậy hắn chẳng phải là thiên tài trong thiên tài sao?

Nam tử như vậy, thật sự là huyết mạch gia tộc Hiên Viên bọn họ sao?

Những cao thủ vốn là muốn động tay xung phong liều chết, đã rối rít dừng lại cước bộ, bị một cảnh tượng tráng quan này chấn kinh rồi, phần lớn trái tim mọi người đều ngưng nhảy lên.

“A.....”

“Ách, làm sao có thể.....”

“Đó là, Long gia chí cao tuyệt học.....”

Ánh mắt Nam Cung Dực đột nhiên biến hóa, máu trên người hắn cơ hồ là ở trong nháy mắt đã đông lại, từ lòng bàn chân sinh ra từng trận lạnh lẻo.

Hắn vẫn biết Long Thiên Tuyệt rất mạnh, nhưng mà không ngờ lại mạnh như vậy!

Hắn cho là mình chiếm được gia tộc Hiên Viên thừa nhận, có kỳ ngộ, cho dù không thể vượt xa hắn, nhưng ít ra cũng xê xích không xa, song sự thật lại một lần nữa vô tình đả kích hắn. Hắn trở nên mạnh

mẽ, thì đối phương càng trở nên mạnh mẽ hơn, hơn nữa tốc độ trở nên mạnh mẽ của đối phương hoàn toàn đã vượt qua sự tưởng tượng của hắn.

Tim của hắn bắt đầu kịch liệt run rẩy, sinh ra sợ hãi.

“Nam Cung Dực, đây là ngươi tự tìm đường chết! Nhận một kiếm của ta đi” Kiếm ảnh thật lớn nhô lên cao trảm xuống, giống như là một cái rìu lớn trong tay chư thần bổ ra núi lớn, theo sát bóng kiếm tới, còn có một con Hỏa Long phun lửa giận, khí thế hủy thiên diệt địa kia, dường như muốn đem cả người Nam Cung Dực nuốt hết.

Thế đến không thể đở!

“Dực công tử!”

“Dực công tử!”

“Không thể!”

Một tên tiếp theo một tên cao thủ ngăn trở ở trước mặt Nam Cung Dực, mà bản thân Nam Cung Dực thì hai chân run run, hẳn là muốn nhấc lên một bước đều rất khó khăn, thần chết cứ như vậy không có chút nào báo trước phủ xuống, khiến hắn quên mất phản ứng.

Ở trước mặt hắn, cao thủ một tên tiếp theo một tên xông lên, một tên tiếp theo một tên bị kiếm khí chém bay đi, cuối cùng đạo kiếm khí hủy thiên diệt địa kia đang ở phía trên đỉnh đầu của hắn ầm ầm đánh xuống.....

Điện, quang, hỏa, thạch, ngay một khắc này.

Một thân ảnh cao lớn cuối cùng chống đở ở trước mặt hắn, chỉ nghe

một tiếng vang đinh tai nhức óc thật lớn, kiếm khí ầm ầm tan rã, chỉ còn lại Hỏa Long ngửa mặt lên trời thét gào, phải không cam, mà là tức giận!

Mọi người vốn tưởng rằng lần này Nam Cung Dực chết chắc, tuyệt không có thể tránh thoát một kiếm khí phách như thế của Long Thiên Tuyệt, song lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn. Tầm mắt mọi người bị một thân ảnh đột nhiên xuất hiện hấp dẫn.....

“Gia chủ?!”

“Phải, là gia chủ.....”

“Ách.....”

Long Thiên Tuyệt giơ kiếm lơ lửng ở giữa không trung, hai tròng mắt màu vàng chưa thu hồi, nghe được hai chữ “Gia chủ”, ánh mắt của hắn đột biến, kinh ngạc nhìn về người phía trước, vị lão giả kia lấy thân thể của mình ngăn trở ở trước người Nam Cung Dực.

Ông, ông chính là gia chủ gia tộc Hiên Viên, ông ngoại của hắn?

“Nhạc phụ đại nhân.” Long Thiên Trạch thấp giọng lẩm bẩm, cũng có chút kinh ngạc khi Hiên Viên gia chủ xuất hiện.

“Đại ca” Lúc này, Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người từ đàng xa chạy nhanh tới đây.

Hiên Viên gia chủ nghe thấy tiếng gọi, thì cả người chấn động, đột nhiên ngửng đầu lên nhìn về phía người đang lơ lửng ở giữa không trung, đôi mắt vàng lóng lánh, nam tử thiên thần thế như, hắn không khỏi giật mình.

“Hắn, hắn chính là Thiên Tuyệt?”

Một câu nói xong, Hiên Viên gia chủ dùng hết khí lực cả người, trong đôi mắt hắn, sóng mắt lóe lên, mâu quang kích động, sau đó.....

“Tiểu Thiên Tuyệt! Cháu ngoại ngoan của ta” Ngoài tưởng tượng của mọi người, Hiên Viên gia chủ ở dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người, phi người dựng lên, mở ra hai cánh tay, ở giữa không trung cho Long Thiên Tuyệt một cái ôm thật mạnh.

Người toàn trường đều lâm vào tình huống vẻ mặt kỳ dị, cả đám đều bị hành động của hắn khiến như sét đánh trúng.

Cảm thụ sâu nhất không phải là Long Thiên Tuyệt.

Hắn còn đang khiếp sợ ông ngoại hắn xuất hiện cùng với thực lực của ông ngoại hắn, sau đó liền chạm mặt với một người đánh tới, hơn nữa còn vững vàng ôm lấy, hắn thậm chí còn không kịp tránh né.

Tốc độ thật kinh người.....

Thật cổ quái..... Ông ngoại.

Ông có phải có chút nhiệt tình quá rồi… hay không?

Long Thiên Tuyệt tâm thần đung đưa, hơn nữa đối với sức lực đối phương, cả người từ giữa không trung rơi xuống xuống.

“A.....”

“Ách.....”

Mọi người lại bị một trận giật mình, một trận im lặng.

Chẳng lẽ vị lão nhân gia này chính là gia chủ trong truyền thuyết đại danh đỉnh đỉnh của gia tộc Hiên Viên?Hình tượng này không khỏi.....

Tào trưởng lão cùng nguyên lão gia tộc rối rít quay đầu lau mồ hôi, làm bộ không nhìn thấy một màn sét đánh này, gia chủ cái gì cũng tốt, chỉ là thỉnh thoảng có chút suy nghĩ, hành làm cho người ta khó lòng phòng bị. Bọn họ quanh năm đi theo bên người gia chủ, cũng chầm chậm quen dần, có lúc, coi như cái gì cũng không còn nhìn thấy là lựa chọn tốt nhất.

“Đại ca..... Ông ngoại.....” cái trán Long Thiên Thần cũng nhịn không được nữa rơi xuống ba cái hắc tuyến, quả nhiên, ông ngoại nhiệt tình không chỉ có một mình hắn tự hưởng, hiện tại đến phiên đại ca rồi.

Bạch Sở Mục giơ tay lên, không khỏi đập trán, tuy nói tràng diện này đúng là có chút sét đánh, nhưng mà hắn vẫn không nhịn được hâm mộ.

“Ngoại, ông ngoại.” Long Thiên Tuyệt vững vàng rơi xuống, khóe miệng giật giật, gọi.

“Tiểu Thiên Tuyệt! Ông ngoại cuối cùng là nhìn thấy cháu rồi, ông ngoại thật cao hứng.” Gia chủ của Hiên Viên gia tộc nước mắt không có ngừng lại, ôm Long Thiên Tuyệt lớn tiếng khóc rống lên.

Long Thiên Tuyệt tùy ý để ông ấy ôm, dở khóc dở cười, trong nội tâm một dòng nước ấm áp chảy xuôi, cảm giác như thế..... Rất không tệ.

Hắn nhẹ nhàng khẽ động khóe miệng, trường kiếm trong tay tự nhiên rủ xuống.

“Ngoại, ông ngoại?” đôi môi cùng hai chân của Nam Cung Dực lay động, Long Thiên Tuyệt thật sự là cháu ngoại Hiên Viên gia chủ, huyết mạch chân chân thực thực..... Tại sao? Tại sao phải như vậy?

Tại sao tất cả chỗ tốt, cũng bị mấy người bọn họ chiếm hết?

Mà hắn thì sao? Hắn sử dụng mưu kế lâu như vậy, thật vất vả mới có địa vị hôm nay, nhưng hết lần này tới lần khác.....

Ánh mắt của hắn từ từ hiện đầy tia máu, hắn không cam lòng a. Không cam lòng cứ như vậy thối lui.

Hắn quay đầu, nhìn về phía Bạch Sở Mục, là hắn bán đứng mình sao? Còn cam tâm giúp mình sao?

Bạch Sở Mục cảm ứng được ánh mắt của hắn, quay đầu cùng hắn tầm mắt đụng vào nhau ở giữa không trung.

Sư huynh, ngươi đang sợ sao? Ngươi có phải không tin ta, cho là ta bán đứng ngươi hay không?

Nghĩ vậy, Bạch Sở Mục cảm giác được trong lòng vô cùng chua xót cùng bất lực.

“Tiểu Thiên Tuyệt, có thể nhìn thấy huynh đệ hai người các cháu, thật sự là quá tốt! Mẹ cháu từ trước đến giờ vẫn nhớ thương hai huynh đệ các cháu, nếu nàng nhìn thấy các cháu, nhất định sẽ thật cao hứng.....” Hiên Viên gia chủ vô cùng vui vẻ, đem Long Thiên Tuyệt từ trên xuống dưới đánh giá nhiều lần, liên tiếp gật đầu vuốt cằm, đối với hắn rất là vừa lòng. Mới vừa rồi khi thấy đến thực lực chân chính của hắn, làm ông ngoại của hắn, ông vô cùng tự hào, chỉ bất quá.....

Hiên Viên gia chủ trong giây lát nhớ ra cái gì đó, quay đầu nhìn về phía Nam Cung Dực nói: “Mới vừa rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Huynh đệ các ngươi sao lại đánh nhau thế? Thiên Tuyệt, cháu đã biết Dực nhi là con trai ruột của dì hai cháu chưa? Từ huyết thống, coi như các ngươi hẳn là quan hệ anh em họ, là người một nhà. Người một nhà làm sao lại đánh nhau thế? Còn dùng chiêu thức hung hiểm như vậy? Nếu lão phu mới vừa rồi đến chậm một bước, chỉ sợ Dực nhi đã táng thân ở dưới kiếm của cháu.”

Long Thiên Tuyệt nghe vậy, không khỏi cười lạnh, tiếng cười quyết tuyệt: “Huynh đệ? Ta không có phúc khí tốt như vậy, có một huynh đệ thân là Vương Gia Nam Hi quốc. Ta nhớ được hắn là Vương gia của Nam Hi quốc, mẹ đẻ hắn chính là công chúa nước khác, khi nào thì biến thành dì hai của ta rồi?”

Mỗi lời của Long Thiên Tuyệt, như mỗi cây kim lấy máu, đánh trúng tử huyệt của Nam Cung Dực, song đồng hắn đột nhiên co rút lại, bất quá rất nhanh, hắn khôi phục trấn định.

Long Thiên Tuyệt sửng sờ, cảm giác có chút dị thường.

Lúc này, Hiên Viên gia chủ thở dài nói: “Chuyện này, Dực nhi có nói, mẹ của hắn là mang theo hắn gả vào hoàng cung. Bởi vì sợ danh bất chính, ngôn bất thuận, cho nên hoàng đế Nam Hi quốc mới an bài cho nàng thân phận công chúa nước khác, nói lại, Cầm nhi của ta cũng là người mệnh khổ.....”

Hiên Viên gia chủ quay đầu nhìn Nam Cung Dực, trong ánh mắt toát ra thương tiếc, cũng tại hắn làm trưởng bối vô dụng, mới để cho nữ nhi cùng cháu ngoại của mình lưu lạc ở bên ngoài chịu khổ.

“Ông ngoại, ngài chớ tự trách. Hiện tại cháu có thể trở lại gia tộc Hiên Viên, cháu nghĩ mẹ cháu ở dưới đất có biết, cũng đều cao hứng vì

cháu.” Nam Cung Dực ôn nhu nói.

“Hèn hạ!”

“Vô sỉ!”

Hai thanh âm chia ra thong dong từ trong miệng Dung Thiếu Hoa cùng Băng hộ pháp thốt ra, sắc mặt Nam Cung Dực âm trầm đi xuống.

“Nam Cung Dực, ngươi còn có thể hèn hạ vô sỉ thêm một chút nữa không? Sở Mục mới chân chính là huynh đệ chúng ta, là con trai ruột của dì, ngươi chiếm trước thân phận của hắn, còn dám ở chỗ này đại ngôn bất tàm, lừa gạt tình cảm của ông ngoại ta, ngươi thật là vô sỉ vô cùng” Long Thiên Thần cũng nhịn không được nữa rồi, bất kể là vì Bạch Sở Mục, hay là vì ông ngoại, hắn cũng muốn đem sự thật chân tướng nói ra, tuyệt đối không thể để cho tên Nam Cung Dực bại hoại này tiếp tục gây tai họa cho gia tộc Hiên Viên.

“Thiên Thần.....” Bạch Sở Mục không ngờ đến Long Thiên Thần sẽ nói ra chân tướng, đưa tay ra vẫn không kịp ngăn cản.

“Thiên Thần, đến tột cùng cháu đang nói cái gì?” Hiên Viên gia chủ không khỏi mê hoặc, ở giữa hai người Nam Cung Dực cùng Bạch Sở Mục qua lại dò xét.

Giờ phút này Nam Cung Dực biểu hiện rất trấn định, hắn bình tĩnh ngưng mắt nhìn Bạch Sở Mục, cười yếu ớt hỏi: “Sư đệ, xem ra duyên phận của sư huynh quả thật không kịp nổi ngươi, nếu tất cả mọi người nói ngươi mới là hậu duệ gia tộc Hiên Viên, vậy thì do ngươi tới nói cho mọi người, giữa ngươi và ta, đến tột cùng người nào..... Mới thật sự là hậu duệ gia tộc Hiên Viên.”

Bạch Sở Mục nhìn lại của hắn, ánh mắt không chớp động, câu trả lời của mình rất quan trọng, quyết định vận mệnh của Nam Cung Dực, cũng quyết định vận mệnh của mình. Hắn thật rất khát vọng nhận thức ông ngoại của hắn, nhưng là sư huynh của hắn.....

Hắn chần chờ, dao động, hắn không có biện pháp ở trong khoảng thời gian ngắn mà trả lời.

“Sư đệ, nếu như ngươi muốn cái thân phận cùng địa vị này, sư huynh cũng có thể thành toàn cho ngươi. Ngươi còn nhớ được tình Cảnh chúng ta khi còn bé cùng nhau đi theo sư phụ học nghệ? Chúng ta từng cùng nhau cố gắng luyện công, cùng nhau bị phạt, cùng nhau nói về lý tưởng, giữa chúng ta cơ hồ không có gì dấu nhau, một màn này phảng phất như đang ở trước mắt ta. Trên đời này, ta chỉ còn dư lại sư đệ ngươi là người thân cận nhất, bất kể ngươi muốn cái gì, sư huynh cũng sẽ thành toàn cho ngươi. Ngươi cứ lớn tiếng nói ra, sư huynh sẽ không trách cứ ngươi.”

Nam Cung Dực ngưng mắt nhìn Bạch Sở Mục, chân tình nói, môi của hắn trước sau vẫn đọng lại nụ cười nhợt nhạt, mười phần tự tin.

Hèn hạ a, tiểu nhân hèn hạ. Hắn rõ ràng đang lợi dụng sự mềm lòng cùng trọng tình nghĩa của Sở Mục..... Long Thiên Thần ở trong lòng căm giận bất bình thay Bạch Sở Mục, song quyết định cuối cùng này vẫn phải là do Sở Mục tự mình lựa chọn, nếu hắn một mực phủ nhận…, dù bọn họ nói hết nước miếng cũng không có ích lợi gì.

Long Thiên Thần chăm chú nhìn Bạch Sở Mục, ở trong lòng âm thầm truyền tiếng nói: Sở Mục, ngươi đừng vờ ngớ ngẩn nữa, cho dù ngươi thành toàn hắn, hắn cũng chưa chắc biết ơn nghĩa.

Tất cả mọi người ở tại chỗ đều nhìn chăm chú vào Bạch Sở Mục, đang đợi câu trả lời của hắn.

Hiên Viên gia chủ khẽ híp mắt, không biết nghĩ đến cái gì, trong lúc Bạch Sở Mục còn chưa lên tiếng trả lời, thì hắn đã dẫn đầu mở miệng: “Tốt lắm, nơi đây không phải là địa phương nói chuyện, mọi người về nhà trước, đến trong tộc từ từ nói rõ ràng chuyện này.”

Hiên Viên gia chủ đã khôi phục uy nghiêm thường ngày của hắn, trong ánh mắt có cảm xúc đặc thù đang giao động.

Tròng mắt của Nam Cung Dực hơi co lại, mơ hồ có dự cảm xấu, hắn quay đầu, cùng tầm mắt người phía sau hắn tiếp xúc thoáng chốc, nhanh đến kinh người.

Bạch Sở Mục rốt cục cũng phục hồi tinh thần, chẳng biết tại sao, hắn thở phào nhẹ nhỏm một cái.

Đoàn người đi theo Hiên Viên gia chủ quay ngược về gia tộc Hiên Viên.

Gia tộc Hiên Viên có trăm ngàn năm lịch sử, hơi thở cổ xưa đầy rẫy trong gia tộc, chỗ nào cũng có.

Hiên Viên gia chủ dẫn mọi người tiến vào cửa vào của gia tộc Hiên Viên sau, hạ một loạt lệnh, cho công việc phòng giữ gia tộc. Sau đó ông liền trực tiếp dẫn đám đông đi đại sảnh nghị sự, tiếp tục đàm luận về chủ đề mới vừa rồi.

Nam Cung Dực cùng Bạch Sở Mục chia ra hai bên trái phải chỗ ngồi, giằng co mà ngồi xuống, gia chủ ở trên cao nhìn xuống, mắt nhìn xuống hai người bọn họ, thần sắc nghiêm nghị cùng lạnh lùng mà trước đó chưa từng có.

Mọi người ở đây rối rít suy đoán dụng ý của gia chủ, hắn rốt cục đã

mở miệng: “Dực nhi, ta làm như thế, có thể sẽ thương tổn ngươi, nhưng mà nếu mọi người đối với thân thế của ngươi có điều hoài nghi, thì ta phải đem việc này làm cho rõ ràng, ta tuyệt đối không cho phép người có lòng nghi ngờ bất chính, vàng thau lẫn lộn ở lại gia tộc Hiên Viên của ta”

” Trong hai người các ngươi, chỉ có một người là hài tử của Cầm nhi, một người khác chính là giả. Giả..... Phải chết! Ai cũng không thể khinh thường nữ nhi của ta!”

Giọng nói của ông như một luồng sét đánh nổ tung ở bên tai mỗi người, gia chủ mạnh mẽ vang dội như vậy, nơi nào giống người mới vừa thấy cháu ngoại của mình, liền thất thố ôm chầm khóc lớn chứ?

“A?” Bạch Sở Mục hít một hơi khí lạnh, âm thầm kinh hãi, hắn ngửa đầu lên, đem ánh mắt phức tạp nhìn về phía sư huynh. Hiện tại đã không phải là vấn đề hắn có chịu thành toàn cho sư huynh hay không, mà là vấn đề quan hệ đến sinh tử tồn vong của hắn, hắn nên làm cái gì bây giờ? Rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?

Phản ứng của Nam Cung Dực không có rõ ràng như hắn, song nội tâm cũng chấn động giống nhau. Hắn bị gia chủ hoài nghi sao? Nếu không phải như thế, tại sao gia chủ lại làm ra quyết định quái dị này chứ? Ông làm vậy không phải là muốn nhanh chóng ép hai người bọn họ đồng thời đi về phía tuyệt cảnh, sau đó tự giết lẫn nhau sao?

Sư đệ, nếu quả thật như vậy, vậy thì ngươi trách không được ta.

Ta tuyệt đối không thể chết được.

Trong đám người, ánh mắt sắc bén của Long Thiên Tuyệt rơi vào trên người gia chủ, hiện tại hắn rốt cuộc biết vì sao ông ngoại có thể trở thành người đứng đầu nhất tộc. Có thể ở trong thời gian ngắn

như vậy, làm ra phán đoán cùng quyết sách chính xác đến thế, mấy người có thể làm được?

Trước hết đem Nam Cung Dực cùng Bạch Sở Mục cùng nhau bức đến tuyệt cảnh, khiến cho bọn họ phải trực diện đối mặt với sinh tử, càng ở trong tình cảnh này, bản chất thiện ác trong con người mới bộc lộ rõ ràng.

Quyển 5 - Chương 48: Sở Mục đằng đằng sát khí .

“Tốt, ta hiện tại hỏi các ngươi vài vấn đề, ai có thể đáp được, người đó chính là thật.” Hiên Viên gia chủ nói, hắn đang nói chuyện đồng thời cũng đem phản ứng của Nam Cung Dực và Bạch Sở Mục thu hết vào mắt.

Hiện trường nhất thời yên tĩnh không tiếng động, không khí khẩn trương được đẩy tới điểm cao nhất.

Nam Cung Dực ngoài mặt thoạt nhìn rất tỉnh táo, chỉ có chính hắn là biết, nội tâm của hắn có bao nhiêu khẩn trương cùng sợ hãi, trong chốc lát, hắn đã vì mình tìm mấy trăm loại biện pháp rút lui, song tựa hồ không có một loại là hoàn toàn bảo hiểm, có phần thắng tuyệt đối.

Bạch Sở Mục thì khác, giờ phút này hắn quan tâm nhất, là an nguy của sư huynh. Nhưng nếu hắn thật xác nhận thân phận của mình, như vậy sư huynh phải làm sao bây giờ? Ông ngoại có thể thật giết sư huynh hay không?

Hắn làm sao có thể hại chết sư huynh của mình chứ?

Ánh mắt của hắn rất giãy dụa.

Một đám những cao thủ cùng Tào trưởng lão vây xem, quan sát Dực công tử và vị kia Bạch công tử, hai người trên mặt của mình biểu hiện ra là không cùng vẻ mặt, trong nội tâm bọn họ rối rít đứng ở bên này của Dực công tử. Bởi vì thần sắc giãy dụa của Bạch Sở Mục giờ phút này, rơi vào trong mắt của bọn đã trở thành một loại sợ hãi, chỉ

có công tử giả mới có thể sợ hãi, cho nên bọn họ nhận định Dực công tử giờ phút này trấn định tự nhược mới thật sự là công tử!

“Vấn đề thứ nhất của ta, là sinh nhật của Cầm nhi, yêu thích, còn có nàng trong ngày thường thích nhất mặc quần áo màu sắc gì, các ngươi viết đáp án trên giấy, sau đó giao cho ta.” Gia chủ công bố câu hỏi thứ nhất, sau đó cho gia đinh riêng của mình chuẩn bị giấy bút cho hai người, rồi trải ra ở trước mặt Nam Cung Dực cùng Bạch Sở Mục. Vì phòng ngừa giữa hai người liếc trộm sao chép nhau, gia chủ đã phân phó hai gã gia đinh ngăn trở ở giữa hai người, cho đến khi bọn họ hoàn thành đáp án của mình mới thôi.

Nam Cung Dực cùng Bạch Sở Mục hai người lấy giấy bút sau, không có bất kỳ do dự nào, bắt đầu múa bút thành văn, cơ hồ là đồng thời viết, đồng thời thu bút.

Mọi người không khỏi địa ngạc nhiên, rối rít đợi gia chủ công bố đáp án.

Hiên Viên gia chủ cả hai tay cầm hai bài thi, hai mắt từ từ xem.

Hắn không có trực tiếp công bố đáp án, mà là tiếp tục ra đạo đề thứ hai: “Trên người của các ngươi có di vật đặc thù do mẹ của các ngươi để lại, có thể chứng thật thân phận của các ngươi?”

Nam Cung Dực cùng Bạch Sở Mục hai người bốn mắt đụng vào nhau, ánh nhìn đăm chiêu.

Đề thứ nhất tuyệt đối sẽ không có sai, Nam Cung Dực đối với đề thứ nhất của mình rất nắm chắc, bởi vì tất cả những tin tức này, hắn theo sư đệ nghe qua, như vậy đề thứ hai thì sao? Hắn tự tin ngoắc ngoắc môi, đề thứ hai hắn giống như đã thắng chắc.

Di vật sao? Mẫu thân để cho hắn di vật..... con ngươi của Bạch Sở Mục buông xuống, lâm vào chần chờ.

Khi hắn suy nghĩ, Nam Cung Dực dẫn đầu đứng lên, từ trong lòng ngực móc ra một khối ngọc bội huyết sắc, đã tỏa ra ánh sáng. Như có máu tươi chảy xuôi trong đó, thoáng cái đã gây sự chú ý cho mọi người.

“Đây là di vật mẹ ta để lại cho ta, nàng nói có lẽ có một ngày, nó sẽ cứu ta một mạng. Ta đối với nó rất là quý trọng, cho dù thời điểm ta gian nan nhất, ta cũng không muốn bán nó, để đổi lấy tài vật, bởi vì đây là vật cuối cùng mẹ ta để lại cho ta.”

“Là huyết ngọc! Là tín vật của gia tộc Hiên Viên!”

“Dực công tử đã sớm được gia chủ cùng các vị các trưởng lão nhất trí xét duyệt, thế nào lại là giả dối được? Cái Bạch công tử đột nhiên nhô ra kia mới tương đối khả nghi.”

“Nghe nói hai người bọn họ là sư huynh đệ, đồng môn ganh ghét nhau cũng là rất thường gặp, sư đệ thấy sư huynh hiện tại thân phận tôn quý vô cùng, ghen tỵ là khó tránh khỏi, nhưng mà muốn cướp đoạt thân phận địa vị của sư huynh, muốn đưa sư huynh vào chỗ chết, cách làm như thế, thật sự làm cho người ta đáng xấu hổ rồi.”

“Gia chủ anh minh, tin tưởng nhất định có thể làm ra phán đoán chính xác.”

Những cao thủ của Gia tộc Hiên Viên nổi lên một trận nghị luận, kiên trì cố định đứng ở bên này của Dực công tử.

Nghe đến mấy tiếng nghị luận này, Long Thiên Thần bọn người lo lắng nhìn về phía Bạch Sở Mục, hiển nhiên huyết ngọc trong tay Nam

Cung Dực là đến từ Bạch Sở Mục, bất kể hắn đã thông qua con đường nào lấy được, nhưng tình thế trước mắt hiển nhiên là nghiên về phía Nam Cung Dực, bọn họ chờ đợi Bạch Sở Mục có thể lấy ra thêm chứng cứ chính xác để chứng minh thân phận của mình, đánh tan đồ giả mạo Nam Cung Dực này!

Nhưng.....

Trạng thái Bạch Sở Mục giờ phút này, làm cho người ta rất là lo lắng.

Hắn thoạt nhìn..... Rất tiêu cực.

“Sở Mục.....” Long Thiên Thần muốn đánh hắn tỉnh lại, Long Thiên Tuyệt liền âm thầm ngăn cản.

“Bạch Sở Mục, ngươi thì sao?” hai mắt của Hiên Viên gia chủ lấp lánh nhìn tâm tình xuống thấp của Bạch Sở Mục, ánh mắt trở nên bức người.

Bạch Sở Mục ngẩng đầu, đáy mắt đọng lại nước mắt.

Trên gương mặt tuấn tú từ trước đến giờ bất hảo không câu chấp, nhưng lúc này vô hạn đau thương.

Một khắc khi ánh mắt mọi người tập trung ở trên người hắn, hắn lại không có nhìn về phía bất luận kẻ nào.

Hắn nhìn nơi nào đó trong không trung, ở nơi đó, hắn phảng phất như thấy được mẫu thân đã qua đời của mình.

Nương, hắn rốt cuộc nên làm như thế nào đây?

Hiên Viên gia chủ nhìn hắn, mi tâm bỗng dưng một đứng thẳng, lớn

tiếng trách mắng: “Người đây, áp giải xuống, sáng sớm ngày mai trước mặt mọi người xử trảm!”

“A!”

Mọi người đều cả kinh.

Gia chủ lại thật muốn xử trảm hắn?

“Ông ngoại, người không thể đối với Sở Mục như vậy, hắn mới là cháu ngoại của ngài” Long Thiên Thần vội la lên, ở phía sau hắn, Long Thiên Tuyệt hung hăng giật hắn một cái, đè lại lời hắn muốn nói tiếp.

“Đại ca.....” Long Thiên Thần lấy làm khó hiểu, chẳng lẽ đại ca cứ như vậy ngồi nhìn mà không để ý sao? Thế gian này có còn thiên lý hay không?

Bạch Sở Mục cũng thất kinh, ông ngoại thật muốn giết hắn?

Hắn nên làm cái gì bây giờ? Nhưng nếu hắn chứng thật thân phận chân thật của mình, như vậy người sắp sửa bị xử tử, cũng không phải là hắn, mà là sư huynh.....

“Còn suy nghĩ cái gì? Đem người bắt đi xuống. Người muốn khinh thương nữ nhi của lão phu, lão phu không muốn nhìn thấy hắn nhiều hơn nữa.” Hiên Viên gia chủ kiên quyết nói, hắn đứng lên, đi về phía Long Thiên Tuyệt cùng Long Thiên Thần huynh đệ hai người, “Thiên Tuyệt, Thiên Thần, đi. Ông ngoại mang các cháu đi xem một chút mẹ ruột của các cháu, chia ra nhiều năm như vậy, mẹ ruột của các cháu cũng nhất định rất muốn trông thấy các ngươi.”

“Ông ngoại, Sở Mục hắn.....” Long Thiên Thần lời nói đến một nửa,

người đã bị Hiên Viên gia chủ cứng rắn kéo rời đi phòng nghị sự. Long Thiên Tuyệt cùng Long Thiên trạch hai người cũng theo sát đi tới, về phần Dung Thiếu Hoa, đám người Côn Luân, bị Tào trưởng lão an bài đi trước nơi khác nghỉ ngơi.

Bạch Sở Mục bị mấy tên cao thủ áp giải, mang đi địa lao, lúc lướt qua bên cạnh Nam Cung Dực, Bạch Sở Mục dưới chân dừng lại, nhìn về phía Nam Cung Dực.

Cũng chính là lúc này, trái tim của Bạch Sở Mục liền nguội lạnh.

Sư huynh thậm chí ngay cả một câu cầu tình cũng không nguyện ý thay hắn nói, ngay cả nhìn cũng không nhìn hắn một cái..... Sư huynh, ngươi thật bạc tình!

Ở trong hành lang, Long Thiên Thần cố gắng tránh thoát trói buộc của Hiên Viên gia chủ, lo lắng nói: “Ông ngoại, làm sao ngài lại tin lời của chúng chàu như thế? Sở Mục mới là cháu ngoại của ngài, ngài chẳng lẽ thật trơ mắt nhìn hắn đi chết? Ngài không phải là già quá nên hồ đồ rồi sao? Cháu ngoại mình cũng không tin, đi tin một ngoại nhân? A! ——”

Trên ót ăn một cái tát, Long Thiên Thần không hiểu nhìn về phía ông ngoại.

“Ngươi đứa nhỏ này rốt cuộc là di truyền tính tình của người nào, làm sao làm chuyện cứ nôn nôn nóng nóng, không động não thế? Trong mắt ngươi, ông ngoại ta chính là một người là trắng đen chẳng phân biệt được như vậy sao?” Hiên Viên gia chủ hướng hắn lắc đầu, nhìn lại Long Thiên Tuyệt, chững chạc cơ trí, là cháu ngoại biết điều hiểu chuyện, làm sao hai huynh đệ ở giữa lại khác biệt to lớn như thế?

Ánh mắt Long Thiên Thần sáng lên, nhất thời lĩnh ngộ, ôm cánh tay ông ngoại, vui vẻ địa cười nói: “Ông ngoại, nói như vậy, ngài đã sớm xác nhận Sở Mục là cháu ngoại của ngài rồi? Vậy tại sao ngài còn muốn hù dọa hắn, làm cho người ta đưa áp giải nói rõ muốn xử trảm thế?”

Hiên Viên gia chủ cười mà không nói, mang theo mấy phần bí hiểm.

“Ông ngoại làm như thế, thứ nhất là nghĩ gõ tỉnh Sở Mục, để cho hắn thấy rõ ràng bộ mặt thật của sư huynh hắn, thứ hai là muốn xem một chút Nam Cung Dực đến tột cùng có mục đích gì khác, hay chỉ đơn thuần là nghĩ muốn giả mạo con cháu của gia tộc Hiên Viên, hay là có mưu đồ khác.” Long Thiên Tuyệt lãnh tĩnh phân tích nói.

“Không sai!” Hiên Viên gia chủ hài lòng cười cười, gật đầu nói, “Mới vừa rồi thời điểm Sở Mục trả lời vấn đề thứ nhất, ta liền đã có xác nhận và phán đoán. Bởi vì hắn đưa ra đáp án, mỗi cái là sai cả”

“A? Sai? Vậy ngài lão nhân gia còn phán đoán hắn là cháu ngoại của ngài?” Long Thiên Thần không cách nào hiểu được suy nghĩ của ông ngoại.

Hiên Viên gia chủ thở dài một tiếng, sâu xa nói: “Hắn là cố ý muốn thành toàn cho sư huynh của hắn, cho nên hắn cố ý viết sai đáp án, nhưng hết lần này tới lần khác đáp án hắn đưa ra, vừa vặn và chính xác ngược lại với đáp án. Thí dụ như Cầm nhi yêu thích gì, trong ngày thường nàng thích nhất mặc quần áo màu sắc gì, câu trả lời của hắn vừa vặn cũng là thứ Cầm nhi không thích nhất, kiêng kỵ nhất, trong chuyện này có chút tin tức, cho dù là nội bộ của gia tộc Hiên Viên, hay người từng theo Cầm nhi tiếp xúc qua, cũng chưa chắc có thể trả lời được, bởi vậy có thể thấy được, hắn mới thật là người hiểu rõ Cầm nhi nhất. Mà Nam Cung Dực đưa cho đáp án, cũng rất tầm thường, chỉ cần là mọi người trong gia tộc Hiên Viên

cùng Cầm nhi từng có tiếp xúc đều có thể trả lời được.....”

“Thì ra là như vậy!” Long Thiên Thần không khỏi vì huynh đệ tốt của mình mà cảm thán.

“Sở Mục một lòng muốn thành toàn sư huynh của hắn, cũng đang trong lúc lơ đãng mà tiết lộ chân thật tâm ý của mình, có thể thấy được trong lòng hắn là cở nào khát vọng có thể được ông ngoại ngài thừa nhận. Đáng tiếc hắn quá u mê, nhìn người không rõ, hắn một lòng vì sư huynh hắn suy nghĩ, mà sư huynh hắn cũng chỉ một lòng vì suy nghĩ cho mình, dù là nghe được ông ngoại ngài muốn xử trảm Sở Mục, hắn cũng không có lên tiếng cầu xin một chút, sư huynh vô tình vô nghĩa như vậy, hắn còn bảo vệ tên đó làm cái gì?”

“Mỗi người đều phải cần trưởng thành, hi vọng trải qua lần này, Sở Mục có thể hoàn toàn tỉnh táo lại, không nên đối với sư huynh hắn ôm lấy kỳ vọng cùng ảo tưởng nữa.” Long Thiên Tuyệt nói.

Nghĩ đến Bạch Sở Mục không có việc gì, tinh thần của Long Thiên Thần phấn khởi, dắt cánh tay Hiên Viên gia chủ cười ha ha nói: “Ông ngoại, ngài thật là quá tuyệt vời! Là ông ngoại tốt nhất mà ta từng gặp. Ha ha!”

Lời này nghe làm sao mà giống như giọng Tiểu Mặc nhà ta thế? Long Thiên Tuyệt không quá để ý mà nhếch đuôi lông mày, nhưng lời nói của đệ đệ…, hắn rất tán thành.

“Ha ha ha, Cháu cũng cho là như thế sao? Ta cũng vậy!” Hiên Viên gia chủ tự luyến cười lớn lên, sẹo lồi ở trên cằm cũng run lên, nơi nào còn phong phạm gia chủ mạnh mẽ vang dội, cơ trí giỏi giang vừa rồi chứ?

“Ông ngoại, vậy chúng ta bây giờ là đi thăm mẹ cháu sao? Nàng rốt

cuộc ở nơi đâu vậy?” Long Thiên Thần cười đến càng thêm thoải mái rồi, ông ngoại quả nhiên thú vị, hắn hiện tại sẽ không bao giờ hoài nghi mình không phải là người Long gia nữa, bởi vì chính mình rõ ràng là di truyền cá tính khả ái của ông ngoại.

Phụ tử Long Thiên Trạch cùng Long Thiên Tuyệt theo sát phía sau nhìn hai người đang cười không ra dáng tổ tôn kia, một so sánh với một càng khốc hơn, chỉ bất quá khóe môi của phụ tử hai người đều treo ý cười yếu ớt.

Lập tức có thể nhìn thấy mẫu thân.....

Khê Nhi, ta thật muốn cùng nhau chia xẻ giờ phút vui vẻ này.

Song, khi hắn chân chính thấy mẹ của hắn, hắn cũng không nghĩ như vậy.

Nhìn người nằm ở trên giường băng do huyền băng ngàn năm chế tạo thành, mẫu thân hiện đang lâm vào trong ngủ say, cả người Long Thiên Tuyệt cùng máu bên trong thân thể đều đông lại.

Tại sao có thể như vậy?

Hắn chờ đợi lâu như vậy, chờ được cũng chỉ là mẫu thân ngủ say thôi sao?

“Nương!” Long Thiên Thần nhào tới trước, quỳ sát ở bên cạnh giường băng, hai mắt hắn không nháy nữ tử nằm trên đó, không thể tin được đây mẫu thân ôn nhu trong trí nhớ của hắn.

Khuôn mặt mỹ lệ tuyệt luân, ngũ quan xinh xắn, da thịt nhẵn nhụi không có một tia nếp nhăn, giờ phút này nhưng bị băng sương, mất đi sức sống.

“Nhã Nhi” Long Thiên trạch kích động cất bước tiến lên, nửa đường, liền bị một trận chưởng phong mạnh mẻ không có chút nào báo trước tập kích, hắn không còn kịp tránh né nữa, cả người ở giữa không trung hung hăng bị ném đi, ngã vào mặt đất.

Hiên Viên gia chủ từ trên cao nhìn xuống, một cước hung ác giẫm ở trên người của hắn, giữa lông mày hiện lên tàn khốc: “Hôm nay lão phu để ngươi thấy mặt Nhã Nhi, đã coi như là nhân từ rồi, đây bất quá vì nể tình ngươi đem hai ngoại tôn của lão phu mang đến gia tộc Hiên Viên. Nhưng mà, lão phu cũng đã nói, đời này kiếp này sẽ không cho phép ngươi bước vào gia tộc Hiên Viên một bước, nếu không lão phu nhất định sẽ không đối với ngươi hạ thủ lưu tình!”

“Hiện tại ngươi đã gặp Nhã Nhi rồi, hoặc là lập tức cút cho ta, hoặc là chịu chết đi”.

Long Thiên Trạch phảng phất như không có nghe được thanh âm của ông, một đôi mắt không hề chớp mắt nhìn chăm chú phương hướng của giường băng, không cảm thấy, không có cảm giác đau.

Nhã Nhi, nàng rốt cuộc bị làm sao?

Hết thảy không phải là nên tốt đẹp sao?

Bất thình lình biến hóa, để cho hai huynh đệ Long Thiên Tuyệt cùng Long Thiên Thần vô cùng giật mình.

“Ông ngoại, ngài không nên đối với hắn như vậy, hắn dù sao cũng là..... Dù sao cũng là cha của ta a.” Long Thiên Thần phi thân đi qua, quỳ xuống bên người phụ thân, ngẩng đầu nhìn ông ngoại, vì phụ thân cầu tình.

“Năm đó khi hắn cưới Nhã Nhi đã đáp ứng lão phu như thế nào? Hắn nói sẽ hảo hảo mà chiếu cố nàng, cho nàng mọi thứ tốt nhất, làm cho nàng một đời một thế hạnh phúc vui vẻ. Kết quả thì sao? Hắn làm được cái gì? Hắn cái gì cũng không có làm được!” Hiên Viên gia chủ bi phẫn.

“Nhã Nhi vì hắn, mất đi tư cách thừa kế vị trí gia chủ của gia tộc Hiên Viên, còn làm hại gia tộc Hiên Viên cùng Viên gia thế giao thiếu chút nữa quyết liệt. Là Nhã Nhi lần lượt quỳ cầu xin Viên lão, mới chiếm được Viên lão tha thứ, hai nhà mới quay về quan hệt tốt như cũ. Nhã Nhi vì hắn, hy sinh nhiều như vậy, bỏ ra nhiều như vậy, mà hắn đã vì Nhã Nhi làm cái gì?”

Long Thiên Trạch xấu hổ cúi đầu xuống, hai mắt nhắm nghiền.

“Ngài đừng nói, là ta vô năng, ngay cả nữ nhân mình yêu mến đều bảo vệ không được. Nhã Nhi nàng thiện lương như vậy, mọi chuyện khắp nơi đều ở thay ta suy nghĩ, mà ta thì cái gì cũng làm không được..... Ta thật rất vô năng!”

Hiên Viên gia chủ từ từ đem chân từ trên người Long Thiên Trạch thu trở lại, trên thực tế, ông cũng không phải thật thống hận Long Thiên Trạch, ông chẳng qua là trách cứ hắn không có thể chiếu cố tốt nữ nhi của ông.

Nhã Nhi là đại nữ nhi ông thương yêu nhất, dưới gối của ông không có con trai, Nhã Nhi là người thừa kế của gia tộc Hiên Viên. Làm người thừa kế gia tộc, là không thể gả ra ngoài, chỉ có thể kén rể.

Gia tộc Hiên Viên cùng Viên gia vốn là thế giao, song phương cũng cho con cái mình đính hôn, Viên gia không phản đối để cho nhi tử mình ở rể gia tộc Hiên Viên, nhân nhượng tộc quy của gia tộc Hiên Viên, hai nhà thân càng thêm thân, tất cả đều vui vẻ.

Chỉ là không có nghĩ đến, Nhã Nhi của ông không biết trúng tà gì, lại liều lĩnh đi yêu con trai lớn của Long gia. Song, Long Thiên Trạch thân là con trai lớn Long gia, gia chủ của Long gia thì làm sao có thể đáp ứng cho hắn ở rể gia tộc Hiên Viên? Cho nên hai nhà liền nổi lên tranh chấp.

Vì tiêu trừ tranh chấp, nữ nhi ngốc nghếch của ông dứt khoát kiên quyết bỏ qua tư cách thừa kế vị trí gia chủ, thậm chí không để ý gia tộc cùng Viên gia oán hận, kiên trì phải gả vào Long gia. Bởi vì chuyện này, ở nội bộ của gia tộc Hiên Viên cùng Viên gia nổi lên sự bất mãn lớn, cũng làm cho Hiên Viên gia chủ đối với Long Thiên Trạch gieo xuống mầm rễ bất mãn.

Song, nữ nhi tâm ý đã quyết, hắn không thể làm gì khác hơn là đón nhận.

Nhã Nhi là ở trong tình cảnh ác liệt như vậy, gả vào Long gia, nhưng nàng lại không có nhận được tốt nhất hết thảy, ngược lại bị thương tổn. Điều này làm cho người yêu con gái như mệnh là ông, làm sao có thể không thống hận, không oán trách Long Thiên Trạch?

“Đại ca, ngươi mau nói a. Hắn dù sao cũng là phụ thân của chúng ta, hơn nữa hắn cũng nói, chuyện năm đó hắn có nổi khổ tâm, hắn không phải là muốn vứt vợ bỏ con.” Long Thiên Thần lo lắng nói.

Long Thiên Tuyệt đứng ở tại chỗ, vẫn không nhúc nhích, không phải là hắn không muốn cử động, mà là hắn không có cách nào động.

Hắn cho là, rốt cục bọn họ có thể một nhà đoàn viên rồi, hắn thậm chí còn tự nói với mình, chỉ cần mẫu thân chịu tha thứ cho phụ thân, như vậy hắn cũng sẽ tha thứ cho ông, từ đó cả nhà bọn họ lại có thể sống chung một chỗ.

Mà bây giờ.....

Mẫu thân ngay cả một câu nói tha thứ …, cũng không thể nói.

Hồi lâu, Long Thiên Tuyệt rốt cục có thể mở ra cước bộ, hắn từng bước đi về phía giường băng, quỳ gối cạnh mẫu thân, gương mặt quen thuộc mà thân thiết ở trước mặt, từng vô số lần xuất hiện ở hắn trong mộng, hắn rốt cục có thể một lần nữa nhìn thấy rồi.

Hắn tự tay, muốn đi chạm tới mặt của mẫu thân, song nhiệt độ lạnh như băng kia để cho hắn lùi bước. Hắn rất sợ mình vừa chạm vào mẫu thân, mẫu thân sẽ ở trước mặt hắn biến mất.

“Mẹ ta..... Nàng rốt cuộc bị làm sao?” Một câu nói thật vất vả mới từ trong miệng Long Thiên Tuyệt nhảy ra, còn mang theo lãnh ý.

Hiên Viên gia chủ thở dài một tiếng, khẽ nói: ” Trong cơ thể mẹ cháu bị cắm vào một bóng đen, qua nhiều năm như vậy, chúng ta vẫn đều nghĩ biện pháp trừ đi bóng đen trên người nàng. Chúng ta cơ hồ dùng hết hết thảy đích phương pháp xử lí, nhưng là vẫn không có hiệu quả. Hơn mười năm trước, tin đồn trong giang hồ xuất hiện một vị Quỷ y, có thể trị bách bệnh. Ôm tâm tư thử một chút, chúng ta mất rất lớn công phu, rốt cục mời được vị quỷ y này. Khi hắn chẩn đoán bệnh sau, hắn nói cho chúng ta biết, có một loại biện pháp có lẽ có thể thử một chút, đó chính là ở trên người Nhã Nhi cắm vào một bóng đen khác mạnh hơn, để cho hai loại bóng đen cắn nuốt lẫn nhau, cho đến bọn nó phân ra thắng bại mới thôi.”

“Loại phương pháp này cực kỳ mạo hiểm, nhưng nếu hữu hiệu, như vậy bóng đen trên người Nhã Nhi rất nhanh là có thể bị tiêu trừ, nhưng nếu xử lý không thoả đáng, như vậy Nhã Nhi sẽ..... Sẽ giống như các ngươi bây giờ nhìn thấy.” Hiên Viên gia chủ lộ ra vẻ bi

thống, chậm rãi thở một hơi mới nói tiếp, “Lúc ấy mọi người chúng ta đều ngăn cản Nhã Nhi, không muốn làm cho nàng mạo hiểm, cùng lắm thì nàng đời này cứ ở trong gia tộc Hiên Viên, lường trước người chủ mưu phía sau cũng không dám tự tiện xông vào gia tộc Hiên Viên tới khống chế Nhã Nhi. Nhã Nhi một lòng bận tâm các ngươi, muốn rời khỏi gia tộc, đi tìm các ngươi, nhưng mà bóng đen trên người nàng một ngày chưa trừ diệt, nàng sẽ không cách nào rời nhà đi tộc nửa bước. Nàng rất kiên trì, nhất định phải thử cái biện pháp này, vô luận chúng ta như thế nào ngăn trở, nàng cũng không nghe.”

” Quan trọng hơn chính là, nàng muốn lấy thân thể của mình làm vật thí nghiệm, để thử phương pháp tiêu trừ bóng đen. Nàng nói, nếu cái phương pháp này thành công, như vậy bóng đen trên người Thiên Thần cũng là có thể tiêu trừ. Nàng không hy vọng con của mình, cả đời cuộc sống trong sự khống chứ, cho nên vô luận phương pháp xử lí hung hiểm như thế nào, nàng cũng muốn thử.....” trong cổ Hiên Viên gia chủ tắc nghẹn, cũng nói không được nữa.

“Nương! Thì ra Nương làm như vậy, là vì ta.....” Long Thiên Thần cảm động rơi nước mắt, ngưng mắt nhìn phương hướng giường băng, khóc không thành tiếng.

Long Thiên Tuyệt mi tâm căng thẳng, xem một chút đệ đệ, nhìn nhìn lại mẫu thân, thì ra Thiên Thần đã biết bên trong thân thể của mình có bóng đen rồi, mà hắn thì lại cái gì cũng không nói; còn có mẫu thân, nàng dũng cảm như vậy, nàng vì nhi tử của mình, lại có thể lấy chính tánh mạng mình đi mạo hiểm.

Như vậy hắn thì sao? Hắn có thể vì bọn họ làm những thứ gì?

“Ông ngoại, hiện tại thân thể tình huống của mẹ cháu, rốt cuộc thế nào? Có còn cơ hội cứu sống hay không?” Long Thiên Tuyệt hỏi.

“Quỷ y mỗi ngày đều vì mẹ cháu kiểm tra thân thể, mười mấy năm như một ngày, lúc này mới bảo đảm mẹ cháu có thể tiếp tục còn sống sót. Hắn nói hai đạo bóng đen trong cơ thể mẹ cháu đúng là có dấu hiệu cắn nuốt lẫn nhau, đáng tiếc tốc độ cực kỳ chậm chạp, nếu muốn để cháu mau sớm thức tỉnh, phải còn phải có Tru Tiên Đan trong truyền thuyết mới có thể có hiệu quả.”

“Tru tiên đan sao? Nếu nói như thế, chỉ cần có Tru Tiên Đan, mẹ cháu có thể hoàn toàn thức tỉnh?” Long Thiên Tuyệt vốn một lòng tuyệt vọng, nhất thời hồi phục mãnh liệt.

“Không sai! Chẳng qua là cách điều chế của tru tiên đan này đã sớm thất truyền, muốn nhận được nó, nói dễ vậy sao?” Hiên Viên gia chủ thở dài.

“Có lẽ, Khê Nhi có thể làm được.” Long Thiên Tuyệt chuyên chú ngưng mắt nhìn khuôn mặt mẫu thân, rốt cục nở một nụ cười, bên trong nụ cười vẫn đọng lại nước mắt, “Nương, ngươ chờ ta! Ta rất nhanh sẽ dẫn con dâu tới thăm người, nàng là cô gái rất đặc biệt, tin tưởng người nhất định sẽ thích nàng.”

Hắn chậm rãi đứng dậy, đi tới trước mặt Hiên Viên gia chủ, nghiêm giọng nói: “Ông ngoại, chuyện Tru Tiên Đan, ta cùng Khê Nhi sẽ cố gắng đi tranh thủ hết mình. Về phần thân thể của nương, ngài tiếp tục phái người chiếu cố.”

“Các ngươi có nắm chắc luyện chế ra Tru Tiên Đan không?” Hiên Viên gia chủ kích động hỏi.

Long Thiên Tuyệt nói: “Không phải cháu, mà là Khê Nhi. Trên người nàng có cách điều chế cùng phương pháp luyện chế Tru Tiên Đan, hơn nữa lần này nàng tham gia đại hội luyện đan, chính là vì nhận được một vị dược liệu quan trọng nhất mà tru tiên đan cần có——

Thất Diệp Tang Hoa.”

“Vậy thì thật là tốt quá. Khó trách nha đầu kia kiên trì muốn tham gia đại hội luyện đan, mới bằng lòng mang theo hài tử tới nhà, thì ra là nàng vì luyện chế sưu tập dược liệu Tru Tiên Đan.” Hiên Viên gia chủ mừng rỡ nói, “Ngày mai là đại hội luyện đan, quan trọng hơn nữa còn là vợ của cháu ngoại gia tộc Hiên Viên ta tham gia đại hội long trọng như thế, tuyệt đối không thể quá vô danh. Như vậy, ngày mai lão phu sẽ dẫn dắt già trẻ của gia tộc Hiên Viên đi trợ uy cho nha đầu Khê Nhi kia, nếu như nàng có thể đoạt được quán quân thì tốt nhất, nếu như không thể, cũng không có quan hệ, cùng lắm thì ta tấn công, đem Thất Diệp Tang Hoa kia đoạt lại.”

“Ách.....” Long Thiên Tuyệt không còn lời gì để nói, ý nghĩ này cũng không tránh khỏi quá cái gì kia đi…

“Tốt! Tốt! Ông ngoại, ta tuyệt đối ủng hộ ngài!” Long Thiên Thần hưng phấn, hắn cũng mặc kệ làm như vậy là có thỏa đáng không, tóm lại hắn thích nhất là xem náo nhiệt.

Có Tru Tiên Đan là có hi vọng, Hiên Viên gia chủ tâm tình thật tốt, cũng chẳng muốn đi để ý tới Long Thiên Trạch nữa, cùng Long Thiên Thần chơi đùa ở một chỗ, vui vẻ hòa thuận.

So sánh với lên bên này ôn tình, thì Bạch Sở Mục lại không tốt như vậy.

Hắn bị cao thủ gia tộc Hiên Viên mang đi địa lao của gia tộc Hiên Viên, nơi này nhốt rất nhiều phạm nhân, mặc dù cùng gian phòng giam hắn cách xa nhau khá xa, hắn vẫn có thể rõ ràng nghe được tiếng kêu rên cùng tiếng chửi rủa của bọn họ.

Trong phòng giam, hàn phong âm lãnh thỉnh thoảng lại chui vào, um

tùm lạnh lẻo tận xương, lại không bằng trái tim băng giá của hắn.

Hắn rõ ràng là huyết mạch của gia tộc Hiên Viên, vốn nên giống như Long Thiên Thần vậy, hưởng thụ người nhà sủng ái, nhưng bây giờ đãi ngộ giữa huynh đệ bọn họ, một ở trên trời, một dưới mặt đất.

Hắn đến tột cùng đã tạo cái nghiệt gì, vì sao rơi vào kết quả như vậy?

Một mình ngồi yên ở trong phòng giam, hắn suy nghĩ rất nhiều, nghĩ tới mẹ của hắn, nghĩ tới ngoại công của hắn, nghĩ tới sư huynh, nghĩ tới Thiên Tầm.....

Hắn không thể chết được, Thiên Tầm còn đang chờ hắn, chờ hắn trở nên mạnh mẻ, chờ hắn có đầy đủ thực lực đi cưới nàng.

Hắn làm sao có thể thất tín chứ?

Nhưng mà, sư huynh.....

“Ngươi muốn làm gì? Ngươi không thể..... A!”

Ngoài cửa truyền đến động tĩnh khác thường, Bạch Sở Mục kinh ngạc, chạy đến phòng giam cửa sổ ngắm nhìn.

Cửa lao đột nhiên bị mở ra, xông tới một người: “Bạch công tử, mau cùng ta đi! Là Dực công tử để cho ta tới cứu ngươi!”

“Sư huynh?” Bạch Sở Mục còn không có kịp phản ứng, người nọ liền lôi kéo hắn ra bên ngoài chạy.

“Ngươi đến tột cùng là người nào? Thật sự là sư huynh bảo ngươi tới cứu ta đấy sao?” Bạch Sở Mục vừa chạy trốn, vừa cẩn thận ngắm

nhìn, lúc này mới phát hiện thủ vệ trong phòng giam đã ngất đi, trong không khí tựa hồ còn lưu lại mùi khói mê.

Người nọ cùng hắn, chẳng qua là tăng nhanh bước chân, thân thủ nhanh nhẹn đi xuyên qua hành lang trong hoa viên, cho đến khi đi tới đến gần cửa ra vào gia tộc Hiên Viên.

“Tại sao dọc theo đường đi cũng không có người thế? Ngươi đến tột cùng là người nào?” Bạch Sở Mục càng cảm thấy có cái gì không đúng, dọc theo con đường này làm sao ngay cả một người của gia tộc Hiên Viên cũng không có gặp?

“Đây là hành lý Dực công tử đưa, ngươi nhanh lên rời đi gia tộc Hiên Viên đi, nếu không ngươi sẽ không còn mệnh.” Một bao quần áo màu đen đút vào trong tay Bạch Sở Mục, người nọ liền vội vàng rời đi.

“Nè, nè. Ngươi nói rõ ràng đi” Bạch Sở Mục nhìn bao quần áo trong tay, trong lòng mơ hồ sinh ra cảm giác quái dị, thật sự là sư huynh muốn giúp hắn thoát khỏi phòng giam, thoát đi gia tộc Hiên Viên sao?

Như vậy sư huynh đâu? Hắn vì sao không tự mình xuất hiện tới gặp hắn?

Đang suy nghĩ, thì đột nhiên khắp mọi nơi xôn xao, có người kinh hô lên tiếng: “Người đâu! Thần đồ không thấy! Thần đồ bị trộm rồi!”

Kèm theo tiếng la này, mọi người cả gia tộc Hiên Viên bị kinh động.

Tiếng bước chân ở chu vi chung quanh tới gần, Bạch Sở Mục chợt cảm thấy không ổn, giờ phút này hắn xuất hiện ở nơi này, nếu để cho người ta phát hiện, chẳng phải là rất không ổn sao?

Làm sao bây giờ? Trở lại phòng giam, hay là thoát đi gia tộc Hiên

Viên?

Ông ngoại không tin hắn, nói muốn xử trảm hắn, nếu hắn tiếp tục lưu lại, nói không chừng thật sẽ mất mạng, không bằng chạy thôi.

Hạ quyết tâm, hắn ôm bao quần áo trốn hướng cửa ra.

Lúc này, một giọng nói cách đó không xa hô to lên: “Người đâu mau tới a. Có người đào tẩu. Nhanh lên một chút bảo vệ cửa ra.”

Cái giọng nói này.....

Bạch Sở Mục nheo mắt, giọng nói này không phải là giọng nam tử xa lạ mới vừa giúp hắn thoát khỏi phòng giam sao?

Hắn.....

Bạch Sở Mục cúi đầu, một lần nữa nhìn về phía bao quần áo trong tay mình, đã có người cố ý cứu hắn để hãm hại hắn, như vậy cái bao quần áo này có thể cũng có vấn đề hay không?

Hắn nhanh chóng mở ra bao quần áo, rối ren, một cái quyển trục thư từ trong bao quần áo rơi xuống. Hắn chăm chú nhìn lại, chỉ thấy phía ngoài quyển trục thư có mấy chữ: “Hiên Viên thần đồ.”

“A?” Bạch Sở Mục thất kinh, chẳng lẽ cái quyển trục thư này chính là thần đồ mà gia tộc Hiên Viên bị mất sao? Tại sao lại ở trên tay của hắn?

“Thần đồ? Là hắn đánh cắp thần đồ! Mau đem hắn bắt lấy!”

Ở phạm vi chung quanh, vô số cao thủ nhảy lên, bao vây lại.

Bạch Sở Mục cả người run lên, bị kinh sợ, như thế nào lại như vậy? Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

“Bạch Sở Mục, ngươi thật to gan, lại dám trộm thần đồ của gia tộc Hiên Viên? Người đâu, mau đem hắn bắt giữ.”

Người cầm đầu hét to một tiếng, những cao thủ còn lại cũng rối rít ùa lên.

“Vượn vượn, hiện thân!” Bạch Sở Mục khom lưng nhặt thần đồ lên, hét to một tiếng, đem khỉ trắng gọi ra ngoài, giờ này khắc này, hắn không thể nói rõ ràng, hay là trước giữ được tánh mạng quan trọng hơn.

Ầm.....

Khỉ trắng từ trên trời giáng xuống, nặng nề rơi xuống đất, mặt đất rung rẩy ba lần.

“Chủ nhân, nhanh đến trên vai của ta! Ta tới bảo vệ ngươi!” Khỉ trắng duỗi dài cánh tay, đem Bạch Sở Mục đưa đến đầu vai của chính mình, sau đó trong mũi thở hổn hển một ngụm bạch khí, trợn mắt quét về phía các cao thủ gia tộc Hiên Viên.

“Dám đả thương chủ nhân ta, hết thảy đáng chết!”

“Đây là cái quái vật gì?” Có người thấp giọng hô một tiếng, lộ ra thần sắc ngạc nhiên.

“Đừng lo nghĩ tới nó là cái gì, trộm lấy thần đồ đều đáng chết!” một gã cao thủ cầm đầu quát lạnh một tiếng, các cao thủ tuôn ra mà lên, phát động lại công kích một lần nữa.

Đại chiến kịch liệt kéo màn ra.

Ở chiến trường cách đó không xa, Nam Cung Dực ẩn thân ở một chỗ không thấy được, chú ý tình hình chiến đấu bên kia, hàng lông mày lạnh lùng từ từ nhíu lên.

“Khỉ trắng? Sư đệ lại có một con thú sủng lợi hại như thế sao? Hắn đến tột cùng đã gặp kỳ ngộ gì, cư nhiên lại may mắn như thế?”

Phía sau hắn, hai gã cao thủ đứng sừng sững hai bên.

“Dực công tử, hay là nghĩ biện pháp, mau sớm giải quyết hắn, tiếp tục trì hoãn xuống, rất nhanh sẽ kinh động gia chủ, đến lúc đó chuyện sẽ khó thành.” Trong đó một gã cao thủ hạ giọng nói.

“Hai người các ngươi đi ra, ta không có tiện ra mặt, cần phải tốc chiến tốc thắng!” Nam Cung Dực trầm giọng nói, đáy lòng lặng yên nói, sư đệ, xin lỗi. Người không gì mình trời tru đất diệt, muốn trách chỉ đổ thừa ngươi không nên xuất hiện ở gia tộc Hiên Viên, nếu ngươi vĩnh viễn không xuất hiện, ta cũng sẽ không tự mình đối với ngươi như vậy.

Mâu quang hắn từ từ lạnh lùng, xẹt qua vẻ âm tàn.

Hai gã cao thủ phía sau lập tức xông ra ngoài, gia nhập vào những cao thủ đối vây công khỉ trắng.

Bạch Sở Mục huy kiếm, cùng khỉ trắng chung vai tác chiến, nhưng cao thủ quá nhiều, hắn dần dần cảm thấy cố hết sức.

“Bạch Sở Mục, còn không mau mau thúc thủ chịu trói?”

“Ngươi sẽ không chạy thoát được đâu! Thực lực của Gia tộc Hiên

Viên, không phải là ngươi có thể tưởng tượng được.”

“Mau mau đem thần đồ giao ra đây! Nếu không chúng ta sẽ phải hạ sát thủ đối với ngươi.”

“Dù sao ta hiện tại bất kể giải thích thế nào, các ngươi cũng là sẽ không nghe, ta cũng chỉ có thể liều chết.” Bạch Sở Mục hét to một tiếng, “Vượn vượn, lao ra ra khỏi cửa đi, chúng ta rời đi thôi!”

Một người một thú, ra sức hướng ra phương hướng cửa ra xung phong liều chết.

“Bạch Sở Mục, ngươi không chạy thoát được đâu! Gia tộc Hiên Viên há lại để ngươi nghĩ tới là tới, muốn đi thì đi sao?”

“Thiên la địa võng! Nhất định phải bắt hắn!”

Ở lối ra, một cái lưới to từ trời rơi xuống.

Tám tên cao thủ từ hai bên trong bóng tối tung mình nhảy ra, bọn họ lưng đeo cung tên, trong tay mỗi người nắm một góc lưới, chính là Thiên Võng thao túng người.

Nhưng còn không dừng lại, ở dưới chân Bạch Sở Mục, mặt đất đột nhiên lún xuống, khỉ trắng và hắn cùng nhau không có chút dấu hiệu báo trước nào mà rơi xuống đất.

Chân chính là thiên la địa võng!

Đòn sát thủ cuối cùng.

Nam Cung Dực ẩn núp ở trong bóng tối nhìn thấy một màn này, âm thầm kinh hãi, nếu đổi lại là hắn tự mình xông ra cửa, sợ rằng có thể

so với Bạch Sở Mục càng thêm thê thảm, thực lực gia tộc Hiên Viên quả nhiên không giống tầm thường, không thể coi thường.

“Bắt được! Bắt được hắn!”

“Nhanh lên một chút đem thần đồ giao ra đây!”

Sưu sưu sưu, vô số cao thủ đem Bạch Sở Mục vây quanh đến nước chảy không lọt.

Bạch Sở Mục từ dưới ngẩng đầu lên nhìn các cao thủ, khổ không thể tả, lưới thật đúng là vì vượn vượn đặc biệt thiết kế, thân thể nó cồng kềnh một khi vùi lấp vào, muốn lần nữa leo lên thì thật khó khăn. Hắn nắm chặc quyển trục thư trong tay, quyết định thật nhanh, xông lên bên người hô: “Ta muốn thấy gia chủ các ngươi. Chỉ cần ta thấy hắn, ta sẽ đem thần đồ đích thân giao cho hắn, nếu không ta lập tức phá hủy thần đồ!”

“Khốn kiếp! Đến lúc này rồi, ngươi còn cò kè mặc cả?”

Tám tên cung tiến thủ rối rít kéo chặc dây cung, chỉ cần hơi buông lỏng tay, là có thể đem Bạch Sở Mục bắn thành con nhím.

“Các ngươi đừng loạn! Ta thật sẽ phá hủy thần đồ!” Trong lòng Bạch Sở Mục giờ phút này căng thẳng đến cực hạn, đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy nguy hiểm của tử vong, vận mệnh của mình phảng phất như bị thao túng ở trong tay người khác, hắn cực kỳ khẩn trương, cũng cực kỳ không cam chịu.

Đây hết thảy rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Trước khi chết, hắn ít nhất cũng phải hiểu rõ.

Trong đầu, điện quang lóe lên, vô số hình ảnh nhất nhất xẹt qua trong đầu hắn.

Địa lao, cứu người, bao quần áo, thần đồ, vây công..... Đây hết thảy, sau lưng giống như là có một bàn tay vô hình đang thao túng, mà hắn chỉ là một con cờ trong đó, từng bước đi vào bẫy rập đối phương thiết kế sẳn.

“Bạch công tử, mau cùng ta đi. Là Dực công tử để cho ta tới cứu ngươi!”

“Đây là hành lý Dực công tử đưa cho ngươi, ngươi rời đi gia tộc Hiên Viên nhanh lên, nếu không ngươi sẽ mất mạng.”

Sư huynh ——

Là sư huynh?!

Tim của Bạch Sở Mục đột nhiên căng thẳng, trong đầu bắt được mấu chốt quan trọng, không sai, đây hết thảy là kết quả được bố trí sẳng, người được lợi nhất, đúng là sư huynh hắn.

Chỉ cần mình chết, với danh nghĩa lấy trộm lấy thần đồ, như vậy thân phận chân thật của hắn vĩnh viễn sẽ không ai biết!

Cho dù Long Thiên Thần bọn họ đưa ra bằng chứng thế nào, ông ngoại cũng là sẽ không tin tưởng, người nào lại sẽ tin tưởng một người phẩm cách có vấn đề muốn bất lợi đối với gia tộc Hiên Viên chứ?

Sư huynh, làm sao ngươi có thể đối với ta như vậy?

“Mọi người còn làm cái gì? Còn không mau bắn tên? Chỉ cần hắn

chết, thần đồ có thể đoạt lại rồi!” giọng nói đoạt mạng hướng trên đỉnh đầu vang lên, Bạch Sở Mục đột nhiên ngửng đầu lên, chống lại ánh mắt lãnh khốc vô tình của sư huynh.

Lạnh quá, thật lạnh quá!

Lạnh không phải là ánh mắt của hắn, mà là tim của hắn.

Quả nhiên, quả nhiên là hắn!

Rốt cục, hắn cũng lộ ra bộ mặt thật, muốn đẩy mình vào chỗ chết sao?

“Sư huynh, ngươi thật nham hiểm!” Ngắn ngủn năm chữ, Bạch Sở Mục phảng phất như dùng hết khí lực từ lúc sinh ra.

“Ngao ——” khỉ trắng tựa như cảm ứng được trái tim tuyệt vọng của chủ nhân giờ phút này, nó bắt đầu điên cuồng mà tru lên, cường đại hơi thở bộc phát như gió lốc.

Sát khí bốc hơi, tử chiến bộc phát!

Lấy bẫy rập làm trung tâm, một mảnh bầu trời chung quanh bắt đầu u ám, như ngày cuối cùng khi tận thế.

Những cao thủ vây quanh ở bên cạnh bẫy rập bị cổ hơi thở cổ xưa này chấn động, cũng chính trong giây phúc có khe hở này, khỉ trắng vươn ra hai cánh tay, xé rách cái lưới lớn trùm vào đỉnh đầu nó, đem chủ nhân của nó quăng đi xa xa ra ngoài.

Trong thiên địa là một mảnh hỗn độn.

Các cao thủ cửa căn bản thấy không rõ tình huống tại hiện trường,

chỉ là đem binh khí cầm trong tay phía sau tiếp phía trước địa ném vào trong cạm bẫy, mũi tên, trường kiếm, phi tiêu..... Các loại binh khí nhất tề ra trận.

Một vòng binh khí phóng đến, hơn mười người cao thủ nhất tề phi thân mà lên, là một vòng ném bom bay vào.

“Grao ——”

” Grao ——”

” Grao ——”

Trong thiên địa quanh quẩn cũng là tiếng gào thét của khỉ trắng.

Tê tâm liệt phế như vậy.

Rung động đến tâm can như vậy.

Bạch Sở Mục bay ở giữa không trung, chốc lát – ý thức trống không, đợi phục hồi tinh thần lại, cúi đầu nhìn xuống, ở cách đó không xa, ở bên trong một mảnh kia hỗn độn xám xịt, vô số cao thủ cùng vũ khí tấn công hướng vượn vượn của hắn.

“Không ——”

” Grao! ——”

Một tiếng thét dài thê lương nhất, chui vào trong tai của hắn, tim của hắn đau đớn như xé rách

Vượn vượn nó.....

Bọn họ là khế ước, hắn có thể cảm nhận rõ ràng được giờ phút này sự quyết tuyệt trong lòng vượn vượn, cũng có thể cảm nhận được tánh mạng của nó trôi qua từng chút, nó thật giống như..... Đã..... Đạt tới..... điểm cuối của tánh mạng.

Không —— không thể ——

Vượn vượn ——

U ám từ từ tản đi, hắn từ từ nhì rõ ràng thân thể cao lớn của vượn vượn, ở trên thân thể của nó, mười mấy thanh trường kiếm vô tình đâm vào.

Ánh mắt của nó, cổ họng của nó, dưới nách tay của nó..... Mỗi một chỗ yếu ớt nhất, cũng bị trường kiếm hung hăng đâm vào.

Hắn đã..... Không cảm giác được tiếng tim đập của vượn vượn nữa.....

Vượn vượn ——

Hắn muốn gào to lên, nhưng là..... Hắn mất tiếng.

Hắn ngay một cái chữ cũng la không ra.

Vượn vượn ——

Chỉ một thoáng, nước mắt rơi như mưa.

Thân thể của hắn nặng nề rơi xuống, vừa vặn đập vào gạch ngói vụn trên nóc nhà.

Tiếng gạch ngói vỡ vụn, nhưng hắn nghe không được.

Đau đớn trên người, hắn cũng cảm thụ không tới.

Hắn hiện tại chỉ có thể cảm nhận được đau lòng, toàn tâm đau đớn

Vượn vượn vì cứu hắn, hy sinh mình, nó đã tiêu hao hết mình tất cả khí lực, đưa hắn đến chỗ an toàn này, mà nó thì bị đâm thành con nhím.

Tại sao?

Tại sao phải như vậy?

Là hắn, hắn hại chết vượn vượn!

“Vượn vượn ——” tuyệt vọng gầm lên một tiếng, từ trong cổ hắn bắn ra.

Hắn đứng lên, Cuồng Phong cuốn trôi, cuồng bạo thổi mái tóc dài của hắn.

Hai mắt hắn đầy dẫy huyết sắc, cả người đằng đằng sát khí!

Ai cũng.....

Không thể.....

Thương tổn bằng hữu thân cận nhất của hắn.

“Ta muốn giết các ngươi, giết tất cả các ngươi.”

Kiếm của hắn, bất chấp mọi thứ xung quanh, điên cuồng kêu gào.

Người của hắn, bị sát khí xâm phệ.

Hắn cầm kiếm, phi thân xuống, mang theo tức giận tràn đầu cùng quanh thân sát khí, liều lĩnh xông thẳng về phía đám người.....

“Sở Mục!”

“Sở Mục!”

“Sở Mục!”

Hiên Viên gia chủ, Long Thiên Tuyệt cùng Long Thiên Thần ba người nghe tiếng mà đến, vừa vặn thấy một màn này, mọi người bất khả tư nghị nhìn Bạch Sở Mục giờ phút này cả người đầy sát khí.

“Hết thảy dừng tay cho ta! Ai dám đả thương hắn một chút, lão phu tuyệt đối không tha” Hiên Viên gia chủ nói một câu, để những cao thủ ở hiện trường rối rít dừng lại, mọi người ngạc nhiên nhìn về phía gia chủ.

“Các ngươi hết thảy chết cho ta!”

Sát khí của Bạch Sở Mục đã tới, cho dù bọn họ ngừng tay toàn bộ, cũng khó mà diệt được vô hạn hận ý trong lòng hắn giờ phút này.

“Toàn bộ cho tản ra!” Hiên Viên gia chủ lần nữa phát lệnh, mà bản thân của hắn cũng phi thân tiến tới gần Bạch Sở Mục.

Các cao thủ tuân lệnh, rối rít hướng hai bên rút lui, tạm lánh sát ý của Bạch Sở Mục.

Trường kiếm ở trong tay Bạch Sở Mục bay múa, hắn hận ý đầy bụng, toàn bộ đang muốn phát tiết đi ra ngoài, ai cũng không thể

ngăn cản hắn, ai cũng không thể!

“Ta muốn giết các ngươi! Giết các ngươi!”

“Sở Mục, dừng tay!” một bàn tay to bắt được vai trái của hắn, vững vàng địa bóp chặt.

Bạch Sở Mục điên cuồng quay kiếm đâm tới, trường kiếm đâm vào thân thể của đối phương, nhiệt huyết phun ra, dòng máu nóng bỏng bắn vào người hắn. Nhiệt độ nóng rực đó, thoáng cái đem Bạch Sở Mục làm tỉnh lại, hắn thu hồi tầm mắt, nhìn về phía người đó, cả người chỉ một thoáng như bị sét đánh!

“Ngoại, ông ngoại!” Tay của hắn run lên, trường kiếm rơi khỏi tay của hắn, hắn rút lui một bước, xoay người lại nhìn về phía sau ông ngoại. Trường kiếm của hắn đã xuyên thấu eo trái ông ngoại, máu tươi chảy ra bên ngoài, một mảnh đỏ lòm, để cho hắn bị một trận hoa mắt.

Cả người hắn thanh tỉnh, quỳ gối xuống trước người ông ngoại, ôm lấy hai chân của ông, hai hàng lệ nóng như suối thủy tuôn ra.

“Ông ngoại! ——”

Quyển 5 - Chương 49: Sở Mục lột xác

Hiên Viên gia chủ cúi đầu nhìn Bạch Sở Mục, đưa tay, khẽ vuốt đầu của hắn, nhíu mày thở dài nói: “Hài tử, ngươi nên tỉnh rồi! Lòng người ở thế đạo này, không có đơn giản giống như ngươi nghĩ, rốt cuộc cái gì đối với ngươi mới là trọng yếu nhất, ngươi bây giờ hẳn đã thấy rõ ràng đi?”

“Ông ngoại, là ta hại ngài.....” Bạch Sở Mục lo lắng địa nhìn thương thế của hắn.

“Không có gì đáng ngại! Vết thương nhỏ mà thôi.” Hiên Viên gia chủ đem trường kiếm ở bên hông của mình từ từ rút ra, hai ngón tay nhanh chóng điểm huyệt ở gần vết thương của mình, tạm thời cầm máu.

“Gia chủ!”

“Gia chủ!”

“.....”

Vô số ánh mắt ân cần nhìn về phía ông.

Hiên Viên gia chủ giơ tay lên, ý bảo mọi người ông không sao, ánh mắt của ông vừa chuyển động, ở trong đám người tìm kiếm thân ảnh của Nam Cung Dực, ai ngờ hắn đã sớm thừa dịp hỗn loạn mới vừa rồi, bỏ trốn mất dạng.

“Đáng chết! Người đâu, đem Nam Cung Dực bắt trở lại cho ta. Tuyệt không có thể làm cho hắn thoát khỏi gia tộc Hiên Viên.”

“Gia chủ?” Các cao thủ lấy làm khó hiểu, vì sao gia chủ bị đâm, mà không trừng phạt Bạch Sở Mục, ngược lại còn muốn bắt Dực công tử chứ?

Hiên Viên gia chủ nói: “Sở Mục mới là cháu ngoại của ta, Nam Cung Dực kia là mạo nhận thân phận. Các ngươi nhìn xem, hắn vừa thấy chuyện bại lộ, hiện tại chạy trốn mất dạng rồi, điều này còn chưa nói rõ hết thảy sao? Không nói nhiều làm cái gì nữa, mau sớm đem người bắt lại cho ta, sau đó lão phu sẽ tỉ mỉ nói cùng các ngươi.”

Mọi người tuân lệnh, đang muốn tản ra đuổi theo, thì lúc này, Long Thiên Tuyệt xuất hiện ở trước mọi người, trong tay còn bắt được một người.

“Không cần đuổi theo! Người ở chỗ này!” Hắn dùng lực đem người cầm trong tay đẩy về phía trước, để cho tư thái chật vật của Nam Cung Dực xuất hiện ở trước mọi người.

Thì ra là Long Thiên Tuyệt vừa đến hiện trường, thấy một màn như vậy, hắn lập tức nghĩ đến Nam Cung Dực. Quả nhiên, hắn vừa mới nghĩ đến phải chú ý Nam Cung Dực, thì thấy tên này xoay người muốn chạy trốn. Hắn không chút do dự đuổi theo, nhận định chuyện phát sinh này, tất nhiên tên này thoát không khỏi liên quan.

Nam Cung Dực nặng nề bị xô ngã ở trên mặt đất, búi tóc bị kiếm đánh gảy, tóc dài rơi lả tả. Khóe miệng của hắn nơi có dấu vết bị đánh nghiêm trọng, phun đầy tia máu, bộ dáng chật vật, đã không còn được gặp lại một dáng vẻ Vương gia tôn quý của ngày xưa nữa.

“Nam Cung Dực?”

“Dực công tử?”

Mọi người phản ứng khác nhau.

Nam Cung Dực ngước mắt, ngưng mắt nhìn Long Thiên Tuyệt, hận ý xen lẫn sợ hãi. Lúc trước hắn bởi vì được Hiên Viên gia chủ che chở, ngăn chặn được một kiếm của Long Thiên Tuyệt, không nghĩ tới giờ phút này vẫn bị hắn bắt được.

Bạch Sở Mục quay đầu lại, thấy được Nam Cung Dực, liền nhảy một bước xa vọt tới, níu lấy cổ áo của hắn, thét to lên: “Tại sao? Tại sao muốn làm như vậy? Là ngươi hại chết vượn vượn, là ngươi hại chết bằng hữu tốt nhất của ta.”

“Bằng hữu tốt nhất?” Nam Cung Dực giễu cợt cười lạnh, khóe miệng mang theo mỉa mai nói “Ngươi là kẻ ngu xuẩn, cũng chỉ có ngươi mới có thể đem một con Viên Hầu làm như bằng hữu tốt nhất.....”

“Rầm!” Lời của hắn còn chưa nói xong, trên mặt đã hung hăng bị đánh một quyền.

” Thật sự ta rất ngu, lại đem tiểu nhân vô tình vô nghĩa như ngươi, coi là tri kỷ bằng hữu. Ta toàn tâm toàn ý giúp ngươi, thành toàn cho ngươi, nhưng ngươi lại đối đãi ta như thế nào? Ngươi chiếm dụng thân phận của ta, ta không so đo, bởi vì ngươi là sư huynh của ta, ở trong lòng ta đã đem ngươi coi là thân nhân, ta nguyện ý thành toàn cho ngươi, để hoàn thành giấc mộng của ngươi. Nhưng còn ngươi? Ngươi lại giăng bẫy hãm hại ta, để cho ta bị ngộ nhận là đồ tiểu tặc trộm lấy thần, để cho ta bị mọi người vây giết. Ngươi giăng bẫy giết ta, để có thể từ đó an gối không lo tiếp tục làm công tử tân quý của gia tộc Hiên Viên, ngươi.....”

“Sư đệ, ban đầu lấy thân phận cho ta, là ngươi tự mình quyết định, trước đây là do ngươi tự nguyện, nhưng bây giờ lại chỉ trích ta? Thử hỏi lời hứa của ngươi ở nơi đâu?” Nam Cung Dực từ trên mặt đất loạng choạng bò dậy, giơ tay lên vuốt vuốt vết thương trên mặt mình, rồi quay lại chất vấn.

Bạch Sở Mục cười, cười lạnh, cười thê lương.

“Sư huynh, ta hôm nay coi như là chân chính thấy rõ ngươi. Ở trong lòng ngươi,cho tới bây giờ cũng không có xem ta là bằng hữu của ngươi, trong lòng của ngươi, cho tới bây giờ cũng chỉ có quyền thế cùng ích lợi là quan trọng nhất. Ở thời điểm ta có giá trị lợi dụng, ngươi phải dựa vào gần ta, ở lúc ta không có giá trị lợi dụng, đối với ngươi tạo thành uy hiếp, ngươi liền muốn giết ta. Ta thật sự là mắt bị mù rồi, ban đầu lại đồng ý với yêu cầu vô lý này của ngươi.”

Hắn rơi lệ, rơi xuống lệ nóng, đây là nước mắt hối hận.

Xoay người lại, hắn từng bước đi về phía khỉ trắng nằm trong bẫy rập, khí tức của nó yếu ớt như vậy, chỉ cần vừa đụng vào sờ, tánh mạng của nó sẽ vĩnh viễn tan biến mất.

Hắn quỳ phục ở bên cạnh bẫy rập, nhìn khỉ trắng khẽ rung động mí mắt, tay của hắn ngừng ở giữa không trung mà run rẩy.

Bỗng dưng, hắn nhắm lại hai mắt, giống như là quyết tâm một cái gì đó, gân xanh trên huyệt Thái Dương nổi cộm lên.

Khi hắn lần nữa mở mắt ra, con ngươi màu đen lóe lên một cái, màu bạc thay thế màu đen trong con ngươi, những sợi bạc bùng phát, từng sợi từng sợi, như từng con ngân long bắn đi ra ngoài.

Tay phải của hắn nắm chặc ở trên chuôi kiếm, chậm rãi đứng dậy,

khí thế toàn thân chỉ trong nháy mắt đã xảy ra chuyển biến cực lớn.

Trên người của hắn đằng đằng sát khí, hơi thở vô hình, lấy hắn làm trung tâm, từ từ khuếch tán ra phía ngoài.

Khi sát khí tràn ngập vào trong bẫy rập, thời điểm nó đem khỉ trắng hoàn toàn bao phủ ở trong đó, trong cơ thể bạch vượn liền tỏa ra một sức mạnh kì dị, một luồng sáng bạc vạch lên hình cung, chui vào trong cơ thể Bạch Sở Mục, sau đó.....

Một con khỉ trắng khổng lồ huyễn thú bay lên ở phía sau Bạch Sở Mục, nó giương hai cánh tay đấm ngực, ngửa mặt lên trời rống lớn, giống như nó đáng phát tiết tức giận tràn ngập.

Khí tức trên thân Bạch Sở Mục lúc này cũng tăng vọt theo, Huyền tôn nhị phẩm! Huyền tôn tam phẩm!

Hắn lại ở trong thời gian thật ngắn, thăng liền hai phẩm!

“A!”

“Đó là.....”

“Linh hồn thú sủng rời thể, hóa thành huyễn thú bổn mạng của hắn, đây là kỳ ngộ thật lớn. Trăm ngàn năm cũng khó khăn gặp được một lần.....”

Mọi người kinh hãi, bị chấn động thật sâu.

Song càng chấn động hơn, vẫn còn ở phía sau.

Khi Bạch Sở Mục từ từ xoay người lại, cặp mắt màu bạc, rạng rỡ sinh huy, không biết làm kinh sợ bao nhiêu mắt người. Mâu quang

màu bạc tản ra từng tia lạnh lẻo, sát khí run sợ lòng người.

Hắn múa trường kiếm, chỉ hướng Nam Cung Dực: “Ta muốn giết ngươi, báo thù cho vượn vượn!”

Nam Cung Dực chống lại Ngân mâu tràn đầy sát khí của hắn, đáy lòng đột nhiên cả kinh, làm sao có thể? Sư đệ của hắn làm sao đột nhiên vào lúc này lại trở nên đáng sợ như thế?

Huyễn thú cùng hai tròng mắt màu bạc kia..... mỗi một cái đều làm cho hắn cảm thấy sợ hãi.

Chẳng lẽ đây mới là thực lực chân chánh của sư đệ sao? Từ trước đến nay mình đã coi thường hắn sao?

Nếu như mình không có lựa chọn cùng hắn quyết liệt, nếu mình bây giờ còn là sư huynh đáng sùng kính trong suy nghĩ của hắn, như vậy hắn còn có thể trước sau như một trợ giúp mình, giúp mình thực hiện tâm nguyện cùng mơ ước hay không?

Giờ phút này hắn hối hận không dứt.

Nếu như hắn biết sư đệ chẳng đơn giản như thế, thì hắn ngàn vạn lần sẽ không lựa chọn cùng sư đệ quyết liệt như vậy, giờ phút này, chuyện đã đến tình trạng không cách nào vãn hồi rồi sao?

“Sư đệ, ngươi trước bình tĩnh lại! Mới vừa rồi là ta váng đầu, mới có thể nói ra những lời nói vô liêm sỉ kia, đó cũng không phải là suy nghĩ của ta. Huống chi mới vừa rồi ngươi cũng nhìn thấy, khỉ trắng không phải ta giết, người giết khỉ trắng là người của gia tộc Hiên Viên, không liên quan tới ta. Ngươi muốn báo thù, hẳn phải tìm bọn hắn báo thù mới đúng!”

Mâu quang Nam Cung Dực chớp động, ánh mắt do dự, đang cố tìm kiếm kế thoát thân.

“Đến tình trạng này, ngươi còn muốn trốn tránh tội lỗi cho mình sao? Sư huynh, đừng làm cho ta xem thường ngươi!” ánh mắt Bạch Sở Mục nghiêm nghị, trường kiếm phá không mà đến, giọng nói lạnh lùng từ trong miệng hắn thốt ra, “Ngươi đi chết đi!”

Kèm theo tiếng quát lạnh của hắn, huyễn thú khỉ trắng cũng leo lên phía trước theo hắn.

Hai mắt của Nam Cung Dực đại biến, lúc này chợt quát lên một tiếng, hơi thở quanh thân cũng căng phồng, một đầu sư tử huyễn thú mạnh mẽ xuất hiện ở phía sau hắn, hướng phía khỉ trắng đón đánh đi.

Đến nước này, Nam Cung Dực hắn cũng sẽ không lùi bước, từ thực lực của bản thân mà nói, so sánh với Bạch Sở Mục thì hắn cao hơn rất nhiều, chẳng qua là thực lực huyễn thú ở giữa hai người có cách biệt, nên khó có thể nói trước. Hơn nữa cao thủ ở khắp nơi, mang cho hắn thêm áp lực, để cho hắn không cách nào quá chú tâm vùi đầu vào trong chiến đấu.

Giữa hai sư huynh đệ rốt cục đã triển khai ác chiến.....

Mọi người ở bên cạnh không có nhúng tay vào, bởi vì trận đánh này là trận đánh lấy kinh nghiệm cho Bạch Sở Mục, vô luận thắng thua, hắn đều phải tự mình rút ra kinh nghiệm trong trận chiến này, dù ai cũng không cách nào thay thế.

Long Thiên Thần khẩn trương đổ mồ hôi thay Bạch Sở Mục, âm thầm cổ vũ hắn cố gắng lên.

Lực chú ý của Long Thiên Tuyệt cũng không ở trong trận chiến, ánh

mắt hắn sắc bén quét vào trong đám người, đoán chừng ở nơi đây tất nhiên là còn có vây cánh của Nam Cung Dực trà trộn. Hắn âm thầm hướng về phía Dung Thiếu Hoa, Độc Cô Mưu, Vân hộ pháp, Viêm hộ pháp, Băng hộ pháp cùng Côn Luân lão giả thầy trò mấy người điệu bộ, càng là ở kịch chiến trong quá trình, càng là có thể quan sát ra địch ta Chi phân, bởi vì chỉ có những thứ kia chột dạ người, mới có thể trong một kịch chiến khẩn yếu quan đầu, khắp mọi nơi nhìn quanh.

Một, hai, ba..... Hai mươi, lại có hai mươi vây cánh xen lẫn trong đám người đang xem cuộc chiến!

Long Thiên Tuyệt mắt lạnh híp lại, tay kẽ ra hiệu, Dung Thiếu Hoa Độc Cô Mưu, Vân hộ pháp, Viêm hộ pháp, Băng hộ pháp cùng mấy người thầy trò Côn Luân lão giả, đám người lập tức có hành động, bằng tốc độ nhanh nhất đến gần hai mươi tên cao thủ kia.

Những thứ vây cánh này vốn lo lắng đề phòng, đang suy nghĩ làm cách nào trốn chạy, vừa thấy có người tiến tới gần, bọn họ liền lập tức lộ ra chân tướng, hướng lối ra mà chạy.

Đám người Dung Thiếu Hoa xông lên bao vây, ngăn chận đường đi của bọn họ.

Hiên Viên gia chủ cũng sớm chú ý tới bọn họ, lúc này liền hạ lệnh: “Người đâu, đem những thứ phản đồ này, hết thảy bắt lại!”

Sóng người ầm ầm mà động, lâm vào trong hỗn chiến.

Bên này Bạch Sở Mục cùng Nam Cung Dực khó phân thắng bại, mặc dù huyễn thú khỉ trắng chiếm thượng phong, nhưng thực lực của bản thân Bạch Sở Mục so sánh với Nam Cung Dực thì yếu rất nhiều, lần này so chiêu hẳn là đánh ngang tay.

Bạch Sở Mục cắn răng, sát ý quyết tuyệt; Nam Cung Dực vì bảo vệ tánh mạng, cũng dùng hết toàn lực.

Cả gia tộc Hiên Viên lâm vào ác chiến kịch liệt.

Keng keng keng ——

Một trận tiếng chuông vội vã từ lầu cao nơi xa tấu vang, những cao thủ vốn còn đang kích đấu trong gia tộc Hiên Viên rối rít ngừng tay, kinh ngạc nhìn về phía lầu cao ở phương xa.

Trong đám người, có người kinh hô lên: “Không tốt! Là kế điệu hổ ly sơn! Thần đồ chân chính, còn ở Phách Thiên Lâu!”

Các cao thủ lúc này mới nhất tề kịp phản ứng, đúng rồi, mới vừa rồi tuy nói bọn họ thấy trong tay Bạch Sở Mục thần đồ, nhưng lại không có nghe được bất kỳ tiếng chuông báo động nào đến từ Phách Thiên Lâu, hơn nữa bọn họ cũng chưa từng xác nhận được thần đồ kia là thực hay giả. Mà lúc này, thật sự là có người xông vào Phách Thiên Lâu, chuông báo động của Phách Thiên Lâu cũng chỉ dưới tình huống có người tự tiện xông vào, động đến cơ quan mới có thể tấu vang, đây chẳng phải là đại biểu.....

Sắc mặt Hiên Viên Phách Thiên đại biến, vội vàng tung người bay vút đi, không có bất kỳ chuyện quan trọng so được với Hiên Viên thần đồ.

“Gia chủ!”

Những cao thủ còn lại của gia tộc Hiên Viên cũng đi theo gia chủ lao tới Phách Thiên Lâu, một khi Hiên Viên thần đồ mất, như vậy bí mật của gia tộc Hiên Viên sẽ hoàn toàn bị tiết lộ, không còn có bất kỳ bảo

đảm nào, tùy thời tùy chỗ cũng sẽ gặp phải tai hoạ ngập đầu, bọn họ phải đi bảo vệ thần đồ.

Nam Cung Dực ở giữa không trung lật người một cái, vững vàng rơi vào trên nóc nhà, mắt nhìn xuống người phía dưới, nghênh ngang mà cười: “Các ngươi trúng kế. Đánh cắp thần đồ gia tộc Hiên Viên, mới chính là mục đích ta lẫn vào gia tộc Hiên Viên, hiện tại, Hiên Viên thần đồ sợ rằng đã bị mất. Nếu các ngươi không chạy tới cứu viện, sẽ không kịp nữa.”

“Ngươi hèn hạ!” Bạch Sở Mục quát lạnh một tiếng, hắn hối hận, hận mình mắt bị mù, từ trước nay làm sao lại tin tưởng sư huynh như thế?

“Sư đệ, đây hết thảy mọi chuyện cũng là ngươi tạo thành! Khỉ trắng chết đi, thần đồ bị mất, nói cho cùng duyên cớ cũng do ngươi. Nếu không phải ngươi dễ dàng tin tưởng người khác như vậy, ngươi làm sao có thể nhiều lần bị trúng kế, nhiều lần liên lụy người khác chứ?” Nam Cung Dực cuồng tiếu, đối với Bạch Sở Mục thi triển công tâm kế.

Bạch Sở Mục cũng không dao động: “Ngươi nói nhảm! Cho dù những thứ này thật có liên quan với ta, nhưng đầu mối tai họa cũng chính là ngươi! Hôm nay để ta giết ngươi trước, ta sẽ quay đầu lại tạ tội cùng gia tộc Hiên Viên”

“Chỉ bằng ngươi, cũng muốn giết ta? Ngươi nằm mơ! Ngươi vĩnh viễn cũng không thể vượt xa ta. Từ trước cũng vậy, hiện tại cũng vậy.” Nam Cung Dực tiếp tục công tâm, hắn đối với sư đệ hiểu rất rõ, biết phải làm như thế nào mới có thể thao túng cảm xúc của đối phương.

Tức giận nơi đáy mắt của Bạch Sở Mục không ngừng mà bay lên,

trong miệng hắn hét lớn một tiếng, ra sức cầm kiếm, xông về hắn.

“Ta giết ngươi!”

Nam Cung Dực lạnh lùng cười một tiếng, cũng không tránh né, ống tay áo của hắn lay động, ám khí trong tay phóng ra.

Chờ đợi Bạch Sở Mục tới gần, sẽ cho hắn một kích trí mạng.

Song, lúc này, một cổ đáng sợ hơi thở từ xuất hiện ở phía sau hắn đang bao phủ xuống.

Hắn thất kinh, quay đầu nhìn lại, chính là kiếm khí của Long Thiên Tuyệt đang chém tới!

“Long Thiên Tuyệt, ngươi ——”

Hắn hoảng sợ trợn to hai mắt, ám khí trong tay áo rời khỏi tay, bắn về phía Long Thiên Tuyệt.

Cùng một thời gian, kiếm của Bạch Sở Mục đâm vào hắn vai phải.

“Phốc!”

Một ngụm máu tươi hướng lên trời phun ra, Nam Cung Dực vạn không ngờ rằng mình kế dụ địch tuyệt diệu của mình, cuối cùng đã bị Long Thiên Tuyệt phá hư.

Kiếm khí dư âm rít rào, tiếp tục cắn nuốt xuống, con ngươi của Nam Cung Dực chợt nở lớn hơn, cảm giác tử vong đang tới gần.

Trong khoảnh khắc chỉ mành treo chuông, một luồng sức mạnh cực lớn liền đánh tới, thay hắn ngăn trở kiếm khí trí mạng này.

Một đạo hắc ảnh tựa như tia chóp xuất hiện ở trước mặt hắn, một chưởng đánh hắn vào trường kiếm nơi vai phải của hắn, đem trường kiếm cùng Bạch Sở Mục đánh bay ra ngoài.

“Sở Mục!” Long Thiên Thần chạy nhanh tới.

Kiếm khí của Long Thiên Tuyệt bị ngăn trở, ở giữa không trung hơi dừng lại, bỗng nhiên, kinh ngạc nhìn về phía người áo đen, hơi thở đáng sợ kia, để cho hắn cảm thấy hoảng sợ.

Thực lực này ít nhất là Huyền Hoàng ngũ phẩm trở lên.

Người này rốt cuộc là người nào?

Vì sao thân hình của hắn quen thuộc như thế?

“Ngươi rốt cuộc là người nào?” Long Thiên Tuyệt nhìn chằm chằm ánh mắt đối phương, một miếng vải đen che lại hơn phân nửa khuôn mặt đối phương, chỉ có một đôi mắt lộ ở bên ngoài. Cặp mắt kia rất quen thuộc, giống như đã từng quen biết.....

Hắc y nhân tựa như cười lạnh một tiếng, da thịt trên mặt run lên hạ xuống, nhưng lại không lên tiếng.

Nam Cung Dực thấy Hắc y nhân trước mắt, ánh mắt vốn là tro tàn, lập tức có thần thái lại. Hắn biết, mình đã được cứu.

“Ngươi rốt cuộc là người nào?” Long Thiên Tuyệt từng bước gần ép, sát khí tràn ngập, cảm giác của hắn nhất định sẽ không sai, người này hắn nhất định là biết.

Hắc y nhân cười lạnh thêm lần nữa, từ trong tay áo lấy ra hai quyển

trục thư, giơ lên cao ở trong tay hắn, trong đó trên một quyển trục rõ ràng viết"Hiên Viên thần đồ" bốn chữ. Tay phải của hắn giương lên, đem cái kia quyển trục viết "Hiên Viên thần mưu đồ", hướng phía Long Thiên Tuyệt mà ném qua.

Long Thiên Tuyệt mi tâm căng thẳng, không biết đến tột cùng trong hồ lô đối phương muốn bán thuốc gì, bất quá nếu như là thần đồ, thì hắn không thể không tiếp. Hắn giương tay hướng phía thần đồ.....

Oanh!

Một tiếng vang lớn từ phía trước truyền đến, khói trắng nồng đậm tràn ngập ở trên nóc nhà.

Long Thiên Tuyệt xông lên mấy bước, khói trắng tản đi, thì phát hiện hai người vốn đang đứng ở trước mắt hắn, đã biến mất.

Là quyển trục không gian?

Đáng chết! Lại để cho bọn họ đào thoát!

Long Thiên Tuyệt cúi đầu, nhìn về phía thần đồ trong tay mình, đem nó trải mở ra, cẩn thận ngó nhìn.

Sắc mặt của hắn lại biến đổi, là thần mưu đồ thật.

Tại sao?

Hắn tại sao không có đem thần đồ mang đi? Thật sự chỉ là vì dẫn dắt đi sự chú ý của mình sao?

Trong lòng Long Thiên Tuyệt mơ hồ sinh ra dự cảm xấu, bởi vì thân ảnh Hắc y nhân kia khiến đáy lòng hắn nổi lên một tầng bóng ma, cõi

đời này không có mấy người có thể làm cho hắn tâm thần bất an như thế, trừ.....

“Đáng chết! Lại để cho hắn cho chạy!” Bạch Sở Mục ảo não, vì sao một kiếm kia của mình không thể đâm trúng chỗ yếu hại của hắn?

“Không xong! Thần đồ bị trộm rồi!” Từ đàng xa ở Phách Thiên Lâu, truyền đến tiếng hét lớn.

Lục tục có cao thủ ùn ùn kéo đến, đuổi theo tới cửa.

Những cái vây cánh của Nam Cung Dực không có may mắn như Nam Cung Dực, toàn bộ đã bị bắt hết.

“Đuổi theo! Một nhóm người đuổi theo ra ngoài cho ta, người còn lại, tiếp tục lục soát mọi nơi! Nhất định phải đem thần đồ lấy trở về!” Hiên Viên gia chủ chạy tới, hạ lệnh, đang khi nói chuyện, hắn vỗ về vết thương bên hông mình, nơi đó máu tươi chảy ra càng nhiều.

“Không cần đuổi theo! Thần đồ ở chỗ của ta.” Long Thiên Tuyệt đem thần đồ cầm trong tay vứt cho ông ngoại.

Hiên Viên gia chủ nhận lấy, đem thần đồ cẩn thận dò xét một phen, lúc này mới hơi thở phào nhẹ nhỏm.

Hắn quay đầu, con mắt quét ngang hướng phản đồ: “Đưa bọn họ toàn bộ giải vào địa lao, cẩn thận thẩm vấn, phải tra ra thân phận hắc y nhân kia!”

“Dạ, gia chủ!” Các cao thủ lĩnh mệnh, đem một đám phản đồ toàn bộ bắt lại đi xuống.

“Ông ngoại, vết thương trên người của ngài thế nào?” Bạch Sở Mục

thấy được hông của ông đang chảy máu, trong lòng đau lòng sâu hơn.

“Ta không sao, đừng lo lắng!” Hiên Viên gia chủ cười an ủi.

Lúc này Bạch Sở Mục đã cởi ra Ngân mâu, huyễn thú khỉ trắng cũng bị gọi về trở về, hắn quỳ gối xuống trước Hiên Viên gia chủ, hối hận không dứt: “Ông ngoại, là ta có lỗi với ngài! Là ta hại ngài bị thương, ta còn hại chết vượn vượn, Hiên Viên thần đồ cũng suýt nữa bởi vì ta mà mất, ta là tội nhân của gia tộc Hiên Viên!”

Hiên Viên gia chủ đưa tay, vuốt vuốt đầu hắn, ngữ khí ôn hòa đạo: “Hài tử, chuyện đã qua, cũng đừng có nữa để ở trong lòng. Chỉ cần ngày sau cháu có thể hiểu được lòng người, phân rõ thị phi, như vậy một kiếm này ông ngoại chịu không có uổng phí. Còn có khỉ trắng, nó dùng hết một hơi cuối cùng, đem linh hồn dung nhập vào đến bản thể huyễn thú của cháu, điều này nói rõ nó đối với cháu rất quyến luyến, nó nhận cháu rồi, thì đem cháu coi là chủ nhân chân chính của nó, nó là bằng hữu tốt nhất. Mặc dù nó mất đi thân thể, nhưng là linh hồn của nó nhưng vẫn cùng tồn tại, cháu phải hiểu được quý trọng điều này.”

Bạch Sở Mục gật đầu, lệ rơi đầy mặt, hắn có thể cảm giác hơi thở của vượn vượn, tựu quanh quẩn chung quanh hắn, nó thủy chung vẫn đang bảo vệ hắn, cùng hắn bất ly bất khí.

Vì vượn vượn, vì chuộc tội, hắn nhất định phải mau sớm mạnh lên, giết Nam Cung Dực, vì vượn vượn báo thù!

Long Thiên Tuyệt lãnh mi nhíu lại, hướng Hiên Viên gia chủ đi tới, dáng vẻ sầu lo nói: “Ông ngoại, thần đồ mặc dù thu hồi lại rồi, nhưng cuối cùng cháu vẫn cảm thấy chuyện không có đơn giản như vậy. Gia tộc Hiên Viên kể từ hôm nay, nhất định phải gia tăng thủ vệ, cháu

lo lắng đối phương đã đem thần đồ nhanh chóng ghi nhớ, đem tất cả ra cửa ra cùng cơ quan toàn bộ nắm giữ. Hắn đem thần đồ trả lại, có lẽ chỉ là muốn đánh lừa chúng ta, cho chúng ta buông lỏng cảnh giác....."

"Làm sao có thể? Trong thời gian ngắn ngủi như thế, hắn làm sao có thể nhớ kỹ tất cả nội dung của thần đồ chứ?" Hiên Viên gia chủ không quá tin tưởng, bởi vì … nội dung của thần đồ rắc rối phức tạp, coi như là người bình thường hướng về phía thần đồ nghiên cứu, ít nhất cũng phải nghiên cứu mấy ngày mới có thể hoàn toàn đem nó nhớ xuống xong, mà mới vừa rồi khi thần đồ bị lấy bất quá chỉ trong thời gian ngắn ngủi, người nọ làm sao có thể nhớ toàn bộ chứ?

"Có thể! Ta đã có thể làm được, càng đừng nói người kia....." Long Thiên Tuyệt híp mắt, nghĩ đến người áo đen kia, tâm thần không khỏi buộc chặc.

Thần sắc Hiên Viên gia chủ khẽ biến, lâm vào trong trầm tư.

"Ông ngoại, ngài hãy tăng cường đề phòng nhiều hơn, ta nghĩ đối phương đã mạo hiểm tới lấy thần đồ, thì nhất định không phải là tình cờ, mà đã có âm mưu từ lâu." Long Thiên Tuyệt lần nữa nhắc nhở, giờ phút này hắn lo lắng nhất chính là an toàn của mẫu thân, nếu gia tộc Hiên Viên thật xảy ra bất trắc, cũng sẽ tạo thành uy hiếp cho an toàn của mẫu thân, hắn tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy phát sinh.

"Ông ngoại, chuyện nơi sẽ giao cho ngài, cháu hiện tại phải đi suốt đêm trở về đan minh, cháu không yên lòng mẫu tử ba người Khê Nhi."

Hiên Viên gia chủ hướng hắn gật đầu nói: "Cháu đi đi! Ngày mai trên đại hội luyện đan, ông ngoại mang cao thủ tự mình đi trước, Thất

Diệp Tang Hoa là dược liệu trọng yếu chữa trị cho mẹ cháu cùng Thiên Thần, tuyệt đối không thể không có. Về phần mọi chuyện của gia tộc Hiên Viên, ông ngoại thì sẽ có an bài.”

“Đại ca, ta muốn ở chỗ nàng theo mẹ cùng ông ngoại ” Long Thiên Thần nói, trừ chuyện này ra, hắn còn muốn hảo hảo mà an ủi một chút bạn tốt của mình, hảo huynh đệ của mình, chuyện phát sinh hôm nay, đối với Bạch Sở Mục là đả kích quá lớn, hắn cần phải có người theo ở bên cạnh.

Long Thiên Tuyệt hướng hắn gật đầu, sau đó lại đi về hướng Bạch Sở Mục đang quỳ gối sát ở trước thi thể của khỉ trắng gật đầu một cái, hắn không có nhiều thời gian lưu lại, nên triệu hồi ra Thiên Long, thuận gió mà đi.

Ngày mai chính là kỳ hạn của đại hội luyện đan, Vân Khê thật sớm đã đi ngủ.

Ánh trăng mông lung xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng, chiếu vào trên gương mặt đang ngủ của nàng, như ánh sáng của nữ thần mặt trăng khoác lên người, mang theo mấy phần xuất trần, mấy phần thánh khiết.

Tiểu Mặc cùng Tiểu Nguyệt nha nằm ngủ ở bên cạnh của nàng, Tiểu Mặc đem muội muội ôm lấy ở trong ngực, đem nàng coi là gối ôm, coi như là đang ở trong mộng, cũng không nguyện ý buông ra. Vân Khê thì ngủ ở bên cạnh giường, đem huynh muội hai người vòng ở trong lòng của mình để bảo vệ.

Mẫu tử ba người chen chúc ở trên một cái giường, tư thế ngủ ấm áp mà ngọt ngào.

Một chỗ khác Tiểu Bạch và tiểu Phượng Hoàng tùy ý ở bên trong

phòng tìm một chỗ, an tĩnh ngủ say.

Một gian phòng ốc như vậy, lại chứa rất nhiều người và thú, nói ra thật là có chút ít kỳ hoặc.

Chợt có một trận gió nổi lên, màn cửa sổ bằng lụa mỏng đong đưa.

Gió ngừng thổi, bên trong gian phòng liền xuất hiện một người.

Linh linh linh.....

Tiếng chuông giăng ở đầu giường vang lên, Vân Khê cảnh giác bắn người dựng lên, vì phòng ngừa có người đánh bất ngờ, nàng ở chỗ này đã bố trí xuống rất nhiều cơ quan trận pháp, gian phòng của nàng cũng không ngoại lệ.

Lúc này, không chỉ nàng tỉnh, Tiểu Bạch, tiểu phượng hoàng cũng cảnh giác tỉnh lại.

“Khê Nhi, là ta.” Nghe được giọng nói quen thuộc, Tiểu Bạch, tiểu phượng hoàng ngáp một cái, tiếp tục xoay mình đi ngủ.

Vân Khê thì vui mừng rời khỏi giường, nghênh hướng hắn. Trong bóng tối, chỉ có thể đại khái thấy đường viền rõ bộ mặt của hắn, nghe thấy được hắn quen thuộc hơi thở, Vân Khê liền an tâm rất nhiều.

“Bọn nhỏ đều ngủ rồi sao?” Long Thiên Tuyệt mở hai cánh tay, đem nàng ôm vào trong ngực, lướt qua nàng, thấy được con trai con gái ngủ trên giường được an ổn ngọt ngào, mỏi mệt trong người nhất thời biến mất hơn phân nửa.

Trên người của hắn mang theo lạnh lẽo, Vân Khê ôm chặt lấy hắn, đem nhiệt độ thân thể của mình truyền lại cho hắn, ngửi thỏa thích

mùi vị trên người hắn, gật đầu nhẹ giọng nói: “Đều ngủ rồi. Hai tiểu tử bướng bỉnh, náo loạn hồi lâu mới ngủ.”

Long Thiên Tuyệt cúi đầu, nâng mặt của nàng lên, mượn ánh trăng, hắn thắm thiết nhìn vào ánh mắt của nàng. Hôm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện, chỉ sau khi nhìn thấy nàng, tim của hắn mới chính thức an định lại, cảm giác này thật tuyệt vời, khó nói lên lời. Hắn bỗng nhiên nghiêng thân, hôn lên môi của nàng, thắm thiết, không mang theo bất kỳ tình dục nào, chỉ có ấm áp.

“Khê Nhi, có nàng thật tốt!”

Ánh mắt của hắn ôn nhu như nước mùa xuân, dưới ánh trăng, càng thêm kiều diễm động lòng người.

Vân Khê tâm thần lay động, một câu nói này không thể xem là lời nói yêu thương, nhưng so với bất kỳ lời nói nào khác lại đả động lòng của nàng hơn.

Được hắn quan tâm, cũng là một loại hạnh phúc.

Nàng cũng rất muốn nói với hắn: “Thiên Tuyệt, có chàng thật tốt!”

Vô luận thế giới này có bao nhiêu rét lạnh, chỉ cần bọn họ có lẫn nhau, tất cả rét lạnh cũng sẽ tự động tiêu tán.

Đây cũng là hạnh phúc của bọn hắn.

“Chúng ta đổi nơi khác đi.” Sợ quấy nhiễu đến bọn nhỏ, Vân Khê đề nghị, nàng còn có rất nhiều lời muốn nói, muốn hỏi thăm hắn.

“Đi Ngọa long Cư.” ánh mắt Long Thiên Tuyệt chợt tối, cười mập mờ, đem nàng bế lên.

Vân Khê thấp giọng hô một tiếng, thấy đáy mắt hắn nóng rực, liền không nhịn được cười khẽ, xem ra hắn nhất định là hiểu lầm ý tứ của nàng.

Một phen triền miên sau khi mây mưa, Long Thiên Tuyệt cúi đầu nhìn người trong ngực, ánh mắt nàng trong suốt đang lộ ra một tầng mông lung, nàng như vậy thật cực kỳ xinh đẹp. Hắn cúi người, lần nữa kìm lòng không đậu, hôn lên tóc mai của nàng, hôn qua tai của nàng, hôn qua hai má của nàng, hôn qua môi của nàng, trong giọng nói khàn khàn của hắn mang theo từ tính: “Khê Nhi, nàng như vậy nhìn ta, là đang câu dẫn ta sao?”

“Ừ?” Vân Khê có chút mù mịt, hoàn toàn,từ đầu, đến cuối không có nghe rõ lời của hắn.

Hắn cúi đầu nở nụ cười, khẽ gặm môi của nàng: “Ta thích bộ dạng thất thần của nàng, nó đại biểu nàng đang mê muội.”

“Ừ? Ách.....” một câu này, Vân Khê nghe rõ ràng, nàng không nhịn được mà mắt trợn trắng, người khác lại bắt đầu tự luyến khắp nơi

“Nàng không thừa nhận cũng không có sao, dù sao ta cũng biết.” Hắn tự tin cười một tiếng, y như chim gõ kiến liên tục mổ vào môi nàng hôn vài cái, mới hài lòng dừng lại.

Hắn mở cánh tay, đem nàng ôm vào trong ngực, nằm ngửa ở trên giường, dằng dặc nói: “Khê Nhi, nàng biết không? Ta hôm nay rốt cục cũng thấy mẹ ta, nàng vẫn xinh đẹp như vậy, so với trong ấn tượng của ta không có quá nhiều biến hóa.....”

“Sau đó thì sao? Các người hàn huyên cái gì?” Vân Khê nghiên thân, tựa vào trên ngực hắn, lắng nghe tiếng tim đập hữu lực của hắn,

nàng cảm thấy hắn đang vui vẻ, nên từ từ cũng bị phần vui vẻ này lây qua.

“Đáng tiếc, mẹ ta lâm vào hôn mê, nàng không có cách nào nói chuyện với ta.” Hắn khe khẽ thở dài, cũng không bi quan, vui sướng được thấy mẫu thân đã lấn át hết thảy những thứ khác.

“Tại sao có thể như vậy?” Vân Khê ngửng đầu lên, lo lắng nhìn về phía hắn.

Long Thiên Tuyệt lại cho nàng một ánh mắt an tâm: “Ông ngoại nói, chỉ cần có thể luyện chế ra Tru Tiên Đan, mẹ ta sẽ tỉnh lại. Cho nên.....”

Ánh mắt của hắn từ từ mềm đi xuống, ánh sáng nhu hòa tỏa ra bốn phía: “Khê Nhi, hiện tại tất cả hi vọng đều ở trên người nàng..... Ta thật lòng không muốn cho nàng quá nhiều áp lực, cũng không muốn nàng vất vả như vậy, nhưng.....”

Không đợi hắn đem nói cho hết lời, Vân Khê đưa tay, che lên miệng của hắn: “Chàng cái gì cũng không cần nói, ta nhất định sẽ tận tâm tận lực! Nàng là mẹ chàng, cũng chính là mẹ ta. Huống chi, ta đã đem Thiên Thần xem như đệ đệ ruột của ta mà đối đãi, trên người của hắn có bóng đen uy hiếp hắn, ta làm sao có thể ngồi yên không quan tâm đến? Quan trọng nhất là, ta hi vọng chàng có thể nhận được càng nhiều thân tình, hi vọng chàng có thể càng thêm vui vẻ, ngô.....”

Long Thiên Tuyệt động tình hôn lên nàng, ánh mắt thâm thúy mà đen nhánh, khẽ ướt át, tràn đầy nồng đậm ý nghĩ – yêu thương.

Một đêm mộng đẹp.

Hai vợ chồng là bị một trận tiếng cười khanh khách làm tỉnh lại.

Vân Khê mở mắt ra, đầu tiên đập vào mắt nhìn thấy chính là khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm của nhi tử.

“Tiểu Mặc, con làm gì thế? Đừng quấy rầy mẫu thân ngủ.” khẽ trở mình, men theo nguồn nhiệt, nàng tiếp tục ngon lành mà ngủ.

“Mẫu thân, tối hôm qua mẹ rõ ràng là cùng con và muội muội ngủ chung, làm sao sáng sớm, mẹ đã cùng phụ thân ngủ chung rồi?” Tiểu Mặc có chút bất mãn nói.

“Cha con?” Vân Khê đột nhiên thanh tỉnh, quay đầu liếc về phía bên người. Long Thiên rất sớm đã tỉnh, ở trần, trong ngực còn ôm nữ nhi của bọn hắn, thỉnh thoảng chơi đùa. Thấy nàng nhìn sang, hắn cúi đầu nhìn về phía nàng, cười đến mấy phần tà mị.

Ách.....

Nàng làm sao quên mất…

Nàng dùng sức tóm lấy mền tơ, che kín cảnh xuân lộ ra ngoài, hướng về phía nhi tử dạy dỗ nói: “Tiểu Mặc, sau này trước khi vào cửa, nhất định phải nhớ gõ cửa, biết không? Nếu không rất không có lễ phép!”

“Con có gõ, là hai người không có nghe được.” Tiểu Mặc xoa bóp lỗ mũi, ủy khuất nói.

“Làm sao có thể? Mẹ làm sao mà ngủ như chết vậy?” Vân Khê có chút không tin.

Tay nhỏ bé của Tiểu Mặc hướng trên người Tiểu Nguyệt nha chỉ: “Là

tiểu Huyên Huyên đập đập cửa.”

Vân Khê không nhịn được mắt trợn trắng, nói dối cũng không có bản thảo như thế, một đứa con nít làm sao có thể gõ cửa?

Đưa tay, nhéo sống mũi nhỏ của nhi tử, hướng bé hừ hừ nói: “Nói mau, con rốt cuộc đang giở trò quỷ gì? Có ý đồ gì?”

Tiểu Mặc giãy dụa, kêu lên: “Mẫu thân, đau! Mau buông tay đi. Cái lỗ mũi xinh đẹp vô địch của con sẽ bị mẹ nắm hỏng!”

“Choảnh chọe” Vân Khê không nhịn được cười khẽ, buông lỏng tay, thuận tiện vuốt vuốt sống mũi nhỏ của bé. Khoan hãy nói, cái lỗ mũi này thật đúng là một cái mũi xinh đẹp vô địch, cùng nàng giống nhau như đúc.

“Mẫu thân, người ta thật lâu cũng không có cùng hai người ngủ chung rồi, có thể cùng với hai người ngủ chung hay không?” Tiểu tử khả ái đưa ra khuôn mặt tươi cười, làm nũng.

“Không được! Ách..... để hôm khác.” Nàng cũng không muốn dạy bậy tiểu bằng hữu.

“Không nên! Hôm nay đi!” Tiểu tử cũng không đợi nàng có đáp ứng hay không, đã phối hợp cỡi xiêm y.

Vân Khê nhìn hắn, nháy nháy mắt mấy cái, lâm vào trong ngu ngơ, cho đến khi tiểu tử kia đem mình cỡi được trống trơn, hăng hái bừng bừng chui vào trong chăn, Vân Khê mới phục hồi tinh thần, sau đó lớn tiếng kinh hô.

Rốt cuộc là người nào, ai dạy nhi tử, khi ngủ phải cởi trống trơn chứ?

Long Thiên Tuyệt ôm nữ nhi, ở một bên nhìn hai mẹ con giằng co với nhau thì cười đến thoải mái.

Vân Khê trợn trừng mắt, định đem trọn cái chăn toàn bộ chiếm đoạt, cuốn vào trên người của mình, đem mình toàn thân cao thấp bọc kín. Nàng kéo mền tơ, từ trên giường bò dậy, thuận tay đem nữ nhi ôm lấy, chỉ còn lại có phụ tử hai người trần như nhộng nằm ở trên giường, với vẻ mặt vô tội.

Cái này, đổi lại Vân Khê thoải mái cười to.

Tiểu Nguyệt nha không biết xảy ra chuyện gì, thấy mẫu thân cười đến vui vẻ như vậy, nàng cũng cười khanh khách theo.

Hai người phụ tử bi thảm, liếc mắt nhìn nhau, sau đó nhất tề nhào về phía Vân Khê, chém giết đoạt chăn.

Một nhà bốn miệng, chơi đùa ở một chỗ, cười vui vẻ đầy cả gian phòng.

Thời khắc ấm áp của người một nhà, vẫn lan tràn đến khi bữa ăn sáng kết thúc, mới lên đường đi trước hiện trường đại hội luyện đan.

Vân Trung Thiên, Vân Thần Thụ, Mộ lão một nhà bốn miệng, Long Thiên Tầm, Bách Lí Song và tỷ muội Triệu gia cũng đã chuẩn bị sắp xếp xong, chỉ chờ người một nhà Vân Khê chuẩn bị xong, đoàn người được lên đường đi trước đại hội luyện đan.

Thượng Quan Như Nhi không thích náo nhiệt, cho nên Phong hộ pháp lưu lại, phụng bồi Thượng Quan Như nhi ở tại trong nhà chiếu cố Tiểu Nguyệt nha. Người còn lại thì toàn bộ chạy tới đại hội luyện đan xem cuộc thi.

Cùng Vân Khê đoàn người đồng hành, còn có Tiêu Mạc Sanh Tiêu công tử.

Luyện đan đại hội náo nhiệt chưa bao giờ có, Luyện Đan Sư đến đây tham gia tranh tài luyện đan có ít nhất ngàn người, trong đó có một bộ phận là đến từ Luyện Đan Sư Đan Minh, bộ phận khác cũng là Luyện Đan Sư trải qua Đan Minh mời đến. Bởi vì tài nghệ luyện đan là trao đổi, cho nên phàm là Luyện Đan Sư cấp sáu có huy chương Luyện Đan Sư thì đều có tư cách tham gia, nhưng mỗi cái tổ chức luyện đan hoặc học viện đều có danh sách dự thi hạn chế nhất định, giống như là Vạn Hoàng học viện, nhân số dự thi nhiều nhất là ba người.

Cho nên lần chọn người tham gia đại hội luyện đan này, trừ Vân Khê ở ngoài, chính là Lam Mộ Hiên cùng Mộ lão, tổng cộng ba người. Về phần Vân Trung Thiên và Vân Thần Thụ hai người thì thuộc về Vân tộc, có danh sách khác, tổng thể mà nói, bọn họ tổng cộng có năm người tham gia đại hội tỷ thí luyện đan, kể từ đó, phần thắng cũng nhiều hơn một phần.

“Mau nhìn! Nghe nói nàng chính là người ở khảo hạch Luyện Đan Sư ngày hôm qua, đã luyện chế được vương phẩm đan dược, quả thực không phải là người.....”

“Thật lợi hại như vậy? Vậy nàng quả thật không phải là người.....”

Vân Khê đang lúc bị ánh mắt của mọi người làm lễ tẩy rửa, thì đã cất bước đi vào hiện trường đại hội luyện đan, đây là một quảng trường lới siêu cấp có thể chứa vạn người, bên tai nghe được cũng là những lời đồn đãi đem nàng”Phi nhân” hóa, làm cho nàng dở khóc dở cười.

Nàng nếu không phải người, vậy nàng là cái gì?

Quyển 5 - Chương 50: Đội Ngũ Trợ Uy Đầy Phong Cách

Kèm theo đoàn người Vân Khê tiến vào sân đại hội luyện đan, thì Viên đại sư, Tô đại sư cùng Lưu đại sư ba người xa xa hướng bọn họ đi tới, tựa hồ đã đợi bọn họ hồi lâu, chỉ đợi bọn họ lộ diện mà thôi.

“Vân cô nương, ngươi đã tới.” Lưu đại sư sảng lãng cười, sải bước mà đến.

“Các vị đại sư!” Vân Khê nhớ được hôm qua nàng luyện chế vương phẩm đan dược kia chính là bị ba người này nuốt mất.

“Thiên Tuyệt!” tầm mắt của Viên đại sư từ trên người Vân Khê, liếc đến trên người Long Thiên Tuyệt, sau đó như có điều suy nghĩ, tựa hồ đang tìm kiếm thân ảnh của người nào đó.

Trong tay Long Thiên Tuyệt đang ôm nhi tử, hướng hắn cười nhạt, đoán được hắn đang tìm kiếm người nào: “Hắn ở gia tộc Hiên Viên, phụng bồi mẹ ta.”

Mi tâm của Viên đại sư căng thẳng, bất đắc dĩ khẽ thở dài một tiếng, vỗ vỗ đầu vai Long Thiên Tuyệt, rồi không nói cái gì nữa.

“Vân cô nương, trong đại hội luyện đan hôm nay, ngươi chuẩn bị mang cho chúng ta kinh hỉ nào thế? Cả đan minh chúng ta đều mong đợi biểu hiện hôm nay của ngươi đó.” Tô đại sư ôn hòa cười nói.

“Không sai! Không sai! Hôm qua ta đem chuyện ngươi luyện chế được vương phẩm đan dược cáo tri cho những đại sư luyện đang

khác, bọn họ lại không tin, nói đây chỉ là trùng hợp mà thôi. Ngươi hôm nay cần phải hảo hảo phát huy, nắm quyền thực để chứng minh, khiến cho mấy cái tên mò mẫm kia đâm hai mắt của mình, ha ha ha.....” Lưu đại sư cười đến hào phóng.

Lúc này, có giọng nói chen vào phụ họa, tiếng cười hào phóng kia thoáng cái đã đem tiếng cười của Lưu đại sư đè xuống dưới: “Nói thật hay! Vợ của cháu ngoại Hiên Viên gia chúng ta tự nhiên là nhất đẳng. Ai dám chất vấn nàng, đó chính là chất vấn Hiên Viên Phách Thiên ta! Ha ha ha ha.....”

Thì ra gia chủ của gia tộc Hiên Viên đích thân tới hiện trường!

Người của Đan minh nghe tiếng, liền rối rít nhiệt tình nghênh đón.

Vừa nhìn một cái, lần này cũng không phải là Hiên Viên gia chủ một người tới, phía sau hắn là đội ngũ ủng hộ rất nhiều, không phải là nhiều bình thường, ít nhất cũng phải có trên một trăm! *(TT: đem nhiều người vừa cổ vũ vừa chuẩn bị cướp đồ luôn đấy haha)*

Hai người Vân Khê,Long Thiên Tuyệt liếc nhau một cái, Vân Khê có chút kinh ngạc, cũng thụ sủng nhược kinh, không nghĩ tới ông ngoại tự mình đến trợ trận cho nàng.

“Khê Nhi nha đầu, ông ngoại đặc biệt đem người tới trợ uy cho cháu. Lúc tỷ thí, chớ khẩn trương, cứ theo bình thường phát huy, thua cũng không cần lo, hết thảy có ông ngoại ở đây, trời sập xuống ông ngoại đỡ lấy, ha ha ha.....”

Vân Khê cười một tiếng, nghe được lời nói hào tình vạn trượng của Hiên Viên gia chủ trong lòng không khỏi cảm động. Song một khắc sau, cảm động trong lòng nàng lập tức biến mất, thay vào đó là chấn động như sét đánh toàn thân!

“Mọi người đồng thanh nào, hô khẩu hiệu của chúng ta, cho Khê Nhi nha đầu nâng cao tinh thần!” Hiên Viên gia chủ hưng phấn mà hướng phía sau làm điệu bộ, ngay sau đó mấy trăm người cùng đồng thanh kêu lên, xông phá tận trời.

“Vân Khê tất thắng, Hiên Viên vô địch!”

“Vân Khê tất thắng, Hiên Viên vô địch!”

“Vân Khê tất thắng, Hiên Viên vô địch! ——”

Vân Khê không có đứng vững nữa, hướng phía Long Thiên Tuyệt, vịn đầu của vai hắn, thật khó khắn lắm mới đứng vững.

Cái này khẩu hiệu cũng không tránh khỏi quá dọa người đi, vậy mà rất có khí thế sao?

Vân Khê chỉ cảm thấy tất cả ánh mắt ở chu vi bên cạnh như tia laser tập trung chiếu ở trên người của nàng, đem nàng bắn thành tổ ong, nàng vốn là đã quá nổi rồi, hiện tại thì hay rồi, một lần nữa nổi danh hơn.

Long Thiên Tuyệt cố gắng nhịn cười, hai vai kịch liệt lay động, tối hôm qua hắn đã nghe ông ngoại nói muốn tới trợ trận cho Khê Nhi rồi, ai ngờ trận thế này lại uy vũ kinh người như thế, thật vượt xa dự liệu của hắn.

Tiểu Mặc ở bên cạnh hai người bọn họ, thì phản ứng không giống họ nha, bé hưng phấn mà vỗ hai tay nhỏ bé: “Ông cố ngoại, thật là giỏi nha!”

Hiên Viên gia chủ chiếm được cháu cố tán dương, cái đuôi nhất thời

vểnh lên, tiếng cười càng thêm sảng lãng hào phóng: “Tiểu Mặc, cháu rất có ánh mắt nga! Ông cố ngoại còn chuẩn bị thứ lợi hại hơn nữa, có muốn nhìn hay không?”

“Muốn nhìn! Muốn nhìn!” vẻ mặt của Tiểu Mặc đầy hưng phấn, tổ tôn hai người một xướng một họa, hoàn toàn không để ý cảm thụ của người trong cuộc.

Vân Khê vịn đầu vai Long Thiên Tuyệt, trong lòng sinh ra dự cảm vô cùng xấu, chẳng lẽ cái này còn không phải là lợi hại nhất, còn có chuyện dọa người hơn nữa sao?

Long Thiên Tuyệt cúi đầu mỉm cười, cho nàng một ánh mắt khích lệ: nàng cam chịu đi, đối với cách xử sự không giống người bình thường của ông ngoại, bất kỳ chuyện gì cũng có thể xảy ra.

“Tiểu thiên Thần, tiểu Sở Mục, còn lo lắng cái gì? Mau phơi bày một ít vũ khí phong cách nhất của chúng ta cho đại tẩu các ngươi xem đi?” Hiên Viên gia chủ xoay người lại, chỉ huy Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục phía sau.

Hai người Long Thiên Thần, Bạch Sở Mục liếc mắt nhìn nhau, cười hắc hắc, nụ cười rất quỷ dị.

Tay của Vân Khê thật chặc bắt lấy cánh tay của Long Thiên Tuyệt, cái loại dự cảm xấu này càng ngày càng đậm.....

Rầm ——

Một cuộn vải tơ hoành phi rộng hơn hai mươi thước xổ ra, giơ lên cao ở trên bầu trời của đội ngũ trợ uy hơn trăm người, mấy chữ vô cùng phong cách nhảy vào mi mắt mọi người.

” Luyện Đan Sư đệ nhất thiên hạ, trừ Vân Khê kia thì còn người nào?”

Khi những người chung quanh cùng đọc to lên chữ hoành phi xong, bên tai Vân Khê ‘ong’ một tiếng, thiếu chút nữa ngất luôn.

Sét đánh toàn thân!

Không phải sét đánh bình thường a!

Dù da mặt Vân Khê có dày tựa như tường thành, nhưng cũng chống cự không nổi ngũ lôi gia thân oanh kích này a, hôm nay thật là mất thể diện.

“Ha ha ha, như thế nào? Có phải rất phong cách hay không?” Đáng tiếc thần kinh của Hiên Viên gia chủ không phải thô bình thường, từ đầu đến cuối hoàn toàn không có nhìn thấy nàng gần như lâm vào biên giới của sự sụp đổ.

“Ha ha, quá phong cách rồi! Ông cố ngoại giỏi nhất!”

“Thật là lợi hại! Thật là lợi hại nga!”

Vậy mà bên cạnh hắn còn có cháu ngoại, cháu cố ngoại sùng bái mù quáng, Vân Khê hoàn toàn xốc xếch.

“Thiên Tuyệt, hiện tại có thể mang ta về nhà hay không?” Vẻ mặt tội nghiệp nhìn Long Thiên Tuyệt, nàng thật rất muốn lập tức lập tức biến mất ở hiện trường.

“Bảo bối, nàng chịu ủy khuất một chút! Coi như cái gì cũng không có nhìn thấy, cái gì cũng không có nghe thấy, nàng chỉ nhìn một mình ta là được rồi.” Long Thiên Tuyệt cười dài nghiêng thân, hôn lên cái

trán của nàng.

Quả nhiên vẫn là mỹ nam kế hữu dụng, một câu”Bảo bối” đã đem tâm thần Vân Khê nhộn nhạo.

Được rồi, vậy thì lựa chọn không nhìn.

Kết quả là, ở trong vòng vây vô cùng phong cách của đội ngũ trợ trận, Vân Khê đi tới vị trí tỷ thí thuộc về nàng.

Về phần những thứ tiếng nghị luận cùng ánh mắt ngạc nhiên kia, hết thảy nàng lựa chọn không nhìn, coi như là đối với dầy da mặt của mình lại tăng thêm một tầng hiểu biết.

Theo đuôi phía sau đoàn người bọn hắn mấy người Tô đại sư, Lưu đại sư cùng Viên đại sư buồn cười, mọi người nén cười đến mức đỏ bừng cả khuôn mặt, bất quá bị thân phận của Hiên Viên gia chủ uy hiếp, không chỉ đám bọn ba người hắn không dám tùy ý cất tiếng cười to, mà những khán giả khác biết được thân phận Hiên Viên gia chủ cũng không dám cất tiếng cười to, nhiều lắm thì ngầm cười trộm mà thôi.

Hiện trường không khí rất hòa hài, rất vui mừng.

Đang lúc Vân Khê cho là”Du hành” sắp kết thúc, thì Hiên Viên gia chủ phất phất tay, hơn trăm người chi chúng làm trò trước mặt người xem toàn trường của đại hội Luyện Đan Sư, lại đem miệng của bọn hắn gào to khẩu hiệu ba lần.

“Vân Khê tất thắng, Hiên Viên vô địch!”

“Vân Khê tất thắng, Hiên Viên vô địch!”

“Vân Khê tất thắng, Hiên Viên vô địch! ——”

Tiếng la rung trời, khí thế đem thanh âm toàn trường áp đảo đi xuống.

Vân Khê triệt để bị đánh bại, các loại xốc xếch không ngừng xuất hiện.

Cái này không phải nên kết thúc rồi sao?

Ai ngờ..... Còn không có?

“Cha, chuyện chơi vui như vậy sao không gọi con?” Rất xa, một thân ảnh quen thuộc chạy tới, một thân ảnh màu đỏ nhỏ nhắn hiện ra, rõ ràng chính là Hiên Viên Túc Gia đã gặp ở Thiên Long Thành.

Theo phía sau hắn, còn có hai người, theo thứ tự là Bách Lí viện trưởng và sư phụ của hắn Viên lão.

Không nghĩ tới hai vị nhân vật đầu sỏ này, cũng sẽ đích thân tới hiện trường đại hội luyện đan, đông đảo người đã nhận ra thân phận bọn họ, không khỏi than thở.

“Gia Nhi, con tới đúng lúc! Cha đang trợ uy cho..... Cháu dâu con đó!” Hiên Viên gia chủ cười híp mắt nhìn mọi người, tâm tình càng thêm vui vẻ.

“Cháu dâu con?”

“Cháu dâu con?”

“Cháu dâu con?”

“.....”

Mấy thanh âm đồng thời vang lên, không khỏi bị cái tin tức quái dị này dọa.

Ánh mắt Hiên Viên Túc Gia lòe lòe, đem Vân Khê trên dưới đánh giá một cái, đang muốn nói với nàng những thứ gì, thì tầm mắt của hắn bỗng nhiên vừa nhảy, rơi xuống trên người Hiên Viên gia chủ, kích động kêu lên: ” Khẩu hiệu mới vừa rồi của các ngươi, có thể la một lần nữa hay không? Rất có khí thế. Ta từ xa đã bị khí thế kia làm chấn động”

Vân Khê hiện tại vô cùng xác nhận, bọn họ quả nhiên đều là người một nhà, toàn gia này suy nghĩ quá khác người, một chút thời gian làm cho người ta chuẩn bị tâm lý cũng không có.

“Tốt! Mọi người nhanh lên một chút la khẩu hiệu một lần cho Tam tiểu thư nghe.” Hiên Viên gia chủ cười lớn phát hiệu lệnh.

“Tam tiểu thư?” Không chỉ Vân Khê ngạc nhiên, Long Thiên Tuyệt, Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục đều đã biết Hiên Viên Túc Gia đều nhất tề ngạc nhiên nhìn về phía hắn, hắn lại là”Nàng”, hơn nữa còn là Tam tiểu thư của gia tộc Hiên Viên? Cũng chính là dì út của Long Thiên Tuyệt, Long Thiên Thần, Bạch Sở Mục, là bà dì út của Tiểu Mặc cùng Tiểu Nguyệt nha sao?

Vân Khê muốn chết luôn, cái này đúng là quá rối loạn mà?

“Vân Khê tất thắng, Hiên Viên vô địch!”

“Vân Khê tất thắng, Hiên Viên vô địch!”

“Vân Khê tất thắng, Hiên Viên vô địch! ——”

Khẩu hiệu lần nữa vang tận trời, Hiên Viên Túc Gia bị một trận hưng phấn, cả người đeo ở trên người Hiên Viên gia chủ, cha con hai người cười đến vô cùng khoan khoái.

Hiện tại Vân Khê rốt cục hiểu, tại sao hành động cùng tính tình Hiên Viên Túc Gia lại cổ quái như thế, thì ra là nhất mạch di truyền.

“Tiểu Thiên Tuyệt, tiểu Thiên Thần, tiểu Sở Mục, ông ngoại giới thiệu cho các ngươi, vị này chính là Tam muội của mẫu thân các ngươi, cũng chính là dì út của các ngươi, Hiên Viên Túc Gia.” Hiên Viên gia chủ cười híp mắt giới thiệu.

Ba người Long Thiên Tuyệt, Long Thiên Thần, Bạch Sở Mục nhất tề trong mũi thở hổn hển một tiếng, không có gọi, muốn bọn họ phải gọi một người tuổi so với bọn hắn còn nhỏ hơi là dì út, bọn họ gọi không ra miệng được. Hơn nữa thời điểm ở Thiên Long Thành, bọn họ cũng biết nhau, còn có chút thù hận với nhau, giờ phút này đột nhiên thân phận biến chuyển, trong khoảng thời gian ngắn bọn họ không có cách nào thích ứng.

Hiên Viên Túc Gia nhíu mày lại, cũng không quá để ý, chẳng qua là cười hắc hắc nói: “Cha, con đã sớm ra gặp bọn họ, thời điểm tỷ võ ở Thiên Long Thành, bọn họ cũng ở đó, chẳng qua là không nghĩ tới bọn họ lại cũng là thân thích của con, thế giới này cũng không phải quá nhỏ sao. Đúng rồi, sư phụ con và Bách Lí viện trưởng cũng tới, ngài đến gặp bọn họ chào hỏi một tiếng đi.”

Lôi kéo phụ thân đi về phía Viên lão cùng Bách Lí viện trưởng hai người, lúc này, Bách Lí Song đã quấn lấy Bách Lí viện trưởng, mở miệng một tiếng là gia gia, gọi đến không còn thân mật hơn.

Long Thiên Tuyệt thấy Nhị lão, cũng đến trên trước mặt chào hỏi. ấn

tượng của Nhị lão đối với hắn rất sâu, nên thái độ hết sức khách khí ôn hòa. Còn có Vân Trung thiên, thân là môn sinh đắc ý nhất của Bách Lí viện trưởng, tự nhiên cũng không thể thờ ơ không để ý.

Viên đại sư cùng Viên lão chính là quan hệ phụ tử, như thế người ở Đan Minh cũng có quan hệ quen thuộc với Viên lão và Bách Lí viện trưởng.

Kể từ đó, đoàn người đã thân càng thêm thân rồi, hàn huyên, chào hỏi lẫn nhau, qua tốt một lúc, cho đến khi gần tới thời gian bắt đầu đại hội luyện đan, mới tự mình phân tán, quan sát tỷ thí thì quan sát tỷ thí, tham gia tỷ thí thì vào bàn tham gia tỷ thí.

Một cuộc đại hội luyện đan, hưng thịnh chưa bao giờ có.

Nhân vật lớn giống như Bách Lí viện trưởng, Viên lão, Hiên Viên gia chủ lớn đến hiện trường xem cuộc thi, tự nhiên cũng có đại nhân vật đến từ những địa phương khác, thí dụ như gia chủ Mặc gia, viện trưởng Côn Bằng học viện, đáng nhắc tới chính là, nghe được hôm nay Vân tộc cũng phái một vị đại nhân vật đi tới hiện trường tỷ thí.

Giờ phút này, trên đài chủ tịch, Minh Chủ Đan Minh tự mình cùng một vị đại nhân vật đi lên đài, tin đồn đây chính là một vị nguyên lão đến từ Vân tộc, thân phận không tầm thường.

Vân Khê vốn định trước khi tỷ thí, cùng ca ca tán gẫu mấy câu, quay đầu, thì phát hiện ca ca đang xuất thần ngắm nhìn một người trên đài chủ tịch, ánh mắt phức tạp mà quấn quýt. Nàng tò mò đi lên trước, không nhịn được hỏi thăm.

“Ca, sao thế? Huynh biết nàng?”

Người hắn đưa mắt nhìn chính là một người nữ tử trung niên, nhìn

nàng trang phục, rõ ràng là trang phục đặc thù thuộc về Vân tộc, song lại khác với trang phục của những người Vân tộc mà nàng từng gặp. Khí thế của nàng ta uy nghiêm, trong ánh mắt phát sáng mang theo vài phần lãnh ngạo cùng khinh miệt coi trời bằng vung, xem hơi thở cường đại trên người nàng, thì phải là một vị nhân vật đứng đầu ở Vân tộc.

Nghe được Vân Khê hỏi thăm, Vân Trung Thiên quay đầu, chân mày nhíu lại, ngữ khí nghiêm nghị nói: “Nàng là một trong những nguyên lão của Vân Huyễn điện, ở Vân tộc, mọi người đều gọi là Hồng Liên đại nhân, chính là một trong tám Đại nguyên lão của Vân Huyễn điện. Công phu của nàng sâu không lường được, là một đại nhân vật cực kì khủng bố khó dây dưa, ta chưa bao giờ nghe nói nàng tham gia quan sát tỷ thí của đại hội luyện đan, ta đoán không ra lần này nàng tới là có mục đích gì, bất quá bằng trực giác của ta, sẽ không có cái gì chuyện tốt.”

Thần sắc hắn nghiêm trang, giọng nói chân thành: “Thiên Thiên, bắt đầu từ bây giờ, muội phải cẩn thận làm việc. Tốt nhất có thể thường xuyên cùng Hiên Viên gia chủ, Bách Lí viện trưởng bọn họ ở cùng một chỗ, chớ ở một mình, ta sợ Hồng Liên đại nhân sẽ đối với muội bất lợi.....”

“Tại sao? Chẳng lẽ bởi vì ta thuộc về cấm kỵ nhất tộc của Vân tộc sao? Cho nên nàng không chịu tha cho ta?” Vân Khê suy đoán nói.

Vân Trung Thiên vẻ mặt căng thẳng, trong ánh mắt lộ ra đau đớn, hắn giơ tay khẽ vuốt tóc mai của nàng, ôn nhu nói: “Thiên Thiên, muội nhớ kỹ. Chúng ta không phải là cấm kỵ nhất tộc, chúng ta là người có huyết thống cao quý nhất Vân tộc, chúng ta là tôn quý nhất, nhất là muội.....”

Giọng nói của hắn, mang theo vài phần mê hoặc, để cho Vân Khê từ

từ mất phương hướng.

Trên người bọn họ có huyết thống cao quý nhất Vân tộc, bọn họ là tôn quý nhất.

Không sai!

Chính thống và cấm kỵ vốn là theo ý nguyện của người thống trị phán quyết thôi, không căn cứ trên cái gì cả, chờ một ngày kia huynh muội hai người bọn họ du ngoạn sơn thuỷ nơi cao nhất Vân tộc, như vậy bọn họ chính là chánh thống, mọi người còn lại, bọn nàng muốn họ là chánh thống, thì chính là chánh thống, muốn họ là cấm kỵ, thì chính là cấm kỵ!

Thế gian này, vĩnh viễn đều nắm trong tay kẻ mạnh, người nào có quyền thì người đó nói chuyện.

Hai huynh muội nhìn nhau, thiếu chút nữa quên mất giờ phút này còn đang ở trên đại hội luyện đan, càng thêm quên mất, bản thân hai người bọn họ chính là tiêu điểm mà toàn trường chú ý. Hiện tại lại càng thành trung tâm để các loại tiếng nghị luận liên tiếp vang lên.

“Khụ khụ, Trung Thiên huynh, tỷ thí lập tức sẽ phải bắt đầu, ngươi có phải nên kiểm tra một chút dụng cụ tỷ thí của mình rồi hay không?” Long Thiên Tuyệt đột nhiên đến gần bên người hai người, cánh tay ôm nhẹ Vân Khê, cắt đứt ánh mắt im lặng nhìn nhau của họ, hơn nữa nhanh chóng cho Vân Trung Thiên một ánh mắt kỳ quái.

Vân Trung Thiên khẽ sững sờ, dư quang tiếp thu một đạo ánh mắt sắc bén đến từ trên đài chủ tịch, hắn lúc này mới giật mình là mình thất thố, ở vô hình trung, hắn đã đưa tới nguy hiểm cho Thiên Thiên. Chết tiệt, hắn không thể cho họ biết mình cùng Thiên Thiên quen biết nhau, nếu không hắn sớm muộn gì cũng hại Thiên Thiên.

“Bảo bối, nàng làm trò mặt trước mặt của mọi người, ngó nhìn những nam nhân khác như vậy, sẽ rất làm tổn thương tự ái của ta.” Long Thiên Tuyệt nâng mặt của nàng lên, ôn nhu hôn xuống, chỉ dùng tiếng nói chỉ hai người có thể nghe được nói, “Nếu như nàng không khắc chế tình cảm của mình, sớm muộn gì nàng cũng hại..... ca ca ruột của mình, hiểu không?”

Vân Khê ngước mắt, chống lại ánh mắt chân thành của hắn, thì không khỏi gật gật đầu.

Vân Trung Thiên nhiều lần khắc chế tình cảm của mình, không thể cùng nàng nhận nhau, trong đó tất có nguyên do. Mặc dù nàng còn không biết trong chuyện này đến tột cùng dấu bao nhiêu bí mật, nhưng nàng cảm thụ nhận được, Vân Trung Thiên đang đem hết toàn lực để bảo vệ nàng.

Hắn nghĩ cho nàng như thế, sao nàng có thể tùy hứng, mà không nghĩ đến an nguy của hắn đây?

Kéo tay Long Thiên Tuyệt, nàng trở lại vị trí của mình, trên mặt là mấy phần lấy lòng đắc ý.

Người ở bên ngoài nhìn trong mắt, cảnh tượng này nghiễm nhiên chính là nàng cùng Vân Trung Thiên liếc mắt đưa tình, bị phu quân của nàng phát hiện, sau đó Vân Trung Thiên bại lui, hai vợ chồng cầm tay mà về, một câu chuyện rất cẩu huyết.

Hồng Liên đại nhân khẽ híp mắt, ánh mắt sắc bén, nhìn chăm chú về phương hướng của Vân Trung Thiên, như có điều suy nghĩ.

Ở phía sau cách Vân Trung Thiên không xa, có một đôi mắt khác phiếm tia máu, hung hăng theo dõi hắn, chủ nhân đôi mắt này, không

phải là người khác, chính là Vân Phiên Phiên.

Nàng ở trong khảo hạch Luyện Đan Sư hôm qua, đã được như ý nguyện, chiếm được huy chương Luyện Đan Sư cấp chín, vốn tưởng rằng hôm nay rốt cục có thể ở trước mặt Hồng Liên đại nhân hãnh diện. Ai ngờ tỷ thí còn chưa bắt đầu, liền gặp được một màn đôi cẩu nam nữ thân mật ngắm nhìn nhau, thật là tức chết nàng.

Đây chính là vị hôn phu của nàng, nàng làm sao có thể cho phép những nữ nhân khác mơ ước hắn?

Cho dù bản thân nàng cũng không có yêu Vân Trung Thiên đến như vậy, nhưng cũng là người nàng xem trọng, hơn nữa còn là chiếm được sự thừa nhận của cung chủ và mọi người trong Vân tộc. Nam nhân của mình bị nhúng chàm, mất mặt chính là nàng.

Nữ nhân chết tiệt, ngươi chờ đó cho ta! Ngày hôm qua thì ngươi may mắn, luyện chế được vương phẩm đan dược, nhưng mà ta không tin, mỗi lần ngươi đều có vận may như vậy, hôm nay còn có thể luyện chế ra vương phẩm đan dược sao? Ta hôm nay nhất định phải thắng ngươi, áp chế nhuệ khí của ngươi.

Ở giữa nàng cùngVân Trung Thiên còn một chỗ trống, vừa vặn là vị trí của Vân Thần Thụ, hắn không có nhìn loạn khắp nơi, mà nghiêm túc loay hoay dụng cụ luyện đan của hắn, đã từ từ tiến vào vào trong trạng thái, bộ dáng này so với ngày thường cười ha ha tinh khiết thì khác xa. Có thể nói, mấy vị Luyện Đan Sư xuất sắc đến từ Vân tộc, trên căn bản đều được an bài ở cùng một khu vực. Luyện Đan Sư đến từ Vân tộc, trừ ba người bọn họ ra, còn có bảy tám người.

Có thể nói, nhân số Luyện Đan Sư mà Vân tộc được mời, là nhân số đông đảo nhất so với những tổ chức Luyện Đan Sư hoặc là học viện trong gia tộc. Nguyên nhân một, là bởi vì thực lực cường đại cùng

lực ảnh hưởng của bản thân Vân tộc, nguyên nhân thứ hai, còn lại là bởi vì quan hệ huyết mạch truyền thừa, mà trong Vân tộc xuất hiện nhiều Luyện Đan Sư, hơn nữa mọi người thiên phú xuất chúng, Đan Minh không muốn cũng không thể. Giống như Vân Trung Thiên vậy vừa có thiên phú luyện khí, lại có thiên phú luyện đan, thì đã ít lại càng ít hơn.

Vân Khê còn nghe nói, những Luyện Đan Sư đến từ Vân tộc này, toàn bộ thực lực đều ở Luyện Đan Sư cấp tám trở lên, trừ Vân Trung thiên, Vân Thần Thụ cùng Vân Phiên Phiên ba người là Luyện Đan Sư ra cấp chín, thì còn có bốn người cũng là Luyện Đan Sư cấp chín, chỉ bất quá ba người Vân Trung Thiên bọn hắn là trẻ tuổi nhất trong đám nhân vật thiên tài. Có đội hình cường đại như thế xuất chiến, khó trách Vân tộc lại phái đại nhân lớn như giống như Hồng Liên đích thân tới hiện trường xem cuộc chiến.

Nhưng thế thì sao, bàn về nhân khí cùng đội hình trợ trận ở hiện trường, Vân Khê là tuyệt đối là áp đảo, không ai bằng.

Nhìn một cái xem, trên thính phòng khẩu hiệu la vang dội nhất, hoành phi kéo dài có phong cách nhất, cũng là thuộc về nàng!

Vân Khê vừa chuẩn bị dụng cụ cần có cho đại hội luyện đan, vừa mãnh liệt lau mồ hôi, vị ông ngoại này đưa cho nàng đại lễ, thật sự là quá kinh người.

Nếu như hôm nay không phải tỷ thí thuật luyện đan, mà là người cùng khoa trương, như vậy giải thưởng không phải là nàng thì không thể là ai.

Chuẩn bị xong dụng cụ luyện đan xong, nhìn quanh một vòng, ở tay phải phía sau, nàng nhìn thấy Tần Tú, đối phương vẫn một mực chú ý nàng, hướng nàng mỉm cười lấy lòng.

Hôm qua kiến thức được thuật luyện đan của Vân Khê sau, lòng muốn chiến thắng nàng của Tần Tú như ngọn lửa đã tắt, cho nên hôm nay hắn cố ý làm cho người ta an bài vị trí ở phía sau này, từ góc độ này, có thể đem cả quá trình nàng luyện đan thu hết vào mắt không xót thứ gì.

Vân Khê cười một tiếng đáp lại hắn, trong lòng âm thầm nổi lên ý niệm muốn thu hắn về dưới cờ của mình.

Xa hơn bên trái của mình nhìn một chút, Mộ lão,Lam Mộ Hiên hai người cười dài hướng nàng nhìn sang, ánh mắt kia phảng phất đang nói…, chúng ta đều trông chờ vào ngươi nga!

Keng keng keng.....

Tiếng chuông của đại hội luyện đan rốt cục gõ vang, hiện trường rất nhanh yên tĩnh lại.

“Chư vị, đại hội luyện đan lập tức sẽ phải bắt đầu, trước tiên Minh Chủ đan minh chúng ta sẽ tới tuyên bố đề mục tỷ thí.”

Rầm——

Một đống ánh mắt đồng loạt bắn về phía Minh Chủ Đan Minh, lão đầu nhi cười lên vô cùng hiền lành. Vân Khê nhìn hắn, không khỏi liên tưởng đến ông thọ được vẽ trong bức tranh Phúc Lộc Thọ, nếu cho hắn cầm đào mừng thọ trong tay, như vậy hắn chính là thọ tinh gia gia Phúc Thọ duyên niên, thấy thế nào cũng thân thiết.

“Hoan nghênh mọi người đi tới Đan Minh, tham gia đại hội luyện đan hôm nay. Lần này đại hội luyện đan chúng ta muốn mời gần một ngàn Luyện Đan Sư, bọn họ đến từ.....”

Thọ tinh gia gia thao thao bất tuyệt nói một giờ liền, cho đến khi Vân Khê sắp buồn ngủ, hắn mới rốt cục bắt đầu tuyên bố đề mục tỷ thí hôm nay.

“..... Hôm nay tỷ thí tổng cộng chia làm ba trận từ dễ vào khó khăn. Đề mục đấu vòng loại rất đơn giản, ta cho nó lấy một cái tên dễ nhớ, gọi ‘ Cứu Giúp Chim Bồ Câu ’! Chúng ta ở hiện trường đã chuẩn bị một ngàn chim bồ câu, có số thứ tự đem bọn họ phân phát đến trong tay mỗi người, lúc mới bắt đầu tỷ thí sẽ cho nó ăn vào một loại kịch độc. Chư vị nhằm vào độc tính loại kịch độc này mà đan dược luyện chế giải độc, trong quá trình ở chỗ này tỷ thí, nếu như chim bồ câu chết, như vậy thì sẽ bị đào thải. Chim bồ câu được cứu sống, có thể tiến vào đấu bán kết, đấu bán kết sau là trận chung kết, người cuối cùng thắng được, chẳng những có thể lấy được Thất Diệp Tang Hoa, còn có thể được mời trở thành nguyên lão của Đan Minh, hưởng thụ đan minh hết thảy đãi ngộ cấp nguyên lão.....”

Thọ tinh thật đúng là không phải dài dòng bình thường, những chuyện có liên qua đến đãi ngộ cấp nguyên lão của Đan Minh, cũng đã thao thao bất tuyệt một phen, tóm lại chính là rất nhiều chỗ tốt. Vân Khê hoàn toàn,từ đầu,luôn luôn không tâm tư nghe xong bên lời mà nói…, nàng tương đối cảm thấy hứng thú chính là nói xong đề mục vòng loại. Đan minh lại cầm một ngàn con chim bồ câu đảm làm vật thí nghiệm, độc chết một con chim bồ câu, thì đào thải ra khỏi cuộc thi, vậy mà còn gọi là “Cứu giúp chim bồ câu”, cái này quá tàn nhẫn đi.

Đáng thương cho chim bồ câu.

Mọi người nghe đề mục như thế, cũng xôn xao hẳn lên

Đề mục như vậy, còn nói không khó?

Phải biết rằng thể chất mỗi một con chim bồ câu cũng có khác biệt, ăn vào loại độc giống nhau, có ít chim bồ câu sẽ chết tại chỗ, có ít chim bồ câu sức chịu đựng tốt hơn, có thể kéo dài thật lâu. Điều này cũng làm cho hạn định của Luyện Đan Sư, phải bằng thời gian nhanh nhất luyện chế ra thuốc giải độc hoàn. Song điều kiện tiên quyết là, đầu tiên phải biết rõ ràng chim bồ câu ăn vào đến tột cùng là độc gì, bọn họ phải đúng bệnh hốt thuốc mới được.

Cái này đã đem đại bộ phận Luyện Đan Sư làm khó rồi, trong ngày thường bọn họ đều là chiếu vào cách điều chế để luyện đan, biết những đan dược có thể giải độc gì, về phần độc tính vân vân, bọn họ hiểu được cũng không nhiều. Cũng cùng một đạo lý như làm nghề thợ rèn vậy, bọn họ vì các tướng sĩ xuất chinh ra chiến trường chế tạo binh khí, nhưng bản thân bọn họ chưa chắc đã dùng qua loại binh khí này, cũng sẽ không tự mình cầm lấy binh khí ra chiến trận. Chế tạo binh khí là việc bọn họ tinh thông, nhưng là ra trận giết địch, bọn họ hoàn toàn ứng phó không được.

Những thứ Luyện Đan Sư này cũng giống như vậy, chỉ hiểu được luyện đan, cũng không biết như thế nào phân biệt độc tính. Hết lần này tới lần khác Minh Chủ Đan Minh còn không nói cho bọn hắn biết chim bồ câu đến tột cùng là trúng kịch độc gì, như thế bảo bọn họ từ đâu hạ thủ a?

Vân Khê nhếch nhếch môi, đối với chuyện này nàng rất có lòng tin, chút vấn đề khó khăn này không làm khó được nàng.

Rất nhanh, nàng được dẫn tới cạnh một con chim bồ câu, nhìn tận mắt người Đan Minh cho nó ăn vào kịch độc. Chim bồ câu ở tại chỗ liền có phản ứng, thân thể co quắp, miệng bắt đầu sùi bọt mép.

Trước sau trái phải bên cạnh nàng, có người rối rít kinh hô lên.

“Trời! Đây là kịch độc gì, độc tính lợi hại như thế?”

“Sẽ không nhanh như vậy mà chết chứ?”

“Có phải đùa bỡn chúng ta hay không?”

Các loại thanh âm oán trách bừng bừng vang lên.

Vân Khê nhìn quanh một vòng, chim bồ câu trong tay mỗi người sau khi ăn vào kịch độc, phản ứng không khác nhau là mấy. Nàng đưa tay, dò xét mạch đập của chim bồ câu, mặc dù miệng nó sùi bọt mép, nhưng chỉ lâm vào bất tỉnh, vẫn lưu lại một tia hơi thở. Theo nàng phán đoán, nó nhiều lắm cũng chỉ có thể chống đỡ nửa canh giờ, qua nửa canh giờ, nó sẽ dữ nhiều lành ít.

Cho nên, nàng phải ở trong nửa canh giờ, luyện chế ra đan dược giải độc, hơn nữa loại kịch độc này tương đối đặc biệt, rất dễ dàng làm cho người ta phân biệt sai lầm, nhưng mà nàng cũng tính trước kỹ càng.

Trong nửa canh giờ, luyện chế ra Giải Độc Đan, hẳn là không thành vấn đề!

Nhìn chung quanh một chút thấy hai người Lam Mộ Hiên, Mộ lão, cũng nhất tề nhìn nàng quăng đến ánh mắt tự tin, chứng minh bọn họ đã hiểu rõ trong lòng.

Nhìn lại phương hướng Vân Trung Thiên, Vân Thần Thụ, Vân Trung Thiên hướng về phía nàng khẽ mỉm cười, mười phần tự tin, mà Vân Thần Thụ thì đem lỗ mũi ở trên mình chim bồ câu hít hà, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên, lộ ra sắc mặt vui mừng.

Thấy tất cả mọi người đã có đáp án, Vân Khê yên tâm rất nhiều, người của nàng nói gì thì cũng không thể ở vòng đấu loại mà bị đào thải.

Quyển 5 - Chương 51: Kết quả vòng đấu loại

Thời gian nhanh chóng trôi qua, phần lớn các luyện đan sư đã bắt tay vào luyện đan, chỉ có một phần nhỏ luyện đan sư còn đang tìm xem kịch độc chim bồ câu trúng phải là độc gì. Độc tính khác nhau thì đan dược luyện ra cũng khác nhau hoàn toàn.

Đám người Vân Khê là nhóm sớm nhất bắt đầu luyện chế đan dược, khi phần lớn các luyện đan sư khác bắt đầu luyện chế đan dược, thì tiến độ của bọn họ *(đám người Vân Khê)* đã hoàn thành hơn phân nửa.

Chủ trì cuộc thi cùng các luyện đan đại sư bắt đầu nghị luận rối rít, bọn họ khá chú ý, xem xét các luyện đan sư từ đầu đến chân.

“Các vị, đại hội luyện đan hôm nay, nhân tài đông đúc, các vị có suy nghĩ gì về đại hội luyện đan lần này không?” Minh chủ Đan minh bắt đầu hỏi.

Bên cạnh ông phần lớn là những nhân vật quan trọng trong giới luyện đan, phải kể đến như là Hồng Liên đại nhân, viện trưởng Bách Lí, Viên lão, Hiên Viên gia chủ, Cừu gia chủ, Mặc gia chủ, viện trưởng học viện Côn Bằng, về phần Đan minh và những luyện đan đại sư khác cùng các nguyên lão, thì chỗ ngồi của bọn họ có xa hơn một chút. Nghe Minh Chủ hỏi thăm, Hiên Viên gia chủ cũng không cần biết đúng sai, vung tay lên vội vàng cướp lời nói: “Chuyện này còn phải hỏi sao? Nhất định là cháu dâu Vân Khê của ta sẽ chiến thắng! Chẳng lẽ các ngươi đều không biết rằng, hôm qua nàng tham gia khảo hạch luyện đan sư, liền luyện chế thành công thượng phẩm

đan dược, thậm chí còn vượt qua cấp chín. Chứng minh tư cách luyện đan sư sao? Đây chính là thực lực! Thực lực sẽ quyết định hết thảy!”

Hiên Viên gia chủ rất là tự hào.

Trước khi đến, ông đã nghiên cứu kĩ lắm rồi, nếu không sao có thể làm ra phong cách hoành tráng như vậy chứ. Ông đâu phải là loại người lỗ mãng, ngu dốt, làm việc không biết cân nhắc. Chính là bởi vì hiểu được thực lực của vân khê, ông mới có tự tin mà khoe khoang như thế, đồng thời cũng là thật lòng muốn khích lệ, ủng hộ Vân Khê.

Hồng Liên đại nhân lạnh lùng cười một tiếng, nhếch miệng mỉa mai: “Hiên Viên Phách Thiên, da mặt ngươi da cũng quá dày đấy, có khi còn da trâu còn phải thua, ngươi già rồi cẩn thận ko chịu nổi đâu. Nếu cháu dâu của ngươi thua, đến lúc đó mất thể diện cũng không chỉ có lão già Hiên Viên Phách Thiên ngươi, mà cả thể diện của Hiên Viên gia tộc cũng chẳng còn.”

Hiên Viên gia chủ sảng khoái cười nói: “Ha ha, da mặt lão phu kể cũng hơi dày, mất mặt thì mất mặt không sao cả? Hồng Liên đại nhân ngươi da mặt mỏng, nếu Vân tộc các ngươi không thắng, sợ là mặt ngươi cũng tối tăm không ánh sáng rồi, ha ha.”

“Lão già kia!” Hồng Liên đại nhân thanh âm trầm thấp quát, không muốn cùng hắn so đo.

Mặc gia chủ nhìn hai người họ, cố ý điều hòa không khí nói: “Vân tộc lần này tham gia luyện đan đại hội, cũng là tinh anh trong tinh anh, giống như Vân Phiên Phiên tiểu thư, hai vị công tử Vân Trung Thiên, Vân Thần Thụ, ba người chính là những bậc thiên tài, tuổi còn trẻ nhưng cũng đã là luyện đan sư cấp chín, vô cùng tài giỏi, tin tưởng nhất định có thể ở đại hội luyện đan lần này đạt thành tựu xuất sắc.”

“Lão già họ Mặc kia, ngươi đừng ở chỗ này giả bộ làm người tốt! Muốn nịnh bợ Vân tộc, thì ở nơi khác làm đi, đừng ở nơi này làm ô nhiễm lỗ tai cùng con mắt lão phu. Chúng ta là tới quan sát tỷ thí luyện đan, so sánh chính là thực lực thi đấu, chứ không phải so sánh công phu a dua nịnh hót vuốt mông người khác! Nhưng nói đi cũng phải nói lại, có vẻ như công phu vỗ mông nữ nhân của Mặc gia chủ tựa hồ tương đối tốt, hơn nữa còn trên dưới giống nhau, nhi tử so sánh với phụ thân càng thêm xuất sắc.....” Hiên Viên gia chủ cố ý xuyên tạc ba chữ “Vuốt mông ngựa”, còn đem cha con Mặc gia chủ mắng một trận, làm cho Hồng Liên đại nhân giận đến đỏ bừng mặt, dù sao bà cũng là một nữ nhân, sao có thể nói đến mông của một nữ nhân chứ? Mặc gia chủ lại càng giận đến nghiến răng kèn kẹt, hận không thể tại chỗ đánh chết cái lão già Hiên Viên kia.

Mà Mặc gia chủ đáng thương từ đầu hoàn toàn không biết mình đến tột cùng từ khi nào đắc tội với Hiên Viên gia chủ, mà phải rước lấy một phen chế nhạo, nếu hắn biết nhục nhã lần này phát sinh chính là bởi vì Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục nói xấu giá họa cho lớn nhỏ của Mặc gia, khiến cho Hiên Viên gia chủ kết thù, hắn nhất định sẽ giận đến hộc máu. Bất quá, hắn lúc này cũng sắp giận đến hộc máu.

“Các vị, cần chi phải tranh giành vô ích, vẫn là quan sát tỷ thí thì hơn.”

Cừu gia chủ ho nhẹ, sợ mấy vị này tiếp tục tranh chấp mà dẫn đến động thủ, vội vàng cười híp mắt nói sang chuyện khác, dù nói thế nào, đan minh lần này cử hành đại hội luyện đan, hắn đã bỏ ra món tiền khổng lồ, cũng không muốn phát sinh chuyện gì.

Lúc này, Bách Lí viện trưởng cùng Viên lão hai người ở bên đàm luận.

“Tiểu tử Vân Trung Thiên này quả thực chính là thiên tài trong các thiên tài! Hắn lại mang hẳn lửa của mức cấp chín luyện khí sư mà luyện chế đan dược, thế gian này người có trình độ có thể đem thuật luyện đan cùng luyện khí thuật mà tu luyện đạt tới lò lửa thuần khiết như thế, trừ bỏ Vân Trung Thiên còn người nào có thể làm được? Bách Lí, ngươi thật là may mắn, có thể thu nhận được học sinh thiên tài như vậy, ha ha ha ha.....” Viên lão ở bên tai Bách Lí viện trưởng phá lên cười, hướng theo tầm mắt của hắn, chỉ thấy Vân Trung Thiên cuộn bàn tay, khi hắn mở lòng bàn tay toát ra ngọn lửa màu vàng, sạch sẽ, là màu vàng thuần túy, liền dẫn tới tiếng ồ lên cảm thán của mọi người.

Bách Lí viện trưởng híp mắt nở nụ cười, thần sắc tràn đầy tự hào, vì có một học sinh thiên tài như vậy mà kiêu ngạo, tự hào, nhưng ngoài miệng vẫn có chút khiêm nhường: “Trung Thiên đứa nhỏ này đúng là rất xuất sắc, bất quá hôm nay đi tới đại hội luyện đan nhìn cao thủ nhiều như mây, hắn muốn chiến thắng, xem ra còn phải phí một phen khổ công a.”

Tất cả mọi mọi người lúc này cũng bị kim sắc hỏa diễm trong tay Vân Trung Thiên làm cho hấp dẫn, từng tiếng than thở nối liền không dứt.

“Vân Trung Thiên không hổ là thiên tài của Vân tộc, ta xem hôm nay ở đại hội luyện đan, hắn chắc chắn đoạt ngôi vị đầu không thể nghi ngờ!” Viện trưởng học viện Côn Bằng đối với những vị khác, vẫn là không có địa vị, tỏ ra tương đối yên tĩnh, không dám tùy ý chen vào nói, lúc này thật vất vả mới tìm được một cơ hội tốt, tự nhiên muốn hảo hảo mà tán dương một phen, thứ nhất là lên tiếng ủng hộ Bách Lí viện trưởng, thứ hai khiến cho Vân tộc chú ý, ngày sau có việc muốn nhờ cũng tương đối dễ dàng lôi kéo làm quen.

Hồng Liên đại nhân hài lòng vuốt cằm nói: “Chính xác! Vân Trung

Thiên đã ra tay, cho tới bây giờ cũng đều chưa có bại trận, bản thân hắn chính là một truyền kỳ, cho nên Vân tộc chúng ta mới coi trọng hắn như thế.”

“Nếu gia tộc lão phu cũng có một thiên tài như vậy, lão phu nguyện ý dốc hết tất cả tới bồi dưỡng hắn, nhân vật thiên tài như vậy chỉ có thể gặp mà không thể cầu a.” Viện trưởng học viện Côn Bằng thấy mình vuốt đuôi ngựa đúng rồi, vội vàng tiếp tục gia tăng công phu vuốt đuôi.

Hồng Liên đại nhân nghe mọi người đối với Vân Trung Thiên ngày càng khen ngợi không dứt, nguyên bản khuôn mặt vốn là căng thẳng, rốt cục có ý cười: “Trừ Vân Trung thiên, bổn tọa cũng có chút coi trọng Vân Phiên Phiên cùng Vân Thần Thụ, hi vọng hai người bọn họ sẽ không làm cho bổn tọa thất vọng.”

“Phiên Phiên tiểu thư huệ chất Lan Tâm, được truyền thừa huyết thống Vân tộc cao quý, chắc chắn là sẽ không thua kém, về phần Vân Thần Thụ Vân công tử, hắn cũng là thiên tài khó gặp của Vân tộc, lần này có thể thấy được Vân tộc xác định là một gia tộc thiên tài, anh kiệt xuất hiện nhiều không kể hết a!” Côn Bằng học viện viện trưởng công phu vuốt mông ngựa càng ngày càng trôi chảy, hắn tâng bốc càng cao hứng, Hồng Liên đại nhân nghe được vui vẻ, hai người một xướng một họa, vô cùng hòa hợp.

Hiên Viên gia chủ đứng một bên có chút không vui, lạnh lùng thở dài, cười một tiếng nói: “Mặc gia chủ, mới vừa rồi thật là xin lỗi, ta hiểu lầm ngươi.”

Mặc gia chủ nheo mắt, tự dưng sinh ra dự cảm xấu, cái lão già kia cũng sẽ cùng hắn nói xin lỗi sao? Mặt trời mọc lên từ phía tây sao?

Quả nhiên, khi hắn nghe được câu tiếp theo, mặt của hắn nhất thời

đen thui.

“Bàn về công phu vuốt mông nữ nhân ngươi còn kém xa Cừu viện trưởng a, ngươi phải không ngừng cố gắng mới được, không nên bôi nhọ danh tiếng Mặc gia của ngươi.” Một câu nói, đem Mặc gia chủ cùng Cừu viện trưởng hai người hết thảy đều mắng vào, còn hàm chứa lời lẽ thô tục, đem hai người giận đến nghiến răng nghiến lợi. *(Viện trưởng học viện Côn Bằng cũng mang họ Cừu)*

“Hiên Viên.....” Mặc gia chủ cùng Cừu viện trưởng rốt cuộc nhịn không được phát tác mắng to.

Lúc này, cách đó không xa Lưu đại sư, Tô đại sư cùng Viên đại sư ba người đột nhiên kìm lòng không được tự đáy lòng phát ra tiếng than thở, đem lực hấp dẫn của mọi người toàn bộ dời qua đây.

“Đây là Nhiên diễm pháp! Nhiên diễm pháp được ghi lại trong sách cổ! Không nghĩ tới Vân cô nương lại có thể thi triển tài nghệ cổ xưa để luyện đan như thế, khó trách hôm qua nàng có thể luyện chế ra vương phẩm đan dược, thực lực không thể khinh thường a.” Lưu đại sư cảm thán đầu tiên, Rơi vào tầm mắt hắn là hình ảnh Vân Khê đang cầm rượu vừa phun vào dược liệu, vừa dùng Nhiên diễm pháp dung luyện, mặt ngoài dược liểu chuyển động một tầng diễm châu, vừa đúng lúc đem tất cả dược liệu bao vây bảo vệ, khiến cho dược liệu dung luyện tốc độ cùng hiệu suất tăng lên gấp bội.

Lưu đại sư thấy vậy thật có mức kích động không thôi, chỉ trong nháy mắt đối với Vân Khê càng ngày càng thêm hảo cảm.

“Không sai! Chắc chắn là Nhiên diễm pháp! Chỉ có có hồn lực siêu cường mới có thể thi triển thuật luyện đan cổ xưa như vậy, vị Vân cô nương này xem ra thật không đơn giản a.” Tô đại sư cũng nhịn không được một lần nữa cảm thán.

“Ha ha, không hổ là thê tử mà Thiên Tuyệt chọn, làm cho chúng ta cao hứng không dứt a.” Viên đại sư vui vẻ lại càng cười vui.

Nghe được ba người tiếng than thở, luyện đan các đại sư còn lại cũng rối rít gật đầu đồng ý.

Hồng Liên đại nhân sắc mặt trầm xuống.

Ghê tởm, cái gọi tiểu nha đầu Vân Khê thực chất là cái nhân vật gì, từ đâu nhô ra?

Họ Vân, chẳng lẽ cũng là người của Vân tộc?

Bất kể nàng là người thế nào, cũng không thể vượt xa Vân tộc đệ nhất thiên tài Vân Trung Thiên, lần này tại đại hội luyện đan, Vân Trung Thiên chắc chắn sẽ thắng không thể nghi ngờ! Nàng đối với Vân Trung Thiên có lòng tin tuyệt đối.

Về phần những người khác của Vân tộc..... Nàng quay đầu, lưu ý tiến độ luyện đan của Vân Phiên Phiên, khẽ nhíu mày, có mấy phần không vui.

Vân Phiên Phiên nghe được thanh âm mọi người thấp giọng hô, trong lúc rảnh rỗi ngửng đầu lên, tò mò liếc về hướng Vân Khê một lần, hảo hảo đánh giá một lượt, một lần này lại khiến nàng bị kích động.

Nữ nhân này..... Nàng lại dùng rượu phun vào dược liệu, hơn nữa tốc độ luyện chế này so sánh với phương pháp luyện chế bình thường còn muốn nhanh hơn gấp mấy lần, đây cũng quá kinh khủng đi?

Chẳng lẽ..... Đây chính là Nhiên diễm pháp trong sách cổ đã ghi lại?

Nghĩ đến khả năng này, Vân Phiên Phiên trong lòng cả kinh, động tác trên tay cũng bị trì hoãn trong chốc lát, hơi có vẻ phân tâm.

Vân Khê hết sức chuyên chú, chuyên tâm cho đến hoàn thành xong nhiệm vụ luyện đan của mình, nàng mới ngẩng đầu, nhìn quanh khắp mọi nơi.

Cơ hồ là cùng một thời gian, Vân Trung Thiên cũng hoàn thành xong nhiệm vụ luyện đan, ánh mắt của hai người chạm nhau, hiểu ý cười một tiếng. Cũng không lâu lắm, hai con chim bồ câu đồng thời được tự do bay về phía phía chân trời.

Vân Khê cùng Vân Trung Thiên hoàn thành nhiệm vụ luyện đan trước tiên, thông qua vòng sơ khảo, ngay sau đó là Mộ lão, Vân Thần Thụ cùng Vân Phiên Phiên ba người, Lam Mộ Hiên thì rõ ràng so với bọn hắn chậm hơn một chút.

Một cuộc sơ khảo, có người vui mừng cũng có người lo âu, hiện trường mỗi người phản ứng khác nhau. Một ngàn người dự thi, trải qua các vòng đấu loại sau đó, chỉ còn lại không tới hơn trăm người, tỉ lệ đào thải cao như thế, làm người ta cũng phải chặc lưỡi hít hà.

Quyển 5 - Chương 52: Quảng cáo chiêu dụ nhân tài

“Trận đấu vòng loại đã kết thúc, mời mọi người nghỉ ngơi chuẩn bị cho vòng đấu bán kết sắp tới. Chúng ta sẽ lập tức công bố đề mục của trận đấu bán kết.”

Mọi người nghe tiếng liền rối rít rút lui khỏi hiện trường tỷ thí.

Lúc này, từ góc thính phòng khác, một mảnh tiếng hoan hô bạo phát ra, khẩu hiệu vang dội, đều nhịp.

“Vân Khê tất thắng, Hiên Viên vô địch!”

“Vân Khê tất thắng, Hiên Viên vô địch!”

“Vân Khê tất thắng, Hiên Viên vô địch! ——”

Vân Khê bất đắc dĩ khẽ thở dài, quay đầu lại nhìn đám người. Khí thế cường đại như vậy, nếu nàng không thắng được tỷ thí, thật đúng là rất mất mặt.

“Ha hả, Hiên Viên gia chủ đối xử với muội thật tốt.” Vân Trung Thiên nhàn nhạt mà cười, nhịn không được đưa tay lên, vuốt vuốt trán nàng mấy cái, ý cười cũng thêm mấy phần sủng nịch.

Vân Khê hí mắt, khẽ mỉm cười nói: “Lão nhân gia rất khả ái, ân tình này thật khó có thể khước từ a.”

“Ừ, Vào trận đấu bán kết, tiếp tục cố gắng lên. Ta sẽ không dễ dàng

nhường muội đâu, nhớ lấy ra thực lực chân chính của muội.” Vân Trung Thiên nửa đùa nửa thật nói.

“Tất nhiên không nên nhường ta rồi, ta cũng nghĩ muốn chân chính tỷ thí một phen, xem một chút rốt cuộc ai mới chân chính là thiên tài luyện đan.” Vân Khê khẽ nhếch gương mặt, vung lên một tư thái tự tin, đối với bản thân tràn đầy lòng tin.

“Rất tốt! Ta mỏi mắt mong chờ.” Khoé môi Vân Trung Thiên cong lên, xem như là cùng nàng hạ chiến thư. Vì để tránh bị người khác nghi ngờ, hắn không có lưu lại quá lâu bên người nàng, nhanh chóng xoay người hướng nơi khác đi tới.

Vân Khê đưa mắt nhìn hắn rời đi, mới vừa ở thời điểm đang luyện đan, nàng có nhìn qua thủ pháp luyện đan của hắn, không thể không nói, nàng cảm thấy có chút áp lực, có thể phát triển luyện khí thuật cùng luyện đan thuật đều đến mức sử dụng được ngọn lửa thuần khiết, người có trình độ như vậy thế gian này cũng sợ rằng cũng chỉ có mình hắn làm được. Bất quá, nàng tự có pháp bảo của nàng cũng với tự tin, cho nên nàng sẽ không thua!

Ca ca, ta rất mong đợi có thể ở trong trận tỷ thí này, quyết phân thắng bại cùng huynh!

Chúng ta hãy cùng tạo nên hào quang trong trận tỷ thí này! Để cho tất cả mọi người trong thiên hạ thấy được như thế nào mới thật sự là thiên tài, ai mới là người Vân tộc cực kỳ tôn quý?

Nghĩ đến điều đó, trong lòng Vân khê lại có một ngọn lửa từ từ bốc cháy toàn thân nàng, nhiệt huyết cũng sôi trào lên.

“Hừ, chẳng qua chỉ thông qua được vòng đấu loại thứ nhất, có cái gì đáng vui mừng? Vòng tỷ thí tiếp theo cũng không có đơn giản như

vậy, ngươi chuẩn bị tinh thần bị loại khỏi trận đấu này đi!”

Vân Phiên Phiên ánh mắt khinh thường lướt qua nàng nói.

Vân Khê khẽ câu môi, cũng không thèm quan tâm nàng nói, tại lúc tỷ thí mà hung hăng đả kích nàng, mới là thủ đoạn tàn nhẫn nhất.

Cách đó không xa, Tần Tú từ trong đám người đi tới, Vân Khê đi lên trước, cùng hắn chào hỏi: “Tần công tử, tại cuộc tỷ thí lần này ngươi giống như có chút bận lòng? Bằng thực lực của ngươi, hẳn là so sánh với những người ở đây năng lực còn muốn mạnh hơn nhiều lắm, tại sao hôm nay lại không phát huy trình độ của mình?”

Tần Tú ý xấu hổ cười cười: “Đều bị ngươi nhìn thấu, ha ha. Thật không giấu gì, hôm nay ta chỉ bất quá chính là nghĩ tới xem xét tài nghệ luyện đan lô hỏa thuần thanh *(thuần thục, điêu luyện)* của Vân cô nương thôi, về phần tỷ thí hay những thứ khác, ta căn bản cũng không thèm để ý.”

“Ngươi cũng không cần phải vụng trộm nhìn, không bằng tới học viện Vạn Hoàng đi. Ta hiện tại rất cần tới những nhân tài luyện đan, chỉ cần ngươi chịu tới hỗ trợ, ta nguyện ý chia sẻ thuật luyện đan tâm đắc của ta, còn có rất nhiều cách điều chế cổ xưa hiếm thấy, bảo đảm ngươi sẽ có thu hoạch lớn, so sánh với việc ở nơi này làm chân chạy cho luyện đan sư của Đan minh thì đáng giá hơn nhiều.” Vân Khê bắt đầu thuyết phục hắn, “Nếu ngươi nguyện ý, ngươi chính là một nguyên lão của học viện chúng ta, còn nói, chức vị này ta cũng không phải là tùy tiện người nào cũng chấp nhận đâu. Ta là bởi vì tin tưởng thái độ làm người cùng phẩm hạnh của Tần công tử, cũng bởi vì ngươi đối với thuật luyện đan có đam mê, cho nên mới mời Tần công tử. Tần công tử có thể suy nghĩ thêm, chờ đại hội luyện đan kết thúc, hi vọng Tần công tử có thể cho ta một đáp án, bởi vì sợ rằng ngày mai ta cũng không nhất định có khả năng tiếp tục lưu lại chỗ

này.”

“Này.....” Tần Tú có chút kinh ngạc, lời mời của nàng nằm ngoài dự liệu của hắn, “Chuyện này quá mức đột nhiên, còn chưa hướng gia sư bẩm báo, tại hạ không dám tự ý làm chủ.”

“Không sao, ta không bắt buộc, Tần công tử có thể thừa dịp thời gian tỷ thí, suy nghĩ thật kỹ.” Vân Khê hướng hắn mỉm cười, xoay người rời đi. Nàng có tự tin, chờ luyện đan đại hội kết thúc, hắn nhất định sẽ đáp ứng lời mời của nàng, bởi vì nàng đã thấy tim của hắn có chút dao động.

Nghỉ ngơi chốc lát, sân tỷ thí rất nhanh đã được dọn dẹp sạch sẻ, Minh chủ Đan minh tuyên bố đề mục thi đấu bán kết.

“Chư vị, quy tắc tỷ thí kế tiếp rất đơn giản.....”

Mỗi lần Minh Chủ nói đơn giản, như vậy đề mục nhất định là không hề đơn giản, điều này đã trở thành quy luật, tất cả mọi người đã có tâm lý chuẩn bị.

“Ở trước mặt của các ngươi, tổng cộng bày mười loại đan dược rất hiếm thấy, cũng không có ghi rõ tên của từng loại đan dược. Hiện tại các ngươi phải làm chính là, đầu tiên tìm ra được tên của mười loại đan dược này, sau đó đem mười loại đan dược này chia ra hòa tan, tổ hợp, luyện chế ra ít nhất hai loại đan dược mới trở lên. Chúng ta sẽ căn cứ vào việc mỗi người luyện chế ra loại đan dược cấp bậc nào rồi tổng hợp xếp hạng, chỉ có 5 người được chọn để vào trận chung kết cuối cùng, những người còn lại toàn bộ sẽ bị loại khỏi trận đấu, đương nhiên, ở đấu bán kết Luyện đan sư nào bị loại, có thể nhận được lời mời của Đan minh chúng ta, nếu như có tâm nguyện, có thể gia nhập Đan minh chúng ta.....”

Vị Minh Chủ đang cười híp mắt này thật là không đơn giản a, cái này chính là bắt đầu lôi kéo nhân tài a.

Nếu những người này thông qua đấu vòng loại Luyện đan sư hết thảy để cho hắn lôi kéo đi, chẳng phải nàng mất một chuyến mà không cách nào đạt được mục đích chiêu dụ nhân tài?

Trước mắt bao người, nàng đột nhiên giơ tay, cắt đứt lời nói của Minh Chủ.

“Vân cô nương, cô nương có lời gì muốn nói sao?” Minh chủ hơi kinh ngạc, bất quá vẫn là rất từ ái cười cười, vẻ mặt nở nụ cười như phật Di Lặc.

“Xin lỗi, vốn không muốn ngắt lời ngài, nhưng ta nơi này có chuyện, không nói nhanh không được.”

“Vân cô nương cứ nói đừng ngại.” Minh Chủ vẫn cười đến hiền lành, bất quá rất nhanh, hắn sẽ không biện pháp tiếp tục hiền lành mà cười.

“Đa tạ Minh chủ thành toàn.” Vân Khê lễ phép hướng hắn cúi chào, sau đó quay đầu hướng tất cả Luyện đan sư, cất giọng nói, “Chư vị, mọi người đối với thân phận bối cảnh của ta cũng ít nhiều có hiểu biết, đúng không? Ta tới từ học viện Vạn Hoàng, là người thừa kế, tiếp nhiệm vị trí viện trưởng học viện Vạn Hoàng, học viện chúng ta vừa sáng lập Đan học viện, rất cần lượng lớn Luyện đan sư, đãi ngộ cụ thể.....”

“Tiểu Hiên Tử?” Vân Khê hướng mắt về phía Lam Mộ Hiên, Lam Mộ Hiên lập tức từ trên người móc ra một chồng lớn thứ giống như đơn quảng cáo, bắt đầu phân phát cho các Luyện đan sư.

Vân Khê hài lòng gật đầu, tiếp tục nói: “Tình hình đãi ngộ cụ thể toàn bộ đã viết ở trong tờ giấy này, nhớ kỹ, tờ giấy này chính là bằng chứng các ngươi đã ghi danh, người không có bằng chứng, học viện Vạn Hoàng chúng ta không nhận thu nhận. Mọi người suy nghĩ một chút, khi đại hội luyện đan kết thúc lập tức, bắt đầu ghi danh, quá hạn, cũng sẽ không thu nhận nữa!”

Hiện trường một mảnh xôn xao.

Quá trâu bò rồi!

Lại ở trong đại hội luyện đan quảng cáo, làm trò trước mặt Đan minh Minh chủ, rõ ràng cùng hắn tranh đoạt nhân tài luyện đan, thế gian này chỉ sợ cũng chỉ có nàng dám làm như thế đi?

Đan minh Minh chủ vô cùng hiền lành, trên mặt thường xuyên treo nụ cười cũng bắt đầu lay động, dở khóc dở cười.

Bất quá mọi người hơn chú ý chính là, kia trên giấy rốt cuộc viết cái dạng đãi ngộ gì, tại sao nhìn phần lớn Luyện đan sư cửa cũng bắt đầu bộ dạng rục rịch?

“Minh chủ, lời của ta nói xong rồi, ngài có thể tiếp tục.” Vân Khê xoay người lại, hướng về phía Minh Chủ khẽ mỉm cười, muốn bao nhiêu thiện lương có bấy nhiêu thiện lương.

Minh Chủ khóe miệng run lên, quên mất mình định nói cái gì.

Hiên Viên gia chủ vỗ vỗ bắp đùi của mình, không nhịn được cười lớn lên, không hổ là cháu dâu của Hiên Viên Phách Thiên hắn, đủ khí phách, đủ quyết đoán!

Bách Lí viện trưởng cùng Viên lão hai người liếc mắt nhìn nhau,

buồn cười.

Lưu đại sư, Tô đại sư cùng Viên đại sư ba người cùng Minh chủ vẻ mặt không kém là bao nhiêu, mọi người dở khóc dở cười, hình như bọn họ đã dẫn sói vào nhà thì phải?

Hồng Liên đại nhân hừ lạnh một tiếng, hướng tùy tùng bên cạnh vẫy vẫy tay, nhỏ giọng phân phó: “Đi nói cho Vân Trung Thiên biết, hắn nhất định phải thắng được đại hội luyện đan lần này, nếu không..... Tự gánh lấy hậu quả!”

Sắc mặt của nàng nhất thời lạnh lùng trầm xuống, mang theo vài phần âm tàn.

Hôm nay đại hội luyện đan, Vân tộc bọn họ phải thắng!

Long Thiên Tuyệt ở trên thính phòng, nhìn sân tỷ thí xem thần sắc Vân Khê phi dương, trong mắt không tự chủ nở nụ cười.

“Phụ thân, mẫu thân rất không phúc hậu nha.” Tiểu Mặc nghiêng đầu, nói ra chân tướng.

“Ai nói? Rất khả ái.” Nhất định là tình nhân trong mắt hoá Tây Thi.

Vân Trung Thiên nhợt nhạt mỉm cười, ngưng mắt nhìn về phía Vân Khê, bên cạnh đột nhiên có người đến gần, truyền lời cho hắn. Sắc mặt của hắn bỗng dưng trầm xuống, nhìn qua Vân Thần Thụ, lại nhìn Vân Khê, ánh mắt không tự chủ toát ra mâu thuẫn.

Vân Thần Thụ cười ngây thơ, từ đầu hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy rất thú vị.

Tiếng chuông bán kết vang lên, mọi người thu tâm, bắt đầu chuyên

chú vào trong trận đấu bán kết.

Bày trước mặt bọn họ tổng cộng có mười viên đan dược, đầu tiên là phân biệt tên của chúng, sau đó đem chúng hòa tan tổ hợp, luyện chế ra đan dược mới của riêng mình, đây cũng là đề mục của cuộc thi đấu bán kết.

Đề thi lần này, chỗ khó đầu tiên là Luyện đan sư phải hiểu rõ ràng cách điều chế của mỗi một chủng loại đan dược, bao gồm thành phần và hàm lượng của chúng, ngoài ra còn phải suy nghĩ cách dung hợp các đan dược với nhau, tránh cho thành phần dược liệu trong các đan dược bài xích nhau. Phải tìm cách làm tốt nhất, cách dung hợp tốt nhất tạo ra đan dược tốt nhất.

Đề thi lần này cực kì khó khăn a.

Rất nhiều Luyện đan sư thử dò xét mười viên đan dược sau đó bắt đầu rối rít bỏ qua, lý do là mười viên đan dược này quá mức hiếm thấy, bọn họ chưa từng thấy qua, làm sao có thể phân tích cách điều chế cùng hàm lượng dược liệu đây? Có ít người thật vất vả nhận ra trong đó ba bốn loại, liền khẩn cấp bắt đầu bắt tay vào luyện chế, chỉ cần có thể luyện chế ra hai loại đan dược trở lên cũng đủ, về phần kết quả cuối cùng như thế nào, cũng chỉ có thể thuận theo mệnh trời mà thôi.

Vân Khê đang quan sát mười loại đan dược kia, khẽ nhíu mi, phát hiện trong số này có hai loại đan dược nàng cũng chưa từng nhìn qua. Rốt cuộc là cái gì đây?

Nàng dùng mũi, ngửi hồi lâu, đều không thể nắm bắt đươc rốt cuộc là loại đan dược nào.

Cũng được, vậy thì dùng tám loại đan dược còn lại để luyện chế đan

dược mới vậy!

Lam Mộ Hiên cũng đang quan sát mười loại đan dược, cũng nhịn không được nhíu mày, hắn không bằng được Vân Khê, nên chỉ có thể nhận ra năm loại đan dược trong đó, thật sự là những đan dược này quá mức hiếm thấy rồi, rất nhiều sách cổ đều chưa có ghi lại.

Tốt, vậy thì dùng năm loại đan dược này xem sao.

Mà bên cạnh hắn, Mộ lão tự tin gật đầu mà cười, chính là một vẻ mặt nắm chắc phần thắng.

Bàn về hiểu biết đối với đan dược, Vân Khê còn kém hơn lão nhân gia một chút, so với nàng, Mộ lão sống lâu hơn mấy chục năm, khẳng định là thu hoạch không ít thứ giá trị.

Nói cách khác, vòng đấu bán kết này, đòi hỏi không chỉ là tài nghệ luyện đan, mà còn đối với đan dược phải có hiểu biết rất rõ.

Lại nhìn Vân Trung thiên, Vân Thần Thụ và Vân Phiên Phiên, cùng với phần lớn người Vân tộc, trên mặt của bọn hắn đều là chính là thần sắc thoải mái, tựa hồ vòng tỷ thí lần này chính là vì bọn họ mà đặt ra, mỗi người bọn họ đối với mười loại đan dược này hết thảy nắm rõ như lòng bàn tay. Mà trên thực tế, đề thi lần này đích xác là có sự mờ ám, người cung cấp mười loại đan dược này, cùng Vân tộc có liên lạc mật thiết, mà Vân tộc đối với việc đào tạo Luyện đan sư đều có một quy trình riêng, từng cấp bậc Luyện đan sư khác nhau đều có thể tiếp xúc với mười loại đan dược này. Đây cũng là sự khác nhau giữa Luyện đan sư của đại gia tộc cùng với Luyện đan sư khác.

Một đề này, rõ ràng cho thấy Luyện đan sư của Vân tộc đang chiếm ưu thế, từ khi trận đấu bán kết vừa bắt đầu đám người Vân Khê liền bị bỏ lại phía sau một đoạn. Muốn vượt qua bọn họ, cũng chỉ có

thắng vì đánh bất ngờ.

Vân Khê tĩnh tâm lại đại khái sau khi phân tích xong lại bắt đầu nghiên cứu kế sách luyện đan.

Trên đài chủ trì, mọi người quan sát thần sắc cùng cử động của mỗi một vị Luyện đan sư mà phán đoán.

Hồng Liên đại nhân hài lòng nở nụ cười, cất giọng nói: “Qua vòng tranh tài này, năm người được chọn nhất định là người Vân tộc ta, Vân tộc ta nếu là đem năm người chiếm toàn bộ danh sách, như vậy cuối cùng trận chung kết tựa hồ cũng không có cái gì cần tỷ thí.”

“Làm sao ngươi biết bọn họ nhất định có thể vào trận chung kết?” Hiên Viên gia chủ đối với tiếng cười của nàng rất là khó chịu, hắn cũng đã nhận ra Vân Khê trên mặt một tia chần chờ, sợ là nàng cũng không có thể đem mười loại đan dược phân biệt hết toàn bộ đi? Còn những Luyện đan sư Vân tộc kia, mỗi người đều có lòng tin mười phần, đáy lòng hắn không khỏi có chút lo lắng.

“Hừ, kiến thức nông cạn! Mười loại đan dược này ở Vân tộc chúng ta vốn là rất thường gặp, mỗi một vị Luyện đan sư cấp sáu trở lên cũng đều có thể tiếp xúc qua, ngươi nói bọn họ có thể không quen thuộc cách điều chế đan dược cùng thành phần sao?” Hồng Liên đại nhân cười lạnh, giọng nói ngạo mạn.

“Mờ ám, trong này nhất định có điều mờ ám! Tại sao hết lần này tới lần khác chọn mười loại đan dược này? Đây cũng quá không công bằng rồi!” Hiên Viên gia chủ bất mãn kêu lên.

Bách Lí viện trưởng mở miệng nói: “Hiên Viên lão đệ, ngươi đừng vội! Đề thi này cũng không phải là người nào biết nhiều về đan dược, người đó sẽ chiến thắng, ta đối với Vân cô nương rất có lòng tin, bàn

về tài nghệ luyện đan, nàng sẽ không thua bất kỳ một người nào.”

Viên lão đồng ý nói: “Không sai, chỉ cần nàng luyện chế ra hai loại đan dược cấp bậc vượt qua những người khác, một viên đan dược thành tích tổng hợp, liền ngang bằng với người khác luyện chế ra hai đến ba viên. Hơn nữa, thời gian tranh tài có hạn, với khoảng thời gian như vậy, dù tính toán luyện chế như thế nào, cũng không thể nào có người có thể trong thời gian ngắn như vậy, đồng thời luyện chế ra bốn năm viên đan dược không giống nhau.”

Hiên Viên gia chủ gật đầu, cũng cảm thấy có lý, vẫn là đối với Khê Nhi nha đầu có lòng tin mới đúng a. Lúc này một thuộc hạ của Minh chủ không biết từ trong tay vị Luyện đan sư nào lấy được tờ giấy, lặng lẽ đưa về phía Minh chủ: “Minh Chủ, đây cũng là tờ giấy mà vị Vân cô nương kia đã phát ra, xin ngài xem qua.”

Minh Chủ đem trang giấy nhận lấy, tinh tế xem xét, vẻ mặt biến đổi nữa lần, cuối cùng cất tiếng cười to lên.

Mọi người cảm thấy ngạc nhiên, không nhịn được lại gần, nhìn trang giấy trong tay của hắn.

Hiên Viên gia chủ với tay lấy tờ giấy trong tay hắn đoạt tới, hắng giọng giọng đọc lên: “..... Phàm là người gia nhập Đan học viện của học viện Vạn Hoàng ta, sẽ được hưởng những đãi ngộ như sau: một, đạo sư giả kiêm chức, có thể vừa kiêm nhiệm vị trí ở tổ chức luyện đan ban đầu vừa kiêm nhiệm Luyện đan sư ở Đan học viên, tiền lương dựa vào thời gian lên lớp, hơn nữa còn được hưởng phúc lợi như Luyện đan sư chính thức của học viện, ngoài ra còn nhận được một phối phương đan dược cổ xưa; hai, đạo sư giả toàn chức, có thể cùng Luyện đan sư chính thức của Đan học viện cùng nhau chia sẻ kinh nghiệm luyện đan tâm đắc, hơn nữa, có được ít nhất ba phối phương đan dược cổ xưa…”

Ở dưới chính là viết đủ mười mấy tên cách điều chế đan dược cổ xưa, mỗi một tên cũng đủ để rung động tâm tư mỗi một vị Luyện đan sư, chúng phảng phất giống như là một khối thịt béo, treo ngược trước mặt mỗi vị Luyện đan sư, xem ngươi đến tột cùng có thể không mắc bẫy hay không.

Mấy người Lưu đại sư, Tô đại sư cùng Viên đại sư nghe được kia mười mấy cách điều chế đan dược cổ xưa, cũng rối rít động tâm, mười mấy cách điều chế đan dược cổ xưa này quả thực chính là vật ước mơ mỗi một vị Luyện đan sư tha thiết, Đan học viện học viện Vạn Hoàng thật có cách điều chế đan dược trân quý cổ xưa sao?

“Cái kia..... Minh Chủ, chúng ta có thể gia nhập giữ chức đạo sư hay không? Hắc hắc, người xem nó bên trong cũng viết, chẳng qua là kiêm nhiệm, có thể vẫn giữ nguyên vị trí ở tổ chức luyện đan cũ, sẽ không có sự việc gì ảnh hưởng đến Đan minh chúng ta, hơn nữa còn có thể vì Đan minh tăng thêm một loại cách điều chế đan dược cổ xưa, nhất cử lưỡng tiện, hắc hắc, ngài xem có đúng không?” Lưu đại sư động tâm, không bằng hành động ngay, cười haha theo sát Minh Chủ xin ý kiến.

Tô đại sư cùng Viên đại sư cũng vậy, những thứ phúc lợi khác, bọn họ căn bản không cần, chẳng qua là cách điều chế đan dược cổ xưa này thật sự là quá hấp dẫn. Không chỉ có bọn họ, sợ rằng từng người sau khi thấy được … cách điều chế đan dược cổ xưa này, cũng sẽ động tâm đi.

Minh chủ gật đầu cười, rất khiêm tốn, thật không có sinh ra tức giận cái gì não hoặc là bất mãn.

“Các ngươi có thể đi, giao lưu học hỏi trao đổi lẫn nhau cũng là việc cần thiết.”

“Ha ha, Minh chủ không hổ chính là Minh chủ! Lòng dạ rộng rãi, như biển rộng bao la, dung thứ được tất cả, lão phu bội phục bội phục!” Hiên Viên gia chủ lúc này đúng lúc vuốt mông ngựa, sợ Minh chủ ghi thù chuyện cháu dâu mình lôi kéo nhân tài, sau này khi dễ nàng thì khổ.

Quyển 5 - Chương 53: Thi triển bản lĩnh, khí thế hừng hực!

Trận đấu bán kết đại hội Luyện đan đang tiến hành trong khí thế hừng hực.

Chung quanh hiện trường mùi đan dược phiêu tán thơm ngát, từ trong lò ngọn lửa toát ra.

Không khí tranh tài từ từ đẩy lên cao trào.

“Thời gian còn lại là nửa nén hương, mọi người cần chú ý.” Sau khi giám khảo tuyên bố, không khí tranh tài càng thêm khẩn trương.

Trên trán Vân Khê là một tầng mồ hôi tinh mịn, giờ phút này nàng hận không thể đồng thời sử dụng hai tay hai chân.

Thời gian quá mức cấp bách, mà nàng chỉ biết tám loại đan dược, thành phần tương đối phức tạp, muốn đem chúng một lần nữa dung hợp, đồng thời luyện chế ra bốn loại đan dược, thì thời gian cùng tinh lực cần thiết là không thể tưởng tượng.

Nhưng, nàng cũng chỉ có luyện chế ra ít nhất bốn loại đan dược, mới có thể chắc chắn tiến vào trận chung kết, nếu không một khi đã bỏ mất cơ hội vào chung kết, thì Thất Diệp Tang Hoa cũng là không cách nào chiếm được.

Bằng bất cứ giá nào!

Bốn loại đan dược phải xong!

Cả người nàng chấn động, Huyền lực vô hạn từ hai lòng bàn tay nàng phóng thích, tạo thành một tư thế vô cùng đặc biệt.

Bán thành phẩm của bốn loại đan dược tạo thành một vòng, nhanh chóng xoay tròn.

Ngọn lửa toát ra rừng rực, đều đều phân tán đến mỗi mặt ngoài của một viên đan dược.

Lấy Vân Khê làm trung tâm, khoảng cách trong vòng ba bước, không gió mà bay, khí thế mãnh liệt.

May mà, không có vượt qua nơi khảo hạch của các Luyện đan sư chung quanh, nếu không xem như là không tuân thủ quy tắc.

Tuy nói là không có vượt qua nơi khảo hạch của các Luyện đan sư chung quanh, bất quá đối mặt với khí thế cường đại áp bách như thế, như thế nào có thể không bị ảnh hưởng đây?

Mộ lão bên này có vẻ tốt hơn chút ít, còn Lam Mộ Hiên thì dùng sức lau mồ hôi, áp lực vạn phần.

Đành phải vậy, chỉ cần có thể tiến vào trận chung kết, những thứ khác, không quan tâm.

Trên thính phòng, một mảnh tiếng thán phục, kỹ thuật luyện đan thần kỳ như thế, bọn họ được mở rộng tầm mắt.

Đội ngũ trợ uy của gia tộc Hiên Viên lần nữa dấy lên tiếng hét lớn gấp đôi, mọi người quá kích động rồi. Nếu nói lúc trước hét là trợ uy,

chẳng qua là cấp cho gia chủ quyền uy, nhưng bây giờ bọn hắn cũng là phát ra từ nội tâm.

Tiếng thán phục mới vừa rơi xuống, thì một trận lớn tiếng thán phục kích động vang lên.

Vân Khê kinh ngạc quay đầu lại nhìn chung quanh, sau đó thấy được Vân Trung Thiên thi triển ra tuyệt chiêu của hắn, ngay lập tức nàng cũng bị kinh ngạc.

Năm viên bán thành phẩm đan dược bay lên vờn quanh thành một vòng tròn, tự phát đều đặn nhanh chóng xoay tròn.

Ngọn lửa màu vàng từ hai tay Vân Trung Thiên bốc lên, mỗi một viên đan dược đều được xoay tròn, đồng thời đi qua hai đạo ngọn lửa luyện chế, như thế, muốn không nhanh cũng khó.

Ca ca thật sự là quá trâu rồi!

Khó trách người người đều gọi huynh ấy là thiên tài.

Vân Khê cảm thấy không bằng ….

Bất quá, nàng cũng không nổi giận.

Nếu không cách nào ở số lượng đan dược vượt xa ca ca, vậy thì ở chất lượng đan dược vượt xa hắn.

Nàng tự tin câu môi, đem ba viên đan dược bên trong tung lên, khiến cho chúng ở giữa không trung vờn quanh thành vòng, lấy tay trái làm điểm tựa, điều khiển bọn chúng, khiến chúng nó tiếp tục được luyện trên ngọn lửa đều đều, mà tay phải của nàng thì đều đặn đi ra ngoài, chuyên chú luyện chế một viên đan dược trong đó.

Chỉ cần nàng có thể luyện chế ra một viên vương phẩm đan dược, như vậy thành tích tổng hợp liền ngang với được với ca ca luyện chế hai viên đan dược cấp chín, ba viên cấp chín đan dược cộng thêm một viên vương phẩm đan dược, tổng hợp lại có thể đấu được với ca ca luyện chế năm viên đan dược cấp chín.

Tóm lại, tuyệt không thể thua ca ca!

Vân Trung Thiên ở gian luyện chế ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua thần sắc hết sức chuyên chú của Vân Khê, khóe môi hiện lên nụ cười vui mừng. Đây mới là Thiên Thiên trong suy nghĩ của hắn, vĩnh viễn không chịu thua, vĩnh viễn không thỏa hiệp!

Hắn sẽ không bởi vì nàng là muội muội ruột thịt của hắn mà cố ý nhường, nếu như hắn thật cố ý nhượng bộ, ngược lại là một loại vũ nhục đối với muội muội, người Vân tộc bọn họ không bao giờ sợ khiêu chiến, không ngừng vượt lên chính mình, cho dù phía trước ngàn khó khăn vạn hiểm, bọn họ cũng tuyệt không lùi bước!

“Hai tiểu biến thái này, thật quá đả kích người rồi?” Mộ lão nghe được tiếng thán phục chung quanh, không nhịn được ngửng đầu lên, cùng lúc thấy Vân Khê cùng Vân Trung Thiên hai người cùng triển khai kỹ thuật luyện đan thần kỳ, hai mắt không khỏi mở lớn.

Hai người này đến tột cùng là tới luyện đan, hay là tới biểu diễn tạp kỹ?

Điều này làm cho những Luyện Đan Sư luôn theo khuôn phép cũ như bọn họ, còn thế nào lăn lộn giang hồ nữa?

Hắn lắc đầu cười khẽ, cúi đầu tiếp tục chuyên chú luyện đan, nói gì thì nói cũng không thể cách quá xa hai tiểu bối này, nếu không lão

tông sư như hắn chẳng phải là rất không có mặt mũi sao?

Vân Phiên Phiên cũng nhìn thấy hai người Vân Khê cùng Vân Trung Thiên so đấu tài nghệ, gương mặt của nàng từ từ cau có, lại còn có thể luyện đan như vậy? Tại sao nàng chưa từng nghĩ tới? Chẳng lẽ đây chính là chênh lệch giữa bọn họ?

Mặc dù rất không nguyện ý thừa nhận mình cùng bọn họ rất chênh lệch, nhưng sự thật bày ở trước mắt, nàng nhất thời không thể dung nạp được sự thất bại.

Sau hai tiếng than sợ hãi, ngay sau đó lại là một trận than sợ hãi.

Nguyên lai là Vân Thần Thụ thi triển tuyệt kỹ của hắn, để cho mọi người ánh mắt lần nữa sáng ngời.

Chỉ thấy trong miệng hắn lẩm bẩm, một đôi tay thăm dò vào bên trong ngọn lửa, đợi hai tay lần nữa thoát khỏi ngọn lửa, ngọn lửa đã bám vào bàn tay của hắn.

Năm viên đan dược chỉnh tề đặt trong lò luyện, hai tay hắn đốt lên hỏa diễm, mười ngón tay cùng sử dụng, toàn tâm toàn ý, hẳn là tràn đầy ma lực, đem đám người bên trên thính phòng làm cho khiếp sợ.

Tay của hắn…

Đó là như thế nào một đôi tay lại không sợ lửa?

Hắn mất trí sao?

Hồng Liên đại nhân thấy được Vân Thần Thụ phát huy, hài lòng nhếch môi cười: “Hiên Viên lão thất phu, thấy chưa? Thiên tài luyện đan ở Vân tộc chúng ta xuất hiện lớp lớp, há lại tùy tiện so sánh cùng

với chó mèo gì đó?”

Hiên Viên gia chủ nhìn chung quanh một chút Vân Trung thiên cùng Vân Thần Thụ hai tiểu biến thái này, nhịn không được dưới đáy lòng thầm than, hung hăng thay Vân Khê lau mồ hôi. Phía trước hai người bọn họ thế nhưng là năm viên đan dược được luyện chế cùng nhau, mà Vân Khê nhà bọn họ thì chỉ có bốn viên đan dược, nàng có thể thắng sao?

Bất quá trong lòng lo lắng là một chuyện, trên mặt cũng không thể thua trận, hắn vung tay lên, cất cao giọng nói: “Tranh tài còn chưa kết thúc, tốt nhất đừng có vội đắc ý, nếu không đến lúc người Vân tộc các ngươi toàn quân bị diệt, nhìn ngươi da mặt mỏng mà phải nhăn nhó sợ là sẽ bị nứt toác ra đấy.”

Hồng Liên đại nhân da mặt run lên, nếu không phải ở đây còn có cao thủ khác, nàng hận không được một chưởng ném qua, đánh chết cái miệng vừa thối vừa bẩn của lão thất phu này!

“Hừ, bổn tọa không muốn phí miệng lưỡi tranh giành với ngươi, chờ kết quả tranh tài ra ngoài, tự lúc đó sẽ có người cúi đầu nhận thua.”

“Thua thì thua, cùng lắm thì lão phu cũng không giống như những người khác, mặt mũi đem so với tánh mạng còn nặng hơn.” Hiên Viên gia chủ cất tiếng cười to khiến Hồng Liên đại nhân giận đến đỉnh đầu bốc khói.

Mọi người còn lại không nhịn được lắc đầu thở dài, hai vị này thật là oan gia, từ khi vừa bắt đầu đã cãi vã không ngừng.

“A! Mau nhìn, mau nhìn! Màu sắc của đan dược kia!”

Trong đám người có người kinh ngạc hét lên, đem tầm mắt của mọi

người một lần nữa kéo về nơi so tài.

Phía dưới lòng bàn tay phải của Vân Khê, mấy viên đan dược bị thiêu nóng xoay tròn liên tục, từ từ tản mát ra một thứ ánh sáng tinh khiết, mùi thơm đặc thù của đan dược theo gió phiêu tán, ngửi thấy mùi hương người không khỏi bị khuynh đảo.

“Vương phẩm đan dược! Vương phẩm đan dược xuất thế!”

“Trời ạ, nàng lại có thể luyện chế ra một viên vương phẩm đan dược, đây cũng quá thần kì rồi?”

“Hơn nữa loại luyện chế này so với ngày hôm qua không cùng một loại, đây là loại đan dược mới nàng tự nghĩ ra …”

“Không hổ là thiên tài a!”

Keng keng keng ——

Tranh tài kết thúc tiếng chuông rốt cục gõ vang.

Tất cả Luyện đan sư hết thảy dừng tiến độ luyện đan, bắt đầu tiến hành đánh giá cấp bậc đan dược.

Vân Khê giơ tay lên, cầm ống tay áo lau giọt mồ hôi trên trán, trận tỷ thí này làm hao phí của nàng quá nhiều tinh thần lực cùng hồn lực.

Luyện chế vương phẩm đan dược, thật quá hao tâm tổn trí sức lực rồi, nhu cầu cấp bách của nàng bây giờ là bổ sung bồi bổ, nếu không như thế này mà vào trận chung kết, nàng chưa chắc có tinh thần đem nó bắt lại.

Cúi đầu nhìn vương phẩm đan dược mới luyện chế xong trước mắt,

nàng hài lòng cười cười.

Hôm đó làm phiền ba vị đại sư dẫn dắt, nàng mới có thể đem ý nghĩ luyện đan mở rộng không ngừng, tiến sang bước phát triển mới. Đan dược quả nhiên cũng giống con người, phải vượt qua cực hạn mới tiến lên được, nếu không vĩnh viễn không cách nào đột phá quy luật hiện tại. Một khi đột phá tầng quy luật này, như vậy tiềm lực chính là vô hạn.

Viên đan dược kia, chủ yếu công hiệu chính là bổ khí dưỡng thần, tăng lên tinh thần lực, rất thích hợp với nàng để bổ sung năng lượng cơ thể, vì trận chung kết kế tiếp chuẩn bị chiến tranh. Mà đem viên đan dược kia gọi là “Quyết thắng đan”!

Bên kia, giám khảo đi qua từng chỗ Luyện đan sư, vừa đánh giá thành tích, vừa cất giọng thông báo.

Phần lớn Luyện đan sư chỉ luyện chế được hai đến ba viên đan dược, trong đó không thiếu người có luyện chế ra đan dược cấp chín, nhưng dù sao cũng rất ít, chờ đến Luyện đan sư chung quanh Vân Khê bên này, thông báo thành tích thoáng cái liền tăng lên.

“Tần Tú, bốn viên cấp chín.”

“Lam Mộ Hiên, cấp chín hai viên.”

“Mộ Tông Minh, bốn viên cấp chín, một viên cấp tám.”

Nghe tới thành tích luyện đan của Mộ lão xong, hiện trường dấy lên một mảnh sóng nhiệt, bốn viên cấp chín, một viên cấp tám, thành tích như vậy đã đến gần hoàn mỹ, cho dù không cách nào đoạt được giải nhất, nhưng tiến vào trận chung kết hẳn là không thành vấn đề.

Mộ lão khiêm nhường cười cười, đối với thành tích của mình coi như hài lòng, chỉ tiếc thời gian không đủ, nếu không thì một viên cuối cùng cũng có thể luyện chế thành cấp chín.

Giám khảo đến trước mặt Vân Khê, nhìn một chút đan dược của nàng, cũng không có lập tức tuyên bố thành tích, vòng qua nàng, trước thông báo thành tích những người khác.

Vân Khê vẻ mặt không khỏi, giở trò quỷ gì?

“Vân Phiên Phiên, bốn viên cấp chín, một viên cấp bảy.”

Hồng Liên đại nhân khẽ hí mắt, đối với thành tích của nàng có chút không hài lòng, Vân tộc các nàng tinh anh, nên so sánh với mọi người tầm thường vẫn coi như ưu tú hơn.

Vân Phiên Phiên vốn là hưng phấn trước mặt nhưng sau khi chống lại thần sắc không vui của Hồng Liên đại nhân, liền xác định rõ ràng, xem ra nàng vẫn không thể nào thỏa mãn kỳ vọng của Hồng Liên đại nhân đối với nàng.

“Vân Thần Thụ, bốn viên cấp chín, một viên cấp tám!”

Hồng Liên đại nhân chân mày chau lên khẽ thả lỏng chút ít, đáng tiếc nàng vẫn không đủ hài lòng.

Vân Thần Thụ lau mồ hôi nhìn, hướng về phía Vân Trung Thiên cùng Vân Khê hai người mỉm cười. Hắn đã tận lực, hơn nữa vô cùng hưởng thụ quá trình luyện đan lần này, đối với thành tích này, hắn cảm giác rất hài lòng.

Vân Trung Thiên hướng hắn một nụ cười ôn nhu, song sau nụ cười lại cất dấu một tầng sầu lo sâu sắc.

“Hồng Liên đại nhân để cho tiểu nhân truyền lời, nếu công tử ngài không cách nào ở đại hội luyện đan đoạt được ví trí đầu bảng, tự gánh lấy hậu quả!” Bên tai tiếng truyền lời của hạ nhân Vân tộc vọng lên.

Tự gánh lấy hậu quả…

Hắn tự nhiên hiểu bốn chữ tự gánh lấy hậu quả, đến tột cùng ý vị như thế nào.

Trọng trách nặng nề đặt trên người của hắn, trong lúc lựa chọn nhận hay bỏ, trước giờ hắn chưa có cảm nhận được áp lực.

Vân Khê cũng hướng Vân Thần Thụ nở một nụ cười ấm áp, ngay lập tức hướng hắn dựng thẳng tay chỉ, sau đó tầm mắt hướng hai tay của hắn liếc nhìn. Sau khi ngọn lửa rút đi, hai tay của hắn hoàn hảo không tổn hao gì, một chút dấu hiệu thương tổn cũng không có. Hắn không hổ là luyện đan thiên tài, đôi tay có một chút năng lực kỳ lạ, làm người ta tán dương, chẳng qua là hắn còn thiếu kinh nghiệm thôi, cho nên không cách nào đạt tới thành tích hoàn mỹ.

“Vân Trung Thiên, năm viên cấp chín!”

Thời điểm Giám khảo thông báo cái thành tích này, thanh âm khẽ run, này chỉ sợ là ở đại hội luyện đan Đan minh từ trước tới nay, đây chính là thành tích tốt nhất.

Năm viên đan dược, toàn bộ cũng là cấp chín, có thể nói là hoàn mỹ!

Hồng Liên đại nhân rốt cục hài lòng nở nụ cười, trong tiếng cười mấy phần đắc ý, mấy phần quái đản.

Bách Lí viện trưởng cũng vui mừng cười, đây chính là đồ đệ hắn yêu quý nhất a.

Hiên Viên gia chủ không để ý đến bọn họ, khẩn trương nhìn Vân Khê, hiện trường chỉ còn lại có thành tích của nàng chưa có thông báo.

Cũng không biết giám khảo kia có cố ý hay không, chính là nhảy vọt qua người nàng không có thông báo thành tích, thành tích của những người còn lại toàn bộ đã công bố.

Giờ này khắc này, vạn chúng mong đợi, tất cả mọi người ở chú ý thành tích của Vân Khê, nàng luyện chế được một viên vương phẩm đan dược, như vậy còn lại ba viên kia? Thành tích của nàng có thể hay không cùng Vân Trung Thiên giống nhau?

Đây hết thảy nỗi băn khoăn, còn chờ công bố.

Long Thiên Tuyệt ôm nhi tử, ánh mắt ẩn tình nhìn Vân Khê, mấy sợi tóc mai trước mặt bởi vì mồ hôi thấm ướt, dán cái trán của nàng, trong lò luyện không tắt ánh lửa, chiếu rọi gương mặt ửng đỏ của nàng. Nhìn nàng như vậy, hữu tình mang theo quyến rũ, giữa quyến rũ lại mang theo hữu tình, như vậy động lòng người, hắn hoàn toàn chuyển không ra tầm mắt.

“Phụ thân, mẫu thân sẽ thắng sao?” Tiểu Mặc có chút khẩn trương, bởi vì đan dược luyện chế trước mặt mẫu thân, rõ ràng so sánh với cữu cữu Vân Trung Thiên thiếu một viên.

“Dĩ nhiên sẽ thắng.” Long Thiên Tuyệt nhợt nhạt phác môi, cười đến xinh đẹp.

Tiểu Mặc tò mò liếc nhìn phụ thân, không rõ phụ thân sao lại có thể

tự tin như vậy?

“Vân Khê, ba viên cấp chín, một viên vương phẩm đan dược!”

Thanh âm Giám khảo thông báo chưa dứt, hiện trường nhất thời dấy lên một trận triều dâng.

Quả thật là ba viên cấp chín, một viên vương phẩm đan dược!

Nói cách khác, nàng lần nữa cùng Vân Trung Thiên ngang tay, cũng liệt vào đệ nhất thành tích, không có chút nào thấp thỏm khi bước vào trận chung kết.

Xôn xao ——

Hiện trường một mảnh sôi trào.

Lần này đại hội luyện đan thật là quá đặc sắc a!

Đồng thời xuất hiện hai vị thiên tài, thực lực hai bên không phân cao thấp, người thắng trận chung kết cuối cùng là ai. mọi người tràn đầy chờ mong.

“Vân Khê tất thắng!”

“Vân Khê tất thắng!”

“Vân Khê tất thắng! ——”

Đoàn người trợ uy của Gia tộc Hiên Viên tự phát tự giác sửa lại khẩu hiệu, tiếng la vang trời hoàn toàn chấn động toàn trường.

Trong đó đám người Long Thiên Thần, Bạch Sở Mục, Bách Lí Song,

Long Thiên Tầm la vang dội phấn khởi nhất, ở giữa trung gian còn kèm theo đồng âm đặc biệt Tiểu Mặc: “Mẫu thân tất thắng! Mẫu thân tất thắng! Mẫu thân tất thắng! ——”

Chủ tịch trên đài, Hồng Liên đại nhân lại cùng Hiên Viên gia chủ hai người giang lên, mắt to trừng mắt nhỏ. Những người còn lại tự động không nhìn bọn họ, rối rít cảm thán lần này đại hội luyện đan thật phấn khích.

Giám khảo tại chỗ tuyên bố danh sách tiến vào đến trận chung kết cuối cùng, theo thứ tự là: Vân Trung Thiên, Vân Khê, Mộ lão, Vân Thần Thụ cùng Vân Phiên Phiên năm người.

Vân Phiên Phiên trúng cử, có chút ngoài dự đoán của mọi người, theo lý thuyết thuật luyện đan của nàng so sánh với Tần Tú muốn kém một bậc, chỉ bất quá vừa vặn nàng biết rõ mười loại đan dược cùng cách điều chế và thành phần, mà Tần Tú thì đối với hai loại trong đó vô ý biết được, cho nên chỉ luyện chế ra bốn viên đan dược, có 1 viên đan dược bị sai mà bại bởi Vân Phiên Phiên, làm cho nàng được như ý nguyện tiến vào đến trận chung kết.

Không thể không nói, Vân Phiên Phiên là quả nhiên là nhân tài luyện đan được Vân tộc bồi dưỡng bài bản.

Giám khảo thông báo trận danh sách chung kết xong sau đó đi tới trước mặt Vân Khê muốn lấy đi đan dược của nàng. Vân Khê đưa tay, kịp thời ngăn cản hắn: “Chờ một chút! Ta còn chưa cùng mọi người giới thiệu một chút viên đan dược của ta đây tinh túy chỗ nào, có thể hay không để ta giới thiệu xong đã?”

Giám khảo gật đầu, hắn cũng rất muốn biết viên đan dược kia tinh túy đến tột cùng ở nơi nào.

Nghe được Vân Khê như thế nói, mọi người còn lại cũng rối rít dựng lên lỗ tai, cẩn thận lắng nghe.

“Viên đan dược của ta đây, lấy cảm hứng từ Phong Hành Đan, chủ yếu công hiệu chính là dưỡng khí bổ thần.”

“Nga, thì ra là như vậy.” Mọi người liên tiếp gật đầu, tiếp tục nghe nàng thuật giảng.

“Như vậy nó cùng Phong Hành Đan khác nhau ở đâu?” Vân Khê hướng trên người móc móc, móc ra một viên Phong Hành Đan, đem nó cùng “Quyết thắng đan” bầy đặt ở một chỗ,.

Mọi người rối rít trợn to hai mắt, tinh tế quan sát hai viên đan dược trong tay nàng.

Đúng vậy a, bọn chúng khác biệt rốt cuộc ở nơi đâu đây?

Nếu cảm hứng từ Phong Hành Đan, vì sao chẳng qua là một loại đan dược cấp bảy, mà biến thành đan dược vương phẩm đây? Cụ thể khác biệt ở nơi đâu?

“Vì để cho mọi người có thể nhận biết hình ảnh tương đối, ta hiện tại tìm một người, thử một chút hiệu dụng của Phong Hành Đan.” Vân Khê vẻ mặt thật tình, hướng về phía Mộ lão ngoắt ngoắt tay, đưa gọi đến bên cạnh của mình.

“Đầu tiên ta giới thiệu với mọi người, vị Mộ lão này chính là một trong những nguyên lão của Đan học viện, học viện Vạn Hoàng ta, thực lực của ông, mọi người mới vừa cũng nhìn thấy, tuyệt đối là trình độ cấp tông sư! Bởi vậy có thể thấy được Đan học viện cảu học viện Vạn Hoàng ta không phải là hư danh,mà là chân tài thực học, thực lực không phải hùng hậu bình thường …”

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ, thì ra lại là quảng cáo, lần trước là phát truyền đơn để quảng cáo, lần này là lấy chân nhân để quảng cáo.

Ngươi thật quá trâu bò rồi!

Lợi dụng tất cả các dịp để quảng cáo a.

Long Thiên Tuyệt hiểu rõ tiểu tâm tư của Vân Khê, nghênh ngang phá lên cười, mấy phần tiêu sái, mấy phần phóng túng.

Thật là quá đáng yêu!

Nhưng nếu như vậy cũng không thể chiêu dụ nhân tài trở về, thì cũng thật quá không có thiên lý.

Hiên Viên gia chủ trực tiếp phun cười ra tiếng, Khê Nhi nha đầu thật tài tình, tùy thời tùy chỗ cũng không quên quảng cáo cho Đan học viện. Nhân tài như vậy, may mắn bị tiểu Thiên Tuyệt của hắn sớm bắt trái tim, nhét vào dưới trướng gia tộc Hiên Viên bọn họ, nếu không khiến người khác bắt đi trước, vậy hắn sẽ hối hận muốn chết.

Cực phẩm nhân tài như vậy, nên gả vào gia tộc Hiên Viên! Rất hợp tính tình lão nhân gia hắn rồi!

Lưu đại sư cùng ba vị đại sư đối với Đan học viện của học viện Vạn Hoàng trong truyền thuyết càng ngày càng tràn ngập tò mò hướng tới rồi, có một vị kế tiếp nhiệm viện trưởng siêu năng lực như vậy, vì Đan học viện của mình mà tuyên truyền chấp sự, Đan học viện kia hẳn là một nơi rất thần kỳ a?

Minh chủ thủy chung cười híp mắt, giống như Phật Di Lặc, ai cũng đoán không ra nội tâm của hắn đến tột cùng suy nghĩ cái gì. Đoán

chừng hắn giờ phút này có chút ít khó khăn? Sống bằng ấy tuổi, còn chẳng bao giờ gặp qua cực phẩm như vậy.

Bách Lí viện trưởng cùng Viên lão Nhị vẻ mặt xem kịch vui.

Hồng Liên đại nhân mặt hắc, rõ ràng viết bốn chữ “Người lạ chớ tới gần”, âm thầm hướng thủ hạ sai sử. Xem ra dối thủ của Vân Trung Thiên ở trong trận chung kết không phải mạnh bình thường rồi, phải gây thêm chút áp lực cho hắn mới được, nàng tin tưởng dưới áp lực hắn tên thiên tài này nhất định có thể càng phát huy ra thực lực thiên tài.

Bên này Vân Khê đem Đan học viện của mình cùng Mộ lão tuyên truyền một phen, ngay sau đó đem Phong Hành Đan giao cho trong tay của hắn.

“Mọi người cũng nhìn thấy, mới vừa Mộ lão thông qua trận đấu bán kết xong, hao phí không ít tinh thần lực. Hiện tại xin mời Mộ lão đem viên Phong Hành Đan này ăn vào, sau đó xem một chút dược hiệu của nó.”

Mộ lão phối hợp ăn Phong Hành Đan vào, trải qua hai đợt tranh tài vừa rồi, thật sự tiêu hao của hắn một chút tinh thần. Ăn Phong Hành Đan vào sau đó vốn là hơi có vẻ mặt tái nhợt, lập tức hiện ra hồng quang, tinh thần khí liền trở lại.

Mọi người quan sát sắc mặt Mộ lão, liên tiếp gật đầu.

Dược hiệu của Phong Hành Đan, bọn họ tự nhiên là rõ ràng, hiệu quả như vậy, bọn hắn đoán trước được.

Như vậy còn vương phẩm đan dược?

Nàng làm thế nao để so sánh dược hiệu của hai loại?

Mọi người trong đầu mới vừa tạo thành cái nghi vấn này, sau đó liền lập tức hiện ra một ý niệm trong đầu, nàng sẽ không phải là muốn bắt mình tới thử thuốc chứ?

Đáp án dĩ nhiên là… Không sai! Chính là như vậy!

Nàng mới vừa nói nhiều như vậy, nào là tuyên truyền, nào là so sánh dược hiệu, nào là tìm người thí nghiệm thuốc, mục đích chính là muốn tự mình ăn vào viên đan dược luyện chế kia của mình.

Thật là phục nàng!

Lúc mọi người tận mắt nhìn thấy nàng một ngụm nuốt vào vương phẩm đan dược, cả đám đều bị sét đánh qua, cho tới bây giờ không nhìn ra nàng là cực phẩm nhân tài như vậy. Vì muốn ăn vào đan dược luyện chế của mình, lượn một vòng luẩn quẩn, chẳng những khiến cho đám người Đan minh không nói được lời nào, còn quang minh chánh đại nuốt riêng tất cả tài vật của Đan minh người ta… Đan minh cung cấp đan dược, mặc dù là trải qua Luyện đan sư một lần nữa gia công, nhưng truy cứu căn bản, tất cả vật vẫn là thuộc về Đan minh đi?

Giám khảo tận mắt nhìn thấy Vân Khê nuốt vào viên đan dược, vẻ mặt phong phú, hắn vốn còn muốn đem đan dược vương phẩm thật vất vả có được thu thập lại, giao cho Minh chủ, sau đó đem nó trưng bày trong Trân bảo thất (nơi lưu giữ vật báu, đồ quý hiếm) của Đan minh, bảo tồn vĩnh cửu, khiến nó trở thành vật trân quý của Đan minh. Hiện tại xong rồi, nguyện vọng thành bọt nước…

Vân Khê sau khi ăn vào “Quyết thắng đan”, đan dược ở bên trong thân thể từ từ hòa tan, thẩm thấu tiến vào đến tứ chi bách hải, tinh

thần lực cùng thể lực thoáng cái liền tran trề sức mạnh. Khuôn mặt vốn đã hồng hào giờ phút này sắc mặt càng thêm hồng nhuận, cực kỳ giống một quả táo đỏ chín mọng, giống như có thể nhỏ ra máu.

Hình như bổ quá rồi thì phải?

Tinh thần lực vô cùng tràn đầy, rất muốn phát tiết ra ngoài.

Vân Khê cầm quạt quạt gương mặt đỏ chín của mình, mỉm cười nói: “Mọi người nhìn thấy không? Đây chính là khác biệt giữa vương phẩm đan dược cùng Phong Hành Đan, bổ khí dưỡng thần, hiệu quả tuyệt hảo, hơn nữa còn có công hiệu dưỡng nhan, một vốn bốn lời nga!”

Giám khảo thiếu chút liền ngã nhào rồi, từ khi hắn làm giám khảo tới nay gặp rất nhiều người cổ quái mà nàng chính là Luyện đan sư cực phẩm cổ quái.

Thôi, dù sao đan dược cũng không còn, tốt nhất hắn nên nhanh đi về thông báo với Minh chủ một tiếng.

Minh chủ xét duyệt thành tích đấu bán kết một lần, sau đó hắng giọng, nói: “Mời năm vị Luyện đan sư trước nghỉ ngơi, trận chung kết rất nhanh sẽ bắt đầu. Lần này đề mục trận chung kết, là tự do phát huy, chư vị Luyện đan sư có thể ở trong thời gian hạn định, sử dụng luyện lò, mồi lửa cùng dược liệu của mình đã chuẩn bị, luyện chế đan dược theo ý muốn của mình. Cuối cùng căn cứ vào cấp bậc của đan dược đánh giá, phân ra thắng bại, người thắng cuộc sẽ nhận được phần thưởng —— Thất Diệp Tang Hoa, hơn nữa đạt được lời mời của Đan minh, trở thành nguyên lão của Đan minh, hưởng thụ hết thảy phúc lợi mà nguyên lão Đan minh có thể được hưởng …”

Rốt cục đã đến lúc quyết định thắng bại.

Phía trước đấu vòng loại cùng đấu bán kết là để khảo nghiệm kỹ năng căn bản của một Luyện đan sư cùng với trình độ hiểu biết đan dược, mà trận chung kết cuối cùng này, khảo nghiệm không dừng lại là kỹ năng luyện đan cùng với trình độ hiểu biết đan dược, khảo hạch chính là tổng hợp tố chất của một vị Luyện đan sư, cùng với việc hắn có thể sử dụng tất cả tài nguyên.

Thí dụ như những thứ mỗi vị Luyện đan sư luyện đan cần thiết như lò luyện, mồi lửa cùng dược liệu, những điều này là do do mỗi vị Luyện đan sư tự mình chuẩn bị, mỗi thứ đều có ưu khuyết điểm cùng khác biệt, cũng có thể trực tiếp đưa đến kết quả tranh tài cuối cùng. Có lò luyện đẳng cấp cao, chất lượng tốt, mồi lửa cùng dược liệu trân quý, ở trình độ nhất định liền chiếm ưu thế. Nhất là giống như Vân tộc gia tộc đứng đầu như vậy, bọn họ vốn có tư chất căn nguyên tốt.

Về phần Vân Khê cùng Mộ lão bên này, phương diện dược liệu, trải qua quá trình thu thập tài nguyên vài ngày trước ở Đan minh, đã chuẩn bị được khá tốt; mồi lửa lời mà nói…, vì để gia tăng phần thắng, Vân Khê quyết định tìm Tiểu Bạch tới hỗ trợ, khiến nó một lần nữa làm đầu bếp; mấu chốt chính là lò luyện, mặc dù trong tay nàng có lò luyện khá tốt nhưng chung quy cũng không phải hàng thượng đẳng.

Nếu nói thất bại của nàng ở lần tranh tài luyện đan này, nhất định là thua bởi luyện lò.

Suy nghĩ lung tung, có người ở nàng đầu vai nhẹ nhàng đụng, nàng quay đầu, thấy Vân Thần Thụ từ bên cạnh nàng sát bên người mà qua. Một thứ đồ tương tự tờ giấy nhét vào đến trong tay của nàng, nghe được thanh âm nho nhỏ của hắn truyền vào trong tai nàng: “Tỷ tỷ, đây là Thiên ca ca nhờ ta đưa cho ngươi, hiện tại đừng xem, chờ

sau khi đại hội luyện đan chấm dứt hãy xem.”

Vân Khê kinh ngạc, đợi ngẩng đầu nhìn, phát hiện Vân Thần Thụ rất nhanh dung nhập vào trong đám người, chỉ trong chốc lát, liền mất đi bóng dáng. Nàng lại trong đám người tìm kiếm thân ảnh Vân Trung Thiên, phát hiện hắn cũng không thấy.

Chuyện gì xảy ra? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nắm tờ giấy trong tay, nàng vừa định mở ra xem đến tột cùng là cái gì, lại phát hiện từ trên đài chủ tịch quăng tới một đạo ánh mắt sắc bén, chính là đến từ Hồng Liên đại nhân kia.

Lão bà kia có phải hay không gây cho ca ca cái áp lực gì? Khiến cho ca ca khẩn trương như thế?

Nếu ca ca đã phân phó, chỉ có thể chờ sau khi cuộc tranh tài kết thúc mới nhìn nội dung tờ giấy, vậy thì nghe hắn a.

Nàng đem tờ giấy cẩn thận thu nhập vào trong ngực, nhắm mắt dưỡng thần, Tĩnh hậu tranh tài bắt đầu.

Keng keng keng ——

Cuối cùng tiếng chuông của trận chung kết rốt cục gõ vang.

Nơi so tài trở nên càng ngày càng rộng rãi, đơn giản là nó nguyên gốc là nơi so tài của ngàn người, hiện tại biến thành nơi so tài của năm người, nhìn lại một cái, phạm vi nhìn lập tức trở nên rộng lớn hơn rất nhiều.

Rốt cục muốn bắt đầu trận chiến quyết thắng cuối cùng.

Vân Khê cùng Mộ lão hai người dẫn đầu vào bàn, hít thở sâu mấy cái, Vân Khê quay đầu lại chung quanh.

Lúc này, Vân Phiên Phiên cũng vào nơi so tài, duy chỉ có hai người Vân Trung thiên cùng Vân Thần Thụ vẫn chậm chạp chưa tới.

Bọn họ đi nơi nào? Làm sao đến bây giờ còn chưa tới?

Giám khảo nhìn chung quanh, nếu bỏ lỡ thời gian trận chung kết, bọn họ sẽ được còn tư cách dự thi nữa.

“Vân Trung Thiên, ngươi khá lắm!” Hồng Liên đại nhân trợn mắt trừng trừng, nghiến răng nghiến lợi, thấy Vân Trung thiên cùng Vân Thần Thụ hai người đồng thời mất tích, trong lòng của nàng lập tức hiện lên một ý niệm không tốt trong đầu, bọn họ chắc chắn là nửa đường trốn chạy.

Vân Trung Thiên chết tiệt, lại dám làm nghịch ý của nàng, làm ra chuyện gan lớn như thế?

Rất tốt! Rất tốt! Nếu để cho nàng bắt được hắn, nàng nhất định phế đi một thân công lực của hắn, để xem cái gọi là thiên tài như hắn cũng không cách nào thi triển bất kỳ thực lực thiên tài nào. Dù sao Vân tộc bọn họ cần có, chẳng qua hắn cũng chỉ là con rối mà thôi, thiên phú của hắn bất quá là dệt hoa trên gấm (có cũng được mà không có cũng chẳng sao) thôi.

Hiện tại, nếu hắn sinh lòng phản kháng, như vậy nàng không ngần ngại phế bỏ một thân công lực của hắn, dỡ xuống một thân kiêu ngạo của hắn, để cho hắn từ một thiên tài rơi xuống trở thành một người không có thứ gì, để cho hắn hoàn toàn rơi vào vực sâu tuyệt vọng, chỉ có thể trở thành một con rối, nghe theo hiệu lệnh của Vân tộc mà làm việc.

Vẻ âm tàn không ngừng ở trên mặt Hồng Liên đại nhân hiện lên, đằng đằng sát khí.

“Chuyện gì xảy ra? Vân Trung Thiên sao lại không thấy?”

“Chẳng lẽ hắn muốn vứt bỏ trận chung kết cuối cùng?”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vân Trung Thiên chính là người được chọn sẽ đoạt giải nhất đại hội luyện đan cuối cùng hôm nay, hắn có phần thắng rất lớn, vì sao đột nhiên thối lui ra khỏi đây?”

“Chẳng lẽ trong lúc này có điều gì mờ ám? Sẽ không phải là người gia tộc Hiên Viên đối với hắn làm cái gì chứ?”

Lại có người đem điều mờ ám liên hệ với người của gia tộc Hiên Viên, ai bảo đội ngũ trợ uy bọn họ thanh thế lớn như vậy đây?

Vân Khê nhíu chặt chân mày, nhìn quanh mọi nơi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Ca ca cùng Tiểu Thụ sẽ không phát sinh cái gì ngoài ý muốn chứ?

Lòng của nàng thấp thỏm bất an.

Đột nhiên nhớ lại tờ giấy trong ngực, đó là ca ca trước khi đi, cố ý để Tiểu Thụ giao lại cho nàng, bên trong nhất định có đầu mối tương quan. Không cố được nhiều như vậy, nàng không đợi được tranh tài kết thúc, hiện tại đã nghĩ xem một chút rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Khẽ xoay người, tìm góc độ tốt, ngăn cản tầm mắt của Hồng Liên đại nhân. Nàng từ trong lòng ngực móc ra tờ giấy, sau khi mở ra xem, chỉ thấy tờ giấy viết mấy chữ: “Nhất định phải chiến thắng, ta sẽ trở

lại tìm muội, đừng lo lắng.”

Là lời cổ vũ lúc chia ly.

Ca ca thoạt nhìn thật sự là bị uy hiếp nếu không cũng sẽ không vội vã rời đi như thế.

Nàng hít một hơi thật sâu, bàn tay nắm chặt, đem tờ giấy vò nát ở lòng bàn tay.

Ta nhất định sẽ chiến thắng!

Ta chờ ngươi!

“Chúng ta đợi thêm nửa nén hương nữa, nếu Vân Trung Thiên cùng Vân Thần Thụ hai người còn chưa xuất hiện, như vậy cũng chỉ có thể hủy bỏ tư cách thi trận chung kết của bọn họ.” Giám khảo tuyên bố.

Hiện trường tiếng nghị luận càng thêm kịch liệt, các loại suy đoán đều có, chiếm đa số là lời đồn đại gia tộc Hiên Viên đùa bỡn mờ ám.

Hiên Viên gia chủ nghe đến mấy lời đồn này, giận đến lỗ mũi bốc khói, thật muốn mọi người đánh chết những người tung thứ tin đồn này.

Long Thiên Tuyệt hí mắt, đã nhận ra chuyện là không thích hợp, bất quá hắn không có làm ra bất kỳ hành động nào, hắn tin tưởng Vân Trung Thiên nhất định ứng phó được.

“Hừ, Vân Trung Thiên quả nhiên không thể tin tưởng!” Hồng Liên đại nhân trong lồng ngực tức giận khó tiêu, hướng người bên cạnh ngoắc ngoắc tay, phân phó nói, “Đi, tìm toàn thành tung tích Vân

Trung Thiên cho ta, một khi nhìn thấy hắn, liền bắt tại chỗ cho ta! Nhất định phải áp tải về Vân tộc!”

Bách Lí viện trưởng nghe vậy, khẽ hí mắt, cùng Viên lão âm thầm trao đổi ánh mắt, hai người rối rít đứng dậy, cùng Minh chủ cáo biệt thanh âm, rời đi.

“Bách Lí viện trưởng!” Hồng Liên đại nhân kịp thời gọi bọn họ, lạnh lùng nói, “Ngươi tốt nhất biết rõ ràng, Vân Trung Thiên là người Vân tộc ta, cho dù ngươi là ân sư của hắn, cũng không có thể can thiệp vào chuyện của Vân tộc chúng ta. Nếu không Thiên Long Thành các ngươi sẽ phải cẩn thận…”

Trần trụi uy hiếp.

Bách Lí viện trưởng sắc mặt run lên, lãnh thanh nói: “Vân Trung Thiên là ái đồ của lão phu, lão phu nhất định bảo vệ! Lão phu cũng không tin Vân tộc các ngươi có thể lấy thúng úp voi (nghĩa là một tay che trời, dùng quyền lực áp chế sự thật là rất khó khăn), Long Tường đại lục sớm đã không phải là nơi Vân tộc các ngươi có thể xưng bá thiên hạ, những người khác có lẽ sợ Vân tộc các ngươi, nhưng lão phu không sợ! Nếu như ngươi không tin, cũng có thể thử một chút!”

“Ngươi…” Hồng Liên đại nhân không nghĩ tới Bách Lí viện trưởng như thế kiên cường, lại rõ rệt cùng nàng đối địch, nhất thời giận đến mặt đỏ tới mang tai.

“Hừ, không nghĩ tới Vân tộc hiện nay, đời sau không bằng đời trước. Theo lão phu, Vân tộc sớm muộn muốn mất, mà Vân tộc diệt vong chính là do những người như ngươi nhìn không rõ tình thế, thái độ khinh người tạo thành!” Viên lão khinh thường hừ lạnh.

Hiên Viên gia chủ cũng gia nhập hàng ngũ bọn họ, có tiếng nói âm

vang: “Không sai! Vân tộc ngươi có lẽ có thể diệt một tộc người, nhưng là không diệt được lòng người trong thiên hạ này. Nếu Vân tộc ngươi thật sẽ đối Thiên Long Thành hạ thủ, như vậy toàn tộc lão phu sẽ là người thứ nhất trợ giúp Bách Lí, thề phải cùng hạng người yêu tà này đối kháng một phen!”

Viên lão hắng giọng cười một tiếng, vỗ vỗ Hiên Viên gia chủ đầu vai nói: “Hiên Viên lời ngươi nói…, chính là ta muốn nói, Viên gia ta cũng sẽ cùng Bách Lí đứng ở một tuyến, xem một chút Vân tộc ngươi như thế nào đồng thời diệt được tam gia chúng ta?”

Bách Lí viện trưởng cảm kích nhìn nhị lão, hiểu ý cười một tiếng, hết thảy đều ở không nói lời nào.

Hồng Liên đại nhân nhăn nhó mặt mày, đối với ba lão thất phu này hận đến nghiến răng, chết tiệt! Bọn họ lại liên hợp lại, cùng Vân tộc đối kháng, các ngươi cứ chờ xem, sẽ có thời điểm các ngươi phải khóc!

Bách Lí viện trưởng cuối cùng cùng Viên lão cùng nhau rời đi đầu tiên, Hiên Viên gia chủ tiếp tục cùng Hồng Liên đại nhân đối kháng, khí ép càng ngày càng thấp.

“Đã đến giờ!” Nơi so tài truyền đến giám khảo thanh âm tuyên bố, “Bởi vì Vân Trung Thiên cùng Vân Thần Thụ hai người không thể xuất hiện trận chung kết hiện trường, hiện tại hủy bỏ tư cách tranh tài của bọn họ, cho Tần Tú cùng Lam Mộ Hiên Thuận vị tiến vào danh sách trận chung kết.”

Kể từ đó,trên trận chung kết năm tuyển thủ dự thi, trong đó có ba người chính là đến từ học viện Vạn Hoàng, hai gã tuyển thủ khác, một đến từ Vân tộc, một đến từ nội bộ Đan minh, tuyển thủ tổ hợp kỳ lạ như thế, không nhịn được làm rất nhiều người sinh ra mơ màng.

Sẽ không phải là người học viện Vạn Hoàng đang sau lưng động cái gì tay chân, cho nên mới đưa đến Vân Trung Thiên hòa Vân Thần Thụ hai người vắng mặt trận chung kết này sao? Bằng không làm sao sẽ trùng hợp như thế? Học viện Vạn Hoàng vốn là chỉ có ba người dự thi, kết quả ba người hết thảy đều tiến vào trong trận chung kết?

Hơn nữa, bọn họ quan sát, một gã tuyển thủ dự thi Tần Tú, ở trong quá trình tranh tài, đã từng cùng Vân Khê liếc mắt đưa tình, quan hệ tương đối “mập mờ”, hiển nhiên cách “Người của bọn họ” khoảng cách không xa.

Cứ như vậy, chẳng phải là tình thế tính áp đảo khuynh hướng nghiêng về người của học viện Vạn Hoàng?

Mờ ám a, tuyệt đối mờ ám!

Vân Khê cũng không có ngờ tới, sự tình phát triển sẽ như thế, nhìn hai bên một chút người của mình, còn có Tần Tú. Vô luận bọn họ ai thắng, Thất Diệp Tang hoa cũng có thể dễ lấy như trở bàn tay, mấu chốt là ở Vân Phiên Phiên, không thể để cho nàng thắng trong trận tranh tài này.

Từ quá trình đấu vòng loại cùng đấu bán kết, tài nghệ luyện đan của Vân Phiên Phiên cũng không thể khinh thường. Nàng có thể bằng vào thực lực của mình, lọt vào trận chung kết, cũng đủ nói rõ nàng thực lực chân thật.

Cho nên nói, trận chung kết không thể hoàn toàn nói là không có sai sót. Nàng phải chăm chỉ, chuyên chú như cũ, lấy ra trạng thái tốt nhất cùng thành tích tốt nhất.

“Chờ một chút!” Hồng Liên đại nhân đột nhiên đứng dậy lên tiếng, đang lúc mọi người chú ý, nàng cất bước đi về phía phía hiện trường trận chung kết, Lãnh mâu hoành tảo một vòng, cố ý ở Vân Khê trước mặt đứng lại, vô hình trung hướng nàng truyền lại một lực uy hiếp, mấy phần uy hiếp đắc ý vị.

Sau đó nàng mâu quang vừa chuyển, rơi vào trên người Vân Phiên Phiên: “Phiên Phiên, trận chung kết hôm nay, ngươi phải thắng được, đoạt được đầu bảng! Chỉ cần ngươi đoạt được đầu bảng, ta nhất định để ngươi trở thành Thánh nữ kế tiếp của huyễn Vân điện, chuyện sau này, cũng không cần ta nhiều lời chứ?”

Vân Phiên Phiên nghe vậy, mừng rỡ trong lòng, nếu có Hồng Liên đại nhân đảm bảo cho nàng, như vậy địa vị Thánh nữ tất nhiên là nắm chắc. Nàng liên tiếp gật đầu, ứng tiếng nói: “Đồ đệ nhất định sẽ cố gắng! Không cô phụ kỳ vọng của Hồng Liên đại nhân!”

“Ừ.” Hồng Liên đại nhân hài lòng cười cười, giơ tay lên, mở ra trong tay chiếc nhẫn trữ vật, từ bên trong lấy ra bảo bối giống nhau, “Bổn tọa đã sớm phòng bị Vân Trung Thiên, biết hắn không thể tin, may mà kiện bảo bối này còn không có cho hắn.”

“Đây là…” Vân Phiên Phiên nhìn thấy vật trong tay nàng, trên gương mặt từ từ tách ra vẻ vui mừng, “Đây là luyện đan chí bảo của Vân tộc, Xích Diễm thần Đỉnh!”

“Xích Diễm thần Đỉnh?” Nghe tên thế, hiện trường lập tức dấy lên một trận nghị luận triều dâng.

“Xích Diễm thần Đỉnh chính là đến gần lò luyện vương cấp, không nghĩ tới lại bị Vân tộc chiếm được.”

“Nghe nói dùng Xích Diễm thần Đỉnh luyện chế đan dược, phẩm chất

sẽ tăng lên mấy lần, vô cùng có khả năng luyện chế ra vương phẩm đan dược. Vân Phiên Phiên có Xích Diễm thần Đỉnh tương trợ, xem ra có thể vững vàng chiến thắng rồi.”

“Bất quá như vậy đối với những Luyện đan sư khác mà nói, cũng không tránh khỏi quá không công bằng…”

“Vậy thì có biện pháp gì? Ai bảo người ta có người sau lưng vững chắc đây?”

Nghe được”Người phía sau” hai chữ, Hiên Viên gia chủ phiền não gãi gãi đầu da, đúng vậy a, ai bảo người ta có người phía sau vững chắc đây? Đáng tiếc gia tộc Hiên Viên hắn cầm không được bảo bối như vậy, Hồng Liên người đàn bà chanh chua này, lại còn ẩn dấu ngón này, thật là gấp chết hắn.

“Xích Diễm thần Đỉnh?” Vân Khê đồng tử đột nhiên co rụt lại, quay đầu nhìn về phía Mộ lão, Mộ lão đối với luyện đan kiến thức uyên bác, khẳng định cũng đúng Xích Diễm thần Đỉnh có điều hiểu rõ.

“Xích Diễm thần Đỉnh đích xác là đến gần lò luyện Vương cấp, chính là luyện đan chí bảo, người tầm thường có thể luyện chế ra trình độ đan dược cấp chín, dùng nó tới luyện chế đan dược, vô cùng có khả năng có thể đem đan dược phẩm chất tăng lên tới vương phẩm…” Mộ lão đối với lần này biểu lộ ra thái độ không lạc quan.

Đáng tiếc bọn họ bên này lò luyện quá bình thường, căn bản không có biện pháp cùng đối phương đánh đồng.

Mặc dù Vân Khê như thế này có thể luyện chế ra đan dược vương phẩm, cũng chỉ có thể cùng đối phương đánh ngang tay, muốn đoạt giải nhất có chút khó khăn.

Đang ở bọn họ lo lắng không cách nào đoạt giải nhất thời điểm, Hồng Liên đại nhân lại cho bọn họ một đả kích trầm trọng, từ chiếc nhẫn trữ vật trong lấy ra một bảo vật khác.

“Viêm linh châu?!” Vân Phiên Phiên lại là một trận vui mừng, nàng thật hoài nghi, hôm nay là không phải là trên trời rụng vàng rồi, lại tất cả may mắn đều phủ xuống trên đầu của nàng, quá ngoài ý muốn rồi!

“Viêm linh châu thuộc một trong mười viên linh châu, cũng là một loại vô cùng kỳ lạ, nó có chức năng đốt diễm, có thể làm mồi lửa tới dùng, chức năng kia không kém hơn mồi lửa dị hỏa chút nào.” Mộ lão ở Vân Khê bên tai nói nhỏ, vì nàng giải thích, chân mày hắn chau càng sâu, áp lực bội phần, “Nhưng nếu nàng có viêm linh châu hơn nữa Xích Diễm thần Đỉnh, như vậy luyện chế ra vương phẩm đan dược dễ dàng, chúng ta nếu là muốn chiến thắng, xem ra tương đối khó khăn.”

Vân Khê ngó chừng viêm linh châu trong tay Vân Phiên Phiên, hai mắt sáng lên, trên người của nàng đã sưu tập đến sáu viên linh châu, nếu có thể đem viên này cũng bỏ vào trong túi, thật là tốt biết bao…

Không có được nàng đáp lại, Mộ lão quay đầu nhìn lại thần sắc của nàng, lại phát hiện nàng thật giống như thấy được vàng, hai mắt kim quang lòe lòe. Ách, lúc này hẳn là suy nghĩ chính là như thế nào thắng được tranh tài, mà không phải mơ ước hạt châu của người ta sao?

Mộ lão giơ tay lên, lau mồ hôi, đối với suy nghĩ Vân Khê, thật sự khó có thể hiểu.

“Con mẹ nó! Đây cũng quá không công bằng rồi! Người Vân tộc thoáng cái ra nhiều bảo bối như vậy, vậy đại tẩu làm sao bây giờ?”

Long Thiên Thần trong lòng tức giận bất bình, nghe nói đại tẩu hôm nay muốn thắng lấy được liệu Thất Diệp Tang Hoa, chính là vì chữa trị bóng ma trên người mẫu thân và hắn, nếu đại tẩu hôm nay thua, vậy hắn chẳng phải là…

Đáng thương a!

Hắn còn trẻ như vậy, anh tuấn tiêu sái như vậy, hắn là người tốt mới sống chưa được nửa đời người, không muốn sớm như vậy đã chết đâu.

“Người Vân tộc quá hèn hạ! Nếu là tranh tài, phải nhờ vào thật tài mới đúng, dựa vào bảo bối để chiến thắng, có thắng cũng chả vẻ vang gì.” Bạch Sở Mục vẻ mặt sâu sắc đồng tình, hắn cũng không hi vọng Long Thiên Thần nhanh như vậy sẽ chết lềnh bềnh rồi, chỉ còn một mình hắn hẳn là rất tịch mịch a. Mặc dù có Thiên Tầm phụng bồi hắn, nhưng là người yêu cùng tình nghĩa huynh đệ hòa hảo là hoàn toàn bất đồng a.

“Không có chuyện gì, có Tiểu Bạch giúp mẫu thân rồi, mẫu thân nhất định sẽ chiến thắng!” Tiểu Mặc đưa tay, sờ sờ đỉnh đầu Tiểu Bạch, ta cũng có bảo vật thắng lợi bí mật, chẳng qua là còn chưa ra sân lộ diện thôi.

Tiểu Bạch hưởng thụ hí mắt, nếu là Tiểu Mặc Mặc phân phó, nó dĩ nhiên là biểu hiện tốt.

“Mồi lửa là không có vấn đề, bất quá lò luyện thì sao? Lò luyện của đại tẩu thoạt nhìn cấp bậc quá thấp, căn bản không có cách nào cùng Xích Diễm thần Đỉnh của người ta so sánh, nếu là chúng ta cũng có một cái luyện lò có thể cùng cấp bậc của Xích Diễm thần Đỉnh không sai biệt lắm là tốt. Cũng không cần vượt xa nó, có thể cùng nó xê xích không xa, bằng kỹ thuật luyện đan của đại tẩu, nhất định có thể

đem chênh lệch rút gần hơn.” Long Thiên Thần sờ sờ cằm, suy tư nói.

“Muốn đi đâu chuẩn bị luyện lò đây?” Tiểu Mặc cũng rầu rĩ theo.

“Đần độn! Nơi này là Đan minh, nội bộ Đan minh khẳng định ẩn dấu không ít lò luyện tốt, hỏi bọn hắn mượn một không phải được sao?” Bạch Sở Mục bắt đầu nghĩ kế.

Long Thiên Thần ánh mắt sáng lên, hỏi Bách Lí Song nói: “Đúng vậy, Bách Lí, ngươi không phải là cùng người Đan minh tương đối quen thuộc sao? Ngươi đi cho đại tẩu mượn một cái đi.”

Bách Lí Song suy tư, quay đầu nhìn về phía hàng xóm ngồi cạnh Tiêu Mạc Sanh: “Hỏi Tiêu ca ca không phải được sao? Tiêu ca ca, hiệu buôn các ngươi trừ mua bán dược liệu, hẳn là cũng có mua bán luyện lò thượng đẳng sao?”

Tiêu Mạc Sanh cười khẽ nói: “Thật sự chúng ta có buôn bán lò luyện, bất quá lò luyện của chúng ta là hàng cấp thấp, không giống Xích Diễm thần Đỉnh cấp bậc cao như vậy, cho nên coi như là lấy, cũng chưa chắc đối với Vân sư phụ hữu dụng.”

“Dừng! Cũng chả có gì đặc biệt!” Bạch Sở Mục cùng Long Thiên Thần hai người nhất tề khinh bỉ, vẫn nhớ kĩ hận cũ với hắn.

Quyển 5 - Chương 54: Lò luyện đan cấp thần xuất thế!

Beta: Tiểu Mộng“Các ngươi không nên đối đãi với Tiêu ca ca như vậy, Tiêu ca ca là người mình.” Bách Lí Song có chút bất mãn với thái độ hai người Bạch Sở Mục cùng Long Thiên Thần đối với Tiêu Mạc Sanh, nói cho cùng Tiêu ca ca là vì dược liệu của sư phụ mà bôn ba, bọn họ hẳn nên cảm kích hắn mới phải

“Cái gì người mình? Hắn mà là người mình sao?” Long Thiên Thần bật thốt lên, trong lòng tức giận.

Bách Lí song nhíu mày nói: “Các ngươi rốt cuộc làm sao? Tiêu ca ca vừa rồi không có đắc tội với các ngươi, các ngươi tại sao vẫn nhằm vào hắn?”

“Song nhi muội muội, không cần gấp gáp, bọn họ đối với ta vẫn có chỗ hiểu lầm.” Tiêu Mạc Sanh cười nhạt, lịch sự tao nhã, cũng lộ ra vẻ hai người Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục vô cớ gây rối.

“Dối trá!”

“Dối trá!”

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người nhất tề cho hắn một ánh mắt khinh bỉ, quay đầu, không hề nhìn đến phản ứng của hắn.

Giả bộ, ngươi tiếp tục giả vờ!

Sớm muộn gì vạch trần diện mục dối trá gian thương đích thực của

ngươi!

“Tất cả im miệng cho ta!” Long Thiên Tuyệt mày kiếm nhăn lại, ánh mắt đông lạnh nhanh chóng ở trên mặt mấy người xẹt qua, mấy phần cảnh cáo cùng uy hiếp, “Thiên Thần, Sở Mục, Song nhi, mấy người các ngươi chia ra tìm người Đan minh đi hỏi một chút chuyện lò luyện đan, nếu có tốt nhất, không có… Tin tưởng Khê Nhi cũng nhất định có thể thắng!”

Con ngươi hẹp dài khẽ híp mắt, đợi lần nữa mở ra, như màu ánh sáng lưu ly tán bật ra liễu diêm dúa lẳng lơ sặc sỡ.

Hắn tin tưởng Khê Nhi, nàng nhất định có thể làm được.

Mặc dù không cách nào lấy được, như vậy hắn liền vận dụng võ lực, Thất Diệp Tang Hoa… Hắn là tình thế bắt buộc!

“Tốt, chúng ta lập tức đi!”

Ba người Long Thiên Thần, Bạch Sở Mục cùng Bách Lí Song rối rít rời ghế, hướng đài chủ tịch chạy tới.

Tiểu Mặc nhìn chung quanh một chút, cúi đầu sờ sờ đỉnh đầu Tiểu Bạch nói: “Tiểu Bạch, nhanh lên một chút đi giúp mẫu thân đi, nhất định phải cố gắng lên nga!”

“Tiểu Mặc Mặc, ngươi cứ yên tâm đi! Có ta ở đây, nữ ma đầu nhất định sẽ thắng!” Tiểu Bạch kiêu ngao mềm mại giương đầu, tràn đầy tự tin, sau đó sưu một tiếng, vạch lên một đạo bạch quang, xông về hội trường tranh tài.

Tiểu Mặc liếc mắt cười cười, ngửng đầu lên, nhìn về phía phụ thân: “Đúng rồi, phụ thân, lò luyện đan có phải hay không đối với mẫu thân

rất trọng yếu đây?”

Long Thiên Tuyệt gật đầu, kiên nhẫn giải thích: “Đúng vậy a, Tiểu Bạch phun ra ngọn lửa nhiệt lượng quá cao, một loại lò luyện đan thì không cách nào thừa nhận. Nếu ở trong quá trình luyện chế, xuất hiện một chút ngoài ý muốn, phẩm chất đan dược liền có khả năng giảm xuống, mẫu thân con chưa có biện pháp thắng được tỷ thí.”

“Nguyên lai là như vậy…” Tiểu Mặc cúi đầu, chân mày nhỏ vắt xuống, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một đạo linh quang, “Nha” một tiếng, bắt đầu chui đầu vào chơi đùa chiếc nhẫn trữ vật trong tay mình.

“Tiểu Mặc, con bận rộn cái gì đây?” Long Thiên Tuyệt ánh mắt thâm thuý quái lạ nhìn nhi tử, không biết hắn đang bận những thứ gì.

“Ừ, con nhớ được con thật giống như nhìn thấy một cái vạc trong đống bảo vật, thoạt nhìn bộ dạng cũng không tệ lắm…” Tiểu Mặc lao lực móc hồi lâu, không có biện pháp, thật sự là bảo vật của hắn nhiều lắm, mà cái vạc kia không giống cái vạc tầm thường, thể tích còn hơi nhỏ, có thể đã bị mai một ở trong đống bảo vật, không thể tìm ra.

“Hmm, tìm được rồi!” nét mặt Tiểu Mặc giống như ánh mặt trời rực rỡ khuôn mặt tươi cười, sáng ngời. tay nhỏ bé xách ra một cái vạc, cao một thước, hai miệng chén lớn nhỏ, thoạt nhìn, không có gì rõ rệt, song nếu nhìn kỹ trong đó phiếm điểm một cái u quang, có thể đem tâm hồn người đều thu nạp trong đó!

Long Thiên Tuyệt nhíu mi, nhìn kỹ Bảo đỉnh một phen, bỗng nhiên nhướng mày cười một tiếng: “Có lẽ, nó thật đúng là có thể xử dụng được đây.”

Đứng dậy, đem Bảo đỉnh để trong tay, dùng khinh công, mấy bước đã đi tới trước mặt Vân Khê.

“Thiên Tuyệt?” Vân Khê đang trấn an Tiểu Bạch đến đây hỗ trợ, chợt thấy Long Thiên Tuyệt cũng tới đến trước mặt, hơi kinh ngạc.

“Vi phu tới cho nàng đưa Bảo đỉnh.” Long Thiên Tuyệt nghiêng thân, khóe miệng phác cao, đưa tay vuốt vuốt tóc mai của nàng, trong ánh mắt tràn đầy tình ý cùng sủng nịch.

“Bảo đỉnh?”

“Nhìn cái này!” Hắn hướng nàng vươn ra, một cáo bảo đỉnh liền xuất hiện ở trước mặt của nàng, “Đây là Tiểu Mặc cất dấu, nàng xem một chút có thể sử dụng hay không?”

“Cái vạc này…” Vân Khê đáy mắt sâu thẳm quang mang chợt lóe, vui vẻ nở nụ cười, “Ta làm sao quên mất, Tiểu Mặc của chúng ta còn có bảo bối này? Tiểu Bạch, nhanh lên một chút thử một chút Bảo đỉnh này, xem một chút có thể sử dụng hay không?.”

Nàng cơ hồ quên mất, khi còn đang ở Ngạo Thiên đại lục, từng thấy nhi tử phơi qua bảo bối này. Bọn họ còn dùng nó nấu súp nấm để uống, cũng bởi vì nàng cảm giác cái vạc kia chất liệu tương đối đặc thù, chịu nhiệt, không dễ hỏng, giống như nồi inox hiện đại.

Mặc dù không quá rõ ràng Bảo đỉnh này cấp bậc đến tột cùng như thế nào, nàng cũng không tự phán đoán, nhưng nàng mơ hồ có loại cảm giác, phẩm chất của nó hẳn là so sánh với lò luyện đan trong tay nàng hiện tại muốn mạnh hơn nhiều.

Không có biện pháp rồi, trận chung kết lửa sém lông mày, chỉ có thể tạm thời chấp nhận.

“Hử?” Hồng Liên đại nhân lực chú ý bị hấp dẫn tới đây, mắt lạnh bổ nhào về phía trước, Bảo đỉnh này thoạt nhìn không có gì đặc biệt, bọn họ không phải là cố làm ra vẻ huyền bí đấy chứ?

“Tiểu Bạch!” Vân Khê thúc giục, vô số đạo ánh mắt soi mói nhìn, Tiểu Bạch đã đến lúc thể hiện rồi, bộ lông thuần trắng nhẵn nhụi chuẩn bị trong suốt.

“Phốc!” Màu vàng ngọn lửa, khí thế kinh người!

Hiện trường cũng hút không khí, vang thành một mảnh.

Đây là vật nhỏ gì? Lại có thể phóng hỏa?

Là như thế kim sắc hỏa diễm thuần khiết?

“Ngọn lửa này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Ta cảm giác được năng lượng của nó vô cùng to lớn, không cách nào lường được cùng tưởng tượng, thật sự là quá thần kỳ.”

“Trời, ngọn lửa này so sánh cùng thập đại dị hỏa mồi lửa trong truyền thuyết, chỉ sợ cũng không bằng đâu.”

“Chẳng lẽ vật nhỏ này là một loại thần thú biết phun lửa?”

“Ly kỳ! Quá ly kỳ rồi!”

Tiếp thu đến ánh mắt sợ hãi than của những người chung quanh cùng các loại tiếng than thở, Tiểu Bạch hãnh diện, bộ lông lay động.

“Tiểu, Bạch!”

Thanh âm nghiến răng nghiến lợi từ trên đỉnh đầu nó truyền lại mà đến, Tiểu Bạch lập tức thu ngọn lửa, đột nhiên nuốt ngụm nước miếng, nháy mắt mấy cái, chẳng lẽ nó làm sai cái gì sao?

Con ngươi chớp động vô tội, nó yếu ớt nhìn lửa giận thiêu đốt trong mắt Vân Khê, muốn bao nhiêu thuần lương có bấy nhiêu thuần lương, muốn bao nhiêu vô tội có bấy nhiêu vô tội.

“Tiểu Bạch, ta muốn đốt Bảo đỉnh, không phải là để biểu diễn tạp kỹ phóng hỏa.”

Vân Khê rất im lặng nhìn nó, nó mới vừa phun ra ngọn lửa, đã đủ để đem trọn Bảo đỉnh nuốt mất.như vậy thì nàng còn luyện đan thế nào?

“Người ta… Người ta thật lâu không có phun lửa, nhất thời không có thích ứng, không cẩn thận sẩy tay chứ sao.” Tiểu Bạch yếu ớt nói, trên thực tế bình thường nó có thể tùy ý chỉnh độ mạnh yếu, nhưng sau khi ngâm người ở suối Long Nhãn, thực lực bản thân tăng lên không ít, chỉ là không có cơ hội thi triển, cho nên chính nó cũng không rõ thực lực của mình đến tột cùng tăng trưởng bao nhiêu. Nó hiện tại dùng lực như trước kia để phóng lửa, kết quả lại là lửa phun quá mạnh, nói thật, nó thật sự là rất vô tội, ai bảo thực lực của nó trong lúc vô tình lại vụt vụt vụt đi lên đây?

Lại còn là một con thú cưng có thể nói, biết phun lửa!

Có muốn hay không đáng yêu như thế?

Phần lớn người bị Tiểu Bạch bộ dáng khả ái làm cho nảy sinh khuynh đảo rồi, thú cưng vừa đáng yêu, lại có thực lực và vân vân, ai nhìn chẳng yêu chứ.

So sánh mà nói, đối với Tiểu Bạch bất hạnh bám lấy Vân Khê, lại lộ

ra vẻ không đáng yêu như thế.

Người ta cũng không phải là cố ý, ngươi muốn người ta phóng hỏa, đây là đang nhờ cậy người ta, thái độ bản thân nên tốt hơn một chút, ai như nàng, nhờ cậy người còn hung hăng như thế chứ? Huống chi đây lại là một thú sủng siêu cấp đáng yêu chứ?

Tiếng tăm của Tiểu Bạch hôm nay không biết làm sao, vụt vụt vụt dâng lên, trong mắt mọi người thành đại minh tinh, khuynh đảo một mảng lớn lòng người.

Thử nghĩ xem, hôm nay ở hiện trường đại hội luyện đan, mọi người hoặc là Luyện đan sư, hoặc là chính là nhân sĩ đam mê luyện đan. Khi bọn hắn thấy một con thú cưng có thể phun ra kim sắc hỏa diễm tinh thuần như thế, ánh mắt mọi người sao có thể không sáng lên chứ?

Cho nên, Tiểu Bạch mới có một đống người hâm mộ, nhất cử nhất động cũng đều bị chú ý.

Song, đang ở lúc mọi người chú ý Tiểu Bạch, Mộ lão vẫn nhìn chằm chằm vào kia Bảo đỉnh nghiên cứu đột nhiên thấp giọng hô lên: “Khê Nhi nha đầu mau nhìn! Kỳ tích a!”

Kỳ tích?

Vân Khê không có lĩnh hội được ý tứ của hắn, liền nhìn chăm chú nhìn lên, lại thấy trên mặt nước sơn u ám của Bảo đỉnh kia bởi vì mới vừa ngọn lửa bị xâm nhập, một chút xíu tróc ra, lộ ra bên trong càng sâu một tầng thành trong.

Điện, quang, hỏa, thạch!

Phía ngoài một tầng nước sơn mặt tróc ra trong nháy mắt một luồng sáng trắng thánh khiến tỏa sáng, như ánh sao trên trời, ánh sáng ngọc đẹp mắt!

Mặt nước sơn bên ngoài tróc ra, đến cuối cùng, vách trong vách ngoài toàn bộ triển lộ ở trong mắt mọi người.

Xôn xao ——

Thanh âm hút không khí nối tiếp một mảnh.

Ánh sáng trắng thánh khiết như yên hoa mùa hè trong bầu trời nở rộ!

Mọi ngườichứng kiến một khắc kỳ tích này!

Tâm khiếp sợ, thật lâu không cách nào thở bình thường.

“Thần, thần, thần… Thần cấp lò luyện đan?!”

Trong đám người, không biết là người nào cà lăm nói ra một câu như vậy, sau đó cái thanh âm này tựa như hồng thủy mãnh thú một loại, trong nháy mắt lan khắp toàn trường, người người trợn mắt hốc mồm.

Thần cấp lò luyện đan!

Lại có thể ngoài ý muốn thấy truyền kì xuất thế như vậy.

Này này này này này…

Tại chỗ phần lớn mọi người hết chỗ nói rồi, mở rộng tầm mắt, không cách nào dùng ngôn ngữ để biểu đạt tâm tình giờ phút này.

Mới vừa nhân tài Vân tộc lấy ra một Vương cấp lò luyện đan, trong nháy mắt người học viện Vạn Hoàng liền mang ra một thần cấp lò luyện đan, này… Chẳng lẽ thiên hạ hiện nay Vương cấp lò luyện đan, thần cấp lò luyện đan đều rơi đầy trên mặt đất, tùy tùy tiện tiện là có thể làm ra tới một bảo đỉnh? Hơn nữa mỗi cái so sánh với một cái càng muốn trâu bò hơn!

Vân Khê từ trước đến giờ vẫn luôn bình tĩnh cũng nhịn không được tại chỗ ngớ ngẩn.

Đây chính là thần cấp lò luyện đan bọn họ một mực tìm kiếm sao? Nó lại cứ như vậy thần kỳ xuất hiện?

Nhưng nếu muốn đem nguyên nhân nó thần kỳ xuất hiện vẫn là từ trước suy ra mà nói…, đó chính là nhi tử khả ái của nàng không cẩn thận gây sự với Thánh Đảo, càng không cẩn thận vào Thánh cung, càng không cẩn thận cướp bóc bảo khố Thánh cung, sau đó nữa…

Bởi vì nàng luyện đan cần một lò luyện đan tốt, dưới tình thế cấp bách, nhi tử đột nhiên nhớ tới mình từng không cẩn thận cướp bóc qua bảo khố của Thánh cung, rồi không cẩn thận cất chứa một Bảo đỉnh không biết tên…

Vì có thể trợ giúp mẫu thân thủ thắng, với tinh thần “có còn hơn không”, bé hào phóng cống hiến bảo đỉnh không biết tên này, sau đó…

Bởi vì Tiểu Bạch nhất thời sẩy tay, kích thích tiềm năng của thần cấp lò luyện đan, khiến nó lộ ra hình dáng thật sự, nữa nữa nữa sau đó…

Thần cấp lò luyện đan trong truyền thuyết thuộc loại trâu bò, cứ như vậy mà thần kỳ xuất thế!

Ông trời, mau cho khối đậu hủ đè chết nàng sao!

Chỉ bằng vận cứt chó (ta thề là nguyên văn) của cả nhà bọn họ, nàng tin tưởng nàng tuyệt đối là đập không chết.

“Ha ha ha ha ha…” Vân Khê đột nhiên trong lúc ngửa mặt lên trời cười dài lên, thật là trời cũng giúp ta!

Có thần cấp lò luyện đan cùng ngọn lửa của Tiểu Bạch, nàng nếu là vẫn không thể thắng đầu khôi (giải nhất), thì chắc chắn là đầu óc có vấn đề.

Tiểu Bạch yếu ớt co rúc ở một bên, hai mắt lấp lánh.

Hôm nay nữ ma đầu có chút không bình thường, nó hay là ngoan ngoãn một chút, không nên tùy tiện chọc giận nàng.

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục mừng rỡ, kích động ôm nhau, vui vẻ cười to.

Thật tốt quá! Bóng ma trên người hắn có biện pháp giải trừ! Long Thiên Thần không khỏi cảm thán thế sự vô thường.

Bạch Sở Mục cũng không biết mình đến tột cùng là kích động cái gì, dù sao nhìn huynh đệ cao hứng, hắn cũng thấy cao hứng.

Tiểu Mặc vóc dáng thấp, bị đám người phía trước kích động đứng lên ngăn cản tầm mắt, còn không có hiểu rõ đến tột cùng xảy ra chuyện gì. Hắn mới vừa đứng lên, rướn cổ lên muốn xem đến tột cùng, sau đó đã bị hai người cao cao quăng đi, cả kinh hắn thất thanh kêu to: “Mưu sát a! Phụ thân cứu mạng a ——”

“Tiểu Mặc, cháu thật đúng là đại công thần chúng ta a!” Long Thiên

Thần ôm lấy cháu nhỏ, mãnh liệt hôn.

“Ngươi tiểu tử thúi này, lại cất chứa một thần cấp lò luyện đan, ngươi có thể hay không quá kín đáo, giấu được quá sâu? Mau cho chúng ta nhìn một cái chiếc nhẫn trữ vật của ngươi, bên trong rốt cuộc còn cất chứa bao nhiêu thứ tốt?” Bạch Sở Mục đưa tay, đoạt lấy chiếc nhẫn trong tay Tiểu Mặc, Tiểu Mặc tay mắt lanh lẹ, thân ảnh nho nhỏ chợt lóe, bỏ chạy hướng nơi so tài có phụ thân cùng mẫu thân.

Ai cũng không thể động đến bảo bối của hắn, nếu không hắn liền cùng người đó xác định!

Bách Lí Song, Long Thiên Tầm, Hoa Sở Sở, Triệu gia tỷ muội cũng rối rít kích động nắm tay nhau, các nàng đã sớm cùng người một nhà Vân Khê hòa hợp nhất thể, cùng vui cùng buồn, phúc họa cùng hưởng.

Ba vị hộ pháp, Dung Thiếu Hoa, Độc Cô mưu, Mộ Vãn Tình, Mộ Cảnh Huy cùng đám người thầy trò Côn Luân lão giả cũng rối rít tâm tình kích động, trong đó biểu đạt kém nhất, vẫn là Độc Cô Mưu, hắn ôm bảo kiếm trong tay, đổi qua đổi lại, đây cũng là phương thức biểu hiện hắn đang kích động nhất.

Hiện trường tranh tài, bởi vì thần cấp lò luyện đan xuất thế, loạn thành một mảnh.

Chủ tịch trên đài Đan minh Minh chủ cùng các luyện đan đại sư trước đây một lòng, cùng chẳng biết lúc nào đã xuất hiện ở nơi so tài, vây lấy Bảo đỉnh tinh tế xem xét, một đôi ánh mắt đều sáng lên, lộ ra vẻ mặt si mê.

Còn lại những Luyện đan sư khác, cũng rối rít xúm lại, tới nhìn Bảo đỉnh thần kỳ này.

Hiên Viên gia chủ đối với Bảo đỉnh không có gì hứng thú, bất quá vẫn cùng đến tham gia náo nhiệt, đang lúc quay đầu thấy gương mặt đen giống như hột gà thúi của Hồng Liên đại nhân, lão nhân gia hắn tâm tình có thể gọi là một ánh nắng tươi sáng.

“Ha ha ha, Vương cấp lò luyện đan đã là cái gì? Chúng ta chỉ nhìn thôi không nguyện ý liếc mắt nhìn! Thần cấp lò luyện đan, đó mới chính là lò luyện đan cao nhất, về phần những thứ lò luyện đan chó và mèo khác, hay là sớm một chút lui qua một bên, không nên ở chỗ này quá mất mặt xấu hổ!” Hiên Viên gia chủ đem câu nói lúc trước của Hồng Liên đại nhân ném trở về cho nàng, thuận tiện chế nhạo một phen, trong lòng vô cùng thống khoái a.

“Lão thất phu ——” Hồng Liên đại nhân giận đến sắc mặt một trận xanh tím cùng tắc kè hoa không có gì khác biệt, cuối cùng chỉ có thể nghẹn ra ba chữ kia.

“Hồng Liên đại nhân, hai chúng ta mặc dù đối với nhau không vừa mắt, nhưng đều là những đại nhân vật. Đại nhân vật mà cứ như vậy mắng chửi người cũng không hay a, mất phong độ, mất phong độ, ha ha ha…” Hiên Viên gia chủ vừa lắc đầu, vừa cười to.

“Rốt cuộc đại hội luyện đan có thể tiếp tục hay không? Bổn tọa tới nơi này, là để xem đại hội tỷ thí luyện đan, không phải là tới để xem đám các người biểu diễn tạp kỹ. Nếu như các ngươi không có ý định tiếp tục tiến hành đại hội luyện đan, bổn tọa liền mang tất cả Luyện đan sư của Vân tộc rời đi Đan minh, hơn nữa Vân tộc chúng ta từ giờ trở đi không bao giờ … tới Đan minh các ngươi nữa!” Hồng Liên đại nhân hổn hển gào thét, nơi nào còn có nửa điểm phong phạm của đại nhân vật?

Một tiếng hét của nàng, khiến Đan minh Minh chủ cùng các luyện đan

đại sư không thể không quay lại nhìn nàng, tuy nói nữ nhân này đúng là đáng ghét, nhưng dù sao người ta ở xa tới chính là khách, hơn nữa lại chính là người Vân tộc. Đan minh cũng không có tính toán muốn cùng Vân tộc chính diện đối kháng quyết liệt, cho nên Minh chủ rất nhanh hạ lệnh, tuyên bố mọi người trở lại chỗ ngồi riêng của mình, trận chung kết chính thức bắt đầu.

Đám người vây xem cũng lục tục tản đi, Long Thiên Tuyệt nắm tay của con trai, lưu luyến không rời nhìn Vân Khê, cho đến khi chỉ còn lại có phụ tử bọn họ là người cuối cùng, hắn ôn nhu ở trên gương mặt Vân Khê lưu lại một nụ hôn, lúc này mới dẫn nhi tử trở lại thính phòng.

Trên gương mặt còn lưu lại ấm áp, Vân Khê một trận tâm thần nhộn nhạo.

Vì Thiên Tuyệt, nàng nhất định phải thắng được trận chung kết cuối cùng, hạnh phúc đều dựa vào hai tay của mình đạt được!

Vân Khê lấy lại bình tĩnh, tâm tình từ từ lắng đọng, đợi Minh chủ tuyên bố trận chung kết chính thức bắt đầu, nàng toàn tâm toàn ý chuyên tâm vùi đầu vào luyện đan.

Cách nàng một gian cách chính là Vân Phiên Phiên, giờ phút này nàng tâm tình vô cùng thấp thỏm. Nàng vốn có lò luyện đan đến gần cấp Vương cấp, xem như cũng không kém hơn Vương cấp chân chính, thế nhưng Vân Khê lại có được lò luyện đan thần cấp, hai người lúc trước vốn còn ngang ngửa nhau. Thế nhưng Vân Khê còn có một con thú cưng biết phun lửa, nàng cơ hồ đã chiếm hết thiên thời địa lợi, nắm chắc phần thắng.

Trước nghịch cảnh như vậy, nàng như thế nào có thể thắng đây?

Nhưng nếu như nàng thua, chắc chắn sẽ không có cách nào làm cho Hồng Liên đại nhân đối với nàng hài lòng, đến lúc đó Hồng Liên đại nhân có thể hay không sẽ giận lây sang nàng, không còn ủng hộ nàng tranh cử vào chức Thánh nữ kế tiếp của Vân tộc nữa?

Lòng nàng rối loạn đến cực điểm, đủ loại sầu lo, đủ loại phỏng đoán lung tung…

“Phiên Phiên, ngươi còn ngây ngốc làm gì? Ngươi cần phải cố gắng toàn bộ phát huy ra tài nghệ tốt nhất của ngươi, mặc dù không thể thắng, cũng sẽ không làm mất mặt mũi Vân tộc ta.” tiếng quát cuả Hồng Liên đại nhân truyền vào trong tai của nàng, làm cả người nàng chấn động, trong nháy mắt tỉnh ngộ lại.

Không sai, coi như là không thể thắng được, cũng không thể làm mất trình độ luyện đan bình thường của nàng sẽ không làm cho Vân tộc ở trước mặt mọi người mất hết mặt mũi. Chỉ cần nàng tận lực, làm được tốt nhất, cũng không hổ thẹn với lương tâm.

Sau khi nghĩ thông suốt, cả người nàng thả lỏng hơn rất nhiều, giống như là buông xuống một trọng trách nặng nề, chuyên tâm vùi đầu vào luyện đan.

Hiện trường trận chung kết, khí thế hừng hực, tiến độ luyện đan dần dần bước vào cao trào.

Mấy ngàn ánh mắt đều chú ý tới năm Luyện đan sư ở nơi so tài này, trong miệng thỉnh thoảng phát ra các loại tiếng thán phục, dĩ nhiên, lực chú ý của mọi người phần lớn là tập trung ở trên người Vân Khê, từng bước luyện đan của nàng, từng chi tiết, bọn họ cũng không bỏ qua.

Trong miệng Tiểu Bạch phun ra kim sắc hỏa diễm, thần cấp lò luyện

đan hiệu dụng, vẫn như lúc trước là tiêu điểm chú ý của bọn họ.

Có điều kiện luyện đan hoàn mỹ như thế, Vân Khê đến tột cùng có thể luyện chế ra đan dược phẩm cấp như thế nào đây?

Tất cả mọi người đều mong đợi.

Thời gian luyện chế đan dược bước vào giai đoạn cuối cùng, Vân Khê cầm một chiếc gốm sứ làm vật chứa, để đan dược lên trên.

Ngọn lửa từ từ dập tắt…

Lò luyện đan nguội dần…

Tất cả quay về sự yên lặng.

Keng keng keng ——

Trận chung kết kết thúc tiếng chuông rốt cục gõ vang, tại nơi so tài mỗi vị Luyện đan sư đều ngừng tay, chờ đợi kết quả cuối cùng được công bố.

Ba người Mộ lão, Lam Mộ Hiên cùng Tần Tú đan dược luyện chế xong chia ra bầy ở trước mặt của bọn hắn, vừa xem liền hiểu ngay, mà Vân Khê cùngVân Phiên Phiên đan dược luyện chế của hai người thì ngoại lệ đều dùng một hộp nhỏ đem đan dược che lại, dù ai cũng không cách nào phán đoán ra đến tột cùng là các nàng luyện chế đan dược phẩm chất như thế nào, hơi có chút cố ý làm ra vẻ thần bí.

Bất quá, thế thì sao nào? Dù sao kết quả cũng sẽ lập tức được công bố, sớm một khắc biết hay trễ một khắc biết, có khác biệt gì đâu?

Minh chủ cùng mấy vị luyện đan đại sư lục tục đi vào sân trận chung kết, kết quả của một vòng cuối cùng trong trận chung kết này vẫn phải do mấy vị luyện đan tông sư quan trọng này đánh giá cuối cùng. Đầu tiên bọn họ lục đục đi tới trước mặt ba người Mộ lão, Lam Mộ Hiên cùng Tần Tú, kiểm tra phẩm chất đan dược luyện chế của bọn họ, đúng lúc này, Vân Khê quay đầu lại, cùng Vân Phiên Phiên ánh mắt chống lại nhau.

Bốn mắt chạm vào nhau, tia lửa bắn nhanh.

Ở trong mắt Vân Phiên Phiên, Vân Khê không chỉ có là đối thủ cạnh tranh của nàng, đồng thời cũng là tình địch, lửa giận cùng hận ý trong mắt càng sâu; mà Vân Khê nhìn Vân Phiên Phiên, càng thêm miệt thị và chán ghét, người như vậy không thể nào xứng đôi với ca ca của nàng, trở thành chị dâu của nàng? Cho dù ca ca miễn cưỡng đồng ý, nàng cũng sẽ không đồng ý!

Sau khi Minh chủ cùng mấy vị Luyện Đan Tông Sư bàn bạc đánh giá kết quả, bắt đầu nhất nhất tuyên bố.

“Lam Mộ Hiên, cấp chín!”

“Tần Tú, cấp chín!”

“Mộ Tông Minh, gần đến cấp vương phẩm, không tệ, không tệ!”

Gần đến cấp vương phẩm? Vậy cũng thật không được.

Mộ lão không có ngọn lửa cao cấp cùng lò luyện đan cao cấp tương trợ, toàn bộ bằng chính là tài nghệ luyện đan mấy chục năm qua của hắn cùng kinh nghiệm, luyện chế được đan dược đến gần cấp vương phẩm, đó chính là thực lực chân chính của hắn, rất tốt.

Mọi người rối rít hướng hắn thán phục.

Rốt cục, đến phiên hai người Vân Khê cùng Vân Phiên Phiên.

Đan dược trước hai người đều đã lấy hộp đựng che đậy, lộ vẻ thần bí.

“Các vị hay là trước công bố nàng đi, viên này của ta tuyệt đối nếu so với nàng phẩm chất tốt hơn, đồ tốt luôn là muốn ra mắt sau cùng.”

Vân Khê tự tin phác môi cười nói, chỉ chỉ vào Vân Phiên Phiên, ý bảo bọn họ vạch trần hộp đậy của Vân Phiên Phiên trước.

Minh chủ gật đầu, trong nội tâm cũng có ý nghĩ giống nàng, điều mong chờ nhất, luôn là muốn lưu đến cuối cùng.

Vân Phiên Phiên trong mũi hừ lạnh một tiếng, trừng Vân Khê một cái, sau đó tự mình mở ra bao trùm của hộp đựng đan dược.

Kèm theo động tác mở của nàng, có một chút xíu tia sáng thánh khiết yếu ớt thong dong bên trong bay ra ngoài, trên mặt Vân Phiên Phiên lộ ra thần sắc mừng rỡ.

Là vương phẩm đan dược! Tuyệt đối là vương phẩm đan dược!

Lúc trước vào giai đoạn luyện chế đan dược cuối cùng xong, nàng còn không rõ ràng được chính xác phẩm cấp của đan dược, bởi vì tâm tình vô cùng khẩn trương, nên nàng dùng hộp che lại đan dược của mình, mà giờ nhìn thấy chút ít tia sáng thánh khiết, suy ra đây chắc chắn chính là đan dược vương phẩm, căng thẳng trong lòng nàng nhất thời thả lỏng ra.

Tiếng than dài phát ra.

Đầu ngón tay giương lên đem hộp đựng mang ra khỏi đan dược, một viên đan dược vương phẩm hiện ra ngay trước mặt mọi người.

Minh chủ cùng mấy vị luyện đan đại sư sợ hãi than nhỏ, quả nhiên chỉ cần phối hợp với lò luyện đan đẳng cấp cao cùng ngọn lửa đẳng cấp cao, tiềm lực của Luyện đan sư là hoàn toàn có thể nhảy lên một cấp bậc.

“Vân Phiên Phiên, vương phẩm! Rất tốt, rất tốt!” Minh chủ không tiếc lời khen tặng Vân Phiên Phiên.

Vân Phiên Phiên liếc mắt, mừng rỡ nở nụ cười, ngửng đầu lên, chống lại ánh mắt tỏ ra hài lòng của Hồng Liên đại nhân, tâm tình của nàng lúc này càng thêm vui vẻ. Đây là lần đầu tiên nàng luyện chế ra vương phẩm đan dược, là một sự đột phá của mình, sự thật chứng minh ở phương diện luyện đan nàng rất có thiên phú, nàng đối với mình càng thêm có lòng tin tăng lên gấp bội.

Kế tiếp muốn công bố, chính là phẩm cấp đan dược luyện chế của Vân Khê.

Hiện trường không khí lần nữa căng thẳng, ánh mắt của mọi người trong nháy mắt đều tụ tập ở một chỗ.

Vân Khê giơ tay lên, từ từ mở hộp đựng ra…

Hộp đựng mới vừa nhấc lên chút ít, một ánh sáng chói mắt liền từ khe hẹp ở giữa chui ra, giống như một hài tử nghịch ngợm nháy ánh mắt của hắn, sáng lạng chói mắt.

Thanh âm hút khí từ từ tấu vang, giống như bản nhạc kỳ lạ.

Tay của Vân Khê cứ như vậy dừng lại ở giữa không trung, ánh mắt nàng lóe lên, tâm tình cũng cực kỳ khẩn trương.

Giờ khắc này, nàng giống như là một tên cờ bạc, sau khi đặt cược, ngó nhìn xúc xắc trong đầu chén, một chút xíu đếm thời gian mở miệng chén.

Xôn xao ——

Khi hộp đậy trong tay nàng đột nhiên mở ra toàn bộ, toàn trường nháy mắt dậy sấm.

Tất cả mọi người đứng lên, bị phương hướng chói mắt chói mắt quang mang làm cho kinh ngạc!

Sau đó là một tiếng sợ hãi than, đều nhịp.

Ánh sáng chói mắt!

Mới vừa rồi Vân Phiên Phiên đã luyện chế ra vương phẩm đan dược phát ra ánh sáng nhạt, so sánh với ánh sáng mà đan dược của Vân Khê phóng thích đi ra, thật giống với ánh sáng mặt trời, mà Vân Phiên Phiên là bất quá chỉ là ánh sáng đom đóm thôi, căn bản không thể so sánh cùng.

Đây nên xem đan dược phẩm cấp gì?

Tất cả mọi người mắt đều choáng váng, bởi vì không có ai biết được đan dược vương phẩm trở lên, đến tột cùng là hình dáng ra sao.

Viên đan dược trước mắt kia, tuyệt đối là vương phẩm đan dược trở lên, không nghi ngờ chút nào. Như vậy nó có thể coi là tuyệt phẩm đan dược hay không?

“Lão phu nhớ được, sách cổ từng ghi lại, phàm là tuyệt phẩm đan dược xuất thế, thì bản thân đan dược đó sẽ xuất hiện đan linh, nảy mầm ý thức độc lập, bất quá lão phu xem viên đan dược kia nảy sinh đan linh tựa hồ còn kém một khoảng cách, cho nên…”

Đang ở thời điểm Minh chủ sắp tuyên bố kết quả, Hiên Viên gia chủ đầu tiên thứ nhất bất mãn hô lên: “Ta nói Minh chủ, ngươi cũng nói đó là sách cổ từng ghi lại, trên thực tế ai cũng không có chân chính nhìn thấy tuyệt phẩm đan dược, làm sao ngươi có thể phán định nó không phải là tuyệt phẩm đan dược đây? Có lẽ đan linh kia đã bắt đầu nảy sinh, hiện tại đang ở trạng thái ngủ say, còn chưa có thức tỉnh?”

Ách… Như vậy giải thích cũng được?

Mọi người không khỏi địa cảm thán, Hiên Viên gia chủ, lão nhân gia ngài dầu gì cũng là một vị đại nhân vật, sao có thể vô sỉ bá đạo như vậy?

Minh chủ cười tủm tỉm nói: “Hiên Viên gia chủ, ngươi cần gì phải gấp gáp như vậy? Cho dù nó không phải là tuyệt phẩm đan dược, Vân Khê cô nương cũng đã thắng được, trở thành người thắng cuộc ở đại hội luyện đan lần này, đây là chuyện chân thật đáng tin, ai cũng không có cách nào lật đổ nó! Chỉ bất quá…”

Ngữ khí của hắn vừa chuyển, lại nói: “Tuyệt phẩm đan dược dù sao vô cùng hiếm thấy, thiên thời địa lợi nhân hoà, thiếu một thứ cũng không được, mặc dù có lò luyện đan thần cấp, nhưng nếu không có mồi lửa thần cấp cùng với tài nghệ luyện đan tuyệt phẩm tương xứng, cũng không thể nào đem tuyệt phẩm đan dược luyện chế thành công. Cũng không phải là lão phu khinh thường Vân Khê cô nương, chẳng qua là đây là chuyện khách quan, cho dù là bản thân

lão phu cũng không cách nào làm được.”

Hiên Viên gia chủ còn muốn nói cái gì đó, Vân Khê ngăn trở hắn, nói: “Minh chủ nói không sai, muốn luyện chế ra chân chính tuyệt phẩm đan dược, nói dễ vậy sao? Hôm nay có thể thắng được tỷ thí, đoạt được vị trí đầu bảng, ta cũng đã rất thỏa mãn.”

Nàng cũng tinh tường biết được rồi, muốn luyện chế ra tuyệt phẩm đan dược, chỉ dựa vào năng lượng từ ngọn lửa của Tiểu Bạch cùng lò luyện đan thần cấp còn chưa đủ, nàng còn cần mồi lửa thần cấp. Ngoài ra còn cần tài nghệ luyện đan của bản thân nàng, khoảng cách luyện chế ra tuyệt phẩm đan dược chân chính, còn cách một đoạn, còn chờ gia.

Cho nên, Minh chủ phán đoán là chính xác.

Bất quá, lần này luyện đan đại hội, thu hoạch là thật lớn.

Nàng rõ ràng biết được muốn luyện chế Tru tiên đan, mình còn nhiều nhân tố thiếu sót, hơn nữa có một lần kinh nghiệm luyện ra tuyệt phẩm đan dược, lần luyện chế tiếp theo sẽ nắm chắc hơn nữa.

Minh chủ hài lòng gật đầu, lúc này liền tuyên bố kết quả cuối cùng của đại hội luyện đan lần này, Vân Khê không nghi ngờ chút nào đoạt được vị trí đầu, Vân Phiên Phiên thứ hai, Mộ lão thứ ba, đối với kết quả như vậy, mấy nhà vui mừng mấy nhà lo.

Dĩ nhiên, lần này sau khi cuộc tranh tài kết thúc đan dược luyện chế ra hết thảy đều bị người Đan minh thu đi, Vân Khê không có biện pháp đem nó nuốt riêng. Không nên chọc giận người Đan minh, làm bọn họ không đem Thất Diệp Tang Hoa cho nàng, nàng cũng đành ngoan ngoãn chịu đựng.

Kể từ khi Minh chủ công bố kết quả tỷ thí xong, khuôn mặt của Hồng Liên đại nhân giống như nhà xí, vừa thối lại vừa cứng, nàng tức giận vù vù hướng Vân Khê cùng Hiên Viên gia chủ bên này ngoan trừng mắt liếc, sau đó liền dẫn Vân Phiên Phiên cùng đám người Vân tộc… vội vã rời đi khỏi hiện trường tranh tài.

Vân Khê đưa mắt nhìn đoàn người bọn họ rời đi, trong lòng mơ hồ sinh ra dự cảm xấu, không biết bọn họ sẽ đối phó ca ca như thế nào, ca ca có thể thuận lợi chạy trốn ma trảo của bọn hắn không?

“Vân cô nương, về chuyện gia nhập học viện Vạn Hoàng…”

Ở chung quanh nàng, rất nhanh liền tụ lại một đống Luyện đan sư, mọi người trong tay cầm truyền đơn, rối rít tỏ vẻ nguyện ý đến học viện Vạn Hoàng Đan học viện nhận chức, có ít người muốn kiêm chức, có ít người hạ quyết tâm, trực tiếp gia nhập toàn bộ chức đạo sư, ai bảo bọn họ in và phát hành truyền đơn cách điều chế đan dược cổ xưa hấp dẫn người như thế đâu?

Nhưng nếu là những người khác truyền đơn như vậy, bọn họ có lẽ sẽ cho là chỉ là lừa dối hoặc cạm bấy thiết kế, lấy cách điều chế đan dược cổ xưa để làm mồi, chờ toàn bộ bọn hắn mắc câu xong còn không biết sẽ phát sinh chuyện gì. Bất quá Vân Khê sẽ giống như vậy, nàng dùng thực lực chân chính của mình, chứng minh hết thảy, để cho bọn họ có đầy đủ lòng tin mà lựa chọn tin tưởng nàng.

“Chư vị, đúng như lúc trước ta có nói, phàm là những ai nguyện ý gia nhập học viện Vạn Hoàng Đan học viện của chúng ta, chúng ta đều vô cùng hoan nghênh, nội dung trên giấy viết cũng sẽ nhất nhất thực hiện, quyết không nuốt lời.” Nàng hướng Lam Mộ Hiên phất tay một cái, đưa chiêu đến bên cạnh của mình, đối với chúng nhân nói, “Các vị nếu muốn ghi danh tham gia,hãy tới chỗ hắn ghi danh, cùng nhau lấy giấy ghi danh từ chỗ đồ đệ của ta.

Tiếng nói vừa ra, rất nhiều người liền ngay lập tức đem Lam Mộ Hiên bao vây, đáng thương Lam Mộ Hiên phải giao cho rất nhiều người, luống cuống tay chân, không thể làm gì khác hơn là đem nương tử của mình cùng anh vợ cùng gọi vào, người một nhà cùng nhau hỗ trợ.

Vân Khê thu Bảo đỉnh, rồi cho Tiểu Bạch mấy viên linh quả, làm phần thưởng ngợi khen.

Tiểu Bạch rất dễ dàng thỏa mãn, có ăn ngon, liền hấp tấp trở lại về chỗ tiểu chủ nhân.

Vân Khê bên này, rất nhanh bị người của gia tộc Hiên Viên cùng các bằng hữu của nàng vây quanh, mọi người cùng nhau chúc mừng thắng lợi.

Trong lúc vui sướng, có chút tiếc nuối, nhưng nếu có thể đem viên viêm linh châu trong tay Vân Phiên Phiên thu vào tay, vậy thì càng hoàn mỹ hơn. Bất quá lần này thời gian gấp rút, lại có cao thủ Vân tộc cùng đi bên người nàng, rất khó có cơ hội hạ thủ. Nếu lần sau gặp lại Vân Phiên Phiên, nàng nhất định sẽ không khách khí.

Phía sau có người ôm nàng, thanh âm mừng rỡ ở nàng bên tai truyền lại: “Khê Nhi, nàng thành công! Chúng ta đưa mục tiêu luyện Tru tiên đan tiến gần thêm một bước dài.”

Long Thiên Tuyệt thật lòng vui mừng, cũng vì biểu hiện nàng xuất chúng mà kiêu ngạo tự hào, bên trong ánh mắt là tia sáng kinh người. Hắn cúi đầu, hung hăng ở mặt trên má nàng hôn vài cái, thẳng tới khi cả người Vân Khê một mảnh tê dại, say mê bởi nhiệt tình của hắn.

Ở giữa hai người, một cái đầu nho nhỏ dò xét tới, khuôn mặt nhỏ nhắn trên bàn nở nụ cười rực rỡ. Tiểu Mặc cười ngọt ngào nói: “Mẫu thân, con giúp người tìm được Bảo đỉnh, cũng phải có phần thưởng to lớn hay không?”

Vân Khê mỉm cười, hôm nay hắn thật sự biểu hiện rất tốt, gật đầu nói: “Được rồi! Con muốn phần thưởng như thế nào?”

Tiểu Mặc suy tư, tươi cười ngẩng lên nói: “con muốn mỗi tối đều cùng mẫu thân cùng nhau ngủ…”

Chợt lại duỗi thân ra ba ngón tay: “Ba buổi tối!”

Tiếng nói vừa dứt, hắn liền lập tức cảm giác được sau gáy lạnh lẽo, có nồng đậm sát khí đột kích…

Quay đầu, thấy gương mặt tuấn tú bình tĩnh của phụ thân, con ngươi không chuyển động chăm chú nhìn hắn, thật giống như có người thiếu nợ hắn.

Tiểu Mặc vô tội xoa lỗ mũi, ủy khuất đi tới mẫu thân tố cáo: “Mẫu thân, phụ thân hắn trừng ta!”

“Phải không?” Vân Khê liếc mắt về người nào đó, trên thực tế, nàng không cần nhìn cũng biết người này có cái vẻ mặt gì rồi, bất quá vì chiếu cố đến tâm tình của nhi tử, nàng rất công chính nghiêm minh đem ánh mắt xem kỹ liếc qua lại.

Người nào đó biến sắc mặt thật nhanh: “Có sao? Tiểu Mặc, con nhất định là nhìn lầm rồi, nhìn người không thể chỉ nhìn mặt ngoài.”

“Kia vậy phải nhìn cái gì ạ?” Tiểu Mặc khiêm tốn lãnh giáo.

“Nhìn nội tâm.” Long Thiên Tuyệt thâm trầm nói.

“Nga, con biết rồi.” Tiểu Mặc gật gật đầu, sau đó đột nhiên gương lên khuôn mặt nhỏ nhắn, hung hăng hướng về phía phụ thân trừng mắt, trong miệng vẫn không quên nói, “Phụ thân, con hiện tại nội tâm là rất tôn kính người, người không nên bị của mặt ngoài của con mê hoặc nga.”

Long Thiên Tuyệt khóe miệng hung hăng co rút, này có tính là hắn đang tự chui đầu vào rọ hay không? Tiểu tử thúi, dám trừng phụ thân của ngươi? Lá gan thật lớn? Quay về sẽ hảo hảo thu thập ngươi!

Vân Khê qua lại nhìn phụ tử hai người trừng tới trừng lui, không khỏi có chút buồn cười.

Quyển 5 - Chương 55: Công phu khóc vô địch của Tiểu Nguyệt Nha

Thời điểm Vân Khê một mình đi nhận lấy Thất Diệp Tang Hoa, những nhân vật quan trọng của Đan minh đều đến hiện trường, coi Vân Khê như là một vật hiếm thấy đang tồn tại trước mặt họ tranh nhau vây xem.

Mặc dù lúc trước ở trên đại hội luyện đan, bọn họ cũng đã nhìn thấy nàng, nhưng bọn hắn tựa hồ còn không có nhìn đủ, lại nhìn Vân Khê từ trên xuống dưới hảo hảo mà đánh giá một phen. Loại ánh mắt đánh giá này không phải thái độ không tôn trọng và mập mờ, mà đó là thái độ muốn nhìn thật kỹ đối với người cùng nghề.

Vân Khê bắt đầu có chút không được tự nhiên, nhưng bị nhìn với thời gian dài như vậy, nên đối với mấy cái ánh mắt này làm như không thấy.

Người nổi tiếng, luôn bị chú ý là điều khó tránh khỏi.

“Vân cô nương, đây chính là Thất Diệp Tang Hoa.” Minh chủ sai người đem một hộp gấm đưa đến trước mặt nàng, nàng nhìn thấy trong hộp gấm chứa một dược liệu có hình dáng gốc cây kỳ lạ, Thất Diệp Tang Hoa, hiếm thấy ở trên đời. Thoạt nhìn bề ngoài của nó, có lẽ không có gì đặc thù, song đem nó kết hợp những dược liệu khác, hỗ trợ dung hợp lẫn nhau, thì sự kỳ diệu của nó được phát huy không thể tưởng tượng nổi.

Vân Khê cẩn thận đem cất nó trong chiếc nhẫn trữ vật, có nó việc luyện chế Tru tiên đan thì sẽ nắm chắc thêm mấy phần, việc tìm đủ những dược liệu khác cũng dễ hơn chút.

“Vân cô nương, trừ Thất Diệp Tang Hoa ở đây, lão phu đại biểu thành ý của Đan minh muốn mời cô nương gia nhập Đan minh, trở thành một trong những nguyên lão của Đan minh chúng ta. Đương nhiên, bởi vì thân phận của Vân cô nương tương đối đặc thù, cho nên lão phu có thể cho cô nương đặc quyền, không cần cô nương thường xuyên tham gia cùng xử lý chuyện nội bộ của Đan minh, chỉ cần ở thời điểm Đan minh có việc cần Vân cô nương có mặt ở Đan minh là được rồi. Không biết ý của Vân cô nương như thế nào?” Minh chủ cười tủm tỉm, thể hiện thành ý mười phần, nói.

Vân Khê suy tư một lát, sau đó sảng khoái gật đầu: “Được! Chuyện này không thể tốt hơn cứ quyết định như thế đi.”

Minh chủ hài lòng cười cười, ra lệnh cho thủ hạ giao cho Vân Khê một số vật tượng trưng cho thân phận nguyên lão của Đan minh, Vân Khê coi như chính thức trở thành một trong những nguyên lão của Đan minh.

Những Luyện đan sư khác, rối rít hướng nàng nói chúc mừng.

Cuối cùng, Minh chủ cho mọi người lui ra, chỉ để lại mấy người Lưu đại sư, Tô đại sư cùng Viên đại sư, cùng Vân Khê nói chuyện.

Vân Khê nhìn sắc mặt ngưng trọng của mọi người, cũng biết trong đó tất có đại sự, cho nên ngồi lại với mọi người, nghe một chút bọn họ rốt cuộc muốn nói cái gì.

Minh chủ cùng mấy người Lưu đại sư liếc nhau một cái. Viên đại sư ho nhẹ, mở miệng nói: “Khê Nhi, về chuyện trên người Nhã Nhi có

bóng ma, Minh chủ cùng hai vị đại sư đều biết hết.”

Vân Khê hơi ngẩn ra, cảm thấy trong lời nói của lão có hàm ý khác.

“Muốn diệt trừ bóng ma, biện pháp duy nhất chính là luyện chế Tru tiên đan. Luyện chế Tru tiên đan điều kiện trước tiên, không chỉ cần có phương pháp điều chế, lò luyện đan thần cấp, còn cần mồi lửa thần cấp ….”

Viên đại sư chần chừ, tiếp tục nói: “Lần trước nghe ngươi hỏi Tru tiên đan, mấy người chúng ta bắt đầu lưu ý, theo ta được biết, Thất Diệp Tang Hoa chính là một trong những dược liệu mấu chốt cần phải có để luyện chế Tru tiên đan. Ngươi cố gắng tham gia đại hội luyện đan như thế, cuối cùng đã giành được đầu khôi, mục đích là muốn lấy Thất Diệp Tang Hoa. Nếu ta đoán không lầm…, mục đích cuối cùng của ngươi, chính là muốn luyện chế Tru tiên đan? Chúng ta đã từng xem ngươi viết trên tờ giấy tuyên truyền vừa rồi phương pháp điều chế một số loại đan dược cổ xưa, phương pháp điều chế của những loại đan dược cổ xưa này đã thất truyền ở trên Long Tường đại lục từ rất lâu, trong tay của ngươi nếu có thể có phương pháp điều chế những loại đan dược trân quý như thế, như vậy vô cùng có khả năng cũng có phương pháp điều chế Tru tiên đan. Không biết ta đoán, có đúng hay không?”

Vân Khê nhìn lướt một vòng, nhìn sắc mặt của bốn người bọn họ còn thật sự nghiêm túc, nàng do dự. Muốn luyện chế Tru tiên đan, chỉ dựa vào năng lực một người như nàng, nàng không có nắm chắc sẽ thành công, nhưng nếu có người của Đan minh ủng hộ và trợ giúp, có lẽ….

Trầm ngâm trong giây lát, Vân Khê cuối cùng gật đầu: “Đúng vậy! Trên tay của vãn bối có phương pháp điều chế Tru tiên đan, vãn bối cũng đang tích cực thu thập những dược liệu cần có để luyện chế

Tru tiên đan, mặc dù trong tay của vãn bối có lò luyện đan thần cấp, nhưng không có mồi lửa thần cấp, nếu như thu thập đầy đủ tất cả dược liệu, cũng chưa chắc có thể luyện chế Tru tiên đan thành công."

Minh chủ cùng mấy người liếc mắt nhìn nhau, đồng loạt lộ ra vẻ mặt hưng phấn, Minh chủ cười tủm tỉm mở miệng nói: "Xem ra lão phu suy đoán không sai, ngươi thật sự là đang chuẩn bị luyện chế Tru tiên đan. Vừa rồi thú sủng của ngươi phun ra ngọn lửa, có phẩm chất cực cao, so với phẩm chất của mồi lửa dị hỏa trong truyền thuyết còn muốn tốt hơn, chỉ tiếc là so với mồi lửa thần cấp còn kém hơn một chút, cho nên trong trận chung kết luyện chế đan dược vừa rồi đan dược ngươi luyện chế ra mới không thể đạt tới phẩm chất tuyệt phẩm đan dược."

"Minh chủ nói rất đúng, điều này cũng là chuyện phiền não nhất của vãn bối." Vân Khê nói.

"Muốn tìm được mồi lửa thần cấp, đúng là không dễ. Theo lão phu biết, thế gian này có thể được xưng là mồi lửa thần cấp chỉ có một loại mồi lửa dị hỏa, đó chính là mồi lửa Trấn Ngục Thiên Hỏa trong truyền thuyết xếp hạng thứ nhất trên Bảng xếp hạng mồi lửa!" Minh chủ nói.

"Trấn Ngục Thiên Hỏa?!" Vân Khê trong lòng chấn động, đây chẳng phải là mồi lửa ma Long Vương cùng Long Hậu đang tìm sao? Chẳng lẽ Trấn Ngục Thiên Hỏa chính là mồi lửa thần cấp mà nàng luyện chế Tru tiên đan cần có?

Minh chủ vẻ mặt từ từ nghiêm nghị, khẽ gật đầu nói: "Không sai! Nghe nói nơi Trấn Ngục Thiên Hỏa biến mất cuối cùng là ở vùng lân cận của di tích Cổ chiến trường, nhưng đây cũng chỉ là truyền thuyết thôi, Trấn Ngục Thiên Hỏa đến tột cùng có ở đó hay không, đến nay

cũng không ai biết, bởi vì ai cũng không có chân chính nhìn thấy tận mắt.”

” Di tích Cổ chiến trường đến tột cùng là ở đâu?” Vân Khê hỏi.

” Di tích Cổ chiến trường nằm ở phía Nam trên đại lục này, từ nơi này lên đường, nhanh nhất đại khái cần một tháng thời gian mới đến nơi. Nhưng cho dù các ngươi thật sự đến nơi đó, cũng chưa chắc có thể thuận lợi tiến vào di tích Cổ chiến trường. Vạn năm trước, nơi đó từng trải qua một cuộc đại chiến, các tinh anh của các gia tộc cổ xưa trên Long Tường đại lục hầu hết đều tham gia trận đại chiến kia, thương vong vô số. Rất nhiều người sau khi chết, hồn phách phiêu bạt ở trong di tích Cổ chiến trường, dần dần biến thành Tử Linh, đặc biệt nuốt chửng tinh lực của người sống. Vì đề phòng Tử Linh thoát ra khỏi di tích Cổ chiến trường, tiến vào Long Tường đại lục, gây hại đến sinh linh trên đại lục. Lúc ấy có mấy vị cao thủ đứng đầu đại lục cùng nhau hợp lực, bày ra kết giới ở di tích Cổ chiến trường, ngăn trở Tử Linh chạy ra khỏi di tích, đồng thời cũng đề phòng người ở bên đi lầm vào di tích, hy sinh tính mạng vô tội….” Minh chủ giải thích.

“Như thế có nghĩa là, người bên ngoài chẳng lẽ không có cách nào tiến vào di tích Cổ chiến trường?” Vân Khê đột nhiên nghĩ đến vợ chồng Long Vương Long Hậu, bọn họ ra đi tìm kiếm mồi lửa, đến nay không về, có hay không cùng kết giới có liên quan?

“Theo lý mà nói, đúng là như vậy.” Minh chủ dừng một chút, lại nói, “Chẳng qua nếu như người đó có võ công tuyệt đỉnh…, có lẽ có thể đột phá kết giới, tiến vào di tích Cổ chiến trường.”

Đúng rồi, giống như Long Vương Long Hậu võ công tuyệt đỉnh như vậy, tiến vào kết giới nhất định là không có vấn đề, nhưng vấn đề là, đến tột cùng là vì nguyên nhân gì ràng buộc bọn họ, khiến cho bọn

họ đến nay còn không về?

“Khê Nhi, ta biết ngươi cùng Thiên Tuyệt vì muốn giải trừ bóng ma trong cơ thể của Nhã Nhi cùng Thiên Thần, nhất định sẽ liều lĩnh đi di tích Cổ chiến trường. Nhưng đúng như lời của Minh chủ nói, nơi đó quá mức hung hiểm, các ngươi phải suy nghĩ kỹ càng, chớ tùy ý mạo hiểm, đánh mất tính mạng của mình.” Viên đại sư giọng nghiêm nghị, nhắc nhở.

Vân Khê cụp mắt, trầm ngâm giây lát, khi nàng ngước mắt lên, trong mắt tràn ngập ánh sáng kiên định, phát sáng kinh người!

“Nếu đây là hy vọng duy nhất, như vậy bất kể con đường phía trước có nhiều hung hiểm, chúng ta cũng là sẽ không từ bỏ!”

Minh chủ cùng ba vị đại sư nhìn thấy đáy mắt phát ra ánh sáng kiên định như vậy, mọi người không khỏi giật mình.

Một lúc lâu, Minh chủ mở miệng nói: “Đã như vậy, lão phu có một biện pháp hy vọng có thể giúp được ngươi.”

Vân Khê nghe thấy thế mắt sáng lên: “Minh chủ xin mời nói.”

“Cách di tích Cổ chiến trường không tới mười dặm có một sơn cốc, tên là Tứ hiền cốc. Trong sơn cốc có bốn vị võ công đứng đầu những cao nhân lánh đời, người ta gọi là Tứ hiền. Cứ cách năm năm, bọn họ sẽ phát ra thư mời cho gia tộc có thực lực hùng hậu, muốn mời những tinh anh trong những người kế thừa của những gia tộc này đến Tứ hiền cốc, cùng nhau đi tới di tích Cổ chiến trường khám phá, rèn luyện mục đích chính là mượn thực lực của những cao thủ tinh anh này với hy vọng có thể tiêu diệt oán khí của Tử linh ở trong di tích Cổ chiến trường đang không ngừng sinh sôi. Bởi vì một khi oán khí của Tử Linh đạt đến trình độ nào đó, như vậy kết giới được bố trí

ở lối vào của di tích cũng sẽ bị oán khí của Tử Linh phá tan, đến lúc đó sẽ đưa tới cảnh trăm họ lầm than ở trên đại lục này.”

Minh chủ tiếp tục nói: ” Bốn vị cao thủ của Tứ hiền cốc, quanh năm vẫn bảo vệ kết giới của di tích Cổ chiến trường, cũng chỉ có bọn họ mới có biện pháp trong khoảng thời gian ngắn mở ra cửa vào của kết giới, đưa những cao thủ tiến vào bên trong di tích. Mà vừa vặn ước chừng nửa tháng nữa các cao thủ sẽ tụ họp ở Tứ hiền để cùng nhau đi tới di tích Cổ chiến trường. Các ngươi nếu là muốn tiến vào di tích Cổ chiến trường, tìm kiếm Trấn Ngục Thiên Hỏa, có lẽ đây chính là cơ hội tốt nhất.”

“Thì ra là như vậy! Vậy thì tốt quá!” Vân Khê mừng rỡ, đây thật là trời ban cơ hội tốt, “Chẳng qua là, như thế nào mới có thể có thư mời của bọn họ đây?”

Minh chủ trầm ngâm giây lát, nói: “Gia tộc Hiên Viên từ trước đến nay vẫn nhận được thư mời của Tứ hiền cốc, ngươi có thể trở về hỏi gia chủ Hiên Viên một chút, xem năm nay gia tộc Hiên Viên rốt cục nhận được bao nhiêu thiếp mời.”

Viên đại sư tiếp lời của Minh chủ nói: “Đúng vậy! Không những gia tộc Hiên Viên nhận được thư mời, mà Viên gia ta trước đến nay cũng nhận được hai thư mời, mỗi gia tộc nhận được bao nhiêu thư mời bốn vị đó đều có chủ ý. Ngươi đừng nhìn bốn vị đó ẩn cư ở Tứ hiền cốc, cũng không chen chân vào chốn giang hồ phân tranh, nhưng bọn họ đối với tình hình của toàn bộ đại lục lại vô cùng hiểu rõ. Những gia tộc xuất hiện bao nhiêu người tinh anh nhân tài, bọn họ rõ như lòng bàn tay, nói cách khác, mỗi cái gia tộc nhận được bao nhiêu thư mời, cũng là do bọn họ phán đoán quyết định. Ta nghĩ thư mời của Tứ hiền cốc, ước chừng mấy ngày nữa sẽ được đưa đến các đại gia tộc.”

Vân Khê cong môi khom người, đột nhiên đứng lên nói: “Bất kể có hay không thư mời, di tích Cổ chiến trường, vãn bối đều phải đi!” ánh mắt của nàng phát sáng kinh người, bên trong đều là vẻ tự tin kiên nghị.

“Tốt! Lão phu rất mong đợi có thể tận mắt nhìn thấy Tru tiên đan trong truyền thuyết xuất thế! Ngươi cứ việc yên tâm đi đi, về phần dược liệu cần có để luyện chế Tru tiên đan, chỉ cần ngươi nói một tiếng, Đan minh ta nhất đinh toàn lực phối hợp với ngươi đem dược liệu thu thập đủ toàn bộ.” Minh chủ hiền lành cười nói.

“Vậy thì đa tạ Minh chủ rồi!” Vân Khê chân thành cảm kích.

Có Minh chủ chỉ điểm, Vân Khê đối với mục tiêu trước mắt càng thêm sáng tỏ.

Thư mời, sự kiện Tứ hiền, di tích Cổ chiến trường, Trấn Ngục Thiên Hỏa….

Bất kể phía trước có nhiều hung hiểm, bọn ta phải tìm được Trấn Ngục Thiên Hỏa, luyện chế ra Tru tiên đan!

Ngửa đầu tại chỗ, thấy chim ưng vỗ cánh trên bầu trời bao la, bay lượn vạn dặm.

Đôi mắt đẹp của nàng hơi có chút ảm đạm, nhưng ngay sau đó bắn ra ánh sáng kinh người quang, so với nắng gắt còn nóng rực hơn.

Sau khi rời đi Đan minh đoàn người quay về Tiêu trạch, chuẩn bị mang theo Tiểu Nguyệt Nha, cùng nhau đi tới Hiên Viên gia tộc, để gia đình được đoàn tụ.

Nhưng, khi bọn họ trở lại Tiêu trạch, một chuyện ngoài ý muốn xảy

ra.

Hai người Thượng Quan Như Nhi và Phong hộ pháp đều hôn mê ở cổng chính của Tiêu trạch, một đám người đi đường vây xem bọn họ, nghị luận rối rít.

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt dẹp đám người đó sang hai bên, phát hiện hai người Thượng Quan Như Nhi cùng Phong hộ pháp đang hôn mê, trong lòng bọn họ chợt cảm thấy không ổn.

Sau khi làm cho hai người tỉnh lại, Long Thiên Tuyệt bắt lấy bả vai của Phong hộ pháp, lo lắng hỏi: “Tiểu Nguyệt Nha đâu?”

Phong hộ pháp vỗ mạnh cái đầu của mình, thật vất vả mới hoàn toàn tỉnh táo lại, chống lại ánh mắt ăn thịt người của tôn chủ, hắn sợ hãi nói: “Tôn chủ, thuộc hạ đáng chết! Không trông chừng tiểu thư thật tốt, thuộc hạ đã trúng phải mưu kế của địch.”

“Nói mau! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” hai người Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt đều quát lên hỏi.

“Chuyện là như vầy, mới vừa rồi thuộc hạ cùng Như Nhi đang trong nom tiểu thư, sau đó thấy Bạch công tử đột nhiên đến, nói là phụng mệnh tôn chủ cùng phu nhân, tới đón tiểu thư, cùng nhau đi tới gia tộc Hiên Viên….” Phong hộ pháp vừa nói, vừa nhìn về phía Bạch Sở Mục.

“Ta? Ta vẫn ở Đan minh, cùng mọi người cùng nhau xem tranh tài luyện đan, trở lại lúc nào?” Bạch Sở Mục ngạc nhiên, vội vàng giải thích.

“Không sai! Sở Mục vẫn ở chung một chỗ với chúng ta, không có rời đi.” Long Thiên Thần chứng thực lời nói của hắn.

Nghe thế hai người Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt đều cau mày, nhìn chằm chằm Phong hộ pháp, ý bảo hắn nói tiếp.

Phong hộ pháp lại vỗ đầu, ảo não nói: “Ngay từ đầu thuộc hạ cho rằng hắn thật sự là Bạch công tử, bởi vì dáng ngoài, quần áo, còn có tiếng nói của hắn, đều giống Bạch công tử như đúc, hơn nữa hắn nói một chút chuyện liên quan đến gia tộc Hiên Viên, nói rất có đạo lý, thuộc hạ không thể nào hoài nghi, liền tin hắn. Thuộc hạ cùng Như nhi đi theo hắn cùng nhau rời khỏi Tiêu trạch, chờ ở ngoài cửa lớn, xung quanh đó đột nhiên xuất hiện rất nhiều cao thủ, đánh ngất xỉu hai người chúng ta, mà tiểu thư….”

“Tiểu Huyên Huyên muội ý bị những người xấu bắt đi sao?” Tiểu Mặc gấp gáp chen vào nói, theo sát là gia chủ Hiên Viên nổi giận nói.

“Chết tiệt! Nhất định là Nam Cung Dực! Cũng chỉ có hắn đối với chuyện của Sở Mục cùng gia tộc Hiên Viên rõ như lòng bàn tay, ngày đó lão phu nên một chưởng đánh chết hắn!”

“Ngươi rốt cuộc có thấy rõ đối phương là người nào không? Hắn có phải là Nam Cung Dực hay không?” Khuôn mặt Vân Khê bình tĩnh lạnh lùng, tức giận không ngừng dâng trào.

Phong hộ pháp cúi đầu, xấu hổ lắc đầu: “Đều do thuộc hạ vô dụng, chưa kịp đánh trả lại thì, đã bị đối phương đánh ngất xỉu, cho nên hoàn toàn, cũng chưa thấy rõ đối phương đến tột cùng là người nào.”

Vân Khê tức giận gào thét: “Đáng hận! Có thể nghĩ ra kế sách tinh vi như thế, đem Tiểu Nguyệt nha bắt đi, nhất định là Nam Cung Dực không thể nghi ngờ! Đáng hận Nam Cung Dực, hắn càng ngày càng thay đổi, lại đối địch với chúng ta, đây là hắn tự tìm đường chết!Nếu hắn dám đả thương một sợi lông của Tiểu Nguyệt Nha, ta nhất định

phải để cho hắn chết không có chỗ chôn!”

“Không nghĩ tới sư huynh trở nên âm tàn hèn hạ như thế, lúc đầu ta thật không nên tin tưởng hắn, nối giáo cho giặc!” Bạch Sở Mục ảo não không thôi.

“Cái loại tiểu nhân vô sỉ hèn hạ này, tốt nhất đừng làm cho ta nhìn thấy hắn, nếu không ta nhất định sẽ xé xác hắn!” Long Thiên Thần vô cùng tức giận.

Mọi người thi nhau chửi rủa kẻ xấu, trong lòng đều tràn đầy căm phẫn ngay cả Tiểu Bạch cũng nhịn không được nữa mắng người xấu.

Long Thiên Tuyệt nhíu mày, trầm tư, lạnh lùng nói: “Nếu thật là Nam Cung Dực bắt Tiểu Nguyệt Nha, nhất định là dùng để uy hiếp chúng ta, tất sẽ có yêu cầu.”

Hắn bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, con ngươi sáng ngời, nói: “Đúng rồi, Tiểu Phượng Phượng đâu? Tiểu Phượng Phượng không phải là vẫn canh giữ ở bên cạnh Tiểu Nguyệt Nha sao?”

” Trước khi thuộc hạ hôn mê, thấy tiểu phượng hoàng đang đánh nhau với bọn họ, về phần kết quả như thế nào, thuộc hạ không biết.”

Phong hộ pháp áy náy không thôi, “Tôn chủ, cũng là thuộc hạ bảo hộ không tốt, mới khiến cho tiểu thư mất tích, thuộc hạ xin chịu trừng phạt!”

“Bọn họ có chuẩn bị mà đến, không thể trách ngươi. Đều tại ta quá mức khinh thường, để Tiểu Nguyệt Nha một mình ở Tiêu trạch, cứ tưởng rằng ở Tiêu trạch canh phòng nghiêm ngặt, lại có bố trí cơ quan, sẽ không xảy ra chuyện gì. Ai ngờ đối phương lại gian xảo như

thế, giả trang thành Sở Mục, lừa gạt ra bọn ngươi rời khỏi Tiêu trạch…” Long Thiên Tuyệt nhíu mày, đáy mắt lộ tia hung ác, làm người ta sợ.

“Tiểu Phượng Phượng đến giờ vẫn không trở về, chắc cũng dữ nhiều lành ít, ngay Tiểu Phượng Phượng cũng không cách nào ngăn cản đối phương cướp đi Tiểu Nguyệt Nha, có thể thấy được thực lực của đối phương không tầm thường. Ta nghĩ sau lưng Nam Cung Dực chắc chắn có cao nhân giúp hắn….” Sau khi lo lắng, Vân Khê từ từ bình tĩnh lại, cẩn thận phân tích.

Ánh mắt Long Thiên Tuyệt đột nhiên xảy ra biến hóa, hai tay xiết thành nắm đấm, lạnh lùng phun ra mấy chữ: “Nhất định là hắn!”

“Người nào?” Vân Khê hỏi.

“Là sư phụ của ta, Thánh cung cung chủ ngày xưa.” Long Thiên Tuyệt trầm trọng giọng nói, từng câu từng chữ, nặng như ngàn cân.

Phần lớn mọi người ở đây đến từ Ngạo Thiên đại lục, nghe được bốn chữ “cung chủ Thánh cung”, sắc mặt mọi người đều xảy ra biến hóa. Ở Ngạo Thiên đại lục, cung chủ Thánh cung chính là người vô cùng kinh khủng, không nghĩ tới hắn lại xuất hiện lần nữa….

“Hôm qua ở gia tộc Hiên Viên, ta cùng với hắn từng đối mặt, chính là hắn cứu Nam Cung Dực. Mặc dù hắn lúc ấy che mặt, không có để lộ ra hình dáng, nhưng là ta có cảm giác rất mãnh liệt, cảm giác người kia chính là hắn! Ta đi theo hắn tập võ nhiều năm, sớm chiều chung đụng, đối với hơi thở trên thân hắn rất quen thuộc, nhất định không sai.” Long Thiên Tuyệt trầm ngâm nói.

“Là hắn? Hắn rốt cuộc muốn làm gì? Sau khi chúng ta đi đến Long Tường đại lục, cùng hắn không liên quan, hắn vì sao còn muốn gây

sự với chúng ta? Tiểu Nguyệt Nha vẫn chỉ là hài tử có mấy tháng tuổi, hắn làm sao có thể ra tay đối với một hài tử vô tội?" Vân Khê thật vất vả mới bình tĩnh trở lại, thoáng cái lại kích động, nàng dùng sức lay tay của Long Thiên Tuyệt, "Thiên Tuyệt, hắn có thể thương tổn Tiểu Nguyệt Nha hay không? Hắn đến tột cùng muốn cái gì?"

Long Thiên Tuyệt ôm cánh tay, đem nàng kéo vào trong ngực, ôn nhu an ủi: "Đừng lo lắng, Tiểu Nguyệt Nha không có việc gì. Ta rất hiểu con người của hắn, hắn từ trước đến nay chưa bao giờ làm chuyện vô ích, hắn làm như thế, đơn giản là muốn uy hiếp ta. Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ mang Tiểu Nguyệt Nha hoàn hảo không tổn hao gì trở về."

Vân Khê trong lòng chấn động, ngẩng đầu nhìn hắn, khẩn trương nói: "Vậy hắn sẽ làm gì chàng? Thiếp không hy vọng Tiểu Nguyệt Nha xảy ra chuyện gì, cũng không hi vọng chàng xảy ra chuyện gì."

"Yên tâm, vi phu đã không phải là Long Thiên Tuyệt trước kia rồi, hắn uy hiếp không được ta. Ta nhất định sẽ mang Tiểu Nguyệt Nha hoàn hảo không tổn hao gì về…." Long Thiên Tuyệt nói.

Vân Khê nhìn hắn, trong lòng ngược lại càng thêm bất an.

Cách Đan minh khoảng mười dặm có một trang viên bí ẩn.

Trong trang viên thủ vệ canh phòng nghiêm ngặt, những trạm canh gác ngầm, đếm không hết.

Cho dù là một con ruồi nhỏ nhỏ bay vào, cũng sẽ bị giết chết trong nháy mắt, cả tòa trang viên bao phủ không khí xơ xác tiêu điều.

Song ở trong trang viên, đột ngột truyền ra tiếng khóc nỉ non của hài tử, tiếng khóc trong trẻo nỉ non tràn đầy sức lực, dường như muốn

đem trọn tòa trang viên lật ngược mới bỏ qua.

“Oa…. Oa oa oa…. oa….”

Thủ vệ của trang viên bị tiếng khóc làm cho khó chịu, trên mặt nổi âm khí, có mấy phần phiền não.

“Làm sao bây giờ? Đứa nhỏ này làm sao lại khóc không ngừng vậy?”

“Thật sự không thể chịu được nữa, cho hài tử này uống một chút thuốc ngủ, làm cho nó ngoan ngoãn ngủ một chút. Nếu đứa trẻ này cứ tiếp tục khóc như vậy, cả trang viên muốn điên lên mất rồi.”

Bên trong một gian phòng khách, hai nữ nhân áo đen vây quanh hài tử đang khóc nỉ non, bàn bạc với nhau làm sao cho nó ngừng khóc.

Hài tử tựa hồ nghe hiểu các nàng nói chuyện, chẳng những không có ngừng khóc, ngược lại còn khóc lớn hơn, cách trang viên mấy dặm cũng có thể nghe được tiếng hài tử khóc.

“Làm sao bây giờ? Cho nàng uống thuốc đi! Nếu quấy nhiễu đến chủ nhân, bọn họ nhất định sẽ trách tội chúng ta.” Trong đó một nữ nhân nói.

Một nữ nhân khác đồng ý nói: “Cũng chỉ có thể như vậy.”

Sau đó, hai người rất nhanh lấy ra mấy viên thuốc, để sát vào miệng của hài tử, muốn cho nàng uống thuốc.

Lúc này, hài tử đột nhiên đừng khóc, bộ dáng tội nghiệp chớp đôi mắt tràn ngập nước mắt ngó chừng hai người. Ánh mắt vô tội kia, giống như lên án hai người đang làm việc ác, làm cho lòng người không tự chủ sinh ra cảm giác mình độc ác.

“Ơ? Làm sao đột nhiên lại ngừng khóc?”

“Chẳng lẽ nó có thể nghe hiểu lời của chúng ta?”

Hai nữ nhân rất là kinh ngạc.

“Không thể nào! Nó mới mấy tháng tuổi, làm sao có thể nghe hiểu lời của chúng ta? Ta thấy hơn phân nửa là khóc mệt, không khóc được nữa.”

“Như vậy cũng tốt! Chúng ta cuối cùng cũng bớt lo.”

Hai người cầm lại viên thuốc, muốn đi ra ngoài nghỉ ngơi một chút, trông chừng hài đã hơn nửa ngày, khiến cho các nàng mệt đến muốn ngất đi.

Hai người ngủ được không lâu, hài tử lại khóc lên.

“Oa…. Oa oa…. oa….”

Tiếng khóc vang lên kinh thiên động địa (long trời nở đất), tràn đầy sức lực!

Hai nữ nhân kinh dị nhìn lẫn nhau, thật hoài nghi đứa nhỏ này có phải hay không ở trong bụng mẹ đã tu luyện nội lực cao thâm, bằng không tại sao có thể phát ra tiếng khóc kinh thiên động địa như vậy?

Điên rồi! Điên rồi!

Các nàng sắp bị hành hạ điên rồi!

“Mau cho nó uống thuốc đi! Ta chịu không nổi nữa rồi!”

Trong khi một nữ tử đem viên thuốc đưa đến bên miệng của hài tử, hài tử kiên quyết lắc đầu, nhếch cái miệng nhỏ nhắn, nhíu lại khuôn mặt nhỏ bé, tỏ vẻ kháng nghị, đồng thời tiếng khóc cũng ngừng.

Hai nữ nhân đánh giá nàng, càng ngày càng cảm thấy quái dị. Cuối cùng, các nàng kết luận, đứa nhỏ này tám phần thật sự có thể nghe hiểu lời của các nàng, biết các nàng cho nó ăn đồ không ngon, cho nên vừa thấy các nàng cho nó uống thuốc, nó sẽ ngừng khóc.

Sau khi đưa ra cái kết luận này, hai người liền thử lại mấy lần, các nàng phát hiện chỉ cần đưa viên thuốc đến gần, hài tử sẽ ngừng khóc, đưa viên thuốc rời xa tầm mắt hài tử, nàng liền oa oa khóc lớn, trăm lần thử đều như vậy.

Kết quả là, vì có thể làm cho hài tử ngừng khóc, hai người chỉ có thay phiên nhau, đem viên thuốc đến trước mặt hài tử, dùng cái này để ngăn cản tiếng khóc của hài tử.

Một lúc sau, hai người mệt đến ngất muốn ngất đi, mà hài tử khóc mệt, mắt nhỏ khép lại, nghiêng đầu muốn ngủ.

Hai nữ nhân thấy hài tử ngủ thiếp đi, nhất thời mừng rỡ, nghĩ tới các nàng rốt cục cũng có thể nghỉ ngơi.

Ai ngờ, hai người vừa mới rời đi, vốn hài tử thoạt nhìn là đang ngủ say đột nhiên lại tỉnh. Cũng không tính là tỉnh, mắt nhỏ vẫn nhắm, nhưng tiếng khóc thì vẫn không ngừng vang lên.

“Ông trời ơi, đứa nhỏ này cũng quá tinh đi? Ngủ thiếp đi, còn có thể biết chúng ta có ở đó hay không?”

Hai nữ nhân sắp điên mất rồi.

Lúc này, có tiếng bước chân đi tới.

Hai người quay đầu lại nhìn về phía ngoài cửa, chỉ thấy hai gã nam tử bề ngoài xuất chúng cất bước đi vào gian phòng. Người đi trước, toàn thân áo bào màu nâu, khí thế cường đại, làm cho người ta tự giác sinh ra sợ hãi, mà phía sau hắn nam tử mặc áo bào màu bạc cũng không kém, khí chất hơn người, phong thần tuấn lãng, làm cho người ta không nhịn được muốn nhìn hắn nhiều hơn.

“Chủ nhân!” Hai nữ nhân áo đen lập tức nghênh đón, hướng về phía nam tử mặc áo bào màu nâu, cung kính lạy nghênh tiếp.

Hai người vừa đi ra, hài tử trên giường liền giương cổ họng, khóc lớn lên.

“Oa oa…. Oa oa oa…. oa….”

“Chủ nhân, đứa bé này nó….” Nữ nhân áo đen sợ chủ nhân tức giận, vội vàng giải thích.

Nam tử mặc áo bào màu nâu giơ tay lên, cắt đứt lời nói của nàng, ý bảo các nàng rời phòng. Đợi hai nữ nhân ra khỏi phòng, hắn cất bước tiến lên, đi tới bên giường, trên cao nhìn xuống, nhìn hài tử trên giường khóc lớn, khóe miệng khẽ nhếch lên, cười lạnh nói: “Không hổ là nữ nhi của đồ nhi tốt của ta, ngay cả tiếng khóc cũng không giống với những hài tử khác, rất thú vị!”

“Cung chủ tính toán xử trí nó như thế nào?” Nam tử áo bào màu bạc liếc hài tử đang nằm ở trên giường, ánh mắt dần dần mê màng, mặt mũi đứa bé này thật sự rất giống nữ nhân kia. Nghĩ đến người nữ nhân đó, hắn liền không nhịn được giận từ trong lòng, nếu không phải bọn họ đột nhiên đến, làm hỏng chuyện tốt của hắn, hắn cũng

không phải chật vật rời khỏi gia tộc Hiên Viên như vậy.

Giơ tay lên, xoa vết thương ở đầu vai của mình, vết thương ở nơi đó vẫn còn đau nhức.

“Cung chủ, đứa nhỏ này là nữ nhi của Long Thiên Tuyệt và Vân Khê, đối với bọn họ cực kỳ quan trọng. Chúng ta chỉ cần dung hài tử uy hiếp bọn họ, muốn bọn họ làm cái gì, bọn họ phải làm theo. Cơ hội như thế, ngàn vạn lần chớ bỏ lỡ.”

Cung chủ trong mũi hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói: “Ngươi thì biết cái gì? Đứa nhỏ này bổn tọa định dung vào những việc khác quan trọng hơn. Nếu dùng nó đi uy hiếp đồ nhi tốt của ta, đó mới là không biết trọng dụng nhân tài, Bổn Tôn cảnh cáo ngươi, không được tự tiện chủ trương!”

Nam Cung Dực mi tâm nhíu lại, lộ ra vẻ không cam lòng, song nhìn thấy sắc mặt nguội lạnh của cung chủ, hắn không thể làm gì khác hơn là gật đầu: “Dạ!”

Cung chủ nghiêng người, vươn ra một ngón tay thô ráp, chạm vào má non nớt của Tiểu Nguyệt Nha. Không để ý Tiểu Nguyệt Nha khóc đến tê tâm liệt phế như thế nào, hắn câu môi, bỗng nhiên cúi đầu nở nụ cười: “Đứa bé này không giống những hài tử khác, bổn tọa thật sự có chút không nỡ đem nó trả lại cho đồ nhi tốt của Bổn Tôn.”

Tiểu Nguyệt Nha giãy dụa khuôn mặt nhỏ nhắn, không thích hắn đụng chạm, khóc càng thêm dữ tợn.

“Cái gì? Cung chủ tính đem nó trả lại cho Long Thiên Tuyệt? Tại sao? Chúng ta thật vất vả mới bắt cóc được hài tử này.” Nam Cung Dực không giải thích được, hắn không nghĩ tới cái gọi là dùng vào những việc khác quan trọng hơn của cung chủ lại chính là đem hài tử trả lại

cho cha mẹ nó, hắn không thể nào hiểu được.

Nghe được hắn chất vấn, cung chủ sắc mặt đột nhiên trầm xuống, quay đầu lại, nhìn hắn với ánh mắt sáng lạnh, mang theo giọng nói cảnh cáo: “Ngươi nhớ kỹ cho bổn tọa! Ngươi chỉ là một con cờ trong tay của bổn tọa mà thôi, nếu là con cờ nên có ý thức của con cờ, chuyện gì không nên hỏi thì đừng hỏi, không nên nói thì đừng nói! Bổn tọa có thể cứu ngươi, cũng có thể giết ngươi, sinh tử của ngươi, nằm ở trong tay của bổn tọa. Còn nữa, ngươi tốt nhất là nên thông minh một chút, bổn tọa chưa bao giờ nuôi phế vật. Muốn để cho bổn tọa trọng dụng ngươi, thì hãy làm cho bổn tọa nhìn thấy giá trị của ngươi, nếu không, bổn tọa tùy thời có thể loại bỏ ngươi….”

Nam Cung Dực nghe vậy, trong lòng đột nhiên căng thẳng, không dám nhiều lời. Hắn cúi đầu, ở góc độ không người nào có thể thấy, ánh mắt không cam lòng, thống khổ giãy dụa của hắn.

“Chủ nhân, Mẫn phu nhân và Tử Phong thiếu gia đến.” Ngoài cửa có người bẩm báo.

Cung chủ khẽ nghiêng tay, rút ngón tay ở trên mặt của Tiểu Nguyệt Nha về, xoay người nhìn Nam Cung Dực, nói: “Đi cùng bổn tọa, đi gặp chủ nhân mới của ngươi.”

Nam Cung Dực tâm trạng khẽ nhúc nhích, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, đi theo hắn, cùng nhau rời khỏi phòng.

Chủ nhân mới? Hừ, hắn Nam Cung Dực vĩnh viễn đều chỉ trung thành với chính mình, ai cũng đừng nghĩ thao túng hắn! Hôm nay nếu không phải hổ lạc đồng bằng, hắn cũng sẽ không ở chỗ này cúi đầu chịu nhục, đợi sau này hắn cường đại, hắn nhất định sẽ không tình nguyện bị người định đoạt!

Một đường đi theo cung chủ đi tới thư phòng, ngoài cửa thư phòng có nhiều hơn mười người cao thủ, mặc trang phục giống nhau, có thêu hình vẽ đặc thù của gia tộc. Khi Nam Cung Dực đi qua bọn họ, rõ ràng cảm thấy áp bức cường đại ép sát mình, ép hắn gần như không thở được.

Hơi thở thật cường đại!

Những người này đến tột cùng là có tu vi cường đại như thế nào?

Người có tu vi kinh khủng như thế, lại chỉ là hộ vệ của Mẫn phu nhân và Tử Phong thiếu gia? Như vậy vị Mẫn phu nhân và Tử Phong thiếu gia này không biết có lai lịch địa vị đáng sợ nên như thế nào?

Khoan đã! Tử Phong thiếu gia? Tên này nghe rất quen, sẽ không phải là….

Nam Cung Dực trong đầu chợt nghĩ đến một người, cặp mắt của hắn dần dần mở to, đột nhiên có ý niệm bất khả tư nghị (không thể tưởng tượng nổi) trong đầu.

Đúng là hắn sao?

“Muội muội, các ngươi rốt cuộc đã tới.” Cung chủ dẫn đầu đi vào gian phòng, cất giọng nói.

Nam Cung Dực theo sát hắn, cất bước đi vào gian phòng, tầm mắt của hắn thoáng cái đều dừng ở trên người nam tử đang mặc tử y, một đầu tóc trắng.

Hách…. Hách Liên Tử Phong?

Thật sự là Hách Liên Tử Phong?

Nam Cung Dực kinh ngạc nhìn Hách Liên Tử Phong, trong miệng kìm lòng không đậu hô lên, ánh mắt biến đổi lần nữa.

Hách Liên Tử Phong nghiêng người, ánh mắt hờ hững mà bén nhọn liếc về phía Nam Cung Dực, nhìn thấy Nam Cung Dực trong nháy mắt con ngươi của hắn hơi co lại, rất nhanh khôi phục bình thường. Sâu trong đôi mắt đen đó lộ ra sự lạnh nhạt, trong còn có khinh thường cùng cuồng vọng.

Hắn không có nói chuyện, đứng yên tại chỗ, khí thế kinh người đáng sợ.

“Sao vậy? Phong nhi, các ngươi quen biết?” Giọng nói nữ nhân ở bên cạnh vang lên.

Nam Cung Dực quay đầu, nhìn thấy nữ nhân áo đen ở bên cạnh Hách Liên Tử Phong, nữ nhân trên mặt có khăn che mặt, thấy không rõ hình dáng của nàng, nhưng khuôn mặt của nàng chỉ để lộ ra một đôi mắt cũng đẹp đến kinh người, thoáng cái đã cướp mất hồn phách của hắn.

Nữ tử này rốt cuộc là người nào?

Một thân lụa đen bao vây, thân thủ nhanh nhẹn, hoạt bát uyển chuyển của nàng như ẩn như hiện, quyến rũ phong tình.

Nữ tử như vậy, sợ rằng không có một nam nhân nào, có thể chống lại sự mê hoặc của nàng?

Nghĩ đến hắn đã gặp qua vô số nữ nhân, nhưng ở thời điểm nhìn thấy nàng lần đầu tiên cũng không nhịn được tâm trạng nhộn nhạo.

Nhưng nàng đẹp nhất vẫn là đôi mắt kia, dường như tất cả những linh khí tốt đẹp nhất của trời đất đều hội tụ trong đôi mắt đó, làm cho người ta trong lúc vô tình bị lạc mất linh hồn. Đôi mắt kia, khiến cho hắn không tự chủ nghĩ đến đôi mắt của một nữ nhân khác…. Thật sự rất giống nhau!

“Phong nhi, Nương đang hỏi ngươi đấy? Làm sao lại không trả lời?” Giọng nữ nhân hơi làm nũng lại vang lên, truyền vào trong tai người nghe, lại càng làm lòng người thêm nhộn nhạo.

Nữ nhân này, tuyệt đối có bản lĩnh mê hoặc chúng sinh.

“Không quen!” Hách Liên Tử Phong nhàn nhạt nói, mang theo vài phần xa cách cùng hờ hững, hắn không có nhìn bất luận kẻ nào, đứng yên ở chỗ cũ, như một tượng đá lạnh lùng.

Nữ nhân có chút bất đắc dĩ liếc hắn một cái, ánh mắt phong tình vạn chủng, quay đầu lại nhìn về phía cung chủ, mềm mại đáng yêu nói: “Ca ca, chuyện lúc trước chúng ta bàn bạc, ca ca làm đến đâu rồi?”

“Ta….” Cung chủ vừa muốn nói tiếp, bên này Hách Liên Tử Phong đã mở miệng, cắt đứt hắn, lạnh lùng nói, “Các ngươi có việc cần làm, ta đây đi trước.”

Thanh âm lạnh lùng, khiến cho người ta có cảm giác xa cách ngàn dặm.

Đứng ở bên cạnh hắn rõ ràng là mẹ và cậu của hắn, nhưng người ngoài nhìn vào lại thấy thái độ của hắn đối với bọn họ so với người xa lạ lại càng thêm lạnh lùng cùng xa cách, không khí thật là kỳ quái a.

Nam Cung Dực khóe miệng chứa đựng vẻ cười lạnh, nhìn xem trò

hay.

“Phong nhi, Nương dẫn con tới nơi này, chính là để con quen với mọi chuyện của gia tộc….” Bắc Thần Mẫn Nhi chân mày nhíu lại, có mấy phần không vui.

“Chuyện của các ngươi, ta không muốn biết, cũng không có hứng thú biết!” Hách Liên Tử Phong lạnh lùng cắt đứt lời nói của mẫu thân mình, hơi thở quanh thân chợt giảm xuống, tản mát ra cuồng vọng cùng bá đạo không ai bì nổi.

Bắc Thần Mẫn Nhi nhìn hắn, ánh mắt không ngừng xoay chuyển, một lúc lâu, mới khẽ thở dài nói: “Thôi, ngươi trước đi nghỉ ngơi một chút đi.”

Hách Liên Tử Phong lãnh khốc xoay người, không có bất kỳ chào hỏi, đi qua người Nam Cung Dực, rời khỏi phòng.

Phía sau, truyền đến thanh âm cung chủ: “Đi phòng khách xem một chút hài tử kia, có lẽ nó sẽ khiến cho cháu có hứng thú.”

Hách Liên Tử Phong bước chân hơi chậm lại một chút, nhưng không có dừng lại, trực tiếp rời khỏi phòng.

Hài tử? Hài tử nào?

Hách Liên Tử Phong tâm trạng khẽ nhúc nhích, dưới chân không tự chủ được theo tiếng khóc của hài tử đi đến.

Bắc Thần Mẫn nhi đưa mắt nhìn bóng lưng của hắn rời đi, một ít tóc màu trắng ở trong gió phiêu đãng, giống như con người của hắn, làm người ta không cách nào nắm trong tay. Nàng khẽ chớp mắt, lãnh ý ngay lập tức phun trào, làm người ta sợ, nơi nào còn nhìn thấy hình

dáng nữ nhân vừa mới làm nũng quyến rũ phong tình?

“Ca ca, hài tử kia chính là nữ nhi của nữ nhân kia?”

“Đúng vậy.” Cung chủ trả lời, giọng nói kia, mang theo vài phần cung kính.

Nam Cung Dực âm thầm quan sát hai huynh muội, Bắc Thần Mẫn Nhi ngồi ở vị trí chủ vị của thư phòng, mà cung chủ thì đứng bên cạnh ở nàng, khẽ khom người, bộ dáng kia rõ ràng chính là cấp dưới đối với cấp trên. Con ngươi của hắn hơi co lại, trong lòng không khỏi sinh ra một ý niệm kỳ quái trong đầu, chẳng lẽ thân phận của nữ nhân này cao hơn so với cung chủ, cho nên cung chủ mới cung kính với nàng như thế?

Nghĩ đến khả năng này, hắn đối với thân phận của nữ nhân này càng thêm tò mò. Nàng rốt cuộc là người nào, lại có thể làm cho cung chủ cao cao tại thượng không ai bì nổi cũng cúi đầu nghe theo mệnh lệnh của nàng?

Quyển 5 - Chương 56: Tử Phong cùng Tiểu Nguyệt Nha

Trong khi Nam Cung Dực đánh giá hai huynh muội Bắc Thần Mẫn Nhi, thì ánh mắt lợi hại của Bắc Thần Mẫn Nhi quét mắt tới, đôi mắt kia dường như tràn đầy ma lực thần kỳ, trước một khắc còn sắc bén lạnh như băng, sau một khắc lại quyến rũ toát ra khí chất đẹp.

“Hắn là ai?”

“Hắn là Nam Cung Dực, cũng giống Phong Nhi đến từ Ngạo Thiên đại lục, ở đại lục kia là Vương gia của một nước nhưng không gặp thời, đi theo Vân Khê…. à, cũng chính là nữ nhân kia, cùng đi đến Long Tường đại lục. Nghe nói hắn trước kia là vị hôn phu của nữ nhân kia, đáng tiếc bỏ lỡ nhân duyên, hiện tại rơi vào kết quả như vậy.” Cung chủ trả lời.

Nam Cung Dực nghe được Cung chủ dùng giọng điệu khinh miệt như thế để giới thiệu xuất thân của mình, gương mặt tuấn tú nhất thời trầm xuống, lộ ra vẻ không vui. Dù gì trước đây hắn cũng xuất thân là vương gia của một nước, thân phận cao quý, nay đến trong miệng hắn, làm sao lại thành kẻ không gặp thời, rơi vào kết quả thê thảm như hiện nay? Mặc dù tình trạng của hắn hiện tại, giống như lời nói trong miệng của hắn….

“Ha ha.” Bắc Thần Mẫn Nhi nhẹ nhàng nở nụ cười, mấy phần xinh đẹp, mấy phần mê hoặc, “Nguyên lai quý công tử có xuất thân là một vị Vương gia, khó trách khí chất trên người không giống với người khác, đáng tiếc Phong nhi của ta tựa hồ không thích ngươi, bằng không…, các ngươi tới từ cùng một nơi, có lẽ có thể trở thành bằng

hữu…. Quên đi, Phong nhi tính cách, sợ rằng không có ai có thể lọt vào mắt của hắn để trở thành bằng hữu của hắn, hơn nữa, hắn cũng không cần bằng hữu.”

Nói xong lời cuối cùng, thanh âm của Bắc Thần Mẫn Nhi từ từ trầm xuống, như có điều suy nghĩ.

Nam Cung Dực tâm trạng khẽ nhúc nhích, chủ động mở miệng nói: “Phu nhân nói như thế, cũng là sai lầm rồi. Ít nhất theo ta được biết, có một người có thể lọt vào trong mắt của Tử Phong thiếu gia, thậm chí đã đánh cắp trái tim của hắn.”

“Hừ? Ngươi nói người đó là ai vậy?” Bắc Thần Mẫn Nhi tuy là đang cười, nhưng trong mắt toát ra lãnh ý, khiến cho người khác không tự chủ cả người run rẩy.

Nam Cung Dực bình tĩnh nói: “Người này chính là nữ nhân trong miệng phu nhân vừa mới nói tới, cũng chính là vị hôn thê trên danh nghĩa trước kia của tại hạ, Vân Khê!”

“Vân, Khê?” ánh mắt Bắc Thần Mẫn Nhi lại biến đổi.

Nam Cung Dực vừa nhìn chằm chằm sắc mặt của Bắc Thần Mẫn Nhi, vừa nói: “Không sai! Theo ta được biết, Tử Phong thiếu gia đã yêu nàng, yêu đến mê muội, thậm chí biết rõ nàng đã thành hôn, có hài tử, trong lòng như cũ vẫn yêu nàng. Có lời đồn đãi nói, Tử Phong thiếu gia một đêm tóc trắng, cũng là bởi vì Vân Khê. Thử nghĩ xem,nữ nhân có thể khiến cho một người đàn ông thương tâm đến mức qua một đêm tóc đã bạc trắng, không phải chứng tỏ nữ nhân đó là người trong lòng hắn, đánh cắp trái tim của hắn sao?”

Bắc Thần Mẫn Nhi trong mũi hừ lạnh một tiếng, ánh mắt của bà ta trong nháy mắt trở nên bén nhọn như đao: “Khó trách Phong nhi trở

nên không quyết đoán như thế, không giống như trong dự tính của ta, thì ra là trong lòng hắn đã có hình bóng của một nữ nhân khiến cho sự vô tình và hận thù trong lòng hắn tiêu tan….”

“Chuyện này là có thật, lúc trước ta vẫn không nói cho muội biết, vì không muốn muội thất vọng. Thời điểm còn ở Ngạo Thiên đại lục, Phong nhi từng vì người nữ nhân kia, đã trở mặt thành thù với ta, ta suýt nữa mất mạng trong tay bọn hắn. Haizz, cũng là một chữ tình hại người.” Cung chủ thở dài nói, long mày khẽ nhíu.

“Tình? Tình là cái gì?” Bắc Thần Mẫn Nhi cười lạnh, trong mắt sự lãnh ý ngày càng dữ dội, “Phong nhi là người kế thừa huyết thống cao quý nhất trăm ngàn năm qua của gia tộc Bắc Thần ta, trong tim của hắn không nên có tình, cũng tuyệt không thể có tình!”

“Muội muội, muội yên tâm đi, chấn hưng gia tộc Bắc Thần chúng ta, phải dựa vào Phong nhi để hoàn thành cùng thực hiện, ta tuyệt đối sẽ không để cho Phong nhi phạm phải sai lầm!” Cung chủ nói.

“Ân.” Bắc Thần Mẫn Nhi xoa mi tâm, ngẩng đầu, nhìn Nam Cung Dực một cái, khẽ cười nói, “Ngươi tâm tư thâm trầm, có tài mưu lược, thông minh nhưng cũng xảo trá, chỉ mong ngươi có thể thức thời, chớ có suy nghĩ không an phận, nếu không nghe lời, bất cứ lúc nào ta cũng có thể lấy cái mạng nhỏ của ngươi!”

Nam Cung Dực nhìn lại bà ta mỉm cười, đáy lòng ngược lại sinh ra sự lạnh lẽo, cúi đầu, lộ ra vẻ cung kính, quả nhiên nữ nhân này so với cung chủ khó đối phó hơn nhiều lắm.

“Nam Cung Dực không dám! Tại hạ có thể tiếp tục sống, cũng là nhờ phúc của cung chủ, làm sao có thể sinh ra suy nghĩ không an phận? Chỉ cần phu nhân và cung chủ không chê chút tài mọn của tạ hạ, tại hạ nguyện ý đi theo làm tùy tùng, vì phu nhân và cung chủ tận tâm

tận lực.” Thái độ cung kính, lời nói cẩn thận, Nam Cung Dực không dám để xảy ra nửa điểm sai lầm.

Bắc Thần Mẫn Nhi nhìn hắn chăm chú hồi lâu, rốt cục cúi đầu nở nụ cười: “Đúng vậy! Kẻ thức thời mới là người tài giỏi, hơn nữa co được dãn được, mới là người làm được đại sự. Nam Cung Dực phải không? Bổn phu nhân nhớ kỹ ngươi. Ngươi tiếp tục làm thuộc hạ của ca ca ta, ta sẽ chú ý ngươi mọi lúc mọi nơi, nếu biểu hiện của ngươi xuất sắc, đến lúc đó bổn phu nhân càng thêm trọng dụng ngươi, hãy cho ta nhìn thấy giá trị của ngươi, bổn phu nhân rất mong đợi biểu hiện của ngươi….”

“Đa tạ phu nhân dạy bảo, tại hạ nhất định sẽ tận tâm tận lực làm việc, khiến cho phu nhân hài lòng.” Trên mặt Nam Cung Dực làm bộ như mừng rỡ, đáy lòng lại khinh thường, trong lòng không ngừng tính toán.

“Ngươi trước hết lui ra đi!” Bắc Thần Mẫn nhi đuổi hắn, đợi bên trong thư phòng chỉ còn lại có hai người nàng và cung chủ, vẻ đẹp trong đôi mắt của nàng từ từ biến mất, lạnh lùng nói, “Người này dã tâm rất lớn, nội tâm giảo quyệt, không phải dễ dàng bị thuần phục như vậy, sau này cần phải chú ý đến hắn nhiều một chút, một khi hắn sinh suy nghĩ không an phận, sẽ giết hắn!”

“Yên tâm đi, ta vẫn luôn chú ý đến hắn.” Cung chủ cười lạnh nói.

Bắc Thần Mẫn nhi mệt mỏi xoa mi tâm: “Ừ, chuyện của Phong nhi, cứ theo như ý của huynh làm đi. Để cho hắn tạm thời rời xa muội một thời gian ngắn cũng tốt, hắn ngày gần đây vẫn ở bên cạnh ta, cho ta chọc không ít chuyện, làm cho muội không có tâm trạng để giải quyết việc khác.”

Cung chủ tiến lên một bước, hai tay xoa hai thái dương của nàng, ôn

nhu thay nàng xoa bóp, tiếng nói cũng đi theo vang lên mang vài phần ngạo mạn: “Muội muội là người tài giỏi như thế? Trên đời này còn có chuyện gì có thể làm khó muội? Muội ở Tông Chính gia tộc có tốt không? Tông Chính gia chủ kia đối đãi với muội….”

Hưởng thụ sự săn sóc của ca ca một chút, Bắc Thần Mẫn nhi dựa lưng vào ghế dựa, trong miệng khinh miệt nói: “đừng nói đến nam nhân kia trước mặt muội, hắn không là gì trong mắt muội. Nếu không phải hắn còn có chỗ có thể lợi dụng, muội đã rời xa hắn từ sớm, bây giờ trong mắt trong lòng muội Phong nhi là người quan trọng nhất. Hi vọng hắn, không để cho muội thất vọng….”

Bắc Thần Mẫn nhi ánh mắt dần dần mơ màng, khí chất xinh đẹp khí càng tăng lên.

Cung chủ cúi đầu nhìn muội muội, càng nhìn càng không nhìn thấu nàng.

Hách Liên Tử Phong men theo tiếng khóc, một đường đi tới phòng khách.

Trong phòng khách, hai nữ nhân áo đen đang luống cuống tay chân chiếu cố hài tử, nghĩ đến phân phó của chủ nhân, trong lòng các nàng càng thêm lo lắng không yên. Dựa theo chủ nhân phân phó, phải chiếu cố hài tử tốt hơn, không được làm cho nó bị thương một chút nào, nói cách khác, như vậy các nàng không thể cho nó uống thuốc, khiến cho nó ngoan ngoãn mà ngủ.

Nhưng là trừ chiêu này ra, các nàng tựa hồ cũng nghĩ không ra biện pháp khác để có thể làm cho hài tử ngừng khóc, thật là phiền toái.

Nghe có tiếng bước chân tới gần, hai người theo tiếng nhìn lại, có người đẩy cửa vào, nhìn thấy người đến trong nháy mắt, hai người

đều cung kính nghênh đón: “Tử Phong thiếu gia!”

Mặc dù Tử Phong thiếu gia không thường xuyên tới đây, nhưng các nàng đầu tiên nhìn thấy hắn, liền nhớ kỹ, thật sự là bề ngoài của Tử Phong thiếu gia quá mức xuất chúng, khí chất siêu phàm, các nàng muốn quên cũng không thể.

Hách Liên Tử Phong không để ý đến hai người, trực tiếp đi về phía giường, hắn rất tò mò, hài tưt đang khóc nỉ non kia đến tột cùng là người như thế nào, vì sao cậu cố ý để cho hắn tới xem nơi này một chút?

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, phủ đầy nước mắt, dưới cái mũi nhỏ bé dường như chỉ cần người ta sờ nhẹ nhàng là có thể bóp nát, phủ đầy nước mũi trong suốt, cái miệng nhỏ tinh tế lại phát ra tiếng khóc to rõ kinh người kia, khóc một hồi lâu, tiếng khóc vẫn như cũ vang dội có lực.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhíu chặt, mang theo oán khí, nó nhắm hai mắt, dường như là khóc mệt.

Hách Liên Tử Phong khẽ cau mày, thật bẩn, quá xấu, hơn nữa rất ồn ào!

Khi hắn từng bước gần tới, hài tử đột nhiên mở ra hai mắt, không biết là cảm thấy trên người hắn lạnh lẽo, hay là nghe thấy được hơi thở không giống như trước, cho nên khi ánh mắt của nàng mở ra trong nháy mắt, ánh mắt kia là mang theo cảnh giác cùng tò mò.

Cũng là khi nó mở mắt ra, chân mày của Hách Liên Tử Phong vốn đang nhăn lại đột nhiên giãn ra, đôi mắt này ——

Thật giống như một đôi mắt khác, hắn nhìn đôi mắt này dường như

tất cả những linh khí tốt đẹp nhất của trời đất đều hội tụ trong đôi mắt đó, trong đầu bỗng nhiên hiện ra đôi mắt của một người khác…. Thật sự rất giống!

Từ trên người hắn lấy ra một chiếc khăn tơ lụa màu trắng, nhẹ nhàng lau mặt cho hài. Động tác của hắn rất nhẹ rất ôn nhu, dường như là đang lau chùi một vật trân bảo.

Nhìn thấy một màn như vậy, khiến cho hai nữ nhân áo đen đứng ở cạnh cửa trợn mắt há mồm. Đây thật sự là Tử Phong thiếu gia trong ấn tượng của các nàng sao? Thiếu gia cũng có thể ôn nhu tỉ mỉ như vậy sao? Mặc dù trên khuôn mặt tuấn mỹ của thiếu gia vẫn lạnh như băng, nhưng hành động tinh tế và ôn nhu kia, lại làm cho các nàng rung động tận đáy lòng.

Lau đi nước mắt và nước mũi trên mặt của hài tử, hài tử cũng dần dần ngừng khóc, một đôi mắt to tròn đen láy của hài tử cùng một đôi mắt tò mò của Hách Liên Tử Phong cứ như vậy nhìn nhau. Khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhíu lại toàn bộ giãn ra, oán khí cũng lui dần, lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn thuần khiết đáng yêu, hướng về phía trước nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, chất lỏng trong suốt ở đôi môi trong lúc đó từ từ nổi lên.

Thật sự rất giống!

Này ngũ quan, này vẻ mặt, thật sự rất giống….

Chẳng lẽ là con của nàng?

“Ta hỏi các ngươi, đứa nhỏ này đến tột cùng là từ đâu tới đây?” Thanh âm lạnh lùng của hắn, đột nhiên hướng hai nữ nhân áo đen hỏi tới, cả kinh đang si mê đánh giá hắn cô gái cả người chấn động, suýt nữa ngất xỉu.

“Hồi, Hồi Tử Phong thiếu gia…, thuộc hạ không rõ lắm, chẳng qua là nghe chủ nhân nói, đứa nhỏ này là từ Đan minh ôm tới, tựa hồ cùng đồ nhi trước kia của chủ nhân có liên quan.”

“Đồ nhi?” Hách Liên Tử Phong trong mắt hơi biến đổi, trong lòng đã rõ ràng đáp án, thật sự là hài tử của Khê Nhi, cậu lại bắt cóc con của nàng đem tới nơi này, Khê Nhi….

Hắn khom người, đem hài tử ôm lấy, mắt to mắt nhỏ nhìn nhau.

Tiểu Nguyệt Nha dùng ánh mắt hồn nhiên vô tội nhìn hắn, đôi mắt lóng lánh, phát sáng vô cùng. Mà Hách Liên Tử Phong thì gợn sóng nhưng lại không có bất kỳ sự hoảng sợ nào nhìn nó, trong lòng suy tư nên đem nó trở về như thế nào. Bị mất hài tử, Khê Nhi sợ là điên lên mất….

Nhưng nếu hắn cứ như vậy đem hài tử trở về, hắn nên giải thích tìm thấy hài tử như thế nào? Khê Nhi liệu có hoài nghi hắn là người bày mưu cho người ta bắt cóc hài tử hay không? Hay là hoài nghi hắn là đồng phạm trong việc bắt cóc hài tử?

“Ùng ục….”

Từ trong bụng hài tử truyền ra tiếng vang, đuôi lông mày của Hách Liên Tử Phong khẽ nhíu, cũng không quay đầu lại nói: “Các ngươi chưa cho nó ăn?”

“Còn chưa cho nó ăn, đứa nhỏ này cứ khóc không ngừng, chúng ta cũng không biết nên làm sao.” Một nữ nhân áo đen yếu ớt lên tiếng nói.

“Vậy còn không nhanh đi lấy thức ăn ra đây?” Giọng nói của Hách

Liên Tử Phong trong nháy mắt lãnh khốc, khiến cho hai người vội vàng bước nhanh vọt ra gian phòng, đi chuẩn bị thức ăn.

“Chịu khó đợi một lát, rất nhanh sẽ có đồ ăn ngon. Chờ cháu ăn no, thúc thúc sẽ dẫn cháu đi gặp mẫu thân.” Hắn ôm hài tử ở bên cạnh bàn ngồi vào chỗ của mình, giọng nói bình tĩnh, có mấy phần nhu hòa.

Chỉ cần vừa nghĩ tới bộ dáng thương tâm của Khê Nhi khi không tìm thấy hài tử, tim của hắn liền thấy đau.

Đành vậy! Cho dù Khê Nhi hoài nghi hắn, hắn cũng bất chấp.

Hắn chẳng qua là không muốn nhìn thấy bộ dáng thương tâm của nàng.

Không biết có phải bởi vì nó nghe được chữ “Mẫu thân” hay không, hay là bởi vì bộ dáng ôn hòa thân thiện của hắn, Tiểu Nguyệt Nha nhìn hắn hồi lâu, vẫn chu cái miệng nhỏ nhắn đột nhiên giãn ra, nở ra nụ cười ngọt ngào.

“Hi hi, hi hi….”

Hách Liên Tử Phong hơi sửng sờ, cảm thấy ngoài ý muốn, nụ cười này quá mức tinh khiết, quá mức tốt đẹp, hắn bất ngờ không kịp phòng bị, một góc âm u trong đáy lòng hắn bỗng dưng bị một đạo ánh mặt trời đánh vào, bất ngờ như vậy, rung động như vậy, hắn nhất thời không biết phải làm sao.

Tâm trạng có chút rối loạn, hắn đem hài tử tùy tiện đặt ở trên bàn, tạm thời tránh được nụ cười quá mức tốt đẹp của nó, vẻ mặt tươi cười như vậy, không nên xuất hiện ở thế giới của hắn, không nên …

“Oa…. Oa oa…. oa….”

Tiểu Nguyệt Nha nhận thấy vắng vẻ, oa oa khóc lớn lên.

Hách Liên Tử Phong chân mày căng thẳng, tiếng khóc kia nhiễu được hắn trong lòng lại là một trận xốc xếch, không có cách nào, hắn không thể làm gì khác hơn là đem hài tử bế lên một lần nữa.

Chuyện kỳ quái đã xảy ra.

Chỉ cần hắn ôm lấy hài tử, hài tử sẽ ngừng khóc. Hắn vừa để hài tử xuống, hài tử liền oa oa khóc lớn.

Tiếng khóc kia giống như cái van của vòi nước, một bên là nụ cười sáng lạn, một bên là tiếng gào khóc.

Hách Liên Tử đau đầu nhìn nàng, trong lòng không khỏi nghi ngờ, hài tử này quá tinh ranh hay không, biết hắn đối với nó không có ác ý, cho nên liền dựa dẫm vào hắn?

Thật là kỳ quái.

Bất đắc dĩ thở dài, hắn tự tay, cầm khăn tơ lụa lau khuôn mặt nhỏ nhắn phủ đầy nước mắt nước mũi cho nó, nhìn thấy nó nở nụ cười một lần nữa, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Đứa nhỏ này thật sự rất giống nàng, tính cách cũng cổ quái như vậy, làm cho người ta khó có thể đoán được.

Nghĩ tới, khóe miệng của hắn không tự chủ vẽ lên một đường cong mờ, cười như không cười.

Nếu hai nữ nhân áo đen kia còn ở trong phòng, thấy vẻ mặt của hắn

lúc này, nhất định sẽ bị choáng váng.

Một lúc lâu, hai nữ nhân áo đen rốt cục trở về, trong tay bưng một chén sữa dê, mùi vị nồng nặc, khiến cho Hách Liên Tử Phong không nhịn được chau mày.

“Các ngươi định cho hài tử ăn cái này?”

“Hồi Tử Phong thiếu gia…, trong trang viên cũng chỉ có cái này có thể cho hài tử ăn.” Nữ nhân áo đen nơm nớp lo sợ nói, dù sao nơi bọn họ ở cũng chỉ toàn cao thủ, làm gì có chuẩn bị đồ ăn cho hài tử, có thể lấy được một chén sữa dê như vậy, thật không dễ dàng.

Hách Liên Tử Phong sắc mặt lạnh lùng, lớn tiếng trách mắng: “Nói nhảm! Chẳng lẽ trang viên nghèo đến vậy ngay cả một khối thịt đều không có?”

Thanh âm của hắn quá mức nghiêm nghị, khiến cho Tiểu Nguyệt Nha kinh sợ, chu cái miệng nhỏ nhắn, cái van của vòi nước kia đang trong tình trạng bị khóa lại một lần nữa được mở ra, tiếng khóc rất nhanh vang lên.

Hách Liên Tử Phong thấy thế, vội vàng ôm nó dỗ giành, khóe miệng nguội lạnh dần dần biến mất, hắn bắt buộc mình cố gắng nở nụ cười.

Quả nhiên, vừa thấy thái độ nhu hòa của hắn, Tiểu Nguyệt Nha gương mặt nho nhỏ liền lập tức sáng lạn, so với sự sáng lạn của bầu trời sau cơn mưa còn hơn nhiều.

Hách Liên Tử Phong nhíu mày nhìn chằm chằm cặp mắt của nó, vì sao hắn có cảm giác, cảm thấy hài tử này rất thông minh? Trong thời gian ngắn, đã hoàn toàn nắm trong tay vui buồn của hắn, haizz, cũng không biết kiếp trước có phải là thiếu nợ mẹ con các nàng…. Hắn

không nhịn được than nhẹ.

Hai nữ nhân áo đen đang quỳ rạp trên đất thì choáng váng, Tử Phong thiếu gia vừa nói gì? Thịt? Trong trang viên đương nhiên là có thịt, nhưng hài tử nhỏ như vậy không thể ăn thịt được?

“Tử Phong thiếu gia, hài tử còn không có răng, chỉ có thể uống chút sữa hoặc ăn cháo thôi….” Nàng nhỏ giọng nhắc nhở.

“Thật sự là như vậy?” Hách Liên Tử Phong vươn ra một ngón tay, đưa vào trong cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Nguyệt Nha, muốn xem nó có răng hay không. Chỉ mới vừa đưa ngón tay vào, đã bị cại miệng nhỏ nhắn của Tiểu Nguyệt Nha ngậm lấy, dường như cảm thấy ăn được thức ăn ngon, tạp ba tạp ba thanh âm, mùi ngon.

Hách Liên Tử Phong khóe miệng đột nhiên run lên, không thể tưởng tượng nổi, nó chắc không phải là đói bụng đến mức ăn quàng đi?

Nhưng cảm giác cái miệng nhỏ nhắn của nó đạng ngậm ngón tay của hắn, ôn ôn, ấm áp, cảm giác này cũng không tệ lắm.

Hài tử này thật đáng yêu!

Hắn nhẹ nhàng cười một tiếng, khóe môi tự nhiên toát ra nụ cười ôn nhu.

Lần này, hai nữ nhân áo đen thật sự là nhìn thấy được, đều lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, suýt nữa bị nụ cười ôn nhu kia làm cho choáng váng.

“Nếu không có răng, vậy thì đi chuẩn bị chút tổ yến hoặc là bát súp… tóm lại không nên mang những đồ bẩn như thế này tới đây!” Đôi mắt lạnh lẽo của Hách Liên Tử Phong quét qua hai nữ nhân áo đên, khí

thế kinh người, khiến cho hai người đó không rét mà run gật đầu lia lịa đồng ý, lui ra ngoài.

Tiểu đáng yêu cái miệng nhỏ nhắn liền vểnh lên, một bộ bộ dáng muốn khóc, Hách Liên Tử Phong khóe mắt vừa liếc qua thấy thế, lập tức hướng nó nở nụ cười, mặc dù không quá rõ ràng, nhưng tóm lại là nụ cười. Tên tiểu tử này cũng quá mức nhạy cảm đi, hắn hơi tỏ thái độ lạnh lẽo, nó liền nhận ra, hắn không nhịn được lắc đầu thở dài, đối với nó hắn không có biện pháp.

Nhẹ nhàng đưa ngón tay rút về, đầu ngón tay trượt nhẹ trên gương mặt nõn nà của nó, hắn chơi đùa với nó, dần dần chơi thành nghiện.

Tiểu Nguyệt Nha mở to đôi mắt có vẻ sưng đỏ, hướng về phía hắn cười khanh khách không ngừng, tay nhỏ bé từ trong tã lót chui ra nghịch ngợm, níu lấy vài sợi tóc trắng xõa ở trên vai của hắn, vẻ mặt của nó giống như phát hiện ra đồ chơi thú vị, cười càng thêm vui vẻ.

Hách Liên Tử Phong bất đắc dĩ cười khẽ, tùy ý nó níu lấy tóc của mình, mặc dù thỉnh thoảng bị đau, hắn nhưng không có ngăn cản.

Bắc Thần Mẫn Nhi đi theo huynh trưởng, muốn tới gặp hài tử của nữ nhân kia, dọc theo đường đi cũng không có nghe thấy tiếng khóc tê tâm liệt phế lúc trước, cung chủ có chút ngạc nhiên. Rốt cục là hài tử khóc mệt ngủ thiếp đi, hay là đã xảy ra chuyện gì rồi?

Cho đến khi hai người đến gần cửa gian phòng, xa xa liền nhìn thấy Hách Liên Tử Phong đang ôm hài tử đó, vừa tự mình đút thức ăn cho nó, vừa chơi đùa với nó, trên khuôn mặt tuấn mỹ như được điêu khắc tinh sảo, giờ phút này tràn đầy ngập ấm áp ôn nhu cùng vui vẻ.

Mà hài tử trong lòng ngực của hắn một tay nhỏ bé đang nắm chặc một vài sơi tóc trắng của hắn, chơi đùa rất vui vẻ, ăn được cũng vui

vẻ.

Nhìn thấy một màn quá mức tốt đẹp như vậy khiến cho đáy lòng của Bắc Thần Mẫn Nhi đột nhiên nhói lên, sinh ra cảnh giác.

Không thể như vậy!

Phong nhi của nàng không nên như vậy!

Chết tiệt! Rốt cuộc đây là chủ ý của người nào, đem hài tử bắt tới đây?

Nàng quay đầu lại, hung hăng quăng cho cung chủ một cái mắt lạnh, xoay người, bực tức rời đi.

“Muội muội….” Cung chủ hoảng sợ, không hiểu vì sao muội muội tức giận như thế, cho đến khi nhìn kỹ lại, hắn cũng phát giác không khí không đúng. Quanh thân Hách Liên Tử Phong quanh quẩn hơi thở ôn hòa, nhìn thấy hình ảnh xa lạ như vậy, đáy lòng của hắn cũng vang lên hồi chuông báo động.

Hai người huynh muội bọn họ đặt kỳ vọng rất lớn trên người hắn, bọn họ hi vọng có thể đào tạo hắn thành một người lãnh huyết vô tình, nắm giữ quyền sinh sát trong tay, vương giả bễ nghễ thiên hạ, vì thế, bọn họ mới hao hết tâm tư, để thực hiện nó.

Ai ngờ hiện nay hắn lại biến thành bộ dáng như vậy, không được, tuyệt đối không được!

“Muội muội, muội đừng gấp gáp, ta nhất định sẽ làm cho hắn biến thành người như mong muốn của chúng ta. Muội và ta đều cần phải có kiên nhẫn một chút, dục tốc bất đạt.”

“Muội không có quá nhiều kiên nhẫn, chuyện này giao cho huynh đi xử lý, không nên để cho muội thất vọng lần nữa.”

Giọng điệu bề trên lạnh lùng vang lên, khiến cho cung chủ phải cúi đầu xuống, xưng thần.

“Vật nhỏ, ăn uống no đủ rồi sao. Thúc thúc dẫn cháu đi tìm mẫu thân của cháu nhé?” Hách Liên Tử Phong cúi đầu nhìn cái miệng nhỏ nhắn thỏa mãn của Tiểu Nguyệt Nha, ôn nhu nói.

Hắn đứng dậy, ngón tay thon dài nhẹ nhàng đem tã lót sửa sang lại một lần nữa, bảo đảm không xảy ra chuyện gì, mới ôm nó rời khỏi phòng.

“Tử Phong thiếu gia?” Phía sau truyện tới một thanh âm.

Hách Liên Tử Phong chân mày nhẹ chau lại, nhưng không có dừng lại, tiếp tục cất bước về phía trước.

“Hách Liên Tử Phong, ngươi sẽ không ngu đến mức muốn tự chui đầu vào lưới, đem con đưa cho Vân Khê đi?” Nam Cung Dực giễu cợt, hắn nghiêng người dựa vào cây cột trên hành lang, ánh mắt sắc bén khóa ở trên bóng lưng của Hách Liên Tử Phong.

Hách Liên Tử Phong nghe thế bước chân dừng lại.

“Ngươi bây giờ đem hài tử trả lại cho Vân Khê, ngươi cho rằng làm như vậy nàng sẽ cảm kích ngươi sao? Hài tử mới vừa mất, ngươi liền ôm hài tử xuất hiện, cho dù là ai cũng sẽ hoài nghi có phải ngươi đánh cắp hài tử hay không. Ha ha, một mẫu thân khi mất đi hài tử của mình, cho dù nàng cơ trí đến đâu, cũng sẽ bởi vì trong lòng lo lắng cho an nguy của hài tử mà mất đi lý trí. Ngươi đi như vậy, vậy thì thật sự là cùng nàng hoàn toàn chặt đứt duyên phận rồi, nàng

chẳng những sẽ không cảm kích ngươi, còn có thể căm hận ngươi, hoài nghi ngươi, đem ngươi coi là cừu địch…. Ha ha, ta nói thế thôi, có tin hay không là tùy ngươi.” Nam Cung Dực khẽ cười nói, đáy mắt lúc sáng lúc tối xẹt qua vô số tính toán.

Nghe hắn nói xong, Hách Liên Tử Phong từ từ xoay người, một ít ánh sáng lạnh sắc bén bỗng dưng phóng tới Nam Cung Dực, một loại sắc bén như đao, hung hăng cắt trên người Nam Cung Dực.

“Ngươi nói như vậy, cũng là nhắc nhở ta. Nếu ta đem ngươi đưa cho Khê Nhi, ngươi nói xem nàng còn có thể hoài nghi ta hay đây?” Hách Liên Tử Phong lạnh lùng câu môi, ánh mắt so với đối phương tối hơn mấy lần, giống như hố sâu không lường được.

Nam Cung Dực ánh mắt hơi đổi, chợt vừa cười vừa đứng lên: “Ta bây giờ là thuộc hạ của cung chủ, đối với cung chủ và mẫu thân ngươi cũng còn có giá trị lợi dụng, cho dù ngươi nghĩ làm như vậy, bọn họ cũng sẽ không cho phép. Bởi vì căn bản bọn họ không muốn cho ngươi cùng Vân Khê tiếp tục kết giao, chia rẽ quan hệ ngươi và Vân Khê mới là mục đích cuối cùng của bọn họ!”

“Đừng giả bộ chuyện gì cũng rõ như lòng bàn tay, chuyện của ta, ta tự biết, không cần người ngoài đến chỉ bảo. Nếu bọn họ cho rằng ngươi còn có giá trị, còn có thể trở thành con chó trước mặt bọn họ, vậy thì tốt nhất nên học như thế nào để trở thành một con chó có giá trị lợi dụng, còn những chuyện khác, ngươi tốt nhất không nên quản, nếu không, ta không thể bảo đảm có thể hay không thay bọn họ xử lý con chó này!” lời lẽ của Hách Liên Tử Phong sắc bén vô cùng, khiến cho Nam Cung Dực giận đến sắc mặt biến đổi một trận hồng một trận xanh.

“Hách Liên Tử Phong, ngươi sớm muộn gì bởi vì ngươi cuồng vọng mà tự hủy!”

“Phải không? Nếu quả thật có một ngày như vậy, trước khi ta chết, sẽ đem theo ngươi kéo vào Địa Ngục!” ánh mắt hờ hững, khinh thường xẹt qua khuôn mặt hổn hển của Nam Cung Dực, Hách Liên Tử Phong lãnh khốc xoay người, tiếp tục ôm Tiểu Nguyệt Nha, hướng lối ra của trang viên đi tới.

Ra đến cửa chính của trang viên, phía sau lại truyền tới một cái thanh âm khác, gọi hắn: “Phong nhi, ngươi đây là muốn đi đâu?”

Thanh âm mềm mại đáng yêu, có mấy phần bất đắc dĩ, mấy phần thở dài.

Hách Liên Tử Phong nghiêng người, đáy mắt quét đến nữ nhân áo đen ở phía sau, hắn hờ hững phun ra mấy chữ: “Đem hài tử đưa trở về.”

Bắc Thần Mẫn Nhi từ phía sau vòng qua hắn, dí sát đến trước mặt của Tiểu Nguyệt Nha, nhìn chằm chằm nó mấy lần: “Nó chính là hài tử của Vân Khê?”

Nghe được hai chữ “Vân Khê”, trong lòng Hách Liên Tử Phong đột nhiên run lên, ánh mắt của hắn căng thẳng, khẩn trương bật thốt lên: “Ta không cho phép ngươi đến gần nàng!”

“Ha ha a….” tiếng cười liên tiếp nhẹ nhàng từ trong miệng Bắc Thần Mẫn Nhi thốt ra, ngay lập tức ánh mắt của bà ta biến hoá kỳ lạ, làm người ta không thể nào phán đoán tâm tư của bà ta giờ phút này.

“Ngươi đứa nhỏ này, khẩn trương cái gì? Nương chỉ là thuận miệng hỏi, nhìn ngươi khẩn trương chưa kìa.” đôi tay mềm mại của bà ta xoa khắp gương mặt của hắn, giống như là ở vuốt ve một tác phẩm nghệ thuật mà mình ưng ý nhất, thành kính mà chuyên chú.

Hách Liên Tử Phong nhìn thấy ánh mắt của nàng, không được tự nhiên nghiêng người, tránh được bàn tay đang khẽ vuốt trên khuôn mặt của mình.

Tiểu Nguyệt Nha mở to đôi mắt, đánh giá Bắc Thần Mẫn Nhi, ánh mắt lấp lánh, tràn ngập vẻ tò mò.

Động tác trên tay của Bắc Thần Mẫn Nhi dừng lại, nửa đường thu tay về, khẽ cười nói: “Hôm nay sắc trời đã tối, không bằng để cho hài tử ở trong trang viên nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lại đưa đi cho cha mẹ nó không muộn. Ngươi yên tâm, Nương không biết chuyện này, là cậu của con tự chủ trương, đem hài tử giam giữ, Nương cũng không tán thành chuyện này, cho nên sẽ không ngăn cản con đem hài tử trả lại, dù sao…. Hài tử là vô tội, không phải sao?”

Hài tử là vô tội….

Những lời này quanh quẩn trong đầu của Hách Liên Tử Phong, điều này thật sự châm chọc.

Hài tử là vô tội, vậy hắn thì sao?

Vì sao năm đó bà ta có thể có lòng dạ ác độc như vậy, cũng không quay đầu lại đem hắn vứt bỏ ở trong băng tuyết? Mà hắn lại vô tội?

Nghĩ đến điều này, quanh thân hắn lãnh ý ngay lập tức liền bạo phát ra, luồng khí lạnh cuồn cuộn, tản ra bên ngoài!

“oa…. Oa oa…. Oa oa oa….” Tiểu Nguyệt Nha bị hơi thở trên người của hắn khiến cho kinh sợ, cái miệng nhỏ nhắn liền khóc rống lên.

Hách Liên Tử Phong hoàn hồn, cúi đầu nhìn thấy Tiểu Nguyệt Nha

đang khóc lãnh ý trong lòng, thoáng cái liền mềm nhũn ra. Vỗ nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, cúi đầu dụ dỗ: “ngoan, đừng khóc! Thúc thúc trước dẫn cháu đi ngủ một giấc, sáng mai dẫn cháu đi gặp Nương, được không?”

Trong lỗ mũi thổi bọt khí, vừa kéo vừa kéo, Tiểu Nguyệt Nha cuối cùng dần dần yên tĩnh lại.

Hách Liên Tử Phong nhìn Tiểu bộ dáng khả ái tức cười của nó như thế, một tiếng cười khẽ một cách tự nhiên từ khóe miệng của hắn đi ra ngoài, đầu ngón tay chạm vào bọt khí của nó, buồn cười: “Thật nghịch ngợm!”

Xoay người, ôm nàng ngược về phòng khách, để lại phía sau một đống người trợn mắt há mồm, trong đó bao gồm Bắc Thần Mẫn Nhi.

Người mới vừa rồi, thật sự là Phong nhi của nàng sao?

Hắn lại có thể cười đến ôn nhu như thế…. Hắn làm sao có thể cười đến ôn nhu như thế?

Bắc Thần Mẫn Nhi vỗ về tim của mình, cả người run rẩy lên, lãnh ý nhè nhẹ trào ra bên ngoài.

Tiêu trạch.

Chậm chạp không có nhận được phong thư của kẻ đã bắt đi Tiểu Nguyệt Nha, cũng không có tìm được bất kỳ đầu mối nào ở trong thành, mọi người đều muốn phát điên.

“Mẫu thân, Tiểu Huyên Huyên có thể hay không bị người xấu khi dễ? con rất lo lắng cho muội muội.” khuôn mặt nhỏ bé anh tuấn của Tiểu Mặc nhíu lại, đầy cõi lòng kỳ vọng ngửa đầu nhìn mẫu thân.

“Sẽ không! Sắc trời không còn sớm, con trước trở về phòng ngủ đi, có tin tức của Tiểu Nguyệt Nha, mẫu thân sẽ lập tức nói cho con.” Vân Khê dụ dỗ nhi tử, thật ra thì nội tâm lo lắng của nàng so với nhi tử còn sâu hơn.

Tiểu Nguyệt Nha rơi vào trong tay của đối phương, làm sao có thể đến một cọng tóc cũng không sao có đây? Nàng thật sự không có cách nào tưởng tượng được chuyện gì sẽ phát sinh những chuyện này đều là chuyện ngoài ý muốn, chỉ trách mình vì sao không có đem nhi nữ luôn luôn mang theo trên người?

Thật vất vả đem nhi tử dụ dỗ đi ngủ, Vân Khê thở dài, đang đợi tin tức của Thiên Tuyệt. Chàng đã ra vào Tiêu trạch mười mấy lần rồi, vợ chồng bọn họ đã bàn bạc với nhau một người đi ra ngoài tìm người, một người ở nhà đợi chờ tin tức, mặc dù như thế, nhưng Long Thiên Tuyệt vẫn là không yên lòng nàng, cách một thời gian ngắn sẽ trở lại một lần, nhìn tình trạng của nàng một chút.

Nghe được ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân vội vàng, Vân Khê lập tức đứng dậy, biết nhất định lại là Thiên Tuyệt trở lại.

“Như thế nào?” Nàng đẩy ra trong nháy mắt, bật thốt lên lời muốn hỏi.

Long Thiên tuyệt sải bước đến gần nàng, tư thế oai hùng bộ dáng hiên ngang dưới ánh trăng giống như thần tiên hạ phàm, nghe được nàng hỏi thăm, ánh mắt của hắn ảm đạm xuống, tay phải giơ lên, trong tay có một phong thư.

“Là bọn hắn đưa thư tới?” Vân Khê đem thư đoạt lấy, gấp gáp mở ra xem, nàng đọc nhanh như gió, ánh mắt từ từ lạnh xuống, “Bọn họ rốt cuộc là có ý gì? Tại sao chỉ cho một mình chàng đi đến con sông sau

núi, lại bảo thiếp một mình đi đến ngoại ô Đan minh? Bọn họ muốn làm cái gì? Cố ý phân tán thực lực của chúng ta?”

“Điểm này ta cũng đoán không ra! Ta cũng vừa mới nhận được thư của đối phương lúc ở ngoài cửa, nhìn bút tích này, chắc là sư phụ của ta tự tay viết. Xem ra hắn không muốn giấu diếm thân phận của mình, hắn chắc là muốn gặp ta, để thương lượng điều kiện đi.” Long Thiên Tuyệt trầm ngâm nói.

“Dù vậy, vì sao lại phải chia làm hai nơi? Tiểu Nguyệt Nha sẽ ở nơi đâu đây? Hắn nếu như là nghĩ dung Tiểu Nguyệt Nha để trao đổi điều kiện…, vậy tại sao còn phải để cho thiếp đi ngoại ô Đan minh?” Sự nghi ngờ trong lòng Vân Khê càng lúc càng lớn, đoán không ra tâm tư của đối phương.

“Vô luận như thế nào, hai nơi này nhất định có một nơi là thật. Vì Tiểu Nguyệt Nha, cho dù là cạm bẫy, chúng ta cũng phải mạo hiểm thử một lần.” Long Thiên Tuyệt quay đầu nhìn xung quanh, đột nhiên hạ giọng nói, “Tối nay ta sẽ bảo với ông ngoại phái người đi đến mai phục ở hai nơi hai đó, sáng sớm ngày mai, ta sẽ bảo ông ngoại và đoàn người Côn Luân lão giả toàn bộ bọn họ chốn ở Ngọa long Cư, cùng nhau đi theo nàng. Vô luận ngày mai phát sinh chuyện gì, bọn họ cũng có thể hỗ trợ cho nàng.”

“Vậy còn chàng?”

“Ta một mình một người đi đến cuộc hẹn.”

“Chuyện này không được! Quá mạo hiểm!” Vân Khê không chấp nhận quyết định của hắn, lắc đầu nói, “Để cho ông ngoại đi cùng chàng đi, cung chủ hơn phân nửa là hướng về phía chàng mà tới, ngươi bên kia lại càng thêm nguy hiểm. Thiếp có Cửu cô cô hộ thân, thời khắc mấu chốt, nó có thể giúp thiếp.”

Long Thiên Tuyệt suy tư một hồi lâu, gật đầu nói: “Vậy cũng được! Tóm lại ngày mai mọi chuyện phải cẩn thận.”

Vân Khê gật đầu, quyết định cùng Cửu cô cô trao đổi một phen, ngày thường Cửu cô cô mỗi ngày đều lấy máu của mình, sau đó ở trong cửu chuyển linh châu chuyên tâm tu luyện, nàng cũng không có thỉnh cầu nó bỏ ra sức lực của mình để giúp nàng việc gì, nhưng chuyện xảy ra lần này thì khác nàng không thể không thỉnh cầu sự trợ giúp của nó, như thế mới có thể bảo đảm Tiểu Nguyệt Nha bình an vô sự.

Trở lại trong phòng, Vân Khê quỳ gối ngồi xuống, thông qua nội lực dò xét, thấy được Cửu cô cô đang ở bên trong cửu chuyển linh châu.

Toàn thân nó được bảo phử bởi một tầng ánh sang trắng thật dầy, nó đang trong trạng thái ngồi thiền, không nhúc nhích.

“Cửu cô cô?” Vân Khê thử gọi nó mấy tiếng.

“Chuyện gì?” Cửu cô cô rốt cục phản ứng, hai mắt như cũ vẫn đóng chặt lại, không quên tiếp tục tu luyện.

“Hài tử của ta bị bắt đi rồi, sáng sớm ngày mai đối phương hẹn gặp mặt ta, trao đổi con tin. Nếu có chuyện cần thiết, ta hi vọng đến lúc đó Cửu cô cô có thể ra tay giúp ta, cần phải bảo đảm an toàn cho Tiểu Nguyệt Nha.” Vân Khê ấm giọng nói.

Cửu cô cô rốt cục mở mắt ra, đôi mắt màu đỏ chớp động: “Tiểu bất điểm kia bị bắt đi? Nhưng chuyện này cũng không có gì, tiểu hài tử nên trải qua chút mưa gió, ngày sau mới có thể trưởng thành được….”

Vân Khê một hơi nghen ở cổ họng, lời Cửu cô cô nói tuy không sai,

nhưng Tiểu Nguyệt Nha còn quá nhỏ? Còn chưa đến lúc phải trải qua cần mưa gió.

Lúc này, Cửu cô cô còn nói: “Ngươi yên tâm đi, đứa bé kia phúc lớn mạng lớn, không chết được….”

Vân Khê hít sâu một hơi, không khỏi chán nản, nàng không phải tới để nghe nó xem bói cho Tiểu Nguyệt Nha, lời an ủi này, ai không không biết nói a? Năm nay ngươi có phúc tinh chiếu mệnh, hoa đào từng bông, là tướng đại phú đại quý a….

Cửu cô cô…, nói đứt quãng từng đoạn đoạn một: “Còn nữa, trên người hài tử của ngươi còn có chư thần ấn ký, khi gặp phải nguy hiểm, nó sẽ tự động khởi động thần lực bảo vệ hài tử….”

“Chư, chư thần ấn ký? Đó là cái gì?” Vân Khê vẫn là lần đầu tiên nghe nói đến cái tên này, một đầu mê hoặc.

Cửu cô cô đột nhiên lắc đầu, rất không chịu trách nhiệm nói: “Không nhớ rõ!”

Vân Khê suýt nữa ngã quỵ, Cửu cô cô, lão nhân gia ngài không thể có trách nhiệm một chút sao? Làm sao có thể nói một nửa rồi lại nói một câu, không nhớ rõ đây?

“Cửu cô cô lão nhân gia ngày sẽ không phải là hù dọa ta đi?”

“Ngươi tin hay không thì tùy? Không có việc gì, chớ quấy rầy ta tu luyện. Có sức lực quấy rầy ta tu luyện, chẳng bằng mau giúp ta tìm đủ mười viên linh châu, giúp ta sớm ngày khôi phục thực lực.”

“Thật là không có nhân tính! Hảo, bắt đầu từ ngày mai, ta sẽ không cho ngươi uống máu của ta, nhìn ngươi thế nào!” Vân Khê quyết

định cùng nàng đoạn tuyệt, thú sủng không nhân tính như vậy, có cũng như không?

“Ta không phải là người, tự nhiên là không có nhân tính.” Cửu cô cô nhàn nhạt nói, tiếng nói lại thay đổi, hình như có chút thỏa hiệp,

“Được rồi! nhìn ngươi mấy ngày nay vẫn cực khổ cung cấp máu thơm cho ta, ta thỉnh thoảng cũng nên làm chuyện tốt, phát huy một chút thú tính cũng tốt.”

Vân Khê hoàn toàn bị nó đánh bại.

Quyển 5 - Chương 57: Như thế nào là hiền thê lương mẫu?

Tại dãy núi Thương Thủy.

Gần đến thời gian ước hẹn, Long Thiên Tuyệt ngồi trên Thiên Long, xuyên qua đám mây, bay vút tới điểm hẹn, xa xa nhìn thấy con đường núi lúc ẩn lúc hiện, có một thân ảnh mặc áo bào màu nâu đang đứng đợi ở điểm hẹn.

Long Thiên Tuyệt thoáng cái liền nhìn thẳng vào thân ảnh màu nâu đó.

Hắn làm sao có thể quên được con người này, gương mặt này.

Hắn tung người nhảy xuống, dưới sát khí của hắn cả con đường núi bị bao phủ bởi cuồng phong gào thét, cỏ cây gào thét.

“Ngươi đã đến rồi? Đồ nhi tốt của ta.” Cung chủ lẳng lặng đánh giá Long Thiên Tuyệt, trong ánh mắt kỳ chợt lóe lên, “Mấy ngày không gặp, ngươi tiến bộ không ít, thậtsự ngoài dự liệu của ta. Ngươi không hổ là người ta nhìn trúng! Lúc ban đầu thu ngươi làm đồ đệ, ta đã đoán trước được, ngươi ngày sau nhất định sẽ vô cùng xuất sắc. Chỉ tiếc, ngươi cuối cùng lại phụ tấm lòng của ta……”

“Những chuyện này đều đã qua lâu lắm rồi, còn nhắc lại làm cái gì? Tình cảm sư đồ giữa ta và ngươi đã cắt đứt từ lâu rồi. Hiện tại ta chỉ muốn biết, con gái của ta ở đâu?” Long Thiên Tuyệt ánh mắt nheo

lại, trong nháy mắt sự lạnh lẽo bắn ra bốn phía.

Cung chủ lắc đầu: “Nó không có ở nơi này, bổn tọa tìm ngươi tới đây, chỉ là có chút chuyện muốn nói cho ngươi biết.”

“Hiện tại ta chỉ quan tâm đến sự an nguy của nữ nhi của ta, những chuyện khác không liên quan, ta không có hứng thú muốn biết! Nếu trong tay ngươi đã không có nữ nhi của ta, như vậy ta cũng không cần khách khí đối với ngươi nữa. Người nào dám đụng đến nữ nhi của ta, ta tuyệt đối sẽ không để cho hắn còn mạng mà tiếp tục sống!” Long Thiên Tuyệt nhợt nhạt câu môi, trường kiếm nắm trong tay khẽ chuyển động, sát khí ngay lập tức toát ra!

Gió nổi lên, không khí ngưng trệ.

Long Thiên Tuyệt đã nổi lên sát tâm, xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt, trong không khí có sát khí vô hình như kiếm.

Cung chủ đôi con ngươi co rụt lại, nhưng cũng không vội: ” Chuyện Bổn tọa muốn nói, có liên quan đến thê tử của ngươi, chẳng lẽ chuyện như vậy ngươi cũng không cảm thấy hứng thú?”

Long Thiên Tuyệt lạnh lùng cười một tiếng: “Ta hiểu rất rõ ngươi, ngươi làm bất cứ chuyện gì đều có mục đích nào đó. Ta tuyệt đối không tin tưởng ngươi có ý tốt chạy tới nơi này nói cho ta biết chuyện có lợi đối với vợ chồng chúng ta. Cho nên, ta không muốn nghe ngươi nói bất kỳ chuyện ma quỷ nào, hiện tại ta chỉ muốn lấy mạng chó của ngươi!”

Cung chủ đôi con ngươi co rụt lại, đưa tay ngăn trở: “Khoan đã! Hôm nay Bổn tọa, cũng không muốn cùng ngươi động võ. Bổn tọa chỉ là muốn tới làm một cuộc giao dịch với ngươi.”

“Giao dịch? Ta với ngươi có cái gì để giao dịch, ta với ngươi đều biết ngươi không giết ta thì ta sẽ giết ngươi, ngươi cho rằng ta ngu xuẩn như vậy?” Long Thiên Tuyệt cười khẽ, ánh mắt nhàn nhạt liếc qua: “Hôm nay cho dù ngươi nói có trời giúp ngươi, cũng không có cách nào thay đổi được chuyện ta muốn giết ngươi! Thê tử của ta, nữ nhi của ta, đều quan trọng hơn tính mạng của Long Thiên Tuyệt ta, người nào động đến bọn họ, chính là đụng đến tính mạng của Long Thiên Tuyệt ta!”

Trường kiếm đột nhiên ra khỏi vỏ, cuồng phong gào thét tạo thành những cột gió xoáy lớn.

Xung quanh đột nhiên xảy ra hiện tượng kỳ dị, biến hóa không ngừng có hàng vạn hàng nghìn con ngựa đang phi nhanh như bay, thao sau có cát vàng bay theo, còn có những cột nước xoáy khổng lồ từ dưới đất phun trào……

Đây là thượng cổ đại trận!

Cung chủ ngay lập tức thay đổi sắc mặt, khiếp sợ nhìn về phía Long Thiên Tuyệt, trước mắt hắn là đồ nhi hắn một tay bồi dưỡng, nhìn đồ nhi lớn lên, bây giờ mới chân chính tiềm long nổi trên mặt nước, Long Tường vạn dặm*(ý nói là bây giờ tài năng thật sự mới bộc lộ ra, tiền đồ sau này rất rộng mở)*.

Trải qua thời gian không bao lâu, mà trên người của hắn xảy ra biến hóa long trời lở đất như thế……

Trước đây khi hắn còn trung thành với mình, nhất cử nhất động của hắn đều hoàn toàn nắm trong tay mình, cho dù sau đó hắn thoát đi khỏi tầm mắt của mình, mình cũng vững vàng khống chế hắn, mà hôm nay, sát khí uy hiếp của hắn, hơi thở của hắn, cũng đã vượt xa suy đoán của mình, hắn đã không phải là kẻ mình có thể nắm trong

tay.

Nhìn trường kiếm vung trước mắt, đôi mắt lạnh lung nhìn chằm chằm, thâm trầm khó lường đây đúng là đồ nhi của hắn, trong tim của hắn đột nhiên dâng lên lạnh lẽo.

“Ngươi lại dám bày ra thượng cổ đại trận với ta? Xem ra hôm nay ngươi thật sự muốn đẩy ta vào chỗ chết……” Sau khi kinh ngạc qua đi Cung chủ bình tĩnh lại, cúi đầu nở nụ cười, “Chỉ tiếc a, ngươi hôm nay không giết được ta.”

Nụ cười của hắn có chút quỷ dị.

Long Thiên Tuyệt hí mắt, trong đầu xẹt qua một tia ảo giác, giống như nơi đó có cái gì không đúng. Phản ứng của đối phương, không nên như thế mới đúng, đến tột cùng là chỗ nào có vấn đề?

“Được rồi, ngươi đã muốn cùng ta đánh một trận, ta liền thành toàn ngươi. Nhưng trước đó, ta muốn nói cho ngươi biết một chuyện, người thật sự bắt đi nữ nhi của ngươi người đó không phải là ta, mà là do người khác. Mà người này, ngươi cũng biết……”

“Ai?” Long Thiên Tuyệt hỏi.

“Ta nghĩ không cần ta nhiều lời, ngươi cũng có thể đoán được mà?” Cung chủ cười đến thần bí.

“Ngươi nói…… Hách Liên Tử Phong?” Long Thiên Tuyệt ánh mắt khẽ biến, tin tức này đến quá đột ngột, hắn không thể nào phân rõ thật giả, “Không đúng, ngươi vì sao phải nói cho ta biết những chuyện này? Ta nhớ ngươi cùng Hách Liên Tử Phong là đồng tông *(người cùng gia tộc)*, có quan hệ máu mủ, ngươi bán đứng hắn như thế, đối với ngươi có ích lợi gì?”

“Đương nhiên là có lợi! Hách Liên Tử Phong đối với gia tộc ta mà nói, vô cùng quan trọng, bổn tọa muốn nhìn thấy một Hách Liên Tử Phong một lòng ôm chí lớn, sinh sát quả quyết, vô tâm vô tình, mà không phải là một kẻ vì tư tình nhi nữ, mà trở thành người không quyết đoán, hắn khiến cho bổn tọa rất thất vọng, cho nên bổn tọa phải cho hắn một chút dạy dỗ, khiến cho hắn tỉnh táo lại.”

Long Thiên Tuyệt ánh mắt mờ mịt, đối với lời của hắn nói bán tín bán nghi, nhưng giờ khắc này, bất kể đối phương nói gì, đều không thể thay đổi quyết tâm muốn giết hắn. Sát ý của hắn kiên định vô cùng, không người nào có thể ngăn cản, người ngăn giết người, Phật ngăn giết Phật.

“Ngươi nói xong chưa? Nếu nói xong rồi, ta đưa ngươi đi chết!”

Kiếm trong tay Long Thiên Tuyệt khẽ động, không muốn tiếp tục cùng hắn dài dòng, trực tiếp động thủ.

Kiếm khí vừa động, đại trận lần nữa biến hóa.

Rồng ngâm Hổ gầm, thiên quân vạn mã…… Đem cung chủ vây khốn trong đó.

Mà Long Thiên Tuyệt, thì từ trên cao nhìn nhìn xuống, cao cao tại thượng, đem hết thảy nắm trong tay.

Thân ảnh Cung chủ mơ hồ, trái tránh phải tránh, ở trong một hoàn cảnh ác liệt như vậy, lại còn có thể thành thạo, không hổ là một đại nhân vật.

Chỉ tiếc, hắn một khi rơi vào trong đại trận, tánh mạng của hắn cũng chỉ do chủ nhân đại trận thao túng.

Lúc sau Long Thiên Tuyệt cầm kiếm phi thân, cũng gia nhập công kích, từng đạo kiếm khí, nhanh như tia chớp, không gì sánh kịp, khiến cho người ta có cảm giác mình đang đối đầu với người thống trị thế giới.

Ầm!

Long Thiên Tuyệt đánh ra một kiếm, như muốn nuốt chửng sông núi, ở phía sau cung chủ nhấc lên một dòng nước xoáy khổng lồ, dòng nước xoáy đó không ngừng dâng trào, cao lên như cây cột, dường như muốn cùng trời so dánh độ cao.

Làm chủ nhân đại trận, một kiếm đầy uy lực này của Long Thiên Tuyệt, so sánh với ở ngoài trận tăng lên mười mấy lần.

Trong đại trận, hắn chân chính là vua là người thống trị.

“Đi chết đi!”

Nước xoáy một khi chạm đến thân thể của cung chủ, nó giống như là một động không đáy, nuốt chửng cả người vào trong đó, xé vào trong nước xoáy, vạn kiếp bất phục *(muôn đời muôn kiếp không thể trở lại được)*!

“A! ——”

Thanh âm gào thét thảm thiết rất lâu của Cung chủ, vang vọng ở xung quanh bên trong đại trận, thê lương, bi thương.

Không lâu sau, thân ảnh của cung chủ từ từ mờ nhạt dần, cuối cùng chỉ còn lại chấm nhỏ, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Hử?” Long Thiên Tuyệt kinh ngạc, cung chủ, lại không phải là người thật, mà chỉ là phân thân của hắn! Thủ đoạn như vậy, khiến cho người ta rất giật mình. Hắn không tin tiến độ tu luyện của cung chủ có thể tăng tiến mạn như thế, đạt tới trình độ cảnh giới có thể phân thân hơn nữa không để cho hắn có điều phát hiện, hắn nhất định là học theo một pháp bảo không tầm thường, mới có thể thi triển ra, hơn nữa giấu diếm được tai mắt của hắn.

Khó trách hôm nay hắn dám nói chắc chắn: “Đáng tiếc hôm nay ngươi không giết được ta” như vậy……

Thì ra là do nguyên nhân này.

Chết tiệt!

Hắn cố ý trước đó ở chỗ này bày ra thượng cổ đại trận, thật vất vả mới dẫn đối phương rơi vào bên trọng cổ trận, vốn tưởng rằng lần này nhất định có thể giết chết đối phương, trừ lấy hậu hoạn, ai ngờ lại trúng quỷ kế của đối phương, không có đạt được mục đích.

Thật là đáng tiếc!

Không tốt! Nếu chân thân của hắn không có ở đây, Khê Nhi chẳng phải rất nguy hiểm?

“Ông ngoại, cháu đi trước một bước!” Hắn thu đại trận, một lần nữa triệu hồi ra Thiên Long, vội vàng rời đi.

Đám người Hiên Viên gia chủ rời khỏi chỗ mai phục đi ra, vốn tưởng rằng sẽ có một cuộc đại chiến, ai ngờ một mình Long Thiên Tuyệt đã giết chết đối phương, khiến cho bọn họ không có việc để làm a. Đưa mắt nhìn thân ảnh vội vã rời đi của Long Thiên Tuyệt, đám người gia chủ Hiên Viên cũng không có dừng lại, theo hướng của hắn chạy tới.

Ngoại ô Đan Minh.

Vân Khê một mình một người tới địa điểm đã hẹn trước, đây là một nơi hoang dã không có bóng người chỉ thấy có một cái đình mang phong cách cổ xưa, đối phương hẹn nàng đến nơi này, nhưng lại không xuất hiện.

Nàng vừa quan sát địa hình chung quanh, vừa kiên nhẫn chờ đợi.

Cách đình cổ đó khoảng trăm bước, có một nam một nữ núp sau những bụi Cỏ Lau sum suê ngẩng đầu nhìn về phía đình cổ này.

Nữ tử màu đen lụa mỏng quấn thân, xinh đẹp quyến rũ, lụa mỏng che mặt, lộ ra một đôi mắt có thể thiêu đốt người khác: “Nàng chính là Vân Khê? Quả nhiên nhan sắc phi phàm, khí chất phóng khoáng, khó trách Phong nhi dùng ánh mắt khác để đối đãi với nàng……”

“Trên người nàng còn có thần khí, có thể mở ra lực lượng thần khí, có thể thấy được thân phận của nàng không giống người bình thường, ta hoài nghi nàng rất có thể là hậu nhân của cấm kỵ bộ tộc của Vân tộc.” Nữ tử phía sau, một thân trường bào nam tử màu nâu, rõ ràng chính là chân thân của cung chủ.

“Vân tộc hậu nhân? A, xem ra chúng ta đang câu một con cá lớn……” Bắc Thần Mẫn Nhi nhẹ nhàng nở nụ cười, ánh mắt không ngừng biến đổi, hiện lên vô số tính toán, “Nếu Phong nhi thật có thể có được nàng, cũng là chuyện tốt, có hậu nhân của Vân tộc trợ giúp, gia tộc Bắc Thần ta lo gì không hưng thịnh lại được? Hơn nữa huyết mạch Vân tộc từ trước đến nay rất tôn quý, nếu hai người bọn họ có thể kết hợp, như vậy đời sau của bọn họ, huyết thống của bọn chúng tôn quý biết chừng nào a.”

“Thế nào? Muội muội muốn thay đổi chủ ý?” Cung chủ hơi ngẩn ra, kinh ngạc nhìn về phía muội muội.

Bắc Thần Mẫn Nhi hơi kéo khóe môi, cười nhẹ nói: “Muội chỉ nói là nếu như, huynh cũng đã nói, nữ nhân kia đối với Phong nhi căn bản vô ý, cho dù miễn cưỡng đưa bọn họ ở cùng một nơi, tương lai cũng chưa chắc có thể làm việc cho chúng ta, đến lúc đó không thành thân gia*(thông gia, sui gia)*, ngược lại thành oan gia. Hơn nữa, Phong nhi kết hôn nữ tử nào, phải do muội đích thân lựa chọn, hơn nữa người này phải đối với muội nói gì nghe nấy.”

” Trong lòng muội muội chắc hẳn đã chọn được người ưng ý?” Cung chủ hỏi.

Bắc Thần Mẫn Nhi cười bí hiểm không nói.

Cung chủ thấy nàng không nói lời nào, cũng không tiếp tục hỏi nữa.

“Kế tiếp huynh định tính toán như thế nào?” Bắc Thần Mẫn Nhi hỏi.

“Trò hay lập tức sẽ bắt đầu, ngươi hãy chờ xem đi.” Cung chủ thần bí cười một tiếng, giống như trước bí hiểm. Trong lúc bất chợt, ngực nhói lên một cái, đột nhiên trong miệng phun ra một ngụm máu tươi.

“Ca ca, ngươi làm sao vậy?” Bắc Thần Mẫn Nhi ân cần hỏi.

“Khụ khụ, phân thân của ta bị hủy rồi!” Cung chủ vỗ vỗ ngực, sắc mặt một thoáng trở nên trắng bệch, ánh mắt của hắn nghiêm túc, lộ ra vẻ hung ác, “Chết tiệt! Hắn lại trở nên lợi hại như thế, dễ dàng phá hủy phân thân của ta, xem ra ta đã khinh thường hắn.”

“Huynh có muốn đi về trước nghỉ ngơi hay không?”

“Không cần! Long Thiên Tuyệt rất nhanh sẽ chạy đến bên này, chờ xem xong kịch vui này rồi sẽ quay về.” Cung chủ giơ tay lên, ở giữa không trung làm thủ thế, những bụi cỏ lau trong phạm vi hai bước chân toàn bộ bị lay động.

Vân Khê yên lặng chờ đợi, đợi mãi không thấy có người xuất hiện, trong lòng bắt đầu có chút không kiên nhẫn.

Lúc này, khắp mọi nơi truyền đến tiếng bước chân nhỏ, sát khí di động.

Nàng trong lòng cảnh giác, cầm chặt trường kiếm bên hông, tùy thời có thể hành động.

Sưu sưu sưu sưu ——

Những đợt mưa tên từ những hướng khác nhau, mạnh mẽ bắn đến, đầu mũi tên sắc bén cọ sát với không khí thỉnh thoảng tạo ra những tia lửa nhỏ bắn ra.

“Năng lực chỉ có thế thôi sao? Cũng quá coi thường ta!”

Vân Khê thân ảnh nhanh nhẹn tránh thoát được làn mưa tên đó một cách thoái mái, trường kiếm vung lên đem những mũi tên đó quay quanh đầu trường kiếm, cánh tay nàng vung lên, những mũi tên đó liền thay đổi phương hướng, bay về nơi vừa bắn ra.

Mười mấy cái bóng người lúc này đều đồng loạt nhảy ra khỏi chỗ mai phục, chuẩn bị phát động một vòng công kích mới.

Toàn bộ bọn họ đều là cao thủ gần đạt đến Huyền tôn đỉnh, trong đó thậm chí còn có hai gã Huyền Hoàng cao thủ, đội hình như vậy, khiến cho Vân Khê kinh ngạc. Đối phương cũng quá coi trọng Vân

Khê nàng rồi, lại huy động đội hình với số lượng lớn như vậy đến để đối phó nàng!

Bây giờ có nên gọi đám người Côn Luân lão giả đi ra ngoài hỗ trợ không?

Vân Khê trong lòng cân nhắc, có thể định đoạt được chuyện trước mắt hay không, Tiểu Nguyệt Nha còn đang ở trong tay đối phương, nhưng nếu giờ phút này đã để lộ thực lực của mình, như vậy tỷ lệ có thể cứu được Tiểu Nguyệt Nha liền thấp đi.

Đúng, trước phải tìm ra người thực sự đứng sau chuyện này rồi tính tiếp.

Nàng vừa ứng chiến, vừa cố ý giấu diếm thực lực của mình, trong mắt người ở bên ngoài nhìn thấy, nàng giờ phút này chính là rơi vào trạng thái yếu thế, cố thủ trong tình trạng khó khăn.

“Không phải nói võ công của nữ nhân này rất cao sao? Ta xem cũng không có gì đặc biệt.” Bắc Thần Mẫn Nhi xa xa nhìn, khinh thường nói.

Cung chủ khẽ nhíu mày, lắc đầu nói: “Nghe Nam Cung Dực nói, bây giờ thực lực của cô ta là Huyền Hoàng chi cảnh, ả ta hẳn là không có thi triển ra tất cả thực lực của mình, sợ là có mục đích khác.”

“Nếu theo như cách làm trước kia của muội đó là, giết nàng, xong hết mọi chuyện. Nhưng nếu Phong nhi biết muội giết nàng, sợ rằng hắn sẽ càng thêm không nghe theo lời của muội…… Ai, thật là phiền toái!” Bắc Thần Mẫn Nhi trong lòng thở dài, có chút bất đắc dĩ.

“Nhìn! Phong nhi tới.” Cung chủ nhìn về nơi xa, Hách Liên Tử Phong đang ôm hài tử đi tới, tựa hồ là phát hiện có người bị vây giết, hắn

tăng nhanh cước bộ, rất nhanh tiến tới gần đình cổ

“Khê Nhi?!”

Hách Liên Tử Phong rất là kinh ngạc, hắn đang muốn mang hài tử đi tìm nàng, ai ngờ nửa đường lại gặp được. Hắn phi thân nhảy lên, bước nhanh gần tới vòng vây.

“Hách Liên đại ca?” Trong lúc đánh nhau, Vân Khê nghe được tiếng gọi, kinh ngạc quay đầu.

“Oa oa oa…… Oa oa……” Tiểu Nguyệt Nha không biết là bởi vì thấy được ánh sáng sắc lạnh của đao kiếm, hay là bởi vì thấy được thân ảnh của mẫu thân, gào khóc.

Vân Khê rất nhanh nhìn thấy hài tử được Hách Liên Tử Phong ôm ở trong ngực, nàng vui vẻ kêu to lên: “Tiểu Nguyệt Nha, đừng khóc, mẫu thân ở chỗ này!”

Thấy nữ nhi của mình, Vân Khê cũng không tiếp tục cố kỵ nữa, hướng trên bầu trời gào to: “Cửu cô cô, giao cho ngươi!”

Trên bầu trời chỉ một thoáng sát khí lắng đọng xuống dưới, một con Cửu Vĩ Hồ đột nhiên xuất hiện ở trước mắt đám giết người, đôi con ngươi của mọi người đều mở lớn, lộ ra vẻ mặt bất khả tư nghị.

Vẫn núp ở một đám bụi Cỏ Lau gần đó, hai người Bắc Thần Mẫn Nhi và cung chủ cũng đồng thời lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Cửu Vĩ Hồ? Ta không có nhìn lầm đi? Nàng lại thu phục được Cửu Vĩ Hồ?” Bắc Thần Mẫn Nhi đôi con ngươi hơi co lại, lâm vào trầm tư.

“Đúng là Cửu Vĩ Hồ, thượng cổ thần thú trong truyền thuyết! Chả

trách nàng dám một mình một người đến nơi hẹn, nguyên lai là có hữu thần thú hộ thân, xem ra muốn đối phó vợ chồng bọn họ, cũng không phải là dễ dàng như vậy.” Cung chủ vỗ vỗ lồng ngực của mình, nhíu mày.

Cửu cô cô thân thể cao lớn chiếm hết bầu trời của bọn sát thủ, trên cao mắt nhìn xuống bọn họ, uy hiếp cường đại cứ như vậy không che dấu chút nào áp đảo xuống, ép tới bọn họ không thở nổi.

Không cần nàng tự mình động thủ, chỉ riêng hơi thở kia đã đủ áp bức người, khiến cho một đám sát thủ kinh sợ rồi.

Vân Khê rất nhanh thoát khỏi vòng vây, đi tới trước mặt Hách Liên Tử Phong, đem Tiểu Nguyệt Nha từ trong tay của hắn ôm lấy. Thấy nữ nhi ngưng tiếng khóc, trợn to mắt nhìn nàng, ánh mắt lấp lánh, nàng nhất thời nhịn không được, trong nháy mắt nước mắt rơi như mưa.

“Tiểu Nguyệt nha, hù chết mẫu thân.”

“Ngô ngô……” Tiểu Nguyệt nha nháy mắt mấy cái, sau đó cười khanh khách lên.

Vân Khê cúi đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi mãnh liệt hôn mấy cái, ngẩng đầu, thấy được Hách Liên Tử Phong, nàng cảm kích nói: “Hách Liên đại ca, cám ơn huynh! Là huynh cứu Tiểu Nguyệt nha sao? Nó làm sao ở chung một chỗ với huynh?”

Nàng vừa hỏi, Hách Liên Tử Phong không khỏi cúi đầu, hắn không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

Lúc này, trong đám sát thủ có người hô to lên: “Tử Phong thiếu gia, làm sao bây giờ? Chúng ta không phải là đối thủ của Cửu Vĩ Hồ?”

Hách Liên Tử Phong ngẩn người, sau đó nhanh chóng quay đầu nhìn về phía Vân Khê.

Vân Khê cũng đang nhìn hắn, vừa mới vẻ mặt kích động, chỉ trong nháy mắt liền lạnh lùng.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau, thời gian nhanh chóng trôi qua.

Núp sau bụi cỏ lau, Bắc Thần Mẫn Nhi cúi đầu địa nở nụ cười: “Đây chính là vở kịch mà huynh an bài? Đúng là vòng một vòng lại đổ tội cho nhau, rất là đặc sắc.”

“Trò hay còn đang ở phía sau.” Cung chủ nhàn nhạt cười nói.

Vân Khê trong tay ôm nữ nhi, ánh mắt lại là không nháy mắt nhìn chằm chằm Hách Liên Tử Phong, nàng chân mày từ từ nhíu lại, đau xót nhìn Hách Liên Tử Phong, chất vấn: “Hách Liên đại ca, bọn họ thật sự là người của huynh? Huynh giải thích như thế nào?”

Hách Liên Tử phong ánh mắt mơ hồ không hiểu chuyện gì, nhìn quanh một vòng đám người sát thủ, rốt cục hắn tựa hồ đã đoán được đại khái chân tướng sự việc. Trên khuôn mặt của lãnh khốc hắn ngưng tụ một chút xíu sương tuyết, lạnh lẽo lan tràn.

Tại sao?

Bọn họ tại sao muốn làm như vậy?

“Hách Liên đại ca, ta muốn nghe lời giải thích của huynh! Những sát thủ này, còn có…… Tiểu Nguyệt Nha, rốt cuộc cùng huynh có quan hệ hay không?” Vân Khê rất không muốn tin tưởng sự thật này, nhưng nếu tất cả chuyện này đều là sự thật vậy…, chẳng lẽ là huynh

ấy trước đó đem Tiểu Nguyệt Nha bắt đi, sau đó an bài tiết mục ám sát này, lại xuất hiện cứu người, trả lại nữ nhi của nàng…… Chẳng lẽ huynh ấy làm như vậy, chỉ là muốn làm cho nàng ghi nhớ ân tình của huynh ấy sao? Hoặc là huynh ấy có mưu đồ khác?

Hách Liên Tử Phong nắm chặt tay áo, một câu nói cũng không có nói, chẳng qua là quanh thân hơi thở càng thêm lạnh lùng.

Lúc này, rất xa, có một nữ tử áo đen khác từ nơi xa chạy tới, phía sau của nàng, còn đuổi theo một con Phượng Hoàng màu vàng.

“Tử Phong thiếu gia, Kim Phượng Hoàng trốn ra được rồi, nô tỳ không có biện pháp coi chừng nó, xin Tử Phong thiếu gia xử phạt nô tỳ!”

“Tiểu Nguyệt Nha! Tiểu Nguyệt Nha!” Phượng Hoàng màu vàng vỗ hai cánh, bay đến trước mặt Tiểu Nguyệt Nha, trên bộ lông màu vàng của nó hơi có vết thương, giống như là từng trải qua một cuộc đại chiến.

“Tiểu Phượng Phượng, mau nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Vân Khê hỏi.

Tiểu phượng hoàng vòng quanh Tiểu Nguyệt Nha hướng trên đỉnh đầu quay một vòng, nhận thấy tiểu chủ nhân của mình không có chuyện gì, nó phẩy phẩy cánh, dừng ở trên đầu vai của Vân Kh, lộ ra chút mỏi mệt.

“Ta nhìn thấy Tiểu Nguyệt Nha bị người xấu ôm đi, liền đuổi theo hắn, đánh cho bọn họ hoa rơi nước chảy*(thất bại thảm hại)*.” Tiểu Phượng Phượng vô cùngđắc ý, sau đó sa sút tinh thần cúi đầu xuống, “Ai biết sau đó trong đám người bọn họ có người lấy ra một bảo vật rất lợi hại, liền thu ta vào trong đó, bên trong bảo vật kia có

rất nhiều cơ quan lợi hại, trên người của ta rất nhiều chỗ đều bị thương, thật vất vả mới từ bên trong cơ quan trốn thoát, thiếu chút nữa sẽ chết ở trong đó……”

Vân Khê nhìn thấy nó một thân chật vật, biết nó lời nói không ngoa, nàng nhẹ giọng an ủi: “Vất vả cho ngươi rồi, chờ sau khi trở về, ta sẽ hảo hảo khen thưởng ngươi.”

“Khen thưởng sao? Thật tốt quá! Tiểu Phượng Phượng thích nhất khen thưởng.” Tiểu Phượng Phượng đang nói chuyện, đột nhiên thấy Hách Liên Tử Phong đứng ở trước mặt Vân Khê không tới ba bước, nó cả người run lên, trong nháy mắt toàn thân lông của nó đều dựng đứng hết cả lên, còn lộ ra một chút sát khí.

“Là hắn! Chính là hắn dùng bảo vật bắt ta!”

Tiểu Phượng Phượng chỉ ra và xác nhận, khiến cho Vân Khê một lần nữa đem ánh mắt hoài nghi quăng về phía Hách Liên Tử Phong, thật sự là huynh ấy sao?

“Tiểu Phượng Phượng, ngươi xác định ngươi không có nhìn lầm?” Vân Khê thanh âm rõ ràng lạnh mấy phần.

Tiểu Phượng Phượng rất xác định nói: “Không có nhìn lầm! Chính là khuôn mặt này! Ta nhớ rất rõ ràng!”

Sát thủ có lẽ sẽ nói láo, nữ nhân áo đen cũng có thể sẽ nói láo, nhưng là Tiểu Phượng Phượng chắc là không biết nói láo…… Vân Khê nhìn Hách Liên Tử Phong, đáy mắt tức giận từ từ dâng lên, nàng nặng nề cắn chữ: “Hách Liên đại ca, ta nghĩ muốn nghe ngươi giải thích!”

Mọi chuyện tới quá đột ngột, mọi chuyện giống như đã sớm sắp xếp

xong xuôi, chỉ chờ hắn nhập cuộc, hắn muốn giải thích cũng không giải thích nổi.

Hách Liên Tử Phong nhắm mắt, gân xanh ở hai bên Thái Dương nổi lên dữ dội đột ngột, hắn muốn giải thích thế nào? Giải thích như thế nào?

Là thân cữu cữu*(cậu ruột)* của hắn bắt đi hài tử của nàng, là mẫu thân của hắn thiết lập ván cục hại hắn, hắn từng bước bị ép hướng vực sâu, hắn còn có thể giải thích như thế nào?

“Khê Nhi!” Chân trời, kèm theo một tiếng rồng ngâm, Long Thiên Tuyệt phong trần mệt mỏi mà đến, chạy tới nơi này.

“Khê Nhi, đã tìm được Tiểu Nguyệt Nha rồi?” Long Thiên Tuyệt từ trên thần long nhảy xuống, bước nhanh đến gần trước mặt Vân Khê, nhìn thấy nữ nhi nằm trong ngực nàng, lo lắng trong lòng hắn cũng không hoàn toàn buông xuống.

Khi hắn ngẩng đầu, thấy được hai mắt nhắm nghiền của Hách Liên Tử Phong, ánh mắt của hắn bỗng dưng xảy ra biến hóa: “Hách Liên Tử Phong? Quả thật là ngươi? Mới vừa cung chủ nói là ngươi thiết kế làm cho người ta mang đi nữ nhi của ta, ta còn không tin, không nghĩ tới ở chỗ này nhìn thấy ngươi. Ngươi nói, ngươi rốt cuộc có mục đích gì?”

“Cái gì?” Vân Khê nội tâm lại là cả kinh, tất cả chứng cớ đều bày ra trước mắt, nhân chứng cùng những điểm đáng nghờ, tất cả đều hướng về Hách Liên Tử Phong, mà bản thân hắn lại ngậm miệng không nói, lòng của nàng nhất thời nguội lạnh mấy phần.

Thật sự là hắn sao?

Nhưng là, rõ ràng chính là hắn đem Tiểu Nguyệt Nha trả lại đến trong tay của nàng, huynh ấy rốt cuộc tại sao muốn làm như vậy? Chẳng lẽ chỉ là vì muốn nhận được lòng của nàng sao?

“Ha ha, cũng phải như thế chứ. Không nghĩ tới dễ dàng như vậy đã khiến cho bọn họ tin tưởng Phong nhi là người đứng sau chuyện này…… Phong nhi, ngươi bây giờ chắc là thấy rõ ràng đi? Trong lòng người đàn bà kia ngươi cái gì cũng không phải, nàng căn bản không đáng giá với tình cảm của ngươi.” Bắc Thần Mẫn Nhi nhìn thấy một màn này, hài lòng khẽ nở nụ cười.

Xem ra, Phong nhi của nàng rất nhanh sẽ hiểu ra, rốt cuộc người nào đối với hắn mới là quan trọng nhất.

Cung chủ cũng rất hài lòng với sự bố trí của mình, nhàn nhạt cười nói: “Phong nhi là người có lòng tự trọng cực cao, cho dù là bị hiểu lầm, cũng không giải thích. Vừa lúc để cho hắn thấy rõ ràng nhân tình thế thái ở trên đời này, cõi đời này trừ những người thân nhất của hắn ra, ai cũng sẽ không toàn tâm toàn ý đối với hắn, ha ha ha……”

“Tử Phong thiếu gia, xin ngài hạ lệnh nhanh lên một chút! Chúng ta là lập tức rút lui, hay là tiếp tục cùng bọn họ đánh tiếp?” Cầm đầu sát thủ lên tiếng lần nữa, vô hình trung gây cho Hách Liên Tử Phong thêm áp lực.

Sau lại có nữ tử áo đen đang quỳ rạp trên đất nói: “Tử Phong thiếu gia, ngài cũng đừng có tiếp tục khăng khăng cố chấp nữa, vị cô nương này đã thành hôn, không có khả năng cùng ngài ở cùng một chỗ. Ngài vẫn là mau đi trở về đi, phu nhân còn đang trong nhà chờ ngài.”

Hách Liên Tử Phong nhắm hai mắt đột nhiên mở ra, ánh mắt lạnh như băng như lưỡi dao quét ngang mặt của hai người đó, tròng mắt

đen sóng lớn ngập trời, phong vân biến sắc.

Cổ tay của hắn chuyển động, xoáy nổi lên một luồng không khí khổng lồ, sau một khắc đã bắt được cổ của nữ tử áo đen.

Hắn lạnh lùng nhìn nữ nhân áo đen đó, hổ khẩu*(khoảng cách giữa ngón cái và ngón trỏ)* bóp dần vào cổ của đối phương, một tấc tấc lại thít chặt.

“Tử Phong thiếu gia, tha mạng ——” nữ tử áo đen giãy dụa kịch liệt, trong đôi mắt đều là vẻ hoảng sợ, sinh tử đang ở khoảng cách rất gần.

Lúc này, một thanh âm hài tử khóc nỉ non bỗng nhiên vang lên, cắt đứt không khí lạnh lẽo kinh khủng đó, cũng đem nữ tử áo đen từ kề cận cái chết kéo trở lại.

“Oa oa…… Oa oa……”

Nghe được tiếng khóc của Tiểu Nguyệt Nha, Hách Liên Tử Phong theo bản năng phân tâm, bỏ qua nữ tử áo đen, quay đầu nhìn lại hài tử đang nằm trong tã lót.

Hắn biết, Tiểu Nguyệt Nha không thích nhìn thấy hắn tràn đầy sát khí, hắn cũng không muốn làm cho nó thấy một màn máu tanh như thế. Quay đầu lại nhìn thấy ánh mắt của hài tử, một đôi mắt sáng giờ đang ngập nước mắt, khiến cho sát khí tràn ngập trong lòng hắn từ từ tuôn ra lui xuống.

Vân Khê nhìn khuôn mặt biến hóa của hắn, tâm của nàng vốn là đã chìm đến đáy cốc, trong nháy mắt liền dâng lên, nàng tiến lên một bước, đến gần trước mặt hắn, chặt chẽ theo đôi mắt sâu u như hắc động của hắn, lần nữa hỏi: “Hách Liên đại ca, nói cho ta biết, chuyện

này với huynh có liên quan hay không? Chỉ cần huynh nói huynh không có làm, ta liền tin tưởng huynh!”

Hách Liên Tử Phong từ từ ngửng đầu lên, ngưng mắt nhìn nàng, đáy mắt hắn, có sóng ngầm mãnh liệt chạy như bay tới, lại trong nháy mắt nhanh chóng tuôn ra lui xuống.

Tại chỗ tất cả mọi người ở nhìn chăm chú vào hắn, mà nội tâm của hắn giãy dụa.

Hắn ẩn nhẫn *(cố gắng chịu đựng, cam chịu)*, hắn khắc chế *(kiềm chế)*.

Hắn biết, có lẽ hắn giải thích, nàng thật sự sẽ tin tưởng hắn.

Nhưng là……

Mẫu thân của hắn và cậu của hắn, hao tổn tâm cơ như thế để an bài tất cả những chuyện này, không phải là muốn để cho hắn rời xa nàng sao?

Nếu mưu kế của bọn họ không được như ý, như vậy chuyện này sẽ có lần tiếp theo, chuyện như thế này lại một lần nữa một lần xảy ra hay không?

Lần này, bọn họ chẳng qua là bắt đi hài tử của nàng, như vậy tiếp theo,nếu xảy ra chuyện một lần nữa, bọn họ sẽ làm gì?

Khê Nhi, ta thật không có làm……

“Đúng vậy, tất cả mọi chuyện đều là ta giật dây chủ mưu.” Trong miệng nói ra, cũng là khác một phen.

“Xoẹt!” Trường kiếm đã đặt trên cổ của hắn, Long Thiên Tuyệt cầm kiếm tức giận đối với Hách Liên Tử Phong nói, “Ngươi đem lời nói vừa rồi nói lại một lần!”

Vân Khê ánh mắt căng thẳng, nhìn lưỡi kiếm kia, đáy lòng đột nhiên run lên.

Không nhận ra sự rung động của mi tâm, Hách Liên Tử Phong như cũ bình tĩnh nói: “Ta nói, tất cả mọi chuyện đều là ta giật dây chủ mưu.”

“Tốt! Rất tốt! Ngươi đã tự mình thừa nhận, vậy thì vì thế hãy trả giá đắt đi!” Trường kiếm trong tay Long Thiên Tuyệt hướng về phía trước vung lên, sau đó vẽ ra một cái cung lửa, hung hăng hướng gáy của Hách Liên Tử Phong chém xuống.

Vân Khê kinh hãi, không ngờ đến chàng hạ thủ nhanh như vậy, ngoan lệ*(tàn nhẫn độc ác)* như thế, trường kiếm trong tay vừa chuyển, đi trước ngăn cản.

Cùng lúc đó, một đạo ánh sang lạnh khác từ nơi xa bay vụt tới.

Keng keng hai tiếng giòn vang, một thanh phi đao, hai thanh trường kiếm đồng thời đụng vào một chỗ.

Mọi người không ngờ phi đao lại hung hãn mãnh liệt như thế, cuối cùng lại đem hai thanh trường kiếm đều đánh bay đi ra ngoài.

“Ai dám làm tổn thương nhi tử của ta, thử một chút?” Thanh âm lạnh lùng từ nơi xa truyền đến, có hai đạo nhân ảnh lập loè, trong nháy mắt đã gần đến trước mắt, rõ ràng chính là hai người Bắc Thần Mẫn Nhi và cung chủ.

“Các ngươi xem kịch lâu như vậy, rốt cục cũng chịu hiện thân rồi?” Long Thiên Tuyệt hơi kéo khóe môi, đem trường kiếm thu trở lại, hai đầu lông mày hiện lên thần sắc tự tin.

“Thế thì sao? Chẳng lẽ vừa rồi ngươi cũng không phải là thật sự muốn giết hắn, mà là muốn chúng ta hiện thân?” Cung chủ con ngươi co rụt lại, càng ngày càng cảm thấy cái đồ nhi này khó có thể nắm trong tay.

Long Thiên Tuyệt lẳng lặng yên nhìn chằn chằm cung chủ, bỗng nhiên cười một tiếng, cười đến hàn quang lạnh thấu xương.

Cung chủ trong lòng run lên, mới vừa rồi khi phân thân hủy diệt, những chuyện đó rót vào trong đầu của hắn, nhớ tới cổ trận đáng sợ kia, khiến cho hắn sinh ra sợ hãi.

Cho dù là chân thân của hắn ở đó, cũng chưa chắc có thể phá giải trận pháp đáng sợ kia?

“Ta mặc dù không thể nào thích Hách Liên Tử Phong, thậm chí có thể nói là chán ghét, nhưng nếu nói hắn hao hết tâm tư tới bố trí một màn như vậy, ta cũng sẽ không tin tưởng. Bởi vì……” Long Thiên Tuyệt liếc Hách Liên Tử Phong một cái, cười đến phong tao *(lẳng lơ)*, “Hắn không phải là một người nhàm chán như vậy!”

“Hắn nhiều nhất……” Long Thiên Tuyệt sờ sờ cằm, suy tư nói, “Cũng chính là người không thú vị, cứng nhắc, thích trưng ra khuôn mặt lãnh khốc, giả bộ thâm trầm, hơn nữa tự đánh giá mình rất cao, vì tư lợi, tính tình âm u…… (trở xuống tỉnh lược mấy trăm chữ), tóm lại là một người không thế nào là người trong lòng của người khác.”

Hách Liên Tử Phong khóe mắt run lên mấy cái, sắc mặt lãnh khốc trầm xuống, hắn là nên cảm tạ hắn rửa bỏ hiềm nghi cho mình, sau

đó còn muốn cảm tạ sự “Ca ngợi” hắn như thế a?

Hắn nhất định là cố ý, bắt được cơ hội liền hung hăng chế ngạo hắn, hèn hạ!

Vân Khê âm thầm ho nhẹ mấy tiếng, buồn cười, nhưng trong lòng thì thật dài thở phào nhẹ nhõm, mặc dù nàng cũng không nguyện ý tin tưởng Hách Liên đại ca sẽ làm như thế, nhưng không thể phủ nhận, khi thấy nhân chứng cùng nhứng điểm hiềm nghi đều hướng về phía huynh ấy, nàng khẽ dao động.

Không nghĩ tới, đến cuối cùng người tín nhiệm Hách Liên đại ca nhất, lại là đối thủ của hắn —— Thiên Tuyệt.

Nàng không khỏi âm thầm cảm thán, phương thức chung sống với nhau của con người ở thế gian này vô cùng kỳ quặc.

Long Thiên Tuyệt ngữ điệu vừa chuyển, tiếp tục nói: “Thật ra thì, chân chính để cho ta cảm thấy khả nghi, ngược lại là ngươi.”

Hắn nhìn cung chủ, thấy vẻ mặt trên mặt hắn từ từ biến hóa, thanh âm của hắn tăng lên: “Ngươi cố ý nói cho ta biết, là Hách Liên Tử Phong ở sau lưng điều khiển chuyện này, chính là muốn dẫn ta nhìn thấy một màn như bây giờ, đem mũi nhọn chĩa về phía Hách Liên Tử Phong, khiến cho chúng ta hoàn toàn tin tưởng hắn chính là người giật dây chuyện này. Song, ngươi đã quên mất, thầy trò chúng ta sống chung nhiều năm với nhau, tâm tư của ngươi cùng thái độ xử sự của ngươi, ta là người hiểu rõ nhất. Ngươi càng chỉ điểm cho ta như thế, lại càng khiến cho ta cảm thấy có vấn đề, quả bất không ngoài dự đoán của ta…… Không nghĩ tới ngươi vì muốn đạt được mục đích của mình, ngay cả cháu của mình cũng muốn hại, ngươi quả thực đã đánh mất nhân tính, heo chó không bằng!”

“Ngươi……” Cung chủ sắc mặt trầm xuống, biến thành màu gan heo.

“Xem ra, là chúng ta đã xem thường các ngươi.” Bắc Thần Mẫn Nhi ánh mắt híp lại, sau đó nhẹ nhàng nở nụ cười, ánh mắt của nàng ở trên người Vân Khê đảo mấy vòng, thanh âm quyến rũ nói, “Mặc dù mục đích của ta không có đạt được, nhưng hôm nay có thể tận mắt nhìn thấy ngươi, cũng coi như không uổng công đi một chuyến. Ta có câu khuyên ngươi, có trượng phu và con gái rồi, vậy thì nên biết giữ bổn phận một chút, không nên khắp nơi lưu tình, khiến cho người ta ôm hi vọng. Ngươi cũng biết, có khi hữu tình cũng là vô tình nhất!”

“Mẫu thân ——” Hách Liên Tử Phong vẻ mặt khẽ biến, nhớ tới thủ đoạn đối địch tàn nhẫn của mẫu thân, trong lòng bỗng dưng sinh ra lạnh lẽo.

Vân Khê nghe thấy Hách Liên Tử Phong kêu nữ nhân này mẫu thân, nàng lập tức hiểu được thân phận của người này, thì ra bà ta chính là người từng vứt bỏ Hách Liên Tử Phong, sau đó cùng người nam nhân khác đến Long Tường đại lục.

A, cư nhiên lại có người đến dạy dỗ nàng?

“Phu nhân khuyên bảo ta đều nhớ kỹ, ta sẽ hảo hảo hướng phu nhân ngài học tập, học tập ngài làm thế nào là một hiền thê lương mẫu độc nhất vô nhị.” Nàng cố ý tăng thêm phát âm bốn chữ “Hiền thê lương mẫu”, mấy phần đắc ý giễu cợt, nếu cõi đời này chỉ còn lại có một”Hiền thê lương mẫu”, vậy cũng tuyệt đối không thể có là bà ta!

Thử hỏi, trên đời có người hiền thê lương mẫu nào lại lạnh lùng vô tình vứt bỏ con của mình, mặc hắn ở trong băng tuyết tự sinh tự diệt? Lại có người hiền thê lương mẫu có thiết kế hãm hại con của mình, buộc nhi tử thừa nhận mình không có làm qua chuyện, thiếu chút nữa đem con của mình đưa vào chỗ chết?

Bắc Thần Mẫn Nhi đôi con ngươi co rụt lại, từng sợi ánh sáng lạnh nguy hiểm trong thời gian ngắn bắn đi ra ngoài, ánh mắt của nàng như một đôi móc, hung hăng đâm trên người Vân Khê, âm hiểm lạnh lùng cười nói: “Ngươi tốt lắm! Hôm nay chúng ta coi như là gặp mặt, ngày sau ta sẽ hảo hảo chiếu cố ngươi, ai bảo ngươi là bạn tốt của Phong nhi đây?”

Ánh mắt của hai nữ nhân ở giữa không trung hung hăng chạm vào nhau, đồng dạng sắc bén, đồng dạng hung hãn.

Chi chi chi chi ——

Tia lửa bắn ra bốn phía!

Tất cả những người khác đang có mặt tại đây đều cảm thấy chiến ý giữa hai nữ nhân, mồ hôi lạnh không được toát ra bên ngoài, thì ra là, nữ nhân phát ra độc ác tàn nhẫn, mới là đáng sợ nhất.

Quyển 5 - Chương 58: Cha nuôi tóc trắng

“Phong nhi, chúng ta đi!” Bắc Thần Mẫn Nhi từ từ thu hồi tầm mắt, nhưng sự ngoan lệ lại như cũ tồn tại.

Không có nhận được sự đáp lời của Hách Liên Tử Phong, Bắc Thần Mẫn Nhi quay đầu, nhìn về phía con của mình, lại phát hiện khuôn mặt lạnh lùng của hắn thật đáng sợ, hơi thở xa cách, giống như bọn họ trong lúc này không phải là cách nhau ba bước, mà là cách xa nhau ngàn dặm.

Nàng con ngươi co rụt lại, tận lực thả mềm giọng nói: “Phong nhi, Nương làm như thế, cũng là vì tốt cho ngươi. Người muốn làm đại sự, làm sao có thể vì tư tình nhi nữ mà bỏ bê chính sự?”

“Đó là chính sự của ngươi, không phải là của ta!” Hách Liên Tử Phong hờ hững ngữ nói, cách xa ngàn dặm.

Vân Khê ôm hài tử, cùng Long Thiên Tuyệt đứng ở một bên, lẳng lặng nhìn mẫu tử bọn hắn. Cửu cô cô thì như cũ cao trên không trung, đem bọn sát thủ vững vàng nắm trong tay, như nữ vương cao cao tại thượng.

Không khí có chút quỷ dị.

“Phong nhi, ngươi nhìn ngươi, việc gì cũng tùy hứng. Hiện tại có người ngoài ở đây, ngươi không thể cho mẫu thân chút mặt mũi sao?” Bắc Thần Mẫn Nhi ánh mắt trong nháy mắt mềm mại đáng yêu, dùng giọng làm nũng, đưa tay xoa gương mặt Hách Liên Tử Phong,

bộ dáng kia giống như là dụ dỗ một hài tử.

Vân Khê run lên, toàn thân đều nổi da gà, bà ta không phải là đem mị thuật đối phó nam nhân để đối phó với con mình chứ? Thật…… Thật buồn nôn a!

Long Thiên Tuyệt mi tâm hơi động một chút, cũng có chút đồng tình nhìn về phía Hách Liên Tử Phong, từng từ trong miệng Vân Khê biết được quá khứ Hách Liên Tử Phong khi còn bé, hiện tại nghĩ tới, có mẫu thân như vậy, thật là một loại bi ai. So với Hách Liên Tử Phong hắn coi như là may mắn hơn nhiều, mặc dù bây giờ mẫu thân còn đang ngủ say, nhưng ở bất cứ thời khắc nào hắn cũng cảm nhận được sự yêu thương của mẫu thân đối với hắn.

Hách Liên Tử Phong không được tự nhiên nghiêng mặt, tránh được tay của mẫu thân, tầm mắt vừa vặn cùng Vân Khê đụng vào nhau, mắt của hắn lưu chuyển, tâm tình phức tạp.

Vân Khê nhìn hắn, chỉ cảm thấy hắn thật đáng thương, có một mẫu thân như vậy, thật là khổ tám đời. Nàng bỗng nhiên tiến lên một bước, mỉm cười nói: “Hách Liên đại ca, không bằng cùng đi với chúng ta đi. Chúng ta mấy ngày nay dự định đi trước tham gia sự kiện Tứ hiền, nghe nói người kế thừa kiệt xuất của các đại gia tộc cũng sẽ nhận được thư mời của Tứ hiền cốc, đây là một cơ hội rèn luyện không tệ.”

Hách Liên Tử Phong nghe thấy vậy, đôi mắt đang u ám đột nhiên hiện lên những tia sáng nhỏ, hắn theo bản năng quay đầu nhìn về phía Long Thiên Tuyệt.

Long Thiên Tuyệt dưới khóe miệng hơi động, trừng mắt liếc hắn một cái, muốn hắn vỗ tay hoan nghênh hắn gia nhập hàng ngũ của bọn họ, đó là việc tuyệt đối không có khả năng, nhưng nếu Khê Nhi muốn

mời hắn, vậy hắn cũng chỉ có thể cố mà đáp ứng.

“Thiên Tuyệt?” Vân Khê mềm mại gọi hắn một tiếng, học Tiểu Mặc triển khai sách lược tấn công vô địch nháy đôi mắt vô tội.

Điều này, khiến cho trong lòng Long Thiên Tuyệt một trận nhộn nhạo, muốn cự tuyệt cũng không nhẫn tâm nói ra khỏi miệng.

Đánh không lại sự tấn công của nàng, Long Thiên Tuyệt rốt cục gật đầu.

“Tiểu Nguyệt Nha, thấy không? Cha con là người cực kỳ hào phóng, cực kỳ đẹp trai, cũng cực kỳ ôn nhu thật là nam nhân tốt nhất trên đời này, con cũng cảm thấy rất tự hào rất kiêu ngạo hay không a?” Vân Khê cúi đầu, hướng về phía nữ nhi cười đùa, thuận tiện đem người khác khen khen, trấn an oán khí của hắn một chút.

“Hi hi…… Hi hi……” Tiểu Nguyệt Nha hướng về phía mẫu thân tươi cười, cười vui vẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nghiêng đi, liền nhìn thấy Hách Liên Tử Phong. Tay nhỏ bé nghịch ngợm của nó từ trong tã lót chui ra, hướng về phía hắn nắm chặt thành nắm đấm, cười đến càng thêm rực rỡ.

Long Thiên Tuyệt còn đắm chìm trong lời khen ngợi của thê tử, chợt thấy nữ nhi hướng về phía Hách Liên Tử Phong chào hỏi, khóe môi đang cong môi lập tức hạ xuống, nhìn chằm chằm Hách Liên Tử Phong, ánh mắt không thiện cảm.

Không nhìn ánh mắt không có thiện cảm của hắn, Hách Liên Tử Phong tiến lên, cúi người, khẽ nghiêng người, để cho Tiểu Nguyệt Nha dễ dàng nắm lấy một đám tóc trắng của hắn trong lòng bàn tay của nó.

Hơi thở lạnh lùng của hắn giờ khắc này hơi biến hóa.

Trải qua một đêm ở chung, hắn đại khái biết Tiểu Nguyệt Nha yêu thích mái tóc trắng của hắn, mỗi lần đều thích bắt lấy sợi tóc của hắn mà chơi đùa rất vui vẻ đắc y.

Thấy một màn như vậy, Vân Khê cũng nhịn không được chắc lưỡi hít hà.

Người trước mắt, thật sự là Hách Liên Tử Phong mà nàng quen biết sao? Vì sao lại cảm thấy không đúng a?

Bắc Thần Mẫn Nhi đứng ở một bên, nhìn nhi tử cùng người một nhà bọn họ đứng chung, lông mày không tự chủ được nhíu lại: “Phong nhi, ngươi thật sự muốn đi cùng bọn hắn?”

Hách Liên Tử Phong nhướng mày, không có trả lời.

Vân Khê thay hắn trả lời chắc chắn nói: “Đương nhiên là như vậy! Không thấy được nữ nhi của ta cũng rất hoan nghênh huynh ấy sao?”

Hai nữ nhân ánh mắt cùng hướng đến một chỗ, mấy phần sắc bén, mấy phần trầm ngưng.

Hồi lâu, Bắc Thần Mẫn Nhi điều chỉnh tâm trạng, dùng hết ngữ khí cùng giọng nói bình thản, đối với Hách Liên Tử Phong nói: “Được rồi! Phong nhi, ngươi nếu muốn đi, Nương cũng không cản ngươi. Vừa lúc Tông Chính gia tộc năm nay cũng nhận được mấy thư mời của Tứ hiền cốc, Nương sẽ giúp ngươi xử lý, ngươi cứ đi đi. Nhớ ở sự kiện Tứ hiền biểu hiện tốt, cho Nương nhiều mặt mũi một chút……”

Thấy Hách Liên Tử Phong thủy chung khuôn mặt lãnh khốc, không

để ý tới nàng, nàng bất đắc dĩ khẽ thở dài, xoay người rời đi.

Phía sau, truyền đến thanh âm Vân Khê cảnh cáo: “Phu nhân, chuyện hôm nay, nể mặt Hách Liên đại ca. Ngày sau nếu ngươi còn dám đụng đến người nhà của chúng ta, đừng trách ta không khách khí!”

Bắc Thần Mẫn Nhi cước bộ dưới chân hơi dừng lại, đáy mắt xẹt qua vẻ ngoan lệ, sau đó tăng nhanh bước chân, dẫn một đám thủ hạ rời đi hiện trường.

Cung chủ quay đầu lại, cho Long Thiên Tuyệt một ánh mắt có thâm ý khác, lạnh lùng câu môi cười, cũng đi theo rời khỏi hiện trường.

Cửu cô cô thấy không có chuyện cần đến mình nữa, hưu một tiếng biến mất ở không trung.

Tiểu Nguyệt Nha nắm một đám tóc trắng chơi đùa, cười đến hết sức thoải mái. Tiểu Phượng Phượng dừng ở trên đầu vai của Vân Khê, cái đầu nhỏ mệt mỏi rũ cụp xuống.

Long Thiên Tuyệt nhìn nữ nhi thân thiết với Hách Liên Tử Phong như thế, tâm tình có chút khó chịu, tiến lên một bước, gỡ đám tóc trắng trong lòng bàn tay của nữ nhi, đem nữ nhi từ trong ngực Vân Khê ôm lấy, bá đạo tham muốn giữ lấy mười phần.

Vân Khê im lặng nhìn hắn, dở khóc dở cười.

Nhưng ai ngờ, tóc trắng vừa rời khỏi tay, cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Nguyệt Nha nhếch lên, liền oa oa khóc lớn lên.

Long Thiên Tuyệt nhíu mày, nhìn nữ nhi một chút, lại nhìn Hách Liên Tử Phong một đầu tóc trắng một chút, con mắt ngoan lệ quét về phía

Hách Liên Tử Phong, thật không biết hắn cho nữ nhi uống thuốc gì, lại có thể thu hút lực chú ý của nữ nhi như thế.

Quét mắt nhìn hắn một cái, Hách Liên Tử Phong cất bước đi tới bên cạnh Vân Khê, nói: “Khê Nhi, chúng ta đi thôi.” Phút cuối cùng, vẫn không quên hướng Long Thiên Tuyệt quăng đi ánh mắt nhìn có chút hả hê, ý tứ kia giống như đang nói…, ngươi khiến cho nữ nhi khóc, ngươi liền chịu trách nhiệm dỗ hài tử đi.

Vân Khê hé miệng cười trộm, cố ý muốn trêu cợt Long Thiên Tuyệt, liền cũng không quay đầu lại theo sát Hách Liên Tử Phong đi trước.

Long Thiên Tuyệt đưa mắt nhìn thân ảnh hai người sóng vai mà đi, lại cúi đầu nhìn nữ nhi đang gào khóc một chút, hắn bỗng nhiên có loại cảm giác xấu. Một bên là thê tử, một bên là nữ nhi, làm sao bảo vệ, đều tránh không được nguy cơ cửa thành cháy. Chết tiệt, hắn làm sao lại nhất thời mềm lòng, đáp ứng đem tình địch của mình để lại đây? Đây không phải là lấy đá đập chân mình sao?

Một bên là thê tử, một bên là nữ nhi, chỉ bảo vệ được một…… Làm sao chọn đây?

Quên đi, vẫn là trước bảo vệ được thê tử rồi hãy nói, nữ nhi bây giờ còn nhỏ, hắn còn có rất nhiều cơ hội có thể từ từ dạy bảo, làm cho nàng nhất định phải rời xa quái thúc thúc tóc trắng!

“Hách Liên Tử Phong, đứng lại cho ta!”

Long Thiên Tuyệt mấy bước đuổi theo hai người, sau đó đem nữ nhi hướng trong ngực Hách Liên Tử Phong nhét vào, nói: “Tiểu Nguyệt Nha tựa hồ ưa thích tóc trắng của ngươi, vậy ngươi hảo hảo chiếu cố nó đi, chớ để lãng phí tài nguyên đặc thù của ngươi.”

Nói xong, hắn xoay người, đem Vân Khê mạnh mẽ kéo vào trong ngực, hai vợ chồng còn cầm tay nhau.

Quả nhiên, lựa chọn của hắn là đúng! Tuy rằng hy sinh nữ nhi nho nhỏ, lại có thể vững vàng bảo vệ thê tử, không để cho đối phương thừa dịp có chỗ trống mà vào, còn có thể để cho hắn ngắm nghía mà ghen tỵ, coi như là chuyện tốt đẹp.

Vân Khê quay đầu, nhìn một chút Hách Liên Tử phong cùng nữ nhi ở phía sau bọn họ, lại ngẩng đầu nhìn nhìn khóe môi treo trên cao nụ cười đắc ý của Long Thiên Tuyệt, tại sao nàng đột nhiên cảm thấy hắn rất trẻ con, đáng yêu như thế nhỉ?

Hách Liên Tử Phong im lặng nhìn một chút người phía trước, lại cúi đầu nhìn một chút hài tử đã ngừng khóc ở trong ngực, vuốt vuốt đầu Tiểu Nguyệt Nha, khuôn mặt nguội lạnh của hắn khóe miệng kéo nhẹ, dở khóc dở cười: “Tiểu Nguyệt nha, ngươi cũng cảm thấy cha ngươi rất trẻ con đúng không?”

Tiểu Nguyệt Nha hi hi cười khúc khích.

Bắc Thần Mẫn Nhi và cung chủ sau khi rời đi chẳng biết lúc nào lại ngược về phía Đình cổ, xa xa đuổi theo thân ảnh mấy người bọn họ, như có điều suy nghĩ.

“Đây chính là cái ngươi gọi là mưu kế?” Bắc Thần Mẫn Nhi lộ ra vẻ giận dữ.

Cung chủ giọng lạnh lừng trấn an nói: “Muội muội, đừng nóng vội! Phong nhi theo chân bọn họ cùng đi Tứ hiền cốc cũng tốt, bất kể là Long Thiên Tuyệt hay là Vân Khê, hai người này cùng gia tộc phía sau bọn họ, sớm muộn trở thành đại địch của chúng ta. Phong nhi hiện tại trước đạt được tín nhiệm của bọn hắn, ngày sau đối phó với

bọn họ, liền dễ dàng hơn nhiều. Đừng quên, Phong nhi thủy chung là hậu duệ của gia tộc Bắc Thần ta, lực lượng huyết mạch truyền thừa trên người chỉ thức tỉnh một phần nhỏ, đợi đến lúc trong cơ thể hắn lực lượng toàn bộ thức tỉnh, hắn sẽ biết mình phải gánh trách nhiệm như thế nào. Đến lúc đó, cho dù hắn không vui, thì cũng không thể làm gì khác!"

Bắc Thần Mẫn nhi khẽ gật đầu, rốt cục lộ ra nụ cười thỏa mãn.

"Đúng rồi, ca ca, bức tranh của gia tộc Hiên Viên huynh vẽ lại được thế nào rồi?"

Cung chủ nói: "Thời gian quá ngắn, ta chỉ nhớ hai phần ba nội dung, một phần ba nội dung, còn muốn dựa vào Nam Cung Dực kia để hoàn thành, trong lúc này còn cần chút thời gian. Nhưng muội muội yên tâm, chờ búc tranh vẽ xong, cũng chính là ngày gia tộc Hiên Viên bị diệt."

Bắc Thần Mẫn Nhi nghênh ngang phá lên cười: "Tốt! Gia tăng tốc độ chút, không để cho muội chờ quá lâu."

Gia tộc Hiên Viên, ăn mừng thâu đêm.

Gia tộc từ trên xuống dưới, từ người già đến trẻ nhỏ đều tề tựu ở một chỗ, cùng cười nói, uống rượu thưởng thức món ăn.

Từ xa, có thể nghe được gia chủ Hiên Viên hô to: "Tiểu Thiên Tuyệt, tiểu Thiên Thần, tiểu Sở Mục, mấy người các cháu cùng uống với ông ngoại, tối nay ai không uống rượu say, sẽ không được rời tiệc!"

Long Thiên Thần và Bạch Sở Mục hai người cơ hồ cùng Hiên Viên gia chủ giống như chiến hữu, ba người kề vai sát cánh, hoàn toàn không có hình tượng.

Mọi người nhìn quen không trách, cũng là làm như không thấy.

Long Thiên Tuyệt không biết làm thế nào bưng chén rượu lên, xa xa tương kính, không đành lòng làm mất nhã hứng của ông ngoại. Chỉ bất quá ông ngoại mở miệng một tiếng"Tiểu Thiên Tuyệt", thật sự đánh mất mặt mũi một đời tà tôn của hắn.

" Nha đầu Khê Nhi, cháu cũng uống! Ông ngoại biết tửu lượng của cháu nhất định không tệ! Uống rượu say không có chuyện gì, uống rượu say mới dễ mất lý trí, cháu cùng tiểu Thiên Tuyệt cho ông ngoại thêm mấy đứa chắt ngoại nữa, ha ha ha ha……"

Vân Khê bưng chén rượu, đầu đầy hắc tuyến. Ông ngoại, lão nhân gia ngài nói chuyện, có thể hay không không nên bưu hãn như vậy? Chẳng lẽ không biết người ta rất xấu hổ sao?

"Vân cô nương, người kia là ai a? Các ngươi cho Tiểu Nguyệt Nha ông vú*(nguyên văn là "nãi cha" nhưng xét theo nghĩa và theo kiểu suy nghĩ cổ quái của nhà Hiên Viên ta sửa thành ông vú)* sao?" Hiên Viên Túc Gia một thân nam trang như trước kia không biết lúc nào đã đến sát bên người Vân Khê, chỉ vào Hách Liên Tử Phong ở bàn cách vách đang ôm Tiểu Nguyệt nha an tĩnh ăn cơm, đột nhiên tò mò hỏi.

Vân Khê "Phụt" một ngụm rượu phun ra ngoài: "Ông vú?" Xưng hô thế này cũng không tránh khỏi quá bưu hãn đi? Mệt nàng nghĩ ra.

"Ách, nếu như cô cô cho là như thế, vậy thì cứ coi như thế đi." Vân Khê cũng nhịn không được thanh âm hài hước nho nhỏ vang lên, bộ dáng kia của Hách Liên Tử Phong, rất giống như một ông vú a.

"Thì ra là như vậy." Hiên Viên Túc Gia vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ, sau đó thân ảnh hồng sắc thoáng một cái, hướng Hách Liên Tử Phong đi

đến.

Không thể không nói, gia tộc Hiên Viên dương thịnh âm suy gay gắt, trong gia tộc ít có nữ quyến. Nghe nói gia chủ phu nhân của Hiên Viên sau khi sinh hạ Hiên Viên Túc Gia đã qua đời, ông ngoại có ba nữ nhi, một người hôn mê không không biết khi nào thì tỉnh, một người chết ở nơi tha hương, một người khác thì muốn cho nàng thừa kế vị trí gia chủ gia tộc Hiên Viên, cho nên từ nhỏ coi nàng như là nam hài mà nuôi dưỡng.

Gia chủ nhất mạch chưa có nữ quyến còn chưa tính, cổ quái chính là, những chi thứ khác cũng ít nữ quyến, một đại gia tộc cơ bản toàn là nam nhân, như thế mới dương thịnh âm suy.

Vân Khê khẽ thở dài, mặc dù tình trạng của gia tộc Hiên Viên tương đối kỳ lạ, nhưng so với các đại gia tộc khác, cũng tốt hơn nhiều lắm. Ít nhất không khí cả nhà trên dưới rất hòa hợp, hơn nữa còn rất đoàn kết trung thành với gia chủ, không có nhiều tranh chấp như những gia tộc khác.

Trong lúc suy tư, từ cách vách quét tới một đạo ánh mắt mãnh liệt, đem lực chú ý của Vân Khê kéo đến.

“Vân cô nương nói, ngươi là ông vú nàng mời tới? Vậy trước kia ngươi tổng cộng chăm sóc bao nhiêu đứa bé?”

” Kinh nghiệm chăm sóc hài tử của ngươi có phải rất phong phú hay không?”

“Ngươi là một người đàn ông, làm sao lại muốn đi làm ông vú a? Chẳng lẽ chủ nhà trả cho ngươi rất nhiều tiền?”

“Đúng rồi, bà vú người ta thường cho hài tử bú sữa, vậy còn ngươi?

Ngươi cho hài tử bú sữa làm sao?”

“……”

Bàn kề cận, Hiên Viên Túc Gia vẻ mặt tò mò nhìn Hách Liên Tử Phong, liên tiếp lải nhải những vấn đề kỳ quái, cùng với miệng hài tử không có gì khác biệt.

Khó trách Hách Liên Tử Phong không chịu được…… Nhưng, vì sao lại dùng loại ánh mắt này trừng nàng? Nàng vô tội a?

Ông vú – hai từ bưu hãn này, tuyệt đối không phải là xuất từ miệng của nàng.

Đúng, tuyệt đối không phải!

“Ngươi nhìn nàng làm cái gì? Có phải nàng không cho ngươi nói chuyện cùng người xa lạ, nếu không sẽ trừ bạc của ngươi?

Hiên Viên Túc Gia vô địch suy đoán, để cho Vân Khê vô cùng ngổn ngang.

“Không có việc gì, nếu ngươi mất việc, có thể tới tìm ta, ta mời ngươi làm hộ vệ cho ta. Có một hộ vệ lãnh khốc như vậy, cảm giác nhất định rất tốt, ha ha!”

Hiên Viên Túc Gia đắc ý nở nụ cười, hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn không để ý người trong cuộc đã chịu không được cảm thụ của nàng.

Quyển 5 - Chương 59: Có thần Long thì giỏi lắm sao?

Đêm nay, mọi người uống say hơn phân nửa.

Hách Liên Tử Phong cũng bị một vị Hiên Viên Túc Gia hoàn toàn không hiểu được như thế nào là mặt lạnh quấn hơn phân nửa buổi tối, một người mặt thì lãnh khốc, xa cách người khác ngàn dặm, một người thì đầy nhiệt tình, lòng hiếu kỳ rất nặng, một chút cũng không quan tâm đối phương đã nhẫn nhịn nàng đến cực hạn hay không, nàng lải nhải không ngừng, vẻ mặt còn tràn đầy đắc ý vui mừng.

Vân Khê ở một bên thỉnh thoảng tiếp thu ánh mắt nhìn chằm chằm đến từ Hách Liên Tử Phong, giống như nếu nàng không ra mặt hỗ trợ, đó chính là đại gian đại ác. Lại nói tiếp, Hách Liên Tử Phong có thể nhịn đến bây giờ đúng là không dễ dàng, Chiếu theo tính cách của hắn, gặp phải cực phẩm như vậy, đã sớm vung tay áo đánh cho đối phương thê thảm. Nhưng, trước mắt hắn đang ở gia tộc Hiên Viên, lại muốn cùng đoàn người bọn họ hảo hảo sống chung, cho nên phải nhịn xuống.

Từng đạo ánh mắt càng lúc càng sắc bén lạnh lùng, Vân Khê rốt cục ngồi không yên, không thể làm gì khác hơn là đi tới thay hắn giải vây.

“Tóc của ngươi thật xinh đẹp, là từ lúc sinh ra đã vậy sao?”

“Sư phụ ta đã dạy ta một loại thuật pháp, có thể khiến cho nước trong nháy mắt kết thành băng, ngươi có muốn xem không?”

“Xem đi! Xem đi! Rất thú vị!”

“.....”

“Ồ? Túc Gia, cô cô còn có thể biểu diễn pháp thuật? Tiểu Mặc đối với cái này khẳng định cảm thấy rất hứng thú, không bằng cô cô biểu diễn cho Tiểu Mặc xem một chút?” Vân Khê đúng lúc nói xen vào, đồng thời hướng Tiểu Mặc ngồi ở bên người Long Thiên Tuyệt vẫy vẫy tay, gọi tới đây.

“Mẫu thân, có chuyện gì a?” Tiểu Mặc bị mùi rượu tỏa ra khiến cho nó rất buồn ngủ, ngáp một cái mặt mày lừ đừ.

“Có người muốn biểu diễn thuật pháp, con nhất định rất thích xem, có phải hay không?” Đưa lưng về phía Hiên Viên Túc Gia, Vân Khê hướng nhi tử dùng sức nháy mắt.

Tiểu Mặc ủy khuất bẹp dẹp cái miệng nhỏ nhắn, hắn mới không muốn xem a, hắn hiện tại chỉ muốn ngủ.....

“Tiểu Nguyệt Nha nói, muội muội tối nay muốn cùng ca ca và mẫu thân cùng nhau ngủ.” Vân Khê cười híp mắt bổ sung.

Tiểu Mặc liếc mắt, suy nghĩ một chút, rốt cục gật đầu.

“Di bà *(em gái của bà ngoại)*, người muốn biểu diễn sao? Vậy thì biểu diễn nhanh lên một chút cho Tiểu Mặc xem, Tiểu Mặc muốn xem.”

“Ngươi thật muốn nhìn? Vậy cũng tốt, ta biểu diễn cho ngươi xem!”

Tiểu Mặc vừa xuất đầu lộ diện, lập tức đã bị Hiên Viên Túc Gia lôi đi.

Vân Khê thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn lại sắc mặt đần thối của

Hách Liên Tử Phong, nàng cười xấu hổ nói: “Đừng như vậy! Có người hướng huynh tỏ vẻ thân thiện, huynh vẫn nên cao hứng mới phải, không phải là người nào đều chịu được khuôn mặt thối của huynh đâu… Ách, ta nói sai rồi, là khuôn mặt lãnh khốc..... Được rồi, cứ coi như muội cái gì cũng không nói.”

Nhìn sắc mặt của hắn càng ngày càng đáng sợ, Vân Khê cũng không dám nói nữa.

Thật là một người không thú vị!

Cúi đầu nhìn Tiểu Nguyệt Nha đang ngủ một chút, nàng đưa tay, đem hài tử ôm lấy: “Sắc trời không còn sớm, huynh trước trở về phòng nghỉ ngơi đi, ngày mai sáng sớm chúng ta sẽ phải lên đường đi Tứ hiền cốc.”

“Về mẫu thân ta.....” Hách Liên Tử Phong đột nhiên mở miệng nói, trên mặt mang vẻ mặt như muốn nói xin lỗi.

Vân Khê cắt đứt lời nói của hắn: “Đều đã qua, huynh cũng đừng để ở trong lòng. Bà ấy tốt xấu gì, dù sao vẫn là mẹ ruột của huynh, ta hiểu. Chẳng qua là hi vọng huynh có thể đem chuyện đã qua buông xuống, bắt đầu lại một lần nữa đi con đường thuộc về mình, không nên u mê ở trong những quá khứ bi thống nữa.”

Lời của nàng vừa chuyển, mỉm cười nói: “Bản thân muội đề nghị huynh nên kết giao nhiều bằng hữu, bằng hữu nhiều, người cũng tự nhiên sáng sủa lên, huynh sẽ phát hiện thật ra thì trên đời này còn có rất nhiều niềm vui thú. Giống như Túc Gia, có thể cùng nàng kết giao, làm một đôi bạn tốt.”

Vân Khê cong môi, cười đến tà khí.

Chóp mũi bỗng nhiên đau nhói, bị nhéo một cái rất tàn nhẫn, Vân Khê bĩu môi, ra vẻ tức giận trừng mắt với hắn: “Không thích nghe thì thôi, cẩn thận không huynh sẽ phải sống cô đơn suốt quãng đời còn lại, hối hận chết huynh đi!”

“Ta đi ngủ.” Hách Liên Tử Phong mặt không thay đổi đứng dậy, mang theo một thân lãnh khí, rời bữa tiệc.

Vân Khê nhìn bóng lưng cô đơn của hắn, không nhịn được thở dài, sớm biết thế nàng sẽ không đến giải vây cho huynh ấy thoát khỏi sự quấn quýt của Hiên Viên Túc Gia, ít nhất như vậy sự uất giận trong lòng huynh ấy so với hiện tại còn có mấy phần giống với người bình thường.

“Đừng để ý đến hắn, ta không hy vọng tương lai hắn lại trở thành dượng*(chồng của dì)* của ta.” Long Thiên Tuyệt hơi thở phả ra mùi rượu, đi đến bên người của nàng, cất giọng nói đầy u oán. Đưa tay, vuốt chiếc mũi tinh xảo của nàng, đem dấu vết người khác vừa mới lưu lại tất cả lau sạch đi hắn mới vừa lòng. Dắt tay nàng, hắn ôn nhu nói: “Đi! Theo ta đi gặp mẫu thân ta đi.”

Vân Khê mỉm cười, đi theo phu quân cùng nhau rời khỏi bữa tiệc.

Bên cạnh chiếc giường băng, Long Thiên Trạch đang lặng yên nhìn Hiên Viên Túc Nhã, một khắc cũng chưa từng rời đi, tràn đầy thâm tình, giờ phút này khuôn mặt lộ ra vẻ mệt mỏi.

Nhìn thấy hai vợ chồng Long Thiên Tuyệt đến, thần sắc của ông mới có gợn sóng: “Nghe nói các con đã được có được Thất Diệp Tang Hoa, như vậy chuyện luyện chế Tru tiên đan có phải có thêm hi vọng đúng hay không?”

“Còn cần phải tìm được mồi lửa thần cấp, thì Tru tiên đan mới có thể

luyện chế thành công, chúng ta sáng mai sẽ lên đường đi Tứ hiền cốc, tham gia sự kiện Tứ hiền, sau đó tiến vào bên trong di tích Cổ chiến trường tìm kiếm mồi lửa thần cấp." Long Thiên Tuyệt giọng nói nhàn nhạt, hai mắt cũng là đưa mắt nhìn khuôn mặt trầm tĩnh đang ngủ của mẫu thân.

Vân Khê nhìn hai phụ tử một chút, mở miệng nói: "Ngài cứ yên tâm đi, chúng ta nhất định sẽ tìm được mồi lửa thần cấp, Tru tiên đan nhất định sẽ luyện chế thành công. Ta thấy vẻ mặt của ngài rất mệt mỏi, ngài nên trở về nghỉ ngơi một chút, nếu không chỉ sợ sau khi chúng ta luyện chế Tru tiên đan thành công rồi, bà bà tỉnh lại, ngài lại ngã bệnh."

Long Thiên Trạch lắc đầu, trong đôi mắt tràn đầy thâm tình nhìn chăm chú Hiên Viên Túc Nhã: "So với sự khổ sở mà Nhã Nhi giờ phút này phải chịu đựng thì ta tính là cái gì?"

"Trở về ngủ đi! Không nên ở chỗ này quấy rầy sự đoàn tụ của ta Khê Nhi và mẫu thân." Long Thiên Tuyệt nói.

Long Thiên Trạch hơi ngẩn ra, chợt kéo khóe miệng, lộ ra vẻ mừng rỡ. Hắn gật đầu: "Vậy các ngươi cùng mẫu thân hảo hảo hàn huyên một chút, tối ta sẽ lại đến thăm nàng."

Nói xong, ông đứng dậy nhẹ nhàng rời đi.

"Thiên Tuyệt, chuyện đã qua, cũng đừng có ghi hận cha chàng nữa, thật ra thì chuyện này đối với ông ấy cũng không dễ dàng." Vân Khê thở dài nói.

Bờ môi khẽ mím lại, Long Thiên Tuyệt u oán nói: "Ta biết, ta chỉ..... có chút không có cách nào thích ứng."

Vân Khê mừng rỡ mặt giãn ra, hai tay vòng lên cổ của hắn, nhiệt tình hôn hắn:

“Thiếp biết, chàng Long Thiên Tuyệt là người mạnh miệng nhưng mềm lòng! Tâm địa thiện lương, trọng tình trọng nghĩa, là trượng phu tốt nhất.”

“Khụ, mẹ ta vẫn còn ở nơi này, có mấy lời nên giữ lại đợi đến khi chúng ta trở về phòng sau lại nói tiếp.” Long Thiên Tuyệt trong lòng chứa đựng vẻ mừng thầm, không được tự nhiên hướng người đang nằm yên lặng trên chiếc giường băng liếc một cái, trên khuôn mặt tuấn tú tinh tế như điêu khắc nổi lên một tầng màu đỏ.

“Ha ha, chàng đỏ mặt nga!” Vân Khê cất tiếng cười to, xoay người quỳ sát ở bên cạnh giường băng, nhìn chăm chú khuôn mặt mỹ lệ như đóa hoa sen của nữ nhân đang nằm trên chiếc giường đó, nói: “Mẫu thân, con nói cho người biết nga, Thiên Tuyệt chàng ấy rất xấu xa, thường khi dễ con a. Chờ sau khi người tỉnh lại, nhất định phải thay con hảo hảo dạy bảo chàng ấy một chút.”

Hai nữ nhân đều là hai nữ tử tuyệt sắc, hai nữ nhân quan trọng nhất đối với hắn, quan trọng hơn cả tính mạng của hắn đang ở trước mắt hắn, Long Thiên Tuyệt trong lòng như có dòng nước ấm áp chảy xuôi.

Hắn ngồi xuống, đem Vân Khê ôm nhẹ trong ngực, ánh mắt ôn nhu giống như làn nước mùa xuân.

“Vi phu khi dễ nương tử bao giờ? Nương tử đừng ở trước mặt mẫu thân nói lung tung, vi phu sẽ rất tức giận a.”

“Còn có, còn có! Chàng không muốn thừa nhận cũng vô dụng, thiếp sẽ tố cáo với mẫu thân những chuyện khác nữa.”

“Tiểu bại hoại.....”

Liên tục lời nói nhỏ nhẹ, tích chứa bao nhiêu ôn tình?

Trong lúc đó không người nào chú ý, người nằm trên giường băng, đầu ngón tay khẽ nhúc nhích, dấu hiệu như có như không, không biết là ảo giác, hay là thật.

Sáng sớm ngày thứ hai, mọi người rời khỏi gia tộc Hiên Viên, lên đường đi đến Tứ hiền cốc.

Mặc dù gia tộc Hiên Viên chỉ có được ba cái thư mời, nhưng lại có Viên gia để lại cho hai cái thư mời, đoàn người Vân Khê tổng cộng chỉ có năm cái thư mời, nhưng điều này căn bản không ảnh hưởng mọi người cùng nhau đi di tích Cổ chiến trường để rèn luyện, bọn họ tự có phương pháp của mình. Trừ đoàn người ở ngoài vẫn đi theo vợ chồng Vân Khê, còn tăng thêm ba người đó là Hách Liên Tử Phong, Hiên Viên Túc Gia và Tiêu Mạc Sanh, Tiêu gia tuy là thương nhân chuyên buôn bán thuốc, nhưng năm nay cũng nhận được một thư mời của Tứ hiền cốc, có thể thấy được sự kiện Tứ hiền cốc lần này đang rất cần hiền tài.

Đoàn người vừa mới rời khỏi Đan Minh không lâu, nửa đường liền gặp mấy người quen, bọn họ theo thứ tự là Cừu Mộ Dã, Mặc Đại Thiếu và Mặc Tam Thiếu, đi theo bên cạnh bọn hắn là đông đảo các cao thủ, trên người bọn họ hơi thở đều phi phàm, lại nhìn thấy hai gia tộc bọn họ cỡi ngựa rất phô trương, bảo mã hương xa *(ý nói xe ngựa được làm từ gỗ quý tỏa hương thơm, và được kéo bằng ngựa quý)*, đội hộ vệ khổng lồ, trận thế này giống như quân vương xuất hành, khí thế vô cùng.

Thật trùng hợp, hai gia tộc trong lúc vô tình nửa đường gặp nhau,

bởi vì hai gia tộc thường ngày quan hệ coi như không tệ, cho nên liền cùng nhau đi cùng.

Giờ phút này, Cừu Mộ Dã thấy đoàn người Long Thiên Tuyệt xa xa đang đến, lập tức ra lệnh đoàn xe dừng lại, hắn đi xuống xe ngựa, nghênh đón.

“Long công tử, các ngươi cũng muốn đi Tứ hiền cốc tham gia sự kiện Tứ hiền sao? Không bằng cùng nhau đi đi?”

Cừu Mộ Dã đối với chuyện bọn họ dời đi Cừu gia lúc trước, trong lòng luôn cảm thấy áy náy, hắn cứ nghĩ rằng bọn họ dời đi bởi vì hắn tiếp đón không được chu toàn, vẫn muốn gặp bọn họ để nói lời xin lỗi, sau lại vì phụ thân đại nhân có việc gấp tìm hắn, muốn hắn quay về Cừu gia tham gia đại hội đấu võ của gia tộc, vì mục đích là cử ra đại diện cho Cừu gia tham gia sự kiện Tứ hiền, cho nên hắn vẫn không có cơ hội đi tìm bọn họ.

Giờ phút này nhìn thấy bọn họ lần nữa, Cừu Mộ Dã lòng tràn đầy vui mừng.

Mặc Tam Thiếu những ngày gần đây cũng là bận rộn tham gia đại hội đấu võ của gia tộc, tranh cử tư cách tham gia sự kiện Tứ hiền, đến nay mới có thời gian lộ diện, xa xa nhìn thấy đoàn người Long Thiên Tuyệt, trong lòng hắn do dự, đắn đo, nhưng không có nghênh tiếp.

“Không cần! Xe ngựa của các ngươi quá chậm, chúng ta vẫn là đi trước một bước.” Long Thiên Tuyệt cự tuyệt ý tốt của hắn, nhưng lời của hắn cũng là sự thật, bọn họ có thần Long, so với tốc độ của bọn hắn nhanh hơn nhiều, nhưng do nơi này dòng người qua lại khá nhiều, không thích hợp triệu hồi ra Thần Long mà thôi.

Bên kia Mặc Đại Thiếu thấy đoàn người đến là Vân Khê, tâm tình

không thoải mái, hôm đó ở đại hội luyện đan, chính Vân Khê đoạt đi đầu khôi*(giải nhất)* của người hắn yêu, làm hại tiểu thư Phiên Phiên của hắn thua tỷ thí không nói, còn không bằng lòng gặp hắn một lần, liền rời đi Đan Minh.

Nhớ tới điều đó, hắn lập tức căm hận.

“Ha ha ha, các ngươi ngay cả ngựa cũng không có, còn chê xe ngựa của chúng ta quá chậm? Vậy các ngươi cho ta nhìn thử xem, cái gì mới gọi là nhanh?” Mặc Đại Thiếu nghênh ngang mà cười, trong lời nói rõ ràng mang ý trào phúng.

Hai người Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục liếc một cái liền nhận ngay ra hắn, đồng loạt tiến lên.

“Tại sao lại là ngươi? Vóc người xấu còn chưa tính, đầu óc lớn lên lại đần, thật hết thuốc chữa.”

“Ai nói không có? Chẳng lẽ không có ngựa, lại không thể có vật khác cưỡi sao?”

“Nguyên lai là hai người các ngươi! Lần trước bị Lão Tử đánh biến thành đầu heo, lần này còn muốn thử một chút sao?” Mặc Đại Thiếu đắc ý cười to, căn bản không đem hai thủ hạ bại tướng Long Thiên Thần và Bạch Sở Mục để vào trong mắt.

“Ngươi nói đúng! Hôm nay hai người chúng ta chính là muốn tỷ thí với ngươi một chút!” Long Thiên Thần khiêu khích nói, hắn hiện tại đã tấn thăng đến Huyền tôn ngũ phẩm đỉnh, không lâu sau là có thể tấn thăng đến Huyền tôn lục phẩm, cho nên căn bản không sợ đối phương. Hơn nữa lần trước ở Đan Minh, nếu không phải bởi vì sân ở đó quá hẹp, không có cách nào triệu hồi ra thần thú, nếu không hắn làm sao có thể làm cho đối phương được như ý, đánh mình

thành như vậy? Lần này, hắn nhất định phải đem chuyện hôm đó trả lại cho gã!

Bạch Sở Mục xoa tay, cũng lộ ra vẻ mặt hưng phấn, nóng lòng muốn thử.

“Hảo! Hai người các ngươi đã muốn chịu chết, vậy lão tử sẽ thành toàn cho ngươi!” Mặc Đại Thiếu ngay lập tức nhảy xuống khỏi yên ngựa, bước đi hùng dũng, uy vũ đi tới.

Đột nhiên ở phía sau hắn lập tức có một tên cao thủ đi lên trước, ngăn hắn: “Đại thiếu gia, gia chủ phân phó, lần này đi Tứ hiền cốc, không được nửa đường gây chuyện.”

Mặc Đại Thiếu phất tay một cái, căn bản không muốn nghe bọn hắn: “Sợ cái gì? Chỉ là hai thủ hạ bại tướng thôi, các ngươi đừng nhúng tay vào, mà hãy nhìn xem Lão Tử dạy dỗ hai tiểu tử thúi như thế nào!”

“Đại thiếu gia ——” cao thủ không thể ngăn được hắn, không thể làm gì khác hơn là quay đầu lại đi đến trước mặt Mặc Tam Thiếu, “Tam Thiếu, ngài hãy ngăn lại Đại thiếu gia, không thể làm chậm lộ trình đi Tứ hiền cốc.”

Mặc Tam Thiếu cười nhạt, giọng nói nhẹ nhàng như gió thổi mây bay: “Đại ca từ trước đến giờ vẫn luôn cơ trí, sao có thể là người lỗ mãng như thế? Các ngươi lại ngăn cản đại ca, chẳng lẽ là không tin đại ca, cho rằng huynh ấy là người tùy tiện thích sinh sự?”

Cao thủ trên mặt hơi bối rối, nào còn dám nhiều lời? Chẳng qua là lo lắng nhìn Mặc Đại Thiếu, bất đắc dĩ lắc đầu thở dài.

Mặc Đại Thiếu cũng là nghênh ngang cười một tiếng, dũng cảm nói:

“Tam đệ, vẫn là đệ hiểu rõ đại ca. Đối phó với hai tiểu tử này, Lão Tử một người dư dả.”

“Đó là đương nhiên.” Mặc Tam Thiếu cười khẽ, đáy mắt ngầm giễu cợt.

Long Thiên Thần tiến lên phía trước một bước, rút ra bội kiếm, mắt lạnh lẽo nói: “Đến đây đi! Một mình ta đối phó ngươi, là đủ!”

Nhìn Long Thiên Thần xuất chiến, hai tỷ muội Triệu Hiểu Du và Triệu Hiểu Mẫn khẩn trương hai tay nắm thành nắm đấm: “Long đại ca, cẩn thận a!”

“Có cái gì cần lo lắng? Nếu như ngay cả một tên đần độn cũng không đối phó được, vậy hắn cũng quá vô dụng đi!” Bách Lí song ôm ngực nhướng mày nói, trong nội tâm cũng thay Long Thiên Thần đổ mồ hôi, thật sự là vóc người của Mặc Đại Thiếu quá mức cường tráng, khiến cho dưới đáy lòng của người ta sinh ra áp lực vô hình.

Long Thiên Thần tức giận liếc nàng một cái, nhưng nếu hắn thật sự thua, đây chẳng phải là làm cho nàng chê cười mình sao?

Tinh thần của hắn bị kích động, quanh thân hơi thở thoáng cái lập tức tăng vọt mãnh liệt.

Mặc Đại Thiếu sắc mặt khẽ biến, sau đó liền nghênh ngang cười lớn lên: “Không tệ lắm! Mấy ngày không thấy, công phu của ngươi cũng tăng không ít. Nhưng, điều này cũng không có gì, Lão Tử lập tức đánh cho ngươi răng rơi đầy đất!”

Tiếng nói vừa dứt, trường kiếm trong tay của hắn run lên, bất ngờ đánh về phía Long Thiên Thần, những bước chân trùng trùng lớp lớp đạp trên mặt đất,. Mỗi một chân rơi trên mặt đất, đều tạo ra dấu chân

thật sâu, khí thế uy mãnh như hổ.

Mọi người vây xem đồng loạt rút lui mấy bước, tạo thành khoảng trống cho hai người chiến đấu.

Đội ngũ Mặc gia và Cừu gia nhìn trò hay, ở trong mắt bọn hắn, Mặc Đại Thiếu là cao thủ nổi tiếng gần xa, từ trước đến giờ nổi danh là dùng dũng mãnh và sức mạnh để đánh nhau với người khác, cũng rất ít khi thua, cho nên bọn họ tương đối coi trọng Mặc Đại Thiếu, tin tưởng hắn nhất định thắng lợi.

Bên này đám người Long Thiên Tuyệt và Vân Khê cũng không có ngăn cản Long Thiên Thần, Mặc Đại Thiếu thật sự là muốn ăn đòn, đổi lại là bọn họ, cũng muốn đánh cho hắn một trận.

“Thiên Thần, hung hăng đánh hắn! Không cần lưu mặt mũi cho ta!” Bạch Sở Mục ở một bên đổ thêm dầu vào lửa.

Mặc Tam Thiếu nhìn thân ảnh giao chiến của hai người, ánh mắt âm u, bí hiểm.

Vòng thứ nhất giao chiến, Mặc Đại Thiếu và Long Thiên Thần đánh ngang sức.

Kiếm khí đụng vào nhau có tiếng leng keng lọt vào tai.

Mặc Đại Thiếu nhìn đối phương không thể tưởng tượng nổi: “Hảo tiểu tử, lại có thể đỡ nổi mấy chiêu của ta! Tốt, bây giờ Lão Tử cần phải xuất ra toàn lực rồi!”

“Bớt nói nhảm đi? Có bản lĩnh lập tức xuất ra đi!” Long Thiên Thần con ngươi bỗng dưng sáng lên, để lộ ra hai đạo kim quang *(ánh sang màu vàng)*, toàn thân hơi thở lần nữa biến đổi, khí thế trong nháy mắt

tăng lên.

“Con mắt của ngươi?” Mặc Đại Thiếu kinh ngạc kêu lên, rút lui mấy bước, lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, cũng không dám khinh thường đối phương nữa.

Một đôi mắt màu vàng, tượng trưng huyết mạch cao quý của Long gia, trên người tiểu tử này lại có huyết mạch thuần khiết của Long gia, vậy vì sao lần trước dễ dàng bị hắn đánh bại như vậy?

Trong lòng hắn không giải thích được.

Đáng tiếc, Long Thiên Thần không có cho hắn quá nhiều thời gian suy nghĩ, trong tay ngâm kiếm vù vù, cắt qua trời cao, sắc bén đâm tới.

Mặc Đại Thiếu không do dự, lấy kiếm ngăn lại.

Hai kiếm đánh nhau, ầm ầm nổ vang, kéo theo cát bay vô số.

Trong tình thế nghìn cân treo sợi tóc, đột nhiên có một chiếc phi châm màu đen như mực không biết từ đâu bay ra, hướng cổ họng của Mặc Đại Thiếu đâm tới.

“Đinh!”

Đồng thời trong lúc đó có một vật khác cũng bay ra, hướng phi châm đang bay sắp đâm vào cổ họng phóng tới ngăn cản, khiến cho phi châm lệch khỏi vị trí đâm vào hướng khác.

Trong khi đó hai người đang giao chiến đồng loạt lui ra, ngưng chiến đấu.

Tình huống này, xảy ra quá mức đột ngột, tất cả mọi người đều ngây ngốc tại chỗ.

Bởi vì mới vừa rồi trong lúc kích chiến kéo theo hạt cát bay mù mịt khiến cho mọi người không mở mắt ra được, cho nên không có ai thấy rõ đến tột cùng phi châm kia là từ trong tay người phóng ra ngoài, cũng không biết người ném ra cục đá ngăn lại phi châm kia đến tột cùng được xuất ra từ ai tay.....

“Người nào? Ai dám hại Lão Tử ta?” Mặc Đại Thiếu giận dữ, hắn rất xác định, này cái phi châm này tuyệt đối không phải xuất từ tay Long Thiên Thần, mà là..... Mà là đến từ chỗ đứng của hai gia tộc Cừu Mặc.

Nếu không có viên đá kia kịp thời phóng ra làm lệch hướng của phi châm, hắn giờ phút này sợ là đã bị mất mạng tại chỗ.

Đáy lòng hắn vẫn còn cảm thấy sợ hãi, đồng thời cũng giận tím mặt.

Sau khi cát bụi từ từ rơi xuống, trong đám người Mặc gia, có người xoay người mà chạy.

Mặc Đại Thiếu tung người lên, phi thân đuổi theo hướng người chạy trốn, khi hắn gần đuổi kịp trước mặt đột nhiên xuất hiện một thân ảnh khác giành trước một bước, bắt được kẻ chạy trốn trước hắn. Chỉ nghe rắc một tiếng, cổ của đối phương đã bị vặn gãy.

Các cao thủ Mặc gia kinh ngạc, nhìn một màn này, không khí có chút quỷ dị.

“Tam đệ, làm sao đệ lại giết hắn? Ta còn chưa tra hỏi hắn tại sao muốn đánh lén ta.”

“Đại ca, người này muốn giết huynh, đối với huynh bất lợi, ta đương nhiên muốn giết hắn. Nếu tai họa này không được giải trừ, mặt mũi của đại ca biết để đâu?” Mặc Tam Thiếu quay đầu, ánh mắt lo lắng nhìn Mặc Đại Thiếu, ân cần dò hỏi, “Đại ca, huynh không sao chứ? Có bị thương chỗ nào không?”

Mặc Đại Thiếu khí phách phất tay: “Không có chuyện gì! Mạng của lão tử ta rất lớn, không dễ chết được!”

“Uy, rốt cuộc có so tài nữa hay không?” Long Thiên Thần sau khi kinh ngạc, hướng hắn hô lớn.

Ngoài dự tính của mọi người, Mặc Đại Thiếu khoát tay áo nói: “Hôm nay tạm thời dừng lại đây, chờ đến Tứ hiền cốc, Lão Tử sẽ cùng ngươi quyết đấu công bằng một trận!”

“Được! Ta chờ ngươi!” Long Thiên Thần thu kiếm, trải qua một màn vừa rồi, hắn cũng không có hứng thú tiếp tục đánh nhau nữa.

Trong đám người, có một đạo ánh mắt mãnh liệt vững vàng khóa ở trên người Mặc Tam Thiếu.

Mặc Tam Thiếu cảm thấy có người đang nhìn mình chằm chằm, từ từ ngoái đầu nhìn lại, sau khi nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Long Thiên Tuyệt phóng tới, ánh mắt của hắn trốn tránh, theo phản xạ lui lại mấy bước, trong lòng có mấy hoảng sợ, mấy phần chật vật.

“Thật là kỳ quái, mới vừa rồi rốt cuộc là người nào đánh lệch hướng của phi châm, cứu Mặc Đại Thiếu một mạng đây?” Long Thiên Thần lầm bầm lầu bầu, rất là kinh ngạc, kẻ phóng phi châm thì tìm được rồi, còn kẻ đánh lạc hướng phi châm lại là ai đây?

Lúc này, Long Thiên Tuyệt ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ: “Chờ đến Tứ

hiền cốc, sẽ có xếp hạng tỷ võ giữa các cao thủ của các đại gia tộc, nghe nói chỉ có nằm trong danh sách hai mươi tên cao thủ đứng đầu, mới có tư cách tiến vào di tích Cổ chiến trường. Từ giờ đến lúc đó, đệ và Sở Mục hai người nên giành nhiều thời gian tu luyện, phải cố gắng nằm trong danh sách hai mươi cao thủ đứng đầu, đại ca hi vọng đệ có thể đường đường chính chính theo sát ta cùng nhau sóng vai chiến đấu."

Đúng vậy, mặc dù không giành được vị trí hai mươi cao thủ đứng đầu, hắn cũng có biện pháp đưa bọn họ tiến vào di tích Cổ chiến trường, nhưng là hắn vẫn hi vọng đệ đệ có thể ở trước mặt những cao thủ này, dựa vào thực lực của bản thân, được mọi người chú ý.

Điều này đối với những chuyện sau này rất có lợi, huống chi đệ đệ bây giờ còn đảm nhiệm chức viện trưởng Dực Long học viện, đệ ấy nên bắt đầu học cách một mình đối phó với mọi chuyện thì mới tốt.

Nghe được lời nói của ca ca…, Long Thiên Thần vẻ mặt nghiêm túc gật đầu nói: "Đại ca yên tâm, đệ sẽ cố gắng hết sức!"

Long Thiên Tuyệt vỗ vỗ đầu vai đệ đệ của mình, cho hắn một cái ánh mắt khích lệ. Long Thiên Thần thụ sủng nhược kinh *(được yêu thương mà vừa mừng vừa lo)*, cả người bắt đầu có chút lâng lâng.

"Long công tử, mọi người thật không muốn theo chúng ta cùng đi sao?" Cừu Mộ Dã vẫn chưa từ bỏ ý định, hắn nghĩ tới thừa dịp cùng đường đi, muốn tạo quan hệ tốt với bọn họ, ngày sau còn nhờ Long Thiên Tuyệt giúp hắn luyện chế ra bảo bối Ngọa long Cư giống cái của Long Thiên Tuyệt.

"Không cần, hẹn gặp lại ở Tứ hiền cốc." Long Thiên Tuyệt đột nhiên hướng về phía trên bầu trời gào to một tiếng, chân trời, mười mấy con Thần Long cùng ngược chiều ánh sang mà đến.

Chỉ một thoáng, trên bầu trời nơi nơi quanh quẩn tiếng rồng ngâm, khí thế ngất trời.

Những cao thủ Mặc gia cùng Cừu gia đều bị dọa khiến cho khiếp sợ, khó trách hắn chê ngựa của bọn họ quá chậm, thì ra là bọn hắn có Thần Long so với ngựa quý của bọn họ không biết bưu hãn bao nhiêu lần! Mười mấy con Thần Long uy phong lẫm liệt!

Có cần phải khoa trương như vậy hay không?

Thật là ghen tỵ chết người!

Mặc Đại Thiếu ngơ ngác ngẩng đầu lên nhìn đội hình Thần Long ở trên bầu trời, thật lâu cũng không thốt được lên lời.

Con mẹ nó, rất uy phong!

Nhìn thấy nhóm Thần Long, Tiểu Bạch đang nằm trong túi quần của Tiểu Mặc không tự chủ nổi lên nước mắt, hai mắt lấp lánh nước mắt, mấy đêm nay nó càng ngày càng mơ thấy nhiều ác mộng, trong mộng nó nhìn thấy phụ thân và mẫu thân gặp phải nguy hiểm. Bây giờ nhìn đến nhóm Thần Long, thì sự nhớ nhung trong lòng nó đối với phụ thân và mẫu thân càng mạnh mẽ.

Tiểu Mặc đã nhận ra sự đau thương của nó, cúi đầu nhìn về phía nó: “Tiểu Bạch, ngươi đang nghĩ đến Long cha và Long nương sao? Đừng lo lắng nữa, chúng ta rất nhanh sẽ nhìn thấy bọn họ.”

“Tiểu Mặc Mặc, ta luôn cảm thấy phụ thân và mẫu thân đã xảy ra chuyện, ta rất lo lắng cho bọn họ.”

Tiểu Mặc Mặc lắc đầu, an ủi: “Sẽ không! Long cha và Long nương

đều là những siêu cấp cao thủ rất lợi hại!”

“Nhưng là, nhưng là tại sao bọn họ đến bây giờ cũng không tới tìm ta?”

“Ờ..... Cái này ta cũng không biết.” Tiểu Mặc Mặc ủ rũ cúi đầu, thật ra thì hắn cũng rất nhớ Long phụ và Long nương.

Nghe được hai tiểu tử nói chuyện, Vân Khê sờ sờ đỉnh đầu nhi tử, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, đối với Tiểu Bạch nói: “Ta nghe Hoàng Kim cự long nói, Long Vương cốc của Long Tộc các ngươi có phương pháp truyền tin đặc biệt, cha ngươi và mẫu thân đã dạy ngươi hay chưa, thời điểm không ở cùng bọn họ, muốn liên lạc với bọn họ thì phải làm sao?”

Tiểu Bạch nghiêng đầu, suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, ngửa đầu nói: “Ta nhớ ra rồi, mẫu thân đã nói, nếu ta gặp được phiền toái, chỉ cần hướng lên trời lớn tiếng kêu, phụ thân và mẫu thân nghe được thanh âm của ta, sẽ chạy tới cứu ta ngay lập tức.”

Ách.....

Điều này cũng chỉ khi bọn họ cách ngươi không xa mới có thể làm được đi nếu ở xa thì không biết phải làm sao?

Vân Khê lau mồ hôi, tên tiểu tử này vẫn chưa hiểu chuyện, hỏi cũng như không.

Nàng trong lòng hơi động, đem Hoàng Kim Cự Long gọi đi ra ngoài, hỏi Đại trưởng lão của Long Vương Cốc so ra còn đáng tin cậy một chút.

Những cao thủ Cừu gia và Mặc gia còn đang ngạc nhiên nhìn đội

hình Thần Long vừa mới xuất hiện, lúc này, trên bầu trời liền xuất hiện một con Cự Long màu vàng, thân thể cao lớn ở trên đỉnh đầu bọn họ, vô hình gây áp lực ầm ầm xuống, khiến cho cả người và ngựa của bọn họ đều kinh sợ gây rối loạn đội hình.

Con mẹ nó..... Phu nhân thật uy phong!

Mặc Đại Thiếu vô cùng hâm mộ nhìn chằm chằm con Hoàng Kim Cự long đang ở trên đỉnh đầu của hắn, thèm chảy nước miếng, rất muốn thu phục nó về tay mình.

“Chủ nhân, có phải ngài muốn hỏi làm thế nào để có thể liên lạc với Đại vương và Vương Hậu?” Hoàng Kim Cự Long thanh âm bi thương nói.

“Đúng vậy! Ngài thử một chút có thể liên lạc được với Long Vương được hay không? Xem có xác định vị trí của bọn họ được hay không?” Vân Khê nói.

“Ta đã thử rất nhiều lần rồi, nhưng cũng không thể cảm nhận được sự tồn tại của bọn họ. Ta nghĩ bọn họ hơn phân nửa là lâm vào bên trong kết giới nào đó, cho nên mới không có cách nào liên lạc với bên ngoài, nhưng chúng ta cũng có thể triệu tập nhóm Thần Long của Long Vương cốc, cùng đi tìm tung tích của Long Vương và Long Hậu, như vậy xác suất tìm được bọn họ lớn hơn nhiều lắm.” Hoàng Kim Cự Long nói.

“Như thế rất tốt! Vậy ngài hãy nhanh đi triệu tập bọn họ đến đây đi.” Vân Khê nghĩ thầm có lẽ Long Vương và Long Hậu thật sự đã bị vây trong kết giới ở di tích Cổ chiến trường, cho nên mới không liên lạc được với bên ngoài, có nhóm Thần Long của Long Vương cốc hỗ trợ, có lẽ sẽ giúp ích được nhiều.

“Được, ta đi đây.” Hoàng Kim Cự Long trước khi đi, quay đầu nhìn thoáng qua Tiểu Bạch, không yên tâm nói, “Tiểu Long Long, ngài đừng quá thương tâm khổ sở, Đại vương và Vương Hậu chính là cường giả cao quý nhất ở trên đại lục này, sẽ không dễ dàng gặp chuyện không may. Gia gia hiện tại trở về Long Vương cốc triệu tập nhóm Thần Long, ngài phải kiên cường một chút, biết không?”

“Ừ, ta biết rồi.” Tiểu Bạch ngoan ngoãn gật đầu, bộ dáng kia khiến cho người ta đau lòng.

Ánh sáng màu vàng chợt lóe, Hoàng Kim Cự Long rất nhanh liền biến mất ở không trung.

Đoàn người Vân Khê ngồi trên lưng của nhóm Thần Long, vội vàng hướng Tứ hiền cốc tiếp tục đi.

Cừu Mộ Dã ngu ngơ hồi lâu, thật vất vả mới định thần lại, hướng đội Thần Long đã đi xa dùng sức phất tay: “Chờ ta một chút! Ta muốn cùng đi với các ngươi!”

Lập tức ở phía sau hắn, có hai gã cao thủ vội vàng giữ lấy hắn, thật sự là quá mất thể diện!

Mặc Đại Thiếu đau đầu, cuối cùng bực bội ném ra một câu nói: “Con mẹ nó, có thần Long, thì giỏi lắm sao?”

Mặc Tam Thiếu đưa mắt nhìn đội Thần Long rời đi, ánh mắt từ từ thâm thúy hơi có sự biến hóa.

Quyển 5 - Chương 60: Dự đoán bảng xếp hạng cao thủ

Thành Thiên Hà, cách Đan Minh khoảng ba ngày đi đường.

Chú ý, ba ngày đi đường ở đây, là căn cứ theo tốc độ bay của Thần Long mà tính toán. Nhưng nếu lấy xe ngựa của bọn Cừu Mộ Dã tới tính toán, khoảng chừng hai mươi ngày đi đường. Trên thực tế Thần Long còn có thể bay được nhanh hơn, nhưng đoàn người của Vân Khê không muốn rêu rao, cho nên ban ngày nghỉ ngơi, ban đêm mới cưỡi Thần Long lên đường, cứ như thế ba ngày sau, bọn họ mới đi đến thành Thiên Hà.

Thành Thiên Hà cách Tứ hiền cốc chỉ còn lại không tới một phần ba lộ trình, nó không thuộc về bất kỳ thế lực của một cái nào gia tộc nào, chính là một thành độc lập.

Nơi này rồng rắn hỗn tạp, tụ tập vô số tiểu thương, cũng là một chỗ mua bán trang bị, đan dược tuyệt hảo.

Đoàn người Vân Khê tính toán ở chỗ này nghỉ một ngày, trang bị một chút vật phẩm để sau khi tiến vào di tích Cổ chiến trường có thể dùng đến, sau đó mới tiếp tục lên đường.

Sau khi vào thành, đoàn người chia làm mấy đường, tự trang bị vũ khí cho mình.

Cùng đi một đường với Vân Khê, tổng cộng có bốn người. Trừ vợ chồng bọn họ ra, có Tiểu Mặc, còn cộng thêm một Hách Liên Tử Phong.

Tiểu Nguyệt Nha do Thượng Quan Như nhi chiếu cố ở bên trong Ngọa Long Cư.

Bốn người tạo thành một nhóm đi tới một cửa hàng buôn bán binh khí, thấy cửa hàng có bày bán rất nhiều loại binh khí, linh cẩm thạch đầy rẫy, kiểu dáng mới lạ, hấp dẫn ánh mắt của bọn họ.

Vân Khê tiến lên, trực tiếp hỏi: “Xin hỏi một chút, có loại vũ khí nào đối phó với Tử Linh hiệu quả nhất?”

Nàng vừa hỏi xong, khiến cho người làm thuê trong cửa hàng bị dọa sợ hết hồn.

“Tử, Tử Linh?” người làm sắc mặt rõ ràng có chút tái nhợt.

“Đúng vậy, chính là để đối phó với Tử Linh!” Vân Khê khẳng định nói.

Người làm hai mắt trợn trắng, ngất tại chỗ.

Vân Khê mồ hôi lạnh nhỏ ròng ròng, có cần phải khoa trương như vậy hay không? Chỉ nói ra một chút Tử Linh, liền bị dọa ngất, chẳng lẽ Tử Linh thật sự đáng sợ như vậy sao?

Hai người Long Thiên Tuyệt và Hách Liên Tử Phong hai mặt nhìn nhau, nhưng cũng không quá để ý.

Lúc này, từ bên trong cửa hàng có một người đi ra, một vị nam tử trung niên hơi lớn tuổi, hắn đỡ người làm dậy, xin lỗi mấy người Vân Khê cười cười nói: “Mấy vị chớ để ý, hắn là người bên ngoài mới tới, nhát gan, không có kiến thức. Ta mới vừa nghe vị cô nương này nói, các ngươi muốn tìm vũ khí có thể đối phó với Tử Linh? Chẳng lẻ các ngươi cũng là muốn đi đến Tứ hiền cốc tham gia sự kiện Tứ hiền?”

“Đúng vậy.” Vân Khê gật đầu, nơi này cách Tứ hiền cốc tương đối gần, những cao thủ giống bọn họ đến Tứ hiền cốc khẳng định cũng không thiếu

“Thật xin lỗi, cửa hàng không có vũ khí như vậy, nhưng mọi người có thể đi đến Bách Sự Thông hỏi một chút, hắn kiến thức rộng rãi, nghe nói từng không chỉ một lần đi qua di tích Cổ chiến trường, đã từng đối phó với Tử Linh, hắn có lẽ có thể giúp được mọi người.” Nam tử trung niên cười tủm tỉm nói.

“Bách Sự Thông?”

“Đúng vậy! Mọi người đến tửu lâu phía trước hỏi một chút sẽ biết.” Nam tử trung niên giơ ra một ngón tay, chỉ hướng về phía đối diện chỗ rẽ một nhà tửu lâu.

Tại cửa vào của tửu lâu tiếng người nói chuyện ồn ào, vây quanh một vòng lại một vòng người, hình thành một cảnh tượng kỳ lạ ở trên đường.

Vân Khê đuôi lông mày khẽ nhíu.

“Ha hả, bọn họ đều giống các ngươi, đều muốn thăm dò tin tức từ Bách Sự Thông.” Nam tử trung niên có lòng tốt vì nàng giải thích nghi hoặc nói.

“Đa tạ.” Ba người Vân Khê, Long Thiên Tuyệt và Hách Liên Tử Phong liếc mắt nhìn nhau, rời đi cửa hàng, hướng tửu lâu đi đến.

“Bách Sự Thông kia đến tột cùng là người như thế nào, ngài ấy thật sự đã đi qua di tích Cổ chiến trường?” Vân Khê hí mắt, nhìn đội ngũ tấp nập phía trước, hơi có chút nhức đầu. Tình cảnh này, bọn họ

muốn đi vào tửu lâu, sợ rằng có chút khó khăn.

“Nói vậy chắc cũng là người của danh môn gia tộc, hoặc là thần côn *(kẻ lừa đảo)*?” Long Thiên Tuyệt khẽ cười nói.

Hách Liên Tử Phong không nói, chẳng qua là nhìn chằm chằm một chỗ trong đám người đó, thần sắc hơi có biến hóa.

Ở trên lầu hai của tửu lâu, một cánh cửa sổ bỗng nhiên mở ra, lộ ra đỉnh đầu của hai người Long Thiên Thần và Bạch Sở Mục, cười so với ánh mặt trời còn rực rỡ hơn. Hai người liếc mắt liền nhìn thấy được nhóm người của Vân Khê, hướng bọn họ vẫy tay: “Đại ca, đại tẩu, đi lên nhanh một chút! Chúng ta chiếm được vị trí tốt, đang chờ nghe Bách Sự Thông dự đoán bảng xếp hạng cao thủ của sự kiện Tứ hiền đây.”

Lầu dưới mọi người vừa nghe thấy thế, sóng người nhất thời sôi trào lên.

“Muốn bắt đầu sao? Chết tiệt, nhanh đi vào bên trong, đừng đứng ở nơi này nữa!”

“Nếu như bỏ lỡ dự đoán của Bách Sự Thông, thì thật là đáng tiếc!”

“Nghe nói hàng năm đúng dịp này, Bách Sự Thông sẽ dự đoán mười cao thủ có tên trong bảng xếp hạng, hầu như chưa bao giờ sai, không biết năm nay ngài ấy sẽ dự đoán thế nào.”

“Khiến cho người ta rất mong đợi! Vì điều này, nghe nói hôm nay trong tửu lâu tới không ít cao thủ lần này đến đây tham gia sự kiện Tứ hiền, tất cả mọi người đến đây để nghe Bách Sự Thông dự đoán trước bảng xếp hạng, có thể nói cao thủ tụ tập a.”

“Đừng nhiều lời, nhanh vào đi thôi, bằng không ngay cả chỗ đứng cũng không có.”

“.....”

Nhìn dòng người điên cuồng như thế, Vân Khê bất đắc dĩ thở dài, xem ra bọn họ không có cách nào từ cửa chính tiến vào tửu lâu.

Trong lúc nàng còn đang suy nghĩ có nên trực tiếp nhảy cửa sổ mà vào hay không, thì lúc này, một đạo sát khí lạnh lẽo xơ xác tiêu điều ập đến, chính xác mà nói, đạo sát khí này cũng không phải là hướng về phía mấy người bọn họ, mà là hướng về phía dòng người đang bị tắc ở cửa của tửu lâu, mà bọn họ gần tới cửa của tửu lâu, nên bị liên lụy.

“Tất cả mau tránh ra cho ta, chớ cản đường công tử nhà ta!”

Gió lạnh đột nhiên kéo đến, sát khí bức người.

Một đạo gió lốc bén nhọn bắn về phía dòng người đang chen chúc, gió lốc bắn nhanh, đem đám đông còn đang chen chúc trước cửa dạt sang hai bên, khí thế cuồn cuộn.

Dòng người tách ra hai bên, ở giữa dòng người, xuất hiện ba người.

Người ở giữa toàn thân mặc áo tơ màu xanh đậm, trên áo tơ có thêu bốn móng vuốt của con rồng bằng tơ vàng, khí thế bức người.

Trên người của hắn, chẳng những có lực lượng cường đại khiến cho người ta khiếp người, còn có sát hơi thở cao cao tại thượng mà xơ xác tiêu điều.

Trang phục có thêu bốn móng vuốt của rồng, bình thường chỉ có Vua

chúa … hoặc người trong hoàng tộc mới có tư cách mặc, mà người này lại công khai mặc trang phục tượng trưng cho thân phận hoàng tộc cao quý như vậy, sự kiêu ngao kia không ai bì nổi.

Hắn dừng một chút, bỗng nhiên quay đầu, hướng về phía mấy người Vân Khê quăng tới một đạo ánh mắt bén nhọn.

Trong không trung bị ánh mắt bén nhọn đó như kiếm khí vô hình, đâm rách hư không!

Môi của hắn bất giác khẽ nhếch, mang theo nụ cười khinh miệt giễu cợt, sau đó, cũng không quay đầu lại, trước sự kinh ngạc kèm theo ánh mắt nhìn soi mói của mọi người, hắn dẫn hai gã tùy tùng tiến vào tửu lâu.

Hai người Vân Khê và Long Thiên Tuyệt đồng thời quay đầu, nhìn về phía Hách Liên Tử Phong, bọn họ không có nhìn lầm, mới vừa rồi ánh mắt của người nọ chính xác là hướng về phía Hách Liên Tử Phong.

Hách Liên Tử Phong ánh mắt đen thui tối sầm xuống, từng sợi lạnh lẽo cũng đi theo buông xuống, hắn cười lạnh, giải thích nghi hoặc của bọn họ, hắn nói: “Hắn là con trai lớn của gia chủ gia tộc Tông Chính, Tông Chính Minh Kiếm!”

Vân Khê bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai là con trai lớn của bố dượng hắn, khó trách ánh mắt của đối phương tràn đầy khinh miệt và giễu cợt. Nếu đổi lại là nàng, cha của mình cưới mẹ kế, còn mang đến cho nàng một đệ đệ hoàn toàn không có quan hệ máu mủ, nàng khẳng định cũng không chịu được.

“Người này thực lực không tầm thường, sẽ là một đối thủ mạnh!” Long Thiên Tuyệt bình tĩnh nói.

“Năm năm trước hắn đã tham gia sự kiện Tứ hiền một lần, nghe nói lúc ấy xếp hạng thứ hai.” Hách Liên Tử Phong không có biểu tình gì nói.

“Vậy thực lực của hắn, so với ngươi như thế nào?” Long Thiên Tuyệt nhìn hắn, mang theo vài phần dò xét, hơn nửa năm không cùng hắn giao thủ, hiện nay hắn cũng nhìn không thấu thực lực thật sự của Hách Liên Tử Phong.

Hách Liên Tử Phong lắc đầu: “Không chính thức giao thủ.”

Ba người đang nói chuyện, dòng người ở cửa tửu lâu lại bắt đầu lộn xộn, từ một màn kinh sợ vừa rồi mới định thần lại.

“Trời ạ, là Tông Chính Minh Kiếm, năm ngoái xếp thứ hai của bảng xếp hạng cao thủ. Ta lại có thể tận mắt nhìn thấy hắn, thật là quá cường đại!”

“Hơi thở thật cường đại, ta vừa rồi sợ đến mức thiếu chút nữa là tè ra quần.”

“Lăn! Nhìn ngươi một chút tiền đồ cũng không có!”

Dòng người lại bắt đầu ầm ầm chen chúc đi vào bên trong, cơ hồ muốn phá cửa của tửu lâu mà vào.

Vân Khê nhìn tình trạng trước mắt, không nhịn được vỗ trán: “Ta nghĩ, chúng ta vẫn nên nhảy vào từ cửa sổ thì hơn.”

Quay đầu muốn hỏi ý kiến của hai người khác, trong lúc bất chợt lại phát hiện mới vừa còn cầm tay nhi tử trong tay mình bây giờ lại không thấy, nàng thấp giọng hô: “Tiểu Mặc đâu?”

“Ở bên kia.” Long Thiên Tuyệt cười khẽ, nhìn theo tầm mắt của hắn có thể nhìn thấy, nhi tử đang cùng một người bán mứt quả cò kè mặc cả.

“Đại thúc, sao ngài lại bán mứt quả đắt như vậy? Ngài có phải muốn hãm hại cháu hay không? Khi cháu còn ở Mộ Tinh Thành, một đồng tiền thì mua được một chuỗi mứt quả, làm sao đến nơi này giá tiền lại gấp năm lần a?”

“Đại thúc, lừa tiểu hài tử là không đúng!”

“Nếu không cháu mua toàn bộ mứt quả của thúc, thúc bán cho cháu một đồng tiền một chuỗi đi?”

Thanh âm mềm mại trong trẻo của hài tử, hơn nữa còn mang theo nụ cười ngọt ngào, khiến cho hắn có cảm giác giống như hắn đang lừa hài tử vậy.

Làm ơn đi, nhi tử! Nơi này là Long Tường đại lục, giá hàng tự nhiên là không giống với Ngạo Thiên đại lục, con dùng giá hàng của Ngạo Thiên đại lục để mua đồ, đây chẳng phải là muốn cho người ta uống gió tây bắc mà sống sao *(ý nói không có gì để ăn)*?

Làm ăn nhỏ, không dễ dàng a!

Người bán hàng rong thành thật, gặp gỡ một tiểu khách nhân cực phẩm như vậy, rất muốn khóc. Chung quanh mọi người không rõ chân tướng vây xem càng ngày càng nhiều, người bán hàng rong không chịu được nhiều ánh mắt “Chỉ trích” như vậy, cuối cùng tặng hắn một chuỗi, sau đó xoay người, khiêng mứt quả chạy như bay.

“Đại thúc, ngài đừng đi a! Ta còn chưa đưa tiền cho ngài a.” Tiểu

Mặc ở phía khi sau người bán hàng rong, đáng tiếc nó càng gọi, người bán hàng rong chạy trốn càng nhanh, chỉ trong chớp mắt liền biến mất không thấy.

“Ha ha ha, Tiểu Mặc, cháu vẫn đáng yêu như vậy!” Trong đám người đi ra một nam tử áo lam, phong thần tuấn lãng, tác phong nhanh nhẹn, rõ ràng chính là Dạ Hàn Tinh đến từ Huyễn Dạ Tinh Hải. Hắn khom người đem Tiểu Mặc bế lên, vẻ mặt vẫn luôn tươi cười.

Ở phía sau hắn, còn có một khuôn mặt lạnh lùng kiêu ngạo, nhưng ngọc cốt băng cơ (*Băng trong suốt, xương cốt giống như ngọc. Hình dung da thịt thanh khiết nhẵn nhụi của người con gái)*, tư thế oai hùng Dạ Tử Hi, đẹp như trích tiên, phiêu dật như gió Dạ Hàn Nhật, cùng với đơn thuần khả ái, sáng sủa như ánh mặt trời Dạ Hàn Nguyệt.....

Bốn người Dạ gia đồng thời xuất hiện ở nơi này, khiến cho hai người Vân Khê và Long Thiên Tuyệt cảm thấy ngoài ý muốn.

“Dạ thúc thúc! Mỹ nhân thúc thúc!” Tiểu Mặc thấy người quen, vẻ mặt giãn ra.

“Dạ huynh, các ngươi làm sao đến nơi này?” Long Thiên Tuyệt nhàn nhạt mỉm cười, cùng ánh mắt mấy người đụng vào nhau, cuối cùng rơi trên người Dạ Hàn Tinh, nói đến giao tình, hắn cùng Dạ Hàn Tinh quen biết chút ít.

Vân Khê cũng cùng mấy người bọn hắn gật đầu mỉm cười, coi như là chào hỏi, cuối cùng tầm mắt rơi trên người Dạ Hàn Nhật.

Mọi người Dạ gia đều có khí chất lớn lên đều rất xuất chúng, khiến cho người ta đều yêu mến, nhưng xuất sắc nhất, vẫn là Dạ Hàn Nhật. Mỗi lần thấy hắn, bọn ta giống như có cảm giác tắm gió xuân,

rất là thoải mái.

“Dạ công tử, sau khi từ biệt ở thành Thiên Long đến nay, mọi người vẫn tốt cả chứ?”

“Một lời khó nói hết.” Dạ Hàn Nhật khẽ mỉm cười, như gió nhẹ thổi qua, trước mặt là dung nhan ngọc đẹp như tiên, đẹp không sao tả xiết, “Kể từ khi rời khỏi thành Thiên Long, hai gia tộc khác của Tam Đại Thánh Địa muốn tách ra mỗi người đi một ngả. Bạch Sa Đảo quay về với Bạch gia, mà người của Độc Cô Lĩnh thì nương nhờ Hoa gia, ông nội của ta dẫn theo người của Huyễn Dạ Tinh Hải chúng ta đi đến một cái thành nhỏ phụ cận của nơi này, chính thức tự lập môn hộ.”

Vân Khê vui vẻ nói: “Các ngươi tự lập môn hộ rồi? Chuyện lớn như vậy, sao không cho chúng ta biết? Đây cũng là chuyện vui, chúng ta nên hảo hảo chúc mừng mới phải.”

“Đừng nói nữa! Ngươi cho rằng tự lập môn hộ là một chuyện dễ dàng như vậy sao? Chúng ta vừa mới đến ở thành Huyễn Dạ được không lâu, thì người của mấy đại gia tộc quanh đó suốt ngày đến gây sự với tìm chúng ta, chuyện giết người phóng hỏa xảy ra như cơm bữa, tóm lại không có một ngày yên ổn” Dạ Hàn Tinh xen vào nói, trên khuôn mặt lộ vẻ cười khổ.

Dạ Tử Hi cười lạnh, mở miệng nói: “Những đại gia tộc này khinh người quá đáng! Thành Huyễn Dạ kia vốn là một thành nhỏ hoang vu, không có ai nhìn trúng nó, kể từ khi Dạ gia chúng ta chiếm cứ thành Huyễn Dạ xong, bọn họ lại bắt đầu muốn tranh đoạt nó, đem nó coi là một khối thịt béo. Nói cho cùng, còn không phải là hướng về phía Dạ gia ta sao, không muốn Dạ gia ở chỗ này phát triển thế lực.”

“Gia gia và các trưởng lão mỗi ngày đều ở lại trong thành, cũng

không dám rời đi nửa bước, chỉ sợ có người đánh lén, xúc phạm tới bách tính trong thành*(người dân)*. Nhưng những người của đại gia tộc thật là vô sỉ, vì muốn chiếm được thành Huyễn Dạ, không chừa bất kỳ thủ đoạn nào, chuyên chọn bách tính trong thành mà ra tay, còn phát tán lời đồn đãi khắp nơi, chửi bới Dạ gia chúng ta." Dạ Hàn Nguyệt cau mày, ngữ khí oán giận.

"Mọi người nói đến những đại gia tộc kia đến tột cùng là gia tộc như thế nào?" Long Thiên Tuyệt hỏi.

"Tuy nói người của gia tộc thường xuyên tìm đến chúng ta gây sự chính là Quách gia và Trần gia, nhưng theo chúng ta điều tra, chân chính đứng sau lưng xui khiến bọn hắn, thật ra thì chính là người của Bạch gia! Trước đây ở Tam Đại Thánh Địa, người của Bạch Sa Đảo thường ở sau lưng giở trò, muốn giành lấy vị trí đứng đầu Tam Đại Thánh Địa. Hiện tại người của Bạch Sa Đảo đã nương nhờ Bạch gia, lại thấy Dạ gia chúng ta tứ cố vô thân*(một thân một mình, không có chỗ dựa dẫm)*, đang ở trong tình trạng suy yếu, liền thế lực của Bạch gia ra tay, muốn dồn chúng ta vào chỗ chết, khiến cho Dạ gia chúng ta không gượng dậy nổi, không có đất dung thân, thật sự là đáng hận!" Dạ Hàn Tinh bực tức nói.

"Bạch gia? Hừ, ta khinh thường nhất chính là kể tiểu nhân chuyên đứng sau lưng giở trò! Nếu cần giúp đỡ, chỉ cần nói một tiếng, chúng ta nhất định sẽ toàn lực hỗ trợ, giúp các ngươi diệt trừ hậu họa! Nếu trước mắt không động được vào Bạch gia, thì trước tiên đánh vào hang ổ của bọn Quách gia và Trần gia, để xem Bạch gia không có chó săn, có tự mình nhảy ra hay không." Long Thiên Tuyệt đuôi lông mi cong lên, khí phách tỏa ra tứ phía.

Dạ Hàn Tinh khẽ mỉm cười, hướng hắn quăng đi một ánh mắt cảm kích: "Chuyện này trước không vội, chúng ta nếu không suy nghĩ kỹ càng mà động thủ đối phó với bọn họ, ngược lại còn bị người ta đặt

điều nói bậy, sẽ đánh mất lòng dân. Chờ chúng ta bắt được nhược điểm của bọn họ, sau đó hung hăng phản kích, đến lúc đó nếu cần giúp đỡ, chúng ta nhất định sẽ không khách khí, hướng nhị vị xin viện trợ."

"Như vậy mọi người lần này đến thành Thiên Hà, là vì....." Long Thiên Tuyệt hỏi.

Dạ Hàn Tinh hớn hở trả lời: "Sự kiện Tứ hiền lần này, bởi vì gia gia cùng Tứ hiền có giao tình đặc biệt, Dạ gia chúng ta cũng nhận được hai cái thư mời của Tứ hiền cốc. Người của Bạch Sa Đảo sợ là muốn càng thêm đố kỵ, càng muốn đối phó với chúng ta. Cho nên sự kiện lần này, chúng ta phải biểu hiện xuất sắc, khiến cho Dạ gia vẻ vang, khiến cho đám người của Bạch Sa Đảo khốn kiếp kia kinh ngạc ngưỡng mộ chết đi!"

"Thì ra là như vậy, không nghĩ tới Tam đại Thánh Địa ngày xưa huy hoàng cường thịnh là thế, hôm nay rơi vào kết quả chia năm xẻ bảy như thế....." Vân Khê thở dài, chỉ trách lòng người không thể dò được, một khi tình thế và lợi ích xảy ra biến hóa, sẽ có rất ít người nhớ được sự kiên trì và tín niệm ban đầu.

Trong lúc mọi người còn đang xúc động, thì từ trên lầu lại truyền tới tiếng thức giục của hai người Long Thiên Thần và Bạch Sở Mục.

"Đại ca, đại tẩu, nhanh lên một chút! Sắp bắt đầu rồi!"

"Dạ đại ca, Dạ bá, Hàn Nguyệt, mọi người cũng tới? Nhanh lên đây đi, trò hay lập tức bắt đầu rồi."

Ba người huynh đệ Dạ Hàn Nhật và Dạ Tử Hi liếc mắt nhìn Bạch Sở Mục một cái, nhưng cũng không có sinh ra bất kỳ ác cảm đối với hắn, trong suy nghĩ của bọn họ, hắn không giống với những người Bạch

gia đó.

“Chúng ta đi thôi! Nếu tất cả mọi người đều đi tham gia sự kiện Tứ hiền, vậy trước tiên nghe một chút dự đoán bảng xếp hạng cao thủ của Bách Sự Thông, nghe xem lão dự đoán có đúng hay không.”

“Hảo, xin mời!”

Một nhóm bốn người, giờ phút này biến thành một nhóm tám người.

Hai người Long Thiên Tuyệt và Hách Liên Tử Phong mở đường, Vân Khê cùng Dạ Tử Hi ở giữa, Dạ Hàn Tinh ôm Tiểu Mặc theo sát phía sau, cuối cùng là hai huynh đệ Dạ Hàn Nhật và Dạ Hàn Nguyệt ở phía sau..... Đội hình khí thế như vậy, phía trước dù đang chen chúc lộn xộn như vậy, cũng phải nhường đường cho bọn họ.

Chỉ cần hơi thở trên người tản ra của hai người mở đường, cũng đủ đem những người đang chen chúc ở đây kinh sợ rồi, mọi người không ai bảo ai tự động dạt sang hai bên, nhường đường cho đoàn người này.

Đợi sau khi tám người đi vào bên trong tửu lâu, dòng người lại bắt đầu điên cuồng mà chen lấn.

Trong tửu lâu, mọi người đang đứng chen chúc với nhau, gió thổi không lọt, so với tình cảnh ở ngoài cửa, cũng không khá hơn chút nào.

Đến khi đoàn người Long Thiên Tuyệt đến, tất cả ánh mắt nhìn chăm chú, thoáng cái liền toàn bộ tập trung trên người đoàn người này.

Không nói đến hơi thở trên tám người này cường đại như thế nào, chỉ cần nói đến vẻ bề ngoài tuấn nam mỹ nữ của đoàn người này

cũng khiến mọi người phải chú ý rồi, liền hài tử cũng muốn nhìn.

Nhìn chung cả Long Tường đại lục này, chỉ sợ cũng rất khó có thể tìm ra mấy người có thể chống đỡ được phong thái như làn gió mát dịu êm của đoàn người này a?

Ở chính giữa của tửu lâu, có một đạo kỳ dị ánh mắt hướng về phía mấy người bọn họ, mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu, sắc bén mà có lực xuyên thấu.

Vân Khê sâu sắc cảm nhận được đạo ánh mắt này, nàng lập tức quay đầu lại, chỉ thấy ở chính giữa của tửu lâu, có một lão giả nằm nghiêng trên ở một cái bàn dài, quần áo giản dị mộc mạc, vạt áo trước ngực mở rộng ra, trong tay của lão cầm một hồ lô rượu, vừa đưa lên miệng uống, vừa tùy ý đánh giá mấy người bọn họ.

Trong lúc lão quan sát, đáy mắt đen thui của lão thỉnh thoảng lại lóe ra tia sang cơ trí, chắc chắn lão không phải là kẻ đầu đường xó chợ.

Vân Khê cảm giác được ánh mắt của lão dừng ở trên người nàng khá lâu, bí hiểm, nhìn chăm chú nàng khiến cho cả người nàng bắt đầu có chút không được tự nhiên.

Lão cứ nằm nghiêng tùy ý như vậy ở nơi đó, khiến cho người ta có cảm giác không ăn nhập với không khí ở tửu lâu này, nhưng mà lại dễ dàng trở thành tiêu điểm thu hút sự chú ý của cả tửu lâu.

Chẳng lẻ người này chính là Bách Sự Thông trong truyền thuyết?

“Đại ca, đại tẩu, bên này!”

Ở trên lầu hai, Long Thiên Thần nhiệt tình tiếp đón bọn họ, theo chân bọn họ còn có mấy người Bách Lí Song, Long Thiên Tầm, tỷ muội

Triệu gia, Hoa Sở Sở và Độc Cô Mưu, về phần những người khác, không cùng đi với bọn họ, nên cũng không ở bên trong tửu lâu.

Đoàn người Vân Khê đi lên bậc thang, không thèm để ý vô số ánh mắt hoặc mang theo địch ý hoặc tìm tòi nghiên cứu hoặc tò mò soi mói, đi về phía ghế ngồi ở lầu hai. Giờ phút này, trong tửu lâu căn bản không có chỗ ngồi, phần lớn mọi người là đứng, trong rạp cũng không ngoại lệ.

Mấy người Long Thiên Thần đem chỗ ngồi nhường lại cho mấy người Vân Khê, đồng loạt tiến về phía cửa sổ, đợi vị lão giả đang nằm tùy ý ở chính giữa tửu lâu dự đoán.

Trong sự chờ đợi của mọi người, Bách Sự Thông rốt cục ngồi dậy, bỏ lại rượu trong tay hồ lô, vừa mở miệng đã gây chấn động: “Năm nay người đứng đầu ở sự kiện Tứ hiền, không phải là vị cô nương này thì còn là ai nữa!”

Hắn vươn cánh tay vung lên, nhắm thẳng vào ghế ngồi ở trên lầu hai.

Soàn soạt!

Mọi ánh mắt thoáng cái như trăm ngàn đạo kiếm sắc bén, đồng thời bắn về phía ghế ngồi ở trên lầu hai.

Tại vị trí đó, tại hướng đó có người đang ngồi, cũng không phải là người khác, chính là Vân Khê!

Vân Khê chỉ cảm thấy trong không khí có cái gì đó kịch liệt chấn động, sau đó trên người của nàng đã bị vô số ánh mắt bắn tới biến thành tổ ong, toàn thân nàng lập tức nổi đầy da gà.

Lão già chết tiệt!

Lão già đó không phải là cố ý hại nàng chứ?

Đấu võ còn chưa bắt đầu, lão đã liền dự đoán nàng sẽ trở thành người đứng đầu sự kiện Tứ hiền lần này, chẳng phải thoáng cái đã đẩy nàng tới nơi đầu sóng ngọn gió, làm cho nàng trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích sao?

Trong không khí có cái gì đó từ từ đông lạnh, cả tửu lâu yên tĩnh không tiếng động.

Không chỉ có người ngoài ở đây nhìn nàng, người bên cạnh nàng, bao gồm Long Thiên Tuyệt và Hách Liên Tử Phong cũng đều nhìn nàng.....

Trong không khí trầm mặc này, đang âm thầm bùng nổ ra bên ngoài!

Vân Khê nhịn không được nữa, bất nhã liếc mắt, đứng dậy hướng về phía Bách Sự Thông nói: “Uy, lão già! Ngài nói sẽ là người đứng đầu, vậy ngài đối với ta hiểu rõ bao nhiêu? Ngài không phải là vì lấy lòng mọi người, cho nên mới đoán lung tung đấy chứ?”

“Ha ha ha, lão phu dám như thế nói, tự nhiên là có bằng chứng!” Bách Sự Thông hắng giọng cười một tiếng, dịu giọng nói, “Ngươi họ Vân, tên Khê, chính là người được viện trưởng của học viện Vạn Hoàng bổ nhiệm là người kế tiếp tiếp nhận chức viện trưởng, chín tháng trước, ngươi dẫn theo môn sinh của học viện Vạn Hoàng tham gia đại hội đấu võ của thập đại học viện diễn ra ở thành Thiên Long, và có công lao trong việc học viện Vạn Hoàng giành thắng lợi đứng đầu thập đại học viện, sau đó ngươi lại đề nghị mở đan học viện tại học viện Vạn Hoàng. Ngoài ra, ba ngày trước, ngươi ở Đan Minh tham gia đại hội luyện đan, đoạt được vị trí đứng đầu ở đại hội luyện đan đó, hơn nữa còn gia nhập Đan Minh, trở thành một trong những

nguyên lão của Đan Minh..... Lão phu nói có đúng phải không?”

Vân Khê sắc mặt khẽ biến, người này quả nhiên lợi hại, nàng mới đi đến Long Tường đại lục không lâu, không nghĩ tới có người biết được nhiều chuyện của nàng như thế, mọi chuyện lão đều rõ như lòng bàn tay, ngay cả chuyện phát sinh ba ngày trước, lão cách xa ngàn dặm cũng biết được. Xem ra lão thật sự có chút bản lĩnh, không phải là kẻ lừa đảo.

Nhưng những chuyện này ở Long Tường đại lục cũng coi như là đại sự, có người chú ý cũng không có gì là lạ.

“Lão phu còn biết, ngươi trước đây không ở Long Tường đại lục, là gần một năm mới xuất hiện…” Bách Sự Thông nói thêm câu, cười đến thần bí.

Vân Khê cũng hít một hơi, bật thốt lên: “Làm sao ngươi biết?” Ý thức được sự thất thố của mình, Vân Khê vội vàng dừng lại, vô cùng ảo não.

Mọi người quan sát phản ứng của nàng, liền biết Bách Sự Thông đều đoán đúng, vốn mọi người đối với Bách Sự Thông vẫn luôn kính trọng sùng bái, nên chứng kiến một màn vừa rồi càng thêm kính trọng sùng bái lão vạn phần. Đồng thời đối với Vân Khê càng chú ý nhiều hơn, nếu Bách Sự Thông dự đoán đúng, như vậy chẳng phải chứng minh người đứng đầu sự kiện Tứ hiền lần này chính là người này?

Viện trưởng kế tiếp của Học viện Vạn Hoàng, đứng đầu thập đại học viện trong đại hội đấu võ, ở đại hội luyện đan đoạt giải nhất Luyện Đan Sư, nguyên lão của Đan Minh … Thành tựu và hào quang như vậy, đủ để cho mọi người sợ hãi.

Nàng chỉ là nữ tử, tuổi bất quá chỉ hơn hai mươi, làm sao lại có thể có nhiều thành tựu như vậy?

“Ha ha, Vân Khê, không nghĩ tới ngươi lợi hại như thế, trở thành nguyên lão của Đan Minh …. Thật đáng mừng a!” Dạ Hàn Tinh cười vang, hoàn toàn,từ đầu,luôn luôn không để ý tới nàng giờ phút này tâm cảnh có nhiều phức tạp.

Đáng ghét, lại bị lão nói trúng.

Vân Khê trong lòng không cam lòng, ho nhẹ, cất giọng nói: “Ngài cũng biết những chuyện như thế này, chỉ cần có lòng điều tra, có thể tra được. Những điều này cùng với ngài dự đoán ta có thể trở thành người đứng đầu sự kiện Tứ hiền hay không, cũng không có gì liên quan đến nhau. Ngài nếu thật sự không gì làm không được, vâu xin hỏi ngài có biết, ví dụ như..... Bổn cô nương ghét nhất loại người nào, muốn nhất đánh là loại người nào, cực kỳ muốn đưa năm ngựa xé xác, thiên đao vạn quả *(róc xương, lọc thit: hay còn gọi là lăng trì)* lại là ai?”

“Khụ khụ.” Bách Sự Thông ho nhẹ mấy tiếng, mang theo vài phần nhịn cười, nhìn nàng một cái, nói, “Vân cô nương đối với lão phu cần gì phải ghét như thế? Lão phu chỉ nói ra suy đoán trong lòng mình thôi, cũng không có ác ý gì, cô nương phản ứng mãnh liệt như thế, chẳng lẽ là tại sự kiện lần này đối với bản thân đoạt giải nhất không có lòng tin?”

“Đương nhiên không phải vậy!” Bị lão nói như thế, Vân Khê có chút không được tự nhiên. Đích thực, nếu nàng đối với bản thân mình có lòng tin, thì sao còn e ngại lời dự đoán của lão?

“Không phải vậy thì tốt rồi? Lão phu dự đoán cô nương có thể đoạt giải nhất, đó chính là một loại tín nhiệm đối với cô nương, hi vọng cô

nương chớ phụ sự tín nhiệm của lão phu.” Vẻ giảo hoạt xẹt qua đáy mắt của lão, Bách Sự Thông chớp mắt nở nụ cười.

Vân Khê nhất thời cứng họng, không biết nên nói gì.

Nàng bên này không có ý kiến rồi, những người khác lại có vẻ không vui.

Trong đám người, có người đứng ra nói: “Công tử nhà ta lần trước tham gia sự kiện Tứ hiền xếp hạng thứ mười trên bảng xếp hạng cao thủ, nàng chỉ là một nữ nhân, không có danh tiếng gì, làm sao có thể thắng được công tử nhà ta? Luyện đan giỏi thì sao? bản lĩnh Luyện đan có thể cùng kiếm thuật so sánh sao? Nếu nàng có thể đoạt giải nhất ở sự kiện Tứ hiền lần này, vậy công tử nhà ta càng không thành vấn đề.”

“Công tử nhà ngươi bất quá là xếp hạng thứ mười, công tử nhà ta còn xếp hạng thứ tám đây.”

“Hừ, tất cả các ngươi cút sang một bên cho ta! Công tử nhà ta xếp hạng thứ hai còn chưa nói, nơi nào đến phiên các ngươi ở chỗ này kêu gào?”

“Xếp hạng thứ hai? gia tộc Tông Chính Tông Chính Minh Kiếm?”

Phần lớn ánh mắt của mọi người đang chú ý ở ghế ngồi lầu hai của đám người Vân Khê lúc này lại chuyển hướng sang ghế ngồi khác ở lầu hai, người ngồi ở nơi đó chính là Tông Chính Minh Kiếm.

Tông Chính Minh Kiếm trên khuôn mặt lãnh khốc của hắn đọng lại hơi thở xơ xác tiêu điều nồng đậm, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm người ở ghế ngồi đối diện, ánh mắt của hắn từ đầu hoàn toàn, cũng chưa có dừng lại ở trên người Vân Khê, mà là không hề chớp mắt

nhìn chằm chằm Hách Liên Tử Phong. Hách Liên Tử Phong mới là đối thủ trong suy nghĩ của hắn, mà Vân Khê, một nữ nhân chưa từng nghe nói qua, hắn nhìn cũng không nguyện ý nhìn một cái.

Hách Liên Tử Phong, ngươi bất quá chỉ con riêng của nữ nhân kia ở bên ngoài mang về, ngươi dựa vào cái gì ở Tông Chính gia tộc ta chiếm được một vị trí? Tại sao phải ở trước mặt phụ thân ta, cùng ta ngồi ngang hàng?

Chỉ cần có Tông Chính Minh Kiếm ta ở một ngày, ngươi đừng mơ tưởng ở gia tộc Tông Chính sống yên ổn!

Tuyệt đối, đừng có mơ tưởng!

Quyển 5 - Chương 61: Thần tiên? Người quen?

Beta: Tiểu Mộng“Năm nay cao thủ xếp hạng thứ hai, sợ rằng chưa chắc đã là Tông Chính công tử.” Bách Sự Thông lại nói ra lời kinh người.

Tông Chính Minh Kiếm vốn nhìn chằm chằm Hách Liên Tử Phong, tầm mắt rốt cục dao động, con mắt mãnh liệt bắn về phía người ngồi trong lầu!

“Không phải là Bổn công tử, vậy là ai? Còn có ai có thể trở thành đối thủ của Bổn công tử?” thanh âm cùng năng lượng mạnh mẽ hùng hồn phát ra, đánh úp về phía Bách Sự Thông.

Mọi người vô cùng kinh ngạc, không chỉ vì sự tiên đoán của Bách Sự Thông, mà còn vì lo lắng cho an nguy của ông lúc này. Song, sự việc trong tưởng tượng không có phát sinh, chỉ thấy Bách Sự Thông nhẹ phẩy bàn tay, làm lực lượng vô hình đang ở nửa đường tiêu tán biệt tích.

Thật là lợi hại!

Người này quả nhiên không lường được.

Tông Chính Minh Kiếm khẽ biến sắc, vốn định cho đối phương một chút kinh sợ, ai ngờ đối phương dễ dàng như thế hóa giải chiêu thức của hắn rồi, quả thật sâu không lường được a.

“Tông Chính công tử cần gì tức giận? Tứ Hiền cốc thịnh hội vốn là vì

để cho những cao thủ có cơ hội tỷ võ, vừa giám sát vừa tiến bộ, làm tăng thực lực của mọi người. Bởi vì cái gọi là trường giang sóng sau xô sóng trước *(nhân tài trên đời nhiều vô kể, hết lớp người này đến lớp người khác)*, Tứ Hiền cốc hàng năm cũng sẽ xuất hiện nhiều cao thủ đồng lứa, mới cũ tiếp nhận, như thế mới là quy luật phát triển bình thường. Tựa như cao thủ đoạt giải nhất trong Tứ Hiền thịnh hội lần trước, Vân tộc Vân Trung Hạc, năm nay là lần cuối cùng hắn tham gia Tứ Hiền thịnh hội rồi, qua năm nay, hắn đã vượt qua ba mươi lăm tuổi, cũng không có cơ hội nữa." Bách Sự Thông thong thả ung dung nói.

"Vân Trung Hạc?" Lại là cao thủ Vân tộc! Vân Khê bỗng nhiên nghĩ tới ca ca, không biết ca ca có tới tham gia Tứ Hiền thịnh hội hay không? Từ sau đại hội luyện đan, vẫn không có tin tức của ca ca, không biết huynh ấy hiện tại như thế nào, bao giờ mới có thể tìm đến nàng?

"Vân Trung Hạc là cao thủ đến từ Vân huyễn điện của Vân tộc, thực lực không phải chuyện đùa, nghe nói trong Tứ Hiền thịnh hội trước là một trong ba cao thủ đứng đầu, năm năm trước cũng đã bước vào Huyền Hoàng chi cảnh, giờ phút này thì thực lực càng không cần phải nói." Dạ Hàn Tinh ở bên cạnh nhỏ giọng bổ sung, cuối cùng nhìn thoáng qua Vân Khê, có chút lo lắng nói, "Hôm nay Bách Sự Thông tiên đoán ngươi ở lần Tứ Hiền thịnh hội này sẽ đoạt giải nhất, dọc đường sợ rằng sẽ bị rất nhiều cao thủ để ý, lành ít dữ nhiều a....."

"Thì sao chứ! Tới một người thu thập một người, tới một đôi thu thập một đôi!" Vân Khê tự tin nhướng mày, nàng sẽ không vì vậy mà sợ hãi, ngược lại nhiệt huyết càng thêm sôi trào lên.

"Ha hả, Vân nương tử không hổ là Vân nương tử, gan dạ sáng suốt hơn người!" Dạ Hàn Tinh hí mắt nở nụ cười, hắn dĩ nhiên là tin tưởng nàng, luôn nghĩ không có chuyện gì có thể làm khó được

nàng.

Long Thiên Tuyệt giơ tay lên, đem tay nhỏ bé của nàng nhẹ nắm, nở nụ cười. Khê Nhi của hắn, vĩnh viễn tự tin như vậy!

“Như vậy Bách Sự Thông, Tứ Hiền thịnh hội lần này người đứng thứ hai đến tột cùng sẽ là ai chứ? Là Vân Trung Hạc sao?” Trong đám người, có người hỏi thăm, hiển nhiên là thật sự tin lời nói Bách Sự Thông…, nhận định không ai khác ngoài Vân Khê là người đứng đầu, cho nên giờ phút này bắt đầu quan tâm đến cao thủ đứng hàng thứ hai.

Bách Sự Thôngkhẽ nở nụ cười: “Ha ha, Tứ Hiền thịnh hội lần này có thể nói là cao thủ tụ tập, gây cấn không kém so với bất kỳ một đại hội tỷ võ nào, lão phu dù sao không phải là thần, chỉ có thể căn cứ vào tài liệu lão phu sưu tập để phân tích cùng phán đoán. Hôm nay trong chư vị cao thủ ở đây, người có khả năng xếp hạng bảng thứ hai, tổng cộng có ba vị.....”

Khắp mọi nơi rối rít sôi trào lên, ba vị cao thủ có cơ hội xếp hàng thứ hai rốt cuộc là ba người nào? Hơn nữa ông nói là trong các cao thủ hôm nay..... Mọi người bắt đầu nhìn quanh khắp nơi, chẳng lẽ tất cả cao thủ đứng đây ẩn dấu mấy vị tuyệt đỉnh cao thủ?

Tông Chính Minh Kiếm nghe vậy, khuôn mặt lãnh khốc khẽ chuyển, cũng đi theo khắp mọi nơi dò xét.

Ba vị? Chẳng lẽ trong một lần Tứ Hiền thịnh hội đoạt giải nhất Vân Trung Hạc đã ở hiện trường?

A, chẳng qua là tiên đoán có thể đoán được vị cao thủ thứ hai thôi, như vậy nghe cũng có vẻ chân thật hơn. Nếu hắn tùy ý chỉ điểm, thì nàng mới càng hoài nghi hắn chính là kẻ lừa đảo.

Vân Khê cười khẽ, nhìn Long Thiên Tuyệt cùng Hách Liên Tử Phong hai người ở hai bên, hai người này có thể nói thực lực hơn nàng, nhưng vì sao Bách Sự Thông lại nói nàng có thể đoạt giải nhất đây? Ông ta đến tột cùng căn cứ vào cái gì để đưa ra phán đoán kỳ quái như vậy?

Nhưng nếu nàng thật sự đứng thứ nhất, như vậy cao thủ đứng hàng thứ hai là từ trong hai người bọn họ quyết định ra sao?

Thiên Tuyệt cùng Hách Liên đại ca, đến tột cùng người nào có thực lực nhỉnh hơn?

Lẽ ra nàng tin tưởng Thiên Tuyệt hơn chút, song trải qua mấy ngày nay chung đụng, nàng càng ngày càng nhìn không thấu Hách Liên Tử Phong, cảm thấy trên người hắn dấu diếm một năng lượng đáng sợ, mỗi thời điểm phóng đi ra, cũng làm cho nàng cảm giác sợ hãi.

Đoán xa đoán gần, mọi người bắt đầu có chút lo lắng, rối rít thúc giục.

“Bách Sự Thông, ngài cũng đừng thừa nước đục thả câu, nhanh nói xem sao! Bọn họ rốt cuộc là người nào?”

“Đúng vậy, trừ Tông Chính công tử, còn có hai vị là ai đây?”

Bách Sự Thông lười biếng quét toàn trường, tầm mắt cố ý hướng phía Tông Chính Minh Kiếm nhìn qua, lúc mọi người tưởng là hắn muốn tuyên bố “Tông Chính Minh Kiếm”, cánh tay lần nữa nhấc lên, chỉ về phía đối diện Tông Chính Minh Kiếm.

“Chính là hai người bọn họ!”

Mọi người nhìn theo hướng hắn chỉ, lại thấy hắn chỉ hai người, vừa vặn chính là hai nam nhân ngồi ở bên cạnh Vân Khê, một mặc áo đen, tuấn mỹ như thiên thần, một áo tím tóc trắng, phong hoa tuyệt đại!

Tại sao lại là xuất từ trong nhóm người này?

Bọn họ rốt cuộc là người nào?

Tông Chính Minh Kiếm nhìn theo phương hướng ngón tay Bách Sự Thông chỉ, tròng mắt như muốn rớt ra, cái gì? Lại là Hách Liên Tử Phong?

Cũng phải, Hách Liên Tử Phong người này âm trầm thần bí, thực lực đúng là sâu không lường được.

Hắn là cường địch, rất mong đợi ở Tứ Hiền thịnh hội Thượng sẽ đánh bại hắn.

Nhưng, nam tử còn lại kia lại là người phương nào? Hắn tại sao lại ngồi ngang hàng cùng mình được?

Hắn hí mắt, hướng Long Thiên Tuyệt quăng đi ánh mắt bất thiện.

Long Thiên Tuyệt khẽ nhếch khóe môi, không nhìn tất cả ánh mắt khác thường, chẳng qua là nhẹ nắm tay nhỏ bé của thê tử, nhẹ nhàng mà vuốt ve.

Hách Liên Tử Phong mặt không chút thay đổi, dư quang rơi vào hai tay vợ chồng bọn họ nắm lấy nhau, sóng mắt khẽ nổi lên.

“Bách Sự Thông, hai người bọn họ là ai a? Vì sao từ trước cũng không có nghe nói qua?” Trong đám người có tiếng người hỏi.

Bách Sự Thông cười thần bí, cất giọng nói: “Vị công tử áo đen này, chính là trưởng tôn (cháu trai trưởng) của Long gia ở Bàn Long thành, họ Long, tên Thiên Tuyệt; mà vị kia tử y công tử, chính là Tông Chính gia tộc tân quý, họ kép Hách Liên, tên Tử Phong..... Liên quan tới thực lực hai vị công tử này, tại hạ không tiện tiết lộ, chẳng qua nếu như mọi người cảm thấy hứng thú…, dựa theo quy củ cũ, có thể đến mua thông tin ở chưởng quỹ, hắc hắc.....”

Ách.....

Tốt, lão già giảo hoạt kia!

Thực lực của nàng thì liền công bố, thực lực những người khác muốn biết phải ra giá tiền mua, đây cũng quá hãm hại người đi?

Tức chết! Chẳng lẽ tư liệu của nàng cứ như vậy không đáng giá tiền?

“Nguyên lai là Long gia cao thủ cùng Tông Chính gia tộc cao thủ, khó trách là tuyển thủ có thể tranh đoạt cao thủ đứng hàng thứ hai.”

“Không đúng, Hách Liên Tử Phong cũng là đến từ Tông Chính gia tộc, tại sao bộ dáng của hắn cùng Tông Chính Minh Kiếm lại không giống nhai? Hơn nữa hắn họ kép Hách Liên, làm sao sẽ trở thành Tông Chính gia tộc tân quý?”

Các loại thanh âm bát quái nghị luận nổ ra.

Tông Chính Minh Kiếm ngó chừng Hách Liên Tử Phong, cười đến châm chọc, đúng vậy a, hắn không họ Tông Chính, thì như thế nào sẽ trở thành vì Tông Chính gia tộc tân quý? Còn không phải là dựa vào mẫu thân hắn sao?

Hách Liên Tử Phong như cũ mặt không chút thay đổi, chẳng qua là quanh thân hơi thở càng lạnh hơn.

Vân Khê có chút lo lắng nhìn hắn một cái, không biết nên nói cái gì đó khuyên lơn hắn, cuối cùng vẫn là bỏ qua.

Mọi người nghị luận hồi lâu sau, lại bắt đầu rối rít la hét, muốn Bách Sự Thông công bố tên người thứ ba.

“Về phần này người thứ ba.....” Bách Sự Thông thanh âm cao cao treo lên.

Hai gã tùy tùng bên cạnh Tông Chính Minh Kiếm, không tự chủ ngẩng lên đỉnh đầu, người thứ ba này còn cần công bố sao, tất nhiên là công tử nhà bọn họ.

Tông Chính Minh Kiếm cười nhạt, cũng là có ý nghĩ đó,trong suy nghĩ hắn đem người từng đứng thứ nhất Vân Trung Hạc là đối thủ mạnh, năm năm này mỗi ngày hắn đều chăm chỉ khổ luyện, tấn chức thật lớn, hắn đối với mình tràn đầy lòng tin, lần này nhất định có thể đánh bại Vân Trung Hạc.

“Về phần này người thứ ba.....” Bách Sự Thông cánh tay vừa nhấc, chỉ hướng góc trong tửu lâu, hắn thần bí cười một tiếng, cất giọng nói, “Là hắn! Vân Trung Thiên!”

Oanh!

Trong tửu lâu mọi người lại một lần nữa sôi trào.

Vân Trung Thiên? Cái kia tin đồn nổi danh, chính là đệ nhất cao thủ Thiên Long học viện, Luyện Đan Sư cấp chín trẻ tuổi nhất Vân Trung

Thiên?

Mọi người rối rít lộ ra ánh mắt nóng rực, ở trong đám người tìm kiếm một thân ảnh hoàn mỹ không thể hoàn mỹ hơn, song..... Khi mọi người thấy một thân ảnh, lại phát hiện đối phương lớn lên bình thường được không thể bình thường hơn, cho dù là nhét vào trong đám người, cũng sẽ không nhận ra. Nếu không phải Bách Sự Thông chỉ tận nơi, chưa chắc đã có người phát hiện ra nơi này còn có một người tầm thường như vậy.

Gương mặt này, thật sự là nhân vật trong truyền thuyết làm vô số thiếu nữ điên cuồng, Vân Trung Thiên sao?

“Ca..... Vân sư huynh?” Vân Khê kích động đứng lên, hai mắt nóng rực nhìn về người nọ.

Một khuôn mặt bình thường được không thể bình thường hơn, chẳng qua là một ánh mắt không thể che giấu được hào quang, quen thuộc như thế, làm cho nàng thoáng cái liền nhận ra đối phương.

Thật sự là ca ca!

Bên cạnh, một khuôn mặt bình thường nhưng hồn nhiên ngây thơ, không phải là Vân Thần Thụ, còn có thể là ai?

“Tỷ tỷ!” Vân Thần Thụ cười một tiếng, hướng nàng vẫy vẫy tay.

Vân Trung Thiên bất đắc dĩ cười khẽ, hắn vốn không muốn làm người khác chú ý, chỉ muốn tìm tới người hắn tưởng niệm nhất, không nghĩ tới cuối cùng bị Bách Sự Thông một ngón tay chỉ trúng. Hắn cười khổ lắc đầu, không thể làm gì khác hơn là giơ tay lên, xé đi mặt nạ trên mặt mang trước, lộ ra khuôn mặt tao nhã tuấn mỹ vô hạn của chính mình.

Trong đám người rối rít phát ra tiếng than thở, đây mới là phong thái Vân Trung Thiên nên có!

“Tiền bối!” Vân Trung Thiên hướng phía Bách Sự Thông khách khí chắp tay, sau đó đưa mắt nhìn về phía Vân Khê, hướng nàng ôn nhuận cười một tiếng.

Vân Khê trong bụng vui mừng, gửi lại hắn một nụ cười ngọt ngào, chẳng qua là băn khoăn khắp mọi nơi tai mắt đông đảo, liền cũng không có biểu hiện quá mức rõ ràng.

Long Thiên Tuyệt nhàn nhạt mỉm cười, hướng Vân Trung Thiên gật đầu.

Hách Liên Tử Phong nhãn thần lóe lên dưới, cảm thấy kinh ngạc, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Vân Trung Thiên, kinh ngạc là không phải là đối phương có nhiều xuất chúng, mà là thái độ Long Thiên Tuyệt đối với đối phương.

Người này lúc nào trở nên hào phóng như thế? Thấy Khê Nhi hướng đối phương mỉm cười, hắn lại không có lộ ra dấm chua ghen tuông vô địch? Nếu là đổi lại mình, Khê Nhi mà cười với mình như thế, hắn đã sớm ngồi không yên.

Thật sự là có chút không thể tưởng tượng nổi.

Ánh mắt Hách Liên Tử Phong dò xét toàn thân Long Thiên Tuyệt, suy tư hắn hôm nay có phải uống lộn thuốc hay không, có chút không bình thường.

Bị hắn đánh giá đã lâu, Long Thiên Tuyệt rốt cục không nhịn được, mắt lạnh quét ngang hướng hắn.

“Đừng đánh chủ ý lên Bổn Tôn, Bổn Tôn đối với ngươi không có hứng thú!”

Một câu nói, thiếu chút nữa đem người ngồi vây quanh hắn như bị sét đánh tại chỗ.

Hách Liên Tử Phong bình tĩnh vô cùng, nhẹ nhàng đáp trả hắn một câu: “Ngươi nghĩ nhiều.”

Vân Khê quay đầu lại, nhìn hai người hai bên một chút, đột nhiên cảm giác được lạnh quá, này hai người cười cũng quá lạnh rồi?

“Vân Trung Thiên?!” Tông Chính Minh Kiếm nghiến răng nghiến lợi, lại là Vân Trung Thiên? Bách Sự Thông nói ba cao thủ có thực lực tranh đoạt xếp hạng thứ hai lại không bao gồm hắn? Thật là đáng hận!

“Nhàm chán vô cùng!” Hắn hừ lạnh một tiếng, dẫn tùy tùng bực tức phất tay áo rời đi.

Ba người có hi vọng tranh đoạt hàng thứ hai cũng đã công bố rồi, như vậy xếp hạng kế tiếp chọn người nào đây? Mọi người lại bắt đầu rối rít tò mò hướng Bách Sự Thônghỏi thăm, ai ngờ Bách Sự Thông phất tay một cái, nói hôm nay xếp hạng bảng tiên đoán đến đây chấm dứt, không muốn lại tiếp tục nói nữa.

Náo nhiệt đã hết, mọi người không thể làm gì khác hơn là từ từ lui ra ngoài, bỏ đi hơn phân nửa.

Vân Trung Thiên mang theo Vân Thần Thụ đi tới ghế gần đám người Vân Khê, Vân Khê mừng rỡ nghênh đón, đem Vân Trung Thiên trên dưới đánh giá một phen, xác định hắn bình yên vô sự, mới thật yên

tâm.

“Huynh không có chuyện gì là tốt, muội vẫn rất lo lắng cho mọi người. Có phải Vân tộc sẽ đối các người bất lợi hay không? Hai người sau này hay là cùng đi, coi như là Vân tộc đến tìm hai người gây phiền toái, ít nhất cũng có bọn muội có thể kề vai chiến đấu, không phải sao?” Vân Khê nóng nảy ngưng mắt nhìn Vân Trung Thiên, thật rất hi vọng hắn có thể lưu lại.

Vân Trung Thiên giơ tay lên vuốt vuốt trán nàng, khẽ cười nói: “Ta chính là tới tìm muội, tạm thời sẽ không cùng muội tách ra.”

“Thật sao? Vậy thì tốt quá!” Vân Khê cười đến vui vẻ.

Lần này, không chỉ có Hách Liên Tử Phong quăng ánh mắt kỳ quái nhìn về phía Long Thiên Tuyệt, mọi người còn lại ở đây cũng nhất tề quay đầu nhìn về phía Long Thiên Tuyệt, thật tò mò từ trước đến giờ người luôn ghen tuông bá đạo vô địch, Long Thiên Tuyệt, làm sao hôm nay trở nên hào phóng như thế? Chẳng lẽ hắn không thấy trước mắt một màn này sao?

Tiểu Mặc ngẩng đầu nhìn mọi người, không giải thích được vì sao mọi người đều ngó phụ thân mình, bé cũng mang theo vài phần kỳ quái nhìn về phía phụ thân, chẳng lẽ phụ thân hôm nay có gì lạ sao?

Tiếp nhận ánh mắt kỳ quái của mọi người, trán Long Thiên Tuyệt hắc tuyến liên tục rơi xuống, cả đám đều là ánh mắt gì vậy? Quá nhàm chán sao? Hắn là người không có phong độ như vậy sao?

Trong bầu không khí lúng túng, từ lầu dưới truyền đến một cười lớn sảng khoái.

“Lão bất tử, biết ngay lại là ngươi ở chỗ này giả danh lừa bịp! Cái gì

Bách Sự Thông, ta biết ngay chính là ngươi!”

Là thanh âm của Côn Luân lão giả!

Trên lầu mọi người rối rít cúi đầu nhìn về phía lầu dưới.

“Ông bạn già, biệt lai vô dạng?”

Côn Luân lão giả lại quen biết Bách Sự Thông đã lâu?

Vân Khê trong đầu linh quang chợt lóe, bỗng nhiên bắt được điểm mấu chốt, khó trách Bách Sự Thông đối với chuyện của nàng rõ như lòng bàn tay, hơn phân nửa chính là Côn Luân lão giả nói cho hắn biết a?

Nói cho cùng lão già kia cũng chẳng có gì thần kì cả.

Lời tiên đoán đầu khôi *(đứng đầu)* gì đó cũng chưa hẳn là thật.

Quyển 5 - Chương 62: Tiểu Mặc Mặc cao lên

Hai vị lão giả gặp mặt, nói chuyện tào lao mấy câu, sau đó đem tầm mắt rơi vào đám người Vân Khê. Côn Luân lão giả hướng Vân Khê mấy người cất giọng nói: “Vân nha đầu, là lão bằng hữu, tới đây cùng nhau tụ tập sao.”

Chợt nhớ tới cái gì, ông nói thêm: “Gọi cả Long công tử và Vân công tử nữa.”

Ông nói thế ý tứ chính là muốn một mình cùng bọn họ mấy người nói chuyện.

Thanh âm đáp ứng, Vân Khê liền cùng Long Thiên Tuyệt, Vân Trung Thiên ba người cùng hai vị lão giả tự mình vào một gian phòng.

Ngọc Thụ Lâm Phong bốn người canh giữ ở ngoài cửa, nhìn trận thế này, hai vị lão giả tựa hồ là có lời muốn nói với họ.

Đợi mọi người ngồi vào chỗ của mình sau, Côn Luân lão giả giới thiệu: “Vân nha đầu, lão già trước mắt các ngươi, đừng xem hắn điên điên khùng khùng, hắn cũng là một người trong Tứ Hiền cốc, gọi là Cúc công tử.....”

“Phụt!” Vân Khê nhất thời nhịn không được, trực tiếp phun. *(Ta cũng muốn phun hahaha)*

Cúc công tử? Không nói đến bộ dáng hiện tại của lão đầu này chẳng có liên quan gì đến từ “công tử”, còn xưng là Cúc, muốn bao nhiêu kỳ

quái có bấy nhiêu kỳ quái, muốn nhiều hài hước có bấy nhiêu hài hước.

Long Thiên Tuyệt cùng Vân Trung Thiên tương đối trấn định, vẻ mặt không có bất kỳ biến hóa nào, chẳng qua có ý cười trong mắt thôi.

Bách Sự Thông sắc mặt đỏ lên, hướng Vân Khê chuyển tới ánh mắt u oán: “Lão phu lúc còn trẻ nhưng là mỹ nam tử số một số hai, so với hai người bên cạnh ngươi, không kém chút nào! Bằng không sao có thể đạt được danh xưng Cúc công tử trong Mai Lan Trúc Cúc Tứ Hiền công tử chứ?”

“Cái này lão phu có thể làm chứng!” Côn Luân lão giả lại thái độ khác thường, thay lão bằng hữu lên tiếng chứng nhận, “Lúc hắn còn trẻ, chỉ hơi kém so với lão phu một chút thôi.”

Nguyên lai là tìm cơ hội tâng bốc bản thân mình, thật là hảo bằng hữu.

Xảo trá!

“Chết không biết xấu hổ, tránh sang một bên!”

“Ngươi mới chết không biết xấu hổ!”

Hai cái lão đầu lại bắt đầu đấu miệng, ngươi tới ta đi, bất diệt nhạc hồ*(không gì vui hơn).*

Vân Khê ba người nhìn nhau, đây chính là một trong Tứ Hiền công tử của Tứ Hiền cốc trong truyền thuyết sao? Sao bọn họ không nhìn tới bất kỳ chỗ nào “Hiền”?

“Hai vị tiền bối, các ngươi nếu không nói chính sự, chúng ta cần phải

gọi thức ăn.” Vân Khê không nhịn được gõ cái bàn, quản hắn khỉ gió cái gì hiền hay không hiền, ăn đầy bụng mới là trọng yếu.

Hai người vốn đang mắng nhau, rốt cục ngừng lại, thần sắc nghiêm túc ra vẻ đạo mạo.

“Lão phu nói thẳng đi, chuyện là như vậy, lần này Tứ Hiền cốc muốn mời các đại gia tộc cao thủ đến đây tham gia thịnh hội, thứ nhất là theo lệ cũ năm trước, thứ hai cũng là bởi vì chúng ta phát hiện năm nay phong ấn kết giới Di tích chiến trường cổ xảy ra một chút biến hóa, nhu cầu cấp bách tìm kiếm cao thủ có thể giải quyết những vấn đề này, hiệp trợ chúng ta cùng nhau trấn áp oán khí ở Di tích chiến trường cổ. Chúng ta hỏi thăm được, Vân cô nương trên người có mười thần khí, hơn nữa lực lượng thần khí đều ở trạng thái tốt nhất. Chúng ta muốn mượn dùng lực lượng thần khí trên người Vân cô nương, tới trợ giúp chúng ta giải quyết những vấn đề khó khăn này.” Bách Sự Thông nghiêm mặt nói.

“Kết giới của Di tích chiến trường cổ xảy ra một chút biến hóa cổ quái? Như thế nào cổ quái?” Vân Khê kinh ngạc nói.

“Chúng ta phát hiện có chỗ kết giới có dấu hiệu buông lỏng, tựa hồ là có một lực lượng cường đại nào đó đang không ngừng công kích kết giới, nếu chúng ta không cách nào tìm được sự tồn tại của lực lượng cường đại này, tiêu diệt nó, kết giới rất có thể cũng sẽ bị phá, đến lúc đó tất cả Tử Linh phá giới ra, sự tình càng không thể giải quyết! Chúng ta cũng từng thử lẻn vào điều tra, nhưng không có chút nào thu hoạch, nghe nói thần khí có linh tính, hơn nữa còn là khắc tinh của Tử Linh, đối với Tử Linh có tác dụng ức chế đặc thù. Nhưng lực lượng cường đại này thực sự tồn tại…, hơn phân nửa cùng Tử Linh thoát không khỏi liên quan, cho nên.....” Bách Sự Thông ánh mắt mong đợi nhìn Vân Khê.

“Nếu sự tình thật nghiêm trọng như thế, ta tự nhiên là nguyện ý xuất lực, bất quá lần này ta đến đây Di tích chiến trường cổ cũng có tâm tư riêng của mình, chính là hướng về phía Trấn Ngục Thiên Hỏa mà đến, không biết tiền bối có thể chỉ điểm một chút hay không?” Vân Khê nói.

“Trấn Ngục Thiên Hỏa?” Bách Sự Thông hí mắt, lắc đầu nói, “Đúng là có rất nhiều lời đồn đại, nói Trấn Ngục Thiên Hỏa đang ở trong Di tích chiến trường cổ, bất quá lão phu đi theo mấy vị sư huynh ở Tứ Hiền cốc trấn thủ mấy trăm năm, đã từng mười mấy lần tiến vào đến Di tích chiến trường cổ, chém giết Tử Linh, đến nay cũng chưa từng thấy qua Trấn Ngục Thiên Hỏa như lời ngươi nói.”

“Là không có, hay là chưa từng phát hiện?” Long Thiên Tuyệt trong lòng căng thẳng, bật thốt ra.

Bách Sự Thôngnói: “Di tích chiến trường cổ khu vực rộng lớn, có rất nhiều nơi hiểm ác, ít ai lui tới, lão phu cùng mấy vị sư huynh đến nay cũng chưa từng đi trọn vẹn Di tích chiến trường cổ, cho nên cũng không thể chắc chắn nói bên trong có Trấn Ngục Thiên Hỏa hay không.”

Long Thiên Tuyệt nhất thời thở phào nhẹ nhõm, lại hỏi: “Như vậy trong khoảng thời gian này tiền bối có biết có người xông vào kết giới?”

“Có!” Bách Sự Thôngkhẳng định hồi đáp, “Đại khái là ở hơn nửa năm trước, Long Vương cùng Long Hậu từng đi tới Tứ Hiền cốc, yêu cầu chúng ta bốn người mở ra kết giới, để cho bọn họ tiến vào trong đó. Bọn họ không có nói rõ duyên cớ, chúng ta cũng không dám hỏi, nghĩ thầm hai người bọn họ chính là chí cao cường giả, hơn nữa từ trước đến giờ lấy thủ hộ Long Tường đại lục là nhiệm vụ của mình, nhất định sẽ không làm có tổn hại Long Tường đại lục, cho nên liền

để cho bọn họ thuận lợi địa tiến vào trong kết giới, chẳng qua là từ đó về sau cũng chưa có gặp lại bọn họ. Không biết bọn họ là đã rời đi, hay là đến nay vẫn ở trong kết giới. Phải biết rằng hai người bọn họ thực lực cường đại, mặc dù không có chúng ta hỗ trợ, cũng là có thể tự ra khỏi kết giới."

"Như thế xem ra, bọn họ vô cùng có khả năng còn ở bên trong kết giới." Vân Khê lo lắng nói, "Tiền bối xin yên tâm, nếu chúng ta quyết định đi trước Di tích chiến trường cổ, có thể đến giúp chỗ nào, nhất định sẽ không thoái thác."

Bách Sự Thông hắng giọng cười một tiếng, thần sắc nghiêm nghị theo đó biến mất: "Như thế rất tốt! Vậy lão phu có thể ăn nói với mấy vị sư huynh rồi."

Hắn ngừng lại một chút, bỗng nhiên đánh giá Vân Khê nói: "Chẳng qua, với thực lực của cô nương hiện giờ, tiến vào đến Di tích chiến trường cổ, sợ rằng có thiếu sót, thừa dịp thời gian này tu luyện thêm, nếu không lão phu lời tiên đoán chỉ sợ rằng sẽ trở thành bọt nước, làm hỏng mưu kế của lão phu, ha ha....."

Tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, nàng cũng chẳng ham hố gì cái đệ nhất kia, chẳng phải tại lão già này chắc như đinh đóng cột rằng nàng sẽ đứng đầu, mới khiến cho nàng hiện tại rất áp lực. Nếu nàng thật không đoạt được đầu khôi, đây chẳng phải là thật mất mặt ư?

Con ngươi nàng đảo một vòng, nghĩ đến hắn nếu là Cúc công tử gì đó, lại là lão nhân gia sống mấy trăm tuổi, trên người nhất định có không ít thứ tốt.

Nàng cười hì hì nói: "Tiền bối, vì giữ được bí mật của ngài, ngài có thể cho ta chút linh đan, linh thạch có thể ở trong khoảng thời gian ngắn nhanh chóng tấn chức …, hoặc là binh khí lợi hại gì đó, có thể

làm cho ta khẳng định chắc thắng đây?”

Bách Sự Thông nhìn quanh, đột nhiên quái thanh âm, đứng lên nói: “Ta thật giống như nghe được sư huynh của ta ở gọi ta trở về cốc ăn cơm, các ngươi nghe được không? Lão phu đi trước, chúng ta gặp lại ở Tứ Hiền cốc sau.”.

Hắn lại lắc mình sẽ phải chuồn êm, Vân Khê nơi nào chịu để cho hắn được như ý? Nàng một cái ánh mắt nhanh chóng truyền lại đi qua, Long Thiên Tuyệt cùng Vân Trung Thiên hai người nhất tề xuất thủ giúp nàng cản người, ai ngờ Bách Sự Thông tốc độ cực nhanh, mấy đạo hư ảnh xẹt qua ba người trước mắt.

Ba ba ba!

Một đối ba, nhanh chóng đối chiêu.

Cho dù ba người bọn họ đồng loạt ra tay ngăn cản, hắn hay là rất nhẹ nhàng địa tránh né tới, vọt tới cửa sổ.

Đang muốn phá cửa sổ ra, phía sau đột nhiên có người gào to thanh: “Vô lễ a! Có hái hoa tặc a!”

Bách Sự Thông phá cửa sổ ra nửa người lập tức bỗng nhiên ngay tại chỗ, đầu đầy mồ hôi lạnh, xú nha đầu, ngươi nhất định phải ác như vậy sao? Nếu hắn nhảy ra ngoài, đây chẳng phải là tự nhận mình chính là hái hoa tặc sao? Còn nếu không đi, trong phòng này còn có nhiều nam nhân như vậy, người nào hiểu được rốt cuộc ai mới là hái hoa tặc?

Chiêu này, quá âm độc rồi!

Hắn ngượng ngùng nhảy trở về phòng, nghiến răng nghiến lợi.

Ngoài cửa Ngọc Thụ Lâm Phong thấy Bách Sự Thông nhảy cửa sổ được một nửa liền rụt trở về, mọi người có chút thấu hiểu được. Không nghĩ tới, thật không nghĩ tới a, một trong Tứ Hiên cốc, ngày xưa uy danh hiển hách, Cúc công tử, lại là người hèn mọn như thế, một Long phu nhân như vậy cũng dám giở trò? Thật là làm cho người ta bội phục rồi!

Long Thiên Tuyệt cùng Vân Trung Thiên hai người nghe được Vân Khê kêu lên, buồn cười, thiếu chút nữa không có hình tượng cười lớn lên. Bên trong gian phòng cũng có một người không chú ý hình tượng phá lên cười, cười đến ngã trước ngã sau: “Lão già kia, ngươi cũng có hôm nay, ha ha ha ha.....”

Côn Luân lão giả giờ phút này đột nhiên cảm thấy thái độ Vân Khê từ trước đến nay đối với ông thật sự rất tốt, quá tôn kính.

Bách Sự Thông nét mặt già nua đỏ bừng, thở phì phì trở lại chỗ ngồi: “Muốn bảo vật sao, đoán chừng các ngươi cũng không dám coi thường, lão phu trên người có một bảo tháp rất thích hợp tu luyện, tên là tháp Vạn Tượng.”

“Tháp Vạn Tượng?” Côn Luân lão giả nghe ba chữ như vậy, hai mắt nhất thời sáng lên.

Bảo vật có thể làm cho lão nhân gia kích động như thế nhất định là đồ tốt. Vân Khê cũng bắt đầu kích động, hai mắt lòe lòe ngó chừng Bách Sự Thông.

“Phải nói trước, chỉ là cho các ngươi mượn thôi, chờ Tứ Hiền thịnh hội bắt đầu, các ngươi phải trả lại, đó là bảo bối thiếp thân của lão phu.” Bách Sự Thông bị mấy người nhìn chằm chằm cả người sợ hãi, tiểu tâm dực dực *(cẩn thận)* từ trong lòng ngực móc ra bảo tháp

hình dáng quái dị, bảo tháp chia thành ba tầng, mỗi một tầng có chín cửa nhỏ, được chế luyện vô cùng tinh sảo, nhìn kỹ, có từng tia sáng ảo diệu phát ra từ mỗi cái cửa nhỏ, muôn hình vạn trạng.

“Tiền bối, cái này tháp Vạn Tượng như thế nào sử dụng? Có chỗ đặc biệt gì sao?” Vân Khê tò mò hỏi.

Bách Sự Thông cười đắc ý, giảng giải cho bọn họ nói: “Tháp Vạn Tượng chính là pháp bảo để người tập võ tu luyện, một thượng phẩm đạo khí. Nó được phân ra ba tầng, hai mươi bảy cửa, mỗi một cửa bên trong đều cất giấu ảo diệu. Người tu luyện chọn lựa một cánh cửa, sau khi tiến vào, trong đó sẽ hiện ra một con voi khổng lồ do linh khí trong bảo tháp biến thành, nó là có thể không ngừng sống lại. Người tu luyện không ngừng chiến đấu với voi lớn, qua đó làm tăng cấp của mình, hơn nữa thực lực của voi lớn sẽ tăng theo thực lực của người tu luyện, gặp mạnh thì mạnh, cho đến khi đạt tới điểm giới hạn của cửa này.”

“Nói cách khác, nếu ngươi lựa chọn chín cửa phía dưới cùng thì giới hạn của nó chính là Huyền tôn chi cảnh, Huyền tôn chi cảnh trở xuống, võ lực của ngươi tăng lên, võ lực của voi lớn sẽ tăng lên gấp mười lần ngươi, một khi thực lực của ngươi tấn thăng đến Huyền tôn chi cảnh thì voi lớn sẽ biến mất, bởi vì … thực lực cao nhất của voi lớn ở tầng này là Huyền tôn chi cảnh. Theo thứ tự suy ra, tháp tầng thứ hai có điểm giới hạn là Huyền Hoàng chi cảnh, mà tầng cao nhất thì sẽ vô hạn, nhưng đây cũng là nơi hung hiểm nhất, lão phu cũng không đề nghị Huyền Hoàng chi cảnh cao thủ tiến vào tháp Vạn Tượng, bởi vì chỉ hơi bất cẩn, bọn họ vô cùng có khả năng sẽ chết ở trong tháp Vạn Tượng.....”

Bách Sự Thông nghiêm nghị nhìn ba người Vân Khê, đây cũng là nguyên nhân ban đầu hắn không muốn lấy tháp Vạn Tượng ra.

“Thật tốt quá! Ta đang suy nghĩ cách tăng lên thực lực của mình, hiện tại có tháp Vạn Tượng, sẽ không lo không tìm được đối thủ để luyện tập.” Vân Khê trên mặt hoàn toàn không có lo sợ, ngược lại vội vàng nóng lòng muốn thử.

Long Thiên Tuyệt cùng Vân Trung Thiên hai người ánh mắt phát sáng, tràn đầy hứng thú khiêu chiến.

“Được rồi, các ngươi đã muốn khiêu chiến, lão phu tạm thời đem tháp Vạn Tượng cho các ngươi mượn.”

“Cách Tứ Hiền thịnh hội còn có một tháng, thời gian của các ngươi coi như đủ, do lão phu làm hộ pháp cho các ngươi.” Côn Luân lão giả chủ động xin đi giết giặc nói.

“Nếu tháp Vạn Tượng có hai mươi bảy cửa, vừa lúc có thể làm cho những người khác cũng cùng nhau tiến vào trong đó tu luyện, chớ để lãng phí tài nguyên tốt như vậy.” Long Thiên Tuyệt âm thầm tính toán, đáy mắt xẹt qua một đạo u quang.

Theo lệnh Vân Khê, bạn bè thân thiết đi theo bọn họ ngoài Thượng Quan Như Nhi phải chăm sóc Tiểu Nguyệt nha, hết thảy tiến vào tháp Vạn Tượng để tu luyện,cả Tiểu Mặc cũng không ngoại lệ.

Vì để cho Tiểu Mặc có thể tự mình tăng lên thực lực, Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt hai người chia ra truyền thụ cho bé thuật pháp Tàn Hoa bí lục cùng yếu quyết Long Huyết bảo điển, liên tục dặn dò, để tránh những rủi ro khi bé tu luyện một mình.

Dĩ nhiên, trước đó, Vân Khê đã đưa tin cho Hoàng Kim cự long, khiến nó ổn định quần long Long Vương cốc, tùy thời chờ tin tức của nàng.

Côn Luân lão giả cũng cho bốn đồ nhi của mình tiến vào đến trong tháp tu luyện, tự mình lưu lại hộ pháp.

Trong đám người, chỉ có Vân Khê, Long Thiên Tuyệt, Hách Liên Tử Phong cùng Vân Trung Thiên bốn người tiến vào đến tháp Vạn Tượng tầng cao nhất, phần lớn mọi người lựa chọn tiến vào đến tầng thứ hai, chỉ có Tiểu Mặc một người tiến vào đến tầng dưới cùng. Ngửa đầu nhìn trên lầu, Tiểu Mặc đỉnh đầu nghiêng một cái, bỗng nhiên có loại cảm giác thất bại, bé cũng muốn nhanh lên một chút đi lên trên, cùng mọi người tu luyện nữa.

“Tiểu Mặc Mặc, mau vào nhìn! Có vẻ rất thú vị nga!”

Vào tầng không gian dưới cùng, Tiểu Bạch bắt đầu hưng phấn, linh khí vờn quanh, các loại dị tượng huyễn sinh, thiên kỳ bách quái. Móng vuốt nhỏ bé nhẹ nhàng đâm, cảnh tượng liền lập tức xảy ra biến hóa.

“Ha ha, thật thần kỳ!”

“Di? Không phải nói trong này sẽ có voi xuất hiện sao? Làm sao lại chưa thấy?” Tiểu Mặc sửa sang lại trang bị của mình, hôm nay cố ý đổi một thân trang phục nhẹ nhàng khoan khoái lưu loát, toàn thân màu đen, vật liệu may mặc bó sát người, nghiễm nhiên chính là bản thu nhỏ của Long Thiên Tuyệt. Tóc của bé búi cao sau gáy, để lộ ra khuôn mặt nhỏ bé tuấn mỹ, bộ dáng kia rất có phong cách. Một thanh đoản kiếm giữ tại trong bàn tay nhỏ, bé mọi nơi đề phòng ngắm nhìn, ánh mắt trầm tĩnh mà sắc bén.

Tiểu Bạch ở bốn phía quay một vòng, quay đầu lại, chợt thấy bộ dạng Tiểu Mặc Mặc giờ phút này, nó bỗng dưng giật mình.

Tại sao nó bỗng nhiên phát hiện Tiểu Mặc Mặc cao lớn nhiều như

vậy đây?

Trước kia nó chỉ cần tùy ý hơi ngửa đầu có thể thấy khuôn mặt Tiểu Mặc Mặc anh tuấn, hôm nay ngửa đầu đến ngã ra sau mới thấy được chứ?

“Tiểu Mặc Mặc, ngươi lại cao như vậy rồi? Tại sao ta cũng không có phát hiện?” Hơn nữa, hơn nữa còn càng đẹp trai hơn đây?

Tiểu Bạch hai mắt ứa ra hồng tâm, quả nhiên là nó cực kỳ sùng bái Tiểu Mặc Mặc, vừa cao lớn vừa đẹp trai, mê chết người.

Nói qua, nửa tháng trước là Tiểu Mặc Mặc tròn sáu tuổi rồi, Tiểu Mặc Mặc đã bước sang tuổi thứ bảy rồi, vóc dáng một ngày một cao lên, đây cũng là đương nhiên, chẳng qua bình thường vẫn ở chung một chỗ, thường thấy, cho nên mới không có cảm nhận được. Không chỉ là nó không có nhận thấy được, phụ thân cùng mẫu thân Tiểu Mặc Mặc tựa hồ cũng không có nhận ra. Lúc nào nó cũng có thể lớn lên chút ít đây? Nó cũng không thể thua Tiểu Mặc Mặc được.

Tiểu Bạch si mê nhìn Tiểu Mặc Mặc, càng xem càng thích, quả nhiên là tiểu chủ nhân nó chọn trúng, chính là tốt nhất!

Tiểu Mặc không có đáp lời, gương mặt tuấn tú thật tình mà bình tĩnh, bởi vì bé đã nhận thấy được chung quanh có động tĩnh rất nhỏ: “Tiểu Bạch, ngươi nghe, thật giống như có thanh âm quái dị truyền tới.....”

Một người một thú sủng cẩn thận lắng nghe, bên tai bỗng nhiên tiếng gió gào thét, gặp sát khí nguy hiểm tiến tới gần.

Ù ù ầm.....

Mặt đất đột nhiên trong lúc chấn động lên, không khí vặn vẹo rung

động, có quái vật lớn từ đám bọn hắn phía sau phá không ra.

Tiểu Mặc hai mắt đột nhiên lớn hơn, ngay tại chỗ quay cuồng liễu một tuần, khi thấy phía sau đột nhiên toát ra một voi lớn đầu cao gấp đôi hắn, hắn thấp giọng hô to: “Dời ——”

Quyển 5 - Chương 63: Toàn thể tấn chức

Chân voi lớn từ đỉnh đầu đạp xuống, mắt thấy sẽ đem Tiểu Mặc nghiền thành thịt vụn, lúc này thân ảnh màu đen đột nhiên biến mất tại chỗ, Tiểu Bạch bị làm cho sợ đến đổ một thân mồ hôi lạnh.

Di? Tiểu Mặc Mặc đi nơi nào?

Tiểu Bạch nhìn xung quanh, chợt thấy một thân ảnh màu đen xuất hiện ở trên lưng voi lớn, một thanh chủy thủ lóe sáng hàn quang, thẳng tắp cắm vào xương sống voi lớn, gràoo ——

Đau đớn kịch liệt, voi lớn bị đâm trúng ngửa mặt lên trời kêu dài, hai chân cách mặt đất, đem người trên lưng cho hung hăng ném xuống đất.

“Tiểu Mặc Mặc ——”

Tiểu Bạch hóa thành bạch long, phi thân đi đón Tiểu Mặc.

“Tiểu Bạch, ngươi không nên hỗ trợ! Ta muốn dựa vào chính sức lực của mình để đối phó nó!” Tiểu Mặc lắc mình một tránh, không có rơi vào trên lưng Tiểu Bạch, chủy thủ trong tay lóe lên hàn quang, tiếp tục ép hướng voi lớn.

Trước mắt, huyền giai của Tiểu Mặc là Thiên Huyền tứ phẩm, như vậy tương ứng thực lực voi lớn nên là ở Thiên Huyền ngũ phẩm, chỉ chênh lệch một phẩm, đối với bé mà cũng không quá khó khăn, bé tin tưởng bằng vào lực lượng của mình, nhất định có thể chiến thắng

nó!

Hơn nữa phụ thân cùng mẫu thân cũng nói, tận lực không nên dựa vào Tiểu Bạch, như thế mới có thể tấn chức nhanh hơn. Không sai, bé phải dựa vào lực lượng của mình để chiến thắng voi lớn.

Ừ, mới vừa thử mượn uy lực Na Di thuật, hiện tại tới thử một chút uy lực của Long Huyết bảo điển xem sao!

Một đôi màu đen trong nháy mắt biến thành màu vàng, chủy thủ mơ hồ hiện ra hoa văn rồng uốn lượn.....

Tiểu Bạch nghe lời nói của Tiểu Mặc, một lần nữa biến trở về nguyên hình, nhìn Tiểu Mặc Mặc khí tức trên thân biến hóa, nó cũng kích động hưng phấn theo.

Tiểu Mặc Mặc thật thông minh, mới vừa học tập Na Di thuật, thoáng cái đã biết dùng, còn có thể vận dụng công phu Long Huyết bảo điển ra khuôn ra dạng, thật giỏi!

Rảnh rỗi tới nhàm chán, Tiểu Bạch không thể làm gì khác hơn là đợi ở một bên lẳng lặng yên quan sát Tiểu Mặc Mặc tu luyện, chỉ cần Tiểu Mặc Mặc không có nguy hiểm, nó tuyệt đối không ra tay hỗ trợ. Trên thực tế thực lực Tiểu Bạch trước mắt đã cách xa Huyền tôn cảnh giới, cho nên tầng này voi lớn đối với nó hoàn toàn không có lực sát thương, cũng sẽ không tiến hành công kích, bởi vì thực lực của bọn nó căn bản là cách nhau rất xa.

Voi lớn cảm ứng được khí thế của Tiểu Mặc trong nháy mắt tăng cao, nó ngửa mặt lên trời gầm thét, khí thế cũng hung mãnh hơn, ầm ầm chạy vội đánh về phía thân ảnh màu đen nhỏ bé.

“Chờ một chút! Ta muốn đổi lại vũ khí!” Tiểu Mặc đột nhiên nhớ tới,

cái thanh chủy thủ trên tay không thích hợp thi triển Long Huyết bảo điển, vội vàng đưa tay hô ngừng.

Voi lớn nào sẽ nghe bé ra lệnh, tốc độ điên cuồng đánh tới!

Tiểu Bạch bộ lông dựng lên, tim như nhảy khỏi lồng ngực, trong lòng tự nhủ Tiểu Mặc Mặc, ngươi phải thay đổi kiếm sao không đổi lúc sớm hơn, làm sao hết lần này tới lần khác chọn thời điểm mấu chốt như vậy?

“Dời ——” Tiểu Mặc lần nữa biến mất ở dưới chân voi lớn, lúc bé xuất hiện lại, trong tay đã đổi một thanh bảo kiếm.

Màu vàng Long Ảnh quấn quanh ở thân kiếm, tia sáng bắn ra bốn phía!

Chà!

Tiểu Mặc bay lên vượt qua voi lớn đem bảo kiếm cắm vào trên lưng nó. Ánh sáng màu vàng nổ tung, vết thương voi lớn từ từ mở lớn, cho đến cuối cùng, thân ảnh voi lớn nhàn nhạt trống rỗng hóa thành một điểm hư ảnh, biến mất ở trong không gian.

“Ha ha, Tiểu Mặc Mặc, ngươi thành công!” Tiểu Bạch sùng bái mù quáng.

Tiểu Mặc hếch lên cái miệng nhỏ nhắn, có chút buồn bực: “Tại sao còn không có tấn chức đây?”

Lúc này, từ ngoài tháp Vạn Tượng, truyền đến thanh âm Côn Luân lão giả: “Tiểu Mặc, tấn chức cũng không phải là dễ dàng như vậy, mỗi lần tấn chức một phẩm cấp, đều cần kinh nghiệm tích lũy cùng lực lượng để dành, dục tốc tắc bất đạt *(nóng vội thì sẽ hỏng việc)*!

Tiếp tục chăm chỉ tu luyện, nhớ kỹ mỗi một lần chiến đấu phải tổng kết kinh nghiệm và rút ra bài học, như thế cháu mới có thể nhanh chóng trưởng thành cùng tấn chức."

Chỉ có người đang làm hộ pháp là Côn Luân lão giả mới có thể tinh tường hiểu rõ tình trạng mỗi người tu luyện trong tháp Vạn Tượng, còn những người bị vây trong tháp là tồn tại cô lập, căn bản không cách nào biết tình trạng tu luyện của những người khác.

Trước khi vào tháp, Vân Khê cố ý dặn dò Côn Luân lão giả, cần chú ý nhiều hơn tình trạng Tiểu Mặc tu luyện, nàng không yên tâm nhất là Tiểu Mặc, dù sao bé vẫn còn nhỏ, thiếu kinh nghiệm chiến đấu, cho dù có Tiểu Bạch bảo vệ bên cạnh, cũng rất khó đảm bảo có thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không. Tóm lại, tấm lòng của cha mẹ luôn luôn như vậy a!

Tiểu Mặc nghe được lời Côn Luân lão giả…, nghiêm túc gật đầu: "Cháu biết rồi, cháu sẽ tiếp tục cố gắng!"

Một voi lớn khác lại bắt đầu biến ra, Tiểu Mặc tinh thần rung lên, lần nữa dung nhập vào cuộc chiến.

Côn Luân lão giả híp mắt cười cười, hài lòng gật đầu. Ông sống trên trăm tuổi, trong mắt ông, Tiểu Mặc là hài tử thiên phú kinh người, cũng là Thiên Huyền cao thủ trẻ tuổi nhất. Thử nghĩ, một đứa bé chưa tròn 7 tuổi cũng đã có thực lực Thiên Huyền tứ phẩm, đổi lại là cao thủ Thiên Huyền khác, thí dụ như những cao thủ Ngạo Thiên đại lục, có những người đã hai mươi mấy tuổi mà cũng không thể đột phá Thiên Huyền chi cảnh, những người này nếu gặp Tiểu Mặc sợ sẽ xấu hổ đến đào lỗ mà chui xuống đất.

Đem lực chú ý từ tầng dưới cùng dời đi, ông lại bắt đầu chú ý những cao thủ tu luyện ở tầng thứ hai.

Tầng thứ hai là tầng có nhiều cao thủ nhất, phần lớn mọi người có thực lực đều ở Huyền tôn trở lên, ngay cả Long Thiên Tầm, Vân Thần Thụ, Mộ Vãn Tình, tỷ muội Triệu gia cũng là vừa mới bước vào Huyền tôn chi cảnh, trước lúc vào Tháp Vạn Tượng, mọi người đều thông báo Huyền giai của mình, sau đó căn cứ Huyền giai cấp bậc mà phân chia tổ hợp.

Huyền tôn nhất phẩm: Dạ Hàn Nguyệt, Vân Thần Thụ, Mộ Vãn Tình;

Huyền tôn nhị phẩm: Triệu gia tỷ muội, Long Thiên Tầm;

Huyền tôn tam phẩm: tứ đại hộ pháp, Mộ Cảnh Huy, Bách Lí Song, Bạch Sở Mục;

Huyền tôn tứ phẩm: Hoa Sở Sở, Lam Mộ Hiên;

Huyền tôn ngũ phẩm: Dung Thiếu Hoa, Long Thiên Thần, Hiên Viên Túc Gia, Tiêu Mạc Sanh;

Huyền tôn bát phẩm: Ngọc Thụ Lâm Phong bốn người cùng Dạ Hàn Tinh;

Huyền tôn đỉnh: Dạ Hàn Nhật, Dạ Tử Hi, Độc Cô Mưu.

Tổ hợp như vậy trên căn bản cũng không có vấn đề gì, vấn đề chính là hai người đều là Huyền tôn ngũ phẩm Long Thiên Thần cùng Tiêu Mạc Sanh đều vào tu luyện ở cùng một cửa!

Cừu nhân gặp nhau, hết sức đỏ mắt.

Kể từ khi ở Tiêu gia đánh nhau một trận, Long Thiên Thần đã coi Tiêu Mạc Sanh là kẻ thù, gian thương đáng hận, tìm cơ hội để báo

thù, mà Tiêu Mạc Sanh thì đem đối phương coi là tình địch của mình, hai người ngoài mặt khách khách khí khí bên trong lại ngầm so đấu ám đấu, sát cơ tứ phía.

Từ khi tiến vào Tháp Vạn Tượng tu luyện, hai người vẫn âm thầm cạnh tranh, ai giết chết voi lớn tốc độ nhanh nhất, ai giết chết voi lớn số lượng nhiều nhất, người nào kiếm pháp cao minh hơn, hoa mĩ hơn,…. tóm lại, phàm là có thể quyết ra thắng bại, hai người cũng đều âm thầm phân cao thấp. Đến cuối cùng, hai người còn đem voi lớn của Dung Thiếu Hoa cùng Hiên Viên Túc Gia tu luyện cũng cướp săn giết, khiến Dung Thiếu Hoa Hiên Viên Túc Gia hai người hoàn toàn buồn bực, hai người quyết định tìm một cánh cửa tu luyện khác, kiên quyết không cùng hai kẻ điên tu luyện.

Bất quá có cạnh tranh lẫn nhau, tốc độ tu luyện cũng tăng nhanh hơn.

Trong những xao thủ tu luyện ở tầng này, bàn về tốc độ tu luyện tiến triển nhanh nhất, không phải là Long Thiên Thần cùng Tiêu Mạc Sanh thì là ai!

Tháp Vạn Tượng tầng thứ ba, cũng là tầng hung hiểm nhất, chỉ có Vân Khê, Long Thiên Tuyệt, Vân Trung Thiên cùng Hách Liên Tử Phong bốn người tiến vào trong, mỗi người chiếm cứ một cánh cửa, từng người tự chiến, cũng không ai biết tiến độ tu luyện của ai, chẳng qua là chuyên tâm tự mình tiến hành tu luyện.

Vì để có thể đột phá cùng tiến triển nhanh hơn, Vân Khê không dùng bất kỳ lực lượng phụ trợ nào, thí dụ như thú sủng, thí dụ như thần khí, thí dụ như huyễn thú, chỉ có chỉ dùng một thanh Tử Tiêu kiếm cùng voi lớn biến ảo mà sinh kịch liệt giao chiến, bởi vì nàng biết muốn mau chóng tăng lên thực lực bản thân, chỉ có đem thân thể của mình ép tới cực hạn nhất định, mới có thể nhanh tấn chức hơn,

nếu không, đơn thuần dựa vào thú sủng, huyễn thú cùng lực lượng thần khí, có lẽ khi đối phó với địch nhân có thể vượt qua, nhưng lại làm giảm tiến độ tấn chức.

Chỉ có một tháng, thời gian cấp bách, không cho nàng nửa điểm thở dốc, nàng phải bằng tốc độ nhanh nhất nâng cao thực lực của mình, như thế mới có thể nắm chắc nhiều hơn một phần ở trong Di tích cổ chiến trường tìm kiếm được Trấn Ngục Thiên Hỏa. Vì tìm được mồi lửa, nàng không tiếc chịu đựng áp lực thật lớn cùng đau đớn trên thân thể, trong tinh thần, bởi vì nàng tin tưởng Thiên Tuyệt cũng sẽ giống nàng, vì để cho mẫu thân và đệ đệ của mình bình an sống sót, hắn nguyện ý trả giá bất kỳ điều gì.

“Giết!” Thanh âm lạnh lùng phiêu tán trên không trung, Vân Khê cầm kiếm thẳng hướngđầu voi lớn.

Tóc đen trong không trung tùy ý tung bay, sát khí bức người.

Trên người của nàng đã bị không biết bao nhiêu vết thương, trong đó có vài chỗ huyết nhục mơ hồ, là bị ngà voi lớn bén nhọn đâm thủng.

Mặc dù trên người có linh châu có thể chữa khỏi vết thương, song vết thương tăng thêm so sánh với vết thương được chữa trị tần số cao hơn nhiều lắm, nàng không để ý đến những vết thương đó, mượn đau đớn không ngừng mà kích thích tiềm năng của mình.

Côn Luân lão giả chú ý nàng gần như trạng huống tu luyện tàn khốc, không nhịn được động dung, mấy lần mở miệng muốn khuyên can nàng, song lời nói đến miệng rồi lại ngừng lại. Ánh mắt của ông từ từ mê man, nhìn thân ảnh của nàng, phảng phất thấy được bóng dáng một người con gái khác.

Đây là số mệnh của nàng, là nhất định, nàng sớm muộn cũng phải

đối mặt.

Ông khe khẽ thở dài, dời đi tầm mắt, tiếp tục chú ý những người khác.

Cuộc sống ngày từng ngày đi qua, Côn Luân lão giả vừa vì bọn họ hộ pháp, vừa cung cấp thức ăn cùng thuốc men … Cung cầu, làm đủ phận sự của người hậu cần. Đến lúc Tứ Hiền thịnh hội sắp tới, ông phải báo cho mọi người tạm dừng tu luyện, bắt đầu chuẩn bị cho tỷ thí xếp hạng ở Tứ Hiền thịnh hội.

Khi Vân Khê bước ra ngoài Tháp Vạn Tượng, hít thở thật sâu không khí mới mẻ, cả người chợt cảm thấy thật sảng khoái, thoải mái.

Ở trong không gian nàng tu luyện, khắp nơi đều tràn ngập mùi máu tươi, toàn bộ trên người nàng cũng là máu lưu lại.

Vui vẻ nhất không ngoài Cửu cô cô, Vân Khê ở chỗ này chảy máu, nàng ở phía sau đi theo uống máu, bất diệt nhạc hồ *(vô cùng vui vẻ, không có gì vui hơn)*, quả thực là thú tính mười phần! Vân Khê không có bị nàng làm cho tức chết, coi như là có bản lĩnh.

Côn Luân lão giả thần sắc nghiêm túc nhìn về phía nàng, đem nàng toàn thân cao thấp tinh tế đánh giá. Trên người của nàng quần áo rách rưới, vết máu loang lổ, dơ dáy bẩn thỉu không còn hình dáng, song điều đó không thể ảnh hưởng tới sự phóng khoáng, khí tức khó tả, kinh người cùng mị lực tỏa ra từ nàng. Loại khí thế tự nhiên, tựa như tri âm tri kỷ, lại như nước hồ u cốc, vô hình trung tạo thành áp lực cực lớn đập vào mặt, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Côn Luân lão giả hí mắt, nghi ngờ suy đoán, nàng hiện tại đến tột cùng là tu luyện tới cảnh giới nào đây? Vì sao ngay cả hắn đều nhìn không thấu?

Lúc này, những người khác cũng lục tục từ bên trong tháp đi ra, gian phòng trống trải thoáng cái trở nên chật chội.

Trên thân mỗi người đều nhiều màu sắc hơn, nhưng cả đám tinh thần phấn chấn, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt, một tháng trải qua, tất cả mọi người xảy ra biến hóa ít hoặc nhiều, mọi người nhìn nhau cười.

“Khê Nhi, trên người làm sao nhiều thương tích như vậy? Ai bảo nàng liều mạng như vậy?” Giọng nói hơi trách cứ, Long Thiên Tuyệt kiểm tra vết thương của Vân Khê, lộ ra thần sắc thương yêu, đáy mắt đầy tia máu hiện rõ ý nghi ngờ. Mặc dù chính hắn trên người cũng nhiều vết máu loang lổ, vết thương chồng chất, nhưng hắn tự nhiên không để ý, chẳng qua là đau lòng nhìn Vân Khê, đưa tay đem nàng ôm vào trong ngực, ôn nhu và không cho kháng cự.

Hắn hiểu, hắn hiểu nàng vì sao liều mạng như vậy.

Cho nên, hắn mới thương yêu nàng hơn.

Vân Khê đầu gục trong lồng ngực hắn, nghe nhịp tim hắn đập trầm ổn mà có lực, tự nhiên ngẩn ngơ.

Ngẩn ngơ, nam tử áo đen như bóng đêm, sát khí hủy thiên diệt địa, lạnh lùng tuyên bố: “Ở trên đời này, trừ phi ta chết, nếu không không ai có thể đả thương nàng, dù một sợi tóc!”

Ngẩn ngơ, nam tử ánh mắt lạnh như băng, cất giấu vẻ khẩn trương, bá đạo phát ngôn: “Nàng nghe kỹ cho ta, từ hôm nay trở đi, mạng của nàng chính là của ta, nếu nàng dám tự thương tổn mình lần nữa..... Nàng hãy chờ xem!”

Ngẩn ngơ, nam tử như điên xông về nàng, quỳ một gối xuống ở bên người của nàng, nước mắt nóng đỏ vành mắt, trong miệng tuôn ra một lời nhiệt huyết: “Khê Nhi, sao nàng có thể bỏ lại ta một mình? Không bằng dẫn ta đi cùng.....”

Trong thoáng chốc, nam tử vững vàng bắt được tay nhỏ bé của nàng, đưa lên hai bên má, tiếng nói từ tính trầm trầm vang lên: “Sinh tử tùy tướng, bất ly bất khí!”

Hít thỏa thích mùi vị đặc biệt trên người của hắn, mồ hôi trộn lẫn cùng máu tanh, lòng của nàng dần dần hết thảy đều bình yên. Một tháng này tới chém giết cùng mệt nhọc, đều đã hóa thành một luồng khói nhẹ, phiêu hướng ra ngoài. Bên cạnh hắn, chính là nhà của nàng, vì bảo vệ nó, nàng nguyện ý trả giá bất kỳ thứ gì!

Hách Liên Tử Phong lẳng lặng nhìn hai người, trước mắt hình ảnh từ từ trống rỗng, vô số hình ảnh lướt qua trong đầu.

Dưới vách núi lần đầu gặp gỡ, thời gian cùng nhau trong rừng trúc, gặp lại tại Nam Dực quốc, gần nhau ở Quỷ Cốc U Lâm..... Vì sao mỗi một lần, hắn đều đến chậm một bước? Mỗi lần khi hắn xác định tâm của mình, mỗi thời điểm muốn nâng cao dũng khí, nàng cũng đã cách mình càng ngày càng xa.

Là vận mệnh trêu cợt hắn, hay là nàng căn bản không thuộc về hắn?

“Phụ thân, mẫu thân!” Tiểu Mặc từ tầng tháp cuối cùng đi ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên nụ cười tỏa nắng tươi sáng, vốn là thân thể nhỏ mà cao thẳng như tùng, giờ phút này càng thêm vững vàng.

Vân Khê ra khỏi lồng ngực Long Thiên Tuyệt, quay đầu nhìn về phía con trai, ngạc nhiên phát hiện con lớn hơn lúc trước. Nàng đến trước mặt con, dùng tay đo chiều cao, lúc cùng nàng rời khỏi am Từ Vân

(nơi Vân Khê và Tiểu Mặc ở trong khoảng thời gian năm năm, ở đó đã gặp Hách Liên Tử Phong và Phong gia gia, xuất hiện từ quyển 1), con trai còn không cao quá hông nàng, hiện tại lại đã cao gần tới ngực mình.

Nàng thật là vô tâm, không có phát hiện, lần này tách ra một tháng, nàng mới nhận thấy được.

“Tiểu Mặc, con đã bảy tuổi rồi, quả nhiên cao lớn không ít a. Như thế nào, con bây giờ tu luyện tới cấp nào rồi?”

Tiểu Mặc hí mắt, cười hắc hắc, thần bí lắc đầu nói: “Giữ bí mật! Không nói cho mọi người!”

“A, lại còn cho giữ bí mật? Để cho Thần thúc thúc tới đấu vài chiêu, cũng biết thực lực của cháu.” Long Thiên Thần cười lại gần, muốn cùng hắn so chiêu. Tiểu Mặc lắc mình trốn, vừa nhanh vừa mạnh mẽ, trong nháy mắt liền ở phía sau Long Thiên Thần, tay nhỏ bé đụng lưng hắn, cười hắc hắc nói: “Thần thúc thúc, tốc độ của thúc chậm quá nha.”

“Tiểu tử thúi!” Long Thiên Thần tức giận sờ sờ lỗ mũi, ai bảo người một nhà các ngươi đều tu luyện công phu đặc biệt đây? So sánh với tốc độ, hắn tự nhiên kém hơn.

Mọi người thấy đến Tiểu Mặc mới vừa lộ một chiêu, rối rít lộ ra thần sắc kinh ngạc, bọn họ đã nhìn ra Huyền giai của Tiểu Mặc.

Lúc này, Tiểu Bạch phe phẩy đầu nhỏ, vô cùng tự hào đối với mọi người tại chỗ tuyên bố: “Tiểu Mặc Mặc hiện tại đã là Thần huyền cao thủ, lợi hại không?”

Đúng là lợi hại!

Thời gian một tháng, từ Thiên Huyền tứ phẩm một đường tấn thăng đến Thần huyền chi cảnh, tấn chức lục phẩm.

Đối với những Huyền tôn cao thủ khác mà nói, đúng là không ra sao, nhưng thử nghĩ xem Tiểu Mặc vẫn là một hài tử chưa tròn bảy tuổi, mà đã là Thần huyền cao thủ, đó là một khái niệm như thế nào? Nếu tuyên bố ra ngoài, đây tuyệt đối là tiểu thiên tài nghịch thiên tuyệt thế!

Trên mặt của mỗi người cũng là thần sắc trợn mắt há mồm, không biết nên dùng ngôn ngữ như thế nào để biểu đạt.

Nhưng mà phần lớn mọi người đã nhìn quen rồi, đối với người một nhà có thiên phú biến thái đã miễn dịch rồi, kinh ngạc một trận xong, cũng là không có cảm giác gì khác.

Vân Khê mừng rỡ sờ sờ nhi tử đỉnh đầu, quả nhiên là trò giỏi hơn thầy*, bọn họ những thứ này tiền bối sớm muộn gì cũng bị hậu bối cho chụp chết ở trên bờ cát, cho nên không cố gắng không được a!

**nguyên văn: thanh xuất vu lam nhi thắng vu lam – màu xanh nhạt (thanh) từ màu xanh đậm (lam) mà ra nhưng lại hơn cả màu xanh đậm, tương đương với câu "hậu sinh khả úy", "trò giỏi hơn thầy".*

"Mọi người lại đây, đã tu luyện tới trình độ nào rồi?"

Mọi người hiểu ý cười một tiếng, cũng học Tiểu Mặc giữ bí mật.

Vân Khê hí mắt, tầm mắt nhất nhất từ mỗi người trên người xẹt qua, mặc dù bọn họ cố ý thu liễm khí tức riêng trên thân của mình, nàng vẫn đại khái có thể nhìn ra được, nhưng làm nàng nhìn không thấu, sợ rằng vẫn là ba người Long Thiên Tuyệt, Vân Trung Thiên cùng Hách Liên Tử Phong, càng là thực lực tương đương, càng khó có

thể nhìn thấu.

Nàng rất mong đợi, có thể ở Tứ Hiền thịnh hội thượng cùng bọn hắn ba người giao thủ, nhất quyết thắng bại!

Mọi người ở đây rối rít hưởng thụ thành quả lúc tu luyện, trong tửu lâu nghênh đón mấy vị khách không mời mà đến.

Đoàn người một màu thống nhất phục vụ, phía trên thêu hoa văn đặc thù thuộc về Vân tộc, bọn họ đến, đưa tới tửu lâu khách nhân một trận oanh động. Vân tộc chính là gia tộc hàng đầu, không hề tầm thường, người của bọn họ vô luận đi đến nơi nào, ít nhiều cũng sẽ khiến mọi người chú ý và kính sợ

Tửu lâu này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nhưng là có thể nghênh đón khách nhân Vân tộc nhiều như vậy, đối với bọn họ mà nói là sự kiện long trọng cỡ nào.

Đoàn người Vân tộc này đã tới thành Thiên Hà hơn nửa tháng, tựa hồ hỏi thăm tin tức người nào đó, chậm chạp chưa hề rời đi. Hôm nay nghênh đón một vị nhân vật trọng yếu, cố ý dẫn nàng đến tửu lâu hỏi thăm.

“Hồng Liên đại nhân, ngài làm sao lại tự mình đến?” Nam tử cung kính đứng ở bên cạnh một vị nữ tử, không dám đứng ngang hàng với nàng.

Nữ tử này chính là đến từ Vân Huyễn điện của Vân tộc, Hồng Liên nguyên lão, nàng lạnh lùng liếc đối phương một cái, lộ ra vẻ không vui: “Hừ, chẳng qua sai các ngươi tìm hai người, lại đến bây giờ cũng không có bất kỳ tiến triển, các ngươi đến tột cùng là làm ăn cái gì không biết?”

“Bẩm Hồng Liên đại nhân…, một tháng trước tiểu nhân nhận được tin tức, Vân Trung Thiên đích xác xuất hiện ở tửu lâu này. Tiểu nhân lập tức dẫn người đến đây lục soát, nhưng là Vân Trung Thiên thật giống như bốc hơi, không thấy bóng dáng, một chút tin tức cũng không có. Đoàn người học viện Vạn Hoàng nghe nói cùng hắn ở chung một chỗ cũng biến mất luôn, chuyện hết sức quỷ dị ly kỳ.”

“Người học viện Vạn Hoàng? Lại là Vân Khê xú nha đầu kia sao?” Hồng Liên đại nhân nhớ tới đại hội luyện đan ở Đan minh, chính là Vân Khê khiến Vân tộc mất hết mặt mũi, chiếm mất đầu khôi, nàng vẫn còn nhớ kĩ! Nàng khẽ híp mắt, bỗng nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, nghi ngờ lầm bầm lầu bầu: “Nói về, Vân Trung Thiên tựa hồ đối với nha đầu kia tương đối đặc biệt, bọn họ đến tột cùng là cái gì quan hệ?”

“Hồng Liên đại nhân nói chính là Vân Khê của học viện Vạn Hoàng sao?” Cửa bị đẩy ra, từ ngoài cửa đi vào một nữ tử, trên mặt của nàng che lụa trắng, chỉ lộ ra một đôi mắt yêu mỵ mê hoặc lòng người, lắc mông ngúng nguẩy đi vào gian phòng.

Hồng Liên đại nhân giương mi, quét nhẹ đối phương một cái, đáy mắt có chút rõ ràng khinh miệt cùng khinh thường: “Ngươi biết nàng?”

“Biết, làm sao có thể không biết?” Ánh mắt cô gái bỗng dưng lạnh lùng, rất nhanh liền khôi phục bình thường, nàng ta cất bước tới trước mặt Hồng Liên đại nhân, lớn mật ngồi xuống, cười yếu ớt nói, “Nói đến Vân Khê kia, bàn về diện mạo ả, có vẻ cùng Vân Trung Thiên có sáu bảy phần tương tự. Nếu không phải biết Vân Khê không phải là người Vân tộc các ngươi, ta còn thật hoài nghi bọn họ có phải thật sự là huynh muội không đấy”

Hồng Liên đại nhân mắt lạnh nhìn cô gái đối diện, nữ nhân này là

càng tới càng lớn mật, lại dám công khai không mời mà tự ngồi, ả cho là ả là người ai? Bất quá nghe được nửa câu sau của ả, ánh mắt của nàng rõ ràng có ba động: “Ngươi mới vừa nói gì? Ngươi nói Vân Khê cùng Vân Trung Thiên có sáu bảy phần tương tự, rất giống huynh muội? Chẳng lẽ.....”

“Chẳng lẽ cái gì?” Cô nương che lụa trắng bắt đến tin tức của Hồng Liên đại nhân, vội vàng hỏi tới.

Hồng Liên đại nhân thu liễm tâm tình, lắc đầu nói: “Không có gì! Người có tương tự, cõi đời này có quá nhiều người, thỉnh thoảng có mấy người lớn lên tương tự cũng không có gì kỳ quái.” Nàng trong miệng tuy là như thế nói, song ánh mắt kia che một tầng nghi ngờ càng lúc càng đậm.

Cô nương che lụa trắng nhìn chằm chằm đối phương thần sắc biến hóa, đáy mắt nhanh chóng xẹt qua u quang.

“Hoa Oánh Oánh, đừng tưởng rằng ngươi Hoa gia quy phụ Vân tộc, lập được vài công lao, ngươi có thể lớn gan càn rỡ! Bổn tọa không cho ngươi ngồi, ngươi đứng lên cho bổn tọa!” Hồng Liên đại nhân không ưa đối phương không biết tôn trọng, không chút kiêng kỵ, không nhịn được quát lớn.

Hoa Oánh Oánh mi tâm một vạch đứng thẳng, bất đắc dĩ đứng lên, cười yếu ớt dịu dàng nói: “Hồng Liên đại nhân, ta nhưng là Vân tộc công thần, nếu không phải ta giật dây, các ngươi làm sao có thể dễ dàng thu phục thế lực Hoa gia như thế? Ngay cả cung chủ cũng cho ta đặc quyền, đồng ý ta trở thành người khác họ tiến vào Vân Huyễn điện, trở thành đệ tử Vân Huyễn điện, có thể thấy được cung chủ rất coi trọng ta. Hơn nữa ta lần này là đại biểu Hoa gia tới tham gia Tứ Hiền thịnh hội, không phải là đại biểu Vân tộc, hi vọng Hồng Liên đại nhân đối với ta khách khí chút ít. Nói cho cùng, Hồng Liên đại nhân

ngài mấy lần làm hỏng chuyện cung chủ giao phó, bây giờ trong mắt cung chủ, thân phận địa vị của ngài chưa chắc đã bằng ta.....”

“Ngươi.....” Hồng Liên đại nhân giận đến đỏ mặt, đối phương nói đúng, bởi vì nàng để thoát Vân Trung Thiên, làm hỏng chuyện ở đại hội luyện đan, cung chủ nổi giận lôi đình, hiện tại chính là cho nàng lập công chuộc tội. So với Hoa Oánh Oánh, tiểu tiện nhân đĩ thõa, mượn thế lực Hoa gia ở Vân tộc tác oai tác quái, được cung chủ trọng dụng, thật sự là nàng là không sánh bằng. Bất quá, nói cho cùng, nàng mới là người Vân tộc, người khác họ nhiều lắm là cũng chính là cảnh tượng nhất thời, chờ lợi dụng xong, cung chủ nhất định sẽ không để cho ả sống tới già, nàng đối với tác phong xử sự của cung chủ hiểu rõ nhất. Cũng được, vậy thì tạm thời cho ả lớn lối một thời gian, đến lúc đó mới hảo hảo thu thập ả!

Hồng Liên đại nhân hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu đi, không muốn phản ứng với đối phương.

Hoa Oánh Oánh cảm thấy không thú vị, cũng không nguyện ở lâu, cáo lui, một mình rời đi ghế lô.

Ngoài cửa, một trung niên nam tử áo đen, cất bước đi đến, liếc thấy cô ả đeo lụa trắng, trên khuôn mặt lạnh lùng của hắn nở nụ cười nhẹ.

“Oánh Oánh, có chuyện gì vậy? Người nào chọc giận nàng?” Hai người tuổi tác chênh lệch mười mấy tuổi, một già một trẻ, nam tử đủ tuổi làm phụ thân của cô gái, mà giờ khắc này, đáy mắt nam tử cũng là một mảnh ôn nhu cùng sủng nịch.

“Còn có thể là ai? Không phải là lão yêu phụ Hồng Liên? Cho là mình là Vân Huyễn điện nguyên lão, có thể đối với ta đến kêu đi hét, cũng không nhìn một chút tình cảnh của mình ngày nay, nàng có cái gì có thể lớn lối đây?” Hoa Oánh Oánh tức giận địa dậm chân một cái, lướt

qua bên người nam tử.

Nam tử bám chặt theo: “Hồng Liên đại nhân tính tình xưa nay đã như vậy, nàng cần gì đi trêu chọc bà ta đây? Ngoan, đừng nóng giận, ta mua tặng nàng vài món đồ trang sức đeo tay, nàng có thích không?”

“Không thích! Không thích! Ta không thích châu báu đồ trang sức đeo tay gì cả, ta muốn linh quả linh đan! Ta muốn tăng thực lực lên! Tứ Hiền thịnh hội đã ở trước mắt, ta nhất định phải tăng thực lực lên rất nhanh, ở thời điểm tỷ võ, đem Vân Khê tiểu tiện nhân kia đánh bại! Nếu không, ta nuốt không trôi sỉ nhục trong ao phân ngày hôm đó!” Nghĩ đến ao phân kia, nàng trong bụng sôi trào, sẽ phải nôn mửa. Đêm hôm đó đã thành cơn ác mộng của nàng, nàng cả ngày lẫn đêm đều ở nghĩ tới báo thù.

Vân Thúc Thừa sắc mặt cũng biến đổi, nàng không có quên ngày đó sỉ nhục, hắn thì có thể quên được sao?

Vân Thúc Thừa hắn chính là nhân vật nổi tiếng của Vân tộc, lại vì chạy trốn, ngâm mình trong ao phân, đây là bao nhiêu sỉ nhục? Hắn cả đời cũng sẽ không quên mất!

“Oánh Oánh, nàng yên tâm! Lần này Tứ Hiền thịnh hội, nếu nàng thật tao ngộ Vân Khê, ta sẽ đem bảo vật Vân tộc chúng ta cho nàng mượn, nhất định khiến nàng thu phục được ả ta, rửa sạch sỉ nhục lần trước!”

Hoa Oánh Oánh nghe vậy, ánh mắt thông suốt mà lộ ra vui mừng nói: “Ngươi nói là bảo vật tháng trước cung chủ tặng cho ngươi- Phục Ma cầm?”

“Không sai! Uy lực của Phục Ma cầm nàng cũng đã thấy rồi, cái này, nàng nên yên tâm chưa?” Vân Thúc Thừa khẽ mỉm cười, đưa tay,

khẽ vuốt khuôn mặt xinh đẹp của ả, đáy mắt không khỏi dâng lên một trận lửa nóng.

Hoa Oánh Oánh nhìn hắn, bắn ra một ánh mắt quyến rũ, làm mê lòng người, nghĩ đến rất nhanh là có thể báo thù rồi, nàng toàn thân nhiệt huyết ở trong nháy mắt sôi trào lên.

Hai tay ôm cổ của đối phương, nhìn hắn đối xử với nàng không tệ, nàng vẫn là thỏa mãn dục niệm của hắn đi.

Vân Thúc Thừa nhận được ả truyền lại mị nhãn, trong lòng lửa nóng, một tay ôm lấy ả nhanh chóng trở về phòng.

Trong một gian phòng của tửu lâu, cửa sổ nhẹ nhàng đóng lại, Vân Khê nheo mắt lạnh, mới vừa nghe ra đến bên ngoài có một giọng nói quen thuộc, nàng còn buồn bực tự hỏi đến tột cùng là người nào, ai biết được lúc nhìn xuống bên dưới, lại thấy đôi cẩu nam nữ Hoa Oánh Oánh cùng Vân Thúc Thừa.

Ông nội ngươi chứ, lúc này lại tính toán làm sao đối phó nàng, thật là âm hồn bất tán.

“Ha hả, Vân Tam gia thật là diễm phúc không cạn nha.” Long Thiên Tuyệt cúi đầu nở nụ cười, đáy mắt xẹt qua một ánh mắt lạnh lẽo không dễ dàng phát hiện, dám tính toán người của hắn, rất tốt.

“Không nghĩ tới bọn họ vẫn tìm tới.....” Vân Trung Thiên nói hơi có chút khổ sở.

“Ca ca, sau này ngươi liền theo chúng ta ở chung một chỗ, không cho phép một mình rời đi. Cho dù người Vân tộc truy bắt thì sao chứ? Chỉ cần chúng ta đồng tâm hiệp lực, không có cửa ải khó nào là không vượt qua.” Vân Khê nói.

Vân Trung Thiên ánh mắt hiện lên ý cười, sóng mắt lưu chuyển, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, ngước mắt nói: “Mới vừa Tam gia nhắc tới Phục Ma cầm uy lực không giống bình thường, nếu bọn họ đến lúc đó thật dùng Phục Ma cầm để đối phó chúng ta, chúng ta khó lòng phòng bị.”

Vân Khê cười đến giảo hoạt, nhướng mày nói: “Sợ cái gì? Cùng lắm thì trước trộm Phục Ma cầm của bọn họ!”

“Nương tử, vi phu cũng đang có ý đó.” Long Thiên Tuyệt cười đến gian trá.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, hơi có chút xấu xa khi cấu kết với nhau làm việc xấu.

Còn lại mọi người thấy một màn “Phu xướng phụ tùy”, đáy lòng sợ hãi, cảm thấy lo lắng cho người bị vợ chồng bọn họ chú ý.

“Lần này Tứ Hiền thịnh hội, Tứ Hiền cố ý gửi thư mời thông báo các đại gia tộc, trong lúc Tứ Hiền thịnh hội mở ra, không được lẫn ẩu đả lẫn nhau, lẫn báo thù, nếu không tất nghiêm trị!” Côn Luân lão giả nhìn hai vợ chồng đáy mắt lóe tính toán, không nhịn được nhắc nhở.

“Yên tâm đi! Bất quá là một đôi cẩu nam nữ thôi, chúng ta căn bản là không để vào mắt, để cho bọn họ tiếp tục lưu lại Vân tộc, đối với chúng ta mà nói, không chừng là một chuyện tốt. Chỉ bằng hai người bọn hắn là kẻ tiểu nhân, cao thủ Vân tộc sớm muộn gì cũng bị chúng tính kế, từ từ suy bại.” Vân Khê giọng nói chứa ý cười tự có một phen tính toán.

“Vậy thì tốt! Tứ Hiền thịnh hội không thể so với những đại hội khác, các ngươi đừng xem Cúc công tử trong ngày thường không có tư

thế, không có hình tượng, một khi liên quan đến đến Tứ Hiền cốc tôn nghiêm cùng quy củ, hắn so sánh với bất luận kẻ nào cũng sẽ nghiêm nghị. Các ngươi cũng được chứng kiến thực lực của hắn rồi, Tứ Hiền cốc còn lại ba vị công tử thực lực so với hắn cao hơn, không phải là người nào cũng có thể dễ dàng đắc tội." Côn Luân lão giả nói.

"Thì ra là như vậy." Vân Khê âm thầm gật đầu, bỗng nhiên nghĩ tới một cái vấn đề, tò mò liếc Côn Luân lão giả, hỏi tới, "Ngài lão nhân gia lại là làm sao cùng Cúc công tử quen biết? Hơn nữa giao tình của các ngươi thoạt nhìn rất sâu, lão nhân gia ngài đến tột cùng là thân phận gì?"

"Ha ha, làm sao đột nhiên chú ý tới lão phu?" Côn Luân lão giả cười ha ha, tùy ý thoái thác nói, "Các ngươi còn không đi trộm Phục Ma cầm…, đừng bỏ qua thời cơ tốt nhất, hay là nhanh đi đi, ha ha....."

Liếc ông một cái thiếu lễ độ, nếu ông ta không muốn nói, hỏi nữa cũng vô dụng, Vân Khê quay đầu lại, cùng Long Thiên Tuyệt trao đổi ánh mắt. Đang lúc mọi người nhìn soi mói, hai vợ chồng đột nhiên biến mất trong phòng.

"Bọn họ tu luyện đến tột cùng công phu gì? Thần kỳ như thế?" Tiêu Mạc Sanh vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy hai vợ chồng thi triển Na Di thuật, không khỏi lộ ra thần sắc kinh ngạc.

"Ngươi hỏi thăm chuyện này để làm gì? Chuyện bí mật như vậy, làm thế nào để một ngoại nhân biết được?" Long Thiên Thần hung hăng nói, tiếp tục xem hắn không vừa mắt.

Bách Lí Song tức giận trừng hắn một cái, ý không tốt liền giải thích cho Tiêu Mạc Sanh: "Tiêu ca ca, ngươi đừng để ý, đây là tuyệt kỷ hạng nhất của sư phụ ta, không thể tùy tiện hướng người tiết lộ, cho nên không phải là cố ý nhằm vào ngươi."

“Không sao, ta cũng chẳng qua là thuận miệng hỏi một chút.” Tiêu Mạc Sanh ôn nhuận cười một tiếng, ôn văn nhĩ nhã.

Long Thiên Thần không vui hừ hừ liễu thanh âm, bỏ đi …

Bách Lí Song liếc trộm hắn mấy lần, không rõ hắn vì sao lại luôn cùng Tiêu ca ca gây sự với, chẳng lẽ là..... Nàng cười cười, mặt hơi đỏ lên, chợt mãnh liệt hất đầu, nhất định là nàng tự mình đa tình, trong lòng hắn nhất định còn băn khoăn về Hách Liên Tử Ngữ, làm sao có thể sẽ để ý nàng đây?

Cái miệng nhỏ nhắn nhẹ mếu, chỉ cần vừa nghĩ tới hắn đối với Hách Liên Tử Ngữ thật là tốt, nàng đáy lòng không khỏi cảm thấy chua xót. Lúc nào, hắn cũng có thể giống như vậy đối đãi với nàng đây?

“Tất cả mọi người chia ra đi, nhanh thu dọn một chút, chúng ta phải rời khỏi tửu lâu.” Côn Luân lão giả vuốt râu mép nói bí hiểm.

Bên trong gian phòng đều là hơi thở mê loạn mập mờ, cô gái yêu kiều cùng nam tử gầm nhẹ, xuân quang vô hạn.....

Từ cửa phòng cho đến giường hẹp, áo bào, khâm quần, cái yếm, rơi lả tả đầy đất, cái yếm màu đỏ ẩn dưới khố hạ màu trắng, dâm mỹ nói không ra lời.

“Oánh Oánh, nàng thật tốt! Vân Thúc Thừa ta có được nàng, là phúc khí mấy đời đã tu luyện.” Tình dục nhuộm đẫm trôi qua trong thanh âm xen lẫn vui vẻ cùng thư sướng.

“Ta cùng Vân phu nhân so sánh sao đây?” Hoa Oánh Oánh thanh âm phá lệ được mỵ người, trong lời nói mang theo đắc ý rõ ràng.

“Đương nhiên là nàng là nhất rồi! Ả ta coi là cái gì? Đừng nói ả hiện tại hoa tàn ít bướm, coi như là lúc còn trẻ, cũng là lạc hậu rất không thú vị. Nếu không phải nàng là đệ tử Vân Huyễn điện, ở Vân tộc rất có địa vị, ta làm sao có thể cưới nàng?”

“Ha hả, vậy ngươi lúc nào chính thức cưới ta đây?” Hoa Oánh Oánh cười đùa, ngữ điệu càng thêm mê người.

“..... Oánh Oánh, nàng phải biết rằng, ở Vân tộc chúng ta là không cho phép cưới vợ khác họ, cũng không để cho cô gái khác họ có mang Vân tộc con nối dòng, nếu không nghe lời, chẳng những ta bị tộc quy trừng phạt, nàng cũng sẽ bị xử tử.” Vân Thúc Thừa vừa thấp thở gấp, vừa mang theo lời xin lỗi, “Bất quá nàng yên tâm, cho dù nàng không thể trở thành thê tử của ta, ta cũng vẫn sủng ái nàng. Bất kể nàng muốn cái gì, ta cũng sẽ cho nàng..... A! Tiểu yêu tinh nàng, nhẹ chút!”

“Đồ vô dụng! Tộc quy là người định ra, chỉ cần ngươi có một ngày ngồi lên Vân tộc Đại vị, đem tộc quy sửa lại là được.” Hoa Oánh Oánh tức giận sẳng giọng, “Ta bất kể! Ta muốn làm nữ chủ nhân Vân tộc, ngươi nếu như không để cho ta thực hiện mơ ước, ta liền không bao giờ để ý tới ngươi.....”

“Tốt, tốt! Chúng ta không nói trước cái này rồi, trước hết để cho ta hảo hảo mà thương yêu nàng, tiểu yêu tinh của ta.....”

Bên trong nhà lại là một mảnh hơi thở mê loạn.

Tiến hành đến một nửa thời điểm, quần áo tán loạn trên mặt đất chẳng biết từ lúc nào nhẹ nhàng bay lên một cách khó hiểu, lại dừng ở giữa không trung không chịu rơi xuống.

Đắm chìm trong tình dục Vân Thúc Thừa vẫn là cảnh giác phát hiện

được, hắn đột nhiên quay đầu lại, nhìn về phía quần áo trên mặt đất, vừa vặn bắt đến quần áo một lần nữa rơi xuống mặt đất.

Di? Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ là hắn sinh ra ảo giác?

“Làm sao vậy?” Hoa Oánh Oánh bất mãn hỏi.

“Không có gì, có thể là ta nhìn nhầm rồi.” Vân Thúc Thừa thu hồi tầm mắt, tiếp tục cúi đầu, hôn người phía dưới thân.

Bọn họ sợ rằng đến chết cũng sẽ không nghĩ đến, cách giường không tới ba bước giờ phút này đang đứng hai người, xem bọn họ trình diễn xuân cung sống.

Cũng không phải là năng lực quan sát của bọn họ không tốt, mà là hai người này thi triển công phu thứ sáu trong Tàn Hoa Bí lục – Ẩn Thân thuật, chỉ cần bọn họ tận lực thu liễm hơi thở, không gặp người có Huyền giai cao hơn hai người, trên căn bản cũng sẽ không có người phát hiện.

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt hai người lợi dụng ẩn thân thuật, giấu diếm hành tung, đem các nơi trong gian phòng tìm kiếm một lượt, cũng không có tìm được tung tích Phục Ma cầm, nghĩ tới nghĩ lui, Phục Ma cầm kia hơn phân nửa là để ở trong chiếc nhẫn trữ vật Vân Thúc Thừa.

Vân Khê bị che lại hai mắt, không đồng ý nàng nhìn lén, bất quá kia mập mờ thanh âm vẫn thỉnh thoảng lại đưa vào trong tai, làm cho người mơ màng. Nhắc tới cũng thật là lạ, tại sao vợ chồng bọn họ từ lúc mới bắt đầu quen, liền là thường xuyên rình coi chuyện xấu hổ này đây?

Chẳng lẽ là vấn đề nhân phẩm?

“Chàng che đôi mắt của ta, ta làm sao tìm được cầm a?” Vân Khê truyền bí âm cho Long Thiên Tuyệt, đáy lòng tức giận bất bình, tại sao phải hắn có thể nhìn, lại không cho nàng nhìn lén?

“Nàng xoay người sang chỗ khác, đem lỗ tai che đi, ta tới tìm cầm là được rồi.” Long Thiên Tuyệt cường thế đem nàng đẩy nhẹ ra chỗ khác, hắn chủ yếu là không muốn làm cho nàng xem thân thể lão nam nhân kia, muốn xem cũng không được, nhìn thân thể lão nam nhân đó, chỉ làm ô nhiễm ánh mắt của nàng.

“Ngươi có phải nhìn lén thân thể Hoa Oánh Oánh hay không?” Vân Khê đưa lưng về phía hai người trên giường, hừ hừ nói. Chợt nhớ tới, này trên giường còn có một nữ nhân vô sỉ thân thể lõa lồ đây.

“Không có! Nàng phải tin tưởng nhân phẩm của phu quân mình chứ?” Long Thiên tuyệt không khỏi cười khổ, nhìn quanh, hắn đã phát hiện đeo tại Vân Thúc Thừa tay phải trên ngón áp út một chiếc nhẫn trữ vật, đoán là Phục Ma cầm hơn phân nửa ở trong đó.

“Thế còn được.” Vân Khê ngoan ngoãn cong cong miệng cười, “Như thế nào, tìm được Phục Ma cầm chưa?”

“Chiếc nhẫn đeo tại trên tay hắn.” Long Thiên Tuyệt thanh âm buồn bực từ phía sau truyền đến, mấy phần bối rối.

Vân Khê không chút nghĩ ngợi nói: “Cắt nó!”

Lời của nàng chưa dứt, đã nghe đến một tiếng kêu thê lương thảm thiết từ phía sau truyền đến, nàng bỗng dưng quay đầu, liền thấy Long Thiên Tuyệt tay nâng kiếm hạ xuống, hẳn là đồng thời khi nàng nói”Cắt nó” hai chữ, quyết đoán xuất thủ, thật sự cắt ngón tay áp út đeo chiếc nhẫn trữ vật của Vân Thúc Thừa.

Tốt..... Tốc độ thật nhanh!

“Còn không mau đi?” Long Thiên Tuyệt đem chiếc nhẫn trên tay hướng về phía trước tung tung, hướng nàng nháy mắt mấy cái.

Vân Khê hơi ngẩn ra, sau đó bị hắn lôi kéo vọt ra khỏi gian phòng.

“A —— ngón tay của ta! Đuổi theo! Mau đuổi theo cho ta!” Vân Thúc Thừa nắm tay của mình, đau đến chết đi sống lại, song quỷ dị nhất chính là, trong miệng hắn hô đuổi theo, nhưng không biết đến tột cùng đuổi theo người nào.

Bởi vì từ đầu tới cuối hắn hoàn toàn không thấy rõ ràng, vừa rồi người nào đã cắt ngón tay của hắn.

Hoa Oánh Oánh cũng sợ ngây người, chuyện mới vừa phát sinh hết thảy quá mức đột nhiên, nàng từ đầu đến cuối cũng chưa có kịp phản ứng, cho đến thủ vệ ở cửa các xông vào gian phòng, nàng mới giật mình kêu một tiếng, vội vàng cầm chăn che lại thân thể của mình.

“Đuổi theo! Mau đuổi theo cho ta!”

“Tam, Tam gia, rốt cuộc đuổi theo cái gì?” Những cao thủ như lọt vào trong sương mù, đúng là bọn họ là nghe được thanh âm mở cửa phòng, song bọn họ căn bản cũng không có thấy có người từ bên trong cửa đi ra, chẳng lẽ là gặp quỷ?

“Đuổi theo..... Đuổi theo thích khách!” Vân Thúc Thừa tức giận rống to, có quỷ mới biết đến tột cùng là đuổi theo cái gì? Dù sao ngón tay của hắn chính là không giải thích được bị cắt, chiếc nhẫn của hắn cũng không thấy đâu. Hắn tìm ai nói rõ lí lẽ?

Quyển 5 - Chương 64: Tứ Hiền thịnh hội bắt đầu “giăng lưới”

Khi Vân Thúc Thừa liều mạng tìm kiếm thủ phạm cắt tay hắn, đoàn người Vân Khê đã sớm rời khỏi tửu lâu, lên đường đến Tứ Hiền cốc.

Cho dù Vân Thúc Thừa đem cả tửu lâu, thậm chí cả thành Thiên Hà lật tung lên, cũng sẽ không có kết quả, nhất định lần này bị làm cho hồ đồ rồi.

“Ha ha, cho ta xem có bảo bối gì tốt.”

Rời khỏi Thành Thiên Hà một đoạn xa, thừa dịp nửa đường nghỉ ngơi, Vân Khê bắt đầu xem xét chiếc nhẫn trữ vật của Vân Thúc Thừa.

Đầu tiên hấp dẫn nhất sự chú ý của nàng, tự nhiên là Phục Ma cầm.

Nàng thực cẩn thận từ trong giới chỉ lấy ra Phục Ma cầm, đầu ngón tay thỉnh thoảng xẹt qua dây đàn, một đạo đặc thù âm lưỡi dao không báo trước bắn ra, âm lưỡi dao lợi như đao mũi nhọn, kinh phá hư không, mọi người cả kinh rối rít tránh né.

“Thật là lợi hại!”

Mọi người rối rít sợ hãi than, tò mò vây quanh Phục Ma cầm ngắm nhìn.

“Khó trách Hoa Oánh Oánh có tự tin như thế, có thể bằng vào Phục Ma cầm thắng ta, thì ra là nó thật là một vũ khí lợi hại.” Vân Khê âm thầm thở dài, nếu ở lúc tỷ võ, thật gặp phải Phục Ma cầm, sợ rằng nàng mới là người chịu thiệt thòi.

“Phục Ma cầm tương đối tà môn, uy lực của nó thật lớn, nhưng nếu nắm trong không chắc, người đánh đàn vô cùng có khả năng bị đàn khống chế. Cung chủ đem bảo vậy này đưa cho Vân Thúc Thừa, sợ là không yên lòng, đoán chừng chắc chắn hắn đem cầm chuyển tặng cho Hoa Oánh Oánh, muốn mượn cầm này thao túng Hoa Oánh Oánh. Nghe nói Hoa gia trước đó không lâu mới vừa quy phụ Vân tộc, vì để an lòng người Hoa gia, cung chủ cho Hoa Oánh Oánh không ít đặc quyền, còn làm cho nàng là người khác họ đầu tiên được vào Vân Huyễn điện. Hoa Oánh Oánh làm việc quái đản, dễ dàng đắc tội với người khác, hiện tại vào Vân Huyễn điện, được cung chủ trọng dụng, nàng làm việc thì càng thêm lớn lối, khiến không ít người trong Vân tộc coi thường, không vừa mắt. Ta lường trước cung chủ nhất định là nghĩ lấy Phục Ma cầm khống chế Hoa Oánh Oánh, làm cho nàng vô thanh vô tức biến mất, như thế người Hoa gia truy xét, cũng sẽ không hoài nghi đến Vân tộc.” Vân Trung Thiên nhẹ vỗ về dây đàn, sâu kín giải thích nói.

“Không nghĩ tới Hoa gia thế nhưng luân lạc tới quy phụ Vân tộc rồi, như thế nói đến Yến Vô Ngân muốn trừ đi người Hoa gia, báo gia cừu liền khó càng thêm khó.” Vân Khê phỏng đoán, chắc chắn Yến Vô Ngân đem người Hoa gia làm cho quá mức, khiến cho bọn họ phải cầu trợ Vân tộc, kể từ đó, Yến Vô Ngân muốn hoàn toàn diệt Hoa gia thì càng khó khăn.

“Nếu cầm này tà môn như thế, hay là hủy nó đi cho thỏa đáng.” Long Thiên Tuyệt nói.

Vân Trung Thiên ngón tay qua lại ở trên dây đàn, hơi có chút lưu

luyến.

Vân Khê quan sát thần sắc của hắn, mỉm cười nói: “Ca ca, có phải huynh nắm trong tay phương pháp dùng Phục Ma cầm? Nếu huynh thích nó, vậy thì huynh cầm đi, dù sao đây cũng là bảo vật Vân tộc.”

Vân Trung Thiên ánh mắt từ từ trở nên mê ly, không biết đang suy tư cái gì, hồi lâu, hắn khẽ thở dài nói: “Các ngươi có lẽ không biết, cầm này lúc năm tuổi ta từng đàn qua. Nghĩ đến, có lẽ là nhất định là duyên phận.”

Vân Khê rất là kinh ngạc, sau đó lại nghe hắn tiếp tục nói: “Tất cả mọi người nói, Phục Ma cầm thực sự bị nguyền rủa, người bình thường nếu là miễn cưỡng khảy đàn nó, trong khoảng thời gian ngắn có lẽ vô sự, một lúc sau, cũng sẽ bị nó thao túng tâm trí. Nhưng ta biết không phải như vậy, bởi vì Phục Ma cầm có linh tính, nó có thể nhận chủ..... Cung chủ bởi vì không cách nào nắm trong tay uy lực Phục Ma cầm, cho nên mới đem nó cất giấu đi, chẳng bao giờ sử dụng, không nghĩ tới lần này nhưng đem nó chuyển tặng cho Tam gia.....”

Vân Trung Thiên êm tai nói tới, trong thần sắc mấy phần đau buồn, mấy phần ảm nhiên, mấy phần tư niệm.

“Nếu Phục Ma cầm cùng huynh hữu duyên, vậy nên thu nhận.”

Vân Trung Thiên gật đầu, không có khước từ, chẳng qua là nhìn Phục Ma cầm ánh mắt càng thêm mê ly.

Vân Khê lại tìm trong chiếc nhẫn trữ vật, lôi ra không ít bảo bối, Vân Tam gia không hổ là Vân tộc đại nhân vật, trên người bảo bối đếm không xuể.

“Nơi này có vài món đồ trang sức đeo tay không tệ, các cô nương, là

của các ngươi rồi!”

Bách Lí Song, Long Thiên Tầm, Triệu gia tỷ muội chúng nữ tử cửa rối rít mừng rỡ tranh nhau, những thứ này đồ trang sức đeo tay vốn là Vân Tam gia ra giá cao mua được, muốn lấy lòng Hoa Oánh Oánh, ai ngờ Hoa Oánh Oánh căn bản là không để vào mắt, so với châu báu đồ trang sức đeo tay, nàng thích linh thạch linh quả hơn có thể làm cho nàng tăng thực lực lên, cái này ngược lại tiện nghi Bách Lí Song cùng chúng nữ tử.

Đã gặp qua các loại bảo bối tốt hơn, đối với bảo bối của Vân Tam gia, Vân Khê không quá hứng thú.

Mặc dù bên trong cũng có linh thạch phẩm chất không tệ, nhưng nàng đã tu luyện đến Huyền Hoàng chi cảnh thì những thứ đó căn bản không có nhiều tác dụng lắm.

Nàng tiện tay đem đồ cho Long Thiên Thần, để cho hắn phân phát cho mọi người. Mới vừa trải qua một tháng tu luyện, mọi người cũng cần một chút linh quả linh thạch tới bổ sung!

Đợi nghỉ ngơi và hồi phục xong, một đoàn người ngựa tiếp tục hướng Tứ Hiền cốc đi tới.

So sánh với bọn họ thích ý cùng thảnh thơi, Vân Thúc Thừa cùng Hoa Oánh Oánh hai người buồn bực muốn chết, một không lý do bị cắt ngón tay, mất nhiều bảo bối trong chiếc nhẫn trữ vật, mà một vốn là đã nhắm trúng bảo vật Phục Ma cầm để chiến thắng tỷ võ giờ bảo vật lại không cánh mà bay, điểm mấu chốt là, bọn họ ngay cả đối phương là ai cũng không biết, muốn trả thù cũng không biết đi nơi nào tìm, cõi đời này ai so với bọn hắn đáng thương hơn.

“Đáng hận a! Nếu để cho ta biết là ai cắt ngón tay của ta, ta nhất định

phải để cho hắn muốn sống không được!”

“Phục Ma cầm không còn, làm sao bây giờ? Ngươi nhanh đi tìm những bảo vật lợi hại khác cho ta, ta nhất định phải thắng!”

Hồng Liên đại nhân từ tùy tùng biết được chuyện này, nghe tùy tùng miêu tả sinh động như thật chuyện Vân Thúc Thừa và Hoa Oánh Oánh một đôi tiện nam tiện nữ ban ngày làm chuyện cẩu thả, lại không giải thích được bị cắt ngón tay, nàng ôm bụng cười, cười to cả thời gian một tuần trà, hết sức thống khoái, tâm tình buồn bực lúc trước bị quét sạch.

Tứ Hiền cốc, tọa lạc ở khe rãnh trong dãy núi vờn quanh, chỗ vắng vẻ, hoàn cảnh thanh u.

Lá rụng vàng óng ánh, thời gian đã là cuối thu.

Quảng trường rộng lớn, bốn phía đông tây nam bắc, bốn cột đá Thông Thiên đứng sừng sững.

Có bốn người khoanh chân trên cột đá cao, tiên phong đạo cốt, phiêu nhiên như tiên, bốn người xa xa nhìn nhau, lẫn truyền âm. Xa xa nhìn lại, sinh ra ảo giác, cho là bốn vị tiên nhân hạ phàm, song đi tới bên cạnh, nghe được nội dung bốn người tán gẫu, thoáng cái sẽ làm cho người từ phía trên rớt xuống dưới đất.

“Lão Tứ, nghe nói đệ đi thành Thiên Hà lừa dối người, thành thật mà nói, lần này rốt cuộc buôn bán lời bao nhiêu ngân lượng?” Nói chuyện chính là vị lão giả đang mặc áo thâm màu lam ở cột phía đông, hướng về Cúc công tử cũng chính là Bách Sự Thông ở cột đá phía tây hỏi, quần áo trên người hắn cực kỳ sang trọng, bên trên thêu hoa lan tinh xảo, vừa nhìn cũng biết hắn chính là một trong Tứ Hiền Lan công tử.

“Nhị ca, đệ oan uổng a, đệ nào có kiếm ngân lượng gì đâu? Đệ là phụng mệnh đại ca, đi trước thành Thiên Hà thăm dò thực lực hậu sinh cao thủ, đó chính là việc công.” Bách Sự Thông ra vẻ thâm trầm, tức giận nói, “Đệ thân là một trong Tứ Hiền cốc, tâm tâm niệm niệm cũng là đại sự Tứ Hiền cốc chúng ta. Nhị ca, làm sao huynh có thể tầm thường như thế? Đều là Tứ Hiền, đệ cảm thấy thẹn thay huynh!”

“Đệ đừng giả bộ! Tâm tư của đệ, ta sao lại không biết?” Lan công tử liếc hắn một cái, đáng tiếc hai người cách xa nhau quá xa, Bách Sự thông từ đầu tới cuối không biết, “Đại ca, hảo hảo mà dạy dỗ lão Tứ! Hắn mỗi lần đều mượn tin tức chúng ta cực khổ thu thập, chung quanh giả danh lừa bịp, thu liễm tiền tài, thật sự quá vô lý! Xuất lực ít nhất, được ích nhiều nhất, mỗi lần cũng là tùy tiện động lưỡi, là thu được bao nhiêu lợi lộc, như thế, ai còn nguyện ý phí sức làm việc?”

“Nhị ca, làm việc thật là tốt giống như đệ đi.” Phía nam, Trúc công tử có chút ngồi không yên, lạnh lùng chen lời.

Lan công tử trên mặt hơi chậm lại, nín hồi lâu: “..... Nhị ca là vì đệ mà đòi lại công bằng!”

“Ha ha ha ha ha.....” Bách Sự Thông khó được nhìn thấy nhị ca bối rối, không nhịn được nghênh ngang cười to.

Lúc này, Mai công tử vẫn không có lên tiếng đột nhiên ho khan, rốt cục mở miệng: “Tốt lắm, nhàn sự nói ít. Ngày mai chính là Tứ Hiền thịnh hội rồi, mọi người phải tất yếu phải làm tốt chức trách, không được làm trễ nãi lần này thịnh hội thuận lợi tiến hành.”

“Dạ, đại ca!” Ba người nhất tề cung kính trả lời.

“Nghe nói hôm nay đã có không ít cao thủ tới ngoài cốc?” Mai công

tử lại nói.

“Đúng vậy, những người này đều phát bái thiếp, muốn bái kiến bọn ta, bất quá cũng bị ta cự tuyệt.” Trúc công tử nói, ở Tứ Hiền cốc, hắn gánh vác chức vị quan trọng, trên căn bản mọi chuyện liên quan Tứ Hiền cốc đều tới tay hắn.

“Ừ, ta cho các đệ chuẩn bị đại lễ tiếp khách, chuẩn bị được thế nào?” Mai công tử quay đầu hỏi Lan công tử.

Lan công tử cùng Bách Sự Thông hai người liếc nhau một cái, cười đến nham hiểm, Lan công tử cười tủm tỉm nói: “Đại ca yên tâm, chúng đệ đã sớm chuẩn bị xong, bảo đảm hảo hảo mà chiêu đãi các vị khách quý. Chúng ta Tứ Hiền cốc cũng không phải là tùy tiện người nào cũng có thể tiến vào, muốn đi vào Tứ Hiền cốc, phải có bản lãnh xuất thủ, ha ha.....”

“Bọn họ nhất định cho là Tứ Hiền thịnh hội xếp hạng tỷ thí là hôm sau mới bắt đầu, nhưng thật ra, từ khi bọn họ bước vào Tứ Hiền cốc một khắc thì tỷ thí cũng đã bắt đầu. Ha ha, thú vị, thật là thú vị!” Bách Sự Thông bất cần đời nở nụ cười, mười phần hứng thú.

“Vậy thì đi chuẩn bị một chút đi, những khách nhân đường xa mà đến, chớ để quá thất lễ.” Mai công tử vẻ mặt chính phái nói, nhưng mà chỉ có biết rõ hắn tính tình người, mới có thể hiểu được hắn cái gọi là”Chớ để quá thất lễ” thật ra là nói mát, bên trong giấu huyền cơ.

Lan công tử và Bách Sự Thông hai người nhìn nhau cười một tiếng, đang muốn đứng dậy rời đi chuẩn bị, ai ngờ Mai công tử liền thêm câu: “Lão Tứ, đệ lần này có được bao nhiêu bạc, hết thảy tịch thu! Nếu có dấu riêng, tra một phạt mười!”

Bách Sự Thông dưới chân lảo đảo, suýt nữa từ trên cột đá hoa lệ té

rớt, gương mặt khổ sở tội nghiệp nhìn về phía Mai công tử: “Đại ca, hạ thủ lưu tình a ——”

Đợi sau khi Lan công tử và Bách Sự thông hai người rời đi, Mai công tử như cũ khuôn mặt nghiêm trang đối với trúc công tử nói: “Lão Tam, đệ nghĩ sao về cô nương gọi Vân Khê kia?”

“Nàng có thể khống chế lực lượng thần khí, đủ để chứng minh nàng chính là Vân Huyên dòng chính hậu nhân, sư phụ chúng ta cùng Vân Huyên có giao tình rất sâu, ngày đó cũng là nhờ có Vân Huyên giúp đỡ, mới tạo được kết giới phong ấn Di tích cổ chiến trường. Thực lực Vân Huyên chân thật đáng tin, về phần thực lực hậu nhân của nàng đến tột cùng như thế nào, còn phải thấy người thực sau mới có thể biết được, có đôi khi tin tức truyền miệng, chưa chắc đáng tin.” Trúc công tử lạnh lùng trả lời.

“Vậy cũng chưa chắc, bởi vì cái gọi là trò giỏi hơn thầy, cõi đời này cho tới bây giờ cũng là tiểu bối giẫm trên bả vai của tiền bối.....” Mai công tử vốn là ngồi một tư thế bỗng nhiên hoạt động mấy cái, đưa tay, gãi gãi lưng vừa đấm bóp eo, sâu kín thở dài, “Khó trách gần đây lão cảm thấy đau lưng, rốt cuộc tìm được căn nguyên vấn đề.”

Nói xong, hắn tay áo bồng bềnh, biến mất ở quảng trường.

Trúc công tử một đầu đầy hắc tuyến, lầm bầm lầu bầu: “Đại ca, nguyên nhân đó là mỗi ngày ngài ăn ngon ngủ yên, quá lâu không có đi ra ngoài chủ trì sự vụ…”

Đáng thương hắn một người vì chuyện của Tứ Hiền cốc, loay hoay lụi hụi đến đầu óc choáng váng, những người khác thì ngược lại, chuyên chọn dễ dàng để làm, chẳng qua chỉ là mấy chuyện da lông, lông gà vỏ tỏi. Gặp gỡ ba vị sư huynh đệ như vậy, hắn không biết đến tột cùng là mấy đời đã tu luyện phúc phận, hay là ngã tám đời

nấm mốc.

Thời điểm đoàn người Vân Khê chạy tới Tứ Hiền cốc, đã là giữa trưa ngày hôm sau.

Bởi vì bọn họ có ít thư mời, cho nên chính thức lộ diện tiến vào Tứ Hiền cốc chỉ có chín người. Trong đó Vân Khê, Long Thiên Tuyệt, Long Thiên Thần, Bạch Sở Mục cùng Vân Trung Thiên năm người chiếm năm thư mời của Hiên Viên gia cùng Viên gia; Hách Liên Tử Phong, Tiêu Mạc Sanh, Dạ Hàn Nhật cùng Dạ Tử Hi có thư mời riêng của gia tộc mình; Côn Luân lão giả thầy trò năm người cùng Tứ Hiền có giao tình đặc thù, bảo là muốn cùng lão bằng hữu tự ôn chuyện, cho nên bọn họ đã đi vào Tứ Hiền cốc trước; về phần những người khác, thì tạm thời hết thảy đợi ở trong Ngọa Long cư, không có lộ diện, để tránh rước lấy phiền toái không cần thiết.

Phía trước có một tấm bia đá, trên tấm bia đá có khắc ba chữ “Tứ Hiền cốc”, tự thể rồng bay phượng múa, khí phách tung bay.

Bên cạnh thỉnh thoảng có những cao thủ đến từ những gia tộc khác nhau, mỗi gia tộc đều có những phong cách riêng.

Hoặc là phái ngựa giống, phía sau đi theo một đám thị nữ xinh đẹp như hoa.

Hoặc là phái dã thú, hơn mười tráng hán to con vây quanh, mọi người hung thần ác sát, như đám sói vào cốc;

Hoặc là phái thư sinh, một thân thư sinh văn nhã, vừa đi đường, vừa cầm một quyển sách trong tay, trông khá đẹp mắt, chằng qua sách này đến tột cùng viết nội dung gì, mọi người cũng không biết được;

Hoặc là phái khốc nam, toàn thân cao thấp một màu đen, phía sau

lưng đeo một thanh cự kiếm, chợt nhìn, còn tưởng rằng là huynh đệ của Độc Cô Mưu từ nơi nào nhô ra;

Hoặc là phái ngạo kiều *(vừa kiêu ngạo vừa yêu kiều)*, toàn các cô nương mắt cao hơn đầu, đối với những ánh mắt nhìn lén xung quanh chẳng thèm ngó ngàng tới;

.....

Người các gia tộc cực kỳ ngạo mạn, chỉ quan tâm đến đường đi của gia tộc mình, không để ý đến phản ứng của các gia tộc khác. Cho nên trong sơn cốc liền xuất hiện từng đám người với những phong cách khác nhau.

Đám người Vân Khê thì chẳng thuộc phe nào, chỉ có thể nói là một tổ hợp hoa lệ của tuấn nam mỹ nữ. Hai vị mỹ nữ lạnh lùng, diễm lệ, bảy vị mỹ nam phong cách khác nhau, có thể nói là tha hồ thưởng thức, muốn không làm cho những cao thủ gia tộc khác chú ý cũng không thể.

“Nam tử ngân y *(y phục màu bạc)*, không phải là Vân Trung Thiên của Vân tộc sao? Sao hắn lại không đi cùng Vân tộc? Người ở cùng hắn là những ai vậy? Sao chưa từng thấy qua bao giờ?”

“Khí thế của bọn họ có vẻ không tầm thường, xem ra chính là kình địch của chúng ta.”

Đó là phản ứng tương đối bình thường của những cao thủ.

“Hai tiểu nữ nhân kia thật xinh đẹp! Nhất là cô nương mặc quần áo trắng, hắc hắc.....”

“Mỹ nhân a! Nàng có phải cũng tham gia luận võ không? Nếu là ta có

thể đánh với nàng cũng tốt, bị thua cũng đáng!”

Bên trên là phản ứng tương đối hèn mọn của những cao thủ.

“Rất đẹp trai a! Bọn họ rốt cuộc là người nào? Làm sao cả đám đều đẹp trai như vậy?”

“Ta thích nam nhân mặc áo đen kia! Lông mày của hắn, mũi của hắn, bờ môi của hắn, đều rất gợi cảm a.....”

“Ta thích tử y *(y phục màu tím)* nam nhân kia! Hắn một đầu tóc trắng, cực đẹp! Rất có cá tính!”

“Ta thì thích nhất Vân Trung Thiên, hắn không hổ là nam tử cực kỳ xuất sắc, cực kỳ hoàn mĩ trong lòng ta!”

Đó là tiếng lòng của nữ tử phái ngạo kiều, nếu là Ngạo kiều phái, tự nhiên là sẽ không dễ lộ ra sự ái mộ, nhiều lắm là cũng chính là nội tâm quay cuồng mà thôi.

Vân Khê đoàn người tiếp nhận đến vô số ánh mắt chú ý, dù sao cũng nhìn quen rồi, thấy không sao cả. Lúc này, từ sâu trong sơn cốc đột nhiên truyền đến một trận tiếng kêu sợ hãi, ngay sau đó tiếng kêu sợ hãi một lớp sóng tiếp theo một lớp sóng, hướng ngoài sơn cốc truyền lại, không tới chốc lát thời gian truyền lại đến bên tai.

Vân Khê mấy người nhìn nhau một cái, cảm thấy kinh ngạc, chăm chú nhìn lại, chỉ thấy phía trước khói dầy đặc cuồn cuộn, sương khói màu xanh lá cây, cùng sóng triều một loại tấn công bất ngờ mà đến. Sương khói dày đặc đến mức, cỏ cây xanh càng thêm xanh, mà người thì trực tiếp thành người xanh. Tuy nói không có lực sát thương gì, bất quá trở thành người màu xanh thực không may mắn!

“Mau! Phòng thủ!” Vân Khê quát to một tiếng.

Chín người lưng tựa lưng, nhất tề đề khí, lấy chín người làm trung tâm, một đạo kết giới hình tròn ngay lập tức ngưng tụ, đem sương khói màu xanh ngăn trở ở ngoài kết giới.

Cách đó không xa, mọi người thấy thế, cũng nhất nhất học dạng, tụ ở một chỗ, tạo thành huyền khí bình chướng, kịp thời phòng thủ.

Những cao thủ không kịp phản ứng, mọi người vẻ mặt đau khổ, nhận lấy một thân xanh lè, trong miệng không nhịn được mắng. Đang yên đang lành, làm sao đột nhiên xuất hiện một trận sương khói cổ quái như vậy, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

“Hắc hắc hắc.....” Một tiếng cười cổ quái trong sơn cốc truyền tới, hơi có chút giảo hoạt, “Hoan nghênh mọi người đi tới Tứ Hiền cốc, vì nghênh đón các vị khách quý đến, Tứ Hiền cố ý vì mọi người chuẩn bị đại lễ tiếp khách, hy vọng chư vị xin vui lòng nhận cho!”

Đại lễ tiếp khách?

Các cao thủ hai mặt nhìn nhau, đây là đại lễ tiếp khách của Tứ Hiền cốc. Có lầm hay không?

“Báo cho mọi người một tin khác, những cao thủ trên người nhiễm màu xanh, có thể mời về. Hoan nghênh đến Tứ Hiền thịnh hội lần sau ha hả a.....” Lại là tiếng cười tà khí liên tiếp.

Các cao thủ cửa giờ mới hiểu được tới đây, thì ra “đại lễ” tiếp khách vừa rồi thực chất chính là vòng loại của cuộc tỷ thí để xếp hạng cao thủ, đáng thương a, còn rất nhiều người chưa kịp tham gia Tứ Hiền thịnh hội, nửa đường đã bị đuổi về.

Sớm biết có quy củ cổ quái như vậy, bọn họ nên sớm trang bị đầy đủ hết, dù mặc áo mưa chống đỡ cũng còn tốt hơn, không đến nỗi thê thảm như bây giờ, toàn thân xanh lè, khó gặp người a.

Sương khói xanh biếc từ từ tản đi, tiếng cười cổ quái cũng biến mất.

Mọi người rối rít thu công, hai mặt nhìn nhau, Tứ Hiền của Tứ Hiền cốc có vẻ quá mức tà khí rồi, lại đưa ra biện pháp tới tiếp đón bọn họ?

“Mọi người sau này nên cẩn thận một chút, ta xem chuyện không dễ dàng như vậy, khắp nơi đều lộ ra tà khí.” Long Thiên Tuyệt vừa quan sát, vừa dặn dò mọi người nói.

“Ha ha, bất quá vẫn rất thú vị!” Vân Khê lấy ra một bình sứ nhỏ, giơ tay lên, thu thập chút chất lỏng màu xanh lá cây trên cành cây còn sót lại, tính toán hảo hảo nghiên cứu một chút.

“Chúng ta nên tiếp tục lên đường thôi, nói không chừng phía sau còn có quy tắc biến thái hơn, giống như là chỉ có năm mươi cao thủ tới trước mới có tư cách tiến vào bảng tỷ thí xếp hạng.....” Long Thiên Thần tùy ý suy đoán nói.

Lời của hắn âm nói ra, mới vừa biến mất chính là cái kia thanh âm lại vang lên, cười hắc hắc nói: “Ngươi thật thông minh! Điều này cũng bị ngươi đoán ra. Ha ha, không sai, kế tiếp chính là năm mươi cao thủ tới trước mới có tư cách tiến vào tỷ thí, những người còn lại, cũng tới từ đâu thì về lại đó.”

Long Thiên Thần khóe miệng run lên, vẻ mặt hắc tuyến.

“Ngươi mỏ quạ đen!” Bạch Sở Mục rất muốn một tay bóp chết hắn.

“Ha ha ha, mọi người vẫn là nhanh lên đi! Lão phu ở phía trước cung nghênh các vị.” Thanh âm lần nữa biến mất.

Những cao thủ nhìn nhau một cái, đột nhiên bộc phát trong trầm mặc, mọi người nhất tề chạy đi, phía sau tiếp trước hướng phía sâu nhất sơn cốc chạy đi. Ai còn quản cái gì phái ngựa đực, phái dã thú, phái thư sinh hay là phái ngạo kiều, khốc nam, tóm lại người nào tới trước, người đó là người thắng cuộc!

“Chúng ta cũng đi nhanh lên đi!” Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người vội vàng nói, song mấy người còn lại cũng không gấp gáp.

“Gấp cái gì? Đây là cao thủ xếp hạng bảng tỷ thí, cũng không phải là so với ai khác chạy trốn mau?” Vân Khê ôm lấy khóe môi, nhàn nhạt cười nói. Chẳng biết tại sao, nàng có loại dự cảm mãnh liệt, những người kia chạy trước ắt sẽ gặp thảm hại trước

Long Thiên Tuyệt cũng rất bình tĩnh, giơ tay lên vuốt vuốt mi tâm, nhếch môi nói: “Đối phương xem ra lại muốn lập lại chiêu cũ rồi, mọi người chuẩn bị một chút, chúng ta cho bọn hắn lửa cháy thêm dầu.....”

“Lửa cháy thêm dầu?” Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người nhìn nhau một cái, đáy lòng bỗng nhiên mềm nhũn, cảm thấy đại ca cười rất tà ác.

Vân Trung Thiên ưu nhã cười cười, mắt nhìn phía trước, thật giống như đã thấy phía trước có chuyện thú vị sắp xảy ra.

Hách Liên Tử Phong vẫn là một vẻ mặt —— biểu tình lạnh lùng, không có gì.

Dạ Hàn Nhật, Dạ Tử Hi cùng Tiêu Mạc Sanh ba người bình tĩnh

đứng ở tại chỗ, nếu tất cả mọi người không vội, bọn họ cũng là không vội.

Ầm ——

Sâu trong sơn cốc, tiếng nổ tung vang lên, đáng sợ hơn khói xanh biếc cuồn cuộn mà tới

Những cao thủ chạy trước vội vàng không kịp chuẩn bị, chờ phát hiện khói dầy đặc đánh tới, muốn tại chỗ phòng thủ, đã tới đã không kịp.

Rầm nữa ——

Chất lỏng xanh biếc kỳ lạ phun đầy người bọn họ!

“Mau! Chạy mau!”

Những cao thủ chạy ở sau đó không xa, rối rít quay đầu chạy trở về, một số thì tại chỗ kịp thời phòng ngự.

Tình trạng này là gay go sao? Ai ngờ gay go hơn còn đang phía sau.

Một trận gió to từ một phương hướng khác mãnh liệt đánh tới, gió lớn xen lẫn chất lỏng vừa rồi lưu lại trên mặt đất, trên nhánh cây tất cả đều đánh về hướng những cao thủ đang quay đầu chạy trở về. Những người này ở nửa đường đột nhiên gặp hai mặt giáp công, mọi người không nhịn được mắng, quay đầu lại muốn đi tìm nơi phát ra gió to, nhưng làm sao cũng tìm không được người.

Đoàn người Vân Khê sau trận gió lớn này liền mượn gió thổi, xông về chỗ sâu trong sơn cốc. Lúc này là thời điểm thật sự hợp lại thực lực rồi, nhưng nếu trạm này không qua, như vậy bọn họ cũng không

có tư cách tham gia tỷ thí.

Một nhóm chín người cùng thi triển bản lĩnh, đẩy xanh biếc khói dầy đặc, vừa phòng ngự, vừa xung phong liều chết, tốc độ kinh người cùng khí thế, những cao thủ chung quanh thấy vậy một trận chắc lưỡi hít hà.

Ở sau chín người, cũng bắt đầu xuất hiện ra hơn mười người cao thủ, đẩy lùi khói xanh dầy đặc, một đường chạy gấp.

Có vài cao thủ, tốc độ và khí thế không hề thua kém với chín người này.

Một loạt cao thủ xông ra, coi như là tỷ thí chính thức kéo màn.....

“Bốn mươi, bốn mươi mốt, bốn mươi hai.....”

Đợi đến đạt điểm cuối, Vân Khê rốt cục thấy rõ chủ nhân tiếng cười mới vừa ở trong sơn cốc nghe được, gặp mặc một thân y phục thêu có hoa lan xanh, nàng liền suy đoán ra được thân phận của đối phương.

Lan công tử chắp tay đứng ở điểm cuối, mọi người đếm nhân số, chờ thời điểm thấy Bạch Sở Mục, đã là người thứ bốn mươi hai rồi, mà Vân Khê tám người khác đã sớm ở điểm cuối chờ đã lâu, thấy hắn rốt cục đi ra ngoài, mọi người sắc mặt không tốt.

Bạch Sở Mục vẻ mặt lúng túng, cười hắc hắc nói: “Mới vừa không cẩn thận đụng vào một người, bị hắn quấn lấy.”

Lời của hắn vừa xong, phía sau, xuất hiện một nam nhân cường tráng, rõ ràng chính là Mặc Đại thiếu gia. Hắn vẻ mặt âm lãnh, liếc xéo Bạch Sở Mục, ánh mắt hung ác, trên người xiêm y có vài chỗ bị

xé nát, rõ ràng chính là bị người dùng tay làm rách, tình hình này thoạt nhìn có chút làm cho người hồ đồ.

“Ha ha, Sở Mục, ngươi đã làm gì Mặc Đại thiếu vậy?” Long Thiên Thần cười lên ha hả.

“Thật ra thì điều này cũng không có thể trách ta, ta không phải cố ý đụng vào Mặc Đại thiếu gia, nhưng là Mặc Đại thiếu gia lại cố tình muốn bỏ rơi ta, không để cho ta có cơ hội tham gia tỷ thí. Ta liền nghĩ a, cùng lắm thì mọi người đồng quy vu tận, cho nên ta liều chết ôm hắn, hoặc là hai người cùng nhau tiến vào tỷ thí, hoặc là cùng nhau bỏ cuộc!” Bạch Sở Mục cười tủm tỉm nói, vẻ mặt đáng đánh đòn, “Bất quá vẫn là ta đã coi thường bản lãnh Mặc Đại thiếu gia, mang theo một người còn có thể chạy vào năm mươi người, thật là bội phục bội phục!”

“Đừng làm cho Lão Tử gặp lại được ngươi, nếu không nhất định sẽ cho ngươi một trận!” Mặc Đại thiếu gia ngoan trừng mắt liếc hắn một cái, xoay người hướng nơi khác đi, hắn sẽ không nhìn người vô sỉ như vậy, một đường sống chết ôm hắn, hướng về phía y phục trên người hắn vừa bám vừa xé rách, để cho hắn mất hết mặt mũi. May mà Bạch Sở Mục ở gần tới điểm cuối buông lỏng tay, một mình xông qua điểm cuối, nếu là lấy tình huống trước đó xông qua điểm cuối, vậy mặt mũi hắn thực sự mất hết.

“Sở Mục, ngươi thật là làm cho người bất ngờ a!” Vân Khê có thâm ý khác nhìn Bạch Sở Mục một cái, cười đến ý vị thâm trường.

Bạch Sở Mục bị nàng cười đến đáy lòng sợ hãi, nàng rốt cuộc có ý gì? Tại sao cười đến không thuần khiết như vậy?

“..... Năm mươi!” Lan công tử đếm tới liễu năm mươi, hướng thủ hạ chính là các đệ tử ngoắt ngoắt tay, đối với những cao thủ còn đang

hướng điểm cuối chạy nước rút, “Năm mươi vị cao thủ nhân số đã đủ, xin người phía sau trở về nơi của mình, hoan nghênh lần sau trở lại!”

Thanh âm của hắn không cao không thấp, lại có thể truyền khắp cả bên trong ngoài sơn cốc làm lòng người đáy rung động, không hổ là Tứ Hiền cốc cao thủ a!

Lan công tử quay đầu, mắt quét một vòng, đối với năm mươi cao thủ nói: “Chư vị ở đây có thể tản đi chuẩn bị riêng, ngày mai sáng sớm nhớ đúng lúc tham gia luận võ, chớ tới trễ. Nhớ kỹ, trước lúc tỷ võ, không được đấu riêng, người nào vi phạm quy tắc, liền mất đi tư cách tỷ thí.”

Hắn ngữ điệu nghiêm nghị vừa xong liền khôi phục lúc trước cười đùa: “Bởi vì nhân số mọi người quá đông, Tứ Hiền cốc không có cách nào cung cấp nơi ở cùng thức ăn, hết thảy mọi người tự lo liệu. Đặc biệt nói cho mọi người một tiếng, sơn cốc chung quanh chim thú, mọi người cũng có thể đi săn, mỗi con thú săn được, không kể to nhỏ, năm mươi lượng, giá tiền không đổi. Trước khi đi, thì sẽ có người dâng lên giấy tờ, xin các vị ký nhận! Chúc mọi người ở Tứ Hiền cốc thật vui vẻ! Ha ha ha.....”

Tiếng cười còn đang bên tai quanh quẩn, Lan công tử bản thân đã sớm lướt qua đi xa.

Mọi người không khỏi đen mặt, Tứ Hiền cốc cũng quá mức hẹp hòi rồi, nơi ăn ở cũng không cung cấp, săn con chim nhỏ còn muốn thu phí, mà giá tiền này cũng đủ mua hẳn mấy khay chim bồ câu ấy chứ, có quá đen tối hay không?

“Chúng ta làm sao bây giờ?” Vân Khê ngó chừng chung quanh, trong sơn cốc trống rỗng, trừ mười mấy gian nhà đá, đúng là không có nơi

ở, mà chút ít nhà đá chính là Tứ Hiền cùng các đệ tử bọn họ ở lại, không thể nào nhường lại cho ngoại nhân. Bọn họ muốn qua đêm, cũng chỉ có thể ở bên ngoài rồi, nhưng không sao, bọn họ ít nhất còn có Ngọa Long cư có thể ở, chẳng qua là cần phải có người thay phiên gác đêm là được.

“Thiên Thần, Sở Mục, hai người các ngươi đi trước bốn phía quan sát một chút. Nhớ kỹ, không nên gây chuyện sinh sự, điều tra rõ ràng sau, lập tức tới tìm chúng ta.” Long Thiên Tuyệt bắt đầu phân công nhiệm vụ cho mọi người.

“Tiêu công tử, Dạ công tử, Dạ cô nương, làm phiền các ngươi đi điều tra xung quanh, lần này năm mươi cao thủ tiến vào là những ai, bối cảnh cũng thực lực như nào, có thể ghi chép lại.”

“Tốt, giao cho chúng ta.” Dạ Hàn Nhật ôn nhuận cười một tiếng, liền cùng Dạ Tử Hi, Tiêu Mạc Sanh ba người cùng nhau rời đi.

Long Thiên Tuyệt quay đầu, tầm mắt rơi vào Hách Liên Tử Phong, hí mắt nói: “Hách Liên công tử, tất cả mọi người đói bụng, làm phiền ngươi đi săn một vài con thú vậy.”

Hách Liên Tử Phong làm bộ như tai điếc, không để ý đến hắn, hắn mới không có ngu như vậy, săn mồi, cuối cùng còn phải ký giấy a. *(là vừa mất công vừa mất của đó)*

Vân Trung Thiên nhợt nhạt cười một tiếng, chủ động lên tiếng nói: “Hay là ta đi! Các ngươi nghỉ ngơi trước đi.”

“Ca ca, ta đi cùng huynh!” Vân Khê tích cực nói.

Long Thiên Tuyệt thấy thế, sửa lại chú ý: “Ta đây cũng đi cùng.”

Hách Liên Tử Phong cũng lên tiếng nói: “Ta cũng đi!”

Long Thiên Tuyệt không khỏi tức giận trừng hắn một cái, cả nhà bọn họ cùng đi săn thú, hắn xem náo nhiệt gì? Hách Liên Tử Phong không chút nào nhường nhịn trừng mắt nhìn trở về, hai người cứ như vậy nhìn chằm chằm, giằng co nhau.

Vân Khê bất đắc dĩ xoa xoa trán, cầm tay Vân Trung Thiên, đối với hai người đang trừng nhau nói: “Bằng không như vậy đi, hai người các huynh cùng đi săn thú, ta cùng ca ca nghỉ ngơi.”

Long Thiên Tuyệt suy tư, nghĩ tới chừa chút không gian cho huynh muội hai người, đồng thời lại có thể coi chừng Hách Liên Tử Phong, không thể làm gì khác hơn là đồng ý đề nghị của Vân Khê, bất đắc dĩ cùng Hách Liên Tử Phong hai người đi săn thú.

Quyển 5 - Chương 65: Ba đại cao thủ

“Các ngươi nhìn thấy không? Nghe nói bạch y nữ tử kia chính là người được Bách Sự Thông tiên đoán, có thể ở Tứ Hiền thịnh hội lần này đứng hàng đệ nhất trong bảng xếp hạng tỷ võ. Nghe nói nàng là viện trưởng kế nhiệm của học viện Vạn Hoàng, cũng là Luyện Đan Sư đoạt được đầu khôi trong đại hội luyện đan của Đan minh, thực lực không thể khinh thường.”

“Kỹ thuật luyện đan cao chưa chắc võ công đã cao. Theo ta đoán, lần này xếp hạng thứ nhất, nhất định là Vân Trung Hạc. Đừng quên, lần trước hắn là cao thủ đứng đầu Tứ Hiền thịnh hội tỷ võ đấy, khi đó hắn cũng đã là cao thủ Huyền Hoàng chi cảnh, năm năm đã qua, thực lực của hắn nhất định lại tăng lên không ít.”

“Đúng rồi, Vân Trung Hạc đâu? Làm sao không nhìn thấy hắn?”

“Nhìn, hắn đi theo hai người kia hướng phía tây sơn cốc đi. Di, hai người kia không phải là hai người mà Bách Sự Thông tiên đoán, có thực lực tranh đoạt vị trí thứ hai trong bảng xếp hạng sao? Vân Trung Hạc có phải cũng hiểu biết chuyện này, cho nên tìm bọn họ tỷ thí không?”

“Mới vừa Lan công tử cố ý dặn dò, không cho phép mọi người âm thầm tư đấu, lường trước bọn họ đã biết rõ rồi mà còn cố phạm phải, chủ động bỏ tư cách tỷ thí.”

“Bất quá nhất định có trò hay để xem rồi, đi, chúng ta đi nhìn một cái.....”

Từ lòng hiếu kỳ cùng thiên tính thích xem náo nhiệt của con người, phần lớn cao thủ theo sát phương hướng Long Thiên Tuyệt, Hách Liên Tử Phong cùng Vân Trung Hạc ba người đi theo, trong đó cũng bao gồm Tông Chính Minh Kiếm.

Trong cao thủ, có mấy người tụ tập thành một nhóm, thỉnh thoảng đem tầm mắt hướng tới chỗ ngồi của hai huynh muội Vân Khê và Vân Trung Thiên, bàn luận xôn xao. Những người này mặc y phục đặc trưng của Vân tộc và Hoa gia, bao gồm bốn cao thủ Vân tộc và hai cao thủ Hoa gia mà trong đó một người, chính là Hoa Oánh Oánh.

Khi bọn hắn đánh giá Vân Trung Thiên và Vân Khê, thì đồng thời Vân Khê cũng chú ý tới họ, nhếch môi cười với Hoa Oánh Oánhxa xa, trong đó mấy phần giễu cợt, mấy phần lãnh ý. Không nghĩ tới sau khi Hoa Oánh Oánh bị nàng hút sạch huyền khí mà vẫn có thể tu luyện cường đại lại lần nữa, ả ta có thể xông vào trong năm mươi cao thủ, đạt được tư cách tham gia tỷ thí, đủ để chứng minh ả cũng có có một chút thực lực.

Vân Khê rất mong đợi có thể gặp ả ở trên đại hội tỷ thí ngày mai, xem xem ả có thực lực như thế nào.

Hoa Oánh Oánh âm lãnh cười một tiếng, đáy mắt xẹt qua ghen ghét.

Ngại quy củ Tứ Hiền cốc không được tư đấu, hai bên cũng chỉ là xa xa nhìn nhau, không có phát sinh xung đột trực tiếp.

Vân Khê thu hồi tầm mắt, hướng nơi khác nhìn quanh một vòng, ở trong đám người phát hiện mấy người quen, Cừu Mộ Dã, Mặc Tam Thiếu, còn có ba huynh đệ của Bách Lý gia tộc, đáng tiếc đại ca cùng Bách Lý Băng Tuyền hai người không đến đây tham gia thịnh hội,

nếu không, thịnh hội lần này nhất định sẽ càng thêm náo nhiệt.

“Thiên Thiên, đi nghỉ ngơi một chút đi, ngày mai đích thị là một cuộc ác chiến.” Vân Trung Thiên ôn nhu hướng nàng mỉm cười, giơ tay lên, theo thói quen vuốt vuốt tóc mai lộn xộn trên trán nàng.

Vân Khê mỉm cười lại: “Ca ca, huynh lúc nào nói với muội một chút thân thế của muội đi. Tại sao huynh một mực kêu muội là Thiên Thiên? Tại sao muội lại ở trong phủ tướng quân Ngạo Thiên đại lục? Huynh xác định huynh không có tìm lầm người sao?”

Vân Trung Thiên tròn mắt, chần chờ chốc lát, khi hắn lần nữa ngước mắt, đáy mắt che một tầng sầu lo, thở dài nói: “Chờ muội trở nên cường đại hơn, đợi đến không có ai có thể thương tổn được muội..... Ca ca nhất định sẽ nói cho muội biết. Hiện tại nói ra những thứ này, chỉ biết tăng thêm phiền toái cho muội, bất quá ta rất chắc chắn, muội chính là Thiên Thiên, thân muội muội của ta. Không chỉ là bởi vì chúng ta có dòng máu thuần khiết, trên người của muội có thai ký (vết bớt từ khi sinh ra), còn xuất thân từ Vân gia Nam Dực quốc của muội, cũng là chứng minh tốt nhất.”

“Tin tưởng ta, ca ca sẽ không lừa gạt muội, ta sẽ dùng tánh mạng của mình đi bảo vệ muội, tuyệt đối sẽ không để một chút thương tổn nào tới muội.” Ánh mắt của hắn từ từ thâm thúy đi, hiện lên một tầng sương mù.

Vân Khê mím môi, nặng nề gật đầu, mặc dù huynh muội bọn họ hai người chung đụng thời gian không lâu, song cái loại cảm giác huyết mạch tương thân, cho dù là ở Nam Dực quốc Vân gia, cũng không có mãnh liệt như vậy. Nàng xác định, hắn chính là thân nhân của mình, nàng có thể hoàn toàn tin tưởng thân nhân.

Tứ Hiền cốc về phía tây, rừng cây sum xuê, có các loại thú thường

lui tới, chính là một nơi săn thú thật là tốt.

Long Thiên Tuyệt cùng Hách Liên Tử Phong cùng nhau đi tới phụ cận, quan sát một chút chu vi địa hình, cũng không có lập tức bắt đầu đi săn mồi. Theo sau bọn hắn cao thủ không dưới hơn mười người, có như vậy một đám người theo đuôi, cho dù là săn thú cũng không có tâm tình tốt.

“Như thế nào, chia nhau săn thú sao?” Long Thiên Tuyệt đề nghị, hắn không quá nguyện ý cùng tình địch của mình cùng nhau săn thú, hắn cũng tin tưởng Hách Liên Tử Phong cùng hắn là có tâm tình giống hắn.

“Vẫn là cùng nhau đi.” Hách Liên Tử Phong đáp, thật có chút ngoài dự tính.

Long Thiên Tuyệt nâng mi, kinh ngạc liếc hắn một cái.

“Ở chung một chỗ, an toàn hơn.” Hách Liên Tử Phong lời nói kinh người, như sét đánh ngang tai Long Thiên Tuyệt, hắn vô cùng bình tĩnh giải thích, “Nếu ta bị người đánh trộm, không cẩn thận bị thương, Khê Nhi nhất định sẽ cho là ngươi cố ý làm, cho nên..... Ngươi nên hết sức bảo vệ ta.”

Long Thiên Tuyệt tặng cho hắn một ánh nhìn khinh bỉ, nhếch môi nói: “Sao ta không biết, ngươi khi nào trở nên nhát gan như thế?”

“Không phải là nhát gan, chẳng qua là ở chung khá lâu, gần mực thì đen thôi.” Ý tứ là, ta bị ngươi làm cho hư hỏng. Ai bảo tên kia lần lượt chơi xấu hắn, nếu hắn không thông minh chút, sớm muộn gì cũng ăn thiệt thòi.

“Phật gia có câu, “tướng tùy tâm sinh”*. Người trong sáng cùng Bổn

Tôn chung đụng đã lâu sẽ “gần đèn thì rạng”** chỉ có người nội tâm tà ác, mới có thể gần mực thì đen. Hơn nữa bản lĩnh của ngươi chỉ có hơn chớ không kém. Bổn Tôn rõ ràng là vô cùng trong sáng lương thiện, ngươi ở cùng Bổn Tôn hồi lâu, ngay cả một chút tia sáng tinh khiết cũng không có hấp thu, ngược lại thoái hóa biến chất, phát sinh ý niệm tà ác trong đầu, chân chính là bệnh nguy kịch, không có thuốc chữa a.” Long Thiên Tuyệt đồng tình lắc đầu, sóng mắt lưu chuyển, ba phần sáng rỡ, bảy phần giảo hoạt.

* tường tùy tâm sinh – người có tâm cảnh thế nào thì tướng mạo thế ấy, tức là tâm tính của một người ra sao, ác hay hiền thì sẽ thể hiện thông qua dáng vẻ bên ngoài, hành vi đi đứng, cách nói năng…

** nguyên văn: “gần chu thì xích”, ‘chu’ là màu đỏ mà ‘xích’ cũng là màu đỏ.

Hách Liên Tử Phong khóe miệng run rẩy, nếu tên này là người lương thiện lại vô cùng trong sáng, như vậy cõi đời này thật sự chẳng có ai ngây thơ trong sáng nữa.

“Ba ba ba!” Một tiếng vỗ tay đột ngột xen vào, phá vỡ lời nói giữa hai người với nhau, “Ha ha, nhị vị lời nói thật là thú vị, không biết có thể cho phép tại hạ gia nhập không?”

Long Thiên Tuyệt cùng Hách Liên Tử Phong đồng thời quay đầu, nhìn về phía người vừa nói, chỉ thấy người đó mặc bộ y phục lộng lẫy có dấu hiệu của Vân tộc, trên dưới ba mươi lăm tuổi, diện mục trong sáng, ánh mắt điềm tĩnh, khí tức trầm ổn xung quanh thân hắn. Hắn cất bước đi về phía hai người, bước chân vững vàng, hơi thở dài, trên mặt mang theo nụ cười chân thành.

Long Thiên Tuyệt con ngươi hẹp dài híp lại, khóe miệng kéo nhẹ ra vẻ tự tiếu phi tiếu, xa cách, nhưng cũng không kháng cự.

Hách Liên Tử Phong mặt không thay đổi nhìn đối phương, chợt lóe sáng rồi biến mất.

“Tại hạ Vân Trung Hạc.” Người đến gần, chủ động nói tên họ.

“Long Thiên Tuyệt.”

“Hách Liên Tử Phong.”

Hai đạo thân ảnh đen tím, lời nói lạnh nhạt, phảng phất cũng sớm đã đoán được thân phận của đối phương, cũng không nghĩ nhiều.

Ba nam tử xuất chúng đứng trước mặt nhìn lẫn nhau, không khí khác thường từ từ dâng lên.

Các cao thủ đi theo sau bọn họ rối rít tò mò, không biết ba người này đến tột cùng là có chuyện gì, rõ ràng là đối thủ cạnh tranh, sao lại ở cùng nhau?

Tông Chính Minh Kiếm xa xa nhìn, không tới gần, ai cũng biết Vân Trung Hạc chính là cao thủ số một số hai Vân tộc, cao thủ tự có kia phẩm tính cao ngạo, hắn mắt cao hơn đầu, rất ít cùng người thân cận, đây là lần đầu tiên hắn thấy Vân Trung Hạc chủ động tiến lên chào hỏi người.

Tại sao?

Hắn rốt cuộc nơi nào không bằng Hách Liên Tử Phong, sao tên đó lại có thể khiến Vân Trung Hạc chủ động nói chuyện chứ?

Trong lồng ngực của hắn nhất thời sinh ra một trận ghen tức, rất là căm tức, lại liên tưởng đến hôm đó Bách Sự Thông tiên đoán bảng

xếp hạng, trong lòng hắn muốn cầu thắng, ý niệm muốn chiến thắng Hách Liên Tử Phong trong đầu càng mãnh liệt hơn.

“Long lão đệ, Hách Liên lão đệ, chúng ta không bằng tới tỷ thí một trận, xem ai săn thú nhanh nhất, nhiều nhất, được chứ?” Vân Trung Hạc hăng hái bừng bừng đề nghị, nhất phái từ trước đến nay tác phong quen thuộc, khuôn mặt tuấn lãng dương cương trước mắt làm hắn khó nén cảm giác hưng phấn muốn cùng người một trận tranh giành cao thấp.

Long Thiên Tuyệt nhíu mày, sờ sờ lỗ mũi, hắn cũng rất muốn cùng đối phương tỷ thí, chỉ là con mồi ở Tứ Hiền cốc thật sự là quá mắc, hắn sợ săn được quá nhiều, Khê Nhi nhà hắn lại trách cứ hắn quá xa xỉ lãng phí, không hiểu cần kiệm..... Thật khó xử a!

Hách Liên Tử Phong không chút nghĩ ngợi nói: “Hắn chấp nhận so tài, ta cũng chấp nhận!” Hắn này coi như là hoàn toàn dựa vào Long Thiên Tuyệt rồi, tóm lại hắn làm cái gì mình cũng làm cái đó, hắn không làm, mình cũng không đụng, vậy thì nhất định sẽ không sai rồi, ai bảo Long Thiên Tuyệt như thế khôn khéo đây?

“Long lão đệ, đệ nói sao đây?” Vân Trung Hạc cười cười nhìn Long Thiên Tuyệt, không hiểu hắn rốt cuộc sầu lo cái gì, ít nhất hắn xem ra, đối phương tuyệt đối không phải là bởi vì sợ thua mới không muốn tỷ thí.

Long Thiên Tuyệt suy tư, loan thần, nhìn hai người, cũng là dùng bí âm dẫn âm: “Nơi này bốn phía tổng cộng ẩn dấu sáu cao thủ của Tứ Hiền cốc, chúng ta chẳng những so sánh săn nhiều và nhanh, mỗi người còn phải chế phục hai cao thủ mà không làm ảnh hưởng đến tính mạng đối phương, như thế mới coi là thắng, như thế nào?”

Vân Trung Hạc hơi sững sờ, chợt hiểu ra, không nhịn được nghênh

ngang cười to. Hắn dũng cảm cười lớn, xa xa truyền đi, như tiếng sư tử rống, huyền khí chạy dài không dứt.

Những người kia Huyền giai hơi yếu, trực tiếp bị tiếng cười kia cho chấn động gục xuống, Huyền giai cao hơn chút ít, thân hình lay nhẹ.

Trong lúc này có sáu cổ đặc thù huyền khí, hướng chỗ rừng sâu sáu phương hướng bất đồng ầm ầm tiến công tập kích, chỉ nghe thanh âm nhỏ vụn hù dọa ở trong bụi cỏ, có thanh âm người ngã xuống đất mơ hồ truyền đến.

Uy lực khiếp người như thế, mặc dù đối với Long Thiên Tuyệt cùng Hách Liên Tử Phong hai người không có tạo thành ảnh hưởng quá lớn, nhưng cũng đủ để cho hai người khuôn mặt có chút động.

Công lực thật mạnh!

Khó trách Vân Trung Hạc có thể trở thành cao thủ xếp hạng thứ nhất trong Tứ Hiền thịnh hội lần trước, quả nhiên thực lực phi phàm.

“Thời hạn chỉ là một trăm nhịp hít thở, trước khi bị Tứ Hiền biết được, quyết phân thắng bại!” Vân Trung Hạc lại là một tiếng nghênh ngang cười to, sau đó thân ảnh vừa động, dẫn đầu chạy vào trong rừng rậm.

Long Thiên Tuyệt đuôi lông mày nhảy lên, đáy mắt dấy lên ngọn lửa, quanh thân nhiệt huyết vào giờ khắc này sôi trào. Thân ảnh màu đen vừa động, như tia chớp xông về phía trước. Phía sau, thân ảnh màu tím thật nhanh đi theo, không một chút bị hai người bỏ xa.

Một cuộc so tài của cao thủ chân chính, chính thức bắt đầu.

Theo phía sau bọn họ những cao thủ nhất tề trợn to hai mắt, lộ ra vẻ

hưng phấn, không nghĩ tới chân chính tỷ võ còn chưa bắt đầu, nơi này đã trống trận đâm vang, khói thuốc súng nổi lên bốn phía.

Đặc sắc a, thật là đặc sắc!

Đây mới thực sự là cao thủ, bọn họ mặc dù cố gắng mà muốn theo được thân ảnh ba người, đến cuối cùng lại phát hiện rất khó, rất khó.

Bọn họ khẩn cấp mà nghĩ, ở trong ba người này, đến tột cùng người nào là người thắng cuối cùng.

Vài những cao thủ bị ba người kích thích sự nhiệt tình, một tên tiếp theo một tên xông vào đến trong rừng rậm, bắt đầu đi săn con mồi, bọn họ rất muốn biết mình cùng ba người này chênh lệch đến tột cùng là bao nhiêu.

Tông Chính Minh Kiếm nhìn ba người lấy tốc độ như tia chớp xông vào rừng rậm, quả đấm không khỏi siết chặt, nhiệt huyết trong nháy mắt dâng trào, nóng lòng muốn thử. Nếu hắn cũng tham gia tỷ thí, không biết có thể thắng được bọn họ hay không?

Chẳng qua là lòng tự ái quấy phá, khiến hắn khinh thường làm như vậy, không thể làm gì khác hơn là buồn bực đứng ở tại chỗ, đợi chờ kết quả tỷ thí.

Tại phía xa bên trong nhà đá Trúc công tử đang ngồi đột nhiên mở mắt ra, khẽ cau mày, từ trước đến giờ bình tĩnh trên khuôn mặt già nua lộ ra ý chán nản: “Đám xú tiểu tử này, nếu dám đem con mồi của Tứ Hiền cốc săn hết, lão phu sẽ bắt các ngươi ở lại Tứ Hiền cốc, làm việc lặt vặt cho lão phu!”

Mai công tử ngồi ở vị trí chủ thượng, bình tĩnh vô cùng: “Người trẻ tuổi mà, thời điểm nhiệt huyết nên nhiệt huyết.”

“Đại ca, huynh để mặc cho bọn hắn làm gì thì làm sao?” Trúc công tử nhíu mày, luôn là không cách nào đoán được tâm tư của đại ca.

Mai công tử vẻ mặt vân đạm phong khinh, chuyển đề tài: “Đúng rồi, việc chuẩn bị đồ phòng hộ Tử linh cho hai mươi cao thủ tiến vào Cổ chiến trường di tích thế nào rồi?”

Trúc công tử trả lời: “Hết thảy đều đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ chờ danh sách hai mươi cao thủ là có thể phân phát cho riêng mỗi người. Đồ phòng hộ được trải qua sự cải tiến đặc thù của chúng ta, so với năm trước chất lượng tốt hơn rất nhiều. Vì phòng ngừa Tử Linh xâm phạm thân thể con người, chúng ta đặc biệt chọn dùng vụn Ô tinh thạch bôi ở ngoài cùng đồ phòng hộ, bảo đảm không có sơ hở. Vì thế, hao phí Tứ Hiền cốc chúng ta không ít của cải, cho nên ta đang suy nghĩ, có thể bán đi để bù vào chỗ thiếu hụt tài chính hay không?”

“Cứ theo đó mà làm! Ai bảo tài chính của Tứ Hiền cốc chúng ta thiếu hụt đây?” Mai công tử sâu kín thở dài.

“Vậy ra giá bao nhiêu đây?” Trúc công tử đồng ý, trong cốc còn có bao nhiêu ngân lượng, hắn là rõ ràng nhất.

Mai công tử suy nghĩ một chút, nói: “Tính toán theo giá thị trường của Long tinh thạch đi.”

“Long tinh thạch?” Hắn nhớ được chế luyện nhóm này phòng hộ dùng thời điểm, không có sử dụng bất kỳ Long tinh thạch a?

Mai công tử thản nhiên nói: “Giá tiền Long tinh thạch so với Ô tinh thạch cao hơn ít nhất mười lần…”

Trúc công tử bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là còn có thể tính toán như

vậy.....

Chỗ rừng sâu, ba đạo thân ảnh vừa nhanh vừa mạnh mẽ như sấm chạy, đến mức, cơ hồ có thể dùng “gà bay chó sủa”, “nhạn chết nhổ lông”* để hình dung.

*nguyên văn: “nhạn quá bạt mao” – chim nhạn chết cũng có thể nhổ lông, ý nghĩa: chỉ người thích trục lợi, thường thừa cơ để chiếm món lợi cho bản thân.

Dĩ nhiên, trong rừng là không thể nào xuất hiện gà chó hay gia súc linh tinh, thỉnh thoảng cũng chỉ có ít thỏ hoang, gà rừng, lợn rừng, hoặc là vài loại chim…, nơi ba người đi qua động vật kinh sợ bay loạn, nhảy loạn, đáng tiếc không có con nào thoát khỏi ma trảo của ba người… Cho nên, đầu tiên là dùng “gà bay chó sủa”, thứ hai là dùng “nhạn chết nhổ lông” để hình dung quả thật rất chính xác*.

*ý tứ chỗ này là: ban đầu ba người náo loạn rối tung rối mù lên, sau đó thừa cơ các loài động vật chạy loạn thì xông ra bắt không sót một con nào…

Cao thủ truy đuổi phía sau kêu khổ liên tục. Thiệt là, mỗi một người đều là biến thái, không chừa cho bọn họ ít canh đáy nồi, để cho bọn họ hưởng thụ một chút niềm vui săn được mồi?

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người được đại ca ra lệnh, đi trước điều tra hoàn cảnh xung quanh, đi tới nửa đường, đã nghe đến từ phía tây truyện tới một tiếng cười lớn. Bị tiếng cười hấp dẫn, hai người theo tiếng đi tới rừng rậm lối vào. Chờ bọn hắn đến, đám cao thủ xông vào rừng rậm vạt áo đều không nhìn thấy rồi, cho nên cũng không biết trong này đang tiến hành một cuộc so tài cực kỳ kịch liệt đi săn con mồi.

Đi một đoạn đường ngắn, thấy trên mặt đất nằm rất nhiều con mồi, đều mới vừa bị giết, không ai thu thập, hai người rất là kinh ngạc, cũng rất hưng phấn. Không phải nói đi săn Tứ Hiền cốc con mồi, cần trả tiền sao? Như vậy nhặt được con mồi…, sẽ không cần giao bạc đi?

Hai người cười hắc hắc, nhất tề động thủ, thừa dịp không ai chú ý, liền tranh thủ thu tất cả con mồi vào trong túi của mình.

“Lần này kiếm tiền nổi rồi, chúng ta được nhiều con mồi miễn phí như vậy!”

“Vội vàng thu lại! Không nên để bị người phát hiện.”

Hai người thân hình hèn mọn ở trong rừng đung đưa, vô thanh vô tức không để những người khác phát hiện. Mặc dù có người phát hiện, cũng sẽ không chú ý bọn họ.

Ở đầu kia của cánh rừng, là một dòng suối nhỏ, nước chảy róc rách, chảy xuôi ở dưới vách.

Tứ Hiền cốc vốn là được bao quanh bởi vài ngọn núi, xung quanh cũng là vách đá dựng đứng san sát, có dòng suối nhỏ chảy qua, chính là phía tây Tứ Hiền cốc.

Bên dòng suối, ba đạo thân ảnh lâm phong mà đứng, ào ào tiếng gió bay múa ở bên tai, ba người liếc mắt nhìn nhau, trong lồng ngực bỗng sinh ra niềm hào hùng khó hiểu.

Không biết là người nào đầu tiên cười ra tiếng, ngay sau đó hai người khác cũng cất tiếng cười to lên, tiếng cười vang lên, thật lâu quanh quẩn ở trong sơn cốc.

Đến tột cùng ai là người thắng, đã không trọng yếu.

Những cao thủ theo phía sau bọn họ thở hồng hộc dừng ở cách đó không xa, kinh ngạc nhìn ba người. Bị tiếng cười ba người lôi kéo, mọi người trong lồng ngực nhất thời thoải mái, đem tức tối mệt mỏi do cuộc tỷ thí vừa rồi hết thảy vứt ra khỏi đầu.

Bọn họ lần này bị Tứ Hiền cốc mời mà đến, tuy là có xếp hạng tỷ thí, nhưng căn bản, mọi người không phải là vì hiếu chiến mà đến, mà là vì cùng chung mục đích chống lại Tử linh trong Di tích chiến trường cổ mà đến, bọn họ là có cùng chung mục tiêu.

Bất kể bọn họ có thân phận như thế nào, bối cảnh như thế nào, đến nơi này, hết thảy cũng không trọng yếu, trọng yếu chỉ có đồng tâm hiệp lực, mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng!

Long Thiên Tuyệt, Hách Liên Tử Phong, Vân Trung Hạc ba người chính là lĩnh ngộ điểm này, cho nên mới có thể đứng ở chung một chỗ, bèn nhìn nhau cười!

Quyển 5 - Chương 66: Quyết đấu vì Song Nhi!

Sau khi Long Thiên Tuyệt cùng Hách Liên Tử Phong săn thú trở về, Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người cũng đã về nghỉ ngơi.

Vân Khê quay lại nhìn bốn người, phát hiện tình huống vô cùng quỷ dị.

Hai người Long Thiên Tuyệt và Hách Liên Tử Phong chỉ mang về hai, ba con mồi, còn Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục lại mang về tới mười mấy con. Không những thế, đi theo hai người còn có hai vị cao thủ của Tứ Hiền cốc chuyên giám sát việc săn thú.

Lúc trước hai vị cao thủ này bị công phu sư tử rống của Vân Trung Hạc làm cho chấn động, hôn mê bất tỉnh, vô cùng buồn bực, không ngờ khi tỉnh lại, lại thấy Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người mang về nhiều con mồi như thế, cho nên khoản sổ sách này lại ghi trên đầu hai người, phàm là con mồi bọn họ mang về, hết thảy bị nhớ hết.

Sau khi Vân Khê biết chuyện, trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất, đó là rút gân lột da sau đó hung hăng đốt hai kẻ bại gia Long Thiên Thần và Bạch Sở Mục!

Phá sản a! Hai người quá phá sản rồi!

“Ngân lượng săn mồi, hai người các ngươi tự chịu trách nhiệm!”

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục đáng thương, không những bị

mọi người khinh bỉ, còn phải tự móc tiền túi ra, số khổ vô tận a.

“Đại tẩu, chúng đệ không biết.....” Ánh mắt vô tội.

“Thế các đệ muốn biết cái gì!” Vô tình đả kích.

Đêm trước khi bắt đầu tỷ thí cứ như vậy mà kết thúc trong ồn ào, náo nhiệt.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tỷ thí phân thứ hạng cuối cùng cũng diễn ra. Quy định của buổi tỷ thí là, mỗi vị cao thủ trước lúc tỷ võ treo riêng bên hông của mình một túi nước làm từ da trâu, túi nước người nào bị đánh rơi hoặc là bị hao tổn, sẽ coi là thua, người nào gây nguy hiểm tới tính mạng đối thủ, cũng coi như thua. Bởi vì tôn chỉ lần tỷ võ này là vì chọn lựa ra cao thủ đứng đầu, tạo thành một đội ngũ tài giỏi, tiến vào Di tích chiến trường cổ, chiến đấu chống lại Tử Linh, chứ không phải cuộc chiến sinh tử.

Trong năm mươi cao thủ tham gia tỷ thí lần này có mười người cấp Huyền Hoàng chi cảnh. Vì đề phòng cao thủ Huyền Hoàng chi cảnh bị hao tổn sức lực ở vòng đấu loại, nên các cao thủ Huyền Hoàng chi cảnh sẽ trực tiếp tiến vào vòng cuối cùng gồm hai mươi người. Nói cách khác, đầu tiên sẽ chọn ra mười cao thủ thực lực dưới Huyền Hoàng chi cảnh, sau đó mười cao thủ này có thể cùng mười cao thủ Huyền Hoàng chi cảnh đấu trận cuối cùng.

Vì thế, Vân Khê, Long Thiên Tuyệt, Vân Trung Thiên, Hách Liên Tử Phong, cùng với người mới tấn thăng Huyền Hoàng chi cảnh, Dạ Hàn Nhật, Dạ Tử Hi, sáu người tạm thời không cần tham gia tỷ thí mấy vòng đầu. Bốn mươi cao thủ thực lực dưới Huyền Hoàng chi cảnh bị chia làm mười tổ, mỗi tổ bốn người, người thắng trong bốn người là có thể tham gia vòng cuối cùng.

Trải qua rút thăm, Bạch Sở Mục cùng Long Thiên Thần ở những tổ khác nhau, không có ở cùng một tổ. Song, oan gia ngõ hẹp, ở cùng tổ với bọn họ, vừa vặn là Mặc Đại Thiểu cùng Tiêu Mạc Sanh.

Bạch Sở Mục cùng Mặc Đại Thiểu ở cùng tổ, Long Thiên Thần thì cùng Tiêu Mạc Sanh phân ở cùng tổ, thật sự là rất có duyên.

Bốn người một tổ tỷ võ, tiến hành đấu loại, chính là người cuối cùng phải thắng hai hiệp liền.

Long Thiên Thần coi như may mắn, trận đầu tỷ thí không đấu với Tiêu Mạc Sanh, mà đối thủ lại cùng bậc, trên căn bản không có gì khó khăn.

Nhưng Bạch Sở Mục lại không may mắn như thế. Trận đầu tỷ thí lại đấu ngay với Mặc Đại Thiểu, hắn nhăn nhó mặt mày, cảm thán số mình là số con rệp, luôn luôn đen đủi.

“Tiểu tử thúi, lão tử muốn đánh ngươi lâu rồi! Lần này là do người tự chuốc lấy, không trách ta được, ha ha ha.....” Mặc Đại Thiểu chà chà hai tay, từ trên cao nhìn xuống, hoàn toàn coi Bạch Sở Mục là bao cát của mình.

Bạch Sở Mục hắc hắc cười khúc khích, vô tội nháy mắt mấy cái: “Mặc Đại Thiểu, quy củ tỷ thí, không được gây nguy hiểm tới tính mạng đối thủ, nếu ngươi đánh ta một trận, ta sẽ kiện ngươi không tuân theo quy tắc.”

“Ít đùa bỡn cho ta! Ra chiêu đi! Lão tử phải nhanh chóng giải quyết ngươi, tránh cho phải nhìn ngươi liền thấy phiền lòng.” Mặc Đại Thiểu liếc hắn, có chút không nhịn được, thực lực của Bạch Sở Mục, lúc ở Đan minh hắn cũng đã được chứng kiến rồi, ban đầu chẳng qua là nhẹ nhàng ra một chiêu, đã làm cho đối phương người ngã

ngựa đổ. Hiện nay ở trên lôi đài, cũng giống như thế, hắn sẽ ở trong thời gian ngắn nhất, đánh bại đối phương, để cho đối phương bị loại khỏi tỷ thí.

Tràn đầy tự tin, hắn thậm chí khinh thường không rút kiếm.

Bạch Sở Mục đứng đối diện hắn, tuấn mỹ trên khuôn mặt vẫn là cợt nhả, nhưng đáy mắt lại ánh lên vẻ giảo hoạt. Nếu đối phương còn nghĩ hắn là thực lực như hồi ở Đan minh, vậy thì hoàn toàn sai rồi. Bây giờ không giống ngày xưa, Bạch Sở Mục giờ phút này tuyệt không phải Bạch Sở Mục ở Đan minh ngày đó.

Không chỉ có nội tâm của hắn trở nên sâu sắc hơn, mà thực lực của hắn cũng biến hóa long trời lở đất.

Người nào nếu dám xem nhẹ hắn,…. hắc hắc!

“Nếu Mặc Đại Thiểu khiêm nhường như thế, thì để cho ta ra chiêu trước, ta đây sẽ không khách khí.” Hắn múa trường kiếm trong tay, tròng mắt, ở góc độ đối phương không thấy, ánh sáng màu bạc của đôi mắt sâu kín sáng lên.

Từ trong lòng bàn tay hắn, một lượng huyền khí mạnh mẽ từ từ ngưng tụ ở trên trường kiếm. Không sai, hắn chính là muốn thừa dịp đối phương chủ quan khinh địch, cho đối phương một kích nặng nề, quyết thắng một ván này.

Người ở bên ngoài xem ra, hắn chính là cúi đầu, tùy ý vũ động trường kiếm, tựa hồ là ở chuẩn bị điều chỉnh, mà chỉ có Bạch Sở Mục tự mình biết hắn giờ phút này đã tiến vào trạng thái tốt nhất.

Không khí trầm ngưng trong nháy mắt thay đổi.

Cơ hồ là không có chút nào báo trước, Bạch Sở Mục đột nhiên cầm kiếm xông lên huyền khí đọng lại ở trên trường kiếm, xẹt qua mặt lôi đài, lưu lại khe rãnh thật sâu.

Khi hắn ngước mắt, đôi mắt màu bạc ánh sáng bừng, chỉ một thoáng mê hoặc tầm mắt của tất cả mọi người.

Mặc Đại Thiểu mí mắt đột nhiên vừa động, lộ ra thần sắc khiếp sợ, trường kiếm chưa tuốt khỏi vỏ hướng phía trước chống đỡ.

Keng!

Trường kiếm chạm nhau, boong boong!

Mặc Đại Thiểu ngửa mặt lên trời trường rống một tiếng, từ trong cơ thể bộc phát ra một lực khí cường đại, vừa lui lại một bước, vừa đánh tan kiếm khí đối phương.

Lúc này mới tránh thoát một kiếm trí mạng.

Hô hấp chưa ổn, Bạch Sở Mục lại vung kiếm lên, liên tục công kích, nhất cổ tác khí! Khuôn mặt vốn đùa cợt, giờ phút này tràn ngập bình tĩnh cùng trấn định.

“Đôi mắt màu bạc, chẳng lẽ hắn là hậu nhân Phượng gia?” Trong đám người có người bàn luận xôn xao.

“Phượng gia? Chẳng lẽ là Phượng gia mấy trăm năm trước bị diệt tộc ở phía Tây Nam?”

“Không sai! Đôi mắt màu bạc này chỉ có huyết mạch Phượng gia mới có thể có. Chẳng qua là Phượng gia ở mấy trăm năm trước cũng đã diệt tộc rồi, không nghĩ tới còn có hậu nhân còn sót lại.”

“Đáng tiếc a, Phượng gia ngày xưa huy hoàng hiện nay đã thành bọt nước.”

Vân Khê là lần đầu tiên thấy Bạch Sở Mục hiển lộ đôi mắt màu bạc, khẽ kinh ngạc, khó trách thực lực hắn tăng nhanh như vậy, thì ra là trên người của hắn cũng chảy huyết mạch đặc thù.

“Nghe ông ngoại nói, mẫu thân Sở Mục từng theo một nam nhân họ Phượng bỏ trốn, nói vậy người đó chính là hậu nhân Phượng gia. Chỉ tiếc, hắn cuối cùng đã chết. Nói về thân thế, Sở Mục thật đáng thương.” Long Thiên Tuyệt ở bên tai nàng thấp giọng nói.

Vân Khê khẽ vuốt cằm, Sở Mục mặc dù thân thế đáng thương, bất quá chỉ cần có bọn họ thì hắn sẽ cảm nhận được ấm áp.

“Huyền tôn ngũ phẩm! Tiểu tử này âm thầm tấn thăng đến Huyền tôn ngũ phẩm.” Long Thiên Tuyệt cười nhạt.

“Ha ha xem ra sức mạnh của tình yêu thật là vĩ đại.” Vân Khê cong môi, cố ý đề cao tiếng nói, để cho Long Thiên Tầm trong Ngọa Long cư nghe.

Long Thiên Tầm nhìn qua cửa sổ Ngọa Long cư, vẫn quan sát tỷ thí, nghe được Vân Khê nói như thế, khuôn mặt xinh xắn hồng hồng, lộ ra thần sắc xấu hổ, nhưng càng nhiều hơn là vui sướng.

Sở Mục ca ca thật làm được, Huyền tôn ngũ phẩm, kể từ đó bọn họ chẳng phải là có thể..... Nàng càng nghĩ càng ngượng ngùng, một cái đầu cũng muốn cúi thấp đến dưới nền đất đi.

“A, Sở Mục bị đánh!” Bên tai truyền đến một tiếng kinh la.

“Nơi nào? Nơi nào?” Long Thiên Tầm cuống quít ngửng đầu lên, khẩn trương nhìn quanh, lại thấy Bạch Sở Mục một đường chiếm hết thượng phong, nơi đó có nửa điểm bị đánh?

“Ha ha ha..... Thiên Tầm, muội cũng quá dễ gạt, thật là đáng yêu!” Bách Lí Song cất tiếng cười to, Hoa Sở Sở cùng Triệu Hiểu Mẫn, Triệu Hiểu Du mấy cô gái cũng cười trộm theo, Long Thiên Tầm mắc cỡ, xấu hổ cười cười, khuôn mặt biến luôn thành quả táo đỏ, khả ái vô địch.

So sánh với các nàng cười đùa vui vẻ, Bạch Sở Mục dần dần cảm thấy áp lực. Nói cho cùng, hắn là vừa mới tấn chức trở thành cao thủ Huyền tôn ngũ phẩm, mà Mặc Đại Thiểu đã là cao thủ Huyền tôn ngũ phẩm lâu rồi, hơn nữa cá tính lại hiếu chiến, thường thường không hợp mắt thì cùng người giao chiến, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, phản ứng nhanh nhẹn. Vừa bắt đầu bởi vì khinh địch, cho nên để cho Bạch Sở Mục chiếm hết thượng phong, giờ hắn lấy lại tinh thần, lại bắt đầu hung hãn phản kích.

“Tiểu tử, mới vừa rồi là lão tử xem thường ngươi. Bắt đầu từ bây giờ, tỷ thí mới xem như chính thức bắt đầu, tiếp chiêu đi!” Một kiếm đầy uy lực, mang theo gió lạnh run người đánh tới.

Ưu thế của Mặc Đại Thiểu chính là sức lực của hắn.

Một kiếm này tích chứa tám phần lực lượng của hắn, kiếm khí hung mãnh, không khí xung quanh bị kiếm khí khiến cho rung động, sinh ra vặn vẹo.

Một kiếm này chém ra, Bạch Sở Mục lành ít dữ nhiều.

Long Thiên Tầm khẩn trương nhắm lại hai mắt, không dám nhìn tiếp.

Bạch Sở Mục ở giữa không trung tăng tốc bay ngược lại, cho đến lui đến bên bờ lôi đài, hắn sợ hãi “a” một tiếng, ngay sau đó ngửa mặt lên trời thét dài: “Vượn vượn, chúng ta kề vai chiến đấu!”

“Giết!” Hắn dưới chân lượn vòng, quay đầu trở lại. Phía sau hắn, một đầu vượn trắng khổng lồ gầm thét hiện thân, thân thể cao lớn, che đi ánh nắng,

Khí thế như Thái Sơn đổ sụp, không thể chống đỡ.

Mặc Đại Thiểu hai đồng tử chợt co rụt lại, lộ ra thần sắc kinh hoàng, đang muốn triệu hồi huyễn thú của hắn ra, lúc này, vượn trắng quơ hai đấm, ầm ầm tới.

“Chờ một chút! Quy tắc, quy tắc!” Mặc Đại Thiểu ôm đầu chạy trốn, nếu quả đấm uy vũ của vượn trắng thật sự đánh vào người hắn, hắn nhất định sẽ bị đánh thành bánh thịt. Lúc này, hắn thấy vô cùng may mắn bởi tỷ thí đại hội còn có một quy tắc là không cho phép làm hại tính mạng tuyển thủ.

“Vút!”

Một thân ảnh màu trắng xẹt cái hông của hắn, túi nước bên hông hắn bị đâm rách, nước chảy phun ra ngoài.

“Bạch Sở Mục, thắng!” Trọng tài tuyên bố kết quả tỷ thí.

Quả đấm của vượn trắng tiếp xúc da đầu Mặc Đại Thiểu, quyền phong lạnh lẽo khiến cho Mặc Đại Thiểu tê dại cả da đầu. Quay đầu lần nữa nhìn về phía Bạch Sở Mục cùng vượn trắng phía sau, Mặc Đại Thiểu trừng mắt ngoan độc, chết tiệt, người này có huyễn thú lợi hại như thế, lại còn ở trước mặt hắn giả bộ yếu ớt, quá ghê tởm, quá gian xảo rồi!

Hắn rõ ràng chính là giả heo ăn cọp*!

*nguyên văn: phẫn trư cật lão hổ – là cách nói khác của kế thứ hai mươi trong ba mươi sáu kế Binh pháp Tôn Tử: “Ban trư ngật hổ”, có nghĩa là người giỏi giang, không ngoan nhưng lại giả vờ vụng về, ngu dốt để lừa kẻ khác, đạt được mục đích của mình, tương tự có câu “đại trí giả ngu”

Vốn định mở miệng mắng Bạch Sở Mục mấy câu, lại nhận được ánh mắt đe dọa, khủng bố của vượn trắng ở giữa không trung, Mặc Đại Thiểu đành tức tối nuốt nước miếng, sao dám nhiều lời nữa? Không thể làm gì khác là ngượng ngùng rời khỏi lôi đài.

“Vượn vượn, chúng ta thắng!” Bạch Sở Mục quay đầu, cùng vượn trắng ở giữa không trung trao đổi ánh mắt, trong khoảng thời gian ngắn, hắn cảm khái hàng vạn hàng nghìn, trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua.

Thật tốt quá, hắn và vượn vượn rốt cục lại cùng nhau kề vai chiến đấu.

“A! Thắng! Thắng!”

“Thiên Tầm, thấy Sở Mục thắng, rất vui vẻ phải không?”

“Sở Mục thúc thúc thật giỏi!”

Bên trong Ngọa Long cư, mọi người hoan hô, cùng nhau ăn mừng.

Lúc này, ở bên kia, cuộc tỷ thí của Long Thiên Thần cũng kết thúc, hắn thoải mái mà thắng trận đầu tiên, mà Tiêu Mạc Sanh cũng dễ dàng thắng như thế, hai oan gia không chút nào ngoại lệ ở trận thứ

hai tỷ thí với nhau.

Đám người Vân Khê cũng dời đi, đi xem trận tỷ thí thứ hai của Long Thiên Thần.

Bạch Sở Mục đang muốn cùng đại ca đại tẩu hảo hảo mà nói khoác một phen, nhận được sự tán dương của bọn họ, trận đấu uy phong như thế cơ mà, ai ngờ, hắn còn chưa có cơ hội mở miệng, mọi người đã chạy hết.

“Ít nhất cũng lưu một người, tiếp tục chú ý ta một chút chứ! Trận thứ hai tỷ thí, cũng rất đặc sắc..... Uy uy, chớ đi! Bằng không đem Thiên Tầm của ta thả ra, để nàng trợ uy cho ta cũng được mà.....”

Trên lôi đài, Bạch Sở Mục thân ảnh cô đơn, gió thu xào xạc.

Long Thiên Tầm cũng muốn ra cổ vũ cho người thương, chỉ tiếc ở trận tỷ thí để xếp hạng không cho phép ngoại nhân tiến vào xem cuộc thi, bọn họ có thể âm thầm xem cuộc thi đã là không đúng rồi.

Long Thiên Thần cùng Tiêu Mạc Sanh nhất tề lên lôi đài, bốn mắt nhìn nhau, chiến ý phát sinh.

Ngay từ lúc trong tháp Vạn Tượng, hai người đã coi đối phương là đối thủ cạnh tranh, không ngừng mà tỷ thí, không ngừng mà tu luyện, thực lực của đối phương đến tột cùng như thế nào, trong lòng đều đại khái có thể lường trước được.

Song dù sao tỷ thí cũng khác tu luyện, lúc tu luyện đích thực là thực lực bản thân, trên căn bản không có ngoại lực hỗ, tỷ thí thì khác, chỉ cần có thể chiến thắng, vô luận là vũ khí, thú sủng hay huyễn thú, hết thảy cũng có thể sử dụng.

“Ta không cần Phì Phì của ta, cũng có thể đánh bại ngươi!” Long Thiên Thần ngoan cố nói, nếu hắn gọi Phì Phì ra giúp hắn, Tiêu Mạc Sanh tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn, nhưng nếu làm vậy, hắn cảm thấy chiến thắng không đàng hoàng. Nếu là so đấu thực lực, vậy thì lấy ra bản lãnh thật sự, để cho Song Nhi xem xem đến tột cùng ai mạnh hơn!

Ách, việc này có liên quan gì đến Song Nhi?

Long Thiên Thần hơi đỏ mặt, lắc lắc đầu, bỏ những ý niệm ngổn ngang ra khỏi đầu, tóm lại hắn chính là muốn lấy thực lực chân thật của mình đánh bại đối phương, rửa sạch sỉ nhục lúc trước!

“Long huynh, nói thật, ta rất quý ngươi.” Tiêu Mạc Sanh ôn nhuận nói.

“Ta nhổ vào! Ta không thích người, đừng ở chỗ này ác tâm người.” Long Thiên Thần không chút khách khí trả lời hắn.

Tiêu Mạc Sanh khẽ mỉm cười, bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Chúng ta hôm nay nếu đứng ở trên lôi đài, tất nhiên là muốn phân ra thắng bại. Không bằng như vậy, thừa dịp hôm nay, giữa chúng ta làm một cái quyết định, được không?”

“Quyết định gì?” Long Thiên Thần nghi ngờ, khó hiểu hỏi lại.

Tiêu Mạc Sanh nói: “Ngươi sở dĩ giận ta, đơn giản là bởi vì quan hệ với Song Nhi muội muội. Chúng ta hôm nay lấy kết quả tỷ võ phân định, người nào thua sẽ phải tự động rút lui, không được mơ tưởng đến Song Nhi muội muội nữa; người nào thắng, thì có tư cách tiếp tục theo đuổi nàng, như thế nào?”

Long Thiên Thần hơi ngẩn ra, không khỏi có chút mơ hồ, này.....

Việc này.. cũng quá đột ngột. Mình thật sự là bởi vì Song Nhi nên mới giận hắn sao? Vì sao ngay cả chuyện này chính mình cũng không xác định được, mà hắn lại có thể nói chắc chắn như thế?

Bách Lí Song nghe được Tiêu Mạc Sanh nói…, cũng ngơ ngẩn, giật mình sững sờ, sau đó nàng khẩn trương nhìn về phía Long Thiên Thần, mong đợi đáp án của hắn, hắn có đáp ứng đối phương khiêu chiến không? Hay là hắn không phải vì nàng, mà chỉ bởi vì không vừa mắt Tiêu ca ca thôi?

Tâm tình kích động nhảy loạn, nàng lại là khẩn trương, lại là mong đợi.

Ở phía sau của nàng, Triệu Hiểu Du cùng Triệu Hiểu Mẫn hai tỷ muội đã ở khẩn trương nhìn Long Thiên Thần, Long đại ca thật sự thích Bách Lí tỷ tỷ sao?

“Ha ha, chuyện trở nên thú vị hơn rồi.” Vân Khê nhẹ nhàng cười một tiếng, nàng bỗng nhiên có chút bội phục Tiêu Mạc Sanh, ít nhất hắn biết thứ gì mình muốn, hơn nữa cố gắng vì điều đó. Còn Long Thiên Thần, hắn lại luôn hồ đồ, bất kể là nhân sinh quan (quan điểm làm người) hay là tình cảm của bản thân, toàn bộ mơ hồ không rõ. Không muốn hiểu rõ chính mình, luôn muốn trốn tránh, trước kia đối với Hách Liên Tử Ngữ cũng vậy, bây giờ cũng vậy. Người bên cạnh cũng phải lo lắng thay cho hắn!

Long Thiên Thần đứng ở trên lôi đài, tâm tình rất loạn, vì sao lại ép hắn lựa chọn?

Thích hay không? Hẳn là thích đi, nhưng còn không đến mức lấy phương thức tỷ võ tới quyết định tình cảm của hắn.....

“Long huynh, nếu ngươi không có ý gì với Song Nhi, vậy thì mời

ngươi nói rõ ràng cho nàng biết, không nên khiến nàng hy vọng vào ngươi. Nhưng nếu ngươi cũng thích Song Nhi, như vậy liền tiếp nhận khiêu chiến của ta.” Tiêu Mạc Sanh nhẹ nhàng mà nở nụ cười, mười phần tự tin, “Tất cả mọi người là nam nhân, thống khoái một chút! Thích hay không thích, mong ngươi xác định cho rõ ràng rồi nói ra!”

Long Thiên Thần ánh mắt căng thẳng, tâm tư càng thêm lo lắng.

Bách Lí Song nhìn thần sắc của hắn biến hóa, trong lòng từ từ lạnh xuống, ngã vào đáy cốc.

Nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh.

Thì ra là nàng tự mình đa tình thôi.

Hắn nếu là thật sự thích nàng, cũng sẽ không do dự.

Nàng dưới chân vừa động, bỗng nhiên chạy ra khỏi Ngọa Long cư, chạy tới trước lôi đài. Nàng ngẩng đầu lên, ngưng mắt nhìn Long Thiên Thần, vành mắt đã sớm đỏ lên: “Ngươi không cần lựa chọn nữa! Bách Lí Song ta không cần người khác bố thí tình cảm.....”

“Long Thiên Thần, ta ghét ngươi! Ta một chút cũng không thích ngươi! Ta cho tới bây giờ cũng không thèm thích ngươi!”

Chỉ một thoáng, lệ rơi đầy mặt, Bách Lí Song che mặt đầy nước mắt, chạy vội về phía cửa ra vào Tứ Hiền cốc.

“Song Nhi!”

“Thất muội!”

Vân Khê cùng ba vị huynh đệ Bách Lí nhất tề hô lớn, lo lắng nhìn thân ảnh Bách Lí Song rời đi, nhưng không có đuổi theo đi, mà là đồng loạt quay đầu nhìn về phía Long Thiên Thần. Nhất là ba vị huynh đệ Bách Lí, ánh mắt hung ác ngó chừng Long Thiên Thần, dường như muốn ăn hắn.

“Ghê tởm! Ngươi dám khi dễ muội muội của ta?” Bách Lí nhị ca lao đến đầu tiên, không quan tâm đến tỷ thí tỷ võ gì nữa, đánh một quyền lên mặt Long Thiên Thần.

Bách Lí Tam ca cũng đi theo đánh một quyền, Bách Lí đại ca từ trước đến giờ ôn nhuận như ngọc cũng nhịn không được, nổi giận, đá cho Long Thiên Thần một cước.

Hiện trường tỷ thí, nhất thời rối loạn, phải tạm thời ngưng hẳn tranh tài.

Long Thiên Thần không chống đỡ chút nào, linh hồn hồn hắn đã sớm xuất khiếu, không còn cảm giác gì nữa.

Trong đầu vẫn nghĩ tới lời nói của Bách Lí Song: “Long Thiên Thần, ta ghét ngươi! Ta một chút cũng không thích ngươi! Ta cho tới bây giờ cũng không thèm thích ngươi!”

Còn có gương mặt nàng đầy nước mắt, đáy lòng nơi nào đó như bị đâm thủng, cảm thấy hít thở không thông.

Là hắn thương tổn nàng sao?

Song Nhi.....

Nhìn đệ đệ bị ba vị huynh đệ Bách Lí đánh một trận, Long Thiên Tuyệt nhíu mày, đợi đến thời điểm đệ đệ bị đánh quyền thứ ba, hắn

không nhịn được xuất thủ, một cỗ Huyền lực đánh về phía ba người huynh đệ Bách Lí, đem ba người bắn ra.

“Các ngươi quan tâm muội muội của mình, ta hiểu, bất quá..... Hắn là đệ đệ của ta, cũng không phải là tùy tiện người nào có thể khi dễ!” Long Thiên Tuyệt thanh âm không cao không thấp, không giận tự uy, đem Bách Lí huynh đệ ba người đè xuống.

Chê cười, các ngươi bất bình thay muội muội của mình, chẳng lẽ có thể khi dễ đệ đệ của hắn sao? Đệ đệ của hắn tùy tiện người nào cũng có thể khi dễ sao?

Vân Khê rất khó xử, một là đồ đệ của mình, một là tiểu thúc nhà mình, rốt cuộc nên giúp ai đây?

Chẳng lẽ nàng thật sự sai lầm rồi sao, hai người bọn họ căn bản không thích hợp với nhau sao?

Thời điểm mọi người loạn thành một đoàn, Long Thiên Thần rốt cục thanh tỉnh lại, nhìn ba huynh đệ Bách Lí nói: “Thật xin lỗi, ta sẽ tìm Song Nhi trở về!”

Hắn triệu hồi ra Dực Long thần thú, tung mình bay lên, đuổi theo Bách Lí Song.

Quyển 5 - Chương 67: Thiên Tuyệt VS Tử Phong, đại chiến!

“Thế còn được! Long huynh, đệ đệ của huynh cũng không tệ lắm, ha ha!” Bách Lí nhị ca xoa xoa quả đấm, hướng Long Thiên Tuyệt đẩy đi, Long Thiên Tuyệt khẽ nghiêng người, khéo léo tránh khỏi.

Bách Lí nhị ca cười hắc hắc, cũng không thèm để ý: “Long huynh, nhà hai chúng ta sau này nếu là thông gia, thì sẽ là người một nhà. Vậy nên thời điểm tỷ võ, hạ thủ lưu tình chút, ha ha.”

Ba huynh đệ Bách Lí hữu hảo hướng Long Thiên Tuyệt cười cười, nơi nào còn không khí giương cung bạt kiếm vừa rồi?

Long Thiên Tuyệt nhợt nhạt cười một tiếng, nhảy xuống lôi đài, ngầm hiểu.

Trên lôi đài, chỉ còn lại một mình Tiêu Mạc Sanh, hắn nhìn lối ra khỏi Tứ Hiền cốc, ánh mắt trong sáng thành mê man, lại từ mê man biến thành trong sáng.

Nhẹ nhàng mà thở dài.

Trận chiến này còn chưa bắt đầu, hắn cũng đã thua.

“Tiêu Mạc Sanh.....” Người trọng tài vừa muốn tuyên bố kết quả, Tiêu Mạc Sanh cắt đứt hắn: “Ta thua, ta rút lui khỏi tỷ thí.”

Hắn ôn nhuận mỉm cười, đó là thói quen, là mặt nạ của hắn. Hàng năm lăn lộn ở trên thương trường đã giúp hắn luyện được hỉ nộ ái ố

không hề có biểu hiện gì, chỉ sợ trong tâm đau đớn, hắn cũng sẽ không biểu hiện ra.

Quyết định của hắn, khiến cho mọi người thất kinh.

“Vân sư phụ, ta đi trước, chuyện dược liệu, ta sẽ hết sức cố gắng.”

Vân Khê lẳng lặng nhìn hắn, trong khoảng thời gian ngắn, không biết nên như thế nào an ủi hắn.

“Để cho hắn đi đi! Nam nhân nên cầm lên được, buông xuống được. Không giống một số người.....” Long Thiên Tuyệt ôm nhẹ ái thê, khuôn mặt thiên hạ vô song, tràn đầy nụ cười tà khí, hắn có thâm ý khác liếc mắt nhìn Hách Liên Tử Phong, ý tại ngôn ngoại kia, không nói cũng hiểu.

Hách Liên Tử Phong mi tâm khẽ nhúc nhích, tản ra vài phần lãnh ý, ánh mắt thẳng ép hướng Long Thiên Tuyệt: “Nếu hôm nay ta và ngươi đổi vị trí, ngươi có làm được sao? Ngươi có thể buông xuống được sao?”

Chỉ một thoáng, một bộ tóc trắng đón gió, tung bay.

Khí thế cường đại giữa hai người đột nhiên xuất hiện, không khí thay đổi.

Long Thiên Tuyệt ánh mắt vốn đùa cợt chợt trầm xuống, từ từ đông lạnh, mối thù truyền kiếp thuộc về giữa hai người vào giờ khắc này bộc phát lên!

“CHUYỆN NÀY TUYỆT ĐỐI KHÔNG THỂ NÀO XẢY RA!”

Dư âm chưa dứt, Long Thiên Tuyệt đột nhiên động, áo bào bay cuộn,

như gió cuốn mây tản, hắn xoay người bay lên lôi đài.

Hắn đứng chắp tay, thân ảnh như thần tiên, từ trên cao nhìn xuống Hách Liên Tử Phong, ánh mắt như lôi đình thẳng ép xuống.

” Người Khê Nhi lựa chọn là ta, ta là tuyệt đối sẽ không cho ngươi bất cứ cơ hội nào! Trên mặt cảm tình là như thế, trên thực lực cũng là như thế, ngươi nhất định chính là người thất bại!”

Ánh nắng chếch đi, xuyên thấu qua tầng mây, vừa vặn chiếu ở trên người Long Thiên Tuyệt, ánh sáng màu vàng kia chói mắt đến nỗi chẳng ai có thể mở nổi mắt.

Song, lời của hắn lại giống như một mũi tên bắn xuyên thấu trái tim Hách Liên Tử Phong, chữ chữ đẫm máu.

Một ít nhiệt huyết tích lâu dưới đáy lòng, trong thời gian ngắn bùng phát, hắn thê lương hét lớn một tiếng, ống tay áo rung lên, bước chân đạp hư không, phi thân nhảy lên lôi đài.

“Long Thiên Tuyệt, hôm nay ta và ngươi nhất quyết thắng bại, xem rốt cuộc ai mới là cường giả chân chính!”

Ánh sáng màu tím thần bí từ bên trong thân thể của hắn bộc phát, đầu tóc trắng bị nhuộm thành màu tím, mị hoặc nói không ra lời.

Trên lôi đài, chiến ý tăng vọt, huyền khí chung quanh va chạm nhau.

Mọi người vây quanh lôi đài rối rít rút lui như nước thủy triều, chuyện phát sinh quá mức đột nhiên, vượt ngoài dự liệu của mọi người.

Hai đại cao thủ cứ như vậy ầm ầm chống lại nhau.

Hai luồng hơi thở cường đại càng ngày càng mạnh, có khuynh hướng đem lôi đài nổ tung.

“Thật là mạnh!”

“Đây rốt cuộc là Huyền giai bậc nào? Thật là lực lượng đáng sợ!”

“Hai kẻ điên, bọn họ đang trực tiếp đấu tranh vị trí xếp hạng sao?”

Đám người giống như thủy triều tuôn ra lui, tạo thành vòng trống khổng lồ, để lại cho hai người trên lôi đài.

Tứ Hiền đang khoanh chân ngồi trên bốn cái cột đá ở bốn phía của quảng trường, cũng rối rít trợn to hai mắt, tràn đầy hứng thú đối với trận chiến giữa hai cao thủ này.

Vân Khê ngu ngơ chỉ chốc lát, ở trước mặt nàng, hai lường huyền khí khác nhau xẹt qua trước mặt nàng, không xa không gần, vừa vặn vây quanh nàng.

Hai luồng huyền khí đụng nhau, sinh ra dư âm, kịch liệt va chạm trước chán nàng, tạo ra chút ánh sáng đen.

Nàng ngước mắt nhìn hai nam nhân trên lôi đài, một lòng kịch liệt nhảy lên.

Bọn họ đang đánh nhau vì nàng.....

Hai kẻ điên, đáng giá không?

Nàng vẫn không nhúc nhích, cũng không có ngăn cản, cứ như vậy lẳng lặng đứng yên ở bên cạnh, nhìn bọn họ.

“Hách Liên Tử Phong, biết ta coi thường nhất ở ngươi cái gì không? Ngươi rõ ràng có đầu óc, có thiên phú kinh người cùng thực lực, lại cứ luôn là sống ở bóng ma người khác, làm như cả thiên hạ thiếu tiền ngươi! Chẳng lẽ ngươi không có tư tưởng của mình, không có cuộc sống của mình sao?”

Long Thiên Tuyệt vẫn đứng chắp tay, vầng sáng màu vàng như hòa vào thân thể hắn, không rõ đến tột cùng là ánh mặt trời, hay là hắn tự thân tỏa ra ánh sáng, tuấn mĩ kinh người!

“Một người không thể lựa chọn cách sinh ra, không thể lựa chọn cha mẹ thân nhân, nhưng ngươi có quyền lựa chọn đi con đường của riêng mình”.

“Đừng nói ngươi là bị bất đắc dĩ, cũng đừng nói ngươi không có lựa chọn khác, chỉ cần ngươi muốn, chỉ cần ngươi kiên trì cố gắng, cõi đời này không có gì là không có khả năng!”

“Nếu ngươi muốn ta nhận thức người, tôn trọng ngươi vậy thì hãy quyết đoán đi, đi con đường của mình, sống một cuộc sống khác đi, Hách Liên Tử Phong!”

Giờ khắc này, thân ảnh Long Thiên Tuyệt động. Vừa động, nhất thời gió nổi mây phun, ánh sáng vàng đại phóng.

“Đừng để cho ta..... Vẫn coi thường ngươi!”

Hắn huy kiếm phách bổ về phía đối phương, kiếm quang từ từ lớn hơn, bùm bùm, mang theo sát khí bén nhọn, xông vào màn bảo vệ màu tím của Hách Liên Tử Phong.

Hắn đây là đang thức tỉnh Hách Liên Tử Phong, hắn đã nhìn đủ Hách Liên Tử Phong sa sút cùng uể oải rồi.

Hắn không phải là người lỗ mãng, cuộc chiến hôm nay tuyệt không phải đơn thuần vì tư tình nhi nữ, hắn muốn nhiều hơn chính là làm thức tỉnh Hách Liên Tử Phong, hi vọng tên này không tiếp tục trầm mê nữa.

Nếu bỗng nhiên đối thủ suy sụp như vậy thì thật không thú vị nữa. Hắn muốn một đối thủ thật mạnh mẽ, khơi dậy chiến ý và hứng thú của hắn!

Hách Liên Tử Phong mâu quang lóe lên, bắn ra vô số ánh sáng kì dị. Hắn nhìn Long Thiên Tuyệt đang tấn công vào vòng phòng ngự của hắn, trên mặt không có biểu tình gì, bảo kiếmn trên tay phải mở ra đường vòng cung tươi đẹp, kiếm khí tung hoành, hung tráng, đánh hướng kiếm khí của đối phương.

Hai đạo kiếm khí quấn giao ở một chỗ, không ngừng mà đánh nhau, không ngừng mà truy đuổi, tia lửa văng khắp nơi.

“Long Thiên Tuyệt, ngươi rất đáng hận! Ngươi cướp đi người ta yêu duy nhất, còn lấy tư thái của kẻ chiến thắng nói hươu nói vượn, muốn dạy dỗ ta. Ngươi căn bản không hiểu cái gì là tư vị tuyệt vọng! Ngươi cũng không hiểu được cảm giác không tìm được phương hướng trong bóng tối khi ánh sáng duy nhất của cuộc đời ngươi biến mất?”

“Ta rất hận ngươi, cũng ghen tỵ với ngươi! Ngươi luôn là có thể dễ dàng khiến cho người khác yêu quý, làm cho người ta gần gũi ngươi, tin tưởng ngươi, ngươi rõ ràng lưng đeo vô số tiếng xấu, những vẫn có thể khiến nhiều người ủng hộ thấn phục. Ta thật không rõ, tại sao ngươi có thể làm được như vậy? Tại sao Khê Nhi lựa chọn ngươi, tại sao rất nhiều bằng hữu, huynh đệ, thuộc hạ lại nguyện ý ở cạnh ngươi? Rốt cuộc ta không bằng ngươi ở điểm nào?”

Thanh âm kiếm khí va chạm nhau, càng ngày càng kịch liệt.

Hách Liên Tử Phong điên cuồng rống lên, đem những lời chôn sâu ở đáy lòng hét ra, phát tiết tất cả.

Hắn thật không hiểu, hắn và Khê Nhi ở cùng năm năm, vì sao lại kém mấy tháng tình cảm ngắn ngủi của nàng cùng Long Thiên Tuyệt? Sai ở đâu chứ?

Long Thiên Tuyệt trường kiếm trong tay rung lên, thế công càng hung hiểm hơn, rầm rộ.

“Ngươi lại còn không rõ? Hách Liên Tử Phong, ngươi thật quá ngu ngốc! Muốn nhận được, trước nên cho đi! Đạo lý đơn giản như thế, ngươi lại không hiểu sao?”

“Muốn nhận được tình yêu của một người, trước tiên không được do dự mà hãy giao ra tấm lòng của ngươi. Ta yêu Khê Nhi, sẽ đem những điều tốt đẹp trên đời mang tới trước mặt nàng, làm cho nàng vui vẻ, làm cho nàng hạnh phúc, về phần những bi thương, đau đớn kia thì phải tự mình gánh lấy, vì sao lại để cho nàng gánh những thứ đau lòng khổ sở đó thay ngươi?”

“Nếu ngươi cùng nàng chung sống năm năm, ngươi nên biết nội tâm của nàng cũng rất đau đớn. Nếu ngươi thật sự yêu nàng, nên làm cho nàng thấy ấm áp, xoa nhẹ sự đau đớn trong nội tâm nàng, mà không phải hai người bị thương từ buồn bã hối tiếc, cùng nhau khổ sở. Ngươi cũng nói, nội tâm của ngươi là một mảnh bóng tối, ngươi đang tìm kiếm ánh sáng, nhưng ngươi có từng nghĩ tới, nội tâm Khê Nhi có phải cũng có bóng tối hay không, nàng cũng cần ánh sáng hay không? Ngươi chỉ có thể mang tới bóng tối vô biên cho nàng, khiến cho nàng ở trong bóng tối trầm luân; còn ta lại có thể vứt bỏ tất cả

bóng tối, đem ta tất cả ánh sáng và nhiệt tình dành cho nàng. Chỉ cần có thể làm cho nàng vui vẻ, ta mất cả tính mạng cũng sẽ không chút do dự, ngươi có thể làm được sao?”

Choeng choeng choeng….

Hai thanh trường kiếm va vào nhau, bắn ra vô số tia lửa.

Bốn mắt chạm vào nhau, Long Thiên Tuyệt cùng Hách Liên Tử Phong đáy mắt dấy lên ngọn lửa rừng rực, từ từ tụ họp rồi tản ra.

Trên người hai người, ánh sáng thánh khiết đại phóng, ánh sáng màu tím cùng màu vàng đan vào thành màu sắc yêu mị, tươi đẹp vô song!

Xung quanh một mảnh thanh âm hút khí, hai người này sức mạnh quá mức kinh người rồi, bọn họ phải liên tiếp lui về phía sau mới không bị khí tức của bọn hắn quấy nhiễu.

Vân Trung Hạc, Vân Trung Thiên, Tông Chính Minh Kiếm, Dạ Hàn Nhật, Dạ Tử Hi, một đám những cao thủ Huyền Hoàng chi cảnh rối rít sáng mắt lên, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm từng chiêu từng thức của hai người trên lôi đài, như si như say.

Kiếm chiêu của hai người bọn họ thoạt nhìn thường thường không có gì lạ, tựa hồ toàn bộ đều là sức lực, nhưng mà chỉ có người trong nghề mới có thể thấy rõ, mỗi chiêu kiếm là thiên biến vạn hóa, dấu diếm huyền cơ như thế nào.

Đây không chỉ là cuộc tỷ thí của hai cao thủ mà còn là bữa tiệc kiếm thuật.

Vân Khê đứng cách lôi đài rất gần, giờ phút này trong lòng dậy sóng

bắt đầu khởi động, ánh mắt từ từ ướt.

Tình yêu, cho tới bây giờ cũng là không hề có đạo lý, yêu là yêu thôi.

Khi ngươi mê mang, tự hỏi bản thân của mình, ngươi muốn đến tột cùng là cái gì? Ngươi có thể giao ra toàn bộ những gì mình có, không giữa lại chút nào sao? Không có cho nào có nhận? Chỉ sợ đến cuối cùng không thu hoạch được gì, nhưng ít ra từng toàn tâm toàn ý cho đi, đây cũng là một loại tài phú.

“Mặc dù ta không muốn thừa nhận, nhưng ngươi nói không sai, ta vẫn sống ở trong bóng tối, không có cách nào cho Khê Nhi ánh sáng cùng nhiệt huyết. Nhưng cái này cũng không đại biểu ta không thể cho nàng hạnh phúc cùng thương yêu!”

“Ngươi có biết vô số lần, ta có bao nhiêu điên cuồng muốn giết ngươi không? Chỉ cần giết ngươi, sẽ không còn ai có thể mang Khê Nhi khỏi ta nữa, cho dù nàng không thương ta, chỉ cần nàng ở bên cạnh ta, ta cũng đã hài lòng.”

“Nhưng là ta sai lầm rồi, thời điểm nàng không chút do dự đem chủy thủ cắm vào ngực ta, ta liền biết..... Ta sai lầm rồi. Bất kể ta cố gắng ra sao, dụng tâm thế nào, bọn ta không thể nào trở lại được như xưa”.

Một âm mưu thiết kế tỉ mỉ, hắn không thể như ý nguyện giết Long Thiên Tuyệt, ngược lại bị Vân Khê gây thương tích.

Cõi đời này, trừ nàng, không ai có thể dễ dàng đả thương hắn.

Lần đó, đau đớn trên người cũng không cách nào sánh được với nỗi đau từ tâm can hắn, nội tâm hắn.

“Long Thiên Tuyệt, ta thừa nhận ở trên mặt cảm tình, ta bại bởi ngươi, nhưng không có nghĩa là mọi mặt cũng sẽ bại bởi ngươi! Thi triển ra tất cả bản lãnh của ngươi, ta muốn thống khoái đại chiến một cuộc!”

Ánh sáng màu tím càng ngày càng mạnh, mơ hồ có khuynh hướng át đi ánh sáng màu vàng, Hách Liên Tử Phong hai mắt như đao, bắt đầu toát ra, lập loè thân ảnh, làm cho không người nào có thể phán đoán được quỹ đạo vận chuyển của hắn.

Hắn muốn chiến thắng Long Thiên Tuyệt! Luôn luôn là thế, hắn muốn thắng được hắn!

Hơi thở hắc ám, mang theo nồng đậm oán khí, nhanh chóng truyền bá đến trên người mỗi người, bắt đầu ảnh hưởng cảm xúc mọi người.

Trong đám người, có người bắt đầu phiền não mắng to lên, oán khí càng tụ càng nhiều.

Vân Khê tâm thần thoáng một cái, tiếp xúc đến kia tử quang xâm nhập, đáy lòng đột nhiên không khỏi phiền não. Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Vì sao Hách Liên đại ca hơi thở đáng sợ như thế, lại có thể nhiễu loạn tâm thần của người khác?

Long Thiên Tuyệt nhìn đối thủ, tâm thần cũng hơi động một chút, hắn cùng Hách Liên Tử Phong giao chiến quá không dưới mười mấy trận, song hôm nay hơi thở như vậy, hắn là lần đầu tiên gặp phải.

Rốt cuộc đó là lực lượng gì? Sao lại hắc ám, tà ác như thế?

“Phi Long Tại Thiên!”

Một tiếng rồng ngâm vang trời, Hỏa Long màu vàng xuất hiện ở phía sau hắn, vảy vàng lay động, phát ra ánh vàng rực. Thánh khiết quang mang, xóa đi màu tím quang, hơi thở càng thêm rừng rực.

“Rống ——” ngọn lửa phun trào, lửa nóng hừng hừng, cuồn cuộn bay tới.

Một chỗ trên lôi đài, Hách Liên Tử Phong thân ảnh hiện ra, hắn rút lui một bước, trầm giọng hống khiếu: “Tốt! Vậy hãy để cho quyết chiến mạnh hơn chút ít sao! Tử, thức tỉnh đi!”

Thanh âm của hắn chìm như gỗ cổ ngàn năm, âm trầm như quỷ mị cổ xưa.

Ánh sáng màu tím động bay lêng trên đỉnh đầu hắn, từ từ biến ảo thành hình..... Đột nhiên, một con quái vật hình dáng kỳ lạ xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người, một con huyễn thú kỳ dị, hình thể không rõ ràng, chỉ có một đôi ánh mắt màu tím chiết xạ ra ánh sáng âm u lạnh lẽo, đáng sợ vô cùng.

Huyễn thú kia vừa xuất hiện, cao thủ toàn trường rối rít kinh hô lên, hơi thở khổng lồ, xu thế như bài sơn đảo hải, làm người ta hít thở không thông.

Hách Liên Tử Phong đáy mắt sâu kín sáng lên, ánh sáng dần chuyển từ màu trắng, sang màu xám, ánh sáng càng ngày càng trầm, khiến cho người ta có cảm giác kinh khủng.

Cửa Tứ Hiền rối rít chấn động, mọi người lộ ra thần sắc kinh dị, khí tức đáng sợ này khiến cho bọn họ run rẩy từ tâm hồn.

Mặc dù bọn họ vẫn không biết huyễn thú hình dáng kỳ dị kia là cái quái gì, song khí tức hắc ám cùng một đôi mắt tím tràn đầy nguy

hiểm kia lại làm cho bọn họ tràn đầy sợ hãi, bất an.

“Ánh mắt màu tím, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Chưa từng nghe nói qua ở Long Tường đại lục có người có ánh mắt màu tím, hắn rốt cuộc là người nào? Huyết thống làm như thế kỳ lạ?”

“Trên người hắn hơi thở thật là đáng sợ, còn có huyễn thú kia, đến tột cùng là thứ gì?”

“Hách Liên đại ca.....” Vân Khê lo lắng nhìn hắn, đáy lòng cảm thấy lo sợ bất an, lực lượng đáng sợ như vậy, nhưng nếu dùng ở Tà đồ, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Nàng quay đầu, nhìn về phía Long Thiên Tuyệt, Thiên Tuyệt có thể ứng phó sao? Tại sao nàng mơ hồ cảm giác lực lượng này có thể thắng được Hỏa Long của Thiên Tuyệt?

“Phụ thân!” Tiểu Mặc ở Ngọa Long cư lo lắng địa nhìn phụ thân, mày nho nhỏ nhíu chặt lại.

“Hách Liên Tử Phong, phía sau ngươi rốt cuộc là cái đồ quỷ gì vậy?” Hỏa Long chính thức cùng Tử giao phong, phản phục đụng nhau, kích khởi khí lãng nghịch thiên.

Long Thiên Tuyệt trong ngực chấn động, cổ họng mơ hồ nếm đến vị tanh của máu.

Tử lực lượng, để cho hắn cảm thấy sợ hãi.

“Nó là Tử, là đồng bạn tốt nhất của ta! Long Thiên Tuyệt, ngươi có thể nhìn thấy Tử, là vinh hạnh của ngươi!”

Lực lượng của quái vật màu tím càng ngày càng lớn mạnh, như cuồng phong như mưa rào công kích Hỏa Long, Hỏa Long kế tiếp bại lui.

“Thánh Liên gia trì!” Từ Long Thiên Tuyệt lòng bàn chân, những đóa hoa sen màu vàng xuất hiện nở rộ, xoay chuyển cấp tốc bay tới liễu giữa không trung, duy trì lực lượng Hỏa Long.

Ngọn lửa hung mãnh hơn từ trong miệng Hỏa Long phun ra, Tử động tác hơi trì trệ, mở ra đường rút lui.

Thật là lợi hại! Lại còn có thể lấy ảo biến ra kim liên cho Hỏa Long gia tăng lực lượng!

Vài đóa kim liên xoay chuyển cấp tốc trôi lơ lửng vây quanh người Long Thiên Tuyệt, giống như thần, màu vàng thấp thoáng, như mộng như ảo.

Hách Liên Tử Phong ánh mắt hơi đổi, trong miệng mặc niệm mấy câu ai cũng nghe không hiểu, Tử thân hình đột nhiên bắt đầu lớn mạnh, thân thể so sánh với lúc trước lớn mạnh gấp đôi. Tử miệng há to, giống như một hắc động không thấy được đáy, đem ngọn lửa toàn bộ nuốt hết.

Mọi người kinh hãi, nó lại có thể cắn nuốt ngọn lửa, quái thai a! Kinh khủng a!

Hách Liên Tử Phong mượn Tử lực lượng, càng chiến càng dũng, chiếm được thượng phong, hướng về phía Long Thiên Tuyệt cùng Hỏa Long của hắn một trận tập kích cuồng oanh mãnh liệt.

“Kỳ Lân, hiện thân!” Long Thiên Tuyệt trước mặt sắc mặt ngưng trọng, phải đem Kỳ Lân thần thú cho triệu hoán đi ra.

Vảy lân màu xanh, xuyên thấu màu vàng cùng màu tím quang, tăng thêm một khoản khác nồng đậm. Bốn phía lôi đài, khu vực trăm dặm xung quan sáng ngời.

Bốn cái cột đá bên dưới Tứ Hiền lay động, bọn họ mơ hồ có chút ngồi không yên.

Thậm chí ngay cả thần thú cũng xuất hiện, nếu tiếp tục, cột đá sớm muộn gì cũng sẽ bị hủy diệt.

“Thần, thần thú?”

“Hai tên biến thái a! Đây là tỷ thí sao? Ta không nên theo chân bọn họ hai người tỷ thí, khó giữ được cái mạng nhỏ này a.”

“Thật là đáng sợ! Một so sánh với một càng biến thái!”

Phần lớn những cao thủ đều sợ hãi lạnh run, rối rít tưởng tượng, nếu là bọn hắn ở trong tỉ thí gặp gỡ đối phương, thì sẽ thảm như thế nào, bọn họ có thể chống đỡ được một kích đối phương sao?

Không tốt! Thiên Tuyệt đã sử dụng thần thú, có phải chứng minh hắn sắp đạt tới cực hạn của hắn rồi không?

Vân Khê lo lắng nhíu mày, dưới tình huống bình thường, Thiên Tuyệt chắc là không thể tùy ý gọi về Kỳ Lân thần thú, chẳng lẽ đối mặt lực lượng Tử, hắn thật vô kế khả thi rồi?

Có Kỳ Lân thần thú gia nhập, chiến cuộc ngay lập tức xảy ra biến hóa, Tử gầm thét, thân hình kéo ngang, cuối cùng đầu đuôi đụng vào nhau, quay chung quanh Thành vòng, đem Kỳ Lân thần thú bao vây trong đó.

Kỳ Lân thần thú trong miệng rống to, phun ra một ngụm gió lốc, cắt đứt một đoạn thân thể của Tử, mở ra lổ hổng, xung phong liều chết ra.

Mọi người bên tai, Kỳ Lân thần thú cùng Tử gầm thét hí hô giao thế vang lên, đáy lòng ý sợ hãi càng đậm liễu.

“Côn Bằng thần thú, hiện thân!” Hách Liên Tử Phong một tiếng gầm nhẹ, trên bầu trời, một đôi cánh khổng lồ trải ra, phá tan trời cao, lại là Côn Bằng thần thú hiện thế.

Vân Khê đã từng thấy qua thú sủng của hắn Côn Bằng, lực lượng của nó cùng uy áp, không cường đại, không ngờ tới nó hiện nay đã lột xác trở thành thần thú, một trong mười thần thú giữ nhà của mười học viện lớn Côn Bằng thần thú!

Nghịch thiên! Đây là muốn nghịch thiên!

Trên lôi đài đồng thời xuất hiện hai con thần thú giữ nhà.

“Lão Tứ, xem ra ngươi thật không có bịa chuyện, hai người này thực lực đúng là không phải chuyện đùa.” Lan công tử nhíu mày, mơ hồ sinh ra sầu lo.

“Ách, không sai, ta đoán được hai người thực lực rất mạnh, nhưng là không ngờ rằng có mạnh như vậy.....” Bách Sự thông khẽ chắc lưỡi hít hà, lúng túng cười một tiếng.

Mai công tử bình tĩnh chân mày, không biết đang suy tư những thứ gì, bí hiểm.

Trong đám cao thủ, Tông Chính Minh Kiếm sắc mặt đã không thể

dùng tái nhợt để hình dung, lúc nhìn thấy Hách Liên Tử Phong triệu hồi ra Tử, hai chân của hắn cũng đã đính tại chỗ, không cách nào hoạt động. Hiện tại lại thấy hắn triệu hồi ra Côn Bằng thần thú, hai chân của hắn bắt đầu khẽ run, khó có thể hình dung tâm tình phức tạp của mình giờ phút này.

Cuộc tỷ thí này, tiến hành đến đây, hắn đã hoàn toàn hiểu, tỷ võ như vậy không phải là trình độ hắn có thể thừa nhận.

Hắn vẫn có thể cảm giác được Hách Liên Tử Phong mạnh, chẳng qua là không nghĩ tới có mạnh như vậy, vượt quá tưởng tượng của hắn. Ở trước mặt của hắn, hắn cảm giác mình là một con gà con bị chim ưng nhìn chằm chằm, hơi không cẩn thận chọc giận đối phương, hắn tùy thời tùy chỗ cũng có thể bị nuốt chửng, da lông cũng không còn!

Chiến ý đối với Hách Liên Tử Phong lúc trước, tự tin của hắn, thoáng cái bị đánh tan, hắn toàn thân lạnh run, sợ hãi tùy ý tràn ngập.

“Côn Bằng thần thú? Tới tốt! Đây chính là toàn bộ thực lực của ngươi sao?” Long Thiên Tuyệt đáy mắt chiến ý càng ngày càng đậm hơn, đối mặt với thần thú của đối phương, hắn chẳng những không có sinh ra ý sợ hãi, ngược lại càng ngày càng hưng phấn, đây chính là theo lời hắn gặp mạnh thì mạnh!

Hai con thần thú ngang nhiên chống lại nhau, ánh mắt hung hãn, ở giữa không trung đụng vào nhau, một so sánh với một hung ác.

Trên bầu trời, toàn bộ cũng là lĩnh vực bọn họ chiến đấu.

Trên lôi đài, khôi phục tình hình chiến đấu một huyễn thú của một người đấu với một huyễn thú của người còn lại.

Hỏa Long khí thế lần nữa dâng cao, kim liên hết tốc lực xoay tròn tăng lên; Tử thân hình không ngừng biến ảo, từ từ biến ảo thành hình dáng Hỏa Long, há miệng, chính là hắc động sâu không thấy đáy.....

Khoảng một khác, hai con huyễn thú ầm ầm xông về đối phương, tiếng gầm liên tiếp.

Một Long một tử hai đạo thân ảnh cao cao dựng lên, một như thần Long ngang trời, một như trường kình (cá lớn) ra biển, mang theo khí thế quần phong xông về đối phương.

“Không nên a ——” Vân Khê dưới đáy lòng hét lên, khẩn trương nhìn chiến cuộc, nàng không hy vọng bất cứ người nào trong bọn họ bị thương.

Khí thế cuồn cuộn, vô biên vô hạn sôi trào lan tràn, mặt đất xung quanh lôi đài xuất hiện dấu hiệu nứt nẻ, song phương thế lực ngang nhau, không phân cao thấp.

Chiến cuộc lâm vào gay cấn.

Đây mới thực sự là cuộc chiến của những cao thủ! Thử nghĩ xem mới vừa đấu vòng loại, theo chân bọn họ so sánh với, quả thực cùng tiểu nhi không có gì khác biệt.

Những cao thủ nghiêng lui về một phía, vừa tiếp tục xem cuộc chiến, để tránh bị vô tội liên lụy.

Vân Trung Hạc thở dài thật sâu, ở cùng hai người tỷ thí săn thú thời điểm, hắn cũng đã nhận thấy được hai người thực lực thâm hậu. Chỉ là không có nghĩ đến, bọn họ ẩn tàng nhiều như vậy, như thế nói đến, nếu là lấy ra bản lãnh chân chính, hắn là phải thua không thể

nghi ngờ.

Khó trách lời tiên đoán của Bách Sự Thông, lần này xếp hạng bảng tên thứ hai sẽ ở hai người bọn họ cùng Vân Trung Thiên, mà tên của hắn không có, xem ra đúng là có căn cứ.

Hắn lắc đầu cười khổ, quay đầu nhìn về phía Vân Trung Thiên, so sánh với thực lực của hai người Long Thiên Tuyệt cùng Hách Liên Tử Phong, hắn đối với thực lực của Vân Trung Thiên càng thêm hiểu rõ hơn. Cho dù là Vân Trung Thiên cũng chưa chắc có thể chiến thắng hai người này?

Trong lúc suy tư, Vân Trung Thiên nhận thấy ánh mắt của hắn nhìn chăm chú, nhìn trở lại, hướng hắn vuốt cằm mỉm cười. Vân Trung Hạc hơi sững sờ, đáp lại băng một nụ cười thân mật, Vân Trung Thiên chính là Vân Trung Thiên, bất cứ lúc nào cũng đều thong dong ưu nhã như vậy. Là su huynh đồng môn của y, lại là người đồng tộc, hắn so với y vẫn còn kém vài phần.

Bách Sự Thông không phải đã tiên đoán, lần này xếp hạng nhất của bảng tỷ thí là cô nương tên Vân Khê sao? Chẳng lẽ thực lực của nàng, so sánh với hai người này còn muốn biến thái hơn?

Thực lực của đoàn người này đều không tầm thường, một so sánh với một càng sâu. Như vậy lời tiên đoán của Bách Sự Thông đến tột cùng là thật, hay là có duyên cớ khác?

Lòng hiếu kỳ của hắn, càng ngày càng nặng.

Đá vụn vẩy ra, Long Thiên Tuyệt cùng Hách Liên Tử Phong hai người kịch liệt đối chiêu, rốt cục tách ra một khoảng cách, đều cùng nhau đứng lại thở dốc.

Trên bầu trời, Kỳ Lân thần thú cùng Côn Bằng thần thú so sánh với trên lôi đài hai người đánh càng thêm kịch liệt.

Màu tím quang bao quanh Hách Liên Tử Phong quanh thân, hắn lạnh lẽo mà cười: “Đây chính là tất cả thực lực của ngươi sao? Nếu như chỉ là như vậy, ta sẽ rất thất vọng.”

“Đương nhiên không chỉ! Mới vừa chẳng qua là làm nóng người, tỷ thí hiện tại mới coi là chân chính bắt đầu!”

Long Thiên Tuyệt thân thể chấn động, thúc dục lực lượng, hơi thở cuồng bạo đột nhiên dữ dội bắn ra, hung hăng thổi qua mỗi một góc hội trường tỷ võ.

Trên bầu trời, màu vàng hoa sen đầy trời vũ động, ngọn lửa, đỏ như máu, mà kim liên thánh khiết vô song, hai loại màu sắc đan vào, nhuộm đẫm ra huy hoàng vĩnh hằng!

“Song Long Xuất Hải!”

Trong sương mù, chính giữa lôi đài, một …một con Hỏa Long khổng lồ khác hiện ra hình dáng của nó, hai con Hỏa Long giống nhau như đúc, đồng thời ngửa mặt lên trời gầm thét, thanh âm điếc tai, mãnh liệt kích thích màng nhĩ mọi người.

“Hai con huyễn thú?! Ông trời của ta!”

“Quá khủng bố rồi! Lại đồng thời triệu hồi ra hai con huyễn thú, hơn nữa lực lượng không hề giảm, hắn rốt cuộc là làm như thế nào?”

“Long gia long huyết bảo điển, quả nhiên ngạc nhiên! Bất quá, nếu không phải có thiên phú kinh thế hãi tục, cũng không thể có thể đem long huyết bảo điển bí kỹ phát huy đến mức tận cùng, thiên tài a!

Người này thành tựu nhất định sẽ vượt qua tổ tiên Long gia!” Mai công tử từ trước đến giờ bình tĩnh vô cùng, rốt cục không nhịn được lên tiếng sợ hãi than, hắn hai mắt lấp lánh địa nhìn chăm chú giữa lôi đài Long Thiên Tuyệt, đối với hắn sinh ra nồng hậu hứng thú.

Hai con huyễn thú? Thiên Tuyệt giấu được đủ sâu a, không có thổ lộ cho bọn ta, hắn là muốn cho nàng vui mừng sao?

Không nghĩ tới một tháng tu luyện trong tháp Vạn Tượng, hắn tiến độ thật mạnh như thế, bất quá, thu hoạch của nàng cũng không nhỏ..... Nàng nhợt nhạt khẽ nhếch môi cười, mấy phần giảo hoạt.

Chỉ là, Hách Liên đại ca sở triệu hoán đi ra huyễn thú, hơi thở hết sức quỷ dị, đồng thời có thể tùy ý biến ảo hình dáng, rất tà môn, Thiên Tuyệt có thể chiến thắng hắn sao?

Quyển 5 - Chương 68: Vân Khê lên sàn, bắt đầu khiêu chiến

“Hai huyễn thú? Đây chính là thực lực cuối cùng của ngươi sao?” Hách Liên Tử Phong ánh mắt lóe lên, chiến ý sôi trào, phía sau hắn, huyễn thú màu tím lần nữa phát sinh biến hóa, lại cũng từ một biến hai con cùng huyễn thú của Long Thiên Tuyệt giống nhau như đúc hai cái song long.

Bất đồng chính là, Long Thiên Tuyệt song long là toàn thân màu vàng Hỏa Long, mà Hách Liên Tử Phong thì còn lại là tản ra hơi thở hắc ám.

“Huyễn thú phân thân?”

Trong đám người, có người kinh hô lên, thanh âm này nhanh chóng truyền lại đi, tạo nên một cao trào mới.

Thật bất khả tư nghị! Hắn lại có thể đem huyễn thú biến ảo thành đôi huyễn thú?

Phải biết rằng song huyễn thú cùng huyễn thú phân thân là hai chuyện khác nhau vô cùng, song huyễn thú dựa vào là tinh thần lực cùng Huyền lực, chỉ cần tinh thần lực của ngươi cùng Huyền lực đầy đủ cường đại, tạo ra song huyễn thú là có thể, dĩ nhiên, trên thế giới này ít người có thể huyễn hóa ra song huyễn thú nhưng so ra thì huyễn thú phân thân hiếm thấy hơn, loại hiện tượng này quả thực giống như cây vạn tuế ra hoa, trên lý luận hoặc thường quy nhìn lại,

trên căn bản là không thể nào. Song, huyễn thú phân thân hiện tượng thật xuất hiện, phát sinh trước mắt mọi người, muốn làm cho người ta không tin cũng không thể.

Hiện tượng cổ quái như vậy, không biết nên nói là thần kỳ, hay là nên nói là tà môn?

Long Thiên Tuyệt hai mắt phát sáng, kinh ngạc đồng thời cả người nhiệt huyết không ngừng sôi trào!

Hắn tung người toát ra, hai chân giẫm đạp trên hai đóa kim liên (sen vàng), thân thể bốn phía, kim liên cùng ngọn lửa đỏ như máu, sắp hàng thành hình, tạo nên hình dạng kỳ quái.

Tối tăm ở bên trong, có đặc thù lực lượng cô đọng ở trong đó, mạnh mẽ kinh người, nhưng cũng quỷ thần khó lường.

Song huyễn thú đối với huyễn thú phân thân!

“Chịu chết đi!” Hách Liên Tử Phong rống một tiếng, như sét đánh, cuồn cuộn nổ tung, từng đạo kiếm quang liên tục công kích, mỗi một kiếm đều mang theo thần uy hủy thiên diệt địa.

Huyền thú màu tím miệng khổng lồ vô hạn mở lớn, trong hắc động xoáy ra giớ lớn, cuốn sạch không khí, muốn nuốt hết hai Hỏa Long cùng nam tử áo đen.

Chỉ một thoáng, thiên địa biến sắc!

Hai Hỏa Long ngâm trời, quét ngang không gian, nghênh hướng song long màu tím.

“Nghênh chiến!” Long Thiên Tuyệt rống to một tiếng, thân ảnh màu

đen nhưng đứng ở tại chỗ, không có di động.

Hách Liên Tử Phong kiếm khí từng đạo đánh úp về phía hắn, kiếm khí thẩm thấu vào phạm vi kim liên cùng ngọn lửa, đột nhiên, vô thanh vô tức biến mất.

Cái gì? Hách Liên Tử Phong kinh ngạc, đợi nhìn kỹ, lại phát hiện kim liên cùng ngọn lửa quay chung quanh người Long Thiên Tuyệt chẳng biết lúc nào đã hội tụ thành một trận pháp, trận pháp tuyệt đối phòng ngự!

Vô luận hắn công kích như thế nào, tất cả kiếm khí, huyền khí, một khi tiến vào lĩnh vực phòng ngự tuyệt đối, sẽ lập tức mắt tăm mất tích.

Thần kỳ như thế, quả thực không thể tưởng tượng!

Chẳng lẽ đây mới là thực lực cuối cùng Long Thiên Tuyệt sao?

Hách Liên Tử Phong cuồng rống một tiếng, công kích hung mãnh hơn một vòng tiếp theo một vòng, tấn công hướng Long Thiên Tuyệt. Hắn không tin, không tin mình không phá được phòng ngự của tên kia!

“Ghê tởm! Chẳng lẽ ngươi muốn co đầu rụt cổ tại phòng ngự của chính mình, làm con rùa đen rụt đầu sao?”

Kiếm khí cuồng phong như mưa rào, ầm ầm tới, lại đồng loạt biến mất trước trận pháp

Hách Liên Tử Phong tức giận càng ngày càng mạnh, càng ngày càng không cam lòng.

“Không nên vũ nhục chiến thuật của ta! Ta chỉ là muốn tiêu hao một chút thể lực của ngươi mà thôi..... Ha ha, hiện tại, đến phiên ta tới công kích!” Long Thiên Tuyệt lạnh lùng cười một tiếng, thân ảnh màu đen đột nhiên biến mất tại chỗ.

Mục tiêu đang trong tầm nhìn đột nhiên biến mất, Hách Liên Tử Phong nhãn thần khẽ biến, trong lòng sinh ra dự cảm xấu. Quả nhiên, phía sau hắn, có không khí rung động rất khẽ, sát khí tiến tới gần ——

Không tốt!

Trường kiếm quay lại, hắn không do dự chút nào.

Đáng tiếc, đã muộn một bước, Long Thiên Tuyệt tốc độ quá là nhanh.

Keng!

Trường kiếm đánh nhau, lực đánh vào mãnh liệt, đem Hách Liên Tử Phong văng ra mấy bước.

Long Thiên tuyệt không có dừng lại, liên tục công kích, mới vừa Hách Liên Tử Phong như thế nào công kích chiêu số của hắn cùng khí thế, hiện tại toàn bộ trả lại cho hắn.

Điên cuồng, phát tiết loại, không thể ngăn cản.....

“Thiên Tuyệt! Hách Liên đại ca!” Vân Khê khẩn trương nhìn hai người, thốt ra lời.

Cứ đánh như thế, trong hai người bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ có một người ngã xuống, làm sao bây giờ? Có nên xuất thủ ngăn cản

không?

Vân Khê chân mày nhíu chặt, lộ ra thần sắc do dự. Nàng đã nhìn thấu mục đích trận chiến này của Thiên Tuyệt, hắn muốn mượn quyết đấu làm thức tỉnh Hách Liên đại ca, kích thích ý chí chiến đấu, không nên tiếp tục trầm mê trong bóng ma thân phận.

Song, Hách Liên đại ca giờ phút này phóng thích ra lực lượng thật đáng sợ, quá tà môn rồi, nàng rất lo lắng, Thiên Tuyệt chẳng những không đạt được mục đích mà ngược lại dẫn Hách Liên đại ca vào tà đạo, càng chạy càng xa, đó chẳng phải làm hỏng ý muốn ban đầu của Thiên Tuyệt sao?

Làm sao bây giờ? Nàng rốt cuộc nên nhúng tay ngăn cản hay không?

Lúc này, trên lôi đài, Hách Liên Tử Phong thân ảnh vội vàng thối lui, như ẩn như hiện, nhanh như thiểm điện, lui lại dọc theo lôi đài.

Chỉ lui lại thêm một bước, hắn có thể bị thua.

Long Thiên Tuyệt thân ảnh nhanh chóng biến ảo, đuổi sát Hách Liên Tử Phong đến bên lôi đài, bảo kiếm sắc bén nhanh nhạy phá rách hư không, đâm rách màn bảo vệ màu tím, sâu một chút chính là cổ họng đối phương ——

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, như mành chỉ treo chuông*, Long Thiên Tuyệt trường kiếm trong tay khẽ chếch đi, tránh Hách Liên Tử Phong cổ họng, tà đâm về phía sau Hách Liên Tử Phong.

*mành chỉ treo chuông: rất hung hiểm, có thể nguy hiểm tới tính mạng.

Nơi đó, có một đạo bóng người chẳng biết lúc nào vô thanh vô tức xuất hiện sau lưng Hách Liên Tử Phong, trường kiếm màu bạc cuối cùng ở trong gió nổ tung, mang theo xu thế hung mãnh không thể ngăn cản đâm về sau lưng Hách Liên Tử Phong.

“Ti, bỉ!” Long Thiên Tuyệt lạnh lùng kêu một tiếng, qua bả vai Hách Liên Tử Phong, giơ kiếm đâm về người đang muốn từ phía sau lưng đánh lén Hách Liên Tử Phong!

Hiện trường một mảnh xôn xao!

Chuyện phát sinh đột ngột, ai cũng không ngờ rằng, sẽ có người thừa dịp Long Thiên Tuyệt cùng Hách Liên Tử Phong tỷ võ ra tay đánh lén.

Phương vị, thời cơ, chọn được vừa đúng!

Nếu không có Long Thiên Tuyệt nửa đường thay đổi chiêu kiếm, như vậy Hách Liên Tử Phong gặp gỡ trước sau công kích, hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Chẳng qua là người này không nghĩ tới, thời khắc sống còn, Long Thiên Tuyệt lại buông tha cho Hách Liên Tử Phong, để cho hắn hoàn toàn bại trận thật là cơ hội tốt, thay đổi kiếm đường, đâm ngược hướng mình.

“Là Tông Chính Minh Kiếm!”

“Không nghĩ tới hắn hèn hạ như thế, lại làm trò mặt của mọi người, đánh lén Hách Liên Tử Phong, quá hèn hạ vô sỉ rồi!”

“Tiểu nhân như vậy, căn bản không xứng với cùng chúng ta cùng tỷ thí trên lôi đài!”

“Hèn hạ a.....”

Hách Liên Tử Phong mắt lạnh híp lại, giơ kiếm xoay người lại, đuổi sát thân ảnh Long Thiên Tuyệt, cùng nhau tấn công Tông Chính Minh Kiếm.

Đáng chết! Hắn lại ở sau lưng đánh lén?

“Tông Chính Minh Kiếm, chịu chết đi!” Nổi giận lôi đình, so sánh với việc cùng Long Thiên Tuyệt tỷ thí, hắn hiện tại càng muốn một kiếm giết chết Tông Chính Minh Kiếm, hắn thống hận nhất có người ở sau lưng của hắn hạ sát thủ.

Tình thế đột nhiên trong lúc xảy ra nghịch chuyển, vốn là còn càng đấu ngươi chết ta sống, đột nhiên trong lúc nhất tề chuyển hướng đầu mâu, cùng nhau công kích Tông Chính Minh Kiếm.

Tông Chính Minh Kiếm âm thầm kêu khổ, sắc mặt trắng bệch, hắn thật vất vả chờ đến cơ hội khó tìm, cho là có thể một kích tiêu diệt Hách Liên Tử Phong, nhất lao vĩnh dật (một phát an nhàn cả đời), lại không nghĩ để cho Long Thiên Tuyệt phá hư kế hoạch đánh lén.

Còn kém một chút nữa a, chỉ kém một chút như vậy, hắn liền có thể đánh lén thành công.

Hách Liên Tử Phong, y cùng Tông Chính gia tộc một chút liên hệ máu mủ cũng không có, tại sao y phải trở thành Tông Chính gia tộc tân quý, tại sao lại được ngồi ngang hàng cung Tông Chính gia tộc đại công tử?

Hắn không cam lòng a!

Hai thanh trường kiếm mang theo nồng đậm sát ý, lấy tốc độ khó có thể tưởng tượng tiến tới gần, hắn cảm thấy hít thở không thông.

Chẳng lẽ hắn sẽ phải táng thân ở chỗ này sao?

Đáy lòng tuyệt vọng kêu lên!

Vô số đoạn trí nhớ ngắn trong hắn xẹt ngang qua.....

Từng Tông Chính gia tộc, từng có phụ thân cùng mẫu thân, từng vui vẻ ấm áp..... Toàn bộ đều biến mất không thấy.

Mà truy cứu nguyên nhân, cũng là bởi vì người đàn bà kia, cũng chính là người hắn giờ phút này thống hận nhất, mẫu thân Hách Liên Tử Phong! Nếu không phải bởi vì ả, mẹ của hắn tại sao có uất ức mà chết? Nếu không phải bởi vì ả, phụ thân của hắn tại sao có càng ngày càng xa cách hắn, không hề quan tâm hắn nữa? Nếu không phải bởi vì ả, địa vị hắn ở Tông Chính gia tộc tại sao có ngày càng dao động?

Đây hết thảy, cũng là nữ nhân kia tạo thành!

Mà Hách Liên Tử Phong, chính là nghiệt chủng của nữ nhân kia! Mẹ sai con phải nhận lấy, Hách Liên Tử Phong thừa nhận trách nhiệm mà mẫu thân hắn gây ra, thừa nhận hết thảy tội nghiệt!

Hắn không sai! Chỉ sợ giết Hách Liên Tử Phong một ngàn lần, một vạn lần, hắn cũng không sai!

“A ——” Tông Chính Minh Kiếm ngửa mặt lên trời thét dài, tuyệt vọng gầm thét, vô cùng không cam lòng, như vậy tê tâm liệt phế.....

“Dừng tay!” Một thanh âm từ nơi xa mà đến, theo sát tới chính là một cổ hùng hậu lực lượng cản trở kiếm khí Long Thiên Tuyệt cùng Hách Liên Tử Phong.

Mai Lan Trúc Cúc Tứ Hiền rối rít nhảy xuống khỏi cột đá, bước chân giẫm trên hư ảo, trong nháy mắt liền đi tới trước mặt ba người.

“Tứ Hiền cốc quy định, bất luận kẻ nào không được tư đấu giết người! Thắng bại đã thấy rõ ràng, cứ tiếp tục tiến hành tỷ thí.” Mai công tử lên tiếng nói, thanh âm uy nghiêm, làm cho người ta phải tuân theo ý tứ của hắn.

Long Thiên Tuyệt thong dong thu kiếm, khiêu mi nhìn thoáng qua Tông Chính Minh Kiếm, dù sao người hắn muốn giết không phải là mình, giết với không giết, cũng không có bao nhiêu khác biệt. Thu hồi song long huyễn thú, ngẩng đầu, gọi Kỳ Lân thần thú đang kịch liệt đánh nhau trên bầu trời trở về, khiến nó thối khỏi tỷ thí, biến mất giữa không trung.

Đúng như Mai công tử nói, tỷ võ thật ra thì đã thấy rõ ràng rồi, mặc dù chẳng qua là thắng nhỏ, nhưng không thể không nói, trận tỷ thí này nhẹ nhàng vui vẻ, rất là thống khoái!

Hách Liên Tử Phong mắt lạnh nhìn chăm chú Tông Chính Minh Kiếm, ánh mắt như đao, màu tím u quang khi hắn đáy mắt không ngừng mà lưu chuyển.

Hồi lâu, hắn mới từ từ thu hồi bảo kiếm: “Đừng làm cho ta phải gặp lại ngươi”.

Thanh âm lạnh như băng, tràn đầy uy hiếp.

Nếu hắn muốn giết đối phương, dễ như trở bàn tay, chỉ bất quá, hắn khinh thường mà thôi.

Tông Chính Minh Kiếm cả người lạnh rung run rẩy, lại..... Lại tránh

thoát một kiếp. Mặc dù nội tâm không cam lòng, hắn vẫn âm thầm thấy may mắn, nhưng nếu cứ như vậy uất ức chết đi, hắn chết cũng không cam chịu.

“Các vị tiền bối, tại hạ đi trước cáo từ!” Tông Chính Minh Kiếm hướng Tứ Hiền chắp tay, trải qua mới vừa chuyện, hắn không còn mặt mũi tiếp tục lưu lại, xoay người rời khỏi Tứ Hiền cốc.

Tứ Hiền đưa mắt nhìn bóng lưng hắn rời đi, ai cũng không có ngăn cản, thật sự đúng là bọn hắn cần cao thủ, nhưng nếu là người tâm thuật bất chánh gia nhập đội ngũ cao thủ tiến vào Di tích chiến trường cổ, dù ai cũng không cách nào bảo đảm hắn có thể thương tổn đồng bạn của mình lần nữa hay không. Thay vì thời thời khắc khắc đều đề phòng hắn, nên để cho hắn tự mình rời đi.

Vân Khê thở phào một cái, may là, hai người bọn họ ai cũng không có bị thương, có lẽ, đây là kết cục tốt nhất.

Nàng tung mình nhảy, nhảy lên lôi đài, Lãnh mâu hoàn quét một vòng, cất giọng nói: “Bắt đầu từ bây giờ, để ta lên đài, ai không chịu có thể đi lên khiêu chiến!”

Tóc đen tung bay trong gió, tư thế anh dũng vô cùng.

Đôi mắt đen như được bao phủ trong ánh mặt trời, phảng phất như một đầm sâu, thật là xinh đẹp.

Vân Khê một bộ bạch y phiêu dật, đón gió đứng ở trên lôi đài, tuyệt sắc khuynh thành, nhưng sát khí bức người!

Lời nói thật cuồng vọng!

Đối mặt hiện trường đông đảo cao thủ như thế, nàng lại khẩu xuất

cuồng ngôn, một mình nhảy ra ngoài, một mình giữ đài? Nàng đến tột cùng bằng chính là cái gì thực lực? Trận chiến như thế nào tự tin, dũng khí?

Chẳng lẽ cũng bởi vì Bách Sự Thông một lời tiên đoán, nàng thật sự coi mình là người thắng, đoạt giải nhất rồi sao?

Chỉ một thoáng, các loại tiếng nghị luận, thay phiên nhau nổi lên, có tức giận, có chất vấn, có xem kịch vui.....

Long Thiên Tuyệt nhìn Vân Khê trên lôi đài, bất đắc dĩ lắc đầu cười khẽ, nàng làm như thế, sợ là vì phòng ngừa hắn và Hách Liên Tử Phong lần nữa đánh nhau, liều ngươi chết ta sống.

Hách Liên Tử Phong từ từ thu liễm khí tức trên thân, suy ngẫm chiến quả, không giống trong suy nghĩ tức giận cùng cam chịu, ngược lại có một loại thoải mái sau khi nói hết hoàn tâm sự.

Sau khi đem tối tăm và oán khí trong lòng trầm tích đã lâu toàn bộ phát tiết ra ngoài cả người cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, có lẽ, hắn là hẳn là có điều thay đổi.

Tông Chính Minh Kiếm căm tức hắn, chịu không được hắn, muốn đẩy hắn vào chỗ chết. Hắn cũng đâu nguyện ý đưa thân vào Tông Chính gia tộc, nhận người bên cạnh mắt lạnh?

Mẫu thân cùng cậu một lòng muốn để cho hắn thừa kế thế lực Bắc Thần gia tộc, đi thực hiện tâm nguyện và dã tâm của bọn họ, hắn vẫn lựa chọn trốn tránh, lựa chọn không đếm xỉa đến, nhưng mà lại không thể dứt bỏ được tình thân, tham lam mà nghĩ muốn hấp thu ấm áp ít ỏi nhưng thực ra lại tự lừa mình dối người.

Đúng như Long Thiên Tuyệt nói, hắn vẫn sống trong bóng ma người

khác, từ trước ở Ngạo Thiên đại lục, là trong bóng ma của cậu, mà nay, hắn là trốn tránh trong bóng ma của mẫu thân.

Hắn vì sao không thể lựa chọn đi con đường của mình đây?

Rời xa những bóng ma kia, một lần nữa bắt đầu, hắn Hách Liên Tử Phong có đặc thù thiên phú và thực lực làm người khác hâm mộ, hắn lo gì không có chỗ ở Long Tường đại lục đặt chân?

Chẳng qua là, hắn có thể chạy trốn được bóng đen của cậu và mẫu thân bao phủ được sao? Bọn họ có thể bỏ qua cho hắn sao?

Mày kiếm khẽ khép lại lên, ánh mắt của hắn từ từ mê ly thâm thúy.

Ngẩng đầu lên nhìn lôi đài Vân Khê nhảy nhảy lên, cất giọng hướng các cao thủ tuyên chiến. Khí thế liều lĩnh như thế đưa tâm hồn hắn kéo trở lại, để cho hắn không khỏi vì nàng lo lắng, nơi đây cao thủ đông đảo, nàng thật có thể ứng phó sao?

Lại không bàn về những người khác, riêng là Vân Trung Hạc cũng không phải là dễ dàng đối phó như thế, nàng thật có thể ứng phó sao?

Ánh mắt lạnh như băng vô tình, ở lặng yên không một tiếng động trở nên ấm áp.....

“Có muốn so với ta một ván hay không? Liền đánh cuộc Khê Nhi có thể hay không đánh bại tất cả cao thủ.....” Long Thiên Tuyệt thanh nhã thanh âm dằng dặc truyền tới đây, đợi quay đầu nhìn lại, Long Thiên Tuyệt ưu nhã nhếch môi cười một tiếng, nói tiếp, “Ta cá là Khê Nhi có thể thắng!”

Hách Liên Tử Phong im lặng liếc hắn một cái, thiên tài nhàm chán

như vậy, cùng hắn đánh cuộc nhàm chán như vậy!

“Ngươi đừng đắc ý quá sớm! Đừng tưởng rằng ngươi giúp ta, ta liền có cảm kích ngươi. Ta hôm nay còn không có phát huy ra toàn bộ thực lực, nếu là tiếp tục đánh xuống, không có Tông Chính Minh Kiếm lẫn vào, ta chưa chắc sẽ thua.” Mặc dù là vẻ mặt tức giận, trên khuôn mặt lãnh khốc nhiều mấy phần sinh động.

“Ngươi thừa nhận mình thua là tốt rồi.” Long Thiên Tuyệt đắc ý cười khẽ, “Ha hả, ngươi chính là con vịt!”

Hách Liên Tử Phong mày kiếm vi vắt: “Ngươi có ý gì?”

“Con vịt..... Mạnh miệng!”* Nhếch môi, Long Thiên Tuyệt cúi đầu nở nụ cười, mấy phần rực sáng, mấy phần sướng khoái.

*lấy từ câu “vịt chết còn mạnh miệng”.

Hách Liên Tử Phong hung hăng cắn răng, từ trong kẽ răng nghẹn ra khỏi mấy chữ: “Ngươi mới là con vịt!”

May mà giờ phút này lực chú ý của Vân Khê không có ở trên người hai người, không có nghe được lời hai người nói, nếu không nàng nhất định sẽ im lặng đỡ trán thở dài, nói như thế nào hai người cũng là nhân vật nổi tiếng ở Long Tường đại lục, lại là đại suất ca, lại nói đối phương là con vịt, này.....

“Vân Khê, ta tới khiêu chiến ngươi!” Dưới lôi đài, rốt cục có người lên tiếng, là thanh âm của nữ tử.

Mọi người quay đầu, nhìn về phía người lên tiếng. Trong đám người, một cô gái áo lam thon thả uyển chuyển, xinh đẹp đi lên lôi đài, tư thái mị người, nhận được không ít ánh mắt nóng bỏng của các cao

thủ.

“Hoa Oánh Oánh, ngươi rốt cục không nhịn được muốn đi ra.....” Vân Khê cúi đầu nở nụ cười, sớm đã đoán được. Cho tới nay, nàng còn không có thi triển thân thủ trước mặt các cao thủ, nàng tận lực thu liễm khí tức trên thân, cho nên ai cũng không đoán được thực lực chân chánh của nàng. Hoa Oánh Oánh giờ phút này đi lên, cũng không kỳ quái, nếu biết được chân chánh thực lực của nàng rồi mới đi lên, vậy thì chơi không vui..... Vân Khê vẻ mặt vô cùng “thiện lương trong sáng” nở nụ cười.

“Vân Khê, lần trước trên đại hội tỷ võ ở Thiên Long thành, ngươi dùng âm hiểm ma công hút đi một thân công lực của ta, ngươi nhất định không nghĩ tới ta còn có thể trở lại như ngày đó, ngóc đầu lên sao? Ha ha ha, ta Hoa Oánh Oánh chắc chắn không dễ dàng nhận thua như vậy, thù ngày đó ta đều nhớ rõ ràng, hôm nay muốn đòi tất cả từ trên người ngươi!” Hoa Oánh Oánh âm lạnh cười to.

Bên trong Ngọa Long cư, Hoa Sở Sở sắc mặt khẽ biến, trong miệng thấp giọng hô: “Hoa Oánh Oánh? Đường tỷ?”

Đều là người Hoa gia, Hoa Sở Sở chỉ nghe qua tên Hoa Oánh Oánh, biết Hoa gia có một người như thế, nhưng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, đáy lòng không biết nói ra cảm giác gì.

“Hoa Oánh Oánh, ngươi quả nhiên là ếch ngồi đáy giếng, ngươi cho rằng tu vi của mình có tiến bộ, thì tuyệt đối có thể đánh bại ta sao? Đừng quên, ta ngày đó ở Thiên Long học viện có thể dễ dàng đánh bại ngươi, nay đã cách mấy tháng, ta cũng có thể không tốn sức chút nào đánh bại ngươi! Bởi vì.....” Vân Khê cố ý dừng một chút, dùng giọng nói giễu cợt, cất giọng nói, “Ở trong mắt ta, ngươi chính là thủ hạ bại tướng, vĩnh viễn chính là thủ hạ bại tướng!”

“Ngươi.....” Hoa Oánh Oánh trợn mắt nhìn, trong lồng ngực tức giận thoáng chốc dâng lên.

Vân Khê ha hả cười một tiếng, lại nói: “Nhưng mà, nói thật, ta thật không nguyện ý tỷ võ với ngươi, dù sao ngươi.....”

Nàng có thâm ý khác lấy ánh mắt hướng toàn thân cao thấp Hoa Oánh Oánh đánh giá, ghét bỏ hất đầu: “Sách sách..... Ngươi quá …. rồi! Ta sợ tỷ võ, sẽ không cẩn thận làm bẩn ta..... Tốt xấu gì, ta cũng là một cô gái thuần khiết sạch sẽ đàng hoàng.....”

Lời của nàng phá lệ làm cho người mơ màng, không biết chuyện sẽ lập tức liên tưởng đến những chuyện lẳng lơ của Hoa Oánh Oánh, mà Hoa Oánh Oánh bản thân nghĩ đến ý niệm đầu tiên trong đầu, chính là chuyện mình nhảy hố phân.

Sỉ nhục a! Đây là sỉ nhục lớn nhất trong đời nàng, điểm nhơ lớn nhất!

“Vân Khê, ta với ngươi thề không đội trời chung!”

Vân Khê vô tội xua tay, cười tủm tỉm nói: “Ta cũng vậy, chưa bao giờ nghĩ tới muốn cùng ngươi thông đồng làm bậy a? Dù sao loại chuyện đó, cũng không phải là tùy tiện người nào có thể làm được, ha hả.....”

Mọi người lần nữa liên tưởng đến mị thuật câu dẫn nam nhân của Hoa Oánh Oánh, không nhịn được ầm ầm cười to, loại này bản lãnh, đúng là không phải là tùy tiện người nào có thể học được.

Hoa Oánh Oánh nghĩ cũng không phải là những thứ này, nàng nếu không phải bị bất đắc dĩ, như thế nào lại nhảy hố phân đó đây? Cũng là Vân Khê làm hại, cũng là nàng làm hại!

Tức giận ầm ầm không ngừng phun trào, Hoa Oánh Oánh nhìn chằm chằm mắt Vân Khê, như móc mắt người: “Vân Khê, nếu không phải ngươi ép ta lâm vào tuyệt cảnh, ta như thế nào làm chuyện như thế kia? Ngày đó sỉ nhục, ta vĩnh viễn không quên, hôm nay sẽ phải giết ngươi, rửa sạch mối nhục lúc trước!”

Vân Khê vô tội sờ sờ lỗ mũi: “Đừng nói như vậy nha, làm ta thật giống như là tú bà trong thanh lâu, ép nữ nhân vô tội tiếp khách a..... Chậm đã, ngươi thật giống như cho tới bây giờ cũng không phải là cô gái trong sạch thiện lương.....”

Vẫn luôn là kỹ nữ sao!

Lòng của mỗi người hiểu rõ hơn, không nhịn được điên cuồng mà cười to lên.

Hoa Oánh Oánh lúc này mới tỉnh ngộ tới đây, hiểu nguyên nhân mọi người bật cười, thì ra là lời Vân Khê vừa rồi là một câu hai ý nghĩa, mình hiểu cùng mọi người hiểu hoàn toàn không giống nhau. Một ngụm ngân nha cơ hồ cắn nát, Hoa Oánh Oánh khuôn mặt dữ tợn, hai mắt đỏ ngầu: “Ngươi tiện nhân này! Ta giết ngươi!”

Trường kiếm phá không, Hoa Oánh Oánh rốt cục ra chiêu.

Vừa ra chiêu, chính là chiêu kiếm vô cùng tàn nhẫn âm độc.

Huyền tôn bát phẩm? Không tệ lắm, bị nàng rút cạn công lực, lại có thể lần nữa tu luyện tấn thăng đến Huyền tôn bát phẩm, xem ra Hoa Oánh Oánh vì muốn báo thù, thật sự liều mạng hết sức.

Cùng lắm chỉ là Huyền tôn bát phẩm mà thôi, đối với nàng mà nói, một chút uy hiếp cũng không có!

“Muốn giết ta trước suy nghĩ một chút xem phân lượng của mình tới đâu.” Vân Khê gần như không có sử dụng bảo kiếm, ống tay áo của nàng vung, một cỗ kình khí nhanh chóng hóa thành hình rồng, đem Hoa Oánh Oánh và cả kiếm của ả, cùng nhau cuốn tới trước mặt mình.

Thực sự chênh lệch rất lớn a!

Mọi người rối rít dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Vân Khê chăm chú, nàng không có tham gia đấu vòng loại, cũng đã nói rõ nàng là cao thủ Huyền Hoàng chi cảnh. Hoa Oánh Oánh chỉ là một cao thủ dưới Huyền Hoàng chi cảnh, đi trước khiêu chiến nàng, vốn là lấy trứng chọi đá, hiện tại này vừa ra chiêu, cao thấp liền nhận rõ.

Chênh lệch giữa hai người, không phải là cách xa bình thường.

Hoa Oánh Oánh sắc mặt kinh biến, kêu thảm một tiếng, người đã đến trước mặt Vân Khê. Nàng không nghĩ tới Vân Khê Huyền giai tấn chức nhanh như vậy, lại thật đã đạt đến Huyền Hoàng chi cảnh, đối mặt với đối phương hơi thở cường đại, đáy lòng sinh ra chút ý sợ hãi.

Bất quá, Hoa Oánh Oánh cũng không phải là người hữu dũng vô mưu (có võ mà không có đầu óc), không hiểu được xem xét thời thế. Biết rõ đối phương đã là cao thủ Huyền Hoàng chi cảnh, mình còn lấy trứng chọi đá cũng không tránh khỏi quá ngu xuẩn.

Môi của ả giác từ góc độ âm tàn, cằm khẽ nâng, môi đỏ mọng khẽ mở, một phi châm phiếm ngân quang, hướng cổ họng Vân Khê phun tới!

Lúc này, khoảng cách ở giữa Vân Khê cùng ả chỉ có một cánh tay, ả đột nhiên xuất hiện công kích, thời cơ, góc độ, hết thảy nắm chặt

được vừa đúng. Khoảng cách gần như thế, Vân Khê cho dù có công lực cao tới đâu, cũng không thể chạy trốn ả ngọc đá cùng vỡ một kích cuối cùng, trừ phi.....

Hoa Oánh Oánh vốn là được như ý, nụ cười chỉ một thoáng liền biến mất rồi, Vân Khê vốn nên ở trước người của ả, lại biến mất trong hư không rồi, trong miệng nàng bắn ra phi châm, phá không mà qua, bắn vô ích.

“A! ——” Hoa Oánh Oánh trong miệng lại hét thảm một tiếng, ở sau lưng của nàng, một cái chân hướng vòng eo của ả hung hăng đạp, một kích đã đá ả xuống lôi đài.

Chớ xem thường một cước này, Vân Khê nhưng là xuất ra chín thành công lực a, đá vào nàng huyệt vị mấu chốt bên hông. Trúng một cước này, Hoa Oánh Oánh ngày sau muốn ở trên giường chơi trò nữ thượng nam, sợ rằng rất khó khăn, sau này nàng cũng chỉ có thể nằm dưới a..... Ách, tư tưởng của nàng tại sao có thể đen tối như vậy?

Vân Khê lắc lắc đầu, tự mình kiểm điểm một phen, trên mặt nổi lên nhiều tia đỏ ửng, ngượng ngùng.

Hoa Oánh Oánh hung hăng bị ngã ở dưới lôi đài, tư thế ngã như chó ăn cứt, trong miệng ả kêu thảm thiết liên tục, hông của ả một chút đều chẳng có lực, muốn tự mình đứng lên cũng khó khăn.

“Mau! Mau tới đỡ ta!” Nàng đau đến hai mắt ngập nước.

Những cao thủ Vân tộc hờ hững mà nhìn, ai cũng không muốn tiến lên đỡ vịn ả, về phần đi cùng nàng cao thủ Hoa gia, rất không tình nguyện đi lên trước, trên mặt tràn ngập lúng túng, nếu có thể, hắn thật hy vọng mình hoàn toàn không biết nàng.

Hoa Oánh Oánh được đồng bạn đỡ dậy, rưng rưng nước mắt, ghen ghét nhìn Vân Khê chòng chọc: “Ngươi thật độc ác! Ngươi chờ đó cho ta! Ôi.....”

Vốn còn muốn nhiều để mấy câu hung ác, nhưng bên hông truyền đến thanh âm xương sống lưng vỡ vụn, đau đến nàng gần như muốn ngất đi. Nhân sinh thống khổ nhất, chính là muốn chết lại không chết được, muốn bất tỉnh chẳng bất tỉnh được..... Nàng thống khổ không chịu nổi!

Vân Khê trên lôi đài cao, mắt nhìn xuống nàng, ha hả cười một tiếng: “Thật ngại quá, không có nắm chắc tốt độ mạnh yếu khi đặt chân, lần sau ta nhất định sẽ cẩn thận một chút.”

Lần này nếu không phải Tứ Hiền cốc có quy củ, nàng sớm đã đem ả tiêu diệt, mà đả thương có thể không phải là eo của ả.

Hoa Oánh Oánh mang theo ánh mắt hận thù, chịu đựng đau đớn trên người, vừa kêu rên, vừa nhờ đồng bạn đỡ vịn, rời đi hiện trường tỷ võ.

Tại chỗ những cao thủ một lần nữa xem kỹ Vân Khê, mặc dù mới vừa tỷ võ không có gì huyền niệm, thậm chí có thể dùng “Trò khôi hài” hai chữ để hình dung, song bọn họ thật sự rõ ràng thấy được Vân Khê thực lực.

Thực lực khi nàng tránh né một châm trí mạng của Hoa Oánh Oánh, tuyệt không phải bình thường, tốc độ di chuyển biến ảo, làm người ta sợ hãi than chắc lưỡi hít hà, thoạt nhìn nàng là thật thâm tàng bất lộ đây.

“Vân cô nương, ta tới khiêu chiến ngươi!” Thân ảnh cô gái cao gầy

màu tím, nhảy lên trên lôi đài, lại là Dạ Tử Hi hướng nàng phát ra khiêu chiến.

“Cô cô.” Dạ Hàn Nhật chân mày nhẹ chau lại, hơi có chút bất đắc dĩ, cô cô muốn thắng như vậy, hắn cũng cản không được.

“Dạ cô cô, ngươi làm gì thế? Cùng là người mình, người khác còn không có tỷ thí, làm sao người mình trước lại chiến đấu lẫn nhau đây?” Bạch Sở Mục không nhịn được hướng Dạ Tử Hi cằn nhằn, hiện trường còn có nhiều cao thủ như vậy không có tỷ thí, vạn nhất đại tẩu sớm bại lộ thực lực, kia chẳng lẽ không phải thật chịu thiệt?

Vân Khê cười một tiếng, vị Dạ tiểu thư này quả thật là bậc nữ tử không chịu thua đấng mày râu, nàng khiêu chiến mình, thuần túy chỉ là muốn tỷ thí võ nghệ phân cao thấp? Cũng không có như người khác nghĩ đến phức tạp như thế.

“Tốt, vậy thì mời Dạ tiểu thư chỉ giáo!”

Dạ Tử Hi ngạo nghễ nhướng mày, như một cành Hàn Mai trong gió tuyết nở rộ, cao ngạo, lãnh diễm.

Ánh mắt nàng bình tĩnh như nước, ngưng mắt nhìn Vân Khê, cất giọng nói: “Ta biết thực lực bây giờ không bằng ngươi, bất quá không thử, làm sao biết chênh lệch như nào?”

“Ta tiếp nhận khiêu chiến của ngươi!” Vân Khê cong môi, ngưng mắt nhìn nàng, bắt đầu tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Cùng Hoa Oánh Oánh khác nhau, mặc dù bây giờ đối phương thực lực chưa bằng nàng, nhưng là Vân Khê nguyện ý đem đối phương coi là đối thủ đáng giá tôn kính, thật tình tỷ thí.

Quyển 5 - Chương 69: Vân Khê vs Vân Trung Hạc

Trên lôi đài, hai cô gái ngưng thần nhìn nhau, chiến ý của hai người từ từ dâng lên.

Không đùa cợt giống lúc trước, Vân Khê ánh mắt chuyên chú, chân phải bước ra, khí tức trên thân nhất thời có biến hóa nghiêng trời lệch đất, ánh sáng màu trắng bao vây cả người nàng, Tử Tiêu kiếm trong tay khẽ chuyển một góc độ, góc độ công kích tốt nhất, sau đó.....

“Tiếp chiêu đi!”

“Tiếp chiêu đi!”

Đồng dạng ba chữ, đồng thời từ trong miệng hai cô gái thốt ra, khí thế không phân cao thấp.

Hai thân ảnh màu trắng đồng thời chuyển động, một kiếm tản mát, vừa vội vừa mãnh liệt, kết hợp cương nhu, không mất khí phách.

Keng! Keng! Keng!

Trường kiếm liên tục đánh nhau, trong chốc lát đếm không rõ số lượng chiêu.

Hai cô gái ánh mắt ở giữa không trung kịch liệt chạm vào nhau, Vân Khê nhợt nhạt cười, mấy phần lãnh mị, mấy phần tà khí: “Dạ tiểu thư, thử tiếp một kiếm ta mới nghĩ ra đi!”

Thân ảnh Vân Khê rút lui, thân hình lập loè, trường kiếm trong tay nàng xoáy ra một đường kỳ quái, nhảy lên một hồi, không khí rung động vặn vẹo. Chu vi lôi đài, cát bay đá lăn, kiếm khí ngưng tụ thành luồng gió xoáy, so với mặt trời còn muốn sáng chói hơn, tươi đẹp vô song.

Kiếm pháp này, chính là nàng kết hợp Kinh Hồng kiếm pháp cùng phi Tinh kiếm pháp mà tự tạo ra kiếm pháp mới.

Dạ Tử Hi chuyên chú ngưng mắt nhìn đối phương, không buông tha bất kỳ một chi tiết nào, hai con ngươi từ từ lớn hơn. Phạm vi quanh lôi đài không khí đều xoay tròn vặn vẹo, tạo thành xoáy. Ở trung tâm xoáy, thân ảnh cô gái bạch y nhẹ nhàng, khí phách bén nhọn, kín đáo không lộ, kinh hãi toàn trường

Một kiếm này còn chưa ra, nàng cũng đã cảm thấy áp lực trước nay chưa có.

“Hạc minh cửu tiêu!”

Dạ Tử Hi khí thế trên người đột nhiên bay lên, một huyễn thú hình dạng con Hạc phóng lên cao, trải ra hai cánh, lướt đi ra, phi về phía Vân Khê.

Thân ảnh Dạ Tử Hi màu tím mạnh mẽ, theo sát tới, nghịch lưu mà lên!

Nàng không tin mình phá không được chiêu kiếm của đối phương, thay vì ngồi chờ chết, không bằng hăng hái xuất chiêu, thắng thì phải thắng hoành tráng, thua cũng phải thua cho đẹp mắt!

Ánh mắt Vân Khê phát sáng, trường kiếm nghiêng xuống, mang theo

kiếm khí mênh mông, đem huyễn thú hình dạng Hạc bao lấy, sau đó lại nuốt cả thân ảnh Dạ Tử Hi màu tím.....

Những cao thủ vây xem một mảnh sợ hãi than.

“Đây là kiếm pháp gì, ngạc nhiên như thế?”

“Kiếm pháp thật tốt, lần đầu tiên chiêm ngưỡng, thấy những điều chưa hề thấy.....”

“.....”

Một kiếm này Vân Khê chỉ dùng sáu phần lực đạo, nàng không muốn thương tổn đối phương, song giữa hai người Huyền giai khác biệt, có thể làm cho Vân Khê đánh ra sáu phần lực đạo, đã là không tầm thường liễu.

“Không tệ, thực lực Huyền Hoàng nhị phẩm, so với thực lực Long Thiên Tuyệt và Hách Liên Tử Phong chỉ kém một phẩm cấp, đúng là khó lường.” Mai công tử đang xem cuộc chiến lên tiếng cảm thán nói, liên tiếp gật đầu, không biết đang suy tư những thứ gì, đáy mắt thâm thúy nổi lên ánh sáng nhạt.

“Trên người nàng có lực lượng thần khí, tùy thời tùy chỗ có thể cùng thần khí câu thông, vậy nên thực lực của nàng sợ là còn hơn hai người Long Thiên Tuyệt cùng Hách Liên Tử Phong. Nàng đến nay còn chưa sử dụng lực lượng thần khí, toàn bộ chính là thực lực bản thân, nếu nàng sử dụng lực lượng thần khí, không biết sẽ nghịch thiên như thế nào.....” Bách Sự Thông khó được lúc nghiêm túc bình luận.

Hai vị Lan công tử và Trúc công tử gật đầu, đồng ý với ý kiến bọn họ.

Long Thiên Tuyệt lẳng lặng theo dõi cuộc chiến, trên môi nở nụ cười nhàn nhạt, đối với Vân Khê tràn đầy lòng tin. Cố gắng của nàng, hắn đều nhìn ở trong mắt, cho nên nàng nhất định có thể thành công.

Hách Liên Tử Phong tầm mắt cũng vững vàng khóa ở trên người Vân Khê, khẽ ngạc nhiên, không nghĩ tới nhiều ngày không thấy, thực lực của nàng đã tiến bộ nhanh như vậy, xem ra hắn lo lắng là dư thừa rồi.

Dạ Hàn Nhật ngưng thần chú ý tình hình chiến đấu trên lôi đài, thấy cô cô mình phấn đấu quên mình nghênh khó khăn mà lên, hắn không khỏi đổ mồ hôi thay cô cô. May nhờ đối thủ là Vân cô nương, nàng không đến nỗi ra tay độc ác đối với cô cô, nếu không dựa vào tính hiếu thắng của cô cô, sớm muộn gì cũng bị thương nặng.

Rốt cục..... Trên lôi đài, thắng bại đã phân.

Dạ Tử Hi quỳ một gối xuống đứng ở trên lôi đài, đưa lưng về phía Vân Khê, tay cầm trường kiếm, từng ngụm từng ngụm thở dốc. Nàng vẫn là thua, đây chính là chênh lệch giữa các nàng, bất quá, nàng một chút cũng không nổi giận, mặc dù không cách nào đuổi kịp nàng, nàng cũng không cho phép mình cùng đối phương ở giữa chênh lệch càng lúc càng lớn.

Hít sâu một hơi, nàng cầm kiếm dựng lên, xoay người, nhìn Vân Khê: “Ta thua! Bất quá, ta sẽ không để cho đem ngươi cách ta quá xa, ta sẽ đuổi kịp ngươi.”

Giọng nói ngạo nghễ, không giảm lãnh diễm tao nhã.

Vân Khê hướng nàng mỉm cười xoa cằm, mấy phần thưởng thức.

Dạ Tử Hi nhảy xuống khỏi lôi đài, động tác gọn gàng. Mặc dù không

có tổn thương nặng nề, trên người vẫn khó tránh khỏi mấy vết kiếm, mà nàng phảng phất chưa tỉnh, mày cũng không nhăn chút nào, xuất thần suy tư kiếm chiêu Vân Khê vừa sử dụng, tinh tế suy nghĩ.

“Cô cô, người không sao chứ?” Dạ Hàn Nhật ân cần hỏi thăm.

Dạ Tử Hi lắc đầu, tiếp tục suy nghĩ phương pháp phá giải kiếm chiêu, lãnh diễm trên dung nhan tràn đầy thật tình chấp nhất.

“Dùng thuốc trị thương đi, nếu không sẽ lưu lại vết sẹo.” Một bình sứ màu trắng đưa đến trước mặt của nàng, giọng nói thanh nhã bay vào trong tai của nàng, Dạ Tử Hi hơi sững sờ, tiện tay đón lấy. Đợi phản ứng kịp nhận ra giọng nói này không phải là Dạ Hàn Nhật, nàng bỗng nhiên ngửng đầu lên, chống lại khuôn mặt nam tử tuyệt mỹ tuấn dật.

Nụ cười của hắn ưu nhã ôn nhu, trên trán tóc theo gió bay bay, siêu nhiên thoát tục, không nhiễm bụi trần, làm cho người ta bất tri bất giác bị lạc trong khí chất như mộng ảo của hắn.

Dạ Tử Hi tự nhận mình không phải là một người yêu thích sắc đẹp, song giờ này khắc này, có loại cảm giác hít thở không thông, tim của nàng đập lỗi mấy nhịp, quên mất phản ứng.

“Đây là thuốc chữa thương bí chế của Vân tộc, thích hợp nhất thoa ngoài da, chỉ cần bôi một chút, vết thương là có thể khôi phục, tuyệt đối sẽ không lưu sẹo.” Vân Trung Thiên nhàn nhạt mỉm cười, tỉ mỉ vì nàng giải thích, ngữ điệu ôn nhu, nụ cười hoàn mỹ, điên đảo chúng sinh.

Hai gò má không tự chủ đỏ lên, Dạ Tử Hi chẳng bao giờ nghĩ tới mình sống gần hai mươi sáu năm, mà cũng sẽ có lúc giống như những nữ hài tử trẻ tuổi, đối với một nam tử hoảng hốt. Tay chân trong lúc nhất thời trở nên luống cuống, bình sứ và bảo kiếm đồng

thời giữ tại trong tay nàng trong lúc bối rối, đồng thời rơi khỏi tay, mắt thấy sẽ phải rơi xuống đất.

Vân Trung Thiên ưu nhã tiếp được, đưa đến trước mặt nàng, mỉm cười: “Ta có đáng sợ như vậy sao? Làm cho cô sợ đến ngay cả kiếm của mình đều cầm không được rồi?”

Khuôn mặt Dạ Tử Hi từ trước đến giờ trong trẻo lạnh lùng ngạo nghễ, thoáng cái nóng bừng, khuôn mặt đỏ ửng, nàng cắn cắn môi, ảo não nhận lấy đồ trong tay của hắn, hận không thể vùi đầu vào trong lòng đất.

Nàng rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Thậm chí ngay cả bảo kiếm nàng coi như tánh mạng đều thiếu chút nữa đã mất, thật sự là quá mất mặt!

“Cám ơn!” Nàng vội vã nói một câu, xoay người, ra vẻ lạnh lùng rời đi. Trong lòng nhảy loạn lên, tim như nhảy đến cổ họng.

“Cô cô, ngươi đi đâu vậy?” Dạ Hàn Nhật kinh ngạc nhìn biểu hiện cô cô khác thường, sinh lòng hoài nghi.

“Đi xử lý vết thương.” Dạ Tử Hi ra vẻ trấn định, cũng không quay đầu lại trả lời.

“Nhưng là..... Bên kia mới là phương hướng xuất cốc.” Dạ Hàn Nhật hảo tâm nhắc nhở.

“.....” Dạ Tử Hi cước bộ ngừng lại, từ cổ trở lên đỏ bừng, người không biết còn tưởng rằng nàng là trúng độc.

“..... Ta đi ngoài cốc xử lý vết thương.” Nói xong, nàng tăng nhanh bước chân, trong đầu buồn bực, bước nhanh rời đi.

Xấu hổ chết mất!

Không nghĩ tới nàng Dạ Tử Hi cũng sẽ có một ngày như vậy, quá mất mặt!

Chỉ bất quá.....

Giữ tại bình sứ trong tay nàng, còn giữ lại độ ấm của hắn, nhiệt độ này lại làm cho nàng cảm giác nóng bỏng. Cảm giác như thế, thật thật kỳ diệu!

Dạ Hàn Nhật buồn cười thu hồi ánh mắt, nếu vừa rồi không phải là nhìn lầm, cô cô hình như là đỏ mặt. Cô cô từ trước đến giờ luôn cao ngạo, mắt cao hơn đầu, lại cũng sẽ đỏ mặt, quả thật là thiên hạ hiếm thấy!

Bên cạnh, Bạch Sở Mục tựa như gặp quỷ kêu lên: “Ta không có nhìn lầm sao? Người này thật sự là Dạ cô cô sao? Nàng là không phải là uống lộn thuốc, hay là bị đại tẩu cho đánh u mê?”

Từ trước thời điểm ở Tam Đại Thánh Địa, hắn không ít lần bị Dạ Tử Hi đánh, trong mắt hắn, Dạ cô cô chính là giống đại tẩu. Nữ nhân hắn sợ nhất, đầu tiên là đại tẩu, thứ hai chính là Dạ cô cô, cho nên hắn sau này tìm vợ, nói gì cũng không có thể tìm người giống như hai người bọn họ, vừa mạnh mẽ vừa hung hãn, một chút tư vị nữ nhân cũng không có.

Nhưng là mới vừa rồi, hắn lại thấy Dạ cô cô hướng về phía Vân đại ca đỏ mặt, trời ơi, nhất định là nhìn nhầm rồi!

Vân Trung Thiên đưa mắt nhìn hình bóng vừa rồi ra vẻ trấn định nhưng thực chất hoảng sợ mà chạy khóe môi cười cười, nụ cười

trong như nước, từ môi hắn nở ra một cách tự nhiên, đẹp không sao tả xiết.

Vân Khê đứng trên lôi đài, trên cao nhìn xuống, đem một màn vừa rồi thu hết vào mắt, liếc mắt, giảo hoạt cười một tiếng. Thái độ ca ca tựa hồ đối với Dạ tiểu thư có chút đặc biệt nha, nàng vẫn là lần đầu tiên thấy ca chủ động cùng cô gái khác ngoại trừ mình nói chuyện, hơn nữa còn đưa thuốc trị thương cho đối phương, hắc hắc.....

Dạ tiểu thư so với Vân Phiên Phiên kia tốt hơn không biết bao nhiêu lần, chỉ là, tộc quy Vân tộc, không cho phép người trong tộc cùng người ngoài tộc lấy nhau.....

Đang suy nghĩ lung tung, lại có một người nhảy lên lôi đài: “Vân cô nương, tại hạ Vân Trung Hạc, tới lãnh giáo kiếm chiêu của cô nương một chút.”

Lại là Vân Trung Hạc khiêu chiến!

Không khí hiện trường thoáng cái sôi trào.

Mới vừa Hoa Oánh Oánh và Dạ Tử Hi khiêu chiến, trên căn bản cũng là nghiêng về một bên, khí thế của Vân Khê khiến hai cuộc tỷ thí chẳng có tý hồi hộp nào, mọi người không được chứng kiến trận chiến kịch liệt thì vô cùng mất hứng. Mà giờ khắc này Vân Trung Hạc vừa ra khiêu chiến, mọi người hứng thú lập tức tăng lên đỉnh cao nhất.

Vân Trung Hạc là đệ nhất cao thủ trong lần Tứ Hiện thịnh hội trước, thực lực không giống bình thường, muốn chiến thắng hắn, tuyetj đối phải thi triển thực lực chân chính, khoa chân múa tay là căn bản không thể thực hiện được.

Mọi người rối rít dùng ánh mắt xem kịch vui, nhìn về Vân Khê, không biết nàng đến tột cùng có thể giữ đài thành công hay không, có thể để cho lời tiên đoán của Bách Sự Thông trở thành sự thật hay không, chiến thắng Vân Trung Hạc đây?

Vân Trung Thiên mi tâm căng thẳng, đối với thực lực Vân Trung Hạc, làm sư đệ của y, hắn là vô cùng hiểu rõ, Thiên Thiên đến tột cùng có thể ứng phó hay không đây? Một tháng này tu luyện, Thiên Thiên thực lực rốt cuộc tăng trưởng bao nhiêu, hắn đến nay cũng không phải là hiểu rất rõ, cho nên muốn hắn không lo lắng là không thể nào, hắn không hy vọng Thiên Thiên bị một chút thương tổn.

Long Thiên Tuyệt cùng Hách Liên Tử Phong hai người cũng trong lòng căng thẳng, sau khi chứng kiến thực lực Vân Trung Hạc, bọn họ không nghi ngờ chút nào sự thật hắn là một đối thủ mạnh, chỉ là đối thủ mạnh như vậy, chỉ dựa vào một mình Khê Nhi, có thể chống lại sao?

Ba người trong lòng, đều thay Vân Khê đổ mồ hôi.

“Ha ha, trò hay rốt cục bắt đầu. Chỉ cần Vân Trung Hạc vừa xuất mã, tuyệt đối có thể đem đối phương nhanh chóng bắt lại!”

“Vậy còn phải nói? Nếu cả Vân Trung Hạc cũng không thể thắng, thì những người như chúng ta cũng không cần phải thượng đài nữa, trực tiếp nhận thua là tốt rồi.”

“Vậy làm sao có thể? Vân Khê mới vừa đích xác là thắng hai trận không tệ, bất quá đó là bởi vì thật lực của đối thủ quá yếu, căn bản không có chút nào hồi hộp. Trận này chống lại Vân Trung Hạc, nàng không thể giữ đài được nữa, Vân Trung Hạc nhất định có thể thắng nàng!”

“Đồng ý! Vân Trung Hạc tất thắng!”

Cao thủ Vân tộc bên này cũng rối rít nghị luận, bên cạnh bọn hắn, rất nhiều cao thủ cũng nghĩ như vậy, không quá coi trọng Vân Khê, dù sao Vân Khê là cao thủ mới xuất hiện, mà Vân Trung Hạc thì đã sớm là cao thủ thành danh đứng đầu, so ra, cho dù ai cũng sẽ đứng ở bên Vân Trung Hạc.

Tứ Hiền cũng bị cuộc chiến khơi dậy hăng hái, mọi người đáy mắt lóe kỳ quang.

“Ta nhớ được năm năm trước, Vân Trung Hạc đã có thực lực Huyền Hoàng nhất phẩm, sau năm năm, không biết thực lực của hắn đến tột cùng tinh tiến bao nhiêu?” Trúc công tử đối với Vân Trung Hạc hiển nhiên tương đối thưởng thức.

“Vân Trung Hạc thực lực cố nhiên rất mạnh, nhưng cũng không thể coi thường tiềm lực Vân Khê, dù sao Vân Khê trên người có lực lượng thần khí.....” Bách Sự Thông vẫn là tương đối coi trọng Vân Khê.

“Hừ, nếu nàng không sử dụng lực lượng thần khí mà cũng có thể chiến thắng Vân Trung Hạc, đó mới cũng coi là thực lực chân chính.” Trúc công tử cố ý lên giọng, hơi có ý khích tướng.

Những cao thủ còn lại có lẽ không cách nào hiểu hàm nghĩa trong lời nói của ông, nhưng Vân Khê là thật sâu lĩnh hội. Không sai, nếu nàng mượn lực lượng thần khí để chiến thắng, căn bản không cách nào thể hiện thực lực bản thân, như vậy chính là chiến đấu không hết mình, thắng cũng không vẻ vang.

Bất quá, từ lúc bắt đầu, nàng cũng không có ý định sử dụng lực lượng thần khí. Một tháng trước trong tháp Vạn Tượng tu luyện,

nàng kiên quyết không dùng lực lượng phụ trợ, chỉ dựa vào thực lực bản thân cùng voi lớn đánh giết, vì thế, nàng phải chịu nhiều thương tích, chảy nhiều máu, trả giá rất nhiều, vì chính là hy vọng có thể tu luyện thực lực bản thân, làm cho lực lượng bản thân tăng lên.

Nàng cực khổ lâu như vậy, cố gắng nhiều như vậy, hiện tại chính là thời điểm khảo nghiệm thực lực chân chính của nàng.

Nàng ngạo nghễ nhếch môi, hướng về phía Vân Trung Hạc đối diện cười nhạt: “Ta muốn lãnh giáo cao chiêu của Vân công tử!” Trong mắt đẹp, kỳ quang lóe lên, chiến ý ngay lập tức nảy sinh!

“Khê Nhi, làm theo khả năng là được.....” Long Thiên Tuyệt tựa hồ hiểu rõ tâm tư Vân Khê, không nhịn được ở dưới lôi đài mở miệng lời khuyên.

Vân Khê quay đầu, hướng hắn nhợt nhạt cười một tiếng: “Ta tuyệt sẽ không thua!”

Hách Liên Tử Phong không nói gì, chẳng qua là mi tâm mấy phần khẩn trương.

Vân Trung Hạc hắng giọng cười một tiếng, trên khuôn mặt cương nghị mười phần tự tin: “Mới vừa rồi ta thấy cô nương thi triển kiếm pháp, có chút giống một bộ kiếm pháp Vân tộc thất truyền, tại hạ đối với bộ kiếm pháp kia có chút cảm thấy hứng thú, không biết có thể hay không trước chỉ giáo một hai chiêu kiếm?”

Vân Khê tự nghĩ ra kiếm pháp, dung hợp Vân tộc Kinh Hồng kiếm pháp và Yến gia Phi Tinh kiếm pháp, một cách tự nhiên là có dấu vết Kinh Hồng kiếm pháp, Vân Trung Hạc phát giác ra được, cũng không có gì lạ.

“Tốt! Nếu Vân công tử đối với kiếm pháp của ta cảm thấy hứng thú, như vậy chúng ta trước hết tới so kiếm chiêu.” Vân Khê không nhanh không chậm nói, trong cơ thể huyền khí trong lúc nói chuyện từ từ vận chuyển, từ thân thể của nàng hướng ra phía ngoài chảy xuôi, ngưng tụ đến trên thân kiếm Tử Tiêu trong tay nàng, tùy thời tùy chỗ cũng có thể ra chiêu nghênh kẻ địch.

Vân Trung Hạc hai chân chuyển động, bày ra lên kiếm thế, khí thế uy bá, ngay lập tức ngưng tụ mà thành.

Trên lôi đài, chỉ một thoáng phong vân biến sắc.

Hai cỗ hơi thở hùng hậu, từ từ lớn mạnh, đụng chạm lôi đài vị trí, người xung quanh lôi đài nhất tề lui ra tạo khoảng cách.

“Vân cô nương, ngươi ra chiêu trước đi!” Vân Trung Hạc lễ nhượng nói.

“Ta đây sẽ không khách khí!” Vân Khê ánh mắt một lệ, khinh thân một tung, cao cao địa nhảy lên, dưới đáy lòng mặc niệm, “Phi Tinh tại thiên, nhất kiếm Kinh Hồng!”

Trường kiếm trong tay tấn như tia chớp, nhanh, mạnh mẽ như lôi đình, một vòng mặt trời chói chan dường như kiếm quang ở trên đỉnh đầu nàng đột nhiên bộc phát, cả lôi đài cũng bị kiếm quang chiếu lên, sáng bừng. Một kiếm này có uy lực khác hẳn khi đối trận với Dạ Tử Hi, mới vừa rồi nàng cũng không có phát huy ra toàn bộ uy lực kiếm chiêu, mà bây giờ gặp phải cường địch, nàng không thể không cẩn thận, đem toàn bộ kiếm pháp tự nghĩ ra thi triển ra ngoài

Một kiếm oai, chấn động thiên địa!

Kiếm khí mênh mông, khí phách, bén nhọn, làm cho người ta không

tự chủ được phải bò lổm ngổm cúng bái.

Vân Khê giơ kiếm cao hơn đỉnh đầu, hướng Vân Trung Hạc phương hướng ầm ầm đánh xuống!

Vân Trung Hạc ánh mắt khẽ biến, trường kiếm ở trước người khoanh một vòng lớn, bên trong đó, không khí kịch liệt ba động, mơ hồ có một lực lượng gì đó phát sinh.

“Phá cho ta!” Thanh âm của hắn hùng tráng như sư tử rống, xuyên thấu hư không, kèm theo kiếm khí bén nhọn, nghênh hướng Vân Khê.

Hai đạo kiếm khí bén nhọn, khí phách ở giữa không trung ầm ầm va chạm nhau.

Ầm ầm, trong không khí như có đồ vật gì đó nổ vang, bị bẻ gãy nghiền nát…

Quyển 5 - Chương 70: Có thể nói là thiên tài!

Kiếm khí bén nhọn đánh tới trước mặt, Vân Khê cảm thấy hít thở không thông, một kiếm này nếu đánh trúng nàng thì…, cho dù là một khối tảng đá lớn cũng có thể bị đánh thành bụi phấn, hơn nữa trong kiếm khí có chứa lực lượng đặc biệt, vòng quanh thân thể của nàng, khiến cho màn huyền khí bảo vệ vây quanh người nàng đều tan thành mảnh vụn.

Thật là kiếm khí cường đại!

Phẩm cấp đối phương có lẽ cao hơn nàng hai bậc. Thực lực Huyền Hoàng tam phẩm, so với thực lực hai người Long Thiên Tuyệt cùng Hách Liên Tử Phong còn cao hơn một phẩm.

Phải biết rằng Huyền giai càng cao, chỉ là một cấp chênh lệch, thực lực cũng đã khác xa nhau, càng đừng nói là chênh lệch hai cấp.

Thực lực khác biệt một trời một vực như thế, thật sâu kích thích Vân Khê, nàng hét to một tiếng, đem kiếm khí tăng lên tới tầng cao nhất, hẳn là không chút nào tránh kiếm chiêu đánh tới.

Oanh địa một tiếng, cùng kiếm khí của đối phương kịch liệt đụng vào nhau!

Vân Khê cảm giác không khí quanh người vây hết thảy đều chấn động, trong không khí có dấu hiệu nứt nẻ, nàng da thịt toàn thân như lay động, chính là muốn bạo liệt.

Trên lôi đài khí lãng mãnh liệt, tất cả các cao thủ vây xem liên tiếp lui về phía sau, rối rít cảm thán Vân Trung Hạc thực lực kinh người. Rất rõ ràng, hiện nay trên lôi đài, Vân Trung Hạc là tuyệt đối chiếm thế thượng phong.

Những cao thủ Vân tộc kích động sôi trào, Vân Trung Hạc không hổ là Vân Trung Hạc, vừa ra tay liền lập tức gió nổi mây phun, khí phách mười phần.

Bên này người Vân Khê khẩn trương lên, bọn họ cách lôi đài xa như thế, cũng có thể chân thực cảm nhận được thực lực Vân Trung Hạc đáng sợ, càng đừng nói là người cùng Vân Trung Hạc chính diện đón đánh.

Đối phương thật là mạnh!

Bàn về đánh chính diện, Vân Khê sâu sắc cảm nhận được không bằng …, nhưng nếu cho là như vậy nàng liền bị thua, vậy thì sai lầm rồi. Một kích kia chẳng qua là nàng tự mình thử dò xét, đánh giá thực lực đối phương thôi, đầu tiên biết chính xác thực lực của đối phương, sau đó lại phá giải từng phần, lấy kĩ kiềm lực (lấy kĩ thuật, kĩ xảo hóa giải sức mạnh), đây mới là kế sách Vân Khê đối phó với địch.

“Vân công tử quả nhiên lợi hại, tiếp chiêu của ta lần nữa, như thế nào?” Dư âm còn đang lượn lờ, Vân Khê cả người đột nhiên biến mất trong hư không.

Vân Trung Hạc khẽ kinh ngạc, bị kiếm khí bén nhọn của hắn áp bức, lại còn có bản lãnh toàn thân trở lui, bổn sự như vậy, vượt xa tưởng tượng của hắn.

Đây là công phu gì, lại có thể ngay lập tức biến mất ở giữa không

trung? Trong đầu mơ hồ nảy ra một ý nghĩ, đối phương cũng họ Vân, hơn nữa rất thân thiết với Vân Trung Thiên, chẳng lẽ nàng tu luyện Na Di thuật trong truyền thuyết của Vân tộc đã thất truyền?

Về Na Di thuật cùng Kinh Hồng kiếm pháp, hắn cũng chỉ là từ lão sư của hắn Khải Mông, một vị cao thủ đức cao vọng trọng trong Vân tộc mới biết được, chưa thấy tận mắt, thấy Vân Khê thi triển ra tuyệt kỹ, hắn liền không nhịn được đem hai người liên tưởng đến một chỗ.

Bất quá, hắn hiện tại quan tâm không phải là đối phương thi triển đến tột cùng là tuyệt kỹ gì, mà là bằng thời gian ngắn ngủi xác nhận vị trí của đối phương, cùng với phản kích lại.

Hô ——

Phía sau phía bên trái hắn, kiếm khí chợt sinh ra!

Lỗ tai của hắn nhạy cảm nhảy lên, khóe môi nhẹ nhàng cười lên, rất tốt, hắn đã xác nhận vị trí đối phương.

Nhìn như thế nào đem đối phương một kích đánh tan đi xuống, làm cho nàng không có cơ hội chạy thoát.....

Hắn sẽ phải đưa kiếm ra chém, lúc này, phía sau phía bên phải hắn, đồng thời có kiếm khí bộc phát.

Chuyện gì xảy ra? Động tác vung kiếm có hơi chần chờ, mày hắn nhíu lại lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Bên phải và bên trái hắn đồng thời xuất hiện kiếm khí, hai luồng kiếm khí này uy lực vẫn cường đại như trước, hắn thậm chí hoài nghi, hiện tại đối thủ không phải là một người, mà là hai người. Nếu không phải như thế, phía sau hắn làm sao có thể đồng thời xuất hiện hai

luồng kiếm khí cường đại như thế?

Thần sắc của hắn căng thẳng, không do dự nữa, hắn chợt xoay người lại, vung kiếm chém, kiếm khí bén nhọn, có xu thế phá hư không.

Khi hắn xoay người lại, kia hai luồng kiếm khí ngưng tụ bạo phong, giống như hai cỗ kình phong, từ lôi đài trực tiếp bay thẳng lên trời canh, song nơi đó làm gì có mảy may hình bóng nào.

“Đây là chuyện gì xảy ra?” Vân Trung Hạc ngạc nhiên không dứt, đối phương đến tột cùng là như thế nào làm được, nàng có thể đem kiếm khí ngắn ngủi ngưng tụ ở một chỗ, thật lâu không tiêu tan, đồng thời lại ở nơi khác dùng phương thức tương tự ngưng tụ kiếm khí, hơn nữa hai luồng kiếm khí trong lúc đó không ngừng khuếch tán, đến gần nhau, một khi hai lường này hợp nhất tương đương với việc hoàn toàn phong kín đường lui.

Song, hắn không kịp suy nghĩ nhiều, dưới lôi đài bỗng nhiên nổi lên một trận tiếng thán phục.

Vân Trung Hạc tim đột nhiên nhảy lên, đột nhiên quay đầu, lại phát hiện sau lưng hắn có hai luồng kiếm khí ngưng tụ thành.

Chỉ một thoáng, trên lôi đài đồng thời xuất hiện bốn luồng kiếm khí ngưng tụ thành kính phong, giống như những cơn lốc xoáy tung trời, có xu thế hoành tảo thiên quân (càn quét hết thảy).

Vân Trung Hạc bị vây trong đó, cảm nhận được kiếm khí phô thiên cái địa đánh tới, bốn luồng lốc xoáy kia thật giống như bốn đạo cường quang, thật sâu khắc ở đáy lòng của hắn, rung động, sợ hãi..... Càng nhiều hơn là kích động và hưng phấn!

Hôm nay, xem ra hắn đã chân chính gặp gỡ thiên tài cao thủ cường hãn.

Cao thủ có thể thi triển ra tuyệt kĩ như thế, không phải là thiên tài cao thủ, là cái gì?

Vân Khê càng không ngừng biến đổi vị trí, lấy kiếm khí ngưng tụ thành lốc xoáy. Nàng ở trong tháp Vạn Tượng một tháng, không ngừng thi triển, kết hợp Kinh Hồng kiếm pháp và Phi Tinh kiếm pháp, tạo ra một bộ kiếm thuật mới. Bề ngoài, nhìn thì có vẻ như muốn khống chế loại kiếm khí khổng lồ này thì nhất định phải tiêu hao một lượng lớn huyền khí, nhưng thật ra, chỉ có Vân Khê biết, chỉ cần khéo léo nắm giữ kĩ thuật, độ mạnh yếu và tốc độ là hoàn toàn có thể tạo ra kiếm khí lốc xoáy cường đại nhất bằng sức mạnh ít nhất.

Long Thiên Tuyệt hai mắt phát sáng, nhìn nàng thi triển ra kiếm pháp mới toàn thân một mảnh nhiệt huyết quay cuồng.

Quá tuyệt vời!

Bàn về lĩnh ngộ và sáng tạo trong kiếm thuật, Khê Nhi tuyệt đối có thể nói là thiên tài!

“Hay lắm! Ta sẽ phá hủy kiếm khí của ngươi!”

Vân Trung Hạc điên cuồng hét lên một tiếng, quanh thân chiến ý mãnh liệt mênh mông, thân ảnh của hắn chợt nhảy lên, như một loại quỷ mỵ, biến mất ở trong một cơn lốc xoáy.

Hắn lại cả gan nhảy vào, quả thực là ham chiến đến điên rồi!

Mơ hồ, mọi người phảng phất nghe được tiếng kiếm điên cuồng gào thét, quá nồng đậm, quá điên cuồng.....

Thân ảnh Vân Khê xuất hiện một góc trên lôi đài, nhìn tận mắt Vân Trung Hạc như nổi điên mà nhảy vào trong một luồng lốc xoáy, điên cuồng mà chém giết, nàng trong đôi mắt ánh lửa toát ra, trên người cuồng nhiệt phần tử hiếu chiến toàn bộ thức tỉnh.

“Thật là một kẻ điên!”

Bất quá, thống khoái!

Thời gian đi qua, bốn luồng lốc xoáy bị Vân trung Hạc nổi điên chém giết đã hoàn toàn bị phá hủy.

Dưới lôi đài, tiếng hô sấm dậy, bị lây nhiệt tình của hắn, mỗi người nhiệt huyết sôi trào.

Đây mới là cao thủ a, chân chính mạnh mẽ!

Tứ Hiền rối rít gật đầu tán thành, bọn họ trụ tại Tứ Hiền cốc, mỗi năm năm sẽ gặp gỡ những cao thủ trẻ tuổi, hướng dẫn bọn họ tới Di tích chiến trường cổ, cùng Tử Linh giao chiến. Cao thủ ra mắt bọn họ, một nhóm tiếp theo một nhóm, đếm không xuể, nhưng mà chỉ có lần này, cao thủ được mời đến đây thực lực là cường hãn nhất.

Vô luận là Long Thiên Tuyệt, Hách Liên Tử Phong, hay là Vân Trung Hạc, Vân Khê, bọn họ đều hết sức hài lòng, bọn họ tin tưởng, nếu lần này hành trình đi Di tích chiến trường cổ có bọn họ gia nhập, nhất định sẽ không có sức mạnh nào địch nổi, đánh đâu thắng đó.

Bất quá, nếu là tỷ thí, vẫn nên phân ra thắng bại.

“Đại ca, ngươi cho rằng hai người bọn họ ai sẽ thắng?” Lan công tử không nhịn được hỏi.

“Bàn về thực lực, Vân Trung Hạc cao hơn Vân Khê, nhưng mà Vân Khê tiềm lực lại không tầm thường, lão phu vô cùng mong đợi nàng có thể mang đến cho lão phu nhiều kinh hỉ hơn.....” Mai công tử hai mắt thỉnh thoảng xẹt qua kỳ quang khác thường, đối với Vân Khê chiêu thức tràn ngập tò mò và sợ hãi than, nhưng nếu đơn thuần bàn về thực lực hai người, Vân Khê nhất định là kém hơn một bậc, nhưng nàng có thể tránh nặng tìm nhẹ, tìm kiếm được cách chiến đấu thích hợp, phát huy ưu thế của mình, hơn nữa thi triển ra kiếm thuật mới lạ, cuối cùng ai thắng ai bại, hắn thật đúng là vô cùng khó khăn kết luận.

Phải biết rằng cao thủ tỷ thí, tuyệt không phải chỉ có cậy mạnh, có đôi khi lấy trí thắng mới là vương đạo!

“Hống hống hống ——”

Thanh âm sư tử rống, từ trong lốc xoáy phát ra, xuyên thấu hư không, quét ngang toàn trường.

Mãng nhĩ mỗi người kinh sợ thật sâu, tiếng hô mang theo cuồng dã, mang theo gầm thét, hoành tảo thiên quân (quét sạch ngàn quân)!

Những cao thủ thực lực hơi yếu một chút, không cách nào ngăn cản Vân Trung Hạc sư tử rống, té xỉu ở tại chỗ.

Bốn luồng lốc xoáy đều bị phá hủy, trên lôi đài chỉ còn lại có Vân Trung Hạc điên cuồng rống, không rõ là tức giận, hay là hưng phấn kích động.

Vân Khê chân mày căng thẳng, bị tiếng sư tử rống quấy nhiễu, màng nhĩ của nàng có chút đỡ không nổi. Thầm mắng kẻ điên, Vân Khê khẽ nhếch môi, cũng cho là nàng một tháng tu luyện, cũng không chỉ

có điểm này thu hoạch.....

“Coi như ngươi lợi hại! Tiếp một chiêu nữa, nhưng là không còn dễ dàng như vậy phá giải!”

“Phá vỡ Càn Khôn!” Kèm theo Vân Khê trong miệng một rống, kiếm quang rơi, thiên biến vạn hóa, trong nháy mắt, kiếm phong chấn động, xoay tròn, thay đổi.

Vân Trung Hạc đứng sững ở một bên lôi đài khác, vừa thở dốc, vừa nhìn chăm chú nhìn đường kiếm của nàng biến hóa. Mới vừa rồi một bữa chém giết, mặc dù phá giải được kiếm trận của đối phương, bất quá cũng làm hắn tiêu hao không ít thể lực.

Hắn nhìn đường kiếm trong tay Vân Khê không ngừng biến hóa, long xà loạn vũ, cảnh giác đồng thời nhiệt huyết vẫn nóng hổi sôi trào.

Khiêu chiến kiếm thuật cao nhất, cho tới bây giờ chính là theo đuổi của hắn, cho nên mặc dù đối phương chẳng qua là một nữ tử, nhưng có kiếm thuật siêu quần như thế, lấy được sự khen ngợi cùng nhận thức của hắn. Trong quá trình cùng đối phương giao chiến, hắn hoàn toàn đem nàng coi là đối thủ đáng tôn trọng, cũng không có bởi vì giới tính của nàng, mà coi thường hay chế giễu.

Hắn rất mong đợi, mong đợi đối phương có thể mang đến cho hắn niềm vui lớn hơn nữa.

Phá vỡ Càn Khôn sao? Hắn rất mong đợi, muốn nhìn xem nàng đến tột cùng như thế nào phá vỡ càn khôn.

Kiếm thuật biến đổi, Tử Tiêu kiếm trong tay Vân Khê đột nhiên dừng ở một vị trí, huyền khí xoáy tròn, liên tục biến hóa, dẫn động khí lưu. Mà khí lưu thần kỳ bóp méo ánh sáng, vốn là trên lôi đài mặt trời còn

đang chiếu sáng, chỉ một thoáng bóng tối bao phủ xuống, một mảnh đen nhánh.

Trong bóng tối, kiếm khí kiếm ý phô thiên cái địa.

Thân thể Vân Khê vừa động, ngay lập tức biến mất ở trong bóng tối.

Cả lôi đài, toàn bộ nằm trong tay của nàng.

Nàng ở trong bóng tối, mắt nhìn xuống Vân Trung Hạc bao phủ ở trong bóng tối, tùy thời tùy chỗ nắm trong tay sinh tử của hắn. Giờ này khắc này, nàng chính là chúa tể lôi đài!

Quyển 5 - Chương 71: Huyễn thú Cửu Vĩ Hồ

Trên lôi đài một mảnh đen nhánh, chỉ có trường kiếm thỉnh thoảng hiện lên lạnh lẽo, thể hiện rõ ràng vị trí Vân Trung Hạc giờ phút này.

Toàn trường ồ lên một lần nữa.

Kiếm thuật kinh tài tuyệt diễm như thế, Vân Khê đến tột cùng là sáng tạo ra như thế nào?

Bản thân nó chính là một môn nghệ thuật, cướp lấy tạo hóa của trời đất, khiến ánh sáng vặn vẹo, mà sự ảo diệu cùng nguyên lý bên trong nó làm cho người ta phải suy nghĩ sâu xa để tìm tòi nghiên cứu.

Mai công tử đôi mắt hơi hơi sáng lên, âm thầm gật đầu. Nàng quả nhiên không làm hắn thất vọng, có thể sáng tạo ra kiếm thuật kinh tài tuyệt diễm như thế, nàng cũng thật kỳ tài!

“Khê Nhi nàng khi nào lại học được kiếm thuật kỳ dị như thế?” Hách Liên Tử Phong lầm bầm lầu bầu, trong lời nói khó nén sợ hãi.

“Đây là kiếm thuật Khê Nhi tự nghĩ ra.” Long Thiên Tuyệt có chút tự hào nói với hắn.

“Tự nghĩ ra?” Hách Liên Tử Phong đôi mắt chợt phát sáng, lộ ra không thể tin nổi.

Vân Trung Hạc ở trong bóng tối, tất cả giác quan toàn bộ mất hết,

giống như một người vừa bị điếc lại vừa bị mù đi lại ở trong bóng tối, hoàn toàn không có phương hướng.

Hắn cầm kiếm, bước đi thong thả từng bước một, trong lúc vô tình, người đã đi tới bên mép của lôi đài, tiếp tục hướng về phía trước một bước, hắn phải bước ra lôi đài bên cạnh.

Lúc này, trong đám người, những cao thủ của Vân tộc nhất tề hô to: “Không thể tiếp tục đi về phía trước!”

Người trên lôi đài không có cách gì nhìn thấy toàn bộ lôi đài, mà dưới lôi đài mọi người lại có thể dựa vào ánh sáng lạnh lẽo của trường kiếm phát ra, đại khái có thể xác nhận vị trí của 2 người trên lôi đài.

Vân Trung Hạc ngừng cước bộ để quan sát, bức thành che chắn của lôi đài bên cạnh là yếu nhất, hắn mơ hồ nghe được những tiếng gọi ầm ĩ của những cao thủ của Vân tộc. Căn cứ vị trí nơi phát ra thanh âm của những cao thủ của Vân tộc, hắn rất nhanh xác nhận vị trí của mình giờ phút này không hề giống như lúc trước,không mục đích, mù mịt không manh mối.

“Thanh Long, cho ta phá!”

Vân Trung Hạc rống to một tiếng, thanh âm từ trong bóng tối bộc phát, kèm theo thanh âm của hắn, còn có tiếng rồng ngâm dội lại trên bầu trời. Ở bên trong bức che chắn đen kịt, mọi người mơ hồ nhìn thấy được thân thủ Thanh Long uy vũ thỉnh thoảng lóng lánh vảy màu xanh,cùng với ánh sáng xanh rực rỡ.

“Nghĩ phá kiếm thuật của ta, không dễ dàng như vậy! Tiểu Cửu, để cho hắn kiến thức một chút về thần uy của ngươi!” Trong hư không truyền đến thanh âm của Vân Khê, nhưng không thấy thân ảnh của nàng. Trước sự kinh ngạc của mọi người, một con Cửu Vĩ Hồ huyễn

thú tựa như tia chớp nhảy vào mi mắt, tiểu Cửu với 9 cái đuôi khổng lồ, hùng vĩ như núi, nhảy múa giữa không trung, uy vũ bất phàm.

“Cửu Vĩ Hồ huyễn thú?!”

Trong đám người có người kinh sợ kêu lên, ngữ khí hưng phấn kích động, cuốn hút mọi người ở đây.

Nghe đồn, trong tất cả huyễn thú, thì Cửu Vĩ Hồ đứng thứ nhất, huyễn thú hình rồng đứng thứ hai. Vân Khê có thể triệu hồi ra Cửu Vĩ Hồ huyễn thú, chính là một chuyện vô cùng thần kỳ, làm cho người ta phải tìm tòi nghiên cứu, hơn nữa huyễn thú của nàng khổng lồ mà uy vũ, quả thực có thể làm cho người cúng bái.

Long Thiên Tuyệt nhìn Cửu Vĩ Hồ huyễn thú, cũng nhịn không được khẽ kinh ngạc, không nghĩ tới cách mấy ngày mà hình thể của nó cùng khí thế biến hóa to lớn như thế. Làm hắn cũng không nhận ra. Hắn có thể cảm nhận được lực lượng cường đại đến từ trên người của Cửu Vĩ Hồ huyễn thú, lực lượng trên người kia cùng Cửu cô cô vô cùng tương tự, mặc dù không cách nào cùng Cửu cô cô so sánh, nhưng so sánh với Thanh Long của Vân Trung Hạc cũng là muốn mạnh hơn mấy lần, thậm chí mười mấy lần.

Hắn cả người thoái mái nhẹ nhàng thở ra, có Cửu Vĩ Hồ huyễn thú, Khê Nhi khẳng định là thắng. Hắn thậm chí nghĩ, nếu hôm nay đối thủ của nàng là hắn, hắn có thể phá giải kiếm thuật xinh đẹp của nàng liên tiếp được thi triển ra hay không? Có thể địch nổi lực lượng của Cửu Vĩ Hồ huyễn thú hay không?

Hắn cũng không cách nào xác định.

Nhẹ nhàng lắc đầu, hắn cho rằng tu vi của mình đã tiến triển nhanh chóng rất mạnh rồi, ai ngờ Khê Nhi so với hắn tiến triển còn muốn

nhanh chóng hơn.....

Vân Trung Thiên tâm tình so với hắn phức tạp hơn, là vui mừng, là kích động, cũng là lo lắng, Thiên Thiên rốt cục có thể triệu hồi ra Cửu Vĩ Hồ huyễn thú rồi. Kể từ đó, nàng sớm muộn gì cũng đưa tới sự chú ý của cung chủ cùng các nguyên lão của Vân huyễn điện, giờ phút này Thiên Thiên có thể chống lại cao thủ đứng đầu của Vân tộc hay sao?

Hắn khẽ hơi ngưng mi, lâm vào trong trầm tư.

Kế tiếp một màn, Cửu Vĩ Hồ huyễn thú cơ hồ đơn độc tự mình biểu diễn, chín cái đuôi của nó gắt gao quấn quanh trên thân của Thanh Long, đem nó hung hăng chà đạp.

Thanh Long thỉnh thoảng bị nó vứt đến Đông, thỉnh thoảng vứt đến Tây, ở trong mắt Cửu Vĩ Hồ huyễn thú, nó cùng một con giun nhỏ không có gì khác biệt, cho dù nó tùy ý mà đem chơi trêu chọc, hai người thực lực căn bản là không tương xứng. Từng tiếng rồng ngâm thê lương, truyền vào trong tai của mọi người, không nhịn được vì nó mặc niệm.

Quá biến thái!

Có chủ nhân biến thái dạng gì, sẽ có huyễn thú biến thái dạng đó, dường như huyễn thú so sánh với chủ nhân của nó còn muốn biến thái gấp trăm lần.....

Ba huynh đệ Bách Lý gia khẽ chắc lưỡi hít hà, sư phụ của Song nhi càng ngày càng kinh khủng rồi, không biết Thất muội của bọn họ có thể cũng bị dạy bảo càng ngày càng kinh khủng hay không?

Vân Trung Hạc khóe miệng hung hăng run rẩy, lại thả ra một con

huyễn thú biến thái kinh khủng như vậy, nàng rốt cuộc là người nào? Có Cửu Vĩ Hồ huyễn thú trong truyền thuyết, chẳng lẽ nàng thật sự là người Vân tộc? Nhưng vì sao hắn chưa từng thấy qua nàng ở Vân tộc?

Thân mình vùi lấp trong bóng tối, bước đi tiếp nối khó khăn, mà huyễn thú của mình lại bị đối phương hung hăng chà đạp, trận tỷ thí này, hắn nơi nào còn có phần thắng?

Hắn cười khổ một tiếng, xem ra cùng đối phương tiếp tục giằng co hắn sẽ không có kết cục tốt, kết cục tốt nhất cũng chính là hoà để tránh cho cả 2 bên đều bị thương tổn. Hắn còn muốn giữ lại thực lực để đi Di tích chiến trường cổ, cũng không muốn ở chỗ này tiêu hao một lượng lớn thể lực như vậy.

Hắn bỗng nhiên mở miệng, cất cao giọng nói: “Vân cô nương, tại hạ nhận thua.”

Hắn tiếng nói vừa ngừng, trên lôi đài màu đen từ từ rút đi, đồng thời cũng lộ ra thân ảnh của Vân Khê, thì ra là nàng vẫn đứng ở một góc nhỏ của lôi đài, nắm trong tay toàn cục, im hơi lặng tiếng.

“Vân công tử, đa tạ.” Vân Khê đem Cửu Vĩ Hồ huyễn thú gọi về đến phía sau mình, cũng không có đem nó gọi trở về, có thể làm cho nàng vận dụng huyễn thú của mình đủ thấy thực lực của đối phương mạnh. Đối với Vân Trung Hạc tiêu sái, nàng vẫn là có chút thưởng thức. Tiếp tục cùng hắn đối chiến đi xuống, nàng khẳng định là thắng, chẳng qua khẳng định sẽ làm hao tổn một lượng lớn huyền khí, dù sao thi triển kiếm thuật Càn Khôn điên đảo như vậy là rất tiêu hao lực lượng.

“Vân cô nương kiếm thuật kinh tài tuyệt diễm, tại hạ hết sức bội phục!” Vân Trung Hạc tự đáy lòng nói.

“Chẳng qua là dùng chút ít kỹ xảo thôi, nếu là cùng Vân công tử chính diện đối kháng, tại hạ tựu xa xa không bằng.” Vân Khê khó được có lúc khách khí.

Vân Trung Hạc trong sáng cười cười: “Tại hạ có một chuyện tò mò, xin hỏi Vân cô nương có phải xuất thân từ Vân tộc hay không? Nghe đồn chỉ có Vân tộc huyết mạch thuần khiết mới có thể triệu hồi ra Cửu Vĩ Hồ huyễn thú như vậy.”

“Xuất thân thế nào, rất trọng yếu sao?” Vân Khê hỏi ngược lại.

Vân Trung Hạc hơi ngẩn ra, nhưng ngay sau đó lắc đầu cười khẽ: “Là tại hạ nông cạn.” Chắp tay, hắn một thân nhẹ nhàng, nhảy xuống lôi đài.

Vân Khê nhìn một vòng: “Còn có vị nào muốn chỉ giáo không?”

Nàng đứng ngạo nghễ ở trên võ đài, cao quý như thần, đẹp như thiên tiên hạ phàm, không biết làm say đắm bao nhiêu ánh mắt. Tầm mắt mọi người đều hướng phía sau nàng, con Cửu Vĩ Hồ huyễn thú đang giương nanh múa vuốt, dáng vẻ kiêu ngạo. Bọn họ không muốn bị Cửu Vĩ Hồ huyễn thú xem như món đồ chơi, xoay qua xoay lại giày vò.

Cửu Vĩ Hồ huyễn thú rất vô tội, thật ra thì nó một chút cũng không giương nanh múa vuốt, chẳng qua là trời sanh trưởng thành như vậy, nó cũng không còn biện pháp. Vân Khê cũng làm như vô tội, nàng chính là cố ý đem Tiểu Cửu thả ra dọa lùi cao thủ, nhưng nếu dưới đài những cao thủ mỗi một người ra sân, cùng nàng tiến hành xa luân chiến.

Nàng thấy đây là việc thích hợp?Hăm dọa chính là hiệu quả!

Quá gian trá rồi, nàng rõ ràng là hăm dọa!

Dưới đài những cao thủ âm thầm mắng, bị Cửu Vĩ Hồ huyễn thú uy hiếp, nơi nào còn dám tiến lên đánh võ đài? Mặc dù không có Cửu Vĩ Hồ huyễn thú, nhưng Vân Khê vừa mới thi triển ra kiếm thuật đáng sợ quỷ dị, bọn họ liền không cách nào phá giải. Bọn họ lại không giống Vân Trung Hạc, có thực lực như vậy có thể đối phó với kiếm thuật của nàng.

Hồi lâu, dưới đài cũng không có bất kỳ ai đáp lại, ánh mắt của mọi người bắt đầu chuyển hướng đến Long Thiên Tuyệt cùng Vân Trung Thiên. Hiện tại Vân Trung Hạc cũng bị thua, còn lại cao thủ, có thể cùng Vân Khê địch nổi, cũng là chỉ còn lại có hai người bọn họ.

Với thực lực của Long Thiên Tuyệt, khi hắn cùng Hách Liên Tử Phong hai người đối chiến trong đã phô bày ra ngoài, mà Vân Trung Thiên thực lực từ trước đến giờ đều làm mọi người có chút mong đợi, nếu muốn tỷ thí tất ở nơi ba người này.

Đang lúc mọi người ánh mắt nhìn soi mói, Long Thiên Tuyệt bỗng nhiên nhảy lên lôi đài, mọi người đắc ý trước suy nghĩ vừa dự liệu.

Chẳng lẽ vợ chồng bọn họ muốn tiến hành một cuộc tỷ thí kịch liệt?

Song, Long Thiên Tuyệt quay sang nói, làm cho người ta mở rộng tầm mắt.

“Khê Nhi, nàng đi xuống nghỉ ngơi đi, vi phu tới thay nàng phòng thủ!” Hắn kéo Vân Khê đến trên vai, hướng nàng ôn nhu mỉm cười, xoay người, lông mày nhếch lên lướt qua tất cả, “Ai muốn, cứ lên khiêu chiến!”

Mọi người một mảnh xôn xao, vợ chồng bọn họ biến thái như vậy, đổi lại người nào phòng thủ cũng như vậy? Ai dám đi tới theo chân bọn họ khiêu chiến?

“Vân sư đệ, ngươi không có ý định lên đài khiêu chiến sao?” Vân Trung Hạc hỏi Vân Trung Thiên, hắn đối với Vân Trung Thiên tương đối mong đợi vào thực lực của hắn, ai bảo hắn là người của Vân tộc.

Một người duy nhất vượt qua thiên phú của hắn hẳn là nhân vật thiên tài đây?

Những cao thủ Vân tộc khác cũng nhất tề nhìn về phía Vân Trung Thiên, tràn đầy mong đợi. Người ta là vợ chồng hai người, tự nhiên là không muốn giao thủ, hắn cũng có thể lên đài khiêu chiến sao? Mặc dù nghe nói Vân huyễn điện cao thủ đang đuổi bắt hắn, nhưng dù nói thế nào hắn cũng là người của Vân tộc, đại biểu cho thể diện của Vân tộc.

Vân Trung Thiên cười nhạt, lắc đầu nói: “Ngay cả sư huynh cũng bại trận, ta làm sao có thể thắng được nàng? Vân cô nương kiếm thuật cao minh, ứng biến tự nhiên, lần này xếp ở vị trí đệ nhất, ai dám tranh với nàng!”

Những cao thủ Vân tộc bắt đầu xôn xao, Vân Trung Thiên tự động nhận thua, vậy bọn họ còn có lời gì có thể nói?

Lúc này, Trúc công tử đi tới bên võ đài, cất giọng tuyên bố: “Lần này bốn phương hội họp, cao thủ xuất hiện liên tục, chúng ta rất là vui mừng, để tránh cao thủ trong lúc giao đấu tổn hao thực lực. Ta đề nghị đem vị trí trong bảng xếp hạng lần này mang đến di tích chiến trường cổ, người nào giết Tử Linh nhiều nhất, người đó chính là người chiến thắng!”

“Không tệ! Thay vì mọi người ở chỗ này giao đấu tổn hao thực lực, chẳng bằng giữ lại khí lực, đến di tích chiến trường cổ chém giết, tiêu diệt Tử Linh.” Lan công tử nhận định nói.

Các cao thủ cũng rối rít gật đầu phụ họa, đây thật là một phương thúc tốt hơn tỷ thí.

Mai công tử cất bước tới lên võ đài, nhìn hết toàn trường, nghiêm nghị giọng nói: “Lão phu tuyên bố, những người đã vượt qua được hai mươi người, sáng sớm ngày mai cùng lão phu đi tới di tích chiến trường cổ.”

Toàn trường một mảnh yên lặng.

Rốt cục cũng đến lúc đi đến di tích chiến trường cổ.

Một nơi thần bí, tràn đầy những hơi thở kinh khủng, nhưng cũng tràn đầy kỳ ngộ. Tin đồn nơi đó có những linh hồn đã mất, lay động theo chiều gió. Nếu không cẩn thận sẽ bị những linh hồn đã mất xâm nhập vào cơ thể không thể thoát ra được. Cũng có tin đồn, có rất nhiều di thể của các cao thủ đứng đầu và những bảo vật cùng binh khí còn lưu lại trên di thể của họ, nếu người nào có thể gặp được thì sẽ phát tài.

Kinh khủng và kỳ ngộ cùng tồn tại.

Mọi người trong đầu nhất thời liên tưởng, kỳ ngộ thường thường có thể đánh bại sợ hãi, làm cho người ta hưng phấn, bọn họ cũng không ngoại lệ. Trên thực tế bọn họ tới chỗ này, phần lớn hướng về bảo vật ở di tích chiến trường cổ mà đến. Còn những cao thủ chân chính vì sự an nguy của Long Tường đại lục mà đến thì ít.

Mai công tử tuyên bố thời gian cùng địa điểm tập hợp, đám người

liền lập tức giải tán, từng người tự mình chuẩn bị đi.

“Thiên Thần cùng Song nhi không biết thế nào?” Đợi mọi người tản ra, Vân Khê khẽ thở dài, hơi có chút lo lắng cho tình hình của hai người.

“Chắc là không có chuyện gì đâu, ta đã cho Vân hộ pháp bọn họ đi xem một chút, chúng ta hay là chuẩn bị một chút, sáng sớm ngày mai tiến đến di tích chiến trường cổ, sợ là sẽ phải liên tục ác chiến.” Long Thiên Tuyệt nói, nghĩ đến khi đứng trước ngọn lửa ở di tích chiến trường cổ, toàn thân hắn nhiệt huyết sôi trào.

Tiếp tục đốt. Vì mẫu thân, vì đệ đệ, hắn nhất định phải tìm được loại lửa kia.

“Nghe nói Tứ hiền cốc mỗi lần cũng sẽ tiến vào di tích chiến trường cổ, những cao thủ chuẩn bị đồ phòng hộ dùng để uống có thể phòng ngừa Tử Linh đến gần. Khi tử Linh đến gần sẽ làm tổn thương tới thân thể con người. Chúng ta tuy số người đông đảo, nhưng nếu không có phòng hộ đầy đủ sẽ gặp nguy hiểm, ta đề nghị không bằng chúng ta cùng Tứ hiền thương lượng, để cho hắn cho chúng ta nhiều một chút.” Vân Trung thiên nói.

Vân Khê tán thành nói: “Ý kiến hay! Chúng ta đi theo Tứ hiền bàn bạc, tin tưởng có thể thương lượng.”

Bên ngoài Tứ Hiền Cốc, Long Thiên Thần ngồi trên lưng Dực Long, truy tìm tung tích Bách Lí Song.

Rõ ràng chẳng qua là kém chút thời gian, vì sao không thấy bóng dáng rồi? Hắn rất kinh ngạc.

Bên trong rừng rậm, có mấy đạo nhân ảnh đung đưa, bởi vì trong

rừng cành lá quá mức sum xuê, Long Thiên Thần nhìn không rõ lắm, nên nhảy xuống khỏi lưng, đi bộ truy đuổi tới.

Đợi hắn đi tới cánh rừng, mấy đạo nhân ảnh cùng quỷ quái biến mất, tốc độ quá nhanh thật đáng kinh ngạc.

Càng đi tới, hắn chợt thấy trên mặt đất có mấy vũng vết máu, vết máu còn chưa khô, nhuộm xanh thẫm mặt đất, có dấu vết đánh nhau.

Chuyện gì đã xảy ra? Nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Dư quang xẹt qua một màu bạc lóng lánh, hắn phát hiện một vòng tai màu bạc, đồ trang sức đeo tay thuộc về cô gái, giống như đã từng quen biết.

Chẳng lẽ là.....

“Song nhi!” Long Thiên Thần trong lòng căng thẳng, căn cứ vào vết máu mà phán đoán, người hẳn là không có đi quá xa. Hắn không kịp nghĩ nhiều, đuổi sát dấu chân vừa tìm được, truy đuổi theo.

Quyển 5 - Chương 72: Cứu Bách Lí Song

“Buông ta ra! Các ngươi đến tột cùng là người nào? Muốn làm gì?” Bách Lí Song trăm triệu không nghĩ tới, nửa đường sẽ nhảy ra một nhóm người hắc y nhân, đem nàng bắt đi.

“Thủ lĩnh, cô gái này hình như là nữ nhi của thành chủ thành Thiên Long, xem ra chúng ta là gặp may mắn lớn rồi.” Một trong hai tên cao thủ đang kèm hai bên Bách Lí Song lên tiếng.

Hắc y nhân cầm đầu đến gần, nâng cằm Bách Lí Song lên, cẩn thận đánh giá một phen, lạnh giọng cười nói: “Gương mặt thật xinh đẹp, thật là làm cho người ta ghen tỵ.....” Lại là thanh âm của một cô gái.

“Các ngươi rốt cuộc là người nào? Ta và các ngươi không thù không oán, tại sao muốn bắt ta?” Bách Lí Song tức giận trừng mắt nhìn cô gái trước mặt. Đối với những người này, nàng lại không có chút nào tìm được đường sống.

“Thật sự là chúng ta không thù không oán, bất quá ai bảo ngươi xui xẻo, vừa vặn để chúng ta bắt gặp đây?” Cô gái áo đen che mặt, chỉ lộ ra một ánh mắt đen nhánh quyến rũ, nàng híp mắt, đem khuôn mặt Bách Lí Song đánh giá, ánh mắt không ngừng chuyển động.

Lúc này, hắc y nhân khác đang tiến tới thông truyền: “Thủ lĩnh, có người đuổi theo chúng ta đã tới.”

Đáy mắt cô gái áo đen hiện lên ánh sáng lạnh, bàn tay nàng dựng lên con dao, hướng về phía cổ Bách Lí Song chém xuống, Bách Lí Song

lâm vào hôn mê.

“Song Nhi, Song Nhi.....”

“Song Nhi, nàng ở đâu? Nếu như nghe được lời ta nói…, nàng mau trả lời ta một tiếng.”

Long Thiên Thần một đường tìm dấu chân, qua lại liên tục vài lần, những người đó phảng phất là cố ý cùng hắn chơi trốn tìm, cùng một cái địa phương lại đi qua ba lần liên tục.

Long Thiên Thần tức giận, đem Dực Long thần thú cho gọi ra ngoài, tàn khốc nói: “Phì Phì, đem trọn cánh rừng này phá hủy, xem bọn hắn còn có thể giấu được gì nữa không!”

“Được, chủ nhân! Giao cho ta đi!” Phì Phì hớn hở đáp ứng, bọn họ bây giờ đang tìm là người có khả năng chính là vợ tương lai của chủ nhân, trách nhiệm nặng nề như thế, nó nào dám không xuất toàn lực?

Hai cánh đột nhiên rung lên, Dực Long thần thú nổi lên sức lực, hai má cao cao khua lên, trong miệng hút đủ một hơi. Này một hơi nếu là phun ra, nhất định có thể phá vỡ một mảng lớn cây rừng!

Chỉ như mành treo chuông, thanh âm một cô gái cuối cùng từ trong rừng truyền tới, ngăn trở nó tiến thêm một bước hành động.

“Cứu mạng a! Cứu mạng ——”

Đúng là âm thanh của Song Nhi!

Long Thiên Thần trong lòng vui mừng, nhảy nhảy lên phía sau lưng Dực Long thần thú, xẹt qua bầu trời rốt cục cũng tới nơi rừng cây

sum xuê. Phát hiện bóng người. Một thân hồng sắc ở giữa đám hắc y nhân bắt mắt vô cùng.

“Song Nhi!” Long Thiên Thần mừng rỡ, cuối cùng là tìm được nàng.

“Cứu ta ——” Bách Lí song ngẩng đầu, thấy được hắn, liều mạng giãy dụa, muốn tránh thoát hai Hắc y nhân trói buộc

“Song Nhi, nàng đừng sợ, ta đây sẽ tới cứu nàng!” Long Thiên Thần cúi người, vỗ vỗ đỉnh đầu Phì Phì, một người một thú cưng trong chốc lát tâm linh trao đổi.

“Các ngươi đến tột cùng là người nào? Còn không mau đem người thả ra?” Long Thiên Thần quát hỏi.

“Muốn chúng ta thả người, còn phải xem xem ngươi có bản lãnh này hay không..... Lên cho ta, cùng nhau bắt!” Sáu tên hắc y nhân trước sau thoát ra mà xông lên, hợp lực tấn công hướng Long Thiên Thần cùng thần thú của hắn.

Ánh sáng chớp lên, Long Thiên Thần thúc dục huyền khí trong cơ thể, Dực Long kêu lên, phi thân về phía chính diện sáu hắc y nhân.

Keng keng keng keng!

Kiếm khí liên kích, Long Thiên Thần không có ham chiến, tìm khe hở trong sáu người, phá vòng vây ra, mục tiêu của hắn chính là Bách Lí Song, về phần sáu tên hắc y nhân, giao cho Phì Phì xử lý là được.

Canh giữ ở bên cạnh Bách Lí Song còn có ba người, trong đó hai người thấy Long Thiên Thần cầm kiếm xung phong liều chết tiến tới, từng người buông lỏng cảnh giác bên người Bách Lí Song, rút kiếm đón đánh.

“Ngao ——”

Dực Long huyễn thú đột nhiên phá vỡ vòng vây, hóa thành phân thân Long Thiên Thần, thay hắn ngăn cản đối thủ, Long Thiên Thần thì một đường chạy thẳng tới hướng Bách Lí Song. Khoảng cách với Bách Lí song không xa, dưới chân ngừng lại, hắn yên lặng nhìn chăm chú nàng, trong khoảng thời gian ngắn, thiên ngôn vạn ngữ, không biết nói bắt đầu từ đâu.

Bách Lí Song cũng ngắm nhìn của hắn, ánh mắt mê ly thâm thúy.

“Song Nhi, ta..... Thật xin lỗi.....” Long Thiên Thần vụng về mở miệng, trên khuôn mặt hiện lên vẻ lúng túng.

“Ngươi yêu thích ta sao?” Bách Lí Song đột nhiên mở miệng.

Long Thiên Thần hơi ngẩn ra, chăm chú nhìn dung mạo nàng, sau đó gật đầu: “Thích!”

Tìm không được nàng, lòng hắn như lửa đốt, nếu cái này không phải là thích, vậy hắn thật quá ngu ngốc.

Trong ngực đột nhiên tới một trận xung lượng, có người dựa vào trong ngực của hắn, đem hắn ôm lấy thật chặc.

Thân thể Long Thiên Thần đột nhiên cứng đờ, hơi có chút ngoài ý muốn, cúi đầu nhìn cô gái trước ngực, đáy lòng sinh ra khác thường, nói không rõ là kích động, mừng rỡ, hay là khẩn trương, hoặc là có loại xa lạ mà cảm giác quen thuộc.....

Khi bọn hắn bên người, có một cô gái áo đen té ở bên cây, lúc này từ từ tỉnh lại, thân thể cứng ngắc, giống như là đang ổn định, dùng sức

nhìn về phía hai người, ánh mắt vừa vội vàng vừa tức giận. Đáng tiếc Long Thiên Thần giờ phút này đang đắm chìm trong suy nghĩ, không có nhận thấy được.

Dực Long thần thú uy vũ càn quét toàn trường, nhiều lần, cao thủ hắc y nhân chật vật chạy trốn, chạy vội thoát đi khỏi hiện trường, chỉ còn lại có một cô gái áo đen bị các cao thủ vứt bỏ ngay tại chỗ.

“Chủ nhân, nữ nhân này xử trí như thế nào?” Phì Phì trên cao nhìn xuống mắt nhìn xuống cô gái áo đen, hỏi ý Long Thiên Thần

Cúi đầu, nghiêng đầu, lầm bầm lầu bầu, “Người này hơi thở cảm giác rất quen thuộc...”

Long Thiên Thần quay đầu nhìn về phía cô gái áo đen, sắc mặt nghiêm khắc, cất bước đến gần nàng: “Ngươi rốt cuộc là người nào? Bắt cóc Song Nhi, có mưu đồ gì?”

Thấy cô gái áo đen té trên mặt đất, không nhúc nhích, hắn khẽ kinh ngạc: “Nàng ta sao lại thế?”

Long Thiên Thần đang muốn tiến lên điều tra, Bách Lí Song bước nhanh đoạt ở trước mặt hắn, cúi người, hướng về phía cô gái một đao tàn nhẫn chém xuống. Cô gái áo đen ánh mắt phẫn nộ từ từ nhắm lại, lâm vào bất tỉnh.

“Mới vừa chính là nữ nhân này hạ lệnh để cho bọn họ bắt ta, thật là đáng hận!” Bách Lí Song tức giận nói.

“Nếu bọn họ là đồng bọn, vậy sao lại bỏ nàng ta lại?” Long Thiên Thần cảm thấy kinh ngạc.

“Trong bọn họ ý kiến không hợp, nổi lên tranh chấp, nữ nhân này là

bị đồng bọn của nàng quản thúc.” Bách Lí song vì hắn giải thích, hai tay ôm lấy cánh tay phải của hắn, mỉm cười cười nói, “Chúng ta mặc kệ hắn, hay là nhanh đi về, không biết hiện tại ở Tứ Hiền cốc tỷ thí tiến hành ra sao rồi.”

Nàng không khỏi lộn xộn nói, lôi kéo Long Thiên Thần hướng đi Tứ Hiền cốc, Long Thiên Thần nhìn Bách Lí Song thân mật kéo cánh tay mình, tâm thần hoảng hốt, cảm thấy nàng nơi đó có chút gì không đúng. Mới vừa nàng còn đang tỷ thí tại hội trường tức giận hắn, khóc rời đi, làm sao lúc này chuyện gì cũng không còn rồi, còn đối với hắn như thế thân mật?

“Tại sao lại thế?” Bách Lí Song ngửa đầu, hướng hắn khẽ mỉm cười, nụ cười ngọt ngào.

“Ách.....” Long Thiên Thần nhất thời cứng họng, không biết tại sao,là cảm giác, cảm thấy nụ cười này trong ấn tượng đối với Bách Lí Song rất không đúng, sao không được tự nhiên. Còn có, chẳng lẽ nàng còn chưa có nói hết những lời muốn nói với hắn, hoặc là có chuyện muốn nói với hắn sao?

Nàng thể hiện như không có chuyện gì xảy ra, hắn ẩn dấu một bụng đầy tâm sự…, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói như thế nào.

Bước chân hắn dừng lại, đột nhiên nhớ ra cái gì đó.

“Chờ một chút, người này rắp tâm bất lương, thân phận thần bí, ta muốn đem nàng mang về, giao cho chị dâu bọn họ tra hỏi, có lẽ có thể tra hỏi ra được phía sau nàng người cầm đầu là ai.”

“Ai.....” Bách Lí Song muốn ngăn cản, chưa biết làm thế nào hắn đã bước nhanh về phía cô gái áo đen, đem nàng từ trên mặt đất đở lên.

Bách Lí Song tức giận dậm chân, biểu lộ không vui vẻ.

“Phì Phì, nàng giao cho ngươi!” Long Thiên Thần đem cô gái áo đen ném lên lưng Dực Long thần thú, hướng về phía Phì Phì tán thành cười một tiếng, mới vừa rồi Phì Phì ra tay giúp đỡ, mới có thể thuận lợi như vậy đánh lui hắc y nhân, đem Bách Lí Song từ trong tay bọn họ cứu ra, nó không thể bỏ qua công lao này.

Phì Phì xoay quanh Long Thiên Thần, rất là mừng rỡ, không có chuyện gì so với nhận được chủ nhân khen ngợi vui thích hơn nhiều.

“Chúng ta đi nhanh đi!” Bách Lí Song mấy bước lại tới bên Long Thiên Thần, kéo cánh tay hắn, tư thái thân mật, mang theo vài phần yêu thích.

Long Thiên Thần thân thể cứng ngắc, không nhịn được hỏi ra lời: “Song Nhi, nàng…nàng không có bệnh đi?”

Bách Lí Song trên mặt cứng đờ, ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn hắn một cái, sắc mặt chợt trầm xuống: “Chẳng lẽ chàng mới vừa nói yêu thích ta, là giả? Chàng đang ở đây gạt ta?”

“Không có, không có! Ta là thật thích nàng, thật, không lừa nàng!” Long Thiên Thần vội vàng giải thích, “Thật ra thì, ta cũng vừa mới xác nhận. Mới vừa rồi trên mặt đất thấy được khuyên tai cùng vết máu, nàngkhông biết ta lo lắng cho rất nhiều.”

Ánh mắt của hắn từ từ nhu hòa xuống, cầm tay nàng: “Song Nhi, thật xin lỗi. Lúc trước là ta cô phụ tình ý của nàng, làm cho nàng bị đả thương. Lòng ta thật đau, bất quá bắt đầu từ bây giờ, ta nhất định sẽ đối tốt với nàng, nàng tha thứ cho ta được không?”

Bàn tay được hắn nắm bỗng run lên, trong lòng hắn đoán đối

phương sẽ mừng rỡ, ngược lại thần sắc đối phương càng trở nên khó coi.

“Song Nhi, nàng không chịu tha thứ ta sao?” Long Thiên Thần trong lòng cảm thấy khó chịu.

“Chàng thật lòng..... yêu thích ta?” Bách Lí Song thanh âm khàn khàn, mấy phần bị đè nén.

Long Thiên Thần Trịnh Trọng gật đầu, dùng sức nắm tay nàng: “Ta thích nàng! Ta hiện tại rất xác định tâm ý của mình, nếu nàng cũng như ta…, chờ mẹ ta thức tỉnh, ta sẽ đi Thiên Long Thành hướng cha mẹ nàng cầu hôn.”

Lòng bàn tay được hắn nắm đột nhiên rút ra, Bách Lí Song xoay người, đưa lưng về phía hắn, lạnh lùng nói: “Ta sẽ không gả cho ngươi!”

“Tại sao?” Long Thiên Thần trong lòng căng thẳng, có mấy phần bối rối.

“Ta.....” Cánh rừng ở phía xa, chợt vang tới tiếng tiêu, khúc điệu kỳ lạ, Bách Lí Song thu lại lời nói, phía sau lưng từ từ cứng ngắc.

“Song Nhi, nàng có phải còn đang giận ta không? Cho nên mới không muốn gả cho ta?” Long Thiên Thần de dặt hỏi.

“Ta..... Ta không sao.” Bách Lí Song dằng dặc xoay người lại, trên mặt từ từ tách ra nụ cười, “Cho ta chút thời gian được không? Dù sao đây cũng là việc hệ trọng cả đời, chính mình không làm chủ được, chờ hỏi cha mẹ ta rồi hãy nói.”

Long Thiên Thần nhất thời thở phào nhẹ nhỏm, mỉm cười nói: “Nàng

nói cũng đúng, chỉ cần nàng không giận ta nữa là tốt rồi.”

“Đừng nói nhiều như vậy rồi, chúng ta nhanh đi Hồi cốc.” Bách Lí Song lần nữa khoát lên cánh tay hắn, lôi kéo hắn vội vàng hướng Tứ hiền cốc đi.

Đợi hai người sau khi rời đi, không ai chú ý tới tiếng tiêu, cũng theo sát tan biến ở trong rừng.

Quyển 5 - Chương 73: Nụ hôn nóng bỏng trên không

“Thất muội, muội đã trở lại!”

Khi Long Thiên Thần cùng Bách Lí song hai người trở lại Tứ Hiền cốc, ba huynh đệ Bách Lí từ xa đi tới.

Nhìn thấy hai người tay trong tay, thái độ thân mật, huynh đệ ba người cười đến mấy phần mập mờ.

“Tiểu tử thúi, sau này nên hảo hảo mà đối đãi muội muội ta, còn dám chọc cho nàng không vui, ba người chúng ta đánh ngươi cũng không dừng lại, chúng ta Bách Lý gia nhiều người. Chính là dùng để đánh người.” Ca ca Bách Lí Nhị ôm Long Thiên Thần, cười không ngớt, hồn nhiên đã đem Long Thiên Thần coi là em rể của bọn họ rồi.

“Tiêu công tử thật đáng thương, hắn đối với Song Nhi cũng là một mảnh tình thâm, chỉ tiếc hữu duyên vô phận.....” Bách Lí Thanh Hoa ôn nhuận địa cười một tiếng, nhìn Bách Lí Song nói, “Song Nhi, Tiêu công tử đã chủ động bỏ qua tỷ thí, nên rời đi trước rồi. Hắn làm như thế, cũng là vì thành toàn hai người các muội.”

“Thật sao?” Bách Lí Song hai mắt lóe lên, ngượng ngùng cười nói, “Tiêu công tử đối xử với muội thật tốt, ngày sau có cơ hội, muội sẽ báo đáp hắn.”

“Tiêu công tử?” Mọi người ở đây nhất tề kinh ngạc nhìn về phía nàng, đối với nàng gọi rất là kinh ngạc.

“Tại sao? Không đúng chỗ nào sao?” Bách Lí Song thấp thỏm.

“Thất muội, cho dù coi như hai người các muội hòa hảo rồi, muội cũng không cần đối với Tiêu Mạc Sanh như thế vô tình đi? Hắn nếu là nghe được muội gọi hắn là ‘ Tiêu công tử ’, hắn nhất định sẽ thương tâm tới chết.”

“Đúng vậy, muội từ trước tới nay đều gọi hắn là‘ Tiêu ca ca ’, làm sao đột nhiên trong một lúc liền gọi hắn là “Tiêu công tử” rồi? Có cần thiết vạch rõ giới hạn như vậy sao?”

“Thất muội, đây chính là của muội rồi, mặc dù là có người yêu, cũng không thể thấy sắc quên bạn đi? Ha ha ha.....”

Ba vị Bách Lí huynh đệ cho là cùng muội muội chọc cười rồi, ngươi một lời ta một câu, thật náo nhiệt.

Bách Lí Song khóe môi dưới kéo nhẹ, cười đến hàm súc, bất quá cũng là hóa giải không khí lúng túng vừa rồi.

Long Thiên Thần không nói gì, ở một bên lặng yên nhìn nàng, trong đôi mắt có mấy phần nghi ngờ. Tại sao Song Nhi đột nhiên trở nên xa lạ như thế? Nếu là đổi lại ngày thường, nàng đã sớm cùng mấy ca ca nàng tranh đấu, sao có thể an tĩnh như vậy?

Rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề đây?

“Song Nhi, vòng ngọc của nàng đâu?” Hắn đột nhiên hỏi.

“Vòng ngọc?” Bách Lí Song theo bản năng sờ sờ cổ tay của mình.

Long Thiên Thần chuyên chú nhìn nàng, gật đầu: “Đúng vậy a, ta có đưa cho nàng một vòng ngọc? Nó sẽ không rơi xuống ở trong rừng

đi? Vòng ngọc kia là đồ gia truyền của Long gia chúng ta, đại ca của ta nơi đó có một cặp, hắn đưa cho đại tẩu, chỗ này của ta cũng có một đôi, trước đó không lâu ta có đưa cho nàng, nàng không nhớ sao?"

"Sao, vòng ngọc chàng đưa ta nghĩ hơn phân nửa là rớt lại trong rừng. Vậy làm sao bây giờ? Chúng ta bây giờ có muốn hay không trở về tìm xem?" Bách Lí Song mỉm cười nói.

Long Thiên Thần nhìn nàng cũng mỉm cười, song trong tươi cười nhưng mấy phần nàng xem không hiểu ý tứ.

"Không cần, nàng nhất định là mệt mỏi, đi nghỉ trước đi, ta một người trở về tìm là được." Long Thiên Thần hướng trên bầu trời huýt sáo, thần thú Dực Long bay gần mặt đất, hắn nhẹ nhàng nhảy lên phía sau lưng thần thú Dực Long. Nơi đó, còn có một người lâm vào trong hôn mê….cô gái áo đen.....

"Thiên Thần ——" Bách Lí Song hướng Thiên Thần lớn tiếng la lên, đáng tiếc vẫn không thể nào gọi được Long Thiên Thần, nhìn bóng lưng hắn bay nhanh rời đi, nàng đáy mắt sinh ra lo lắng.

"Tốt lắm, Thất muội, không phải là tách ra một lúc thôi sao, lưu luyến như vậy sao?" Bách Lí nhị ca ôm vai nàng, đẩy nàng hướng đi theo đến nơi mọi người nghỉ ngơi.

"Ta không có....." Bách Lí Song mặt ửng đỏ, hơi có vẻ ngượng ngùng.

"Ha hả, Thất muội lại đỏ mặt, thật là càng lúc càng giống nữ nhân." Bách Lí nhị ca cười đến phóng túng.

Bách Lí Thanh Hoa nhìn thân ảnh muội muội, xẹt qua vẻ nghi ngờ.

“Đại ca, thế nào?” Bách Lí tam ca thấy đại ca chưa muốn đi, không khỏi hỏi.

“Các ngươi không cảm thấy Thất muội có chút bất đồng sao?” Bách Lí Thanh Hoa nói.

Bách Lí tam ca hắng giọng cười một tiếng, tùy tiện nói: “Là có chút bất đồng, bất quá nữ nhân mười tám hay thay đổi, cô bé có người trong lòng của mình, có chút thay đổi cũng không thấy là lạ.”

“Phải không? Bất quá biến hóa này cũng không tránh khỏi quá lớn đi?” Bách Lí Thanh Hoa lắc đầu, trong lòng nghi ngờ vẫn như cũ không giảm.

Cùng với Bách Lí Thanh Hoa so sánh, Long Thiên Thần trong lòng nghi ngờ so với hắn càng sâu, hắn sở dĩ vội vã rời đi, là bởi vì hắn muốn xác nhận một chuyện..... Song Nhi chân chính rốt cuộc đi nơi nào?

Hắn xác định người vừa rồi căn bản không phải là Song Nhi, bởi vì từ đầu hắn cũng chưa có tặng vòng ngọc cho Song Nhi, mà đồ gia truyền Long gia cũng chỉ có đại tẩu có, không có thứ khác. Nếu nàng là Song Nhi, không thể không biết chuyện này.

“Song Nhi, Song Nhi, ngươi ở đâu?” Hắn đi đến cánh rừng, bay qua bay lại mấy vòng, không bỏ sót bất kỳ nơi nào. Hắn nhớ những hắc y nhân kia lúc rời đi, không có mang theo bất cứ người nào khác, vậy có phải hay không bọn họ đem Song Nhi chân chính quăng đi ở đâu đó trong rừng, hoặc là dấu ở một nơi bí ẩn để cho một nữ nhân khác tới giả mạo nàng?

“Song Nhi.....” Nàng có thể hay không đã bị hại rồi? Long Thiên Thần

trong lòng căng thẳng, ngồi tê liệt ở trên lưng Phì Phì, tâm thần hoảng hốt.

“Chủ nhân, ngươi đừng gấp gáp, chúng ta nhất định sẽ tìm được Bách Lí cô nương.” Phì Phì quan tâm an ủi.

“Phì Phì, ta có phải là rất ngu? Ta lại đem Song Nhi trở lại, hơn nữa..... Hơn nữa ta cảm giác nàng chính là.....” Long Thiên Thần tâm tình xuống thấp.

“Là cái gì?” Phì Phì hỏi.

“Không biết tại sao, ta có loại cảm giác rất kỳ quái, nàng thật giống như chính là..... Hình như là.....” Long Thiên Thần muốn nói lại thôi, thủy chung cũng không nói ra, bởi vì chỉ cần liên tưởng đến một cái tên, hắn liền không nhịn được đau lòng cùng thất vọng. Nàng tại sao có thể làm như vậy? Nàng cuối cùng còn muốn làm cái gì?

“Ngô ngô..... Ngô ngô ngô.....” cô gái áo đen lâm vào trong hôn mê, chẳng biết lúc nào đã tỉnh, trong cổ đang muốn phát ra âm thanh, muốn hấp dẫn sự chú ý của hắn, đồng thời một đôi mắt đẹp đen bóng dùng sức trừng hướng hắn, giống như là muốn nhắn nhủ tin tức gì.

Long Thiên Thần quay đầu nhìn về phía nàng, chống lại cặp mắt kia của nàng, trong bụng hơi động một chút, cảm giác có chút quen thuộc. Được lực lượng nào đó thúc đẩy, hắn đưa tay lột xuống khăn che trước mặt nàng.

Nàng là Song Nhi sao?

Liên tưởng trong rừng chuyện phát sinh trước sau, hắn càng ngày càng cảm thấy khả năng này rất lớn.

Tư tưởng không khỏi hăng hái, khẩn trương tới cực điểm.

Ngay khi khăn che mặt rút đi, lộ ra hình dáng cô gái, Long Thiên Thần cả người chấn động, làm cho giật mình. Chỉ thấy trên mặt kia của nàng, lồi lõm không bằng phẳng, không trôi chảy, quả thực thê thảm không nỡ nhìn, thật ngoài dự liệu của hắn, trong miệng, không nhịn được bật thốt lên: “Lớn lên xấu như vậy, còn ra ngoài để dọa người? Ngươi có đạo đức không hả?”

Cô gái áo đen nghe nói như thế, giận đến hai mắt trắng dã, suýt nữa ngã ra bất tỉnh.

Long Thiên Thần đáng ghét, ngươi nhớ kỹ cho ta!

Đáng tiếc giờ phút này nàng không có cách nào phát ra bất kỳ thanh âm gì, lại không có nhúc nhích được, quả thực làm nàng buồn bực.

Không sai, nàng chính là Bách Lí Song, chẳng qua là trên người bị người ta hạ độc, tạm thời thay đổi dung mạo của nàng, còn làm cho nàng mất thanh âm, nàng bây giờ là có trăm cái miệng cũng không thể bào chữa, thật căm hận người bỏ thuốc cho nàng.

Nghĩ đến mình giờ phút này thật bi thảm, nước mắt liền ngăn không được chảy xuống, nếu không phải Long Thiên Thần kiên trì mang theo nàng, giờ phút này nàng sợ rằng sớm bị mãnh thú trong rừng tha đi, hoặc là một mình ở nơi nào đó tự sinh tự diệt. Lần này nàng phải làm sao bây giờ mới có thể làm cho hắn tin tưởng mình mới thật sự là Bách Lí Song đây? Còn có, hiện tại dung mạo nàng xấu như vậy, hắn có thể hay không ghét bỏ nàng đây?

“Ngươi đừng khóc a, lớn lên xấu cũng không phải là lỗi của ngươi.....” Long Thiên Thần nói đến một nửa, bỗng nhiên nhận thấy

được lời nói an ủi của mình không có một chút trọng lực, ngược lại còn đổ thêm dầu vào lửa, hắn vội vàng dừng lại không nói tiếp nữa.

Bách Lí Song nổi cáu, cũng không biết làm sao, cứ để nước mắt chảy ra, đem ủy khuất trong lòng hết thảy phát tiết ra.

Long Thiên Thần không nhìn được người khác rơi lệ, mặc dù có thể là kẻ địch, hơn nữa lớn lên cũng có chút xấu, bất quá tóm lại là một người sống, trong lòng khó tránh khỏi sinh ra lòng trắc ẩn.

“Được rồi, ngươi đừng khóc. Chỉ cần ngươi nói cho ta biết chuyện, ta liền thả ngươi đi, sẽ không làm khó ngươi.”

Bách Lí Song nghe được lời của hắn, nước mắt lập tức dừng lại, liền hướng hắn nháy mắt, muốn để cho hắn giúp mình giải huyệt.

“Ta hỏi ngươi, các ngươi có bắt một người tên Bách Lí Song không? Các ngươi rốt cuộc đem nàng giấu đi nơi nào?”

Bách Lí Song hướng hắn trợn mắt, nàng không phải ở chỗ này sao? Ngu ngốc, còn không mau giải huyệt cho nàng? Cho dù nàng không thể nói chuyện, nhưng ít ra cũng có thể diễn tả bằng điệu bộ.

“Ngươi trừng ta là có ý gì? Thật xấu quá!” Long Thiên Thần sợ run cả người, bây giờ có chút không dám khen tặng dung mạo của đối phương, thấy đối phương còn đang trừng hắn, hơn nữa ánh mắt càng ngày càng tức giận, hắn bỗng nhiên tỉnh ra, đối phương tựa hồ không cách nào nhúc nhích, cũng không còn biện pháp nói chuyện.

Hắn vươn hai ngón tay, giải khai huyệt đạo trên người nàng.

Một trận hương thơm hất vào mặt, không đợi hắn kịp phản ứng, Bách Lí Song phi thân đến trên người của hắn, đem hắn đặt ở phía

dưới, vung quyền hướng về phía mặt hắn đánh một trận.

Long Thiên Thần chết tiệt, lại dám nói nàng xấu? Lại không cứu nàng, ngược lại đi cứu nữ nhân kia?

Thật là đáng chết, đáng chết, đáng chết a.....

Ngươi đã nói ta xấu, vậy hãy để cho ngươi trở nên xấu giống như ta!

Bốp! Bịch!

Bách Lí Song cưỡi ở trên người của hắn, dùng hai tay đem Long Thiên Thần đánh làm hắn hai mắt nổ đom đóm.

Phì Phì thấy chủ nhân bị đánh, thân thể bắt đầu lay động: “Nữ nhân xấu, không cho đánh chủ nhân ta!”

Phía dưới thoáng một cái chuyển động, Bách Lí Song tiếp theo mất đi thăng bằng, bỗng nhiên thân thể mãnh liệt tiếp cận, nàng cùng Long Thiên Thần hai mặt kề nhau.....

Bốn mắt nhìn nhau, hai cặp ánh mắt đồng thời phóng đại người trước mặt.

Ánh mắt hai bên chiếu vào, một bên xấu xí một bên sưng đỏ.

Bất quá, đây không tính là cái gì, chân chính là, đôi môi hai người vừa vặn cũng dán vào cùng nhau, chặt chẽ, đôi môi truyền đến một trận đau đớn. Nhưng kết quả là khuôn mặt xấu xí kia lại có hương vị ngọt ngào mềm mại, một cổ dòng điện kỳ dị trong phút chốc chảy khắp toàn thân, hai người nhìn lẫn nhau, nghe được tiếng tim đập của đối phương.

Thật kỳ diệu!

Long Thiên Thần kinh ngạc nhìn ánh mắt đối phương, ở trên mặt của đối phương, tựa hồ cũng chỉ còn dư lại đôi mắt kia đáng giá nhìn lên, cảm thấy ánh mắt đó giống như đã từng quen biết, khắc sâu hấp dẫn hắn, để cho hắn bất tri bất giác say đắm.

Bách Lí Song cũng nhìn hắn, trong đầu chợt lóe lên hình ảnh khi bọn họ ở trong Phiêu Miểu Địa phủ vô ý thân mật với hắn, hắn hoàn toàn không nhớ, mà nàng lại nhớ được. Lần này, bọn họ nhớ lại được.....

Bầu không khí quái lạ tràn ngập.

Phì Phì trong lúc vô tình quay đầu lại, thấy được như vậy rung động một màn, nó không nhịn được la hoảng lên: “Không cho khi dễ chủ nhân! Ngươi nữ nhân xấu này. Đại dâm ma!”

Đại dâm ma?

Ba chữ này trong nháy mắt khắc sâuvào trí nhớ Bách Lí Song, lấp lánh phát sáng.

Nàng lúc nào thì biến thành đại dâm ma rồi?

Phì Phì, ngươi có có cần quá kinh người thế không? Tư tưởng thuần khiết một chút có được hay không?

“Đại dâm ma, mau buông chủ nhân ra!” Phì Phì bắt đầu nổi dóa rồi, thân thể run lẩy bẩy, muốn đem Bách Lí Song trên người đẩy xuống.

Phì Phì đẩy ngược lại không như mong muốn, Bách Lí Song vì giữ vững thăng bằng, sống chết gì cũng ôm cứng Long Thiên Thần, nếu không nghe lời, nàng cũng không muốn từ giữa không trung té

xuống.

Không được! Nói ta là đại dâm ma, ta liền phóng túng cho ngươi xem!

Bách Lí Song trong bụng càng suy nghĩ càng độc, sống chết ôm lấy người phía dưới, ngậm môi của hắn, hung hăng gặm cắn.

Long Thiên Thần sửng sốt một trận, đợi phục hồi tinh thần lại, nhận thấy được mình dường như bị người ta phi lễ. Hai người khoảng cách quá gần, trận trận hương thơm truyền vào trong mũi của hắn, tâm trạng của hắn một hồi hoảng hốt, hương vị rất quen thuộc, còn có ánh mắt của nàng, thần thái của nàng, cùng với tính tình nóng như lửa của nàng..... Chẳng lẽ nàng thật sự là Song Nhi?

Trên tay hắn dùng sức, đem người đẩy ra một khoảng cách, đôi môi sưng đỏ mở ra, hỏi: “Nàng..... Nàng là Song Nhi?”

Bách Lí Song hung hăng hướng hắn liếc mắt, hắn hiện tại mới nhận ra nàng? Nàng gật đầu, nếu là bỏ lỡ giờ phút này thật là không biết còn cơ hội nào nữa không, cơn ác mộng của nàng chẳng biết lúc nào mới có thể kết thúc đây?

“Phì Phì, không cần náo loạn, nàng chính là Song Nhi!” Long Thiên Thần mừng rỡ như điên, dùng tay cầm mặt của nàng, đem nàng ngắm tới ngắm lui đánh giá nhiều lần, bỉu môi nói, “Nhưng là, làm sao nàng lại xấu như vậy rồi?”

Bách Lí Song bỉu môi, tức giận trừng hắn, xem diện mạo chính ngươi nhìn một chút đi, cũng có tốt hơn nàng chỗ nào đâu.

Đang trợn mắt nhìn hắn, cánh tay của hắn đang cầm tay nàng bỗng nhiên dùng sức kéo nàng đến gần, đem nàng đè xuống chỉ chừa

chút ít khoảng cách.

“Bất quá, xấu như vậy, ta cũng thích.” Hơi thở ẩm ướt phun trên hai má của nàng, sau một khắc, mang theo nhiệt độ một đôi cánh môi nhanh chóng dán vào, chiếm hữu đôi môi mềm mại của nàng, hăng say mút vào. Trằn trọc trở mình, nhẹ nhàng hôn, nóng bỏng nhưng ôn nhu.

Bách Lí Song trong lòng phẫn nộ bỗng chốc liền tan biến mất, xụi lơ khi hắn ấm áp ôm vào trong lòng, hai người cơ hồ hợp nhất làm một.

Môi, càng ngày càng nóng. Hơi thở, càng ngày càng mê loạn.

Phì Phì mang theo hai người càng bay càng cao, chẳng có mục đích chỉ là bay lên, không muốn quấy rầy nhã hứng của chủ nhân.Lúc rãnh rỗi nó thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn trộm

Nhìn..... Di, Thật xấu hổ nga!

Phì Phì cười trộm, vừa bay có chút mất trật tự, có chút lơ lửng.

Quyển 5 - Chương 74: Long Vương Long Hậu kêu gọi

“Song Nhi, chúng ta mau trở về đi thôi, tất cả mọi người rất lo lắng cho nàng.”

Long Thiên Thần ôm lấy người trong ngực, ôn nhu nói.

Bách Lí Song lấy khăn che mặt, che ở vẻ mặt, hướng hắn lắc đầu.

“Tại sao?” Long Thiên Thần không giải thích được.

Bách Lí Song kéo tay của hắn, nơi lòng bàn tay của hắn viết: “Chàng cũng đã biết là ai đem ta hại thành như vậy?”

Long Thiên Thần tay khẽ run lên, một lúc lâu, hắn gật đầu, ánh mắt buông xuống thở dài: “Ta biết, là Tử Ngữ, đúng không?”

Bách Lí Song nhìn hắn, lại dang tay hắn viết: “Chàng bây giờ còn yêu nàng ta sao?” Nàng viết nhanh tiết lộ sự khẩn trương cùng do dự, Bách Lí Song không cách nào xác định hắn có hay không đã hoàn toàn đem Hách Liên Tử Ngữ buông tay.

Sau một hồi còn chưa viết xong, Long Thiên Thần bắt được tay nàng, lắc đầu mỉm cười: “Ta cùng Tử Ngữ duyên phận đã hết, không thể nào ở cùng một chỗ. Mỗi lần ở cùng nàng ấy, gặp thời điểm phải lựa chọn, nàng ấy luôn đem ta đặt ở cuối cùng, ở trong lòng của nàng ấy, ta vĩnh viễn không quan trọng bằng đệ đệ của nàng. Không quan trọng thù hận, không quan trọng tự ái cùng kiêu ngạo..... Có đôi khi, ta nghĩ, ta đối với nàng ấy mà nói, có thể hay không?”

“Mới vừa rồi nàng ta mạo nhận thân phận của nàng, để tới gần ta, thật ra thì ta đã phát giác ra được, người kia chính là nàng ta. Trong đầu ta chỉ có một suy nghĩ duy nhất, chính là nàng ở đâu, ta lo lắng cho an nguy của nàng, vội vàng mà nghĩ phải tìm được nàng. Ta không suy nghĩ được nhiều, ta không biết nàng ta làm như thế, đến tột cùng có mục đích gì, nhưng mà nàng ta đã làm ra chuyện như vậy, liền chứng minh nàng ta đã không còn là Tử Ngữ thiện lương đơn thuần lúc trước …”

Bách Lí Song trong lòng đau xót, nước mắt không nhịn được rơi xuống, chuyện nàng vẫn lo lắng, hiện tại rốt cục bình thường trở lại. Nàng thật rất sợ người trong lòng của hắn cuối cùng là Hách Liên Tử Ngữ, nàng sợ mình thật lòng, lại không chiếm được tâm hắn. Hiện tại nàng rốt cục yên tâm, thấy hắn hai lần lo lắng tìm kiếm nàng, nhanh như vậy liền phân biệt ra được thật giả Bách Lí Song, trong lòng nàng cao hứng cực kỳ.

“Chàng sẽ đối đãi ta giống như..... Đối đãi với nàng ta sao?” Nàng lại cầm tay hắn viết.

” Ta sẽ đối với nàng tốt nhất!” Long Thiên Thần ôm nàng thật chặt, ngửi được hương thơm trên người nàng, cất giọng nói, “Ta vẫn rất hâm mộ đại ca cùng đại tẩu, ta vẫn muốn hiểu rõ bọn họ vì sao có thể như thế gần nhau yêu nhau. Hiện tại hiểu được, bọn họ sở dĩ có thể gần nhau yêu nhau, là bởi vì bọn họ tin tưởng đối phương, tôn trọng đối phương. Hai người nếu muốn cùng nhau chung sống lâu dài, tin tưởng cùng tôn trọng là quan trọng nhất.”

“Song Nhi, chúng ta sau này bất kể phát sinh chuyện gì, phải tin tưởng đối phương được không? Chỉ cần chúng ta tin tưởng lẫn nhau chuyện gì cũng có thể làm, ta tin tưởng chúng ta cũng có thể giống như đại tẩu vậy, vẫn luôn gần nhau yêu nhau.....”

Bách Lí Song ở trong lòng ngực của hắn liên tiếp gật đầu, ai cũng muốn có sự tin tưởng trong tình yêu này? Giọt lệ nóng hổi rơi xuống tay của hắn, Long Thiên Thần trong lòng nóng lên, đem nàng ôm càng chặt hơn, hắn nghĩ có lẽ lần này, hắn thật có được hạnh phúc.

Di tích chiến trường cổ, một nơi bị lịch sử lãng quên, chung quanh phất phới hơi thở tử vong.

Nơi này không có màu xanh biếc, không có màu đỏ, chỉ có màu xám tro hắc ám, màu xám tro cây cối, màu xám tro đất đai, còn có màu xám tro trống rỗng trong không khí.

Ở chỗ sâu trong di tích, loại thanh âm quỷ mị ngâm lên, hàng năm quấy nhiễu địa bàn, để cho người nghe được không tự chủ liên tưởng đến cửa vào Địa Ngục.

Trong phút chốc, một mảnh hỗn độn màu xám tro ở bên trong, một quái vật màu tím to lớn từ dưới đất bay lên, lao thẳng vào đám mây.

Lúc này, bầu trời gào thét, bụi bay cuồn cuộn, hàn khí như đao.

Ở phía sau quái vật màu tím to lớn, một con Cự Long cũng theo sát phóng lên cao, đuổi theo quái vật màu tím to lớn, ở trung tâm nhìn thấy đầu không thấy đuôi.

“Ghê tởm! Lão quái vật này vạn năm không chết, lại còn nghĩ là gây ra được sóng gió? Đại vương, người đạp nó, ta tới đâm nó, xem nó còn có thể chống đỡ thế nào?”

Một giọng nữ dũng mãnh quanh quẩn ở trên bầu trời, rõ ràng chính là thanh âm của Long Hậu.

Bà cùng Long Vương tiến vào di tích chiến trường cổ, tìm kiếm Trấn Ngục Thiên Hỏa, ai ngờ lại đem Quái vật ngủ say trong lòng đất vạn năm gọi cho tỉnh lại. Hôm nay đã là một trăm ba mươi lần bọn họ cùng quái vật kia đại chiến, bất phân thắng bại, chẳng phân biệt được trên dưới. Long Hậu cùng Long Vương hợp lực, lại không cách nào giết chết quái vật kia, có thể thấy quái vật kia thực lực rất kinh khủng.

“Vương Hậu, thương tổn trên người của nàng còn chưa khỏi hẳn, nàng trước đi qua một bên nghỉ ngơi, ta tới thu thập nó!” Long Vương vừa cùng quái vật đại chiến, vừa quan tâm truyền âm cho Long Hậu, trên thực tế trải qua một trăm ba mươi lần đại chiến, hai bên đều có tổn thương trong người, đây cũng là nguyên nhân khiến Long Vương sức lực suy yếu.

Bất quá quái vật kia ngủ say trong lòng đất vạn năm, một lòng nghĩ tới chỗ xung yếu nơi phong ấn nó, thoát đi di tích chiến trường cổ, cho nên phàm là có quan hệ liền biết, nó liều mạng thoát ra bên ngoài, mà Long Vương Long Hậu vừa liều mạng trấn áp nó, không để cho nó có cơ hội chạy trốn. Kể từ đó, hai bên nhìn nhau chằm chằm, khiến cho Long Vương Long Hậu căn bản không rảnh nghỉ ngơi dưỡng thương, lại vùi đầu vào trận đại chiến tiếp theo.

“Không được! Đại vương thương tổn trên người của chàng tổn thương cũng không có khỏi hẳn, chúng ta hãy kề vai chiến đấu, cùng đi đối phó này lão quái vật, ta liền không tin, nó có thể tổn thương chúng ta.”

Vảy màu bạc lay động, Long Hậu thân ảnh dũng mãnh, hướng quái vật đánh nhau.

Chỉ một thoáng, diện tích hơn 10 dặm mang đi theo ba dư chấn, dư âm to lớn.

“Ngao —— hai người các ngươi là con giun xấu xí, không có ai có thể ngăn cản bổn tọa xuất hiện nhân gian, người muốn ngăn ta, hết thảy điều chết!”

Trên bầu trời màu tím đục ngầu cuồn cuộn bắt đầu khởi động, tràn ngập bốn phía chung quanh, đem hơi thở tử vong phất phới bốn phía chung quanh hết thảy hấp dẫn tới đây, dung hợp với bản thể màu tím. Trong nháy mắt bản lĩnh, thân thể của nó tăng trưởng lên gấp đôi, giống như một Cự Nhân đứng sừng sửng ở trời đất, đỉnh thiên lập địa, khí thế khiếp người.

“Cái gì? Con giun xấu xí?” Long Hậu âm thanh kêu lên, hai con mắt toát ra ánh lửa, hừng hực thiêu đốt.

Lại dám đem bà so sánh với lại con giun xấu xí? Lão quái vật đáng chết này, rốt cuộc có hay không một chút thị lực, có hay không một chút phẩm vị?

Bà là Long Vương đẹp nhất Long cốc, nhớ năm đó hào hoa phong nhã, thịnh hành cả Long Tộc, khuynh đảo chúng Long.

Coi như là hiện tại, bộ dáng của bà cũng thùy mị, thướt tha, quyến rũ động lòng người, vẫn là Long Vương cốc đệ nhất Mĩ Long.

Lão quái vật đáng chết này, một chút năng lực thưởng thức đẹp xấu cũng không có, còn dám trước mặt nó xuất khẩu cuồng ngôn? A a a..... Thật là tức chết nó!

“Ngươi là đồ thối tha! Đi chết đi!” Đuôi rồng màu bạc như trường tiên vung lên hung ác, bành bạch rung động.

Nhìn Long Hậu cùng quái vật dây dưa lại với nhau, Long Vương đuôi

rồng màu trắng rung lên ánh sáng lấp lánh, cũng xung phong liều chết đi vào.

Hai con Thần Long, một con quái vật, thật là một cuộc đại chiến kinh động!

Trận chiến này kéo dài một ngày một đêm, cuối cùng cả hai bên đều tổn thương mà chấm dứt.

Hai bên phòng bị, tiến vào trạng thái ngừng chiến của riêng mình, từng người chữa thương.

“Đại vương, thương thế của chàng như thế nào? Lão quái vật kia tựa hồ lực lượng càng ngày càng lớn mạnh, nó có thể không qua trời đất hấp thu hơi thở tử vong chung quanh để tăng cường thực lực bản thân, ngày càng trở nên cường đại, nếu càng như vậy, chúng ta rất nhanh không cách nào trấn áp nó nữa, phải tìm phương pháp cầu viện mới được.”

Long Hậu vừa tự trị thương cho mình, vừa âm thầm truyền lời cho Long Vương. Bọn họ đã cùng quái vật đại chiến hơn nửa năm thời gian, chứng kiến quái vật từng bước trở nên cường đại, bọn họ trấn áp nó trở nên càng ngày càng khó khăn, Long Hậu trong lòng bắt đầu lo lắng. Lần này so sánh, bọn họ sớm muộn cũng không cách nào trấn áp đối phương, khiến nó chạy trốn, nó một khi thoát khỏi đất phong ấn, ra đến thế giới bên ngoài, đến lúc đó sinh linh đồ thán, không chịu nổi suy nghĩ.

“Mới vừa chúng ta cùng nó đại chiến thời, đã để cho kết giới phong ấn di tích chiến trường cổ bị tổn hại, chúng ta phải thừa dịp hiện tại gọi về Long Vương cốc, kêu chúng long đến đây trợ giúp. Vô luận như thế nào, cũng muốn đem quái vật kia một lần nữa phong ấn, không thể để cho nó trở lại nhân gian làm hại.” Long Vương nghiêm

túc nói.

Long Hậu ánh mắt sáng lên: “Tốt, ta tới giúp chàng!”

Nơi này chiến đấu gay gắt, bên ngoài di tích chiến trường cổ, cũng có cảm ứng, kết giới phong ấn di tích chiến trường cổ bắt đầu xuất hiện vết nứt nẻ.

Tại phía xa Tứ Hiền cốc, Tứ Hiền rất nhanh đã nhận ra, đem tất cả cao thủ triệu tập đến một chỗ, chuẩn bị tiến vào di tích chiến trường cổ.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Làm sao đột nhiên thời gian lại tới trước thời hạn?”

“Ta vừa vặn giống như cảm thấy mặt đất kịch liệt chấn động, có phải di tích chiến trường cổ bên kia xảy ra chuyện gì chuyện ngoài ý muốn không?”

“Ta cũng cảm thấy vậy, là từ hướng bên kia di tích truyền đến.....”

Mọi người nghị luận rối rít, từng người có suy đoán riêng của mình.

Đám người Vân Khê cũng rất ngạc nhiên, cảm thấy sắp có đại sự phát sinh.

Vừa lúc đó, hai tiếng rồng vang khí thế tận trời, mang theo vô cùng vô tận sóng âm, xa xa truyền lại.

Thanh âm rồng vang giống như là gọi về, giống như là hiệu lệnh, mang theo khí phách vương giả, uy hiếp tứ phương.

“Là phụ thân cùng mẫu thân! Là phụ thân cùng mẫu thân!” Thanh âm

non nớt đột nhiên ở trong đám người chui ra, trước mắt mọi người xẹt qua một thân bạch quang, một Thần Long toàn thân màu trắng ánh vào mi mắt mọi người. Nguyên lai là Tiểu Bạch nghe được tiếng rồng ngâm, nhận ra thanh âm của bọn nó, sự kích động khó có thể đè xuống.

Cách xa nhau mấy tháng, nó rốt cục lại nghe thanh âm phụ thân cùng mẫu thân gọi về, trong hốc mắt giọt nước mắt không ngừng chảy ra.

“Là Long Vương cùng Long Hậu? Thật tốt quá! Bọn họ quả nhiên ở gần đây!” Vân Khê vui vẻ nói.

Nghe được đây là âm thanh của “Long Vương cùng Long Hậu”, đám người bắt đầu vui mừng xôn xao, trong suy nghĩ của bọn hắn, Long Vương Long Hậu chính là đại biểu cho sức mạnh cường hãn ở đại lục này. Ai không muốn tận mắt gặp một lần Long Vương cùng Long Hậu, lực lượng mà mọi người luôn sùng bái cùng kính ngưỡng chứ?

“Tiểu Bạch, ngươi đừng gấp gáp! Mau nói cho ta biết, Long cha cùng Long nương bọn họ đang nói cái gì?” Tiểu Mặc theo sát Tiểu Bạch, từ Ngọa Long cư chạy vừa ra ngoài, hắn và Tiểu Bạch tâm tình là giống nhau là kích động, hưng phấn.

Tiểu Bạch yên tĩnh trở lại, lắng nghe chỉ chốc lát, giọng nói càng ngày càng lo lắng: “Không tốt! Phụ thân cùng mẫu thân triệu tập tất cả cao thủ Long Vương cốc, kêu chúng long chạy tới trợ trận, bọn họ giờ phút này đang trấn áp một đầu quái vật, cần trợ giúp.....”

“Cái gì? Ngay cả Long Vương cùng Long Hậu không cách nào trấn áp quái vật?”

“Đó rốt cuộc là quái vật gì? Khủng bố như vậy?”

“Chúng ta có muốn đi nữa không? Long Vương cùng Long Hậu liên kết mà không đối phó được, chúng ta đi rồi, chẳng phải là chịu chết?”

“Dĩ nhiên phải đi! Có thể cùng Long Vương, Long Hậu kề vai chiến đấu, đó chính là vinh hạnh!”

“Không sai, nhất định phải đi!”

Mọi người thảo luận rối rít.

Tứ Hiền liếc nhau một cái, vẻ mặt ngưng trọng.

“Bốn vị tiền bối, đây tột cùng là chuyện gì xảy ra? Trong Di tích như thế nào lại xuất hiện quái vật lợi hại như thế?” Long Thiên Tuyệt nhận thấy được Tứ Hiền thần sắc

Khác thường, không nhịn được hỏi thăm.

“Không dối gạt mọi người nói, trong di tích chiến trường cổ đúng là phong ấn một con quái vật, chỉ bất quá đã là chuyện vạn năm trước rồi, vạn năm này nó vẫn ngủ say dưới mặt đất, chưa bao giờ có dấu hiệu muốn thức tỉnh. Ai có thể nghĩ đến giờ phút này nó sẽ tỉnh lại.....” Mai công tử nói.

“Vậy nó đến tột cùng là cái gì quái vật? Sách cổ nào có thể ghi lại cẩn thận việc này?” Long Thiên Tuyệt suy nghĩ nói.

Mai công tử lắc đầu: “Liên quan đến quái vật kia không đoán được, sách cổ không có ghi lại rõ ràng, có cũng chỉ là hàm hồ suy đoán có một bức họa là có mô tả một chút. Ta nhớ được lúc ta còn rất nhỏ, sư phụ ta từng nói tới quái vật, bất quá theo hắn nói, quái vật kia sức mạnh cũng không có đáng sợ như vậy, ban đầu có mấy tên cao thủ đem nó phong ấn, cũng không có hao phí quá nhiều sức lực. Bởi vì

nó cũng không cường đại, không có quá nhiều tính chất uy hiếp, cho nên mọi người cũng chưa có chú ý nó, ai có thể nghĩ đến nó hiện nay trở nên đáng sợ như thế, thật là khiến người ta không khỏi suy nghĩ....."

"Các ngươi không nên thảo luận nó rốt cuộc là quái vật gì rồi, nhanh lên một chút đi cứu phụ thân cùng mẫu thân ta sao!" Tiểu Bạch gấp gáp vung cái đuôi la to, hận là giờ phút này không thể bỏ đi cứu cha cùng mẫu thân của mình.

"Tiểu Bạch, ngươi đừng vội! Tin tưởng Đại trưởng lão rất nhanh là có thể dẫn đoàn Long Vương cốc chạy tới nơi này, chúng ta cùng bọn họ hội hợp sau, một chút đi vào trợ giúp cha mẹ ngươi, kể từ đó mới còn có phần thắng! Ngươi yên tâm, phụ thân cùng mẫu thân ngươi nhất định không có việc gì." Vân Khê an ủi

"Có thật không?" Tiểu Bạch chớp liếc tròng mắt, đối với nàng rất là tín nhiệm.

Vân Khê hướng nó trịnh trọng gật đầu: "Ta bảo đảm, phụ thân cùng mẫu thân ngươi nhất định bình an vô sự!"

Quyển 5 - Chương 75: Đại chiến đại chiến!

Lúc Long Thiên Thần cỡi Dực Long thần thú trở về, trên lưng Dực Long thần thú ngoài hắn ra lúc này còn chở một cô gái áo đen đang hôn mê.

“Đại ca, đại tẩu, đã xảy ra chuyện gì?” Làm sao tất cả mọi người tập hợp ở chỗ này? Không phải là xếp thành hàng hoan nghênh bọn họ chứ?

“Thiên Thần, làm sao giờ mới trở về? Chúng ta rất nhanh sẽ phải chạy tới di tích chiến trường cổ, có tình hình mới vừa phát sinh.” Vân Khê chú ý tới cô gái áo đen trên lưng Dực Long thần thú, không nhịn được hỏi thăm, “Hắc y nhân kia là ai?”

Lúc nãy bận rộn, bọn họ cũng không kịp bận tâm nguyên do Bách Lí Song trở về, Bách Lí Song giả tự nhiên cũng vui vẻ nhẹ nhõm, không cần thêu dệt chuyện xưa để lừa gạt bọn họ.

Giả trang Bách Lí Song, Hách Liên Tử Ngữ trong lòng căng thẳng, nắm đấm âm thầm rất nhanh giấu trong tay áo.

“Nàng..... Nàng là Hắc y nhân bắt cóc Song Nhi, ta đang định đem nàng giao cho đại tẩu, để đại tẩu thẩm vấn nàng một phen.” Long Thiên Thần nói, tầm mắt không tự chủ hướng Hách Liên Tử Ngữ ở nơi đó nhìn đến.

Rất nhanh nắm đấm từ từ buông ra, Hách Liên Tử Ngữ nhất thời thở phào nhẹ nhỏm. May là, hắn còn chưa có bắt đầu hoài nghi nàng.....

Thiên Thần, ta không phải cố ý muốn lừa gạt chàng, ta là vạn bất đắc dĩ.

“Bắt cóc Song Nhi?” Vân Khê kinh ngạc, nhìn về phía Hách Liên Tử Ngữ, “Song Nhi, con bị bắt cóc sao? Tại sao không có nghe con nhắc đến?”

Hách Liên Tử Ngữ không nhanh không chậm nói: “Tất cả mọi người bận rộn đi di tích chiến trường cổ, con không muốn làm mọi người phân tâm, hơn nữa, con bây giờ không phải là đã không có chuyện gì sao? Chuyện trọng yếu nhất trước mắt chính là mau sớm chạy tới di tích chiến trường cổ, chuyện khác sau đó rồi hãy nói không muộn.”

“Song Nhi quả nhiên trưởng thành không ít, hiểu được mức độ nặng nhẹ.” Vân Khê không nghi ngờ gì, cho nàng một ánh mắt tán dương, quay đầu Long Thiên Thần đã mang theo cô gái áo đen đi tới bên người Vân Khê.

“Đại tẩu, có thể hay không nói chuyện một chút?”

Hách Liên Tử Ngữ nghe lời của hắn tâm tư vừa mới bỏ xuống lập tức thay đổi.

Đưa mắt nhìn bọn họ rời đi, lại nghênh đón bọn họ trở về, Hách Liên Tử Ngữ tâm tình vô cùng khẩn trương, bọn họ đã phát hiện sao? Tại sao cô gái áo đen kia không thấy? Sẽ không, nữ nhân kia đã bị nàng bỏ thuốc thay đổi dung mạo, lại thay đổi âm thanh của nàng, bọn họ không thể nào sẽ nhận ra nàng, nhất định sẽ không..... Trời mới biết giờ phút này tâm tình nàng có bao nhiêu khẩn trương bối rối.

Cho đến lúc Long Thiên Thần trở lại bên người của nàng, hướng nàng ôn nhu cười yếu ớt, nàng khẩn trương tâm tư mới từ từ bình tĩnh.

“Song Nhi, xin lỗi, ta không tìm được vòng ngọc.”

“Xin lỗi là do ta, ta đem vật trọng yếu như vậy làm mất. Thiên Thần, chàng sẽ không trách ta chứ?”

“Không đâu.” Long Thiên Thần mỉm cười, đem thất vọng giấu diếm.

Vân Khê lạnh nhạt liếc Hách Liên Tử Ngữ một cái, ánh mắt bình tĩnh, nhìn không ra bất kỳ đầu mối, chẳng qua là khóe môi nhếch lên cười như không cười.

Lúc này, ngoài Tứ Hiền cốc một đoàn Thần Long đông nghịt bay tới, lấy Hoàng Kim cự long cầm đầu, đội ngũ Thần Long trông không thấy điểm cuối, uy phong tám hướng, khiến bốn phương khiếp sợ.

Tất cả mọi người bị cảnh tượng này làm rung động làm cho sợ ngây người.

Có cần khoa trương như vậy không?

Chẳng lẽ là Thần Long ở Long Vương cốc toàn bộ dời đến nơi đây?

Tiểu Bạch Long phi thân một cái, khoan khoái hướng đoàn Thần Long bay đến. Đoàn Quần long thấy Tiểu thái tử của bọn họ, mọi người vui thích quay chung quanh nó, rất nhanh đem Tiểu Bạch bao phủ ở chính giữa đoàn Quần Long.

Rồng ngâm nhiều tiếng, giọng cao mà vui thích.

Tứ Hiền cốc Phương Viên vài chục dặm, cũng bị âm thanh rồng ngâm bao phủ.

Tứ Hiền trông thấy trưởng lão long tộc, nhất tề cung kính trên mặt đất đón chào.

“Mấy vị trưởng lão, biệt lai vô dạng*?” Mai trưởng lão vượt lên đầu nói, còn lại ba vị trưởng lão cũng đi theo cùng kêu lên phụ họa. *đã lâu không gặp, một câu chào hỏi khách sáo.

“Mai tiểu tử, nghe nói các ngươi có thể mở ra kết giới tiến vào di tích chiến trường cổ, lần này cũng phải làm phiền các ngươi.” Hoàng Kim cự long nói.

Mai tiểu tử?

Xưng hô thế này làm cho không ít người chắc lưỡi hít hà, Mai công tử từ trước đến giờ đức cao vọng trọng, đến trong miệng Hoàng Kim cự long lại thành Mai tiểu tử?

Này bối phận.....

Vân Khê không nhịn được cười trộm.

Nếu nói kết giới, nó thiết lập ở trong nước, được thác nước che dấu.

Từng người trong Tứ Hiền hợp lực hạ mở ra kết giới.

Kèm theo bốn đạo lực lượng đồng thời vận hành, một đạo ba động màu đen nước xoáy xuất hiện ở trong thác nước, nước xoáy không thấy điểm cuối, đen nhánh một mảnh, nhìn không thấy bờ.

Ở bên trong tối tăm, lại truyền tới hơi thở yên tĩnh, hấp dẫn làm mọi người muốn đi thăm dò.

“Mau, kết giới đã mở ra, mọi người mau đi vào!” Nghe được lời nói

Mai công tử…, những cao thủ phía sau nối tiếp phía trước nhảy vào dòng nước xoáy.

Đoàn người Vân Khê nhảy vào cuối cùng, cũng không gấp gáp.

“Hoàng Kim Cự Long, ngươi trước dẫn Thần Long vào cửa đi! Nhớ kỹ, một khi xác định vị trí Long Vương Long Hậu, liền truyền tin cho ta.” Vân Khê nói.

“Tốt, chúng ta đi trước một bước! Tiểu Long Long, theo chúng ta cùng đi chứ.” Hoàng Kim Cự Long nói.

“Ừ, Tiểu Mặc Mặc, ta đây đi trước cùng Cự Long gia gia cùng đi tìm phụ thân cùng mẫu thân.” Tiểu Bạch khẩn cấp, không thể làm gì khác hơn là cùng Tiểu Mặc tạm biệt, cùng theo Thần Long lục tục tiến vào dòng nước xoáy màu đen.

“Vân cô nương, kết giới sở dĩ có sinh ra khác thường, hơn phân nửa nguyên nhân là bởi vì quái vật kia, hi vọng các ngươi có thể hợp lực một lần nữa phong ấn quái vật, không cho nó xuất hiện nhân gian. Lão phu nhờ cậy rồi!” Đám người Vân Khê đi vào kết giới, Mai công tử không quên liên tục dặn bảo.

Vân Khê trả lời: “Tiền bối yên tâm, chúng ta nhất định đem hết toàn lực.”

Nói xong, bọn họ đoàn người cũng đi theo lần lượt tiến vào dòng nước xoáy màu đen.

Côn Luân lão giả cùng Tứ Hiền trao đổi ánh mắt, gật đầu, cũng dẫn bốn gã đồ đệ, tiến vào nước xoáy.

Con mắt đưa tất cả cao thủ toàn bộ biến mất ở cửa vào kết giới, Tứ

Hiền trên trán đã rỉ ra mồ hôi, chính là bởi vì kết giới bị phá hư, cho nên bọn họ lần này mở ra kết giới, so sánh với dĩ vãng muốn khó khăn mấy lần, bọn họ lần này là đem toàn bộ hy vọng áp ở đám người Vân Khê cùng chúng Thần Long Long Vương cốc, nhưng nếu thất bại, đừng nói kết giới sẽ bị phá hư, bốn người bọn họ cũng sẽ cùng đến Địa phủ bái kiến sư phụ của bọn họ.

Bốn người đang tiêu hao phần lớn huyền khí, chuẩn bị một lần nữa đem cửa vào kết giới kết ấn, đột nhiên nhảy vào một nhóm người cao thủ áo đen, đem bốn người bao bọc vây quanh.

“Các ngươi là người nào?” Bách Sự Thông thứ nhất quát hỏi.

“Cực khổ các ngươi, thay chúng ta mở ra cửa vào kết giới, về phần chúng ta là người nào, các ngươi không cần thiết biết đến.” Cầm đầu hắc y nhân lại là một nữ tử vóc người tinh tế thướt tha. Nàng nở nụ cười âm u, hướng thủ hạ ra dấu, hắc y nhân như thủy triều một loại phóng mạnh vào, một tên tiếp theo một tên nhảy vào dòng nước xoáy màu đen.

“Mau, nhanh lên một chút kết ấn!” Mai công tử lo lắng hô, bọn họ giờ phút này đang đứng trong quá trình kết ấn, không cách nào phân thân để đối phó cùng ngăn cản những hắc y nhân này, không thể làm gì khác hơn là tăng nhanh tốc độ kết ấn, tận lực ngăn cản một chút Hắc y nhân xông vào.

“Ha ha ha, không có ích lợi gì, dù ai cũng không cách nào ngăn cản hành động của chúng ta!” Một trong những hắc y nhân có người thân hình bỗng nhiên vừa động, vô thanh vô tức đi tới phía sau Bách Sự Thông, một thanh trường kiếm vô tình đâm xuyên thấu trái tim Bách Sự Thông, vừa nhanh vừa chuẩn.

“Lão Tứ!”

“Lão Tứ!”

“Lão Tứ!”

Mai Lan Trúc tam hiền rất là khiếp sợ, không ngờ đến đối phương lại có cao thủ cường đại như vậy. Thử nghĩ bốn người bọn họ ở chỗ này thủ hộ gần trăm năm, mọi người võ nghệ phi phàm, không phải là người bình thường có thể dễ dàng đến gần bọn họ, hơn nữa còn đánh chết bọn họ. Vậy mà đám người kia chẳng những đến gần thân thể của bọn hok, hơn nữa còn một kích liền đánh chết một trong bốn người bọn họ, mà người có thực lực yếu kém nhất là Bách Sự Thông. Đây là âm mưu ám sát có tính toán.

“Ngươi..... Các ngươi rốt cuộc là người nào?” Mai công tử từ trước đến giờ bình tĩnh cơ trí hoàn toàn nổi giận, hắn ngón tay tiếp tục kết ấn, một cánh tay để đối phó cao thủ áo đen ám sát Bách Sự Thông.

Lan công tử cùng Trúc công tử cũng đồng thời xuất thủ.

Huyền khí mọi nơi giăng khắp nơi, mấy hiệp đụng vào nhau, hẳn là bất phân thắng bại.

Lúc này, cô gái áo đen cũng xuất thủ.

Màu tím huyền khí, mang theo lực lượng Hắc Ám, xâm nhập toàn bộ, trong chốc lát, liền đem huyền khí tam hiền vô tình đè ép xuống.

Mai công tử nội tâm khiếp sợ: “Ngươi..... Ngươi là hậu nhân của người đó?”

“Hmm ha ha, dù sao các ngươi cũng nhanh sẽ chết, nói cho các ngươi biết cũng không sao.” Cô gái áo đen cười lớn lên, mấy phần

đắc ý, “Ngươi đoán không sai! Ta chính là hậu nhân của người đó, các ngươi bốn người thay ngài canh giữ mộ phần lâu như vậy, ta còn muốn thay mặt ngài cảm tạ các ngươi. Bất quá, bắt đầu từ bây giờ, đã không cần bốn các ngươi tiếp tục canh giữ. Sứ mạng của các ngươi đã hoàn thành, có thể xuống lòng đất đi gặp ngươi sư phụ các ngươi rồi!”

Cô gái áo đen khóe miệng cười lớn, ánh mắt của nàng đột nhiên rét lãnh ra thủ hiệu, tất cả cao thủ áo đen ầm ầm mà tới, tạo khoảng cách tại cửa vào dòng nước xoáy màu đen.

Chỉ nghe rầm rầm rầm liên tục mấy tiếng nổ, vị trí Tứ Hiền, đột nhiên xảy ra nổ tung, bốn người bị khói đen nồng đậm thôn tính.....

Đợi khói dầy đặc tản đi, trên mặt đất rơi lả tả phần còn lại của chân tay đã bị cụt, đất khô cằn, mùi máu tươi đỏ ở khắp trong không khí.

“Chủ tử, có một người chạy!”

Tuy là rơi lả tả phần còn lại của chân tay đã bị cụt, nhưng căn cứ lẫn nhau ăn mặc màu sắc cùng đặc thù, vẫn có thể phân biệt ra được cái nào là người nào.

Trải qua một phen kiểm tra cùng với lời trả lời, phát hiện lưu lại trên mặt đất, chỉ có ba phần còn lại của chân tay người đã bị cụt cùng thi hài.

“Ghê tởm! Mai công tử cái này lão già kia, cư nhiên lại để hắn chạy.” Cô gái áo đen bực tức nắm quyền, hai mắt toát ra ánh lửa, cắn răng nói, “Còn lo lắng cái gì? Còn không mau đuổi theo cho ta?”

“Dạ, chủ tử!” Các cao thủ lần lượt nhảy vào dòng nước xoáy màu đen còn chưa hoàn thành toàn bộ kết ấn, dòng nước xoáy màu đen

lần nữa khôi phục yên tĩnh, chỉ bất quá yên tĩnh chỉ là bề ngoài.

Đoàn người Vân Khê xuyên qua dòng nước xoáy màu đen, không còn kịp chờ bọn hắn xem xét phong cảnh trước mắt, mỗi người đã bị ba đến bốn Tử Linh quay xung quanh.

Không chỉ là bọn họ, so với những cao thủ tiến vào trước một bước, giờ phút này đang cùng Tử Linh ác chiến.

Cái gọi là Tử Linh, nó là người đã chết một nửa, nói nó có sinh mạng, nó lúc ẩn lúc hiện, như có như không, nói nó không có tánh mạng, nó có thể ngửi hơi thở rất chính xác trên thân người rồi công kích. Nhưng nếu không cẩn thận bị nó cắn lên người, liền giống như bị một con mãnh thú cắn xé, còn mang theo sự tê dại, không thể khinh thường.

Kết giới mới vừa mở ra, lối vào kịch liệt xảy ra năng lượng biến hóa, Tử Linh là men theo biến hóa này bị hấp dẫn mà đến. Cũng chính là nói, một khi trong không khí có hơi thở người xuất hiện, hoặc là có năng lượng biến hóa, Tử Linh cũng sẽ bị kinh động.

“Mọi người cẩn thận! Tận lực tập trung ở cùng nhau, cùng chung ngăn địch, không nên ở một mình!” Vân Trung Hạc bằng vào kinh nghiệm của hắn, chỉ huy mọi người như thế nào chống lại kẻ địch.

Vốn là chiến đấu lung tung, bắt đầu chỉnh tề.

Mọi người làm thành vòng, phòng ngự của mình một người một hướng, vừa đánh chết Tử Linh, vừa thay đổi vị trí.

“Mọi người cần vững vàng, chờ đến cánh rừng phía trước, Tử Linh sẽ tự động rút lui, chúng ta có thể tạm thời nghỉ ngơi một chút.” Vân Trung Hạc liên tục chỉ huy cùng khích lệ mọi người.

Dọc theo đường đi, chỉ thấy cây rừng một màu xám tro, sắc thái đơn điệu, thảm thực vật cằn cỗi, không khí trầm lặng.

Một lúc lâu, trải qua một đường chém giết, mọi người rốt cục đi tới một chỗ địa thế đồi núi nhỏ tương đối cao.

Nhắc tới cũng kỳ, chỗ ngồi tại đồi núi nhỏ này lại cây cối xanh tốt, sức sống bừng bừng, cùng chung quanh chỉ là màu xám tro cằn cỗi, tạo thành một màu tươi sáng, cũng chính bởi vì nó đặc biệt, mới khiến cho Tử Linh không dám nhích tới gần nó, chùn bước, không thể làm gì khác hơn là vây quanh đồi núi nhỏ, khắp mọi nơi xoay quanh, há miệng chờ sung.

“Chư vị, nơi đây chính là giải đất an toàn duy nhất trong di tích chiến trường cổ không bị Tử Linh xâm nhập, mọi người trong quá trình đánh giết Tử Linh, một khi mệt mỏi hoặc bị thương, là ở chỗ này nghỉ ngơi điều dưỡng. Nhớ kỹ, không nên rời đi nơi đây quá xa, có người hiếu kỳ tìm kiếm bảo vật, làm người từng trải, ta khuyên các ngươi nghĩ lại mà làm, phải biết rằng di tích chiến trường cổ mỗi năm đều có cao thủ đến đây thám hiểm, khu vực vài dặm bảo vật căn nguyên không có. Muốn tìm kiếm bảo vật, nhất định phải xâm nhập xa hơn, mà thường thường những thứ này lại ở nơi hiểm yếu vừa kèm theo không biết bao nhiêu nguy hiểm. Các ngươi muốn đi mạo hiểm, ta không ngăn cản, chẳng qua là có thiện ý nói trước, nếu đã quyết định làm, nhất định phải cân nhắc năng lực chính mình, lượng sức mà đi. Ta đề nghị mọi người kết đội mà đi, cùng nhau phối hợp.....” Vân Trung Hạc chậm rãi mà nói, nghiễm nhiên thành nhân vật trọng yếu trong đám người kia.

Các cao thủ nghiêm túc lắng nghe, bắt đầu rối rít bàn tính vừa kéo bè kết phái.

“Vân cô nương, huynh đệ chúng ta ba người hãy cùng các ngươi đồng hành đi. Các ngươi muốn đi giúp Long Vương Long Hậu, cũng coi như chiếu cố chúng ta một phần.” Bách Lí Thanh Hoa chủ động nói.

Vân Khê mỉm cười gật đầu: “Như thế rất tốt, chúng ta trước tiên ở tại chỗ điều hòa một chút, chờ Hoàng Kim Cự Long truyền tin tới đây, chúng ta cùng đi.”

Vân Trung Hạc nghe bọn hắn nói liền gia nhập vào bọn họ nói chuyện: “Vân cô nương, Vân mỗ cũng muốn gia nhập cùng các ngươi, góp một chút sức lực.”

“Hạc sư huynh, ngươi điên rồi? Ngươi lại muốn theo chân bọn họ cùng đồng hành?”

“Bọn họ muốn cùng Long Vương Long Hậu liên thủ đối phó quái vật, chúng ta làm sao có thể đối phó được rồi? Hơn nữa nhiệm vụ của chúng ta lần này là vì Vân tộc ta tìm kiếm được bảo vật Vân tộc đời trước mất đi ở trong di tích, cũng không có nghĩa vụ đối phó quái vật kia a.”

“Đúng vậy a, Hạc sư huynh, ngươi chớ hành động theo cảm tình.”

Những cao thủ Vân tộc rối rít khuyên bảo, bọn hắn xem ra chỉ cùng đoàn người Vân Khê cùng đường, bởi vì bọn họ hoàn toàn không phải cùng trên một con đường.

“Các ngươi đừng vội nhiều lời! Quái vật kia lợi hại như vậy, ta liền phải ra một phần sức lực. Thử nghĩ, nếu thật để cho quái vật kia chạy trốn rồi xông phá kết giới, như vậy đến lúc đó sinh linh đồ thán, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi, không biết là hại chết bao nhiêu người vô tội.” Vân Trung Hạc một thân chính trực, làm cho người ta

bắt đầu kính nể.

“Vân tộc ta từ trước lo liệu thủ hộ Long Tường đại lục trách nhiệm nặng nề, một khi Long Tường đại lục gặp nguy cơ, thân là Vân tộc Tử Đệ, thế tất phải làm gương cho sĩ tốt, cùng chống chọi với đại địch. Thay vì đợi đến máu nhuộm đại lục mới ra sức lực, chẳng thà ở chỗ này mọi người hợp lực, đem nguy hiểm bóp chết, các ngươi nói sao?”

Vân Trung Hạc nói chuyện, những cao thủ rối rít xấu hổ dẫn tới những khác đang nóng lòng muốn kết bạn đi trước thám hiểm tìm kiếm một lần nữa lâm vào suy nghĩ sâu xa.

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt, Vân Trung Thiên mấy người liếc nhau một cái, không khỏi bị một lời chính trực của Vân Trung Hạc làm nhiệt huyết sôi động.

“Vân công tử nói chuyện, khẳng khái chính nghĩa, xúc động lòng người, làm vãn bối kính phục vạn phần!” Vân Khê hướng Vân Trung Hạc chắp tay, mặt nhìn Các cao thủ nói, “Chư vị, đúng như Vân công tử nói, đại cục làm trọng. Cùng toàn bộ đại lục an nguy so sánh với cá nhân an nguy cùng tư lợi thì cái gì quan trọng? Mọi người sau lưng đều có gia tộc và thân nhân, chẳng lẽ các ngươi có thể trơ mắt nhìn bọn họ có thể gặp nguy hiểm sao? Khó khăn phải chờ tới bọn họ bị giết hại, máu chảy thành sông, lúc đó các ngươi mới có trách nhiệm sao?”

“Dĩ nhiên, chúng ta sẽ không miễn cưỡng mọi người cùng nhau đi, nhưng chúng ta cho dù cuối cùng cùng có một hơi thở nhất định sẽ chống lại lực lượng tà ác, bảo vệ người nhà của chúng ta cùng bằng hữu!”

Một phen nhiệt tình sục sôi, mọi người yên lặng như tờ.

Một lúc lâu, trong cao thủ có người rối rít hưởng ứng.

“Vân cô nương cùng Vân công tử nói không sai, đại cục làm trọng, chúng ta phải hợp lực trừ đi quái vật kia trước, bảo đảm nó sẽ không thoát đi di tích, đi ngoại giới gây tai họa vô tội cho dân chúng. Ta nguyện ý gia nhập cùng các ngươi!”

“Chúng ta cùng liên thủ với Long Vương cốc Thần Long dốc toàn bộ lực lượng, đuổi theo đối phó quái vật kia, chúng ta nhất định ra sức hỗ trợ …, cho dù không được, ta nhất định phải gia nhập với các ngươi!”

“Ta cũng gia nhập!”

“Ta cũng gia nhập!”

“.....”

Phút chốc tất cả cao thủ tại chỗ đạt thành nhất trí, mọi người toàn bộ nguyện ý gia nhập vào hàng ngũ nhóm Vân Khê, cùng chung đối phó kia quái vật.

Chỉ một thoáng, mọi người ý chí chiến đấu sục sôi.

Cũng là vào lúc này, cả di tích chiến trường cổ xảy ra kịch biến.

Trận trận gầm thét, trời đất dao động.

“Nhìn! Thanh âm là từ bên kia truyền đến!” Có người nhắm vào hướng tây bắc nơi khói đen cuồn cuộn, nơi đó hỗn độn một mảnh, nhìn không rõ lắm, bất quá từ âm thanh phân biệt, tiếng động to lớn đích xác là từ bên kia truyền đến.

Lỗ tai Vân Khê dựng đứng, âm thanh mạnh mẽ nói: “Hoàng Kim Cự Long truyền tin tức tới cho ta, quái vật kia vừa hồi phục. Chúng ta hiện tại mau sớm đuổi tới!”

Mọi người nhất tề lên tiếng.

Ai cũng không có chú ý tới, trong đám người, có người thần sắc bắt đầu xảy ra biến hóa, vốn là trên mặt lãnh khốc không chút biểu tình, giờ phút này hiện vẻ mặt đầy thống khổ.

Đoàn người rời đi đồi núi nhỏ, bắt đầu hướng tới địa điểm chạy gấp.

Bọn họ một đường chém giết nhích tới gần bọn Tử linh đằng đằng sát khí.

“Khê Nhi để ta khởi động lực lượng thần khí, nàng đừng dễ dàng mạo hiểm.” Trong khi đi vội, Long Thiên tuyệt không quên dặn dò Vân Khê, hắn thần sắc ngưng trọng, cảm giác bọn họ sắp gặp phải cường địch có lẽ là trước đây chưa từng gặp.

“Được.” Vân Khê lên tiếng đáy lòng khẽ tính toán. Mặc dù hắn cũng có thể thúc dục lực lượng thần khí, nhưng thần khí đúng là vẫn coi nàng là chủ, chỉ có nàng mới có thể để cho thần khí phát huy hết sức mạnh. Huống chi, nàng không hy vọng Thiên Tuyệt thay nàng đi mạo hiểm.

Thấy nàng trả lời qua loa, Long Thiên Tuyệt bỗng nhiên đến gần nàng, ở ngang hông nàng ngắt một cái: “Không cho trả lời qua loa! Nàng nếu dám dễ dàng mạo hiểm, ta nhất định không tha thứ cho nang!”

Hắn ra vẻ hung ác trừng nàng, đáy mắt cũng là tràn đầy tình cảm.

Vân Khê bật cười, đẩy hắn ra: “Biết chàng lợi hại, ta nghe chàng là được.”

Long Thiên Tuyệt lúc này mới hài lòng cười một tiếng, hai người tiếp tục sóng vai, hướng phía trước chạy gấp.

“Hách Liên huynh, ngươi không sao chớ? Sắc mặt của ngươi thoạt nhìn thật không tốt.” phía sau Vân Khê truyền âm thanh đến Vân Trung Hạc, nàng quay đầu lại, nhìn về phía. Chỉ thấy Hách Liên Tử phong vẻ mặt thống khổ, âm khí màu tím vây quanh thân hắn, hai mắt hắn giãy dụa, có âm khí hiện lên đáy mắt hắn.

Vân Khê không tự chủ thả chậm cước bộ, gần tới Hách Liên Tử Phong bên người: “Hách Liên đại ca, huynh làm sao vậy?”

Hách Liên Tử Phong ngước mắt, ánh mắt đáng sợ nổi tử khí trong đôi mắt của hắn quét ngang tới, khiến cho Vân Khê trong lòng đột nhiên cả kinh, giật mình ngay tại chỗ.

“Hách Liên..... Đại ca.....”

“A! Đau! Đau quá!” Hách Liên Tử Phong thống khổ ôm đỉnh đầu rống một tiếng, điên cuồng vượt qua mọi người, xông về phía trước.

“Hách Liên đại ca!” Vân Khê không có suy nghĩ nhiều, chạy đi theo sát hắn.

“Khê Nhi!” Long Thiên Tuyệt cũng đi theo.

Ba người vượt qua những cao thủ khác bỏ mặc bọn họ ở phía sau.

Hách Liên Tử Phong tốc độ cực nhanh, thật giống như một luồng

khói tím, nhanh chóng ở trong rừng bay vút. Hôm nay tốc độ hắn cùng sức bật so với thường ngày tinh anh gấp mấy lần, lại đem hai người Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt hung hãn hất ra một khoảng cách khá xa.

“Hách Liên đại ca, chờ một chút!” Vân Khê vừa đuổi theo, vừa hô lớn tên của hắn, hắn giống như trúng tà, hoàn toàn không nghe được âm thanh của nàng, chẳng những không có dừng lại ngược lại càng chạy càng nhanh.

“Khê Nhi, trên người hắn xuất hiện tà khí nàng phải cẩn thận, chớ đến quá gần hắn.” Long Thiên Tuyệt đuổi theo ở bên người Vân Khê nói.

Vân Khê kiên quyết lắc đầu: “Chính là bởi vì … như thế này, ta mới phải giúp hắn, ta không thể để cho hắn đi vào con đường tà đạo.”

Giữa đôi lông mày Long Thiên Tuyệt mâu thuẫn, thấy nàng kiên trì như thế liền không nói gì nữa.

Càng ngày càng gần tới phía trước, tiếng gầm gừ cùng âm thanh rồng ngâm càng ngày càng rõ ràng.

Gần đến nơi quần long bay lượn cảnh tượng hung tráng.

“Là Long Vương, Long Hậu!” Vân Khê rốt cục ở trung tâm hỗn chiến tìm được thân ảnh Long Vương cùng Long Hậu, thân ảnh bọn họ vạm vỡ chiến đấu mãnh liệt

Ánh mắt tóe lên làm người ta thán phục.

Sau đó, nàng chỉ đến quái vật truyền thuyết.....

“Kia..... Đây không phải là.....”

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt hai mặt nhìn nhau, đối mắt nhìn nhau, thấy được đáy mắt đối phương hoảng sợ.

Đây không phải là hình thái huyễn thú Hách Liên đại ca ở trên võ đài triệu hoán sao? Làm sao lại tương tự như thế?

Đúng rồi, Hách Liên đại ca đâu?

Vân Khê quay đầu ngắm nhìn khắp mọi nơi lại thấy Hách Liên Tử Phong đang điên cuồng chạy tới phía trước một khe rãnh khổng lồ, thêm một bước, hắn sẽ rơi xuống khe rãnh.

Trên bầu trời, quái vật màu tím đột nhiên đáp xuống, gần tới bên người Hách Liên Tử Phong, hai mắt lấp lánh nhìn chăm chú hắn, bỗng nhiên mở miệng: “Nhảy xuống đi! Nhảy xuống đi, ngươi có thể giải thoát.”

Cái thanh âm này như một loại quỷ mỵ, không ngừng tập kích quấy rối tâm thần Hách Liên Tử Phong.

Hắn dừng lại ôm đỉnh đầu thống khổ giãy dụa.

“Nhảy xuống đi!” Loại âm thanh ma chú từng cái gõ vào trái tim hắn, làm hắn mất đi lý trí, hắn bước ra một bước cuối cùng.

“Hách Liên đại ca, không nên ——” Vân Khê không có suy nghĩ nhiều, không chút do dự xông về hắn, nàng nói gì cũng không thể khiến hắn một mình một người rơi xuống vực sâu.

“Khê Nhi ——” ở phía sau của nàng, là Long Thiên Tuyệt âm thanh hô to.

Vân Khê dũng cảm quên mình tiến về phía trước, chỉ thiếu một chút, chỉ thiếu một chút, nàng có thể bắt được tay của hắn.

Trơ mắt nhìn thân ảnh màu tím nhanh chóng rơi xuống khe rãnh vực sâu, Vân Khê trợn to hai mắt, yên lặng nhìn thân ảnh màu tím càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng nhỏ, cho đến khi biến mất ở trong tầm mắt của nàng.

Nàng gục dọc theo vực sâu, tay phải treo trên bầu trời, vội vàng mà nghĩ phải bắt được cái gì, nhưng cái gì cũng không thể bắt được.

Vẻ mặt nàng thanh lệ tuyệt sắc, ngưng đọng

Hách Liên đại ca, hắn..... Thật cứ đi như vậy sao?

Nhớ lại bóng dáng lưu luyến, một thân bạch y, mua kiếm đón gió, từng mảnh hoa rơi, xinh đẹp như mộng ảo;

Nhớ lại, Quỳnh Hoa Lầu tạm biệt, hắn tử y hòa hoa, ánh mắt như đao, từng đạo sắc bén, lên án công khai nàng thất ước;

Nhớ lại, bờ hồ Mộ Tinh Thành, khi chủy thủ của nàng vô tình đâm vào lồng ngực của hắn, ánh mắt của hắn u mê. Hắn nói, cõi đời này người giết được hắn chỉ có nàng!

Nhớ lại, đêm hôm đó hắn khàn giọng rống to, một đêm đầu bạc trắng cũng chỉ vì nàng…

“Hách Liên đại ca.....” Tay nàng phát run, thân thể của nàng phát run, quanh thân tức giận hừng hực bốc cháy.

Chớp mắt cuồng phong bắn ra bốn phía, dữ tợn thật giống như

cuồng ma.

Ai cũng không thể thương tổn bằng hữu của nàng, ai cũng không thể!

Nàng từ từ đứng lên, kiếm khí màu tím được phóng ra kiếm khí ở trong tay của nàng tiếp xúc đốt, lấy nàng làm trung tâm một cổ khí trong suốt thánh khiết mạnh mẽ khuếch tán.

Đột nhiên Vân Khê bộc phát như gió lốc hung mãnh từ thân thể của nàng vọt lên cao. Cả người nàng như một đầu Mãnh Hổ, thân hình như xà, kiếm khí màu tím hung hăng đánh xuống quái vật!

Lực lượng Thần khí toàn bộ thúc dục, nàng đem tất cả lực lượng hết thảy tập trung đến mũi kiếm này một kích đánh giết!

“Khê Nhi ——” Long Thiên Tuyệt vừa mới trung tâm trở về, thấy Vân Khê như không muốn sống xông về phía quái vật khổng lồ màu tím kia, chịu không được hắn tự hỏi, muốn phối hợp với nàng, hai mặt giáp công, giơ kiếm đâm về phía quái vật.

“Ngao ——”

Ngất trời gầm thét, đâm rách màng nhĩ.

Vân Khê một kiếm này tới quá đột ngột, đâm trúng quái vật, nó ngửa mặt lên trời gào thét đuôi vung lên không đánh được trên người Vân Khê, thì cũng là đánh trên người Long Thiên Tuyệt quăng hắn đi ra xa.

Hai mắt màu đỏ đột nhiên trấn tĩnh, Vân Khê nhìn Long Thiên Tuyệt bị lắc đi lắc lại giữa không trung, nàng lập tức từ tức giận sang bình tĩnh, phi thân hướng Long Thiên Tuyệt chạy đến.

“Thiên Tuyệt ——”

Trong nháy mắt rơi xuống đất, Vân Khê đuổi kịp hắn, vững vàng tiếp được hắn, ánh mắt vội vàng: “Thiên Tuyệt, chàng không sao chứ?”

Long Thiên Tuyệt cường ép bộ ngực sôi trào khí huyết, cong khóe miệng, muốn đối với nàng nở nụ cười, ai ngờ cuối cùng không thể nhịn xuống, một ngụm máu tươi phun ra khỏi miệng.

Mới vừa rồi tình thế quá mức khẩn cấp, hắn không còn kịp làm ra quá nhiều phòng ngự, chỉ biết phấn đấu quên mình đón đánh đi tới, sau đó vừa chịu một trận sấm sét từ Quái vật màu tím, đổi lại là người bình thường đã sớm đi đời nhà ma.

“Thiên Tuyệt, thật xin lỗi, là ta nhất thời tức giận làm cho hôn mê đầu óc, thiếu chút nữa hại chàng!”

Long Thiên Tuyệt đưa tay vỗ về mặt của nàng, ôn nhu nói: “Khê Nhi, ta hiểu tâm tình của nàng. Giờ này khắc này, nàng cố gắng giữ tỉnh táo, Hách Liên Tử Phong sẽ không chết dễ dàng như vậy.”

Đúng vậy a, khí tức trên thân Hách Liên đại ca cùng quái vật huyễn thú trước mắt có quá nhiều chỗ tương tự. Quái vật sẽ không duyên vô cớ buộc Hách Liên đại ca nhảy vào vực sâu?

Chẳng lẻ kia trong vực sâu, có điều kì diệu?

Bình tĩnh suy tư trong chốc lát phẫn nộ trong lòng Vân Khê từ từ biến mất, từ từ khôi phục bình tĩnh.

Ở trước người của nàng, con ngươi Long Thiên Tuyệt chợt lớn hơn đưa tay đem Vân Khê nặng nề đẩy ra: “Khê Nhi, đi mau!”

Vân Khê thình lình được che chắn, mắt thấy quái vật màu tím kia một móng nhọn chộp tới còn đang tại chỗ Long Thiên Tuyệt, mặt của nàng kinh biến: “Tiểu Cửu, hiện thân!”

Kèm theo âm thanh của nàng, Cửu Vĩ Hồ huyễn thú vừa mới xuất hiện liền như ánh sáng bắn về phía ánh mắt quái vật màu tím.

Cơ hồ chính là đọc được phán đoán, Vân Khê không để cho Cửu Vĩ Hồ huyễn thú đi công kích móng nhọn kia, mà là trực tiếp khiến nó đi công kích đối phó ánh mắt của quái vật màu tím, kể từ đó quái vật màu tím tất nhiên sẽ phản xạ có điều kiện thu hồi móng nhọn của mình.

Vân Khê thiết tưởng rất hoàn mỹ, song sự thật cũng rất tàn khốc.

Cửu Vĩ Hồ huyễn thú thẳng tắp xuyên qua ánh mắt quái vật màu tím, mà quái vật cũng không thấy có phản ứng quá lớn, móng nhọn như cũ không thay đổi quỹ đạo hung hăng chộp tới Long Thiên Tuyệt.

Phanh!

Móng nhọn như ngũ cây Thiết Trụ, hung hăng cắm xuống mặt đất, đem trên mặt đất hết thảy gộp lại nghiền thành bột phấn.

“Thiên, Thiên..... Thiên Tuyệt!” Vân Khê máu trong toàn thân nháy mắt có dấu hiệu đông lại, từ lòng bàn chân lạnh đến trên đỉnh đầu, trong nháy mắt nàng mất đi khả năng, mất đi ngôn ngữ.

Những cao thủ đuổi sát vợ chồng bọn họ mà đến cũng trùng hợp thấy được một màn này, mọi người ngây người ngay tại chỗ, thật lâu không cách nào hoàn hồn.

Thật là đáng sợ!

Một người sống sờ sờ, cứ như vậy bị đánh tan, quái vật như vậy như thế nào bọn họ có thể chống đỡ được?

“Đại ca!”

“Đại ca!”

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người kinh hô lên cực kỳ sợ hãi.

Chẳng lẽ đại ca cứ như vậy biến mất?

Làm sao có thể? Đại ca cho tới bây giờ cũng là vô địch thiên hạ, hắn tại sao có thể cứ như vậy biến mất?

Trên bầu trời, đông nghịt một đoàn quần Long xâm nhập dưới sự chỉ huy của Long Vương, đối với quái vật màu tím phát động một vòng công kích mới.

“Thiên Tuyệt! Thiên Tuyệt!”

Vân Khê nổi điên chạy về hướng bột phấn bị nát vụn, hai tay của nàng ở trong hố đất liều mạng đào bới, sống phải thấy người chết phải thấy xác, chỉ sợ chỉ còn một mảnh lộn xộn, nàng cũng muốn đem Thiên Tuyệt một chút xíu thu thập.

Giờ phút này, nàng quên mất rơi lệ, quên mất kêu gào nàng chỉ muốn tìm được một chút xíu những gì có liên quan đến hắn, chỉ cần một ít y phục cũng tốt.

“Đại tẩu, đừng đào!”

“Đại tẩu, đại ca không có ở đây nơi này!”

Phía sau truyền đến âm thanh của hai người Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục, Vân Khê mắt điếc tai ngơ, tiếp tục không ngừng dùng hai tay đào bới trên hố đất: “Thiên Tuyệt, chàng không thể chết được! Chàngi tuyệt đối không thể chết được!”

“Khê Nhi, ta không sao..... Ta ở chỗ này!” Long Thiên Tuyệt bộ dạng mệt mỏi lê từng bước chậm chạp từ đằng xa đi tới, một bước ho khan một bước, sắc mặt trắng bệch, nhưng vẻ mặt lại vui vẻ thâm tình.

Nghe thấy âm thanh của hắn Vân Khê động tác trên tay ngừng lại quay đầu rốt cục thấy được hắn.

Trong nháy mắt, nước mắt trong hốc mắt tuôn chảy như vỡ đê.

Nàng chạy vội lao vào trong ngực của hắn, hai đấm hắn, trong miệng lập lờ: “Đáng ghét! Chàng làm ta sợ muốn chết! Đáng ghét! Ta ghét chàng.....”

Long Thiên Tuyệt ôn nhu ôm lấy nàng, vừa ho khan, vừa mỉm cười nói: “Đứa ngốc, nàng quên sao? Ta dùng Na Di thuật.”

Vân Khê như cũ ôm hắn thật chặt, không chịu buông tay, tất cả toàn bộ nước mắt cọ ở vạt áo trước ngực hắn.

Đám người Vân Trung Thiên, Bách Lí huynh đệ, Dạ Tử Hi, Côn Luân lão giả thấy Long Thiên Tuyệt thoát đi một kích trí mạng, mọi người nhất thời không biết nói gì, còn lại những cao thủ gia tộc khác thấy vậy ngạc nhiên, mới vừa một kích kia, đổi lại là ai cũng không thể nào trốn được, Long Thiên Tuyệt lại tránh thoát. Thật không hổ là kỳ

tài một đời a!

Mặc Tam Thiếu ẩn mình trong đám người cao thủ, thấy Long Thiên Tuyệt bị quái vật kia một kích đánh trúng, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhỏm, thật giống như trên người gông xiềng giải khai đi theo. Mà bây giờ, Long Thiên Tuyệt lại còn sống đi tới, tim của hắn lúc này hồi hộp một chút, có chút rối loạn, có chút nóng nảy

Chẳng lẽ cuộc đời này của hắn đều không thể chạy trốn y sao?

Vì sao là y? Vì sao y lại cường đại như thế?

Ở bên cạnh hắn có người lặng lẽ tới gần một đạo hàn quang chợt lướt, sát khí khiến người ta sợ hãi.

Mặc Tam Thiếu nheo mắt, nghiêng người lượn vòng, tránh được một kiếm trí mạng, chẳng qua là cánh tay khó mà tránh khỏi để lại một vết kiếm.

Hắn quay đầu, nhìn về phía người âm thầm đánh lén hắn, hắn không khỏi ngơ ngẩn, lộ ra thần sắc không giải thích được.

“Bách Lí cô nương? Ngươi vì sao phải giết ta?”

Hắn cả kinh la, mọi người tại chỗ lúc này mới dời đi lực chú ý, nhất tề nhìn về phía hắn và người cầm trong tay trường kiếm đằng đằng sát khí “Bách Lí Song”.

“Thất muội?” Bách Lí Tam huynh đệ rối rít lộ ra thần sắc kinh ngạc, bọn họ cũng rất kinh ngạc, muội muội của mình tại sao lại đột nhiên đối với Mặc gia Tam Thiếu xuất thủ?

Một kiếm không có đâm trúng, “Bách Lí Song” vẻ mặt trấn định, thu

hồi trường kiếm, đem sát khí trên người từ từ thu liễm, phảng phất mới vừa rồi chuyện gì cũng không có phát sinh: “Xin lỗi, nhất thời thất thủ!”

Nhất thời thất thủ?

Đây chính là giải thích của nàng?

Mặc Tam Thiếu giận đến nỗi trên trán gân xanh nổi lên, nếu không phải nhìn ở nàng có ba huynh trưởng tại chỗ, lại là đồ nhi của Vân Khê, hắn sớm đã đem nàng bắt giữ, thiên đao vạn quả.

Ám sát Mặc Tam Thiếu, còn muốn toàn thân trở lui? Làm gì có cửa!

“Bách Lí cô nương, hi vọng ngươi cho ta một lời giải thích rõ ràng.” Hắn nghiến răng nghiến lợi.

“Ta nói, chỉ là một lúc thất thủ, ngươi có tin hay không.” “Bách Lí Song” lui thân đến gần ba huynh đệ Bách Lí Tam, nàng biết chỉ cần mình ở cùng ba vị “Huynh trưởng”, chính là tuyệt đối an toàn, chỉ sợ Mặc Tam Thiếu đối với nàng chứa nhiều bất mãn, cũng không dám làm trò trước mặt “Huynh trưởng” giết nàng.

Hắn là Mặc Tam Thiếu đã giết chết đệ đệ Tử Ngọc của nàng, thù này nàng không thể không báo!

Nếu không thể một kích thành công, nàng không thể làm gì khác hơn là tiếp tục kiên nhẫn đợi chờ thời cơ, nàng rất tin luôn luôn cơ hội có thể giết hắn, vì đệ đệ báo thù!

Long Thiên Thần lẳng lặng nhìn nàng, bỗng nhiên trong lúc này mới hiểu nàng vì sao phải giả trang Song Nhi, vì sao phải lẫn vào hàng ngũ bọn họ, nguyên nhân..... Nàng là vì báo thù a.

Tử Ngữ, không nghĩ tới nàng lại đắm chìm trong cừu hận không cách nào tự kềm chế.

Nàng tại sao lại biến thành bộ dáng như thế?

“Họ Mặc, muội muội của ta đã nói tất cả, là nhất thời thất thủ. Ngươi còn kiêu réo, có mệt hay không?” Bách Lí nhị ca cuối cùng cũng lên tiếng che chở cho muội muội, không quản đến việc muội muội cuối cùng là đúng hay là sai.

Bách Lí Tam ca cũng là che che chở cho muội muội, cùng Bách Lí nhị ca sóng vai mà đứng, hướng Mặc Tam Thiếu hăm he, dùng vũ lực uy hiếp.

Tương đối mà nói, Bách Lí Thanh Hoa thì lý trí nhiều hơn, hắn có thâm ý khác nhìn “Bách Lí Song” một cái, sau đó hướng Mặc Tam Thiếu chắp tay nói: “Tam Thiếu, dưới mắt mọi người cùng chung mối thù, đối phó cùng chung địch nhân mới. Ai đúng ai sai, chờ rời đi di tích chiến trường cổ rồi hãy tính, được chứ?”

Mặc Tam Thiếu nhìn trận thế huynh đệ ba người này, cho dù hắn tiếp tục đi tra cứu, cũng chưa chắc có kết quả, hắn hừ lạnh một tiếng, không hề phản ứng nữa.

Ba người hướng “Bách Lí Song” ngoan trừng một cái, ánh mắt sắc bén uy hiếp mười phần.

Đây chỉ là một phần nhạc đệm nho nhỏ, rất nhanh mọi người liền vùi đầu vào đại chiến cùng quái vật màu tím.

Quái vật màu tím lực lượng đã vượt ra khỏi tưởng tượng của mọi người, nó một mình đối kháng cùng chúng Thần Long Vương cốc

cùng các cao thủ gia tộc, thực lực cường hãn quả thực không thể tưởng tượng nổi.

“Thiên Tuyệt, chàng vào Ngọa Long cư chữa thương đi, thương thế không có tốt hơn lúc trước không cho phép ra biết không?” Vân Khê ra lệnh cưỡng chế, để cho Long Thiên Tuyệt tiến vào nằm trong Ngọa Long cư, thương thế của hắn quá nặng, không nên lại tiếp tục tác chiến.

Long Thiên Tuyệt vốn định nói gì, bị Vân Khê cường thế ném vào Ngọa Long cư, nàng hướng về phía Ngọa Long cư vừa nói: “Tiểu Mặc, coi trừng cha con, nếu như cha con dám một mình rời đi Ngọa Long cư ta liền bắt con hỏi tội, biết không?”

Tiểu Mặc ngơ ngác gật đầu, trong lòng tự nhủ nếu như phụ thân thật muốn ra, bé có thể ngăn được sao?

Bất quá thấy phụ thân trên người có thương tích, bé cũng sốt ruột đi tới, vội vàng vịn phụ thân đi về phía bên trong nhà giường.

Long Thiên Tuyệt dở khóc dở cười, đây là lần đầu chật vật như vậy bị ném vào Ngọa Long cư, chật vật mà ngọt ngào.

“Kỳ Lân thần thú, ngươi đi giúp Khê Nhi giúp một tay.”

Màu xanh quang mang chợt lóe, Kỳ Lân thần thú xuất hiện ở bên người Vân Khê, nghiễm nhiên một tư thái mặc cho nàng sai khiến.

Vân Khê đưa tay, sờ sờ lân phiến trên người nó, đưa mắt nhìn quái vật màu tím cùng Thần Long cùng các cao thủ ở giữa kích liệt chiến đấu, nàng khẽ hí mắt, bắt đầu tỉnh táo lại, suy tư kế sách giết quái vật.

Lúc này, trên bầu trời, một cái Thần Long màu trắng bị quất từ trên trời rơi xuống, theo sát nó còn có hai con rồng lớn một trắng một bạc.

“Tiểu Long ——”

“Tiểu Long của ta ——”

Long Vương Long Hậu khẩn trương đuổi theo nơi thân ảnh Tiểu Bạch rơi xuống, đáp xuống, lo lắng sốt ruột, bọn họ lo lắng an nguy của hài tử, phấn đấu quên mình truy đuổi theo.

“A!”

“A!”

“Cứu mạng a!”

Quái vật màu tím không có Long Vương Long Hậu hai nhân vật đại đầu sỏ trấn áp, đối phó những nhân vật nhỏ bé thật dễ dàng, nhẹ nhàng.

Quái vật màu tím bỏ rơi những cao thủ cùng chúng Thần Long đang quấy rầy mình, ngửa mặt lên trời thư sướng thét một tiếng, sau đó tung người nhảy nhảy vào khe rãnh sâu. Một cái nháy mắt liền biến mất tung tích.

Trong trời đất khôi phục trầm tĩnh.

“Chuyện gì xảy ra? Nó cũng nhảy xuống.” Vân Khê bước nhanh đuổi đến dọc theo vực sâu, cúi người nhìn xuống phía dưới tối đen một mảnh, đáy lòng dâng lên dự cảm xấu.

Hách Liên đại ca cũng ở phía dưới, hắn có thể hay không có việc gì?

Nàng không khỏi lo lắng.

“Tiểu Long, con có bị thương không? Mau để cho mẫu thân kiểm tra một chút!” Long Hậu âm thanh lo âu, cắt đứt suy nghĩ của nàng, Long Hậu hóa thành hình người, đang thay Tiểu Bạch từ đầu tới đuôi kiểm tra thương thế.

Tiểu Bạch biến hóa nhanh chóng, khôi phục hình dáng màu trắng nhung cầu, vểnh lên đuôi nhỏ cho Long Hậu xem xét: “Mẫu thân, con không sao, chẳng qua là vết trầy da nho nhỏ mà thôi. Nhưng là, mẫu thân ngươi bị thương, hơn nữa lại rất nặng.”

Long Hậu rưng rưng ôm lấy nó, thanh âm ôn nhu nói: “Mẫu thân không có chuyện gì, thấy Tiểu Long của ta, tổn thương trên người mẫu thân toàn bộ không sao.”

Mẫu tử chia tay mấy tháng, Long Hậu rất nhớ nhi tử.

Long Vương không nói gì, lẳng lặng đứng yên bên cạnh mẫu tử, trong mắt đầy ắp ôn tình.

Một cuộc đại chiến, tạm thời ngừng lại, nguy cơ chưa được giải trừ.

“Long Vương bệ hạ, quái vật màu tím kia rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Các ngươi ở chỗ này cùng nó đại chiến bao lâu? Nó thật vô cùng mạnh mẽ, không thể chiến thắng sao?” Vân Khê tiến lên hỏi.

“Quái vật kia rất là kỳ lạ, chúng ta đối với nó không có quá nhiều ấn tượng, chẳng qua là trên miệng nó biết được, nó đã bị phong ấn vạn năm. Ta cùng với Vương Hậu tìm kiếm mồi lửa đến đây, trùng hợp bắt gặp nó phá tan phong ấn, vội vã muốn rời đi di tích chiến trường cổ, ta cùng Vương Hậu nghĩ biện pháp trấn áp nó, làm trở ngại kế

hoạch thoát thân của nó.” Long Vương rủ rỉ nói tới.

“Không sai! Cũng là nó vận khí không tốt, trùng hợp gặp được ta cùng Đại vương. Chúng ta cùng nó đại chiến hơn ba trăm hiệp vừa bắt đầu chúng ta chiếm thế thượng phong rất nhẹ nhàng đã trấn áp được nó. Chỉ tiếc, nó hình thái tồn tại rất đặc biệt không có biện pháp đánh bại nó, khi bại khi thắng, đến cuối cùng thực lực càng ngày càng lớn mạnh, từ từ cùng chúng ta đánh cho thành thế hoà, chẳng phân biệt được trên dưới. Hiện nay, thực lực nó đã vượt qua chúng ta, càng thêm khó có thể đối phó rồi, chúng ta thật lo lắng.” Long Hậu bổ sung.

“Tại sao có thể như vậy? Nó làm sao càng đánh càng mạnh?” Vân Khê không giải thích được, còn lại những cao thủ vừa chữa thương vừa lắng nghe bọn họ nói tràn ngập tò mò.

Long Vương nói: “Theo chúng ta quan sát, lần này quái vật có thể thông qua hấp thu hơi thở Tử Linh chung quanh không ngừng trở nên mạnh mẽ, có lẽ chính là vạn năm trước nó im lặng nên chúng ta không biết, mà vạn năm sau lại trở nên lợi hại như thế.”

Quyển 5 - Chương 76: Thân thế Hách Liên Tử Phong

Chung quanh một mảnh hút không khí.

Lại còn có thể hấp thu cả Tử Linh, quái vật này cũng quá kinh khủng đi?

“Phải như thế nào mới có thể chiến thắng nó? Phe ta mới sử dụng lực lượng thần khí tựa hồ cũng không có đối với nó tạo thành thương tổn quá lớn, chẳng lẽ nó thật là không thể chiến thắng?” Vân Khê càng lúc càng lo lắng, mới vừa một kích đánh nó cũng bất quá là gãi đúng chỗ ngứa, ngay cả Tiểu Cửu công kích ánh mắt nó cũng không có tạo thành thương tổn trí mạng, tình huống như vậy làm cho nàng không khỏi hoài nghi thực lực của mình.

“Chúng ta trước mắt cũng tạm thời chưa nghĩ tới biện pháp đối phó nó.....” Long Vương cau lông mày nói.

Những cao thủ rối rít nghị luận, tâm tình không mấy lạc quan.

Vân Khê nghĩ tới khe rãnh vực sâu kia, hỏi: “Long Vương bệ hạ, ngài có biết vực sâu kia là cái gì? Bằng hữu của ta từ phía trên rơi xuống dưới đó, có thể bị nguy hiểm hay không?”

“Ngươi là nói nam nhân toàn thân tử khí mới vừa rồi?” Thấy Vân Khê gật đầu, Long Vương thâm trầm nói, ” Trên người bằng hữu kia có khí tức rất tương tự cùng quái vật kia, nó hướng dẫn hắn nhảy vào vực sâu, chắc là có ý đồ khác. Quái vật kia vạn năm trước chính là bị phong ấn ở đáy vực sâu kia, phía dưới là nơi ở của nó, ta cùng với

Vương Hậu không có nắm chắc, cũng không dám tự ý vào.”

Vân Khê ngưng mắt nhìn phương hướng vực sâu, như có điều suy nghĩ.

Một lúc sau nàng bỗng nhiên truyền bí âm cho Long Vương: “Ta nghĩ, ta muốn đi xuống xem một chút. Long Vương bệ hạ, có thể hay không xin ngài mang ta đi xuống dưới một chuyến? Vô luận như thế nào, ta cũng muốn xác nhận an nguy sinh tử bằng hữu ta.” Sở dĩ là dùng bí âm, là bởi vì nàng không muốn quấy nhiễu đến Thiên Tuyệt, sợ hắn sẽ ngăn cản nàng, hoặc là cùng nàng đi mạo hiểm. Nàng cũng biết mình đi chuyến này rất nguy hiểm, nhưng là trong lòng nhớ đến an nguy Hách Liên Tử Phong, nàng phải mạo hiểm đi một lần.

Long Vương chớp mắt, đưa mắt nhìn nàng hồi lâu, thấy nàng kiên trì, hắn khẽ gật đầu.

“Thiên Thiên, ngươi muốn đi đâu?” Vân Trung Thiên nhận thấy được nàng quái dị.

Vân Khê hướng hắn lắc đầu, ý bảo hắn không nên kinh động Thiên Tuyệt, truyền bí âm nói: “Ca ca, ta cùng Long Vương đi xuống vực sâu xem một chút, an nguy của Thiên Tuyệt cùng Tiểu Mặc liền phó thác cho ca ca.” Nàng đem Ngọa Long cư cẩn thận đưa vào tay của hắn, con gái của nàng, cùng các bằng hữu của nàng, nàng không thể mang theo bọn họ cùng đi mạo hiểm, nhưng là nàng phải đi, nàng thấy quá tim của mình thật đau.

“Thiên Thiên, nếu như ngươi thật muốn đi, ca ca cùng với ngươi đi.” Vân Trung Thiên kiên trì nói.

Vân Khê kiên quyết lắc đầu, hướng hắn mỉm cười nói: “Yên tâm, mạng của ta quá lớn, không có việc gì.”

Bên kia Long Vương đã biến thân, chờ chực ở vách đá, Vân Khê nhẹ nhàng phi thân nhảy lên lưng Long Vương. Sợ là từ trước tới nay, người có thể ngồi lên phía sau lưng Long Vương chỉ có một mình nàng.

Ngài là Long Vương của Long Vương cốc, là đại nhân vật đứng đầu Long Tường đại lục, những đại gia tộc kia cùng các gia chủ cũng đều phải cúi đầu cúng bái ngài.

Mà Vân Khê là lần đầu tiên ngồi lên phía sau lưng Long Vương, thấy vậy các cao thủ lại vừa hâm mộ lại vừa ghen tỵ.

Vân Khê giờ phút này không nghĩ quá nhiều, cũng không muốn suy nghĩ quá nhiều, nàng hiện tại một lòng chỉ muốn xác nhận sự sống chết của Hách Liên Tử Phong.

Đợi Vân Khê ngồi vững vàng, Long Vương thân hình nhảy lên một cái, không chút do dự nhảy vào khoảng không dưới đáy vực sâu.

Vân Trung Thiên căng thẳng bước nhanh rồi chạy như bay đến vách đá, cúi đầu ngắm nhìn nhưng đã sớm không thấy bóng dáng muội muội, trán không khỏi nhăn lại.

Trong Ngọa Long cư, Long Thiên Tuyệt mở ra hai mắt, khẽ thở dài.

Vân Khê còn tưởng rằng có thể giấu diếm được hắn, ai ngờ hắn cùng với Kỳ Lân thần thú tâm linh tương thông, Kỳ Lân thần thú ở bên ngoài có thể nhìn thấy rõ nên hắn cũng thấy rõ.

Hắn biết mình là không cách nào ngăn trở nàng, cho nên hắn cũng không có ý định ngăn trở, hắn hiện tại chỉ có nắm chặt thời gian đem đả thương trên người chữa khỏi, mau sớm đi ra ngoài giúp nàng.

Hắn tâm tư vừa động ở phía ngoài Ngọa Long cư, Kỳ Lân thần thú lập tức có cảm ứng, bay lên trời đuổi sát Long Vương cùng hướng biến mất mà nhảy xuống.

Gió bên tai thanh âm gào thét, Vân Khê dán chặt lấy lưng Long Vương nghe thấy được trong không khí truyền đến từng đợt khí tức bàng bạc.

Càng xuống đáy vực, không khí càng lạnh như băng, gió lớn mãnh liệt, bão táp gào thét, gào khóc thảm thiết.

Vân Khê cả người run run, cảm giác nguy hiểm ở gần tới.

Lúc này, từ trong cơ thể của nàng, truyền đến âm thanh Cửu cô cô: “Hơi thở rất quen thuộc ta thật giống là ngửi được ở đâu đó. Long Vương Tiểu Tử, ta trước kia có phải là đã gặp qua ngươi?”

Vân Khê cảm giác được rõ ràng phía dưới Long Vương cả người run lên hạ xuống, đoán chừng là bị Cửu cô cô kia làm cho kinh động. Nó đường đường là Long Vương, lại có người gọi nó là “Long Vương tiểu tử”, tình cảnh này thật giống như Vân Khê ở cùng Tiểu Bạch nói rất đúng, thấy thế làm sao không tức cười.

“Ngươi là.....” Long Vương chỉ hỏi thanh âm kia, không thấy hình dáng, cũng khó trách không thể phân biệt được.

“Ta là Cửu cô cô của ngươi!”

Lần này, đổi lại Vân Khê run lên.

Má ơi, Cửu cô cô, ngươi nghĩ thế nào có thể hại chết ta là hay không?

Vạn nhất Long Vương nổi đóa, đem ta từ trên người đánh xuống, ngươi có chịu trách nhiệm không?

Long Vương lần này bình tĩnh rất nhiều phe phẩy lắc lắc đầu rồng nói: “Chưa nghe nói qua.”

Cửu cô cô thở dài: ” Bọn tiểu bối các ngươi kiến thức nông cạn quá, nhớ năm đó Cửu cô cô ta tung hoành giang hồ khi đó còn không biết các ngươi đang đầu thai ở đâu.”

“Cửu cô cô, ngươi nghĩ được chuyện trước kia rồi?” Vân Khê vui mừng.

“Còn không có! Bất quá hẳn là không kém là bao nhiêu.” Cũng không biết Cửu cô cô chỗ nào bùng lên lòng tự tin, lại dám ở trước mặt Long Vương như thế lớn lối, Vân Khê đổ mồ hôi từng giọt, không dám nói thêm cái gì nữa.

Kèm theo chung quanh không khí thẳng tắp đến một tiếng gầm gừ vô cùng tính chất uy hiếp đột nhiên bộc phát, từ đuôi đến đầu, một làn sóng tinh thần lực truyền đến, như muốn đẩy lùi bọn họ.

Long Vương há mồm, giống như trước gầm thét một tiếng, đem sinh lực kia đè ép trở về.

Vân Khê thừa dịp thời cơ tuyệt hảo, đồng thời thi triển ra ẩn thân thuật cùng Na Di thuật, biến mất ở sống lưng Long Vương. Theo hướng công kích của luồng tinh thần lực, nàng dựa vào cảm giác tùy ý rơi xuống.

Trong không khí, tử khí càng lúc càng dày đặc, trong bóng tối, Vân Khê mơ hồ thấy được một đạo ánh sáng yếu ớt trong vực sâu đến từ

một bên vách đá. Nàng xoay người thay đổi vừa chuyển hướng ánh sáng sâu kín nhẹ nhàng đi vào.

Nàng chân trước cứng rắn bám vào vách đá, chân sau liền có một cổ khí mạnh mẽ từ dưới đi lên phản kích trở về. Nàng nếu là chậm một bước, liền sẽ theo cổ lực lượng này cùng nhau cuộn tất cả trên.

Cửa vào quá hẹp, song từ từ đi lại mấy bước, trước mắt rộng mở trong sáng.

Một huyệt động kỳ dị xuất hiện ở trước mắt của nàng, sở dĩ nói nó kỳ dị, là bởi vì huyệt động này rất mất trật tự từ các loại thạch nhũ, măng đá, hố cao thấp, hoàn toàn không có trật tự. Từ góc độ của nàng nhìn sang, trong huyệt động, rất nhiều cảnh tượng cũng bị nham thạch san sát mọc lên che khuất, chỉ có thể nương nhờ chút ánh sáng phản chiếu từ măng đá, để quan sát xung quanh.

“Ngươi rốt cuộc là người nào? Tại sao kêu gọi ta?”

Trong huyệt động, truyền đến âm thanh.

Vân Khê nhận ra được, chính là thuộc về Hách Liên Tử Phong.

Trong bụng nàng vui mừng, vội vàng men theo âm thanh đi tìm.

“Ngươi không cảm thấy trên người chúng ta có khí tức rất giống nhau sao?” Là âm thanh của một người đàn ông khác.

Huyệt động bên trong, tại sao lại xuất hiện người nam nhân thứ hai?

Vân Khê tăng nhanh bước chân đồng thời tận lực không để cho không khí có tiếng động như thế mới không để cho cao thủ phát hiện.

“Không! Ta với ngươi tuyệt đối không giống nhau! Ngươi đừng vội nói nhảm!”

Chuyển quá mấy cái khúc quanh, Vân Khê rốt cục thấy được Hách Liên Tử Phong, bóng lưng của hắn đối diện nàng, ở phía trước hắn là thân ảnh một người nam nhân.

Thật tốt quá! Hách Liên đại ca quả nhiên không có chết!

“Thật không giống sao?” Một đạo tử quang bỗng nhiên cường thế bao phủ ở trên người Hách Liên Tử Phong, tuổi thơ của hắn, hắn trưởng thành như thế nào, hết thảy quá trình như phim điện ảnh, lần lượt hiện lên từng hình ảnh ở phía trước trên thạch bích.

Ngày hắn mới ra đời cuồng phong gào thét tử khí từ trên trời giáng xuống vào bên trong phòng sinh. Ngoài trừ mẫu thân hắn ra cùng với Hách Liên gia chủ không một ai may mắn thoát khỏi hết thảy đều chết oan chết uổng.

Hách Liên gia chủ trên mặt hoảng sợ cùng Bắc Thần Mẫn Nhi trên mặt vui mừng..... Mà hắn, Hách Liên Tử Phong, cũng giống một hài nhi vừa mới vừa sinh ra. Hắn híp mắt ngủ một cách thản nhiên vẻ mặt xinh đẹp hoàn toàn không biết phía ngoài đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Chính là bởi vì ngày mới ra đời cuồng phong gào thét tử khí phủ xuống, cho nên hắn được đặt tên là Tử Phong.

Mẹ của hắn rất thương yêu hắn, coi hắn là của quý, phụ thân của hắn đối với hắn trốn tránh, còn gia tộc Hách Liên người cũng bởi vì thái độ gia chủ đối với hắn nên cũng trốn tránh hắn..... Đây chính là lúc tuổi thơ mười tuổi của hắn.

Mười tuổi một năm kia tình yêu thương của mẫu thân hắn đột nhiên thay đổi.

Trên thạch bích xuất hiện hình ảnh hắn bị mẫu thân chôn ở nơi băng tuyết ngập trời, hắn tận mắt nhìn mẫu thân đi theo một nam nhân, tay trong tay. Hắn mất đi âm thanh, mất đi tất cả khí lực trên người, hắn vội vàng mở miệng nói cho chính mình là có chết cũng không yêu cầu nàng giúp hắn!

Cuộc sống ngày từng ngày đi qua, hắn bỏ đi hy vọng sống sót, đã nghĩ muốn như vậy mà đi, cứ như vậy rời đi nhân thế. Cõi đời này đã không có bất kỳ điều đáng giá làm hắn lưu luyến.....

Vân Khê thấy sự non nớt đơn thuần trên khuôn mặt hắn xuất hiện tuyệt vọng cùng cực kỳ bi ai không nhịn được bưng kín miệng mình đỏ mắt muốn khóc.

Từ trước nghe hắn nói lên chuyện này, nàng không có cảm xúc lớn như thế, hôm nay thông qua thạch bích, thấy được một màn chân thật kia nàng không cách nào dửng dưng được.

Chỉ một lần yêu thích, chỉ một lần dựa vào, đột nhiên hắn lại cách xa như vậy vô tình, quyết tuyệt, nàng có thể cảm nhận được tâm của hắn rỉ máu.

Nếu đổi lại là nàng, nàng cũng sẽ tuyệt vọng sao?

Hình ảnh vừa thay đổi đi tới nơi rừng trúc quen thuộc. Tất cả hình ảnh chỉ thấy hắn liều mạng tập võ ngày đêm.

Đây là hắn từ trước đến nay sống như vậy sao?

Cho đến.....

Thạch bích trong tấm hình, đột nhiên xuất hiện thân ảnh của nàng, Vân Khê trong lòng ngẩn ra. Trong tấm hình nàng thấy được mình lần đầu tiên xuất hiện ở Ngạo Thiên đại lục.

Bọn họ lần đầu tiên nhìn nhau, lần đầu tiên nói chuyện với nhau, sự lạnh lùng của hắn, trong lòng của hắn giãy dụa, hắn đi đến rồi quay lại, đều nhất nhất rõ ràng xuất hiện.

Nàng thấy hắn đem cửu chuyển linh châu đưa vào trong cơ thể nàng, đem nàng từ địa ngục kéo trở lại, nàng nhận thấy ánh mắt khác thường của hắn ở trên mặt của nàng

Nhìn xung quanh, thật lâu, xuất thần. Nàng thậm chí thấy hắn cắt lấy thịt trên cổ tay mình đút cho nàng ăn.....

“Nôn!”

Vân Khê nhịn không được, âm thanh muốn nôn kinh động đến người phía trước.

Nàng trăm triệu lần không nghĩ tới việc đó đã tạo thành bóng ma trong lòng nàng khi bọn hắn lần đầu tiên gặp mặt đã xảy ra. Nàng còn ăn thịt trên người của hắn..... Trời ạ, tại sao có thể như vậy?

Xuất thần, một trận gió màu tím quét tới, tìm được vị trí chính xác của nàng, đem nàng cả người quăng qua.

Ẩn thân thuật tạm thời mất tác dụng lộ ra tung tích của nàng.

“Khê Nhi?!” Hách Liên Tử Phong lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Vân Khê ngẩng đầu, nhìn hắn một cái, vừa đảo mắt nhìn về phía một

bên kia.

“A!” Cho dù nàng trấn định thế nào, cũng bị cảnh trước mắt làm cho kinh khiếp. Hắn..... Hắn đến tột cùng là cái quái gì?

Chỉ thấy người trước mắt nửa người nửa thú, trên người là người, hạ thân nhưng lại như là cùng với quái vật màu tím kia là một thân thể chợt nhìn rõ ràng chính là nửa người nửa yêu!

Một đạo ánh sáng từ trong mắt yêu nhân đánh tới, Vân Khê cảm thấy áp lực nặng nề.

Hách Liên Tử Phong khom người, đem nàng từ trên mặt đất đỡ dậy, hướng về phía yêu nhân trợn mắt nhìn: “Ta không cho phép ngươi làm tổn thương nàng, nếu không nghe lời ngươi chỉ có thể có được thi thể của ta thôi!”

Yêu nhân không để ý đến hắn, chẳng qua là hai mắt lấp lánh nhìn chằm chằm Vân Khê, ánh mắt nhìn như anh tuấn, kì thực âm tà trên mặt, từ từ triển lộ ra vui sướng, hắn hắng giọng phá lên cười: “Ha ha ha, trời cũng giúp ta! Không nghĩ tới lại có chánh thống huyết mạch hậu duệ Vân tộc tự mình đưa tới cửa thật tốt quá! Thật tốt quá! Chỉ cần ta hút khô máu trên người của ngươi nói không chừng ta liền có thể lại thấy ánh mặt trời rồi, ha ha ha.....”

Hách Liên Tử Phong nhận thấy được có cái gì không đúng, vội vàng lôi kéo Vân Khê chạy đi ra ngoài hang động: “Khê Nhi, đi mau!”

Vân Khê cũng nhận thấy được mình đến nhầm địa phương: tự dưng đem mình đưa đến cửa tặng thuốc bổ cho hắn, hai người cùng nhau chạy như điên ra bên ngoài.

Phía sau bọn hắn yêu nhân cười lớn tiếng cuồng phóng không

ngừng: “Muốn chạy? Các ngươi nghĩ nơi này là nơi nào? Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi? Hết thảy trở lại cho ta!”

Vân Khê cùng Hách Liên Tử Phong bên hông hai người bị hai lực vô hình quấn quanh, ngăn trở bọn họ đi về phía trước. Đồng thời hai người cũng lôi lôi kéo kéo trở về, nặng nề té xuống.

“Muốn chạy? Hai người các ngươi nếu tới, vậy thì ai cũng đừng nghĩ chạy được!” Yêu nhân yêu lè lưỡi, liếm môi của mình, từng bước tiến tới gần hai người.

Quyển 5 - Chương 77: Long Vương quyết định

Vân Khê nhìn yêu nhân từng bước tiến tới gần, áp lực quá lớn khiến nàng không thở nổi, nàng vội vàng gọi Cửu cô cô ra, yêu nhân này căn bản quá mạnh nàng không có khả năng chống đỡ.

“Cửu cô cô, giúp ta!”

Cửu cô cô lần này không có bất kỳ do dự, đầu tiên ra hiện trước mặt Vân Khê sau đó đứng mặt đối mặt cùng yêu nhân.

Sự xuất hiện của nó, làm cho bước chân của yêu nhân thoáng dừng lại.

“Cửu Vĩ Hồ? Ngươi đã thoát khỏi phong ấn bằng cách nào?” Sắc mặt Yêu nhân biến hóa, tức giận đến bậc thốt ra lời, giống như hai người đã quen biết từ lâu lắm rồi.

Cửu cô cô dỏng tai kinh ngạc vừa hất đầu đánh giá, vừa suy tư, thật giống như là nhớ lại chuyện quan trọng gì đó: “Ngươi biết ta?”

Nét mặt của Yêu nhân liền biến sắc lần nữa, bỗng nhiên cười phá lên: “Ha ha ha, thì ra là thương thế của ngươi chưa lành, khó trách ngay cả ta cũng không nhớ được. Cửu vĩ Hồ, ngươi thật là đáng buồn, thậm chí ngay cả người đã đả thương ngươi, ngươi cũng không nhớ được.”

“Ngươi chính là người đả thương ta?” Từ trên đỉnh đầu hiện lên hình dáng ngọn lửa, Cửu cô cô nổi giận, chín cái đuôi của Cửu Vĩ Hồ

đồng loạt dựng đứng cao vút, lại là một sức mạnh khủng khiếp uy hiếp trên người Vân Khê ép nàng sắp hít thở không thông.

Thì ra là bọn họ thật sự là kẻ địch.

Cửu cô cô sở dĩ trọng thương, chính là do yêu nhân này ban tặng.....

“Cửu cô cô, cố gắng lên! Đánh chết yêu nhân kia!” Vân Khê khuyến khích Cửu cô cô cố gắng lên.

Yêu nhân nghe được Vân Khê đối với hắn khiêu khích, trên khuôn mặt anh tuấn nhưng âm tà nhất thời tím lên, ánh mắt phẫn nộ xuyên thấu Cửu cô cô bắn thẳng đến trên người Vân Khê: “Xú nha đầu! Ngươi tên là gì? Ngươi có biết bổn tọa là ai không? Ngươi có biết mình đắc tội người nào chưa?”

Áp lực càng lúc càng mạnh ép trên người Vân Khê, hô hấp của Vân Khê trở nên khó khăn, biết mình đã chọc giận đối phương nhưng mà không cần quản hắn. Dù sao, hắn cũng là sẽ không bỏ qua nàng.

“Ta nói, ngươi là yêu nhân!” Vân Khê không thể sợ hãi hắn, cười lạnh nói: “Nhìn xem chính ngươi đi, người không ra người yêu không yêu,không phải là yêu nhân thì là cái gì? Gọi ngươi là yêu nhân coi như là khách khí với ngươi rồi, đổi lại bình thường một là nhân loại hoặc là yêu loại, cũng không nhất định nguyện ý thu quái vật nửa người nửa yêu như ngươi!”

“Khê Nhi, chớ nói ——” Hách Liên Tử Phong kéo kéo ống tay áo Vân Khê bởi vì hắn thấy yêu nhân kia bắt đầu nổi giận. Lúc này, hắn ta chỉ cần chụp một chưởng là có thể phân bọn họ ra năm bảy đoạn. … cũng chỉ có hắn là cảm nhận được sự đáng sợ này.

Thật ra thì đáy lòng Vân Khê cũng rất sợ nhưng thua người không thua trận vừa mắng đối phương đồng thời nàng vừa âm thầm thúc dục lực lượng thần khí.

“Xú nha đầu! Ngươi có tin ta hút khô máu của ngươi, sau đó lại xé nát miệng của ngươi không?” Trên mặt yêu nhân tử khí càng tụ càng nhiều, tức giận không ngừng phun ra. Lập tức hướng Vân Khuê công kích, tay phải nhấc lên mở lên tạo ra một hình thể tựa như gương đồng, nhưng so sánh với gương đồng cao hơn rất nhiều.

Hắn hướng về phía gương chiếu chiếu, thần sắc khó lường: “Nhớ năm đó bổn tọa tướng mạo như Phan An, kinh sợ cả tiên phàm, là một anh tài tuấn dật. Nếu không phải những kẻ gọi là chính nghĩa gì đó, mượn danh chính nghĩa một vốn một lời khổ ép bức bách, bổn tọa làm sao sẽ biến thành bộ dạng như hôm nay?”

“Nhất là chủ nhân của ngươi!” Hắn ánh mắt ngoan lệ vô tình bắn về phía Cửu cô cô, “Chính là chủ nhân ngươi hại ta biến thành bộ dạng như hôm nay, người không ra người yêu không yêu! Bất quá, cũng may nàng đã sớm đi trước một bước, rời đi trước nhân thế, chỉ còn ta thắng, ha ha ha.....”

“Là ngươi hại chết chủ nhân của ta?” Cửu cô cô đối với”Chủ nhân” hai chữ có chút nhạy cảm, mặc dù trí nhớ không có hoàn toàn khôi phục, nhưng là nghe được”Chủ nhân” hai chữ, nó không tự chủ mà xúc động phẫn nộ.

Vân Khê cũng đi theo vễnh tai lắng nghe, có lẽ từ hắn có thể nghe được một chút tin tức liên quan tới Vân Huyên.

Nhưng ngoài dự tính Yêu nhân lại lắc đầu: “Ngươi nói sai rồi, bổn tọa không có hại chết nàng. Bổn tọa kể từ khi biết nàng cùng những cái gọi là chính nghĩa Chi sĩ thì bị đánh trọng thương, vẫn ở chỗ này

dưỡng thương, bổn tọa mặc dù không có đi lại thế gian, nhưng mà bổn tọa có tứ đại đệ tử, vẫn đối với bổn tọa trung thành. Bọn họ định kỳ sẽ truyền tin cho bổn tọa, nói cho bổn tọa một chút ít tin tức đại sự phát sinh liên quan tới Long Tường đại lục. Vân Huyên chết đi, ta hiện tại cũng ở đây mấy trăm năm, chỉ tiếc bổn tọa vẫn không tìm được thi thể nàng, cường giả số một của đại lục giống như nàng, cho dù chết rồi, hồn phách nàng cũng sẽ không dễ dàng bị diệt. Nhưng nếu bổn tọa có thể nhận được hồn phách của nàng, đem luyện hóa, như vậy bổn tọa có thể khôi phục đến mười phần công lực như lúc trước, không, phải nói so sánh với lúc trước càng lợi hại hơn!"

"Ý của ngươi là nói, người hại chết Vân Huyên, do khác người? Vậy hắn sẽ là ai? Trừ ngươi ra, cõi đời này còn có ai có thể hại chết Vân Huyên?" Vân Khê ngạc nhiên nói.

"Thối nha đầu, ngươi thật là kiến thức nông cạn?" Yêu nhân lắc đầu một cái, giương mắt, nhìn ra không trung nơi nào đó, tựa như ở hồi ức năm đó " Cao thủ ở Long Tường Đại lục vượt xa bọn tiểu bối các ngươi có thể tưởng tượng, cao thủ chân chính là không muốn xuất thế, các ngươi hiện tại đã thấy những cao thủ của Đại Gia tộc, bất quá cũng chỉ là chút ít hạng người bình thường mà thôi. Điều mà Cao thủ chân chính theo đuổi đã vượt ra xa danh lợi thế tục, bọn họ theo đuổi chính là hướng tới cuộc sống bất tử. Theo ta được biết, ở Long Tường đại lục có vài địa phương, chính là nơi những cao thủ lánh đời tụ tập tu hành, nếu không phải Long Tường đại lục gặp tai hoạ ngập đầu, thì những cao thủ này là sẽ không dễ dàng xuất thế."

"Tựa như Vân Huyên, tựa như bổn tọa, cũng là những nhân vật đã đã trải qua vạn năm tang thương, chúng ta ở vạn năm trước cũng đã thành danh, lúc ấy cùng ta thành danh có không ít cao thủ. Chỉ tiếc, bổn tọa lúc ấy trẻ tuổi khí thịnh, tự cho là một thân công phu tu thành vô địch liền muốn xưng bá Long Tường đại lục, việc làm khó tránh khỏi bất công chút ít. Ai ngờ đưa tới giống như Vân Huyên, lại tự

xưng cao thủ danh môn chính nghĩa Chi sĩ cùng đi đối phó bổn tọa, bổn tọa không địch lại chúng, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là lấy kim thiền thoát xác(dùng cái chết giả), lừa gạt mọi người, lúc này mới có thể còn sống sót."

"Bất quá, bổn tọa cũng không để cho những người đi đối phó bổn tọa tốt hơn, bọn họ cả đám bị bổn tọa đánh trọng thương. Vân huyên cũng bị bổn tọa làm suy yếu kinh mạch và nguyên thần, cho dù còn sống, thực lực của nàng cũng không còn như trước."

Yêu nhân bỗng nhiên cười nói: "Bổn tọa bỗng nhiên nghĩ đến, giết chết Vân Huyên có thể là người nào."

"Là ai?" Vân Khê vội vàng hỏi.

"Vân huyên chính là thiên tài cao thủ xuất sắc nhất Vân tộc, nàng tư chất thông minh, không tới ba mươi tuổi liền tiếp chưởng ngôi vị cung chủ Vân huyễn điện của Vân tộc. Thử nghĩ, nàng là nhân vật kinh tài tuyệt diễm như vậy nên có bao nhiêu người ngưỡng mộ nàng, ghen tỵ với nàng? Nàng Nhược không có bị bổn tọa trọng thương, tự nhiên, Đúng là không có người nào có thể làm nàng bị thương nhưng g nếu thương thế của nàng vẫn chưa lành....." Yêu nhân cố ý dừng lại ở chỗ này, không có ý muốn nói tiếp, hắn đắc ý cười to "Ha ha ha, đây là báo ứng! Nàng ngày đó liên hợp cao thủ làm trọng thương bổn tọa, làm hại cơ nghiệp một tay bổn tọa tạo dựng lên bị hủy, ai ngờ nàng lại chết một cách uất ức như thế, đây cũng là báo ứng của nàng khi muốn làm hại bổn tọa!"

"Ngươi còn chưa nói người hại nàng, đến tột cùng là người nào?" Vân Khê hỏi tới.

Yêu nhân ánh mắt âm hàn, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười âm u nói: "Ngươi bây giờ tự thân khó bảo toàn, còn hỏi là ai hại chết nàng?

Muốn biết chân tướng, vậy thì đi địa phủ tự mình hỏi nàng đi!”

Trong điện quang hỏa thạch, hắn nổi trận lôi đình.

Cái gương trong tay của hắn bỗng nhiên hiện ra bóng dáng Ma thần quỷ mị lượn lờ.

Gương rời khỏi tay, từ tay hắn tung bay lên!

“Ma Ảnh huyễn Kính!” Cửu cô cô bật thốt lên, Cửu vĩ hồ trong nháy mắt phồng lên thật to: “Mau tránh ra! Ngàn vạn không thể để cho huyễn Kính chiếu sáng đến thân thể ngươi!”

Kèm theo giọng nói nó, từng đạo mũi nhọn màu tím từ trong huyễn kính bắn ra, trong chốc lát, Vân Khê phảng phất thấy được quần ma lộn xộn nhảy múa.

“Đi mau!” Vân Khê cùng Hách Liên Tử Phong hai người nhất tề hướng bên ngoài hang động chạy như bay.

Cùng lúc đó, Cửu cô cô điên cuồng gào thét một tiếng, thân thể lớn lên gấp mấy lần thân thể cao lớn của nó, tạm thời cản trở ánh sáng tím từ huyễn Kính bắn ra.

Vân Khê một đường chạy như bay, trong tai truyền đến tiếng gầm gừ của Cửu cô cô, trong thanh âm bao hàm thống khổ giãy dụa, nàng ở trong lòng thất kinh, không ngờ đến huyễn Kính của người nọ lại lợi hại như thế, Cửu cô cô chỉ miễn cưỡng ngăn chặn được.

Bất quá trước mắt, nàng cũng bất chấp rồi, lưu lại chỉ có thể trở thành gánh nặng của Cửu cô cô.

Phía sau đúng là đại chiến kịch liệt, đất rung núi chuyển, mà phía

trước cách đó không xa, chính là cửa ra vào huyệt động.

“Hách Liên đại ca, thật tốt quá, chúng ta rốt cục trốn ra được rồi!”

Quay đầu, lại thấy Hách Liên Tử Phong ôm đỉnh đầu, một lần nữa lộ ra thần sắc thống khổ, hắn hai mắt nổi lên màu tím, trận trận tà khí hướng tiết ra phía ngoài.

“Ngươi làm sao vậy?” Vân Khê lo lắng nói.

Hách Liên Tử Phong thống khổ nói: “Hắn lại đang kêu gọi ta rồi, ta không có biện pháp rời đi. Khê Nhi, ngươi đi mau, không cần lo ta.”

“Vậy phải làm sao? Hắn đối với ngươi không có ý tốt, sao ta có thể trơ mắt nhìn ngươi bị hắn lợi dụng, rơi vào ma đạo chứ?” Vân Khê lắc đầu, kiên quyết nói, “Ta không muốn nhìn thấy ngươi biến thành cái kia dạng người không ra người yêu không yêu, càng không muốn tương lai ngươi cùng chúng ta là địch, cho nên, ta nhất định phải mang ngươi đi! Không thể để ngươi lưu lại!”

Hách Liên Tử Phong ngưng mắt nhìn nàng, hít sâu vài khẩu khí, tạm thời ngăn chặn đau đớn trên người nói với nàng: “Khê Nhi, tâm ý của ngươi, ta nhận. Bất quá người này cũng không phải như ngươi nghĩ đơn giản như vậy, hắn nếu không chiếm được ta, hắn sẽ không lương thiện như vậy đâu, nói không chừng đến lúc đó người chết sẽ nhiều hơn. Ta có thể cảm giác được hắn và ta giống nhau, trên người chảy dòng máu giống nhau, hắn lưu lại ta, hơn phân nửa là do máu trên người của ta có thể khôi phục thực lực của hắn, trước mắt mà nói, hắn sẽ không thương tổn ta.”

“Nhưng là.....”

“Ngươi yên tâm, ai cũng không có thể khống chế ta! Ta đáp ứng

ngươi, ta tuyệt sẽ không cùng hắn thông đồng làm bậy, càng sẽ không trở thành địch nhân của ngươi.”

“Nhưng là.....”

Vân Khê lời của chưa xong, trong huyệt động, một tiếng nổ vang lên, măng đá, thạch nhũ khắp mọi nơi hết thảy gảy lìa, một cái bóng màu trắng bị bóng dáng màu tím đuổi theo, ép hướng ra cửa động.

“Làm sao ngươi còn không đi? Yêu nhân này thật lợi hại, thương thế của ta còn chưa khỏi hẳn, sợ là chống đở không được bao lâu.” Từ trước đến giờ Cửu cô cô dũng mãnh vô cùng, lại sinh ra ý sợ hãi.

Vân Khê thúc dục lực lượng thần khí, rót vào ở bên trong Tử Tiêu kiếm, phi kiếm bắn ra, giúp Cửu cô cô một tay.

Thần khí ra oai, không thể khinh thường.

Một kiếm uy lực này tạm thời ngăn cản được yêu nhân tiến công để cho Cửu cô cô có cơ hội thở dốc.

Những chiếc đuôi của Cửu cô cô chồng quấn lên nhau vẽ ra một hình dáng kỳ lạ nó hít một hơi lớn đem không khí chu vi toàn bộ nuốt vào trong bụng.

Vân Khê rất nhanh cảm giác được quanh thân không khí trở nên mỏng manh, nàng thừa dịp xuất hiện kẻ hở thu hồi Tử Tiêu kiếm.

Lực lượng của Thần khí chỉ thi triển một lần phải cần chút thời gian khôi phục cùng điều chỉnh, nàng tạm thời còn không có biện pháp liên tục phóng ra lực lượng thần khí. Nàng vừa chuẩn bị, vừa không chớp mắt mà chú ý nhất cử nhất động của Cửu cô cô.

Bụng của Cửu cô cô càng lúc càng lớn đợi đến lúc lớn nhất, nó bỗng nhiên chợt há mồm, phún ra một đoàn bạch khí. Bạch khí tựa như hình cầu lại như viên đạn, hướng yêu nhân hung hăng đánh tới!

“Đi mau!” Cửu cô cô thét lên, một cái cái đuôi đem Vân Khê quấn chặt lấy, phi thân hướng bên ngoài cửa động rời đi.

“Chờ một chút! Đem hắn mang theo!” Vân Khê thân thể bị cuốn lấy, không bị khống chế, nàng mắt nhìn hướng Hách Liên Tử Phong quát.

“Không còn kịp rồi! Hắn rất nhanh sẽ lao ra rồi!” Cửu cô cô thân thể thoáng một cái, mang theo Vân Khê bay khỏi cửa động.

“Hách Liên đại ca!” Vân Khê mắt thấy thân ảnh Hách Liên Tử Phong càng ngày càng xa, nàng lo lắng vạn phần, tầm mắt nhìn thấy yêu nhân đã xông ra khỏi khối không khí màu trắng, trong nháy mắt gần tới bên người Hách Liên Tử Phong, một cái đuôi xấu xí mà kỳ lạ đem cả người Hách Liên Tử Phong trói chặt.

“Hách Liên đại ca!” Vân Khê chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn bị yêu nhân một lần nữa mang đi vào bên trong động nhưng không thể ra giúp gì, trong lòng biết vậy nên vô lực cùng ảo não.

“Khê Nhi, mau rời đi lúc này, không nên tới tìm ta! ——” âm thanh Hách Liên Tử Phong rất nhanh biến mất ở bên tai, Vân Khê bị Cửu cô cô mang theo càng bay càng cao.

Tâm thần Vân Khê có chút hoảng hốt, nàng cứ như vậy mà bỏ rơi Hách Liên đại ca, thì hắn sẽ ra sao đây? Yêu nhân sẽ làm gì để đối phó hắn, hoặc là sẽ đối với hắn làm những thứ gì? Hách Liên đại ca có thể trở thành một người khác hay không? ” Trở thành Yêu nhân không”? Không, nhất định sẽ không!

Coi như lời nói nàng nói lúc nãy không còn ý nghĩa nữa, nàng cũng muốn đưa hắn từ tà ma ngoại kéo ra, tuyệt không có thể làm cho hắn cùng với yêu nhân thông đồng làm bậy.

“Yên tâm đi! Hai người bọn họ xuất thân cùng một gia tộc, yêu nhân kia chắc là sẽ không sát hại bằng hữu của ngươi, nhiều lắm chỉ là hút khô máu trên người hắn.....” Cửu cô cô muốn an ủi nàng, nhưng nó không biết lời an ủi của nó khiến cho Vân Khê rất muốn bóp chết nó.

Lúc này hướng trên đỉnh đầu khí lưu tùy ý chạy trốn tán loạn, chính là Long Vương, Kỳ Lân thần thú cùng quái vật màu tím kia đại chiến trên không. Ba chỉ lực lượng siêu phàm ngươi tới ta đi, từng đạo khí lưu, đoạt tánh mạng người.

Mặc dù có Cửu cô cô bảo hộ, Vân Khê vẫn tránh không được bị một trong những cổ khí lưu đánh trúng, trong đầu oanh tạch một tiếng, nàng mất đi ý thức ngất đi.

Đến tột cùng xảy ra chuyện gì Vân Khê không biết.

Mơ mơ màng màng, đợi nàng khi tỉnh lại, nàng đã nằm ở trong Ngọa long Cư ấm áp.

Trong ngực ấm áp mềm nhũn, không biết ôm cái gì trong ngực, nàng mở mắt ra, cúi đầu nhìn lại, lại thấy Tiểu Mặc cuốn tại trong ngực của nàng, đang ngủ một cách thản nhiên.

Nàng không phải là đang nằm mơ đi?

Làm sao vừa tỉnh dậy liền mộng mơ thấy mình cùng nhi tử ở chung một chỗ?

“Mẫu thân, người đã tỉnh?” Tiểu Mặc đã nhận ra động tĩnh của nàng, mở mắt ra ngẩng đầu nhìn hướng nàng trên khuôn mặt nhỏ nhắn nở nụ cười.

Vân Khê nhìn hắn khẽ cười cúi đầu đặt lên trên cái trán trắng noãn của bé một cái hôn.

“Tiểu Mặc, mẫu thân không phải là đang nằm mơ đi?” Nàng ôm chặt thân thể mềm nhũn của nhi tử, cảm giác thật là ấm áp thật thoải mái.

“Dĩ nhiên không phải là đang nằm mơ! Thật tốt quá, mẫu thân rốt cục thức dậy! Con đây phải đi nói cho phụ thân.” Bé xoay người híp mắt tránh thoát ngực của nàng, gấp gáp chui ra khỏi chăn. Xuống đất, hai chân bé trần trụi, chạy về phía cửa.

Bên trong Ngọa long Cư có mười mấy gian phòng, thiết kế xảo diệu chính là, từ cửa sổ của mỗi một gian phòng đều nhìn được ra bên ngoài cũng có thể thấy phong cảnh phía ngoài Ngọa long Cư, song cả Ngọa long Cư cũng chỉ có một cánh cửa có thể xuất nhập. Gian phòng đang nằm, có vị trí cửa sổ buông xuống tấm mành dàychống đỡ ánh sáng ở phía ngoài, đồng thời cũng che đi quang cảnh ở bên ngoài.

Cửa chính đi thông ra bên ngoài Ngọa long Cư, cách chủ phòng chính không đến mười bước, Tiểu Mặc rất nhanh liền chạy như bay đến cửa, dựa cửa hướng ra phía ngoài gào thét: “Phụ thân, mẫu thân tỉnh rồi!”

Phía ngoài Ngọa long Cư mới vừa trải qua một cuộc đại chiến, mọi người đang vây lại một chỗ thương nghị. Nghe được tiếng của nhi tử, Long Thiên Tuyệt mừng rỡ không dứt, thân ảnh hắn chợt lóe, xông vào Ngọa long Cư.

“Tiểu Mặc, đi! Cùng đi xem xem mẫu thân con!” Hắn dẫn tay nhỏ bé của nhi tử, phụ tử hai người cùng đi tới hướng Vân Khuê nằm.

“Khê Nhi, nàng cuối cùng cũng tỉnh. Nàng đã hôn mê hai ngày hai đêm.” Một trận gió mát đập vào mặt, Long Thiên Tuyệt dùng cánh tay ôm lấy nàng, hít thật sâu mái tóc của nàng, vòng tay ấm áp, để cho Vân Khê cảm nhận được rõ ràng mình không phải là đang nằm mơ.

“Ta lại hôn mê hai ngày hai đêm? Đến tột cùng xảy ra chuyện gì? Hiện tại đã xảy ra tình trạng gì rồi?” Vân Khê không nghĩ tới mình ngủ một cái, lại ngủ lâu như vậy.

Long Thiên Tuyệt quyến luyến hôn hít lấy tóc của nàng, trời mới biết khi hắn thấy nàng hôn mê xuất hiện ở trước mặt hắn, hắn lo lắng đến cỡ nào, trái tim giống như là có đồ vật gì đó nổ tung trong nháy mắt, mất đi năng lực suy tư. Cho đến khi xác nhận nàng chẳng qua là hôn mê, hắn mới từ từ yên tâm nhẹ nhàng ôm lấy nàng, giống như là ôm hết thảy mọi thứ.

“Tình huống hiện tại không quá lạc quan, Cửu cô cô đem nàng đưa về, thì chúng ta vừa bị đám người cao thủ áo đen tập kích. Long Vương đang cùng quái vật màu tím kia kịch chiến từ dưới vực sâu thì lại nhô ra một quái vật nửa người nửa yêu. Hắn cùng với quái vật màu tím liên thủ, Long Vương bị thương nặng. Sau lại nhờ Cửu cô cô cùng Long Hậu song song hộ vệ, chúng ta mới thuận lợi thoát ra, hiện tại chúng ta còn đang ở bên trong di tích chiến trường Cổ, từng người đang chữa thương nghỉ ngơi, vừa thương nghị bước kế hoạch tác chiến kế tiếp.”

” Cao thủ áo đen? Tại sao lại đột nhiên nhô ra cao thủ áo đen?” Vân Khê nhíu lông mày, tin tức Long Vương bị thương, làm cho nàng cảm giác rất không lạc quan, hiện nay kẻ địch mạnh ta yếu, bọn họ

thời khắc nào cũng đều bị vây trong vòng nguy hiểm.

“Theo Mai công tử nói, những cao thủ áo đen này, sợ là đồng bọn của quái vật nửa người nửa yêu kia. Bọn họ giết chết ba người trong Tứ hiền rồi xông vào kết giới, Mai công tử may mắn mới tránh được một kiếp, nhưng mà cũng bị trọng thương.” Long Thiên Tuyệt nói.

“Tại sao có thể như vậy? Ta cuối cùng cảm thấy chuyện phát sinh hết thảy không phải là tình cờ, giống như là có người đã lập sẳn hết thảy kế hoạch, mọi chuyện cần thiết hắn đều thiết kế phương hướng phát triển.....” Vân Khê thở dài, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, trên dưới xem xét Long Thiên Tuyệt, “Trên người của chàng thương thế tốt lên chưa?”

“Đã tốt lên rồi.” Long Thiên Tuyệt lại cười nói.

“Vậy thì tốt.”

Đang khi nói chuyện, Long Vương Long Hậu mang theo cùng Tiểu Bạch tới trước thăm hỏi.

Long Vương sắc mặt trắng bệch tinh thần mệt mỏi, Long Hậu thoạt nhìn lo lắng bất an, chỉ có Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch hai đứa không có tim không có phổi trêu chọc ở một nơi, không buồn không lo.

Sau một phen hàn huyên, cho hai đứa bé lui ra, song phương cùng đi hiệp thương kế tiếp.

“Long Vương bệ hạ, ngài kiến thức rộng rãi, không bằng nói một chút quan điểm của ngài.” Long Thiên Tuyệt dẫn đầu nói.

Long Vương không có từ chối, nghiêm túc nói: “Ta đã nghĩ tới rồi, vô luận như thế nào, cũng không thể để cho quái vật kia rời đi kết giới!

Bọn họ lần này còn dừng lại ở chỗ này, nói rõ rằng bọn họ nhất định là đang đợi cái gì đó, chúng ta nhất định phải ngăn cản bọn họ, không thể để cho bọn họ được như ý. Còn có những cao thủ áo đen kia, thực lực không nhỏ, ngay cả Tứ hiền cũng không phải là đối thủ của bọn họ, có thể thấy được thực lực của bọn họ thật sự rất mạnh. Phải phái cao thủ đứng đầu như thế đến hỗ trợ. Xem ra là tình thế bắt buộc khiến bọn chúng phải quyết tâm, cũng chính vì như thế, chúng ta càng không thể để cho bọn họ được như ý."

"Long Vương bệ hạ nói không sai!" Vân Khê đồng ý nói, "Ta ở trong vực sâu gặp được quái vật nửa người nửa yêu, thực lực của nó vô cùng cường đại, ngay cả Cửu cô cô cũng đánh không lại nó. Thực lực nó cường đại như thế, mà lại có một dài thời gian cư ngụ ở trong vực sâu, không rời đi khỏi di tích được, nói rõ ràng là hành động của hắn rất bị hạn chế, hắn là không cách nào rời đi di tích."

"Ta cũng chú ý tới, chúng ta thoát đi khỏi phụ cận của vực sâu, thì hắn và quái vật màu tím cũng chưa có đuổi theo. Thoạt nhìn trước mắt hắn chỉ có thể cậy vào vực sâu để sinh tồn, mỗi lần tác chiến cũng sẽ không rời đi vực sâu quá xa. Theo ta đoán trong vực sâu nhất định có đều huyền bí....." Long Thiên Tuyệt nói tiếp

"Ngươi là nói....."

"Ngươi là nói....."

Vân Khê cùng Long Hậu sáng mắt song song lộ ra vẻ vui mừng.

Long Hậu trước tiên mở miệng nói: "Chúng ta lúc trước chính vì tìm kiếm Trấn Ngục Thiên Hỏa trong lúc vô tình quấy nhiễu quái vật, nếu như lần này xuống đáy vực sâu, rất có thể sẽ tìm được Trấn Ngục Thiên Hỏa. Những thứ âm tà như bọn họ sợ nhất là Trấn Ngục Thiên Hỏa, khẳng định không dám dựa vào quá gần, nhưng bọn chúng

cũng cần dựa vào nó để tăng lên năng lượng cho mình. Cho nên theo ta đoán vị trí Trấn Ngục Thiên Hỏa ở xung quanh vực sâu không xa hơn phương viên mười dặm."

Long Vương ôn nhu nhìn Long Hậu, cho nàng một ánh mắt tán dương: "Vương Hậu phân tích không sai, Trấn Ngục Thiên Hỏa có khả năng đang ở trong vòng Phương Viên mười dặm, chỉ cần chúng ta tìm được mồi lửa, để cho Tiểu Long Long nuốt chửng nó, chẳng những có thể để cho Tiểu Long Long lột xác, hơn nữa còn có thể làm cho kia hai vật âm tà kia mất đi năng lượng sinh tồn, bọn họ hẳn phải chết không thể nghi ngờ! Về phần những cao thủ áo đen kia bất quá chỉ là một ít nhân vật, chờ Bổn vương khôi phục thực lực. Thu thập bọn họ rất dễ dàng."

Hai vợ chồng Vân Khê, Long Thiên Tuyệt liếc mắt nhìn nhau, rất đồng ý cách nói của hai vợ chồng Long Vương.

"Chuyện kia không nên chậm trể, chúng ta có thể nghĩ tới những thứ này, đối phương khẳng định cũng có thể nghĩ đến. Chúng ta phải tìm được mồi lửa trước đối phương." Vân Khê nói.

"Mồi lửa tất nhiên bình thường con người không thấy được, may mà vợ chồng chúng ta có thể thi triển Na Di thuật, chúng ta có thể trốn vào đất trước, rồi đi xem xét, vừa có thể tra ra bí ẩn lại có thể tránh được đối phương. Đợi khi tìm được mồi lửa sẽ mang theo Tiểu Bạch đi nuốt chửng nó, đảm bảo Vạn vô nhất thất!" Long Thiên Tuyệt nói mười phần tự tin.

"Như vậy cũng tốt, bất quá trên người của ngươi đang bị thương....." Long Vương hí mắt, đem Long Thiên Tuyệt trên dưới đánh giá một phen, giống như là thấy được đều đặc biệt, gật đầu nói ra một quyết định, "Cũng được, tổ tiên Long gia cùng Long Tộc ta hữu duyên, cho nên sáng lập long huyết hữu nghị. Con của các ngươi cùng hài tử

chúng ta cũng vô cùng hữu duyên, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tuy hai mà một. Ta và ngươi cũng là vừa thấy như đã quen rất là hợp ý. Ngươi hôm nay đi trước tìm kiếm mồi lửa, sau này ta sẽ dùng máu để cho ngươi có được máu của Long Tộc chân chính, như thế ngươi mới có thể đem Long Huyết Bảo Điển phát huy đến mức tận cùng."

"Cái gì? Này làm sao có thể?" Long Thiên Tuyệt giật mình, Vân Khê cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

"Năm đó tổ tiên Long gia ngươi bất quá là nhận được của Long Tộc ta một phần long huyết, đã dựa vào Long Huyết Bảo Điển dong ruỗi tung hoành đại lục, mà nay ta muốn đổi lại trên người của ngươi tất cả máu, làm cho ngươi có toàn bộ dòng máu Long Tộc cao quý nhất. Ta bảo đảm thành tựu tương lai của ngươi sẽ thắng được tổ tiên trước kia." Long Vương giọng nói trầm ổn mà kiên định, không có chút nào dao động.

Long Hậu ở một bên muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là đem tất cả lời nói nuốt vào trong bụng của mình, muốn đổi lại tất cả máu trên người một người, Long Vương cần thả ra một lượng long huyết lớn. Giờ phút này trên người hắn có thương tích, nếu thả ra nhiều lượng máu huyết như vậy nàng rất lo lắng hắn sẽ chịu không được. Song, quyết định của hắn sẽ không dễ dàng sửa đổi, hơn nữa đều lấy đại cục làm trọng, nàng phải ủng hộ hắn.

Điều nàng sầu lo, vợ chồng Vân Khê cũng nghĩ đến.

Bốn người nhìn nhau lẫn nhau, từ từ đạt thành ăn ý.

Trước mắt đại cục làm trọng, chỉ cần là quyết định đối với đại cục có lợi bọn họ đều phải thử.

"Ngươi đi theo ta." Long Vương đứng dậy, hai tay chấp sau lưng, đối

với Long Thiên Tuyệt nói.

“Chờ một chút!” Vân Khê đem toàn thân cao thấp vơ vét ra khỏi vô số đan dược bổ huyết, hết thảy nhét vào trong tay Long Thiên Tuyệt dặn dò:”Các ngươi nhất định phải làm theo khả năng, chớ có cưỡng cầu, bên ngoài vô luận phát sinh chuyện gì, các ngươi cũng không cần để ý tới, tự có ta cùng Long tỷ tỷ cùng nhau chiếu cố.”

Long Thiên Tuyệt hướng nàng khẽ mỉm cười, cúi đầu hôn mặt nàng, sau đó đi theo Long Vương rời khỏi phòng.

Vân Khê cùng long hậu hai người sóng vai mà đứng tại cửa đưa mắt nhìn Long Thiên Tuyệt cùng Long Vương, hai bóng lưng vĩ đại anh tuấn, từ từ biến mất. Bên trong gian phòng, hai người nhất tề thở dài vừa lại nhìn nhau cười tư tưởng tâm đầu ý hợp.

Quyển 5 - Chương 78: Báo thù

Đi theo những cao thủ phân tán nghỉ ngơi, mỗi người trên người bao nhiêu đều bị thương, Thần Long Long Vương cốc cũng rối rít tìm chỗ dừng chân ở dưới đất,

Bản thân cũng nghỉ ngơi, Vân Khê quét một vòng, không khỏi than thở cho cuộc chiến đấu tàn khốc

Còn đang nhìn, có nói giọng nói truyền vào trong tai.

“Thiên Thần, ta thật sợ hãi, chúng ta lúc này rời đi đi?” Là âm thanh của “Bách Lí Song”.

“Vậy sao được? Mọi người là cùng đi, sao tự nhiên ta lại bỏ chạy trước được?” âm thanh Long Thiên Thần có mấy phần lạnh nhạt.

“Bách Lí Song” tiếp tục khuyên nhủ: “Nhưng những hắc y nhân kia công phu lợi hại như thế, chúng ta căn bản không có nắm chắc sẽ thắng bọn họ. Hơn nữa quái vật màu tím kia, chúng ta là đấu không lại bọn họ. Thiên Thần, chúng ta cùng nhau rời đi lúc này có được hay không? Chúng ta cũng không phải là cái gì mà cứu nhân loại cho dù quái vật kia có thật chạy ra khỏi kết giới, rời đi di tích chiến trường cổ cũng cùng chúng ta không liên quan a.”

“Làm sao ngươi có thể nói như thế? Một khi quái vật kia chạy ra khỏi kết giới, khắp đại lục không biết sẽ có bao nhiêu tánh mạng vô tội chết oan, chúng ta bây giờ chỉ cần kiên trì cố gắng một chút, mọi người đồng tâm, liền nhất định có thể giết chết quái vật kia, làm sao ngươi có thể nói cùng chúng ta không liên quan đây?” Long Thiên

Thần nhìn nàng, có chút thất vọng.

“Nhưng là.....” “Bách Lí Song” rất do dự, rất giãy dụa, nàng biết rõ tổ chức những hắc y nhân kia lợi hại, nàng không hy vọng Thiên Thần bị thương, phương pháp xử lí tốt nhất chính là bọn họ một mình rời đi. Chỉ cần rời xa nơi này hết thảy, rời xa mọi người, bọn họ một lần nữa có thể bắt đầu lại từ đàu.

Nàng thật rất nhớ đoạn cuộc sống tốt đẹp trước kia. Bây giờ đã trải qua rất nhiều đau khổ nàng mới hiểu được tình yêu là đáng quý dường nào.

Nàng thật hối hận.

Long Thiên Thần nhìn chăm chú vào nàng, nghiêm mặt nói: “Song Nhi, ngươi thường ngày nói nhiều nhất là chính nghĩa, giảng chính nghĩa, giờ này khắc này, làm sao ngươi có thể chỉ lo cho an nguy của mình, vứt bỏ những người khác không để ý đây? Nhìn ngươi vậy làm cho ta rất thất vọng!”

“Ta.....” “Bách Lí Song” xấu hổ nhìn thấp xuống lông mày và lông mi rũ xuống dưới nàng không cam lòng.

Long Thiên Thần ánh mắt tăm tối, quay đầu, vừa vặn cùng ánh mắt Vân Khê đụng vào nhau. Vân Khê hướng hắn lắc đầu, ý bảo hắn tạm thời không nên vạch trần thân phận thực sự của “Bách Lí Song”. Chỉ cần có thời gian chính xác, bọn họ còn có thể lợi dụng ngược lại nàng, dẫn dắt những cao thủ áo đen rời đi.

Lúc này, từ một phương hướng khác, truyền đến giọng nói lớn của Bách Lí nhị ca: “Này, cô gái áo đen làm sao giống thân ảnh Thất muội như vậy? Song Nhi, muội mau tới đây, thân ảnh nàng hình như rất giống muội?”

Long Thiên Thần nghe được âm thanh, gấp gáp nhìn sang, lúc trước hắn phân phó Triệu Hiểu Du cùng Triệu Hiểu Mẫn hai tỷ muội giám thị Bách Lí Song,

Kì thực chiếu cố cùng trông chừng Bách Lí Song, hiện tại Bách Lí nhị ca giống như phát hiện, hắn trong bụng bắt đầu quấn quýt.

Đại tẩu cùng Song Nhi tạm thời không muốn vạch trần diện mục Tử Ngữ đích thực, muốn nhìn xem nàng đến tột cùng làm cái gì, có mục đích cùng ý đồ gì. Hắn mặc dù trong lòng không quá tán thành, nhưng là không thể làm gì khác hơn là hàng phục ý tứ các nàng. Mắt thấy bí mật giấu không được rồi, trong lòng hắn ngược lại có chút thoải mái, chỉ muốn công bố chân tướng, hắn có thể quang minh chính đại cùng Song Nhi ở chung một chỗ, về phần Tử Ngữ.....

Hách Liên Tử Ngữ trong bụng hoảng hốt, đi tới trước hắn một bước, ra vẻ lớn tiếng nói: “Mọi người làm sao quên mất, nơi này còn có một vây cánh hắc y nhân. Nàng cùng những hắc y nhân kia là một phe, cao thủ áo đen có thể tìm tới nơi này, nói không chừng nàng chính là đem cao thủ áo đen đưa tới.”

Lời nói “Bách Lí Song” kích động, những cao thủ các gia tộc rối rít tỉnh ngộ, lúc trước có đề cập đến chuyện Bách Lí Song bị bắt, nhóm người Vân Khê không có lộ ra, cho nên những cao thủ gia tộc khác căn bản không biết chuyện này. Bây giờ nghe Hách Liên Tử Ngữ vừa nói như thế, bọn họ mỗi một người tức giận dồn dập. Hiện tại hận không thể giết địch nhân để tiết hận.

“Giết nàng! Dù sao nàng cũng nói không ra bất kỳ tin tức có giá trị giết nàng là xong hết mọi chuyện!”

“Không sai! Không chừng nàng lại đang vụng trộm để lại đầu mối gì,

rất nhanh sẽ đem cao thủ áo đen lần nữa đưa tới.”

“Giết nàng.....”

Chỉ một thoáng tình cảm xúc động.

Hách Liên Tử Ngữ ánh mắt lóe lên ngoài đắc ý cũng có vài phần áy náy. Nàng cũng không phải là muốn đưa Bách Lí Song vào chỗ chết chẳng qua là nàng không làm như vậy, bị đưa vào chỗ chết sẽ là nàng. Mọi người đúng là ích kỷ, nàng không thể nào lấy tính mạng chính mình đánh cuộc.

Bách Lí Song trợn mắt nhìn đứng dậy, cùng nàng đối mặt mà đứng, nàng đột nhiên mở miệng nói chuyện: “Hách Liên Tử Ngữ, ngươi thật là độc ác! Ngươi mạo nhận thân phận của ta, còn muốn đưa ta vào chỗ chết, ngươi nữ nhân này làm sao trở nên ác độc như vậy?”

“Ngươi..... Làm sao ngươi?” Bách Lí Song đột nhiên mở miệng nói chuyện, để cho Hách Liên Tử Ngữ lấy làm kinh hãi theo dự đoán của nàng Bách Lí Song hẳn là chưa thể lên tiếng, chẳng lẽ là.....

Hách Liên Tử Ngữ quay đầu lại, nhìn về phía Long Thiên Thần, trên mặt của hắn không có quá nhiều đắc ý thật giống như đã sớm biết được ngọn nguồn mọi chuyện. Nàng lảo đảo dưới chân rút lui một bước, bắt đầu sinh lòng bối rối: “Ngươi đang ở đây nói gì? Ta mới là Bách Lí Song!”

Bách Lí Song nhướng mày: “Ngươi là Bách Lí Song? Vậy ngươi có biết nhị ca ta yêu thích nhất là cái gì? Hắn sinh nhật ngày nào?”

Bách Lí nhị ca nhìn hai người hai bên một chút, ngó chằm chằm Hách Liên Tử Ngữ hỏi tới: “Không sai! Nếu như thật là ngươi, ngươi nhất định biết những thứ này. Mau nói!”

Hách Liên Tử Ngữ tạm thời giả trang Bách Lí Song, làm gì có thời gian điều tra cùng chuẩn bị? Trong khoảng thời gian ngắn nàng bị hỏi khó.

Bách Lí nhị ca nhìn thấy đầu mối, nhất thời lộ ra sắc mặt giận dữ, hắn cánh tay phải vung, đem Hách Liên Tử Ngữ cả người ném đi một bên không có chút nào ý tứ cùng nửa điểm thương hương tiếc ngọc.

Hắn cánh tay dài bao quát, đem thật Bách Lí Song ôm đến trong ngực, đau lòng nhìn muội muội, an ủi: “Thất muội, muội chịu khổ rồi. Muội sớm biết nàng là giả, tại sao không vạch trần nàng? Hại nhị ca bị nàng lừa gạt lâu như vậy.....”

Bách Lí Song vui mừng kéo cánh tay nhị ca liếc mắt cười nói: “Ta chính là muốn nhìn nàng một chút rốt cuộc có âm mưu gì, ta muốn để cho Thiên Thần chính mắt nhìn ra diện mục đích thực của nàng, tránh cho nàng giả bộ đáng thương lại đi tranh thủ sự đồng tình của Thiên Thần.....”

Nói đến một nửa, nàng liếc mắt về phía Long Thiên Thần thấy hắn không có tức giận, nàng lúc này mới thả lỏng. Nói cho cùng, thật sự nàng cũng có tư tâm, nếu không cách nào khiến cho Thiên Thần hoàn toàn đối với Hách Liên Tử Ngữ thất vọng, nàng rất lo lắng một ngày kia Hách Liên Tử Ngữ làm quỷ kế để tranh thủ sự đồng tình của Thiên Thần, Thiên Thần sẽ nhất thời mềm lòng, trúng quỷ kế của nàng.

Bọn hắn bây giờ thấy rõ diện mục đích thực của Hách Liên Tử Ngữ, nhìn Thiên Thần còn có thể đối với nàng tình cũ không phai?

Vân Khê không có tham gia, chẳng qua là ở một bên đứng xem, nếu

Hách Liên Tử Ngữ chẳng qua là giả mượn thân phận Song Nhi vì đệ đệ báo thù, nàng có lẽ sẽ hiểu. Nhưng là bây giờ nàng đã đối với Song Nhi nổi lên sát ý, còn kích động những cao thủ khác muốn đẩy Song Nhi vào chỗ chết, cái này không thể tha thứ.

Hách Liên Tử Ngữ ngã trên mặt đất, cúi đầu, ai cũng nhìn không thấy vẻ mặt của nàng, giờ phút này chẳng qua là hai vai của nàng khẽ lay động.

“Thì ra là ngươi là Hách Liên Tử Ngữ? Khó trách ngươi muốn ám sát ta!” Mặc Tam Thiếu bừng tỉnh đại ngộ, hướng về phía nàng cười lạnh.

Hách Liên Tử Ngữ chợt ngẩng đầu, mắt lộ ra sắc hận: “Không sai! Ta chính là Hách Liên Tử Ngữ, ngươi giết đệ đệ của ta, ta nhất định sẽ giết ngươi, vì hắn báo thù!”

“Chỉ bằng ngươi?” Mặc Tam Thiếu chẳng thèm ngó tới.

“Không sai, chỉ bằng ta! Mối thù giết đệ không đội trời chung, vô luận bỏ ra bất cứ giá nào, ta cũng muốn báo thù!” Hách Liên Tử Ngữ kích động nói. Nhớ ngày đó nàng chính là sai lầm rồi tìm cừu nhân, mới bỏ lỡ Thiên Thần. Chính là hắn, chính là người trước mắt, phá hủy tất cả của nàng!

“Tốt, đừng nói ta không để cho ngươi cơ hội. Ta hiện tại liền cho ngươi cơ hội một lần giết ta. Bất quá nếu ngươi giết không được ta, người chết chính là ngươi.” Mặc Tam Thiếu âm lãnh bật cười, hắn căn bản không đem Hách Liên Tử Ngữ để vào trong mắt, bất quá hắn cũng không thể ngồi nhìn người một lòng muốn giết hắn lưu lại trên đời. Để cho mình một mối họa không bằng liền thừa dịp này giết nàng.

Hách Liên Tử Ngữ từ trên mặt đất bò dậy, từ trong tay rút kiếm ra, ánh mắt của nàng sắc như đao lưỡi dao, trong lòng hận ý ngay lập tức phun trào. Nàng muốn báo thù, nàng nhất định phải báo thù!

Tất cả mọi người tại chỗ bị hai người này quyết đấu hấp dẫn tới đây, thực lực Mặc Tam Thiếu mọi người quá rõ ràng, mà cô gái trước mắt mới vừa rồi bị Bách Lí nhị ca nhẹ nhàng đẩy một cái liền ngã trên mặt đất như vậy thực lực cách xa còn có bất kỳ sự hồi hộp nào?

Long Thiên Thần nhìn hận ý bao phủ Hách Liên Tử Ngữ, tâm tình không khỏi đi xuống, chẳng qua là ngây người nguyên tại chỗ, không có ngăn cản.

Bách Lí Song dạo bước đi tới bên người hắn cùng hắn xem xét cuộc quyết đấu này.

“Ngươi nghe kỹ cho ta, muốn báo thù, chỉ có một cơ hội này. Bỏ lỡ cơ hội này, ngươi cũng chỉ có con đường chết.” Mặc Tam Thiếu âm thanh lãnh khốc sát khí tứ phía.

Hách Liên Tử Ngữ khẩn trương nắm kiếm trong tay trước ngực phập phồng nàng bỗng nhiên hét lớn một tiếng, giơ kiếm hướng Mặc Tam Thiếu đâm tới!

Kia hẳn quyết tâm phải chết kèm theo tiếng quát của nàng ngay lập tức bộc phát.

Keng!

Hai kiếm đánh nhau, Hách Liên Tử Ngữ trường kiếm trong tay chỉ một chút đã bị đánh bay.

Hách Liên Tử Ngữ không còn kịp thu hồi kinh ngạc trên mặt ánh mắt

Mặc Tam Thiếu đột nhiên lạnh lùng sát ý bắn ra, một kiếm hướng trái tim Hách Liên Tử Ngữ đâm tới.

Trong điện quang hỏa thạch, tiếng tiêu một trận từ nơi xa truyền đến, tiếng tiêu huyền diệu, trận trận âm ba đánh tới, hẳn là sinh sôi thay đổi hướng Mặc Tam Thiếu một kiếm đâm tới.

“Người nào?” Vân Khê rống to một tiếng, đem âm ba ầm ầm bức lui.

Nơi xa, truyền đến một cái kêu rên, mặc dù rất nhỏ nhưng phàm là cao thủ cảnh giới nhất định vẫn có thể nhận ra.

Một lúc lâu từ đàng xa bay tới một người, hắn tướng mạo bình thường, nhưng khí độ bất phàm, đương nhiên đó là người hôm đó mang theo Hách Liên Tử Ngữ rời đi, Tứ chưởng quỹ Thịnh Bảo trai.

Hách Liên Tử Ngữ nhìn người vừa tới hơi kinh ngạc.

“Không phải là nói qua cho ngươi, mọi việc phải nhẫn nại sao? Lấy thực lực bây giờ của ngươi căn bản là giết không được hắn!” Tứ chưởng quỹ không coi ai ra gì đi về phía Hách Liên Tử Ngữ, ánh mắt của hắn ngoài dự tính nhìn thật ôn nhu.

Tại chỗ, tất cả mọi người đang nhìn hắn không có ai ngăn trở.

“Sao ngươi lại tới đây?” Hách Liên Tử Ngữ tâm trạng khẽ động, hắn hiện thân vào lúc này, cũng là tương đương đem mình lâm vào hiểm cảnh, hắn muốn bình an thoát thân, sợ là khó khăn.

“Ta nói rồi, ta sẽ giúp ngươi báo thù, ta cho tới bây giờ nói là làm.” Tứ chưởng quỹ cười đến ôn nhu, từng bước đến gần.

Hách Liên Tử Ngữ ánh mắt lóe lên, chẳng biết tại sao, thấy hắn cười

như vậy đáy lòng nảy sinh ra tình cảm phức tạp khó nói lên lời.

Hình ảnh như vậy trở nên mấy phần quỷ dị.

Mọi người dưới đáy lòng suy đoán thân phận nam tử này hắn cùng với Hách Liên Tử Ngữ có quan hệ đặc biệt gì.

Không khí trở nên có chút không giống với lúc trước.

Tứ chưởng quỹ đánh tới bên người Mặc Tam Thiếu đột nhiên trong tay của hắn xuất hiện môt cây chủy thủ, hắn hướng phía trước vọt mạnh, bổ nhào vào Mặc Tam Thiếu, đem chủy thủ hung hăng đâm vào trái tim của hắn.

Khục!

Máu tươi đỏ tươi ngất trời vẩy ra.

Tất cả mọi người sợ ngây người.

Mặc Tam Thiếu mở trừng mắt, vừa tức giận, vừa kinh ngạc. Hắn mới vừa cảm giác đến sát khí, muốn tránh né nhưng tốc độ đối phương thật sự là quá nhanh, một kích đâm trúng trái tim của hắn.

“Ngươi.....” Mặc Tam Thiếu gắt gao bắt được vạt áo của hắn muốn chất vấn hắn, đáng tiếc hắn không có cơ hội.

Hách Liên Tử Ngữ che miệng mình, khiếp sợ nhìn Tứ chưởng quỹ máu trên người Mặc Tam Thiếu từ từ chảy xuống, nàng không thể tin được, mối thù của mình cứ như vậy bị giết rồi, mối thù của nàng đã trả được rồi.....

“Giết bọn họ!”

“Giết bọn họ!”

Chung quanh những cao thủ rối rít rút kiếm, dù nói thế nào Mặc Tam Thiếu cũng là cao thủ trong bọn họ làm sao có thể tùy ý để đối phương sát hại?

Những cao thủ như ong vỡ tổ đem Hách Liên Tử Ngữ cùng Tứ chưởng quỹ hai người nhất tề vây xung quanh.

Quyển 5 - Chương 79: Thực lực toàn thể tăng lên

“Chờ một chút!” Tứ chưởng quỹ đột nhiên mở miệng, ngăn trở các cao thủ tiến thêm một bước vây công, “Ta biết phương pháp xử lí như thế nào chiến thắng Tử yêu, nếu các ngươi chịu thả hai người chúng ta rời đi, ta liền nói cho các ngươi biết.”

Ngữ khí của hắn vô cùng bình tĩnh, thật giống như đoán được những người đối phó nhất định sẽ đáp ứng yêu cầu của hắn, thong dong mà tự tin.

Các cao thủ nghe vậy, rối rít nhìn lẫn nhau nhất thời khó có thể định đoạt.

“Nghe hắn nói có phương pháp, nếu có biện pháp thật sự, lão phu làm chủ thả bọn họ nhưng nếu biện pháp không có hiệu quả, chẳng qua kế hoãn binh của hắn, lão phu là người thứ nhất giết hắn!” Trong lúc chữa thương Mai công tử đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Tứ chưởng quỹ, nói.

Các cao thủ đối với Mai công tử có chút tôn kính, nếu hắn đã lên tiếng cũng chỉ tuân theo.

“Ngươi nói mau!” Vân Trung Hạc lên giọng chất vấn.

Tứ chưởng quỹ đưa tay về phía Hách Liên Tử Ngữ, cười đến ấm áp. Hách Liên Tử Ngữ nhìn tay của hắn, tâm tình dậy sóng, tuy là chỉ quen biết hơn nửa năm nhưng là hắn có tâm ý đối với nàng, nàng cũng biết. Nàng không ngờ hắn sẽ liều lĩnh cứu nàng, không tiếc

thân mình vùi lấp trong hiểm cảnh, trong nháy mắt, cảm động, cảm kích, ấm áp..... Tất cả tâm tình dâng trào, nàng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Chần chờ chốc lát, nàng giơ tay lên đem tay của mình bỏ vào lòng bàn tay của hắn.

Một lực ấm áp mà cường đại chỉ một thoáng bao bọc lấy nàng, âm thanh an tâm truyền vào trong tai của nàng: “Chúng ta đi!”

Khói trắng bỗng dưng tràn đầy bốn phía, Hách Liên Tử Ngữ chỉ cảm thấy thân thể chợt nhẹ liền bị người mang theo rơi vào không gian xa lạ.

“Đó là quyển trục quyển trục không gian!”

“Mọi người mau đuổi theo! Quyển trục không gian ở kết giới có rất nhiều hạn chế, bọn họ trốn không thoát đau.”

“Ghê tởm, lại đùa bỡn chúng ta! Để cho ta bắt được bọn họ, không thể không giết bọn chúng!”

Thấy Tứ chưởng quỹ mang theo Hách Liên Tử Ngữ, mượn lực lượng quyển trục không gian biến mất ngay tại chỗ các cao thủ cửa rối rít giận dữ, la hét muốn đi đuổi theo.

Một số tiếng trách móc vang lên.

Lại là quyển trục không gian! Đường chạy trốn hàng đầu của Long Tường đại lục!

Đồ chơi này rốt cuộc cách chơi làm sao?

Vân Khê chợt nhớ tới, trên người mình còn ẩn dấu một cái quyển trục không gian, nàng đem quyển trục lấy ra ngoài, hỏi Mai công tử: “Mai tiền bối, đồ chơi này sử dụng làm sao, đích đến của bọn nó có là giống nhau không?”

Mai công tử đã gặp quyển trục trong tay nàng, ánh mắt phát sáng, nhìn lại dấu vết mà Tứ chưởng quỹ lưu lại khi sử dụng quyển trục không gian để chạy trốn, nói: “Thật tốt quá! Có cái này, các ngươi rất nhanh là có thể đuổi theo bọn họ. Ngươi tìm một chút trên mặt của quyển trục không gian, sẽ thấy một la bàn bên trên, dùng kim chỉ trên la bàn để định hướng ngươi muốn đi tới.”

Vân Khê quan sát một phen, quả nhiên thấy quyển trục có một la bàn nhỏ nhất ở vị trí trung tâm, nàng chỉ có thể dùng ngón út mới có thể chạm đến đến kim chỉ la bàn. Một khi xác định vị trí la bàn, nàng lập tức đã nhận ra rất nhiều đặc thù phân bộ bốn phía quyển trục, nàng cẩn thận nghiên cứu phát hiện quy luật trong đó.

Mai công tử quan sát thần sắc của nàng, mỉm cười vuốt cằm nói: “Không tệ, những thứ này dùng để khống chế khoảng cách xa gần mà quyển trục không gian đi được. Quyển trục trên tay ngươi có thể đi xa nhất là năm dặm, bất quá như vậy đối với kẻ đang chạy trối chết là đủ rồi.”

“Di? Đây không phải là quyển trục không gian của Vân tộc ta sao? Tại sao lại ở trong tay của ngươi?” Có mấy cao thủ Vân tộc nhận ra xuất xứ quyển trục trong tay Vân Khê kinh ngạc hỏi.

“Bây giờ không phải là truy cứu vấn đề quyển trục có phải hay không của Vân tộc các ngươi, mà là phải nhanh một chút đuổi theo hai người kia. Bọn họ biết điểm dừng chân của chúng ta. Nếu bọn họ đem hành tung của chúng ta tiết lộ cho bọn cao thủ áo đen sẽ vô cùng nguy hiểm.” Vân Khê cố ý ngắt lời, nàng cũng không thể nói cho

bọn hắn biết, quyển trục là của Vân tộc, bị nàng đoạt được.

“Không sai, đuổi theo người quan trọng hơn!” Mai công tử vì nàng giải vây nói, “Theo kinh nghiệm của ta, từ dấu vết còn sót lại của quyển trục, hướng bọn họ phải đi là hướng đông nam. Quyển trục không gian thì không cách nào đột phá kết giới, nói cách khác, khoảng cách bọn họ thoát đi xa nhất sẽ không vượt qua ba dặm. Ngươi đem quyển trục điều chỉnh cùng khoảng cách đến phía Đông Nam ba dặm, sau đó khởi động cơ quan quyển trục có thể đuổi theo bọn họ.”

Ánh mắt Vân Khê sáng lên, khẩn cấp nghĩ muốn dùng thử, nàng hoàn quét một lần nói: “Ai theo ta cùng đuổi theo hắn?”

“Ta!”

“Ta!”

Những cao thủ hăng hái vô cùng phía sau tiếp trước.

Quả nhiên Mai công tử đoán không sai, Tứ chưởng quỹ mang theo Hách Liên Tử Ngữ chạy trốn tới vị trí phía đông nam ba dặm, hai người cho là tạm thời an toàn bộ rồi, liền ở nguyên tại chỗ nghỉ ngơi.

“Tứ chưởng quỹ, cám ơn ngươi, thay ta báo thù, còn đã cứu ta.” Hách Liên Tử Ngữ cúi đầu lời nói nhẹ nhàng nhỏ nhẹ, trong lòng nói không ra lời cảm kích. Ai có thể nghĩ đến, cuối cùng người thay nàng báo thù là hắn đây?

Hắn quả nhiên giữ lời, thật giúp nàng đạt thành tâm nguyện báo thù, nàng nên làm gì để báo đáp hắn đây?

Tứ chưởng quỹ thâm trầm đưa mắt nhìn nàng một cái: “Ngươi quá

vọng động rồi! Ta lần này để cho ngươi lẫn vào trong bọn họ, chủ yếu là làm cho ngươi điều tra rõ ràng thực lực bọn họ mà ngươi lại làm việc lỗ mãng như thế suýt nữa làm hư đại sự.”

Sau một phen trách cứ hắn lại thở dài ngữ điệu thay đổi: “Báo thù cố nhiên quan trọng hơn, nhưng là tính mạng cũng trọng yếu nếu ngay cả tính mạng cũng không có, còn nói gì báo thù? Tử Ngữ, ngươi là ta một tay huấn luyện ra, ta không hy vọng ngươi mất đi tính mạng.”

“Thật xin lỗi, ta biết ta sai rồi, thiếu chút nữa làm liên lụy tới ngươi.” Hách Liên Tử Ngữ rất xấu hổ cúi đầu. Hắn đột nhiên vung tay xoa lọn tóc của nàng làm cho nàng cả người run lên.

“Tử Ngữ, ngươi bây giờ đại thù báo được rồi, tâm nguyện của ngươi có hay không đã xong?” Thanh âm của hắn ôn nhu đắc ý để cho Hách Liên Tử Ngữ tâm thần không tự chủ được bị khuấy động. Trong lúc nhất thời, nàng suy nghĩ rất nhiều, nghĩ tới Thiên Thần, nghĩ tới quá khứ của nàng, cũng nghĩ đến tương lai của nàng, nàng cũng không biết mình rốt cuộc nên đi nơi nào.

Nơi này, không phải địa phương nàng muốn đến. Nàng sở dĩ sẽ đến nơi này, hoàn toàn là bởi vì Thiên Thần và đệ đệ.

Hiện tại đệ đệ đã mất, Thiên Thần cũng bỏ nàng đi, cho dù nàng còn có một đại ca. Tuy nhiên huynh muội lại không thân thiết, hoàn cảnh cũng khác nhau, nói cho cùng, nàng tại đại lục này thật là không còn chỗ nương tựa.

Nghĩ đến lại bi thương, nàng xúc động nước mắt rơi xuống.

“Tử Ngữ, nếu nàng không có chỗ để đi, vậy thì vĩnh viễn ở lại bên cạnh ta, để cho ta chăm sóc nàng.” Tứ chưởng quỹ tiến lên một bước, đem nàng ôm vào trong ngực.

Hách Liên Tử Ngữ không có khước từ hắn, nhắm mắt lại, gật đầu. Mặc dù không có yêu, nhưng ít ra hắn có thể làm cho nàng cảm thấy an tâm, có lẽ đây là kết cục tốt nhất cho nàng.

“Nhìn xem bọn họ ở nơi nào!” Cách đó không xa, truyền đến âm thanh hô quát các cao thủ vừa đuổi theo tới.

Tứ chưởng quỹ sắc mặt kinh biến, một tay đẩy Hách Liên Tử Ngữ ra lạnh lùng nói: “Đi mau! Ngươi chạy về phía trước không cần quay đầu lại!”

Quấn quanh bên hông hắn nhuyễn kiếm phút chốc ra khỏi vỏ, hắn nhìn phương hướng chạy vội hướng các cao thủ đón đánh.

“Tứ chưởng quỹ ——” Hách Liên Tử Ngữ che miệng, trong cổ tắc nghẽn, hắn làm sao kêu nàng trước chạy, mà hắn thì đem mình đưa thân vào vòng vây cao thủ, hắn vì cái gì? Vì sao hết lần này tới lần khác là hắn?

Trong lòng cảm động, nàng vẫn trong lúc tâm tình khó có thể khống chế.

“Còn không mau đi?” Phía sau lại truyền tới tiếng thúc giục Tứ chưởng quỹ, Hách Liên Tử Ngữ cắn răng, nhìn lại hắn một cái chạy đi.

Các cao thủ cửa cũng là người cao ngạo không muốn cùng nữ nhân giao thủ, cho nên cũng không có ai đuổi theo Hách Liên Tử Ngữ, chẳng qua là đem Tứ chưởng quỹ bao bọc vây quanh thay nhau tấn công.

Vân Khê ngửng đầu lên, hướng Hách Liên Tử Ngữ liếc một cái khẽ

híp mắt sau một khắc thân ảnh nàng vừa động, một mình đuổi theo. Hách Liên Tử Ngữ chạy một lát càng nghĩ càng cảm thấy có cái gì không đúng, Tứ chưởng quỹ là vì cứu nàng, mới để thân vùi lấp trong hiểm cảnh, nàng làm sao có thể xem như không có gì một mình chạy trối chết đây?

Tứ chưởng quỹ đối với nàng có ân, cho dù chết, nàng cũng muốn cùng hắn chết ở chung một chỗ, nàng tuyệt không muốn một mình sống cho qua ngày.

Đúng, muốn chết sẽ chết ở chung một chỗ, dù sao ở nơi này thế gian đã không có bất kỳ đáng giá để nàng lưu luyến.

Nghĩ tới, nàng đột nhiên thay đổi phương hướng chạy trở về. Chạy được mấy bước, cước bộ của nàng ngừng lại ở trước mặt của nàng xuất hiện một người ngăn trở đường đi của nàng.

“Vân..... Vân cô nương.”

Vân Khê ngưng mắt nhìn nàng, mặt không chút thay đổi: “Hách Liên Tử Ngữ, ngươi tại sao lại biến thành bộ dạng này?”

Hách Liên Tử Ngữ sóng mắt di động, trong nháy mắt tràn đầy nước mắt. Nàng đau xót than nhẹ nói: “Ta cũng không biết mình tại sao lại biến thành bộ dạng này, ta cũng vậy rất chán ghét bản than mình bây giờ, nhưng là ta đã không có cách nào quay đầu lại.”

“Ngươi biết, ta không thể… dễ dàng tha thứ nhất, chính là ngươi muốn mượn tay người khác, giết đồ nhi ta. Ngày đó ngươi thừa dịp ta hậu sản hôn mê, ôm đi nữ nhi ta làm hại chúng ta mẹ con chia lìa, đây cũng là đều không cách nào dễ dàng tha thứ. Ngươi vì bản thân lại khiến người khác chết đi sống lại, Thiên Thần bởi vì ngươi, cũng suýt nữa từ một người không buồn không lo, vui vẻ biến thành người

buồn bực không vui. Ngươi không ngừng vì mình mà làm người khác tổn thương, ngươi đã sớm không còn là Hách Liên Tử Ngữ đơn thuần thiện lương ban đầu nữa.....” Vân Khê giọng nói rất bình tĩnh.

Hách Liên Tử Ngữ nước mắt càng tụ càng nhiều, nàng cũng thống hận mình như vậy, cố gắng mà nghĩ phải tìm hồi ức trước kia, nhưng lại phát hiện thật vô cùng khó khăn.

“Ngươi yên tâm, ta hôm nay sẽ không giết ngươi, cũng không muốn giết ngươi làm ô uế tay của mình. Ngươi hẳn là may mắn, vì ngươi là muội muội của Hách Liên Tử Phong, cũng có thể may mắn, vì Thiên Thần trong lòng đối với ngươi còn lại sự không đành lòng. Ta hi vọng ngươi từ nay về sau có thể tỉnh ngộ, không nên đi vào con đường cũ tiếp tục sai lầm. Nếu không, lần sau, ta tuyệt đối sẽ không từ thủ đoạn mà giết ngươi!” Ánh mắt Vân Khê ở trên người nàng hờ hững càng thêm lạnh nhạt nói, “Ngươi đi đi, ta không có dư thừa nói muốn đối với ngươi nói, bởi vì..... Ngươi không xứng!”

Hách Liên Tử Ngữ dưới chân lảo đảo, toàn thân khí lực phảng phất bị rút hết không còn gì, lệ rơi đầy mặt.

Nàng không còn có cái gì nữa.

Đột nhiên, nàng rất hi vọng Vân Khê có thể giết nàng, ít nhất như vậy nàng còn có thể cùng Thiên Thần có một chút dính líu. Cho dù là đáng thương đối với nàng mà nói cũng là hy vọng xa vời.

“A ——”

Cách đó không xa, một tiếng bi thương gào thét truyền đến rõ ràng.

Hách Liên Tử Ngữ tâm thần chấn động, đột nhiên dạt ra hai chân, liều mạng điên cuồng chạy đi hướng tiếng hô truyền đến.

Không được!

“Tứ chưởng quỹ! Tứ chưởng quỹ ——” Hách Liên Tử Ngữ như điên lên lao vào vòng vây đẩy ra các cao thủ Tứ chưởng quỹ xông đến bên Tứ chưởng quỹ đầu gối quỳ xuống đất, đở hắn ngã xuống đất. Trên người của hắn, bị ba thanh trường kiếm đồng thời đâm trúng, máu tươi đầm đề.

“Ngươi..... Làm sao ngươi trở lại? Không phải là nói cho ngươi biết..... Nói cho ngươi biết là chạy về phía trước sao không cần quay đầu lại?” Tuy là giọng nói trách cứ Tứ chưởng quỹ cũng đang nhàn nhạt cười, nụ cười phát ra từ nội tâm.

Nàng rốt cục, cũng vì hắn, quay đầu lại một lần.

“Ta tại sao có thể bỏ lại ngươi, một mình chạy trốn đây? Ngươi đã nói muốn chăm sóc ta, nếu như ngươi đi, ta đây phải làm sao bây giờ?” Hách Liên Tử Ngữ mang theo lời nói khóc nức nở.

“Xin lỗi, ta không có cách nào thực hiện lời hứa của ta..... Khụ, khụ.....” Tứ chưởng quỹ hơi thở càng ngày càng yếu.

“Không, ngươi có thể! Đến Địa phủ, ngươi còn có thể tiếp tục chăm sóc ta, ngươi nhất định phải nhớ giúp ta ngăn cản những ngưu quỷ xà thần, ta sợ quỷ thần nhất..... A!” Một ngụm máu tươi từ trong miệng Hách Liên Tử Ngữ phun ra, tay trái của nàng đúng là có một thanh chủy thủ bén nhọn, chủy thủ hung hăng đâm vào trái tim của mình.

Các cao thủ khẽ kinh ngạc ba thanh trường kiếm cắm ở trên người Tứ chưởng quỹ, nhất tề rút ra ngay tiếp theo ba cột máu đỏ sẫm, ở nửa không trung xuất đỏ tươi màu sắc thống khổ.

Vân Khê xa xa nhìn chăm chú vào Hách Liên Tử Ngữ cùng Tứ chưởng quỹ đồng thời ngã xuống đất, trong lòng không khỏi cảm khái, nếu Hách Liên Tử Ngữ có thể thật sớm để xuống cừu hận, có lẽ nàng có thể nhận được một … một phần hạnh phúc, chỉ tiếc..... Nàng thở dài, nàng rất mừng vì mình ngăn trở Thiên Thần cùng nhau đuổi theo nếu hắn thấy một màn như vậy, cũng khó tránh khỏi sẽ thương cảm.

Có cao thủ bắt đầu ở trên người Tứ chưởng quỹ tìm tòi, có người tìm ra một khối lệnh bài: “Nhìn đi! Đây là lệnh bài Thịnh Bảo trai, nghe nói chỉ có quản sự Thịnh Bảo trai cao cấp trở lên mới có tư cách có này tấm lệnh bài. Thịnh Bảo trai bối cảnh rất là thần bí, có lệnh bài trên người, cũng vô cùng ít, người này xem ra, lai lịch không nhỏ a.”

Thịnh Bảo trai?

Vân Khê hí mắt, liên tưởng đến bối cảnh phức tạp Thịnh Bảo trai, Tứ chưởng quỹ thân phận thần bí, Tử yêu xuất hiện, nàng bỗng nhiên trong lúc thật giống như bắt được cái gì đầu mối trọng yếu đặc biệt, nàng đưa tay đưa về phía tên cao thủ: “Đưa Lệnh bài cho ta!”

Cao thủ tìm ra lệnh bài hơi sững sờ chợt bật thốt lên: “Tại sao phải đưa?”

Vân Khê liếc mắt, hướng hắn khẽ mỉm cười: “Cái vấn đề này chỉ có Tiểu Cửu của ta có lẽ có thể trả lời ngươi.”

“Tiểu Cửu? Tiểu Cửu!” Cao thủ mặt chỉ một thoáng thay đổi, một trận trắng một trận xanh, hắn dĩ nhiên sẽ không quên trong miệng nàng cái gọi là”Tiểu Cửu” đến tột cùng là bực “quái vật” nào đâu.

Quá hèn hạ!

Lại lấy mạnh hiếp yếu, mạnh mẽ cướp đoạt, vô sỉ a vô sỉ!

Trong lòng một trận mắng to, trên mặt lại chỉ có thể giả bộ làm ra một bộ khẳng khái nhiệt tình, cao thủ hai tay dâng tặng lệnh bài cho Vân Khê, khóe miệng nở nụ cười, muốn bao nhiêu khó coi có bấy nhiêu khó coi: “Vân cô nương nhìn trúng này tấm lệnh bài, là vinh hạnh của tại hạ, Vân cô nương mặc dù cầm lệnh bài cũng phải cẩn thận chu đáo.”

“Vị công tử này khẳng khái hào phóng như thế, tại hạ cung kính không bằng tuân mệnh. Trong mắt ta công tử là nam nhân khẳng khái, nhất chính nghĩa nhất, có tấm lòng nhất.” Vân Khê nhận lấy lệnh bài nụ cười không thay đổi.

Cao thủ nghe vậy, không khỏi đắc chí, lời ca ngợi đó…, người người thích nghe, hơn nữa lời này lại là từ một mỹ nhân tuyệt sắc nói ra trong miệng, hắn không khỏi có chút lâng lâng.

“Vân cô nương quá khen.”

“Nếu công tử khẳng khái chính nghĩa, lại có tâm, vậy thì thuận tiện đem thi thể hai người này chôn ngay tại chỗ đi.” Vân Khê tiếp tục mỉm cười.

Cao thủ mặt liền biến sắc.

Những cao thủ còn lại thấy hắn trước một khắc còn đắc ý, sau một khắc liền kinh ngạc, không khỏi ầm ầm cười to, mỗi một người nhìn có chút hả hê.

Thời gian trôi qua, Long Vương cùng Long Thiên Tuyệt bế quan cửa phòng vẫn như cũ đóng chặt, Vân Khê ở ngoài cửa đi qua đi lại

lưỡng lự mấy lần trong lòng có chút lo lắng. Nói là thay máu thật ra thì hệ số nguy hiểm cực cao, cho dù là y thuật khoa học kỹ thuật hiện đại phát triển cũng không cách nào bảo đảm tỷ lệ thay máu thành công trăm phần trăm.

“Đại tẩu.”

“Sư phụ.”

Long Thiên Thần cùng dung mạo Bách Lí song khôi phục đi tới bên người của nàng.

“Đại tẩu, tẩu đừng lo lắng, đại ca sẽ không có chuyện gì. Một khi trên người đại ca có máu của Long Vương thực lực của huynh ấy có thể tăng lên thật nhiều. Chúng ta cùng quái vật màu tím kia có thể suy ra mấy phần phần thắng.”

“Ừ, hi vọng có thể thuận lợi.” Vân Khê hít một hơi thật sâu, nhìn hai người trước mắt một chút thở dài nói, “Ta vốn là nghĩ để cho Tử Ngữ một con đường sống, chỉ tiếc cuối cùng nàng vẫn lựa chọn đi về phía tuyệt lộ. Bất quá như vậy cũng tốt, nàng coi như là giải thoát. Hai người các ngươi thật vất vả có thể cùng nhau, ngày sau nhất định phải quý trọng lẫn nhau, tín nhiệm lẫn nhau, chớ nên đi vào vết xe đổ đó.”

Long Thiên Thần ánh mắt ảm đạm mỉm cười nói: “Không nghĩ tới Tử Ngữ cuối cùng lựa chọn cùng Tứ chưởng quỹ chết cùng một chỗ.....”

Hắn khẽ thở dài hít sâu nắm chặc Bách Lí Song trong tay, nói: “Chuyện cũ không thể đuổi theo, quý trọng người trước mắt, mới là trọng yếu nhất.”

Bách Lí Song ngượng ngùng mặt đỏ hồng từ chối tượng trưng mấy

cái, cứ mặc cho hắn nắm tay của mình, trong lòng lại thấy thật ngọt ngào.

Vân Khê mỉm cười, đánh giá hai người nói: “Song Nhi, Thiên Thần, bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ truyền thụ cho các ngươi thuật pháp Tàn Hoa bí lục, trong bí lục có Na Di thuật, Phản Phệ thuật là thuật pháp vô cùng hữu hiệu ở trong chiến đấu, có thể làm cho các ngươi tồn tại được. Đây là căn bản của Tàn Hoa bí lục, chính là xuất xứ từ Vân tộc, sau lại truyền đến phụ thân trong tay ta, phụ thân lại đem nó truyền thụ cho ta. Vì bảo vệ bó lục này, ta đã phải cửu tử nhất sinh, nó đối với ta vô cùng quan trọng. Cho nên các ngươi một khi bắt đầu luyện tập, sẽ phải vô cùng cẩn thận, nếu không phải cần thiết, không nên dễ dàng ở trước mặt người khác biểu diễn, cũng không đem bí lục tiết lộ cho những người khác.”

“Dạ, sư phụ, đồ đệ nhất định sẽ giữ bí mật tuyệt đối!” Bách Lí Song hưng phấn nói, nàng chờ đợi ngày này đã lâu rồi, sư phụ rốt cục chịu đem thuật pháp truyền thụ cho nàng.

“Đại tẩu, tẩu yên tâm, đệ nhất định sẽ giữ bí mật.” Long Thiên Thần vừa trịnh trọng đáp ứng, vừa nóng lòng muốn thử, đối với bí lục tràn đầy tò mò. Thường thấy đại tẩu ở trước mắt biến mất, hắn tò mò muốn chết, hiện tại rốt cục cũng có cơ hội có thể học tập Thuật pháp thần kỳ này thật là quá tuyệt vời!

Chờ hắn học xong rồi, đến trước Sở Mục khoe khoang, nhất định cho hắn đỏ mắt ghen tỵ, ha ha ha..... Hắn bắt đầu tưởng tượng, tâm ý viên mãn.

Vân Khê im lặng liếc hắn một cái vừa nhìn thần sắc kia cũng biết hắn đang suy nghĩ gì.

“Đúng rồi, trừ bọn ngươi ra, còn có Sở Mục, Thiên Tầm, Độc Cô, Sở

Sở, Dung Thiểu, tiểu Hiên Tử vân vân, bằng hữu vẫn đi theo chúng ta, bọn họ cũng sẽ cùng học với các ngươi.” Vân Khê bổ sung.

“Hả?” Long Thiên Thần mơ mộng, nhất thời tan vỡ, hắn ngượng ngùng xoa bóp lỗ mũi, “Còn tưởng rằng đại tẩu đối với chúng đệ đặc biệt, thì ra là còn có nhiều người như vậy cùng nhau học. Đệ dù sao cũng là em chồng, nói như thế nào, cũng cho đệ chút ưu đãi đặc biệt đi.”

“Cái gì em chồng, ta còn là đồ đệ ruột thịt của sư phụ đây.” Bách Lí Song đắc ý lắc đầu, tươi cười nói, “Sư phụ thân ái ngài có thể đồ đệ một chút ưu đãi đặc biệt đây?”

“Không có, cửa, đâu, đệ tử!” Vân Khê hướng hai người phất tay một cái tiêu sái xoay người rời đi.

Người đang ở trong hiểm cảnh, Vân Khê phải bắt đầu vì đoàn người của mình toàn lực tính toán, giống như Độc Cô, Dung Thiểu bọn họ là những người đi theo cả nhà bọn họ một thời gian dài, cùng nhau trải qua khảo nghiệm sinh tử thật là bằng hữu tốt đáng giá tín nhiệm. Vì tăng lên thực lực toàn bộ, để tránh có người ở cuối cùng, ảnh hưởng đến những người khác, Vân Khê quyết định căn cứ tình huống cụ thể mỗi người để truyền thụ thuật pháp.

Nữ tử có Triệu hiểu Du, Triệu Hiểu Mẫn cùng Mộ Vãn Tình, ba người tư chất một giống, chỉ cần truyền thụ các nàng Na Di thuật dùng để bảo vệ tánh mạng cũng đủ.

Long Thiên Tầm, Bách Lí Song cùng Hoa Sở Sở ba người tư chất tương đối cao, hơn nữa mỗi người có huyết thống gia tộc truyền thừa của riêng mình, có thể phát huy tiềm lực, cho nên Vân Khê chú trọng bồi dưỡng ba người này. Về phần Băng hộ pháp, tư chất của nàng cũng tốt, lại rất cố gắng chịu khó cho nên Vân Khê cũng sẽ đem

nàng cùng với ba vị hộ pháp khác dốc lòng bồi dưỡng.

Nam tử có Độc Cô Mưu, Dung Thiếu Hoa, Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục bốn người tiềm lực tốt nhất, Vân Khê đem lần này bốn người coi là trọng điểm để bồi dưỡng

Lam Mộ Hiên cũng có chút tiềm lực tập võ.

Mộ Cảnh Huy cùng tứ đại hộ pháp là ngang nhau. Về phần bốn người Ngọc Thụ Lâm Phong, Vân Khê tạm thời chưa tính đến, mấu chốt là nàng chưa có nắm chắc.

Những người khác, thí dụ như Hiên Viên Túc Gia, Dạ gia huynh đệ cùng đám người Dạ Tử Hi, tạm thời vắng mặt. Nàng muốn bồi dưỡng bọn hắn thành cao thủ bên cạnh thuộc về thường quy lực chiến đấu phạm vi.

Trong lòng vừa nghĩ thừa dịp Long Vương cùng Long Thiên Tuyệt thay máu còn cần nhiều thời gian. Vân Khê triệu tập thân tín bắt đầu truyền thụ thuật pháp.

Khi bọn hắn tích cực chuẩn bị chiến tranh cùng đồng thời nghỉ ngơi, nhóm những cao thủ áo đen đang bắt đầu tiến tới gần tới nơi bọn họ nghỉ ngơi.

“Chủ tử, chúng ta lần này tới trước di tích chiến trường cổ, vì chính là nghênh đón lão tổ tông xuất quan, nhưng là lão tổ tông tại sao chậm chạp không chịu đi?” Một gã cao thủ áo đen hỏi.

Cầm đầu là cô gái áo đen quay đầu lại liếc hắn một cái, lạnh lẽo cười nói: ” Tâm tư Lão tổ tông há lại để bọn ngươi có thể tùy ý suy đoán sao? Hiện tại chuyện các ngươi cần làm, chính là giết chết đám người kia cho ta, không thể để cho bọn họ tìm được Trấn Ngục Thiên

Hỏa, những chuyện khác, các ngươi không cần hỏi nhiều!”

“Dạ, thuộc hạ nhiều lời.” Cao thủ áo đen lúc này nơm nớp lo sợ.

Cô gái áo đen chớp mắt, nhìn chân trời nơi nào đó, tâm tư tràn đầy hưng phấn, chỉ cần một chút thời gian nữa, dã tâm của nàng có thể thực hiện được rồi.

Quyển 5 - Chương 80: Dạ Tử Hi thầm mến

Gò núi mờ mịt xa xa một màu bạc trong suốt xuất hiện rực rỡ xinh đẹp.

Hắn nhanh nhẹn chuyển động, kiếm quang lóe lên, giết chết bảy tám Tử Linh.

Áo bào thật mỏng màu bạc, tựa như cánh ve rất nhẹ nhàng không mang theo bất kỳ sức nặng, vạt áo nhợt nhạt vẽ ra độ cong tươi đẹp, không biết làm say đắm bao nhiêu ánh mắt.

Dạ Tử Hi bám theo một đoạn cách nhau khá xa, song khoảng cách này cũng không ảnh hưởng tới hắn. Thân thủ của hắn lặng lẽ đi vào trái tim của nàng.

Nàng thật tò mò, không biết hắn vì sao một mình tới đây, nàng cũng lo lắng, sợ hắn một người khó có thể đối kháng với nhiều tử linh như vậy. Sự thật chứng minh, tử linh tựa hồ cũng đi theo hắn men theo thân ảnh của hắn mà đi.

Là nơi nào gió thổi qua lướt lên trán của hắn tóc dài như mực ở trong gió như tơ như lụa trải ra.

Dạ Tử Hi xa xa nhìn một màn này, bỗng nhiên say mê, nàng ghen tỵ gió kia, nó có thể tùy ý khẽ vuốt trán của hắn, lặng lẽ hôn gương mặt bóng loáng như ngọc của hắn.....

Nàng hi vọng mình chính là cơn gió kia, thỉnh thoảng nghịch ngợm

sát qua trán của hắn trước, rình coi khuôn mặt rạng rỡ như mặt trời của hắn.

Khi thấy bóng lưng của hắn, nàng bẩm sinh tự tin cùng cao ngạo, chỉ một thoáng đã trở nên rất nhỏ bé nhỏ bé, như những hạt bụi trong không khí, nàng nguyện cuộc đời này chìm đắm trong đôi mắt sáng của hắn trọn đời sa vào không muốn rơi vào nhân gian.

Trong thoáng chốc, phía sau đột nhiên bay tới một trận sát khí, nàng thốt nhiên hoàn hồn, huy kiếm tà phách, sát phạt quả quyết, gọn gàng.

Nguy cơ giải trừ, Dạ Tử Hi hít vào thở ra một hơi, chợt phát hiện mình chẳng biết lúc nào lại suy nghĩ một cách ủy mị như thế, tại sao nàng lại thế này? Khi nào lại sinh ra tâm tình của tiểu nữ nhi? Đây là Dạ Tử Hi một lòng dốc lòng vì tiền đồ Dạ gia trù tính sao?

“Dạ tiểu thư.”

Bên tai một tiếng khẽ gọi, ngẩng đầu, chống lại nụ cười nhàn nhạt của hắn, trong sáng mà thuần túy, trong lòng bỗng dưng một trận hít thở không thông, Dạ Tử Hi khuôn mặt nóng bừng, ánh mắt bối rối.

Vân Trung Thiên mỉm cười, ánh mắt lấp lánh, nàng lãnh diễm như sương lạnh mùa đông, trên má lại hiện vẻ màu hồng kiều diễm như mùa xuân, đôi mắt đẹp bối rối lưu chuyển như hương thơm đêm hè, lại như cánh hoa cúc mùa thu. Có lẽ nàng không biết, giờ phút này nàng trong mắt hắn có bao nhiêu kiều mỵ, bao nhiêu đẹp đẽ động lòng người

“Dạ tiểu thư như thế nào ở chỗ này?”

“Ta..... Ta tùy tiện đi ra ngoài đi hóng mát một chút.” Dạ Tử Hi

nghiêng người, tránh được tầm mắt sáng rực của hắn, muốn tìm kiếm một chút gió lạnh để thổi tan sự nóng rực giờ phút này trong lòng nàng.

Vân Trung Thiên tiếp tục mỉm cười chuyển đề tài: “Cô nương đúng là không thích hợp hoàn cảnh ác liệt như này, nếu có thể, ta cũng hy vọng Thiên Thiên có thể sống trong nhung lụa, sung sướng an bình mà không phải vượt qua nguy hiểm.”

Cùng đoàn người Vân Khê chung đụng một đoạn thời gian, Dạ Tử Hi đã đại khái hiểu rõ đến hắn cùng với Vân Khê quan hệ trong đó, nghe được hắn nói tới hai chữ “Thiên Thiên”, tự nhiên cũng biết trong miệng hắn nói người đó chính là Vân Khê.

Trong lòng tỏ ra hâm mộ.

“Sau này có thể không gọi ta là Dạ tiểu thư không? Gọi ta Tử Hi là được rồi.” Không suy nghĩ nàng đột nhiên nói một câu như vậy, nói xong sau đó nàng liền hận không tát vào miệng của mình. Lời này cũng không tránh khỏi quá mức rõ ràng, bọn họ trong lúc này tựa hồ còn không có quen thuộc mà có thể gọi tên lẫn nhau.

Nàng nói như thế là đã tiết lộ tâm sự của mình?

Hắn sẽ nhìn nàng như thế nào đây?

Thầm cắm môi dưới, ảo não, nghe được âm thanh thanh nhã của Vân Trung khẽ gọi: “Tử Hi.”

Rõ ràng chẳng qua là hai chữ nhưng như có hai cổ nóng lạnh luân chuyển chảy vào trái tim của nàng, hợp thành một dòng nước xoáy sâu kín. Khắp người của nàng tan ra không khỏi có chút lâng lâng.

Hắn thật gọi tên của nàng.

Chỉ là một cái tên từ trong miệng của hắn nói lên, lại giống như tuyết trên Thiên Sơn đang từ từ tan chảy, gột rửa lòng người, làm tim nàng chập chờn.

Nàng quả nhiên là trúng độc quá sâu.

“Khụ..... Ừ!” Nàng lúng túng quay đầu, đem một tia mừng thầm, dấu ở trong ánh mắt.

Vân Trung Thiên cười một tiếng, bỗng nhiên con mắt mờ mịt từ từ thu hồi nụ cười phiêu nhiên như tiên quanh thân bịt kín một tầng nhàn nhạt trong trẻo lạnh lùng.

“Trở về đi thôi, xa hơn phía trước sát khí càng nặng, số lượng Tử Linh cùng thực lực cũng sẽ đi tương ứng tăng theo khó đối phó.”

“Vậy còn ngươi? Ngươi không trở về?”

Vân Trung Thiên im lặng hồi lâu nhìn phía trước âm thanh như có như không nói: “Ta đang tìm kiếm một tấm bia đá cổ xưa, theo mấy lão nhân nói ở trên có khắc lời tiên đoán, ta nghĩ muốn tìm được nó, sưu tầm một ít đầu mối. Có lẽ trên mặt của nó sẽ ghi lại một ít chuyện, từ đó tìm phương pháp xử lí Tử yêu cùng quái vật một cách hoàn toàn.”

“Ta cùng ngươi đi!” Dạ Tử Hi không chút nghĩ ngợi, chủ động xin đi giết giặc, “Nếu phía trước Tử linh số lượng càng ngày càng nhiều, ta vừa lúc có thể giúp ngươi tiêu diệt một phần Tử linh, vì ngươi mở đường.”

Vân Trung Thiên lắc đầu cự tuyệt: “Không cần! Ta sợ đến lúc đó sẽ

phân tâm bảo vệ ngươi.....”

Trong lòng bỗng dưng dâng lên một cỗ tức giận, Dạ Tử Hi hừ lạnh một tiếng, ngạo nghễ kiên quyết khí khái, thoáng cái liền vọt lên: “Ai muốn ngươi bảo vệ? Hay là một mình ngươi cẩn thận đi!”

Nói xong nàng sải bước về phía trước có mấy phần giận dỗi.

“Ngươi đi đâu vậy?” Vân Trung Thiên đuôi lông mày đè xuống.

Dạ Tử Hi cũng không quay đầu lại lãnh nhạt ưỡn ngực lạnh lùng trả lời: “Ta cũng đi tìm tấm bia đá, tấm bia đá cũng không phải là của ngươi, ngươi quản được sao?”

Vân Trung Thiên bất đắc dĩ cười khẽ, hắn thật giống như dùng sai phương pháp rồi, ý định ban đầu là chỉ chọc tức nàng, ai ngờ tâm tính nàng như thế phản nghịch, càng là không để cho nàng làm nàng càng là muốn làm.

“Ta đi dẫn đường.” Vạt áo màu bạc nhẹ bay, Vân Trung Thiên rất nhanh đi tới bên người của nàng, cùng nàng sóng vai đồng hành, “Theo sát ta, không nên phớt lờ, rất nhiều Tử Linh kinh nghiệm mấy ngàn năm, nhiếp vô số hồn phách, không yếu hơn so với Tử yêu.”

“Ta không kém như vậy.” Dạ Tử Hi tự tin nhướng mày.

Vân Trung Thiên cười khẽ không nói.

Bị hắn làm cho chột dạ, Dạ Tử Hi oán hận cắn môi dưới khí khái nói: “Ta sớm muộn gì sẽ thắng được ngươi, đến lúc đó..... Ta tới bảo vệ ngươi!”

Sắc mặt đen tối có chút kinh hoảng, Vân Trung Thiên trong lòng

không khỏi dao động.

Đây là lần đầu tiên từ trong miệng một cô gái nghe được lời nói phải bảo vệ hắn. Không biết là bắt đầu từ đâu, hắn vẫn là một người học võ luôn kiên trì là không có ai có thể làm cho hắn dựa vào, hắn cũng không thể dựa vào bất luận kẻ nào, hắn chỉ có thể dựa vào lực lượng của mình

Ở trong cuộc sinh tồn. Mỗi một ngày, cũng như giẫm phải băng mỏng, đây là vận mệnh của hắn!

Chính là nhận định vận mệnh của mình, cho nên mạng hắn mỏng như nước, nhìn thấu tình đời.

Bên cạnh hắn, rất nhiều cô gái cảm mến hắn đếm không xuể, mà hắn cho tới bây giờ cũng là lạnh nhạt không dính dáng. Bởi vì hắn không muốn làm vận mệnh của mình liên quan đến những người khác, hơn nữa đến nay chưa từng gặp được một cô gái, có thể đả động hắn, để cho hắn chú ý.

Cô gái trước mắt, nói không rõ đến tột cùng là cảm giác gì, có thể là bởi vì trên người nàng có một chút bóng dáng Thiên Thiên đi? Cho nên có chút ấn tượng đặc biệt sẽ không hơn.

Mà giờ khắc này, lời của nàng để lại đáy lòng của hắn một trận gió mát.

Dạ Tử Hi nhìn thần sắc của hắn không khỏi ảo não, có phải hay không lời của mình quá mức mập mờ, rước lấy khinh thị của hắn?

“Ý của ta là nói chờ thực lực ta so với ngươi còn mạnh hơn, ta liền có thể giúp ngươi ngăn cản cường địch.....”

“Cám ơn.” Vân Trung Thiên chặt đứt giải thích của nàng từ nội tâm phát ra ý cười. Nụ cười kia thật giống như con nít mới sinh thuần túy điềm tĩnh không có một tia tạp chất.

Dạ Tử Hi nhìn không khỏi ngây dại.

Quả nhiên, hắn đối với mình lực sát thương là trăm phần trăm, nàng hoàn toàn không có năng lực chống cự.

Thân ảnh của hai người rời đi gò núi không lâu, đội ngũ cao thủ áo đen sau đó đi tới.

“Chủ tử, nơi này có hai dấu chân người, nhìn dấu chân lớn nhỏ, hẳn là một nam một nữ.”

Cô gái cầm đầu nhóm áo đen nhìn chăm chú một phen, ánh mắt phát sáng: “Thật tốt quá! Nhất định là xú nha đầu Vân Khê kia cùng trượng phu nàng, bọn họ một mình hành động. Đây chính là thời cơ tốt nhất đối phó bọn họ. Ngươi mang một số người tiếp tục đi trước điều tra, người còn lại, theo ta cùng đuổi theo hắn!”

“Dạ, chủ tử!”

Ngồi ở dưới đất nghỉ ngơi Vân Khê truyền thụ hoàn thuật pháp, mọi người riêng của mình trở về lĩnh ngộ ôn tập. Vân Khê trở lại các cao thủ đại gia tộc nhìn quét một vòng, nhưng không có phát hiện thân ảnh huynh trưởng.

“Tiểu Thụ, Thiên ca ca của đệ đây?”

“Thiên ca ca nói, huynh ấy muốn đi tìm tấm bia đá gì đó, hình như trên tấm bia đá có thể khắc phương pháp xử lí quái vật.” Vân Thần Thụ vừa loay hoay bắt tay vào làm trong bình bình lọ lọ, vừa biết điều

trả lời.

“Tấm bia đá?” Vân Khê kinh ngạc.

Mai công tử ngồi bên cạnh, nghe nói liền giải thích nghi hoặc: “Truyền thuyết rất nhiều năm trước, ở bầu trời di tích chiến trường cổ, trời giáng vẫn thạch, trên đó có khác một số lời tiên đoán, ví dụ như lời tiên đoán thần thú trấn giữ thập đại học viện lần nữ xuất thế cũng được khắc trên đó. Sau đó, rất nhiều người muốn tranh đoạt vẫn thạch, vẫn thạch bị hủy, phân thành ba mảnh, mỗi một mảnh bên trên ghi lại lời tiên đoán. Tử yêu kia cùng thần thú trấn giữ thập đại học viện đời trước là thuộc về cùng một thời đại, trên tấm bia đá có lời tiên đoán về thần thú, nói vậy cũng sẽ nói tới Tử yêu kia, cho nên ta nói cho Vân Trung Thiên vị trí đại khái của tấm bia đá, để cho hắn đi tìm kiếm thử một chút.”

“Một mình hắn đi?” Vân Khê không khỏi lo lắng lên an nguy ca ca.

Mai công tử gật đầu, nếu thương thế hắn hoàn toàn khôi phục, hắn cũng sẽ cùng nhau đi xem.

“Hắn tại sao có thể một người một mình hành động? Vạn nhất gặp nguy hiểm thì làm sao?” Vân Khê nhíu mày.

“Ta mới vừa thấy bác thật giống như cũng cùng theo một lúc đi.” Dạ Hàn Nhật đột nhiên xen vào nói.

“Dạ tiểu thư?” Vân Khê không nhịn được giơ lên đuôi lông mày, cười quỷ dị quay đầu nhìn về phía Độc Cô Mưu cùng Hoa Sở Sở trong đám người đang nghỉ ngơi. Hướng về phía Độc Cô Mưu cao giọng chào hỏi, “Độc Cô, có thể hay không đi tìm Vân công tử? Ừ..... Tìm được nếu như không có cái gì ngoài ý muốn, âm thầm đi theo là được, cho đến khi hắn trở lại mới thôi.”

Độc Cô Mưu ôm kiếm đứng dậy, đỉnh đầu khẽ gật, liền lạnh lùng xoay người rời đi.

“Mưu ca ca, ta cũng đi!” Hoa Sở Sở mấy bước đuổi theo, vững vàng níu lấy chéo áo của hắn, hơi có chút đắc ý. Độc Cô Mưu cũng không có hất ra nàng, một mình lạnh lùng đi ở trước, một cái đuôi nhỏ tựa như đỉa dắt chéo áo của hắn, đi theo phía sau hắn.

Quyển 5 - Chương 81: Lời tiên đoán trên tấm bia đá

Vân Khê nhìn Độc Cô Mưu cùng Hoa Sở Sở hai người rời đi, quay đầu lại hỏi Mai công tử nói: “Mai tiền bối, người để cho Vân đại ca đến nơi nào? Nơi đó có nguy hiểm hay không?”

Mai công tử nói: “Hắn đi đến nơi, chính là mộ Linh Vương trong truyền thuyết.”

“Mộ Linh Vương?” Vân Khê chọn mi.

Mai công tử giải thích: “Di tích chiến trường cổ đều có Tử Linh sinh ra trải qua mấy ngàn năm tới nay, bọn chúng chẳng những ngầm chiếm linh hồn của người chết, mà còn hấp thu tinh lực của người sống, những Tử Linh này trong lúc đó cũng chém giết lẫn nhau. Kết quả là, kẻ mạnh ngày càng mạnh, kẻ yếu thì bị diệt vong, đến cuối cùng sinh ra cường giả Tử Linh, xưng là Linh Vương. Tử Linh một khi thực lực đạt tới trình độ nhất định, cũng giống với người, có linh thức cùng ý thức. Bởi vì Linh Vương có sức mạnh cường đại, nên tất cả Tử Linh đều thần phục nó, nó trở thành chúa tể Tử Linh của cả di tích này, mà nơi hắn cư ngụ, được xưng là mộ Linh Vương.”

Nghe đến đó, Vân Khê bỗng nhiên rất muốn đánh hắn, hắn lại xui khiến ca ca đi đến địa phương nguy hiểm như thế, không phải là để cho ca ca đi chịu chết hay sao?

Mai công tử thấy Vân Khê sắc mặt càng ngày càng kém, hắn rất thức thời vừa sờ sờ lỗ mũi của mình, vừa cất tiếng nói, ra vẻ ra vẻ đạo mạo: “Bất quá, Linh Vương cường đại, đã là chuyện của trước kia.

Một ngàn năm trước, có một nhóm cao thủ đứng đầu đại lục xuất hiện ở nơi này, cùng nhau liên thủ đánh bại Linh Vương, đem nó phong ấn tại cổ mộ dưới đất. Hiện tại mộ Linh Vương, mặc dù cũng có không ít tử linh thường lui tới, bất quá thực lực của bọn nó xa xa không cách nào cùng Linh Vương đánh đồng. Trước khi Vân Trung Thiên đi, lão phu đã cho hắn không ít bảo vật để đối phó với Tử Linh, theo lý thuyết là sẽ không có vấn đề gì quá lớn xảy ra."

Vân Khên nghiến răng nghiến lợi, hung hăng lườm hắn, hắn tốt nhất cầu nguyện để ca ca không có chuyện gì, nếu không, nàng nhất định nhổ sạch râu mép của hắn.

"Mai tiền bối, những cao thủ đó là cao nhân phương nào, cư nhiên lợi hại như thế, lại có thể đánh bại Linh Vương?" Cách đó không xa, Đinh Phong ngồi cạnh Côn Luân lão giả đột nhiên chen vào nói.

"Những cao thủ đó là hậu duệ của thượng cổ linh huyết tộc, có lực lượng cường đại, chính là khắc tinh của Linh Vương." Mai công tử nói.

"Thượng cổ linh huyết tộc? Đây là cái gì? Vì sao chưa từng có nghe nói qua?" Vân Khê nghe tới đây cũng cảm thấy hứng thú liền hỏi.

Côn Luân lão giả sờ sờ râu mép, cướp lời nói: "Thượng cổ linh huyết tộc chính là những tộc nhân có huyết mạch đặc thù, bọn họ lúc ban đầu cùng sống tập trung với nhau, sống ở một nơi vô cùng thần bí, rất ít khi cùng người ngoại giới gặp gỡ. Chính vì bọn họ thần bí, nên người ngoài mới bắt đầu suy đoán về bọn họ, có người đồn đãi nói, bọn họ là tộc nhân bị nguyền rủa, cả cuộc đời đều là giết chóc, không phải là bị giết chính là giết người, cũng có người đồn đãi nói bọn họ là được trời cao ban ơn, là truyền thừa ý chỉ của trời cao tới giúp nhân loại thành lập trật tự mới, tóm lại các lời đồn đại hoang đường đều có."

“Vô luận chân tướng, sự thật là như thế nào, phàm là hậu duệ truyền thừa huyết mạch của linh huyết tộc, mỗi người đều sẽ có được tiềm năng đặc thù riêng của mình, mà chút ít tiềm năng đó được ẩn dấu ở bên trong, không dễ bị phát hiện, một khi tiềm năng trong cơ thể của bọn hắn bị kích thích, thì thân thể của bọn hắn mới biểu hiện ra đặc thù. Ví dụ như ánh mắt của bọn họ có biểu hiện là màu sắc bất đồng.....”

Đinh Phong tỉnh ngộ: “A, sư phụ, con biết rồi. Ý của người là nói, giống như Long công tử, Bạch công tử, Sở tiểu thư (Hoa Sở Sở) cùng Bách Lí tiểu thư bọn họ ở thời điểm tiềm năng bị kích phát ra, ánh mắt sẽ có biến hóa ra màu sắc khác, điều đó đại biểu bọn họ chính là hậu duệ của thượng cổ linh huyết tộc?”

Côn Luân lão giả gật đầu: “Không sai! Long gia, Hoa gia, Bách Lý gia tộc, còn có gia tộc Phượng gia đã bị diệt môn đều là hậu duệ của thượng cổ linh huyết tộc, chính vì bọn hắn có huyết mạch đặc thù, nên người của những gia tộc này so với người bình thường đạt được lực lượng cường đại dễ dàng hơn, do đó trên đại lục này, có được một vị trí nhất định.”

Long gia, Hoa gia, Phượng gia, Bách Lý gia tộc..... Những gia tộc này lại là hậu duệ của thượng cổ linh huyết tộc!

Người trong cuộc rối rít xúm lại tới đây, lắng nghe Côn Luân lão giả giải thích.

“Sư phụ, không phải người nói, thượng cổ linh huyết tộc sống ở một nơi vô cùng thần bí sao? Vì sao hiện nay hậu duệ của bọn hắn đều phân tán ở trên đại lục này?” Tính tình tương đối trầm ổn như Đinh Ngọc cũng tò mò hỏi.

“Cái này.....” Côn Luân lão giả gãi gãi lông mày, hàm hồ nói, “Bọn họ những người đó bởi vì có truyền thừa huyết mạch đặc thù, nên phần lớn đều có lực lượng cường đại, con người một khi có lực lượng cường đại, sẽ không chịu cô đơn, sẽ có dã tâm, sẽ có tranh đấu để thỏa mãn dục vọng của bản thân. Ngươi nghĩ, bọn họ cường đại như thế, làm sao sẽ cam tâm sống tại một địa phương nhỏ đây?”

“Thật sự là như vậy sao?” Ngọc Thụ Lâm Phong bốn người nhất tề dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Côn Luân lão giả.

Mai công tử cúi đầu cười một tiếng, nói: “Sư phụ của các ngươi giải thích cũng có đạo lý nhất định, bất quá chân tướng, sự thật như thế nào, chỉ sợ cũng chỉ có thế hệ trước của thượng cổ linh huyết tộc mới biết được.”

Lời nói của sáu người, khiến cho mấy tên cao thủ của Vân tộc ở bên cạnh cũng bị hấp dẫn, một người trong đó có chút tự hào nói: “Vân tộc chúng ta chính là truyền thừa huyết mạch cao quý nhất của thượng cổ linh huyết tộc, tổ tiên của chúng ta chính là được thần chúc phúc mà đầu thai xuống nhân thế, từ lúc sinh ra liền mang theo sứ mạng trọng đại. Tôn chỉ cao quý của Vân tộc chúng ta, chính là muốn ở trên đại lục này thành lập một thế giới hòa bình không có phân tranh, mọi người đều tự do, ngang hàng với nhau.....”

Nhìn bộ dạng của hắn, thật giống như người được thần chúc phúc đầu thai xuống nhân thế chính là hắn, rước lấy ánh mắt khinh bỉ của một đám những cao thủ của những gia tộc khác.

“Cái gì hòa bình? Cái gì tự do ngang hàng? Ngươi xác định lời ngươi nói thật sự là lời nói của Vân tộc ngươi? Làm sao ở trong ấn tượng của ta, Vân tộc các ngươi đều là hạng người cho tới bây giờ chính là lấy mắt chó nhìn người, lấy mạnh hiếp yếu?” Vân Khê nhìn hắn khó chịu, nói thẳng.

Người nọ mặt đỏ tới mang tai cùng nàng tranh luận: “Ngươi thì biết cái gì? Những gì ngươi nhìn thấy được chẳng qua là hành động của một số ít người thuộc ngoại tông Vân tộc ta, Vân tộc nội tông, phần lớn mọi người là người luôn ôm tâm nguyện cứu vớt trăm họ, im lặng cống hiến vì Long Tường đại lục của mình. Ngươi cũng không phải là người của Vân tộc chúng ta, ngươi làm sao biết được lý tưởng cao đẹp của Vân tộc chúng ta?”

Vân Khê khẽ cười nói: “Bởi vì cái gọi là trông mặt bắt hình dong, ỷ mạnh hiếp yếu, ta đã thấy người của Vân tộc, tám chín phần cũng là lời nói khó nghe, bại hoại, vô sỉ hoặc là những lời nói bốc phét, tự đề cao bản thân, là hạng người đạo đức giả, thực tế như vậy, thật sự làm cho ta rất khó tưởng tượng, Vân tộc đến tột cùng có cái gì để người ta tôn sùng.”

“Ngươi.....” Người nọ tức chết.

Bên cạnh hắn mấy tên cao thủ Vân tộc khác mỗi người mang một vẻ mặt khác nhau, có tức giận, có suy nghĩ sâu xa, có trầm mặc.

Vân Trung Hạc trầm ngâm chốc lát, thâm trầm nói: “Không trách Vân cô nương đối đãi Vân tộc ta như thế, thật ra thì Vân tộc những năm gần đây, rất nhiều người xử sự cùng thái độ đúng là càng ngày càng làm trái với tôn chỉ cao quý của các vị tổ tiên của Vân tộc. Ta mặc dù rất ít khi cùng với bên ngoài đi lại, nhưng là ta có thể cảm nhận được người ngoại giới đối với Vân tộc rất bài xích. Truy cứu đến cùng, cũng đều là do bản thân Vân tộc chúng ta có vấn đề, nếu thân bất chính, làm việc bất công, thì như thế nào có thể khiến cho người khác chân thành ủng hộ đây?”

Trong lúc mọi người đang suy nghĩ sâu xa hoặc trầm mặc, bao gồm những cao thủ Vân tộc còn tức giận nghe những lời của Vân Trung

Hạc đều tỉnh táo lại.

Vân Khê không nói gì, kính nể nhìn Vân Trung Hạc, hắn có thể nghĩ được như thế, đủ để chứng minh hắn là một người có trí tuệ.

“Kỳ quái, người Long gia chúng ta có mắt vàng, Phượng gia có mắt màu bạc, Bách Lý gia là mắt màu đỏ, còn có Hoa gia là mắt màu xanh biếc, mỗi gia tộc chúng ta đều có đặc thù riêng của mình, vậy Vân tộc các người có cái gì đặc thù?” Long Thiên Thần tò mò hỏi.

Vân Khê cũng tò mò, cái thân thể này của nàng vốn là của Vân Khê đã sớm chết, mà từ những lời nói của Vân Trung Thiên, có thể suy đoán ra, Vân Khê đúng là thân muội muội của hắn, thuộc về huyết mạch của Vân tộc. Song nàng cũng không phát giác mình có cái gì đặc thù, cùng người bình thường không có gì khác biệt, duy nhất đặc biệt, chỉ sợ cũng giống như Cửu cô cô nói, máu của nàng so với những người khác mà nói, thơm ngào ngạt, bổ sung tinh lực tốt nhất!

“Đây là bí mật lớn nhất của Vân tộc chúng ta, xin thứ cho không thể cho biết.” Vân Trung Hạc nói.

Bí mật? Vân Khê càng thêm tò mò.

“Thật ra thì, đặc thù của thượng cổ linh huyết tộc cũng không phải là chỉ có đặc thù về màu sắc của ánh mắt, cũng có một phần người, có những năng lực đặc thù năng lực, ví dụ như có thuật đọc tâm, có thể dụng ý niệm phóng hỏa, kết nước thành băng, hoặc là có đôi mắt có thể tiên đoán trước sự việc..... Những thứ này tất cả đều là đặc thù của thượng cổ linh huyết tộc, chẳng qua những đặc thù này so sánh với đặc thù của Long gia, Phượng gia, Bách Lý gia kém hơn chút.” Mai công tử lại nói.

“A!” Mộ Vãn Tình ở bên cạnh đột nhiên hét to, nhớ ra cái gì đó, nắm

cánh tay Lam Mộ Hiên, vẻ mặt kích động. Nhớ khi còn đang Ngạo Thiên đại lục, tại sơn động của Bạch Hổ Lâm, nàng từng thấy tận mắt Lam Mộ Hiên dụng ý niệm phóng hỏa đốt quần áo của địch, có thể dụng ý niệm phóng hỏa, điều đó chẳng lẽ không phải nói rõ Lam Mộ Hiên cũng là hậu duệ của thượng cổ linh huyết tộc?

Lam Mộ Hiên cười xấu hổ, cũng không thèm để ý.

Dung Thiếu Hoa lả lơi lắc lắc chiết phiến, ngâm thở dài nói: “Ai, thật ra thì mơ ước lớn nhất của bổn thiếu gia, chính là làm một người bình thường.....” Hắn ngụ ý, chính là hắn Dung Thiểu từ nhỏ bất phàm, thiên mệnh sở quy.

Chung quanh nhất thời bay lên một mảnh xem thường.

Đồ không biết xấu hổ, chưa từng gặp người nào không biết xấu hổ như vậy!

Băng hộ pháp bất động thanh sắc dịch chuyển về phía sau mấy bước, cùng hắn giữ một khoảng cách.

Vân Khê lựa chọn trực tiếp không nhìn hắn.

Bỗng nhiên ống tay áo bị kéo nhẹ, lại thấy nhi tử mang đầu, tò mò hỏi: “Mẫu thân, chẳng lẽ Tiểu Tĩnh cũng là hậu duệ của thượng cổ linh huyết tộc?” Tiểu Mặc chẳng biết lúc nào cũng tiến tới hóng chuyện, vẻ mặt rất hiếu kỳ.

Vân Khê vuốt đám tóc rối trên trán của hắn, gật đầu nói: “Đúng vậy.” Không chỉ có Đoan Mộc Tĩnh, ở trong ấn tượng của nàng, tại Ngạo Thiên đại lục còn có thập đại gia tộc mỗi cái gia tộc đều có năng lực đặc thù riêng của mình, mà tổ tiên của thập đại gia tộc cũng đều là đệ tử của Vân Huyên, chẳng lẽ trong lúc có cái gì đặc thù? Nếu không

có gì thì vì sao Vân Huyên lại thu nhận đệ tử đều là hậu duệ của thượng cổ linh huyết tộc? Mà tựa hồ có cái gì ở dẫn dắt, những thứ này của hậu duệ của thượng cổ linh huyết tộc từng cái từng cái đều tụ chung quanh nàng.....

“Thì ra là Tiểu Tĩnh cùng con giống nhau, cũng là hậu duệ của thượng cổ linh huyết tộc, ha ha, thật tốt quá!” Tiểu Mặc cười đến hồn nhiên vui vẻ, sau khi cùng Tiểu Tĩnh tách biệt, hắn rốt cuộc tìm được một chút điểm chung với Tiểu Tĩnh, chỉ có chút như vậy, cũng đủ làm cho hắn vui vẻ hồi lâu.

Tiểu Mặc của nàng bắt đầu tưởng niệm người bạn nhỏ của mình rồi sao, Vân Khê ánh mắt nhìn nhi tử ôn nhu, nghĩ tới những ngày bôn ba vừa qua, Tiểu Mặc đi theo bọn họ, mất đi rất nhiều điều mà trẻ thơ nên có là cuộc sống với ánh mặt trời rực rỡ tràn đầy tiếng cười, trong nội tâm nàng mơ hồ có chút áy náy.

Nếu như ở hiện đại, với cái tuổi này của bé hẳn là có thể lên tiểu học năm nhất rồi, bên cạnh có vô số hài tử cùng lứa chơi đùa, không giống hiện tại, cuộc sống bé đối mặt hàng ngày giống như cuộc sống của người trưởng thành, mỗi ngày không phải là giết chóc, chính là tập võ.

Nghĩ như vậy, Vân Khê càng cảm thấy thua thiệt cho nhi tử của mình.

Đang đau lòng vì nhi tử của mình, bên tai bỗng nhiên truyền đến một tiếng đàn kỳ dị, chợt xa chợt gần, bồng bềnh, như quỷ mỵ, đây là.....

Vân Khê chân mày nhăn lại, lòng nàng căng thẳng, không sai, đây là Phục Ma cầm của ca ca! Chỉ có Phục Ma cầm mới có thể phát ra âm vực bát ngát như thế, đem tiếng đàn truyền được xa xưa như thế!

Nếu không phải xảy ra chuyện gì, ca ca sẽ không dễ dàng vận dụng Phục Ma cầm, chẳng lẽ là ca ca gặp phải nguy hiểm?

Nàng quay đầu lại, nhìn chân trời, xa xa, có Thần Long của Long Vương cốc rối rít xôn xao, bay lượn quanh quẩn một ngọn cổ mộ.

“Không tốt! Có một nhóm cao thủ lớn bao vây một ngôi cổ mộ, trong cổ mộ còn truyền ra tiếng đánh nhau, còn có một bộ phận cao thủ hướng bên này.....” Vì phân tán lực chú ý của đối thủ, Long Vương cố ý để cho Thần Long kết thành đội hình, phân tán ở các nơi di tích, một mặt có thể điều tra tin tức, truyền lại tin tức, về mặt khác có thể bảo vệ mọi người không bị tử linh phiêu đãng ở di tích chung quanh quấy nhiễu. Hiện tại vị trí cổ mộ có dị động, Thần Long cửa liền rối rít động tác, truyền lại tin tức.

“Xem ra thật sự là Vân Trung Thiên đã xảy ra chuyện, phương hướng của cổ mộ ở đằng kia không phải là trong truyền thuyết mộ Linh Vương hay sao.” Mai công tử nói.

Vân Khê hí mắt, lạnh lùng nói: “Tất cả mọi người cùng đi mộ Linh Vương với ta!”

Trong nháy mắt dây đàn như bay trên thân đàn.

Vân Trung Thiên một thân trường bào màu bạc phần phật bay múa, Phục Ma cầm ở trong tay hắn giống như sống lại, cùng hắn hòa hợp nhất thể.

Dạ Tử Hi đứng ở bên người hắn, không rời đi, nàng thỉnh thoảng liếc về phía Vân Trung Thiên, chỉ nhìn thấy một bên mặt của hắn còn đọng lại sát khí, đáy mắt của nàng khó có thể che dấu sự sùng kính đối với hắn.

Ở phía trước bọn họ, bọn sát thủ áo đen từng bước ép sát, lại từng bước rút lui, tạm thời không cách nào tiến tới gần trước mắt bọn họ.

Bắc Thần Mẫn Nhi tức giận nhìn chằm chằm Vân Trung Thiên đang khống chế Phục Ma Cầm, mặc dù lấy tu vi của nàng, Phục Ma cầm không có cách nào thương tổn được nàng, nhưng là muốn muốn mạnh mẽ đến gần hắn, cũng là không thể nào.

“Đáng chết! Cư nhiên bị lừa!” Nàng còn tưởng rằng mình truy đuổi hai người là vợ chồng Vân Khê, ai ngờ cũng là hai người không liên quan, cho nên nàng liền muốn đem hai người bắt sống, để uy hiếp Vân Khê, ai ngờ trong tay đối phương lại có Phục Ma cầm, việc bắt bọn họ cũng không phải là dễ như vậy.

Sắc mặt nàng càng ngày càng lạnh, nói cái gì cũng không có thể phí công mà về.

Tầm mắt nàng nhìn đi nơi khác, nàng phát hiện một bên cổ mộ, có càng ngày càng nhiều tử linh bị tiếng đàn hấp dẫn mà đến, tụ tập lại một chỗ, nàng tâm tình khẽ nhúc nhích, chợt nhớ tới việc có liên quan tới mộ Linh Vương trong truyền thuyết.

Hừ, rất tốt! Nếu bắt không được bọn họ, vậy thì đưa bọn họ đi tế điện Linh Vương!

Nàng quát chói tai một tiếng, một chưởng đánh về phía thạch bích ở bên trên có vẽ ký hiệu của phong ấn bên cạnh nơi tụ tập của Tử Linh, chỉ nghe ùng ùng tiếng nổ truyền ra, chỉ một thoáng mặt đất rung động, cả cổ mộ lung lay, giống như là trời đất phát ra tiếng gầm thét.

Bắc Thần Mẫn Nhi câu môi cười một tiếng, phất tay, dẫn thủ hạ rút lui ra khỏi cổ mộ.

Vân Trung Thiên đè lấy dây đàn, tiếng đàn Phục Ma cầm đột nhiên ngừng, Vân Trung Thiên nhìn xung quanh, chỉ thấy xung quanh đá vụn không ngừng rơi, còn có mấy đạo tiếng vỡ do tiếng rạn nứt trên mặt đất tạo ra, từ từ hé ra, càng ngày càng nhiều tử linh từ kẽ đất đó chui ra, quấn quanh trên người của hắn và Dạ Tử Hi.

Hắn ánh mắt sắc lên nhìn thấy ký hiệu của phong ấn trên thạch bích bị phá hư, đáy lòng Vân Trung Thiên mơ hồ sinh ra dự cảm xấu.

“Đi mau!” Vân Trung Thiên dùng nội lực, đem Dạ Tử Hi vẫn ở bên cạnh đẩy ra xa hướng về lối thoát ra cổ mộ.

Ai ngờ Dạ Tử Hi bước nhanh lui trở lại, kiên trì nói: “Muốn đi, cùng đi!” Trên mặt nàng thần sắc rất là kiên định, thật giống như là không có bất kỳ người nào hoặc chuyện gì có thể dao động lòng của nàng lúc này.

Song, thực tế mọi việc diễn ra lại không do 2 người quyết định, một cổ lực lượng cường đại từ dưới đất dâng lên, vây quanh hai người, nó thật giống như một cổ dây thừng to, đã kéo hai người xuống dưới đất.

Không thể kháng cự lực lượng đó!

Vân Trung Thiên tâm trong lòng mãnh liệt nhảy lên, một tay nắm chặt Phục Ma cầm, một tay ở trên không trung bắt được tay của Dạ Tử Hi, hai người đồng thời rơi xuống một cái vực sâu không biết hiện ra lúc nào.

Gió điên cuồng gào thét thật lâu không ngừng.

Sau khi Bắc Thần Mẫn Nhi dẫn thủ hạ trốn ra cổ mộ xong, thì ở phía sau bọn hắn, hết thảy mọi thứ đều bị cơn gió điên cuồng kia cuốn đi,

làm lòng người sợ hãi.

Lực lượng thật cường hãn, cho dù là nàng, cũng không cách nào ngăn cản nó?

Bắc Thần Mẫn nhi nghĩ.

“Chúng ta đi!” Hai người này hơn phân nửa là chết chắc, Bắc Thần Mẫn dẫn thủ hạ rời đi cổ mộ nàng không muốn ở tại nơi này lãng phí thời gian,.

Đợi cho bọn hắn rời đi xong, vẫn núp ở cổ mộ phụ cận Độc Cô Mưu cùng Hoa Sở Sở hai người mới xuất hiện ở cửa vào của cổ mộ.

“Mưu ca ca, Vân đại ca bọn họ có thể bị nguy hiểm hay không?”

“Dữ nhiều lành ít.” Độc Cô Mưu mắt nhìn phía trước, tích chữ như vàng.

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ?”

“Sở Sở, dùng Ngự Thủy thuật của nàng thử một chút sâu cạn.”

“Được!” Một chút Thủy ánh sáng hiện lên ở đầu ngón tay nàng, Hoa Sở Sở hướng về phía cửa vào của cổ mộ, nàng thi triển ra một lực Thủy Long, chui vào gió lốc đang điên cuồng gào thét.

“A!” Thủy Long bị lực lượng thần hút vào, Hoa Sở Sở lao về phía trước mấy bước, suýt nữa bị hút vào cửa động, “Mưu ca ca, không được a! Vào không được!”

Độc Cô Mưu đưa tay, đem nàng giật trở lại, nhìn chăm chú vào cửa vào, hắn đem Ngân Xà Thần thú gọi đi ra ngoài, vuốt ve thân rắn

bóng loáng của nó, nói: “Tiểu Ngân, phải nhờ ngươi rồi!”

“Chủ nhân yên tâm đi, ta đi!” Ngân Xà Thần thú sau khi chấn hưng tinh thần, của chủ nhân mình, nhanh như chớp xông vào nước xoáy.

Hoa Sở Sở mở to hai mắt, nhìn chăm chú vào cửa vào, tâm tình vô cùng khẩn trương.

“Mưu ca ca, Tiểu Ngân làm được không?”

Độc Cô Mưu tùy ý ừ một tiếng, giống như trước ánh mắt chuyên chú, nhìn chăm chú vào cửa vào, bỗng nhiên kêu một tiếng: “Đi!”

Hai đạo thân ảnh một cao một thấp, thừa dịp tốc độ của nước xoáy chảy chậm lại, nhanh chóng chui vào cửa vào của cổ mộ.

Tiếng đàn đột nhiên biến mất, Vân Khê tăng nhanh tốc độ, chạy tới cửa vào

của cổ mộ. Khi nàng đến, cửa vào của cổ mộ đã xảy ra biến hóa kỳ dị, một đoàn sương mù dày đặc màu đen che đậy cửa vào, chỉ còn lại một cái khe thật nhỏ.

“Tại sao có thể như vậy? Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?”

“Có thể là có người đã động vào phong ấn của mộ Linh Vương.” Mai công tử ở trong đám người tới sau nói.

“Chết tiệt! Vậy bây giờ phải làm sao?” Vân Khê gấp gáp, dọc theo đường đi cũng không có bắt gặp ca ca, hắn sợ là còn đang ở trong cổ mộ.

Mai công tử nhìn chung quanh một vòng, trầm ngâm nói: “Nhìn tình

trạng này, phong ấn của mộ Linh Vương còn không có bị phá hư hoàn toàn, chuyện chúng ta cần làm bây giờ, chính là phong ấn nó một lần nữa.”

Mai công tử suy tư chốc lát, từ trên người lấy ra một bức quyển trục, đưa đến trước mặt Vân Khê nói: “Đây là quyển trục phong ấn của sư phụ ta lưu lại, ban đầu để lại cho ta, chính là để tránh khỏi chuyện phát sinh như hôm nay. Chúng ta phải nhân lúc phong ấn của Linh Vương chưa bị phá hư hoàn toàn, đem nó phong ấn một lần nữa, nếu không mặc dù có quyển trục phong ấn, cũng đã không kịp.”

“Xin tiền bối nói cho ta biết phương pháp sử dụng của quyển trục phong ấn, ta sẽ xuống phong ấn nó một lần nữa.” Vân Khê nói, nàng biết trong đó có nguy hiểm, cho nên nàng cũng không muốn người khác đi theo nàng cùng đi mạo hiểm, bọn họ cũng không có nghĩa vụ đó, dù sao người bị vây trong đó là ca ca của nàng, cùng những người khác không liên quan.

Mai công tử gật đầu, rất nhanh đem phương pháp sử dụng quyển trục nói cho nàng.

Trước khi đi, Vân Khê quay đầu, nhìn về phía Long Hậu, đem Ngọa Long cư trịnh trọng phó thác đến trong tay nàng, nhìn chăm chú thật sâu, nàng cũng không định mang theo trượng phu của mình cùng con của mình cùng nhau đi mạo hiểm.

“Long tỷ tỷ, ta phó thác bọn họ cho người.”

Long Hậu yên lặng nhận lấy, gật đầu.

Long Thiên Thần đám người lo lắng nhìn Vân Khê, nhưng bọn họ cũng biết hiện tại chỉ có nàng mới có thể xâm nhập dưới đất.

Vân Khê hít sâu một hơi, mặc niệm khẩu quyết, biến mất ngay tại chỗ.

Huyền khí nhàn nhạt bao phủ nàng, tạo thành một vòng bảo hộ, Vân Khê không ngừng mà hướng dưới đất xâm nhập.

Cũng không biết tới cái vị trí gì, đột nhiên có một đạo cường đại thần niệm bao phủ ở nàng, nàng còn muốn tiếp tục đi phía trước, nhưng làm cách nào cũng không thể đi tiếp được.

Một thanh âm xa lạ truyền vào trong tai của nàng: “Lại có người có thi triển bí thuật của Vân tộc? Nói, ngươi rốt cuộc là người nào?”

“Ngươi là ai?” Vân Khê cảnh giác, dừng ở dưới đất kẽ hở nơi nào đó, khắp mọi nơi đen nhánh một mảnh, không khí mỏng manh, khiến cho nàng thở cũng đều trở nên hết sức khó khăn.

“Ta? Ta cũng quên mất, mình rốt cuộc là ai.” Thanh âm kia bỗng nhiên cất lên, đề cao âm điệu, “Ân? Trên người của ngươi..... A, Là ngươi! Chẳng lẽ thật sự là ngươi?!”

Thanh âm kia tràn đầy kích động cùng vui sướng, Vân Khê ngược lại cảm thấy sởn tóc gáy, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Hắn đến tột cùng đem nàng tưởng lầm thành người nào?

“Ha ha ha, thật tốt quá! Bọn ta đợi lâu như vậy, đã trải qua ngàn năm, cuối cùng cũng đợi được bọn ngươi tới.”

“Lời tiên đoán trên tấm bia đá không có gạt ta, ta rốt cục chờ đến thời điểm có người có thể làm cho ta lại thấy ánh mặt trời! Mau, mau tới giải khai phong ấn của ta, mang ta rời khỏi nơi này! Chỉ có ngươi mới có thể làm cho ta lại thấy ánh mặt trời, ta rốt cục đã đợi được đến cơ hội này. Mau giải khai phong ấn của ta!”

Ở bên tai Vân Khê không ngừng quanh quẩn những âm thanh vội vàng thúc giục, trong đó xen lẫn tiếng cười kích động của hắn.

Phong ấn? Vân Khê đầu óc thanh tỉnh, chẳng lẽ hắn chính là Linh Vương trong miệng của Mai công tử?

Vân Khê trong lòng thoáng động, bình tĩnh lại nói: “Ngươi muốn để cho ta giải khai phong ấn, vậy ít nhất ngươi cũng nên để cho ta nhìn thấy ngươi, thấy phong ấn chỗ ở đã chứ?”

“Hảo, ta đây dẫn ngươi tới gặp ta!” Không có bất kỳ do dự.

Hưu một tiếng, Vân Khê bị lực đạo xa lạ dẫn dắt, trước mắt một mảnh đen nhánh, đợi đến khi nàng rơi xuống đất, cũng là lúc nàng đột nhiên đụng vào một đôi mắt u lục (màu xanh âm u) phát sáng, gần ngay ở trước mắt của nàng.

Vân Khê hít một ngụm khí lạnh, tự trấn định mình.

“Thiên Thiên!”

“Vân cô nương!”

Mấy thanh âm đồng thời kêu lên, Vân Khê lúc này mới phát hiện, mình đang ở trong một không gian tối đen như mực, trước mắt của nàng là một đôi mắt màu xanh biếc ánh mắt đó, phát ra ánh sang u ám đáng sợ, nàng không thấy rõ hình thể thực sự của nó, nhưng là nàng có thể cảm giác được nàng cùng nó cách một tầng kết giới vô hình thật dầy. Nàng không có cách nào nữa đi về phía trước một bước, mà trong kết giới đó, nó cũng không cách nào đi thêm được một bước. Khi nàng quay đầu, phát hiện Vân Trung Thiên, Dạ Tử Hi, Độc Cô Mưu cùng Hoa Sở Sở bốn người đã ở nơi đây, mọi người

trên người đều bị khối không khí màu đen vây khốn, không cách nào nhúc nhích.

“Ca ca, các ngươi như thế nào?” Vân Khê định chạy về hướng Vân Trung thiên, ai ngờ nửa đường bị một đoàn khí màu đen giống như dây thừng quấn quanh ở bên hông của nàng, đem nàng lôi trở về.

“Mau, giải khai phong ấn của ta!” đôi mắt u lục chợt lóe chợt lóe, nhưng lại phát ra ánh sáng kinh người, chiếu sáng gần một nửa không gian.

“Thiên Thiên, không thể giải khai phong ấn cho nó! Nó là Linh Vương, là vua của Tử Linh, không biết hấp nó đã hấp thu bao nhiêu tinh lực của người sống cùng linh hồn của người chết, tuyệt đối không thể đem thích phóng ra ngoài, khiến nó làm hại nhân gian.” Vân Trung thiên nói.

“Ngươi câm miệng cho ta!” Một cổ gió mạnh mẻ đánh úp về phía Vân Trung thiên, Vân Trung Thiên kêu thảm một tiếng, trong miệng phun ra một ngụm máu.

“Vân đại ca!” Dạ Tử Hi vội vàng kêu lên.

“Ca ca ——” Vân Khê giận dữ, cùng đôi mắt u lục chống lại, lạnh lùng nói, “Ngươi còn dám thương tổn ca ca của ta, đừng mơ tưởng ta giải khai phong ấn cho ngươi!”

Linh Vương không nhịn được hừ lạnh một tiếng: “Được rồi, ta không đả thương hắn, ngươi mau giải khai phong ấn cho ta.”

“Ngươi trước nói cho ta biết, ngươi vì sao nhận định ta chính là người có thể làm cho ngươi lại thấy ánh mặt trời? Lời tiên đoán trên tấm bia đá có nói thêm điều gì không?” Vân Khê xem xét thời thế,

trước mắt không nên chọc giận Linh Vương, nếu không tính mạng của bốn người sẽ khó bảo vệ.

“Tấm bia đá đã bị ta phá hủy, cõi đời này trừ ta, không còn có người biết được lời tiên đoán trên tấm bia đá đến tột cùng nói cái gì. Bất quá ta có thể nói cho ngươi biết, lời tiên đoán trên tấm bia đá nói về tương lai cùng kết cục của ngươi, trong cuộc đời của ngươi sẽ gặp một đại kiếp, không thể tránh khỏi. Bởi vì đại kiếp này, ngươi có thể sẽ mất đi tất cả những gì ngươi có ở hiện tại..... Chỉ cần ngươi giải khai phong ấn của ta, giúp ta lại thấy ánh mặt trời, ta có lẽ sẽ nói cho ngươi biết cách hóa giải kiếp số của ngươi như thế nào.” Ánh mắt màu xanh biếc xẹt qua một đạo u quang, tràn đầy xảo trá.

Vân Khê hí mắt, nàng mới không tin mình có cái gì kiếp số, đối phương hơn phân nửa là thiết lập ván cục để lừa nàng, dụ nàng thả đối phương ra.

“Ngươi đừng không tin, ta biết ngươi cũng không phải là người của thế giới này, ngươi là đến từ một cái thế giới khác, ở cái thế giới này chết mà sống lại. Nói cách khác, ngươi bây giờ là chủ nhân của thân thể này, chủ nhân thật sự của khối thân thể này thật ra đã sớm chết rồi, ngươi bất quá là đến từ một cái thế giới khác một luồng u hồn, là hồn phách của ngươi chiếm cứ thân thể này. Nói cách khác, ngươi và ta giống nhau, cũng chỉ là một luồng u hồn thôi.” Linh Vương ngữ khí đều đều nói.

Vân Khê trong lòng đột nhiên nhảy lên, dưới chân không tự chủ rút lui một bước, nó thậm chí ngay cả cái này cũng biết? Chẳng lẽ điều nó nói là sự thật? lời tiên đoán trên tấm bia đá thật sự có liên quan đến nàng?

So sánh với nàng hơn giật mình chính là Vân Trung Thiên, hắn kinh ngạc nhìn Vân Khê trên mặt biến hóa, chần chờ hỏi: “Thiên Thiên, nó

nói không phải là thật!”

Nhưng nếu Vân Khê không phải là Vân Khê, đây chẳng phải nói, Thiên Thiên của hắn sớm đã chết?

Không, hắn không có cách nào tiếp nhận sự thật này.

Hắn thủ vững lâu như vậy, ăn nhiều khổ như vậy, chính là vì muốn bảo vệ muội muội của hắn, nhưng nếu nàng thật sự đã chết, vậy hắn kiên trì đều vì cái gì?

Vân Khê quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt bối rối khẩn trương của hắn, lòng của nàng rối loạn.

Thật sự nàng không phải là thân muội muội của hắn, mặc dù thân thể đúng là muội muội của hắn, nhưng linh hồn thì không phải. Nhưng nếu hắn biết chân tướng xong, có phải hay không sẽ hận nàng, chán ghét nàng chiếm cứ thân thể muội muội của hắn, có thể hay không từ đó không hề nhận thức muội muội này?

“Ca ca, ta.....” Vân Khê không biết giải thích với hắn như thế nào.

Vân Trung Thiên trong mắt một ít sợi ánh sáng kiên định, đột nhiên trong lúc mơ hồ tan ra, hắn thống khổ nhắm lại hai mắt, ngũ quan vặn thành một đoàn.

Vân Khê trong cổ nghẹn ngào, hốc mắt không tự chủ được ướt át. Nàng có thể cảm giác được tim của mình đang đau, đó là điều thật sự rõ ràng giống như chân với tay đau đớn. Nàng không biết nói thế nào cho hắn hiểu, tâm tình của nàng giờ phút này, mặc dù nàng không phải muội muội của hắn, nhưng là nàng cảm động lây.

“Thật xin lỗi, ta thật ra.....”

“Không cần phải nói.” Vân Trung Thiên ngắt lời nàng, hai mắt vừa mới nhắm lại lại lần nữa mở ra, một ít sợi ánh sáng kiên định một lần nữa tụ tập một chút ở trong mắt của hắn, hắn nhàn nhạt mỉm cười, “Thiên Thiên, không, Khê Nhi, muội chính là muội muội của ta!”

Vân Khê trong lòng nóng lên, nhất thời cảm động đến không kiềm chế được.

Hắn không có hận nàng, cũng không có chán ghét nàng, hắn còn nhận thức mình là muội muội của hắn.

Đúng vậy, hắn thật sự là chân thành, nàng có thể cảm nhận được hắn thực sự chân thành

“Ca.....”

Bốn mắt nhìn nhau, lẫn nhau đáy mắt đều có tình thâm.

Dạ Tử Hi, Độc Cô Mưu cùng Hoa Sở Sở tâm tình của ba người không ngừng biến hóa, hoàn toàn chân tướng sự việc làm cho giật mình.

Linh Vương có chút không nhịn được, lần nữa thúc giục: “Tốt lắm, ngươi bây giờ hẳn là tin tưởng lời nói của ta đi? Ta không chỉ có biết quá khứ của ngươi, còn biết ngươi tương lai của ngươi, chỉ cần ngươi thả ta ra, ta có thể giúp ngươi vượt qua kiếp nạn.”

Vân Khê lấy lại bình tĩnh, lau đi nước mắt trên mặt, quay đầu nhìn về phía Linh Vương: “Ngươi nói cho ta biết, như thế nào mới có thể giải khai phong ấn của ngươi?”

“Khê Nhi, ngàn vạn không thể mắc mưu của nó, một khi đem nó

phóng ra ngoài, hậu quả không thể tưởng tượng nổi. Muội nhanh rời khỏi nơi này, không cần lo cho chúng ta!" Vân Trung Thiên vội la lên.

"Đúng vậy a, Vân cô nương, tuyệt đối không thể để đại ma đầu này đi ra ngoài, nó một khi phá tan phong ấn, chúng ta cũng chỉ có con đường chết." Dạ Tử Hi nói.

Độc Cô Mưu cùng Hoa Sở Sở không nói gì, đều nhìn nàng.

Linh Vương không để ý đến mấy người bọn họ, tâm tình thật sự là không tệ, hắng giọng cười to nói: "Ngươi thấy được ký hiệu của phong ấn trên thạch bích ở bên kia không? Ngươi chỉ cần đem máu trên người của ngươi nhỏ vào bên trong ký hiệu đó, sau đó người ấn lấy ký hiệu đó và nhẩm đọc trong đầu 3 lần văn tự trên ký hiệu của phong ấn, thì phong ấn dĩ nhiên là có thể giải khai, bởi vì trên người của ngươi có..... Ha ha, những thứ này cũng không trọng yếu, ngươi chỉ cần chiếu theo lời ta nói mà làm là được rồi. Mau, nhanh lên một chút! Ta đã không còn kiên nhẫn đợi được nữa!"

Xung quanh hơi thở bắt đầu cuồng loạn, Linh Vương lâm vào trạng thái hưng phấn không thể tự thoát ra được, rất nhanh nó có thể rời đi cái địa phương quỷ quái này, rời đi nơi đã phong ấn nó ngàn năm qua.

"Khê Nhi, muội không thể giải khai phong ấn của nó....." Vân Trung Thiên còn đang khuyên bảo, cho đến hắn nhận lấy Vân Khê một cái ánh mắt có thâm ý khác, hắn mới ngưng khuyên lơn.

Vân Khê quay đầu, đối với Linh Vương nói: "Ta sẽ giúp ngươi giải khai phong ấn, nhưng ta không tin được ngươi, vạn nhất sau khi ngươi thoát khỏi phong ấn, giết mọi người chúng ta, vậy phải làm sao bây giờ? Ta tự nhận thực lực của mình không cách nào đánh lại ngươi, cho nên ta không dám mạo hiểm như vậy."

“Hảo, ta bảo đảm, ta không giết các ngươi.” Linh Vương giờ phút này tâm tình vui vẻ, nói chuyện không cần suy nghĩ nhiều.

Vân Khê lắc đầu: “Ngươi trước hết đưa bốn người bọn họ đi ra ngoài, chờ sau khi bọn họ an toàn rời đi, ta mới có thể giải khai phong ấn cho ngươi.”

“Hảo hảo tốt, ta đều đáp ứng ngươi!” Linh Vương khẩn cấp.

Rất nhanh khối không khí màu đen trên người bốn người Vân Trung Thiên, Dạ Tử Hi, Độc Cô Mưu cùng Hoa Sở Sở biến mất, khôi phục tự do cho bọn họ.

“Khê Nhi ——” Vân Trung Thiên còn định nói với nàng cái gì đó, nhưng có một lực cường đại đã nâng bốn người bay lên khỏi không gian hướng về phía trước, chỉ có dư âm xung quanh.

Vân Khê nhìn bốn người rời đi, âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Nàng cất bước theo lời nói của Linh Vương về phía thạch bích, từ trong lòng ngực lấy ra một viên Dạ Minh Châu, mượn ánh sáng của Dạ Minh Châu, giúp nàng nhìn rõ ràng văn tự trên ký hiệu.

Văn tự trên ký hiệu phong ấn rất kỳ lạ, cũng rất quen thuộc, cùng văn tự nàng nhìn thấy ở địa cung tại Ngạo Thiên đại lục lúc trước rất tương tự.

“Mau! Nhanh lên một chút giải khai phong ấn!” Linh Vương lại vội vàng thúc giục.

“Đừng nóng vội! Rất nhanh là có thể giải quyết.” Vân Khê câu môi cười, lộ ra vẻ giảo hoạt, hừ, muốn uy hiếp nàng, muốn bức bách nàng đi vào khuôn khổ? Cửa nhỏ cũng không có đâu!

Nàng vươn ra một ngón tay,đưa lên môi cắn.

Trong lúc Linh Vương đang mừng rỡ cho rằng nàng muốn cởi bỏ phong ấn cho nó, Vân Khê đột nhiên từ trong lòng ngực lấy ra quyển trục phong ấn mà Mai công tử đã đưa cho nàng, ngón tay giữa của nàng chảy ra giọt máu nhỏ rơi trên quyển trục phong ấn, trong miệng mặc niệm khẩu quyết của phong ấn.

Chỉ trong chớp mắt, một đạo ánh sáng màu bạc từ quyển trục phong Ấn phát ra, thật giống như từng đạo con dấu, chúng làm cho ký hiệu phong ấn ở trên thạch bích lúc trước càng được khắc sâu.

Cạch, cạch, cạch.....

Cả không gian lại chấn động một lần nữa.

Một tiếng gào thét thô bạo từ trong kết giới phá ra, Linh Vương tức giận gầm thét: “Đáng chết! Ngươi đang làm cái gì?”

“Đương nhiên là phong ấn ngươi! Ngươi cho rằng ta ngu như vậy, cùng một đại ma đầu không chuyện ác nào là không làm tiến hành giao dịch?” Vân Khê cười khẽ, không có ngừng động tác phong ấn.

“Chẳng lẽ ngươi không sợ kiếp số của ngươi?” Linh Vương tức giận trên mặt đất không ngừng toát ra hơi thở điên cuồng.

“Ngươi cũng nói, lời tiên đoán trên tấm bia đá về kiếp số của ta, là không thể tránh khỏi, vậy là nói rõ mặc dù ta biết trước được kiếp số của mình, nhưng nó vẫn sẽ phát sinh. Đã như vậy, tại sao ta không thuận theo tự nhiên?” Vân Khê nghĩ thông suốt, huống chi nàng không hoàn toàn tin tưởng lời nói của Linh Vương…, nó vì có thể thoát đi để tìm đường sống, tự nhiên có nhiều mưu kế giảo quyệt.

“Ngươi! Ai cũng không thể lừa gạt ta, ta hiện tại sẽ giết ngươi!” Một đoàn sát khí màu đen bao vây quanh thân Vân Khê, nó xiết chặt khiến nàng không thở nổi.

Sát khí màu đen không có dừng lại ở không gian phía trong mà tán loạn mọi nơi, giống như là từng mũi kiếm của thanh kiếm sắc bén, cắt về phía Vân Khê.

Linh Vương thật sự bị chọc giận, nổi lên sát tâm, muốn đem Vân Khê đưa vào chỗ chết.

Ở trên cổ Vân Khê đã xuất hiện những vết đỏ, hành động của nàng cũng bị hạn chế, động tác phong ấn cũng không tránh khỏi bị ngắt quãng.

Nàng không nghĩ tới, lực lượng của Linh Vương đáng sợ như thế, cho dù là bị phong ấn, nó cũng có thể thi triển lực lượng, đến công kích nàng. Thật sự là đòi mạng a, chẳng lẽ hôm nay thật muốn táng thân ở chỗ này?

“Cửu cô cô!” Vân Khê phải gọi ra Cửu cô cô, cầu xin nó che chở.

“Làm sao ngươi mỗi lần trêu chọc lại động vào một cái hung thần? Lúc trước là Tử yêu, hiện tại lại là Linh Vương, chậc chậc, nếu là lúc trước ta không có bị thương, nhất định có thể ăn xong nó, bất quá bây giờ.....” Cửu cô cô không có hiện thân, ở bên tai nàng càm ràm thở dài, nhưng lực lượng của nó cũng phóng ra đi ra ngoài, khiến cho áp lực trên người Vân Khê nhất thời giảm bớt rất nhiều.

“Ngươi cũng đừng khoác lác! Lúc trước không phải ngươi bị Tử yêu kia đánh cho thành trọng thương sao?” Vân Khê không nhịn được hủy đi hình tượng của nó.

“Khụ, chuyện xảy ra nhiều năm như vậy, ta đã sớm không nhớ rõ. Nhất định là hắn khiến lừa gạt ta, mới làm ta bị thương.” Cửu cô cô ho nhẹ, lại vô sỉ không nhận sai.

Lửa giận của Linh Vương chẳng những không có dừng lại, ngược lại càng ngày càng thêm điên cuồng hướng về Vân Khê phát động công kích.

Vân Khê rất nhanh điều chỉnh tâm tư cũng không trêu trọc Cửu cô cô nữa, nhanh chóng phong ấn, khi nàng phong ấn xong, áp lực xung quanh thân thể của nàng chẳng qua là hơi chậm lại chút ít, như cũ cũng không có biến mất.

Nàng không nhịn được mắng: “Đáng giận, Mai công tử không phải nói phong ấn nó xong, thì nó không thể gây sóng gió gì nữa sao? Hắn không phải là cố ý đùa bỡn ta đi?”

“Trải qua một ngàn năm, Linh Vương thực lực so sánh với trước cường đại hơn, tên họ Mai kia đưa cho ngươi quyển trục phong ấn là của nhiều năm trước, nói không chừng đã sớm quá hạn.” Cửu cô cô phân tích nói.

“Đồ chơi này còn có thể quá hạn?” Vân Khê không khỏi cứng lưỡi, càng ngày càng cảm thấy Mai công tử không làm theo bài bản, “Vậy bây giờ phải làm sao?”

Cửu cô cô đột nhiên trong lúc này trầm mặc.

Vân Khê muốn chửi má nó, trong lúc mấu chốt như thế này, lại cùng nàng chơi thâm trầm?

“Ngươi dám lừa gạt ta, ta với ngươi thề không lưỡng lập (không đội

trời chung)! Ngươi mơ tưởng còn sống mà rời khỏi nơi này!” Linh Vương điên cuồng gầm thét, khối không khí màu đen càng tụ càng dày đặc, giống như là muốn đem Vân Khê ăn tươi nuốt sống ở trong đó.

Vân Khê thống khổ giãy dụa.

Lúc này, Cửu cô cô đột nhiên lại mở miệng nói chuyện: “Có! Ngươi có thể cho thêm nó một đạo phong ấn, vạn vô nhất thất (không có gì sai sót).”

Lời nói của Cửu cô cô …, chẳng những không hóa giải khẩn cấp, ngược lại khiến cho Linh Vương càng tức giận hơn, nó làm sao có thể cho nàng thêm cơ hội, làm cho nàng tiếp tục phong ấn mình?

“Ta không hiểu thuật phong ấn, làm sao phong ấn nó?” Vân Khê thử dùng Na Di thuật, lại phát hiện căn bản vô dụng, quả nhiên thuật pháp trong Tàn Hoa bí lục, cũng không phải lúc nào cũng đều hữu hiệu.

Đúng rồi! Không thể thi triển Na Di thuật, vậy Hấp Thu thuật không biết có được không?

Dù sao là tìm sống trong chết, không có kết quả nào so sánh với hiện tại tệ hơn.

Đúng! Thử một lần!

Huyền khí Âm tính, thật tốt quá!

Không sai, khí tức trên thân của Tử Linh vốn là âm khí, chính là hợp khẩu vị của nàng! Nếu đối phó kẻ trên người huyền khí là dương tính, đối với nàng thật không dễ dàng.

Ánh mắt của nàng sáng ngời, lúc này sẽ thi triển hấp thu thuật, bắt đầu thu nạp lực lượng từ trên người của Linh Vương.

“Ân? Ngươi lại dám hút lực lượng trên người của ta? Ngươi thật to gan?” Linh Vương gầm thét, càng tăng thêm lực lượng công kích trên người Vân Khê.

Vân Khê giờ phút này dù đau cũng cảm thấy vui vẻ.

Mặc dù bị xiết chặt đến nỗi không thở nổi, nàng cũng là thật sự rõ ràng lực lượng trên người của Linh Vương đang được nàng thu nạp, lực lượng kia thật giống như từng đạo thanh tuyền (nước mát) tràn vào tứ chi của nàng, lực lượng trong cơ thể của nàng đang hồi phục, sôi trào, mênh mông..... Nói tóm lại, nàng bị vây trong trạng thái hưng phấn.

Cái loại lực lượng khoái cảm này khiến cho Vân Khê không khỏi kích động, nàng cảm giác Huyền giai của mình đang tiến lên phía trước, không ngừng mà xông phá bức bình phong ngăn chặn giữa các phẩm giai, nàng rất nhanh sẽ xông phá Huyền Hoàng tam phẩm.....

Chẳng lẽ đây chính là trong họa có phúc trong truyền thuyết?

Linh Vương không cam lòng mình bị lường gạt, cùng nàng quyết đấu, nàng càng thu nạp lực lượng của nó, nó chẳng những không có buông lỏng, ngược lại càng thêm tăng thêm lực ở trên người nàng, rất muốn ăn tươi nuốt sống nàng!

Vân Khê tiếp tục thi triển Hấp Thu thuật, bất diệt nhạc hồ.

Không chỉ có nàng hưng phấn kích động, Cửu cô cô cũng đi theo hưng phấn, không ngừng mà ở bên tai nàng kêu to: “Dễ chịu a! hút

nhiều hơn nữa! Hút khô nó!”

Vân Khê im lặng mắt trợn trắng, vì sao lời của Cửu cô cô làm cho người ta mơ màng? Đến tột cùng là nàng không thuần khiết, hay là Cửu cô cô ngươi già mà không kính?

“Cửu cô cô, thuần khiết một chút đi!”

“Đừng nói lời vô nghĩa! Nhanh hút khô nó! Quá sung sướng! Đã lâu không có dễ chịu như vậy!”

Vân Khê bị lời của Cửu cô cô bưu hãm đánh bại.

Thừa dịp Linh Vương còn không có rút lui, một người một thú, một chịu trách nhiệm thu nạp huyền khí, một chịu trách nhiệm phòng ngự, tiếp tục cấu kết với nhau làm việc xấu.

Quyển 5 - Chương 82: Diện mạo mới của Thiên Tuyệt

Quả nhiên rất dễ chịu a!

Lần này thời gian thu nạp so với lần trước lâu hơn, khiến cho lực lượng của Linh Vương từ từ suy yếu, mà lực lượng của Vân Khê cùng Cửu cô cô lại nhanh chóng tăng trưởng, kể từ đó áp lực trên người Vân Khê từ từ giảm bớt, tâm tình của nàng cảm thấy khoan khóai dễ chịu.

Xôn xao.....

Bình phong của Huyền Hoàng tam phẩm rốt cục bị phá, một lượng huyền khí cường đại như mưa to gột rửa tứ chi của nàng, dòng khí ấm áp trong cơ thể nàng theo mạch máu di chuyển toàn thân.

Cả người rực rỡ hẳn lên!

Phía trên Huyền Hoàng, mỗi một phẩm được chia làm ba cấp thượng trung hạ, tăng lên mỗi một cấp đều hết sức khó khăn.

Vân Khê hiện nay hai mươi ba tuổi đã bước vào cảnh giới Huyền Hoàng tam phẩm, chân chính có thể nói là truyền kỳ, nếu đơn thuần chỉ lấy số tuổi tới luận bàn, thì cho dù là hạng người kỳ tài ngút trời như Long Thiên Tuyệt, Hách Liên Tử Phong, Vân Trung Thiên, cũng không có cách nào cùng nàng đánh đồng.

Thử nghĩ xem, Long Thiên Tuyệt hai mươi ba tuổi, Hách Liên Tử Phong hai mươi ba tuổi, Vân Trung Thiên hai mươi ba tuổi, bọn họ

lúc ấy đang làm cái gì, đang ở cảnh giới nào, mà lúc này Vân Khê lại là cảnh giới ở cảnh giới nào?

Từ ý nghĩa như trên mà nói, nàng mới thật sự là quái thai, chân chính truyền kỳ!

Cửu cô cô lấy được chỗ tốt cũng không so với nàng kém, huyền khí thu nạp trong cơ thể của Vân Khê, có ít nhất một nửa vào trong cơ thể của Cửu cô cô, nếu không phải như thế, cảnh giới của Vân Khê tăng lên, ít nhất nhanh hơn gấp đôi. Về phần cùng Vân Khê khế ước lúc trước có Hổ Vương, Huyền Dực cùng Hoàng Kim cự long, bọn nó cũng chỉ có thể thu nạp được một chén canh, thật là ít ỏi, ai bảo Cửu cô cô bưu hãn như vậy?

“Tức chết ta! Tức chết ta!” Linh Vương cảm giác được mình càng ngày càng thua thiệt, lại không có biện pháp lấy đi tính mạng của Vân Khê, tức giận xong, nó bắt đầu thu hồi lực lượng của mình, không để cho Vân Khê tiếp tục thu nạp.

Nó mặc dù bị phong ấn, nhưng ít ra sẽ không chết, nhưng nếu bị Vân Khê tiếp tục thu nạp lực lượng, nó có thể sẽ bị hồn phi phách tán.

Nó thà rằng tiếp tục bị phong ấn, sau đó tiếp tục chờ đợi, cũng không nguyện mạo hiểm cùng đối phương liều chết.

Nơi phát ra Lực lượng phút chốc biến mất, Vân Khê cảm thấy thật thất vọng, đáng tiếc nàng còn không có gan lớn dám phá vỡ phong ấn, chính diện cùng Linh Vương đối kháng.

“Đáng tiếc a, nếu như có thể đem nó toàn bộ hút khô…, nói không chừng thương thế của ta có thể khỏi.” Cửu cô cô đáng tiếc oán thán.

“Đúng vậy a, thật đáng tiếc!” Vân Khê phi thường đồng tình.

Nghe được lời nói của một người một sủng…, Linh Vương nghĩ muốn bóp chết các nàng, các nàng mới vừa thu nạp huyền khí tu hành mấy thập niên của nó. Nói cách khác, nó tân tân khổ khổ tu hành mấy thập niên, kết quả là bị các nàng trong thời gian ngắn không làm mà hưởng, mà hắn không có cách nào đối phó với các nàng, nó có khí nhưng không thể khí?

“Ngươi hôm nay lừa gạt ta, tương lai ngươi nhất định sẽ hối hận!” Linh Vương không cam lòng nói.

Vân Khê không sao cả hừ lạnh: “Ai biết ngươi có ăn nói bữa bãi hay không để cố ý lừa gạt ta? Ta mới không tin ta sẽ gặp cái gì đại kiếp, ngươi mơ tưởng dùng thủ đoạn không quang minh chính đại như vậy để lừa gạt ta giúp ngươi giải khai phong ấn.”

“Ngươi nhất định sẽ hối hận, ngươi sớm muộn sẽ tới tìm ta.....” Linh Vương không ngừng mà lặp lại lời của nó, song Vân Khê đã không còn kiên nhẫn để tiếp tục cùng nó dông dài, giờ phút này phong ấn kết giới đã hoàn toàn vững chắc, lực lượng của nó cũng bị suy yếu hơn trước, không thể tiếp tục phá giải phong ấn.

Vân Khê xoay người nhẹ di chuyển, thi triển Na Di thuật, biến mất ngay tại chỗ.

Bên ngoài Cổ mộ, mọi người đợi chờ trong lo lắng, nhất là lại nghe thấy Hoa Sở Sở nói về những chuyện phát sinh trong cổ mộ lúc đó, đại đa số mọi người đều lo lắng an nguy của Vân Khê.

Cho đến khi thấy Vân Khê đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mọi người, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Nàng có thể bình an đi ra ngoài, mà màu đen sương mù dày đặc ở

cửa vào lại biến mất rồi, cái này đại biểu cho Linh Vương lại bị phong ấn một lần nữa.

“Khê Nhi, muội có thể bình an đi ra.” Vân Trung Thiên bước nhanh vọt tới trước mặt của Vân Khê, chợt kéo nàng vào trong ngực, sau khi biết được chân tướng sự thật xong tâm tình của hắn rất phức tạp, nó không ngừng mà quấy nhiễu hắn, khiến cho tâm tình của hắn phiền phức, song hắn cũng khẳng định được một điều, là hắn quan tâm người ở trước mặt mình, không hy vọng nàng gặp bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn.

Hắn phát hiện, hành động của mình vượt xa lý trí của hắn, cho nên hắn căn bản không chú ý tới hành động của hắn lúc này ở trong mắt những người không biết nội tình là có đúng hay không. Phải biết rằng hiện tại hắn đang ôm một cô nương, là một người con gái đã có chồng.

Xung quanh các loại ánh mắt khác thường bay lên.

Ngửi thấy trên người hắn có mùi thơm thanh tân của cơ thể hắn, hơi xen lẫn mùi máu tanh, Vân Khê chợt cảm thấy ấm áp, nghĩ đến hắn vừa mới biết được nàng thật sự không phải là thân muội muội của hắn, hắn lại vẫn như cũ quan tâm nàng, bảo hộ nàng, tâm nàng khẽ co rút nhanh, nhiệt huyết xông lên đầu.

“Ta không sao, Linh Vương đã bị ta phong ấn một lần nữa.”

“Sau này không được để mình rơi vào mạo hiểm nữa.....” Vân Trung Thiên nói trong kinh hách, hắn ôm lấy cánh tay của nàng chặt lại, tâm hồ mãnh liệt cuồn cuộn, hắn thật sự rất sợ sẽ không còn được gặp lại nàng, mặc dù nàng đã không còn là Thiên Thiên của hắn.....

“Ân.” Vân Khê vâng vâng dạ dạ gật đầu, cảm giác được hắn ân cần

cùng khẩn trương, trong lòng mừng rỡ, “Huynh thật sự không để ý việc kia sao? Ta tưởng huynh chán ghét ta, không nhận thức ta nữa.....”

“Làm sao có thể? Muội cũng biết là ta thân bất do kỷ, không phải sao? Ta nghĩ, có lẽ đây là thiên ý. Thiên ý đem muội đưa đến bên cạnh ta, vậy chúng ta cứ thuận theo thiên ý đi. Có lẽ, Thiên Thiên giờ phút này đang một cái thế giới khác, hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc thuộc về nàng.” Vân Trung Thiên nhẹ vỗ về tóc của nàng, giống như là vỗ về một đồ sứ, mà đồ sứ đó hắn quý trọng nhất.

“Nhất định là như vậy, nàng nhất định sẽ được hạnh phúc.” Vân Khê chớp mắt, hưởng thụ sự ôn nhu giờ phút này.

Vân Trung Thiên nhợt nhạt cười: “Đáp ứng ta, sau này không thể dễ dàng mạo hiểm, muội không biết vừa rồi ta lo lắng cho muội nhiều như thế nào? Muội nếu như xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ta như thế nào giao cho Thiên Tuyệt một cái công đạo?”

“Công đạo? Cái gì công đạo? Khê Nhi, nàng đi làm cái gì?”

Ở phía sau hai người, vang lên một thanh âm khác, vội vàng, lo lắng.

Người chung quanh ồ lên một mảnh, lộ ra vẻ mặt chờ xem kịch vui, bởi vì người cất tiếng nói đó không phải là ai khác, chính là trượng phu của Vân Khê!

Nghe được thanh âm quen thuộc, Vân Khê vui mừng từ trước ngực Vân Trung Thiên ngẩng đầu, nghiêng tay, lướt qua đầu vai hắn, nàng nhìn đến Long Thiên Tuyệt bước ra từ Ngọa Long cư.

Hắn rốt cục xuất quan rồi?

Nàng liếc mắt một cái, nàng từ vui mừng đến giật mình sững sờ, lại từ giật mình sững sờ đến khiếp sợ.

Màu tóc vàng óng ánh, còn rực rỡ hơn so với nắng gắt, tràn ngập các loại màu sắc.

Trong không gian tràn ngập ánh sáng của mái tóc kim sắc, lộ ra khuôn mặt nam tử tựa như thiên thần với đôi mắt trong sáng như ngọc, nhân gian tuyệt sắc, tuyệt thế vô song, nhiếp hồn đoạt phách.

Thấy một ít đầu lóng lánh kỳ quang tóc vàng, Vân Khê tâm phút chốc vừa nhảy.

Chuyện gì đã xảy ra? Thiên Tuyệt tóc chàng làm sao biến thành.....

Không đợi nàng hoàn hồn, người của nàng đã bị người ở trước mặt Vân Trung Thiên đích kéo ra ngoài, rơi vào người trong lồng ngực ấm áp của hắn.

“Để cho ta kiểm tra nàng một chút, xem có bị thương chỗ nào không?” Hắn mang theo ánh mắt quét toàn thân của nàng, từ trên xuống dưới, lại từ dưới lên trên, một tấc cũng không bỏ qua cho, mi tung bay, mắt sáng ngời, đọng lại ôn nhu ân cần, thật giống như chỉ cần bị hắn bắt được một chút nhược điểm, sẽ nhận lấy trừng phạt thật lớn.

Vân Khê ngoan ngoãn dựa vào trong ngực hắn, giống như hài tử phạm vào nàng dùng ánh mắt vô tội nhìn hắn, tùy ý để cho hắn kiểm tra, trong mắt của nàng tràn ngập hình ảnh của hắn với mái tóc màu vàng chói mắt càng làm cho khuôn mặt của hắn thêm rực rỡ, khiến cho tâm hồn nàng không khỏi nhộn nhạo.

Hắn, tựa hồ lại có thêm điểm bất đồng.

Làm cho nàng không thể dời đi tầm mắt của mình.

“May mắn là không có chuyện gì! Làm sao không đợi ta đi ra ngoài?” Long Thiên Tuyệt cúi đầu ngưng mắt nhìn nàng, đáy mắt ôn nhu một mảnh hắn dùng trán của mình cụng nhẹ lên trán của nàng, trong nháy mắt ôn nhu, phảng phất mây đen che trăng, lại như giống như gió vờn mây.

Vân Khê cười mà không nói, chìm đắm trong ánh mắt ôn nhu của hắn.

Hai người không coi ai ra gì, nhìn chăm chú nhau, khao khát người bên cạnh.

Lúc trước mọi người còn đang chờ xem cuộc vui, nhưng thấy tình huống trước mắt như vậy mọi người rối rít tránh đi. Bởi vì mọi người đều rất rõ ràng, hai vợ chồng nhà này thâm tình rất sâu sắc, khó có người thứ ba nào có thể chen vào giữa họ.

Vân Trung Thiên nhìn hai người, ánh mắt mỉm cười nhưng hơi ảm đạm, nếu nàng thật sự là Thiên Thiên, mà hiện tại nàng hạnh phúc như vậy, hắn đủ để vui mừng.

Sau ánh mắt ảm đạm đó trong mắt hắn hiện lên ánh sáng,trên môi không tự chủ hiện lên nụ cười yếu ớt.

Sâu kín trong đáy lòng của hắn, nàng chính là Thiên Thiên, hạnh phúc của nàng, chính là hạnh phúc của Thiên Thiên!

“Đệ cũng đừng trách cứ Khê Nhi, cũng là người làm ca ca như ta đây không còn dùng được, chẳng những không có thể bảo vệ nàng tốt, ngược lại còn muốn nàng tới bảo vệ ta.”

Long Thiên Tuyệt ngẩng đầu, nhìn thấy đôi mắt trong suốt của Vân Trung Thiên, hắn khẽ kinh ngạc, hắn cảm thấy lúc trước đã xảy ra chuyện gì đặc biệt, có điều gì đó đang lặng lẽ thay đổi.

Lúc này, có người kêu to lên: “Đại ca, tóc của huynh làm sao biến thành màu vàng rực rồi?” tiếng kêu đó, không phải là người khác, chính là Long Thiên Thần đang mang vẻ mặt hâm mộ nhìn đại ca của mình.

Hắn đi vòng quanh đại ca của mình mấy vòng, càng nhìn càng hâm mộ, không nhịn được thêm câu: “Quá anh tuấn rồi!”

“Ta cũng muốn một đầu tóc màu vàng, trông thật anh tuấn a!” Bạch Sở Mục chậc chậc than thở, vô cùng hâm mộ.

Tiểu Mặc không biết từ nơi nào chui ra, chen đến giữa hai người, nhướng mày nói: “Sở Mục thúc thúc, cho dù thúc biến thành tóc màu vàng, cũng không có thể anh tuấn như cha cháu nga, cho nên..... Thúc vẫn là hết hy vọng đi!”

Tiểu tử vẻ mặt tự hào, chờ bé lớn lên nhất định sẽ so với phụ thân càng anh tuấn hơn, bởi vì mọi người vẫn nói trò giỏi hơn thầy mà! Cho nên, hiện tại vinh quang của phụ thân, cũng chính là vinh quang của bé.

“Tiểu tử thúi, cháu không cần đả kích ta như vậy?” Bạch Sở Mục đưa tay lên định nhéo cái mũi nhỏ của hắn, liếc mắt với hắn một cái.

Tiểu Mặc tránh được tay của hắn, nhíu lại cái mũi nhỏ, đắc ý hất đầu: ” điều cháu nói chính là sự thật!”

Long Thiên Thần nhìn có chút hả hê nói: “Tiểu Mặc nói không sai,

ngươi không nên bắt chước bừa bãi, tránh cho tự rước lấy nhục.”

“Các ngươi đều là họ Long, ta không cùng với các ngươi so đo!” Bạch Sở Mục mắt trợn trắng nói.

“Nói như vậy, ngươi là muốn cùng Long gia chúng ta phủi sạch quan hệ rồi?” Long Thiên Thần giảo hoạt cười một tiếng, đem Long Thiên Tầm kéo qua, “Thiên Tầm, chúng ta không để ý tới hắn, để cho hắn cô độc sống một mình quãng đời còn lại đi.”

Bạch Sở Mục nửa đường đem Long Thiên Tầm kéo trở lại, đem nàng bảo hộ phía sau của mình: “Tiểu tử, ngươi đừng ly gián bọn ta, dạy hư Thiên Tầm nhà ta!”

Long Thiên Tầm mím môi cười trộm.

“Các ngươi có thể trẻ con hơn chút nữa không?” Bách Lí Song khẽ gắt với Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục, quay đầu nhìn về phía Long Thiên Tầm, “Thiên Tầm, ngươi có thể tưởng tượng Bạch Sở Mục với một đầu tóc vàng giống gì không? Ta cảm thấy hắn nhất định sẽ giống như một con khỉ lông vàng.”

“Uy uy, Bách Lý Song ngươi không cấn phá hủy hình tượng của ta. Khi ta còn ở Ngạo Thiên đại lục, dầu gì cũng là mỹ nam tử đứng hàng thứ chín trên Bài Hành Bảng thập đại mỹ nam?” Nói đến quá khứ uy phong của mình, Bạch Sở Mục cảm thấy rất tự hào.

“Cái gì đứng thứ chín? Ta mới là đứng thứ chín!” Long Thiên Thần cho tới bây giờ đều rất để ý xếp hạng của bảng danh sách này, cũng bởi vì thứ hạng này, mới cùng Bạch Sở Mục đánh nhau, người ta nói không đánh nhau thì không quen biết, bọn họ đúng là như vậy, cho tới bây giờ, hai người vẫn còn tranh luận về xếp hạng thứ chín thứ mười, thật giống như trẻ con vậy.

” Bảng xếp hạng thập đại mỹ nam? Đây là cái gì?” Bách Lí Song đối với cái này cảm thấy rất hứng thú.

Vân Khê nhớ tới lần mình tham gia buổi tụ hội của thập đại biến thái nam ở Phù Dung Lâu, liền không nhịn được phun ra cười, tình huống oanh động kia, làm cho nàng khó quên đến tận hôm nay.

“Ta biết! Ta biết Bài Hành Bảng thập đại mỹ nam gồm những người nào.” Tiểu Mặc cướp lời giơ tay lên tiếng, “Thần thúc thúc là mỹ nam xếp hạng thứ mười, Sở Mục thúc thúc là thứ chín, Độc Cô thúc thúc là thứ năm, Lam thúc thúc là thứ tám, biểu cữu cậu là thứ nhất, còn có Tường thúc thúc của ta là thứ ba!”

“Độc Cô, xếp thứ năm?” Sau khi Tiểu Mặc nêu tên cùng với thứ tự xếp hạng của một loạt mỹ nam, Bách Lí Song cảm thấy hứng thú nhất là Độc Cô Mưu. Không chỉ nàng, những người khác cũng tò mò đưa mắt nhìn sang người vẫn lấy nón che mặt là Độc Cô Mưu, hắn cũng có thể ở trên Bài Hành Bảng mỹ nam có số có má,điều này làm cho người ta hết sức ngạc nhiên.

“Sở Sở, ngươi có nhìn thấy diện mạo thực sự của Độc Cô Mưu hay không? Hắn rốt cuộc hình dạng như thế nào?” Bách Lí Song tò mò hỏi.

Hoa Sở Sở liếc mắt cười nói: “Ta dĩ nhiên là biết diện mạo thật sự của Mưu ca ca, Mưu ca ca lớn lên rất xinh đẹp!”

Xinh đẹp?

Nam nhân dùng xinh đẹp để hình dung, tựa hồ không thỏa đáng lắm?

Độc Cô Mưu bình tĩnh mà đứng, thật giống như điều mọi người đàm

luận đều không liên quan đến hắn.

Hoa Sở Sở tiếp tục nói: “Bất quá, đó đã là chuyện của mười năm trước rồi, về sau ta liền không có nhìn thấy diện mạo thực sự của Mưu ca ca.” Mặc dù nàng cũng rất muốn nhìn, nhưng nàng hoàn toàn tôn trọng Mưu ca ca, sẽ không bức bách hắn, nàng tin tưởng một ngày nào đó mưu ca ca sẽ lấy diện mạo thật sự của mình đối mặt với nàng.

Cho nên, nàng không nóng nảy, nàng còn nhiều thời gian để chờ đợi, đang đợi hắn mở rộng cửa lòng.

Độc Cô Mưu lúc này mới hơi có phản ứng, đỉnh đầu khẽ hoạt động, nhưng không có động tác kế tiếp.

Bách Lí Song ngạc nhiên nói: “Không phải chứ? Ngay cả ngươi cũng không có nhìn thấy mặt mũi hiện tại của hắn? Vậy hắn làm thế nào đứng trên bảng xếp hạng kia? Ta rất hoài nghi tính công chính của bảng xếp hạng kia.”

“Ha hả, nhưng nếu Long Tường đại lục cũng có bảng xếp thập đại mỹ nam hạng, không biết những người có mặt ở đây có bao nhiêu người có tên trên bảng đây?” Vân Khê cười đùa, vén vài cái tóc vàng trên đầu vai của Long Thiên Tuyệt, đem nó quấn quanh ở đầu ngón tay của nàng. Nàng nghĩ thầm trong lòng, nếu có bảng xếp hạng đó Thiên Tuyệt nhất định là đứng hàng đầu bảng!

Long Thiên Tuyệt bắt gặp đáy mắt của nàng phát sáng, hắn ôn nhu cười nói: “Ta vừa mới phát hiện bộ dáng của mình thay đổi, giật nảy mình, ta còn thật sự sợ nàng sẽ không chấp nhận bộ dáng của ta lúc này.”

“Màu vàng này thì có cái gì? Ta còn tận mắt nhìn thấy tóc màu lam,

màu xanh biếc, màu đỏ, so với chàng mà nói, tóc màu vàng của chàng là cao quý nhất ưa nhìn nhất, thưởng tâm duyệt mục (cảnh đẹp ý vui).” Vân Khê liên tưởng đến mái tóc vàng mắt xanh của người Châu Âu cũng thật dễ nhìn, bất quá ở trong mắt nàng, đều không bằng được Thiên Tuyệt của nàng.

“Đại ca của ta nhất định là có tên trên bảng, nếu ban đầu ở Ngạo Thiên đại lục, đại ca của ta không có danh xưng là Tà tôn…, thì vị trí thứ nhất trên bảng xếp hạng nhất định thuộc về đại ca của ta.” Long Thiên Thần tự hào nói, hắn một chút cũng không để ý việc đại ca của mình xếp hạng cao hơn mình, còn về phần những người khác…, vậy thì phải hảo hảo châm chước châm chước.

“Vân đại ca cùng Hàn Nhật nhà chúng ta khẳng định cũng có tên trên bảng!” Dạ Tử Hi nói.

“Còn có một người, có một đầu tóc bạc!” Hiên Viên Túc Gia gia nhập vào đề tài.

“Đã có bốn rồi!Còn có ai nữa không?” Bách Lí Song hăng hái bừng bừng, nhìn xung quanh đoàn người có mặt ở đây để tìm kiếm người.

Hai người Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục có chút không kiên nhẫn ở một bên nhỏ giọng làm bộ ho khan, chẳng lẽ các nàng những nữ nhân này không nhìn tới hai người đại soái ca là bọn họ đang đứng sờ sờ ở chỗ này sao?

“Còn có biểu cữu cậu cùng Tường thúc thúc của ta.” Tiểu Mặc nói.

Dung Thiếu Hoa vui mừng quăng cho hắn ánh mắt tán thưởng, lời của tiểu hài tử chính là lời nói thật.

“Tường thúc thúc của ngươi không có ở đây Long Tường đại lục

này, cho nên hắn không tính! Ngươi hảo hảo suy nghĩ xem còn có ai?" Bạch Sở Mục ra sức hướng Tiểu Mặc nháy mắt.

Tiểu Mặc nghiêng đầu suy nghĩ một chút, đột nhiên ánh mắt sáng lên, Bạch Sở Mục cho rằng hắn rốt cục có thể hãnh diện, Tiểu Mặc lại nói: "Kia..... còn có Cửu Gia Gia của ta!"

Cửu gia Gia trong miệng hắn,cũng chính là người đang ở Bàn Long thành Long Hựu Đình.

Được rồi, cùng so sánh với Long Cửu thúc tiên tư ngọc dung, thật sự hắn thua kém chút.

"Còn ai nữa không?" Bạch Sở Mục dùng ánh mắt khích lệ, tiếp tục hỏi, nếu không thể đứng hàng thứ sáu, thì thứ bảy vậy?

"Còn có..... Còn có một người khác Dạ thúc thúc!" Tiểu Mặc vừa thốt lên xong, Bạch Sở Mục đáy lòng lộp bộp, đả kích a, còn không có đến phiên hắn! Được rồi, hắn thừa nhận, cùng Dạ Hàn Tinh so sánh với, hắn cũng kém một chút xíu.

"Còn ai nữa không?" Hắn mở to mắt, ra sức hướng Tiểu Mặc nháy mắt, nói gì thì nói hắn nhất định phải đứng hàng thứ tám? Hắn cũng không muốn lại bị đứng đến hàng thứ chín, mỗi lần đều xếp cuối, quá đả kích người.

Mọi người buồn cười nhìn một lớn một nhỏ liệt kê danh sách xếp hạng các mỹ nam.

"Còn có Lam thúc thúc cùng Độc Cô thúc thúc."

Bạch Sở Mục thật sự chịu đả kích, không nghĩ tới so sánh với hồi ở Ngạo Thiên đại lục còn không bằng, hắn lại từ thứ chín rớt xuống thứ

mười.

Long Thiên Thần lần này đã có kinh nghiệm, ngậm miệng không nói, cũng không cùng Bạch Sở Mục tranh luận, tránh cho cuối cùng liền xếp thứ mười đều không được, tự rước lấy nhục.

Quả nhiên, Tiểu Mặc…, còn không có nói xong: “Đúng rồi, còn có Chiến cậu!”

Bạch Sở Mục thân thể nghiêng ngả, tựa vào đầu vai của Long Thiên Tầm, tìm kiếm an ủi. Kết quả, hắn liền thứ mười cũng không được.....

Long Thiên Thần nhìn có chút hả hê cười lớn, may là hắn vừa rồi không có xen mồm vào.

Vân Khê trên măt mang ý cười, vuốt vuốt mái tóc rối trên đầu nhi tử, xem ra vẫn là Tiểu Mặc tinh mắt nhất, thoáng cái đã đem thập đại mỹ nam xếp lại một lần nữa.

Mọi người chỉ coi là đùa giỡn, cười.

Vân Khê đưa mắt quét một vòng xung quanh, không nhìn thấy Long Vương cùng long hậu, Vân Khê không khỏi hỏi: “Long Vương cùng Long Hậu đâu? Tại sao không có nhìn thấy bọn họ?”

Long Thiên Tuyệt nói: “Long Hậu đang vận công điều tức cho Long Vương bệ hạ, tạm thời không cách nào cùng hành động với chúng ta, chúng ta vẫn là nắm chặt thời gian đi tìm Trấn Ngục Thiên Hỏa.”

Vân Khê gật đầu, tỏ vẻ đồng ý, quay đầu đem Tiểu Mặc gọi đến trước mặt, hướng về phía Tiểu Bạch đang ở trong túi quần của hắn nói: “Tiểu Bạch, chúng ta bây giờ đi tìm mồi lửa, năng lực cảm giác

mồi lửa ngươi mạnh hơn chúng ta, vì thế chúng ta trông cậy vào ngươi.”

Tiểu Bạch vừa nghe đến hai chữ mồi lửa, hai mắt không khỏi sáng lên, lại có đồ ăn ngon rồi!

Cõi đời này cũng sợ rằng chỉ có Tiểu biến thái này sau khi nghe đến mồi lửa lại sẽ cùng đồ ăn ngon liên tưởng đến cùng một chỗ.

Mọi người sau khi thương nghị, quyết định chia làm hai đường, Mai công tử dẫn dắt những cao thủ của những gia tộc khác ở lại tại chỗ, một mặt phân tán lực chú ý của những cao thủ áo đen, một mặt tùy thời điều tra động tĩnh của Tử yêu, mà đoàn người Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê thì đi trước tìm kiếm mồi lửa.

Lấy vị trí Tử yêu làm trung tâm, trong vòng bán kính ba dặm, hai người Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt không ngừng đi xuyên qua dưới đất, tìm kiếm mồi lửa.

Thời gian dài bị vây trong không khí âm u ẩm ướt ở dưới đất, người bình thường cũng sẽ chịu không nổi, hơn nữa càng là đi xuống, nhiệt độ ở trong lòng đất càng xuống thấp, hai người không cách nào ở trong lòng đất thăm dò trong thời gian dài, không thể làm gì khác hơn là thăm dò một trận, lại đi lên mặt đất nghỉ ngơi một trận.

Trong quá trình này, bọn họ gặp được không ít tử linh cùng núp dưới đất sinh linh, chiến dịch lớn nhỏ diễn ra đếm không hết. Cũng may thực lực của hai người đều tăng lên, cho nên đối với việc giết chết tử linh là chuyện dễ dàng, không có hao phí quá nhiều khí lực. Bất quá thời gian dài, khó tránh khỏi sinh ra mệt mỏi.

“Khê Nhi, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi. Phạm vi quá lớn, tương đối hao phí khí lực cùng thời gian, chúng ta cần nghĩ ra biện pháp khác,

để thu hẹp lại phạm vi tìm kiếm.” Long Thiên Tuyệt dẫn Vân Khê, dừng ở khu đất hoang, tạm thời nghỉ ngơi.

Vân Khê giơ tay lên, xoa xoa trên trán đầy mồ hôi của mình, đây là do lạnh nóng không ngừng thay đổi mà tạo mồ hôi: ” tìm kiếm như bây giờ đúng là không phải biện pháp tốt, cách tốt nhất là sớm xác nhận vị trí có khả thi nhất để tìm kiếm nếu không sẽ chỉ uổng phí khí lực.”

Long Thiên Tuyệt nửa người tựa vào một tảng đá lớn bên cạnh, khom lưng, lấy kiếm dùng làm bút, vẽ trên mặt đất: “Nàng nhìn, nơi này là mộ Linh Vương, chúng ta vừa đi qua địa phương đó, nơi này là vị trí của Tử yêu, còn có nơi này, là vị trí của chúng ta bây giờ.....”

Vân Khê vừa nhìn hắn vẽ bản đồ địa hình đơn giản, vừa chăm chú nghe hắn giải thích.

“Chúng ta mới vừa rồi dò xét là khu vực này, trong lòng đất phát hiện rất nhiều sinh linh sống.” Hắn vẽ vòng, chỉ hướng một chỗ khác, nói, “Mà ban đầu dò xét khu vực này, một cái sinh linh sống cũng không có nhìn thấy, Trấn Ngục Thiên Hỏa đối với Tử Linh mà nói là thiên địch, Tử Linh là không thể dễ dàng nhích tới gần, một khi nhích tới gần, vô cùng có khả năng sẽ bị hồn phi phách tán, mà sinh linh sống thì không, Trấn Ngục Thiên Hỏa phóng thích đi nhiệt lượng có giúp sinh linh sống trưởng thành.”

“Linh Vương chính là Tử Linh Vương giả, nó giống như trước e ngại Trấn Ngục Thiên Hỏa, cho nên vị trí của Trấn Ngục Thiên Hỏa tuyệt đối không thể nào gần mộ Linh Vương; mà Tử yêu là nửa người nửa yêu, hắn e ngại Trấn Ngục Thiên Hỏa đồng thời, cũng cần hấp thu năng lượng của Trấn Ngục Thiên Hỏa, cho nên nơi ở mà hắn lựa chọn, vô cùng có khả năng gần Trấn Ngục Thiên Hỏa ”

Long Thiên Tuyệt chân mày khẽ nhíu, suy tư chốc lát nói: “Bởi vậy theo phán đoán của ta, Trấn Ngục Thiên Hỏa rất có thể ở tại khu vực phía Tây. Vân Khê vừa chăm chú nghe hắn phân tích, vừa vuốt cằm đồng tình: “Hảo, vậy chúng ta trước nghỉ ngơi một lát, sau đó tập trung tình thần lại đi tìm kiếm một lần nữa.”

Long Thiên Tuyệt mỉm cười gật đầu, giơ tay lên, thay nàng sửa sang tóc mai hơi có vẻ xốc xếch: “Chờ chúng ta tìm được Trấn Ngục Thiên Hỏa rồi, có đầy đủ vốn để đối phó với Tử yêu. Nhưng nếu.....” Hắn bỗng nhiên, hơi có vẻ chần chờ.

“Nhưng nếu cái gì?” Vân Khê nhìn hắn, mơ hồ đoán được suy nghĩ trong lòng hắn.

Quyển 5 - Chương 83: Rắm thối vô địch trong lịch sử

Long Thiên Tuyệt thở dài một tiếng, nói: “Nàng nên nghĩ tới, Hách Liên Tử Phong rơi vào trong tay Tử yêu, sẽ có 2 khả năng xảy ra, hoặc là chết, hoặc là bị yêu hóa (biến thành yêu quái). Vì vậy bất kể có phát sinh tình huống nào đi nữa, ta hi vọng nàng có thể bình tĩnh, không nên hành động theo cảm tính.”

Vân Khê trầm tĩnh chỉ giây lát, sau đó nàng ngẩng đầu nhìn về phía phu quân của mình, nàng cũng biết mình đối với chuyện của Hách Liên Tử Phong nàng đã để cho tình cảm xen vào qua nhiều, thậm chí có đôi khi mất đi cả lý trí.

Im lặng, nói không rõ.

Nàng chẳng qua là không muốn nhìn thấy huynh ấy rơi vào vực sâu của bóng tối, nàng không cách nào để kềm chế bản thân mình. Bởi vì … trên đời này người duy nhất có thể giúp huynh ấy cũng chỉ có mình nàng, nếu ngay cả nàng không đưa tay ra, như vậy huynh ấy sẽ hoàn toàn rơi vào vực sâu.

“Thiên Tuyệt, thật xin lỗi, nhưng là ta thật không thể không để ý đến hoặc vứt bỏ huynh ấy. Nếu ban đầu không phải huynh ấy dùng cửu chuyển linh châu cứu sống ta, thì ta cũng không thể nào sống đến tận bây giờ, có lẽ quan hệ giữa ta với huynh ấy dây dưa không cắt được. Huynh ấy giờ phút này thân vùi lấp trong hiểm cảnh, sinh tử khó liệu, trừ chúng ta, không còn có người nào quan tâm đến sự chết sống của huynh ấy, cho nên chúng ta phải cứu huynh ấy.”

Vân Khê đáy mắt mong mỏi nhìn Long Thiên Tuyệt, trên mặt nàng tràn đầy sự kiên định nói: “Thiên Tuyệt, xin chàng tin tưởng ta, ta đối với huynh ấy thuần túy chỉ là tình bạn. Giống như khi ca ca lâm vào hiểm cảnh, bị Linh Vương uy hiếp, ta liền không chút do dự tự mình đi cứu ca ca, huynh ấy cũng giống như vậy. Lòng người đôi khi cũng rất mềm yếu, huynh ấy đối với ta như vậy, ta không thể làm như không thấy.”

“Ta muốn giúp huynh ấy, muốn cứu huynh ấy, là bởi vì huynh ấy là bằng hữu của ta. Ta cho tới bây giờ có ân phải trả, có cừu oán tất báo! Thiên Tuyệt, chàng có thể nhìn thấy tâm của ta, hiểu được lòng của ta không? Trong lòng ta, tất cả chỉ có chàng, không thể chứa đựng bất luận kẻ nào khác.....”

Nam tử hơi thở phả lên mặt của nàng, mang theo nụ hôn ướt át cùng nồng đậm ngăn lời nói tiếp theo của nàng.

Lời nói của nàng bị nụ hôn tham lam, nhiệt liệt, liều lĩnh nhấn chìm.

“Khê Nhi, ta hiểu!” Hắn thở hổn hển, dùng trán mình cụng nhẹ lên trán của nàng.

Thanh âm trầm thấp, say mê như rượu.

“Ta hiểu lòng của nàng..... Nhưng có đôi khi, ta vẫn không nhịn được lo được lo mất, sợ mất đi nàng.. Ta sợ nàng cũng giống mẹ ta, đột nhiên bỏ ta đi xa. Ta sợ mất đi, càng sợ mất đi sinh mệnh của người quan trọng nhất với ta, nàng có hiểu được lòng ta không?” con ngươi của Long Thiên Tuyệt thâm trầm nhìn vào nơi sâu nhất trong mắt của Vân Khê, hóa thành vĩnh hằng.

Trong đầu nàng, bỗng dưng hiện ra lời nói của Linh Vương, nó nói tương lai của nàng có thể sẽ mất đi tất cả những thứ có ở hiện tại, có

thật không? Bao gồm cả phu quân của mình sao?

Nhưng nếu lời tiên đoán của nó thật sự xảy ra, vậy phu quân của mình phải làm sao? Con của nàng phải làm sao? Nàng phải làm sao bây giờ?

Lòng của nàng bỗng nhiên có chút dao động.

Nàng có nên chấp nhận yêu cầu của Linh Vương hay không, đem nó phóng thích ra ngoài, dùng cái này để trao đổi lời tiên đoán trên tấm bia đá hay không?

“Sẽ không, chàng sẽ không mất ta! Vô luận sinh tử, ta cũng muốn cùng chàng cùng nhau ở chung một chỗ, ai cũng không thể đem chúng ta tách ra!” Vân Khê nhất thời xúc động, giọng nói trở nên có chút kích động.

Long Thiên Tuyệt không có nghe ra trong giọng nói của nàng có chút không thích hợp, hắn chẳng qua là vui vẻ, vui vẻ nàng kiên định tín niệm như thế, cúi đầu, bắt đầu hành vi tinh tế ngọt ngào không bờ bến.....

Nàng không cách nào chuyên tâm, lời tiên đoán kia thật giống như một loại ma chú, khắc ở trong đầu Vân Khê.

Nàng trên miệng thì nói không thèm để ý, không tin, tuy nhiên nàng lại không có cách nào quên nó.

Nó chắc không phải là lời nói bữa bãi, nếu không nó sẽ không nói ra được lai lịch của nàng, chẳng qua là đại kiếp này..... Thật sự nghiêm trọng như thế sao?

A ——

Trên môi hung hăng bị mút một ngụm, Long Thiên Tuyệt trừng phạt nàng không chuyên tâm, nàng giương mắt, chống lại ánh mắt nhiệt liệt xen lẫn thăm dò của chàng, Vân Khê nói quanh co lung tung, trong khoảng thời gian ngắn không biết nói từ đâu.

Trước mắt vẫn không nên nói cho chàng biết? Tránh cho chàng lo lắng cho nàng suy nghĩ lung tung, càng thêm lo được lo mất.

Nàng đưa tay lên ôm lấy cổ của phu quân nhà mình, nàng nhìn thấy ánh sáng giống như ánh mặt trời rực rỡ của mái tóc màu kim sắc ở trên khuôn mặt anh tuấn trong sáng như ngọc của phu quân mình, không giây phút nào không tản ra mị lực mê người. Chàng như vậy, lại còn lo được lo mất, đối với mình không đủ tự tin, nàng không nhịn được hỏi ngược lại mình, Vân Khê, ngươi đến tột cùng là có nghiệp chướng gì, hại chàng có tâm tư như vậy?

Mũi chân nhẹ nâng lên, Vân Khê hôn lại một cái thật nhe.

Một tiếng cười vui vẻ ở bên tai nàng, lưỡi của chàng trượt nhẹ lên đôi môi đỏ mọng của nàng, bằng phương thức khêu gợi tiến hành chinh phục.....

Cửa sổ của Ngọa Long cư, tụ tập một đống người rình coi không một chút kiêng kỵ.

Cho đến khi Vân Trung Thiên thật sự không nhìn được nữa, đem một đống người tụ tập ở cửa sổ, kéo trở về phía sau, một mình trấn thủ ở cửa sổ, mọi người mới không thể làm gì khác hơn là ngượng ngùng rời đi.

Liếc một cái ngoài cửa sổ, trong đầu Vân Trung Thiên không tự chủ hiện ra lời tiên đoán trên tấm bia đá mà Linh Vương đã nói, lúc trước

vì hắn quá để ý câu nói phía trước, mà lâm vào cảm xúc phức tạp không có suy nghĩ kỹ, nay cẩn thận nghĩ đến, Linh Vương sau đó nói một câu làm cho hắn phải suy nghĩ cẩn thận.

Khê Nhi gặp đại kiếp, đến tột cùng là đại kiếp như thế nào?

Vô luận như thế nào, hắn cũng muốn ngăn cản hết thảy phát sinh xảy ra, bất kể là đại kiếp gì!

Hắn muốn cho Khê Nhi, cho muội muội của hắn, trở thành cô gái hạnh phúc nhất trên đời này!

Ầm!

Đột nhiên dưới chân truyền đến một trận rung động mạnh.

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt hai người lập tức cảnh giác, nhìn lẫn nhau một cái.

“Giống như là từ phía tây truyền đến, chẳng lẽ có người đi trước chúng ta một bước tìm thấy Trấn Ngục Thiên Hỏa rồi?” Long Thiên Tuyệt nói.

“Rất có khả năng! Những cao thủ áo đen kia hành tung không rõ, có lẽ chính là tìm kiếm Trấn Ngục Thiên Hỏa.” Vân Khê phụ họa nói.

Long Thiên Tuyệt kéo tay Vân Khê đích, ánh mắt kiên định: “Đi!” Hai người trong nháy mắt, biến mất ngay tại chỗ.

Sườn đất phía tây, không rõ nguyên do nổ tung một lỗ hổng lớn, rất nhiều cao thủ áo đen hội tụ ở chỗ này, ánh mắt nhìn trông mong, không biết đang đợi cái gì.

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt hai người thi triển ẩn thân thuật, công khai đi vào bên trong bọn họ, thăm dò hướng vào lỗ hổng lớn vừa nổ ra. Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ bọn họ phát hiện ra nơi chôn dấu Trấn Ngục Thiên Hỏa?

Lúc này, có giọng nói nhỏ từ trong nhóm cao thủ áo đen truyền ra.

“Trấn Ngục Thiên Hỏa nghe nói chính là Thiên Hàng thần hỏa, người bình thường phàm là hơi nhích tới gần nó, cũng sẽ bị đốt thành tro bụi, lão tổ tông bảo chúng ta tới lấy Trấn Ngục Thiên Hỏa, ngươi nói điều này chúng ta có thể làm được không?”

“Lão tổ tông của chúng ta muốn lấy Trấn Ngục Thiên Hỏa để khôi phục thực lực, vì thế không thể làm, chúng ta cũng phải làm!”

“Như vậy, một khi lão tổ tông khôi phục thực lực xuất quan, gia tộc Bắc Thần chúng ta một lần nữa ở trên giang hồ có thể quật khởi, không cần giống như lúc trước lén lén lút lút, không dám tiết lộ thân phận của mình với người ngoài. Gia tộc Bắc Thần chúng ta đã phải ẩn núp quá lâu rồi.....”

“Chủ tử đã dẫn người đi xuống tìm kiếm Thiên Hỏa rồi, hy vọng có thể thành công.....”

Vân Khê im lặng cùng Long Thiên tuyệt liếc mắt một cái, hai người không nghĩ là nên đối phó với bọn người này để tự mình đi lấy Trấn Ngục Thiên Hỏa, hai người muốn nhìn xem bọn họ đến tột cùng có thủ đoạn gì, có thể đem Trấn Ngục Thiên Hỏa vào tay? Đã thế bọn họ sao không làm bọ ngựa rình ve, Hoàng tước ngồi chờ, chờ Thiên Hỏa vào tay đối phương, lại đem Thiên Hỏa thưởng đến tay mình, để cho bọn họ hoàn toàn thất bại?

“Đi!” Dùng khẩu hình không phát ra tiếng động.

Hai người cầm tay nhau nhảy xuống lỗ thủng, để tránh đả thảo kinh xà, ai cũng không có sử dụng thú sủng, bởi vì một khi vận dụng thú sủng, hành tung của thú sủng không cách nào giấu diếm được, lập tức sẽ bại lộ hành tung của bọn họ.

Hai người tự phóng thích huyền khí của mình, làm cho chậm tốc độ rơi xuống chậm lại, để thấy rõ ràng động tĩnh chung quanh.

Phi hành (bay trên không) một thời gian ngắn, xung quanh càng ngày càng mờ ám, âm u, không khí ẩm thấp thì đập vào mặt, dưới nền đất thì lại là đầm nước.

Một chút ánh sáng, hấp dẫn lực chú ý của bọn hắn.

Ở trên đầm nước, có một vị trí nhỏ có thể đặt chân, nhưng nó đã bị ba tên cao thủ áo đen chiếm mất. Một ít ánh sáng từ chỗ đầm nước sâu phát ra, ánh sáng ẩn ẩn hiện hiện, huyền ảo mà xa xăm.

“Muội muội, Trấn Ngục Thiên Hỏa hẳn là ở dưới nước, bây giờ chúng ta phải làm sao? Người bình thường căn bản không có cách nào đến gần nó, chúng ta phải làm như thế nào để đem nó từ đáy nước mang lên đây?” Thanh âm này rất quen thuộc.

Long Thiên Tuyệt đuôi lông mày hơi nhăn lại, lập tức hắn đã nghe ra chủ nhân của thanh âm này đến tột cùng là người nào.

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt dừng ở phía sau của ba người bọn họ, cách bọn họ không đến ba bước xa, đè thấp hô hấp xuống, không để cho bọn họ phát hiện ra sự tồn tại của 2 người.

Hắc y nữ tử (Cô gái áo đen nói): “Lão tổ tông có luyện một pháp bảo, nghe nói có thể chịu đựng được uy lực của Trấn Ngục Thiên Hỏa.

Phong nhi, còn không mau đem pháp bảo lấy ra?”

Trước đó Vân Khê cũng không có lưu ý đến người thứ ba vì không gian nhỏ hẹp và qua tối, cho đến khi nàng nghe được hai chữ “Phong nhi”, nàng mới bắt đầu chú ý tới, trong ba người, có một người mặc áo choàng với mái đầu tóc trắng, thân thủ cao ngất, hơi thở lãnh khốc(hơi thở lạnh lùng), không phải là Hách Liên Tử Phong thì còn có thể là ai vào đây được?

Trong lòng nàng bị đánh nặng nề.

Mệt nàng còn lo lắng cho an nguy của hắn, ai ngờ chỉ trong thời gian ngắn, hắn lại cùng mẹ của mình cùng cậu đã ở cùng một chỗ, đến để cướp Trấn Ngục Thiên Hỏa, trong lòng Vân Khê rất là tức giận.

Hách Liên Tử Phong hoàn toàn không phát hiện tới sự tồn tại của nàng, hắn lạnh lùng đứng ở một bên, lạnh lùng nói: “Pháp bảo này tới gần mồi lửa ít nhất phải ba mươi bước, thì mới có thể thi triển ra uy lực của nó, hai người các ngươi đi xuống một người, cần phải đem Thiên Hỏa mang tới cho ta.”

Giọng điệu này rõ ràng là giọng bề trên đối với kẻ dưới.

Hai người Bắc Thần Mẫn Nhi cùng cung chủ đều vô cùng sửng sốt, kinh ngạc nhìn về phía Hách Liên Tử Phong, bọn họ không có ngờ tới một vãn bối lại dám nói chuyện với bọn họ như vậy?

Bắc Thần Mẫn Nhi nhíu mày suy tư chốc lát, nói: “Ca ca, Phong nhi thực lực không bằng chúng ta, nếu một mình xuống nước, rất có thể bị uy lực của mồi lửa gây thương tích, không bằng hai người chúng ta cùng nhau đi xuống, đến lúc đó cũng có thể chiếu cố giúp đỡ lẫn nhau?”

Cung chủ gật đầu, đồng ý nói: “Được, chuyện này không nên có sai sót, hai huynh muội chúng ta cùng nhau đi xuống, ta tin tưởng nhất định có thể đem mồi lửa vào tay tay.”

“Nhanh đi mau trở về!” Hách Liên Tử Phong đưa tay lên, đem một chiếc bảo vật có dạng hình tháp đưa trước mặt cho hai người kia với thái độ lạnh lùng, xa cách ngàn dặm khiến cho Bắc Thần Mẫn Nhi kinh ngạc, không nhịn được than nhẹ.

“Phong nhi, con ở nơi này chờ, mẫu thân cùng cậu đi sẽ nhanh trở lại. Nếu như..... haizz, quên đi.” Bắc Thần Mẫn nhi vốn định dặn dò mấy câu nữa, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lãnh mạc vô tình của nhi tử, thì định nói cái gì cũng đều nuốt trở vào.

Bùm, bùm!

Hai người Bắc Thần Mẫn Nhi cùng cung chủ lục tục nhảy vào trong nước, hướng đáy nước nơi phát ra ánh sáng mà bơi đến.

Trên mặt nước, chỉ còn lại một mình Hách Liên Tử Phong.

Nhìn Bắc Thần Mẫn Nhi cùng cung chủ biến mất ở trong tầm mắt, Vân Khê cũng không nhịn được nữa, hiện ra thân ảnh, xuất hiện ở trước mặt của Hách Liên Tử Phong: “Hách Liên đại ca, Tử yêu kia không có làm khó huynh chứ?”

Con ngươi của hắn khẽ có biến hóa, rất nhanh đã lại khôi phục bình thường, Hách Liên Tử Phong nhìn Vân Khê đột nhiên xuất hiện ở trước mặt của hắn, khóe môi hắn khẽ giơ lên một chút độ cong quỷ dị: “Làm sao ngươi lại ở chỗ này? Chỉ một mình ngươi?”

Tầm mắt của hắn khẽ nhìn trái phải, xem xét xung quanh.

Vân Khê nhìn chung quanh một chút, lúc này nàng mới phát hiện Long Thiên Tuyệt không có cùng nàng cùng nhau hiển ra thân ảnh, tiếp tục sử dụng ẩn thân thuật đứng ở phía sau của Hách Liên Tử Phong, yên lặng không một tiếng động.

Chỉ trong nháy mắt không khí trở nên có chút quỷ dị.

Thiên Tuyệt nhận thấy có cái gì không được bình thường sao?

Vân Khê thân hình cứng ngắc nhẹ kéo khóe miệng: “Chỉ có một mình ta.”

Hách Liên Tử Phong tựa hồ tin, không tiếp tục dò xét nữa, cười nhẹ nói: “Vậy thì tốt! Chờ ta lấy được mồi lửa, ta liền dẫn ngươi rời đi. Ngươi không phải là rất quan tâm ta sao? Ta đây dẫn ngươi đi gia tộc Bắc Thần của chúng ta được không? Yên tâm, ta sẽ không bạc đãi ngươi.”

Hắn đột nhiên đưa tay lên, định sờ má của Vân Khê bên, khóe miệng lộ ra nụ cười khinh bạc mà tà khí.

Vân Khê nghiêng người, tránh được tay của hắn, chân mày cau lại, cảm giác, cảm thấy hắn thay đổi, làm cho nàng cảm giác rất xa lạ.

“Bắc Thần gia tộc?”

“Không sai! Ta chính là tôn quý vô cùng, ngay cả Vân tộc cùng không thể sánh với gia tộc Bắc Thần. Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn đi theo ta, ta sẽ bảo vệ ngươi cho ngươi cuộc sống vinh hoa phú quý, trở thành nữ nhân tôn quý nhất trên đời!” Bờ môi hắn tười cười, càng phát ra tà ác khinh bạc, khiến cho Vân Khê cảm giác rất không thoải mái.

“Hách Liên đại ca, xin tự trọng! Nếu huynh tiếp tục hồ ngôn loạn ngữ (nói xằng, nói bậy) như vậy ta sẽ không hề nhận thức huynh là bạn bè nữa.”

“Bạn bè?” Hắn tà tứ nở nụ cười, “Người kế thừa huyết mạch của gia tộc Bắc Thần ta, chưa bao giờ cần bằng hữu! Hoặc là có thể lợi dụng người, hoặc chính là địch nhân..... nhưng nhìn ngươi thường ngày đối với ta cũng không tệ lắm, ta sẽ vì ngươi mà phá lệ một lần. Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn đi theo ta, ta sẽ yêu thương che chở cho ngươi, chỉ cần trong phạm vi ta có thể chịu đựng được, ngươi muốn làm gì thì làm. Như thế nào? Cõi đời này có thể làm cho ta phá lệ như thế cũng dễ dàng tha thứ ngươi như thế, ngươi là người đầu tiên, ngươi hẳn là cảm thấy vinh hạnh mới phải.”

Hắn từng bước một tiến về phía Vân Khê, với đôi mắt mang theo tà khí, tràn ngập ngạo khí cùng quái đản.

Vân Khê giơ tay lên, định cho Hách Liên Tử Phong một cái tát, nhưng tay phải nửa đường bị người ta cản xuống

“Như thế nào? Muốn đánh nhau ta sao? Đây chính là cái ngươi gọi là bằng hữu? Ha ha ha, thật là buồn cười! Cho nên nói, trên cõi đời này cho tới bây giờ ta cũng không tin có người có thể trở thành bằng hữu của ta, mọi người nhích tới gần ta, đều là có mục đích, ngươi cũng không ngoại lệ. Thế nào? Bị ta nói trúng đi?”

Ánh mắt của hắn như hai đạo tia chớp bắn vào trong mắt Vân Khê, Vân Khê đáy lòng đánh rùng mình một cái.

Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Hắn thật sự là Hách Liên đại ca mà nàng quen biết sao?

Ngay bên cạnh 2 người, Long Thiên Tuyệt trợn mắt thiêu đốt, ý đinh sẽ ra tay đánh lén hắn trước mặt nàng.

Vân Khê cho Long Thiên Tuyệt một cái ánh mắt ngăn trở, nàng tâm thần vừa động, bỗng nhiên bắt lấy cổ tay của Hách Liên Tử Phong.

“Ngươi muốn làm gì?” Hách Liên Tử Phong cảnh giác rút tay về, quanh thân sát khí ngay lập tức phát ra.

“Ta muốn nhìn cổ tay của huynh một chút, ta nhớ trên cổ tay của huynh có không ít vết sẹo, ta muốn nhìn một chút xem nó có còn hay không?” Vân Khê bình tĩnh nói, muốn phân biệt người ở trước mặt nàng có phải là Hách Liên Tử Phong hay không, chỉ cần nhìn trên cổ tay của huynh ấy có những vết sẹo do chính huynh ấy tự cầm kiếm của mình gây ra hay không, dù là ai cũng không có cách nào giả mạo được nó. Nàng chính là muốn phân biệt rõ ràng người trước mắt này có đúng là Hách Liên Tử Phong thật hay không, nếu là giả, nàng không nói hai lời cùng Long Thiên Tuyệt giết hắn!

Nàng từ đầu đến cuối hoàn toàn không tin Hách Liên đại ca có thể nói ra những lời nói ngả ngón khinh bạc như vừa rồi, làm sao một người có thể biến hóa lớn như thế?

“Ngươi cho ta là Hách Liên Tử Phong giả?” Hách Liên Tử Phong cúi đầu nở nụ cười, nụ cười đó có mấy phần cuồng vọng, mấy phần tà khí, hắn vươn tay cổ tay, đưa tới trước mặt Vân Khê, “Thấy rõ ràng rồi chứ, ta đến tột cùng có phải là giả hay không?”

Khi Vân Khê nhìn thấy trên cổ tay của Hách Liên Tử Phong có những vết sẹo chằng chịt ngang dọc, nàng cả người giật mình.

Làm sao có thể?

Hắn thật sự là Hách Liên đại ca.

Nhưng là.....

“Ha ha ha, không cách nào tiếp nhận sự thật này sao? Con người có thể thay đổi, hiện tại ta như thế này, mới thật sự là ta. Ngươi nếu thật sự coi ta là bằng hữu, như vậy bất kể ta biến thành bộ dáng như thế nào, ngươi đều vui vẻ tiếp nhận ta mới đúng. Nhưng nếu ngươi không thể làm như vậy, vậy thì chứng minh, lời ngươi nói hết thảy đều là dối trá. Cái gì bằng hữu, chẳng qua là ngươi vì cầu được an lòng, muốn bố thí một ít tình cảm thôi. Ngươi nếu không thể đi theo ta, như vậy từ nay về sau, cũng đừng có ở trước mặt của ta làm bộ giả nhân giả nghĩa, bố thí thứ tình cảm rẻ mạt của ngươi. Bởi vì, căn bản ta không cần, cũng kinh thường sự bố thí của ngươi!”

Hắn cười to, hắn khinh thường, hắn châm chọc, đem Vân Khê từng bước ép dọc theo hướng đầm nước, chỉ còn một bước, nàng sẽ bị rơi vào trong đầm nước.

Một cái tay ở bên hông của nàng đỡ lấy nàng, Vân Khê lúc này mới định thần lại.

Chỉ là vì cầu được an lòng sao?

Chẳng lẽ tình bằng hữu mà mình giành cho Hách Liên đại ca, giống như hắn nói, dối trá, rẻ mạt, làm cho người ta chẳng thèm ngó tới?

Trong khoảng thời gian ngắn, chính nàng cũng không dám tin tưởng.

Đúng vậy, nếu nàng thật sự coi đối phương là bằng hữu, như vậy bất kể hắn biến thành bộ dáng như thế nào, nàng đều phải không rời không bỏ mới đúng, nhưng vì sao giờ phút này nàng lại lùi bước,lảng tránh?

“Khê Nhi, không nên bị lời nói của hắn mà kích động, hắn căn bản không phải thật sự là Hách Liên Tử Phong!” Long Thiên Tuyệt bí âm truyền vào trong tai của nàng.

“Không thể nào! Vết sẹo trên cổ tay hắn, không phải là giả, hắn chính là Hách Liên đại ca.” Vân Khê ngữ khí chắc chắn.

Long Thiên Tuyệt im lặng không nói, hắn cũng không có cách nào nói rõ, chẳng qua đó chỉ là cảm giác, hắn không tin đối phương chính là Hách Liên Tử Phong. Hách Liên Tử Phong cho dù âm tình bất định, tính tình khó lường, nhưng là tuyệt sẽ không đối đãi với nàng như thế. Bởi vì Long Thiên Tuyệt có thể hiểu nội tâm của hắn, hắn có thể đối với bất luận kẻ nào lòng dạ độc ác, nhưng tuyệt đối với nàng thì không thể.

Vân Khê nhìn chăm chú người trước mắt, vô luận nhìn từ góc độ nào, hắn cũng là Hách Liên Tử Phong không thể nghi ngờ, nhưng hết lần này tới lần khác thần thái cùng tính tình lại khác xa nhau.

“Hách Liên đại ca, huynh còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt như thế nào không, ta đói bụng đến nỗi không có khí lực, huynh đem thức ăn cho ta? thức ăn ta ăn lúc ấy thực ngon, cũng chính là thức ăn đó đã cứu ta một mạng.” Nàng quan sát thần sắc của đối phương, đây là chuyện chỉ có 2 người bọn họ mới biết được, là thật hay giả, thử một lần liền biết.

Hách Liên Tử Phong cúi đầu cười một tiếng, không chút nghĩ ngợi nói: “Ta tự nhiên nhớ được, lúc ấy ta lấy ra một cây cây củ cải, bảo ngươi van xin ta thì ta mới cho, nhưng ngươi thà chết đói, cũng không chịu van xin ta..... Ha hả, nhưng nếu ngươi lúc ấy van xin ta cứu ngươi, ta có lẽ cũng sẽ không để ý tới ngươi.”

Trong đầu nàng có cái gì đó nổ tung.

Hắn lại nhớ được? Như vậy nói cách khác, bản thân hắn thật sự là Hách Liên Tử Phong.

Tại sao có thể như vậy?

Vân Khê trong tâm rất không cam lòng, nàng không muốn nhìn thấy hắn biến thành bộ dạng như ngày hôm nay, vô tình, tà khí, hận đời, nàng một chút cũng không thích.

Long Thiên Tuyệt khẽ nhíu mày, trong lòng cũng tràn đầy nghi ngờ giống Vân Khê, chẳng lẽ mình nhìn lầm rồi, Hách Liên Tử Phong bản chất là người lãnh huyết vô tình, hắn đối với Khê Nhi biểu hiện ra thâm tình, căn bản là giả dối?

Hắn đến gần bọn họ, vốn là mang mục đích đặc biệt, hiện tại mục đích đã đạt được rồi, cho nên không cần che dấu bất kỳ điều gì?

Đôi bên giằng co, trong nước đột nhiên xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Một trận sóng nhiệt hướng về phía trước vọt mạnh, nước hồ vốn lạnh như băng, giờ phút này bốc lên bọt khí khổng lồ, nhiệt lượng bay lên, từ đáy nước chui ra.

Trên mặt nước ba người nhất tề ngẩn ra, mỗi người mang một vẻ mặt khác nhau.

Hách Liên Tử Phong mừng rỡ cười to: “Thật tốt quá! Trấn Ngục Thiên Hỏa đã lấy được!”

Nói xong, hắn tung người nhảy vào trong nước.

Vân Khê cũng không chần chờ, đem Tiểu Bạch từ Ngọa long Cư gọi đi ra ngoài, cùng đi theo nó ra ngoài, còn có Long Vương cùng Long Hậu. Long Vương trải qua điều dưỡng một thời gian ngắn, khí sắc chuyển biến tốt đẹp rất nhiều.

“Các ngươi canh giữ ở nơi này, ta cùng với Vương Hậu cùng nhau đưa Tiểu Long Long đi xuống trong đầm nước, tranh đoạt mồi lửa.” Long Vương nói xong, dẫn Long Hậu cùng Tiểu Bạch, cùng nhau biến thân thành long thân, tung người nhảy vào trong đầm nước.

Một nhà ba người thân ảnh, hài hòa mà ấm áp.

Động tĩnh phen này, quá mức kịch liệt, cuối cùng kinh động những cao thủ áo đen canh giữ ở sườn núi.

Có người bắt đầu nhận thấy được có cái gì không đúng, có hai gã cao thủ từ sườn núi nhảy xuống, tra xem đã xảy ra chuyện gì.

“Di? Mới vừa rồi rõ ràng có động tĩnh, làm sao bây giờ một bóng người cũng không có?” Hai gã cao thủ nhìn quanh mọi nơi, lại chỉ có thể thấy đáy nước gió nổi mây phun, mà trên bờ một bóng người cũng không có.

“Chủ tử không có cho phép chúng ta hành động, chúng ta vẫn là nhanh đi về thôi.”

“Được rồi, đi!”

Hai người không phát hiện ra gì, không thể làm gì khác hơn là quay ngược về sườn núi.

Hai người Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt theo sát bọn họ, đến

sườn núi, bọn họ đã quyết định, bất kể Hách Liên Tử Phong là thật hay giả, bọn họ cũng muốn lưu lại hắn, sau đó từ từ làm rõ.

Trước mắt chuyện trọng yếu nhất, chính là lấy được mồi lửa.

Mồi lửa bên kia đã có Long Vương Long Hậu cùng Tiểu Bạch hành động, tạm thời không có việc cho bọn họ, như vậy trước hết bọn họ nên ra tay, giải quyết những cao thủ áo đen ở sườn núi rồi hãy nói.

Vô thanh vô tức(im hơi lặng tiếng), hai người đi đến nới tụ tập của những cao thủ áo đen đang canh giữ ở sườn núi, thực lực mạnh nhất trong số đó là hai kẻ bên cạnh 2 người lúc này.

Thừa dịp bọn họ còn không có phát hiện bất kỳ điều gì, bọn họ tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước thì chiếm được lợi thế), trước đem kẻ có thực lực mạnh nhất trong bọn họ giết chết, bằng không đợi bọn họ cảnh giác, nếu còn muốn thắng vì đánh bất ngờ, thì khó hơn nhiều.

“Thế nào? Có động tĩnh gì không?” Những cao thủ áo đen bắt đầu nói chuyện với nhau.

“Chủ tử của bọn họ đều tiến vào trong đầm nước rồi, ta thấy mồi lửa cũng nhanh tới tay thôi.”

“Thật tốt quá! Chúng ta cuối cùng có thể buông lỏng canh phòng nghỉ ngơi một lát rồi, mấy ngày qua mỗi ngày đều bị hành hạ, Lão Tử đều mệt muốn chết rồi..... A!” Vốn mọi người đang nói chuyện hưng phấn, đột nhiên trong lúc đó có một tiếng kêu to, sau đó là một khối thân thể với máu chảy đầm đìa ở trước mắt bọn họ, bị chém thành hai nửa.

Mọi người kinh hãi, trong nháy mắt khẩn trương, đao kiếm đồng thời ra khỏi vỏ, cảnh giác nhìn về phía bốn phía âm u xung quanh.

Lại là một tiếng kêu thảm thiết khác, một thân ảnh màu trắng như mũi tên rời cung lao ra, rầm rầm rầm mấy tiếng, mấy tên cao thủ áo đen giống như một loại tú cầu bị ném lên giữa không trung, đằng vân giá vũ (cưỡi mây đạp gió). Chỉ thấy được hàn quang lóe lên, quét quét quét, mấy thah kiếm liền đâm chọc, huyết tương phun ra, nhiễm đỏ một mảnh đất đen.

Nháy mắt, mấy mạng người cứ như vậy không còn.

“Người nào?”

Bóng trắng kia chợt lóe rồi biến mất, rất nhanh cũng không nhìn thấy bóng dáng, những cao thủ áo đen nhất thời rối loạn trận cước, thật sự là thân ảnh của đối thủ quá mức quỷ dị, bọn họ cơ hồ cũng chưa có bắt đến bóng người.

Thân thủ quỷ dị, sát khí đáng sợ.

Rốt cuộc là người hay là quỷ?

Thân ảnh màu đen lóe kim quang (ánh sáng màu vàng) tung hoành bay ra, hàn quang của trường kiếm trong tay lóe ra mấy trượng, vừa hiện thân đều khiến cho một mảnh kêu thảm thiết!

Long Thiên Tuyệt phá vỡ đám người, một cái huyết ảnh bay tán loạn một đường chém giết điên cuồng.

Trong những cao thủ áo đen, có người kêu to: “Mọi người mau tụ lại ở một chỗ, quay lưng vào nhau, cùng chung ngăn địch! Quản hắn khỉ gió là người hay quỷ, mọi người chung sức đối địch, tạo thành Thiết thông sát trận, nhìn xem hắn còn có thể đánh lại ta được không——”

Một chữ “hay không” còn chưa ra khỏi miệng, gáy của hắn bỗng nhiên trúng một kiếm, máu tươi theo bóng kiếm chảy xuôi xuống.

Những cao thủ vốn đã rối loạn trận cước, cộng thêm một màn vừa rồi càng thêm nóng nảy rối loạn.

“Có hai..... Có hai người! Không đúng, là quỷ!”

Các cao thủ áo đen không cách nào phán đoán vị trí hai người, chẳng có mục đích huy kiếm chém lung tung.

“Mọi người không nên loạn! Nhanh chóng dựa vào nhau, tạo thành vòng tròn!” cuối cùng cũng có người hiểu chuyện, bình tĩnh, lạnh lùng chỉ huy các cao thủ áo đen, các cao thủ rối rít dựa vào nhau tạo thành vòng tròn, tiếng kêu nhất thời nổi lên bốn phía đã dần dần ổn định lại trận cước.

Hai người Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt buộc phải dừng đánh lén, mới vừa rồi dưới tình huống bọn họ hỗn loạn, mới khiến cho bọn họ đánh lén tương đối dễ dàng, bây giờ bọn họ tụ làm một đoàn, nếu muốn đánh lén thành công khó hơn nhiều, huống chi trong những cao thủ này, không thiếu cao thủ Huyền Hoàng chi cảnh. Lúc trước bởi vì phát sinh đột nhiên, khiến bọn họ bị hỗn loạn, khó tránh khỏi tự loạn trận cước, nhưng từ lúc có người chỉ huy, bọn họ bắt đầu phòng ngự tích cực, tất nhiên không thể dễ đối phó.

Bất quá, phân tán có biện pháp đối phó phân tán, tụ lại có biện pháp đối phó tụ lại.

Vân Khê hiện ra thân ảnh, nàng câu môi cười nụ cười mang vẻ tà khí, từng bước hướng về phía các cao thủ đi đến.

“Ngươi là Vân Khê?” Trong cao thủ đó có người nhận ra nàng.

“Vân Khê, ngươi thi triển yêu pháp gì? Có bản lĩnh thì quang minh chánh đại tỷ thí, âm thầm đánh lén, thì có cái gì bản lĩnh?” Trong đó một gã cao thủ đầy lòng căm phẫn nói.

Vân Khê ánh mắt sắc bén nhìn đám đông đánh giá một vòng, trong lòng đã có tính toán nói: “Đối phó với loại người như các ngươi ta cần gì phải quang minh chính đại? lại nói tiếp, ta bất quá cũng là học theo các ngươi, lấy bỉ chi đạo thi bỉ thân thôi (lấy vô sỉ đối với kẻ vô sỉ).”

Cao thủ trả lời: “Ta khuyên ngươi vẫn là thúc thủ chịu trói (khoanh tay chịu trói) thì tốt hơn, nếu không đợi đến lúc chủ tử của chúng ta lấy mồi lửa trở về, ngươi nghĩ trốn cũng trốn không thoát.”

Vân Khê chỉ cảm thấy buồn cười, mồi lửa đến tột thuộc ai là người sở hữu, còn không biết, bọn họ lại còn đem hi vọng ký thác trên người chủ tử bọn họ.

“Ta cũng vậy khuyên các ngươi một câu, cải tà quy chính, lập địa thành Phật, ta chỉ cho các ngươi cơ hội đầu hàng một lần. Nhưng nếu các ngươi không hảo hảo quý trọng, vậy thì đừng trách ta hạ thủ vô tình!”

Các cao thủ hai mặt nhìn nhau, sau đó ầm ầm phá lên cười.

“Chỉ bằng ngươi? Xú nha đầu, ngươi cũng quá kiêu ngạo không biết trời cao đất rộng, chỉ bằng một người như ngươi, cũng muốn tính mạng của chúng ta, quả thực là nói nhảm! Được, chúng ta cũng muốn xem một chút, ngươi làm cách nào dùng lực lượng một người, để lấy tính mạng của 10 người chúng ta?”

Các loại tiếng cười châm chọc cùng giễu cợt ở trước mặt Vân Khê

đung đưa, Vân Khê khẽ câu môi, không thèm so đo với bọn họ.

“Tiểu Cửu, đi ra ngoài cùng các vị chơi đùa đi!”

Một đoàn ánh sáng trắng bỗng nhiên xuất hiện, từ từ tạo thành Cửu Vĩ Hồ, 9 cái đuôi tung bay trong không gian, so sánh với trước lớn gấp đôi, có chút đồ sộ.

Vân Khê quay đầu lại nhìn nó, phát hiện biến hóa của nó, trong lòng mừng thầm.

Xem ra hình thể của Tiểu Cửu là theo theo thực lực của nàng tăng trưởng mà biến hóa, như vậy thực lực của nó không biết bây giờ ra sao? Có hay không so với trước tăng trưởng không ít?

“Tiểu Cửu, cho bọn hắn kiến thức một chút!” Vân Khê hí mắt, rất mong đợi biểu hiện của Tiểu Cửu.

Những cao thủ áo đen liếc mắt đến hình thể của Tiểu Cửu, rối rít sững sờ, Cửu Vĩ Hồ huyễn thú không phải dễ mà gặp được, nhất là Cửu Vĩ Hồ trước mắt anh uy thần võ như vậy. Nó rốt cuộc có khả năng gì? Bọn họ cũng rất tò mò.

“Mọi người cẩn thận!” Các cao thủ không dám khinh thường thực lực của Cửu Vĩ Hồ, rối rít cầm kiếm phòng thủ.

Cửu Vĩ Hồ từ trên cao nhìn xuống, nó liếc mọi người một cái ánh mắt tràn đầy khinh thường, đang lúc mọi người nhìn nó chăm chú, thì bỗng nhiên nó quay lưng lại.

Ách..... Nó đây là ý gì? Coi thường bọn hắn sao?

Các cao thủ rối rít tức giận, ánh mắt vừa rồi của nó, rõ ràng chính là

ánh mắt khinh bỉ khinh thường. Bọn họ cư nhiên bị một con Cửu Vĩ Hồ huyễn thú khinh bỉ, thật đáng giận!

Vân Khê cũng khẽ kinh ngạc, có chút không hiểu nổi âm mưu củaTiểu Cửu, bất quá thần trí của nàng nói cho nàng biết, Tiểu Cửu giờ phút này là tràn đầy chiến ý. Chẳng qua là, nếu nó muốn chiến đấu, vì sao phải quay lưng lại? Thật sự là làm người ta không thể tưởng tượng nổi.

Mọi người ở đây đều đang lâm vào suy nghĩ, thì ở trên bầu trời Tiểu Cửu đột nhiên mân mê cái mông, chín cái đuôi thật giống như lông chim khổng tước, lả lơi mở ra thành bình.

Bủm ——

Một tiếng trầm đục cực đại phát ra, vô hình mang theo mùi hôi lan tỏa trong không khí làm cho người ta khó có thể chịu được, mà thứ mùi đó đang hướng về phía những cao thủ áo đen.

Mùi hôi kia thật giống như một đóa hoa loa kèn, từ nụ hoa biến thành đóa hoa, tùy ý nở rộ.

Mặc dù là đứng ở vị trí ngược gió, nhưng Vân Khê vẫn không nhịn được vươn ra hai ngón tay, bưng kín cái mũi của mình, một đống mồ hôi lạnh đọng ở cái trán của mình.

Rắm thối vô địch trong lịch sử bắn ra, không phải là nó thì còn là ai nữa!

Nhìn các cao thủ nghẹt thở nằm ngổn ngang dưới đất, Vân Khê buồn cười, hoàn toàn ăn xong!

Khó trách nàng vừa rồi có thể tiếp thụ lấy chiến ý của Tiểu Cửu, thì

ra đây chính là kỹ thuật đánh nhau vô địch của Tiểu Cửu!

Được rồi, mặc dù uy lực vô địch, hiệu quả không tệ, bất quá kỹ thuật đánh nhau này không khỏi có chút quá tay, quá mất mặt của nàng.

“Hèn hạ! Vô sỉ! Khụ khụ.....”

“Thối muốn chết!”

Các cao thủ vừa mắng, vừa chạy trốn khắp mọi nơi, lập tức lộ ra sơ hở.

Cơ hồ là cùng một thời gian, bốn đầu Hỏa Long khổng lồ từ bốn phương hướng bất đồng dưới đất chui ra, đem các cao thủ vây quanh bên ngoài Thiết Dũng Sát Trận. Long Thiên Tuyệt với một đầu tóc dài màu vàng kim tùy ý bay lả tả trong không trung, khống chế bốn điều Hỏa Long, từ trên trời giáng xuống.

“Phốc!”

“Phốc!”

“Phốc!”

“Phốc!”

Hỏa Long cùng nhau phun ra Hỏa Long mãnh liệt, ùn ùn kéo đến, đem các cao thủ bao phủ trong đó.....

Bưu hãn a! Uy vũ a!

Trước khi đổi máu, Long Thiên Tuyệt chỉ có thể miễn cưỡng triệu hồi ra hai Hỏa Long, hiện tại đã có thể đồng thời triệu hồi ra bốn Hỏa

Long, thật là lợi hại!

Vân Khê nhìn thấy cảnh tượng Long Thiên Tuyệt gọi ra bốn cái Hỏa Long uy vũ giết địch, nhìn lại Tiểu Cửu đang vểnh lên cái mông, ở trên bầu trời dương dương đắc ý, nàng không nhịn được lắc đầu thở dài.

Chênh lệch a!

Đồng dạng đều là huyễn thú, vì sao lại có sự chênh lệch to lớn như thế?

Tiểu Cửu, ngươi lúc nào có thể cho chủ nhân của ngươi là ta chút mặt mũi, hảo hảo mà uy phong một phen?

Quyển 5 - Chương 84: Long Hoàng ra đời! Tiểu Bạch uy vũ!

Bốn con Hỏa Long thế công hung mãnh, sườn núi trong nháy mắt hóa thành biển lửa.

Những cao thủ áo đen trước sự anh dũng đó, muốn thoát đi biển lửa này chỉ còn cách xung phong liều chết. Trong lúc này, tám cơn lốc màu đen từ bốn phương tám hướng, từ dưới đất xông thẳng lên trời, giống như là bốn cái cột chống trời đứng sừng sững ở tám phương hướng.

Kiếm khí ngưng tụ trước cơn lốc đó, càng ngày càng lớn, cuối cùng luyện thành một vòng tròn, đem những cao thủ kia đang cố gắng muốn thoát đi biển lửa kéo trở về.

Vân Khê chọc trời kéo lên, từ đuôi đến đầu, nắm trong tay tám cơn lốc do kiếm khí ngưng tụ mà thành, hai đầu lông mày thanh tú, sát khí bắn tán loạn.

Lúc trước khi nàng tấn chức Huyền Hoàng tam phẩm, nàng mới chỉ có thể điều khiển đồng thời bốn cơn lốc, mà bây giờ nàng đã có thể đồng thời khống chế támcơn lốc, khí thế ngàn quân quét sạch mọi thứ, không người nào có thể ngăn chặn!

Đây là nàng căn cứ Kinh Hồng kiếm pháp, kết hợp với sự lĩnh ngộ của mình mà sáng tạo ra kiếm trận mới, thích hợp nhất với chiến cuộc lấy ít địch nhiều, mặc dù nó tương đối hao tổn huyền khí, nhưng

lực sát thương cũng là vô cùng cường đại, một lần cũng có thể giết nhiều người.

Hỏa Long trận của Long Thiên Tuyệt, cùng kiếm trận của nàng, mặc dù có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, đều là thích hợp với chiến thuật lấy ít địch nhiều.

Chỉ một thoáng, hai vợ chồng một người thi triển Hỏa Long trận, một người thi triển kiếm trận, phối hợp ăn ý, thủ trường bổ đoản (lấy thừa bù thiếu), đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi!

Tiếng kêu thảm thiết, tiếng cầu xin tha thứ, không ngừng từ biển lửa, trong kiếm trận truyền ra.

Chỉ tiếc, bọn họ đã mất đi cơ hội van xin, muốn tiêu diệt liền tiêu diệt hoàn toàn!

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt ở giữa không trung liếc mắt nhìn nhau, cùng nhau trao đổi một cái ánh mắt, hai người đồng thời tăng thêm lực, gia tăng công kích, cố gắng một lần diệt hết bọn họ. Giết đi phe canh của Bắc Thần Mẫn nhi, làm cho ả ta mặc dù có dã tâm, hùng tâm (ý chí mạnh mẽ) lớn thế nào đi nữa, cũng không thể dùng binh để giúp người xấu làm điều ác!

Mai công tử suất lĩnh một nhóm những cao thủ rối rít men theo ánh lửa mang theo chiến ý mà đến, khi bọn hắn chạy tới hiện trường, nhìn thấy một màn hùng vĩ tráng quan (tráng lệ) như thế, mọi người vẻ mặt dại ra,cứng lưỡi.

Hai vợ chồng quá biến thái!

Vô luận là người nào, nhìn thấy sát trận của bọn họ uy bá như thế, cũng sẽ không rét mà run.

Bọn họ không khỏi cảm thấy may mắn, may mà bọn họ cùng 2 vợ chồng Long Thiên Tuyệt đứng ở cùng một chiến tuyến, nếu không, ai có thể chịu nổi sự tấn công của một hỏa công một kiếm trận đáng sợ như thế?

“Lợi hại! Không nghĩ tới mới ngắn ngủi có một ngày, công lực hai người bọn đều thăng tiến to lớn như thế, làm cho mọi người không thể tưởng tượng nổi.” Vân Trung Hạc tự đáy lòng thở dài nói, lúc trước hắn cùng Vân Khê tỷ thí cho nên hắn biết rõ thực lực cùng lai lịch của nàng. Trước và sau biến hóa to lớn như thế, hắn không sợ hãi than lên cũng không thể.

“Quá..... Quá hung tàn rồi! Sau này thấy vợ chồng bọn họ, chúng ta vẫn là trốn xa chút thì tốt hơn!”

“Nếu như đổi lại là ta, ta chỉ có thể chống đỡ nhiều nhất mười chiêu, hoặc là bị chết cháy, hoặc là bị kiếm trận quét cho tàn tạ.”

“Đây sao có thể gọi là tỷ thí được? Rõ ràng chính là tàn sát hàng loạt! Ta còn chưa từng tận mắt chứng kiến một trận chiến đấu như vậy, cả đời khó quên a.”

“Ta bỗng nhiên có chút đồng tình với những cao thủ áo đen kia.....” Trong đám người, không biết có ai khẽ thở dài, những người còn lại không tự chủ cũng rối rít gật đầu phụ họa.

Mai công tử chớp mắt, ngẩng đầu nhìn hai vợ chồng đang phối hợp ăn ý với nhau phiêu du trên bầu trời, liên tiếp gật đầu đầy bí hiểm, bỗng nhiên lão khẽ thở dài nói: “Già rồi, sau này thiên hạ là của người trẻ tuổi.”

Sườn núi chiến đấu thảm thiết, dưới vách chiến đấu so với sườn núi

kịch liệt hơn.

Nước hồ đen nhánh nhấc lên trận trận sóng lớn, bọt nước kích động, đập vào bờ cùng với thanh ba ba trong vắt.

Giữa hồ ánh sáng yếu ớt, Long Ảnh thoáng hiện không ngừng.

Cũng không biết chiến đấu bao lâu, một bóng người, tiên phong phá tan hồ nước, nhảy ngàn trượng, nhảy ra đỉnh núi.

“Ha ha ha, Trấn Ngục Thiên Hỏa là của bổn tọa, ai cũng không thể cướp nó từ trong tay của bổn tọa!”

Tiếng cười lớn, tùy ý bừa bãi.

Ở sườn núi, rất nhanh có người phản ứng, hô to: “Mau! Kết trận!”

Sườn núi vừa trải qua một cuộc đại tẩy, canh giữ ở vách đá lúc trước là những cao thủ áo đen đã bị giết sạch ở trong biển lửa, bây giờ canh giữ ở vách đá là những cao thủ đều là người của Vân Khê.

Mọi người không chớp mắt ngó chừng dưới vách, chuẩn bị tinh thần chiến đấu, nếu người đi lên đầu tiên chính là Long Vương Long Hậu, bọn họ sẽ cho đi dễ dàng, nhưng nếu là đám người của Bắc Thần Mẫn Nhi, bọn họ sẽ tiến hành kết trận đem bọn họ bắt lại.

Bọn hắn bây giờ canh giữ ở vách đá, hoàn toàn nắm giữ quyền chủ động, chiếm hết thượng phong.

Long Thiên Tuyệt nhanh tay lẹ mắt, lớn tiếng hô lên: “Mau! Kết trận! Không thể để cho hắn thoát ra mà còn sống!”

Đồng thời, Kim Hòa tháp trong tay của hắn nhắm ngay vào phương

hướng xuất hiện một đạo nhân ảnh, phóng ra ánh sang xanh.

Tiếp thu mệnh lệnh của hắn, các cao thủ cửa tự giác chia thành 9 nhóm nhỏ, đứng ở 9 hướng khác nhau, đồng thời thi triển kiếm thuật, kết thành thượng cổ kiếm trận.

Không cần phải nói, thượng cổ kiếm trận lần này chính là do Long Thiên Tuyệt truyền thụ cùng chỉ huy, chín vị trí khác nhau, chính là Cửu Cung Chi trận. Vì để phối hợp thực lực của mỗi cung, tất cả cao thủ đều cần phối hợp chặt chẽ, hoặc hai ba người một đội, hoặc bốn năm người một đội, bảo đảm mỗi cung cao thủ thực lực tổng ít nhất có hai cái Huyền Hoàng chi cảnh cao thủ trở lên.

Vân Khê không có bị an bài vào Cửu Cung Chi trận, nàng có thể hành động linh hoạt, tùy thời có thể công kích, bổ khuyết (bù đắp) chỗ sơ hở cho trận pháp. Cho nên, lúc mọi người đang thi triển trận pháp, nàng tinh tường thấy được người thứ nhất lao ra đầm nước, vọt tới vách đá với, hình dáng này, khiến nàng kinh ngạc bật thốt lên: “Hách Liên đại ca?”

Không đúng, không phải là Hách Liên đại ca!

Hắn rõ ràng vừa tự xưng là bổn tọa, cũng chỉ có Tử yêu mới có thể tự xưng là bổn tọa.....

Đúng rồi, trả trách thời điểm nàng đối mặt hắn, cứ có cảm giác quái dị. Hắn khinh bạc, hắn tà khí, đều khác xa trong ấn tượng của nàng đối với Hách Liên đại ca, nàng cảm giác rất xa lạ, rất không thoải mái.

Thì ra hắn căn bản không phải là là Hách Liên đại ca, mà là Tử yêu!

Lúc trước cảm giác đó còn tồn tại ở nội tâm của nàng không lý giải

được, thoáng cái nàng đã thông suốt, nếu đối phương thật sự là Hách Liên đại ca, như vậy nàng nhất định có thể cảm giác được, nhưng bây giờ đã không phải là huynh ấy, nàng cũng không có cảm giác kỳ quái nữa.

Nhưng là, vết sẹo trên cổ tay huynh ấy, trí nhớ của huynh ấy, rõ ràng là thật.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nguyên lai muốn thi triển kiếm trận, nhưng vì nàng do dự, nên thoáng cái chậm lại.

Nhưng nếu hồn phách của huynh ấy đã bị Tử yêu chiếm, mà thân thể của hắn là Hách Liên đại ca, như vậy nàng có thể xuống tay được sao?

“Các ngươi muốn bắt bổn tọa? Nằm mơ!”

Tử yêu ngửa mặt lên trời hí một tiếng, một lực lượng hùng hậu tản ra hơi thở hắc ám, từ trong đến ngoài bộc phát, đầu tiên là đánh văng ánh sáng xanh đang bao phủ đến từ Kim Hòa tháp, sau đó đánh 3 lần vào Cửu Cung Chi trận, suýt nữa bị hắn phá vòng vây.

Kim Hòa tháp trong tay Long Thiên Tuyệt bắn ra một lực lượng nhưng bị bắn ngược về sau, hắn thu hồi lực đạo, ổn định, hướng về phía các cao thủ quát chói tai một tiếng: “Biến trận!”

Trận hình nhanh chóng biến hóa, củng cố thêm chiến lực.

Hai cổ lực lượng bang bang không ngừng đụng nhau, nhưng cuối cùng Tử Yêu cũng không thể xông phá trận pháp.

Khi phía dưới của hắn, hai Bạch một Ngân, ba đường Thần Long đuổi tới, trên dưới tiền hậu giáp kích.

“Tử yêu, ngươi không thoát được đâu! Nhanh đem Hách Liên đại ca thả ra, có lẽ ta còn có thể thay ngươi hướng những người khác cầu tình, thả cho ngươi một con đường sống!” Vân Khê đứng ở vách đá nói.

Tử yêu căng mắt đảo qua, rất nhanh phát hiện ra nàng, cười lớn nói: “Nói thiệt cho ngươi biết, hiện tại thân thể của ta chính là của hắn, ngươi nếu giết ta, cũng chẳng khác gì là giết hắn rồi! Ha ha ha, bây giờ là khảo nghiệm cái gọi là bằng hữu với ngươi, bổn tọa thật rất muốn biết, ngươi có thể vì người mà ngươi gọi là bằng hữu này, làm được những gì?”

Vân Khê oán hận nghiến răng, nghiến lợi, thật là hèn hạ, hắn lại dám lấy thân thể của Hách Liên đại ca, để uy hiếp nàng.

Nếu nàng vứt bỏ hắn không để ý đến, mặc cho người khác giết hắn, như vậy tính mạng của Hách Liên đại ca rất khó giữ được.

Không! Nàng nhất định phải giữ được Hách Liên đại ca!

Hiện tại ý thức cùng ý chí của Hách Liên đại ca đã bị Tử yêu hoàn toàn xâm chiếm mà cắn nuốt, hắn hiện tại căn bản không có biện pháp để biểu đạt ý nghĩ cùng tâm tình của mình. Nhưng nếu hắn còn có ý thức, hắn nhất định sẽ không thông đồng với Tử yêu làm bậy, hắn nhất định sẽ không.....

“Ngươi đừng kích ta! Tính mạng của Hách Liên đại ca, ta nhất định phải bảo vệ! Nhưng còn ngươi, ta nhất định sẽ diệt! Ta không tin, trừ bỏ phá hủy thân thể của Hách Liên đại ca, ta đối với ngươi thúc thủ vô sách (bó tay không có cách gì).” Vân Khê bực tức nói.

“Hảo! Vậy hãy để cho bổn tọa xem một chút bản lãnh của ngươi!” trong tiếng cười của Tử yêu tràn đầy khiêu khích cùng khinh thường.

Vân Khê bình tĩnh lại, không có vội vàng xao động, cũng không có bị chọc giận.

Rốt cuộc muốn làm thế nào, mới có thể bức bách Tử yêu hiện ra hình dáng thật đây?

Một khi Tử yêu thoát ra khỏi thân thể này, hiện ra bộ dạng thực của hắn, như vậy bọn họ mới có thể dung hết sức lực đối phó với hắn, không có lo lắng, cùng lo ngại.

Tấn công thân không bằng công tâm!

Vân Khê trong đầu linh quang chợt lóe, bỗng nhiên có chú ý, nàng hất đầu, nhìn về phía Vân Trung Thiên: “Ca ca, mượn một chút Phục Ma cầm của huynh!”

Giờ này khắc này, nàng cũng bất chấp quan hệ huynh muội giữa nàng cùng Vân Trung Thiên, sẽ bị mọi người phát hiện hay không, cũng không quản khi Phục Ma cầm xuất hiện, có thể làm kinh động cao thủ củaVân tộc hoặc là những cao thủ của gia tộc khác tiết lộ ra, nàng hiện tại chỉ muốn đối phó Tử yêu.

Nếu không thể từ trên thân thể đối phó hắn, như vậy nàng liền từ trên tinh thần công kích hắn, hành hạ hắn, cho đến khi hắn tự động thoát khỏi thân thể của Hách Liên đại ca mới thôi.

Vân Trung Thiên không do dự, đem Phục Ma cầm từ trong tay mình ném ra, tạo thành đường vòng cung, rơi xuống trước mặt Vân Khê. Nàng triệu hồi ra Huyền Dực, tay cầm đàn, khoanh chân ngồi ở trên

lưng Huyền Dực, nhập định, khảy đàn.....

Đây là lần đầu tiên nàng tiếp xúc với Phục Ma cầm.

Đầu ngón tay của nàng vừa chạm đến dây đàn, trong không gian tối tăm có thứ gì có cảm ứng, trong đầu linh quang chớp động.

Tranh ——

Âm thứ nhất bắn ra, có một cổ bắn lực đạo tác dụng ngược ở đầu ngón tay của nàng, đem tay nàng bắn trở lại.

Nàng nhíu mày, nàng rõ ràng cảm ứng được cái gì đó, nhưng vì sao hết lần này tới lần khác không cách nào khống chế nó được? Rốt cuộc là có vấn đề ở chỗ đó?

Bên cạnh bỗng nhiên cảm thấy có một trận nhiệt độ, Vân Trung Thiên dừng bên cạnh người của nàng, hai tay lần lượt nắm tay trái tay phải của nàng, vừa chỉ đạo, vừa truyền thụ điểm mấu chốt: “Muội trước tiên tĩnh tâm lại, thử cảm thụ hô hấp của nó. Phục Ma cầm cùng với các đàn khác không giống nhau, nó là có linh tính, mỗi một dây đàn đều có tính mạng, muội trước hết cùng nó tâm linh tương thông, sau đó theo nó gảy dây đàn.....”

“Đúng, chính là như vậy!” Tiếng đàn từ từ gắn bó, Vân Trung Thiên ở một bên vừa khích lệ, vừa tự hào nói: “Phục Ma cầm từng thuộc về mẫu thân của chúng ta, chủ nhân của nó trước đây là tổ tiên của chúng ta, tâm hồn của họ cùng âm phách của nó đã hòa hợp nhất thể, mà trên người của muội chảy xuôi dòng máu của giống với họ, cho nên chỉ cần muội dụng tâm nhận thức, thì nhất định có thể nắm trong tay Phục Ma cầm!”

Vân Khê nghe hắn nói, từ từ tĩnh tâm lai, ngón tay ưu nhã kích thích

dây đàn, từ từ cùng đàn hòa hợp nhất thể.

Nàng sở dĩ muốn mình nắm trong tay Phục Ma cầm, vì nàng không muốn mượn tay người khác, nói đúng ra, chính là nàng muốn thông qua lực lượng của mình dùng tiếng đàn để nhắn nhủ tiếng lòng của mình, làm nhiễu loạn Tử yêu, bức bách hắn rời xa thân thể của Hách Liên Tử Phong.

Nàng không biết biện pháp này có thể thành công hay không, nhưng không thử thì làm sao biết được?

Vì muốn giữ được thân thể của Hách Liên đại ca, vô luận có khó khăn hơn nữa, nàng cũng muốn thử một phen.

Phía dưới, Tử yêu cùng Long Vương, Long Hậu bị vây trong kịch chiến, Cửu Cung Chi trận phong tỏa hết đường ra của hắn.

Lúc này, một trận lại tiếp một trận tiếng đàn kỳ quái phát ra từ phía trên trận pháp chiếu nghiêng xuống, tiếng đàn cổ quái xảo quyệt, giống như một con giun chui vào trong đầu của hắn, vô khổng bất nhập (chỗ nào cũng xâm nhập vào).

“Hách Liên đại ca, trở về đi! Trở về đi! Trở về đi.....”

Một loại thanh âm chiêu hồn, như âm thanh của ma quỷ đi vào tai của hắn, một lần lại một lần, một vòng lại một vòng, nếu là người bình thường, nghe được thanh âm này, đã sớm chết.

Tử yêu vừa cùng Long Vương Long Hậu giao chiến, vừa không ngừng bị tiếng đàn của Vân Khê quấy rầy, tinh thần của mình bị hành hạ, hắn tức giận liên tục gầm thét.

Vân Khê trong lòng mừng rỡ, Phục Ma cầm quả nhiên đối với hắn có

lực ảnh hưởng nhất định, nàng quay đầu, cùng Vân Trung Thiên liếc mắt nhìn nhau, hiểu ý cười một tiếng. Huynh muội hai người quyết định cùng nhau liên thủ, đồng thời gây áp lực tinh thần đối với Tử yêu.

Hai người bốn tay, đồng thời đặt trên dây đàn, bất đồng làn điệu, cũng là đồng dạng âm thanh.

Chỉ trong chớp mắt, cuồng ma loạn vũ, lấy ma tấn công ma!

“Ngừng! Dừng lại cho ta!” Tử yêu nổi giận, hơi thở bạo loạn, tiếng đàn làm rối loạn đầu óc của hắn, khiến cho hắn liên tục bị Long Vương Long Hậu công kích, dần dần bị áp đảo.

Vân Khê câu môi, vừa khảy đàn, vừa hướng phía dưới niệm chú nói: “Thật ra thì, cõi đời này người đáng thương nhất, chính là ngươi! Bởi vì ngươi không có bằng hữu, không có người yêu, ngươi tịch mịch, ngươi cô độc, ngươi thật ra là một kẻ đáng thương. Trừ tranh bá thiên hạ, trừ tranh quyền đoạt thế, ngươi không có bất kỳ chuyện gì khác có thể làm cho ngươi vui vẻ..... Ngươi bị phong ấn ở nơi này mấy ngàn năm, ngươi muốn rời đi, muốn trở lại nhân thế, nhưng là ngươi có từng nghĩ tới, cho dù ngươi trở lại nhân gian, ngươi có niềm vui gì?”

“Giết người sao? Xưng hùng tranh bá sao? Cho dù ngươi thành công, ngươi đạt được hết thảy, những điều đó lại có ý nghĩa gì?”

“Ngươi chiếm lấy thể xác của người khác, trộm nhân sinh (sinh mệnh, cuộc đời) của người khác, không có gì thật sự thuộc về ngươi, ngươi mới là một kẻ không có linh hồn thể xác, cuộc đời của ngươi hoàn toàn thất bại rồi.”

“Thay vì như vậy, ngươi sao không tiếp tục lưu lại nơi này, đem hy

vọng sống sót để lại cho hậu nhân của ngươi?”

“Hách Liên đại ca cùng ngươi giống nhau, trên người chảy xuôi huyết mạch của gia tộc Bắc Thần các ngươi, thành tựu của huynh ấy, cũng chính là thành tựu của gia tộc Bắc Thần các ngươi, thành công của huynh ấy, cũng chính là thành công của ngươi. Ngươi vì sao không thành toàn huynh ấy, để cho huynh ấy hảo hảo mà sống, đi hoàn thành giấc mộng mà ngươi cả cũng không có hoàn thành?”

“Có đôi khi, buông tay mới là vĩ đại nhất.....”

“Im miệng! Ngươi im miệng cho ta!” Tử yêu cuồng bạo phóng ra lệ khí ở trên người, hắn càng nôn nóng, lại càng bại lộ càng nhiều nhược điểm.

Long Vương cùng Long Hậu vung chiếc đuôi dài của mình, một tả một hữu, đem Tử yêu vững vàng khóa ở trung gian.

“Ngươi cái đồ nửa người nửa yêu, mau mau thúc thủ chịu trói đi!” Long Hậu nói thanh âm cao vút.

“Mơ tưởng! Chỉ bằng các ngươi, mơ tưởng vây khốn bổn tọa!” Tử yêu bắt đầu nổi giận, trong tay của hắn quơ một bảo vật hình tháp, quát lên: “Ai cũng không thể vây khốn bổn tọa, các ngươi sẽ phải trả giá thật nhiều vì việc này!”

Tay cầm bảo vật của hắn đột nhiên vung mạnh lên, một đoàn ánh lửa lóng lánh liền không thể ức chế nhảy ra trước mặt của mọi người, sau khi từ ngọn tháp trào ra ngọn lử kia ngay lập tức lớn hơn, giống như là một đoàn mặt trời đỏ tách ra khỏi mây mù, phóng ra ánh sang chói mắt, có tính sát thương, không thể chạm tới.....

Đó là Trấn Ngục Thiên Hỏa!

Hắn lại cư nhiên phá phủ trầm chu (đập nồi dìm thuyền), đem Trấn Ngục Thiên Hỏa vứt ra ngoài, muốn cùng mọi người đồng quy vu tận.

Hắn cười điên cuồng tiếng cười lớn của hắn ở trên bầu trời quanh quẩn thật lâu, còn có ngọn lửa chói mắt quang mang kia, khiến cho xung quanh trong vòng trăm bước sẽ có cháy!

Các cao thủ cửa rối rít lui nhanh, rời xa Trấn Ngục Thiên Hỏa.

Cửu Cung Chi trận, tự nhiên bi hóa giải.

Vân Khê liếc thấy đến lửa quang kia, hai mắt nhanh chóng nhắm lại, căn bản không mở mắt ra được. Huyền Dực vội vàng phi than thối lui, cho đến rời xa phạm vi uy hiếp Thiên Hỏa.

Phát sinh quá mức đột ngột, bất ngờ.

Chiến cuộc thoáng cái mất đi khống chế.

Mọi người chỉ có thể nhìn đến một đoàn ánh lửa chói mắt nổ tung ở vách đá, về người cùng Thần Long ở dưới vách đến tột cùng như thế nào, ai cũng không có cách nào biết được.

Trong hỗn loạn, Long Thiên Tuyệt hô hoán tên của nàng, Vân Khê cũng nghe thấy bên tai của nàng truyền đến âm thanh của huynh trưởng đang ân cần hỏi thăm.

Nhưng hấp dẫn chú ý của nàng nhất là, thanh âm của Long Vương từ dưới vách thuộc: “Tiểu Long Long, hiện tại uy lực của Trấn Ngục Thiên Hỏa đang từ từ yếu dần, nhân cơ hội này, con hãy nhanh đem Trấn Ngục Thiên Hỏa nuốt chửng!”

“Con tới rồi!” Đó là tiếng nói của Tiểu Bạch, non nớt mà hưng phấn.

Ở bên trong ánh sang kim quang đó của ngọn lửa, mọi người mơ hồ nhìn thấy có bóng dáng màu trắng như sao băng chợt lướt qua, sau một khắc, ánh lửa chói mắt kia đã biến mất không thấy, thay vào đó là một đoàn ánh sang trắng kỳ quái, lộ ra mùi vị thánh khiết.

Mọi người như cũ vẫn không mở được mắt ra, chỉ có thể nhìn thấy đại khái hình dáng.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tiểu Bạch có nuốt chửng mồi lửa thành công hay không?

Mỗi người lòng đều tràn đầy nghi vấn.

Thời gian một chút xíu đi qua, luồng ánh sáng trắng đó chẳng những không có yếu đi, ngược lại càng ngày càng mạnh, dần dần đem tất cả mọi người có mặt tại chỗ bao phủ bên trong.

Đột nhiên, một tiếng rồng ngâm phá tan luồng ánh sáng trắng đó.

Cao vút, uy vũ, có xu thế phá thiên, đột nhiên xuất hiện đập vào trong tai mỗi người.

Nhóm Thần Long xung quanh, hoặc chiếm cứ hoặc bay múa cũng rối rít ngửa mặt lên trời ngâm nga, giống như là làm lễ với thần thánh.

“Ha ha ha, thật tốt quá! Tiểu Long Long, con rốt cục đã lột xác thành công, bắt đầu từ bây giờ, con chính là một thế hệ Long Hoàng của Long Tộc chúng ta! Ở Long Tộc chúng ta vạn năm mới có thể xuất hiện một thế hệ Long Hoàng, con so với cha connăm xưa còn uy phong hơn! Ha ha ha.....” Long Hậu cười đắc ý, thanh âm truyền

khắp cả núi rừng.

“Tiểu Long Long, Long Hoàng không chỉ là tượng trưng cho một Long Tộc có thân phận đặc thù, mà nó còn đại biểu cho trách nhiệm tương lai con phải gánh vác. Bắt đầu từ hôm nay, con hãy nhớ lấy Vương cốc cùng Long Tộc hưng suy cũng là nhiệm vụ của con, biết không?” Thanh âm thứ hai là thuộc về Long Vương khó che được vui sướng cùng vui mừng.

“Con biết rồi! Con nhất định sẽ hảo hảo mà thủ hộ Long Vương cốc cùng tộc nhân của chúng ta!” Tiểu Bạch thanh âm non nớt kèm theo sự kiên định, thật giống như trong nháy mắt nó đã trưởng thành lên rất nhiều, hiểu đạo lý rất nhiều.

Chúng Thần Long lại là một vòng ngâm nga, hành lễ, giống như là Long thái tử mới sinh, tiến hành một tràng lễ rửa tội.

“Long Hoàng, chính là nhất mạch của Long Tộc, có đặc thù kỹ năng của huyết mạch Long Tộc, thân phận của nó tôn quý vô cùng, lực lượng cường đại, chính là Vua không có vương miện của Long Tộc, một khi nó thi triển toàn bộ lực lượng của mình ra, lực lượng của nó có thể vượt xa phụ thân của nó, cũng chính là hiện tại Long Vương, trở thành cường giả cao quý của toàn bộ đại lục.” Trong đám người, truyền đến tiếng Mai công tử giải thích.

Lúc này, ánh sáng màu trắng từ từ tản đi, lộ ra phong cảnh dưới vách núi.

Trải qua hỗn loạn vừa rồi, hiện trường đã xảy ra biến hóa lớn.

Những cao thủ vốn canh giữ ở vách đá đã thất linh bát lạc, mà vốn nên bị vây ở dưới vách đá Tử yêu, giờ phút này đã biến mất không có dấu vết.

Nhìn lại ở vách đá, chỉ có thể nhìn đến Long Vương, Long Hậu cùng chúng Thần Long đang vây quanh một Thần Long màu trắng, như sao vây quanh trăng, hoan hô ăn mừng.

Nhìn kỹ Thần Long màu trắng kia, hình thể của nó khổng lồ, nghiễm nhiên chính là phiên bản của Long Vương, bất đồng chính là, trán của nó có hình dáng ấn ký của một đạo tia chớp màu bạc, hiển lộ rõ ràng cao quý cùng thánh khiết.

Chẳng lẽ đây chính là sự lột xác trở thành Long Hoàng Tiểu Bạch sau khi nuốt chửng hoàn toàn 10 loại mồi lửa?

Vân Khê nháy mắt mấy cái, trong nội tâm cũng cảm thấy cao hứng thay cho Tiểu Bạch, chẳng qua nàng quan tâm nhất bây giờ chính là Tử yêu thoát đi nơi nào.

Giờ phút này trong mắt chúng Thần Long của Long Vương cốc, không còn có người nào hoặc chuyện gì, có thể so sánh được với sự biến hóa của Long thái tử của bọn họ.

Vì thế, cho dù là Tử yêu thừa dịp hỗn loạn biến mất, bọn họ cũng không để ý.

“Không tốt, Tử yêu kia sợ là đã thừa dịp loạn mà đào tẩu!” Mai công tử nhíu mày, ngửa đầu nhìn nơi nào đó trên bầu trời, nơi đó mơ hồ có màu tím có hơi thở hắc ám còn sót lại trên không trung. Hướng kia, chính là hướng vào cửa của di tích chiến trường cổ.

“Đúng rồi, còn có Bắc Thần Mẫn Nhi cùng cung chủ đâu?” Vân Khê đột nhiên nhớ tới, vừa rồi ở dưới vách cũng không phải chỉ có Tử yêu, còn có hai người kia vẫn chưa lộ diện.

“Hai người kia rất giảo hoạt, vừa rồi trong lúc chúng ta cùng Tử yêu tranh đoạt mồi lửa, bọn họ núp ở dưới nước, vẫn không có lộ diện, chắc giờ phút này cũng đã không có ở nơi này, sợ là đã thừa dịp hỗn loạn chạy trốn.” Long Hậu nói.

“Không nghĩ tới cuối cùng vẫn để cho Tử yêu chạy thoát, ngày sau trên giang hồ sợ là rất khó an bình.....” Long Thiên Tuyệt nhẹ nhàng thở dài, cất bước đến bên cạnh Vân Khê, khuôn mặt anh tuấn lây nhiễm lo lắng.

Những cao thủ còn lại cũng là vẻ mặt lo lắng lo lắng.

Mai công tử thở dài nói: “Việc đã đến nước này, cũng là số trời đã định, không có cách nào sửa đổi. Trước mắt chuyện duy nhất chúng ta có thể làm, chính là mau thông báo cho các thế lực ở khắp nơi, đề phòng nhiều hơn, lúc này nhân cơ hội Tử yêu cùng người của gia tộc Bắc Thần còn chưa gây sóng gió ở trên giang hồ, nhanh chóng tăng lên thực lực của bản thân.”

“Y theo lão phu đoán, lần này Tử yêu thoát khỏi di tích chiến trường cổ, thực lực bị hao tổn không ít, hơn nữa lần này những cao thủ của gia tộc Bắc Thần đã bị tổn thất nghiêm trọng. Phải hai ba năm bên nữa, bọn họ mới có hành động, chúng ta còn có nhiều thời gian cứ từ từ tìm kế sách ngăn địch. Tử yêu lần này sở dĩ bị chúng ta vây khốn, đều bởi vì hắn bị phong ấn quá lâu, thực lực không chưa có khôi phục, đợi một thời gian, chờ thực lực của hắn khôi phục toàn bộ, chỉ sợ càng thêm khó đối phó. Vì thế việc này không nên chậm trễ, lão phu xin rời đi trước, các vị, sau này còn gặp lại.”

“Mai tiền bối, sau này còn gặp lại.” Mọi người rối rít hướng lão nói tạm biệt, Mai công tử vừa rời đi, còn lại những cao thủ của những gia tộc cũng rời đi sau đó, bao gồm Vân Trung Hạc và những cao thủ Vân tộc, đến cuối cùng chỉ còn lại có đoàn người Vân Khê cùng

nhóm Thần Long của Long Vương cốc.

Sau một cuộc đại chiến, bí mật rơi xuống, hết thảy đều kết thúc.

Đến lúc này, Vân Khê còn có chút choáng váng, trong lòng vẫn lo lắng an nguy của Hách Liên Tử Phong. Chẳng lẽ hắn cứ như vậy bị Tử yêu mang đi? Nàng vẫn không thể cứu được huynh ấy, ngày khác không biết sẽ ra sao?

“Long công tử, Long phu nhân, chúng ta cũng nên rời đi, Long Vương cốc không thể một ngày không có chủ.” Long Vương mở miệng nói.

“Đúng, còn có Tiểu Long Long, bọn ta cũng muốn mang nó cùng nhau trở về. Nó hiện tại càng cần thêm truyền thừa kỹ năng của Long Tộc, trở thành một Long Hoàng danh phù kỳ thực (có thực lực thực sự xứng với tên), đây là trách nhiệm của nó.” Long Hậu tròng mắt đỏ lên, nghĩ đến Tiểu Long Long phải chia lìa người bạn nhỏ của mình, nàng cũng không kiềm chế được xúc động.

Chúng thần Long ở trên không trung sắp thành hàng, chỉnh tề, vây quanh một nhà 3 người Long Vương Long Hậu Hòa Long thái tử, trong vui sướng tràn đầy thương cảm ly biệt.

Vân Khê đột nhiên trong lúc này rất muốn che lấy Ngọa Long cư trong ngực, không muốn làm cho Tiểu Mặc nghe được hoặc thấy được một màn như vậy, không muốn làm cho hắn trải qua ly biệt đau buồn, nhưng là nàng cũng biết, điều đó là không thể, rất nhiều chuyện sớm muộn cũng phải trải qua. Tiểu Bạch có chính mình người nhà, tộc nhân của mình, sứ mạng của mình, trách nhiệm của mình, sớm muộn gì nó cũng phải trở về với người nhà của mình.....

Ngoài dự liệu của nàng, Tiểu Mặc cũng không có xuất hiện.

Tiểu Bạch ở trên bầu trời nhìn xuống nhìn ra xa, mang theo ánh mắt chờ đợi, nhưng là mãi không nhìn thấy thân ảnh quen thuộc xuất hiện, trong miệng nó phát ra thanh âm nghẹn ngào: “Tiểu Mặc Mặc..... Ta phải trở về nhà.”

Ngắn ngủn tám chữ, vừa mới nói ra khỏi miệng, nó không kiềm chế được nước mắt rơi xuống.

Trên bầu trời, tí tách, tí tách, giống như là trời đổ mưa.

Giờ phút này thân ảnh nho nhỏ của Tiểu Mặc, đang co rúc thành một đoàn, núp dưới cửa sổ ở Ngọa Long cư, cái đầu chui ở giữa hai chân, hai vai lay động, khóc không thành tiếng.

Mới vừa rồi bé nhìn thấy Tiểu Bạch nuốt vào mồi lửa, lột xác lần nữa, nhìn nó được Long Vương Long Hậu dạy bảo, nhìn nó tiếp nhận chúng thần Long hành lễ cùng chúc phúc, bé cũng đã ý thức được, bọn họ lúc này sẽ phải chia tay.

Thanh âm Tiểu Bạch nghẹn ngào truyền vào trong tai của bé, hai vai của bé lay động càng thêm lợi hại.

Không thể khóc! Nó không thể khóc!

Tiểu Bạch chẳng qua là trở lại tộc nhân của nó, đi cùng người nhà của nó đoàn tụ thôi, bé hẳn là nó nên cười đưa tiễn mới đúng, bé không thể khóc!

Nhưng không biết tại sao nước mắt không ngừng rơi xuống? Thật đáng ghét!

“Tiểu Bạch ——” Tiểu Mặc từ giữa hai chân ngẩng đầu lên, tay nhỏ

bé nằm úp sấp lên cửa sổ, nước mắt xuyên thấu qua cửa sổ ra nhìn quanh bên ngoài. Khi bé bắt gặp ánh mắt Tiểu Bạch phóng tới, nước mắt như phá vỡ được phòng tuyến lã chã rơi xuống đất.

Tiểu Bạch, ngươi nhất định phải hạnh phúc!

Ta sẽ rất nhớ ngươi!

Tay nhỏ bé giữ chặt ở cửa sổ, bé không có dũng khí đi ra ngoài cùng Tiểu Bạch cáo biệt, bé sợ mình không nhịn được muốn đem Tiểu Bạch lưu lại, không để cho nó rời đi. Bé cũng sợ Tiểu Bạch thấy bé, sẽ bỏ không được bé, không có cách nào cùng cha mẹ của nó, tộc nhân của nó rời đi.

Mặc dù không có mặt đối mặt, nhưng bọn họ là tâm linh tương thông.

Trong lòng hắn suy nghĩ gì, Tiểu Bạch cũng biết hết, khiến cho nước mắt từ mắt rồng lại chảy ra ra mãnh liệt hơn.

“Tiểu Mặc Mặc, ta đi thật..... Ta..... Ta cũng sẽ nhớ ngươi.”

Tiểu Bạch cũng chống đỡ không nổi nữa, aánh sáng trắng chợt lóe, dẫn đầu rời đi nhóm Thần Long, hướng cửa ra của di tích chiến trường cổ bay đi.

Long Vương Long Hậu cũng vội vàng suất lĩnh theo một đám Thần Long, đuổi theo.

“Tiểu Bạch ——” Tiểu Mặc chạy ra khỏi Ngọa Long cư, đưa mắt nhìn thân ảnh Thần Long rời đi, trong nháy mắt biến mất ở trong tầm mắt, bé rốt cục không nhịn được gào khóc.

Bả vai nho nhỏ rung rung, nước mắt che lại hơn phân nửa khuôn

mặt.

Thấy nhi tử khóc thương tâm đến như thế, Vân Khê cũng kiềm chế được nữa nước mắt rớt trên đất, nàng ôm lấy thân thể nho nhỏ mà kiên cường của nhi tử, cùng nhau khóc rống lên.

“Tiểu Mặc, khóc đi! Đem tất cả những chuyện thương tâm khổ sở đều khóc lên! Mẫu thân với con cùng nhau khóc!”

“Mẫu thân ——”

Những người khác có mặt tại nơi này, cũng bị nước mắt của hai mẹ con lây nhiễm, không khí ưu thương bao phủ toàn trường.

Bao gồm bọn nữ tử Dạ Tử Hi, Hiên Viên Túc Gia đều im lặng lau nước mắt, cho dù là đám người nam tử, như Lam Mộ Hiên, Vân Thừa Thụ, Dạ Hàn Nguyệt, nước mắt nam nhi cũng đi theo rơi xuống.

Long Thiên Tuyệt nhìn thê nhi khóc thương tâm đến như thế, tâm chợt nhéo lên, hắn một gối chấm đất, mở ra hai cánh tay của hắn, dùng lồng ngực rộng rãi của hắn đem hai mẹ con nhét vào thật chặc trong ngực.

Hốc mắt không tự chủ ướt át, tiếng nói hắn trầm thấp mà từ tính, an ủi hai mẹ con: “Mọi chuyện rồi sẽ tốt lên!”

Cảm nhận được lực ôm ấm áp của Long Thiên Tuyệt, hai mẹ con đồng thời men theo nhiệt độ, hướng tới gần trên người hắn, một nhà ba người ôm làm một đoàn, hấp thu ấm áp lẫn nhau.

Quyển 5 - Chương 85: Tiểu Nguyệt Nha mở miệng

Sau khi rời khỏi di tích chiến trường cổ, suốt đoạn đường đó Vân Khê vẫn làm bạn với con trai, không rời con trai một bước.

Cho đến khi tâm tình của con trai ổn định hơn một chút nàng mới cố gắng nói một chút chuyện trêu chọc con khiến con vui vẻ, hoặc là ôm Tiểu Nguyệt Nha, làm cho bé tới trêu chọc ca ca vui vẻ.

“Tiểu Mặc, con nhìn này, Tiểu Nguyệt Nha đang cười với con đấy.” Vân Khê rất kinh ngạc khi nàng phát hiện con gái của mình đã có thể bò rồi, con gái vừa nghe mẫu thân kêu tên của mình, bé liền ngước cổ lên nhìn nàng cười ngây ngô, sau đó hướng mẫu thân bò đến, tốc độ bò của bé rất nhanh.

Tính ra thì con gái mình hiện tại đã hơn mười một tháng tuổi, mấy ngày nữa là tròn một tuổi.

Đứa nhỏ tròn một tuổi chắc là có thể nói vài câu đơn giản gọi người khác, rồi có thể nhờ người lớn đỡ mà chập chững đi vài bước, sau đó lại có thể khoa chân múa tay mà biểu đạt ý kiến của mình.

Cho đến bây giờ, Tiểu Nguyệt Nha cũng chưa mở miệng gọi bất kỳ người nào, không biết là vì bé chậm biết nói, hay là vì bé không được ở chung với người nhà của mình nhiều cho nên vẫn chưa biết nói. Nhưng đứa bé tròn một tuổi đã có thể hiểu những lời nói đơn giản.

“Tiểu Nguyệt Nha, Tiểu Mặc ca ca của con vừa chia tay người bạn tốt của mình, ca ca hiện tại rất khổ sở, con mau khuyên nhủ ca ca, ca

ca không nên thương tâm khổ sở nữa, có được không?” Vân Khê vừa hoa hoa tay, vừa ôn nhu, tình cảm nói với con gái.

Tiểu Nguyệt Nha ngồi chồm hổm một chỗ, cái đỉnh đầu nho nhỏ của bé ngẩng lên, đôi mắt trong sáng mở to, nghiêm túc nhìn mẫu thân. Cho đến khi mẫu thân hoa hoa tay lần thứ hai, cái miệng nhỏ của bé nhếch lên, quay đầu nhìn về phía Tiểu Mặc ca ca.

Lạch bạch lạch bạch, bé bò mấy cái tới trước mặt ca ca, ngẩng đầu, cùng ca ca nhìn nhau.

Vân Khê mong đợi nhìn biểu hiện của bé, Tiểu Mặc cúi đầu, nhìn động tác tiếp theo của muội muội.

Một lúc lâu, cũng không thấy Tiểu Nguyệt Nha tiến thêm một bước, nàng cứ mang khuôn mặt nhỏ nhắn như vậy, im lặng nhìn ca ca, một đôi mắt dường như biết nói, lấp lánh lấp lánh, từ từ rưng rưng nước mắt..... Đột nhiên, cái miệng nhỏ nhắn của bé mếu máo, khóc rống lên.

Đây là tình cảnh gì?

Vân Khê ngây người, đứa bé này sao không giống bình thường chứ? Nàng để cho muội muội đi an ủi ca ca, làm sao chính mình lại khóc rồi?

Tiểu Mặc bước về phía muội muội một bước, đem muội muội ôm vào trong lòng, vừa vỗ nhẹ lưng muội muội, vừa nhỏ giọng an ủi: “Tiểu Huyên Huyên, không khóc! Tiểu Huyên Huyên khóc, ca ca cũng rất đau lòng.”

Đang khóc lớn bỗng nhiên dừng lại, tay nhỏ bé của Tiểu Nguyệt Nha vung lên loạn xạ bắt lấy xiêm y (quần áo) của ca ca, nước mắt lưng

tròng nhìn ca ca, trong miệng hàm hàm hồ hồ thốt ra mấy tiếng không thành câu chữ: “Ca ca..... Hức hức..... Ca ca..... Hức hức.....”

Hai mẹ con trong nháy mắt đều ngây dại, mẫu thân nhìn con trai, con trai nhìn mẫu thân, đều hoài nghi chính mình vừa rồi có nghe nhầm hay không.

“A! Mẫu thân, người nghe thấy không? Tiểu Huyên Huyên gọi ca ca! Tiểu Huyên Huyên gọi ca ca!” Trong lòng của Tiểu Mặc còn chứa đựng lo lắng đều bị quét sạch, giống như vừa trúng giải nhất, giơ cao muội muội, giật nảy mình.

Điều này lại khiến cho Vân Khê buồn bực, nàng thật sự nghe được con gái gọi người, nhưng là..... Vì sao người thứ nhất được con gái gọi, không phải là mẫu thân nàng chứ?

Thấy bên trong Ngọa Long cư rất náo nhiệt, Long Thiên Tuyệt lắc mình tiến vào phòng, tò mò hỏi: “Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Không đợi Vân Khê nói ra điều ủy khuất của mình, Tiểu Mặc đã vọt tới trước mặt phụ thân, khoe muội muội đang ôm trong ngực, đắc ý nói: “Phụ thân, mới vừa rồi muội muội gọi ca ca! Ha ha, Tiểu Huyên Huyên gọi ca ca rồi! Người muội muội gọi đầu tiên là con a!”

Người nào đó đang đắc ý, cái đuôi đều vểnh đến trời rồi.

Long Thiên Tuyệt thấy con trai từ trong bi thương khôi phục như cũ, trong lòng cũng yên tâm hơn, nhưng sau nghĩ lại lời của con trai, hắn lại buồn bực. Long Thiên Tuyệt hôn nhẹ con gái bảo bối, tại sao người đầu tiên được nhi nữ gọi không phải là phụ thân, mà lại là ca ca?

Đôi mắt đẹp hơi nghiêng, đem con gái từ trong tay con trai ôm lấy,

dùng khuôn mặt tuấn tú vô địch của mình đùa với con gái: “Tiểu Nguyệt Nha, gọi phụ thân! đọc theo phụ thân, cha, cha..... Cha, cha.....”

Trên trán Vân Khê tức thì rơi xuống mấy cái hắc tuyến.

Quá vô sỉ rồi!

Lại cùng nàng đoạt vị trí thứ hai?

Không được, nói gì thì nói người được con gái gọi thứ hai phải là mẫu thân nàng đây!

Nàng liếc mắt nhìn sang Long Thiên Tuyệt, đáy mắt hiện lên vẻ giảo hoạt, Vân Khê bỗng nhiên ôm bụng, thống khổ kêu lên: “Ai u, đau quá a! Đau chết mất.....”

Nàng ngồi chồm hỗm một chỗ, thân co rúc thành một đoàn, vừa kêu đau, vừa nặn ra tiếng khóc.

Long Thiên Tuyệt thấy thế, liền đem con gái cho con trai ôm, bước nhanh chạy tới bên cạnh Vân Khê, quan tâm hỏi: “Khê Nhi, nàng đau ở đâu? Mau cho ta xem xem.”

Vân Khê tiếp tục cúi đầu, khóc thút thít nói: “Đau! Chỗ nào cũng đau!”

Vân Khê coi như không thấy Thiên Tuyệt đang lo lắng cho mình, nàng bước vọt tới trước mặt con gái, gạt ra vài giọt nước mắt, đáng thương nói: “Tiểu Nguyệt Nha, mẫu thân đau quá a, mẫu thân thật đáng thương, con mau gọi mẫu thân đi. Chỉ có con gọi mẫu thân, mẫu thân mới có thể khỏi bệnh, nếu không mẫu thân đau chết mất, hic hic.....”

Long Thiên Tuyệt cuối cùng cũng hiểu ra ý đồ giả bộ đau của nàng, dở khóc dở cười.

Tiểu Mặc điệu bộ giống như ông cụ non than thở: mình đang bị thôi miên, cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không nghe được.

“Tiểu Nguyệt Nha, con mau gọi mẫu thân a, mẫu thân đau chết mất.....” Vân Khê cắn môi dưới, hướng con gái nháy mắt mấy cái, bày ra một bộ tội nghiệp, nàng cũng không tin con gái lòng dạ ác độc như thế, đối với nàng làm như không thấy.

“Mẫu thân..... phù phù..... Mẫu thân..... phù phù.....” Tay nhỏ bé quơ, loạn xạ lau nước mắt ở trên mặt của nàng, hai chữ “mẫu thân” cuối cùng cũng từ trong miệng con gái nói ra.

Vân Khê nhất thời hỉ cực nhi khấp (vui quá mà khóc), lần này thật sự rơi lệ, nàng ôm con gái, hôn con gái từ trên xuống dưới, tả tả hữu hữu (trái trái phải phải), hôn không biết bao nhiêu lần, cho đến khi chọc cho con gái cười khanh khách.

Khi nàng quay đầu lại, nhìn thấy bộ dạng dở khóc dở cười của Long Thiên Tuyệt, Vân Khê lè lưỡi cười với phu quân của mình. Nàng lợi dụng sự quan tâm của phu quân mình, đoạt đi vị trí gọi “lần thứ hai” của con gái, khụ khụ..... Thật sự có chút áy náy với chàng, ai bảo tiếng gọi “lần đầu tiên” của con gái bảo bối nhà mình đã bị con trai đoạt đi chứ?

“Tiểu Nguyệt Nha, con nhìn phụ thân, phụ thân cũng bị thương. Phụ thân bị thương rất nghiêm trọng, tóc của phụ thân đều thành màu vàng rồi, con mau gọi phụ thân đi a.” Vân Khê ôm con gái, đi tới trước mặt Long Thiên Tuyệt lấy lòng.

Long Thiên tuyệt không biết làm sao cười khổ, làm bộ bị thương, mới

có thể tranh thủ sự đồng tình của con gái, để gọi bọn họ một tiếng phụ thân cùng mẫu thân, thật sự là.....

Nhưng mà, khi hắn chân chính nghe được thanh âm trong miệng của con gái phát ra hai chữ “Phụ thân”, hắn vẫn không thể kiềm chế được kích động.

“Phụ thân..... phù phù..... Phụ thân..... phù phù.....” tay nhỏ bé của con gái, níu lấy tóc màu vàng của phụ thân đem chơi.

Long Thiên Tuyệt trong lòng nóng lên, ôm lấy thê tử, con gái, còn có con trai, say sưa hôn một vòng.

Đoạn đường này, đi một chút lại ngừng, vì các bằng hữu đi theo bọn họ cùng tới lần này, lần lượt rời đi.

Đầu tiên là Dạ Tử Hi cùng ba huynh đệ Dạ gia, nói lời từ biệt với gia đình nhà Vân Khê, quay về thành trì nơi bọn họ sống trước đây;

Tiếp theo là Lam Mộ Hiên, huynh muội Mộ Vãn Tình, dẫn đầu bọn họ là Mộ lão quay về học viện Vạn Hoàng, chỉnh đốn lại Đan học viện;

Cuối cùng là Độc Cô Mưu cùng Hoa Sở Sở, lúc trước từ trong miệng của cao thủ Vân tộc biết được Hoa gia xảy ra biến lớn, Hoa Sở Sở không yên lòng mẫu thân cùng người nhà của nàng, quyết định trở về Hoa gia một chuyến, xem rốt cục xảy ra chuyện gì.

Ngoài dự đoán của mọi người chính là, ba huynh đệ của Bách Lý gia không có rời đi, ngược lại chủ động nói muốn cùng gia đình Vân Khê đi tới gia tộc Hiên Viên, nói là muốn đi bái kiến thông gia tương lai một chút.

Mà lúc này hai người Long Thiên Thần cùng Bách Lí Song nghe

được câu nói 'bái kiến thông gia' của ba huynh đệ cảm giác như bị sét đánh ngàn dặm, bát tự của 2 người còn chưa có đem qua (ý là khi đính hôn nhà trai nhà gái trao đổi bát tự tức ngày sinh tháng đẻ của 2 người cho nhau), làm sao lại gọi thông gia thông gia?

Không có biện pháp, không có cách nào từ chối nhiệt tình của mấy người huynh đệ Bách Lí, không thể làm gì khác hơn là để tùy ý bọn họ đi theo. Hơn nữa Bách Lí Thanh Hoa cùng Vân Trung Thiên lại là bằng hữu của nhau, Vân Khê càng không có lý do gì để xua đuổi bọn họ, bằng hữu của ca ca, cũng là bằng hữu của nàng.

Khi đoàn người đi tới gia tộc Hiên Viên, gia tộc Hiên Viên mới vừa trải qua một cuộc đại chiến, có chút hao tổn, may mà thương vong không lớn.

"Ông ngoại, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?" Long Thiên Tuyệt hỏi.

Gia chủ Hiên Viên trên mặt hơi có chút tức giận, lão vỗ bàn, tức giận nói: "Còn không phải do tên tiểu tử Nam Cung Dực kia! Hắn quả nhiên nhớ kỹ toàn bộ thần đồ của gia tộc Hiên Viên ta, lại mang người tới đánh lén, khiến cho chúng ta hao tổn không ít cao thủ. May nhờ có con trước đó nhắc nhở chúng ta, ở các địa điểm quan trọng của gia tộc chúng ta đều dã đổi trạm gác cùng cơ quan, nếu không, e rằng tổn thất sẽ lớn hơn nữa."

"Không ngờ Nam Cung Dực còn không hết hy vọng, còn muốn tiếp tục tấn công vào gia tộc Hiên Viên..... Không đúng, lúc ấy Nam Cung Dực được cung chủ cứu đi, nói cách khác, hắn tấn công gia tộc Hiên Viên, rất có thể là phụng lệnh cung chủ." Vân Khê suy tư nói.

"Nói đến cũng kỳ quái, bọn họ bao vậy gia tộc Hiên Viên, cùng chúng ta giao đấu vài ngày, vẫn không muốn rút lui. Không biết là tại sao? Nhưng đến trước khi các ngươi tới một canh giờ thì bọn họ lại rút

lui.” Gia chủ Hiên Viên nhớ lại nói.

Vân Khê hừ lạnh nói: “Con đoán rằng bọn họ được cung chủ hoặc là Bắc Thần Mẫn Nhi đưa tin, biết được chúng ta đang trên đường trở về gia tộc Hiên Viên, bọn họ vì bảo tồn thực lực, cho nên mới phải vội vàng rút lui. Nếu bọn hắn chậm một bước, gặp phải chúng ta, chúng ta nhất định cho bọn hắn sống không bằng chết!”

Gia chủ Hiên Viên lấy lại bình tĩnh, hỏi: “Các con đi đến di tích chiến trường cổ, có xảy ra chuyện gì không? Có tìm được Trấn Ngục Thiên Hỏa không?”

Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê liếc mắt nhìn nhau, hồi đáp: “Tìm được rồi. Tiểu Bạch sau khi nuốt chửng Trấn Ngục Thiên Hỏa, lột xác trở thành Long Hoàng, tạm thời đi theo Long Vương Long Hậu quay về Long Vương cốc.”

“Nó trở về Long Vương cốc rồi? Vậy chuyện luyện đan làm sao bây giờ?” Gia chủ Hiên Viên vội la lên, ông vẫn chờ cháu dâu ngoại luyện chế ra Tru Tiên đan, để cứu con gái lớn của ông.

Vân Khê an ủi: “Ông ngoại, ngài đừng nóng vội! Mồi lửa đã ở trong bụng của Tiểu Bạch, muốn chạy cũng không được. Chuyện quan trọng trước mắt mà chúng ta cần phải làm chính là trước sưu tầm đầy đủ dược liệu cần có, thuật luyện đan của con cũng cần phải tập luyện. Mấy ngày này, con sẽ thường xuyên đi đến Đan minh, vừa chú ý sưu tầm dược liệu, vừa cùng Minh Chủ và các vị tiền bối ở Đan minh lãnh giáo tài nghệ luyện đan. Chờ cho tất cả mọi thứ đều chuẩn bị tốt, chúng ta sẽ đi đến Long Vương cốc xin phép cho Tiểu Bạch tới giúp chúng ta luyện đan, đến lúc đó cũng không muộn, dù sao luyện chế Tru Tiên đan cũng không phải là chuyện dễ, nếu không thể luyện thành công trong lần đầu tiên, sẽ chỉ là lãng phí dược liệu trân quý.”

“Không sai! Khê Nhi suy nghĩ thật chu toàn, chuyện luyện đan vẫn nên cẩn thận thì hơn. Mặt khác, Long Vương cốc muốn nghênh đón thái tử bọn họ trở về cũng là chuyện không có gì đáng trách, chúng ta cũng không thể vì muốn luyện đan, mà dùng sức mạnh để đem thái tử của bọn họ lưu lại? Ông ngoại cứ yên tâm đi, chuyện của mẫu thân cùng Thiên Thần, chúng ta đều nhớ ở trong lòng.” Long Thiên Tuyệt nói.

“Được rồi, các con đều nói như thế thì ông ngoại cũng không lo lắng chuyện này nữa.” Gia chủ Hiên Viên tầm mắt di chuyển, rơi trên người Tiểu Mặc cùng Tiểu Nguyệt Nha, mới vừa mặt ông còn nghiêm túc, lập tức liền thả lỏng, cười hì hì đứng lên đi về phía trước, ngồi chồm hỗm nói, “Tiểu Mặc, cuộc đời tan hợp hợp tan là chuyện rất bình thường, chỉ cần cháu cùng người bạn nhỏ của mình tâm ý tương thông, cho dù không thể ở chung một chỗ, các cháu cũng sẽ cảm giác giống như chưa từng tách ra.”

Tiểu Mặc mỉm cười gật đầu: “Ân, Tiểu Mặc đã không có chuyện gì rồi. nếu cháu nhớ Tiểu Bạch, cháu liền đi Long Vương cốc tìm nó, Tiểu Bạch nếu như muốn gặp cháu, nó cũng sẽ tới tìm cháu.”

“Tiểu Mặc thật kiên cường!” Gia chủ Hiên Viên khen bé một câu, từ trong tim trong mắt ông đều đau lòng thay Tiểu Mặc, ông cho là Tiểu Mặc cùng người bạn nhỏ của mình tách ra mà buồn bực không vui, cho nên muốn muốn khuyên nhủ mấy câu, ai ngờ ngược lại dư thừa.

“Còn có Tiểu Nguyệt Nha nữa, ông ngoại nhớ các cháu sắp chết rồi!” Gia chủ Hiên Viên cũng không để ý hai nhỏ có nguyện ý hay không, râu ria của lão định hướng khuôn mặt nhỏ nhắn của hai người béo mập cọ cọ.

Tiểu Mặc cười cười tránh đi một bên, vẫn không quên đem muội muội bảo vệ, không muốn cho cụ ngoại thực hiện hành vi của mình.

Gia chủ Hiên Viên không thể “âu yếm” các cháu, ra vẻ tức giận thổi một chút râu mép, chợt hí mắt cười nói: “Tiểu Nguyệt Nha cũng sắp một tuổi rồi nhỉ? Mấy ngày nữa sẽ mở yến tiệc mừng cháu tròn một tuổi, cho cháu chọn đồ vật đoán tương lai, xem sau này phát triển cùng trưởng thành như thế nào.”

“Chọn đồ vật đoán tương lai?” Vân Khê ánh mắt sáng ngời, nhất thời hưng phấn, mặc dù nàng cũng không tin chuyện chọn đồ vật đoán tương lai có thể phán định tương lai phát triển của một đứa bé, nhưng thử một chút cũng không sao, coi như đây là cơ hội để mọi người tụ tập một chỗ, chúc phúc cho Tiểu Nguyệt Nha.

“Được! Vậy thì mở tiệc mừng Tiểu Nguyệt Nha tròn 1tuổi, xem một chút con bắt được lễ vật gì.” Vân Khê khom người, trêu đùa Tiểu Nguyệt Nha, trong nội tâm nàng vẫn hi vọng con gái có thể văn tĩnh (dịu dàng ít nói) một chút, không nên giống như nàng suốt ngày đánh đánh, giết giết, con gái vẫn nên dịu dàng thục nữ một chút mới tốt.

Bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, Vân Khê ngắm nhìn bốn phía, kinh ngạc nói: “Đúng rồi, Tiểu Phượng Phượng đâu? Trong khoảng thời gian này cũng không có nhìn thấy nó?”

Tiểu Mặc mờ mịt lắc đầu, bé cũng không nhìn thấy Tiểu Phượng Phượng.

Long Thiên Tuyệt lại càng khó hiểu lắc đầu.

Vân Khê không khỏi có chút lo lắng, trong khoảng thời gian này cũng không có lưu ý đến Tiểu Phượng Phượng, nó lại không cánh mà bay rồi, khó trách gần đây bên tai thanh tĩnh rất nhiều.

Nghe được ba chữ “Tiểu Phượng Phượng”, Tiểu Nguyệt Nha hình

như nghe hiểu được, quơ tay nhỏ bé của mình loạn xạ, trong miệng vừa nói y y nha nha chỉ có chính bé mới có thể hiểu. Khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng cái đỏ bừng, thoạt nhìn rất sung sướng.

“Mẫu thân, Tiểu Huyên Huyên hình như biết Tiểu Phượng Phượng đi nơi nào.” Tiểu Mặc quan sát nói.

“.....” Trên trán Vân Khê nhỏ vài giọt mồ hôi, nếu như nàng có thể hiểu Tiểu Nguyệt Nha đang nói cái gì, nàng cũng không cần hỏi nhiều người như vậy.

“Nhìn vẻ mặt của Tiểu Nguyệt Nha, Tiểu Phượng Phượng chắc là không xảy ra chuyện gì, hơn phân nửa là ham chơi, không biết đi chơi ở đâu.” Long Thiên Tuyệt nói.

Nhớ tới lúc trước Tiểu Phượng Phượng ở học viện Vạn Hoàng, đúng là có không ít lần tự mình chuồn đi đâu mất. Vân Khê cũng không quan tâm nó nữa, bây giờ nàng nên nghĩ xem phải chuẩn bị những thứ gì để cho con chọn trong dịp chọn đồ vật đoán tương lai, để có thể biết được tính tình cùng tiền đồ tương lai của con gái.

Được, nhất định phải chuẩn bị nhiều một chút những đồ vật mà những cô bé thích, tận lực để cho con gái phát triển theo hướng thục nữ.

Nàng hí mắt cười giảo hoạt một tiếng, bắt đầu có chút khẩn trương.

Quyển 5 - Chương 86: Sinh nhật Tiểu Nguyệt Nha tròn một tuổi

Thời gian mấy ngày trong chớp mắt trôi qua.

Vân Khê mỗi ngày đều đi đến Đan minh, mượn danh hiệu nguyên lão của Đan minh, tùy ý điều phối sử dụng tài nguyên của Đan minh. Đến bây giờ thì dược liệu cần có để luyện chế Tru Tiên đan đã chuẩn bị được bảy tám phần, chờ 3 loại dược liệu cuối cùng được tập hợp đủ, thì phần thu thập dược liệu mới được coi là đã xong.

Vì luyện chế Tru Tiên đan cần sưu tầm rất nhiều dược liệu trân quý, cho nên Đan minh cùng với Tiêu gia đã bỏ ra rất nhiều công sức, vận dụng tất cả lực lượng có thể vận dụng, lúc này mới thu thập đầy đủ được toàn bộ dược liệu, về phần 3 loại dược liệu cuối cùng, bởi vì nơi có 3 loại dược liệu này tương đối xa, cho nên cần tốn một ít thời gian.

Tất cả những nơi có thể tìm kiếm đều phát ra đi tìm.....

Hôm nay, là ngày Tiểu Nguyệt Nha tròn một tuổi.

Bên trong Gia tộc Hiên Viên náo nhiệt vô cùng, từ trên xuống dưới, từ già trẻ lớn bé đều đắm chìm trong vui sướng.

Vân Khê đang trông coi một cái bàn, mà trên nó đã trưng bày đầy những vật phẩm, thí dụ như giấy và bút mực, đồ trang sức đeo tay, phấn, quạt giấy, khăn lụa thêu tuyến tơ lụa các loại…, phàm là vật

phẩm có đặc tính có thể nuôi dưỡng một con gái trở thành thục nữ, dù người tặng là ai đi chăng nữa Vân Khê cũng không cự tuyệt. Ngược lại, nếu vật phẩm nào liên quan đến đao kiếm, lưỡi dao sắc bén, vũ khí có tính sát thương, Vân Khê kiên quyết đem nó loại bỏ bên ngoài.

Nàng chỉ hy vọng con gái có thể bình an mà sống, không nên giống như nàng, không ngừng trải qua khó khăn cùng đau khổ.

“Đại tẩu, tẩu không nhận lễ vật của đệ, rốt cuộc tẩu muốn đệ đưa cái gì bây giờ?” Long Thiên Thần lòng tràn ngập nhiệt tình, vất vả vì cháu gái bé nhỏ mài một cây cung nhỏ, kết quả lại bị Vân Khê tuyên bố đồ vật này có tính sát thương, cho nên nàng không nhận.

“Tiểu Nguyệt Nha là con gái, con gái chơi cung làm gì? Tiểu Mặc còn không chơi, đệ giữ lại cho bản thân mình chơi đi!” Vân Khê vô tình đả kích nói.

Long Thiên Thần còn đang kinh ngạc thì Bách Lí Song không biết ở chỗ nào đến kéo hắn ra ngoài giúp hắn bày mưu tính kế. Không bao lâu, Long Thiên Thần đã trở lại, trong tay còn cầm mấy đóa mà hắn tiện tay hái từ trong vườn hoa Mẫu Đơn: “Đại tẩu, đệ tặng mấy đóa hoa tươi này có được không?”

Vân Khê ngắm nghía hồi lâu, rốt cục gật đầu đồng ý.

Lòng yêu cái đẹp ai cũng có, nếu Tiểu Nguyệt Nha chọn bó hoa tươi, so với chọn đao kiếm với lưỡi dao sắc thì tốt hơn nhiều

Long Thiên Thần đưa lễ vật xong, cả người vui vẻ hớn hở như vừa hoàn thành nghiệp lớn.

Kế tiếp đến phiên Bạch Sở Mục tặng lễ vật, có vết xe đổ của Long

Thiên Thần, Bạch Sở Mục chuẩn bị một lễ vật tương đối mới mẻ độc đáo khiến cho mọi người sau khi nhìn thấy lễ vật của hắn, mỗi người đều mang vẻ mặt muốn nhiều kỳ quái có bấy nhiêu kỳ quái nhìn hắn.

“Ha ha ha, Bạch Sở Mục, ngươi cũng quá hèn mọn đi? Lại đưa cái này?” Long Thiên Thần là người đầu tiên rất không nể tình cười to, cười lăn lộn.

“Bạch Sở Mục, không nghĩ tới mọi người lại biểu hiện như vậy!” Bách Lí Song thì dung ánh mắt khinh bỉ liếc Bạch Sở Mục, đồng thời lắc lắc cái đầu.

Hai tỷ muội Triệu Hiểu Du và Triệu Hiểu Mẫn, thì che miệng cười trộm, hai người ghé sát đầu vào nhau vừa nhìn lễ vật của hắn vừa thì thầm.

Vân Khê nhìn lễ vật xinh đẹp màu hồng ở trước mặt, khóe miệng tự động méo xệch: “Sở Mục..... Ta không biết nên dùng từ gì để hình dung đệ.”

Long Thiên Tuyệt thì híp mắt đôi con ngươi hẹp dài của hắn ngó chừng Bạch Sở Mục, một đạo ánh mắt nguy hiểm xuất hiện.

Tiểu Mặc thì nghiêng đầu, vẻ mặt rất hiếu kỳ: “Sở Mục thúc thúc, đây là vật gì?”

Long Thiên Tầm thì đã sớm mắc cỡ khiến cho cả khuôn mặt của nàng đỏ bừng, cúi đầu, hận dưới đất không có cái lỗ nào để cho nàng chui vào.

Bạch Sở Mục không hiểu phản ứng của mọi người là như thế nào, giơ cái vật phấn hồng ở trong tay mình, run run nói: “Tại sao? Không đẹp sao? Đây là tấm vải xinh đẹp nhất, mới nhất từ trong cái bọc đồ

của Thiên Tầm mà đệ tìm được đó.”

Long Thiên Tầm đầu cúi xuống càng thấp hơn, đem thân mình núp phía sau Bách Lí Song, không dám gặp người.

Một mảnh tiếng cười trộm phát ra, tràn đầy kìm nén.

Bạch Sở Mục hồn nhiên không phát giác ra có cái gì không đúng, tiếp tục giải thích vật trong tay của hắn cho mọi người biết được nó xinh đẹp như thế nào: “Mọi người nhìn đường nét thêu trên tấm vải này thật là tinh sảo. Còn màu sắc, chất lượng vải vóc, cũng là tốt nhất, chính là..... Chính là chỗ này cắt có chút vấn đề, trên dưới chừng đều thiếu một khối.....”

Hắn nhăn mặt nhíu mày, cảm thấy đáng tiếc, nếu mấy chỗ thiếu này đều được bổ sung vậy thì thật hoàn mỹ.

“Phốc!” Mọi người đều cố gắng nhịn cười, trong lòng tự nhủ nếu những chỗ này đều được bổ sung, mới có vấn đề.

“Bất quá không sao, dù sao Tiểu Nguyệt nha vẫn còn nhỏ, sửa lại một lần nữa cho Tiểu Nguyệt Nha làm chiếc quần nhỏ hoặc là một chiếc khăn nhỏ cũng không tồi Hmm.....” Bạch Sở Mục mỉm cười run lẩy bẩy nói một hồi cách sửa lại tấm vải màu hồng đó, sau đó trịnh trọng đưa đến trước mặt Vân Khê trước, hắn còn đang đợi đại tẩu tán dương a.

Vân Khê khóe miệng như sắp rút gân, thật là phục hắn, hắn lại cầm cái yếm của bạn gái mình đưa cho người khác làm lễ vật, còn trước mặt mọi người giải thích chỗ tốt của nó, bản thân hắn còn hồn nhiên không có ý thức được tất cả mọi người đang cười cái gì. Thật không biết là hắn đơn thuần, hay nên nói hắn ngu ngốc.

Vân Khê ra vẻ nghiêm túc nhận lấy, quay đầu hỏi Long Thiên Tầm: “Thiên Tầm, muội xác định muốn đem cái yếm của muội đưa cho Tiểu Nguyệt Nha sao?”

Nàng vừa hỏi xong, thì mọi người xung quanh còn đang ra sức nén cười cũng nhịn không được nữa, mọi người đều cười lớn tiếng, cười đến ngã trước ngã sau.

Long Thiên Tầm khẽ dậm chân, thẹn đến muốn chui xuống đất, cuối cùng rốt cục không nhịn được nữa chạy tới trước mặt Vân Khê đoạt lấy cái yếm của mình, sau đó quay đầu chạy ra ngoài.

Bạch Sở Mục không kịp phản ứng, không rõ mọi người rốt cuộc đang cười cái gì, trong miệng lẩm bẩm nói: “Cái yếm? Cái yếm là cái gì?”

Lần này, gia chủ Hiên Viên cũng không nhìn được rồi, liền cầm lấy hạt dẻ ném vào đầu hắn: “Tên tiểu tử đần kia! Đem mặt mũi của ông ngoại đánh mất hết rồi! Buổi tối đến phòng của ông ngoại, ông ngoại sẽ hảo hảo dạy cho con biết đó là cái gì.”

“Ông ngoại, đau!” Bạch Sở Mục gãi đầu, hắn rất ủy khuất, hắn rốt cuộc làm sai cái gì? Tại sao mọi người lại cười quỷ dị như vậy?

Vân Khê xoay người, víu lấy xiêm y của Long Thiên Tuyệt, cũng không nhịn được nữa.

Thật là đáng yêu!

Không ngờ Sở Mục đã đáng yêu rồi, ông ngoại còn đáng yêu hơn! Nàng thật tò mò, ông ngoại sẽ dạy hắn học gì, nói cho hắn biết quan hệ thân mật giữa nam nữ sao?

Ha ha!

Buồn cười thật sự rất buồn cười, nhưng suy nghĩ kỹ lại, nếu cha mẹ của Sở Mục đều ở bên cạnh hắn, hắn làm sao lại không biết được những thứ đơn giản như thế này? Một mình hắn quanh năm phiêu bạc bên ngoài, cuộc sống từ trước đến giờ cũng là một mình một người xử lý, làm gì có người nào nói cho hắn biết những chuyện này?

“Thiên Thần, đệ làm sao biết đó là cái yếm?” Vân Khê bỗng nhiên quay đầu hỏi Long Thiên Thần, trên thực tế nàng muốn hỏi Long Thiên Tuyệt, nhưng hỏi chuyện này với hắn nàng cảm thấy không được tự nhiên, rất xấu hổ, nếu là chuyện không tiện hỏi, vậy thì hỏi Thiên Thần, đỡ xấu hổ hơn.

Bọn họ là huynh đệ của nhau, đáp án chắc là không khác nhau mấy?

Long Thiên Thần không nghĩ đến đại tẩu sẽ hỏi hắn chuyện xấu hổ như vậy, khuôn mặt tuấn tú của hắn bỗng dưng đỏ bừng, hắn vò đầu ánh mắt gian xảo liếc về phía đại ca.

Tầm mắt của hắn mãnh liệt quét đến một nửa, đã bị Long Thiên Tuyệt trợn mắt nhìn hắn khiến hắn không dám nhìn nữa.

Long Thiên Thần ánh mắt chột dạ, nhìn ánh mắt của đại ca, nếu hắn nói là đại ca nói cho hắn biết, vậy hắn nhất định phải chết, nhưng chuyện này rõ ràng là sự thật!

Đại tẩu cũng thiệt là, loại vấn đề này, hỏi đại ca là tốt, tại sao hỏi hắn?

“Huynh sao tự nhiên lại chột dạ như vậy? Huynh nói đi, huynh rốt cuộc đã làm chuyện xấu gì?” Bách Lí Song cầm lấy bím tóc của Thiên Thần, hỏi hắn.

Long Thiên Thần vội vàng giải thích: “Không có? Ta không có làm chuyện gì xấu cả. Ta là người thuần khiết, làm sao có thể làm ra chuyện gì xấu?”

“Vậy huynh tại sao không trả lời câu hỏi của sư phụ? Rõ ràng là có tật giật mình!” Bách Lí Song đánh lên lồng ngực của hắn, vẻ mặt tức giận, trong nội tâm đã kìm nén không được.

Long Thiên Thần trong lòng quýnh lên, bất cứ giá nào hắn cũng phải giải thích rõ ràng mới được, Long Thiên Thần không sợ chết đưa tay chỉ về phí đại ca mình: “Là đại ca nói cho đệ biết! Đại ca còn tặng đệ một quyển đông cung đồ (sách 18+!), nói để cho đệ tự học!” Nói xong, hắn nhắm lại hai mắt, đợi sấm sét đánh.

Mọi người nhất thời tỉnh ngộ, đồng loạt đem ánh mắt nhìn về phía Long Thiên Tuyệt, thì ra người không thuần khiết là hắn nha!

Vân Khê trăm triệu lần không nghĩ đến, đáp án lại ngoài dự tính như vậy.

Ánh mắt của nàng ngó chừng Long Thiên Tuyệt thật kỹ càng, giống như tia X quang, muốn đem toàn thân hắn trên dưới nhìn thấu.

Dưới hoàn cảnh bị hơn mười ánh mắt nhìn soi mói, thì Long Thiên Tuyệt vẫn thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, hoàn toàn không bị ảnh hưởng, nhàn nhạt mở miệng nói: “Giữ quyển sách đó cẩn thận, đây là độc môn bí tịch (sách quý gia truyền) của Long gia chúng ta, sau này còn truyền cho Tiểu Mặc.”

Trong chớp mắt, hiện trường một mảnh yên lặng.

Thì ra là đông cung đồ còn tương truyền qua các đời a.

Có không ít người bắt đầu di chuyển ánh mắt của mình đến trên người Long Thiên Trạch vẫn đang đứng im lặng một bên, ông ấy là phụ thân của Long Thiên Tuyệt cùng Long Thiên Thần a, vậy có phải sách này chính là từ Long Thiên Trạch truyền lại hay không?

Long Thiên Trạch, nằm cũng trúng đạn a!

Vẻ mặt ông bất đắc dĩ cười khổ, yến mừng tròn một tuổi của cháu gái đang yên đang lành làm sao lại nói đến đông cung đồ?

Long Thiên Thần nhìn đại ca bội phục, đại ca chính là đại ca, da mặt không phải dày bình thường, hắn theo không kịp!

“Ca ca.....” Một thanh âm trong trẻo, phá vỡ không khí tĩnh mịch, lực hấp dẫn của đám đông đồng loạt chuyển đến trên mặt bàn.

Hai huynh muội Tiểu Mặc chẳng biết lúc nào đến hiện trường, thừa dịp mọi người không chú ý, Tiểu Mặc đem Tiểu Nguyệt Nha đặt trên bàn, mặc cho Tiểu Nguyệt Nha ở trên bàn bò dậy.

“Chờ một chút! Những thứ này là từ đâu tới đây?” Vân Khê nhận thấy có cái gì không đúng, trên bàn làm sao đột nhiên lại có rất nhiều vật phẩm nàng chưa kiểm nghiệm qua? Cái gì chủy thủ a, phi tiêu a, thoi vàng nén bạc a, các loại hạt châu a, đếm không xuể che gần hết mặt bàn.

“Là lễ vật con tặng cho Tiểu Huyên Huyên a!” Tiểu Mặc cười ngọt ngào nói, bé chưa bao giờ chia sẻ hạt châu với bất cứ ai, Tiểu Huyên Huyên là ngoại lệ.

Vân Khê hít một hơi thật sâu, nàng đang muốn hảo hảo giáo dục con gái một phen, định đem đồ ở trên bàn sửa sang lại một lần nữa, ai

ngờ Tiểu Nguyệt Nha đã vui vẻ cầm lên hai đồ vật, hai tay nhỏ bé quơ quơ, khanh khách cười vui mừng.

“Ca ca..... Ca ca.....” tay phải bé nhỏ đang khua loạn xạ, trong tay cầm chính là chủy thủ mà Tiểu Mặc đích thân luyện chế cho muội muội, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mà càng lớn càng xinh đẹp của con gái đang tản ra nụ cười xán lạn, bé biết đó là lễ vật ca ca đưa cho bé.

Vân Khê muốn ngất đi, nghìn tính vạn tính, nghìn phòng vạn phòng, kết quả là không tính đến con trai, để cho con trai quấy rối kế hoạch.

Không nên a!

Kế hoạch dưỡng con gái thành thục nữ, chẳng lẽ hóa thành bọt nước?

Long Thiên Tuyệt ở bên tai nàng nhẹ giọng an ủi: “Dù cho Tiểu Nguyệt Nha sau này trở thành người như thế nào, đều có chúng ta sủng ái, thương yêu, con sẽ không phải chịu khổ.” Hắn hiểu tâm tư của nàng, chính là bởi vì hiểu, cho nên hắn mới không có can thiệp.

“Xem ra thật sự là thiên ý.” Vân Khê cười khổ, nhẹ nhàng lắc đầu, đều nói chọn đồ vật đoán tương lai là loại mê tín, nàng còn thật tin chuyện như thế, đúng là xấu hổ. Thôi, tương lai của Tiểu Nguyệt Nha, sẽ để cho con tự quyết định lấy, con cháu có phúc của con cháu.

“Ha ha ha, được! Tiểu Nguyệt Nha của chúng ta tương lai nhất định là một nữ hiệp, có phong thái của tổ tông, ha ha ha.....” Gia chủ Hiên Viên cười đến thoải mái, Hiên Viên gia tộc của bọn họ đời sau, vô luận là nam hay nữ đều văn võ song toàn.

“Đợi một chút, Tiểu Nguyệt Nha trong tay còn bắt một vật.....” Long

Thiên Thần mắt sang lên phát hiện trong tay trái của Tiểu Nguyệt Nha cầm một vật, ánh mắt bắt đầu không ngừng mà biến hóa.

Những người khác cũng chú ý đến, mọi người đều lộ ra ánh mắt quái dị, ánh mắt kia quái dị không thể thua kém với lúc thấy Bạch Sở Mục giơ lên cái yếm của Long Thiên Tầm.

“Làm sao..... Tại sao có thể như vậy?” Gia chủ Hiên Viên đang cười lớn cũng im bặt, mắt lão mở to đến độ 2 con mắt của lão dường như có thể rớt xuống khi nhìn thấy hạt châu.

Vân Khê hít một hơi mù mịt hỏi con trai: “Tiểu Mặc, sao con lại có vật này?”

Tiểu Mặc nhức đầu, vô tội lắc đầu: “Đây không phải là đồ của con, con cũng không biết nó là từ đâu tới đây.”

Vân Khê ngẩng đầu, quét một vòng, lên tiếng hỏi: “Đồ của ai vậy?”

Mọi người chung quanh, hết ngươi nhìn ta, lại ta nhìn ngươi, vẫn không có người trả lời.

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt đều kinh ngạc nhìn nhau, trên bàn lại xuất hiện đồ vật không có chủ nhân, hơn nữa còn để cho Tiểu Nguyệt Nha bắt được. Nếu bọn họ không có nhớ lầm, món đồ này hình như là bắt được cùng lúc với chủy thủ, nếu chọn đồ vật đoán tương lai thật sự linh nghiệm …, chẳng lẽ chứng minh Tiểu Nguyệt Nha của bọn họ sau này sẽ.....

Không! Như vậy sao được?

Cầm lấy đao kiếm, không làm thục nữ, điều này còn có thể chấp nhận, nhưng nếu là..... Nàng tuyệt đối không thể chấp nhận! Tuyệt

đối không thể!

Chỉ một thoáng, Vân Khê đối với chủ nhân của đồ vật này, tràn đầy phẫn hận. Đối phương đến tột cùng là có mục đích gì? Đây không phải là giết hại cây non sao? Nàng tuyệt đối không cho phép!

“Tiểu Nguyệt Nha, ta không nên chọn vật đó, mau ném nó đi, chúng ta chọn cái khác được không.” Vân Khê để sát con gái ở trước mặt, tận lực dụ dỗ, nói gì thì nói nàng cũng không thể để con gái đi lên con đường này.

“Mẫu thân..... Mẫu thân.....” Tiểu Nguyệt Nha ngẩng cổ béo trắng ngần, quơ tay trái đang cầm đồ, hướng mẫu thân khoe khoang, vẻ mặt hết sức ngây thơ. bé nghĩ là mình bắt được vật gì tốt, muốn được mẫu thân khen ngợi.

Vân Khê tiện tay nhặt lên một đóa hoa mẫu đơn, đưa lên ở trước mặt con gái quơ quơ, dụ dỗ: “Tiểu Nguyệt Nha, nhìn này, đây là bông hoa. Có phải là rất đẹp hay không?”

“Đem vật trong tay con cho mẫu thân, mẫu thân sẽ cho con bông hoa này, không nên cầm cái kia, có được hay không?”

Tiểu Nguyệt Nha không hiểu nhìn mẫu thân, cho đến khi mẫu thân lặp lại 3 lần, Tiểu Nguyệt Nha kiên quyết lắc đầu, tay bé nhỏ tiếp tục quơ quơ, cười ngọt ngào: “Mẫu thân..... Mẫu thân.....”

Vân Khê cảm thấy vô lực, lại còn không nói được con gái, để cho con gái buông tha cho.

“Thiên Tuyệt, Tiểu Mặc, 2 người mau khuyên nhủ con, tuyệt đối không thể để cho con chọn vật này!” Nàng không thể làm gì khác hơn là đem hi vọng ký thác trên người 2 phụ tử.

“Mẫu thân, tại sao không thể chọn cái này?” Tiểu Mặc không giải thích được.

Vân Khê thở dài, trong khoảng thời gian ngắn, không biết nên như thế nào cùng con trai giải thích rõ: “Tiểu Mặc, chẳng lẽ con nghĩ để cho muội muội rời xa chúng ta sao?”

“Tất nhiên không muốn!” Tiểu Mặc vội la lên.

“Vậy thì nhanh đem vật kia ném đi, tuyệt đối không thể để cho Tiểu Nguyệt Nha bắt được nó!”

Tiểu Mặc mặc dù không hoàn toàn hiểu được, nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới muội muội sẽ rời xa bọn họ, nó liền vội vàng nhào tới, bất cứ giá nào cũng phải đem đồ từ trong tay muội muội cướp lại.

Quyển 5 - Chương 87: Lễ vật thứ hai

Nhưng chuyện kỳ quái đã xảy ra, Tiểu Nguyệt Nha dường như nhận biết được đồ này, nói gì cũng không chịu buông tay. Người nào muốn đoạt đồ ở trong tay bé, thì cái miệng nhỏ nhắn đang cười toe toét của bé lại làm ra bộ muốn khóc, mọi người thấy vậy trong lòng tràn đầy cảm giác tội lỗi, cũng không dám lấy đồ từ trong tay của Tiểu Nguyệt Nha nữa

“Này..... Rốt cuộc là người nào có thể lấy được đồ vật quỷ này ra khỏi tay của nhi nữ?” Vân Khê không nhịn được mắng.

Nàng vì sao tức giận như thế, lo lắng như thế?

Đáp án rất đơn giản.

Bởi vì trong tay bé nhỏ của con gái cầm lấy đồ vật không phải là đồ gì khác, mà đó là hình dáng của chuỗi Phật châu (tràng hạt) đặc biệt với màu ánh sáng kỳ lạ!

Phật châu, đại biểu cho cái gì?

Chẳng lẽ đại biểu cho con gái tương lai sẽ đi theo Phật Môn?

Chỉ cần nghĩ đến chuyện đó, Vân Khê ngàn vạn không vui, con gái đang sống yên bình, vì sao phải vào Phật Môn?

Mặc dù nàng không mê tín, nhưng để tránh mọi việc không hay xảy ra, nàng đều muốn bóp chết nó từ trong trứng nước.

Đảo mắt một vòng, khóe mắt của nàng xẹt qua một bóng dáng màu vàng, sau khi Vân Khê xác định vị trí của nó, nàng bước lên phía trước mấy bước, đem vật nhỏ đang trốn ở trong đống bảo vật kia kéo đi ra ngoài. Nàng nhìn đồ trong tay con gái, không nhịn được nghiến răng nghiến lợi: “Tiểu Phượng Phượng, ngươi đừng nói với ta, Phật châu là đồ của ngươi?”

Tiểu phượng hoàng bị nàng nhìn chằm chằm cả người đều đổ mồ hôi, nó tưởng rằng sẽ nhận được tán thưởng, bởi vì vật nó tặng cho Tiểu Nguyệt Nha là thứ tốt, nhưng ai ngờ khi nhìn thấy vật đó, Vân Khê lộ ra vẻ mặt hung dữ tìm kiếm chủ nhân của Phật châu ở trong đám người có mặt tại đây.

Nó cũng không đần, biết rõ không có quả ngon để ăn, cho nên nó sẽ không chủ động lộ diện, len lén tìm cái địa phương trốn đi, ai ngờ cuối cùng vẫn bị phát hiện.

“Này..... Đây là bảo vật, là quà sinh nhật ta đưa cho Tiểu Nguyệt Nha.” Tiểu phượng hoàng ngạnh cổ nói, lo lắng càng ngày càng chân.

Rõ ràng chính là thứ tốt! Tại sao nàng lại phản ứng kỳ quái như thế?

Tiểu phượng hoàng nghĩ nát óc cũng nghĩ không thông.

Rốt cuộc tìm được đầu sỏ rồi!

Vân Khê nhìn chằm chằm tiểu phượng hoàng, dở khóc dở cười.

Đúng vậy, đây thật sự là thứ tốt, dù đứng cách Phật châu một khoảng, nàng cũng có thể cảm giác được linh khí từ Phật châu tỏa ra, nhưng vì sao không đưa vào dịp khác lại chọn đưa vào lúc này?

Sớm một ngày hoặc là chậm một ngày đều tốt, vì sao không chọn dịp khác lại chọn một ngày đặc thù như ngày hôm nay?

Vân Khê hoàn toàn phục nó.

Vô duyên vô cớ biến mất mấy ngày, trở lại tặng cho nàng một kinh hỉ lớn như vậy.

Haizz, trừ than thở, Vân Khê cũng không biết nên xử phạt nó như thế nào, nói cho cùng, nó cũng là có ý tốt, muốn tìm một lễ vật tốt để đưa cho tiểu chủ nhân của mình, một mảnh hết sức chân thành.

“Ngươi nói cho ta biết, ngươi lấy được đồ này từ nơi nào?” Vân Khê hỏi.

Tiểu phượng hoàng sờ móng vuốt của mình, vừa liếc trộm Vân Khê, vừa trả lời: “Lấy ở di tích chiến trường cổ..... Sau khi ta đến di tích chiến trường cổ, dựa vào trí nhớ của ta, nhớ lại thật nhiều chuyện tốt ở trước kia. Ta nhớ rất nhiều năm về trước, ta đi theo chủ nhân ngày trước của ta, ở một chỗ trong huyệt cùng cao thủ dị tộc trải qua một cuộc đại chiến, nhớ đến lúc ấy có một vị cao tăng đắc đạo vì chống lại cao thủ dị tộc, mà hy sinh tính mạng của mình, cùng đối phương đồng quy vu tận. Vị đó trước khi chết, trên tay cầm một chuỗi Phật châu, nghe nói mỗi một viên hạt châu trên chuỗi Phật châu là một hạt xá lợi mà mỗi vị cao tăng đắc đạo của Phạm Âm tự sau khi chết lưu lại, người mang theo chuỗi Phật châu này sẽ được chư Phật che chở..... Cho nên ta, cho nên ta nghĩ biện pháp chui vào huyệt đạo, để lấy Phật châu tặng Tiểu Nguyệt Nha.....”

Tiểu phượng hoàng vừa giải thích, vừa thấp thỏm trong lòng. Trộm di vật của người chết, không phải là chuyện tốt, nhưng nó cũng là vì muốn tốt cho Tiểu Nguyệt Nha, cho chuyện này không coi là chuyện xấu.

Sau khi mọi người nghe nó nói xong, tất cả mọi người đều im lặng.

Phật châu này không phải là phật châu bình thường? Mà lại là các hạt Xá Lợi của các vị đại sư của Phạm Âm tự sau khi chết lưu lại Xá Lợi!

Côn Luân lão giả là người đầu tiên phản ứng nói: “Thật sự là đồ của Phạm Âm tự?” Cái vẻ mặt kích động kia của lão giống như gặp được thần tượng mà mình sùng bái đã lâu, tâm tình kích động của lão thật lâu mới có thể bình phục.

Còn lại mọi người mỗi người mang vẻ mặt khác nhau, những người lớn tuổi, ví dụ như gia chủ Hiên Viên, Long Thiên Trạch, còn có những người thuộc thế hệ trước của gia tộc Hiên Viên đều nhiều hoặc ít lộ ra vẻ mặt kích động, mà những người trẻ tuổi như Vân Khê, Long Thiên Tuyệt thì đối với Phạm Âm tự không có quá nhiều cảm xúc.

“Đúng vậy, chính là Phạm Âm tự.” Tiểu Phượng Phượng khẳng định gật đầu.

“Là Phạm Âm tự, trong truyền thuyết Phạm Âm tự!” Côn Luân lão giả lần đầu tiên thất thố như thế, cười ha ha, “Mọi người có biết lai lịch cùng những tin đồn có liên quan đến Phạm Âm tự không?”

Không đợi mọi người đáp lại, lão tiếp tục nói: “Phạm Âm tự rất thần bí! Nó là một giáo phái ở một nơi xa phía Tây của Long Tường đại lục, người của bọn họ từng đi tới Long Tường đại lục, phát huy sức mạnh của Phật pháp. Bọn họ luyện tập một loại công phu đặc biệt, cao thủ xuất hiện lớp lớp ở Long Tường đại lục nhưng sự hưng thịnh đó chỉ được thời gian ngắn. Sau đó bởi vì xung đột tín ngưỡng, rất nhiều những cao thủ của gia tộc cũng không vui mừng khi thấy các

cao tăng của Phạm Âm tự ở nơi trên đại lục này tuyên truyền tư tưởng phật giáo, cho nên bọn họ buộc phải rút lui khỏi Long Tường đại lục. Lại nói về cuộc đại chiến với dị tộc ở vạn năm trước, các cao tăng của Phạm âm tự bỏ ra không ít sức lực, thủ lĩnh của bọn họ vì cứu những cao thủ của chúng ta, đã hy sinh tính mạng của mình."

Vân Khê thở dài nói: "Ta không vào Địa Ngục, ai vào địa ngục? cao tăng của Phạm Âm tự dùng chính bản thân mình để chứng minh bọn họ tin tưởng vào Phật pháp, vô tư không sợ, nhìn lại cao thủ của chúng ta, chẳng những không nhớ được ân tình của bọn họ, ngược lại lấy oán trả ơn, trục xuất bọn họ ra khỏi Long Tường đại lục, thật sự làm cho lòng người ớn lạnh."

Ở trong ấn tượng của Vân Khê, phần lớn dân chúng ở Long Tường đại lục tôn thờ Long thần, cho nên Long Vương cốc mới có thể chiếm địa vị cao như thế ở trong lòng dân chúng.

Tín ngưỡng của mỗi người, thường thường quyết định lời nói việc làm cùng phẩm hạnh của người đó.

Truyền thuyết Long thần, dĩ nhiên là rất thần kỳ, nhưng lại không gần gũi với dân chúng và hướng con người theo cái thiện như Phật giáo.

"Nói cho cùng, Phật giáo là đạo giúp con người hướng thiện, tín ngưỡng bất đồng, nhưng không nhất thiết phải bài xích." Nàng tiếp tục nói.

"Nói rất đúng!" Bộp bộp bộp, 3 cái vỗ tay tán thưởng liên tục, Côn Luân lão giả gật đầu tán thành, "Nhưng lần này thần xui quỷ khiến Tiểu Phượng Phượng, lại tìm được Xá Lợi Phật châu của vị hòa thượng của Phạm Âm tự, chuyện này nếu truyền ra ngoài, để cho cao tăng của Phạm Âm tự biết được, sợ là sẽ rước lấy tai hoạ, là phúc hay họa, dù ai cũng không đoán trước được."

Gia chủ Hiên Viên, vẻ mặt nghiêm túc tuyên bố: “Tất cả mọi người nghe kỹ, chuyện hôm nay, ai cũng không được truyền ra ngoài, biết không?”

“Dạ, gia chủ!” Mọi người trăm miệng một lời.

Long Thiên Tuyệt đưa tay ra, cố gắng lấy Xá Lợi Phật châu từ trong tay con gái, nhưng không thể được. Hắn im lặng thở dài, chỉ mong chuyện này không giống như bọn họ tưởng tượng.

Sau khi chọn đồ vật đoán tương lai xong, tiếp đến là thời điểm Tiểu Nguyệt Nha biểu diễn tài nghệ của mình.

Thu lễ vật như vậy, không biểu diễn chút tài nghệ thì không được. Hưởng ứng mong muốn của mọi người Tiểu Nguyệt Nha cũng hăng hái biểu diễn tài nghệ của mình.

Tiết mục thứ nhất, ta bò ta bò ta bò bò bò.

Thiên Thần thúc thúc thật là không có lương tâm, lại lấy đồ ăn dụ dỗ mình? Hừ, đồ ăn này ta cũng quen mặt, trừ uống qua sữa cùng cháo, ta còn uống qua súp tổ yến.

Linh quả a? Ăn nhiều rồi! Ta vừa sinh ra đời, thứ đầu tiên uống đó chính là nước linh quả.

Nhưng đồ ăn ngon thì luôn không chê nhiều, tay bé nhỏ xoa một chút nước miếng, lạch bà lạch bạch hướng đồ ăn trong tay của Thiên Thần thúc thúc bò tới.

Cả sảnh đường tràn ngập tiếng hoan hô khen ngợi! Lợi hại a!

Mọi người ở đây, thật đúng là không có tiền đồ mà, ta chẳng qua là chỉ bò đi bò lại một chút đã đem mọi người hù dọa rồi.

Tiết mục thứ hai, ta nhào lộn ta nhào lộn ta lẫy (lật).

Hiệu suất lẫy này còn kém một chút.

Ân bụng ta thịt hơi nhiều, ta nên giảm cân một chút.

Ca ca, đẩy muội một tay, “này nọ í é í é” “này nọ í é í é”.

Nghiêng người nhào lộn thành công!

Lại nhào lộn một lần nữa!

Ta nhào lộn, ta nhào lộn, thành công..... Lại là nghiêng người nhào lộn.

Thân hình thấp bé mũm mĩm đang quay cuồng lăn qua lội thì phát hiện các vị thúc thúc a di, ca ca tỷ tỷ, gia gia nãi nãi (ông nội), ông ngoại bà ngoại, cụ ngoại..... Ngô, tại sao có nhiều người nhìn mình như vậy?

Người ta cũng không phải là con khỉ, không có gì hay ho để mà nhìn!

Tiết mục cuối cùng, là sở trường nhất của ta, tuyệt kỹ phi đao!

Hắc hắc, người ta trời sinh có thần lực (có sức mạnh ghê gớm), ném cái gì cũng đều hết sức hăng hái.

Mặc dù không có phi đao thật, nhưng ném bằng quả nho cũng không thành vấn đề.

Ta ném! Ném ngươi mở miệng to nhất!

Ta ném! Ném ngươi thô tục nhất!

Ta ném! Ném ngươi trốn nhanh nhất!

Bách phát bách trúng!

“Tiểu Nguyệt Nha, nơi này, nơi này!”

“Cụ ngoại, ngài xác định?” Nhé một tiếng, một quả nho trực tiếp bay thẳng vào trong miệng của cụ ngoại, ha ha, quả nhiên là bách phát bách trúng a!

Nhưng cụ ngoại, ngài đứng quá gần? Như vậy người ta lại nghi ngờ chúng ta ăn gian?

Một bữa yến tròn tuổi kết thúc trong không khí ồn ào náo nhiệt, Xá Lợi Phật châu thành một điều bí ẩn trong long mọi người, đồng thời nó cũng đã gieo mầm móng lo lắng thành công ở trong lòng người nhà của Vân Khê.

Đến ngày thứ ba, Đan minh rốt cục truyền đến tin tức tốt, 3 vị dược liệu cuối cùng dung để luyện chế Tru Tiên đan cũng thu thập được toàn bộ đầy đủ hết.

Trên dưới Gia tộc Hiên Viên, tràn ngập không khí vui mừng.

Hiện tại chỉ cần Vân Khê chuẩn bị kỹ càng mọi thứ, sau đó mượn thần hỏa của Tiểu Bạch thì có thể chính thức tiến hành luyện chế Tru Tiên đan.

“Tiểu Mặc, Thiên Thần, 2 người nhớ kỹ, nhất định phải đem tiểu

Bạch mời tới Đan minh và trở về đây vào trước ngày 15. Dọc theo đường đi không được ham chơi, biết không?" Vân Khê cẩn thận dặn dò, đem nhiệm vụ mời tiểu Bạch giao cho 2 thúc cháu Tiểu Mặc cùng Long Thiên Thần, nàng cùng đám người Long Thiên Tuyệt, Vân Trung Thiên lưu lại để giải quyết chuyện ở đây.

Tiểu Mặc hưng phấn vô cùng, không nghĩ tới nhanh như vậy đã có cơ hội đi tìm Tiểu Bạch, bé rất hớn hở đón nhận cái nhiệm vụ này. Long Thiên Thần còn lại là chịu trách nhiệm hộ tống, 2 thúc cháu chuẩn bị qua loa, rồi hướng Long Vương cốc lên đường.

Vân Khê tâm tình khẩn trương cùng kích động, một khi nàng luyện chế Tru Tiên đan thành công, nàng liền trở thành người duy nhất luyện chế thành công Tru Tiên đan trong một vạn năm trở lại đây ở Long Tường đại lục, cũng tức là Luyện Đan Sư giỏi nhất ở Long Tường đại lục.

Tin tức được truyền đi một cách nhanh chóng, bọn họ cố gắng muốn giấu diếm chuyện luyện đan, nhưng cuối cùng vẫn không giấu được.

Gần tới ngày luyện đan, số người ra vào Đan minh tăng vọt, mà những người đó thì lại muôn hình muôn vẻ, không phán đoán được lai lịch của bọn họ.

Xảy ra tình trạng như vậy, khiến cho Vân Khê có chút lo lắng.

Càng nhiều người chú ý, đại biểu cho tỷ lệ nguy hiểm càng cao, không nói đến trong số những người đến xem này có không biết bao nhiêu người mơ ước Tru Tiên đan, muốn chiếm nó làm của riêng, nàng không thể không đề phòng trong những người này liệu, có thể xuất hiện kẻ đầu sỏ đã hạ bóng ma cho mẹ chồng và em chồng hay không, nàng phải cẩn thận, thậm chí nàng đã nghĩ đến có nên đem thời gian luyện đan cùng địa điểm đều phải bí mật.

Song, ở trên giang hồ những chuyện như thế này, ngươi càng muốn che dấu tin tức thì ngược lại nó sẽ được truyền một cách rất nhanh chóng.

Thay vì sau này bị nhìn chằm chằm, mỗi ngày sống trong lo lắng thấp thỏm, chẳng bằng công khai biểu diễn luyện đan ở Đan minh còn hơn, đồng thời thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mọi người.

Minh Chủ Đan minh hết sức vui lòng giơ hai tay tán thành, gia chủ Hiên Viên, Long Thiên Trạch cùng Long Thiên Tuyệt sau khi bàn luận, cũng tán thành ý kiến của Vân Khê.

Cách tổng bộ của Đan minh không xa có một nhà tửu lâu nhỏ, tranh thủ lúc rảnh rỗi, Vân Khê thường một mình một người đến ngồi ở tửu lâu đó. Nàng vừa ngồi xuống không bao lâu, đã nghe thấy những tiếng bàn tán xôn xao của những người chung quanh, phần lớn đều ở bàn về chuyện nàng luyện đan chuyện.

“Nói đến Vân Khê, nàng thật là người tài giỏi! Thuật luyện đan của nàng, tuyệt đối đỉnh cao! Lần trước ở đại hội luyện đan, nàng đoạt được đầu khôi (hạng nhất), luyện chế được một viên gần với thần phẩm đan dược, tài nghệ trấn áp toàn trường, thật là không ai sánh kịp!”

“Ta nghe nói thiên phú luyện đan của nàng vượt qua cấp chín, có thật vậy hay không?”

“Đương nhiên là thật! So sánh với Trân Châu còn thật hơn, chính mắt ta nhìn thấy!”

“Ngươi lại khoác lác rồi! Ngươi cũng không phải là Luyện Đan Sư, làm sao chính mắt nhìn thấy?”

“Ách..... Đó là chính tai ta nghe nói. Nhưng biểu hiện của nàng ở đại hội luyện chính xác là ta nhìn thấy, tài nghệ luyện đan của người ta, tuyệt đối là siêu việt. Nghe nói đan dược nàng cần luyện đan lần này, là tuyệt phẩm đan dược, không biết nàng có thể luyện một lần mà thành công ngay được hay không.”

“Chắc chắn không thành vấn đề! Nếu nàng không luyện chế thành công, chỉ sợ trên đời cũng không có ai có thể luyện chế thành công.”

“.....”

Nghe được những lời bàn tán vừa rồi, Vân Khê cảm thấy vô cùng áp lực, tất cả mọi người đều ký thác hi vọng ở nàng, nếu nàng không thể luyện chế thành công ngay trong lần đầu tiên, thì không biết có bao nhiêu người vỡ mộng, tội lỗi a!

Trong tiếng ca ngợi của mọi người, bỗng nhiên vang lên một tiếng cười giễu cợt mặc dù thanh âm không lớn, nhưng Vân Khê lại nghe được rõ ràng.

Quay đầu, bằng vào năng lực nhận biết giọng nói của mình, Vân Khê rất nhanh tìm ra chủ nhân của tiếng cười giễu cợt đó, hai nam một nữ, khuôn mặt xa lạ, quần áo trên người bọn họ tương đối giống nhau, chính là đến từ Vân tộc.

Tiếng cười giễu cợt kia chính là đến từ miệng của nữ tử trong nhóm người đó, không nghĩ tới ở chỗ này cũng đụng chạm với người của Vân tộc.

Những người chung quanh, nghe được tiếng cười giễu cợt đó, đều lộ ra vẻ mặt bất mãn.

“Các ngươi chê cười là có ý gì?” Có người hỏi.

Cô gái mở miệng nói: “Ta cười có người giả danh lừa bịp, mà các ngươi lại không biết, chẳng những bị nàng lừa gạt, còn cam tâm để cho nàng đùa bỡn, các ngươi nói buồn cười hay không?”

Vân Khê hí mắt, không hiểu được cô gái này đến tột cùng đang âm mưu cái gì.

“Chúng ta làm sao mà bị gạt? Ngươi nói cho rõ ràng!” đám dân chúng đều hỏi.

Cô gái nhẹ nhàng cười một tiếng nói: “Lý do rất đơn giản, cách điều chế Tru Tiên đan chỉ có Vân tộc chúng ta mới có, được ghi chép đầy đủ ở trong Tàn Hoa bí lục, bảo vật vô cùng quý giá của Vân tộc chúng ta. Mà Tàn Hoa bí lục đã sớm bị thất truyền, thử hỏi người này sao lại có cách điều chế Tru Tiên đan?”

“Chẳng lẽ Vân cô nương thì không thể có được cách điều chế sao? Tại sao lại nói chỉ có Vân tộc các ngươi mới có cách điều chế?” Trong đám người không thiếu người ủng hộ Vân Khê, ra sức vì nàng biện hộ.

Quyển 5 - Chương 88: Ba vị sư phụ trên trời rơi xuống

“Ha ha ha, ngươi nói đúng, chỉ có người Vân tộc chúng ta mới có cách điều chế. Điều này cũng nói rõ một sự thật, vị Vân cô nương trong miệng các ngươi, nàng thật ra chính là người Vân tộc ta!” Lời cô gái vừa dứt, khiến cho tất cả mọi người đang ngồi ở đây đều mơ màng. Nàng lúc trước còn miệt thị cười nhạo Vân Khê, đột nhiên lại đem Vân Khê trở thành người của Vân tộc, rốt cuộc nàng có ý đồ gì?

Vân Khê cũng bị nàng ta làm cho mơ màng, nàng vốn cho rằng lại gặp một người Vân tộc kiêu ngạo, ngu xuẩn, đặc biệt tìm nàng khiêu chiến, nhưng nàng vừa nghe nói như thế, Vân Khê lại cảm thấy lời nói đó có thâm ý khác không chỉ đơn giản như vậy.

Lúc này, ngoài cửa tửu lâu, có một nhóm khách nhân khoảng hơn mười người ăn mặc giống nhau đang tiến vào, bọn họ toàn bộ đều là cao thủ đến từ Vân tộc, dẫn đầu là ba vị nữ nhân.

Ba vị nữ nhân này tuổi tác không thể đoán được, nhưng quần áo trên người bọn họ giống như quần áo mặc trên người của Hồng Liên đại nhân. Nói chính xác, thì cũng có chút khác biệt, trên cổ áo mỗi người có một đám lông chim nhỏ màu sắc không giống nhau. Nàng nhớ trên cổ áo Hồng Liên đại nhân, đám lông chim đó có màu đỏ, mà ba vị ở đây theo thứ tự là màu xanh, màu vàng và màu lam, nếu như theo suy đoán, vậy ba vị đó chắc là Thanh Liên đại nhân, Hoàng Liên đại nhân và Lam Liên đại nhân của Vân Huyễn điện.

Hay thật, cư nhiên có thể gặp được 3 vị đại nhân vật của Vân Huyễn điện, cùng ngồi cùng ăn với Hồng Liên đại nhân ngay tại đây, thật thú

vị a.

Vân Khê tinh tế quan sát đoàn người này, bước chân của bọn họ nhẹ nhàng, hô hấp sâu lắng, thực lực không tầm thường, hơn nữa ba vị nữ nhân dẫn đầu thực lực lại càng bí hiểm.

Đoàn người vừa đi đến tửu lâu ba tên đệ tử của Vân tộc, lập tức đứng dậy nghênh đón.

“Bái kiến ba vị sư bá sư thúc!”

“Ừ, sư phụ Hồng Liên của các ngươi đâu? Sao không thấy bóng dáng của nàng?” một vị đại nhân trong ba vị đó hỏi.

Hồng Liên đại nhân cũng tới?

Vân Khê chăm chú nghe, lão bà Hồng Liên kia vẫn nhìn nàng không vừa mắt, lần này nếu bà ta cũng tới, chắc chắn sẽ ở âm thầm ngáng chân nàng, nàng phải cẩn thận mới được.

“Sư phụ đang ở sương phòng trên lầu, cung chủ mời tới mấy vị khách quý từ phương xa, giờ phút này đang ở trong sương phòng, sư phụ đại diện cho cung chủ chiêu đãi bọn họ.” Cô gái trẻ tuổi cung kính trả lời, mặt ngoài thì cung kính nhưng bên trong hơi đắc ý.

Ba vị đại nhân sắc mặt đồng thời trầm xuống, đưa mắt nhìn về phía lầu hai.

“Cung chủ mời khách nhân?” Trong ba vị đại nhân đó Hoàng Liên đại nhân sắc mặt không tốt nhất hỏi, “Chẳng lẽ khách nhân từ phương tây đến, chuyện trọng đại như thế, chúng ta vì sao không biết?”

“Điều này vãn bối không biết, nhưng cung chủ từ trước đến giờ vẫn

nể trọng sư phụ vãn bối, đem chuyện trọng đại như thế phó thác cho sư phụ, cũng là chuyện có thể hiểu được.” Cô gái trẻ tuổi cười khanh khách nói, ý ở ngoài lời, chính là ba vị đại nhân không được nể trọng bằng sư phụ nàng, cho nên mới không được biết chuyện này.

“Xú nha đầu, lông còn chưa đủ dài mà dám ở trước mặt chúng ta càn rỡ?” Hoàng Liên đại nhân nổi giận, ống tay áo vung lên, đem cô gái trẻ tuổi ném đi mấy bước, đây chỉ là trừng phạt nhỏ, nhằm diệt nhuệ khí của đối phương, nếu ra tay thật, thì cô gái trẻ tuổi nhất định sẽ phải mất mạng tại chỗ.

“Đi, đi lên lầu xem một chút.” Ba vị đại nhân xoay người, muốn đi lên lầu hai.

Lúc này, cô gái trẻ tuổi giận đỏ mặt, bực tức đứng dậy, đột nhiên lớn tiếng nói: “Ba vị đại nhân, gấp cái gì?”

Cô gái trẻ tuổi trong lòng tràn ngập tức giận, nhưng lại hiểu được ẩn nhẫn, đẩy hai gã nam tử trẻ tuổi đang đỡ mình ra, cười nói: “Mới vừa rồi vãn bối cùng mấy người ở đây có nhắc tới chuyện đệ tử Vân Khê của Vân tộc chúng ta, chẳng lẽ các vị không quan tâm sao? Nàng mới chính là mục đích các vị đến đây.”

Lời của cô gái trẻ tuổi vừa dứt, quả nhiên khiến ba vị đại nhân chú ý, đồng loạt dừng bước, quay đầu lại nhìn về phía cô gái trẻ tuổi.

“Ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì?” Hoàng Liên đại nhân không nhịn được nói, hai vị đại nhân còn lại mặt không chút thay đổi, có ý tứ không muốn nói chuyện.

Cô gái trẻ tuổi cười giảo hoạt một tiếng, đề cao âm điệu, đối với những khách nhân ở đây nói: “Chư vị, ta xin long trọng giới thiệu với mọi người, ba vị tiền bối này chính là người của Vân Huyễn điện của

Vân tộc chúng ta, cùng sư phụ ta là Hồng Liên đại nhân ngang hàng với nhau, đó là Thanh Liên đại nhân, Hoàng Liên đại nhân và Lam Liên đại nhân.....”

Những khách nhân một mảnh ồn ào, rối rít hướng ba vị đại nhân thăm hỏi.

“Bái kiến ba vị đại nhân!”

“Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.”

“Không nghĩ người tới là ba vị đại nhân của Vân Huyễn điện, hôm nay có thể tận mắt nhìn đến, thật là tam sinh hữu hạnh.”

Đối với cường giả, mọi người luôn tôn kính.

Tâm tình của ba vị đại nhân nhất thời chuyển biến tốt đẹp, mặt lộ vẻ mỉm cười, hướng mọi người gật đầu.

Vân Khê chú ý quan sát sắc mặt của cô gái trẻ tuổi, nàng cảm thấy trong lời nói của nàng có ý khác, không có cái gì hảo tâm. Quả nhiên, không ngoài dự đoán của nàng, lời nói tiếp theo của cô ta …, khiến cho nàng thiếu chút nữa phun nước trà trong miệng ra ngoài.

“Ba vị đại nhân đây, không chỉ là đại nhân vật của Vân Huyễn điện của Vân tộc chúng ta, mà còn đồng thời là ba vị thụ nghệ ân sư (truyền thụ tài năng cho Vân Khê, tức là sư phụ) của Vân Khê!” thanh âm của cô gái trẻ tuổi vang vọng là giọng nói rất khẳng định.

Bốn chữ “thụ nghệ ân sư” thoáng cái đã đem ba vị đại nhân mơ màng.

Vân Khê cũng mơ màng, nàng lúc có đến ba vị sư phụ?

Cô gái trẻ tuổi tiếp tục nói: “Nghĩa là, sở dĩ Vân Khê có tài nghệ luyện đan cao cường, võ công lại không tồi, đều là nhờ ba vị sư phụ này hết lòng dạy bảo, Vân Khê có thể thành tựu ngày hôm nay, không thể không nói đến sự vất vả cực nhọc của ba vị sư phụ đây.”

“Thì ra là như vậy, danh sư xuất cao đồ (ý là thầy giỏi sẽ đào tạo ra trò giỏi).”

“Vân cô nương cũng họ Vân, thì ra cùng Vân tộc là người một nhà, hơn nữa có ba vị đại nhân của Vân Huyễn điện dốc lòng dạy bảo, có thành tựu như ngày hôm nay, cũng chẳng có gì lạ.”

“Không ngờ ba vị đại nhân dạy bảo tốt như vậy, Vân Khê thật là may mắn, có thể được ba vị đại nhân đồng thời dạy bảo.”

“.....”

Hiện trường có đủ các loại nghị luận, khiến cho ba vị đại nhân vốn muốn quát lớn hoặc giải thích lời đều không thốt ra lời, ba vị đại nhân nhìn lẫn nhau, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói gì. Thôi được, ân sư thì ân sư đi, một cái nha đầu nho nhỏ, có thể trở thành đồ đệ của ba vị đại nhân là các nàng đây, là phúc khí nàng tu luyện mấy đời mới có được, như vậy người chịu thiệt là các nàng rồi.

Nghĩ thế, ba người cũng không muốn giải thích nữa, sai liền sai đi.

Nhìn thấy vẻ mặt cam chịu chấp nhận của ba vị đại nhân kia, Vân Khê lại cảm thấy buồn bực.

Cái gì gọi là danh sư xuất cao đồ? Cái gì gọi là nàng có thành tựu như ngày hôm nay, toàn bộ đều do ba vị hết lòng dạy bảo?

Ba vị lão bà kia, còn làm ra vẻ cam chịu?

Có biết xấu hổ hay không?

Trong lòng thì tức giận, nhưng Vân Khê không có phát tiết ra ngoài, bởi vì nàng chú ý tới ánh mắt của cô gái trẻ tuổi thỉnh thoảng liếc về phía nàng đắc ý, thì ra cô ta đã sớm biết nàng ở tửu lâu rồi, cho nên mới cố ý diễn một màn kịch này, thật là nham hiểm a!

Mục đích của cô ta là cái gì?

Vân Khê bình tĩnh lại, cẩn thận suy nghĩ một phen, dựa theo lẽ thường, nếu là một người bình thường gặp phải chuyện này, hiện tại nhất định sẽ nói rõ chân tướng sự việc, để cho mọi người biết ba vị đại nhân căn bản là mạo nhận là sư phụ của nàng, khiến cho danh dự của ba đại nhân mất hết, mà trong lúc đó nàng cùng với ba vị đại nhân khẳng định cũng vì thế như nước với lửa, không chết không thôi.

Kế hiểm, nguyên lai là khích bác ly gián!

Từ trong giọng nói ba vị đại nhân có thể đoán, ba vị này cùng Hồng Liên đại nhân hiển nhiên không phải là cùng chung đường. Nữ nhân này dùng kế khích bác ly gián, chẳng những làm mất mặt mũi của ba vị đại nhân, còn làm cho nàng vô duyên vô cớ cùng ba vị đại nhân kết oán, nhất cử lưỡng tiện a!

Ta phi! Thật quá nham hiểm rồi!

Vân Khê không nhịn được thầm mắng.

Tiểu nhân không sợ, chỉ sợ tiểu nhân thông minh.

Hừ, nếu đã biết âm mưu của cô ta rồi, nàng làm sao có thể làm cho cô ta được như ý?

Trong ánh mắt mong chờ của cô gái trẻ tuổi, Vân Khê như mong muốn đứng dậy, chỉ thấy nàng chưng ra khuôn mặt âm trầm, từng bước đi về phía ba vị đại nhân, hai tay nắm chặc thành nắm đấm, phảng phất có thể nghe được đốt ngón tay vang lên thanh âm.

Trong đám người có người nhận ra nàng, cao giọng hô lên: “Là Vân Khê! Là Vân cô nương! Ở đại hội luyện đan ta đã nhìn thấy nàng, không nghĩ tới Vân cô nương cũng ở nơi đây.”

Chỗ Vân Khê vừa ngồi tương đối khuất, nhìn nàng lại rất lôi thôi, cũng khó trách không có ai nhận ra nàng.

Có người la lên, khiến cho những khách nhân có mặt ở đầy đều kinh ngạc, rối rít kiễng chân vây xem, phất tay hướng nàng lấy lòng.

Ba vị đại nhân lúc này mặt đều tái đi, mới vừa rồi bọn họ ở trạng thái bị động, chấp nhận thân phận là sư phụ của nàng, hiện tại bị nàng phát hiện ra, cái kia.....

So với vẻ mặt bọn họ lúng túng lúc này, thì cô gái trẻ tuổi cùng hai vị nam tử trẻ tuổi đứng bên cạnh cô ta đồng thời lộ ra vẻ măt đắc ý, hơn nữa thấy vẻ mặt tức giận của Vân Khê giờ phút này, bọn họ cũng có thể tưởng tượng được ra, sắp phát sinh chuyện gì.

Một khi để cho ba vị đại nhân mất mặt trước mặt mọi người, chuyện này nhất định là một truyền mười, mười truyền một trăm, làm cho ba vị đại nhân ở Đan minh hoàn toàn mất hết mặt mũi. Sư phụ nếu biết chuyện này, nhất định sẽ tán dương bọn họ, ai bảo đoạn thời gian trước bọn họ thừa dịp sư phụ gặp chuyện liền bỏ đá xuống giếng?

Nếu không phải sư phụ hiểu được chút ít tiếng nói Phương Tây, trước mặt cung chủ tiếp nhận trách nhiệm nặng nề nghênh đón khách quý Phương Tây để có thể đặt chút quan hệ nhờ vả từ những vị khách quý này, địa vị lần nữa bay lên, mới có thể như cá gặp nước, là cơ hội để sư phụ trở mình, nếu không có chuyện này, sư phụ vô cùng có khả năng bị ba vị đại nhân chèn ép không gượng dậy nổi.

Thân là đồ nhi, bọn họ tự nhiên là hảo hảo muốn giúp sư phụ một tay.

Vân Khê nào biết đâu rằng ngọn nguồn sự việc cùng tranh đấu nội bộ trong đó, nàng hiện tại chính là muốn cho song phương đều hết hi vọng, làm cho bọn họ cũng không được dễ chịu.

Trong lúc cô gái trẻ tuổi cho là Vân Khê muốn làm mất mặt ba vị đại nhân, thì tình thế đột nhiên có biến đổi lớn, chỉ thấy Vân Khê mở ra hai cánh tay, sắc mặt bỗng dưng biến đổi, là kích động cùng hưng phấn, động tác khoa trương đánh về phía ba vị đại nhân.

“Sư phụ! Ta nhớ ba người muốn chết a!”

Ba vị đại nhân nhìn nàng nhào đầu về phía trước, cho là nàng muốn công kích bọn họ, tất cả làm ra một bộ dáng phòng ngự, thì đột nhiên nghe nàng gọi như vậy, trên mặt ba người đồng loạt lộ ra vẻ mặt ngu ngơ.

Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Làm cho bọn họ cũng thiếu chút nữa cho là mình thật sự từng thu một đồ đệ như vậy.....

Cô gái trẻ tuổi cùng nhóm người của cô ta thì giống như bị thiên lôi

kéo đến, đây là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ ba vị đại nhân ngầm thu nàng làm đồ đệ? Mọi người xanh cả mặt, rất là khó coi.

Vân Khê ôm từng người một, lệ nóng quanh tròng mắt: “Sư phụ, ta rất nhớ mọi người!”

Thanh Liên đại nhân ba người hai mặt nhìn nhau, nha đầu này diễn cũng quá khoa trương đi?

Các nàng nếu không làm chút gì, không nói chút gì, không khí dường như có chút lúng túng. Thanh Liên đại nhân dẫn đầu tiến lên một bước, vỗ vỗ đầu vai Vân Khê, nói: “Đồ nhi ngoan, sư phụ..... Các sư phụ cũng rất tưởng niệm ngươi.”

Vân Khê kích động cầm tay bọn họ, bao hàm thâm tình nói: “Chia ra ba mươi năm, các sư phụ đều mạnh khỏe cả chứ?”

Ba, ba mươi năm?

Nhìn tuổi của nàng, nhiều lắm cũng chỉ là hai mươi có lẻ, nơi nào đến ba mươi năm?

Chẳng lẽ nàng còn chưa từ trong bụng mẹ đi ra ngoài, đã bái sư rồi?

Những khách nhân có mặt rối rít nổi lên lòng nghi ngờ.

Da mặt Thanh Liên đại nhân run lên, há hốc mồm, không biết nên nói tiếp như thế nào.

“Ba vị sư phụ, nhiều năm như vậy không thấy, đồ nhi du lịch các nơi, có chút thu hoạch. Hôm nay có thể cùng ba vị sư phụ gặp nhau, thật là vui sướng, có lễ vật muốn tặng cho ba vị sư phụ, chút long thành nho nhỏ, vạn mong xin vui lòng nhận cho, coi như là một chút tâm ý

của đồ nhi.”

Vừa nói, Vân Khê từ trong nhẫn trữ vật móc ra ba bình mỹ nhân lộ.

Ba bình mỹ nhân lộ này là đoạn thời gian trước Tống chưởng quỹ từ Hoa Tây thành đưa tới, Ngu Mỹ Nhân vốn là bị một mồi lửa đốt sạch, hiện tại đã tân trang khai trương lại, mà Tống chưởng quỹ sau khi được nàng tiết lộ phương pháp điều chế mỹ nhân lộ, y theo phương pháp đó điều chế ra một lô mỹ nhân lộ mới, nàng cố ý sai người đưa tới 10 bình, làm cho nàng tự mình kiểm nghiệm. Một khi được sự đồng ý của nàng, mỹ nhân lộ có thể tái hiện trên giang hồ, kiếm một khoản tiền lớn.

Vân Khê tiện tay móc ra ba bình mỹ nhân lộ, thật ra thì nàng là học Tiểu Mặc đưa bao tiền lì xì trước sau nhận hồi báo, dù sao nàng cũng không mất mát gì.

“Ba vị sư phụ, ba bình trong tay ta chính là mỹ nhân lộ trong truyền thuyết. Nó có tác dụng loại bỏ ban (vết bớt, lấm chấm,..), trừ đậu(mặt bị rỗ do đậu mùa, nốt đậu), loại bỏ nếp nhăn, trắng da, toàn bộ đều có tác dụng dưỡng nhan (dưỡng da), chính là thánh phẩm dưỡng nhan tốt nhất của nữ nhân.”

“Mỹ nhân lộ?!”

Toàn trường ồ lên, không nghĩ tới loại dưỡng nhan như phù dung sớm nở tối tàn mỹ nhân lộ trong truyền thuyết trong chớp mắt xuất hiện lần nữa.

Trên mặt ba vị đại nhân đồng thời lộ ra sắc mặt vui mừng, ánh mắt thì sáng lên, bọn họ không ngừng kích động, cô gái trẻ tuổi cũng kích động. Phàm là nữ nhân, sợ rằng cũng khó lòng cự tuyệt được sự hấp dẫn của mỹ nhân lộ.

“Ngươi, ngươi muốn đem cái đó đưa cho chúng ta?” Lam Liên đại nhân vẫn không nói gì đột nhiên mở miệng.

“Tất nhiên, nhưng trên người đồ nhi chỉ có ba bình này thôi, chút lòng thành nho nhỏ, mong ba vị sư phụ không nên chối từ.” Vân Khê mỉm cười nói.

Âm thanh hút khí nối thành một mảnh.

Ba bình mỹ nhân lộ, có giá trị liên thành a, từng tại thịnh Bảo trai ở Hoa Tây thành bán ra với giá một triệu một trăm hai mươi ngàn lượng hoàng kim. Nàng lại nói là lòng thành nho nhỏ, cứ tặng người dễ dàng như vậy..... Phí của trời a!

Trời ơi, ở trong mắt nàng, rốt cuộc cái gì mới xem như lòng thành lớn a?

Thái độ ba vị đại nhân đối với nàng biến hóa lần nữa, giờ phút này nhìn nàng với ánh mắt thân thiết còn hơn nhìn đồ nhi của mình.

Từ trước đến giờ tính tình kém cỏi nhất, khó gần nhất như Hoàng Liên đại nhân, cũng mừng rỡ nhận lấy một lọ mỹ nhân lộ trong đó, như nhặt được chí bảo (vật quý báu), vừa thân mật lôi kéo tay Vân Khê, vừa nói: “Đồ nhi ngoan, ngươi thật sự là đồ nhi tốt nhất của sư phụ. Ngươi lấy đồ tốt như vậy đưa cho sư phụ, sư phụ tự nhiên cũng không thể keo kiệt, để cho sư phụ thử nghĩ xem, rốt cuộc cho ngươi thứ gì mới tốt.”

Hoàng Liên đại nhân nhanh nhẹn đem mỹ nhân lộ bỏ vào trong túi trước, sợ bị người đoạt, hoặc là sợ Vân Khê thay đổi chủ ý, sau đó mới ở trên người nàng tìm bảo bối.

Còn lại hai vị đại nhân cũng thay nhau nói lời hay, đều tỏ vẻ phải về đưa lễ vật tương xứng với đồ mình nhận được.

“Đồ nhi làm sao lại không biết xấu hổ đây?” Vân Khê ngoài miệng thì nói thế, đáy lòng cũng là cực kỳ không biết xấu hổ, quả nhiên vẫn là Tiểu Mặc nhà nàng thông minh nhất, muốn nhận được lễ vật, thì phải giao ra lễ vật nho nhỏ trước, thả con săn sắt bắt con cá rô.

Nàng rất mong đợi, không biết ba vị đại nhân đáp lễ cho nàng cái gì, mấy vị là đại nhân vật, trước mặt của mọi người, cũng không thể quá keo kiệt?

Ba bình mỹ nhân lộ của nàng số lượng có hạn, vì thế quà đáp lễ cho nàng cũng phải là linh thạch Hoàng Phẩm trở lên, hoặc là Huyền Linh quả … mới tỏ lòng thành a?

Trong lúc ba vị đại nhân quyết định biếu tặng lễ vật gì, thì cô gái trẻ tuổi ưỡn ngực nghiêm mặt, đi tới trước mặt Vân Khê, tươi cười nói: “Vân cô nương, mỹ nhân lộ là thứ tốt a, không biết trên người của ngươi có còn hay không dư thừa? Nếu có, tại hạsẽ mua với giá cao.”

Vân Khê đáy lòng cười lạnh, nàng nếu như còn dư, thà rằng đổ xuống sông, cũng sẽ không cho nàng một giọt.

Ngươi nha, mới vừa rồi còn thiết kế hãm hại ta, bây giờ còn có mặt mũi tới đòi hỏi mỹ nhân lộ? Da mặt so với tường thành kia còn dầy hơn?

“Hôm nay sợ là không có, nhưng tại hạ cũng là có chút tài năng, có thể làm ra mỹ nhân lộ. Nếu như cô nương thành tâm thành ý muốn, tại hạ cũng có thể vì cô nương suy nghĩ một chút biện pháp.” Vân Khê câu môi cười, nàng còn nhớ món nợ vừa rồi, khoản nợ này nhất định phải đòi lại. Dám tính kế nàng? Vậy thì phải chuẩn bị tinh thần

để lãnh hậu quả đi!

“Thật sự?” Cô gái trẻ tuổi ánh mắt tỏa sáng, lộ ra sắc mặt vui mừng, “Vân cô nương nhiều nhất có thể làm ra mấy bình? Ngươi có bao nhiêu, ta liền mua bấy nhiêu.”

Vân Khê ra vẻ suy tư một lúc lâu, có chút khó xử nói: “Một bình là không có vấn đề, nhiều lắm là hai bình, nhiều hơn nữa sẽ không có khả năng.”

“Hai bình! Ta sẽ mua hết!” Cô gái trẻ tuổi mừng rỡ, nghĩ thầm đến lúc đó có hai bình mỹ nhân lộ, một bình nàng giữ lại cho mình dùng, một bình khác đưa cho cung chủ, như vậy đến lúc đó phần thắng chức vị Thánh nữ, nàng sẽ có hơn mấy phần, coi như là dùng nhiều tiền, cũng đáng.

“..... Được rồi, ta sẽ cố gắng thử một chút, đợi có tin tức, ta sẽ phái người báo cho ngươi. Ngươi trước chuẩn bị đầy đủ ngân lượng đi, ngươi cũng biết, mỹ nhân lộ giá trị không rẻ.....” Nàng nói một chút liền ngừng lại, đối phương muốn hai bình, một bình khác chắc là đưa cho Hồng Liên đại nhân của sư phụ cô ta a? nàng đã sớm nhìn Hồng Liên không vừa mắt rồi, đến lúc đó nhất định phải hảo hảo chỉnh bà ta một phen.

Vân Khê không biết rằng đối phương muốn đem một bình đưa cho cung chủ của Vân tộc, mà không phải là Hồng Liên đại nhân, chyện này đã khiến cho tiền đồ của cô gái trẻ tuổi hoàn toàn bi phá hủy, nhưng đó là chuyện của sau này.

“Hảo, tại hạ chờ tin tức tốt của Vân cô nương.” Cô gái trẻ tuổi mừng rỡ trả lời.

Lúc này, ba vị đại nhân đã chuẩn bị xong quà đáp lễ lễ vật.

“Vân cô nương, đây là Phẩm linh thạch bổn tọa cất dấu nhiều năm, theo bổn tọa quan sát, với thực lực của ngươi bây giờ, từ Phẩm linh thạch trở xuống đối với ngươi đã không tác dụng, hi vọng viên Phẩm linh thạch này, có thể trợ giúp cho ngươi.” Người thứ nhất tặng lễ chính là Hoàng Liên đại nhân.

Phẩm linh thạch, bà ta ra tay cũng coi như hào phóng rồi, phải biết rằng một viên Phẩm linh thạch giá trị cũng không rẻ, bình thường bán đấu giá cũng đã có giá trị liên thành, rất khó tìm được một viên Phẩm linh thạch được đem đấu giá và bán ra.

Xung quanh mọi người rối rít thở dài, lộ ra vẻ hâm mộ.

Vân Khê thản nhiên nhận lấy linh thạch, lễ vật này so với trong tưởng tượng của nàng quý hơn nhiều lắm, ấn tượng đối với Hoàng Liên đại nhân hơi tăng thêm mấy phần.

Kế tiếp là Lam Liên đại nhân, lễ vật chính là một viên linh quả, nàng quan sát linh quả thấy màu sắc cùng linh khí đầy đủ, Vân Khê cũng biết đây đích thị là thứ tốt.

Nhưng hai người này cũng coi như gian xảo, biết rõ nàng là không phải người của Vân tộc, cho nên tặng lễ vật, cũng chỉ là có thể giúp tăng trưởng thực lực của nàng chút ít, dùng hết rồi là xong, không để lại bất cứ dấu vết gì. Nhưng nếu bọn họ đưa loại lễ vật chính là binh khí, tượng trưng cho thân phận của bọn họ, như vậy sau này nếu nàng cùng Vân tộc đối nghịch, làm cho người ta phát hiện, bọn họ tất nhiên là nói không rõ, cho nên đã lưu lại cho mình một đường lui

Vân Khê không có để ý, cuối cùng đem lực chú ý chuyển hướng Thanh Liên đại nhân, hiện tại chỉ còn lại bà ta không có biếu tặng lễ vật.

“Vân cô nương, hạt châu này tên là Tam hồn châu, mặc dù kém hồn châu của Vân tộc chúng ta, nhưng đối với việc tăng cường hồn lực cho Luyện Đan Sư cũng là vô cùng hữu hiệu. Ngươi ít ngày nữa sẽ phải luyện chế Tru Tiên đan rồi, cho nên tăng cường hồn lực, đối với chuyện luyện đan của ngươi sẽ rất có ích.”

“Tạ ơn sư phụ.” Vân Khê đem Tam hồn châu cầm trong tay, đáy lòng suy nghĩ, hiển nhiên mọi người ở Vân tộc đã biết được tin nàng sắp luyện chế Tru Tiên đan, giờ phút này đưa nàng Hồn Châu, bọn họ cũng là hi vọng nàng có thể luyện chế thành công Tru Tiên đan a?

Nhưng sau khi nàng luyện chế thành công Tru Tiên đan, bọn họ không biết là có hành động gì.

Tóm lại lai giả bất thiện.

“Sư phụ, ngài mới vừa nói tới hồn châu, là một trong thập đại linh châu?” Vân Khê trong lòng mừng thầm, nàng muốn sưu tập đủ mười viên linh châu, không nghĩ tới lại có tin tức một viên linh châu trong đó.

“Không sai! Chính là hồn châu một trong thập đại linh châu, nhưng hồn châu chính là vật cung chủ yêu thích nhất, luôn cất dấu ở bên mình, bổn tọa cũng là thỉnh thoảng được nhìn một cái thôi.” Thanh Liên đại nhân nói.

Vật bên người của Cung chủ? Vân Khê tâm tình vốn đang hăng hái bừng bừng, thoáng cái đều rơi vào đáy cốc, nàng cho dù lá gan lớn hơn nữa, cũng không dám đi trộm vât bên người Cung chủ của Vân tộc, thật là xui xẻo, vì sao hồn châu lại nằm trong tay của Cung chủ Vân tộc?

Hiện tại trên người nàng đã có 6 viên linh châu rồi, bốn viên cuối cùng, chẳng biết lúc nào mới có thể tìm đủ?

Tiếng thở dài của nàng, rơi vào tai ba vị đại nhân, bọ họ đều cho là nàng xem không ưng lễ vật của bọn họ, nội tâm có chút áy náy. Nói về, giá trị của mỹ nhân lộ, đúng là so với lễ vật các nàng tặng trân quý hơn nhiều lắm.

Ba người liếc mắt nhìn nhau, Thanh Liên đại nhân lại nói: “Vân cô nương, có câu này chúng ta muốn nói trước mặt ngươi, coi như là đáp lễ ngươi biếu tặng mỹ nhân lộ cho chúng ta.”

“Ba vị sư phụ xin nói.” Vân Khê trả lời.

“Vân cô nương luyện chế Tru Tiên đan, tin tức đó đã truyền khắp cả Long Tường đại lục, thậm chí kinh động cả các cao nhân lánh đời của Long Tường đại lục. Chuyện luyện đan lần này của cô nương, mọi người đều chú ý, ta nghĩ tất cả mọi người muốn nhìn đến Tru Tiên đan trong truyền thuyết xuất hiện lần nữa ở nhân thế, trong quá trình này, sẽ không có ai ngăn trở quá trình luyện đan của cô nương.....”

Thanh Liên đại nhân dừng một chút, nàng nói đích xác là sự thật, ai cũng muốn nhìn đến Tru Tiên đan trong truyền thuyết xuất thế, ở thời điểm mấu chốt như thế này, người nào đi ra ngoài ngăn trở, nhất định sẽ được vô số người khiển trách.

Lời của Thanh liên đại nhân vừa dừng, lại nói: “Nhưng ngươi cũng có thể tưởng tượng được, một khi Tru Tiên đan luyện chế thành công, lại sẽ có bao nhiêu ánh mắt ngó chừng nó, muốn đem nó tranh đoạt tới tay. Ngươi cho là, bằng thực lực của ngươi, có thể ngăn cản được nhiều cao thủ như vậy đối với Tru Tiên đan mơ ước sao?”

Nàng rốt cục nói đến trọng điểm, đây cũng vấn đề Vân Khê đã sớm nghĩ đến, một khi Tru Tiên đan luyện chế thành công, như thế nào giữ được nó, là một vấn đề khó khăn.

“Sư phụ có gì cao kiến?” Vân Khê khiêm tốn thỉnh giáo, đoán chừng nàng nhất định sẽ nghe theo.

Thanh Liên đại nhân cùng hai vị đại nhân còn lại liếc mắt nhìn nhau, tự tin cười nói: “Thật ra thì biện pháp rất đơn giản, ngươi chỉ cần tìm được một lực lượng cường đại mà có thể tin và dựa vào, là có thể giải quyết được tất cả vấn đề của ngươi.”

“Lực lượng cường đại mà có thể tin và dựa vào?” Vân Khê đáy lòng cười lạnh, đại khái đã đoán được mục đích của bà ta.

Hoàng Liên đại nhân tiếp theo lời của Thanh Liên đại nhân nói: “Không sai! Chúng ta đã điều tra thân thế của ngươi một phen, mặc dù cuối cùng vẫn không thể xác nhận, nhưng chân tướng cũng không sai biệt lắm. Cung chủ đã biết sự tồn tại của ngươi, cũng chú ý đến ngươi nhiều hơn, lần này cung chủ phái chúng ta tới đây, chính là giao cho chúng ta nhiệm vụ đặc biệt, nhiệm vụ dặc biệt này, cùng ngươi có liên quan.”

“Thân phận thật sự của ngươi, ngươi cùng với Vân tộc có mối liên hệ đặc thù, ta nghĩ ngươi hẳn là nội tâm đều biết.” Lam Liên đại nhân ánh mắt sắc bén ngó chừng Vân Khê, tiếp tục nói, “Nếu đổi lại bình thường, tất nhiên Vân tộc sẽ hạ sát lệnh đối với ngươi, bởi vì..... Ngươi chắc là biết nguyên nhân. Nhưng lần này bởi vì ngươi muốn luyện chế Tru Tiên đan đã thất truyền trong truyền thuyết, mà thực lực cùng năng lực của ngươi được cung chủ cùng đông đảo mọi người của Vân Huyễn điện công nhận, trải qua thương nghị, cung chủ quyết định hạ lệnh đặc xá đối với ngươi. Chỉ cần ngươi chịu trở về Vân tộc, cung chủ có thể đối với ngươi đặc biệt ưu đãi, bồi dưỡng

ngươi giống như Vân Trung Thiên, nhận được sự che chở của Vân tộc. Tất nhiên, trong quá trình luyện chế Tru Tiên đan lần này, Vân tộc chúng ta cũng có thể trở thành hậu thuẫn cường đại mà ngươi có thể tin và dựa vào, vì ngươi giải quyết mọi vấn đề, bảo đảm Tru Tiên đan sẽ không mất."

Vân Khê khẽ câu môi cười lạnh, lệnh đặc xá? Nói nghe thật hay, còn không phải là bởi vì suy tính trên người của nàng có thể có Tàn Hoa bí lục, cho nên quyết định chọn lựa chính sách dụ dỗ, muốn đem nàng lừa gạt trở về Vân tộc, sau đó cướp lấy bí lục trên người nàng?

Cái gì hậu thuẫn cường đại có thể tin và dựa vào?

Trong mắt nàng, đem an toàn của mình giao cho Vân tộc bảo vệ, mới không…thể tin nhất, không an toàn nhất!

Trong thời gian ngắn ngủi, tâm tư của Vân Khê chuyển động không ngừng, không biết suy nghĩ bao nhiêu khả năng cùng kết cục. Bảo hổ lột da, không thể nghi ngờ là nguy hiểm, bất quá, trong nguy hiểm giành thắng lợi, chưa chắc không thể.

Sau khi trải qua suy nghĩ cặn kẽ, Vân Khê cười nhạt một tiếng, đối với ba người nói: "Ta không nghĩ tới cung chủ có thể khoan hồng độ lượng như thế, cho hạ lệnh đặc xá, ta cảm động đến rơi nước mắt. Nhưng chuyện này ta phải về theo thương nghị với phu quân thật kỹ lưỡng, dù sao ta bây giờ là phụ nữ có chồng, cái gọi là gả cho gà thì theo gà, gả cho chó thì theo chó, ta quyết định bất kỳ việc gì, đều cần nhận được sự đồng ý của phu quân ta mới được."

"Không sao, chúng ta chờ câu trả lời của ngươi." Ba vị đại nhân nhìn lẫn nhau, âm thầm mừng rỡ, xem thái độ trước mắt của Vân Khê, chuyện này có thể thương lượng được, chỉ cần có thể thương lượng được là tốt rồi,bọn họ chỉ cần bỏ thêm một chút sức lực, tin tưởng

nhất định có thể đem Vân Khê về Vân tộc đi, hoàn thành nhiệm vụ đặc biệt mà cung chủ giao cho bọn họ.

Quyển 5 - Chương 89: Hòa thượng tiểu chính thái

Vân Khê khẽ hí mắt, không có mở miệng cự tuyệt bọn họ, Vân tộc đối với nàng mà nói, tóm lại là một khối tâm bệnh, nàng cần phải cẩn thận xử lý.

Bỗng nhiên nhớ tới cô gái trẻ tuổi từng nhắc tới Hồng Liên đại nhân đang tiếp đãi khách nhân Tây Phương, khách nhân Tây Phương..... Nàng tràn ngập tò mò.

“Ba vị sư phụ, ta lúc trước cùng Hồng Liên đại nhân có chút khúc mắc, hôm nay nghe nói Hồng Liên đại nhân đang ở đây, ta muốn mượn cơ hội này cùng đại nhân biến chiến tranh thành tơ lụa, chẳng biết có được không?”

“Hừ, Hồng Liên? Ngươi ngày sau nếu thật sự đi đến Vân tộc, chỉ cần có ba người chúng ta che chở cho ngươi, bảo đảm bình yên vô sự, ngươi căn bản không cần e ngại Hồng Liên trả thù ngươi.” Hoàng Liên đại nhân hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên cùng Hồng Liên đại nhân từng có quan hệ.

“Hóa giải hay không hóa giải để sau hãy nói, nhưng nếu nàng đang tiếp đãi khách quý, chúng ta đi xem một chút cũng không sao.” Lam Liên đại nhân nói tiếp.

“Mấy vị sư thúc sư bá, như vậy sợ là không ổn đâu?” Cô gái trẻ tuổi muốn ngăn trở, nhưng thân phận nàng thấp kém, làm sao có thể ngăn trở được ba vị đại nhân vật của Vân Huyễn điện?

Dưới sự hướng dẫn của ba vị đại nhân, Vân Khê đi theo các nàng đi tới ghế lô ở lầu hai.

Cách một cánh cửa, Vân Khê nghe được một loại tiếng nói quen thuộc, trong lúc nhất thời giật mình.

Làm sao có thể? Bọn họ sử dụng tiếng nói, lại là tiếng Anh!

Không tin được.....

Cửa phòng bị gõ mở ra, đến mở cửa là người Vân tộc

“Hoàng Liên đại nhân, Thanh Liên đại nhân, Lam Liên đại nhân.....” người mở cửa có chút kinh ngạc.

Ngay sau đó, thanh âm của Hồng Liên đại nhân truyền tới: “Các ngươi làm sao lại tới đây?”

Bà ta lại dùng Anh ngữ không lưu loát của mình, quay lại nói với khách nhân một tiếng rồi đẩy ba vị đại nhân rời khỏi phòng, không đồng ý bọn họ tiến vào.

Cửa phòng đóng lại, Hồng Liên đại nhân nhìn chằm chằm ba người quen cũ trước mắt, sắc mặt không tốt nói: “Các ngươi tới làm gì? Không thấy được bổn tọa đang tiếp đãi khách quý sao? Nếu đắc tội khách quý, các ngươi có chịu trách nhiệm nổi được hay sao hả?”

“Vậy thì như thế nào? Ngươi có thể tiếp kiến khách quý, lại không cho chúng ta cùng khách quý chạm mặt? Hồng Liên, ngươi chớ cho rằng mình cầm được lông gà mà lại coi là thẻ lệnh, khinh người quá đáng.” Hoàng Liên đại nhân khó chịu nàng nói.

Thanh âm Hồng Liên chê cười, có chút khinh miệt nói: “Tốt, các

ngươi có bản lãnh hãy cùng khách quý giao thiệp, nếu các ngươi có thể giao thiệp được, Hồng Liên ta tự động rút lui khỏi nhiệm vụ khỏi tiếp đãi khách quý."

Hoàng Liên đại nhân cùng mấy người hai mặt nhìn nhau, các nàng làm sao hiểu được tiếng nói của khách quý Tây Phương, bọn họ nếu hiểu, cũng sẽ không để cho Hồng Liên nhan sắc kém cỏi này đoạt đi. Ai cũng biết cung chủ rất coi trọng mấy vị khách quý từ phương tây tới, ai có thể chiêu đãi tốt bọn họ, người đó có thể được cung chủ coi trọng. Không biết làm sao toàn bộ Vân tộc, hiểu được tiếng nói của bọn họ lác đác không có mấy người, mà Hồng Liên mấy năm trước, dưới cơ duyên xảo hợp (cơ hội và duyên phận), học được chút tiếng nói Tây Phương, nhưng chẳng qua là hiểu một chút thôi.

Một chút so với không biết thì vẫn tốt hơn, tóm lại vẫn có chỗ dùng.

Thấy thần sắc của ba người mặt xám mày tro, Hồng Liên đại nhân không khỏi đắc chí: "Tốt lắm, các ngươi đã không có bản lãnh này, vậy thì nhanh rời đi, không nên quấy rầy đến khách quý, nếu không, đến lúc đó cung chủ trách phạt xuống, đến tột cùng là người nào đắc tội, bổn tọa chỉ có thể hướng cung chủ bẩm báo chi tiết."

"Ngươi....." Hoàng Liên ba người tức giận không dứt, nhưng lại không có cách gì phán bác, đang muốn nản chí rút lui, lúc này đột nhiên có một thanh âm vang lên, đánh gãy lời bọn họ.

"Ba vị sư phụ, đồ nhi ta du lịch tứ phương, trùng hợp có học qua loại ngôn ngữ này, có lẽ có thể vì các ngươi làm phiên dịch."

"Phiên dịch? Đây là cái gì?" Ba vị đại nhân đồng loạt quay đầu, nhìn về phía Vân Khê.

"Nếu nói phiên dịch, chính là truyền đạt lại lời nói của người khác. Ta

đem ngôn ngữ của khách quý chuyển thành ngôn ngữ quen thuộc của mọi người truyền đạt lại ý muốn nói của các vị khách quý kia, sau đó lại đem lời muốn nói của mọi người chuyển thành ngôn ngữ của khách quý để truyền đạt lại ý tứ của mọi người, kể từ đó, các ngươi không phải có thể thuận lợi trao đổi sao?" Vân Khê giải thích.

"Vân Khê, là ngươi?" Hồng Liên đại nhân giờ phút này chú ý tới Vân Khê, một đôi con ngươi nổi lên tinh quang, nàng hí mắt cười lạnh, "Ngươi thật to gan, lại dám một mình tự mình xông vào địa bàn của Vân tộc ta."

Nàng lại nhìn một chút ba người Hoàng Liên, kinh ngạc nói: "Các ngươi làm sao cùng nàng ở chung một chỗ? Nàng mới vừa kêu các ngươi sư phụ?"

Ba người Hoàng Liên vừa nghe Vân Khê hiểu ngôn ngữ khách quý, lúc này mừng rỡ, kể từ đó, bọn họ có thể mượn cơ hội chèn ép Hồng Liên, từ trên người nàng lấy lại danh dự.

"Không sai! Nàng kêu chúng ta một tiếng sư phụ, chúng ta chính là sư phụ của nàng."

"Các ngươi điên rồi phải không? Chẳng lẽ không biết nàng là người của bộ tộc mà Vân tộc ta cấm kỵ nhất?" Hồng Liên nói.

"Cung chủ đã hạ lệnh đặc xá đối với nàng, lệnh chúng ta mang nàng trở về Vân tộc, Vân cô nương hiện nay cũng đáp ứng là sẽ suy nghĩ thật kỹ đề nghị của chúng ta. Một khi nàng quay về Vân tộc, từ đó chính là người một nhà, chúng ta vì sao không thể làm sư phụ của nàng?" Thanh Liên nói.

"Nàng có thể đáp ứng?" Hồng Liên hoài nghi nhìn chằm chằm Vân Khê, "Nha đầu kia rất là gian xảo, các ngươi chớ có mắc mưu của

nàng.”

“Hồng Liên đại nhân, ta trước đây không cẩn thận đắc tội qua lão nhân gia ngài, là ta không phải, lão nhân gia ngài cũng không thể bởi vì chuyện đó mà gây khắp nơi gây khó dễ cho ta a? Cung chủ đại nhân đại lượng, đối ta hạ lệnh đặc xá, chẳng những đồng ý cho ta quay về Vân tộc, còn cho cao thủ Vân tộc bảo hộ ta, bảo đảm đan dược không mất. Chuyện tốt như vậy, ta vì sao không đáp ứng?” Vân Khê mỉm cười nói.

“Bổn tọa không tin ngươi sẽ ngoan ngoãn đáp ứng quay về Vân tộc như thế…” Hồng Liên ánh mắt hoài nghi không giảm.

“Haiz, lão nhân gia ngài không tin cũng không có biện pháp, chỉ cần ba vị sư phụ tin tưởng là được. Xem ra lời nói ba vị sư phụ là đúng, có một số việc là ta rất ngây thơ.” Vân Khê ai thán.

Ba người Hoàng Liên đồng thời hừ lạnh một tiếng, liếc Hồng Liên một cái, Hoàng Liên mở miệng nói: “Về chuyện Vân cô nương, tạm thời để một bên, ngươi mới vừa nói, nếu chúng ta có bản lĩnh có thể cùng khách quý trao đổi, ngươi sẽ tự động rút lui khỏi nhiệm vụ tiếp đãi khách quý, là thật?”

Hồng Liên thần sắc hơi trầm xuống, đầy bụng hoài nghi nhìn chằm chằm Vân Khê đánh giá hồi lâu, nàng không có cách nào xác định Vân Khê có thật sự hiểu ngôn ngữ của Tây Phương không, song lời nói đã nói ra …, không thể thu hồi lại được.

Thôi, đã đâm lao thì theo lao vậy, bà ta cũng không tin Vân Khê không gì làm không được, ngôn ngữ lạ như vậy cũng hiểu được.

“Đương nhiên, bổn tọa từ trước đến giờ nói là làm. Nếu nàng có thể cùng khách quý trao đổi, bổn tọa nguyện ý rút lui khỏi nhiệm vụ,

nhưng nếu không thể..... Các ngươi chờ bổn tọa cùng cung chủ bẩm báo chi tiết đi

“Hảo, một lời đã định!” Hoàng Liên cùng bà ta ánh mắt chạm nhau, nhìn nhau chằm chằm, chiến ý rất đậm.

Vân Khê khẽ câu môi, nàng căn bản không thèm để ý việc đánh cuộc giữa các nàng, nàng chẳng qua thuần túy tò mò thôi. Tây Phương thời đại này, có cùng Tây Phương hiện đại có chút điểm chung gì hay không đây?

Cửa phòng lần nữa được đẩy ra, Hồng Liên dẫn đầu, dẫn theo đoàn người tiến vào gian phòng.

“Phương Tây đại sư, xin lỗi quấy rầy, mấy vị này là cao thủ Vân tộc chúng ta, các nàng nghĩ đến cùng các vị đại sư hàn huyên một chút, hi vọng sẽ không quấy rầy đến mấy vị.” Hồng Liên dùng Anh ngữ không lưu loát của mình nói hồi lâu, rốt cục mới giới thiệu xong tất.

Ba người Hoàng Liên một đám người cười đến mặt cứng cả ra, sau đó đem ánh mắt cần giúp đỡ quăng về phía Vân Khê, bây giờ là lúc nàng ra sân.

Sau khi Vân Khê nhìn thấy ba vị khách quý, liền lâm vào cảm xúc phức tạp, bởi vì nàng nhìn qua ba vị căn bản không giống trong tưởng tượng của nàng mắt xanh da trời tóc vàng, hoặc là mắt xanh nước biển tóc nâu, ngồi ở trước mặt nàng rõ ràng chính là ba vị hòa thượng. Bọn họ cùng các nàng không có quá nhiều khác biệt, điểm duy nhất khác biệt là da thịt của bọn hắn hơi đen một chút thôi, nhưng là màu da khỏe mạnh. Trên người bọn họ khoác áo cà sa, là màu đỏ, không có gì hình vẽ đặc biệt gì, hai chân để trần, mỗi người trên tay đều vê một chuỗi Phật châu.

Nói cho cùng, đó chính là ba vị hòa thượng, chỉ là ngôn ngữ bất đồng thôi.

Càng làm cho nàng kinh ngạc chính là, ngồi giữa ba vị hòa thượng, có một vị là tiểu hòa thượng, tuổi tác của vị này, cũng trạc tuổi với Tiểu Mặc nhà nàng, trên đầu vị hòa tiểu hòa thượng này có một chấm tròn nhỏ, là sẹo do hương đốt tạo thành.

Trong lúc nàng đang đánh giá vị tiểu hòa thượng, thì đồng thời vị tiểu hòa thượng này cũng tò mò nhìn nàng, một đôi mắt đen lóe sáng, khả ái cùng cơ trí.

“Vân Khê.” Hoàng Liên đại nhân ho nhẹ, không nhịn được nhắc nhở nàng.

Vân Khê hoàn hồn, lập tức dùng Anh ngữ cùng ba người chào hỏi: “Ba vị khách quý, hoan nghênh tới Đan minh, ta là một trong những nguyên lão của Đan minh, ta tên là Vân Khê, thật cao hứng khi có thể nhìn thấy khách nhân đường xa mà đến.” Nàng đem thân phận của mình, định vị ở nguyên lão của Đan minh nguyên lão, từ đó, một mặt cùng Vân tộc vạch rõ giới hạn, đồng thời cũng có thể mượn thân phận Đan minh hù dọa ba hòa thượng.

Anh ngữ của nàng so sánh với Hồng Liên lưu loát hơn nhiều lắm, hòa thượng đứng đầu chắc là nghe Anh ngữ của Hồng Liên không lưu loát cảm thấy phiền, giờ nghe đến nàng nói Anh ngữ lưu loát như thế, mặt nghiêm túc lộ ra mừng rỡ: “Vân thí chủ, không nghĩ tới thí chủ cũng biết nói ngôn ngữ của chúng ta, hơn nữa nói còn lưu loát như thế, thật sự làm cho chúng ta ngoài ý muốn. Thật hân hạnh gặp thí chủ, cũng rất vinh hạnh có thể tới đến Đan minh, quan sát quý minh Luyện Đan Sư biểu diễn luyện đan.”

Hòa thượng đứng đầu lên tiếng, từ bề ngoài nhìn chừng năm sáu

chục tuổi, cười lên rất hiền lành, Vân Khê đối với vị hòa thượng này ấn tượng không tệ.

Hai người say mê trao đổi, đủ để cho bốn vị đại nhân thất kinh.

Giật mình nhất đúng là Hồng Liên, nàng trăm triệu không nghĩ tới Vân Khê thật sự hiểu ngôn ngữ của bọn họ, hơn nữa nghe so với nàng nói lưu loát hơn nhiều. Nàng không khỏi thắc mắc, Vân Khê rốt cuộc là học được ngôn ngữ Tây Phương ở nơi nào, nàng làm sao cái gì cũng tinh thông vậy?

Ba người Hoàng Liên đại nhân sau khi giật mình, đã tìm lại đủ mặt mũi, các nàng tuy là người bình thường, cũng nghe được, Vân Khê nói so với Hồng Liên tốt hơn nhiều. Mọi người nhìn Hồng Liên, đắc ý vô cùng, ánh mắt kia rõ ràng đang nói…, ngươi bây giờ đã phục chưa? Nên tự động rút lui khỏi nhiệm vụ tiếp đãi đi?

Hồng Liên không để ý đến bọn họ, tiếp tục dùng tâm lắng nghe Vân Khê cùng lão hòa thượng nói, muốn tìm ra lỗi của nàng.

“Ba vị đại sư không quản đường xa ngàn dặm mà đến, chính là vì muốn quan sát Đan minh biểu diễn luyện đan sao?” Vân Khê thử dò xét hỏi.

“Chúng ta từ phương tây xa xôi tới, chủ yếu mục đích là muốn nhờ những cao thủ Vân tộc, trợ giúp chúng ta tìm kiếm di hài của tiền bối chúng ta. Ở nơi đây, nghe nói Đan minh có một vị Luyện Đan Sư cực kỳ ưu tú sắp tới sẽ luyện chế ra một loại đan dược đã thất truyền từ lâu, vì tò mò, chúng ta mới quyết định lưu lại, chờ quan sát luyện đan xong sau mới lên đường đi đến Vân tộc.....” Lão hòa thượng nói rất nhiều, lại nói rất nhanh, khiến cho Hồng Liên đại nhân cố gắng muốn nghe hiểu, lại chỉ có thể bắt đến một chút chữ mấu chốt, nghe được linh linh vụn vặn.

Tìm kiếm di hài tiền bối? Như vậy bọn họ nhất định chính là hòa thượng của Phạm Âm tự rồi, thật là sợ điều gì sẽ gặp điều đó.

Vân Khê liếc mắt nhìn Hồng Liên một cái, xác định bà ta không có cách nào đuổi kịp lời nói nhanh chóng của lão hòa thượng, nàng cũng đi theo tăng nhanh của tốc độ nói của mình, cố gắng không để cho nàng nghe ra bọn họ trong lúc nói chuyện gì với nhau.

“Đại sư, vị tiền bối của các ngài qua đời lúc nào? Vì sao các ngài bây giờ mới đến tìm kiếm di hài? Chẳng lẽ không quá muộn sao? Thời gian lâu như vậy, muốn tìm kiếm được di hài, sợ là không dễ dàng. Các ngươi tin chắc người của Vân tộc nhất định có thể giúp các ngươi tìm kiếm được di hài?”

Lão hòa thượng thở dài, nói: “Vị tiền bối của chúng ta đúng là đã qua đời rất nhiều năm rồi, muốn tìm kiếm di hài của ngài, đúng là không dễ, nhưng trong bản chép tay của vị tiền bối của chúng ta, từng ghi lại ngài cùng một vị tiền bối của Vân tộc chính là bạn tốt, cho nên chúng ta tin tưởng có thể thông qua Vân tộc tìm được chút đầu mối. Về phần vì sao vào lúc này mới đến tìm kiếm, có chút không tiện nói ra nguyên nhân với người khác, xin thứ cho không thể tiết lộ.”

Vân Khê chân mày khẽ nhíu lại, nghĩ thầm có thể liên quan đến Xá Lợi Phật châu trong tay Tiểu Nguyệt Nha không? Nhưng là bọn họ từ Tây Phương mà đến, cũng phải mất ít nhất mấy tháng mới đến, không thể nào ở mấy tháng trước đã biết được là Tiểu Phượng Phượng sẽ tìm được di hài của tiền bối bọn họ, đồng thời nhận được Xá Lợi Phật châu?

Rốt cuộc là còn có nguyên nhân nào khác đây?

Nàng trầm tư suy nghĩ, cũng nghĩ không ra vấn đề gì.

Lúc này, nhìn chằm chằm vào nàng tò mò đánh giá tiểu hòa thượng đột nhiên mở miệng nói chuyện: “Trên người của ngươi có dính Phật quang, là từ đâu tới?”

Tiểu hòa thượng nhìn ngón tay út nàng, ánh mắt lấp lánh, sáng ngời, vừa lanh lợi lại vừa đáng yêu, chỉ tiếc lời nó nói ra, khiến cho Vân Khê cảm thấy nó rất không khả ái.

Tiểu bằng hữu, ánh mắt của ngươi sao vậy? Làm sao lại nhìn ra trên người nàng có dính Phật quang?

Tiểu hòa thượng vừa mở miệng, lão hòa thượng cùng vị hòa thượng trẻ tuổi bên cạnh hắn vẫn không có mở miệng nói chuyện, đồng loạt dùng ánh mắt khác thường nhìn về phía nàng, mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu cùng sắc bén.

“Tiểu sư phụ, ngươi nhìn lầm rồi? Chắc do ta một lòng hướng thiện, cho nên phật quang phổ chiếu, ban cho ta một chút ân huệ sao.” Vân Khê miệng thì bịa chuyện, đáy lòng lại nghĩ chẳng lẽ là bởi vì nàng từng chạm qua Xá Lợi Phật châu kia, cho nên mới lây dính Phật quang?

Nàng lại nhìn kỹ vị tiểu hòa thượng này một lẫn nữa, nó chẳng lẽ có thêm một con mắt khác, chẳng lẽ thật sự có Phật nhãn (mắt Phật) như trong truyền thuyết, có thể nhìn ra trên người này Phật duyên hiền cùng ác?

“Thật sự là như vậy? Nhưng là trên tay ngươi dính rất nhiều máu tươi, không giống như là người tốt.” Tiểu hòa thượng thành thực nói.

Vân Khê khóe miệng run rẩy, đứa nhỏ này cũng quá thành thực đi? Nói chuyện trực tiếp như vậy, thì cũng nên nói uyển chuyển chút ít?

“Ta giết người, cũng là người đáng chết! Ta làm sao lại không phải là người tốt đây?”

“Giết người là không đúng, mặc dù là người đại gian đại ác, cũng có thể hướng hắn phát triển chính theo con đường chính đạo mới phải. Bởi vì cứu một mạng người, còn hơn xây bảy tòa tháp.....” Tiểu hòa thượng quả nhiên là cực phẩm, một máy hát mở, không hát xong sẽ không ngừng rồi, bắt đầu cùng nàng giảng giải đạo phật a. Tư tưởng già dặn như vậy thật không phù hợp với bộ dáng tiểu chính thái* này tí nào.

*từ gốc là: 小正太 (tiểu chính thái) = từ tiếng Nhật: Shotaro/Shota: Bé trai. Chỉ những cậu bé/thiếu niên/ những chàng trai trẻ tuổi, ngây thơ.

Vân Khê bỗng nhiên nghĩ, nếu có một ngày Tiểu Nguyệt Nha của nàng cũng trở thành bộ dáng không đáng yêu như vậy, thì thật là ngày tận thế.

Vân Khê nghe đến nỗi đầu choáng váng, nhưng những người khác thì lại rất chăm chú, hai hòa thượng ngoại lai thì khỏi phải nói rồi, bọn họ nhìn tiểu hòa thượng với ánh mắt tràn đầy sùng bái, căn bản không thể lấy người thường để so sánh với bọn họ, mà bốn người còn lại là nghe thanh âm trong vắt tiểu hòa thượng, thật giống như nghe ca hát, càng nghe càng say mê. Đến cuối cùng, người duy nhất cảm thấy bị tra tấn lỗ tai, chỉ có một người là Vân Khê mà thôi.

Quyển 5 - Chương 90: Có tin tức của Vân Huyên

“Tiểu sư phụ, ngươi nói giết người không đúng, nhưng nếu là ngươi không giết đối phương, đối phương muốn giết ngươi, vậy ngươi làm sao bây giờ? Chẳng lẽ ngươi cứ mặc cho đối phương giết ngươi? Mọi người đều chết, còn nói cái gì đúng hay không đúng chứ?” Vân Khê cắt đứt lời của tiểu hòa thượng.

Tiểu hòa thượng mím môi, suy nghĩ một chút, nói: “Chỉ cần ngươi võ nghệ thắng được đối phương, không để cho đối phương giết ngươi, không phải là được sao?”

“.....” Vân Khê cười khổ, nhìn tiểu hòa thượng ngây thơ vô cùng, nàng rất muốn nói trên thế gian này, cũng không phải là mỗi người đều có võ nghệ cao cường, mặc dù có võ nghệ cao cường, nhưng núi cao còn có núi cao hơn, trừ khi cái thế giới này thoáng cái tiến hóa đến mấy ngàn năm sau, trở thành quốc gia có pháp chế, nếu không giết người là khó tránh khỏi.

Vân vân, hắn mới vừa nói võ nghệ, nàng nhớ được Côn Luân lão giả từng đã nói, cao tăng Phạm Âm tự tu luyện một loại công phu đặc biệt, cho nên cao thủ xuất hiện lớp lớp, chẳng lẽ tiểu hòa thượng này cũng không phải là ăn nói lung tung, nó đúng là có bản lĩnh, cho nên mới có bản lĩnh đối phương muốn giết hắn cũng không giết đối phương?

“Tiểu sư phụ, ngươi biết võ nghệ?” Nàng thử dò xét hỏi.

Tiểu hòa thượng gật đầu, cái đầu trọc bóng loáng, làm cho người ta

không nhịn được muốn vuốt ve: ” Tất cả tăng nhân của Phạm Âm tự chúng ta, từ nhỏ đã học tập võ nghệ, chỉ có người học thành mới có thể rời khỏi Phạm Âm tự, đi ra ngoài tu nghiệp, nếu không nghe lời, cũng chỉ có thể cả đời ở lại trong chùa, tiếp tục tu hành.”

“Vậy ngươi nhất định rất lợi hại.” Vân Khê trong lòng kích động, “Ta có một đứa con trai, tuổi của con ta cũng tương tự ngươi, hôm nào giới thiệu các ngươi với nhau, các ngươi luận bàn một chút.”

“Hắn cũng rất lợi hại sao? Vậy thì tốt quá! ở Long Tường đại lục ta đã có bằng hữu.” Tiểu hòa thượng lộ ra vẻ hưng phấn đơn thuần, mắt chớp, khả ái mà tốt đẹp.

Vân Khê không nhịn được đưa tay, sờ sờ cái đầu nhỏ của hắn, ánh mắt trong nháy mắt nhu hòa từ ái.

Hài tử khả ái đơn thuần như vậy, nàng thật sự không đành lòng lừa gạt hắn, chờ trở về, nàng thử lấy Xá Lợi Phật châu từ trong tay nhỏ Nguyệt Nha ra xem có được không, tính định trả lại cho bọn họ, sau đó lại để cho Tiểu Phượng Phượng dẫn bọn hắn đi tìm di hài tiền bối của bọn họ, coi như là theo chân bọn họ kết thiện duyên.

Tiểu hòa thượng giương mắt, trong ánh mắt lóe ra vài giọt lệ quang, trừ sư phụ trong chùa, đây là lần đầu tiên có người vuốt ve đầu của hắn như vậy, hơn nữa bộ dáng của người này thật giống như mẹ của nó.

Vân Khê không chịu nổi được ánh mắt vô tội thương hại như vậy, hơn nữa đối phương lại là hài tử đơn thuần đáng yêu như thế, nơi nào đó trong đáy lòng nàng nhất thời mềm mại, đưa tay muốn ôm hắn.

“Vân Khê, dừng tay! Ngươi sao có thể vô lễ với tiểu Lạt ma* như

thế?” Hồng Liên đại nhân vội vàng ở phía sau bên hô lên, cắt đứt động tác tiếp theo của nàng.

*Lạt ma (zh. 喇嘛, bo. lama ཟླ་མ, sa. guru) là hiện thân của giáo pháp, theo Phật giáo Tây Tạng, là người giảng dạy giáo pháp, thực hành các nghi lễ, được xem là hiện thân của Phật.

Tiểu Lạt ma? Vân Khê nhìn tiểu hòa thượng, thì ra lai lịch không nhỏ a, khó trách lại phái hắn đến đây đi sứ Vân tộc.

“Vân Khê, ngươi vừa mới cùng hai vị đại sư rốt cuộc nói cái gì?” Ba người Hoàng Liên tò mò hỏi, nói là làm cho nàng đảm đương phiên dịch, kết quả là nàng một người cùng hai vị đại sư trao đổi, bọn họn hoàn toàn,từ đầu cũng chưa có trao đổi cái gì.

“Không có gì, chỉ là cùng hai vị đại sư lãnh giáo phật lý.” Vân Khê thấy mình muốn hỏi cũng hỏi được không ít, liền định công thành lui thân, “Thời gian cũng không sớm, ta còn có việc, cần phải trở về.”

“Trở về?” Ba người Hoàng Liên hai mặt nhìn nhau, bọn họ muốn dùng nàng chèn ép Hồng Liên, nếu nàng đi, bọn họ lấy cái gì tới chiêu đãi ba vị đại sư? Nghĩ tới, ba người nhanh chóng trao đổi ánh mắt, đồng thanh nói, “Chúng ta cũng có chút chuyện, trước hết rời đi. Vân cô nương, thay ta hướng ba vị đại sư cáo biệt.”

Hồng Liên khóe mắt nheo lại, thầm mắng ba người vô sỉ, mới vừa buộc nàng rút lui khỏi nhiệm vụ tiếp đãi để tranh công với mình. Bất quá nghĩ lại, cung chủ lần này giao cho nàng nhiệm vụ tiếp đãi, có một tầng ý tứ khác, nàng tự nhiên không thể dễ dàng bỏ qua, cũng là lười cùng ba người so đo.

“Ba vị đại sư, chúng ta còn có việc, trước hết xin cáo từ, có cơ hội sẽ gặp lại.” Vân Khê chào hỏi, xoay người định rời đi, ai ngờ có người

giữ góc áo của nàng lại.

“Ta muốn cùng đi!” Cúi đầu nhìn lại, nàng thấy tiểu hòa thượng mắt sáng lên, đầy cõi lòng mong đợi nhìn nàng, khiến cho Vân Khê bỗng nhiên sinh ra ý niệm muốn lừa bán trẻ con.

Lão hòa thượng cùng hòa thượng trẻ tuổi cũng đi theo đứng lên, lục tục đi tới phía sau tiểu hòa thượng, ba người đồng thời nhìn nàng, ánh mắt kia rõ ràng đang nói…, bọn họ để nàng quyết định.

Vân Khê buồn bực, nàng biết, nhất định là bởi vì vừa rồi tiểu hòa thượng phát hiện trên người nàng có Phật quang, cho nên mới bắt dính không tha. Chuyện này nên làm sao bây giờ? Chẳng lẽ dẫn bọn hắn về nhà?

“Ba vị đại sư, nàng cũng không phải là người của Vân tộc ta, ba vị các ngài là khách nhân Vân tộc ta mời tới, hay là trước ở chỗ này đi.” Hồng Liên cũng gấp, nàng thật vất vả tiếp cận những khách nhân, tại sao có thể để cho bọn họ đi cùng Vân Khê được?

Lão hòa thượng do dự, chần chờ nhìn về phía tiểu hòa thượng, thấp giọng nói: “Tiểu Ban, chúng ta trước đó đã cùng người của Vân tộc ước hẹn, bây giờ rời đi có chút không thích hợp, chúng ta không phải là.....”

Tiểu hòa thượng được gọi là Tiểu Ban lắc đầu, cầm góc áo Vân Khê, kiên trì nói: “Ta muốn cùng người này đi, nàng rất giống Ama ta.”

Vân Khê dở khóc dở cười, thì ra là nó bởi vì cảm thấy nàng giống như mẹ mình, cho nên mới muốn đi theo nàng, chẳng lẽ là nàng đa nghi rồi?

Chống lại ánh mắt vô cùng khát vọng tình mẹ của tiểu hòa thượng,

Vân Khê không mở miệng cự tuyệt được, sờ sờ cái đầu nhỏ của hắn, sau đó đợi chờ lão hòa thượng quyết định.

Hai hòa thượng liếc mắt nhìn nhau, sau đó chắp tay trước ngực, cùng kêu lên đối với Hồng Liên xin lỗi nói: “Thí chủ, nếu Tiểu Ban cùng vị Vân thí chủ này hợp ý, bọn ta không thể làm gì khác hơn là thuận theo hắn, tạm thời theo Vân thí chủ rời đi. Chờ sau khi luyện đan kết thúc, bọn ta sẽ theo thí chủ đi Vân tộc.”

Nói xong, cũng không quản Hồng Liên có đáp ứng hay không, hai người liền đi theo Tiểu Ban, theo đuôi ở phía sau Vân Khê, rời đi tửu lâu.

Đi ở trên đường cái, phía sau theo đuôi ba hòa thượng đầu trọc, Vân Khê tâm tình rất phức tạp, nàng vốn chỉ là muốn đi tửu lâu giả bộ đánh đấm, thuận tiện hỏi thăm một chút người bên ngoài đối với chuyện luyện đan lần này có cái nhìn như thế nào, ai ngờ sau chuyến đi này lại trở lại cùng ba hòa thượng.

Mang về gia tộc Hiên Viên nhất định là không được, hay là trước đến tổng bộ Đan minh, tìm chỗ an trí bọn họ.

“Cháu* tên là Tiểu Ban?” Vân Khê nắm tay tiểu hòa thượng, cảm thấy hài tử này khả ái đơn thuần, cùng Tiểu Mặc nhà nàng có điểm tương tự.

*thay đổi xưng hô vì tình cảm của Vân Khê đối với hòa thượng bé đã thay đổi.

“Dạ cháu tên là Tiểu Ban, Ama gọi cháu như vậy.” Tiểu Ban vừa tò mò đánh giá hoàn cảnh lạ lẫm bốn phía, vừa trả lời.

“Vậy Ama của cháu đâu?” Vân Khê hỏi.

Tiểu Ban thu hồi tầm mắt, chân mày nho nhỏ nhíu một cái, cúi đầu nói: “Ama ngã bệnh, sư phụ nói người đi đến Tây Phương cực lạc rồi, đoàn tụ với cha.”

Nguyên lai là phụ mẫu đều mất, khó trách hài tử này khát vọng tình mẹ như thế.

Vân Khê trong lòng mềm nhũn, ngồi xổm xuống, vuốt vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, mỉm cười nói: “Sư phụ cháu nói không sai, cha mẹ của cháu hiện tại có cuộc sống hạnh phúc ở một cái thế giới khác, cháu nên thay bọn họ cảm thấy cao hứng mới đúng. Cháu bây giờ mặc dù là một người, nhưng cháu sẽ có rất nhiều rất nhiều bằng hữu, cháu sẽ không cô đơn.”

“A di (cô, dì) mới vừa nói, giới thiệu cho cháu một bằng hữu, có thật không?” Tiểu ban rất mong đợi.

“Đương nhiên là thật, bất quá con của ta mấy ngày này đang ở nơi khác, chờ con ta sau khi trở về, ta liền giới thiệu con ta cho cháu biết, các cháu nhất định sẽ trở thành bạn tốt.” Nhìn xuống một chỗ, Vân Khê chú ý đến hắn đi chân trần, không khỏi nhíu mày, “Đi, Vân di trước dẫn cháu đi mua đôi giày, tiểu hài tử không đi giày, ngày sau dễ dàng bị bệnh.”

Vân Khê dẫn ba người đi tới một cửa hàng giày, nhanh chóng chọn lựa một đôi giày vải cho ba người.

Một già một trẻ hòa thượng trong tay giơ lên một đôi giày của riêng mình, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, bọn họ từ mới khi chào đời đến nay cũng chưa từng đi giày, hiện tại để cho bọn họ mang giày, bọn họ có chút không quen.

Vân Khê không có nhìn thấy phản ứng của bọn họ, tự mình ngồi chồm hỗm, giúp Tiểu Ban mang giày: “Đi giày có thể giữ ấm, không dễ dàng ngã bệnh, biết không?”

Tiểu Ban quơ hai chân, tùy ý nàng loay hoay: “Sư phụ nói, chỉ có kiên trì không ngừng khổ tu, mới có thể tìm kiếm giải thoát, lập địa thành Phật. Dưới chân chúng ta mỗi một bước đường, cũng là khổ tu thành quả.....”

“Lời tuy không sai, nhưng là đến nơi này, sẽ phải nhập gia tùy tục, các ngươi có từng thấy trên đường cái có ai không đi giày đi tới đi lui không?” Vân Khê nói.

Tiểu Ban lắc đầu, tò mò nháy mắt.

“Chính là thế! Tín ngưỡng là một loại cảnh giới trên tinh thần, cũng không cần hình thức hóa, chỉ cần trong lòng có Phật, thì dù có ăn thịt uống rượu, cũng là đệ tử Phật Môn.” Vân Khê nói xong, lão hòa thượng đang ở một bên hai mắt đều sáng lên, ánh mắt sùng bái nhìn nàng.

“A di đà Phật, thí chủ cảnh giới so với ta còn cao thâm hơn, thụ giáo thụ giáo.”

“Vân di, người quả nhiên cùng Phật có duyên, khó trách trên người a di có Phật quang.” Tiểu Ban nói.

Vân Khê tâm trạng vừa động, tò mò hỏi: “Tiểu Ban, cháu làm sao thấy được trên người của ta có Phật quang?”

Không đợi Tiểu Ban trả lời, hòa thượng trẻ tuổi mở miệng trước tiên nói: “Tiểu Ban là Lạt ma chuyển thế đời thứ mười của Phạm Âm tự chúng ta, ngày Tiểu Ban mới ra đời, được Chư Phật tẩy lễ cùng chúc

phúc, Tiểu Ban có thể thấy rất nhiều thứ mà người phàm nhìn bằng mắt thường không thấy được.”

“Lợi hại như vậy?” Vân Khê phải một lần nữa nhìn kỹ tiểu hòa thượng, thì ra là hắn lai lịch không nhỏ a, khó trách Vân tộc người coi trọng bọn họ như thế, “Cung chủ của Vân tộc đáp ứng giúp các ngươi tìm di hài, có thể có yêu cầu đặc biệt gì không?”

“Cung chủ muốn mượn pháp lực của Tiểu Ban, giúp bọn họ trấn áp vong hồn một vị phản đồ của Vân tộc, nghe nói phản đồ kia khi còn sống hết sức hung tàn, sau khi chết hồn phách của hắn còn không ngừng làm loạn, cung chủ muốn để cho Tiểu Ban hoàn toán trấn áp hồn phách của hắn, làm cho hồn phách của hắn trọn đời không có cách nào siêu sinh.” Lão hòa thượng nói.

Vân Khê trong đầu oanh một tiếng kêu, hồn phách? Phản đồ của Vân tộc?

Chẳng lẽ bọn họ nói phản đồ của Vân tộc, chính là hồn phách của Vân Huyên mà nàng cùng Tiểu Tả đang cố gắng tìm kiếm?

Nói như vậy, cung chủ của Vân tộc vô cùng có khả năng biết hồn phách của Vân Huyên đang bị trấn áp ở đâu, hơn nữa nàng còn muốn mượn pháp lực của Tiểu Ban, để cho hồn phách của Vân Huyên vĩnh viễn không có cách nào siêu sinh.

Thật là ác độc!

Vân Khê rất may mắn, từ trong miệng bọn họ biết được nhiều tin tức như vậy, nếu không, đợi nàng đi tìm kiếm hồn phách Vân Huyên, sợ rằng đã muộn.

“Được rồi, đi thôi.” Vân Khê đứng dậy, “Ba vị, các ngài trước đi với ta

đến tổng bộ của Đan minh ở lại mấy ngày. Mấy ngày nữa ta muốn chuẩn bị chuyện luyện đan, không thể gặp gỡ các ngài, nhưng ta sẽ phái người khác chiêu đãi các ngài.”

“Luyện đan? Thì ra là thí chủ chính là Vân thí chủ người sắp luyện chế Tru Tiên đan? Thất kính thất kính.” Lão hòa thượng đối với Vân Khê ấn tượng lần nữa tăng lên, hiểu ngôn ngữ của bọn họ, hiểu phật lý, còn có thể luyện chế đan dược, muốn lão không có ấn tượng tốt với Vân Khê cũng khó khăn.

Sau khi an trí ba người ở tổng bộ Đan minh, Vân Khê quay về gia tộc Hiên Viên, nàng vốn tính toán mau đem Xá Lợi Phật châu trả lại cho bọn họ, nhưng là nghe được giao dịch giữa cung chủ Vân tộc cùng bọn họ, nàng thay đổi chú ý.

Xá Lợi Phật châu có lẽ sẽ trở thành một vật mấu chốt, có thể cứu được hồn phách của Vân Huyên hay không, phải dựa vào nó, cho nên nàng tạm thời vẫn không thể đem Xá Lợi Phật châu trả lại cho bọn họ.

“Sở Mục, Thiên Tầm, nhiệm vụ chiêu đãi ba vị đại sư giao cho các ngươi.”

“Không phải chứ? Chúng đệ không hiểu ngôn ngữ của bọn họ, làm sao trao đổi?” Bạch Sở Mục rất băn khoăn lo lắng.

“Tự mình nghĩ biện pháp, chuyện nhỏ này đều không làm được, đệ còn có thể làm đại sự gì?” Vân Khê dùng phép khích tướng kích hắn, không có biện pháp, trừ nàng, tựa hồ cũng tìm không ra một người có thể cùng ba người trao đổi, dù sao là tiện tay tìm bừa người, bắt được người nào thì chọn người đó.

Bạch Sở Mục kinh ngạc, vì chứng minh hắn không phải là vô năng,

không thể làm gì khác hơn là kiên trì tiếp nhận cái việc này.

Trên đường đi Long Vương cốc, Long Thiên Thần âm thầm may mắn, nếu hắn giờ phút này còn ở lại gia tộc Hiên Viên …, như vậy người phải đi chiêu đãi khách quý, nhất định chính là hắn, ai bảo đại tẩu thích lấy khi dễ hắn làm thú vui đây?

Long Thiên Thần cùng Tiểu Mặc thúc cháu ngồi trên Dực Long, một đường bay đến Long Vương cốc.

Long Vương cốc tọa lạc ở chân núi Đông Nam, trong một đại sơn cốc, tuy là sơn cốc, nhưng địa thế cao mà hung hiểm.

Long Vương cốc là nơi tập hợp linh khí của trời đất, tài nguyên phong phú, phía đông gần biển rộng, người bình thường không cách gì tới được. Bởi vì muốn đi tới Long Vương cốc, dọc theo con đường này chướng ngại bẫy rập rất nhiều, nếu không có Thần Long của Long Vương cốc dẫn đường, ngươi vô cùng có khả năng gặp phải nguy hiểm mà chết dọc đường.

Quyển 5 - Chương 91: Số mệnh của Tiểu Tĩnh

Gió quất vào mặt lạnh thấu xương, càng bay lên cao nhiệt độ càng thấp.

Hai thúc cháu bọc quần áo thật dày ngày đêm kiên trì lên đường, hai ngày đã chạy tới phạm vi trăm dặm của Long Vương cốc.

Từ trên cao nhìn xuống phía dưới là những dãy núi chập chùng, núi non trùng điệp, nhìn xa hơn là sương mù lượn lờ, nhìn không rõ quang cảnh. Xem ra không thể tiếp tục bay về phía trước được rồi, không thể làm gì khác hơn là xuống đất đi bộ.

Long Thiên Thần chỉ huy Thần Long bay xuống, đi tới một sườn núi nghỉ tạm.

“Tiểu Mặc, lộ trình phía sau chúng ta phải đi bộ rồi. Cháu có chịu được không?” Long Thiên Thần chà xát khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa cháu vì lạnh mà đỏ ửng, lại xiết chặt cái mũi đỏ hồng. Còn nhỏ tuổi mà có nghị lực bền bỉ như thế, hắn thân là thúc thúc cảm thấy vô cùng tự hào.

Sở dĩ nói chạy tới sớm, tất cả đều là bởi vì Tiểu Mặc nhớ người bạn nhỏ của cậu bé, muốn sớm một ngày cùng nó gặp mặt. Bọn họ bay ở trên trời, không thể so với việc đi lại trên mặt đất. Hơn nữa ngay lúc này mùa đông đã bắt đầu rồi, nhiệt độ xuống khá thấp. Hắn là một người trưởng thành mà còn có chút chịu không nổi, đừng nói đến một đứa trẻ.

“Cháu không sao, cháu còn có thể tiếp tục đi.” Trong thanh âm rõ ràng mang theo sự run rẩy, ánh mắt của Tiểu Mặc cũng kiên định hơn, cậu bé có thể cảm ứng được Tiểu Bạch đã cách mình không xa, chỉ là bởi vì nguyên nhân nào đó khiến cho Tiểu Bạch không có cách nào cùng cậu tâm linh trao đổi.

Lúc này Long Vương, Long Hậu cùng các vị trưởng lão Thần Long đứng ở cửa bảo vệ Tiểu Bạch đang chuyên tâm bế quan ở Long Thần động phủ. Cấu tạo của Long Thần động phủ tương đối đặc thù, chính là Thánh Địa Long Tộc, ngăn cách với thế giới bên ngoài cho nên Tiểu Mặc cùng với Tiểu Bạch cho dù có khế ước, cũng không cách nào liên lạc được với nhau, bên trong còn có Đại trưởng lão Hoàng Kim cự long.

Vân Khê cũng không dự liệu được điểm này, cho là Tiểu Mặc có thể mượn thân phận là người khế ước, cùng Tiểu Bạch dễ dàng liên hệ với nhau, cho nên mới yên tâm để cho thúc cháu Tiểu Mặc đi trước tới Long Vương cốc.

Bất quá, sống ở đâu thì yên ở đấy, trước mắt có thể mời Tiểu Bạch xuất hiện ở đại hội luyện đan hay không, chỉ có thể dựa vào hai thúc cháu.

Long Thiên Thần từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một bình rượu, uống một ngụm nhỏ, mượn rượu làm ẩm thân thêt, chuyển động hầu kết, lộ ra đường cong duyên dáng.

“Thần thúc thúc, cháu cũng muốn.” Tiểu Mặc ngửa đầu nhìn, hai mắt lóng lánh.

“Cái này……” Long Thiên Thần do dự, nếu để cho đại tẩu biết hắn cho Tiểu Mặc uống rượu, hắn chết chắc. Bất quá rượu không nặng, uống một chút hẳn là không có vấn đề gì.

“Được rồi, chỉ có thể uống một ngụm.” Phút cuối cùng, hắn vẫn không quên bổ sung một câu, “Ngàn vạn lần đừng nói cho cha mẹ cháu biết”.

“Thần thúc thúc, thúc cứ yên tâm đi, cháu có lúc nào bán đứng thúc đâu” Tiểu Mặc cười hắc hắc, hai tay ôm bình rượu ghé vào trước mũi ngửi thử.

Long Thiên Thần mắt trợn trắng, tiểu tử thúi bán đứng hắn thiệt nhiều lần đi.

Nuốt ngụm nước miếng, Tiểu Mặc nhìn về phía bầu rượu, nuốt một ngụm nước miếng, càu nhà càu nhàu.

Long Thiên Thần nhìn phản ứng của Tiểu Mặc thực ngoài dự liệu của hắn, Tiểu Mặc uống xong một ngụm lớn lại không có chuyện gì.

“Đủ rồi, đừng uống nhiều. Rượu này là do ông ngoại cháu ủ, có tác dụng chậm.”

“Không có chuyện gì, cháu uống một chút cảm giác cũng không có. Hức……” Tiểu Mặc đẩy tay của hắn ra, khả ái liếm liếm cái miệng nhỏ nhắn, sau đó còn nấc một cái.

“Thật không có chuyện gì? Tửu lượng không tệ lắm, giống đàn ông thực thụ.” Long Thiên Thần hắng giọng cười một tiếng, vỗ vỗ đầu vai Tiểu Mặc.

“Đó là đương nhiên. Cháu đã trưởng thành, là một người lớn.”

Tiểu Mặc ra vẻ thâm trầm, bộ dáng tiểu đại nhân, song cái khuôn mặt non nớt kia người gặp người thích, hoa gặp hoa nở vô tình bán đứng

bé. Ai bảo, bé lớn như vậy lại có khuôn mặt nhỏ nhắn vừa đẹp trai vừa đáng yêu đây.

Long Thiên Thần nhìn một chút thấy việc gì cũng không xảy ra, cho nên đỡ vai Tiểu Mặc hai người ngồi xuống tại chỗ, mỗi người một ngụm cùng uống.

“Tiểu Mặc, còn tốt chứ. Sau này cháu hãy theo Thần thúc thúc, Thần thúc thúc dẫn cháu đi uống rượu tốt nhất. Ha ha, Tiểu Mặc ta cho cháu biết, trong hầm rượu nhà ông ngoại cất giữ rất nhiều rượu ngon lâu năm, bình rượu ít tuổi nhất so ra cũng lớn hơn ngươi mười mấy tuổi, đây mới là rượu ngon chân chính a. Hư…… Ngàn vạn không nên nói cho Sở Mục thúc thúc của cháu biết, chỉ hai chúng ta đi uống, không để cho hắn đi theo. Ha ha, như thế nào, cháu thấy Thần thúc thúc là bạn chí cốt đi”.

“…… Hức, Thần thúc thúc, làm sao thúc biến thành hai người rồi? Thúc đừng động a, đầu cháu thật choáng váng.”

Một lớn một nhỏ, bắt đầu lung la lung lay, ăn nói lảm nhảm.

“Ha ha ha, đó là bởi vì cháu uống say.”

“Cháu không có say! Thúc không tin, thì có thể hỏi cháu các chuyện, cháu đều có thể trả lời được.” Khuôn mặt nhỏ nhắn vì uống say trở nên hồng hào rất giống quả đào, bàn tay nhỏ bé không an phận quơ đi quơ lại, lòng háo thắng vẫn như cũ.

Long Thiên Thần cười lớn, lắc lắc thân thể, hai tròng mắt che men say, mê mang: “Tốt ta đây hỏi cháu, mẹ cháu là ai?”

“Mẹ cháu…… Mẫu thân của cháu….. Ha ha, người là nữ ma đầu!” Tiểu Mặc cười hớn hở, Tiểu Bạch vẫn luôn gọi mẹ là nữ ma đầu.

“Ha ha ha, nữ ma đầu, coi như cháu đáp đúng.” Long Thiên Thần đến gần đứa cháu nhỏ lại hỏi, “Ta đây hỏi cháu tiếp, cha cháu là ai?”

“Cha cháu…… Cha cháu là đại anh hung. Người lấy một địch trăm quét sạch kẻ thù, là cái đích để vạn người hướng tới” đôi tay nhỏ bé khoa tay múa chân, Tiểu Mặc híp mắt say lờ đờ, vô cùng tự hào.

“Vậy cha cháu tên gọi là gì?” Lại là một cái vấn đề, chẳng qua là thanh âm này thật giống như thay đổi.

Tiểu Mặc mân mân cái miệng nhỏ nhắn, lắc đầu: “Tên? Mẫu thân nói, không thể tùy tiện nói cho người khác biết tên cha mẹ……”

“Tại sao?” Đối phương lại hỏi.

“Bởi vì… trên đời này có rất nhiều người xấu a…… Di? Thần thúc thúc, thanh âm của ngươi làm sao đột nhiên thay đổi?” Tiểu Mặc nháy mắt mấy cái, lại nháy mắt mấy cái, đột nhiên phát hiện bọn họ bị bao vây, chẳng biết từ lúc nào hiện ra rất nhiều người, đem hai người bao vây.

Long Thiên Thần lúc này cảm giác say tỉnh ba phần, chăm chú quan sát người xung quanh: “Các ngươi là người nào? Muốn làm gì?”

Những kẻ bao vây tựa hồ không để bọn họ vào trong mắt cùng nhau thảo luận.

“Mới vừa rồi ta rõ ràng thấy có một con Thần Long lớn bay về phương hướng này, làm sao nháy mắt một cái đã không thấy đâu.”

“Ta cũng thấy được, phải là thần thú Dực Long trong truyền thuyết không sai, nhưng nếu chúng ta có thể bắt được nó, vậy chúng ta

phát tài rồi”.

“Hỏi hai người này một chút, xem bọn hắn có biết tung tích của Dực Long thần thú hay không.”

Hai người cầm đầu sau khi thương nghị, lần nữa đem lực chú ý chuyển hướng đến hai thúc cháu,một lớn một nhỏ uống say không còn biết gì.

“Ta hỏi các ngươi, mới vừa rồi có thấy thấy Dực Long thần thú không. Nó bay đi hướng nào?” Lên tiếng hỏi thăm chính là một trung niên nam tử, cùng những người còn lại giống nhau đều mặc một kiểu quần áo giống nhau, Long Thiên Thần chưa từng thấy qua.

“Dực Long thần thú? Không thấy được.” Long Thiên Thần tỉnh lại một phần, lại đánh chủ ý tới Phì Phì của hắn,thực ghê tởm.

“Dực Long thần thú? Bọn họ nói là Phì Phì sao?” một câu nói của Tiểu Mặc lập tức khiến cho bọn người bao vây trở nên kích động.

“Các ngươi quả thật biết Dực Long thần thú? Nó bây giờ đang ở nơi nào?” Trung niên nam tử chất vấn.

Long Thiên Thần vội vàng che lên miệng Tiểu Mặc, sợ hắn nói ra càng nhiều lúc say. Tiểu Mặc ngô ngô lên tiếng, khua tay múa chân, rất muốn trả lời. Hai gã trung niên nam tử tiến lên một bước, gỡ tay Long Thiên Thần ra, ngồi chồm hổm trước mặt Tiểu Mặc, hạ giọng dụ dỗ hỏi: “Tiểu đệ đệ, nói cho chúng ta biết, Dực Long thần thú rốt cuộc ở nơi nào?”

Long Thiên Thần ảo não, uống rượu quả nhiên hỏng việc, hắn nhìn quanh một vòng, đại khái lường được thực lực của đối phương. Đến lúc vạn bất đắc dĩ, hắn cũng chỉ có thể triệu hoán Phì Phì, cùng đối

phương liều mạng, chỉ hy vọng quanh đây bọn chúng không có đồng bọn trợ giúp nữa.

Tay nhỏ bé vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, quơ đầu, Tiểu Mặc mơ mơ màng màng nói: “Ta biết, ta biết nó ở nơi đâu……”

Long Thiên Thần vỗ gáy than thở.

“Nó hướng bên kia đi, sưu một tiếng liền bay vào, sau đó biến mất không thấy.” Ngón tay nhỏ chỉ phương hướng, chính là hướng Long Vương cốc.

Tâm tư Long Thiên Thần vừa muốn gọi ra Phì Phì, nửa đường liền dừng lại, hắn thiếu chút nữa cho là mình nghe lầm. Đợi suy nghĩ tinh tế một chút đáy lòng hắn liền cười lớn, không hổ là Tiểu Mặc, uống rượu say hay tỉnh vẫn là thông minh như vậy.

Hai gã trung niên nam tử liếc mắt nhìn nhau cùng quay đầu, nhìn về phương hướng Long Vương cốc, nơi đó sương mù lượn lờ, thần bí mà xa xưa, là vùng đất mà bọn hắn không dám đặt chân tới.

“Đáng tiếc, nếu có thể sớm một bước bắt được nó thì tốt, nó một khi vào Long Vương cốc, chúng ta muốn bắt được nó rất khó khăn.”

“Đúng vậy a, nhưng nếu có Dực Long thần thú trong tay, Đoan Mộc Gia tộc chúng ta tất nhiên có thể ở Long Tường đại lục mở mày mở mặt, cũng không cần uất ức khom mình ở địa phương nhỏ bé.”

“Được rồi, đi thôi. Chúng ta lần này ra ngoài là vì mang bọn nhỏ đi luyện tập, nhân thủ vốn là không nhiều lắm, cho dù thật gặp được Dực Long thần thú, cũng chưa chắc có thể đem nó thu phục. Chúng ta hay là nhanh đi về xem thành quả khảo hạch của bọn nhỏ một chút. Cánh rừng này thường có mãnh thú lui tới, phải bảo đảm bọn

nhỏ an toàn.”

“Hai người này làm sao bây giờ. Bọn họ xuất hiện ở nơi này, bộ dạng khả nghi, có muốn bắt trở về hảo hảo thẩm vấn hay không?”

Hai gã trung niên nam tử thương nghị, ai ngờ không đợi bọn họ làm ra quyết định, đứa bé kia liền quơ tay nhỏ bé chủ động đứng lên: “Bắt ta à! Ta và các ngươi trở về.”

Tiểu Mặc vừa nghe bọn họ nói tới hai chữ “Đoan Mộc”, lập tức liên tưởng đến Tiểu Tĩnh, không biết có cơ hội nhìn thấy Tiểu Tĩnh hay không đây. Bất chấp tất cả, Tiểu Mặc tích cực chủ động yêu cầu bị bắt, muốn thử thời vận.

Long Thiên Thần ôm một thân cây bên cạnh, đụng đầu vào thân cây. Hắn sai lầm rồi, hắn thật sai lầm rồi. Hắn hối hận a,không nên để cho Tiểu Mặc uống rượu.Người uống rượu say, suy nghĩ luôn không được bình thường như vậy.

Hai gã trung niên nam tử ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đầu đầy hắc tuyến. Hai người này một lớn một nhỏ, thấy thế nào cũng không bình thường, một chủ động yêu cầu bị bắt, một ôm cây đụng đầu, càng xem càng giống hai kẻ điên.

“Kẻ điên, chúng ta đi!” Hoàn toàn không nhìn hai người say rượu, đoàn ngwofi liền quay về chỗ cũ.

“A…… Hai vị đại thúc, chớ đi a! Mau tới bắt ta, hành tung của ta rất khả nghi, các ngươi mau tới bắt ta đi.” Tiểu Mặc đứng dậy đuổi theo bọn họ, ai ngờ mới bước ra hai bước liền té xuống.Cậu còn không hết hy vọng, vừa hướng đối quơ bàn tay nhỏ bé, vừa lầm bầm, “Các ngươi chớ đi a, ta biết rất nhiều rất nhiều bí mật, các ngươi hỏi ta, ta sẽ nói cho các ngươi biết, ta không lừa các ngươi… ưm ưm

ưm……”

Cái miệng nhỏ nhắn rốt cục bị che lên rồi, Long Thiên Thần im lặng nhìn đứa cháu nhỏ, đưa cả thân hình nhỏ bé lên rồi nói: “Tiểu Mặc, cháu muốn chịu chết, cũng không cần kéo theo Thần thúc thúc chứ.”

“Ưm ưm……” Tiểu Mặc vùng vẫy, đẩy tay của hắn ra, thở gấp nói, “Bọn họ là người Đoan Mộc Gia tộc, nói không chừng Tiểu Tĩnh sẽ ở đây.”

Long Thiên Thần vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ, vỗ vỗ cái đầu nhỏ của bé: “Được rồi, vì Tiểu Tĩnh muội muội của cháu, Thần thúc thúc sẽ theo cháu đi một chuyến.”

“Ha ha, cám ơn Thần thúc thúc.” Tiểu Mặc mừng rỡ cười vui vẻ, đột nhiên cái đầu nhỏ ngọ nguậy một chút, không có dấu hiệu hiệu gì liền ngủ. Tiếng lẩm bẩm nho nhỏ, không có bất kỳ phòng bị nào.

Long Thiên Thần ôm lấy hắn, vừa bực mình vừa buồn cười, hoàn toàn phân biệt không ra,lời hắn mới vừa nói rốt cuộc câu nào là lời say, câu nào là thanh tĩnh nói. Nói hắn say sao, ý nghĩ còn rất rõ ràng, biết cái gì nên nói cái gì không nên nói, còn hiểu cách dụng kế lừa gạt người Đoan Mộc Gia tộc, nói hắn thanh tỉnh sao, đầu nhỏ nghiêng một chút liền ngủ, thật là làm cho người ta vừa yêu vừa giận.

Vỗ vỗ gáy, Long Thiên Thần trước hết để cho mình thanh tỉnh, sau đó cõng Tiểu Mặc trên lưng, đuổi theo phương hướng tộc cao Đoan Mộc Gia thủ rời đi.

Khu nghỉ chân của cao thủ Đoan Mộc Gia tộc có tới mười mấy cái lều lớn nhỏ không đều. Bốn phía khu lều ba bốn cao thủ hoặc đứng cùng nhau trông về phía xa, hoặc nói chuyện với nhau và nghỉ ngơi,

chỉ có đỉnh lều lớn nhất bên ngoài lều có bốn gã cao thủ đề cao cảnh giới.

Thanh âm nói chuyện thưa thớt không ngừng từ trong lều truyền ra.

“Lạc trưởng lão, bọn ta đã đến gần Long Vương cốc dò xét, phát hiện bọn họ cảnh giới không nghiêm mật giống ngày thường, có lẽ xâm nhập Long Vương cốc lần nữa là thời cơ tốt.”

“Ngươi xác định tin tức không có lầm. Nếu có chút sai lầm, kinh động đến Long Vương Long Hậu, chúng ta chịu không nổi.”

“Khẳng định không sai được. Đoạn thời gian trước, thừa dịp thần long của Long Vương cốc đi ra ngoài, chúng ta đã tiến vào Long Vương cốc bằng đường tắt. Mấy ngày nay vẫn quan sát động tĩnh trong cốc, nhất định không sai được. Tận dụng thời cơ, chúng ta nếu không thừa cơ hội này tiến vào Long Vương cốc, sợ rằng cũng không có cơ hội nữa.”

“Tốt, chờ sau khi trời tối, các ngươi sẽ hành động. Nhớ kỹ, lần này chúng ta ngoài sáng nhiệm vụ là mang bọn nhỏ đi trải nghiệm, ngàn vạn không thể gây nguy hại tới tính mạng của bọn trẻ”.

“Lạc trưởng lão xin yên tâm, chúng ta nhất định sẽ cẩn thận lưu ý.”

“Đi đi.”

Cửa lều bị vén lên, lộ ra thân ảnh một người trung niên nam tử, hắn hướng mấy tên cao thủ ngoài cửa vẫy vẫy tay, nói nhỏ mấy câu, sau đó dẫn đoàn người trong đội rời đi.

Đoàn người nơi này rời đi không lâu, lều lần nữa bị vén lên, đi ra là một lão giả, hắn khom người khiêng vật gì đó, thoạt nhìn già nua tang

thương, đoán không ra số tuổi đích thực của hắn, song khi hắn ngẩng đầu, một ánh mắt tinh duệ, làm cho lòng người không tự chủ sinh ra kính sợ.

“Lạc trưởng lão.” Có một cao thủ dáng người cao gầy cất bước đi tới trước mặt hắn, cung kính hỏi.

“Trọng Huy, tình huống bọn nhỏ thế nào?” Lạc trưởng lão hỏi thăm.

“Hồi Lạc trưởng, lần này trong gia tộc mang ba mươi sáu đứa bé đến đây tham gia trải nghiệm, lớn tuổi nhất chính là mười bốn tuổi, nhỏ tuổi nhất chính là tám tuổi, tổng cộng chia làm 6 tổ, đều do hai cao thủ Huyền tôn trở lên bảo vệ. Bọn họ cách thời gian sẽ truyền lại tin tức về tổ săn thú do mình bảo vệ. Trước mắt, có ba tổ thành tựu tốt nhất, đã săn được năm con thú.” Trọng Huy trả lời đâu vào đấy.

“Năm con mồi! Đều dựa vào thực lực của chính bọn nhỏ sao?” Lạc trưởng lão hí mắt, nhìn không ra vui buồn.

“Đúng vậy, trước khi đi, ta liên tục dặn dò, nhất định phải để cho bọn nhỏ dựa vào thực lực chính mình tới khảo hạch, bọn họ đều là tương lai hi vọng Đoan Mộc Gia tộc ta. Đối với bọn nhỏ đi trải nghiệm, gia chủ cho tới bây giờ cũng là coi trọng nhất, cho nên theo lý mà nói, không người nào dám công khai cãi lại quy tắc khảo hạch.” Trọng Huy quy củ nói.

Lạc trưởng lão gật đầu, như có điều suy nghĩ: “Không tệ hi vọng của Đoan Mộc Gia tộc ta toàn bộ ký thác trên người những hài tử này, nhóm hài tử có tiềm chất vượt trội, ngươi nhất định phải chú ý nhiều hơn, bồi dưỡng trọng điểm.”

“Lạc trưởng lão xin yên tâm, ta vẫn nhớ. Nội bộ Đoan Mộc Gia tộc hiện tại chia làm ba phái, một phái lấy Đại trưởng lão cầm đầu ngoan

cố thủ cựu, phái thứ hai lấy Nhị công tử cầm đầu đề xướng khuếch trương thế lực gia tộc, còn có một chi nhỏ của gia tộc. Ta mới vừa chọn lựa một tổ, chia ra hỏi đúng là một phái của Đại trưởng lão, những tinh anh của phái Nhị công tử, thực lực của hai bên tương đương nhau, cũng có người tài. Về phần bốn tổ hài tử khác, thực lực thì kém hơn một chút."

Lạc trưởng lão trầm tư, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, lại hỏi: "Đứa bé có thiên nhãn thì sao? Tư chất của nàng như thế nào?"

Trọng Huy chần chờ, hồi đáp: "Ngài nói là cháu gái Đoan Mộc Hùng sao? Đứa bé này thiên tư tập võ không tệ, chỉ tiếc thể chất kém chút ít, cũng là bởi vì cái duyên cớ này, Đoan Mộc Hùng vẫn ngăn cản chúng ta để cho cháu gái của hắn sử dụng Thiên Nhãn, vì gia tộc đoán trước tương lai."

"Đứa nhỏ này nếu kế thừa huyết mạch gia tộc, nhất định là cuộc đời của nàng phải hiến dâng cho gia tộc, đây là số mệnh nàng." Lạc trưởng lão hí mắt, đáy mắt lướt qua quang mang bí hiểm, lạnh lùng cười một tiếng nói, "Không vội, còn nhiều thời gian, bọn họ vừa mới tới không bao lâu, trong lòng khó tránh khỏi có chút phòng bị, ít hôm nữa Đoan Mộc Hùng cho dù có mọi cách ngăn trở, cũng không cách nào thừa nhận áp lực gia tộc. Tin tưởng gia chủ cùng các vị trưởng lão sẽ vì tiền đồ gia tộc suy nghĩ, nhất định sẽ nghĩ biện pháp buộc hắn đi vào khuôn khổ. Hắn nếu mang theo cháu gái của hắn nhận tổ quy tông, nên ý thức được sẽ có ngày này."

"Thiên Nhãn là trời cao ban cho Đoan Mộc Gia tộc ta, cũng là số mệnh của nàng. Ở lịch sử của Đoan Mộc Gia tộc ta chưa từng có một người thừa kế huyết mạch có Thiên Nhãn có thể sống quá hai mươi tuổi, đã như vậy, nàng vì sao thì không thể đem tánh mạng có hạn của mình, kính dâng cho gia tộc đây?"

“Lạc trưởng lão nói rất đúng.” Trọng Huy rũ mắt xuống, thu lại chú ý trung một tia không đành lòng, đúng như lạc trưởng lão nói, đây là số mệnh, là ai cũng không cách nào thay đổi.

Quyển 5 - Chương 92: Tiểu Mặc làm chuyện xấu sau lưng

Trên đường nhỏ trong núi có hai đội săn thú.

Một đội nghị lực dồi dào, trong tay đã săn được năm sáu con mồi, một đội khác thì tinh thần ủ dột, trong tay chỉ có duy nhất một con mồi làm mất lòng tin và làm mọi người lo lắng.

“Ơ, đây không phải là người của tổ 6 sao. Lại chỉ săn được mỗi một con mồi, các ngươi là phế vật sao.”

“Ha ha ha, còn có một canh giờ là khảo hạch săn thú hôm nay sẽ kết thúc. Tổ 6 các ngươi nhất định là muốn đứng cuối rồi, đến lúc đó chúng ta mọi nướng thức ăn các ngươi lại không được ăn, thật là đáng thương a.”

“Không phải trong tổ bọn họ có người có Thiên Nhãn sao? Sao bọn nó không thử dùng Thiên Nhãn để tiên đoán một chút kết quả khảo hạch, hoặc là trực tiếp dùng Thiên Nhãn suy tính một chút tới chỗ nào có thể đánh được con mồi?”

“Thiên Nhãn gì chứ, cho tới bây giờ cũng không có thấy nó dùng qua, ai biết đến cùng là đúng hay không, có lẽ nó cùng gia gia của nó căn bản là giả danh lừa bịp, tới Đoan Mộc Gia tộc chúng ta ăn uống miễn phí.”

“Ha ha ha……”

Đối mặt với tổ 2 cười vang, tổ 6 vừa bực bội vừa tức giận, nhưng hết

lần này tới lần khác bọn họ nói cũng là sự thật, bọn họ không có phản bác được.

Tổ 6 tổng cộng có sáu người tạo thành, bọn họ phần lớn đến từ gia tộc chi thứ, vốn là ở trong gia tộc không được coi trọng, hơn nữa bởi vì không phải là dòng chính huyết thống truyền thừa, tư chất kém hơn một chút, khảo hạch săn thú bại bởi đệ tử dòng chính, là hợp tình hợp lý. Nhưng bọn họ dù sao cũng là hài tử, lớn tuổi nhất cũng chỉ có mười ba tuổi, mọi người trẻ tuổi khí thịnh, lòng háo thắng mạnh, khi nào chịu đựng thất bại.

Nghe thanh âm nhạo báng của tổ 2, mọi người nghẹn đỏ mặt, cắn răng tức giận.

Cao thủ chịu trách nhiệm dẫn đầu hai tổ đứng ở một bên xem cuộc vui, không có ý tứ muốn ngăn cản, bọn hắn xem tranh chấp giữa bọn nhỏ là bình thường, đây cũng là một phần khảo hạch.

“Đi, chớ nhiều lời với bọn chúng, đối thủ của chúng ta là tổ một, tổ một mới có tư cách cho giành thắng lợi, về phần người tổ 6, trời sanh là phế vật, trời sanh là đứng cuối.”

Đợi người của hai tổ khác cười nghênh ngang rời đi, bọn nhỏ tổ 6 rối rít đem mắt hướng một người trong số bọn hắn. Hai tổ kia nói không sai, nàng không phải là có Thiên Nhãn sao? Không phải có thể dùng Thiên Nhãn tới tiên đoán tương lai sao? Vậy tại sao không thể lợi dụng năng lực của nàng tới giúp bọn hắn chiến thắng?

“Đoan Mộc Tĩnh, chúng ta là người cùng tổ, có phải nên đồng tâm hiệp lực, bản thân mỗi người cống hiến sức lực của mình hay không?”.Một đứa bé trai lớn tuổi nhất hướng về phía bé gái ít tuổi nhất nói.

Nữ hài thấp hơn hắn một cái đầu, tóc dài đen nhánh buộc ở sau gáy, ghim bím tóc xinh đẹp, lộ ra cái trán trơn bóng, da thịt thủy nộn, mịn màng, rõ ràng là một đứa bé phấn điêu ngọc mài.

Bé chính là Đoan Mộc Tĩnh.

“Lâm sư huynh, ta đã tận lực.” Bé ủy khuất nhìn lại hắn.

“Hết sức? Ngươi thật tận lực sao? Ngươi tại sao không dùng đôi mắt trời cho của ngươi tới trợ giúp mọi người chiến thắng.” Đoan Mộc Lâm chất vấn.

“Đúng vậy! Chỉ cần ngươi dùng Thiên Nhãn, chúng ta nhất định có thể chuyển bại thành thắng.” Bọn nhỏ còn lại ồn ào rối rít nói leo, nghiễm nhiên đem Đoan Mộc Tĩnh coi là nguyên nhân khiến bọn họ không thể chiến thắng được.

“Nhưng là…… Nhưng là gia gia nói, không thể tùy tiện sử dụng Thiên Nhãn……” Đoan Mộc Tĩnh nhìn đám bạn bên cạnh, thanh âm từ từ yếu ớt.

“Ngươi căn bản là kiếm cớ! Gia gia ngươi không để cho ngươi dùng, ngươi cũng không cần. Ngươi có biết hay không, chúng ta là người một tổ rất có thể bởi vì ngươi ích kỷ mà thua tranh tài, buổi tối không thể ăn cơm. Đoan Mộc Tĩnh, ngươi đến cùng có thật có Thiên Nhãn hay không, hay căn bản là gạt người?”

“Đúng, ngươi nếu như không phải gạt người, đó chính là ngươi ích kỷ, không chịu xuất lực, cho tổ chúng ta chiến thắng.”

“Không phải……” Đối mặt các bạn cùng chất vấn của họ, Đoan Mộc Tĩnh cau mày, cắn môi dưới, nàng không biết làm thế nào hướng bọn họ giải thích, sử dụng Thiên Nhãn cần bỏ ra thật nhiều. Mỗi một

lần sử dụng Thiên Nhãn, bé đáy lòng lo sợ, cần bao nhiêu là thống khổ.

Bé cũng muốn thắng, muốn thắng được các đội khác, để cho bọn họ có thể thích mình, nguyện ý cùng mình trở thành bằng hữu, nhưng bé thật sự không thể tùy tiện sử dụng Thiên Nhãn. Bởi vì gia gia nói cho bé biết, Thiên Nhãn là nghịch thiên mà tồn tại, mỗi một lần sử dụng, sẽ giảm thọ một lần, nếu sử dụng quá nhiều lần, bé vô cùng có khả năng sống không quá hai mươi tuổi.

Bé không muốn chết, không muốn nhanh như vậy rời đi nhân thế, bé tưởng niệm rất nhiều người, không nỡ rời đi bọn họ.

“Ngươi không cần nói dối, ngươi chính là gạt người, quỷ ích kỷ.”

“Tất cả mọi người không nên để ý nàng, tự chúng ta săn thú đi, dù sao thêm một người như nàng cũng không hơn, thiếu nàng cũng không kém.”

“Đi, chúng ta sau này cũng không thèm để ý tới nàng.”

Đoàn người lũ lượt rời đi, bỏ lại một mình Đoan Mộc Tĩnh lại phía sau, hai gã cao thủ bảo vệ chần chờ chốc lát, một tiếp tục dẫn đại đa số người hướng phía trước lên đường, một người lưu lại, ở phía xa chăm sóc Đoan Mộc Tĩnh.

Đáy mắt nổi lên ý nghĩ thất vọng, Đoan Mộc Tĩnh cắn cắn môi dưới, kiên cường chịu đựng tiếng khóc. Thân ảnh mỏng manh, một mình đứng tại chỗ gió thổi lạnh run.

“Tiểu Tĩnh……” Cách đó không xa, Tiểu Mặc đem hết thảy nhìn trong mắt, hận không thể lập tức xông ra, đem những kẻ khi dễ Tiểu Tĩnh hung hăng đánh một trận cho hả dạ.

Bé cho là Tiểu Tĩnh đi theo gia gia trở về nhà tộc, sống rất vui vẻ, lại không biết tình cảnh của nàng ác liệt như thế.

“Tiểu Mặc, đi an ủi nàng đi.” Long Thiên Thần khích lệ nói.

Tiểu Mặc lẳng lặng nhìn xuống Đoan Mộc Tĩnh ở phía dưới, lắc đầu, trong mắt sáng lên có một phần chủ trương cùng tự tin: “Tiểu Tĩnh nàng rất kiên cường, nàng nhất định không muốn cho cháu thấy được bộ dáng nàng bây giờ.”

Ánh mắt của bé chớp động, không biết nghĩ tới điều gì, như bừng tỉnh.

“Thần thúc thúc, thúc giúp cháu nhìn Tiểu Tĩnh, cháu rất nhanh sẽ trở lại.” Thân hình hắn chợt lóe, bỗng dưng biến mất ngay tại chỗ.

“Tiểu Mặc, cháu đi làm cái gì?” Long Thiên Thần muốn gọi bé đã không kịp, bé đã thi triển Na Di thuật, không biết đã chuyển đến vị trí nào.

“Tiểu tử thúi……” Long Thiên Thần cười khẽ, nhưng lại không thể không bội phục năng lực lĩnh ngộ củaTiểu Mặc, cũng là Na Di thuật, cháu mình nhanh như vậy liền học được, vận dụng một cách thành thạo, mà mình thì vẫn còn lớ ngớ.

Thôi, Tiểu Mặc cơ trí như vậy, hẳn là không xảy ra chuyện gì. Chờ bé thật sự xảy ra chuyện, mình lại ra mặt giải quyết không muộn, lấy thực lực hắn bây giờ, hơn nữa còn có thần uy Phì Phì, đối phó với đám cao thủ Đoan Mộc Gia tộc, căn bản không nói chơi.

Đoan Mộc Tĩnh hoàn toàn không biết Tiểu Mặc ca ca bé muốn gặp nhất vừa ở bên người bé cách đó không xa, bé âm thầm thương tâm

một trận, hít sâu, trấn định xuống. Mặc dù bé không thể dùng Thiên Nhãn tới trợ giúp những đồng bạn, nhưng bé có thể dựa vào lực lượng chính mình đi săn con mồi, bé muốn chứng minh cho mọi người thấy, bé là thật đang cố gắng, cố gắng khiến tổ mình chiến thắng.

Ừ, đúng vậy!

Bé nhất định sẽ dựa vào thực lực chính mình bắt con mồi.

Chỉ một thoáng, lòng tin của bé tăng lên, sửa sang lại hành trang của mình, hướng một cái đường nhỏ nhất hẹp nhất xuất phát.

Cao thủ đi theo bé yên lặng gật đầu, khóe miệng hiện lên nụ cười phát ra từ nội tâm, hắn nguyên tưởng rằng cô bé này sẽ giống như cô bé nũng nịu, chịu đựng những đồng bạn vứt bỏ cùng trách mắng song nhất định sẽ khóc lớn một hồi, lại không nghĩ bé kiên cường như thế, chẳng những không có khóc, không có vì vậy mà mất lòng tin, ngược lại tràn đầy ý chí chiến đấu, muốn một mình hướng địa phương nguy hiểm đi thám hiểm, bé đã giành được sự tôn trọng cùng yêu thích của hắn.

So sánh với những kẻ kia, khi gặp khó khăn, bản thân không có tự tìm kiếm vấn đề, ngược lại đem trách nhiệm hết thảy đổ lên đầu người khác. Cố gắng lợi dụng thủ đoạn hoặc là may mắn chiến thắng đối với bọn nhỏ mà nói, cô bé khác xa so với bọn hắn cũng làm cho nhiều người yêu thích bé hơn.

Cho nên, hắn không có ngăn cản bé, cũng không có giúp bé, chẳng qua là lặng yên đi theo ở phía sau của bé, tiếp tục quan sát.

Long Thiên Thần hai tay ôm kiếm, theo đuôi ở bọn họ sau, vẫn không quên một đường lưu lại ám hiệu, tránh cho Tiểu Mặc tìm không được

hắn.

Trên một con đường khác, đội viên tổ 2 may mắn đụng phải một con sói hoang, đang có kế hoạch hợp lực săn bắt nó.

Lúc này sáu đứa bé, hai người mười bốn tuổi, bốn người mười đến mười ba tuổi, thiên phú cực kỳ tốt, trong đó thực lực mạnh nhất là Thiên Huyền tứ phẩm, thực lực yếu nhất đã ở Mặc Huyền trở lên, so sánh với hài tử nhà bình thường, bọn họ thật có thể nói là nhân trung long phượng. Song nếu đưa bọn họ so sánh cùng với thiên phú biến thái vô cùng Tiểu Mặc, vậy thì không có gì để nói.

“Mọi người trước tiên đem con mồi để qua một bên, sói hoang này lực công kích tương đối mạnh, mọi người chúng ta cần cùng nhau hợp lực mới có thể bắt được nó. Hai người các ngươi đi ra phía sau nó, hai người các ngươi đi bên trái nó, chúng ta ở bên phải nó bao vây, lưu một lỗ hổng, khiến nó tự động rơi bẫy rập, bảo đảm không hề sai sót.” Thiếu niên cầm đầu chỉ huy chỉ đạo, các đội viên còn lại rất là tín nhiệm hắn, không có bất kỳ dị nghị, đưa con mồi bọn họ đánh được trước đó tạm thời để qua một bên, sau đó bắt đầu triển khai hành động dụ bắt sói.

Hai gã cao thủ bảo vệ rất coi trọng bọn họ, chuyên chú quan sát.

Khi lực chú ý của bọn hắn toàn bộ tập trung ở trên thân con sói, có một bóng người nho nhỏ xuất hiện ở nơi con mồi bị ném, chợt lóe rồi biến mất. Kèm theo bóng người biến mất, sáu con mồi đặt bên cạnh cũng biến mất theo.

Song, một màn này phát sinh quá mức đột nhiên, quá mức nhanh chóng, lại không có bất kỳ người nhận thấy được.

“Mọi người nhỏ giọng một chút, nghe ta chỉ huy, ta nói lên, mọi người

liền cùng nhau tiến lên……” Thiếu niên hết sức chuyên chú chỉ huy, con mồi gần ngay trước mắt, hắn hết sức trấn định, không chút đắn đo.

Mọi người đều ngừng hô hấp, bọn hắn nhìn chằm chằm con mồi, chỉ đợi thiếu niên ra lệnh một tiếng.

Con sói từng bước đi gần tới bẫy rập, bảy bước, sáu bước,năm bước……

Mọi người tiếng tim đập càng thêm kịch liệt, tiếng lòng căng thẳng.

Thiếu niên đưa tay từ từ giơ lên, hắn đang đợi, đang đợi ba bước cuối cùng, lúc này, đột nhiên một cái thanh âm cắt đứt suy nghĩ của hắn.

“Lên!”

Mọi người cơ hồ đều là một loại phản xạ có điều kiện, vừa nghe đến cái chữ này nhất tề ùa lên, đánh về phía sói hoang.

“Ôi!”

“Ôi!”

“Ôi!”

“……”

Đều không ngoại lệ, dưới chân mỗi người không khỏi bị một thứ gì vướng chân, sau đó liên tiếp ngã theo kiểu chó ăn phân.

Sói hoang bị quấy nhiễu chạy trốn nhanh như chớp, tránh được bẫy

rập, tru lên mấy tiếng, chui vào trong bụi cỏ, chỉ chốc lát sau liền biến mất không thấy.

Thiếu niên phát lệnh không có lập tức hành động, cho nên thành kẻ duy nhất may mắn thoát khỏi bẫy, hắn kinh ngạc, nhìn phản ứng của mọi người kỳ quái kêu lên: “Mới vừa rồi là ai hô?”

Hắn vừa tức vừa giận, kế hoạch của hắn hoàn mỹ như thế, làm sao lại để cho con sói kia trốn thoát?

“Không phải là ta!”

“Không phải là ta hô.”

“Ta cũng vậy, không hề hô.”

“……”

Mọi người kinh hãi rồi, bọn họ đều không hô lên, vậy một tiếng “Lên” vừa rồi đến tột cùng là người nào kêu? Còn có, mới vừa rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tại sao cảm giác có người đẩy bọn họ một cái?

Hai gã dẫn đầu cao thủ cũng kinh ngạc, lấy thực lực của bọn họ, lại cũng không có phát giác ra được, thầm kêu gặp quỷ.

Lúc này, có người vừa sợ kêu lên: “Không, không xong.”

“Ngươi càn rỡ kêu cái gì?”

“Còn ngại hiện tại không đủ loạn sao?”

“Không, không phải là…… Dạ, là con mồi của chúng ta không thấy.”

Hiện trường lần nữa lại loạn lên,người người lâm vào khủng hoảng cùng tức giận.

“Tại sao có thể như vậy? con mồi của chúng ta đâu. Chúng ta bỏ ra nhiều công sức như vậy, thật vất vả mới săn được con mồi, làm sao toàn bộ không thấy? Rốt cuộc là ai làm?”

“Có gan lăn ra đây cho tiểu gia!”

Chỉ tiếc là, bọn họ gào thét như thế nào cũng không có người đáp lại bọn họ.

“Làm sao bây giờ,con mồi của chúng ta mất hết rồi, cái này đừng nói là chiến thắng, so sánh với tổ 6 ở cuối còn không bằng.”

“Ta kháng nghị! Nhất định là có người ở sau lưng giở trò quỷ ăn gian, cố ý muốn cho hai tổ chúng ta thua.”

“Nhất định là tổ 1. Hèn hạ, vô sỉ.”

“Đi! Chúng ta tìm tổ 1 đi!”

Kẻ đầu sỏ Tiểu Mặc vốn là nghĩ mang đi chiến lợi phẩm này đưa cho Tiểu Tĩnh, nhưng là nghĩ lại, nếu bé đem con mồi đưa cho Tiểu Tĩnh, đến lúc đó hai tổ kia nhận ra con mồi là của bọn họ thì Tiểu Tĩnh chẳng phải là thay mình chịu tiếng xấu hay sao. Bé chẳng những không giúp được Tiểu Tĩnh, ngược lại còn gián tiếp hại nàng, không tốt, tuyệt đối không tốt.

Con ngươi đảo qua đảo lại vòng vo hai vòng, nghe được bọn họ muốn đi tìm một tổ tính sổ, Tiểu Mặc giảo hoạt thầm cười một tiếng, nhất thời có chủ ý.

Đúng là tuổi trẻ khí thịnh.

Tổ 1 tìm đường tới chỗ tổ 2,còn chưa nói được hai câu liền nổi lên xung đột.

Tổ 1 nhận định là tổ 2 đang ở sau lưng giở trò, khỏi giải thích, tổ 2 lại cho rằng đối phương là muốn đoạt vị trí thứ nhất, cho nên cố ý bới móc, kết quả là, người của hai tổ xông vào quần ẩu

Lớn tuổi đánh với lớn tuổi, nhỏ tuổi đánh cùng nhỏ tuổi, cuộc chiến hết sức căng thẳng.

Người vỡ đầu, người lỗ mũi chảy máu, người đôi mắt sưng lên……

Cao thủ dẫn đầu hai bên vừa bắt đầu không muốn can thiệp, nhưng là thấy sự tình phát triển càng ngày càng nghiêm trọng, bọn họ phải ra mặt can thiệp.

“Đừng đánh, sự thật chân tướng còn không có điều tra rõ, các ngươi đánh nhau lung tung, ném hết mặt mũi đi hả?.”

“Tốt, vậy hãy để cho chân tướng sự thật tới xét. Nếu để cho chúng ta tìm được chứng cớ, chúng ta nhất định sẽ đi tìm Lạc trưởng lão lấy lại công đạo.” Tổ hai bực tức.

Tổ một tâm tình cũng không khá hơn chút nào, vô duyên vô cớ bị người oan uổng, bọn họ thật khi dễ người tổ một là ngồi không, có thể tùy tiện bị oan khuất sao?

“Tốt. Cho các ngươi tìm chứng cớ, nếu như các ngươi tìm không được chứng cớ, chúng ta cũng sẽ hướng Lạc trưởng lão đòi lại một công đạo.”

Tranh cãi.

Tiểu Mặc nửa thân thể giấu ở trong bụi cỏ, chỉ lộ ra đỉnh đầu nho nhỏ, cầm hai mảnh lá cây che ở trước gót chân, núp ở phía xa xem kịch vui.

“Cho các ngươi lục soát, xem các ngươi có thể tra ra chứng cớ gì.” Tổ một tràn đầy tự tin, bọn họ không có làm qua chuyện xấu, xem đối phương làm sao gài tang vật.

Người tổ hai nổi giận đùng đùng, nhận định sự thực, thế nào cũng thấy người tổ một giống như là trộm.

Lúc này, có tổ viên kích động hô lên: “Sư huynh, nhìn. Con mồi của chúng ta quả nhiên ở nơi này của bọn hắn!”

Tất cả mọi người đều nhìn về nơi phát ra thanh âm quả nhiên nhìn thấy một đống con mồi chất đống ở bên đường, con mồi thượng còn cắm mấy mũi tên thuộc về hai tổ, mũi tên là dùng để phân biệt cùng ghi chép con mồi của ai và thành tích của chủ nhân con mồi.

Sau khi phát hiện mọi người cả kinh, hiện trường mới vừa dừng tắt chiến hỏa, thoáng cái lại bộc phát.

“Hèn hạ. Hiện tại chứng cớ vô cùng xác thực, các ngươi còn có lời gì để nói?”

“Các ngươi gài tang vật giá họa! Chúng ta đánh con mồi vốn là so sánh với các ngươi nhiều hơn, cần gì phải trộm con mồi của các ngươi?”

“Ai biết, các ngươi âm mưu cái gì? Tiểu nhân vô sỉ. Mọi người cùng nhau tiến lên, liều mạng với bọn họ”

“Đánh liền đánh, sợ các ngươi hay sao.”

Hiện trường một mảnh hỗn chiến.

Bụi cỏ phía xa có một trận gió thổi qua, cành lá nhẹ nhàng mà chập chờn, phảng phất có bóng người đung đưa, nhìn kỹ lại, cái gì cũng không có.

Đối với khí thế đánh nhau ngất trời bên này, đoàn người tổ 6 cảnh tượng thê lương.

Cả ngày nay họ cũng chỉ săn được mỗi một con con mồi, không có bất kỳ tiến triển.

Sở dĩ trạng huống thê thảm như thế, thứ nhất bọn họ đi cũng là đường lớn, không dám đi đường nhỏ không có ai đi qua, đi đường nhỏ có lẽ có thể gặp được càng nhiều con mồi, nhưng là không có bảo đảm an toàn cho bản thân, đi đường lớn chân của bọn hắn cũng theo không kịp những người tổ khác, một đường đi tới, trên đường lớn con mồi vốn đã thiếu, lại bị phía mấy tổ phía trước đánh cạn sạch, nơi nào còn có phần của bọn hắn nữa.

Thứ hai bọn họ ý chí sa sút, đã sớm nhận định bọn họ nhất định là muốn làm tổ đứng cuối rồi. Dù sao cũng là đứng cuối, nhiều hơn một con hay ít hơn một con lại chia ra thế nào? Cho nên mọi người tinh thần càng thêm ủ dột. Bỗng nhiên:

“Lâm sư huynh, chúng ta làm sao bây giờ? thời gian kết thúc khảo hạch cũng không còn nhiều.” Tổ viên nhìn con mồi tội nghiệp duy nhất trong tay bọn họ, không nhịn được than thở.

Lâm sư huynh buồn rầu, suy tư hồi lâu, ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời

nhụt chí nói: “Mọi người hay là tại chỗ nghỉ ngơi đi, trong vòng một canh giờ đừng nói là đánh được con mồi, có thể ngay cả một con con mồi cũng gặp không được, mọi người đừng lãng phí khí lực nữa. Sáng mai còn có hạng mục khảo hạch khác, mọi người giữ vững tinh thần, chuẩn bị khảo hạch ngày mai.”

Hắn là thủ lĩnh, hắn đã nói như vậy, những tổ viên khác càng thêm không có ý chí chiến đấu mọi người khoanh chân tại chỗ mà ngồi.

Cao thủ bảo vệ lắc đầu, chi thứ chính là chi thứ, vô luận thiên phú hay là ý chí, cũng không có cách nào cùng đệ tử dòng chính tổ một, tổ hai so sánh. Quay đầu, nhìn ra phía xa, nghĩ thầm đồng bạn của hắn cùng cô bé có Thiên Nhãn làm sao vẫn chưa về?

Tiểu Mặc núp ở một bên, vốn là muốn chuẩn bị một phen, vì Tiểu Tĩnh báo thù, nhưng là vừa nghe lời nói ủ rũ của bọn họ, đáy lòng bé thực tức giận.

Thật không có tiền đồ!

Không có bản lãnh thì thôi, ngay cả ý chí chiến đấu cũng không còn, đội ngũ như vậy còn muốn thắng được tranh tài, quả thực là người si nói mộng.

Bé không khỏi thay Tiểu Tĩnh bất bình, vì sao hết lần này tới lần khác lại bị phân đến một tổ như vậy?

Không được, nếu bọn họ thua, Tiểu Tĩnh chẳng phải là cũng bị bọn họ liên lụy, buổi tối không có cơm ăn?

Không bằng, bé giúp một chút cũng chẳng sao.

Bé cười hắc hắc, bỗng nhiên có chủ ý, trên khuôn mặt nhỏ nhắn

trắng nõn chói lọi đầy sức sống.

Tại khu nghỉ ngơi của tổ 6, không bao lâu bay tới một mùi thơm kỳ dị, giống như mùi hoa, nhưng so sánh với mùi hoa lại nhiều thêm mấy phần mùi rượu, làm cho người ta ngửi thấy mùi hương kích thích họ hành động. Trong cơ thể có phân tử kỳ dị nào đó bị kích thích thức tỉnh, cả người trở nên xao động, khó có thể bình tĩnh trở lại.

Người còn như thế, huống chi là động vật đây?

Kèm theo mùi thơm lượn lờ phiêu đãng, từ trong bụi cỏ truyền đến từng đợt xôn xao, có tiếng bước chân, tiếng gào thét, thanh âm nhánh cây gãy

Tổ viên tổ 6 rối rít khẩn trương đứng lên, tụ ở một chỗ.

“Chuyện gì xảy ra? Thật giống như có cái gì không đúng.”

“Mùi thơm là từ đâu truyền đến? Ta làm sao cảm giác tim mình đập rộn lên rồi?”

“Làm sao bây giờ? Có muốn chạy hay không?”

“Xem trước động tĩnh một chút rồi hãy nói…… A a, là dã thú, rất nhiều dã thú! Chạy mau!”

Một nhóm người nhất thời bị dọa đến hồn phi phách tán, kêu gào hoảng sợ rồi chạy tán loạn.

Đáng tiếc, chờ bọn hắn muốn chạy trốn thì đã muộn.

Khắp mọi nơi, các phương hướng, vô số mãnh thú bao vây, ngăn chặn đường đi của bọn họ.

Cao thủ dẫn đầu cũng sợ ngây người, đây là chuyện gì xảy ra? Xung quanh dã thú giống như là xảy ra bạo loạn, đều hướng tới bên này của bọn họ.

“Mấy nhóc, nhanh lên một chút chạy đến bên cạnh ta, đừng có chạy loạn!”

Lúc này, cao thủ không xuất thủ không được, đem bọn nhỏ kéo đến bên cạnh mình, hắn muốn bảo đảm mỗi người bọn họ đều an toàn.

Từ trên người hắn mở ra huyền khí, tạo thành một tấm chắn, đem bọn nhỏ hết thảy che ở trong đó.

Rút kiếm bên hông ra, cao thủ quyết tâm muốn cùng mãnh thú tỷ thí, nhất quyết sống mái.

Lúc này, trong không khí lại truyền tới một trận mùi thơm cổ quái, cùng lúc trước không giống, lần này bên trong mùi thơm còn trộn lẫn một chút mùi thuốc.

Cao thủ nhạy cảm nhận thấy không ổn, vội vàng báo cho bọn nhỏ: “Nhanh lên một chút che miệng cùng lỗ mũi, mùi thơm có vấn đề!”

Bọn nhỏ đã sớm bị làm cho sợ đến không biết làm sao rồi, cơ hồ là hắn ra lệnh bằng động tác của ngón tay, đem miệng cùng lỗ mũi bưng kín mít.

Kế tiếp, chuyện kỳ dị đã xảy ra.

Vốn là mãnh thú sắp công kích bọn họ liền liên tiếp té xuống, trong miệng của bọn nó phát ra tiếng kêu rên ô ô, không hề cam lòng cùng tức giận, con mồi trong miệng của bọn chúng sắp tới tay, hiện tại tốt

lắm, bọn chúng ngược lại thành con mồi của bọn họ.

Bọn nhỏ căng to mắt, không thể tin được những gì mà mắt mình đã chứng kiến.

Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ bọn họ đụng phải đại vận, con mồi tự động tìm tới tận cửa, đưa đến trước mặt của bọn hắn?

Bọn họ thắng định rồi.

Không cần tốn nhiều sức, liền thu được nhiều con mồi như vậy.

Bọn nhỏ nhất thời hoan hô lên, đợi cao thủ dẫn đầu loại bỏ huyền khí bao bọc, bọn họ vui mừng chạy về phía con mồi ngã xuống đất, đem mũi tên của mình cắm trên người con mồi, vô sỉ đem kết quả chiến đấu chiếm giữ làm của riêng.

“Thật tốt quá. Cái này chúng ta nhất định thắng rồi.Có nhiều con mồi như vậy, nhìn xem hai tổ kia làm thế nào lớn lối”

“Ha ha, ông trời cũng giúp chúng ta,làm gì có đạo lý chúng ta không thắng cơ chứ”.

” Con mồi của chúng ta đã đủ rồi, có muốn gọi Đoan Mộc Tĩnh về không?”

“Sao phải gọi nó trở lại? Những con mồi này là chúng ta lấy được, chẳng liên quan gì đến nó, gọi nó về chẳng phải là không công mà hưởng sao?”

Tiểu Mặc âm thầm bày ra hết thảy, tức giận liếc bọn họ mấy lần, nếu

không phải vì giúp Tiểu Tĩnh chiến thắng, bé mới sẽ không cho đám vô sỉ lại tiểu nhân chút tiện nghi này.

Hừ hừ, cho các ngươi khi dễ Tiểu Tĩnh, trước hết để cho các ngươi đắc ý một trận, chờ một chút các ngươi sẽ biết.

“Dời ——” tâm niệm vừa động, thi triển Na Di thuật, lần nữa chuyển đổi trận địa.

Quyển 5 - Chương 93: Lựa chọn của Tiểu Tĩnh

Trong một bụi cây cành lá sum suê,truyền đến tiếng đánh nhau kịch liệt.

Thân ảnh nho nhỏ vật lộn với một con hươu rừng, tiếng cười vui vẻ thỉnh thoảng truyền vào trong tai.

Cao thủ dẫn đầu canh giữ ở chỗ sáng, Long Thiên Thần canh giữ ở chỗ tối, cũng không có ra tay giúp đỡ.

Thân ảnh kiên cường cùng với vẻ mặt cố gắng của cô bé làm người ta động lòng. Bé muốn dựa vào sự cố gắng của mình khiến cho những người bạn của mình chấp nhận, cho dù là bị thương, thiếu kinh nghiệm, cô bé cũng không thèm để ý.

Rốt cục, kiếm trong tay cô bé đâm một cú trí mạng xuyên qua cổ họng con hươu rừng.

Cuộc chiến kết thúc.

“Tiểu Tĩnh thật giỏi a” Tiểu Mặc lặng lẽ đi tới bên cạnh Long Thiên Thần, mắt thấy một màn cuối cùng này thầm cảm thấy cao hứng thay Tiểu Tĩnh.

Cô bé thành công, qua sự cố gắng của bản thân săn được một con mồi.

“Thời gian không còn sớm, chúng ta nên trở về nơi cắm trại tập hợp.”

Cao thủ bảo vệ mở miệng nói, đối với Đoan Mộc Tĩnh thái độ rõ ràng ôn hòa hơn rất nhiều.

“Cám ơn Tra thúc thúc.” Đoan Mộc Tĩnh giơ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, hướng hắn cười ngọt ngào. Cao thủ nhất thời sửng sốt, có chút ngượng ngùng cười cười, còn chưa từng có người nào kêu hắn ngọt ngào như vậy, hắn thực không quen, nhưng cũng rất hưởng thụ.

Hắn tự tay giúp nàng nhặt lên con mồi: “Chúng ta mau trở về đi thôi, nếu chậm cháu sẽ bỏ qua cơm tối.”

“Dạ.” Gật đầu, tay nhỏ bé lau mồ hôi, Đoan Mộc Tĩnh nhìn con mồi mình đánh được, nụ cười vui vẻ lan tới đáy mắt. Sau khi được mồ hôi rửa qua Đoan Mộc Tĩnh bỗng thoát thai hoán cốt, cực kỳ giống thiên sứ rơi lầm xuống nhân gian làm cho người ta đau lòng hận không thể đem cô bé giấu đi.

Đưa mắt nhìn thân ảnh một lớn một nhỏ từ từ đi xa, thúc cháu Long Thiên Thần cùng Tiểu Mặc liền từ nơi ẩn thân bước ra cảm khái lẫn nhau.

” Thời gian qua công phu của Tiểu Tĩnh tiến triển không ít.”

“Tiểu Tĩnh cười lên thật đáng yêu.”

Long Thiên Thần thuận tiện cho đứa cháu nhỏ một cái ánh mắt khinh bỉ: “Tiểu sắc quỷ”.

Tiểu Mặc không cam lòng yếu thế trả về cho hắn một cái ánh mắt: “Thần thúc thúc, là thúc tư tưởng quá không thuần khiết rồi!”

Khóe miệng Long Thiên Thần run lẩy bẩy không có cùng hắn tranh luận tiếp, ngẩng đầu nhìn phương hướng Long Vương cốc nơi xa:

“Hôm nay sắc trời không còn sớm, chúng ta trước tiên ở phụ cận nghỉ ngơi, đợi ngày mai sáng sớm liền vào Long Vương cốc.”

“Dạ, vậy chúng ta sẽ đuổi theo Tiểu Tĩnh sao?” Nhớ tới những tiểu nhân đáng xấu hổ ở tổ 6 kia, Tiểu Mặc không khỏi lo lắng thay Tiểu Tĩnh. Không hiểu bọn họ có khi dễ Tiểu Tĩnh nữa không.

Long Thiên Thần không phản đối, hai thúc cháu tiếp tục đi theo Tiểu Tĩnh.

Tại khu cắm trại của Đoan Mộc Gia tộc, bọn nhỏ tổ 6 tham gia khảo hạch đứng thành một hàng, tiếp nhận thẩm duyệt của các vị trưởng lão cùng những cao thủ.

Mỗi tổ đều có chút thu hoạch, cũng không có một tổ nào thu hoạch vượt qua tổ 6.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên quan sát con mồi của tổ 6, bọn họ bất quá chỉ có sáu người, lại đánh được gần mười con mồi, trong đó có không ít con mồi lớn hơn, mạnh hơn bọn họ rất nhiều. Cảnh tượng này không khỏi quá khả nghi đi.

Nhất là người của hai tổ kia, đem mặt mũi bầm dập làm trò hề lại không thể tin khi nhìn con mồi của tổ 6, ai cũng không muốn tin tưởng.

“Cái này không thể nào, một canh giờ trước, bọn họ mới bắt được một con mồi, chúng ta đều tận mắt thấy được, làm sao có thể trong thời gian một canh giờ đã đánh được nhiều con mồi như vậy? Bọn họ nhất định là ăn gian.”

“Đúng. Nhất định là ăn gian. Bọn họ không thể nào đánh được cả con báo.”

Đổi lại là bọn họ, sáu người hợp lực, cũng chưa chắc có thể đánh thắng một con báo, càng đừng nói tới thực lực của tổ 6 so với bọn họ kém hơn rất nhiều. Đánh chết bọn họ cũng không tin đây là sự thật.

Người tổ một mặt mũi cũng bầm dập không khá hơn chút nào. Hai tổ người sau khi trải qua một phen ẩu đấu, kiểm lại con mồi của mình, bất kể thế nào một tổ bọn họ có lượng con mồi nhiều nhất, thắng định rồi. Ai ngờ nửa đường nhảy ra cái tổ 6 đem vị trí thứ nhất của bọn họ đoạt đi.

Tổ 6, mười con mồi..... Đây quả thực là chê cười.

Các tổ bọn nhỏ không ngừng hoài nghi, Lạc trưởng lão cầm đầu các cao thủ khác cũng biểu thị sự hoài nghi.

“Các ngươi nói, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” ánh mắt sắc bén của Lạc trưởng lão rơi vào bọn nhỏ tổ 6 và cao thủ đi theo cùng nhau lịch lãm.

“Hồi lạc trưởng lão lời mà nói…, những thứ này con mồi đúng là tới có chút kỳ hoặc, nhưng là quả thật không có bất kỳ người hỗ trợ, về phần nguyên do trong đó, bọn nhỏ cũng nói không rõ ràng lắm.” Nói đến lại buồn bực, cao thủ dẫn đầu so với bất luận kẻ nào cũng đều buồn bực hơn.

“Kỳ hoặc? Đó chính là có vấn đề. Nói rõ ràng cho ta, không được bỏ qua bất kỳ một chi tiết nào.” Lạc trưởng lão là người cẩn thận, không chấp nhận đáp án mơ hồ như thế, hơn nữa hắn còn có ý định khác, cho nên càng muốn biết rõ ràng chân tướng sự tình.

Vì vậy cao thủ dẫn đầu đem sự tình trải qua nói tỉ mĩ một phen, bao gồm cả hai trận mùi thơm kỳ dị kia, mọi người nghe thấy vô cùng kỳ

diệu.

Lạc trưởng lão sau khi nghe xong, liễm mi tâm, bí hiểm.

Mọi người ở đây chờ chực phản ứng của hắn, hắn phất tay một cáitùy ý nói một câu: “Tất cả giải tán đi, chuyện này lão phu sẽ điều tra rõ ràng.”

Lúc này, Đoan Mộc Tĩnh đi theo cao thủ dẫn đầu chậm chạp đến, hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

“Tại sao trở về trễ như thế?” Lạc trưởng lão đặc biệt chú ý đánh giá Đoan Mộc Tĩnh chốc lát, hắn không quên tiểu cô nương trước mắt này chính là hài tử kế thừa Thiên Nhãn của Đoan Mộc Gia tộc chính, không khỏi chú ý nhiều hơn.

“Hồi Lạc trưởng lão, Tĩnh tiểu thư vì đi săn con mồi một mình nên mới có sự chênh lệch, khi trở về đứa nhỏ nhớ lầm đường cho nên mới chậm.” Cao thủ dẫn đầu cướp lời.

Đoan Mộc Tĩnh ngẩng đầu, nhìn hắn một chút, biết là hắn đang cố ý giúp nàng, nàng cúi đầu đối với lạc trưởng lão nói: “Lạc trưởng lão, thật xin lỗi, là ta liên lụy Tra thúc thúc.”

“Hươu rừng là ngươi bắt được?” Lạc trưởng lão đáy mắt tinh quang chớp động.

“Đúng vậy.” Đoan Mộc Tĩnh đáp.

“Thật là ngươi bắt được. Sẽ không phải ngươi cũng gặp được cái gì chuyện kỳ hoặc, tùy tiện từ trên mặt đất nhặt được a?”

“Ta xem hơn phân nửa là nhặt được, nếu như không phải là nhặt

được, đó chính là nàng dùng lực lượng Thiên Nhãn bắt con mồi.”

Bọn nhỏ tổ khác rối rít ồn ào.

Bọn nhỏ tổ 6 vừa nghe, cũng cảm thấy rất khả nghi, ánh mắt mọi người nhìn Đoan Mộc Tĩnh nhiều thêm phần tức giận.

“Chúng ta cầu xin ngươi dùng Thiên Nhãn giúp chúng ta, ngươi không chịu, mình sau lưng lại sử dụng Thiên Nhãn, quỷ ích kỷ”.

“Chúng ta sau này cũng không muốn cùng nàng chơi, đồ ích kỷ, quỷ hẹp hòi.”

Đáy lòng nhất thời dâng lên một cổ ủy khuất, Đoan Mộc Tĩnh không nghĩ tới những đồng bạn có thể hiểu lầm mình như vậy, cô bé không hiểu mình rốt cuộc làm sai cái gì, vì sao luôn không chiếm được sự thân thiết cùng thấu hiểu của đồng bạn.

Che đi sương mù nơi ánh mắt, cúi đầu nhìn xuống mặt đất, bé không muốn giải thích cái gì nữa.

“Lạc trưởng lão, thật ra thì.....” cao thủ một đường cùng đi với nàng muốn lên tiếng vì nàng giải thích, bên này Lạc trưởng lão giơ tay lên ngăn trở hắn, “Tốt lắm, hôm nay khảo hạch rèn luyện dừng lại ở đây.Mọi người giải tán,đi nghỉ ngơi đi”.

“Đoan Mộc Tĩnh, ngươi lưu lại.” Lạc trưởng lão đem Đoan Mộc Tĩnh một mình lưu lại, những người còn lại thì tự tản đi còn lại những người còn bận rộn.

Tiểu Mặc tức giận nắm quả đấm, vì Tiểu Tĩnh bị tổn thương bởi bất công, Tiểu Tĩnh như vậy là thật tình cố gắng, nhưng đổi lại là sự lạnh nhat, như vậy không khỏi quá không công bằng.

“Đừng nóng vội, chờ Tiểu Tĩnh đi ra ngoài, chúng ta đem cô bé kêu đi ra, hảo hảo nói chuyện.” Long Thiên Thần lôi Tiểu Mặc, để tránh bé nhất thời vọng động, kinh động những cao thủ của Đoan Mộc Gia tộc.

Đi theo Lạc trưởng lão tiến vào chủ trướng, Đoan Mộc Tĩnh trong lòng thấp thỏm, tay nhỏ bé nắm chéo áo, có phải hay không Lạc trưởng lão cũng không tin tưởng con mồi là bé đánh được.

“Chớ khẩn trương, lão phu gọi ngươi tới không phải là vì chuyện con mồi.” Lạc trưởng lão bưng đĩa điểm tâm đến trước mặt của bé, lộ ra nụ cười hiền lành.

Đoan Mộc Tĩnh chần chờ ngưng mắt nhìn hắn, một lúc lâu, mới nhận lấy điểm tâm.

“Tiểu Tĩnh, ngươi cùng gia gia mới đến Đoan Mộc Gia tộc không bao lâu, rất nhiều hài tử cùng lứa đối với ngươi chưa quen thuộc, không có biện pháp thân thiết với ngươi, tình cảm có thể vun đắp.”

Đoan Mộc Tĩnh vừa ăn điểm tâm, vừa lẳng lặng lắng nghe.

“Tiểu Tĩnh, trước ngươi Đoan Mộc Gia tộc chúng ta đã từng xuất hiện hai đến ba tộc nhân có Thiên Nhãn truyền thừa, bọn họ có thiên phú đặc thù, vì gia tộc cống hiến rất nhiều, trở thành người trong gia tộc được người người kính ngưỡng. Ngươi có biết, vì sao bọn họ có thể được gia tộc người kính yêu, mà ngươi lại không thể?”

Đoan Mộc Tĩnh lắc đầu.

Lạc trưởng lão ánh mắt híp lại, tiếp tục hướng dẫn: “Đó là bởi vì bọn họ có thể vì gia tộc, buông tha cho ích lợi cá nhân, vì gia tộc hy sinh

hết thảy. Tư tưởng cùng tinh thần hy sinh như thế, làm sao lại không được người trong gia tộc kính yêu? Muốn nhận thì phải cho đi, đạo lý như vậy, ngươi nếu là muốn nhận được sự tiếp nhận cùng cho phép của những đồng bạn, đầu tiên sẽ phải hiểu được giao ra."

Đoan Mộc Tĩnh đã hiểu: "Nhưng là, cháu đã làm rất cố gắng."

"Chưa đủ, vẫn chưa đủ". Lạc trưởng lão khẳng định như chém đinh chặt sắt (chắc chắn), ánh mắt trong nháy mắt trở nên sắc bén, "Ngươi bây giờ làm những chuyện như vậy, bất quá là chút ít việc vụn vặt, căn bản bé nhỏ không đáng kể. Ngươi muốn để cho tất cả mọi người nhận ra ngươi, thích ngươi, ngươi nhất định phải giao ra nhiều hơn."

"Vậy… cháu phải làm gì bây giờ?" Đoan Mộc Tĩnh hướng Lạc trưởng lão xin chỉ giáo.

Lạc trưởng lão hơi nâng lên nụ cười: "Thật ra thì rất đơn giản, có một cơ hội tốt đang bày ra trước mắt của ngươi, ngươi chỉ cần cố gắng đi làm, có thể nhận được sự cho phép cùng tiếp nhận của mọi người."

"Cơ hội gì?"

"Nói thiệt cho ngươi biết, lần này chúng ta đi ra đây, trừ mang bọn ngươi lịch lãm ở ngoài, còn có một nhiệm vụ đặc thù, đó chính là phải tìm được Long tiên thảo ở Long Vương cốc." Lạc trưởng lão dừng một chút, "Ngươi còn nhớ rõ gia chủ sao?"

"Nhớ được." Đoan Mộc Tĩnh gật đầu, trong đầu xẹt qua một người. Lúc nàng mới tới Đoan Mộc Gia tộc là vị bá bá đã gặp nàng cùng gia gia. Hắn thoạt nhìn rất uy nghiêm, nhưng là sắc mặt không tốt, giống như là ngã bệnh.

“Một năm trước gia chủ bởi vì luyện công tẩu hỏa nhập ma, bị nội thương, đến nay cũng không thể phục hồi như cũ. Bây giờ nghe nói Long tiên thảo ở Long Vương cốc có thể chữa khỏi bệnh tình của hắn, cho nên lão phu tính toán dẫn mấy tên cao thủ, đi trước Long Vương cốc tìm kiếm Long tiên thảo. Bất quá Long tiên thảo sinh trưởng ở vị trí cực kỳ đặc thù, người của chúng ta từng lẻn vào Long Vương cốc tìm kiếm nhưng không có tìm được bất kỳ tung tích nào của Long tiên thảo. Lần này, chúng ta tính toán thừa dịp lúc ban đêm lại lẻn vào Long Vương cốc, tranh thủ trong thời gian ngắn nhất tìm kiếm được Long tiên thảo.”

Lạc trưởng lão ngừng lại, ngưng mắt nhìn nàng, nói: “Trong thời gian ngắn nhất, muốn xác định vị trí Long tiên thảo, chúng ta cần ngươi dùng con mắt trời cho của ngươi tới giúp chúng ta tiên đoán. Chỉ cần ngươi trợ giúp chúng ta tìm được Long tiên thảo, chữa khỏi bệnh gia chủ, ta bảo đảm trong gia tộc tất cả mọi người sẽ đối đối đãi với ngươi khác xưa, đồng bạn của ngươi cửa cũng sẽ đối với ngươi thay đổi thái độ, bắt đầu tiếp nhận ngươi. Đây là một cơ hội rất tốt, có muốn nắm chặt nó hay không thì phải xem quyết định cuả ngươi.”

Động tác ăn điểm tâm dừng lại, ánh mắt như nước long lanh nhìn đối phương, Đoan Mộc Tĩnh lâm vào trầm mặc.

Lạc trưởng lão nhìn chăm chú vào thần sắc của nàng, cũng không thúc dục nàng, kiên nhẫn nói: “Ngươi trở về suy nghĩ thật kỹ, hôm nay trước khi trời tối, cho ta một cái đáp án. Qua tối nay, ngươi có thể bị mất đi cơ hội. Cẩn thận thử nghĩ xem, ngươi rốt cuộc có muốn nhận được sự đồng ý cùng tiếp thu của mọi người hay không, có muốn hay không để cho tất cả mọi người trong gia tộc thích ngươi.”

Đoan Mộc Tĩnh mơ mơ màng màng đi ra khỏi doanh trướng, lời của Lạc trưởng lão cứ vây quanh bé kể từ khi bé đi ra khỏi doanh trướng,

chỉ cần bé sử dụng lực lượng Thiên Nhãn, sẽ có thể giúp gia chủ bá bá chữa khỏi thương thế, có thể nhận được sự tiếp thu của người trong gia tộc,sức hấp dẫn lớn cỡ nào a.

Chẳng qua là.....

Cô bé ngẩng đầu, mê mang nhìn về phía bầu trời, rốt cuộc phải làm sao bây giờ?

“Quỷ ích kỷ!”

“Quỷ hẹp hòi!”

Bên cạnh có đồng bạn đi qua, kèm theo chính là ánh mắt khinh miệt cùng khinh bỉ. Ngực bé rầu rĩ, thật không thích cảm giác đồng bạn bài xích bên ngoài.

Đứng ở trong doanh địa, giống như đứa trẻ lạc đường, bé không biết nên đi đâu.

“Tiểu Tĩnh! Tiểu Tĩnh!”

Người nào gọi mình vậy? Đoan Mộc Tĩnh quay đầu nhìn quanh một vòng, phát hiện tất cả mọi người đều bận rộn việc của mình, nghỉ ngơi, ăn cơm, căn bản không có người để ý tới bé, bé giống như là một người ngoài cuộc, vĩnh viễn không cách nào dung nhập vào thế giới của bọn họ.

“Tiểu Tĩnh, đến doanh địa bên ngoài đi!”

Cái thanh âm này, rất quen thuộc, giống như là.....

Đoan Mộc Tĩnh Tâm thực vui mừng, nhìn chung quanh một chút,

may là tất cả mọi người không có chú ý tới mình, bé lén lút rời đi doanh địa.

“Tiểu Mặc ca ca, là huynh sao?” Bé đè ép tiếng nói, khó nén được sự kích động trong lời nói.

Thân ảnh một lớn một nhỏ từ nơi ẩn thân đi ra, Đoan Mộc Tĩnh định thần nhìn lại, cao hứng nhảy lên: “Tiểu Mặc ca ca, Thần thúc thúc.”

Trên khuôn mặt xinh xắn nhất thời nở ra nụ cười xán lạn, Đoan Mộc Tĩnh thiếu chút nữa cho là mình đang nằm mơ, không nghĩ tới lại có thể ở chỗ này gặp bọn họ. Nước mắt vui vẻ nhất thời dâng lên bên trong hốc mắt.

“Tiểu Tĩnh, tại sao khóc? Là bởi vì những người đó khi dễ muội sao? Muội yên tâm, tối nay ta nhất định thay muội hảo hảo dạy dỗ bọn họ.” Tiểu Mặc quơ quả đấm, bực tức nói.

Tiểu Tĩnh vừa lau nước mắt, vừa lắc đầu: “Không phải là, là bởi vì nhìn thấy hai người thật cao hứng, cho nên mới rơi lệ. Không có ai khi dễ muội, muội ở chỗ này rất tốt.”

Tiểu Mặc hếch lên cái miệng nhỏ nhắn, cũng không vạch trần lời nói dối của cô bé. Đưa tay, sờ sờ đầu của cô bé, giống như mẫu thân an ủi bé lúc bé thương tâm vậy: “Tiểu Tĩnh, không cần để ý cách nhìn của người khác đối với muội, bọn họ không thích muội, thì sao chứ? Dù sao đã có chúng ta thích muội rồi, không phải sao. Mẫu thân đã nói, đối với người không tốt với mình, thì ngàn vạn không nên chú ý. Bởi vì trong cuộc đời của mình, không có ai có nghĩa vụ sẽ đối tốt với mình, cũng không có ai nhất định phải thích mình. Chỉ cần mình quý trọng người tốt với mình, như vậy là đủ rồi.”

“Mẹ cháu nói rất có đạo lý.” Long Thiên Thần liên tiếp gật đầu, bắt

đầu nghiên cứu cuộc sống của mình.

Đoan Mộc Tĩnh suy tư chốc lát, đột nhiên hiếu kỳ nói: “Di, Tiểu Mặc ca ca, làm sao huynh biết có người đối với muội không tốt? Chẳng lẽ.....”

Bé nghi ngờ.

Tiểu Mặc khả ái gãi đầu, cười hắc hắc nói: “Vốn là nghĩ sớm một chút chào hỏi muội, nhưng là bên cạnh muội vẫn có những người khác, cho nên không thể làm gì khác hơn là nhìn muội từ phía xa.”

Đoan Mộc Tĩnh mấp máy cái miệng nhỏ nhắn nở nụ cười thoải mái: “Nguyên lai là như vậy, muội còn tưởng rằng Tiểu Mặc ca ca biết trước.”

“Ha ha, Tiểu Tĩnh càng ngày càng dài dòng, dùng cả thành ngữ để nói.” Tiểu Mặc bộ dáng tiểu đại nhân sờ sờ đầu của cô bé tỏ ý khen ngợi.

Long Thiên Thần thuận theo, liếc xéo Tiểu Mặc, thấy thế nào đều giống như tiểu tử thúi này mượn cơ hội gian lận.

“Tiểu Mặc ca ca thật cao.” Đoan Mộc Tĩnh đơn thuần cười đùa, một chút cũng không có ý thức được mình bị ăn bớt.

“Đó là dĩ nhiên, ta là nam tử hán, sớm muộn gì cũng cao hơn phụ thân.” Vượt xa phụ thân, chính là mục tiêu trong lòng hắn.

“Đợi đến thời điểm sang năm, ta liền cao hơn cả Thần thúc thúc.” Tiểu Mặc dã tâm thật lớn.

Long Thiên Thần một tay ấn ở cái đầu nhỏ của bé, dùng sức xoa

nắn: “Cháu khoác lác quá đi.”

“Buông tay. Nếu như người ta không cao được cũng là bị thúc làm hại.” Tiểu Mặc liều mạng tránh khỏi bàn tay của Long Thiên Thần, hai mắt sáng lên nhìn Đoan Mộc Tĩnh vui sướng khó nói lên lời.

“Tiểu Tĩnh, chúng ta lần này tới đây là vì tìm Tiểu Bạch. Nó bây giờ đang ở Long Vương cốc, muội theo chúng ta cùng đi đi, chúng ta tìm được Tiểu Bạch rồi qua nhà ông ngoại ta. Chúng ta qua nhà ông ngoại chơi, đúng rồi, còn có Tiểu Huyên Huyên muội muội ta cực kỳ thích, cực kỳ khả ái, muội nhìn thấy bé nhất định sẽ thích.”

“Tiểu Huyên Huyên, muội muội của huynh?” đôi mắt Đoan Mộc Tĩnh mở to tò mò nóng lòng muốn gặp mặt.

“Ừ, em bé hiện tại chẳng những có thể gọi ba ba, còn có thể gọi ta ca ca.” Tiểu Mặc có chút tự hào nói.

“Bé nhất định rất xinh đẹp, rất khả ái phải không?” Sau một trận mừng rỡ Đoan Mộc Tĩnh thần sắc buồn bả, tâm tình xuống thấp nói, “Nhưng hiện tại muội không thể đi, gia gia nói nơi này mới là nhà của muội, muội là tử tôn của Đoan Mộc Gia tộc, nên theo tộc nhân ở chung một chỗ.”

“Như vậy a, nhưng là bọn họ đối với muội không tốt, muội ở nơi này một chút cũng không vui vẻ.....” Tiểu Mặc có chút thất vọng, có chút bận tâm.

Trong đầu Đoan Mộc Tĩnh lần nữa hiện lên lời của Lạc trưởng lão, bé tinh thần chấn động, nói: “Không có chuyện gì, bọn họ rất nhanh sẽ thay đổi thái độ đối với muội, bọn họ sẽ từ từ yêu thích muội.” Trong nội tâm, cô bé đang để ý cách nhìn những người khác đối với bé. Cô bé không cách nào phóng khoáng giống Tiểu Mặc ca ca, hoàn

toàn không thèm để ý đến thái độ cùng phản ứng của người chung quanh, bất kể đúng hay không đúng, bé muốn vì mình cố gắng thêm một lần.

Quyển 5 - Chương 94: Tiểu Bạch biến hình

“Tiểu Mặc ca ca, các huynh đi tìm Tiểu Bạch, biết làm sao tiến vào Long Vương cốc sao?” Đoan Mộc Tĩnh lại hỏi.

Tiểu Mặc lắc đầu: “Chúng ta tạm thời không có biện pháp cùng Tiểu Bạch liên hệ, muốn đi vào Long Vương cốc, sợ rằng có chút phiền phức.”

“Nghe nói Long Vương cốc địa thế vô cùng hung hiểm, nếu không có Thần Long quen thuộc đường xá dẫn đường, người bình thường rất khó đến gần.” Long Thiên Thần xen vào nói.

Đoan Mộc Tĩnh trừng mắt, suy tư một lúc lâu, ánh sáng nơi đáy mắt kiên định hơn.

“Tiểu Mặc ca ca thế này đi, Lạc trưởng lão bọn họ có mang theo cao thủ Đoan Mộc Gia tộc, thừa dịp lúc ban đêm lẻn vào Long Vương cốc, các huynh nếu đuổi theo bọn họ, bọn họ sẽ biết đường đi Long Vương cốc.”

“Cái gì, người Đoan Mộc Gia tộc muốn lén vào Long Vương cốc?” Long Thiên Thần kinh ngạc, “Bọn họ đi Long Vương cốc làm cái gì?”

“Nghe Lạc trưởng lão nói, bọn họ.....” Nói tới một nửa, cách đó không xa có tiếng bước chân gần tới, Long Thiên Thần phản ứng nhanh chóng, nhấc lên Tiểu Mặc, di chuyển tức thời.

Người tới không phải là người khác, chính là cao thủ bảo vệ lúc

trước đi theo Đoan Mộc Tĩnh săn con mồi.

“Tĩnh tiểu thư, làm sao cháu còn ở chỗ này? Bọn họ đều ăn rồi, nếu cháu không về kịp sẽ bỏ lỡ bữa tối.”

“Tra thúc thúc, cháu không đói bụng, cháu..... Cháu muốn ở nơi này một chút.” Đoan Mộc Tĩnh nói dối, ánh mắt có chút rối loạn.

Cao thủ bảo vệ nhìn quanh khắp nơi dè dặt, nếu hắn không nghe lầm thì thật giống như có người cùng Đoan Mộc Tĩnh nói chuyện.

“Tĩnh tiểu thư, cháu mới vừa nói chuyện với ai?”

“Không có, không có a, nơi này cũng chỉ có một mìnhcháu.”

“Thật sao?” Cao thủ đánh giá tiểu cô nương mấy lần, trong nội tâm đối với bé ấn tượng không tệ, nên cũng không hỏi nhiều,vỗ vỗ đầu vai của bé nói, “Trở về đi thôi. Sắc trời rất nhanh sẽ tối, trong núi rừng dã thú nhiều, một mình cháu hành động, sẽ rất nguy hiểm.”

“Cháu.....” Đoan Mộc Tĩnh im lặng liếc bốn phía, bé không muốn đi, nhưng lại sợ Tra thúc thúc hoài nghi, không thể làm gì khác hơn là gật đầu, đi theo Tra thúc thúc về doanh địa.

Đợi hai người đi xa, Long Thiên Thần cùng Tiểu Mặc một lần nữa xuất hiện ở tại chỗ, nhìn phía xa đưa tiễn.

“Tiểu Tĩnh nói, người Đoan Mộc Gia tộc tính toán buổi tối lẻn vào Long Vương cốc, bọn họ rốt cuộc muốn làm cái gì?” Tiểu Mặc không hiểu hỏi.

“Đoán chừng không có chuyện gì tốt, không phải kẻ gian tức là đạo chích.” Long Thiên Thần gãi mi tâm thanh tú suy tư nói, “Tối nay

chúng ta đi theo bọn hắn, thứ nhất có thể thông qua bọn họ dẫn đường tiến vào Long Vương cốc, thứ hai có thể giám thị nhất cử nhất động của bọn họ, để tránh bọn họ làm ra chuyện bất lợi đối với Long Vương cốc. Vô luận như thế nào Long Vương cốc là bằng hữu của chúng ta, tuyệt không thể để cho người của Đoan Mộc Gia tộc xúc phạm tới bọn họ."

Tiểu Mặc vô cùng đồng ý: "Vậy chúng ta lập tức đi theo đám bọn hắn, tuyệt không có thể làm cho bọn họ xúc phạm tới người nhà Tiểu Bạch."

Doanh địa chủ trướng, Lạc trưởng lão triệu tập các cao thủ, thương nghị ban đêm hành động.

Một đám người phục tùng Đoan Mộc Gia tộc, tổng cộng có mười người, đều là thân thủ bất phàm.

Nhiệm vụ lần này không giống với vệc mang bọn nhỏ đi lịch lãm, cho nên phái cao thủ cũng đi cũng là những kẻ đứng đầu, bọn họ đều là âm thầm đi theo đội ngũ lịch lãm mà đến, mượn bọn nhỏ lịch lãm làm che dấu, kì thực có mục đích khác.

"Lạc trưởng lão, chúng ta cũng đã chuẩn bị xong, ngài còn có cái gì muốn phân phó sao?"

"Không vội, các ngươi chờ một chút." Lạc trưởng lão lộ ra một chút bí hiểm.

"Lạc trưởng lão, còn chờ cái gì? Thời gian của chúng ta cũng không nhiều rồi, phải tốc chiến tốc thắng (đánh nhanh thắng nhanh), sớm tiến vào Long Vương cốc, tìm kiếm được Long tiên thảo, sau đó ở trước hừng đông rời đi Long Vương cốc, nếu không một khi bị Thần Long gác cửa của Long Vương cốc phát hiện, chúng ta rất khó thoát

thân.”

“Lão phu biết đạo lý này, các ngươi chờ một chút, lão phu sẽ cho các ngươi một kinh hỉ.” Lạc trưởng lão hướng bên cạnh một người ngoắc ngoắc tay, thấp giọng phân phó, “Đi đem Đoan Mộc Tĩnh đến.”

Lúc Đoan Mộc Tĩnh cất bước đi vào doanh trướng, hơn mười tên cao thủ xếp thành hàng hai bên, ánh mắt lấp lánh nhìn chăm chú vào bé. Đoan Mộc Tĩnh cẩn thận cất bước mà vào, bé đã đoán được Lạc trưởng lão tìm bé tới nơi này làm gì.

“Lạc trưởng lão.”

“Tiểu Tĩnh, ngươi suy nghĩ thế nào?” Lạc trưởng lão thân thiết hỏi thăm (Tuyetmuahe: lão già này thật gian xảo, ta muốn giết hắn quá, toàn lừa trẻ con không ak), âm thầm nháy mắt với đám cao thủ hai bên, các cao thủ nhận được ánh mắt của hắn, mọi người lập tức mỉm cười, không hề giống như lúc trước mà dùng ánh mắt lấp lánh nhìn chăm chú vào bé.

Đoan Mộc Tĩnh không để ý thái độ của bọn hắn, trong lòng nghĩ tới hai chuyện, một chuyện là Tiểu Mặc ca ca bọn họ đã ở tìm cách tiến vào Long Vương cốc, một kiện khác chuyện là gia chủ bá bá ngã bệnh, cần Long tiên thảo tới chữa trị, vô luận là từ góc độ Tiểu Mặc ca ca, hay là góc độ tử tôn của Đoan Mộc Gia tộc, ta nên vì thế ra thêm chút sức.

Cắn răng, bé gật đầu nói: “Ta đã nghĩ kỹ, ta nguyện ý vì mọi người dò đường.”

Lạc trưởng lão mừng như điên, hai mắt bắn ra tinh quang tán loạn. Vẫn nghe các tiền bối trong gia tộc nói Thiên Nhãn lợi hại thế nào, không gì sánh nổi. Chỉ tiếc hắn không được thấy tận mắt, lần này

hắn rốt cục có cơ hội tận mắt nhìn thấy thần uy của Thiên Nhãn.

“Tốt, tốt, thật là một cô bé ngoan (Tuyetmuahe: muốn băm vằm lão này ra quá, hu hu chỉ tội nghiệp Tiểu Tĩnh). Ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi thay chúng ta tra rõ đường, lão phu bảo đảm, nhất định sẽ làm cho tất cả hài tử đều làm bằng hữu với ngươi. Người nào nếu dám khi dễ ngươi nữa, lão phu tất nhiên sẽ không buông tha bọn họ.”

“Thời gian không còn sớm, chúng ta phải nắm chặt chút thời gian, ngươi mau sử dụng con mắt trời cho của ngươi đi.” Lời của Lạc trưởng lão khiến mười tên cao thủ lâm vào kích động, nguyên lai là Thiên Nhãn, bọn họ rốt cục có cơ hội thấy được uy lực chân chính của Thiên Nhãn.

Rừng núi mênh mông, màn đêm còn không có hoàn toàn phủ xuống, mà những chấm nhỏ phía xa tô điểm giữa bầu trời xám xịt.

Một cô bé ở giữa một đám cao thủ, khoanh chân mà ngồi, nhắm mắt ngưng thần.

Hai bàn tay nhỏ bé kết ấn phía trước, trong miệng lẩm bẩm.

Lúc trước bé căn bản không hiểu sử dụng Thiên Nhãn như thế nào, chẳng qua là đánh bậy đánh bạ, kể từ sau khi đi tới đại bản doanh của Đoan Mộc Gia tộc, gia chủ tự mình truyền thụ khẩu quyết mở Thiên Nhãn cho bé, bé mới có thể có chân chính sử dụng Thiên Nhãn, cũng là bởi vì cái duyên cớ này, bé mới cảm thấy gia chủ bá bá đối với bé có ân tình, bé không đành lòng nhìn gia chủ bá bá bệnh nặng khó chữa.

Lấy Lạc trưởng lão cầm đầu, những cao thủ làm thành một vòng tròn một mặt cảnh giới, để tránh có người lầm xông vào, cắt đứt tiên đoán của Thiên Nhãn, về mặt khác, bọn họ muốn chính mắt nhìn thấy uy

lực của Thiên Nhãn, thỏa mãn tâm tư của bọn họ.

Thúc cháu Tiểu Mặc từ xa xa nhìn đến, không dám đến quá gần, cho nên nhìn không rõ lắm, không rõ bọn họ bao quanh Tiểu Tĩnh, đến tột cùng muốn làm cái gì?

“Tiểu Tĩnh không có việc gì chứ. Tay nàng cùng động tác như vậy thoạt nhìn thật kỳ quái.” Tiểu Mặc lo lắng nói.

Long Thiên Thần quan sát chốc lát lông mày vặn lên: “Bọn họ thoạt nhìn không giống như là muốn thương tổn Tiểu Tĩnh, giống như là vì nàng hộ pháp, chẳng lẽ.....” Ánh mắt của hắn bỗng nhiên biến hóa.

Tiểu Mặc cũng liên tưởng đến, liều lĩnh địa xông ra ngoài, đem mình bại lộ ở cao thủ trong tầm mắt. Bé vừa chạy, vừa hô lớn: “Tiểu Tĩnh, không nên làm chuyện điên rồ!”

“Người nào?”

“Người nào?”

“Người đâu bắt lại bọn họ cho ta.”

Tình thế hết sức căng thẳng những cao thủ của Đoan Mộc Gia tộc ùa lên, đem thúc cháu Tiểu Mặc vây ở bên trong, hơn mười đạo huyền khí đột nhiên buông ra. Như sợi dây vô hình quấn quanh buộc chặt, ngăn trở bọn họ bước tới.

Rầm, rầm.

Huyền khí đánh thẳng vào thân thể hai người, sinh ra chấn động kịch liệt.

Long Thiên Thần đưa tay, đem Tiểu Mặc ôm đến trước mặt mình. Dực Long gào thét âm thanh ầm ầm liên tục đụng nhau, thúc cháu cùng nhau mượn lực nhảy ra khỏi vòng vây.

“Cái gì? Thế nhưng lại đào thoát. Bọn họ là làm sao làm được?” Lạc trưởng lão kinh hô, dưới tay hắn hơn mười tên cao thủ, mọi người đều là cao thủ Huyền tôn chi cảnh, đối phó một lớn một nhỏ hai người dư dả, nhưng hết lần này tới lần khác chính lúc nắm chắc phần thắng liền vượt ra khỏi dự liệu của hắn.

Hai người thoát khỏi vòng vây một cách thần kỳ.

“Nói, các ngươi rốt cuộc là người nào?”

Hai thúc cháu liền không để ý đến hắn, Tiểu Mặc bước nhanh chạy về phía Đoan Mộc Tĩnh, muốn ngăn cản nàng sử dụng Thiên Nhãn. Trong giây lát một đạo kỳ dị quang bắn ra toán loạn, ngăn trở bước tiến của bé.

Một ít đạo quang kỳ dị, chính là đến từ mi tâm trước trán Đoan Mộc Tĩnh, ánh sáng kinh người, làm người ta mắt mở không ra.

Một con mắt thần bí từ từ mở ra.....

Cậu bé đã chậm một bước.

“Tiểu Tĩnh.....”

Lúc này Đoan Mộc Tĩnh đã nhập định, hình ảnh xa lạ không ngừng thoáng hiện ở trong đầu của bé, trên mặt bé thần sắc không ngừng biến hóa.

Song phương đang muốn xuất thủ, nhất tề lâm vào đó trạng thái tĩnh

lặng, mọi người ngạc nhiên nhìn một màn này, hô hấp ngừng lại.

Thiên Nhãn, thật sự là Thiên Nhãn!

Bọn họ thấy được con mắt thứ ba, thần bí mà kỳ dị, làm người ta không dám nhìn thẳng.

Cô bé rốt cuộc nhìn thấy gì? Thiên Nhãn có thể tiên đoán tương lai hay không?

Thời gian một lặng lẽ trôi qua, mỗi người chỗ này đều kiên nhẫn đợi chờ, không dám quấy nhiễu.

Đoan Mộc Tĩnh vẻ mặt rất phức tạp, thỉnh thoảng bình tĩnh, thỉnh thoảng khẩn trương, dù là ai cũng không cách nào đoán được, bé đến tột cùng nhìn thấy gì.

Đột nhiên, có người kinh hô lên: “Yêu quái, yêu quái a!”

Cách đó không xa, có một hài tử lầm xông vào, thấy được Đoan Mộc Tĩnh cái trán con mắt thứ ba, kinh sợ kêu lên.

Thiên Nhãn quang chợt biến mất, Đoan Mộc Tĩnh bị tiếng la thức tỉnh, cắt đứt ánh mắt tìm tòi của bé.

“Câm miệng. Kêu la cái gì? có gì mà phải sợ hãi” Lạc trưởng lão tức giận nhìn chằm chằm người mới tới. Hướng thủ liếc mắt liền có người tạm thời đem đứa bé kia khống chế lại, không để cho hắn quấy nhiễu đến những người khác.

“Tiểu Tĩnh, muội không sao chứ. Làm sao muội lại tùy tiện sử dụng con mắt thứ ba rồi.” Tiểu Mặc chạy tới bên cạnh Đoan Mộc Tĩnh, thần sắc nghiêm nghị nhìn Tiểu Tĩnh, về con mắt thứ ba truyền

thuyết của cô bé, cậu cũng hiểu một chút, cho nên mới phải lo lắng như thế.

“Muội không sao, muội chỉ là muốn giúp mọi người một chút.” Đoan Mộc Tĩnh nhợt nhạt cười, trong tươi cười xen lẫn cảm xúc không ổn định, cô bé như vậy càng làm đau lòng người khác.

“Tiểu Tĩnh, như thế nào, có thể thấy Long tiên thảo không?” Lạc trưởng lão vội vàng hỏi.

Đoan Mộc Tĩnh gật đầu: “Thấy được, ta biết như thế nào mới có thể tìm được Long tiên thảo.....” Bé nói một nửa, có thâm ý khác liếc hắn một cái, ánh mắt không khỏi chớp động.

Lạc trưởng lão không có lưu ý đến, hắn chỉ quan tâm Long tiên thảo, kích động vỗ bắp đùi trầm trồ khen ngợi: “Thật tốt quá. Ngươi liền theo chúng ta cùng đi, dẫn đường cho chúng ta.”

Nói xong, sự chú ý của hắn liền rơi vào trên người thúc cháu Long Thiên Thần đột nhiên xuất hiện, hí mắt: “Các ngươi là người nào? Vì sao xông vào doanh địa Đoan Mộc Gia tộc ta.”

“Chúng ta là bằng hữu của Tiểu Tĩnh, đến đây thăm Tiểu Tĩn.” Long Thiên Thần đối với người Đoan Mộc Gia tộc ấn tượng rất kém, giọng nói cũng kém đi đôi chút.

“Hai người các ngươi là quỷ say rượu, bộ dạng khả nghi, vì không để cho các ngươi phá hư kế hoạch của chúng ta, không thể làm gì khác hơn là nói xin lỗi với các ngươi. Người đâu, bắt lấy hai người bọn họ.” Lạc trưởng lão hạ lệnh.

Đoan Mộc Tĩnh vừa nghe, nóng nảy: “Không được, Lạc trưởng lão, bọn họ là bằng hữu của ta, không có ác ý.”

“Bằng hữu cũng không được. Bọn họ nhìn thấy đại sự của chúng ta, bọn họ là bằng hữu của ngươi thì tạm thời đem bọn họ nhốt ở doanh địa, chờ sau khi chúng ta trở về liền thả bọn họ.” Lạc trưởng lão kiên trì nói.

Long Thiên Thần cười lạnh: “Chê cười, ngươi nói bắt liền bắt, coi chúng ta là không khí à? Nơi này là địa giới Long Vương cốc, khi nào biến thành địa bàn Đoan Mộc Gia tộc các ngươi.Các ngươi không khỏi cũng quá ngang ngược đi. Có bản lãnh ngươi bắt đi, xem các ngươi có bản lãnh bắt được chúng ta hay không.”

“Tốt, lão phu tự mình động thủ bắt ngươi.”

Song phương giương kiếm sẵn sàng.

Đoan Mộc Tĩnh tâm trạng căng thẳng, vội vàng lên tiếng nói: “Chờ một chút. Muốn tìm được Long tiên thảo, phải có sự hổ trợ của bọn hắn, nếu không nghe lời, chúng ta rất có thể không quay lại được.”

Lạc trưởng lão đang ra chiêu thấy thế liền thu tay lại,chần chờ một lúc: “Ngươi nói thật sự?”

Đoan Mộc Tĩnh gật đầu: “Thật sự, ta không lừa các ngươi.” Bé đặc biệt liếc lạc trưởng lão một cái, mang theo đề phòng.

Lạc trưởng lão suy tư một hồi lâu, đem hai thúc cháu đánh giá qua lại, nghĩ thầm bọn họ nhiều người, không sợ hai thúc cháu này chạy mất. Mang theo bọn họ thì mang theo bọn họ, tin tưởng hai người này chẳng thể gạt được bọn họ. Hắn rốt cục gật đầu: “Tốt, vậy thì mang theo bọn họ, chúng ta lập tức hướng Long Vương cốc lên đường.”

Dọc theo đường đi, những cao thủ chạy như bay.

Đoan Mộc Tĩnh bị Lạc trưởng lão cõng trên lưng, Tiểu Mặc do Long Thiên Thần cõng trên lưng, đoàn người lặng lẽ đi gần tới Long Vương cốc.

“Thần thúc thúc, chúng ta làm sao bây giờ. Lão đầu nhi kia thật giảo hoạt, đem Tiểu Tĩnh cõng trên lưng của hắn, rõ ràng chính là sợ nàng chạy.” Tiểu Mặc ghé vào bên tai Long Thiên Thần, nhỏ giọng ai oán nói.

“Hành sự tùy theo hoàn cảnh, cháu thử cùng Tiểu Bạch cảm ứng lần nữa, xem một chút có thể hay không cùng nó liên hệ.” Long Thiên Thần nói.

Tiểu Mặc gật đầu, ngưng thần chuyên chú, hy vọng có thể mau sớm cùng Tiểu Bạch bắt liên lạc.

Long thần động phủ.

Một ao hoa sen trắng muốt sáng bong,không tiếng động nở rộ,làm bừng sáng cả mặt ao.

Trong đó một bông hoa to lớn trắng muốt, có một nam đồng khoanh chân ngồi trong đó, bộ dáng hắn thoạt nhìn mới bốn năm tuổi, người mặc một cái áo nhỏ màu trắng, da thịt trắng nõn, trắng hơn cả bạch liên (hoa sen trắng), nhìn giống như một pho tượng con nít béo mập trắng nõn. Mi tâm của bé có một đạo ấn ký màu bạc, tựa như tia chớp, lại như con rắn nhỏ, càng giống như văn tự cổ đại nào đó thất truyền đã lâu.

Tựa hồ cảm ứng được cái gì, bé phút chốc mở mắt ra, trên khuôn mặt ngây thơ khả ái, vây quanh một đôi mắt màu đen, trên mặt hồ

thấp thoáng tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

“Phụ thân, hình như con nghe thấy Tiểu Mặc Mặc gọi con.....”

Ao sen bốn phía, ba tầng trong ba tầng ngoài, quần long chiếm cứ.

Trong đó Long Vương cùng Long Hậu cùng ngồi xuống bên cạnh ao sen, nghe được thanh âm nam hài, Long Vương mở mắt ra, trầm giọng nghiêm nghị nói: “Tiểu Long Long, con lại không chuyên tâm rồi. Long thần động phủ cùng ngoại giới hoàn toàn ngăn cách, làm sao con có thể thu được tác động của Tiểu Mặc. Đích thị là con không chịu nổi tịch mịch, muốn kiếm cớ lười biếng, có phải thế không?”

“Không phải, con không nghĩ lười biếng.” Sau khi hóa thành hình người Tiểu Bạch ủy khuất bẹt miệng, nó là thật sự cảm ứng được nha, mới không phải kiếm cớ. (Tuyetmuahe: ôi tiểu bạch đáng yêu quá cơ)

“Đại vương, Tiểu Long Long dù sao vẫn là đứa bé, ngài cũng đừng đối với nó quá mức nghiêm khắc.” Yêu con như mạng Long Hậu trước tiên biện hộ cho nhi tử, sau đó cho nhi tử một cái ánh mắt an ủi.

Long Vương thở dài giọng nói hơi nhu hòa chút ít: “Tiểu Long Long, kỹ năng Long Tộc con mới học được bảy bảy bốn mươi chín chiêu, ngàn vạn không thể tự mãn, biết không? Tương lai con muốn trở thành vua Long Tộc, trách nhiệm trọng đại, không thể lại ham chơi giống như trước.”

Lại là một phen dạy dỗ., Tiểu Bạch muốn bỏ trốn rồi, nó chưa bao giờ biết phụ thân nguyên lai lại lảm nhảm dài dòng như vậy. Thật nhớ những ngày trước kia, nó đã ở nơi này đợi nửa tháng rồi, mỗi ngày

mở mắt ra, đối mặt không phải là một ao hoa sen cùng thạch bích, chính là một đám thần long một chút mới mẻ cũng không có.

“A.” Tiểu Bạch chu cái miệng nhỏ nhắn, tâm tư đã bay tới ngoài động phủ, có phải hay không là Tiểu Mặc Mặc tìm đến nó chơi đây. Nó phải chuồn đi xem một chút mới được. Con ngươi chuyển động nó di chuyển một lần,lại một lần.

“Ôi, mẫu thân, trên người của con đau.”

“Nơi nào đau. Mau để cho mẫu thân xem một chút.” Long Hậu vừa nghe nhi tử la đau, đau lòng vô cùng.

“Chính là trong chỗ này!” Tiểu Bạch tiện tay che hạ thân, giả bộ đau đớn kêu lên.

Long hậu định thần nhìn lại, khóe miệng hung hăng co rút, nhìn nhi tử, liền hỏi lại: “Tiểu Long Long, thật sự là nơi này đau?”

Tiểu Bạch trọng trọng gật đầu: “Chính là trong chỗ này, đau quá. Một hồi lại một hồi đau, đau chết mất.” Nó vừa nói, vừa dùng sức vuốt ve.

Long Hậu vẫn không nhúc nhích, có khuynh hướng hóa đá tại chỗ.

Long Vương thì gương mặt bình tĩnh, sắc mặt càng ngày càng đen.

Tiểu Bạch giả bộ đau một trận liền phát hiện không khí có cái gì không đúng, quay đầu chống lại khuôn mặt đen xì của phụ thân, trái tim nhỏ của nó bình bịch nhảy loạn. Chẳng lẽ bị phát hiện sao?

Đang lúc nó suy nghĩ hết sức lung tung, Long Vương bỗng nhiên đứng lên, nắm cổ áo nó đem nó cầm lên hướng phía ngoài động phủ mà đi, bên tai chui vào giọng nói chỉ tiếc rèn sắt không thành thép

của phụ thân: “Theo đạo lý lúc trước khi con học kỹ năng Long Tộc, liền dạy con làm một con người như thế nào, làm sao trở thành một nam nhân.”

“Ô ô.....” Tiểu Bạch vô tội ngẩng lên nhìn hắn,thế là có ý gì?.Không phải là làm người sao. Không được ăn thịt heo cũng được xem heo chạy, nó đi theo Tiểu Mặc Mặc lâu như vậy, làm sao không biết làm sao làm một con người đây?

Hừ, quá coi thường nó rồi.

Quyển 5 - Chương 95: Chỗ ở của Long Thái tử

Trong bóng đêm, bóng người lay động.

Lướt qua mười mấy bẫy rập, đoàn người Lạc trưởng lão rốt cục đã tới giữa Long Vương cốc.

Trong không khí tràn đầy hơi thở của rồng, chung quanh linh khí biến hóa đặc biệt đậm đặc.

“Lạc trưởng lão, lần trước bọn thuộc hạ đi đến được nơi này sau đó không dám tùy tiện đi về phía trước nữa, phía trước ngã ba tương đối nhiều, chúng ta không biết nên chọn hướng nào để đi.”

Tất cả cao thủ đều đang đợi Lạc trưởng lão chỉ huy.

Lạc trưởng lão quay đầu, nhìn về phía Đoan Mộc Tĩnh: “Tiểu Tĩnh, chúng ta nên đi con đường nào đây?”

Ánh mắt Đoan Mộc Tĩnh có chút giằng co, bởi vì nàng thấy được rất nhiều hình ảnh không nên nhìn thấy, nàng muốn ngăn cản.....

“Đi bên trái ngã rẽ thứ hai.” Ngón tay nhỏ bé của nàng quyết định hướng đi.Lạc trưởng lão không nghi ngờ gì, mang theo những cao thủ lập tức lên đường.

Song thần sắc do dự của Đoan Mộc Tĩnh, không tránh được ánh mắt quan sát cẩn thận của Tiểu Mặc: “Thần thúc thúc, đuổi theo đi, cháu có lời muốn hỏi Tiểu Tĩnh.” Hắn cúi đầu ở bên tai Long Thiên Thần

nói nhỏ.

Long Thiên Thần không chần chờ bước chân tăng nhanh, từ phía cuối đội ngũ xuyên qua đám người phía trước đến bên người Lạc trưởng lão.

Các cao thủ đề phòng nhìn Long Thiên Thần, không ngờ thực lực của hắn thật không tầm thường, vừa rồi là xem nhẹ hắn. Lạc trưởng lão hí mắt, nghiêng đầu theo dõi hắn.

“Ban đêm hơi tối, ở cùng một chỗ với Lạc trưởng lão an toàn hơn một chút.” Long Thiên Thần cười đùa cợt nhả, nghênh đón chính là một cái hừ lạnh khinh thường của lão.

Long Thiên Thần không có để ý, thủy chung vẫn duy trì khoảng cách cùng lão sóng vai. Trên lưng Long Thiên Thần, Tiểu Mặc dùng ánh mắt cùng Tiểu Tĩnh truyền tin tức trong im lặng, ngày trước ở chung một chỗ trong khoảng thời gian dài cho nên hai đứa bé chỉ cần trao đổi một cái ánh mắt là có thể hiểu đối phương muốn nói cái gì.

“Tiểu Tĩnh, có tâm sự gì sao?”

Đoan Mộc Tĩnh liếc nhìn trước sau trái phải, bàn tay nhỏ bé viết chữ, ra dấu trên không trung: “Bên trái con đường thứ nhất, các ngươi đi mau.”

“Vậy còn ngươi?”

Đoan Mộc Tĩnh lắc đầu, tỏ vẻ mình không có việc gì.

Tiểu Mặc vặn chân mày suy tư chốc lát. Nếu Tiểu Tĩnh đã dùng Thiên Nhãn tiên đoán tương lai, như vậy nàng nhất định biết mình gặp chuyện không may. Không bằng trước tìm được Tiểu Bạch, sau

đó lại đến tìm nàng.

“Thần thúc thúc, chúng ta quay trở về chỗ ngã ba.”

Long Thiên Thần nghe thấy bé nhắc nhở, vội giảm tốc độ xuống, càng lúc càng có nhiều cao thủ vượt qua hai thúc cháu. Lạc trưởng lão đã nhận ra điều đó, quay đầu nhìn lại: “Ngươi lúc nhanh lúc chậm, rốt cuộc đang giở trò gì?”

“Không có gì, đột nhiên ta cảm thấy ta là một đại nam nhân có gì phải sợ hãi. Ta còn quyết định đi sau cùng. Các ngươi tiếp tục đi, không cần phải để ý đến chúng ta.....” Long Thiên Thần cười hì hì nói.

Lạc trưởng lão trừng mắt với hắn, chưa từng thấy ai vô lại như vậy, nói chuyện không suy nghĩ toàn làm chuyện điên rồ.

“Chúng ta đi.”

Lạc trưởng lão dẫn một đám cao thủ Đoan Mộc Gia tộc nghênh ngang rời đi..

Đợi bọn hắn đi xa, Long Thiên Thần cõng Tiểu Mặc đứng yên tại chỗ.

“Thế nào, Tiểu Tĩnh đã nói gì với cháu?”

“Tiểu Tĩnh nói, chúng ta nên đi con đường thứ nhất bên trái.”

“Con đường thứ nhất bên trái! Vậy tại sao Tiểu Tĩnh lại dẫn người Đoan Mộc Gia tộc đi về phía con đường này?” Long Thiên Thần chẳng hiểu gì cả.

Tiểu Mặc lắc đầu: “Cháu cũng không biết, bất quá nhìn vẻ mặt của Tiểu Tĩnh giống như là có lời khó nói. Bất kể là chuyện gì chúng ta

nhanh chóng tìm Tiểu Bạch, Long cha và Long nương quan trọng hơn.”

“Được rồi, cháu ngồi vững, chúng ta lên đường.” Long Thiên Thần hít một hơi thật sâu, vận dụng sức lực, vèo một cái giống như mũi tên rời cung, hướng bóng tối chạy như bay.

Tiểu Bạch bị Long Vương xách lên, đi tới nhà mới của nó. Đó là một nơi tráng lệ, có vô số bảo bối cùng trang sức ở bên trong Long Huyệt.

Ánh sáng bảy màu khúc xạ từ cây cột thủy tinh.

Chiếc giường có màu xanh ngọc nhẹ nhàng được làm từ linh thạch,chén uống nước và mâm đựng trái cây làm từ ngọc lưu ly.

Còn có ánh sáng lung linh, sóng nước dập dờn từ phía suối nước nóng bốn mùa quanh năm nước chảy không ngừng bên trong phòng tắm.

Thân là Long thái tử, Tiểu Bạch được tất cả tộc nhân bên trong Long Vương cốc chào đón. Hơn nữa nó khả ái vô địch, ngoại hình cùng tính cách của Tiểu Bạch khiến những con rồng trong Long Vương cốc đều thích nó.Vì xây dựng cho Long thái tử một cái Long Huyệt mới, Thần Long trong cốc đều bỏ ra công sức, mất không ít tâm tư. Trong đó Long Hậu bỏ nhiều tâm sức nhất, tất cả những thứ tốt nhất trong Long Vương cốc đều đem tới Long Huyệt của Tiểu Bạch.

Khi Tiểu Bạch bị Long Vương xách vào huyệt động của mình, từng đạo ánh sáng bảy màu từ những cây cột thủy tinh chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn. Ánh sáng nhu hòa cùng với bảy màu sắc khiến cho mỗi lần Tiểu Bạch trở lại gian phòng của mình, tâm tình đều vô cùng tốt. Nó rất mong mỏi có một ngày có thể đem Tiểu Mặc dẫn tới gian

phòng của nó, cùng nhau chia xẻ.

“Phụ thân, làm sao người biết con mệt mỏi. Bây giờ con có thể đi ngủ rồi chứ” Tiểu Bạch ngây thơ cho rằng Long Vương đưa nó về ngủ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tràn đầy nụ cười.

Cuối cùng có thể nghỉ ngơi rồi.

Trên mặt Long Vương không có biểu hiện gì, chỉ có một cổ long uy phóng ra bên ngoài làm cho Tiểu Bạch đứng im tại chỗ, khuôn mặt tươi cười thu lại thay bằng vẻ mặt tội nghiệp ngửa đầu nhìn phụ thân. Chẳng lẽ không phải mang nó về ngủ sao. Không ngủ thì sẽ không ngủ, phụ thân hung dữ như vậy làm gì.

“Bắt đầu từ bây giờ, phụ vương muốn dạy ngươi cách làm một người bình thường.”

Bàn tay nhỏ nhắn nhàm chán gãi gãi đầu, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên cả nửa ngày. Tiểu Bạch không phục lắm, như nó bây giờ không phải là rất bình thường sao? Sao phải học làm người?.

Long Vương đen cả mặt nhìn chằm chằm vào bàn tay nhỏ bé của Tiểu Bạch vừa tức vừa giận.

“Người đâu, mang nước lên đây”.

Tiểu Bạch tò mò, phụ thân rốt cuộc muốn làm gì?

Một lúc sau, Long trưởng lão ở bên ngoài hang động ló đầu đi vào: “Đại vương, nước ngài yêu cầu đây ạ.”

Một vạc nước từ ngoài động được đưa vào, trong vạc nước đầy, hình dáng Tiểu Bạch cao gấp đôi.

Long Vương ừ một tiếng, đem con trai xách đến vạc nước bên cạnh, trầm giọng nói: “Đem toàn bộ nước trong vạc uống hết.”

Tiểu Bạch vặn vẹo uốn éo bả vai, vuốt vuốt xiêm y sắp bị vò nát. Cái gì nha, chẳng lẽ uống nước là có thể học xong cách làm một người bình thường.

“Phụ thân, con không khát.”

“Không khát cũng uống hết cho ta” giọng Long Vương uy nghiêm,ai dám từ chối.

Tiểu Bạch từ chối trong lòng, uống thì uống không phải là một vạc nước sao. Con ngươi nó đảo một vòng, bỗng nhiên nhớ tới mình mới học được kỹ năng mới. Nó từ từ hít vào một hơi, quai hàm từ từ phồng lên, một lực hút cường đại dần dần hình thành. Trong vạc, nước xoáy thành một cột nước, tự động rót vào miệng Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch ngồi ở thành vạc nước, vừa quơ chân, vừa uống nước, đôi tay nhỏ bé nhàm chán khuấy động đùa nghịch “anh bạn nhỏ” của mình.

Thấy bộ dáng Tiểu Bạch như vậy, mặt Long Vương càng ngày càng đen, thật muốn ném nó vào trong vạc nước.

Có tức giận cũng không được, Tiểu Bạch mới biến thành hình người phải từ từ dạy dỗ.

Long Vương cố gắng kiềm chế tâm trạng của mình liếc xéo con trai cho tới khi Tiểu Bạch hút cạn nước trong vạc mới hỏi: “Hiện tại cảm giác như thế nào?”

Tiểu Bạch liếm liếm miệng, sờ sờ cái bụng phình to nói: “Con nghĩ rằng phải đi tiểu”.

“Ừ, vậy con đi đi.” Long Vương bí hiểm nói.

Chỉ đơn giản như vậy? Tiểu Bạch nghi ngờ đi ra khỏi gian phòng, tìm được nơi thuận tiện để đi tiểu thì thấy Long Vương bám theo sau khiến cho trái tim nho nhỏ của Tiểu Bạch áp lực gấp bội.

Phụ thân rốt cuộc là muốn làm gì, nó đi tiểu mà phụ thân cũng đi theo.

“Phụ thân, con muốn đi tiểu một mình.” Tiểu Bạch ngẩng đầu nhìn phụ thân, từ trước tới giờ nó toàn đi một mình.

Long Vương ừ một tiếng, sau đó đứng ở phía sau Tiểu Bạch, không có ý định rời đi.

Tiểu Bạch nuốt một ngụm nước bọt, thực không có thói quen lúc đi tiểu có người nhìn,hơn nữa còn dùng sức để nhìn như thế.

“Phụ thân, con thực sự muốn đi tiểu một mình.”

Long Vương ừ một tiếng, tiếp tục đứng tại chỗ.

“Phụ thân, người cũng muốn đi tiểu phải không. Nếu không người đi trước đi.” Tiểu Bạch cả gan phỏng đoán.

Long Vương ho khan một tiếng: “con tới đây’’.

Chẳng lẽ phụ thân có sở thích kỳ quái là nhìn lén rồng đi tiểu,Tiểu Bạch phỏng đoán lung tung. Bụng thật sự không thoải mái nha. Mặc kệ, dù sao cũng là phụ thân nhà mình muốn nhìn thì cứ nhìn đi.

Long Vương đang định chờ nó cởi quần, từ từ dạy nó những điều cơ bản để làm thế nào làm một người đàn ông, ai ngờ ở nơi khóe mắt hưu một cái, bóng người nho nhỏ hóa thành một quả cầu màu trắng đứng ở trong bụi cỏ, có âm thanh nước chảy truyền vào trong tai.

Đầu rồng dựng đứng lên.

Tiểu tử này lại biến trở về thành quả cầu màu trắng, lúc trước làm như thế nào thì bây giờ làm thế ấy.

“Tiểu, Long, Long.....” Long Vương nghiến răng nghiến lợi.

“Làm sao vậy. Phụ thân, người không sao chứ, tóc của người bị làm sao vậy?” Tiểu Bạch vô tội ngẩng đầu lên ân cần hỏi thăm phụ thân từ đầu đến chân.

“Con biến trở về hình người cho ta”.

“Chờ con đi tiểu xong con lại biến trở lại.” Tiểu Bạch không nhanh không chậm nói, rồi tiếp tục làm chuyện của mình.

Long Vương giận đến đỉnh đầu bốc khói, nội thương a.

“Phụ thân, con xong rồi.” Tiểu Bạch một lần nữa biến trở về hình người, thoải mái mà xoa bóp bụng của mình, cảm giác rất thỏa mãn.

Long Vương im lặng nhìn Tiểu Bạch, im lặng một hồi rốt cục nói một câu: “Cùng phụ thân trở về, lại uống một vạc nước nữa”.

Tiểu Bạch buồn bực, không phải phụ thân mắc bệnh không bình thường chứ, làm sao lại thích rình coi người khác đi tiểu như vậy. Không có biện pháp, phụ thân lạm dụng uy quyền, ngay cả dũng khí

phản kháng Tiểu Bạch cũng không có, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn trở về, tiếp tục uống nước.

Trên đường núi, cao thủ Đoan Mộc Gia tộc đi được một đoạn đường, Lạc trưởng lão đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn lại đội ngũ đi phía sau: “Hai tiểu tử kia đâu? Làm sao lại không đuổi kịp.”

“Vừa rồi vẫn còn đi theo phía sau chúng ta mà”. Những cao thủ còn lại cũng rất kinh ngạc.

“Đi đi, quay lại xem một chút. Vạn nhất để cho Thần Long của Long Vương cốc phát hiện ra bọn họ, bọn họ nhất định sẽ khai ra hành tung của chúng ta, cho nên tuyệt đối không thể để cho bọn họ chạy.” Lạc trưởng lão nhanh chóng quyết định.

Đoàn người dọc theo đường cũ, quay lại ngã ba.

“Lạc trưởng lão, bọn họ chắc chắn chọn đường khác để đi rồi, chúng ta làm sao bây giờ?”

Lạc trưởng lão nghe thấy như vậy, suy tư một lúc lâu, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Đoan Mộc Tĩnh: “Vừa rồi ngươi nói cái gì với bọn họ phải không, vậy nên bọn họ mới thay đổi đường đi.”

Đoan Mộc Tĩnh hoảng sợ, lắc đầu liên tục.

Lạc trưởng lão hừ lạnh một tiếng, nhìn thấu tâm tư của bé: “Ngươi nói đi, ngươi che giấu chúng ta cái gì phải không.”

Đoan Mộc Tĩnh tiếp tục lắc đầu, đầu cúi càng ngày càng thấp.

Lạc trưởng lão hí mắt, bỗng nhiên khom người, tỉ mỉ quan sát dấu chân trên mặt đất. Ánh mắt của lão bỗng nhiên trở nên sắc bén,

đứng lên nói: “Bọn họ đi con đường thứ nhất bên trái, chúng ta đi thôi”.

Đoan Mộc Tĩnh vừa nghe thấy như vậy càng nôn nóng hơn. Nếu bọn Lạc trưởng lão thực sự đi con đường kia, tất cả những thứ bé nhìn thấy chẳng phải sẽ phát sinh hay sao. Bé nên làm gì bây giờ, phải làm thế nào mới có thể ngăn cản họ?

Quyển 5 - Chương 96: Tiểu Long phá trứng ra ngoài (ấu Long phá xác)

Đường núi càng thêm quanh co phức tạp.

Tiểu Mặc nhảy từ trên lưng của Long Thiên Thần xuống, theo Long Thiên Thần chạy thật nhanh trên con đường núi. Linh khí dồi dào từ bốn phía bao quanh hai thúc cháu, thu thập linh khí trong phạm vi như vậy cũng có thể cảm nhận được thành quả tu luyện.

Rất nhanh là có thể nhìn thấy Tiểu Bạch rồi, trong lòng Tiểu Mặc rất thoải mái, bóng dáng nhanh nhẹn linh hoạt đi qua đường núi.

“Tiểu Mặc, cháu đi chậm quá.” Long Thiên Thần khẽ cười lắc đầu, dù sao cũng là một đứa bé.

“Thần thúc thúc, bên kia hình như có âm thanh gì đó rất kỳ quái, chúng ta đi qua xem một chút.”

“Tiểu Mặc bình tĩnh, cẩn thận có cạm bẫy.”

Bóng dáng của Tiểu Mặc lướt qua cực nhanh, không còn cách nào khác Long Thiên Thần đành phải đuổi theo.

Trong một hang động ánh sáng lóe lên, một nửa cửa động bị đám cây cỏ bao phủ, thấp thoáng có âm thanh quái dị từ trong hang động truyền ra, vừa giống như tiếng rồng ngâm vừa giống như tiếng kêu của con cú trong đêm.

Do lòng hiếu kỳ thúc dục, Tiểu Mặc đẩy đám cây cỏ ra,dò xét đi vào bên trong.

Rốt cuộc là âm thanh gì,bé muốn đi xem cho rõ ràng.

Răng rắc,

Ô ô...

Âm thanh càng ngày càng rõ ràng.

Lúc Tiểu Mặc đến gần, bé thấy rõ quang cảnh bên trong hang động. Một đống cỏ mịn được trải ra tạo thành một cái ổ rất thu hút, hấp dẫn nhất với bé không phải là cấu trúc của cái ổ mà là quả trứng nằm trong ổ đang nứt ra từng mảng lớn.

Tiếng kêu quái dị kia là từ bên trong quả trứng lớn phát ra.

“Đây là trứng gì vậy, thật to.” Tiểu Mặc tò mò đến gần, đưa tay muốn chạm tới quả trứng.

Răng rắc, răng rắc…

Âm thanh vỏ trứng vỡ vụn một hồi lại một hồi, ngăn cản động tác trên tay Tiểu Mặc.

Lúc này, Long Thiên Thần cũng đuổi kịp, thấy quả trứng khổng lồ trước mắt, thầm giật mình: “Đây không phải là trứng rồng trong truyền thuyết sao, một con rồng sẽ ra đời.”

“Trứng rồng, thảo nào lớn như vậy.” Tiểu Mặc cong mắt nở nụ cười, được tận mắt nhìn thấy một sinh mạng mới ra đời, là chuyện thần kỳ

biết bao nhiêu.

“Thần thúc thúc, chúng ta có thể giúp nó làm việc gì không.” Sợ quấy nhiễu đến Tiểu Long, Tiểu Mặc cố ý giảm thanh âm xuống thấp nhất có thể.

“Cha mẹ của Tiểu Long xem ra không ở quanh đây, chúng ta chỉ cần đem cửa động đạy kín một chút, không để cho những người khác hoặc động vật đi vào làm kinh động đến Tiểu Long là được.” Long Thiên Thần xem xét xong nói.

“Được rồi, vậy chúng ta trước tiên đem cửa động đạy kín, rồi lại tiếp tục lên đường.” Nói làm liền làm, hai thúc cháu bận rộn đem cỏ dại và cành khô nhặt được chất đầy bên ngoài cửa hang, đem ánh sáng bên trong hang động bịt kín lại,

Làm xong việc hai thúc cháu đều có một chút cảm giác thành tựu,liếc mắt nhìn nhau cười.

Tiểu Long ra đời, đối với Long Vương cốc mà nói có ý nghĩa trọng đại. Phải biết rằng con cháu Long Tộc rất ít, không đơn giản dễ dàng như con người. Một sinh mệnh Long Tộc mới ra đời, thường thường cần mấy chục năm, mấy trăm năm, thậm chí mấy ngàn năm, đây cũng là nguyên nhân vì sao số lượng Thần Long Long Tộc tăng trưởng không bì kịp con người.

Hai thúc cháu bảo vệ Tiểu Long mới sinh ra chẳng khác gì trợ giúp Long Vương cốc giữ lại một sinh mạng mới. Hai người không ở lại lâu, hoàn thành chuyện nên làm rồi đi khỏi hang động tiếp tục lên đường.

Sau khi bọn họ rời đi không lâu, Lạc trưởng lão dẫn cao thủ Đoan Mộc Gia tộc cũng đuổi tới. Bởi vì ánh sáng trong hang động bị che

lại, cho nên khi bọn họ đi qua hang động không có ai phát hiện ra. Đoan Mộc Tĩnh dựa vào trí nhớ, len lén liếc hướng hang động một cái, quang cảnh nơi này quả nhiên cùng cảnh tượng nàng nhìn thấy giống nhau như đúc.

Cửa động kín đáo, người của Đoan Mộc Gia tộc không có đi vào thật tốt quá.

Chuyện nàng lo sợ sẽ không xảy ra.

Đang lúc nàng thở phào nhẹ nhõm đội ngũ đi xa vài chục bước nghe thấy một tiếng kêu sắc bén từ phía sau truyền tới làm kinh động đội ngũ.

“Âm thanh gì vậy?”

Đoàn người dừng lại nhìn quanh khắp nơi, giống như đã nhận ra điều gì, bọn họ quay trở lại.

“Lạc trưởng lão, nghe xem, âm thanh đó hình như là từ bên này truyền tới.” Có người thành thạo tìm được cửa hang, chính là hang có trứng rồng.

Trong lòng Đoan Mộc Tĩnh thầm kêu một tiếng không ổn, lộ ra sắc mặt lo lắng, việc gì đến sẽ phải đến có trốn cũng trốn không được.

Những chướng ngại vật bên ngoài cửa hang được dọn sạch, tiếng rồng ngâm thoáng cái trở nên vô cùng rõ ràng.

“Thật tốt quá, là một con rồng nhỏ mới ra đời” Có cao thủ vui mừng quá kêu lên thành tiếng.

“Quả nhiên là rồng nhỏ mới ra đời, không nghĩ tới vận khí của chúng

ta tốt như vậy. Nghe nói rồng con mới ra đời dễ bị thuần phục nhất, chỉ cần chúng ta chờ nó xuất thế, sau đó cùng nó ký khế ước là chúng ta đã có Thần Long làm thú sủng rồi”

“Ha ha, nếu chúng ta có Thần Long giữ nhà,những người kia ở trong tộc còn dám xem nhẹ chúng ta nữa hay không.”

Lạc trưởng lão ngồi chồm hổm đem Đoan Mộc Tĩnh từ trên lưng thả xuống nhìn Tiểu Long sắp sinh ra đáy mắt dấy lên ngọn lửa tham lam, hắn khoát khoát tay, nói: “Ngu xuẩn. Các ngươi cho Long Vương của Long Vương cốc là ngồi không sao. Một khi chúng ta đem Thần Long làm thú cưng nhất định Long Vương sẽ đem Thần Long của Long Vương cốc đến để trả thù kẻ đó. Có điều là.....”

Hắn bày ra vẻ mặt tà khí cười lạnh: “Nghe nói Tiểu Long mới sinh bồi bổ thân thể là tốt nhất, vừa lúc cháu nội của lão phu vài ngày nữa tròn một tuổi, chúng ta mang nó về cho cháu nội lão phu bồi bổ thân thể. Thừa dịp hiện tại Thần Long không phát hiện ra chúng ta, chúng ta mau mang theo nó, tiếp tục tìm Long Tiên Thảo.”

“Dạ, Lạc trưởng lão.”

Một đám người ồn ào vây quanh quả trứng lớn hai mắt sáng lên.

Rắc rắc rắc.....

Quả trứng lớn vỡ ra một mảng vỏ lớn, chỉ nghe rắc…một cái, một quả cầu thịt màu đỏ phá trứng chui ra xuất hiện ở trong mắt mọi người.

Thanh âm hưng phấn hít không khí liên tiếp nhau.

“Ra rồi, ra rồi”

“Mau bắt lấy nó”

“Không được” Đoan Mộc Tĩnh nhìn mọi người muốn đem Tiểu Long bắt đi, nàng hét lên.Quá tàn nhẫn, bọn họ tại sao có thể đối xử với một con rồng mới sinh ra.

Nàng vừa kêu lên, vừa vạch đám người ra, xông tới bảo vệ Tiểu Long ở trong ngực.

“Các ngươi không thể làm hại nó, các ngươi nói là tới tìm Long Tiên Thảo, không phải là tới bắt rồng.”

Các cao thủ đều sửng sốt, lộ ra sắc mặt giận dữ.

“Ngươi mau tránh ra nó chỉ là con rồng mới sinh, chỉ là súc sinh, chẳng lẽ ngươi muốn vì một con súc sinh mà đối nghịch cùng các trưởng bối.”

“Đoan Mộc Tĩnh, ngươi đừng có không biết phân biệt tốt xấu. Chúng ta đều là trưởng bối của ngươi, ngươi có biết không nghe lời của các trưởng bối hậu quả ra sao không.”

“Tránh ra nhanh lên, nếu không chúng ta sẽ đánh ngươi một trận.”

Đám cao thủ từng bước tiến tới gần, Đoan Mộc Tĩnh đem Tiểu Long ôm ở trong ngực, lảo đảo lui về phía sau. Tiểu Long ở trong ngực nàng nhẹ nhàng ngọ nguậy, trên thân thể màu đỏ chưa mọc vảy giống như là cảm thấy uy hiếp từ thế giới bên ngoài, trong miệng phát ra thanh âm ô ô.

“Tiểu Tĩnh, nghe lời. Nhanh đem Tiểu Long giao cho ta” Lạc trưởng lão cố ý hạ giọng dụ dỗ.

Đoan Mộc Tĩnh dùng sức lắc đầu, cúi đầu nhìn Tiểu Long trong ngực. Bé không muốn đem nó giao ra, bởi vì bé biết một khi đem Tiểu Long giao ra, nó sẽ không thể tiếp tục sống, sẽ bị người ta dùng làm thuốc bổ để ăn. Quá tàn nhẫn, bé không thể nào tưởng tượng được cảnh đó.

“Các ngươi không được tới đây, không được làm hại nó.”

“Tốt, rất tốt. Ngươi đã không chịu nghe, vậy thì chúng ta không khách khí nữa.” Lạc trưởng lão sắc mặt trầm xuống, phất tay lên, “Bắt lấy nó.”

Đoan Mộc Tĩnh thấy đối phương giơ tay lên, đỉnh đầu cúi thấp, lách mình chui qua nách Lạc trưởng lão mang theo Tiểu Long liều mạng chạy ra hướng cửa hang.

“Ô ô, ô ô.....” Ấu long vô ý thức kêu lên, men theo nhiệt độ trên người cô bé, chui vào trong ngực Tiểu Tĩnh.

“Đuổi theo, đuổi theo bắt nó lại cho ta” Lạc trưởng lão tức giận, dẫn các cao thủ đuổi theo ra cửa hang.

Dưới bóng đêm, trên đường núi có bóng dáng nho nhỏ chạy vội đi, ở phía sau của nàng, những cao thủ đuổi theo mãnh liệt.

Đoan Mộc Tĩnh lảo đảo, ngã xuống lại bò dậy đem Tiểu Long che ở trước ngực. Trong lúc vô tình, không ngờ lại chạy tới bên vách núi. Sau lưng bé những cao thủ thả chậm cước bộ đuổi theo, cũng không gấp gáp, bởi vì trong mắt bọn chúng, bé đã không có đường để trốn.

“Tiểu Tĩnh, ngươi đã không có đường trốn, còn không mau ngoan ngoãn đem Tiểu Long giao cho chúng ta.”

“Không giao, ta sẽ không để cho các ngươi làm hại nó.” Chân phải của cô bé bước ra phía vách đá nửa bước, bên tai truyền đến âm thanh đất đá từ trên cao rơi xuống, trong lòng bé rất bối rối.

“Là ngươi tự tìm!” Lạc trưởng lão mở to bàn tay, hướng về phía Đoan Mộc Tĩnh túm lấy

“A ——” Đoan Mộc Tĩnh trượt chân, ngả người ngã xuống vách núi.

Lạc trưởng lão đuổi theo tới vách đá, đưa tay muốn túm lấy nàng, đáng tiếc đã muộn một bước.

Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc.

Lúc này, có tiếng rồng ngâm từ phía xa vọng đến, đầu tiên là tiếng kêu của một con Thần Long, sau đó càng ngày càng nhiều tiếng rồng ngâm thanh từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Đám người Lạc trưởng lão cả kinh, thầm kêu không ổn. Bọn họ đã kinh động đến Thần Long, tình thế chuyển xấu đi.

“Lạc trưởng lão, chúng ta làm sao bây giờ?”

“Các ngươi nói làm sao bây giờ ư! Không rút lui còn có thể làm sao nữa. Lại dẫn đám Thần Long tới, đáng ghét”

“Đoan Mộc Tĩnh kia làm sao bây giờ. Mặc kệ nó sao. Nhưng nếu chúng ta trở về, Đoan Mộc Hùng hỏi đến chúng ta trả lời ông ta thế nào?”

Lạc trưởng lão dò xét nhìn xuống vách núi tối đen như mực phía dưới không thấy được cảnh vật gì, hơi chần chừ: “Từ nơi cao thế

này mà ngã xuống, có thể nó chết rồi, đáng tiếc a.....”

“Lạc trưởng lão, mau nhìn, mau nhìn..... Nó không chết, nó đang đi lên.....”.Trong lúc một cao thủ hô lên một cách kinh hãi thì một con Thần Long từ dưới vách đá từ từ bay lên, xua tan bóng tối, xuất hiện bên cạnh đoàn người. Trên lưng Thần Long có một cô bé đang ngồi, đúng là Đoan Mộc Tĩnh bị ngã xuống vách núi.

“Tiểu Tĩnh” Nghe thấy tiếng động Long Thiên Thần và Tiểu Mặc cũng vừa mới đi tới vách núi bên này, may là bọn họ không đi quá xa, vừa nghe thấy tiếng động truyền đến từ con đường phía sau, bọn họ lập tức chạy trở lại.

Còn có mười mấy con Thần Long được con Thần Long này gọi đến, đồng thời vây quanh đám người Lạc trưởng lão đến nước chảy cũng không lọt.

“Các ngươi là ai, dám làm hại con của ta, các ngươi không muốn sống phải không” Thần Long nổi giận, ánh mắt bùng lên ngọn lửa nhìn thẳng Lạc trưởng lão. Thần Long mới rời khỏi con của nó không lâu, nào ngờ mới đó mà đã có kẻ đánh chủ ý lên con của nó, khiến cho nó tức sùi bọt mép.

“Tiểu Tĩnh, nhanh xuống đây đi.” Tiểu Mặc dẫn Đoan Mộc Tĩnh tới chỗ an toàn, nhìn thấy Tiểu Long trong ngực Tiểu Tĩnh, Tiểu Mặc hiếu kỳ ôm lấy: “Nó chính là con rồng mới sinh ra sao!thật đáng yêu”.

“Đúng vậy, nó vừa mới ra đời.” Đoan Mộc Tĩnh nhẹ nhàng vuốt ve đầu Tiểu Long, ánh mắt ôn hòa, lúc rơi xuống vách núi, bé vì bảo vệ Tiểu Long, quên cả sợ hãi, lúc này mới giật mình kinh hãi.

Nếu không phải mẫu thân của Tiểu Long xuất hiện, cứu bé cùng Tiểu Long, sợ rằng bé chết chắc rồi.

Quyển 5 - Chương 97: Vô địch phá giá bại tử – Tiểu Bạch!

Đám người Lạc trưởng lão thấy tình thế bất lợi với mình, nghĩ trốn đi là quan trọng nhất. Bị những con mắt của mười mấy con Thần Long nhìn chòng chọc, chỉ cần bọn họ hơi động một cái thì bọn chúng sẽ đánh trả lại ngay.

“Hiểu lầm, toàn bộ chỉ là hiểu lầm” Lạc trưởng lão đã đem trách nhiệm rũ bỏ,không còn một chút liên quan nào tới lão.

“Đúng, chỉ là hiểu lầm, chúng ta cũng không muốn làm hại con của ngươi. Ngược lại, là xú nha đầu này muốn đánh cắp Tiểu Long, chúng ta đuổi theo nó tới đây thì nó ôm Tiểu Long nhảy xuống vách núi, muốn cùng Tiểu Long đồng quy vu tận (cùng nhau chết), nó mới là đầu sỏ.” Có người độc ác hơn, trực tiếp đem trách nhiệm đẩy cho Đoan Mộc Tĩnh.

Tiểu Mặc đứng ở đó mũi thở phì phì, quá vô sỉ rồi. Lại làm cho Tiểu Tĩnh chịu oan uổng.

“Có phải như vậy hay không?” Mẫu Long quay đầu, nửa tin nửa ngờ liếc mắt nhìn Đoan Mộc Tĩnh. Đoan Mộc Tĩnh rất tức giận, cảm giác ủy khuất, chính bọn hắn làm chuyện xấu, lại còn vu oan cho bé, tại sao bọn họ có thể làm như vậy?

Bé ủy khuất cúi đầu, không nói gì.

Tiểu Mặc tiến lên một bước, giải thích thay bé: “Dĩ nhiên không phải như vậy. Chuyện rất rõ ràng, là những kẻ này muốn bắt Tiểu Long,

Tiểu Tĩnh vì bảo vệ Tiểu Long mới bị bọn chúng đuổi theo phải chạy trốn tới bên vách núi, cuối cùng bị bức phải nhảy xuống vách núi. Các ngươi thử nghĩ xem, nếu Tiểu Tĩnh thật sự đánh cắp Tiểu Long của ngươi, thì lúc nàng rơi xuống vách núi tại sao lại ôm chặt Tiểu Long, bảo vệ nó tốt như vậy?"

Tiểu Mặc vừa nói xong, đám Thần Long xôn xao nghị luận.

"Ngươi…… Ngươi là Tiểu Mặc Mặc. Là bạn tốt của thái tử Long Vương Cốc chúng ta".

"Cậu bé đó chính là Tiểu Mặc Mặc, lúc chúng ta ở di tích chiến trường cổ đã trông thấy, không thể sai được."

"Nhanh đi thông báo thái tử, thái tử nếu biết Tiểu Mặc đến nhất định sẽ cao hứng."

"……"

Trong khoảng thời gian ngắn, Tiểu Mặc thành người được chúng Thần Long rất hoan nghênh, bọn chúng bày tỏ tình hữu nghị đối với Tiểu Mặc, một con Thần Long trong số đó quay đầu trở về thông báo.

Tiểu Mặc xấu hổ vuốt vuốt mái tóc, nhờ hào quang của Tiểu Bạch, bé ở chỗ này cũng được hoan nghênh như vậy.

"Có sự đảm bảo của Tiểu Mặc Mặc nhất định không sai được. Đám người nhân loại các ngươi thật là ghê tởm, mình làm kẻ trộm còn giá họa cho một hài tử vô tội, các ngươi rất đáng hận. Các ngươi tự tiện xông vào Long Vương cốc của chúng ta còn chưa nói, lại có ý đồ thương tổn con của ta, hôm nay các ngươi đừng có mơ tưởng còn sống mà rời khỏi Long Vương Cốc". Mẫu Long tức giận gầm thét, vươn ra một trảo, chộp tới một gã cao thủ trong đám người này.

“A ——” ở dưới long trảo chắc là không chịu nổi một kích, cao thủ bị mất mạng ngay tại chỗ.

Lúc này những cao thủ khác bị dọa chết khiếp, bây giờ mới hiểu ra, bọn họ rốt cục phạm phải bao nhiêu sai lầm. Chọc vào cái gì không chọc, hết lần này tới lần khác chọc giận Thần Long của Long Vương Cốc.

Sự tức giận của Mẫu Long không giảm chút nào, tiếp tục xuất thủ với cao thủ của Đoan Mộc Gia tộc, chỉ nghe tiếng kêu thảm thiết liên tục, ba tên cao thủ lần lượt té xuống.

Lạc trưởng lão vừa né tránh, vừa lo lắng nghĩ kế sách, cuối cùng đem ý định đặt trên người Tiểu Mặc. Xem thái độ của Thần Long thì Tiểu Mặc rất có địa vị trong lòng bọn chúng, nếu bắt ép Tiểu Mặc, Thần Long sẽ không dám đối phó với bọn họ nữa.

“Tiểu Tĩnh, chúng ta sai thật rồi, chúng ta nên nghe lời ngươi không nên động vào Tiểu Long. Hiện tại chúng ta thân ở trong hiểm cảnh, ngươi mau giúp chúng ta cầu tình, để chúng nó thả chúng ta đi (tuyetmuahe: oztttt thật vô sỉ, ta chửi rủa ba đời nhà lão này).” Hắn từng bước nhích tới gần Đoan Mộc Tĩnh, dời đi lực chú ý của mọi người.

Đoan Mộc Tĩnh do dự, bé cũng không hy vọng thấy bọn họ bị Thần Long giết chết, nhưng bọn họ thật sự quá ghê tởm. Trong lúc suy tư, Lạc trưởng lão đã từ từ tới trước mặt bé, nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, thân ảnh Lạc trưởng lão đột nhiên vọt mạnh một cái, chạy về phía Tiểu Mặc bên cạnh nàng, bắt được Tiểu Mặc.

“Tất cả các ngươi dừng tay lại cho ta. Kẻ nào cử động, ta liền giết đứa bé này.”

“Tiểu Mặc ca ca”

“Tiểu Mặc”

“Tiểu Mặc Mặc”

Đoan Mộc Tĩnh muốn chạy qua bị Long Thiên Thần kéo lại, âm thầm lắc đầu với nàng, hắn tin tưởng Tiểu Mặc tự có phương pháp thoát thân. Đáy lòng âm thầm cảm thấy may mắn, nếu lạc trưởng lão bắt Đoan Mộc Tĩnh làm con tin, thực sự là khó cứu người. Nhưng hết lần này tới lần khác hắn tự cho là thông minh, bắt Tiểu Mặc……

Chúng Thần Long lại nổi giận, sao lại có người vô sỉ như thế cơ chứ, quá hèn hạ.

“Ai dám khi dễ Tiểu Mặc Mặc đồng loạt lên đánh chết hắn”. Một thanh âm mơ hồ từ đàng xa nhẹ nhàng tới đây, trên đường núi một thân ảnh nho nhỏ lập lòe, bay nhanh như gió, thanh âm vừa phát ra, người đã đến trước mặt.

Mọi người cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy một nam hài bốn năm tuổi đi chân trần, trên người mặc một bộ quần áo màu trắng, tay áo rộng thùng thình giống trích tiên từ trên trời rơi xuống, rõ ràng chính là một pho tượng trẻ con bằng thạch anh xuất hiện trước mặt mọi người. Trên trán của đứa bé có một đạo ấn ký màu bạc, trong đêm tối lóe ra ánh sáng kỳ dị, làm cho người ta không thể mở mắt.

“Tiểu Mặc Mặc, ngươi rốt cục cũng đến thăm ta. Di, Tiểu Tĩnh cũng tới!” Bé trai khua tay múa chân, vui sướng vô cùng, đây chính là hài tử ngây thơ, đâu còn khí thế bá vương như vừa rồi.

Lạc trưởng lão nhìn đứa bé trước mặt, đáy lòng nghi hoặc, đứa bé

này rốt cuộc là kẻ nào? Long Vương cốc tại sao có thể có một hài tử như vậy? Hơn nữa, thoạt nhìn thì đứa bé này vẫn còn non nớt, chẳng có tâm kế gì, tình huống này là thế nào……

Tiểu Mặc nhìn bé trai trước mắt, nháy mắt mấy cái, vẻ mặt mơ hồ.

“Ngươi là ai, tại sao biết tên của ta?” Thật sự không thể trách bé không nhận ra Tiểu Bạch, biến hóa của nó quá lớn, lúc trước cả một thân hình to lớn như vậy cơ mà, bây giờ có thể nhìn một cái liền nhận ra mới là lạ.

“Tiểu Mặc Mặc, ngươi quên mất ta rồi”. Chớp chớp đôi mắt ngập nước, Tiểu Bạch bẹp cái miệng nhỏ nhắn, lộ ra thần sắc thương tâm.

Chúng Thần Long vừa nhìn Tiểu Thái Tử thương tâm khổ sở, mọi người đau lòng vô cùng, rối rít mở miệng an ủi.

“Tiểu Long Long, chia tay đã lâu, mà biến hóa của người quá lớn nên Tiểu Mặc Mặc mới không nhận ra”

“Tiểu Long Long, người đáng yêu như thế, khiến người người yêu thích, Tiểu Mặc Mặc làm sao quên mất người được cơ chứ?”

“Tiểu Long Long……”

Tiểu Mặc nghe thấy ba chữ “Tiểu Long Long”, nhất thời ngẩn ra, hoàn toàn quên mất giờ phút này mình còn đang ở trong tay Lạc trưởng lão, đôi mắt mở to cố gắng đánh giá đứa bé đứng trước mặt mình.

Đứa bé này chính là Tiểu Bạch.

Trời ơi, không phải bé sinh ra ảo giác đấy chứ?

“Tiểu Bạch, là ngươi sao?”

“Đương nhiên là ta.” Tiểu Mặc Mặc nhận ra nó, tâm tình Tiểu Bạch lập tức chuyển biến tốt đẹp, lại bắt đầu vui vẻ nhảy nhót. Cúi đầu nhìn bộ dáng hình người của mình bây giờ, nó bất tri bất giác mới phản ứng lại, ngượng ngùng gãi đầu, “Ta thiếu chút nữa quên mất, ta hiện tại đã biến thành người. Chờ một chút, ta lập tức biến trở về ”

Hưu một tiếng, Tiểu Bạch nhanh nhẹn biến trở về thành một quả cầu, không dừng lại chút nào, nó bắn một quả cầu hướng về phía Lạc trưởng lão.

“Tiểu Mặc Mặc, đi mau”

Tiểu Mặc vừa nhận được tin tức Tiểu Bạch truyền tới, đồng thời phản ứng, trong miệng niệm một tiếng “Dời ——”, biến mất ở trước mặt Lạc trưởng lão.

Cùng lúc đó, Tiểu Bạch hình cầu bay vụt tới trước mặt lão, hung hăng đụng vào Lạc trưởng lão, mũi hắn liền chảy máu ròng ròng, liên tục lùi lại mấy bước.

“Hừ, dám khi dễ Tiểu Mặc Mặc. Mọi người cùng nhau đánh bọn chúng, không cho phép bọn chúng rời khỏi Long Vương cốc.”

Tiểu Bạch rất có khí thế của Long thái tử, nó ra lệnh một tiếng, đám Thần Long đã sớm mài đao soàn soạt giương nanh múa vuốt đem những cao thủ Đoan Mộc Gia tộc coi là thức ăn trong nồi.

Rầm rầm rầm phanh……

A a a a……

Trên vách núi, hỗn chiến thành một đoàn.

Long Thiên Thần mang theo Tiểu Mặc cùng Tiểu Tĩnh, tránh né cuộc hỗn chiến, nghe từng tiếng kêu thảm thiết, ba người vẻ mặt khác nhau. Hai thúc cháu Long Thiên Thần cùng Tiểu Mặc thì lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, tuyệt đối không cảm thấy đám người Lạc trưởng lão đáng giá nhận được sự đồng tình, nếu không có đám Thần Long xuất hiện, hiện tại gặp tai ương đúng là bọn họ. Tâm tình Đoan Mộc Tĩnh lại xoáy thành một đoàn, mặc dù bọn họ thực sự xấu xa ghê tởm, mặc kệ xảy ra chuyện gì bọn họ cũng là trưởng bối của mình, là người của Đoan Mộc Gia tộc. Để cho cô bé trơ mắt nhìn bọn hắn bỏ mạng tại chỗ, bé thật là có chút không đành lòng.

“Tiểu Mặc Mặc, nhìn thấy ngươi thật tốt. Ta rất nhớ ngươi.” Tiểu Bạch nhanh như chớp chui vào trong ngực Tiểu Mặc dùng sức cọ, một người một thú ôm nhau thành một đoàn thật thân mật khắng khít.

Trong ngực Tiểu Mặc còn có một con rồng mới sinh, nó tò mò trợn tròn mắt, nhìn khắp nơi bất thình lình chống lại ánh mắt Tiểu Bạch phóng tới. Thân phận địa vị ở trong Long Tộc của Tiểu Bạch khiến cho nó co đầu lại phía sau, có chút kính sợ nhìn chằm chằm Tiểu Bạch, sao nó lại sợ Tiểu Bạch nhỉ.

Tiểu Bạch nhìn con rồng mới sinh, càng xem càng thấy không vừa mắt, lại cùng nó tranh giành sự ấm áp của Tiểu Mặc Mặc. Móng vuốt của Tiểu Bạch nhẹ nhàng vung lên, đem con rồng nhỏ trong ngực Tiểu Mặc ném ra ngoài, chuẩn xác rơi vào trong ngực Tiểu Tĩnh.

Cuối cùng, nó đắc ý lắc lắc cái đầu. Vị trí này vĩnh viễn là của một mình nó, những con rồng khác đừng hòng.

Nhìn bộ dáng bá đạo, tham muốn giữ lấy cực mạnh, nơi nào có chút

bộ dáng Long Thái Tử có tấm lòng độ lượng và nhân từ đối với dân chúng. May là Long Vương không có ở đây, bảo nó một mình tới xử lý tình huốn đột phát, nếu không, nó nhất định khó thoát khỏi móng vuốt của Long Vương, đem nó xách trở về dạy bảo thật tốt.

Tiểu Mặc buồn cười sờ sờ đầu Tiểu Bạch, tâm tư nho nhỏ của nó, bé làm sao lại không biết cơ chứ.

“Tiểu Bạch, ta cũng rất nhớ ngươi”.

Cúi đầu hôn nó một cái, Tiểu Bạch mừng rỡ lắc lắc cái mông.

Nhưng nếu nói bọn họ bên này sung sướng như ở trên thiên đường, thì đám người Lạc trưởng bên này quả thực chính kiểu đãi ngộ của địa ngục, mọi người bị Thần Long công kích thê thảm không nỡ nhìn, đến cuối cùng chỉ còn lại có nửa cái mạng.

“Tha mạng a. Xin cho chúng ta một con đường sống, chúng ta bảo đảm nhất định sẽ không tự tiện xông vào Long Vương cốc nữa.”

“Tiểu Tĩnh, nhanh lên một chút thay chúng ta cầu tình, khiến chúng nó tha cho chúng ta một con đường sống.”

Đoan Mộc Tinh nội tâm xoắn xuýt không đành lòng, đang muốn mở miệng hướng Tiểu Bạch cầu tình, Tiểu Mặc giành trước một bước mở miệng: “Không thể bỏ qua cho bọn họ dễ dàng như vậy. Lúc trước bọn họ bức bách Tiểu Tĩnh sử dụng Thiên Nhãn, sau đó lại ép Tiểu Tĩnh nhảy xuống vách núi, thiếu chút nữa là chết. Bọn chúng cực kỳ xấu xa, mới vừa rồi còn bắt ta uy hiếp nữa, loại người tâm địa ác độc như bọn chúng nếu được thả trở về, ngày sau nhất định sẽ hại Tiểu Tĩnh cùng gia gia Tiểu Tĩnh, thả hổ về rừng hậu hoạn vô cùng.”

“Không sai. Bọn họ đã biết đường vào Long Vương cốc nếu thả bọn họ ra, bọn họ sớm muộn cũng sẽ mang theo những cao thủ khác tiến vào Long Vương Cốc. Đối với loại người tham lam, muốn tiêu trừ lòng tham của bọn họ, trên căn bản là không thể nào, biện pháp duy nhất, chính cắt đứt ý niệm tham lam trong đầu bọn chúng.” Long Thiên Thần nói.

“Vậy rốt cuộc muốn trừng phạt bọn họ như thế nào đây.” Tiểu Bạch khổ não, phụ thân mới vừa phân phó, để nó một mình xử lý, học thế nào phân biệt thị phi, sớm một ngày có thể đảm đương trọng trách một mình.

“Tiểu Long Long, người là thái tử, chúng ta tất cả nghe theo người.” Thần Long tỏ thái độ.

“Tiểu Bạch, nơi này là nhà của ngươi, ngươi quyết định đi” Tiểu Mặc mỉm cười khích lệ nói.

Đám người Lạc trưởng lão dùng ánh mắt mong mỏi nhìn Tiểu Bạch, đem tất cả hi vọng ký thác vào trên người của nó, sinh tử của bọn họ bây giờ hoàn toàn nằm trong tay nó, sống hay chết chỉ trong một câu nói của nó mà thôi.

“Long Thái Tử, xin giơ cao đánh khẽ “. Nếu bọn họ biết bé trai này có tình bạn với Long Thái Tử như vậy thì bọn họ sẽ không lén lén lút lút đi vào Long Vương Cốc rồi. Trực tiếp cùng đứa bé này kết bạn rồi cầu xin bé dẫn bọn hắn vào cốc không phải tất cả đều vô sự sao?

Biết vậy chẳng làm a!

Tiểu Bạch suy tư một hồi lâu, đem những cao thủ nằm trên mặt đất chỉ còn lại có nửa cái mạng đánh giá mấy lần, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên, có chủ ý: “Đúng rồi, vậy liền đem bọn họ để lại Long Vương

cốc, để cho bọn họ mỗi ngày làm việc cho chúng ta.”

Đám người Lạc trưởng lão cúi đầu thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại lộ ra thần sắc đau khổ. Để cho bọn họ ở lại Long Vương cốc, vậy chẳng phải là bọn họ vĩnh viễn không có cơ hội trở về Đoan Mộc Gia tộc ư? Bọn họ cũng là những nhân vật quan trọng trong Đoan Mộc Gia tộc, tại sao lại có thể ở lại Long Vương cốc làm sai dịch cho một đám Thần Long cơ chứ?

Thực sự không cam lòng, nhưng dưới tình cảnh này có thể lưu lại một cái mạng là tốt rồi, bọn họ sao có thể kén chọn chứ?

Đoan Mộc Tĩnh nghe vậy, thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần có thể giữ được tánh mạng của bọn họ, bé an lòng rồi. Đối với người xấu, không nhiều thì ít đều phải trừng phạt.

“Tiểu Long Long, ngươi quá thông minh. Chúng ta vừa lúc thiếu người tắm rửa, đấm bóp lưng, hiện tại có rồi. Sau này tắm và đấm bóp lưng rốt cuộc không cần buồn phiền nữa.”

“Ta mỗi ngày chịu trách nhiệm quét dọn, vậy sau này là có người thay ta dọn dẹp phân và nước tiểu rồi. Ha ha, thật tốt quá”

Đám Thần Long tâm tình vui vẻ, ngươi một lời ta một câu, bắt đầu nghị luận. Đám người Lạc trưởng lão đều chết tâm, bọn họ là cao thủ, tại sao có thể luân lạc tới mức đi tắm đấm bóp lưng cho Thần Long, còn phải thay bọn họ quét dọn phân và nước tiểu cơ chứ? Chỉ cần vừa nghĩ tới cuộc sống nước sôi lửa bỏng sau này, bọn họ thực hận không thể nhảy núi tự tử.

Bất quá, bọn họ cũng chỉ là nghĩ trong lòng, làm gì có ai có dũng khí đi tìm chết đây? Chết tử tế không bằng sống chối cãi, cho dù thế nào đi chăng nữa Long Vương cốc linh khí tràn đầy, rất thích hợp cho

bọn họ tu luyện. Vậy thì vừa ở chỗ này chịu sỉ nhục khổ sở vừa tu luyện.

Một vài Thần Long lần lượt chở những cao thủ Đoan Mộc Gia tộc đi, con rồng nhỏ cũng được mẫu thân của nó mang đi, hiện trường chỉ còn lại Tiểu Bạch cùng nó ba vị bằng hữu đã lâu không gặp.

“Tiểu Mặc Mặc ta dẫn ngươi tới chỗ ta ở, nơi đó thật sự rất đẹp.” Tiểu Bạch hăng hái bừng bừng, vội vã muốn đem thứ tốt của mình cho bạn xem.

“Được rồi, vậy chúng ta đi nhanh đi”

Một nhóm ba người dưới sự hướng dẫn của Tiểu Bạch, hướng chỗ ở của nó lên đường.

Sau khi bọn họ rời đi không lâu, thân ảnh Long Vương và Long Hậu xuất hiện ở bên vách núi, Long Hậu vui mừng nhìn bóng lưng rời đi của con trai,vừa vui mừng vừa tự hào. Tiểu Long Long của nàng rốt cục có thể tự mình quyết định, đó là một khởi đầu tốt.

Long Vương ôm lấy nàng, ôn nhu nói: “Tiểu Long Long của chúng ta cần luyện tập thật nhiều, chỉ cần cho nó nhiều cơ hội luyện tập một chút, nó sẽ trở thành một vị Long Vương mới, trở thành niềm kiêu ngạo của Long Vương Cốc chúng ta.”

“Hết thảy đều nghe Đại Vương.” Long Hậu hiếm khi làm tiểu nữ nhân rúc vào trong ngực Long Vương, lời nói mềm mại đến xương tủy.

“Tiểu Mặc Mặc, phòng mới của ta như thế nào.” Tiểu Bạch biến trở về hình người, mở miệng, khoanh chân ngồi ở trên giường, rung đùi đắc ý, đang đợi được tán dương.

Còn lại ba người tinh tế xem xét căn phòng. Phòng mới to đến có chút khoa trương, xa xỉ khiến cả đám trợn mắt há mồm.

“Tiểu Bạch, ngươi phát tài rồi. Trong gian phòng của ngươi, một cái đồ trang sức thôi cũng có giá trị liên thành rồi, ngươi trở thành đại phú ông rồi!” Long Thiên Thần lau cây cột thủy tinh ánh xạ bảy màu trong tay tấm tắc than thở, hắn dám nói cây cột thủy tinh như vậy nếu là lấy ra đi đấu giá, tuyệt đối có thể mua một tòa thành, chỉ sợ cũng chỉ có Long Tộc mới có thể dùng cây cột thủy tinh trân quý như vậy mà thôi, có tiền mà không mua được, tuyệt đối là trân phẩm bảo bối a.

Hai mắt Tiểu Mặc cũng nhìn chằm chằm một vài viên Dạ Minh Châu chiếu sáng ở quanh phòng, ngẩng cổ lên chăm chú nhìn, nước miếng chảy ròng ròng. Viên Dạ Minh Châu lớn như vậy là lần đầu tiên bé thấy, Dạ Minh Châu lúc trước bé sưu tập được mà so với viên này thì đúng là gặp sư phụ, căn bản không vào được mắt của bé.

“Hạt châu thật xinh đẹp” Đoan Mộc Tĩnh thấy Tiểu Mặc nhìn chằm chằm vào hạt châu kia cũng nảy sinh lòng hiếu kỳ, không nhịn được cảm thán.

“Qủa thật là rất xinh đẹp” Một giọt nước miếng theo khóe miệng Tiểu Mặc chảy xuống, bé là kìm lòng không đậu.

“Tiểu Mặc Mặc, ngươi thích thì lấy đi. Của ta chính là của ngươi, không nên khách khí với ta.” Tiểu Bạch vô cùng khẳng khái hào phóng.

“Ta đây thật cầm nha.” Hai mắt Tiểu Mặc cũng chưa có rời khỏi hạt châu, tuyệt không cảm thấy có gì không tốt, nhảy lên giường đưa tay lấy đi hạt châu kia.

Long Thiên Thần vô lực vuốt trán. Tiểu Mặc a, cháu cũng quá không khách khí đi, cứ như vậy đem bảo bối của người nhà lấy mất, thật là mất mặt a.

Đáng tiếc Tiểu Bạch người ta một chút cũng không thấy Tiểu Mặc Mặc mất mặt. Tiểu Mặc Mặc thích bảo vật của nó còn muốn lấy bảo vật, nó cao hứng còn không kịp, điều này nói rõ Tiểu Mặc Mặc không đem nó làm người ngoài, chỉ có người ngoài mới có thể tính toán chi li với nhau.

Tiểu Bạch giờ phút này tâm tình vô cùng khoái trá, vừa lôi kéo Tiểu Mặc Mặc xem những bảo vật khác của nó.

“Tiểu Mặc Mặc, thích trái cây không. Thích thì cho ngươi” Tiểu Bạch thật thà không giấu diếm, nhìn thấy cái gì liền cho cái ấy.

“Những thứ bảo thạch, linh thạch này tất cả đều cho ngươi”

“Giường ngọc có muốn lấy hay không? Ngủ ở phía trên rất thoải mái nga, phụ thân ta dùng tới ngàn khối linh thạch dung hợp chế tạo mà thành.”

“Cây cột này có muốn hay không? Muốn cũng cho ngươi” Tiểu Bạch ôm lấy một cây cột thủy tinh muốn đem nó dỡ xuống, bị Tiểu Mặc ngăn cản, nó lại đem đồ đưa đi phòng mới liền bị dọn dẹp.

“Tiểu Bạch, đủ rồi. Ta chỉ muốn hạt châu này thôi, những thứ khác ngươi dùng đi”.

“Nga, có phải là bảo vật của ta không tốt hay không? Ngày mai ta sẽ tìm phụ thân cùng mẫu thân lấy một ít bảo vật tốt hơn.” Tiểu Bạch ngồi chồm hổm ở bên suối nước nóng, tay nhỏ bé nhàm chán nhổ

lên mấy cây mọc bên trong suối, buồn rầu phỏng đoán. Xem ra, Tiểu Mặc Mặc không muốn thu lễ vật của nó, nhất định là lễ vật của nó không đủ cao, nếu không Tiểu Mặc Mặc sẽ không từ chối.

Long Thiên Thần vuốt gáy của mình không nhịn được cảm thán, hai tiểu tử này thật là quá xa xỉ, căn bản không coi bảo vật là bảo vật chứ sao. Trong gian phòng đó mỗi một loại bảo vật đều là thế gian hiếm có, đến miệng của hai đứa bé thì giống như không đáng giá một đồng một xu, nhưng nếu để cho những người Đoan Mộc Gia tộc kia thấy thì đúng là ghen tị tới chết.

Hai mắt vô tình đảo qua mấy cây cỏ trong tay Tiểu Bạch, hai mắt Long Thiên Thần đột nhiên dựng lên dữ dội, một tiếng thét kinh hãi bật thốt lên: “Dừng tay”

Tiểu Bạch bị hắn la như vậy, lập tức đứng yên tại chỗ, không dám động đậy.

“Sao vậy?” ánh mắt vô tội nháy nháy.

“Long, Long Tiên Thảo.” Long Thiên Thần từng bước đến gần nó, thật sự là Long Tiên Thảo trong truyền thuyết. Trong sách cổ đã miêu tả hình dạng của Long Tiên Thảo, vừa rồi chẳng qua là cảm thấy tương tự, nhìn gần một chút rõ ràng chính là Long Tiên Thảo.

Hắn thiếu chút nữa hộc máu, người của Đoan Mộc Gia tộc thiên tân vạn khổ muốn tìm kiếm Long Tiên Thảo, cư nhiên bị Tiểu Bạch coi như cỏ dại nắm trong tay chơi đùa, thật là phí của trời a.

Hắn hiện tại thật rất muốn tà ác một phen, kéo cao thủ Đoan Mộc Gia tộc đi vào nhìn một cái, để cho bọn họ trực tiếp hộc máu bỏ mình.

“Long Tiên Thảo? Đây chính là Long Tiên Thảo?” Tiểu Mặc và Đoan

Mộc Tĩnh cũng bị hấp dẫn tới đây, tò mò ngồi chồm hổm xuống nhìn.

Tiểu Bạch buông lỏng tay ra, dịch chuyển khỏi chỗ ngồi, cùng ba người nhìn Long Tiên Thảo đánh giá: “Long Tiên Thảo là cái gì? Thứ tốt sao? Ta còn tưởng rằng cỏ dại lớn lên trong ao, các trưởng lão quên nhổ.”

Bộ dáng không hiểu biết gì của Tiểu Bạch, khiến cho Long Thiên Thần rất muốn một chưởng đập chết nó, thực là tức giận muốn đập chết người mà. Nhưng bộ dáng không biết gì, ngây thơ vô tội, thật đáng yêu giống tiểu tiên đồng, khiến cho người khác vừa yêu vừa hận.

“Tiểu Bạch, có thể cho ta mấy cây Long Tiên Thảo hay không? Ta muốn đem về giúp gia chủ bá bá chữa bệnh.” Ánh mắt Đoan Mộc Tĩnh khẩn cầu nhìn Tiểu Bạch, đáy lòng còn không quên mất bé là vì giúp gia chủ bá bá chữa bệnh mới mang bọn Lạc trưởng lão tới Long Vương cốc.

Tiểu Bạch vừa nghe, nhất thời vui vẻ không thôi, gật đầu như băm tỏi: “Dĩ nhiên có thể. Ngươi muốn bao nhiêu lấy bấy nhiêu, vạn lần không nên khách khí với ta”. Dù sao bình thường nó cũng là bắt mấy cây này làm cỏ dại để đùa.

“Cám ơn Tiểu Bạch.” Đoan Mộc Tĩnh vui vẻ đi hái Long Tiên Thảo.

Long Thiên Thần đưa tay, không nhịn được sờ sờ đầu Tiểu Bạch, thở dài nói: “Tiểu Bạch, ngươi thật đúng là phá gia chi tử, ta thay Long Vương Long Hậu lo lắng, Long Vương cốc sớm muộn gì sẽ bị ngươi làm cho thảm bại.”

Tiểu Mặc không đồng ý lắc đầu: “Mới không có, Tiểu Bạch chỉ có đối với bằng hữu của mình mới có thể hào phóng như vậy, đối với

những người khác nó sẽ không khẳng khái hào phóng như vậy, có đúng hay không?”

Tiểu Bạch Tiếu nâng mắt lên, gật đầu lia lịa, Tiểu Mặc Mặc thật là tri âm của nó rất hiểu lòng nó.

“Tiểu Bạch, mẫu thân rất nhanh sẽ phải luyện đan rồi, muốn nhờ ngươi đi giúp một chút, ngươi có đồng ý theo ta cùng đi Đan minh không?” Tiểu Mặc lúc này nhớ lại chính sự, hỏi ý Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch không chút nghĩ ngợi nói: “Ta dĩ nhiên đồng ý. Bất quá ta phải hỏi phụ thân cùng mẫu thân một chút mới được, chỉ cần bọn họ đồng ý ta liền đi với các ngươi.”

“Được, vậy chúng ta bây giờ đi tìm Long cha cùng Long nương.” Tiểu Mặc nói.

“Không cần tìm, chúng ta đã tới rồi.” Long Vương Long Hậu đứng ngoài cửa chờ đợi một lúc lâu. Nghĩ tới Tiểu Long Long khó được cùng bạn bè của mình gặp mặt, đang rất vui vẻ, không đành lòng quấy rầy, lúc này mới cất bước đi vào.

Nghe được nhi tử hào phóng biếu tặng bảo vật cho bạn bè của mình, Long Vương Long Hậu không hề đau lòng, chỉ cần Tiểu Long Long vui vẻ, cho dù nó làm Long Vương cốc phá sản, bọn họ cũng không đau lòng, có cái gì có thể so được với nụ cười của Tiểu Long Long chứ?

“Long cha, Long nương!” Tiểu Mặc mỉm cười nghênh đón, giống như là nhìn thấy phụ thân cùng mẫu thân của mình vậy, không có nửa điểm câu thúc mà thân mật nhiều hơn.

Long Hậu ôm lấy bé, mặt mày hớn hở: “Tiểu Mặc, con đã tới. Tiểu

Long Long cả ngày đều ở nhắc tới con. Mỗi ngày ăn cơm, ngủ, luyện công, cũng sẽ nói với ta tên con.”

“Ta cũng rất nhớ Tiểu Bạch, nhớ Long cha cùng Long nương.” Tiểu Mặc nở nụ cười mê chết người, khiến Long Hậu một trận lóa mắt, “Long nương, mẫu thân con muốn luyện chế đan dược, cần Tiểu Bạch hỗ trợ, ngài có thể để cho Tiểu Bạch đi với con một chuyến đến Đan minh không?”.

Hắn kéo nhẹ vạt áo Long Hậu làm nũng.

Long Hậu vốn là có chút chóng mặt, làm sao chống đỡ được hắn làm nũng như thế. Lúc này liền gật đầu đáp ứng.

Nhìn Tiểu Long Long và Tiểu Mặc Mặc ở hai bên, hai tiểu chính thái khả ái, mê chết người không đền mạng, thật muốn đem bọn chúng tất cả đều lưu lại ở Long Vương Cốc làm bạn với mình.

“Tiểu Long Long đi Đan Minh thì có thể, bất quá không thể ở lâu. Một khi đan dược luyện chế thành công phải lập tức trở về, bài học của con còn chưa học xong.” Thanh âm của Long Vương nhẹ nhàng bay tới đây, phá vỡ không khí hài hòa.

Long Hậu cũng thoáng cái thanh tỉnh, tức giận điểm mi tâm Tiểu Mặc buồn cười. Tiểu tử thúi, lại dùng mỹ nhân kế với ta, thiếu chút nữa là mắc lừa.

“Đại vương nói rất đúng, Tiểu Long Long đi nhanh về nhanh, lúc trước con còn chưa học xong bài học, không cho rời khỏi Long Vương Cốc một thời gian dài.”

“Mẫu thân……” Tiểu Bạch cố gắng giãy dụa, nài nỉ Long Vương Long Hậu. Nhưng dù Tiểu Bạch làm nũng như thế nào đi nữa cũng không

thể thay đổi tâm ý của bọn họ, điểm này bọn họ nghĩ giống nhau. Không còn cách nào khác Tiểu Bạch đành nhận mệnh, bất quá cuối cùng có thể cùng Tiểu Mặc Mặc gặp nhau ngắn ngủi là nó thấy đủ rồi.

“Tốt lắm, sắc trời cũng không còn sớm. Tiểu Mặc Mặc hãy cùng Tiểu Long Long ở chỗ này nghỉ ngơi, Long nhị công tử, còn có vị tiểu mỹ nhân khả ái này, đi với ta đến nơi khác.”

Được Long Hậu an bài, Long Thiên Thần và Đoan Mộc Tĩnh bị mang ra khỏi gian phòng, hướng về nơi khác nghỉ ngơi. Bên trong gian phòng chỉ còn lại có hai người Tiểu Mặc và Tiểu Bạch. Hoan hô một tiếng cùng nhau náo nhiệt thành một đoàn. Bất đồng chính là, lúc trước là một người đáng yêu bây giờ là hai người, giống như huynh đệ chân chính cùng chơi đùa, cho đến khi bọn họ mệt mỏi đến không động đậy được mới ôm nhau ngủ, ngủ thật say.

Quyển 5 - Chương 98: Liên Minh Thích Khách

Khoảng cách tới ngày luyện đan càng ngày càng gần, Vân Khê cũng luyện đan càng ngày càng thuần thục, tất cả đều nắm trong lòng bàn tay

Lúc này, Vân Khê và nữ đệ tử của Hồng Liên hẹn nhau ở tửu lâu, giao dịch Mỹ Nhân Lộ, Long Thiên Tuyệt đi theo bên cạnh.

Càng gần tới ngày luyện đan, danh tiếng của Vân Khê ở Đan Minh càng lúc càng vang dội. Lúc trước nàng đi trên đường cái, trong mười người có thể có một hai người nhận ra nàng, hiện nay phàm là nàng xuất hiện ở trên đường cái, trong mười người thì cơ hồ cả mười người đều nhận ra nàng, cho dù trong đó có một hai người không nhận ra nàng, ở trong thời gian ngắn nhất cũng bị xoá nạn mù chữ một cách mạnh mẽ.

“Nàng chính là Luyện Đan Sư luyện chế Tru Tiên Đan —Vân Khê Vân cô nương”

Từ đầu đường đi tới cuối phố, dọc theo đường đi đều nói giống như vậy, không có trăm lần cũng có ngàn lần, không hẹn mà cùng truyền vào trong tai Vân Khê. Vân Khê có thể từ đáy mắt bọn họ thấy ánh sáng cực nóng, trong đó tràn ngập hưng phấn cùng sùng bái.

“Vân cô nương”

“Vân Đại Sư”

Phần lớn Luyện Đan Sư đi cùng đều không hẹn mà cùng gọi nàng là Đại Sư, bởi vì trong mắt bọn hắn không phân biệt thân phận, chẳng phân biệt võ nghệ cao thấp, chỉ phân biệt tài nghệ luyện đan cao thấp. Gọi là Đại Sư, chính là đối với thuật luyện đan của nàng đồng ý và thừa nhận.

Thuật luyện đan cao minh của Vân Khê là điều hiển nhiên, trong Đan Minh từ trước tới nay nàng là người trẻ tuổi nhất vượt qua cuộc khảo hạch Luyện Đan Sư cấp chín, là nguyên lão trẻ tuổi nhất, đồng thời cũng là Luyện Đan Sư duy nhất có thể luyện chế Thần Phẩm Đan Dược, nàng đúng là Luyện Đan Sư tiềm năng mà mọi người mong đợi.

” Luyện Đan Sư đệ nhất thiên hạ – Vân đại sư, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu” Long Thiên Tuyệt nắm tay Vân Khê dạo bước ở trên đường cái, tâm tình tốt liền trêu ghẹo Vân Khê. Hắn mặc một thân trường sam màu đen, tà áo dài buông tùy ý, thanh nhã quý phái cùng với một đầu tóc vàng, nói chính xác là vô cùng rạng ngời chói mắt, thanh nhã và chói mắt dung hợp hoàn mỹ trên người của Long Thiên Tuyệt, làm cho hắn cùng người khác không giống nhau.

Vân Khê đang mặc một bộ đồ trắng xinh đẹp kết hợp với quần lụa mỏng, hai người sóng vai mà đi. Hai vợ chồng bước đi nhẹ nhàng, ưu nhã, thân ảnh tuyệt mỹ trở thành một phong cảnh tươi đẹp trên đường cái.

“Đến cả chàng cũng trêu trọc ta”.Vân Khê âm thầm nhéo tay hắn, tức giận trừng hắn.

Long Thiên Tuyệt vui vẻ cười nghênh ngang.

Nụ cười này của Long Thiên Tuyệt không biết làm tan nát trái tim của biết bao thiếu nữ.

“Thu liễm chút, đừng có phóng điện khắp nơi như thế” Vân Khê nắm tay hắn, rất không thích có nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm hắn như vậy.

Long Thiên Tuyệt hơi sững sờ chợt hiểu ra, ho nhẹ một cái ra vẻ nghiêm túc, bày ra một khuôn mặt đẹp trai,lãnh khốc. Ai ngờ hắn bày ra khuôn mặt lạnh chẳng những không có dọa người hâm mộ, ngược lại những ánh mắt kia truy đuổi càng thêm cuồng nhiệt.

Vân Khê bất đắc dĩ than thở, hoàn toàn bỏ qua.

“Vân cô nương”. Cửa sổ lầu hai của tửu lâu, Vân Yến Châu thò đầu ra hướng Vân Khê vẫy tay. Vân Yến Châu chính là đệ tử Vân tộc mua Mỹ Nhân Lộ của nàng, tức là một đệ tử của Hồng Liên đại nhân.

Vì mua được Mỹ Nhân Lộ ngàn vàng khó cầu, Vân Yến Châu vừa nhận được tin tức của Vân Khê, liền đến tửu lâu thật sớm để chầu chực. Mỹ Nhân lộ quan hệ đến tiền đồ của nàng, cho nên thứ này nàng nhất định phải đem được về.

Hai vợ chồng vào tửu lâu, dưới sự hướng dẫn của đệ tử Vân tộc, đi tới bàn của Vân Yến Châu.

“Vân cô nương, đa tạ cô nương đã đồng ý tới, vị này là?” Tầm mắt Vân Yến Châu rơi vào trên người Long Thiên Tuyệt, sau cái nhìn này, ánh mắt của nàng giống như hồ dán dính trên người của Long Thiên Tuyệt, không có cách nào dịch chuyển con mắt.

“Người của ta.” Vân Khê rất không thích ánh mắt của nàng.

Đuôi lông mày Long Thiên Tuyệt nhíu lại, không hài lòng lắm với câu trả lời của nàng.

Vân Yến Châu tinh tế hiểu rõ câu trả lời của Vân Khê, lộ ra vẻ mặt hiểu ý, vừa dẫn hai người ngồi, vừa thích thú cười nói: “Thì ra Vân cô nương là ngwoif đồng đạo……”

Câu nói này, Vân Khê nghe mà chẳng hiểu gì, làm sao lại trở thành người đồng đạo rồi.

“Ta hiểu. Ở Vân tộc chúng ta chuyện như vậy rất bình thường.” Vân Yến Châu thỉnh thoảng liếc Long Thiên Tuyệt, cười hèn mọn.

“Chỉ giáo cho.” Trong mắt Vân Khê ẩn dấu lưỡi đao.

Long Thiên Tuyệt hoàn toàn không nhìn thấy sự tồn tại của Vân Yến Châu,tỉ mỉ châm trà cho Vân Khê, lột vỏ trái cây sau đó ngồi bên cạnh chăm sóc nàng, hôm nay hắn tới thuần túy là vì nàng,nàng mới là nhân vật chính.

Cử chỉ như vậy rơi vào trong mắt Vân Yến Châu, thì càng giống như một việc hiển nhiên.

“Ở Vân tộc chúng ta, từ trước đến giờ lấy nữ tôn làm chủ, thực lực càng mạnh địa vị càng cao. Cô gái giữ vị trí cao nhất, chỉ cần nàng có khả năng có thể có rất nhiều vị hôn phu. Giống như sư phụ ta Hồng Liên đại nhân, nàng có ba vị hôn phu, mấy vị đại nhân cô trông thấy, cũng đều có hai vị hôn phu trở lên, cung chủ đại nhân của chúng ta thì càng lợi hại, tổng cộng có mười vị hôn phu.”

“Phụt.” Một ngụm trà từ trong miệng phun ra, Vân Khê bị kinh hãi, “Mười vị? Nhiều như vậy sao?”

Ở bên cạnh của nàng, mặt Long Thiên Tuyệt nhất thời đen lại, nhéo một bên eo thon của nàng.

Vân Khê vặn vẹo uốn éo eo, tránh thoát bàn tay công kích của hắn, hướng hắn cười cười, trấn an hắn. Nàng cũng không suy nghĩ lung tung, chỉ là lúc vô ý bật thốt lên thôi.

Vân Yến Châu nhìn chằm chằm vào Long Thiên Tuyệt cười bí hiểm, tiếp tục nói: “Chẳng qua là, muốn chính thức trở thành vị hôn phu thì lúc chọn người phải là người trong Vân tộc. Nếu không phải là người trong Vân tộc, cũng chỉ có thể trở thành nam sủng thôi. Chờ ngươi đi Vân tộc, trở thành đệ tử chính thức của Vân tộc ta, ngươi sẽ biết.”

Vân Khê cúi đầu ho khan, liếc mắt nhìn sắc mặt không tốt lắm của Long Thiên Tuyệt, thầm trộm vui mừng.

Ừ, đúng là có tiềm chất làm nam sủng.

Giống như là hiểu rõ tiếng lòng của nàng, Long Thiên Tuyệt cầm lấy một quả chuối tiêu vừa mới bóc, trực tiếp ngăn chặn miệng nhỏ của nàng.

Vân Khê cười thầm, há mồm rất không khách khí cắn một miếng chuối tiêu. Lúc này, Vân Yến Châu lại nói làm cho nàng thiếu chút nữa thì nghẹn chết.

“Vân cô nương, ta thấy chúng ta rất hợp ý nhau, là người đồng đạo, ta hướng ngươi đề cử một vị mỹ nam tử được hoan nghênh nhất Vân tộc chúng ta, hắn tên là Vân Trung Thịnh, bảo đảm hắn và vị bên cạnh ngươi không khác nhau lắm, cũng là cực phẩm trong cực phẩm. Dù sao thì phu quân của ngươi cũng không để ý ngươi tìm nam sủng, thêm một vị nam sủng cũng không coi là nhiều, mấu chốt Vân Trung Thịnh là người trong Vân tộc, có thể làm phu quân hoặc trắc phu của ngươi, đối với sự phát triển sau này của ngươi ở Vân tộc có lợi rất lớn.”

“Khụ khụ, khụ khụ……” Vân Khê bị nàng mang địa lôi oanh tạc, xem ra nàng hoàn toàn hiểu sai rồi, cho rằng Long Thiên Tuyệt là nam sủng của nàng, “Không đúng, nam tử xuất sắc nhất Vân tộc các ngươi, không phải là Vân Trung Thiên sao? Vân Trung Thịnh kia là người nào? Hắn có thể cùng Vân Trung Thiên so sánh với nhau sao?”

Long Thiên Tuyệt dùng ánh mắt hình viên đạn nhìn nàng.

Vân Khê dùng ánh mắt trấn an hắn, chuyện của hắn nói sau, hiện tại mấu chốt là đối phương nói có người so sánh với ca ca còn xuất sắc hơn, làm cho đáy lòng nàng khó chịu.

“Ngươi nói Vân Trung Thiên, đúng là hắn, chỉ tiếc hắn hiện tại đã là vị hôn phu của con tiểu tiện nhân Vân Phiên Phiên, không tính. Ai, đúng là một bông hoa nhài cắm bãi phân trâu.” Vân Yến Châu tiếc hận lắc đầu, nói tới Vân Phiên Phiên, trong giọng nói rõ ràng xen lẫn khinh thường và oán giận.

Một bông hoa nhài cắm bãi phân trâu. Đúng là rất hình tượng.

“Về phần Vân Trung Thịnh, hắn là con trai ruột của cung chủ, là con trai của cung chủ cùng vị hôn phu thứ tư, có thể nói là Tiểu hoàng tử của Vân tộc chúng ta, thân phận địa vị đó cũng không phải tôn quý bình thường, mà là đứa con trai cung chủ thương yêu nhất.”

“Ta có vấn đề muốn hỏi, cung chủ các ngươi năm nay rốt cuộc bao nhiêu tuổi?” Vân Khê tò mò hỏi.

Vân Yến Châu trả lời: “Cung chủ của chúng ta năm nay vừa tròn năm mươi.”

“Mới năm mươi?” Không đúng, nếu chỉ có năm mươi theo lời nàng ta nói như vậy chẳng phải nói rõ cung chủ Vân tộc bây giờ cùng Vân Huyên chết đi không thể nào có quan hệ trực tiếp. Nàng kia vì sao phải mời cao tăng Phạm Âm Tự tới trấn áp vong hồn của một phản đồ Vân tộc?

Long Thiên Tuyệt cùng nàng liếc mắt nhìn nhau, thấy được ánh mắt nghi ngờ của nhau.

“Ta hiểu, chuyện này nói trước mặt vị này có chút không tiện. Nếu ngươi có hứng thú với lời nói của ta, chúng ta có thể lén lút nói chuyện.” Vân Yến Châu cười đến hèn mọn, lại chuyển đề tài, “Đúng rồi, lúc trước chúng ta bàn chuyện Mỹ Nhân Lộ xong rồi không biết Vân cô nương có mang đến không?”

Vân Khê thu hồi tâm trạng: “Tất nhiên. Hai chai, tổng cộng là một triệu lượng bạc trắng.”

“Đắt như vậy?” Vân Yến Châu bị bảng giá này dọa sợ hết hồn.

Vân Khê hí mắt cười cười, ai bảo ngươi ngắm loạn nhìn loạn, lại đúng lúc nàng chán ghét đệ tử của Hồng Liên. Làm thịt ngươi là đúng rồi.

“Không đắt, bảng giá này là công bằng nhất rồi. Thử nghĩ năm ngoái đấu giá ở Thịnh Bảo Trai, ba bình Mỹ Nhân Lộ bán được một triệu một trăm hai vạn lượng bạc trắng, mỗi một bình giá đến hơn ba trăm vạn lượng bạc trắng. Qua một năm giá hàng tăng cao, cũng giống như lúc trước ở nơi này một lượng bạc có thể uống ba chén trà, mà nay một lượng bạc lại chỉ có thể uống đến một chén trà, có thể thấy được giá hàng hóa tăng cao như vậy huống chi là một lọ Mỹ Nhân Lộ có tiền cũng không mua được đây. Theo như ta tính ra, một lọ Mỹ Nhân Lộ nói thế nào cũng phải có giá gấp đôi, ta hiện tại chỉ lấy

ngươi năm trăm ngàn lượng bạc một lọ đã là giá hữu nghị rồi, hết sức hợp lý rồi.”

Vân Yến Châu nghe thấy như vậy suýt nữa thì bị Vân Khê làm cho hôn mê, nhưng cẩn thận nghĩ lại, nước trà trong tửu lâu quả thực đã tăng lên, nhưng đó là bởi vì có ngày hội luyện đan của Đan Minh, tửu lâu mỗi ngày đầy ngập khách, cho nên mới nhân cơ hội này tăng giá lên, cùng việc tăng giá Mỹ Nhân Lộ có quan hệ gì cơ chứ.

Gian thương a!

Nàng thấy rõ bản chất gian thương của Vân Khê nhưng mà nàng thực sự rất cần Mỹ Nhân Lộ, có thể giành thắng lợi ở cuộc bầu cử Thánh Nữ hay không hoàn toàn phụ thuộc vào nó.

Đúng như nàng nói, cung chủ năm nay năm mươi tuổi, ở cái tuổi này nữ nhân để ý nhất đúng là dung mạo của mình. Mặc dù cung chủ võ nghệ cao cường, dung nhan không dễ già đi nhưng dù sao năm tháng không buông tha con người, chỉ hơi không cẩn thận một chút, vô cùng có khả năng ở trên mặt lưu lại dấu vết của năm tháng. Lúc này nếu nàng có thể đưa lên Mỹ Nhân Lộ, cung chủ tâm tình vui vẻ, tất nhiên không thể thiếu công lao của nàng.

Sau khi cân nhắc xong, tâm tư của nàng đồng nhất, gật đầu nói: “Được,ta đồng ý.”

Vân Khê đem hai chai Mỹ Nhân Lộ lên bàn rồi dặn dò: “Nhớ kỹ, một lần chỉ có thể dùng một giọt đem nhỏ ở trong nước pha loãng ra sau đó thì sử dụng, liên tục dùng từ nửa tháng đến một tháng, nhất định sẽ thấy hiệu quả rất tốt.”

Một lần thấy hiệu quả, làm sao dẫn dụ được Hồng Liên mắc câu. Từ từ đùa chơi với ngươi mới có ý nghĩa.

Vân Khê vẫn cho là đối phương sẽ đem một chai Mỹ Nhân Lộ khác đưa cho Hồng Liên, chẳng ngờ được…

Tiền hàng thanh toán xong, Vân Yến Châu mất rất nhiều máu (tiền như máu), mặc dù đau lòng nhưng chỉ cần nghĩ tới mục tiêu trở thành Thánh Nữ cách mình càng ngày càng gần, tâm tình ngay lập tức tốt hơn, mang theo Mỹ Nhân Lộ vui vẻ rời đi.

“Một triệu lượng bạc đưa đến tay đúng là không uổng công phí thời gian”.Vân Khê mặt mày cau có, suy nghĩ xem làm sao có thể mua được một lượng lớn dược liệu, tay thì vân vê chiếc nhẫn trữ vật đang cầm.

Mội cái tay duỗi ra, đoạt đi chiếc nhẫn trong tay nàng, nàng quay đầu kinh ngạc nhìn vào đôi mắt màu đen đang phát sáng của Long Thiên Tuyệt ký ức bỗng nhiên ùa về.

“Khụ, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Ôi, trí nhớ của ta a, làm sao càng ngày càng kém rồi.”

“Thật không nhớ rõ à. Vậy nàng cũng nhất định không nhớ rõ cái nhẫn này làm thế nào mà có chứ”. Long Thiên Tuyệt cười đến ưu nhã, dấu diếm sát khí.

Lại cầm bạc uy hiếp nàng.

“Chàng muốn đưa chiếc nhẫn cho thiếp phải không. Phu quân, chàng thật tốt”.Nói xong,nàng nhào về phía trước định cướp chiếc nhẫn nhưng lại chụp phải không khí.

Long Thiên Tuyệt đưa tay ra ôm nàng vào lòng để nàng ngồi trên đùi của mình. Cúi đầu đụng vào trán của Vân Khê, ánh mắt u ám chợt

lóe lên: “Biết sai rồi sao, sau này còn dám nói đùa với phu quân nữa hay không?”.

Chống không lại ánh mắt bức người cuả Long Thiên Tuyệt, hai tay của Vân Khê ôm cổ của hắn, không thể làm gì khác hơn là nhận lỗi: “Sai lầm rồi, sai lầm rồi, ta biết sai rồi, sau này ta cũng không dám nữa.”

Đôi mắt cuả Long Thiên Tuyệt như có ngọn lửa bùng lên mạnh mẽ,ngón tay lạnh như băng nhẹ nhàng luồn vào tóc của nàng, khát vọng bản năng dâng lên, Long Thiên Tuyệt cúi đầu hôn lên môi của nàng.

Nụ hôn của hắn càng ngày càng thuần thục, lúc thì triền miên ôn nhu, lúc thì bá đạo điên cuồng, hắn dựa vào hô hấp của nàng nắm bắt tiết tấu, làm cho nàng mất đi ý thức say mê trong nụ hôn đó, không cách nào tự kềm chế, quên mất mình đang ở chỗ nào.

Vèo,vèo,vèo…….

Tiếng xé gió mạnh mẽ xuyên qua cửa sổ, rất nhiều phi tiêu cắm lên chiếc ghế.

Hai người dường như bị tiếng va chạm mới tỉnh táo phản ứng lại.

Ba chiếc phi tiêu nguy hiểm sượt qua tai Vân Khê, bay lòng vòng quanh thân thể của nàng, xoáy thành một vòng cung lớn, chân phải của nàng nhanh như cắt đem hai chiếc phi tiêu lần lượt đá về hướng ban đầu, phi tiêu theo đường cũ trở về.

Long Thiên Tuyệt liên tục đánh ra mấy chưởng, chưởng phong tạo thành vòng xoáy, tạm thời ngăn cản một phần phi tiêu bay vào.

“Khê Nhi, dùng Na Di Thuật đi trước đi.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đồng thời biến mất khỏi gian phòng.

Bịch bịch

Cửa phòng bị đá văng ra, một đám hắc y nhân hấp tấp tiến vào, nam tử cầm đầu giơ thanh kiếm lên hùng hổ, đang muốn vung kiếm lên lại phát hiện bên trong gian phòng rỗng tuếch ngay cả một người cũng không có.

“Chuyện gì xảy ra vậy, không phải vợ chồng Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt ở gian phòng này sao. Sao chớp mắt một cái lại chẳng thấy ai cả?”

“Chúng ta theo dõi rất chính xác, thật sự hai người họ ở trong gian phòng này không ra khỏi cửa”. Một tên thủ hạ trả lời.

“Chẳng lẽ gặp quỷ?” Nam tử đem trọng kiếm đâm vào nền nhà,lâm vào trầm tư.

Lúc này, có một thanh âm từ sau lưng của hắn truyền đến: “Đang tìm chúng ta sao?”.

Nam tử nghe tiếng chợt quay đầu lại,đứng ở cửa là một nam một nữ,một phải một trái, chính là người mà hắn muốn giết.

“Các ngươi làm sao ra được”.Nam tử nheo mắt, vội vàng hạ lệnh “Giết Vân Khê, tuyệt đối không thể làm cho nàng sống đến ngày luyện đan bắt đầu.”

“Đợi một chút” Long Thiên Tuyệt lên tiếng, làm ngưng lại tư thế tấn công của đối phương, “Trước khi động thủ hãy nói cho ta biết,tại sao

các ngươi lại ngăn cản thê tử của ta luyện đan”.

Nam tử điên cuồng cười lạnh nói: “Không sợ nói cho ngươi biết, có người tốn một số tiền lớn cho cao thủ Liên Minh Thích Khách chúng ta ám sát Vân Khê. Ở trước ngày luyện đan giết chết Vân Khê tiền thưởng một triệu lượng bạc, sau ngày luyện đan giết chết Vân Khê tiền thưởng năm trăm ngàn lượng bạc”.

Vân Khê giơ tay lên, sờ sờ cổ của mình, nhíu mày nói: “Đầu của ta chỉ trị giá một triệu lượng bạc. Liên Minh Thích Khách các ngươi rất thiếu tiền sao?”

Nàng tùy tiện bán ra hai chai Mỹ Nhân Lộ là có thể kiếm một triệu lượng bạc, hết lần này tới lần khác có người ra giá một triệu lượng bạc mua đầu của nàng, cũng quá vũ nhục nàng đi.

Nam tử bị nàng hỏi như vậy không khỏi kinh ngạc, lần đầu tiên hắn nghe thấy có người chê đầu mình giá quá thấp. “Không bằng như vậy đi ta ra một triệu lượng bạc, các ngươi thay ta đi giết người muốn lấy đầu ta, thế nào?”.

Nam tử lại sửng sốt thêm lần nữa, đợi phản ứng kịp hắn hừ lạnh một tiếng: “Liên Minh Thích Khách chúng ta bao giờ cũng tuân thủ lời hứa, nếu đã tiếp nhận danh sách, có lý nào lại thay đổi. Hai người các ngươi chịu chết đi.”

Hắn giơ kiếm lên, chiến ý trong nháy mắt ngưng tụ lại.

“Ngươi chờ một chút” Vân Khê giơ tay lên, lại ngăn cản hắn lần nữa, “Ta hảo tâm nhắc nhở các ngươi, muốn giết ta ít nhất cũng phải phái vài cao thủ chứ mấy người các ngươi căn bản không phải là đối thủ của ta.”

Chiến ý trong mắt Vân Khê tăng lên, tay phải rung lên, một chiếc phi tiêu rơi vào trong tay của nàng, chuyển lưỡi dao, nghiêng người, nâng tay, động tác lưu loát liền mạch. Nàng giương nhẹ khóe môi, nhàn nhạt nói một câu: “Ngươi còn kém lắm!”.

(giờ là đoạn ta post thiếu huhu)

Nam tử ngơ ngác nhìn cô gái gần ngay trước mắt, từ lúc đầu không thấy rõ nàng làm thế nào mà tiến gần hắn được, tốc độ kia thật sự là quá kinh người, hắn cơ hồ không kịp phản ứng, chớp mắt một cái nàng đã đến trước mặt hắn rồi. Khó trách mới vừa bọn họ tỉ mỉ thiết kế sát cục, một lần công kích không thể thành công, thì ra công phu của nàng cao như thế.

Cảm giác được hàm dưới lạnh như băng, đáy lòng hắn mang theo sợ hãi.

Những cao thủ còn lại thấy thủ lĩnh dễ dàng bị đối phương chế trụ, không dám hành động mù quáng.

“Nói, rốt cuộc là ai bảo ngươi tới giết ta.” Vân Khê chất vấn.

“Ta sẽ không nói cho ngươi”. Nam tử quật cường ngẩng đầu.

“Không nói phải không?” Vân Khê cười tà ác, liếc mắt nhìn Long Thiên “Thiên Tuyệt, ngươi Kim Hòa tháp lâu rồi không mời khách rồi, không bằng mời mấy vị này đi vào ngồi một chút”.

“Hôm nay còn không có cho Cự thú thủ tháp ăn, có mấy người bọn hắn có thể không cần phải tiết kiệm tiền thức ăn gia súc.” Long Thiên Tuyệt tùy ý nói, đem Kim Hòa tháp lấy ra, xoay ở trong lòng bàn tay.

Đôi đồng tử trong mắt nam tủ co rút lại, càng lúc càng sợ hãi.

“Như thế nào, cho ngươi hai lựa chọn. Hoặc là nói ra tên của người kia, hoặc là đi bên trong ngồi một chút.” Tay Vân Khê hướng về phía trước một cái, lưỡi dao trên cổ hắn trượt xuống tạo thành một lỗ hổng, không nguy hiểm đến tánh mạng nhưng lại có thể để cho hắn cảm giác được đau đớn.

“Được, ta, ta nói…… Ách”cả người nam tử đột nhiên co quắp lại ngã thẳng về phía sau.

Không chỉ có hắn như thế, bọn sát thủ áo đen cũng giống hắn đầu tiên là co quắp lại, sau đó từng tên từng tên ngã xuống,sùi bọt mép.

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt nhanh chóng trao đổi ánh mắt, cả hai cùng kinh ngạc, sững sờ.

“Bọn họ trúng độc rồi, là độc dược mãn tính.” Vân Khê xem xét rồi đưa ra phán đoán.

“Liên Minh Thích Khách ……” Long Thiên Tuyệt yên lặng không lên tiếng, lâm vào trầm tư.

Từ tửu lâu rời đi, trên đường cái nơi nào cũng truyền đi tin tức Liên Minh Thích Khách muốn lấy đầu Vân Khê, những dân chúng nhiệt tình thấy Vân Khê, rối rít đến nói cho nàng biết. Lời nói của họ cùng với tin tức thu được từ những hắc y nhân không khác biệt là mấy.

Trước ngày luyện đan giết chết Vân Khê tiền thưởng một triệu lượng, sau ngày luyện đan giết chết Vân Khê tiền thưởng năm trăm ngàn lượng.

Tin tức kia như sấm sét khiến cả thành Đan Minh nổ tung.

Người người đều bàn luận về chuyện này.

Ngày luyện đan sắp tới, người người đều mong mỏi nhìn thấy Tru Tiên Đan xuất thế, nhưng có người tuyên bố muốn giết Vân Khê, sát thủ của Liên Minh Thích Khách trở thành đại địch của mọi người.

Tại tổng bộ của Liên Minh Thích Khách xảy ra sóng to gió lớn, quần hùng hội tụ.

Hai mươi nguyên lão của Liên Minh Thích Khách, dựa theo bộ chữ để sắp xếp, danh hiệu phân biệt là Chữ Thiên Nhất Hào mười người, lần lượt từ Nhất Hào đến Thập Hào, trong đó Chữ Thiên Nhất Hào chính là Minh Chủ của bọn họ.

Không có tên thật, không lộ hình dáng, chỉ sắp xếp thực lực theo cách đánh số và những số này tượng trưng cho bọn họ ở Thích Khách Liên Minh.

Có hai mươi người đang ngồi, ai cũng che miếng vải đen hoặc mang mặt nạ trên mặt, ngồi xung quanh chiếc bàn. Mười vị bên trái mang chữ Thiên, mười vị bên phải mang chữ Địa, dựa theo thực lực cao thấp để xếp thứ tự chữ.

“Trong các ngươi, kẻ nào đã nhận danh sách?” Thanh âm lạnh như băng, xuất ra từ miệng Chữ Thiên Nhất Hào, cũng tức là Minh Chủ hiện nay.

Còn lại mười chín người nhìn nhau, ai cũng không lên tiếng.

“Các ngươi không nhận danh sách, vậy rốt cuộc là kẻ nào ở bên ngoài truyền tin tức giả, giá họa cho Liên Minh Thích Khách chúng ta?” Chữ Thiên Nhất Hào hí mắt, ánh mắt ngoan lệ, ham muốn giết chóc luôn ẩn hiện xung quanh hắn, khiến người khác không rét mà

run.

“Minh chủ, người này dụng tâm hiểm ác, muốn đưa thích khách Liên Minh chúng ta vào chỗ chết. Theo tư liệu chúng ta thu thập được, Vân Khê có thân thế không hề đơn giản, không chỉ có quan hệ cùng học viện Vạn Hoàng, Đan Minh, Long gia cùng gia tộc Hiên Viên, mà còn cùng Long Vương cốc Long Vương Long Hậu có mối liên hệ rất thân thiết, nghe nói nàng có khả năng hay là hậu duệ của Vân tộc.. Thân phận và bối cảnh như vậy chỉ cần động đến nàng, thì các thế lực này sẽ kết hợp lại với nhau tìm Liên Minh Thích Khách chúng ta báo thù, khi đó Liên Minh Thích Khách chúng ta sẽ gặp nguy hiểm.” Chữ Thiên Nhị Hào thâm trầm phân tích.

“Thật ra chẳng có gì, bằng thực lực của Liên Minh Thích Khách chúng ta chẳng sợ gì bọn chúng. Làm cho ta lo lắng nhất là vào thời khắc quan trọng nhất lúc Vân Khê luyện chế Tru Tiên Đan, đột nhiên phát ra tin tức Liên Minh Thích Khách muốn giết nàng, thử hỏi người trong thiên hạ nhìn Liên Minh Thích Khách chúng ta như thế nào. Liên Minh Thích Khách chúng ta trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, trở thành đại địch của cả Long Tường đại lục, cũng không quá đáng, ảnh hưởng cực xấu.” Chữ thiên Tam Hào nói tiếp.

“Người này dụng tâm hiểm ác như thế, chúng ta nhất định phải tra ra người giật dây, tuyệt không thể để cho Liên Minh Thích Khách gánh tội oan.” Chữ Thiên Nhất Hào oán giận nói.

“Đúng, nhất định phải tra ra người giật dây.”

Mọi người rối rít gật đầu phụ họa.

“Minh Chủ, ngài hạ lệnh đi”. Chữ Thiên Nhị Hào xin chỉ thị.

Chữ Thiên Nhất Hào hí mắt, lãnh tĩnh (lạnh lùng, bình tĩnh) suy nghĩ

một lát, thanh âm lạnh như băng nói: “Ta tự mình đi Đan Minh một chuyến, đợi nắm rõ tình huống lại báo cho các ngươi, các ngươi tùy thời nhận mệnh”.

“Dạ, Minh Chủ”. Mọi người cùng nhau đứng dậy, ôm quyền trả lời.

Cùng lúc đó, tại gia tộc Hiên Viên, các cao thủ tề tụ ở phòng chính, tiến hành thương nghị.

“Khê Nhi nha đầu, nghe lời ông ngoại bắt đầu từ hôm nay, cháu phải đợi ở nhà, chỗ nào cũng đừng đi, cho đến ngày luyện đan mới thôi. Ta xem người nào to gan, dưới mí mắt của lão phu có thể hạ sát thủ với cháu.” Hiên Viên gia chủ vỗ bàn nói.

” Lời đề nghị của Hiên Viên tiền bối có thể suy nghĩ, vì lý do an toàn Khê Nhi, muội không nên ra cửa trong mấy ngày gần đây, đợi cho đến ngày luyện đan mới thôi.” Vân Trung Thiên tán thành nói.

Quyển 5 - Chương 99: Ngày hội luyện đan bắt đầu

“Được rồi, ta đây tạm thời làm một con rùa đen rút đầu vậy”.

Đối với sự khuyên bảo của mọi người, Vân Khê bất đắc dĩ cười khổ, nếu là mọi ngày nàng sẽ không vì có người đuổi giết mình mà co đầu rụt cổ, tình huống hôm nay lại không giống vậy, nó liên quan đến đại sự luyện đan, không được có bất kỳ sai sót nào. Để thuận lợi cho việc luyện đan thành công, tạm thời nàng phải nhẫn nại.

“Trên đời này có con rùa đen nào lại băng tuyết thông minh như nàng chứ?” Long Thiên Tuyệt nhẹ nhàng nắm tay nàng, nhỏ giọng an ủi.

Vân Khê đảo mắt, khóe miệng che giấu nụ cười.

Hiên Viên gia chủ hắng giọng cười to: “Khê Nhi nha đầu, cháu tạm thời chịu ủy khuất đi. Cháu yên tâm, chờ luyện đan thành, ông ngoại nhất định thay cháu bắt kẻ giật dây, chỉ cần hắn xuất hiện ở hiện trường luyện đan, sẽ làm cho hắn đến được mà đi không đi được”.

Lời của Hiên Viên gia chủ đã nhắc nhở Vân Khê.

“Thiên Tuyệt, hiện trường luyện đan phòng ngự, an toàn bố trí ra sao?”

“Ta ở hiện trường luyện đan đồng thời bố trí ba tuyến phòng ngự, ba tuyến này nằm trong vòng kiểm soát của chúng ta, chỉ cần có người đến gần ngươi trong vòng năm mươi bước, chính là khu vực phòng ngự của chúng ta, năm mươi bước bên ngoài do người của đan

minh bố trí phòng ngự. Vì bảo đảm cho nàng có thể thuận lợi hoàn thành quá trình luyện đan, ta còn giữ lại một kế hoạch bí mật. Quay đầu lại đây, ta nói cho mình nàng biết thôi “. Long Thiên Tuyệt ra vẻ thần bí, bộ dạng nắm chắc phần thắng,mười phần tự tin.

“Trừ phương án phòng ngự ở ngoài, ta còn chuẩn bị mấy phương án săn bắn, một khi hiện trường có người có hành động bất thường, có hành vi đáng ngờ, bất kể hắn là ai, ta cũng sẽ không để cho hắn an toàn rời đi khỏi hiện trường luyện đan.” Đầu ngón tay của hắn gõ lên mặt bàn theo tiết tấu, giờ phút này, Long Thiên Tuyệt dường như là một tướng quân đang bày mưu tính kế, tất cả đều được hắn nắm trong lòng bàn tay.

“Chúng ta đủ người sao? Hôm đó, hiện trường nhất định sẽ có rất nhiều người xem, lắm người nhiều ma, người của chúng ta có thể quan sát tất cả sao?” Vân Khê hỏi.

“Nhân thủ cần tốt nhất chứ không cần nhiều. Trừ người của chúng ta, còn có cao thủ của Đan Minh cùng Hiên Viên gia tộc hỗ trợ, nhân thủ đầy đủ. Chúng ta còn tập hợp bốn đội ngũ do những cao thủ đứng đầu tạo thành. Mỗi đội ngũ do năm cao thủ tạo thành, toàn bộ là cao thủ cấp bậc Huyền Hoàng, bốn đội này đã thống nhất chia ra từng khu vực để quản lý. Một khi hiện trường có hiện tượng bất thường, tất cả các cao thủ quản lý khu vực này sẽ hành động cùng một lúc, tiêu diệt kẻ thù. Về phần cao thủ cấp Huyền Hoàng trở xuống chỉ phụ trách canh gác và truyền tin tức, tại hiện trường cứ mười bước có một nhóm, năm bước một trạm canh gác, cứ cách một khoảng thời gian lại đổi khẩu lệnh một lần. Ở giữa nếu có sai sót, sẽ có cao thủ dự bị thay thế ngay lập tức, bảo đảm cả hiện trường thời khắc đều ở trong tay chúng ta, có trình tự.....” Vân Trung Thiên nói tiếp, những phương án này là do một mình Long Thiên Tuyệt lập ra, sau khi hai người trao đổi xong định ra, cho nên Vân Trung Thiên hiểu rất rõ và cũng phối hợp thực hiện phương án này.

Vân Khê khẽ vuốt cằm, nhìn Long Thiên Tuyệt và Vân Trung Thiên ở hai bên, đây là lần thứ hai hai người này hợp tác cùng nhau vì an toàn của nàng, vì để cho nàng có thể thuận lợi luyện đan thành công, hai vị cao thủ tài trí xuất chúng cao thủ bắt tay nhau lập ra phương án này, mục đích duy nhất là bảo vệ người thân thiết nhất của họ.

Nhìn hai người, Vân Khê cảm giác mình rất hạnh phúc, dù phía trước có nguy hiểm như thế nào nàng cũng không sợ.

“Được rồi, phương án phòng ngự nghiêm mật lần này, lão phu muốn xem kẻ nào còn dám đến quấy rối.” Hiên Viên gia chủ vỗ bàn cười lớn, tiếng cười mạnh mẽ lây nhiễm đến những người tại chỗ này, khiến cho mọi người tràn đầy mong đợi với ngày hội luyện đan lần này.

Mấy ngày tiếp theo, Vân Khê một bước cũng không rời khỏi gia tộc Hiên Viên, cho đến ngày luyện đan bắt đầu.

Đang ngủ say Vân Khê tự nhiên tỉnh lại, giường cao gối mềm mại, nhiệt độ ấm áp, mùi sữa trong veo bay vào trong mũi, cái tay nhỏ bé ở xoa loạn xạ trên mặt của nàng.

Môi của nàng giác nhếch lên, không cần mở mắt ra cũng có thể đoán được là tiểu tử nào đang làm trò quỷ.

“Mẫu thân..... Mẫu thân.....” Thanh âm ngọt ngào mềm nhũn, thật giống kẹo đường.

Nàng cố ý tiếp tục giả vờ ngủ, không để ý tới con gái, mặc kệ bé tiếp tục làm chuyện xấu.

“Mẫu thân..... Mẫu thân.....” Tay nhỏ bé sờ lên sống mũi của nàng,

bắt đầu bóp mũi nàng, làm cho nàng không thể hô hấp bình thường.

Vân Khê nhắm hai mắt, đưa tay ôm con gái vào trong ngực, thò tay chọc nách con gái gãi ngứa bé. Tiểu Nguyệt Nha sợ nhất gãi ngứa, cả thân thể giãy dụa giống như con rắn nhỏ, miệng cười khanh khách.

“Là Tiểu bại hoại nhà ai gây rối ở đây a? Mau mau khai ra.” Vân Khê mở mắt ra, nhìn nữ nhi cười lộn xộn trong ngực, ngửi mùi sữa trong veo trên người, tâm tình thật tốt bắt đầu một ngày mới.

“A a a a.....” Tiểu Nguyệt Nha khua tay múa chân, cái miệng nhỏ nhắn bẹp bẹp, không biết muốn biểu đạt cái gì, trên khuôn mặt nhỏ nhắn biểu hiện vô cùng phong phú.

Long Thiên Tuyệt bước đến bên giường, ngồi ở mép giường, làm bạn cùng vợ và con gái, vừa đùa với con gái vừa ôn nhu mỉm cười: ” Tiểu Nguyệt Nha của chúng ta là tới gọi mẹ rời giường phải không?”

Tiểu Nguyệt Nha hiểu được lời này, cái đầu nhỏ liên tiếp gật gật, ngoan ngoãn bò lại đến bên người phụ thân, mở to một đôi lóe sáng nhìn Vân Khê.

“Tiểu Nguyệt Nha cứ đi như vậy à? Không có Tiểu Nguyệt Nha hôn nhẹ, mẫu thân không có khí lực rời giường a.” Vân Khê hướng về phía nữ nhi làm nũng, đưa tay chỉ chỉ bên phải mặt mình, trò chơi hôn nhẹ hai mẹ con nàng đã chơi vô số lần rồi, cử chỉ gợi ý này con gái có thể dễ dàng nghe và hiểu.

Quả nhiên, Tiểu Nguyệt Nha nhận được tín hiệu, bò nhanh tới, ghé sát vào gương mặt Vân Khê in lên một nụ hôn ẩm ướt.

“Mẫu thân, hôn nhẹ.....” Cái miệng nhỏ nhắn của bé cong lên, lấp la

lấp lánh, hơn phân nửa đều là nước miếng của bé, bé cười giống như thiên sứ, làm cho người ta yêu thích không buông tay.

Vân Khê đứng dậy, nắm lấy gương mặt của bé, chụt chụt chụt, liên tục hôn ba cái.

Hai mẹ con nhìn nhau mà cười, giờ phút này thật ấm áp.

Long Thiên Tuyệt mím môi cười nhẹ, ngưng mắt nhìn hai mẹ con âu yếm lẫn nhau, không đành lòng quấy rầy.

Lúc này, ngoài cửa có tiếng bước chân vội vàng truyền đến, cửa phòng bị mở ra, một cỗ không khí mới mẻ xen lẫn lạnh lẽo đập vào mặt.

“Mẫu thân, con đã về” âm thanh thanh thúy có lực bay tới, một cậu bé trang phục gọn gàng vọt tới trước giường, đi sau bé còn có một bé trai nho nhỏ, bọn họ chính là Tiểu Mặc và Tiểu Bạch từ Long Vương cốc trở về.

Thời điểm rời khỏi Long Vương cốc, Đoan Mộc Tĩnh mang theo Long Tiên Thảo đi về cùng cao thủ Đoan Mộc Gia tộc, không đi cùng. Long Thiên Thần mang theo Tiểu Mặc và Tiểu Bạch nhanh chóng chạy về Hiên Viên gia, bấm đốt ngón tay thời gian vừa vặn.

“Nữ ma đầu ——”

Vân Khê còn chưa từ trong vui sướng khi nhìn thấy con trai tỉnh lại đã bị bé trai nho nhỏ kêu “Nữ ma đầu “làm cho giật mình.

“Tiểu Bạch.”

“Nữ ma đầu, ta đã trở về.” Tiểu Bạch và Tiểu Mặc sóng vai đứng

cùng nhau, khuôn mặt nhỏ nhắn cười đến rực rỡ, mê chết người không đền mạng.

Cho dù Vân Khê đã được tôi luyện bởi các loại sắc đẹp, sức chống cự cực mạnh, nhưng vẫn bị hình người của Tiểu Bạch làm cho ngẩn ngơ.

Đây đúng là Tiểu Bạch sao? Tại sao lại đáng yêu như thế cơ chứ?

Mặc dù con người trên thế giới rất phức tạp, rất xấu xa tà ác, tràn đầy âm mưu và giết chóc, trẻ con trên thế giới đều đơn thuần tốt đẹp như vậy, nàng rất muốn bảo vệ bọn họ, vì bọn họ bảo vệ tốt phân hồn nhiên tốt đẹp kia.

“Tiểu Bạch, lần này lại cực khổ ngươi rồi.” Vân Khê sờ sờ gương mặt, Tiểu Mặc, lại sờ gương mặt Tiểu Bạch, được ăn đậu hủ, nàng hận không có ba đầu sáu tay, đem ba đứa bé khả ái hết sức này ôm vào trong ngực.

“Ừ, ta cực khổ.” Tiểu Bạch cũng không biết như thế nào là khách khí.

Vân Khê dở khóc dở cười, vỗ vỗ đầu hai đứa bé, lại đem Tiểu Nguyệt Nha đặt vào trong lòng Long Thiên Tuyệt, hạ lệnh trục khách: “Chúng tiểu nhân, ai gia muốn rời giường thay quần áo, tất cả lui đi.”

“Mẫu thân vạn phúc, tiểu nhân xin cáo lui.” Tiểu Mặc không hổ là người đi theo nữ ma đầu xông xáo giang hồ đã lâu, quen cửa quen nẻo, phối hợp không chê vào đâu được. Nhìn cái động tác hành lễ cùng vẻ mặt cơ trí nghịch ngợm, giống y như thật, rất giống phiên bản nhỏ của Vi Tiểu Bảo.

Tiểu Bạch bị Tiểu Mặc nắm tay nhỏ bé đi ra ngoài, trước khi đi không quên quay đầu lại nói một câu: “Ai gia, người nhanh lên một chút

nha.”

“Khụ khụ.....” Vân Khê bị nó làm cho bị sặc, Tiểu Bạch vẫn là Tiểu Bạch, vô luận nó có mặc com lê thì cũng không thể sửa đổi bản chất của Tiểu Bạch nó.

Long Thiên Tuyệt cất giọng cười lớn, ôm con gái đi ra ngoài, trước khi đi cũng tặng nàng một câu: “Ái phi, chớ chậm chạp quá.”

Vân Khê đảo mắt, có phải mọi người nhập kịch quá không?

Nhanh chóng thay quần áo gọn gàng, Vân Khê soi gương, trong gương đồng chiếu ra một khuôn mặt thanh lệ tuyệt luân không có phấn trang điểm, thanh thoát tự nhiên không gì sánh được. Hôm nay nàng mặc một cái váy màu trắng ôm eo, làm nổi bật tư thái và thân hình của nàng, làn váy dài, ưu nhã mà cao quý, hơn nữa chỗ cổ áo thêu hoa thủy tiên tinh xảo, làm cho cả người nàng thoạt nhìn càng ưu nhã cao quý và thanh lệ, không mất đi vẻ đoan trang.

Nàng giơ tay lên, đem một cái huy chương tượng chưng cho Đan Minh đeo ở trước ngực, đây là nàng tôn trọng Đan Minh, cũng tôn trọng nghề nghiệp luyện đan này.

Hôm nay nàng là Luyện Đan Sư Vân Khê.

Hôm nay nàng, nhất định sẽ tỏa sáng.

Hôm nay nàng nhất định sẽ là người đầu tiên được ghi vào sử sách.

Bởi vì trăm ngàn năm qua, nàng là một người duy nhất có thể luyện chế ra Tru Tiên Đan thất truyền đã lâu, một Luyện Đan Sư vĩ đại.

Vân Khê bước ra khỏi gian phòng, cửa phòng bên ngoài đứng đầy

người, tất cả mọi người đang đợi sự xuất hiện của nàng.

“Wow, sư phụ thật đẹp.” Bách Lí Song sợ hãi than lớn, cùng Long Thiên Thần hai người một trái một phải khoác cánh tay Vân Khê.

Long Thiên Tuyệt đứng một bên, mỉm cười nhìn nàng chăm chú, trong mắt toát ra ý nghĩ yêu thương nồng đậm.

Vân Trung Thiên đứng ở bên cạnh hắn, cũng mỉm cười nhìn chăm chú, trong mắt hắn lộ ra ôn nhu vô hạn.

“Thời gian không còn sớm, chúng ta lên đường đi.” Đáy mắt Hiên Viên gia chủ lóng lánh vui sướng và hưng phấn, dùng ánh mắt hỏi thăm Vân Khê.

“Lên đường.” Vân Khê bình tĩnh nói.

Chỉ một thoáng, toàn trường vui mừng, tất cả mọi người tụ tập ở chỗ này rối rít hoan hô.

“Tất thắng! Tất thắng! Tất thắng!”

Ở trong mắt bọn họ, vinh dự của Vân Khê chính là vinh dự của gia tộc bọn họ, không cách nào phân biệt.

Không khí tại hiện trường, trong nháy mắt sôi trào.

Vân Khê mỉm cười, trong lòng không được bình tĩnh. Thời khắc này, nàng là người nhận nhiều áp lực nhất mà mọi người thừa nhận, song áp lực càng lớn, chờ đợi càng lớn, nàng càng cần bình tĩnh hơn. Tất cả mọi người có thể kích động hưng phấn, duy chỉ có nàng là không thể.

“Khê Nhi, cố gắng hết sức là được.” Long Thiên Tuyệt ở bên cạnh nàng cúi đầu nói một câu.

Vân Khê vuốt cằm trong lòng ấm áp.

Quyển 5 - Chương 100: Tiểu đội trị an dũng mãnh

Hiện trường luyện đan đủ chứa hơn một ngàn người, tiếng người ồn ào, không còn chỗ ngồi, rất nhiều người bị ngăn cản ở ngoài cửa hiện trường luyện đan, con đường bên ngoài tắc nghẽn nước chảy không lọt.

Có thể tiến vào hội trường, phần lớn cũng là người có tiền, nghe nói vé vào cửa tiến vào hội trường quan sát luyện đan, một đã bán được năm trăm lượng bạc, lại còn là vị trí góc khuất, chỉ nhìn thấy mỗi đầu người. Những vị trí tốt và chỗ ngồi dành cho khách quý thì tất nhiên là có giá trên trời, thế nhưng vẫn bị tranh mua không còn cái nào, mà giá cắt cổ như vậy người bình thường làm sao có thể mua được cơ chứ?

Nhân vật chính còn chưa xuất hiện, không khí tại hiện trường đã nóng lên dữ dội, người người đều nghị luận về nhân vật chính hôm nay, phân tích tường tận những sự tích của nàng.

Trong đám người, Mặc Đại Thiếu dẫn thủ hạ vụng trộm nhìn khắp mọi nơi.

“Vân Khê và người của gia tộc Hiên Viên sao còn chưa xuất hiện?”

“Đại thiếu gia, hôm nay thủ vệ Đan Minh rõ nhiều hơn mấy lần so với ngày thường, hơn nữa những người tới đây toàn nhân vật lớn cả, hay là chúng ta tạm thời hủy bỏ kế hoạch, chờ qua hôm nay mới đi tìm bọn họ tính sổ?”

“Không thể được!” Mặc Đại Thiểu vung tay lên, cắt ngang lời thủ hạ, “Tam đệ của ta không thể chết vô ích, là bọn hắn hại chết Tam đệ của ta, dù sao chăng nữa Mặc gia cũng muốn lấy lại công đạo.”

“Nhưng mà Đại thiếu gia..... Chúng ta căn bản không có chứng cớ xác thực chứng minh Tam thiếu gia bị đám người Vân Khê hại chết, tùy tiện trả thù như vậy có phải không thỏa đáng hay không?” Hạ nhân khuyên.

Mặc Đại Thiểu nhíu mày: “Từ di tích chiến trường cổ trở lại mọi người đều nói như vậy, làm sao giả được? Các ngươi đi đi, bất kể là giết người cũng tốt, phóng hỏa cũng tốt, tóm lại đem hội trường hôm nay đảo loạn hết lên cho ta, càng loạn càng tốt, ta chính là không muốn để cho Vân Khê luyện đan suôn sẻ, muốn cho nàng ta mất thể diện trước mặt mọi người!”

Cách đó không xa, có người nghe thấy lời hắn nói, bắt đầu truyền tin tức đi. Không bao lâu sau, tin tức này được truyền từ khu vực phía đông tới tất cả các khu vực khác.

Hạ nhân Mặc gia cảm thấy không ổn.

“Đại, đại..... Đại thiếu gia.” Hạ nhân bắt đầu lắp bắp, bởi vì hắn đã thấy có cao thủ đi tới phương hướng của bọn họ.

“Ngươi gặp quỷ à? Đang yên đang lành, lắp bắp cái gì?” Mặc Đại Thiếu dùng sức trừng hạ nhân, thời điểm nhận thấy có cái gì không đúng hắn từ từ xoay người, sau đó thấy được Long Thiên Thần.

“Ta tưởng là ai? Nguyên lai là tiểu tử ngươi!” Mặc Đại Thiểu căn bản không đem Long Thiên Thần để vào trong mắt.

Long Thiên Thần nhếch miệng cười đùa cợt nhả đi đến trước mặt

hắn: “Mặc Đại Thiểu, nghe nói ngươi nghĩ xui khiến thủ hạ giết người phóng hỏa, nhiễu loạn trật tự hiện trường?”

“Thì sao? Không phục thì một mình ngươi đấu với lão tử a!” Mặc Đại Thiểu ỷ vào thân thể của mình cao lớn khôi ngô, đến gần Long Thiên Thần hếch lỗ mũi lên. Thủ hạ phía sau hắn cũng cùng nhau ép lên phía trước áp đảo khí thế của đối phương.

Long Thiên Thần ha ha cười một tiếng, trong tiếng cười khinh thường nhiều hơn, hướng hắn lắc đầu: “Mặc Đại Thiểu, ngươi cũng quá tự cao rồi, đối phó với ngươi còn cần ta động thủ sao?”

Mặc Đại Thiểu hừ lạnh liếc nhìn mấy tên cao thủ phía sau Long Thiên Thần, liếc thấy Huyền giai của bọn họ. Hắn biết những cao thủ này, chỉ là cao thủ bình thường của Đan Minh chịu trách nhiệm thủ vệ thôi, căn bản không đáng nhắc tới.

“Long Thiên Thần, ngươi tốt nhất là tự mình động thủ, bởi vì những thủ hạ này của ngươi nhiều lắm chỉ có thể chịu một quyền của ta, ta sợ bọn họ một tháng không thể xuống giường đi lại được.”

Cao thủ Đan Minh cũng không tức giận, ngược lại cúi đầu chê cười, trong tươi cười còn có khinh miệt.

Mặc Đại Thiếu trong lòng kinh ngạc, cảm thấy bên trong có bí mật.

“Mặc Đại Thiếu, chúng ta coi như là không đánh nhau thì không quen biết, ta cho ngươi một cơ hội, tránh cho ngươi ở trước mặt mọi người bị mất thể diện, đem mặt mũi của Mặc gia quét sạch. Ngươi hãy nghe cho kỹ, bây giờ hoặc là biết điều một chút ngồi xuống quan sát đại tẩu ta luyện đan, hoặc là lập tức mang theo người của ngươi cút khỏi Đan Minh cho ta. Ngươi tự lựa chọn đi!” Long Thiên Thần chớp mắt, giảo hoạt nói.

“Cái rắm!” Mặc Đại Thiểu không chút nghĩ ngợi, trực tiếp nói tục. Cho tới bây giờ chỉ có hắn đùa bỡn người khác, khi nào đến phiên người khác đùa bỡn hắn.

“Các ngươi hại chết Tam đệ của ta, muốn Mặc gia ta nén giận không so đo với các ngươi, trừ phi người Mặc gia ta chết hết. Ta nói cho các ngươi biết, Tam đệ của ta chết đi, Mặc gia ta hôm nay nhất định phải đòi lại công đạo!”

Long Thiên Thần thu hồi nụ cười, hí mắt, lộ ra sắc mặt giận dữ: “Ngươi đang ở đây nói hươu nói vượn cái gì? Mặc Tam Thiếu chết đi, có quan hệ gì tới chúng ta? Hắn bị người của Thịnh Bảo trai giết chết, chẳng liên quan gì đến chúng ta cả, ngươi đừng ở chỗ này ngậm máu phun người, tùy tùy tiện tiện đem tội danh đổ lên đầu chúng ta.”

“Người của Thịnh Bảo trai? Các ngươi đừng có nói láo, đổ tội cho người của Thịnh Bảo Trai, các ngươi thật là không biết xấu hổ “. Mặc Đại Thiểu hoàn toàn không tin lời của Long Thiên Thần, tức giận quệt mặt tiến lên một bước muốn nắm cổ áo Long Thiên Thần.

Long Thiên Thần xuất chưởng ngăn cản đẩy cổ tay của Mặc Đại Thiểu đi, qua một hồi, không ngờ đánh qua lại mấy chiêu.

“Ngươi là kẻ không nói đạo lý. Vô duyên vô cớ oan uổng chúng ta, đối với ngươi có ích lợi gì? A, ta biết rồi, Mặc gia các ngươi có phải sợ thế lực của Thịnh Bảo trai hay không, không dám tìm bọn họ trả thù, cho nên đem tội danh giá họa cho chúng ta? Ha ha, thì ra Mặc gia bất quá cũng chỉ như thế mà thôi.”

“Ngươi nói cái gì?” Mặc Đại Thiếu nhe răng, khuôn mặt dữ tợn, hắn không sợ bị đánh, nhưng không chịu được người khác vũ nhục Mặc

gia.

“Ta nói sai hay sao? Ngươi có tận mắt thấy chúng ta hại chết Mặc Tam Thiếu không, ngươi có nhân chứng không? Nếu không có, ngươi chẳng qua là tin tưởng người khác mà oan uổng chúng ta, vậy ngươi cũng quá ngu xuẩn đi. Chúng ta cùng Mặc Tam Thiếu không thù không oán, vì sao lại phải hại chết hắn. Lại nói hắn là thủ hạ của đại ca ta, học sinh của học viện Vạn Hoàng, quan hệ như thế làm sao chúng ta có thể giết hắn. Nhờ ngươi động não một chút, không nên tùy tiện nghe gió tưởng mưa, bị người ta lợi dụng mượn đao giết người.” Long Thiên Thần nói.

Tâm tình tức giận của Mặc Đại Thiếu từ từ giảm xuống, cẩn thận nghĩ lại cũng thấy có đạo lý, nhưng rõ ràng có người nói người giết hại Tam đệ là bọn họ mà…

“Ta hỏi ngươi, ngươi có chứng cớ gì có thể chứng minh người của Thịnh Bảo trai là người hại chết Tam đệ của ta?”

“Chúng ta tận mắt nhìn thấy, nếu ngươi không tin có thể đi hỏi những cao thủ khác cùng đi vào di tích chiến trường cổ, bọn họ cũng nhìn thấy, có thể làm chứng. Mặc Tam Thiếu đích xác là bị chưởng quỹ của Thịnh Bảo trai giết chết, mà chưởng quỹ kia cuối cùng bị những cao thủ khác cùng nhau liên thủ giết, coi như là thay Mặc Tam Thiếu báo thù.” Long Thiên Thần nói.

Mặc Đại Thiểu nhéo đầu lông mày, trầm tư chốc lát, chợt nghiêng đầu quát lên: “Không có lửa làm sao có khói, nếu chuyện này thật sự không liên quan tới các ngươi vì sao người ta nói các ngươi hại chết Tam đệ của ta? Ta mặc kệ, dù sao lão tử cũng xem các ngươi không vừa mắt, hôm nay chính là muốn quậy phá, làm cho các ngươi không luyện đan được. Người đâu, động thủ cho t “.

“Dạ, Đại thiếu gia.” Hạ nhân nghe lệnh lập tức động thủ, bắt đầu đập phá đồ trang trí ở phòng khách.

Long Thiên Thần thở dài: “Không còn cách nào khác, ta đã cho ngươi một cơ hội, là bản thân ngươi không quý trọng không trách được ta.”

Lúc Mặc Đại Thiểu tức giận trừng mắt lên, Long Thiên Thần hướng lên trời huýt sáo, chỉ một thoáng khắp mọi nơi đều có động tĩnh khác thường lại giống như không có, không khí rất là quỷ dị.

“Huýt gió, huýt sáo ai không làm được cơ chứ? Ngươi nghĩ như vậy mà hù được lão tử ư, ngươi cũng quá non rồi!” Mặc Đại Thiếu cười ha ha, cười được một nửa lại dừng lại.

Ở phía sau hắn, giống như đỉnh núi Thái Sơn ầm ầm đè lên người hắn, không có bất kỳ ai chạm vào thân thể của hắn, đột nhiên thắt lưng của hắn cong xuống, không thể nào đứng thẳng được.

Chuyện gì xảy ra?

Mặc Đại Thiếu khom lưng một cách khó khăn, từ từ quay đầu, nhìn về phía sau lưng.

Năm tên cao thủ cấp bậc Huyền Hoàng xếp thành một hàng, mỗi người ánh mắt như lưỡi dao sắc bén đâm vào thân thể của hắn.

Cả người hắn giật mình ngay tại chỗ, hai chân không tự chủ run lên loạn xạ.

“Viên, Viên đại thúc.”

“Kha, Kha tiền bối.”

“Còn có Điền Nguyên nguyên lão.....”

Ôi mẹ ơi, năm người này đều là cao thủ đứng đầu Hiên Viên gia tộc, có những nhân vật cấp trưởng lão Hiên Viên gia, những tiền bối rất ít lộ diện của gia tộc Hiên Viên, còn có nhân vật cấp nguyên lão của Đan Minh, người nào cũng không dễ trêu chọc.

Năm vị cao thủ cấp bậc Huyền Hoàng lại nghe theo Long Thiên Thần sai bảo, duy trì trật tự hiện trường..... làm sao lại khoa trương như vậy?

Mặc Đại Thiếu cả người run run, hướng về phía năm người rất không có cốt khí nâng lên khuôn mặt tươi cười, giờ phút này hận không thể chắp thêm đôi cánh để biến mất khỏi chỗ này.

“Mặc Đại Thiếu? Ngươi muốn làm cái gì?” Điền Nguyên nguyên lão hừ lạnh một tiếng, một ánh mắt đủ làm cho Mặc Đại Thiếu run lẩy bẩy.

“Không có, không muốn làm cái gì..... Vãn bối là tới quan sát luyện đan, người xem, chúng ta mua vé rồi, một vé giá không nhỏ, tổng cộng là bảy cái.” Mặc Đại Thiểu há miệng run rẩy móc ra vé vào cửa, thần thái cùng giọng nói kia giống như liều mạng chứng minh “Ta là lương dân”.

Long Thiên Thần hai tay vòng trước ngực, vẻ mặt xem kịch vui, không phải là hắn cáo mượn oai hùm, ai bảo những cao thủ này so với hắn càng thêm coi trọng ngày hội luyện đan lần này cơ chứ? Đổi lại thường ngày, cấp bậc cao thủ như bọn họ, có mời cũng không đến, nhưng hôm nay lại khác, trong số bọn họ rất nhiều người là tự nguyện đảm đương vị trí đội viên tiểu đội trị an, tự nguyện tới duy trì trật tự hội trường, sợ những kẻ có tâm bất chính nhiễu loạn quá trình

luyện đan.

“Mua liền bảy vé, xem ra Mặc Đại Thiếu ra tay rất sảng khoái” Ai cũng biết hôm nay vé vào cửa hội trường thật dọa người, hắn vừa ra tay liền mua bảy vé, khẳng định tốn không ít bạc.

“Đâu có đâu có.” Mặc Đại Thiếu vừa cười làm lành, vừa âm thầm lau mồ hôi. Từ lúc năm vị cao thủ này xuất hiện vẫn gây ra áp lực cho hắn, cũng không phải là hắn trời sinh hèn yếu, thật sự là thân thể cùng tinh thần đồng thời chịu áp lực khiến cho hắn không có dũng khí phản kháng, bởi vì phản kháng cũng không có hiệu quả, lấy thực lực của hắn làm sao chống đỡ được năm vị cao thủ Huyền Hoàng cơ chứ?

“Nếu đã mua vé, vậy thì tìm chỗ ngồi tốt mà quan sát cho kĩ. Ngươi nếu muốn quấy rối, lão phu cũng sẽ không nhớ thân phận Mặc gia Đại thiếu gia của ngươi, nên xử lý như thế nào sẽ xử lý thế ấy. Hôm nay bất kể là ai, muốn phá hư ngày hội luyện đan, lão phu sẽ kiên quyết xử lí kẻ đó!” Điền Nguyên nguyên lão ném ra một câu, mấy vị cao thủ còn lại mặc dù không nói gì, nhưng chỉ cần một ánh mắt của hắn Mặc Đại Thiểu bị dọa sợ đến liên tục rút lui.

“Không dám không dám. Vãn bối vừa nãy đi tìm chỗ ngồi, hiện tại tìm được rồi, vãn bối sẽ không gây chuyện nữa, các vị bận rộn, không cần để tâm đến chúng ta.” Sau lưng áo ướt đẫm hơn phân nửa, Mặc Đại Thiếu tìm chỗ trống ngồi xuống, bọn họ nếu không thu hồi áp lực, hắn sẽ phải cùng thủ hạ bên cạnh hắn nằm sấp trên mặt đất.

Thật là đáng sợ!

Năm vị cao thủ Huyền Hoàng tạo thành tiểu đội trị an, đây tuyệt đối là lưỡi đao sáng loáng, lưỡi đao ở chỗ này, ai dám lỗ mãng?

Năm vị cao thủ liếc mắt nhìn nhau, thấy thái độ của Mặc Đại Thiếu coi như không tệ, bọn họ cũng lười cùng hắn so đo, nhất tề thu lại áp lực, rời đi khỏi chỗ này trả lại cho mọi người không khí bình thường.

Trải nghiệm một cảnh tượng như vậy, những kẻ vốn còn muốn gây chuyện hoặc nghi ngờ, oán trách việc sắp xếp địa điểm đều ngậm miệng lại, họa là từ ở miệng mà ra, bọn họ cũng không muốn bị năm vị cao thủ cấp bậc Huyền Hoàng theo dõi.

Ba khu vực khác, sau khi lục tục trình diễn một hai sự kiện gây chuyện tương tự, không khí hội trường trở nên trật tự, rất nhiều người nhát gan không dám nói chuyện lớn tiếng.

“Có ý tứ. Viên gia, gia tộc Hiên Viên, cao thủ đứng đầu Đan Minh, tất cả đều điều động người.”

Khu vực phía Tây, có một người mang đấu lạp, đứng ở một góc phòng khách, thật giống như một thanh thần binh đứng sừng sững. Hắn dấu diếm hình dáng, toàn thân màu đen, khí tức xơ xác tiêu điều, không ngừng tràn ra ngoài, cho dù là cách hơn mười bước, cũng có thể bị lạnh lẻo trên người hắn lây sang.

Hắn đứng ở trong đó, ôm kiếm mà đứng, đấu lạp khẽ đung đưa.

Một bên cờ thưởng, vừa vặn che ở trước thân ảnh của hắn, làm cho người ta rất khó nhận thấy được sự hiện hữu của hắn. Không thể không nói, nơi này là vị trí ẩn nấp thích hợp nhất cả hội trường.

Cách đó không xa, có một thiếu nữ áo lam nhấc quần, ngó chừng nhìn quanh, tìm đường mà đến.

“Mưu ca ca đâu? Làm sao nháy mắt một cái đã không thấy rồi?”

Hoa Sở Sở nhìn khắp mọi nơi, chợt thấy phía sau lá cờ có một bóng người màu đen, hơi thở của hắn, hình dáng của hắn, giống y hệt Mưu ca ca, trong nội tâm nàng vui vẻ, nhận ra hắn chính là người nàng muốn tìm. Nhấc quần, hưng trí bừng bừng hướng hắn chạy vội qua.

“Mưu ca ca..... A!” Nàng vừa mới gần tới, một làn gió lạ đập vào mặt đem nàng hất ngã.

Hoa Sở Sở xoa cổ tay và khuỷu tay, đau đến mức nàng thiếu chút nữa khóc ra nước mắt: “Mưu ca ca, là muội. Sao huynh lại động thủ đối với muội?”

Hắc y nhân hừ lạnh một tiếng, vẫn đứng ở tại chỗ, không nhìn nàng, cả người thật giống như thần binh ngàn năm, hàn khí bức người. Hắn tựa hồ là đang chờ đối phương biết khó mà lui tự động rời đi, một mình hắn thanh tịnh.

Đáng tiếc hắn đánh giá thấp công phu dính người của Hoa Sở Sở, nàng nhận định người trước mắt chính là Độc Cô Mưu, ai bảo hắn biến mất ở gần đây, mà bộ dạng của người trước mắt lại cùng Độc Cô Mưu giống nhau đến thế?

“Mưu ca ca, huynh làm sao vậy? Tại sao không để ý tới muội? Muội chọc giận huynh lúc nào?”

Bò dậy, Hoa Sở Sở tiếp tục nhích tới gần.

“Cút!” Giọng điệu người lạ chớ tới gần, có thể chết rét một con voi lớn.

Hoa Sở Sở không làm gì được, nước mắt dâng lên, nàng thật vất vả để cho Mưu ca ca đối với nàng thân cận hơn một chút, chớp mắt một

cái hắn lại cự tuyệt người ta ngàn dặm, cố gắng trước kia của nàng chẳng phải uổng phí sao?

Nghĩ đến điều này, nàng nước mắt của nàng lại rơi xuống như mưa: “Huynh làm muội rời khỏi nhà, rời khỏi Hoa gia theo huynh bỏ trốn, hiện tại Hoa gia không còn, cha mẹ muội cũng mất rồi, huynh bảo muội đi chỗ nào bây giờ?”

Đấu lạp, vạch đen vô số.

“Ngươi nhận lầm người.” Hắn hết kiên nhẫn nhắc nhở.

“Nhận lầm người?” Hoa Sở Sở chùi chùi nước mắt, nhìn từ trên xuống dưới cẩn thận đánh giá mấy lần, lắc lắc đầu, “Huynh gạt người. Trên đời này trừ Mưu ca ca huynh, người người nào còn có sát khí lớn như vậy, trời sanh có khí chất sát thủ? Danh hiệu thiên hạ đệ nhất sát thủ của huynh cũng không phải là nói suông, huynh đừng hòng gạt muội!”

“Thiên hạ đệ nhất sát thủ?” Rốt cục có cái đem tới hứng thú cho Hắc y nhân, trước mặt chữ Thiên Nhất Hào Liên Minh Thích Khách hắn cũng dám tự xưng thiên hạ đệ nhất sát thủ? Hắn rất muốn xem một chút, đối phương đến tột cùng là người nào lại có thể cuồng vọng tự đại như thế?

“Nói cho ta biết, tên của hắn”

“Cái gì?” Hoa Sở Sở nhất thời không kịp phản ứng, cảm thấy hôm nay Mưu ca ca phản ứng thật quái dị.

“Nói cho ta biết, tên của hắn” Thanh âm lạnh như băng, rét lạnh thấu xương.

Hoa Sở Sở bị lạnh lẽo của hắn làm kinh sợ,cả người run run, kinh ngạc nhìn hắn, càng ngày càng cảm thấy xa lạ. Từ từ, nàng ý thức được một vấn đề, có lẽ nàng thật sự nhận lầm người.

Trời ạ, làm sao bây giờ?

Không phải nàng đem lại phiền toái cho Mưu ca ca đấy chứ?

Theo bản năng, nàng rất muốn trốn.

Một cái tay không báo trước bắt được cổ áo của nàng, thanh âm thần bí xuyên qua lỗ tai: “Nói, tên của hắn.”

“Hắn, hắn..... Hắn gọi.....” Nàng đương nhiên không thể bán đứng Mưu ca ca, để cho Mưu ca ca lâm vào hiểm cảnh (hoàn cảnh nguy hiểm), con ngươi nhanh chóng chuyển động, vừa vặn nhìn thấy cách đó không xa có người của Đan Minh đang tuần tra, nàng vội vàng hô lớn kêu cứu, “Cứu mạng a! Vô lễ a, có người đùa bỡn lưu manh a ＿＿”

Đấu lạp, một chuỗi mồ hôi lạnh rớt xuống.

Đã bao nhiêu năm rồi đây là lần đầu tiên có một tiểu nha đầu ở trước mặt hắn la “Vô lễ “, tuổi thực của hắn cũng có thể làm ông nội của nha đầu này.

Hoa Sở Sở la một cái, cao thủ khu vực này bằng tốc độ nhanh nhất tụ lại tới đây, vây quanh chữ Thiên Nhất Hào.

“Ngươi là.....” Một tổ cao thủ này do Viên Trừng Nhiên dẫn đội, còn lại bốn gã cao thủ đều đến từ Viên gia. Viên gia vì ngày hội luyện đan lần này, có thể nói là bỏ ra tất cả những người tinh nhuệ, ra lực rất lớn lực, có thể thấy được Viên gia và gia tộc Hiên Viên quan hệ rất

sâu xa.

Viên Trừng Nhiên kinh ngạc đánh giá hắc y nhân, đối phương toàn thân màu đen, khí chất giết chóc vây quanh người, không một chút che dấu. Bình thường mà nói, làm một gã sát thủ, đầu tiên phải học được như thế nào để ẩn nấp, trong khi đối phương không đề phòng giết người trong vô hình. Mà hắn không một chút che dấu sát khí của bản thân, cả người như hàn thiết thần binh, đứng sừng sững, sát khí bức người. Người như vậy, hoặc là không thích hợp làm sát thủ, hoặc là trời sanh sát thủ. Mà hắn, hiển nhiên thuộc về loại người sau.

Cả Long Tường đại lục, có sát khí kinh người như thế, nếu như lần này có người đặc thù..... trong đầu Viên Trừng Nhiên lập tức hiện lên tên của một người —— Liên Minh Thích Khách Minh Chủ, chữ Thiên Nhất Hào.

Hai mắt của hắn bỗng nhiên xảy ra biến hóa, cùng lúc đó, đôi mắt phía dưới đấu lạp cũng nhìn về hướng này. Sau hành động này, sát khí trên người đối đã phương dâng lên.

Chân Viên Trừng Nhiên không tự chủ được rút lui một bước, chỉ là một ánh mắt cũng làm cho hắn đứng không vững. Hắn là cao thủ cấp bậc Huyền Hoàng mà ngay cả ánh mắt của đối phương cũng không ngăn cản được. Thật đúng là nghịc thiên!

Cao thủ như thế đã vượt xa phạm vi hiểu biết của hắn, nhưng hắn cũng không phải là người bình thường, định thần lại rất nhanh, cung kính hướng đối phương chắp tay: “Hóa ra là tiền bối Liên Minh Thích Khách đại giá quang lâm, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu!”

Bốn người còn lại nghe thấy hắn nói ra bốn chữ Liên Minh Thích Khách, nhất tề cả kinh, trên người họ nhanh chóng nhận được áp lực từ đối phương, mồ hôi lạnh rơi xuống như mưa, bọn họ cũng không

quên lơì đồn đại bên trong thành Đan Minh mấy ngày nay, người của Liên Minh Thích Khách muốn lấy mạng Vân Khê.

Không nghĩ tới người thật tới, hơn nữa người tới lại là đại nhân vật.

Làm sao bây giờ?

Ngày hội luyện đan còn chưa bắt đầu, Vân Khê cũng chưa tới hiện trường, người của Liên Minh Thích Khách đã mai phục bên trong rồi. Nếu không nhanh chóng đem đối phương diệt trừ, quá trình luyện đan nhất định bị ngăn cản.

Năm người ngầm trao đổi suy nghĩ, chân của một người trong số họ di chuyển, muốn đi tìm cao thủ cấp bậc cao hơn tới trợ giúp, bởi vì thực lực của người trước mắt cấp bậc này của họ không người nào có thể đối phó được.

Dưới chân cao thủ hơi di chuyển một chút, một làn gió lạ chợt bay đến, hai chân của năm người họ giống như bị thứ vô hình nào đó trói chặt đứng yên tại chỗ không thể nào hoạt động được, tứ chi cũng bị đối phương khống chế tại chỗ.

Năm người kinh hãi.

Bọn họ dù gì cũng là cao thủ cấp tông sư, chẳng nhẽ ở trước mặt nhiều người như vậy lại học Hoa Sở Sở hô lớn vô lễ với cứu mạng sao?

Đau khổ giãy dụa, mồ hôi nhỏ giọt.

Giờ phút này Hoa Sở Sở mới xem như hoàn toàn tỉnh ngộ, mình gặp được cao thủ, một cao thủ tuyệt đỉnh chân chính. Cổ của nàng còn rơi vào tay của đối phương, hai chân cách mặt đất trông giống như

con gà nhỏ, bị lắc qua lắc lại giống như đồng hồ quả lắc.

“Sát thủ đại thúc, ta sai rồi ngài đại nhân đại lượng tha cho ta đi.” Trên gương mặt mang theo hai hàng nước mắt, nàng đáng thương quay đầu lại, đối mặt với đối phương.

“Nói cho ta biết, tên của hắn.” Hắn không phải là kẻ cố chấp bình thường.

Đám người Viên Trừng Nhiên căn bản không lọt vào mắt của hắn, hắn làm như không thấy, để cho hắn cảm thấy hứng thú chỉ có cái tên “Thiên hạ đệ nhất sát thủ” kia mà thôi.

Hoa Sở Sở mím mím đôi môi đỏ mọng, ảo não muốn chết, sao nàng không che miệng lại cơ chứ, đem tai họa đến cho Mưu ca ca rồi,làm sao đây?

Sớm biết đối phương là cao thủ Liên Minh Thích Khách giết người không chớp mắt, kiểu gì nàng cũng sẽ không nhắc tới mấy chữ “Thiên hạ đệ nhất sát thủ”, đây không phải là cố tình muốn ăn đánh sao?

Việc đã đến nước này, dù sao nàng cũng không thể khiến đối phương biết tên của Mưu ca ca, cổ nàng nghểnh lên, nhắm mắt lại bộ dạng thấy chết không sờn: “Vừa nãy ta nói nhảm, trên đời căn bản không có người này”.

“Tiền bối, xin hạ thủ lưu tình. Nàng chỉ là trẻ con không hiểu chuyện.....” Viên Trừng Nhiên mở miệng cầu tình.

“Sát thủ, chưa từng có tình cảm.” Lời nói lạnh như băng từ trong miệng chữ Thiên Nhất Hào thốt ra, làm cho người ta không khỏi sinh ra ảo giác, lời của hắn giống như là chân lý.

Viên Trừng Nhiên ngẩn ra, đúng vậy, hắn là sát thủ làm sao sát thủ lại có thể hạ thủ lưu tình cơ chứ?

“Ngươi giết ta đi, ta chết cũng sẽ không nói. Ta tuyệt sẽ không để ngươi làm hại Mưu ca ca”.Hoa Sở Sở vò đã mẻ lại sứt (người mặc cảm tự ti cho mình là kẻ bất tài vô dụng), dù sao cũng chết, nàng bất chấp tất cả.

Không ngờ,cái tay bắt lấy cổ áo nàng đột nhiên buông lỏng ra,hai chân nàng bỗng nhiên rơi xuống đất, lung lay mấy cái suýt nữa thì ngã.

Cái gì? Sao tự nhiên lại thả nàng nhỉ?

Giống như là hiểu rõ tiếng lòng của nàng, thanh âm lạnh như băng của chữ Thiên Nhất Hào nói: “Quy củ của ta, ba không giết.”

Có ý gì? Hoa Sở Sở không hiểu.

Viên Trừng Nhiên nhận lời của hắn, thay nàng giải thích: “Liên Minh Thích Khách Minh Chủ, chữ Thiên Nhất Hào có quy củ ba không giết: người già, phụ nữ và trẻ em không giết, không giao tiền thù lao không giết, không muốn giết là không giết”

Đợi đọc xong ba không giết, ánh mắt Viên Trừng Nhiên bỗng nhiên sáng lên, nhận rõ một sự thật: “Tiền bối, nếu ngài có quy củ ba không giết vì sao phải giết Vân Khê? Chẳng lẽ tiền bối muốn phá quy củ của mình?”

Vân Khê là nữ nhân, có thể liệt vào hàng ngũ “người già,phụ nữ và trẻ em không giết”, vì sao còn có người truyền ra lời đồn, Liên Minh Thích Khách muốn đuổi giết Vân Khê đây?

Đây không phải là tự mình mâu thuẫn sao?

Chữ Thiên Nhất Hào lạnh lùng hừ nói: ” Quy củ ba không giết của ta, chưa bao giờ làm trái, ta sẽ tra rõ ràng đến cùng là người phương nào giá họa cho chúng ta”.

“Nguyên lai là như thế. Là vãn bối hiểu lầm. Nếu tiền bối tới cũng không có ác ý, Đan Minh chúng ta thành tâm hoan nghênh tiền bối đến. Tiền bối chính là cao nhân một đời, lý ra nên đứng ở bữa tiệc khách quý, nếu tiền bối không chê, để cho vãn bối dẫn đường, xin tiền bối đến ngồi ở bữa tiệc khách quý.” Viên Trừng Nhiên chủ động lấy lòng, thay vì cùng đối phương náo loạn, không bằng lôi kéo vào phe mình. Hắn cũng không trông cậy vào việc làm này của hắn có thể giúp được cái gì, chỉ hy vọng hắn không đem thêm phiền toái về là được rồi.

Chữ Thiên Nhất Hào lắc đầu, quả quyết cự tuyệt hảo ý của hắn: “Các ngươi đi, không nên quấy rầy ta.”

Viên Trừng Nhiên do dự, làm sao hắn có thể ngồi nhìn Hoa Sở Sở rơi vào trong tay đối phương mà không quản không để ý?

Hoa Sở Sở giành trước một bước, nói: “Viên thúc thúc, các ngươi đi đi, sát thủ đại thúc hắn không giết người già, phụ nữ và trẻ em, cho nên hắn sẽ không làm như vậy với ta. Sát thủ đại thúc chỉ là muốn từ chỗ ta nghe ngóng tung tích của Mưu ca ca mà thôi, không có chuyện gì lớn, các ngươi đi làm chuyện của các ngươi đi, không cần phải để ý đến ta.” Nàng vừa nói, vừa dùng sức nháy mắt, hi vọng Viên Trừng Nhiên có thể sớm cho truyền tin tức cho Độc Cô Mưu, để cho Độc Cô Mưu không xuất hiện trước mặt chữ Thiên Nhất Hào. Bởi vì chữ Thiên Nhất Hào chỉ nói không giết người già, phụ nữ và trẻ em, Mưu ca ca cũng không thuộc hàng ngũ người già,phụ nữ và

trẻ em.

Viên Trừng Nhiên nhận được tin tức từ ánh mắt của nàng, âm thầm gật đầu, lúc này lực trói buộc trên người đã biến mất, đối phương hiển nhiên không muốn cùng bọn họ đối địch. Hai tay hắn hướng đối phương hành lễ, cung kính nói: “Đã như vậy vãn bối cáo lui trước. Tại hạ tên là Viên Trừng Nhiên, tiền bối nếu có cái gì cần, có thể cho người của Đan Minh hoặc đệ tử Viên gia chuyển đến tại hạ, tại hạ nhất định dốc hết toàn lực hỗ trợ.”

Chữ Thiên Nhất Hào không có bất kỳ phản ứng nào, chẳng qua là dùng ý niệm của hắn đem Hoa Sở Sở khống chế ở trong phạm vi khống chế của hắn, dường như cả người hắn lạnh như băng.

Đám người Viên Trừng Nhiên rốt cục cũng rút lui, hiện trường chỉ còn lại có hai người chữ Thiên Nhất Hào và Hoa Sở Sở.

Hoa Sở Sở len lén liếc đối phương, thận trọng nói: “Sát thủ đại thúc, vừa nãy ta thực sự nói lung tung, ngươi đem nó quên đi có được hay không? Võ công của ngươi lợi hại như thế, ngươi mới là thiên hạ đệ nhất sát thủ, Mưu ca ca căn bản là không phải là đối thủ của ngươi, ngươi không nên làm hại hắn có được hay không?”

“Tên của hắn.” Hắn cố chấp cùng một vấn đề như cũ.

Hoa Sở Sở than thở, đảo mắt, dù sao hắn không giết người già, phụ nữ và trẻ em, vậy thì cùng hắn chống đỡ đến cùng. Lúc trước nàng cũng dùng chiêu này đối phó với Mưu ca ca, sự thật chứng minh, chỉ cần kiên nhẫn, coi như là một người lạnh như băng cũng bị tan chảy.

Lại nói, sát thủ đại thúc trước mắt cùng Mưu ca ca thật đúng là vô cùng giống nhau.

Một khi đem người trước mắt cùng Mưu ca ca của nàng liên tưởng cùng nhau, Hoa Sở Sở nhìn lại người trước mắt cũng không cảm thấy đáng sợ. Nàng liếc mắt, ngọt ngào mỉm cười lấy lòng đối phương hướng: “Sát thủ đại thúc, có phải một mình người rất tịch mịch, muốn tìm người cùng ngươi trò chuyện? Vậy ngươi tìm đúng người rồi bình thường ta thích nhất nói chuyện với người khác.....”

Máy hát một khi đã mở, nàng bô bô nói mãi không xong.

Về phần cảm thụ của người bên trong đấu lạp không ở trong phạm vi quan tâm của nàng.

Quyển 5 - Chương 101: Vinh quang sát thủ

Viên Trừng Nhiên dõi mắt nhìn chằm chằm về hướng Chữ Thiên Nhất Hào cùng Hoa Sở Sở, sau khi xác định không có gì uy hiếp mới thu hồi tâm thần, quay đi tìm Độc Cô Mưu. Được Hoa Sở Sở bày cho, ông phải ngăn Độc Cô Mưu tới khu phía Tây để tránh hắn ta bắt gặp Chữ Thiên Nhất Hào, song phương phát sinh xung đột.

Cách đó không xa, Bạch Sở Mục đứng dựa vào lan can, không biết đang ngắm cái gì, thỉnh thoảng lại lắc đầu cười khúc khích. Viên Trừng Nhiên bước nhanh đến, hỏi thăm: “Sở Mục, có thấy Độc Cô không?”

Bạch Sở Mục giương cằm, chỉ một cái hướng khác, cười dài: “Độc Cô không phải ở đó sao? Viên thúc thúc tìm hắn có việc à?”

Viên Trừng Nhiên quay đầu, nhìn sang hướng hắn chỉ, âm thầm ngạc nhiên.

Đây là cái loại tình trạng gì?

Phía sau Độc Cô Mưu sao tự dưng lòi thêm ba người? Mà ba người này không phải chính là nhóm tăng nhân đến từ Phạm Âm tự hôm nay mới đến tá túc ở Đan Minh sao?

Quan hệ bọn họ trở nên thân mật đến nỗi vô luận Độc Cô Mưu đi đâu, ba người sẽ theo đuôi tới đó từ khi nào?

“Chuyện gì đã xảy ra? Độc Cô quen ba vị đại sư à?” Viên Trừng

Nhiên kinh ngạc hỏi.

Bạch Sở Mục lắc đầu: “Ai mà biết được! Thật ra thì cũng vậy không cần biết chuyện gì xảy ra, dù sao thì từ khi thấy Độc Cô Mưu, ba vị đại sư đã vô cùng hứng thú với hắn rồi, liên tục bám đuôi, niệm niệm chú chú cằn nhằn sau lưng, cũng chả biết nói cái gì nữa. Ngài cũng biết đấy, căn bản ta không hiểu tiếng nói của họ, chỉ dựa vào động tác để phán đoán đại khái ý đồ thôi, theo ta thì, hẳn bọn họ nhìn trúng Độc Cô Mưu, muốn dụ dỗ tên kia cắt tóc quy y, lập địa thành Phật! A di đà Phật ——”

Chắp tay trước ngực, bắt chước giống hệt.

Viên Trừng Nhiên tức giận liếc hắn một cái, buồn cười thật, nhớ tới chính sự, ông cất bước đi tới.

“Độc Cô thiếu hiệp, Sở Sở cô nương nhờ ta chuyển cáo một tiếng, tuyệt đối đừng đi thính phòng phía Tây. Đích thân Minh Chủ của Liên minh thích khách tới hội trường, không biết vì duyên cớ gì, tóm lại hắn có địch ý với cậu nên tới tìm người. Sở Sở cô nương sợ cậu bị thương, nhắn ta báo cho cậu một tiếng, đừng xuất hiện trước mặt vị Minh Chủ kia đấy.”

Thân thể Độc Cô Mưu rõ ràng cứng đờ: “Sở Sở đâu?”

Bị ba hòa thượng bám đuôi cả một quãng dài cũng không ảnh hưởng gì, hắn vốn bất động thanh sắc, giờ phút này rốt cục có biến hóa.

“Sở Sở cô nương.....” Viên Trừng Nhiên còn chưa có nói xong, bóng đen lướt qua, trước mặt đã không thấy bóng người, “Tiểu tử này, không cho hắn đi, hắn còn tự mình chạy tới. Sở Mục, mau đi xem ông ngoại cậu đã tới chưa! Người này rất khó đối phó, sợ rằng phải mời ông ngoại cậu tự thân xuất mã.”

Nói xong, ông ta bước nhanh về một nơi khác để triệu tập viện binh.

“Ơ? A, đúng rồi, ta đi ngay!” Bạch Sở Mục ý thức được tính nghiêm trọng, vội vàng đi chờ chực ông ngoại.

Mọi người tản đi, chỉ còn lại nhóm lạt ma.

“Tiểu Ban, đại hội luyện đan sắp bắt đầu, chúng ta đi tìm chỗ ngồi trước đi?” Phương Tây đại sư đề nghị.

Tầm mắt Tiểu Ban bám theo Độc Cô Mưu một đoạn rồi chấp nhất lắc đầu: “Lệ khí trên người vị thí chủ kia quá nặng, ta muốn cho tụng một trăm lần Tịnh tâm chú, giúp hắn giải trừ. Vừa mới niệm bốn lần, vẫn chưa đủ. Đưa Phật đưa đến Tây Thiên, sao có thể bỏ dở nửa chừng được?”

Thầy trò Phương Tây đại sư liếc mắt nhìn nhau, nhất tề lộ ra một loại sùng bái đến mù quáng.

Tiểu lạt ma tâm địa nhân từ, nguyện độ chúng sinh khắp thiên hạ.

“Được, vậy chúng ta cùng tụng để giúp hắn tiêu trừ lệ khí.”

Một nhóm ba người đạt thành nhận thức chung, lấy Tiểu Ban cầm đầu, tiếp tục theo đuôi Độc Cô Mưu.

May mà Độc Cô Mưu không nghe được đoạn đối thoại ấy, cũng nghe không hiểu, nếu không nhất định sẽ buồn bực mà chết, ai mà chịu nổi khi bị ba hòa thượng theo sau tụng kinh một trăm lần?

Sự thật chứng minh, huyên thuyên cũng là một môn công phu.

Bị ma âm của Hoa Sở Sở không ngừng xông vào tai, Chữ Thiên Nhất Hào rốt cục không nhịn được nữa, hai ngón tay bắn ra, điểm lên á huyệt của nàng.

Hoa Sở Sở chẳng những không thể nói chuyện, đến thân thể cũng không nhúc nhích được, nàng vô tội chớp chớp mắt lên án. Chỉ là xã giao thăm hỏi trên dưới ba đời nhà hắn một chút, sau đó hết sức nhiệt tình giới thiệu trên dưới ba đời của mình một phen, còn chưa kịp mở rộng phạm vi đã không chịu được rồi.

Gì chứ? Chẳng bằng Mưu ca ca!

Bàn về nhẫn nại và nghị lực, Mưu ca ca giỏi hơn hắn nhiều, Mưu ca ca mới xứng đáng là thiên hạ đệ nhất sát thủ!

“Ngươi ồn ào quá!”

Chỉ ngắn ngủi bốn chữ, Chữ Thiên Nhất Hào lại lâm vào tĩnh mịch trầm mặc, rõ ràng là một người sống đứng bên cạnh, vậy mà yên lặng đến nỗi tiếng hít thở cũng không thể phát hiện, nếu không phải sát khí đáng sợ trên người hắn vẫn đang lan tỏa, Hoa Sở Sở cũng hoài nghi mình bị ảo giác, hoài nghi sự tồn tại của kẻ bên cạnh rồi.

“Người kia, có phải thiên hạ đệ nhất sát thủ trong miệng ngươi hay không?” Đột nhiên, Chữ Thiên Nhất Hào mở miệng, ánh mắt lợi hại như là lưỡi đao xuyên thấu qua đấu lạp, nhìn về một người phía trước.

Giọng nói khẳng định.

Bởi vì hắn cảm nhận được tính chất đặc biệt và khí tức mãnh liệt chỉ thuộc về sát thủ từ trên người đối phương, trái tim tịch mịch đã chết đột nhiên sôi trào.

Đã bao lâu chưa từng sinh ra ý niệm mãnh liệt như thế?

Đồng dạng màu đen, đồng dạng trang phục, đồng dạng sát khí bức người!

Hắn đứng ở Liên minh thích khách, tận mắt nhìn vô số cao thủ thích khách đến chai sần rồi, chưa từng nghĩ đến, cõi đời này còn có một người như vậy tồn tại. Người đó sở hữu khí chất sát thủ trời sinh, trong mắt hắn, chỉ có thể hình dung bằng hai chữ “kinh diễm” (đẹp đẽ diễm lệ đến kinh người). [TND: Trăm chữ ngàn ngữ đều hướng về JQ =)))]

Đúng vậy, làm một thích khách lão luyện, hắn nhìn người kia thấy vô cùng kinh diễm, đến nỗi trước mắt như ngời sáng!

Một người như vậy mới có thể kích phát dục vọng chinh phục và chiến đấu trong hắn, làm cho dòng máu lạnh băng trong nháy mắt sôi trào nhiệt huyết!

Độc Cô Mưu cũng nhìn thấy đối phương, dừng chân ở khoảng cách năm bước, hắn nghe thấy một loại hơi thở làm bản thân hưng phấn. Cả người trầm tĩnh vô cùng, màn sương bụi phiêu du quanh người lặng lẽ hạ xuống. Yên tĩnh giống như đã chết đi.

Cũng không ai biết đáy lòng hắn rốt cuộc đang nghĩ gì, chẳng qua, ánh mắt hắn cũng khóa chặt trên người Chữ Thiên Nhất Hào.

“Mưu ca ca?” Hoa Sở Sở thầm gấp gáp, sao huynh ấy vẫn tới đây chứ?

Nàng dùng sức nháy mắt, đáng tiếc sự chú ý của người ta không đặt ở chỗ này.

“Nàng nói ngươi là thiên hạ đệ nhất sát thủ.” Chữ Thiên Nhất Hào mở miệng trước tiên, ngữ khí lạnh băng nghe không ra hỉ nộ.

“Thả nàng ra!” Giọng Độc Cô Mưu vẫn lạnh băng như trước, nhưng lại hỏi một đằng trả lời một nẻo.

“Ngươi có biết đứng trước mặt mình chính là ai hay không? Sao có thể tự nhận thiên hạ đệ nhất sát thủ chứ?” Chữ Thiên Nhất Hào lại nói.

“Thả nàng ra!” Độc Cô Mưu không đổi lời.

“Bằng thực lực ngươi bây giờ, ta chỉ cần một ngón tay đã có thể lấy mạng của ngươi.” Chữ Thiên Nhất Hào tiếp tục nói.

“Thả nàng ra!” Vẫn câu trả lời như vậy.

Phát điên mất. Đối thoại của hai kẻ này quả là muốn làm người ta phát điên mà, cả một đám đều ông nói gà bà nói vịt như vậy.

Hoa Sở Sở buồn bực liếc hai người, không biết cái kiểu nói chuyện vô bổ như bọn họ phải kéo dài tới khi nào.

“A di đà Phật.” Ba người Tiểu Ban chạy tới ngay sau đó, vừa thấy Chữ Thiên Nhất Hào, ánh mắt đen thăm thẳm của Tiểu Ban lại sáng ngời, “Lệ khí của vị thí chủ này còn nặng hơn của thí chủ kia, phải tụng hai trăm lần Tịch tâm chú mới được. Phương Tây sư phụ, hai thầy trò mỗi ngươi năm mươi lần, còn dư lại cứ để ta.” [TND: Cái này mới gọi là thiên hạ đệ nhất sát thủ ạ =)]

Chắp tay trước ngực, tiểu hòa thượng bắt đầu niệm tịnh tâm chú, vô cùng chuyên nghiệp.

Thầy trò Phương Tây đương nhiên không có dị nghị. Ba hòa thượng cứ thế đứng giữa Chữ Thiên Nhất Hào và Độc Cô Mưu, lẩm bậm niệm kinh Phật cho cả hai.

Một thích khách, một sát thủ.

Một thiếu nữ, ba hòa thượng.

Tổ hợp này, muốn bao nhiêu quỷ dị thì có bấy nhiêu quỷ dị.

Màn đối thoại dở hơi dừng lại, song phương lâm vào trạng thái giằng co, ai cũng không nhúc nhích, sát khí lại xông lên tận trời.

Hai người giống như là hai thanh thần binh sắc bén nhất cùng đứng trong một bầu trời, rồng ngâm hổ gầm, tranh phong đoạt thương!

Sát khí âm thầm giao chiến trong vô hình.

Không khí đông lạnh!

Mơ hồ cảm giác được hai luồng lực lượng không thể nhận ra đang đấu đá, chẳng qua cách biệt quá lớn, một thì to như bò, mà một thì nhỏ như kiến.

Chữ Thiên Nhất Hào bất động đứng vững, bình thản ung dung; thân ảnh Độc Cô Mưu lung lay như sắp đổ, hai chân lại dính tại chỗ, không di chuyển nửa bước, đau khổ chống đỡ.

Thực lực cách biệt một cách rõ ràng.

Tiếng hòa thượng niệm kinh trở thành một khúc nhạc đệm.

Khi Bạch Sở Mục dẫn Hiên Viên gia chủ tới hiện trường, Độc Cô Mưu đã bị Chữ Thiên Nhất Hào dồn đến góc tường, hắn lần lượt tiến lên, lại lần lượt bị bức lui, bền bỉ ương ngạnh khiến người ta chấn động.

“Buông tha đi! Chỉ cần ngươi cúi đầu nhận thua, nói một câu ‘ ta không xứng với danh hiệu thiên hạ đệ nhất sát thủ’, ta sẽ bỏ qua.” Chữ Thiên Nhất Hào lạnh lùng cười.

“Thả nàng ra!” Câu trả lời của Độc Cô Mưu thủy chung chỉ có một.

Tiếng niệm kinh còn đang tiếp tục.

“Tiểu tử ngươi xem ra không phải hạng bướng bỉnh bình thường, không chịu chút đau khổ hẳn ngươi vẫn không chịu nhận thua.” Lời vừa dứt, người đã tới trước mặt, dùng một tay bóp chặt cổ họng Độc Cô Mưu. Tốc độ Chữ Thiên Nhất Hào nhanh đến kinh người, Độc Cô Mưu thậm chí còn không nhìn ra hắn đến trước mặt mình như thế nào, thân thể đã cứng đờ. Độc Cô Mưu khẽ quát một tiếng, xuất thủ.

Động tác rút kiếm mới tiến hành một nửa, chuôi kiếm đã bị đẩy mạnh về vỏ.

“Muốn rút kiếm ra trước mặt ta, ngươi còn kém xa lắm!” Lời Chữ Thiên Nhất Hào nói ra đả kích Độc Cô Mưu thật sâu.

Cường địch trước mặt, vậy mà ngay cả kiếm đều không rút ra được, cảm giác thất bại không ngừng sinh sôi trong hắn.

“Sao? Mất ý chí chiến đấu rồi à? Đây chính là thiên hạ đệ nhất sát thủ cơ đấy?” Chữ Thiên Nhất Hào khinh miệt châm chọc, toát ra uy nghiêm bất khả xâm phạm.

Độc Cô Mưu chấn động, chiến ý sâu tận xương tủy từ từ hồi phục rồi bộc phát, sát khí càng ngày càng đậm.

“Ngươi, có dám tiếp nhận khiêu chiến của ta hay không? Mười năm sau, ta nhất định sẽ chiến thắng và vượt xa ngươi!” Cái gì mà thiên hạ đệ nhất sát thủ, thứ ấy không đáng nhắc tới trong mắt hắn, chân chính kích thích và thổi bùng máu lửa của hắn phải là sát khí trên người đối phương. Đây là lần đầu tiên hắn gặp kẻ có sát khí và chiến ý vượt xa bản thân mình.

Nếu ví đối phương với thần binh sắc bén, vậy hắn chỉ là một thanh bảo kiếm bình thường được mài cẩn thận mà thôi, từ bảo kiếm biến thành thần binh, đúng là còn kém xa lắm!

Chữ Thiên Nhất Hào yên lặng nhìn hắn, cuối cùng cất tiếng cười to lên: “Được! Ta cho ngươi cơ hội này, ngươi có thể tùy thời tùy chỗ tới ám sát ta, chỉ cần có thể giết ta, Xích Liên trong tay này chính là của ngươi.”

Uy áp trên người đột nhiên biến mất, Độc Cô Mưu lập tức đứng thẳng lưng, nhìn bảo kiếm trong tay đối phương, ánh mắt của hắn tỏa sáng.

Xích Liên kiếm, cổ kiếm nổi danh sánh cùng Long Ngâm và Tử Tiêu, trên thân kiếm khắc một cự thú không biết tên đặc thù, nghe nói có thể uống máu người, nó càng nhận nhiều máu thì uy lực lại càng lớn.

Xích Liên kiếm vừa xuất đầu, hắn đã nghe được thanh âm như rồng ngâm hổ gầm ù ù lướt qua, kinh sợ lòng người, lại vô cùng hấp dẫn.

Hắn muốn bảo kiếm này, không chỉ vì trân quý, trọng yếu hơn thì đó là tôn nghiêm của một sát thủ.

Đánh bại đối phương, nhận lấy vinh dự lớn nhất!

“Được, một lời đã định!”

Tầm mắt hai người cách hai tầng màn che, chạm vào nhau giữa không khí, tia lửa bắn nhanh.

Vụt một cái, thân ảnh Chữ Thiên Nhất Hào đột nhiên biến mất trước mắt mọi người, vô tung vô tích.

Huyệt đạo trên người Hoa Sở Sở được giải, nàng đi tới chỗ Độc Cô Mưu: “Mưu ca ca, huynh muốn khiêu chiến thật sao? Tên kia lợi hại đến Viên thúc thúc cũng không phải đối thủ đấy nhé, huynh phải cẩn thận.”

“Ta nhất định sẽ thắng hắn!” Độc Cô Mưu bỏ lại một câu, cả người đột nhiên động, như một làn gió biến mất ngay tại chỗ, hẳn là đuổi theo Chữ Thiên Nhất Hào. Nếu đã nhận nhiệm vụ ám sát, từ khoảnh khắc này, mỗi thời mỗi khắc đều phải đặt bản thân trong trạng thái chức vụ, đây là phong cách công tác của một sát thủ chân chính.

“Mưu ca ca.....” Hoa Sở Sở không đuổi theo kịp, chỉ có thở dài bất đắc dĩ, nàng biết Mưu ca ca không để ý bất kì cái gì, thứ duy nhất làm huynh ấy hứng thú, sợ là chỉ có vinh dự sát thủ tranh giành mà thôi.

“Đại thúc sát thủ đáng ghét!” Dám tranh thủ tình cảm với mình, ghét muốn chết!

Dậm chân, quay đầu, thấy ba người Tiểu Ban, nàng hơi sững sờ.

“Nếu tái kiến hai vị thí chủ thì phải niệm tịnh tâm chú ngay lập tức, nếu không sẽ thất bại trong gang tấc.....” Tiểu Ban tiếc hận nói, chân

mày cũng nhíu lại, làm người người yêu thích.

“A di đà Phật!” Hai thầy trò Phương Tây cùng hô.

Hoa Sở Sở nghe đến tỉnh tỉnh mê mê, dù gì thì bọn họ cũng dừng niệm kinh rồi, lỗ tai của nàng cuối cùng cũng có thể thanh tĩnh một chút.

“Đi thôi! Nha đầu Khê Nhi đã bắt đầu rồi, mọi người tự chuẩn bị đi, chớ để hiện trường lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nữa.” Hiên Viên gia chủ nhìn thấu triệt, hơn phân nửa là Chữ Thiên Nhất Hào nhìn trúng tiềm chất của Độc Cô Mưu, cố ý bồi dưỡng người ta. Ông khẽ cười, phất tay áo, nghênh ngang rời đi.

“Cứ như vậy thôi á?” Bạch Sở Mục nhức đầu, không thể tưởng tượng nổi, đáng nhẽ phải đại chiến một cuộc chứ?

Lúc này, hội trường đang sôi trào.

Nhân vật chính của buổi luyện đan hôm nay rốt cục xuất hiện trong hội trường, mọi người không hẹn mà cùng đứng lên phất tay hoan hô.

Vân Khê quét mắt một vòng, bắt đầu xem xét các lọ dược liệu và khí cụ cần trong quá trình luyện đan mà tự động vứt bỏ ồn ào náo động chung quanh, lòng yên tĩnh như nước.

Hai người Long Thiên Tuyệt cùng Vân Trung Thiên cùng làm hộ pháp, đứng phía sau cách nàng ba bước chân, vừa quan sát tình huống bốn phía, vừa trợ thủ cho Vân Khê.

Công cuộc luyện đan hôm nay không phải chuyện đùa, Vân Khê chỉ tín nhiệm hai người họ, cho dù là Đan Minh cũng không hoàn toàn tin

tưởng được. Tru Tiên đan nàng sắp luyện chế là để cứu mạng người, không được xảy ra nửa điểm sai lầm nào hết.

Quyển 5 - Chương 102: Tru Tiên đan ra lò

“Phừng!”

Ngọn lửa màu trắng thánh khiết bùng lên trên lò luyện thần cấp, hiện trường thoáng cái liền yên tĩnh không một tiếng động, mọi ánh mắt đều tập trung vào một mình Vân Khê.

Đó là ngọn lửa thần cấp!

Ánh sáng kia, thánh khiết mà rực rỡ, đủ để chinh phục mỗi một ánh mắt.

Ngọn lửa thần cấp, lò luyện thần cấp, cộng thêm một vị Luyện Đan Sư trẻ tuổi nhất đạt cấp chín..... Đây tuyệt đối là một đại hội luyện đan đẳng cấp, Thao Thiết thịnh yến*!

*Nguyên văn 饕餮盛宴 – Thao Thiết (饕餮): là một con ác thú hung ác, tham ăn trong truyền thuyết, nghĩa bóng chỉ người tham ăn tham của. Ý mở rộng của cụm từ này (theo ta) là: lần luyện Tru Tiên đan này làm cho những kẻ yêu thích luyện đan, những người yêu thích đan dược thỏa mãn như những người tham ăn được ăn thỏa thích (ai thấy sai thì bảo ta nha)

Hơn trăm loại dược liệu trân quý, từng loại, từng lượng, thứ tự, và cách khống chế lửa, mỗi bước đều cần nắm giữ đến độ cực kỳ tinh vi.

Quá trình luyện đan phức tạp như thế, người ở bên ngoài xem thì

thấy khó như lên trời, mà Vân Khê lại có thể làm đâu vào đấy, mọi người có muốn không bội phục cũng chẳng được.

Bên ngoài náo nhiệt, người trong nghề lại im bặt. Biểu hiện của Vân Khê, vô luận là trong hay ngoài nghề, đều có thể thấy được độ xảo diệu bên trong.

“Tiểu Bạch, lửa cấp chín!”

“Tiểu Bạch, lửa cấp sáu!”

“Tiểu Bạch.....”

Tiểu Bạch loay hoay liên tục đến thời gian để thở cũng không có, trừ phóng hỏa, còn phải chịu trách nhiệm khống chế cấp mấy cấp mấy, quả thực chính là một công việc vô cùng khó khăn nha.

Vì tiệc lớn khao thưởng nữ ma đầu đã hứa, nó liều mạng!

Vân Khê hài lòng với cách Tiểu Bạch biểu hiện, tập trung tinh thần lực và hồn lực cao độ, trên trán và thái dương chảy từng giọt mồ hôi lớn, nàng cũng không thèm để ý.

Long Thiên Tuyệt lẳng lặng đứng lau mồ hôi cho nàng, động tác mềm nhẹ như lông vũ rơi trên tuyết. Hắn thích nhất là quan sát thần sắc luyện đan của nàng, chuyên chú như vậy, chân thành như vậy, tựa như cho dù bên ngoài có thiên băng địa liệt cũng không thể ảnh hưởng đến nàng được.

Hiện trường hết thảy như thường. Tiến trình luyện đan từ từ đạt tới giai đoạn mấu chốt.....

Bất chợt, trong đám người truyền đến tiếng xôn xao, có thanh âm

huy kiếm hù dọa.

“Đả thương người rồi!”

“Đả thương người rồi!”

“Mau ngăn hắn ta lại đi!”

Long Thiên Tuyệt đảo mắt, nhanh chóng quay đầu, nhìn chằm chằm vào hướng đám người đang xôn xao. Chỉ thấy một nam tử áo trắng quơ trường kiếm, điên cuồng xông vào thính phòng làm cả đám người hỗn độn cả lên, có không ít kẻ bị chém phải, nhiệt huyết văng khắp nơi.

Đám người hỗn loạn quá mức lại vô tình che mất diện mạo của bạch y nam tử kia.

Đó là thính phòng phía đông, đám cao thủ chịu trách nhiệm phòng ngự an toàn lục tục chạy tới xử lý phiền toái.

Long Thiên Tuyệt khẽ híp mắt, ánh mắt lạnh lùng quét một vòng tình trạng mấy khu vực khác, hắn có cảm giác chuyện sẽ không đơn giản như vậy.

Lúc này, đột nhiên có người gào to: “Thiên Thần! Là Thiên Thần!”

“Thiên Thần, huynh làm sao vậy? Mau dừng lại! Đó là Song Nhi, là Bách Lí Song, sao huynh có thể đâm nàng bị thương như vậy?”

“Long nhị công tử! Mau tỉnh táo lại đi, cậu bị sao thế?”

“Thiên Thần?” Long Thiên Tuyệt thầm chấn động, nhìn kỹ lại, đám người đã chia làm hai bên, lộ ra bạch y nam tử ở giữa, không phải đệ

đệ Long Thiên Thần nhà hắn thì còn có thể là ai?

Long Thiên Thần vung kiếm chém giết, chẳng phân biệt được địch ta, nét mặt dữ tợn làm lòng người kinh hãi. Một bộ bạch y bị máu tươi nhuộm đỏ, hắn giống như nổi điên, mất đi thần chí, gặp người chém người.

Bách Lí Song muốn khuyên can thì bị Long Ngâm kiếm chém vào tay, ba huynh đệ Bách Lí tức giận, Long Thiên Thần lập tức bị vây lại.

Chết tiệt, chẳng lẽ có người đã kích thích bóng ma trong cơ thể Thiên Thần, mượn chuyện này tới nhiễu loạn tiến độ luyện đan?

“Cẩn thận, có thể là quỷ kế giương đông kích tây của kẻ địch.” Vân Trung Thiên nhắc nhở.

Long Thiên Tuyệt nhíu chặt tuấn mi, cho đến thấy phụ thân và ông ngoại cùng chạy tới ngăn Thiên Thần, hắn mới hơi an tâm. Không sai, đây là quỷ kế của kẻ địch với mục đích nhiễu loạn trật tự hội trường, làm hỏng quá trình Khê Nhi luyện đan. Vô luận phát sinh chuyện gì, hắn cũng không thể rời khỏi Khê Nhi nửa bước.

Quay đầu lại nhìn Vân Khê, nàng quá chú tâm vào luyện đan, không hề bị quấy nhiễu.

Hắn giơ tay, tiếp tục nâng khăn lau mồ hôi cho nàng, tâm tình cũng theo tâm cảnh của nàng mà từ từ bình tĩnh lại.

Thiên Thần, đệ nhất định phải chịu đựng!

Cả thính phòng phía trên loạn thành một đoàn.

Số người bị thương đến hơn mười, tiếng oán than dậy đất.

Hiên Viên gia chủ và Long Thiên Trạch đồng thời xuất thủ, chế trụ Long Thiên Thần.

“Buông ra! Ta muốn giết các ngươi! Buông ra!” Long Thiên Thần dữ tợn thét gào, hai mắt đỏ ngầu một cách kinh khủng.

“Thiên Thần ——” Bách Lí Song không để ý tới cánh tay đau đớn, tiến lên ôm chặt lấy hắn, “Thiên Thần, chàng tỉnh lại đi! Ta là Song Nhi.....”

“Song Nhi?” Ánh mắt Long Thiên Thần thanh minh trong chốc lát, sau đó lại bị bóng tối che trời lấp đất và hỗn độn che đậy tất cả, “Buông ra! Ta muốn giết các ngươi! Giết hết các người!”

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Tại khu ghế của các nhân vật trọng yếu trong Đan Minh, mấy người Minh Chủ cũng bị quấy nhiễu, “Chẳng lẽ có kẻ giật dây bóng ma trong Long nhị công tử à?”

“Minh Chủ, chúng ta làm sao bây giờ?” Lưu đại sư lo lắng lo lắng, chỉ sợ hiện trường đột phát trạng huống gì đó ảnh hưởng đến sự phát huy của Vân Khê.

“Mọi người đừng loạn, yên lặng theo dõi kỳ biến đi. Bây giờ là thời khắc mấu chốt của quá trình luyện chế Tru Tiên đan, tuyệt đối không thể rối loạn mà trúng kế chủ mưu.” Minh Chủ nói.

Chúng nguyên lão và các đại sư rối rít gật đầu đồng ý.

Từ khu khách quý, bốn đại nhân đến từ Vân tộc trao đổi ánh mắt, có an bài riêng của mình.

“Hồng Liên, chuyện Lạt ma tạm thời không nhắc đến, trọng yếu nhất

hiện giờ là Vân Khê và Tru Tiên đan. Cung chủ đã phân phó nhất định phải đem cả người cả đan về Vân tộc. Nếu chuyện thất bại, hai chúng ta đều trốn không thoát quan hệ.” Hoàng Liên đại nhân nói.

“Các ngươi yên tâm, Hồng Liên ta vẫn biết phân biệt đúng sai, ta đã an bài chu đáo bốn phía hội trường rồi, nếu có kẻ công khai quấy nhiễu tiến độ luyện đan, người của ta sẽ lập tức xuất thủ, dĩ nhiên, nếu Vân Khê muốn mang Tru Tiên đan rời khỏi Đan Minh, cũng sẽ rơi vào thiên la địa võng của ta.” Hồng Liên đại nhân tự tin cười.

“Vậy thì tốt! Ta nghi có người định phá đám, hơn nữa, người này rất có thể đang ở gần đây, tất cả mọi người cần mật thiết chú ý người xung quanh. Không cần đối địch với bọn họ, bảo đảm Tru Tiên đan không mất là được rồi.” Hoàng Liên đại nhân nói.

Bốn người đạt thành nhận thức chung, âm thầm chú ý động tĩnh bốn phía.

Vốn tưởng rằng hỗn loạn sẽ ngưng hẳn, ai ngờ ở khu thính phòng Bắc cũng bắt đầu náo loạn.

“A Lý, muội muốn làm gì?”

“Đừng đả thương muội ấy!”

Chiến Thiên Dực đuổi theo một thiếu nữ lao vào trong hội trường.

Đó là một thiếu nữ trẻ tuổi, nàng có khuôn mặt thanh thuần tinh xảo, dáng vẻ uyển chuyển động lòng người, hai mắt lại trống rỗng mờ mịt. Nàng nâng kiếm xông vào trong hội trường, không để ý cao thủ ngăn trở, trực tiếp lao về hướng Vân Khê.

Toàn trường kinh hô, không biết thiếu nữ này là người phương nào

mà lại lớn mật đến thế, dám đến luyện đan hiện trường ngay trước mắt mọi người.

Bận tâm đến Chiến Thiên Dực, đám cao thủ không áp dụng thủ đoạn cưỡng chế gì, lại khiến nàng ngày càng tới gần hiện trường luyện đan.

“A Lý, mau quay lại đây!” Chiến Thiên Dực nhanh chân truy cản, đang đưa tay giữ nàng lại thì hàn quang lóe lên, trường kiếm vung một đường để lại vết thương thật sâu trên trên cánh tay hắn. Chiến Thiên Dực khẽ kêu lên, rút lại tay theo phản xạ.

Chiến Mộng Lý, muội muội ruột của Chiến Thiên Dực, căn bản không nghe được lời hắn, thân thể nàng bỗng nhảy dựng lên, trường kiếm giơ cao đâm về phía Vân Khê.

Bảy mươi bước, sáu mươi bước, năm mươi bước.....

“Ngăn cô ta lại!” Long Thiên Tuyệt ra lệnh một tiếng, khởi động chiến trận lấy tứ đại hộ pháp cầm đầu, lấy khoảng sân năm mươi bước làm trận hình, ngăn trở A Lý ở ngoài khu phòng ngự.

Lúc này, một trận tiếng tiêu dằng dặc xa xa địa bay vào luyện đan hội trường.

Tiếng tiêu đột nhiên đốt nóng những đợt náo động trên hiện trường, thính phòng bốn khu đều xuất hiện một đám cao thủ nhảy ra công kích.”

“Mau ngăn cản bọn họ!”

Những người chịu trách nhiệm phòng ngự vội vàng rút kiếm đón đầu.

Hỗn loạn trong hiện trường bộc phát ngày càng lớn.

“Lập tức tìm nơi phát ra tiếng tiêu, nhất định phải bắt được người thổi!” Vân Trung Thiên hô lên với Hiên Viên gia chủ đang đứng ngoài trận pháp. Chỉ cần tìm ra người thổi tiêu liền có thể tìm ra nguồn gốc, cũng tra được kẻ giật dây.

Hiên Viên gia chủ ra dấu mấy cái tỏ vẻ đích thân ông sẽ đi xử lý.

Khi Hiên Viên gia chủ dẫn cao thủ rời đi thì cũng lần lượt có hai bóng đen vọt đi trước bọn họ một bước, nhìn kỹ lại, hai người kia, rõ ràng là Thiên Nhất Hào và Độc Cô Mưu.

“Có trò hay để xem kìa.” Hồng Liên đại nhân không nóng không vội mà cười hả hê.

“Còn cười được? Không mau hạ lệnh ngăn đám quấy rối kia đi?” Hoàng Liên đại nhân tức giận liếc một cái.

“Gấp cái gì? Bằng thực lực Đan Minh và gia tộc Hiên Viên, đến đám người này còn không ứng phó được thì cũng quá vô dụng rồi. Cứ để song phương hao tổn thực lực cái đã, chờ Tru Tiên đan luyện thành, chúng ta có thể ngồi ngư ông đắc lợi, không cần tốn nhiều sức.” Hồng Liên đại nhân tự tin mở miệng.

Ba vị đại nhân còn lại nhìn nhau, cảm thấy có lý, không cách nào phản bác, chỉ đành kiên nhẫn tiếp tục xem kịch.

“A Lý, bình tĩnh một chút! Ta là đại ca đây!” Chiến Thiên Dực nhận lấy A Lý đã bị những cao thủ chế trụ, điểm huyệt vị hạn chế hành động của nàng. Hắn đau lòng nhìn muội muội, vừa thương tiếc, lại vừa lo lắng, hiện tại chỉ hy vọng Vân Khê mau chóng luyện thành Tru Tiên đan, như thế mới có thể giúp muội muội trở lại bình thường.

” Tiểu Bạch, chuyên tâm một chút, lửa cấp năm!”

Vân Khê thủy chung vẫn trấn định như trước, ngược lại, Tiểu Bạch bắt đầu xao động.

“Khê Nhi, muội cứ an tâm luyện đan, dù trời sập xuống cũng đã có ca ca chống thay.” Vân Trung Thiên là cao thủ luyện đan, thấy Vân Khê bắt đầu giảm nhiệt độ ngọn lửa, hắn biết bước mấu chốt đã qua, quá trình tiến vào đoạn kết.

Hiện trường tiếp tục bạo loạn, quyền chủ động do ba phương cao thủ: Đan Minh, gia tộc Hiên Viên, Viên gia nắm giữ vững vàng trong tay. Một tổ trị an năm cao thủ Huyền Hoàng vừa ra, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, lập tức khống chế tràng diện, và thời gian của đối thủ.

Thời gian từng chút đi qua.

Tiếng tiêu ngưng lại, hội trường chém giết bị trấn áp ngay, mọi người lục tục chuyển rời thi thể ra khỏi hội trường.

Hương đan dược thơm ngát phiêu đãng khuếch tán khắp hiện trường luyện đan, chui vào trong mũi mỗi người.

Hít một tiếng, tiếng than thở nối thành từng mảnh.

Đây là đan hương thuộc về Tru Tiên đan, mùi thơm thoảng qua cũng đủ để làm lòng người say mê, tinh thần phấn chấn, nếu có thể ăn cả viên đan dược hoàn chỉnh, hiệu quả đạt được sẽ như thế nào?

Ánh mắt mỗi người đều sáng lên, tham lam theo dõi lò luyện thần cấp trước mặt Vân Khê, nghe nói một lò có thể luyện ra tổng cộng mười

viên, còn đan dược hữu hiệu như thế nào thì phải xem công lực của Luyện Đan Sư mới biết.

“Không tệ! Chỉ riêng việc ngửi đan hương, lão phu dám khẳng định Vân cô nương nhất định đã luyện chế Tru Tiên đan thành công rồi.” Đan Minh Minh Chủ mừng rỡ, gật gù lia lịa.

“Theo lý thuyết thì một khi luyện chế đan dược tuyệt phẩm thành công, Đan Lôi sẽ xuất hiện. Nhưng mà, hôm nay vạn dặm không mây, chẳng có dấu hiệu Đan Lôi gì cả, liệu đây có phải là đan dược bán thần cấp giống lần trước không?” Một nguyên lão Đan Minh khác nhìn trời phán đoán.

Các đại sư luyện đan còn lại rối rít ngửa đầu quan sát thiên văn, bầu trời xanh thẳm như đã được rửa trôi, đúng là không có bất kỳ dấu hiệu nào tỏ vẻ Đan Lôi chuẩn bị xuất hiện cả. Tâm tình hưng phấn vui vẻ vừa nãy thoáng cái đã lắng đọng trở thành lo sợ bất an.

“Những người đó đang nhìn cái gì vậy?” Có người trong thính phòng phát hiện cử động khác thường của mấy vị Đan Minh, cũng vội vàng ngẩng đầu nhìn theo.

Người thường thường chính là như vậy, thích hành động theo đám đông, nhiều người cùng nhìn thì thứ không mới lạ cũng trở thành mới lạ.

Đến cuối cùng, phần đông là động tác đều nhịp, đồng loạt ngẩng đầu nhìn trời.

Tràng diện này, hoàng tráng!

“Nhìn kìa, mây! Có mây!” Có người lớn tiếng la lên.

Lẽ ra mây gió trên trời là chuyện rất bình thường, có trách thì trách hình dáng, màu sắc và tốc độ của nó đã vượt quá sức tưởng tượng của mọi người. Đương vạn dặm trời quang đột nhiên xuất hiện một đám mây đen cực lớn chả biết từ nơi nào mọc ra, lao về phía trene hội trường bằng tốc độ kinh người.

Trời, thoáng cái đã đen kịt.

“Đan Lôi tới rồi! Đan Lôi đã tới rồi!” Đám người hưng phấn hô lên.

Đan Lôi có ý nghĩa như thế nào? Phàm là người thông hiểu thuật luyện đan đều biết, chỉ đan dược tuyệt phẩm hoặc cao hơn xuất thế, mới có thể dẫn Đan Lôi đến.....

“Đan dược tuyệt phẩm! Đan dược tuyệt phẩm xuất thế rồi!”

“Tru Tiên đan! Tru Tiên đan luyện chế thành công rồi!”

“Vân đại sư vạn tuế!”

Trong tiếng ủng hộ vọng khắp toàn trường, một tiếng kinh lôi cuồng bạo đánh xuống, sấm sét dội vang.

Ầm ầm ầm.....

Lò luyện thần cấp bị Đan Lôi đánh trúng liên tục, kéo dài chừng mười phút, khói đen cuồn cuộn. Cũng may đây là lò luyện thần cấp, chứ nếu dùng loại bình thường, có khi Tru Tiên đan còn chưa luyện xong, lò đã hỏng từ lâu rồi.

Long Thiên Tuyệt kéo Vân Khê tránh xa lò luyện đan, chỉ sợ nàng bị Đan Lôi đánh đến.

Đan Lôi rõ ràng như thế, trong ngoài thành Đan Minh đều có thể nhìn được nhất thanh nhị sở (rõ mồn một), đây cũng là một trong những nguyên nhân để Vân Khê lựa chọn việc công khai luyện chế ở chỗ của Đan Minh. Cho dù lén lút giấu diếm cỡ nào đi nữa, đến khi đan dược luyện thành cũng sẽ dẫn theo Đan Lôi, nhất định phải kinh động đến các vị cao thủ. Nàng muốn lén lén lút lút luyện Tru Tiên đan, ám độ trần thương*, cũng không đơn giản như vậy.

*Ám độ trần thương (暗渡陈仓 hoặc 暗渡陳倉)là kế thứ tám trong Ba mươi sáu kế, có nghĩa là chọn con đường, cách thức tấn công mà không ai nghĩ tới.

Chờ tiếng sấm ngừng lại, mây đen tản đi, tất cả mọi người đều căng mắt nhìn lò luyện đan.

Rốt cuộc tạo ra bao nhiêu viên Tru Tiên đan? Trong lòng mỗi người đều tồn tại cùng một nghi vấn.

Đồng thời, tầm mắt của họ vững vàng theo dõi nhất cử nhất động của Vân Khê, chỉ sợ nàng thừa dịp không ai chú ý mà giấu mất Tru Tiên đan.

Song, tựa hồ tất cả mọi người đều không nhận ra sự tồn tại của công nhân đốt lò – Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch, mất tích.

“Vân cô nương, có thể tiết lộ cho mọi người biết đến cuối cùng thì luyện ra bao nhiêu viên Tru Tiên đan hay không?” Đan Minh Minh Chủ khẩn cấp đứng dậy, mở miệng hỏi thăm.

Vân Khê không nói gì, chỉ lẳng lặng bưng lò luyện đan lên, nghiêng một góc đủ để toàn trường nhìn được chính xác những gì trong lò

đan. Làm như thế, mục đích là để người xem rõ ràng, từ khi luyện thành đan dược, Đan Lôi phủ xuống, đến khi mây đen tản đi, nàng chưa hề động tay động chân tới lò luyện, cho nên mấy viên Tru Tiên đan vẫn còn nguyên vẹn.

Mọi người nín hơi, nhất tề nhìn vào trong lò đan.

Bốn viên Tru Tiên đan, tổng cộng có bốn viên!

Luyện Đan Sư tại hiện trường đều phát ra tiếng thán phục, trong mắt bọn họ, luyện chế đan dược tuyệt phẩm mà thành bốn viên đã là vô cùng tài giỏi rồi.

Ánh mắt mỗi người đều tỏa sáng, Tru Tiên đan a, ai có thể ăn một viên Tru Tiên đan, có bệnh chữa bệnh, bách bệnh tiêu tan, không bệnh thì tăng trưởng công lực, một viên Tru Tiên đan chẳng khác nào công lực tu luyện hơn mười năm, tuyệt đối là bảo vật nghìn người vạn người tranh đoạt!

Hiện trường sôi trào.

“Vân đại sư, ta nguyện ý ra giá một tỷ lượng bạc trắng mua một viên Tru Tiên đan!”

“Ta nguyện ý ra giá hai tỷ lượng bạc trắng!”

“Vô luận giá tiền cao bao nhiêu, ta đều nguyện ý!”

Hiện trường dậy sóng, giá cả một đường tăng cao, trực tiếp lên tới mười tỷ lượng bạc trắng một viên.

Bốn viên Tru Tiên đan, nếu bán ra toàn bộ, Vân Khê thoáng cái đã có thể kiếm bốn mươi tỷ lượng bạc trắng. Số lượng ngân lượng khổng

lồ như vậy, cả nhà bọn họ tiêu đến chết cũng chưa hết được.

Đáng tiếc, Vân Khê chắc là không muốn bán Tru Tiên đan.

Tiếng tiêu vừa biến mất lại vang lên giữa hội trường, lần này, khúc điệu cùng luật điệu đã thay đổi hoàn toàn.

Một nam tử mặc áo bào màu tro, tay cầm Ngọc tiêu, từ không trung từ từ hạ xuống, xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Là người thổi tiêu vừa nãy sao?

“Vị bằng hữu kia, vừa nãy ngươi thổi tiêu ở đây, là muốn phá hỏng luyện đan?” Đan Minh Chủ lên tiếng chất vấn.

Nam tử rơi vào trong hội trường, cao thủ vây kín xung quanh, hắn vẫn bình tĩnh, từ từ thu hồi Ngọc tiêu.

“Không sai, chính là tại hạ.” Hắn lời lẽ thẳng thắn khí thế hào hùng mở miệng.

“Vì sao các hạ lại làm như vậy? Rốt cuộc là người phương nào?” Minh Chủ hỏi.

“Ta là ai, các ngươi đã đoán được mấy phần rồi, không phải sao?” Hắn chăm chú nhìn vào Vân Khê, tầm mắt từ từ rơi bên lò đan, trong ánh mắt là tự tin tuyệt đối.

Vân Khê đánh giá hắn, dung mạo bình thường không có bất kỳ đặc sắc nào, nhưng khí độ và khí tức cả người lại khiến ngươi không thể coi thường. Hắn rốt cuộc là ai? Là kẻ đã gieo mầm rồi giật dây bóng ma trong Thiên Thần, bà bà và A Lý sao? Vì sao phải làm như vậy?

“Vì sao phải hạ bóng ma lên thân người khác, ngươi rốt cuộc có mục đích gì? Sao lại lựa chọn bọn họ?”

Nam tử từng bước đi tới, hai mắt khóa trên người Vân Khê, ánh mắt của hắn rất bình tĩnh, trong bình tĩnh lại ẩn chứa một loại xung động, làm cho không người nào có thể phòng.

Cao thủ vây quanh định ra ngăn cản thì lại phát hiện khó có thể tới gần hắn, cất bước thôi cũng rất khó khăn, mọi người đều quay đầu, dùng ánh mắt hỏi Long Thiên Tuyệt. Long Thiên Tuyệt giơ tay cho mọi người lui lại, đối với một cao thủ đứng đầu mà nói, dù có nhiều người hơn nữa, hắn ta vẫn bình thản như giẫm trên đất bằng mà thôi.

“Nói cho ngươi biết cũng không sao, thật ra mục đích của ta rất đơn giản, chính là muốn đưa bí tịch tối cao của Vân tộc — Tàn Hoa Bí Lục, ra ngoài ánh sáng! Để hóa giải cấm chú của ta, chỉ có Tru Tiên đan mới có tác dụng, mà cách điều chế lại ở trong Tàn Hoa Bí Lục. Mục đích của ta chính là bản Tàn Hoa Bí Lục thất truyền đã lâu kia, dùng nó tới đánh bại và phá hủy Vân tộc.”

“Đánh bại và phá hủy Vân tộc?” Đáp án của hắn làm Vân Khê có chút bất ngờ, hắn với Vân tộc có cừu oán thâm sâu đến vậy sao?

Cao thủ Vân tộc nghe vậy, rối rít đứng dậy, tung người nhảy vào trong hội trường.

“Lớn mật! Nói lời mà không biết xấu hổ, đối địch với Vân tộc bọn ta ư? Được, xem hôm nay ngươi có thoát được khỏi Đan Minh hay không đã?” Hồng Liên đại nhân quát chói tai một tiếng, bốn vị đại nhân biến hóa vị trí, vây lấy nam tử mặc áo bào màu tro, cùng chung mối thù.

“Chỉ bằng bốn người các ngươi, không phải đối thủ của ta.” Nam tử chẳng thèm ngó tới, làm như không thấy bọn họ.

“Ngươi quá tự đại rồi đấy! Bọn tỷ muội, giết hắn đi, tránh lưu lại hậu họa!” Hồng Liên đại nhân bị chọc giận.

“Chờ một chút!” Vân Khê lên tiếng ngăn trở các nàng, “Ân oán của các ngươi xử trí sau cũng không muộn, ta phải hỏi hắn vài vấn đề trước, mà các ngươi nhất định rất muốn biết chuyện chân tướng, đúng không?”

Hồng Liên bốn người suy tư, gật đầu đồng ý yêu cầu của nàng: “Được, ngươi mau hỏi đi, hỏi xong chúng ta sẽ giết hắn!”

Cầu cũng không được đây!

Vân Khê âm thầm nhếch môi cười, không ngờ chưa cần nàng thúc đẩy, cao thủ Vân tộc đã tự động nhảy ra chém giết cùng đối thủ rồi, làm giảm đi không ít chuyện cho nàng.

“Các hạ, mục đích ngươi là vì Tàn Hoa Bí Lục, vậy sao phải ra tay với Chiến gia và Long gia? Bọn họ vô tội!”

“Vô tội? Nghe nói, lúc Tàn Hoa Bí Lục mất tích, Chiến gia và Long gia từng tiếp xúc với nó, ta cũng đành lần theo dấu vết như vậy thôi. Bọn họ muốn cứu hậu nhân của gia tộc thì phải lấy ra bí lục, còn nếu lấy không ra, vậy bí lục chỉ có thể ở trong tay Vân tộc mà thôi.” Nam tử vô cảm cười nhẹ, “Chỉ tiếc, ta nghĩ hết mọi biện pháp bức bọn họ đi vào khuôn khổ, vẫn không thể đưa bí lục ra, nhưng cũng chẳng sao, để đám Chiến gia và Long gia thay ta âm thầm trừ hoạn cũng được.....”

“Hèn hạ!” Long Thiên Trạch khó có thể kiềm chế phẫn nộ trong lòng,

cầm kiếm đáp xuống trước mặt nam tử mặc áo bào màu tro kia, kiếm phong nhắm thẳng vào đối thủ, “Ngươi vì tư lợi bản thân mà làm hại cả nhà ta vợ con ly tán, suýt nữa không còn ngày đoàn tụ, hôm nay ta nhất định phải giết ngươi, đòi lại một công đạo cho thê nhi!”

“Long đại gia, ông có từng quên mình đã giết người nào không? Vì giữ vợ mình, đích thân ông đã giết một hài tử vô tội đấy thôi, chẳng lẽ quên rồi?” Lời nam tử mặc áo bào màu tro nói ra, mỗi chữ đều có thể giết người.

Sắc mặt Long Thiên Trạch đại biến, đó là nỗi khổ riêng làm ông thường xuyên đau lòng, bây giờ lại bị hắn vạch trần trước mắt mọi người.....

Người xem tại hiện trường rối rít xôn xao, nghị luận.

“Cha, đừng bị lời của hắn mê hoặc, đầu sỏ là hắn, hắn mới là hung thủ giết người!” Long Thiên Tuyệt đi tới bên người phụ thân, cho ông sự khích lệ.

Long Thiên Trạch nhìn thẳng mắt hắn một cái, lập tức thu lại tâm thần dao động, nhi tử đã tha thứ, cho dù trên lưng còn đeo đau lòng và tự trách, ông cũng có thể vui vẻ chịu đựng.

Phía sau, Vân Khê âm thầm thu lò luyện đan và đan dược lại, cất bước đi tới chỗ hai phụ tử: “Rốt cuộc ngươi là người phương nào? Nếu ta không nhớ lầm, ngươi từng ra lệnh thủ hạ tới Phiêu Miểu Địa phủ đúng không? Chỉ tiếc đám đó đều là một bang phế vật, có mệnh đi vào lại không mạng đi ra.”

“Thật sự là một bang phế vật, đến chuyện nhỏ như vậy cũng không làm xong, cho dù bọn họ trở lại, cũng chỉ có đường chết!” Nam tử mặc áo bào màu tro vô tâm nói.

“Quả là không có nhân tính!” Vân Khê cười lạnh.

“Được rồi, muốn hỏi cũng đã hỏi, hiện tại đi theo ta thôi.” Nam tử kia lại mở miệng.

“Đi theo ngươi? Sao ta phải đi?” Hắn quá tự đại rồi thì phải, nhiều cao thủ bao quanh như vậy, hắn còn có thể nói ra lời như thế, thật không biết hắn đến tột cùng dựa vào đâu?

“Người ta muốn mang đi, chưa từng thất bại bao giờ.” Tuyệt đối tự tin.

“Ngươi quá ngạo mạn rồi đấy!” Mấy người Hồng Liên đại nhân tức giận. Tên kia căn bản không đặt các nàng trong mắt! Đang tức giận vô cùng, sắc mặt bốn người đột nhiên biến hóa, mặt dần phát màu xanh đen, có dấu hiệu trúng độc.

Chuyện gì đã xảy ra?

Không chỉ bốn người đó, Vân Khê phát hiện cao thủ xung quanh, bao gồm cả cha con Long Thiên Tuyệt, khán giả bốn phía hội trường, đều xuất hiện trạng huống trúng độc như vậy.

Cả hiện trường chỉ còn lại nàng và nam tử kia bình yên vô sự.

Vân Khê biết, mình sở dĩ không trúng độc là bởi Tru Tiên đan trên người, mà đối phương lại qua mắt nàng, vô thanh vô tức thả độc phấn, khiến toàn trường đều trúng độc như vậy, có thể thấy độc tính này không phải hạng bình thường. Nếu nàng không có Tru Tiên đan, chỉ sợ cũng không thoát được một kiếp. Khó trách hắn có thể tự tin, một thân một mình xông vào hội trường.....

Hèn hạ! Dùng độc!

Như vậy, cho dù phòng ngự nghiêm mật hơn nữa, hiện tại cũng không kế khả thi.

“Mau đưa giải dược ra!” Vân Khê rút kiếm nghênh đón.

“Chỉ cần ngươi đi cùng ta, ta sẽ giao giải dược cho bọn họ.” Nam tử mặc áo bào màu tro nói.

Vân Khê cười lạnh một tiếng, kiếm phong chuyển động, chỉ hướng lồng ngực đối phương: “Cần gì phải phiền phức như vậy? Chỉ cần đánh bại ngươi, trực tiếp cướp giải dược, vậy không phải đơn giản rồi sao?”

“Bằng ngươi?” Nam tử kia tự phụ cười to, “Ngươi không phải đối thủ của ta.”

Vân Khê cũng cười lớn: “Không sai, chỉ bằng một mình ta, đương nhiên không phải đối thủ của ngươi rồi, nhưng nếu ta có trợ thủ thì sao đây?”

Nam tử híp mắt, lắc đầu nói: “Không thể nào, toàn bộ người trong hội trường đã trúng độc hết, ngươi không có trợ thủ đâu.”

“Được, vậy hãy để cho ngươi chết được tâm phục khẩu phục.” Vân Khê hướng về không trung đánh ra ba chưởng.

Ầm ầm ầm… Mặt đất đột nhiên rách ra một vết, các cao thủ không ngừng từ dưới đất lao lên, theo trang phục trên người, rõ ràng chính là nhóm cao thủ đứng đầu đến từ Vạn Hoàng học viện và Long gia.

Đây mới là đòn sát thủ bí mật!

Quyển 5 - Chương 103: Ba ván phân thắng bại! Vân Khê đánh!

Để quá trình luyện chế Tru Tiên đan được thuận lợi, Long gia chủ đã chủ động phái cao thủ đến tương trợ, thịnh tình không thể chối từ.

Hàn viện trưởng của học viện Vạn Hoàng cũng chủ động phái cao thủ giúp Vân Khê.

Thiên thời địa lợi nhân hoà, Tru Tiên đan Vân Khê luyện chế chính là mục đích chung.

Chính nghĩa được ủng hộ cũng là chuyện đương nhiên.

Long Thiên Tuyệt an bài người Long gia và học viện Vạn Hoàng trong địa đạo được chuẩn bị trước đó, để sách lược vẹn toàn, chuyện này chỉ có ba người là hắn, Vân Trung Thiên và Vân Khê biết, ngay cả Đan Minh cũng không hay, công việc giữ bí mật vô cùng. Hiện nay, thế lực cao thủ này rốt cục trở thành đòn sát thủ của họ!

Sắc mặt nam tử mặc áo bào màu tro rốt cục có biến hóa, hắn khẽ híp mắt, lạnh giọng cười nói: “Thì ra các ngươi còn chưa tung hết thực lực, không tính là quá đần, nhưng cũng đừng cao hứng quá sớm. Ta dám một mình xông vào đây, không thể không để cho mình đường lui. Độc trên người bọn họ tên là Một Nén Nhang, ý nghĩa như tên gọi, trong vòng Một Nén Nhang, nếu không có giải dược mà nói… Khí tuyệt bỏ mình (die đó =’=).”

Vân Khê hơi chần chừ, loại độc này đã vượt ra khỏi phạm vi hiểu biết của nàng. Nếu đủ thời gian, nàng nhất định có thể luyện ra giải dược, nhưng Một Nén Nhang thì quá gấp rồi!

“Ta biết, bây giờ trên người ngươi có bốn viên Tru Tiên đan, có lẽ giải độc cho bốn người là được, còn những người khác thì sao đây..... Ha hả, bọn họ đều bị ngươi liên lụy mà chết, ngươi nhẫn tâm không?” Nam tử kia điên cuồng cười, đoán chừng Vân Khê tất không dám mạo hiểm tính mạng của toàn trường.

“Nếu hiện tại các ngươi động thủ giết ta, giải dược lập tức bị phá hủy, các ngươi cũng có thể thử xem trong Một Nén Nhang có tìm được giải dược nào khác hay không?”

Lấy tính mạng của nhiều người như vậy để uy hiếp? Nàng hận nhất là bị người khác uy hiếp!

Những người trúng độc nghe hắn nói như vậy thì vội vàng lên tiếng.

“Vân đại sư, ngàn vạn không thể động thủ a!”

“Vân cô nương, đừng để hắn hủy giải dược.”

“Khốn kiếp, ngươi có biết kết quả của việc đắc tội Vân tộc chúng ta không hả? Mau mau giao giải dược ra đây!” Mấy người Hồng Liên phụ nhân đến lúc này còn muốn mượn danh tiếng Vân tộc hù dọa đối phương, Vân Khê rất muốn nam tử mặc áo bào màu tro kia nhìn không vừa mắt, một chưởng chụp chết bọn họ luôn.

“Ngươi rốt cuộc muốn thế nào? Ta cho ngươi biết, muốn ta đi với ngươi, không có khả năng! Nếu muốn lấy giải dược đổi một mạng của bản thân, ta còn có thể thành toàn.” Trên mặt Vân Khê nổi lên

một tia giận dữ, nhưng rất nhanh bị nàng khống chế, cao thủ tỷ thí, tuyệt đối không được có tâm tình riêng, người nào động trước, người ấy sẽ mất tiên cơ, cho nên càng là thời điểm tức giận, nàng càng phải bình tĩnh trấn định hơn.

Nam tử kia trầm mặc, hắn đánh giá thực lực đám cao thủ, vừa tính toán, vừa cân nhắc, một lúc sau, hắn xoay nhẹ Ngọc tiêu trong tay, khẽ cười nói: “Được, ta cho ngươi giải dược, nhưng ngươi phải tự thân tới chỗ ta mà lấy. Sư tổ vẫn thường nói Tàn Hoa Bí Lục của Vân tộc lợi hại tài giỏi đến chừng nào, lệnh ta nhất định phải tìm được nó. Nhưng đến nay, ta cũng chưa từng thấy được chỗ lợi hại của Tàn Hoa Bí Lục kia, không bằng chúng ta cược ba trận, thắng hai là thắng cả. Ngươi phải dùng tài nghệ trong Tàn Hoa Bí Lục tỷ thí. Nếu thắng được, ta lập tức hai tay dâng giải dược. Còn nếu ngươi thua, xin lỗi, ta đành hủy giải dược thôi, ngọc thạch câu phần (ngọc và đá cùng vỡ, tương tự được ăn cả ngã về không), dù sao có nhiều người cùng chết như vậy, ta cũng không quá cô đơn.”

“Ngươi quả là dân cờ bạc!” Vân Khê có chút không hiểu nổi người trước mắt.

“Ngươi nói không sai, ta trời sinh chính là dân cờ bạc! Rốt cuộc ngươi có dám ứng chiến hay không?” Ánh mắt hắn ta sáng ngời, tràn đầy hứng thú, gương mặt vốn bình thường lại có một đôi mắt hữu thần đến thế, rất không tương xứng về mặt thị giác.

Vân Khê suy tư chốc lát, quay đầu nhìn về phía Long Thiên Tuyệt và Vân Trung Thiên, lặng yên đem hai viên Tru Tiên đan để vào trong tay hai người, ý tứ không cần nói cũng biết. Nếu thật sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chỉ cần bọn họ ăn Tru Tiên đan, độc trên người tự nhiên giải được. Bất luận thế nào, nàng cũng muốn giữ được hai người họ, về phần những người khác, chỉ có thể cố gắng hết sức mà thôi.

“Khê Nhi, người này tâm kế thâm trầm, nàng phải cẩn thận.” Long Thiên Tuyệt nắm chặt Tru Tiên trong tay, không đành dùng, bởi vì trong tay hắn vô cùng có khả năng chính là một mạng của mẫu thân hoặc của đệ đệ, nhưng hiện tại hắn cũng chỉ có thể gửi hi vọng ở chỗ Vân Khê.

Vân Trung Thiên không nói gì, cũng không dùng Tru Tiên đan, chẳng qua là hướng về phía Vân Khê gật đầu, tràn đầy tin tưởng.

“Vân cô nương.”

“Thiếu phu nhân.”

Cao thủ học viện Vạn Hoàng và Long gia rối rít nhìn Vân Khê, chỉ chờ nàng định đoạt ra lệnh một tiếng, bọn họ lập tức phát động công kích đối với nam tử mặc áo bào màu tro kia.

“Vân cô nương.”

“Vân đại sư.”

Người trúng độc lại nóng bỏng nhìn Vân Khê, giờ phút này, toàn bộ tính mạng bọn họ đều nằm trong tay nàng, sinh tử chỉ trong một suy nghĩ mà thôi. Bọn họ hi vọng Vân Khê tiếp nhận khiêu chiến của đối phương, đồng thời cũng lo Vân Khê sẽ thua bởi đối phương, cảm xúc mâu thuẫn dây dưa mỗi người.

Các vị đại sư Đan Minh, hay cao thủ Vân tộc, và cả những gia tộc khác nữa, tất cả đều nhìn chăm chú vào nàng.

Tại cột cờ cao nhất ở hội trường, hai bóng dáng đứng thẳng một trước một sau, toàn thân màu đen, sát khí bức người, rõ ràng chính

là người lúc trước đuổi theo người thổi tiêu mà nay đã trở lại, chữ Thiên Nhất Hào và Độc Cô Mưu.

Hai người vẫn duy trì một khoảng cách tương đối, không gần không xa, nhìn như bình tĩnh mà đứng, kì thực dấu diếm sát cơ, chỉ cần một bên thư giãn một chút, bên kia sẽ lập tức xuất thủ, dồn đối phương vào chỗ chết.

Phương thức chung đụng kỳ lạ như vậy, e là chỉ có thể phát sinh giữa hai người bọn họ mà thôi.

“Tại sao ngươi không ra tay? Hắn giả mạo Liên Minh Thích Khách tung lời đồn...” Độc Cô Mưu vừa nhìn chằm chằm vào trận giằng co phía dưới vừa lên tiếng hỏi, theo hắn thấy, chữ Thiên Nhất Hào tuyệt đối có đủ thực lực giết chết nam tử kia, nhưng hắn lại không hề xuất thủ.

“Quy củ của ta, không thu tiền không giết người.” Lý do của hắn thật sự làm cho người ta nghe mà không thể tưởng nổi, ngụ ý chính là, hiện tại chưa có người nào xuất tiền mua mạng của nam tử mặc áo bào màu tro, cho nên hắn sẽ không giết. Nhưng lý do như vậy vào tai Độc Cô Mưu thì vô cùng được tán đồng. Chẳng phải trước kia bản thân mình cũng cố chấp và kiên trì như vậy sao?

Chữ Thiên Nhất Hào còn chưa nói hết lời: “Huống chi, sau lưng người này nhất định còn có kẻ đầu sỏ khác, lấy thực lực và tính cách kia, nhiều nhất cũng chính là chân chạy. Nếu ta không đoán sai, người này hẳn là Nhị chưởng quỹ ở Thịnh Bảo trai, còn được gọi là Nhện Độc, am hiểu nhất là nghiên cứu chế tạo các loại độc dược và thuật khôi lỗi (điều khiển con rối).”

“Thịnh Bảo trai?” Độc Cô Mưu kinh ngạc.

“Không sai! Kẻ đứng đầu Thịnh Bảo trai từ trước đến giờ vẫn luôn thần bí, Liên Minh Thích Khách chúng ta đã điều tra lâu rồi, có được không ít tin tức của bọn hắn, nhưng đến nay lại không cách nào điều tra rõ ràng thân phận thực của Đại chưởng quỹ bọn họ, chỉ biết người này rất có thể là nhân vật từ vạn năm trước, lai lịch ắt không nhỏ… Ta nghĩ kẻ chân chính thao túng chuyện này chính là tên Đại chưởng quỹ ấy, Nhị chưởng quỹ cùng lắm là ra mặt làm việc thay.” Chữ Thiên Nhất Hào kiên nhẫn giải thích một cách hiếm thấy.

Độc Cô Mưu gật đầu, bỗng nhiên sinh ra một cảm giác kỳ dị, người trước mắt tựa hồ không có bất kỳ địch ý gì, ngược lại, mọi chuyện đều nói cho hắn nghe. Cảm giác này…thật ấm áp.

Rõ ràng là một thích khách lạnh lùng hai tay dính đầy máu tươi, vì sao lại có thể cho hắn cảm giác ấm áp như vậy?

Độc Cô Mưu trăm mối tơ vò.

Chữ Thiên Nhất Hào nhận thấy trầm mặc và nghi ngờ của hắn thì quay người nhìn hắn một cái, âm thầm phát ra một tiếng cười nhẹ.

Vân Khê suy tư chốc lát, đồng ý đánh cuộc với đối phương. Mặc dù nàng không hy vọng bị người ta bức bách đến nước phải tỷ thí, nhưng xem tình huống trước mắt, có lẽ đây là con đường duy nhất vẹn toàn.

“Ngươi nói đi, so cái gì?”

“Can đảm lắm!” Nam tử mặc áo bào màu tro than thở, cười đến rạng rỡ, hắn chắp hai tay sau lưng, cất giọng nói, “Ván đầu tiên, chúng ta tỷ thí tốc độ.”

Tay của hắn chỉ về phía trước, ngoài trăm bước có một lá cờ thêu ký

hiệu Đan Minh dựng ngay trước khu chủ tịch.

“Thấy mặt cờ không? Chúng ta thi xem, người nào đoạt được cờ trước thì giành chiến thắng.”

“Đoạt cờ?” Ván này nói đơn giản thì cũng đơn giản, nói khó khăn thì cũng khó khăn. Bàn về Huyền giai, thực lực đối phương rõ ràng ở trên nàng, đơn thuần sử dụng khinh công, nàng nhất định phải thua. Nếu muốn thắng, khả năng duy nhất chính là thi triển Na Di thuật. Có lẽ đây mới chính là mục đích ván đầu tiên, muốn hiểu biết Na Di thuật trong Tàn Hoa Bí Lục.

Thôi, dù sao từ khi quyết định luyện chế Tru Tiên đan, bí mật nàng sở hữu Tàn Hoa Bí Lục gần như đã được công khai rồi.

Đã vậy thì cứ để nàng dùng tính mạng bảo vệ Tàn Hoa Bí Lục đi, dùng nó tới chinh phục mọi người!

Ánh mắt của nàng mãnh liệt bắn ra ngọc quang chói rọi, mang theo cường đại tự tin, đón nhận ứng chiến.

“Ta đếm tới ba, tỷ thí chính thức bắt đầu.” Nam tử mặc áo bào màu tro tùy ý cười, khóe mắt vững vàng tập trung vào vị trí ngọn cờ. Có chí thì nên có lòng tin.

Vân Khê đảo con ngươi, tầm mắt bị một sợi dây vô hình dẫn dắt hợp thành một đường với cờ. Chỉ nghe nam tử kia đếm ngược “Ba, hai, một.....”, một chữ “Dời” cũng từ trong miệng nàng thốt lên.

Giờ khắc này, tất cả mọi người không chớp mắt, ngó chừng hai người nơi khởi điểm kia.

“Một!”

“Dời!”

Hai thanh âm đồng thời quát lên.

Hai thân ảnh đồng thời biến mất.

Khác biệt chính là, một thân ảnh màu đen lao về phía ngọn cờ, chợt lóe một cái đã vọt đi mười mấy bước, nhanh như sao băng; mà thân ảnh màu trắng đứng bên ngoài thì trực tiếp biến mất, không có bất kỳ dấu vết nào.....

Toàn trường xôn xao, ủng hộ cho Vân Khê!

Đến tiểu hài tử cũng nhìn ra được là Vân Khê nhanh hơn.

Đột nhiên, chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Khi Vân Khê lần nữa hiện ra, nàng chỉ còn cách cờ ba bước nữa, lại không biết nhận lực cản gì mà thân thể bị đẩy lùi về phía sau, suýt nữa bắn bay ra ngoài.

A!

Vân Khê hô nhỏ một tiếng, cảm thấy được trước người có lực cản cường đại chặn bước nàng lại, vị trí vốn nên xuất hiện là ở chỗ ngọn cờ, vậy mà cỗ sức mạnh này chặn mất mới khiến nàng hiện thân cách ba bước.

Lực lượng thật cường đại! Nàng dường như không cách nào đột phá được.

Đợi nàng ngẩng đầu lên, ngọn cờ đã chính xác nằm trong tay nam tử

mặc áo bào màu tro rồi.

Hắn đang cười, nụ cười tràn đầy khinh miệt và nhục mạ.

“Na Di thuật, cũng chỉ đến thế.” Hắn nói.

Ánh lửa rực lên trong mắt Vân Khê. Lời của hắn giống như một cây đao đâm thật sâu, cắm vào giữa trái tim của nàng.

Cũng chỉ đến thế? Cũng chỉ đến thế sao?

Theo lý thuyết, Na Di thuật nàng thi triển là nên đến đích trước hắn mới đúng, mấu chốt là, trước khi nàng tới, hắn đã dùng niệm lực mạnh mẽ phong tỏa không gian quanh ngọn cờ, khiến nàng căn bản không thể đột phá, đành dừng bước ở ngoài phạm vi hắn khống chế trong niệm lực.

Đây là chênh lệch thực lực.

Đúng, ván này nàng thua! Nàng thua không phải do bản thân Na Di thuật, mà thua ở thực lực. Cách biệt vẫn còn quá lớn!

Hít sâu một hơi, Vân Khê cố gắng điều chỉnh tâm thái, chỉ mới thua một mà thôi, không có việc gì hết, còn hai ván nữa, nàng nhất định có thể thay đổi Càn Khôn!

Tuy Vân Khê lòng tin mười phần, những người khác lại không lạc quan được như vậy.

Tiếng oán trách thở dài xôn xao cả lên.

Thực lực hai người ai cao ai thấp đã quá rõ ràng, nam tử mặc áo bào màu tro thắng rất nhẹ nhàng mà không cần tốn nhiều sức. Bọn họ

đem sinh tử của mình đánh cuộc trên người Vân Khê, có vẻ nhầm người rồi.

“Thảm! Nhất định phải thua! Đáng lẽ không nên tin nàng.”

“Thuật luyện đan của nàng đúng là cao minh, bất quá võ công cũng chỉ thế thôi sao, vì cớ gì chúng ta lại đặt cược trên người nàng chứ? Lần này bị hại thảm rồi.”

Tiếng nghị luận rì rầm truyền vào tai Vân Khê, nàng không khỏi cười lạnh.

Bọn họ nghĩ nàng nguyện ý tiếp nhận đánh cuộc thay họ đấy chắc? Nếu không phải hiện trường có không thân nhân và bằng hữu trúng độc, nàng mặc kệ thiên hạ ra sao! Mấy chuyện làm ơn mắc oán, Vân Khê này không ngốc, sao phải làm chứ?

Tự động vứt bỏ những nghị luận ngoài tai, Vân Khê mắt lạnh quét về phía nam tử kia, chủ động nói: “Ván đầu tiên là ngươi ra đề, ngươi thắng, như vậy ván thứ hai đến phiên ta.”

Thần sắc tự tin cao ngạo, Vân Khê nàng chưa bao giờ là loại người dễ dàng chịu thua.

Nam tử kia cúi đầu cười một tiếng, tuy là miệt thị, nhưng hắn không thể không thừa nhận, tốc độ vừa rồi đúng là rất nhanh. Nếu thực lực tương đương, hắn tuyệt đối không thể ngăn cản nổi. Sự thật chứng minh, Tàn Hoa Bí Lục cũng không phải đồ rách nát nhưng nó vẫn có thiếu sót.

Mà mục đích của hắn, chính là muốn tìm ra chỗ thiếu sót và nhược điểm ấy.

“Được, đề mục ngươi ra.”

Vân Khê quay đầu, tầm mắt đụng tới Long Thiên Tuyệt, hai người nhìn nhau cười một tiếng, linh quang hiện lên trong óc, nàng nhất thời có sáng kiến: “Ván thứ hai, trong thời gian mười giây, nếu ngươi có thể bắt được ta thì coi như ta thua, nếu không, chính là ngươi thua.”

“Mười giây?” Nam tử mặc áo bào màu tro nheo mắt lạnh, suy tư, “Ai làm giám khảo?”

Đây mới là vấn đề.

Ai làm giám khảo, so tần số và tốc độ, sự công chính ảnh hưởng trực tiếp đến kết quả tỷ thí.

Cho nên, không thể chọn người của nam tử kia được, mà cũng không thể là mấy người đã trúng độc.....

“Nếu nhị vị không ngại, để ta làm thì sao?” Chữ Thiên Nhất Hào lãnh khốc kiệm lời từ trước đến giờ đột nhiên mở miệng nói chuyện.

Mọi người bấy giờ mới phát hiện sự tồn tại của hắn và Độc Cô Mưu, bởi vì vị trí hai người họ quá bí ẩn, bóng áo đen như hòa nhập vào cờ hiệu, rất khó để bị phát hiện.

Chữ Thiên Nhất Hào chủ động đứng ra làm giám khảo đã vượt khỏi dự đoán, nhưng, nếu bàn về công chính, thật sự thì bản thân hắn phi thường phù hợp, không thuộc bất kỳ phe nào, như vậy mới tuyệt đối công chính.

Sở dĩ chữ Thiên Nhất Hào làm như vậy là vì hắn vừa mới bị hấp dẫn bởi thuật pháp trong Tàn Hoa Bí Lục mà Vân Khê đã thi triển, nếu áp

dụng thân pháp quỷ dị ấy vào thích khách, kỹ năng tất sát sẽ kinh người đến cỡ nào đây?

“Ta không có ý kiến!”

“Không thành vấn đề!”

Vân Khê cùng nam tử mặc áo bào màu tro đạt thành nhận thức chung, ánh mắt va chạm lẫn nhau, dường như có sấm sét vang dội tóe ra.

Mọi người nín hơi.

Ván thứ hai vô cùng quan trọng, nếu thắng, còn có một đường sinh cơ; nếu bại, chỉ có một tử lộ!

Mỗi người đều giảm nhẹ tiếng hít thở, tập trung vào chiến cuộc.

“Ván tỷ thí thứ hai, chính thức bắt đầu! Một, hai.....” Thanh âm Thiên Nhất Hào lãnh khốc vang lên, từng chữ từng câu gõ vào đáy lòng mỗi người làm họ căng thẳng không thôi.

Ngay lúc tiếng thứ nhất vang lên, Vân Khê nhẹ nhàng phi lên, thân thể tựa một nhành liễu.

Nam tử mặc áo tro tự tin cười, không vội đuổi theo, hắn đứng yên tại chỗ, dõi mắt nhìn Vân Khê phiêu dật nhanh nhẹn như gió. Nàng phi không nhanh không chậm, cười nhạt nắm bắt tất cả vào trong tầm mắt, mái tóc mềm phất nhẹ giữa không trung, xinh đẹp kinh người.

Hai người một động một tĩnh nhìn nhau, âm thầm tiến hành giao chiến.

Song phương vô cùng tỉnh táo. Thời gian từ từ trôi đi: “Ba, bốn, năm.....”

Mọi người xem cuộc mà khẩn trương tới cực điểm, chỉ hi vọng dừng hình như vậy, thời gian lặng lẽ trôi qua, ván tỷ thí thứ hai mau chóng kết thúc.

Song, đây là chuyện không thể.

“Sáu, bảy.....”

Hết thảy biến hóa đột phát ở chữ “bảy”. Nam tử kia bắt đầu xuất động. Lần xuất động này, thế như sét đánh lôi đình.

Mội bàn tay xuất ra mộc lực lượng khổng lồ như dòng nước xoáy, chộp về phía nàng, giây trước còn đương ở tại chỗ, đếm một cái, tay hắn đã chộp tới cổ Vân Khê.

Long Thiên Tuyệt cùng Vân Trung Thiên đồng thời thót tim, dù biết Vân Khê nắm chắc mọi sự thì vẫn không nhịn được mà lo lắng. Tốc độ của đối phương thật sự quá nhanh, nhanh đến khó có thể tưởng tượng nổi.

Điện, quang, hỏa, thạch, chỉ một khoảnh khắc như thế!

Vân Khê chìm vào giữa không khí, cả người hóa thành một dấu vết mờ ảo, gió phất lên, nàng đột nhiên biến mất..... Khắc này, nàng tựa như một tiên tử được trọng sinh đang phi thăng lên Thiên giới. Đẹp vô cùng.

Đến cuối cùng, bóng dáng nàng hoàn toàn biến mất.

Hiện trường lại ồ lên!

Một người sống lù lù ra đấy đột nhiên mất tăm hơi.

Lại là Na Di thuật sao?

Ánh mắt mọi người càn quét bốn phía hội trường, muốn tìm được thân ảnh của nàng.

Song đồng của nam tử mặc áo bào màu tro chợt co rụt lại, rồi chợt trợn tròn, lấy tốc độ kinh người, hắn dùng thần thức tìm kiến toàn trường. Một khi phát hiện mục tiêu, lập tức có thể dùng niệm lực khống chế đối phương trước. Hắn tuyệt đối có thể làm được!

Song ——

Vân Khê hoàn toàn biến mất, không hề xuất hiện.

“Tám, chín.....”

Dư lại một giây cuối cùng.

Nam tử mặc áo bào màu tro rống to một tiếng, kình lực bộc phát, nếu tìm không được người, vậy hắn đành phát động công kích toàn diện để thử may mắn một lần.

Huyền khí mạnh mẽ càn quét toàn trường, trên mặt mỗi người đều cảm đau đớn như dao cắt.

Mà Vân Khê thì sao? Nàng vẫn không xuất hiện.

“Mười!” Thanh âm Thiên Nhất Hào mạnh mẽ hữu lực đã dừng ở giây cuối cùng.

Ván thứ hai kết thúc.

Vân Khê, toàn thắng!

“Ngươi thắng! Đi ra!” Nam tử mặc áo bào màu tro thu thần thức và huyền khí lại, chắp hai tay sau lưng, bình tĩnh nói.

Lúc này, toàn trường bộc phát một tràng hoan hô như sấm dậy.

Thắng! Vân Khê thắng!

Nói cách khác, bọn họ còn một đường sinh cơ.

Ánh mắt nam tử quét khắp mọi nơi, đột nhiên cảm giác mọi người đều nhìn mình, không đúng, không phải hắn, mà là phía sau! Chẳng lẽ.....

Hắn giật mình hiểu ra, xoay người đối diện ánh mắt thông minh giảo hoạt phía sau, hắn nở nụ cười.

Thì ra là như vậy.

Thì ra, nàng vẫn núp sau lưng mình.

Thật là một cô nương giảo hoạt, cũng rất thông tuệ!

Đáy mắt hắn toát ra thần sắc thưởng thức, chợt lành lạnh sẵng giọng: “Ngươi rốt cuộc đã làm như thế nào? Ngươi không thể tránh thoát tầm mắt của ta.”

Vân Khê lui lại mấy bước, tự tin nhếch môi: “Cho ngươi một lời khuyên, vĩnh viễn đừng quá tin vào đôi mắt, bởi vì, ánh mắt con người thường không phải là thứ chân thật nhất.” (TND: Chả nhẽ Khê

tỷ đã đổi nghề làm ninja?)

Nàng sao có thể nói việc kết hợp cả Na Di và Ẩn Thân thuật, lại lợi dụng tâm lý đã nhận định mình không dám tới gần của hắn để nín hơi núp sau lưng người ta được cơ chứ?

Khoảng cách gần như vậy, trong đầu nàng vô số lần hiện lên ý nghĩ một kiếm ám sát luôn, chỉ cần giết hắn là xong hết mọi chuyện. Nhưng nàng cũng biết rõ, mình xuất kiếm tuyệt đối không nhanh bằng tốc độ phản kích của hắn. Một khi động sát cơ, hắn sẽ nhận ra vị trí của nàng, cho nên chỉ có thể kiềm chế mà ẩn núp chờ thời gian trôi qua.

Cũng may là mười giây, một khi thời gian quá dài, nàng rất khó đảm bảo bản thân có chống đỡ nổi không nữa. Không thể không thừa nhận thực lực của hắn quá cường đại, chỉ một chút cũng sẽ làm bại lộ tất cả.

Bất luận quá trình như thế nào, kết quả vẫn là nàng thắng.

Một so một, đánh ngang tay!

Chỉ còn một ván cuối cùng định thắng bại.

Long Thiên Tuyệt cùng Vân Trung Thiên hai người lại đồn thời thở phào nhẹ nhõm, lúc này, Vân Khê vừa vặn quay đầu lại, giơ tay chữ V về phía hai người, lại cười ngọt nháy mắt mấy cái, dễ dàng vui đùa.

Hai người cũng thấy buồn cười, giờ này khắc này mà nàng còn hăng hái giỡn chơi, thật là kì quặc!

Nắm Tru Tiên đan trong tay, tùy thời có thể ăn nó giải độc, nhưng

bọn họ không làm như vậy mà kiên định lựa chọn tin tưởng nàng.

Tin tưởng! Sử dụng toàn bộ niềm tin của bọn họ, đây có lẽ chính là sự cổ vũ tốt nhất cho nàng.

Vân Khê nhận được sự yên lặng ủng hộ ấy, cho nên mới tự tin như thế.

“Đây là chỗ tinh túy của thuật pháp Tàn Hoa Bí Lục thất truyền đã lâu trong Vân tộc chúng ta sao? Quá kỳ diệu! Không hổ là bảo bối Vân tộc, là kết tinh trí tuệ của tổ tiên.” Hoàng Liên đại nhân sợ hãi than nhẹ.

Hai mắt Hồng Liên đại nhân dấy đầy dục vọng nóng rực: “Khó trách Cung chủ trăm phương ngàn kế muốn lấy được Tàn Hoa Bí Lục, thuật pháp quả là tinh diệu tuyệt luân, xuất thần nhập hóa. Nếu nó có thể trở về trong tay Vân tộc, chúng ta lo gì không thể cường đại hơn nữa, lo gì việc chống đỡ ngoại địch chứ?!”

Trong lòng lại âm thầm tăng thêm một câu, nếu có thể nhận được Tàn Hoa Bí Lục, đừng nói vị trí ổn thỏa trong Vân Huyễn điện, được Cung chủ trọng dụng, thậm chí có khi mình còn tiếp nhận chức Cung chủ, trở thành tân chủ nhân Vân tộc cũng nên.

Ngọn lửa dã tâm và dục vọng tràn lan khắp đáy lòng, quyền lợi địa vị vốn đã vô cùng hấp dẫn rồi, giờ lại càng không có năng lực chống cự.

Tàn Hoa Bí Lục, nếu có thể chiếm được nó thì tốt biết bao..... (TND: Nằm đấy mà mơ đi:]])

“Tàn Hoa Bí Lục, không tồi, không tồi!” Chữ Thiên Nhất Hào vui vẻ, không tiếc cho hai lời khen liên tục.

Dư quang lướt qua, hàn quang bay vút, kiếm phong chợt đến.

Đinh!

Chữ Thiên Nhất Hào giống như đã phát hiện từ lâu, hắn lập tức bay nhanh như tên bắn, hiên ngang đánh bay trường kiếm từ vị trí bảy tấc trên mũi kiếm.

Độc Cô Mưu lao về phía trước, vội vàng thu kiếm.

Thời cơ tốt nhất đã bỏ qua, không thể ra tay nữa.

Độc Cô Mưu vừa xem xét biểu hiện của Vân Khê vừa không quên dò xét nhược điểm của chữ Thiên Nhất Hào, phàm là một khắc người kia hơi thư giãn một chút, hắn sẽ không do dự xuất thủ, muốn chiến thắng thì đó là cơ hội duy nhất.

Cơ hội như vậy, trôi qua rồi biến mất.

Vừa rồi hắn đã chuẩn xác nắm bắt được thời điểm Thiên Nhất Hào nói liên tục hai tiếng “không tồi”, đáng tiếc, đối phương cảnh giác quá cao, tốc độ quá nhanh, thực lực quá mạnh mẽ, hắn vẫn thất bại.

Dù vậy, hắn không giận, hắn có lòng tin mình sẽ tìm được cơ hội chiến đấu lần nữa.

Dưới đấu lạp, khóe miệng lạnh lùng của chữ Thiên Nhất Hào khẽ nhếch: “Ngươi quá nóng vội rồi, bây giờ ngươi căn bản không thể thương tổn ta được đâu.”

“Một ngày nào đó sẽ biết.” Bình tĩnh thu kiếm, Độc Cô Mưu lặng yên đứng bên chữ Thiên Nhất Hào, cứ như chưa từng phát sinh bất kỳ

chuyện gì.

Độ cong nơi khóe miệng chữ Thiên Nhất Hào từ từ lớn hơn, quả nhiên không nhìn lầm người, hắn rất mong đợi cái ngày đối phương có thể làm hắn bị thương.

“Vân viện trưởng, cố lên!”

“Thiếu phu nhân, cố lên!”

Cao thủ học viện Vạn Hoàng như được chấn hưng tinh thần, bọn họ vì có một vị thừa kế viện trưởng như vậy mà tự hào, Vân Khê chiến thắng, trên mặt bọn họ cũng rạng rỡ hơn.

Cao thủ Long gia thì càng hưng phấn hơn thế, đây là Thiếu phu nhân nhà bọn họ, là cô gái được Bích Thủy Thiên Tâm chọn lựa, là chủ mẫu tương lai của Long gia, quan hệ chặt chẽ như vậy so với viện trưởng rách nát gì đó còn gần hơn một tầng. Tâm tình bọn hắn không cần nói cũng biết.

“Tàn Hoa Bí Lục, đây là Tàn Hoa Bí Lục của Vân tộc! Vân cô nương đã vận dụng thuật pháp trong đó đến mức xuất thần nhập hóa như vậy, ta tin cô nương ấy nhất định có thể thắng ván kế tiếp.” Đan Minh Chủ tin tưởng nhìn Vân Khê, ông thấy bản thân vô cùng may mắn khi chiêu dụ được một vị Luyện Đan Sư xuất sắc như vậy, cũng vì Đan Minh mà tăng thêm một vị mãnh tướng thực lực siêu quần.

Lời của ông vừa dứt, mấy vị nguyên lão Đan Minh bên cạnh cũng bắt đầu nghị luận.

“Ván thứ ba sẽ so tài gì đây? Hy vọng Vân đại sư tiếp tục ra đề, chiếm quyền chủ động, như thế mới có tăng xác suất chiến thắng lên cao.”

“Người kia đâu phải đồ ngu, chắc chắn sẽ không theo ước nguyện của chúng ta. Theo ta đoán thì ván thứ ba nhất định càng khó khăn hơn hai trận trước, hi vọng Vân đại sư có thể thuận lợi chiến thắng.”

“Vân đại sư nhất định sẽ chiến thắng!”

Trong vô hình, chúng luyện đan đại sư và các nguyên lão Đan Minh rối rít nhét Vân Khê vào hàng ngũ của mình. Vân Khê đã giành được sự tôn kính từ tận đáy lòng bọn họ. Từ đầu đến cuối nàng luôn vì mọi người mà tiếp nhận khiêu chiến của đối phương, nàng đáng giá để được tôn trọng và tín nhiệm như thế.

Quyển 5 - Chương 104: Ván thứ ba?!

“Ván thứ ba.....”

“Đề mục ván thứ ba, để ta ra.”

Lời Vân Khê ngay lập tức bị nam tử áo bào tro chặt đứt. Hắn lấy ra một bình sứ từ trong ngực rồi đặt lên lòng bàn tay, hắn nói: “Trong này là loại độc dược so với Một Nén Nhang còn độc hơn nhiều, một khi mở nắp ra, bột phấn sẽ tự động phiêu tán trong không khí, dung hợp cùng Một Nén Nhang, người trúng độc không cần đợi thêm cũng có thể lập tức tử vong.”

Câu nói ấy làm lòng người không khỏi run sợ.

Vân Khê nhìn chằm chằm bình sứ kia, chỉ sợ hắn sơ sẩy một cái, phấn vụn đã bay lả tả giữa không khí rồi: “Ngươi rốt cuộc có ý gì?”

Trong lòng Vân Khê mơ hồ sinh ra dự cảm xấu.

Nam tử mặc áo bào màu tro nhếch môi mà cười, mang theo mấy phần đùa cợt: “Đây mới là đề mục ta muốn ra. Trước khi ta có thể mở nắp, ngươi phải ngăn cản ta! Nếu không, hậu quả như thế nào, bản thân ngươi có thể tưởng tượng.....”

“Cái gì?” Vân Khê không thể tin được, hắn chỉ chơi mèo vờn chuột từ nãy!

“Không sai, chính là những gì ngươi vừa nghe được. Hiện tại thuốc

ở trong tay ta, hết thảy đều do ta làm chủ. Ta đếm tới mười, trò chơi chính thức bắt đầu.” Trong mắt hắn phiếm ra tà khí, căn bản không để ý Vân Khê có đáp ứng hay không đã bắt đầu, “Một, hai.....”

Làm sao có thể? Nàng làm sao có đủ thực lực để đối kháng hay đoạt lọ thuốc từ trong tay của hắn đây?

Quả là trò đùa!

“Ba, bốn.....”

“Đồ điên!” Vân Khê vội vàng xuất thủ, lấy chưởng phong làm đao, tà tà bổ tới.

Nam tử kia như có ý trêu chọc nàng, thân ảnh không ngừng di chuyển nhanh chóng, mỗi lần đều là lúc nàng sắp chạm được vào thì hắn lắc mình tà tà sát qua.

“Năm, sáu.....”

Nụ cười bên mép lại thêm mấy phần tà khí, ánh mắt tràn đầy đắc ý. (TND: Ơ ơ, sao mình ngửi thấy mùi JQ ở đây thế này???)

Hai giây nữa trôi qua, giao chiến bốn năm chiêu vẫn không có chút đột phá nào.

Đám trúng độc càng tuyệt vọng, một khi bình sứ mở ra, bọn họ phải chết không thể nghi ngờ.

Tiếng rên rỉ ngày càng rõ ràng.

Trán Vân Khê đổ mồ hôi lạnh, đây tuyệt đối là việc khó giải quyết nhất nàng từng đụng độ, cũng là thời khắc mạo hiểm nhất.

Rõ ràng bình sứ ở ngay trước mắt, hết lần này tới lần khác lại cứ kém một chút như vậy, đối phương quá hèn hạ, quá tà ác, giống như đùa bỡn khỉ con vậy.

“Bảy.....” Đối phương cố ý nhấn nhá âm cuối thật dài, cười đến rất đáng đánh đòn, da mặt lộ vẻ cứng ngắc, Vân Khê đột nhiên hoảng hốt, đối phương nhất định đeo mặt nạ che dấu dung mạo thật sự.

Chết tiệt! Ta cóc quản ngươi là thần thánh phương nào, đừng hòng trêu chọc trước mặt nàng!

Ta bất kể! Chỉ còn có ba giây, liều mạng!

Nàng bỗng nhắm hai mắt lại, tiến vào nhập định, trong đầu nhanh chóng xẹt qua những văn tự cổ xưa: “Thuật Đóng băng! Đúng, chính là Thuật Đóng băng! Công pháp tầng thứ bảy của Tàn Hoa Bí Lục!”

Cho dù thử sức lần đầu, nàng không thể bảo đảm thành bại ra sao, nhưng đây là cơ hội cuối cùng rồi. Nàng phải nhanh chóng đóng băng bình sứ trước khi hắn mở được nắp, đề phòng độc khí lan tràn.

“Tám, chín.....”

Mọi người thấy Vân Khê đột nhiên bất động nhắm mắt thì lập tức bị tư tưởng tiêu cực và tuyệt vọng cắn nuốt. Chẳng lẽ phải chết đi như vậy thật sao?

Long Thiên Tuyệt nhìn chăm chú vào thế tay và động tác biến hóa của Vân Khê, ánh mắt bỗng sáng lên, đoán được ý đồ của nàng.

“Là Thuật Đóng băng.” Thanh âm bí mật truyền tới để Vân Trung Thiên an tâm hơn.

“Thuật Đóng băng?” Vân Trung Thiên sửng sốt rồi vui mừng hẳn lên, mặc dù hắn không tu luyện Tàn Hoa Bí Lục nhưng hắn lại biết, Tàn Hoa Bí Lục của Vân tộc sở hữu mười loạt công pháp, lợi hại nhất trong số đó chính là bốn thuật pháp cuối cùng, sáu loại kia thì người ngoài cũng có thể tu luyện, chỉ bốn loại cuối cùng mới dành riêng cho hậu duệ Vân tộc, kể cả người ngoài có cướp được Tàn Hoa Bí Lục thì vẫn không thể luyện thành bốn thuật pháp cuối được. Phương diện tu luyện của Long Thiên Tuyệt với Tàn Hoa Bí Lục chỉ có thể dừng tại Ẩn thân thuật, chẳng thể tiến thêm.

Thuật Đóng băng lại chính là một trong bốn loại ấy. Không ngờ Khê Nhi đã tu luyện đến tầng công pháp thứ bảy Tàn Hoa Bí Lục, thật sự quá tốt rồi, cho dù thực lực bây giờ của nàng không thể đối đầu với hàng ngũ cao thủ đệ nhất, nhưng bản lĩnh chạy trốn thì thừa.

Hiện trường, trừ Long Thiên Tuyệt và Vân Trung Thiên biết nội tình, đám đông còn lại đều bi quan, cao thủ Long gia với Vạn Hoàng vội siết chặt bội kiếm bên hông, một khi đối phương đếm tới mười, bọn họ lập tức xuất thủ, bất luận thế nào cũng phải ngăn cản độc khí.

Chữ Thiên Nhất Hào híp mắt ngó Vân Khê, mơ hồ có chút mong đợi, hắn không tin Tàn Hoa Bí Lục trong truyền thuyết có thể uy hiếp cả Long Tường đại lục lại chỉ có chút năng lực như vừa rồi.

Quả nhiên, Vân Khê đột nhiên mở bừng mắt.

Ngọc quang chói ngời tỏa ra từ trong ánh mắt, hóa thành từng bông tuyết trong suốt, ầm ầm lan tràn.

Mọi người phảng phất sinh ra ảo giác trước mắt.

Trong không khí có vô số hơi nước ngưng kết thành sương, sương

lại hóa thành băng tuyết.....

Dưới ánh trăng mờ ảo, hơi nước đầy trời cùng sương mù bao vây lấy bạch y nữ tử, hai tay nàng kết thành một đặc thù, một giơ lên cao, một nâng ngang ngực, hình bóng kinh tâm động phách, như mộng mà như ảo.

Giữa thiên địa, băng tuyết chợt hạ xuống, tập trung vào một mình nam tử mặc áo bào màu tro kia.

Tách tách tách tách.....

Đó là tiếng hơi nước và bông tuyết ngưng kết thành băng.

Hết thảy phát sinh quá đột ngột, cũng quá mạnh mẽ, mọi người không kịp phản ứng, chỉ thấy đó nhất định là ảo giác, là ảo giác!

“Gì đây?” Nam tử kia lập tức lộ vẻ kinh ngạc, cả người đã mất năng lực hành động, từ lòng bàn chân đến tận đỉnh đều đều bị băng tuyết kéo kín, đến cuối cùng, hắn đã hoàn toàn trở thành người băng!

Thời gian như ngưng lại vào giờ khắc này.

Thình thịch, thình thịch.....

Mỗi người đều chỉ nghe thấy tiếng lòng kịch liệt nhảy lên bên tai, không rõ ấy là may mắn được sống sót sau hoạn nạn, hay do một màn kinh tâm động phách trước mắt dọa đến quên cả phản ứng.

“Khai trận!” Vân Khê hạ lệnh.

Một lúc sau, cả Long gia và Học viện Vạn Hoàng mới tỉnh táo lại, đồng loạt tiến lên bày kiếm trận, vây nam tử “tượng đá” vào giữa.

Cũng vào lúc này, hiện trường bộc phát từng tràng hoan hô kinh người.

Thắng! Vân Khê thắng rồi!

Nàng chẳng những thắng, còn đóng băng đối phương luôn.

Xả giận thật tốt!

Đến khi thấy nhóm cao thủ dàn trận xong, Vân Khê mới thở phào nhẹ nhõm, cước bộ hơi hẫng, có loại cảm giác mệt lả cả người.

Thuật Đóng băng tiêu hao rất nhiều huyền khí với thể lực, lần đầu thi triển có tí lực bất tòng tâm, nhưng may là cuối cùng cũng chế trụ được đối phương. Nhìn độ dày tầng băng chừng một cánh tay, lại chắc như sắt thép, bộ dáng đối phương trở nên mơ hồ.

“Không tệ! Chỉ tiếc hao thể lực quá, không thể sử dụng liên tục được.” Chữ Thiên Nhất Hào liếc thấy trạng thái Vân Khê lúc này, vừa thưởng thức lại hơi hơi tiếc hận.

Độc Cô Mưu không tỏ thái độ nhưng đáy lòng cũng đang âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Tình hình vừa rồi rất mạo hiểm, thiếu chút nữa hắn đã ra tay rồi, may là Vân Khê còn nắm thế cục trong tay.

“Chẳng lẽ đây chính là Thuật Đóng băng trong truyền thuyết? Thật bất khả tư nghị!” Tham lam trong mắt Hồng Liên đại nhân càng thêm lóng lánh, thuật pháp kỳ diệu đến thế, nếu cướp được còn sợ không thành đại sự sao?

“Vân Khê nắm giữ thuật pháp tinh diệu nhiều như vậy, xem ra rất khó đối phó, sợ là nàng ta sẽ không dễ dàng trở về Vân tộc rồi. Phải nghĩ

thuyết pháp thôi.” Hoàng Liên đại nhân thở dài.

“Trước mắt cứ nghĩ cách nhận được giải dược đã, thời gian đã qua hơn phân nửa rồi.” Hai vị đại nhân còn lại quan tâm tính mạng của mình hơn cả. Giờ thì việc có nhận giải dược hay không, Vân Khê có cho giải dược hay không, mới là đại sự lớn nhất.

“Thiếu phu nhân, nên làm gì tiếp bây giờ?” Cao thủ Long gia hỏi.

Cách một tầng băng cứng thật dày, bọn họ không có biện pháp lấy giải dược được.

Vân Khê híp mắt, nhìn chằm chằm “tượng đá” kia một hồi rồi mở miệng: “Tiểu Bạch, ra giúp hắn tắm hơi!”

Tiếng nói vừa dứt, thân ảnh nhỏ nhắn vút cái lao khỏi tay áo mà dừng trên vai nàng. Tiểu Bạch rung đùi đắc ý: “Cái gì mà ‘tắm hơi’ cơ?”

Vân Khê vỗ vỗ đầu nhỏ của nó: “Chính là đốt lửa cho hắn a, chúng ta muốn soát người!”

“Được được!” Tiểu Bạch không nói thêm câu nào, hít sâu một hơi rồi phun ra ngọn lửa sắc trắng thánh khiết rừng rực.

Băng gặp hỏa liền tan chảy.

Trận địa cao thủ đã sẵn sàng đón địch, tùy thời tính toán, phòng ngừa nam tử kia bỏ chạy.

Băng cứng tan được một nửa, ‘ba’ ‘ba’ ‘ba’ ‘ba’, hai cao thủ tiến tới điểm hết những yếu huyệt trước sau nam tử áo bào tro.

“Khụ khụ, khụ khụ.....” Nước đá tan hết đi, tóc dài ướt nhẹp dính trên gương mặt năm tử, lộ ra vẻ chật vật. Hắn không thể cử động, chỉ đảo mắt liếc về phía Vân Khê: “Đây là Thuật Đóng băng trong truyền thuyết? Quả là lợi hại! Ta nhận thua, lấy giải dược ngươi muốn đi.”

Ánh mắt hắn nhìn tới bình sứ trên tay, ý chỉ.

“Ngươi cầm là giải dược thật chứ?” Vân Khê không dám tin tưởng hắn trăm phần trăm, lúc trước vừa nói độc dược xong, nhỡ nàng mở ra, vậy là mắc mưu hắn mà làm hại tất cả mọi người rồi!

“Ta chẳng nhẽ lại lấy tính mạng ra nói đùa à?” Hắn thoải mái cười nói, dường như chật vật chẳng đáng là gì.

Vân Khê không tin, đưa tay soát người hắn từ trên xuống dưới nhưng chẳng thu hoạch được gì, cuối cùng đành chú ý tới bình sứ trong tay hắn. Giải dược thật sao?

Nàng đặt bình sứ dưới mũi hắn rồi mới hé nắp một chút. Mang hắn ra thí nghiệm trước đã, nếu hắn bình an vô sự, vậy đây hẳn không phải là độc dược.

“Ngươi không cần khẩn trương như vậy, ta thật sự không lấy tính mạng bản thân ra đùa đâu.” Nam tử lại bất cần cười đùa.

Vân Khê quan sát phản ứng của hắn với bình sứ thì thấy cũng không có gì, lúc này mới mở cả nắp bình ra ngửi. Không sai, từ trong mùi thuốc có thể phân tích ra tất cả thành phần của nó, đích xác là cực phẩm giải độc.

Cái tên điên này, rốt cuộc hắn nghĩ cái gì trong lòng vậy?

Cầm giải dược trong tay lại lừa nàng là độc dược, hắn nhận định

nàng không thể ngăn cản hắn chắc?

Mùi thuốc hòa theo gió, từ từ phiêu tán, càng ngày càng nhiều người khôi phục thần sắc bình thường.

“Sao nào? Ta không lừa ngươi chứ?” Nam tử cười cười.

Vân Khê không ngẩng đầu, nhấc chân phải, hung hăng đạp một cước vào chỗ yếu hại của đối phương.

“Ngươi.....” Nam tử căn bản không kịp đề phòng, đau đến tím tái mặt mày.

Cao thủ chung quanh cũng hít sâu, bất giác đưa tay bảo vệ chỗ nào đó, tựa hồ như đang đồng tình người ta.

Quá độc!

Cho dù đắc tội ai cũng không thể đắc tội Thiếu phu nhân!

Nhận thấy động tác của bọn họ, Vân Khê tức giận liếc mắt, kính nhờ, các người không cần phải phối hợp trôi chảy như vậy có được hay không?

“Thiếu phu nhân, nên xử trí thế nào ạ?” Có cao thủ hỏi.

Vân Khê không chút nghĩ ngợi, nói: “Kẻ cặn bã thế này, ném ra ngoài, thiến!”

Nam tử rõ ràng kích động hẳn lên: “Từ từ đã! Ta có lý do không thể chết được, chờ ngươi nghe xong, nhất định ngươi cũng sẽ thay đổi ý định.”

Vân Khê lạnh lùng cười một tiếng, rút kiếm, lấy mũi kiếm chĩa thẳng vào trái tim của hắn: “Được, cho ngươi cơ hội lưu lại di ngôn, nhưng nó sẽ không làm thay đổi quyết định cuối cùng của ta đâu, bởi vì ta lại có lý do tất phải giết.”

Long Thiên Tuyệt nhẹ nhàng tới bên cạnh nàng, sắc mặt đã khôi phục bình thường, độc tính đã giải hết. Hắn mắt lạnh trừng nam tử kia, lạnh lùng nói: “Ngươi làm hại mẹ ta hôn mê hơn mười năm, làm hại người một nhà chúng ta tan nát trôi nổi! Hôm nay cho dù ngươi nói đến rách trời cũng đừng hòng sống sót rời khỏi đây.”

“Muội tử, giết hắn đi!” Chiến Thiên Dực đỡ muội muội tiến tới.

“Giết hắn! Cho dù có lý do tày trời thì cũng không thể để hắn còn sống rời đi!”

“Giết hắn đi!”

Việc ác nam tử mặc áo bào màu tro làm đưa tới công phẫn, toàn trường hét hò, phô thiên cái địa*.

(*phô thiên cái địa: trải khắp trời che kín đất, ngụ ý cái thế lớn mạnh)

“Cần gì vọng động như thế chứ?” Nam tử nhịn chịu đau, tiếp tục nói, “Không ngại để ta thay ngươi phân tích tình cảnh trước mắt một chút rồi ngươi sẽ biết có nên lưu lại tính mạng của ta hay không.”

Hắn hít hơi, không đợi Vân Khê đáp ứng, bắt đầu phân tích: “Đầu tiên, bốn viên Tru Tiên đan ngươi luyện chế hôm nay đã thành cái đích cho mọi người, cho dù ta không hạ thủ, những kẻ khác cũng sẽ ra tay. Đừng nhìn đám người ra vẻ đạo mạo tự xưng danh môn chính phái ở đây, trên thực tế, mỗi người bọn họ đều muốn nhận được Tru Tiên đan hơn cả. Mấy chuyện giết người cướp của, bọn họ

cũng không ngại đâu. Sở dĩ không nhảy ra đầu tiên tranh đoạt Tru Tiên đan trước mắt tất cả mọi người, cũng chỉ do e ngại mặt mũi, không muốn phá hủy danh dự của mình mà thôi. Mà cũng có thể chúng có gan nhưng chẳng đủ thực lực ấy chứ..... Ta dám xuất hiện, đó là vì ta có thực lực tuyệt đối. Ta đang giúp ngươi ngăn cản mơ ước trộm đan của những kẻ khác, an bình về nhà."

"Rồi sao?" Vân Khê thầm cười lạnh. Sao nàng lại không biết cơ chứ? Hiện tại, đám người ở đây mắt tỏa sáng lòe lòe, e ngại mặt mũi môn phái nên còn không công khai ra tay, một khi nàng rời khỏi Đan Minh, không biết sẽ có bao kẻ sẽ ngấm ngầm hạ độc thủ đoạt đan dược đây nhỉ?

"Thứ hai, những thuật pháp ngươi đã thi triển hôm nay đủ để chứng minh Tàn Hoa Bí Lục thất truyền đã lâu của Vân tộc nằm trong tay ngươi. Thử nghĩ xem, Vân tộc sao có thể bỏ qua ngươi được chứ? Bọn họ nhất định sẽ đến đối phó, ép ngươi giao lại Tàn Hoa Bí Lục, cho dù có Long gia, Hiên Viên gia tộc làm chỗ dựa, nhưng các ngươi thật sự địch nổi một Vân tộc vô cùng cường đại à?"

"Vậy tại sao ngươi bảo đảm thế lực của mình có thể chống đỡ được Vân tộc chứ?" Vân Khê dò xét.

Nam tử cúi đầu cười một tiếng, mười phần tự tin: "Ta cũng không dối gạt ngươi, ta là Nhị chưởng quỹ của Thịnh Bảo trai, danh xưng Nhện Độc."

Đám đông có tiếng hút khí truyền tới, thân phận Nhị chưởng quỹ từ trước đến giờ vô cùng thần bí, không nghĩ tới lại là người trước mắt này.

Chân mày Vân Khê không khỏi nhướng lên, cảm thấy ngoài ý muốn.

Nam tử tiếp tục nói: “Kể từ khi các ngươi phá hoại cơ nghiệp Thịnh Bảo trai ở Mạc thành, Đại chưởng quỹ đã bắt đầu để ý, mọi cử động của ngươi đều nằm trong lòng bàn tay chúng ta. Ngươi họ Vân, cũng là hậu nhân của chi cấm kỵ nhất toàn Vân tộc, là thành phần Vân tộc không thể để yên. Theo những gì đã điều tra được, mẫu thân ngươi bị Vân tộc hại chết, ngươi và bọn họ có thù giết mẹ không đội trời chung. Thù oán với Vân tộc, Thịnh Bảo trai cũng có, mà địch của địch thì chính là bằng hữu. Nhưng song phương có thể hợp tác, cùng nhau diệt trừ Vân tộc, tin tưởng nhất định mã đáo thành công!”

“Tiểu nhân hèn hạ! Thịnh Bảo trai các ngươi có gì đặc biệt mà dám vọng tưởng đối đầu với Vân tộc? Nghĩ kĩ lại cân lượng của bản thân đi.” Hồng Liên đại nhân nghe không vô, bực tức chen miệng.

“Thực lực Thịnh Bảo trai há lại đơn giản để các ngươi nhìn thấu?” Nam tử mặc áo bào màu tro khóa mắt trên người Vân Khê, ngạo nghễ nói, “Vân cô nương có nhớ một vị cố nhân ở Di tích Chiến trường cổ không?”

Hắn chỉ nói bâng quơ, Vân Khê lại lập tức đoán được chân tướng từ trong miệng hắn, chẳng lẽ Thịnh Bảo trai có quan hệ với Tử Yêu?

“Nét mặt của ngươi nói cho ta biết, ngươi đã đoán được là ai. Không sai! Chính là ngài!” Nam tử kia nói chắc chắn, “Ngài từng thu nhận bốn vị cao đồ, người người đều năng lực siêu phàm, một vị trong đó chính là Đại chưởng quỹ của Thịnh Bảo trai, cũng chính là ân sư của ta.”

“Cái gì?” Vân Khê vô cùng kinh ngạc, không ngờ Tử Yêu có liên hệ sâu xa với Thịnh Bảo trai như thế.

Long Thiên Tuyệt cúi đầu, liếc mắt nhìn nàng, ngửi ra âm mưu trong đó. Tử Yêu thân ở Di tích Chiến trường cổ vạn năm, chẳng bao giờ

rời đi, mà đệ tử của ông đang âm thầm kinh doanh trên Long Tường đại lục, một đệ tử như thế, không biết ba vị còn lại sẽ là thần thánh phương nào đây. Thật khiến người lo lắng.

“Hiện nay, lão sư tổ đã rời khỏi Di tích Chiến trường cổ, trở về trấn giữ Thịnh Bảo trai. Thực lực ngài chúng ta không nghĩ cũng biết sẽ như thế nào. Không đến mấy tháng nữa, ngài sẽ đích thân tới Vân tộc tuyên chiến. Nếu ngươi nguyện ý hợp tác, cùng chung mối thù, ngài có thể hứa để ngươi được đích thân giết kẻ thù, mà sau khi báo xong thù, để ổn thỏa Vân tộc, ngươi cũng có thể làm Tân Cung chủ.” Nam tử nói.

Hiện trường xôn xao hẳn lên.

Thịnh Bảo trai chuẩn bị tuyên chiến với Vân tộc? Đây tuyệt đối là tin tức có mức độ bùng nổ không kém Tru Tiên đan!

Cả Long Tường đại lục có không ít thế lực môn phái theo dõi Vân tộc, nhưng còn ngại thế lực của người ta, bọn họ không có một người nào dám công khai đối địch. Hiện tại có người nhảy ra dẫn đầu như vậy, không biết sẽ có bao người vui mừng, bao người lo lắng.

Vui mừng vì, một khi Vân tộc bị diệt, thế cục trên toàn bộ đại lục sẽ bị phân chia lại hoàn toàn, những môn phái bị Vân tộc áp chế có thể thừa cơ nổi lên, công thành đoạt đất, khuếch trương thế lực; mà lo lắng là vì, khổng lồ như Vân tộc còn có thể bị diệt, vậy những môn phái còn không bằng Vân tộc như bọn họ chẳng phải cũng tràn ngập nguy cơ rồi sao?

Mọi người nơi đây nghe tin tức ấy, trừ khiếp sợ, chính là suy ngẫm phức tạp đủ các loại.

“Nói mà không biết xấu hổ! Có bản lãnh thì các ngươi cứ tới đây,

thực lực Vân tộc chúng ta, không phải hạng các ngươi có thể tưởng tượng được đâu. Thịnh Bảo trai, chờ đấy, sau khi ta trở về bẩm báo lên Cung chủ, nhất định việc đầu tiên là đem quân đánh tới tận cửa, cho Thịnh Bảo trai hoàn toàn biến mất trên Long Tường đại lục!" Hồng Liên đại nhân nghĩa phẫn điền ưng. (Nghĩa phẫn điền ưng: phẫn nộ trước việc sai đạo nghĩa. Còn về phần "đại nghĩa" trong đầu bà này là gì, ta xin chịu:]])

Ba vị đại nhân khác cũng gật đầu đồng ý, dù ngày thường bốn người không hợp nhưng đối mặt đại sự tồn vong của Vân tộc, họ tuyệt đối đứng cùng một chiến tuyến với nhau.

Nam tử lạnh lùng cười một tiếng, không hề để mấy người đó vào mắt, hắn nhìn thẳng Vân Khê, tiếp tục nói: "Hi vọng Vân cô nương có thể suy nghĩ đề nghị của ta, chúng ta rất có thành ý, mà nhân tiện, một vị bạn tốt của Vân cô nương đã ở phe chúng ta rồi, người đó rất nhớ cô nương....." (TND: Vầng, em cũng rất nhớ anh ấy đây:">)

Vân Khê mở to mắt, Hách Liên đại ca..... Không biết hiện giờ huynh thế nào?

"Khê Nhi, đừng tin lời hắn, chỉ bằng việc hại mẹ ta hôn mê đến giờ vẫn chưa tỉnh lại, hắn đáng chết mấy trăm lần!" Lời Long Thiên Tuyệt nói lập tức thức tỉnh Vân Khê.

Không sai! Người này tội ác tày trời, tuyệt đối không thể bỏ qua!

"Ngươi không cần phí tâm! Ta tuyệt đối sẽ không hợp tác gì hết! Để ta đưa ngươi lên đường đi!" Trường kiếm trong tay Vân Khê tiến thẳng tới trước, gọn gàng đâm xuyên qua trái tim đối phương.

Phốc!

Một ngụm máu tươi từ trong miệng nam tử mặc áo bào màu tro phun ra, hắn mở to mắt, khuôn mặt dữ tợn từ từ lộ ra nụ cười quỷ dị.

“Ngươi chỉ giết được một phân thân của ta mà thôi, cùng lắm thì hao tổn mười mấy năm công lực, chẳng là gì. Hôm nay có thể tận mắt nhìn thấy Tàn Hoa Bí Lục, cũng không coi là tay trắng trở về..... Ngươi, sau này hối cũng đã muộn!”

Bất chợt, thân ảnh của hắn từ từ biến mất, hóa thành một luồng sáng đen phiêu tán trong không khí. Hắn biến mất. Trên mặt đất chỉ còn vết máu loang lổ, làm cho người ta không khỏi sinh ảo giác, người này đã từng tồn tại sao?

“Đáng chết! Lại là một phân thân?” Vân Khê chém vài kiếm vào không khí, coi như phát tiết.

” ‘Thân ngoại hóa thân’ chính là độc môn bí kỹ hạng nhất của Bắc Thần gia tộc, ta từng nghe sư phụ nhắc tới. Chỉ một hóa thân đã thế rồi, nếu hắn đích thân đến, nhất định càng khó đối phó hơn. Về sau chúng ta phải đề phòng nhiều, tránh hắn lại xuất hiện gây khó dễ cho Khê Nhi.” Vân Trung Thiên trầm giọng.

Vân Khê trầm tư chốc lát, nhớ lại chính sự hôm nay, nàng quét mắt một vòng, phần lớn người xem trong hội trường đã khôi phục bình thường, suy nghĩ còn dừng ở một màn rung động nam tử mặc áo bào màu tro đem lại. Nàng khẽ híp mắt. Sau khi tỉnh táo, bọn hắn nhất định sẽ chú ý tới Tru Tiên đan nàng ôm trong lòng.

Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội!

(*Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội: người bình thường vốn không có tội, nhưng có vật quý bên mình sẽ mang lại tai hoạ, sau cũng có ý so sánh người có tài hoa hay trí tuệ, nhan sắc nổi bật,… cũng có thể

mang đến tai hoạ.)

Nàng nên lập tức xử lý sạch sẽ mấy củ khoai lang bỏng này để miễn trừ hậu hoạn.

“Thiên Tuyệt, mau đưa Thiên Thần và mẹ* đến đây, ta muốn để hai người họ ăn Tru Tiên đan luôn ở đây.” (*mẹ mà Khê tỷ gọi chính là “bà bà” – mẹ chồng ấy nhé)

Long Thiên Tuyệt gật đầu, gọi người của gia tộc Hiên Viên đưa đệ đệ tới, rồi phân phó cao thủ Long gia theo hắn đi đón mẫu thân ở trong địa đạo ra.

“Đại ca!” Vân Khê liếc mắt với Chiến Thiên Dực, ám chỉ cũng nên đưa A Lý ra giữa sân.

Đợi ba người hôn mê đều nằm trên mặt đất rồi, Vân Khê lấy bốn viên Tru Tiên đan ra, đặt trong lòng bàn tay, biểu diễn cho mọi người tại chỗ, lên tiếng nói: “Các vị, sở dĩ ta muốn luyện chế Tru Tiên đan, chính là vì giải độc mà Nhị chưởng quỹ của Thịnh Bảo trai đã hạ trong cơ thể ba người này, giúp họ thoát khỏi sự khống chế của người khác. Cho nên, hiện tại ta muốn trước mặt tất cả mọi người, lấy ba viên Tru Tiên đan cho ba người họ.”

Đám đông rối rít hâm mộ. Ăn một viên Tru Tiên đan, chẳng những bách bệnh tiêu tan, còn tăng trưởng mười mấy năm công lực. Người khác có muốn không hâm mộ cũng chẳng được.

Ước gì người nằm giữa sân giờ phút này là bản thân a, trong họa được phúc!

Vân Khê giao đan dược cho Long Thiên Tuyệt và Chiến Thiên Dực, để cho bọn họ tự tay giúp người thân nuốt. Nàng giơ cao một viên

Tru Tiên đan cuối cùng, cất giọng nói: “Viên cuối cùng, ta tự nguyện chuyển tặng cho Đan Minh, xin nhờ Đan Minh bảo quản, Minh Chủ muốn xử trí thế nào, ta tuyệt đối không can thiệp vào!”

Toàn trường oanh động.

Ai cũng không ngờ nàng sẽ tặng Tru Tiên đan cho Đan Minh, không nói đến ba viên vừa rồi, dù sao thì mạng người quan trọng, cứu người càng quan trọng hơn, có thể chấp nhận, nhưng viên cuối cùng lại bị chắp tay đem tặng như vậy, vượt xa dự liệu mọi người. Bọn họ nghĩ Vân Khê nhất định sẽ chiếm đan dược cho bản thân, đây là bảo bối vô giá a.

Hâm mộ, ghen tỵ, trách móc..... Các loại cảm xúc phức tạp lan tràn khắp hiện trường.

Chỉ có người Đan Minh hoan hô.

Với bọn hắn, Vân Khê là Đan Minh nguyên lão trên danh nghĩa, đem đan dược luyện thành để lại Đan Minh cũng là chuyện đương nhiên, chẳng qua nếu nàng chiếm riêng, cũng không ai nói được cái gì. Hiện tại người ta chủ động tặng cho Đan Minh, đây mới là kết cục tốt nhất.

Đan Minh, từ trên xuống dưới, nhảy nhót vui mừng.

Mà trong toàn bộ Đan Minh, người rối rắm duy nhất, nhất định là Minh Chủ.

Ông cười khổ lắc đầu, Vân Khê để viên Tru Tiên đan cuối cùng cho Đan Minh, tuy là chuyện tốt, nhưng không thể nghi ngờ là đem củ khoai bỏng ném về phía Đan Minh luôn. Sau này Đan Minh nên đề phòng nghiêm mật như thế nào mới ngăn được mấy kẻ có tâm muốn trộm cắp hay mơ ước đây?

Chẳng lẽ lại bảo không cần?

Ông không nỡ.

Ai mà cự tuyệt được sự hấp dẫn của Tru Tiên đan chứ?

Rất nhanh, Tru Tiên đan từ trong tay Vân Khê đến chuyển đến trong tay Minh Chủ. Ông ngẩng đầu, đối diện với tầm mắt Vân Khê, một người cười đến khổ sở bất đắc dĩ, một kẻ cười đến vô tội mà ẩn giấu giảo hoạt.

“Ta trở về Tổng bộ Liên Minh Thích Khách.” Chữ Thiên Nhất Hào lãnh khốc nói, “Ngươi còn tiếp tục nhận nhiệm vụ ám sát nữa không?”

Độc Cô Mưu theo bản năng quay đầu, nhìn về một vị trí bình thường giữa hội trường, nơi đó đang có một nha đầu si ngốc dõi theo hắn.

Hắn chần chờ.

Nhận ra hướng hắn nhìn, chữ Thiên Nhất Hào lạnh lùng: “Ba ngày sau, ta sẽ rời khỏi Đan Minh.....” Nói xong, bằng tốc độ kinh người, hắn biến mất ngay tại chỗ, vô tung vô tích.

“Ba ngày sau.....” Độc Cô Mưu cúi đầu lẩm bẩm, đây là một lựa chọn trong nhân sinh, hắn hoang mang muốn biết hai con đường đặt trước mặt đến tột cùng sẽ như thế nào.

Hoặc là theo đuổi chữ Thiên Nhất Hào, trở thành sát thủ ưu tú nhất.

Hoặc là canh giữ bên cạnh cô gái hắn yêu mến, để cho ôn tình và những suy nghĩ yêu thương mài mòn sát khí, từ từ biến thành một

nam tử bình thường.....

Đáy lòng hắn cái gì? Nên lựa chọn như thế nào đây?

Quyển 5 - Chương 105: Tới Vân tộc

Trong hội trường, ba người hôn mê, Long Thiên Thần tỉnh lại đầu tiên.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao ta lại nằm ở đây?” Long Thiên Thần có vẻ như không hề nhớ được mình đã hôn mê như thế nào, càng không biết chuyện gì đã xảy ra.

“Thiên Thần, cuối cùng huynh cũng tỉnh rồi, có thấy chỗ nào khó chịu trong người không?” Bách Lí Song canh giữ bên cạnh hắn, ân cần hỏi han.

“Trong người?” Long Thiên Thần ngồi dậy, mở rộng tứ chi, chỉ cảm thấy tràn đầy sức mạnh, tinh lực dư thừa, “Huynh rất khỏe a, cứ như nhiều thêm một nhiệt luồng khí trong cơ thể thật vậy, nhiệt lượng không ngừng lan tỏa toàn thân, cảm giác cực kỳ thoải mái.”

Tầm mắt vô tình xẹt qua cánh tay Bách Lí Song, thần sắc hơi đổi: “Song Nhi, tay muội làm sao đây? Kẻ nào làm muội bị thương đây? Nói cho huynh biết, huynh đi đánh hắn thay muội!”

Bách Lí Song giật mình giấy tay ra sau lưng, hé miệng ngọt ngào cười: “Không có gì, tại người đến phá hoại đả thương một chút thôi, nhưng sư phụ đã đánh bay hắn ta, thay muội báo thù rồi.”

“Coi như hắn ta chạy trốn mau! Huynh thoa chút thuốc cho muội, phải băng bó cẩn thận chứ.” Long Thiên Thần đứng dậy, kéo Bách Lí Song đi sang một bên tỉ mỉ xử lý vết thương.

So với Long Thiên Thần, mọi người quan tâm tình trạng của Hiên Viên Túc Nhã hơn nhiều.

Hiên Viên gia chủ, Long Thiên Trạch và Long Thiên Tuyệt đều quây quanh đợi bà thức tỉnh, nhưng thời gian chờ đợi càng ngày càng dài, bà vẫn chậm chạp không tỉnh.

Ở một bên khác, Chiến Mộng Lý thành người thứ hai mở mắt.

“Ca ca, hình như muội đã làm chuyện rất đáng sợ, muội có xúc phạm gì tới người khác không?” A Lý tỉnh lại, phản ứng đầu tiên chính là lo về thời điểm mình mất ý thức có làm thương tổn người khác hay không. Trên dung nhan tinh khiết đơn thuần, đôi ánh mắt ấy làm lòng rung động, chọc người trìu mến, một thiếu nữ như vậy, ai nỡ nhẫn tâm báo chân tướng cho nàng ấy chứ?

“Không có! Muội không làm gì cả, chỉ bất cẩn hôn mê thôi. A Lý thiện lương đến thế, làm sao thương tổn người khác được?” Chiến Thiên Dực thương yêu vuốt tóc muội muội, ôn nhu an ủi.

“Ca ca, có thật không? Sao muội cảm thấy bất an lắm?” A Lý nhẹ xoa huyệt Thái Dương, chân mày nhăn nhăn.

“A Lý, có thể do muội quá mệt mỏi nên mới suy nghĩ lung tung. Ta và ca ca muội đều có thể làm chứng, muội không làm bất cứ chuyện gì, chỉ hôn mê thôi. Chẳng lẽ lời Bách Lí tỷ tỷ nói mà muội cũng không tin?” Bách Lý Băng Tuyền ngồi xuống bên người Chiến Thiên Dực, nhẹ nắm tay A Lý, mỉm cười mềm giọng.

A Lý nhìn thấy nàng ấy, nụ cười như cúc nở bừng trên gương mặt, vui mừng nói: “Đương nhiên tin tưởng Bách Lí tỷ tỷ rồi, không đúng, phải gọi là đại tẩu mới đúng.”

“Tiểu nha đầu!” Bách Lý Băng Tuyền khẽ gắt nàng một tiếng, dung nhan băng lạnh có vệt ửng đỏ khả nghi.

Vân Khê nhìn ba người bọn họ hòa hợp, không đành lòng quấy rầy, nàng cất bước đi tới chỗ Hiên Viên Túc Nhã, ngồi xuống bắt lấy tay bà, tinh tế xem mạch.

“Khê Nhi, sao mẹ vẫn chưa tỉnh? Chẳng lẽ Tru Tiên đan không có tác dụng với bà à?” Long Thiên Tuyệt vừa hỏi, Hiên Viên gia chủ và Long Thiên Trạch cũng nhất tề ngẩng đầu nhìn nàng.

Vân Khê không trả lời ngay, nàng vận công, đẩy một luồng huyền khí vào cơ thể đối phương, vận chuyển một vòng không hề gặp trở ngại.

“Bóng ma trong người mẹ đã hoàn toàn thanh trừ, không có chuyện gì nữa. Sở dĩ không tỉnh, hơn phân nửa là vì bà đã ngủ quá nhiều năm, phản ứng thân thể khác với người thường một chút. Mọi người yên tâm, mẹ không có việc gì, chúng ta mau đưa mẹ về Hiên Viên gia cái đã, đợi bà thích ứng với dược tính rồi tỉnh lại cũng không muộn.”

Nghe nàng nói như thế, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

“Thật tốt quá! Tâm nguyện nhiều năm của lão phu cuối cùng đã hoàn thành, chờ Nhã Nhi tỉnh lại, cả nhà chúng ta có thể chân chính đại đoàn viên rồi.” Hiên Viên gia chủ bộc phát cảm tính, nước mắt một thoáng đã tuôn đầy mặt, dang hai tay lao về phía Vân Khê, “Khê Nhi nha đầu, lần này hoàn toàn dựa vào con, ông ngoại thật sự thật sự cao hứng!”

Mắt thấy Vân Khê sẽ bị nước mắt nước mũi của Hiên Viên gia chủ độc hại, Long Thiên Tuyệt nửa đường liều mạng xông tới, thay Vân Khê chống đẩy: “Khụ khụ..... Ông ngoại, chú ý hình tượng! Khê Nhi

là vợ của con!”

“Vợ thì sao? Vợ thì không thể để cho ông già này ôm ôm à?” Hiên Viên gia chủ giơ tay áo lên lau nước mắt nước mũi, làm Vân Khê nhìn mà tóc gáy dựng thẳng, cứ như ông vừa bôi lên người nàng vậy..... Lão nhân gia, ớn lạnh quá!

Long Thiên Tuyệt ôm vợ yêu, tà tà nhướn hàng lông mày anh khí, ngữ khí thản nhiên: “Ông lão như ngài nếu thật sự vội vã thế thì cứ để cho ngoại tôn con đây, con vô cùng nguyện ý thay người tìm mấy bạn già xinh đẹp trẻ trung, bảo đảm có thể thỏa mãn hết thảy nhu cầu!”

Sắc mặt Hiên Viên gia chủ trở nên vô cùng phong phú chỉ trong một thoáng, không khác gì biến màu vậy, lúc đỏ lúc trắng, râu mép vểnh lên nhếch lên.

Chung quanh ồn ào tiếng cười, đối thoại hai tổ tôn nhà này không tránh khỏi quá kinh người rồi! Trẻ em chớ nghe! Trẻ em chớ nhìn a!

“Cái tên tiểu tử thúi này! Tạo phản hả?”

Long Thiên Tuyệt thấy tình thế không ổn, vội vàng kéo tay Vân Khê bỏ trốn mất dạng.

Mọi người lại ầm ầm cười to.

Bộ dáng Hiên Viên gia chủ kia, một lát cười, một lát thì khóc, một lát giận, một lát mắng người, phong phạm gia chủ ở chỗ nào? Nhưng thực lực người ta lại là chưởng môn không thể khinh thường của gia tộc Hiên Viên a. Ai bảo gia chủ nhất định phải giữ hình tượng nghiêm túc, không thể tùy tiện nói cười chứ?

Bốn viên Tru Tiên đan đã có bến đậu của riêng nó, Luyện Đan Sư đã rời khỏi hiện trường, đám người còn lại cũng không có tâm tình xem náo nhiệt, mọi người đều bỏ đi.

Luyện đan thịnh hội kết thúc, nhưng là nghị luận và truyền thuyết của hội thì giờ mới bắt đầu.

Tất cả mọi người khẩn cấp đem những gì mình biết hôm nay lưu truyền, kể lại cho thân nhân bằng hữu, kể mình đã tận mắt nhìn thấy Tru Tiên đan ra đời như thế nào, tận mắt chứng kiến một cuộc đấu kinh tâm động phách như thế nào, tất cả những lời này đã đủ để bọn họ bàn tán thật lâu.

Bạch y của Vân Khê theo gió tung bay.

Trong tay nàng cầm sáu viên đan dược, mỗi viên đều tròn trịa, đan hương tỏa bốn phía, rõ ràng là Tru Tiên đan.

Ai mà ngờ được, nàng không chỉ luyện chế thành công bốn viên Tru Tiên đan, mà là cả mười viên!

Sau khi bày mưu đặt kế, thừa dịp lôi kiếp mạo hiểm, Tiểu Bạch âm thầm nhảy vào lò luyện đan đánh cắp sáu viên Tru Tiên đan trong đó.

Lò luyện đan bị lôi kiếp đánh ầm ầm, bị ngọn lửa nóng rực ôm lấy, ai mà ngờ được sẽ có một con thú sủng dám nhảy vào, rồi lại bình yên vô sự rời đi?

Trong mắt người ngoài, đây căn bản là chuyện không tưởng.

Song, Tiểu Bạch làm được. Mà cũng chỉ có nó mới có cơ hội làm được.

Vì vậy, Tiểu Bạch như nguyện chiếm được ngợi khen của nữ ma đầu, giờ phút này đang sóng vai ngồi với Tiểu Mặc Mặc trên một tảng đá lớn bên dòng suốt, hai người quơ chân, cùng hưởng dụng thức ăn ngon.

Rồng là loài có linh tính, trong tưởng tượng mọi người, chúng hẳn là ăn linh quả, uống nước suối tiên, vậy mà nơi này lại lòi ra một con rồng tục đến không thể tục hơn được nữa. Nó không thích linh quả suối tiên, nhưng nó yêu đùi gà thịt béo, không thịt không vui.

Long Thiên Tuyệt liếc hai tiểu tử một cái, khóe môi cong lên, rồi tầm mắt lại trở về chỗ Vân Khê: “Khê Nhi, sáu viên này, nàng định xử lý thế nào?”

“Ta đã nghĩ kỹ rồi, Tru Tiên đan là đan dược bảo vệ tính mạng, nhưng số lượng có hạn, bảo tồn một viên cho chính mình này, còn lại chia ra biếu tặng cho năm người quan trọng nhất đời ta. Chàng này, ca ca này, Tiểu Mặc, Tiểu Nguyệt Nha, còn cả Tiểu Bạch nữa, mỗi người một viên, nhớ ngày nào đó ai mà gặp phải nguy hiểm, tùy thời khắc nguy cơ đều có thể lấy ra bảo trụ một mạng.” Vân Khê nói.

“Ta cũng là người quan trọng nhất hả?” Tiểu Bạch đang nỗ lực gặm đùi gà đột nhiên ngẩng đầu, ngạc nhiên khả ái.

Vân Khê mỉm cười nhìn nó, nói chắc chắc: “Đương nhiên! Từ trước đến giờ ngươi luôn là người nhà của chúng ta mà!”

“Nữ ma đầu.....” Cái miệng nhỏ nhắn đầy dầu mỡ mân thành một cái đường, hốc mắt Tiểu Bạch lòe lòe nước, vô số cảm động bắt đầu khởi động.

“Được rồi được rồi, không lộ vẻ mặt làm cho người ta muốn phạm tội như vậy, nếu không, ta không dám bảo đảm một khắc sau đã đem

ngươi ra viên tròn, hay là bóp nghiến.....” Vân Khê cười giỡn xoa đầu nhỏ của nó, nhìn dáng vẻ hình người hiện tại, không khỏi liên tưởng tới tình cảnh lúc mới dẫn nhi tử trở về giang hồ. Những hình ảnh quen thuộc ấy phảng phất như mới ngày hôm qua.

“Nghĩ đến cái gì vậy?” Long Thiên Tuyệt thấy thần thái nàng sáng ngời, không khỏi hỏi nhẹ.

“Ta chỉ đang nghĩ, chúng ta liệu có còn cơ hội trở lại Ngạo Thiên đại lục, gặp cha mẹ, ông nội bà nội, và cả Thanh ca ca nữa.....” Ánh mắt Vân Khê từ từ mê ly. Thân thế thật của mình, không đúng, là thân thế thật của Vân Khê! Nếu nàng đã thay thế Vân Khê, chiếm thân thể của người ấy, nàng có trách nhiệm tìm hiểu mẹ ruột của mình là ai, kẻ nào đã giết bà, cha ruột lại là người phương nào, vì sao mình lớn lên trong Vân gia ở Ngạo Thiên đại lục. Rốt cuộc những chuyện gì đã xảy ra?

Còn có, hồn phách Vân Huyên bị giam ở đâu?

Cung chủ Vân tộc muốn mời ba người Tiểu Lạt ma tới đó, có phải là vì trấn áp hồn phách của Vân Huyên hay không?

Muốn biết rõ hết thảy, Vân tộc chính là chìa khóa để tìm được đáp án cho tất cả câu hỏi. Đã đến lúc nàng nên đi tới Vân tộc một chuyến rồi.

Không vào hang cọp, sao bắt được cọp con?

“Thiên Tuyệt, ta định tới Vân tộc.” Không phải là hỏi, mà là nói ra chuyện đã quyết định.

Long Thiên Tuyệt trầm mặc chốc lát, đưa tay ôm lấy nàng, cúi đầu ngửi hương thơm thuần nhiên trên người nàng, gật đầu nói: “Được, ta cùng nàng đi!”

“Không! Ta sẽ đi một mình thôi!” Vân Khê cự tuyệt đồng hành cùng hắn, nàng tự có quyết định của chính mình. Nàng nghiêm túc nhìn vào mắt Long Thiên Tuyệt, êm giọng, “Chàng đã nghe Nhị chưởng quỹ nói rồi đấy, Tử Yêu rất nhanh sẽ nhấc lên một hồi tinh phong huyết vũ trên giang hồ, đến lúc đó, không biết sẽ có bao nhiêu người phải chết oan chết uổng, bao nhiêu người phải trôi giạt khắp nơi. Ta biết chàng có chí hướng cao xa, có lòng bác ái, hi vọng chàng có thể mau chóng lập lên thế lực của riêng mình, đi thực hiện những gì mà người người thừa kế huyết mạch Long gia nên làm. Đừng vì hài tử mà làm chậm trễ bước tiến của mình. Chàng có nhiều sứ mạng lắm, mà ta cũng có sứ mạng của riêng ta, chúng ta cùng nhau cố gắng cho tương lai, cho hậu thế, cùng tạo ra một mảnh thiên địa tốt đẹp.”

Long Thiên Tuyệt ngưng mắt nhìn nàng, trong lồng ngực chảy nhiệt huyết mênh mông, nếu nói cõi đời này chỉ có một người hiểu hắn nhất, nhất định người đó sẽ là nàng.

Làm bạn bên người nàng và các con, hưởng thụ ôn tình khôn cùng vô tận, có lẽ đó là chuyện đẹp nhất cõi đời này, nhưng điều kiện tiên quyết, hắn phải đủ cường đại, cường đại đủ có thể tùy thời tùy chỗ thay mọi người dựng lên một bầu trời không buồn không lo.

Hắn bây giờ, có chút mất mát, có chút cảm giác bị đè nén, không phải người thân cận nhất, người hiểu hắn nhất, căn bản không thể nhận ra.

Hắn hy vọng có thể thủ hộ vợ con dưới đôi cánh của mình, không để bất kỳ sóng gió hay nguy hiểm nào chạm tới họ, nhưng hắn chưa làm được. Nhìn Khê Nhi che trước người hắn mà liều mạng đánh nhau, ngoài sự cảm động, hắn còn thấy bất lực gấp bội.

Nếu hắn cường đại hơn, cường đại đến mức không kẻ nào có thể uy

hiếp được sinh tử an nguy của cả nhà bọn họ, thật là tốt biết bao!

Song, hắn đâu thể yên tâm để một mình nàng xông vào đầm rồng hang hổ được?

“Khê Nhi, ta lo cho nàng. Vân tộc không phải địa phương tầm thường, cao thủ Vân tộc lại dõi theo từng bước đi của nàng, một khi nàng bước vào Vân tộc, chẳng khác nào vào hang sói hang hổ. Làm sao ta có thể yên tâm để nàng một thân một mình đi như thế đây?”

“Chàng yên tâm, ta có Tàn Hoa Bí Lục, bọn họ không dám giết ta đâu. Chính vì nơi đó là đầm rồng hang hổ, ta mới phải đi một mình. Chưa kể, còn có ca ca theo ta trở về nữa mà, hai huynh muội liên thủ, sợ gì mấy con mèo Vân tộc đó?” Vân Khê tự tin cười nói.

“Thật sự không sao chứ?” Long Thiên Tuyệt lo lắng không thôi.

“Yên tâm đi nào! Sẽ không có vấn đề gì hết! Chàng chỉ cần để ý chuyện của chàng thôi! Về phần Tiểu Mặc và Tiểu Nguyệt Nha, ta sẽ chiếu cố hai đứa thật tốt.” Vân Khê không định giao hai đứa bé cho người khác chiếu cố, nhất là ở tình trạng trước mắt, bất luận nàng phó thác hai đứa bé cho kẻ nào cũng đều là tai hoạ ngầm, chẳng bằng tùy thời tùy chỗ tự mình chiếu cố còn hơn. Trên thực tế, nàng cũng không nỡ chia lìa với chúng.

Long Thiên Tuyệt thở dài, không nói gì nữa, nhưng vẫn ôm nàng lưu luyến không rời, hưởng thụ ấm áp giờ phút này.

Mãi đến khi mặt trời chiều ngã về tây, một nhà ba người cộng thêm một Tiểu Bạch mới quyến luyến rời dòng suối, kết thúc quãng thời gian ngắn ngủi có thể tranh thủ.

“Trở về thôi, có lẽ mẹ đã tỉnh rồi. Đến khi bà biết ta đã cưới được

một người vợ xuất sắc như thế này, bà nhất định sẽ vui vẻ vô cùng.”

“Chàng đảm bảo nhất định mẹ sẽ thích ta không?”

“Ta đương nhiên có thể đảm bảo! Ta thích nàng, mẹ ta làm sao lại không thích được?”

Chưa trấn an vợ xong, con lại bắt đầu phiền não.

“Phụ thân, bà nội sẽ thích con chứ?”

“Cái này..... Phải xem biểu hiện của con.” Long Thiên Tuyệt cười đến giảo hoạt.

Tiểu Mặc vắt hết óc, tự định giá: “Ngao~ Có phải mình nên chuẩn bị một bao lì xì cực lớn cho bà nội không nhỉ?”

“Nhất định! Càng lớn càng tốt! Tiểu Mặc Mặc, cố gắng lên!” Tiểu Bạch giúp đỡ bày mưu tính kế.

Tà dương ấm áp chiếu lên cả nhà bọn họ, bóng dáng càng đổ càng dài.....

Quyển 5 - Chương 106: Ôn tồn ly biệt

Gia tộc Hiên Viên ngập tràn không khí chúc mừng.

Đại tiểu thư ngủ say mười mấy năm rốt cục đã tỉnh, rất nhiều người kích động đến khóc rống cả lên, trong đó, vị đầu tiên chính là Hiên Viên gia chủ, kể từ khi nữ nhi tỉnh lại, ông đã xông tới độc chiếm, ôm nàng khóc lớn, thấy vậy Long Thiên Trạch ở bên vừa nóng lòng lại vừa bất đắc dĩ.

Ái thê thức tỉnh, hẳn là mình ôm nàng đầu tiên mới đúng, ai ngờ tự dưng lại nhảy ra ông cụ không cho hai vợ chồng bọn họ ôn tồn đoàn tụ với nhau. Hắn biết, cha vợ có ý trừng phạt hắn, trừng phạt vì đã không chiếu cố con gái của ông cho tốt, để nàng hôn mê nhiều năm, chịu nhiều đau khổ như vậy.

“Cha, để con nói vài lời với Thiên ca đi.” Dưới thỉnh cầu của Hiên Viên Túc Nhã, lúc này Hiên Viên gia chủ mới buông nữ nhi ra.

“Nha đầu không có lương tâm! Gả chồng là quên cha, ông lão này thương tâm quá!”

“Được rồi mà, ông ngoại! Dù sao mẹ cũng đã tỉnh, khẳng định không chạy được, còn nhiều thời gian, người để cha mẹ nói chuyện riêng tư chút đã.” Long Thiên Thần nửa kéo nửa dắt, rốt cục lôi được ông ngoại sang một bên, tạo chỗ trống cho phụ thân chen chân lên.

“Nhã Nhi.”

“Thiên ca.”

Khi Long Thiên Tuyệt cất bước vào gian phòng, nhìn qua, chính là cảnh cha mẹ thâm tình ôm nhau như vậy, giờ khắc này, tất cả khúc mắc trong lòng đều giải quyết, bình thường trở lại.

Đây là tình yêu giữa cha mẹ, cho dù đắng hay ngọt, chỉ người trong cuộc như bọn họ mới có tư cách nói.

Điều hắn có thể làm, chính là tôn trọng và chúc phúc.

“Mẹ.” Ngưng mắt nhìn dung nhan mẫu thân đã không thấy mười mấy năm mà như mới hôm qua, tâm tình Long Thiên Tuyệt vô cùng kích động, tựa như nhớ tới khoảng thời gian thơ ấu, hắn kìm lòng không nổi thốt lên.

Hiên Viên Túc Nhã ngẩng đầu, thấy nam tử trẻ tuổi đứng bên cửa phòng, dung nhan xuất chúng, khí chất như một vị thần, ánh mắt của bà nhòa đi, tầm mắt từ từ mơ hồ: “Tuyệt Nhi, là con sao?”

Lồng ngực Long Thiên Tuyệt phập phồng kịch liệt, vọt một bước tới trước giường, hắn quỳ một chân trên đất, hai tay run rẩy cầm tay mẫu thân, nghẹn ngào: “Mẹ, là con. Người rốt cục đã tỉnh rồi, hài nhi tưởng rằng sẽ không bao giờ được gặp người nữa.....”

“Tuyệt Nhi, để cho mẹ nhìn con nào.” Hiên Viên Túc Nhã nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt Long Thiên Tuyệt, tay bà khẽ run. Chẳng lẽ bà lại chưa từng có suy nghĩ mẫu tử bọn họ không còn cơ hội gặp nhau sao?

“Mẹ, còn con nữa, con là Thiên Thần đây.” Long Thiên Thần quỳ gối bên người huynh trưởng, tham luyến sự vuốt ve ôn nhu của mẫu thân, hắn muốn hưởng thụ đãi ngộ ngang hàng.

“Thần Nhi..... Tốt, các con đều sống khỏe mạnh, thật sự là tốt quá rồi.”

Mẫu tử ba người ôm nhau, ôn tình lặng lẽ chảy khắp gian phòng.

Vân Khê nắm tay Tiểu Mặc chờ ngoài cửa, không lập tức đi vào, nàng muốn để cả nhà bọn họ thêm chút thời gian đoàn tụ với nhau.

Thiên Tuyệt rốt cục đã đoàn viên cùng cả nhà, cha mẹ và đệ đệ đều khoẻ mạnh, thế gian này không có chuyện gì hạnh phúc hơn thế. So với nàng, hắn đã hạnh phúc nhiều lắm rồi. Xem tình trạng nhận thức trước mắt, mẹ ruột bị người ta giết hại, phụ thân là ai, sống hay chết đều không biết, nàng chỉ còn một ca ca.....

Suy nghĩ lơ đãng, chợt nghe trong phòng có người nhắc tên nàng.

“Khê Nhi? Sao lại không vào?” Long Thiên Tuyệt bước nhanh ra cửa, đưa tay phải về phía nàng, trong ánh mắt ôn nhu ngập ý cười vẫn vương một ít nước, “Khê Nhi, mẹ muốn gặp nàng.”

Vân Khê sửa lại tư duy trong đầu, đáy lòng có chút thấp thỏm, con dâu xấu cuối cùng cũng phải gặp cha mẹ chồng, cho dù người thường tự tin như nàng cũng nhịn không được mà khẩn trương.

Long Thiên Tuyệt nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, lại kề sát bên tai nàng, cong môi khẽ cười: “Chớ khẩn trương, nếu mẹ không thích nàng, ta đây lập tức dẫn nàng bỏ trốn ——”

“Người nào phải trốn chứ? Chán ghét!” Vân Khê đạp cho hắn một cước, tức giận liếc xéo, tâm tình nhất thời thả lỏng không ít.

Mờ ám giữa đôi vợ chồng không tránh được ánh mắt Hiên Viên Túc

Nhã, chưa chính thức gặp mặt con dâu, đáy lòng bà đã có ấn tượng tốt với Vân Khê rồi. Bởi vì, trong ấn tượng của bà, Tuyệt Nhi rất ít khi để lộ một mặt ôn nhu mà bướng bỉnh như thế, cô gái có thể làm con trai đối xử đặc biệt thì nhất định chiếm một địa vị rất đặc thù.

“Khê Nhi, phải không? Đến gần cho mẹ cẩn thận nhìn con thật kỹ, được không?” Thanh âm của bà êm ái, mềm mại như dòng suối mát trong.

Vân Khê đi theo Long Thiên Tuyệt tới bên giường, theo lời của Hiên Viên Túc Nhã, tay nàng rất tự nhiên rơi vào trong tay Hiên Viên Túc Nhã.

Tay bà hơi lạnh, cũng rất mềm mại, lòng khẽ Vân Khê tiếng nhúc nhích, bất giác cũng siết chặt tay bà, muốn dùng nhiệt độ của mình sưởi ấm đôi tay ấy.

“Mẹ.” Nàng nhẹ giọng kêu.

“Ừ.” Hiên Viên Túc Nhã đáp lời, bà không nói nhiều mà chuyên chú nhìn Vân Khê, ánh mắt phiếm chút lệ quang tựa như có thể thổ lộ tâm sự, người ta xem mà mềm cả lòng.

Vân Khê cảm nhận sự vuốt ve trên tay, hai người phụ nữ không cất lời dư thừa, chỉ nhìn nhau cười, không khỏi có một loại cảm giác tâm linh tương thông. Thì ra, có đôi khi, giữa người với người không cần quá nhiều ngôn ngữ trao đổi, giao tiếp về tâm linh mới là cảnh giới cao nhất.

“Nhã Nhi, lần này vì luyện đan cho nàng và Thiên Thần, Khê Nhi hao phí không ít tâm lực, con chính là công thần.” Long Thiên Trạch hài lòng nhìn con dâu, không nhịn được mà thay con bé nói chuyện, tăng thêm càng nhiều ấn tượng tốt với thê tử.

“Cực khổ cho con rồi.” Hiên Viên Túc Nhã nhẹ nhàng vuốt tay Vân Khê, xúc cảm trắng mịn làm bà cũng phải sợ hãi than, bỗng dưng, vô tình chạm đến vòng tay Vân Khê đeo, ánh mắt của bà khẽ biến hóa. Càng nắm chặt tay Vân Khê, bà biết rõ ý nghĩa vòng tay đối với Long gia, cho nên nội tâm mừng rỡ càng nhiều thêm, đồng thời cũng cao hứng thay nhi tử. Có thể lấy được một thê tử xinh đẹp mà thông tuệ như vậy, đây là duyên phận của hai đứa nó, cũng là nhất định, nàng còn có cái gì phải trách móc chứ?

“Không khổ cực gì đâu ạ.” Vân Khê mỉm cười lắc đầu, trước mặt một vị ôn nhu hiền lành như nước thế này, phần thục nữ trên người nàng lặng lẽ tỉnh lại.

“Đại tẩu rất lợi hại, còn sinh cho Long gia chúng ta hai tiểu bảo bối nữa! Tiểu Mặc, sao lại núp sau lưng mẹ như thế? Mau ra gọi bà nội một tiếng đi.” Long Thiên Thần mở miệng xen vào.

Hiên Viên Túc Nhã nghe vậy thì mừng rỡ không dứt, nhìn lại phía sau Vân Khê. Chỉ thấy một đỉnh đầu nho nhỏ lộ ra, một đôi mắt to tròn tròn sáng ngời linh động chớp chớp, tò mò nhìn bà.

“Tiểu Mặc, mau gọi bà nội đi.” Vân Khê khẽ nghiêng người, kéo nhi tử ra trước mặt, cũng không biết có phải tâm tình khẩn trương của nàng ảnh hưởng đến nhi tử hay không mà tên nhóc ngày thường không sợ trời không sợ đất này cũng khẩn trương gặp mặt tổ mẫu.

“Bà nội ạ.” Tiểu Mặc tò mò ngưng mắt nhìn người phụ nữ nằm trên giường mỉm cười ôn nhu, lời nói có chút câu nệ.

“Con là Tiểu Mặc à? Hài tử đáng yêu, xinh đẹp thật đấy, nhanh đến bên cạnh bà nội nào.” Hiên Viên Túc Nhã vẫy tay, động tác này vừa đủ để tâm tình Tiểu Mặc hoàn toàn buông lỏng. Bé nhanh chân chạy

tới bên giường, lộ ra bản tính ngày thường.

“Bà nội, bà nội thật là đẹp thật là ôn nhu, Tiểu Mặc rất thích người.” Cái miệng nhỏ của tiểu tử này không phải ngọt bình thường, “Con đã chuẩn bị cho người một lễ vật nhé, là một hạt châu rất đẹp nga, mẫu thân ta cũng không nỡ cho đâu đấy, người nhất định rất thích, có đúng hay không?”

Vừa nói, tay nhỏ đưa lên một viên Dạ Minh Châu cực lớn tới trước mặt Hiên Viên Túc Nhã. Dạ Minh Châu sáng ngời chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn mỹ khả ái của bé khiến nó càng thêm sinh động tươi đẹp.

“Cám ơn Tiểu Mặc, bà nội rất thích.” Hiên Viên Túc Nhã vui vẻ nhận lấy, mừng rỡ nhìn phiên bản thu nhỏ của Tuyệt Nhi trước mắt, tâm tình vô cùng kích động. Bộ dáng rất giống Tuyệt Nhi hồi nhỏ, nhưng so với Tiểu Tuyệt Nhi thì thêm vài phần cơ trí thông tuệ.

Bà cao hứng, Vân Khê cũng vui lòng.

Tiểu tử này keo kiệt thật đấy! Tiếc của không nỡ tặng mẫu thân cái gì vậy mà hào phóng đưa cho những người khác thế đấy! Đây là bao lì xì đã chuẩn bị sao?

Tiểu tử thúi, lát nữa ta lại giáo dục cho một phen.

“Khê Nhi, mau ôm Tiểu Nguyệt Nha ra cho mẹ nhìn đi.” Long Thiên Tuyệt đề nghị.

Vân Khê đồng ý, cẩn thận ẵm Tiểu Nguyệt Nha từ trong Ngọa Long Cư, bé còn đang ngái ngủ, trong miệng chóp chép nước bọt, sau khi nhận thấy động tĩnh chung quanh, bé rốt cục miễn cưỡng mở một con mắt ra.

“Cái đồ lười này, mau dậy thôi! Gọi bà nội kìa con.” Vân Khê đùa nghịch khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, da thịt trẻ con thật mịn màng a, mềm mại đến kỳ cục, nhất định lại do tên tiểu tử Tiểu Phượng Phượng đi vơ vét linh quả cho tiểu chủ nhân tẩm bổ rồi. Ở phương diện này, Tiểu Phượng Phượng vô cùng chuyên nghiệp, có cái gì ăn ngon, nghĩ đến đầu tiên đúng là tiểu chủ nhân của nó.

“Ô..... Ba.....” Con bé vừa rời giường, có chút xấu tính cáu gắt.

“Là bà nội, không phải ba.” Vân Khê sửa lời.

Cánh môi ngọ nguậy mấy cái, tay nhỏ vung vẩy khắp nơi: “Ba, ba, ba!”

A! Phát âm sai lại còn nổi đóa?

Muốn trách chỉ có thể trách thời điểm gọi người, thế nào lại chọn ngay lúc ngủ say nhất để quấy rầy, bé con tức giận!

“Được rồi, mau đưa cháu về ngủ đi! Đợi bé tỉnh rồi đưa ta ôm sau cũng được.” Hiên Viên Túc Nhã không đành lòng nhìn cháu gái nhỏ bị đánh thức. Tiểu Nguyệt Nha đạt được đại xá, tiếp tục chui vào giường nhỏ ấm áp, ngủ mê mệt.

Mọi người thấy vậy đều cười to, cả nhà này, người nào cũng đặc biệt cả, đến con gái nhỏ tuổi như thế đã có tính tình lão Đại rồi.

Thời điểm ăn cơm tối, người Vân tộc đưa bái thiếp tới, muốn mời huynh muội Vân Khê và Vân Trung Thiên đi gặp mặt.

Mặc dù mọi người ngăn trở, Vân Khê vẫn quyết định đi theo huynh trưởng đến chỗ hẹn.

Đó là một trường đình cách xa gia tộc Hiên Viên khoảng hơn mười dặm, lấy Hồng Liên cầm đầu, bốn vị đại nhân tề tụ đông đủ.

“Vân Khê, Vân Trung Thiên, hôm nay chúng ta hẹn các ngươi tới là muốn nói cho các ngươi biết. Sáng sớm mai bọn ta sẽ lên đường đi Vân tộc, hai người có theo hay không?” Hồng Liên cao ngạo nói, “Các ngươi suy nghĩ cho cẩn thận, nếu nguyện ý chủ động theo chúng ta trở về, lệnh đặc xá của Cung chủ sẽ tiếp tục có hiệu lực, nếu không, chờ các ngươi chỉ có lệnh truy sát của toàn Vân tộc!”

Tiếng hừ lạnh không hẹn mà cùng phát ra từ hai huynh muội, Vân Khê và Vân Trung Thiên liếc mắt nhìn nhau, cùng cảm thấy buồn cười. Nếu chỉ hù dọa như vậy cũng làm bọn họ sợ thì Cung chủ Vân tộc đã không cần phải tốn nhiều tâm tư trắc để đối phó hai huynh muội như vậy.

“Khê Nhi, muội quyết định. Nếu muốn về Vân tộc, ca ca nhất định cùng muội đi.” Vân Trung Thiên chủ động nhường quyền lựa chọn cho Vân Khê.

Đám người Hồng Liên nhất tề nhìn về phía Vân Khê, chờ câu trả lời của nàng.

Theo họ thấy, chuyện Vân Khê chủ động trở về Vân tộc không phải họ muốn là được, lần này tới cũng chỉ vì tẫn nhân sự, tẫn chức trách mà thôi.

Nhưng không nghĩ tới, Vân Khê lại đáp ứng.....

“Đi chứ! Tại sao không đi?” Vân Khê cười khẽ, nhìn như tùy ý mở miệng, “Đã sớm nghe nói Vân tộc nhân kiệt địa linh, là một địa phương tốt, thân là hậu nhân, đương nhiên chúng ta phải về địa bàn

nhà mình thăm thú chút, nếu không ta làm sao biết Vân tộc có bộ dáng gì chứ?”

Vẻ mặt bốn Hồng Liên người rất phong phú, đại khái là không ngờ nàng sẽ đáp ứng sảng khoái như vậy đi.

Về địa bàn nhà mình thăm thú?

Nàng hình như ngây thơ quá thì phải? Vân tộc là vườn hoa, tùy tiện là có thể đi dạo sao?

Đến khi nàng chân chính đặt chân vào Vân tộc, nàng sẽ biết, đến tột cùng Vân tộc là địa phương như thế nào!

Đó là nơi cấp bậc sâm nghiêm, ăn tươi nuốt sống lẫn nhau, không phải chỗ ngươi muốn tới là tới muốn đi thì đi!

Vân Trung Thiên buồn cười lắc đầu, thế gian này, sợ là chỉ có muội ấy mới hình dung chuyện tới Vân tộc thành sự kiện vui vẻ như vậy được thôi, nhưng cũng chả sao, dù là đầm rồng hang hổ, hắn cũng đem hết toàn lực bảo vệ muội muội. Bởi vì, bọn họ mới là truyền nhân chính thống nhất Vân tộc, chỗ đó vốn thuộc về mình, giờ đương nhiên có thể coi là về nhà rồi.

“Vậy thì tốt! Sáng mai chúng ta từ cửa thành lên đường, tốt nhất các ngươi đừng tới trễ.” Hồng Liên nói, ánh mắt nghi ngờ quét toàn thân Vân Khê một lượt, cảm thấy sự đáp ứng thống khoái kia nhất định là âm mưu.

“Đúng rồi, nhớ mang theo Vân Thần Thụ, người Vân tộc không phải nói rời đi là có thể rời đi đâu.” Quay lại bổ sung.

Ý cười trong mắt Vân Trung Thiên nhạt dần, biết đối phương có ý gì,

định dùng Tiểu Thụ để chèn ép họ đây mà.

Hèn hạ!

Đáy mắt Vân Khê trở nên lạnh lùng, rất nhanh lại bị nàng tản đi, khóe môi nhếch lên: “Các ngươi rốt cuộc là đến mời ai về? Nếu là người khác, vậy Vân Khê ta đây sẽ không chen lấn cướp chỗ làm gì. Cáo từ!”

Nói xong, nàng lập tức xoay người.

“Chờ đã!” Thanh Liên đại nhân vội vàng ngăn lại, hòa hoãn không khí, “Chuyện Vân Thần Thụ có thể tạm thời không nói. Cung chủ vô cùng thành tâm mời hai người trở lại Vân tộc, nếu ngươi không đi, Cung chủ nhất định sẽ thất vọng.”

“Đúng rồi, đây mới là thành ý và thái độ nên có. Nể mặt Thanh Liên sư phụ, ta không so đo với những người kia. Sáng mai ở cửa thành hội ngộ, không gặp không về.” Vân Khê cũng không quay đầu lại, tiếp tục bỏ đi, rời khỏi trường đình.

“Ngươi.....” Sắc mặt Hồng Liên rất là khó coi, chỉ sợ đây là nhân vật khó giải quyết nhất từng gặp, đánh không được chửi không xong, lại không thể không mời về.

Chờ đấy, sau khi trở lại Vân tộc, hoàn thành nhiệm vụ Cung chủ giao phó, nhất định ta cho ngươi đẹp mặt!

Vân Trung Thiên thưởng thức vẻ mặt phong phú của Hồng Liên đại nhân, nhàn nhạt cười. Ở trong Vân tộc, sợ rằng không có mấy người dám bất kính với cô ta như thế, ngay cả hắn quen với cấp bậc chế độ sâm nghiêm mà đối xử cung kính một phần. Vân Khê thì ngược lại, từ trước tới giờ, muội ấy đều hành xử theo sở thích, nhất định sẽ

không để ý tới đống chế độ cấp bậc kia, hắn bỗng nhiên mong đợi, không biết Khê Nhi trở về sẽ làm Vân tộc oanh động đến thế nào đây.

“Các vị đại nhân, cáo từ.” Hắn hướng bốn người chắp tay, vuốt cằm cáo biệt, nơi tròng mắt chỉ toàn hàn quang giễu cợt.

Trên đường trở về gia tộc Hiên Viên, hai huynh muội thả chậm cước bộ, cùng thảo luận chuyện tình của Vân tộc.

“Khê Nhi, tháng sau chính là thời điểm Vân Huyễn điện trong Vân tộc chọn một Thánh nữ mới, ta hi vọng muội tham gia nó.” Vân Trung Thiên cất lời.

“Thánh nữ? Lấy thân phận của muội, có tư cách làm ứng cử viên Thánh nữ à?” Nàng là hậu nhân của nhánh cấm kỵ nhất Vân tộc mà, bọn họ có thể cho nàng tới tranh chắc?

Vân Trung Thiên dừng bước, nghiêm túc nhìn nàng, êm tai nói: “Thánh nữ Vân Huyễn điện là có khả năng trở thành người đứng đầu Vân tộc nhất, tuyển chọn vô cùng nghiêm khắc, không chỉ cao thủ Vân Huyễn điện, còn có cả những đại nhân ở trên Vân Huyễn điện cũng bình phán. Một khi đã chọn Thánh nữ rồi, cho dù Cung chủ tới cũng không thể thay đổi kết quả. Đây chính là lý do ta khích lệ muội đi tham gia. Nếu được chọn làm Thánh nữ, muội sẽ được Đại Nhân Môn bảo vệ, Cung chủ không dám công khai hãm hại đâu.”

“Ở trên cả Vân Huyễn ư? Có ý gì?” Vân Khê hỏi.

Vân Trung Thiên khẽ thở dài, giải thích cho nàng: “Vân tộc là một gia tộc khổng lồ. Nó có chỗ giống với Long gia, cũng có chỗ khác biệt. Giống nhau là, Vân tộc giao thiệp với một nhóm giang hồ được gọi là Ngoại Tông, chủ yếu quản lý việc kinh doanh và thế lực của Vân tộc

trải khắp Long Tường đại lục, võ công những người này đều ở cảnh giới thông thường, còn cao thủ chân chính thì được chọn lựa ra, trở thành nội tông cao thủ. Mà khác với Long gia chính là, Ngoại Tông còn phân ra nhiều tầng lớp, cấp bậc cao nhất là ở Vân Huyễn điện vinh quang trong mắt người ngoài đó, Thống soái tối cao của Vân Huyễn điện là Cung chủ người người bên ngoài đều biết."

"Ý huynh là, Cung chủ Vân tộc trong miệng chúng ta thật ra chỉ là Thống soái tối cao của Ngoại Tông thuộc Vân tộc, chứ không phải là người cực kỳ có quyền lực trong Vân tộc sao?" Vân Khê bắt đầu cảm thấy sự phức tạp của Vân tộc, có lẽ cái chết của Vân Huyên cũng không đơn giản như nàng nghĩ.

"Đúng vậy, quyền lực Cung chủ chỉ giới hạn cho Ngoại Tông, nhưng chỉ như thế cũng đủ để quyết định sinh tử của hai ta rồi. Bởi vì người bình thường rất khó có cơ hội tiếp xúc với trụ cột Vân tộc, chỉ Cung chủ và Thánh nữ mới có thể gặp nội tông cao thủ. Ngàn vạn đừng khinh thường thế lực Vân tộc, thực lực chân chính của nó, không phải một đám người là có thể tưởng tượng nổi, những gì chúng ta đã gặp chỉ là một phần nhỏ của nó mà thôi." Thần sắc Vân Trung Thiên rất thận trọng, hắn phải nhắc nhở Vân Khê trước để tránh nàng coi thường Vân tộc mà phải chịu thiệt.

Vân Khê gật đầu: "Muội hiểu rồi. Lần này tới Vân tộc, chúng ta có rất nhiều chuyện để làm đây. Huynh yên tâm, muội không lỗ mãng, sẽ cẩn thận từng tí một."

Vân Trung Thiên mỉm cười, dắt tay nàng, vừa đi về phía trước vừa nói: "Khê Nhi, không cần quá lo lắng, ca ca ngây người ở Vân tộc nhiều năm như vậy, tự có đạo đối nhân xử thế, ca ca sẽ bảo vệ muội thật tốt."

"Ca ca, cám ơn." Vân Khê vung mặt lên một góc bốn mươi lăm, sùng

bái và kính ngưỡng nhìn dung nhan xuất chúng của huynh trưởng từ tận đáy lòng.

Đường núi yên tĩnh, chỉ có bóng dáng hai huynh muội dắt tay bước chậm, hình ảnh trở thành một bức họa tuyệt đẹp.

Khi về đến gia tộc Hiên Viên, bóng đêm đã trầm, đa phần mọi người đều say ngủ.

Trong viện, hương rượu lượn lờ, là dấu vết lưu lại sau một hồi cuồng hoan.

Đối với người của gia tộc Hiên Viên tộc mà nói, gần đây luân phiên xuất hiện chuyện vui, bọn họ không muốn ăn mừng cũng không được.

Sau khi tách khỏi huynh trưởng, Vân Khê một mình trở lại phòng ở, bên trong không có bất kỳ ánh sáng nào, nàng tưởng không có ai, ai ngờ vừa vào nhà đã ngửi thấy hương rượu nồng đậm.

Một người nằm trên giường, âm thanh say ngủ truyền vào trong tai.

“Thiên Tuyệt?”

Không có ai đáp lại.

Uống say đến không biết gì nữa rồi!

Nàng cẩn thận thắp nến, theo ánh lửa từ từ lớn hơn, bóng người cũng chầm chậm lộ ra trước mắt.

Xiêm y cởi ra một nửa, lồng ngực gợi cảm tinh tráng phơi bày, giày vẫn nguyên trên chân chưa cởi, Long Thiên Tuyệt cứ như vậy lẳng

lặng nằm ngửa trên giường, gương mặt tuấn tú say hồng, dưới ánh nến rung rinh, có một loại vẻ đẹp hấp dẫn nói không ra lời.

“Thiên Tuyệt?” Vân Khê đến gần, vỗ nhẹ lên mặt hắn, vẫn không có phản ứng. Hắn rốt cuộc uống nhiều đến mức nào? Ngay cả chút ý thức đề phòng bình thường cũng không có?

Thôi, để chàng ngủ một giấc đi.

Cẩn thận cởi giày, tháo đai lưng, thoát từng tầng xiêm y cho hắn.

Bởi vì hắn nằm phía bên trong, nàng đành nửa quỳ trên giường mà cởi áo nới dây lưng.

Đến khi cởi đến lớp áo cuối cùng, nàng bắt đầu nhận ra có chuyện khác thường. Từ lúc nào thì có ngón tay lặng lẽ chui váy nàng bắt đầu tùy tiện quấy phá đây?

“Ưm.....” Nàng kìm lòng không nổi phát ra một tiếng ngâm nhẹ, dùng sức cắn răng mới giữ thanh âm mê người kia dừng lại được.

“Long Thiên Tuyệt, chàng giả vờ!” Cố ý giả say, chờ nàng hầu hạ cởi áo tháo đồ? Được lắm!

Hắn mở mắt, tiếng cười vui thích tràn ra từ khóe miệng, bàn tay to càng thêm suồng sã gây sự tứ phía dưới váy nàng, Vân Khê nhịn không được nữa, vô lực ngã xuống trên người hắn, đấm nhẹ lên lồng ngực: “Lưu manh đùa bỡn người ta!”

“Lưu manh đùa giỡn thê tử, chuyện thiên kinh địa nghĩa!” Hắn lại còn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Cái vẻ mặt lưu manh như ý kia lại gợi cảm đến mê người. Môi mỏng

khẽ nhếch, vụng trộm hôn lên khóe môi nàng, bàn tay vẫn tiếp tục vuốt ve da thịt non mềm nhạy cảm, làm cho nàng cũng không còn sức để mắng chửi người, chỉ còn lại những ngâm nga mập mờ.

“Khê Nhi, nơi này thật mềm mại, ta thích nhé.” Hắn cúi đầu, nhẹ nhàng lẩm bẩm bên tai nàng, cố ý thổi hơi.

Vân Khê run lên, bị hơi thở của hắn mê hoặc, không phân biệt nổi “nơi này” mà hắn nói, đến tột cùng là môi nàng, hay là.....

“A!” Phía dưới có thứ gì đó bị cởi ra, lại có thứ gì đó nghịch ngợm chui vào. Vân Khê bất giác khép chặt hai chân, dùng sức thu nạp.

Thân thể chỉ một thoáng đã trở nên nóng cháy, nàng ngửa đầu, ánh mắt mê ly nhìn hắn, mấy phần vô tội, mấy phần khát vọng, tràn đầy hấp dẫn.

Ánh mắt Long Thiên Tuyệt lập tức cuồng loạn, máu nóng sôi trào, một tay ôm lấy cả hông nàng, nghiêng người đè lên, đặt nàng ở dưới thân.

Thuần thục tiêu diệt sạch sẽ xiêm y trên người Vân Khê, chỉ còn thân thể xinh đẹp ánh vào trong mắt Long Thiên Tuyệt.

Hai tròng mắt mờ nước nửa khép nửa mở, mị thái tùng sinh, Vân Khê nhìn không chớp mắt ngọn lửa trong đáy mắt hắn, nhiệt độ ấy đủ để cắn nuốt cả người nàng, thế mà nàng còn thấy không đủ. Nghĩ đến ngày mai sẽ phải chia xa, nàng càng thêm điên cuồng mà triền miên cùng hắn một đêm, hai tay chủ động leo lên thân hắn, từ đầu vai xuống phía dưới, vuốt ve xoa tròn, suồng sã lưu luyến tứ phía, suồng sã lưu lại dấu vết của nàng khắp nơi.....

“Ưm..... Tiểu yêu tinh này!” Long Thiên Tuyệt cúi người bắt lấy đôi

môi nàng, hung hăng hôn xuống, đầu lưỡi điên cuồng phóng túng quét qua hàm răng, lật quấy môi lưỡi nàng. Hương vị mềm mại ngọt ngào làm hắn không cách nào kiềm chế bản thân nổi.

Trong mũi, đều là hương thơm thuộc về hắn.

Trái tim Vân Khê cuồng loạn, thân thể cũng mềm theo, trong dây dưa môi lưỡi, hai gò má phất lên một tầng phấn hồng nhàn nhạt, dung nhan thanh lệ lại thêm mấy phần quyến rũ mê người vô tận.

Cho đến khi hai người đều không thở nổi, Long Thiên Tuyệt mới dời môi nàng ra.

Khẽ ngẩng đầu nhìn mâu quang sương mù, hai gò má đỏ hồng, cánh môi mê người bị hắn hôn đến sưng sưng, ướt át sáng bóng.

Hắn lại không nhịn được sự hấp dẫn trước mặt, hạ thân trầm xuống, dung hợp cùng thân thể của nàng.

“Khê Nhi, ta yêu nàng ——”

Bên tai là giọng nói từ tính dễ nghe, như ca như tố, trong thân thể lại là một phần của hắn đang điên cuồng luật động, Vân Khê vui sướng muốn thét chói tai.

Khoái cảm lập tức dâng tới cực hạn, bọn họ cùng thấy được pháo hoa như ngọc quang thoáng hiện trong thần trí.

Cảm giác vui sướng không thể dùng lời để hình dung.

Giờ khắc này, bọn họ tình nguyện chết trong ngực đối phương.

Cứ để Mạn Đà La điên cuồng nở rộ giữa đêm tối tận tình đi thôi.

Quyển 5 - Chương 107: Tiểu công tử của Vân tộc

Đêm, còn rất dài.

Không thể ngủ, đâu chỉ có bọn họ?

Gốc quế đứng dưới trăng, không hoa không hương.

Độc Cô Mưu lẳng lặng một mình, không động đậy, cho đến khi có người lặng lẽ tới gần phía sau hắn.

“Mưu ca ca, có phải huynh muốn tới Liên Minh Thích Khách cùng sát thủ đại thúc hay không?” Hoa Sở Sở nhẹ giọng hỏi, “Không cần phủ nhận đâu, muội đã biết rồi. Hôm nay, lúc thấy huynh ở với sát thủ đại thúc, cả người đều trở nên khác biệt, muội đã biết huynh sẽ thích thúc ấy mà. Hai người cùng có tín niệm cùng bối cảnh tương tự nhau, huynh hiểu được thúc ấy, mà thúc ấy cũng hiểu được huynh, muội biết mà.....”

Thanh âm của nàng từ từ trở nên cô đơn, đôi mắt bất tri bất giác đong đầy nước: “Huynh đi đi! Đi làm chuyện huynh thích ý! Muội biết, ở chung với muội, huynh chẳng có chút vui vẻ gì hết.....”

Không biết có phải vì men say quấy rối, tối nay, nàng trở nên vô cùng yếu ớt, khó có thể kiềm chế tâm tình của mình, bắt đầu cúi đầu khóc nức nở.

Bóng lưng Độc Cô Mưu cứng ngắc, hắn xoay người, cúi đầu nhìn nàng, trong lòng đau nhói.

Một người ngày thường vui vui vẻ vẻ, vô tâm vô phế như nàng, vậy mà nội tâm lại nhạy cảm yếu ớt đến thế, mỗi tiếng nói mỗi cử động của hắn đều rơi cả vào mắt nàng. Nàng để ý đến tất cả phản ứng của hắn, mà hắn thì sao, luôn luôn đắm chìm trong thế giới của chính mình, không hề quan tâm nàng cẩn thận. Vốn cho là, nàng lúc nào cũng hoan hỉ như thế, chắc chắn sẽ không có bất cứ chuyện gì có thể làm nàng thương tâm khổ sở được.

Hắn tiến lên một bước, ôm nàng vào lòng: “Sở Sở, không phải như thế.....”

“Vậy là như thế nào?” Tâm tình ưu thương của Hoa Sở Sở, trong vòng tay hắn, từ từ dịu lại. Hai tay nàng ôm lấy hông hắn, dán mặt vào ngực. Thân thể hắn rất lạnh, một loại hàn khí trời sinh, nhưng nàng không quan tâm.

Bởi vì, hắn là Mưu ca ca, là người mà nàng yêu thương sâu đậm, từ lúc còn rất nhỏ.

Độc Cô Mưu trầm mặc trong chốc lát rồi thở dài: “Tiểu Thương từ nhỏ đã thích muội, cũng có hôn ước, ta cướp muội đi vốn đã là không đúng. Thêm nữa, ta cũng chẳng phải hạng người tốt, tất cả mọi người đều bảo ta là sát tinh chuyển thế, thậm chí còn hại chết mẹ mình. Nếu muội đi theo ta.....” Liên tưởng đến chuyện cũ, cả người hắn rơi vào nỗi cô tịch trầm trọng.

“Lúc ấy, không chỉ có huynh, còn cả Độc Cô Thương nữa mà, muội thà tin là hắn hại chết bá mẫu chứ quyết không nghĩ là huynh được. Mưu ca ca, người muội thích là huynh! Đừng tùy tùy tiện tiện đem muội giao cho người khác, muội không thích Độc Cô Thương một chút nào hết! Hắn vừa tư lợi lại vừa nhát gan, làm sai cũng không dám thừa nhận, luôn để huynh vô duyên vô cớ gánh tội thay. Muội

không gả cho loại người như vậy! Nếu bắt ép, muội thà đi chết còn hơn!" Hoa Sở Sở kiên quyết nói.

"Mưu ca ca, chẳng lẽ huynh muốn thấy muội chết sao?" Nàng ngửa đầu, nước mắt lưng tròng nhìn hắn, trong ánh mắt vô tội ủy khuất nhanh chóng lóe qua một tia giảo hoạt, như thể quyết tâm ăn chắc.

Từ góc độ của nàng, vừa vặn có thể nhìn thấy cằm của hắn dưới đấu lạp. Đường nét ôn nhu mịn màng, thêm vài phần sắc nét, nhưng lại vừa đủ tiêu chuẩn mỹ nhân, giống với hình ảnh trong trí nhớ như đúc. Nàng mở lớn hai mắt, chợt giác ngộ, thì ra làm thế này là có thể thấy hắn rồi?

Không biết hiện tại Mưu ca ca trông như thế nào nhỉ?

Chuyển chuyển thân dưới, nàng lại ngẩng mặt lên, tranh thủ thừa dịp hắn không chú ý mà lén coi.

Trên cái cằm ôn nhu là đôi môi mỏng, mím chặt thành một đường thẳng, khóe môi nhếch lên một cách tự nhiên, mang theo vẻ đẹp gợi cảm khác lạ.

Từ khi còn bé, nàng đã cực kỳ hâm mộ ngũ quan ấy, rõ ràng là bé trai, tại sao so với bé gái mà còn tinh xảo hơn? Cho nên, lúc ấy, nàng rất thích khi dễ, bắt hắn mặc trang phục nữ, giả thành một bé gái.

Đã qua nhiều năm rồi, bây giờ huynh ấy có còn "nghiêng nước nghiêng thành" như trước nữa không nhỉ? (TND: Đáp án hẳn là còn hơn trước ý chứ =]])

"Á!" Đang định tiếp tục nhìn lên trên, trên trán đột nhiên nhiều thêm một ngón tay đẩy nàng ra một cách vô tình.

Hỏng! Bị phát hiện rồi!

Hoa Sở Sở nghịch ngợm lè lưỡi, ảo não vì vừa rồi chưa kịp nhìn nhiều chút, hiện giờ thì hay rồi, hết cả xem.

Nàng giơ tay ôm trán, chu môi oán giận: “Nóng nảy gì chứ? Người ta có chê cười bộ dáng của huynh đâu!”

Dưới đấu lạp, một đạo ngoan trừng bắn tới. Từ nhỏ đến lớn, chính nàng một mực chê cười hắn đấy thôi, giờ còn dám vô sỉ phủ nhận?

Hoa Sở Sở cười hắc hắc, giơ tay gạt nước mắt, cắn môi: “Mưu ca ca, rốt cuộc huynh định làm thế nào? Huynh muốn tới Liên Minh Thích Khách với sát thủ đại thúc, đúng không?”

Độc Cô Mưu nhìn nàng vừa khóc vừa cười, bất đắc dĩ lắc đầu, nàng như vậy, sao hắn có thể yên tâm bỏ lại một mình được đây?

“Vị tiền bối kia có thể dạy ta rất nhiều, cũng biết người đó đang cho ta cơ hội để học tập, không thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy.”

“Cho nên, huynh đi sao?” Tâm tình Hoa Sở Sở lại trầm xuống, nhưng rất nhanh, ánh mắt nàng lại trong suốt sáng ngời, “Hay muội cũng đi cùng? Sát thủ đại thúc chắc không phản đối đâu, muội với ông ấy chơi rất là thân!”

Lại còn chơi thân! Từ đầu tới đuôi chỉ có một mình nàng hoạt động mồm mép, đối phương không hé một lời, quả là khảo nghiệm lực nhẫn nại của nhau.

Ông sát thủ đại thúc ở phương xa đang đi đường, đột nhiên run rẩy cả người, sao tự nhiên trời trở lạnh thế nhỉ?

Độc Cô Mưu hoài nghi đưa mắt nhìn nàng. Lời này nghe kiểu gì cũng thấy không tin nổi.

“Tốt rồi, huynh đưa muội đi cùng nhé! Bảo đảm muội sẽ biết điều một chút, tuyệt đối không thêm việc cho huynh đâu mà!” Hoa Sở Sở thi triển tuyệt chiêu, ôm tay hắn làm nũng.

Độc Cô Mưu âm thầm thở dài, không có biện pháp ép nàng: “Chuyện ta làm đều cần ăn ngủ ngoài trời rất lâu, muội chịu không nổi.”

“Không đâu! Năng lực sinh tồn của muội rất là lớn, gió táp mưa sa cũng không thể làm khó được.” Hoa Sở Sở quyết đoán lắc đầu.

“Ta sẽ giết rất nhiều người.” Độc Cô Mưu nói.

“Muội giúp huynh giết! Nếu cần mỹ nhân kế hoặc là mồi nhử, ta cũng có thể đảm nhiệm.” Hoa Sở Sở lộ ra thần sắc hưng phấn, tưởng tượng kiếp sống sát thủ, thú vị quá đi!

“.....” Độc Cô Mưu hết chỗ nói nổi, nghề sát thủ làm gì dễ dàng như nàng tưởng tượng chứ.

“Cứ quyết định như vậy! Bất kể huynh đi đâu, muội đều theo tới đó. Nếu huynh dám quăng, muội lập tức nhảy sông tự vẫn, chết cho huynh xem!” Hoa Sở Sở đắc ý, đoán chừng hắn chắc chắn sẽ không để nàng chết.

“.....” Độc Cô Mưu hoàn toàn yên lặng, nhìn vẻ mặt tinh quái trước mặt, vừa thấy bất đắc dĩ, đáy lòng đồng thời dâng lên cảm giác ấm áp. Nếu cõi đời này có người nguyện ý vì ngươi mà liều lĩnh, toàn tâm toàn ý theo đuổi như vậy, ngươi phải trân trọng cho tốt, nếu không, một ngày nào đó nhất định ngươi sẽ phải hối hận.

Hắn không muốn hối hận, cho nên, hắn thuận theo.

Một đêm triền miên. Tỉnh lại, phát hiện mình giống như con thỏ nhỏ ngoan ngoãn tựa vào khuỷu tay Long Thiên Tuyệt nằm, trong khi hắn đã mở to đôi mắt mê người, ôn nhu mà tham lam nhìn nàng từ lâu.

“Tỉnh rồi à?” Thanh âm từ tính trầm thấp vang lên, mỗi lần đều làm nàng say mê.

Khẽ nghiêng người, đổi lại tư thế tốt nhất, thoải mái chui vào trong ngực hắn, Vân Khê có chút không nỡ rời đi. Song thực tế luôn tàn khốc, nàng phải đi từ sáng sớm.

Siết chặt hông hắn, Vân Khê thấp giọng nói: “Tối qua ta đã hẹn người của Vân tộc rồi, sáng nay sẽ cùng ca ca theo bọn họ trở về Vân tộc. Lần này từ biệt, chẳng biết bao giờ mới có thể gặp lại nhau, chàng phải chiếu cố cho mình cẩn thận, chớ để quá mệt nhọc. Tru Tiên đan ta đưa, chàng nhớ tùy thân mang theo, nhỡ có gặp cái gì bất trắc..... Phi phi phi, chẳng có gì bất trắc hết! Đáp ứng ta, nhất định phải thật tốt, không được bị thương một sợi tóc nào hết.”

Long Thiên Tuyệt cũng không bất ngờ mấy. Hôm qua thấy huynh muội bọn họ tới cuộc hẹn, hắn cũng đã đoán được, chỉ không ngờ phải đi gấp như vậy.

Tay dùng sức, ôm cả người nàng vào lòng, hắn thở dài nói: “Sao lại vội như vậy? Không thể kéo dài thêm mấy ngày sao? Những gì nàng vừa nói, cũng chính là những điều ta muốn nói, nhất định phải chiếu cố bản thân cho tốt, nếu kẻ nào trong Vân tộc dám đả thương nàng, ta dù có liều mạng cũng phải hủy cả Vân tộc!”

Vân Khê nhắm mắt, nghe lời hắn nói mà mỉm cười ngọt ngào.

Hắn tiếp tục: “Khê Nhi, nàng chờ ta. Không lâu sau, ta nhất định có thể làm cho Lăng Thiên Cung uy chấn Long Tường đại lục, cho dù trong thời gian ngắn chưa thể đấu đá với thế lực của Vân tộc, nhưng tuyệt đối có thể làm núi dựa cho nàng, nhất định bắt Vân tộc phải kiêng kỵ, không dám thương tổn nàng. Nếu ngay cả nữ nhân của mình ta cũng không bảo vệ được, Long Thiên Tuyệt ta đây không có mặt mũi để đặt chân trong trời đất nữa!”

Hắn rất để ý, để ý mình có đủ năng lực bảo vệ thê nhi cho tốt hay không, cho nên hắn lựa chọn nhẫn nại, lựa chọn nỗi khổ vợ con chia lìa trong ngắn ngủi. Bởi vì hắn biết, không thể ngăn cản Vân Khê trở về Vân tộc, Cũng biết rằng, sức mạnh của mình bây giờ mà nói, với một Vân tộc khổng lồ, bé nhỏ không đáng kể đến cỡ nào. Cho nên hắn quyết định lối tắt khác, một mình phấn đấu, dựng xây sự nghiệp đến kinh thiên động địa, trở thành bức tường che chở cho nàng, để nàng có thể dựa dẫm.

“Được, ta chờ chàng! Ta chờ ngày chàng trở thành núi dựa kiên cố nhất, để ta có thể tung hoành khắp Long Tường đại lục!” Vân Khê ngẩng đầu cười, hôn lên môi mỏng khêu gợi của hắn. Nàng tin rằng, chỉ cần hắn muốn thì nhất định có thể làm được, trong đầu nàng phảng phất hiện lên một bóng dáng nam tử cao lớn thần bí mà cường đại ngày đầu gặp gỡ, giơ tay nhấc chân, đoạt quyền sinh sát, như quân chủ xuất hiện..... Đấy mới là phong thái chân chính của hắn!

“Khê Nhi, ta không nỡ để nàng.....” Hắn chưa dứt lời, môi đã chìm vào một loại nụ hôn nóng bỏng, hạ xuống, rời đi, lại hạ xuống, rời đi, sau lại hạ xuống, ngày càng dài hơn, quyến luyến và triền miên đến vô tận.

Rốt cuộc cũng không còn biết ai chủ động nữa, từng nụ hôn nhiệt liệt cướp đi tất cả khí lực trên người Vân Khê, tư vị trầm luân ăn vào cốt

tủy làm cho trái tim nàng cuồng loạn.

Bọn họ đã sớm là vợ chồng, là người thân mật nhất trần đời của nhau, nhưng mỗi một lần da thịt tiếp xúc, rung động và hồi hộp đều như lần đầu tiên.

Nụ hôn của hắn kịch liệt như muốn cắn nuốt lấy nàng. Cánh tay, môi lưỡi, nhịp đập con tim của hai người, tất cả đều cùng dây dưa chung một chỗ, không cách nào phân ra.

Sau bữa điểm tâm, Vân Khê từ biệt mọi người. Một chuyến Vân tộc này, không nên đi nhiều người, trừ Thượng Quan Như Nhi và thầy trò Côn Luân lão giả năm người mãnh liệt yêu cầu đi theo, những người khác đều ở lại.

Thượng Quan Như Nhi là người Vân Khê nhờ cậy chiếu cố hai đứa bé, mà Côn Luân lão giả là vì cái ước định ban đầu kia.....

“Song Nhi, sau khi ta đi, con phải chuyên cần luyện võ, không được lười biếng. Muốn về Thiên Long thành hay ở đây, tự con quyết định.” Vân Khê lâm biệt dặn dò.

“Song Nhi ở lại nhé, cùng Thiên Thần bồi bá mẫu nhiều một chút. Mà nơi này, con vẫn có thể chuyên cần luyện công, còn có thể để ông ngoại chỉ điểm cho một hai.” Hiên Viên Túc Nhã ôn hòa cười, bà đã biết chuyện Bách Lí Song và tiểu nhi tử nhà mình. Nếu đã không thể lưu lại vợ chồng con lớn, vậy nhất định phải giữ được tiểu nhi tử cùng con dâu nhỏ tương lai.

Bách Lí Song lộ vẻ vui mừng, nhìn một chút, lại xem Thiên Thần một lần, cuối cùng gật đầu: “Được ạ, con lưu lại với bá mẫu.”

Hiên Viên gia chủ và Hiên Viên Túc Nhã định khuyên Vân Khê để hai

huynh muội Tiểu Mặc lại cho bọn họ chiếu cố thì bị Vân Khê cự tuyệt, nàng không nỡ chia lìa cùng hai con. Không có Thiên Tuyệt bên người rồi nên nàng tuyệt đối không rời xa Tiểu Mặc và Tiểu Nguyệt Nha được nữa.

Những người còn lại, hoặc là trở về học viện Vạn Hoàng, hoặc là đi theo Long Thiên Tuyệt, tóm lại là đều có hướng đi của bản thân. Trong đó, Vân Thần Thụ theo an bài của Vân Khê, đi theo mọi người về học viện Vạn Hoàng, một là vì sự an toàn của hắn, hai là không muốn lãng phí thiên phú luyện đan kia. Về phần Độc Cô Mưu và Hoa Sở Sở, quyết định tới Liên Minh Thích Khách với chữ Thiên Nhất Hào của bọn họ làm cho mọi người vô cùng ngạc nhiên.

Dùng xong bữa sáng, huynh muội Vân Khê liền rời khỏi gia tộc Hiên Viên, đến địa điểm hẹn gặp bên ngoài Đan Minh ngoài. Năm thầy trò Côn Luân lão giả tạm thời cư trú tạm trong Ngọa Long Cư, tránh để Vân tộc phát hiện hành tung bọn họ, rước lấy phiền toái không cần thiết.

Long Thiên Tuyệt hộ tống Vân Khê đến tận cửa thành, ánh mắt như dính vào người nàng, một chút cũng không nỡ dịch chuyển.

“Đã đến rồi á? Sao lại nhanh như vậy?” Chân mày xinh đẹp nhíu lại, oán khí nồng đậm, theo như ý tứ của hắn, hẳn là tiễn cả ngày, qua một đêm, sáng mai lại tiếp tục tiễn.....

Vân Khê mím môi cười: “Được rồi, chàng mau trở về đi.”

Bên kia, đội ngũ cao thủ Vân tộc, lấy bốn vị đại nhân cầm đầu, đã chờ chực đã lâu, cùng đồng hành còn có ba vị Tiểu Lạt ma. Lúc này, bọn họ đều quay về nhìn hai vợ chồng.

Vân Khê cho dù mặt dày muốn chết thì cũng không muốn để người

khác xem cuộc vui miễn phí.

Vân Trung Thiên nhàn nhạt cười, đứng bên hai người, không muốn thúc giục, cũng không nguyện quấy rầy.

“Nàng tự chiếu cố mình cho tốt.” Long Thiên Tuyệt vuốt ve hai má nàng, động tác mềm nhẹ giống như đang nâng niu lụa mỏng. Song đồng đen nhánh lóe sáng, tràn đầy ma lực, cuốn nàng chìm sâu vào màu đen khôn cùng ấy.

Vân Khê nhìn hắn, chợt thất thần trong nháy mắt.

“Chàng cũng phải chiếu cố bản thân thật tốt nhé.” Nàng đột nhiên có chút suy nghĩ muốn đổi ý, biết đâu bọn họ không nhất định phải tách ra thì sao, nhưng mà..... Nàng cười nhẹ, tự dập tắt ý tưởng đó của mình, tiền đồ hung hiểm khó lường, cần gì phải kéo hắn tới mạo hiểm chứ?

“Phải nhớ ta đấy.” Nàng cong môi khẽ cười.

“Hiện tại ta đã bắt đầu nhớ nàng mất rồi.....” Thanh âm hắn ngập sương mù, cúi đầu nhẹ nhàng hôn nàng. Mới đầu chỉ khẽ chạm, tựa như màn sương sớm phủ trên mặt hồ, nhẹ nhàng, quyến luyến, chỉ là một nụ hôn ly biệt. Chỉ là, tư vị ngọt ngào kia dụ hoặc hắn thật sâu, ăn ngon đã quen mồm, hắn càng hôn càng sâu.

Bờ môi ngày càng nhiệt tình, hô hấp ngày càng nóng bỏng.

Cuộc sống từ nay về sau, chẳng biết bản thân không thể thưởng thức tư vị tuyệt đẹp này bao lâu, hắn trở nên càng thêm tham lam.

Nụ hôn này tràn đầy hơi thở cuồng nhiệt, hắn ôm chặt nàng, ấn thân thể mềm mại ấm áp ấy sát vào trên người. Dường như có gì đó đang

thiêu đốt trong máu.....

“Khụ khụ, khụ khụ!” Đám người Hồng Liên rốt cục không nhịn được, ho khan mấy tiếng để nhắc nhở, tuy nói đều là người từng trải, trong nhà cũng có ba bốn ông chồng, nhìn quen không trách, nhưng nào có ai to gan như hai người này được, ban ngày ban mặt, trước mắt bao người, lại dám nhu tình mật ý, vành tai tóc mai chạm nhau như vậy.

Làm người ta muốn hóa đá a.

“Vân Khê, phải đi rồi!” Hồng Liên đại nhân nghiêm giọng nói.

“Lão yêu bà!” Long Thiên Tuyệt khẽ nguyền rủa, đành phải rời môi khỏi nàng.

“Sớm muộn gì ta cũng giải quyết bà ta thôi!” Vân Khê khẽ cười, dùng thanh âm chỉ hai người có thể nghe được mà nói.

“Mau đi đi!” Ngón tay ve vuốt trên môi nàng mấy cái, ánh mắt triền miên, tựa như có thể tạo thành từng sợi tơ ràng buộc. Hắn vươn tới cầm tay nàng, vuốt ve chiếc nhẫn trữ vật được đeo trên đó, hạ giọng, nói về phía chiếc nhẫn, “Tiểu Mặc, Tiểu Nguyệt Nha, hai đứa phải ngoan ngoãn, nghe lời mẫu thân. Phụ thân sẽ tới đón mọi người nhanh thôi.”

Tiểu Mặc nằm bên cửa sổ Ngọa Long Cư, lặng yên gật đầu. Bên cạnh còn có Tiểu Bạch bỏ nhà lang thang, cùng hắn đi Vân tộc mà không chịu trở lại Long Vương cốc.

Long Thiên Tuyệt thu hồi tầm mắt, nhìn sang Vân Trung Thiên.

“Vân huynh, Khê Nhi xin nhờ cậy huynh.” Sau nhiều lần giao tiếp,

Long Thiên Tuyệt đã nhận định Vân Trung Thiên là người đáng tin cậy, cho nên rất yên tâm phó thác lại Khê Nhi.

Vân Trung Thiên tươi cười vuốt cằm, tao nhã vô tận.

Do Hồng Liên liên tục thúc giục, hai vợ chồng rốt cục chầm chậm chia tay.

“Chúng ta đi nhanh thôi! Đến thành sau, hội hợp với Mặc Liên đại nhân rồi cùng trở về Vân tộc.” Hồng Liên nói.

Mặc Liên đại nhân? Thì ra lần này người Vân tộc ra ngoài làm việc không chỉ có mấy người này.

“Vân di.” Một thanh âm khả ái đột nhiên chen vào, nguyên lai là nhóm ba người Tiểu Ban đi lên phía trước chào hỏi.

Tiểu Ban không nghĩ tới nàng sẽ đồng hành cùng bọn họ, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vui sướng.

“Tiểu Ban, mấy ngày qua không có thời gian đến thăm, mấy người vẫn khỏe chứ?” Vân Khê sờ sờ đầu nhỏ của hắn, vẫn muốn cho hắn và Tiểu Mặc làm quen nhau, nhưng lại nhớ ra không thể để Vân tộc biết nàng đưa con đi cùng, cho nên đành tạm thời từ bỏ ý nghĩ.

“Ồ, Phật quang trên người sao lại cường thịnh thêm nữa rồi?” Tiểu Ban ngoài ý muốn phát hiện.

“À.....” Trong lòng Vân Khê lộp bộp trầm xuống, biết đó là do Xá Lợi Châu ở chỗ Tiểu Nguyệt Nha, mà nàng lại đưa Tiểu Nguyệt Nha đeo thế này, Phật quang mới dời lên thân nàng.

“Chẳng lẽ là vì Vân di luyện chế ra Tru Tiên đan, cứu ba mạng

người, công đức tích lũy vô lượng?” Tiểu Ban nghi ngờ suy tư, Vân Khê không muốn nói dối, nếu chính cậu đã có đáp án, nàng cũng lẳng lặng thuận theo.

“Thời gian không còn sớm nữa, mau lên đường nào.” Vân Khê dắt tay nhỏ, cùng cậu sóng vai đồng hành.

Hai thầy trò đại sư Phương Tây đi sát phía sau.

Vân Trung Thiên tới cạnh Vân Khê, hạ giọng trao đổi cùng nàng: “Muội có thể nghe hiểu lời của cao tăng Phạm Âm tự à? Học được từ đâu vậy?”

“Ở quê hương muội, rất nhiều người đều hiểu tiếng nói của họ, cũng chẳng có gì ly kỳ cả. Nếu ca ca muốn học, muội có thể dạy huynh.” Vân Khê nói.

“Thì ra là như vậy. Nếu có thời gian thì chỉ cho ta.”

“Rất sẵn lòng.”

Hai huynh muội nhìn nhau cười.

Lộ trình một ngày đường, bọn họ đã tới thành trì khác gần Đan Minh. Trời đã vào đêm, đoàn người đặt chân tại một khách sạn, định ở tạm đây một đêm, đến ngày mai gặp Mặc Liên đại nhân thì trở về Vân tộc với nhau luôn.

Vân Khê từ chỗ Vân Trung Thiên mà biết, vị Mặc Liên đại nhân trong truyền thuyết này là người đứng đầu mười hai Liên sứ của Vân Huyễn điện (mấy vị Hồng Liên, Hoàng Liên, Thanh Liên… cũng là các Liên sứ), thân phận địa vị đều trên đám người Hồng Liên, cho nên bọn họ mới phải cung kính tiếp đón như vậy.

“Khê Nhi, đây là chìa khóa phòng. Muội ở phòng chữ thiên số năm, ta ở chữ nhân số năm, ngay lầu dưới muội, có chuyện gì thì tới tìm ta.” Vân Trung Thiên đưa một cái chìa khóa cho Vân Khê, hiển nhiên Hồng Liên cũng không tính thuê cho hai huynh muội, hết thảy đều phải tự lo liệu.

Phòng chữ Thiên vốn đã không nhiều, đoàn bọn họ dẫn đầu chiếm trước, sau đó chỉ dư lại có một gian. Cũng không biết có phải trùng hợp hay không, tất cả phòng chữ Địa cũng đầy kín, còn lại mỗi phòng chữ Nhân là trống.

“Ca ca, vậy thì huynh ở trên đi, muội nghỉ chỗ nào cũng được mà.” Vân Khê đổi lại chìa khóa. Ca ca là nhân trung long phượng, sao có thể ở phòng chữ Nhân được chứ? Ai cũng biết phòng khách sạn chia làm ba loại: thiên, địa, nhân. Phòng chữ Thiên dành cho người có tiền tài, tựa như phiên bản cổ đại của ‘phòng tổng thống’, phòng chữ Địa coi như là phiên bản cổ đại của ‘phòng thương nhân’, mà phòng chữ Nhân, chính là của giới bình dân, buôn bán nhỏ lẻ, dạng khách nhân gì đều có, vật dụng và phương tiện không nghĩ cũng có thể biết.

“Vậy sao được? Sao ta có thể để muội ở phòng kém được chứ?” Vân Trung Thiên lập tức đổi lại, đẩy nàng lên lầu, “Cứ quyết định như vậy đi, mau về ngủ, sáng mai còn phải lên đường.”

Vân Khê không lay chuyển được, đành để hắn xô đẩy, đi lên lầu trên.

“Sư huynh? Sư huynh đâu rồi?” Trên hành lang, có một giọng nữ cất lên.

Vân Khê đi tới phòng chữ Thiên cùng tầng lầu, chạm mặt với hai cô gái, rồi lướt qua nhau.

Cũng là người Vân tộc. Cũng cùng đường với bọn họ.

“Sư huynh rốt cuộc đi đâu rồi? Trong phòng căn bản không có người. Chẳng lẽ ra ngoài à?”

“Đã trễ thế này, huynh ấy có thể đi nơi nào?”

“Aiz, ngày mai sẽ phải trở về Vân tộc rồi, tối nay là cơ hội cuối cùng để thân thiết với sư huynh đấy, chứ đến khi về lại Vân tộc, không biết có bao nhiêu ánh mắt ngó chừng sư huynh đâu.”

“Có ai nói không phải đâu? Nghe nói, Cung chủ định đợi khi sư huynh đến hai mươi bốn tuổi sẽ cho chọn lựa thê thiếp. Thời gian cũng không nhiều nữa, nếu chúng ta bỏ lỡ cơ hội tốt, khó có ngày nổi danh được. Phải biết sư huynh là tiểu nhi tử Cung chủ sủng ái nhất đấy nhé, ai có thể thành thân với huynh ấy, tiền đồ ngày sau quả là vô hạn.”

“Nghe đồn rằng, có mấy vị Liên sứ khác cũng đang cho đồ đệ tiếp cận sư huynh. Theo ta thấy, suy nghĩ sâu xa một chút, các nàng hẳn là nhìn trúng cơ hội tranh cử Thánh nữ lần này rồi, có thể thân thiết với sư huynh, cũng là cách vị trí Thánh nữ không xa nữa. May là chúng ta là đồng môn, gần quan được ban lộc.....”

Giọng hai nữ tử càng ngày càng xa, từ từ trở nên mơ hồ.

Vân Khê cười nhẹ, vì tranh cử Thánh nữ, mọi người đều không nắm chắc được nên đủ mọi chiêu số đều làm ra. Vị sư huynh kia cũng thật xui xẻo, thành đá đặt chân của đám người muốn vươn lên đỉnh quyền lực.

Tìm được phòng số năm.

Két.....

Cửa phòng bị đẩy ra một cách nhẹ nhàng.

Không khóa à?

Vân Khê ngạc nhiên, chẳng lẽ tiểu nhị quên khóa cửa?

Cất bước đi vào gian phòng, xoay người đóng cửa lại.

Lúc này, động tĩnh khác từ bên trong truyền ra, giống như có người xoay người than nhẹ.

Nàng nhìn kỹ lại, trong đêm tối lờ mờ, có một bóng dáng ngọa nguậy, như là có người nằm ở trên giường của nàng vậy.

Không đỡ nổi! Lại có tiểu tặc?

Lá gan lớn thật đấy! Phòng chữ Thiên của mình, bản thân còn chưa hưởng thụ, tiểu tặc đã nhanh chân đến trước?

Hừ hừ, muốn ngủ phải không? Vậy để ngươi ngủ cho đã đây!

“Thuật Đóng băng!” Một luồng hàn khí từ đầu ngón tay của nàng tuôn ra, đánh thẳng về phía người đang nằm. Người nọ coi như có tính cảnh giác cao, phát hiện hàn khí đánh tới, vội vàng nhảy lên tránh.

Thời gian, ở một khắc hắn nhảy lên kia, dừng lại.

Tốc độ phản ứng đúng là rất nhanh, đáng tiếc còn lâu mới bằng tốc độ đóng băng của nàng.

Nếu hắn cứ nằm yên ổn như hồi nãy thì cũng không có chuyện gì, đằng này lại đi nhảy lên, thân thể nghiêng một góc sáu mươi độ, chân trái đạp đất, chân phải còn trên không trung, hai tay giơ cao khỏi đỉnh đầu, thành ra cả người bị đóng băng thành một tư thế vô cùng quỷ dị.

Vân Khê thấy đối phương đã bị chế trụ, chậm rãi đánh lửa, đốt cây nến trên bàn.

Khi ánh sáng tràn đầy, trước mắt Vân Khê xuất hiện một tượng đá hình thể tức cười, tay giơ cao, chân vắt nghiêng, động tác có độ khó cao như thế, đổi lại bọn ta chưa chắc đã làm nổi.

Nàng không nhịn được chợt cười.

Xem ra mình rất có thiên phú nghệ thuật đấy chứ. Thử hỏi có bao người chế tác được ra tượng đá sinh động tức cười như thế chứ?

Ở phía tượng đá, ánh mắt hung ác bắn tới phía nàng. Người vô tội nhất ở đây, không phải Vân Trung Thịnh không được.

Hắn nào có người nào đâu cơ chứ, chỉ trốn mấy sư muội phiền phức bên ngoài, lại thấy có phòng trống nên phòng ngủ một cái mà thôi, vì cớ gì mà phải nhận đãi ngộ như này?

Còn nữa, ai có thể nói cho hắn biết, nữ nhân cười đến khoa trương trước mắt này, rốt cuộc là ai?

Hắn thật sự muốn xé nát người nàng ra, hai mươi ba năm trên đời, hắn chưa từng chịu thiệt thòi như vậy!

“Trừng ta đủ chưa? Có tật giật mình à? Ngươi hôm nay may mắn gặp được ta, nếu đổi thành người khác, mạng nhỏ nhà ngươi đã mất

lâu rồi.”

Vân Khê đi lên trước, đưa tay dò xét dò nhiệt độ tượng đá một chút rồi lập tức rụt về, lạnh thật.

Không được, nàng phải chuyển tượng đá ra ngoài, bằng không cứ để một tảng băng trong phòng thế này, chẳng nhẽ nàng không chết rét?

“Đây là trừng phạt nho nhỏ cho ngươi. Nhớ lấy, sau này đừng làm mấy trò trộm cắp nữa.”

Vân Khê cầm một sợi thừng cột vào eo tượng, sau đó kéo thẳng, ném ra khỏi cửa phòng.....

“Nữ nhân chết tiệt, ta muốn giết ngươi!” Vân Trung Thịnh hò hét dưới đáy lòng, gân xanh nổi lên trên trán, đáng tiếc là cách một tầng băng thật dày, nàng sẽ không nhìn ra. Mà hắn tin là, cho dù nhìn ra, nàng cũng tuyệt đối không để ý tới.

Nàng chính là khắc tinh của hắn mà! Là ác ma!

Vân Khê kéo hắn tới giữa sân, ngửa đầu nhìn vầng trăng khuyết trên bầu trời, cảm thấy không khí nơi này không tệ, tăng thêm một pho tượng đá, cảnh sân cũng đẹp thêm không ít.

Nàng di chuyển một chút, cho đến khi tìm được vị trí tốt nhất mới hài lòng gật đầu: “Được rồi, chỗ này rất thích hợp, ngươi đứng đây hấp thu tinh hoa trăng sao đi, hưởng thụ thật tốt nhé, ngủ ngon!”

Ác ma!

Nàng tuyệt đối là khắc tinh của hắn, là ác ma!

Đường đường công tử Vân Huyễn điện lại luân lạc tới tình cảnh phải làm một pho tượng, trang điểm cho cảnh sân, đáng sợ hơn chính là, đến sáng mai, mọi người tỉnh lại mà nhìn thấy, mặt mũi của hắn biết vứt đi đâu?

“Thả! Thả!” Tiếng gào thét chìm ngập dưới tầng băng thật dày, hét vỡ cổ họng cũng không có ai nghe.

Nữ nhân vẫy vẫy tay, xoay người rời đi. Ánh mắt hắn như mũi tên, hung hăng xuyên thấu tầng băng bắn lên lưng nàng, chỉ tiếc là không có chút uy lực nào cả.

Một đêm mộng đẹp.

Lúc bình minh, ngoài cửa truyền đến tiếng ầm ỹ làm Vân Khê bừng tỉnh.

Nàng duỗi lưng một cái, dùng đầu ngón chân mà nghĩ cũng biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, chỉ là một tiểu tặc thôi, dạy dỗ một chút cũng không quá.

Xoay người, tiếp tục ngủ.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng nói.

“Sư huynh, rốt cuộc là người nào biến huynh thành như vậy chứ? Huynh đừng vội, muội lập tức cho người đi đun nước nóng.”

“Nước nóng cũng vô dụng, hay đi mời sư phụ đến đây đi, băng này có chút kỳ quái, không giống thứ tầm thường đâu.”

.....

“Người nào? Rốt cuộc người nào làm?”

“Thịnh Nhi, đừng vội, sư phụ sẽ lập tức cứu con.”

.....

“Mặc Liên đại nhân, đã xảy ra chuyện gì? Đây..... Đây không phải là Tiểu công tử sao? Sao cậu ấy lại...?”

“Là Vân Khê, nhất định là Vân Khê làm!”

“Vân Trung Thiên, còn không mau đi tìm Vân Khê đến đây?”

.....

A, lại là Vân tộc? Người Vân tộc thì sao? Chẳng lẽ người Vân tộc là có thể tùy tiện lẻn vào phòng của nàng?

Vân Khê mặc kệ, xem bọn hắn có thể làm gì nàng.

Không lâu sau, ngoài cửa phòng có người tới gần, tiếng gõ cửa vang lên: “Khê Nhi, là ta, muội đã tỉnh chưa?” Là giọng Vân Trung Thiên.

“Ca ca, vào đi.” Vân Khê đáp.

Vân Trung Thiên đẩy cửa vào, thấy nàng vẫn chui trong chăn, không biết đang suy nghĩ điều gì, hắn bỗng cười khẽ: “Muội giỏi gây họa thật đấy, còn chưa tới Vân tộc đã có thể đắc tội với tiểu nhi tử Cung chủ thương yêu nhất rồi. Vậy mà còn ngủ yên được như vậy?”

“Hắn là tiểu nhi tử của Cung chủ à?” Vân Khê khẽ nhướng mày, chợt nhớ tới, hình như mình đã nghe Vân Yến Châu nhắc tới người này,

nàng vô tư ngáp một cái, “Mặc kệ! Là hắn thất lễ trước, tự ý vào phòng muội nên muội chỉ dạy dỗ hắn chút thôi. Mà cho dù không đắc tội, Cung chủ cũng sẽ không yêu thích muội nửa phần, cần gì phải đi a dua nịnh hót chứ?”

Vân Trung Thiên ngồi bên giường, chầm chậm nói: “Lời tuy như thế, nhưng bớt đắc tội một người thì ít đi một phần phiền toái. Tính tình Vân Trung Thịnh tương đối cổ quái, âm tình bất định, lại thù dài, hôm nay muội làm hắn mất mặt trước mọi người, ngày khác nhất định hắn sẽ tìm cơ hội trả thù.”

“Hắn có bản lĩnh thì cứ việc, chẳng lẽ muội còn sợ hắn sao?” Vân Khê tự tin nhướng mày, tuy không phải là nàng cố ý bịa đặt, nhưng nếu chuyện đã xảy ra, nàng cũng chẳng có gì để hối hận cả.

Vân Trung Thiên bất đắc dĩ lắc đầu, cười khẽ.

Lúc này, ngoài cửa phòng có thêm mấy tiếng chân đến, đại khái là đứng ngoài chờ mãi vẫn không thấy ai ra, đành tự mình đến bắt bớ.

“Ta đi chặn người, muội mau mặc quần áo rời giường đi.” Vân Trung Thiên cất bước đi ra khỏi phòng, đóng cửa lại, ngăn tất cả ở bên ngoài.

“Vân Khê, ngươi mau ra đây giải Thuật Đóng băng cho Tiểu công tử! Ta biết là ngươi làm!”

“Vân Khê, lá gan của ngươi quá lớn rồi đấy, dám thi triển Thuật Đóng băng với Tiểu công tử sao? Ngươi có biết thân phận Tiểu công tử là gì hay không? Đó là người mà ngươi có thể đắc tội chắc?”

“Nói với cô ta làm cái gì? Dám đắc tội sư huynh, phải cho cô ta chết ngàn lần.”

“Vân Trung Thiên, ngươi tránh ra! Nếu không đừng trách ta không khách khí!”

“.....”

Ngoài cửa phòng các loại thanh âm hỗn độn hỗn hợp lại một chỗ, có Hồng Liên, có Thanh Liên, Hoàng Liên, Lam Liên, còn có cả tiếng hai tiểu sư muội chửi bậy, như hàng tôm hàng cá ngoài chợ.

Nếu không có Vân Trung Thiên ngăn cửa, có khi bọn họ đã xông cả vào rồi.

Bên trong phòng, Vân Khê đành phải xuống giường, bắt đầu mặc đồ. Nếu không phải sợ ca ca khó xử, nàng mới mặc kệ họ.

“Vân Trung Thiên, nếu ngươi không tránh ra, đừng trách chúng ta động thủ!” Một nữ đệ tử dưới trướng Mặc Liên đại nhân, Vân Di Di, trợn mắt rút kiếm hướng về phía Vân Trung Thiên.

Vân Trung Thiên không thèm nhìn kiếm trong tay cô ta, chỉ cười đến vân đạm phong khinh: “Nếu cô có biện pháp giải trừ băng thuật, cứ việc giết ta.”

Một câu nói, lập tức chặn cứng họng đối phương.

Ngay cả sư phụ là Mặc Liên đại nhân cũng không thể giải, nàng làm sao có thể làm được cơ chứ? Nếu có thể thì đã không cần tới nơi này tìm người.

“Muốn cho Vân Trung Thịnh bình an vô sự, các ngươi tốt nhất khách khí với Khê Nhi một chút, ta tuyệt đối không cho phép có người khi dễ hay nhục nhã muội muội của Vân Trung Thiên này, kể cả bằng

ngôn ngữ.” Trên khuôn mặt thanh nhã anh tuấn chợt xuất hiện sự lãnh khốc, ánh mắt khiếp người, làm Vân Di Di cả kinh, bất giác cầm kiếm lùi lại một bước.

Đại danh Vân Trung Thiên ở Vân tộc cơ hồ không người không biết, thực lực của hắn đương nhiên cũng không đùa được. Nếu đánh thật, chưa chắc nàng có thể chiếm tiện nghi của người ta.

Đang do dự, cửa phòng bỗng mở ra.

Vân Khê cất bước từ bên trong, miễn cưỡng ngáp một cái, ánh mắt lơ đãng quét qua mỗi người: “Các ngươi gấp cái gì? Chẳng phải là không được chuyện thôi sao? Có khi tiểu công tử của các người rất hưởng thụ cách hấp thụ linh khí này, căn bản không muốn ra ngoài ấy chứ.”

“Vân Khê, đây không phải chuyện đùa! Ngươi mau giải băng cho Tiểu công tử ngay, trời lạnh như thế này, Tiểu công tử lại bị đóng băng một đêm, khong may ngã bệnh, Cung chủ trách tội xuống, ta và ngươi đều chịu không nổi!” Hồng Liên đại nhân nghiêm túc cảnh cáo nàng.

“Ngươi đang uy hiếp ta?” Vân Khê híp mắt lại, hàn quang nổi lên.

Hồng Liên còn muốn nói gì đó, lại bị Hoàng Liên kéo qua một bên. Hoàng Liên đại nhân mềm giọng khuyên can: “Vân Khê, đoạn đường này chúng ta còn phải đi cùng Mặc Liên đại nhân và Tiểu công tử nữa, mà oan gia nên giải không nên kết, giữa ngươi và Tiểu công tử chẳng qua chỉ là hiểu lầm nho nhỏ, không cần nháo loạn quá làm gì. Như thế này nhé, ngươi giải băng cho Tiểu công tử, chúng ta sẽ nói hộ cho ngươi trước mặt cậu ấy, hy vọng có thể xóa bỏ hiểu lầm, mọi người hòa thuận trở lại Vân tộc, ngươi thấy thế nào?”

Vân Khê khẽ nhếch môi, không nói gì. Giải băng cho Vân Trung Thịnh cũng không khó khăn gì, chẳng qua là, nàng cực kỳ không thích thái độ mấy người này mà thôi.

Vân Trung Thiên thấy tình thế không tồi, đám người Hoàng Liên đại nhân có thể hạ mình cầu hoà như thế cũng coi như hiếm có rồi, hắn mềm giọng khuyên Vân Khê: “Khê Nhi, đi giải băng cho Tiểu công tử đi, ta nghĩ, nhất định Tiểu công tử có nguyên nhân gì đó mới tự ý vào phòng của muội, không phải cố ý đâu.”

“Được rồi, nể mặt ca ca, muội giải băng cho hắn vậy.” Hai huynh muội một vai phản diện một vai công chính, phối hợp trơn tru.

Đi vào sân, một đám người vây quanh viện, cả khách sạn đều vọt tới xem náo nhiệt.

Vân Khê nhìn vậy thì biết mình gây họa lớn, đổi lại là nàng, nếu bị nhiều người vây xem như vậy, nàng khẳng định không chịu được.

Nàng phất tay một cái, chỉ huy cao thủ Vân tộc: “Còn không mau đưa công tử về phòng đi? Chẳng lẽ muốn để hắn tiếp tục bêu xấu?”

Mọi người vội tìm cách giải băng cho Tiểu công tử mà quên mất điều này, Tiểu công tử là hạng người sĩ diện, rơi vào tình cảnh bị vây xem như xem khỉ thế này, hắn nhất định sẽ giận đến phát điên.

Cũng may cách một tầng băng thật dày, nếu không phải người hiểu rõ, rất khó nhìn ra dung mạo của người bên trong.

“Mau, mau đưa Tiểu công tử về.” Mặc Liên đại nhân ra lệnh một tiếng, mọi người ùa lên, cố hết sức đem tượng đá lên lầu trên.

Vào phòng, Vân Khê đứng trước tượng đá, ngay mặt mọi người mà

cất giọng nói: “Ta tuyên bố trước, sở dĩ hắn bị đóng băng là do đêm qua hắn một mình lẻn vào phòng ta, ý đồ bất chính. Bản thân ta là muốn tự bảo vệ danh tiết, cho nên mới xuất thủ. Đều là người văn minh, am tường đại nghĩa, hẳn là phân rõ thị phi. Về phần sau này các ngươi có trả đũa hay không, vậy hãy xem nhân cách mỗi người đi.”

Ý của lời này, nếu bọn họ đến trả thù nàng, chính là bọn họ không có nhân cách?

Ngươi giỏi lắm! Nói kiểu gì cũng chặn đường lui của người ta.

“Lảm nhảm cái gì nữa? Còn không mau lên?” Vẻ mặt Mặc Liên đại nhân như muốn ăn thịt người, dám khi dễ học trò cưng của nàng? Cứ đợi đấy!

Vân Khê hít một hơi thật sâu, hai tay vẽ tròn, họa ra thủ thế đặc thù, niệm thầm khẩu quyết, dưới cái nhìn soi mói của mọi người, chỉ thấy tay nàng đột nhiên dùng sức đánh về phía trước, một luồng lực lượng vô hình thuận thế bắn ra.

Tách——

Trong nháy mắt, băng cứng vỡ ra, hóa thành từng mảnh vụn, từ từ rơi xuống.

Hình dáng một gã nam tử từ từ hiện ra trước tầm mắt mọi người từ sau màn băng.

Trên mặt hắn kết một tầng nước mỏng. Đầu tóc, lông mày đều trắng sương, cánh môi bị đông lạnh phát tím, sắc mặt trắng bệch, nhìn có chút chật vật, làm cho không người nào có thể không lưu một ấn tượng sâu sắc về dung mạo này của hắn.

Rầm!

Cùng rơi xuống với vài miếng vụn băng cuối cùng, trọng tâm thân thể chưa ổn, hắn cũng hung hăng ngã ra mặt đất.

“GIẾT NGƯƠI! TA MUỐN GIẾT NGƯƠI ——”

Ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Vân Khê, run run la hét, chỉ khổ giờ phút này hắn căn bản không có khí lực đứng dậy, nếu không, hắn nhất định sẽ hung hăng đánh Vân Khê một trận, báo mối thù đóng băng này.

“Ta vừa nói rõ chân tướng sự tình cho mọi người cả rồi. Vì bảo vệ danh tiết, cho nên mới xuất thủ với ngươi, ta là phòng vệ chính đáng a. Ai bảo ngươi ý đồ bất chính, đêm hôm lẻn vào phòng ta, muốn âm mưu chuyện gì chứ?” Vân Khê nhìn mọi người tiến lên đỡ hắn, nàng chỉ vô tội đứng nhún vai.

“Ta nhổ vào! Ai thèm ý đồ bất chính với nhà ngươi?” Vân Trung Thịnh giận đến nỗi có đủ sức để nói hẳn một câu dài.

“Ngươi không có ý đồ bất chính, vậy nằm trên giường ta làm cái gì?” Vân Khê tiếp tục vô tội chớp chớp mắt, cứ như từ đầu tới đuôi, người bị khi dễ là nàng vậy.

“Ta..... Khụ khụ, khụ khụ.....” Hắn đột nhiên hít vào một hơi lạnh, lập tức không thở nổi.

“Sư huynh, đừng nói chuyện vội, chúng ta đều tin tưởng huynh.”

“Đúng, chúng ta tuyệt đối không tin huynh sẽ làm ra chuyện bất chính đâu.”

Hai vị sư muội nói chưa dứt lời, chỉ vừa mở miệng như thế, Vân Trung Thịnh lại càng thêm tức giận. Nếu không phải đêm qua hắn tránh các nàng dây dưa, làm sao phải tìm phòng khác để ngủ?! Nói cho cùng, các nàng cũng không thể thoát khỏi liên quan tới chuyện này.

Hắn đẩy hai người ra, giận dữ trừng Vân Khê, từng bước đi về phía nàng rống giận: “Cho dù ta thật sự có ý đồ bất chính, ngươi cũng không đóng băng như vậy chứ? Còn để ta ở trong sân đông lạnh một đêm, lòng của ngươi sao lại ác độc như vậy?”

Hắn lớn tiếng gào thét, lảo đảo đưa tay, muốn tóm lấy nàng.

Vân Trung Thiên nửa đường ngăn lại: “Thịnh sư đệ, Khê Nhi không phải cố ý, chẳng qua là hiểu lầm mà thôi, không bằng chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không?”

“Bị băng phong không phải là ngươi! Đương nhiên có thể ngồi đó nói mát!” Vân Trung Thịnh dùng sức vung người, thoát khỏi tay Vân Trung Thiên, hắn lui về phía sau một bước, cắn răng trừng Vân Khê một cái, “Chuyện này chưa xong đâu!”

Nói xong, hắn xấu tính gầm thét với đám người khác: “Hiện tại, tất cả các ngươi, đều cút khỏi phòng cho ta! Ta không muốn gặp bất kỳ ai hết!”

Vân Khê mặc kệ hắn, ôm tay Vân Trung Thiên đi ra ngoài: “Ca, chúng ta đi thôi! Bụng muội hơi đói rồi, đi ăn điểm tâm thôi.”

Nghe nàng gọi Vân Trung Thiên, ánh mắt Vân Trung Thịnh đột nhiên lóe sáng: “Chờ đã! Ngươi là muội muội Vân Trung Thiên?”

Không đợi Vân Khê trả lời, Vân Trung Thiên đã cất tiếng trước: “Thịnh sư đệ, trong lòng đệ khó chịu thì đổ về phía ta. Nếu đệ cứ tìm muội muội của ta mà phiền toái, ta nhất định sẽ không để yên đâu.”

“Ngươi chính là Vân Khê? Chính là Luyện Đan Sư chế Tru Tiên đan à?” Vân Trung Thịnh lập tức khôi phục bình tĩnh, khí tràng cả người biến hóa, ánh mắt sáng ngời, như có điều suy nghĩ.

Vân Khê âm thầm quan sát, trong thời gian ngắn mà có thể từ trong nổi giận lôi đình trở về lạnh lùng bình tĩnh, xem ra cũng không phải hạng công tử não phẳng, nếu người như vậy thật sự muốn trả thù, quả là mệt mỏi.

“Ca, chúng ta đi thôi.”

Sau khi hai huynh muội rời đi, Vân Trung Thịnh ôm hai cánh tay, cảm thụ lạnh lẽo trên người, lâm vào trầm tư.

“Vân Khê..... Lại là nàng? Chẳng lẽ đây chính là Thuật Đóng băng trong truyền thuyết?”

Một lúc lâu sau, hắn mới thở dài một tiếng: “Tàn Hoa Bí Lục, quả nhiên lợi hại!

Quyển 5 - Chương 108: Khẩu vị nặng

Đại sảnh khách sạn, tiếng người ồn ào.

Hai huynh muội Vân Khê chiếm một bàn, chọn chút thức ăn, không quên tuồn mấy món cho đám người Côn Luân lão giả.

“Khê Nhi, tại sao Côn Luân tiền bối khăng khăng muốn theo muội đi Vân tộc vậy? Ông ấy rốt cuộc là người phương nào?” Vân Trung Thiên cố ý hạ giọng nói.

Theo sự quan sát của hắn, tu vi Côn Luân lão giả không thấp, có thể nói là một đại tông sư, ra ngoài khai tông lập phái hoàn toàn không có vấn đề, nhưng đằng này ông lại nguyện ý trốn trong một cái không gian nho nhỏ, không thấy mặt trời, cố ý theo bọn họ đi Vân tộc. Nguyên do trong chuyện này làm cho người phải hoài nghi.

Vân Khê hướng tầm mắt về phía Ngọa Long Cư trong nhẫn trữ vật liếc một cái, không nói lời nào mà chỉ nhấc đũa trúc, chạm vào nước trà, lặng lẽ viết hai chữ trên mặt bàn.

Vân Trung Thiên thấy chữ, mi tâm nhảy lên, lộ ra kinh ngạc.

Cách đó không xa, cao thủ Vân tộc bắt đầu tiến vào đại sảnh, đi về phía hai người. Vân Khê đưa tay, nhanh chóng xóa đi vết chữ, cúi đầu cười một tiếng: “Dùng người thì không nên nghi người, nghi người thì không dùng người, bọn họ đã theo một nhà chúng ta vào sinh ra tử, trải qua khảo nghiệm sinh tử, ta nguyện ý tin tưởng bọn họ.”

Vân Trung Thiên vuốt cằm, trong mắt dần dần hiện lên ý cười, hắn vươn tay phất nhẹ qua tóc mai Vân Khê, chỉ một chút rồi lập tức thu về, động tác mềm nhẹ lông vũ thoảng qua: “Muội là muội muội của ta.”

Giọng nói tràn đầy tự hào.

Vân Khê mặc dù có chút bối rối vì lời của hắn, nhưng nhìn nụ cười tự hào kia, trong lòng cũng ngọt ngào.

“Sư huynh ngồi đây đi.” Khách nhân bàn bên cạnh vừa rời đi, lại có người mới tiến vào ngay, thật sự đúng lúc, chính là Vân Trung Thịnh và hai vị sư muội của hắn.

Vân Khê nghiêng đầu nhìn lại, lập tức sửng sốt, còn tưởng mình nhìn lầm.

Chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi đồng hành cùng hai cô gái thanh xuân, từ từ cất bước mà đến, bạch y có thêu Đồ Đằng Vân tộc, không nhiễm bụi trần, áo lông gắn với mũ trùm trên đầu vai hắn, sắc thuần trắng của lông cáo càng làm nổi bật vẻ mặt hơi tái nhợt, thoáng nhìn như trong suốt oánh ngọc. Hắn vững vàng nện bước, tóc đen và áo bào trắng cùng nhau phiêu diêu trong gió, ưu nhã phiêu dật, quang hoa vô hạn.

Nếu không vì hai tiếng “Sư huynh” vừa nghe được, Vân Khê không thể tin người này chính là nam tử bị nàng đóng băng đêm qua, vừa quát tháo như sấm, tức giận điên cuồng. Phong tư bậc này, ưu nhã bậc này, rõ ràng là một quý công tử tao nhã vô hạn. Rõ ràng là hai người.

Nhận ra ánh mắt chăm chú của nàng, Vân Trung Thịnh quay đầu,

tầm mắt lướt về phía nàng.

Đáy mắt vụt hiện sự thô bạo và lạnh lẽo, chỉ trong chớp mắt.

Hắn cực giỏi ẩn nhẫn, dù trong lòng hận Vân Khê vô cùng, nhưng không muốn lại vứt mặt mũi trước mắt mọi người nữa, hắn giữ phong độ tốt, không hề biểu hiện ra.

Thu hồi tầm mắt, hắn lẳng lặng ngồi xuống không nói một lời, giơ tay nhấc chân, khí phái quý công tử hiển thị rõ rệt.

“Sư huynh, muốn ăn gì không? Có muốn uống chén cháo nóng ấm thân hay không?”

“Sư huynh, uống trà nóng trước nhé?”

Hai vị sư muội ân cần thăm hỏi bên cạnh làm hai đầu lông mày Vân Trung Thịnh xẹt qua một tia phiền chán, nhưng chỉ bất động thanh sắc.

Vân Trung Thiên nhìn hắn một cái, đứng dậy đi tới trước mặt, ôn hòa cất lời: “Thịnh sư đệ, đêm qua là Khê Nhi lỗ mãng, hi vọng đệ không để trong lòng. Qua ít ngày nữa là đến thịnh hội Vạn Liên, nếu Thịnh sư đệ có thể bỏ qua, tại hạ nguyện giúp sư đệ một tay.”

Thần sắc Vân Trung Thịnh bề ngoài không có thay đổi rõ ràng, nhưng Vân Trung Thiên vẫn phát giác sự biến hóa hỉ nộ. Từ lãnh đạm từ từ chuyển thành vui mừng. Cuối cùng, hắn cười nhạt một tiếng, chắp tay hoàn lễ với Vân Trung Thiên hoàn lễ: “Thiên sư huynh nếu chịu tương trợ, tại hạ cầu còn không được, về phần chuyện đêm qua.....”

Ánh mắt hắn thoáng nhìn hướng Vân Khê một cái: “Là tại hạ có lỗi

trước, vào nhầm phòng của lệnh muội đây, chỉ là hiểu lầm, coi như thôi đi.”

“Như thế thì tốt! Không quấy rầy Thịnh sư đệ dùng cơm nữa.” Vân Trung Thiên cười một tiếng, trở lại chỗ ngồi.

Ngay lúc Vân Trung Thiên xoay người, ánh mắt Vân Khê và Vân Trung Thịnh không hẹn mà gặp.

Trong nháy mắt ánh mắt chạm nhau đó, dưới đáy lòng Vân Khê đã nhận định, tiểu tử này tuyệt đối không dễ nói chuyện như bề ngoài, nói không thù là sẽ không thù, ai mà biết được trong bụng hắn giấu bao nhiêu ý đồ xấu xa để trả thù nàng chứ?

“Ca, thật ra thì huynh không cần làm như vậy.” Vân Khê áy náy nói, cao ngạo như huynh trường lại vì nàng mà xin lỗi thỏa hiệp với kẻ khác, trong lòng nàng khó chịu vô cùng.

Vân Trung Thiên nắm nhẹ tay nàng, lắc đầu khẽ cười: “Thịnh sư đệ là người thông tình đạt lý, muội đừng cố ý gây khó nhau làm gì. Nếu chỉ là hiểu lầm, cần gì phải để hiểu làm càng sâu? Dù sao sau này mọi người còn cần đi cùng nhau.....”

Lời này không chỉ nói cho Vân Khê, đồng thời cũng là cho Vân Trung Thịnh nghe.

Vân Khê quay đầu, lần nữa giao mắt với Vân Trung Thịnh, trong đó đều có chút chần chờ, hiển nhiên lời Vân Trung Thiên nói đã có tác dụng.

“Ca, Vạn Liên thịnh hội huynh vừa nói là gì vậy?” Vân Khê đúng lúc chuyển đề tài.

“Vạn Liên thịnh hội.....” Vân Trung Thiên vừa mở miệng, còn chưa nói xong, vị sư muội Vân Hạnh Hạnh đã đoạt lời của hắn: “Nói đến Vạn Liên thịnh hội, đó là dịp mừng năm mới tổ chức mỗi năm ở Vân tộc chúng ta, cũng là ngày trọng đại tổ chức tế điện tổ tiên Vân tộc đã khai sơn lập phái. Ngày này hàng năm, Vân tộc đều cử hành một trận tranh tài, người thắng cuối cùng có thể nhận cơ hội vào Cấm Cung tu hành mười ngày. Nghe nói trên tường Cấm Cung ghi lại rất nhiều võ công cao thâm tổ tiên Vân tộc truyền lại. Ai có thể vào trong đó tu luyện một ngày, tu vi nhất định tiến triển cực nhanh, cho nên rất nhiều người đều ngắm tới cơ hội ấy. Năm trước, người thắng cuộc chính là Tam ca của Thịnh sư huynh, cũng là Tam công tử của Cung chủ. Hàng năm huynh ấy đều triệu tập rất nhiều cao thủ, tạo một đội ngũ tranh tài khổng lồ làm trợ thủ, Tam công tử không thắng mới là lạ.”

“Không chỉ vậy, Vạn Liên thịnh hội thật ra chính là cơ hội để các con Cung chủ tranh thủ cơ hội biểu hiện tình cảm, vào lúc ấy, các vị công tử và tiểu thư đều thu phục vài cao thủ, giúp người ta dự thi. Nhưng trở thành người thắng chung cuộc, chẳng những có thể làm người nhà Cung chủ, còn được tiến vào tu hành mười ngày trong Cấm Cung, cớ sao không làm? Về phần những người khác, trừ phi có thể tập hợp đủ số lượng cao thủ tương trợ nhất định, nếu chỉ một người một ngựa, căn bản không thể thắng nổi.” Một vị sư muội khác nói.

“Cấm Cung?” Vân Khê như có điều suy nghĩ.

“Tuy nói Vạn Liên thịnh hội mở ra cho tất cả mọi người, nhưng nói cho cùng, chỉ có dòng chính huyết mạch như Cung chủ mới có tư cách tiến vào Cấm Cung, nói cách khác, cho dù người khác đoạt được số một, họ cũng là không thể vào.” Vân Trung Thiên tựa như đoán được suy nghĩ của Vân Khê, cố ý nhắc nhở.

Vân Khê chê cười: “Vậy không phải là treo đầu dê bán thịt chó à?”

“Sao ngươi dám nói như vậy? Vạn Liên thịnh hội là sự kiện trọng đại của Vân tộc chúng ta, thiêng liêng thần thánh bất khả xâm phạm, một người ngoài như ngươi có tư cách gì bình luận?”

“Tựu Dạ! Ngươi đừng xem thường con của Cung chủ, bọn họ đều có huyết thống ưu việt, thiên tư xuất chúng, không phải hạng đầu đường xó chợ. Chiến thắng ở thịnh hội chủ yếu phải dựa vào thực lực bản thân. Lấy sư huynh mà nói, công phu trong số huynh đệ tỷ muội có thể coi là số một số hai, chỉ do không có nhiều cao thủ tương trợ, cho nên mới để Tam công tử thắng. Nó không chứng tỏ bản lĩnh sư huynh kém người ta, mà là nhân thủ hữu dụng không bằng Tam công tử mà thôi.”

Hai vị sư muội tranh nhau nói.

Vân Khê âm thầm chê cười, chỉ là trên mặt không biểu hiện ra, có thể ý tứ khinh miệt nơi đáy mắt quá rõ ràng, vẫn bị Vân Trung Thịnh phát hiện.

Mắt hắn xẹt qua vẻ lạnh lùng, hắn nâng chén, một hơi uống cạn nước trà.

“Được rồi, thời gian không còn sớm, chúng ta trở về phòng thu thập thôi, cũng nên lên đường rồi.” Vân Trung Thiên hòa giải bầu không khí lúng túng, kéo Vân Khê rời khỏi đại sảnh.

Cũng không lâu sau, đoàn người tiếp tục lên đường.

Có lẽ lời hứa của Vân Trung Thiên có tác dụng, dọc đường đi, Vân Trung Thịnh cũng không làm khó dễ gì với Vân Khê cả, giống như chưa từng phát sinh bất cứ việc nào.

Hành trình bình an vô sự.

Trải qua thêm một ngày đường, đoàn người rốt cục cũng tới đại bản doanh Vân tộc.

Vân Khê từng thầm tưởng tượng vô số lần cảnh tượng Vân tộc ra sao, song lúc chứng kiến một màn trước mắt, nàng thật sự khiếp hãi khi nó hoàn toàn vượt quá cả trí tưởng tượng của mình.

Trước mắt là thềm đá vạn bậc, tạo hình từ đá cẩm thạch Bạch Ngọc, không vương một hạt bụi, làm người ta sinh ra cảm giác cao cao tại thượng.

Hai bên thềm đá, rễ cây tùng uốn lượn, cành lá xum xuê, trần đầy hương vị cổ xưa.

Trên cùng là cửa thành nguy nga sừng sững, tường thành cao vút ẩn vào mây, tựa như lên thẳng tới Thiên giới. Trên tường thành, mây mù lượn lờ, mơ hồ có thể thấy được rất nhiều cung điện rải rác khắp nơi.

Đột nhiên, ánh mặt trời xuyên thấu mây mù, phủ xuống tường thành và thềm đá vạn bậc, mang theo ánh sáng màu vàng chói lòa đến kinh người.

Cảnh vật trước mắt Vân Khê chợt mở ra, phảng phất như đó là Thiên thành khổng lồ bao la, ảo ảnh trôi nổi, như đi vào cõi Tiên giới.

Rung động từ sâu trong nội tâm phát ra, thản nhiên sinh sôi.

“Đông đông đông ——”

Tiếng chuông trời từ xa xăm nhẹ nhàng phiêu đãng, giống như tiếng

gọi của viễn cổ, cũng tựa như của gió.

Vân Khê thoáng cái đã bị tiếng chuông làm thức tỉnh.

“Đừng sợ, đây là tiếng chuông chào đón của Vân tộc khi có người tới.” Giọng Vân Trung Thiên ôn nhu vang bên tai nàng.

“Đi thôi.” Lúc này, lấy Mặc Liên đại nhân cầm đầu, đoàn người nâng cước bộ bước lên thềm đá.

“Chúng ta cũng đi thôi.” Vân Trung Thiên và Vân Khê cũng theo sát.

Cửa thành đã có người đứng chờ, thấy đám người Mặc Liên, lập tức nhiệt tình tiến tới nghênh đón.

“Mặc Liên đại nhân, Hồng Liên đại nhân..... Cuối cùng các vị đã trở về rồi, mấy vị này chính là cao tăng Phạm Âm tự Cung chủ mời à? Cung chủ đợi lâu rồi, mời các vị đại nhân cùng ba vị cao tăng theo tiểu nhân đi bái kiến Cung chủ trước đã.”

“Được, chúng ta đi.” Hồng Liên đáp.

Hoàng Liên đại nhân quay đầu, chần chờ nhìn Vân Khê một cái, do dự cất lời hỏi: “Cung chủ có có nói an trí Vân Khê như thế nào không?”

Người nọ cao ngạo nhìn lướt qua Vân Khê, cố ý cất cao giọng: “Cung chủ nói, gần đây công vụ bề bộn, không có thời gian gặp. Chờ Cung chủ rảnh rỗi sẽ truyền tới diện kiến.”

Tức là muốn gạt nàng sang một bên, ra oai phủ đầu chứ sao.

“Ca, xem ra không có chuyện của chúng ta ở đây đâu, không bằng

huynh dẫn muội đi dạo một vòng đi.” Vân Khê nói.

“Tốt, chúng ta đi.” Vân Trung Thiên dắt tay nàng, hướng về bên trong thành.

“Chờ đã!” Người nọ la bọn họ lại, “Vân Trung Thiên, Cung chủ muốn gặp ngươi.”

Vân Trung Thiên chần chờ, Vân Trung Thịnh tiến lên, nói: “Thiên sư huynh, huynh cứ đi đi, ta sẽ thay huynh tiếp đãi lệnh muội thật tốt.”

Lời của hắn phân không rõ chân thành chỗ nào, nhưng theo tình huống trước mắt cũng đành làm như thế.

Vân Trung Thiên lo lắng nhìn Vân Khê, không quá yên tâm.

“Ca đi đi, muội không sao mà.” Vì để cho hắn yên tâm, Vân Khê khẽ cười.

“Chờ ta gặp Cung chủ rồi sẽ trở lại tìm muội ngay.” Giao hẹn xong, Vân Trung Thiên liền rời đi theo đoàn người. Vân Trung Thịnh đuổi hai sư muội tới chỗ khác, hiện trường chỉ còn lại có hai người Vân Khê và Vân Trung Thịnh.

Không khí bỗng trở nên quỷ dị.

Vân Khê biết, hắn rất nhanh sẽ lộ ra bộ mặt thật. Cái gì mà tiếp đãi thật tốt, có mà là trả thù nàng thật tốt ấy.

“Người sáng mắt không nói tiếng lóng, ngươi muốn trả thù ta kiểu gì, cứ việc nói thẳng, Vân Khê này chưa từng sợ ai cả.”

Vân Trung Thịnh cười nhẹ một tiếng, mấy phần tà khí, mấy phần

thần bí: “Ai nói ta muốn trả thù ngươi chứ? Nếu đã đáp ứng Thiên sư huynh tiếp đãi ngươi, đương nhiên ta sẽ nói được làm được, há lại là cái loại tiểu nhân lời nói hành động khác nhau?”

“Trên mặt ngươi rõ ràng đang viết hai chữ, tiểu-nhân.” Vân Khê chỉ thẳng vào khuôn mặt đẹp trai mà tà tứ, vạch trần hắn một cách không khách khí.

“Ha ha ha..... Ngươi nói không sai! Thật sự ta rất muốn trả thù đây! Ngươi hại ta mất mặt như vậy, thù này không báo, làm sao ta có thể chịu được?” Tươi cười của hắn càng thêm tà tứ, làm cho người ta suy nghĩ không rõ ràng, “Nhưng mà, ta sẽ không bạo lực với ngươi hay lấy phương pháp trả thù ngu xuẩn nhất trên đời là lấy mạnh chế mạnh, mà sẽ dùng phương thức khác cơ, ngươi có dám nhận chiêu không?”

“Khích tướng sao? Sợ rằng chưa chắc đã có hiệu quả với ta.” Vân Khê cười lạnh.

Hắn cười cười lắc đầu, đột nhiên đưa tay, bày ra thủ thế, ưu nhã nói: “Lần đầu quang lâm Vân Thành, cứ để ta tới dẫn đường cho cô nương, thăm thú phong thổ Vân tộc một vòng.”

“Đi thì đi, sợ ngươi chắc?”

Dưới sự hướng dẫn của Vân Trung Thịnh, Vân Khê đi tới con đường phồn hoa nhất Vân tộc. Đập vào mắt là phục sức thống nhất tất cả mọi người đang mặc, một màu bạch y bồng bềnh, phảng phất như tiên nhân Thiên giới tụ hội. May mà trên người nàng cũng là bạch y, tuy có bất đồng, nhưng sẽ không nổi bật quá mức.

Bỏ ân oán giữa hai bọn họ qua một bên, Vân Trung Thịnh là một người nói cực kỳ nhiều, kiến thức lại uyên bác, rõ ràng mạch lạc, đến

mỗi một chỗ đều tỉ mỉ giới thiệu phong cách cùng đặc sắc nơi đó cho nàng. Hắn giống như minh tinh được vạn người theo đuổi vậy, đâu đâu cũng hấp dẫn rất nhiều ánh mắt đám đông vây xem, không phải nhiệt tình chào hỏi thì chính là biếu tặng các loại lễ vật, mà hắn luôn tỏ ra khiêm tốn đáp lễ hoặc uyển chuyển cự tuyệt hảo ý của đối phương, không hề ngạo mạn như những thiếu gia tầm thường. Điều này khiến Vân Khê phải thay đổi cái nhìn về hắn rất nhiều.

“Phía trước là Hương Lâu nổi danh Vân Thành, bên trong tụ tập rất nhiều văn nhân nhã sĩ đam mê thi từ ca phú, mỗi ngày đều sẽ có nhiều diễn xuất đặc sắc vào giờ này, không biết cô nương có hứng thú đi xem một cái hay không?” Vân Trung Thịnh chỉ vào một nhà khách phía trước tựa như Vân Lai tiểu lâu, tiếp tục giới thiệu.

“Được, xem một chút cũng chẳng sao.” Vân Khê không suy nghĩ nhiều đã theo hắn vào Hương Lâu.

Sau khi hai người bọn hắn tiến vào không lâu, nam nam nữ nữ theo đuôi phía sau cửa bắt đầu nhỏ giọng nghị luận.

“Cô gái vừa nãy là ai? Giữa ban ngày ban mặt lại dẫn Thịnh công tử của chúng ta vào Hương Lâu, không phải là muốn dạy hư Thịnh công tử sao?”

“Thịnh công tử nói đó là khách quý, lần đầu tiên tới Vân tộc. Không ngờ lần đầu tới đã khẩn cấp vào Hương Lâu rồi, đáng xấu hổ!”

“Thịnh công tử sao lại đi cùng loại nữ nhân này chứ? Lúc trước ta còn nghĩ nàng là cô nương thuần khiết tốt đẹp, không ngờ nhìn nhầm, loại con gái mà ban ngày ban mặt vào Hương Lâu, có thể trong sạch chỗ nào chứ?”

“.....”

Đáng tiếc Vân Khê không nghe được những tiếng nghị luận đó, đương nhiên cũng không biết Hương Lâu có cái gì không ổn, ở trong đầu của nàng, ấn tượng về Hương Lâu còn ở trong lời Vân Trung Thịnh miêu tả: “Vùng đất tụ tập rất nhiều văn nhân nhã sĩ đam mê thi từ ca phú”.

“Thịnh công tử? Khách hiếm khách hiếm a!” Đến khi Vân Khê đã theo Vân Trung Thịnh tiến vào Hương Lâu rồi, một nam tử trẻ tuổi đi ra ngoài đón chào, diện mạo thanh tú, rất đẹp, bộ dạng nhiều lắm là hai mươi, ánh mắt nhìn Vân Khê giống như đang đánh giá gì đó.

“Vị cô nương này là khách quý của Vân tộc, lần đầu đến Vân Thành, hết thảy đều không quen. Cậu mau tìm mấy vị thông hiểu thi từ ca phú tới để giới thiệu cho Vân Khê cô nương sự phong nhã của văn nhân Vân Thành đi. Cần phải lưu cho Vân Khê cô nương một ký ức cả đời khó quên đấy.” Vân Trung Thịnh cười nói. (TND: Anh nhà mà biết chị có ký ức khó quên kiểu này, nhất định dìm cả Vân Thành ngập trong dấm chua mất =]])

Nam tử trẻ tuổi kinh ngạc chỉ một chút, rất nhanh đã hiểu ra, nhiệt tình chào hỏi: “Không thành vấn đề, tiểu nhân nhất định đưa những người ưu tú nhất trong Hương Lâu đến chỗ Vân Khê cô nương.”

“Tốt, đây là ngân lượng, nhất định phải cho Vân Khê cô nương tận hứng, nếu không, cẩn thận ta quay lại sai người hủy toàn bộ Hương Lâu của ngươi đi.” Vân Trung Thịnh ném một tá ngân phiếu cho nam tử trẻ tuổi, nửa thật nửa giả uy hiếp.

Nam tử trẻ tuổi lại ngẩn ra, vội vàng bảo đảm, gật đầu lia lịa: “Thịnh công tử xin yên tâm, Hương Lâu mở cửa làm ăn, lấy chữ tín làm đầu, nhất định có thể làm cho khách nhân vừa lòng.”

“Hi vọng như thế.” Vân Trung Thịnh nhếch môi cười một tiếng, quay đầu nói với Vân Khê, “Quý phủ của ta còn có việc, đi xử lý trước đã, lúc sau ta sẽ phái người tới đón cô, hưởng thụ cho tốt đi nhé.”

Vân Khê khẽ nhướn đuôi lông mày, cảm giác có chút gì đó không đúng, bởi vì kể từ khi vừa tiến vào Hương Lâu, nàng đã không ngừng tiếp nhận không ít mị nhãn từ năm nam tử trẻ tuổi bên kia, làm cho cả người đều nổi da gà.

Nơi này thật sự là chỗ cho văn nhân nhã sĩ?

Không để nàng suy nghĩ nhiều, nam tử trẻ tuổi đã nhiệt tình dẫn nàng vào một phòng khách.

Phòng này khá là thanh nhã, có bàn có ghế, có đàn có tiêu, còn có..... một cái giường lớn.

“Cô nương, không biết ngài có đặc thù ham mê gì không?” Nam tử trẻ tuổi cười hỏi.

“Cái gì gọi là đặc thù ham mê?” Vân Khê khó hiểu.

Nam tử trẻ tuổi suy nghĩ một chút, uyển chuyển hỏi lại: “Thí dụ như, ngài thích khẩu vị nặng, hay là thanh tân một chút?”

Hóa ra là gọi thức ăn.

“Cuộc sống trước kia ăn thanh đạm nhiều rồi, thỉnh thoảng đổi lại khẩu vị nặng một chút cũng không tồi. Lấy khẩu vị nặng đi.” Cách gọi thức ăn ở nơi này thật đặc biệt nha, Vân Khê liếm liếm đầu lưỡi.

Nam tử trẻ tuổi tỏ vẻ hiểu rõ, cười đến hèn mọn, tiếp tục hỏi: “Vậy ngài một lần muốn bao nhiêu?”

Bụng đúng lúc kêu lên một tiếng, Vân Khê sờ sờ bụng nói: “Ta hơi đói rồi, ngươi có bao nhiêu thì mang hết lên, càng nhiều càng tốt.”

Quyển 5 - Chương 109: “Ngươi thật độc” lại xuất hiện

Dù sao cũng có Vân Trung Thịnh đài thọ, việc gì nàng phải khách khí?

Vân Khê yên tâm thoải mái đón nhận “hảo ý” của Vân Trung Thịnh.

“Cô nương xin chờ một chút, rất nhanh sẽ tới.” Nam tử trẻ tuổi cười dài, thối lui khỏi gian phòng.

“Nhanh một chút, đừng để ta đợi quá lâu.” Vân Khê vuốt bụng, bây giờ còn chưa đói lắm, đến khi món ăn làm xong có khi sâu đói đã bò loạn rồi.

Nam tử trẻ tuổi khép cửa phòng lại, cười một cách khinh bỉ, trong miệng thầm nói: “Vị cô nương này nhìn thì nhỏ nhắn, không ngờ lại thích khẩu vị nặng, xem ra phải xuất động bảo bối của Hương Lâu rồi.”

Thừa dịp trong phòng không có người nào, Vân Khê cất tiếng nói chuyện cùng mấy người Côn Luân lão giả.

“Tiền bối, mọi người có muốn ăn chút gì không? Khẩu vị nặng hay nhẹ?”

Trong giọng Côn Luân lão giả mang theo chút thở dài: “Ông già này nhẹ một chút là được, khẩu vị nặng để cho đám trẻ tuổi đi.”

Lời của ông làm cho người ta không khỏi mơ màng.

“Ta rất bình thường, không cần.” Đinh Ngọc già dặn nói.

“Đại ca, đệ cũng bình thường, nhưng mà đệ cần a.” Đinh Thụ khó hiểu.

“Nhị ca, ngốc dữ vậy? Đại ca không phải nói nhu cầu đó.” Đinh Lâm lắc đầu thở dài.

“Mọi người đang nói gì vậy? Sao đệ càng nghe càng hồ đồ thế này? Mà dù sao cũng đói bụng, đệ muốn khẩu vị nặng.” Đinh Phong nói.

“Rốt cuộc các người có ăn hay không? Ta đã gọi rất nhiều, đặc biệt chia sẻ cùng nhau.” Vân Khê bị suy nghĩ mấy người này quấy cho rối bời. Cái này cái kia? Quyết định là khẩu vị nặng hay nhẹ có khó như vậy sao?

“Khụ khụ, người trẻ tuổi, kiềm chế chút.” Từ bên trong Ngọa Long Cư truyền đến tiếng ho khan của Côn Luân lão giả.

“Dù sao ta cũng không muốn.” Đinh Ngọc rất kiên trì cự tuyệt.

“Ta muốn, ta muốn nhẹ chút, khẩu vị nặng sợ không hợp.” Đinh Thụ thật tình suy ngẫm rồi trả lời.

“Phì! Nhị ca, vậy huynh cũng phải kiềm chế chút.” Đinh Phong cố nén cười.

“Ta vẫn muốn khẩu vị nặng.” Đinh Phong kiên trì.

Vân Khê nhớ kỹ, quay qua Tiểu Mặc và Tiểu Bạch: “Tiểu Mặc, Tiểu Bạch, hai tên tiểu tử này, muốn ăn cái gì?”

“Ta muốn ăn thịt, ăn thật nhiều thịt ngon!” Tiểu Bạch giành nói trước.

“Con tùy tiện, có thể ăn là được.” Vẫn là Tiểu Mặc ngoan nhất, không biết kén chọn.

Ba người Côn Luân lão giả, Đinh Ngọc và Đinh Lâm đồng loạt lắc đầu, cả nhà đều là khẩu vị nặng a!

Cốc cốc cốc ——

Tiếng gõ cửa truyền đến, thức ăn rốt cục mang lên.

“Vào đi!” Vân Khê quát lên.

Tiểu Mặc và Tiểu Bạch gục bên cửa sổ, thèm nhỏ dãi -ing.

Cửa phòng mở ra, một nam tử cao lớn uy mãnh xuất hiện, hắn cung kính khẽ khom người một cái, mặt lạnh như tờ, cất bước đi vào phòng, sắc mặt có vẻ không tình không nguyện, đến nhìn cũng không thèm liếc Vân Khê một cái.

Vân Khê hướng mắt về tay hắn, bật thốt lên: “Món ăn?”

Đúng vậy, món ăn đâu? Thịt thịt đâu?

Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch đảo con ngươi đánh giá.

Nam tử hơi sững sờ, dịch sang bên trái, chừa ra một khoảng trống. Ngay sau đó, lại một gã nam tử từ ngoài cửa đi vào, hoàn toàn trái ngược với hình tượng cao lớn uy mãnh, hắn là mỹ nam tử yếu đuối, eo nhỏ, chân thon, cánh tay mảnh khảnh, giống như chỉ cần một ngọn gió cũng có thể thổi bay.

“Món ăn?” Vân Khê vẫn hỏi như trước, bởi vì nàng hoàn toàn không thấy hai người bưng thức ăn a, chẳng lẽ là người hầu đến tước? Quy củ tửu lâu trong Vân Thành thật đặc biệt, món ăn chưa dọn đã cần nhiều người đến như vậy sao?

Hai còn chưa đủ?

Hai gã nam tử đồng thời quay đầu nhìn về phía Vân Khê. Đầu tiên là sửng sốt, đáy mắt hiện lên kinh diễm, rồi tỏ vẻ không tin, đánh giá thân thể Vân Khê trên dưới một phen. Nàng có thể đồng thời chơi hai?

Mà ngoài cửa, một đội ngũ dài xếp hàng chỉnh tề, bởi vì lâu chủ không biết Vân Khê cần cụ thể bao nhiêu, cho nên gọi hơn phân nửa tới. Loại hình trên vừa vặn khác với loại hình dưới, cứ thế xếp theo thứ tự, tuyệt đối có thể thỏa mãn các loại nhu cầu, muốn nặng bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Nghe bên trong tiếp tục hô “ Món ăn”, lâu chủ vội vàng nháy mắt với hai người đứng gần cửa nhất, lần này, một lần vào cả đôi luôn.

Đội ngũ phía sau đồng loạt sợ hãi than, rối rít tò mò, muốn nhìn một cái xem người bên trong đến tột cùng là thần thánh phương nào mà có thể mạnh mẽ như vậy? (TND: Ui da ui da, té ghế mất tiêu =]])

Vân Khê quả là oan uổng. Cả đầu đều thua trước sâu đói trong bụng, làm sao suy nghĩ được gì khác, mà càng đói thì đầu óc lại càng mơ hồ.

Liên tiếp thấy chỉ có người đi vào mà không đưa đồ ăn lên, nàng không khỏi nổi giận vỗ bàn, hô liền ba tiếng: “Món ăn, món ăn, món ăn đâu rồi? Ta muốn đồ ăn!”

Lâu chủ ở ngoài cửa cũng phản xạ theo điều kiện, một lòng chỉ nghĩ bên trong là khách quý của Thịnh công tử, không được đắc tội, nhất định phải hầu hạ nàng cho tốt, vừa nghe nàng la lớn, hắn lại vội vàng đẩy thêm một đám nữa: “Mau mau, vào, vào, vào đi!”

Lần này lại thêm hai, cả phòng đã lục tục chứa mười hai người, gần như chật ních rồi, nhưng nhìn tới nhìn lui vẫn không có đồ ăn, đến hương vị cũng chẳng ngửi thấy.

Vân Khê buồn bực, nàng bất quá đã nghĩ chịu chút món ăn, cứ như vậy khó khăn sao?

Tay lại vung lên, đang định đập bàn, đột nhiên, một ý nghĩ nhanh như chớp quang đánh xuống, nàng chợt hiểu.

Đừng bảo những người này chính là..... khẩu vị nặng đấy nhé?

Chẳng lẽ Hương Lâu chính là..... tiệm “ vịt” trong truyền thuyết?

Mà văn nhân nhã sĩ am hiểu thi từ ca phú trong miệng Vân Trung Thịnh, thật ra chính là, mấy vị thụ đứng đây?

Ta nhổ vào! Vân Khê đột nhiên rất muốn đánh người, tốt nhất lập tức bắt Vân Trung Thịnh tới trước mặt, hung hăng giày xéo.

Tiểu tử đó quả nhiên phúc hắc, gài bẫy nàng ở đây. Ngay lần đầu tiên tới Vân Thành đã cho nàng bơi một ngày trong tiệm “ vịt”, lại còn “ hưởng thụ cho tốt, nhất định phải tận hứng”! Quá hắc!

Được, được, Vân Trung Thịnh, ngươi chờ đó cho ta!

Tức giận vừa xuất hiện đã biến mất, Vân Khê thu tâm tình lại rất nhanh, khóe miệng gượng lên nụ cười cứng ngắc, phất tay với mười

hai người một cái, nói: “Đủ rồi, chỉ các ngươi thôi, đóng cửa lại, không cần thêm người khác nữa.”

Nàng cực kỳ khẳng định, nếu cứ tiếp tục gọi món, phòng này còn có thể tiếp tục nhét vào các loại mỹ nam bất đồng, cho đến khi chật ních mới thôi.

Tiểu Mặc và Tiểu Bạch thấy mà hoa cả mắt, sao đột nhiên có nhiều thúc thúc thế này? Đồ ăn và thịt thịt của họ đâu?

Lâu chủ ở ngoài nghe được tiếng nàng thì thở phào nhẹ nhõm, rốt cục đủ rồi, nếu nàng thật sự gọi tất cả tiến vào, Hương Lâu hôm nay còn làm ăn kiểu gì nữa chứ.

“Lợi hại a! Một lần mười hai người, phá vỡ kỉ lục của Hương Lâu chúng ta rồi.” Lâu chủ thở dài nói.

Phía sau, mọi người từ từ tản đi cũng kích động chụm đầu bàn tán.

“Một lần mười hai, còn lợi hại hơn cả Cung chủ a, Cung chủ chúng ta cũng mới có mười phu quân thôi.....”

“Lâu chủ, nàng tên là gì? Lai lịch thế nào?”

“Nàng do Thịnh công tử giới thiệu tới, hình như gọi..... Vân Khê. Đúng, Vân Khê, Thịnh công tử nói là khách quý của Vân tộc, lần đầu tới Vân Thành.”

“Vân Khê, một lần mười hai người, lợi hại!”

Chuyện tốt không ra cửa, chuyện xấu lại đồn xa, không lâu sau, một truyền mười, mười truyền trăm, từ Hương Lâu ra đến đường cái, lại từ đường cái truyền khắp cả Vân Thành. Ngày đầu tiên Vân Khê đến

Vân Thành, danh tiếng truyền kỳ “ một lần mười hai người” đã truyền khắp nơi, thậm chí còn tới tai Cung chủ..... Nhưng là, những điều này đều nói sau.

Giờ phút này, trong lòng Vân Khê chỉ có một mục đích, chính là mạnh mẽ phản kích, đòi lại gấp bội!

“Nghe nói các ngươi giỏi ca múa?” Vân Khê khẽ mỉm cười với mười hai người, hơn phân nửa bị nụ cười của nàng làm cho choáng váng, rơi vào hốt hoảng.

Nói thật, bọn họ tiếp nhiều khách ở Hương lâu như vậy, còn chưa từng gặp một người nào có được mỹ mạo và khí chất như nàng, nếu cần đón tiếp thật sự, bọn họ cũng thấy vạn phần vui lòng.

Trong mười hai người thì có đến chín người liên tiếp gật đầu, ba người khác thì cúi đầu, cảm thấy tự ti, bởi vì bọn họ chỉ biết gảy đàn, không hiểu ca múa.

“Không sao, không biết thì có thể học.” Vân Khê an ủi một câu khiến ba người kia mừng rỡ ngẩng đầu, mong đợi nhìn nàng.

Da nàng trắng nõn, dáng hình ưu mỹ yểu điệu, vô cùng cân đối, vóc người này, làn da này, quả là hoàn hảo.

Không biết khi chạm vào, hoặc được hôn lên sẽ có cảm giác gì?

Suy nghĩ mỗi người bắt đầu vọt xa, lại có ba kẻ không hẹn mà cùng chảy máu mũi, bản thân còn chẳng phát hiện ra.

Nụ cười Vân Khê cứng lại, cái trán thẳng rụng hắc tuyến, muốn ngăn cản bọn họ tiếp tục nghĩ ngợi lung tung, nàng đành ho lớn một tiếng, cất giọng nói: “Hôm nay ta tới đây, không phải vì chuyện đó..... Khụ

khụ, nghe nói mọi người biết ca giỏi múa, cho nên muốn dạy các ngươi một điệu, rối hiến tặng Thịnh công tử, biểu đạt lòng cảm kích đối với sự chiêu đãi nhiệt tình của hắn, hi vọng mọi người phối hợp, có làm được không?"

Mười hai người nhìn lẫn nhau, có chút ngoài ý muốn.

"Sao? Chẳng lẽ các ngươi không thể thỏa mãn yêu cầu của khách à?" Vân Khê lạnh lùng nói.

"Có thể!" Mười hai người cùng trả lời.

Vân Khê hài lòng cười một tiếng, gật đầu: "Tốt lắm! Chỉ cần biểu hiện khiến ta vừa lòng, ta sẽ bảo Thịnh công tử thưởng ngân lượng nhiều thêm, bảo đảm các ngươi không phải kiếm tiền mồ hôi nước mắt nữa."

"Đa tạ cô nương!" Người người mừng rỡ, có thể kiếm bạc dễ dàng như vậy, tội gì không làm?

Ngọa Long Cư, Đinh Phong hậu tri hậu giác, đột nhiên không biết làm sao, bỗng thông suốt, kinh hô một tiếng: "Thì ra không phải gọi đồ ăn, mà là loại địa phương đó á?" Hắn vừa kêu to, vừa nổi một loạt da gà, giống như tâm linh đã bị đầu độc vậy.

Đinh Thụ vừa nghe hắn nói, cũng phản ứng lại, nhưng hắn thân là Nhị ca, sao có thể phản ứng chậm hơn Tứ đệ chứ? Cố ra vẻ, khiển trách Đinh Phong: "Tứ đệ, đệ ngốc qua, loại địa phương này sao có thể là tửu lâu bình thường được? Từ bước đầu tiên tiến vào Hương Lâu, ta đã thấy không bình thường rồi, một tửu lâu bình thường sao có thể xuất hiện nhiều nam nhân không bình thường như vậy được?"

"Xì!"

Đinh Ngọc, Đinh Lâm đồng loạt ném ánh mắt khinh bỉ tới, ngươi giả vờ đi!

Ai ngờ, Đinh Phong không hiểu sự trao đổi ánh mắt của ba người, còn ra vẻ sùng bái nhìn Đinh Thụ nói: “Nhị ca thật lợi hại, thoáng cái đã nhìn ra sự khác thường, sao mà đệ lại không thấy nhỉ?”

Đinh Ngọc, Đinh Lâm hoàn toàn hết chỗ nói, lùi lại một bước, mặc cho hai kẻ dở hơi này chơi với nhau.

Côn Luân lão giả cúi đầu cười, râu mép vểnh lên.

Lúc này, có người đang báo cáo nhất cử nhất động của Vân Khê trong Hương Lâu cho Vân Trung Thịnh.

“Vân Khê cô nương một lần gọi mười hai vị tiểu quan, vừa múa vừa hát, vô cùng hoan nhạc. Tiểu nhân định lấy cơ hội đưa nước trà đi vào nhìn một cái thì bị ngăn cản, nói là Vân Khê cô nương phân phó, trong lúc nàng hưởng lạc, không cho phép bất kì ai quấy rầy.”

Trong thư phòng, Vân Trung Thịnh đang sửa sang lại thư tín run lên, suýt nữa xé nát một góc giấy: “Ngươi không nhầm chứ? Nàng thật sự gọi mười hai tiểu quan một lần à?” Trong thần sắc nghi hoặc cất giấu cả sự giễu cợt lạnh lùng.

“Tuyệt đối không lầm, vô cùng xác thực.”

“A, nghe nói nàng có chồng có con, vậy mà còn lêu lổng. Xem ra Vân tộc bản tính phái nữ Vân tộc này đều như thế, ta tưởng nàng sẽ bất đồng, không ngờ.....” Giễu cợt trong đáy mắt càng đậm, “Ngươi tới ngoài cửa Hương Lâu chờ, nếu nàng đi ra, trực tiếp đưa tới chỗ Vân Trung Thiên đi.”

“Còn có..... Vừa nãy Vân Khê cô nương ở trong phòng quát lên với ta, nàng muốn thưởng tiền cho đám tiểu quan, ra tay hào phóng, mỗi người những mười vạn lượng bạc, hơn nữa còn... lấy danh nghĩa của công tử, cho nên.....”

“Mỗi người mười vạn lượng?” Vậy thành một triệu hai trăm ngàn lượng rồi còn gì? Vân Trung Thịnh đột nhiên nhảy dựng lên, gân xanh trên trán giật đùng đùng, “Nàng có quyền gì mà dùng danh nghĩa của ta để ban thưởng?!”

“Nàng, nàng nói..... Là ngài giới thiệu mới vào Hương Lâu vui đùa, là khách của ngài, cho nên..... Nàng còn nói, nếu ngài không giao bạc cũng chẳng sao, nhi tử nợ mẫu thân trả, phái người đi tìm Cung chủ tới đài thọ là được, dù sao nàng cũng là khách quý của Vân tộc.....”

“Khốn kiếp!” Lấy mẫu thân ra dọa hắn? Nhưng nếu để mẫu thân biết hắn vì báo thù riêng mà lừa Vân Khê tới Hương Lâu, nhất định sẽ thấy hắn chưa đủ thành thục, địa vị trong lòng mẫu thân lại thành ra thấp hơn so với những huynh muội khác, cố gắng nhiều năm qua hóa thành nước chảy về biển Đông a.

Hắn sở dĩ muốn thắng Vạn Liên thịnh hội, trừ việc chiếm lấy cơ hội tu luyện trong Cấm Cung ra, không phải là muốn mẫu thân tín nhiệm mình nhiều hơn sao?

Tất cả mọi người đều nói hắn là tiểu nhi tử mẫu thân sủng ái nhất, bên ngoài thì phong quang vô hạn, nhưng không ai biết toàn bộ những thứ đó đều do hắn tự thân cố gắng mới đổi được. Tính cách mẫu thân âm tình bất định, không thể suy đoán một khắc sau bà sẽ sủng ái người nào, trách phạt kẻ nào, trước mặt bà, hắn chưa bao giờ dám cậy sủng mà kiêu, từ trước đã luôn phải cẩn thận.

Không được! Tuyệt đối không thể để chuyện này truyền tới tai mẫu thân.

Hắn giật mình đứng dậy, sải bước đi khỏi thư phòng.

Trong lô khách quý của Hương Lâu, tiếng ca từng trận, hấp dẫn vô số vị khách vây xem, tiếc là bọn họ chỉ có thể đứng cách mười bước, nghe loáng thoáng một tẹo, không hề thỏa mãn. Không biết bên trong hát cái gì, chỉ cảm thấy tiết tấu khúc ca rất rõ ràng, âm điệu nhịp nhàng.

Vân Trung Thịnh bước nhanh đến, thấy mọi người vây ở cửa thang lầu, hắn nhếch môi cười một tiếng, tuy là mất ít bạc, nhưng có thể bêu xấu nàng, mục đích coi như đã đạt được.

“Tránh ra! Tất cả mọi người tránh ra! Thịnh công tử tới.” Thủ hạ ở phía trước mở đường.

“Thịnh công tử.” Mọi người rối rít tự giác nhường đường, cung kính thi lễ.

Xuyên qua đám người, Vân Trung Thịnh đi tới cửa phòng, lúc này, tiếng ca ngừng, có tiếng bước chân tiến ra mở cửa.

“Thịnh công tử, ngài đã tới.” Người mở là một tiểu quan, cung kính bẩm sinh với Vân Trung Thịnh.

Vân Trung Thịnh lướt qua hắn, nhìn đến Vân Khê đang bị nhóm tiểu quan vây lấy bên trong, môi hắn bất giác nhếch lên, cười nói: “Vân Khê cô nương, không biết tiểu quan Hương Lâu có chiêu đãi chu đáo hay không?”

“Lời này nghe rất quen tai, hình như..... lâu chủ cũng thường hỏi như

thế.” Vân Khê tùy ý cười.

Khóe miệng Vân Trung Thịnh giần giật, ý của nàng, chẳng phải đánh đồng hắn với lâu chủ Hương Lâu sao?

Không chờ hắn nói chuyện, Vân Khê đã tiếp tục: “Hôm nay ta rất vui vẻ, đa tạ Thịnh công tử thịnh tình khoản đãi, toàn bộ phí dụng đều nhờ Thịnh công tử chi trả, làm cho ngài phung phí rồi. Vì biểu đạt lòng biết ơn của tanhững tiểu quan này đã luyện tập một điệu ca múa, đặc biệt kính tặng Thịnh công tử, hi vọng Thịnh công tử thích.”

Bốp bốp bốp!

Vỗ tay ba cái, ca múa bắt đầu.

Vân Trung Thịnh nheo mắt lại, cảm giác, không có chuyện gì tốt.

Hắn cất bước đi vào gian phòng, ngồi xuống bên cạnh Vân Khê, quan sát ca vũ.....

Hai nam tử gảy đàn, mười người khác được chia làm bốn nhóm, đứng thành hình tam giác.

Tiếng đàn vang lên, ca vũ bắt đầu.

Đầu tiên là khúc dạo đầu, một giai điệu nhẹ nhàng bay bổng.

Vũ đạo đẹp đẽ mà thanh nhã, làm người xem thấy rất thú vị.

Vân Trung Thịnh quay đầu, âm thầm nhìn trộm Vân Khê một cái, cứ tưởng chuyện này sẽ có gì đó kỳ quái, không ngờ ca vũ lại tinh tế xinh đẹp như thế, vượt ngoài dự liệu của hắn rất nhiều. Chẳng lẽ bản thân lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử?

“Thịnh công tử, vừa lòng không?” Vân Khê cười hỏi.

Vân Trung Thịnh gật đầu.

“Thịnh công tử vừa lòng là tốt rồi, nhóm tiểu quan luyện đoạn này vũ đạo đã mất không ít công phu đấy. Ta đã đáp ứng khen thưởng bọn họ rồi, nhưng điều kiện tiên quyết là Thịnh công tử nhất định phải vừa lòng mới được, nếu không làm sao có mặt mũi để đòi bạc thưởng của Thịnh công tử chứ?”

Vân Trung Thịnh ho nhẹ không nói, ai cho phép nàng tùy ý đáp ứng thưởng người ta, lại còn dùng danh nghĩa của hắn nữa?

“Thịnh công tử nhất định phải từ từ thưởng thức, đặc sắc còn ở phía sau, nhất định sẽ làm ngươi thấy đi chuyến này không tệ.” Nụ cười gài bên khóe miệng nàng kia, muốn bao nhiêu giả dối thì có bấy nhiêu.

Một luồng hàn khí chui vào từ lòng bàn chân, Vân Trung Thịnh cũng có thể coi là người tâm tư cẩn thận, vẫn cảm thấy chuyện này không đơn giản, nhìn thế nào cũng thấy nàng không phải cái loại lấy ơn báo oán, mà là cùng hạng với hắn, tuyệt đối lấy oán báo oán!

Đúng rồi, không phải vừa múa vừa hát à? Sao bây giờ vẫn chỉ có múa mà chưa thấy hát?

Đang muốn tìm hiểu kĩ hơn, đột nhiên tiếng đàn thay đổi, giai điệu biến hóa.

Điệu nhảy của mười tiểu quan biến chuyển hoa lệ theo, vừa nãy là đẹp đẽ nhã nhặn, giờ đột nhiên trở nên cuồng dã phóng túng, tạo thành tư thế cưỡi ngựa, giục ngựa, nhảy chồm.

Tiếng ca cũng cuồng dã bộc phát.

“Ngươi thật độc, ngươi thật độc, ngươi thật là độc, ô ô ô;

Ngươi càng muốn làm, ta sẽ càng trả thù.

Ngươi thật độc, ngươi thật độc, ngươi thật là độc, ô ô ô;

Ngươi đã là thủ hạ bại tướng, không cần liều chết chống đỡ làm gì nữa.

Ngươi thật độc, ngươi thật độc, ngươi thật là độc, ô ô ô;

Nếu còn có lần sau, ta sẽ đá ngươi dập xương.

Ngươi thật độc, ngươi thật độc, ngươi thật là độc, ô ô ô.....” *

Lời ca lặp lại, tiết tấu đặc biệt, điệu múa cuồng dã hoan khoái, cả Hương Lâu như bị thiêu đốt trong nháy mắt, rất nhiều người đứng ngoài cửa rình coi đều bị tiếng ca mê hoặc, bất giác nhảy múa theo.

Trong Ngọa Long Cư, Tiểu Mặc và Tiểu Bạch đã lắc lư theo tiếng nhạc từ lâu, kích tình không hề suy giảm. Hai tiểu tử rung đùi đắc ý, vung “roi” chan chát, sung sướng khó được.

Bốn người Ngọc Thụ Lâm Phong cũng thấy ngứa tay ngứa chân, nếu không vì sư phụ và hai tiểu tử kia vẫn ở đây, có khi bọn họ cũng nhảy lên nốt rồi.

Không thể không nói, ca vũ Vân cô nương dạy, vừa dễ dàng vừa vui vẻ, ai cũng có thể nhanh chóng học theo.

“Độc độc..... Độc độc..... Độc độc độc.....” Đột nhiên, một thanh âm kỳ quái từ trên giường truyền tới, mọi người quay đầu lại, chỉ thấy Tiểu Nguyệt Nha nằm đó, hai tay hai chân vung loạn lên trời, cái miệng nhỏ bắn ra chữ “độc” liên thanh cứ như súng máy.

Tiếng cười vang vọng một phòng.

May là Long Thiên Tuyệt không có mặt tại hiện trường, nếu không, thấy Vân Khê dạo chơi tiệm “vịt”, còn dạy hư con gái, nhất định sẽ giận đến hộc máu.

Mà người hộc máu nhiều nhất, nhất định phải là Vân Trung Thịnh.

Lời bài hát đó rõ ràng là được đặc biệt viết ra, trọng điểm là cảnh cáo và giễu cợt hắn, vậy mà còn có thể nghĩ ra loại ca múa hoan khoái vui tươi để kết hợp như vậy được!

Tốt lắm, tốt lắm!

Vân Trung Thịnh âm thầm cắn răng, cố nén vọng động muốn nổi đóa giết người, hắn giơ tay, vỗ tay vang dội: “Đặc sắc, đặc sắc, thật là đặc sắc!”

Thấy hắn ngoài cười trong không cười, cố gắng duy trì hình tượng quý công tử, đáy lòng Vân Khê cười đến ngã nhào.

Quả nhiên, có những lúc không cần trả thù bằng bạo lực, mà còn thoải mái hơn.

“Còn không mau cảm tạ Thịnh công tử đã tán dương? Không nhanh lên, có muốn lấy bạc nữa không đây?” Vân Khê nói với chúng tiểu quan.

“Cảm tạ Thịnh công tử.” Mười hai tiểu quan đứng thành ba hàng, cứ bốn người một, đồng loạt cám ơn Vân Trung Thịnh.

“Cầm ngân phiếu ra chia đi.” Vân Trung Thịnh ngầm liếc Vân Khê một cái, bỏ một chồng ngân phiếu lên bàn, ám lực bên trong giống như muốn đè chết một con bò.

Chúng tiểu quan mừng rỡ nhào tới, vui mừng ôm ngân phiếu cáo lui.

“Vân Khê cô nương định tiếp tục ngủ lại đây, hay là.....” Vân Trung Thịnh gằn từng chữ hỏi.

Vân Khê suy nghĩ một chút: “Bận rộn lâu như vậy, ta hơi đói bụng, muốn đi ăn gì đó.”

“Ta sẽ phái người dẫn cô tới tửu lâu dùng bữa.” Giờ phút này, Vân Trung Thịnh không muốn nhìn mặt nàng nữa, khẩu vị cũng mất hết, hắn đang hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Ngươi không theo sao? Đã đáp ứng ca ca sẽ tiếp đón ta thật tốt còn gì?” Vân Khê tiếp tục chọc hắn, thử xem sắc mặt dối trá kia còn đeo được đến lúc nào.

Trong khi hai người giằng co, có người đến đây thông truyền, nhìn qua có chút quen mặt, Vân Khê cẩn thận nghĩ lại một phen, hóa ra chính là kẻ nghênh đón ở cửa thành lúc trước.

Nói: “Phụng ý chỉ của Cung chủ, tối nay quý phủ Đại tiểu thư thiết yến, đón gió tẩy trần cho Vân Khê cô nương. Tối nay chỉ có mặt một nhà Cung chủ, không mời người ngoài, phiền Thịnh công tử đưa Vân Khê cô nương cùng tới, tiểu nhân còn phải đi thông truyền cho mấy vị công tử tiểu thư khác.”

“Ngươi đi đi.” Vân Trung Thịnh phất tay một cái, đợi người thông truyền rời đi rồi, góc môi hắn nhếch thành một đường cong nhẹ, nhìn Vân Khê không có hảo ý, “Xem ra mẹ ta rất coi trọng cô, muốn mời tới trao đổi tình cảm với đám con của bà kìa. Cô nhớ lấy, mấy vị ca ca tỷ tỷ của ta, người nào cũng không phải hạng lương thiện gì đâu.”

“Đa tạ nhắc nhở, ta sẽ coi chừng.” Vân Khê cười tự tin một tiếng, đầm rồng hang hổ ta còn dám vào, chẳng nhẽ lại sợ một đám công tử tiểu thư?

Dạ tiệc sắp bắt đầu.

Vân Trung Thịnh dẫn Vân Khê lắc lư trên đường cái một vòng, rồi đưa nàng tới quý phủ Đại tiểu thư dự tiệc.

Phủ của Đại tiểu thư thật ra chính là một tòa cung điện xa hoa, nghe nói đây là nơi ở của Cung chủ lúc trẻ, năm Đại tiểu thư Vân Viện Viện mười tuổi, Cung chủ được mọi người đề cử, vinh quang ngồi lên bảo tọa, mới để lại nơi đây cho đại nữ nhi của mình. Việc ấy đã làm cho không biết bao nhiêu phu thị và con cái phải ghen tỵ.

Ở Vân tộc, thường thì chỉ có nữ tử thuộc dòng huyết mạch chính mới có tư cách sở hữu tên trùng, giống như là Vân Phiên Phiên, Vân Tranh Tranh, Vân Thiên Thiên…, mà nam tử thuộc dòng huyết mạch chính thì lấy tên đệm là chữ “Trung”, giống như Vân Trung Thịnh, Vân Trung Thiên, Vân Trung Hạc… Sở dĩ nói là dòng huyết mạch chính, mà không phải là dòng chính tông, chỉnh là vì Vân tộc trải qua truyền thừa vạn năm, phả hệ khổng lồ, tuy là thành thân cùng họ, nối dõi tông đường, nhưng số lượng huyết thống thuần khiết chân chính đã không còn nhiều. Hơn nữa, khi quyền lực thay đổi, người nào nắm giữ nó trong tay, người đó có tư cách quyết định chính tông, có phải dòng chính hay không, chỉ bằng mấy câu nói của người cầm quyền mà thôi.

Hiện giờ, Cung chủ đương quyền, con gái của bà đương nhiên cũng được ăn theo.

Ít nhất, theo hiểu biết của Vân Khê hiện tại, thì chính là như thế.

Từ xa xa, có người giục ngựa gần tới, Vân Trung Thịnh bên cạnh dừng bước lại, chân mày anh tuấn rõ ràng nhíu một cái, nhưng cũng giãn ra ngay lập tức, cứ như chưa từng xảy ra.

“Đó là ai?” Vân Khê tò mò hỏi, rất hiển nhiên, Vân Trung Thịnh không thích người này.

“Tam ca của ta, Vân Trung Báo.” Vân Trung Thịnh vừa dứt lời, liền cất bước nghênh đón, khuôn mặt tươi cười, “ Tam ca, đã lâu không gặp, mọi chuyện vẫn tốt chứ?”

“Thập đệ, là đệ à. Nghe nói đệ phải xuất môn một chuyến mà, thế nào, chọn được người nhanh vậy sao?” Vân Trung Báo không xuống ngựa mà cứ ngồi trên cao nhìn xuống hai người, đôi con ngươi sắc bén quét lên người Vân Khê, không chút kiêng kỵ.

Vân Trung Thịnh quay đầu lại, nhìn Vân Khê một cái, ánh mắt không tốt: “Tam ca, huynh hiểu lầm rồi, đây là người mẫu thân đại nhân muốn tìm, Vân Khê.”

“Nàng là Vân Khê?” Vân Trung Báo nhất thời hứng thú, tung người nhảy xuống từ trên lưng ngựa, dạo bước đến trước mặt Vân Khê, đưa cương ngựa về phía trước, định dùng nó để nâng cằm Vân Khê lên.

Tốc độ Vân Khê nhanh hơn một bước, tay hắn vừa vươn tới, chân phải nàng đã nhấc, độc ác đá thẳng vào bắp chân đối phương. Vân

Khê tỏ vẻ kinh hoàng, cao giọng nói: “Ngươi không sao chớ? Ta tưởng ngươi định vô lễ đùa giỡn, nên mới giơ chân đá theo phản xạ như vậy, thật sự không phải cố ý.”

Nàng lớn tiếng như thế, các công tử tiểu thư lục tục kéo tới, vây lấy Vân Trung Báo cười đùa.

“Tam ca, bệnh cũ lại tái phát à? Ở cửa phủ đại tỷ mà còn trêu chọc cô nương khác, không sợ Tam tẩu biết sẽ lột da huynh sao?” Một nữ tử đứng ra nói chuyện, mặt mũi xinh đẹp thanh lệ, mi thanh mục tú, còn có anh khí đọng trên trán. Vừa trêu chọc Vân Trung Báo, ánh mắt cũng bất động thanh sắc đánh giá Vân Khê, mang theo hàm ý tìm tòi.

Chân trái Vân Trung Báo mãnh liệt run rẩy, có trời mới biết lực đá lúc nãy nhiều đến cỡ nào. Đừng thấy nàng nhẹ nhàng tung một cước mà lầm, nó đủ để phế chân hắn luôn. Cũng nhờ công lực thâm hậu, hắn mới có thể nhịn đến bây giờ.

Quyển 5 - Chương 110: Đây mới chân chính là Vân Khê!

Vân Trung Thịnh nghiêng đầu, cúi xuống buồn cười, Tam ca từ trước đến giờ luôn tác phong quái đản, không chịu sự khiêu khích của bất luận kẻ nào, mà Vân Khê cũng quái đản như vậy, không cho phép ai khiêu khích mình. Hiện tại, hai quái đản đụng độ với nhau, ai sẽ là người chiếm thượng phong cuối cùng, hắn rất là mong đợi.

Vân Trung Báo lườm cô gái kia một cái rồi quay đầu trừng Vân Khê, cất giọng thô bạo: “Ngươi dám động thủ với ta? Có biết ta là ai không hả?”

“Biết, không phải là nhi tử thứ ba của Cung chủ sao?” Vân Khê mỉm cười.

Yến tiệc tối nay do Cung chủ hạ lệnh cho các con bà làm, còn thái độ bà như thế nào thì vẫn khó có thể phán đoán ra. Đã như vậy, nàng không ngại phải nháo một trận, mượn phản ứng của mấy người này để dò xét Cung chủ một chút.

Bà ta có ý đồ gì, bao giờ mới bằng lòng cho mình tiếp kiến? Nàng không thể vĩnh viễn chờ đợi trong bị động được, cũng nên thi thố một chút, nắm lại quyền chủ động.

Rất không may, Vân Trung Báo đụng độ với nàng ngay dịp này, đã vậy thì chọn hắn luôn.

“Ngươi biết Bổn công tử là ai mà còn dám một vốn một lời động thủ với ta? Muốn chết!” Vân Trung Báo cười lạnh,“ Nơi này là địa bàn

Vân tộc, chưa tới phiên ngươi càn rỡ. Hiện tại Bổn công tử cho ngươi một cơ hội, chỉ cần ngươi quỳ xuống xin lỗi Bổn công tử ngay trước mặt mọi người, Bổn công tử tạm tha một mạng nhà ngươi.”

Lớn lối, quen với việc lớn lối đây mà.

Hắn là con thứ ba của Cung chủ, ở trên có hai vị tỷ tỷ, nghe nói tính tình Đại tiểu thư ôn hòa nội liễm, không thích ác đấu, mà thể chất Nhị tiểu thư yếu kém, nhiều bệnh từ nhỏ, rất ít khi xuất môn, cho nên Tam công tử như trở thành người cầm đầu. Lớn không ép được, còn bé thì kính sợ hắn là huynh trưởng, không dám làm gì, cho nên hắn mới bị nuôi thành lớn lối khí diễm như hôm nay, không để ai vào trong mắt cả.

Vân Khê không phủ nhận, mình cũng là một người như vậy, cho tới giờ đều có thù tất báo, chuyện gì hay người nào không thích thì đều tỏ thái độ khó chịu luôn. Theo quan điểm của nàng, mỗi người trên đời đều có quy tắc sống riêng, thế giới quá rộng lớn, mà nàng quá nhỏ bé, chỉ cần bản thân thấy tốt là được, còn những người khác, cùng lắm thì nỗ lực chiếu cố một chút thôi.

Người không chọc ta, ta không động người; người nếu chọc vào ta, phải trả lại gấp mười lần, gấp cả trăm lần!

Nàng không phải Thánh mẫu, cũng chưa bao giờ thiện lương, nàng không cần phải chiếu cố tư tưởng hay sống chết của người khác, cũng không cần nhìn sắc mặt người khác mà sống. Khó chịu chính là khó chịu, không cần giải thích trước bất kỳ ai cả. Bất kể thế nhân nói xấu nàng, nhạo báng nàng, lấn áp, nhục nhã, coi thường, hay cười khinh, nàng không bao giờ để ý. Người thích nàng thì tự nhiên sẽ cùng tồn tại với nàng, kẻ không thích, nàng chẳng thèm ngó tới.

Bởi vì… đây chính là nàng —— một Vân Khê chân thật!

Người có thể cuồng cuồng, có thể ngạo mạn, nhưng phải có một giới hạn nhất định.

Đối mặt với thế lực tuyệt đối, nếu ngươi cuồng ngạo lớn lối quá mức, vậy không phải là cuồng ngạo nữa, mà là ngu xuẩn, không hiểu biết mới đúng.

Vào mắt Vân Khê, loại nhân vật như Vân Trung Báo không được coi là thế lực tuyệt đối gì, thậm chí còn không tính là đối thủ, bởi vì tu vi giữa bọn họ căn bản không cùng một cấp bậc.

Một người lấy tu vi thấp hơn nàng, muốn nhục nhã vô lễ nàng, thì sao lại không thể ra tay dạy dỗ đối phương chứ?

Tại sao không thể?

Tại sao không thể?!

Vân Khê nghe vậy, nhướng mắt nhìn Vân Trung Báo, không có tức giận, không có kinh sợ, cũng không có xao động vội vàng gì, khóe miệng lại từ từ hiện vẻ tươi cười.

“Ta muốn mạng của ngươi cũng dễ như trở bàn tay, ngươi lại dám bảo ta quỳ xuống, sao phải làm chứ?”

Sắc mặt Vân Trung Báo chợt thay đổi, sống gần hai mươi tám năm, chưa từng thấy ai lớn lối hơn hắn như vậy, còn dám hỏi lại “sao phải làm chứ”? Chẳng lẽ nàng không biết tính mạng mình còn nằm trong tay mẫu thân hắn sao?

Nơi này là Vân Thành, chỉ cần đám cao thủ lánh đời đứng trên Vân Huyễn điện kia không xuất hiện, mẫu thân chính là Chúa tể, tương tự

với vua của một nước. Nàng lại dám đứng trên địa bàn người khác mà lớn giọng nói, “sao phải làm chứ”?

“Ngươi chưa thấy quan tài thì chưa đổ lệ đúng không? Vậy để ta giáo huấn cho mà biết nơi này là địa bàn của ai!” Vân Trung Báo híp mắt, sát khí sắc bén phát ra từ trong cơ thể.

Vân Khê chạm nhẹ vào Tử Tiêu kiếm bên hông, thanh âm không nhanh không chậm nhưng lạnh như hàn băng: “Co đầu rút cổ ở một chỗ nhỏ bé như Vân Thành lâu quá, một con khỉ cũng dám tự xưng Đại vương rồi à? Ngươi quả nhiên không biết cái gọi là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân!”

Một chú mèo nhỏ đang lười biếng mài móng, khí thế biến đổi, đột nhiên biến thành hổ ăn thịt người.

Vân Trung Báo giật mình, âm thầm tỉnh táo lại, không dám khinh thường đối thủ.

Vân Trung Thịnh và cô gái lúc nãy đều tự giác lui lại, mang vẻ mặt xem kịch vui, không có bất kì ai định khuyên can cả.

Không khí tại hiện trường lập tức đông lạnh, làm cho người ta hít thở không thông.

“Kẻ không biết trời cao đất rộng, là ngươi!” Tiếng vừa dứt, Vân Trung Báo gầm một hơi, tung người nhảy lên chừng mười trượng. Lực nhảy kinh người làm đám xung quanh phải than thở.

Tam công tử Vân Trung Báo tuy không phải cao thủ đứng đầu, nhưng đã sớm bước vào Huyền tôn đỉnh từ mấy năm trước rồi, trên người chảy một phần tư huyết thống Vân tộc thuần chính nhất, nổi bật trong đám thanh niên, những cao thủ tầm thường không phải đối

thủ của hắn.

Mà Vân Khê sao, một người ngoài mới đến đây chưa được bao lâu, chỉ nghe đồn trên người nàng ta có Vân tộc chí bảo —— Tàn Hoa Bí Lục, chứ còn bản lĩnh chân thật như thế nào, trừ Vân Trung Thịnh ra, cũng không ai biết.

Hai người đối trận, rốt cuộc ai hơn ai?

Huyền tôn đỉnh?

Aiz, đáng tiếc là bọn họ đã nhìn sai thực lực Vân Khê, chỉ một Huyền tôn đỉnh, sao có thể là đối thủ của nàng?

Nghe được động tĩnh phía bên này, đám người càng tụ càng đông, người ngoài cửa, cũng có người từ trong phủ chạy ra, đều mang thần sức xem kịch vui, không có ai lên tiếng ngăn trở.

Đối thủ càng lên càng cao, từ trên nhìn xuống, chiếm hết tiên cơ. Vân Khê lại không hề gấp gáp, tiếp tục tính toán trực quan, tìm kiếm thời cơ tốt nhất để xuất thủ.

Thân ảnh Vân Trung Báo đã đạt tới điểm cao nhất, bắt đầu xoay mình, tăng tốc lao xuống.

Lúc này, lực công kích của hắn rất mạnh, một khi tốc độ phản ứng không đủ nhanh, nàng không thể trốn thoát phạm vi công kích ấy được, ắt phải trọng thương. Nhưng khổ nỗi, nàng biết Na Di thuật, có thể dễ dàng tránh được công kích của hắn, cho nên ưu thế đó coi như không tồn tại. Mà với hắn, quán tính tác động làm cho tốc độ rất khó điều khiển, cho nên phạm vi và phương vị đều bị hạn chế rất nhiều, ưu thế lập tức biến thành bất lợi.

Sau khi phán đoán chuẩn xác, Vân Khê nắm chắc phần thắng.

Tốt!

Chính là thời cơ này!

Ánh mắt Vân Khê lóe lên kinh người, chiến ý quanh thân mãnh liệt trào dâng, nàng duyên dáng xoay người một cái, bóng dáng biến mất tại chỗ, thay vào đó là kiếm phong bạo liệt được ngưng tụ ra, mạnh mẽ tựa cột chống trời, dựng lên từ đất, xông thẳng lên trời.

Kiếm khí tự thành lốc xoáy bạo liệt, giống như hắc động, cắn nuốt hết thảy hư không.

Hiện trường lập tức ồ lên từng đợt kinh sợ, đây là nghệ thuật bên trong kiếm pháp, trong lòng mỗi người không hẹn mà cùng quy kết nó là thành tựu của Tàn Hoa Bí Lục, không ngờ rằng chính Vân Khê tự sáng chế ra, độc nhất trên đời.

Vân Trung Báo ở giữa không trung, kiếm khí đang vọt tới khiến hắn sợ hãi, vội vàng giảm tốc độ rơi, chỉ tiếc đã chậm, thời gian vừa vặn để hắn đụng độ với lốc xoáy đang cắn nuốt cả thiên địa bên trong.

“A ——”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, kinh động tất cả mọi người trong ngoài cung điện.

Lại “Ầm” một tiếng thật lớn, có người đá Vân Trung Báo ra khỏi vùng kiếm khí, hắn bay giữa không trung một đoạn, cuối cùng hung hăng rơi xuống đất.

Trong tầm mắt mọi người, kiếm khí bạo liệt từ từ tản đi, thân ảnh Vân

Khê dần lộ ra, nàng đang chậm rãi thu chân phải. Nếu không có một cú đá cuối cùng ấy, giờ phút này sợ rằng Vân Trung Báo đã bị lốc xoáy cắn nuốt rồi.

Dạy dỗ hắn là một việc, muốn tính mạng của hắn lại là một việc khác, trong lòng Vân Khê tự biết cân nhắc.

Chỉ trị đối phương như vậy, còn có thể nói là tỷ võ so tài, nếu lấy mất tính mạng đối phương, gần như nàng sẽ phải đối mặt với cả Vân tộc. Đương nhiên nàng không đần đến nỗi tự đẩy bản thân vào tử địa.

Sau một hồi yên tĩnh đến hít thở không thông, mọi người mới lần lượt tỉnh táo lại.

“Ngươi.....” Vân Trung Báo té trên đất còn định nói gì đó, mắt đột nhiên tối sầm, ngất.

“Tam công tử!”

“Mau đưa Tam công tử vào phủ!”

Hạ nhân trong phủ Đại tiểu thư chủ động chạy lên, góp sức đưa Vân Trung Báo vào đại môn.

Cô gái lúc trước nhảy mấy bước đến trước mặt Vân Khê, hai mắt tỏa sáng, vẻ mặt sùng bái: “Cái chiêu cô vừa dùng có phải chính là kiếm pháp trong Tàn Hoa Bí Lục không? Tên là gì, có dạy ta được không?”

Vân Khê từ từ thu kiếm, lạnh nhạt quét mắt nhìn, không biết người này ngây thơ thật hay giả nữa. Nếu đã nghĩ nó thuộc Tàn Hoa Bí Lục, sao còn quang minh chính nhờ nàng dạy cho được, còn nếu không phải do quá ngây thơ, vậy chính là tâm cơ quá thâm trầm. Nàng tình nguyện tin vào vế trước.

“Chiêu này tạm thời tên là Bạo kiếm thuật đi, là ta tự nghĩ ra. Muốn học không thành vấn đề, nhưng..... ngươi phải bái ta làm thầy.”

“Bái ngươi làm thầy?” Vân Lâm Lâm kêu quái một tiếng, đi quanh Vân Khê vòng vòng, cười nói, “ Tuổi ngươi còn không lớn bằng ta ấy chứ. Bái ngươi làm thầy? Có thể sao?”

“Thuật nghiệp (kĩ nghệ, kĩ thuật làm các công việc, nghề nghiệp) là phải chuyên tâm để trở thành người đứng đầu. Thế đạo này luôn là cường giả lên tiếng, chả có gì quái lạ cả.” Vân Khê từ đầu đã không định dạy nàng, đây chỉ là lấy cớ qua loa một hồi mà thôi. Nàng không muốn có bất kì giao tình đặc biệt gì với con cái của kẻ thù giết mẹ cả.

Vân Lâm Lâm cắn môi, vẻ mặt nhăn nhó, tựa như đang do dự giãy dụa ghê lắm: “Trừ bái sư ra, chẳng lẽ không thể thương lượng cách khác sao? Ta thật sự có lòng muốn học kiếm thuật của ngươi mà..... Bằng không như vậy đi, ta gả đệ đệ ta cho ngươi, ngươi thành đệ muội của ta, chúng ta là người một nhà. Người một nhà thì không cần cố kị, có thể trao đổi kiếm thuật của nhau, phải không?”

Ánh mắt nàng ta sáng lên, lập tức lôi Vân Trung Thịnh tới, giao cho Vân Khê.

Vân Trung Thịnh tức giận đảo mắt, hắn quả là “hạnh phúc” khi có một tỷ tỷ tốt đến nỗi bán đệ đổi kiếm pháp như vậy: “Bát tỷ, hôm nay chưa uống thuốc đúng không?”

“Lăng nhăng gì đó?” Vân Lâm Lâm giơ tay đập cho hắn một phát, Vân Trung Thịnh nhàn nhạt mà cười, không có né tránh, ôn tình tỷ đệ ấm áp không giống diễn kịch ra.

Một màn đơn giản như vậy, làm cho Vân Khê hơi có hảo cảm với đôi

chị em này.

Cách đó không xa, có hạ nhân đi về phía ba người bọn họ: “Bát tiểu thư, Tiểu công tử, Đại tiểu thư đợi đã lâu, xin nhị vị mau đưa khách quý vào bên trong phủ.”

“Biết rồi.” Vân Trung Thịnh thu nụ cười lại, nhìn Vân Khê đầy thâm ý một cái, nói, “Xin mời! Tin là hiện tại, tất cả mọi người đã biết không dễ chọc cô rồi, sẽ không công khai khiêu chiến nữa.”

Đáy mắt Vân Khê u ám lóe lên, không nói gì, theo sự dẫn đường của hắn, đi vào cửa chính.

Đây là lần đầu tiên Vân Khê nhìn thấy Vân Viện Viện, đại nữ nhi của Cung chủ.

Nàng là một cô gái đoan trang hiền thục, cử chỉ trang nhã, dáng vẻ hào phóng, đạt đủ tiêu chuẩn của một vị đại gia khuê tú, vượt ngoài dự đoán của Vân Khê khá nhiều.

Sinh trưởng trong hoàn cảnh dùng võ công làm người khác tôn kính, xung quanh sát phạt vô số, nhưng vẫn chỉ lo thân mình, nuôi ra tính tình và bộ dáng một đại gia khuê tú như vậy, sợ là đóa hoa tuyệt thế này Vân tộc rất đáng giá để tìm tòi nghiên cứu rồi.

Ở trước mặt Vân Viện Viện, Vân Khê bất giác thả ngữ điệu mềm lại, nàng có thể hung tàn với địch nhân, nhưng không thể động sát cơ với một cô gái ôn hòa vô hại, có lẽ đây chính là nhược điểm của nàng.

Có câu “Lấy nhu khắc cương”, hẳn là loại nguyên lý này.

Vân Viện Viện đã là phụ nữ có chồng, trượng phu của nàng là thoạt

nhìn cũng là người rất khôn khéo, ít nói ít lời, ánh mắt thâm thúy, làm cho người ta nhìn mà không rõ. Bọn họ kết hôn mười năm, nhưng đến nay vẫn chưa có con cái, dung nhan ôn hòa của Vân Viện Viện thường xuyên đượm một chút u buồn nhàn nhạt, làm cho người ta không nhịn được mà liên tưởng, có phải liên quan đến chuyện này hay không.

“Vân Khê cô nương, nghe nói Tam đệ ở cửa phủ có điều mạo phạm đến cô, ta thay đệ ấy hướng cô tạ tội, hi vọng cô đừng để bụng.” Vân Viện Viện nhìn Vân Khê, ôn nhuận nói.

Vân Khê ngồi ở vị trí thứ nhất bên tay trái, chỉ cách chủ vị Vân Viện Viện năm sáu bước, nghe Vân Viện Viện giải thích như vậy, nàng cũng cười cười: “Một chút hiểu lầm mà thôi.”

“Vân Khê cô nương không trách tội là tốt rồi, hôm nay ta phụng mệnh mẫu thân, đón gió tẩy trần cho cô nương, có chỗ nào không chú đáo, kính xin cô nương tha lỗi.” Vân Viện Viện lại nói.

“Đại tiểu thư khách khí rồi.” Vân Khê nhàn nhạt đáp lại một câu.

Sau khi hàn huyên vài lời, Vân Viện Viện bắt đầu giới thiệu các vị công tử tiểu thư ở đây cho nàng. Cung chủ tổng cộng có mười người con, sáu nữ bốn nam, ngoại trừ Nhị tiểu thư bị bệnh hàng năm đều nằm trên giường và Tam công tử bị thương bất tỉnh, những người khác đều có mặt. Mỗi người bọn họ đều là nhân trung long phượng, khí chất và diện mạo bẩm sinh đã có. Bọn họ hoặc lấy ánh mắt hiếu kỳ, hoặc có chút địch ý, ngầm đánh giá nàng. Ở trước mặt Vân Viện Viện, mọi người cũng tương đối ẩn giấu vài phần.

Lúc này, rượu ngon món ngon đưa lên, hương rượu trái cây và heo sữa quay thơm ngào ngạt, mới ngửi đã muốn ăn.

Vân Khê thì không sao, chẳng qua là già trẻ lớn bé trong Ngọa Long Cư vừa nếm hương, vừa thèm chảy nước miếng.

“Thịt thịt.....” Tiểu Bạch nhìn chằm chằm con heo sữa trên bàn, hai mắt lóe sáng.

“Mẫu thân, con đói bụng.” Bị nhiễm từ Tiểu Bạch, Tiểu Mặc cũng chảy nước miếng theo.

Bốn người Ngọc Thụ Lâm Phong yên lặng ngồi chảy nước miếng, chẳng qua tiếng nuốt nước miếng “ừng ực” đó, không phải có chút khoa trương sao?

Mọi người như vậy, rơi vào trong tai Vân Khê, làm cho trán nàng rơi thẳng mấy đường hắc tuyến.

Một đám thèm ăn, chẳng lẽ không nhịn một tẹo được à?

“Thơm quá đi, con heo này nhất định được quay theo cách rất đặc biệt, so sánh mùi thơm với các chỗ khác, khác xa nhau, thật khiến người thèm chảy nước miếng mà.” Vân Khê ngoài miệng thì nói như vậy, đáy lòng đang âm thầm tính toán, làm sao để quang minh chính đại nhét heo sữa quay vào Ngọa Long Cư, để đám người này ăn cho đỡ thèm.

“Con heo sữa này, trước khi được mang ra chế biến, đã phải dùng Huyền Linh quả nuôi trăm ngày, mỗi ngày lại tỉ mỉ tắm táp cho nó, sau đó mới vào tay đầu bếp cao cấp nhất trong quý phủ ta. Nếu cô nương thích, vậy thì ăn nhiều một chút.” Vân Viện Viện nhiệt tình giải thích.

“Dùng Huyền Linh quả nuôi?” Thật là xa xỉ, khó trách mùi thơm đến thế, Vân Khê không nhịn được cảm thán.

“Thế này đã tính là gì. Ở Vân tộc, Huyền Linh quả có nhiều, rất nhiều, muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu. Không chỉ Huyền Linh quả, những bảo bối trân quý khác cũng đếm không xuể, cho nên mới có nhiều người tranh rách đầu để tới Vân tộc, trở thành một thành viên ở đây.” Người nói chuyện chính là Ngũ công tử, dung mạo hắn thiên về âm nhu, có chút tương tự với Đại tiểu thư, nghe nói là đệ ruột của Đại tiểu thư, hai người có cùng một phụ thân, cũng tức là do trượng phu thứ nhất của Cung chủ sinh ra.

Hắn có địch ý với Vân Khê, vừa nãy khi Vân Viện Viện giới thiệu, hắn đã âm thầm cho Vân Khê một cái mắt lạnh rồi.

Giờ cố ý nhấn mạnh hai chữ “người ngoài” hai chữ, ý tứ rất rõ ràng, hắn không chút hoan nghênh Vân Khê tới Vân tộc này.

“Vân tộc chúng ta địa linh nhân kiệt vô số bảo bối, mỹ nhân càng đếm không xuể, hẳn là hôm nay Vân Khê cô nương đã am hiểu điểm này. Ha hả, một lần mười hai người, phương diện đó của Vân Khê cô nương đã làm tại hạ cảm thấy thẹn rồi… A~” Tứ tiểu thư có bộ dạng lẳng lơ quyến rũ cũng cường điệu một lần, nở nụ cười một cách âm dương quái khí. Nàng ta nhắc tới chuyện này, đám người còn lại đều ngầm hiểu, từ cười thầm

Nghe được mầy chữ “một lần mười hai người”, trán Vân Khê lại xuất hiện hắc tuyến, bát quái ở đâu cũng đó, trốn không thoát a. Mà quản nó làm gì, nàng hành xử bình thường, đứng ngồi đoan chính, người khác muốn nói cái gì thì kệ bọn họ, nàng không quan tâm.

Khóe mắt liếc sang, Vân Trung Thịnh ngồi ở vị trí cuối cùng bên trái, quăng tới một ánh mắt cổ quái, tự tiếu phi tiếu.

“Tứ tỷ, phương diện này, tỷ từ trước đến giờ đều cho mình cao siêu,

ngay cả Hoa Oánh Oánh dâm đãng nổi tiếng đều không bằng …, ai ngờ hôm nay lại thua trên tay Vân Khê cô nương, coi như là gặp đối thủ lớn rồi.” Thất tiểu thư ngọt ngào cười khanh khách, lời nói nửa chế nhạo nửa giễu cợt.

Tứ tiểu thư liếc nàng ta một cái: “Con bé chết bầm kia, ngươi muốn chết hả?! Lại đánh đồng ta với cái đồ không biết xấu hổ Hoa Oánh Oánh kia? Nam nhân của Tứ tỷ này ít nhất cũng có thân trong sạch, ai giống ả, thậm chí đến Vân Thúc Thừa đáng tuổi cha ả mà cũng dám làm trò đó, còn mưu toan hô phong hoán vũ ở Vân Huyễn điện, không để ta vào mắt chứ! Có cơ hội, ta nhất định phải giết chết ả!”

Hoa Oánh Oánh? Không biết có thể gặp cô ta ở Vân Thành này không đây?

Vân Khê âm thầm nhếch môi cười, lấy Vân tộc so với đầm rồng hang hổ cũng không quá lời, bởi vì nơi này chứa không ít người từng va chạm với nàng, nói không chừng một lúc nào đó, sẽ có người bất ngờ ngầm đâm cho nàng một đao, không thể không phòng a.

Mọi người ở đây hình như đều có ấn tượng không tốt đẹp gì với Hoa Oánh Oánh, vừa bắt đầu còn chế nhạo nàng, sau khi nhắc tới Hoa Oánh Oánh, chủ đề lập tức chuyển đến trên người cô ta, ngươi một lời ta một câu, vô cùng náo nhiệt.

Xem ra Hoa Oánh Oánh tương đối nổi danh ở Vân Thành, chỉ là, nguyên nhân chẳng có vinh quang gì.

Thừa dịp mọi người mải nói chuyện, Vân Khê lén lút tuồn cho đám Tiểu Mặc hơn phân nửa con heo sữa quay, trước mặt chỉ còn sót lại mấy thứ, dùng để làm trò, che mắt người khác.

Nàng hành động rất cẩn thận, cho là không có ai phát hiện, vừa quay

đầu lại bắt gặp ngay ánh mắt cười cợt của Vân Trung Thịnh. Thì ra hắn từ đầu đã âm thầm theo dõi nàng, nhất cử nhất động đều thu vào đáy mắt, chỉ là theo hắn, Vân Khê tham ăn, ăn một nửa còn giấu một nửa mà thôi, hoàn toàn không nghĩ tới nửa con heo sữa quay là đưa vào bụng những người khác.

Hắn ngoắc ngoắc tay về phía hạ nhân, đưa heo sữa quay trên bàn tới chỗ Vân Khê, từ xa gật gật đầu với nàng.

Ý tứ ấy, hẳn là tặng lại con heo quay.

Tiểu tử này, vô sự hiến ân cần, không biết rốt cuộc hắn có ý đồ quỷ quái gì nữa.

Không thu cũng phí hoài, nhi tử đã thích ăn, cho dù bắt nàng gánh tội quỷ tham ăn, cũng không chối từ.

Đúng rồi, chuẩn bị thêm chút đồ cho Tiểu Nguyệt Nha..... Lại đưa toàn bộ chỗ ngon nhất vào Ngọa Long Cư.

Hành động lần này hơi nổi bật, Vân Viện Viện nhận ra, chỉ khẽ mỉm cười chứ không nói gì cả, chẳng qua là, nàng ấy lại phân phó hạ nhân đưa thêm một con heo sữa quay nữa lên.

Triệt triệt để để coi nàng là thùng cơm rồi!

Da mặt Vân Khê lại luyện dày thêm một tầng, mặt không đỏ, tim không đập loạn.

Yến hội diễn ra một hồi, Vân Khê cảm thấy rối loạn, không thể nhận ra dụng ý lần này của Cung chủ là gì, cứ tưởng bà ta muốn mượn tay mấy đứa con để dò xét thực lực của nàng, nhưng xem tình hình trước mắt thì có vẻ không phải. Nếu dò xét thực lực, bà ta sẽ phải

một nữ tử đoan trang dịu dàng như Vân Viện Viện sao? Để cho Tam công tử Vân Trung Báo tới đón tiếp không phải hay hơn à?

Vả lại, nàng đả thương Vân Trung Báo cũng không bị ai trách cứ, cứ như hắn đáng đánh vậy.

Đoán không ra a, đoán không ra!

Trong lúc suy tư, Vân Mạch, trượng phu Vân Viện Viện, từ trước đã trầm mặc ít nói, giờ đột nhiên mở miệng: “Chư vị, gần đây tại hạ chiếm được một bảo vật thú vị, muốn mời mọi người đến cùng xem xét.”

“Tỷ phu, huynh có thứ gì tốt à? Mau lấy ra cho mọi người nhìn một cái đi.” Ngũ công tử dẫn đầu phụ họa, vẻ mặt hăng hái bừng bừng.

“Đừng nóng vội, ta lập tức sai người đưa tới” Vân Mạch phất tay hướng thủ hạ, rất nhanh, có hai hạ nhân nâng một pho tượng tượng đồng vào từ cửa hông, cẩn thận đặt giữa đại điện.

Mọi người vội vàng đứng dậy, đi tới đó quan sát. Chỉ thấy trên tượng đồng điêu khắc một kỳ thú chín đầu không biết tên, với chín hướng bất đồng, bộ mặt dữ tợn, thoạt nhìn thì thần bí mà kinh khủng.

Cả bức tượng đồng đã được phong bế, không có gì ngoài chín cái đầu của loài kỳ thú không biết tên kia, còn có hàng loạt ký hiệu cổ quái đến Vân Khê cũng không hiểu được hết, mang theo vài phần tà khí.

“Tỷ phu, đây là thứ gì? Đệ từ lâu đã nghe nói người trong tay huynh, hàng năm đều lui tới làm ăn với Nam Phương và Tây Phương, tóm được không ít thứ tốt. Nhưng mà, đệ thấy pho tượng đồng này, ngoại trừ chạm trổ không tệ, thì chẳng có chỗ đặc biệt gì hết.” Vân

Trung Thịnh tinh tế quan sát một phen rồi tò mò hỏi.

Quyển 5 - Chương 111: Nghi án lớn

Vân Mạch Thiên cười nhạt, êm tai nói, “Pho tượng đồng này, chính là xuất xứ từ tay một vị Luyện Khí Tông sư lánh đời, là một thượng phẩm bảo khí tên Cửu Sát.”

“Cửu Sát? Lại là một thượng phẩm bảo khí sao? Nó rốt cuộc có công dụng gì?” Ngũ công tử vừa nói, vừa đưa tay chạm tới tượng đồng.

“Cẩn thận, đừng đụng!” Vân Mạch Thiên kịp thời ngăn cản hắn.

Ngũ công tử bỗng dưng thu tay lại, kinh ngạc nhìn về phía Vân Mạch Thiên thần sắc khẩn trương. “Tỷ phu, ngươi làm gì? Không phải chỉ là một tượng đồng sao, đừng hẹp hòi như vậy! ”

Những người còn lại cũng cảm thấy Vân Mạch Thiên có chút quan trọng hóa vấn đề.

“Ngũ đệ, ngươi hiểu lầm ý tứ của ta. Ta mới vừa rồi vẫn còn chưa nói hết..”Vân Mạch Thiên gạt đám người qua, đi tới bên Ngũ công tử, kiên nhẫn giải thích. “Bảo khí này, sở dĩ xưng là Cửu Sát, bởi vì bản thân nó có chứa sát khí rất lớn, không thể tùy tiện đụng chạm. Theo lời vị Luyện Khí Tông sư, phàm là người chạm vào một con kỳ thú trên tượng đồng, trong vòng bảy ngày nhất định sẽ bị kỳ thú giết chết. Đến nay đã có chín người ứng nghiệm.”

“Cái gì? Làm sao có thể?” Mọi người ồ lên.

Vân Khê đuôi lông mày gảy nhẹ, căn bản không tin tưởng cõi đời này

có chuyện quỷ dị như vậy, hơn phân nửa là Vân Mạch Thiên nhỏ mọn, sợ mọi người đụng hư hoặc mơ ước tượng đồng của hắn, cho nên mới cố ý nói như vậy, cố ý tung hỏa mù, làm tất cả mọi người sợ, không dám đụng vào tượng đồng.

“Ngươi không nên không tin, ta nói là thật.” Vân Mạch Thiên vội vàng giải thích, “Chín người chết này cũng là đệ tử cùng người thân của vị Luyện Khí Tông sư kia, nghe nói bọn họ chạm tới tượng đồng có kỳ thú, trên thi thể của bọn hắn đều có vẻ để lại vết trảo của kỳ thú, là bị vồ chết tươi, đều không có ngoại lệ, sau bảy ngày bị mất mạng. Đại sư vốn vì người lạ cùng mình khiêu chiến tài nghệ mà luyện chế Cửu sát, lại không nghĩ hại chết nhiều người như vậy, hắn buồn đau vạn phần, lại không thể đích thân phá hủy tác phẩm của mình làm ra. Trùng hợp ta đi thăm hỏi hắn, trong lúc vô tình nói cho hắn biết, Vân tộc chúng ta từ Phạm Âm Tự mời tới cao tăng, hắn liền nhờ ta đem vật này mang đến Vân tộc, hy vọng cao tăng có thể vì nó tiêu trừ sát khí.”

“Có phải thật hay không? Thật có chuyện kì lạ như vậy?” Ngũ công tử chần chờ, dưới chân không tự chủ lui về phía sau một bước.

Lục tiểu thư hướng hắn hừ lạnh một tiếng, giễu cợt nói: “Tiểu quỷ nhát gan! Cõi đời này lại có chuyện quỷ dị vậy sao? Ta xem hơn phân nửa là vị Luyện Khí Tông sư này vì cừu nhân trả thù tới cửa, giết chết đệ tử cùng người thân của hắn, đại sư tìm không được hung thủ, nên đành đem tội giết người đổ lên kỳ thú trên người Cửu sát, thật là buồn cười.”

Nghe nàng vừa nói như thế, mọi người mới vừa rồi còn kinh hãi, tâm tình nhất thời thanh tĩnh lại. Không sai, cõi đời này làm sao có thể có chuyện quỷ dị như thế này?

Vân Khê cũng rất đồng ý cách nói của nàng. Một sự kiện ly kỳ này

phát sinh, hơn phân nửa cũng là bởi vì có kẻ đang tác quái.

Ngũ công tử trên mặt lúng túng, hừ nói: “Ngươi gan lớn? Ngươi lá gan nếu thật sự lớn, vậy đi đụng nó, ngươi nếu dám đụng kỳ thú, ta sau này sẽ gọi ngươi Lục tỷ!”

Hắn rõ ràng tính trẻ con, mọi người ầm ầm cười to.

“Đụng thì đụng! Ta cho tới bây giờ mới không sợ cái gì quỷ thần đâu.” Lục tiểu thư kéo ống tay áo, đến gần trước, hướng mọi người nói, “Mọi người đều xem, tốt lắm. Xin làm chứng cho, bắt đầu từ hôm nay, ta chính là Lục tỷ của hắn rồi!”

Nàng đưa tay, từ từ sờ hướng đối diện nàng, trên tượng đồng một con kỳ thú.

“Dừng tay!” Đại tiểu thư Vân Viện Viện vẻ mặt khẩn trương mắng nàng, hướng nàng lắc đầu, “Lục muội, chớ hành động theo cảm tình, chuyện quỷ thần, thà tin là có, không thể tin là không. Tỷ phu ngươi cũng nói, Cửu Sát là vật cực kỳ hung hiểm, đã có chín người vì nó bỏ mạng. Ngươi cần gì vì nghĩa khí nhất thời, lấy sinh mạng chính mình đánh cuộc đây? Chờ ít ngày nữa, xin Phạm Âm Tự các cao tăng vì Cửu sát siêu độ, các ngươi ngắm nghía cũng không muộn.”

Nói xong, nàng tức giận liếc trượng phu một cái, tựa như ở trách cứ hắn không nên vào lúc này đem vật hung hiểm như vậy lấy ra. Vân Mạch Thiên đau lòng, còn cười một tiếng, cũng khuyên bảo nói: “Lục muội, đại tỷ ngươi nói đúng, chớ hành động theo cảm tình. Ngũ đệ, ngươi tại sao phải chọc Lục muội tức giận? Ngươi biết rõ nàng tính tình hiếu thắng, không chịu được kích thích, ngươi đây không phải là cố ý đưa Lục muội vào hiểm địa sao?”

“Tỷ phu, điều này có thể trách ta sao? Nàng trước tiên nói ta là tiểu

quỷ nhát gan, nếu nàng nói đến ta, vậy cũng chứng minh cho ta xem, nàng không phải là tiểu quỷ nhát gan.” Ngũ công tử cau mặt, không vui hừ lạnh.

Lục tiểu thư lãnh ngạo nhướng mày, hướng hắn cười nhạo nói: “Ngươi là tiểu quỷ nhát gan, sự thật này đã sớm được công nhận, còn cần tới ta nói sao?”

“Ngươi.....” Ngũ công tử tức giận, chỉ vào tượng đồng nói, “Ngươi gan lớn, vậy ngươi thử đụng một chút xem. Ngươi nếu không dám đụng vào, sau này cũng chưa có tư cách nói ta là tiểu quỷ nhát gan!”

“Đụng thì đụng! Ai sợ ai?” Lục tiểu thư hai mắt trừng trừng, hoàn toàn bị kích động.

“Lục muội!”, vợ chồng Vân Viện Viện nhất tề lên tiếng khuyên can, đáng tiếc là đã muộn, Lục tiểu thư tay phải đã va chạm vào một con kỳ thú giống như thân rắn đầu hổ.

Giờ khắc này phát sinh quá đột ngột.

Hơn phân nửa mọi người nhất tề rút lui một bước, mở to mắt quan sát Lục tiểu thư, nhìn đến tột cùng sẽ phát sinh cái chuyện gì quỷ quái. Vợ chồng Vân Viện Viện thì nhất tề tiến lên một bước, muốn ngăn trở nàng.

Vân Khê đứng tại chỗ, cũng nhanh chóng nhìn chằm chằm tượng đồng không chớp mắt. Nếu là thượng phẩm bảo khí, vậy nó chẳng phải sẽ có chức năng đặc biệt nhất định sao?

Thời gian một chút xíu qua đi, Lục tiểu thư thần sắc do lúc trước nghi ngờ đến nghiêm nghị cuối cùng cũng buông thả, nàng ung dung thu tay về, hướng về phía mọi người cười to nói: “Mọi người đều xem!

Chẳng có chuyện gì cả!”

Mọi người đồng thời thở phào một cái. Tuy ngoài miệng nói không tin, nhưng trong đầu ít nhiều vẫn bị lời nói vừa rồi của Vân Mạch Thiên ảnh hưởng đến.

“Tỷ phu, ta hỏi ngươi có phải hay không thêu dệt chuyện xưa hù dọa chúng ta đây? Ngươi đau lòng bảo bối của ngươi cứ việc nói thẳng, cũng không cần thiết làm như vậy. Chúng ta vừa rồi cũng không muốn lừa lấy bảo bối của ngươi.” Lục tiểu thư cười lớn, vẻ mặt ngạo nghễ cùng đắc ý, vừa liếc nhìn Ngũ công tử nói, “Ngũ đệ, ngươi nhớ lấy, bắt đầu từ hôm nay phải gọi ta Lục tỷ.”

“Phi! Ta đến chết cũng là Ngũ Ca của ngươi!” Ngũ công tử đỏ mặt, không phục nói.

“Tiểu quỷ nhát gan!” Lục tiểu thư khinh bỉ liếc hắn một cái.

Ngũ công tử bị nàng nhìn như vậy, nhiệt huyết trong lòng bị kích phát triệt để, cũng nhìn lại nàng: “Không phải là sờ một chút thôi sao? Có cái gì ghê gớm? Ngươi dám sờ, ta cũng dám sờ!”

Vì không muốn bị muội muội nhìn như vậy, Ngũ công tử mặc kệ bất cứ giá nào, vén ống tay áo lên, không để ý mọi người ngăn cản, đưa tay chạm vào kỳ thú tới cùng.

Mọi người lần nữa nín hơi, nhìn thần sắc của hắn biến hóa.

Ngũ công tử vẻ mặt rất cổ quái, vừa trấn định lại vừa lo lắng hãi hùng, ba giây sau, hắn ra vẻ trấn định đưa tay thu trở lại, lay động trên không trung, hướng mọi người thị uy, nghênh ngang cười to: “Như thế nào? Cũng không có chuyện gì!”

Mọi người lắc đầu cười khẽ, chỉ cho là xem một tuồng kịch.

Hiện trường chỉ có vợ chồng Đại tiểu thư vẻ mặt vẻ lo lắng, bọn họ nhìn hai người Ngũ công tử cùng Lục tiểu thư, sầu lo lắc đầu, từ nay về sau nhanh chóng cho người đem tượng đồng thu hồi lại, không cho phép người khác đụng vào nó nữa.

Dạ tiệc rất nhanh kết thúc, Đại tiểu thư phân phó Vân Trung Thịnh hộ tống Vân Khê đi trước đến chỗ ở của Vân Trung Thiên, vừa phái mấy tên cao thủ hộ tống Ngũ công tử cùng Lục tiểu thư hai người trở về phủ đệ riêng của mình.

Trên đường rời đi phủ Đại tiểu thư, Vân Khê tinh tế suy tư những chuyên phát sinh. Tối nay dạ tiệc vốn là tổ chức vì nàng, nàng đã làm tốt việc chuẩn bị tiếp nhận các loại cuồng phong bạo vũ tàn sát bừa bãi, ai ngờ trừ ban đầu cùng Vân Trung báo có chút ít va chạm nhỏ ở ngoài, hết thảy gió êm sóng lặng, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Là nàng đa tâm sao?

Trong lúc nàng suy tư, Vân Trung Thịnh đột nhiên mở miệng nói: “Ngươi thấy pho tượng Cửu sát thế nào? Nó thật quá tà dị như vậy sao?”

Vân Khê liếc mắt một cái, nhàn nhạt cười nói: “Ta vừa rồi còn không có sờ qua nó, làm sao biết nó đến cùng có phải hay không quá tà dị? Nếu như ngươi nghĩ nó không phải, không bằng xem một chút Ngũ Ca cùng Lục tỷ những ngày gần đây rốt cuộc có thể hay không có việc phát sinh. Nếu bọn họ bình an vượt qua bảy ngày nguyền rủa, vậy thì rõ ràng Cửu sát căn bản là lời nói vô căn cứ, còn nếu bọn họ bên trong thật sự xảy ra chuyện, vậy thì khó nói.....”

Vân Trung Thịnh có thâm ý khác, liếc nàng một cái, thẳng thắn:

“Ngươi tối nay không phải là một mực lo lắng ca ca của ta cùng các tỷ tỷ sẽ như thế nào làm khó dễ ngươi sao?”

Vân Khê không nói, thật sự nàng có nghĩ như vậy.

Vân trung Thịnh cúi đầu cười một tiếng: “Ta đã nghe nói chuyện về mẹ của ngươi, bất quá kia cũng là mối thù truyền kiếp của người một đời trước, đến tột cùng ai đúng ai sai, chúng ta căn bản không biết rõ ràng. Mẫu thân của ta là Vân tộc cung chủ, cao cao tại thượng, trong ngày thường ít có cơ hội cho các huynh đệ tỷ muội gặp nhau. Nàng đáy lòng rốt cuộc nghĩ cái gì, chúng ta căn bản không rõ ràng lắm. Tối nay mẫu thân đại nhân dặn dò để cho Đại tỷ tới chào hỏi ngươi, đủ nói rõ nàng trước mắt đối với ngươi mới chỉ là không có ác ý. Ngươi cũng đã gặp Đại tỷ ta rồi, tính tình nàng như thế nào, ngươi đã có thể nhận thấy...”

Hắn bước nhanh hơn, lướt qua nàng, hướng phía trước đi tới.

Vân Khê hơi sửng sờ, càng thêm mơ hồ, hắn vì sao phải nói cho nàng biết những thứ này? Hắn rốt cuộc có mục đích gì?

“Phía trước không xa, chính là chỗ ở của Vân Trung Thiên.” Vân Trung Thịnh chỉ vào một ngọn tiểu viện bị cô lập phía trước nói.

Tiểu viện bên ngoài trang sức rất mộc mạc, không thấy bất kỳ xa hoa gì, trước cửa gieo hai ngọn Tùng kiêu ngạo, cách biệt với đại lầu cùng cung điện xa hoa cao lớn chung quanh, tự có một đặc thù phong cách.

Nơi này chính là chỗ ca ca ở sao?

Vân Trung Thịnh dẫn đầu, đi tới cửa tiểu viện, đang muốn tiến lên gõ cửa, lúc này, từ nơi gần đó đi tới một người, hướng hắn chào hỏi:

“Thịnh công tử!”

Vân Khê quay đầu nhìn lại, lại gặp được vị Quan truyền tin này.

“Thịnh công tử, Vân Khê cô nương, các ngươi là tìm đến Vân Trung Thiên đó sao? Các ngươi không cần tìm, Vân Trung Thiên bị cung chủ hạ lệnh chịu phạt, nhốt vào Tư Quá Điện, mười ngày sau mới có thể thả ra.”

“Ngươi nói cái gì? Ca ca của ta bị giam? Tại sao?” Vân Khê tức giận.

“Vân Trung Thiên kháng mệnh bất tuân, chậm chạp không về, còn giết mấy tên cao thủ Vân tộc đuổi bắt hắn. Cung chủ nếu không phải nghĩ hắn thường ngày đối với Vân tộc có phần chiến công cùng đặc thù thân phận, sợ rằng trừng phạt càng thêm nghiêm nghị. Hiện tại chẳng qua là giam giữ hắn mười ngày, cung chủ đã nhân từ nhất rồi.”

“Tư Quá Điện ở đâu? Ta muốn tới!” Vân Khê vội la lên.

“Tư Quá Điện há lại tùy tiện người nào cũng có thể đi vào?”

Vân Trung Thịnh chen vào nói, cắt đứt hai người rất đúng lúc: “Ngươi yên tâm đi, theo đúng như lời hắn, mẫu thân đại nhân chẳng qua là giam giữ Thiên sư huynh mười ngày, ngăn cấm suy tư vượt quá giới hạn, đích xác là trừng phạt nhẹ nhất rồi.”

Người kia gật đầu, phụ họa Vân Trung Thịnh nói: “Tiểu nhân lúc tới, Thiên công tử cố ý nhắn gửi tiểu nhân một câu nói, chuyển tới Vân Khê cô nương, bình tĩnh chớ nóng, chớ mạo hiểm đi xem hắn. Mười ngày sau, hắn sẽ đích thân tới tìm ngươi, mấy ngày hắn không có ở đây, ngươi hãy đợi ở chỗ Thịnh công tử, nói Thịnh công tử đáng giá tín nhiệm.”

“Hắn có đáng tin không?” Vân Khê rất hoài nghi liếc Vân Trung Thịnh một cái, nàng cũng không quên vào ban ngày là ai đem nàng lừa gạt vào tiệm “vịt”.

Vân Trung Thịnh mặt hồng hồng đáng nghi, biết cái nhìn này của nàng hàm ý gì, ho nhẹ nói: “Thiên sư huynh đáp ứng giúp ta tham gia Vạn Liên Thịnh hội, để báo đáp lại, ta sẽ hảo hảo chiếu cố muội muội của hắn. Ta nghĩ Thiên sư huynh đã sớm biết sẽ phải chịu phạt, cho nên trước đó mới hướng ta lấy lòng, sớm đã chuẩn bị.”

“Dù như vậy, ta thà tự tin tưởng mình, cũng không nguyện ý tin tưởng ngươi. Ta nơi nào cũng không đi, ở chỗ này chờ ta ca ca trở lại.” Vân Khê đẩy hai người ra, trực tiếp hướng phía trước tiểu viện đi tới.

Vân Trung Thịnh sắc mặt cứng đờ, hừ lạnh nói: “Tùy ngươi thích tin hay không! Ta cũng chẳng muốn chiếu cố ngươi, tự giải quyết sao cho tốt.”

Hắn xoay người, bực tức rời đi, trước khi đi, hắn không quên lưu lại một câu: “Cho ngươi một lời khuyên, ngàn vạn lần không nên thử xông vào Tư Quá Điện. Ngươi chưa quen cuộc sống nơi đây, căn bản tìm không được đường. Cho dù ngươi thăm dò được hướng đi, Tư Quá Điện bên ngoài có cao thủ bảo vệ, ngươi cũng là không thể nào dễ dàng tiến vào. Ngươi tốt nhất không nên vào lúc này cho Thiên sư huynh thêm phiền phức, nếu không thời gian Thiên sư huynh chịu phạt có thể vì ngươi mà kéo dài.....”

Đưa mắt nhìn hắn nghênh ngang rời đi, Vân Khê tỉnh táo lại, tinh tế suy tư, có lẽ hắn nói đúng, nếu nàng tự tiện xông vào địa bàn Vân tộc, chọc giận cung chủ, như vậy đến lúc đó ca ca sẽ bị dính líu tai ương, nàng tuyệt đối không thể liên lụy ca ca.

Đợi ca ca bình an thoát hiểm trước, nàng tốt nhất thu liễm một chút, không cần có bất cứ động tĩnh gì, ở trong tiểu viện kiên nhẫn chờ ca ca trở lại.

Trong long đã có chủ ý, Vân Khê liền ở trong tiểu viện an tâm cư trú.

Ca ca cuộc sống vốn thanh nhã đạm bạc, cho nên trong tiểu viện không có an bài hạ nhân, cả tiểu viện chỉ có một mình nàng, dễ dàng tự do hoạt động.

Ngủ tới nửa đêm, bên ngoài sân nhỏ bất chợt huyên náo, không biết xảy ra chuyện gì.

Đông đông đông! Đông đông đông!

Tiếng gõ cửa vội vàng làm nàng thức tỉnh, Vân Khê đơn giản ăn mặc chỉnh tề, đi tới trước mở cửa.

Không phải người nào khác, chính là Vân Trung Thịnh.

“Sao ngươi lại tới đây? Đã xảy ra chuyện gì?” Vân Khê thấy ngoài cửa có không ít người ở trên đường cái đi tới đi lui chạy trốn, hình như có chuyện gì đó, mọi người thần sắc bối rối.

Vân Trung Thịnh bình tĩnh nhìn nàng, nhưng nói ra những lời chấn động: “Ta Ngũ Ca cùng Lục tỷ... Bọn họ đã chết.”

Vân Khê đáy lòng lộp bộp, kinh ngạc vô cùng. Đã chết?

Vân Trung Thịnh giống như biết nàng nghĩ gì, nặng nề gật đầu nói: “Đúng vậy, bọn họ tối nay ở dạ tiệc mới vừa chạm tới kỳ thú trên Cửu Sát, nửa đêm đã chết.”

“Không thể nào!” Vân Khê cơ hồ là phản xạ có điều kiện, không chấp nhận ý nghĩ của hắn, nàng thà tin tưởng là người khác làm ra, cũng không tin tưởng cõi đời này thật có chuyện ly kỳ như vậy.

“Ta vừa mới từ phủ đệ Ngũ Ca tới đây, đang muốn chạy tới phủ của Lục tỷ thăm hỏi, thuận đường tới báo cho ngươi một tiếng, dù sao... Tối nay ngươi cũng tham gia dạ tiệc.” Vân Trung Thịnh sắc mặt mấy phần ngưng trọng, đáy mắt có một chút bi thương, một buổi tối sẽ chết hai vị thân nhân, nếu nói hắn một chút cũng không bi thương…, vậy hắn thật không có nhân tính.

“Chúng ta đi xem một chút.” Vân Khê sinh ra tò mò, muốn thăm dò đến cùng.

Lúc hai người chạy tới phủ đệ Lục tiểu thư, Đại tiểu thư đã sớm hơn một bước chạy tới hiện trường, Vân Viện Viện hạ lệnh, xua đuổi tất cả những người khác, chỉ còn lại tại hiện trường mấy người tối nay tham gia dạ tiệc ở phủ Đại tiểu thư.

Vân Viện Viện thần sắc rất bi thương, trên gương mặt có nước mắt: “Tất cả mọi người đều thấy, Ngũ đệ cùng Lục muội đều chết hết, cũng là lỗi của ta, ta nên thật sớm ngăn cản bọn họ, không nên để cho bọn họ đụng thứ đồ tà khí kia.”

“Viện Viện, cũng không thể trách ngươi, muốn trách hãy trách ta, ta không nên đem Cửu Sát lấy ra để cho mọi người cùng nhau xem xét. Nếu ta không có đem nó lấy ra, Ngũ đệ cùng Lục muội cũng sẽ không tranh cường háo thắng, đi sờ đến vật kia. Ta thật xin lỗi bọn họ!” Vân Mạch Thiên vịn vai thê tử, áy náy nói.

Vân Viện Viện lắc mình, lạnh lùng bỏ hắn qua một bên, ý tứ kia không cần nói cũng biết, nàng hay là quở trách hắn? Nếu không phải

hắn đột nhiên nảy lòng tham, cầm Cửu Sát tới cho mọi người xem xét, làm sao tối nay xảy ra bi kịch?

Mấy người còn lại nhìn lẫn nhau, chuyện tối nay thực sự quá kỳ hoặc. Lúc dạ tiệc, Ngũ công tử cùng Lục tiểu thư mới vừa vặn đụng vào Cửu sát, chưa qua một đêm bọn họ liền chết, chẳng lẽ thật sự lời nguyền của Cửu sát ứng nghiệm rồi?

“Ta có thể nhìn miệng vết thươngcủa nàng hay không?” Vân Khê đột nhiên xen vào nói.

Vân Viện Viện nhường đường cho nàng, Vân Khê ngồi chồm hổm xuống, cẩn thận kiểm tra vết thương của Lục tiểu thư, phát hiện một nhát chí mạng đả thương động mạch chủ ở cổ nàng, nhìn vết thương, giống như là bị đồ có móng nhọn … gây thương tích.

Trong đầu của nàng bỗng dưng hiện lên một vài con kỳ thú thân rắn đầu hổ, nếu nàng nhớ không lầm, kỳ thú kia xác định có hai con hổ trảo, cùng dấu vết của vết thương rất là phù hợp.

Chẳng lẽ thật sự là kỳ thú đang tác quái?

“Vết thương trên người Ngũ công tử cũng là như vầy phải không?” Vân Khê hỏi, nàng nhớ được hai người bọn họ sờ vào cùng một kỳ thú.

Vân Viện Viện lau nước mắt, gật đầu: ” Tổn thương của Ngũ đệ cùng Lục muội cơ hồ giống nhau như đúc, cùng là ở cổ, ngay cả vết thương cũng giống như vậy, giống như là bị... bị móng vuốt của con cọp cào trúng.”

Lời này của nàng rơi xuống, hiện trường chỉ một thoáng trở nên vô cùng yên tĩnh.

Đột nhiên có người kinh khiếp quát lên: “Chẳng lẽ là Cửu Sát nguyền rủa?”

Một mảnh thanh âm hít khí vào, hiển nhiên tất cả mọi người đều suy nghĩ theo hướng kia.

“Không sai! Nhất định là Cửu sát đang tác quái, ta nhớ được tối nay Lục tỷ cùng Ngũ Ca đụng phải kỳ thú kia chính là con cọp có móng vuốt, bọn họ không cẩn thận mạo phạm kỳ thú, cho nên đã gặp trừng phạt.” Vân Lâm Lâm kinh sợ kêu lên, cả người trốn phía sau Vân Trung Thịnh, sắc mặt trắng bệch.

“Hư, hư, chúng ta lúc ấy đều ở bên người Ngũ đệ cùng Lục muội, có thể hay không cũng theo đám bọn hắn gặp báo ứng đây?” Tứ tiểu thư che miệng, lo lắng không dứt, “Ngũ đệ cùng Lục muội võ công cũng coi như không kém, bên cạnh còn có cao thủ bảo vệ, nhưng vẫn dễ dàng bị giết như vậy rồi, kia kỳ thú thật quá kinh khủng, thật lợi hại?”

“Tứ tỷ, Bát tỷ, các ngươi đừng kêu gào lung tung có được hay không? Chuyện bây giờ còn không có tra rõ ràng, các ngươi làm sao lại nhận định nhất định là do kỳ thú giết người? Dù sao ta cũng không tin! Nhất định là có người đã sớm đối với Ngũ Ca cùng Lục tỷ bất mãn, có ý định muốn mưu sát bọn họ, tối nay trùng hợp có chuyện Cửu sát nguyền rủa này, liền cố ý thiết kế ra cục diện kỳ thú giết người, muốn đem tầm mắt của chúng ta hướng theo Cửu sát nguyền rủa, hung thủ thật sự có thể thoát thân, nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật.” Vân Trung Thịnh lý tính cắt đứt hai người đang sợ hãi kêu.

“Thập đệ nói không sai, chuyện này kỳ hoặc, không thể suy luận phán đoán lung tung.” Cửu công tử từ trước đến giờ vốn trầm mặc ít nói cũng mở miệng, hắn cùng Vân Trung Thịnh thái độ nhất trí, “Đúng

rồi, đại tỷ. Ngươi tối nay không phải là phái cao thủ đi trước bảo vệ Ngũ Ca cùng Lục tỷ sao? Những cao thủ đâu? Chẳng lẽ cũng không phát hiện có cái gì không ổn?"

"Chúng ta là phái cao thủ đi trước hộ tống, bất quá đến phủ đệ của bọn họ từng người trở lại. Ngũ đệ cùng Lục muội quý phủ riêng của mình cũng có cao thủ bảo vệ, nếu không phải cường địch, bọn họ hoàn toàn có năng lực ứng phó." Vân Viện Viện nói.

"Vậy thời gian tử vong riêng của hai bọn họ là lúc nào?" Vân Khê đột nhiên xen vào nói.

Vân Viện Viện hơi sửng sờ, chợt hồi đáp: "Nghe hạ nhân phủ Ngũ đệ nói, hắn vừa lúc là ở giờ Tý lúc gặp chuyện không may, bọn hạ nhân nghe được tiếng kêu thảm thiết của hắn, lúc này mới xông vào gian phòng, lại phát hiện hắn đã chết. Bọn hạ nhân sợ, bỏ chạy tới phủ của ta, đem việc này nói cho ta biết. Chờ chúng ta chạy tới Ngũ đệ quý phủ không lâu, phủ Lục muội hạ nhân cũng chạy đến, nói Lục muội cũng bị giết hại rồi, thời gian cùng Ngũ đệ cơ hồ là đồng thời, chỉ bất quá bởi vì khoảng cách hai phủ, cho nên Lục muội quý phủ người đến báo cho tương đối trễ chút ít....."

Vân Khê từ trên mặt đất từ từ đứng lên: "Vết thương của Lục tiểu thư máu vừa mới ngưng kết, từ trên thời gian suy tính, đúng là cũng chết vào giờ Tý. Nói cách khác, Ngũ công tử cùng Lục tiểu thư là ở cùng một thời gian, đồng dạng thủ đoạn bị hại chết....."

Nàng nói chưa dứt lời, phân tích như vậy, người người sau lưng cũng không khỏi lạnh cả người.

Như vậy, nói cách khác, loại bỏ khả năng chết vì một người, bởi một người thì không thể nào đồng thời xuất hiện ở hai nơi để mưu sát, trừ phi là hai người cùng nhau gây án, hoặc chính là do Cửu Sát

nguyền rủa, là kỳ thú giết người.

Hiện trường không khí thoáng cái trở nên đặc biệt quỷ dị.

Lúc này, đột nhiên có người xông vào, dọa mọi người nhảy dựng.

“Các vị công tử, tiểu thư, cung chủ biết được tin tức Ngũ công tử cùng Lục tiểu thư bị sát hại, rất là tức giận, hiện tại phân phó bọn ta đem thi thể Ngũ công tử cùng Lục tiểu thư tới Vân Huyễn Điện, cung chủ muốn đích thân điều tra chuyện này.”

“Ta và các ngươi cùng đi, cùng mẫu thân đại nhân nói rõ chuyện này.” Vân Viện Viện lướt nhanh một vòng, nói với mọi người, “Các ngươi trước đi về nghỉ ngơi, có chuyện gì, ta sáng mai báo cho các ngươi.”

“Ta theo ngươi cùng đi gặp mẫu thân đại nhân.” Vân Mạch Thiên nói.

Vân Viện Viện không có nhìn, nhưng chấp nhận.

Khai báo xong, vợ chồng hai người các nàng liền cùng người của Vân Huyễn Điện, mang theo thi thể đi Vân Huyễn Điện.

Còn lại mấy người hai mặt nhìn nhau, chỉ cảm thấy chuyện tối nay quá mức quỷ dị, không nói thêm gì, tự mình tản đi.

Vân Khê cùng Vân Trung Thịnh hai người đi cuối cùng, Vân Khê quan sát hiện trường phát hiện án mạng, trong đầu vẫn đang suy nghĩ một chuyện khác. Nhưng nếu chuyện này không phải là Cửu Sát nguyền rủa, mà là bởi vì có người đang tác quái, như vậy là kẻ nào đây?

Người kẻ này giết chết chính là con gái cung chủ, từ ý nghĩa trên mà

nói, cùng nàng coi như là người chung một đường. Mặc dù nàng cũng rất muốn báo thù, cũng không phải là con gái cung chủ, mà là bản thân cung chủ.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra đây?

Nhưng nếu thật là vậy, nàng có thể hay không cùng người này liên thủ, cùng nhau trả đũa cung chủ đây?

“Ngươi đang nghĩ cái gì?” Vân Trung Thịnh hỏi.

“Không có gì.” Vân Khê lắc đầu.

“Ngươi có phải hay không cũng không tin tưởng Cửu Sát nguyền rủa? Nhưng nếu là người thì vì cái gì, người giật dây sẽ là ai?” Vân Trung Thịnh dùng ánh mắt dò xét nhìn nàng, giống như muốn nhìn thấu nàng.

Vân Khê ánh mắt thoáng một cái, bỗng nhiên hiểu dụng ý của hắn, lạnh lùng khẽ hừ: “Ngươi cho rằng là ta làm? Ta mới đến, ngay cả cửa phủ bọn họ là nơi nào cũng không biết, ta làm sao có thể giết được bọn họ? Hơn nữa, hai người này là ở cùng một thời gian bị giết, ta liền chỉ có một người, làm sao có thể đồng thời giết chết hai người?”

“Nhưng ngươi có Na Di thuật, ngươi hoàn toàn có thể sau khi giết một người, Na Di đến chỗ khác, giết chết người thứ hai.” Vân Trung Thịnh ánh mắt sáng quắc ngó chừng nàng, muốn nhìn ra sơ hở.

“Cho xin, ta nếu quả thật muốn giết người, cũng trước hết giết ngươi! Ngươi mới là người ta ghét nhất!” Vân Khê trở mặt, đụng vai hắn, xoay người rời đi.

Chính là huynh đệ tỷ muội của hắn chết, liên quan gì tới nàng?

Vân Trung Thịnh cau mày xuống, lắc đầu khẽ than, mấy bước đuổi theo nàng: “Ta không phải hoài nghi ngươi giết người, ta chỉ là đang nghĩ, có lẽ hung thủ giết người cùng ngươi giống nhau, cũng có Na Di thuật thần kỳ như vậy, cho nên mới có thể ở thời gian giống nhau liên tục giết chết hai người.”

Vân Khê thả chậm cước bộ, suy tư nói: “Nếu thật sự là vậy, ta đoán hung thủ ở trong mấy người tối nay tham gia dạ tiệc, nếu không ngoại nhân làm sao sẽ biết là Ngũ công tử cùng Lục tiểu thư hai người chạm tới kỳ thú, hơn nữa động vào là một con kỳ thú có hổ trảo?”

Vân Trung Thịnh yên lặng gật đầu, đồng ý cách nói của nàng.

“Đúng rồi, thời điểm phát sinh sự tình, chẳng lẽ cũng không có người chứng kiến sao? Nếu thật sự là kỳ thú giết người, không thể nào không có ai thấy kỳ thú thân ảnh sao?” Vân Khê suy đoán nói.

“Có, có người của Lục tỷ bên ngoài phòng đang hôn mê, bây giờ còn không có tỉnh lại, có lẽ hắn nhìn thấy gì đó. Người này hiện tại sợ là đã bị mẫu thân của ta mang đi Vân Huyễn Điện rồi, đợi ngày mai hỏi ra tin tức, ta sẽ cho ngươi biết.” Vân Trung Thịnh nói.

Vân Khê gật đầu, mặc dù không liên quan đến nàng, nhưng nàng rất có hứng thú muốn tìm tòi đến tột cùng, dù sao chuyện là dưới mắt nàng phát sinh.

“Sắc trời không còn sớm, ta đưa ngươi trở về đi thôi.” Vân Trung Thịnh xem một chút sắc trời, chủ động đề nghị.

“Tại sao? Ngươi muốn giám thị ta?” Vân Khê rất không thích ứng hắn

chủ động lấy lòng.

Vân Trung Thịnh cười khổ lắc đầu: “Ngươi thật rất không phân rõ phải trái! Là ngươi làm ra chuyện vô lễ với ta trước, vô duyên vô cớ sẽ đem ta ở trong sân đóng băng một buổi tối, để cho ta đang mất hết mặt mũi với mọi người. Ta nhất thời tức giận, trả thù ngươi, cũng là nhân chi thường tình. Ngươi không phải là vừa trả thù rồi sao? Làm sao vẫn còn nghi ngờ ta? Chẳng lẽ giữa chúng ta thì không thể giảng hòa ư?”

“Giảng hòa? Với nhi tử của kẻ địch sao?” Vân Khê cười lạnh, nhất châm kiến huyết (một châm thấy máu – lời nói sắc bén) chỉ ra mối quan hệ đối lập giữa bọn họ.

Vân Trung Thịnh sắc mặt cũng trong nháy mắt trầm xuống, có cảm xúc kỳ dị nào đó ở hai người trong lúc im lặng nảy sinh.

Quyển 5 - Chương 112: Ai là nằm vùng

Vân Khê sở dĩ đem Vân Trung Thịnh coi là con của kẻ địch, là bởi vì nàng từng từ trong miệng huynh trưởng biết được, ban đầu người hạ lệnh bắt mẹ của bọn họ, chính là cung chủ hiện tại.

Mặc dù nàng cũng không rõ ràng mẹ của bọn họ đến tột cùng là chết như thế nào, bên trong còn xảy ra chuyện gì, nhưng khẳng định cùng cung chủ thoát không khỏi liên quan, nàng thật sự không có cách nào cùng một nhi tử của kẻ thù làm bằng hữu.

Một mình trở lại tiểu viện, đã là giờ sửu (từ 1h đêm đến 3h đêm), trong bóng tối, Vân Khê nhạy cảm nhận ra tiếng hít thở của người từ một cái góc nhỏ tiểu viện truyền đến, nàng ra vẻ không có phát hiện, đi ngang qua một gốc cây cổ thụ bên cạnh, mượn thân cây che dấu, nàng lắc mình một cái, biến mất ngay tại chỗ.

Trong bóng tối, có bóng người thò đầu ra, hướng về phía cổ thụ liếc mắt mấy lần, cúi đầu sợ hãi phát ra tiếng than: “Người đâu? Làm sao đột nhiên không thấy?”

“Đang tìm ta sao?” Một cái thanh âm sâu kín từ phía sau hắn vang lên, hắn cả kinh nhảy lên cao ba thước, suýt nữa đứng tim.

“Đại tiểu thư của ta, ngươi làm ta sợ muốn chết!” Người nọ vỗ bộ ngực, lại còn trách nàng.

Mượn ánh trăng, Vân Khê đánh giá nam tử trước mặt, chỉ cảm thấy nhìn quen mắt, giống như là đã gặp nhau ở nơi nào, nhất là thanh

âm ẻo lả này, làm cho nàng ấn tượng có chút khắc sâu.

“Chúng ta đã gặp nhau ở nơi nào sao?”

Nam tử cười hắc hắc, phong tao vỗ về chơi đùa đầu tóc cùng xiêm y, nói: “Vân Khê cô nương, ngươi không nhớ ta sao? Chúng ta lúc ban ngày gặp mặt, ở Hương Lâu.”

Vân Khê đuôi lông mày thâm thúy đứng thẳng, rốt cục nghĩ tới, hắn chính là gã sai vặt ở Hương Lâu, khi nàng vừa bước vào Hương Lâu, chính là hắn tiếp đãi nàng: “Là ngươi? Ngươi tới nơi này làm gì? Lén lén lút lút, ngươi là trộm?”

“Đại tiểu thư của ta, ngươi oan uổng chết ta rồi, người ta là đặc biệt tới nơi này tìm ngươi.” Nam tử vặn vẹo uốn éo thân thể, mở miệng một tiếng là “Người ta”, làm hại Vân Khê toàn thân lông măng dựng đứng.

“Ngươi nói chuyện đứng đắn chút.” Khóe mắt Vân Khê rút rút.

“A.” Nam tử ưỡn ngực, ra vẻ hình dáng nghiêm nghị, lời nói lại giống nhau chọc người lông mao dựng đứng, “Tiểu thư, ta tên là Vân Dương, chính là thủ hạ Thiên công tử. Ban ngày ở Hương Lâu nhìn thấy ngài, còn không biết ngài chính là muội muội Thiên công tử, là sau đó người ta hỏi thăm mới biết được. Ai nha, sớm biết ngài chính là muội muội Thiên công tử, người ta đã đích thân hầu hạ rồi, nơi nào còn có thể giới thiệu người khác đi hầu hạ ngài?”

Vân Khê cố nén xúc động muốn đánh hắn, xoay người nói: “Trước tiên vào phòng rồi nói sau.”

“Tốt, tốt, gần đây khí trời chuyển lạnh, rất dễ dàng ngã bệnh, tiểu thư ngươi buổi tối ra ngoài nên mặc nhiều xiêm y hơn một chút, đến,

đem xiêm y của ta choàng thêm.” Không nói lời gì, hắn lấy đi áo khoác màu đen trên người mình, hướng trên vai Vân Khê trùm tới.

Mặc dù hắn có chút phiền toái, bất quá khó có được người tỉ mỉ như thế, đáy lòng Vân Khê nho nhỏ cảm động.

Sau khi vào nhà, Vân Khê đốt ánh nến, ánh mắt không hề chớp theo dõi hắn, chất vấn: “Ngươi nói ngươi chính là thủ hạ của ca ca ta, có bằng chứng gì?”

Hắn có một gương mặt trẻ tuổi xinh đẹp, ánh mắt trong suốt, nụ cười ngọt, nhưng nếu cử chỉ hắn có thể mạnh mẽ chút ít, như vậy Vân Khê cũng sẽ có thể liên hệ về một nhân vật nhỏ bé như vậy với vị trí một ông chủ.

Nghe được nàng hỏi thăm, hắn một tay bám lấy quai hàm, nghiêng đầu suy nghĩ một hồi lâu: “Bằng chứng nha, ta nhớ được Thiên công tử trên mông hắn có nốt ruồi hồng, này có tính hay không?”

“……” Vân Khê đầu đầy hắc tuyến nhìn hắn, rất là im lặng, nàng rất muốn hỏi ngay ca ca một chút, hắn rốt cuộc là từ nơi nào tìm đến kẻ dở hơi này?

Vân Dương cười hì hì tiến gần nàng: “Tiểu thư, nét mặt ngài bây giờ, là công nhận? Hay là không công nhận đây?”

Vân Khê liếc hắn một cái, lại nói: “Vậy ngươi nói cụ thể cho ta một chút tình huống của ngươi, ngươi tại sao phải ở Hương Lâu làm gã sai vặt, tại sao phải đi theo ca ca của ta?”

“Gã sai vặt?” Vân Dương đáy mắt xẹt qua vẻ cười thầm.

“Chuyện này nói rất dài dòng.” Hắn nhìn xung quanh, cầm lấy bình trà

trên bàn xóc xóc, xoay người đi ra ngoài cửa, “Tiểu thư, ngài trước chờ một chút, ta đi ngâm ấm trà.”

Nói xong, hắn hấp tấp chạy ra cửa.

Vân Khê đối với hắn hoàn toàn hết chỗ nói rồi, bất quá, nếu hắn thật sự là người ca ca nhìn trúng, như vậy trên người của hắn nhất định có chỗ đáng nói, nàng vẫn nên kiên nhẫn một chút. Dù sao mới đến, chưa quen cuộc sống nơi đây, giờ phút này rất cần một người biết rõ Vân Thành đến giúp.

Nàng ngồi ở chỗ đó, bám lấy cánh tay, vừa lim dim, vừa chờ hắn.

Cũng không biết trải qua bao lâu, hắn rốt cục trở lại, trong tay cầm theo một bình trà nóng, nồng đậm hương trà, từ phía xa đi đến.

“Đêm hôm khuya khoắt, ngươi còn uống trà, không sợ không ngủ được sao?” Vân Khê nói.

“Không có gì, thói quen. Ngươi cũng biết, chúng ta làm nghề này, cũng là một loại hoạt động về ban đêm.” Vân Dương nghiêng nước trà về một phía, vừa không sao cả nói.

Vân Khê đáy lòng lướt qua vẻ khác thường, nàng tự nhiên hiểu lời nói trong miệng hắn hoạt động ban đêm là có ý gì, hắn lớn lên thanh tú như thế, trẻ tuổi như vậy, đặt ở hiện đại đó chính là một bông hoa mỹ nam, nhưng luân lạc tới ở tiệm vịt bán đứng thân thể kiếm tiền, nàng không khỏi có chút đồng tình. Nếu không phải cuộc sống bức bách, thử hỏi cõi đời này có ai lại nguyện ý đắm mình?

“Cần bao nhiêu bạc, ta giúp ngươi chuộc thân.” Vân Khê cũng không biết vì sao, đột nhiên trong lúc này phát khởi thiện tâm, có lẽ là bởi vì mới vừa có chút ít cảm động sao.

Vân Dương động tác uống trà ngừng lại, mép nở nụ cười từ từ sâu sắc, hắn ngẩng đầu, cười nhìn Vân Khê nói: “Đa tạ ý tốt của tiểu thư, ta ở Hương Lâu rất tốt, trước mắt còn không có tính toán muốn chuộc thân.”

Vân Khê chớp mắt, đột nhiên nghĩ đến cái gì, bừng tỉnh đại ngộ: “Ngươi chính là lâu chủ Hương Lâu?” Chính là bởi vì là lâu chủ, cho nên mới không có cần thiết chuộc thân.

Vân Dương ào ào cười một tiếng, thay đổi phương pháp xấu hổ mới vừa, nghiêm nghị ôm quyền nói: “Tiểu thư quả nhiên thông minh, tại hạ chính là lâu chủ Hương Lâu.”

Vân Khê âm thầm gật đầu, xem ra tất cả biểu hiện của hắn vừa rồi, bao gồm nửa đường chạy đi pha trà, cũng là khảo nghiệm nàng, nếu nàng vừa rồi ra vẻ không kiên nhẫn, dụ dỗ hắn đi ra ngoài, hoặc là đối với hắn bỏ mặc, có lẽ hắn sẽ không cam tâm tình nguyện thần phục nàng?

Mặc dù có loại ảo não bị đùa bỡn, nhưng cẩn thận nghĩ lại, một thuộc hạ có can đảm đối với chủ tử mình tiến hành khảo nghiệm, nhất định có chỗ năng lực của hắn, nhưng nếu nàng liền điểm dùng người này cũng không có, thì như thế nào được người khác tôn trọng, làm cho người khác tình nguyện bán mạng vì mình chứ? Vân Khê phán đoán quả nhiên không có sai, người ca ca nhìn trúng, há lại là hạng người vô năng?

“Vậy ngươi bây giờ có thể nói cho ta một chút, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra chưa?”

“Dạ tiểu thư…, thật ra thì Hương Lâu bản thân chính là địa phương Thiên công tử dùng để che dấu tai mắt người khác, bồi dưỡng thế

lực của mình, ngài cũng biết, lấy thân phận Thiên công tử, mọi người trong Vân tộc đều kiêng kỵ hắn, một khắc càng không ngừng nhìn chằm chằm hắn, hắn căn bản không có biện pháp công khai thành lập thế lực của mình. Ta vốn là một cô nhi mệnh nhỏ ở trong Vân Thành, là Thiên công tử đã cứu ta, cho ta ngân lượng cùng chỗ an cư, còn dạy ta võ công. Ta thề muốn theo hắn, giúp hắn thực hiện ước nguyện của hắn, Thiên công tử bảo ta mua Vân Thành Hương Lâu, đem nó một lần nữa chỉnh đốn một phen, làm trụ sở bí mật giúpThiên công tử sưu tập tình báo cùng bồi dưỡng thế lực. Chuyện không sai biệt lắm chính là như vậy, cụ thể, chờ Thiên công tử trở lại, ngài tự mình hỏi hắn." Vân Dương nói.

"Thì ra là như vậy." Vân Khê rốt cục hiểu, lúc trước ca ca đã ám hiệu rồi, hắn nói hắn ở Vân tộc nhiều năm như vậy, tự có kế thoát thân của mình, thì ra là hắn giữ trong tay thế lực như vậy.

"Như vậy các ngươi hiện tại tổng cộng có bao nhiêu người?"

"Chúng ta trước mắt tổng cộng có ba trăm hai mươi người, một phần ba người ở Hương Lâu, một phần ba người tán lạc tại ngoài Vân Thành, một phần ba người khác thì xé lẻ ra, phân tán ở trong dân chúng bình thường, một khi có mệnh lệnh, bọn họ sẽ lập tức về hàng." Vân Dương nói.

Vân Khê tính toán nói: "Nói cách khác, bên trong Vân Thành có thể điều động cao thủ, tổng cộng có chừng hai trăm người, thực lực của bọn họ như thế nào?"

" Trong hai trăm người này, có hai mươi lăm người là cao thủ Huyền tôn trở lên, còn lại đều là Thần huyền trở lên. Trong số Huyền tôn cao thủ, đến gần Huyền tôn đỉnh, chỉ có hai người." Vân Dương nói.

Vân Khê nhíu mày, nhân thủ là đủ rồi, nhưng nếu muốn chính diện

tác chiến, hiển nhiên thực lực không đủ: “Các ngươi am hiểu nhất, hẳn là sưu tập tình báo sao?”

Căn cứ tình huống an bài nhân viên, nàng cũng đã nhìn ra đầu mối.

Một phần ba người ở lại Hương Lâu, có thể từ trong miệng khách nhân Hương Lâu biết tin tức tình báo tương đối, một phần ba người tán lạc tại ngoài thành, dễ dàng sưu tập tin tức ngoài Vân Thành, cuối cùng một phần ba người tán lạc tại trong dân chúng, thì dễ dàng từ trong miệng dân chúng biết được tin tức nho nhỏ khắp mọi mặt.

Có thể nói, một chi đội ngũ như vậy, là tốt nhất dùng để sưu tập tình báo.

“Tiểu thư nói không sai, đúng là chúng ta chủ yếu chịu trách nhiệm sưu tập tình báo, dĩ nhiên, trong lúc đó cũng sẽ không quên mất chuyện chuyên cần luyện tập võ công, nói không chừng ngày nào đó có thời điểm công tử cùng tiểu thư cần chúng ta bảo vệ, chúng ta có thể toàn lực ứng phó.” Vân Dương chân thành mỉm cười nói.

Vân Khê gật đầu, lần đầu tiên hướng hắn lộ ra nụ cười thật lòng: “Hiện tại ca ca bị cung chủ giam cầm, mười ngày sau mới có thể trở về, ta hiện tại cần một phần bản đồ chi tiết Vân Thành cùng thế lực khắp nơi, hi vọng ngươi có thể mau sớm giúp ta chuẩn bị việc này.”

“Tốt, ta ngày mai sẽ cho người đưa tới cho ngài. Tiểu thư còn cần cái gì, xin cứ việc phân phó.” Vân Dương nói.

Vân Khê suy nghĩ một chút, nói: “Ngươi dùng thời gian ngắn nhất, giúp ta sưu tập một phần thông tin về cung chủ cùng mười đứa con của nàng, đưa trước cho ta, ta muốn biết sở thích bọn họ, ân oán giữa họ, đồng thời cùng với thế lực phía sau bọn họ…… Tóm lại càng cặn kẽ càng tốt.”

Vân Dương khẽ kinh ngạc: “Tiểu thư là không phải muốn tra chân tướng cái chết ly kỳ của Ngũ công tử cùng Lục tiểu thư sao? Ta khuyên tiểu thư một câu, tốt nhất không nên nhúng tay vào ân oán giữa những công tử và các tiểu thư này, chuyện này phía sau sợ rằng không đơn giản, tiểu thư chớ để hãm vào quá sâu, đem mình vướng vào phiền toái bên trong.”

“Đáng tiếc a, ta đã rơi vào rồi, hiện tại muốn bứt ra, sợ rằng có ít người không vui. Hi vọng không phải là nhắm về phía ta mà tới, nếu không ta nhất định sẽ không ngồi yên không màng đến.” Vân Khê ánh mắt bỗng dưng nghiêm túc, “Ngươi đi chuẩn bị tài liệu đi, mau sớm giao cho ta.”

“Tốt, tiểu thư. kia ngài nghỉ ngơi sớm đi, tại hạ cáo lui trước.” Vân Dương đứng dậy muốn đi, Vân Khê gọi hắn, ” Trà ngươi còn không có uống đâu, uống đi, lúc nào uống xong lại đi.”

Mặt Vân Dương nhất thời biến thành đau khổ khó nói thành lời, thì ra là tiểu thư ghi thù đây: “Tiểu thư, ta sai lầm rồi, ngài tạm tha ta đi.”

Vân Khê nghẹn cười, nhàn nhạt liếc hắn một cái: “Lần sau không được tiếp tục tái phạm nữa.”

Vân Dương trong nháy mắt như bỏ được gánh nặng, luôn miệng nói cám ơn, liên tục không ngừng chạy nhanh đi.

Một đêm trôi qua.

Lúc hừng sáng, Vân Dương liền đưa tới cho nàng bản đồ Vân Thành cùng thế lực khắp nơi, Vân Khê phải cảm thán hiệu suất hắn xử lý việc.

Không đợi nàng kịp nhìn kỹ, Vân Trung Thịnh chạy đến, hẹn nàng cùng nhau đi quý phủ Đại tiểu thư, chờ chực từng bước phát triển của vụ việc.

Đều là mấy người ở dạ tiệc hôm qua, chỉ bất quá thiếu hai người, tăng thêm hai người, thiếu hai người là Ngũ công tử cùng Lục tiểu thư, tăng hai người là Nhị tiểu thư thân thể nhiều bệnh cùng Tam công tử hôm qua bị thương bất tỉnh.

Mấy người tụ tập ở một chỗ, thương nghị chuyện Ngũ công tử cùng Lục tiểu thư ly kỳ tử vong.

Dẫn đầu lên tiếng chính là Đại tiểu thư: “Mẫu thân đại nhân đã lên tiếng, đem trách nhiệm nặng nề truy xét hung thủ giao cho chúng ta, giao trách nhiệm chúng ta cần phải trong bảy ngày tra ra chân tướng sự tình. Mẫu thân còn cố ý phân phó, người nào truy xét ra hung thủ trước, sẽ cho hắn đặc quyền, để cho hắn đi cấm cung nội tu trong mười ngày. Các ngươi, những người đang ngồi ở đây, đêm qua phần lớn đều ở hiện trường, tất cả mọi người phát biểu một chút ý kiến riêng của mình xem sao.”

“Đi cấm cung nội tu mười ngày? Đây chính là đại sự!” Luôn luôn đam mê tập võ Thất tiểu thư nghe xong, hai mắt nhất thời tỏa sáng, vội la lên, “Các ngươi ai cũng không cho theo ta tranh giành, chuyện truy xét hung thủ, ta một người như vậy đủ rồi.”

Vân Trung Báo vừa nghe, không vui, lớn tiếng nói: “Tại sao phải vậy? Mẫu thân đại nhân nói rồi, là cho chúng ta cùng nhau tra, ngươi tại sao phải một người đảm nhiệm nhiều việc như thế?”

Thất tiểu thư lạnh lùng cười một tiếng, mang theo giọng nói giễu cợt: “Chỉ bằng ta tối hôm qua ở hiện trường, biết chân tướng sự việc, xin hỏi Tam ca, ngươi tối hôm qua lại đang nơi nào? Ngươi biết tối hôm

qua đến tột cùng xảy ra chuyện gì sao?”

Vân Trung Báo cười lạnh nói: “Ai nói ta không biết xảy ra chuyện gì? Đại tỷ cùng đại tỷ phu cũng đã nói cho ta biết! Không phải là Cửu sát nguyền rủa sao? Muốn tra rõ chân tướng sự tình, còn không đơn giản? Tìm người đi ra ngoài, sờ một chút bên trên kỳ thú Cửu sát, sau đó chờ kỳ thú đi ra ngoài giết người, rồi cho người bắt nó giao nộp là được. Chuyện đơn giản như vậy, ai làm không được?”

“Chuyện này là ta trước nói, ai cũng không cho theo tranh giành! Tam ca, còn không lâu nữa đến Vạn Liên thịnh hội rồi, dù sao hàng năm cũng là ngươi thắng được, ngươi đến lúc đó nhất định có thể vào cấm Cung tu luyện, ngươi cần gì theo ta tranh giành đây? Bọn ta nhiều năm như vậy, mới thật không dễ dàng chờ đến một cái cơ hội tốt như vậy, ngươi không thể đem cơ hội nhường cho ta sao?” Thất tiểu thư ngữ khí nửa khẩn cầu, nửa kiên quyết.

Vân Trung Báo suy nghĩ một chút, thỏa hiệp nói: “Được rồi được rồi, xem phân thượng ngươi là muội muội của ta, ta liền nhường ngươi một lần.”

Thất tiểu thư vui vẻ nói: “Cám ơn Tam ca!”

Huynh muội này hai người ngươi một lời, ta một câu, tranh nhau muốn tra rõ chân tướng sự việc, thật giống như đều đã nắm chắc phần thắng.

Những người khác vì sự việc của Ngũ công tử cùng Lục tiểu thư đêm qua, làm gì có ai dám dễ dàng nếm thử, có nghĩ nếm thử, thấy Thất tiểu thư kiên trì cùng kiên quyết như thế, cũng là bỏ qua.

Vân Khê đáy lòng âm thầm bật cười, Thất tiểu thư cũng không tránh khỏi đem chuyện nghĩ quá đơn giản đi, bất quá nàng muốn làm chuột

trắng nhỏ cũng tốt, nàng vừa lúc có thể thừa cơ hội thấy rõ ràng rốt cuộc là người nào đang tác quái hay là kỳ thú đang tác quái.

“Đại tỷ phu, nhanh lên một chút đem Cửu sát mang ra đây đi, ta hôm nay còn muốn thử sờ con kỳ thú tối hôm qua Ngũ Ca cùng Lục tỷ đã sờ, xem một chút nó còn có thể hay không tiếp tục tác quái.” Thất tiểu thư khẩn cấp nói.

Vân Mạch rất do dự, hắn nhìn thê tử mình, hỏi ý kiến của nàng.

Vân Viện Viện nhéo đầu lông mày suy tư, không muốn cho muội muội mình đem tánh mạng đi mạo hiểm nữa.

“Đại tỷ, cho tỷ phu đem Cửu sát mang ra đây đi, dù sao chúng ta có nhiều người như vậy, đến lúc đó sẽ coi chừng dùm Thất muội, xem một chút kỳ thú rốt cuộc có thể hay không xuất hiện.” Tứ tiểu thư cổ động nói, “Thất muội, hôm nay Tứ tỷ sẽ theo ngươi ngủ cùng ngươi ăn uống, nếu kỳ thú thật xuất hiện, Tứ tỷ giúp ngươi cùng nhau bắt nó.”

“Vẫn là Tứ tỷ tốt với ta.” Thất tiểu thư liếc mắt cười nói.

Vân Viện Viện chần chờ chốc lát, hướng về phía trượng phu gật đầu: “Tốt, ta cũng vậy, hôm nay tỷ muội ba người chúng ta cùng ra cùng vào cùng ngủ, nhìn kỳ thú có phải thật vậy hay không, sẽ ra ngoài giết người.”

Thấy ba tỷ muội đồng tâm hiệp lực như thế, mọi người tinh thần phấn chấn.

Không bao lâu, tượng đồng Cửu sát lại bị mang ra ngoài, đem đặt ở giữa đại điện. Sau chuyện đêm qua, mọi người một lần nữa xem xét chuyện tượng đồng, chỉ cảm thấy nó càng thêm quỷ dị, thần bí cùng

tà khí nói không ra lời.

Mọi người làm thành một vòng quanh tượng đồng, tinh tế quan sát. Vân Khê cũng không ngoại lệ, lực chú ý của nàng tập trung một ít vào trên người pho tượng kỳ thú thân rắn đầu hổ, nhìn kỹ, một ít vào hổ trảo sắc bén, tràn đầy tính công kích. Nhưng nếu trên đời thật sự có một con kỳ thú tồn tại như vậy, thật đúng là rất dọa người.

“Tất cả mọi người lui về phía sau một bước, ta muốn tiến lên sờ soạng.” Thất tiểu thư hít sâu một ngụm khí, nhìn như trấn định, kì thực nội tâm không tránh khỏi run sợ.

Không khí thoáng cái căng thẳng, mọi người nín hơi.

“Chờ một chút! Ta có biện pháp có thể phán đoán cõi đời này đến tột cùng có hay không tồn tại kỳ thú.” Vân Khê đột nhiên lên tiếng, làm mọi người cả kinh.

“Ngươi làm ta sợ muốn chết! Rốt cuộc là biện pháp gì? Ngươi nói mau.” Thất tiểu thư vỗ ngực một cái, chưa thôi kinh hoàng.

Những người khác cũng nhất tề quay đầu nhìn về phía Vân Khê, Vân Khê nhợt nhạt cười một tiếng, nói: “Lúc trước tại chỗ chúng ta, tất cả mọi người đều thấy được Ngũ công tử cùng Lục tiểu thư đến tột cùng tiếp xúc tới là kỳ thú nào, nhưng căn bản cõi đời này không có kỳ thú, mà là bởi vì…, mỗi người chúng ta tại đây đều có thể có cơ hội bắt chước vết cào của con kỳ thú giết người, do đó nghe nhìn lẫn lộn, cứ như vậy sẽ làm phán đoán của chúng ta mơ hồ. Nhưng nếu chúng ta, tất cả mọi người đều không biết Thất tiểu thư động vào đến tột cùng là kỳ thú nào, như vậy chuyện sẽ khác……”

“Ý của ngươi là……” Vân Trung Thịnh là người thứ nhất lĩnh hội ý của nàng, lộ ra nụ cười hiểu ý, gật đầu đồng ý nói, “Vân Khê cô

nương nói không sai, mọi người chúng ta đều xoay người sang chỗ khác, chỉ để cho Thất muội một mình một người đi chạm tới Cửu kỳ thú, nàng sờ thế nào, chúng ta những người khác đều không biết. Đợi nàng sau khi sờ xong, sẽ cho nàng viết trên một trang giấy, nộp cho mẫu thân đại nhân bảo đảm. Nếu kỳ thú thật xuất hiện, hơn nữa cùng tên nàng viết trên giấy giống nhau như đúc, vậy thì nói rõ lời đồn đãi có Cửu sát nguyền rủa thật sự tồn tại, nếu không giống thì, ha hả……”

“Ý kiến hay a! Đem tờ giấy giao cho mẫu thân đại nhân bảo đảm, công bình nhất.” Tứ tiểu thư đồng ý nói.

“Đúng, vạn nhất Thất muội thật có chuyện ngoài ý muốn, chúng ta cũng có thể từ mẫu thân đại nhân biết đáp án.” Vân Trung Báo nói.

“Phi! Ngươi rủa ta sao?” Thất tiểu thư không vui trợn mắt.

Còn lại tất cả mọi người không có ý kiến phản đối, đều đạt thành nhất trí, tự mình quay lưng đi, chỉ còn lại Thất tiểu thư một người một mình đối mặt tượng đồng Cửu sát.

Tất tất tác tác, tất tất tác tác…… Đó là tiếng ma sát xiêm y cùng tứ chi của Thất tiểu thư, thanh âm rất nhỏ như thế, ở trong đại điện yên tĩnh, trở nên vô cùng rõ ràng.

Không khí khẩn trương.

Thất tiểu thư nhìn mọi người chung quanh, xác định bọn họ cũng không có nhìn lén, ánh mắt của nàng khép lại, đưa tay về phía trước, tiện tay sờ vào một con.

Một lúc lâu, rốt cục nghe được giọng nói nàng: “Tốt lắm, ta đã sờ xong.”

Mọi người lục tục xoay người sang chỗ khác, mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, tràn ngập tò mò, Thất tiểu thư rốt cuộc sờ soạng một con kỳ thú nào đây?

“Đại tỷ, ta sẽ đi Vân huyễn điện ngay bây giờ, đích thân nói cho mẫu thân đại nhân biết con kỳ thú ta mò tới kia, tránh cho việc dùng giấy viết xuất hiện sai sót gì, làm cho người ta nhìn lén.” Thất tiểu thư suy nghĩ cặn kẽ nói.

Đại tiểu thư gật đầu nói: “Như thế cũng tốt, ta đi cùng Tứ muội. Từ thời khắc này, ba người chúng ta bắt đầu sẽ phải như hình với bóng, một khắc cũng không có thể tách ra.”

“Tốt, đại tỷ, Thất muội, vậy chúng ta đi nhanh đi.” Tứ tiểu thư đồng ý nói.

“Viện Viện, ta phái người hộ tống các ngươi, tránh cho trên đường phát sinh cái gì ngoài ý muốn.” Vân Mạch chủ động đề nghị.

Đại tiểu thư gật đầu, cho nên dẫn Tứ tiểu thư, Thất tiểu thư cùng một số tên cao thủ đi theo, cùng nhau rời đi phủ đệ.

Những người còn lại lục tục tản đi.

Vân Khê nghiêng thân sát vào tượng đồng, tinh tế quan sát, nhưng cũng không dám tùy ý chạm tới, nghĩ thầm Thiên Tuyệt nếu ở đây thật là tốt, hắn đối với luyện khí tương đối lành nghề, nói không chừng có thể nhìn ra manh mối gì.

“Cẩn thận, vẫn là không nên đụng thì tốt hơn, để tránh rước họa vào thân.” Vân Trung Thịnh ở bên tai nàng nhắc nhở.

“Ta chỉ là tò mò, nó nếu bị gọi là thượng phẩm khí cụ, hai chữ ‘ thượng phẩm ’ rốt cuộc thể hiện ở nơi nào? Chẳng lẽ cũng là bởi vì nó có thể nguyền rủa giết người, cho nên mới được gọi là ‘ thượng phẩm ’?” Vân Khê nói.

Lúc này, một cái nho nhỏ thanh âm từ Ngọa long Cư truyền ra, truyền vào trong tai Vân Khê: “Mẫu thân, ta thật giống như ở bên trong một quyển chép tay của sư phụ đã từng gặp khí cụ tương tự, bất quá lúc ấy ta gấp gáp chạy đi ăn cơm, cũng đại khái liếc một cái, không nhớ quá rõ. Ngươi để cho ta suy nghĩ thật kỹ, có lẽ ta có thể nhớ tới.”

Tiểu thùng cơm! Làm sao hết lần này tới lần khác lại chọn chỗ mấu chốt như vậy, chạy đi ăn cơm đây?

Vân Khê thật rất muốn gõ cái đầu nhỏ của hắn, bất quá nàng vẫn rất mừng rỡ, thiếu chút nữa quên mất, nàng còn tùy thân đem theo một cái nho nhỏ thiên tài luyện khí sư đây.

“Tiểu Mặc, ngươi nhìn kỹ, xem một chút có thể hay không nhớ tới cái gì.” Vân Khê cố ý đi vòng quanh tượng đồng một vòng, tận lực để cho nhi tử nhìn càng thêm cẩn thận chút ít.

Vân Trung Thịnh không giải thích được hành vi của nàng, vẫn là lắc đầu, nói: “Ta đối với luyện khí cũng không quen thuộc, cho nên nhìn không thấy manh mối gì. Chúng ta hay là xem một chút tình trạng của Thất muội đi, hi vọng hết thảy chẳng qua là trùng hợp, sẽ không còn có bi kịch như thế phát sinh.”

Chờ nhi tử nhìn không sai biệt lắm, Vân Khê ngẩng đầu hỏi Vân Trung Thịnh: “Đúng rồi, tối hôm qua ngươi nói có người chứng kiến, hắn đâu rồi?”

Vân Trung Thịnh cảm xúc thoáng cái bị đè nén đi xuống, trầm giọng nói: “Hắn đã chết, nghe nói là bị sợ quá mà chết.”

“Đã chết? Tối hôm qua không phải nói chỉ ngất đi sao? Làm sao hôm nay đã chết?” Vân Khê hí mắt.

“Bọn họ nói hắn lúc trước đích xác là ngất đi rồi, bất quá lúc bị mang đi Vân huyễn điện, hắn có lẽ là nhìn thấy gì thứ không nên thấy, bị hù dọa sợ quá, tại chỗ tử vong. Rất nhiều người đều nói, có lẽ là hắn thấy được kỳ thú giết người, gặp phải kỳ thú trả thù, cho nên dọa hắn chết.” Vân Trung Thịnh nói.

Vân Khê cười nhẹ: “Loại lời nói hoang đường này, ngươi tin sao?”

“Ta dĩ nhiên không tin, nhưng là xem trước mắt, không có chứng cứ, cũng không phải ta không tin.” Vân Trung Thịnh thanh âm cười khẽ, khoát tay nói, “Chúng ta đi thôi, hôm qua không có cơ hội mời ngươi hưởng thụ một chút thức ăn ngon ở tửu lâu Vân Thành, hôm nay mời ngươi đi thưởng thức vậy.”

“Ca ca cùng tỷ tỷ của ngươi vừa mới qua đời, ngươi lại còn có tâm tình tốt như vậy?” Vân Khê có lòng trêu chọc.

Vân Trung Thịnh thu hồi nụ cười, đáy mắt thoáng ảm đạm.

Vân Khê nghiêng mắt nhìn hắn một cái, nói: “Xin lỗi, ta không phải là cố ý.”

Vân Trung Thịnh không nói gì nữa, khoát khoát tay, dẫn dắt nàng rời đi đại điện.

Vừa xoay người, khóe mắt chợt hiện lên ánh sáng kỳ dị, Vân Khê hơi sững sờ, đợi nhìn kỹ tý nữa, cái gì cũng không có. Trong đại điện

trống rỗng, tất cả mọi người bận rộn đến rồi đi, chỉ có hai gã thủ vệ canh giữ ở cửa đại điện, hết thảy thoạt nhìn rất bình tĩnh, lại không quá bình tĩnh.

Vân Khê mơ hồ cảm giác được sau lưng chuyện này dấu diếm sát cơ, nhưng sát cơ này tựa hồ không phải là hướng nàng tới……

Tửu lâu đối diện với Hương Lâu, cho dù là ban ngày, cửa Hương Lâu khách nhân tựa như mây bay, các nữ nhân ra vào tới tấp, công khai, so sánh với nữ nhân hiện đại còn muốn cởi mở hơn a. Nữ nhân hiện đại muốn vào tiệm vịt, kia cũng phải lén lén lút lút, ai dám ra vào táo bạo như vậy?

Vân Khê không khỏi cảm thán người dân ở Vân Thành quá mạnh mẽ rồi đi.

“Ngươi còn đang lưu luyến phục vụ đặc thù của Hương Lâu sao? Nếu như ngươi muốn đi, ta sẽ mời.” Vân Trung Thịnh ưu nhã uống trà, trong giọng nói tràn đầy đùa bỡn.

“Tốt, chúng ta có thể cùng nhau nữa thưởng thức một chút ca múa tuyệt đẹp ở đó.” Vân Khê phản kích hoàn mỹ.

Vân Trung Thịnh nghe thế kéo ra khóe miệng, không hề nói tiếp nữa.

Cái loại phong cách ca múa mạnh mẽ này, chỉ sợ cũng chỉ có gia đình biến thái của Vân Khê mới có thể thích.

“Ta mới tới Vân Thành, đối với Vân tộc cùng Vân Thành hết thảy đều rất xa lạ, ngươi có thể hay không giới thiệu cho ta một chút sự phân bố các thế lực chủ yếu của Vân tộc cùng Vân Thành không?” Vốn là nàng có thể trực tiếp từ thông tin của Vân Dương cho nàng xem xét trước, đáng tiếc Vân Trung Thịnh một mực bên người nàng, nàng

không có cơ hội, chẳng thà trực tiếp hỏi hắn, có lẽ còn có thể từ đó moi ra chút tin tức hữu dụng gì.

“Vân tộc, chủ yếu chia làm hai đại thế lực nội tông cùng Ngoại Tông, chúng ta bây giờ có thể tiếp xúc đến trên căn bản chính là thế lực Ngoại Tông, trong thế lực Ngoại Tông quyền uy nhất đúng là Vân huyễn điện, mà mẹ ta chính là chủ nhân Vân huyễn điện, mọi người thường gọi là cung chủ Vân tộc. Có thể nói, mẹ ta là chúa tể nắm trong tay hết thảy quyền lực Ngoại Tông.”

” Phía dưới Vân huyễn điện chính là thế lực phủ thành chủ, bởi vì Vân huyễn điện trên căn bản thu nhận các cô gái có thiên phú xuất chúng, cho nên bên trong Vân Thành, tất cả nam tử cùng thiên phú như các cô gái cũng không có cách nào tiến vào Vân huyễn điện, chỉ đành ở dưới sự quản hạt của thành chủ hoặc gia nhập phủ thành chủ vì thành chủ dốc sức, hoặc tự mình tụ tập ở chung một chỗ, tổ chức thành thế lực quy mô nhỏ. Chỉ cần thế lực này không vượt qua phạm vi phủ thành chủ thì có thể dễ dàng tha thứ, thành chủ bình thường cũng sẽ một mắt nhắm một mắt mở. Trước mắt mà nói, dưới phủ thành chủ, chủ yếu có ba cỗ thế lực đến từ ba con ruột của thành chủ, bọn họ vì tranh đoạt chức thành chủ, trong lúc minh tranh ám đấu, cũng thường tới lôi kéo huynh đệ tỷ muội chúng ta, rất phiền phức.”

Vân Trung Thịnh nhíu mày, tựa hồ là thật rất chán loại tranh đấu này.

“Kia hiện giờ quan hệ giữa thành chủ cùng cung chủ như thế nào?” Vân Khê hỏi.

” Thành chủ hiện giờ là cha ruột của mẹ ta, cũng chính là ông ngoại của ta. Bình thường thì, chức thành chủ không phải là cha truyền con nối, mà là dựa vào đề cử của mọi người, nhưng cũng có thể có người trợ giúp. Chính là bởi vì mẫu thân ta ngồi lên vị trí cung chủ,

ngoại công ta mới có thể loại nhiều đối thủ cạnh tranh ra, thuận lợi ngồi lên vị trí chức thành chủ. Hiện nay ngoại công ta thân thể ngày một yếu, không bằng như trước nữa, ba vị thúc cậu của ta cũng đã khẩn cấp, tự mình xây dựng lực lượng, muốn so đấu thực lực lớn nhỏ với nhau……” Vân Trung Thịnh giễu cợt cười nhẹ, mấy phần bi thương cùng cảm khái.

“Như vậy nội tông thì sao? Thế lực Nội tông thì như thế nào?” Vân Khê lại hỏi.

Vân Trung Thịnh nói: “Về phần nội tông, ta chỉ biết những cao thủ kia ẩn cư ở một địa phương rất bí mật, bọn họ tựa hồ làm một đại sự gì đó, rất ít lộ diện ở Vân Thành. Chỉ khi có sự việc trọng đại, mới có thể xuất hiện mội hai vị sứ giả đại nhân, tới ban bố mật lệnh những cao thủ nội tông. Tổng tuyển cử Thánh nữ rất nhanh sẽ tới, ta đoán chừng nội tông cũng sẽ phái ra mội hai vị sứ giả đại nhân đến đây quan sát tổng tuyển cử, đến lúc đó ngươi có thể thấy bọn họ.”

Vân Khê âm thầm gật đầu, thật ra thì nàng hiện tại quan tâm nhất chính là, Tiểu ban bọn họ rốt cuộc lúc nào sẽ đi trấn áp hồn phách người Vân tộc. Một khi bọn họ xuất phát, nàng khẳng định cũng muốn đi theo, điều tra rõ ràng hồn phách kia có phải hay không là Vân Huyên, giải quyết xong lời hứa của nàng đối với Tiểu Tả bọn nó.

“Đúng rồi, ba vị Phật sống hiện tại đang ở nơi nào? Ta có thể đi gặp bọn họ không? Ta với bọn họ có chút giao tình, coi như là bằng hữu rồi, không biết có cơ hội được gặp lại bọn họ hay không.”

“Ba vị Phật sống hiện tại ở Vân huyễn điện, mấy ngày tới bọn họ cũng vẫn chưa rời đi, ta khuyên ngươi hay là bỏ ý niệm này đi. Ngươi muốn vào Vân huyễn điện, phải đợi mẹ ta cho phép, nếu không một khi tự xông vào, hậu quả thiết tưởng ngươi chịu không nổi. Chẳng những ngươi sẽ bị phạt, Thiên sư huynh cũng sẽ bị liên

lụy.” Vân Trung Thịnh tâm tư trấn tĩnh, hắn biết rõ cái gì có thể nói, cái gì không thể nói.

Vân Khê chép miệng, còn tưởng rằng hắn sẽ tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẫn (không biết thì thôi, biết thì sẽ nói bằng hết, không giấu giếm tí nào), thời khắc mấu chốt lại mắc kẹt rồi, không được, chuyện này rốt cuộc lại vẫn phải để cho Vân Dương đi dò la, nhất định phải nắm giữ tốt hành trình bọn họ, lúc cần thiết, nàng mượn Xá Lợi Châu (vòng Phật mà Tiểu Nguyệt Nha đeo) theo chân bọn họ trao đổi.

Một ngày kia, trôi qua cực nhanh, rất nhanh đã đến ban đêm.

Bởi vì cái gọi là nguyệt hắc phong cao dạ (đêm đen gió lanh – thích hợp làm chuyện xấu), giết người phóng hỏa.

Càng là đến ban đêm, tội ác càng dễ dàng phát sinh, từ tò mò, Vân Khê đi theo Vân Trung Thịnh đi phủ đệ Thất tiểu thư, cùng nhau vây xem, chờ chực “Kỳ thú” trong truyền thuyết lần nữa hiển uy xuất hiện.

Những người có lòng hiếu kỳ theo chân bọn họ không phải là số ít, ngay cả Nhị tiểu thư thân thể nhiều bệnh cũng tới tham gia náo nhiệt, một nhóm người đều tụ tập ở trong hành lang, tính toán đến cầm đuốc soi sáng ban đêm. Thứ nhất, tất cả mọi người giám sát lẫn nhau, không có cách nào hạ thủ, thứ hai, nếu thật sự có kỳ thú xuất hiện, mọi người cũng có thể cùng nhau hỗ trợ đối phó kỳ thú.

Quá nhàm chán, Vân Khê đề nghị mọi người cùng chơi trò ai là nằm vùng.

Bao gồm cả Vân Khê, tổng cộng là mười người, mười cái tờ giấy, trên mỗi tờ giấy viết mấy chữ, trong đó chín cái viết chính là giống nhau, chỉ có một tờ bất đồng, bắt được tờ giấy có nội dung bất đồng chính là người nằm vùng.

Quy tắc trò chơi, mỗi người dùng từ ngữ đơn giản miêu tả một chút nội dung viết trên tờ giấy trong tay, sau khi một vòng kết thúc, tự mình bỏ phiếu, chỉ ra ai là người nằm vùng. Một người bị bỏ phiếu nhiều nhất, nếu chính là người nằm vùng, trò chơi kết thúc, nhưng nếu không phải là người nằm vùng, mà là người vô tội, thì trò chơi tiếp tục, cho đến tìm được người nằm vùng mới thôi.

Người ra đề mục, tự nhiên là Vân Khê.

Vòng thứ nhất, trò chơi bắt đầu.

Vân Khê: “Hắn, có thể là người, cũng có thể không là người.” Ý tứ gì? Cõi đời này có người kỳ quái như vậy sao?

Đại tiểu thư: “Ách…… Hắn so với ta nhỏ hơn.”

Đại tỷ phu: “…… Là một nam nhân”

Nhị tiểu thư: “Khụ khụ, ta sẽ không chơi, không biết hình dung như thế nào.” Ánh mắt đơn thuần liếc về phía dưới.

Tam công tử: “…… Hắn là nam nhân thật tốt ngàn dặm mới tìm được một.” Vỗ vỗ lồng ngực, đắc ý mà cười.

==========

Tứ tiểu thư: “Buồn nôn!” Trực tiếp làm động tác muốn ói.

Thất tiểu thư: “Ta ghét hắn!”

Bát tiểu thư: “Ta cũng vậy, không thế nào thích hắn.”

Cửu công tử: “Hắn thường xuyên khi dễ ta.”

Thập công tử: “Ta cũng vậy.”

Bỏ phiếu bắt đầu.

Toàn bộ phiếu vé quăng cho Tam công tử.

Tam công tử quát lên như sấm: “Tại sao vậy? Tại sao đều chọn ta? Ta sao có thể là nằm vùng?”

“Chúng ta dĩ nhiên biết ngươi không phải là nằm vùng.” Tứ tiểu thư hướng hắn vứt cái mị nhãn.

“Đúng, chúng ta chính là ghét ngươi, ghét nhất người tự luyến.” Bát tiểu thư mím môi cười, tuyệt không cho hắn mặt mũi.

Kết quả là, Tam công tử cứ như vậy hoa hoa lệ lệ bị cho chết oan.

Vòng thứ hai, trò chơi tiếp tục.

Vân Khê: “Ta rất muốn đánh hắn.”

Đại tiểu thư: “Ách…… Thật ra thì, hắn khi còn bé rất là khả ái.”

Đại tỷ phu: “Ta đồng ý lời của Viện Viện.”

Nhị tiểu thư: “Hắn…… Hắn hiện tại rất tức giận.”

Tứ tiểu thư: “Hắn đã bị chết oan.”

Thất tiểu thư: “Hắn đáng đời!”

Bát tiểu thư: “Ừ? Kia nằm vùng chẳng lẽ là……” Hai mắt liếc về phía hai người, tinh quang lòe lòe.

Cửu công tử: “Thập đệ, ngươi là nằm vùng!”

Thập công tử: “Ta không dám gật bừa.” Khoát khoát tay, vẽ ra nụ cười đẹp trai.

Bát tiểu thư đột nhiên cao hứng, hướng Cửu công tử nhào tới, cướp tờ giấy trên bàn hắn.

“Để cho ta xem!”

“Không cho! Trò chơi còn chưa kết thúc đâu, ngươi như vậy là không tuân theo quy tắc trò chơi.” Cửu công tử che dấu tờ giấy của mình, lập tức thoát khỏi chỗ ngồi, ở trong hành lang nhảy ra chạy tán loạn bốn phía.

Bát tiểu thư đuổi theo hắn, chặn đường chạy của hắn:”Tứ tỷ, ngươi đi đoạt tờ giấy thập đệ, xem một chút rốt cuộc hai người bọn họ ai mới là chân chính nằm vùng? Dù sao nằm vùng khẳng định là một trong hai người bọn họ.”

“Tốt, giao cho ta đi!” Có Tứ tiểu thư gia nhập, trò vui càng thêm hỗn loạn, từ hai người truy đuổi, biến thành bốn người truy đuổi lẫn nhau, cuối cùng người gia nhập càng tới càng nhiều, càng ngày càng nhiều……

Hô ——

Một trận gió lớn nổi lên, cuộn sạch cả đại đường, đem tất cả ánh nến trong hành lang thổi tắt.

Đúng lúc ấy, mây đen che lấp mặt trăng, chặn lại ánh sáng yếu ớt duy nhất.

Trong hành lang bị hù dọa có mấy tiếng thét chói tai, không rõ rốt cuộc ai là ai.

Quyển 5 - Chương 113: Áo bông nhỏ tri kỷ*

* Áo bông nhỏ tri kỷ: là từ các bà mẹ TQ thường hay gọi con mình.

“Tất cả mọi người đừng loạn! Tự mình đứng nguyên tại chỗ, không nên ồn ào.” Trong bóng tối, Vân Khê liền nhắc nhở mọi người, càng là thời điểm hỗn loạn thì hung thủ càng dễ đục nước béo cò.

Nếu nàng là hung thủ, muốn giết một người, một chút thời gian ngắn ngủi như vậy cũng đủ rồi.

Tiếng người từ từ nhỏ xuống dần, mọi người tự mình đứng yên tại chỗ, loại bỏ đi những thanh âm và tiếng động dư thừa.

Vân Khê vểnh tai, tinh tế lắng nghe, tinh thần lực vô hạn lan tỏa, đem trọn đại đường nắm giữ, khống chế dưới tinh thần lực của nàng.

Nàng nghe thấy bên phải phía đằng sau có tiếng hít thở của một người, bên phải phía trước hai người, có đứng tụ lại một đám khoảng chừng 6 người về phía bên phải, tựa hồ có tiếng bước chân của một người cuối cùng đi lại, cước bộ có chút lảo đảo cùng chậm chạp.

Chín người, cộng thêm nàng, vừa đúng mười người.

Toàn bộ đều ở đây, không thừa không thiếu một người.

Lúc này, có Dạ Minh Châu ánh huỳnh quang từ từ sáng lên, chiếu sáng gần nửa cái đại đường.

Vân Khê tay cầm một viên Dạ Minh Châu, nhanh chóng quét xong vị trí đứng của mọi người ở hiện trường, động tác của bọn họ, cùng với biểu hiện trên mặt của mỗi người lúc đó.

Bên phải, phía sau nàng là Vân Trung Thịnh, chân phải của hắn hướng về phía trước, chân trái phía sau, phương hướng đối diện chân trái của hắn chính là nàng, hắn đây chính là đang tìm nàng trong bóng tối, muốn nhích tới gần nàng, trên mặt hắn vẻ mặt rất bình tĩnh, nhìn không ra đầu mối gì.

Bên phải, phía trước nàng, là vợ chồng Đại tiểu thư, Vân Mạch Thiên đang ôm thê tử, tư thế đang ôm, mà Đại tiểu thư thì dựa vào trước người hắn, hai vợ chồng rất là bình thường trong khi đang ở trong một hoàn cảnh đầy nguy cơ khẩn cấp như thế này rất dễ làm người ta sinh ra phản ứng. Đều là nói hoạn nạn gặp chân tình, có thể nhìn ra được là ngày thường hai người bọn họ cực kì ân ái.

Nhìn qua đám người bên phải nàng, lấy Vân Trung Báo làm trung tâm, tất cả mọi người hướng về hắn tụ lại, giống như là đang cầu xin hắn bảo vệ. Người cách Vân Trung Báo xa nhất, hoặc nói là bị sự chen chúc của mọi người đẩy ra ngoài là Thất tiểu thư, một cái tay của nàng chụp vào người Bát tiểu thư, mà Bát tiểu thư hai tay lại chụp vào người Vân Trung Báo. Về phần Nhị tiểu thư, Tứ tiểu thư cùng với Cửu công tử, cũng đứng xoay quanh người Vân Trung Báo, mọi người lộ ra vẻ sợ hãi.

Vân Trung Báo bị mọi người coi như cây cỏ cứu mạng, trên mặt mọi người chưng ra một loại biểu tình không tốt đẹp gì, bị nhiều người như vậy vây lại coi như là người bảo vệ, hắn cảm thấy giống như đạt được một thành tựu to lớn làm cho hắn rất thỏa mãn, cho nên nét mặt của hắn hoàn toàn trái ngược với những người còn lại.

Nguồn sáng duy nhất chợt lóe lên trong chớp mắt, hình ảnh ngắn ngủi cho thấy vẻ mặt của mọi người, Vân Khê đem toàn bộ hình ảnh đó lưu lại trong đáy mắt.

Rất nhanh, tất cả mọi người đều phản ứng về phía nàng, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, lòng vẫn còn sợ hãi.

“Làm ta sợ muốn chết! Làm sao đột nhiên lại xuất hiện một trân gió lớn như vậy?” Bát tiểu thư dùng sức nắm lấy xiêm y trước ngực Vân Trung Báo, hơi thở rối loạn.

“Ta mới bị hù chết! Vừa vặn giống như có vật gì đó nhích tới gần sau lưng ta, một trận gió lạnh xuất hiện sau gáy ta, may nhờ ta phản ứng nhanh nhẹn, nếu không sợ rằng bây giờ ta đã đi gặp Diêm Vương rồi.” Thất tiểu thư trong lòng vẫn còn sợ hãi, da thịt trên mặt run rẩy, xem ra không giống như đang nói dối.

“Sẽ không phải là kỳ thú thật sự xuất hiện tới lấy mạng chúng ta chứ?” Tứ tiểu thư cả người run lên, lộ ra vẻ mặt kinh hoàng.

“May mà Thất muội không có chuyện gì, chỉ là một phen sợ bong sợ gió.” Đại tiểu thư thở phào một cái, nhẹ nhàng mà đẩy trượng phu ra.

Vân Mạch Thiên lẳng lặng ngưng mắt nhìn nàng, không có bất kì cử động.

Vân Trung Thịnh bước mấy bước tới cạnh người Vân Khê, ánh mắt ân cần, hỏi thăm tình trạng của nàng.

Vân Khê lắc đầu, nói: “Mọi người trước đứng nguyên tại chỗ đợi, ta có vài vấn đề muốn chia ra hỏi mọi người một chút, vì có thể sớm tìm ra chân tướng sự tình, hi vọng mọi người có thể phối hợp.”

“Tại sao phải? Tại sao chúng ta phải nghe lời ngươi? Ngươi coi kia là rễ hành, cũng dám kiêu chúng ta uống?” Vân Trung Báo còn nhớ nỗi hận bị nàng nhục nhã hôm qua, khi nào thì chịu nghe nàng chỉ huy?

“Tam ca, lúc này huynh cũng đừng nên hành động theo cảm tính, mới vừa rồi nếu không phải Vân Khê cô nương lên tiếng, muội chỉ sợ sớm đã bị thứ kia hại chết.” Thất tiểu thư ngăn cản hắn nói.

Lần này Vân Trung Báo không còn lời nào để nói nữa rồi. Đúng là, mới vừa rồi tình hình quá mức hỗn loạn, nếu không phải Vân Khê lên tiếng, giúp cho mọi người yên tĩnh, hung thủ vô cùng có khả năng thừa dịp hết sức hỗn loạn này hạ thủ. Mặc dù hung thủ này rốt cuộc là người hay kỳ thú vẫn còn chưa biết.

Những người khác lúc này vẫn chưa hết kinh hoàng, không có chú ý gì đặc biệt, đồng loạt nhìn Vân Khê, xem một chút nàng có thể đưa ra ý kiến cùng cách làm gì không.

Vân Khê thấp giọng ho khan, cất giọng nói: “Câu hỏi của ta thật ra rất đơn giản, chính là mới vừa rồi các ngươi từ chỗ ngồi của mình, một đường chạy tới vị trí hiện tại, trên đường đã làm gì? Có hay không thét lên chói tai? Hoặc là đụng phải người nào? Tóm lại miêu tả càng cặn kẽ càng tốt.

Tầm mắt của nàng vừa chuyển, đầu tiên rơi vào trên người Vân Trung Thịnh, ít nhất trước mắt xem ra, hiềm nghi về hắn là nhỏ nhất: “Thịnh công tử, liền bắt đầu từ ngươi đi.”

Vân Trung Thịnh suy nghĩ một chút, nói: “Thời điểm ánh nến vừa tắt, ta lo lắng ngươi… Ta là nói, ta trước hướng chỗ ngồi của ngươi đi tới, phát hiện ngươi đã rời khỏi chỗ ngồi. Sau lại nghe được thanh âm của ngươi, ta liền men theo thanh âm của ngươi, đi tới nơi này. Dọc theo đường đi ngoại trừ đụng phải cái bàn, không có đụng phải

bất cứ người nào.”

Bát tiểu thư xuy thanh cười nhẹ.

“Ta sao? Để cho ta nghĩ thử xem..” bát tiểu thư khoanh hai tay, hai mắt liếc khắp nơi, cất bước đi tới chỗ ngồi của nàng, vừa khoa tay múa chân vừa nói: “Mới vừa rồi ánh nến tắt, ta liền hét to một tiếng, sau đó ta nghe thấy bên phải cũng có người kêu lên một tiếng, ta nghĩ hẳn là thanh âm của Tứ tỷ…. Ta trước sau đụng phải hai người, hẳn là Tứ tỷ cùng Cửu đệ. Bởi vì một khắc khi ánh nến tắt, ta nhìn thấy được Tam ca vừa lúc từ chỗ ngồi đi ra, hắn lớn lên khôi ngô, cao lớn, võ công lại cao, ta nghĩ sẽ cùng hắn đứng đợi chung 1 chỗ, nhất định sẽ rất an toàn, không cần suy nghĩ liền chạy lại hướng của Tam ca. May là, cuối cùng nắm được cây cỏ cứu mạng là hắn….”

Bát tiểu thư miêu tả sinh động như thật, thoáng cai làm cho không khí khẩn trương ở hiện trường hòa tan, mọi người cười thoải mái.

“Như vậy các ngươi đây có phải hay không cũng cảm thấy Tam ca ta rất có cảm giác an toàn?” Vân Trung Báo đắc ý nhướng mày.

Những người đứng vây quanh hắn, đồng loạt hướng hắn trợn trắng, tuy nói vừa mới ở trong hoàn cảnh nguy cấp, thật sự người đầu tiên bọn họ nghĩ đến là hắn, cần phải để bọn họ thừa nhận hắn có cảm giác an toàn, thật sự là không thể mở nổi miệng mà.

“Tam công tử, ngươi tại sao lại trước một khắc ánh nến kia tắt mà rời khỏi chỗ ngồi? Ngươi muốn đi làm cái gì?” Bát tiểu thư nghi ngờ, những người khác cũng mang ánh mắt hoài nghi nhìn về phía hắn.

Vân Trung Báo nổi giận, mặt đen lên nói: “Ta bị các ngươi vu oan tức chết thôi! Muốn đi đại tiện cũng không được sao? Các ngươi có ý gì?

Hoài nghi ta giết người? Đừng quên, hôm qua thời điểm các ngươi tham gia dạ tiệc, ta vẫn là hôn mê, phát sinh chuyện gì, ta hoàn toàn, từ đầu đến cuối, luôn luôn không biết chút gì."

"Người nào có thể chứng minh ngươi luôn ở trạng thái hôn mê? Nói không chừng chính ngươi là nội gian: sau khi tỉnh dậy, ở trong đại điện nhìn lén hết thảy?" Cửu công tử đột nhiên nói xen vào, nói ra nghi vấn trong lòng mọi người.

Vân Trung Báo vừa nghe, càng thêm nổi giân, vun quyền muốn đánh người: "Tiểu tử ngươi, nếu hoài nghi ta, vậy tại sao còn hướng về chỗ của ta chạy lại? Ngươi gan lớn, ngươi có bản lĩnh thì đừng chạy về chỗ của ta!."

"Ách…." Cửu công tử có chút xấu hổ, hắn mới nãy chính là bản năng, phản xạ có điều kiện, ai bảo Tam ca thoạt nhìn tương đối có cảm giác an toàn làm chi?.

Vân Khê cúi đầu cười một tiếng, nói: "Ta tin tưởng hắn! Theo ta quan sát, từ lúc hắn tiến vào đại đường cho tới bây giờ, tổng cộng uống chín chén trà, xuất hiện một chút nhu cầu sinh lí đặc thù, cũng là bình thường."

"Phụt!~~~" mọi người không ai nhịn được, cười mãi không ngừng.

"Hừ" Vân Trung Báo căng lớn hai con mắt tròn, hung hăng trừng nàng, khí thế uy hiếp.

"Hư….Hư hư hư…. Hư hư hư…" Vân Khê ngẩng đầu nhìn trời, phối hợp thêm tiếng huýt sáo, còn rất có tiết tấu, cảm xúc. =)))))

Vân Trung Báo sắc mặt nhất thời lúc đỏ lúc trắng, cũng không nhịn được nữa, gia tăng cước bộ, vội vã hướng ra ngoài mà chạy đi.

“Ngươi chờ đó cho ta!”.

Mọi người vui cười trong chốc lát, Vân Khê lại bắt đầu hỏi thăm Cửu công tử.

“Ta mới vừa rồi là đi theo Bát tỷ đến nơi này, ở giữa ngoại trừ cùng Bát tỷ đụng một cái cũng không có đụng phải bất cứ ai, nhưng sau khi đến chỗ của Tam ca, lại có người đẩy ta xuống.” Cửu công tử quay đầu, nhìn về phía Tứ tiểu thư, “Tứ tỷ, vừa nãy là tỷ chen lên đẩy ngã đệ sao?”

Tứ tiểu thư nâng lên mị nhãn, nói: “Là ta, thì sao? Ta vốn là ở bên cạnh Tam ca, thấy ánh nến tắt, theo bản năng liền hướng tới gần Tam ca, muốn chen cũng là ngươi chen với ta.”

“Vậy còn Thất tiểu thư?” Vân Khê đặt mục tiêu lên người Thất tiểu thư.

Hôm nay chỗ ngồi của mọi người, không có quá nhiều quy tắc, không phải dựa theo số tuổi, thứ bậc để an bài mà là dựa theo sở thích của mọi người, tùy ý mà ngồi.

Ngồi ở vị trí chủ vị là chủ nhân của phủ đệ, Thất tiểu thư.

Bên trái chỗ ngồi, từ trên xuống dưới, theo thứ tự là vợ chồng Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư, Vân Khê cùng Vân Trung Thịnh.

Bên phải chỗ ngồi, từ trên xuống dưới, theo thứ tự là Tam công tử, Tứ tiểu thư, Bát tiểu thư cùng Cửu công tử.

Thất tiểu thư lúc ấy ngồi ở chủ vị, bởi vì chủ vị cùng vị trí khách quý cách nhau một khoảng, nàng muốn từ chỗ ngồi của mình chạy tới

hướng Tam công tử ngồi, đầu tiên phải mò mẫm trong bóng tối vượt qua mấy bàn phía trước, sau đó bước xuống thềm đá, chạy về phía Tam công tử Vân Trung Báo. Trong quá trình này tuyệt đối có thể hạ thủ giết người.

Tầm mắt Vân Khê nhanh chóng xẹt qua toàn trường, đáy lòng suy đoán ra vài người khả nghi.

Thất tiểu thư lấy lại bình tĩnh, nhớ lại nói: “Thời điểm ánh nến tắt, ta lên tiếng kinh hô, sau đó mò mẫm dọc theo mấy cái bàn, đi vòng qua xuống thềm đá. Khi ta vừa đi được một bước xuống thềm đá thì ta cảm giác phần gáy có một trận gió thổi qua, thật lạnh lẽo, sau đó ta liền hét lên. Vừa lúc đó, Vân Khê cô nương cất tiếng nói chuyện, làm cho tất cả mọi người an tĩnh lại, cũng chính là lúc này, ta cảm thấy trận gió bên gáy đột nhiên biến mất. Ta lảo đảo bước xuống thềm đá, sau đó đột nhiên chụp được vào người Bát muội…Nguy hiểm thật, ta thiếu chút nữa là đụng phải kỳ thú rồi.”

“Làm sao ngươi kết luận nhất định là kỳ thú? Có lẽ căn bản là có người muốn thừa dịp tối lửa tắt đèn để giết người.” Tứ tiểu thư suy đoán.

Thất tiểu thư lien tục lắc đầu: “Không phải, không phải vậy! Ta cảm giác trận âm phong này là từ trên cao giáng xuống, chúng ta, tất cả đều đang ngồi nên không thể nào có than thể cao như thế, nhất định là kỳ thú không sai. Trời ạ! Ta cũng bắt đầu có chút hối hận, không nên đụng vào vật tà khí kia.”

Mặt dù nàng phán đoán như thế, Vân Khê cũng không dám gật bừa, âm phong từ trên xuống dưới, có thể xuất ra một kíchcũng chưa chắc cần phải có than hình coa lớn hơn người bình thường thế kia. So với kỳ thú tác quái, nàng càng nguyện ý tin tưởng là do người làm.

Vân Khê đảo tầm mắt nhìn qua Bát tiểu thư, Thất tiểu thư, Cửu công tử cùng Tứ tiểu thư bốn người, lướt qua thì mấy người bọn họ người nào cũng có bằng chứng, quá trình không có bất kì sơ hở nào, tạm thời có thể loại bỏ hiềm nghi, như vậy còn Nhị tiểu thư?

“Nhị tiểu thư, đến phiên ngươi rồi.” Vân Khê quan sát nàng có khuôn mặt mang vẻ bệnh hoạn, đáy lòng sinh ra chút ít nghi ngờ.

Dựa theo vị trí chỗ ngồi, mấy người tụ lại bên cạnh Vân Trung Báo cũng là thuộc về chỗ ngồi phía bên phải, chỉ có một mình nàng chạy từ chỗ ngồi bên trái qua chỗ ngồi bên phải. Thời gian ngắn như vậy, với thể trạng kém cỏi của một người bệnh như nàng, lại có thể thoáng cái từ chỗ ngồi bên trái, chạy đến bên phải, hành động này không phải là quá mức nhanh chóng rồi sao?.

“Ta…” Nhị tiểu thư ánh mắt lóe lên, trợn mắt, nàng dùng một tay vỗ về bộ ngực, ngực nàng phập phồng kịch liệt, trong lúc này nàng đột nhiên ho khan, trận ho khan này đột nhiên liên tục không ngừng, không sao dừng được.

“Nhị muội, bệnh của ngươi có phải hay không lại tái phát rồi?”

“Mau truyền đại phu đến xem cho Nhị tỷ một chút!”.

“Nhị tỷ hơn phân nửa là bị chuyện vừa rồi hù dọa đến, không có chuyện gì rồi, đã hết chuyện rồi.”

Đại tiểu thư, Tứ tiểu thư cùng Bát tiểu thư ba người lần lượt an ủi nàng, Thất tiểu thư thì một mình đi tới cửa, gọi hạ nhân đến.

“Thất muội, không cần. Ta không sao, chính là bệnh cũ, có thể là vì vừa rồi chạy trốn quá nhanh, không kịp hít thở thôi. Nghỉ ngơi một chút thì sẽ không có chuyện gì đâu.” Nhị tiểu thư rốt cục dừng ho

khan, ngăn trở Thất tiểu thư gọi đại phu đến, “Vân Khê cô nương, ta hiện tại sẽ trả lời vấn đề của cô. Ta mới vừa rồi cũng vì quá sợ, cho nên chạy vội lung tung, bất tri bất giác liền hướng bên cạnh Tam đệ chạy qua. Dọc theo đường đi ngoài việc chân này chạm chân kia thì không có gặp gỡ người nào.”

“Tốt lắm, chưa nói, thân thể Nhị tỷ từ trước đến giờ không tốt, hãy để cho nàng nhanh một chút đi nghỉ ngơi đi.” Tứ tiểu thư khoát tay, ân cần vịn Nhị tiểu thư nói.

Mấy người còn lại cũng rối rít phụ họa, phái người đem Nhị tiểu thư ra đại đường.

Vân Khê đưa mắt nhìn nàng rời đi, trong lúc vô tình ánh mắt cùng Vân Trung Thịnh giao hội, ngầm hiểu lẫn nhau.

Làm một người bệnh, cử chỉ của nàng không khỏi quá khác thường.

Kế tiếp cũng chỉ còn vợ chồng Đại tiểu thư.

Khi tầm mắt Vân Khê quét qua, Vân Mạch Thiên chủ động mở miệng nói: “Thời điểm chuyện mới phát sinh, hai người chúng ta vẫn đợi tại chỗ, nơi nào cũng không có đi. Đúng không, Viên Viên?”

Hắn đưa mắt nhìn về phía Đại tiểu thư, Đại tiểu thư còn đang đưa mắt nhìn phương hướng Nhị tiểu thư rời đi, xuất thần thật lâu, đợi Vân Mạch Thiên nhắc lại lần thứ 3, nàng mới hoàn hồn: “A? À, đúng, chính là như vậy.”

Thần sắc của nàng hoảng hốt, không biết suy nghĩ cái gì.

“Tốt, cám ơn mọi người đã hợp tác, ta không còn vấn đề gì để hỏi nữa.” Trong đầu Vân Khê chỉnh lí lại tất cả những thông tin vừa điều

tra được, tầm mắt phảng phất quét qua tại từng vị trí chỗ ngồi, lâm vào trầm tư.

Lúc này, Cửu công tử đột nhiên làm khó dễ, cắt đứt ý nghĩ của nàng: “Mới vừa rồi không phải chúng ta đã nói hết trạng thái riêng của mỗi người rồi sao, bây giờ cũng là nên đến phiên Vân Khê cô nương ngươi rồi?”

Vân Khê nhãn tình khẽ chớp.

Cửu công tử tiếp tục nói: “Theo lý mà nói, trong số những người đứng ở đây, người có nhiều lí do để giết huynh đệ tỷ muội chúng ta, chính là ngươi! Nhưng nếu chuyện này không phải là lời nguyền Cửu Sát đang tác quái, mà là bởi vì, ta nghi ngờ người có khả năng nhất chính là Vân Khê cô nương ngươi đây. Thử nghĩ xem, trước lúc ngươi đến Vân tộc, huynh đệ tỷ muội bọn ta chung sống thân thiện, bình an vô sự, cũng chính lúc ngươi đến nơi này, mới xảy ra chuyện đêm qua, chẳng lẽ ngươi có thể phủ nhận chuyện này không lien quan tới ngươi sao?”.

Lời nói gây sự của hắn, thật hợp tình hợp lý, khiến cho những người còn lại cũng rất tin lời hắn, bắt đầu đối với Vân Khê sinh ra hoài nghi. Vô luận như thế nào, Vân Khê cũng coi như là một ngoại nhân, nếu như không phải vì đón gió tẩy trần với nàng, cũng sẽ không xảy ra hiện tượng quỷ dị như vậy.

“Vân Khê cô nương, cô có thể giải thích cho chúng ta rõ vừa rồi ngươi đã làm cái gì không?” Ánh mắt sắc bén của Tứ tiểu thư rơi trên người Vân Khê, vị trí của Vân Khê lúc này vừa vặn ở trung tâm đại đường, bất tri bất giác, nếu nói nàng có động cơ giết người cùng lời nói có liên quan mà nói…cũng là có thể.

Vân Khê cười nhạt, một chút cũng không khẩn trương biện giải cho

mình.

Vân Trung Thịnh lặng yên nhìn Vân Khê, không có vì thay nàng mà giải thích, chẳng biết tại sao, hắn không khỏi tin tưởng năng lực tự giải thích của nàng.

“Vân Khê cô nương, vì để cho mọi người an tâm và tin tưởng, hi vọng ngươi có thể kể chi tiết mọi chuyện.” Đại tiểu thư cũng lên tiếng.

Đang lúc ánh mắt mọi người càng ngày càng tỏ vẻ hoài nghi, Vân Khê bình tĩnh, ngước mắt, anh mắt trong sáng, rạng rỡ mà uy phong, nàng từ từ mở miệng nói: “Thật ra thì, mọi người ở đây ai cũng có thể làm chứng cho ta.”

Mọi người nhất thời sửng sốt, tiếp tục lắng nghe nàng nói tiếp.

“Cũng như Thất tiểu thư đã nói, nàng cảm giác có một trận âm phong rất gần nàng, mà trận âm âm phong lại vừa vặn vào lúc ta hô lên câu nói kia xong, nó mới đột ngột biến mất. Nói cách khác, thời điểm ta hô xong, cùng thời điểm âm phong biến mất, cơ hồ là cùng lúc. Thử hỏi, nếu như trận âm phong kia là do ta tạo thành, như vậy thì ngay lúc đó ta đáng lẽ nên ở sau lưng nàng, mà không phải vị trí hiện tại của ta. Các ngươi vừa rồi cũng nghe được thanh âm kêu bình tĩnh của ta, xin nhớ lại giùm, ta lúc ấy đến tột cùng là ở sau lưng nàng kêu hay là ở nơi này?”.

Mấy người dè chừng nhau, không phải không thừa nhận, thật sự là nàng không hề có hiềm nghi gì. Thời gian thanh âm kêu gọi yên tĩnh cất lên, chính là chứng cứ thời gian rõ ràng nhất của nàng.

“Vả lại, ta nếu thật sự muốn giết Thất tiểu thư, như vậy vừa rồi cũng đã đắc thủ, cần gì phải làm điều thừa thãi, tạo ra những thanh âm kia để cắt đứt kế hoạch giết người làm gì? Mục đích của ta là cái gì,

chẳng lẽ lại khiến các ngươi hoài nghi ta?” Vân Khê tự tin nói.

Mấy người nhìn lẫn nhau, sự hoài nghi ở đáy mắt roc ràng đã biến mất.

Vân Khê không chỉ nói đến đó, tiếp tục phân tích nói: “Theo phán đoán của ta, vô luận hung thủ là người hay kỳ thú, nếu vừa rồi hắn xuất thủ, nói rõ hắn nhắm ngay mục tiêu là Thất tiểu thư, không đạt được mục đích không bỏ qua. Chúng ta tối nay tốt nhất nơi nàoc xung đừng đi, toàn bộ người cứ đứng ở đây chờ, mới có thể đảm bảo vạn vô nhất thất (không có sai sót gì).”

“Không phải chứ? Thật muốn ngồi ở chỗ này cả đêm sao???” Tứ tiểu thư vuốt mặt của mình, ai oán nói, “Nữ nhân không thể…thức trắng cả đêm, chịu đựng một đêm, không biết sẽ sinh ra bao nhiêu nếp nhăn đây.”

“Vì an toàn của Thất muội, chúng ta cứ chịu đựng một chút cũng không sao.” Đại tiểu thư mềm giọng trấn an, Tứ tiểu thư lúc này mới thôi oán trách.

Tam công tử Vân Trung Báo rất nhanh trở lại đại đường, sau khi Nhị tiểu thư uống thuốc, cũng đã về tới.

Thất tiểu thư phân phó hạ nhân chuẩn bị bữa ăn khuya, ngoài cửa đại đường có thủ vệ canh gác, mười người lần nữa lâm vào trầm mặc chờ đợi.

Chờ chực không bao lâu, Vân Trung Báo cũng có chút ngồi không yên, hắn giọng hét lên: “Đúng rồi, mới vừa rồi là ai chơi trò gian tế, còn không có tìm ra kẻ nằm vùng chân chính ra đây. Chính các người khai báo, rốt cuộc ai là gian tế? Cũng không thể nào để cho ta vô duyên vô cớ suýt chút chết oan.”

“Tam ca, đây không phải là rõ ràng sao, gian tế nhất định đang ở cùng Cửu đệ và Thập đệ, hai người bọn họ nhất định có gian trá rồi, lời bọn họ miêu tả chỉ qua quết, không đúng trọng điểm.” Tứ tiểu thư cười đùa nói.

Vân Trung Báo hí mắt, liếc chừng Cửu công tử cùng Vân Trung Thịnh, hừ lạnh nói: “Hai người các ngươi ai là gian tế? Còn không thành thực khai ra?”.

Cửu công tử cùng Vân Trung Thịnh hai người khó có dịp ăn ý nhìn nhau cười một tiếng, cùng kêu lên: “ Huynh đoán đi!”.

“Hai tên tiểu tử thúi các ngươi, cùng nhau hợp lại chơi ta sao?” Vân Trung Báo chân mày khẽ nhăn tít.

“Tam ca, huynh muốn biết đáp án, muội cho huynh biết.” Bát tiểu thu giảo hoạt cười một tiếng, vừa liếc Vân Trung Thịnh, vừa ghé sát vào tai Vân Trung Báo, dùng thanh âm mọi người đều có thể nghe thấy nói, “Trừ Thập đệ, mọi người chúng ta đều bắt được trên tờ giấy là viết tên của Tam ca huynh, duy chỉ có tờ giất của Thập đệ thì không phải.”

“Tờ giấy của hắn viết cái gì?” Vân Trung Báo hỏi.

“Đệ ấy à…..” Bát tiểu thư cười đến giống hồ ly, đáy mắt nổi lên tinh quang, “Dĩ nhiên là viết tên chính đệ ấy! Nếu không phải thế, đệ ấy vì sao phải đem tờ giấy kia lén lút thu vào trong ngực? Thập đệ, đệ đừng phủ nhận, tỷ là thấy nhất thanh nhị sở. Nếu muốn người không biết, trừ phi mình không làm.”

Vân Trung Thịnh hai má ửng đỏ, sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, hướng nàng quát lạnh: “Bát tỷ, tỷ đừng nói lung tung! Không thể

nào!”

“Không có sao? Vậy đệ có dám hay không để cho tỷ lục soát trên người đệ không?” Bát tiểu thư ranh mãnh cười.

“Mặc kệ tỷ!” Vân Trung Thịnh nhanh chóng liếc Vân Khê một cái, trên mặt lạnh lùng, nhưng vẫn khó nén lung túng, đứng dậy phất tay áo, rời khỏi đại đường. Ở phía sau lưng hắn, là tiếng cười vang của những huynh đệ tỷ muội bất lương.

Vân Khê than ở trong đó, trong lòng cảm khái không nói nên lời, những người đang ngồi đây vô cùng có khả năng đều là con gái kẻ thù của nàng, mà nàng lại theo bọn họ chung đụng chung một chỗ, giúp bọn họ cùng nhau phá giải lời nguyền Cửu Sát, chính nàng cũng nghĩ không ra, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra với nàng.

Mẫu thân của nàng bị hại, từ đó nàng với huynh trưởng kẻ trời Nam kẻ đất Bắc, đến bây giờ mới có thể nhận biết nhau, mà con gái kẻ thù của nàng thì sao? Chẳng những hưởng thụ vinh hoa phú quí, còn có thể ngồi ở chỗ này cười vui vẻ hòa thuận.

Khung cảnh hai gia đình (gia đinh Vân Khê và Cung Chủ) khác nhau thiên soa địa biệt (một trời một vực).

Này thế đạo không khỏi quá bất công đi!

Cũng không biết là ma xui quỷ khiến thế nào, nàng có chút ngồi không yên, sống chết của bọn hắn có quan hệ gì với nàng đâu?

Đang lúc mọi người cười vang ở trong, Vân Khê không có báo trước đứng lên, không nói một lời, xoay người rời đi đại đường.

“Ai, nàng làm sao cũng đi rồi?” Tam công tử lớn tiếng reo lên.

“Này còn phải hỏi sao? Nhất định là đi tìm Thập đệ rồi.” Bát tiểu thư bày bộ dáng của người từng trải, cười vang nói, “Ta sớm đã nhìn ra, Thập đệ hai ngày nay có cái gì không đúng. Mới vừa rồi ta tùy tiện nói vài câu, đem một ít tâm tư giấu trong lòng hắn nói ra, không nghĩ tới a, Thập đệ chúng ta từ trước đến giờ mắt cao hơn đầu, lại thích một phụ nữ có chồng.”

“Bát muội, đừng nói mò. Vấn đề này liên quan đến danh tiết của Vân Khê cô nương. Muội đừng ở đó nói lung tung.” Đại tiểu thư ngoài miệng báo cho nàng, ánh mắt thì lo lắng đuổi theo phương hướng bóng lưng Vân Khê rời đi, nàng cũng phát hiện, Thập đệ phản ứng đúng là có chút không bình thường, chẳng lẽ Thập đệ đối với Vân Khê cô nương đã động tâm?

Nhưng nếu thật là như thế, cũng hơi phiền toái. Không nói đến đối phương đã là phụ nữ đã có chồng, bọn họ căn bản sẽ không có kết quả, cho dù có thể qua cửa này, chính là mẫu thân đại nhân cũng nhất định không cho phép hắn cùng Vân Khê đến với nhau, dù sao…

Đại tiểu thư lo lắng thở dài.

Vân Trung Thịnh sau khi rời đi đại đường, tâm tình có chút phiền não, hắn không biết chuyện vừa rồi là thế nào, không thể giải thích vì sao lại đem tờ giấy thu vào? Là bởi vì trên đó viết tên mình, hay bởi vì phía trên đó là chữ nàng viết?

Mới vừa rồi trong nháy mắt ánh nến vụt tắt, hắn cơ hồ là theo bản năng tìm phương hướng của nàng đi tới, muốn bảo vệ nàng.

Trong đầu hắn thỉnh thoảng hiện lên các loại vẻ mặt giảo hoạt của nàng…. Hắn nhất định là điên rồi!.

“Vân Trung Thịnh ngươi thanh tĩnh một chút đi! Nàng là phụ nữ đã có chồng, nàng coi ngươi là con kẻ thù của nàng, ngươi không thể có chút tâm tư nào đối với nàng được!” Hắn thầm tự nhủ với chính mình.

Ngửa mặt lên trời thở dài, có lẽ hắn nên nghe theo đề nghị của mẫu thân, khi hắn qua sinh nhật hai mươi tuổi của mình, vì chính mình mà tìm một thê tử, hoàn thành chung thân đại sự.

Chợt có ánh sang hắt tới, thấy có người rời đi, hắn thoáng cái bắt kịp thân ảnh đối phương: “Vân Khê cô nương? Làm sao cô lại đi ra?”

Vân Khê dừng bước, nhìn về phương hướng phía sau địa đường liếc một cái, thất thần nói: “Cảm thấy buồn bực, đi ra ngoài dạo một chút.”

Vân Trung Thịnh nhìn nàng hồi lâu, đoán không ra tâm tư của nàng, chuyển đề tài nói: “Đối với chuyện mới vừa phát sinh, cô thấy như thế nào?”

Vân Khê chắp tay, đi về phái trước mấy bước, thong thả nói: “Chuyện vừa rồi, mặc dù không có kết luận cuối cùng, nhưng trong lòng ta đã nhận định được ba người khả nghi nhất, nếu như suy đoán của ta không có sai, chuyện này là người làm, như vậy hung thủ nhất định là một trong số ba người này. Về phần đến tột cùng là người nào, động cơ của hung thủ là cái gì, ta còn chưa có cách nào kết luận.”

“Ba người khả nghi nhất? Vì sao là ba? Trừ ta, Nhị tỷ bề ngoài rất khả nghi, còn lại hai người kia? Không, không thể nào là bọn họ.” Vẻ mặt Vân Trung Thịnh thoạt nhìn có chút bị đả kích, hắn là người thông minh, trải qua những nghi vấn nàng vừa đề ra, trong lòng hắn đã biết, người nào không có khả năng gây án, người nào có khả

năng nhất, chẳng qua là suy đoán của nàng ngoài dự liệu của hắn, làm cho hắn không muốn tin tưởng đó là sự thật.

Vân Khê nhìn hắn một cái thật lâu, thở dài nói: “Cõi đời này không có việc gì là không có khả năng, có rất nhiều bí mật thường ẩn giấu sau những vẻ ngoài mà ngươi cho là không thể nào là nó, bất quá bây giờ cũng chỉ là nghi ngờ, còn có một chút mấu chốt vấn đề không thể nào giải thích rõ được.”

“Cô là nói đến những vết cào kia?” Sóng mắt Vân Trung Thịnh khẽ lay động.

Cùng người thông minh nói chuyện, đúng là dễ dàng.

Vân Khê gật đầu: “Hung thủ hao hết tâm tư chế tạo ra hiệu quả của lời nguyền Cửu Sát, mục đích đúng là muốn mượn lần nghe nhìn lẫn lộn này, trốn tránh trách nhiệm giết người, để mọi người không hoài nghi việc này là do người làm. Như vậy lúc hung thủ giết người, mỗi lần nhất định phải ứng nghiệm với lời nguyền Cửu Sát, bắt chước một số chi tiết phương thức lỳ thú giết người mà có người từng chứng kiến qua. Chuyện vừa mới phát sinh, thời gian quá ngắn, hung thủ muốn hạ thủ sẽ có tính mạo hiểm và nguy hiểm rất lớn. Hung thủ chẳng những muốn trong thời gian ngắn như vậy, để tránh tầm mắt mọi người mà giết người, còn muốn trong cùng một lúc bắt chước phương thức kỳ thú giết người, nếu không có tính toán tinh vi, căn bản không thể nào hoàn thành, trừ phi trên đời này thật sự có cái gọi là nguyền rủa tồn tại.”

“Cô nói rất đúng, hung thủ vì muốn để ứng nghiệm lời nguyền Cửu Sát, nhất định phải bắt chước phương thức giết người của kỳ thú, nhưng là hôm nay thời điểm Thất tỷ chạm trán kỳ thú, mọi người chúng ta đều tránh rồi, nàng đến tột cùng đụng phải kỳ thú như thế nào, cũng không ai biết. Dưới tình huống này, hung thủ có thể hay

không buông bỏ kế hoạch ban đầu, thay đổi sách lược giết người?” Vân Trung Thịnh phân tích.

Vân Khê gật đầu: “Không loại bỏ khả năng này, cho nên chúng ta muốn nhanh chóng biết hung thủ là người nào, biện pháp tốt nhất, chính là nhanh chóng để cho hung thủ tiếp tục đi ra ngoài giết người, sau đó thừa dịp hung thủ đang tập trung giết người, tại chỗ vạch trần diện mạo đích thực của hung thủ.”

“Cho nên, ngươi cố ý đi ra ngoài, chính là muốn tạo ra cơ hội cho hung thủ hạ thủ?” Vân Trung Thịnh tuấn dật cười yếu ớt.

Vân Khê không nói, thật ra là nàng có tư tâm, đúng thật là nàng tò mò về hung thủ, nhưng chẳng qua chỉ là tò mò mà thôi.

Hai người đột nhiên ngừng nói rất đúng lúc, ai cũng không mở miệng nói chuyện lại, cùng chìm vào đăm chiêu.

Thời gian từng chút trôi qua, đêm càng ngày càng sâu, hết thảy yên lặng như tờ.

Trong hành lang mọi người có chút không chịu được, cuối cùng mạnh ai nấy về phòng riêng hoặc phòng khách nghỉ ngơi, Thất tiểu thư thì cùng Đại tiểu thư cùng Tứ tiểu thư làm bạn, đi về phòng ngủ để ngủ, vón đại đường vẫn còn huyên náo, chỉ một thoáng lại trở nên trống rỗng.

“Ta để cho hạ nhân chuẩn bị một phòng khách, cô cũng đi nghỉ ngơi đi.” Vân Trung Thịnh nhìn Vân Khê che đi nét buồn ngủ trong mắt, liền đề nghị.

Vân Khê ngáp một cái, gối lên cánh tay, hướng trên bàn đá nằm úp sấp xuống. Vị trí của bọn họ hiện tại, đối diện sương phòng của Thất

tiểu thư, vô luận phát sinh chuyện gì, cũng có thể trước tiên nhìn thấy độngt ĩnh trong phòng.

“Không cần, lúc này là thời điểm mọi người đi ngủ, cũng là thời điểm hung thủ dễ hạ thủ nhất, ta dám cam đoan, hung thủ sẽ không bỏ qua cái cơ hội tốt này đâu.” Vân Khê cự tuyệt hảo ý của hắn.

Vân Trung Thịnh gật đầu, hắn rất đồng ý với quan điểm của nàng, đây cũng là lý do vì soa hắn không rời đi, tiếp tục ở đây rung cây đợi thỏ.

“Vậy cô nhắm mắt ngủ một chút đi. Ta ở chỗ này nhìn, có việc gì sẽ gọi cô.” Hắn vừa nói, vừa cởi áo khoác long chồn bạc trên người đưa cho Vân Khê, có vẻ cứng ngắc, “Phủ thêm vào, không sẽ cảm lạnh.”

Vân Khê nhìn áo lông trong tay hắn, nhớ tới lúc trước Bát tiểu thư cùng hắn có phản ứng kì quái, tâm nàng run lên, chẳng lẽ là hắn thật có tâm tư gì đối với mình sao? Nếu không phải vậy, mấy ngày trước đây còn nhìn nhau bằng cặp mắt kẻ thù nhìn nhau, hôm nay vì sao đột nhiên biến đổi thành quan tâm nàng như thế?

Nàng mặc dù tự luyến, nhưng cũng không muốn đi khắp nơi trêu hoa ghẹo nguyệt, tự dưng lại lưu thêm nhiều phiền toái. Vì ngăn chặn những ý định không bình thường của hắn, nàng quả quyết cự tuyệt hảo ý của hắn, đem áo lông trả về: “Ta với ngươi không phải là rất thân thuộc, cho nên ngươi tốt nhất đừng làm mấy chuyện lấy lòng này, ta sở dĩ ở đây, thuần túy là đối với hung thủ tò mò mà thôi. Đừng quên ta đã nói, ngươi là nhi tử kẻ thù của ta, chúng ta không thể nào trở thành bằng hữu được.”

Tự ái nghiêm trọng bị đả kích, Vân Trung Thịnh ẩn nhẫn cắn răng, gương mặt trẻ tuổi nhất thời đen lại, hắn bực tức thu hồi áo lông, lạnh lung nói: “Cô nghĩ nhiều rồi, người muốn làm bằng hữu của Vân

Trung Thịnh ta chỗ nào cũng có, căn bản không có gì kì lạ!”

“Như vậy thì tốt!” Vân Khê nói.

“Hừ!” Vân Trung Thịnh quay lưng lại đi, mang theo vẻ mặt giận dỗi, không muốn nhìn lại nàng lần nữa.

Vân Khê nhìn chăm chú vào bóng lưng của hắn, đáy mắt ngược lại hiện lên nụ cười, người này thật là tâm tình bất định, làm cho người ta khó mà nắm bắt, còn có chút không được tự nhiên, bất quá so với lòng dạ âm hiểm hèn hạ của những kẻ tiểu nhân kia thì quang minh chính đại nhiều hơn rồi, cũng rất đáng yêu.

Trong mơ mơ màng màng, cơn buồn ngủ tập kích, Vân Khê gục trên bàn đá ngủ luôn, mà Vân Trung Thịnh thì vẫn duy trì tư thế đưa lưng về phía nàng, phối hợp với vẻ hờn dỗi.

Cho đến khi…..

“A!……..”

“Cứu mạng a!”

Trong sương phòng Thất tiểu thư đột nhiên truyền ra tiếng kêu cứu.

Vân Khê đột nhiên thức tỉnh, tại lúc này Vân Trung Thịnh cũng xoay người, hai người nhanh chóng liếc mắt nhìn nhay, nhất tề quay đầu, nhìn về sương phòng đối diện bọn họ.

Bên trong sương phòng ánh nến mờ mờ, vẫn không có dập tắt, ánh nến chiếu vào trên màn cửa sổ màu trắng bằng giấy mỏng, phản chiếu ra một bóng dáng khổng lồ, đó là đầu sói, thân phi điểu!!!

Trong thiên địa, thoáng chốc ma âm tấu vang, cuồng ma loạn vũ.

A!

Vân Khê kinh hãi.

Đây rốt cuộc là quái vật gì?

Nhưng nếu xuất hiện là một con sói hay một con phi điểu, dù ít nhưng cũng không thể sợ, bởi vì ở Long Tường đại lục, thường nuôi phi điểu hoặc sói làm thú cưng hay là hình dáng huyễn thú, nhưng hết lần này tới lần khác xuất hiện chính là một con quái thú nửa sói nửa phi điểu, đây mới là điều đáng sợ nhất!

Bởi vì… từ xưa đến nay, trên đời này luôn luôn tồn tại dị tộc như vậy.

Vân Khê cùng Vân Trung Thịnh hai người cũng bị cảnh tượng được chứng kiến chấn nhiếp rồi, hai chân cắm rễ ngay tại chỗ, quên mất phản ứng.

Ở tại phòng khách khác, các công tử tiểu thư cũng nghe được thanh âm đó, lục tục chạy tới nơi này, tất cả mọi người thấy được một màn này, một người rồi tiếp một người, đều cùng lúc dừng bước, chỉ còn lại thanh âm hút không khí…

“Cứu…Mạng…a…!”

Thất tiểu thư liều mạng hét lên, thanh âm từ từ yếu dần…

Mọi người rổ cuộc hồi thần trở lại, các loại tiếng thét chói tai, tiếng kinh hô lien tiếp vang lên.

“Kỳ thú! Kỳ thú xuất hiện!”

“Lời nguyền! Lời nguyền ứng nghiệm rồi!”

Vân Khê đột nhiên hoàn hồn, bằng tốc độ nhanh nhất chạy đị xông về sương phòng. Nàng nhất định phải thấy rõ ràng, rốt cuộc là quái vật gì đang tác quái, cõi đời này thật sự tồn tại dị tộc kỳ thúc sao?

Rầm!

Cửa sương phòng nặng nề bị đụng vỡ.

Cơ hồ là đồng thời, hình ảnh phản xạ bong dáng kỳ thú ở trên màn cửa sổ bằng giấy mỏng biến mất.

Trong sương phòng, chỉ còn lại có một màn máu tanh.

Vân Khê rõ ràng nhìn thấy, thi thể Thất tiểu thư ngã trên mặt đất, hai mắt nàng lồi ra dữ dội, tràn đầy vẻ hoảng sợ, cổ của nàng vặn vẹo dị dạng, trên cổ để lại hư hư thực thực

Vết cắn của răng sói, tràng diện bạo lực đầy máu tanh, nhìn mà giật mình.

Vân Khê nhìn cả căn phòng, phát hiện Đại tiểu thư cùng Tứ tiểu thư ngủ say ở trên giường, bất tỉnh nhân sự. Trừ lúc đó ra, căn bản không thấy thân ảnh kỳ thú.

Tới vô ảnh, đi vô tung.

Thần bí như thế.

Chẳng lẽ thật sự là lời nguyền Cửu Sát?

Vân Khê dao động, lời nguyền Cửu Sát từ từ xâm chiếm lấy suy nghĩ của nàng, cho đến khi nàng ngửi thấy được trong không khí có mùi thơm dặc thù nào đó.

Là mê hương, một loại mệ hương đặc chế.

Nhưng nếu thật sự là kỳ thú giết người, vì sao lại phải sử dụng mê hương?

Trong lòng Vân Khê tràn đầy nghi ngờ.

“Thất muội!”

“Thất tỷ!”

ở phía sau của nàng, mọi người lục tục tới, vọt tới bên cạnh Thất tiểu thư.

Hiện trường không khí thoáng cái lâm vào bi thương, âm trầm cùng sợ hãi.

Lời nguyền Cửu Sát, lại là thật!

Kỳ thú trong truyền thuyết thật sự xuất hiện.

Lần này, giết người trước mặt mọi người, không còn bất cứ nghi ngờ nào nữa.

“Thất muội đâu? Vừa mới xảy ra chuyện gì?” Nhị tiểu thứ tới trễ một bước, lướt qua đám người, đợi khi thấy hình dáng Thất tiểu thư đã chết, hai mắt nàng trợn trắng, bị làm cho sợ đến nỗi bất tỉnh nhân sự tại chỗ.

Vân Mạch Thiên cũng vừa vặn ngay lúc này chạy tới, kịp thời tiếp được nàng.

“Nhị muội! Nhị muội! mau tỉnh lại! Có ai không, mau truyền đại phu!” Vân Mạch Thiên dời hướng về phía hạ nhân hô lớn.

Mới vừa chết một, hiện tại một lại té xỉu, hiện trường rối loạn.

Lúc này, Đại tiểu thư và Tứ tiểu thư ngủ say trên giường rổ cuộc cũng tỉnh lại, thấy một màn trước mắt, đầu tiên là sửng sốt, tiếp đó cả kinh, sau nữa là sợ hãi và bi thống.

Đợi đến khi phủ đệ khôi phục lại yên tĩnh, đã là lúc nửa đêm.

Lấy vợ chồng Đại tiểu thư cầm đầu, mọi người tụ lại một chỗ, không khí phá lệ ngưng trọng.

Đang lúc mọi người nhìn soi mói, Vân Mạch Thiên đứng lên, đau lòng nói: “Ta thật xin lỗi mọi người, nếu không phải ta đem tượng đồng Cửu Sát ra, để cho mọi người cùng nhau xem xét, Ngũ đệ, Lục muội cùng Thất muội cũng sẽ không bởi vì lời nguyền Cửu Sát mà vô tội bỏ mạng. Chuyện này xem như là đã điều tra xong, ta sẽ chủ động hướng mẫu thân đại nhân xin tội, vô luận trách phạt như thế nào, ta đều nguyện ý tiếp nhận.”

“Tỷ phu, chuyện này không liên quan tới huynh, huynh lúc ấy có ngăn cản Ngũ đệ cùng Lục muội bọn họ, là bọn họ không nghe, không nên đi sờ tượng đồng, mới dẫn đến bi kịch phát sinh. Thất muội cũng là vì tra tìm hung phạm, mới dùng thân mạo hiểm, cuối cùng tận mệnh. Nói cho cùng cũng là lời nguyền Cửu Sát hại bọn họ, cùng tỷ phu không có một chút quan hệ nào.” Tứ tiểu thư nói.

Mấy người còn lại cũng rối rít đồng ý.

Đại tiểu thư cũng đi theo đứng lên nói: “Cửu Sát sát nghiệp nặng nề, ta quyết định đem nó đưa đi Vân Huyễn điện, do ba vị Phạm Ân tự đại sự vì nó tụng kinh siêu độ. Nếu như có thể, sẽ phá hủy nó, không thể giữ nó nữa, khiến cho nó tiếp tục hại người. Chuyện về Cửu Sát, một đoạn sự kiện xảy ra này, ngay bây giờ ta sẽ đi Vân Huyễn điện bẩm báo mẫu thân đại nhân chuyện đã xảy ra, các ngươi tất cả cũng nên tự mình trở về đi thôi.”

Mấy người lục tục đứng dậy, tính toán rời đi.

Vân Khê đột nhiên lên tiếng, nói vào trong mọi người: “Chờ một chút! Chuyện này căn bản vẫn chưa kết thúc.”

“Vân Khê cô nương, lời này của cô là có ý gì?” Đại tiểu thư hỏi.

Vân Khê không nhanh không chậm nói: “Ý của ta là, cái chết của Thất tiểu thư, chưa chắc là vì lời nguyền Cửu Sát. Trong lúc này có rất nhiều nghi vấn, không thể vọng động suy đoán kết luận. Dù sao, mọi người đến xem kỳ thú, chỉ là nhìn thấy một bóng dáng mà thôi, ai cũng không đích thực nhìn thấy thân thể thực sự của nó.”

“Bóng dáng chẳng lẽ còn không đủ?” Tam công tử hỏi ngược lại.

“Dĩ nhiên chưa đủ! Bóng dáng có thể nguy tạo ra được, giống như thế này….” Vân Khê dạo bước đến một giá cắm nến phía trước, hai tay va chạm, tạo ra một ảo ảnh, nàng nâng cằm, hướng về phía một mặt tường trắng nói, “Các ngươi nhìn thấy gì?”

“Là ưng! Là một con chim ưng!” Bát tiểu thư ngạc nhiên kêu lên.

Mọi người thấy một ít hình ảnh chim ưng vũ cánh này hiện ra ở trên tường, lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Vân Khê tự tin cười nói: “Không tệ! Ta chỉ làm ra một số động tác nho nhỏ, lại làm cho mọi người thấy được những vật vốn không tồn tại, như vậy tại sao không thể suy đoán, chúng ta ở ngoài phòng nhìn thấy qua cũng chỉ là hình bóng kỳ thú giả thì sao?”

“Nhưng nếu như là giả dối, Thất tỷ của ta là chết như thế nào? Là ai giết nàng? Vể thương ở cổ nàng lại là chuyện gì xảy ra?” Vân Trung Thịnh nghi ngờ.

“Điểm này, trước mắt ta còn không biết. Nhưng ta thủy chung vẫn không tin là kỳ thú giết người, bởi vì mới vừa rồi ở bên trong phòng ta ngửui thấy được mùi thơm của một loại mê hương kỳ lạ, thử hỏi nếu như kỳ thú muốn giết người, vì sao còn muốn dùng mê hương? Chẳng lẽ nó cũng có trí tuệ của nhân loại, hiểu được trước tiên phải đem hai người còn lại trong phòng làm cho hôn mê, sao đó thì giết người?” Vân Khê chê cười.

“Cái gì? Mê hương? Ta tại sao laị không có ngửi thấy được?” Tam công tử lắc đầu, hỏi những người khác, những người khác cũng rối rít nói không có ngửi thấy được.

“Loại mê hương này tồn tại trong thời gian có hạn, thời điểm thứ nhất ta đi vào phòng, mùi thơm của mê hương còn lưu lại, đợi đến thời điểm các ngươi chạy tới, nó đã hoàn toàn biến mất. Các ngươi không có ngửi thấy được mùi thơm, cũng chẳng có gì lạ. cho dù các ngươi không có ngửi thấy được, điều này cũng không cần gấp gáp, nhưng Đại tiểu thư cùng Tứ tiểu thư hai người hôn mê, đủ để nói rõ vấn đề, các nàng là trúng mê hương, cho nên mới ngủ say như chết vậy. Ngay cả việc các nàng ngủ cùng với người đã chết, các nàng cũng không biết.” Vân Khê nói.

Đại tiểu thư cùng Tứ tiểu thư hai người trên mặt chần chờ, làm cho

mọi người càng ngày càng tin vào lời nói của Vân Khê, mọi người ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta, không khí quỷ dị.

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ? Tiếp tục điều tra hung phạm, hay là….” Cửu công tử chần chờ nói, thật ra trong lòng mọi người đều nghĩ như hắn, hi vọng chuyện này đến đây ngừng lại, cũng không muốn tiếp tục truy xét ra nữa.

“Còn có một sự kiện, cần chứng thực, đó chính là trước khi chết kỳ thú Thất tiểu thư đụng phải rốt cuộc là cái gì? Có phải hay không kỳ thú là một đầu lang thân điểu?” Vân Khê lại nói, thật ra thì đáy lòng nàng có chút ít lo lắng nhỏ, nếu như là Thất tiểu thư trước khi chết đụng phải chính là kỳ thú kia, thật sự là có kỳ thú đầu lang thân điểu, kia không phải là lại thêm lần nữa ứng nghiệm lời nguyền Cửu sát trong truyền thuyết sao?

Nói tới đây, đáy lòng của mọi người nổi lên rung động nho nhỏ, bọn họ cũng rất muốn biết trên cõi đời này rốt cuộc là có hay không có kỳ thú tồn tại.

“Chuyện này ta sẽ trực tiếp xin chỉ thị của mẫu thân đại nhân, xem một chút nàng nói như thế nào, tất cả mọi người trước đừng làm ra hành động gì thiếu suy nghĩ.” Đại tiểu thư nói.

Mọi người gật đầu, đồng ý với cách làm của nàng, tự mình tản ra.

Rời khỏi phủ đệ của Thất tiểu thư, Vân Khê lén lút đi đường vòng, đến Hương Lâu.

Giờ phút này sắc trời còn sớm, Hương Lâu rất an tĩnh, Vân Khê cơ hồ không có đụng phải người nào, thuận lợi tìm thấy một đôi mắt thâm quầng chưa hết buồn ngủ của Vân Dương.

“Tiểu thư, người làm sao lại tới đây lúc này? Tôi đây vừa mới ngủ được có một lát.” Vân Dương đêm nàng dẫn tới phòng của hắn.

“Ta so sánh với ngươi còn buồn ngủ hơn, cả một đêm thức trắng.” Vân Khê tự nhiên ngồi xuống, rót nước trà vào chén, nói, “Đêm hôm qua Thất tiểu thư lại bị giết, ta nghĩ tìm người biết rõ câu chuyện, cho nên tìm đến ngươi.”

Vân Dương tinh thần rung lên, mỉm cười nói: “Tiểu thư có việc, xin cứ phân phó.”

Vân Khê nghiêm mặt nói: “Ngươi đi giúp ta hỏi thăm, ba vị đại sự đến từ Phạm Ân tự, gần đây thường đi đâu, nhu cầu cấp bách của ta là muốn biết rõ hết thảy về bọn họ.”

“Tốt, không thành vấn đề. Vân Huyễn điện thường xuyên có rất nhiều nữ nhân đến chơi, ta để cho các tiểu tử thông minh vận động linh cơ một chút, từ trong miệng các nàng thám thính chút tin tức.”

Vân Khê gật đầu: “Có tin tức của đại ca ta không?”

Vân Dương yên lặng bất động.

Chính là Tư Quá điện – địa phương dùng để trừng phạt tộc nhân phạm sai lầm, địa phương này nơi nào lại dễ dàng cho ngoại nhân tiếp xúc đến? Cũng không biết ca ca có hay không ở Tư Quá điện chịu khổ…

“Cho ta mượn giường ngủ một chút, có tin tức gì thì mau sớm thông báo cho ta biết.” Vân Khê duỗi lưng một cái, nhịn một đêm, thật sự có chút chịu không được rồi, không nói hai lời, chiếm dụng giường của Vân Dương.

Vân Dương ngây người ngay tại chỗ, mãnh liệt lau mồ hôi, nàng không phải là không đem hắn coi như một nam nhân bình thường rồi chứ?

Lặng yên đóng cửa lại, hắn không thể làm gì khác hơn là rời đi chiếc giường ấm áp của mình, cưỡng ép mình đi làm việc.

Hắn vừa rời đi, tiểu Mặc liền từ Ngọa Long Cư bò ra ngoài, chui vào trong chăn của Vân Khê.

“Mẫu thân, ta thật giống như có chút nhớ được món bảo khí kia là cái gì rồi, bất quá còn phải nhìn kỹ lại một lần mới có thể xác định, người có thể hay không mang ta đi nhìn lại món bảo khí đó không?”

“Ừ, mẫu thân hiện tại rất muốn ngủ, chờ ngủ xong tỉnh lại rồi nói sau. Con bây giờ ngoan ngoãn nằm trên giường cho mẫu thân.” Cánh tay Vân Khê bao bọc, đem cả người nhi tử nhét vào trong ngực, coi như là gối ôm nhỏ, vừa ấm áp vừa thoải mái.

Vẫn là con cái nhà mình tốt nhất, là áo bông nhỏ tri kỷ của mẫu thân. Chờ Tiểu Nguyệt Nha trưởng thành, nàng sẽ có hai cái áo bông ấm áp rồi.

Tiểu Mặc vui mừng cười khanh khách, uốn mình bất động trong ngực mình, trưng lên khuôn mặt nhỏ nhắn nói: “Mẫu thân, người có phải hay không lại nghĩ đến phụ thân rồi?”

Vân Khê nhắm hai mắt, khóe môi không tự chủ cong lên: “Còn con? Có nghĩ đến phụ thân không?”

“Dĩ nhiên là có a!” Tiểu Mặc không chút nghĩ ngợi nói, “Bất quá không sao, hiện tại phụ thân không có ở đây, ta sẽ bảo vệ mẫu thân cùng muội muội.”

Vân Khê hiểu ý nở nụ cười, chỉ cảm thấy vật nhỏ trong ngực nóng hổi, bỏng rát như là trong lòng nàng có một đoàn lửa nóng thật sự vậy.

Hâi mẹ con ôm nhau ngủ một giấc, chờ khi…tỉnh lại, đã là lúc xế chiều.

Vân Dương đã sớm chờ chực ở cửa, đến đây thông truyền tin tức.

“Như thế nào? Có tin tức gì không?” hết thảy khôi phục nguyên trạng giống như trước khi Vân Dương đi, Tiểu Mặc một lần nữa trở lại Ngọa Long Cư, không phải là không tin tưởng Vân Dương, chẳng qua là ít một người biết, sẽ ít đi một phần phiền toái.

“Đã hỏi thăm được tin tức, cung chu xin ba vị đại sư đi trước đến phủ Đại tiểu thư, nói là vì siêu độ cho món đồ Cửu Sát đó, trùng hợp trong lúc này, bọn họ hẳn là đã đến phủ đệ của Đại tiểu thư.”

“Nhanh như vậy?” Ánh mắt Vân Khê sáng lên, chỉ cần có thể nhìn thấy ba vị đại sư, nàng sẽ có biện pháp hiểu rõ chi tiết hành trình của họ.

“Ngoài ra còn có một sự kiện, nghe nói cung chủ đem việc điều tra lời nguyền Cửu Sát giao cho tiểu thư người phụ trách, cung chủ nói chỉ cần tiểu thư có thể điều tra rõ chân tướng chuyện này, truy tìm hung phạm, cung chủ đặc xá thân phận nhất tộc của người, để người chính thức gia nhập vào Vân Huyễn điện, hơn nữa còn được tham gia kỳ tổng thi tuyển tư chất Thánh nữ. Mặt khác, nàng còn nói, lúc nào tra ra hung phạm, lúc đó Thiên công tử có thể rời đi Tư Quá điện.”

“Cái gì? Để cho ta chịu trách nhiệm điều tra hung phạm?” Vân Khê

rất kinh ngạc, “Cái kia nàng có nói hay không, nếu như ta không có cách nào tra ra hung phạm, sẽ có hậu quả gì?”

“Cái này không có nghe nói, người có thể đi hỏi Thịnh công tử, nghe nói hắn là người hướng cung chủ cùng cao thủ Vân Huyễn điện đề cử người.”

Vân Khê kinh ngạc lần nữa, luôn luôn có gió thổi mưa giông trước cơn bão, là một loại dự cảm không tốt.

Quyển 5 - Chương 114: Tiểu Mặc cùng Tiểu Ban

Sau giờ Ngọ, ánh nắng ấm áp, bầu trời khoát lên ánh chiều tà, bao trùm phủ đệ của Đại tiểu thư là một bầu không khí âm hàn.

Liên tục hai ngày, đã chết ba người, hơn nữa cùng là con gái cung chủ.

Tin đồn liên, quan tới lời nguyền Cửu Sát, đã được đồn đại rộng rãi từ sớm ở Vân thành, không biết có biết bao nhiêu người đã chú ý đến sự phát triển của việc này, chú ý đến cao tăng Phạm Âm tự có thể hay không làm phép khu trừ sát khí của tượng đồng Cửu Sát, cung chủ tự mình chỉ định người có thể hay không thuận lợi điều tra ra chân tướng sự tình…

Vân Khê giờ phút này, còn không biết được rằng mình ở Vân Thành đến tột cùng đã nổi tiếng đến mức độ nào, được chú ý như thế nào, chuyện duy nhất mà hiện tại nàng quan tâm, chính là mau chóng chạy đến phủ đệ Đại tiểu thư, nhìn thấy ba vị đại sư, xác định lịch trình của bọn họ.

“Vân Khê cô nương, ngươi đã đến rồi. Đại tiểu thư, Thịnh công tử bọn họ đều còn ở bên trong chờ ngươi.” Thủ vệ canh giữ phủ đệ của Đại tiểu thư cũng đã biết Vân Khê, vừa thấy nàng đến, nhiệt tình đón nàng vào.

Trong đại điện, tiếng người ồn ào, không biết là đang nghị luận cái gì, cho đến khi Vân Khê xuất hiện, tiếng nghị luận của mọi người từ từ ngừng lại.

Vân Khê cất bước đi vào đại điện, phát hiện bên trong đại điện, có rất nhiều người quen thuộc trước mặt. Trừ mấy công tử tiểu thư chung đụng mấy ngày nay, còn có người lúc trước cùng nàng đồng hành đi tới Vân tộc: Mặc Liên đại nhân, Hồng Liên đại nhân, Hoàng Liên đại nhân, Thanh Liên đại nhân cùng Lam Liên đại nhân đều là mấy vị cao thủ Vân Huyễn điện, vả lại còn có tiểu Ban cùng phương Tây đại sư thầy trò ba người, ngoài ra còn có hai người trung niên nữ tử, quần áo cùng Hồng Liên đại nhân giống nhau, nói vậy cũng chính là cao thủ đến từ Vân Huyễn điện.

Cùng một thời gian, được nhiều đại nhân vật như vậy chú ý, Vân Khê không biết là may mắn hay bất hạnh.

Tiểu Ban đang chắp tay trước ngực, mặc niệm cái gì đó, thấy Vân Khê đến, khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú, non nớtnhất thời xuất ra nụ cười hồn nhiên, ngây thờ vô cùng rực rỡ. vì bận tâm đến uy nghiêm cùng sự trang trọng của tăng nhân, lần này hắn không có nhanh chân hướng nàng chạy đến, mà là xa xa hướng nàng thi Phật lễ chào hỏi.

Thầy trò phương Tây đại sư hai người cũng nhất tề thi lễ, đối với Vân Khê tràn đầy hảo cảm.

Vân Khê đối với ba người cười yếu ớt, cuối cùng đem lực chú ý đặt trên người Vân Trung Thịnh, nghe nói là hắn hướng cung chủ cùng cao thủ Vân Huyễn điện đề cử, để cho nàng tới điều tra rõ chân tướng sự thật về lời nguyền Cửu Sát, như vậy hiện tại nhất định hắn sẽ có lời gì đó muốn nói với nàng?

Nàng làm bộ chuyện gì cũng không biết, ra vẻ tò mò: “Đã xảy ra chuyện gì? Làm sao lại có nhiều người tới như vậy?”

Vân Trung Thịnh hướng nàng đi tới, trong ánh mắt bao phủ một tia

sắc thái, quang mang phát ra: “Ngươi còn không biết sao? Mẹ ta cùng các cao thủ Vân Huyễn điện nhất trí quyết định, cử ngươi đến điều tra chân tướng sự thực của việc lời nguyền Cửu Sát giết người, chỉ cần ngươi có thể điều tra ra chân tướng, các nàng nhất định sẽ giúp ngươi gia nhập Vân Huyễn điện, trở thành một thành viên của Vân Huyễn điện, hơn nữa còn có cơ hội tham gia cuộc tổng sự tuyển Thánh nữ. Cho nên ngươi phải mau chóng tìm ra hung phạm, tra ra manh mối của mọi chuyện, ta tin tưởng ngươi nhất định có thể làm được.”

“Ngươi cứ như vậy tin tưởng ta?” Vân Khê cười khổ, hắn có lẽ có ý tốt, nhưng mà chẳng lẽ hắn không nghĩ tới, nếu như nàng không có cách nào tra ra chân tướng, lúc đó cục diện sẽ lại trở nên như thế nào? Hắn đến tột cùng là đang giúp nàng hay đang hại nàng?

“Ta tin tưởng ánh mắt của mình, ta không có nhìn lầm!” Vân Trung Thịnh kiên định nói, “Hơn nữa, ta sẽ giúp ngươi. Bất kể ngươi có phải hay không coi ta là bằng hữu của ngươi, ta cũng sẽ giúp ngươi, ta tin tưởng dù cho cừu hận có lớn hơn đi nữa, cũng sẽ có phương thức để hóa giải.”

Ánh mắt của hắn sáng quắc, có vô số màu sắc hoa mỹ toát ra, lại có một loại vẻ đẹp kinh tâm động phách.

Vân Khê than thở, không biết nên nói gì.

“Vân Khê cô nương, chuyện này đều nhờ cậy ngươi, ta thật không hi vọng lại phải nhìn thấy huynh đệ tỷ muội vô tội của mình lại vô cớ mất mạng.” Đại tiểu thư đi tới, giọng chân thành nói, “Như thế này, ba vị đại sư chịu trách nhiệm cho việc siêu độ tượng đồng Cửu Sát, còn có hai vị Luyện Khí tông sư đến từ Vân Huyễn điện, sẽ đối với tượng đồng Cửu Sát nghiên cứu một phen, nhưng những thứ này cũng chỉ để hỗ trợ ngươi điều tra rõ thủ đoạn chân tướng, đến tột

cùng là lời nguyền Cửu Sát giết người, hay là bởi vì, cuối cùng là do người giở trò.”

Kể từ đó, chẳng lẽ không phải biến nàng thành một kẻ độc đoán ác độc sao? Nàng nói đen chính là đen, trắng chính là trắng, nhưng là chuyện có phải thật sự đơn giản như vậy thật sao?

“Ta hiện tại chỉ muốn biết một chuyện.” Vân Khê dừng một chút, ánh mắt trong nháy mắt sắc bén, “Thất tiểu thư đêm qua chạm trán kỳ thú, đến tột cùng là cái gì?”

Ánh mắt Đại tiểu thư rõ ràng co rụt lại, trở nên trầm mặc, mà những người khác cũng lien tục biểu lộ ra thần sắc kì quái, không ai lên tiếng.

Phản ứng như thế đã cho Vân Khê đáp án.

Thất tiểu thư gặp phải kỳ thú, quả nhiên chính là kỳ thú đầu sói thân chim!

A, kết quả nàng lo lắng nhất rốt cuộc xảy ra, thủ đoạn của hung thủ không khỏi quá mức cao minh, Vân Khê cũng nhịn không được mà bội phục đối phương.

Hung thủ đến tột cùng là như thế nào đoán được? Lúc ấy tất cả mọi người đều quay lưng lại, không thể nào nhìn tới được Thất tiểu thư đến tột cùng là gặp phải cái gì, hung thủ như thế nào đoán được? Chẳng lẽ hung thủ có mắt sau lưng?

Tóm lại nàng sẽ không tin tưởng, cũng không nguyện tin tưởng là cái gì lời nguyền Cửu Sát, bởi vì, chuyện này ở giữa có quá nhiều điều đáng nghi, cùng địa phương không hợp lí, đáng để cân nhắc lại.

“Theo như ta nói, nếu quả thật chính là lời nguyền Cửu Sát giết người, ngược lại là chuyện tốt. Chỉ cần sau này chúng ta không ai chạm tới đồ vật tà khí kia, như vậy ai cũng sẽ không xảy ra chuyện gì. Chờ ba vị đại sư siêu độ cho tượng đồng Cửu Sát xong, tìm một địa phương chôn nó xuống, kết thúc mọi chuyện.” Tứ tiểu thư nói.

Tam tiểu thư tán thành nói: “ Tứ tỷ nói không sai, nếu như là lời nguyền Cửu Sát giết người, chúng ta sau này không chạm vào nó thì sẽ bình an vô sự. Hiện tại cẩn thận nghĩ xem, khả năng lời nguyền Cửu Sát giết người rất lớn, nếu không nghe lời, kỳ thú Thất tỷ gặp phải cùng với kỳ thú giết nàng có giống nhau như đúc không? Trước đó chúng ta đều quay lưng lại, chỉ có một mình Thất tỷ biết nàng gặp phải cái gì, về phần những thứ mê hương kia, có lẽ chẳng qua là trùng hợp…”

Trùng hợp? Tại sao lại là trùng hợp?

Loại mê hương này, người bình thường rất khó điều chế ra được, chỉ có hiểu được nguyên lý luyện đan thì Luyện Đan Sư mới có thể bắt chước mà chế ra.

Cho nên Vân Khê mới chắc chắn như thế, chuyện này nhất định là vì sao. Chẳng qua là chuyện gì xảy ra với bóng dáng kỳ thú? Nó như thế nào lại đột nhiên tiêu thất?

Trong lúc suy tư, chung quanh đột nhiên phát ra một trận thanh âm khác thường.

“Đứa nhỏ này từ đâu chui ra vậy?”

“Hắn…Hắn sờ soạng tượng đồng…”

“Xong, xong, xong, tượng đồng còn chưa có được siêu độ đâu.”

Hài tử?

Vân Khê tò mò, quay đầu, theo tiếng nói nhìn sang. Không nhìn còn khá, này vừa nhìn đến, nhịp tim của nàng suýt chút ngừng đập.

Chỉ thấy một nam hài đang vây lấy tượng đồng Cửu Sát, tò mò ngắm nhìn, tay nhỏ bé dọc theo quanh thân tượng đồng, nhất nhất sờ lướt qua. Chỉ thấy hắn cực kì tập trung tinh thần, đến nỗi những người xung quanh nói gì, hắn cũng không có nghe được, giống như là tẩu hỏa nhập ma vậy.

“Tiểu Mặc!?” Vân Khê cơ hồ là theo bản năng xông về phía hắn, đưa một tay tách hắn ra khỏi tượng đồng Cửu Sát, “Làm sao con lại đi ra? Không biết phía ngoài rất nguy hiểm sao?”

Mặc dù trong lòng rất lo lắng, rất tức giân, Vân Khê vẫn không đành lòng đối với nhi tử nói nặng lời, chẳng qua là vô cùng lo lắng sẽ có người bởi vì sự phát hiện sự có mặt của hắn, đối với hắn gây bất lợi.

“Con vừa rồi có nghĩ chút chuyện về tượng đồng, nghĩ đi nghĩ lại, bất tri bất giác lại ra tới ngoài. Mẫu thân, thật xin lỗi, con không phải là cố ý.” Tiểu Mặc trong nháy mắt phạm sai lầm, đáy mắt lại tràn đầy ánh sáng hứng thú, không sợ hãi chút nào.

“Con a…” Vân Khê biết bây giờ nói gì cũng đã trễ, mọi người đều đã nhìn thấy, ai cũng đã biết sự hiện hữu của hắn, nàng muốn đem hắn giấu đi một lần nữa cũng không thể.

“Vân Khê cô nương, nó là con của cô?” Ánh mắt nhu hòa của Đại tiểu thư nhìn tiểu Mặc, liền hỏi.

Vân Khê gật đầu, sau đó ánh mắt cảnh giác quét về phía mỗi người

có mặt tại hiện trường, nhất là ba người khả nghi nhất, tầm mắt của nàng rõ ràng chỉ lưu lại trong chốc lát, nhưng đó là cái nhìn cảnh cáo trần trụi. Ánh mắt kia rõ ràng báo cho đối phương biết, nếu như bọn họ dám đối với nhi tử của nàng bất lợi, nàng phải làm cho đối phương sống không bằng chết!

Trong chốc lát, khí lạnh từ trên người nàng phóng thích ra, như cuồng phong bão táp quấn quýt khắp nơi, mỗi người đều sâu sắc cảm nhận được, ánh mắt của nàng, giống như một trân đao phong, sắc bén mà phong duệ.

Tư thái kia, giống như báo mẹ che chở báo con, tràn đầy tính công kích.

Vốn là đang ồn ào nghị luận mọi người rối rít ngậm miệng lại.

Sau đó, tất cả mọi người thấy Vân Khê một mình đi tới trước tượng đồng Cửu Sát, vươn hai tay ra, đem tượng đồng từ trên xuống dưới sờ khắp một lượt.

Kinh ngạc, ngây người, mọi người bị hành động bất ngờ của nàng làm cho chấn kinh.

“Ngươi đang làm gì ở đây?” Vân Trung Thịnh bước một bước vọt tới, kéo tay nàng ra, khi hắn đối mặt với khuôn mặt lãnh tĩnh cùng quật cường kiên định của Vân Khê, hắn bừng tĩnh đại ngộ.

Nàng đây là đang dùng phương thức của mình để bảo vệ con của nàng.

Đồng dạng là dưới những cái nhìn trừng trừng của mọi người, con của nàng chạm vào kỳ thú, nàng cũng chạm vào kỳ thú, cho nên nếu như thế gian này tồn tại lời nguyền Cửu Sát, như vậy nguyền rủa

đồng thời báo ứng đến trên người mẫu tử bọn họ.

Không chỉ hắn lĩnh ngộ, phần lớn người ở đây cũng lĩnh ngộ.

Trong nháy mắt, có một lực lượng kì dị cảm động mọi người ở đây, đó chính là một mẫu thân vĩ đại. Phần này vĩ đại, là ở trong số nhiều người cũng khó có thể thực hiện được.

Vân Khê thoát khỏi tay của Vân Trung Thịnh, sau đó kéo tay nhỏ bé của nhi tử, hướng về phía mọi người cười cười nói: “Tất cả mọi người thấy được, ta sờ soạng kỳ thú, hơn nữa đồng thời sờ luôn Cửu Sát. Nhưng nếu cõi đời này thật sự tồn tại sự kiện kỳ thú giết người gì đó, như vậy nó là sẽ đến tìm ta, Vân Khê ta tùy thời xin đợi! Bất quá, nếu như là có ai dám động đến nhi tử của ta, vô luận ngươi là người hay là quỷ, ta có hóa thành lệ quỷ cũng muốn đem nó xé thành mảnh nhỏ!”

Giờ khắc này, ánh mắt Vân Khê, rét lạnh kinh khủng, làm cho người ta không dám nhìn thẳng vào!

Điên rồi, nàng điên rồi!

Vì bảo vệ nhi tử của nàng, nàng bất chấp bất cứ giá nào, cái gì cũng không quản, không để ý tới nữa.

Tại chỗ có nhiều người cùng chung một suy nghĩ như thế này.

Vân Trung Thịnh nhìn Vân Khê, ánh mắt ảm đạm dần, nhưng rất nhanh chiết xạ ra ánh sang kì dị, hắn hắng giọng cười một tiếng: “Nói thật hay! Ta cũng không tin trên đời này thật sự có cái gì gọi là lời nguyền Cửu Sát, bất kể hung thủ là người hay quỷ, Vân Trung Thịnh ta cũng nhất định phải bắt được nó!”

Cánh tay dài của hắn nhấc lên, vén ống tay áo lên, trước ánh mắt kinh dị của mọi người, học bộ dáng của Vân Khê, đem tượng đồng kỳ thú sờ khắp một lượt.

Hiện trường sôi trào.

Nếu nói Vân Khê là vì bảo vệ nhi tử, không tiếc đưa thân mạo hiểm, cái này còn có thể hiểu được, vậy Vân Trung Thịnh cũng là vì cái lý do kia sao?

“Thập đệ, ngươi điên rồi sao? Còn không mau dừng tay?” Đại tiểu thư cội vàng chạy vọt qua, gắt gao ôm lấy cánh tay Vân Trung Thịnh, đáng tiếc đã muộn, hắn đã sờ soạng khắp thân kỳ thú.

Vân Trung Thịnh cúi đầu cười, nụ cười thong dong ưu nhã: “Đại tỷ, ngươi buông tay. Ta cũng đã sờ soạng một nửa, ngươi nên để ta đem nó sờ hết hoàn toàn đi.”

Đại tiểu thư lại một lần nữa gắt gao ôm lấy cánh tay hắn đã thoát ra, lắc đầu: “Không được! Ta không thể nhìn ngươi chịu chết, ta đã mất đi ba người thân, không thể mất thêm nữa.”

“Thập đệ, ngươi lần này làm việc thật thiếu suy nghĩ, vạn nhất lời nguyền là thật, vậy ngươi làm sao bây giờ? Chẳng lẽ ngươi cam tâm tình nguyện dâng mạng sống của ngươi phụng bồi hai mẹ con bọn họ? ngươi có phải hay không bị sắc đẹp làm cho đầu óc mê muội, lấy tính mạng chính mình ra giỡn?” Bát tiểu thư tâm tính vốn thích vui đùa, giờ này vô cùng nghiêm túc thật tình, nàng là thật lòng quan tâm hắn, nếu không phải như thế, nàng cũng sẽ không thỉnh thoảng dùng phương thức của mình khuyên nhủ hắn.

Vân Trung Thịnh hàm chứa ý cười, nhìn hai người, lắc đầu nói: “Các ngươi hiện tại ngăn cản ta, cũng đã muộn, ta sờ cũng sờ rồi. Ta

hướng mẫu thân đại nhân đề cử Vân Khê cô nương phụ trách điều tra chuyện này, ta cũng sẽ không bàng quan đứng nhìn, ta sẽ hiệp trợ Vân Khê cô nương, mau sớm tra rõ chuyện này, cho mẫu thân đại nhân một cái công đạo, cũng cho mọi người một cái công đạo, ta không thể để cho các ca ca cùng tỷ tỷ của mình chết đi một cách không minh bạch như vậy!" Nói xong lời cuối, hắn từ từ thu liễm nụ cười, tuấn trên mặt là từ không có trôi qua thật tình cùng kiên quyết.

Thấy hắn như vậy, ý muốn ngăn cản hắn của Đại tiểu thư cùng Bát tiểu thư rối rít dao động, một người buông lỏng tay hắn, một người vỗ vỗ đầu vai hắn. Đều là huynh đệ tỷ muội, phần lớn mọi người nghĩ cách như thế nào để tự vệ hoặc là như thế nào để đạt được sự khen ngơi của mẫu thân, nhưng không ai thật lòng nghĩ tới nên vì cái chết của huynh đệ tỷ muội mà tìm ra hung thủ, để cho bọn họ có thể an nghỉ.

Trong nháy mắt, bọn họ cảm thấy tự ti mặc cảm.

Không ai ngăn cản hắn nữa.

Vân Khê kinh ngạc nhìn Vân Trung Thịnh, đáy lòng dâng lên một cỗ ấm áp, đó là sự cảm động tự đáy lòng.

"A di đà phật! Thiện hữu thiện báo (Người tốt sẽ nhận được báo ứng tốt)." Tiểu Ban phảng phất như hiểu hết mọi chuyện vừa mới xảy ra, chắp tay trước ngực, đọc lên câu kinh phật.

Tiểu Mặc phát hiện ra hắn, con ngươi bỗng dưng lóe sang, Tiểu Ban thật giống như cảm ứng được, nhìn lại phương hướng của hắn, hai tiểu bằng hữu có lần gặp gỡ đầu tiên.

Giống như trước ánh mắt trong suốt, giống như trước tâm linh thuần khiết.

Hai người nhìn chăm chú lẫn nhau,từ từ sinh ra cảm giác tương thích với nhau.

Có rất ít người ở thời điểm đầu tiên gặp nhau, biết rằng sẽ trở thành bằng hữu của nhau, đây là một loại duyên phận kì quái, không phải là ai cũng có thể hiểu được.

Tiểu Mặc cùng Tiểu Ban vừa vặn chính là một số ít người kia, chẳng qua là lần đầu tiên gặp mặt, cũng cảm giác rằng đã biết nhau nhiều năm.

Hai người nhìn nhìn, cùng lúc nở nụ cười, một cười đến như ánh mặt trời rực rỡ, một cười đến thiên chân vô tà.

Vân Khê phát hiện hai tiểu tử nhìn nhau, dùng ngôn ngữ Tiểu Ban có thể nghe hiểu được giới thiệu: “Tiểu Ban, đó gọi là Tiểu Mặc, là nhi tử của ta, ta lúc trước đã nói với cháu, muốn giới thiệu bé cho cháu làm quen. Các cháu hiện tại rốt cuộc gặp mặt, quen biết lẫn nhau, vậy kết giao bằng hữu đi.”

Tiểu Ban mừng rỡ gật đầu, màu da lúa mạch, càng lộ vẻ khỏe mạnh khả ái.

Bé đi tới mấy bước, mắt sáng nhìn Tiểu Mặc, dùng ngôn ngữ cứng nhắc mà mọi người không thể nghe hiểu nói: “Xin chào, ta là tiểu Ban.”

“Ha ha, thì ra ngươi cũng biết nói Thánh ngữ, thật tốt quá! Vậy chúng ta sau này sẽ là bạn tốt rồi, sau này ta sẽ giới thiệu nhiều người bạn cực tốt nữa cho ngươi…” Tiểu Mặc dùng Thánh ngữ học được ở Thánh đảo, cùng tiểu Ban trao đổi mà không vướng phải bất kì trở ngại nào, tiểu Ban nghe được bé có thể nói được ngôn ngữ của

mình, cười đến vô cùng sang lạn, hai tiểu tử líu ríu hàn huyên, không coi ai ra gì.

Vân Khê có chút ngốc, nàng cho tới bây giờ cũng chưa có dạy cho Tiểu Mặc Anh ngữ, con làm sao lại học thành tài rồi?

Thật ra thì điều này cũng không thể trách nàng, thời điểm ấy lúc nàng tới Thánh đảo, Thánh đảo đã thoát khỏi sự khống chế của Thánh cung cung chủ, cư dân trên đảo đã sớm không còn nói Thánh ngữ nữa rồi, cho nên từ đầu nàng hoàn toàn không biết tới ngôn ngữ của người dân trên Thánh đảo là loại ngôn ngữ gì, càng không biết được là Tiểu Mặc tại trên Thánh đảo đi học Thánh ngữ.

Bất quá, những vấn đề này cũng là thứ yếu, có thời gian sẽ tinh tế hỏi nhi tử sau, vấn đề tối trọng yếu nhất hiện nay là giải quyết chuyện về lời nguyền Cửu Sát.

“Thịnh công tử, cung chủ nếu như muốn đem chuyện truy xét hung thủ giao cho ta, nàng có thể cho ta đặc quyền gì không?”

“Đặc quyền?” Vân Trung Thịnh chần chờ chốc lát, nói: “Chỉ cần là vì điều tra vụ án, mọi người tại chỗ này sẽ hết sức hỗ trợ ngươi, bất quá mẫu thân ta cũng nói, ngươi một ngày còn chưa tra ra hung thủ, Thiên sư huynh cũng sẽ bị nhốt nhiều hơn một ngày, cho nên…”

Vân Khê cười lạnh nói: “Ta hiểu rồi, ta sẽ tra rõ chân tướng.”

Nàng xoay người, lần nữa đi tới trước tượng đồng, nói: “Vì để mau chóng điều tra ra chân tướng, ta muốn đem tượng đồng này mang đi.”

“Không được!”

“Không được!”

“Không được!”

Thanh âm không được, đồng thời từ miệng ba người thốt ra.

Trong đó có hai vị đại nhân đến từ Vân Huyễn điện, nghe nói là hai vị Luyện Khí Tông Sư.

“Tượng đồng ngươi không thể mang đi, chúng ta còn cần nó để nghiên cứu.”

Vân Mạch Thiên gật đầu nói: “Không tệ! Mẫu thân đại nhân hạ lệnh, chờ ba vị đại nhân vì tượng đồng siêu độ xong, đem tượng đồng giao cho hai vị đại nhân này, cho họ tìm tòi, nghiên cứu.”

“Tìm tòi, nghiên cứu lúc nào mà không được, tại sao hết lần này đến lần khác lại chọn ngay lúc này, đây không phải là muốn tạo ra phiền toái sao?” Vân Khê nghĩ cái gì thì nói cái đó, lại không nghĩ đến chỉ vì một câu nói vô ý của mình mà đắc tội đến hai vị đại nhân này.

“Vân Khê, ngươi quá cuồng vọng rồi! Đừng tưởng rằng cung chủ đem chuyện truy xét hung thủ giao cho ngươi, ngươi có thể làm gì thì làm.”

“Đừng nói bây giờ còn chưa là cái gì, cho dù sau này may mắn được vào Vân Huyễn điện, lấy thân phận cùng quyền lực của chúng ta, cũng có thể đem ngươi từ Vân Huyễn điện đá ra ngoài.”

Hai người cảm giác mình bị vũ nhục, thẹn quá hóa giận.

Vân Khê cười khổ lắc đầu, này nhị vị cũng không tránh khỏi quá coi trọng bản thân rồi, Vân Huyễn điện sao? Nàng còn không cần vào

đâu!

“Tiểu Ban, cháu tới đây!” Vân Khê hướng tiểu Ban ngoắc ngoắc tay, Tiểu Ban cùng Tiểu Mặc ngưng nói chuyện, đi tới gần nàng.

“Tiểu Ban, cháu có thể giúp Vân di một việc bận rộn không? Thời gian siêu độ tượng đồng có thể chậm lại được không?”

Tiểu Ban không chút nghĩ ngợi, gật đầu nói: “Dĩ nhiên có thể!”

Những người khác có lẽ không thể hiểu được họ đang nói gì với nhau, nhưng Hồng Liên đại nhân là nghe hiểu được, thấy Vân Khê đầu độc tiểu Lạt ma như vậy, nàng vội vàng đứng ra, nói: “Tiểu Lạt ma, chuyện này cũng không thể trì hoãn, cung chủ mời chúng ta tới vì siêu độ cho tượng đồng, ngươi nếu như từ chối, chẳng lẽ không phải là thất tín với cung chủ sao?”

Tiểu Ban lắc lắc đầu, bình tĩnh nói: “Yên tâm, sẽ không! Bởi vì ta không hề cảm nhận được sát khí của tượng đồng, nó căn bản không cần siêu độ.”

“Cái gì?” Sắc mặt Hồng Liên đại nhân chỉ một thoáng trở nên lúng túng, “Ngươi thật xác định? Đệ tử của Phật không thể nói dối!”

“Ta rất xác định!” Tiểu Ban khẳng định gật đầu.

Vân Khê loan thần, hé ra nụ cười chiến thắng.

“Tại sao? Các ngươi đang nói cái gì?” Hại vị Luyện Khí Tông Sư nghe họ nói như lọt vào sương mù, không biết bọn họ thương nghị kết quả rốt cuộc như thế nào.

Vân Khê nói: “Tiểu Lạt ma nói, sát khí của tượng đồng Cửu Sát quá

nặng, hắn cần tắm rửa trai giới ba ngày, ba ngày sau mới có thể vì tượng đồng siêu độ. Nhưng nếu như các ngươi muốn đem tượng đồng đi nghiên cứu trước, cũng có thể, nhưng mà là ở ba ngày sau mới được đem đi."

Hồng Liên đại nhân vừa nghe nàng bịa chuyện nói, nghĩ phải vạch trần nàng, nghĩ nghĩ lại, hai vị Luyện Khí Tông Sư này ngày thường thường kiêu ngạo, thường dựa vào tài nghệ luyện khí đặc biệt của mình cười nhạo đối với một người một chữ luyện khí cũng không biết như nàng, không đem nàng để vào trong mắt. Một khi các bọn họ từ tượng đồng nghiên cứu ra được cái gì, ở cung chủ bên kia tạo dựng công trạng, các nàng còn không càng ngày càng trở nên lớn lối sao? Hiện tại mượn tay Vân Khê, dạy dỗ bọn họ chút ít, cũng là có thể.

Nghĩ như thế, cho nên nàng lựa chọn trầm mặc.

Hại vị Luyện Khí Tông Sư vừa nghe nói đến phải ba ngày sau mới siêu độ xong, hai người ngắm nghía tượng đồng, nhưng cũng không dám tùy tiện đụng chạm, vạn nhất tượng đồng thật sự có chứa sát khí, mạng nhỏ của các nàng chẳng phải khó giữ sao? Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, mệnh là của mình, các nàng không cần thiết vì tranh giành chút ít thời gian, lấy tính mệnh của chính mình ra đùa.

Lại nói thêm, hai mẹ con Vân Khê mới vừa rồi chạm vào tượng đồng, nếu là thật sự có lời nguyền Cửu Sát, giống như đêm đó ứng nghiệm, nói chính xác không phải là ngày mai sẽ không thấy được hai người nàng rồi sao, dù gì các nàng cũng đã một cước bước vào quỷ môn quan thì còn so đo với nàng làm gì?

"Được rồi, vậy chúng ta đợi tiểu Lạt ma siêu độ cho tượng đồng rồi sau hãy nói."

Vân Khê trong lòng cười thầm, thân là Luyện Khí Tông Sư, còn

không có can đảm bằng nàng và tiểu Mặc. Từ góc độ của người bên cạnh nhìn tượng đồng, có lẽ sẽ kiêng kị nó có sát khí hay không, mà làm một Luyện Khí Sư, nhân sĩ chuyên nghiệp, góc độ quan sát của bọn họ hẳn là đặt trên thiết kế cùng cấu tạo của tượng đồng. Bọn họ một cũng không có can đảm nhích lại gần một bước để cẩn thận quan sát, làm sao có thể trở thành một đời Luyện Khí Tông Sư chân chính?

“Mẫu thân, nếu như có thể cho ta hai ngày thời gian, ta có thể luyện chế ra một tượng đồng giống như đúc cái này.” Tiểu Mặc ngữ khí kinh người, lập tức trở thành tiệu điểm của toàn trường.

Mọi người chỉ cho rằng đồng ngôn vô kị, căn bản không có đem lời hắn nói để trong lòng, cười cợt lung tung.

Vân Khê cũng là bất đắc dĩ, căn cứ hiểu biết rõ ràng của nàng đối với nhi tử, nếu như không phải thật sự nắm chắc, hắn sẽ không thể nào lớn lối ăn nói lung tung như vậy.

“Tiểu Mặc, con thật sự có thể luyện chế ra một cái tượng đồng y như đúc cái tượng kia sao? Chỉ cần hai ngày thời gian?”

Tiểu Mặc nghiêng đầu, âm thầm tính toán chốc lát, vạch lên tay nhỏ bé nói: “Lúc trước ta luyện chế, con cần đại lượng Long tinh thạch, còn có một chút tài liệu tương đối đặc thù, nếu như hết thảy có thể trù bị đầy đủ toàn bộ mà nói…, chỉ cần một ngày rưỡi thời gian là đủ rồi.”

Đúng vậy a, nhi tử có lò luyện thần cấp, mồi lửa thần cấp, hơn nữa bé cũng vượt qua cấp chín luyện khí thiên phú, chỉ cần có đầy đủ tài liệu, bé hoàn toàn có khả năng luyện chế ra một thượng phải khí. Hiện tại duy nhất thiếu chính là tài liệu….

Vân Khê rất tin lời của con mình, nếu như tiểu Mặc luyện chế thành công, cũng là có bằng chứng chứng minh lời đồn về lời nguyền Cửu Sát căn bản không phải là thực.

Nàng bên này sẽ điều tra truy xét hung thủ thật sự, hai mẹ con phối hợp, này một vụ kì án coi như sáng tỏ rồi.

Nhưng cũng là thật khó khăn cho nàng, trong thời gian ngắn như vậy, để cho nàng đi nơi nào chuẩn bị Long tinh thạch cho bé đây.

Quyển 5 - Chương 115: Lò luyện cùng mồi lửa thần cấp tỏa sáng

Đang lúc Vân Khê gặp khó khăn, thời điểm không biết làm thế nào tìm kiếm Long tinh thạch cho con trai, hai vị Luyện Khí Tông Sư đứng ra nói chuyện.

“Các ngươi muốn Long tinh thạch cùng những tài liệu luyện khí khác, chúng ta có thể cung cấp, bất quá, chính là một hài tử lớn tiếng nói, có thể luyện chế ra thượng phẩm bảo khí, đánh chết ta cũng không tin.”

“Chúng ta hai người nghiên cứu luyện khí nhiều năm, đến nay bất quá cũng mới luyện chế ra tổng cộng không vượt quá ngũ bảo khí, trong đó phẩm chất cao nhất đúng là trung phẩm bảo khí. Hắn chỉ là một hoàng mao tiểu nhi, làm sao có thể luyện chế ra một thượng phẩm đạo khí? Nhưng nếu chẳng qua là luyện chế ra một hữu hình vô thần phế phẩm, ta xem ra cũng không cần thiết lãng phí tài liệu trân quý.”

Không có ai coi trọng Tiểu Mặc, đây là nhân chi thường tình.

Có ai sẽ tin tưởng, một tiểu hài tử có thể luyện chế bảo khí? Có thể luyện chế ra một bảo khí bình thường, cũng đã phi thường giỏi rồi.

Vân Khê không có phản bác bọn họ, cũng cảm thấy không có gì cần thiết.

Con trai nàng có tài năng hay không, không cần người khác tới bình luận.

Nhưng là, nàng rất để ý đến suy nghĩ của con trai, cho nên nàng cúi đầu quan sát thần sắc trên mặt con trai.

Nhưng may mắn chính là, Tiểu Mặc không có bị hai người kia ảnh hưởng, khuôn mặt đẹp trai khả ái của bé vung lên, hướng về phía hai vị Luyện Khí Tông Sư mỉm cười, thái độ lễ phép nói: “Hai vị tiền bối, các ngươi không tin ta cũng không sao, sự thật sẽ chứng minh! Chỉ cần các vị chịu cung cấp tinh thạch ta cần để luyện khí, ta sẽ hướng các vị chứng minh thực lực của ta. Nhưng nếu không có thành công, ta dùng bao nhiêu tinh thạch, ta sẽ bồi thường bấy nhiêu bạc, tuyệt đối không khất nợ!”

Dáng người nho nhỏ, khí thế mười phần, thần sắc tự tin kia, làm cho người ta chợt cảm thấy hiểu ra bé đã xa xa vượt ra khỏi phạm vi số tuổi đích thực của bé.

Đối mặt với chất vấn của người khác, bé không có tức giận phản bác, cũng không có thô lỗ cãi cọ, mà là dùng phương thức của mình để chứng minh thực lực bản thân.

Hơn nữa, bé cũng không có tự địa đến mức nói mình nhất định sẽ thành công, mà là cho mình đường lui.

Không thành công, nhiều lắm là trả bạc, dù sao bé cũng là tiểu phú ông, không thiếu tiền!

Bé nhỏ như vậy, làm sao không hấp dẫn ánh mắt của mọi người, làm sao có thể đối với bé sinh ra lòng chán ghét?

Hồng Liên đại nhân nhìn thấy vẻ mặt xem kịch vui của các cao thủ

đến từ Vân Huyễn điện, vô luận đứa nhỏ này thành công hay không, cùng các nàng cũng không có quan hệ trực tiếp gì, thuần túy là xem cuộc vui mà thôi.

Các công tử tiểu thư lại càng lấy tâm thái tò mò đối với chuyện này, có chút nghi thần nghi quỷ, âm thầm tính toán.

Hai vị Luyện Khí Tông Sư rõ ràng sửng sốt, sau đó thần sắc tự tin dần dần dao động. Bọn họ phảng phất liên tưởng đến mình lúc còn trẻ, một ít năm tháng tràn đầy nhiệt huyết cùng tâm chí hùng tráng. Tuổi trẻ, luôn có thể sáng tạo ra cô số kỳ tích. Có lẽ, có thể cho bé một lần cơ hội…

“Tốt, chúng ta sẽ cho ngươi một cơ hội! Sau đó chúng ta sẽ dẫn ngươi đến Luyện Khí Minh của Vân tộc ta, ngươi muốn tinh thạch gì, chúng ta cũng có thể cung cấp, cho dù ngươi luyện khí thất bại, ta cũng sẽ không bắt ngươi đền bù tổn thất.” Luyện Khí Tông Sư tương đối lớn tuổi hơn nói.

Lời nói của nàng, làm cho Tiểu Mặc mừng rỡ, gương mặt non nớt chiết xạ ra quang mang kì dị, ánh sáng ngọc chói mắt.

Bé hướng đối phương cười nói: “Cám ơn tiền bối, ta sẽ không để cho các vị thất vọng!”

Nụ cười vô địch, hơn nữa là thái độ lễ phép, thoáng cái lấy lòng hai vị Luyện Khí Tông Sư. Vô luận thiên phú luyện khí của bé đến tột cùng là như thế nào, đối với tiểu bối luyện khí sư, hai người vẫn rất bao dung.

Vân Khê tự hào sờ sờ đầu con trai, xem ra có đôi khi bảo vệ quá nhiều. không nhất định là phương thức giáo dục tốt nhất để cho con trai trưởng thành. Để cho bé một mình tự đối mặt với khó khăn, tự

chủ suy nghĩ, mới có thể làm cho bé trở nên càng thêm xuất sắc cùng thành thục.

Vân tộc có thế hệ luyện khí sư của riêng mình, họ tụ tập ở chung một chỗ, học tập lẫn nghiên cứu, thu nhận sử dụng đệ tử, cho nên liền có Luyện Khí Minh thuộc về bọn họ.

Hai vị Luyện Khí Tông Sư đem mẫu tử Vân Khê đến luyện khí thất, loanh quanh toàn cảnh đều là tinh thạch, để cho Tiểu Mặc hưng phấn không thôi.

Bé là thật cuồng nhiệt đối với việc luyện khí này, mỗi lần thấy chuyện cùng vật liên quan tới luyện khí, cũng có thể làm cho đáy lòng bé đốt lên một ngọn lửa nho nhỏ, cho nên bé mới trong lúc lơ đãng rời khỏi Ngọa Long Cư, đi ra chạm vào tượng đồng Cửu Sát.

Nếu không phải là chân chính si mê, cũng không thể nào có biểu hiện như vậy.

Đối với đạo luyện khí, Vân Khê là một người ngoại đạo, nàng cũng không muốn học, vì trong nhà đã có hai vị Luyện Khí Sư vô cùng xuất sắc, mà nàng chỉ cần chuyên tâm vào luyện đan thuật, như vậy cả nhà bọn họ có thể bù lấp khiếm khuyết cho nhau.

“Tiền bối, đây là tên một phần tài liệu cần dùng để luyện khí, làm phiền giúp ta mau chóng nhờ bọn họ chuẩn bị xong.”

Hai vị Luyện Khí Tông Sư từ trong tay nhỏ của Tiểu Mặc nhận lấy mảnh giấy, chợt nhìn, sững sờ, lại nhìn, con ngươi hai người muốn lọt ra ngoài.

Hai người nhìn Tiểu Mặc không chớp mắt, trong mắt cực nóng!

Nhóm tài liệu chẳng những liệt kê những chủng loại tinh thạch cần dùng để luyện chế tượng đồng Cửu Sát, mà còn có phân lượng chi tiết đến từng li của mỗi chủng loại tinh thạch, các nàng cũng là người trong nghề, vừa nhìn chỗ tài nguyên luyện đan này, là người ngoài hay là chuyên gia trong lòng liền lập tức hiểu rõ.

Ánh mắt hai người bây giờ nhìn Tiểu Mặc, là nóng cực độ cùng khiếp sợ, bé đây có lẽ không phải là đang mạnh miệng nói, mà là bé thật sự có thể nắm chắc luyện chế ra thượng phẩm bảo khí.

Hai người tận lực khắc chế tâm tình kích động, ẩn nhẫn hỏi: “Ngươi ở đây cũng mới đưa ra nhóm tinh thạch cùng một chút tài liệu đặc thù, như vậy còn lò luyện cùng mồi lửa thì sao? Muốn luyện chế một thượng phẩm bảo khí, phải có thượng đẳng lò luyện cùng mồi lửa phẩm chất đủ cao phối hợp, mới có cơ hội luyện thành. Chúng ta nơi này có lò luyện tương đối thượng đẳng, có thể cho ngươi mượn, về phần mồi lửa mà nói…, nếu như ngươi có cần, hai người chúng ta có thể giúp ngươi.”

Các nàng hiện tại đã nhận định Tiểu Mặc ở phương diện luyện khí là có thiên phú, bởi vì cách luyện khí người bình thường là không thể nào tính toán tinh vi như thế được, nhất là khi chỉ cần nhìn hình dạng, là có thể nhanh chóng tính toán ra cách điều chế.

Thiên phú là thứ nhất, nhưng thực lực mới là trọng yếu nhất.

Các nàng không tin bé nhỏ tuổi như thế mà có thể cho ra ngọn lửa có phẩm chất tương đối, phải biết đối với luyện khí mà nói ngọn lửa là một trong những yếu tố mấu chốt nhất.

Tiểu Mặc đẹp trai cười một tiếng, khoát tay nói: “Không cần, lò luyện cùng mồi lửa của ta mang theo, đều ở chỗ của mẫu thân ta.”

Có mang theo?

Xem ngươi rốt cuộc đem theo cái gì lò luyện cùng mồi lửa, có thể so sánh với bảo bối Vân tộc lợi hại hơn sao?

Dưới cái nhìn soi mói của hai vị Luyện Khí Tông Sư, Tiểu Bạch tự động tự giác từ Ngọa Long Cư bò ra, nhảy lên nhảy xuống, tiểu bộ dáng đi đến bên cạnh Tiểu Mặc.

“Ta chính là mồi lửa của Tiểu Mặc Mặc.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Bạch giương lên, rất là khí phách.

“Ngươi?” Hai vị Luyện Khí Tông Sư mang ánh mắt nhìn người bệnh thần kinh nhìn nó, vật nhỏ, ngươi quên uống thuốc sao?

Tiểu Bạch thấy các nàng không tin, eo nhỏ cắm xuống, hai má khua lên, hô một tiếng, phun ra một ngọn lửa. Ngọn lửa thanh khiết, tiếp xúc thiêu đốt một chút, nhiệt độ của cả luyện khí thất tăng lên, trong nháy mắt biến thành lò nướng.

Vị trí ngọn lửa liếm đến, có một ít tinh thạch chất thành đống nhỏ trưc tiếp nóng chảy, đột nhiên trong lúc vô hình trung biến thành một bãi chất lỏng.

Quá nghịch thiên!

Hai vị Luyện Khí Tông Sư chợt há to miệng, hai má cùng với chỗ tiếp nối phía dưới, khách khách rung động, quai hàm cảm thấy đau đớn kịch liệt.

Ngọn lửa thần cấp?!

TMD quá nghịch thiên rồi! ≥•≤”

“Đủ rồi! Đủ rồi!” Hai người vội vàng hô ngừng, nếu Tiểu Bạch mà không dừng lại, hai đống tinh thạch bên cạnh cũng sẽ mau chóng bị hòa tan, đúng là siêu cấp vua phá hoại!

“Tiểu Bạch, dừng lại đi.” Tiểu Mặc vỗ vỗ đầu vai Tiểu Bạch, Tiểu Bạch chỉ nghe lời bé.

Tiểu Bạch thu hồi ngọn lửa, chớp chớp mi mắt, nó mới dùng có tí xíu lực mà thôi, lại đem các nàng hù dọa thành như vậy, thật là không có năng lực chịu đựng!

“Ngươi, ngươi rốt cuộc là ai? Tại sao có thể phun ra ngọn lửa thần cấp?” Hai vị Luyện Khí Tông Sư thật sự là bị kích thích đồng thời là rung động cực độ.

Vân Khê mở miệng, ngăn trở các nàng lại hỏi thêm: “Hai vị đại nhân, thời gian trước mắt cấp bách, chúng ta hay là tranh thủ bắt đầu luyện khí đi.”

Hai vị Luyện Khí Tông Sư liếc mắt nhìn lẫn nhau, biết Vân Khê không muốn tiết lộ quá nhiều, các nàng cho dù tiếp tục hỏi tới, cũng không thể hỏi ra vế sau, bất quá không sao, thế lực Vân tộc khổng lồ, muốn hỏi thăm ra chút dấu vết, căn bản là không tốn bao nhiêu thời gian.

“Được rồi, đã có ngọn lửa, còn kia lò luyện đâu? Giống như vậy ngọn lửa thần cấp,những loại lò luyện bình thường căn bản không cách nào thừa nhận, trừ phi…” Luyện Khí Tông Sư lời nói còn chưa dứt, chỉ thấy Vân Khê không biết từ nơi nào lấy ra được một cái lò luyện, xung quang lò luyện thỉnh thoảng còn tỏa ra quang mang thánh khiết, ánh sáng chiếu xạ, lung lay mắt của các nàng, làm cho các nàng lần nữa lâm vào trạng thái mê mang, ngây dại.

Trời ạ, điên rồi! Điên rồi!

Lại là lò luyện thần cấp!

Bọn họ rốt cuộc còn có bao nhiêu bảo bối nghịch thiên đây?

Trong đó, một vị Luyện Khí Tông Sư rõ ràng có chút kích thích quá độ, hai mắt mạo hiểm quyến luyến, nhìn xong một lúc mới hồi thần, ra vẻ trấn định.

“Tốt! Tốt! Thật tốt quá! Có những thứ này, hết thảy đều đầy đủ rồi, còn lại là dựa vào biểu hiện của Tiểu công tử.”

Tiểu Mặc ở dưới thái độ tham quan học tập của hai vị Luyện Khí Tông Sư, bắt đầu luyện khí. Vân Khê lặng yên thối lui ra khỏi luyện khí thất, luyện khí thất là phong bế, lại có hai vị Luyện Khí Tông Sư trông chừng, sẽ không thể xảy ra chuyện gì.

Trước mắt tối trọng yếu, là trước khi trời tối, tra ra được nhiều đầu mối hơn về những việc và vật liên quan tới hung thủ.

Khóa mục tiêu, dẫn xà xuất động, nhân chứng vật chứng đều bắt được!

Đây cũng là kế hoạch của nàng.

Hai lần án mạng vừa qua, trong lòng nàng đã khóa chủ ý lên ba người khả nghi, bọn họ theo thứ tự là Nhị tiểu thư cùng vợ chồng Đại tiểu thư, tất cả ba người.

Vì để chú ý mật thiết hướng đi của ba người này, nàng phái ba nhóm cao thủ chia ra theo dõi bọn họ. Một ngoài sáng, hai trong tối. Một ngoài sáng, chính là do Vân Trung Thịnh phái cao thủ trong phủ của

hắn đi giám thị, hai trong tối thì theo thứ tự là Vân Dương cùng với mấy thầy trò Côn Luân lão giả.

Như thế sáng tối song song cùng hành động, làm như thế mục đích là để ngăn chặn hết thảy chỗ sơ hở, đem hành tung của ba người đều nắm giữ ở trong tay Vân Khê.

Một ngày khẩn trương chớp mắt qua đi, màn đêm lặng lẽ buông xuống.

Ba người ban ngày từng chạm qua tượng đồng Cửu Sát, Tiểu Mặc, Vân Khê cùng Vân Trung Thịnh, thành tiêu điểm của mọi người.

Lời nguyền Cửu Sát có lại lần lần hay không linh nghiệm? Ba người bọn họ có thể hay không vượt qua cửa ải khó khăn, cùng nhau vượt qua cái đêm ác mộng khó ngủ này.

“Tiểu Mặc, nghỉ ngơi một chút đi.” Vân Khê nhìn con trai đầu đầy mồ hôi, từ xế chiều bắt đầy một khắc càng không ngừng chuyên chú luyện khí, đau lòng không dứt. Tay cầm khăn lụa, thay bé lau đi mồ hôi.

“Mẫu thân, người ồn quá, không nên quấy rầy con! Con hiện tại bề bộn nhiều việc.” Ông cụ non Tiểu Mặc giơ tay lên, đẩy nàng ra, hai mắt không chớp ngó chừng trong lò luyện, liền nhìn cũng không nhìn nàng một cái.

Tay Vân Khê giơ ở không trung, lại là lúng túng, trán rơi vài đạo hắc tuyến.

Tiểu tử thúi, nói cái giọng gì đây?

Nhìn lại Tiểu Bạch, cũng là một bộ dạng hết sức chuyên chú, nàng

ngược lại trở nên vô công rỗi nghề.

Lặng yên lui ra, Vân Khê thở dài, không nghĩ mình cũng có một ngày bị con trai ghét bỏ.

Vân Trung Thịnh nhìn hành động thú vị của hai mẹ con, hết thảy thu vào đáy mắt, khuôn mặt chứa đựng nụ cười yếu ớt, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Mặc nhỏ tuổi như thế, lại có thiên phú luyện khí bất phàm như thế, sau này nhất định tiền đồ vô lượng.”

Vân Khê hiểu ý cười một tiếng, con trai của nàng nha, tự nhiên là không thể giống người bình thường.

“Ngươi hôm nay sờ soạng tượng đồng, có sợ hay không thật sự có nguyền rủa tồn tại, tối nay sẽ có kỳ thú tới lấy mạng ngươi?” Rãnh rỗi tới nhàm chán, Vân Khê mở miệng nói, muốn mượn chuyện này giết thời gian.

“Sợ!” Vân Trung Thịnh trả lời, có chút ngoài ý muốn Vân Khê, “Bất quá ta sợ không phải là kỳ thú tới lấy mạng, mà là…”

Ánh mắt của hắn ẩn chứa ánh sáng phức tạp cùng mâu thuẫn quấn quýt.

“Ngươi là lo sợ hung thủ không phải là kỳ thú, mà là thân nhân của ngươi.” Vân Khê nói ra băn khoăn trong lòng của hắn.

Dưới yêu cầu của nàng, hắn phái thủ hạ đi theo dõi ba người khả nghi, hắn cũng bắt đầu bất an rồi, cho tới bây giờ, còn không có truyền tới động tĩnh khả nghi liên quan đến ba người kia, hắn vừa sợ nhận được tin tức, vừa mong đợi nhận được tin tức, sớm ngày tra ra hung phạm.

Vân Trung Thịnh gật đầu nói: “Ở trong ấn tượng của ta, Nhị tỷ là người thể chất kém nhiều bệnh, rất ít khi ra ngoài đi lại. Trong ngày thường các huynh đệ tỷ muội tụ họp, nàng cũng rất ít khi lộ diện, ta không muốn tin tưởng nàng chính là hung thủ. Còn có Đại tỷ và tỷ phu ta, bọn họ trước giờ giúp đỡ mọi người làm việc tốt, tính tình ôn hòa, ở trong số tất cả các huynh đệ tỷ muội, ta tôn trọng nhất chính là bọn họ. Ngươi nói bọn họ có hiềm nghi, đánh chết ta cũng không nguyện ý tin tưởng.”

“Lòng người là rất vi diệu, có khi bị dục vọng xui khiến, khiến cho bọn họ làm những chuyện mà ngày thường bọn họ không thể nào làm ra. Người tốt cũng chỉ là một lớp bọc ngụy trang, bọn họ muốn cho người khác nhìn thấy vĩnh viễn là mặt tốt của mình, về phần những phần hung ác kia. Hết thảy cũng đều bị bọn họ che dấu.” Vân Khê xa xăm nói, “Tình cảm tình cá nhân mà nói, ta đối với bọn họ cũng không có bất kì thành kiến, ta chỉ coi trọng chứng cứ. Sự thật chứng minh, chỉ có ba người họ là có hiềm nghi giết người lớn nhất, về phần động cơ giết người, ta trước mắt còn không có tra được rõ ràng.”

Vân Trung Thịnh trầm mặc, hắn nheo đầu lông mày, thật lâu không nói.

Lúc này, ngoài cửa luyện khí thất xôn xao.

Vân Khê cùng Vân Trung Thịnh hai người thần kinh nhất thời căng thẳng, muốn xuất hiện rồi sao?

Tối nay vì tìm ra hung phạm, Vân Khê cố ý giải trừ tất cả cao thủ, trong phòng luyện khí chỉ còn lại có ba người bọn họ đã chạm qua tượng đồng, hơn nữa nói đi cũng phải nói lại, nàng hướng mọi người chứng minh, cũng không phải bất luận kẻ nào chạm vào tượng đồng cũng sẽ chết, nàng muốn giải trừ lời nguyền Cửu Sát!

Hung thủ nếu là muốn để cho lời nguyền Cửu Sát tiếp tục linh nghiệm, không thể không ra tay, nếu không một khi lời nguyền bị giải trừ, như vậy chứng minh giết chết Ngũ công tử, Lục tiểu thư cùng Thất tiểu thư cũng không phải… kỳ thú gì đó, mà là bởi vì…

Có người ám sát ba người con của cung chủ, thử hỏi cung chủ như thế nào có thể từ bỏ? lần này là Vân Khê tới tra án, tiếp theo sẽ là người khác, một ngày không tra rõ hung phạm, hung phạm sẽ vĩnh viễn không thể sống những ngày yên bình.

Cho nên, hung thủ phải giết chết ba người, đúng.

“Không xong! Cháy rồi!” Ngoài cửa có người khác quát lên, lần lượt từng tiếng bước chân rơi vào tai.

Vân Trung Thịnh mở cửa luyện khí thất ra, một trận khói dày đặc chỉ một thoáng nhẹ nhàng đi vào, cách màn khói, phía ngoài có vài nóc tòa nhà bắt lửa, chỗ bọn họ cũng không ngoại lệ. May mắn chính là, luyện khí thất bởi vì phải chứa đựng đại lượng tinh thạch trân quý cùng tài liệu luyện khí, cho nên kiến trúc trong phòng chỉ kiến tạo dùng vật liệu bằng đá, mà không phải vật liệu bằng gỗ, cho nên cũng không dễ dàng bị hỏa thiêu. Lửa cháy, nhưng là khói dày đặc không ngừng từ bên ngoài rót vào.

Thật là độc ác!

Hung thủ đây là muốn dùng khói dày đặc buộc người đi ra ngoài, sau đó thừa dịp hỗn loạn giết người a.

Vân Khê suy tư chốc lát, quyết định thật nhanh, ống tay áo đảo qua, định đem Tiểu Mặc, Tiểu Bạch cùng với toàn bộ những vật dụng tài liệu tinh thạch lò luyện mà bọn họ đang luyện khí hết thảy thu vào

Ngọa Long Cư, để cho bọn họ tiếp tục an tâm ở trong Ngọa Long Cư luyện khí, nàng thì hộ tống Vân Trung Thịnh phá vòng vây chạy ra khỏi luyện khí thất.

Hung thủ không phải là muốn thừa dịp mọi người hỗn loạn giết người sao? Như vậy nàng thành toàn cho đối phương!

“Đi!”

Vân Khê quát một tiếng, xông vào bên trong màn khói dày đặc.

Vân Trung Thịnh mắt nhìn choáng váng, khóe miệng không tự chủ được rút mấy cái. Công phu chỉ trong chớp mắt thời gian, nàng đem luyện khí thất biến mất hơn phân nửa, cùng làm ảo thuật không có gì khác biệt. Trên người nàng rốt cuộc ẩn dấu bảo bối gì, lại có thể làm được hiệu quả thần kì như vậy?

Vân Trung Thịnh liên tục than thở, bất khả tư nghị.

Không chần chờ quá lâu, hắn chạy đuổi theo.

“Cứu hỏa a! Mau cứu hỏa!”

Đưa mắt nhìn lại, ba nóc nhà bên cạnh luyện khí thất đã bắt lửa, chung quanh tràn ngập sương khói dày đặc, bên cạnh không ngừng có người vì cứu hỏa đi sát qua bên người.

“Thật đáng hận! rốt cuộc là người nào phóng hỏa? Nếu bị ta tra ra được, ta sẽ lột da hắn ra!”

Vân Khê nghe được rõ ràng, đó là thanh âm của một trong hai vị Luyện Khí Tông Sư, nàng vừa mắng vừa đang hướng luyện khí thất chạy tới.

Cách sương khói, nàng không nhìn tới Vân Khê, cách nàng một khoảng, tiếp tục đi về phía trước.

Vân Khê do dự, có nên gọi nàng nói một tiếng, bọn họ đều đã rời đi.

Đột nhiên, trong không khí xuất hiện một cỗ sát khí, hàn quang trắng xóa, kiếm chiêu liên tục không dứt, đánh úp về phía Vân Khê.

Tới thật tốt!

Vân Khê đáy lòng thầm kiêu lên một tiếng, Tử Tiêu kiếm bật ra khỏi vỏ, mỗi một chiêu, mỗi một thức như du long thay đổi liên tục. Chân khí lưu chuyển, bạch y của nàng từ từ phất phơ lay động, đẹp không tả xiết.

Hung phạm nếu tự động tới cửa, nàng nói gì cũng không thể để hung phạm đào thoát!

Vân Trung Thịnh cũng phát hiện hung thủ, rút kiếm gia nhập chiến đấu.

Kiếm quang liễm diễm, sát khí bắn ra bốn phía.

Hung thủ mặc y phục dạ hành, vây lấy toàn thân, mang mặt nạ, che lại hình dáng, nhưng cái vóc người lồi lõm rõ ràng kia, làm cho người ta liếc qua liền biết nàng là nữ tử.

Nữ tử?

Vân Trung Thịnh trong mắt co rút lại, động tác ra chiêu chậm lại, này vừa chậm lại cản trở đường kiếm của Vân Khê, hung thủ vốn là bị Vân Khê đánh ép cho hết đường lui nhất thời có cơ hội thở dốc.

“Ngươi mau tránh ra!” Vân Khê tức giận rống lên, thức tỉnh giác ngộ hắn.

Vân Trung Thịnh hồi thần, hướng Vân Khê quăng tới ánh mắt xin lỗi, song hắn cũng không có dũng khí động thủ.

Chẳng lẽ thật sự muốn hắn hạ thủ bắt lấy tỷ tỷ ruột của mình sao?

Hắn làm không được.

Vân Khê xem thấu tâm tư của hắn, căn bản cũng không có đem hi vọng kí thác vào trên người hắn, chỉ bằng vào nàng một người, muốn bắt hung thủ cũng coi như là dư dả.

“Muốn giết ta sao? Ngươi còn không có bổn sự kia!” Kiếm trong tay Vân Khê cấp tốc xoay tròn, rời khỏi tay, kiếm khí xoáy tròn lóng lánh quang hoa, uốn lượn như rắn quấn quanh người hung thủ, bao lấy hung thủ, tự động du tẩu, giống như một kiếm ngục, đem hung hung thủ vây hãm ở trong đó.

Hung thủ thực lực không thấp, đại để là ở Huyền tồn thất phẩm trở lên, song so sánh với quái thai võ học như Vân Khê, xa xa không thể nào bì kịp.

Tử Tiêu kiếm vững vàng bóp chặt nàng, hung thủ bị cố định ngay tại chỗ, không dám tùy ý cử động. Nàng biết rõ, chỉ cần nàng vọng động, vô cùng có khả năng bị kiếm khí sau lưng cắt đứt.

“Hung thủ bắt được! Hung thủ bắt được!”

Chu vi khói dày đặc từ từ tản đi, càng ngày càng nhiều người tụ tập lại đây, có người lớn tiếng la lên, một truyền mười, mười truyền trăm,

rất nhanh phần lớn mọi người biết hung thủ đã bị bắt.

Thấy đám người đem chu vi quuanh người vây lại giống như thùng sắt, hung thủ đã không có đường lui, Vân Khê lúc này mới thu hồi Tử Tiêu kiếm.

“Tháo mặt nạ xuống đi! Ngươi đã không còn đường lui rồi!” Vân Khê nói năng khí phách.

Hung thủ che mặt, chỉ để lội ra một đôi mắt mĩ lệ, dưới hàng mi thật dài, từng cái một đều rất động lòng người. Trong con ngươi của nàng không có kinh hoảng, không có sợ hãi, càng nhiều hơn là thoải mái. Nàng từ từ giơ tay lên, muốn tháo xuống mặt nạ đang đeo trên mặt.

Lúc này, có người chạy gấp tới.

“Không nên!” Là thanh âm của Vân Mạch Thiên, hắn nổi điên đẩy đám người đang đứng ra, vọt tới dưới chân hung thủ. Ánh mắt của hắn đầy bối rối cùng sợ hãi, nhìn hung thủ không chớp mắt, lắc đầu ra hiệu không được.

Tay hung thủ bỗng giơ lên nơi đó, trong mắt đẹp có nụ cười say lòng người từ từ hé nở, tay nàng bắt đầu đông, nàng tháo mặt nạ trên mặt xuống.

Xung quanh vang lên một mảnh hút khí.

Đại tiểu thư?!

Ai cũng sẽ không nghĩ tới, hung thủ lại chính là Đại tiểu thư!

“Đại tỷ! Làm sao có thể?” Vân Trung Thịnh cảm giác mình sắp thất thanh, mới vừa phát hiện thân phận hung thủ là nữ tử, ý niệm đầu

tiên chính là Nhị tỷ, bởi vì Nhị tỷ hành động quá mức khác thường, hắn cũng là hoài nghi bệnh của Nhị tỷ cũng là ngụy tạo ra để lừa ngoại nhân, chẳng qua là hắn trăm triệu lần cũng không nghi tới, hung thủ lại chính là Đại tỷ của hắn.

Vân Khê bên ngoài vẫn duy trì lãnh tĩnh, nhưng trong nội tâm cũng khó tránh khỏi có điều gút mắc, trong số ba người nàng hoài nghi, hiềm nghi với Đại tiểu thư so với hai người kia mà nói là thấp nhất, song sự thật lại vượt ra khỏi sự tính của nàng.

Vân Mạch Thiên nhìn về phía thê tử, trừ lắc đầu, một câu cũng không nói nên lời.

Mà Đại tiểu thư cũng đang mỉm cười, tay nàng ôn nhu xoa mặt Vân Mạch Thiên, tinh tế nhìn ngắm mặt hắn, ấm giọng nói: “Thật xin lỗi, là ta giết chết thân đệ đệ cùng thân muội muội, ta là hung thủ giết người, ta không xứng làm thê tử của chàng.”

“Viện Viện, nàng tại sao phải làm như vậy?” Vân Mạch Thiên nghẹn ngào khó khăn nói, trên mặt hắn mỗi chỗ đều nổi gân xanh.

Đại tiểu thư thấp giọng chê cười: “ A, ta là Đại tiểu thư, là Đại tiểu thư con vợ cả. Ai cũng không thể vượt qua địa vị của ta, kiêng kị đến trên cổ ta, coi như là huynh đệ tỷ muội ruột thịt cũng không thể vượt qua! Ta chính là như vậy, một người vì tư lợi, một người lòng dạ độc ác!”

Vân Mạch Thiên nén kích động vịn vai nàng, lắc đầu nói: “Không, nàng không phải là người như thế! Nàng là người thiện lương nhất trên đời này, ta…”

“Chàng cái gì cũng đừng nói nữa!” Đại tiểu thư đột nhiên quát lên một tiếng chói tai, đẩy hắn ra, “Ta căn bản cũng không có thiện

lương! Ta biết biết rõ chàng cùng Nhị muội là một đôi, ngươi chấp nhận mệnh lệnh của mẫu thân đại nhân thành thân cùng ta, chia rẽ các ngươi. Ta ích kỉ, ta tiểu nhân, ta tuyệt không thiện lương. Cũng bởi vì ta, Nhị muội mới buồn bực không vui, hàng năm bị bệnh nằm trên giường, hết thảy đều là ta làm hại."

"Đại tỷ!" Nhị tiểu thư từ trong đám người đi ra, một đội mắt đạp đã sớm ướt át, nàng cắn cánh môi, nức nở nói, " Đại tỷ, ta đã sớm không còn trách tỷ, là thật. Tỷ còn nhớ tiết Trung thu năm ngoái không?"

Vợ chồng Đại tiểu thư nhất tề quay đầu, nhìn về hướng của nàng.

"Khoảng khắc kia, tỷ cùng tỷ phu ở trong vườn hoa nói chuyện, ta cũng đã nghe được. Ta vẫn không rõ, vì sao tỷ cùng tỷ phu thành thân lâu như vậy, cũng còn không có hài tử, cho đến ngày đó, ta đúng lúc nghe lén được các ngươi nói, mới biết được chân tướng sự tình. Tỷ nói, tỷ thành thật xin lỗi ra, nhìn thấy ta mỗi ngày bị bệnh trên giường, buồn bực không vui, tỷ đã cảm thấy đó là lỗi của mình, cho nên tỷ không muốn sự vui vẻ của mình được xây dựng trên nỗi thống khổ của người khác. Tỷ còn nói chờ khi có cơ hội, tỷ sẽ thành toàn cho ta cùng với tỷ phu, cho chúng ta một lần nữa có thể ở chungmột chỗ."

"Tỷ cũng biết, thời điểm khi muội nghe được câu này, muội có bao nhiêu vui mừng? Muội phảng phất như thấy được hy vọng, bệnh của muội thoáng cái liền tốt lên." Nhị tiểu thư khóc thút thít lấy hơi, tiếp tục nói, " Nhưng là, tỷ phu cự tuyệt, hắn nói hắn đã đem ta quên đi rồi, hắn hiện tại chỉ yêu tỷ, trong lòng hắn chỉ có tỷ. Muội một khắc còn đang ở trên thiên đường, một khắc sau đã hoàn toàn bị đánh vào địa ngục, thì ra là, người vẫn ngây ngốc chấp nhất, chỉ có mình ta thôi."

“Sau đó, muội không biết mình đã rời đi bằng cách nào, sau khi trở về muội đã nghĩ rất nhiều. Muội cảm thấy rằng bây giờ đã tới lúc muội nên buông xuống rồi, không nên nhớ lại quá khứ nữa. Tâm kết đã giải, trên người tự nhiên bệnh cũng tốt lên nhiều, nhưng là trong nội tâm muội vẫn còn như cũ tồn tại một phần tư tâm. Muội hy vọng tỷ phu có thể thường xuyên thăm muội, bởi vì trong lòng còn tồn tại phần áy náy kia mà nhớ thương muội, sẽ không đem muội hoàn toàn quên mất, cho nên muội mới tiếp tục giả bệnh, lừa tỷ cùng mọi người.”

“Nhị muội…” Đại tiểu thư giờ phút này đã lệ rơi đầy mặt, nói không thành tiếng.

Hiện trường không khí một mảnh bi thương.

Mọi người lâm vào trầm mặc, ba người bọn họ ở giữa ân oán gút mắt, ai cũng nói không được là ai sai.

Vân Khê nhìn ba người, quan tâm đến vấn đề ai mới là hung phạm hơn.

“Đại tiểu thư, xin thứ cho ta cắt ngang. Ngươi nói ngươi là hung thủ, như vậy thì ngươi làm thế nào biết được Thất tiểu thư đụng phải kỳ thú rốt cuộc là cái gì?”

Đại tiểu thư che giấu nước mắt, ánh mắt căng thẳng, ngửng đầu lên nói: “Ta là từ trong miệng Thất muội hỏi thăm được, là chính miệng nàng nói cho ta biết, sau khi biết đáp án, ta tương kế tựu kế làm giả hình nhân giống như chính là kỳ thú giết người. Thời điểm Thất muội chết, cũng chỉ có ta cùng Bát muội ở hiện trường, cho nên ta muốn giết Thất muội là một chuyện vô cùng dễ dàng.”

Mọi người chợt hiểu ra, đúng là, thời điểm lúc Thất tiểu thư chết, Đại

tiểu thư đang ở bên trong gian phòng, nàng muốn giết người là chuyện dễ dàng, sau khi giết người, lại giả bộ hôn mê, cũng sẽ không làm cho ai hoài nghi nàng.

“Như vậy ngươi như thế nào bố trí hình nhân kỳ thú giết người? Còn có, ngươi dùng thứ vũ khí gì lưu lại vết thương trên người Thất tiểu thư?” Vân Khê tiếp tục truy vấn.

Đại tiểu thư giơ tay lên, lau đi nước mắt, ngẩng đầu nói: “Hỏi thêm những thứ này đã không còn bất cứ ý nghĩa gì nữa rồi, ta chính là hung thủ! Ta nếu là bị ngươi bắt được rồi, cũng đừng nói thêm bất cứ lời dối trá gì nữa, ngươi đem ta giao cho mẹ ta đi. Xử trí thế nào, toàn bộ đều do mẹ ta quyết định.”

“Đại tỷ ——“ Vân Trung Thịnh đau lòng nhìn nàng, hắn làm sao nhẫn tâm đích thân bắt nàng đây.

Vân Khê suy tư chốc lát, mặc dù vẫn thấy có điểm hiềm nghi, nhưng nghĩ tới ca ca còn đang ở Tư Quá điện, lòng nàng lại dao động. Chỉ cần hung thủ sa lưới, nàng tra ra hung phạm, ca ca có thể bình an từ Tư Qúa điện đi ra ngoài, so với an nguy của ca ca, những người khác chết hay sống, cũng chẳng trọng yếu đối với nàng.

Lại nói trước mặt bao nhiêu người, Đại tiểu thư đúng là có ý hành thích, khó thoát hiềm nghi.

Tin tưởng nếu nàng có là hung thủ thật sự đi chăng nữa thì dựa vào tình cảm mẹ con của nàng đối với cung chủ, cũng sẽ không làm gì quá đáng đối với nàng.

Suy tư xong, nàng hướng về phía những cao thủ chính là thủ hạ của Vân Trung Thịnh hạ lệnh: “Các ngươi, đem Đại tiểu thư bắt lại, mang đi Vân Huyễn điện!”

Những cao thủ chần chờ chốc lát, không thấy Vân Trung Thịnh có phản ứng gì, liền nghe theo mệnh lệnh của Vân Khê, áp giải Đại tiểu thư xuống.

Vân Mạch Thiên đột nhiên xuất thủ, đẩy các cao thủ ra, che trước mặt Đại tiểu thư, lạnh lùng nói: “ Các ngươi hết thảy đều tránh ra! Ai cũng không cho phép đối với Đại tiểu thư vô lễ! Ta sẽ tự mình mang nàng đi gặp cung chủ, không cần các ngươi áp giải!”

Nói xong, hắn quay mặt lại ngó Đại tiểu thư, thần sắc trong nháy mắt ôn nhu: “ Viện Viện, ta cùng nàng đi gặp mẫu thân đại nhân.”

Trong tầm mắt mọi người, hai vợ chồng sóng vai rời đi, phía sau bọn họ, có thêm rất nhiều cao thủ theo đuôi, mang tiếng là đi theo nhưng thực chất là giám thị.

Vân Trung Thịnh cất bước đi theo, những công tử tiểu thư khác cũng cùng nhau đi theo sau.

Hạo hạo đăng đăng một đội nhân mã, từ từ đi xa, hiện trường nóng bỏng cũng được khống chế.

Vân Khê thở dài, không biết làm sao, đáy lòng có chút ít bất an. Rất nhiều điểm nghi vấn cũng không có giải khai, cứ như vậy qua loa kết án cho xong việc, nàng có phải hay không rất ích kỉ?

Quyển 5 - Chương 116: Vân Huyễn điện, Thủy Quy* vạn năm

*Thủy quy: Thủy Quy, ta để thế cho mang cảm giác cổ kính.

Một đêm không an tĩnh, ở trong không khí không an tĩnh thời gian thật nhanh trôi qua.

Từ trong miệng Tiểu Ban Vân Khê biết được, cung chủ không có để cho bọn họ nhanh chóng đi siêu độ linh hồn bị trấn áp, giống như đang đợi cơ hội gì đó, dự tính chuyện này sẽ diễn ra sau khi tuyển chọn Thánh nữ. Vân Khê cố ý dặn dò Tiểu Ban, lúc bọn họ lên đường nhất định phải nói trước cho nàng biết một tiếng, chuyện này rất trọng yếu.

Buổi trưa ngày kế tiếp, Vân Trung Thiên rời khỏi Tư Quá điện, trở về tiểu viện.

Khi thân ảnh cao ngất tuấn dật của hắn xuất hiện trước mặt Vân Khê, Vân Khê cũng khó mà ức chế tâm tình vui sướng trong lòng, giống như một hài tử lao vào trong ngực hắn. Hơi thở ấm áp của nam nhân còn có một cỗ mùi thơm ngát, u lạnh lao thẳng mà đến, đó là hơi thở thuộc về ca ca, vốn có thể làm cho người ta an tâm.

Vân Trung Thiên hơi sững sờ, không nghĩ đến mình vừa quay về là có thể tiếp nhận sự hoan nghênh nhiệt tình như vậy, hắn ôm lấy người trong ngực, cúi đầu nở nụ cười.

Nụ cười này, ánh sáng ngọc lưu chuyển lên khuôn mặt tuấn dật như sóng nước bồng bềnh, một đôi tròng mắt đen như hắc bảo thạch, thủy quang nhộn nhạo.

“Ca ca, huynh đã trở lại.” Vân Khê chui vào trước ngực hắn, rầu rĩ nói.

Cảm giác huyết mạch tương liên thật tốt, rúc vào lồng ngực ấm áp của hắn, cùng rúc vào Thiên Tuyệt bất đồng, nàng loáng thoáng phảng phất cảm giác giống như nhớ lại mình đang ở trong lòng phụ thân, ấm áp như vậy, rộng rãi như vậy, nàng có thể không chút kiêng kị hưởng thụ bao dung cùng thân tình, không cần có bất kì gánh nặng cùng đáp lại.

Đây là thứ nàng vẫn khẩn cầu, hiện tại rốt cuộc cũng như mong muốn có được.

“Thật xin lỗi, ta không nên bỏ muội lại một mình.” Thanh âm của hắn ôn nhu so với nước còn mềm nhẹ hơn. Hắn nhẹ vỗ về ót nàng, giống như là nhẹ vỗ về lông vũ thiên nga nhỏ nhắn, mềm mại.

Vân Khê từ từ rời đi ngực của hắn, tinh tế quan sát một phen, xác định hắn không có bất kì tổn thương, nàng mới yên lòng, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, Vân Khê chân mày khẽ nheo, nói: “Ca ca, ta nhưng là đã làm ra một chuyện sai, hiện tại huynh đã trở lại, ta muốn lập tức đem sai lầm sữa chữa.”

Vân Trung Thiên thấy nàng vội vàng phải ra khỏi cửa, liền la lên: “Khê Nhi, muội muốn đi đâu?”

“Quý phủ của Đại tiểu thư.” Vân Khê không có ngừng cước bộ, tiếp tục đi ra cửa.

Vân Trung Thiên mi tâm cau lại, cũng đi theo sát bên nàng.

“Vân Khê cô nương, Thiên công tử, Đại tiểu thư cùng Đại cô gia cũng chưa có trở về phủ, các vị ở chỗ này từ từ xem, tiểu nhân xin phép được cáo lui trước.” Thủ vệ đem huynh muội Vân Khê dẫn tới đại điện, khom người cáo lui.

Vân Trung Thiên hướng hắn phất tay, Vân Khê tỉ mỉ quan sát bốn phía đại điện, không biết đang suy tư cái gì.

“Khê Nhi, ta đã nghe nói về những chuyện liên quan tới lời nguyền Cửu Sát, cũng nghe nói hung thủ đã bắt được, chính là Đại tiểu thư. Muội bây giờ lại tới quý phủ Đại tiểu thư nhìn ngó, có phải muội hoài nghi Đại tiểu thư không phải là hung phạm không?” Vân Trung Thiên nói.

Vân Khê vuốt cằm: “Không sai! Đại tiểu thư mặc dù ám sát ta, nhưng động cơ giết người của nàng quá mức miễn cưỡng, còn có chi tiết nàng giết người cùng những việc trải qua rất khả nghi. Song, nàng lại thừa nhận mình là hung thủ, điều này nói rõ ràng rằng nàng thật sự là hung thủ hoặc chính là nàng muốn bảo vệ người kia, cho nên cam nguyện hy sinh.”

Nàng cất tiếng thở dài, có chút đau lòng nói: “Đêm qua, vì muốn ca ca nhanh chóng rời khỏi Tư Quá điện, ta không suy nghĩ cẩn thận đã để cho bọn họ đưa Đại tiểu thư giao cho cung chủ xử trí. Bây giờ huynh đã trở về, ta muốn tiếp tục điều tra rõ ràng chân tướng. Thế mới không thấy hổ thẹn trong lòng.”

Vân Trung Thiên mỉm cười nhìn nàng, khích lệ: “Muội nghĩ muốn làm như thế nào, ta sẽ giúp muội.”

Vân Khê cười một tiếng, sau đó tinh tế phân tích vụ án: “Đêm hôm

đó, mọi người chúng ta đều đợi ở gian phòng này, mọi người quay lưng lại, chỉ có mình Thất tiểu thư ở chỗ này chạm vào kì thú. Thất tiểu thư chạm phải kỳ thú nào, theo lý thuyết thì căn bản không có người nhìn thấy, sau nàng lại đi tới Vân Huyễn điện, tự mình cầu kiến cung chủ, đem việc nàng chạm vào kỳ thú báo với cung chủ. Trong lúc này không có mượn tay người khác, ta tin tưởng nàng cũng sẽ không đem việc này báo cho bất luận kẻ nào. Đại tiểu thư nói rằng Thất tiểu thư đã kể cho nàng ta về kỳ thú đã chạm, ta không tin. Ai cũng có lòng phòng vệ, dưới tình huống chưa xác định được ai là hung thủ, Thất tiểu thư không thể nào đem điều bí mật này báo cho bất luận kẻ nào, cho nên hiện tại ta muốn biết rõ ràng, hung thủ đến tột cùng rốt cuộc là dùng phương pháp gì mà đoán được kỳ thú Thất tiểu thư đã chạm. Biết rõ ràng điểm này, có lẽ có thể biết hung thủ thật sự là ai."

"Khê Nhi, thật ra thì muội có nghĩ tới động cơ giết người của hung thủ là cái gì hay không? Người này luân phiên giết chết nhiều người như vậy, hơn nữa người bị giết còn là con cái của cung chủ, như vậy nói lên điều gì?" Vân Trung Thiên trầm ngâm nói.

"Ca, huynh là muốn nói, có lẽ mục tiêu chân chính của người này, không phải là những người bị giết, mà là cung chủ? Hung thủ muốn mượn lần này trả thù cung chủ, đả kích nàng?" Vân Khê dừng một chút, "Bởi vì sau khi Cửu Sát tượng đồng lộ diện, ai cũng không dự liệu được đến tột cùng người nào sẽ đi đụng chạm tượng đồng kia, mục đích chính là muốn tạo ra hỗn loạn, muốn trừ đi cốt nhục của cung chủ?"

Vân Trung Thiên trầm trọng gật đầu, không biết nghĩ tới điều gì, ánh mắt từ từ thâm thúy xuống.

Vân Khê đang trầm tư, tình cờ lúc quay đầu, có một tia sáng khác thường lóe lên. Cảm giác này rất quen thuộc, đúng rồi, đêm đó thời

điểm nàng rời đi đại điện, hình như đã từng gặp qua tia sáng này, chẳng lẽ là…

Vân Khê trong đầu linh quang chợt lóe, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, nàng bước nhanh di chuyển vị trí, đứng ở trong đại điện vị trí góc trên bên phải. Nàng nhớ được đêm đó, có một người đã đứng ở vị trí này.

Nàng nhìn xung quanh, sau đó thấy được ở bên trái ghế chủ vị có đặt một món đồ sứ, đồ sứ mặt ngoài bóng loáng, trông giống như mặt kính. Đoán chừng từ vị trí của nàng, có thể xuyên thấu qua mặt ngoài đồ sứ, rõ ràng thấy được hết thảy cảnh vật bên trong đại điện. Mà tia sáng nàng bắt gặp chính là một cái kim khí ở bên phải ghế chủ vị, bị phản xạ qua mặt kính của đồ sứ.

Thì ra là như vậy!

Thì ra là như vậy a!

Nàng thật ngu xuẩn, thậm chí ngay cả cái này nàng cũng không nghĩ tới.

Nàng còn tự cho là thông minh, cho là để tất cả mọi người quay lưng lại thì sẽ không có ai biết được Thất tiểu thư đã chạm vào kỳ thú nào, không nghĩ ngược lại tạo cơ hội cho người khác, chẳng những có thể gột rửa, cởi bỏ hiềm nghi, còn thấy nhất thanh nhị sở mọi chuyện cần biết.

Vân Khê bỗng nhiên trong lúc này có một loại cảm giác cảnh tỉnh giác ngộ.

“Ca, huynh có quen biết Vân Mạch Thiên Thiên không? Hắn rốt cuộc là người như thế nào?” Vân Khê hỏi.

Mi tâm Vân Trung Thiên rõ ràng nhíu lại, từ từ mở miệng: “Lai lịch Vân Mạch Thiên rất thần bí, hắn ta là đời sau của Vân tộc, nhưng không phải là ở dòng chính, có người nói hắn có thể cũng là hậu duệ nhất tộc cấm kị, nhưng cũng bởi vì hắn từng cứu Đại tiểu thư cùng Nhị tiểu thư, cho nên cung chủ miễn cho hắn thân phận nhất tộc cấm kị. Trên người Vân Mạch Thiên có nửa huyết mạch Vân tộc truyền thừa, thiên phú dị bẩm, cung chủ nhìn trúng điểm này ở hắn, hơn nữa Đại tiểu thư cũng thích hắn, vì thế liền hạ lệnh cho bọn họ thành thân, hi vọng có thể vì Vân tộc kéo dài hậu duệ có huyết mạch càng thêm thuần khiết. Ở Vân tộc, nam nhân địa vị xa xa không bằng nữ nhân, nam nhân tồn tại, chính là vì kéo dài huyết mạch, cho nên thường thì so sánh trên người nam nhân có huyết mạch thuần khiết, bọn họ thân bất do kỉ…”

Hắn nghĩ tới mình, thật đáng buồn nên cười khổ, trên phương diện nào đó, hắn và Vân Mạch Thiên vận mệnh có vẻ tương tự?

“Nếu nói như thế, khả năng hắn giết người là vô cùng lớn. Đại tiểu thư đột nhiên đứng ra thừa nhận mình là hung phạm vô cùng có khả năng là vì thay hắn chịu tội, bởi vì nàng rất thương hắn, không muốn hắn chịu chết. Cung chủ nếu biết rằng ba đứa con của mình là do hắn giết chết nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn, nhưng nếu kẻ giết người chính là Đại tiểu thư, cung chủ có lẽ sẽ nghĩ đến tình mẫu tử, để cho nàng một con đường sống.” Vân Khê phân tích nói.

Vân Trung Thiên lắc đầu: “Muội không hiểu cung chủ, bà ta sẽ không bởi vì Đại tiểu thư là con gái ruột của mình, mà để cho nàng một con đường sống. Cung chủ làm việc, cho tới bây giờ cũng là rất mạnh tay, vì đạt được mục đích, không chừa thủ đoạn nào. Muội cho rằng bà ta thật sự nhân từ, đối xử tử tế với huynh muội chúng ta sao? Căn bản không phải! Bà ta giữ lại chúng ta, thứ nhất là muốn lấy được Tàn Hoa Bí Lục trên người muội, thứ hai là bởi vì trên người chúng

ta có huyết mạch thuần khiết mà bà ta mơ ước, cho nên bà ta sẽ không tùy ý giết chúng ta, bà ta lưu chúng ta lại càng lâu thì lợi ích bà ta đạt được càng nhiều. Bây giờ việc chúng ta phải làm là trước khi bà ta hạ quyết tâm muốn giết chúng ta, mau sớm làm cho mình cường đại lên, cường đại đến mức đủ để chống lại bà ta…”

Vân Trung Thiên ánh mắt đột nhiên sáng lên, rạng rỡ sinh uy, nhiệt huyết toàn thân trên dưới đều sôi trào, vì để cho mình càng trở nên cường đại hơn, hắn đã nhẫn nại quá lâu rồi. Hiện tại có người cùng hắn sánh vai mà đi, hắn không hề tịch mịch nữa.

Vân Khê ánh mắt híp lại, tâm tình có chút phức tạp: “Muội nghĩ muội đã biết rõ hung thủ là người nào, bất quá hắn tạo ra giả tượng kỳ thú giết người bằng cách nào, lại là làm sao ở trước mặt chúng ta hư không tiêu thất, điểm này muội còn chưa hiểu rõ. Muốn hiểu rõ điều bí mật này, đầu tiên là phải giải khai bí mật tượng đồng Cửu Sát, muội tin tưởng nó sở dĩ được gọi là thượng phẩm bảo khí, thì nhất định phải có chỗ đặc biệt của nó. Muốn cởi bỏ bí mật tượng đồng Cửu Sát, thì phải dựa vào Tiểu Mặc…”

Bên trong Ngọa Long Cư, Tiểu Mặc còn đang chuyên chú luyện chế tượng đồng Cửu Sát.

Huynh muội hai người không thể làm gì khác ngoài lặng yên chờ đợi ở bên ngoài, cũng không biết trải qua bao lâu, từ Vân Huyễn điện truyền đến tin tức, cung chủ muốn đích thân tiếp kiến Vân Khê.

Rốt cuộc cũng phải đối mặt rồi!

Mấy ngày sau khi Vân Khê đi đến Vân thành, cung chủ rốt cuộc muốn gặp nàng.

Cung chủ không gặp nàng ngay chắc là muốn hạ thấp uy phong của

nàng, áp chế tính tình của nàng. Hiện tại xảy ra nhiều chuyện như vậy bà ta rốt cuộc cũng muốn gặp nàng, không biết nàng sẽ phải đối mặt với tình huống như thế nào.

“Khê Nhi, cung chủ lần này một mình triệu kiến muội, muội phải nhớ cẩn thân. Vì an toàn trước mắt, huynh sẽ vẽ ra bản đồ đường đi chính điện ở Vân Huyễn điện cho muội, muội chớ có đi lầm. Bên trong Vân Huyễn điện, có giấu giếm nhiều cơ quan, nhiều điều huyền bí, có nhiều chỗ ngay cả ta cũng chưa từng đi qua, một khi đi nhầm địa phương, vô cùng có khả năng thân sẽ vùi lấp hiểm cảnh.”

Dọc theo đường đi, Vân Trung Thiên không quên nhắc nhở Vân Khê, hắn cảm giác, cảm thấy cung chủ lần này tiếp kiến Vân Khê, sẽ không chỉ đơn giản như vậy.

“Cảm ơn ca ca, huynh cứ yên tâm đi, muội sẽ cẩn thận.” Vân Khê nhìn thoáng qua bản đồ, chú ý vài điểm, sau đó cẩn thận thu hồi.

Đi theo những cao thủ truyền tin đến đây, Vân Khê lần đầu tiên đến nơi gọi là Vân Huyễn điện trong truyền thuyết.

Mới tới Vân thành, Vân Khê từng cảm thấy Vân thành chính là một ngọn núi ảo, treo cao giữa không trung, hùng vĩ tráng lệ. Song khi nàng tới Vân Huyễn điện, mới cảm giác mình quá hủ lậu rồi, nó cứ như đi vào một khoảng không khác, làm cho người ta trong thoáng chốc cảm giác chỉ cần đi theo khóa sắt này, là có thể đi thông về phía chân trời.

Cao thủ dẫn đường thấy Vân Khê trên mặt kinh ngạc, thanh âm cười cợt khinh miệt, sau đó tung người bay lên, dựa vào khóa sắt, lăng không từng bước hướng về bờ tường phía trước leo lên, thẳng lên trời.

Vân Khê rốt cuộc hiểu, thì ra đây cũng là cách duy nhất đi thông Vân Huyễn điện.

Thấy cao thủ dẫn đường leo lên tới nửa tường, thấy khóa sắt phía dưới một điểm động tĩnh cũng không có, nghĩ tới đối phương là không phải sợ rồi, không dám đi lên?

Cúi đầu xuống nhìn lại, dưới vách trống rỗng, nơi nào còn có nửa cái thân ảnh?

“Tiểu quỷ nhát gan!” Nàng không nhịn được chê cười.

“Ngươi nói người nào là tiểu quỷ nhát gan?” Phía sau đột nhiên truyền đến một thanh âm, xuất quỷ nhập thần, dọa nàng giật nảy mình.

“Ngươi, ngươi…” Cao thủ quay đầu, thấy Vân Khê cứ như vậy vô thanh vô thức đứng ở phía sau nàng, không có đụng phải khóa sắt, cũng không có mượn bất kì trợ lực nào, như giẫm trên đất bằng, hơi thở cũng không loạn, nàng sợ ngây người, nói đều nói không hoàn chỉnh.

Bất quá, cao thủ luôn là mắt đặt trên đầu, rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh: “Cửa vào Vân Huyễn điện đang ở phía trên, ngươi đừng nhìn quanh nữa.”

Vân Khê cúi đầu cười nhẹ một tiếng, không có nói gì, bỗng nhiên sưu một tiếng, bóng người hóa thành một luồng khói nhẹ, bằng tốc độ kinh người, chui vào tầng mây chỗ cao nhất.

Tay vịn vào khóa sắt của cao thủ run lên, suýt nữa từ trên không trung rơi xuống dưới, ngửa đầu ngây ngốc nhìn hồi lâu, mới buồn buồn phun ra hai chữ: “Biến thái!”

Vân Khê không để ý đến nàng, một mình một người dẫn đầu đi tới điểm cuối khóa sắt. Rốt cuộc có lối ra, nàng đứng ở vách đá, dõi mắt trông về phía xa, không khỏi ngừng lại rồi hô hấp.

Thiên ngoại hữu thiên, đúng theo nghĩa đen!

Trong biển mây, là một… bầu trời khác, trời xanh mênh mông bát ngát, như treo ngược biển sâu, bầu trời tinh khiết. Mà dưới chân nàng, là biển mây lưu chuyển, kèm theo gió, không ngừng du tẩu, phảng phất bọt nước nổi lên gợn song.

Nàng đứng ở nơi này, hít thở lấy không khí tràn đầy linh khí, có một loại nhìn ngắm thiên hạ, cảm giác duy ngã độc tôn!

Không những thế, nàng còn có một cảm giác quen thuộc cực kì mãnh liệt, thật giống như địa phương này chính là nơi thuộc về nàng, không phải là lần đầu đặt chân đến mà chính là quay trở về nhà.

Cảm giác quen thuộc ở đáy lòng nàng chậm rãi sinh sôi, chẳng lẽ kiếp trước nàng từng đi qua nơi này?

Lúc này nàng đang có rất nhiều cảm xúc, phía sau truyền đến tiếng bước chân, có người đem nàng vây quanh.

“Ngươi là người nào? Dám xông vào Vân Huyễn điện?” Một đám cô gái, cầm kiếm bao vây nàng.

Vân Khê không nhanh không chậm, trả lời: “Ta là Vân khê, là khách nhân cung chủ các ngươi mời tới.”

“Ngươi chính là Vân Khê?” Cô gái cầm đầu đem nàng từ trên xuống dưới đánh giá một phen, sau đó đến vách đá thăm dò, đi xuống nhìn

quanh, rất nhanh, cao thủ dẫn đường cũng lên đến trên này, ở bên tai cô gái nói nhỏ mấy câu, lúc này mới xác nhân thân phận của Vân Khê.

“Ngươi nếu là Vân Khê, vậy thì đi vào thôi, có người ở bên trong chờ ngươi, nàng sẽ dẫn đường cho ngươi.” Đáy mắt cô gái xẹt qua dư quang không rõ, chợt lóe rồi biến mất.

Vân Khê không để ý đến nàng, cất bước hướng phương hướng cửa chính đi đến, ca ca quả nhiên có dự kiến trước, vẽ ra bản đồ đường đi cho nàng, nếu trông cậy vào những người này dẫn đường, nói không chừng nàng sẽ bị dẫn tới những hiểm địa không biết tên khác đi.

Vào cửa chính, đi không bao xa, có người đâm đầu đi tới.

“Vân Khê, đã lâu không gặp?” Người tới không phải ai khác, chính là vị hôn thê trên danh nghĩa của Vân Trung Thiên, Vân Phiên Phiên.

Vân Phiên Phiên cười đến có chút nhiệt tình thái quá: “Không đúng, ta phải đổi xưng hô ngay rồi, phải là muội muội a. Chờ ta và ca ca muội thành hôn, ta liền thành tẩu tẩu của muội, chúng ta chính là người một nhà.”

Người một nhà? Còn tẩu tẩu?

Vân Khê chỉ cảm thấy buồn nôn.

“Muội muội, lúc trước ở Đan minh, đã đắc tội nhiều, xin muội đừng trách. Lúc ấy cung chủ còn chưa đặc xá thân phận nhất tộc cấm kị của muội, mà tẩu tẩu ta từ trước đến giờ đối với nhất tộc cấm kị căm thù đến tận xương tủy, cho nên mới phải đối với muội không phải. Hiện tại tốt rồi, cung chủ đã cho phép muội tiến vào Vân Huyễn điện,

chúng ta sau này sẽ chân chính là người một nhà. Hôm nay cung chủ cho truyền muội vào, tẩu tẩu ta cũng là chủ động yêu cầu tới đón tiếp muội, vì muội dẫn đường, muội sẽ không phụ tẩu tẩu muội một mảnh thành tâm thành ý chứ?”

Vân Khê khóe miệng cứng ngắc giật giật, cố nén ý niệm buồn nôn trong đầu, nói: “Vậy thì đa tạ.”

Nha, thật là đủ chai mặt!

Mở miệng tự xưng một tiếng tẩu tẩu, ca ca lấy nàng ta mới là lạ.

Sở dĩ nhịn nàng, là bởi vì Vân Khê bỗng nhiên nghĩ đến Vân Phiên Phiên trên người vừa lúc có một viên linh châu nàng cần, giờ phút này Vân Khê nhìn đầu Vân Phiên Phiên thì giống như thấy một viên linh châu cực lớn. Chỉ có như thế, nàng mới có thể nhẫn nhịn lời nói ghê tởm của đối phương, một khi linh châu tới tay, nàng mới lười phản ứng nàng ta.

“Chúng ta đi thôi, đừng để cho cung chủ đợi lâu.” Vân Phiên Phiên nhiệt tình kéo cánh tay Vân Khê, dường như là hảo tỷ muội, thân mật vô cùng.

Linh châu! Linh châu! Linh châu!….

Vân Khê không ngừng thôi miên chính mình.

“Muội muội, muội là lần đầu tiên tới Vân huyễn điện sao? Vân Huyễn điện có phải rất đẹp hay không?”

“Ừ, đúng là rất đẹp!.” Linh châu! Linh châu! Linh châu!

“Chúng ta đi hướng bên này! Đi trên mỗi con đường hay vào mỗi tòa

nhà ở Vân Huyễn điện đều phải rất chú ý, hơi không cẩn thận thì sẽ đi nhầm. Muội muội lần đầu tiên tới, rất cần một người quen thuộc đường xá dẫn đường, nếu không rất có thể bị lạc đường.” Vân Phiên Phiên dẫn nàng, chọn lấy một cái đường mòn không có người đi lại, hướng phương hướng Đông bắc đi tới.

Chân mày Vân Khê nhẹ nhàng nhíu lại, không đúng, đây không phải là đường đến chính điện, cùng đường đi trong bản đồ hoàn toàn không phù hợp.

Ghê tởm, quả nhiên là lai giả bất thiện (kẻ đến thì không có ý tốt), nàng cũng biết Vân Phiên Phiên sẽ không vô duyên vô cớ ngon ngọt với nàng, hóa ra là có chuẩn bị mà đến, muốn cố ý chỉ sai đường, hãm hại nàng.

Cũng tốt! Nhân cơ hội này lấy tới linh châu trên người nàng ta trước đã.

Vân Khê ra vẻ không có phát hiện, tiếp tục đi theo nàng ta về phía trước, đi mãi đi mãi, đi tới bên cạnh một đầm nước. Trong đầm nước nông sâu khó lường, mặt nước bị thảm thực vật không biết tên bao trùm, ở nơi này có chút ít màu xanh biếc của thảm thực vật trung gian, có mấy cái cột đá như ẩn như hiện lơ lửng, đan xen không hàng lối.

Vân Phiên Phiên đáy mắt hiện lên một tia sáng, đột nhiên dừng bước nói: “Qua đầm nước, đi về phía trước chính là chính điện. Cung chủ hôm nay không gọi ta đến, ta chỉ có thể đưa muội tới đây, chờ khi muội gặp cung chủ trở lại, ta lại hẹn muội, dẫn muội đi tham quan một chút.”

Nàng xoay người muốn đi, Vân Khê kéo tay nàng lại, mỉm cười nói: “Ngươi nhanh như vậy muốn đi sao? Không bằng đưa ta đi một đoạn

nữa, ta không quen hoàn cảnh nơi này, vạn nhất lạc đường thì làm sao bây giờ? Nếu ta lạc đường, không cẩn thận xúc phạm tới quy củ Vân Huyễn điện, đến lúc đó ngươi ăn nói ra sao với ca ca ta, dù sao các ngươi cũng sắp phải thành thân rồi, ca ca là người hiểu rõ ta nhất…”

“Ta xem không cần đâu! Muội đi qua đầm nước, rất nhanh đã đến, sẽ không lạc đường.” Vân Phiên Phiên dùng sức nghĩ muốn thoát tay ra, mà Vân Khê cũng rất dùng lực, căn bản không muốn cho nàng chạy trốn.

Song phương giằng co một lát sau, Vân Phiên Phiên cũng không hề ngụy trang nữa, cười lạnh nói: “Buông! Ngươi có biết tự ý động võ ở Vân Huyễn điện sẽ phải chịu trách phạt như thế nào không? Ta tốt bụng dẫn đường cho ngươi, ngươi lại đối đãi với ta như vậy sao?”

“Ngươi thật sự là tốt bụng dẫn đường sao? Vậy thì đi tới đầm nước, chứng minh cho ta xem.” Vân Khê dùng sức đẩy nàng ta một cái, không cho nàng ta lùi lại, đem nàng ta cả người quăng vào trong đầm nước.

Vân Phiên Phiên kinh hô một tiếng, vội vã giữ thăng bằng, vội vàng dẫm lên một cây cột đá trong đầm nước mới đứng vững. Nàng ta vỗ ngực một cái, tức giận quay đầu lại trừng Vân Khê: “Ngươi điên rồi sao? Đúng là làm ơn mắc oán! Ngươi lại đối xử như vậy với người dẫn đường của ngươi như vậy sao?”

“Ngươi không cần nói nhảm, chỉ cần ngươi từ nơi này đi tới, bình an qua hướng đối diện, ta liền tin tưởng ngươi.” Vân Khê hai chân đứng lại bờ đầm, ngăn cản đường lui của Vân Phiên Phiên, hai tay ôm ngực, cứ như vậy nhìn nàng ta. Ý tứ rất rõ ràng, hoặc là tự nàng ta đi qua bờ đầm bên kia, hoặc là đợi nàng đến đạp nàng ta vào trong đầm nước, không có lựa chọn khác.

Vân Phiên Phiên nuốt mạnh từng ngụm nước, bắt đầu lộ ra bối rối.

Trong lòng nàng rất rõ, cái đầm này chính là một trong những nơi cấm địa của Vân Huyễn điện, nghe nói trong đầm nước có một con cự thú, Thủy Quy Vạn Năm. Nó cực lười, nhưng cũng cực hung tàn, nó lười, cho nên vạn năm rồi vẫn đợi trong đầm nước, cũng không có hoạt động gì, ngay cả cung chủ cũng không thể làm gì nó, không thể làm gì khác hơn là ra lệnh không cho bất cứ người nào nhích tới gần đầm nước nó ở, song phương không liên hệ lẫn nhau; nó hung tàn, phàm là có người đến quấy rầy nó, nó sẽ không chút lưu tình giết hết những người đó, không ít cao thủ Vân Huyễn điện chịu khổ với hành động độc ác của nó.

Nàng ta sở dĩ mang Vân Khê tới nơi này, chính là muốn mượn tay Thủy Quy Vạn Năm, giết Vân Khê.

Vị trí Thánh nữ là thuộc về nàng, những kẻ dám cùng nàng cạnh tranh vị trí Thánh nữ, đều bị nàng nghĩ cách diệt trừ.

Mà giờ khắc này, nàng cũng là tự nếm lấy hậu quả.

Nàng không rõ lắm Vân Khê đến tột cùng là như thế nào phát hiện, vì sao không mắc mưu?

Không được, không thể đi tiếp về phía trước rồi, nếu thật sự quấy rầy đến Thủy Quy Vạn Năm, cái mạng nhỏ của nàng sẽ khó bảo vệ.

“Muội muội, ta nhầm chút, con đường này không dẫn đến chính điện. Nhìn này chúng ta sắp trở thành người một nhà, muội tạm tha cho ta một lần đi.” Vân Phiên Phiên thái độ biến chuyển 180o.

Vân Khê quét nhẹ qua đầm nước, cảm thấy trong lòng bất an, thật

giống như có lực lượng nguy hiểm gì ẩn giấu trong đó. Nơi này không nên ở lâu, nàng rất nhanh làm ra quyết định.

“Đem Hỏa linh châu trên người ngươi giao ra đây, ta liền tha cho ngươi một mạng!”

Vân Phiên Phiên hạ mắt, chợt cất tiếng cười to: “Thì ra là ngươi đã sớm xem trúng Hỏa linh châu trên người ta. Ha ha ha, tốt, ta cho ngươi!”

Nàng từ trên người lấy ra một viên hạt châu, chính là Hỏa linh châu mà Vân Khê tha thiết mơ ước.

Thấy Vân Khê ánh mắt thả ra tia sáng, Vân Phiên Phiên giảo hoạt cười một tiếng, đột nhiên đem viên linh châu vứt vào trong đầm nước.

“Đáng chết!”

Vân Khê xuất thủ, muốn đi đón lấy viên linh châu, đáng tiếc đã chậm một bước, linh châu vang lên một tiếng rơi vào trong đầm nước.

Vân Phiên Phiên thấy thời cơ đã đến, cùng một hời gian, nàng tung người nhảy lên, sát bên người Vân Khê, bay lên trên bờ, là một chiêu giương đông kích tây!

Vân Khê giương tay, vô cùng vô tận Huyền lực không có chút nào giữ lại buông thả ra, giống như một cái lưới lớn, bao phủ hướng Vân Phiên Phiên, sau đó phút chốc vừa thu lại, đem nàng cả người thu vào trong lưới. Thực lực của hai bên là không thể nào so sánh, Vân Khê dễ dàng bắt được nàng, dùng sức vứt vứt, sau một khắc, chỉ nghe càng thêm vang dội một tiếng “Tõm”, Vân Phiên Phiên cả người rơi vào trong đầm nước.

“Cứu mạng! Cứu mạng a —-“

Vân khê một cước dậm ở trên đầu vai Vân Phiên Phiên, đem mặt nàng đang muốn ngoi lên, lần nữa đạp chìm xuống dưới.

“Đi xuống, đem linh châu lượm về cho ta! Nếu không hôm nay ngươi đừng mơ tưởng rời khỏi đầm nước!”

Tóc tóc tóc…

Trong lúc bất chợt, trong đầm nước xảy ra biến hóa, vô số bọt khí toát ra mặt nước.

Vân Khê không tự chủ thu chân về, sau đó rút lui, bên trong tối tăm, nàng cảm nhận được một cỗ lực lượng không thể kháng cự trong đầm nước truyền lại, làm cho nàng hô hấp từ từ khó khăn.

Chuyện gì xảy ra?

Kia rốt cuộc là quái vật gì?

“Cứu mạng! Cứu mạng a —“

Vân Phiên Phiên kêu cứu càng thêm vội vàng, nàng quơ quơ hai tay, muốn tìm kiếm trợ giúp. Song, sau một khắc, nửa người dưới của nàng, có vật gì đó quấn lấy nàng, vô tình kéo nàng trầm xuống.

Nước hồ dâng lên qua người nàng, tràn vào mũi miệng nàng, đến cuối cùng là đầu của nàng, nàng vũ động hai tay nhưng hoàn toàn không có thoát khỏi mặt nước…

Vân Khê kinh hãi, theo bản năng nghĩ muốn tìm một chỗ chạy trốn.

Lúc này, mặt nước biến hóa kịch liệt, cả đầm nước cấp tốc xoay tròn, vây quanh trung tâm dâng lên một xoáy nước sâu không thấy đáy, sâu trong xoáy nước, còn có tiếng kêu quái dị ô ô truyền đến.

Vân Khê rất nhanh cảm ứng được có một cỗ lực lượng đêm cả người nàng vững vàng kéo xuống, muốn đem nàng kéo vào trong xoáy nước.

“Chém!” Vân Khê vội vàng xuất kiếm, một kiếm này ngưng tụ lực lượng thần khí, mũi kiếm sáng chói từng chút tách ra tia sáng, hóa thành một đạo thánh quang vô cùng hoa mỹ, hướng trung tâm xoáy nước, hung hăng bổ tới!.

Một kiếm đẹp đẽ, kiên quyết chiến đấu!

Ùng ùng —

Kiếm khí chém ra nước hồ, đem nó chém thành hai khúc, bọt nước vẩy ra, treo cao thành hai bức tường nước.

Chỉ một thoáng, thiên địa u ám, phong vân cuồn cuộn.

Một con cự thú gào thét chạy ra khỏi mặt nước, mang theo giận dữ sấm sét, bốn cái cột nước khổng lồ kèm theo sự xuất hiện của nó, mang theo thanh thế vô tận, phô thiên cái địa, che hướng Vân Khê.

Hai mắt Vân Khê đều nhanh nứt vỡ rồi, kia rốt cuộc là quái vật gì? Kinh khủng như thế?

Nàng tin tin tường thất, trong miệng nó ngậm một người, đang từng chút từng chút đem nàng nuốt vào bụng, người này là lúc trước rơi vào đầm nước Vân Phiên Phiên.

TMD, có muốn hay không chơi lớn như vậy?

“Cửu cô cô, lão nhân gia ngài mau mau hiện thân! Cái này cũng quá kinh hãi rồi, ta đây chơi không nổi rồi!”

——

Quyển 5 - Chương 117: A Cửu muội muội, gặp lại muội ta thật vui mừng!

Ngay thời khắc nguy cấp, Cửu cô cô rất là biết điều, lập tức xuất hiện ra, vũ động cái đuôi hồ ly hung tráng, oai phong của nó, nhằm hướng con rùa nước kia.

Một cuộc đại chiến, hết sức căng thẳng!

Vân Khê cũng không có lùi bước, triệu hồi ra tất cả thú cưng cùng huyễn thú của mình, Hổ Vương, Huyền Dực, Hoàng Kim Cự Long cùng Tiểu Cửu, rồng ngâm hổ khiếu vang trời.

Chỉ một thoáng, thiên địa biến sắc, sóng ngầm mãnh liệt bao phủ, chiến ý mênh mông.

Bản thân Vân Khê cầm trong tay Tử Tiêu kiếm, cùng Cửu cô cô, kề vai chiến đấu, toàn lực ứng phó!

Nàng có dự cảm, thực lực của con rùa nước này, có khả năng cũng tương đương với Cửu cô cô, ở Cửu cô cô thực lực còn chưa có khôi phục hoàn toàn như lúc trước, nàng chưa chắc có thể chiến thắng nó.

Đang nhìn đến kết quả thê thảm của Vân Phiên Phiên, Vân Khê không dám phớt lờ, sinh tử tồn vong căng thẳng, nàng chỉ có thể buông tay đánh cược một lần!

“Tiểu Bạch, Tiểu Phượng Phượng, đi ra ngoài hỗ trợ!” Cơ hồ đem toàn bộ lực chiến đấu hữu dụng dùng tới.

Chỉ thấy bầu trời phía trên đầm nước, đông nghịt một mảnh, xa xa nhìn lại, chỉ thấy hắc vụ cuồn cuộn, bên cạnh nhìn lên, mới phát hiện nơi này lại đồng thời tụ tập nhiều Linh Thú cùng Thần Thú như vậy.

Những cao thủ Vân Huyễn điện bị rối rít kinh động.

Chính điện, phượng ỷ trên cao, chân mày cung chủ nhẹ nhàng nhăn lại, bà đầu tiên nghe thấy chính là tiếng gầm của của Thủy Quy Vạn Năm, không biết đã bao lâu không có nghe thanh âm của nó. Nàng biết thời điểm mỗi lần nghe thấy thanh âm quen thuộc này, nhất định là có người gặp phải tai ương rồi, không biết lần này là đến phiên người nào.

“Đi xem một chút, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Thanh âm cung chủ rất bình tĩnh, không giận mà uy.

Hai bên chánh điện, trừ Đại tiểu thư người có hiềm nghi, bảy đứa con gái của nàng, một con rể, toàn bộ tụ tập một đường. Nghe được chỉ thị của nàng, Tam công tử Vân Trung Báo cùng Thập công tử Vân Trung Thịnh xung phong nhận việc, đi trước xem xét.

Vân Trung Thịnh trong lòng nhớ đến chuyện hôm nay mẫu thân đại nhân muốn triệu kiến Vân Khê, nghĩ đến thời gian cũng không còn nhiều, cũng đã nên đến Vân Huyễn Điện rồi, lúc này còn không xuất hiện, sẽ không phải xảy ra chuyện gì chứ? Nghe động tĩnh này, hẳn là thanh âm từ đầm nước mà Thủy Quy Vạn Năm ngủ say truyền tới, mọi người đều biết đó là một trong những cấm địa của Vân Huyễn Điện, là không thể xông loạn vào, mà bây giờ cự thú Thủy Quy hiển nhiên là bị chọc giận, sẽ không phải là Vân Khê xông lầm vào đầm nước chứ?

Hắn mang tâm tình lo lắng, không khỏi bước nhanh hơn.

Vân Trung Báo vừa nói vừa đi ra cửa chánh điện, ngẩng đầu nhìn thiên không một cái, sau đó cả người chợt ngây ngẩn, bất động tại chỗ, suýt nữa té.

Hồi lâu, hắn nuốt từng ngụm nước bọt, oa oa kinh hô lên: “Cửu Vĩ Hồ! Là Cửu Vĩ Hồ!”

Hắn vừa gọi như vậy, trong chính điện mọi người kích động muốn nhảy dựng lên.

Phải biết rằng, Cửu Vĩ Hồ là Linh Thú mà Vân tộc tha thiết mơ ước, tin đồn chỉ có ở Vân tộc đời trước trước trước… không biết là Cung chủ đời nào mới có thể ôm được nó làm thú sủng, lực lượng của nó cũng là thập phần cường đại, không phải là người bình thường có thể khống chế cùng thuần phục.

Như vậy Linh Thú, lại xuất hiện ở Vân Huyễn điện, có thể không khiếp sợ sao?

Cung chủ nghe được ba chữ “Cửu Vĩ Hồ”, phượng ỷ giống như là có gắn lò xo, cả người chợt bắn ra, thần sắc kinh biến: “Cửu Vĩ Hồ? Xác định là Cửu Vĩ Hồ?”

Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt một trận tật phong thổi qua, sau đó bóng người trên phượng ỷ chợt biến mất, cung chủ bản thân không thể kiềm nén được, khẩn cấp mà nghĩ phải đi xem kiến thức trong Cửu Vĩ Hồ truyền thuyết.

Những người còn lại lục tục theo sát đi tới.

“Wow, Bạch Hổ!”

“Kháo, Thần Long, còn có Hoàng Kim Cự Long! Có muốn hay không khoa trương như vậy?”

Vân Trung Báo cứng ngắc ngẩng đầu, nhìn về phía địa phương bầu trời hắc vụ quay cuồng, hai mắt trừng lớn, nghẹn họng trân trối.

“Kia, kia… Ai đó nói cho ta biết, đó là huyễn thú Cửu Vĩ Hồ? Ta không phải là đang nằm mơ sao? Lại thật sự có người có thể triệu hồi ra Cửu Vĩ Hồ huyễn thú?” Vân Trung Báo kì quái nói tiếp.

Vân Trung Thịnh thì so với hắn bình tĩnh hơn chút ít, nhưng là cằm của hắn cũng sắp đông cứng lại rớt xuống đất rồi, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Tại sao nhô ra nhiều thú sủng cùng Linh Thú như vậy?

Bên cạnh Vân Trung Báo thanh âm kì quái còn không có ngừng lại: “Kháo, còn có! Cái kia Kim Phượng Hoàng, sẽ không phải chính là thần thú trấn giữ của Học viện Vạn Hoàng — Vạn Hoàng Chi Hoàng sao?”

“Còn có cái kia Bạch Long…. Thiên a, sẽ không phải là Long Vương bệ hạ đích thân tới Vân tộc của chúng ta chứ?”

Vân Trung Báo thanh âm kì quái không dứt, cũng là hô lên tiếng lòng của mọi người.

Một màn trước mắt này, đúng là quá rung động rồi! Kia tùy tiện lấy ra một con thú sủng hoặc Linh Thú, cũng đủ để cho hắn điên cuồng mà ghen tỵ cùng hâm mộ, ý niệm đầu tiên trong đầu hắn, chính là muốn những thứ thú sủng cùng Linh Thú này hết thảy đều chiếm trên tay mình dùng.

“Cửu Vĩ Hồ! Lại nhanh như vậy xuất thế rồi? Tốt, xem một chút ngươi rốt cuộc có chủ nhân hay không?” Đáy mắt cung chủ quang mang tinh nhuệ chợt lóe, cả người thật giống như một luồng khói nhẹ, vô thanh vô tức nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Chúng công tử tiểu thư hoàn hồn, ánh mắt sùng bái đuổi theo mẫu thân đại nhân, đây là thực lực Huyền Hoàng đỉnh a, người đứng đầu Vân Tộc Ngoại Tông! Mẫu thân đại nhân trong lòng của bọn họ, vĩnh viễn cũng là không ai có thể chiến thắng.

Không có suy tư quá nhiều, cả đám đều hướng về địa điểm chuyện tình phát sinh vọt mạnh qua, muốn dò xét đến cùng.

Vân Trung Thịnh tâm tình thu vào, cảm thấy là người có khả năng lớn nhất là Vân Khê rồi, bởi vì trừ quái thai như nàng, hắn cũng không có nghe nói qua những người đặc biệt nào nữa.

Bên này, đại chiến vừa mới bắt đầu, Cửu cô cô đánh trận đầu, cường thế phóng ra, Tiểu Cửu theo sát phía sau, khí thế Song Hồ vây kín trận thế. Hổ Vương, Huyền Dực cùng Hoàng Kim Cự Long, ba thú sủng tự động tạo thành một chiến đoàn, trên dưới phối hợp phát công.

“Đây là địa bàn của ta, người tự ý đi vào, chết!”

Cự Thú Thủ Quy híp mắt, cuồng bạo phản kích, rất có hương vị của loại người phạm ta dù xa cũng tất giết, quản người tới là ai, chỉ cần là xâm phạm lĩnh vực của nó, nó tuyệt đối không tha thứ.

Nó vượt qua, Cửu cô cô so sánh với nó còn vượt qua nhanh hơn, chín cái đuôi như núi cuồng quét, từng cái đánh ở mặt nước, nhấc lên sóng lớn ngập trời.

Chiến đấu cực kì bốc lửa.

Lúc này, Tiểu Phượng Hoàng cùng Tiểu Bạch từ Ngọa Long Cư chui ra, cũng gia nhập chiến đấu.

Tiểu Phượng Hoàng linh hoạt xuyên qua trong chiến trận, tùy thời đánh lén…

Tiểu Bạch vung đuôi dài, nhấc lên mấy trượng bọt sóng, má nó phùng lên, miệng rồng to lên, nguồn nước trong đầm không ngừng bị hút vào trong bụng.

Cự Thú Thủy Quy vừa bắt đầu cũng rất hung hãn, cho đến khi nước trong đầm càng ngày càng ít, Cự Thú từ từ hiển lộ ra thân thể đích thực của nó, không tiếp tục che giấu bản thân. “Chờ một chút, chờ một chút! Đừng đánh! Đừng đánh!” Thủy Quy thanh âm thô dày đột nhiên kêu lên, tung người nảy về phía sau, nhảy cách ra vòng chiến đấu.

“Các ngươi lấy nhiều khi ít, quá không công bằng! Ô ngao——“

Cuộc sống của nó quanh năm ở trong đầm nước, đột nhiên không có nước, thật giống như bị lột một tầng xiêm y, toàn thân không được tự nhiên.

Cửu cô cô ở giữa không trung kiêu ngạo quay đầu hỏi thăm Vân Khê: “Bây giờ làm gì?” Đối thủ lặng lẽ rút lui, nó cũng không muốn chiến đấu nữa.

Vân Khê tà tà hạ mi, suy nghĩ một chút nói: “Ngươi đem linh châu trả lại cho, chúng ta sẽ nước sông không phạm nước giếng.”

“Không có vấn đề, bất kì lúc nào ta cũng có thể trả lại linh châu cho

ngươi, ngay cả người cũng có thể cho ngươi, chính là hi vọng các ngươi đem nơi này một lần nữa khôi phục nguyên dạng, không có nước, ta sẽ không quen.” Thủy Quy hai mắt liếc nhìn Tiểu Bạch, nó là rùa nước, rời nước, lực chiến đấu rõ ràng sẽ yếu bớt đi, lại tiếp tục đánh nhau chết sống như vậy, nó nhất định sẽ thiệt thòi lớn. Đáy lòng nó thầm nghĩ, con rùa tốt sẽ không ăn thiệt thòi trước mắt, đợi đến thời điểm các ngươi mọi người thả lỏng, xem ta như thế nào thu thập các người?

Chỉ tiếc nó nghĩ lầm rồi, những thú sủng này cơ hồ cũng chưa từng có thời điểm thả lỏng.

“Ngươi đem linh châu trả lại cho ta, chúng ta sẽ bỏ qua!” Vân Khê rất trực tiếp, từ trong miệng phun ra một hạt châu, về phần Vân Phiên Phiên, thiếu đi nàng, cả nhà sẽ hạnh phúc, tại sao lại cứu nàng ra?

“Cho ngươi! Cho ngươi!” Rùa Nước hít sâu một hơi, sau đó phù một tiếng, từ trong miệng phun ra một viên hạt châu. Nó duỗi dài cổ, đang muốn đem Linh Châu trả cho Vân Khê, lúc này, không biết là phát hiện ra cái đồ vật gì mới lạ, ực một tiếng, nó lại đem Linh Châu nuốt trở về.

Hai mắt nó nhấp nháy ngó chừng Cửu cô cô, kích động quát to lên: “A Cửu muội muội? Ngươi là A Cửu muội muội? Ha ha, thật tốt quá, muội rốt cuộc đã trở lại!”

Một con rùa nước to lớn, lại đang làm hạc trong đầm nước, nhảy lên nhảy xuống, rất giống con cóc lười.

Cửu cô cô liếc mắt nhìn nó, ghét bỏ lắc đầu: “Ta không nhận ra ngươi!”

Vân Khê còn lại là đau lòng nhìn linh châu của nàng lần nữa bị con

rùa nước nuốt trở về, hận đến thật muốn xông lên, một tay bóp cổ nó: “Ngươi còn giữ linh châu của ta! Linh châu của ta!”

Tiểu Bạch ngửa đầu, trong miệng hộc ra bọt khí, uống một cái đầm nước lớn, dồn sức chống giữ. Bất quá nữ ma đầu không cho nó phun nước trả lại, nó không thể làm gì khác hơn là tiếp tục kiên trì.

Tiểu phượng hoàng vỗ cánh, rơi vào đầu vai của Cửu cô cô, tò mò ngó chừng rùa nước, không ngừng lắc đầu: “Quá xấu! Quá xấu!”

A Cửu muội muội còn nói không nhận ra nó?

Thủy Quy cự thú rất là thương tâm a!~~~

“A Cửu muội muội, là ta, là ta a! Ta là cực kì ngưỡng mộ muội, là chú rùa bé nhỏ cực kì thích muội, muội thật không nhớ ta sao? Người ta một mực ở nơi này chờ muội, đã vạn năm rồi đấy.” Thân hình khổng lồ của Thủy Quy, rung đùi đắc ý, vểnh cái mông lên, thể hiện tư thế lẳng lơ quyến rũ, khiến người và thú nơi này nổi da gà.

Cứu mạng a!

Một con rùa tỏ tình vơi một con Cửu Vĩ Hồ, hình ảnh này cũng quá là quỷ dị đi?

Chịu không được rồi!

Bộ lông toàn thân Cửu cô cô dựng đứng cả lên, đang muốn nói cái gì đó, lúc này, tiếng bước chân từ xa xa truyền tới, thần sắc nó nghiên túc trở lại, đối với Vân Khê nói: “Có người tới!”

Vân Khê nhãn tình nhất mị, thu hồi huyễn thú, đối với tiểu phượng hoàng cùng Tiểu Bạch nói: “Tiểu Phượng Phượng, Tiểu Bạch, hai

người các ngươi trở lại Ngọa Long Cự đi! Còn lại, lưu lại!”

Dù sao mọi người ở Vân Huyễn điện cũng đã thấy được thú sủng của nàng, nàng giấu nữa cũng vô dụng, đã bại lộ, vậy thì không bằng cường điệu một chút.

Tiểu Bạch phốc phốc phốc, liên tục phun nước, cuối cùng nước trong đầm một lần nữa dâng lên, sau đó thân thể chợt lóe, cùng tiểu phượng hoàng trở lại Ngọa Long Cư.

Thủy Quy một lần nữa ngâm ở trong đầm nước, trọng miệng phun ra thanh âm mập mờ thoải mái: “A Cửu muội muội, muội đừng đi nữa, ở đây với ta, ta sẽ tặng muội tất cả những thứ tốt.”

Cửu cô cô nhìn cũng không nhìn nó một cái, ở nó xem ra, trước mắt chính là một con sắc rùa (rù háo sắc =]]]), liền nó cũng dám đánh chủ ý, thật là ăn gan báo.

Cũng là vào lúc này, một cái thanh âm, từ trong hư không xuyên thấu mà đến, lãnh khốc, uy nghiêm.

“Lớn mật! Ai dám ở Vân Huyễn điện của ta càn rỡ?”

Cung chủ đột nhiên phủ xuống, nàng lăng không mà đứng, khí thế kinh người, một đôi mắt lóe tinh quang thoáng cái khóa lại trên người Vân Khê, sắc sảo, bén nhọn.

Chẳng lẽ là bản thân cung chủ?

Vân Khê chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng phô thiên cái địa, cuồng tả xuống, khiến cho nàng rút lui mấy bước, vội vàng vận chuyển huyền khí, bảo vệ quanh thân, thật giống như chỉ cần nàng chậm một bước, sẽ gặp tai họa ngập đầu.

Thật là một lực lượng đáng sợ!

Người này nhất định chính là cung chủ không thể nghi ngờ, nếu không phải thật, sẽ không có hơi thở đáng sợ và uy nghiêm như thế.

Vân Khê ở trong lòng lường được.

Thủy Quy phía dưới, đã chứng minh suy đoán của nàng là đúng.

“Cung chủ, bọn họ là bằng hữu của ta, ngươi khách khí một chút!”

Một câu nói của Thủy Quy, để cho cung chủ giật mình, khí diễm thoáng cái lạnh lên ba phần.

“Tiền bối, bọn họ thật là bằng hữu của ngươi?”

Cung chủ ánh mắt nhiều hơn một tầng phức tạp.

Vân Khê không sợ hãi chằm chằm nhìn lại, đối mặt cường giả, không thể…khí thế không thua kém, bởi vì tất cả cường giả cường thịnh trở lại đều là từ người yếu bước lên, chỉ bất quá đối phương so với nàng bắt đầu sớm hơn mấy thập niên mà thôi.

“Dĩ nhiên! Này còn có thể giả sao?” Cự Thú Thủy Quy đối với thái độ của cung chủ, cùng đối mặt với thái độ của Cửu cô cô, một trời một vực, ở trước mặt nó, cung chủ chính là một tiểu bối, một tiểu bối láng giềng cư ngụ gần nó thôi, không cần phải khách khí, nhưng Cửu cô cô lại bất đồng, đây chính là lão bằng hữu của nó, nó đã tưởng niệm rất lâu rồi.

Vừa quay đầu, chống lại Cửu cô cô, thái độ của nó lập tức trở nên mập mờ lấy lòng: “A Cửu muội muội, muội đừng sợ, nơi này coi như

là của ta!”

Từ đầu Cửu cô cô hoàn toàn không nhớ được con sắc rùa này rồi, ngửa đầu nhìn trời, hoàn toàn không nhìn.

Nó rất tin, mặc dù mình trước đây thật biết nó, cũng tuyệt đối không thể nào có thể cùng nó là cái loại quan hệ này, căn bản không phải là khẩu vị của nó!

Cung chủ qua lại nhìn một chút cự thú Thủy Quy, lại nhìn Cửu cô cô, sau đó lại nhìn Vân Khê, thần sắc trong đáy mắt nàng không ngừng mà biến ảo, cực kì phức tạp.

Cự thú Thủy Quy đã chiếm cứ ở Vân Huyễn điện không biết bao nhiêu năm tháng rồi, bọn họ đối với nó kiêng kị, hạ lệnh bọn thủ hạ không cho phép nhích tới gần đầm nước, quấy rầy đến Thủy Quy, thật không nghĩ tới cư nhiên một con cự thú Thủy Quy lại chàng chàng thiếp thiếp với một con Cửu Vĩ Hồ, hơn nữa Cửu Vĩ Hồ kia lại từng là thú sủng của một vị tiền bối Vân tộc trong truyền thuyết, trong lòng nàng lại là ghen tỵ cùng với ảo não.

Vì sao lại không phải là nàng trước một bước tìm được Cửu Vĩ Hồ, đem nó thu lại để chính mình dùng đây?

Nếu nàng là người đầu tiên chiếm được Cửu Vĩ Hồ, như vậy thì con rùa này cũng sẽ thuận lý thành chương vào trong túi nàng…

Đáy mắt nàng tính toán cùng ảo não quá mức nồng đậm, Vân Khê rõ ràng đọc ra được.

“Cung chủ, quấy nhiễu đến ngài, thật ngại quá, bất quá nếu không phải có người cố tình dẫn đường, đem ta đưa đến nơi này, cũng sẽ không xảy ra chuyện mới vừa rồi. Cung chủ một mảnh hảo tâm, mời

ta tới Vân Huyễn điện làm khách, ai ngờ thậm chí có người tự chủ trương, đem ta đi tới nơi này, muốn hãm hại ta. Cung chủ, ngài xem chuyện này nên kết thúc thế nào bây giờ?" Vân Khê thử dò xét nói.

"Nga? Là ai đem ngươi dẫn tới đây? Người đâu?" Cung chủ hí mắt.

Vân Khê cúi đầu cười một tiếng: "Nga, nàng ta có thể là cảm thấy không có mặt mũi gặp người, cho nên trốn đi."

"Không có chứng cứ xác thực, tất cả chỉ là lời nói suông của ngươi, bổn tọa như thế nào tin ngươi? Bổn tọa là tin tưởng ngươi tự xông vào cấm địa Vân Huyễn điện, mới chọc giận Quy tiền bối, huyên náo Vân Huyễn điện không được an bình. Ngươi có biết tội của ngươi không?"

"Ha hả, cung chủ không nên gán tội cho người khác như thế, ta cũng vậy không có biện pháp." Vân Khê ngẩng đầu, hướng Cửu cô cô thần sắc lãnh tĩnh nói, "Cửu cô cô, nếu nơi này không hoan nghênh chúng ta, chúng ta hay là đi thôi."

Nàng lại quay đầu hướng cự thú Thủy Quy nói: "Quy tiền bối, chúng ta đi rồi, ngươi có muốn đi chung hay không?

"Đi? Tại sao lại đi a? A Cửu muội muội, ở đây thật tốt, mỗi ngày đều có người đưa thức ăn nước uống đến, động đều không cần động. Chớ đi, lưu lại đây với ta." Cựu thú Thủy Quy vô cùng hoài niệm cuộc sống làm một con rùa lười biếng của nó.

"Muốn lưu một mình ngươi lưu đi!" Cửu cô cô vô cùng khinh bỉ nó.

"Aiz, nơi này thật tốt a." Cự thú Thủy Quy quấn quýt ở trong nước vặn vẹo uốn éo thân thể, giống như là làm một cái quyết định thống khổ, suy tư hồi lâu, quơ đầu nói: "Thôi, vì ta cực kì thích A Cửu muội

muội, ta liền đi theo các ngươi. Sau này A Cửu muội muội tới chỗ nào, ta liền tới chỗ đó, ha ha ha ha…”

Tiếng cười hèn mọn, Cửu cô cô nghe được lông cả người dựng hết cả lên, muốn trốn nó thật xa.

“Cửu cô cô, linh châu còn đang ở trong bụng nó mất rồi, lão nhân gia ngài nhịn nó một chút a.” Vân Khê dùng bí âm truyền lời cho Cửu cô cô, rất sợ Cửu cô cô đột nhiên nổi đóa, cùng đối phương trở mặt, như vậy đến lúc đó linh châu bỏ chạy mất, cũng sẽ không trở lại nữa.

Đối phó với con sắc rùa này, hiển nhiên chỉ có mỹ nhân kế của Cửu cô cô mới có hiệu quả.

Cửu cô cô liếc xéo nó, cao ngạo mà ghét bỏ nhìn thoáng qua nó, từ trong lỗ mũi phát ra tiếng hừ, coi như là đồng ý.

Cự thú Thủy Quy nhất thời mừng rỡ, phịch một tiếng, nước từ trong đầm nhảy ra ngoài, thân thể cao lớn, thể tích cỡ bằng 10 người, ngốc nghếch chuyển hướng Cửu cô cô.

Cửu cô cô nhảy ra một bước, nó chuyển ra trước 10 bước, ai bảo nó cước bộ từ nhỏ đã kinh người đây?

“Cung chủ, cáo từ!” Khóe môi Vân Khê cong lên vẻ thắng lợi, xoay người muốn đi, không nghĩ tới đi Vân Huyễn điện một chuyến, lừa được một con Thủy Quy Vạn Năm, thu hoạch thật là phong phú a.

Nàng biết cung chủ nhất định sẽ giữ nàng lại, nhưng nếu như vậy, lập trường của nàng cũng hoàn toàn bất đồng rồi. Lúc trước cung chủ xin nàng, hoàn toàn là tư thế cao cao tại thượng, Vân Khê bị vây trong thế bị động, hiện tại thì khác rồi, việc lưu lại này, Vân Khê thì chiếm cứ thế chủ động, cùng ngang hàng với cung chủ, có tư cách

cùng mặt đối mặt nói chuyện.

Cung chủ sắc mặt lộ ra vẻ tối tăm, có loại vọng động muốn giết người, bất quá nàng thân ở trên cao, đã sớm ẩn nhẫn thành quen, như thế nào lại dễ dàng tức giận? Cưỡng chế trong lòng không vui, giọng nàng bình tĩnh nói: “Chờ một chút! Vân Khê cô nương, bổn tọa hôm nay mời cô tới Vân Huyễn điện, còn có chuyện quan trọng thương lượng. Cô nương không cần đi vội vã, chờ thương lượng xong chuyện quan trọng, rồi đi không muộn.”

Vân Khê ra vẻ suy tư chốc lát, ngửa đầu mỉm cười nói: “Vậy cung kính không bằng tuân mệnh.”

Chờ Vân Trung Báo, Vân Trung Thịnh một nhóm công tử tiểu thư chạy tới hiện trường, cho nên liền thấy một màn vô cùng hoành tráng.

Một bạch y nữ tử phía trước, ngẩng đầu mà bước đi, ở phía sau của nàng, một dãy dài thú sủng đi theo.

Đi đi đầu chính là một bộ lông thuần trắng Cửu Vĩ Hồ, thần thái nó cao ngạo, như vua chúa quang lâm, phía sau Cửu Vĩ Hồ, đi theo chính là một con rùa nước khổng lồ, nó ngửa đầu lên, vẻ mặt háo sắc híp mắt nhìn về phía Cửu Vĩ Hồ phía trước, nơi nó đi qua, lưu lại vài vũng nước đọng, không biết là nó lưu lại nước bọt hay là trên người không vẫy khô nước hồ. Bởi vì nó bò tốc độ rất chậm, cho nên Hổ Vương vòng qua nó, đi ở bên trái nó, nhưng lại sợ cho nó uy hiếp, không dám vượt qua trước nó.

Đây chẳng qua là tràng diện trên mặt đất, lại ngẩng đầu lên nhìn cảnh tượng trên bầu trời, cũng đồng dạng không kém bao nhiêu.

Hai Thần Long, bay xung quanh, từ từ đi về phía trước.

Tràng diện hoành tráng, làm người ta sanh mục kết thiệt.

Vân Khê ở trong đội ngũ hộ vệ hoành tráng phía trước, giống như là vua của muôn thú, muốn khí thế có khí thế, muốn tràng diện có tràng diện, ai cũng dám dễ dàng tiến lên trêu chọc nàng.

Vân Khê cứ như vậy đi ngang qua một đám công tử tiểu thư, phất tay hướng bọn họ lên tiếng chào hỏi, tầm mắt mọi người đều choáng váng, quên mất phản ứng.

Hồi lâu, Vân Trung Thịnh là người thứ nhất hồi thần trở lại, đi ra phía trước, cùng Vân Khê sóng vai mà đi, vừa đánh giá Thần Thú giữ cửa phía sau nàng, vừa lắc đầu thở dài: “Ngươi quả là đã khiến ta quá giật mình rồi! Ngươi nơi nào kiếm được nhiều thú sủng như vậy?”

Vân Khê không nói gì, mỉm cười thần bí.

Vân Trung Thịnh quay đầu lại, lén lút liếc nhìn thần sắc mẫu thân một cái, thấy mẫu thân đại nhân còn đứng nguyên tại chỗ, nhìn Vân Khê không chớp mắt, như có điều suy nghĩ, trong lòng hắn mơ hồ sinh ra cảm giác xấu.

“Ngươi không nên đối đầu với mẫu thân, ta sợ ngươi sẽ gặp nguy hiểm.” Hắn nhỏ giọng nhắc nhở Vân Khê.

Vân Khê ha ha cười một tiếng, nói: “Không có gì, bất kể ta làm cái gì, cũng không thể thay đổi lập trường đối lập của nàng đối với ta. Ai bảo thân phận của ta đặc thù như thế? Ta đây cũng là muốn nhắc nhở nàng, không nên dễ dàng đánh chủ ý lên người ta, một khi nàng ta muốn động thủ, cùng lắm thì cá chết lưới rách!”

Vân Trung Thịnh cau mày, nhẹ nhàng thở dài: “Chẳng lẽ các ngươi

không thể hòa bình chung đụng sao? Mọi người trên người đều chảy chung huyết mạch của Vân tộc, chẳng lẽ không thể cùng chung mối thù, cùng chung ý chí phát triển thế lực của Vân tộc?”

Vân Khê thanh âm ha hả cười nhẹ, chỉ cảm thấy hắn suy nghĩ quá ngây thơ rồi, cho dù nàng nguyện ý, mẹ của hắn chưa chắc cũng nghĩ như vậy. Ai có thể ngăn cản được sức hấp dẫn của Tàn Hoa Bí Lục đây?

Đi tới chánh điện, cung chủ đã trước một bước trở lại phượng ỷ, ánh mắt thâm trầm nhìn Vân Khê cất bước đi vào đại điện.

Đi thẳng một đường, Vân Khê triệu hồi thú sủng trở lại, chỉ còn lại cự thú Thủy Quy theo sát bên người Vân Khê, không nhịn được liếc nhìn trên người nàng, bởi vì nó đã cảm giác được, Cửu cô cô kí túc trên cơ thể Vân Khê, nó hận mình không thể tiến vào trong cơ thể Vân Khê, cùng ăn cùng ở với A Cửu muội muội.

Trên đại điện, thêm một con rùa khổng lồ, chẳng hòa hợp tí nào với khung cảnh xung quanh, nhưng đuổi sao cũng không đi, mọi người không thể làm gì khác hơn là mặc kệ, coi như nó không tồn tại.

“Vân Khê, hôm nay bổn tọa mời ngươi, là muốn nghe một chút cách nhìn của ngươi đối với sự kiện Đại tiểu thư giết người. Đại tiểu thư là ngươi bắt được, đến tột cùng hung thủ có phải là nàng không, bổn tọa muốn nghe một chút lời giải thích của ngươi. Bổn tọa không muốn oan uổng bất cứ người nào, cũng không muốn giết oan bất cứ người nào.” Cung chủ thần sắc âm trầm nói.

Nhìn cự thú Thủy Quy nhiều năm qua không thể thuần phục mà giờ phút này lại đi theo phía sau Vân Khê, tâm tình nàng không âm trầm cũng không được.

Vân Khê nhìn quanh một vòng, tầm mắt nhất nhất từ trên người con gái cung chủ xẹt qua, cuối cùng dừng lại trên người Vân Mạch Thiên, ánh mắt nàng đột nhiên co rút lại, mở miệng nói: “Đêm qua ta làm cho người bắt Đại tiểu thư lại, đưa tới Vân Huyễn điện, là bởi vì Đại tiểu thư đêm qua ám sát ta, đây là sự thật, tất cả mọi người đều tận mắt nhìn thấy, cũng không có nói nàng chính là hung thủ giết người.”

Cung chủ ánh mắt nheo lại: “Lời này của ngươi là có ý gì? Chẳng lẽ Đại tiểu thư và hung thủ giết người không liên quan?”

“Không sai!” Vân Khê không muốn vòng vo, thẳng thắn nói, “Đại tiểu thư ám sát ta, chỉ là muốn thay người khác gánh tội, để cho mọi người ngộ nhận nàng chính là hung thủ giết người, vì thế bảo vệ được hung thủ thật sự.”

Mọi người nghe vậy, đều cả kinh.

Quyển 5 - Chương 118: Bí mật tượng đồng Cửu Sát

“Làm sao có thể? Đại tỷ lại thay người khác gánh tội?”

“Vậy hung thủ thật sự là ai? Chẳng lẽ là…”

Ánh mắt nhạy cảm của mọi người ở đây nhất tề nhìn về phía Vân Mạch Thiên, có thể làm cho Đại tiểu thư bất chấp tất cả như vậy, lấy bản thân bảo vệ, cũng chỉ có thể là hắn.

Chân mày thanh tú của Vân Mạch Thiên phút chốc nhíu lại, chợt từ từ giãn mở ra, mặt lộ ra một tia vui vẻ.

Bị nhìn thấu thân phận hung thủ giết người, hắn không phải là khẩn trương, không phải là sợ, ngược lại là thoải mái cùng vui vẻ, làm người ta không thể tưởng tượng nổi.

“Giết người chính là ta! Đại tỷ là giúp ta gánh tội thay!” Một thanh âm đột ngột, chặt đứt lực chú ý của mọi người, để cho mọi người đem tầm mắt nhất tề từ Vân Mạch Thiên chuyển dời sang trên người của chủ nhân thanh âm vừa rồi, nàng không phải là người nào khác, chính là Nhị tiểu thư.

Sao lại là Nhị tiểu thư?

Đại tiểu thư lại thay Nhị tiểu thư gánh tội?

Mọi người càng thêm hồ đồ.

Trán Vân Mạch Thiên giãn ra, lại lần nữa nhăn lại, ánh mắt từ từ thâm thúy.

Sắc mặt cung chủ hơi trầm xuống, chất vấn: “Lão Nhị, lời con nói là thật? Con thật sự là hung thủ giết người?”

Khí thế cường đại ầm ầm lan ra, mang theo vài phần tức giận, để cho mọi người ở tràng diện này hoàn toàn không tự chủ được run lên một cái.

Cung chủ nổi giận.

Chẳng qua là không biết nàng tức giận vì chính Nhị tiểu thư giết người, hay là Nhị tiểu thư tiếp tục thay người khác gánh tội.

Nhị tiểu thư phát thông một tiếng quỳ xuống trước chánh điện, cúi người dập đầu: “Mẫu thân, lời con nói là thật, con mới chính là hung thủ giết người. Bệnh của con thật ra từ lâu đã sớm tốt lên rồi, con một mực giả bệnh, chính là vì để Đại tỷ và tỷ phu đau lòng, con nghĩ muốn đoạt lại tỷ phu từ trong tay Đại tỷ!”

Cả đại điện không khí lâm vào một mảnh tĩnh mịch.

Những công tử tiểu thư khác cũng không có lên tiếng, mọi người kinh ngạc nhìn lên Đại tiểu thư, khó phân biệt thật giả.

Ánh mắt Vân Khê thật lâu rơi vào trên mặt Vân Mạch Thiên, nàng có chút tức giận, có hai nữ nhân ở phía sau gánh tội thay, vô oán vô hối, mà hắn lại có thể thờ ơ, nam nhân như vậy tâm không khỏi quá lạnh lùng, độc ác đi!

Nàng thay hai vị tiểu thư thấy không đáng giá!

“Lão Nhị, con cũng đã biết sát hại anh em ruột thịt, thân tỷ muội của mình thì kết quả sẽ như thế nào, nên đeo lên cái tội danh gì trên lưng?” Cung chủ thanh âm nén giận, lần nữa vang lên.

“Con biết, con nguyện ý tiếp nhận bất kì trừng phạt gì.” Nhị tiểu thư ngẩng đầu, kiên quyết nói.

Cung chủ đánh lên tay vịn Phượng ỷ, căm tức Nhị tiểu thư, nàng ẩn nhẫn trên khuôn mặt ẩn chứa bão táp, nhưng chậm chạp không có lên tiếng thêm.

Tại chỗ những người khác, mọi người câm như hến, không dám lên tiếng.

Không khí như vậy kéo dài chừng nửa thời gian uống cạn chun trà, cung chủ bỗng nhiên thu hồi tất cả vẻ mặt, bình tĩnh nhìn về phía Vân Khê: “Vân Khê cô nương, ngươi nghĩ gì về chuyện này? Miệng ngươi nói là có người gánh tội thay, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Ngươi có căn cứ gì?”

Cung chủ hỏi như thế, chính là không tin lời giải thích của Nhị tiểu thư, thậm chí cũng không tin tưởng Đại nữ nhi của mình lại là hung thủ.

Cũng đúng, đường đường một cung chủ, thống soái mấy vạn người Vân tộc, nếu thật sự là một hạng người ngu ngốc, vô năng, sợ rằng Vân tộc đã sớm diệt vong. Lấy cơ trí của nàng, làm sao sẽ không nhìn thấu chân tướng sự tình, làm sao sẽ tùy tiện kết luận con gái của chính mình là hung thủ?

Giờ khắc này, Vân Khê hoàn toàn hiểu.

Cung chủ hôm nay cho đòi mình lưu lại, sợ là có một nguyên nhân

khác, thực sự là muốn thông qua nàng để tra ra hung thủ thật sự, vì con gái nàng rửa sạch oan tình. Đều nói hổ dữ không ăn thịt con, cung chủ cũng không ngoại lệ, nàng làm sao có thể trơ mắt nhìn con gái mình chịu chết?

Thật ra thì ca ca nói không đúng, cung chủ đúng là đủ ngoan độc tàn nhẫn, nhưng nàng tuyệt đối sẽ không đối với máu mủ ruột thịt của mình mà hung ác tàn nhẫn.

Bởi vì, nàng dù sao cũng là một người mẹ.

Vân khê hít sâu một hơi, nhanh hơn một bước nói: “Đầu tiên, ta muốn bắt đầu nói từ việc tượng đồng Cửu Sát xuất hiện nói đến…”

“Tượng đồng Cửu Sát tại sao lại xuất hiện, là ai đã đem nó đẩy đến trước mặt mọi người?”

“Là tỷ phu!” Nàng vốn là đặt câu hỏi giả thuyết, vì gợi ra manh mối cho mọi người, ai ngờ Vân Trung Báo lại dứt khoát đáp lại nàng.

“Như vậy truyền thuyết xưa về Cửu Sát, lại là xuất phát từ miệng người nào?”

“Đương nhiên là tỷ phu!” Vân Trung Báo rất phối hợp đáp lại.

Vân Mạch Thiên sắc mặt khẽ trở nên trắng bệch, ngoài mặt vẫn như cũ bất động như núi.

“Không sai! Từ khi tượng đồng Cửu Sát xuất hiện, sự kiện giết người này cũng bắt đầu.” Thanh âm Vân Khê lạnh lẽo, như bang trùy rơi xuống đất, “Buổi chiều đầu tiên, trước hết chạm đến tượng đồng Cửu Sát, chính là Ngũ công tử cùng Lục tiểu thư. Lúc hai người bọn họ tử vong, cơ hồ không có gì sai sót, ở chúng ta xem ra, một hung thủ

không thể nào đồng thời xuất hiện ở hai cái địa phương, sau đó đồng thời giết chết hai người, cho nên tự nhiên chúng ta sẽ tự nhiên đem nó đổ lỗi cho lời nguyền Cửu Sát giết người.”

“Vấn đề thứ hai, vì để một lần nữa chứng thực lời đồn đãi lời nguyền Cửu Sát giết người, Thất tiểu thư chủ động đi chạm tượng đồng chứa kỳ thú, lúc ấy, chúng ta tại chỗ mỗi người xoay người đi qua, theo lý thuyết cũng không ai biết Thất tiểu thư đến tột cùng là chạm phải loại kỳ thú như thế nào. Sau khi Thất tiểu thư chạm vào tượng đồng, liền lập tức một mình chạy tới Vân Huyễn điện, đem việc nàng tiếp xúc kỳ thú thông tri cho cung chủ….”

Nói tới đây, cung chủ không tự chủ gật đầu.

Vân Khê tiếp tục nói: “Đến buổi tối, mọi người chúng ta cơ hồ đều tập trung tại phủ đệ của Thất tiểu thư, vì giết thời gian, ta đề nghị mọi người cùng chơi trò chơi. Bởi vì mọi người chúng ta đều tập trung tại một chỗ, hơn nữa hung thủ vô cùng có khả năng ẩn nấp ở trong số chúng ta, bất luận có kẻ nào hơi dị động, sẽ khiến cho mọi người hoài nghi, cho nên hung thủ rất khó hạ thủ. Nhưng là, vì xác minh lời đồn đãi về tượng đồng Cửu Sát, hắn không thể không giết Thất tiểu thư, bởi vì nếu như Thất tiểu thư bình yên vô sự, như vậy lời nguyền Cửu Sát tựu sẽ được phá giải, cũng là nói rõ Ngũ công tử cùng Lục tiểu thư chết đi cũng không phải là do bố trí của tượng đồng Cửu Sát, mà là có nguyên do khác! Phải biết rằng, một khi chuyện này bị xác định bởi sự kiện này, như vậy đứng mũi chịu sào, người sẽ bị hoài nghi là ai? Người nào có thể táng tận lương tâm như thế, đích thân giết chết thân huynh muội ruột thịt của mình?”

“Hay là tỷ phu!” Vân Trung Báo nghĩa phẫn điền ưng (phẫn nộ vì việc trái đạo nghĩa), lửa giận ngút trời, “Nếu như vừa bắt đầu mọi người hoài nghi người trong sự kiện kia, đầu tiên ta sẽ nghĩ tới là tỷ phu cùng Vân Khê ngươi! Phải biết rằng, chết ba người, cũng là anh em

tỷ muội ruột của chúng ta, cho dù huynh đệ tỷ muội trong lúc đó thật sự bất hòa, cùng lắm cũng là một hai người ở giữa mâu thuẫn, như thế nào lại có gan lớn giết ba người như vậy? Huynh đệ tỷ muội nhà mình, tuyệt sẽ không hạ thủ ngoan độc như vậy! Chỉ có ngoại nhân mới làm như thế! Cho nên ta hoài nghi ngươi cùng tỷ phu! Bất quá từ sau khi Đại tỷ, Nhị tỷ lần lượt đi ra ngoài thừa nhận mình là hung thủ, cũng đủ để chứng nhận các nàng cùng tận lực bảo vệ một người, mà người đó tuyệt đối không phải kẻ mới đến Vân tộc như ngươi, mà chỉ có thể là tỷ phu!"

Ánh mắt của mọi người lần nữa lại quăng về hướng Vân Mạch Thiên.

Vân Mạch Thiên cười nhạt, nụ cười không nhìn ra được là loại ý vị gì.

Vân Khê không để ý đến phản ứng của mọi người, tiếp tục cẩn thận thăm dò: "Chúng ta nói tiếp chuyện tình phát sinh đêm đó… Hung thủ muốn chứng minh lời đồn đãi về lời nguyền Cửu Sát thật sự tồn tại, cho nên phải nghĩ cách giết chết Thất tiểu thư. Mà mọi người chúng ta tụ tập ở chung một chỗ, hắn không có cơ hội hạ thủ, cho đến khi…. Một cơn gió đột nhiên tới, đem tất cả đèn trong hành lang thổi tắt đi…."

"Trên thực tế, trận gió này thực sự kì hoặc, chỉ tiếc là không ai chú ý tới, bởi vì đối phương đem thời cơ nắm bắt quá khéo, không chê vào đâu được."

"Cũng chính vào thời khắc đại đường mất đi ánh sáng, hung thủ xuất thủ."

"Đúng vậy, thật sự là hắn có xuất thủ! Thất tiểu thư từ chỗ ngồi rời đi, thời điểm nàng xông về Tam công tử, nàng cảm thấy phía sau cổ

đánh tới một trận lạnh lẽo, chính là lúc này, hung thủ đối với nàng xuất thủ. Hung thủ muốn thừa dịp náo loạn giết Thất tiểu thư, chế tạo ra hình tượng kỳ thú giết người, để cho tất cả mọi người đều cho rằng lời nguyền Cửu Sát thật sự tồn tại."

"Hắn rất mạo hiểm, chọn lựa một thời cơ như vậy. Hắn chỉ có thời gian cực ngắn để hoàn thành nhiệm vụ ám sát, cho nên sau khi tính toán tốt phương hướng hành động, cho dù là ở trong bóng tối, hắn cũng có thể tính toán chuẩn xác việc thành công giết người, hắn phải một kích thành công."

"Hắn tính toán rất chuẩn xác, chỉ tiếc, lúc ấy ta đột nhiên gào to một tiếng, để cho tất cả mọi người an tĩnh lại, không nên cử động, không nên lên tiếng…. Chính là câu hô lớn này, làm cho kế hoạch của đối phương rối loạn, hắn phải thu tay lại. Nếu không mặc dù hắn ám sát thành công, bản thân hắn cũng tất bại lộ, dưới tình thế cấp bách, hắn bỏ qua nhiệm vụ ám sát, một lần nữa trở lại vị trí hắn vốn đứng."

Mọi người thật tình lắng nghe, Vân Khê cũng phân tích tận tình.

"Còn nhớ rõ không? Ngày đó ta hỏi thăm vị trí của mỗi người, từ chỗ ngồi của các ngươi cho đến vị trí cuối cùng các ngươi đứng lại, chia ra làm cái gì, trong lúc đó đụng phải người nào?. Ta thông qua giải thích của mọi người lẫn bằng chứng, suy đoán ra hung thủ là một trong ba vị khả nghi nhất, bọn họ chia ra chính là Nhị tiểu thư cùng vợ chồng Đại tiểu thư, điểm này, Thịnh công tử cũng đã nghĩ ra."

Vân Khê nhìn Vân Trung Thịnh một cái, Vân Trung Thịnh gật đầu cam chịu.

Vân Khê tiếp tục nói xuống: "Ta sở dĩ hoài nghi Nhị tiểu thư, là bởi vì lúc ấy chỗ ngồi của nàng ở bên trái đại đường, song khi ánh nến trên đại đường toàn bộ bị dập tắt ngay khi ánh sáng sáng lên một lần

nữa, nàng lại thoáng cái từ bên trái đại đường chạy vội tới bên phải đại đường. Thử hỏi một người bệnh thể chất kém, thì như thế nào có thể có tốc độ mau lẹ như vậy?”

“Ta lúc ấy hoài nghi Nhị tiểu thư căn bản không có bệnh, bệnh của nàng là giả vờ… Nàng vì sao phải giả bộ bệnh tật, cùng hung thủ giết người thật sự có quan hệ gì không? Ta lúc ấy căn bản không xác định được.”

“Bất quá, hiện tại ta biết rồi, Nhị tiểu thư sở dĩ giả bộ bệnh, đích xác là có nguyên nhân, là nguyên nhân riêng tư, cũng là cùng hung thủ giết người có liên quan.”

“Sau đó là vợ chồng Đại tiểu thư…..Hai người bọn họ chỗ ngồi cách Thất tiểu thư gần nhất, trong hai người bọn họ có ai ngờ được sẽ động thủ với Thất tiểu thư, bằng thời gian bằng thời gian ngắn ngủi, dùng tính toán chính xác nhất, đi tới phía sau Thất tiểu thư, muốn hạ thủ đối với nàng, cũng là có thể làm được.”

“Nhưng là, thời điểm ánh sáng trong hành lang được thắp lên lần nữa, hai người bọn họ cũng là ôm lấy nhau một chỗ, hơn nữa còn công bố bọn họ vẫn đứng nguyên tại chỗ, chưa từng rời đi. Bởi vậy có thể thấy được, trừ phi là hai người bọn họ hợp mưu giết người, nếu không, một người trong đó có thể ngoài sáng có dị động rời đi, một người khác nhất định sẽ phát giác ra được. Nói cách khác, từ một khắc bắt đầu kia, trong bọn họ đã biết rốt cuộc ai mới là hung thủ thật sự.”

Ánh mắt Vân Khê sắc bén khóa định trên khuôn mặt nghiêng Vân Mạch Thiên, một khắc đó, nghiêm túc mà sắc bén.

Đúng vậy, từ khi bắt đầu, Đại tiểu thư cũng đã biết trượng phu của mình chính là hung thủ giết người.

Biết được trượng phu của mình giết chết đệ đệ cùng muội muội ruột của mình, tâm tình của nàng lúc ấy nên thế nào?

“Lúc sau đó, Đại tiểu thư cùng Tứ tiểu thư phụng bồi Thất tiểu thư cùng nhau trở về phòng ngủ, mà ta cùng Thịnh công tử thì canh gác ở ngoài cửa phòng bọn họ. Ở thời điểm mọi người mỏi mệt, hung thủ lại xuất hiện một lần nữa, chúng ta từ bên ngoài cửa sổ gian phòng thấy được trên giấy lộ ra bóng dáng kỳ thú, hơn nữa bóng dáng kỳ thú lúc đó cùng kỳ thú Thất tiểu thư đụng chạm giống y như đúc, như thế, lần nữa xác minh truyền thuyết về lời nguyền Cửu Sát. Mọi người càng có niềm tin kiên định hơn, đích xác là Lời nguyền Cửu Sát đang tác quái.”

“Nhưng mà, ta lại phát hiện ra có rất nhiều điểm nghi vấn, ngược lại càng làm ta tin chắc chắn hơn, cõi đời này căn bản không có cái gì gọi là lời nguyền Cửu Sát, mà là có người che mắt chúng ta thôi. Nghi vấn thứ nhất, thời điểm ta xông vào phòng đầu tiên, kỳ thú lập tức biến mất, vô ảnh vô tung. Thử hỏi, nó vì sao lại biến mất đúng dịp như thế? Chẳng lẽ nó còn sợ thoát ra không được? Nghi vấn thứ hai, ta ngửi được không khí trong căn phòng có hương vị của mê hương, mà Đại tiểu thư cùng Tứ tiểu thư lúc ấy ngủ rất sâu, hiển nhiên cũng là bởi vì hít phải mê hương, nên họ mới ngủ mê man. Kỳ thú giết người, vì sao phải sử dụng mê hương, làm như thế chẳng phải là giấu đầu hở đuôi, vẽ rắn thêm chân? Nghi vấn thứ ba, ta nhìn qua vết thương ở cổ Thất tiểu thư, lúc mới nhìn đúng là rất giống là kỳ thú lưu lại, nhưng nhìn kỹ, ta lại phát hiện vết thương chỗ sâu rất kỳ quái, nói không ra đến tột cùng là không đúng chỗ nào, tóm lại chính là kỳ quái.....”

Đến tột cùng nơi nào kỳ quái, nàng nói không ra, dù sao chính là vết thương lộ ra vẻ mất tự nhiên, giống như là có người cố ý gây ra. Muốn giải khai đáp án này, sợ rằng trướcphải giải khai bí mật tượng

đồng Cửu Sát.

“Thời điểm Thất tỷ chết, trong phòng cũng chỉ có Đại tỷ cùng Tứ tỷ, như vậy hung thủ rất có thể đang ở các nàng trong hai người, các nàng hai người hiềm nghi rất lớn.” Cửu công tử đột nhiên chen vào nói, phân tích nói, “Các nàng trước tiên có thể chế tạo ra kỳ thú giả giết người, đợi đến chúng ta xông vào thời điểm, các nàng làm bộ hít vào mê hương hôn mê, nói như vậy, nếu không nghe lời, nếu như bên trong gian phòng còn có người thứ tư, như vậy hắn là như thế nào biến mất?”

“Đúng vậy, nhưng nếu không phải là Đại tỷ cùng Tứ tỷ giết người, như vậy bên trong gian phòng hẳn là còn có người thứ tư đi? Hắn lại là như thế nào biến mất?” Vân Trung Báo cũng tò mò nói.

“Các ngươi nói nhăng gì đó? Làm sao hoài nghi đến trên đầu ta tới?” Tứ tiểu thư không vui, giận trách nói, “Ta nằm ngủ say, rất nhanh liền ngủ mất rồi, sau đến tột cùng xảy ra chuyện gì, ta hoàn toàn không biết gì. Dù sao chờ khi ta…tỉnh lại, thấy tất cả mọi người ở trong phòng.”

“Trong phòng, người thứ tư cùng chúng ta ở trên cửa sổ nhìn qua kỳ thú bóng dáng, những thứ này chúng ta tạm thời để một bên, sau đó bàn lại..... Ta trước tiên nói một chút về, vì sao tất cả mọi người không nhìn tới Thất tiểu thư chạm tới kỳ thú rốt cuộc là cái gì, nhưng hết lần này tới lần khác thời điểm Thất tiểu thư bị giết, chúng ta nhìn qua bóng dáng kỳ thú nhưng cùng Thất tiểu thư tiếp xúc động vào kỳ thú có giống nhau không, chẳng lẽ là đúng dịp, hoặc là thật sự có lời nguyền trong truyền thuyết? Thật ra thì thật sự không phải!” Vân Khê quả quyết lắc đầu, “Mọi người còn nhớ rõ lớn nhỏ phủ đệ trong đại điện bố trí sao? Ở đại điện bên trái có một chuyện đồ sứ, đại điện phía bên phải cũng là một Kim khí, Khi ta quan sát, đồ sứ mặt ngoài dị thường bóng loáng, giống như mặt kính, làm như ta đứng ở mặt

hướng đồ sứ vị trí, ta phát hiện trong đại điện đầy đủ mọi thứ cũng có thể thấy rất rõ ràng, nó giống như một mặt gương, có thể phản xạ tất cả các hình ảnh trong đại điện."

"Bởi vậy có thể thấy được, ở thời điểm Thất tiểu thư chạm tới kỳ thú, cũng không phải là không có bất kỳ người đã gặp nàng sở động vào kỳ thú, mà là có người thấy được, hơn nữa nhìn được dễ dàng. Người này, chính là người đứng ở phương hướng đồ sứ!"

Mọi người mỉm cười ngây ngốc, sau đó nhất tề tỉnh ngộ lại, từng đạo ánh mắt như mũi tên bắn về phía Vân Mạch Thiên.

Không sai, đêm đó người đứng ở hàng trên, chính là hắn!

Chỉ có hắn, có cơ hội thấy Thất tiểu thư tiếp xúc vào kỳ thú!

Vân Mạch Thiên dời ánh nhìn, nguy nga bất động, kì thực đáy lòng phòng ngự đã bị một tầng một tầng đánh tan.

Nàng lại phát hiện, phát hiện điều bí mật này, quả nhiên không đơn giản a!

"Tốt! Chúng ta bây giờ bắt đấu ngược lại, giả thiết Vân Mạch Thiên có thể là hung thủ giết người, như vậy vừa mới bắt đầu, hắn lấy ra tượng đồng Cửu sát, để cho mọi người xem xét, chính là một lí do để giết người. Hắn cố bố trí nghi trận, đẩy ra Cửu sát nguyền rủa nói đến, chính là vì che dấu cho hành động giết người của hắn, để cho mọi người đem lí do người chết chết đi, đổ lỗi cho Cửu sát nguyền rủa, mà hắn có thể dễ dàng trối tội trạng giết người."

"Thất tiểu thư chết, hắn thừa dịp đại đường mất đi ánh sáng, tính toán tinh chuẩn, muốn đối với Thất tiểu thư hạ sát thủ, kết quả bởi vì tiếng la của ta, hắn mất đi cơ hội tốt nhất, hắn quay trở về tới chỗ

ngồi của hắn. Song lúc này, Đại tiểu thư lại phát hiện hành động dị thường của hắn, do đó đoán ra hắn chính là hung thủ sát hại Ngũ công tử cùng Lục tiểu thư.”

“Ta nghĩ, cũng là bắt đầu từ lúc này, Đại tiểu thư liền quyết định chân chính một tấc cũng không rời đi theo ở bên cạnh Thất tiểu thư, cùng ở cùng ngủ với nàng, vì chính là phải bảo vệ nàng, không để cho trượng phu của nàng có cơ hội thương tổn nàng.”

“Cuối cùng, vì phá giải Cửu sát nguyền rủa, ta cùng con trai của ta, còn có Thịnh công tử, ba người chúng ta đồng thời chạm tới tượng đồng, hung thủ nếu muốn tiếp tục duy trì lời đồn đãi về Cửu sát nguyền rủa, nhất định phải đồng thời giết ba người chúng ta. Nhưng là, khó khăn quá cao, lần này, hắn không cách nào làm được.”

“Đại tiểu thư biết, trượng phu của nàng rất nhanh sẽ bại lộ, cho nên bí quá hoá liều, giả mạo hung thủ tới ám sát ta, để cho tất cả mọi người nghĩ nàng mới là hung thủ, thay trượng phu của nàng gánh tội thay, bảo toàn trượng phu của nàng.”

Vân Mạch Thiên thần sắc rốt cục động dung, nhìn ra được hắn đối với Đại tiểu thư tình cảm thật sự, cũng chỉ có ở thời điểm nhắc tới Đại tiểu thư thay hắn gánh tội thay, vẻ mặt lạnh nhạt tự nhược của hắn mới có thể xuất hiện một tia vết rách.

“Như thế suy tính, rất nhiều chuyện cũng có thể nói thông. Như vậy còn dư lại nghi vấn chính là, một, Vân Mạch Thiên là như thế nào đồng thời giết người được vây quanh chặt chẽ như Ngũ công tử cùng Lục tiểu thư? Hai, hắn là làm thế nào đến vô thanh vô tức xuất hiện ở phòng ngủ Thất tiểu thư, lại không tiếng động phát ra, hơi thở biến mất? Ba, động cơ hắn giết người, hắn vì sao phải giết người, hơn nữa giết cũng đều là con gái cung chủ?”

Cung chủ ánh mắt lạnh lùng nheo lại, thần thức hung hăng khóa ở trên người Vân Mạch Thiên, khí tràng chấn động, tràn đầy tức giận. Nàng tình nguyện tin tưởng chính là con rể của mình giết người, cũng không nguyện ý tin tưởng là hai nữ nhi của mình giết người, Vân Mạch Thiên mới là hung thủ, đối với nàng mà nói, không thể nghi ngờ là kết cục tốt nhất!

Vân Khê nhưng còn không có dừng lại, tiếp tục nói: “Trở lại ba nghi vấn, muốn giải khai trước hai giờ, thì phải giải khai bí mật tượng đồng Cửu sát trước. Tượng đồng Cửu sát nếu là thượng phẩm Bảo khí, khẳng định không chỉ là bị lấy ra xem xét đơn giản như vậy, nó nhất định diệu dụng riêng (hiệu quả kì diệu).....”

Tiểu Mặc cần thời gian luyện chế tượng đồng, ít nhất còn phải một ngày, nàng tin tưởng, một khi Tiểu Mặc đem tượng đồng luyện chế thành công, như vậy bí mật tượng đồng cũng là tự nhiên giải khai.

Lúc này, từ Ngọa Long Cư, truyền đến thanh âm Tiểu Mặc: “Mẫu thân, con luyện chế thành công rồi!”

“Nhanh như vậy?” Vân Khê thật to kinh ngạc, “Không phải nói ít nhất phải một ngày rưỡi sao?”

“Là một ngày rưỡi không sai, ta đem thời gian ngủ buổi tối cũng cộng thêm vào, nhưng là tối hôm qua đến bây giờ, ta cũng không có ngủ qua, cho nên làm liền một mạch hoàn thành a.” Tiểu Mặc ở địa phương nàng không thấy được, khả ái nhướng mắt, hơi có vẻ mỏi mệt.

Vì có thể mau sớm đến giúp mẫu thân, bé thật sự là hợp lại mạng nhỏ rồi, làm liền một mạch, lúc mẫu thân giúp bé lau mồ hôi,bé cảm thấy vướng chân vướng tay, thời gian không phụ lòng người, bé cuối cùng thành công.

Vân Khê không biết nên nói gì rồi, thì ra là đêm qua sau khi nàng xem thấy nhi tử nằm ngủ, bé lại lặng lẽ bò dậy, tiếp tục luyện khí, nàng cũng không biết.....

Nội tâm nho nhỏ cảm động, đau lòng rất lớn.

“Tiểu Mặc, con nói cho mẫu thân biết, bí mật tượng đồng rốt cuộc là cái gì?”

Hai mẹ con ngầm trao đổi, trong ánh mắt của mọi người tại đây, Vân Khê trong lúc bất chợt yên lặng, để cho bọn họ có chút không biết nàng suy nghĩ cái gì.

Một lúc lâu, cung chủ lên tiếng, thanh âm lãnh khốc nói: “Vân Khê cô nương, bí mật Cửu sát tượng đồng đến tột cùng là cái gì? ngươi nói đến hai nghi vấn lại có cái gì quan hệ?”

Bên này, Vân Khê từ trong miệng Tiểu Mặc biết được đáp án nàng muốn, khẽ phác thảo thần, lộ ra nụ cười thoải mái.

“Mọi người xem, đây là cái gì?” Tay nàng nhẹ nhàng phất qua chiếc nhẫn trữ vật, rất nhanh, một bảo vật xuất hiện ở trong đại điện. Thuộc về thượng phẩm bảo khí mũi nhọn sâu kín phát tán, tự có một cổ khí tức nghiêm trang, tự nhiên đã có.

Cửu chỉ kỳ thú, duy diệu duy tiếu, nhưng phàm là người đã từng thấy qua tượng đồng Cửu sát nguyên dạng, không khỏi nhận định trình độ bọn họ giống nhau rất lớn, thậm chí hoài nghi bọn họ căn bản là cùng một cái.

Trong đại điện, có người lên tiếng kinh hô: ” tượng đồng Cửu Sát?!”

Này một lần, Vân Mạch Thiên vẻ mặt xảy ra biến hóa cực lớn, không nhịn được bật thốt lên: “Làm sao có thể? Cõi đời này làm sao có thể sẽ có pho tượng tượng đồng Cửu sát thứ hai? Chẳng lẽ là.....” Hắn đột nhiên nhớ tới, hôm qua khi ở phủ đệ hắn, từng có một thằng bé, chính miệng đã nói,nó có thể luyện chế ra một pho tượng giống tượng đồng Cửu sát như đúc. Ngay lúc đó hắn hoàn toàn không tin, chỉ cho là đồng ngôn vô kỵ (lời nói trẻ con không phải là thật), mà bây giờ, sự thật bày ở trước mắt, hắn không thể không tin rồi, bởi vì tượng đồng Cửu sát chân chính giờ phút này giấu ở trên người của hắn.

Thằng bé đó thật luyện chế được một pho tượng giống tượng đồng như đúc, hơn nữa còn là chân chính phẩm chất thượng phẩm bảo khí!

Đứa bé này, tuyệt đối là thiên tài trong thiên tài!

Tim của hắn bắt đầu có chút bối rối, một khi bọn họ biết rõ bí mật tượng đồng Cửu sát, như vậy hắn.....

Cung chủ ánh mắt phút chốc lớn hơn, tràn ngập tò mò.

Vẫn lười biếng, gục trên mặt đất ngủ gà ngủ gật Thủy Quy cự thú, lúc này tinh thần cũng rung lên, thăm dò quan sát cái này thượng phẩm bảo khí mới xuất lô.

Dùng lò luyện đan thần cấp cùng ngọn lửa thần cấp luyện chế thượng phẩm bảo khí, kia phẩm chất tuyệt đối là nhất lưu, thậm chí ngay cả tượng đồng Cửu sát nguyên dạng phẩm chất, chưa chắc bì kịp được với cái này.

Hưởng thụ ánh mắt ngạc nhiên mọi người, Vân Khê cảm giác rất tự hào, bởi vì … chút ít vinh quang này cũng là thuộc về Tiểu Mặc.

Đợi mọi người thấy được kha khá, Vân Khê khụ một tiếng, lên tiếng nói: “Mọi người không phải là muốn biết bí mật tượng đồng Cửu sát sao? bí mật Tượng đồng ở chỗ này!”

Tay Vân Khê ngoắc một ngón tay, chỉ ở vị trí rất không thu hút của tượng đồng khác, khí thế kia, giống như chỉ điểm giang sơn.

Ánh mắt mọi người căng lớn, rối rít đang đợi chứng kiến kỳ tích phát sinh một khắc.....

Đang lúc trong, tầm mắt mọi người tay Vân Khê nhẹ nhàng đè xuống, sau đó.....

Người của nàng, tính luôn tượng đồng Cửu sát cũng cùng nhau biến mất!

“Di? Làm sao không thấy? Người đâu?”

Mọi người ngạc nhiên vạn phần, song, lúc này mới chẳng qua là bắt đầu.

Trong đại điện, có một đoàn bóng đen khổng lồ, ở trên tường từ từ ẩn hiện, kia đoàn bóng đen giương nanh múa vuốt, rõ ràng chính là một con kỳ thú trong tượng đồng Cửu sát đó.

Chỉ một thoáng, mọi người kinh ngạc, rối loạn.

Cửu sát kỳ thú trong truyền thuyết!

Xuất hiện!

Vân Mạch Thiên sắc mặt đột nhiên trắng xanh! Làm sao có thể, lại

cùng hắn tượng đồng Cửu sát giống nhau như đúc!

Cửu sát tượng đồng sở dĩ được gọi là thượng phẩm bảo khí, cũng là bởi vì nó có thể chở chủ nhân của nó, vô thanh vô tức di động đến địa phương nào chủ nhân nhận chức, đúng như Vân Khê hiện tại, trước một khắc nàng còn đang trong đại điện, rồi sau đó một khắc thì xuất hiện ở ngoài đại điện, mọi người xem đến là không không hẹn đều cùng nghĩ nàng thông qua điều khiển tượng đồng Cửu sát cùng quang ảnh kết hợp chế tạo mà thành bóng dáng thôi.

Nói cho cùng, tác dụng chính của tượng đồng Cửu sát chính là thay thế Na Di thuật của Tàn Hoa bí lục, có thể căn cứ ý nghĩ chủ nhân của nó, tùy ý di chuyển vị trí. Bất đồng chính là, Na Di thuật không cần mượn bất kỳ ngoại lực, mà Cửu sát tượng đồng cũng là phải tùy thân đeo mới có hiệu quả.

Trên tường bóng dáng đang không ngừng biến ảo hình dáng, hình ảnh chín kỳ thú khác nhau hiện ra, lành lạnh rợn người.

Trong đại điện, có người bắt đầu phản ứng kịp, bóng dáng này rõ ràng chính là từ bên ngoài phản xạ vào, nói cách khác Vân Khê giờ phút này đang ở ngoài điện!

Vân Trung Thịnh là người đầu tiên chạy ra đại điện, cửa đại điện, Vân Khê đang giơ tượng đồng trong tay, không ngừng chuyển động phương vị, độc cao, góc độ của tượng đồng tạo ra những hình ảnh kỳ thú dữ tợn.

Thì ra là như vậy!

Thì ra là như vậy!

Hóa ra chín con kỳ thú chỉ để dọa người, chỗ lợi hại nhất của tượng

đồng Cửu Sát chính là Na Di thuật.

Sau Vân Trung Thịnh, những người khác cũng lần lượt đi ra khỏi đại điện, bao gồm cả cung chủ, tới quan sát Vân Khê biểu diễn, rối rít bừng tỉnh đại ngộ.

Giải khai bí mật tượng đồng Cửu sát, như vậy hai nghi vấn cũng được làm rõ.

Tại sao Vân Mạch Thiên đồng thời giết được Ngũ công tử cùng Lục tiểu thư được bảo vệ cẩn mật? Tại sao hắn vô thanh vô tức xuất hiện ở phòng ngủ của Thất tiểu thư, sau đó lại vô thanh vô tức biến mất?

Với tượng đồng Cửu sát, hoàn toàn có thể giải thích hết thảy!

Như vậy, cuối cùng một nghi vấn, động cơ giết người của hắn là gì? Hắn vì sao phải giết người, hơn nữa lại toàn giết con của cung chủ?

Vấn đề này lần lượt hiện lên trong đầu mỗi người, Tứ tiểu thư tình cờ đang lúc quay đầu, nhìn về trong điện, trong đại điện chỉ có Vân Mạch Thiên cùng Thủy Quy cự thú chưa cùng bọn hắn đi ra ngoài. Vừa nhìn liền thấy Vân Mạch Thiên chuẩn bị trốn chạy, nàng kinh hô lên: “Hắn muốn chạy trốn!”

Cung chủ sắc mặt lạnh lẽo, xoay người mạnh mẽ xuất chưởng hướng Vân Mạch Thiên.

“Muốn chạy? Đem mệnh lưu lại!”

Chưởng phong bài sơn đảo hải, uy không thể đỡ!

Một chưởng này, nếu Vân Mạch Thiên vẫn bất động tại chỗ, hoặc là thoát chậm một nhịp, hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Đáng tiếc, Vân Mạch Thiên cũng không phải là người ngu, bị Vân Khê vạch trần hắn trước mặt mọi người, nếu hắn còn không nghĩ đến việc chạy trốn, như vậy tên này cũng quá trì độn rồi.

Cung chủ hạ thủ mau, tốc độ chạy trốn của Vân Mạch Thiên cũng không chậm, cơ hồ chính là đồng thời, Vân Mạch Thiên bí mật lấy tượng đồng Cửu sát trong người ra, biến mất.

Cung chủ tức giận ngất trời, một chưởng lại một chưởng tùy ý đánh vào trong đại điện, nếu Vân Mạch Thiên còn chưa chạy ra đại điện, thì nhất định phải lưu lại!

Nghe được tiếng động cuồng bạo trong đại điện, Vân Khê khóe miệng hơi cong lên, ánh mắt chợt lóe, ngẩng đầu nhìn về chân trời nơi nào đó.

Mới vừa, sở dĩ nàng chuyển ra ngoài cửa, mục đích đúng là muốn cho Vân Mạch Thiên cơ hội, để cho hắn thuận lợi chạy thoát. Bởi vì từ lúc ca ca nói về thân thế của Vân Mạch Thiên, nàng đã hoài nghi rằng động cơ giết người của Vân Mạch Thiên có liên quan đến nàng, nếu không hắn sẽ không đúng dịp nàng đi tới Vân tộc thời điểm, đem Cửu sát tượng đồng lấy ra, khiến nó xuất hiện ở trong mắt thế nhân.

Khi còn không có xác định mục đích thực sự của hắn, nàng không muốn để hắn chết ở trong tay cung chủ, nếu có cơ hội, nàng nhất định phải hỏi cho rõ ràng, mục đích của hắn đến tột cùng là cái gì? Cùng nàng có quan hệ hay không?

Vạch trần diện mục của hắn, giải khai lời nguyền của Cửu Sát, Vân Khê cũng không hối hận, bởi vì cho dù không có nàng, cũng sẽ có người tiếp tục tra xét, rồi sẽ có một ngày mọi chuyện được làm rõ ràng, hơn nữa nàng không muốn liên luỵ người vô tội. Đại tiểu thư

thay người gánh tội thay, đạo đức tốt, nàng làm sao có thể trơ mắt nhìn nàng ấy chịu chết? Mặc dù nàng ấy có thể là nữ nhi của kẻ thù.....

Trước khiến Vân Mạch Thiên lộ chân tướng giết người, sau đó mượn cơ hội để hắn rời đi, đây chính là tính toán của Vân Khê.

“Đuổi theo! Đuổi theo cho ta! Nhất định phải bắt được Vân Mạch Thiên, bổn tọa muốn đem hắn bầm thây vạn đoạn!” Cung chủ tức giận cực độ, nghĩ đến ba đứa con của mình đều chết trong tay của Vân Mạch Thiên, hai đứa con gái lớn biết rõ mọi chuyện lại bao che, nhận tội thay cho hắn, nàng hận Vân Mạch Thiên vô cùng!

Thấy tình huống hiện giờ, có lẽ Cung chủ cũng không có tâm tình chào tạm biệt nàng, Vân Khê cũng không ở Vân Huyễn điện lâu, đi theo các vị công tử, tiểu thư rời khỏi Vân Huyễn điện.

“Chờ ta một chút!” Thủy Quy cự thú lại một đường đi theo Vân Khê, cũng rời khỏi Vân huyễn điện, nhảy xuống từ trên sườn núi cao mấy trăm trượng.

Ầm!

Kèm theo một tiếng vang thật lớn, nơi Thủy Quy cự thú rơi xuống, mặt đất bắt đầu nứt nẻ, lưu lại một cái hố thật to.

May là mấy người Vân Khê chạy trốn mau, nếu không liền trực tiếp bị nó đè chết.

Bị một con Thủy Quy đè chết, chết như vậy, thật sự là..... quá mất mặt!

“Tiểu nha đầu, ngươi chờ ta một chút! Không biết lão nhân gia lớn

tuổi, hành động không được nhanh nhẹn sao? Chẳng hiểu cái gì là kính trọng người già cả, người trẻ tuổi bây giờ thật là… thói đời thật là….” Thủy Quy vừa bò từ dưới hố lên, vừa lầu bầu lầm bầm cằn nhằn.

Vân Khê không nhịn được trợn mắt: “Khó trách Cửu cô cô không có hứng thú với ngươi, người già rồi, chân tay chậm chạm, sao xứng với Phượng cô cô trẻ trung kiều mỵ xinh đẹp chứ?”

“Ngươi nói cái gì?” Thủy Quy chỉ một thoáng nổi giận, duỗi dài cổ, nhìn chằm chằm Vân Khê nói, “Không cho ngươi làm bẩn tình yêu thuần khiết của ta đối với A Cửu muội muội.”

Vẻ mặt tức giận kia giống như Vân Khê đã làm chuyện xấu xa ghê tởm vậy.

“Nôn!” Vân Khê thật muốn ói, trên người một trận ác hàn, “Lão nhân gia, kính nhờ! Ngươi cùng Cửu cô cô căn bản không phải một chủng tộc, làm sao yêu nhau? Ta xem lão nhân gia ngài hay là nhanh đi tìm một con rùa cái, thừa dịp tay chân còn động đậy được thì sớm một chút sanh con dưỡng cái, thành gia lập nghiệp đi!”

“Ngươi.....” trên người Thủy Quy nếu có lông, thì giờ phút này nhất định là bộ lông dựng đứng lên, nếu là trên đầu có quan, nhất định tức sùi bọt mép, “Tiểu nha đầu đáng giận! Ngươi muốn làm ta tức chết sao?”

Thân thể Vân Khê co rụt lại về phía sau, nghĩ rằng nó sẽ đánh nàng, nhưng nàng nghĩ sai rồi. Thủy Quy cự thú một khắc trước còn nổi giận lôi đình, một khắc sau lại khóc lóc ỉ ôi, thân thể vừa động, thật vất vả mới bò ra khỏi hố lại bị rơi vào lần nữa. Nó rụt cả tứ chi lại, giống như ăn vạ, nằm luôn trong hố không chịu chui ra nữa.

“A Cửu muội muội, muội làm ta tổn thương quá! Nhớ ngày đó chúng ta thanh mai trúc mã, cùng nhau làm bạn ở bên người chủ nhân, cùng tiến cùng lùi, cùng nằm cùng ngủ, đã sớm tuy hai mà một.”

Cửu cô cô ở bên trong linh châu nổi da gà, run lên ba cái, cái gì thanh mai trúc mã? Cái gì cùng tiến cùng lùi, cùng nằm cùng ngủ, đã sớm tuy hai mà một? Sao ngươi có thể làm một con rùa ghê tởm như vậy chứ?

“Sau lại biết được muội bị hại, bị trọng thương, chủ nhân phải đem muội đóng băng ở chỗ an toàn, ta thương tâm khổ sở thật lâu, nước mắt đều chảy khô.”

“Vì chờ muội trở lại, ta nghe chủ nhân phân phó, vẫn canh giữ ở Vân Huyễn điện, một bước cũng không có rời đi, ta dễ dàng sao?”

Ngươi không phải là mỗi ngày đợi ở trong đầm nước, cũng không nhúc nhích, đã có người nuôi ngươi, cung phụng ngươi, mỗi ngày cho ngươi ăn đấy sao? Ta xem ngươi rất hưởng thụ!

Cửu cô cô khinh bỉ trợn trắng mắt với nó, nhưng nó nói những lời này cũng có chút tác động đến trí nhớ của Cửu cô cô. Trong đầu loáng thoáng xẹt qua một chút hình ảnh ngày xưa cùng Thủy Quy ở chung một chỗ, trong đó tựa hồ còn có một cô gái kinh tài tuyệt diễm..... Chẳng lẽ nàng kia chính chủ nhân ngày xưa của nó?

Dung mạo nàng kia trước mặt ở trong đầu nó chợt lóe lên, nó toàn thân nhiệt huyết lập tức sôi trào lên.

Chủ nhân! Chủ nhân của nó!

Nó nhất định phải tìm được chủ nhân của nó!

Nó có loại dự cảm mãnh liệt, chủ nhân của nó ở phụ cận nơi này, đang gọi nó về, chờ nó đi tìm.

“A Cửu muội muội, ta chờ muội, chờ gần vạn năm, không có công lao cũng có khổ cực đúng không? bất kể thế nào muội cũng không thể bỏ lại ta a!”

“Câm miệng!” Cửu cô cô thật sự không nhịn được nó, đột nhiên hiện ra người thật, hướng nó quát chói tai, “Không cho gọi ta là A Cửu muội muội nữa, có nghe hay không?”

Thủy Quy cự thú thấy Cửu cô cô rốt cục hiện thân, trong mắt lóng lánh mừng rỡ, ngoan ngoãn ngậm miệng lại, lấy ánh mắt cầu mong được nhìn nàng.

Cửu cô cô vẻ mặt phiền não, chín đuôi vẫy loạn, suy tư hồi lâu, nó dùng giọng nói thương lượng, đối với Vân Khê nói: “Ngươi cùng nó khế ước đi, có lẽ thông qua nó, ta có thể tìm được tung tích của chủ nhân ta.”

Giọng điệu kia rõ ràng là ra lệnh.

“Nó?” Vân Khê ánh mắt sáng lên.

“Nàng?” Thủy Quy cự thú khinh thường, bởi vì nó thật sự cảm thấy Vân Khê thực lực chưa ra hình dáng gì, bảo nó nhận nàng làm chủ, nó đúng là nhân tài không được trọng dụng a.

Vân Khê thấy Thủy Quy vẻ mặt có một ít khinh thường, đáy lòng cũng nổi giận, ngươi không vui, ta còn chẳng thèm ngó tới đây. Dù sao người trong lòng của ngươi ở chỗ này của ta, ta không tin ngươi dám công kích ta.

Vân Khê bây giờ là không có sợ hãi, cho nên căn bản không sợ nó.

“Ta nghĩ hay là thôi đi, nó già như vậy, cùng lắm chỉ sống được mấy năm nữa thôi. Cùng nó khế ước, ta còn phải chiếu cố lão nhân gia nó, nhiều phiền toái nhiều phiền lụy. Thôi bỏ đi!”

Vân Khê trên mặt đều là vẻ hiềm nghi khinh bỉ, thật giống như Thủy Quy cự thú kia là rau quả, thức ăn bán ngoài chợ, nàng căn bản không nhận ra có gì hơn.

Thủy Quy cự thú nhất thời tức giận điên rồi, lại ghét bỏ nó già?

“Tiểu nha đầu, ngươi có hiểu giá thị trường hay không? Tuổi thọ quy tộc chúng ta, cho tới bây giờ cũng là dài nhất cõi đời này, ta hiện tại cũng bất quá mới lên vạn tuế, tuổi thọ còn dài mà, ít nhất còn có thể sống lâu mấy vạn năm. Mấy vạn năm a, chờ thời điểm ta muốn vào hoàng thổ, tiểu nha đầu lông vàng ngươi không biết đã đầu thai bao nhiêu lần.”

“Già chính là già, đây là sự thật không thể thay đổi. Hơn nữa thân thể già nua của ngài lại nặng nề như thế, có thể tham gia chiến đấu sao? Ta cũng không muốn nuôi một con rùa vô dung.” Vân Khê tiếp tục khinh bỉ.

“Chiến đấu? Không phải lúc trước ngươi đã nhìn thấy rồi sao? Mấy người các ngươi còn cả thú sủng xông lên cũng chỉ đánh ngang tay với ta mà ngươi còn dám hoài nghi năng lực chiến đấu của ta sao? Các ngươi mọi người cùng thú tăng lên, cũng mới cùng ta đánh ngang tay, ngươi lại hoài nghi năng lực chiến đấu của ta?” Đầu xanh của Thủy Quy đần dần biến thành màu đỏ tím.

“Tốt, ta thừa nhận năng lực chiến đấu của ngươi không tệ! Nhưng ngươi lười như vậy, cao ngạo như thế, nếu ta kí khế ước với ngươi

cũng chẳng thể sai sử ngươi, đến lúc đó ngộ nhận thực lực của mình, chẳng may rơi vào hiểm cảnh đây chẳng phải là rất tồi tệ sao? Lại nói, dù sao ta có Cửu cô cô là đủ rồi, chờ ngày nào đó đụng phải một con hồ ly công (đực) xinh đẹp, ta liền đem thu, khiến nó đến với Cửu cô cô. Cứ như vậy, Cửu cô cô tâm tình tốt, tâm tình của ta cũng tốt, tất cả đều vui vẻ. Cửu cô cô, chúng ta đi thôi, đừng để ý tới nó!”

Vân Khê xoay người, vui sướng hài lòng mà thẳng bước đi.

Nàng biết, có Cửu cô cô ở trong tay nàng, chẳng khác nào là bắt được nhược điểm Thủy Quy, không sợ nó không ở lại.

Nàng muốn là một con thú sủng có thể giúp nàng chiến đấu, không phải là một con hết ăn lại nằm, thú sủng không phục, nuôi một Cửu cô cô cao ngạo vô cùng đã đủ rồi, nếu lại thêm một, nàng thật không biết rốt cuộc ai là chủ tử, ai là thú sủng đây.

Vân Khê cất bước đi về phía trước, không có ý tứ muốn lưu lại, cho đến phía sau rốt cục truyền đến thanh âm “Chờ một chút” gọi lại, một nụ cười đắc ý trong nháy mắt đọng ở bên miệng của nàng.

Quyển 5 - Chương 119: Di sản của Vân Huyên

Thủy Quy cự thú bất đắc dĩ đi lên trước, giọng buồn buồn nói: “Được rồi, ta sẽ kí khế ước với ngươi, bất quá ngươi phải trải qua khảo nghiệm của ta mới được. Nếu ngươi ngay cả khảo nghiệm của ta đều không thể thông qua, ngươi cũng không có tư cách trở thành tân chủ nhân của ta!”

Đỉnh đầu cao ngạo ngẩng lên, Thủy Quy cự thú tính tình mặc dù có chút nóng nảy, nhưng cũng có một mặt cơ trí.

“Khảo nghiệm gì?” Vân Khê cảm giác mình có chút tiểu nhân, nghe đối phương nói muốn khảo nghiệm nàng, hứng thú của nàng lại càng đậm. Thử nghĩ xem, lúc này bọn họ mới lần đầu tiên gặp mặt, nó không biết nàng, cũng không biết thiên phú cùng năng lực chân thật của nàng, tại sao phải nhận thức nàng làm chủ, nghe nàng sai sử?

Tốt, vậy thì tiếp nhận khảo nghiệm của nó, khiến nó hoàn toàn tâm phục khẩu phục!

“Ngươi đến trên lưng ta! Ta dẫn ngươi đi một chỗ, đến lúc đó ngươi sẽ biết.”

Vân Khê tò mò, nghe lời nó, nhảy lên lưng của nó. Cửu cô cô không có ý định tham dự vào khảo nghiệm ước định giữa bọn họ, trở lại trong linh châu.

Dưới ánh mắt của đám người Vân Trung Thịnh, Thủy Quy cự thú đột nhiên bay lên trời, nhảy chính là mấy trăm trượng, sưu một tiếng, phi

thân đi, chỉ chừa cho bọn hắn một điểm nhỏ màu đen.

“Bà nội của ta, vận khí của nàng cũng quá tốt đi? Đã thu nhiều thú sủng như vậy còn chưa đủ sao, ngay cả Thủy Quy cự thú cũng muốn thu đi sao? Sao ta lại không may mắn như nàng chứ?” Vân Trung Báo ghen tỵ đỏ mắt.

Vân Trung Thịnh nhàn nhạt liếc hắn một cái, thầm nghĩ nếu để cho ngươi thu được Thủy Quy cự thú, như vậy cả Vân Thành có khi loạn thất bát tao lên? Chỉ mới là bảo kiếm, ngươi cũng có thể ở trên đường cái huyên náo mọi người, nếu có được Thủy Quy cự thú, ngươi còn ở Vân Thành khoe khoang như nào nữa?

Ai chịu nổi?

Ngẩng đầu nhìn về phương hướng Vân Khê rời đi, hắn nhẹ nhàng thở dài, nàng lần này trở lại Vân tộc, quả nhiên là có chuẩn bị mà đến? Vân tộc có thể dung được nàng sao? Mà nàng có thể dung nạp được Vân tộc sao?

Một đôi mày kiếm thật sâu nhăn lại.

Đây là một phế tích cách xa Vân Thành, phóng tầm mắt, mấy dặm xung quanh, cỏ cây không mọc.

Hít một hơi, toàn bộ đều là hoang vu.

“Ngươi dẫn ta đến nơi đây làm cái gì?” Vân Khê tò mò hỏi, từ trên lưng Thủy Quy nhảy xuống.

Thủy Quy cự thú chậm rãi hoạt động thân thể, một cái chân ngắn vỗ vỗ phía dưới mặt đất, nói: “Ngươi dùng toàn lực, đục lỗ tầng mặt đất này, có thể đục lỗ bao nhiêu thì đục bấy nhiêu.”

Vân Khê trố mắt, ngươi có phải đang nói đùa không? Vô duyên vơ cớ lại bảo ta đi đào đất? Không phải đang đùa ta sao?

Bất quá, cũng không thể khiến nó coi thường mình, đào thì đào!

Vân Khê từ từ vận khí, huyền khí ở trong người lưu chuyển một vòng, lực lượng trong tay tích tụ, đột nhiên "oanh" đánh ra một chưởng, mặt đất khẽ chấn động, địa tầng lại vẫn không nhúc nhích.

Vân Khê ồ lên một tiếng, âm thầm ngạc nhiên.

Nàng không muốn chịu thua, một lần nữa vận chuyển huyền khí, đợi lực lượng tích tụ đến một mức độ cao hơn, cả người nàng đột nhiên bay ngược dựng lên.

"Phá cho ta!"

Từ trên hướng xuống, một chưởng đánh ra, lực như sấm sét!

Chỉ một thoáng, tứ phương chấn động.

Địa tầng rốt cục nứt ra một đường vết nứt.

Vân Khê mượn chưởng lực bắn ngược, hướng về phía trước bay ngược một đoạn, tiếp tục toàn lực oanh kích.

"PHÁ…! PHÁ…! PHÁ…! PHÁ…! ——"

Một chưởng tiếp theo một chưởng, chưởng lực kéo dài không ngừng, cường ngạnh đem địa tầng hé ra khe hẹp, tạo ra cái lỗ thủng to.

“Đủ rồi! Đủ rồi!” Thủy Quy cự thú hô ngừng, đã gặp nàng dùng phương pháp bạo lực oanh kích như thế, âm thầm run sợ, nhưng cũng không thể phủ nhận, thực lực của nàng vượt ra khỏi suy đoán của nó. Theo nó đoán, nữ tử bằng tuổi nàng, tối đã cũng chỉ có thực lực giống như mấy cô nương ở Vân Huyễn điện, mạnh nhất cũng chỉ là Huyền tôn. Ai ngờ không phải, nàng đã có cảnh giới Huyền Hoàng!

Từ tuổi cùng thực lực của nàng mà xem xét, không thể nghi ngờ rằng nàng vô cùng xuất sắc.

Nhưng muốn trở thành chủ nhân của nó, chỉ bằng vào những thứ này là không đủ..

Vân Khê xoay thân một vòng, vững vàng rơi xuống đất, mới vừa một vòng oanh kích, hao tổn đi không ít huyền khí cùng thể lực của nàng, linh châu tụ tập ở trong cơ thể nàng cảm giác đến lực lượng của nàng tiêu thất, chúng thả ra u quang, tự động vì nàng chữa trị lực lượng.

Vân Khê thật sâu hô hấp lấy u quang, chức năng khôi phục của linh châu rất tốt, nhưng nếu có thể tập hợp đủ mười viên linh châu, như vậy nàng sau này đều không cần lo lắng bị thương hoặc là thể lực tiêu hao. Cho dù là gặp gỡ cường địch, nàng cùng lắm thì cùng đối phương chiến đấu lâu dài, đến khi đối phương hao tổn thực lực hết mới thôi.

Thủy Quy cự thú quan sát sắc mặt Vân Khê, sắc mặt của nàng từ từ chuyển sang hồng nhuận, giống như người không có chuyện gì, nó không khỏi mở ra thần thức, thăm dò đến trong cơ thể của nàng, cẩn thận quan sát, bỗng nhiên, nó thất thanh kinh hô: “Linh châu?! Trong cơ thể của ngươi lại có sáu viên linh châu! Khó trách a, khó trách.....”

Rung đùi đắc ý, Thủy Quy như có điều suy nghĩ.

Vân Khê nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: “Như thế nào? Khảo nghiệm xem như xong rồi sao?”

“Dĩ nhiên không phải! Khảo nghiệm của ta làm sao có thể đơn giản như vậy?” Thủy Quy cự thú xấc láo quơ quơ đầu, “Ngươi hướng bên trong xem một chút, có đồ đặc biệt gì không?”

Vân Khê bán tín bán nghi đi lên trước, nhìn quanh kẽ đất mình vừa tạo ra, địa tầng bị chưởng lực đánh trúng nát bấy, lộn xộn chồng chất ở một chỗ, nhìn không rõ lắm. Kẽ đất hé ra lớn nhỏ, đủ để dung nạp một người, nàng định tung người nhảy xuống, nhảy vào trong kẽ đất, khom người cầm kiếm bới đất ra, tinh tế quan sát.

“Nhìn cẩn thận một chút, phía dưới có khắc chữ hay không? Hẳn là nơi này không sai.” Thủy Quy cự thú vừa nhớ lại, rất không phụ trách nhiệm nói.

Chữ?

Địa phương quỷ quái này còn có thể có chữ viết?

Vân Khê căn bản không để tâm tư quá nhiều ở bên trên nơi này, chẳng qua là tùy ý cầm kiếm gảy sạch đất, thầm nghĩ con rùa háo sắc này rốt cuộc muốn làm gì, nói muốn khảo nghiệm nàng, sao lại làm trò này, khiến người ta thật khó hiểu.

Ngươi tốt nhất là ra vẻ thâm trầm, nếu là chỉ vì đùa giỡ ta, cho dù ngươi là rùa vạn năm, ta cũng có biện pháp chỉnh ngươi!

Đinh!

Vỏ kiếm không biết là đụng phải thứ gì, phát ra kỳ dị tiếng vang.

Vân Khê động tác trên tay sững lại, nhìn chăm chú, đột nhiên thấy ở trong đống đất lộ ra một lỗ hổng, lỗ hổng lại thật sự xuất hiện chữ. Vừa thấy văn tự cổ xưa kì quái, Vân Khê vừa vẹt đất ra, vừa nhìn, phát hiện một chữ cũng không nhận biết được.

“Như thế nào? Như thế nào? Có phát hiện chữ hay không?” Thủy Quy cự thú phát hiện nàng khác thường, vội vàng hỏi thăm.

“Ừ, phát hiện. Chẳng qua đây là kiểu chữ gì, ta một chữ cũng không nhận ra được.” Đợi nàng đem toàn bộ đất đá dọn sạch, phát hiện vị trí khắc chữ được làm từ chất liệu đặc thù, khác hẳn xung quanh, cho nên mới tạo ra tiếng va chạm kỳ lạ.

“Ngươi không biết là chuyện bình thường. Đó là chữ viết được sử dụng vào vạn năm trước trên đại lục, đến bây giờ đã sớm tuyệt tích rồi, cũng chỉ Linh Thú bác học anh tuấn như ta, mới có thể nhận biết.”

Vân Khê thật rất muốn đánh chết con rùa tự luyến lại không có tiền đồ này.

“Vậy thỉnh giáo Quy tiền bối, chỗ này rốt cuộc viết cái gì?”

“Cũng không có gì, chính là nói cho người phương pháp như thế nào mở ra kho tàng.” Thủy Quy cự thú dừng một chút, tiếp tục nói, “Cái kho tàng này là tài sản riêng tư chủ nhân của ta, chỉ người có huyết mạch thuần khiết giống người mới có thể mở ra, ngươi thử đem máu của ngươi nhỏ lên phía trên những chữ này một chút, nếu như huyết mạch của ngươi đủ thuần khiết, thì ngươi có tư cách mở ra cửa lớn của kho tàng, nếu như không phải..... Rất đáng tiếc, chẳng những ngươi không nhận được di sản riêng của chủ nhân ta, mà ta cũng không thể nhận ngươi làm chủ nhân mới của ta.”

“Di sản riêng của chủ nhân ngươi?” ánh mắt Vân Khê sáng lên, chẳng lẽ nơi này là địa phương cất dấu bảo vật của Vân Huyên? Phát tài rồi! Nhân vật phong vân vạn năm trước giống như nàng mà cất dấu bảo bối, khẳng định những vật này đều là trân phẩm, nếu như mình chiếm được, nhất định mình sẽ phát tài a.

“Ta nể mặt A Cửu muội muội mới cho ngươi cơ hội này, đổi lại là người khác, một câu ta cũng không thèm hỏi, chứ đừng nói đến việc dẫn hắn đến đây…” Thủy Quy cự thú còn đang liên miên cằn nhằn, thật giống như dẫn nàng tới nơi này, là cho nàng bao nhiêu mặt mũi, mà trên thực tế, nó chính là đang lấy lòng Cửu cô cô.

Lão sắc rùa, còn rất có tâm cơ!

Vân Khê không có để ý tới nó, nương theo phương pháp của nó, cứa cánh tay, để cho máu theo cánh tay của nàng nhỏ xuống, một giọt một giọt, máu tươi rơi vào giữa những hàng chữ, thuận thế lan tràn rộng ra.

Lòng của nàng nổ lớn nhảy lên.

An tĩnh, rất an tĩnh.

Một chút phản ứng cũng không có.....

Theo lý thuyết, trên người nàng có huyết mạch Vân tộc thuần khiết nhất, nhất định là không có vấn đề, nhưng là tại sao không có phản ứng đây?

Vân Khê bắt đầu khẩn trương, cánh tay cầm kiếm của mình lại đang hung hăng tìm xuống.

Nữ nhân, nên đối với mình ngoan độc một chút!

Nàng cũng không tin, chẳng lẽ máu của nàng còn có thể xảy ra vấn đề?

Thời gian một chút xíu trôi qua, máu của nàng cơ hồ đã thấm ướt cả khối khắc có chữ viết.

Song, vẫn không có bất kỳ phản ứng.

Thủy Quy cự thú đứng ở phía trên nàng thăm dò, từ góc độ này, có thể thấy rõ ràng phía dưới phát sinh hết thảy, nó tiếc nuối thở dài, xem ra di sản của chủ nhân vẫn không thể nào tìm được người thừa kế thích hợp.

Nó còn tưởng rằng người được A Cửu muội muội chọn lựa nhất định là kinh tài tuyệt diễm, không giống người thường, ai ngờ cư nhiên lại là thật sự bình thường.....

Vân Khê cũng tuyệt vọng, sắp bỏ qua.

Đột nhiên ——

Chuyện tình kỳ dị xảy ra.

Máu chảy xuôi ở giữa những hàng chữ trong nháy mắt sôi trào lên, vô số bọt khí sủi lên.

Vân Khê thậm chí thấy một phần chất liệu đặc biệt để khắc chữ sau khi bị máu của nàng chảy qua lập tức tan chảy, lỗ thủng hai bên xuất hiện trước mặt của nàng, đập vào mặt chính là không khí viễn cổ lạnh lẽo, ngạo nghễ từ sâu trong lòng đất.

“Mở ra! Mở ra!”

Vân Khê kích động kêu lên.

Quay đầu lại, trùng hợp bắt gặp Thủy Quy miệng mở rộng, quên mất khép lại, mồ hôi chảy ròng, bộ dáng kia càng thêm xác minh danh hiệu sắc rùa của nó.

Hai mắt nó lấp lánh như sao, bất khả tư nghị ngó chừng Vân Khê, một lúc lâu, mới nuốt xuống một ngụm nước miếng nói: “Ngươi không phải là người! Máu của ngươi độ thuần khiết lại thắng được chủ nhân ta, điều này sao có thể?”

“Tại sao? Nơi đó có vấn đề sao?” Vân Khê vô tội nhìn nó, chẳng lẽ cửa vào kho tàng không phải là như vậy mở ra đấy sao?

Thủy Quy cự thú vừa nghe lời của nàng, lập tức oa oa quát to lên: “Nơi đó có vấn đề? Đương nhiên là có vấn đề, vấn đề lớn!”

Thân thể cao lớn của nó kích động lắc lư đứng lên: “Ta trước kia tận mắt thấy chủ nhân của ta mở ra cửa vào kho tàng như thế nào, máu của nàng sau khi nhỏ giọt bên trên, một mảnh vị trí sẽ hiển lộ ra dấu hiệu, sau đó chủ nhân có thể đem nó mở ra, tiến vào kho tàng rồi, mà ngươi..... Ngươi..... Ngươi quả thực không phải là người!”

Chủ nhân của nó sau khi rỉ máu, cũng chính là khiến cho cửa vào hơi động đậy, mới có thể tiến nhập kho tàng.

Nàng ngược lại, trực tiếp đem cửa vào kim loại của kho tàng làm cho tan ra, quá không phải là người rồi!

Thủy Quy cự thú hận không được đấm ngực dậm chân, chỉ tiếc tứ chi của nó quá ngắn, với mãi không tới.

“Thì ra là như vậy a, ta còn tưởng rằng là đại sự gì, này có cái gì kì quái lắm đâu?” Vân Khê cố ý chọc giận nó, đáy lòng một trận sảng khoái, nếu nói như thế, chẳng phải là chứng minh máu trên người nàng so sánh với Vân Huyên còn thuần khiết hơn sao? Như vậy tu vi của nàng ngày sau có thể vượt xa Vân Huyên không?

Thủy Quy cự thú hai mắt trắng dã, này còn chưa phải kì quái thì như thế nào mới đáng ngạc nhiên?

“Ta đây có thể đi xuống sao? Phía dưới có thể có những thứ cơ quan bẫy rập khác không?” Vân Khê hỏi.

“Không có, nơi này vốn là chủ nhân ta tạm thời nảy lòng tham, thu gom tài vật, căn bản không có thời gian đi thiết trí cơ quan bẫy rập. Hơn nữa nơi này đất đai hoang vu, có rất ít người sẽ phát hiện, trừ ta cùng chủ nhân, không còn có bất kỳ người nào biết chỗ này chôn giấu bảo vật.” Thủy Quy cự thú vừa nói, vừa nhớ lại, lúc ấy thời điểm chủ nhân vội vã ở chỗ này thu gom tài vật, đại khái là đã tiên đoán đến mình sẽ có nguy hiểm, cho nên mới dặn dò nó ở lại giữ ở Vân Huyễn điện, vô luận như thế nào cũng không được rời đi, cho đến một ngày cơ duyên đến.....

Nó nhìn từ trên xuống dưới Vân Khê, đây là tân chủ nhân, được A Cửu muội muội lựa chọn, lại có thể mở ra cửa vào kho tàng, nghĩ đến chính là nàng không sai.

Vân Khê nhìn vào phía dưới không gian, đáy lòng khẩn cấp.

“Vậy thì tốt. Ta đây đi xuống!”

Nàng tung người nhảy, nhảy vào kho tàng tối đen.

Hương vị ẩm ướt, không ngừng xâm nhập trong mũi của nàng, hàn phong từng trận, nàng không ngờ kho tàng lại được đào sâu như vậy, vừa sâu vừa hẹp.

Dùng Dạ Minh Châu chiếu sáng, nàng dọc theo cửa động chật hẹp đi xuống, rêu xanh bám đầy vách tường xung quanh, không chỗ nào có thể đặt chân hoặc leo lên.

Bởi vì nàng đã là cao thủ Huyền Hoàng chi cảnh cho nên mới có thể tùy ý hành động ở nơi trơn trượt ẩm ướt này. Nếu thực lực của nàng vẫn còn giống như lúc ở Ngạo Thiên đại lục chỉ sợ rằng sẽ bị ngã xuống, muốn leo lên cũng rất khó khăn.

Suy nghĩ lung tung, cũng không biết trải qua bao lâu, nàng rốt cục thấy được mặt đất. Hai chưởng đẩy ra, tan mất một phần lực, nàng khinh phiêu rơi xuống đất.

Quyển 5 - Chương 120: Thiết kiếm thần kỳ

Cuối cùng thì Vân Khê cũng đặt chân xuống hầm đất, nàng ngây ra, bị cảnh tượng trước mắt làm cho sững sờ.

Nàng đang nhìn thấy gì?

Trước mắt, từng hàng từng hàng linh cẩm thạch tản ra ánh sáng mờ ảo lung linh; từng hàng từng hàng Linh quả trong suốt, mượt mà, ngon lành; từng hàng từng hàng tinh thạch long lanh lóng lánh, như mộng như ảo; còn có từng hàng từng hàng vàng bạc châu báu, nhiều không kể xiết…

Vân Khê hoàn toàn ngây dại.

Không biết đã bao lâu, cuối cùng nàng mới ngốc nghếch phun ra một câu: “Mẹ ơi, con giàu rồi!”

Có thể không phát tài sao? Toàn bộ bảo bối trong này đều là của nàng, nếu đem đổi thành bạc thì nhà nàng dùng mấy chục đời cũng không hết.

Nàng thật sự rất bội phục Vân Huyên, bà ấy có thể vơ vét của cải, bảo bối nhiều đến mức này, thật sự là quá trâu!

“Côn Luân tiền bối, Ngọc Thụ Lâm Phong, Tiểu Mặc, Thượng Quan cô nương tất cả đều ra đây đi. Chúng ta cùng nhau chuyển bảo bối, có thể chuyển bao nhiêu thì cứ chuyển.”

Sau khi nàng triệu hồi, người trong Ngọa Long cư vội vàng đi ra, nhìn thấy bảo bối như thế ai có thể thờ ơ chứ?

“Phát tài rồi! Chúng ta phát tài rồi!” Đinh Phong la hoảng lên đầu tiên, hai mắt tỏa sáng.

“Nhiều Linh thạch như vậy, còn có nhiều Địa Phẩm linh thạch nữa chứ! Dù có đào cả tòa Côn Luân tiên cảnh của chúng ta lên cũng không tìm đủ mười viên Địa Phẩm linh thạch, nơi này lại có nhiều như vây. Trời ơi, còn có cả Thiên Phẩm linh thạch. Chúng ta giàu to rồi!” Lão đại Đinh Ngọc luôn luôn trầm ổn giờ cũng không nhịn được mà điên cuồng kêu to.

“Nơi này còn có cả Linh quả, linh quả vạn năm. Cho dù là Linh Nguyên quả bình thường thì giờ cũng tràn đầy linh nguyên. Trời ơi, ta không nhìn lầm chứ? Đây không phải là Thiên Tâm quả sao? Thiên Tâm quả là Linh quả cấp bậc cao nhất, có tác dụng với cả cao thủ cấp Huyền Hoàng…” Đinh Thụ hưng phấn nói.

Đinh Lâm chẳng nói gì, hai tay bận rộn thu dọn bảo bối.

Côn Luân lão giả vuốt vuốt chòm râu, khi thì lắc đầu chậc chậc, khi thì gật đầu thở dài.

Tiểu Mặc nhìn qua đống bảo bối, phản ứng đầu tiên chính là nhìn hàng tinh thạch, vui vẻ kêu to: “Mẫu thân, thật nhiều Long tinh thạch. Con có thể luyện chế ra rất nhiều vật quý!”

Nghe con trai nói thế, Vân Khê lập tức nhớ đến Long Thiên Tuyệt, nếu hắn nhìn thấy đống Long tinh thạch này chắc hản cũng rất hưng phấn. Phải rồi, trước mắt, Thiên Tuyệt dẫn thuộc hạ Lăng Thiên cung đi xây dựng sự nghiệp, lúc này hắn nhất định cần nhiều bảo bối để tăng cường lực lượng hơn nàng. Đợi nàng thu thập chỗ bảo bối này

xong thì sẽ đưa ngay cho hắn, giúp hắn công thành danh toại!

Tiểu Bạch thấy đống bảo bối này cũng không có phản ứng gì cả. Phải biết rằng nó chính là Long Thái tử, ở Long Vương cốc nó muốn cái gì thì sẽ được cái đó, chỉ cần ho một tiếng, toàn bộ Thần Long trong Long Vương cốc sẽ dốc toàn lực mang đồ đến cho nó, ở phương diện này, nó chẳng mong gì cả. Thứ nó yêu nhất chính là có đồ ăn ngon để ăn.

Nó theo sau Tiểu Mặc, Tiểu Mặc muốn gì, nó sẽ khuân giúp, tận tâm hết sức, không quản mệt nhọc.

Tiểu Phượng Hoàng thì không hiền lành như vậy. Vừa thấy Linh quả, nó lập tức xông đến, chính mình nuốt trước vài viên, sau đó mới chọn quả tốt quả ngon dâng cho tiểu chủ nhân của nó. Nó vui mừng rạo rực nên cũng không thèm đi đùa bỡn Tiểu Bạch nữa.

Thượng Quan Như Nhi cũng dẫn Tiểu Nguyệt Nha ra khỏi Ngọa Long cư, nàng không đi nhặt bảo bối mà đứng cổ vũ Tiểu Nguyệt Nha chọn đồ cho chính bé.

Tiểu Nguyệt Nha bây giờ đã tự đi được rồi, mỗi bước đi lẫm cha lẫm chẫm khiến Vân Khê đứng xem mà toát mồ hôi, sợ bé không cẩn thận lại ngã.

“Thượng Quan, muội cũng chọn một ít bảo vật cho mình đi, cơ hội hiếm có như vậy.” Vân Khê vừa nhìn chăm chú con gái, vừa nói với Thượng Quan Như Nhi.

Từ sau khi Tiểu Nguyệt Nha được sinh ra, Thượng Quan Như Nhi luôn ở bên cạnh chăm sóc Tiểu Nguyệt Nha, tận tâm hết sức, không câu than vãn, oán hận. Trong lòng Vân Khê rất áy náy, dù sao người ta vẫn còn là cô nương chưa chồng, để cho một hoàng hoa khuê nữ

đi chăm sóc một đứa bé là chậm trễ nàng. Nhưng bây giờ đổi người khác, Vân Khê không yên tâm, đành phải tìm cách báo đáp nàng.

Thượng Quan Như Nhi ánh mắt vĩnh viễn luôn trong sáng, đạm bạc, đối mặt với nhiều bảo vật như vậy nhưng lòng nàng vẫn yên tĩnh như nước. Vốn định lắc đầu cự tuyệt, nhưng nghĩ đến tâm tình Vân Khê lúc này, nàng đành cười nhẹ tiếp nhận, có lẽ như thế sẽ khiến Vân Khê thoải mái hơn, sẽ không tìm cách báo đáp nàng nữa.

Một tâm hồn đẹp đẽ ẩn giấu bên trong.

“Được, vậy muội đi chọn.” Trước khi đi nàng vẫn không quên nhìn Tiểu Nguyệt Nha một cái. Nàng thật sự rất yêu quý Tiểu Nguyệt Nha cho nên mới chăm sóc cẩn thận như thế.

Vân Khê chăm chú nhìn Thượng Quan, sau đó dắt tay nhỏ bé của con gái, hỏi bé: “Tiểu Nguyệt Nha, con muốn vật gì thì nói với mẫu thân, mẫu thân sẽ lấy giúp con.”

Khuôn mặt bầu bĩnh nhăn nhó, một đôi mắt trong suốt như châu ngọc ngó nghiêng xung quanh, đôi tay nhỏ bé chọc chọc quai hàm của chính mình, Tiểu Nguyệt Nha có vẻ rất rối rắm, lại có vẻ ghét bỏ… Cư nhiên là ghét bỏ! Chẳng nhẽ bé không thích những bảo bối này sao? Vậy rốt cuộc là bảo bối gì mới lọt vào mắt xanh của bé chứ?

“Tiểu Nguyệt Nha thích quả không? Ăn ngon lắm, vừa thơm vừa ngọt.” Vân Khê chỉ vào đống Linh quả thượng đẳng, chỉ cần con gái thích, nàng không ngại lấy Linh quả làm đồ ăn vặt cho con gái.

Tiểu phượng hoàng từ giữa đống Linh qua ngẩng đầu lên, nhiệt tình tiếp đón Tiểu Nguyệt Nha: “Tiểu Nguyệt Nha nhanh tới đây đi, có rất nhiều đồ ăn ngon.”

Tiểu Nguyệt Nha chu chu cái miệng nhỏ nhắn, không có hứng thú. Ngày thường được tiểu phượng hoàng cho ăn, đều ăn những vật quý, cái miệng nhỏ nhắn đã sớm kén ăn rồi, cho dù Linh quả trân quý thế nào cũng không khiến bé hứng thú.

“Tiểu Mặc ca ca thích tinh thạch kìa, con có thích không?” Vân Khê biết con gái mình vẫn có vẻ dựa dẫm vào ca ca, hơn nữa mấy ngày nay hai huynh muội đều ở trong Ngọa Long cư, còn nhiều hơn thời gian mẹ con ở chung, cho nên một câu Tiểu Mặc khẳng định sẽ khiến cho con gái chú ý.

Quả nhiên, nghe thấy bốn chữ “Tiểu Mặc ca ca”, hai mắt Tiểu Nguyệt Nha sáng lên, thoát khỏi tay Vân Khê, bước chân lũn cũn đi đến chỗ Tiểu Mặc.

“Ca ca, ca ca,…”

“Tiểu Huyên Huyên, nhanh đến giúp ca ca chọn tinh thạch, chỉ cần Long tinh thạch và Tử tinh thạch tốt nhất, còn lại thì bỏ đi.”

Tiểu Mặc lại sai khiến muội muội làm việc cho bé, giỏi thật a.

Vân Khê vừa bực mình vừa buồn cười, chỉ cần Long tinh thạch và Tử tinh thạch tốt nhất, còn lại thì bỏ đi, khó trách tốc độ lấy tinh thạch của con lại chậm như vậy, hóa ra là tỉ mỉ lựa chọn a.

“Tiểu Huyên Huyên, muội nhìn cho rõ, đây là Tử tinh thạch, đây là Long tinh thạch, hơn nữa, muội phải chọn tinh thạch hàm lượng tinh thuần, không chứa tạp chất, giống như viên này, hoặc là viên này…” Tiểu Mặc kiên nhẫn giảng giải cho muội muội.

Tiểu Nguyệt Nha hai mắt mở to, không chớp mắt, thật sự chăm chú

lắng nghe, một bên giảng giải, một bên từ vô số tinh thạch chọn ra mấy viên đưa cho ca ca: “Ca ca, Tử… Ca ca, Long…”

“Đúng rồi Tiểu Huyên Huyên thật là thông mình, chọn đều chuẩn. Bây giờ đều chọn như vậy, chọn cho tốt sau đó để vào trong nhẫn trữ vật, biết chưa?” Tiểu Mặc trực tiếp tháo một cái nhẫn trữ vật, giao cho muội muội, vô cùng tín nhiệm bé.

“Tiểu Huyên Huyên, muội qua bên kia, bên kia chưa có ai chọn đâu.” Tiểu Bạch cũng học sai khiến bé.

Tiểu Nguyệt Nha vui vẻ gật gật đầu, nhận nhẫn, đeo vào chính ngón tay mình, sau đó bước đi, tự mình hoàn thành nhiệm vụ vinh quang này.

Tiểu Nguyệt Nha không hổ là kế thừa huyết mạch tốt đẹp của cả nhà, học một lần liền giỏi, ánh mắt sắc bén, tinh thạch bé chọn được toàn bộ đều có phẩm chất cao nhất, thoáng có chút tạp chất hay là thứ phẩm, tay vung lên, không biết đồ bị bé quăng đi đâu.

“Ôi! Ai? Ai ném ta?” Đinh Lâm đáng thương, toàn bị trúng chiêu, mỗi lần đều bị tinh thạch rơi trúng, quay lại phát hiện đầu sỏ gây chuyện, đáy lòng vừa giận dữ lập tức ủ rũ, “Tiểu tổ tông, thúc thúc không đắc tội với cháu, sao cháu toàn hướng về thúc thúc mà “thân thiết” thế hả?”

Đừng nhìn Tiểu Nguyệt Nha còn nhỏ, cơ bắp đều có cả rồi, chỉ tùy tiện vung mà trên đầu Đinh Lâm cũng đầy u nhỏ. Hắn lại không dám phát lực ngăn cản, sợ ngộ thương bé, cho nên đành phải trốn tránh, thân mình nhảy tới nhảy lui, cực kì buồn cười.

Vân Khê quan sát phương thức chơi chung của hai huynh muội, bỗng nhiên lĩnh ngộ ra. Tâm trí Tiểu Nguyệt Nha ngày càng trưởng

thành, giờ đã không phải là đứa nhỏ chẳng hiểu biết gì. Lúc này, bé rất muốn được người lớn tin tưởng, rằng mình đủ khả năng làm mọi việc chứ không cần người khác chăm sóc, hầu hạ.

Được cổ vũ, được tín nhiệm, đây mới là thứ bé cần.

Vẫn là Tiểu Mặc thông minh, hiểu được muội muội, trên phương diện này, nàng vĩnh viễn đều chậm một bước.

Nếu nhóm tiểu gia hỏa muốn tự tìm bảo, nàng cũng không thể nhàn rỗi, nhìn xung quanh xem có bảo bối gì đặc biệt không.

“Quái, nơi này nhiều bảo bối như vậy vì sao lại không có bảo kiếm?”

Một câu nói của Côn Luân lão giả thức tỉnh Vân Khê.

Đúng vậy, nơi này từng dãy Linh quả, từng dãy Linh thạch, từng dãy tinh thạch, lại còn hàng đống vàng bạc châu báu, chỉ duy nhất không có một loại vũ khí nào cả.

Chẳng lẽ là do Vân Huyên không có thói quen sưu tập binh khí?

Lúc này, Thủy Quy cự thú chờ ở lối vào có chút không kiên nhẫn, hướng về chỗ cửa vào hô lớn: “Các ngươi đã nhìn thấy bộ sưu tập các loại bảo kiếm của chủ nhân ta chưa? Kỳ thật có hai thanh thượng cổ bảo kiếm lưu truyền tới nay, các ngươi đừng quên lấy ra, đó là vật trân quý của chủ nhân ta, người rất ít khi sử dung…”

Vân Khê nghi ngờ lỗ tai mình nghe nhầm, các loại bảo kiếm? Bảo kiếm từ thượng cổ lưu truyền tới nay?

Rốt cuộc là mắt nàng có vấn đề hay là trí nhớ của Thủy Quy có vấn đề?

“Tiền bối, người nhớ lầm sao? Nơi này căn bản không có bảo kiểm… A, thật ra có một thanh kiếm rách nát.” Vân Khê ngẫu nhiên nhìn thấy ở giữa đống bảo vật có một thanh kiếm rách nát, giữa đống bảo vật sáng chói, nó có vẻ nổi bật hơn.

“Không có khả năng! Tuyệt không có khả năng này!” Thủy Quy cự thú nghe vậy không khỏi nóng nảy, liền tung mình nhảy vào cửa động, lại quên mất kích thước của chính mình. Cuối cùng đầu nó vừa chui vào, toàn bộ thân thể liên kẹt lại, động cũng không động được.

Nếu lúc này có người đi qua sẽ nhìn thấy một con rùa nước chổng mông, thân nghiêng sáu mươi độ, cắm đầu vào đất.

“Không thể như vậy được! Đây chính là nơi cất chứ bảo kiếm chủ nhân ta tự hào nhất, tại sao lại không thấy? Ta không tin, ta sẽ đi xuống xem.”

Nó dùng sức chen xuống, càng chen thân mình càng bị kẹp chặt, cuối cùng không còn cách nào khác, đành phải cầu cứu đám người Vân Khê: “Này, này, lão nhân gia ta không cẩn thận bị kẹt, mau tới giúp ta một tay!”

Nó không dám tùy ý phát lực, sợ không cẩn thận phá hủy cấu tạo của hầm, như vậy sẽ hủy hết tâm huyết của chủ nhân. Nếu không đường đường là linh thú Thủy Quy vạn năm, sao có thể bị kẹt lại trong một cái cửa động nho nhỏ này, không thoát ra được chứ.

Vân Khê bay lên cửa động, vừa ngẩng đầu lên liền đối mặt với cái mặt già nua nhăn nheo của Thủy Quy, nàng không nhịn được phụt cười, giơ một chân, hung hăng đá vào trước ngực nó, một cước đá bay!

“A – A – A … Nha đầu xấu xa, ngươi không thể ôn nhu được sao?” Thanh âm Thủy Quy bay xa, ánh sáng tràn ngập cửa động.

“ầm!” Một tiếng nổ vang lên, Thủy Quy cự thú bốn chân quơ quơ, ngữa ngửa trên mặt đất, oa oa kêu to: “Còn không mau đến dìu ta dậy?”

Vân Khê cười ngặt nghẽo, thật sự rất thú vị, lần đầu tiên nàng nhìn thấy một con rùa hay ho như vậy.

Lần này, nàng rất ôn nhu vỗ vỗ người nó, mềm giọng an ủi: “Tiền bối, ngài không sao chứ? Vừa rồi là ta không nắm vững lực chân, nếu biết trước ta đã thu nhẹ lực rồi.”

Thủy Quy cự thú tức điên lên, đạp đã đạp rồi, giờ mới nhận lỗi, không phải là mã hậu pháo* sao?

*mã hậu pháo: thuật ngữ trong cờ tướng chỉ hành động không kịp thời, chẳng giúp ích được gì.

“Lão nhân gia ngài cũng thật là, lúc đi xuống phải cẩn thận suy nghĩ một chút, ngài so với cái cửa động này… thật sự khác nhau một vạn tám nghìn dặm a.”*

*dùng “ngài” với tính chất chế giễu.

Thủy Quy vừa tức vừa thẹn, không phải là do nó sốt ruột quá sao? Nó đương nhiên biết mình không vừa cái cửa động này, còn cần nàng nói sao?

“Đừng nhiều lời, ngươi chắc chắn rằng dưới đó không có bảo kiếm sao?” Thủy Quy cự thú nhanh chóng chuyển đề tài.

Vân Khê nghiêm nghị gật đầu: “Ngoài một thanh kiếm rách nát thì cái gì cũng không có.” Nói xong, nàng đưa thanh thiết kiếm ra trước mặt nó, cho nó tự xem xét.

Thủy Quy cự thú nhìn cái chuôi dài quái dị hoàn toàn rỉ sắt trước mặt, hoàn toàn không thể gọi là thiết kiếm, toàn bộ thân mình đều vô lực, ngã úp sấp xuống đất, miệng liên tục than thở: “Xong rồi, xong rồi, nhất định đã có người xâm nhập vào hầm đất, đánh cắp toàn bộ bảo kiếm của chủ nhân. Lũ giặc cỏ trời đánh, dám đánh cắp nhiều vật trân quý của chủ nhân như vậy. Hu hu, ta có lỗi với chủ nhân, ta không trông coi cẩn thận hầm đất của chủ nhân, hu hu…”

Một con cự thú Thủy Quy to đùng cư nhiên lại khóc lóc ăn vạ như trẻ con, nước mắt lã chã rơi xuống, ướt một mảnh đất.

Vân Khê thấy thế, cũng buồn theo, nó vì chủ nhân mà canh giữ vạn năm ở đây, cuối cùng vẫn có sai sót, nó phải đối mặt ra sao đây?

Nàng buông thiết kiếm, ngồi lên lưng nó, vỗ vỗ mai rùa nhẹ nhàng an ủi: “Tiền bối, đừng thương tâm, khổ sở nữa. Ngài đã cố gắng hết sức, đúng không? Ta nghĩ chủ nhân của ngài sẽ không trách tội ngài đâu…”*

*dùng “ngài” mang tính chất tôn trọng, động viên, an ủi.

Nàng buông thiết kiếm, ngồi lên lưng nó, vỗ vỗ mai rùa nhẹ nhàng an ủi: “Tiền bối, đừng thương tâm, khổ sở nữa. Ngài đã cố gắng hết sức, đúng không? Ta nghĩ chủ nhân của ngài sẽ không trách tội ngài đâu…”*

*dùng “ngài” mang tính chất tôn trọng, động viên, an ủi.

Thủy Quy cự thú vẫn không khá hơn, mà lại càng thêm thương tâm

khổ sở. Nghĩ đến lời dặn dò của chủ nhân, nghĩ đến kỳ vọng của chủ nhân, nước mắt nó càng rơi nhiều hơn.

Vân Khê thở dài một tiếng, đảo mắt xem lại thiết kiếm kia, trong đồng chợt lóe lên một ý nghĩa kì lạ. Nàng chớp mắt, trầm tư nói: “Không đúng, nếu thật sự có người từng đột nhập vào hầm đất, thì tại sao hắn chỉ đánh cắp bảo kiếm mà không động đến chỗ tinh thạch, vàng bạc châu báu cùng Linh thạch Linh quả kia? Chẳng lẽ hắn đột nhập vào hầm đất chỉ để ăn trộm bảo kiếm thôi sao? Hơn nữa lại lấy sạch bảo kiếm? Vậy còn cái chuôi kiếm này thì sao? Là kẻ đó trộm xong lưu lại sao?”

Phân tích của Vân Khê khiến Thủy Quy cự thú ngừng khóc ngay.

Đúng vậy, nếu thật sự có người xông vào hầm đất, tại sao chỉ lấy trộm mỗi bảo kiếm mà không động chạm gì đến những bảo bối khác?

Tầm mắt mọi người lại chuyển đến thanh thiết kiếm kia…

Giống như cảm nhận được tầm mắt chăm chú khác thường của mọi người, thanh thiết kiếm đột nhiên run lên, cư nhiên nhảy dựng lên trên mặt đất, nhảy nhảy nhảy, một đường nhả về phía trước, muốn thoát đi.

Vân Khê sợ ngây người, lại là một thanh thiết kiếm có linh hồn sao! Nó chẳng những có thể nghe hiểu mọi người nói chuyện mà còn có thể hoảng sợ bỏ trốn…

Giờ khắc này, Vân Khê càng thêm tin tưởng rằng, toàn bộ bảo kiếm trong hầm đất này mất tích nhất định có liên quan đến thanh thiết kiếm này.

“Đừng chạy!”

Thủy Quy cự thú cũng không ngốc, lăn một vòng xông đến, vì thế một người một rùa nhanh nhẹn xông lên, hợp lực bắt thiết kiếm lại!

“Quả cầu chết tiệt (nó là kiếm mà =’=lll)! Mau trả lại bảo kiếm cho chủ nhân ta!”

Thiết kiếm nhận ra sự truy đuổi của người và rùa phía sau, vù vù chạy nhanh hơn.

Nó nhanh, Vân Khê và Thủy Quy cũng không chậm.

“Huyền Dực, Hổ Vương Hoàng Kim cự long, tất cả ra ngoài cho ta, quần ẩu nó!”

Vân Khê ra lệnh một tiếng, tức thì rồng gào hổ thét, một tiết mục “quần hùng trục kiếm” (các anh hùng đuổi theo thanh kiếm) liền diễn ra ngay tại cánh đồng hoang vu vắng vẻ này.

Ầm! Ầm! Ầm!

Một tiếng động khiến cho xung quanh chấn động, do Thủy Quy cự thú gây ra.

Gào! Gào! Gào!

Uy lực của Hổ Vương chấn động trời đất.

Ngao! Ngao! Ngao!

Rồng ngâm vang trời, uy hiếp bốn phương.

Vân Khê không ngừng thi triển Na Di thuật, muốn bao vây thanh kiếm

lại, ai ngờ nó lại linh động, giảo hoạt như vậy, nhận thấy hơi thở của nàng liền viu một tiếng, bay ra chỗ khác.

Tốt độc cực nhanh, sét đánh không kịp bưng tai.

Một người bốn thú lại không thể bắt được nó, quá khó tin!

Nếu có thể lấy được thanh thiết kiếm này, dùng nó chiến đấu, khác gì hổ mọc thêm cánh?

Càng không bắt được nó, hứng thú chinh phục của Vân Khê càng tăng, Na Di thuật được sử dụng liên tục, đã chạm đến cực hạn của nàng, thế mà nàng lại cảm thấy mình sắp đột phá.

Nhất định phải bắt được nó!

Vân Khê càng tin tưởng vào bản thân minh!

“Tiểu Bạch, mau ra giúp đỡ!”

Bình thường, nếu không nguy hiểm đến tính mạng, nàng không dám sai sử Cửu cô cô, trước mắt vẫn nên nhờ Tiểu Bạch thì hơn. Nếu Tiểu Bạch cũng không làm được thì tìm Cửu cô cô cũng không muộn.

Tiểu Bạch nghe thấy tiếng gọi nó, không nói hai lời lập tức bay ra ngoài.

Tiểu phượng hoàng không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, cũng theo sau Tiểu Bạch, xuất hiện ở cửa động: “Cần ta giúp không?”

“Tiểu Phượng Phượng, ngươi quay lại hầm đất, bảo vệ Tiểu Mặc và Tiểu Nguyệt Nha đi.” Vân Khê hô to với nó, mặc dù thiết kiếm quan

trọng, nhưng an nguy của hai đứa con vẫn quan trọng hơn.

“Nga.” Tiểu phượng hoàng ngượng ngùng quay trở về hầm đất.

“Tiểu Bạch, dùng ngọn lửa thần cấp của ngươi đốt nó!” Vân Khê lại hô.

“Xem chiêu!” Ánh sáng trắng chợt lóe, lưu lại giữa không trung một loạt tàn ảnh, ngay sau đó, nó chặt chẽ theo sát thiết kiếm, như là cái đuôi của thiết kiếm, dù thiết kiếm đi đến nơi nào, nó cũng chuẩn xác mà bám theo.

Vân Khê kinh ngạc, mở mắt thật lớn, từ sau khi Tiểu Bạch trở về, nàng vẫn chưa cẩn thận quan sát thực lực của nó, không bắt nó làm đầu bếp luyện đan, luyện khí, thì chỉ bắt nó uống một hơi làm cạn đầm nước, chứ chưa phát hiện ra tốc độ của nó hóa ra nhanh như vậy.

Cho dù tốc độ thiết kiếm như tia chớp nhưng cũng không thể thoát khỏi sự truy đuổi của nó.

“Ha ha ha, xem ngươi thoát kiểu gì? Cho ngươi nếm thử ngọn lửa thần cấp của ta! Thiêu chết ngươi!” Tiểu Bạch há miệng, phù, phun ra một ngọn lửa lớn, chính xác dính ngay vào thanh thiết kiếm.

Thiết kiếm toàn thân run run, lớp rỉ sắt trên thân nó lần lượt bóc ra, ánh sáng kì lạ tỏa ra, tỏa sáng vạn trượng!

Thủy Quy cự thú, Vân Khê, cùng nhóm thú sủng của nàng vốn còn đang truy đuổi ồn ào đứng lại, nhìn chăm chăm vào một con rồng một thanh kiếm, nghẹn họng trân trối.

Trời ạ, thanh thiết kiếm này đến tột cùng là làm bằng vật liệu gì, sao

có thể ngăn được ngọn lửa thần cấp thế chứ?

Ngọn lửa thần cấp của Tiểu Bạch mà phun ra, kim loại bình thường sẽ chảy ra ngay, chỉ có chuôi kiếm này bị bong mất lớp rỉ sắt bên ngoài, thân kiếm bên trong thì lại bình yên vô sự, mà lại còn có thể phát ra ánh sáng chói mắt như thế. Vậy có thể thấy đây không phải là vật tầm thường!

“Tiểu Bạch, ngươi tránh ra!”

“Thuật đóng băng!”

Đôi tay rất nhanh tạo kết ấn, Vân Khê thi triển ra toàn lực, một kích chí mạng, đóng băng!

Tiểu Bạch chạy như bay, vừa thoát khỏi, thuật đóng băng lập tức có hiệu quả trong vòng mười bước xung quanh thiết kiếm.

Tách tách tách.. rắc rắc..

Thanh thiết kiếm vừa mới bị ngọn lửa thần cấp tàn phá, giờ lại bị đóng cứng trong băng, mơ hồ có tiếng lao xao truyền ra từ trong băng cứng, giống như là ai đó mắng chửi người.

Vân Khê lảo đảo, há miệng thở dốc.

Vừa rồi vận dụng thuật đóng băng, nàng thật sự là liều mạng nhỏ.

Bởi nàng biết, đối phó với một thanh thần binh lợi khí mà không dốc toàn lực, khẳng định là không chế phục được nó.

“Ha ha ha, thật tốt quá! Nếu ta đoán không nhầm, thì toàn bộ bảo kiếm trong hầm đất nhất định là bị linh hồn của thanh kiếm này chiếm

đoạt, cho nên mới đạt được thành quả là thân kiếm không bị ngọn lửa thần cấp đốt chảy.”

Vân Khê từng bước tiến đến gần thiết kiếm, ánh mắt sáng quắc: “Ta biết ngươi có thể hiểu những gì ta nói! Hiện tại ta muốn ngươi thần phục ta, làm bảo kiếm bên cạnh ta. Chỉ cần ngươi đồng ý khế ước với ta, ta cam đoan, từ này về sau sẽ cho ngươi chiếm đoạt đủ loại bảo kiếm, muốn bao nhiêu liền có bấy nhiêu!”

Nàng rút bội kiếm bên hông ra,Tử Tiêu kiếm vù vù run rẩy trong không trung: “Nhìn thấy không? Đây chính là Tử Tiêu kiếm từ thượng cổ lưu truyền tới nay. Chỉ cần ngươi chịu khế ước với ta, ta có thể nghĩ cách tìm cho ngươi rất nhiều thượng cổ bảo kiếm như này, cho ngươi tha hồ chiếm đoạt, giúp ngươi trở thành thanh kiếm sắc bén nhất thế gian, Tối Kiên Vô Tồi (kiên cố, vững chắc nhất, không bao giờ bị phá hỏng) thần kiếm!”

Vì có thể thu phục thiết kiếm, nàng không tiếc mang bội kiếm của chính mình ra dụ dỗ, nhưng tất nhiên nàng sẽ không cho nó chiếm đoạt Tử Tiêu kiếm. Bởi kiếm của nàng cũng giống như chiến hữu của nàng, sao nàng có thể dễ dàng vứt bỏ chiến hữu của mình chứ? Nhưng những thượng cổ bảo kiếm khác thì không sao, chẳng có quan hệ gì với nàng, chỉ cần có được thanh thiết kiếm này, nàng nguyện ý vì nó đi vơ vét thượng cổ bảo kiếm…

Trong tảng băng phát ra tiếng nứt nhỏ, thiết kiếm hưng phấn!

Quyển 5 - Chương 121: Kinh Hồng kiếm xuất thế

Đúng vậy, thiết kiếm đang rất phấn khích.

Vân Khê rõ ràng có thể cảm nhận được.

“Tiểu Bạch, thay hắn giải phong ấn!”Nàng đã sử dụng một lần thuật đóng băng, hơn nữa còn sử dụng toàn bộ lực lượng, hiện tại không có thực lực để sử dụng thêm một lần nữa. Muốn sử dụng một lần thuật đóng băng nữa, chỉ có thể đợi nàng khôi phục lại thực lực của chính mình mới được.

“Nữ ma đầu, ngươi không sợ nó chạy trốn hay sao?”Tiểu Bạch chần chừ nói.

“Không sợ, nó đã động tâm rồi. Nếu như nó thay đổi chủ ý, cùng lắm thì chúng ta bắt nó lại một lần nữa thôi!”Vân Khê nói.

Nếu là thú cưng có linh tính hoặc kiếm có linh hồn, có thể thông qua khế huyết* để đạt thành một loại hiệp nghị đặc thù, khiến chúng nó dốc sức vì mình. Thú cưng cùng với kiếm linh càng có lực lượng cường đại, thì càng khó thu phục, nhưng một khi bị người thuần phục, nó sẽ trở thành trợ lực mạnh nhất cho con người.

*(khế huyết: khế ước bằng máu)

Vì nhận được tín nhiệm của kiếm linh (linh hồn kiếm), Vân Khê nguyện ý mạo hiểm.

Tiểu Bạch không chần chờ nữa, phun ra một ngọn lửa lớn hướng về chỗ đóng băng, ngọn lửa giống như một cái lướt bắt cá được giăng ra. Khối băng không có lập tức tan ra, mà chậm rãi tan rã.

Bởi vậy có thể thấy được, hiệu quả khi thi triển thuật đóng băng, không phải tầm thường a.

Không có thuật đóng băng trói buộc, thiết kiếm khôi phục tự do, tại chỗ nhảy lên mấy cái, phát tiết hết bất mãn của nó.

“Như thế nào? Nguyện ý khế ước với ta sao?”Vân Khê hỏi.

Thiết kiếm tiếp tục nhảy lên tại chỗ, thân kiếm phát ra âm vang vù vù, có chút bướng bỉnh.

“Ngươi có muốn hay không?”Vân Khê dò hỏi.

Thiết kiếm nặng nề nhảy lên mấy cái, trả lời nàng.

Vân Khê híp mắt, suy nghĩ một chút: “Ta biết, muốn ngươi lập tức thuần phục ta, khẳng định là ngươi không phục. Không bằng như vậy đi, trước hết ngươi đi theo ta, lấy thời gian một năm làm kỳ hạn. Trong vòng một năm, ta tìm cho ngươi các loại thần binh lợi khí, để ngươi nuốt chúng nó. Một năm sau, nếu như ngươi nguyện ý đi theo ta, chúng ta liền khế ước, còn nếu ngươi không muốn đi theo ta, muốn rời khỏi, ta cũng sẽ không ngăn cản ngươi. Nhưng ngươi cũng phải đảm bảo, trong vòng một năm này, ngươi phải nghe lời của ta, thời điểm khi ta cần ngươi ra lực để giết địch, đến lúc đó ngươi không được lật lọng, như thế nào?”

Thiết kiếm ngã nghiêng trái phải, tựa như con lật đật, giống như là đang suy tư. Một lúc sau, nó mới ngừng lay động, sửa thành đong đưa trước sau, coi như là đáp ứng.

(TM: thanh kiếm này vui tính dễ sợ =]]])

Vân Khê hai mắt lóe ra kỳ quang, đáy lòng mừng thầm.

Tuy nói chỉ là một năm, nhưng nàng có lòng tin tuyệt đối, nhất định sẽ làm cho nó thần phục. Nhớ ngày đó, Độc Cô Mưu không phải là bị nàng lừa gạt tới như vậy sao? Nàng cũng không tin, một thanh kiếm so sánh với người còn khó khăn hơn!

Nàng đưa ra tay phải, bốn ngón giơ lên, hướng tới nó ngoắc ngoắc tay.

Thiết kiếm tại chỗ vòng vo vài vòng, lại xấu hổ, giống như một đại cô nương sắp lên kiệu hoa, khiến người ta cảm thấy một trận lạnh lẽo, muốn nôn.

“Ngươi tới đây a!”Vân Khê nhìn nó, cảm giác mình là một ác bá đang bức bách đại cô nương người ta lên kiệu hoa, người càng thêm lạnh, buồn nôn.

Két két két két ——

Thiết kiếm kéo thật dài dấu vết, ma sát với mặt đất từ từ đi lại, tư thái xinh đẹp, thấy vậy Vân Khê thật muốn bổ nhào vào nó.

Kiếm linh này sẽ không phải là một đại cô nương chứ? Nếu không sao động tác càng xem càng không được tự nhiên a?

Sau một khắc, trong tay run lên, thiết kiếm đã vững vàng đặt trong tay Vân Khê.

Không đúng, đây không phải là thiết kiếm.

Lúc trước ngọn lửa thần cấp đã làm tan chảy tầng rỉ sắt ở bên ngoài của nó, nõ đã lột xác trở thành một thanh kiếm tuyệt thế, xinh đẹp nhất thiên hạ a!

Trong nháy mắt nắm được thiết kiếm, đáy lòng Vân Khê tự nhiên sinh ra một loại cảm giác quân lâm thiên hạ hùng bá khí thế*, có một thanh tuyệt thế bảo kiếm ở trong tay như vậy, nàng còn cần sợi hãi gì nữa?

*(quân lâm thiên hạ hùng bá khí thế: khí thế quân vương oai phong lẫm liệt)

“Bắt đầu từ hôm nay, ngươi tên là Kinh Hồng! Kinh Hồng kiếm pháp kết hợp với ngươi – một thanh Kinh Hồng kiếm, ngày sau nhất định sẽ làm cho người trong thiên hạ này phải kinh hãi!”

Vân Khê ánh mắt lấp lánh, từng tia hưng phấn trong mắt bắn ra tứ phía.

Đúng vậy, hào quang đầy trời, cùng mây tỏa sáng, biến ảo muôn trùng, kinh hồng* tại thiên!

*kinh hồng: dùng để miêu tả tư thái dịu dàng, uyển chuyển, động lòng người của người con gái hoặc dùng để miêu tả thân thủ nhanh nhẹn, hoạt bát, linh động của kiếm khách.

Hô…….

Đột nhiên, xung quanh thân nàng nổi gió cuồn cuộn.

Tất cả như không biến hóa nhưng thực ra lại biến hóa trong lặng lẽ.

Huyền Hoàng tam phẩm trung giai!

Lập tức hiểu được, Vân Khê tấn chức, tấn chức lên một cấp, từ Huyền Hoàng tam phẩm hạ cấp tấn thăng lên Huyền Hoàng tam phẩm trung cấp!

Tấn chức một cấp, không thể so với tấn chức một phẩm cấp, cho nên cũng không biểu hiện rõ ràng, hơn nữa Vân Khê cũng đang cố ý áp chế huyền khí không tiết ra bên ngoài, phòng ngừa bị người có tâm phát hiện điều dị thường, cho nên lần tấn chức này, cơ hồ là lặng lẽ không một tiếng động.

Kinh Hồng kiếm cảm nhận được biến hóa của Vân Khê, đột nhiên run rẩy chốc lát, cuối cùng cũng an tĩnh nằm trong tay của nàng, không còn bướng bỉnh nữa.

Thủy Quy cự thú ngưng mắt nhìn về phía Vân Khê, ánh mắt dần dần mê ly.

“Bắt đầu từ hôm nay, ngươi tên là Kinh Hồn! Kinh Hồng kiếm pháp kết hợp với ngươi – một thanh Kinh Hồng kiếm, ngày sau nhất định sẽ làm cho người trong thiên hạ này phải kinh hãi!”

Lời nói của Vân Khê, rơi sâu vào trong lòng nó, khiến nó rung động, kích động.

Vạn năm rồi, nó đã vượt qua cuộc sống an nhàn vạn năm, đã sớm quên mất một đoạn nhiệt huyết trùng trùng của cuộc chiến năm xưa.

Mà nay, nhìn Vân Khê, những ký ước chôn sâu dưới đáy lòng của nó như một ngọn sóng lớn lại một lần nữa được khơi lên, dâng trào mãnh liệt!

Ánh mắt mê ly từ từ tập trung, hóa thành kiên định.

Rốt cuộc nó cũng có quyết định.

“Vân Khê cô nương, ta nguyện ý khế ước với ngươi! Hi vọng ngươi có thể chấn hưng Vân tộc huy hoàng như ngày xưa, hoàn thành tâm nguyện chưa đạt được của chủ nhân.Vì chí nguyện to lớn này, ta nguyện ý cúc cung tận tụy, dốc hết khả năng!”

Thanh âm của nó ép xuống rất thấp, giọng nói phát ra nghiêm nghị, chân thật.

Nói thay đổi cách xưng hô đối với Vân Khê, chính là thể hiện thành ý của mình.

Vân Khê nghe vậy nhất thời kích động không thôi. Đúng vậy, trên người nàng chảy dòng máu thuần chính nhất Vân tộc, bất kể là kiếp trước hay là kiếp này, nàng không thể không có quan hệ với Vân tộc được.

Nàng muốn trở thành chủ nhân của Vân tộc, triệt triệt để để nắm giữ Vân tộc, để cho Vân tộc dương oai tứ hải, thiên hạ kinh sợ!

“Vậy sau này chúng ta chân thành hợp tác.”Vân Khê cong môi, cười nhạt, lạnh nhạt nhưng kinh tài tuyệt diễm.

Khế huyết thành lập, một lực lượng vô cùng vô tận như thiêu thân lao vào lửa tràn vào trong cơ thể, toàn thân Vân Khê huyền khí tràn đầy, như muốn nổ tung!

Thủy Quy cự thú có công lực vài ngàn năm, thực lực so sánh với Cửu cô cô bị thương chưa lành thì còn hơn. Sau khi khế huyết, người khế ước nhận được một phần lực lượng của người được khế

ước, năng lượng này khi tràn vào trong cơ thể Vân Khê, lông tơ toàn thân nàng đều bạo phát, từng tế bào như hưng phấn cực độ.

Một lượng huyền khí cường đại như thế làm cho Vân Khê có phần chống đỡ không nổi!

“A!……..”

Một tiếng hét điên cuồng, phá hầu mà ra.

Vân Khê không nhịn được nữa.

Sâu trong linh hồn của nàng kịch liệt chấn động, sấm sét tung trời, núi hô biển gầm, cũng chỉ như thế mà thôi.

Rốt cuộc, cũng ầm ầm chấn động

Vân Khê tấn chức rồi!

Lần này, không phải tấn chức một cấp, mà là đầy đủ cả một phẩm cấp!

Huyền Hoàng tứ phẩm!

Không đúng, hẳn là một phẩm cấp lại thêm một cấp a, là Huyền Hoàng tứ phẩm đỉnh!

Mái tóc đen tung bay, váy áo bay múa, da thịt toàn thân Vân Khê tràn đầy huyền khí hoàn toàn gột rửa, làn da trong sáng như nước, tạp chất trong cơ thể cũng như trong máu đều được tẩy sạch hết, cả người nàng ở trong gió dần dần mờ ảo, như ẩn như hiện.

Qua một thời gian, không thấy Vân Khê trở về, Côn Luân lão giả

mang theo bốn đồ đệ của mình đi về phía trước tìm kiếm, vừa vặn bắt gặp một màn này, cả năm người nhất tề ngớ ngẩn.

Thật đẹp a!

Chỉ có thể dùng bốn chữ “Kinh Hồng tiên tử” để hình dung Vân Khê giờ phút này.

Một bộ bạch y trắng như tuyết, mờ ảo bất định, tùy thời có thể phi thăng biến mất, những sợi tóc trên trán nàng tung bay, hóa thành vĩnh viễn…….

“Thật sự……..Thật là đẹp a!” Đinh Phong nhỏ tuổi nhất nuốt nuốt nước miếng, hai mắt nhìn đăm đăm. Tiếng nói vừa dứt, thì liên tục có sáu quả đấm, hướng trên người của hắn nện xuống, bốp bốp, một chút cũng không nhường!

“Ngươi điên rồi sao? Muốn đánh chủ ý đến ai cũng không được phép đụng đến nữ ma đầu!”

“Đồ háo sắc! Thay vì để cho cái bình dấm chua của trượng phu nàng tới đánh ngươi, không bằng trước hết để cho chúng ta ca ca ngươi đánh tỉnh ngươi đi!”

“Nhanh lên tẩy não cho hắn đi! Nhìn hắn còn dám háo sắc như vậy không?”

Ba vị huynh trưởng ngươi một quyền ta một quyền, tụ lại quần đấu, đánh đến đầu óc Đinh Phong choáng vàng, nhìn không ra Bắc Nam, ủy khuất kêu lên: “Đừng đánh! Đừng đánh nữa! Các huynh hiểu lầm rồi, ta chỉ là thuận miệng nói như vậy thôi, một chút cam đảm cũng không có! Thực sự.. thật sực… Chính là đánh chết ta, ta cũng không dám sinh ra nửa điểm xấu xa với nữ ma đầu a…”

Côn Luân lão giả nhìn hành động của bốn đồ đệ mình, bình tĩnh vô cùng, một chút cũng không có ý tứ muốn ngăn cản.

Song, sau một khắc, hắn cũng không có biện pháp bình tĩnh nữa.

Vân Khê tấn chức không có dừng lại, vô luận trong cơ thể hay bên ngoài cơ thể nàng, huyền khí đang tiếp tục bạo phát, dư âm khuấy động nổi lên mở ra, thổi qua mặt thầy trò năm người, nổi lên một trận nóng bỏng.

Bốn người Ngọc Thụ Lâm Phong đang đánh nhau rối rít bình tĩnh trở lại, quay đầu nhìn về phía Vân Khê, mọi người trong nháy mắt tràn đầy khiếp sợ.

Vừa mới thấy Vân Khê tấn chức lên một phẩm cấp, thực lực tăng vọt, giờ phút này, khí tức trên người của nàng đột nhiên mờ ảo, cả người giống như từ trong thiên địa đi ra, cả người lâm vào trong cảnh giới quên mình, đang dung nhập vào trong thiên địa!

Huyền Hoàng ngũ phẩm hạ cấp!

Côn Luân lão giả nặng nề hút vào một ngụm khí lạnh, trước mắt nóng lên.

Huyền Hoàng ngũ phẩm, một đạo bước ngoặt của Huyền Hoàng chi cảnh, rất nhiều cường giả ở đại lục này đang kìm chặt ở bước ngoặt này, cho dù là ăn nhiều linh đan cùng linh quả, cũng không thể chọc thủng bức tường tấn chức.

Mà hắn, chính là một trong những người đó.

Cho nên thời điểm khi nhìn đến Vân Khê bước vào cảnh giới Huyền

Hoàng ngũ phẩm, hắn mới có thể xúc động như thế.

Nghĩ đến thời thiếu niên hắn rất đắc chí, cũng coi như có thiên phú kinh người, nhưng chẳng qua là ở gần tuổi bốn mươi, mới bước vào Huyền Hoàng ngũ phẩm chi cảnh. Từ đó, tu vi của hắn liền dừng lại chỗ này, không còn bất kỳ tinh tiến, bao nhiêu năm tháng đi qua, hắn cơ hồ đã bỏ cuộc rồi, không thể làm gì khác hơn là đem hy vọng ký thác trên người bốn đồ đệ của hắn.

Hôm nay khi nhìn đến Vân Khê, mới hai mươi ba tuổi đã bước vào cảnh giới Huyền Hoàng ngũ phẩm, hắn không khỏi lắc đầu than thở, Trường Giang sóng sau đè sóng trước, sóng trước chết ở trên bờ…

Hôm nay, Vân Khê bước chân vào Huyền Hoàng ngũ phẩm, cũng chính là bước sang một trang mới.

Một khi nàng phá tan Huyền Hoàng ngũ phẩm đỉnh, bước vào Huyền Hoàng lục phẩm, như vậy ngày sau chính là tiền đồ vô lượng. Nhưng vạn nhất nàng không cách nào xông phá bước ngoặt Huyền Hoàng ngũ phẩm này, như vậy thành tựu ngày sau của nàng cũng chỉ dừng lại tại đây.

Trên thực tế, lịch đại bao năm qua, không biết có bao nhiêu thiên tài trong thiên tài, liền bị hủy ở bước ngoặt này. Dù ai cũng không cách nào tiên đoán được, rốt cuộc có thể hay không đột phá qua trạm kiểm soát này, cho nên Côn Luân lão giả nhìn về phía Vân Khê ánh mắt nhiều hơn một phần ngưng trọng cùng chờ đợi.

Hắn không cách nào thực hiện được, hi vọng hậu bối hắn coi trọng có thể thực hiện được, coi như là thỏa mãn được một cái tâm nguyện của hắn.

“Nha đầu, từ khoảnh khắc này, tu vi của ngươi nhất định phải ổn trát

ổn đả (làm tới đâu vững tới đấy), không thể dựa vào đan dược cùng linh quả, cho dù là có được lực lượng khế huyết, ngươi phải hết sức áp chế, nếu không, ngươi rất khó có thể đột phá cửa ải Huyền Hoàng ngũ phẩm này. Việc này quan trọng đến tu luyện ngày sau, ngươi hay nhớ lấy."

Lời nói thành khẩn, Vân Khê chân thành ghi nhớ.

Không sai, chỉ dựa vào ngoại lực tăng lên, rất dễ dàng tạo thành căn cơ không ổn định.

Cho nên mỗi lần tấn chức một giai đoạn, cần phải tìm kiếm đối thủ, thông qua chiến đấu căn cơ mới vững vàng.

Đang lúc nàng trầm tư, một thanh âm hèn mọn cắt ngang: "Soàn soạt, thật tốt quá! Sau này có thể cùng Cửu muội muội cùng đồng tiến đồng xuất, cùng ăn cùng ngủ a."

Thủy Quy háo sắc cười dâm đãng, hóa thành một đoàn ảo ảnh, muối chui vào bên trong Cửu chuyển linh châu, lại không nghĩ đến, Cửu cô cô vung đuôi, đem nó hung hăng quăng đi ra ngoài, đánh về nguyên hình!

"Ô ô, A Cửu muội muội …….. ta một lòng say mê a……"

Chẳng muốn để ý đến một phen nước mắt nước mũi của Thủy Quy, Vân Khê dẫn năm thầy trò Côn Luân lão giả lần nữa trở lại hầm đất.

Sau khi trải qua một trận động tiếng lớn, nơi này đã không còn an toàn nữa rồi, nếu như có người chú ý tới khí tràng biến hóa ở nơi này, nhất định sẽ chạy tới xem xét, bọn họ phải nhanh chóng đem bảo vật trong kho toàn bộ mang đi mới được.

“Mọi người đừng lựa chọn nữa, nơi này không nên ở lâu, chúng ta trước tiên đem toàn bộ bảo vật mang đi, chờ có lúc rảnh rỗi, hãy lựa chọn kỹ lại.” Vân Khê suy tư trong chốc lát, lấy ra Ngọa Long cư, quyết định đem tất cả bảo vật trước hết đựng vào Ngọa Long cư, sau đó cho người ở lại Ngọa Long cư từ từ chậm rãi phân loại, tránh cho bọn họ thời gian dài đợi ở bên trong Ngọa Long cư khó chịu, vừa lúc có thể an bài nhiệm vụ, không đến nỗi rảnh rỗi rồi luống cuống.

“Mọi người hết thảy lui về phía sau đi!”

“Tiểu Mặc, mang theo muội muội của con ra phía sau mẫu thân.”

“……..”

Sau một phen an bài hết thảy, Vân Khê một tay giơ Ngọa Long cư lên cao, một tay phất tay áo, bàn tày trắng nõn của nàng bay vút lướt qua, nổi lên một trận gió lốc, bảo vật chồng chất bốn phía trên mặt đất lần lượt bay vào trong Ngọa Long cư.

Linh quả chiếm cứ một gian phòng, linh thạch chiếm cứ một gian phòng, vàng bạc châu báu thì chiếm hết hai gian phòng, các loại linh thạch toàn bộ đều chồng chất ở bãi đất trống trong sân……..

Mặc dù là quét ngang qua đống bảo vật rất lớn, nhưng Vân Khê vẫn là cố gắng hết sức sắp xếp ngay ngắn các loại bảo vật, về phần các loại linh quả linh thạch cùng phân loại phẩm cấp tinh thạch, thì cần có người đi phân biệt mới được.

Trong nháy mắt, bảo vật trong hầm bị thu hết không còn, chỉ tiếc, không có tìm được bất kỳ bản chép tay hoặc là bí tịch võ công….., theo như lời nói của Thủy Quy cự thú, chủ nhân nó ngày trước sở dĩ không có để lại bất kỳ bản chép tay hoặc bí tịch võ công, là sợ vạn nhất hầm đất bị người phát hiện, như vậy tích lũy cả đời của nàng

liền đốt quách đi cho rồi. Hiện tại, chỉ để lại một chút vật ngoài thân, cho dù mất đi cũng không tiếc, ít nhất những thứ đồ vật quý giá vẫn còn lưu lại trong não bộ của nàng.

Cách làm của nàng như thế rất là sáng suốt, bất cứ chuyện gì cùng có thể phát sinh vạn nhất.

Sau khi sưu tập đầy đủ bảo vật, không còn gì ngoại trừ một người Vân Khê, mọi người cùng thú cưng đều tự về chỗ thuộc về mình. Vân Khê không có ở lâu, rất nhanh cũng rời đi hầm đất, đem cửa hầm đất tận lực khôi phục lại nguyên dạng rồi mới rời đi.

Sau khi Vân Khê rời đi không lâu, trên mặt đất vùng phụ cận cửa ra vào hầm đất xuất hiện hai vị cao thủ, một người lưng còng, một người vóc sáng cao gầy, chính là hai gã nam tử.

“Quái, mới vừa rồi nơi này có một đợt khí tràng cường đại dao động, giống như là có cao thủ cấp Huyền Hoàng tấn chức a, làm sao chỉ trong thời gian chớp mắt, đã không gặp đâu rồi?”Mở miệng nói chuyện chính là người lưng còng.

“Theo ta được biết, trên dưới cả Vân thành, cao thủ cấp Huyền Hoàng trở lên không vượt qua một trăm người, mà cao thủ Huyền Hoàng ngũ phẩm trở lên, bao gồm Huyền Hoàng ngũ phẩm, tổng cộng chỉ có mười lăm người. Hơi thở cường đại vừa rồi, rõ ràng chính là cao thủ mới bước vào Huyền Hoàng ngũ phẩm áp chế phóng thích đi ra, xem ra Vân thành chúng ta từ nay về sau lại có thêm một vị cao thủ Huyền Hoàng ngũ phẩm a.”Người cao gầy nói tiếp.

Nếu như Vân Khê nghe được hắn nói những lời này, nhất định nàng sẽ bị hắn làm giật mình.

Chính là một Vân thành, cao thủ cấp Huyền Hoàng trở lên lại chiếm đến một trăm người, đây là thực lực bực nào a?

Khó trách Vân tộc có thể tung hoàng ở Long Tường đại lục, thử hỏi một gia tộc nào mà Ngoại tông có thể tìm được nhiều cao thủ cấp Huyền Hoàng như vậy?

Đúng như lời người cao gầy nói, mặc dù cao thủ cấp Huyền Hoàng nhiều như mây trôi, nhưng là cao thủ cấp Huyền Hoàng ngũ phẩm trở lên lại thiếu rất nhiều, mấu chốt chính là rất nhiều cao thủ không thể đột phá được bước ngoặc ranh giới Huyền Hoàng ngũ phẩm, cho nên dừng bước không tiến lên được.

“Trở về điều tra thêm, rốt cuộc người này là người nào, có thể uy hiếp tranh đoạt chức thành chủ của Nhị gia hay không? Người này xuất hiện ở đây, như vậy hắn nhất định là đang ở trong Vân thành, tra xét một chút thực lực cao thủ tương cận cũng như tân cao thủ vừa mới gia nhập vào thành, xem một chút đến tột cùng là người nào.”Gã lưng còng hí mắt, tràn ra từng sợi ánh sáng lạnh.

“Tốt.”Gã cao gầy đáp.

“Nhị gia vì tranh đoạt chức thành chủ, đã chuẩn bị mấy năm, chuyện này không thể thất bại được, dù là một chi tiết nhỏ cũng không thể bỏ qua.”Ánh mắt gã lưng còng từ từ thâm trầm.

Vân Khê trở lại sân, vừa lúc đó gặp được Vân Trung Thịnh cùng Vân Trung Thiên nói về chuyện ba ngày sau tham gia Vạn Liên thịnh hội, nàng không có quấy rấy, một mình trở lại gian phòng mấy ngày nau đang ở.

Bên trong gian phòng bay ra một cổ mùi thơm kỳ dị, nhàn nhạt, thanh u, nếu là người khứu giác không đủ nhạy cảm, căn bản không thể

nhận ra được.

Mùi này rất là quen thuộc.

“Người nào? Người nào ở trong phòng của ta?”Vân Khê quát khẽ.

Im lặng trong phút chốc, cửa tủ quầy (quầy thấp có thể làm bàn) bị đẩy ra, một bóng người từ bên trong tủ đi ra ngoài, rơi ngã xuống đất.

Vân Khê chăm chú nhìn lại, không khỏi cả kinh.

Nàng theo bản năng đóng chặc cửa sổ lại, đem người nọ từ mặt đất đỡ dậy.

“Vân Mạch Thiên, làm sao ngươi lại ở chỗ này?”Trên người của hắn bị thương, là nội thương, cho nên nhìn không ra bất kỳ vết thương nào. Vân Khê sở dĩ đỡ hắn dậy, thứ nhất là nhìn sắc mặt hắn rất là kém, thứ hai là vì thăm dò mạch tượng của hắn, xác định hắn thật là bị thương, mới hơi buông lòng cảnh giác.

Vân Mạch Thiên sắc mặt tái nhợt lộ ra nụ cười khổ, được nàng đỡ lên, ngồi ở bên cạnh bàn: “Ta giết chết con gái của Cung chủ, Cung chủ hạ lệnh muốn bắt ta, ta hiện tại nơi nào cũng không thể đi, cũng chỉ có ở nơi của ngươi là an toàn.”

Vân Khê cảm thấy buồn cười, bị nàng vạch trần chân tướng hắn giết người, hiện tại hắn lại nói nơi này của nàng là an toàn nhất.

“Ngươi đừng cười! Ta biết thời điểm ở Vân Huyễn điện, ngươi là cố ý muốn thả ta rời đi, ngươi đã thả ta một lần, thì nhất định sẽ không đem ta khai ra ngoài.” Vân Mặc Thiên thật giống như có thể xuyên thấu lòng người, một câu liền phá tan dụng ý của Vân Khê.

“Cư nhiên lại bị ngươi nhìn ra, như vậy bây giờ ngươi có thể nói cho ta biết, động cơ giết người của ngươi là sao? Tại sao ngươi lại muốn sử dụng Cửu sát nguyền rủa để giết người, tại sao lại gia hại con gái của Cung chủ? Mục đích của ngươi là cái gì?”Vân Khê liên tục hỏi.

Vân Mạch Thiên vỗ vỗ ngực của mình, ho nhẹ mấy tiếng, nói: “Nếu như ta nói, ta muốn giúp ngươi, ngươi tin không?”

Ánh mắt của hắn thâm thúy, làm cho người ta suy nghĩ không ra.

Vân Khê trầm ngâm, không có đáp lại, nàng ở dưới đáy lòng phán đoán, lời của hắn rốt cuộc là thật hay giả.

Vân Mạch Thiên cúi đầu nở nụ cười, sắc mặt tái nhợt, tao nhã. Hắn khí chất nho nhã, trầm tĩnh chững chạc, khó trách có thế hấp dẫn Đại Tiểu thư cùng Nhị tiểu thư, thế nhưng hắn tâm cơ thâm trầm, cho dù là hai vị tiểu thư đối với hắn ái mộ cùng hy vọng, cũng chưa chắc có thể nhận được hắn toàn tâm toàn ý đáp lại.

Nghiêng người, hắn tự tay thăm dò vào trong ngực, từ trong ngực lấy ra một vật, đưa đến trước mặt nàng.

“Đây là cái gì?”Vân Khê không giải thích được.

Đó là một khối ngọc bội được tạo thành từ thúy ngọc có hoa văn trang sức, phía trên ngọc bội có khắc một chữ….. Phàm!

Vân Mặc Thiên ánh mắt ý vị thâm thường nhìn Vân Khê, Vân Khê cũng không hiểu chuyện gì, ngọc bội đó đại biểu cái gì? Chẳng lẽ nàng nhận thức được nó? Ánh mắt hỏi thăm liếc về phía đối phương một cái.

“Ngươi không biết sao?” Vân Mạch Thiên lông mày nhíu lại, có chút ngoài ý muốn, tròng mắt trầm tư một lát, sau đó yên lặng thu hồi ngọc bội. Một lúc lâu, hắn thanh âm thở dài, nói: “Ngươi không biết cũng tốt, hiện nay Vân thành tình thế không lạc quan lắm, ngươi khắp nơi phải cẩn thận, ta đi trước.”

Hắn đột nhiên đứng dậy, muốn rời đi.

“Chờ một chút! Ngươi rốt cuộc là có ý gì? Ngọc bội kia đại biểu cho cái gì?”Vân Khê lên tiếng gọi hắn.

Vân Mạch Thiên chua xót cười, lắc đầu nói: “Không có gì! Việc này cũng không trọng yếu.”

Vân Khê không hỏi tiếp nữa, chẳng qua là nhìn thấy thương thế hắn nghiêm trọng như thế, không nhịn được nói: “Ngươi bây giờ đang bị trọng thương, hành động không được thuận tiện lắm, người của Vân Huyễn điện tìm ngươi khắp nơi, hay là ngươi ở chỗ này chờ đợi, sau khi thương tích chữa lành rồi hãy đi.”

“Ngươi không sợ ta giết ngươi sao?”Vân Mạch Thiên hơi mỉm cười nói.

“Ta không cảm nhận được sát ý trên người ngươi, hơn nữa, ta cũng không biết tại sao……. Chính là nguyện ý tin tưởng ngươi. Có thể……. Là duyên phận đi.”Từ khi hắn lấy ra khối ngọc bội kia, nhìn vào ánh mắt hắn, Vân Khê cảm giác được, hắn không có ác ý, cho nên nàng muốn giúp hắn.

Vân Mạch Thiên có vẻ vui mừng cười cười, không hề từ chối rời đi, an tâm ngồi xuống.

Vân Khê tìm chút ít đan dược cho hắn, liền thay hắn đơn giản trị

thương, liền để hắn một mình lưu lại ở trong phòng nghỉ ngơi, Vân Khê thì đi đến gian phòng của ca ca mình, đi hỏi thăm chút chuyện.

“Thiên sư huynh, như vậy ba ngày sau liền nhờ cậy huynh.” Vân Trung Thịnh đứng dậy, đang muốn rời đi, trùng hợp bắt gặp Vân Khê đang đi tới trước cửa phòng: “Vân Khê cô nương, ba ngày sau Vạn Liên thịnh hội chính là ngày lễ trọng đại ở Vân thành, ngươi có muốn cùng Thiên sư huynh đi dạo thăm thú không?”

“Lần trước trên đường đi tới Vân thành, đã nghe đến các ngươi nhắc tới Vạn Liên thịnh hội, không biết ba ngày sau rốt cuộc tỷ thí cái gì vậy?”Vân Khê tò mò hỏi.

“Ở phía tây nam Vân thành, có một hồ sen, mỗi khi vào mùa này, hoa sen trong hồ đều nở rộ một mảng lớn. Ba ngày sau sẽ có người bỏ vào trong hồ sen một đóa Kim liên, chọn người dự thi, ba người thành một tổ, chèo thuyền hái sen. Người nào lấy được đóa Kim liên trước, người đó liền chiến thắng, người chiến thắng có cơ hội tiến cào cấm cung tu hành mười ngày.”

“Ba người một tổ? Ca ca đáp ứng muốn đi giúp ngươi, không bằng ta cũng tham gia chung, chúng ta vừa lúc đủ ba người, được không?”Vân Khê chủ động đề nghị, sở dĩ nàng tích cực như thế, nàng là nghĩ đến ba ngày sau nhất định sẽ có nhiều cao thủ trình diện. Trong tay những cao thủ đó không thiếu bảo kiếm, một khi có cơ hội, nàng sẽ để cho Kinh Hồng kiếm hảo hảo ăn no.

Vân Trung Thịnh nghe vậy mừng rỡ: “Như thế còn gì bằng! Cầu cũng không được! Chúng ta quyết định như vậy đi, sáng sớm ba ngày sau gặp ở hồ sen.”

“Ba ngày sau gặp.”

“Vân Khê cô nương, Thiên sư huynh, cáo từ!”

Đưa tiễn Vân Trung Thịnh, Vân Khê lôi kéo huynh trường lén nói chuyện: “Ca, huynh biết một người có tên một chữ “Phàm” không?”

“Phàm? Phàm nào?”Vân Trung Thiên vấn.

“Phàm trong bình thường, phàm trong phi phàm.”

Vân Trung Thiên đột nhiên ngước mắt, đáy mắt chiết xạ ánh sáng khác thường, hắn đột nhiên cầm tay Vân Khê, vội vàng hỏi: “Khê Nhi, làm sau muội đột nhiên lại hỏi cái này? Đã xảy ra chuyện gì?”

Vân Khê tròng lòng căng thẳng, nhìn thấy phản ứng của ca ca, người này tựa hồ đối với bọn họ có quan hệ rất sâu xa.

“Ca, giờ phút này Vân Mạch Thiên đang ở trong phòng của muội, hắn vừa mới đưa cho muội xem một khối ngọc bội, trên ngọc bội có khắc một chữ “Phàm”. Nhìn vẻ mặt của hắn, thật giống như là chủ nhân của khối ngọc kia có chút sâu xa với muội, hắn thấy muội không nhận ra khối ngọc bội, cũng không nói thật cho muội. Muội cuối cùng cảm thấy chuyện rất kỳ hoặc. Ca ca huynh mới vừa rời nghe đến chữ “Phàm”, phản ứng cũng rất kỳ quái, đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Người đằng sau cái tên này, rốt cuộc là người nào?”

“Vân Mạch Thiên đang ở trong phòng của muội?”Vân Trung Thiên mi tâm nhíu lại thật sâu, rất nhanh từ từ giãn ra, hắn đứng lên nói: “Đi, chúng ta đi gặp hắn.”

Hai huynh muội rất nhanh đi tới trước cửa phòng, liếc mắt nhìn nhau, đẩy cửa đi vào.

Bên trong gian phòng, giờ phút này đã rỗng tuếch, trên bàn chỉ còn

lại vết tích của một cái chén, biểu hiện ra mới vừa rồi đúng là ở nơi này có người.

Một trận mùi hương quen thuộc biến mất, hắn quả thật đã rời đi.

Vân Khê cảm thấy quái lạ, không giải thích được tại sao hắn lại vội vã rời đi.

“Khê Nhi, ta muốn đi một chuyến đến Hương lâu, để cho Vân Dương mau sớm tìm được hắn, hắn không thể chết được!”Vân Trung Thiên giọng rất là kiên định, hắn muốn giữ tánh mạng của Vân Mạch Thiên.

Vân Khê gật đầu, không có hỏi nhiều.

Thời gian một ngày trôi qua, người bên trong Ngọa Long cư đã đem tất cả tinh thạch, linh quả cùng linh thạch phân thành các loại khác nhau.

Riêng loại tinh thạch hạng nhất, số lượng lớn đến dọa người, tinh thạch có số lượng cùng phẩm chất tốt như thế, nếu như đem đi bán đấu giá, giá trị quả thực khó có thể tưởng tượng cùng tính toán được.

Tiểu Mặc chỉ chọn lựa lấy những Tử Tinh thạch cùng Long Tinh thạch có độ tinh khiết cao nhất, về phần những thứ Tử Tinh thạch cùng Long Tinh thạch kém hơn hết thảy đều bị Tiểu Mặc ném vào trong những thứ tinh thạch khác, xa xỉ làm cho người khác giận sôi máu!

Ở lúc Vân Khê cường thế phân phối, một nửa Tử Tinh thạch cùng Long Tinh thạch có chất lượng tốt từ trong tay nhi tử keo kiệt lấy đi ra ngoài, quyết định đưa đi cho Long Thiên Tuyệt.

Trong phần linh quả, những thứ linh quả khác miễn bàn tới, riêng là phẩm chất cao nhất Thiên Tâm quả, thì có mười mấy viên.

Thiên Tâm quả thích hợp nhất cho các cao thủ cấp Huyền Hoàng sử dụng, tăng lên thực lực, Vân Khê cấp cho huynh trưởng cùng mọi người bên trong Ngọa Long cư bao gồm cả mình dự trữ một phần nhỏ, phần lớn linh quả hết thảy đều đưa đi cho Long Thiên Tuyệt. Bên thuộc hạ của hắn rất nhiều người, rất nhiều người cần bước vào Huyền Hoàng, cho nên so sánh với nàng càng thêm cần.

Về phần linh thạch, phương pháp phân chia cũng không sai biệt lắm, tuy là Tiểu Mặc cùng Tiểu Nguyệt Nha còn nhỏ, thực lực cũng chưa cần tới, Vân Khê vẫn giữ lại một ít thượng đẳng linh quả cùng linh thạch, coi như là cho bọn nhỏ một vốn riêng đi, ngày sau chờ khi bọn nó lớn lên, từ từ hưởng dụng.

Trên cơ bản, Vân Khê nghĩ đến nhiều nhất, chính là những thứ Long Thiên Tuyệt cần.

Nàng chỉ để lại một số vật liệu nhỏ cần dùng, hết thảy còn lại quyết định đưa đi trợ giúp Long Thiên Tuyệt, toàn lực ủng hộ sự nghiệp của hắn.

Về phần người được phái đi, Côn Luân lão giả sẽ đảm nhiệm nhiệm vụ lần này, mang theo một lượng lớn tài bảo đưa cho Long Thiên Tuyệt. Vì để cho hắn có thể sớm một ngày đạt được mục đích của mình, Vân Khê còn sai Tiểu Bạch đi trợ giúp, làm ngựa cho hắn, chỉ hy vọng tâm ý của mình có thể sớm một ngày đưa đến bên người Long Thiên Tuyệt.

Nữ nhân chính là như vậy, một khi có người thương, sẽ tự nguyện vì hắn giao hết thảy, xuất phát từ nội tâm của mình.

Vân Khê rất may mắn, nàng yêu người, người đó cũng yêu nàng, bọn họ nguyện ý vì nhau, giao ra hết thảy, không có một chút oán hận.

Không biết, giờ phút này Long Thiên Tuyệt đang làm cái gì đây?

Phía tây Mạc thành, cách ba tòa thành trì, chính là Học viện Thanh Lân đối diện Tề thành.

Lấy Học viện Thanh Lân làm trung tâm, vùng lân cận ba tòa thành trì, đều rất phồn hoa, chính là nơi giàu có và đông đúc. Tề thành nhộn nhịp chính là thành trì phồn hòa nhất trong ba thành trì lân cận học viện Thanh Lân.

Song, ai có thể nghĩ đến, trong một đêm, một tòa thành trì như thế lại bị thế lực mang tên Lăng Thiên cung công chiếm, chiếm làm của mình.

Không chỉ như thế, hai tòa thành trì lân cận của học viện Thanh Lân cũng bị người của Lăng Thiên cung chiếm hết.

Như vậy, học viện Thanh Lân bị ba tòa thành vây quanh, thành cá ở trong chậu.

Viện trưởng học viện Thanh Lân buồn bực vô cùng, đến chết cũng nghĩ không ra, mình đến tột cũng đã làm gì mà đắc tội đến cái thế lực Lăng Thiên cung, đối phương khí thế hùng hổ như thế mà đến, rõ ràng chính là hướng về phía học viện Thanh Lân mà tới, nếu không cũng sẽ không tại sao không chiếm ba tòa thành khác mà hết lần này đến lần khác lại chỉ chiếm ba toàn thành xung quanh học viện Thanh Lân.

Giờ phút này, các vị cao tầng của học viện Thanh Lân đều tụ tập ở

một chỗ, đang triệu họp hội nghị khẩn cấp, tham dự hội nghị còn bao gồm các cao thủ chạy thoát của ba tòa thành trì.

“Hồng viện trưởng, ngày nhất định phải làm chủ thay chúng ta, giúp chúng ta đoạt lại thành trì! Lăng Thiên cung kia thật sự không phải là người, lại dám đánh lén chúng ta, công chiếm thành trì của chúng ta. Bọn họ uy hiếp chúng ta thần phục bọn họ, nếu như không chịu thần phục, sẽ đem chúng ta trục xuất ra khỏi thành trì, đây quả thực cùng cường đạo không có gì khác biệt a!”Một trong ba vị thành chủ đứng ra oán giận nói.

Hắn đường đường là một thành chủ, cư nhiên bị làm trò trục xuất khỏi thành trước mặt đông đảo thành dân cùng thủ hạ của mình, như thế mặt mũi còn gì, làm sao bọn họ có thể nhẫn nhục được? Đáng giận hơn chính là, đông đảo thủ hạ của hắn lại quy hàng đối phương, được đối phương biếu tặng không ít linh đan linh dược, mọi người đều một bộ vui mừng khôn xiết, bộ dạng đại phát tài, đây mới là cái hắn giận nhất. Hắn không hiểu, đối phương làm sao lại hào phóng như vậy, tùy tùy tiện tiện liền cho thủ hạ của hắn nhiều linh đan linh dược như thế, những thứ linh đan linh dược này rốt cuộc là từ đâu tới?

Thành chủ của hai tòa thành trì khác cũng rối rít gật đầu phụ họa, mặc dù điều kiện quy hàng của đối phương rất là mê người, nhưng bọn họ tốt xấu gì cũng là người đứng đầu một thành, không thể bởi vì mấy viên linh đan linh dược đó liền quy hàng? Trong phủ thành chủ nhiều năm tích lũy tài phú, cũng đủ để bọn họ mua được vô số linh đan linh dược, chỉ tiếc…..thành trì bị chiếm, tài phủ cũng không còn.

“Lão tử để dành tài phú cả đời, trong một đêm hết thảy đều không còn, Lão tử thiếu chút nữa đã giận sôi lên mà chết.”

Cả đời? Ngươi chỉ mới sống được có nửa đời, nơi nào tài phú cả đời a?

Còn có, những thứ tài phú kia, còn không phải là trong ngày thường cướp đoạt mồ hôi nước mắt của dân mà có được sao?

Tại chỗ, có không ít cao thủ ở trong lòng khinh bỉ.

Ba thành chủ tương đối oán giận, oán trách không dứt, hùng hùng hổ hổ không để yên, thẳng đến khi Hồng viện trưởng rốt cuộc nhịn không được nữa, lúc này mới mở miệng ngăn trở hắn.

“Cái Lăng Thiên cung này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Từ nơi nào nhô ra?”

Ba vị thành chủ vừa nghe hắn nhắc tới ba chữ “Lăng Thiên cung”, cả người da gà đều nổi lên, kích động nói: “Lúc vừa bắt đầu ta cũng không hiểu ra sao, sau đó mới lặng lẽ tìm mấy người hỏi thăm tin tức, mới biết được tôn chủ Lăng Thiên cung gọi là Long Thiên Tuyệt. Nghe nói hắn chính là Đại thiếu gia của Long gia, truyền nhân dòng chính, nhưng là không biết nguyên nhân gì, cùng Long gia đoạt tuyệt quan hệ. Hiện tại hắn đã ly khai Long gia, một người đi ra ngoài tự gây sự nghiệp của mình, không biết cái gì hết lần này đến lần khác sỉ nhục Lão tử? Ông nội người a……”

Hồng viện trưởng râu mép run lên, suýt nữa nghe lầm a, trong lòng tự nhủ ba vị thành chỉ ngươi lớn lên bộ dạng đức hạnh như vậy, người nào dám sỉ nhục ngươi?

“Người của Long gia? Việc này không dễ làm a…….”Phần lớn những cao thủ cũng không có nghe nói qua danh hiệu của Long Thiên Tuyệt, cho nên chẳng qua kiêng kỵ thân phận hắn chính là người của Long gia, Tứ trưởng lão dẫn các đệ tử đi đến Thiên Long thành tham

gia tỷ võ đều là những người tài giỏi, nếu không phải vì cái tên Long Thiên Tuyệt này, bọn họ sao có thể ăn một vố đau như vậy.

Ban đầu cũng là vì vợ chồng bọn họ, học viện Thanh Lân mới hao tổn nhiều cao thủ tiềm lực như vậy, đưa đến hiện tại học viện Thanh Lân chưa gượng dậy nổi, xếp hạng xuống dốc không phanh.

“Viện trưởng, Long Thiên Tuyệt này chúng ta cũng biết, hắn và thê tử của hắn Vân Khê, cũng không phải là người dễ trêu. Ban đầu, vợ chồng bọn họ hai người dẫn theo đệ tử của học viện Vạn Hoàng thắng ở trận tỷ võ của thập đại học viện, chiến thắng học viện Thiên Long, đoạt được đầu khôi, thực lực không thể khinh thường. Hơn nữa, ta cùng mấy vị trưởng lão cũng hoài nghi, ngày đó ở Côn Luân tiên cảnh, người sát hại Mi trưởng lão, cướp đi Kỳ Lân thần thú, chính là hai vợ chồng bọn họ! Viện trưởng, thù này chúng ta phải báo a!”Tứ trưởng lão nói.

Hồng viện trưởng chân mày khẽ nhíu lại: “Không sai, vì chuyện này, lão phu từng phái Đại trưởng lão mang theo cao thủ cùng chí bảo của học viện Thanh Lân……. Kim Hòa tháp, tiếp đến tìm cách lấy lại Kỳ Lân thần thú, ai ngờ bọn họ đi không trở lại, ngay cả Kim Hòa tháp cũng mất. Long Thiên Tuyệt người này tình nghi đúng là rất lớn……..”

Ba vị thành chủ vui vẻ nói: “Hồng viện trưởng, nếu hắn cũng là địch nhân của các ngươi, vậy thì càng thêm hợp sức để đối phó hắn. Người Lăng Thiên cung lần này khí thế to lớn, liên tiếp công kích ba tòa thành trì, nói rõ chính là hướng về phía học viện Thanh Lân mà tới. Ta nghe nói hiện tại các đường thông ra bên ngoài đều bị giới nghiêm cả rồi, không cho phép người ra vào, bọn họ đây là muốn vây hãm để chúng ta chết ở bên trong học viện Thanh Lân a.”

“Không cần ngươi nói, lão phu cũng biết. Bất qua bây giờ thực lực

của địch nhân không có thăm dò được, tùy tiện đi khiêu chiến trước, chúng ta vô cùng có khả năng thiệt thòi. Hắn nếu như là hậu nhân của Long gia, như vậy cao thủ của Long gia có thể cũng giúp hắn, còn có người của học viện Vạn Hoàng cũng có thể đứng cùng một chiến tuyến với hắn, chúng ta trước đó phải đi thăm dò cho rõ ràng. Học viện Thanh Lân của chúng ta không thể chịu được sức ép nữa rồi……”Thời điểm nói câu cuối cùng, Hồng viện trưởng rõ ràng đã già đi vài tuổi.

Kỳ Lân thần thú không có, Kim Hòa tháp đã mất, đệ tử có tiền đồ nhất của học viện Thanh Lân cũng đã chết, mấy vị trưởng lão trọng yếu cũng một đi không trở lại, hắn không còn nhìn thấy tương lai của Thanh Lân học viện nữa, hắn thật không xứng đáng với các vị liệt tổ liệt tông của học viện Thanh Lân.

Quyển 5 - Chương 122: Thần thú của ta còn nhiều mà!

Hiện trường một mảnh thở dài.

Kể từ khi Đại hội tỷ võ của thập đại học viện cùng với đám người của Đại trưởng lão gặp chuyện không may cho đến nay, học viện Thanh Lân vẫn bao phủ trong bầu không khí u ám cùng bi thương.

Lúc này, có người vội vội vàng vàng chạy vào đại sảnh nghĩ sự.

“Viện trưởng, không xong rồi! Ngoài cửa học viện có rất nhiều người của các gia tộc đến, bảo là muốn mang con cháu của bọn họ rời khỏi học viện Thanh Lân của chúng ta.”

“Cái gì?”Mọi người khiếp sợ la lên.

Sao lại phát sinh những chuyện như thế nữa?

Học viện Thanh Lân mặc dù có xuống dốc, nhưng từ trước đến nay vẫn chưa từng phát sinh chuyện đệ tử muốn rời khỏi học viện, hôm nay lại xảy ra chuyện như thế, hơn nữa không chỉ một người, đây là sỉ nhục lớn nhất của học viện Thanh Lân a.

“Đi! Đi ra ngoài xem thử một chút!” Hồng viện trưởng trong mắt thoáng lóe lên vẻ ngưng trọng, dẫn theo cao thủ rời đi phòng nghị sự.

Ngoài cửa lớn học viện Thanh Lân, giờ phút này tụ tập mấy chục người của các gia tộc, có người đến từ các đại gia tộc, có người đến từ các tiểu gia tộc, thân phận địa vị cùng bối cảnh thực lực đều bất

đồng, nhưng mà có cùng một mục đích, đó chính là muốn dẫn con cháu của bọn họ trở về, thoát khỏi học viện Thanh Lân.

Mọi người của các đại gia tộc tụ tập chung một chỗ, nghị luận rối rít.

“Huynh đệ, các ngươi không phải là người của Lạc gia hay sao? Làm sao cũng tới nơi này nữa?”

“Các ngươi là người của Khâu gia sao? Chẳng lẽ các ngươi cũng nhận được thư nặc danh? Nghe nói trong vòng ba ngày học viện Thanh Lân sẽ bị người diệt môn, nhà của chúng ta có hai vị công tử, ba vị tiểu thư đang ở học viện Thanh Lân học tập, gia tộc lệnh cho bọn ta lập tức đi đến đón công tử cùng tiểu thư hồi phủ, tránh cho bị dính líu vào thân.”

“Thì ra thư nặc danh không chỉ gửi đến Khâu gia của chúng ta mà Lạc gia của các ngươi cũng nhận được? Xem ra chuyện này không phải là giả rồi, học viện Thanh Lân thật là họa đến trước mắt rồi.”

“Đâu chỉ Lạc gia và Khâu gia của các ngươi? Các đại gia tộc trong phạm vị trăm dặm đều nhận được, ta nghe nói, chính là người của Lăng Thiên Cung chỉ trong một đêm công chiếm ba tòa thành trì phát ra tin này, nói là báo tin, thật ra chính là cảnh cáo. Nếu như chúng ta không đem các Thiếu gia, Tiểu thư nhà mình rời khỏi học viện Thanh Lân, đến lúc đó gặp tai ương đơn giản không chỉ một mình học viện Thanh Lân đâu.”

“Các ngươi cũng nghe nói đến chuyện của Lăng Thiên cung sao? Vừa nhắc đến Lăng Thiên Cung, các đại gia tộc người người đều cảm thấy bất an, bọn họ chỉ trong một đêm mà có thể công chiếm ba tòa thành trì, thử nghĩ xem, nếu như dã tâm của bọn họ không chỉ có như thế, còn muốn tiếp tục khuếch trương thế lực của mình, như vậy những gia tộc như chúng ta đều gặp nguy hiểm rồi.”

“Nghe nói, Tôn chủ Lăng Thiên cung là một người cực kỳ đáng sợ, hắn lãnh khốc vô tình, giết người thành tánh, hung thần ác sát, hài tử ba tuổi nghe được tên của hắn sợ đến mức không dám khóc thành tiếng, lão giả bảy mươi tuổi nhìn thấy hắn, cũng bị sợ đến tè ra quần, thật là đáng sợ a…” (TM: Tuyệt ca đáng sợ thế sao?=]]])

“Có thật không? Sao ta nghe nói không giống với những gì ngươi kể vậy? Ta nghe nói, Tôn chủ Lăng Thiên cung là Đại thiếu gia của Long gia, chính là một vị mỹ nam tử thiên giới hạ phàm, kinh tại tuyệt diễm, anh dũng thần vĩ, hơn nữa còn là một vị luyện khí sư thiên phú kinh người?”

“Sai lầm rồi, sai lầm rồi! Hắn là một sát thần lãnh huyết vô tình, nghe nói lớn lên mặt xanh nanh vàng, hung thần ác sát, hết sức đáng sợ!”

“Không đúng, không đúng! Hắn là một người oai hùng phi phàm, mỹ nam tử siêu phàm thoát tục, nơi nào có người ngươi nói đáng sợ như vậy?”

“.....”

Càng lúc càng nhiều tiếng tranh luận, liên qua đến Tôn chủ Lăng Thiên cung trong truyền thuyết, càng ngày càng thần bí, càng ngày càng tà dị.

Cách đám người của các đại gia tộc không đến trăm bước, có một chiếc xe ngựa mới vừa dừng, rèm xe vén lên một góc, lộ ra một khuôn mặt so với nữ nhân còn đẹp hơn gấp ba lần. Một đôi con ngươi hẹp dài mị hoặc, Dung Thiếu Hoa nhẹ nhàng buông rèm xuống, mở chiết phiến trong tay ra, nhàn nhã rung.

“Tôn chủ Lăng Thiên cung, lãnh khốc vô tình, giết người thành tánh,

hung thần ác sát, hài tử ba tuổi nghe được tên của hắn sợ đến mức không dám khóc thành tiếng, lão giả bảy mươi tuổi nhìn thấy hắn cũng bị sợ đến tè ra quần, ……. Ha ha, thật là thú vị a!”

“Còn có, nghe nói hắn lớn lên mặt xanh nanh vàng, hung thần ác sát, hết sức đáng sợ…….. Long huynh, ngươi mặt xanh nanh vàng đâu? Chạy đi đâu, để cho ta xem a?”

Một cái ánh mắt sắc như đao từ bên cạnh ném tới, Dung Thiếu Hoa không chút nào tự giác tỉnh ngộ, tiếp tục phong tao phe phẩy chiết phiến, miệng cười toe toét, thật giống như vừa chiếm được một bảo vật trân quý.

Long Thiên Tuyệt thu hồi mắt lạnh, từ từ nhắm mắt lại dưỡng thần, lông mày lưỡi mác khẽ nhướng, môi nhếch lên một độ cong hoàn mỹ, mị hoặc nói: “Hung thần ác sát có phương thức hung thần ác sát, thiên thần hạ phàm có phương thức thiên thần hạ phàm, không biết Dung Thiểu muốn Bổn Tôn lấy loại phương thức nào đối đãi ngươi đây?”

Dung Thiếu Hoa khóe miệng đang mỉm cười co rút lại, mơ hồ cảm giác được có một luồng sát khí vô hình đánh tới đây, hắn không khỏi rùng mình một cái, cười cười nói: “Long huynh dáng vẻ đường đường, long phượng chi tư*, đương nhiên là thiên thần hạ phàm rồi! Là những người đó mắt bị mù, tin vào những lời đồn đại đó, ta thì khác với bọn họ, từ trước đến giờ ta là người vô cùng thông minh cơ trí, tuyệt sẽ không tin vào những lời đồn đại không thật kia.”

(* dáng vẻ đường đường, long phượng chi tư: ý nói dáng vẻ của Tuyệt ca khí phách, mạnh mẽ; tư thế, dung mạo như long như phượng)

“Thật sao? Nhưng có vẻ như vừa rồi ngươi rất hả hê…..”Sát khí

càng ngày càng đậm.

Dung Thiếu Hoa sợ run cả người, lắc đầu liên tục: “Có sao? Ngươi nhìn lầm rồi đó?”

Long Thiên Tuyệt tiếp tục nhắm hai mắt, hừ lạnh một tiếng: “Nhưng là, Bổn Tôn không có nghe lầm a.”

Một luồng hàn khí chui vào trong áo Dung Thiếu Hoa, chiết phiến lần nữa lay động, hắn càng thêm cảm thấy được gió đông rét lạnh a. Hắn giật mình, quyết đoán vén rèm cửa sổ lên, hướng người canh giữ bên ngoài cửa xe quát to: “Phong hộ pháp, ngươi thật là quá đáng! Tại sao có thể nhìn hả hê như vậy? Ngươi đây là đang khinh nhờn Tôn chủ của các ngươi, biết không? Sau này không cho làm như vậy nữa! Thật là quá đáng!”

“Cái gì vậy?”Phong hộ pháp đáng thương, không hiểu ra sao, hắn làm sai cái gì? Tại sao phải vô duyên vô cớ bị mắng một chập?

Dung Thiếu Hoa bất kể hắn có oan uổng hay không, để rèm xuống, lập tức nói sang chuyện khác: “A, Long huynh, ngươi nói hiện tại Khê Nhi bọn họ có phải đến Vân tộc hay không? Nhiều ngày như vậy không có nhìn thấy ba người mẹ con bọn họ, thật đúng là nhớ a.”

Quả nhiên, vừa nhắc tới Vân Khê, sát khí bên trong xe ngựa liền lập tức biến mất.

Long Thiên Tuyệt đang nhắm hai mắt từ từ mở ra, con ngươi xinh đẹp có vài phần mê ly, mấy phần thâm thúy, không biết nghĩ tới đều gì, khóe miệng hắn miễn cưỡng từ từ nhu hòa, bật ra một tia cười ôn nhu.

“Còn khoảng một canh giờ nữa, chính là ngày thứ mười Khê Nhi rời

đi, không biết nàng hiện tại như thế nào, người Vân tộc có làm khó nàng hay không.”

“Ách……”Dung Thiếu Hoa nhịn không được mắt trợn trắng, hắn có cần đem thời gian tính toán tỉ mỉ như vậy không? Bất quá là rời đi mười ngày mà thôi, đâu phải là rời đi mười năm……..

Nhìn đến Long Thiên Tuyệt biến thành một bộ dáng ôn nhu, Dung Thiếu Hoa đối với hắn kiêng kỵ giờ phút này hoàn toàn biến mất, khóe miệng lại bắt đầu ngứa: “Khê Nhi cơ trí như vậy, khẳng định không có xảy ra chuyện gì, bất quá ta cũng có chút thay Long huynh lo lắng a, nghe nói Vân tộc từ trước đến giờ đều là nữ tử vi tôn, một nữ nhân đồng thời có mấy trượng phu, ngươi nói Khê Nhi đến đó, có thể tìm mấy huynh đệ trở lại đây không? A…….”

Phong hộ pháp đang buồn bực, không biết mới vừa rồi rốt cuộc xảy ra chuyện gì, sau một khắc lại thấy trên xe ngựa lăn xuống một bóng người, tiếng kêu thảm thiết cùng với tiếng giết heo không có khác biệt lắm.

“Long huynh, ngươi có cần đá ác như vậy hay không? Ta tốt xấu gì cũng là biểu ca của Khê Nhi, cũng chính là biểu ca của ngươi, làm sao ngươi có thể đối đãi với ta như thế chứ?”

Dung Thiếu Hoa thật ra sớm đã có phòng bị, chỉ tiếc thực lực của hai người có sai biệt quá lớn, khiến hắn bất lực, khó lòng phòng bị. Chật vật từ trên mặt đất bò dậy, nghe được tiếng bước chân gần tới, hắn quay đầu nhìn lại, vừa vặn thấy Băng hộ pháp cùng Viêm hộ pháp hai người đi thăm dò tin tức từ xa đi lại.

Hai mắt hắn sáng ngời, tâm tình thảm hại quét sạch, mở ra hai cánh tay, giống như một con bướm hướng về phía Băng hộ pháp bay tới: “Băng Nhi, nàng đã trở lại! Ta thật nhớ nàng a!”

Canh giữ ở bên cảnh xe ngựa mọi người nhất tề mắt trợn trắng, coi thường hắn.

Băng hộ pháp măt ửng đỏ, nghiêng người tránh cái ôm của hắn.

Mới vừa rồi ở xa, thấy hắn từ bên trong xe ngựa lăn xuống, không cần hỏi cũng biết, hắn khẳng định là nói cái gì đó không nên nói, chọc giận tôn chủ.

Hắn cái gì cũng tốt, chính là cái miệng thối chọc giận người khác, nàng thật là không có biện pháp với hắn.

Dung Thiếu Hoa nơi nào để cho nàng né tránh mình, không thuận theo, không buông tha quấn quít bên cạnh nàng: “Băng Nhi, tính tình Tôn chủ của các nàng thật xấu, động một chút là khi dễ ta, nàng an ủi an ủi ta đi! Hôn ta một cái đi!”

Chung quanh một mảnh âm thanh trêu chọc, Băng hộ pháp mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt, thấp giọng quát: “Cút!”

Ngoài xe ngựa thanh âm chơi đùa, vẫn không ảnh hưởng đến tâm tình của Long Thiên Tuyệt, ngón tay thon dài nhẹ nhàng quét qua trán, trước mắt chuyện quan trong nhất chính là làm như thế nào mau chóng đem học viện Thanh Lân bỏ vào trong túi. Chỉ có thực lực không ngừng cường đại, hắn mới có tư cách trở thành hậu thuẫn của Khê Nhi, làm cho nàng không cố kỵ gì mà tỏa sáng ở Vân tộc!

Cho nên, lựa chọn đầu tiên chính là hạ thủ với học viện Thanh Lân, hắn đã suy nghĩ kĩ càng. Thứ nhất, học viện Thanh Lân ở chỗ địa vực, trăm dặm xung quanh học viện không có bất kỳ gia tộc cổ xưa hay thế lực cường đại nào tồn tại, muốn biến trăm dặm xung quanh học viện làm căn cứ để mở rộng Lăng Thiên cung thì dễ như trở bàn

tay. Thứ hai, hắn không quên người của học viện Thanh Lân đã làm những chuyện đáng khinh gì, ngày nữ nhi của hắn mới ra đời, chính bởi vì cao thủ của học viện Thanh Lân đánh lén, suýt nữa hại hắn mất đi nữ nhi, thù này, hắn nhớ kỹ. Thứ ba, thần thú của học viện Thanh Lân – Kỳ Lân thần thú, hiện tại có khế ước với hắn, cho nên hắn tới đem học viện Thanh Lân vào tay mình là đều dĩ nhiên……..

Vô luận là lý do gì, hắn đều cho rằng lấy học viện Thanh Lân thí nghiệm là lựa chọn tốt nhất!

Hắn không cần nghĩ người ngoài đối với hắn như thế nào, là hung thần ác sát cũng được, là thiên thần hạ phàm cũng được, cái hắn quan tâm là kết quả cuối cùng, đó chính là hắn phải có được thực lực, nắm giữ thực lực, dùng thực lực của mình chinh phục hết thảy!

Ngoài xe ngựa, thanh âm huyên náo đột nhiên yên tĩnh trở lại, những tiếng nghị luận kia cũng đã biến mất.

Đầu ngón tay vén lên một góc màn xe, thấy cửa lớn của học viện Thanh Lân có một nhóm cao thủ đi ra, Long Thiên Tuyệt mi tâm nhếch lên, hé ra ý cười thâm trường: “Rốt cuộc đã tới…..”

Lấy Hồng viện trưởng cầm đầu, những cao thủ từ cao đến thấp của học viện Thanh Lân đi tới ngoài cửa, ở phía sau bọn họ, còn đi theo một đám đệ tử, hiện trường trở nên người người tấp nập.

“Chư vị, vị này chính là Hồng viện trưởng học viện Thanh Lân chúng ta, các ngươi có chuyện gì có thể lên nói chuyện với Viện trưởng.” Một gã cao thủ đứng ra nói, nhóm người ngoài cửa lập tức ồn ào lên.

“Hồng viện trưởng, gia chủ cho chúng ta muốn đón công tử cùng tiểu thư về nhà, xin ngài thành toàn!”

“Chúng ta cũng vậy! Chúng ta muốn đón công tử nhà ta về nhà!”

“Học viện Thanh Lân hiện tại tràn ngập nguy cơ, chúng ta không thể để cho công tử nhà ta ở lại với các ngươi được.”

“.....”

Thanh âm càng ngày càng lớn, nội dung không khác nhau lắm, chính là muốn mang công tử tiểu thư, rời khỏi học viện Thanh Lân.

“Chư vị, xin nghe lão phu nói một lời!”Hồng viện trưởng mở miệng nói chuyện, hắn cố ý phóng thích huyền khí trấn áp, đem toàn trường trấn trụ: “Học viện Thanh Lân phòng thủ kiên cố, tuyệt không lâm vào hiểm cảnh giống như người bên ngoài đồn đại. Học viện Thanh Lân chúng ta từ tổ sư gia thành lập tới nay vẫn phát triển không ngừng, duy trì đến nay, cho dù có khó khăn lớn hơn đi nữa cuối cùng cũng vượt qua được. Xin mọi người tin tưởng chúng ta, chúng ta nhất định sẽ không để cho bất kỳ một đệ tử nào trong học viện Thanh Lân gặp nguy hiểm, cho dù là chết, cũng là ta đây đem mệnh già của mình chết trước.”

Thanh âm của hắn vang xa, từng lời nói đều ẩn chứa lực lượng, khiến cho tất cả mọi người ở đây đều phải chấn động bởi thực lực của hắn, càng tăng thêm sức thuyết phục trong lời nói của hắn.

Bên trong xe ngựa, Long Thiên Tuyệt cảm ứng được thực lực của đối phương, chân mày nhăn lại, sau đó từ từ giãn ra.

Không hổ danh là Viện trưởng của Học viện Thanh Lân, thực lực của hắn ít nhất cũng ở Huyền Hoàng ngũ phẩm trở lên, nếu nói riêng về thực lực hai bên ngang bằng đối đầu, hắn có lẽ không bằng, nhưng, có Kỳ Lân thần thú tương trợ…….

Hắn hơi câu môi, hôm nay tới đây, chính là khách, cho dù thực lực không bằng, hắn tuyệt đối cũng không lùi bước!

Cõi đời này, không có cái gì có thể làm cho Long Thiên Tuyệt hắn sợ mà lùi bước!

Hiện trường như cũ rối rít lớn nhỏ tiếng nghị luận, cũng không còn ồn ào giống như lúc đầu.

“Chư vị, lão phu nghe nói, các gia tộc của các ngươi lúc trước có nhận được một phong thư nặc danh, bởi vì lo lắng cho an nguy của các đệ tử cho nên mới phải hội tụ đến đây như thế. Lão phu đảm nhiệm chức Viện trưởng từ trước đến nay, đã có hơn sáu mươi năm, trong sáu mươi năm này sóng gió lớn nhỏ lão phu đều đã trải qua, một chuyện nhỏ giống như trước mắt này căn bản không coi là cái gì. Mọi người chớ nên tin những lời đồn đại nhảm nhí, làm rối loạn trận tuyến, học viện Thanh Lân ta sẽ chủ động đứng ra cùng người Lăng Thiên cung thương lượng, mau sớm giải quyết chuyện này, sẽ không liên lụy đến con cháu của gia tộc các ngươi.”

Hồng viện trưởng vừa dứt lời, hiện trượng tiếng nghị luận một lần nữa lan tràn.

“Đúng vậy, có một cao thủ như Hồng viện trưởng tồn tại như thế nên không có vấn đề gì đâu. Chúng ta không cần phải gấp gáp đâu.”

“Lăng Thiên cung chẳng qua chỉ là một thế lực vừa mới nổi lên, trong một đêm chiếm ba tòa thành trì, cũng coi như không được cái gì, nói không chừng thực lực của bọn họ căn bản là chưa ra hình dáng gì, chỉ là sử dụng âm mưu quỷ kế mà thôi.”

“Không sai, chúng ta tin tưởng Hồng viện trưởng, lão nhân gia ông có thực lực như vậy, cả Long Tường đại lục lại có mấy người có thể

chiến thắng chứ?”

“Hồng viện trưởng, chúng ta nguyện ý tin tưởng ngài.....”

“Chúng ta tin tưởng ngài!”

“.....”

Hồng viện trưởng sờ sờ chòm râu, vui mừng nở nụ cười, đột nhiên, một tiếng nói không thích hợp chen vào, khiến nụ cười hắn cứng lại.

“Hồng viện trưởng, ngươi nói ngươi có thể đảm bảo mau chóng giải quyết chuyện này, sẽ không liên lụy đến con cháu của các gia tộc. Thử hỏi, ngươi dựa vào cái gì mà dám khoe khoang, nói khoác như thế?”

Ánh mắt Hồng viện trưởng lóe tinh quanh quét ngang tất cả mọi người, rất nhanh nhận biết được người vừa rồi nói chuyện, chỉ thấy người nọ một thân bạch y, trẻ tuổi anh tuấn, tiêu sái lỗi lạc, khuôn mặt tuấn dật chứa đựng ý cười bất cần đời, bên cạnh của hắn, còn có một nữ tử hồng y, tư thế oai hùng hiên ngang, xinh đẹp động lòng người.

Không đợi Hồng viện trưởng mở miệng, hồng y nữ tử chơi đùa sợi tóc trước ngực mình, mỉm cười nói: “Thiên Thần, kiến thức của chàng quá hạn hẹp rồi, người nào không biết mỗi một học viện đều có một thần thú trấn giữ chứ? Hồng viện trưởng có thể nắm chắc như thế, dám ở trước mặt chúng ta khoe khoang khoác lác, vậy khẳng định là bởi vì bọn họ có thần thú trấn giữ học viện, chỉ cần có Kỳ Lân thần thú ở đây, còn sợ không giữ được học viện hay sao? Hồng viện trưởng, tiểu nữ kiến thức nông cạn, không biết nói có đúng không?”

Bộ mặt của Hồng viện trưởng nhăn nhó, hắn đã nhận ra hồng y nữ tử kia, chính là tôn nữ bảo bối của viện trưởng học viện Thiên Long, sao có thể không nhận ra chứ? Nàng làm sao lại xuất hiện ở nơi này? Nghe những lời nàng mới vừa nói, nhìn như là khen hắn, thực ra là nham hiểm đến cực điểm.

Mất đi Kỳ Lân thần thú vốn là tâm bệnh của hắn, nàng hết lần này tới lần khác đều nói vấn đề này, không phải là vạch trần thương thế của hắn hay sao?

Hồng viện trưởng một phen cảm khái, lại có người tranh nói trước, lần này đoạt nói chính là Tứ trưởng lão.

“Vị cô nương này nói không sai, học viện Thanh Lân của ta có thần thú thủ hộ, bất kể đối phương đến tột cùng là cái yêu ma quỷ quái gì, đừng mơ tưởng đụng đến một sợi lông của học viện Thanh Lân! Cho nên, mọi người an tâm trở về đi, chuyện này rất nhanh sẽ được chúng ta giải quyết….”

Hồng viện trưởng vừa nghe lời này, lập tức trợn mắt nhìn Tứ trưởng lão một cái, hắn nói như thế, chẳng phải là tự đào mồ chôn mình sao? Nếu như tất cả mọi người muốn nhìn thấy Kỳ Lân thần thú thì đào đâu ra một Kỳ Lân thần thú để cho họ xem đây?

Hắn híp mắt, đánh giá Bách Lí Song cùng với bạch y nam tử bên cạnh nàng, tổng cảm thấy hai người này lai giả bất thiện.

“Thật tốt quá! Quý học viện nếu quả thật có Kỳ Lân thần thú thủ hộ, như vậy chúng ta không cần lo lắng nữa rồi, mọi người nói có đúng hay không?”Ở một chỗ khác lại có người hô lớn.

Mọi người rối rít phụ họa: “Không sai, không sai! Nếu có thần thú thủ hộ, khẳng định sẽ không có vấn đề gì nữa.”

“Hồng viện trưởng, vì để cho tất cả mọi người có thể an tâm, không bằng đem Kỳ Lân thần thú kêu ra đi, để cho mọi người mở mang kiến thức. Chỉ cần mọi người nhìn thấy thần thú, cũng sẽ yên tâm, ngài nói có đúng không?”

Lại là một thanh âm khác.

Hồng viện trưởng ánh mắt sắc bén quét qua toàn trường, ở trong đám người phát hiện một nam tử trẻ tuổi mặc lam y, hắn phóng khoáng không chịu gò bó, gương mặt tuấn tú bao hàm mấy phần nho nhã, nhưng mà đôi ánh mắt kia chớp sáng như ánh sao mang theo một tia giảo hoạt, rõ ránh chính là tới đây để quấy rối. Ở bên cạnh lam y nam tử, có một cô gái mặc quần áo màu vàng nhạt, như con chim nhỏ nép vào bên người hắn, cảnh tượng như thế, làm cho Hồng viện trưởng mơ hồ hoài nghi bọn họ cùng với hai người Bách Lí Song là cùng một nhóm.

“Đúng vậy! Hồng viện trưởng, mau gọi Kỳ Lân thần thú ra để cho mọi người nhìn một cái! Chỉ cần mọi người nhìn thấy, cũng sẽ an tâm rời đi.”

“Chúng ta muốn xem Kỳ Lân thần thú! Chúng ta muốn xem Kỳ Lân thần thú!”

Bách Lí Song cùng Long Thiên Thần hai người một xướng một họa, còn có Bạch Sở Mục ở bên kia quạt gió thổi lửa, hiện trường tất cả mọi người cùng ùa theo hô to lên.

“Chúng ta muốn xem Kỳ Lân thần thú!”

“Chúng ta muốn xem Kỳ Lân thần thú!”

“Viện trưởng, chúng ta làm sao bây giờ?” Tứ trưởng lão mãnh liệt xoa cái trán đầy mồ hôi, hối hận không dứt, đều do hắn nhất thời lắm mồm, tự đào mồ chôn mình, hiện tại thì tốt rồi, bọn họ đi nơi nào lấy ra một con Kỳ Lân thần thú chứ?

Hồng viện trưởng cúi đầu hừ lạnh một tiếng, trên mặt vẫn như cũ là nụ cười hiền lành, hắn cất giọng nói: “Chư vị, Kỳ Lân thần thú chính là thần vật, nếu không phải cần thiết, nó không chịu đi ra ngoài gặp người đâu, kính xin chư vị tha lỗi.”

“Rốt cuộc là không chịu đi ra ngoài gặp người, hay là căn bản không có đây?”Long Thiên Thần chất vấn nói.

“Có! Đương nhiên là có! Làm sao có thể không có?”Tứ trưởng lão vội vàng đáp lại lời của hắn.

“Nếu đúng như vậy, tại sao không dám đem Kỳ Lân thần thú mời ra gặp người? Chẳng lẽ, đợi đến thời điểm học viện Thanh Lân hoàn toàn bị phá hủy, nó mới xuất hiện sao?” Bách Lí Song vừa nói vừa chuyển, tiếp tục kích động mọi người: “Các vị tiền bối, chẳng lẽ các người không muốn gặp Kỳ Lân thần thú trong truyền thuyết để mở mang kiến thức sao? Chúng ta yêu cầu một chút cũng không có quá đáng đi, chỉ là muốn nhìn một chút thôi, cũng không phải muốn cùng bọn họ tranh đoạt thần thú, vậy có cái gì khó khăn chứ?”

“Không sai, không sai.” Mọi người đối với diện mạo của thần thú cảm thấy rất hứng thú, nếu có thể may mắn tận mắt nhìn thấy, chuyến này đi cũng không uổng công.

Bách Lí Song khẽ đảo mắt, tiếp tục dường như vô hại nói: “Hơn nữa, chẳng qua chỉ là một con thần thú, ta cũng không phải là chưa từng thấy qua. Trong nhà của sư phụ ta thần thú rất nhiều, con trai, con gái của sư phụ ta, mỗi đứa đều có một con thần thú, bình thườn

cũng đều kêu ra cùng bọn nó chơi đùa, làm sao như bọn họ nói thần thánh tự phụ* (tự cao tự đại) như vậy?

Mọi người cứng lưỡi, trong lòng tự nhủ ngươi nói cũng quá khoa trương đi?

Thần thú để cho hài tử chơi đùa? Thật là ghen tỵ chết bọn họ!

Bách Lí Song không để ý đến phản ứng của mọi người, kéo kéo cánh tay Long Thiên Thần bên cạnh, nói: “Như hắn đây, hắn cũng có một con thần thú, hơn nữa tùy thời tùy chỗ có thể triệu hồi nó, căn bản không thần bí giống Hồng viện trưởng nói. Mọi người không tin, hay là kêu hắn triệu hồi thần thú ra, trước hết để mọi người nhìn một cái.”

“Tốt, tốt.”Tất cả mọi người tò mò nhìn về phía Long Thiên Thần, tràn đầy mong đợi.

Long Thiên Thần cùng Bách Lí Song trao đổi ánh mắt, sau đó hai người nhất tề tung người, từ trong đám người bay lên cao. Long Thiên Thần hướng không trung hô lớn một tiếng: “Phì phì, ra đi! Để cho mọi người nhìn cái gì là thần thú chân chính!”

Ở trong tầm mắt mong chờ của mọi người, Dực Long thần thú gào thét, phá không mà đến, dễ dàng đem Long Thiên Thần cùng Bách Lí Song ở trên lưng mình, nó ngẩng đầu, ngửa mặt lên trời thét một tiếng, uy lực thần kì.

Ở dưới nó, một trận cuồng phong nổi lên, đem một phần lớn người thổi trúng, ngã trái ngã phải.

Đám người Hồng viện trưởng sắc mặt đen giống như bị ném trứng gà thối vào mặt, thật sự là thần thú, đây là thần thú trần giữ của học

viện Dực Long!

Tứ trưởng lão há to miệng, quên mất khép lại, tâm rỉ máu.

“Thần thú! Là Dực Long thần thú! Thật sự là nó!”

Bạch Sở Mục ra vẻ kích động kêu lên, rất phối hợp hành động lừa gạt của hai người kia.

Sau câu nói của hắn, tất cả mọi người đều biết, a, thì ra là đây là Dực Long thần thú! Rất giỏi! Rất giỏi a!

Lại cẩn thận suy nghĩ, nếu như những lời Bách Lí Song nói là sự thật, chẳng lẽ không phải chứng minh hai đứa bé của sư phụ nàng mỗi đứa đều có một con thần thú của riêng mình, hơn nữa trong ngày thường cũng là dùng nó để chơi đùa cùng hài tử hay sao?

Đây cũng quá xa xỉ! Rất phung phí của trời đi?

Mọi cao thủ oa oa kêu to, chỉ hận ông trời bất công a!

Long Thiên Thần nắm lấy tay Bách Lí Song, trên cao nhìn xuống vẻ mặt biến hóa của tất cả mọi người, hai người âm thầm cười trộm, chính là muốn để cho bọn họ ghen tỵ tới chết, có thứ tốt tại sao có thể không cùng mọi người cùng nhau chia sẻ đây?

Bọn họ cho tới bây giờ cũng là có ý tốt cùng mọi người cùng nhau chia sẻ thứ tốt, hắc hắc.

Quyển 5 - Chương 123: Tôn chủ tóc vàng uy vũ!

“Thì ra, vị này chính là Viện trưởng mới nhậm chức của học viện Dực Long, ngưỡng mộ đã lâu.” Hồng viện trưởng sau khi kinh ngạc, rất nhanh trấn định lại, một câu nói rõ ràng thân phận của Long Thiên Thần: “Chẳng qua là không biết Long viện trưởng đi tới nơi này đến tột cùng có mục đích gì?”

Thân là Viện trưởng một trong thập đại học viện, đối với sự thay đổi nhân sự của những học viện khác, hắn biết rõ ràng, nghĩ đến tên họ và quan hệ của Long Thiên Thần và Long Thiên Tuyệt, hắn lập tức ngửi thấy mùi vị âm mưu.

“Không có đại sự gì, chính là muốn xem một chút về thần thú của quý học viện, xem nó cùng Phì Phì có ăn ý nhau hay không, Phì Phì muốn ta tìm bạn cho nó, chỉ đơn giản như vậy thôi.” Long Thiên Thần cười cười nói.

Hồng viện trưởng nét mặt một trận nóng giận, chính là bị họ chọc tức, vậy mà còn không có đại sự gì, ngươi rõ ràng tới đây để quấy rối.

“Viện trưởng, ngài nhanh nhanh gọi Kỳ Lân thần thú ra đi, không nên trì hoãn thời gian của mọi người. Mọi người chỉ cần nhìn thấy Kỳ Lân thần thú, hoàn toàn yên tâm, có thể an tâm mà trở về rồi.” Bách Lí Song nói.

Đứng trong đám người ở phía dưới, Bạch Sở Mục cũng đi theo quát lên: “Chúng ta muốn xem Kỳ Lân thần thú! Chúng ta muốn xem Kỳ

Lân thần thú!”

Đầu năm này, những kẻ lừa gạt cũng quá rõ ràng, nhưng hết lần này tới lần khác lúc này chính là hữu dụng đi.

Người của các đại gia tộc đứng xung quanh cũng rối rít hô lớn: “Chúng ta muốn xem Kỳ Lân thần thú! Chúng ta muốn xem Kỳ Lân thần thú!”

Hồng viện trưởng nhíu mày, lâm vào trong rối rắm, suy tư đến tột cùng nên làm như thế nào mới có thể giải trừ được nguy cơ trước mắt này.

Lúc này, từ trên trời truyền đến một tiếng hô cao vút.

Mọi người ngửa đầu nhìn lên, một con Kỳ Lân to lớn lân phiến màu xanh thoáng cải nhảy vào mi mắt của mọi người, uy phong lẫm liệt tư thế oai hùng, làm cho mọi người một trận tinh thần phần chấn.

“Kỳ Lân thần thú! Kỳ Lần thần thú xuất hiện!” Trong đám người có một thanh âm gào to, ngay sau đó toàn trường sôi trào, bao gồm trưởng lão của Học viện Thanh Lân cũng kích động hưng phấn.

Hồng viện trưởng đáy mắt tinh quang bắn ra, hắn đảm nhiệm chức viện trưởng mấy chục năm nay, tâm nguyện lớn nhất của hắn chính là tìm kiếm được Kỳ Lân thần thú, ai ngờ nhiều lần trắc trở, đều gặp thoáng qua, hôm nay lại thấy được Kỳ Lân thần thú ngay trước mặt mình, đáy lòng sinh ra một loại thiêng liêng sùng bái.

“Thật sự là Kỳ Lân thần thú a…….” Hắn khắp nơi dò xét một phen, nhưng không có phát hiện chủ nhân của Kỳ Lân thần thú, hắn khẽ kinh ngạc, chẳng lẽ Kỳ Lân thần thú còn chưa có nhận chủ, nó là mang theo trí nhớ của mình trở lại học viện Thanh Lân?

Song sau một khắc, giấc mộng của hắn hoàn toàn tan vỡ.

“Chúng mừng Hồng viện trưởng, Kỳ Lân thần thú rốt cuộc cũng trở về Học viện Thanh Lân.” Thanh âm từ tính trầm thấp truyền đến, hấp dẫn như rượu.

Mọi người theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy một nam tử vén rèm xe lên, từ bên trong xe ngựa thong dong đi ra. Hắn một đầu tóc dài màu vàng, đường hoàng mà phiêu dật, ngũ quan chạm trổ, khí chất cao quý, tư thái như thần tiên!

Kỳ lạ nhất là, sau một khắc khi hắn bước xuống xe ngựa, Kỳ Lân thần thú từ trên bầu trời từ từ hạ xuống, đi tới bên cạnh hắn, bộ dáng thuận theo, rõ ráng chính là một người hầu cung nghênh chủ nhân của nó.

Hết thảy đều rõ ràng.

Hắn mới là chủ nhân chân chính của Kỳ Lân thần thú!

Mọi người của học viện Thanh Lân chỉ một thoáng xấu hổ không thôi, thần thú trấn giữ của bọn họ đích xác xuất hiện, nhưng lại không nhận viện trưởng bọn họ, chỉ nhận một người xa lạ.

Người này rốt cuộc là người nào?

“Ta nghe nói Tôn chủ Lăng Thiên cung chính là người có một đầu tóc vàng, chẳng lẽ hắn chính là Tôn chủ Lăng Thiên cung Long Thiên Tuyệt?”

“Không sai, không sai! Ta cũng vậy nghe nói qua người này, Tôn chủ tóc vàng, nhất định là Long Thiên Tuyệt, không sai.”

“.....”

Trải qua một phen nghị luận cùng truyền bá, câu chuyện quan hệ đến Tôn chủ tóc vàng trong truyền thuyết càng thêm rộng rãi truyền khắp nơi.

Long Thiên Tuyệt sải bước đi tới, tận lực giữ vững khiêm nhường, nhưng mà một bộ tóc vàng cùng với một thân khí chất toàn vẹn vốn có muốn khiêm nhường cũng là điều không thể.

“Hồng viện trưởng, tại hạ là Long Thiên Tuyệt, hôm nay cố ý mang thần thú trấn giữ của quý học viện đến đây bái phỏng, không biết tại hạ có vinh dự hay không cùng một mình Hồng viện trưởng đàm đạo một phen?”

Hồng viện trưởng cẩn thận đánh giá Long Thiên Tuyệt, cách nói năng, tâm kế cùng với thực lực của hắn cũng làm cho ông âm thầm than thở. Đối phương không có vạch trần vấn đề sở hữu Kỳ Lân thần thú, chính là cố ý để cho song phương có một đường lui, đường lui để hợp tác, ông là người thông minh, như thế nào lĩnh hội không được ý nghĩ của hắn?

“Nguyên lai là Long tôn chủ, hân hạnh hân hạnh…….. Xin vào bên trong nói chuyện.”

Hồng viện trưởng thủ thế ra dấu mời vào, Long Thiên Tuyệt cười nhạt, theo hắn hướng cửa lớn học viện đi vào.

“Đại ca……” Long Thiên Thần lo lắng hô lên, sợ đại ca một thân một mình đi vào sẽ gặp nguy hiểm.

Long Thiên Tuyệt hướng hắn quăng đi một ánh mắt, cố ý cất cao

giọng nói: “Thiên Thần, chớ lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, trước mắt bao người, tin tưởng Hồng viện trưởng sẽ không lấy nhiều đánh ít đâu.”

“Dĩ nhiên, dĩ nhiên…….” Hồng viện trưởng xấu hổ cười cười, hắn cũng muốn cưỡng ép người lưu lại, sau đó chiếm lấy thần thú, nhưng cũng phải xem tình thế hôm nay mới được. Nhiều gia tộc hiện tại đang ở chỗ này, hôm nay nếu như hắn thật sự làm như vậy, chuyện này mọi người ở đây mà truyền đi ra ngoài, như vậy uy nghiêm cùng oai phong của học viện Thanh Lân mất hết rồi.

Trong nội tâm, hắn đối với Long Thiên Tuyệt rất là khâm phục, hắn lấy thái độ tôn kính mà đến, dám một thân một mình tiến vào học viện Thanh Lân, đủ thấy hắn rất gan dạ sáng suốt. Nhân tài như vậy nếu như hắn có thể sở dụng, thật là tốt biết bao? Mặc dù không thể sở dụng, chỉ cần có thể để cho người này cùng học viện Thanh Lân chặt chẽ liên hệ cùng một chỗ, như vậy tiền đồ học viện Thanh Lân nhất định là tươi sáng……

Ánh mắt hắn từ từ thâm thúy, trong lòng bỗng dưng dâng lên một ý niệm ngay cả chính hắn cũng không dám tưởng tượng ra.

Long Thiên Tuyệt đi theo Hồng viện trưởng cùng với đông đảo trưởng lão tiến vào, người của các đại gia tộc cũng không rời đi, rối rít đứng chờ ngoài cửa, đợi kết quả bọn họ đàm phán.

Long Thiên Thần nổi giận tụ họp lại một chỗ, kiên nhẫn chờ đợi.

Trên thực tế, tình hình mới vừa rồi, lúc Kỳ Lân thần thú xuất hiện, cũng đủ đem uy vọng của học viện Thanh Lân đánh bẹp. Lúc đó hung hăng mà đả kích học viện Thanh Lân, như vậy người của các đại gia tộc sẽ mất đi lòng tin đối với học viện Thanh Lân, sau đó mang con cháu của mình, toàn bộ rời khỏi học viện Thanh Lân.

Nhưng mà Long Thiên Tuyệt không có làm như vậy, mà là lựa chọn phương thức đàm phán ôn hòa, Long Thiên Thần mặc dù không hiểu rõ dụng ý của đại ca, hắn cũng toàn tâm toàn ý ủng hộ đại ca.

Thời gian dần dần qua đi, cũng không ai biết kết quả đàm phán đến tột cùng là như thế nào, cả học viện rất là yên tĩnh, tất cả mọi người đều đang chờ đợi kết quả đàm phán.

Cũng không biết qua bao lâu, thấy Hồng viện trưởng cùng Long Thiên Tuyệt dẫn đầu đoàn người một lần nữa xuất hiện ở cửa lớn của Học viện Thanh Lân, bất đồng chính là, sắc mặt của Hồng viện trưởng không còn là một mảnh than đen âm trầm, ngược lại là vẻ mặt tươi cười, hắn lôi kéo tay của Long Thiên Tuyệt, đi tới trước mặt mọi người, cất cao giọng nói: “Chư vị, lão phu ở chỗ này muốn tuyên bố một đại sự: Long Tôn chủ Long Thiên Tuyệt tìm được Kỳ Lân thần thú cho học viện Thanh Lân, không thể bỏ qua công lao, ta tuyên bố bắt đầu từ hôm nay, Long Thiên Tuyệt chính là viện trưởng mới của học viện Thanh Lân! Từ hôm nay lão phu từ chức viện trưởng, hi vọng Học viện Thanh Lân ngày sau dưới sự dẫn dắt cảu Long viện trưởng, có thể càng thêm phát dương quang đại!”

Tin tức đó thật là ngoài ý muốn của mọi người.

Tất cả mọi người đều ngây dại.

Bao gồm cả Long Thiên Thần, đoàn người tứ đại hộ pháp cũng thật là ngoài ý muốn.

Những người khác thì lại nghĩ Long Thiên Tuyệt làm sao có vận tốt đến như vậy, chỉ trong chớp mắt có bản lãnh lên làm viện trưởng học viện Thanh Lân? Chỉ có đoàn người Lăng Thiên cung mới có thể hiểu được, Hồng viện trưởng lại có thể thông suốt như vậy, chọn Tôn chủ của bọn họ làm viện trưởng học viện Thanh Lân, thật là buôn

bán có lời a.

Long Thiên Thần mở to mắt nhìn huynh trưởng, lại thấy huynh trưởng nhàn nhạt mỉm cười, coi như là chấp nhận.

Suy nghĩ của đại ca thật là làm cho người ta khó mà hiểu, hắn hoàn toàn không tin, dã tâm của đại ca chỉ có chút xíu như vậy, chỉ làm một viện trưởng là đủ sao?

“Mọi người còn không mau bái kiến tân viện trưởng đi?” Hồng viện trưởng thanh âm uy nghiêm, kinh sợ toàn trường.

Chúng trưởng lão của học viện Thanh Lân cùng các học viên sủng sốt hồi lâu, mới rối rít phản ứng, tân viện trưởng nhậm chức là thật, học viện Thanh Lân thật là thay đổi triều đại rồi. Viện trưởng ra lệnh không thể trái, bất kể là phục hay là không phục, đều không thể không cúi đầu, cùng kêu lên hô to: “Bái kiến Long viện trưởng!”

Người của các đại gia tộc thấy sự biến hóa nhanh chóng như thế, mọi người từ trong mộng thức tỉnh, bây giờ, học viện Thanh Lân chẳng những không có nguy cơ, hơn nữa còn nghênh đón thần thú trấn giữ trở về, như vậy bọn họ còn phải lo lắng cái gì nữa, nghênh đón công tử cùng tiểu thư của bọn họ cũng trở thành dư thừa rồi? Mấu chốt chính là, tân viện trưởng trong những ngày gần đây danh tiếng lẫy lừng, như mặt trời giữa trưa – Tôn chủ tóc vàng, có thể nghĩ ngày sau học viện Thanh Lân tiền đồ vô lượng cỡ nào! Bọn họ chẳng những không nên đem Công tử, Tiểu thư của mình dẫn trở về, ngược lại phải cần nghĩ cách để cho những đệ tử khác của gia tộc tới học ở Học viện Thanh Lân, như thế gia tộc bọn họ mới có hy vọng.

“Long tôn chủ, chúc mừng!”

“Hồng viện trưởng chúc mừng, Long tôn chủ chúc mừng!”

Người của các đại gia tộc đều là những người hiểu biết, liền hiểu được ngay, liếc thấy được chí hướng của Long Thiên Tuyệt ở không đặt ở đây, cho nên đối với hằn vẫn lấy xưng hô “Tôn chủ” như cũ, nhân cơ hội nịnh bợ nhân vật trong truyền thuyết này.

Có người vui mừng có người sầu lo, đương nhiên người sầu chính là ba vị thành chủ bị mất thành trì trốn đi nơi khác, nếu như hắn kế nhiệm viện trưởng, vậy chẳng phải bọn họ không có cơ hội lần nữa trở về thành trì cùng chiếm lại tài phú của mình hay sao?

Ba vị thành chủ trong lòng quýnh lên, khuôn mặt đỏ bừng, giơ kiếm chỉ hướng Long Thiên Tuyệt nói: “Chỉ bằng hắn cũng có thể trở thành viện trưởng? Hắn chẳng qua là vận khí tốt, ngẫu nhiên chiếm được Kỳ Lân thần thú mà thôi, nếu như hắn không mượn lực lượng Kỳ Lân thần thú, cũng có thể đánh bại ta, ta liền phục hắn!”

“Đúng, hắn muốn trở thành viện trưởng học viện Thanh Lân, trước hết phải qua cửa ải của chúng ta!”

Ba vị thành chủ đồng loạt rút kiếm, chỉ hướng Long Thiên Tuyệt, bọn họ muốn báo thù, lấy lại thể diện cho mình!

Lúc trước thành bị phá hủy, bọn hắn người đông thế mạnh, vạn bất đắc dĩ bọn họ mới bỏ thành mà chạy, trên thực tế bọn họ hoàn toàn từ đầu đến cuối chưa thấy Long Thiên Tuyệt xuất thủ. Bọn họ không tin hắn tuổi còn trẻ như vậy, có thể lấy một địch ba, đánh bại ba vị cao thủ bọn họ. Mặc dù thực lực của ba người không cao, nhưng tốt xấu gì cũng bước vào Huyền tôn chi cảnh, đối phó với một hậu bối, dư dả.

Các trưởng lão của học viện Thanh Lân thần sắc rối rít xem kịch vui,

đáy lòng bọn họ cũng không phục, đều cho rằng sở dĩ viện trưởng đem chức vị nhường lại cho, nguyên nhân bởi vì đối phương khế ước với Kỳ Lân thần thú. Nếu như không có Kỳ Lân thần thú, hắn tính là cái gì?

Bọn họ ước gì ba vị thành chủ hung hăng dạy dỗ Long Thiên Tuyệt một phen, để cho hắn biết khó mà lui, chủ động từ chức viện trưởng.

Hồng viện trưởng cũng không có nhúng tay, những người khác tu vi không bằng Long Thiên Tuyệt, cho nên không cách nào cảm nhận được thực lực chân chính của hắn ta, nhưng ông có thể cảm giác rõ ràng rằng thực lực người này vô cùng đáng sợ!

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người thật giống như nghe được cái gì buồn cười, ôm bụng cười phá lên.

“Chỉ bằng ba người các ngươi cũng muốn khiêu chiến đại ca của ta? Các ngươi cũng là quá khôi hài đi!”

“Đối phó ba người các ngươi, một mình ta cũng đủ, cần gì phải tốn sức đại ca ta?”

Ba vị thành chủ trợn mắt nhìn.

“Các ngươi câm miệng cho ta! Chờ chúng ta giết chết Long Thiên Tuyệt, rồi mới quay lại thu thập các ngươi!”

“Ha ha ha ha ha..... Quá khôi hài rồi! Quá khôi hài rồi!” Long Thiên Thần cười đến bụng đau đớn, tựa vào trên người Bạch Sở Mục, thẳng không được thắt lưng.

“Quên đi, bọn họ muốn chết, chúng ta cũng không thể ngăn cản a, để cho đại ca hảo hảo mà giáo huấn bọn họ một chút đi.” Bạch Sở Mục

cười hắc hắc nói.

Mọi người Lăng Thiên Cung tụ tập ở một chỗ, người người đều là thần sắc xem kịch vui, chẳng qua là những người khác xem chính là Long Thiên Tuyệt diễn, còn bọn họ xem là ba vị thành chủ diễn.

Long Thiên Tuyệt cất bước đi ra, cùng ba vị thành chủ bốn mắt nhìn nhau, thản nhiên liếc mắt đảo qua một cái, một làn gió vô hình xoáy dựng lên, hắn từ từ mở miệng: “Bổn tôn đã bỏ qua cho các ngươi một lần, các ngươi còn không biết quý trọng. Còn nhớ Bổn tôn đã nói với các người cái gì không? Để cho Bổn Tôn nhìn thấy các ngươi, kết quả như thế nào?”

Ba người không khỏi rùng mình một cái.

Long Thiên Tuyệt khẽ thở dài: “Thông báo di ngôn của các ngươi đi.”

Ba người nhìn lẫn nhau một cái, vẻ mặt khác nhau.

Ba vị thành chủ hôm nay là đang nổi nóng, hơn nữa sau khi mất đi thành trì, tài vật tổn thất rất nhiều, cho nên bọn họ hận Long Thiên Tuyệt thấu xương, muốn giết hắn cho thống khoái. Dưới sự tức giận, thường mất đi lý trí cùng phán đoán, hắn một lòng cũng chỉ muốn giết đối phương để báo thù.

“Ngươi đừng có nói nhảm! Chết đến nơi mà còn muốn sĩ diện trước mặt chúng ta, hay là ngươi muốn lưu lại di ngôn a!”

Còn lại hai vị thành chủ mơ hồ cảm thấy có cái gì không đúng, thực lực của đối phương, tựa hồ sâu không lường được, nếu như liều mạng, bọn họ có lẽ thật sẽ chết dưới tay hắn. Nhưng là đã đâm lao thì phải theo lao thôi, bọn họ đã không có đường lui rồi.

“Chúng ta không có di ngôn gì, chết liền chết, cùng lắm thì mười tám năm sau lại là một cái hảo hán!”

“Tốt, vậy Bổn tôn sẽ đưa các ngươi lên đường!” Ba chữ cuối cùng đột nhiên cao vút lên, hơi thở quanh thân Long Thiên Tuyệt tăng vọt, một lực lượng đáng sợ vộ hạn đang lan tràn phóng thích, một đầu tóc vàng của hắn vũ điệu, cả người chỉ một thoáng có cảm giác như tuyệt thế thiên thần tứ thái cổ chiến trường xuất hiện.

Thình thịch!

Trái tim mọi người kịch liệt chấn động, cảm giác hít thở không thông chạy lên não, lực lượng thật là cường đại, đây mới là thực lực chân chính của hắn!

Trường kiếm trong tay ba vị thành chủ kịch liệt run rẩy, gặp phải một lực lượng áp bách khổng lồ như thế, ba người liên tục lui về phía sau, trong đó có một vị thành chủ thực lực thấp nhất, ngã ngồi xuống đất.

Bọn họ lui, Long Thiên Tuyệt tiến, mỗi lần hắn tiến lên một bước, hởi thở cả người ầm ầm bộc phát một lần, khí thế đó làm cho mọi người nhịn không được quỳ lạy trên mặt đất, thật sâu cúng bái.

Bùm! Bùm!

Hai vị thành chủ khác cũng lần lượt ngã ngồi xuống đất.

Mọi người kinh hãi, Long Thiên Tuyệt còn chưa xuất thủ, khí thế của hắn cũng đã đem ba người hung hăng trấn trụ rồi, lực lượng đối lập cách xa như vậy, còn dám làm gì chứ?

Bọn họ lắc đầu không khỏi đồng tình với ba vị thành chủ, thực lực

cách xa như vậy, còn dám khiêu chiến đối phương, quả thực là tự rước lấy nhục, khó trách người ta cười bọn họ quá khôi hài đi.

“Tha mạng! Long tôn chủ xin tha mạng!” Cả ba thành chủ đáy lòng tức giận tất cả hoàn toàn tiêu tán, bị vô hạn sợ hãi thay thế, hắn sai lầm rồi, thật sự sai lầm rồi, sai một ly đi một dặm, hắn lại không biết tự lượng sức mình mà khiêu chiến Long Thiên Tuyệt, căn bản là tự tìm đường chết đi!

“Long tôn chủ tha mạng! Chúng ta nguyện ý thần phục, chúng ta cũng không dám cùng Lăng Thiên Cung đối nghịch nữa.” Hai vị thành chủ khác cũng liên tục cầu xin tha thứ.

Long Thiên Tuyệt cười lạnh một tiếng: “Đã muộn! Muốn thần phục? Các ngươi không xứng!”Hai mắt hắn bỗng dưng bắn ra một đạo ánh sáng ngọc hoa mỹ, bên trong tia sáng này hàm chứa hàng vạn hàng nghìn lãnh phong, hướng về phía ba vị thành chủ bay đi.

Hắn đột nhiên xuất chưởng, bài sơn đảo hải, mênh mông rộng lớn.

Chỉ nghe ba tiếng kêu thảm thiết, ba vị thành chủ nhất tề bị chưởng phong đánh văng ra ngoài, như diều dứt dây, đợi bọn hắn rơi xuống đất một lần nữa, ba người đã đi gặp Diêm vương.

Một chưởng lực, uy phong như vậy.

Thanh âm hút không khí, nối nhau thành một đoàn.

Những người muốn xem kịch vui, đáy lòng không phục tân viện trưởng, giờ phút này đều như một đám cây cỏ yếu ớt, không dám nhìn thẳng phía trước.

Thật là đáng sợ!

Quá cường đại đi!

Thực lực như vậy, chỉ sợ cũng chỉ có một mình Hồng viện trưởng có thể cùng nhau đối địch? Nếu như đối phương lại gọi ra Kỳ Lân thần thú tương trợ, coi như là mấy Hồng viện trưởng cũng chưa hẳn là đối thủ của hắn……. Nghĩ đến chỗ này, mọi người không khỏi một trận hoảng sợ.

Vẫn là Hồng viện trưởng anh minh, nhìn xa trông rộng, mượn sức một chiến hữu cường đại, còn hơn là đối đầu với một kẻ địch mạnh như thế.

“Tôn chủ uy vũ!”

“Tôn chủ uy vũ!”

Các cao thủ Lăng Thiên cung tinh thần phấn chấn, cùng kêu lên hô to.

Hồng viện trưởng híp mắt, đáy mắt quang mang quỷ dị, trong giây phút ngắn ngủi, khôi phục thanh danh cùng vui mừng. Xem ra lựa chọn của đúng, hắn thực hiện một lựa chọn chính xác, có lẽ học viện Thanh Lân nhờ quyết định hôm nay của hắn mà sau này thịnh vượng chưa từng thấy.

Hắn tiến lên mấy bước nói: “Long tôn chủ, hiện tại ngài đã trở thành tân viện trưởng của học viện Thanh Lân rồi, hết thảy sự vụ của học viện Thanh Lân đều do ngài sắp xếp, mời ngài hạ lệnh.”

Long Thiên Tuyệt thu liễm khí tức trên người, hướng hắn gật đầu, dùng thanh âm bình tĩnh nói: “Mọi người của các đại gia tộc có thể trở về đi, có ta Long Thiên Tuyệt ở đây, học viện Thanh Lân phòng

thủ kiên cố, các ngươi không cần lo lắng cho các Công tử cùng Tiểu thư của gia tộc các ngươi, Bổn Tôn nhất định sẽ hảo hảo đào tạo bọn họ, để bọn họ nên người. Các ngươi sau khi trở về thuận tiện chuyển cáo các vị gia chủ, ngày khác Bổn Tôn nhất định sẽ đến các đại gia tộc bái phỏng, mục đích chỉ có một…..Bổn Tôn muốn cầu người tài!”

Hiện trường một mảnh xôn xao.

Cái gì bái phỏng? Cái gì muốn cầu người tài?

Đây không phải là nói rõ uy hiếp sao, muốn cao thủ của các đại gia tộc sao?

Quá vô sỉ rồi!

Công chiếm ba tòa thành trì, lại nắm giữ trong tay học viện Thanh Lân còn chưa đủ sao, hắn là còn muốn chiếm luôn các đại gia tộc……..Quá vô sỉ rồi!

“Dĩ nhiên, ánh mắt của Bổn Tôn rất kén chọn, người bình thường muốn vào Lăng Thiên cung của ta, ngay cả cửa nhỏ cũng không có. Chỉ có người có thực lực Huyền tôn trở lên, mới miễn cưỡng có tư cách vào Lăng Thiên cung ta, người thực lực Huyền Hoàng trở lên, Bổn Tôn sẽ giành nhiều ưu đãi……”

Lại là một mảnh xôn xao.

Người muốn nhập môn vào cửa của Lăng Thiên cung cũng không phải quá cao đi?

Người có thực lực Huyền tôn trở lên, mới miễn cưỡng có tư cách tiến vào, cho dù là Vân tộc, cánh cửa nhập môn cũng không có cao

như vậy đi, ngươi đây là muốn náo loạn đi?

Long Thiên Tuyệt không để ý đến phản ứng của những người đó, tiếp tục nói: “Trong tay Bổn Tôn có danh sách cao thủ của các đại gia tộc, phàm là cao thủ Huyền tôn trở lên đều được ghi chép trong danh sách này, đến lúc đó Bổn Tôn chỉ cần phái thủ hạ đi tiếp kiến những người này, thiếu một hoặc nhiều hơn một, Bổn Tôn cũng rất mất hứng. Thuận ta thì sống nghịch ta thì chết, hi vọng các ngươi không nên đem lời nói của Bổn Tôn vào tai này ra tai kia, nếu không hậu quả……”

Hắn nhàn nhạt liếc mắt nhìn ba vị thành chủ đã đi gặp Diêm vương, ánh mắt không cần nói cũng biết, nếu như cao thủ nhà các ngươi dám bỏ trốn, toàn bộ gia tộc cũng gặp nạn!

Tóm lại tất cả các cao thủ được ghi chép trong dánh sách, đều là vật trong túi hắn!

Thật là bá đạo!

Nhưng mà hắn có tư cách bá đạo đó!

Người của các đại gia tộc ở đây tức giận nhưng không dám nói, rối rít nghĩ tới nhanh trở về, hướng gia chủ thông bào chuyện này, suy nghĩ chiến lược để ứng chiến.

“Bổn Tôn muốn, chính là điều này. Tiễn khách!”Long Thiên Tuyệt một câu ra lệnh trục khách, cho bọn họ rời đi.

Người các đại gia tộc cũng không dám ở lâu, rối rít cáo từ rời đi.

Hiện trường chỉ còn lại cao thủ của Lăng Thiên cung cùng với cao thủ của học viện Thanh Lân, các trưởng lão của Học viện Thanh Lân

bị những lời nói vừa rồi của Long Thiên Tuyệt làm cho khiếp sợ, người dã tâm như thế, thật là vượt qua dự tính của bọn họ, cho dù học viện Thanh Lân đang thời kỳ cường thịnh, viện trưởng cũng chưa bao giờ có ý muốn đem cao thủ các đại gia tộc cách trăm dặm xung quanh học viện hết thảy thủ vào trong tay của mình, mà Long Thiên Tuyệt là người đầu tiên ném ra một quả bom lớn như vậy.

Hắn muốn thu phục các cao thủ từ Huyền tôn trở lên, dã tâm to lớn, có thể nghĩ.

Trái ngược với suy nghĩ ưu tư của các trưởng lão, học viện Thanh Lân nhiệt huyết sôi trào, đây mới mới là suy nghĩ bọn họ sùng bái nhất, khí thế kia, phong thái này, khuynh đảo chúng sinh. Bọn họ rối rít mong mỏi có thể sớm ngày tấn chức Huyền tôn chi cảnh, như thế mới có tư cách gia nhập Lăng Thiên cung, cùng cao thủ chân chánh làm bạn, đây là vinh quanh của bọn họ!

“Viện trưởng vạn tuế!”

“Viện trưởng vạn tuế!”

Tiếng hoan hô như sấm, đinh tai nhức óc.

Hồng viện trưởng âm thầm xấu hổ, hắn đảm nhiệm chức viện trưởng hơn sáu mươi năm nay, chẳng bao giờ hưởng thụ quá đãi ngộ như thế.

“Long tôn chủ, xin mời!”

“Viện trưởng mời!”

Long Thiên Tuyệt không có sửa cách xưng hô, bởi vì học viện Thanh Lân chẳng qua chỉ là sự khởi đầu mà thôi, hắn phải lấy cường thế

cùng bản lĩnh để chinh phục, tạo uy tín.

Ngắn ngủi trong vòng ba ngày, thế lực Lăng Thiên cung tăng vọt.

Đầu tiên, chiếm đóng ba tòa thành trì, có hai mươi cao thủ Huyền tôn trở lên quy hàng, gia nhập Lăng Thiên cung.

Tiếp theo, ở học viện Thanh Lân có ba mươi tên cao thủ Huyền tôn trở lên cùng năm tên cao thủ Huyền hoàng, liên tục gia nhập Lăng Thiên cung.

Tiếp theo, các đại gia tộc trải qua một lần dò xét của Lăng Thiên cung, tổng cộng có sáu mươi lăm tên cao thủ cấp Huyền tôn trở lên cùng hai gã cao thủ cấp Huyền hoàng, gia nhập Lăng Thiên cung.

Đến đây, Lăng Thiên cung có tổng cộng một trăm sáu mươi sáu cao thủ cấp Huyền tôn, tám cao thủ cấp Huyền Hoàng, thực lực như vậy đặt ở bất kì một gia tộc nào cũng coi như là rất cường đại rồi, nhưng mà Long Thiên Tuyệt vẫn cảm thấy không đủ. Hắn cần nhiều cao thủ cấp Huyền Hoàng, vô luận là thông qua bồi dưỡng tăng lên, hay là đoạt bắt được, đối với cao thủ cấp Huyền Hoàng hắn tràn đầy vô hạn khát vọng.

Muốn trong một thời gian ngắn tăng lên thực lực của các cao thủ, cần phải dùng một lượng lớn đan dược cùng linh quả linh thạch, đan dược do Đan học viện của học viện Vạn Hoàng duy trì, linh quả linh thạch tất nhiên không thể dễ dàng chiếm được.

Đang ở thời điểm Long Thiên Tuyệt vì linh quả linh thạch sầu lo, Tiểu Bạch chở Côn Luân lão giả đến…….

Quyển 5 - Chương 124: “Đại sứ”chuyển đồ

Trước khi Tiểu Bạch đến, đám người Trưởng lão của học viện Vạn Hoàng đang léo nha léo nhéo can thiệp chuyện của Long Thiên Tuyệt. Mấy ngày vừa rồi, Đan học viện đưa đến cho Long Thiên Tuyệt không ít đan dược, quả thực đã trở thành nơi cung cấp đan dược hậu thuẫn cho Lăng Thiên cung. Vì vậy, các vị thân là Trưởng lão của học viện Vạn Hoàng không thể khoanh tay đứng nhìn được.

Đây quả thực là phá sản mà!

Ngươi cho rằng ngươi là trượng phu của viện trưởng kế tiếp của chúng ta, có thể tiêu xài tài vật* (*tiền tài vật chất) của học viện Vạn Hoàng như thế sao? Coi người khác như không tồn tại mà!

“Long tôn chủ, Đan học viện trong học viện Vạn Hoàng của chúng ta mới đứng vững không bao lâu, trước mắt chiêu mộ không ít Luyện Đan sư, chính là muốn mở rộng sinh nguyên, bước vào giai đoạn phát triển trọng yếu. Ngươi nhìn xem, thỉnh thoảng vì ngươi yêu cầu đan dược của Đan học viện mà hiện tại cả Đan học viện đều vì Lăng Thiên cung các ngươi bận rộn tối mày tối mặt, đâu có thời gian để chiêu mộ thêm học sinh mới, vì học viện đóng góp tài phú? Ngươi nói, chuyện này nên giải quyết như thế nào đây?”

Trong lòng các Trưởng lão mặc dù rất bất mãn, nhưng cũng không dám chủ động lên tiếng, cùng Long Thiên Tuyệt đối mặt, cho nên phái người có tuổi nhỏ nhất, uy vọng thấp nhất trong những người bọn họ, chính là Thập trưởng lão đi ra ngoài lý luận, những người còn lại thì mắt xem mũi mũi nhìn tâm, ra vẻ nghiêm nghị.

Long Thiên tuyệt ưu nhã mím môi thưởng trà, mặt không chút thay đổi, kể từ khi biết bọn họ đi đến nơi này, hắn cũng đã đoán được ý đồ của bọn họ. Cái đám lão già này, ánh mắt nông cạn, tính toán chi li, còn không bằng những người học viện Thanh Lân, mọi người đều dễ chịu, sảng khoái. Bọn họ cũng không nghĩ, ban đầu Đan học viện là người nào dựng lên, Đan học viện có đông đảo Luyện Đan sư ưu tú là do ai mời đến?

“Chuyện này rất dễ xử lý.” Long Thiên Tuyệt đặt chén trà xuống, mở miệng nói: “Nghe chư vị Trưởng lão nhắc nhở như vậy, Bổn tôn cũng nghĩ đến một phương pháp toàn vẹn đôi bên. Mộ lão làm phiền các Trưởng lão đưa đan dược đến cho Bổn tôn, không bằng Bổn tôn ở học viện Thanh Lân cũng thành lập một Đan học viện, sau đó kính mời Mộ lão cùng chư vị Luyện Đan sư đến nơi này để hỗ trợ, vậy sẽ không gây phiền toái đến quý học viện nữa, chư vị trưởng lão cũng là không cần vì thế mà lao tâm khổ trí.”

Sắc mặt các trưởng lão đều biến thành than đen, cái này hắn rõ ràng chính là muốn đào góc tường, hơn nữa còn đào góc tường của thê tử hắn a.

“Ừ, chuyện này tốt lắm, liền quyết định như vậy đi.” Long Thiên Tuyệt không cho bọn họ có cơ hội nói chuyện, vẫy tay với Vân hộ pháp đứng cạnh cửa: “Vân hộ pháp, ngươi đi đưa tin cho Mộ lão cùng với Lam công tử, nói Bổn tôn muốn mời bọn họ tới luyện đan ở học viện Thanh Lân, tất cả đãi ngộ đều tăng gấp đôi, Bổn tôn còn có thể cho bọn họ ở Bách Lí thành tùy ý lựa chọn những học sinh có thiên phú luyện đan, tất cả các dược liệu cần thiết cho việc luyện đan đều do Bổn tôn tự chịu trách nhiệm mua…….”

Vân hộ pháp ha hả cười, tha thiết nói: “Dạ vâng! Tôn chủ, thuộc hạ lập tức đi.”

“Chờ một chút!” Đại trưởng lão nóng nảy, vội vàng quát lên gọi Vân hộ pháp lại, miễn cưỡng động đậy khóe miệng, cười nói: “Long tôn chủ, ngươi hiểu lầm! Thập trưởng lão không có ý này……”

Hắn quay đầu, hướng thập trưởng lão quát lớn: “Thập trưởng lão, ngươi nói điều ngu ngốc gì vậy? Long tôn chủ chính là phu quân của Vân viện trưởng, là người một nhà, người một nhà sao có thể tách thành hai nhà? Nếu như Vân viện trưởng biết được có người dám lấy đi Đan học viện của nàng, sao nàng có thể không nổi nóng chứ?”

Hắn nói một câu hai nghĩa, mặt ngoài nhìn chính là trách cứ Thập trưởng lão, kì thực là nhắc nhở Long Thiên Tuyệt, Đan học viện kia chính là của thê tử ngươi, ngươi muốn đào góc tường thê tử ngươi, đó chính là đối với thê tử ngươi bất trung!

Chụp xuống một cái mũ thật lớn a!

Long Thiên Tuyệt dưới đáy lòng cười thầm, nếu như Khê Nhi giờ phút này ở chỗ này, cách làm của nàng so với hắn càng ngoan tuyệt hơn. Chẳng qua, hắn gây khó dễ chỉ để hăm dọa bọn họ, còn Khê Nhi đã nói là làm, trực tiếp đưa Đan học viện đi, nàng mới không yêu thích cái chức viện trưởng học viện Vạn Hoàng.

Muốn khích bác vợ chồng bọn họ? Cửa nhỏ cũng không có.

“Đại trưởng lão, vậy ý của ngươi là……” Hắn chậm rãi theo sát đối phương, nếu không phải nể tình Khê Nhi, hắn đã trực tiếp đuổi người rồi.

Đại trưởng lão ho khan mấy tiếng, cùng các vị trưởng lão khác trao đổi ánh mắt, mở miệng nói: “Là như vậy, ý tứ của lão phu là…..Ngươi thấy đấy, đan dược Đan học viện luyện chế, nếu như

cầm đi bán đấu giá, mỗi một viên ít nhất cũng có thể bán được mấy vạn lượng bạc, thậm chí là mấy chục, mấy trăm vạn lượng bạc…….Long tôn chủ ngươi dẫn theo đám người Lăng Thiên cung công thành đoạt trại, chiếm được không ít tài phú, không lo không có bạc, như vậy ngày sau thời điểm các ngươi hướng Đan học viện yêu cầu thêm đan dược, có phải hay không……Có thể cái này…….”

Đại trưởng lão ấp úng, ngụ ý đã rõ ràng, chính là sau này nếu bọn họ lấy đan dược của Đan học viện thì phải trả bằng tiền, dù sao ngươi công thành đoạt trại được rất nhiều bạc mà.

Long Thiên Tuyệt hừ lạnh một tiếng, sắc mặt thâm trầm khó dò.

Đại trưởng lão bỗng dưng cảm thấy gáy thoáng lạnh, cũng không thể nói tiếp.

Lúc này, Băng hộ pháp vụt vào như một trận gió, vội vàng bẩm báo: “Tôn chủ, người xem ai tới đây?” Trên khuôn mặt lạnh lùng như sương của nàng hiển lộ một nụ cười nhẹ, khó mà thấy được.

Long Thiên Tuyệt sát ngôn quan sắc* (sát ngôn quan sắc: đoán ý tứ qua lời nói và sắc mặt), chợt đứng lên: “Là Khê Nhi trở lại?”

Có thể làm cho người từ trước đến nay sắc mặt không chút thay đổi – Băng hộ pháp kích động khác thường như thế, khẳng định không phải là chuyện tầm thường a, trong đầu Long Thiên Tuyệt ý nghĩ đầu tiên lóe lên, chính là Khê Nhi trở lại.

Băng hộ pháp trên mặt cứng đờ, đang muốn nói rõ, đột nhiên bên cạnh một bóng người nhanh chóng xẹt qua, mạng theo một trận gió lạnh.

Chư vị trưởng lão nghe nói Vân Khê trở lại, lập tức mọi người cũng

đứng dậy đi theo ra ngoài cửa.

Băng hộ pháp âm thầm dậm chân, sao nàng lại không nói cho rõ ràng chứ? Lần này Tôn chủ nhất định thất vọng rồi.

Nghĩ tới, nàng vội vàng đuổi theo.

“Ha ha, không nghĩ tới Long tôn chủ tự mình ra cửa nghênh đón lão phu, lão phu hết sức vinh hạnh.” Chân trời xa xa truyền đến tiếng cười sảng lãng của Côn Luân lão giả, trên mặt đất, Long Thiên Tuyệt cước bộ ngừng lại, lộ ra thần sắc thất vọng.

“Tiền bối, là ngươi sao.” Giọng nói lãnh đạm, phảng phất như đang nói……, Tại sao lại là ngươi tới? Tại sao không phải là Khê Nhi tới chứ?

Côn Luân lão giả phi thân xuống, Tiểu Bạch cũng biến trở về hình người, một già một trẻ, dắt tay đi đến trước mặt Long Thiên Tuyệt, đối mặt với khuôn mặt lãnh đạm có vẻ thối của Long Thiên Tuyệt, Côn Luân lão giả không khỏi lắc đầu cười khổ: “Long tôn chủ, mặc dù lão phu không phải là giai nhân ngươi đang đợi, nhưng là cũng được người nhờ vả, mang đồ tới cho ngươi, ngươi không đến mức nhìn thấy lão phu không kiên nhẫn như vậy đi?”

Long Thiên Tuyệt nghe vậy, con ngươi xinh đẹp khẽ sáng lên, chiết xạ ánh sáng ngọc: “Tiền bối, là ta chậm trễ. Mời ngài vào trong ngồi!”

“Vậy còn được!”Côn Luân lão giả ỷ vào mình đang có nhiệm vụ trong người, an nhiên hưởng thụ Long tôn chủ ân cần tiếp đãi.

“Còn có ta nữa, ta cũng được nữ ma đầu đặt biệt phái ra mang tin tức cho ngươi.” Tiểu Bạch lắc lắc đầu, cười ha ha đắc ý nói.

Long Thiên Tuyệt liếc xéo nó một cái, sờ sờ đầu của nó, sau đó khom người, một tay ôm lấy nó: “Tốt, cũng mời ngươi vào phòng!”

Tiểu Bạch vui vẻ cực kỳ, đây tuyệt đối là đãi ngộ cao nhất, chỉ có Tiểu Mặc Mặc cùng nữ ma đầu mới có thể được hưởng a.

“Mau nói cho ta biết, ba mẹ con Khê Nhi hiện tại như thế nào rồi?”

Đang lúc mọi người kinh ngạc ánh mắt nhìn chăm chú, Long Thiên Tuyệt ôm Tiểu Bạch, cùng Côn Luân lão giả sóng vai đồng hành, đi về phòng. Trên mặt Long Thiên Tuyệt đã không còn lạnh nhạt cùng hàn ý nữa, trên đường trở về đình viện đã hiển thị nét nhu hòa.

“Một lời khó nói hết a……..”Côn Luân lão giả ánh mắt tinh duệ ngắm nhìn về phía mấy vị trưởng lão học viện Vạn Hoàng, hắn cố ý cười ha ha, lựa chọn những chuyện không trọng yếu kể, thời điểm cuối cùng nhận được kho bảo tàng, hắn lại đem kho bảo tàng nói thành Vân Khê thay cung chủ bắt được thủ phạm giết người nên nhận được phần thưởng.

Từ đông đảo tài bảo bên trong, hắn lấy chiếc nhẫn trữ vật ra trong đó có một phần nhỏ linh quả cùng linh thạch, làm trò trước mặt của mọi người, giao cho Long Thiên Tuyệt: “Nơi này chứa bảo vật, chính là phần thưởng cung chủ ban cho Vân nha đầu, chỉ là mọt chút đồ vật không đáng kể, Vân nha đầu ghét bỏ nó không có tác dụng gì, nên cho lão phu mang đến giao cho ngươi. Ngươi xem một chút có cần mấy thứ này hay không, nếu như không cần, thì tùy tiện đưa cho người khác đi.”

Những lời này của hắn giống như là đang tìm cách xử lý một đống hàng hóa rách nát, chúng Trưởng lão đều mất đi hứng thú, cảm thấy không còn hi vọng gì.

Long Thiên Tuyệt thì không nghĩ như vậy, nếu không phải thứ tốt, Khê Nhi như thế nào lại làm phiền Côn Luân tiền bối đi một chuyến đưa tới đây cho hắn? Hơn nữa, khi quan sát Côn Luân lão giả nói chuyện có ý mập mờ, nhất định là có điều cần giữ lại.

Sau khi hắn nhận lấy chiếc nhẫn, nhìn vào bên trong liếc một cái, bỗng dưng hai mắt hắn bắn ra kỳ quang. Khóe môi hơi hơi gợi lên, lộ ra nụ cười hớn hở, quả nhiên hắn đoán không sai mà, đây là Khê Nhi nhờ người ta đưa bảo vật cho hắn a.

Đại trưỡng lão mắt sắc, bắt được khóe miệng tươi cười của Long Thiên Tuyệt, tò mò hỏi: “Long tôn chủ, không biết Vân viện trưởng đưa tới là bảo vật gì vậy, có thể cho chúng ta nhìn xem một chút không? Cung chủ Vân tộc tặng vật, nhất định là không bình thường, cũng cho chúng ta được mở mang tầm mắt được chứ?”

Long Thiên Tuyệt ra vẻ do dự nói: “Cái này……Đúng như Côn Luân tiền bối nói, cũng là một chút đồ không đáng nói đến, ta tính toán đem chúng nó tặng cho mấy vị Huyền hoàng cao thủ vừa mới chiêu mộ, những đồ này đối với tu hành của bọn họ còn có chỗ dùng a.”

Đám người Đại trưởng lão tâm can run lên, đối với cao thủ Huyền Hoàng đồ có chỗ hữu dụng……. Đây tuyệt đối là đồ tốt thượng đẳng a! Phải biết rằng đối với một vị cao thủ Huyền Hoàng mà nói, linh quả và linh thạch bình thường đều vô dụng, chỉ có những linh quả, linh thạch thượng đẳng nhất mới có hiệu quả, chẳng lẽ Cung chủ Vân tộc tặng chính là…… Không sai! Chắc chắn không sai! Cung chủ Vân tộc xuất đồ ra, có thể kém hay sao?

Trong đám trưởng lão ở nơi này, có năm vị trưởng lão là bước vào hàng cao thủ Huyền Hoàng, chỉ tiếc tu luyện tới giai đoạn nhất định, tu vi liền đứng lại ngay tại chỗ, không còn tiến triển thêm nữa.

Bọn họ mong ước như thế nào có linh quả cùng linh thạch để có thể giúp bọn họ tăng thực lực a!

“Long tôn chủ, bọn ta dù gì cũng chứng kiến đủ loại tình cảnh, vô luận là bảo vật tốt xấu, liếc mắt một cái liền có thể nhận biết nó, không bằng ngài lấy ra cho chúng ta được mở mang, xem bảo vật của Vân tộc a.” Đại trưởng lão vẻ mặt ôn hòa nói, hai mắt cứ nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn trữ vật trong tay Long Thiên Tuyệt, hận không thể một phen từ trong tay hắn đoạt lấy.

Long Thiên Tuyệt âm thầm cùng Côn Luân lão giả tao đổi ánh mắt, suy nghĩ một chút, nói: “Được rồi, vậy thì mọi người cùng nhau tới nhìn xem một chút đi.”

Rầm…….

Một đống lớn bảo vật đổ ra trong chiếc nhẫn trữ vật, không bao lâu, linh quả cùng linh thạch đã chất đống nghiêm chỉnh trên bàn.

Chúng Trưởng lão ánh mắt mọi người đều sáng lên, cùng một đám hầu tử không có gì khác biệt, đốt lên một chén nhỏ đèn lồng màu đó, dò xét bảo vật ở trên bàn, trợn mắt há hốc mồm.

“Trời, này này này……. Này không phải là Thiên Tâm quả trong truyền thuyết hay sao? Một viên, hai viên, ba viên, bốn viên……. Trời, lại có nhiều như thế!” Đại trưởng lão thanh âm đột nhiên sắc bén, kích động thay đổi giọng nói.

“Đại trưởng lão, người xem! Đây không phải là Huyền Phẩm linh thạch sao? Hảo linh khí đầy đủ! Nếu có thể có nó đến trợ giúp ta tu luyện, nói không chừng rất nhanh ta có thể đột phá a!” Thập trưởng lão dùng hai tay nâng lên một viên Huyền Phẩm linh thạch, hai mắt sáng lên.

“Huyền Phẩm linh thạch thì coi là cái gì! Nơi này còn có Địa Phẩm linh thạch đây! Không sai, tính chất cùng với độ linh khí đầy đủ như thế này, tuyệt đối là Địa Phẩm linh thạch!” Đại trưởng lão kích động nói.

Một đám các trưởng lão như lang như hổ đánh tới, vây bắt một bàn lớn bảo vật, mọi người kích động không kiềm chề được.

Toàn bộ những thứ này cũng là bảo vật bọn họ tha thiết ước mơ a!

Tùy tùy tiện tiện liền có được như thế, bọn họ dù chết cũng không tiếc.

Đang lúc các trưởng lão kích động rơi nước mắt như bão tố, một khối rèm vải màu đỏ đột nhiên từ trên trời rơi xuống, đem một bàn bảo vật hết thảy đều bọc vào trong đó, Long Thiên Tuyệt mở miệng nói: “Các vị trưởng lão, bảo vật cũng đã nhìn thấy rồi, yêu cầu các vị đem bảo vật trong tay mình trả về chỗ cũ cả đi.”

Các trưởng lão rối rít nhìn nhau, trong tay mỗi người đều có một hai viên linh quả hoặc linh thạch, làm sao có thể bỏ xuống được a?

“Chút ít bảo vật này là Bổn Tôn muốn tặng cho những cao thủ Huyền Hoàng đã đi theo Lăng Thiên cung của ta, bọn họ nguyện ý vì Lăng Thiên cung ta bán mạng, nghe theo hiệu lệnh Bổn Tôn, Bổn Tôn tặng bọn họ một chút bảo vật chính là lẽ thường tình, về phần những người khác…… Không nguyện ý, Bổn Tôn cho tới bây giờ cũng không phải là người khẳng khái hào sảng, cho dù các ngươi có chút giao tình với Bổn Tôn, nhưng ngoại nhân chính là ngoại nhân, Bổn Tôn đối với ngoại nhân không bao giờ khẳng khái hào phóng.” Long Thiên Tuyệt hướng về phía ngoài cửa, cất giọng nói: “Người đâu, đi mời bảy vị cao thủ Huyền Hoàng tới nơi này cho ta, để cho bọn họ

chọn lựa bảo vật.”

Chúng trưởng lão vừa nghe như thê, ánh mắt không khỏi nóng nảy, mới vừa đại khái liếc mắt, tuy nói là không ít linh quả linh thạch thượng đẳng, nhưng cũng không đủ phân phát cho nhiều người, nếu để cho bảy vị cao thủ Huyền Hoàng kia phân ra, vậy bọn họ không phải……

“Long tôn chủ, không bằng chúng ta thượng lượng một chút, chúng ta nguyện ý lấy bạc ra mua những viên linh quả linh thạch này, ngươi cho một cái giá đi.” Đại trưởng lão đề nghị, tay trái hắn một viên Thiên Tâm quả, tay phải một viên Địa Phẩm linh thạch, khi nói chuyện, đồng thời hắn vận chuyển công lực, từng đoàn từng đoàn linh khí không ngừng được rót vào trong cơ thể hắn, hắn cả người sảng khoái. Chỉ tiếc không thể làm trò trước mặt Long Thiên Tuyệt, hắn có ý không tốt hấp thu linh khí thu nạp quá rõ ràng, cho nên không thể làm gì khác hơn là âm thầm thu nạp.

Nhưng mà, cảm giác này giống như hít thuốc phiện, một khí dính vào nó, sẽ thấy bao nhiêu cũng không đủ.

Hắn thật sự không thể buông tha được, trăm triệu không thể cứ như vậy buông tay linh quả cùng linh thạch, chỉ sợ táng gia bại sản, hắn cũng muốn lưu lại chúng nó.

Long Thiên Tuyệt làm sao không biết hắn đang làm chuyện mờ ám a, nhưng vẫn ra vẻ không có phát hiện, nghiêm nghị lắc đầu, nói: “Những đồ này Bổn Tôn không muốn bán! Phải biết rằng bảo bối giống như Thiên Tâm quả cùng Địa Phẩm linh thạch, ở cả Long Tường đại lục này đều có giới hạn nhất định a, hiện tại Bổn Tôn cần nhất chính là nhân tài phẩm cấp Huyền Hoàng, về phần tiền tài cũng là vật ngoài thân, ta không có nhu cầu quá lớn, cho nên, Bổn Tôn tính toán đem tất cả tặng miễn phí cho những cao thủ Huyền Hoàng

nguyện ý thần phục Bổn Tôn. Về phần các vị trưởng lão……. Xin lỗi, xin đem vật cầm trong tay linh quả cũng linh thạch hết thảy trả lại tại chỗ, chớ để mất phong độ của các vị trưởng lão tôn sư!”

Lời của hắn ám hiệu thật rõ ràng, bạc, hắn không cần, cái hắn cần chính là cao thủ Huyền Hoàng tận trung với hắn!

Chỉ cần cao thủ Huyền Hoàng chịu tận trung với hắn, hắn miễn phí tặng linh quả linh thạch thượng đẳng, ngược lại, ai cũng đừng nghĩ từ trong tay của hắn lấy đi một viên linh quả cùng linh thạch!

Hắn có thể đối với người của mình vô hạn khẳng khái, đối với ngoại nhân, hắn vắt chày ra nước*!

(* keo kiệt vô cùng)

Chúng trưởng lão cũng là người thông minh, rất nhanh lĩnh ngộ ý tứ của hắn, mọi người nhìn lẫn nhau, có chút động tâm, cũng có chút do dự.

Bọn họ tốt xấu gì cũng là nhân vật trưởng lão của học viện Vạn Hoàng, tại sao có thể vì sự hấp dẫn linh quả cùng linh thạch mà làm việc cho người khác? Nhưng sức hấp dẫn của linh quả cùng linh thạch, thật sự là……

“Tôn chủ, các vị cao thủ Huyền Hoàng tới.” Ngoài cửa, Vân hộ pháp mang đến bảy vị cao thủ.

“Bái kiến Tôn chủ!”Bảy vị cao thủ nhất tề hướng Long Thiên Tuyệt bái, bọn họ nghe nói Tôn chủ muốn phát bảo vật, mọi người tới thật nhanh, cho nên thời gian ngắn như vậy đã tề tựu đầy đủ.

Đám người Đại trưởng lão mị tâm căng thẳng, càng thêm nóng nảy.

Những người này gần nhất, vẫn không thể đem linh quả cùng linh thạch toàn bộ chia cắt xong?

Tất cả mọi người đều là cao thủ cấp Huyền Hoàng, biết tầm quan trọng của những thứ linh quả cùng linh thạch này đối với bọn họ, ai không muốn, đó chính là thiếu não a.

“Chư vị, Bổn Tôn gọi các ngươi tới……”Long Thiên Tuyệt cố ý kéo dài thanh âm, vừa mới nói nửa câu, đã bị Đại trưởng lão cắt đứt.

“Long tôn chủ, lão phu có lời muốn cùng ngươi một mình thương nghị, không biết có thể hay không?”

“Không vội! Chờ Bổn Tôn nói xong chuyện trước mắt, sẽ cùng trưởng lão thương nghị cũng không mộn a.”Long Thiên Tuyệt nói.

“Không được! Không được! Chuyện này rất là quan trọng, trước hết lão phu cùng với Long tôn chủ nói chuyện.”Đại trưởng lão nơi nào để cho hắn đi phân phát bảo vật chứ? Vội vàng nửa tha nửa dắt lôi kéo Long Thiên Tuyệt hướng về phía gốc phòng đi tới, nhỏ giọng nói: “Long tôn chủ, lão phu suy nghĩ sâu xa thực lo lắng một phen, Long tôn chủ có chí hướng cao xa, tương lai nhất định có thể dẫn dắt Lăng Thiên cung ở Long Tường đại lục làm ra một phen sự nghiệp rộng lớn, lão phu cùng mấy vị trưởng lão đều nguyện ý vì Lăng Thiên cung phục vụ. Chẳng qua là, trên danh nghĩa mà nói, hiện tại lão phu là đại trưởng lão của học viện Vạn Hoàng, đột nhiên trong lúc này lại phản bội học viện Vạn Hoàng, ngược lại, đi theo Lăng Thiên cung, chuyện này nếu như truyền đi ra ngoài, thể diện của lão phu…….. Ha hả, Long tôn chủ, ngươi xem trong lúc này có cái biện pháp nào để xử lý chuyện này đây?”

Long Thiên Tuyệt câu thần cười một tiếng, nói: “Chư vị trưởng lão

nếu như có tâm ý như thế, Bổn Tôn sẽ chiếu cố đến mặt mũi của các vị, sẽ không để cho người bên ngoài tuyên truyền chuyện này ra, bất quá nếu các ngươi muốn gia nhập Lăng Thiên cung, giấy khế ước nhất định phải ký, một khi thời điểm Lăng Thiên cung ta cần các ngươi, các ngươi phải nghe theo hiệu lệnh, vì Lăng Thiên cung xuất ra thực lực, như thế, các ngươi có thể làm được chứ?"

"Có thể! Nhất định có thể!"Đại trưởng lão mừng rỡ như điên, chỉ cần không để cho hắn ở trên giang hồ mất hết mặt mũi, phục vụ cho học viện Vạn Hoàng hay là phục vụ cho Lăng Thiên cung, thật ra thì không có gì đặc biệt, tăng thực lực lên mới là chuyện trọng yếu nhất.

"Tốt, vậy Bổn Tôn sẽ cho người đi chuẩn bị bút mực, chờ chư vị viết xuống văn kiện khế ước, Bổn Tôn sẽ tăng các ngươi linh thạch cùng linh quả thượng đẳng, giúp đỡ các ngươi tăng thực lực lên."

"Đạ tạ tôn chủ!"Đại trưởng lão lập tức sửa miệng gọi, tương đối thức thời.

Đưa mắt nhìn bóng lưng rời đi của Đại trưởng lão, khóe miệng Long Thiên Tuyệt câu khởi lộ vẻ khinh thường, trước mắt chính là lúc cần người, vạn bắt đắc dĩ, hắn mới mượn hơi những người này, đợi đến sau này khi thế lực của Lăng thiên cung khổng lồ, nhóm người đầu tiên hắn muốn chỉnh đốn chính là bọn họ. Bởi vì….những người này quá mức tham lam, bọn họ vĩnh viễn chỉ biết lợi trước mắt, hắn sẽ không đem những người này coi như là bằng hữu của hắn.

Chẳng qua là, thực đáng tiếc, những thứ linh thạch cùng linh quả thượng đẳng kia a……..

Chờ chúng trưởng lão ký xuống giấy khế ước, Long Thiên Tuyệt căn cứ vào cấp bậc Huyền giai của bọn họ, chia ra mỗi vị cao thủ cấp bậc Huyền Hoàng là một viên Địa Phẩm linh thạch, một viên Thiên Tâm

quả, mỗi vị cao thủ Huyền Tôn một viên Huyền phẩm linh thạch cùng với một viên Huyền Linh quả thượng đẳng, mặc dù số lượng không lớn, nhưng mà đối với mỗi vị cao thủ mà nói, đó là một thu hoạch lớn rồi.

Các vị trưởng lão cùng biết, Lăng Thiên cung nhân thủ đông đảo, không thể nào đem tất cả bảo vật đều phân phát cho bọn họ, sau khi mọi người đều chiếm được bảo vật riêng cho mình, một đám cảm thấy mỹ mãn.

Sau khi đuổi các trưởng lão học viện Vạn Hoàng đi, Long Thiên Tuyệt cấp thêm cho bảy vị cao thủ Huyền Hoàng mỗi người một viên Thiên Tâm quả, bảy người biết đây là Tôn chủ đối với bọn họ rất tín nhiệm cùng đặc biệt chiếu cố, mọi người cảm động đến rơi nước mắt, rối rít phát ra lời thế sống chết trung thành.

Rốt cuộc, trong phòng chỉ còn lại có ba người Long Thiên Tuyệt, Côn Luân lão giả cùng Tiểu Bạch, Long Thiên Tuyệt ý vị thâm thường nhìn Côn Luân lão giả nói: “Tiền bối, đừng che giấu nữa, còn có cái thứ gì tốt, hết thảy đều lấy ra đi!”

Côn Luân lão giả cười hắc hắc, từ trong ngực mình lấy ra bốn chiếc nhẫn trữ vật khác, đưa đến trước mặt hắn: “Bảo vật được cất giấu trong bốn chiếc nhẫn trữ vật này mới thực sự là đồ tốt a!”

Long Thiên Tuyệt ánh mắt nhất thời sáng lên, hướng bên trong giới chỉ nhìn qua một lượt, lúc hắn nhìn vào trong, không khỏi ngây dại.

“Thiên Phẩm linh thạch!”

Không sai, lại còn có Thiên Phẩm linh thạch!

Mới vừa rồi thấy Địa Phẩm linh thạch, đáy lòng hắn còn kích động

nhỏ, không nghĩ tới những thứ kia chẳng qua chỉ là hàng thức phẩm mà thôi, chân chính hàng tốt còn đang ở phía sau a.

“Ngươi nhìn những chiếc nhẫn trữ vật khác đi, còn có kích động lớn hơn đấy.”Côn Luân lão hỉa cười đến thần bí, Tiểu Bạch ở một bên cười trộm.

Long Thiên Tuyệt quét mắt về phía một già một trẻ, hướng về ba chiếc nhẫn khác nhìn vào, đột nhiên, tay của hắn kích động run lên: “Là Tử Tinh thạch cùng Long Tinh thạch! Các ngươi từ nơi nào lấy được Tử Tinh thạch cùng Long Tinh thạch tinh khiết như vậy?”

Là một người Luyện Khí sư, đối với nguyên liệu luyện khí trân quý, thường thường tương đối nhạy bén hơn. Long Thiên Tuyệt nhìn thấy Tử Tinh thạch cùng Long Tinh thạch mà vị luyện khí sư nào cũng đều tha thiết ước mơ, cho nên mới có biểu hiện thất thố như vậy.

“Lão phu từ từ nói cho ngươi nghe……..”Côn Luân lão giả vuốt râu mép, cười cười nói cho hắn tất cả đầu đuôi những chuyện phát sinh sau khi đến Vân tộc.

Lúc Côn Luân lão giả nói tới Vân Khê mới vừa đi vào Vân thành lại đi dạo một chuyến Hương Lâu, còn muốn được phục vụ “khẩu vị nặng”, nhất thời Long Thiên Tuyệt mặt đen như đáy nồi, mà Côn Luân lão giả lại nói rất nhiệt tình, cố ý chính là làm cho hắn sinh khí, để cho hắn đánh đổ bình dấm chua, có thể nghĩ lão đầu nhi này lòng có bao nhiêu tà ác.

Vân Khê nếu biết hắn ở sau lưng làm chuyện xấu như vậy, nhất định sẽ ngửa mặt lên trời thở dài, nhờ vả sai người a!

Long Thiên Tuyệt đáy lòng ê ảm, bất quả đối với Khê Nhi, hắn là tuyệt đối tín nhiệm. Nàng ở Vân tộc chiếm được nhiều bảo vật như

vậy, lại sai người đem hết đưa tới cho hắn, rất hiểu tâm ý của hắn a……..

“Tiền bối, Khê Nhi trừ đưa tới những bảo vật này, còn gửi thư hay là nhắn gì cho ta không?”Long Thiên Tuyệt mong đợi hỏi, hai mắt sáng quắc, với hắn những bảo vật này còn chưa trân quý bằng lời nhắn gửi của Khê Nhi.

“Để cho lão phu suy nghĩ thật kỹ.....” Côn Luân lão giả vuốt râu mép, cố ý thừa nước đục thả câu.

Quyển 5 - Chương 125: Vạn Liên thịnh hội, đục nước béo cò!

Long Thiên Tuyệt tức giận, nhưng vẫn không thúc giục, chỉ đành phải tự mình châm trà lấy lòng hắn.

Côn Luân lão giả tự nhiên tự đắc hưởng thụ, vẻ mặt cười híp mắt.

Tiểu Bạch đung đưa hai chân ngồi ở trên ghế, nhìn chằm chằm hai người, một lúc lâu, đột nhiên từ trong ngực lấy ra một phong thư, nói: “Thư của nữ ma đầu đưa, ở chỗ của ta!”

Côn Luân lão giả suýt chút nữa bị sặc nước trà, âm thầm trừng nó, ngươi là tiểu phản đồ!

Long Thiên Tuyệt tiến lên mấy bước, nhận lấy phong thư, cẩn thận xem xét, thần sắc từ từ chuyển thành nhu hòa.

Trên thư tổng cộng có ba hàng chữ:

Dòng thứ nhất, “Thiên Tuyệt, ta ở Vân thành hết thảy đều mạnh khỏe, đừng nhớ ta”. Cuối hàng chữ là một dấu son môi đỏ mọng tỏa ra hương thơm ngọt ngào.

Nụ cười trên môi Long Thiên Tuyệt nhộn nhạo mở ra, đầu ngón tay của hắn nhẹ nhàng mà vuốt ve dấu son môi, phảng phất như đang chạm vào đôi môi đỏ mọng mềm mại hương vị ngọt ngào của nàng, làm lòng người say mê.

Một lớn một nhỏ hai cái đỉnh đầu chúp lại, muốn rình coi, Long Thiên Tuyệt quả quyết thu hồi thư, mắt lạnh nhìn chằm chằm hai người họ, một già một trẻ cả kinh vội vàng ngoan ngoãn lui qua một bên giả bộ nhìn trời.

“Thật hung dữ!”Tiểu Bạch ủy khuất rụt cổ lại nói.

“Người ta thường nói là qua cầu rút ván. Hắn chính là người như thế.”Côn Luân lão giả sờ sờ râu mép, cùng Tiểu Bạch trao đổi ánh mắt đồng bệnh tương liên.

“Ta vừa vặn giống như nhìn thấy trên thư có một dấu son môi a, nữ ma đầu cùng quá nhếch nhác đi, cư nhiên trực tiếp cầm giấy viết thư để lau miệng (=]]])…… Di, đây không phải nói nàng đối với phụ thân của Tiểu Mặc Mặc một chút cũng không còn thích rồi sao? Chẳng lẽ, tình cảm của bọn họ vỡ tan rồi? Kia, vậy Tiểu Mặc Mặc cùng Tiểu Nguyệt Nha làm sao bây giờ?”Tiểu Bạch phiền não, bắt đầu lo lắng vấn đề về Tiểu Mặc Mặc cùng Tiểu Nguyệt Nha sau này. (*cuồng tiếu* không thể nhịn nổi cười)

Một cái ánh mắt sắc như đao hung hăng quăng tới, Tiểu Bạch đầu co rụt lại, chống lại ánh mắt muốn giết người của Long Thiên Tuyệt, yếu ớt nói: “Ngươi sắp bị nữ ma đầu bỏ rơi, chuyện này đâu có liên quan gì đến ta? Nếu như ngươi cùng nữ ma đầu tách ra, ta liền mang theo Tiểu Mặc Mặc cùng Tiểu Nguyệt Nha đi Long Vương cốc, phụ thân cùng mẫu thân ta nhất định sẽ rất hoan nghênh bọn họ.”

Long Thiên Tuyệt mặt đen lại, thật muốn nhanh một chút bóp chết nó.

Côn Luân lão giả xì một tiếng, rốt cuộc không nhịn được nữa phun ra tiếng cười: “Tiểu Bạch, ngươi thật là đáng yêu! Ha ha ha ha……..”

Long Thiên Tuyệt lại quăng một cái ánh mắt sắc như đao bay tới, Côn Luân lão giả lúc này mới thu liễm nụ cười: “Ha ha, ha ha, được rồi, chúng ta không quấy rầy ngươi nữa. Đúng rồi, Vân nha đầu để lão phu chuyển lời với ngươi, nàng hiện tại cần gấp rất nhiều thần binh lợi khí, có cơ hội ngươi giúp nàng thu thập chút ít, nàng chiếm được một thanh bảo kiếm có linh hồn, có thể cắn nuốt các loại thần binh lợi khí, cắn nuốt càng nhiều, uy lực của bảo kiếm càng lớn.”

“Ừ.” Long Thiên Tuyệt biến sắc, hướng ra ngoài cửa hô: “Vân hộ pháp, mang Côn Luân tiền bối đi đến kho binh khí, đem tất cả binh khí đều giao cho người!”

“Tôn chủ, toàn bộ luôn sao?” Vân hộ pháp kinh ngạc, kho binh khí chứa tất cả các binh khí bọn họ đoạt được từ ba tòa thành, đủ trang bị cho một đội quân, Côn Luân tiền bối muốn nhiều binh khí như vậy làm cái gì, chẳng lẽ còn có thể làm cơm ăn?

Hắn nói đúng, bất quá không phải là làm cơm cho người ăn, mà là cho Kiếm linh làm cơm ăn.

“Toàn bộ! Hơn nữa phái những người khác đi đến các đại gia tộc bái phỏng, lấy giá cao thu mua binh khí trong gia tộc bọn họ, có bao nhiêu lấy bấy nhiêu.” Long Thiên Tuyệt trầm tư nói: “Tiền bối, ngày ở chỗ này nghỉ ngơi một ngày đi, chờ ta thu thập càng nhiều binh khí, ngài hãy đưa đi cho Khê Nhi.”

“Tốt, vậy lão phu sẽ đợi ở đây một ngày.”Côn Luân lão giả cười híp cả mắt dẫn Tiểu Bạch rời đi, lưu lại một mình Long Thiên Tuyệt một người xem thư.

Long Thiên Tuyệt lại mở thư ra, tiếp tục nhìn xuống, dòng thứ hai trong thư, chữ viết rõ ràng biến hóa, long tà du tẩu, cừng cáp hữu lực, hắn có thể đoán được đích thực là xuất phát từ tay Tiểu Mặc.

Đừng xem bé mới có bảy tuổi, nhưng chữ viết rất là tốt, so với mẹ bé chữ viết không biết tốt hơn gấp bao nhiêu lần.

Phụ thân, con sẽ hảo hảo chiếu cố mẫu thân cùng với Tiểu Nguyệt Nha, người cứ yên tâm đi! (vẽ thêm một cái khuôn mặt tươi cười)

Long Thiên Tuyệt hiểu ý cười một tiếng, tiếp tục nhìn xuống.

Dòng thứ ba lại là một phen phong cảnh khác, một cái hình vẽ xiêu xiêu vẹo vẹo, Long Thiên Tuyệt thấy thế nào đều không thể tưởng tượng ra được rốt cuộc nó là cái gì. Tầm mắt tiếp tục di chuyển, chỉ thấy cuối cùng hình vẽ có một dòng chữ viết của Tiểu Mặc phụ chú: "Phụ thân, đây là Tiểu Huyên Huyên đang hỏi thăm người đấy……."

Nguyên lai là Tiểu Nguyệt Nha vẽ!

Long Thiên Tuyệt buồn cười, sảng khoái cười lớn lên, trong tay hắn một tờ giấy viết thư thật mỏng, nhưng mà tràn đầy ấm áp ôn tình cùng tình yêu, ý chí chiến đấu của hắn càng thêm dâng trào.

Thủ hạ đứng canh gác ở ngoài cửa, chợt nghe tiếng cười lớn của Tôn chủ, mọi người tò mò không thôi. Nếu như bọn họ nhớ không lầm, hiện tại bên trong cũng chỉ có một mình Tôn chủ một người, hắn một mình một người có thể cười đến vui vẻ như vậy, Tôn chủ hắn không có nóng đầu đi?

—

Cuối cùng Vạn Liên thịnh hội cũng đã đến.

Sáng sớm, Vân Trung Thiên đã chờ Vân Khê ở ngoài cửa, hai huynh muội chuẩn bị cùng nhau đi tham gia Vạn Liên thịnh hội.

Hôm nay, hắn thay một bộ quần áo màu trắng, gọn gàng chỉnh tề, tuấn tú tiêu sái.

Ở phía sau hắn, cửa phòng mở ra, đi ra là một “nam tử” trẻ tuổi khác, cũng là áo bào màu trắng, nhưng là một phen phong tình khác.

“Ca, muội xong rồi.”

Vân Trung Thiên quay đầu, nhìn về phía Vân Khê đang từ trong phòng đi ra, mâu quang phát sáng, nhìn nàng từ trên xuống, thanh nhã nở nụ cười: “Không tệ lắm, đúng là một thanh niên tuấn tú phong lưu phóng khoáng!”

Hắn giơ tay, vuốt vuốt tóc trên trán nàng, cười đến rực rỡ.

“Muội sao có thể so sánh với ca ca chứ? Huynh mới thật sự là phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong, vang dội khiến hàng vạn hàng nghìn thiếu nữ tuổi xuân yêu mến a…… Ôi!”

Trên trán bị gõ một cái, Vân Khê xoa trán, hai mắt cười như trăng rằm.

“Muội a……” Vân Trung Thiên lắc đầu cười khẽ, dắt tay nàng: “Chúng ta đi thôi, đừng chậm trễ thời gian nữa.”

Vân Khê lắc lư tay hắn, vui vẻ giống như thiếu nữ: “Ca, hiện tại muội đang mặc nam trang, chúng ta tay trong tay đi trên đường cái như vậy, có thể hay không có chút cổ quái a?”

Vân Trung Thiên chần chờ, ý cười nhẹ nhàng trong con ngươi mở ra: “Nói cũng đúng……..”

Đang muốn rời tay, ngược lại Vân Khê vững vàng cầm chặt tay của

hắn, cười đến trên mặt tràn đầy đắc ý: “Như vậy cũng tốt, nói không chừng muội có thể giúp ca ca ngăn cản các loại hoa đào rách nát, ha ha…”

Vân Trung Thiên ôn nhu nhìn nàng, nắm chặt tay nàng: “Vậy ca ca sẽ không lập gia đình, vẫn thủ hộ ở bên cạnh muội.”

“Vậy làm sao mà được? Ca ca nếu như không thành thân, không phải muốn người người oán trách sao? Muội không muốn làm cho các thiếu nữ trong thiên hạ hợp nhau tấn công.” Vân Khê nói.

“Nghịch ngợm!”Vân Trung Thiên cười liếc mắt nhìn nàng một cái, nắm tay nàng, bước nhanh hơn.

Dọc theo đường đi, hai huynh muội phong thái xuất chúng, không biết đưa tới bao nhiêu ánh mắt quay đầu nhìn của người đi đường.

Vân Khê tâm tình rất là vui vẻ.

Chờ hai huynh muội đi tới hồ sen, phụ cận hồ sen người đứng như nước chảy, Kinh Hồng kiếm giắt bên hông Vân Khê đột nhiên kích động run rẩy, nó ngửi thấy mùi vị của các loại binh khí, có chút kiềm chế không được.

Vân Khê vội vàng đè nó xuống, hạ giọng nói với nó: “Đừng nóng vội, đến thời điểm ta sẽ cho ngươi ăn no, bây giờ thì ngoan ngoãn đợi đi!”

Giống như làm nũng, Kinh Hồng kiếm giãy dụa mấy cái, mới bình tĩnh trở lại.

“Chờ đến khi vào sâu phía trong hồ sen, xung quanh có rất nhiều sương mù dày đặc, huynh sẽ che chở cho muội, để cho Kinh Hồng

kiếm có thể tận tình phát huy.” Vân Trung Thiên vừa nói, vừa hướng tới chỗ những người tụ tập gật đầu: “Thịnh công tử đã đến, chúng ta đi qua đi.”

Hai huynh muội tiếp tục đi về phía trước, hướng về phía Vân Trung Thịnh đi tới. Làm bạn bên cạnh Vân Trung Thịnh, còn có mấy cô gái trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, trong đó có hai cô gái, Vân Khê gặp qua, chính là sư muội của Vân Trung Thịnh.

“Thiên sư huynh, Vân Khê cô nương, các ngươi đã tới.”Vân Trung Thịnh ngó chừng đánh giá huynh muội hai người, âm thầm sợi hãi than, hai huynh muội này lớn lên thật đúng là giống nhau, hơn nữa Vân Khê khi mặc trang phục nam trang, liền giống Vân Trung Thiên đến bảy tám phần. Không ai có thể hoài nghi, bọn họ không phải là huynh muội chân chính, chẳng qua là vì sao từ trước chỉ có một mình Vân Trung Thiên trở về Vân tộc, mà muội muội của hắn theo lời đồn sớm đã bị sát hại rồi sao?

Chân tướng rốt cuộc như thế nào?

Vân Trung Thịnh nghĩ không ra, hiện giờ cũng không phải rảnh rỗi để suy nghĩ.

“Sư huynh, nàng không phải là Vân Khê sao? Nàng muốn cùng nhau tham gia Vạn Liên thịnh hội với huynh sao?” Trên mặt sư muội hắn mang theo vài phần cảnh giác.

“Không được vô lễ! Vân Khê cô nương là tự ta mời tới.” Vân Trung Thịnh đưa mắt hướng về phía nàng, cô gái bên cạnh liền không dám nói cái gì nữa, bất quá đáy mắt ghen tỵ cùng bất mãn vẫn tồn tại như trước.

Vân Khê không để ý đến các nàng, thuận miệng hỏi: “Bắt đầu tranh

tài rồi sao? Hôm nay có bao nhiêu người tham gia tranh tài?”

Vân Trung Thịnh nói: “Theo ta được biết, hôm nay dự thi tổng cộng có năm mươi đội, mỗi đội có ba người, trong đó có một phần ba số người là tam ca ta tìm đến, hắn đối với lần tranh tài này nhất định phải thắng.”

Vân Trung Thịnh nói: “Ngươi cùng biết, ở phía trên Tam ca của ta còn có hai vị tỷ tỷ, Đại tỷ của ta tính tình đạm bạc, đối với quyền thế rất thờ ơ, mà Nhị tỷ…….. Nhị tỷ của ta trong mắt người ở bên ngoài thể chất kém lại nhiều bệnh, không làm được gì, mà Tam ca của ta từ trước đến giờ dã tâm bừng bừng, rất coi trọng quyền thế, so ra mà nói, xét về thực lực trong huynh đệ tỷ mội chúng ta hắn là một người có chút xuất sắc, cho nên ở trong Vân thành có rất nhiều người coi trọng Tam ca của ta, lấy lòng hắn, kỳ vọng có thể thu được nhiều lợi ích từ phía hắn…….. Trong nhóm người nịnh bợ hắn có cả Đại cữu của ta, cũng chính là Đại gia phủ thành chủ Vân thành.”

Vân Khê trong lòng vừa động nói: “Vậy Nhị gia đâu? Hắn ủng hộ người nào?”

Nhị gia Vân Thúc Thừa chính là đối thủ của nàng, hiềm khích thâm hậu* (thù ghét sâu nặng), bên cạnh hắn còn có một Hoa Oánh Oánh, lại càng là oan gia, nếu như động đến hai người này, tránh không được một phen minh tranh ám đấu* (tranh đấu gay gắt).

Nàng trước tiên phải thăm dò tình hình của đối phương mới được.

“Ngươi nói Nhị cữu của ta?”Vân Trung Thịnh kinh ngạc, thật tình nói: “Nhị cữu của ta hắn rất là nhún nhường, không giống Đại cữu và Tam cữu ta từ trước tới giờ đều đấu đến ta chết ngươi sống, lúc trước Tam cữu ủng hộ Ngũ ca, Ngũ ca vừa chết, hiện tại bọn họ bắt đầu ủng hộ Tứ ca. Về phần Nhị cữu ta, hắn ai cũng không có ủng hộ,

hàng năm cũng là phái một tiểu đội nhân mã tới tham gia Vạn Liên thịnh hội.”

“Nhị cữu của ngươi thật sự là người giảo hoạt, hắn không phải là nhún nhường, mà là chờ ngao cò tranh nhau ngư ông đắc lợi. Chờ Đại cữu cùng Tam cữu ngươi đấu người sống ta chết, lưỡng bại câu thương, hắn thì tốt rồi ngồi đó ngư ông đắc lợi.” Vân Khê hừ lạnh, đã giao tranh mấy lần với Vân Thúc Thừa mà ngay cả dã tâm của bọn họ cũng nhìn không ra, vậy nàng coi như sống uổng phí rồi.

“Khê Nhi nói không sai, Đại gia cùng Tam gia tranh đấu kịch liệt, chẳng qua cũng chỉ có ở bên trong Vân thành mà thôi, Nhị gia thì so với bọn họ thông minh hơn nhiều, ngầm ở ngoài Vân thành bồi dưỡng thế lực của mình, hiện nay vây cánh của hắn rất nhiều. Thừa dịp thành chủ bệnh tình nguy kịch, hết lực sắp thoái vị, chắc chắn hắn sẽ không tiếp tục khiêm nhường trầm mặc nữa, nói không chừng Vạn Liên thịnh hội lần này chính là thời điểm để hắn triển lộ tài năng của mình a.” Vân Trung Thiên phân tích.

Vân Trụng Thịnh nghe những lời hai người nói….., lâm vào trầm tư: “Khó trách…… Khó trách Nhị cữu mấy ngày gần đây thường theo ta lải nhải chuyện việc nhà, nguyên lai là nghĩ mượn hơi ta, thông qua ta để đạt được mục đích của hắn là đảm nhiệm vị trí thành chủ. Các ngươi nói không sai, người càng nhún nhường, thường thường càng đáng sợ hơn, bởi vì bọn họ biết giấu giếm dã tâm của mình……”Ánh mắt của hắn từ từ thâm thúy, có tia sáng lợi hại lóe lên trong đấy mắt.

Vân Khê cùng Vân Trung Thiên liếc mắt nhìn nhau, không có tiếp lời của hắn, bởi vì bọn họ biết rằng, Vân Trung Thịnh cũng là một kẻ biết khiêm tốn, ẩn nhẫn, giỏi giấu giếm dã tâm.

Đám người xung quanh tề tụ càng ngày càng nhiều, Vân Trung Thịnh

cùng Vân Trung Thiên hai người không ngừng chào hỏi những người xung quanh, chỉ có Vân Khê một mình âm thầm đứng yên quan sát người nào có binh khí không tệ, như thế có thể âm thầm hạ thủ. Đôi mắt của nàng giờ khắc này giống như rada dò xét binh khí, không một người nào có binh khí mà có thể thoát được ánh mắt của nàng, mà Kinh Hồng kiếm chính là Rada dò xét chính xác nhất, phàm là binh khí có phẩm chất tương đối cao đi ngang qua người nàng, Kinh Hồng kiếm kinh động rồi rung lên.

Đột nhiên, Kinh Hồng kiếm lại lay động, lần này lây động biên độ rõ ràng so sánh với những lần trước càng kiệt liệt hơn nhiều.

Vân Khê hiểu được, nó nhất định là tìm thấy thứ tốt.

“Lão Thập, tới sớm!”

“Nhị cữu, một thân trang phục của ngài…… Chẳng lẽ ngài cũng muốn tự mình tham gia Vạn Liên thịnh hội?”

Nghe được tiếng Vân Trung Thịnh gọi, ánh mắt Vân Khê sáng lên, nhìn về phía người mới đến. Thật đúng là oan gia ngõ hẹp không thể buông tha, lại bắt gặp hai người quen.

“Nhị cữu hôm nay đến chính là cố ý tới giúp ngươi……. Vân Trung Thiên? Ngươi cũng tới sao? Còn có vị này là……..”Vân Thúc Thừa nhìn Vân Khê hồi lâu, bỗng nhiên hai con ngươi mở lớn, nhận ra nàng, mắt của hắn chợt trầm xuống, da thịt trên mặt lây động: “Vân Khê?”

Vân Khê – hai chữ này, hắn cơ hồ là nghiến răng nghiến lợi mà nói.

Ở bên cạnh hắn, thanh âm bén nhọn của một cô gái cũng hô lên: “Vân Khê?!”

“Chào hai vị, đã lâu không gặp.”Vân Khê mỉm cười, ánh mắt lướt qua trên mặt hai người Vân Thúc Thừa cùng Hoa Oánh Oánh, rồi lại rơi vào bội kiếm đang được mang ở bên hông của Vân Thúc Thừa cùng với Hoa Oánh Oánh, quả nhiên là thứ tốt a! Hôm nay chính là các ngươi tự mình đâm đầu vào, không để cho các người như nhạn chết tự nhổ lông thì thực có lỗi với mình a.

“Các ngươi quen biết nhau sao?” Vân Trung Thịnh khẽ kinh ngạc, hắn hoàn toàn không biết bọn họ đã từng có hiềm khích cùng đụng chạm.

“Làm sao chỉ có quen biết?” Hoa Oánh Oánh trên mặt âm tình bất định, oán hận nhìn chằm chằm Vân khê, rất muốn đem nàng ta ném vào trong ao phân, làm cho nàng ta nếm thử mùi vị của ao phân, nhưng mà nàng cũng biết Vân Khê chính là người được Cung chủ mời tới, nàng không thể động tay động chân được, cho nên khi biết được Vân Khê đi đến Vân thành, nàng chậm chạp không đi tìm Vân Khê gây phiền toái. Bởi vì nàng đang đợi thời cơ, thời cơ có thể hảo hảo trừ đi Vân Khê mà không bị người Vân tộc phát hiện, hiện tại thời cơ rốt cuộc đã tới……

Sau một trận âm tình bất định, nàng từ từ nở nụ cười, nụ cười rất là quỷ dị.

“Chúng ta cùng Vân cô nương rất sớm đã quen biết nhau, có thể nói là không đánh thì không quen biết, không nghĩ tới hôm nay ở chỗ này gặp lại nhau, đúng là duyên phận.”

Là phân vượn, đúng là phân con mẹ nó vượn!*

*chơi chữ – đồng âm khác nghĩa giữa “duyên phận” và “viên phân”(phân vượn), đều đọc là “yuan fen”

Vân Khê cùng Hoa Oánh Oánh liếc nhìn lẫn nhau, hai người đều cười, một thì cười đến giảo quyệt, một thì cười đến âm hiểm.

Vân Trung Thịnh nhìn hai bên một chút, cảm thấy không khí rất là quỷ dị.

“Nhị cữu, ngài mới vừa nói là tới đây tiếp viện cho ta? Này thật là hổ thẹn. Ta làm sao dám làm phiền Nhị cữu ngài?” Vân Trung Thịnh nhạy bén, thay đổi đề tài.

Vân Thúc Thừa thu hồi ánh mắt âm trầm trên người Vân Khê, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, vỗ vỗ đầu vai Vân Trung Thịnh, khích lệ nói: “Lão Thập, trong huynh đệ tỷ muội của các ngươi, Nhị cữu coi trọng nhất chính là ngươi, bàn về nhân phẩm cùng tài trí, ca ca cùng các tỷ tỷ của ngươi người nào có thể so sánh với ngươi chứ? Ngươi a, chính là quá khiêm nhường rồi, mọi việc đều không tranh giành, chưa chắc đó là chuyện tốt. Hôm nay Nhị cữu chính là đến đây ủng hộ ngươi, hy vọng có thể giúp ngươi nhận được kim liên, đoạt được đầu khôi!”

Lão hồ ly chính là lão hồ ly, dù tức giận, dù thống hận, cũng không lộ ra bất cứ việc gì.

Tầm mắt Vân Khê lặng lẽ nhìn theo ngón tay của Vân Thúc Thừa, trong lòng cười thầm, càng ngày càng thú vị rồi, bọn họ tính toán muốn cùng nàng một cuộc chiến đấu ngầm sao.

Tốt, chiến ngầm thì chiến ngầm, nàng rất mong đợi a.

“Đa tạ Nhị cữu!”Vân Trung Thịnh ánh mắt hướng về phía Vân Trung Thiên cùng Vân Khê, muốn hỏi ý kiến của bọn họ.

Vân Trung Thiên ôn nhu mỉm cười nói: “Có Nhị gia tương trợ, Thịnh công tử như hổ thêm cánh, nhất định có thể mã đáo thành công a!”

Vân Khê cười đến so với hắn càng ôn hòa hơn: “Nhiều người khả năng thắng càng lớn, mọi người đều cùng chung một mục đích, chính là muốn giúp Thịnh công tử, cùng nhau hợp tác, không phải tốt hơn sau?”

“Vân Khê cô nương nói thật là đúng a, chúng ta cùng nhau hợp tác, nhất định không thể bại được, kỳ khai đắc thắng*!” Hoa Oánh Oánh cười đến dụ dỗ. (*thắng ngay từ trận đầu)

“Không sai, không sai! Chúng ta rất mong có thể cùng Vân Khê cô nương chân thành hợp tác.” Vân Thúc Thừa cười giống như một đại thúc hiền lành.

Bốn người nhìn nhau, đều mỉm cười, không khí ngoài mặt thoạt nhìn hết sức hòa hợp, nhưng sau lưng chính là sóng ngầm mãnh liệt, hận không thể đem đối phương rút gân lột da.

Vân Trung Thịnh bị kẹp ở giữa bốn người, càng lúc càng cảm thấy không khí quỷ dị, nhưng là không thể nói được rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, cho đến khi Vạn Liên thịnh hội chính thức bắt đầu, loại không khí quỷ dị này mới xem như chính thức biến mất.

“Thiên sư huynh, Vân Khê cô nương, thuyền của chúng ta đánh số mười ba, hiện tại có thể lên thuyền.”Vân Trung Thịnh chỉ vào một cái thuyền nhỏ đang ngừng ở ven bờ hồ, nói.

Chiếc thuyền kia diện tích cũng không lớn, nhiều lắm chỉ có thể dung nạp được năm người đồng thời lên thuyền, ba người ngồi chung mà nói….., vừa vặn không nhiều cũng không ít.

“Mười ba?”Vân Khê trên mặt tối sầm, con số này cũng quá thu hút đi? Nàng phi thân một cái, là người thứ nhất nhảy lên thuyền, theo sát phía sau là Vân Trung Thiên.

“Lão Thập, chúng ta đi thuyền số ba, ở bên kia. Vậy chúng ta lên thuyền trước đây, ở trong hồ gặp lại.” Vân Thúc Thừa ý vị thâm trường hướng ký hiệu mười ba trên thuyền liếc mắt một cái, sau đó dẫn Hoa Oánh Oánh hướng về một cái thuyền khác đi tới.

Vân Khê đồng dạng một cái ánh mắt ý tứ hàm súc khác hơn cả hắn, mười ba, ba? Cũng là kém một chữ thập, chữ thập……Nghĩ tới, nàng cười rất là quỷ dị.

“Nghĩ gì thế. Vẻ mặt này là muốn làm chuyện xấu mà.” Vân Trung Thiên một lời nói trúng tim đen, siết chặt cái mũi nhỏ của nàng.

“Vậy huynh có muốn cấu kết với ta cùng nhau làm chuyện xấu hay không?” Vân Khê cười xấu xa nói.

“Muội đừng có làm hư ta, tới bây giờ ta đều là một người chính khí nghiêm nghị.”Vân Trung Thiên ra vẻ nghiêm nghị nói.

“Dừng! Có quỷ mới tin huynh!” Vân Khê hướng hắn quăng đi ánh mắt xem thường, Vân Trung Thiên thấy vậy, rất vui vẻ cất tiếng cười to.

“Các ngươi cười cái gì vậy?” Vân Trung Thịnh cũng đi theo lên thuyền, tò mò hỏi.

Hai huynh muội liếc mắt nhìn nhau, ngầm hiểu, nhất tề lắc đầu.

“Thần thần bí bí, ta làm sao cảm giác giống như là lên phải thuyền giặc?” Vân Trung Thịnh suy nghĩ mơ hồ, không nhịn được lắc đầu cười khổ.

Hôm nay, người chủ trì Vạn Liên thịnh hội là Vân thành Thành chủ, hắn kéo theo thân thể bệnh tật đến hiện trường thịnh hội, cả người thoạt nhìn có mấy phần tiều tụy, khi hắn tuyên bố bắt đầu tranh tài, hai mươi chiếc thuyền cùng tiến lên, rời đi.

“Chặn bọn họ lại!”Không biết là người nào hô một tiếng, đột nhiên trái phải có năm sáu chiếc thuyền ở phía cuối lái lên phía trước, ngăn cản những thuyền bè đang đi đến.

Thuyền của ba người Vân Khê cũng không ngoại lệ, bọn họ đang gặp giáp công*. (*đánh từ hai phía)

Mà chiếc thuyền thứ nhất, thứ hai lại không gặp trở ngại nào chạy nhanh đi ra ngoài, như mũi tên rời cung. Nhìn kỹ lại, kỳ hiệu của hai chiếc thuyền rõ ràng chính là của người bên Tam công tử cùng Đại gia.

Quá hèn hạ!

Lại sự dụng chiêu này.

Chỉ một thoáng, trên mặt hồ tiếng oán than dậy đất.

“Ngồi ổn định! Chúng ta xông qua!”Vân Trung Thịnh cùng Vân Trung Thiên hai người một lời quát lên, sau đó Vân Khê chỉ cảm thấy thân thể theo quán tính nghiêng một bên, thuyền bè tăng nhanh tốc độ, hướng về khẽ hở ở giữa hai chiếc thuyền cuối phóng đi.

Vân Khê cũng không có nhàn rỗi, nghiêng người trên mép thuyền, một cái tay thăm dò vào trong nước, một cổ chưởng lực hùng hậu theo sóng nước dập dờn mở ra, sau đó nhanh chóng đổi lại đến bên kia, giống như trước thi triển chưởng lực.

Nàng sử dụng chính là kình lực ngầm, nước gợn sóng khi truyền lại chưởng lực cần phải có thời gian, cho nên trên mặt nước không có lập tức phản ứng.

Cao thủ của hai đội thuyền ở phía cuối, thấy thuyền mang số mười ba liều mạng xông lên phía trước như thế, bọn họ cũng phát động vượt qua, dẫn đầu hô to một tiếng: “Tiến lên, đụng ngã lăn bọn họ! Chỉ cần đảm bảo thuyền của Tam công tử về đầu tiên, chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ!”

Đây là muốn ngọc nát đá tan a!

Nhưng mà, người nào lại ngu xuẩn như vậy, theo chân bọn họ ngọc đá cùng vỡ?

“Khiến các ngươi thất vọng rồi, chúng ta đi trước một bước a!” Vân Khê hướng hai con thuyền phía sau ngoắt ngoắt tay, trong lòng thù đếm thầm, ba, hai, một……

Chợt trong lúc đó, phía dưới hai con thuyền, đột nhiên đáy thuyền nổ tung, bùng nổ một đợt sóng cao đến mấy trượng, đem thân thuyền chặn ngang phá hủy!

“A a a ….”Người trên thuyền kêu to lên, bùm, bùm, bùm, một tên tiếp một tên rơi xuống nước.

Trên bờ đám người quan sát tranh tài sợ đến ngây người, đây là chuyện gì xảy ra? Bọn họ cũng không thấy có người nào ra chiêu a, như thế nào hai con thuyền đang êm đẹp cứ như vậy vô duyên vô cứ nổ tung chứ?

Bọt sóng quá mức hung mãn, hai bên hồ nước cũng bị liên lụy, mấy

con thuyền phụ cận cũng bị đình trệ tốc độ chạy, thậm chí còn có hai chiếc thuyền bị bọt sóng ném đi, người trên thuyền đều bị rơi vào trong nước. Mà ba người Vân Khê cùng con thuyền vẫn đạp gió rẽ sóng, vượt lên trước nghênh đón bọt sóng, lướt sóng mà đi.

Một màn này quá mạo hiểm rồi!

Trên bờ, mọi người đều há to miệng, nhìn chiếc thuyền đón sóng phi lên phía trước, trong một đoạn thời gian ngắn bay lượn trên không, tuyệt kỹ a!

Này là đâu phải đi thuyền ở trong hồ, rõ ràng chính là chạy thuyền ở trên biển!

Chiếc thuyền hiệu số mười ba thuận lợi thông qua ngăn chặn, Vân Thúc Thừa cùng Hoa Oánh Oánh hai người ở chỗ thuyền số ba cũng giống như những thuyền khác đều bị ngăn lại, bất quá chút ít khó khăn như vậy căn bản không làm khó bọn họ, hai người một trái một phải, rối rít rút kiếm, hướng trong nước chém.

Hồ nước bị kiếm khí làm cho tách ra, một đường chạy thẳng đến các thuyền bè phía trước, vững vàng đem con thuyền chém ra làm hai.

Thủ đoạn thật hung ác a!

“Ôi, kiếm của ta!” Xa xa, từ trên thuyền có số hiệu mười ba đột nhiên truyền đến một thanh âm không hợp thời, có người kiếm không cẩn thận bị rơi vào trong nước.

Trên bờ truyền đến một trận thanh âm than thở, thậm chí ngay cả kiếm của mình cũng không lấy được, người như vậy lại đi theo sau Thịnh công tử cùng Thiên công tử thành lập một đội, ảnh hưởng xấu tới hai vị công tử rồi.

Mấy vị đi theo Vân Trung Thịnh dưới đáy lòng rối rít nguyền rủa Vân Khê, người không có thực lực cũng đừng đi theo….., còn kéo theo sư huynh nữa, ngươi thật ác a!

Các nàng làm sao biết được, Vân Khê cố ý thả Kinh Hồng kiếm ra, làm cho nó có thể tự do lẻn vào trong nước, đi cắn nuốt những bội kiếm trên người của những người rơi xuống nước? Tính cả thuyền của hai người Vân Thúc Thừa cùng Hoa Oánh Oánh bị chém,cũng thu toàn bộ!

Người có tâm sẽ dễ phát hiện, trải qua hôm nay sau Vạn Liên thịnh hội, phàm là những cao thủ rơi xuống nước, bảo kiếm trong tay bọn họ không bình thường đều bị mất tích, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Cho nên, liền có truyền thuyết, dưới đáy hồ sen có ẩn giấu một con yêu quái đặc biệt ăn nuốt bảo kiếm, chỉ cần thấy bảo kiếm, sẽ lập tức đem nó ăn hết. Có truyền thuyết như vậy, mọi người cũng không có tâm tư đi tra cứu bảo kiếm của bọn hắn đến tột cùng là vì sao không thấy.

Tranh tài vừa mới bắt đầu, trước sau tổn hại hết bảy đội ngũ thi tài, còn lại bốn mươi ba đội ngũ, phía sau tiếp phía trước, đi sâu vào hồ sen. Trong đó thuyền xông vào trước chính là thuyền số một với số hai, tiếp theo là thuyền mang số mười ba cùng số ba…….

Vân Trung Thịnh cùng Vân Trung Thiên hai người chịu trách nhiệm chèo thuyền, Vân Khê thì chịu trách nhiệm điều tra trái phải, ba người phối hợp rất ăn ý.

Trong hồ nước ánh sáng chợt lóe, Kinh Hồng kiềm chạy ra khỏi nước, trở lại bên người Vân Khê, thanh âm kiếm phát ra rất hưng

phấn, đại biểu giờ phút này tâm tình của nó rất là vui vẻ.

Vân Khê vỗ vỗ thân kiếm, nhỏ giọng nói: “Được rồi, nuốt được không ít đồ tốt đi? Hưng phấn như vậy?”

Kinh Hồng kiếm yên tĩnh trở lại, sau đó ghét bỏ lay động mấy cái, kia ý tứ phảng phất như đang nói….., những thứ bảo kiếm đó cấp bậc đều thấp, nhìn cũng không thèm nhìn.

Thiết! (một cách chửi tục, đồng âm với sh*t)

Không nhìn trúng, sao ngươi còn ăn mãnh liệt như vậy?

Vân Khê khinh bỉ nó.

Một người một kiếm âm thầm trao đổi, Vân Trung Thịnh đang quay đầu lại tình cờ bắt gặp, nhận ra khác thường, nhưng là nói không ra đến tột cùng là lạ ở chỗ nào.

“Kiếm của ngươi……. Tại sao tự nó trở lại thế?”

“A, ta ở trên thân có buộc một sợi chỉ, cho nên kéo nó trở lại.”

Vân Trung Thịnh trên trán đầy hắc tuyến, cách nói không thể tin đi? Hắn thà rằng tin tưởng nàng từ đầu đến cuối cũng chưa có ném kiếm xuống nước, mới vừa rồi chỉ là che giấu tai mắt, dời đi lực chủ ý của mọi người.

“Kiếm tìm trở về là tốt rồi, cẩn thận một chút, một lát đừng có mất nữa.” Vân Trung Thiên thay nàng giải vây.

Vân Khê cười một tiếng, âm thầm hướng hắn dùng tay ra dấu chiến thắng, hai huynh muội ngầm hiểu lẫn nhau.

Chạy về phía trước một khoảng cách, sương mù dày đặc đến gần, cuối cùng đã tới giải đất trọng yếu của hồ sen.

Vân Trung Thịnh thu lại tâm tình, thật tình nói: “Phía trước chính là địa phương cất giấu Kim liên, mọi người cẩn thận một chút, năm trước có rất nhiều người ở chỗ này mai phục, phục kích phía sau thuyền. Trong sương mù dày đặc này đưa tay cũng không mười ngón, toàn bộ đều dựa vào giác quan của mình.”

“Không nhìn thấy mới tốt, không nhìn thấy có thể thừa nước đục thả câu.” Vân Khê không sao cả vẫy vẫy tay.

Vân Trung Thịnh cổ quái liếc nhìn nàng một cái, cảm thấy tư tưởng của mình cùng nàng khác nhau càng ngày càng lớn.

Quyển 5 - Chương 126: Bí mật dưới đáy hồ

Vân Trung Thịnh nói không sai, thuyền vừa mới đi vào khu vực sương mù, liền bị mai phục.

Mặc dù, đối phương còn chưa hiện thân, nhưng ba người Vân Khê từ tiếng hít thở của đối phương liền đoán được vị trí của bọn họ.

Xung quanh sương trắng xóa mênh mông, cho dù là hai người gần ngay trước mắt, cũng không có cách nào thấy rõ ràng mặt của đối phương, dưới tình huống như thế, thích hợp nhất chính là thừa nước đục thả câu.

Nghe được hơi thở của địch nhân, Vân Khê cảm thấy phấn khởi, Kinh Hồng kiếm trong tay nàng cũng hưng phấn mà phát ra thanh âm vù vù.

Nếu nàng đoán không lầm…, mai phục bọn họ phía trước hắn là thuyền số hai, cũng chính là cao thủ hộ tống Tam công tử.

Thuyền khẩn cấp giảm tốc độ xuống, Vân Trung Thịnh cùng Vân Trung Thiên hai người đều làm chậm lại động tác chéo thuyền, Vân Trung Thịnh dùng bí âm báo cho hai người còn lại: “Phía trước bên phải là chiếc thuyền số hai, trên thuyền có hai vị cao thủ Huyền tôn lục phẩm cùng một cao thủ Huyền tôn thất phẩm.”

“Ta nhận ra bọn họ, ba người chính là thủ hạ của Đại gia, trong ngày thường rất thích khi dễ những kẻ nhỏ yếu, giết người không chớp mắt.” Vân Trung Thiên nói tiếp.

“Người cặn bã như thế, giết bọn họ cũng ngại bẩn tay của mình.” Vân Khê nhíu mày, quay đầu lại nhìn về phía sau nơi tràn ngập sương mù dày đặc, bỗng nhiên nảy ra diệu kế: “Để cho bọn họ quỷ đuổi tà ma đi, chúng ta đừng để ý tới nữa!”

Vân Trung Thịnh yên lặng chốc lát, nói: “Ý của ngươi là.....”

“Quỷ đuổi tà ma? Ý kiến hay!” Vân Trung Thiên lĩnh hội ý của nàng, cười một tiếng.

“Các ngươi nói là..... Này, không tốt lắm đâu?” Vân Trung Thịnh khó xử.

“Thiểu số phục tùng đa số, cứ quyết định như vậy đi!” Vân Khê một lời định càn khôn.

“.....” Vân Trung Thịnh im lặng, thiểu số phục tùng đa số như vậy, hắn cũng quá thiệt thòi rồi. Hai người bọn họ là huynh muội, vô luận quyết định gì khẳng định cũng là đứng ở cùng một chiến tuyến, hắn làm sao còn có cái quyền lên tiếng chứ?

Bất đắc dĩ, ba người đạt thành chung nhận thức, chèo thuyền tốc độ càng ngày càng chậm, cho đến phảng phất dần dần mất hẳn.

Thuyền số ba đi theo phía sau thuyền số mười ba, gần tới khu vực sương mù, Vân Thúc Thừa đột nhiên truyền lệnh, để cho thuyền bè dừng lại, tạm hoãn tiến vào khu vực sương mù.

“Làm sao không đi?” Hoa Oánh Oánh nhíu lại đôi mi thanh tú, không giải thích được hỏi.

Vân Thúc Thừa thâm trầm cười nói: “Đừng nóng vội! Hai chiếc

thuyền đi đầu là người của Lão Tam, bọn họ nhất định sẽ ở cửa vào khu vực sương mù mai phục, đợi cho bọn chúng cùng Lão Thập hai bên lưỡng bại câu thương, chúng ta đi vào cũng không muộn. Theo ta phán đoán, Lão Tam nhất định sẽ lưu lại một chiếc thuyền phục kích, hắn tiếp tục đi về phía trước tìm kiếm Kim liên. Ta nhớ rõ ba tên cao thủ trên thuyền số hai là thuộc hạ của đại ca ta, thực lực cũng không thấp, hai gả cao thủ Huyền tôn lục phẩm cùng một gả cao thủ Huyền tôn thất phẩm. Để cho bọn họ đánh trước một trận, chúng ta hãy đi vào, tùy thời đánh lén, lần này nói không chừng còn có thể giết chết Vân Khê, rửa sạch sỉ nhục lúc trước!"

Hoa Oánh Oánh đáy mắt tinh quang bắn ra, ánh mắt híp lại thành một đường, nói: "Ý kiến hay! Cũng là chàng thông minh! Vậy chúng ta chờ ở chỗ này, đợi đến khi bên trong có động tĩnh, chúng ta sẽ đi vào."

Vân Thúc Thừa cầm tay ả, ôn nhu cười nói: "Nàng cứ yên tâm đi, nơi này là Vân Thành, là địa bàn của ta! Vân Khê tự mình xông vào, vậy thì đừng có mơ tưởng sống mà rời đi! Ngày đó sỉ nhục ở Thiên Long thành, ta nhất định phải từ trên người nàng ta đòi lại!"

Hoa Oánh Oánh hừ lạnh một tiếng, trong mắt tràn ra tia sáng sắc bén nham hiểm: "Ta sẽ không sẽ không để cho nàng ta chết thống khoái như vậy, ta muốn từ từ hành hạ nàng ta, nhục nhã nàng ta, làm cho nàng ta sống không bằng chết!"

"Tốt, bảo bối, tất cả đều nghe theo nàng!"Vân Thúc Thừa đùa bỡn tay nhỏ bé trơn mềm của ả, trong giọng nói tràn đầy sủng nịnh.

Lúc này, phía trước truyền đến tiếng đánh nhau, Vân Thúc Thừa cùng Hoa Oánh Oánh hai người ánh mắt sáng lên, lộ ra nụ cười trong dự liệu.

Quả nhiên, đúng như bọn họ đoán, bên trong thật sự có mai phục.

Tiếng đánh nhau càng ngày càng kịch liệt, Hoa Oánh Oánh khẩn cấp nói: “Tới lúc rồi, chúng ta mau vào đi thôi!”

Vân Thúc Thừa lắng nghe động tĩnh ở bên trong, khoát tay nói: “Không vội, chờ một chút nữa đi!”

Lúc này đi vào, chính là thời điểm song phương đang giao chiến gay gắt, nếu như vào không đúng lúc song phương lại đột nhiên dời đi mục tiêu công kích, để đối phó bọn họ, bọn họ ngược lại thiệt thòi. Tốt nhất, chờ song phương kịch liệt chiến đấu, bọn họ đi vào cũng không có muộn.

Hắn là người từng trải, các loại tính toán cùng mưu kế đều là sở trường của hắn.

Trong lúc đó, đột nhiên truyền đến một tiếng kêu thảm thiết của nữ tử, Hoa Oánh Oánh trong lòng vui mừng, xem ra Vân Khê đã bị thương, bởi vì ba chiếc thuyền phía trước bọn họ chỉ có một mình Vân Khê là nữ tử, trừ một mình nàng ta ra, không có một nữ tử nào khác, như thế suy tính, tiếng kêu thảm thiết của một nữ tử mới vừa rồi, nhất định là Vân Khê, không thể nghi ngờ!

Vân Khê a Vân Khê, ngươi cũng có ngày hôm nay.

“Đi! Chúng ta đi vào!” Ả đã không thể chờ đợi được rồi, khẩn cấp muốn bắt sống Vân Khê, sau đó có thể sử dụng các loại hành hạ thủ đoạn lên người Vân Khê.

Vân Thúc Thừa lắng nghe trong chốc lát, cũng cảm thấy đã đến lúc, ra lệnh một tiếng, thuyền hướng về phía trước đi tới.

Trên chiếc thuyền số hai, ba tên cao thủ tìm được vị trí của đối phương, hai bên nhìn nhau.

“Gặp quỷ! Ta mới vừa rồi rõ ràng cảm giác được hai bên giao chiến, nhưng làm sao ta một chút cũng không cảm giác được hơi thở tồn tại ở đây? Sẽ không phải là gặp quỷ đi?”

“Không thể nào, nhất định là có người! Ta mới vừa rồi nghe được tiếng kêu thảm thiết của một nữ nhân, nàng nhất định là bị kiếm khí của ta thương tổn a.”

“Nữ nhân? Ta nhớ được hai con thuyền đi theo phía sau chúng ta, theo thứ tự là Thịnh công tử thuyền số mười ba cùng với Nhị gia thuyền số ba, chẳng lẽ tới trước chính là thuyền của Nhị gia? Bởi vì chỉ có trên thuyền Nhị gia mới có nữ nhân……”

“Xem ra không có sai rồi! Nhị gia bọn họ hẳn là còn đang ở vùng phụ cận, chúng ta cẩn thận một chút.”

“Bên kia thật giống như có động tĩnh, mọi người đừng lên tiếng, chúng ta lần nữa phục kích hắn đi.”

Cả mặt hồ nhất thời yên tĩnh trở lại, tĩnh lặng có thể nghe được thanh âm mặt nước gợn sóng đánh vào lá sen.

Vân Thúc Thừa cùng Hoa Oánh Oánh hai người chèo thuyền tiến vào khu vực sương mù, gần đến liền nhận ra có cái gì đó không đúng, quá an tĩnh a!

Chẳng lẽ, trận chiến vừa mới kết thúc?

Làm sao lại nhanh như vậy?

“Cẩn thận một chút, thật là giống như có mai phục a!”Vân Thúc Thừa không hổ danh là cao thủ, rất nhanh liền nhận thấy rõ ở vùng phụ cận hồ có tiếng người hít thở, mặc dù rất nhỏ, hắn vẫn nhận ra. Bình thường chỉ có cao thủ Huyền giai cao hơn so với mình, hắn mới không có cách nào nhận rõ tiếng hít thở của đối phương, người so với Huyền giai thấp hơn mình, hắn rất dễ dàng liền phát giác ra được.

Không đúng, sao hắn lại cảm thấy hai bên đều có người mai phục?

Ở phía bên phải phía trước rõ ràng có ba tiếng hít thở, mà đổi thành một cái phương hướng khác chỉ có thể nhận thấy được một tiếng hít thở…… Không đúng, lại biến mất rồi, chỉ còn lại có một cái phương hướng có tiếng hít thở.

Là ảo giác của hắn hay sao, hay là nơi này ẩn núp cao thủ so với hắn càng lợi hai hơn?

Không hiểu được, hắn có một loại cảm giác vô cùng lo sợ, nếu như trong này có ẩn giấu một cao thủ Huyền giai so với hằn còn cao hơn, vậy hắn liền gặp nguy a.

“Giết!”Phía trước hướng bên phải đột nhiên có tiếng kêu lên, cắt đứt suy nghĩ của hắn, ba đạo kiếm khí bén nhọn ầm ầm tới.

Vân Thúc Thừa hừ lạnh một tiếng, phi thân đi ra ngoài, hướng ba đạo kiếm khí đánh tới!

Loại tình cảnh này, xuất thủ sau chính là lựa chọn tốt nhất, dưới tình hướng đưa tay không thấy được năm ngón, vô luận đối thủ là người nào, xuất thủ không lên tiếng đánh cho đến chết là được rồi. Song phương cho dù biết rõ đối phương là người nào, chỉ cần không lên tiếng, đánh chết đáng đời!

Hoa Oánh Oánh hiểu lầm đối phương chính là ba người Vân Khê, cũng rút kiếm gia nhập cuộc chiến.

Trong lúc nhất thời, mặt hồ tĩnh lặng bị đánh phá.

Một cuộc kịch chiến diễn ra……

“Chúng ta đi!” Ẩn thân ở một chỗ khác, ba người Vân Khê huy động thuyền bè, vòng qua hiện trường chiến đấu, tiếp tục hướng về phía trước đi vào.

Chờ khí rời đi một khoảng cách, Vân Khê cất tiếng cười to, nói: “Ha ha ha, Nhị gia cùng Hoa Oánh Oánh hai người nhất định cho là ta đang ở trên thuyền số hai, cho nên bố trí đưa đối phương vào chỗ chết. Chúng ta mau đi thôi, trước tiên đem Kim liên thu vào trong tay rồi hay nói.”

Vân Trung Thịnh thở ra một ngụm lớn: “Mới vừa rồi thiều chút nữa nhịn chết ta.”

Vân Trung Thiên khẽ cười nói: “Ngươi không nhịn, kế sách của chúng ta đã bị lộ. Nhị gia cũng không phải là người dễ lừa gạt như vậy, hắn rất khôn khéo xảo trá, một khi phát hiện khí tức của ngươi, hắn cũng sẽ không bị lừa.”

“Ta nói, các người có đụng chạm cái gì đến Nhị cữu ta, vì sao phải hãm hại hắn như vậy? Hắn hôm nay là đặc biệt tới đây giúp ta, chúng ta cho hắn một chiêu như vậy, chờ sau khi tranh tài kết thúc, ta biết ăn nói với hắn thế nào đây?” Vân Trung Thịnh dở khóc dở cười, chỉ cảm thấy mình thật giống như trong lúc vô tình bị huynh muội hai người bán đi, trong ngoài không phải người a.

Vân Khê giảo hoạt cười nói: “Không sai! Hắn hiện tại không phải là đang giúp ngươi ngăn chặn đối thủ hay sao? Một chút cũng không có làm trái ý nguyện của hắn a.”

Vân Trung Thịnh thở dài: “Dù sao, hôm nay coi như là ta cùng các ngươi cấu kết với nhau làm việc xấu một lần, chuyện sau này, chỉ có thể sao này hãy nói. Bất quá……..”

Hắn ngữ điệu đột nhiên chuyền, cười nhẹ nói: “Nữ nhân thật là dã man!”

“Trẻ nhỏ dễ dạy!”

“Trẻ nhỏ dễ dạy!”

Vân Trung Thiên cùng Vân Khê hai người không hẹn mà cùng vỗ vỗ hắn, một thì vỗ vào cái trán của hắn, một thì vỗ vào cái cằm của hắn.

Vân Trung Thịnh gương mặt tuấn tú nhất thời vặn vẹo, hắc tuyến không nhịn được rơi xuống, quả nhiên là hai huynh muội, nói hay làm cũng giống nhau hoàn toàn! Hiện tại, hắn vô cùng xác định thật sự mình đã lên nhầm thuyền giặc rồi!

Bất quá, hắn vui lòng!

Có thể nhận được tín nhiệm của bọn hắn, làm cho hắn có vui vẻ cùng cảm giác thỏa mãn.

Hai cánh tay một trái một phải chẳng những không có dấu hiệu muốn dịch chuyển, ngược lại không an phận ở trên mặt hắn chen chúc xoa nặn, thật giống như đang chơi đùa với đồ chơi của mình, Vân Trung Thịnh khuôn mặt tuấn tú một lần nữa vặn vẹo, gần như nổi bão.

“Buông, cái, tay, của, các, ngươi, ra!”

“Ha ha, thật đáng yêu! Hơn nữa da thịt lại mịn màng, rất thích hợp đi Hương Lâu tiếp khách.” Vân Khê vẫn còn nhớ chuyện lúc trước hắn đem mình lừa gạt đi Hương Lâu, không quên nhân cơ hội này trêu chọc lại.

“Ha hả……..” Vân Trung Thiên tác phong tốt dừng lại đúng lúc, chỉ là thanh âm cười khẽ, không có đáp lời.

Vân Trung Thịnh khuôn mặt tuần tú đột nhiên nóng lên, giơ tay phủi tay của hai người, trong đầu vẫn quanh quẩn hai chữ “đáng yêu”, đây là lần đầu tiên có người hình dung hắn như thế, cảm giác này……. Rất kỳ diệu a!

Cho dù mẫu thân ruột thịt của hắn, cũng chẳng bao giờ khen ngợi hắn như thế, không khỏi sinh ra cảm giác thân thiết.

“Đi nhanh đi! Người ở phía sau sẽ đuổi theo kịp.” Vân Trung Thiên nhắc nhở, hắn nghe được phía sau tiếng đánh nhau càng ngày càng kịch liệt, xem ra đại đa số thuyền bè cũng đã lần lượt tiến vào khu vực sương mù, đối thủ cạnh tranh của bọn họ đang gia tăng a.

“Ha hả, phía sau càng lúc càng náo loạn, rất thú vị.”Vân Khê ánh mắt vụt sáng, kỳ quang bắn tán loạn, thật muốn xem một chút vẻ mặt giớ phút này của hai người Vân Thúc Thừa cùng Hoa Oánh Oánh, nhất định là đen không thể tả được, phải không?

Ha ha!

“Chúng ta đi!”

Ở phía sau bọn họ, Vân Thúc Thừa cùng ba gã cao thủ thuyền số hai

đang đánh giáp lá cà, sau nhiều lần ứng chiến, hắn liền phát hiện không được bình thường. Thực lực của ba người này, so với dự liệu của hắn kém rất nhiều, hiển nhiên không phải là ba người Vân Khê.

“Trúng kế!” Hắn khẽ nguyền rủa, trên tay lực đạo vẫn không giảm, múa kiếm liên tục ra sát chiêu.

Đáng hận!

“Vân Khê đâu? Nàng ta không có ở nơi này sao?” Hoa Oánh Oánh cắn răng hét lên, giơ kiếm ở giữa không trung vung chém, kiếm khí mạnh mẽ không lưu tình, vừa vặn chém tới những thuyền bè đang tiến vào khu vực sương mù.

Có người thấp giọng hô lên, bất hạnh trúng chiêu, cho nên chửi ầm lên: “Người nào? Người nào dám chém đả thương Lão Tử? Có gan một mình đấu cùng Lão Tử!”

Hai gã cao thủ cũng thuyền với hắn cũng tối rít đi theo mắng: “Người nào? Có gan thì đứng ra! Không có can đảm đứng ra chính là kỹ nữ!”

Hoa Oánh Oánh đối với hai chữ “Kỹ nữ”này rất kiêng kỵ, vừa nghe đến hai chữ này, cả người ả như dây cót bị đứt, lập tức giật mình. Ả men theo thanh âm kia, phi thân một cái, nhảy lên thuyền của đối phương.

“Cô nãi nãi muốn chém người nào liền chém người đó, các ngươi có thể làm gì được ta?” Trường kiếm trong tay ả huy vũ, sát chiêu bén nhọn, sát khí bức người, đem tất cả oán khí đều phát tiết vào cao thủ trên thuyền này.

Trên thuyền ba người nhất tề sủng sốt, không có ngờ tới đó lại là nữ nhân, nghênh đón kiếm khí đánh tới, ba người lập tức nháy lên, lấy

ba địch một, lâm vào chiến đấu kịch liệt.

Lúc đầu vốn chỉ có người của hai thuyền đánh nhau, hiện tại chiến đấu thoáng một cái đã biến thành người của ba thuyền.

Kiếm khí đầy trời, ở trên mặt hồ càn quét, ngăn chặn đường đi những còn thuyền ở phía sau.

Có người bất mãn thét, có người trực tiếp rút kiếm, chiến đấu càng ngày càng nghiêm trọng, đến cuối cùng, lại có thêm cao thủ của mười mấy chiếc thuyền gia nhập trận hỗn chiến này.

Trong sương mù dày đặc, mọi người hai mắt như bị bôi đen, cũng không quản ai là ai, gặp người liền ra chiêu.

Trong lúc nhất thời, chiến cuộc hỗn loạn vô cùng.

Vân Thúc Thừa mắt thấy cuộc chiến không thể thu thập được, hắn vừa tức vừa giận, không biết làm sao càng ngày càng nhiều thuyền bè ngăn chặn đường đi của bọn họ, thuyền bè nửa bước cũng khó mà đi.

“Oánh Oánh, mau trở lại, đến bên cạnh ta!”

Hoa Oánh Oánh không có nghe hắn, tiếp tục cùng đối thủ dây dưa, thanh âm của ả mang theo mười phần tức giận: “Ta phải giết hết tất cả các ngươi!”

Lại dám nói nàng là “Kỹ nữ”? Mẹ ngươi mới là kỹ nữ, cả nhà ngươi cũng là kỹ nữ!

Hai người này thật đáng giận, kể từ khi ở bên cạnh Vân Thúc Thừa, ả cũng đã nghe qua từ này vô số lần. Có lúc, ả phải ẩn nhẫn, bởi vì ả

ăn nhờ ở đậu, không có quyền thế tuyệt đối, nhưng bây giờ, trăm triệu lần ả không nhịn được nữa!

Ai dám khi dễ Hoa Oánh Oánh ả, thì phải trả giá thật nhiều!

“Thối kỹ nữ, ngươi muốn gây sự phải không? Tốt, chúng ta thành toàn cho ngươi? Các huynh đệ, giết ả!”

“Ta xem ai dám động đến nàng?” Vân Thúc Thừa men theo thanh âm, xung phong liều chết đi tới.

Kiếm khí càng thêm hỗn độn.

Ba người Vân Khê không để ý đến hỗn loạn phía sau, tiếp tục hướng về phía trước, trên đường đi, lá sen nhẹ nhàng rậm rạp, nhiều lần thuyền của bọn họ bị rễ hoa sen bám trụ, ngăn chặn đường đi.

Trở lại, một lần nữa chọn đường khác.

Từ từ, bọn họ phát hiện mình đã bị lạc phương hướng.

“Làm sao bây giờ? Chung quanh thật giống như một cái mê cung, chúng ta làm sao tìm được Kim liên?” Vân Khê đưa tay thăm dò khẽ vuốt lá sen bên cạnh mép thuyền, hiện tại chúng nó lại hóa thành một lá chắn, ngăn bọn họ đi tiếp, nàng có thể cho nó một mồi lửa đốt sạch không?

“Ngươi nói không sai, đến nơi này chẳng khác nào là một mê cung. Nơi này hàng năm đường đi đều có chỗ khác nhau, theo tình hình sinh trưởng của hoa sen mà biến hóa, nếu không cẩn thận, tiếp theo có thể vùi lấp vào bên trong. Một đóa Kim liên được đặt ở vị trí cửa ra của mê cung, chúng ta chỉ có thể đi ra mê cung, mới có thể tìm được Kim liên…..” Vân Trung Thịnh kiên nhẫn giải thích, nếu không

phải khó khăn nặng nề thì mẫu thân đại nhân cũng sẽ không đặt ra phần thưởng lớn như vậy, để cho người thắng cuộc có thể tiến vào Cấm cung tu luyện.

“Nếu là mê cung, nhất định là có quy luật của nó, chúng ta cẩn thận quan sát xung quanh một chút, xem có manh mối nào hay không.” Vân Trung Thiên thanh âm không nóng không giận, hai người còn lại tâm tình cũng ổn định.

Phạm vi hồ sen này rất lớn, từ vị trí này của bọn họ, đã không nghe được tiếng đánh nhau ở nơi xa, thậm chí cũng không cách nào nhận thấy được động tĩnh của thuyền số một.

Bọn họ cũng không biết giờ phút này thuyền số một có hay không đã tìm được cửa ra vào của mê cung chiếm được Kim liên, hay là cũng giống như bọn họ lâm vào trong mê cung.

Vân Khê cầm lấy Kinh Hồng kiếm, hướng về phía bên hông mép thuyền dò xét, phát hiện xung quanh toàn bộ đều là chi chít lá sen, căn bản không có đường.

“Bên đây toàn bộ đều là là sen, bên kia các ngươi như thế nào?”

“Bên này cũng như vậy, Thiên sư huynh, còn huynh?”

“Chỗ này của ta lá sen tương đối tơi xốp, có lẽ chúng ta có thể thử một chút.”

“Tốt, ta đến chỗ ngươi!”

Mũi thuyền thay đổi phương hướng, hướng về phía Vân Trung Thiên chỉ đi tới.

Mũi thuyền đẩy mặt nước, cũng đồng thời đem lá sen hai bên đẩy ra, một cái đường nhỏ hẹp từ từ mở ra.

Vân Khê ngồi xuống mũi thuyền, đem Kinh Hồng kiếm thò vào trong nước, tùy ý đẩy nước.

Đột nhiên, Kinh Hồng kiếm lay động, dẫn dắt tay nàng nghiêng về phía bên trái.

Ân? Nó là làm sao vậy? Phát hiện cái gì đặc biệt hay sao

Rắc rắc…….

Mũi thuyền tiếp tục đi về phía trước, nhưng lại đâm vào một đống lá sen, lần nữa bị ngăn đường đi.

“Hướng bên trái thử một chút.”Vân Khê nói.

Kinh Hồng kiếm nhất định là phát hiện binh khí đi….. Thứ tốt, nếu không nó sẽ không hưng phấn như thế, nó không chừng nó có thể giúp bọn họ chỉ đường ra a.

Mũi thuyền từ từ chuyển hướng, hướng về phía bên trái trôi đi, phía trước lại xuất hiện một cái đường nhỏ hẹp, thật là có thể thông hành.

Vân Khê càng thêm xác nhận, có lẽ Kinh Hồng kiếm thật sự có thể dẫn bọn họ đi ra mê cung.

“Có đường! Chúng ta vận khí không tệ!”Vân Trung Thịnh vui vẻ nói.

Vân Khê cười thầm, nàng sẽ không nói cho hắn biết, là Kinh Hồng kiếm trong tay nàng chỉ đường đi.

“Kinh Hồng, hảo hảo dẫn đường, trở lại không thể thiếu lợi ích của ngươi!”

“Đi bên trái! Lại đi bên phải!”

“Tiếp tục hướng trước!”

Thủy lộ càng ngày càng thông thuận, cũng không biết trải qua bao nhiêu bước ngoặt, trước mắt sáng tỏ thông suốt, sương mù dày đặc tản đi, rốt cuộc có thể thấy rõ cảnh tượng phía trước.

Đây là một hồ nhỏ phân biệt bên trong Liên hồ, một vùng nước lớn để trống không có trồng hoa sen, mà vùng nước này bốn phía đều là sương mù mênh mông.

Thì ra là bọn họ không có hoàn toàn đi ra khu vực sương mù, mà là đi tới một chỗ khác trong hồ.

Vân Trung Thịnh ánh mắt sáng lên, đưa tay chỉ về phía trước: “Nhìn! Đó là thuyền của Tam ca ta! Quái, hắn ở đâu rồi?”

Vân Khê cùng Vân Trung Thiên hai người hướng về phái tay hắn chỉ nhìn lại, nhất tề sửng sốt, quả nhiên cách đó không xa chỗ giao giới giữa khu vực sương mù cũng hồ này có một chiếc thuyền nhỏ, đuôi thuyền có khắc chữ “số một”, mà trên thuyền thì rỗng tuếch, không một bóng người.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Người trên thuyền đâu?

Vân Trung Thiên lắng nghe động tĩnh xung quanh, nhíu mày nói: “Ta không nghe được bất kỳ thanh âm nào, bọn họ không có ở phụ cận

đi.”

“Có thể ở dưới nước không?”Vân Khê suy đoán nói, Kinh Hồng kiếm trong tay nàng đột nhiên kịch liệt lay động, dẫn dắt tay nàng, chỉ hướng đáy nước.

Vân Khê để sát vào tai Vân Trung Thiên, nhỏ giọng nói: “Ca, Kinh Hồng kiếm cũng cảm thấy đáy nước có vấn đề, chúng ta đi xuống xem một chút đi.”

“Các ngươi ở chỗ này chờ ta, ta một mình đi xuống xem một chút.”Vân Trung Thiên ấn nàng xuống, lưu loát thoát đi áo khoác ngoài, lấy tư thế xinh đẹp nhảy vào trong hồ nước.

Vân Khê cùng Vân Trung Thịnh hai người hai người tựa vào mép thuyền, lẳng lặng ngắm nhìn.

Trên mặt hồ, có bọc nước bốc lên, khi thì cấp bách khi thì trì hoãn.

Thời gian từng chút đi qua, đã vượt qua thời gian con người có thể hít thở bình thường trong nước, Vân Trung Thiên vẫn chưa nổi lên mặt nước.

Vân Khê cũng bất đầu gấp gáp, hướng dưới nước la lên: “Ca, huynh có sao không? Nếu như không phát hiện được gì thì nhanh lên đây đi! Ca, huynh nghe muội nói không?”

Không có bất kỳ tiếng đáp lại nào, bọt nước tiếp tục lúc cấp bách lúc chậm chạp bốc lên.

Vân Trung Thịnh nhíu mày, thoát áo khoác trên người, nhìn qua Vân Khê nói: “Ngươi đừng vội, ta đi xuống xem một chút!”

Vân Khê gật đầu, nhìn hắn bùm một tiếng nhảy xuống nước, rất nhanh biến mất tầm mắt nàng, nàng chỉ có thể lựa chọn tiếp tục chờ đợi.

“Kinh Hồng, ngươi rốt cuộc phát hiện cái gì?”

Kinh Hồng kiếm kịch liệt lay động, nhưng không có cách nào trả lời nàng.

“Nếu như ngươi có thể mở miệng là tốt.” Vân Khê thở dài, thật lâu ngó chừng mặt nước, lần này, chẳng những không có thấy Vân Trung Thiên trở về, ngay cả Vân Trung Thịnh cũng biến mất không thấy dấu vết.

Nàng rất nhanh ý thức được nguy cơ, xem ra chuyện so sánh với nàng tưởng tượng còn nghiêm trọng nhiều lắm, nàng phải tự mình đi xuống nước một chuyến mới được.

Ca ca, ngàn vạn không thể có việc a!

“Quy tiền bối, mang ta đến đáy nước xem một chút!” Ở dưới nước, chẳng phải là thiên hạ của cự thú Thủy Quy sao, sớm biết như thế nàng nên để cho nó đi xuống trước dò xét rồi.

“Ha ha, lúc này rốt cuộc cũng biết tầm quan trọng của lão nhân gia ta đi?”

Một bóng đen khổng lồ từ trên trời giáng xuống, “bùm”một tiếng nặng nề rơi vào trong nước, Vân Khê đang ở trên thuyền trực tiếp bị ném đi, nàng không có chút nào chuẩn bị cho nên biến thành ướt sũng.

Quy tiền bối, lão nhân gia ngài quá mức quá đáng đi?

“Quy tiền bối, khụ khụ……” Vân Khê thật vất vả bò lên mai rùa của nó, không đợi nàng chuẩn bị xong, dưới chân mai rùa đột nhiên chìm vào trong nước, thẳng tắp hạ xuống.

“Xúi quẩy.” Vân Khê trong miệng ực mạnh mấy ngụm nước, cúi người vững vàng gục lên mai rùa, đi theo cự thú Thủy Quy cùng nhau chìm vào đáy hồ.

“A, không xong! Nước vào rồi!”

Bên trong Ngọa Long cư, Tiểu Mặc đột nhiên quát lớn, cửa sổ không cách nào báo trước tràn đầy nước, giống như gặp một trận nạn lụt. Bé vội vàng chạy đến vị trí trọng yếu của Ngọa Long cư, nhấn xuống mấy cái nút khẩn cấp, tất cả cửa sổ kịp thời đóng kín lại, lúc này mới thoát khỏi một cuộc tai họa.

Bé thở dài, than thở nói: “Mẫu thân thiệt là, muốn nhảy xuống nước cũng nên nhắc nhở trước một tiếng a.”

May nhờ phụ thận thời điểm thiết kế Ngọa Long cư có thiết kế cái nút có chức năng phòng cháy cùng không thấm nước, bằng không bé và Tiểu Huyên Huyên, Thượng Quan a di, còn có bốn thúc thúc Ngọc Thụ Lâm Phong, cũng biến thành cả người ướt sũng rồi.

Vân Khê sau khi sặc mấy ngụm nước, lập tức nghĩ đến con gái bên trên Ngọa Long cư, nhìn thấy cửa sổ toàn bộ đều được phong bế, nàng lúc này mới yên lòng lại. Nàng biết Thiên Tuyệt thiết kế đặc biệt ở bên trong Ngọa Long cư, cho nên mới dám tùy thân mang theo, mới vừa rồi dưới tình thế cấp bách, nàng rất lo lắng Tiểu Mặc không cách nào nhanh chóng phản ứng, làm cho Ngọa Long cư lũ lụt, nàng liền rối rắm.

May là, Tiểu Mặc phản ứng rất nhanh, cũng nhớ rõ nơi đặt cái nút.

Nàng thở phào nhẹ nhõm một hơi, chuyển lực chú ý đặt ở bốn phía đáy hồ.

Xung quanh tầm mắt mờ mờ, nàng không nhìn thấy một bóng người nào, nàng thông qua tiếng lòng trao đổi cùng cự thú Thủy Quy: “Quy tiền bối, ngài có phát hiện tung tích của ca ca ta không?”

“Kỳ quái, trừ ngươi ra, ta không có nhận thấy được hơi thở của người nào. Hoàn cảnh nơi này có chút quỷ dị……”Cự thú Thủy Quy thanh âm có chút chần chờ, ngay cả nó, cũng không khỏi sinh ra cảm giác quái dị.

Đi theo bọn họ xâm nhập vào đáy hồ, Kinh Hồng kiếm lay động tần số càng ngày càng cao.

Đột nhiên……

Nó rời khỏi tay, hướng vị trí khác trong đáy hồ hối hả bay đi!

Cự thú Thủy Quy theo hướng Kinh Hồng kiếm bay vụt bơi đi, ở chỗ sâu đáy hồ, xuất hiện một vật thể lớn được đúc bằng đồng đỏ, nó giống như là một cái cửa đồng khổng lồ, đáy hồ yên tĩnh, hoặc như là một vị lão nhân ngủ say ngàn vạn năm, yên ổn mà thần bí.

Một người một thú, đồng thời phát ra tiếng lòng ngạc nhiên.

“Đây là cái gì?”

“Đây là cái gì?”

Một người một thú còn trong ngạc nhiên chưa hồi phục lại tinh thần, trung tâm cửa đồng bỗng nhiên nứt ra một kẽ hở, có một lực lượng

khổng lồ từ trong khe hở tràn ra, giống như là có ngươi đưa ra một bàn tay khổng lồ, đem một người một thú không có chút lực cản nào túm vào bên trong cái khe!

Trước mắt một mảnh đen nhánh, thiên toàn địa chuyển.

Bên tai phảng phất có tiếng gió vù vù, cũng có thanh âm của người ngâm xướng, tiếng ca u oán, khúc điệu ngâm xướng không biết tên, làm cho người ta phân không rõ đến tột cùng là chân thật hay là hư ảo.

Quyển 5 - Chương 127: Một bí sử của Vân tộc

“Khê Nhi không sao chứ?”Là thanh âm của ca ca.

Vân Khê trước mắt một trận choáng váng, sau đó hoàn toàn thanh tĩnh, thấy được người đứng ở trước mặt chính là huynh trưởng của nàng.

Vân Trung Thiên đỡ nàng từ trên mai rùa đi xuống, giọng ấm áp nói: “Không thể tưởng tượng được chúng ta cũng bị hút đến nơi này, bất quá mọi người tụ họp chung một chỗ cũng tốt, có thể tiếp thu ý kiến của nhau, cùng suy nghĩ biện pháp để rời khỏi nơi này.”

“Ca, đây là chỗ nào vậy?” Vân Khê lúc này mới bắt đầu chú ý đánh giá hoàn cảnh xung quanh, một luông khí lạnh lẽo chui vào cổ áo, nàng rùng mình một cái.

Tầm mắt di chuyển khắp nơi, nhìn thấy xương trắng chồng chất, các đại hình đầy đủ, phân bố cả không gian.

Vân Khê chú ý tới, trong đó có một khu vực trên đám xương trắng còn gông xiềng cùng khóa sắt, khi chết rất thêm thảm, cả người đều bị biến đổi……. Nàng còn phát hiện mấy bộ xương trắng là trẻ emm và phụ nữ, chúng nó nằm ở kế bên bộ xương trắng bị gông xiềng cùng khóa sắt giam cầm, nghiễm nhiên chính là người một nhà.

Vân Khê hít một hơi khí lạnh, nàng ở chỗ này thấy hết thảy, quả thực có thể tưởng tượng và đoán được đây chính là thảm kịch nhân gian a!

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Nơi này rốt cuộc là chỗ nào?

Chẳng lẽ nơi này là thủy lao nhốt phạm nhân của Vân tộc?

Như vậy mới vừa rồi bên tai nàng nghe được tiếng ngâm xướng, là làm sao truyền đến? Là cô hỗn dã quỷ kêu hay sao?

Thấy một màn này ngay trước mắt, ngực từng đợt bị nhéo đau, Vân Khê không khỏi cảm thấy bi thương, phảng phất những người trước mắt này toàn bộ đều là thân nhân của nàng, cùng nàng huyết mạch tương liên, nếu không tại sao khi nàng nhìn thấy những người này mà vô duyên vô cớ đau buồn?

Nhìn hoàn cảnh nơi này, nàng lại thấy ca ca giống nàng, làm động tác vỗ vỗ ngực.

Hai huynh muội đều kinh ngạc liếc nhau một cái, sinh ra lòng nghi ngờ, Vân Khê càng ngày càng cảm thấy quái dị.

“Thiên sư huynh, Vân Khê cô nương, các ngươi không có chuyện gì chứ? Làm sao sắc mặt thoạt nhìn có chút tái nhợt vậy?” Vân Trung Thịnh từ nơi xa đi tới, thì ra hắn và Vân Trung Thiên trước sau đều bị hút vào chỗ này.

“Thịnh công tử, ngươi có biết nơi này đến tột cùng là địa phương nào không? Tại sao lại có nhiều xương trắng như vậy?” Vân Khê thầm nghĩ hắn là Tiểu công tử của Vân tộc, khẳng định biết không ít bí mặt của Vân tộc.

Vân Trung Thịnh lắc đầu, thần sắc ngưng trọng nói: “Ta là lần đầu

tiên tới nơi này, lần đầu tiên phát hiện ở đáy nước hồ sen còn có một chỗ như vậy, ta chưa từng nghe mẫu thân hoặc phụ thân nhắc tới.”

Vân Khê tin tưởng lời hắn nói, liền âm thầm hỏi thăm cự thú Thủy quy: “Quy tiền bối, người có biết cái chỗ này ở đâu không?”

“Thời gian ta ở Vân tộc đúng là tương đối dài, nhưng trên cơ bản phần lớn thời giờ đang đều ở đáy hồ Vân Huyễn điện, về phần đáy hồ nơi này, ta là lần đầu tiên tới…….” Đồ con rùa làm biếng, danh phù kỳ thực, chỉ cần có người đưa ăn đưa uống, nó liền nguyện ý ở một chỗ nghỉ ngơi ngàn năm, vạn năm, cũng lười hoạt động.

Vân Khê không thể trông cậy vào nó, đánh đem nó gọi trở về, sau đó kéo Vân Trung Thiên đến một bên, lén lút nói chuyện với nhau.

“Ca, huynh mới vừa rồi có cảm giác gì không?”

Vân Trung Thiên tuấn mi thâm trầm khẽ nhíu lại, giọng điệu thờ dài noi: “Mới vừa rồi trong lòng ta bỗng dưng thấy đau đớn, ta rất khó chịu, đồng thời cũng rất bi phẫn……”

“Ta cũng có cảm thấy như thế!” Vân Khê liên tiếp gật đầu, cùng hắn sinh ra cảm giác đồng tình, nàng híp mắt suy tư nói: “Có lẽ những người này có quan hệ với chúng ta chăng? Nếu không, không có lý do hai người chúng ta đồng thời sinh ra cảm giác kỳ quái như thế…….”

Vân Trung Thiên mâu thuẫn mày nhíu lại càng lúc càng sâu: “Đi xem một chút.”

“Ừ.” Vân Khê tán thành.

Vân Trung Thịnh rất ăn ý đứng ở một bên, không cắt ngang cuộc trao

đổi giữa hai huynh muội, hắn cũng rất tò mò, nơi này đến tột cùng là xảy ra chuyện gì? Còn có Tam ca của hắn cùng hai vị cao thủ đang ở đâu? Vì sao không phát hiện được tung tích của bọn họ?

Hiện trường xương trắng phần lớn đều không hoàn chỉnh, hoặc là bị chặt đứt tứ chi, hoặc là bị chặt đứt đầu, cũng có bị cắt đứt ngang eo, có thể suy đoán bọn họ trước khi chết từng chịu tàn sát như thế nào.

Xương trắng bị dây xích sắt khóa đều thể hiện đặc thù nam nhân, từ xương cốt có thể đoán rằng, lúc bọn họ còn sống hiển nhiên rất cường tráng, đã từng tập võ, có chút khác biệt với người thường nên vừa nhìn đã hiểu ngay. Mà xung quanh những dây xích này, phần lớn là trẻ em, phụ nữ, hoặc là người già có xương sống gấp khúc tự nhiên. (tức là bị còng đấy)

Bởi vậy có thể đoán được rằng, những người này trước đây đều là một gia đình, không thế thì hẳn là bạn chí cốt.

Đã nhìn quen sinh tử, thường thì Vân Khê không có cảm xúc quá lớn, chỉ mỗi lúc này, không hiểu sao lòng của nàng đau như vậy, xúc động như vậy, giống như những người nằm đây không phải người khác mà là thân nhân của nàng vậy!

Thế này là sao? Trùng hợp sao?

Vân Khê tâm thần có chút loạn, song trước mắt chỉ còn lại có xương trắng, căn bản không cách nào chứng thực thân phận của bọn họ, nàng cũng không thể căn cứ vào những thứ đặc thù này liền nhận định là đúng.

“Ca, huynh có biết những người này là ai không?”Vân Khê nhận thấy thần sắc của huynh trưởng có chút không thích hợp, không nhịn được hỏi.

“Không biết, không biết, không biết.....” Vân Trung Thiên liên tục nói ba tiếng “Không biết”, thần sắc càng thêm mê ly.

Vân Khê nhẹ nhàng nâng hai cánh tay hắn, hỏi ra suy đoán trong lòng mình: “Ca, bọn họ..... Bọn họ có phải là thân nhân của chúng ta hay không?”

“Sẽ không, không thể nào, nhất định không phải!” Vân Trung Thiên đột nhiên kích động lên, ánh mắt hơi có vẻ bối rối.

“Thân nhân của các ngươi?” Vân Trung Thịnh không cẩn thận nghe được cuộc nói chuyện giữa hai huynh muội, lại gần nói: “Các ngươi hoài nghi bọn họ chính là thân nhân của các ngươi? Điều nay sao có thể chứ? Ta nhớ được những người thế hệ trước từng nói qua với ta, Vân tộc cùng cấm kỵ nhất tộc ở mười mấy năm về trước từng xảy ra một lần giao chiến kịch liệt, trong khi giao chiến, bộ phận người của cấm kỵ nhất tộc đều bị tiêu diệt, chỉ còn lại có một số ít người có thiên phú dị bẩm, hài tử có huyết mạch tương đối thuần khiết được mấy vị đại nhân lớn tuổi kịch liệt khuyên ngăn giữ lại. Thiên sư huynh không phải là khi đó đi tới Vân thành hay sao?”

Vân Trung Thịnh nhìn qua Vân Trung Thiên liếc mắt một cái, tiếp tục nói: “Theo lý thuyết, lúc ấy người của cấm kỵ nhất tộc toàn bộ đều chết ở Ngạo Thiên đại lục, sao bọn họ có thể lại xuất hiện ở nơi này đây?”

Vân Khê tâm thần chấn động, nàng bắt đến những chữ trọng yếu phi thường trong lời nói của Vân Trung Thịnh, nàng tiến lên một bước, níu lấy xiêm y trước ngực hắn, vội hỏi: “Ngươi nói cái gì? Ngươi nói người của cấm kỵ nhất tộc bị hại ở Ngạo Thiên đại lục?”

“Đúng vậy, chẳng lẽ ngươi không biết?”Vân Trung Thịnh kinh ngạc:

“Đối với Vân tộc mà nói, chúng ta chú trọng nhất chính là huyết thống cao quý của Vân tộc, máu của chúng ta đều truyền thừa từ thượng cổ linh huyết tộc, hơn nữa còn là tộc có huyết thống nổi trội nhất, xuất sắc nhất. Huyết thống mà truyền ra ngoài chính là điều cấm kỵ nhất của Vân tộc, cho nên phàm là đệ tử Vân tộc, chỉ có thể cùng đệ tử khác của Vân tộc thành thân cũng như sinh con nối dòng, một khi không tuân theo tộc quy, Vân tộc sẽ đuổi giết đến chân trời góc biển! Song, cho dù tộc quy có hà khắc đến đâu, vẫn là có người dám liều lĩnh, phá hư tộc quy.”

“Người này là ai?” Thật ra thì trong lòng Vân Khê mơ hồ có đáp án, vẫn là muốn từ trong miệng hắn dò xét được nhiều hơn những quan hệ bí sử của Vân tộc.

Vân Trung Thiên trầm mặc, tầm mắt nhất nhất nhìn qua một đám xương trắng, thần sắc khó lường.

Vân Trung Thịnh ngó chừng xung quanh, trả lời: “Người này chính là cấm kỵ lớn nhất trong Vân tộc, trong ngày thường mẫu thân đại nhân không cho phép bất cứ kẻ nào ở Vân thành nói tới ngài, bất quá bây giờ nơi này không có những người khác, ta nói cũng không sao. Người này tên là Vân Huyên, chính là một nữ tử có thiên phú dị bẩm, kinh tài tuyệt diễm trong lịch sử Vân tộc ta, ngài từng đảm nhiệm chức vị cung chủ Vân Huyễn điện, dẫn theo chúng Vân tộc quật khởi Long Tường đại lục, làm nên vô số đại sự kinh thiên động địa, làm cho anh hùng thiên hạ chỉ có thể ngửa mặt lên nhìn Vân tộc, làm cho Vân tộc trở thành thế lực số một số hai cả Long Tường đại lục.”

“Trên người Vân Huyên có huyết thống thuần chính cao quý nhất của Vân tộc, chính là vị thủ lĩnh thứ hai, sau Tổ sư nương nương khai sơn lập phái của Vân tộc, được mọi người tôn trọng cùng kính ngưỡng. Thành tựu võ học của ngài không ai sánh kịp, thiên phú luyện khí làm người ta sợ hãi, ngài còn tinh thông các loại kỳ môn

độn giáp cùng Ngũ Hành thuật số, tài hoa của ngài, trí tuệ của ngài đã từng là kiêu ngạo của mọi người Vân tộc chúng ta!”

Trong lời nói của hắn khó nén kích động.

Quả nhiên là Vân Huyên! Nếu nói cấm kỵ nhất tộc khởi nguyên chính là bắt đầu từ bà ta.

Vân Khê rất tò mò, Vân Huyên năm đó rốt cuộc làm chuyện gì mà có thể phản bội Vân tộc, biến thành người bị Vân tộc đuổi giết đến chân trời góc biển, trở thành cấm kỵ nhất tộc chứ?

Nghe Vân Trung Thịnh miêu tả cuộc đời của Vân Huyên, đáy lòng Vân Khê có chút tự hào, dù sao đó cũng là tổ tông của nàng.

Về tài năng và thiên phú của Vân Huyên, Vân Khê hiểu biết rõ hơn, trong nội tâm càng thêm bội phục bà. Đơn giản như từ những bảo bối mà Vân Khê vơ vét từ trong hầm đất, Vân Khê liền bội phục vô cùng, biết ngay đó là người cũng chí hướng với mình! (dạ, cùng chí hướng nuốt của ạ =’=III)

“Vậy tại sao Vân Huyên lại phải phản bội Vân tộc, trở thành người cấm kỵ nhất tộc, bị người của Vân tộc đuổi giết?” Vân Khê hỏi.

Vân Trung Thịnh nhìn nàng một cái, thương tiếc thở dài, nói: “Vân Huyên từ lúc tự mình thành danh tới nay, mọi việc đều rất thuận lợi, chưa từng thất bại, nhưng có một lần đối phó với một vị cao thủ có thực lực ngang hàng với mình, ngài không may bị thương. Trong thời gian bị thương đó, ngài mất tích, cao thủ Vân tộc không tìm thấy ngài. Lần này nàng mất tích chính là vài tháng, đợi đến lúc ngài trở về Vân tộc, người ta phát hiện ngài đang mang thai, hài tử trong bụng của ngài có trong khoảng thời gian ngài mất tích này.”

“Các đại nhân của Vân tộc cao tầng biết được chuyện này, liền ép hỏi cha của đứa bé là người nào, sau đó còn bức bách ngài bỏ hài tử trong bụng đi. Vân Huyên là một nữ tử quật cường lại bướng bỉnh, ngài không chịu nói tên cha của đứa bé ra, cũng không muốn mất đi hài tử trong bụng, cho nên ngài quyết định phản bội Vân tộc, mang theo rất nhiều cao thủ bên cạnh mình, cùng nhau rời khỏi Vân tộc, cùng quyết liệt với Vân tộc.”

“Hay lắm!” Vân Khê kìm lòng không đậu vỗ tay tán thưởng, quả quyết như thế, một nữ tử có trách nhiệm mới làm cho nàng khâm phục. Đổi lại là nàng, nàng cũng sẽ làm giống như vậy, muốn nàng bán đứng người trong lòng của mình, giết chết con của mình để đổi lấy quyền thế cùng địa vị tối cao, tham sống sợ chết, nàng tuyệt đối không làm như vậy!

Vân Trung Thịnh tâm tình phức tạp nhìn nàng, cười khổ nói: “Vân Huyên ở Vân tộc có uy vọng nhất định, rất nhiều người đều đi theo ngài vào sinh ra tử, cho nên một khi ngài phản bội Vân tộc, có rất nhiều cao thủ cam tình tình nguyện đi theo ngài. Chuyện này làm cho Vân tộc trên dưới nhấc lên phong ba bão táp, gây nên đủ loại rung chuyển, nhưng dù sao Vân Huyên cũng chỉ là cung chủ của Vân Huyễn điện, đối với tất cả Vân tộc mà nói, còn không có trọng yếu đến mức không có ngài thì không xoay xở nổi. Những cao thủ Nội tông tức giận, vì phòng ngừa huyết thống Vân tộc truyền ra ngoài, cho nên các vị đại nhân mới can thiệp vào chuyện này, đem Vân Huyên cùng những người đi theo định là cấm kỵ nhất tộc, cũng hạ lệnh truy bắt, phán quyết tội chết cho bọn họ, trong Vân tộc bất cứ kẻ nào cũng có thể tru diệt bọn họ, hơn nữa để cho các Cung chủ tiếp theo của Vân tộc lấy tru diệt những người cấm kỵ nhất tộc này làm nhiệm vụ của mình, tương truyền về sau.”

“Kể từ sau khi cấm kỵ nhất tộc phản bội Vân tộc, Cung chủ đương nhiệm của Vân tộc vẫn phái người lùng bắt người cấm kỵ nhất tộc,

cấm kỵ nhất tộc bởi vì tự vệ, đã không ngừng khuếch trương thế lực của mình. Nghe nói bọn họ vì cùng với Vân tộc chúng ta đối kháng, Vân Huyên tìm được rất nhiều hậu duệ thượng cổ linh huyết tộc, từ đó lựa chọn mười vị thu về làm môn hạ, bồi dưỡng bọn họ, truyền thụ cho bọn họ các loại tài nghệ, hi vọng bọn họ có thể trở thành trợ lực cho ngài, thủ hộ tộc nhân của ngài. Nhưng dù sao ít không thể đánh lại đông, sau khi trải qua vô số lần kịch chiến, người cấm kỵ nhất tộc đều chết thảm. Vì tránh né đuổi giết của Vân tộc, ở ngàn năm trước thừa dịp mở cánh cửa liên thông hai đại lục, rất nhiều người bọn họ chạy trốn tới Ngạo Thiên đại lục, từ đó về sau liền định cư ở Ngạo Thiên đại lục."

Thì ra là như vậy!

Người của cấm kỵ nhất tộc một ngàn năm trước đã đến định cư ở Ngạo Thiên đại lục, vậy tại sao nàng ở Ngạo Thiên đại lục chưa từng nghe nói qua những lời đồn đại về cấm kỵ nhất tộc này?

Dấu vết của Vân Huyên trong Thập Nhị địa cung, còn có người của thập đại gia tộc, cũng có liên quan đến Vân Huyên.

Không sai, Vân Huyên là từ thượng cổ linh huyết tộc chọn lựa ra mười vị đệ tử, ngày sau chính là tổ tiên của mười đại gia tộc.

Trừ chuyện đó ra, rốt cuộc còn có cái gì mà nàng không biết hoặc là tin tức có sai sót đây?

Đúng rồi, Nam Dực quốc Vân gia đâu?

Bọn họ có phải là hậu duệ của cấm kỵ nhất tộc hay không? Nếu như vậy, tại sao những người khác của cấm kỵ nhất tộc đều bị giết, chỉ có bọn họ là bình yên vô sự?

“Đây là khởi nguyên của cấm kỵ nhất tộc! Kể từ sau khi Vân Huyên phản bội Vân tộc, Vân Huyên cùng cấm kỵ nhất tộc là chủ đề trên dưới Vân tộc kiêng dè nhất, người nào nếu dám nói ra hoặc đàm luận chuyện này, sẽ bị chịu phạt, ta cũng từ trong miệng mấy vị lão nhân lặng lẽ thăm dò được.”

Ba ba ba!

Có tiếng vỗ tay từ đằng xa truyền đến, một cửa đá đột nhiên mở ra, từ bên trong đi ra ba người, rõ ràng chính là ba người mất tích: Vân Trung Báo cùng hai vị cao thủ bên cạnh hắn.

Vân Khê trong lòng rùng mình, mới vừa mình đắm chìm trong chuyện xưa của Vân Huyên cùng cấm kỵ nhất tộc, cho nên nhất thời phân tâm, không có lưu ý đến có người nghe lén ở phía sau cửa đá.

Vân Trung Thiên mi tâm vừa động, cũng giống như là vừa mới phục hồi tinh thần lại.

Vân Trung Thịnh thì mấy bước đi lên trước, nghênh hướng ba người: “Tam ca, sao các ngươi ở phía sau cửa đá?”

Vân Trung Báo cười lành lạnh nói: “Thập đệ, lá gan của ngươi quá lớn rồi đấy. Nếu biết tùy ý đàm luận chủ đề Vân Huyên cùng cấm kỵ nhất tộc sẽ bị chịu phạt, ngươi còn dám làm trò, đám luận cùng hai ngoại nhân, ngươi cũng đã biết, nếu như ta đem việc này báo cho mẫu thân đại nhân, nàng làm sao trừng phạt ngươi a?”

Vân Trung Thịnh sắc mặt biến hóa, không vui nói: “Tam ca, ngươi muốn kiện thì cứ kiện, ta không sợ chịu phạt!”

“A, ngươi bây giờ là tính toán cùng hai người hậu nhân của cấm kỵ nhất tộc cùng mặc một cái quần*, có phải hay không?” Vân Trung

Báo cười lạnh, ánh mắt sắc bén ngó chừng Vân Trung Thịnh, dùng giọng cảnh cáo nói, “Thập đệ, ngươi đừng quên, chúng ta mới là thân huynh đệ! Bọn họ cho dù cho thân thiết với ngươi, cuối cùng cũng chỉ là ngoại nhân mà thôi.”

Quyển 5 - Chương 128: Thú sủng thần bí của Vân Trung Thiên

Lúc Vân Trung Báo đang nói chuyện, Vân Khê chú ý tới hai vị cao thủ bên cạnh hắn, một người cao mập khôi ngô, một người gầy lùn nhưng cường tráng, hai người ánh mắt lấp lánh hữu thần, mắt ưng sắc bén, thoáng hiện sự sắc sảo. Từ hơi thở của hai người có thể phán đoán, thực lực của hai người này cũng là Huyền Hoàng ngũ phẩm trở lên, chính là kình địch a!

Khó trách hai năm trước Vân Trung Báo có thể ở Vạn Liên thịnh hội thắng được, có hai người này tương trợ, thử hỏi ai có thể ngăn cản chứ?

Nhìn tất cả đội ngũ người dự thi, chỉ có hai người này là thực lực cao nhất, bình thường những cao thủ cấp bậc Huyền Hoàng này rất ít hạ thấp mình tham gia tranh tài như vậy, có thể thấy được mục đích tham gia của hai người này cũng không đơn thuần. Hoặc là bọn họ thật coi trọng Vân Trung Báo, muốn đến giúp hắn, hoặc là có toan tính khác.

Vân Khê âm thầm chú ý bọn họ, tránh gặp phải bất trắc.

“Tam ca, bây giờ không phải là lúc để đàm luận những chuyện này, chúng ta vẫn là nghĩ cách để làm sao đi ra khỏi nơi này. Các ngươi tới nơi này trước, có tìm được manh mối gì hay không?” Vân Trung Thịnh nghiêm mặt, dời đi đề tài.

Vân Trung Báo thần sắc ngưng tụ, nghiêm nghị nói: “Chúng ta đã đi khắp nơi tìm rồi, phía sau cửa đá là một ngõ cụt, nhưng bị đóng chặt lại, có lẽ đó chính là cửa vào.”

Dư quang, có cái ánh sáng gì đó lóe qua khóe mắt của hắn, hắn bỗng nhiên kích động kêu lên: “Kim liên! Là Kim liên!”

Trong tiếng kêu sợ hãi, hắn phi thân hướng về phía ánh sáng thoáng hiện lên chạy đi.

Hắn quát to như thế, tất cả mọi người tại chỗ đều động, bao gồm Vân Khê, Vân Trung Thiên cùng Vân Trung Thịnh, sáu người tại chỗ hết thảy đều nhìn về phía mục tiêu, tiến hành tranh đoạt.

Vân Trung Báo là người thứ nhất đến vị trí của Kim liên, tay phải vươn ra, chỉ kém một chút nữa là lấy được, lúc này, ở phía sau hắn, đội nhiên có hai cổ chưởng lực đến, đánh về phía lưng của hắn.

Vân Trung Báo thân thể bị đánh thật mạnh, bị văng ra lướt qua Kim liên, bay thẳng đi ra ngoài, máu tươi trong miệng ồ ồ chảy ra.

Hai chưởng lực này dùng hết mười thành công lực, đối thủ đây là muốn đưa hắn vào chỗ chết mà!

Ba người Vân Khê, Vân Trung Thiên cùng Vân Trung Thịnh đến sau nhất tề ngây ngẩn cả người, bọn họ không ngờ rằng, hai gã cao thủ Huyền Hoàng đi theo bên cạnh Vân Trung Báo lại đột nhiên đối với Vân Trung Báo xuất thủ, chuyện phát sinh đột ngột, ba người đều có chút khó chịu.

Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ bọn họ không phải là người một đội?

“Tam ca!” Vân Trung Thịnh buông tha tranh đoạt kim liên, nghiêng người vòng qua hai gã Huyền Hoàng cao thủ, vượt qua nguy hiểm tiếp được Vân Trung báo.

Giờ này khắc này, hắn nghĩ đến không phải là kim liên, mà là anh em ruột của hắn.

Vân Khê trong lòng khẽ động, rút kiếm ra khỏi vỏ, chọn kiếm, một loạt động tác hành văn liền mạch lưu loát, nàng xuất kiếm đâm về phía một gã cao thủ Huyền Hoàng. Hai người bọn họ ngay cả chủ nhân của chính mình cũng hạ thủ, cho nên đối với bọn hắn thì càng không nương tay, vì đoạt được kim liên, cũng vì tự vệ, nàng trước hết giết chết hắn!

Vân Trung Thiên cùng nàng hết sức ăn ý, cơ hồ là trong cùng một lúc xuất ra bội kiếm, hai huynh muội một chọi một, nhất tề công kích hướng hai gã Huyền Hoàng cao thủ.

Thực lực hiện tại của Vân Khê là Huyền Hoàng ngũ phẩm hạ cấp, mà Vân Trung Thiên ăn nhiều thượng đẳng linh quả, cộng thêm việc thu nạp linh thạch sau đó tu luyện huyền khí, hiện nay thực lực đã là Huyền Hoàng tứ phẩm trung giai. Đơn thuần từ thực lực Huyền giai có thể phán đoán, huynh muội hai người không bằng đối phương, song…….

Chỉ nghe Vân Trung Thiên trong miệng thốt ra mấy chữ, không khí xung quanh chỉ một thoáng biến hóa hàng vạn hàng nghìn: “Cự phong*, hiện thân!”(* con ong khổng lồ)

Ong ong ong.....

Bên tai vô số tiếng vù vù vờn quanh.

Vân Khê đưa lưng về nơi thanh âm phát ra, trường kiếm trong tay nhanh và mạnh mẽ vung lên, nàng căn cản không rảnh để xem, nơi phát ra thanh âm kia đến tột cùng là đến từ nơi nào, chí có thể mượn hai mắt của đối thủ làm kính, mơ hồ thấy được cảnh tượng phía sau.

Trong một thoáng, nàng ngây dại.

Một con Cự phong màu trắng xuất hiện ở trong con ngươi màu đen của cao thủ Huyền Hoàng, toàn thân Cự phong đều màu trắng, rất là hiếm thấy, phá vỡ nhận thức của Vân Khê đối với Phong tộc. Càng rung động chính là, ở xung quanh Bạch phong, vờn quanh vô số con Bạch phong lớn nhỏ không giống nhau, vận sức chờ phát động, tùy thời chuẩn bị phát động công kích.

Hai gã cao thủ Huyền Hoàng nhìn thấy một màn này, động tác xuất thủ càng ngày càng chậm trễ, Vân Khê cũng là thừa dịp khoảng thời gian ngắn quay đầu lại, thấy rõ hình dáng bầy ong.

Vân Trung Thiên bạch y nhẹ nhàng, phi thân ở giữa không trung, Cự phong màu trắng liên bay lại bên cạnh hắn, vô số Tiểu phong màu trắng vờn quanh bốn phía một người một Cự phong, trong lúc vô tình tạo thành một đạo phòng ngự có thể công có thể thủ.

Bởi vì cũng là màu trắng, không thể nhìn kỹ, rất khó phát hiện sự tồn tại của những con tiểu phong màu trắng, mà Cự phong màu trắng, bời vì thể tích khổng lồ, đại khái giờ phút này có thể phân biệt được hình dạng lớn nhỏ, cho nên Cự phong tương đối thấy được. Gọi hắn là Bạch phong, thật ra thì thân thể bọn họ mỗi một con cũng như băng tuyết trong suốt sáng chói, trong thoáng chốc còn tưởng rằng Bạch phong là từ băng chạm khắc mà thành, không phải là thật.

Cự phong màu trắng cùng Tiểu phong màu trắng bay múa ở xung quanh người Vân Trung Thiên, như sao dày đặc trên trời, làm tóc dài

của Vân Trung Thiên bay phấp phới, nhóm Tiểu phong phía sau tiếp trước bay về phía sợi tóc của Vân Trung Thiên vũ động, nghịch ngợm thỏa thích hít thở mùi hương phát ra. Làm cho tóc dài rơi xuống, bọn nó lập tức tản đi, đối với chúng nó chủ nhân tuy mang vóc dáng tiều tụy nhưng rất đáng sợ a.

Từ trước, Vân Khê rất chán ghét bởi loại tiểu côn trùng tương tự như những con ruồi con muỗi, cảm thấy nó thực bẩn giống như tâm người, nhưng khi nhìn đến những con Bạch phong này, nàng chẳng những không có chán ghét, ngược lại còn rất thích nó.

Lý do rất đơn giản nha, bởi vì nó là thú sủng ca ca triệu hoán đi ra!

Không nghĩ tới ca ca con giữ một thứ tài giỏi như thế, trong ngày thường cũng không thấy huynh ấy sử dụng nó, giấu được cũng đủ sâu a!

“Băng tuyết phong Hoàng?!”

Thanh âm cự thú Thủy Quy chui vào trong tai Vân Khê, thanh âm có chút lay động.

“Băng tuyết phong Hoàng?!”Vân Khê lập lại lời của nó, không quá bối rối.

“Băng tuyết phong Hoàng?!”

“Băng tuyết phong Hoàng?!”

Hai gả Huyền Hoàng cao thủ mới vừa rồi còn không xác định được Cự phong là thần thánh phương nào, hiện tại vừa nghe Vân Khê gọi như vậy, trên đỉnh đầu hai người nhất thời bốc lên khói xanh, vẻ mặt như than đen.

“Băng tuyết phong hoàng rất lợi hại phải không?” Vân Khê nhỏ giọng nói thầm, sau đó thì có bốn thanh âm đồng thời xông ra, trước sau chui vào trong tai nàng.

“Nói nhảm! Dĩ nhiên là lợi hại!”

“Băng tuyết phong hoàng, nếu như nó cắn một cái nhất định phải chết!”

“Dựa vào đâu! Tiểu tử ngươi có thể thuần phục được Băng tuyết phong hoàng chứ, ngươi cũng quá độc đi?”

“Băng tuyết phong hoàng? Thiên sư huynh, ngươi giấu cũng đủ sâu a.”

Thanh âm đầu tiên là của cự thủ Thủy Quy, thanh âm thứ hai cùng thứ ba là thuộc về hai gã cao thủ Huyền Hoàng, cuối cùng chính là thuộc về Vân Trung Thịnh.

“Không đúng, không đúng gia mới lợi hại a, chính là….. Chính là rất khó đối phó a, cũng thật đáng sợ!”Thanh âm của cự thú Thủy Quy kế tiếp phát run, thật giống như nó trước đó cùng Băng tuyết phong hoàng đã bị thua thiệt, đối với nó (chỉ Băng tuyết phong hoàng a) rất là kiêng kỵ. Vân Khê lường trước được nếu là giờ phút này nàng triệu hội nó đi ra, cùng Băng tuyết phong hoàng cùng nhau chiến đấu, nó nhất định là không muốn, nếu có thể chạy trốn nó liền chạy thật xa.

Có thể làm cho cự thú Thủy Quy kính sợ đến như vậy, nó đúng là một vật phi phàm.

Thật suất nga!

Nắm chặt tay, Vân Khê trong lòng mừng thầm, ca ca thực lợi hại có phong hoàng hộ thân, nàng yên tâm hơn nhiều.

Vân Trung Thịnh cười khổ lắc đầu, hắn tựa hồ có thể hiểu tại sao Vân Trung Thiên lại giấu được sâu như thế. Vân Trung Thiên lấy thân phận hậu nhân của cấm kỵ nhất tộc đi tới Vân thành, hắn muốn sinh tồn ở Vân thành, một mặt phải triển lộ tài hoa cùng năng lực của mình, để cho tất cả người của Vân tộc thấy được giá trị ở chỗ hắn, về một mặt khác hắn cần phải che dấu một phần thực lực, như thế mới có thể làm mất cảnh giác của các cao thủ Vân tộc, nhất là đối với Cung chủ mẫu thân, làm cho bà cảm giác hắn còn đang bị khống chế trong tay mình, có thể vô lo.

Thật là làm khó cho Thiên sư huynh rồi, hắn lại lừa gạt nhiều người như vậy.

Đến nay mới chân chính thi triển thực lực của chính mình.

Không đúng, hắn không hề có nữa điểm che dấu thực lực của mình, đó có phải là đại biểu hắn muốn bắt đầu phản kích rồi hay không?

Hắn ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, đến bây giờ mời triển lộ ra thực lực chân chính của mình, trong nội tâm hắn rất bội phục Thiên sư huynh…… Không, có lẽ ở phía sau hắn còn dấu thực lực khác sâu không lường được….. Nhưng bây giờ không muồn ẩn nhẫn thêm nữa, đó có phải là chứng minh, hắn không muốn lại tiếp tục ẩn nhẫn nữa, muốn chân chính bắt đầu phản kích rồi?

Chân mày căng thẳng, Vân Trung Thịnh trong miệng nếm được một tia khổ sở, có phải hay không hắn vĩnh viễn cũng không có cơ hội theo chân hai huynh muội bọn họ kết thành bằng hữu đi?

Hai gã Huyền Hoàng cao thủ sắc mặt đại biến, lộ ra ý muốn thối lui, mẹ ơi, nếu như bị Băng tuyết phong hoàng cắn một cái, hai người bọn họ coi như là phế đi, không cần đối phương động thủ, chính là bọn họ cũng sẽ bị độc phát tán mà chết. Thay vào đó là không gian bị bịt kín, bọn họ muốn chạy trốn cũng trốn không thoát, chết chắc!

Dựa vào đâu!

Bọn họ rất muốn chửi rủa a, trong ngày thường Thiên công tử ôn tồn lễ độ, hình tượng công tử lịch sự tao nhã, sau lưng lại nuôi một bầy bạch phong tà ác như vậy, quả nhiên người không thể nhìn bề ngoài a!

Hai gã cao thủ Huyền Hoàng liếc mắt nhìn nhau, lần lượt thối lui mấy bước, nhảy ra khỏi vòng chiến, một người trong đó khoát tay nói: “Thiên công tử, mọi việc cần thương lượng tốt a, chúng ta có thể hay không thương lượng một chút?”

Vân Trung Thiên nhẹ nhàng rơi xuống, bản thân ở chính giữa đàn ong, thản nhiên nói: “Các ngươi trước hết trả lời ta vài vấn đề, rồi sau đó ta có thể xem xét có muốn hay không thương lượng với các ngươi.”

Băng tuyết phong hoàng trừng mắt nhìn cao thủ đối diện, trời sinh hoàng giả kiệt ngạo, nhìn một cái không xót gì.

“Thiên công tử, ngươi hỏi đi.”

Hai gã Huyền Hoàng cao thủ nhất tề gật đầu, thấy Băng tuyết phong hoàng bên cạnh Vân Trung Thiên, làm sao cảm thấy nó đối với hai người bọn họ như hổ rình mồi a.

Vân Trung Thiên đưa tay, vuốt vuốt đầu Băng tuyết phong hoàng, rốt

cuộc nó thu hồi ánh mắt nguy hiểm, hướng trên người chủ nhân chà chà, cố ý lấy lòng.

Vân Khê thấy thế, trong mũi thở hổn hển, lại có chút không giống thực.

Vị trí kia hẳn là của nàng mới đúng!

“Tốt.”Vân Trung Thiên lấy tay vuốt cuốt đầu Băng tuyết phong hoàng, liếc một cái về phía Vân Trung Báo đang nằm bất tỉnh trong ngực Vân Trung Thịnh, ánh mắt yếu ớt nói: “Tại sao các ngươi lại đả thương Tam công tử, các ngươi đến tột cùng là nghe theo lệnh của người nào?”

Hai người bọn họ xác thực là cao thủ không tệ, nhưng là cao thủ Vân tộc không thiếu, hai người bọn họ lại không quyền không thế, muốn làm được việc, muốn ám hại Tam công tử, nhưng cũng không có can đảm này, cho nên hắn suy đoán hai người này nhất định sau lưng có người sai khiến.

Hai người cao thủ Huyền Hoàng chần chờ một chút liếc nhìn nhau, sau một phen trao đổi ánh mắt, trong đó có một người cao đi lên một bước, nói: “Thiên công tử, chúng ta có thể trả lời vấn đề này, bất quá…….. Xin chờ một chút.”

Tiếng nói nhỏ dần, đột nhiên tên còn lại ở phía sau toát ra nhảy lên, hai cái lắc mình, hắn liền xuất hiện ở phía sau Vân Trung Thịnh.

Chuyện phát sinh bất ngờ, ai cũng không có phản ứng kịp, chỉ thấy hắn hướng về phía đầu vai của Vân Trung Thịnh, một chưởng xuất ra đánh vào hắn.

Vân Trung Thịnh cảm giác được nguy hiểm, thân thể muốn phản

ứng, đáng tiếc đã chậm một bước, đối phương xuất thủ quá là nhanh, nhanh đến mức hắn căn bản không hề đánh trả lại được. Đầu vai có một cái trọng lực đánh xuống, trước mắt hắn tối sầm, bất tỉnh ngay tại chỗ.

“Ngươi……”Vân Khê tiến về phía trước một bước, trừng mắt hướng đối phương, dùng ánh mắt đe dọa đối phương cấp cho nàng một cái giải thích.

Cao thủ dáng lùn ở trên người Vân Trung Báo đánh ra một chường, xách định hai người bọn họ đều mất đi tri giác, hắn mới xoay người lại mặt ngó hướng hai huynh muội Vân Khê, cất giọng nói: “Chuyện này liên quan đến tánh mạng chúng ta, xin cho chúng ta tự chủ trương, phải đánh ngất trước hai huynh đệ bọn họ.”

“Nói đi, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”Vân trung Thiên vững vàng, bất động như núi.

Hai vị Huyền Hoàng cao thủ nhìn nhau một cái, đột nhiên nhất tề ôm quyền, hướng hai huynh muội hai người làm động tác vài chào.

Hai huynh muội Vân Trung Thiên cùng Vân Khê kinh ngạc, thầm nghĩ hai người này đến tột cùng sử dụng cái quỷ kế gì?

“Hai vị không cần kinh ngạc, hai người chúng ta sở dĩ hạ thủ đối với Tam công tử, đích thực là nhận lệnh của người khác, cùng nhị vị không liên quan. Về phần phía sau chúng ta là người nào, cụ thể mục đích là cái gì, xin thứ cho chúng ta không cách nào trả lời ngươi. Bất quá, chúng ta vừa mới phát hiện ra một chuyện, nếu như nhị vị nguyện ý cùng chúng ta biến chiến tranh thành tơ lụa*, chúng ta nguyện ý nói ra manh mối cho các vị biết.”

(* biến chiến tranh thanh tơ lụa: dùng biện pháp hòa bình để giải

quyết tranh chấp.)

Vân Trung Thiên mi tâm nhíu lại, chợt giãn ra, hỏi: “Có thể nói cho ta biết, các ngươi muốn đem Kim liên giao cho người nào?”

Cái này, đổi lại hai vị cao thủ Huyền Hoàng kinh ngạc, hai người lắc đầu cười khổ, Thiên công tử quả nhiên thông minh hơn người, một khi hắn biết bọn họ đem Kim liên giao vào trong tay ai, không phải lập tức có thể biết được bọn họ là vì người nào làm việc sao?

Cho dù bọn họ giờ phút này không nói ra, chờ sau khi tranh tài kết thúc, hắn có thể biết được đáp án.

Giống như là tỏa hiệp, cao thủ cao to thanh âm thở dài, nói: “Được rồi, ta lời ngày nói thật, đóa Kim liên này, chúng ta tính toán đưa cho Thịnh công tử.”

“Vân Trung Thịnh?!” Vân Khê không tin, ngàn vạn không tin.

“Vân Khê cô nương, ta biết ngươi sẽ không tin tưởng, nhưng chúng ta nhận được lệnh chính là như thế.” Cao thủ nói.

“Vậy các ngươi mới vừa tranh đoạt Kim liên……..” Vân Khê vẫn là không muốn tin tưởng.

“Chúng ta nhận được lệnh, trừ giúp Thịnh công tử đoạt được Kim liên, ngoài ra còn có một đạo lệnh nữa, đó chính là giết chết Tam công tử!”

Vân Khê thực sự rất kinh ngạc, lời của bọn họ làm cho người ta rất không thể tưởng tượng được.

Người sau lưng bọn họ rõ ràng đang giúp đỡ Vân Trung Thịnh, mà

Vân Trung Thịnh hiển nhiên là không biết chuyện này, chuyện thật là càng ngày càng quỷ dị, không cách nào hiểu được.

Vân Trung Thiên cũng đang suy tư chuyện hai người nói…, phán đoán độ tin cậy của chuyện đó, một lúc lâu, hắn mới triệu hồi Băng tuyết phong hoàng cùng bầy ong, lựa chọn tạm thời tin tưởng hai người trước mắt.

“Ta tạm thời tin tưởng các ngươi, các ngươi hiện tại đem đầu mối nói cho chúng ta biết đi.”

“Dĩ nhiên không thành vấn đề, bất quá lúc trước rời đi, chẳng lẽ các ngươi không tò mò muốn biết nơi này tại sao bạch cốt lại chất thành đống, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, những người chết này là người nào hay sao?”

Vân Trung Thiên mi tâm bỗng dưng nhíu chặt lại, lộ ra thần sắc ngưng trọng, thật ra thì mới vừa rồi thời điểm qua sát những thứ bạch cốt này, hắn đã nhận thấy được có chút cảm giác quen thuộc. Hắn chẳng qua là không muốn tin tưởng mà thôi, không muốn vạch trần chân tướng sự tình, mà bây giờ…….

“Các ngươi muốn nói cái gì thì cứ nói đi.” Một câu nói thật giống như rút đi một nửa khí lực trên người của hắn.

“Ca, huynh không sao chứ?” Vân Khê tiến lên, giúp hắn một phen, trực giác của nàng cho biết ca ca sắp chống đỡ không nổi ngã xuống.

Quyển 5 - Chương 129: Những bí mật bị che dấu

“Ta không sao, để cho hắn nói đi.” Vân Trung Thiên nói.

Hai gã cao thủ Huyền Hoàng liếc mắt nhìn nhau, nam tử gầy thấp mở miệng nói: “Khoan hãy nói chuyện những xương trắng trước mắt này từ đâu tới, ta trước tiên nói về chuyện phát sinh ở mười mấy năm đó. Một ngày mười mấy năm đó, hai người chúng ta được giao nhiệm vụ đầu tiên, yêu cầu chúng ta đi theo các cao thủ Vân Huyễn điện đến Ngạo Thiên đại lục, lúc ấy chúng ta cũng không biết cụ thể nội dung nhiệm vụ đó là cái gì, chẳng qua là nghe theo mệnh lệnh mà làm việc.”

“Chờ khi đến Ngạo Thiên đại lục, chúng ta bị cao thủ Vân Huyễn điện phái đi, đến một sơn thôn nhỏ để thăm dò, mặc khác những cao thủ còn lại thì hạ trại ở ngoài sơn thôn, chờ tin tức thăm dò của chúng ta. Còn nhớ rõ ngày thứ nhất chúng ta tiến vào sơn thôn đó, liền xảy ra rất nhiều chuyện ly kỳ, chúng ta tiến vào một cái khách điếm, khách điếm này trừ một gã chưởng quầy cùng một gã tiểu nhị, người nào cũng không có. Chúng ta tùy tiện gọi mấy món điểm tâm, hỏi thăm sự tình, chờ chút ta lại từ khách điếm đi ra ngoài, liền lạc đường.”

“Rất kỳ quái chính là, lúc chúng ta đi vào, rõ ràng đối diện là một cửa hàng sách, nhưng khi chúng ta từ khách điếm đi ra, phía đối diện lại trở thành một tiệm sắt chế tạo binh khí. Lúc ấy chúng ta tưởng mình nằm mộng, cho nên đề cao cảnh giác, cẩn thận quan sát những người đi đường xung quanh, phát hiện mỗi người đi trên đường đều có nội công thâm hậu, trên người mang tuyệt kỹ. Chúng ta phảng phất không phải là vào một thôn nhỏ, mà là vào Diêm La điện cao thủ

nhiều như mây.”

“Sau đó, chúng ta ở trên đường gặp được một vị thiếu niên, đại khái khoảng mười ba mười bốn tuổi gì đó, cho nên chúng ta tiến lên cùng hắn hỏi đường…….”

Nói tới đây, một luồng gió lạnh đột nhiên nổi lên, Vân Trung Thiên bỗng nhiên đưa tay, đánh úp về phía nam tử thấp gầy, tay vững vàng bóp chặt cổ đối phương, huyệt thái dương gân xanh nổi lên: “Là các ngươi! Là các ngươi! Hóa ra là các ngươi!”

Vân Trung Thiên thất thường gào thét, cả người run rẩy, đem tất cả tức giận đều gia tăng ở trên tay, muốn đẩy đối phương vào chỗ chết.

“Thiên công tử, ngươi đừng kích động, xin chớ nóng nẩy!” Huyền Hoàng cao thủ người cao đi lên trước, muốn đẩy tay Vân Trung Thiên ra, cứu đồng bạn.

Đồng bạn của hắn mặt đều đỏ lên, ho khan liên tục, nhưng không có ra chiêu phản kích: “Thiên công tử, khụ khụ khụ khụ……. Ta còn có chuyện muốn nói!”

Vân Khê qua một hồi mới kịp phản ứng, bị biểu hiện khác thường của huynh trưởng dọa sợ, nàng đi lên phía trước, vịn cánh tay của huynh trưởng, khuyên giải nói: “Ca, huynh bình tĩnh một chút, trước hết nghe hắn nói đã.”

Vân Khê thanh âm mềm nhẹ uyển chuyển, gọi lí trí của Vân Trung Thiên trở về, mất sức lực thật lớn, tay của hắn mới từ từ buôn ra.

“Ca, huynh đừng kích động, trước hết nghe bọn họ nói chuyện đã.”Vân Khê ôm hắn thật chặt, cảm giác được thân thể cả người hắn căng thẳng cùng run rẩy, nàng đau lòng vô cùng, nếu không phải bi

thương quá lớn, ca ca từ trước đến giờ đều bình tĩnh, tự chủ cường đại, cũng sẽ không xảy ra phản ứng thất thường như vậy.

“Ngươi, nói tiếp đi!”Vân Khê ánh mắt lạnh lẽo bắn về phía nam tử gầy thấp, trong đôi mắt hàn quang lấp lánh. Nàng ở trong lòng quyết định, nếu như lần này hai người này thật đối với ca ca cùng với các tộc nhân của nàng ra tay ác độc, nàng tuyệt đối không để cho bọn họ sống rời đi khỏi đây!

Nam tử gầy thấp trì hoãn qua một lúc, mới thuận khí, trong lòng vẫn còn sợ hãi nhìn Vân Trung Thiên, ánh mắt phức tạp, có áy náy, cũng có cảnh giác.

“Chúng ta ở trên đường gặp được Thiên công tử, hỏi đường hắn……..”

Hắn liếc nhìn Vân Trung Thiên một cái, giờ phút này Vân Trung Thiên đã khôi phục trấn định, hơi thở lãnh mạc, so với mới vừa rồi còn đáng sợ hơn.

“Thiên công tử lúc đầu không tin tưởng chúng ta, hỏi chúng ta rất nhiều vấn đề. Vì nhận được tín nhiệm của hắn, chúng ta làm bộ là tới trong thôn để tìm danh y, ta dùng huyền khí che huyệt vị của mình, làm cho mình trở nên giống một người bị một chứng bệnh nặng, dùng cái này để tranh thủ tín nhiệm của hắn…….”

Hắn vừa nói, vừa áy náy nhìn về phía Vân Trung Thiên, thân là một vị cao thủ, dùng những thủ đoạn ti tiện như thế đi lừa gạt một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi, một việc làm cho người khác khinh bỉ, song vì có thể an toàn rời đi thôn, hắn đành phải làm như vậy.

Vân Trung Thiên mặt không chút thay đổi, lạnh lùng có chút mờ ảo.

Vân Khê hừ lạnh một tiếng, thầm mắng đối phương vô sỉ.

Nam tử gầy thấp dừng lại một chút, tiếp tục nói tiếp: “Thiên công tử thấy ta bệnh tình nguy kịch, liền dẫn hai người chúng ta đi gặp phụ thân của hắn, cũng chính là thủ lĩnh của các thôn đó, tất cả mọi người đều gọi hắn là Phàm tiên sinh.”

“Phụ thân?”Vân Khê nghe thấy hai chữ này, đáy lòng đột nhiên nhảy lên, máu sôi trào.

“Phàm tiên sinh là một nhân vật rất giỏi, ông liếc mắt một cái liền xem thấu trò hề của chúng ta, nhưng ông cũng không vạch trần chúng ta trước mặt Thiên công tử. Ta nghĩ, ông làm như vậy là không hy vọng Thiên công tử biết được mình bị người khác lừa gạt, nhìn ra được, ông rất bảo vệ con của mình, không muốn làm cho con của mình bị bóng ma tâm lí.”

Thân thể mình ôm rõ ràng run lên, Vân Khê ngẩng đầu, nhìn nghiêng một bên mặt của huynh trưởng, nàng đọc lên được nỗi bi thương cùng hoài niệm.

Phụ thân là người tỉ mỉ như vậy, hiểu được việc chiếu cố tâm tình hài tử của mình, bởi vậy có thể thấy được, ông nhất định là một người cha tốt.

Vân Khê đáy lòng không khỏi tự hào.

“Phàm tiên sinh có ý tốt trị bệnh của ta, lại để cho Thiên công tử đưa hai người chúng ta rời khỏi thôn. Chúng ta không nghĩ tới, chuyện thế nhưng tiến triển thuận lợi như thế, dễ dàng rời đi khỏi sơn thôn. Dọc theo đường đi chúng ta nhớ kỹ đường thôn, quyết định trở về lập tức báo cho nhóm đại nhân của Vân Huyễn điện, hoàn thành nhiệm vụ của chúng ta.”

“Song, chúng ta thế nhưng nghĩ sai rồi. Chờ Thiên công tử rời đi, sau khi trở về thôn, chúng ta liền lập tức bị bao vậy. Tới bốn người đều là cao thủ trong cao thủ, chúng ta không cách nào dùng lực, bị bọn họ bắt trở về thôn, nhốt lại.”

“Phàm tiên sinh tra hỏi chúng ta mục đích đến thôn, chúng ta vừa bắt đầu không chịu nói, cho đến sau lại……..”Nam tử gầy thấp đột nhiên nhìn về phía Vân Khê, ánh mắt từ từ mê ly: “Chúng ta nhìn thấy nữ nhi của Phàm tiên sinh. Nữ nhi của ông mới được bảy tuổi, rất đáng yêu, rất ngây thơ, cũng rất ham chơi. bé xông lầm vào phòng giam, nói chuyện với chúng ta, còn đưa thức ăn cho chúng ta. Chúng ta trong lúc vô tình từ miệng bé mới biết được những người trong thôn này đều là hậu nhân của cấm kỵ nhất tộc của Vân tộc, chúng ta lập tức liên tưởng đến, nhiệm vụ chúng ta nhận được rốt cuộc cất giấu bí mật như thế nào.”

Vân Khê híp híp mắt, cô bé theo lời trong miệng hắn nói ra, thì ra chính là Vân Khê, chỉ bất quá đoạn trí nhớ này tựa hồ không có lưu lại trong đầu của Vân Khê, cho nên một chút ấn tượng cũng không có.

Nam tử thấy nàng không có bất kỳ phản ứng nào, thầm nghĩ nhất định là thời gian trôi qua quá lâu, nàng không nhớ rõ, cũng là không có để ý, tiếp tục nói: “Cung chủ hạ lệnh chúng ta đến Ngạo Thiên đại lục, tìm kiếm cái thôn này chính là muốn cho chúng ta tru diệt hậu nhân cấm kỵ nhất tộc, cũng chính là muốn tiêu diệt thôn!”

“Nhìn bé gái trước mắt này thiên chân khả ái, liền liên tưởng đến Thiên công tử đối với chúng ta có thiện chí, chúng ta thật sự không đành lòng nhìn hai đứa bé khả ái thiện lương này chết trước mặt chúng ta, cho nên, chúng ta quyết định đem tin tức thôn sắp gặp nguy hiểm nói cho Phàm tiên sinh biết. Sau khi nghe xong, thần sắc

ông rất bình tĩnh, nhưng ta nhìn ra được, trong lòng ông rất khẩn trương và tức giận. Một ngày sau, cao thủ Vân Huyễn điện thấy chúng ta chậm chạp không trở về, liền quyết định không chờ đợi nữa, mấy trăm tên cao thủ tiến đánh vào thôn…..”

“Hai người chúng ta bị giam ở trong phòng giam, không biết phía ngoài tình hình chiến đấu đến tột cùng như thế nào, chỉ có thể nghe được thanh âm đao kiếm đánh nhau, một mực kéo dài không ngừng chui vào tai chúng ta. Ba ngày ba đêm, trận kịch chiến này kéo dài ba ngày ba đêm. Cho đến sáng sớm ngày thứ tư, rốt cuộc có người cứu chúng ta ra khỏi phòng giam. Chờ khi đi ra khỏi phòng gian, nhìn thấy cảnh tượng phía ngoài, chúng ta sợ đến ngây người.”

“Cả thôn biến thành một mảnh phế tích, xác chết khắp nơi! Nghe những cao thủ Vân Huyễn điện nói, cả thôn một trăm bảy mươi tám mạng người, trừ mấy đứa bé may mắn còn sống sót, toàn bộ đều bị giết sạch. Mấy đứa bé này đáng nhẽ cũng bị giết, nhưng mấy vị đại nhân của Vân Huyễn điện phát hiện trên người mấy đứa bé này có huyết mạch rất thuần khiết, cảm thấy bọn nó rất có tiềm lực, muốn đưa bọn nó mang về Vân tộc, giao cho Cung chủ xử trí, lúc này mới bảo vệ được tánh mạng của mấy đứa bé. Trong mấy đứa trẻ, chúng ta phát hiện ra Thiên công tử đang hôn mê. Chúng ta vốn muốn trộm mang công tử đi, đưa công tử rời khỏi nơi này, nhưng lại bị hai vị đại nhân của Vân Huyễn điện phát hiện, chúng ta bị phạt, cũng mất cơ hội mang Thiên công tử đi……..”

Ba ngày ba đêm, tàn sát thôn…….

Đáy lòng Vân Khê bỗng dưng sinh ra một trận lạnh lẽo, khi nàng giương mắt, từng luồng sát khí tán dật ra bên ngoài!

Hơn một trăm bảy mươi mạng người, cứ như vậy bị tàn sát, cực kỳ bi thảm, thật sự là quá tàn nhẫn!

Cánh tay của nàng nắm chặt lại, lần nữa ôm chặt cả người huynh trưởng đang lay động. Những trí nhớ thê thảm này, nàng hoàn toàn không có ấn tượng, tuy nhiên nó lại khắc sâu ở trong đầu của ca ca. Hắn tận mắt nhìn thấy từng tộc nhân của mình chết thảm, chứng kiến thân nhân của hắn từ từ rời xa mình, chuyện như vậy thực sự quá tàn nhẫn.

Nàng bỗng nhiên có chút hiểu, ca ca thoạt nhìn vì sao luôn đối đãi với người ngoài có mấy phần hờ hững cùng xa cách, có khi còn lộ ra nhàn nhạt u buồn, nàng không cách nào tưởng tượng được hắn làm như thế nào chịu đựng đến nay, như thế nào nhẫn nhục sống tạm bợ đến bây giờ. Trong lòng hắn hận thù đối với Vân tộc khẳng định so sánh với bất luận kẻ nào cũng đều mãnh liệt hơn, sâu sắc hơn, nhưng hắn vẫn phải ẩn nhẫn đối mặt với cừu nhân diệt tộc mình, không để cho hận ý của mình bị kẻ khác phát hiện.

Ca ca, huynh quá khổ rồi!

Vân Khê hốc mắt nóng lên, nàng không biết nên làm sao để an ủi ca ca, chỉ biết ôm hắn, ôm thật chặt hắn, dùng nhiệt độ của mình để sưởi ấm tâm hồn bị thương của hắn.

“Khê Nhi, muội không phải muốn biết, mình như thế nào đến phủ tướng quân, như thế nào trờ thành nữ nhi của phủ tướng quân sao?” Vân Trung Thiên thanh âm khàn khàn đột nhiên mở miệng: “Muội sinh trưởng ở Phủ tướng quân, hẳn là có nghe nói qua Nam Hi quốc Đại tướng quan Vân Đằng Vân Đại tướng quân không?”

Vân Khê gật đầu: “Ông ấy là bá phụ của muội, chỉ tiếc là chết sớm, chết ở trên chiến trường. Muội đối với ông ấy ấn tượng rất mơ hồ, chỉ nhớ rõ ông từng ôm muội, đối xử với muội rất tốt.”

Vân Trung Thiên ừ một tiếng, tiếp tục nói: “Tổ tiên của Vân Đằng tướng quân từng chịu ân huệ của tổ tiên Vân gia chúng ta, cho nên nhận ta làm nghĩa tử. Vì báo đáp Vân gia chúng ta, vị tổ tiên kia dứt khoát quyết định, để cho con cháu của hắn đi theo dòng họ Vân gia của chúng ta, từ đó truyền thừa đi xuống. Cho nên, hậu nhân của hắn đều mang họ Vân, nhưng cùng Vân gia của chúng ta không có bất kỳ quan hệ máu mủ nào.”

“Lúc phụ thân của chúng ta biết được tin tức cao thủ Vân Huyễn điện đối với thôn gây bất lợi, cha liền lập tức quyết định phái cao thủ đưa hai huynh muội chúng ta rời khỏi thôn. Lúc ấy Vân Đằng tướng quân đang trấn thủ ở biên thành Nam Hi quốc, cùng thôn chúng ta cách nhau không xa, mà hai nhà chúng ta có một nguồn gốc sâu xa, mấy đời giao hảo. Cho nên phụ thân quyết định đem chúng ta đưa đi đến quân doanh của Vân Đại tướng quân, hi vọng ông có thể dùng quân đội của mình bảo vệ chúng ta, mà cha và mẫu thân thì cùng nhau lưu lại thôn, quyết định cùng các tộc nhân cùng sống cùng chết.”

Hắn nghẹn ngào, lại nói: “Sau đó, chúng ta bị đưa đến quân doanh, Vân Đằng tướng quân biết được thôn sắp gặp nguy hiểm, liền đem ta và muội giao cho đệ đệ của ông là Vân Dật tướng quân chăm sóc, mình thì lập tức dẫn đội quân một ngàn người đi trợ giúp. Lúc ấy Vân Dật tướng quân cùng vợ đúng lúc đến quân doanh thăm người thân, thê tử của hắn Vân phu nhân nhìn thấy muội, liền rất thích muội, đã lưu muội ở bên cạnh, để cho muội và nữ nhi của nàng chơi đùa cùng nhau. Ta thấy muội có người chăm sóc, có chỗ nương tựa tốt, cũng yên lòng. Ta âm thầm đuổi theo phía sau quân đội của Vân Đằng tướng quân, đi theo ông trở về thôn, ta không muốn một mình sống qua ngày, cho dù là chết, ta cũng muốn cùng cha mẹ chết cùng một chỗ…….”

“Đội ngũ của Vân Đằng tướng quân mới đi đến nửa đường liền bị quân địch mai phục. Cũng không biết là tình cờ hay là có người cố ý

gài bẫy, ngăn trở tốc độ hành quân. Cho nên ta liền một mình trở ngược về thôn, nhưng thời điểm ta trở về thôn, phát hiện mọi người trong thôn đều bị giết hết.”

“Ta đi tìm kiếm phụ thân cùng mẫu thân, có người nói cho ta biết, phụ thân bị đánh rơi xuống vách núi, đã chết. Ta lúc ấy chỉ cảm thấy trời đất như sụp đổ, người ta tôn kính nhất chính là phụ thân, lại đã chết…… Lại có người nói cho ta biết, mẫu thân được những cao thủ hộ tống hướng về phía tây thôn chạy đi, cho nên ta một đi về phía tây, tiếp tục tìm kiếm tung tích của mẫu thân. Sau đó, ta ở một mãnh trong rừng, phát hiện mẹ của chúng ta. Lúc ấy cả người bà đều bị thương, lâm vào hấp hối, những cao thủ bên người bà cũng bị giết chết. Ta thương tâm vô cùng, ôm mẫu thân khóc lớn. Trong vòng một ngày, ta liên tục mất đi phụ thân và mẫu thân, còn có những thân nhân quen thuộc kia, mọi người hết thảy đều rời xa ta, ta thật rất muốn đi theo họ, đi theo bọn họ cùng nhau rời khỏi thế gian này.”

Vân Trung Thiên ánh mắt đã ươn ướt, có vài giọt nước theo khóe mắt của hắn chảy xuống: “Mẫu thân có lẽ biết được ý nghĩ của ta, trước kia chết, bà muốn ta nhất định phải chăm sóc muội muội cẩn thận, nhất định phải sống sót, không cho phép ta chết!”

“Ta chảy nước mắt, đáp ứng mẫu thân, ta ở trước mặt bà thề, nhất định phải chăm sóc tốt cho muội muội, nhất định phải sống thật tốt. Ta muốn sống, ta muốn vì người, vì tộc nhân của mình báo thù!”

Vân Trung Thiên tâm tình thoáng cái kích động lên, hận ý bộc phát, nhưng mà, chẳng qua là chốc lát, phần hận ý ngất trời của hắn mạnh mẽ áp chế xuống.

“Qua không lâu sau, cao thủ Vân Huyễn điện đi tới, ta nghe được tiếng bước chân, biết rằng bọn họ sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ta, hiện ta muốn trốn cũng đã không kịp, cho nên ta cố ý đả thương

mình, bất tỉnh ngã xuống đất. Ta lúc ấy nghĩ, hoặc là bọn họ cho rằng ta đã chết, cứ như vậy bỏ qua cho ta, đợi các nàng sau khi rời đi, ta liền trở về quân doanh để của Vân Đằng tướng quân để gặp ngươi, hoặc là bọn họ đem ta bắt về Vân tộc, bọn họ hẳn là không đến mức đối với một đứa trẻ trọng thương đang hôn mê xuống tay một lần nữa……. Còn nếu như suy đoán của tay đều sai lầm, cũng không có gì, cùng lắm thì đi xuống địa phủ theo cha mẹ.”

“Kết quả, ta đoán đúng, các nàng không có giết ta, chẳng qua là không bỏ ta lại, đem ta vứt bỏ đi không để ý, mà là đem ta mang về Vân tộc. Cũng không lâu sau, cánh cổng thông qua hai lục địa liền đóng lại, ta cũng không có cơ hội trở về xem muội. Cho nên ta liền ở Vân thành đợi, nghiêm túc tập võ tu luyện, ta luôn luôn nghĩ sẽ có một ngày, ta còn có thể gặp lại muội. Chờ khi đó, ta chẳng những phải bảo vệ muội, còn muốn vì cha mẹ cùng các tộc nhân của chúng ta báo thù!”

Hắn cúi đầu, thật sâu nhìn Vân Khê, ánh mắt mê ly, phảng phất là thông qua nàng, có thể nhìn thấy Vân Khê. (Vân Khê này là Thiên Thiên ca hay gọi a!)

Trong nháy mắt, Vân Khê cảm thấy áy náy, muội muội của hắn cuối cùng vẫn là không thể bình an sống sót, mà là nàng thay thế. Hắn mong đợi lâu như vậy, chờ tới lại là một muội muội thay đổi linh hồn, tim của hắn có bao nhiêu đau a?

“Ca, thật xin lỗi.”

Cổ họng của nàng tắc nghẽn, trừ thật xin lỗi ra, nàng thật sự không biết còn có thể nói cái gì.

Vân Trung Thiên lắc đầu, khẽ cười nói: “Muội không cần phải xin lỗi ta, có lẽ, đây chính là thiên ý.”

Hắn nghiêng thân, nhẹ nhàng quay lại ôm lấy nàng, trong nội tâm, hắn đã sớm đem nàng coi thành thân muội muội của mình. Hắn hiểu tính tình cùng tài năng của muội muội mình, không ưu tú, xuất chúng như nàng được, có lẽ, là bởi vì trong họa có phúc, để cho hắn có một muội muội tốt, xuất sắc như thế, kinh tài tuyệt diễm như thế.

Vân Khê ấm áp cười một tiếng, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, nghi ngờ nói: “Huynh vừa mới nói cái gì, thời điểm huynh nhìn thấy Vân Dật tướng quân, bên cạnh ông và thê tử của ông có một nữ nhi sao?”

Vân Trung Thiên vuốt cằm: “Đúng, tuổi của nàng cùng muội bằng nhau, hình như cũng tên là Vân Khê, ta đối với nàng có chút ấn tượng, cho nên lần đầu tiên ở Thiên Long thành nhìn thấy muội, nghe nói muội cũng tên là Vân Khê, ta liền liên tưởng đến nàng, nghĩ đến muội chính là nữ nhi của Vân Dật tướng quân. Nhưng sau đó, càng xem càng thấy muội lớn lên giống mẹ của chúng ta, ta liền bắt đầu hoài nghi, muội có phải hay không chính là Thiên Thiên muội muội của ta.”

“Cho nên, huynh lấy máu của ta đi thử nghiệm, muốn chứng thật đến tột cùng ta có phải là muội muội của huynh hay không sao?”Vân Khê tựa hồ hiểu rất nhiều chuyện trước đó nàng không thể hiểu được.

“Không sai, ta thông qua phương thức lấy máu nghiệm thân, xác nhận muội chính là Thiên Thiên muội muội của ta. Muội không biết lúc đó ta có bao nhiêu hạnh phúc và kích động đâu, ta nghĩ muốn cùng muội nhận thức nhau, muốn nói cho muội biết, ta chính là thân ca ca của muội! Nhưng sau khi tỉnh táo lại, ta lập tức hủy bỏ ý nghĩ của mình, tình cảnh lúc đó của ta cũng không lạc quan lắm. Ta mượn cơ hội bồi dưỡng ở Thiên Long học viện, chiêu mộ được rất nhiều cao thủ, thế lực của mình từ từ lớn mạnh, nhưng mà Cung chủ một mực phái người canh chừng ta, có thể là đã phát hiện, cho nên lại

nhiều lần thúc giục ta trở về Vân tộc. Tình cảnh như vậy, ta không dám cùng muội nhận thức nhau, ta sợ sẽ liên lụy đến muội, sợ bởi vì quan hệ với ta, mà để cho Cung chủ chú ý tới sự tồn tại của muội."

"May mắn chính là, muội rất giỏi, võ công và tu vi của muội rất xuất chúng, muội còn gả cho một phu quân tốt. Ta rất vui mừng, ta tin rằng mặc dù ta không ở bên cạnh của muội, muội cũng sẽ sống tốt, hạnh phúc."

Vân Khê hiểu rõ rồi, khó trách ánh mắt hắn nhìn nàng đều kỳ quái như vậy, lại nhiều lần giúp nàng, rồi không chịu nói gì cả.

Chẳng qua là, hắn mới vừa nhắc tới nữ nhi của Vân Dật tướng quân Vân Khê, lại là chuyện gì xảy ra chứ?

Thời điểm nàng ở Phủ tướng quân, căn bản không có phát hiện sự tồn tại của người này, mà cái tên Vân Khê này cũng mang trên người nàng nhiều năm, chẳng lẽ nữ nhi của ông đã qua đời, vợ chồng bọn họ vì tư niệm nữ nhi, mà đem tên của nàng đổi thành tên nữ nhi của bọn họ?

Trong nỗi băn khoăn này, chỉ sợ cũng chỉ có vợ chồng bọn họ mới có thể biết chân tướng.

Nàng thu hồi tâm tư, tầm mắt một lần nữa rơi vào trên ngươi hai vị cao thủ Huyền Hoàng đứng đối diện, thần sắc của bọn họ trầm tĩnh, giống như là cũng đi theo hai huynh muội bọn họ đắm chìm trong ký ức lúc nãy.

Vân Khê thối lui một bước, từ trong ngực huynh trưởng lui ra, mắt lạnh lẽo quét nhìn về phía hai người: "Nói nhiều như vậy cũng chẳng có gì liên quan đến những việc này. Theo lời các ngươi nói, thì những xương trắng trước mắt có quan hệ gì?"

Hai người liếc mắt nhìn nhau, lần này đổi lại là nam tử cao mập nói chuyện: “Nhị vị, chúng ta muốn nói, chính là lần tàn sát thôn đó. Thật ra thì một lần tàn sát đó, chỉ chết có ba phần tư người, một phần tư người còn lại không chết, chỉ là bị thương nghiêm trọng, bị cao thủ Vân Huyễn điện bí mật áp tải trở về Vân thành.”

Vân Khê cùng Vân Trung Thiên hai người nhất tề sửng sốt, dùng ánh mắt ý bảo hắn nói tiếp.

“Theo như chúng ta biết, người của Vân Huyễn điện sở dĩ biết được điểm dừng chân của cấm kỵ nhất tộc là bởi vì có người mật báo cho Vân Huyễn điện, hơn nữa cho biết tổ tiên Vân Huyên của cấm kỵ nhất tộc từng để lại một bảo tàng phong phú, giá trị, chỉ có người có huyết mạch thuần khiết nhất của Vân tộc mới có thể mở được cửa vào của bảo tàng. Vì biết được tung tích của bảo tàng, người của Vân Huyễn điện mới mang những cao thủ bị trọng thương kia về Vân tộc, bí mật nhốt lại, tiến hành nghiêm hình tra hỏi.”

“Bảo tàng?!”Vân Khê trong nháy mắt hiểu được, bọn họ muốn tìm bảo tàng Vân Huyên lưu lại, chẳng phải là đống bảo vật nàng tìm được trong hầm đất sao. Bọn họ có chết cũng không nghĩ ra, bảo tàng Vân Huyên không mang đi, mà dấu ở dưới mí mắt người Vân tộc, cái gọi là dưới đèn toàn màu đen, có lẽ chính là chỉ điều này đi.

“Khó trách…….. Khó trách bọn họ lưu lại mấy đứa bé chúng ta có huyết mạch tương đối thuần khiết, mục đích thật sự của bọn họ, có lẽ chính là muốn lợi dụng chúng ta đi mở bảo tàng mà tổ tiên chúng ta lưu lại.” Vân Trung Thiên tỉnh ngộ, mi tâm căng thẳng, càng cảm thấy được thật đáng buồn cũng như đáng hận.

Vân Khê suy tư nói: “Vậy các ngươi như thế nào xác định được những xương trắng này chính là thuộc về người của cấm kỵ nhất

tộc?”

Hai vị cao thủ Huyền Hoàng liếc mắt nhìn nhau, nam tử gầy thấp từ trong ngực móc ra một khối ngọc bội, đưa đến trước mặt hai người: “Các ngươi nhìn xem, khối ngọc bội này chính là chúng ta vừa mới từ trong đám xương trắng tìm được.”

Vân Khê nhìn kỹ, ngọc bội kia là dùng Thúy ngọc trạm chỗ hoa văn mà thành, phía trên có khắc một chữ “Thành”, trong đầu hiện lên một đoạn ngắn trí nhớ, chỉ cảm thấy ngọc bội này rất quen thuộc, tựa hồ gặp ở nơi nào.

Vân Trung Thiên nhìn thấy ngọc bội, đôi con ngươi mở lớn, một tay lấy ngọc bội tới: “Đây là ngọc bội của Nhị thúc ta! Gia gia của chúng ta dưới gối chỉ có hai đứa con trai, sau khi sinh cha của chúng ta cùng Nhị thúc, chia cho bọn họ mỗi người một khối ngọc bội giống nhau như đúc, hơn nữa căn cứ tên của bọn họ được khắc trên ngọc bội. Cha của chúng ta tên có một chữ “Phàm”, liền ở trên khắc một chữ “Phàm”, mà Nhị thúc tên có một chữ “Thành”, cho nên trên ngọc bội của thúc ấy có một chữ “Thành”……., Ngọc bội của Nhị thúc cũng không rời khỏi người, cho nên…… Nói cho ta biết, các ngươi là ở trên người cỗ hài cốt nào phát hiện ngọc bội?”

Vân Trung Thiên ánh mắt như điện, hung hăng quăng về phía hai vị cao thủ, thật giống như bọn họ phạm vào cái tội ác tày trời a.

Quyển 5 - Chương 130: Cứu hay không cứu

“Thiên công tử, hài cốt chính là ở chỗ này.” Nam tử gầy thấp chỉ vào một hài cốt đang bị gông xiềng nói, chỉ thấy trên dưới hài cốt có rất nhiều nơi bị gãy xương, hơn nữa rõ ràng xương vai vị trí bị lệnh sai chỗ, bởi vậy có thể thấy được người chết này khi còn sống từng trải qua những hành hạ như thế nào.

Vân Trung Thiên nhìn bộ hài cốt này thật lâu, đột nhiên quỳ gối, nặng nề quỳ đầu gối của mình xuống trước mặt hài cốt, mặt đất dưới đầu gối hắn trong nháy mắt rung động.

Hai tay hắn nắm chặt, im lặng cúi đầu, đem tất cả bi thống chìm xuống đáy lòng.

Nhị thúc, người bị trọng thương lại bị hành hạ như thế, sao mà tàn nhẫn thế?

“Ca, đó thật sự là hài cốt của Nhị thúc sao?” Vân Khê quỳ gối bên cạnh hắn, nhẹ giọng hỏi thăm, dù sao ngọc bội kia được nói đến, cũng không phải chính là tận mất bọn họ nhìn thấy.

“Nhị thúc thuận tay trái, người thuận tay trái, xương tay trái thường thường sẽ khác hẳn với xương tay phải, bộ hài cốt rất phù hợp với đặc điểm này, cho nên đó…. đó tám chính phần chính là Nhị thúc.” Vân Trung Thiên đè nén thanh âm nói, trong đầu hiện ra vô số đoạn trí nhờ có liên quan đến Nhị thúc, trí nhớ càng rõ ràng, hắn lại càng thống khổ.

Vân Khê trầm mặc, nếu như bộ hài cốt này thật sự là thuộc về Nhị thúc, như vậy tất cả các bộ hài cốt còn lại đều là thuộc về thân nhân cùng tộc nhân của nàng. Bọn họ ở chỗ này nhận hết đủ loại hình tra tấn hành hạ, chết thảm ở chỗ này, làm cho ta thật sự nổi giận!

Nàng giờ phút này chính là muốn giết sạch mọi người ở Vân Huyễn điện, không chừa một ai!

Giờ khắc này, đáy lòng nàng khơi dậy sát ý, sát ý muốn hủy diệt cả Vân Huyễn điện!

Lách cách…..

Có thanh âm mở cửa đá.

Vân Khê ngẩng đầu nhìn lại, muốn bắt giữ hai gã Huyền Hoàng cao thủ đang đứng đó hoảng sợ bóng lưng thoát đi!

Nàng đứng dậy, đuổi theo bọn họ, Vân Trung Thiên gọi nàng lại, nói: “Khê Nhi, đừng đuổi theo! Trước hết đem thi thể của Nhị thúc cùng các tộc nhân khác mai táng đã, để cho bọn họ nhập thổ vi an.”

Vân Khê dừng lại cước bộ, nhìn hai gã cao thủ Huyền Hoàng mở ra cửa đá bí mật, nàng hừ lạnh một tiếng, hai người bọn họ hẳn là may mắn, bọn họ không có chân chính tham gia sự kiện tàn sát thôn, nếu không nàng sẽ không để cho bọn họ trốn thoát.

“Ngọc Thụ Lâm Phong, các ngươi đi ra ngoài, hỗ trợ chôn cất thi hài.”

Ngọc Thụ Lâm Phong không do dự, từ trong Ngọa Long cư đi ra, cái gì cũng không nói, cái gì cũng không hỏi, lặng yên làm việc. Người đã chết, bọn họ không dám khinh nhờn di hài của người chết.

Vân Trung Thiên cùng Vân Khê hai người cũng gia nhập vào đội ngũ chôn thi hài, hết thảy đều trong trầm mặc mà tiến hành.

Chờ toàn bộ hài cốt được chôn xong, đại khái đã qua một nửa canh giờ, lúc này, Vân Trung Thịnh từ từ tỉnh đậy.

“Tam ca, Tam ca? Huynh mau tỉnh lại?” Hắn trước tiên đi nhìn xem xét tình huống của Vân Trung Báo, sau khi phát hiện Vân Trung Báo bị trọng thương, mạch tượng lại bị che, giờ phút này đã gần như tử vong, hắn trong lòng không khỏi luống cuống.

Trong ngày thường hắn cùng Tam ca cạnh tranh chẳng bao giờ ngừng nghĩ, nhưng cạnh tranh là cạnh tranh, hắn chẳng bao giờ nghĩ đến muốn đẩy đối phương vào chỗ chết.

“Thiên sư huynh, Vân Khê cô nương, cầu xin hai người cứu Tam ca của ta!” Vân Trung Thịnh tự hạ thấp bản thân mình để có thể tìm dược liệu chữa thương cho Vân Trung Báo, hắn vô kế khả thi rồi, chỉ đành phải cầu trợ từ Vân Khê huynh muội hai người.

Vân Khê hờ hững nhìn Vân Trung Báo đang ở trong ngực của hắn, nhìn ra được, hắn chỉ còn lại có một hơi thở cuối cùng, chỉ cần trì hoãn thêm nữa, không cần nàng động thủ, hắn nhất định chết không thể nghi ngờ.

“Ngươi cứu không được hắn, chúng ta cũng không có biện pháp cứu hắn.” Vân Khê lạnh lùng nói.

“Sẽ không, ngươi có thể luyện chế ra linh dược giống như Tru Tiên đan, ngươi nhất định có cách để cứu hắn mà. Ta van ngươi! Hãy cứu Tam ca của ta!” Vân Trung Thịnh tiến lến mấy bước vọt tới trước mặt Vân Khê, bùm một tiếng, quỳ gối xuống trước mặt của nàng.

Vân Khê trong lòng chấn động, lời nói và hành động của hắn thật xa ngoài dự liệu của nàng, vì cứu Tam ca của mình, hắn là người cao ngạo như vậy nhưng lại chịu khuất nhục quỳ gối xuống……. Lời nói vô tình của nàng bị ngăn ở cổ họng, nàng lại có chút không đánh lòng.

“Tại sao? Hắn luôn luôn coi ngươi chính là đối thủ của mình, tranh đoạt Kim liên với ngươi, ngươi tại sao lại muốn cứu hắn? Không có Tam ca của ngươi, ngươi cũng mất đi một đối thủ mạnh, ngươi có thể ở trước mặt mẫu thân đại nhân của ngươi bộc lộ tài năng, nhận được càng nhiều sự chú ý, như vậy không tốt sao? Ngươi tại sao lại vì hắn mà quỳ gối trước mặt ta?”

Nàng cảm thấy không đáng giá!

Hắn và Vân trung Báo là con kẻ thù của nàng, về tình về lý, nàng hẳn là đưa huynh đệ hai người bọn họ vào chỗ chết, báo thù cho tộc nhân của nàng. Đối với Vân Trung Thịnh, nàng không thể hạ thủ được, nhưng Vân Trung Báo thì khác, nàng không hề muốn cứu hắn, thật muốn hắn từ từ hao tổn sức lực mà chết.

“Vân Khê cô nương, nếu đổi lại, hiện tại người bị thương chính là Thiên sư huynh, ngươi có vì cứu hắn mà quỳ xuống không?” Vân Trung Thịnh hỏi ngược lại.

Vân Khê hiểu, đáy lòng của hắn, coi như là quan hệ của huynh đệ kém cỏi, đó cũng là thân huynh đệ, trên người chảy xuôi một dòng máu. Nhưng là, cứu tên này sao? Nàng không muốn cứu!

“Ngươi nên chết tâm đi, ta sẽ không cứu hắn. Vì hắn, lãng phí của ta một viên đan dược, quá không đáng giá rồi.”

Vân Trung Thịnh đáy mắt chấn động, khẩn thiết nhìn nàng, vẫn là

không chịu buông tha.

“Vân Khê cô nương, Vân Trung Thịnh ta từ trước đến giờ tự cho mình là cao, rất ít cầu người, hôm nay chỉ cần ngươi cứu Tam ca của ta, từ nay về sau mạng của ta sẽ là của ngươi! Vân Trung Thịnh ta nhất ngôn cửu đỉnh, nói được làm được, quyết không nuốt lời!”

Vân Khê cười lạnh một tiếng, từ trên cao nhìn xuống hắn: “Nếu như ta muốn ngươi đi giết mẫu thân của ngươi, ngươi cũng sẽ làm sao?”

Vân Trung Thịnh trầm mặc, tuyệt vọng dưới đáy mắt hắn tỏa ra, hắn từ từ cúi đầu, không nói chuyện nữa.

Hắn không làm được.

Hắn làm sao có thể hạ thủ đối với mẫu thân của mình chứ?

“Khê Nhi, nếu như có thể, muội cứu hắn đi.” Vân Trung Thiên đột nhiên mở miệng nói chuyện, làm cho Vân Khê kinh ngạc thật lớn.

“Ca, huynh đang nói cái gì vậy? Hắn chính là con kẻ thù của chúng ta? Huynh quên cha mẹ là như thế nào chết, Nhị thúc bọn họ là như thế nào bị người khác hành hạ sao?” Vân Khê chất vấn.

Vân Trung Thiên nhíu đầu lông mày lại, thở dài nói: “Ta dĩ nhiên nhớ được! Chính là bởi vì nhớ được, cho nên ta mới biết được những người vô tội kia là bất hạnh cỡ nào, bọn họ chẳng liên quan gì đến cuộc chiến này, cho nên không có lý do bị cuốn vào trong đó. Oan có đầu nợ có chủ, kẻ thù của chúng ta là những cao thủ của Vân Huyễn điện phụng mệnh tru diệt thôn cùng người hạ lệnh, người nhà bọn họ ở đời sau cũng là vô tội, nếu như chúng ta cũng chém tận giết tuyệt như thế, thì chúng ta cùng bọn họ có cái gì khác nhau?”

“Ca, huynh nói không có sai, nhưng huynh quá nhân từ nương tay, nếu như diệt cỏ không diệt tận gốc, để lại hậu hoạn vô cùng. Nếu có một ngày chúng ta giết chết thân nhân của bọn họ, bọn họ sẽ trả thù chúng ta, hôm nay huynh lưu lại một cái mạng của hắn, ngày khác hắn có thế muốn tánh mạng của huynh!” Vân Khê nói.

“Khê Nhi, ta làm sao không biết đạo lý này? Nhưng mà chuyện này liên quan đến quá nhiều người rồi, theo ta điều tra, năm đó chuyện liên qua đến cao thủ Vân Huyễn điện đã mấy trăm người rồi. Mấy trăm người, còn có người nhà của bọn họ, chúng ta giết được hết sao? Chẳng lẽ thật muốn để cho Vân tộc máu chảy thành sông, để cho huyết mạch của Vân tộc biến mất sao?” Vân Trung Thiên thay đổi khẩu khí, thở dài nói: “Nói cho cùng, chúng ta cũng là hậu nhân của Vân tộc, trên người chảy đều là máu của Vân tộc…..”

Vân Khê không có phản bác, theo tổng thể lợi ích của Vân tộc mà nói, ca ca đúng, nhưng là từ cảm tình cá nhân mà nói, nàng vẫn kiên trì ý nghĩ của mình, nàng không thể dễ dàng tha thứ cho người tương lai có thể uy hiếp đối với sự tồn tại của mình cùng người nhà.

Vân Trung Thịnh trái phải chú ý tranh luận của huynh muội hai người, hắn quay mặt lại nhìn Vân Trung Thiên, hướng hắn thỉnh cầu: “Thiên sư huynh, van cầu ngươi cứu Tam ca của ta!”

Hắn đem tất cả hy vọng đều ký thác vào trên người Vân Trung Thiên, thay vì thuyết phục Vân Khê, chi bằng trước tiên thuyết phục Vân Trung Thiên, bởi vì hắn biết Vân Khê chắc chắn không thể nào cự tuyệt yêu cầu của huynh trưởng.

“Ngươi đứng lên trước.” Vân Trung Thiên đưa tay, đỡ hắn dậy, quay đầu nhìn về phía Vân Khê: “Khê Nhi……”

Đánh không lại ánh mắt khẩn cầu của huynh trưởng, cuối cùng Vân

Khê cũng mềm lòng: “Được rồi, được rồi, ta cứu hắn!”

Vân Trung Thịnh mừng rỡ, liên tục hướng nàng nói tạ ơn.

Vân Khê cũng không có cấp Vân Trung Báo ăn bất cứ đan dược nào, nàng không nhân hậu như ca ca, không muốn vì con của kẻ thù mà lãng phí một viên đan dược trân quý. Nàng để cho Vân Trung Thịnh bỏ đi xiêm y trên người Vân Trung Báo, thông qua phương pháp châm cứu huyệt đạo, tạm thời thay Vân Trung Báo kéo dài tánh mạng. Nàng tin tưởng chỉ cần Vân Trung Báo trở về Vân Huyễn điện, thì sẽ có người dùng các loại dược liệu trân quý chữa trị cho hắn, điều nàng có thể làm cũng chỉ có những thứ này.

“Khụ khu, khụ khụ……” Vân Trung Báo tỉnh lại, suy yếu nhìn khắp bốn phía, tràn đầy nghi vấn: “Ta đang ở tại nơi nào? Ta nhớ được mới vừa rồi ở nơi này rất nhiều hài cốt……. Đúng rồi, hai tên khốn khiếp đả thương ta đâu?”

Hắn rốt cuộc nhớ lại kẻ vừa ra tay với mình, không khỏi sinh ra tức giận.

“Tam ca, huynh đừng kích động! Huynh đang bị trọng thương, là Vân Khê cô nương cứu huynh.” Vân Trung Thịnh nói.

Vân Trung Báo liếc mắt, hướng về phía Vân Khê nhìn, ánh mắt kia là khinh thường cùng không tin: “Nàng? Nàng tốt bụng cứu ta sao?”

Đột nhiên, hắn thấy trong tay của Vân Khê giữ Kim liên, ánh mắt hắn sáng ngời, chống thân thể đứng dậy hướng về phía nàng đánh tới, muốn tranh đoạt Kim liên.

Vân Khê nhấc chân, hung hăng đá vào đầu vai của hắn, đạp hắn một cái ngã ngửa ra sau.

“Hừ, các ngươi nhìn được? Cứu người như thế, đáng giá không?”

Đem Kim liên cầm trong tay vung lên, ném về phía Vân Trung Thịnh, Vân Khê lạnh lùng nói: “Kim liên chúng ta giúp ngươi giành lấy nó, chuyện sau này chính ngươi tự mình lo liệu đi, ta không có thời gian chơi đùa cùng các ngươi.”

“Ca, chúng ta đi. Nhìn bọn họ thực phiền lòng!” Vân Khê nắm cánh tay Vân Trung Thiên, hướng lối ra cửa đá đi tới.

Vân Trung Thịnh tiếp được kim liên, chân mày hơi nhíu lại, cũng là không có dũng khí kêu bọn họ dừng lại.

“Cho ta!” Một cái tay đưa qua, muốn tranh đoạt Kim liên trong tay hắn, Vân Trung Thịnh không còn năng lực giữ gìn, để cho hắn thuận lợi chiếm đi.

Vân Trung Báo đưa tay lấy Kim liên, cười to nói: “Thật tốt quá! Ta rốt cuộc nhận được Kim liên rồi! Kim liên hàng năm đều là của ta, đều là của ta, phụt!……”

Một ngụm máu tươi đột nhiên từ trong miệng hắn phun ra, hắn cả người co quắp.

Mới vừa Vân Khê cũng chưa toàn bộ chữa trị tốt cho hắn, chẳng qua là thay hắn đơn giản châm cứu mấy huyệt đạo, để cho hắn tạm thời trì hoãn sống sót, hiện tại hắn kích động quá độ, bệnh tình tái phát.

“Thập đệ, thập đệ, cứu ta ——” Tay của hắn nắm thật chặc ống tay áo của Vân Trung Thịnh, hô hấp rất gấp rút.

Vân Trung Thịnh đau lòng nhìn hắn, phát ra cười khổ một tiếng: “Tam

ca, ngươi cũng đã biết, ta bởi vì cứu ngươi, mà làm cái gì? Ta quỳ xuống trước mặt một nữ nhân..... Ngươi có thể tưởng tượng tình cảnh ta quỳ xuống trước một nữ nhân không?”

Vân Trung Báo sắc mặt càng ngày càng trắng bệch, thân thể co quắp càng thêm lợi hại.

“Ngươi làm cho ta rất thất vọng! Ta cho là chúng ta trong lúc đó có bao nhiêu phần tình huynh đệ, cho nên ta đem hết toàn lực cứu ngươi, nhưng còn ngươi? Ngươi đã làm gì đối với ta?”

Vân Trung Báo nắm thật chặt ống tay áo của hắn, hít một hơi, dồn dập thở gấp.

Vân Trung Thịnh chăm chú nhìn thật sâu hắn, chần chờ hồi lâu, cuối cùng không đành lòng thấy chết mà không cứu. Hắn khom người, cõng Vân Trung Báo lên vai, hướng về phía cửa đá đi tới.

“Tam ca, ngươi cố gắng chống đỡ, ta lập tức mang ngươi đi gặp mẫu thân đại nhân.”

Quyển 5 - Chương 131: Mười ngày cấm Cung

Đáy hồ cấu tạo rất kỳ lạ, dường như có một năng lượng trái với lẽ thường mạnh mẽ dẫn dắt.

Hai người Vân Khê cùng Vân Trung Thiên từ cửa đá đi ra không xa, đã bị một lực dẫn đến trong hồ nước, đợi hai người bơi tới đến gần mặt nước nơi, phát hiện trên mặt hồ, con thuyền của bọn họ còn ở đó. Hai người lên thuyền, Vân Trung Thiên trầm lặng rồi lại lộ ra vẻ suy sụp khác thường.

“Ca, chớ suy nghĩ quá nhiều rồi, thù này sớm muộn gì chúng ta cũng phải báo!”

Đột nhiên,Vân Trung Thiên nói: “Khê Nhi, muội còn nhớ rõ mảnh ngọc bội Vân Mạch Thiên cho muội xem không? Đó là ngọc bội của phụ thân……”

“A, ta nhớ ra rồi!” Vân Khê bừng tỉnh đại ngộ, hiểu rõ vì sao lại thấy khối ngọc bội kia quen đến như vậy, trong lòng dâng lên một trận kích động, “Ca, huynh nói phụ thân của chúng ta có thể còn sống hay không? Chẳng phải là huynh nghe nói phụ thân rơi xuống vực, cũng không tận mắt thấy thi thể của người. Hiện tại ngọc bội xuất hiện ở trong tay Vân Mạch Thiên, từ đâu hắn có được, vì sao phải chế tạo Cửu sát giết người, ta vẫn cảm thấy chuyện này không đơn giản……”

Chân mày Vân Trung Thiên từ từ giãn ra, vuốt cằm nói: “Khê Nhi, muội nói không sai, điều này ta cũng đã nghĩ đến, cho nên ta lệnh

cho Vân Dương dốc toàn lực tìm Vân Mạch Thiên, một khi tìm được hắn có thể biết được tin tức của phụ thân.”

“Nhưng nếu phụ thân còn sống, người vì sao không đến tìm huynh?” Vân Khê chần chờ nhìn huynh trưởng một cái, ngẩng đầu pha trò nói, “Ca, ta tin tưởng phụ thân đại nhân là người tốt có thiên tướng, năm đó tránh được một kiếp. Giống như ta, từ vách núi nhảy xuống, không phải vẫn còn sống sao?”

Vân Trung Thiên ngửng đầu lên, thật sâu nhìn nàng một cái, thản nhiên cười một tiếng, không hề nói gì nữa, cầm mái chèo lên, bắt đầu chèo thuyền.

Mũi thuyền đi vào vùng sương mù, tầm mắt từ từ thu hẹp.

Vân Khê lấy ra kiếm Kinh Hồng, để cho nó dẫn đường. Cũng không biết đã bao lâu, phía trước truyền đến tiếng người huyên náo, hóa ra là phía sau thuyền bè bị mất phương hướng, bị chặn ở nơi này.

Kiếm Kinh Hồng trong tay kích động kêu to, có đại tiệc rồi!

Đầu ngón tay Vân Khê khẽ động, ý bảo nó bình tĩnh chớ nóng.

“Ca, đem thuyền dừng bên cạnh, chúng ta ở đây ôm cây đợi thỏ!” Nếu có người lúc này có thể thấy rõ mặt Vân Khê, sẽ phát hiện trên mặt của nàng lộ nụ cười xảo trá.

“Ha ha.” Vân Trung Thiên khẽ cười, theo lời của nàng, đem thuyền chèo sang một bên, cẩn thận trốn đi.

Sương mù giăng kín, đường sông trở nên phức tạp, để cho những cao thủ tham gia thi đấu càng thêm phiền não. Trong tình cảnh như thế này làm sao mới có thể tìm được kim liên? Nếu bị người lấy đi

trước, bọn họ nhất định là tay không trở về rồi.

Ngay vào lúc này, từ nơi không xa truyền đến tiếng gọi ầm ĩ của một cô gái.

“Mau đuổi theo! Tam công tử đoạt kim liên đi rồi!”

Một tiếng la này, phảng phất như là một chùm pháo lớn nổ tung, chỉ một thoáng mọi người ầm ĩ cả lên.

“Kim liên! Kim liên xuất hiện! Mau đuổi theo!”

“Tam công tử cướp được kim liên rồi? Thật tốt quá! Ngăn cản bọn họ, ai cũng đừng nghĩ đi lên!”

“Dám cản chúng ta? Các ngươi còn không đủ tư cách! Xông lên, nhất định phải cướp được kim liên!”

“……”

Toàn bộ rối loạn.

Các loại âm thanh đao kiếm va vào nhau, hết sức căng thẳng.

Vân Khê núp trong bóng tối, khóe miệng hơi cong lên. Trước tiên, chờ những cao thủ này đi vào vòng phục kích, tới một người giết một người! Kiếm Kinh Hồng trong tay nàng tựa hồ so với nàng còn hưng phấn hơn, kịch liệt giãy dụa chờ thức ăn ngon đưa tới tận cửa.

Vân Trung Thiên ở trong sương mù bất đắc dĩ lắc đầu, không muốn làm nàng mất hứng.

Một lúc sau, bên kia chiến đấu được càng ngày càng kịch liệt, lại

chẳng có con thuyền nào tới đây.

Vân Khê chờ không khỏi được có chút không nhịn được, đột nhiên nghĩ đến một chủ ý, ghé sát vào tai huynh trưởng nói thầm trong chốc lát.

Trong trận hỗn chiến, Hoa Oánh Oánh dũng mãnh vung kiếm, phàm là có người đến gần con thuyền của bọn họ, ả đều không chút do dự vung kiếm chém giết. Ả vừa đánh, vừa hướng về phía Vân Thúc Thừa hét lớn: “Nhanh xông tới! Sao ngươi vô dụng như vậy? Ngay cả những người này đối phó cũng không được?”

Vân Thúc Thừa nén giận, đương nhiên đối phó với những cao thủ này dễ như trở bàn tay, nhưng xuất thủ làm sao, dùng mấy phần công lực, thì hắn phải nghĩ kĩ. Phải biết rằng trong những người này, có rất nhiều là người của đại ca hắn, cũng có một phần là người của nhị ca hắn, nếu hắn xuất thủ nặng tay, giết bọn họ, ngày sau hai vị huynh trưởng tìm hắn tính sổ thì nói rõ bằng cách nào.

Nhưng hết lần này tới lần khác, những người này lại không biết sống chết, kiên quyết ngăn cản hắn, làm cho hắn không cách nào tiến vào một bước. Giết không được, không giết cũng không xong, hắn rất phiền não, hơn nữa bên này Hoa Oánh Oánh còn thúc dục hắn, hắn càng thêm cuống.

“Hết thảy các ngươi mau tránh ra cho ta! Nếu không tránh ra ta giết các ngươi!” Vân Thúc Thừa quát lên một tiếng lớn, muốn dọa mọi người lùi lại, ai ngờ căn bản không có ai để ý tới hắn.

Một khắc sau, phát sinh dị trạng.

Phía sau bọn hắn, có đàn ong mật vù vù từ xa bay tới, kèm theo là âm thanh vù vù, còn có một luồng gió lạ xen lẫn uy áp, quét ngang

tới.

Trong lúc đánh nhau những cao thủ rối rít ngừng tay, không biết là người nào hét to một tiếng “Chạy mau”, tức thì tất cả mọi người cầm mái chèo lên, liều mạng chạy trốn.

Nếu giờ phút này bọn họ ở trên mặt đất, có thể thi triển khinh công, mấy lần bay liền thoát được rất xa, nhưng bây giờ là ở trong hồ, toàn bộ diện tích đều là nước, cho dù là võ công cao đến mấy, cũng không thể nào bay trở về bờ, tình huống không hề lạc quan.

Cách duy nhất, chính là đi về phía trước.

Như thế, rất hợp với ý của Vân Khê.

“Kinh Hồng, đại tiệc của ngươi tới kìa! Tận tình hưởng thụ đi!” Vân Khê buông tay, để Kinh Hồng kiếm tự do, khiến nó tận tình đi hưởng thụ bữa tiệc của mình.

Không lâu sau, các tiếng kêu sợ hãi, thanh âm cổ quái, tiếng kêu thảm thiết nhất tề bộc phát.

“A, ong mật ở đâu đến? Mặt của ta, lỗ mũi của ta……”

“Ai đoạt kiếm của ta? Trả lại cho ta!”

“Người nào ở sau lưng dám ám toán Lão Tử? Lão Tử nguyền rủa chết hắn!”

“……”

“Mau chèo thuyền về phía trước, phía trước chính là giữa hồ rồi!” Vân Khê hảo tâm vì bọn họ chỉ đường, trong hỗn loạn, từng chiếc

thuyền nối đuôi nhau, chạy nhanh về phía trước.

Mỗi người binh khí đã bị cướp không còn một mảnh, y phục thì tán loạn, lại còn bị ong châm!

Thuyền của Hoa Oánh Oánh ở phía trước, một đoàn ong mật đột nhiên mãnh liệt bay về phía bọn họ, “tốt bụng” “dâng tặng” châm của mình miễn phí, giúp bọn họ dưỡng nhan một phen.

“Cứu mạng a! Cứu mạng a ——” đó là tiếng của Hoa Oánh Oánh, Vân Khê thật hy vọng giờ phút này có thể tận mắt nhìn thấy mặt của Hoa Oánh Oánh, nhất định vô cùng đặc sắc.

Chỉ một thoáng,tất cả thuyền đều đi qua, riêng thuyền của Vân Khê lại đi ngược với hướng của bọn họ

Vào bờ, Vân Khê không vội lên, mà kiên nhẫn đợi chờ thuyền của những người phía sau vào bờ, hình ảnh đặc sắc như thế, làm sao nàng có thể bỏ lỡ đây?

“Tránh ra, mau tránh ra cho ta!”

“Oánh Oánh, nàng chịu đựng một chút, ta lập tức kêu đại phu tới trị độc cho nàng.”

Đầu Vân Thúc Thừa bị đốt sưng lên, nhưng vẫn kiên trì ôm cái đầu heo của Hoa Oánh Oánh bị ong đốt, nhanh chóng lên bờ.

Tuy rằng không phải là Băng Tuyết ong chúa tự thân xuất mã(*), nhưng ong nhỏ uy lực cũng không tầm thường, nhìn mặt Hoa Oánh Oánh đen như than thì biết.

(*: đích thân làm)

Trên bờ mọi người tò mò, rối rít tụ lại tới xem.

Vân Khê đẩy đám người ra, vẻ mặt tiến tới an ủi: “Ai nha, đây là ai vậy a? Làm sao lại giống một con đầu heo?”

Vẻ mặt chân thật, muốn bao nhiêu vô tội có bấy nhiêu vô tội.

Xung quanh một mảnh xôn xao, đáy lòng thầm mắng, ngươi cũng quá độc ác đi, người ta đã như vậy rồi, ngươi còn trước mặt nhiều người nói người ta là đầu heo.

Vân Trung Thiên nhếch môi, bỏ qua phong độ,mặt trắng tai đỏ vì nhịn cười

Vân Thúc Thừa nhận ra Vân Khê, giận đến không kềm được, cẩn thận suy nghĩ lại, lập tức liên tưởng đến một loạt chuyện tình mới xảy ra cùng Vân Khê không khỏi thoát liên quan.

“Vân Khê, chuyện tốt ngươi làm a!”

Hoa Oánh Oánh đau đến rên rỉ không ngừng, lúc này nghe được tên Vân Khê, cả người giật mình nhìn sang, trợn mắt bán ra ra hai đạo tinh quang: “Vân Khê, là ngươi làm hại ta!”

Vân Khê ra vẻ vô tội: “Các ngươi không cần cảm tạ ta, ta cũng vậy không có làm chuyện tốt gì, ta chỉ là đưa thuốc trị thương tới cho các ngươi, tiện tay mà thôi. Đây là thuốc trị thương thượng hạng, đối với nọc ong rất hữu hiệu.”

“Vân..Khê! Ta muốn giết ngươi!” Hoa Oánh Oánh thân thể liên tục run rẩy, thiếu chút nữa thở không nổi, màu sắc đầu heo không ngừng biến hóa lúc tím lúc đen.

“Ngươi đừng kích động a! Trúng nọc ong, người càng kích động, độc tính khuếch tán càng nhanh, ngươi trăm ngàn phải chú ý a. Nếu độc tính khuếch tán quá nhanh, muốn chữa trị có thể gặp khó khăn.” Vân Khê tận tình khuyên bảo, hảo tâm nhắc nhở.

Hoa Oánh Oánh bị chọc tức khóc: “Ngươi…… Ô ô, mặt của ta! Ta muốn mặt của ta!”

Một cái đầu heo trong nháy mắt lê hoa đái vũ…… Không đúng, hẳn là nước mắt rửa đầu heo, ai cũng sẽ không cảm thấy nàng điềm đạm đáng yêu, ngược lại càng xem càng thấy buồn nôn.

“Đừng khóc! Đừng khóc! Ta sẽ trị khỏi mặt cho ngươi, ta hiện tại liền mang ngươi đi gặp đại phu!” Vân Thúc Thừa ôn nhu an ủi, không để ý tới Vân Khê chê cười, ôm Hoa Oánh Oánh xuyên qua đám người mà đi.

Vân Khê tay cầm bảo kiếm, miệng hơi cong lên: “Ta là không phải là có chút quá đi? làm nàng phát khóc.”

Vân Trung Thiên, vuốt vuốt tóc mai của nàng, bất đắc dĩ cười nói: “Ngươi a! Trêu tức nàng ta thêm mấy câu, đoán chừng nàng ta sẽ phải tắt thở mà chết.”

“Đáng tiếc, hẳn là thêm…chút lửa a.” Đuôi lông mày nâng lên, Vân Khê nắm trong tay bảo kiếm, cảm giác được nó thỏa mãn cùng vui vẻ, “Chúng ta đi thôi!”

“Chờ một chút! Sư huynh đâu?”

Mấy vị sư muội của Vân Trung Thịnh nhận ra bọn họ, hướng bọn họ đi tới

“Hẳn là sắp đến rồi.” Vân Khê chợt nhớ tới, bọn họ lúc đi, giữa hồ nơi đã không có thuyền rồi, “Ta đưa cho các ngươi bản đồ, các ngươi đi xem một chút hắn ra sao, sợ rằng hắn gặp một chút phiền toái.”

Mấy vị sư muội nghe vậy, lo lắng không dứt, cầm bản đồ Vân Khê vẽ, cùng nhau tìm người.

Lúc Vân Trung Thịnh khiêng Vân Trung Báo lên bờ, Vân Khê huynh muội hai người đã sớm rời đi. Trong tay của hắn cầm kim liên, đưa tới mọi người reo hò, lần này trong Vạn Liên thịnh hội cuối cùng hắn là người thắng!

Về phần Vân Trung Báo, hơi thở mong manh, nhanh chóng được đưa đến Vân Huyễn điện cứu chữa.

Từ Vạn Liên thịnh hội trở về, Vân Trung Thiên lại bắt đầu công việc bận rộng, Vân Khê biết hắn là đang nghĩ cách tìm kiếm tung tích Vân Mạch Thiên, bởi vì chỉ có tìm được tung tích Vân Mạch Thiên, mới có thể tìm hiểu về ngọc bội cùng tin tức của phụ thân. Vân Khê cũng không có nhàn rỗi, thừa dịp trong khoảng thời gian này, hảo hảo mà tu luyện, bởi vì nàng biết Vân Huyễn điện Thánh nữ tổng tuyển cử rất nhanh sẽ được cử hành.

“Quy tiền bối, người đem linh châu của người cho ta đi, Cửu cô cô thương thế còn chưa khôi phục, cần linh châu để chữa trị.”

Nàng thậm chí nghĩ tới, hay là cho Cửu cô cô ăn Tru Tiên đan để khôi phục thực lực, nhưng Cửu cô cô cự tuyệt, nó nói thế gian vạn vật hết thảy đều có số định, một khi làm rối loạn trật tự, mọi vật cũng mất đi sự cân bằng. Vân Khê không rõ ý của nó lắm, nhưng đại khái nhớ kỹ, chỉ có sở hữu tất cả linh châu, nó mới có thể hoàn toàn khỏi hẳn.

Nàng nhớ Hồng Liên đại nhân một vị nữ đồ đệ từng đã nói với nàng, cung chủ trong tay có một viên linh châu, mang bên mình, muốn từ trên người cung chủ nhận được linh châu, không thể nghi ngờ là phi thường khó khăn. Vân Khê tạm thời buông xuống ý niệm trộm lấy linh châu trong đầu, trước mắt đem linh châu đang có hảo hảo sử dụng rồi hãy nói.

“Dĩ nhiên không thành vấn đề! Chuyện của A Cửu muội muội chính là chuyện của ta, a Cửu muội muội bị thương như chính ta bị thương……”

Vân Khê ngoáy ngoáy lỗ tai, chịu không nổi nó nịnh nọt buồn nôn, nhưng cuối cùng là đem linh châu thu vào tay.

Có bảy viên linh châu linh khí trợ giúp, thương thế của Cửu cô cô ích lợi vô cùng, Vân Khê cùng nhóm thú sủng cũng nhận được không ít chỗ tốt.

“Khê Nhi, cơ hội của chúng ta tới!” Ngoài cửa, xa xa truyền đến thanh âm kích động của huynh trưởng.

Cửa phòng bị đẩy ra, Vân Trung Thiên kích động mà thẳng bước tiến vào, hắn rất ít khi thất thố như thế, xem ra là thật gặp gỡ chuyện tốt a.

“Khê Nhi, có chuyện.”

“Chuyện gì?” Vân Khê thu công, từ trên giường nhảy xuống.

“Nhất định muội sẽ không nghĩ tới, thành chủ đã qua đời. Hiện nay đại gia, Nhị gia cùng Tam gia ngầm điều động thế lực, một cuộc tinh phong huyết vũ (mưa máu gió tanh – rất ác liệt) rất nhanh sẽ xảy ra,

cơ hội báo thù của chúng ta đã đến.” Vân Trung Thiên hai mắt lóe kỳ quang, trong lòng đã có kế sách.

Vân Khê kinh ngạc: “Thành chủ làm sao đột nhiên qua đời?”

“Nghe nói có người ám sát hắn, thời điểm là lúc chúng ta tham gia Vạn Liên thịnh hội, ban đầu phủ thành chủ mọi người còn dấu diếm được, nhưng bây giờ muốn dấu cũng dấu không nổi.” Vân Trung Thiên nói.

“Ám sát? Là ai làm?” Vân Khê nghi ngờ.

“Mặc kệ là ai làm, trước mắt Vân Thành rất nhanh sẽ lâm vào hoang mang, đúng là cơ hội tốt nhất cho chúng ta báo thù.” Vân Trung Thiên từ trên người tay lấy ra giấy, trải ra trên bàn, nói, “Ngươi nhìn, trải qua nhiều năm ta điều tra sở thu thập danh sách những kẻ tham gia ám sát khi đó. Bọn họ trong có ít người bởi vì tham gia các loại nhiệm vụ đã qua đời, có ít người đi nội tông, còn dư lại ở lại Vân Thành tổng cộng có hai trăm hai mươi bốn người. Bọn họ mỗi người thói quen sinh hoạt, địa phương hay lui tới, thực lực của bọn họ cùng am hiểu kiếm pháp vân vân, ta đã sưu tập được vô cùng đầy đủ…… Ta một mực chờ cơ hội, một là vừa có thể giết bọn họ, hai là có thể che dấu tai mắt mọi người thật là cơ hội tốt, thời cơ cuối cùng đã tới!”

Tâm tình của hắn càng ngày càng kích động, hắn mượn Hương Lâu che dấu, trù hoạch kiến lập thế lực, mục đích chính là muốn điều tra rõ ràng tất cả kẻ thù. Nhiều năm chuẩn bị, hiện tại thời cơ báo thù cuối cùng đã tới, hắn khó mà ức chế niềm vui được.

“Khê Nhi, bắt đầu từ hôm nay, hai trăm hai mươi bốn người sẽ nhất định bị xóa tên, ta muốn để cho bọn họ nợ máu phải trả bằng máu, báo thù cho người thân cùng tộc nhân của chúng ta!” Hắn một quyền đập vào mặt bàn, trang giấy rung động, phát ra âm thanh.

Vân Khê nhìn hắn, trong lòng nhiệt huyết cũng sôi trào lên, tưởng tượng thấy thôn bị tàn sát thảm thương cùng hài cốt dưới đáy hồ, dù có giết chết hết mọi người ở Vân Huyễn điện cũng cảm thấy không quá đáng.

Đây là một trận chiến, mặc dù bọn họ từng thua thảm bại, nhưng bọn họ sẽ không vĩnh viễn thua!

“Ca, huynh cho ta tham gia với, việc báo thù, ta nhất định phải tham gia!”

Vân Trung Thiên lạnh lùng, ngưng mắt nhìn danh sách một hồi lâu, mở miệng nói: “Trên danh sách có hai trăm hai mươi bốn người, có bốn mươi người là Huyền Hoàng trở lên, trong đó có bốn tên là cao thủ Huyền Hoàng ngũ phẩm trở lên. Huyền Hoàng trở xuống, ta sẽ để cho Vân Dương bọn họ đi bắt, về phần kia bốn mươi cao thủ Huyền Hoàng trở lên do huynh muội hai ta tiêu diệt!”

“Tốt! Ta có đề nghị, chúng ta trước hướng ủng hộ Nhị gia và mấy tên thủ hạ của hắn, sau đó nghĩ cách giá họa cho đại gia, sau đó lại giết những cao thủ của Nhị gia, để cho bọn họ tiêu diệt lẫn nhau, náo loạn Vân Thành một hồi. Về phần cung chủ, là kẻ thù lớn nhất của chúng ta…… Sẽ làm cho nàng lưu đến cuối cùng!” Vân Khê con ngươi co rụt lại, toàn thân tuôn ra hàn quang.

Mấy ngày kế tiếp, cả Vân Thành lâm vào đao quang kiếm ảnh, mấy ngày qua không biết lục tục đã chết bao nhiêu người, người người cảm thấy bất an.

Vân Huyễn điện, cung chủ ngồi ở ghế Phượng, nhức đầu xoa huyệt Thái Dương. Phía dưới đại điện, mười vị Liên sứ đại nhân cùng các môn sinh ưu tú đang hồi báo tình hình Vân Thành những ngày gần

đây.

“Cung chủ, theo thuộc hạ thống kê, trong vòng ba ngày, người của Vân Huyễn điện tổng cộng đã chết một trăm hai mươi người, trong đó có hai mươi người là Huyền Hoàng cao thủ. Kỳ quái nhất chính là, ở hai mươi tên Huyền Hoàng trong cao thủ, có nửa số trong ngày thường cùng đại gia đi lại rất gần, khác nửa số trong ngày thường cùng Nhị gia thân cận……” Hồng Liên đại nhân vừa hồi báo vừa phân tích nói.

Cung chủ hí mắt, ánh mắt sắc bén: “Lời này của ngươi là có ý gì? Ngươi ám chỉ với bổn tọa là hai vị huynh trưởng của bổn tọa tự giết lẫn nhau, cho nên dẫn đến cao thủ của Vân Huyễn điện tử vong?”

Cung chủ thanh âm đột nhiên cao lên, Hồng Liên đại nhân trong lòng cả kinh, cố gắng trấn định nói: “Hồi cung chủ…, thuộc hạ chẳng qua là suy đoán, nhưng không gì là không thể. Thành chủ mới vừa qua đời, thành chủ chưa quyết định chọn người kế nhiệm, ba vị Gia đều đối với chức thành chủ như hổ rình mồi, khó tránh khỏi có chút xung đột. Thuộc hạ nghe nói, nhân mã của đại gia cùng Nhị gia đã ngấm ngầm điều động, nhân mã của Tam gia cũng không có nhàn rỗi……”

“Đủ rồi!” Cung chủ quát lên bảo nàng ngừng lại, tâm tình phiền não, “Bổn tọa hiểu rõ bản tính của hai vị huynh trưởng, bọn họ tuy là xem nhau không thuận mắt, đối với chức thành chủ chằm chằm nhìn vào, nhưng bọn hắn còn không có gan lớn đến mức dám giết người của Vân Huyễn điện. Theo bổn tọa thấy, chuyện này không đơn giản như vậy.”

“Cung chủ, trừ mấy vị Gia, còn ai lớn mật như thế dám giết người của Vân Huyễn điện? Phải biết rằng bọn họ trong có hai mươi cao thủ Huyền Hoàng, thực lực không giống bình thường, không phải người bình thường có thể giết được. Cho dù thật muốn giết, như vậy

thực lực của đối phương ít nhất phải có mười mấy người trở lên, nếu không không thể nào làm được.” Mặc Liên đại nhân nói tiếp nói.

“Ngươi sai lầm rồi! Đồng thời giết hai mươi tên cao thủ Huyền Hoàng, đích xác là cần mười mấy người trở lên, nhưng nếu là dùng kế, chỉ cần một hoặc hai người như vậy đủ rồi!” Cung chủ suy nghĩ mông lung, từ từ tỉnh táo lại, đốt ngón tay gõ gõ tay vịn, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, hỏi, “Vân Khê cùng Vân Trung Thiên bọn họ đâu, mấy ngày nay làm cái gì?”

“Cung chủ, ngài đang hoài nghi bọn họ?” Hồng Liên đại nhân nói, “Thuộc hạ vẫn phái người theo dõi bọn họ, bọn họ gần đây thật giống như rất an phận, kể từ khi đã tham gia Vạn Liên thịnh hội, hai huynh muội ban ngày căn bản không ra khỏi cửa, trong viện thường truyền ra tiếng hài tử cười, giống như là đang chơi đùa với hài tử.”

” Chơi đùa với hài tử?” Cung chủ lạnh lùng cười một tiếng, đáy mắt nghi quang chớp động, “Lần trước nàng thông qua Cửu sát, bổn tọa còn không có cho nàng bất kỳ phần thưởng, lần này Thịnh Nhi ở Vạn Liên thịnh hội thắng tranh tài, có thể đi vào cấm Cung tu hành mười ngày, vậy hãy để cho Vân Khê cũng đi theo hắn cùng nhau vào Cấm Cung tu hành. Chỉ cần nàng vào cấm Cung, bổn tọa có thể đem nàng hoàn toàn trông chừng, đến lúc đó có phải hay không hai huynh muội bọn họ giở trò sau lưng, rất nhanh là có thể biết được.”

“Nhưng cung chủ, Cấm Cung chính là nơi Thần Thánh, ngài để cho Vân Khê tiến vào cấm Cung tu luyện, chẳng phải là cho nàng chỗ tốt sao?” Hồng Liên đại nhân căm giận bất bình, bọn ta chỉ có tiến vào Cấm Cung ba ngày, mà Vân Khê có thể đi vào mười ngày, nàng hiểu rõ ích lợi của Cấm Cung cho nên càng thêm ghen tỵ.

“Không còn cách nào khác! Thực lực của nàng đến tột cùng như thế nào, bổn tọa trong lòng biết rõ, trước hết để cho nàng hưởng một

chút chỗ tốt, đem nàng khống chế, chờ bổn tọa giải quyết chuyện ở Vân Thành, rồi từ từ thu thập nàng không muộn.” Cung chủ lạnh lùng nói, “Bất kể là tánh mạng của nàng, hay là Tàn Hoa bí lục trên người nàng, cuối cùng cũng thuộc về bổn tọa!”

“Cung chủ anh minh!” Cả đại điện người cùng kêu lên hô to.

“Ha ha ha ha, chỉ là hai tên dư nghiệt cấm kỵ nhất tộc cũng muốn cùng bổn tọa đấu? Bọn họ còn non lắm!” Cung chủ tâm tình hào sảng cười lớn. (TM: khinh địch chứng tỏ ngươi sắp die rồi hừ hừ)

Vân Yến Châu đứng ở phía sau Hồng Liên đại nhân thấy cơ hội đến, vội tiến lên bẩm báo: “Cung chủ, thuộc hạ lần này đi đến Đan Minh, lấy được một bảo bối, thuộc hạ không dám dấu riêng, nguyện hiến tặng cho cung chủ!”

“Nga? Bảo bối gì?” Cung chủ một khi tâm tình tốt, thái độ cũng ôn hòa hơn nhiều, Vân Yến Châu chính là đúng lúc cung chủ tâm tình tốt hiến vật quý, chính vì mình để lại nhiều ấn tượng tốt

“Cung chủ, đây là thuộc hạ dùng số tiền lớn mua được mỹ nhân lộ, dùng một giọt, là có thể làm cho da thịt mịn màng, là bảo bối chân chính. Cung chủ ngài vì Vân Thành cùng VânH điện, ngày đêm hao tâm lao lực, thuộc hạ tâm không đành, đặc biệt đem mỹ nhân lộ hiến tặng cho cung chủ, hi vọng cung chủ có thể trẻ mãi không già.” Vân Yến Châu hai tay dâng lên một lọ mỹ nhân lộ.

“Mỹ nhân lộ? Bổn tọa nghe người ta nhắc tới quá, nghe nói hiệu quả rất tốt, mang lên để cho bổn tọa nhìn một cái.” Cung chủ hứng trí hẳn lên.

Nhìn đồ đệ ân cần dâng lên mỹ nhân lộ, Hồng Liên đại nhân không khỏi đen mặt, trong lòng thầm mắng, cái con nhỏ Châu Nhi càng

ngày càng được, có bảo bối lại không báo lên cho nàng, ngược lại bỏ qua nàng, đem bảo bối hiến tặng cho cung chủ.

Tốt, rất tốt!

Vân Yến Châu không có chút cảm giác nào sư phụ bất mãn cùng tức giận, hoan hoan hỉ hỉ đem mỹ nhân lộ hiến tặng cho cung chủ: “Vì lý do an toàn, thuộc hạ đã thay cung chủ dùng thử qua, hiệu quả vô cùng tốt, tuyệt đối không có vấn đề.”

Cung chủ nhận lấy mỹ nhân lộ, liếc nhìn khuôn mặt trắng noản của Vân Yến Châu một cái, lộ ra thần sắc vừa lòng. Nàng cái tuổi này, mặc dù bởi vì một thân công lực có thể bảo trì dung nhan, nhưng so với tuổi của Vân Yến Châu thì nàng là lão thái bà rồi. Nữ nhân luôn muốn mình xinh đẹp, nàng rất thích da thịt của Vân Yến Châu, hi vọng da thịt của mình cũng có thể giống như nàng.

“Ngươi làm rất tốt, bổn tọa nhớ kỹ.”

Vân Yến Châu mừng rỡ, quỳ gối nói: “Đây là việc thuộc hạ nên làm, thuộc hạ mong ước cung chủ vĩnh viễn tươi trẻ, vĩnh viễn xinh đẹp!”

“Ha ha ha, tốt! Bổn tọa nhất định sẽ thưởng!” Cung chủ phượng nhan cực kỳ vui mừng, có được mỹ nhân lộ cho mọi người lui ra, một mình trở về khuê phòng trải nghiệm công hiệu của mỹ nhân lộ.

“Cám ơn cung chủ!” Vân Yến Châu được ban thưởng rất cao hứng, bất giác chợt hiểu ra mình đã đắc tội với sư phụ, quay đầu thấy ánh mắt nghiêm nghị của sư phụ, nàng trong lòng thất kinh, đột nhiên có chú ý.

“Sư phụ, ngài lão nhân gia đừng nóng giận! Đồ nhi được thứ tốt rồi, làm sao không nhớ đến ngài đây? Đồ nhi tổng cộng có được hai lọ

mỹ nhân lộ, một lọ vào hiến tặng cho cung chủ, một lọ… khác bình đương nhiên là hiến tặng cho ngài. Sư phụ ngài đừng nóng vội, đồ nhi sau khi trở về liền lập tức đem mỹ nhân lộ đưa đến quý phủ.”

Hồng Liên đại nhân hừ lạnh một tiếng, tạm thời thu hồi ánh mắt.

Vân Yến Châu nhất thời thở phào nhẹ nhọm, đáy lòng ảo não, mình dùng vạn lượng mới có được bảo bối, cứ như vậy mà mất, sớm biết nàng nên chọn cơ hội tốt hơn, hiến tặng cho cung chủ. Chỉ tiếc thân phận nàng nhỏ bé, ngày thường căn bản không có có cơ hội gặp mặt riêng cung chủ, cho nên mới phải lựa chọn cơ hội hôm nay, bởi vì qua chừng mười ngày nữa chính là Thánh nữ tổng tuyển cử rồi, nàng hiện tại nếu không hiến vật quý, thì sẽ muộn a.

“Ai, thật là sư phụ thế nào đồ nhi thế ấy, cái gì không học lại học thành thói nịnh hót.”

“Đúng vậy, đồ đệ của Hồng Liên đại nhân mới có thể cơ trí như thế, hiểu được như thế nào bỏ qua sư phụ của mình, hướng cung chủ nịnh hót. Đổi lại là mấy cái đồ đệ ngốc của ta, bọn họ cũng không lá gan làm như vậy.”

” Đồ nhi của ta cũng sẽ không, nói thật phải chúc mừng Hồng Liên đại nhân, thu được một đồ đệ tốt như vậy.”

Hướng tới Hồng Liên đại nhân mấy vị Liên sứ rối rít chê cười, Hồng Liên đại nhân mặt đỏ tới mang tai, đối với đồ đệ hận ý càng sâu, nàng phất tay áo, rời khỏi đại điện.

Vân Yến Châu càng thêm tức giận, không thể làm gì khác là vội đuổi theo.

Quyển 5 - Chương 132: Cảm giác nhạy bén của Tiểu Nguyệt Nha

Sau giờ ngọ, Vân Khê cùng nữ nhi trong viện phơi nắng, thấy trên người nữ nhi mặc quần áo mới do Thượng Quan Như Nhi may, Vân Khê không nhịn được khen Thượng Quan Như Nhi khéo tay.

Con người đều có thiếu sót, ở phương diện nữ công gia chánh, Vân Khê thật sự là ứng phó không được.

“Thượng Quan, muội chu đáo như vậy, chăm sóc đứa nhỏ lại cẩn thận, sau này cùng Phong hộ pháp có con nhất định sẽ là một mẫu thân tốt.”

Thượng Quan Như nhi dịu dàng cười, hai má nổi lên một tầng đỏ ửng: “Đại tẩu cũng đừng chê cười muội, các tẩu ngày ngày chạy đông chạy tây, muội không giúp đỡ được gì, có thể làm cũng chính là những chuyện nhỏ này thôi.”

“Này tại sao có thể coi là chuyện nhỏ chứ? Muội giúp ta rất nhiều a!” Vân Khê ngưng mắt nhìn nữ nhi thân thể khỏe mạnh hoạt bát, thất tha thất thểu đuổi ca ca phía sau, cười đến thoải mái, mừng rỡ, nàng khẽ thở dài, “Ta thường ngày chỉ nghĩ làm sao tăng thực lực lên, làm sao báo thù, căn bản không thể ở bên hai đứa con được, nếu không có muội tỉ mỉ chiếu cố, ta thật không biết nên làm cái gì bây giờ. Nói cho cùng, ta không phải là một mẫu thân tốt.....”

“Mỗi người thương con của mình bằng những cách khác nhau,

những mẫu thân khác bảo hộ hài tử của mình như thế nào, muội không biết, nhưng muội biết, đại tẩu dùng tính mạng của mình để bảo vệ đứa nhỏ! Cho nên, muội nghĩ bọn chúng hiểu, hiểu nỗi khổ tâm của đại tẩu.” Thượng Quan Như Nhi nói.

Vân Khê trong lòng chua xót, kìm lòng không được cầm tay Thượng Quan Như Nhi, không nghĩ tới nàng có thể hiểu mình.

“Thượng Quan, cám ơn muội.”

Đang nói chuyện, ngoài cửa có tiếng bước chân truyền đến, Vân Khê lập tức nháy mắt với Thượng Quan Như Nhi: “Có người tới, các muội vào trong Ngọa Long cư..... Tiểu Mặc, mang muội muội trở lại Ngọa Long cư.”

“Dạ.” Tiểu Mặc khom người, ôm lấy muội muội, trốn vào Ngọa Long cư.

Sau một khắc, tiếng gõ cửa vang lên.

Vân Khê tiến lên mở cửa, chính là người truyền lệnh của Vân Huyễn điện, Vân Khê nhận ra nàng.

“Vân Khê cô nương, cung chủ có lệnh, cô nương có công giải bí mật Cửu sát, cung chủ thưởng cô nương tiến vào Cấm Cung tu hành mười ngày, cô nương bây giờ hãy cùng ta đi.” Người nói chuyện thái độ có chút ngạo mạn, một bộ không thương lượng.

Vân Khê khẽ kinh ngạc, thầm nghĩ cung chủ rốt cuộc có chủ ý gì, khi không lại ban thưởng nàng vào Cấm Cung tu hành mười ngày? Không đúng, khẳng định bà ta không tốt bụng như vậy, nghe nói tiến vào Cấm Cung tu luyện sẽ rất thuận lợi, tại sao cung chủ phải giúp nàng như vậy, chẳng lẽ bà ta không lo lắng nàng trả thù sao?

Trong lòng cung chủ rốt cuộc có ý đồ gì?

“Ta hôm nay có việc, chuyện đi Cấm Cung, ngày mai rồi hãy nói.” Nàng trước cùng ca ca hảo hảo thương lượng một chút mới được, kế hoạch báo thù giờ mới bắt đầu, nếu nàng đi Cấm Cung, chẳng phải kế hoạch bị gián đoạn sao?

Người kia biến sắc, lạnh lùng nói: “Cung chủ ra lệnh, há có thể chống lại? Cung chủ ra lệnh người phải đi ngay bây giờ!”

Vân Khê hừ lạnh một tiếng, dựa cửa mà đứng nói: “Cung chủ rốt cuộc là ban cho ta phần thưởng, hay là muốn nhốt ta? Nếu như là thưởng, ta đây chẳng phải có tư cách cự tuyệt phần thưởng sao? Nếu như là giam giữ ta, vậy thì trực tiếp nói rõ, ta Vân Khê mặc dù người đang ở Vân Thành, cũng không đại biểu ta phải nghe theo lệnh cung chủ các ngươi!”

Người truyền lệnh ngẩn ngơ, nhất thời không biết nên như thế nào đáp lời.

Vân Khê lạnh lùng cười một tiếng, tiếp tục nói: “Nếu như ngay cả ngươi cũng không rõ cung chủ các ngươi đến tột cùng là nghĩ thưởng ta hay là giam giữ ta, ta khuyên ngươi tốt nhất nên trở về hỏi cho rõ ràng, rồi trở về nói cho ta biết.”

“Này.....” Người truyền lệnh sắc mặt thoạt đỏ thoạt trắng, nàng chẳng qua là tới truyền lệnh, bình thường người nhận được lệnh của cung chủ thì sẽ lập tức tuân lệnh thi hành, khi nào phải khó khăn ứng phó? Lại nói, mình hoàn toàn cũng không biết là cung chủ muốn thưởng hay nhốt nàng ta đây.

Vân Khê thấy nàng chần chờ, ánh mắt chợt lóe, cất giọng nói: “Như

vậy đi, ta cũng không làm khó dễ ngươi. Ta sẽ tuân lệnh cung chủ, trước đi Cấm Cung, bất quá không phải là hiện tại. Ta phải chờ ta ca ca trở về, cùng hắn nói một tiếng, sau đó sẽ đi đến Vân Huyễn điện."

Người truyền lệnh do dự chốc lát, nói: "Ta đây ở chỗ này chờ ngươi."

Bảo nàng một mình trở về, căn bản không có cách nào cùng cung chủ giao phó, không bằng chờ ở đây. Nàng đã hiểu, Vân Khê này không phải là chủ nhân dễ trêu chọc, hôm đó Vân Khê ở Vân Huyễn điện, phía sau dẫn một đám thú cưng quá khủng bố, ký ức của nàng hãy còn mới. Nếu chọc giận nàng ta, nói không chừng chính mình cũng xui xẻo theo.

"Được rồi, ngươi chờ ở đó." Vân Khê bỏ nàng ta ở trong sân, trong lòng bắt đầu suy nghĩ, lúc này cung chủ đột nhiên lệnh cho nàng vào Cấm Cung tu hành, rốt cuộc mục đích là gì? Chẳng lẽ bà ta đã nhận thấy những ngày gần đây, cao thủ Vân Huyễn điện lần lượt bị giết có liên quan cùng huynh muội bọn họ, cho nên muốn mượn cớ ban thưởng, cho nàng cơ hội tiến vào Cấm Cung tu hành, nhưng kì thực là nhốt nàng?

Cẩn thận suy nghĩ, khả năng này là lớn nhất.

Nhưng nếu thật là như vậy, chuyện sẽ dễ làm. Nàng nếu phản kháng không đi, cung chủ tất nhiên sẽ sinh ra hoài nghi với nàng, có thể sẽ ra tay với huynh muội bọn họ, nếu nàng đi.....

Đúng, không bằng tương kế tựu kế!

Không phải là Cấm Cung sao? Coi như là đầm rồng hang hổ, nàng cũng dám xông!

"Ta về phòng dọn dẹp một chút, ngươi ở nơi này chờ đi." Lưu người

ở sân, Vân Khê một mình đi ngược về phía gian phòng.

Bên trong Ngọa Long cư, Vân Khê cẩn thận suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy thời gian không thể trì hoãn quá lâu, nàng cố ý trì hoãn thời gian, chẳng phải để cho cung chủ càng cảm thấy nàng có vấn đề? Ngẫm nghĩ một phen sau, nàng gọi bốn người Ngọc Thụ Lâm Phong ra dặn dò một phen.

“Tính ngày thì Côn Luân tiền bối cùng Tiểu Bạch sắp trở lại, các ngươi bốn người ở lại, đến lúc đó cùng nhau hiệp trợ ca ca của ta.”

Đinh Ngọc lạnh lùng gật gật đầu: “Không thành vấn đề! Sư phụ trước khi đi đã nói, Vân Thành tình thế thay đổi trong nháy mắt, nguy cơ trùng trùng, bảo chúng ta hết sức phối hợp với ngươi.”

“Ta đi Vân Huyễn điện, trong khoảng thời gian ngắn sợ không về được, các ngươi nghe ca ca ta an bài, kế hoạch báo thù không thể ngừng, một khi dừng lại, cung chủ ngược lại sẽ càng thêm hoài nghi đến ca ca. Trước mắt chúng ta lấy toàn bộ thực lực, cũng chưa đủ cùng cung chủ chính diện đối kháng, chỉ có thể từ bên trong mà từ từ tiến công.....” Vân Khê nói.

“Vậy ngươi có thể bị nguy hiểm hay không?” Đinh Ngọc lo lắng hỏi.

Vân Khê chân mày nhướng lên, nàng cũng không nắm chắc, nhưng nếu thật cung chủ đã bắt đầu hoài nghi nàng, như vậy lần này nàng đi sợ là lành ít dữ nhiều.

“Nguy hiểm, nguy hiểm.....” Một bên đang theo ca ca chơi đùa Tiểu Nguyệt Nha đột nhiên hô lên, cái miệng nhỏ nhắn vểnh lên, cái hiểu cái không nhìn Vân Khê.

Vân Khê cúi đầu cười một tiếng, tiến lên ôm lấy nàng, mãnh liệt hôn

một cái: “Tiểu Nguyệt Nha, ngươi là đang lo lắng mẫu thân sao?”

“Mẫu thân, nguy hiểm, nguy hiểm.....” Tiểu tử quật cường hô, tay nhỏ bé cọ cọ trên mặt Vân Khê, tại cổ tay nàng đeo Xá Lợi Phật châu nhẹ nhàng đụng qua gương mặt của nàng, hiện lên một tia sáng không có ai thấy.

Vân Khê chỉ cho là nữ nhi học vẹt, không có để ý, quay đầu nói với bốn người Ngọc Thụ Lâm Phong: “Cho dù gặp nguy hiểm, ta cũng phải đi! Cung chủ hiện tại đã bắt đầu hoài nghi, nhưng cũng chỉ là nghi ngờ mà thôi, căn bản không có chứng cứ. Một khi ta phản kháng, không tuân theo mệnh lệnh của bà ta, bà ta sẽ bắt được nhược điểm của chúng ta. Cho nên, biết rõ núi có hổ ta cũng phải đi!”

“Vậy ngươi cẩn thận một chút!” Đinh Ngọc nói, còn lại ba người không có nói gì, chẳng qua là lặng yên nhìn Vân Khê, bội phục dũng khí của nàng.

“Ừ, xin chuyển lời tới ca ca của ta, bảo huynh ấy tiếp tục theo kế hoạch làm việc, không cần phải lo lắng ta. Ta đi trước một bước, không thể để cho cung chủ sinh nghi.” Giao phó xong cho bốn người Ngọc Thụ Lâm Phong lưu lại bên trong gian phòng, Vân Khê mang theo Ngọa Long cư rời khỏi phòng, hướng Vân Huyễn điện đi tới.

Vân Huyễn điện, Vân Trung Thịnh trước một bước đã tới đại điện, cung chủ cho gọi đến, dặn dò: “Thịnh Nhi, lần này con chiến thắng Vạn Liên thịnh hội quả là làm rất tốt! Con là đứa bé trọng tình trọng nghĩa, đầu óc cũng linh hoạt, nương đối với con ký thác hậu vọng.”

(ký thác hậu vọng: gửi gắm niềm tin)

“Cám ơn mẫu thân khích lệ và khen ngợi.” Vân Trung Thịnh trên mặt không quan tâm hơn thua, nội tâm vui sướng, mẫu thân rốt cục tán

dương hắn.

“Kế tiếp mười ngày, con tiến vào Cấm Cung tu luyện, cùng con tiến vào Cấm Cung còn có một người.” Cung chủ tiếp tục nói.

“Còn có một người? Người nào?” Vân Trung Thịnh rất kinh ngạc.

“Người này con cũng biết, chính là Vân Khê đã từng giúp con đoạt kim liên.” Rất hài lòng với phản ứng kinh ngạc của nhi tử, cung chủ khẽ mỉm cười nói, “Ta nghe Tứ tỷ con nói, con rất có hảm cảm đối với Vân Khê, nàng đối với con cũng không có phòng bị. Lần này các con cùng nhau tiến vào Cấm Cung tu luyện, chính là một cơ hội tốt. Nếu con có thể nhân cơ hội này nắm lấy trái tim của nàng, làm cho nàng đem Tàn Hoa bí lục nói cho con biết, nương sẽ thành toàn cho con, để con cưới nàng!” (TM: Ta phi, nhổ vào, ai thèm chứ)

“Việc này.....” Vân Trung Thịnh ánh mắt tự do chỉ chốc lát, hai má nổi lên rặng ửng đỏ, lắc đầu nói, “Mẫu thân, việc này e rằng không thể được! Theo nhi tử được biết, Vân Khê cô nương cùng trượng phu của nàng rất là ân ái, bọn họ còn có một đứa con gái, ta sợ.....”

Cung chủ hừ lạnh một tiếng, cắt đứt lời của hắn: “Nếu ngươi không được lấy được Tàn Hoa bí lục, vậy thì ngươi và nàng cùng chết trong Cấm Cung đi!” (đổi xưng hô vì mụ này trở mặt rồi, tức chết ta)

Vân Trung Thịnh cả người chấn động, khó có thể tin nhìn mẫu thân, hắn không rõ mẫu thân vì sao phải bức bách hắn, chẳng lẽ hắn không phải là con ruột của nàng, có thể tùy tiện vứt bỏ như vứt bỏ một con cờ?

“Thịnh Nhi, ngươi không nên trách nương, nương làm như thế, cũng là vạn bất đắc dĩ.” Cung chủ ngữ điệu hạ thấp, bắt đầu chính sách dụ dỗ, “Ngày gần đây Vân Huyễn điện xảy ra nhiều chuyện như vậy, ông

ngoại ngươi không biết bị người nào ám sát, nương hoài nghi là dư nghiệt cấm kỵ tộc ở sau lưng quấy rối. Vân Khê chính là dư nghiệt có tiềm lực lớn nhất, nếu cho nàng tiếp tục trưởng thành, sớm muộn gì nàng sẽ trở thành đại họa cho chúng ta. Nếu không phải muốn lấy được Tàn Hoa bí lục trên người nàng, nương đã sớm phái người giết nàng ta. Ngươi phải nhớ kỹ, các ngươi là kẻ thù, cho dù ngươi không coi nàng là cừu nhân, nàng cũng sẽ coi ngươi là cừu nhân."

"Cho nên, giữa các ngươi chính là ngươi chết ta sống! Nếu ngươi không muốn nàng chết, vậy thì phải nghĩ biện pháp lấy được nàng, làm cho nàng chủ động đem Tàn Hoa bí lục nói cho ngươi biết, nếu không nghe lời, ngươi cùng nàng đều chỉ có đường chết!"

Quyển 5 - Chương 133: Không được có ý đồ Với mẫu thân ta

Nghe xong lời của mẫu thân, Vân Trung Thịnh đầy mâu thuẫn, hỗn hỗn độn độn, khí lực cả người như rút đi phân nửa.

“Con nếu ngươi làm không được…… Ngươi và nàng cùng nhau chết trong Cấm Cung!”

“…… Nếu không nghe lời, ngươi cùng nàng chỉ có một con đường chết!”

Từng câu như dao đâm thẳng vào tim hắn, hắn đau lòng nhắm hai mắt lại.

Tại sao lại buộc hắn làm như vậy, tại sao?

Trong lúc mơ hồ, hắn nhớ lại thời thiếu niên, mỗi năm hắn mong mỏi đến sinh nhật của mình, bởi vì chỉ có sinh nhật đến, mẫu thân mới có thể đặc biệt đi tới thăm hắn, tặng hắn rất nhiều thứ.

Nhiều người nói hắn là người mẫu thân yêu nhất, nhưng hắn biết, thật ra thì không phải là.

Không chỉ có hắn, tất cả huynh đệ tỷ muội cũng không được mẫu thân yêu quý, thậm chí mười phu thị (do Vân tộc theo chết độ mẫu hệ) bên người mẫu thân, cũng không cách nào nhận được tình yêu của bà, người bà quan tâm chỉ có bản thân bà ấy mà thôi.

Năm nay, hắn chờ tới sinh nhật, hôm nay mẫu thân cho gọi hắn tới,

hắn cho là mẫu thân nhớ đến sinh nhật của mình, hắn không khỏi mừng rỡ.

Song, hắn nghĩ lầm rồi.

Đột nhiên cảm giác được mình thật đáng thương……

“Uy, ngươi nghĩ cái gì đấy? Sao lại thất thần như vậy?” Có người vỗ vào đầu vai, Vân Trung Thịnh đột nhiên thức tỉnh, lúc này mới phát hiện chẳng biết mình đã rời khỏi điện từ lúc nào, mà đứng trước mặt không ai khác chính là Vân Khê.

Chống lại ánh mắt rạng ngời của nàng, hắn hơi sững sờ.

Nhận thấy mình thất thố, Vân Trung Thịnh né tránh tầm mắt của nàng, lắc đầu nói: “Không có gì, nghĩ đến một chuyện, có chút khổ sở thôi.”

Có nên nhắc nhở nàng hay không? Một khi vào Cấm Cung, nàng không còn đường lui.

“Vân Khê cô nương, Cấm Cung…… Cấm Cung có lẽ không giống suy nghĩ của ngươi cái kia không tốt, ngươi có muốn cự tuyệt phần thưởng này không?” Hắn chần chờ liếc Vân Khê, chờ đợi nàng chủ động từ bỏ việc tiến vào Cấm Cung, vậy thì hắn cũng không cảm thấy trong lòng mâu thuẫn.

Vân Khê nhìn chăm chú vào ánh mắt của hắn, tìm tòi nghiên cứu, ánh mắt chớp động: “Ngươi muốn nói gì?”

“Ta muốn nói……” Vân Trung Thịnh lời của nói đến một nửa, một cái ho nhẹ chen vào, chỉ thấy cung chủ dạo bước đi tới cửa đại điện, ánh mắt sắc bén quét qua hai người, không giận mà uy.

“Thịnh Nhi, ngươi cùng Vân Khê cô nương đều là lần đầu tiên tiến vào Cấm Cung tu luyện, quy củ Cấm Cung nhất định phải tuân thủ cho tốt, những nơi có thể tiến vào, những nơi không thể tiến vào, nhất định phải nhớ rõ, nếu không đến lúc đó xuất hiện cái gì ngoài ý muốn, đừng trách bổn tọa không nhắc nhở các ngươi.”

“Dạ, mẫu thân. Con nhất định sẽ nhắc nhở Vân Khê cô nương, hơn nữa sẽ tuân thủ quy củ.” Vân Trung Thịnh một mực cung kính khom người trả lời.

Cung chủ gật đầu, nhìn về phía Vân Khê: “Cấm Cung chính là Thánh địa của Vân tộc ta, bên trong thờ phụng bài vị các đời tổ tiên của Vân tộc, còn có rất nhiều cấm bí không muốn người khác biết. Theo lý chỉ có hậu nhân huyết mạch dòng chính của Vân tộc mới có tư cách vào, nhưng lần này ngươi có công phá giải bí mật Cửu sát giết người, bổn tọa phá lệ khai ân, cho ngươi tiến vào Cấm Cung tu luyện mười ngày, hi vọng ngươi hảo hảo quý trọng, chớ cô phụ một ý tốt của bổn tọa.”

Huyết mạch dòng chính của Vân tộc?

Vân Khê trong lòng cười lạnh, bàn về huyết mạch thuần khiết, nàng mới thật sự là huyết mạch dòng chính của Vân tộc.

Cung chủ nhắc tới Cấm Cung thờ cúng bài vị tổ tiên Vân tộc và các cấm bí, bà ta rốt cuộc ám chỉ cái gì?

Vân Khê gật đầu: “Đa tạ ý tốt của cung chủ.”

Ánh mắt Cung chủ bao hàm thâm ý nhẹ nhàng quét qua mặt của Vân Khê. Mặt nàng ngày càng thanh lệ xinh đẹp, bà ta không tự chủ đưa tay, vuốt ve khuôn mặt của mình, tiếc nuối chợt lóe rồi biến mất. (TM:

tự kỷ thấy ớn =.=)

Không nói gì, xoay người đi.

Hồi tưởng đến ánh mắt bí hiểm của cung chủ, Vân Khê đáy lòng nghi ngờ cùng bất an càng thêm sâu, bà ta có ý đồ gì? Trong Cấm Cung cất giấu cái gì?

“Thịnh công tử, Vân Khê cô nương, mời theo thuộc hạ đi Cấm Cung.” Có người đi lên trước, dẫn đường cho hai người.

Trong lòng một phen giãy dụa, Vân Trung Thịnh từ bỏ ý niệm khuyên Vân Khê trong đầu, có lẽ…… Có lẽ hắn có thể tuân theo ý mẫu thân, thử một chút, có lẽ…… Có lẽ hắn thật có thể có được lòng của nàng?

Trong nội tâm, hắn cũng có tâm tư nho nhỏ như vậy, cho nên mới dao động.

“Đi thôi! Hôm nay ngươi làm sao cứ ngẩn người ra?” Vân Khê nói, đúng như lời cung chủ nói, nàng đối với Vân Trung Thịnh không có lòng phòng bị.

Hơn nữa nàng đã biết hắn đối xử với huynh trưởng của hắn ra sao, chân thành, tình cảm, trọng tình trọng nghĩa như thế nào, càng khiến nàng tin tưởng hắn, hắn đáng để thâm giao, bằng hữu.

Mười ngày này có hắn làm bạn trong Cấm Cung cũng không tịch mịch.

“Đi thôi.” Vân Trung Thịnh hít sâu một hơi, hai người sóng vai cùng đi tới Cấm Cung.

Vân Huyễn điện ở phía Bắc, vách đá dựng đứng, trông từ phía xa tới, có một tòa cửa đá rộng lớn cao vút mà đứng trong mây

Cửa đá cao ngàn trượng,như xuyên qua thiên địa, vô cùng vô tận không thấy đỉnh, đứng sừng sững trong mây. Còn sau cửa đá có những gì, không ai biết được.

Giữa cửa đá, mơ hồ như có điêu khắc văn tự cổ xưa hai bên, Vân Khê phỏng đoán, đây chính là Cấm Cung?

Đứng xa cửa đá, Vân Khê cảm giác mình thoáng cái trở nên nhỏ bé, giống như một con kiến dưới chân con voi không lồ, chỉ có thể nhìn mà không thể chạm.

“Sau cửa đá chính là Cấm Cung rồi, muốn đi vào Cấm Cung, phải xem bản lãnh của bản thân. Không có thực lực, thì không cách nào gõ xoá bỏ lệnh Cấm Cung này.” Vân Trung Thịnh vẫn duy trì bình tĩnh, cưỡng chế hưng phấn trong lòng, đây cũng là lần đầu hắn tới Cấm Cung, hắn muốn tới Thánh Địa đã lâu, nội tâm ức chế không kìm được kích động.

“Ngươi nhìn ta.” Hắn nói, hai cánh tay thi triển, lăng không bay vọt, đạp trên mây như chim ưng chao lượn.

Vân Khê lộ ra vẻ kinh dị, không ngờ tiểu tử này công phu lợi hại như thế, theo phán đoán của nàng, ít nhất đã là Huyền Hoàng nhị phẩm rồi.

Hắn lăng không bay lên, chân đạp mây, như giẫm trên đất bằng, thật sự bất khả tư nghị.

Cho dù lấy tu vi của nàng, cũng không dám tùy tiện dạo chơi trong biển mây

Cẩn thận nhìn lên, Vân Khê nhìn thấy đầu mối.

Thì ra là ở dưới màn mây cũng không phải là không có vật gì, lúc Vân Trung Thịnh rơi xuống, mây mù tán loạn ra, có ngọn núi ẩn hiện trong đó.

Thì ra là như vậy!

Khóe môi vung lên tự tin độ cong, Vân Khê tung mình, không chút do dự nhảy vào trong mây.

Từ trên nhìn xuống, không có biển mây, ngọn núi trở nên rõ ràng hơn nhiều, nàng tính tìm điểm dừng chân, thỉnh thoảng nhảy hướng đông, thỉnh thoảng nhảy hướng tây, rất nhanh đuổi theo thân ảnh Vân Trung Thịnh phía trước.

“Ta còn tưởng rằng ngươi không dám tới đây?” Vân Trung Thịnh cúi đầu cười nói.

“Ngươi dám nhảy, ta làm sao lại không dám? Đừng quên, ngươi từng là bại tướng dưới tay ta!” Tóc đen lướt nhẹ quá mặt của hắn, hiển lộ rõ sự bướng bỉnh, Vân Khê tăng nhanh tốc độ, đem hắn bỏ lại phía sau.

Vân Trung Thịnh bất đắc dĩ cười một tiếng, nàng thật đúng là người mang thù, nhưng quên mất ai là người mạo phạm đối phương trước.

“Ngươi là người phương nào?” Trước cửa đá, người trấn thủ hung dữ trừng mắt nhìn Vân Khê, khí thế hung hãn, muốn đánh phủ đầu Vân Khê.

Vân Trung Thịnh đi sau Vân Khê, hắn tiến lên cùng người nọ giao

thiệp, một lúc lâu, người nọ mặt không chút thay đổi, mở ra cơ quan cửa đá, hướng về phía hai người dùng tay ra dấu mời.

“Trong nội cung đã chuẩn bị thức ăn trong mười ngày cho các ngươi, trong vòng mười ngày, cửa Cấm Cung cũng sẽ không mở ra, các ngươi tự giải quyết cho tốt.”

Cùng với cơ quan cửa đá mở ra, luồng khí tự nhiên biến đổi, Vân Khê cảm giác mình được không khí ấm áp bao quanh. Nàng nhẹ giơ lên bàn tay trắng nõn, đầu ngón tay ngưng tụ luồng khí, ngón tay nhẹ nhàng gảy, khí lưu kết tụ lại thành chất lỏng, theo đầu ngón tay chảy xuống.

Quá thần kỳ!

Người trong coi Cấm Cung là một người trung niên thấy nàng khác thường, cao ngạo chê cười: “Toàn bộ khí lưu trong Cấm Cung đều là linh khí thiên địa thuần khiết nhất, các ngươi may mắn có thể ở Cấm Cung tu hành mười ngày, hảo hảo mà quý trọng, không phải ai cũng có cơ hội tiến vào Cấm Cung tu hành.”

Nghe ngữ khí của nàng, hình như là châm chọc Vân Khê là người không biết gì, chưa từng thấy. Vân Khê lười cùng nàng so đo, nghĩ thầm nếu có thể đem cả tòa Cấm Cung di chuyển đi thì thật là tốt? Có thiên địa linh khí thuần khiết như vậy một khi đem ra sử dụng, không biết có thể đào tạo ra bao nhiêu cao thủ đứng đầu.

“Chúng ta đi thôi.” Vân Khê dẫn đầu tiến vào Cấm Cung.

Đợi hai người tiến vào Cấm Cung sau, phía sau cửa đá nặng nề khép lại, vốn cảm giác nơi đó có chút ít quái dị. Nghĩ lại, cung chủ chắc cũng không lãnh khốc đến mức không để ý sống chết của con trai chứ? (lần này đoán sai rồi)

Vân Khê vừa đi thăm Cấm Cung, vừa thu nạp linh khí, khi nàng ánh mắt quét qua bài vị lịch đại tổ tiên Vân tộc, nàng lưu ý quan sát, cũng không thấy có bài vị của Vân huyên.

Một người vạn năm trước oai phong một cõi, một khi bị phản bội Vân tộc, cái gì cũng không phải.

Thật đáng buồn, đáng tiếc.

Trang trí trong Cấm Cung rất đơn giản, đặc biệt là trong nội cung chỉ có một gốc cây linh thụ, cây này không biết bao nhiêu tuổi, rễ sâu bao nhiêu, trong Cấm Cung nồng đậm linh khí chính là đến từ cây linh thụ này.

Linh thụ, để hai cái giỏ, trong có không ít thức ăn, nghĩ đến chính là cung chủ sai người chuẩn bị cho bọn họ.

Vân Khê mở ra, nhìn coi, cười đùa nói: “Vân Huyễn điện thức ăn cũng không tệ lắm nha, của ta không như của ngươi a, sẽ không phải mẹ ngươi dựa vào đồ ngươi yêu thích, chuẩn bị riêng vì ngươi sao? Di? Sao chỉ có một cái bánh thọ……”

Vân Trung Thịnh nhìn thoáng trong cái giỏ, vành mắt hơi nóng, xúc động nói: “Hôm nay là sinh nhật của ta, ta cho là mẫu thân đã quên.”

Tay của hắn nâng lên chiếc bánh thọ, khẽ run, thì ra là hắn muốn tình thương của mẹ là hèn mọn như thế, chỉ là một cái bánh thọ, cũng đủ để hắn cảm động.

“Thì ra hôm nay là sinh nhật ngươi, vậy chúc ngươi sinh nhật vui vẻ!” Vân Khê nhìn hắn nhàn nhạt thương cảm, lòng có cảm xúc.

“Ta lúc nhỏ, rất ít nhìn thấy mẫu thân của ta, bà luôn bận rộn. Bà có rất nhiều phu thị, rất nhiều con cái, còn có nhiều công vụ xử lý chưa xong, ta muốn thấy bà một chút cũng rất khó…… Hàng năm chỉ có ngày sinh nhật ta, bà mới đến thăm ta, cùng nhau mừng sinh nhật. Hàng năm ta đều ở mong mỏi ngày này này, bởi vì hàng năm ngày này là ngày ta vui vẻ nhất……”

Vân Khê yên nhìn hắn, không nói gì.

“Sáng sớm hôm nay, ta nhận được lệnh của mẫu thân, đến Vân Huyễn điện. Ta cho rằng bà muốn cùng ta mừng sinh nhật, sau mới biết được là không phải……”

Vân Trung Thịnh nhíu chân mày, cổ họng vừa động, cũng nói không được nữa. Hắn cúi đầu, che giấu đáy mắt bi thương, đem chiếc bánh thọ cầm trong tay từng miếng từng miếng đưa vào trong miệng.

Lời của mẫu thân vẫn quay quanh trong lòng hắn, tàn khốc như vậy, hắn thật phải làm như vậy sao?

Mẫu thân, người đã đã quyết định muốn hy sinh con như con cờ, vì sao còn phái người đưa bánh thọ tới? Là muốn nhắc nhở con, hay là hành hạ con?

Người thật là tàn nhẫn!

Tí tách!

Nước mắt lặng lẽ chảy xuống, làm ướt mặt đất.

Vân Khê trong lòng thở dài, có thể làm cho hắn rơi nước mắt, nghĩ đến hẳn là trong lòng khổ tới cực điểm rồi, nàng không đành lòng.

“Ai, ta làm ảo thuật cho ngươi xem!” Tay nàng quơ quơ trước mặt Vân Trung Thịnh, hấp dẫn sự chú ý của hắn.

“Ngươi nhìn tay của ta, hiện tại cái gì cũng không có.” Nàng đảo bàn tay, “Hiện tại đâu rồi, ta muốn biến ra một viên linh quả, ngươi nhìn cẩn thận…… Ta biến! Ta biến! Ta biến!”

Nàng cố ý kéo dài trường âm, đợi bàn tay lật qua, nơi lòng bàn tay rõ ràng xuất hiện một viên phẩm chất cực cao là Thiên Tâm quả.

Vân Trung Thịnh lộ ra kinh ngạc, hai mắt sáng ngời: “Thiên Tâm quả? Ngươi lại có thứ tốt bực này?”

“Cho ngươi!” Vân Khê hào sảng cười một tiếng, đem Thiên Tâm quả vứt cho hắn.

Vân Trung Thịnh cẩn thận tiếp được, thành kính nhìn Thiên Tâm quả, không nỡ phục dụng.

“Thật đem tặng ta?” Hắn có chút không tin, phẩm chất linh quả cao như vậy, coi như là ở Vân Huyễn điện cũng là vô cùng khó được. Chính mẫu thân cũng rất ít phục dụng, chớ nói chi là đem nó ban cho con của bà.

Nội tâm ấm áp, hắn rất là cảm động.

Vân Khê cười một tiếng, tiếp tục phiên động bàn tay nói: “Sau đây, ta biến thêm hai người…… Một người là tiểu soái ca trên trời dưới đất có một không hai, một người khác là tiểu mỹ nhân người gặp người thích hoa nhường nguyệt thẹn tuyệt thế…… Ta biến! Ta biến! Ta biến!”

Không có phản ứng.

Vân Khê thấp ho khan vài tiếng, có chút lúng túng, lắc lư ống tay áo, không ngừng cố gắng.

“Tiểu suất ca cùng tiểu mỹ nhân…… Ta biến! Ta biến! Ta biến!”

Vẫn là không có phản ứng.

Vân Trung Thịnh dường đã xem thấu mánh khóe của nàng, cúi đầu nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng bóng.

Vân Khê lúng túng cười một tiếng, liếc nhìn Ngọa Long cư, chỉ thấy Tiểu Mặc đang cùng muội muội hưng phấn thưởng thức linh quả, hoàn toàn không nhớ tới nàng. Quá ngây thơ rồi? Hắn hai năm đã không chơi!

“Xấu hổ quá.” Tiểu tử thúi, như vậy không nể mặt.

“Tiểu Mặc rất khả ái rất thông minh, tin tưởng phụ thân hắn nhất định cũng là một người rất ưu tú rất xuất chúng.” Vân Trung Thịnh cười khổ, chính là mẫu thân không khỏi quá đề cao hắn, hắn tại sao phải lấy được trái tim của nàng đây? Hắn có thực lực gì mà sánh với trượng phu của nàng? (TM: mô phật, thí chủ nghĩ đúng lắm, bể khổ vô biên quay đầu là bờ…)

Nếu cứ cố thì chỉ tự rước lấy nhục thôi.

“Thịnh thúc thúc nói không sai, cha ta chính là một rất tài giỏi.” Lúc này, Tiểu Mặc nắm tay muội muội đi ra, con ngươi hắn linh động, cất giọng nói, “Mẫu thân của ta thích nhất là phụ thân, phụ thân cũng thích nhất là mẫu thân, bất luận kẻ nào nếu như có ý đồ với mẫu thân, vậy hắn phải cẩn thận rồi, cha ta nhất định sẽ hung hăng đập hắn!”

Hừ hừ, mơ tưởng có ý đồ với mẫu thân!

Đừng cho là ta nhìn không ra! (TM: *lau mồ hôi* nhóc này mấy tuổi vậy trời?)

Tiểu Mặc rất cơ trí, phụ thân không có ở đây, hắn muốn thay phụ thân trông coi mẫu thân, hắn cũng không muốn có một cha dượng.

Vân Khê mỉm cười, tiểu tử này cũng không tránh khỏi quá nhạy cảm.

Vân Trung Thịnh lộ ra thần sắc khó xử, nghĩ thầm chẳng lẽ mình tâm tư rõ ràng như vậy sao?

“Tiểu Mặc, nơi đây linh khí rất đầy đủ, rất thích hợp tu luyện. Bắt đầu từ hôm nay, con hãy và mẫu thân cùng nhau tu luyện.” Vân Khê dùng ánh mắt hỏi thăm Vân Trung Thịnh, “Thịnh công tử, ngươi sẽ không để tâm chứ?”

“Dĩ nhiên không ngần ngại.” Vân Trung Thịnh đã sớm biết trên người nàng có một bảo vật, có thể đem hai đứa con của mình giấu ở trong đó, tùy thân đem theo, cho nên đối với con nàng đột nhiên xuất hiện, hắn cũng không lấy làm lạ.

“Vậy thì tốt!” Vân Khê ho nhẹ thanh âm, được voi đòi tiên, “Dù sao nơi này linh khí còn nhiều, nếu như ta gọi thêm mấy thú sủng đi ra ngoài, cùng nhau tu luyện, ngươi khẳng định cũng sẽ không để ý chứ?”

Phút cuối cùng, nhìn hắn cười một cái.

Trước mặt Vân Trung Thịnh hiện ra một hàng dài thú sủng, ở Vân Huyễn điện nghênh ngang rêu rao khắp nơi, khóe miệng hung hăng

kéo.

Nàng ở nơi này là ở hỏi ý kiến của hắn? Hắn có thực lực cùng tư cách ngăn cản nàng sao?

“Không ngại.”

Vân Khê đem tất cả thú sủng hết thảy triệu ra, hơn nữa còn một đôi trai gái, nàng trong Cấm Cung thật có thể nói là kiếm lớn rồi!

Cửu cô cô cùng Thủy Quy cự thú thu nạp linh khí theo cách tối ưu nhất, trên căn bản những thú sủng khác thu nạp lượng linh khí có sự khác biệt lớn,chính là gấp mười lần gấp mười lần a.

Tiểu phượng hoàng càng kiêu ngạo hơn, trực tiếp bay lên cao hưởng thụ linh khí, sảng khoái đến bay bổng.

Tiểu Nguyệt Nha thấy nhiều thú sủng như vậy, hưng phấn mà khua tay nhỏ bé, một lát chạy đến bên cạnh Cửu cô cô, sờ sờ cái đuôi của nó, một lát chạy đến bên chân Thủy Quy cự thú, kiễng chân bò lên mai rùa, đùa đến bất diệt nhạc hồ.

Tiểu Mặc so sánh với nàng an tĩnh hơn, ngồi xuống bên cạnh Vân Khê, theo mẫu thân tu luyện.

Kiếm Kinh Hồng tựa hồ không để ý tới linh khí, thỉnh thoảng có ý đồ truy bắt bảo kiếm của Vân Trung Thịnh.

Cuộc sống cứ như vậy ngày từng ngày trôi qua……

Kì hạn mười ngày, chỉ còn lại có hai ngày.

Tâm tư Vân Trung Thịnh càng lúc càng nặng, hắn biết nếu hắn không

có hành động…, mẫu thân có thể thật sự sẽ đem bọn họ nhốt ở chỗ này, không để cho bọn họ rời đi Cấm Cung nửa bước.

Mấy ngày qua, vừa có con của Vân Khê, lại có nhiều thú sủng ở bên, hắn căn bản không thể cùng nàng một mình chung đụng, càng đừng nói tăng tiến tình cảm lẫn nhau.

Hắn rốt cuộc muốn làm thế nào mới có thể vừa để cho mẫu thân mãn ý, mà cũng sẽ không làm bất hòa tình hữu nghị của hắn và Vân Khê vất vả tạo dựng lên đây?

(mãn ý: hài lòng)

Hắn liếc mắt nhìn Vân Khê, Tiểu Mặc nhạy cảm nhận ra, ánh mắt liếc qua: “Thịnh thúc thúc, ngươi có chuyện gì sao?”

“Khụ, thúc thúc có việc muốn cùng mẹ ngươi hàn huyên một chút.” Bị một hài tử ngó chừng như thế, Vân Trung Thịnh cả người không được tự nhiên.

“Vậy ta có thể nghe không?” Ánh mắt Tiểu Mặc lóe lên một chút quỷ dị, kiên quyết không cho hắn cùng mẫu thân một mình chung đụng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là nụ cười thuần khiết vô tội, đáy mắt có hàn quang lóe lên, cùng tôn chủ một bụng đen tối

“…… Có thể, dĩ nhiên có thể.” Hắn có thể nói không sao? Mặt của hắn đều nhanh bị tiểu tử này nhìn chằm chằm ra.

Vân Khê nghe được tiếng hai người, thu công, từ từ mở mắt ra.

“Chuyện gì?”

“Ta……” Vân Trung Thịnh vừa định mở miệng, chung quanh vài ánh

mắt nhất tề hướng hắn quăng tới, hắn cả kinh đem câu nói kế tiếp hết thảy nuốt trở về, có nhiều ánh mắt nhìn như vậy, có của người có cả của thú, hắn ngay cả có sắc tâm cũng không dám a. (TM: cứ tưởng tượng cảnh này làm ta chết cười rồi)

“Nam tử hán có gì cứ việc nói thẳng, ấp a ấp úng, Tiểu Mặc nhà chúng ta cũng không như vậy.” Vân Khê không nhịn được.

Vân Trung Thịnh đầy hắc tuyến, điều này có thể giống nhau sao? Đồng ngôn vô kỵ (lời trẻ con thường vô ý), từ trước đến giờ chính là tiểu bằng hữu độc chiếm a.

“Mẫu thân, Thịnh thúc thúc mấy ngày qua luôn là thừa dịp ngươi không chú ý, len lén nhìn ngươi.” Tiểu Mặc làm trò trước mặt hắn, đâm thọc, để cho Vân Trung Thịnh một trận xấu hổ.

“Không có, không thể nào, Tiểu Mặc, ngươi nhìn lầm rồi, thúc thúc là suy tư, không có nhìn mẫu thân ngươi.”

“Thật sao?” Tiểu Mặc vẻ mặt hồ nghi. (TM: *lau mồ hôi tập hai* xin hỏi lại lần nữa tiểu bằng hữu này bao nhiểu tuổi vậy?)

“Thật sự!” Vân Trung Thịnh buồn bực vô cùng, là thật, nếu không hắn phải gánh trên lưng tội danh đáng xấu hổ.

Vân Khê thâm ý nhìn Vân Trung Thịnh, cũng cảm thấy lời nói của hắn càng ngày càng cổ quái, lại liên tưởng đến mấy ngày nay ở Cấm Cung trong cuộc sống tiêu dao, chuyện không khỏi có chút quá mức thuận lợi. Chẳng lẽ cung chủ thật lòng tốt như vậy, làm cho nàng ở chỗ này tận tình tăng thực lực lên?

“Thịnh công tử, ngươi thành thật nói cho ta biết, lúc trước tiến vào Cấm Cung, ngươi vì sao muốn ngăn cản ta tới Cấm Cung? Có phải

ngươi biết cái gì, cho nên mới muốn ngăn cản ta không?”

Vân Trung Thịnh rõ ràng lưỡng lự.

“Ngươi không nói cũng không sao, chính là một Cấm Cung, không làm khó được ta!” Vân Khê thử dò xét nói.

“Ngươi căn bản không biết cấu tạo Cấm Cung, ở chỗ này, ngươi dùng Na Di thuật căn bản là không thể thực hiện được. Muốn rời khỏi Cấm Cung, cách duy nhất là mở cửa cơ quan ở ngoài Cấm Cung, từ bên trong căn bản là không cách nào đi ra ngoài.” Vân Trung Thịnh nói đến một nửa, quan sát sắc mặt Vân Khê thay đổi, hắn chợt giật mình hiểu ra, mình bất tri bất giác lộ ra.

“Nói cho ta biết, rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Nếu ngươi còn xem ta là bằng hữu, vậy thì thành thật nói cho ta biết!” Vân Khê thanh âm nghiêm túc.

Vân Trung Thịnh bi ai hai mắt nhắm nghiền, lần nữa mở ra, đáy mắt hiển lộ ra trấn tĩnh: “Được rồi, ta thật thoại thật thuyết (tức là ăn ngay nói thẳng đó). Trước khi tới Cấm Cung, mẫu thân ra lệnh, nếu ta không lấy được Tàn Hoa bí lục trên người ngươi, bà sẽ khiến cả ta và ngươi cùng nhau chết trong nội cung!”

Hắn cố ý lược bớt nội dung, bởi vì hắn không muốn tự rước lấy nhục.

Không ngoài ý nghĩ của Vân Khê, chẳng qua là lạnh lùng cười một tiếng, nói: “Ta đã sớm đoán được bà ta có mục đích khác, bà ta xem ta như cái đinh trong mắt, như thế nào có lòng tốt như vậy, để cho ta hảo hảo ở trong nội cung tu luyện tăng thực lực lên đây? Vậy ngươi tại sao chậm chạp không mở miệng hỏi ta? Nói không chừng ta thật sẽ đem Tàn Hoa bí lục nói cho ngươi biết?”

“Xin lỗi, ta cũng không muốn làm như vậy, nhưng ta không có lựa chọn nào khác……” Vân Trung Thịnh áy náy, hắn nhịn nhiều ngày như vậy, hiện tại rốt cục nói ra khỏi miệng, cả người hắn dễ dàng rất nhiều. Thay vì ẩn nhẫn, lừa gạt nàng, thà thẳng thắn đối mặt, cùng lắm chính là chết ở chỗ này, hắn đã không còn ôm bất kỳ hi vọng gì đối với mẫu thân.

Vân Khê nhìn hắn, nhìn hồi lâu, lúc này mới từ từ thu hồi tầm mắt. Nàng cũng không có bối rối, nàng là tự nguyện tiến vào Cấm Cung tu luyện, cho nên cũng không trách hắn. Nàng làm như vậy, mục đích chủ yếu nhất là vì che chở ca ca, chỉ cần nàng ở chỗ này, cung chủ cũng sẽ không hạ thủ đối với ca ca.

Chờ ca ca hoàn thành kế hoạch báo thù, nàng nghĩ biện pháp đi ra ngoài không muộn, nàng cũng không tin Cấm Cung có thể vây khốn nàng!

“Không phải là còn có hai ngày sao? Chờ đến ngày thứ mười rồi hãy nói, hiện tại nên làm gì thì làm đi.” Vân Khê ngoài miệng mặc dù nói như vậy, đáy lòng bắt đầu tính toán như thế nào mới có thể an toàn rời khỏi Cấm Cung.

Căn cứ vào quan sát của nàng, cả Cấm Cung, có một cánh cửa sắt, bọn họ chẳng bao giờ đến gần. Đại khái là trước khi đi, cung chủ cảnh cáo, làm cho nàng sinh lòng đề phòng, cho nên không dám tự ý động vào bất kỳ vật gì trong Cấm Cung để tránh gặp bất trắc. Nhưng thật sự không cách nào đi ra ngoài, nàng cũng chỉ có bí quá hoá liều……

Vân Huyễn điện, cung chủ giận tím mặt, hướng về phía Liên sứ nổi giận.

“Hai trăm người! Ngắn ngủn mấy ngày, đã chết hai trăm người! Các ngươi ai có thể nói cho bổn tọa, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Trong đại điện, mọi người câm như hến, ai cũng không dám vào lúc này đứng ra, làm bao cát cho cung chủ trút giận.

Cung chủ ánh mắt lạnh như băng quét qua tại chỗ mọi người, lạnh lùng nói: “Đừng tưởng rằng các ngươi không lên tiếng sẽ không có chuyện, hai trăm người chết này đều là tinh anh của Vân Huyễn điện, nói không chừng người chết chính là ngươi, ngươi, ngươi…… Hoặc là ngươi!”

Tay nàng điểm qua từng người: “Vân Huyễn điện xảy ra chuyện lớn như vậy, các ngươi lại không tra ra, có phải chờ có người tới ám sát bổn tọa, các ngươi mới có thể thật tình đi điều tra không? Toàn là đồ vô dụng!”

Ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, cuối cùng vẫn là Mặc Liên đại nhân dẫn đầu đi lên trước, bẩm báo nói: “Cung chủ, theo thuộc hạ thống kê, hai trăm người chết đều là người làm việc cho cung chủ, thay cung chủ hoàn thành các nhiệm vụ trọng yếu, bọn họ gia nhập Vân Huyễn điện phần lớn vượt quá hai mươi năm, thời gian ngắn nhất là mười sáu năm, cho nên thuộc hạ suy đoán, giết chết hai trăm người này, thủ phạm phía sau, có khả năng cùng nhiệm vụ bọn họ thi hành có liên quan.”

“Mặc Liên đại nhân nói không sai, thuộc hạ cũng nghĩ như vậy.”

“Không sai, khẳng định chính là nghiệt dư còn lại làm.”

“……”

Còn lại mấy vị Liên sứ đại nhân rối rít phụ họa, thật giống như ý nghĩ

các nàng cùng chung thương nghị ra, Mặc Liên đại nhân giận đến tím mặt, thật là một đám vô sỉ không làm mà được hưởng, ngu xuẩn!

Cung chủ nheo mắt lại, gật đầu nói: “Ngươi phân tích rất đúng, cùng bổn tọa suy đoán bất mưu nhi hợp (tức là không bàn mà nghĩ giống nhau đó).”

Thì ra là, vô sỉ hơn vẫn còn ở đây a.

Mặc Liên đại nhân nào dám nói cung chủ nửa điểm không phải, liên tục nịnh nọt nói: “Cung chủ anh minh, không biết cung chủ còn có ý nghĩ khác?”

“Bổn tọa nhớ không lầm thì hai trăm người này từng tham dự nhiệm vụ diệt trừ cấm kỵ nhất tộc, lúc trước phái đi Ngạo Thiên đại lục thi hành mệnh lệnh, trừ hai trăm người này, còn có hơn hai mươi người, trong đó cũng bao gồm mấy người các ngươi.”

Mấy vị Liên sứ đại nhân đáy lòng âm thầm cả kinh, đúng là như thế, nếu hung thủ thật là hướng về sự kiện tàn sát năm đó, như vậy các nàng vô cùng có khả năng trở thành mục tiêu kế tiếp của đối phương.

“Cung chủ, vậy kế tiếp chúng ta nên làm như thế nào?” Hồng Liên đại nhân hỏi.

“Bổn tọa cho là……” Cung chủ mới nói được một nửa, đột nhiên cảm giác được trên mặt ngứa, dùng sức gãi mấy cái, trên da để lại dấu màu đỏ.

Hoàng liên đại nhân thấy được, thầm hô một tiếng, muốn nhắc nhở cung chủ, hai bên trái phải Lam Liên đại nhân cùng Thanh Liên đại nhân ngăn cản nàng. Hiện tại cung chủ tâm tình không tốt, nếu là biết

được mặt của mình có vấn đề, tâm tình chẳng phải là càng hỏng bét? Đến lúc đó chịu đau khổ còn không phải là các nàng?

“Bổn tọa vốn cho là huynh muội Vân Trung Thiên hai người ở sau lưng giở trò, nhưng là bây giờ xem ra, tựa hồ không có khả năng. Vân Khê bị vây ở Cấm Cung, căn bản không có cơ hội động thủ, chỉ dựa vào Vân Trung Thiên, lấy thực lực của hắn, căn bản không thể nào một mình giết chết nhiều cao thủ như vậy. Bổn tọa hoài nghi, trừ huynh muội Vân Trung Thiên hai người ra, khẳng định còn có những thứ khác cấm kỵ nhất tộc dư nghiệt ở Vân Thành âm thầm hoạt động.”

“Các ngươi nghe kỹ cho bổn tọa, bắt đầu từ bây giờ, đem toàn bộ hơn hai mươi tên cao thủ còn lại, toàn bộ tập trung ở một chỗ, ai cũng không được tự tiện rời đi, bổn tọa cũng muốn xem một chút, đối phương còn thế nào tiếp tục giết người?”

“Cung chủ anh minh!” Mọi người nhất tề hô.

Cung chủ hừ lạnh một tiếng, ngón tay theo thói quen xoa mặt của mình, gãi mấy cái, nhăn mặt nhíu mày, không giải quyết xong rất phiền.

Mấy vị Liên sứ âm thầm trao đổi lấy ánh mắt, ai cũng không dám đứng ra nhắc nhở nàng, đáy lòng cũng đang âm thầm rụt rè, mặt cung chủ rốt cuộc bị sao vậy, càng xem càng thấy có cái gì không đúng.

Sương phòng bí mật của Hương Lâu, Vân Trung Thiên tay cầm danh sách, một số tên đã bị gạch chéo, trên danh sách hắn đã giết hai trăm người, hiện tại chỉ còn lại có hai mươi bốn người. Thực lực đều ở trên Huyền Hoàng, trong đó có bốn người là Liên sứ ở Vân Huyễn điện, thực lực là Huyền Hoàng ngũ phẩm trở lên, cũng không phải là

dễ dàng đối phó.

Đường báo thù phía trước càng thêm gian nan……

“Thiên công tử, thuộc hạ dò thăm, cung chủ đem hai mươi bốn tên còn lại tụ tập đến một chỗ, không cho phép bọn họ tùy ý hành động, xem ra là có đề phòng. Chúng ta sau này nên làm gì bây giờ?” Vân Dương đứng ở một bên dò hỏi.

Vân trung Thiên trầm tư, bình tĩnh giọng nói: “Vân Dương, ngươi có phát hiện hay không, quá trình chúng ta báo thù vô cùng thuận lợi? Thật giống như sau lưng có người cố ý giúp chúng ta…… Tựa như đêm qua chúng ta đi ám sát cao thủ thứ hai trăm lẻ một, nàng đợi ở trong nhà, cửa phòng ngay cả một người thủ vệ cũng không có. Lúc chúng ta ám sát nàng, nàng cũng không có chút phản ứng nào, thật giống như chính là ở nơi đó chờ chúng ta ám sát. Còn có lúc trước, cũng là quá thuận lợi đi, bọn họ cũng chưa có bất kỳ phản kháng, đã bị chúng ta giết. Nếu không phải khám nghiệm thân phận của tử thi, đúng là kẻ chúng ta muốn giết, ta thật hoài nghi là có người thiết kế ở dẫn chúng ta mắc câu hay không……”

Vân Dương cười đùa nói: “Thiên công tử, báo thù thuận lợi là chuyện tốt, ngài tại sao để ý những thứ này? Nói không chừng có người cũng có cừu oán với bọn họ, chẳng qua là không dám tự mình động thủ, cho nên cho chúng ta ra tay giết người, này không có gì lớn.”

“Không! Ngươi nói sai lầm rồi, sau chuyện này tuyệt đối có kỳ quặc.” Vân Trung Thiên, dốc lòng phân tích nói, “Nếu thật sự có người muốn cho chúng ta đích thân ra tay giết người, như vậy ý đồ của bọn hắn thật đáng hoài nghi, bọn họ hoặc là giống chúng ta có thù oán với những kẻ này, hoặc là có ý đồ khác, nói không chừng nắm giữ chứng cứ về chúng ta, đến lúc đó cắn ngược lại chúng ta một ngụm, đem chúng ta đưa vào chỗ chết!”

Vân Dương hít một hơi lãnh khí, lúc này mới giật mình xét tính nghiêm trọng: “Thiên công tử, vậy chúng ta bây giờ nên làm gì? Tiếp tục thi hành báo thù kế hoạch, hay là tra ra những người này rốt cuộc là người nào?”

Vân Trung Thiên nhẹ nhàng thở dài, ngón tay thon dài nhẹ xoa mi tâm, lắc đầu nói: “Hiện tại hai chuyện này không dễ dàng, chúng ta phải bàn bạc kỹ hơn. Đúng rồi, qua hai ngày nữa, Khê Nhi từ Cấm Cung trở lại, không biết cung chủ có dùng thủ đoạn, đem Khê Nhi ép ở lại Vân Huyễn điện hay không? Ngươi tiếp tục đi tìm hiểu tin tức, có tình huống gì, lập tức hướng ta hồi báo.”

Vân Trung Thiên đứng dậy, muốn rời đi, Vân Dương gọi hắn: “Thiên công tử, còn có một chuyện, không biết nên nói hay không.”

“Ngươi nói.”

“Thuộc hạ vẫn phái người ở truy xét tung tích Vân Mạch Thiên, có người truyền tin nói, ở phủ của Đại tiểu thư từng thấy một người tương tự Vân Mạch Thiên xuất hiện, nhưng là không dám xác nhận. Theo lý thuyết, Vân Mạch Thiên lúc này hẳn là kiêng kỵ nhất là nữ nhi của cung chủ, không nên xuất hiện ở phủ đệ của Đại tiểu thư, cho nên thuộc hạ đối với tin tức kia rất hoài nghi.”

Vân Trung Thiên hí mắt, giọng nói thanh nhã: “Đại tiểu thư cùng Vân Mạch Thiên vợ chồng tình thâm, Đại tiểu thư có thể vì giữ tánh mạng của trượng phu mà cam tâm chịu tội, lúc này chứa chấp Vân Mạch Thiên cũng không phải không có khả năng. Chuyện này ngươi cũng đừng quản, ta sẽ tìm cơ hội tự mình đi một chuyến tới phủ của Đại tiểu thư.”

“Vâng! còn có một chuyện khác, thuộc hạ phải bẩm báo. Vân Huyễn

điện Thánh nữ tổng tuyển cử sắp tới, Vân tộc Nội tông cao thủ cũng sẽ đến, chúng ta là chuẩn bị chút ít, đề phòng bất cứ tình huống nào?" Vân Dương nói.

"Này chuyện này ngươi nhắc nhở rất đúng, Khê Nhi muốn tham gia Thánh nữ tổng tuyển cử, không thể không có Vân tộc Nội tông cao thủ ủng hộ. Ngươi muốn cẩn thận lưu ý tin tức Nội tông cao thủ, một khi bọn họ xuất hiện ở Vân Thành, lập tức hướng ta bẩm báo." Vân Trung Thiên đưa mắt, hướng phương xa, thở dài nói, "Lúc này Vân Thành là thời buổi rối loạn, cũng chính là lúc chúng ta tung mình thật là tốt cơ hội, bỏ lỡ lần này, không biết còn phải đợi tới khi nào a……"

Hai ngày thời gian thật nhanh trôi qua, cuối cùng đã tới kì hạn Vân Khê tiến vào Cấm Cung tu luyện ngày thứ mười.

Mười ngày tu hành, cũng không cho Vân Khê cơ hội đột phá, có thể thấy được Huyền Hoàng ngũ phẩm đích xác là một đạo rất khó đột phá,Tiểu Mặc Huyền giai liên tiếp tăng hai phẩm, tấn chức trở thành Thần huyền tứ phẩm.

Huyền Dực cùng Hổ Vương thực lực cũng tăng lên không ít, về phần những thú sủng khác cửa bởi vì thực lực của bản thân khởi điểm rất cao, cho nên tăng lên được không phải là rất rõ ràng.

Làm cho người ta ngoài dự tính biểu hiện không nhỏ của Tiểu Nguyệt Nha.

Tại thời điểm các thú sủng tích cực tu luyện, nàng một người hừ hừ theo sát ca ca, học tư thế luyện kiếm của ca ca, khoa tay múa chân, lại còn giống y hệt. Mặc dù có lúc ngã xuống một chút, rất kiên cường tự mình bò dậy, không ngừng cố gắng, không khóc nháo loạn.

Vân Khê thấy một màn như vậy, trong lòng xúc động vô cùng, xem ra

nguyện vọng của nàng muốn đem nữ nhi dạy thành thục nữ không phải không có khả năng, ai bảo cả nhà bọn họ ai cũng là thiên tài tập võ đây?

Nàng không muốn đi dạy nữ nhi tập võ, bởi vì hiện tại tuổi của nữ nhi còn quá nhỏ, mà là làm cho nàng tự phát triển, nàng thích học ca ca luyện kiếm, sẽ cho nữ nhi học tập, nàng không ngăn trở. Đợi nàng lớn hơn một chút, sẽ dạy nàng hệ thống tập võ cũng không muộn.

“Mười ngày đã đến.”

“Đúng vậy a, mười ngày đã đến.” Vân Trung Thịnh mê mang ngó chừng hướng cửa đá, hắn không biết kế tiếp rốt cuộc sẽ phát sinh chuyện gì, không thể làm gì khác hơn là đợi vận mệnh rơi xuống.

Không lâu, từ bên ngoài cửa đá truyền đến thanh âm một cô gái: “Thịnh công tử, cung chủ để cho thuộc hạ hỏi một tiếng, lời nàng nhắn nhủ chuyện làm thế nào rồi?”

Vân Trung Thịnh đang muốn mở miệng trả lời, Vân Khê hướng hắn ngăn lại, Vân Trung Thịnh hiểu ý, chần chờ hướng ngoài cửa hô lớn: “Chuyện đã làm thỏa đáng rồi, ngươi trước mở cửa ra, ta liền mang đồ tự mình đưa tới cho mẫu thân.”

Ngoài cửa yên lặng chốc lát, cô gái nói: “Thịnh công tử, không phải là thuộc hạ không tin ngươi, cung chủ dặn, trước muốn nhìn thấy đồ, mới có thể mở cửa cho các ngươi đi ra ngoài.”

Vân Trung Thịnh rõ ràng sửng sốt, đưa mắt nhìn về phía Vân Khê, hạ giọng nói: “Làm sao bây giờ? Nàng căn bản không mắc mưu, không đem cửa mở ra, ta cũng không có cách nào.”

Vân Khê suy tư, đối với hắn nói: “Ngươi trước nghĩ biện pháp kéo

dài thời gian, ta tìm một chút có hay không những cơ quan khác mở cửa.”

“Tốt.” Vân Trung Thịnh nghĩ không ra biện pháp khác, không thể làm gì khác hơn là hướng ngoài cửa hô lớn, “Ngươi trước chờ, ta hiện tại sẽ đem cho bí lục của nàng……”

Ngoài cửa lại truyền tới thanh âm: “Thịnh công tử, các ngươi tốt nhất không nên giở trò, cung chủ rất coi trọng chuyện này, nếu không thấy bí lục chân chính, ta sẽ không mở cửa.Mặt khác, cung chủ nói, cho các ngươi thêm hai ngày, sau hai ngày người không thấy bí lục, như vậy đến lúc đó người sẽ khởi động cơ quan trong nội cung, các người tự gánh lấy hậu quả!”

“Trong nội cung còn có những khác cơ quan?” Vân Khê híp mắt, trầm tư, xem ra cung chủ không phải là lừa đảo a.

“Ta nghe người ta nói quá, trong nội cung trang bị cơ quan hủy diệt, là dùng để đối phó ngoại nhân tự ý xông vào Cấm Cung…… Không nghĩ tới mẫu thân tuyệt tình như thế, sẽ đối chúng ta hạ sát.” Vân Trung Thịnh thở dài nói.

“Nhất định sẽ có biện pháp.” Vân Khê nói, nội tâm bất an.

Quyển 5 - Chương 134: Cung chủ bị hủy dung

Mười ngày, Thịnh Nhi còn chưa trở về, Vân Bác Viễn bất an đi tới đi lui trong viện, thỉnh thoảng quay đầu nhìn về hướng đại môn. Hắn là Phu thị thứ tư của cung chủ, tính tình thanh nhã, không tranh quyền thế, Thịnh Nhi là con trai duy nhất của hắn.

Vốn tưởng rằng Thịnh Nhi hôm nay có thể từ Cấm Cung xuất quan, cho nên thật sớm hắn đã chờ nhi tử ở chỗ này, ai ngờ đợi từ khi trời sáng đến trời tối, vẫn không có nhìn thấy nhi tử trở về. Hắn càng ngày càng cảm thấy chuyện có cái gì không đúng.....

“Công tử, không xong! Nghe nói cung chủ hạ lệnh, nếu Thịnh công tử không cách nào lấy Tàn Hoa bí lục từ Vân Khê cô nương, cung chủ sẽ phải khởi động cơ quan Cấm Cung, đem Thịnh công tử cùng Vân Khê cô nương cùng nhau chết ở trong Cấm Cung.” Có hạ nhân đi trước bên ngoài cửa Cấm Cung hỏi thăm trở lại, vội vàng bẩm báo.

“Ngươi nói cái gì?” Vân Bác Viễn khiếp sợ, đồng thời tức giận, “Nàng tại sao có thể như thế? Không được, ta muốn đi tìm nàng, ta muốn chất vấn nàng, nàng rốt cuộc còn nhớ Thịnh Nhi là con trai ruột của nàng không?”

Hạ nhân ngăn hắn, nói: “Công tử, ngài bình tĩnh một chút! Mới vừa thuộc hạ cố ý ở lại chỗ ở của cung chủ thăm dò một chút, nghe nói tối nay cung chủ triệu Cửu Phu thị thị tẩm, ngài hiện tại nếu là đi quấy rầy, sợ rằng sẽ chọc cho cung chủ nổi giận. Đến lúc đó chẳng những không cứu được Thịnh công tử, còn có thể bởi vì chọc giận cung chủ, để cho Thịnh công tử nhận sự trừng phạt lớn hơn.”

Vân Bác Viễn đau lòng hừ lạnh một tiếng: “Đến lúc nào rồi, ta còn quản có thể chọc giận nàng hay không sao? Nàng vĩnh viễn là như vậy, vì tư lợi, vì đạt tới mục đích của mình, chưa bao giờ đem ruột thịt mình để ý.”

“Ngươi đi! Tiếp tục đi hỏi thăm tin tức, ta phải đi tới tẩm cung của cung chủ, ta muốn cung chủ cho ta một cái công đạo!” Vân Bác Viễn vung tay áo, cất bước đi về phía đại môn, mặc dù thuộc hạ muốn tiến lên ngăn cản, cũng không thể lay động được hắn.

Đối với tình cảm của cung chủ, hắn đã sớm thất vọng, nhi tử là người duy nhất hắn thương, là chỗ dựa của hắn, chính là bất cứ giá nào dù mất tánh mạng, cũng tuyệt không thể mất đi nhi tử.

Tẩm cung của cung chủ, ngọn đèn dầu mê ly, bên trong thanh âm nam nữ mập mờ cùng cười vui thỉnh thoảng truyền ra.

Thủ vệ ở bên ngoài tẩm cung những cao thủ đã quen với việc này, mặt không chút thay đổi, mắt nhìn phía trước, phảng phất không nghe thấy cả.

Vân Bác Viễn một đường vượt qua xông, bước nhanh đi về phía tẩm cung, phía sau đi theo mấy tên ý muốn ngăn thuộc hạ của hắn, động tĩnh không lớn không nhỏ, kinh động thủ vệ.

“An tĩnh chút! Ai cũng không cho phép quấy rầy nhã hứng của cung chủ! Nga, hóa ra là tứ Phu thị, đã trễ thế này, ngài tới nơi này muốn làm gì? Cửu Phu thị hắn..... đang bên trong đây.” Hộ vệ tận lực dùng phương thức uyển chuyển nhắc nhở hắn, để cho hắn biết khó mà lui.

Vân Bác Viễn không có phản ứng, trực tiếp lướt qua nàng, hướng bên trong tẩm cung hô lớn: “Cung chủ, xin hãy thả Thịnh Nhi ra,

Thịnh Nhi từ trước đến giờ hiếu thuận hiểu chuyện, chưa bao giờ làm chuyện sai, người thả hắn ra. Người muốn có tàn Hoa bí lục có thể dùng nhiều cách khác, vì sao hết lần này tới lần khác muốn bức Thịnh Nhi? Người biết tính tình đứa nhỏ này, hắn không làm chuyện trái lương tâm, người bắt buộc hắn như vậy chẳng khác gì là muốn buộc hắn chịu chết a!”

Bên trong gian phòng thanh âm nam nữ hoan ái dừng lại, nhưng không có hồi âm.

Hộ vệ chừng suy nghĩ, tiếp tục ngăn cản Vân Bác Viễn: “Tứ Phu thị, không nên làm khó chúng ta, vội vàng rời đi! Có chuyện gì, ngày mai rồi hãy nói.”

“Ngươi cút cho ta!” Vân Bác Viễn phất tay áo, dễ dàng đem hộ vệ hất qua một bên. Bọn hộ vệ kinh ngạc, không ngờ công phu Vân Bác Viễn cao như thế.

“Cung chủ, người niệm tình phu thê nhiều năm, bỏ qua cho Thịnh Nhi. Hắn là mệnh căn của ta, so với tính mạng ta càng thêm trọng yếu, người không thể đối xử với hắn như vậy! Cung chủ ——”

“Câm miệng!” Có thanh âm nam tử dẫn đầu từ bên trong gian phòng truyền ra, trong thanh âm uy hiếp xen lẫn cao ngạo, ” Vân Bác Viễn, ngươi đừng quá mức làm càn! Ngươi cho rằng ngươi là người nào, ngươi nói cái gì cung chủ thì phải nghe lời ngươi?”

Vân Bác Viễn không để ý tới thanh âm nam tử, mong đợi nghe được một thanh âm khác, đáng tiếc, hắn phải thất vọng, cung chủ cũng không có cho hắn bất kỳ lời nào.

“Cung chủ, ta biết ta nửa đêm tùy tiện xông, chọc giận người mất hứng, nhưng ta thật lòng hi vọng người có thể thu hồi mệnh lệnh đã

ban ra, bỏ qua cho Thịnh Nhi. Chỉ cần Thịnh Nhi bình an vô sự, người bảo ta làm cái gì, ta cũng nguyện ý. Nếu Thịnh Nhi gặp bất trắc, như vậy ta cũng không muốn sống nữa.”

Bên trong gian phòng, rốt cục truyền ra một cái hừ lạnh: “Ngươi là đang uy hiếp bổn tọa?”

Vân Bác Viễn trong lòng vui mừng, cung chủ cuối cùng cũng để ý tới hắn, hắn ổn mà không loạn, bất ti bất kháng nói: “Ta không phải là uy hiếp, ta chỉ là ở trần thuật một sự thật, ta có thể không có gì cả, nhưng tuyệt không có thể không có Thịnh Nhi!”

“Như nói vậy, bổn tọa ở trong lòng ngươi là một chút địa vị cũng không có.” Cung chủ hỏi giọng âm dương quái khí, Vân Bác Viễn trầm mặc, hắn không muốn làm trái với tâm ý của mình tới xu nịnh nàng, ban đầu cùng cung chủ thành thân không phải mong muốn của hắn, chẳng qua vì cầu cho người nhà được sống an nhàn thôi. Cho dù từng có một khắc ngưỡng mộ, nhưng tình cảm, sớm đã bị cung chủ lạnh như băng vô tình hủy diệt. Thử hỏi trên đời này nam tử nào có thể chịu được cùng với khác nam tử chia sẻ thê tử đây?

“Cung chủ, ngươi đừng tức giận, tức giận sẽ nhanh già. Người nào không biết tứ Phu thị là tên thanh cao giữ mình trong sạch chứ? Ngày thường, hắn không để chúng ta vào trong mắt, hiện nay ngay cả cung chủ hắn cũng không để vào mắt.” Thanh âm Cửu Phu thị lần nữa vang lên, giọng nói quyến rũ,r ơi vào trong tai Vân Bác Viễn, chỉ có thể rước lấy giễu cợt châm biếm.

“Ngươi câm miệng!” Cung chủ thanh âm lạnh lùng quát Cửu Phu thị, không cách nào làm cho người tưởng tượng hai người bọn họ mới vừa còn đang làm chuyện vô cùng thân mật, “Bác Viễn, ngươi bây giờ lập tức trở về cho bổn tọa, chuyện Thịnh Nhi, bổn tọa tự có chủ trương. Thân là nhi tử của bổn tọa, nếu ngay trách nhiệm cùng tâm

kế cũng không có, hắn làm sao xứng là nhi tử của bổn tọa. Bổn tọa cho hắn hai ngày, ngươi thay vì ở chỗ này cùng bổn tọa lý luận, thà đi khuyên nhủ hảo nhi tử của ngươi, để cho hắn mau chóng hoàn thành nhiệm vụ của bổn tọa giao cho hắn."

"Cung chủ ——"

"Được rồi, ngươi trở về đi! Bổn tọa không muốn nghe thanh âm của ngươi!" Cung chủ thanh âm trở nên nghiêm khắc bén nhọn, thủ vệ nhất tề tiến lên ngăn trở Vân Bác Viễn, các nàng biết, mỗi khi cung chủ dùng giọng như vậy để nói chuyện, chứng minh cung chủ nhẫn nại đã đạt đến cực hạn rồi, nếu tiếp tục chọc giận cung chủ, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

"Tứ Phu thị, mời trở về đi! Chọc giận cung chủ, Thịnh công tử sợ là không về được."

Vân Bác Viễn trong lòng chợt lạnh, con ngươi nhìn chằm chằm cửa phòng đóng lại, tâm tình trầm xuống.

Không nói gì, hắn xoay người đi.

Bên trong gian phòng, cung chủ lắng nghe tiếng bước chân ngoài cửa, chân mày không vui nhăn lại.

Bên người của nàng, nằm một gã nam tử lồng ngực lõa lồ, nam tử da trắng nõn, mặt mày hiển thị rõ xinh đẹp, khóe miệng hắn chứa đựng nụ cười như ý, từ hướng cửa phòng thu hồi tầm mắt.

"Cung chủ, Vân Bác Viễn cũng quá kỳ cục rồi, trong ngày thường cao ngạo vô lễ còn chưa tính, hiện tại cũng náo đến trên đầu của người rồi, ngươi cần phải hảo hảo mà trừng phạt hắn, nếu không hắn thật muốn vô pháp vô thiên rồi!"

“Được rồi, bổn tọa không muốn nghe những thứ này!” Cung chủ đứng dậy, bắt đầu mặc quần áo, mới vừa rồi trải qua một hồi náo như vậy, nàng đã không còn ham muốn nữa.

Nam tử đưa tay, từ phía sau ôm lấy nàng: “Cung chủ, thời gian còn sớm, người không muốn nghe những thứ này, ta không nói là được.”

Cử động triền người của nam tử khiến phượng nhan Cung chủ vui vẻ, thỏa mãn lòng hư vinh của nàng, cung chủ vỗ vỗ tay của hắn, cười nói: “Nói đi, hôm nay cố gắng như vậy, đến tột cùng muốn yêu cầu bổn tọa chuyện gì?”

Cung chủ trong lòng sáng tỏ, không có ai thật tâm đối với nàng tốt, nhưng phàm là đối với nàng tốt, tất có sở cầu. Mặc dù thực tế có ít người, nhưng kết quả như thế, làm cho nàng cảm thấy kiên định.

“Cung chủ, ngươi nói cái gì vậy? Ta nào có chuyện yêu cầu người, người ta thật sự nhớ người.” Nam tử ra vẻ hờn dỗi, đáy mắt hiện lên tham lam đã bán đứng hắn

“Nếu không nói, bổn tọa sẽ đi.” Cung chủ cười nói.

“Được nha, ta nói! Cung chủ anh minh, chuyện gì cũng không thể gạt được người.” Nam tử để sát vào tai của nàng, dùng phương thức vừa trêu chọc vừa mê hoặc nàng nói lên yêu cầu của mình, “Cung chủ, thật ra thì cũng không phải đại sự gì, chính là lão thành chủ mới qua đời không lâu, chức thành chủ vẫn để đấy, tạm thời không có định đoạt, người ta chính là muốn ngồi lên vị trí thành chủ vị vui đùa một chút.”

“Vị trí thành chủ?” Cung chủ không thay đổi nụ cười, đáy mắt thêm lạnh

Nam tử ở phía sau nàng, không cách nào thấy được ánh mắt của nàng, tiếp tục thử thăm dò nói: “Đúng vậy! Người ta muốn làm thành chủ, cũng là vì suy nghĩ cho cung chủ, một khi ta làm thành chủ, ngày sau chuyện ở Vân Thành ta thay cung chủ xử lý, cung chủ có thể ngồi ở Vân Huyễn điện, tránh lo âu về sau. Người nói như vậy có không tốt?”

“Tốt! Rất tốt!” Nụ cười của cung chủ ngày càng sâu sắc, đáy mắt lạnh lẽo như muốn đóng băng.

“Nói như vậy, người đồng ý?” Nam tử hưng phấn hôn nàng một ngụm, cười lấy lòng, “Cung chủ, người thật tốt! Ta nhất định sẽ không để cho người thất vọng!”

Hắn một ngụm lại một ngụm hôn lên mặt cung chủ, da mặt co rút, trên mặt vẻ ngứa ngứa, nàng giơ tay lên, gãi gãi mặt của mình, cảm thấy có cái gì không đúng.

“Đi gương lấy ra cho ta!”

Nam tử giữ dáng vẻ tươi cười nghiêng đầu nhìn về phía mặt của nàng, thấy có vô số lốm đốm màu đỏ, càng ngày càng rõ ràng, hắn hô nhỏ một tiếng, sợ hết hồn.

Tối nay hắn có việc muốn nhờ, cố ý đến đây lấy lòng quyến rũ cung chủ, sau khi vào phòng, hắn không để ý mặt cung chủ thế nào, bởi vì hắn sợ một khi mình nhìn mặt nàng, sẽ khó khơi dậy hứng thú của mình, cho nên từ đầu đến cuối, hắn không nhìn thẳng mặt của nàng. Trong nội tâm đem mặt của nàng tưởng tượng thành thị nữ gần đây hắn giấu ở phủ, như thế hắn có thể tiếp tục hăng hái a.

Hiện tại khoảng cách gần như vậy vừa nhìn, hắn sợ đến thất kinh,

trên mặt cung chủ, chẳng biết lúc nào sinh ra nhiều chấm đỏ, đầy người. Ý niệm đầu tiên của hắn, chính là những chấm đỏ có thể hay không lây bệnh, vạn nhất hắn bị lây bệnh, đừng nói hắn không có mệnh đi ngồi lên chức thành chủ, ngày sau muốn ôm thị nữ tiêu dao sung sướng cũng khó khăn.

Đưa lưng về phía cung chủ, hắn âm thầm phun ra vài hớp nước miếng, trong bụng ứa ra nước chua.

“Nhanh đi cầm gương! Bổn tọa cảm thấy hôm nay trên mặt có cái gì không đúng, ngứa a.”

“Được, ta..... Ta đi!” Nam tử nhảy xuống giường, chậm rãi đi tới trước bàn trang điểm, một lúc lâu, hắn chần chừ cầm lấy gương đồng, dịch bước đến bên cung chủ.

“Đưa ta!” Cung chủ từ vẻ của hắn đại khái đoán ra, chân mày căng thẳng, đưa tay cướp lấy gương đồng, cẩn thận soi.

Nam tử theo bản năng lui về phía sau một bước, chú ý đến sắc mặt biến hóa của cung chủ, lo lắng đề phòng.

Quả nhiên, hắn đoán không sai, một tiếng thét chói tai vang lên, cả kinh hắn liên tục lùi hai bước, để tránh mình trở thành bia đỡ đạn.

“A —— mặt của ta! Mặt của ta làm sao biến thành như vậy? Rốt cuộc là ai làm?!”

“Cung chủ, ngươi đừng kích động, có thể người thoa cái gì không hợp nên mặt bị dị ứng đi?”

“Cút! Cút cho ta!” Gương đồng từ trong tay cung chủ hướng nam tử hung hăng ném tới, nam tử tránh né không kịp, chỗ trán bị đập một

cái, máu tươi chảy xuống.

Thấy cung chủ nổi giận, nam tử nào dám ở lâu? Nhặt xiêm y của mình, cuống quít chạy trốn đi.

“Có ai không!” Cung chủ hướng ngoài cửa quát chói tai, rất nhanh, thủ vệ ở ngoài cửa xông vào, đợi lệnh.

“Các ngươi đi bắt Vân Yến Châu cho bổn tọa! Bổn tọa muốn đích thân thẩm vấn nàng, nàng rốt cuộc tồn tại cái tâm tư gì, lại muốn hại bổn tọa?”

“Dạ, cung chủ!”

Cung chủ phản ứng nhanh nhẹn, thoáng cái liền liên tưởng đến là ngày gần đây bắt đầu sử dụng mỹ nhân lộ hẳn là có vấn đề rồi, trong ngày thường nàng để ý nhất chính là gương mặt này, hiện tại lại biến thành như vậy, nàng hận không thể lập tức xé nát mặt của Vân Yến Châu cho hả giận.

Bang bang, rầm rầm!

Cung chủ không ngừng phát tiết, trong chốc lát, cả gian phòng trở nên một đống hỗn độn.

Một lát sau, Vân Yến Châu bị mang đến, trên mặt của nàng che một tầng sa mỏng, thấy cung chủ bên trong gian phòng cảnh tượng này, nàng lấy làm kinh hãi, lập tức liên tưởng đến có chuyện phát sinh, đợi nàng lặng lẽ ngẩng đầu, nhìn mặt cung chủ, sắc mặt của nàng nhất thời trắng bệch.

Chuyện nàng lo lắng nhất, quả nhiên xảy ra.

Không đợi cung chủ hỏi thăm, nàng quỳ xuống đất bò đến trước mặt cung chủ, khóc lóc kể lể nói: “Cung chủ tha mạng! Thuộc hạ oan uổng a! Thuộc hạ cũng không biết đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, người xem, mặt thuộc hạ cũng trở thành như vậy, thuộc hạ không biết chuyện gì xảy ra!”

Vân Yến Châu tháo mạng che trên mặt, lộ ra bộ mặt đầy những đốm nhỏ, vừa khóc vừa cầu xin tha thứ.

Cung chủ giận nhìn chằm chằm nàng, tâm hoả bùng nổ: “Ngươi đã biết mỹ nhân lộ có vấn đề, tại sao không hề nữa nhắc nhở bổn tọa? Ngươi dụng tâm bất chính!”

“Cung chủ, thuộc hạ cũng là ngày gần đây mới nhận thấy được có cái gì không đúng, thuộc hạ thật oan uổng a!” Vân Yến Châu thật sự là oan uổng, chiếm được mỹ nhân lộ, nàng vẫn không nỡ dùng, mỗi lần dùng lượng cực ít, cho đến sư phụ tra hỏi lọ mỹ nhân lộ cuối cùng, nàng thầm hạ quyết tâm đem dùng, ai ngờ vui quá hóa buồn, đem mặt mình biến thành bộ dạng này.

“Nói! Mỹ nhân lộ của ngươi rốt cuộc là mua từ đâu?” Cung chủ quát chói tai.

“Dạ..... Là từ..... Đúng rồi, là từ Vân Khê trong tay mua được! Thuộc hạ còn phải trả giá cao, dùng hơn ngàn vạn lượng bạc, không nghĩ tới lại mua được mỹ nhân lộ hại người như vậy!” Vân Yến Châu hối hận muốn chết.

“Vân Khê? Hóa ra là nàng?” Cung chủ hung ác dần hiện ra sát ý, nàng oán hận nghiến răng, “Rất tốt! Rất tốt! Ngươi cư nhiên dám thiết kế bổn tọa, bổn tọa sẽ cho ngươi chết! Muốn ngươi chết không có chỗ chôn!”

“Người đâu! Đi báo cho cấm người ở ngoài cung, không cần chờ hai ngày nữa, hiện tại mở cơ quan trong nội cung, bổn tọa muốn giết chết Vân Khê!”

Quyển 5 - Chương 135: Kế thoát thân của Tiểu Mặc

“Cung chủ anh minh! Vân Khê đáng hận như thế, hẳn là đem nàng bắt sống, sau đó từ từ hành hạ cho đến chết, làm cho nàng chết dễ dàng thế quá tiện nghi nàng!” Vân Yến Châu lấy tay che khuôn mặt vốn như hoa như ngọc của mình nhưng bây giờ nổi đầy ban đỏ, sinh lòng thù hận, hận không được đích thân đem Vân Khê hành hạ đến chết.

Cung chủ quăng nàng một cái hừ lạnh, quát lên: “Ngươi đem mỹ nhân lộ có vấn đề hiến tặng cho bổn tọa, ngươi cũng nên chết! Người tới, phế bỏ một thân công lực của nàng, đem nàng đuổi khỏi Vân Huyễn điện, từ nay không cho phép nàng vào Vân Huyễn điện nửa bước!”

Vân Yến Châu thất thần.

Phế bỏ một thân công lực? Nàng không có nghe lầm chứ?

“Cung chủ, người không thể đối với thuộc hạ như vậy! Cung chủ, tha mạng a!”

Dù nàng la hét như thế nào, cũng không có tác dụng, tiếng van xin của Vân Yến Châu xa dần.....

Vân Khê vạn không nghĩ tới, một lọ mỹ nhân lộ đặc chế sẽ trở thành bùa đòi mạng của nàng, giờ phút này nàng còn đang cố gắng tìm kiếm cơ quan, cố gắng phá vòng vây.

“Quái, làm sao trong nội cung không có trang bị cơ quan mở cửa chứ? Chẳng lẽ ban đầu lúc tổ tiên Vân tộc thiết lập Cấm Cung cũng chưa nghĩ tới, vạn nhất ngày nào đó mình bị vây ở Cấm Cung thì đi ra ngoài bằng cách gì sao?

Vân Khê đi xung quanh gõ vách tường, đâu đâu cũng là thạch bích dầy, đập cũng không thể đập được. Nàng cũng thử dùng Na Di thuật, phát hiện hoàn không tác dụng, cả Cấm Cung rõ ràng bị cài đặt kết giới nào đó, cũng không phải là có thể dùng lực mạnh mẽ phá giải.

Nhìn quanh một vòng, cũng chỉ còn lại một đạo cửa sắt cuối cùng không có thử.

Cánh cửa sắt này giống như một cái hộp thần bí, thần bí mà hấp dẫn, cũng không ai biết sau khi mở ra đến tột cùng sẽ phát sinh chuyện gì.

Không đến đường cùng Vân Khê sẽ không mở, nàng sẽ tìm những cách khác, nàng trăm triệu lần không dám tùy ý thử.

“Cấm Cung quy củ từ trước đến giờ nghiêm khắc, không phải tùy tiện người nào cũng có thể xuất nhập, hơn nữa chỉ khi cung chủ cho phép mới có cơ hội tiến vào Cấm Cung tu luyện, cũng có thể nói, vào Cấm Cung tu luyện là một loại phương thức cung chủ tưởng thưởng thuộc hạ mà thôi, bản thân Cung chủ sẽ không tự mình tiến vào Cấm Cung tu luyện. Cho nên, phàm là có người tiến vào Cấm Cung tu luyện, ngoài cửa nhất định sẽ có người thủ vệ.” Vân Trung Thịnh vì nàng giải thích.

“Chẳng lẽ thật không có những đường ra khác rồi?” Vân Khê nheo lại mắt, lâm vào trầm tư. Nàng cố gắng từ góc độ tổ tiên xây dựng Cấm Cung để suy nghĩ, xem một chút trong chuyện này có chỗ nào bỏ sót.

Trong lúc suy tư, cúi đầu có tiếng thở dài từ dưới tàng cây truyền đến.

“Nếu có thể đem cây này chuyển vào Ngọa Long cư thật tốt.” Tiểu Mặc chìa hai tay, vây quanh linh thụ, gật gật đầu, như đang nghiên cứu.

Tiểu Nguyệt Nha học bộ dáng ca ca, đi theo phía sau hắn, nhắm mắt theo đuôi, Xá Lợi Phật châu ở tay nhỏ bé trên cổ tay thỉnh thoảng xẹt qua u quang.

“Hai đứa nhỏ này!” Vân Khê nhìn huynh muội khả ái hai người bộ dáng buồn cười.

Tiểu Mặc đột nhiên nghĩ đến cái gì, ánh mắt sáng ngời, trong phút chốc chói mắt. Cước bộ của hắn dừng lại, Tiểu Nguyệt Nha phía sau chưa kịp phản ứng, khuôn mặt nhỏ nhắn trực tiếp đụng vào người hắn.

“Ách.....” Tiểu Mặc quay đầu lại, nhìn về phía muội muội xin lỗi, nhún hai vai.

Một khắc sau bé không cười nổi nữa, vì Tiểu Nguyệt Nha thối lui một bước, giọng buồn buồn nói: “Ca ca..... hôi quá!”

Gương mặt anh tuấn của Tiểu Mặc trong nháy mắt phát hồng, một câu cũng nói không nên lời.

Bị ghét bỏ rồi!

Vân Khê nhất thời nhịn không được, cười lên tiếng, nhìn gương mặt nhi tử lúc hồng lúc tím, nàng cười đến càng thêm hưng phấn.

Vân Trung Thịnh giữ phong độ cố nén cười, lưu quang ở trong mắt của hắn lướt qua cực nhanh.

“Có cái gì buồn cười? Lâu ngày không tắm rửa có gì lạ chứ?” Tiểu Mặc mặt đỏ lên, bất mãn nói.

Hắn càng tức giận, ngược lại Vân Khê cười càng lợi hại, thật là một mẫu thân vô lương tâm a.

“Hừ, vốn con nghĩ đến chủ ý thật tốt rời Cấm Cung, hiện tại không nói cho người!” Phồng mang trợn má, Tiểu Mặc nói.

“Tiểu tử thối không nói cho ta, con cũng ra không được đâu. Con muốn tiếp tục đợi ở chỗ này, hay là sớm đi ra ngoài, hảo hảo đi tắm một cái?” Nụ cười như cũ, Vân Khê hảo tâm tình lại đùa giỡn nhi tử, tận lực mua vui.

Dù sao tạm thời không nghĩ ra biện pháp, không bằng đùa giỡn nhi tử, giải buồn, nói không chừng tâm tình thỏa mái, nghĩ ra cũng nhiều biện pháp a.

“Con không thèm không nói!” Tiểu Mặc cái miệng nhỏ dương cao, bộ dạng thừa nước đục thả câu!

Vân Khê phe phẩy ngón tay, trêu đùa nói: “Con tức giận với ta cũng vô dụng, nói con “hôi” chính là Tiểu Nguyệt Nha, cũng không phải là ta.”

Một câu nói, điểm trúng tử huyệt của Tiểu Mặc, gương mặt tuấn tú phát hồng.

“Thật đáng yêu!” Vân Khê đưa tay, đang muốn nắm khuôn mặt nhỏ nhắn của nhi tử, trong lúc bất chợt, vô số mũi tên bay ra xé bầu

không khí.

Cơ hồ là không có báo trước, vô số tên từ bốn phương tám hướng bắn ra, hướng vị trí trung tâm tụ tập!

Tốc độ tên, lực bắn làm người ta kinh hãi.

Có thể tưởng tượng ra, nếu bị những mũi tên này xuyên qua, không biết tại đây sẽ có mấy con nhím

“Nằm xuống!” Vân Khê kinh hô, thân thể đồng thời nhanh chóng, đem nhi tử cùng nữ nhi che ở trước người, “Hư.....”

“Mẫu thân, người làm sao vậy?” Tên bay vèo qua đỉnh đầu, Tiểu Mặc nhạy cảm nghe được mẫu thân rên một tiếng.

“Mẫu thân không có chuyện gì! Mau dẫn muội muội vào Ngọa Long cư đi! Nhớ kỹ, bất kể phát sinh chuyện gì, cũng không thể đi ra ngoài!” Thân thể Vân Khê liên tục trúng mấy tên, da thịt mất tự nhiên cứng ngắc. Nàng hung hăng cắn răng một cái, bàn tay to chụp tới, lần lượt đem nhi tử cùng nữ nhi an toàn tiến vào Ngọa Long cư.

“Vân Khê cô nương, ngươi trúng tên rồi!” Vân Trung Thịnh tránh né tên, từng bước nhích tới gần Vân Khê, phát hiện trên lưng nàng cắm ba mũi tên, không nhịn được lên tiếng kinh hô.

Vân Khê nghiêng người tránh trái tránh phải, thời gian không cho phép nàng nghĩ nhiều, chỉ thấy trên lưng truyền đến từng đợt đau nhói nhắc nhở nàng, nàng thật sự trúng tên. Mới vừa rồi thời điểm nàng che chở hai đứa bé, nàng không kịp tránh ba mũi tên, không phải là nàng không cách nào tránh được, mà là nàng một khi tránh, như vậy bị thương chính là con của nàng.

Nàng thà để mình bị thương, tuyệt đối không để cho hài tử của mình bị nửa điểm tổn thương.

“Mẫu thân, người bị thương?” Tiểu Mặc thanh âm vội vàng truyền vào trong tai của nàng.

Vân Khê cố nén đau đớn, trấn định nói: “Mẫu thân không có chuyện gì, một chút cũng không đau! Chuyện nhỏ này căn bản không làm khó được mẫu thân!”

“Mẫu thân, nguy hiểm, nguy hiểm.....” Tiểu Nguyệt Nha dùng sức lôi chéo áo của ca ca.

Tiểu Mặc chân mày nhíu một cái, từ góc độ của hắn nhìn không thấy thương thế của mẫu thân đến tột cùng như thế nào, nhưng hắn biết mẫu thân nhất định là bị thương.

“Tiểu Huyên Huyên, muội đừng ầm ĩ! Không nên ảnh hưởng tới mẫu thân tránh né tên.”

Tiểu Mặc che miệng muội muội, mình cũng ngậm miệng không nói, chẳng qua là lặng yên nhìn, không hề nữa lên tiếng dời đi lực chú ý của mẫu thân, nhiễu loạn phán đoán của nàng.

Bên ngoài cửa Cấm Cung, truyền đến thanh âm lãnh khốc của thủ vệ: “Cung chủ có lệnh, giết Vân Khê! Hai vị, xin lỗi, tại hạ chẳng qua là nghe lệnh làm việc, các ngươi sau khi chết muốn báo thù, chớ đến tìm tại hạ.”

“Hèn hạ vô sỉ bỉ ổi! Nói cho thêm hai ngày thời gian cho chúng ta suy nghĩ, lúc này mới đi qua không tới hồi lâu đã bội ước, chết tiệt! Mẫu thân ngươi con mẹ nó là thứ gì vậy?” Vân Khê nhất thời tức giận, không nhịn được nói tục!

Vân Trung Thịnh sắc mặt trầm xuống, lộ ra thần sắc phức tạp, hắn so với nàng càng thêm ngoài ý muốn cùng không giải thích được, vì sao mẫu thân đột nhiên trong lúc này lại hành động,người đang ép bọn họ sao?

Chẳng lẽ hắn ở trong mắt của nàng, là một quân cờ có thể bỏ đi bất cứ lúc nào sao?

Vạn tên cùng bắn, một vòng tiếp theo một vòng, không có dừng lại.

Vân Khê cùng Vân Trung Thịnh hai người không ngừng di chuyển, nhảy qua nhảy lại, vận chuyển huyền khí, tạo thành vòng phòng hộ, ngăn cản tên.

Sưu sưu sưu!

Mũi tên nhiều như mưa,ma sát với không khí phát ra âm thanh kinh người!

“Phốc ——” trong cơ thể huyết khí cuồn cuộn, Vân Khê trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, hơi thở đứt quãng, một mũi tên xuyên thấu huyền khí vòng, nhắm trên người nàng bắn nhanh tới.

“Cẩn thận!” Vân Trung Thịnh thấy được một màn này, muốn giúp đỡ, nhưng thân bất do kỉ

Lúc này, một bóng đen khổng lồ xuyên tới, Thủy Quy cự thú thân thể cao lớn chắn trước người Vân Khê, lấy mai rùa cứng rắn làm lá chắn, nghiêng một góc độ, đem Vân Khê che dưới thân thể của nó, mà trong miệng ngậm, chính là mũi tên thứ tư sắp găm trên người Vân Khê!

Ba ba ba ba!

Vô số mũi tên bắn tới mai rùa của Thủy Quy cự thú, không theo trật tự, nó ngậm tên, đầu từ từ rút về mai rùa, hai tay hai chân, nhưng phàm là bộ vị cấu tạo thân thể, hết thảy bị nó thu hồi vào mai, hiển lộ ra là hình ảnh co đầu rụt cổ, trở thành danh phù kỳ thực "con rùa đen rút đầu"!

(danh phù kỳ thực: danh tiếng, tên tuổi xứng với thực tế)

Từ xa nhìn lại, ngươi sẽ phát hiện một chuyện rất thú vị, mai rùa nghiêng một góc, hiện ra một động tác khó, tựa như nghiêng mà không nghiêng.

"Không có tiền đồ!" Cửu cô cô khinh bỉ quét qua nó một cái, hiện thân ở bên khác Vân Khê, cửu vĩ quét ngang, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

"A Cửu muội muội, muội đừng nói như vậy nha, người ta xấu hổ mà." Thủy Quy cự thú vô sỉ làm thái độ xấu hổ, lúc này còn có tâm tình cùng Cửu cô cô trao đổi tình cảm, thật phục nó.

Đầu rụt vào mai, còn nói gì không biết xấu hổ ngượng ngùng, Cửu cô cô bị nó ác tâm đến: "Còn không mau mang chủ nhân trốn tới nơi an toàn đi?"

"Đi tới cửa sắt, hiện tại cả Cấm Cung cũng chỉ có nơi đó là an toàn nhất." Thủy Quy rụt đầu trong mai vọng nói ra.

"Đi! Tới chỗ cửa sắt!" Vân Khê tỉnh lại nói, quyết định thật nhanh, trước mắt tựa hồ cũng chỉ có lựa chọn này.

Vân Trung Thịnh nghe vậy, hướng nàng cùng Thủy Quy phương

hướng dựa vào, mượn mai rùa kiên cố che chở, hai người hướng cửa sắt đi tới.

“Cửa sắt bị khóa.” Vân Trung Thịnh cầm kiếm vung chém, chỉ thấy được tia lửa tóe ra, nhưng không có thành công.

“Dùng kiếm của ta!” Vân Khê đem Kinh Hồng kiếm ném cho hắn, thân thể khẽ lay động, nhìn kỹ, mặt của nàng đã lộ ra màu đen, mồ hôi hột hiện đầy trán của nàng.

Nếu có người nhìn sau lưng nàng, sẽ phát hiện, trên lưng nàng chỗ cắm ba mũi tên có máu đen chảy ra.

Tên, có độc!

Keng!

Thanh thúy một tiếng đánh, xiềng xích trên cửa sắt bị chặt đứt, Vân Trung Thịnh mừng rỡ, một cước đạp cửa sắt ra.

“Đi! Ta đỡ ngươi đi vào!” Hắn dìu Vân Khê, cùng đi vào đại môn.

Phanh!

Không đợi hai người bước vào, một cỗ phản lực sinh ra, ngăn trở đường đi của bọn họ.

“Ừ? có kết giới!” Vân Trung Thịnh thấp giọng hô một tiếng, quay đầu nhìn về phía Vân Khê, “Ngươi..... Ngươi trúng độc? Mũi tên có độc!”

“Mẹ ngươi quá ngoan độc! Thù ba mũi tên này sớm muộn gì ta cũng đòi lại!” Vân Khê kiên cường chống đỡ, từ trên người lấy ra đan dược giải độc, loại chất độc này mặc dù lợi hại, nhưng đối với người

quen thuộc độc tính như nàng, cũng không phải là việc khó. Ăn vào mấy viên thuốc giải độc, nàng lại ăn mấy viên thuốc bổ, khôi phục thể lực, chỗ trán mồ hôi hột tuôn ra cho thấy đau đớn nàng đang trải qua.

Vân Trung Thịnh ánh mắt ảm đạm, hướng kết giới vung lên chém, cố gắng phá kết giới.

“Ta nói, các ngươi có thể hay không nhanh lên một chút? Mai của ta mặc dù cứng rắn, nhưng vẫn bị hành hạ a.” Thủy Quy cự thú bất mãn hừ hừ.

“Mau tránh ra cho ta!” Cửu cô cô uy nghiêm thét lên, chín cá đuôi như đá trụ mà đứng, đợi Vân Trung Thịnh nghiêng người né tránh, chín đuôi như một hạ xuống, mãnh mẽ hướng tới kết giới.

Rầm rầm rầm phanh!

Cả tòa Cấm Cung chấn động lên.

Vân Khê còn tưởng rằng nó có cái gì biện pháp tốt, không nghĩ tới đến cuối cùng cũng chính là dùng sức mạnh để đập, chỉ nghe thấy một tiếng vang thật lớn, đến từ cửa sắt bên trong áp lực đột nhiên biến mất, kết giới lại thật bị phá khó hiểu.

“Cửu cô cô, quá tuyệt vời!” Nàng vui lòng ca ngợi.

Cửu cô cô lạnh lùng giơ giơ lên đầu, cái gì cũng không nói, nghiêng người lui qua, để cho người bị thương đi trước.

Vân Trung Thịnh đi mau mấy bước, đem Vân Khê đỡ tới, dẫn dắt nàng đi vào cửa sắt.

Vân Khê nâng cao cảnh giác, không dám lơ là, cửa sắt bị khóa, tất

nhiên là có duyên cớ.

“Hả? Kỳ quái, tại sao không có gì cả?”

Hai người cũng không có đặc biệt gì phát hiện, cửa sắt trong không gian bất quá là so sánh với tầm thường gian phòng lớn gấp đôi không gian trống rỗng, không có gì đặc thù bài biện, cũng là bọn họ dưới chân mặt đất tương đối đặc thù, mặt đất cao thấp không bình thường, cấu tạo và tính chất của đất xốp, trong không khí có hơi thở cổ xưa.

“Chúng ta nghỉ ngơi trước một chút đi, ta giúp ngươi đem rút tên trên lưng ra!” Vân Trung Thịnh ân cần nói.

Vân Khê gật đầu, không cự tuyệt, trên lưng bị ba mũi tên hành hạ rất thống khổ, nên rút ra sớm.

Cửu cô cô cùng Thủy Quy cự thú đi theo bọn họ, lục tục đi vào gian phòng, cửa sắt đóng lại, cách trở mưa tên phía ngoài. Lúc này xa hơn Cấm Cung trên đại điện nhìn lại, tên nhiều như nêm cắm đầy trên đất, giăng đầy cả mặt đất, không có chút nào khe hở.

Thật ngoan độc a!

Này rõ ràng chính là muốn đem bọn họ đưa vào chỗ chết.

Vân Khê nghĩ không ra, cung chủ rõ ràng nói cho bọn họ thêm hai ngày thời gian mới quyết định có muốn hay không giết bọn họ, làm sao đột nhiên lại thay đổi rồi? Chẳng lẽ trong tay bà ta đã có tàn Hoa bí lục rồi?

Vân Trung Thịnh so sánh với nàng càng thêm nghĩ không ra, mẫu thân lại tuyệt tình như thế, hoàn toàn không để ý an nguy của hắn, ra

lệnh hạ sát.

“Ngươi nhịn một chút, hiện tại ta sẽ rút tên!”

Vân Trung Thịnh nắm chặc trong tay một mũi tên, có vẻ hơi khẩn trương. Mũi tên này ở vị trí tương đối hiểm, hơi không cẩn thận, có thể ảnh hưởng tới tánh mạng.

“Nhổ ra!” Vân Khê rống to một tiếng, hào khí can vân!

Được nàng ủng hộ, Vân Trung Thịnh hàm răng cắn chặc, quyết tâm, tay đưa về phía sau vung lên, đầu tên mang theo máu phun ra ngoài.

“Ừ! ——” Vân Khê rên khẽ, môi dưới cắn chặt lại hằn lên dấu răng. Nàng ngũ quan nhăn thành một nắm, tê tâm liệt phế đau đớn, làm cho nàng thanh âm trở nên khàn giọng, nàng dùng sức quát: “Tiếp tục!”

Vân Trung Thịnh liếc nàng một cái, đau dài không bằng đau ngắn, trên tay lưu loát nâng mũi tên thứ hai lên, dùng sức nắm chặt, búng tay lên không..... Động tác làm liền một mạch!

“Ách! ——” Vân Khê ngửa cổ ra sau kêu lên, thanh âm đau đớn, suýt nữa bất tỉnh đi, “Kế, tiếp tục!”

Vân Trung Thịnh thấy môi dưới của nàng cắn có vết máu, không đành lòng, đem tay của mình đưa đến miệng nàng: “Ngươi cắn tay ta đi.”

“Không cần.” Vừa mới dứt lời, sau lưng mũi tên cuối cùng được nhổ ra. Vân Khê nhịn nữa không được, hét lên một tiếng, hung hăng cắn xuống tay hắn!

“Vân Khê cô nương, Vân Khê cô nương.....”

Mũi tên thứ ba được rút ra, Vân Khê đau đến bất tỉnh, mất đi tri giác, trong miệng còn hung hăng cắn tay Vân Trung Thịnh. Trong lúc ý thức mơ hồ, nàng nghĩ hết thảy cũng là mẹ của hắn làm hại, mẹ làm con chịu, phải hảo hảo cắn, không cắn không được!

Vân Trung Thịnh cố nén đau đớn trên tay, ngó nhìn thương thế của nàng, phát hiện trên người nàng độc tính căn bản đã giải trừ, hiện tại chẳng qua là đau đến bất tỉnh mà thôi, nhất thời an tâm, đỡ nàng nằm trên đất xốp, làm cho nàng tựa vào người mình.

Đây là lần đầu tiên, hắn ở khoảng cách gần như vậy quan sát một cô gái ngoại trừ mẫu thân, ngửi thấy hương thơm trên người nàng, còn có thân thể mềm mại của nàng tựa vào trước ngực của hắn, tim của hắn không tự chủ rung động.

Cứ như vậy cùng nàng chết cùng một chỗ, có lẽ cũng không còn đáng sợ. Từ nhỏ lớn lên trong hoàn cảnh lấy nữ vi tôn, bên cạnh vô số cô nương vờn quanh, hắn đã sớm nhìn quen, bởi vì thân phận đặc thù, từ nhỏ đến lớn, luôn có vô số cô nương cố ý đến gần hắn, muốn tranh thủ hắn thật là tốt cảm, mục đích rất đơn giản, bởi vì hắn là nhi tử của cung chủ, đến gần hắn, chính là đến gần cung chủ.

Hắn rất ghét các cô nương như vậy, chán các nàng cố ý đến gần, căm hận các nàng có ý xu nịnh.

Cho đến khi gặp nàng, hắn mới phát hiện thì ra cõi đời này còn có cô nương bất đồng như vậy.

Nàng không ôn nhu, một chút cũng không ôn nhu.

Nàng hung thần ác sát (ảnh muốn nói Khê tỷ không hiền mà:D) đối

với ngươi rống to, cũng sẽ không chút lưu tình hướng ngươi động thủ.

Nàng bất thiện, một chút cũng không thiện lương.

Nàng không muốn cứu người, ngươi van xin vạn cầu, nàng cũng thờ ơ.

Nàng có thể rất nghịch ngợm xảo trá, thay đổi biện pháp tới mắng ngươi, đem ngươi giận đến hộc máu.

Nàng có thể rất lớn lối, dẫn một đám thú sủng, nghênh ngang, rêu rao khắp nơi.

Nàng cũng rất Thông Tuệ Lãnh Tình, từ điểm một cái dấu vết, tra tìm ra các loại đầu mối cùng chân tướng.

Nàng có thể quên cả sống chết, dùng tánh mạng tới bảo vệ con của mình.

Cô nương như vậy, chân thực, chân tình, cùng khả ái, để cho hắn trong lúc vô tình bị hấp dẫn thật sâu..... Chẳng qua đáng tiếc, bọn họ gặp nhau quá muộn, hắn đã không có bất kỳ cơ hội nào.

Nếu giờ phút này, bọn họ có thể cùng nhau đi tới hoàng tuyền, ở trên đường hoàng tuyền làm bạn đồng hành,quả thật là một chuyện tốt.

Hắn cúi đầu nở nụ cười, vầng sáng nhu hòa từ trong mắt tầng tầng thoát ra, tựa như ảo mộng. Tử vong cũng không cách nào làm cho hắn cảm giác được sợ hãi.

Trong lúc suy tư, đột nhiên một đôi tay nhỏ bé tiến vào, đưa Vân Khê mạnh mẽ tách ra.

“Thịnh thúc thúc, cám ơn ngươi thay mẫu thân nhổ tên ra. Hiện tại mẫu thân ta sẽ chiếu cố, không cần ngươi phí tâm.” Tiểu Mặc đề phòng đem mẫu thân đoạt trở lại, không quên lễ phép nói tiếng cám ơn.

Vân Trung Thịnh tiếp xúc đến ánh mắt phòng bị của bé, trên mặt xấu hổ, đưa tay từ Vân Khê trong miệng rút trở lại, nhàn nhạt cười nói: “Độc tố của mẹ ngươi đã được giải, đợi nàng tỉnh lại, nghỉ ngơi thật tốt, sẽ không có chuyện gì.”

“Vâng.” Tiểu Mặc gật đầu, quỳ gối ngồi trên đất, đôi tay nhỏ bé ôm mẫu thân, đem đầu của nàng cẩn thận đặt trên đùi của mình. Bé lau mồ hôi mẫu thân, vành mắt ửng đỏ, mẫu thân vì cứu bé và muội muội, mới bị tên bắn trúng. Nàng còn nói không có chuyện gì, để cho hai đứa nhanh chóng tiến vào Ngọa Long cư, mẫu thân như vậy làm sao không để cho người bớt lo đây?

(Híc Tiểu Mặc biết nghĩ rùi kìa,thật đáng khen)

Bé còn nói muốn bảo vệ mẫu thân, kết quả mỗi lần cũng là mẫu thân tới bảo vệ mình, bé thật quá vô dụng!

“Mẫu thân, người hảo hảo ngủ một giấc, người nhất định sẽ không có chuyện gì.” Tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt tóc mai cho mẫu thân, Tiểu Mặc thẳng lưng, quyết tâm muốn giống như một người đàn ông thủ hộ mẫu thân.

Vân Trung Thịnh lặng yên quan sát nhất cử nhất động của bé, trong lòng nơi nào đó đột nhiên mềm mại, hắn thật rất hâm mộ phụ thân của Tiểu Mặc, chẳng những có tính tình thẳng thắn, có thê tử cá tính khác thường, còn có một nhi tử hiểu chuyện thông tuệ, nhân sinh như thế, còn có gì đòi hỏi?

Thật sâu nhìn chăm chú hai mẹ con một cái, hắn đứng dậy, bắt đầu quan sát xung quanh thạch thất.

Lúc này ngoài thạch thất mưa tên đã dừng lại, nhưng ai cũng không dám bảo đảm, còn có thể sẽ không có một vòng mới công kích tùy đến.

Hắn khom người, cầm trường kiếm gảy dưới mặt đất xốp cấu tạo và tính chất của đất đai,, cảm thấy đất này dưới mặt, có khác Càn Khôn.

“Thịnh thúc thúc, ta vừa nghĩ tới cách xoá bỏ lệnh Cấm Cung, cũng không biết rốt cuộc có thể hay không.” Tiểu Mặc đột nhiên nói.

Vân Trung Thịnh hai mắt sáng lên, hỏi: “Biện pháp gì?”

Đổi lại hài tử bình thường, có lẽ hắn sẽ không tin, nhưng Tiểu Mặc thiên phú ngoài tưởng tượng của hắn, cho nên hắn nguyện ý tin tưởng hắn.

“Thúc còn nhớ phía ngoài có linh thụ không? Rễ của nó đâm sâu vào dưới đất, nếu rễ của nó có thể đi thông dưới đất, điều này nói rõ một ít đất cấu tạo và tính chất không như chúng ta tưởng tượng kiên cố như vậy. Ta còn nhớ Cấm Cung là kiến tạo trên không, phía dưới là nham thạch sâu không thấy đáy, nhưng nếu chúng ta theo rễ của nó, một đường đào xuống, nói không chừng có thể rời đi Cấm Cung.”

Tiểu Mặc nói xong, Vân Trung Thịnh khó có thể tin nhìn bé ngẩn người, không thể tin được lời nói như vậy từ trong miệng một hài tử nói ra.

Có lý, tỉ mỉ quan sát, đứa nhỏ này rốt cuộc có bao nhiêu thông minh?

“Tiểu Mặc, ngươi thật là quá thông minh! Ngươi nói không sai, chỗ linh thụ cắm rễ, chính là nhược điểm của cả Cấm Cung, chỉ cần chúng ta từ chỗ này phá ra, nhất định có thể rời Cấm Cung.” Vân Trung Thịnh vui vẻ nói, “Tốt, Các ngươi ở chỗ này đợi, ta đi đào đất.”

“Thịnh thúc thúc, ngươi đừng vội, ta còn còn chưa nói hết đâu.” Tiểu Mặc với theo hắn, chậm rãi nói, “Ta mới vừa mới quan sát hạ, phát hiện cây kia nghiêng về phía tây, từ phương hướng hẳn phải là căn phòng này.....”

Hắn tự tay, sờ sờ phía dưới mặt đất, ánh mắt lóe lên, lên tiếng nói: “Ngươi liền từ bắt đầu nơi này đào đi!”

Quyển 5 - Chương 136: Cơ quan thứ ba

“Nơi này sao?”Vân Trung Thịnh ngồi xổm, trên mặt đất đào bới một trận, môi lộ ra nụ cười, “Không tệ! Đất nơi này tương đối tơi, hẳn là do rễ của linh thụ không ngừng sinh trưởng phá tan lực cản địa tầng, khiến cho địa tầng bị phá hư, thay đổi địa chất. Xem ra nơi này vô cùng có khả năng là gốc linh thụ.”

“Vậy thì đào nhanh lên một chút! Nhớ đừng làm hỏng rễ cây, cẩn thận một chút!”Tiểu bằng hữu không quên nói ra yêu cầu

Ánh mắt Tiểu Mặc lóe lên, bắt đầu ý đồ với linh thụ, nếu có thể đem linh thụ dời đến trồng ở Ngọa Long cư, như vậy Ngọa Long cư chính là Cấm Cung thứ hai rồi.

Wow, kiếm thật lời a!

Trong nội tâm kích động vạn phần, trên mặt ra vẻ thâm trầm.

Ngây thơ đan xen cùng bình tĩnh thâm trầm khiến cho cả người bé tỏa sáng chói mắt.

Vân Trung Thịnh bất đắc dĩ cười khổ, hắn lại luân lạc tới nước bị một hài tử sai sử, nhưng lại vẫn cam tâm tình nguyện.

Bên ngoài cửa Cấm Cung, Vân Bác Viễn vội vàng tới, hung hăng níu chặt cổ áo thủ vệ, trợn mắt nói

“Mau mở cửa Cấm Cung ra!”

“Không được! Cung chủ ra lệnh, ai cũng không thể làm trái!” Thủ vệ mặt không chút thay đổi, đối mặt với uy hiếp của Vân Bác Viễn, nàng không sợ hãi chút nào, “Mới vừa thuộc hạ đã mở ra cơ quan thứ nhất, vạn mũi tên bắn một lượt, đoán chừng lúc này người ở bên trong cũng bị bắn thành con nhím.”

“Ngươi nói cái gì?”Vân Bác Viễn trước mắt một trận choáng váng, lảo đảo muốn ngã, hắn mãnh liệt lắc đầu, “Không thể nào! Thịnh Nhi không có việc gì! Ngươi nhanh mở cửa ra cho ta! Nếu không ta giết ngươi!”

Thủ vệ bất vi sở động, lạnh như băng nói: “Không có lệnh của cung chủ, người giết thuộc hạ, thuộc hạ cũng sẽ không mở cửa!”

“Ngươi cho là ta không dám giết ngươi?”Trường kiếm rút khỏi vỏ, sát ý mãnh liệt, gác ở trên cổ thủ vệ, Vân Bác Viễn mất đi lãnh tình cùng trang nhã trong ngày thường, hai mắt đỏ ngầu như muốn ăn thịt người.

Kiếm cắt trên da thịt của thủ vệ, rỉ ra tia máu, nàng thanh âm khàn khàn, tiếp tục cùng hắn giằng co: “Không có lệnh của cung chủ, thuộc hạ là tuyệt đối sẽ không mở cửa!”

“Tốt, ta sẽ giết ngươi!”Vân Bác Viễn khí Cực, kiếm khẽ đưa qua, mắt thấy sẽ cắt vỡ động mạch đối phương, lúc này đột nhiên tới một trận kình phong, quét đi kiếm của hắn, tiếp theo người hắn vội vàng thối lui mấy bước.

Hắn quay đầu lại, thấy cung chủ tới.

Vân Bác Viễn nhất thời sửng sốt, quên mất phản ứng.

Cung chủ trên mặt mơ hồ có một tầng sa mỏng, chỉ lộ ra ánh mắt âm tình bất định, nhìn chăm chú Vân Bác Viễn: “Vân Bác Viễn, ngươi còn để bổn tọa vào mắt không?”

“Cung chủ, Thịnh Nhi còn đang bên trong……”Vân Bác Viễn rưng rưng huyết lệ.

Cung chủ híp mắt, tầm mắt xẹt qua hắn, hỏi thủ vệ nói: “Tình huống bên trong thế nào?”

“Hồi cung chủ…, cơ quan thứ nhất mở ra một hồi rồi, tin tưởng người ở bên trong hẳn phải chết không thể nghi ngờ!”Thủ vệ trả lời.

“Chết không thể nghi ngờ? Ngươi dám xác định bọn họ nhất định chết không thể nghi ngờ?”Cung chủ hừ lạnh một tiếng, lắc đầu nói, “Vân Khê bên người có Cửu Vĩ Hồ cùng Thủy Quy cự thú thủ hộ, không dễ dàng như vậy chết. Bổn tọa ra lệnh cho ngươi, lập tức mở ra đạo cơ quan thứ hai, bổn tọa muốn vạn vô nhất thất (không thể bỏ sót), ngươi hiểu không?”

“Dạ, cung chủ.”Thủ vệ cung kính cẩn, cất bước đi về phía cơ quan thứ hai.

“Chờ một chút!”Vân Bác Viễn tiến lên, kéo lấy cánh tay thủ vệ, đối với cung chủ nói, “Người khác chết sống ta không xen vào, nhưng ngươi tuyệt không có thể gây tổn thương Thịnh Nhi, Thịnh Nhi vô tội.”

Cung chủ vô tình nói: “Bổn tọa phân phó hắn làm chút chuyện, hắn làm không được, hắn không xứng với làm nhi tử của bổn tọa! Ngươi mau tránh ra cho bổn tọa, nếu không bổn tọa liền giết chết ngươi!”

Vân Bác Viễn tâm chợt chìm vào băng tuyết, thì ra hắn và con ở trong mắt nàng chẳng là gì cả, chỉ cần nàng nói một câu là có thể lấy

tính mạng của phụ tử bọn họ.

Thật đáng buồn a! Hắn Vân Bác Viễn làm sao lại thành thân với một người vô tình như vậy?

Ngươi đã bất nhân, cũng đừng trách ta bất nghĩa.

Vân Bác Viễn mâu quang hơi trầm xuống, lộ ra sát ý, trường kiếm trong tay tà chọn, hắn giơ kiếm đâm về phía cung chủ.

Vì Thịnh Nhi, hắn nguyện trả bất cứ giá nào!

Thịnh Nhi, chờ phụ thân, phụ thân tới cứu con!

“Vân Bác Viễn, ngươi dám?”Cung chủ giận dữ, vung ống tay áo, hai người giao chiến.

Thủ vệ mắt nhìn thẳng, trực tiếp đi về phía nút khởi động cơ quan, lãnh tình mở ra cơ quan thứ hai.

Bên trong Cấm Cung, Vân Trung Thịnh còn đang chuyên chú đào rể cây, đột nhiên chú ý tới khói có màu đỏ từ khe hở cửa sắt chui vào, trực giác nhạy cảm nói cho hắn biết, khói có vấn đề!

Trong lòng nơi nào đó bị hung hăng va chạm, Vân Trung Thịnh nếm tư vị tuyệt vọng.

Mẫu thân muốn đối với hắn chém tận giết tuyệt sao!

“Tiểu Mặc, mau dẫn mẹ ngươi trốn vào Ngọa Long cư đi! Khói có độc!” Hắn vừa nói, vừa bỏ kiếm trong tay, chạy về phía mẫu tử Tiểu Mặc.

Tiểu Mặc quay đầu, thấy được khói màu đỏ, vội vàng từ trong nhẫn trữ vật của mẫu thân lấy ra Ngọa Long cư, dìu mẫu thân vào Ngọa Long cư.

Khói hồng tràn ngập tốc độ nhanh chóng, trong nháy mắt xâm nhập đến thạch thất, Vân Trung Thịnh giúp đỡ Tiểu Mặc, đem Vân Khê còn hôn mê tiến vào Ngọa Long cư, mình cũng đi theo Tiểu Mặc trốn vào trong đó.

“Thịnh thúc thúc, mau đưa mẫu thân đến giường đi, ta đi đóng cửa cơ quan!”

Nhìn Tiểu Mặc thi triển khinh công, cực kỳ nhanh chạy về phía nơi nào đó, Vân Trung Thịnh không do dự, ôm lấy Vân Khê, đem nàng đến bên giường.

Thượng Quan Như Nhi dẫn Tiểu Nguyệt Nha, một mực quan sát động tĩnh bên ngoài, bây giờ nhìn thấy ba người bọn họ đồng loạt vào Ngọa Long cư, nàng vội vàng đã chạy tới ngó nhìn tình huống của Vân Khê.

“Ngươi là?” Thượng Quan Như Nhi thích thanh tĩnh, không thích cùng người xa lạ giao thiệp, cho nên mấy ngày nay đều đợi ở Ngọa Long cư, không có lộ diện. Vân Trung Thịnh là lần đầu tiên nhìn thấy nàng, có chút kinh ngạc.

“Ta là Thượng Quan Như Nhi, Vân cô nương là bằng hữu, ta thay nàng chiếu cố hài tử. Vân cô nương thương thế như thế nào?” Thượng Quan Như Nhi ân cần hỏi.

“May là nàng có đan dược giải độc, chẳng qua là đau đã bất tỉnh, hẳn là rất nhanh sẽ tỉnh.”

“Vậy thì tốt.”

Ba, ba!

Tiếng Cửa sổ hạ xuống, cả Ngọa Long cư hoàn toàn cách ly với ngoại giới.

Vân Trung Thịnh lúc này mới cẩn thận đánh giá Ngọa Long cư, đáy lòng sợ hãi liên tục, hắn vẫn tò mò, Vân Khê trên người đến tột cùng có bảo bối như thế nào, có thể đem một hai đứa nhỏ của nàng giấu ở trong đó, tùy thân đeo, chẳng lẽ nàng không sợ con của mình buồn bực sao?

Hiện tại quan sát, trước mắt Ngọa Long cư rõ ràng chính là một tòa nhà chân chính, một ngồi nhà ấm áp, chẳng khác gì những ngôi nhà phía ngoài, hơn nữa càng thêm an toàn, càng thêm yêu thích.

“Đây rốt cuộc là bảo vật người nào luyện chế? Người này luyện khí tu vi nhất định vô cùng rất cao.”

“Đó là dĩ nhiên, cha ta là luyện khí sư lợi hại nhất!” Tiểu Mặc đóng cửa cơ quan xong, dạo bước trở về, kiêu ngạo nhướng mày nói.

“Cha ngươi luyện chế?” Vân Trung Thịnh đối với vị nam tử trong truyền thuyết này, càng thêm tò mò rồi, rốt cuộc là nam tử như thế nào, mới có thể làm cho Vân Khê truyền kỳ cô nương một mực khăng khăng yêu như vậy?

“Cha ngươi quả nhiên rất tài giỏi.” Đây là phát ra từ nội tâm ca ngợi, hắn tuy là ngoại hành, nhưng cũng nhìn ra chỗ tinh túy của Ngọa Long cư, không phải luyện khí sư nào cũng có thể luyện chế thành công.

Tiểu Mặc nghe vậy, càng thêm đắc ý.

“Thịnh thúc thúc, chúng ta bây giờ nên làm cái gì bây giờ? Phía ngoài khói độc sợ là trong chốc lát chưa tan hết, chúng ta phải nhanh nghĩ ra biện pháp mới.”

“Cả không gian Cấm Cung bị bịt kín, khói độc một khi tỏa ra, rất khó tản đi, chúng ta tạm thời cũng chỉ có thể trốn ở chỗ này.” Vân Trung Thịnh không có đối sách.

“Nếu Tiểu Bạch ở chỗ này thì tốt biết mấy.” Tiểu Mặc chép miệng, thử cùng Tiểu Bạch cảm ứng, song vách tường Cấm Cung quá mức kiên cố, vững chắc, sắp đặt kết giới, bé không cách nào cảm ứng được tồn tại củaTiểu Bạch.

“Không có Tiểu Bạch, có ta a! Ta cũng vậy rất lợi hại!” Tiểu phượng hoàng vỗ hai cánh, bay đến bên Tiểu Mặc, “Ta đem khói độc quạt về phía thạch thất, nó chui vào, ta liền quạt, quạt đến khi nào các ngươi đem Cấm Cung đào được mới thôi.”

Tiểu Mặc bò lên giường, khoanh chân mà ngồi, chống cằm nói: “Cũng là một biện pháp ngu ngốc, bất quá miễn cưỡng có thể được, chỉ sợ ngươi kiên trì không được bao lâu.”

“Thế nào lại là biện pháp ngu ngốc? Rõ ràng cũng rất thông minh nha!” Tiểu phượng hoàng run lẩy bẩy hai cánh, bất mãn nói.

“Tiểu Phượng Phượng! Tiểu Phượng Phượng!” Tiểu Nguyệt Nha ở một bên nhảy nhót, vung bàn tay nhỏ, vì nó lên tiếng ủng hộ.

Tiểu phượng hoàng nhất thời tinh thần chấn hưng, đầu ngẩng cao.

“Không thành vấn đề! Cứ để ta!”

Tiểu Phượng Phượng cùng Tiểu Bạch giống nhau, phàm là yêu cầu của tiểu chủ nhân, nó cho tới bây giờ cũng không có năng lực chống cự.

Lúc này, Cửu cô cô cũng hiện thân ở bên trong gian phòng, từ trên xuống dưới liếc nhìn tiểu phượng hoàng, nói: “Cứ làm như thế, để ta coi chừng nó, nó dừng đừng nghĩ làm biếng!”

Lông vũ của tiểu phượng hoàng run rẩy, không hiểu sao nghe những lời này khiến lông của tóc dựng hết lên đây?

Vân Trung Thịnh suy tư chốc lát, nói: “Tốt, cứ quyết định như vậy, các ngươi chịu trách nhiệm xua tan khói độc, ta tới đào đất.”

“Thịnh thúc thúc, ta giúp ngươi!” Tiểu Mặc chủ động xin đi giết giặc.

“Ca ca, ca ca……”Tiểu Nguyệt Nha đưa hai cánh tay, đánh về phía bé, vểnh lên cái miệng nhỏ nhắn, lộ ra vẻ mặt vô tội như bị vứt bỏ. Nàng hiện tại trên căn bản đã thành cái đuôi của Tiểu Mặc, ca ca tới chỗ nào, nàng cũng theo tới chỗ đó, không nỡ cùng ca ca tách ra.

“Tiểu Huyên Huyên, muội phải ngoan! Mẫu thân bị thương, muội ở lại chăm sóc mẫu thân.”

Tiểu Nguyệt Nha quay đầu, nhìn về phía hướng tay ca ca chỉ, trong miệng thổi bọt khí, cái hiểu cái không.

“Nghe lời, nhất định phải ở bên cạnh mẫu thân, cho đến mẫu thân tỉnh lại, biết không?” Tiểu Mặc sờ sờ đầu muội muội, không do dự nữa, đi trước mở cửa cơ quan.

Cửa một khi mở ra, tiểu phượng hoàng đứng mũi chịu sào, vung hai

cánh, mượn lực hai cánh quạt khói độc, đem khói độc xua ra khỏi Ngọa Long cư.

Nó liên tục tiến lên, đi được một đoạn ngắn nó lại vỗ hai cánh, bảo đảm khu vực an toàn từng bước mở rộng, không bỏ sót khu vực nào.

Cửu cô cô theo sát phía sau nó, đốc thúc nó, một khi lực không đủ, lập tức thúc giục hoặc tự mình chống đỡ.

Vân Trung Thịnh dẫn Tiểu Mặc, tiếp tục đào bới địa đạo, để tăng cường hiệu suất, Hổ Vương cũng gia nhập hàng ngũ của bọn họ, về phần Huyền Dực cùng Hoàng Kim cự long, bọn họ thân hình quá mức khổng lồ, căn bản không giúp đỡ được gì, càng đừng nói đến thân hình vô cùng khổng lồ Thủy Quy cự thú, nếu nó hiện thân, căn bản là không giúp đỡ được gì, mà làm cho mọi việc rắc rối thêm.

Kế hoạch đào bới địa cung tiến hành trong khí thế hừng hực……

Ngoài Cấm Cung, Vân Bác Viễn bị cung chủ chế trụ, mất đi năng lực hành động, hắn oán hận nhìn cung chủ, nhưng một chữ cũng phát không ra.

Cung chủ tạm thời không có tâm tình để ý tới hắn.

“Cung chủ, thời gian trôi qua một lúc rồi, bọn họ không bị tên bắn chết, cũng sẽ bị khí độc độc chết.” Thủ vệ phỏng đoán nói.

Cung chủ lắc đầu, lạnh lùng nói: “Ngươi quá khinh thường bản lĩnh của Vân Khê, trên người của nàng chảy huyết mạch chính thống Vân tộc, trời sinh số mệnh khác người thường, bên cạnh còn có vô số thú sủng thủ hộ, không dễ dàng chết như vậy. Cho nên, đối phó với nàng, chúng ta vĩnh viễn không thể lấy tiêu chuẩn thường nhân để phán đoán.”

Nàng dừng một chút, nguy hiểm nheo mắt lại, xé ra vẻ lạnh lẽo cười: “Tiếp tục mở ra cơ quan thứ ba, chỉ sợ nàng thật đã chết rồi, bổn tọa cũng muốn làm cho nàng chết thêm một hồi!”

Thủ vệ lạnh lùng như băng, nghe được lệnh của nàng, cũng không khỏi rùng mình một cái. Cung chủ không hổ là cung chủ, đủ ngoan độc, đủ tuyệt tình!

Vân Bác Viễn hai mắt dữ dội, hung hăng nhìn chằm chằm cung chủ, hắn rất muốn mắng to, mắng nàng rốt cuộc có còn một chút lương tri hay không, có một chút máu mủ tình thâm hay không? Đáng tiếc, vô luận hắn cố gắng ra sao, đều không thể lên tiếng.

“Tiểu Mặc, được chưa? Ta không chịu được nữa!”Tiểu phượng hoàng mệt mỏi gần chết, bắt đầu uể oải, nó thì phải quạt hai cánh lâu lắm rồi, quả thực thực sự rất mệt!

Muốn lười biếng sao, trăm triệu không được!

Nó một khi lười biếng, khói độc trực tiếp xông tới, phía sau nó còn có một pho tượng đại thần nhìn chằm chằm nó, khiến nó sợ hãi.

“Tiểu Phượng Phượng, ngươi kiên trì một chút nữa, chúng ta đã thấy rễ linh thụ, rất nhanh sẽ đào thông địa đạo, cần chút thời gian, ngươi cố gắng chịu đựng đi.”Tiểu Mặc vừa đào, vừa nói.

Tiểu Phượng Phượng buông lỏng một hồi, bi ai thở dài: “Rốt cuộc còn muốn kiên trì bao lâu a?” Nó một hồi trì hoãn, khói độc như thủy triều nhanh chóng tiến tới, khiến tiểu phượng hoàng hoảng sợ.

Hô ——

Cửu cô cô dùng đuôi phát huy tác dụng, thoáng cái đã bức lui khói độc mười mấy bước.

Tiểu phượng hoàng vui mừng kêu to: “Thật tốt quá! Cửu cô cô, ngươi lợi hại như thế, sớm nên để ngươi đến rồi!”

“Ít nói nhảm! Tiếp tục quạt cho ta!” Cửu cô cô một chút cũng không để ý đến bộ dạng nịnh hót của nó, nghiêm túc thúc giục, này việc thật sự đối với nó không thành vấn đề, nhưng nó đường đường Cửu Vĩ Hồ siêu cấp thần thú làm việc nhỏ này thật mất mặt, thật là nhân tài không được trọng dụng rồi! Nó không bỏ xuống được dáng vẻ của siêu cấp thần thú!

Quyển 5 - Chương 137: Loại độc này, tên là bà nội đầu heo

Thời điểm mọi người đang loay hoay làm việc khí thế ngất trời, Vân Khê được linh châu trong cơ thể hồi phục, chữa khỏi thương thế trên người nàng, ý thức dần dần thức tỉnh.

Trên lưng không biết bò lên thứ gì, Vân Khê cảm thấy ngứa, còn có một trận trận đau nhói.

Trong ánh trăng mờ, nàng tỉnh lại. Giương mắt nhìn, Tiểu Nguyệt Nha khoanh chân ngồi ở bên người nàng cách đó không xa, tay nhỏ bé nâng quai hàm, đỉnh đầu khả ái gật gà gật gù.

Tay nhỏ béo mập nâng khuôn mặt nhỏ nhắn béo mập hồng hồng, giống như một đóa hoa mới nở, cực kỳ đáng yêu.

Tiểu Nguyệt Nha là đang bảo vệ nàng sao? Vân Khê khẽ động thân, trên lưng miệng vết thương truyền đến đau nhói, dời đi lực chú ý của nàng.

Đau quá! Rốt cuộc là cái gì cắn máu thịt của nàng?

Nàng từ từ nghiêng đầu ——

Quay đầu nhìn lại, nàng sợ ngây người.

Trong miệng nàng phát ra tràng khí lạnh, nàng chứng kiến cảnh tượng trước mắt làm cho kinh sợ.

Trời ạ! Nàng muốn điên rồi!

Bên trong Ngọa Long cư lúc nào xuất hiện nhiều sâu như vậy?

Trên mặt đất, trên cửa sổ, khắp nơi đều là sâu màu nâu ngọ nguậy! Hơn nữa đang bò lên giường!

Tay nàng nhanh chóng mò tới bảo kiếm đầu giường, phản ứng đầu tiên chính là đi xem con gái của nàng, nhắc tới thấy lạ, những thứ này sâu tựa hồ có vẻ kiêng kỵ đối với Tiểu Nguyệt Nha, cả đám đều vượt qua bé, hướng mình bò tới. Vân Khê không khỏi sinh ra một loại ảo giác, phảng phất trên người của nàng có chứa thức ăn ngon, đối với những con sâu tràn đầy hấp dẫn trí mạng.

Đúng rồi, là máu! Là bởi vì nàng bị thương, vết thương có mùi máu tươi, cho nên mới hấp dẫn bọn chúng.

Chẳng lẽ, đây chính là máu điệt (sâu hút máu) trong truyền thuyết?

Thật ác độc! Cung chủ nhất định là nghĩ đến trong số bọn họ có người bị thương, vẫn chưa có chết, cho nên muốn dùng máu điệt tới cắn thân thể bọn họ, để cho bọn họ chết cũng không được an lành!

Mâu quang Vân Khê đột nhiên lạnh đi, khẽ nguyền rủa một tiếng, thù này nhất định phải trả!

Dời đi sự chú ý, có ánh sáng kì lạ xoẹt qua khóe mắt, Vân Khê nhìn kỹ, mới phát hiện là Xá Lợi Châu trên cổ tay tiểu Nguyệt Nha phát sáng. Một khi có máu điệt đến gần bé, Xá Lợi Châu sẽ phát ra ánh sáng, ánh sáng nhàn nhạt, mấy phần thánh khiết, mấy phần trang nghiêm.

Thì ra là máu điệt sợ Xá Lợi Châu!

Như thế tốt lắm, Tiểu Nguyệt Nha sẽ an toàn.

“A! Cứu mạng a ——”

Thượng Quan Như Nhi mới đi vào phòng bếp đun nước, trên tay cầm bình nước đi tới,thấy một màn như vậy, nàng sợ hãi, sắc mặt trắng bệch, bình nước trong tay bị đổ, nước nóng vãi đầy mặt đất.

“Nhỏ giọng một chút, đừng đem Tiểu Nguyệt Nha đánh thức!”Sợ hù đến nữ nhi, Vân Khê chịu đựng đau đớn, nói với Thượng Quan Như Nhi. Nàng từ trên giường đứng dậy, bình tĩnh hết thảy

“Đại tẩu, trên lưng của người……”Vân Khê nghiêng người, Thượng Quan Như Nhi thấy cảnh tượng kinh khủng trên lưng của Vân Khê, không nhịn được bụm miệng, hoảng sợ nói.

Vân Khê cả người chấn động, phóng ra huyền khí, một lực lượng được phóng thích, máu điệt trên lưng nàng nhất tề bắn ra, rời xa thân thể nàng.

“Mẫu thân!”Tiểu Mặc đi theo Vân Trung Thịnh vội vàng chạy vào Ngọa Long cư, thấy cảnh tượng bên trong gian phòng, hai người đều lo lắng.

“Là máu điệt! Bọn chúng thích nhất là máu người, ngửi thấy mùi máu tươi chúng sẽ tới. Chúng ta bận đào đất, không có lưu ý đến sự xuất hiện của máu điệt, không nghĩ tới bọn chúnglại hành động nhanh như vậy, toàn bộ tiến vào Ngọa Long cư.”Vân Trung Thịnh nhíu mày nói, hắn vung trường kiếm trong tay, bắt đầu chém giết máu điệt trên mặt đất.

“Địa đạo?”Vân Khê chân mày một đứng thẳng, đại khái hiểu rõ bọn

họ đang làm cái gì, “Địa đạo đào như thế nào? Có hi vọng rời đi sao?”

Trong thời gian ngắn,vô số máu điệt lần nữa hướng nàng vọt tới, Vân Khê vung Kinh Hồng kiếm trong tay, kiếm khí tỏa ra bốn phía.

Máu điệt nhanh chóng thoái lui, một khi kiếm khí hơi yếu, bọn họ lại không sợ chết bò tới.

Lặp đi lặp lại như vậy.

“Đã khá tốt! Hiện tại giải quyết máu điệt trước rồi hãy nói!”Trường kiếm trong tay Vân Trung Thịnh vung lên mạnh mẽ như gió

Máu điệt chi chít, dưới mấy kiếm, chỉ có thể giết một số ít, Vân Trung Thịnh mồ hôi lạnh ứa ra, nhìn những con sâu đang ngọ nguậy, nổi hết cả da gà. Cũng không phải sợ, mà là thấy bọn chúng, làm người ta sinh ra ác cảm.

Tiểu Mặc cũng không có nhàn rỗi, không ngừng vung trường kiếm, chém giết máu điệt trên mặt đất.

Thượng Quan Như Nhi mặc dù võ công thấp kém, nhưng cũng có thể cầm kiếm quét dọn máu điệt dưới chân, hơn nữa máu điệt ngửi mùi máu tươi thấy trên người Vân Khê mà bò tới, cho nên dưới chân nàng máu điệt không ít. Thích máu người, lại là máu tương đối thuần khiết, ngửi thấy mùi máu tươi, máu điệt lâm vào tình cảnh điên cuồng, như không thấy kiếm khí đang lóe sáng, bọn chúng liều chết xông tới.

Nơi này chỉ có chỗ của Tiểu Nguyệt Nha là an toàn nhất, động tĩnh lớn như thế, hoàn cảnh nguy hiểm như thế, bé lại còn có thể ngoan ngoãn ngủ ngon, quả thực kỳ tích!

Bên trong Ngọa Long cư, cảnh chém giết máu điệt khí thế ngất trời.

Bên ngoài Ngọa Long cư, tiểu phượng hoàng vẫn còn bận xua tan khói độc, Cửu cô cô vừa xua đuổi máu điệt, vừa thay Vân Trung Thịnh tiếp tục đào địa đạo. Một cỗ hàn khí đột nhiên từ dưới truyền tới, xuyên qua địa tầng, đập vào mặt, Cửu cô cô trong miệng phát ra tiếng cười, rốt cục cũng đào xong!

“Các ngươi mau ra đây sao! Địa đạo đã đào thông!”

Nghe được thanh âm của Cửu cô cô, mọi người mừng rỡ.

Vân Khê quét một vòng, trước khi rời đi, trước hết phải giải quyết máu điệt ở trong Ngọa Long cư.

“Tất cả mọi người mau rời khỏi gian phòng này, ta hiện tại muốn thi triển thuật đóng băng, giải quyết bọn chúng!”

“Thương thế của ngươi còn chưa khỏi mà.”Vân Trung Thịnh nhắc nhở.

“Đã không có gì đáng ngại, ta không yếu đuối như ngươi nghĩ đâu. Chỉ cần không gặp mẹ ngươi, đối phó một cao thủ còn dư dả.”Vân Khê tự tin nói, nàng tuyệt không phải nói khoác, năng lực chữa thương của linh châu phi thường kì diệu, lần này nếu không phải đả thương tương đối nặng, bằng vào năng lực của bảy viên linh châu, vết thương của nàng đã lành không ít, “Các ngươi mau đi ra ngoài! Tiểu Nguyệt Nha lưu lại, không nên đánh thức bé!”Ánh mắt hướng tới nữ nhi, đáy mắt hiện ra nhu tình.

“Được rồi, chúng ta đi ra ngoài.”Vân Trung Thịnh dẫn Tiểu Mặc cùng Thượng Quan Như Nhi rời đi.

Vân Khê mở ra cơ quan, đóng lại tất cả cửa sổ bên trong gian phòng, nàng đi tới bên cạnh nữ nhi, mượn ánh sáng thánh khiết của Xá Lợi Châu bao quanh, lấy hai mẹ con nàng làm trung tâm, tạo thành một vòng tròn an toàn. Trong vòng tròn, máu điệt không dám nhích tới gần một bước.

“Đóng băng thuật!”

Nhanh chóng kết ấn, thi triển thuật pháp.

Một lượng lớn huyền khí từ trong cơ thể phát ra, vết thương trên lưng bị động gây ra đau đớn, Vân Khê cắn răng chịu đựng, toàn lực ứng phó!

Cách cách cách cách……

Trong vòng tròn, băng nhanh chóng ngưng kết…… Thành công!

“Khụ!”thân thể Vân Khê lay động, trong miệng nôn ra một ngụm máu tươi.

Trong đó vài giọt máu, rơi trên mặt Tiểu Nguyệt Nha, nhiệt độ nóng hổi đem tiểu tử thức tỉnh. Bé từ từ mở to đôi mắt xinh đẹp, cái miệng nhỏ nhắn vô ý thức nhúc nhích, đợi thấy rõ thân ảnh mẫu thân trước mắt, ánh mắt của bé sáng ngời, vui mừng kêu lên: “Mẫu thân, mẫu thân!”

Mẫu thân tỉnh, thật tốt quá!

Bé chỉ chú ý tới mẫu thân, chờ thêm hồi lâu, mới phát hiện chung quanh hết thảy trở nên rất kỳ quái.

“Hả?”Bé gãi đầu, tò mò nháy mắt.

“Không có chuyện gì rồi!”Vân Khê đưa tay, lau đi vết máu trên mặt con, mỉm cười từ ái.

Cửa sổ một lần nữa được mở ra, Vân Khê đi ra Ngọa Long cư, thấy Cửu cô cô đang thi triển thần lực của nó, đem linh thụ nhổ tận gốc, khóe miệng nàng không tự chủ rút xuống.

Tiểu Mặc ở một bên tích cực chỉ huy, trong miệng hô: “Nhẹ một chút…… Chậm một chút…… Cẩn thận a!”

Vân Khê lặng đi, trán rơi vài cái hắc huyết, cái gì gọi là trò giỏi hơn thầy nàng đã thấy nha,quả thật là trò giỏi hơn thầy!

(PT: Cái này tiểu Mặc quả là công phu sư tử ngoạm đi, toàn gia đều biến thái a)

Nàng thật phục ý nghĩ của nhi tử, tiện tay dắt dê đem linh thụ trong Cấm Cung nhổ lên, nhổ ra cái dựng lên?! Chuyện này nếu để cho cung chủ biết, chắc chắn bà ta sẽ giận đến hộc máu?

Nguyên là muốn nhốt nàng, tiện đà dùng các kiểu cơ quan giết chết nàng, bắn chết nàng, độc chết nàng…… Nhưng không ngờ nàng chẳng những không chết, còn đem gốc linh thụ quý giá trong Cấm Cung đào lên, đổi lại ai cũng sẽ bị hộc máu mà chết.

Có thế chứ! Không hổ danh là nhi tử được nàng chỉ dạy, không bao giờ làm ăn lỗ cả, nhạn chết tự nhổ lông, truyền thống “ta không đen tối thì ai đen tối”được truyền thừa, phẩm chất tốt được thăng hoa!

Linh thụ bị nhổ tận gốc, cả Cấm Cung khẽ rung lên. Trên mặt đất máu điệt còn lại bò ra phía ngoài thạch thất, khói độc đảo chiều,

mãnh liệt hơn, hàn khí bị nén dưới đất gào thét mà tới, Như anh hùng thắng trận tấu vang khúc hát ăn mừng chiến thắng.

Thành công!

Bắt đầu từ bây giờ linh thụ thuộc về bọn họ.

“Đi! Lúc này rời đi thôi!”Ánh mắt Vân Khê phát sáng, tưởng tượng thấy cung chủ nhìn thấy bên trong một màn này sẽ có phản ứng như thế nào, bà ta chắc sẽ hối hận a.

Người bên ngoài Cấm Cung, cũng cảm nhận được mặt đất rung động.

Cung chủ nghi ngờ cau mày, lạnh lùng nói: “Đây là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ bọn họ còn sống?”

Thủ vệ cũng rất nghi ngờ, chần chờ nói: “Cung chủ, có muốn tiếp tục khởi động cơ quan không?”

Vân Bác Viễn dùng ánh mắt căm tức lên án bà ta, bên trong còn có thể có tiếng âm truyền đến, đây là nói rõ hắn Thịnh Nhi mạng lớn, mệnh không có đến tuyệt lộ ư?

“Đem tất cả cơ quan hết thảy khởi động cho ta! Bổn tọa cũng không tin, bọn họ có ba đầu sáu tay, tất cả đều không chết!”Cung chủ nói.

“Không! ——”dưới sự kích động, Vân Bác Viễn phát ra thanh âm, lại hóa giải huyệt đạo trên người, hắn chạy gấp hướng cơ quan, hung hăng đẩy thủ vệ ra.

“Vân Bác Viễn, ngươi muốn chết!”Cung chủ huyền khí bộc phát, hóa thành chưởng lực, đánh tới.

Cảm nhận được áp lực phía sau, Vân Bác Viễn không có lùi bước, không hóa giải chưởng lực đánh tới vẫn hướng tới cơ quan đi đến, chỉ nghe rắc từng tiếng vang, cơ quan bị rời đi.

Cửa đá từ từ mở ra.

“Phốc ——”

Chưởng lực của Cung chủ đồng thời đánh tới phía sau lưng Vân Bác Viễn, cả người hắn ngã về phía sau, phun ra rất nhiều máu tươi.

Vô cùng thê thảm!

Xa xa Vân Trung Thịnh vừa vặn nhìn thấy một màn này, hắn giật mình.

“Cha, ngô ——”Hắn lên tiếng gọi ầm ĩ bị Vân Khê lấy tay gắt gao bịt kín cái miệng của hắn, trước mắt bọn họ không thể đánh nhau với cung chủ được, một khi kinh động đến Vân Huyễn điện, như vậy bọn họ sẽ phải đối mặt với tất cả cao thủ của Vân Huyễn điện.

“Ngô ngô ngô……”Mắt thấy, thân ảnh phụ thân từ từ ngã xuống, Vân Trung Thịnh đau đến không muốn sống, hai mắt đỏ ngầu nhìn hết thảy bên ngoài cửa Cấm Cung, hắn không thể tin được cũng không nguyện tin.

Cha, người không thể chết được! Ngàn vạn không thể chết được!

Nương, người thật nham hiểm! Chẳng những muốn đưa ta vào chỗ chết, ngay cả phụ thân cũng không bỏ qua, người đến tột cùng có tâm như thế nào?

Phanh!

Phụ thân thân ảnh ở trong mắt của hắn không tiếng động ngã xuống, không thể bò dậy, hắn tuyệt vọng.

Hắn liều mạng giãy dụa, muốn tránh thoát kiềm chế của Vân Khê, đi xem một chút phụ thân của hắn, hắn muốn biết phụ thân rốt cuộc có còn hay không cứu được!

“Ngô ngô ngô, buông! Buông!”

“Ngươi bình tĩnh một chút! Hiện tại mẹ ngươi đã mất đi lý trí, bà ta có thể tự tay giết phụ thân ngươi, cũng có thể đích thân giết ngươi! Nếu như ngươi muốn báo thù cho cha ngươi mà nói…, liền tỉnh táo lại, trước rời đi, ta nhất định sẽ cho ngươi cơ hội báo thù!”Vân Khê khuyên nhủ.

Vân Trung Thịnh lắc đầu, dùng sức địa giãy dụa: “Buông! Buông!”

Vân Khê không cách nào, không thể làm gì khác hơn là hóa thủ vi đao (lấy tay làm đao), đánh trên cổ hắn, tạm thời làm cho hắn hôn mê, mang theo hắn rời khỏi Cấm Cung.

Trước khi đi, ánh mắt Vân Khê ánh mắt lạnh đi, hướng về phía cung chủ nhìn tới, bao hàm thâm ý.

“Vân Bác Viễn, đây là ngươi tự tìm! Không thể trách Bổn tọa, ngay cả ngươi cũng dám làm trái lệnh của bổn tọa!”Cung chủ mắt lạnh nhìn xuống,Vân Bác Viễn chỉ còn lại một hơi thở, trong lòng tức giận, nam nhân của mình lại phản bội mình, bà ta tuyệt không cho phép, cho dù từng là nam nhân mình thích, cũng không thể nào khiêu chiến tôn nghiêm của mình.

Vân Bác Viễn không để ý đến bà ta, ánh mắt của hắn xuyên qua tầng mây, nhìn về chỗ sâu trong Cấm Cung.

“Thịnh Nhi, hãy sống tốt…… sống.” Tay hắn run rẩy, hướng không trung, hướng bên trong Cấm Cung, Thịnh Nhi của hắn ưu tú như thế, thiện lương như thế, vĩnh viễn là niềm kiêu ngạo của hắn.

“Thịnh Nhi……” Tay hắn run rẩy rồi rơi xuống

Thủ vệ song đồng co rụt lại, khuôn mặt có chút động, khom người dò xét dò hơi thở của hắn: “Cung chủ, hắn…… Hắn đã chết.”

“Chết thì chết, có cái gì ngạc nhiên? Ngươi đi, xem một chút người ở bên trong đã chết hay chưa? Bổn tọa ở chỗ này coi chừng dùm, nếu bọn họ dám trốn ra được, bổn tọa sẽ đưa bọn họ một đoạn!” Tầm mắt Cung chủ rời đi, không có liếc hắn một cái, so với sống chết của hắn, Vân Khê mang đến cho bà ta nhiều phiền toái hơn, càng làm cho bà ta căm giận đến tận xương tuỷ, trong nội tâm bà ta vô cùng tức giận.

“Dạ, cung chủ.” Thủ vệ đứng dậy, hướng Cấm Cung đi tới.

Cung chủ hí mắt, lặng yên chờ, bà ta trăm triệu lần không nghĩ tới người bà ta coi là cái đinh trong mắt người, giờ phút này đang từ dưới mắt của bà ta lặng lẽ rời đi.

Một lúc lâu, từ trong Cấm Cung truyền ra một tiếng kêu sợ hãi, thủ vệ hét lớn, xa xa truyền ra: “Cung chủ, không xong! Cây, cây……”

Cung chủ cau mày, cái bà ta muốn biết là người ở bên trong rốt cuộc chết hay chưa, tên kia nói cây cái gì?

“Người đâu? Đã chết chưa?”

“Người, không có, chạy rồi! Cây, cây vậy……”

Lại là cây! Cung chủ không nhịn được nhíu mày.

“Ngươi nói cái gì? Không có người, chạy rồi?” Một trận gió thoảng qua, cung chủ lặng yên không một tiếng động đi vào trong Cấm Cung.

Trong Cấm Cung, khói độc theo địa đạo tràn ra, tản đi nên bây giờ còn hơn phân nửa khói độc lưu lại, trên mặt đất, khắp nơi đều là tên, nơi đó nào có thân ảnh?

Cung chủ chân không chạm đất, giống như một luồng u hồn, trực tiếp từ trên bay qua đống tên. Khi thấy cửa sắt bị mở ra, bà ta nheo mắt, bỗng nhiên nhận thấy trong Cấm Cung có chỗ nào đó có cái gì không đúng, thật giống như thiếu chút đồ trọng yếu nào đó.

Thiếu cái gì đây?

Đợi tầm mắt của bà ta rơi vào một lỗ thủng lớn trên mặt đất, bà ta chợt giật mình hiểu ra, rốt cuộc biết thiếu cái gì.

“Vân, Khê! Làm sao ngươi dám lớn mật như thế, đem linh thụ tổ tiên trồng xuống nhổ tận gốc? Ngươi đây là đối với Vân tộc liệt tổ liệt tông khinh nhờn, ngươi sẽ gặp thiên lôi đánh chết! Ngươi…… Ngươi……”

Cung chủ giận đến lời nói không có mạch lạc, cả người lay động.

Linh thụ chính là được tổ tiên Vân tộc trồng xuống, ở chỗ này không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng, nhưng bây giờ không cánh mà bay rồi, chuyện này nếu để cho những cao thủ nội tông biết rồi, bà ta chịu không nổi?

Nghiêm trọng mà nói, bà ta không bảo vệ tốt di vật tổ tiên để lại, có khả năng sẽ bị nội tông tước đi quyền trị vì.

“Vân, Khê, bổn tọa nhất định phải đem ngươi rút gân lột da, chết không được tử tế!”

Đi được nửa đường Vân Khê rùng mình một cái, xoa xoa lỗ mũi, thầm nghĩ oan uổng a, nàng không phải đầu xỏ nhổ linh thụ, căn bản không phải là nàng a, nàng cái gì cũng không có làm a! Chết oan rồi, so sánh với Đậu Nga còn oan hơn!

(“Nỗi oan của nàng Đậu Nga”kể về câu chuyện bi thảm của nàng Đậu Nga, một cô gái trẻ. Lúc Đậu Nga còn nhỏ, mẹ Đậu Nga chết, vì cảnh nhà nghèo khó, cha nàng bán nàng cho gia đình bà Thái làm con dâu nuôi từ bé. Sau đó, chồng nàng Đậu Nga ốm chết, nàng và bà Thái sống dựa vào nhau, nhưng nàng bị thằng vô lại quấy rầy, và vu cáo hãm hại nàng bỏ thuốc độc giết người. Quan lại xử án nhận hối lộ, bức cung nàng một cách độc ác, Đậu Nga trước sau không chịu khuất phục. Quan xử án biết Đậu Nga rất hiếu thảo, bèn tra tấn bà Thái trước mặt nàng, Đậu Nga hiếu thảo hiền lành sợ bà Thái không chịu nổi tra tấn, đành phải oan ức nhận tội, rút cuộc nàng bị xử tội tử hình)

“Vân, Khê! Bổn tọa muốn xé nát ngươi!”

Cung chủ thật là càng ngày càng tàn ác.

Lúc này thủ vệ không dám nhích tới gần cung chủ, sợ trở thành nơi trút giận.

“Cung chủ, người nhìn! Bọn họ làm xuống chiếc nhẫn trữ vật.” Bà ta thấy bên cạnh cái hố có chiếc nhẫn, bề mặt nhẫn bị tầng băng bao

phủ, là bị đóng băng

Cung chủ hô hấp thật sâu, thật vất vả mới ổn định tâm tình, bàn tay bà ta một phen, đem chiếc nhẫn thu vào trong lòng bàn tay.

Nhiệt độ lạnh, chạm đến lòng bàn tay, chân mày bà ta nhíu lại, rõ ràng chỉ là một chiếc nhẫn trữ vật, căn cứ kinh nghiệm của bà ta phán đoán, chiếc nhẫn trữ này vật cấp bậc không thấp, bên trong không gian không nhỏ.

Chiếc nhẫn này thuộc về nữ nhân, hẳn là Vân Khê lúc vội vàng đào địa đạo, không cẩn thận lưu lại a?

Bà ta cười lạnh một tiếng, thúc dục chưởng lực, dùng lực, đem nó coi như là bản thân Vân Khê, hung hăng giày xéo tàn phá!

Ngưng kết miếng băng mỏng trên mặt nhẫn, rất nhanh tan ra, đột nhiên, dị tượng bắt đầu sinh, không biết tên vật thể màu nâu, một tên tiếp theo một tên từ trong trữ vật bắn ra, giống như là gắn lò xo, đầu tiên là một tên tiếp theo một tên nhảy ra bên ngoài, sau đó là một đám tiếp theo một đám nhảy ra bên ngoài!

“Cái quái gì?”vật thể màu nâu phần lớn bắn trên mặt cung chủ, nhanh chóng hấp thụ, không tới chốc lát, bò đầy hơn phân nửa khuôn mặt của bà ta. Cũng may có một tầng khăn lụa che mặt, chống đỡ một bộ phận dị vật, nếu không bà ta vừa há miệng nói chuyện, dị vật liền trực tiếp bắn ra vào trong miệng bà ta.

Chi chít sâu bò đầy mặt mình, cung chủ vội vàng bỏ chiếc nhẫn trữ vật xuống, dùng sức xé rách màn sa, quét sạch sâu trên mặt, bà ta nổi trận lôi đình

“Vân Khê, ngươi lại còn cho bổn tọa một chiêu như vậy? Ngươi quá

trẻ con đi!”

Một chiêu này căn bản không lấy tánh mạng của bà ta, tối đa cũng chính là ác tâm của nàng (Vân Khê) thôi, bà ta lại nở nụ cười, cười Vân Khê trẻ con.

“Ngươi cho rằng như vậy có thể hù bổn tọa, trả thù bổn tọa sao? Ha ha ha, ngươi cũng quá xem thường bổn tọa.” Cung chủ cười to.

“Cung, cung chủ, mặt ngài……”Thủ vệ kinh ngạc nhìn mặt của bà ta, nuốt xuống nước miếng.

“Mặt của bổn tọa? Còn không phải là Vân Khê làm hại? Nàng có gì tốt chứ, lại dám động tay động chân trong mỹ nhân lộ, muốn phá hủy mặt bổn tọa.”

“Không, không phải là, cung chủ, mặt ngài…… chảy máu.” Thủ vệ cẩn thận nhắc nhở.

“Chảy máu?” Cung chủ hơi ngẩn ra, cũng cảm giác được mặt mình tựa hồ có cái gì không đúng, có chất lỏng chảy trên mặt. Chuyện gì xảy ra?

Bà ta giơ tay lên, sờ gương mặt của mình, sợ hãi phát hiện thật sự có vết máu.

“Gương, cầm gương cho bổn tọa!” Cung chủ để ý nhất chính là dung mạo của mình, lúc trước dùng lộn mỹ nhân lộ, bà ta đã giận không kềm được rồi, hiện tại phát hiện mặt của mình lại khác thường, trong bụng nhất thời nóng nảy, thậm chí quên mất mình giờ phút này người ở chỗ nào, thuận miệng chính là “lấy gương”, phản ứng theo bản năng.

Thủ vệ nhìn quanh, đúng thật tìm được rồi một cái gương đồng, để ở góc tường.

“Cung chủ, nơi này có gương!” Hai tay cung kính dâng lên, trong lòng thấy kỳ quái, vì sao nơi này có gương đồng? Không phải là ở lại lỗ thủng bên cạnh, vừa vặn là ở góc tường, một nơi tầ thường không thu hút chứ? Chẳng nhẽ là Vân Khê người thích trang điểm, tới chỗ nào tùy thân cũng mang theo gương đồng, tùy thời tùy chỗ mang ra soi gương?

Gương mới vừa dâng lên sau, thủ vệ lập tức hối hận, cung chủ nếu là thấy dung mạo mình bây giờ, vạn nhất dưới cơn thịnh nộ, đem nàng trở thành nơi trút giận làm sao bây giờ?

Đáng tiếc, đã chậm, cung chủ đã thấy được dung mạo mình của mình.

Không hiểu được, kia đến tột cùng là vẻ mặt gì.

Kinh hãi? Kinh sợ?

Tức giận? Tức giận?

Vẻ mặt Cung chủ thay đổi liên tục, nháy mắt biến hóa mấy chục loại, bà ta không có sợ hãi kêu, không có gào thét, ngược lại bình tĩnh thật đáng sợ.

“Ha ha ha ha, tốt! Ngươi quả nhiên là tốt! Trước khi đi, vẫn không quên ở máu điệt động tay động chân, tốt, ngươi khá lắm! Ha ha ha ha, ha ha ha ha, ngươi có chút bổn sự ấy thôi sao? Ngươi cho rằng như vậy là có thể để cho bổn tọa tức chết, để đạt tới mục đích trả thù sao? Bổn tọa hết lần này tới lần khác không để cho ngươi như ý, bổn tọa không tức giận, một chút cũng không tức giận, ha ha ha ha……”

Cung chủ cười đến điên cuồng, thủ vệ chấn kinh không nhỏ, nàng nguyện thấy cung chủ tức giận, cũng không muốn thấy bà ta cười đến kinh hãi như thế.

“Cung chủ, xin bớt giận! Đây bất quá là quỷ kế nho nhỏ của Vân Khê, cung chủ chớ để bị nàng làm cho tức giận. Vân Huyễn điện còn nhiều mà linh đan diệu dược, nhất định sẽ trị lành mặt cung chủ.”

“Tức giận? Bổn tọa làm sao sẽ tức giận? Bổn tọa tung hoành giang hồ mấy chục năm, làm sao sẽ bị một tiểu nha đầu chọc giận?”Cung chủ rống to, một đôi mắt hằn lên những tia máu.

Thủ vệ co cổ lại, thầm nghĩ người như thế mà còn không gọi là tức giận, vậy làm sao mới gọi là tức giận?

Cung chủ đi lên trước một bước, hướng về phía lỗ thủng cười lớn: “Ha ha ha ha, ngươi không phải là rất được sao? Cứ như vậy chạy trối chết rồi? Vân Khê, ngươi cũng là điểm này dùng một chút thủ đoạn nhỏ, muốn đấu cùng bổn tọa? Ngươi căn bản không xứng!”

Tiếng vang không ngừng mà quanh quẩn, phát tiết phẫn nộ của bà ta.

Lúc này, từ lỗ thủng phía dưới, lộ ra một đầu nho nhỏ màu vàng, cùng bà ta bốn mắt nhìn nhau.

Cung chủ ngừng tiếng cười, rõ ràng sửng sốt, ngơ ngác nhìn tiểu phương hoàng đột nhiên xuất hiện trước mắt, nhất thời không có kịp phản ứng.

“Ngươi đừng nhìn người ta như vậy, người ta rất xấu hổ.”Tiểu Phượng Phượng nhìn dáo dác, ra vẻ xấu hổ.

“Vạn Hoàng Chi Hoàng?” Phản ứng đầu tiên của Cung chủ, chính là đưa tay bắt nó, không nghĩ tới Vân Khê đi mà còn để lại một thú sủng.

Tốt, rất tốt! Ta sẽ bắt nó, nướng ăn!

“Đừng tới đây!” Tiểu Phượng Phượng hai cánh run lên, một bộ dạng bị người ăn hiếp, rất đáng thương. Song, một màn này chẳng qua là làm cho người ta sinh ra một loại ảo giác, sau một khắc, nó vòng thân đi, sau đuôi hướng về phía cung chủ bắn dị vật!(tự các độc giả hiểu nha)

Thật xấu hổ!

Nó không phải là thú tùy tiện như vậy!

Cung chủ cho là ám khí lợi hại gì, kinh hô một tiếng, liên tục rút lui, ai ngờ “Ám khí” bắn ra ở trên mặt bà ta không đau không ngứa, không có bất kì dấu hiệu gì, bà ta giơ tay lên, dùng sức, sau đó thấy được bãi màu vàng đây là…..(các nàng biết là cái gì rùi đúng k?đọc đoạn này buồn cười quá:D)

Cung chủ hộc máu!

“Tiểu súc sinh! Ngươi đứng lại cho bổn tọa!”

“Đã nói rồi mà, không nên tới a!”Tiểu Phượng Phượng vô tội với hành động của mình, không hình tượng chổng đuôi lên.

Cung chủ tức giận đánh tới, nó cả người run, phi thẳng ra ngoài, bỏ trốn mất dạng. Nó đem nhiệm vụ nữ ma đầu giao cho hoàn thành, nó cũng không muốn bị cung chủ xấu xa bắt được, đem nó nướng ăn.

Tiểu phượng hoàng vừa trốn, vừa không quên đem lời nữ ma đầu nhắn lại: “Ngươi trúng độc gọi là bà nội đầu heo, ba ngày không dùng giải dược mà nói…, ngươi sẽ biến thành bà nội đầu heo! Giải dược chỉ có một!”

Bà nội đầu heo? Mất công nó nghĩ ra tên của độc a.

Cung chủ lao xuống lỗ thủng, tay ưng trảo, ra sức muốn bắt tiểu phượng hoàng. Dù công lực của bà ta cao tới đâu, cũng không cách nào giống như tiểu phượng hoàng tự do bay lượn trên không. Cung chủ đuổi theo một đoạn đường, liền lập tức đi vòng trở lại, mắt nhìn xuống biển mây dưới chân sâu không thấy đáy, bà ta khắc chế không được nữa, hộc máu, phá cổ họng gào thét: “Vân, Khê, ngươi chờ đó cho bổn tọa, bổn tọa tuyệt không để ngươi sống rời khỏi Vân tộc! Cho dù ngươi chạy trốn tới chân trời góc biển, bổn tọa cũng nhất định sẽ đem ngươi bắt trở lại!”

“…… Đem ngươi bắt trở lại!”

“…… Bắt trở lại!”

“…… Trở lại!”

Thanh âm của bà ta quanh quẩn thật lâu.

Núp ở dưới biển mây, khóe môi Vân Khê cong lên, nàng cũng muốn nhìn đối phương đến tột cùng làm như thế nào đem nàng đuổi bắt lần nữa.

Bà nội đầu heo, hối hận có kỳ!

Vốn muốn chờ cung chủ đuổi theo, sẽ đánh lén một cái, bây giờ

không được rồi, cũng được, thù này tạm thời ghi nhớ, ngày sau nữa báo!

“Chúng ta đi!”

Nàng ngồi trên lưng Huyền Dực, tạm để chuyện xấu tiểu phượng hoàng gác lại. Vân Khê tóc đen tùy ý bay ở trong gió, Huyền Dực lao xuống, xuyên qua biển mây, biến mất ở đằng xa.

Quyển 5 - Chương 138: Cảnh còn người mất

Rời khỏi Vân Huyễn điện, Vân Khê vội vàng đi gặp huynh trưởng, chờ cung chủ hoãn quá thần lai (bình tĩnh trở lại), sợ là sẽ đối huynh muội bọn họ hạ thủ phản kích. Bọn họ không thể ở ngoài sáng nữa rồi, lúc này chuyển sang chỗ tối tác chiến là tốt nhất.

“Ca, ta đã trở về.”

Vân Khê đẩy cửa đi vào, chạy tới gian phòng của huynh trưởng, thấy một phòng có nhiều người, nữ có nam có, phần lớn trước là những gương mặt rất xa lạ. Nàng sửng sốt, một tay theo bản năng cầm chuôi kiếm, tùy thời có thể phản kích.

Sự xuất hiện của nàng, cũng làm cho tất cả mọi người trong phòng sửng sốt, cuối cùng vẫn là Vân Trung Thiên phá vỡ không khí lúng túng này.

“Khê Nhi, muội đã trở lại, chúng ta đang thương lượng làm sao đi cứu muội.” Vân Trung Thiên hướng Vân Khê trên dưới đánh giá một phen, xác định nàng bình yên vô sự, hắn thở phào nhẹ nhõm, đáy mắt tràn ra ánh sáng nhu hòa.

“Cung chủ không phải là cho hai người các ngươi mười ngày sao? Làm sao lúc này sẽ đem muội thả ra?”

“Nàng nào có hảo tâm như vậy? Chúng ta thiếu chút nữa bị nàng hại chết……” Vân Khê nói đến một nửa, dư quang quét đến những người khác, nàng nhất thời thu lại miệng, chuyển đề tài vừa nói, “Ca,

bọn họ là ai?”

Vân Trung Thiên hướng nàng dẫn tới một vị uy nghiêm, đến trước nàng giới thiệu nói: “Khê Nhi, vị này là ân sư của ta Vân Thường Lan, Lan sư phụ. Nàng là lão nhân gia tân tấn nội tông không lâu, chính là nội tông cao thủ trẻ tuổi nhất có tiềm lực nhất trong các cao thủ, đồng thời cũng là một trong những sứ giả đến đây chủ trì tổng tuyển cử thánh nữ.”

“Lan sư phụ, nàng chính là muội muội của đồ nhi Vân Khê.”

Chờ hắn giới thiệu xong, hai nữ nhân liếc mắt nhìn nhau, đánh giá lẫn nhau.

Vân Khê chống lại ánh mắt của bà ấy, lập tức nàng có cảm giác toàn thân bị một lực huyền khí càn quét, không có nửa điểm bí mật có thể nói, thực lực như vậy, thật là đáng sợ, cũng thâm sâu khôn lường.

Đây nên là thực lực như thế nào, mới có thể làm cho nàng kính sợ như thế?

Nàng nghĩ, thực lực người này, thực lực của cung chủ dưới bà ấy sao?

Vân Thường Lan nhìn Vân Khê hồi lâu, khuôn mặt có chút động, thở dài nói: “Thiên nhi, muội muội này của ngươi khó lường a, đợi một thời gian, nàng sẽ trở thành truyền kì thứ hai của Vân tộc giống Vân Huyên!”

Nàng lời vừa nói ra, cả phòng mọi người một mảnh thổn thức, không khí lộ ra vẻ quỷ dị.

Vân Huyên, cái tên truyền kỳ này, chính là một cấm kỵ Vân tộc.

Bên trong Vân Thành, ai dám lớn tiếng nói tới? Bởi vậy có thể thấy được, Vân Thường Lan không phải là sợ phiền phức, trời sinh kiệt ngao bất tuân (kiêu ngạo, cứng đầu).

Càng làm cho bọn họ giật mình chính là, nàng đem Vân Khê so sánh với Vân Huyên, đây là khen ngợi bao nhiêu? Thử hỏi cả Vân tộc, có mấy người có được thành tựu cùng thiên phú được toàn thể Vân tộc công nhận là đệ nhất thiên tài Vân Huyên?

Vân Thường Lan đã khen ngợi Vân Khê như vậy, nói vậy nàng là thật là có bản lĩnh.

So sánh với sự kinh ngạc của mọi người, Vân Khê bình tĩnh hơn rất nhiều, từ góc độ của nàng hiểu, có lẽ Vân Thường Lan đồng tình cấm kỵ nhất tộc cao thủ Vân tộc, cho nên mới nhận huynh trưởng làm đồ đệ, chiếu cố hắn đây?

“Thì ra là tiền bối là ân sư của ca ca,Vân Khê hữu lễ.” Nàng bất ti bất kháng (không kiêu ngạo cũng không xiểm nịnh) hướng Vân Thường Lan thi một cái tiểu lễ, cũng không bởi vì đối phương đến từ nội tông mà hiển lộ ra hèn mọn cùng nịnh nọt, nàng kính trọng chỉ là bởi vì đối phương là ân sư của huynh trưởng.

Vân Thường Lan nhàn nhạt vuốt cằm, phân không rõ hỉ nộ: “Thiên nhi, muội muội ngươi đã bình an trở về, ngươi cũng không cần quá mức lo lắng nữa. Tổng tuyển cử Thánh nữ sắp tới, sư phụ còn muốn hộ tống mấy vị sứ giả khác đi tới Vân Huyễn điện thương lượng sự việc cụ thể tổng tuyển cử, sẽ không lưu lại. Ngươi yên tâm, chỉ cần có sư phụ ở đây, cung chủ trước không dám làm loạn, các ngươi an tâm ở chỗ này chuẩn bị tổng tuyển cử Thánh nữ đi.”

Bà lưu loát đứng dậy, bên trong gian phòng những người còn lại

cũng nhất tề đứng dậy, như sao vây quanh trăng, theo bà rời khỏi phòng.

Vân Trung Thiên tự mình đưa bọn họ ra ngoài cửa, một lúc lâu, mới trở về.

Vân Khê tự rót cho mình một chén nước, ở bên trong phòng thưởng thức, nhìn thấy Vân Trung Thiên trở về, nàng lưỡng lự hỏi: “Ca, vị sư phụ này rốt cuộc có thể ứng phó được với cung chủ không? Ta nghĩ lần này sợ là chúng ta đem chuyện náo lớn, hiện tại cung chủ nếu thấy ta khẳng định sẽ chém ta thành tám khối. Nếu như sư phụ huynh khả năng không đủ cao, hay là chúng ta trước tạm thời lúc này rời đi, tránh được một kiếp.”

Vân Trung Thiên kinh ngạc nhìn nàng: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Cho nên Vân Khê đem sự tình trải qua nói rõ một lần, Vân Trung Thiên nghe xong,vẻ mặt có bao nhiêu biến hóa, cuối cùng hết thảy hóa thành một tiếng cười nhẹ.

Hắn ôn nhu nhìn muội muội, thở dài nói: “Việc đã đến nước này, chúng ta chỉ có gặp chiêu triết chiêu (binh đến tướng chặn)…… May là muội bình yên vô sự, nếu không ta thật không biết nên ăn nói với Thiên Tuyệt như thế nào. Đều tại ta quá sơ suất, không có dự liệu được cung chủ lại đột nhiên thay đổi, đối với muội sinh ra sát tâm.”

“Ta cũng vậy rất kỳ quái, làm sao bà ta lại đột nhiên lại thay đổi?” Bất quá, nàng hiện tại tưởng tượng ra mặt của cung chủ, ha ha ha…… Trước đó nàng đóng băng máu điệt, ở bọn họ trên người tăng thêm chút đặc thù, sau đó để vào trong chiếc nhẫn trữ vật, cố ý thiết kế để bà ta tin là nàng trong khi đào địa đạo không cẩn thận đánh rơi, chính là muốn cho cung chủ nếm thử đau khổ.

Đáng tiếc nàng lúc ấy trên người không chuẩn sẵn phấn độc có độc tính lợi hại hơn, một loại độc phấn đối với người công lực thâm hậu mà nói, rất dễ dàng hóa giải, chỉ là gãi ngứa, cho nên không bằng không cần.

Chỉ có loại độc chất này phấn rất là khó giải, mặc dù không nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng cho dù ngươi công lực cao tới đâu cũng là không cách nào đem nó bức ra khỏi cơ thể, chỉ có thể ngoan ngoãn hướng nàng cầu xin giải dược, nếu không chỉ có kết quả là hủy dung.

Vân Khê tính toán chuẩn, còn cố ý để lại chiếc gương đồng cho cung chủ, cung chủ thấy dung mạo của mình, tất nhiên khí huyết dâng trào, giận không kiềm chế được, như thế sẽ làm cho độc tính phát táng càng nhanh, nàng không phải lo lắng a.

Vân Trung Thiên cúi đầu cười một tiếng, sau đó lộ ra thần sắc ngưng trọng: “Nghe muội vừa miêu tả, cung chủ nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua, chúng ta cẩn thận vẫn hơn.”

“Vậy chúng ta nhanh chóng rời đi thôi, tìm một chỗ chỗ an toàn để ở.”

Vân Trung Thiên lắc đầu nói: “Sư phụ ta nói, có nàng ở đây, cung chủ không dám ra tay với chúng ta, có thể tin được. Sau này muội sẽ biết địa vị sư phụ ta ở Nội Tông, cung chủ nhìn thấy người cũng phải kiêng kỵ ba phần, cung chủ sẽ không ngu xuẩn như vậy, ở trước mặt sư phụ ta, công khai đối với chúng ta hạ thủ.”

“Sư phụ huynh lợi hại như vậy?”

Vân Trung Thiên gật đầu khẳng định.

Vân Khê không nói nữa, lựa chọn tin tưởng hắn.

“Đúng rồi, Côn Luân tiền bối cùng Tiểu Bạch đâu? Bọn họ không trở lại sao?” Theo như thời gian suy tính, sớm nên trở về rồi.

“Không có, trên đường có chút việc nên về trễ sao?” Vân Trung Thiên nói.

Vân Khê nhíu mày, nghĩ thầm Tiểu Bạch ham chơi, có lẽ ở trên đường lưu lại, Côn Luân tiền bối sẽ không như vậy, trong thời điểm mấu chốt này sẽ không trì hoãn thời gian a, chẳng lẽ họ gặp chuyện gì?

“Nữ ma đầu, không xong! Côn Luân gia gia bị bắt đi!” nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, Tiểu Bạch vội vàng bay vào sân, lớn tiếng hô.

Vân Khê cùng Vân Trung Thiên liếc mắt nhìn nhau, hai người trước sau đi ra ngoài gian phòng, thấy được Tiểu Bạch.

“Đã xảy ra chuyện gì? Người nào bắt Côn Luân tiền bối?” Vân Khê hỏi.

Ngọc Thụ Lâm Phong bốn người vốn ở trong phòng riêng của mình nghỉ ngơi, nghe được tiếng gọi ầm ĩ của Tiểu Bạch, mọi người vội vàng chạy tới.

“Sư phụ sao? Người ở đâu?”

Tiểu Bạch không còn kịp nữa thu hồi long thân, gấp đến độ xoay quanh: “Thời điểm chúng ta vào thành, gặp được mấy cao thủ, trong đó một người đặc biệt lợi hại, trong vòng hai chiêu đã đem Côn Luân gia gia bắt đi. Người kia còn nói muốn đem ta bắt đi làm Long canh, ta vừa nghe thấy sợ, nên vội vàng chạy về cầu cứu viện binh tới.”

Tiểu Bạch ý không tốt vùi đầu, thật sự là người kia quá tà ác, thật là đáng sợ, nó bị dọa đến sợ.

Vân Khê kinh nghi (kinh ngạc và nghi ngờ), người này một hai chiêu đã chế ngự được Côn Luân lão giả, còn có thể khiến Tiểu Bạch sợ hãi như thế, rốt cuộc sẽ là ai chứ?

“Nữ ma đầu, thật ra thì người kia ngươi cũng biết, hắn trước kia đối với ngươi rất tốt, không biết tại sao đột nhiên trở nên đáng sợ như vậy.”

“Ta biết, người nào?” Vân Khê bị nó nói xong càng ngày càng khốn hoặc.

“Chính là nam nhân tóc trắng, Hách Liên Tử Phong!”

“Hách Liên đại ca?” Vân Khê trong lòng trầm xuống, hắn làm sao sẽ xuất hiện ở nơi này? Lần trước ở chiến trường di tích cổ từ biệt, đã không có tin tức của hắn, hắn có bình yên vô sự không, hay là……

Nàng nhún một cái, tung mình nhảy lên lưng Tiểu Bạch: “Đi, mang ta đi!”

“Khê Nhi, muội bình tĩnh một chút! Chớ có trúng kế của đối phương!” Vân Trung Thiên đã thấy nàng mất đi bình tĩnh trong ngày thường, không khỏi lo lắng.

“Ca, ta sẽ hành sự tùy theo hoàn cảnh.” Vân Khê chợt nhớ tới Vân Trung Thịnh còn hôn mê ở Ngọa Long cư, nàng đem cả Ngọa Long cư cả nhi tử giao cho Vân Trung thiên, nói, “Ca, huynh giúp ta trông chừng bọn nhỏ, hiện tại không thể chậm trễ.”

Nói thật, nàng cũng không biết lần đi hung hiểm như thế nào, nhưng

nàng phải đi, thứ nhất lo lắng an nguy Côn Luân tiền bối, thứ hai nàng muốn xác định một chút tình trạng của Hách Liên Tử Phong, cho dù đối phương thật thiết kế bẫy rập, nàng cũng phải đi.

Có một số việc nếu biết rõ không thể làm gì khác!

Vân Trung Thiên tiếp nhận Ngọa Long cư, hắn biết Khê Nhi đây là đang đem người mình yêu quý nhất cùng vật phó thác cho hắn, nàng đã quyết định đi, hắn cũng không có cách nào ngăn trở.

Hắn tâm tư trầm xuống, nói: “Vậy muội phải cẩn thận, nhớ kỹ, nhất định phải hảo hảo mà trở lại.”

“Ừ.” Vân Khê ứng thanh âm, sau đó đi theo Tiểu Bạch rời đi.

Cách Vân thành không tới năm dặm, từ xa, Vân Khê thấy được thân ảnh quen thuộc.

Tóc trắng, theo gió tung bay, trường sam màu tím, cao ngất mà đứng.

Quả nhiên là Hách Liên Tử Phong!

Vân Khê trong lòng nảy lên một tầng cảm xúc phức tạp, đợi tới gần hắn, Vân Khê trước tiên mở miệng, hướng hắn chào hỏi: “Hách Liên đại ca, biệt lai vô dạng (đã lâu không gặp)?”

Người trên mặt đất ngẩng đầu, trong đôi mắt xẹt qua tia sáng kỳ dị, chợt lóe rồi biến mất, hắn không có nói chuyện, chẳng qua là lẳng lặng yên nhìn nàng, vẻ mặt tự tiếu phi tiếu.

Vân Khê từ trên lưng tiểu Bạch nhảy xuống, nhẹ nhàng rơi xuống đất, nàng từng bước đi về phía Hách Liên Tử Phong, tỉ mĩ quan sát

hắn, cảm thấy có chút gì quái dị.

“Hách Liên đại ca, lần trước ở chiến trường di tích cổ đại chiến, huynh không sao chớ? Tử Yêu có còn chiếm cứ thân thể của huynh hay không?”

Hách Liên Tử Phong nhìn nàng, nhẹ nhàng nở nụ cười, nụ cười không ra ý vị: “Khê Nhi, nàng thật quan tâm ta sao?”

“Huynh là bằng hữu của ta, ta dĩ nhiên quan tâm huynh.”

“Lần trước đại chiến, ta bị Tử Yêu chiếm cứ thân thể, bị trọng thương, đến nay còn không có hoàn toàn khỏi hẳn. Ta nghe nói nàng luyện chế thành công Tru Tiên đan, chỉ cần ta ăn vào một viên Tru Tiên đan, thương thế sẽ nhanh chóng khỏi hẳn. Nếu nàng thật sự quan tâm ta, vậy thì cho ta một viên Tru Tiên đan đi.” Con ngươi hắn thâm trầm nhìn nàng chăm chú, dường như muốn nhìn sâu trong nội tâm của nàng, đem nàng toàn bộ nhìn thấu.

Vân Khê trên cổ chợt sinh một trận lạnh lẽo, mới vừa nàng còn không cách nào xác định người trước mắt đến cùng có đúng là Hách Liên Tử Phong không, hiện tại nàng có thể xác nhận, thân thể Hách Liên đại ca vẫn bị Tử Yêu chiếm cứ lấy. Bởi vì Hách Liên Tử Phong chân chính, chắc chắn không biết dùng cách này yêu cầu nàng lấy Tru Tiên đan, hắn cao ngạo như vậy, thà rằng cả đời bạc đầu, cũng không nguyện ý nhận Cửu Chuyển Thái Cực đan của nàng, hiện tại như thế nào lại chủ động tới yêu cầu nàng lấy Tru Tiên đan đây?

“Thì ra là như vậy, đáng tiếc ta chỉ luyện chế thành công bốn viên Tru Tiên đan, ba viên dùng để cứu người, một để lại cho Đan minh. Nhưng nếu huynh thật cần nó, có lẽ có thể đi Đan minh, cùng Minh Chủ thương nghị, xem ông ấy có chịu lấy giá cao nhượng lại hay không.”

“Ngươi nói láo!” Hách Liên Tử Phong nhãn thần đột nhiên lạnh, bắt được nàng một cái cánh tay, nói, “Lấy kỹ thuật luyện đan của ngươi, làm sao có thể chỉ luyện chế thành công bốn viên đan dược? Ngươi gạt được người khác, nhưng không gạt được ta!”

“Ta nói chính là thật, lúc ấy tại chỗ tất cả mọi người thấy được, ta chỉ luyện chế thành công bốn viên Tru Tiên đan. Ngươi nếu không phải tin…, ta cũng vậy không có biện pháp.” Vân Khê không sợ hãi chút nào nhìn lại, người biết số lượng Tru Tiên đan, có thể đếm được trên đầu ngón tay, nàng cũng không tin Tử Yêu có thể hỏi đến, hắn giờ phút này gây sự, bất quá là đang gạt nàng thôi.

Hách Liên Tử Phong nhìn nàng chăm chú, ánh mắt bí hiểm, một lúc lâu, hắn mới buông lỏng tay ra: “Được rồi, ta tạm thời tin tưởng ngươi. Ngươi đã có kinh nghiệm luyện chế Tru Tiên đan thành công, nói vậy luyện chế một lần nữa cũng không có vấn đề gì, vì ta, vì cái ngươi gọi là tình bằng hữu, ta tin tưởng ngươi nhất định sẽ vui lòng giúp ta luyện chế Tru Tiên đan lần nữa, đúng không?”

Đó là thử dò xét, cũng là ánh mắt cảnh cáo.

Mọi người ngầm hiểu lẫn nhau.

“Có thể để cho ta xem mạch đập của ngươi một chút không? Nếu như ngươi thật bị thương, không cần dùng Tru Tiên đan, ta sẽ nghĩ biện pháp sưu tập trăm loại dược liệu hiếm có, thay ngươi luyện chế đan dược.” Nàng rất muốn thông qua mạch đập dò xét đối phương để phán đoán tình trạng của Hách Liên Tử Phong, lần đầu tiên đụng với Phụ Hồn quỷ dị như vậy, nàng muốn xác nhận thân thể này có hay không tồn tại vấn đề, như thế nào mới có thể đem Tử Yêu từ trong thân thể Hách Liên Tử Phong trừ đi.

Hách Liên Tử Phong không chần chờ, thoải mái đưa tay đến trước mặt nàng, làm cho nàng tận tình dò mạch.

Vân Khê lẳng lặng, đưa tay lên bắt mạch cho hắn……

Yếu ớt, mạch đập rất yếu, nàng mơ hồ có loại cảm giác, Hách Liên đại ca – hơi thở yếu, bất quá chỉ có ý thức cường đại – ý thức trấn áp, cho nên hắn không có biện pháp để khống chế thân thể này.

Mặt khác, từ mạch phán đoán, thân thể này đúng là bị trọng thương, chưa khỏi hẳn, nhưng không có nghiêm trọng đến phải dùng Tru Tiên đan.

Làm sao bây giờ?

Từ khi chứng kiến thực lực Tử Yêu, nàng hiện tại không dám hành động thiếu suy nghĩ, cũng không dám đối với hắn xuất thủ, bởi vì đánh vào trên người hắn giống như đánh vào trên người Hách Liên Tử Phong. Nàng làm sao có thể đối với Hách Liên đại ca động thủ đây?

Thật khó a!

Trên mặt nàng vẻ mặt thay đổi, Hách Liên Tử Phong chứa đựng vẻ tự tiếu phi tiếu, quan sát nàng, ánh mắt bỗng nhiên đen tối bỗng nhiên lóng lánh, hắn tựa hồ đã bắt được nhược điểm của nàng.

“Hách Liên đại ca, thương thế của ngươi không có gì đáng ngại, ta sẽ trị lành cho ngươi. Về phần Tru Tiên đan, đích xác là thứ tốt, bất quá nó cần có dược liệu hiếm thấy. Nếu như ngươi thật phải cần nó, ta đây cho ngươi danh sách dược liệu, chờ ngươi đem tất cả dược liệu tìm đủ, ta lập tức luyện chế cho ngươi.”

Vân Khê cười đến thản nhiên, trong nội tâm cũng đang nói thầm, tìm đi tìm đi, đến lúc đó ta cho ngươi hai trăm loại dược liệu, càng về sau lại càng khó tìm, chờ ngươi đem dược liệu tìm đủ rồi, đại khái đã là vài năm sau hoặc là mười mấy năm sau rồi, đến lúc đó nàng có thể đã tìm được biện pháp đối phó hắn.

Hách Liên Tử Phong nheo mắt mỉm cười nói: “Tốt, vậy ngươi đem danh sách dược liệu đưa cho ta, ta làm cho người đi sưu tập dược liệu.”

“Đừng nóng vội, chuyện này không phải là một chốc có thể làm được. Đúng rồi, ta nghe nói ngươi bắt người của ta, đây là chuyện gì xảy ra?” Vân Khê đi thẳng vào chủ đề.

“Ta tìm không được ngươi, cho nên không thể làm gì khác hơn là ra hạ sách này, ngươi yên tâm, ta vẫn không đụng vào hắn một sợi lông.” Hắn vỗ hai tay, trong chốc lát, Côn Luân lão giả bị dẫn tới trước mặt, Vân Khê nhận được, chính là nam tử phá rối ở Đan Minh ngày đó – Nhị chưởng quỹ thịnh Bảo trai.

“Là ngươi?” Vân Khê mắt lạnh nhìn, nhiều mấy phần chán ghét.

“Vân Khê cô nương, biệt lai vô dạng.” Nhị chưởng quỹ ôn nhuận mà cười, có vẻ vô hại.

Lại là một nhân vật khó dây dưa!

Vân Khê cảm giác da đầu tê dại, hai đại nhân vật này đột nhiên đi tới Vân Thành, rốt cuộc là muốn làm gì? Chẳng lẽ bọn họ thật sự muốn đối đầu với Vân tộc?

Mặc dù nàng đối với cung chủ và Vân Huyễn điện rất căm hận, nhưng so sánh với Tử Yêu, nàng càng thêm căm hận Tử Yêu.

“Nha đầu, thực xin lỗi, ngựa già mất đề, không nghĩ tới thành gánh nặng cho ngươi.” Côn Luân lão giả được phóng thích, tâm tình có chút sa sút, không nghĩ tới chính là mấy chiêu hắn đã bị giam giữ, này không khỏi quá đả kích hắn.

“Tiền bối, ngài đừng suy nghĩ nhiều. Nơi này không có chuyện gì, ngài cùng Tiểu Bạch đi về trước đi, nói cho ca ca ta biết một tiếng, ta không sao, không cần lo lắng cho ta.” Vân Khê biết, nàng tạm thời là không có cách nào thoát khỏi Tử Yêu rồi, không muốn liên lụy người bên cạnh, nàng chỉ có thể để hắn đi.

Côn Luân lão giả tiếp thu bí âm nàng truyền đến, do dự, đem mấy cái nhẫn đưa cho nàng, trong nhẫn là các loại binh khí Long Thiên Tuyệt thu thập được. Không ở lâu, hắn cưỡi trên lưng Tiểu Bạch, trở về trong thành.

Sau khi thấy hắn rời đi, Vân Khê đáy lòng âm thầm tính toán.

Đi theo bên người Tử Yêu có lẽ nguy hiểm, nhưng chỉ cần hắn không có bất cứ người nào có thể uy hiếp được nàng, nàng một người hành động tự do hơn nhiều.

“Hách Liên đại ca, ngươi lần này tới Vân Thành, đến tột cùng nếu nói chuyện gì? Không phải là đặc biệt tới tìm ta chứ?”

Côn Luân lão giả cùng Tiểu Bạch cũng chính là xui xẻo, vừa lúc ở trở về thành trên đường bắt gặp hắn, nếu không cũng sẽ không bị bắt, do đó uy hiếp nàng, hắn lần này tới hẳn là có mục đích khác, Vân Khê nghĩ thầm.

Hách Liên Tử Phong cúi đầu cười một tiếng, khóe môi cười hình cung: “Ngươi là người thông minh, có một số việc trong lòng mọi

người đã biết rõ rồi, không nên hỏi tốt nhất đừng hỏi. Ngươi ở trong mắt ta, giá trị lớn nhất, đó là có thể luyện chế ra Tru Tiên đan. Ta cho ngươi nhiều nhất thời gian nửa năm, nếu ngươi không cách nào luyện chế ra Tru Tiên đan, đến lúc đó hậu quả……”

Hắn không có nói tiếp, ý tứ kia đã hiểu.

Hắn biết Vân Khê đã hoài nghi thân phận chân thật của hắn, cho nên hắn cũng không giấu diếm, hắn hiện tại đúng là rất cần Tru Tiên đan để khôi phục thực lực, một khi thực lực của hắn khôi phục, hắn có thể một lần nữa hồi sinh, không cần phải dựa vào thân thể người khác nữa. So với ai chính hắn bây giờ có được thân thể này, hắn căn bản khinh thường.

Vân Khê giờ phút này còn không biết ý nghĩ và tính toán của hắn, nếu nàng biết chỉ cần cho hắn Tru Tiên đan, hắn sẽ tự động từ Hách Liên Tử Phong thân thể rời đi…, như vậy nàng……

Thế sự khó liệu, ai muốn thấy được chuyện kết quả này đây?

“Tốt lắm, những thứ này tạm thời không đề cập tới. Nếu tới Vân Thành, vậy thì ôn lại một chút chốn cũ, xem một chút Vân Thành rốt cuộc biến hóa có bao nhiêu.” Hách Liên Tử Phong đưa mắt, nhìn xa hướng Vân Thành, ánh mắt trong nháy mắt tang thương.

Vân Khê cùng hắn và Nhị chưởng quỹ, cùng với phía sau bọn họ đi theo bốn người, một nhóm bảy người đi tới cửa Vân Thành, không có gì bất ngờ xảy ra, một nhóm bảy người bị cao thủ Thủ thành ngăn lại.

“Các ngươi là người nào? Muốn vào Vân Thành, có thủ lệnh không?” Lời này các nàng là đối với mấy người Hách Liên Tử Phong nói, về phần Vân Khê, các nàng nhận ra.

Vân Khê cố ý không lên tiếng, hướng bên cạnh vừa lui, để cho bọn họ tự mình giải quyết phiền toái.

Hách Liên Tử Phong đứng chắp tay, đưa mắt đánh giá hoàn cảnh cửa thành cùng chu vi cửa thành, dáng vẻ uy nghiêm, không thể khinh nhờn. Bộ dáng kia thật giống như du sơn ngoạn thủy, hoàn toàn không thấy trước mắt có người.

Nhị chưởng quỹ khí phái cũng không nhỏ, đem cao thủ thủ thành như không có gì, thủy chung vẫn duy trì khoảng cách nhún nhường, đi theo bên cạnh Hách Liên Tử Phong.

Cuối cùng vẫn là thủ hạ của Nhị chưởng quỹ chính là Nhân Thượng Tiền, cùng cao thủ Thủ thành giao thiệp: “Nghe nói Vân tộc tổng tuyển cử Thánh nữ sắp tới, chủ nhân nhà ta chính là được mời mà đến, đây là thư mời của cung chủ các ngươi.”

Lại thấy có một tờ thư mời,chuẩn bị trước mà tới.

Cao thủ thủ thành lật xem nội dung thư mời, thái độ lập tức tới thay đổi 180°, hướng về phía Hách Liên Tử Phong làm lễ, hai tay đem thư mời trả lại: “Thì ra là nhị vị là khách quý của Thịnh Bảo trai, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu! Tiểu nhân vì nhị vị khách quý dẫn đường, cung chủ nhất định sẽ tiếp kiến nhị vị.”

Vân Khê nghe được hai chữ “Cung chủ”, một nhịn không được, phốc xuy cười ra tiếng, lúc này cung chủ sợ là không mặt mũi gặp khách sao?

Tại chỗ những người khác không giải thích được nàng vì sao cười, nhất tề quay đầu nhìn về phía nàng. Vân Khê ho, thu hồi nụ cười, ra vẻ đứng đắn.

Nhị chưởng quỹ dùng ánh mắt hỏi Hách Liên Tử Phong, sau đó mở miệng nói: “Không cần, chúng ta muốn đi dạo trong Vân Thành một chút, ngày mai sẽ tìm cơ hội ra mắt cung chủ.”

“Vậy tiểu nhân dẫn các ngươi tùy ý đi dạo một chút.”

“Không cần! Có Vân Khê cô nương ở đây, nàng sẽ dẫn chúng ta đi khắp Vân Thành.” Nhị chưởng quỹ khẳng định nói, quả quyết cự tuyệt ý tốt của đối phương.

Cao thủ thủ thành nhìn về phía Vân Khê, người sau nhướng mắt, nàng mới không có thời gian nhàn rỗi đâu đâu rồi, nhưng phải đáp ứng.

“Đi thôi!” Vân Khê trực tiếp dùng thực tế hành động trả lời chắc chắn bọn họ, dẫn đầu mở đường, dẫn đoàn người vào Vân Thành.

Dọc theo đường đi, Hách Liên Tử Phong cưỡi ngựa xem hoa, thưởng thức Vân Thành phong cảnh cùng người trong thành, thỉnh thoảng cảm thán, trong miệng nói một chút nàng nghe không hiểu…, giống như là ở nhớ lại nơi đã đi qua.

Vân Khê đi ở bên người hắn, nhìn hắn cùng một đầu tóc trắng quen thuộc, trong lòng càng thêm cảm khái. Người này hay là Hách Liên đại ca, trái tim cùng linh hồn giống nhau, cảnh còn người mất……

Bất kể là vì nguyên nhân gì, ta muốn đem Hách Liên đại ca cứu về, không thể để cho Tử Yêu chiếm cứ thân thể của hắn, hoàn toàn phá hủy hắn.

Quyển 5 - Chương 139: Thần khúc “Ta đẹp nhất”!

“Hương, Lâu.”

Người đi ở phía trước đột nhiên dừng lại, Vân Khê ngẩng đầu, thấy ở cửa đề hai chữ “Hương Lâu”, khóe miệng, khóe mắt nàng đồng thời hung hăng rút xuống.

Không nhầm chứ? Yêu nhân đúng là yêu nhân, vừa mới tới Vân Thành, đã nghĩ đi tới tiệm vịt (nơi chứa nam sủng đó cả nhà). Thật quá mức, bây giờ ngươi đang trong thân thể thuần khiết của Hách Liên đại ca, ngươi nếu là dám làm bẩn hắn, ta liền.....

Không đúng, việc này có liên quan tới nàng sao? Nàng để ý?

Nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới thân thể thuần khiết của Hách Liên đại ca cùng nam nhân dây dưa ở chung một chỗ, nàng đã muốn ói!

Khẩu vị quá nặng!

“Nơi này không có gì hay đi, phía trước có Gia Tú lâu, so sánh với nơi này khá hơn. Nơi đó mỹ nữ nhiều như mây, Hoàn mập Yến sấu*, cần cái gì đều có, bảo đảm có thể thỏa mãn hết thảy nhu cầu của ngươi!” Vân Khê nhiệt tình giới thiệu, đi tới đó mặc dù cũng sẽ phá hủy tấm thân thanh bạch của Hách Liên đại ca, nhưng còn tốt hơn là tới nơi này, nàng có thể chấp nhận được.

*Hoàn phì Yến sấu: “Hoàn” là Dương Ngọc Hoàn tức là Dương Quý phi, một trong tứ đại mỹ nhân của Trung Quốc, sống ở thời Đường,

thời Đường ưa chuộng vẻ đẹp, đầy đặn, phúc hậu, nên Dương Quý phi là người đẹp đầy đặn, ứng với chữ “phì”. “Yến” là Triệu Phi Yến – Hoàng hậu của Hán Thành Đế nhà Hán, có vẻ đẹp mình hạc xương mai, nhỏ nhắn, cũng là một mĩ nhân trong lịch sử Trung Quốc. Câu này ý chỉ vẻ đẹp kiểu gì cũng có đủ cả.

Hách Liên Tử Phong ánh mắt quái dị liếc nàng một cái, tản ra khí chất mê người

Vân Khê theo bản năng ôm ngực, nheo mắt, hướng hắn phun một câu: “Hạ lưu!”

Ban ngày ban mặt, đi đến tiệm vịt, không phải hạ lưu thì là cái gì?

Đứng một bên Nhị chưởng quỹ cúi đầu không dám cười lớn tiếng.

Hách Liên Tử Phong mặt không chút thay đổi, từ từ thu hồi tầm mắt, nhàn nhạt nói một câu: “Phải đi Hương Lâu!”

Được rồi, thật sự có sở thích đặc biệt a! Làm yêu nhân đã lâu, khẩu vị không phải là quá nặng đi!

Vân Khê cả người run lên nổi da gà, quyết định sau khi tiến vào, âm thầm cùng Vân Dương nói chuyện, ngàn vạn không nên đem những con vịt “xinh đẹp” kia đưa tới cửa, làm cho tên yêu nhân này chết tâm đi, tránh cho hắn làm bẩn thanh danh của Hách Liên đại ca.

Đoàn người đi vào Hương Lâu, ban ngày Hương Lâu không nhộn nhịp như buổi tối, nếu có khách người thì chỉ là những nhã khách (khách tao nhã), trong lầu nam tử nhiều lắm là chính là phụng bồi những khách nhân uống trà xanh, uống rượu, không có nhìn thấy hình ảnh gì nặng khẩu vị, thoáng nhìn không khác tửu lâu là mấy.

Một nhóm bảy người vừa cất bước tiến vào Hương Lâu, tú bà nhanh chóng tiếp đón vừa đi vừa đánh hông, tới trước mặt nhóm người Vân Khê, không vui khi nhìn thấy Vân Khê.

Tiểu tử này đóng quá đạt đi? Đây là vẻ mặt nên có của lão bản?

Vân Dương ánh mắt xẹt qua Vân Khê, hơi kinh ngạc, nhưng không có biểu lộ ra, hắn lấy khuôn mặt tươi cười nhìn về phía Hách Liên Tử Phong tiến lên nhiệt tình chào hỏi: “Mấy vị khách quan, hoan nghênh hoan nghênh! Ta nói hôm nay sao lại nghe thấy chim hỉ tước hót, nguyên lai là có khách quý lâm môn, ha ha, mời vào,mời vào! Không biết mấy vị khách quan có yêu cầu gì đặc biệt, tiểu nhân nhất định toàn lực, hết sức thỏa mãn nhu cầu của khách quan.”

Vân Khê không nhịn được trợn mắt, tiểu tử nhà ngươi có cần khoa trương thế không?

Hách Liên Tử Phong bất động thanh sắc nhìn bốn phía, trực tiếp đem Vân Dương coi như không khí, đối với hắn mà nói, những kẻ phàm phu tục tử (kẻ tầm thường ấy) không xứng cùng hắn nói chuyện. Hắn có thể đem Vân Khê để vào trong mắt, đem nàng coi trọng, Vân Khê nên thấy làm vinh hạnh.

Đáng tiếc Vân Khê chưa bao giờ cho rằng hắn coi trọng nàng là điều may mắn cả, nàng nguyện ý để hắn đem nàng thành không khí.

“Đem rượu và thức ăn ngon nhất lên!” Nhị chưởng quỹ ôn nhuận nói.

“Còn muốn phục vụ tốt nhất!” Vân Khê không quên thêm câu, cố ý tăng thêm hai chữ “Tốt nhất”, âm thầm hướng Vân Dương một ánh mắt hàm xúc.

Vân Dương nháy mắt mấy cái, không có hiểu rõ ý tứ cô nãi nãi, “tốt

nhất” rốt cuộc là phải phục vụ như thế nào?

Thực ngốc!

Vân Khê hung hăng hướng hắn trừng mắt, hướng hắn ra dấu tay tự sát, ý tứ chính là muốn xấu nhất, xấu đến phát hoảng, xấu đến muốn cho người ta tự sát không kém là bao.

Vân Dương hồi lâu lĩnh ngộ, cái hiểu cái không, nhưng thấy Vân Khê dùng sức trừng hắn, hắn đại khái phán đoán ra rồi, hắn nhất định không thế nào chào đón nàng cùng đi khách nhân đi, bằng không nàng cũng sẽ không nghiến răng nghiến lợi như vậy.

“Được, không thành vấn đề. Mấy vị cần bao nhiêu gian?”

Ý Nhị chưởng quỹ, là muốn mấy gian phòng, bị Vân Khê lập tức bác bỏ.

Tại sao có thể đi vào phòng? Trong phòng có giường a, đây chính là địa phương vô cùng nguy hiểm, tuyệt không thể đi vào phòng nha!

“Hách Liên đại ca, ngươi không phải là muốn trải nghiệm và quan sát một chút dân tình sao? Ngồi ngoài sảnh tốt hơn nhiều? Trong phòng buồn bực như vậy, một chút ý tứ cũng không có. Ngươi nhìn nơi này đi,thật tốt, vừa có mỹ nam, lại có mỹ nữ, tha hồ mà ngắm a.....” Vân Khê nói tới đây, thấy bàn bên cạnh tay cô nương rất không hợp lễ đưa tay vào trong cổ áo một gã nam tử trẻ tuổi, trước ngực trần trụi a!

Không đỡ được! Có cần hào phóng như vậy không?

Khóe miệng nàng vừa kéo, tiến lên vài bước, che tầm mắt của Hách Liên Tử Phong, tránh hắn nhìn thấy cảnh này.

Hách Liên Tử Phong tà tà liếc nàng một cái, lông mày nhếch lên, không biết nàng rốt cuộc đang giở trò quỷ gì.

Nhị chưởng quỹ đứng ở một bên nhìn hai người, đem một màn như vậy thu hết vào tầm mắt, hắn khẽ xuất thần, một bộ thần thái hiểu rõ hết thảy mọi chuyện, sau đó tầm mắt lại nhìn khuôn mặt Vân Khê biến đổi, lộ ra vẻ tràn đầy hứng thú.

Ba người một bàn, còn lại bốn gã tùy tùng ngồi ở một bàn khác, rất nhanh, rượu và thức ăn được bưng lên.

Sau khi đem thức ăn lên xong, Vân Dương tự mình dẫn một loạt nam nhân xếp hàng ngay ngắn bước tới, vì muốn làm cho cảm giác thần bí, trên mặt của mỗi người đều đeo mạng che màu trắng. Vân Dương tự tiếu phi tiếu nhìn ba người Vân Khê, nói: “Muốn làm cho ba vị khách quan thêm hứng thú, tại hạ cố ý làm bố trí một vũ khúc, hi vọng các vị sẽ thích.”

Vân Khê lấy tay chống đỡ, ho nhẹ mấy tiếng, đáy lòng cười châm biếm. Nàng đại khái có thể đoán được, bọn họ muốn biểu diễn cái gì, nàng thật tò mò, không biết yêu nhân này sau khi xem ca múa xong sẽ có phản ứng gì.

Hách Liên Tử Phong lười biếng nhướng mí mắt, coi như là đáp ứng.

“Nghe nói vũ khúc của Hương Lâu là bậc nhất, ai cũng thích, làm người ta lưu luyến quên đường về. Hách Liên đại ca, ngươi hôm nay thật có diễm phúc được xem vũ khúc của Hương Lâu, xem ra chuyến đi này không tệ đi.” Vân Khê vừa nói, vừa ăn lạc, vẻ mặt của kẻ đang xem chuyện vui.

Hách Liên Tử Phong liếc xéo nàng một cái, bán tín bán nghi, khi ánh

mắt hắn nhìn soi mói, chỉ thấy sáu tên nam tử mang mạng che mặt, xếp thành một hàng, không biết là người nào bắt đầu trước, một nhóm sáu người lắc lư vòng eo, bắt đầu ca múa.

“trái phải,trái phải.....”

“Lắc lư, lắc lư, lắc lư.....”

Sáu người bọn họ cùng hát, cùng múa.

Vân Khê thấy thân ảnh sáu người ở trước mặt nàng không ngừng ca múa, một trận choáng váng, vốn là nàng còn tưởng rằng sẽ biểu diễn “ngươi rất độc”, thì ra là sửa lại kịch bản rồi sao?

Nhưng mấu chốt là, màn vũ khúc này tinh túy ở chỗ nào a? Nàng chưa có nhìn ra nha?

Nếu cứ lắc lư như vậy, bọn ta sắp bị thôi miên.

Nàng càng xem càng không hiểu nha, Hách Liên Tử Phong cùng Nhị chưởng quỹ hai người cũng thấy chẳng ra sao, vậy mà cũng là ca múa sao? Đây là lần đầu bọn họ thấy!

Vân Dương đã nhanh chóng núp ở góc tường, nén cười, thầm nghĩ, các ngươi đừng nóng vội, màn đặc sắc sắp tới rồi.

Vân Khê tiểu thư, ngươi không phải là muốn phục vụ “Tốt nhất” sao?

“Ngươi rất độc” đã lỗi thời rồi, hiện tại đang thịnh hành “Ta đẹp nhất”!

Quả nhiên, tần số lắc lư đột nhiên biến đổi, sáu người nhất tề giơ tay lên, bỏ mạng che mặt màu trắng xuống.

Sáu người, đồng thời lộ ra chân diện mục (tức là khuôn mặt vốn có đó).

Từ trái sang phải, người thứ nhất mắt lé, người thứ hai lông mày thô, người thứ ba mũi hếch, người thứ tư miệng vâu, người thứ năm răng vẩu, người thứ sau đầu heo..... Nói tóm lại, chính là sau đầu heo!

“Ta đẹp nhất a, ta đẹp nhất!”

Trước là tháo mạng che mặt, ngay sau đó là một màn như vậy!

“Ta đẹp nhất a, ta đẹp nhất!”

Lại phối hợp tiến lên với tư thế lắc lư, lặp đi lặp lại

“Ta đẹp nhất a, ta đẹp nhất!”

“Ta đẹp nhất a, ta đẹp nhất!”

“.....”

“Phốc! ——”

Lạc trong miệng Vân Khê phun ra đầy bàn, hai tay kéo lấy cánh tay của Hách Liên Tử Phong, cũng không nhin được nữa, phá lên cười: “Ha ha ha ha ha..... Quá đặc sắc rồi! Quá đặc sắc rồi!”

Sở dĩ nàng nhanh chóng kéo lấy cánh tay hắn vì nàng lo lắng vạn nhất hắn nổi giận, động sát cơ, đem sáu kẻ vất vả lắm mới tìm được này bóp chết, đây chẳng phải là đáng tiếc sao?

Thử hỏi, trên đời này người lớn lên “như hoa như nguyệt” thế này, là

dễ dàng tìm được như vậy sao?

Nhị chưởng quỹ hai vai kịch liệt lay động, gương mặt đỏ bừng. Một màn này thật đặc sắc nha! Hắn rất muốn như Vân Khê không chút kiêng kỵ gì cười thoải mái, song từ góc độ của hắn nhìn, trán của chủ tử đã nhanh chóng nhăn lại,không vui, có thể tưởng tượng kế tiếp sẽ phát sinh màn thảm kịch như thế nào. Mặc dù hắn cũng rất muốn cười, nhưng lúc này, bảo vệ tính mạng trọng yếu hơn.

Từ trong cơ thể Hách Liên Tử Phong phóng thích ra sát khí, trong nháy mắt cả đại sảnh của Hương Lâu tràn đầy gió lạnh, mỗi người đang ngồi cảm nhận sâu sắc được.

Thân mình lắc lư của sáu người kia đột nhiên ngừng lại, hoảng sợ nhìn về phía hắn, cả người phát lạnh. Bọn họ dám khẳng định, chỉ cần nam nhân này tùy tiện nhấc tay nhấc chân, cũng đủ để đem trọn Hương Lâu hủy đi không còn một mảnh, bọn họ tuyệt đối tin tưởng hắn có thực lực này.

Bởi vì khí tức trên người hắn thật sự là quá kinh khủng!

Vân Khê âm thầm cả kinh, vội vàng thu liễm nụ cười, dắt cánh tay hắn nói: “Hách Liên đại ca, ngươi đừng tức giận! Ta nghĩ đến ngươi sẽ thích, đều tại ta, trong ngày thường đều là như vậy, tới đây nhiều, bọn họ tựu nhớ kỹ. Hôm nay gặp lại ngươi cùng đi, cho là chúng ta ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, cho nên mới an bài như vậy. Ngươi đừng tức giận, hay chúng ta đổi lại, đổi lại một nơi thanh nhã hơn!”

Nhị chưởng quỹ nghe vậy, hung hăng nén cười, sắc mặt hồng đến bên tai.

Hắn thật là phục Vân Khê, cũng không theo như lẽ thường ra chiêu.

Cái gì gọi là trong ngày thường đều như vậy? Khẩu vị của ngươi cũng không khỏi quá nặng đi?

Nhưng hắn là đã nhìn ra. Ngươi nói thường xuyên đến, kia chẳng lẽ không phải nói rõ..... Hắn thoải mái mỉm cười, đáy lòng đã rõ, đây là nàng cố ý chỉnh chủ tử đây.

“Không, cần, đổi!” Hách Liên Tử Phong hừ một tiếng, bỏ tay nàng ra, bất quá cuối cùng vẫn đem sát khí quanh thân đè xuống.

Vân Khê hướng về phía sáu người vẫy tay, ý bảo bọn họ lui ra, bọn họ nếu tiếp tục nhảy nữa, đoán chừng yêu nhân này sẽ khiến bọn họ đời này kiếp này cũng không có cách gì lay động nữa.

Nàng nhìn lướt qua trên bàn món ăn và rượu bị nàng làm bẩn, bàn tay giương lên: “Người tới, đem thức ăn và rượu lên! Đem rượu và thức ăn ngon nhất lên!”

Lần này, nàng cũng không dám trêu cợt hắn nữa, vạn nhất hắn tức giận hủy đi Hương Lâu, vậy thì không tốt, hắn muốn hủy thì hủy những địa phương khác đi, không thể để cho hắn phá hủy căn cứ bí mật ca ca cực khổ tạo dựng lên.

Rất nhanh, rượu và thức ăn một lần nữa bưng lên, trải qua chuyện vừa rồi, lần này, người hầu đứng rất xa, không ai dám nhích tới gần.

Một bữa cơm trôi qua bình yên như vậy,tính tiền xong, Nhị chưởng quỹ hỏi thăm Vân Khê: “Trong thành có nhà trọ tốt không?”

Vân Khê suy nghĩ một chút, đang muốn trả lời, lúc này, trong lúc vô tình nghe được cô nương bàn kề bên nói: “Nghe nói tối nay quý phủ Tam gia có yến hội, là Tam gia cố ý cử hành thọ yến cho phu nhân, nghe nói sẽ mời rất nhiều cao thủ trong thành cùng nhau dự tiệc.

Xem ra quý phủ Tam gia, tối nay nhất định rất náo nhiệt”.....

“Tam gia? Ngươi nói Tam gia, là nhi tử thứ ba của thành chủ mới qua đời?” Vân Khê chen vào hỏi.

“Không sai, cả Vân Thành, cũng chỉ có một Tam gia, những người khác nào có danh tiếng như vậy?” Cô nương đó trả lời.

Vân Khê linh cơ vừa động, đáy mắt bắn ra hai đạo ánh sáng, dù sao nơi ở của ca ca không về được, thay vì đi khách sạn, một mình đối mặt với Tử Yêu, chẳng bằng đi quý phủ Vân Tam gia tham gia náo nhiệt.

Có Tử Yêu cùng Nhị chưởng quỹ hai người ở đây, nàng chẳng khác gì có hai đại siêu cấp hộ vệ, hoàn toàn không cần lo lắng sẽ gặp phải cái gì bất trắc, ngược lại là Vân Tam gia cùng quý phủ của hắn là người nên lo lắng có thể hay không gặp chuyện bất trắc.

Ý kiến hay!

Nàng đã sớm nhìn Vân Tam gia cùng Hoa Oánh Oánh đôi cẩu nam nữ này không vừa mắt rồi, không ngại mượn lực uy hiếp của hai người Tử yêu cùng Nhị chưởng quỹ, cáo mượn oai hùm một chút a!

Vân Khê nghĩ tới, hai mắt cười híp mắt lại, quay đầu hướng Hách Liên Tử Phong nói: “Hách Liên đại ca, vị Vân Tam gia này ở Vân Thành là một nhân vật rất giỏi, các ngươi mới tới Vân Thành, nếu không đi quý phủ Vân Tam gia bái phỏng một chuyến, chẳng khác gì là chưa tới Vân Thành. Câu nói này thật hay, bình sinh Vân Tam gia, được xưng là anh hùng cũng uổng công! Cho nên, quý phủ Vân Tam gia, chúng ta nhất định phải đi!”

Hách Liên Tử Phong hí mắt, ánh mắt hoài nghi chăm chú nhìn nàng,

giống như là muốn nhìn thấu nội tâm của nàng.

Vân Khê cười hắc hắc, nói: “Các ngươi không phải là muốn tìm chỗ ở sao? Nhà trọ Vân Thành tương đối đơn sơ, nơi nào có thể sánh với quý phủ của Vân Tam gia? Nghe nói Vân Tam gia nhất thích kết giao với bằng hữu giang hồ, tin tưởng chúng ta đi, hắn nhất định sẽ không đem chúng ta ném ra ngoài cửa.”

Nàng cố ý dừng một chút, tiếp tục nói: “Hay là, ngươi sợ thân phận đặc thù của hắn, sẽ đem hành tung của ngươi bại lộ cho người của Vân tộc, cho nên không dám đi?”

Nàng ngửng đầu lên, nhìn thẳng vào đáy mắt đối phương, ánh mắt của hắn lạnh như băng, dấu diếm xoáy nước nguy hiểm màu đen, song nàng cũng không sợ. Đối mặt với cao thủ như hắn, ngươi càng sợ hắn, hắn càng không đem ngươi đặt ở đáy mắt.

Hách Liên Tử Phong ngó chừng nàng, muốn nhìn rõ ý đồ của nàng là gì, nhìn một hồi lâu, không có nhìn ra kết quả. Hắn lạnh lùng cười một tiếng, đi thì đi, hắn sợ cái gì? Coi như là nội tông cao thủ Vân tộc vây công hắn, hắn cũng sẽ không sợ hãi, huống chi là chính là một phủ đệ Vân Tam gia đây? Bất kể nha đầu này rốt cuộc giấu tâm tư gì, trốn không thoát lòng bàn tay của hắn!

“Đi thôi!” Hắn lạnh lùng nói.

Thật sự đáp ứng?

Vân Khê bĩu môi, vốn tưởng rằng sẽ tiếp tục cùng hắn dây dưa một phen, trong lòng nghĩ nàng đã nghĩ một loạt giải thích cũng không kịp dùng tới, mà hắn lại thống khoái đáp ứng như vậy. Thật ứng với câu nói kia, người tài cao gan lớn, cao thủ một khi tu luyện đến cảnh giới nhất định, ngay cả là đầm rồng hang hổ, hắn cũng sẽ không chút

do dự đi xông, ánh mắt không tự chủ hạ xuống, đây chính là cảnh giới của cao thủ sao!

Quyển 5 - Chương 140: Dự tiệc ở phủ Tam gia

Phủ đệ của Tam gia, hôm nay khách nhiều như mây.

Từ lúc lão thành chủ qua đời ngoài ý muốn tới nay, Đại gia cùng Nhị gia minh tranh ám đấu (tranh giành cấu xé lẫn nhau), đã sớm đem Vân Thành quấy đến long trời lở đất, mà Tam gia mặt ngoài giữ mình, kì thực âm thầm thu mua lòng người, cho đến nay, hắn rốt cục từ từ trong bóng tối đi ra ngoài sáng, nhân ngày sinh của phu nhân hắn, thu phục cao thủ, hắn muốn trở mình.

Thử nghĩ, chuyện phong lưu của Vân Tam gia cùng Hoa Oánh Oánh đã sớm truyền ra ở Vân Thành, hiện tại hắn đột nhiên quan tâm đến phu nhân hắn, vì nàng chuẩn bị mở thọ yến, đây không phải là quan tâm, yêu thương nàng ta sao?

Dọc theo đường đi tới, gặp gỡ không ít khách nhân cùng đi tham gia thọ yến, từ trong miệng bọn họ nghe được không ít chuyện tình của Vân Tam gia cùng Hoa Oánh Oánh, Vân Khê không khỏi có chút đồng tình với vị phu nhân củaVân Tam gia. Gặp nữ nhân như Hoa Oánh Oánh, không có mấy nam nhân có thể chống lại được, vị phu nhân hoa tàn ít bướm thì càng không có cách nào tranh thủ tình cảm được.

“Chỉ thấy người mới cười, không thấy người cũ khóc.....” Vân Khê cảm khái, chậm rãi từ trong đám người đi ra, trên vai đột nhiên có thêm một cái tay, đè xuống vai nàng.

“Nhớ kỹ cho ta, tối nay phải đem danh sách dược liệu điều chế Tru

Tiên đan giao cho ta, ta muốn chính là phương thuốc chân thật, đừng mơ tưởng có thể gạt ta!" Thanh âm lãnh khốc của Hách Liên Tử Phong chui vào trong tai Vân Khê, Vân Khê dừng lại, đầu vai truyền đến lực đạo, nhắc nhở nàng, tùy thời tùy chỗ hắn có thể nắm trong tay tính mạng của nàng.

Vân Khê quay đầu, cười tươi như hoa: "Hách Liên đại ca, ta làm sao lại lừa ngươi chứ? Ta cũng hi vọng thân thể của ngươi có thể sớm ngày khôi phục. Ngươi yên tâm, ta sẽ nhanh chóng đưa danh sách dược liệu."

Hách Liên Tử Phong hừ lạnh một tiếng, xoa đầu vai của nàng, lướt qua nàng, đi về phía trước.

Một chút hắn cũng không sợ nàng nhân cơ hội chạy đi, bởi vì hắn tuyệt đối tin, có thể trong thời gian ngắn nhất tìm được nàng!

Vân Khê thu hồi nụ cười, nhìn theo bóng lưng của hắn, khó chịu, mặc dù hắn không còn là Hách Liên đại ca, nhưng vì sao tính tình của hắn giống hệt như thời điểm nàng gặp Hách Liên Tử Phong tại Từ Vân Am vậy?

Khi đó Hách Liên Tử Phong, cũng như vậy, lạnh lùng, không quan tâm tới những người xung quanh, vĩnh viễn cũng đoán không được trong lòng hắn rốt cuộc đang suy nghĩ gì. Nhưng khác nhau là, Hách Liên Tử Phong sâu trong nội tâm có một mặt thiện, chẳng qua là mặt thiện không biểu đạt mà thôi, mà Tử Yêu thì khác, nội tâm vô cùng tà ác, dã tâm của hắn một khi bành trướng, vừa ra tay chính là hủy thiên diệt địa.

Làm bạn với người như vậy, một khi không vừa mắt của hắn, chết như thế nào cũng không biết.

Vân Khê hiểu rõ, trước mắt mình đối với hắn còn có giá trị, thương thế của hắn còn chưa khỏi hẳn, tạm thời không dám công khai tuyên chiến với cả Long Tường đại lục, đợi nàng luyện chế Tru Tiên đan thành công, giúp hắn khôi phục thương thế, như vậy cơn ác mộng của cả Long Tường đại lục sẽ bắt đầu.

Ai, thật là khiến người đau đầu, nàng cũng không thể đi theo bên cạnh hắn như vậy?

Thở dài, người đi ở phía trước bỗng nhiên vòng lại, đứng ở trước mặt nàng, lạnh lùng nói câu: “Ngươi dẫn đường!”

Vân Khê rơi vài cái hắc tuyến, ngươi không biết đường, ngươi còn muốn đi trước?

“Đúng rồi, phu nhân Vân Tam gia mừng sinh thần, ngươi có muốn đưa chút hạ lễ không?” Vân Khê ánh mắt mong đợi nhìn hắn, kia ý tứ chính là muốn hắn bỏ tiền mua hạ lễ, dù sao hiện tại hắn là lão Đại.

Hách Liên Tử Phong ánh mắt âm hiểm nhìn nàng, thật giống như lời nói của nàng là một loại nghịch thiên.

“Làm sao? Một trinh tiền ngươi cũng không chịu bỏ ra? Quá keo kiệt!” Vân Khê khinh bỉ nhìn hắn.

Khuôn mặt âm lãnh trong nháy mắt tiến tới gần, song đồng nổi lên một tầng tử quang, hơi thở tà ác hướng ra phía ngoài không ngừng phát tiết. Không đợi hắn mở miệng, Vân Khê đã thỏa hiệp rồi, vẫy vẫy tay nói: “Chút tiền nhỏ này sao có thể để ngươi tốn kém? Ta đi mua, ta sẽ đi mua hạ lễ!”

Vân Khê rất khinh bỉ mình chân chó, nhưng ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, nàng cũng rất khổ a.

Ở trên đường cái quét qua một vòng, thấy đầu đường cùng cuối phố có rất nhiều hàng bán mứt quả, thấy mứt quả Vân Khê nghĩ tới hài tử của mình, trong lòng ấm áp.

Nàng hướng hai người bán hàng rong ngoắt ngoắt tay, mua tất cả mứt quả trong tay bọn họ, tiện thể nhét vào trong tay hai gã thủ hạ nói: “Cầm chắc, đây là hạ lễ muốn đưa cho Tam gia phu nhân.”

(PT: hic Khê tỷ quả nhiên có phong cách nha,tặng sinh thần người ta bằng xâu mứt quả kaka)

Mình tiện tay cầm một xâu, tay kia lấy một xâu đưa cho Hách Liên Tử Phong: “Nếm thử không!”

“Đây là cái gì?” Hách Liên Tử Phong ánh mắt tò mò chăm chú nhìn nàng đưa xâu mứt quả tới, lại không nhận ra vật trước mắt.

Vân Khê ngẩn người, chẳng lẽ vạn năm trước, Long Tường đại lục chưa xuất hiện mứt quả?

“Cái này gọi là mứt quả, có thể ăn, ăn rất ngon!” Nàng há mồm, cắn một cái, làm mẫu cho hắn.

Hách Liên Tử Phong nhìn nàng ăn rất ngon, chần chờ nhìn hồi lâu, cuối cùng nhận lấy một xâu, cũng học hình dạng của nàng, thử cắn một cái. Thưởng thức cái tư vị chua chua ngọt ngọt, hắn mấp máy môi mỏng, lại cắn một miếng lớn, ăn rất ngon nha.

Nhị chưởng quỹ cùng bốn gã cao thủ phía sau hắn thấy như vậy một màn, lông của mọi người dựng lên, giống như gặp quỷ. Chủ tử vĩ đại của bọn họ, lại ăn kẹo hồ lô, hơn nữa còn ăn rất ngon, không phải gặp quỷ, còn có thể là cái gì?

Năm người chấn động không nhỏ, nhưng không dám rõ ràng biểu lộ ra, mọi người vẻ mặt muốn bao nhiêu quỷ dị có bấy nhiêu quỷ dị.

Vân Khê liếm liếm miệng, bất ngờ cho hắn một câu: “..... Con ta cũng thích nhất ăn cái này!”

Động tác ăn của Hách Liên Tử Phong dừng lại, quăng cho nàng ánh mắt sắc lạnh, Vân Khê vô tội nháy mắt mấy cái, đáy lòng hào sảng.

(PT: ý là chỉ nói Hách Liên đại ca, ý quên giờ là Tử Yêu chứ như con của tỷ mà kaka)

Bất quá, lời của nàng không có ảnh hưởng chút nào đến khẩu vị của hắn, hắn từng ngụm từng ngụm ăn xâu mứt quả trong tay, lại hướng thủ hạ đang khiêng xâu mứt quả tới, tiếp tục thưởng thức.

Thuộc hạ hóa đá tại chỗ.

Ở chiến trường di tích cổ cực khổ vạn năm, thế giới bên ngoài biến hóa long trời lở đất, đối với hắn mà nói, tràn đầy mới lạ. Bản thân hắn là thủ lĩnh, người bên cạnh đối với hắn kính sợ có phép, ai dám cùng hắn dạo phố, còn mua mứt quả cho hắn ăn? Cho nên thời điểm Vân Khê cho hắn thưởng thức mứt quả, hắn mới có biểu hiện kì lạ như thế.

Vân Khê vốn còn muốn tiếp tục cười nhạo hắn một phen, nhưng trong lúc vô tình hắn biểu lộ vẻ mặt lạnh lùng cùng chút ngây thơ, giống như ấn tượng của nàng về Hách Liên đại ca cho nên nàng sẽ không cười nhạo hắn.

Không người nào hoàn toàn ác, ai cũng có một mặt thiện cả.

Hết thảy tà ác, đều bởi vì dục vọng mà thành, dục vọng càng lớn, dã tâm càng lớn, hắn biểu hiện ra chấp niệm càng lớn. Cho nên, nhìn vào bản chất, người bị bản năng dục vọng quấy phá, chỉ cần không chạm đến điểm mấu chốt của hắn, không đối với dục vọng của hắn tạo thành uy hiếp, hắn chính là vô hại.

Vân Khê trong lòng nghĩ như thế, nàng tựa hồ đã từ từ nắm chắc cùng Tử Yêu chung sống hòa bình

“Ngươi đừng lang thôn hổ yết (ăn như hổ đói-ăn uống nhiều ý mà), nào có ngươi ăn kẹo hồ lô như vậy?” Vân Khê hướng hắn liếc mắt, vươn ra cái lưỡi đinh hương mê người, vòng quanh một viên mứt quả mượt mà trong suốt liếm một vòng, chép miệng, hút nước miếng nói, ” này, thấy rõ chưa? Mứt quả phải ăn như vậy!”

Hách Liên Tử Phong nhìn nàng, ánh mắt sâu kín, đột nhiên nói: “Trẻ con!”

Vân Khê nhất thời cảm giác như bị sét đánh, quá đả kích người! Bạch nhãn lang, hảo tâm không có hồi báo!

Những khách nhân đến phủ đệ Tam gia chúc thọ, thấy một màn kỳ quái tức cười như vậy, rõ ràng là khí chất không tầm thường một nhóm bảy người, nhưng có hai người vai khiêng mứt quả, đoán chừng là hộ vệ, có khác một nam một nữ đi ở phía trước, tay cầm một xâu mứt quả, thích trí thưởng thức.

Nhìn kỹ lại, nam tử phong thần tuấn lãng, khí độ bất phàm, nữ tử trời sinh đoan trang, phong hoa tuyệt đại, nhưng hết lần này tới lần khác như vậy, hai người như trử con ăn mứt quả, khí chất quỷ dị phối hợp với hành động, làm cho người ta không khỏi thầm than, quái thai, quái thai a!

Những khách nhân rối rít cụm đầu, nghị luận cùng suy đoán thân phận hai người này, tò mò không dứt.

Nhị chưởng quỹ nhàn nhạt mỉm cười, nhìn một nam một nữ đi phía trước, nghe thấy đủ loại nghị luận xung quanh, phục hồi lại tinh thần, tổng kết ra vài điểm:

Vị Vân Khê cô nương quả nhiên là đóa hoa tuyệt thế, cũng chỉ có nàng dám ở trước mặt chủ tử càn rỡ như thế;

Chủ tử cũng có một mặt là người thường, đối với sự vật mới mẻ tràn đầy tò mò. Hắn nhớ kỹ, chủ tử thích ăn mứt quả, sau này hắn phân phó thuộc hạ lưu ý tới sở thích của chủ tử, dựa theo sở thích của chủ tử mà hầu hạ;

Ngàn vạn không nên bị mê hoặc, không thể bởi vì thấy vẻ mặt vô hại của chủ tử, mà trong lòng buông lỏng cảnh giác. Bởi vì, chủ tử chính là chủ tử, giết người cũng không cần lý do, quyền sinh sát trong tay vừa ra tay chính là không chút lưu tình.

Bất quá không lâu, đoàn người đi tới cửa phủ, gia đinh ngăn cản bọn họ, mời bọn hắn đưa thiệp mời để kiểm tra. Bởi vì hôm nay Tam gia mời khách, phần lớn cũng là đại nhân vật có uy tín ở Vân Thành, cũng là trước đó nhận được thiệp mời của Tam gia đến. Nếu trong tay không có thiệp mời, cũng không có tư cách vào vào cửa phủ tham gia thọ yến.

Hơn nữa đánh giá ba người bọn họ, thấy bọn họ không giống là tới tham gia thọ yến.

“Không có thiệp mời, không thể vào phủ, xin trở về đi thôi.”

“Đi nói cho các ngươi biết, vị công tử này bên cạnh ta, chính là khách

quý đến từ Thịnh Bảo trai, là khách nhân cung chủ mời tới, không phải là tùy tiện người nào có thể đắc tội được! Hôm nay chúng ta tham gia thọ yến của quý phủ, đó là cho các ngươi mặt mũi, không biết phân biệt tốt xấu!" Vân Khê cáo mượn oai hùm, hướng về phía gia đinh khoe khoang nói.

Gia đinh nghe nàng như thế, không khỏi trấn động, đang chần chờ phải giải quyết như thế nào, lúc này từ bên trong cửa truyền tới thanh âm của một cô nương: "Ta tưởng là ai ở ngoài cửa nói chuyện đây, hóa ra là đồ tiểu tiện nhân nhà ngươi!"

Vân Khê theo tiếng nhìn lại, thấy từ bên trong cửa đi tới Hoa Oánh Oánh, ả mặc một thân hồng y, mặt bị ong mật đốt đã khôi phục như lúc ban đầu, trang điểm tỉ mỉ, nhìn yêu mị vô song, phong tình vạn chủng.

Cách xa như vậy, Vân Khê cũng có thể nghe thấy được một mùi thơm quyến rũ từ trên người ả, lại nhìn những nam nhân xung quanh, sớm bị Hoa Oánh Oánh mê hoặc, thấy ả hai mắt phát sáng, cũng khó trách Vân Tam gia quỳ gối dưới váy ả, khó mà tự kềm chế.

"Tiểu tiện nhân mắng người nào?" Vân Khê khiêu mi.

"Tiểu tiện nhân mắng ngươi!" Hoa Oánh Oánh bật thốt lên.

"Nha..... Thì ra là ngươi còn tự biết rõ a! Khó trách..... hôm nay gặp lại ngươi một thân trang phục như vậy, người không biết còn tưởng rằng hôm nay lễ mừng thọ không phải là tổ chức cho phu nhân Vân Tam gia, mà là Hoa 'tiện tiện' ngươi?" Nàng đem ba chữ "Hoa tỷ tỷ"* cùng ba chữ "Hoa đê tiện" đọc cực kỳ giống nhau, làm cho người ta sinh ra liên tưởng.

*tiện tiện – 贱贱 đọc là jian jian, còn 'tỷ tỷ' – 姐姐 đọc là jie jie

Chung quanh những khách nhân vây xem, nghe nàng nói thế, cũng rối rít chú ý tới, nhỏ giọng nghị luận.

Thọ yến hôm nay dành cho phu nhân Vân Tam gia, ngươi một tiểu thiếp cũng không bằng, lại ăn mặc chói mắt như thế, muốn đoạt vị trí của chính thất sao? Quá vô sỉ, quá không biết xấu hổ!

“Ngươi.....” Hoa Oánh Oánh nổi giận, nhưng rất nhanh liền tỉnh táo lại, hôm nay tới cũng là những nhân vật hiển hách của Vân Thành, ả tuyệt không thể thất thố ở trước mặt những người này được, ả còn muốn ngồi lên vị trí thành chủ phu nhân, làm sao có thể ở trước mặt mọi người vì việc nhỏ mà mất đi mặt mũi được?

Ả mị nhãn vừa chuyển, tầm mắt xẹt qua Vân Khê, rơi vào trên người Hách Liên Tử Phong. Ả là lần đầu gặp Hách Liên Tử Phong, nhưng chỉ là thoáng nhìn, không quá quen thuộc, mắt thấy hắn và Vân Khê trong tay các cầm một xâu mứt quả, này cảnh tượng rất dễ dàng sẽ làm cho ả ta phát huy trí tưởng tượng. Ả loan thần cười một tiếng, lộ ra một bộ dạng hiểu chuyện, hướng về phía Hách Liên Tử Phong vứt cái mị nhãn: “Vân Khê sư muội, ngươi là phụ nữ đã có chồng, sao hôm nay không cùng trượng phu ở một chỗ, ngược lại cùng nam nhân khác sánh vai đồng hành, khanh khanh ta ta? Tỷ tỷ nghĩ ngươi là một cô nương đoan chính, tuân thủ nghiêm ngặt nữ tắc, lại không nghĩ ngươi trong ngày thường cũng là giả vờ, chỉ thế mà thôi!”

Hay thật, ngươi thế nào thấy bọn ta khanh khanh ta ta đây?

Người này công phu trả đũa tiến bộ nha.

“Hoa đê tiện, ngươi thật là quá để mắt đến ta. Bản thân ta là muốn hồng hạnh xuất tường a, chỉ tiếc lấy ta đây không có vẻ thùy mị, làm sao với tới mắt vị công tử này? Vị công tử này ánh mắt nhưng là rất

kén chọn, chỉ sợ cũng chỉ có Hoa đê tiện ngươi phong tình vạn chủng như vậy, mới có thể hấp dẫn hắn. Nếu ngươi không tin lời ta nói…, cũng có thể thử một chút.”

Thử sao thử sao, ngươi nếu có thể trêu chọc được yêu nhân giết người không chớp mắt, ta liền hoàn toàn phục ngươi!

Vân Khê cười đến vô hại, cố ý châm biếm mình, tâng bốc mị lực của Hoa Oánh Oánh.

Hoa Oánh Oánh liếc nàng một cái, bán tín bán nghi, mặc dù không tin lời của nàng, nhưng không thể phủ nhận, lời Vân Khê nói…, làm cho ả thỏa mãn mị lực phái nữ. Bàn về công phu câu dẫn nam nhân, ả ta tự nhận thứ hai, trên đời này cũng không có người nào dám nhận thứ nhất, ả ta có tuyệt đối tự tin!

Bất quá, người nam nhân trước mắt này..... làm cho lòng ả ngứa ngáy, cực phẩm nam nhân a! Có thể so với trượng phu tiểu tiện nhân Vân Khê!

Nếu thật có thể đem hắn câu được trong tay, nàng ta được lời rồi!

Nghĩ tới, ả phong tao (lẳng lơ) quyến rũ hướng về phía Hách Liên Tử Phong nở nụ cười, khác xa so với thái độ đối với Vân Khê,.

“Tiểu nữ Hoa Oánh Oánh, không biết công tử xưng hô như thế nào?”

Vân Khê âm lạnh, lời dạo đầu cũng quá buồn nôn đi? Làm sao giống như là một con hồ ly tinh câu dẫn một vị thư sinh.

Nhưng là, Tử Yêu là người thư sinh kia sao?

Vân Khê đáy lòng mưu tính, chờ xem kịch vui.

Hách Liên Tử Phong không vui nhăn nhíu đầu mày, sắc mặt âm trầm, không để ý đến Hoa Oánh Oánh, coi ả là không khí.

Hoa Oánh Oánh không có để ý, tiếp tục không ngừng cố gắng: “Các ngươi là tới tham gia thọ yến hôm nay sao? Người tới là khách, để ta làm tự mình tiếp đãi công tử, công tử mời theo ta vào phủ.”

Hách Liên Tử Phong hừ lạnh một tiếng, lướt qua ả ta, cất bước đi vào cửa phủ.

Hoa Oánh Oánh trong lòng vui mừng, đắc ý, ánh mắt lẳng lơ giống như là dính trên người của hắn, vội vàng đuổi theo.

Vân Khê sờ sờ cằm, rất mong đợi thấy sự tình tiến triển tiếp theo. Nàng rất bội phục Hoa Oánh Oánh, ở phương diện này không sợ miệng lưỡi thế gian, nàng là xa xa không kịp, hơn nữa Hoa Oánh Oánh bây giờ còn mang thân phận tình nhân của Vân Tam gia, lại dám công khai ở cửa phủ đuổi theo nam nhân khác, dũng khí thật đáng khen!

Đợi Hoa Oánh Oánh đi xa, những khách nhân rối rít nghị luận, tỏ vẻ đồng tình với Vân tam gia sẽ đeo thêm tội danh đội nón xanh vì đặt tâm trên người lẳng lơ như Hoa Oánh Oánh..... Tựa hồ không cần nói nhiều, danh tiếng Hoa Oánh Oánh đã sớm lấn át danh tiếng của phu nhân Vân Tam gia người được tổ chức thọ yến hôm nay.

Cửa phủ, có nha hoàn của Tam gia phu nhân thấy được một màn này, vì phu nhân nhà mình căm giận bất bình, vội vàng chạy đi báo tin cho phu nhân nhà mình.

“Phu nhân, Hoa Oánh Oánh kia thật sự là quá đáng! Hôm nay là thọ yến của ngài, ả ta ăn mặc trang điểm xinh đẹp, mê hoặc những nam

nhân kia đầu óc choáng váng, căn bản cũng không có đem ngài để vào trong mắt!”

“Nô tỳ nghe nói a, trước kia Hoa Oánh Oánh chính là dâm phụ, không biết cùng bao nhiêu nam nhân phát sinh quan hệ. Trước khi quen Tam gia, ả là bằng hữu của Tranh Tranh tiểu thư, không nghĩ tới chỉ chớp mắt, ả ta lại là tình nhân của phụ thân Tranh Tranh tiểu thư, thật không biết xấu hổ!”

“Mới vừa rồi, ả ta cùng một nam nhân xa lạ lại làm trò trước mặt tân khách, không cảm thấy thẹn mà chủ động đi tới. Phu nhân, nô tỳ thật sự là nhịn không được rồi! Ngài không thể nữa như vậy dễ dàng tha thứ ả, nhất định phải cho ả chút giáo huấn mới phải!”

“.....”

Nha hoàn trong miệng nói liên miên không dứt, hoàn toàn không có chú ý tới chiếc khăn tay đã bị xoa không còn hình dáng trong tay phu nhân mình, phu nhân Tam gia dung mạo đoan trang, chính là đại gia khuê tú, giở tay nhấc chân, hiển thị rõ ung dung. Mà giờ khắc này, nghe đến mấy cái này tin đồn, cho dù là đoan trang ung dung thục nữ cũng không cách nào tha thứ.

“Đủ rồi! Không nên nói nữa!”

Nha hoàn sợ hết hồn, nhìn thấy vẻ giận dữ của phu nhân, ngoài kinh sợ, nàng còn cao hứng trở lại. Phu nhân đã dễ dàng tha thứ quá lâu, nên phát uy, để cho tiện nhân kia biết phu nhân lợi hại như thế nào.

Tam Gia phu nhân nguôi giận, yên lặng một lát, nói: “Đi mời đại thiếu gia tới đây, ta có lời muốn nói với.”

“Dạ, phu nhân.” Nha hoàn trong lòng vui mừng, vội vàng đi trước tìm

người.

Đợi nha hoàn sau khi rời đi, phu nhân đột nhiên giơ tay lên, quét đi bình trà trên bàn, thanh âm đồ sứ vỡ vụn, rơi xuống trên đất. Trên mặt của nàng lộ ra lệ khí cùng tức giận, trước ngực kịch liệt phập phồng, trong miệng lầm bầm: “Các ngươi thật tốt, làm như ta đã chết? Các ngươi chờ đó, ta sẽ cho các ngươi hối hận!”

Đại thiếu gia Vân Trung Lê tới, thấy trên mặt đất có nhiều mảnh sứ vỡ, khuôn mặt hắn có kích động, tiến lên phía trước nói: “Mẫu thân bớt giận, hôm nay là sinh thần người, đừng để một tiểu tiện nhân làm ngài tức giận.”

Hắn từ trong miệng nha hoàn biết đại khái sự tình, cho nên biết mẫu thân tại sao lại thất thố như thế.

Tam Gia phu nhân thấy con của mình, ánh mắt không khỏi ướt át, lộ ra vẻ mềm mại: “Lê Nhi, cha ngươi..... Cha ngươi hắn là tên khốn kiếp! Nhớ ngày đó nương gả cho hắn, hắn ra sao chứ? Phía trên có hai huynh trưởng đè ép hắn, hắn mỗi ngày đều chỉ có thể cúi đầu làm người, không có chút tiền đồ, nếu không phải ông ngoại bà ngoại con ở phía sau giúp hắn, giúp hắn bồi dưỡng thế lực của mình, hắn có được thành công ngày hôm nay sao? Hiện tại hắn có quyền thế rồi, lại quên hết, đem nương để qua một bên không nói, còn ở ngoài mang về tới một con hồ ly tinh, làm cho nàng ta tới diễu võ dương oai. Hắn vô tình vô nghĩa, hắn không phải là người!”

Đã chịu lâu như vậy, hôm nay gặp nhi tử, rốt cục có chỗ phát tiết, Tam gia phu nhân khóc không thành tiếng.

“Nương, hài nhi biết ngài chịu nhiều ủy khuất, hài nhi cũng cảm thấy phụ thân lần này làm được có chút quá. Ngài yên tâm, Hoa Oánh Oánh dù yêu mị mê hoặc người thế nào, cuối cùng cũng chỉ là ngoại

nhân, nàng là vĩnh viễn không cách nào thay thế được địa vị của ngài. Trước mắt chính là thời khắc mấu chốt phụ thân tranh đoạt chức thành chủ, không thể có nửa điểm tổn thất, ngài chịu khó nhịn một chút, chờ thêm một chút nữa, chờ phụ thân thuận lợi ngồi lên chức thành chủ. Hài nhi bảo đảm, nhất định sẽ giúp ngài trừ đi nữ nhân kia!”

Tam gia phu nhân ngẩng đầu, đôi mắt đẫm lệ nhìn nhi tử, đáy lòng bỗng nhiên lạnh đi. Chức thành chủ, lại là chức thành chủ, chẳng lẽ đối với hắn, mẹ của hắn còn không quan trọng như chức thành chủ?

Nàng rất đau lòng, nhưng là nàng cũng hiểu rõ, nàng không cách nào tránh được.

Nhưng trượng phu của nàng không cách nào thuận lợi đoạt được chức thành chủ, như vậy đến lúc đó đừng nói là nàng, một nhà bọn họ cũng không có kết quả tốt, cũng chính là suy nghĩ đến những thứ này, nàng mới không thể không tiếp nhận an bài của trượng phu, phối hợp với thọ yến hôm nay. Nàng hi vọng thật nhiều trượng phu là thật tâm vì ngày sinh của nàng mà cử hành thọ yến, đáng tiếc nguyện vọng này quá xa xỉ, tim của hắn căn bản là không ở trên người nàng.

Cũng được, chỉ cần Tam gia dành được chức thành chủ, như vậy vị trí này sau này sẽ là của con trai nàng. Vì con trai của nàng, vì tiền đồ của bọn họ, nàng không thể làm gì khác hơn là nhịn.

“Nương, ngài đừng trách hài nhi bất hiếu, hài nhi hiện tại không quyền không thế, trước mặt phụ thân không dám lên tiếng. Chờ ngày hài nhi nắm giữ thực quyền, hài nhi bảo đảm, nhất định sẽ đem nữ nhân kia giao cho ngài, để cho ngài tới xử trí nàng!”

“Tốt lắm, ngươi đừng nói nữa.” Tam gia phu nhân lau nước mắt, cầm

tay nhi tử nói, “Nương đời này duy nhất trông cậy vào chính là con, con ngàn vạn không được làm cho nương thất vọng. Về phần cha con cái người vô tình vô nghĩa, chúng ta không có cũng được, con chờ xem, một khi cha con đoạt được chức thành chủ, nương sẽ bảo ông ngoại con ra mặt, bức hắn đem chức thành chủ truyền cho con, để cho con chân chính làm gia chủ!”

Vân Trung Lê nghe vậy, hai mắt nhất thời hưng phấn, kích động nói: “Được! Nương, hài nhi nhất định sẽ không để cho ngài thất vọng!”

Từ trong phòng đi ra ngoài sau mẫu thân, Vân Trung Lê nhiệt huyết sôi trào, thật giống như sau một khắc hắn chính là người đứng đầu Vân Thành. Tâm nhộn nhạo, thân thể cũng so sánh với thường ngày không biết đĩnh đạc hơn bao nhiêu.

Đi qua mấy khúc rẽ, rất xa, hắn thấy Hoa Oánh Oánh một đường theo sát Hách Liên Tử Phong. Ánh mắt hắn nhíu lại, ánh mắt vài phần lạnh lùng, nghĩ đến mẫu thân chịu nhiều khuất nhục, trong lòng hắn tức giận như cỏ dại mong tràn lan.

Mặc dù trước mắt không thể công khai đối phó Hoa Oánh Oánh, hắn cũng không thể trơ mắt nhìn mẫu thân bị khinh nhờn mà không để ý, hắn ngoắc tay, gọi một gia đinh, nhỏ giọng nói: “Ngươi tới, lặng lẽ mời Tam gia tới, không nên kinh động những người khác. Nói trong quý phủ tới mấy cao thủ khả nghi, để cho Tam gia tới đây nhìn một cái, có phải hay không là cao thủ đại gia hay Nhị gia mời tới. Nhớ kỹ, ngàn vạn không nên nhắc tới bổn thiếu gia.”

“Dạ, tiểu nhân đi mời ngay.”

Đợi gia đinh rời đi sau, Vân Trung Lê nở nụ cười lạnh, hắn cũng không tin phụ thân nhìn thấy nữ nhân của mình quyến rũ nam nhân khác mà còn có thể bình tĩnh ứng đối.

Quyển 5 - Chương 141: Ta liền làm tốt danh này!

Trong vườn Tam gia phủ có một cái ao nuôi cá chép đỏ, hấp dẫn lực chú ý của Hách Liên Tử Phong. Hoa Oánh Oánh theo sau hắn một tấc cũng không rời đi, kiên nhẫn giới thiệu. Nói cá chép đỏ cỡ nào là khó có được, cỡ nào là trân quý, miêu tả sinh động như thật, ba hoa chích choè.

Vân Khê không có hứng thú, chẳng qua là tò mò về sự kiên nhẫn của Hách Liên Tử Phong đến như thế nào lại có thể dễ dàng tha thứ Hoa Oánh Oánh lâu như vậy?

Nàng không biết là, Hách Liên Tử Phong sẽ không đem Hoa Oánh Oánh làm chuyện, chỉ coi ả là không khí bọt nước, về phần bên tai có chút ít om sòm, hắn ở di tích chiến trường cổ đã được vạn năm, quá tịch mịch rồi, cơ hồ cũng chưa có người cùng hắn nói chuyện, cho nên hắn mới không cảm thấy phiền.

Cũng không lâu lắm, Vân Tam gia tới, hắn mặt âm trầm, hùng hổ mà đến.

Trong đám người, hắn chỉ có thấy được Hoa Oánh Oánh cùng người đang ngắm cá bên cạnh ả là Hách Liên Tử Phong, những người còn lại hắn đều xem như không khí.

Hắn đã ngoài năm mươi tuổi rồi, nhưng gặp phải trường hợp bị đội nón xanh như này, dù già đời như hắn nháy mắt cũng biến thành “trẻ trâu”, bừng bừng tức giận.

“Oánh Oánh, nàngây!” Giọng ra lệnh, Vân Tam Gia đối với Hoa Oánh Oánh nói, ánh mắt lại nhìn Hách Liên Tử Phong nóng rực, hai con ngươi cố định trên người hắn.

“Tại sao? Có việc ngươi nói thẳng, ta đang bận rộn!”

Hoa Oánh Oánh cũng không phải là loại nữ nhân nói gì nghe nấy. Đó tuyệt đối không phải là phong cách của ả. Ả đã từng phong hoa tuyết nguyệt với rất nhiều nam nhân. Nếu mỗi lần phát sinh quan hệ với nam nhân, bọn họ đều muốn ả hàng phục… chẳng phải là muốn ả buồn bực chết?

Thích thì hợp, không thích thì tan, đây mới là phong cách của ả.

Người chung quanh cúi đầu bật cười, ở một bên xem kịch vui.

Vân Tam Gia quét một vòng, nhất thời cảm thấy trên mặt tối sầm, cho nên đem tức giận chuyển thêm đến trên người Hách Liên Tử Phong. Trong mắt hắn, nếu không phải có Hách Liên Tử Phong dụ dỗ, Oánh Oánh của hắn làm sao để cho hắn ở trước mặt khách nhân mất mặt đây?

“Vị công tử này, lão phu tựa hồ không mời ngươi, ngươi không mời mà tới, là dụng ý gì?” Đây là đang hạ lệnh trục khách.

Hách Liên Tử Phong không để ý đến lão, thảnh thơi cho cá ăn, tư thái kia thật giống như hắn mới là chủ nhân của nơi này, dương dương tự đắc.

Nhị chưởng quỹ tiến lên một bước, không tiếng động tự móc ra một khối bài tử ở trong người ra, đang muốn đưa ra cho Vân Tam Gia quan sát. Vân Khê giành trước một bước, chắn ở trước mặt hắn.

Vớ vẩn, cơ hội tốt như vậy, nàng không quạt gió thổi lửa một chút làm sao thành đây?

Nhưng nếu Vân Tam gia nhìn khối bài tử trong tay Nhị chưởng quỹ, tất có cân nhắc một chút, không dám đắc tội với đối phương nữa.

“Tam Gia, biệt lai vô dạng?” Vân Khê lại cười nói.

“Vân Khê?!” Vân Tam Gia mắt lạnh nhíu lại, đáy mắt chỗ sâu hiện lên vô số sát khí.

“Nghe nói hôm nay là lễ thọ thần của phu nhân Tam Gia, ta đến đây là chúc thọ phu nhân. Nàng là bằng hữu ta, ta thế nào có thể không đến”, Vân Khê chỉ một ngón tay, chỉ hướng trước đó nàng chuẩn bị hạ lễ, “Đây là hạ lễ cho phu nhân, nho nhỏ lễ mọn, không được kính ý.”

Vây xem những khách nhân nhất tề hướng đến phương hướng nàng chỉ điểm nhìn lại. Mọi người sắc mặt quỷ dị, thì ra là thật, bị bọn họ đoán trúng. Kia là hai xâu mứt quả, chính là hạ lễ nàng chuẩn bị cho Tam Gia phu nhân sao?

Nàng thật có dũng khí đưa ra sao? Bội phục bội phục!

Vân Tam Gia quay đầu, thấy được nàng cái gọi là hạ lễ, râu ngắn run lên, ánh mắt um tùm nhìn về phía nàng, cắn răng nói: “Ngươi là đang vũ nhục lão phu sao?”

“Làm sao có thể đây? Ta đưa lễ đều là thứ tốt, hữu thực hữu dụng, mỹ vị. Ngươi tại sao lại cảm thấy ta là đang vũ nhục ngươi, chẳng lẽ ngươi cho là ta tặng lễ vật không đủ cao nhã, không đủ quý trọng?” Vân Khê vô tội nói.

“Cao nhã, quý trọng? Căn bản là đồ bỏ đi!” Vân Tam gia đang giận, trên đỉnh đầu như bốc lên khói xanh, còn nơi nào lo lắng thất lễ hay không thất lễ? Hơn nữa, người này là Vân Khê, từng làm hại hắn nhảy vào ao phân chạy trốn, hắn làm sao có thể có tốt tính đối mặt nàng?

“Rác rưởi?” Vân Khê cố ý lên giọng, lại không nhiều nói, có một chút liền ngừng lại. Nói mứt quả là đồ bỏ đi, nàng vừa cùng Hách Liên Tử Phong chẳng phải là ăn không ít đồ bỏ đi?

Nàng len lén liếc Hách Liên Tử Phong, bị nói thẳng mặt là mình ăn đồ bỏ đi, hắn nhất định sẽ có điều phản ứng sao? Quả nhiên, tầm mắt Hách Liên Tử Phong từ ao cá chép đỏ chuyển sang người, sắc bén rơi vào trên người Vân Tam Gia, giống như là một thanh dao nhọn hung hăng róc xuống da thịt hắn.

Cùng thời khắc đó, có một lực kỳ quái đổ xuống, ép tới tại chỗ mỗi người, hô hấp dồn dập.

Vân Tam Gia sắc mặt đại biến, khiếp sợ nhìn về phía Hách Liên Tử Phong. Lão hoài nghi mình có phải sinh ra ảo giác hay không. Lực lượng này thật sự là đến từ trên người của hắn sao?

Hắn thoạt nhìn còn trẻ như vậy, nhiều lắm là cũng là hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, không thể nào có thực lực đáng sợ như thế. Nhưng uy lực cường đại đang áp xuống rõ ràng là chân thật tồn tại. Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Đột nhiên, chỉ nghe tiếng vang tũm tũm, ao cá chép đỏ bỗng nhiên trong lúc toàn bộ đó nhảy ra mặt nước, đợi bọn nó lần nữa rơi vào trong nước, một mảnh dài hẹp mất đi sinh cơ.

Ao cá chép đỏ trong phút chốc biến thành một ao cá chép chết.....

Quá kinh hãi rồi!

Hoa Oánh Oánh cách hắn gần nhất, toàn thân lông măng nổi lên, đồng thời kinh sợ, đáy mắt ả toát ra càng nhiều kính phục. Càng là cường giả, mới có thể chinh phục dục vọng của ả. Càng thêm khả năng hấp dẫn ả. Ả càng nhìn Hách Liên Tử Phong với ánh mắt lóe sáng si mê.

Vân Khê đáy lòng âm thầm cả kinh, mấy bước bay tới bên Hách Liên Tử Phong, nháy mặt vô tội nói: “Hách Liên đại ca, thậtxin lỗi, ta mới vừa ăn đồ bỏ đi coi như xong, lại còn bắt ngươi ăn đồ bỏ đi cùng với ta, ta không nên bắt ngươi như vậy!”

Vân Tam gia nghe nói như thế, sắc mặt một trận trắng, một trận hồng, thầm mắng nàng quá vô lại, đổ thêm dầu vào lửa.

Hách Liên Tử Phong mặt không chút thay đổi, thoạt nhìn không khác gì, song lực áp trên mỗi người trên người rõ ràng tăng thêm gấp đôi. Bọn hạ nhân có chút ít võ công thấp kém rối rít không chịu nổi, bị áp loạn, rất không dậy nổi, trong cơ thể huyết khí cuồn cuộn, hô hấp không thuận.

Thấy kế sách có hiệu quả, Vân Khê dưới đáy lòng vụng trộm sảng khoái, tiếp tục quạt gió thổi lửa: “Nếu Vân Tam Gia ghét bỏ hạ lễ chúng ta đưa, chúng ta cũng không có mặt mũi tiếp tục ở lại, hay là đi thôi, chúng ta đến nơi khác.....”

Vân Tam gia cảm giác không ổn, nha đầu Vân Khê này rõ ràng muốn gây sự, là cố ý muốn đưa hắn đến trên lửa nướng a. Không đợi Vân Khê nói xong, hắn vội vàng xen mồm ngắt lời nói: “Vị công tử này, mới vừa tại hạ lỡ lời rồi. Tại hạ tuyệt đối không có ý tứ kia. Công tử có thể đại giá quang lâm hàn xá, chính là vinh hạnh của tại hạ, công tử ngàn vạn không nên nghe tin Vân Khê bịa chuyện nói như vậy!”

Vân Tam Gia quả nhiên kinh nghiệm giang hồ dày dặn, không phải là dễ dàng như vậy rút lui, bất quá hắn hôm nay gặp gỡ Vân Khê, coi là hắn xui xẻo.

“Hách Liên đại ca, hắn khích bác ly gián!” Vân Khê chỉ vào Vân Tam Gia, vô cùng oan khuất tố cáo, “Hắn làm trò trước mặt ta, nói chúng ta ăn đồ bỏ đi, rồi làm trò trước mặt ngươi nói không phải. Hắn thật xấu, rõ ràng chính là ở cười nhạo ngươi, liền có phải hay không đồ bỏ đi cũng không phân biệt được rõ ràng!”

Ba lần liên tục “Đồ bỏ đi”. Mí mắt Vân Tam Gia trực nhảy, da đầu tê dại.

Quá vô sỉ rồi!

Hắn không phải là lỡ miệng nói một câu đồ bỏ đi sao? Nàng tựu bắt được lời của hắn, không buông tha, đồ bỏ đi tới đồ bỏ đi đi, rõ ràng chính là muốn đưa hắn vào chỗ chết, quá ác độc!

“Hách Liên công tử, tại hạ tuyệt không có ý tứ kia, nàng rõ ràng là đang vu hãm tại hạ, ngài minh giám a!”

Vân Khê rõ ràng thấy Vân Tam Gia trên trán toát ra mồ hôi lạnh to như hạt đậu. Nàng âm thầm hiện ra thần thái, lộ ra nụ cười chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Hách Liên Tử Phong nhìn đến khóe miệng giảo hoạt của nàng, mâu quang vụng trộm ánh lên ý cười, bỗng nhiên thu hồi up lực tại mỗi người, trầm giọng nói: “An bài mấy gian phòng, chúng ta ở chỗ này ở mấy ngày.”

Vân Tam gia nghe vậy, tiếng lòng căng thẳng nhất thời buông lỏng

ra, vội vàng ứng tiếng nói: “Không thành vấn đề, không thành vấn đề! Tại hạ lập tức phái người đi an bài!” Hắn lén lút lau mồ hôi, âm thầm may mắn người này anh minh, cũng không có bởi vì Vân Khê khích bác mà hồ đồ.

Vân Khê không thú vị bĩu môi, quỷ kế khích bác không có được như ý, muốn trách chỉ đổ thừa Vân Tam Gia không phải bình thường. Hắn cũng không phải là người không có đầu óc, Tử Yêu cũng không phải là người dễ dàng vọng động, cho nên kế sách của nàng mới có thể thất bại. Bất quá điều này cũng không có gì, biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng. Sau này, nàng sẽ từ từ thu thập, giáo huấn lại.

“Hách Liên công tử, mời đến phòng khách, ta dẫn đường cho ngài.” Hoa Oánh Oánh ân cần nói, lúc này không phải là dẫn hắn đi thọ yến, mà là dẫn hắn đi phòng khách, trong đó chứa hàm nghĩa làm cho người ta phải nghiên cứu.

Vân Tam gia sắc mặt tối sầm, mở miệng nói: “Thọ yến lập tức sẽ phải bắt đầu, Hách Liên công tử hãy để cho tại hạ theo ngài đi tham gia bữa tiệc đi.”

“Thọ yến có ý gì? Hách Liên công tử đường xa mà đến, khẳng định mệt mỏi, hay là trước đi phòng khách nghỉ ngơi đi.” Hoa Oánh Oánh thẳng ngoắc ngoắc ánh mắt ở trên người Hách Liên Tử Phong đảo quanh, rất giống yêu tinh muốn ăn thịt Đường Tăng.

Vân Tam Gia tức điên, gương mặt đen như cái mâm ngũ quả, cần loại màu sắc nào đều có.

Vân Khê âm thầm buồn cười, thực sắc tính dã (ăn uống và tình dục là bản năng của con người), nàng chỉ nghe qua nam nhân tương đối dễ dàng bị tinh trùng lên não. Dưới mắt xem ra, Hoa Oánh Oánh

cũng là dễ dàng “tinh trùng lên não” a.

Vân Tam gia trên đầu này đính nón xanh là xác định rồi!

Đang âm thầm cười trộm, cái tay đột nhiên bị người bắt lấy, lôi nàng đi về phía trước: “Dẫn đường, đi thọ yến!”

Vân Khê ngẩng đầu nhìn lên, bắt đầu buồn bực.

Việc tốt như vậy nhắm mắt cũng nhìn ra, tại sao đem nàng tha xuống nước?

“Buông tay! Ta là phụ nữ có chồng!” Vân Khê giãy dụa.

Lời này nghe ra giống như là có ác bá mạnh cường đoạt dân phụ?

Ai ngờ, Hách Liên Tử Phong căn bản không buông tay, còn lạnh lùng cho nàng một câu: “Ta liền làm tốt cái danh này!” Cuối xuống hôn lên môi nàng

Đầu Vân Khê toàn hắc tuyến rồi, hôn mê!

Ngươi đồ Nhân yêu, tuổi một xấp dầy, có khi bằng tuổi ông của ông của ông nàng..... Lão tổ tông rồi, còn sàm sỡ nàng, cùng nàng làm chuyện xấu, ngươi rốt cuộc có biết e lệ không?

Hiện trường mọi người vẻ mặt khác nhau.

Hoa Oánh Oánh giận, Vân Tam gia vui vẻ, Nhị chưởng quỹ cười, Vân Trung Lê giấu ở trong góc lộ vẻ thất vọng.....

Hách Liên Tử Phong nửa tha nửa dắt kéo Vân Khê đi tới bữa tiệc. Hiện trường vừa trải qua lại đến sự kiện sau, tại chỗ phần lớn người

xuất hiện đang nhìn Hách Liên Tử Phong ánh mắt tràn đầy kính sợ, ai cũng không dám đắc tội hắn. Cho dù là cùng hắn bắt chuyện một câu cũng đều không dám.

Không có gì bất ngờ xảy ra, Hách Liên Tử Phong được an bài ở vị trí khách quý hàng đầu, ngay tiếp theo Vân Khê cũng dính hắn, bị hắn mạnh mẽ kéo ngồi ở bên người hắn. Vân Khê biết, hắn đây là muốn mượn nàng để che đi những..đoá hoa đào đáng ghét kia. Nhưng nàng lại muốn ngược lại, hi vọng hoa đào bên cạnh hắn càng nhiều càng tốt. Như vậy mới có thể phân tán sự chú ý của hắn.

Dưới sự uy hiếp của hắn, Vân Khê muốn đi cũng đi không được, chỉ đành phải liên tục than thở.

“Sau này chớ ở trước mặt ta đùa bỡn quái chiêu, nhẫn nại của ta có giới hạn.” Thanh âm lãnh khốc chui vào trong tai của nàng, mang theo vài phần uy hiếp.

Vân Khê tiếp tục nhìn quanh, không có để ý tới hắn.

Ngón tay thon dài của hắn gẩy gẩy trên bàn, kéo nước trái cây lại, đưa đến trước mặt nàng: “Ta muốn ăn nho!”

Muốn ăn nho thì tự ăn, hắn không có tay sao? Vân Khê tức giận trừng hắn, khó có thể hắn còn muốn làm cho nàng giúp hắn hầu hạ đi?

Ánh mắt trả lời của nàng thêm khẳng định, thật đúng là đem nàng coi như tiểu nha hoàn rồi?

Vân Khê trong lòng căm giận bất bình, song dưới ánh mắt cưỡng bức sắc bén của hắn, nàng phải ủy khuất cầu toàn, biết điều một chút không nên làm trái, hành động theo chỉ thị như tiểu nha hoàn.

Ta bóc, ta bóc, ăn đến chết ngươi!

Vân Khê vùi đầu lột da, tróc ba viên, cho hắn hai viên, mình ăn một viên, tuyệt không ủy khuất của mình dạ dày.

Hách Liên Tử Phong bộ dạng đại gia, vừa ăn nho nàng bóc, vừa chỉ huy nàng lột vỏ những trái cây khác. Cõi đời này cũng là chỉ có Thiên Tuyệt cùng Tiểu Mặc, Tiểu Nguyệt Nha mới có tư cách hưởng thụ cấp bậc phục vụ cao như vậy của nàng, hiện tại hắn thành người thứ tư rồi, buồn bực!

Đồ nhân yêu!

Vân Khê dưới đáy lòng thầm mắng, sớm muộn gì thu ngươi, để ngươi tới hầu hạ cô nãi nãi!

Ngồi bên cạnh Vân Tam Gia, Hoa Oánh Oánh tức giận ngó chừng Vân Khê, vẻ mặt ghen tỵ với, ả cũng muốn cùng Vân Khê đổi lại, cam tâm tình nguyện tới hầu hạ như nha hoàn. Đáng tiếc người ta không để cho a! Ả cũng không dám mạo hiểm tánh mạng liều lĩnh đi tới, đáy lòng ả ngứa ngáy, buồn bực vô cùng.

Vân Tam Gia không chỉ một lần, âm thầm kéo ra nhắc nhở ả, ả để ý đều không để ý.

Thọ yến không khí rất buồn bực, rất quỷ dị, bởi vì có Hách Liên Tử Phong tồn tại, tất cả mọi người nơm nớp lo sợ, không dám thở, nói chuyện lớn tiếng.

Cho đến ngoài cửa truyền đến thông báo, Vân Đại Gia cùng Vân Nhị Gia đến tìm, không khí thọ yến mới xem như bị hơi đánh vỡ.

Đi tới Vân Thành lâu như vậy, Vân Khê lần đầu nhìn thấy Vân Đại Gia cùng Vân Nhị Gia. Nghe thấy đã lâu, cũng là mới gặp gỡ. Nàng xem dung mạo Vân Đại Gia cùng cung chủ tương đối tương tự, khí phách ngang ngược kiêu ngạo lộ ra ngoài, Vân Nhị Gia tựu hơi thu liễm chút, nhưng là chợt nhìn cũng không phải là nhân vật dễ trêu vào.

Hai người sóng vai đi vào đại sảnh thọ yến, chẳng phân biệt được trước sau, cùng Vân Tam gia tùy ý hàn huyên mấy câu, sau đó ánh mắt của hai người nhất tề rơi vào chỗ ngồi khách tịch bên phía trái thứ nhất.

Vị trí kia là để lại cho khách nhân tối trọng yếu của thọ yến. Bọn họ đều cho rằng chính là mình là khách nhân tối trọng yếu, ai ngờ vị trí kia lại đã bị người chiếm.

“Tam đệ, vị này là.....” Vân Đại Gia trước tiên mở miệng hỏi, một đôi mắt ngó chừng Hách Liên Tử Phong trên dưới đánh giá, mang theo tra cứu.

Vân Tam gia không phải là thiện ý, ánh mắt tâm kế, cố chậm chạp giới thiệu: “Vị này là Hách Liên công tử, hắn là..... Ai nha, nhìn ta, quá sơ ý rồi! Còn chưa kịp hỏi đại danh tôn kính của công tử.....”

Vân Đại Gia cười lạnh một tiếng, lộ ra bất mãn. Ngươi còn không có biết rõ người ta, thân phận bối cảnh, sẽ làm cho hắn ngồi ghế trên, rốt cuộc đặt ta ở chỗ nào? Chẳng lẽ còn muốn cho ta đường đường là Vân Thành Đại Gia phải ngồi dưới một người xa lạ?

Vân Khê trừng lên mí mắt, nghe thấy được hiện trường mùi thuốc súng, lại có trò hay nhìn.

Vân Nhị Gia xuy thanh cười một tiếng: “Tam đệ, ngươi mời ta cùng

đại ca, nhưng không có lưu chỗ ngồi cho chúng ta, đây là muốn nhục nhã chúng ta sao?”

“Dĩ nhiên không phải là! Đại ca, nhị ca, các ngươi đừng hiểu lầm! Vị trí này vốn là lưu lại cho hai vị ca ca, chỉ bất quá..... Hách Liên công tử đột nhiên đại giá quang lâm, cho nên.....” Vân Tam gia tiếp tục tha trường âm, khắp nơi thiết vùi lấp.

“Xin hỏi Hách Liên công tử đến tột cùng là thân phận như thế nào, vì sao từ trước cũng không có điều nghe thấy?” Vân Đại Gia lời này âm điệu mang đậm ý chất vấn hắn tại sao phải thân phận ngồi lên ghế khách thủ tịch? Làm người nếu tự biết rõ hiểu không?

Vân Khê chống cằm, nhìn huynh đệ ba người ngươi tới ta đi, sóng ngầm mãnh liệt, kêu to đặc sắc. Quay đầu, nhìn lại phản ứng Hách Liên Tử Phong, hắn liền mí mắt cũng không mang hạ xuống, định lực thật tốt a!

Bên này, Nhị chưởng quỹ mở miệng: “Hai vị Vân gia, chủ nhân nhà ta thích an tĩnh, ta khuyên các ngươi nên an phận chút, không nên chọc giận chủ nhân nhà ta, nếu không tự gánh lấy hậu quả.”

Những tân khách khác đang ngồi rối rít gật đầu, vô cùng nhận đồng lời của hắn, đáng tiếc hết lần này tới lần khác Vân Đại Gia cùng Vân Nhị Gia hai người không biết nội tình. Từ trước đến giờ tự phụ, nơi nào dung được có người như thế uy hiếp bọn họ?

“Lớn mật! Ngươi cũng không đi hỏi thăm một chút, Vân Đại Gia ta rốt cuộc là người nào, chỉ cần ta ho một tiếng, cả Vân Thành cũng muốn chấn thượng ba phần! Ngươi tính là gì? Cũng dám uy hiếp dạy dỗ ta?” Vân Đại Gia cả giận nói.

“A, Vân Đại Gia thật uy phong! Vậy ngươi thử ho một chút, để xem

dưới chân của ta có chấn thượng ba phần không?” Nhị chưởng quỹ khẽ cười, khoát tay một cái nói, “Cũng không cần chấn thượng ba phần, chỉ cần nó hơi chấn động, ta liền dùng ngươi!”

Vân Khê nghe vậy, không nhịn được chê cười lên tiếng, mọi người quả nhiên cũng cố nhịn cười.

“Ngươi.....” Vân Đại Gia khuôn mặt đỏ ngầu, hai mắt hắn tức giận nhìn chằm chằm Nhị chưởng quỹ, tay áo sinh gió, ám phát ra chưởng lực. Hắn chính là người có khả năng nhất kế nhiệm thành chủ Vân Thành, tại sao có thể nhẫn nhịn một ngoại nhân ở trước mặt hắn nhục nhã hắn?

Hắn nếu không phải phát uy, cho đối phương nhìn một cái, hắn cũng không phải là Vân Đại Gia!

Một cổ chưởng lực từ tay áo đề cao, chạy thẳng tới Nhị chưởng quỹ!

Tại chỗ tất cả mọi người kinh sửng sốt, không có ngờ tới Vân Đại Gia lại đột nhiên động thủ. Một chưởng này đi qua, hậu quả rốt cuộc sẽ như thế nào đây? Dù ai cũng không cách nào khẳng định, bởi vì bọn họ lúc trước chỉ biết thực lực của Hách Liên Tử Phong, về phần Nhị chưởng quỹ thực lực như thế nào, bọn họ không biết.

Đang lúc ánh mắt mọi người soi mói, Nhị chưởng quỹ nhẹ nhàng cười một tiếng, ngồi ở tại chỗ, vẫn không nhúc nhích.

Chỉ thấy chưởng lực kia khí thế tới hung hung, khí lãng ba động, cuồn cuộn tới, tựa hồ sẽ phải đánh trúng Nhị chưởng quỹ.

Lúc này, dị tượng bắt đầu sinh, chưởng lực đến cách Nhị chưởng quỹ không tới năm bước, bị một đạo khí vô hình cản lại, hóa thành hư không!

Kinh ngạc! Tại chỗ những khách nhân kinh ngạc!

Chỉ một tùy tùng cũng lợi hại như thế! Đoàn người này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Một bên xem kịch vui, đuôi mày Vân Tam Gia nhẹ nhàng run lên, kinh hãi công phu xuất thần nhập hóa của Nhị chưởng quỹ. Hắn âm thầm may mắn, mình mới vừa không có quá mức lỗ mãng, trúng quỷ kế của Vân Khê, đắc tội Hách Liên Tử Phong. Nếu không nghe lời, một khi bọn họ chủ tớ hai người liên thủ, kết quả của hắn nhất định sẽ vô cùng bi thảm.

Vân Đại Gia thấy chưởng lực của mình dễ dàng bị đối phương hóa giải, đánh chết cũng không cam lòng. Bị lòng tự ái thúc đẩy, hắn liên tục đẩy ra hai chưởng, một chưởng so sánh với một chưởng còn hung hãn hơn! Hắn đường đường Vân Thành phủ thành chủ đại gia, tại sao có thể bị một ngoại nhân không có danh tiếng gì trước mặt mất mặt mũi?

“Ngươi đi chết đi!”

Tình thế hết sức căng thẳng.

Nhị chưởng quỹ mi tâm vừa động, sát cơ hiện lên!

Người không thật sự tiếp xúc với hắn sẽ bị vẻ ngoài nho nhã của hắn đánh. Chỉ có Vân Khê biết, kẻ này từng làm hại gia đình Thiên Tuyệt chia năm xẻ bảy, kẻ đứng phía sau giật dây tuyệt đối là nhân vật tà ác. Hắn một khi nổi lên sát tâm, Diêm La Vương cũng giữ không được tánh mạng đối phương. Dưới mắt, hắn sát tâm đã động.....

Vân Tam Gia ánh mắt căng lớn, mong đợi nhìn Nhị chưởng quỹ ra

chiêu. Thân là huynh đệ lại là đối thủ cạnh tranh quyền thừa kế thành chủ, hắn không thể ra tay với huynh trưởng của mình. Nhưng dưới mắt nếu có thể mượn tay người khác giúp hắn trừ đi một đối thủ cạnh tranh lợi hại thì không gì tốt hơn. Cho nên, hắn rất chờ đợi Nhị chưởng quỹ có thể một kích đánh chết đại ca của hắn!

Có cùng tâm tư như hắn còn có Vân Nhị Gia. Hai huynh đệ ánh mắt lóe sáng lóe sáng, đều ở mong mỏi đại ca của bọn hắn bị mất mạng.

Không thể không nói, quyền thế hấp dẫn, đã làm cho người ta đánh mất lý trí cùng đạo đức.

Chưởng lực bôn tập tới, Nhị chưởng quỹ thân hình bất động, giơ tay lên, ống tay áo huy vũ, xoáy ra những đóa hoa, sau đó..... Đột nhiên ra chiêu!

Tụ Hoa Quyền hoá thành khối khí lưu xoáy, thuận thế đẩy ra, áp đảo gào thét mà qua, cuốn sạch chưởng lực của đối phương, đột ngột đổi hướng mà đi.

Vân Đại Gia trưng vẽ ra vẻ cười ác độc, sau một khắc cũng cười không ra nổi. Khí lưu cuồng mãnh xen lẫn chưởng lực của hắn đập vào mặt. Hắn phi thân liên tục rút lui, giữa không trung, thân hình của hắn rõ ràng cứng đờ, lộ ra vẻ dử tợn, thẳng tắp từ giữa không trung rơi xuống!

A?

Tại chỗ mọi người hít vào một ngụm lãnh khí.

Khí lưu thở bình thường, có người đụng lên trước ngó nhìn, phát hiện Vân Đại Gia đã đoạn khí, đi đời nhà ma.

“Chết, đã chết! Đại Gia đã chết!”

Một tiếng thét kinh hãi, nhấc lên một tầng sóng lớn.

Nhị chưởng quỹ bản thân cũng tự hỏi, làm sao đã chết? Hắn rõ ràng thu lực đạo.

“Đại ca! Đại ca!” Vân Nhị gia xông lên trước, ôm lấy huynh trưởng, thất thanh khóc rống, “Đại ca, ngươi chết thật thê thảm a! Đệ đệ nhất định sẽ báo thù cho ngươi!”

Vân Tam gia sửng sốt một lúc lâu, mới kịp phản ứng, cất bước đi lên trước, ngó nhìn mạch đập của Vân Đại Gia.

Đã chết, thật đã chết rồi!

Làm sao đột nhiên như vậy?

Không nên a!

Mặc dù trong lòng tồn tại nghi ngờ, nhưng lại không thể không thừa nhận, đại ca thật sự đã chết.

Không vui vẻ, sung sướng như trong tưởng tượng, Vân Tam gia ưu thương khó hiểu, hắn quay đầu nhìn về phía Nhị chưởng quỹ, tàn khốc nói: “Vị công tử này, đại ca của ta đối với ngươi uy hiếp, nhưng là tội không đáng chết, ngươi vì sao hạ thủ như thế ác độc?”

“Còn nói điều vô nghĩa với hắn làm gì? Mau triệu tập tất cả cao thủ của ngươi, bắt tất cả bọn họ lại đền mạng cho Đại ca!” Vân Nhị Gia bi phẫn rống lên.

Thấy hắn động vọng như vậy, những khách nhân khác đang ngồi

cũng rối rít làm ồn, muốn Nhị chưởng quỹ vì Vân Đại Gia đền mạng. Ngoài cửa những cao thủ nghe được động tĩnh bên trong, rối rít cầm kiếm vọt đi vào, đem đoàn người Nhị chưởng vây quanh.

Bốn vị cao thủ phía sau Hách Liên Tử Phong rối rít rút kiếm, cùng mọi người giằng co.

Nhị chưởng quỹ nhíu mày, ánh mắt xin chỉ thị hạ Hách Liên Tử Phong nhưng hắn chỉ bất động thanh sắc, đem hết thảy trước mắt như không liên quan. Nhị chưởng quỹ do dự dưới, nói với mọi người nói: “Cái chết của hắn có điểm khác thường, các ngươi nếu muốn đổ tội giết người cho ta, thì không còn gì để nói. Dù các ngươi có thêm người thì cũng không phải đối thủ của ta. Không tin thì các ngươi có thể thử một chút!”

Quyển 5 - Chương 142: Ta yêu cầu ưu đãi tù binh!

Đại sảnh yến hội, giương cung bạt kiếm

Cao thủ đi theo Vân Đại Gia cùng Vân Nhị Gia rối rít tuôn ra hàng ngũ phía trước, ngược lại thủ hạ Vân Tam Gia chính là được Vân Tam gia ám hiệu dưới, đứng ở phía ngoài cùng.

Vân Nhị gia ánh mắt phiêu hốt, nhíu mày, chỉ vào đoàn người Nhị chưởng quỹ nói: “Những người này không rõ lai lịch, hiện tại vừa ra tay đã chết đại gia, hôm nay tuyệt không có thể làm cho bọn họ sống sót rời đi khỏi Tam Gia Phủ! Tam đệ, nơi này là phủ đệ của ngươi, ngươi còn không mau mau hạ lệnh đưa bọn họ bắt lại?”

Hắn muốn mượn tay Vân Tam Gia giết người, người của mình có thể không xuất thủ sẽ không xuất thủ, tránh hao tổn thực lực.

Vân Tam Gia là bực nào khôn khéo? Biết rõ Hách Liên Tử Phong thực lực sâu không lường được, hắn làm sao sẽ tùy tiện sai khiến thủ hạ của mình tiến lên chịu chết?

“Nhị ca, hiện tại đại ca mất, ngươi chính là người tâm phúc của chúng ta, chức thành chủ ngoài ngươi ra thì ai còn có thể. Hôm nay xảy ra chuyện này, thật sự ngoài sự lường trước của mọi người, tiểu đệ một chốc không có chủ ý, hay là xin nhị ca chủ trì đại cục sao.” Vân Tam Gia nhún nhường nói.

Kháo, con cáo già này, quá giảo hoạt rồi!

Vân Khê bội phục hắn.

Vân Nhị Gia nghe vậy, mặt lộ vẻ vui mừng, không có Vân Đại Gia làm chướng ngại vật, chức thành chủ tự nhiên ngoài hắn thì không còn ai có thể đảm đương. Tốt, vậy hãy để cho hắn tiến lên trước, thể hiện chút chức trách thành chủ, phán đoán sáng suốt thị phi, để cho mọi người chứng kiến uy nghiêm của hắn.

“Đã như vậy, ta đây chỉ có thể cố mà làm, vì đại ca chủ trì công đạo”. Tầm mắt của lão vừa chuyển, rơi vào trên người Nhị chưởng quỹ, có chút do dự. Nhớ tới hắn mới vừa ra chiêu, không khỏi được có chút kiêng kỵ. Ánh mắt chần chừ tiếp tục hướng về phía trái đi vòng quanh, cuối cùng rơi vào trên người Vân Khê. Ánh mắt của hắn đột nhiên sáng lên, rút kiếm chỉ hướng Vân Khê, cất giọng nói, “Ngươi, chủ động đi ra ngoài đầu hàng! Lão phu nhân nhượng ngươi là nữ nhân, có thể tha cho ngươi một mạng!”

Hắn làm như vậy, chính là nghĩ trước chọn cái quả hồng mềm tới nắm, thị uy cho đối phương thấy. Cho nên hắn chọn, hắn nhìn ra thực lực Vân Khê hẳn là yếu nhất. Chính là một nữ nhân trẻ tuổi, có thể lợi hại đi nơi nào?

Vân Khê thiếu chút nữa bị ức chết. Kháo, tình huống nào, cũng trúng thương? Chẳng lẽ nàng thật lớn lên giống như quả hồng mềm?

Chừng liếc nhìn Nhị chưởng quỹ cùng Hách Liên Tử Phong, hai người bọn họ thoạt nhìn không có ý tứ muốn động thân. Vân Khê cũng không trông cậy vào bọn họ. Hơn nữa xem Vân Tam Gia cùng Hoa Oánh Oánh, hai người liên tiếp hướng về phía nàng. Ánh mắt kia được như ý rõ ràng là ở cười nhạo nàng, ngươi cũng có hôm nay?

Vân Khê than thở, nàng không muốn làm quả hồng mềm, cũng

không muốn cùng những người khác động chân động tay. Không duyên cớ bị người lợi dụng chế giễu, cho nên nàng nhân ý lường trước quyết định.

Đang bị mọi người nhìn chăm chú, đợi chờ phản ứng của nàng. Thời điểm này, nàng đột nhiên hai tay giơ lên cao, bộ dáng đầu hàng. Hướng về phía Vân Nhị Gia đi qua, trong miệng nói: “Ta đầu hàng! Ta yêu cầu ưu đãi tù binh!”

Mọi người như bị sét đánh.

Cô nãi nãi, ngươi cũng quá không có chí khí đi? Đầu hàng ít nhất giãy dụa mấy cái, có tù binh đầu hàng dứt khoát như vậy sao?

Vân Nhị gia vốn còn muốn uy hiếp mấy câu, phát phát oai vũ, ai ngờ nàng đầu hàng dứt khoát như vậy. Trong chốc lát khiến hắn không kịp thích ứng, không biết nên làm sao nói tiếp.

Vân Tam gia cùng Hoa Oánh Oánh thần sắc xem kịch vui bỗng cứng đờ, khóe mắt đồng thời co rút, bất khả tư nghị nhìn Vân Khê. Không biết nàng rốt cuộc đang giở trò quỷ gì, đánh chết bọn họ cũng không tin Vân Khê là kẻ nhát gan như thế.

Nhị chưởng quỹ khóe miệng co rút. Nàng hiện tại coi như là đồng bọn của bọn họ, tùy tùy tiện tiện đầu hàng như vậy cũng khiến cho bọn họ thật mất mặt.

Phía sau hắn bốn gã cao thủ cũng cùng suy nghĩ, trên mặt ảm đạm vô quang.

Hách Liên Tử Phong đuôi lông mày giương kên, hướng Vân Khê nghiêng mắt nhìn một cái sâu không lường được. Ánh mắt, ý tứ hàm xúc không rõ.

Vân Khê mới lười mà quản xem bọn hắn có phản ứng khỉ gió gì, rất tự giác đứng ở phía sau Vân Nhị Gia, chủ động làm tù binh.

Một hồi lâu, thần trí Vân Nhị Gia rốt cục trở về, ho nhẹ mấy tiếng, chẳng thèm để ý tới tù binh. Tầm mắt tiếp tục tại trên người Hách Liên Tử Phong cùng Nhị chưởng quỹ đi lòng vòng, tìm kiếm quả hồng mềm tiếp theo.

“Ngươi!” Ngón tay của hắn hướng Hách Liên Tử Phong, “Tự giác đầu hàng, hay để cho lão phu động thủ bắt ngươi?”

Vân Khê nhìn thấy hắn chọn lựa Hách Liên Tử Phong làm quả hồng mềm thứ hai, không khỏi vui vẻ. Vân Nhị Gia, lão thật có “ánh mắt”!

Nàng vừa bóc vỏ chuối, vừa tiếp tục đang xem cuộc chiến, dù sao nàng bây giờ tù binh bị bắt hay là một tù binh không có chí khí mà đầu hàng, đối phương cũng lười phải xem đến nàng. Nàng rơi vào thanh tĩnh tự tại, vừa ăn chuối tiêu, vừa xem kịch vui, cõi đời này còn có tù binh tiêu dao tự tại như nàng tồn tại sao?

Vân Tam Gia cũng vui vẻ.

Nhị ca, đây là ngươi tự tìm, đừng trách tiểu đệ không có nói trước cho ngươi.

Hách Liên công tử, ngươi mặc dù xuất thủ dạy dỗ hắn sao, không cần phải khách khí!

Trong lòng nghĩ như thế, Vân Tam Gia ngoài miệng không quên khiêm tốn nói: “Nhị ca, Hách Liên công tử chính là thượng khách của tiểu đệ, nể tình tiểu đệ, không nên làm khó Hách Liên công tử. Hách Liên công tử, ta nghĩ chuyện vừa rồi, đích thị là vị công tử này xuất

thủ lúc không có nắm chắc tốt độ mạnh yếu, cho nên mới phải ngộ thương đại ca của ta. Ai, phát sinh chuyện không may như thế, ta là chủ nhân yến hội hôm nay, tội này khó chối bỏ.....”

Vô sỉ a!

Hai bên cũng không đắc tội, hai bên đều lời ngon tiếng ngọt, không hổ là cáo già Vân Tam Gia!

Vân Nhị Gia nghe vậy, tức giận tỏa ra, hướng hắn quát lớn: “Tam đệ, đại ca bị chết thê thảm, thân là huynh đệ nên vì đại ca lấy lại công đạo, làm sao ngươi có thể là chẳng phân biệt phải trái, cố ý xu nịnh lấy lòng người khác? Đại ca ở dưới suối vàng có biết, nhất định sẽ đau lòng!”

“Họ Hách Liên, ngươi đến tột cùng là tự mình đầu hàng, hay để cho lão phu tới lấy tính mạng ngươi?” Trường kiếm trong tay nhắm thẳng vào Hách Liên Tử Phong, mũi kiếm hàn quang lạnh thấu xương.

Sau một khắc, trường kiếm trong tay của hắn bỗng nhiên chấn động mạnh một cái, thân kiếm xuất hiện tiếng vỡ, từng tấc xuất hiện vết nứt. Cuối cùng một thanh trường kiếm chỉ còn lại có chuôi kiếm.

“A!” Hắn sợ hãi kêu một tiếng, tay phải như bị giật điện, buông lỏng chuôi kiếm. Ngửng đầu lên, kinh hãi nhìn Hách Liên Tử Phong. Hắn xác định chuyện vừa rồi nhất định cùng tên kia có liên quan!

Lần này, hắn cũng không cách nào coi thường sự tồn tại của Hách Liên Tử Phong

Hắn rốt cuộc là người nào? Làm sao có thể có lực lượng cường đại như vậy?

Không chỉ hắn sợ ngây người, tất cả những người khác cũng bị rung động thật sâu. Mới vừa rồi, ai cũng không có thấy rõ hắn rốt cuộc là như thế nào xuất thủ, song trường kiếm xác thực thật là đứt gãy, vô thanh vô tức.

“Ngươi, ngươi rốt cuộc là người nào?” Vân Nhị Gia thanh âm có chút run run.

Hách Liên Tử Phong cười một tiếng, ánh mắt khoét vào đáy mắt đối phương: “Giết huynh đệ chính mình, còn dám vu oan giá hoạ, ngươi quả nhiên rất tốt! Nhìn ngươi tâm ngoan thủ lạt, đủ độc, rất hợp với khẩu vị của ta. Hôm nay tạm tha ngươi một mạng. Ngươi cút đi!”

Giọng điệu hắn kinh người.

“Người nào, người nào giết thân huynh đệ của chính mình? Ngươi đừng ngậm máu phun người!” Vân Nhị Gia khuôn mặt đỏ lên, lộ ra chột dạ.

Lúc này, những người ở chỗ này rối rít đem ánh mắt hoài nghi quăng hướng hắn, chẳng lẽ đại gia chết đi cùng hắn có quan hệ?

Vân Tam gia giống như là nghĩ tới điều gì, bước nhanh đi tới Vân đại gia bên cạnh thi thể, kiểm tra thi thể.

“Ngân châm!” Vân Tam Gia phát hiện phần gáy thi thể có một cây ngân châm cực nhỏ. Ngân châm vị trí rất không thu hút, cũng rất vi diệu, ngay giữa tử huyệt, giết người vô hình, khó trách mới vừa không có ai phát hiện trong đó đầu mối, đã cho là Nhị chưởng quỹ chưởng lực đánh chết Vân đại gia.

Vân Tam Gia ánh mắt lóe sáng, quét về phía Vân Nhị Gia, toàn thân nhiệt huyết sôi trào lên. Hắn còn buồn vì không tìm được phương

pháp xử lý nhị ca. Ai ngờ chính lão tự lộ ra chân tướng, bị hắn bắt được nhược điểm. Cái này tốt lắm, hắn có lý do có thể danh chánh ngôn thuận đoạt đất, sau đó một bước lên trời, đoạt được chức thành chủ!

Thấy Vân Tam Gia đáy mắt lóe lên tia sáng, Hách Liên Tử cười lạnh một tiếng, đứng dậy dạo bước đến bên người Vân Khê:"Còn không đi?". Hắn biết Vân Tam Gia nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội như thế, kế tiếp nên đến phiên huynh đệ bọn họ hai người đánh nhau rồi. Hắn không có gì hứng thú xem cuộc vui, cho nên quyết định rời đi.

Vân Khê ăn xong quả chuối tiêu thứ hai, tiện tay ném, cũng không còn hứng thú tiếp tục xem hát rồi. Đi theo phía sau hắn, công khai rời đi đại sảnh.

Trải qua trận vừa rồi, còn có người nào can đảm dám ngăn bọn họ?

Mọi người trầm mặc đưa mắt nhìn đoàn người bọn họ rời đi, Khi bóng người của đoàn người biến mất, cả trong đại sảnh các loại binh khí làm nổi bật tâm tư của chủ nhân, giương cung bạt kiếm.

Ra khỏi đại sảnh, Vân Khê theo sát phía sau Hách Liên Tử Phong, tò mò hỏi thăm: “Hách Liên đại ca, ngươi là làm sao phát hiện Vân Nhị Gia ở sau lưng giở trò quỷ? Từ gốc độ chỗ ngồi của chúng ta, căn bản không nhìn thấy Nhị Gia xuất thủ.....”

Hách Liên Tử Phong dừng cước, lặng yên nhìn nàng, sau đó dùng ngón tay chỉ tim của mình.

“Ý của ngươi là nói, ngươi không phải là dùng ánh mắt nhìn, mà là dụng tâm xem?” Vân Khê trầm tư, chẳng lẽ cao thủ tu luyện tới cảnh giới cao hơn là có thể không cần giác quan, chỉ bằng vào tâm là có thể đoán được đối thủ sát khí?

Trong thoáng chốc, trong đầu của nàng manh động một loại cảm nhận kì dị, làm cho cảnh giới tu luyện của nàng có thể bay vọt về chất.

Thật tốt quá!

Không nghĩ tới cùng Tử Yêu chung đụng, còn có thể làm cho nàng tăng thêm ngộ tính đối với võ học, đây chẳng lẽ không phải nhân họa đắc phúc sao?

“Vậy phải rèn luyện như thế nào thì ý thức của mình thêm nhạy cảm và cường đại?”

Hách Liên Tử Phong hí mắt nhìn nàng, bỗng nhiên cúi đầu nở nụ cười: “Ngươi có thể nghĩ đến? Không tệ, ta đã quan sát ngươi, tư chất của ngươi vô cùng xuất chúng, không kém hơn Vân Huyên năm đó chút nào. Chỉ tiếc Vân Huyên thiên phú mặc dù cao nhưng là một người cố chấp, quyết giữ ý mình. Không giống ngươi khéo đưa đẩy hiểu được thay đổi. Nếu ngươi chịu bái ta làm thầy, ta khẳng định, thành tựu của ngươi sau này nhất định sẽ thắng được Vân Huyên.”

Bái sư?

Vân Khê cười lạnh, nàng cho dù thật muốn bái sư, cũng sẽ không bái ông ta làm thầy.

“Vậy cũng không được, ta là người không thích nhất người khác quản ta, cũng không hiểu được tôn sư trọng đạo. Ngươi thu ta làm đồ đệ, một chút chỗ tốt cũng không có. Ngày nào đó nếu ta không vui, nên cho là địch vẫn cho là địch.”

Hách Liên Tử Phong cười nhẹ, cũng không giận, tựa hồ đã sớm dự

liệu được nàng sẽ như thế nói.

“Bất quá, trao đổi võ học, không nhất định phải là quan hệ thầy trò. Chưa từng nghe qua một câu nói sao? Dùng võ kết bạn, cao thủ trong lúc lẫn tỷ thí lẫn nhau lấy sở trường, đôi bên đều có chỗ lợi, không phải sao?” Vân Khê ánh mắt lóe sáng, thần thái sáng láng nói.

“Dùng võ kết bạn? Ngươi có cái này tư cách sao?” Hách Liên Tử Phong liếc thị nàng một cái, giọng nói kia muốn bao nhiêu miệt thị có bấy nhiêu miệt thị.

Vân Khê không buồn. Bàn về thực lực bọn họ đúng là sai biệt rất lớn. Nhưng không có nghĩa là trên người của nàng không có bất kỳ tư chất đáng giá cho hắn học tập.

Nàng loan thần cười một tiếng, tự tin nói: “Ngươi tin hay không, ta không đụng ngươi, cũng có thể thương tổn được ngươi?”

Hách Liên Tử Phong châm biếm: “A, chỉ bằng bản lãnh của ngươi, cũng muốn thương tổn được ta? Căn bản không thể nào!”

“Nếu là ta làm được thì sao?” Vân Khê kiên trì nói.

Hách Liên Tử Phong chế nhạo lắc đầu: “Nếu như ngươi có thể thương tổn được ta một sợi tóc, ta coi như ngươi thắng!”

“Thắng thì được gì?” Vân Khê mâu quang lóe sáng.

Hách Liên Tử Phong suy nghĩ một chút, hư nhãn nói: “Nếu như ngươi thắng, ta liền giúp ngươi đoạt được Thánh nữ vị.”

“Cắt, Thánh nữ vị người nào cần?” Vân Khê khinh thường mắt trợn trắng, nhếch môi nói, “Nếu như ta thắng, ta muốn ngươi giúp ta lấy

một viên linh châu từ trên người Cung chủ Vân tộc!”

“Linh châu? Không thành vấn đề!” Chính là một viên linh châu còn không có đặt ở trong mắt của hắn, Hách Liên Tử Phong sảng khoái đáp ứng. Từ trên người cung chủ đoạt được linh châu dễ như lấy đồ trong túi.

“Nếu ngươi thua thì sao đây?”

Vân Khê không sao cả bĩu môi: “Thua thì thua, chả sao cả? Ngươi là tiền bối, ta là hậu bối, hậu bối bại bởi tiền bối, đó là theo lý thường phải làm, không có gì là mất thể diện!”

Một bên Nhị chưởng quỹ nghe vậy, không nhịn được tiếng cười. Nàng cũng quá lươn lẹo đi. Thắng có phần thưởng, thua lại chơi xấu, nàng cũng quá có thể chiếm tiện nghi đi?

Bất quá hắn càng thêm quan tâm chính là, chủ tử có đáp ứng không?

Ngoài dự liệu của hắn, Hách Liên Tử Phong lại thật đáp ứng: “Tốt, ta chỉ cho ngươi thời gian một chén trà. Nếu như ngươi làm không được, sau này cũng đừng có tại trước mặt của ta đại ngôn bất tàm!”

Thời gian một chén trà?

Quá ngắn, cũng không ngắn.

“Một lời đã định!” Có linh châu hấp dẫn, Vân Khê ý chí chiến đấu sục sôi.

Hách Liên Tử Phong nhàn nhã dạo bước, đi tới bên cạnh cái bàn đá ngồi vào chỗ của mình. Hắn một chút cũng không lo lắng Vân Khê đánh lén. Bất kỳ hành động đánh lén nào, khi hắn nhìn ra cũng là tự

chịu diệt vong.

Có nha hoàn tinh mắt kịp thời đưa tới một bình trà, cẩn thận hầu hạ. Tam gia phân phó hầu hạ tốt vị khách này, tuyệt đối không thể đắc tội!

Nhị chưởng quỹ theo ngồi một bên, tự mình châm trà cho chủ tử. Dư quang âm thầm lưu ý lấy động tĩnh của Vân Khê. Hắn cũng tò mò, nàng rốt cuộc muốn làm thế nào trong tình huống không đụng đến chủ tử có thể thương tổn một sợi lông của chủ tử.

Vân Khê không nóng nảy, ngẩng đầu quan sát mặt trời, lúc này mặt trời ngã về tây. Mặt trời một lúc nữa mới lặn, ánh sáng coi như còn có thể.

Ánh mắt mấy người Hách Liên Tử Phong kinh ngạc. Nàng từ trên người móc ra hai khỏa hạt châu trong suốt, hoàn toàn trong suốt, không chứa bất kỳ tạp chất, có thể nói thượng phẩm.

Nàng giơ cao hai khỏa hạt châu, hướng về phía phương hướng mặt trời, qua lại loay hoay, chút nào nhìn không ra nàng có ý tứ muốn đánh lén.

Mọi người càng ngày càng mộng.

Hách Liên Tử Phong vừa lưu ý lấy cử động của nàng, vừa tiếp tục uống trà, Thời gian một chén trà đã trôi qua.

Mắt thấy thời gian cũng đã đến, Vân Khê vẫn là duy trì cử động kì quái. Giơ lên cao hai khỏa hạt châu, không biết đang nghiên cứu những thứ gì, trong mắt người ngoài xem ra, nàng đã hoàn toàn đem chuyện đánh cuộc để qua một bên.

Nhị chưởng quỹ cùng bốn gã cao thủ không ngừng mất đi hăng hái, Hách Liên Tử Phong cũng lộ ra vẻ có chút không nhịn được.

“Thời gian một tách trà rất nhanh đã đến.....” Hách Liên Tử Phong nhắc nhở.

“Ta biết a.” Vân Khê trả lời.

Hách Liên Tử Phong không có lên tiếng, quyết định cho nàng thêm một chút thời gian.

“Tốt lắm, đã qua thời gian một chén trà, ta không có thời gian chơi cùng ngươi.” Hắn đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Bất chợt có một tia sáng kì lạ xẹt qua lọn tóc của hắn, hắn âm thầm cả kinh, phất tay muốn phá tia sáng này. Ai ngờ, tay của hắn vừa chạm vào tia sáng liền cảm thấy nóng rực. Chân mày hắn chân nhăn lại, không khỏi ngạc nhiên.

“Chủ tử, tóc của ngươi!” Nhị chưởng quỹ phát hiện điều gì lạ, vội la lên

Chóp mũi bay tới mùi khét, Hách Liên Tử Phong cúi đầu, thấy được điểm rơi của tia sáng. Lọn tóc của hắn bốc cháy.

Hắn quyết đoán lấy ngón tay kéo lọn tóc, lột bỏ một ít tóc, lần nữa ngẩng đầu nhìn hướng Vân Khê, ánh mắt của hắn thay đổi.

Lúc này, Vân Khê đã thu hồi hạt châu, cười nhìn hắn, đáy mắt tràn đầy đắc ý.

“Ngươi làm như thế nào?” Hách Liên Tử Phong khó được lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Vân Khê đắc ý lắc đầu nói: “Ngươi đừng quản ta rốt cuộc là làm sao làm được, dù sao ta thắng, ngươi đừng quên hứa hẹn của mình. Nhớ được giúp ta từ trên người cung chủ đem linh châu cầm tới tay!”

Hách Liên Tử Phong vẻ mặt có chút phức tạp, lẳng lặng yên nhìn Vân Khê, không nói một lời.

Nhị chưởng quỹ khẽ nhếch miệng, vừa mới từ trong rung động phục hồi lại tinh thần. Nàng lại thật làm được. Nàng chẳng những thắng chủ tử, còn thương tổn được tóc chủ tử, thật bất khả tư nghị!

Hắn không dám coi thường bản lãnh Vân Khê. Theo bản năng, hắn sờ sờ tóc của mình, âm thầm may mắn, nàng không có đối với tóc của mình hạ thủ.

Phản ứng trên mặt bọn họ làm cho Vân Khê rất hài lòng.

Nàng cùng đối phương đánh cuộc lúc trước, liền nghĩ đến biện pháp đối phó hắn bằng cách dùng thấu kính tập trung lấy lửa. Sở dĩ mà lâu như vậy mới đắc thủ, cũng không phải là nàng thao tác ngốc, mà là bởi vì nàng hiểu rõ thực lực Tử Yêu. Nếu nàng vừa bắt đầu đã ra tay, lấy tính cảnh giác của Tử Yêu, hắn rất dễ dàng sẽ né qua.

Nàng chỉ có cơ hội nháy mắt như vậy, nếu bỏ lỡ muốn nữa thủ thắng tựu khó khăn. Cho nên, thời cơ rất trọng yếu.

Nàng vừa bắt đầu cố ý không có xuất thủ, đợi chờ đối phương thư giãn, đối với nàng buông lỏng cảnh giác. Nàng xem như một mực chơi đùa hạt châu, kì thực đã sớm điều chỉnh vị trí tiêu điểm tốt lắm. Đang ở đầu vai Hách Liên Tử Phong trở lên ba tấc. Tựu đợi đến Hách Liên Tử Phong đứng lên một khắc, thân thể của hắn tự động tiến vào nàng vị trí nàng nhắm trúng..... Xuy! Đốt đi đầu tóc!

Ha ha, không nghĩ tới dễ dàng như vậy kiếm được cơ hội để cho hắn giúp mình một lần làm việc, buôn bán lời to a!

Chiếm được nhận lời của Hách Liên Tử Phong. Dưới sự hướng dẫn của hạ nhân, Vân Khê đi phòng khách nghỉ ngơi.

Hách Liên Tử Phong cùng đoàn người Nhị chưởng quỹ ở tại gian phòng đối diện nàng. Nàng hơi có động tĩnh, sẽ kinh động đối phương, cho nên nàng an tâm lấy ra mấy chiếc nhẫn trữ Côn Luân lão giả mang cho nàng.

Không đợi nàng nhìn tới, Kinh Hồng Kiếm đã hưng phấn mà kêu to. Sau đó ghim đầu, một đầu đâm vào trong một chiếc nhẫn trữ vật, tham ăn nổi lên, lang thôn hổ yết.

Vân Khê bất đắc dĩ xoa xoa trán. Biết mình không cách nào ngăn cản nó, không thể làm gì khác hơn là đem này cái chiếc nhẫn trữ vật để qua một bên, khiến nó tận tình hưởng dụng.

Nàng vừa dò xét những khác mấy chiếc nhẫn trữ vật cất dấu, không khỏi sợ hết hồn. Năm chiếc nhẫn trữ vật toàn bộ tràn đầy binh khí. Binh khí trong một chiếc nhẫn cũng đủ trang bị cho một đội quân ngàn người.

Thiên Tuyệt nơi nào lấy được nhiều như vậy binh khí? Hắn xuất thủ cũng quá khoa trương đi?

Vân Khê dở khóc dở cười đồng thời trong lòng ấm áp. Thiên Tuyệt nhất định là nghe nói nàng muốn binh khí, cho nên mới tận hết sức lực vì nàng sưu tập nhiều binh khí như vậy sao? Cho nên Côn Luân tiền bối mới có thể nhiều ngày như vậy mới quay lại. Aizz, cũng không biết Thiên Tuyệt hiện tại thế nào, thật rất nhớ hắn.....

Lúc này Long Thiên Tuyệt đứng vững tại Thanh Lân học viện. Hắn không ngừng nghỉ hoặc là thỏa mãn, lập tức sai nhân mã, lấy Thanh Lân học viện làm trung tâm, hướng xung quanh thành trì lân cận khuếch trương thế lực. Nguyên tắc của hắn là không nhiễu dân, không ảnh hưởng tới trị an của thành. Hắn chỉ cần binh khí cùng cao thủ Huyền tôn trở lên. Dĩ nhiên, còn có các thành chủ thành trì tuyệt đối phục tòng. Nhưng nếu không hề nguyện ý hàng phục, hắn không ngần ngại lập tức cho đổi lại thành chủ. Về phần thành chủ phải như thế nào thống trị thành trì, hắn không can thiệp, cũng không có dư lực đi làm.

Đội ngũ cao thủ Lăng Thiên Cung từng ngày lớn mạnh. Mà đối thủ bọn họ gặp phải cũng càng ngày càng lớn mạnh. Một núi không thể có hai hổ, sao có thể dung một đói thủ mạnh như vậy ở bên cạnh mình chứ?

Bạch gia, mặc dù so ra kém các siêu cấp gia tốc như Vân tộc, Long gia, thậm chí kém Hiên Viên gia, Hoa gia, Bách Lý gia tộc nhưng trong vòng mười dặm vẫn là gia tộc số một.

Đương gia của Bạch gia, gia chủ đương thời Bạch Dực Thăng triệu tập tinh anh của Bạch gia, thương nghị đại sự gia tộc.

“Chư vị, nghe nói Lăng Thiên Cung trước đó vài ngày liên tục thu phục được năm tòa thành trì. Một đường hướng nam, cách Bạch gia chúng ta đã không tới trăm dặm. Các ngươi thấy thế nào?” Bạch Dực Thăng quét qua mọi người, uy nghiêm trong mang theo một tia lạnh lẽo âm chí.

“Gia chủ, Lăng Thiên Cung người đến thế rào rạt, phàm là thành trì dọc theo đường đi trải qua, không khỏi thần phục dưới uy của bọn họ. Nói bọn họ là nhất bang thổ phỉ cường đạo cũng không quá

đáng. Hiện nay bọn họ một đường đi về phía nam, chạy thẳng tới hướng Bạch gia chúng ta, rõ ràng chính là nhằm vào Bạch gia mà đến. Chúng ta không thể ngồi chờ chết, nhất định phải chủ động ra tay, cho bọn hắn nhìn một cái, để cho bọn họ biết Bạch gia ta lợi hại thế nào!" Có người đứng dậy nói.

Tên còn lại nói tiếp nói: "Không sai! Bọn họ bất quá là thu phục được vài toà thành trì mà đã dám lớn lối. Quả thực không biết trời cao đất rộng. Gia chủ, cho thuộc hạ dẫn dắt gia tộc cao thủ đi đánh lén, dạy dỗ bọn hắn một phen!"

"Không sai! Dạy dỗ đối phương, mượn cơ hội này thể hiện thực lực của Bạch gia chúng ta, để cho ngoại nhân không dám khinh thường Bạch gia ta."

"Chờ chúng ta đánh bại cao thủ Lăng Thiên Cung, chúng ta có thể nhân cơ hội thu phục thành trì bọn họ đã chiếm lĩnh, khiến chúng nó toàn bộ trở thành thành trì của Bạch gia ta. Kể từ đó, Bạch gia chúng ta không cần tốn nhiều sức, có nhiều thành trì như vậy kiếm bội tiền rồi!"

Mọi người nghe vậy, ầm ầm cười lớn lên, thật giống như hết thảy cũng là đương nhiên.

Bạch Dực Thăng cúi đầu cười mấy tiếng, tầm mắt quét qua cuối cùng rơi vào mấy tên vẻ mặt khác hẳn với những cao thủ khác. Ánh mắt của hắn nheo lại, hắn biết mấy người này là từ Bạch Sa đảo của Ngạo Thiên đại lục tới đây, tới đây nương tựa Bạch gia. Mấy người này thực lực coi như không tệ, hắn có chút coi trọng, bất quá vì sao vẻ mặt như thế? Chẳng lẽ có chuyện?

Quyển 5 - Chương 143: Mỹ nhân kế của huynh đệ Mục Thần

“Kiến Phi huynh, các ngươi thấy thế nào?”

“Kiến Phi huynh” trong miệng Bạch Dực Thăng chính là Đảo chủ Bạch Sa đảo ngày xưa, cũng chính là tổ phụ trên danh nghĩa của Bạch Sở Mục. Chỉ thấy hắn chân mày nhăn lại, không biết đang suy tư cái gì. Nghe được thanh âm gia chủ, hắn ngẩng đầu, chần chờ nói: “Gia chủ, các ngươi nhắc tới Lăng Thiên Cung cùng với Tôn chủ của bọn họ, hình như đều đến từ Ngạo Thiên đại lục, chỉ là không có nghĩ đến thời gian ngắn ngủn, Lăng Thiên Cung đã phát triển cực nhanh như thế.”

Mọi người đang ngồi rối rít im lặng, quay đầu nhìn về phía hắn, Bạch Dực Thăng nghe vậy mừng rỡ: “Như thế nói đến, các ngươi rất hiểu biết về Lăng Thiên Cung?”

“Đâu chỉ hiểu rõ? Nhi tử Sở Mục của Vinh Thắng nghe nói vẫn theo chân bọn họ ở chung một chỗ, cùng đệ đệ Tôn chủ Lăng Thiên Cung có giao tình rất sâu.” Văn trưởng lão cắt lời, ban đầu thời điểm ở Ngạo Thiên đại lục, hắn bị thua thiệt trong tay Long Thiên Tuyệt. Còn bị hắn thu vào Vu khí nhốt lại mấy ngày, cuối cùng vẫn là người ở Bạch Sa đảo ra mặt mới đưa hắn và chuộc Vu khí trở lại. Cũng bởi vì chuyện này, hắn vẫn không ngẩng đầu lên được với các cao thủ ở Bạch Sa đảo. Hiện tại vừa nghe đến ba chữ Lăng Thiên Cung, trong lòng hắn hận đến ngứa ngáy.

Bị hắn nhắc tên, Bạch Vinh Thắng lẳng lặng hơi ngẩng đầu, ánh mắt mê muội, cái gì cũng không nói.

Bạch Kiến Phi nhìn nhi tử Bạch Vinh Thắng một cái, cúi đầu hừ lạnh một tiếng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Quay đầu đối diện Thành chủ: “Gia chủ, khuyển tử là phụ thân Sở Mục, tại hạ đề nghị trước hết để cho khuyển tử đi gặp Sở Mục một lần. Cùng hắn dò thăm một chút tình hình cụ thể ở Lăng Thiên Cung, chờ hết thảy dò thăm rõ ràng, chúng ta tuỳ thời cơ làm việc.”

“Phụ thân!” Bạch Vinh Thắng bị làm khó nhíu mày.

Bạch Kiến Phi không để cho hắn bất kỳ cơ hội cự tuyệt cùng lùi bước, lạnh lùng nói: “Vinh Thắng, ngươi là con cháu của Bạch gia ta, hẳn là mọi chuyện đều phải nghĩ đến ích lợi của Bạch gia. Hiện tại Bạch gia cần ngươi, ngươi hẳn là bỏ qua hết thảy ích kỷ cá nhân, toàn lực ứng phó!”

Hắn muốn cho nhi tử tìm kiếm cơ hội lập công, như thế Bạch Gia bọn họ có thể yên ổn sống ở nơi này.

Bạch Dực Thăng giả dối nhìn Bạch Vinh Thắng, cười đến ôn hòa: “Ngươi nếu là có thể thuyết phục lệnh lang cho Bạch gia xuất lực, lão phu chẳng những có đối xử tử tế các ngươi như người một nhà, còn có thể đem cháu gái thương yêu nhất của lão phu gả cho hắn, kể từ đó, chúng ta coi như là chân chính thân càng thêm thân.”

Mặc dù hai nhà cũng là hậu nhân của Bạch gia, nhưng huyết mạch cũng là cách cách xa vạn dặm. Cho nên mặc dù người Bạch Sa đảo thuần phục Bạch gia, người ta cũng chỉ xem bọn hắn là người ngoài, nhưng nhưng nếu hai nhà kết hôn, đó chính là chân chính người một nhà.

Các cao thủ Bạch Sa đảo nghe vậy, mừng rỡ trong lòng.

Cũng không đợi Bạch Vinh Thắng đáp ứng, Bạch Kiến Phi ôm quyền đáp: “Đa tạ ý tốt của gia chủ, bọn ta nhất định toàn lực ứng phó!”

Rời khỏi phòng nghị sự, Bạch Vinh Thắng đuổi theo phụ thân, khó khăn nói: “Cha, ngài biết rõ Sở Mục không phải là con trai ruột của ta, vì sao còn muốn đáp ứng gia chủ yêu cầu?”

“Không phải là con trai ruột thì thế nào? Bạch Sa đảo chúng ta nuôi hắn nhiều năm như vậy, để cho hắn làm một chút chuyện nhỏ chẳng lẽ không được? Năm đó nếu không phải là Bạch Sa đảo chúng ta thu dưỡng Mẹ con bọn họ, hắn có thể sống đến bây giờ?” Bạch Kiến Phi nghiêm nghị nói.

“Nhưng là phụ thân.....” Bạch Vinh Thắng còn muốn nói cái gì đó, Bạch Kiến Phi hừ lạnh một tiếng, cắt đứt hắn, “Chuyện này cứ quyết định như vậy, ngươi dọn dẹp một chút, mau sớm tìm được hắn, chuyện sau đó muốn làm thế nào thì làm, không cần nhiều lời với ta.”

Bạch Vinh Thắng đưa mắt nhìn bóng lưng phụ thân rời đi, lo lắng, khổ sở hơn.

Mục nhi, ngươi còn có thể nhận thức ta đây là phụ thân sao?

Bạch Tịch thành, lãnh địa Bạch gia – “Đô thành” (ý chỉ đây là nơi quan trọng của Bạch gia cũng như thủ đô của một nước), cũng chính nơi cao thủ Bạch gia tụ tập, thành trong thành.

Bạch Tịch thành là một thành trì giàu có và đông đúc, dựa vào sông nước nuôi người. Cho nên trong thành không thiếu mỹ nhân lớn lên xuất chúng, làm người ta thưởng tâm duyệt mục (Vui tai vui mắt).

Trên đường cái Bạch Tịch thành, có bốn vị mỹ nhân đồng hành, khiến người đi đường vây xem, nghị luận rối rít. Dân chúng thường thấy mỹ nhân nhưng nhìn thấy bốn vị mỹ nhân này vẫn là không nhịn được bị hấp dẫn ánh mắt, than thở không dứt.

Thanh niên có chút gan lớn chủ động đi lên trước, đến gần, kết quả cũng là không công mà lui.

“Ha hả a, Bách Lí tỷ tỷ, ngươi nói chuyện cũng quá hung ác đi? Nhìn đem người đi đường bị ngươi làm cho sợ đến chạy trốn so với thỏ còn nhanh hơn!” Triệu Hiểu Du che miệng, cười đến liếc mắt.

“Này coi là cái gì? Ta đã đối với hắn rất khách khí! Ai bảo hắn háo sắc ngập trời, dám có ý đồ với bổn cô nương. Ta cho dù có động thủ đánh hắn nhừ tử cũng không sai.” Bách Lí Song phất phất quả đấm, thần thái phi dương, hướng về phía Triệu Hiểu Du chớp mắt. “Hiểu Du, ngươi như vậy thay hắn nói chuyện, hay là thích hắn rồi? Ngô, người này nhìn kỹ, lớn lên coi như không tệ, nếu như ngươi nói thích ta sẽ đem hắn trở lại ngay bây giờ, làm áp trại tướng công cho ngươi!”

“Ai nha, người nào thích hắn? Mới không có!” Triệu Hiểu Du khả ái dậm chân, nở nụ cười, hai má đỏ ửng.

Long Thiên Tầm cùng Triệu Hiểu Mẫn cười đến vui.

Bốn nàng đùa giỡn cùng tiếng cười, làm cho người đi đường vây xem được dưỡng nhãn

“Song nhi, ngươi nói Sở Mục ca ca cùng Thiên Thần ca ca bọn họ rốt cuộc đi nơi nào? Không phải nói cùng nhau vào trong thành dò thăm tin tức sao? Làm sao chỉ chớp mắt đã không gặp người rồi?” Long Thiên Tầm dáng bộ nữ nhi dịu dàng kiển chân nhìn quanh, đáy mắt

có chút thất vọng.

“Bạch Sa đảo nhận được hai người bọn họ, vì không làm cho bọn hắn chú ý, cho nên Thiên Thần cùng Sở Mục đi kiều trang thay đổi hình dạng rồi, lúc này cũng nên trở lại. Thiên Tầm, ngươi đừng vội, bọn họ không có việc gì. Cho dù thật đã xảy ra chuyện gì, còn có đại ca ở phía sau bảo hộ chúng ta.” Bách Lí song an ủi.

“Ừ.” Long Thiên Tầm nhẹ nhàng gõ đầu, hai mắt vẫn không tự chủ được chôc chốc nhìn quanh. Đột nhiên nhìn thấy gì chuyện mới lạ, nàng ồ lên một tiếng. Sau đó kéo kéo ống tay áo Bách Lí Song, “Song nhi, ngươi nhìn hai người kia, lớn lên thật kỳ quái nha.”

Bách Lí Song cùng Triệu Hiểu Mẫn, Triệu Hiểu Du, ba người đồng thời quay đầu, hướng nàng chỉ điểm nhìn lại. Chỉ thấy cách các nàng không xa, có hai cô nương cao lớn, người mặc vải dệt thưa, một lam một lục. Thoắt một cái đã hướng về phía các nàng.

Hai cô nương vóc người phá lệ cao gầy. Hai cô nương vóc dáng vượt trội, tứ chi lộ vẻ cứng ngắc, vòng eo đong đưa với biên độ có chút khoa trương, khoa trương hơn chính là trước ngực hai người các nàng có hai cái bánh bao lớn. Khiến cho bốn người các nàng không tự chủ tầm mắt dời xuống, nhìn về phía trước ngực mình có hai cái bánh bao nhỏ..... Quá xấu hổ rồi!

Làn da trắng nõn của hai nàng trát một lớp phấn dày. Chưa nói tới đẹp xấu, chính là thấy thế nào cũng cổ quái. Trọng yếu hơn là khuôn mặt hai người này nhìn rất quen thuộc, giống như đã từng quen biết.

Mới vừa đi tới chỗ bốn vị mỹ nhân, rước lấy ánh mắt của người đi đường. Hiện tại đi tới hai vị tuyệt thế mỹ nhân làm ánh mắt mọi người càng chăm chú

“Bách Lí tỷ tỷ, các ngươi có cảm thấy hai người này thật quen hay không?” Triệu Hiểu Mẫn thận trọng, đã nhận ra cái gì.

Bách Lí Song trong lòng vừa động, cũng hút một hơi lãnh khí, trên trán nhất thời rơi xuống hắc tuyến: “Không thể nào?”

“Chẳng lẽ là.....” Lần này, Long Thiên Tầm cũng rơi xuống mấy cái hắc tuyến, kinh hãi nhìn người, chẳng lẻ đây chính là kết quả bọn họ cải trang?

“A?” Triệu Hiểu Du nhìn vẻ mặt ba người, bỗng nhiên lĩnh ngộ, lộ ra vẻ mặt càng thêm kinh hãi, không thể nào?

Không tự giác có nửa điểm hù đến người khác, hai vị tuyệt thế mỹ nhân tiếp tục đi tới chỗ các nàng. Dọc theo đường đi, hai người âm thầm phân cao thấp, ngươi chen chúc ta ta chen chúc ngươi, thật lâu mới đi đến trước bốn nàng.

Áo lam mỹ nhân sờ sờ búi tóc trên đầu, dẫn đầu hướng bốn nàng chào hỏi: “Bốn vị cô nương,khiến các ngươi đợi lâu, chúng ta cùng nhau đi dạo phố đi.” Giọng nói vịt đực cứng rắn vang lên, phút cuối cùng còn hướng bốn nàng nháy mắt mấy cái, thật giống như đang nói “Là ta, là ta a, như thế nào, nhận không ra đi?”

Bốn nàng nhìn hắn một hồi lâu, đột nhiên nhất tề xoay người, làm hình dáng nôn mửa.

“Ý không tốt, chúng ta không nhận ra các ngươi!” Nữa quay đầu lại, Bách Lí Song bản mặt lạnh, ra vẻ nghiêm túc nói.

“Hmm, xem ra ta cải trang rất thành công, các ngươi cũng không có nhận ra. Ha ha, Song nhi, là ta, là ta a!” Áo lam mỹ nhân cười đến rực rỡ, đổi lấy là bốn nàng cùng ngẩng đầu nhìn trời.

“Ngươi có bị bệnh không? Nói! Không nhận ra các ngươi! Đừng nữa đi theo chúng ta.” Bách Lí Song mím môi nín cười, đối với hai người nói năng tàn khốc. Bốn nàng nhất tề xoay người, nghẹn đỏ mặt, nín cười hướng nơi khác đi tới.

Hai vị tuyệt thế mỹ nhân liếc mắt nhìn nhau, không biết là nên cười hay là nên khóc.

“Không thể nào? Các nàng thật nhận thức không ra chúng ta? Chẳng lẽ hai ta cải trang thuật đã đạt tới đạt tới đỉnh cao nơi nơi tuyệt hảo?” Áo lam mỹ nhân tò mò nói.

“Ừ.” Lục y mỹ nhân liên tiếp gật đầu, sâu sắc đồng ý.

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ?” Áo lam mỹ nhân hỏi.

Lục y mỹ nhân trống rỗng suy nghĩ, làm như thật lắc đầu nói: “Sống ở đâu thì yên ở đấy, lấy giả đánh tráo, mới là chí cao cảnh giới.”

“Ý của ngươi là, hai ta một mình hành động, đi tìm hiểu tin tức?” Áo lam mỹ nhân nói.

Lục y mỹ nhân gật đầu: “Không tệ, nhiều người mục tiêu lớn, dễ dàng khiến cho người khác chú ý, hai ta một mình hành động, càng thêm dễ dàng làm việc.”

Áo lam mỹ nhân hướng xung quanh liếc nhìn, nhận vô số ánh mắt vây xem của người đi đường, nhỏ giọng nói: “Nhưng là hai ta hiện tại đã để rất nhiều người chú ý.....”

Lục y mỹ nhân cúi đầu, hai tay lấy bày trước ngực hai cái bánh bao lớn, bất mãn tả oán nói: “Sớm theo như ngươi nói, chọn cái bánh

bao nhỏ, lớn như vậy dù không muốn để người chú ý cũng không thể!”

Hắn đem tất cả căn nguyên vấn đề toàn bộ đỗ lỗi đến trước ngực, ngẩng đầu hướng về phía mọi người khinh thường trừng một cái, sẵng giọng: “Một đám sắc quỷ!”

Quán ven đường, có một vị bên hông bội kiếm nam tử đang ăn mì hoành thánh, đột nhiên thấy lục y mỹ nhân giơ tay lên, bên đường tựu sờ lên ngực của mình, hắn nhất thời vọng động, hai chuỗi máu mũi thuận thế lọt vào liễu chén canh.

Nương a, to như vậy thật tốt!

Bỗng nhiên, một giọng vịt đực tiếng hờn dỗi nhẹ nhàng tới: “Một đám sắc quỷ!” Hắn một trận chột dạ, cho là đang nói hắn, lập tức vùi đầu làm bộ như ăn canh, kết quả nhìn thấy nước canh biến thành màu đỏ, hắn một nhịn không được, nôn một tiếng, phun ra trên đất.

Ngồi cùng bàn với hắn còn hai vị hạ nhân trang phục nam tử nóng nảy, rối rít tiến lên ngó nhìn tình huống của hắn.

“Công tử, ngươi không sao chớ?”

“Công tử, ngươi chảy máu.”

Động tĩnh bên này quá lớn, hai vị tuyệt thế mỹ nhân nhất tề quay đầu, hướng bên này xem ra.

“Bạch Sở Hà?” Lục y mỹ nhân ánh mắt sáng lên, hướng áo lam mỹ nhân chớp mắt, áo lam mỹ nhân hội ý, hai người ngoắt một cái hướng nam tử đi tới.

Bạch Sở Hà, cũng là đến từ Bạch Sa đảo, cùng Bạch Sở Mục cũng coi là cùng nhau lớn lên. Ngày xưa ở Bạch Sa đảo, được cho là người nổi bật trong đám trẻ tuổi. Chỉ tiếc đi tới Long Tường đại lục, cái chút thiên phú kia sẽ đáng giá sao? Căn bản không cách nào nhận được coi trọng của Bạch gia, cho nên ngày ngày đi dạo trên phố, sống qua ngày đoạn tháng

Bạch Sở Mục nhìn một cái là nhận ra hắn, biết hắn ngày thường trọng nhất sắc đẹp, nghĩ thầm vừa lúc có thể từ trên người hắn lấy chút tin tức về của Bạch gia.

“Vị công tử này, ngươi chảy máu, không cần gấp gáp sao?” Bạch Sở Mục nhìn thấy hắn chảy máu mũi, không khỏi khinh bỉ, đồ háo sắc chính là đồ háo sắc, không đổi được bản tính. Ngoài mặt làm bộ như ân cần bộ dáng, hư hàn vấn noãn.

Bạch Sở Hà cúi đầu nôn mửa, nghe trên đỉnh đầu truyền đến thanh âm, hắn ngẩng đầu, không thấy rõ mặt của đối phương, tựu thấy được đối phương trước ngực treo hai cái bánh bao lớn. Mới vừa đè xuống máu mũi, thoáng cái vừa bừng lên, hắn quẫn đến mức muốn đào cái hố chui vào bên trong.

“Ta không sao.” Hắn che cái mũi của mình, cũng không ngẩng đầu lên khoát khoát tay.

“Nhưng là ngươi chảy máu càng ngày càng nhiều.” Bạch Sở Mục đột nhiên ngồi chồm hổm, cố ý để hai cái bánh bao lớn tựu trước mắt hắn sáng ngời, Bạch Sở Hà khổ không thể tả, trong lúc nhất thời, máu mũi vung như mưa rơi.

Long Thiên Thần ở một bên thấy vậy đỏ bừng cả khuôn mặt, cũng là nén cười cho nghẹn. Hắn ngồi chồm hỗm bên cạch Bạch Sở Mục, đi theo hắn cùng nhau đung đưa bánh bao lớn: “Công tử, chúng ta dẫn

ngươi đi xem đại phu sao, ngươi chảy nhiều như vậy máu, nếu như trị liệu chậm trễ, sẽ có di chứng.”

Bạch Sở Hà giương mắt, thấy bốn cái bánh bao lớn trước mắt hắn đung đưa có tần số. Trong đầu hắn một trận đầy máu, vô cùng vọng động, hẳn là hôn mê bất tỉnh.

“Công tử! Công tử!” Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người gạt hai gã thủ hạ ra, một trái một phải, đỡ Bạch Sở Hà dậy, Bạch Sở Mục hướng hai gã thủ hạ nói, “Công tử nhà ngươi nhất định là mất máu quá nhiều, ngất đi thôi, các ngươi vội vàng ở phía trước dẫn đường, chúng ta cùng nhau đưa hắn đi xem đại phu!”

Hai gã thủ hạ hai mặt nhìn nhau, công tử ở nơi này là mất máu nhiều đến ngất đi, rõ ràng chính là vọng động quá độ ngất đi.

“Còn không mau đi?” Bạch Sở Mục thúc giục.

Hai gã thủ hạ không hề do dự nữa, ở phía trước dẫn đường, phương hướng Triêu y quán đi tới, bất kể là nguyên nhân gì, tóm lại công tử đích xác là ngất đi, xem đại phu luôn là không sai.

Đưa mắt nhìn một nhóm năm người chạy tới y quán, Bách Lí Song bốn nàng ở trong đám người cười đến nghiêng ngả. Thật là phục hai người bọn họ rồi, cái gì không cải trang, hết lần này tới lần khác cải trang thành nữ nhân?

“Đi, chúng ta cùng tới nhìn một cái.”

Được đại phu chữa khỏi, Bạch Sở Hà rốt cục tỉnh. Thật ra thì cũng chính là bị đại phu bấm huyệt nhân trung, hắn một cách tự nhiên tựu tỉnh.

Bạch Sở Hà tỉnh lại tựu thấy hai vị ngực lớn. Hắn sắc mặt quẫn bách, bắt buộc mình không nên suy nghĩ đen tối.

“Đa tạ hai vị cô nương, tại hạ đã không có chuyện gì.”

“Công tử khách khí! Tứ hải bên trong đều là huynh đệ, cũng là người một nhà!” Bạch Sở Mục hướng hắn bộ ngực đánh một quyền, cùng hắn lôi kéo làm quen.

Một quyền này đánh trúng không nhẹ, Bạch Sở Hà bị đánh trúng chứng khí ho khan.

“Đúng rồi, còn không biết công tử xưng hô như thế nào đây?” Bạch Sở Mục hỏi.

“Tại hạ Bạch Sở Hà.”

“Nguyên lai là Bạch công tử, công tử họ Bạch, chẳng lẽ là công tử của phủ thành chủ?” Bạch Sở Mục ra vẻ vui mừng, bày ra một bộ ngưỡng mộ.

Bạch Sở Hà cười xấu hổ: “Ta nơi nào là cái công tử phủ thành chủ? Để cho cô nương thất vọng, xin hỏi phương danh nhị vị cô nương?”

“Phương danh? Ách.....” Bạch Sở Mục quay đầu lại, cùng Long Thiên Thần lẫn chớp mắt, hồi lâu nói, “Ta tên là Triệu Hiểu Mẫn, hắn gọi Triệu Hiểu Du, chúng ta là thân tỷ muội.”

Ngoài cửa nghe lén Triệu Hiểu Mẫn cùng Triệu Hiểu Du hai tỷ muội tức giận tới mức dậm chân, quá ghê tởm. Lại lấy trộm tên của các nàng, tên dễ nghe như vậy đến miệng hai người trở nên nát bét.

“Các ngươi là thân tỷ muội?” Bạch Sở Hà nhìn hai bên một chút,

cười nói, “Các ngươi thoạt nhìn là có điểm giống..... Giống nhau đều mê động lòng người.”

Đây tuyệt đối là nói trái lương tâm a!

Hai người này nơi nào nhìn giống nhau? Một so sánh với một còn quái thai hơn! Còn có..... Mê động lòng người? Nôn!

Đây là tiếng lòng Bách Lí Song bốn nàng.

Trách thì trách ở, Bạch Sở Hà thẩm mỹ quan vô cùng có vấn đề. Lại sẽ cảm thấy hai người bọn họ lớn lên đẹp, quả nhiên cũng là người tới từ cùng một chỗ, ánh mắt đều có vấn đề.

Bạch Sở Mục lông mày đắc ý, trêu chọc mái tóc rơi xuống đầu vai, nói: “Bạch công tử quả nhiên có mắt nhìn người, là tri âm của ta a! Chúng ta nhất kiến như cố, không bằng cùng đi uống chén rượu, tăng tiến hữu nghị đi.”

Nói xong, hắn hướng về phía Bạch Sở Hà nháy mắt mấy cái, hai tay lớn khoanh trước ngực bày ra hai cái bánh bao lớn..... Thật là không thể phản đối a!

Bạch Sở Hà xoang mũi nóng lên, lại tới nữa, hắn vội vàng phiết quá mặt đi, nói: “Vậy cung kính không bằng tòng mệnh!”

Cho nên đoàn người dời địa điểm, đi tới trước tửu lâu uống rượu, món ăn trên bàn. Bạch Sở Mục cùng Long Thiên Thần hai người càng không ngừng cho Bạch Sở Hà uống rượu, rượu ngon, “Sắc đẹp”, nhất tề ra trận, đem Bạch Sở Hà mê đầu óc choáng váng. Mặc ngươi hỏi vấn đề gì, hắn đều cùng ống tre giống nhau (PA: Chắc thẳng như tre ak? TM: chuẩn, giống câu ‘thẳng như ruột ngựa đó’), toàn bộ nhận tội không kiêng kỵ.

Bách Lí Song bốn nàng chọn lấy vị trí không xa cách bọn họ một bàn, rình coi đánh giá, cười đến hợp bất long chủy.

Mấy người bọn họ đang tìm tin tức từ trong miệng Bạch Sở Hà thì phụ thân trên danh nghĩa của Bạch Sở Mục – Bạch Vinh Thắng cũng vào tửu lâu này. Trong lòng hắn vì mấy chuyện vừa rồi, tâm tình uất ức, đã nghĩ tới mượn rượu giải sầu.

Quyển 5 - Chương 144: Có nàng thật tốt

Bạch Vinh Thắng ở tửu lâu Hỏa Kế dưới sự hướng dẫn của tiểu nhị đến đại sảnh tiểu lâu, trùng hợp thấy Bạch Sở Hà say rượu, hắn dừng bước, hướng chỗ Bạch Sở Hà đi tới.

“Sở Hà, làm sao ngươi ở chỗ này?”

Bạch Vinh Thắng thanh âm, khiến cho Bạch Sở Mục trong lòng chấn động.

Là phụ thân?

Mang theo nghi ngờ, Bạch Sở Mục nghiêng đầu nhìn lại, quả nhiên thấy Bạch Vinh Thắng hướng bọn họ đi tới, hắn ngẩn ngơ tại chỗ, trong miệng không tự chủ gọi một tiếng: “Phụ thân?”

Một tiếng này gọi mới ra miệng, Bạch Sở Mục sực tỉnh, nhớ tới mình giờ phút này đang giả dạng, hắn vội vàng quay đầu, cầm ống tay áo che mặt của mình. Nếu để cho phụ thân thấy bộ dạng hắn giờ phút này, không biết sẽ phản ứng như thế nào đâu rồi, hắn hay là trước tránh một chút sao.

Hắn gọi một tiếng “Phụ thân”, thanh âm mặc dù nhẹ nhưng Bạch Vinh Thắng vẫn là nghe đến. Hắn kinh ngạc đánh giá mặt nghiêng Bạch Sở Mục, càng phát ra cảm thấy hắn quen thuộc.

“Vị cô nương này, ngươi mới vừa là ở gọi ta phải không?” Hắn kỳ quái, mình khi nào có một nữ nhi?

“Không có, ta không phải là đang gọi ngươi.” Bạch Sở Mục nghẹn tiếng nói, dùng sức nghiêng người tránh.

Long Thiên Thần kịp phản ứng, tiến lên một bước, chắn giữa hai người bọn họ. Đối Bạch Vinh Thắng nói: “Vị tiền bối này, ngài tới vừa lúc, Bạch công tử hắn uống rượu say, phiền toái ngài chiếu khán một chút hắn đi.”

Bạch Vinh Thắng không có thể thấy rõ Bạch Sở Mục – hình dáng, tự nhận là hắn thật nhận lầm người, cho nên đem lực chú ý chuyển dời đến Bạch Sở Hà trên người.

“Sở Hà, tỉnh!”

Xô đẩy liễu mấy cái, Bạch Sở Hà đã say đến ngủ thật say.

Bạch Vinh Thắng thở dài liễu thanh âm, đối với Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người nói: “Hai vị cô nương, các ngươi cùng Sở Hà là quan hệ như thế nào?”

“Ách……” Long Thiên Thần nhất thời trả lời không được, thúc vào khuỷnh tay Bạch Sở Mục. Bạch Sở Mục che nghiêm mặt, nói, “Hồng nhan tri kỷ.”

“Đúng, là hồng nhan tri kỷ.” Long Thiên Thần vội vàng trả lời.

Bạch Vinh Thắng ánh mắt khác thường đánh giá Long Thiên Thần, khóe mắt giật giật, thầm nghĩ Sở Hà đứa nhỏ này đối với mỹ nhân thật tốt, thật đúng là cùng người khác bất đồng.

Hắn phất tay, đem Bạch Sở Hà cho một thủ hạ, phân phó nói: “Hai người các ngươi, đem công tử nhà ngươi về phủ đi. Ta sẽ phải ra

khỏi thành, không thuận đường. Nhớ cẩn thận chiếu cố công tử nhà ngươi.”

“Dạ, tiểu nhân nhớ kỹ.” Hai gã thủ hạ vịn Bạch Sở Hà rời đi.

Bạch Sở Mục nghe được Bạch Vinh Thắng phải ra khỏi thành, âm thầm kéo kéo áo Long Thiên Thần. Long Thiên Thần hội ý, cười dò hỏi: “Tiền bối, ngài phải ra khỏi thành đi a? Nghe nói ngoài thành gần đây không yên ổn, ngài ra khỏi thành thời điểm cần phải coi chừng một chút.”

“Không sao, lão phu chẳng qua là đi tìm con của mình.” Bạch Vinh Thắng vén bào ngồi xuống, như có điều suy nghĩ.

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người nhanh chóng trao đổi ánh mắt. Bạch Sở Mục rất là kinh ngạc, cùng phụ thân chia ra lâu như vậy, hắn chưa bao giờ đi tìm mình, lần này vì sao phải tự mình ra khỏi thành đi tìm hắn? Thật sự quan tâm hắn, hay là……

Chẳng biết tại sao, trong nội tâm bắt đầu sinh ra tia sầu lo. Hắn sợ phụ thân không phải là thật quan tâm hắn, mà là có toan tính khác. Dù sao hiện tại Lăng Thiên Cung đã cùng Bạch gia tạo thành xu thế đối lập. Mà hắn là người duy nhất liên quan đến hai thế lực. Nhưng nếu phụ thân thật sự là vì của lợi ích Bạch gia đi tìm hắn, như vậy hắn nên làm như thế nào đây?

Trong tim của hắn không có đáp án.

“Tiền bối, thì ra là ngài còn có một nhi tử a, vậy ngài cùng hắn ở giữa tình cảm như thế nào?” Long Thiên Thần thử dò xét thay Bạch Sở Mục hỏi thăm.

Bạch Sở Mục tiếng lòng căng thẳng, vểnh tai lắng nghe.

Bạch Vinh Thắng chân mày căng thẳng, trầm mặc hồi lâu, nói: “Ta, không phải là một người cha tốt.”

Ngắn ngủn mấy chữ, để cho Bạch Sở Mục nội tâm chua xót.

Thân là phụ thân của hắn thật sự không quan tâm con mình bằng những phụ thân khác. Nhưng hắn thân không có liên hệ máu mủ, là dưỡng phụ, hắn đã làm được rất tốt rồi. Ít nhất hắn đem mình nuôi dưỡng lớn lên, làm cho mình áo cơm không lo.

“Vậy ngài hiện tại ra khỏi thành đi tìm hắn, là muốn đưa triệu hồi bên cạnh mình, hưởng thụ cha con đầm ấm sao?” Long Thiên Thần lại hỏi.

Bạch Vinh Thắng lắc đầu, thở dài nói: “Cũng không phải là ta nghĩ tìm hắn, mà là gia tộc muốn ta tìm được hắn…… Ai, ta tình nguyện hắn ở bên ngoài tự do tự tại, làm hắn chuyện muốn làm, cũng không nguyện ý miễn cưỡng hắn bị gia tộc trói buộc, nhưng là…… Ta cũng thật khó xử a.”

Quả nhiên, quả nhiên là vì gia tộc!

Bạch Sở Mục tâm khẽ đau đớn, hắn ở Bạch gia sinh sống nhiều năm như vậy, nhưng chẳng qua là công cụ của gia tộc thôi, gọi đến thì đến, bảo đi thì đi. Chỉ có tại thời điểm hắn có giá trị lợi dụng, bọn họ mới có thể nghĩ đến hắn. Sống chết của hắn căn bản không người nào quan tâm.

Thế sự nhân tình, vì sao đạm mạc như thế?

“Nếu như gia tộc ngài muốn đưa hắn vào chỗ chết, ngài sẽ làm thế nào?” Bạch Sở Mục đột nhiên hỏi.

Bạch Vinh Thắng chợt ngẩng đầu, nhìn về phía hắn, đáng tiếc nhìn qua như cũ chỉ thấy non nửa bên mặt nghiêng của hắn. Hắn chân mày thật sâu nhéo một cái, kiên quyết nói: “Nếu như bọn họ muốn giết hài tử của ta, vậy trước tiên phải bước qua xác ta!”

Bạch Sở Mục trong lòng chấn động, trong nháy mắt nín hơi, trong đầu phóng qua một tia sáng.

Nếu như bọn họ muốn giết hài tử của ta, vậy trước tiên phải bước qua xác ta!

Phụ thân ——

Hắn bỗng dưng xoay người, chạy nhanh rời đi tửu lâu.

“Uy! Uy!” Long Thiên Thần cùng Bạch Vinh Thắng vội vã cáo biệt sau, chạy gấp đuổi theo.

Bách Lí song mấy người thấy vậy, cũng lục tục rời đi tửu lâu.

Bạch Vinh Thắng nhìn đoàn người này lần lượt rời đi tửu lâu, không khỏi nghi ngờ. Nhưng rất nhanh, phiền não suy nghĩ một lần nữa bao phủ khi hắn trong lòng. Hắn không có tâm tình để ý tới những nơi khác, buồn bực uống rượu.

Ngoài tửu lâu, Long Thiên Thần rất nhanh đuổi theo Bạch Sở Mục, vỗ vỗ đầu vai hắn, nhìn kỹ, phát hiện mắt của hắn đã bắt đầu hồng hồng

“Sở Mục, ngươi không sao chớ?”

“Ta nghĩ một người yên tĩnh một chút, các ngươi chớ đi theo.”

Bạch Sở Mục gia tăng tốc độ, một mình rời đi, chỉ chừa cho người phía sau một bóng lưng cô đơn.

Long Thiên Thần dừng bước, không có truy cản nữa.Đồng thời ngăn cản Long Thiên Tầm: “Thiên Tầm, hắn muốn yên lặng một mình một chút, muội đừng đi quấy rầy hắn.”

Long Thiên Tầm ánh mắt đong đầy sương mù đuổi theo Bạch Sở Mục, hai mắt hồng hồng. Mới vừa trong tửu lâu phát sinh hết thảy, bọn họ đều thấy được. Nàng có thể cảm nhận được tâm tình Bạch Sở Mục giờ phút này, cảm động lây.

“Thiên Thần ca ca, muội thật lo lắng cho chàng, nhưng muội có thể làm được gì cho chàng đây?”

“Trước hết để cho hắn lãnh tĩnh một chút đi, hắn không có chuyện gì.” Long Thiên Thần an ủi.

Bách Lí Song cũng đi theo khuyên lơn: “Thiên Tầm, chúng ta về khách sạn nghỉ ngơi trước đi. Chờ Sở Mục nghĩ thông suốt lãnh tĩnh xong, hắn dĩ nhiên là sẽ trở lại.”

Long Thiên Tầm lắc đầu: “Các tỷ đi về trước đi, muội muốn phụng bồi chàng, cho dù đứng xa xa phụng bồi là tốt rồi.”

Mấy người không cách nào thuyết phục nàng, không thể làm gì khác hơn là tùy ý nàng theo đuôi Bạch Sở Mục.

Bầu trời trong veo, núi non xanh tươi.

Ánh mặt trời tươi sáng, Bạch Sở Mục lột bỏ nữ trang. Hắn ngây người bên cạnh khe nước, cả người thất hồn lạc phách.

Lời dưỡng phụ nói… rơi vào lỗ tai hắn vờn quanh thật lâu. Hắn sớm muốn cùng Bạch gia thoát khỏi liên quan, tự cho là Bạch gia không có bất kỳ chuyện gì có thể nữa ràng buộc hắn. Ai ngờ một câu của dưỡng phụ làm cho tim hắn dao động.

Hữu tình, vô tình?

Hắn nên đi nơi nào?

Từ buổi trưa đến mặt trời lặn, phía sau hắn bóng đổ càng dài. Trời chiều vẽ bề ngoài thân thể kiện mỹ của hắn, phủ thêm một tầng sa mỏng thần bí.

Long Thiên Tầm lặng lẽ đứng ở nơi xa, lẳng lặng ngưng mắt nhìn hắn. Ánh mắt của nàng khẽ ướt át, trong suốt trên khuôn mặt nhỏ nhắn treo ân cần.

Hắn từ lúc đứng ở chỗ này, nàng liền cũng đứng ở chỗ này. Thật lâu, bất ly bất khí.

Bạch Sở Mục đắm chìm trong thế giới của chính mình, cũng không biết trải qua bao lâu, tình cờ đang lúc quay đầu, mới rốt cục phát hiện nàng.

“Thiên Tầm?”

Hắn bước nhanh hướng nàng đi tới, nàng dịu dàng mỉm cười, nụ cười tinh khiết, như bầu trời xanh thẳm.

“Sở Mục ca ca, muội vẫn chờ huynh.”

Bạch Sở Mục đưa tay xoa gương mặt hơi lạnh của nàng. Thế mới

biết nàng đứng ở chỗ này bao nhiêu lâu.

Ôn nhu như tầng mây không ức chế nảy lên đáy mắt. Bạch Sở Mục ôm nàng thật chặt, nóng rực. Miệng nhấm nháp hương vị ngọt ngào trong cái miệng nhỏ nhắn!

Thiên Tầm, có nàng thật tốt!

Cho dù toàn bộ thế giới mọi người từ bỏ ta, vẫn còn muội đợi ta, thật tốt!

“Ngốc nghếch, làm sao nàng lại ra đây? Nhìn, mặt của nàng đều đông lạnh đến hư.” Thanh âm của hắn ôn nhu đắc như ánh mặt trời làm nước biển, ấm áp.

Long Thiên Tầm cười đến ngọt, nhấp nhẹ đôi môi mộng nước, thấp giọng nói: “Muội sợ quấy rầy huynh, cho nên……”

“Cho nên không gọi ta sao?” Khẽ chạm nàng chóp mũi, Bạch Sở Mục chuyên chú nhìn nàng, ôn nhu nói, “Thật là một tiểu ngốc nghếch! Vạn nhất ta vẫn không nghĩ thông, đứng ở chỗ này ba ngày ba đêm làm sao bây giờ?”

“Muội sẽ cùng huynh ba ngày ba đêm.” Thiên Tầm nói chen vào

Bạch Sở Mục hít sâu, đưa mắt nhìn nàng thật lâu, thở dài nói: “Thiên Tầm, nếu như ta đây bỏ lỡ ngươi, ta nhất định sẽ hối hận suốt đời.”

Hắn lần nữa cúi đầu, ôn nhu hôn lên môi của nàng, lúc ôn thu lúc say đắm, trằn trọc triền miên.

Long Thiên Tầm thế giới xoay tròn, sự ôn nhu của hắn hoà vào bên trong nàng, nàng phiêu nhiên mà bay, bay đến phía chân trời.

Nàng muốn vô cùng đơn giản, rất đơn thuần, nàng hiện tại đã có.

Khách điếm.

Long Thiên Thần, Bách Lí Song, Triệu Hiểu Mẫn, Triệu Hiểu Du bốn người trái trông phải ngóng, cũng không trông thấy Bạch Sở Mục cùng Long Thiên Tầm hai người trở lại, không khỏi bắt đầu lo lắng.

Đúng lúc đó, nghe được gian phòng cách vách có người vào ở, còn có giọng nói quen thuộc truyền đến, hấp dẫn chú ý của bọn hắn lực.

Long Thiên Thần cùng Bách Lí Song hai người lặng lẽ đi tới cửa sổ gian phòng cách vách, dán lỗ tai nghe trộm.

“Dực công tử, nghe nói ngài bây giờ là tâm phúc của phu nhân, tiền đồ vô lượng, ngày sau có cơ hội mong chiếu cố tiểu nhân.”

“Phu nhân từ trước đến giờ thưởng phạt phân minh, chúng ta làm đúng chức trách, chỉ cần tận tâm tận lực, phu nhân tự nhiên không bạc đãi chúng ta.”

Là thanh âm Nam Cung Dực?

Long Thiên Thần nhướng mày, sao Nam Cung Dực cũng tới Bạch Tịch thành? Phu nhân trong miệng bọn họ là ai?

“Dực công tử, ngài nói rất đúng. Không biết lần này phu nhân phái ngài đến đây Bạch Tịch thành, có chỉ thị gì?”

“Phu nhân chỉ thị, chính là cơ mật. Ngươi chỉ cần chỉ đạo người của ngươi, nghe theo hiệu lệnh của ta làm việc là được, không nên hỏi là nên hỏi nhiều.”

“Dạ, Dạ! Dực công tử dạy dỗ phải, tiểu nhân hết thảy nghe theo hiệu lệnh của công tử.”

Bên trong gian phòng, Nam Cung Dực từ trên người lấy ra một phong thư, đưa cho người đối diện, trong trẻo lạnh lùng giọng nói: “Ta muốn ngươi làm chuyện, đều viết ở trong thư. Nhớ kỹ, phải trước khi Lăng Thiên Cung tấn công Bạch Tịnh thành, mau sớm đem chuyện làm tốt.”

“Thuộc hạ đi làm ngay!”

Tai nghe tiếng bước chân gần tới cửa phòng, Long Thiên Thần cùng Bách Lí Song hai người vội vàng thoát đi, tránh về gian phòng của mình.

“Cách vách nhất định là Nam Cung Dực không sai, hắn mới vừa nói có chuyện gì muốn làm tốt trướckhi đại ca tấn công vào Bạch Tịch thành. Rốt cuộc là có chuyện gì đây? Hắn rốt cuộc ở mưu kế cái gì âm mưu quỷ kế?” Long Thiên Thần chân mày đọng lại, đáy lòng luôn luôn loại dự cảm xấu.

“Này còn không đơn giản? Thừa dịp hắn hiện tại một thân một mình, chúng ta giết hắn rồi, để cho hắn cũng không có cơ hội làm chuyện xấu không phải là xong?” Bách Lí Song nhướng mày nói.

Long Thiên Thần do dự, gật đầu nói: “Tốt, thừa dịp hắn hiện tại bên cạnh không có cao thủ trợ giúp, chúng ta hợp lực giết hắn rồi!”

Hai người đang muốn mở cửa phòng, lúc này, ngoài cửa phòng lại có tiếng bước chân cùng người giọng nói truyền đến, ngăn trở hành động của bọn họ.

Long Thiên Thần đưa tay chọc cửa sổ,nhìn ra bên ngoài, không nhìn thấy thì thôi, lúc này nhìn lên nhất thời dọa hắn vừa nhảy. Rõ ràng thanh âm hút không khí, làm người ngoài cửa chú ý. Cửa phòng đột nhiên bị đụng vỡ, trận gió tiến tới gần, hai con bàn tay to một tả một hữu, vững vàng đặt trên cổ hắn và Bách Lí Song.

“Ha ha ha, trời cao có đường ngươi không đi, Địa Ngục không cửa ngươi hết lần này tới lần khác xông tới! Không nghĩ tới bổn tọa hôm nay vận khí như thế, bắt được đệ đệ Long Thiên Tuyệt…… Tốt! Rất tốt! Chỉ cần có ngươi đang trong tay bổn tọa. Bổn tọa muốn cho Long Thiên Tuyệt ngoan ngoãn tự mình đưa tới cửa.” Khắp nơi vang lên tiếng cuồng tiếu, không phải là ai khác, chính là Cung chủ Thánh cung ngày xưa.

Long Thiên Thần chính là bởi vì thấy được hắn, cho nên mới phải bị kinh sợ đến, bại lộ hành tung của mình.

“Buông Long đại ca cùng Bách Lí tỷ tỷ ra!” Triệu Hiểu Mẫn cùng Triệu Hiểu Du hai tỷ muội nhất tề rút kiếm, muốn ám sát cung chủ. Long Thiên Thần lên tiếng, quát bảo hai nàng ngưng lại.

“Dừng tay! Hiểu Mẫn, Hiểu Du, các ngươi không phải là đối thủ của hắn! Ta đối với hắn còn hữu dụng, hắn sẽ không giết của ta.”

“Ngươi coi như thông minh, muốn hai mạng còn sống…làm cho hai người các nàng truyền lời đi cho Long Thiên Tuyệt, để cho hắn một mình tới Bạch Tịch thành chuộc ngươi. Bổn tọa đang ở trong thành chờ hắn!” Cung chủ lạnh giọng cười nói.

“Hèn hạ, vô sỉ, tiểu nhân!” Bách Lí Song vừa giãy dụa, vừa hướng hắn trên mặt nhổ nước miếng.

Cung chủ trên tay gia tăng thêm lực đạo. Ánh mắt ngoan lệ nhìn

chăm chú nàng, uy hiếp nói: “Ngươi tốt nhất là an phận cho bổn tọa, ngươi một khi chọc giận bổn tọa, bổn tọa không cách nào bảo đảm lực đạo trên tay có hay không nắm chặc hơn.”

“Song nhi, bình tĩnh một chút, đại ca sẽ đến cứu chúng ta.” Long Thiên Thần âm thầm hướng nàng đưa ánh mắt.

Bách Lí Song hít sâu vài khẩu khí, lúc này mới an tĩnh lại.

Gian phòng cách vách, Nam Cung Dực lúc này cất bước đi ra, đang nhìn đến Long Thiên Thần, trong nháy mắt, ánh mắt hắn khẽ sáng lên, tia sáng khác thường lướt qua: “Cung chủ, ngài đã tới.”

Ba ba ba ba!

Cung chủ nhanh chóng ở trên người Long Thiên Thần cùng Bách Lí Song điểm huyệt, hạn chế hành động của bọn hắn. Tiện tay đưa bọn họ hai người ném cho Nam Cung Dực: “Hai người này giao cho ngươi, trông chừng kỹ, bổn tọa vẫn chờ Long Thiên Tuyệt tự mình đưa tới cửa, cứu đệ đệ hắn.”

“Yên tâm giao cho ta sao.” Nam Cung Dực thật sâu nhìn Long Thiên Thần một cái, khóe miệng cong lên, tự tiếu phi tiếu.

Cung chủ ánh mắt lạnh lùng quét nhẹ hai tỷ muội Triệu Hiểu Mẫn một cái: “Hai người các ngươi, đi nói cho Long Thiên Tuyệt, bổn tọa chỉ cấp hắn ba ngày. Ba ngày sau đó, hắn nếu không xuất hiện, bổn tọa sẽ giết thân đệ đệ của hắn.”

Quyển 5 - Chương 145: Cứu viện

Tại rừng rậm cách Bạch Tịch thành không xa, hai tỷ muội Triệu Hiểu Mẫn tìm được tung tích của Long Thiên Tuyệt. Khi đó Long Thiên Tuyệt đang bố trí cùng an bài nhiệm vụ công thành cho mọi người ở Lăng Thiên Cung.

“Long Tôn chủ, ngài mau nghĩ biện pháp cứu Long đại ca cùng Bách Lí tỷ tỷ đi.” Hai tỷ muội lo lắng đem lời Cung chủ nói lại

Các cao thủ Lăng Thiên Cung nghe vậy, không khỏi giận dữ, rối rít tranh nhau muốn đi cứu Nhị công tử.

Chân mày của Long Thiên Tuyệt nhíu lại thật chặt, rồi rất nhanh khôi phục như bình thường. Hắn đưa tay lên, mọi người liền yên lặng không tiếng động, uy nghiêm này quả thật không ai bằng.

“Hai người bọn họ bị đả thương sao?”

Hai tỷ muội hơi sửng sờ, nhất tề lắc đầu.

“Như vậy là ai đang giam giữ bọn họ?”

“Là Nam Cung Dực! Thời điểm chúng ta đi, hắn dùng dây trói Long đại ca cùng Bách Lí tỷ tỷ lại.”

“Ừ.” Long Thiên Tuyệt gật đầu, không hề tiếp tục hỏi thăm nữa, ngửng đầu lên, nói với mọi người nói, “Mọi người, tuân theo kế hoạch làm việc, không được sai sót!”

“Dạ, tôn chủ!” Mọi người thống nhất, hô to.

Dung Thiếu Hoa theo thói quen phe phẩy quạt giấy trên tay có chút dừng lại, trong lòng than thở. Đây rõ ràng là một môn phái giang hồ nhưng so với một quân đội lại càng thêm kỷ luật nghiêm minh, lệnh vừa ra lập tức thi hành. Một đội ngũ như vậy làm sao có thể không đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi chứ? Xem ra sự hiểu biết của hắn từ trước tới nay đối với Long Thiên Tuyệt cùng Lăng Thiên Cung chẳng qua là da lông bên ngoài mà thôi.

Mọi người không có bất kỳ dị nghi nào. Tôn chủ nói cái gì thì là cái đấy, không được nói chen vào, bọn họ tuyệt đối tin tưởng tôn chủ. Nhận nhiệm vụ xong, các cao thủ tản đi thi hành nhiệm vụ của họ.

Hai tỷ muội Triệu Hiểu Mẫn lo lắng nhìn nhau. Các nàng cho là sau khi Long Thiên Tuyệt biết được đệ đệ bị bắt sẽ lập tức đi cứu. Ai ngờ hắn không nóng không vội, giống như không có chuyện gì. Người không biết còn tưởng rằng hắn là người lãnh huyết vô tình.

Do dự một hồi lâu, Triệu Hiểu Mẫn đánh bạo hỏi: “Long tôn chủ, Long đại ca cùng Bách Lí tỷ tỷ phải làm sao bây giờ? Người kia nói nếu như trong vòng ba ngày, nếu ngài không gặp như lời hắn … hắn sẽ giết Long đại ca cùng Bách Lí tỷ tỷ.”

Long Thiên Tuyệt nhìn hai người một cái, nhàn nhạt nói: “Bổn Tôn không phải vừa mới hỏi các ngươi sao? Nếu hai người bọn họ cũng không có bị thương, chẳng qua tạm thời bị điểm huyệt khống chế, đơn giản tạm giam, vậy thì không có gì cần lo lắng.”

Thấy hai tỷ muội vẫn còn lo lắng, hắn vừa bồi thêm một câu: “Phải có lòng tin vào Long đại ca của ngươi, hắn đã không còn như trước kia, là một Long Thiên Thần dễ dàng bị kích động đâu.”

Hai tỷ muội nghe nói như thế, nhất tề sửng sốt, nhìn khuôn mặt Long Thiên Tuyệt tuấn mỹ vô song. Bỗng nhiên cảm thấy trong đầu mình như có vòng sáng trí tuệ.

Đúng vậy a, Long đại ca so sánh với trước kia, không chỉ có võ công lợi hại hơn, thời điểm làm việc cũng thận trọng hơn nhiều. Tựa như mấy lần trước công chiếm các thành trì, cũng là Long đại ca mang theo mấy người bọn hắn trước đi vào trong thành dò thăm hư thật. Vì đại đội nhân mã mở đường, cơ hồ không xảy ra bất kì sự cố nào, có thể thấy được Long đại ca thật sự thành thục.

Đúng rồi, trước khi đi Long đại ca tựa hồ cùng các nàng trao đổi ánh mắt, chỉ bất quá các nàng lúc ấy nhìn không hiểu, chẳng lẽ Long đại ca đã có phương pháp thoát thân?

“Long tôn chủ, chúng ta biết rồi, vậy chúng ta có thể làm giúp gì không?”

Long Thiên Tuyệt tròn mắt, suy tư chốc lát, nói: “Hai người các ngươi tự mình đi thập đại học viện trước. Bái phỏng viện trưởng các đại học viện, liền nói người của viện trưởng bị người Bạch gia bắt. Hi vọng các đại học viện phái cao thủ trợ giúp, cùng nhau hướng người Bạch gia lên án công khai cứu người.”

“Bạch gia?” Hai tỷ muội có chút mộng, nhưng rất nhanh liền hiểu rõ, không khỏi bội phục mưu kế Long tôn chủ. Kể từ đó, người Bạch gia trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, Lăng Thiên Cung muốn bắt Bạch gia lại dễ như trở bàn tay.

“Tốt, chúng ta lập tức đi ngay.”

“Chờ một chút!” Long Thiên Tuyệt gọi các nàng, suy nghĩ cặn kẽ nói,

“Bổn Tôn phái mấy tên cao thủ Thanh Lân học viện cùng các ngươi một đường đi trước, đến các đại học viện. Các ngươi lấy danh nghĩa Dực Long học viện cùng Thanh Lân học viện, hai đại học viện hướng bọn họ thỉnh cầu trợ giúp, hơn nữa nói cho bọn hắn biết, phàm là nguyện ý trợ giúp, từ đó về sau chính là bằng hữu của Lăng Thiên Cung ta. Không muốn trợ giúp.....”

Hắn lạnh lùng cười một tiếng, mang theo vài phần tàn khốc. Hắn biết, những cao thủ học viện này, sớm muộn gì cũng sẽ chống đối hắn. Là địch hay bạn, không bằng tựu mượn cơ hội này nhất nhất phân biệt. Mặc dù là cường thế bá đạo chút ít, nhưng ánh mắt hắn phải nhìn xa, không thể cùng hắn trở thành bằng hữu thì sớm muộn gì cũng sẽ trở thành địch nhân!

Hai tỷ muội Triệu Hiểu Mẫn thấy hắn nhếch mép cười lạnh, trong lòng thất kinh, đồng thời sợ hãi, hơn nữa cũng kính sợ cùng sùng bái. Cũng chỉ có người như hắn mới có thể trở thành vương giả đi?

“Bổn Tôn sẽ phái chiến đội Thần Long hộ giá các ngươi. Các ngươi cứ an tâm. Lấy thân phận thiên kim Dực Long học viện uy phong, chớ để cho thập đại học viện coi thường.”

Hai tỷ muội nghe vậy, tinh thần đột nhiên rung lên.

Không sai, các nàng đại biểu cho Dực Long học viện, các nàng tuyệt không có thể làm cho những học viện khác coi thường các nàng.

Cha, ngài yên tâm, Dực Long học viện chúng ta tiến lên quật khởi.

Bên trong tiểu thân thể của hai tỷ muội bỗng dưng bắn ra năng lượng cường đại, vô hạn tiềm năng. Môt khi bị kích thích, bất kỳ một người bình thường nào đều có thể trở nên không tầm thường.

Long Thiên Tuyệt đưa mắt nhìn hai tỷ muội, tinh thần phấn chấn rời đi, nhếch mép hiện lên nụ cười nhợt nhạt. Hắn nhìn người cực đúng, hai tỷ muội ngoài mặt thoạt nhìn nhã nhặn yếu đuối, nhưng trong lòng các nàng rất can đảm. An nguy của Thiên Thần là can đảm của các nàng. Dực Long học viện hưng suy là can đảm của các nàng. Lần này hắn kích lệ hai người các nàng, vô hình chung đã thức tỉnh tiềm năng của hai nàng. Ủy thác trách nhiệm nặng nề, chính là cho các nàng cơ hội tốt nhất để rèn luyện.

Hắn sở dĩ dụng tâm lương khổ như thế, cũng là hi vọng ngày sau các nàng có thể phụ tá Thiên Thần tốt hơn, trở thành cánh tay trái cùng phải của Thiên Thần. Nghĩ đến đệ đệ, hắn nhẹ nhàng thở dài, cho dù biết đệ đệ tự có phương pháp thoát thân, đáy lòng vẫn khó nén lo lắng. Không muốn làm cho bọn thuộc hạ thấy dị thường của hắn, làm như vậy là để ổn định lòng quân. Thử hỏi hắn làm ca ca, biết được đệ đệ gặp nguy hiểm, làm sao có thể chân chính giữ vững lòng yên tĩnh như nước đây?

Ba ngày trong chớp mắt đã đến.

Trong vòng ba ngày, trên bầu trời các đại học viện đồng loạt xuất hiện một chiến đội Thần Long. Mười mấy con Thần Long xếp thành hàng, uy phong gào thét mà đến.

Nếu là đổi lại từ trước, hai tỷ muội Triệu Hiểu Mẫn viếng thăm, ai cũng sẽ không nhìn ở trong mắt. Song lần này, các nàng là ngồi trên chiến đội Thần Long mà đến, khí thế nghiêm nghị, trình độ coi trọng phải cao mấy phần.

Lần nữa nhìn lên, cùng các nàng một đường mà đến, còn có các nhân vật quan trọng của Thanh Lân học viện, trình độ coi trọng lập tức lại tăng thêm mấy phần.

Cẩn thận nghe ngóng, thì ra sau lưng các nàng còn có Lăng Thiên Cung – mấy ngày gần đây khí thế kinh người, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi – làm chỗ dựa. Quy cách tiếp đãi hai người các nàng thoáng cái liền từ thân phận nữ bằng hữu cũ, lên hàng khách quý.

Hai tỷ muội Triệu Hiểu Mẫn hưởng thụ đãi ngộ cao đến như thế, thì cảm nhận được chưa bao giờ có tự tin cùng vui sướng. Đợi hai người các nàng trở về, trên lưng mười mấy con Thần Long chính là nhiều thêm mười mấy tên cao thủ, cũng là viện binh các nàng mời tới trợ giúp từ các đại học việ.

Những cao thủ này cũng là lần đầu hưởng thụ đãi ngộ ngồi trên lưng Thần Long, trong lòng cảm thấy thật nhiều vinh hạnh. Phải biết rằng ở Long Tường đại lục, tồn tại Long Vương cốc, có Long Vương cùng Long hậu ở đây, ai dám to gan như vậy, tùy ý sai khiến thần long nô dịch cho họ chứ? Chỉ có một nhà Long Thiên Tuyệt là đặc biệt, chiếm được sự cho phép của Long Vương Long hậu.

Lúc trước các cao thủ còn có chút bất đắc dĩ, nhưng ngồi trên lưng chiến đội Thần Long,thân phận, địa vị mọi người lập tức giống nhau. Ta cũng là ngồi trên lưng Thần Long!

Tại thành lâu ở Bạch Tịch thành, có một nam một nữ, hai người bị trói ở một cây cọc gỗ dựng cao ở trên mặt. Bên trong thành, ngoài thành, mọi người phàm là vừa ngẩng đầu liền có thể nhìn thấy hai người bọn họ. Bách tính tò mò nhìn quanh, không biết hai người này đến tột cùng là phạm vào tội gì, bị treo lên cao ở thành lâu thị chúng.

Vì không hiểu rõ tình hình, nên dân chúng bắt đầu phát huy trí tưởng tượng của bọn hắn, suy đoán nghị luận: “Ta nhớ được năm ngoái, một tiểu thiếp của phủ thành chủ bỏ trốn theo một hán tử, bị thành chủ bắt tại chỗ. Dưới cơn nóng giận, thành chủ đã đem gian phu dâm

phụ cùng nhau trói giắt đầu tường, tra tấn bảy ngày, cuối cùng hai người bị chôn sống phơi nắng rồi chết đói. Trước xe chứng giám (Trước xe chứng giám = Có cái xe làm chứng:]]), hai người này hơn phân nửa cũng là gian phu dâm phụ, bị bắt gian tại trận, cho nên bị đóng ở trên cổng thành. Hiện tại, thật là thói đời đảo lộn.....”

“Lão huynh, nghe ngươi nói như thế, thật đúng là giống như có chuyện như vậy. Nhìn hai người này trai tài gái sắc, lớn lên rất đẹp đôi, không nghĩ tới lại là gian phu dâm phụ. Đáng tiếc, đáng tiếc.....”

Trải qua suy đoán của hai người này về gian phu dâm phụ. Lời đồn thoáng cái đã truyển bá toàn thành, càng ngày càng nhiều bách tính đem rau xanh cùng trứng thúi trong nhà chạy tới cửa thành, vừa chửi rủa, vừa hướng đầu tường ném rau quả cùng trứng gà thúi.

Xen lẫn trong đám người, Bạch Sở Mục cùng Long Thiên Tầm nhìn Long Thiên Thần cùng Bách Lí Song bị giắt trên tường thành. Hai người bọn họ không dám có hành động thiếu suy nghĩ.

Hôm đó bọn họ trở lại khách sạn, Long Thiên Thần cùng Bách Lí Song hai người đã không thấy tăm hơi, bị Nam Cung Dực mang đi khỏi khách sạn.

Tìm ba ngày, hôm nay mới rốt cục ở trên cổng thành nhìn thấy bọn họ

Nghe được những người chung quanh nghị luận cùng chửi rủa, Bạch Sở Mục cười đến nhìn có chút hả hê, Long Thiên Thần, ngươi cũng có hôm nay? Ha ha ha.....

Đang nhìn có chút hả hê, trong lòng hắn vẫn lo lắng cho đối phương, đang định đi cứu hai người bọn họ, lại không nghĩ ở trên cổng thành thấy được sư huynh của hắn.

Bạch Sở Mục trong lòng trầm xuống, phái người đưa cho Nam Cung Dực tờ giấy, quyết định một mình định ngày hẹn hắn, giải quyết cho xong chuyện tình giữa sư huynh đệ bọn họ.

Trên cổng thành, Bách Lí Song giận đến hai mắt bốc lửa. Nàng còn là một đại hoàng hoa khuê nữ, cư nhiên bị người mắng làm gian phu dâm phụ, nàng chết oan á.

May là bọn họ bị trói đủ cao, rau quả cùng trứng gà thúi trong tay bách tính không ném tới nàng, nếu không nàng nhất định nổi điên.

“Tức chết ta! Người ta còn không có xuất giá đây? Làm sao lại thành dâm phụ rồi? Đều tại ngươi!” Nàng dùng sức quay đầu, ngoan trừng Long Thiên Thần.

Hai người bọn họ bị treo ngược, lưng đưa về phía cây cột. Cho dù nàng toàn lực quay đầu, cũng chỉ có thể thấy phía sau cái tai của Long Thiên Thần.

“Đừng nóng giận, gian phu dâm phụ cũng không tính là cái gì. Ít nhất bọn họ rất có ánh mắt, nhìn ra được chúng ta là một đôi.” Long Thiên Thần tâm thái vô cùng tốt, một chút cũng không tức giận, còn có thể mở miệng khuyên lơn Bách Lí Song.

Bách Lí Song nghe hắn nói như vậy, nàng dở khóc dở cười: “Long Thiên Thần, ngươi không có bệnh sao? Bị người mắng gian phu dâm phụ, ngươi còn vui mừng?”

“Không vui chẳng lẽ còn khóc sao? Bọn họ mắng kệ bọn hắn. Chúng ta không thẹn với lương tâm là tốt rồi. Song nhi, ngươi ráng nhẫn nại, chờ đại ca tới, chúng ta trong ứng ngoài hợp, cùng nhau trừ đi cung chủ!”

“Hay là làm như vậy đi? Chúng ta đại khái có thể dùng Na Di thuật chạy trốn, sau đó lại cùng đại ca hội hợp, cùng nhau đối phó cung chủ.”

Long Thiên Thần lắc đầu nói: “Cung chủ người này rất xảo trá. Lần trước đại ca muốn giết hắn rồi, kết quả giết chẳng qua là một phân thân của hắn. Lần này hắn nắm chúng ta, cho là mình trong tay có con tin, có thể uy hiếp được đại ca. Cho nên hắn nhất định sẽ lấy người thật xuất hiện. Nhưng nếu chúng ta chạy, hắn sẽ có sở đề phòng, nói không chừng hắn không chịu lấy người thật lộ diện. Thời điểm ở Ngạo Thiên đại lục, hắn và đại ca vẫn là tử địch, đến nơi này sau, hắn mấy lần muốn gia hại đại ca, sớm muộn gì sẽ đối với đại ca tạo thành uy hiếp. Chẳng thừa dịp có cơ hội này, chúng ta cùng đại ca trong ứng ngoài hợp, cùng nhau giết hắn rồi, trừ đi hậu hoạn!”

“Đại ca hắn có thể đoán được tâm tư của ngươi sao?” Bách Lí Song bĩu môi. Thật ra thì nàng cũng không sợ, dù sao muốn chết cùng chết, muốn sống cùng nhau sống, nàng chẳng qua là tức giận những người đó dứt khoát vu tội nhầm người, bọn họ còn không có cưới gả đâu.....

Đáy lòng nghĩ tới đây, trên mặt liền ửng đỏ, lộ ra xấu hổ, đang yên đang lành nàng bỗng nghĩ tới chuyện lập gia đình làm gì đây?

“Đại ca đến bây giờ cũng không có phái người tới cứu chúng ta, đã nói lên hắn biết chúng ta tự có năng lực thoát thân. Cho nên hắn không nóng nảy tới cứu, lấy tài trí, thông minh của đại ca, hắn nhất định đã trù tính như thế nào đối phó cung chủ. Ta là thân đệ đệ của hắn, hắn nhất định sẽ không bỏ mặc ta. Nhưng sẽ không tùy tiện đến đây cứu giúp. Chúng ta chờ một chút đi, hành sự tùy theo hoàn cảnh.”

Lâu không nghe được Bách Lí Song đáp lại, Long Thiên Thần nghiêng đầu đi, dùng bả vai đụng đụng nàng: “Song nhi, ta nói… ngươi có nghe hay không?”

“A? Ngươi nói cái gì?” Bách Lí Song hoàn hồn, hai má càng thêm nóng bỏng. Mình đang suy nghĩ lung tung những thứ gì đây? Bây giờ là thời điểm suy nghĩ lung tung những chuyện phong hoa tuyết nguyệt sao?

“Nghĩ gì thế? Làm sao bên tai đều đỏ lên rồi?” Long Thiên Thần quan sát nói.

“Nào có? Đó là bị gió lạnh thổi.” Bách Lí Song lung tung qua loa trả lời. Ánh mắt quét nhìn lên thành lâu, thấy Nam Cung Dực đột nhiên rời khỏi thành lâu, chỉ còn lại mấy tên cao thủ trông coi bọn họ. Đáy lòng nàng không khỏi kinh ngạc. Vị cung chủ kia chậm chạp không có xuất hiện, hiện tại Nam Cung Dực cũng rời đi, như vậy hai người bọn họ còn bị tiếp tục cột vào nơi này, chẳng phải là mất công hát hí khúc sao?

“Thiên Thần, mau nhìn! Nam Cung Dực đi.”

Long Thiên Thần lúc này mới chú ý, tầm mắt của hắn ở dưới cổng thành tìm tòi trong đám người. Rất nhanh phát hiện Bạch Sở Mục cùng Long Thiên Tầm: “Nguy rồi! Là Sở Mục cùng Thiên Tầm!”

“Chỗ nào?” Bách Lí Song liếc nhìn mọi nơi,cũng rất nhanh đã phát hiện Bạch Sở Mục cùng Long Thiên Tầm. “Nam Cung Dực hướng bọn họ đi tới rồi, chẳng lẽ là Bạch Sở Mục hẹn hắn?”

“Lần trước vượn vượn chết đi, Sở Mục đối với sư huynh hắn ghi hận trong lòng. Không biết hắn lần này có thể hạ quyết tâm, giết sư huynh, vì vượn vượn báo thù hay không? Nam Cung Dực giảo hoạt

đa đoan, ta sợ Sở Mục lần nữa mắc mưu hắn, thua trên tay hắn a.....” Long Thiên Thần thở dài nói.

Bách Lí Song không nói gì thêm, trong lòng sầu lo so với hắn cũng không thiếu

Bạch Sở Mục đem Nam Cung Dực hẹn đến một nhà tửu lâu không xa. Từ vị trí gần cửa sổ nhìn ra xa, loáng thoáng có thể thấy quang cảnh trên cổng thành. Sư huynh đệ hai người ngồi đối diện nhau, không khí trở nên mấy phần quỷ dị.

Quyển 5 - Chương 146: Đều có tâm kế

Sư huynh đệ giằng co hồi lâu, trong mắt Bạch Sở Mục tràn đầy tức giận cùng bi thống (bi thương & thống hận). Bị sư huynh phản bội, lừa gạt, cùng với việc thương tổn tên này tạo thành cho vượn vượn, đủ làm cho hắn hận không được đích thân giết đối phương. Mà Nam Cung Dực đáy mắt bình tĩnh không gợn sóng, chợt có ánh sáng quỷ dị thoáng hiện, sâu không lường được.

Một lúc lâu, Bạch Sở Mục đập bàn đứng lên, nghiêng thân gần sát trước người Nam Cung Dực, nổi giận nói: “Ta nói rồi, lần nữa để cho ta nhìn thấy ngươi, ta liền giết ngươi! Ta muốn thay vượn vượn báo thù!”

Khuôn mặt hắn gân xanh nổi lên. Từ trước đến giờ phóng đãng không kềm chế được, tùy tâm sở dục, hắn giờ phút này dữ tợn mà tức giận.

Nam Cung Dực lại bình tĩnh như trước, khí thế bất phàm.

Hắn không nhìn Bạch Sở Mục đang tức giận, khoan thai mở miệng: “Sư đệ, làm sao ngươi lại kích động như thế? Vì một con súc sinh lại nổi giận, tính tình như ngươi như thế làm sao thành đại sự? Sư huynh ta khuyên ngươi một câu, không nên xử trí theo cảm tính, mọi việc đều phải động đầu óc, lý trí để suy tư.”

“Không cho ngươi nói vượn vượn là súc sinh!” Bạch Sở Mục nổi giận, một tay níu lấy cổ áo Nam Cung Dực, hướng về phía trước mặt hắn phun nước miếng, “Vượn vượn là bằng hữu của ta, là bằng hữu

thân nhất của ta! Nó không phải là súc sinh, ngươi so với nó liền súc sinh cũng không bằng!”

Nam Cung Dực không có trốn, cũng không có kéo tay hắn ra, nhàn nhạt mà cười: “Tốt, không phải là súc sinh! Ha hả, ngươi thật là trẻ con, ngây thơ. So với trước không có gì khác biệt.....”

“Không cho phép! Ta không muốn đến xem ngươi cười. Ngươi cười khiến cho ta cảm thấy ác tâm! Ta thật là mắt mù, làm sao nhận thức ngươi là sư huynh, còn tin tưởng ngươi như vậy, ngươi căn bản là không xứng!”

Xoạt!

Một thanh trường kiếm từ tay Bạch Sở Mục rút ra, gác ở trên cổ Nam Cung Dực.

“Ta hôm nay sẽ giết ngươi, vì vượn vượn báo thù!”

Trường kiếm nắm trong tay hắn thật chặc, mũi kiếm cắt vào cổ Nam Cung Dực một phân. Bạch Sở Mục ồ lên một tiếng, từ trong sự kích động bình tĩnh trở lại, ngạc nhiên, nghi hoặc nhìn cổ đối phương, thật lâu không cách nào bình tĩnh.

“Tại sao có thể như vậy?” Trên tay của hắn lại dùng vài phần lực đạo, kiếm vào ba phần, thần sắc trên mặt Nam Cung Dực vẫn như thường, miệng vết thương không thấy có máu tươi phun ra, Bạch Sở Mục bị triệt để khiếp sợ.

Nam Cung Dực giơ tay lên, đem trường kiếm từ cổ của mình nơi đỡ lên, cúi đầu nở nụ cười: “Ngươi uổng phí tâm tư rồi, ngươi bây giờ nhìn thấy ta, bất quá chỉ là một phân thân của ta thôi, cho dù ngươi thật giết ta, cũng chỉ làm hao tổn một phần công lực của ta mà thôi,

nhưng giết không được ta.”

“Phân thân?” Bạch Sở Mục kinh ngạc.

“Sư đệ, ngươi nhất định thật tò mò sao? Bắc Thần gia tộc có pháp thuật đặc thù hạng nhất, tên là phân thân thuật. Tu luyện thành công, một người có thể có thân ngoại hóa thân, mặc dù thực lực phân thân chỉ có một phần nhỏ so với người thực, nhưng đủ để lấy giả đánh tráo. Cái phân thân thuật này, bình thường chỉ truyền cho hậu nhân Bắc Thần gia tộc, sư huynh của ngươi đã mất rất nhiều sức lực, mới học trộm được thuật phân thân này a.”

Nam Cung Dực ha hả cười một tiếng, tiếp tục nói: “Ta biết, các ngươi đều thống hận ta, muốn giết ta, cho nên ta phải có năng lực tự vệ. Để có thể sống tiếp, để nhận được quyền lực cao nhất, cái dạng khuất nhục cùng đau khổ nào ta cũng có thể chịu đựng. Ngươi xem, một ngày nào đó, ta sẽ trở thành Chúa Tể Giả của cả Long Tường đại lục, để cho tất cả mọi người phải ngưỡng mộ ta, quỳ rạp xuống dưới chân của ta..... Bao gồm ngươi!”

Đáy mắt Nam Cung Dực bỗng dưng chiết xạ ra một tia dã tâm, đó là một luồng bóng tối đủ để cắn nuốt thiên địa, giống ma quỷ nắm trong tay quyền sanh sát!

Bạch Sở Mục đáy lòng âm thầm cả kinh, cảm giác sư huynh trước mắt có điểm không giống với lần từ biệt trước đó. Là thực lực, hay là hắn ngày càng bành trướng dã tâm đây?

Tóm lại, rất xa lạ.

“Sư huynh, ta khuyên ngươi hãy mau thu tay lại đi! Long Tường đại lục tàng long ngọa hổ, anh hùng xuất hiện lớp lớp, căn bản không phải ngươi có thể thao túng cùng khống chế, không dễ như nói đâu.

Trước mắt, đại ca của ta —— Tôn chủ Lăng Thiên Cung, ngươi còn xa xa không bằng, càng đừng nói Cung chủ Thánh cung cùng Tử yêu. Chỉ cần có bọn họ tồn tại, ngươi vĩnh viễn cũng không cách nào trở thành Chúa Tể của Long Tường đại lục! Dã tâm của ngươi càng lớn, càng chỉ biết tuyệt vọng, càng thống khổ..... Ha hả, ta đột nhiên trong lúc này có chút không muốn giết ngươi. Bởi vì ngươi thật sự rất đáng thương, dã tâm cùng dục vọng của bản thân ngươi sớm muộn gì cũng làm ngươi chịu diệt vong, căn bản không cần ta động thủ. Sớm muộn gì dã tâm cùng dục vọng sẽ khiến bản thân ngươi đi về phía diệt vong!"

Ánh mắt bình tĩnh không có sóng gợn chợt biến đổi, nhấc lên sóng lớn ngập trời. Nam Cung Dực cúi người vồ đến hướng Bạch Sở Mục, hung ác nói: "Ngươi câm miệng cho ta! Ngươi không phải là ta, ngươi làm thế nào biết ta làm không được? Ta nói cho ngươi biết, ta nhất định sẽ thành công, nhất định sẽ trở thành người đứng đầu Long Tường đại lục. Để cho tất cả mọi người thần phục dưới chân ta! Ngươi chờ xem, ta nhất định sẽ thành công..... Trước đó, ta sẽ để cho người sống tốt, sống để nhìn một ngày nào đó ta thành công!"

Dùng sức đẩy Bạch Sở Mục ra, hắn xoay người muốn đi.

Bạch Sở Mục vỗ vào vai hắn: "Chờ một chút, ngươi trước đem Thiên Thần cùng Song nhi thả!"

Tức giận vừa thật giống như chỉ là ảo ảnh. Nam Cung Dực rất nhanh khôi phục bình tĩnh, khoé môi nguội lạnh hơi hơi nhếch lên, quay đầu, hắn cũng không trả lời: "Người bắt bọn họ không phải là ta, là cung chủ Thánh cung. Ta chỉ là thay hắn giữ người thôi."

"Vậy ngươi hãy thả bọn họ! Nếu không ta tiêu diệt cái phân thân này của ngươi! Cho dù giết không được ngươi, ta cũng muốn cho ngươi tổn thất thực lực!" Bạch Sở Mục nói.

Nam Cung Dực đảo tròng mắt, suy tư chốc lát, quay đầu nói: “Không bằng như vậy đi, ngươi đi đưa tin cho Long Thiên Tuyệt, chỉ cần hắn chịu theo ta hợp tác, ta sẽ bảo đảm cung chủ sẽ bị giết.”

Phút cuối cùng, hắn vừa thêm câu: “Là cung chủ đích thực, mà không phải là phân thân của hắn.”

Bạch Sở Mục không chút nghĩ ngợi, một ngụm bác bỏ: “Ngươi mơ tưởng! Đại ca của ta mới sẽ không hợp tác cùng người. Ngươi đừng cho là ta cái gì cũng không biết, ngươi chẳng qua là muốn mượn tay đại ca của ta giúp ngươi trừ đi cung chủ. Cứ như vậy, ngươi có thể thay thế địa vụ của hắn ở Bắc Thần gia tộc, mục đích là để ngươi được nắm quyền thế sao? Ta sẽ không để ngươi như ý!”

“Ha hả, sư đệ, lần này, ngươi đã trở nên thông minh hơn. Nhưng ta nghĩ Long Thiên Tuyệt chắc là không cự tuyệt đề nghị của ta, ngươi tốt nhất hãy đi về hỏi hắn. Nếu bỏ lỡ cơ hội tốt lần này, tiếp theo muốn diệt trừ cung chủ, sẽ khó khăn hơn.” Nam Cung Dực chậm rãi từ từ nói, “Thuận tiện nói cho ngươi biết một tiếng, gần đây cung chủ chiếm được bí kỹ truyền thừa hạng nhất của Tử yêu đại nhân. Nghe nói sau khi luyện thành xong, thực lực sẽ tăng trưởng gấp mười lần, không thể khinh thường. Chẳng qua muốn tu luyện bí kỹ này, cần nhận được bảo vật của Bạch gia phụ trợ. Ta cùng cung chủ lần này bí mật đi tới Bạch Tịch thành, chính là vì nhận được món bảo vật này của Bạch gia. Một khi cung chủ chiếm được bảo vật, mọi thứ cần thiết đã đủ, thì việc tu luyện sẽ là nước chảy thành sông. Chờ cung chủ tu luyện thành bí kỹ, Long Thiên Tuyệt muốn lần nữa diệt trừ hắn, thì khó càng thêm khó. Bây giờ là cơ hội tốt nhất để hắn diệt trừ cung chủ. Long Thiên Tuyệt là một người thông minh, hắn nhất định sẽ không buông tha cho cơ hội này.”

Bạch Sở Mục hơi do dự, quyết đoán lắc đầu: “Ngươi đừng vội hoa

ngôn xảo ngữ, ta sẽ không tin tưởng ngươi nữa, đại ca của ta cũng sẽ không hợp tác với ngươi, ngươi nằm mơ đi!”

Lúc này, một thanh âm khác chen vào, dời đi lực chú ý của hai người: “Không, Bổn Tôn đáp ứng hợp tác với ngươi!”

Bạch Sở Mục nhìn lên, là đại ca tới. Hắn rất là kinh ngạc: “Đại ca, ngươi điên rồi sao? Ngươi thật muốn cùng hắn hợp tác? Ngươi không phải đã nói Nam Cung Dực người này không thể tin ư, vì sao còn muốn cùng hắn hợp tác?”

Long Thiên Tuyệt cất bước đi về phía hai người, ánh mắt sắc bén: “Trước khác nay khác, hiện tại chúng ta có cùng chung mục tiêu, bắt tay hợp tác một lần thì có làm sao?”

Nam Cung Dực nhìn hắn, nhợt nhạt mà cười, bí hiểm: “Long tôn chủ thật là nhìn xa trông rộng, biết ý nghĩa của việc trừ đi cung chủ là như thế nào. Vì biểu đạt thành ý hợp tác của ta, ta tiết lộ cho các ngươi chút ít tin tức về quan hệ của Bắc Thần gia tộc và Tử yêu, cùng kế hoạch tiếp theo của bọn họ, như thế nào?”

Long Thiên Tuyệt khẽ nhìn hắn một cái, cười đến xa cách mà khinh miệt, hắn là đáp ứng cùng Nam Cung Dực hợp tác, nhưng không có nghĩa là ở đáy lòng chấp nhận tên này, vậy mà đã coi mình như là một nhân vật. Sở dĩ đáp ứng yêu cầu của của tên này, cũng bởi vì hắn đối với sư phụ của mình quá mức hiểu biết, bằng tính tình xảo trá của sư phụ, muốn buộc ông ta lộ ra người thật, là cực kỳ khó khăn. Hơn nữa lần trước hắn đã hao phí một phần công lực trên tay mình, muốn lần nữa để cho ông ta hiện thân nhận lấy cái chết, thì càng thêm khó khăn.

Hắn cần một trợ thủ, tới trong ứng ngoài hợp.

Hắn từng nghĩ tới để cho Thiên Thần cùng hắn trong ứng ngoài hợp, song cẩn thận suy nghĩ, hắn vẫn cảm thấy không ổn. Thứ nhất Thiên Thần thực lực không đủ, thứ hai lấy tính tình đơn thuần của Thiên Thần, thì không cách nào lừa gạt được cung chủ.

Muốn lừa gạt cung chủ, dẫn hắn tiến vào sát cục, chỉ có người xảo trá giống như Nam Cung Dực mới thích hợp nhất.

Cho nên, hắn lựa chọn Nam Cung Dực.

“Ngươi mới vừa nói cung chủ đang tu luyện một môn bí kỹ, chính là Tử yêu truyền thụ?”

“Không sai! Tử yêu mới vừa trở về Bắc Thần gia tộc, người hắn tín nhiệm nhất, trừ mấy đệ tử của hắn ở ngoài, chính là huynh muội cung chủ. Huyết mạch trên người huynh muội Cung chủ là huyết mạch Bắc Thần gia tộc tương đối thuần khiết. Cho nên Tử yêu quyết định hảo hảo bồi dưỡng bọn họ, để cho bọn họ trở cánh tay trái và phải sau khi xưng bá Long Tường đại lục. Cung chủ chiếm được bí kỹ truyền thừa của Tử yêu, duy chỉ có thiếu hụt một bảo vật phụ trợ, mà vật bảo vật này vừa vặn ở tại Bạch gia, được Bạch gia cất dấu. Cung chủ mấy ngày nay đều ở Bạch gia bí mật tìm tòi món bảo vật này, trước mắt đã có chút ít tin tức. Hắn nghĩ trước giải quyết ngươi, sau đó sẽ đi đoạt bảo vật.....” Nam Cung Dực nói.

“Bảo vật là cái gì?” Long Thiên Tuyệt hỏi.

Đáy mắt Nam Cung Dực xẹt qua một chút do dự: “Ta cũng không rõ, nghe nói đồ vốn là thuộc về Bắc Thần gia tộc, sau lại bị người của Bạch gia cướp đi. Hiện tại cung chủ muốn một lần nữa đem nó thu hồi, vật quy nguyên chủ.”

Long Thiên Tuyệt theo dõi ánh mắt hắn, suy đoán món bảo vật này

nhất định không đơn giản. Nếu không hắn cũng sẽ không che che giấu giấu như thế. Không vội, chờ mình trước giết chết cung chủ, nữa công chiếm Bạch gia, bảo vật dĩ nhiên là về tay mình.

“Ngươi mới vừa rồi còn nói kế hoạch của Tử yêu cùng Bắc Thần gia tộc?”

“Không sai! Tử yêu kể từ khi ở Di tích chiến trường cổ trở về xong, thương thế của hắn vẫn chưa lành, chỉ có thể dựa vào cách nhập thân vào thân thể còn sống của Hách Liên Tử Phong. Hắn muốn mau sớm khôi phục thực lực của mình, cho nên giờ phút này đã mang theo mấy tên cao thủ đi trước đến Vân tộc.....”

“Vân tộc?” Long Thiên Tuyệt mi tâm vừa nhảy, sinh ra dự cảm xấu, Khê Nhi giờ phút này đang ở Vân tộc, nhưng nếu nàng cùng Tử yêu không cẩn thận gặp nhau, chẳng phải là nàng bị nguy hiểm sao?

“Hắn đi Vân tộc làm cái gì?”

“Nghe nói hắn muốn tìm được hồn phách Vân Huyên. Nhận được bí mật của Vân huyên cùng Vân tộc. Như thế thương thế của hắn mới có thể mau sớm khôi phục. Khác.....” Nam Cung Dực cố ý muốn nói lại thôi, thật sâu liếc một cái Long Thiên Tuyệt.

Long Thiên Tuyệt ánh mắt lạnh lùng, bật ra mấy phần sát khí.

Nam Cung Dực tiếp tục nói: “Mặt khác, hắn đã biết được Vân Khê đi Vân tộc, hắn muốn Vân Khê luyện chế càng nhiều Tru Tiên Đan, giúp hắn sớm ngày khôi phục thực lực.”

Sát ý lần nữa sôi trào, Long Thiên Tuyệt cúi đầu nở nụ cười, cười đến lạnh như băng.

Tử yêu! ——

Rất nhanh, Long Thiên Tuyệt thu hồi sát ý quanh thân. Nghĩ thầm nếu Tử yêu là hướng về việc Khê Nhi biết luyện chế tru tiên đan, như vậy chứng minh hắn tạm thời sẽ không gây bất lợi đối với Khê Nhi. Mình phải thừa dịp trong khoảng thời gian này, nhanh chóng tăng cường thực lực mới được. Không chỉ nắm trong tay quyền thế, thực lực bản thân cũng mau sớm tăng lên. Như thế mới có thể cùng Tử yêu ra sức đánh cược một lần!

“Rất tốt! Ta đã thấy được thành ý của ngươi, hi vọng lần này chúng ta có thể hợp tác thành công, theo như nhu cầu!”

Nam Cung Dực hơi sửng sờ, vốn tưởng rằng nghe được Vân Khê gặp nguy hiểm, hắn sẽ bị loạn. Không nghĩ tới hắn nhanh như vậy tựu khôi phục bình tĩnh. Người như vậy, đích xác là cái đối thủ đáng gườm. Ngày khác nhất định sẽ trở thành chướng ngại vật trên đường mưu lược đại nghiệp của hắn

Hắn hí mắt, ánh sáng lạnh lóe lên, trong chớp mắt.

Dưới cổng thành, đám người tụ tập càng ngày càng nhiều, phần lớn cũng là nghe được chuyện tốt, đến đây xem náo nhiệt, cũng có người lòng dạ khó lường, đến đây xem cuộc vui.

Ở một góc trong đám người, có mấy tên cao thủ tụ tập ở một chỗ, lén nghị luận, hai người cầm đầu rõ ràng chính là chủ Bạch Sa Đảo – Văn trưởng lão cùng Mẫn trưởng lão.

“Đi mòn giày cũng không phải vô ích. Không nghĩ tới chúng ta còn không có động thủ, Long Thiên Tuyệt đã cùng cung chủ Thánh cung đấu đá lẫn nhau. Thật sự là quá tốt! Chờ bọn hắn hai người lưỡng bại câu thương, chúng ta sẽ tới ngư ông đắc lợi. Đồng thời trừ đi hai

người! Đến lúc đó người của Bạch gia nhất định sẽ đối với Bạch Sa Đảo chúng ta thay đổi cách nhìn triệt để, đối đãi.....” Văn trưởng lão dương dương đắc ý nói.

Mẫn trưởng lão nghe vậy, nhổ cho hắn ngụm nước bọt, hừ lạnh nói: “Không có tiền đồ đồ! Bạch gia coi là cái gì? Chúng ta thành tâm thành ý tới gia nhập vào Bạch gia, ai ngờ đổi lấy bị đối xử lạnh nhạt như vậy. Còn không bằng học Dạ gia tự lập môn hộ.”

“Mẫn trưởng lão nói đúng, là hạ ánh mắt thiển cận rồi. Ý của Mẫn trưởng lão phải.....” Văn trưởng lão nơm nớp lo sợ nói.

Mẫn trưởng lão nói: “Chỉ cần chúng ta giết Long Thiên Tuyệt, Lăng Thiên Cung không sớm thì muộn gì cũng thành vật trong túi của chúng ta? Chúng ta một khi có thực lực của Lăng Thiên Cung như vậy, còn cần dựa vào Bạch gia sao? Lão phu đã bị người Bạch gia khi dễ đủ, không bao giờ … muốn khúm núm người khác nữa!”

Văn trưởng lão mừng rỡ, đáy mắt bậc ra tia hưng phấn: “Tại hạ cảm động lây, thời điểm chúng ta ở Ngạo Thiên đại lục chính là đại nhân vật cao cao tại thượng. Phàm là có người nói tới Tam đại Thánh Địa Bạch Sa đảo chúng ta, Ai dám bất kính, ai không sợ? Những người Bạch gia đó mắt chó nhìn người thấp, căn bản không đem chúng ta làm người nhìn, chờ chúng ta ngày sau tự lập môn hộ, xem người của Bạch gia bọn hắn còn như thế nào dám xem nhẹ chúng ta?”

Mẫn trưởng lão cười lạnh một tiếng, ngẩng đầu nhìn hướng trên cổng thành. Nơi đó, xuất hiện một thân ảnh quen thuộc, rõ ràng chính là cung chủ Thánh cung ngày xưa.

Hắn lão mắt nhíu lại, từng sợi tâm kế chạy lên não

Quyển 5 - Chương 147: Tôn chủ, chúng thuộc hạ vô tội!

Trên cổng thành, cung chủ ngửa đầu quan sát Long Thiên Thần cùng Bách Lí Song, phát hiện hai người không biết đang nói cái gì, lặng lẽ nói, bình tĩnh, không thấy vẻ sợ hãi trước khi chết. Hắn lạnh lùng cười một tiếng. Ở trong mắt của hắn, hai người này căn bản không là gì. Nếu không phải bọn họ đối với hắn có chút giá trị lợi dụng, hắn từ đầu cũng không nhìn một lần.

Đều là tôn tử Long gia, là thân huynh đệ, hắn đem Long Thiên Tuyệt coi là cái đinh trong mắt, là họa lớn. Nhưng hắn căn bản không đem Long Thiên Thần để vào trong mắt, bởi vì hắn không có tư cách đó.

“Long Thiên Tuyệt, đồ nhi tốt của ta, hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi!” Ánh mắt của hắn lóe lên, hàn quang bắn ra, lộ ra sát ý.

Lúc này, có người vội vàng báo lại: “Chủ tử, có tin tức tốt! Dực công tử đặt bẫy, vây khốn Long Thiên Tuyệt, đặc phái tiểu nhân đến đây thông báo cho chủ tử, để cho chủ tử mau sớm đi trước trợ giúp. Nếu muộn thêm, Dực công tử sợ không trụ được.”

“Ngươi nói cái gì? Nam Cung Dực vây khốn Long Thiên Tuyệt? Ở nơi đâu?” Cung chủ kinh ngạc.

Bị trói ở trên cột, Long Thiên Thần cùng Bách Lí Song cũng nghe thấy, lộ ra vẻ lo lắng.

Đại ca làm sao sẽ bị vây khốn đây? Làm sao có thể?

“Đang ở bên trong một tửu lâu! Long Thiên Tuyệt đã sớm tránh thoát tai mắt bên ngoài, dưới mí mắt ngài lặng lẽ vào thành. Vừa vặn Dực công tử hẹn với sư đệ của hắn ở tửu lâu, bị Dực công tử bắt gặp. Cho nên thiết kế vây khốn Long Thiên Tuyệt. Bất quá, Dực công tử cùng cao thủ dưới tay ngài ấy thực lực không đủ, nhiều lắm cũng chỉ có thể vây khốn hắn nhất thời, hiện tại chờ chủ tử tới trợ giúp, hết sức khẩn cấp!”

“Thật không?” Cung chủ ánh mắt sáng lên, bỗng nhiên nhận thấy được nơi nào đó có chút không đúng, “Nam Cung Dực làm như thế nào vây khốn Long Thiên Tuyệt? Lấy thực lực Long Thiên Tuyệt, Nam Cung Dực không thể nào vây được hắn……”

“Nghe nói Dực công tử tiên hạ thủ vi cường, chế trụ sư đệ của hắn, lấy tánh mạng sư đệ hắn uy hiếp, mới khiến cho Long Thiên Tuyệt khắp nơi bị quản chế, không cách nào thi triển tay chân. Thời điểm tiểu nhân mới đến đây thông báo, Dực công tử bắt Long Thiên Tuyệt chặt xuống một cái cánh tay……”

“Đại ca!” Long Thiên Thần nghe đến đó, kích động hô lên, “Các ngươi mau buông! Ta muốn thấy đại ca của ta!”

“Mau buông!” Bách Lí Song hô.

Long Thiên Thần cùng Bách Lí Song hai người đều không biết đây là trò mà Long Thiên Tuyệt cùng Nam Cung Dực thông đồng diễn xướng. Nghe nói Bạch Sở Mục bị quản chế, Long Thiên Tuyệt muốn chém cánh tay của mình, không khỏi nóng nảy, liều mạng gào thét giãy dụa.

Nhìn vẻ mặt bọn họ thống khổ kích động như thế, cung chủ ngược lại cảm thấy rất sướng khoái trong lòng, bất quá hắn là người có lòng nghi ngờ rất nặng, làm việc cẩn thận.

“Nam Cung Dực cùng Long Thiên Tuyệt rốt cuộc có mối thù truyền kiếp gì, vì sao phải đưa hắn vào chỗ chết? Đây không phải là bẫy chứ?” Hắn lắc đầu, khoát tay nói, “Không vội, bất kể là bẫy không phải là bẫy, chỉ cần đệ đệ Long Thiên Tuyệt còn đang trong tay bổn tọa. Hắn sớm muộn gì cũng hướng bổn tọa cúi đầu. Đến lúc đó, bổn tọa cho hắn sống thì hắn được sống, muốn hắn chết hắn phải chết……”

“Ý của chủ tử là…?” Hạ nhân dò hỏi.

Cung chủ cười lạnh một tiếng: “Yên lặng theo dõi diễn biến.”

Hạ nhân lĩnh ý, rời khỏi thành lâu, tiếp tục đi trước dò thăm.

Long Thiên Thần gào to một lúc, vốn định thi triển Na Di thuật, đi trước tương trợ đại ca. Lại thấy cung chủ không có hành động, hắn kinh ngạc, cũng tĩnh tâm suy nghĩ cẩn thận.

Chẳng lẽ đây là cái bẫy? Nếu không đại ca làm sao bị Nam Cung Dực dễ dàng vây khốn?

Suy tư sau, hắn hướng cung chủ hô lớn: “Ngươi mau buông! Ta muốn đi cứu đại ca của ta! Đại ca và đại tẩu từng cùng nhau hợp mưu đoạt đi ngôi vị hoàng đế của Nam Cung Dực, hắn hận đại ca ta thấu xương, hiện tại hắn có cơ hội, nhất định sẽ đưa đại ca của ta vào chỗ chết! Ta là thân đệ đệ của đại ca, cho dù chết, ta muốn cùng đại ca chết chung một chỗ!”

“Thiên Thần……” Bách Lí Song nghe lời của hắn, càng ngày càng mê mang.

Cung chủ ngẩng đầu, liếc hắn một cái, cười lạnh nói: “Đây là ân oán

giữa đại ca ngươi cùng Nam Cung Dực, cùng bổn tọa có gì liên quan? Bổn tọa cũng hi vọng hắn sẽ không chết trong tay Nam Cung Dực nhanh như vậy, bổn tọa còn muốn đích thân giết hắn!”

Hắn cư nhiên cẩn thận như vậy, phải làm sao bây giờ?

Bọn họ nên hay không rời đi trước đây?

Long Thiên Thần lâm vào trong trầm tư, trong khoảng thời gian ngắn không cách nào quyết định.

Dưới cổng thành, lại có người vội vàng chạy tới bẩm báo: “Tốt rồi Chủ tử! Dực công tử đắc thủ rồi, Long Thiên Tuyệt tự đoạn một cánh tay, bất tỉnh tại chỗ. Dực công tử hiện tại đang chuẩn bị mang theo Long Thiên Tuyệt đi Lăng Thiên Cung trước, thừa cơ thu phục thế lực Lăng Thiên Cung!”

“Cái gì? Đây là thật?” Cung chủ trong lòng vẫn tồn tại nghi vấn, nhưng là nghe nói Nam Cung Dực muốn đi thu phục thế lực Lăng Thiên Cung, hắn không khỏi nóng nảy. Nam Cung Dực đây là muốn đoạt công cùng hắn sao?

Đáng hận!

Hắn thật vất vả thiết lập thế cục, dẫn Long Thiên Tuyệt mắc câu, ai ngờ Nam Cung Dực lại nhìn muôi vẽ gáo (nói một đằng làm một nẻo), lấy tính mạng sư đệ Long Thiên Tuyệt uy hiếp, khiến Long Thiên Tuyệt tự đoạn một cánh tay. Không chỉ có như thế, y còn muốn nhân cơ hội thu phục thế lực Lăng Thiên Cung, làm lớn mạnh thế lực của y.

Tốt, Nam Cung Dực, ngươi thật có dã tâm lớn!

Mắt lạnh nhíu lại, lần này cung chủ cũng không cách nào yên lặng theo dõi diễn biến: “Đi, cùng bổn tọa đi xem một chút!”

“Cung chủ, hai người này làm sao bây giờ?” Hạ nhân nhìn Long Thiên Thần cùng Bách Lí Song hỏi.

Cung chủ ngẩng đầu, nhìn hai người thật sâu, cười lạnh nói: “Hai người kia đã không có chỗ dùng rồi! Người đâu, phóng hỏa, chết cháy bọn họ!”

“Gian tặc, ngươi sẽ không chết tử tế!” Bách Lí Song tức giận lên án mạnh mẽ, Long Thiên Thần cũng đi theo mắng to.

Cung chủ nào còn tâm tư mà quản sống chết khỉ gió của bọn hắn. Giao nhiện vụ xong hắn phi thân chạy tới tửu lâu. Hắn tuyệt không thể để Nam Cung Dực đoạt công lao của hắn. Hắn chẳng những muốn tính mạng Long Thiên Tuyệt, hắn còn muốn thế lực của Lăng Thiên Cung hơn.

Phía dưới cây cột chất đầy củi, ngọn lửa hừng hực thiêu đốt.

Long Thiên Thần đưa mắt nhìn thân ảnh cung chủ cùng tay chân của hắn ngày càng xa, quay đầu, nói với Bách Lí Song: “Chúng ta đi!”

Dưới cổng thành, bách tính còn đang vây xem xem náo nhiệt, hỏa thế bùng nổ, khói dầy đặc từ từ vươn lên trên cổng thành. Ánh lửa bao phủ, mọi người chỉ cảm thấy hai người trên cây cột đã bị lửa thiêu chết cháy, đồng tình tản đi, không đành lòng nhìn lại.

Tửu lâu, có tiếng đánh nhau kịch liệt.

Cung chủ đi tới tửu lâu, liếc mắt liền thấy được Nam Cung Dực cùng bóng lưng nam nhân đánh nhau.

Cả tửu lâu một mảnh đống hỗn độn, khách nhân le que không còn mấy người.

“Long Thiên Tuyệt?” bóng lưng nam nhân kia rõ ràng là đồ nhi tốt của hắn!

Cung chủ lạnh lùng cười một tiếng, phất tay, sai người bảo vệ quanh tửu lâu, một mình đi vào tửu lâu.

Hoàn quét một vòng, nụ cười con chưa kịp nhếch lên, đột nhiên cứng lại nửa đường. Hắn nhận ra nơi đó có chút gì đó không đúng.

Đúng rồi, không phải nói Nam Cung Dực kèm con tin, Long Thiên Tuyệt tự đoạn một cánh tay sao?

Vì sao hắn nhìn qua cũng không thấy cảnh tượng đó?

Mặt mày hắn vừa nhảy, thận trọng xem xét, đáng tiếc đã chậm.

Trong khi giao chiến, Nam Cung Dực cùng Long Thiên Tuyệt trao đổi một ánh mắt. Sườn thân Nam Cung Dực hướng bên phải bay đi. Khi thân thể hắn hướng về bên phải trong nháy mắt, một đạo thanh quang từ cánh tay trái của hắn không tiếng động bắn về phía sau.

Hả?

Cung chủ trợn to hai mắt, còn chưa thấy rõ người tới là vật gì, một cổ lực lượng cường thế hung hăng bao hắn lại, cả người hắn bị thanh quang bao phủ, bị thu nạp vào nguồn sáng.

“Long Thiên Tuyệt, ngươi thiết kế hại ta?” Cung chủ chợt hiểu ra, không khỏi rống giận.

Long Thiên Tuyệt không mở miệng, không để ý đến hắn, đem toàn lực lượng quán chú đến Kim Hoà Tháp.

Ánh sáng lạnh trong đáy mắt hắn lóe lên, quyết tuyệt, tự tin!

Nam Cung Dực chớp lấy cơ hội, hướng thân đến phía sau cung chủ, dán người xuống mặt đất, huy kiếm bổ về phía hai chân cung chủ. Đây là cơ hội tốt để hắn trừ đi một chướng ngại vật. Hắn tuyệt sẽ không dễ dàng bỏ qua!

“Nam Cung Dực, ngươi dám ám toán bổn tọa?” Cung chủ gầm thét, từ trên người thả ra một cỗ huyền lực, đánh về phía Nam Cung Dực.

Đồng tử Nam Cung Dực co rụt lại, vội vàng tung mình tránh né, nửa đường vô ý bị huyền khí gây thương tích. Hắn che vết thương, lui qua một bên.

Mặc dù không có đánh lén thành công, nhưng cũng giúp Long Thiên Tuyệt có cơ hội khi cung chủ nhất thời phân lực

Hỏa Long từ dưới đất đột nhiên toát ra, giương nanh múa vuốt, đem cung chủ đoàn đoàn bao vây.

Giờ phút này cung chủ vừa bị thanh quang của Kim Hoà Tháp bao phủ, lại có bốn ngọn Hỏa Long tạo thành uy hiếp đối với hắn, có thể nói là bốn bề thụ địch.

“Hèn hạ! Long Thiên Tuyệt, ngươi dùng cạm bẫy ti tiện ám toán bổn tọa, ngươi không phải là hảo hán!”

Long Thiên Tuyệt hắng giọng cười một tiếng, chỉ cảm thấy đây là lời buồn cười nhất mà hắn nghe được: “Ngươi nói ta hèn hạ? Tốt, Bổn

Tôn cũng không thể để ngươi thất vọng……”

Tay áo của hắn run lên, “Ám khí” từ trong tay áo hắn bay ra, không thể dự tính tốc độ chạy thẳng tới cung chủ.

Cung chủ thấy thế, vừa ngăn cản bốn ngọn Hỏa Long tấn công, vừa đưa ra một cổ huyền lực, đánh về phía “Ám khí”: “Hảo đồ nhi, đây chính là tuyệt chiêu của ngươi? Ngươi cũng quá xem thường ta!”

Chỉ nghe phịch một tiếng, “Ám khí” ở giữa không trung nổ tung, nổ nát bấy.

Có bột phấn màu đỏ bay trong không trung……

Lúc này, Long Thiên Tuyệt vừa ám tặng một luồng gió, bột phấn màu đỏ nhanh chóng đánh về phía cung chủ!

“Khụ khụ, khụ khụ, này…… Đây là…… Đây là bột ớt?” Cung chủ tự tin mình bách độc bất xâm, cũng chưa có dùng quá nhiều tâm lực ngăn cản bột phấn màu đỏ, ai ngờ bột phấn kia căn bản không phải phấn độc như hắn dự liệu, mà là……, bột ớt!

Hắn trăm triệu không nghĩ tới, đồ đệ mình từng đắc ý nhất, cũng là mối hoạ lớn trong lòng hắn, lại sẽ dùng kế thô bỉ như thế để đối phó hắn. (TM: =]]] kế vô sỉ này chắc là của Khê tỷ rồi)

Quá vô sỉ rồi!

Hai mắt hắn đều bị dính ớt bột, cảm giác đau nhói khiến hắn thống khổ không chịu nổi, tốc độ ngăn cản công kích cũng chậm xuống.

Hỏa Long thoáng cái chiếm thế thượng phong, cung chủ liên tục bại trận. Dưới chân không ngừng bị buộc di chuyển đến phía nguồn

sáng xanh.

“Không sai, chính là ớt bột! Chính là ót bột cực phẩm, tuyệt đối là cực phẩm nhất kiếp này ngươi được hưởng qua!” Môi Long Thiên Tuyệt phác thảo độ cong hoàn mỹ. Ai có thể nghĩ đến đường đường tôn chủ Lăng Thiên Cung lại dùng ớt bột đối phó với địch đây? Nhưng hắn hết lần này tới lần khác đã dùng, hơn nữa còn hết sức thích thú.

Phương pháp của Khê Nhi đích thực hữu dụng, đối phó với người vô sỉ, nên dùng chiêu thuật vô sỉ, không cần cùng hắn khách khí.

“A! —— bổn tọa không tha cho ngươi! Ngươi mơ tưởng vây khốn bổn tọa!”

Cung chủ bạo nộ, hai mắt hắn nhắm lại không mở ra được, tùy ý đánh ra huyền khí. Một con huyễn thú màu tím không tên phá thể mà ra, cũng điên cuồng giận dữ, đánh về phía Long Thiên Tuyệt. Kiên quyết ngọc đá cùng vỡ.

Lúc này, Long Thiên Thần cùng Bách Lí Song chạy tới cửa tửu lâu cửa, thấy một màn như vậy, đang muốn xông vào hỗ trợ. Bạch Sở Mục kịp thời ngăn hắn, hướng hắn lắc đầu: “Đại ca nói muốn tự mình giải quyết cung chủ, không để cho chúng ta hỗ trợ, chúng ta cũng chưa chắc có thể giúp huynh ấy.”

“Sở Mục, ngươi không có chuyện gì chứ?” Long Thiên Thần thấy Bạch Sở Mục bình yên vô sự, thoáng cái tựu hiểu được, thì ra là thật là kế sách của đại ca, chẳng qua đại ca khi nào cùng Nam Cung Dực bắt tay hợp tác rồi?

“Đại ca nói rất đúng, chúng ta đi vào cũng chưa chắc giúp được, vạn nhất bị cung chủ bắt, thành con tin, ngược lại liên lụy đại ca. Chúng ta hay là đang ngoài cửa chờ xem, yên lặng theo dõi diễn biến.” Bách

Lí Song nói.

Long Thiên Thần gật đầu, bốn người chờ đợi ở ngoài cửa cách đó không xa.

Dân chúng ngoài tửu lâu nghe được tiếng đánh nhau trong tửu lâu truyền đến, mọi người chạy trốn rất xa, nào dám nhích tới gần? Bọn họ cũng không cách nào nhích tới gần.

Hai vị cao thủ cấp Huyền Hoàng tỷ thí, uy lực phá hủy tạo thành uy hiếp, người bình thường há có thể chịu được?

Đầu hẻm đối diện tửu lâu, Văn trưởng lão cùng Mẫn trưởng lão đã triệu tập cao thủ Bạch sa đảo, mai phục đã lâu, tựu đợi đến khi cung chủ cùng Long Thiên Tuyệt song phương càng đấu – hai bên đều bị đả thương, bọn họ nhân cơ hội tốt mà vào, ngư ông đắc lợi.

“Người ở bên trong thật là Long Thiên Tuyệt sao? Sao hắn trở nên lợi hại như thế rồi? Lão phu nhớ được khi chúng ta đi Long Tường đại lục, Long Thiên Tuyệt mới bất quá là Huyền tôn cao thủ, làm sao hiện tại đã là Huyền Hoàng cao thủ?” Văn trưởng lão âm thầm kinh hãi, hắn nguyên tưởng rằng lấy thực lực cung chủ, đối phó một Long Thiên Tuyệt căn bản không nói chơi, nhưng dưới mắt xem ra Long Thiên Tuyệt chiếm thế thượng phong, hơn nữa khi hắn biểu hiện ra thực lực, làm cho hắn rung động quá mức.

“Người này đích thực thiên phú, sâu không lường được a……” Mẫn trưởng lão thở thật dài, vô hạn cảm khái.

Trong ngoài tửu lâu, không khí khẩn trương.

Long Thiên Tuyệt nhìn qua huyễn thú màu tím hung mãnh đánh tới, ánh mắt của hắn sáng lên, vươn ra bàn tay, chụp vào huyễn thú.

Hắn vận hành huyền khí trong cơ thể, thi triển thuật thu nạp……

“Hả? Ngươi……” Cung chủ nhận thấy được đại lượng huyền khí trong cơ thể lưu thất (biến mất), mà chút ít huyền khí lưu thất chính là từ huyễn thú của hắn, hắn chợt thức tỉnh, “Long Thiên Tuyệt, ta thật là xem thường ngươi, ngươi lại giấu diếm sâu như vậy, thông hiểu tà khí công phu như thế?”

“Công phu chính là công phu. Tà hay không tà, chẳng qua do lòng người định đoạt mà thôi. Bổn Tôn tự nhận không phải là người tốt, nhưng tuyệt không phải bọn ngươi tâm địa ác độc, giết người như ngóe!” Long Thiên Tuyệt cười lạnh.

“Ngày xưa ngươi lợi dụng ta, vì ngươi giết người, so với ngươi hèn hạ vô sỉ hành kính, ta tự thấy không bằng…. Vốn là ngươi một thân tà khí công phu, Bổn Tôn chẳng thèm ngó tới, nhưng suy nghĩ đến an nguy của Khê Nhi, Bổn Tôn phải mau sớm làm tăng thực lực của mình lên, cho nên miễn cưỡng thu công lực của ngươi. Trước khi chết, công lực của ngươi có thể vì ta sở dụng, ngươi hẳn là cảm thấy vinh hạnh mới đúng.”

Cung chủ khí nóng bốc lên, trong lòng tự nhủ ngươi hút công lực vài chục năm cực khổ tu luyện của bổn toạ, lại còn nói miễn cưỡng tiếp thu, là bổn tọa vinh hạnh, ngươi thật đúng là biết đổi trắng thay đen!

“Muốn hút công lực trên người Bổn Tôn, ngươi mơ tưởng!” Cung chủ đột nhiên bỏ qua hết thảy chống cự, phi thân vùi đầu vào trong Kim Hoà Tháp, hắn tình nguyện vì Kim Hoà Tháp sở thu, ngọc đá cùng vỡ, cũng không nguyện để công lực mình cực khổ có được không công rời đi.

Tiếng đánh nhau kịch liệt trong tửu lâu bỗng nhiên ngừng nghỉ.

Long Thiên Tuyệt cầm Kim Hoà Tháp trong tay, lộ ra nụ cười, hướng về phía bên trong tháp nói: “Không sao, vậy hãy để cho cự thú thủ tháp của Bổn Tôn trước hảo hảo chiêu đãi ngươi……”

“Long Thiên Tuyệt, bổn tọa cùng thề không đội trời chung với ngươi!” Tiếng rống giận bên trong Kim Hoà Tháp truyền đến càng thêm kịch liệt, tiếng đánh nhau cùng tiếng gầm thét của cung chủ. Hắn nhất định sẽ không ngờ tới, chờ chực ở trong Kim Hoà Tháp, còn có một một cự thú hung hãn hơn. Hắn gọi trời, trời không linh, gọi đất đất không thấu.

Bọn Long Thiên Thần, Bách Lí Song bốn người thấy tiếng đánh nhau kết thúc, rối rít hướng tửu lâu đi tới. Cao thủ canh giữ ở ngoài cửa nhìn thấy chủ tử nhà mình bị thu vào trong Kim Hoà Tháp, rối rít rút kiếm xông tới.

Trong lúc nhất thời, cửa tửu lâu kịch chiến, hết sức căng thẳng.

Cao thủ Bạch sa đảo chần chờ. Bọn họ cũng không thấy như kết quả song phương lưỡng bại câu thương như dự đoán. Nhưng thấy được thực lực đáng sợ của Long Thiên Tuyệt, rốt cuộc có nên hay không xuất thủ đây? Bọn họ cần hảo hảo suy tư một chút.

“Mẫn trưởng lão, chúng ta làm sao bây giờ?” Văn trưởng lão hỏi.

Mẫn trưởng lão hí mắt, sách sách mấy tiếng xong, đột nhiên nghe được ở một đầu khác của đường cái có đại lượng tiếng bước chân truyền đến. Hắn nhìn kỹ, hẳn là của Bạch gia. Những cao thủ chen chúc hướng phương hướng bọn họ chạy tới, tình huống không rõ.

Đó là một cơ hội tốt a!

Hướng gia chủ tận trung thật là cơ hội tốt!

Để cho gia chủ cùng người của Bạch gia thấy Bạch sa đảo bọn họ hết sức vì Bạch gia như thế nào. Như vậy tình cảnh ngày sau của bọn họ ở Bạch gia cũng sẽ khác.

Cho dù không thể dùng lực, bọn họ coi như là làm tiền phong, tích cực vì Bạch gia trừ đi đại địch, dù sao phía sau của bọn hắn còn có cao thủ của Bạch gia gấp rút tiếp viện, hắn cũng không tin cao thủ của Bạch gia buông tay mặc kệ.

Hắn đột nhiên rút kiếm, kiếm chỉ lên trời, một mình một người vọt tới trên đường cái hô lớn: “Xông lên! Tôn chủ Lăng Thiên Cung, Long Thiên Tuyệt có ý đồ diệt Bạch gia ta, mọi người mau theo lão phu vào tửu lâu, bắt sống Long Thiên Tuyệt, thề thủ vệ Bạch gia!” (TM: hừ, ngu ngốc)

Văn trưởng lão cùng những cao thủ Bạch sa đảo nhất tề sửng sốt, cũng đi theo hắn rút kiếm, vừa hô lớn, vừa thẳng hướng tửu lâu.

Đang hướng cửa thành thoát đi, cao thủ Bạch gia nghe đến mấy tiếng hét lớn của mấy người này, nhất tề dừng bước lại nhìn. Ngoài dự đoán mọi người chính là, bọn họ cũng không có ý tứ muốn giúp cứu viện, ngược lại liên tiếp vang lên tiếng la mắng.

“Một đám ngu ngốc! Bạch gia cũng không bảo vệ được rồi, chúng ta chạy trối chết còn không kịp, lại còn đi trêu chọc tôn chủ người ta, đây không phải là muốn chết?”

“Đừng để ý đến bọn hắn, bọn họ tự tìm đường chết, để cho bọn họ chết đi! Gia chủ cũng đã bị giết rồi, chúng ta không trốn được, sẽ phải biến thành đầy tớ của Lăng Thiên Cung”

“Mọi người chạy mau a! Người Lăng Thiên Cung sắp giết qua tới!”

“……”

Đám người giải tán lập tức, điên cuồng hướng cửa thành chạy trốn.

Mẫn trưởng lão cùng Văn trưởng lão đám người mới vừa xung phong liều chết đến cửa tửu lâu, còn không có xông vào chém giết, lại nhận thấy được có gì đó không được bình thường. Kỳ quái, bọn họ dõng dạc xung phong liều chết như thế, làm sao không ai hưởng ứng đây? Sau đó, bọn họ đã nghe đến mấy tiếng “Ngu ngốc”.Tiếng mắng truyền vào trong tai, đoàn người nhất thời giống như trong cổ họng nuốt phải con ruồi, nuốt cũng không được, nhả cũng không xông, muốn bao nhiêu lúng túng có bấy nhiêu lúng túng.

“Mẫn trưởng lão, ngài nghe được bọn họ nói gì sao? Bọn họ nói Bạch gia khó giữ được rồi, Bạch gia gia chủ bị giết rồi, đây là thật sao?”

“Ngươi hỏi ta, ta làm sao biết?” Mẫn trưởng lão nhìn ra xa xa, chỉ có thể nhìn thấy càng ngày càng nhiều cao thủ phục vụ Bạch gia thống nhất hướng cửa thành dũng mãnh lao tới, không cách nào phán đoán chuyện là thật hay giả.

“Vậy chúng ta còn xông vào giết hay không vào?” Văn trưởng lão hỏi.

“Ngươi ngu a! Nếu như Bạch gia cũng không bảo vệ được, gia chủ đã bị giết, chúng ta lại đi trêu chọc Long Thiên Tuyệt, chẳng phải là ngu ngốc hay sao? Nhanh đi tìm người hỏi một chút, đến tột cùng xảy ra chuyện gì?”

“Tốt, ta tự mình đi hỏi.” Văn trưởng lão tiện tay kéo lấy một người, nghe xong một phen, sắc mặt trắng bệch.

“Mẫn trưởng lão, không xong! Bạch gia thật đã xảy ra chuyện! Cao thủ Lăng Thiên Cung đã công chiếm liễu Bạch gia, gia chủ cũng bị bọn họ giết đi……”

“Cái gì? Làm sao có thể? Người Lăng Thiên Cung chẳng lẽ là thần tiên, như thế nào xuất quỷ nhập thần như thế?” Mẫn trưởng lão không tin, bọn họ vẫn canh giữ ở cửa thành bên này, căn bản không có thấy lượng lớn cao thủ xuất nhập cửa thành a.

“Người Lăng Thiên Cung không biết từ lúc nào từ ngoài thành đào một cái địa đạo, một đường đào được tới Bạch gia. Cao thủ Lăng Thiên Cung thông qua địa đạo, thần không biết quỷ không hay xuất hiện ở Bạch gia. Giết được Bạch gia gia chủ, khiến cao thủ ứng phó không kịp. Nghe nói trừ cao thủ Lăng Thiên Cung ở ngoài, còn có cao thủ Long gia cùng cao thủ gia tộc Hiên Viên đến trợ giúp. Hiện tại Bạch gia đã bị bọn họ chiếm được, mọi người đều hướng ngoài thành chạy trối chết……” Văn trưởng lão nói.

“Địa đạo? Người Lăng Thiên Cung cư nhiên giảo hoạt như thế?” Mẫn trưởng lão một thân mồ hôi lạnh.

“Mẫn trưởng lão, vậy chúng ta làm sao bây giờ?” Văn trưởng lão sợ sợ mất đi chủ ý.

“Còn có thể làm sao? Đương nhiên là đi theo người của Bạch gia cùng nhau chạy! Gia chủ đều chết hết, chúng ta còn bảo vệ Bạch gia cái rắm? Không có nghe nói sao, đối phương còn có cao thủ Long gia cùng gia tộc Hiên Viên trợ trận, chúng ta đối phó một Long Thiên Tuyệt đều chưa hẳn có phần thắng. Làm sao có thể đấu thắng bọn họ? Đi, ra khỏi thành đi!” Mẫn trưởng lão quyết định thật nhanh, vừa nói tựu phất tay, muốn dẫn dẫn bọn thủ hạ chạy trốn.

Ai ngờ, lúc này một thanh âm lãnh khốc từ trong tửu lâu truyền ra, đủ để bị làm cho bọn họ sợ đến tè ra quần.

“Muốn đi? Vậy cũng phải hỏi Bổn Tôn một chút, rốt cuộc có đồng ý hay không?”

Một đạo thanh quang quét ngang tới, Long Thiên Tuyệt uy nghiêm, tư thế như thần, tay bày Kim Hoà Tháp, xuất hiện ở cửa tửu lâu. Hắn vừa hiện thân, đã đem đám người Mẫn trưởng lão thu vào Kim Hoà Tháp, tiếng hét lớn vừa rồi của đoàn người bọn họ làm sao có thể tránh được lỗ tai của hắn?

Hừ, cháy nhà hôi của, tiểu nhân hèn hạ! Thấy không được tiện nghi, đã nghĩ chạy trốn? Cửa nhỏ cũng không có!

“Long Thiên Tuyệt, ngươi mau thả chúng ta! Ngươi dám đả thương một sợi lông của lão phu. Cao thủ Tam đại Thánh Địa chúng ta sẽ cùng chung mối thù, đem ngươi coi là công địch, ngươi sẽ vạn kiếp bất phục!” Mẫn trưởng lão vừa giãy dụa, vừa hô.

Long Thiên Tuyệt cười lên ha hả: “Không biết xấu hổ, chưa từng thấy người nào không biết xấu hổ như vậy! Tam đại Thánh Địa? Bạch sa đảo ngươi vong ân phụ nghĩa, bỏ qua người hai nhà khác, tới đầu phục Bạch gia. Danh nghĩa Tam đại Thánh Địa? Ngươi cho rằng người Dạ gia cùng Độc Cô gia còn có thể nhận thức các ngươi sao? Lão thất phu, ngươi mang theo thủ hạ của ngươi mai phục ở ngoài tửu lâu, muốn thừa dịp Bổn Tôn cùng cung chủ lưỡng bại câu thương rồi ngư ông đắc lợi, ngươi cho rằng Bổn Tôn không biết? Người thấy lợi quên nghĩa, tiểu nhân như ngươi, Bổn Tôn làm sao có thể bỏ qua cho các ngươi? Hiện tại Bổn Tôn hút công lực trên người các ngươi, coi như là món ăn khai vị nho nhỏ……”

Hắn bàn tay nhấc lên, cách không thu nạp, đem công lực trên người

Văn trưởng lão cùng Mẫn trưởng lão hết thảy hút vào trong cơ thể của mình, một chút cũng không dư thừa.

Đối phó loại ti tiện, thấy lợi quên nghĩa, tiểu nhân như này căn bản không cần theo chân bọn họ nói cái gì đạo nghĩa giang hồ. Chờ hắn hút công lực của những người này xong. Hắn lần nữa hút công lực trên người cung chủ. Hắn phải cấp bách tăng Huyền giai của mình lên!

“Long Thiên Tuyệt, ngươi sẽ không chết tử tế!”

“Long Thiên Tuyệt, buông lão phu ra! Lão phu thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua ngươi!”

Các loại kêu rên cùng cầu xin tha thứ, đáng tiếc đều không thể đả động Long Thiên Tuyệt, tử ý đã quyết.

Cao thủ Bạch gia chạy trốn nhìn thấy một màn này, nay đã bị cao thủ Lăng Thiên Cung hù đến. Bọn họ hiện tại càng thêm kinh hồn táng đảm, chẳng qua là thời gian ngắn ngủn, bọn họ thoát được nhanh hơn.

Không hổ là tôn chủ Lăng Thiên Cung. Thực lực chính là không giống tầm thường, không cần tốn nhiều sức chế phục đám người Mẫn trưởng lão. Nếu là đổi lại bọn họ, chẳng phải là thảm hại hơn?

“Chạy mau a!” Có người hô lớn một tiếng, những cao thủ của Bạch gia cùng bị kinh hãi, có thể chạy nhanh hơn thì nhanh hơn.

Long Thiên Tuyệt thần thái lạnh lùng, lộ ra mấy phần khinh thường. Đây chính là cao thủ của Bạch gia? Cho dù bọn họ không trốn, hắn cũng không thèm thu thập bọn họ, càng đừng nói thu phục những thứ nhát gan này để sử dụng.

Lăng Thiên Cung chỉ nuôi nhân tài, không nuôi phế vật!

Cao thủ của Bạch gia điên cuồng hướng ngoài cửa thành chạy trốn. Vốn tưởng rằng rốt cục không có chuyện gì rồi, ai ngờ ở chân trời một đám Thần Long đông nghịch bay tới. Thần Long bên trên còn đứng mấy chục người. Thần Long càng bay càng thấp, càng bay càng gần, không bao lâu tựu đến trước gót chân, giữ đường chạy trốn ra khỏi thành của bọn hắn.

“Ha ha, xem ra tôn chủ bọn họ đã động thủ với Bạch gia! Các vị, người Bạch gia làm nhiều việc ác, bắt giữ viện trưởng Dực Long học viện chúng ta, xin chư vị tương trợ, hôm nay diệt Bạch gia!” Triệu Hiểu Mẫn linh cơ vừa động, hướng về phía các cao thủ mà các nàng thu thập từ đại học viện mời tới kích động nói.

“Tốt, giết bọn họ! Một người cũng đừng mơ tưởng chạy ra thành đi!” Cao thủ Thập đại học viện quả nhiên rất phối hợp, mọi người rút kiếm, đánh tới.

Bọn họ tích cực phối hợp như thế, thứ nhất là đánh chó mù đường, thứ hai là muốn mượn cơ hội lấy lòng Lăng Thiên Cung. Thử nghĩ xem, phía sau bọn hắn không chỉ dính líu tới Long gia, gia tộc Hiên Viên, còn có học viện Vạn Hoàng, học viện Thanh Lân cùng học viện Dực Long. Tam đại học viện đang ủng hộ của bọn hắn, lực lượng oai phong khổng lồ như thế, nếu bọn họ ngày nào đó nhìn học viện nhà mình không vừa mắt, đem người đánh tới. Bọn họ như thế nào lại không trở thành Bạch gia thứ hai?

Nghĩ tới, mọi người càng thêm liều mạng giết địch.

Cao thủ của Bạch gia khổ không thể tả, thầm nghĩ oan uổng a, chúng ta từ đầu tới cuối hoàn toàn chưa có bắt viện trưởng các ngươi.

Chúng ta là vô tội!

Mọi người lộ vẻ ra đáng thương, giả trang vô tội, đáng tiếc vô dụng!

Những cao thủ đều nhìn đỏ cả mắt rồi, phàm là người Bạch gia, hết thảy đều giết không tha!

Một cuộc huyết chiến xảy ra ác liệt, tình thế diễn biến càng không thể thu thập.

Long Thiên Tuyệt cũng không có dự liệu được, tình hình chiến đấu hội diễn ra bi thảm như vậy. Một cuộc chiến dẫn tới người Bạch gia bị giết bảy, tám phần. Chỉ còn lại có không tới hai mươi mấy người.

Sau trận chiến này, rất nhiều người nghe đến danh Lăng Thiên Cung thì vô cùng sợ hãi.

Cao thủ Thập đại học viện mặc dù cũng là ngoại viện, nhưng người ngoài nhìn qua chỉ có kết quả, nơi nào còn quản ngươi có hay không nhờ người ngoài?

Trận chiến này không khỏi máu tanh! Không khỏi uy phong! Hơn nữa càng không khỏi khí thế của Lăng Thiên Cung!

“Đại ca, không xong! Nam Cung Dực chạy!” Bạch Sở Mục là người đầu tiên phát hiện, đáng tiếc khi hắn kịp phản ứng, Nam Cung Dực đã sớm không cánh mà bay.

“Nam Cung Dực giảo hoạt lại chạy? Đại ca, đệ đây phải đi đuổi theo hắn, nhất định phải bắt hắn về!” Long Thiên Thần chủ động xin đi giết giặc.

Long Thiên Tuyệt mắt lạnh nhíu lại, lạnh lùng nói: “Đuổi theo! Nhất

định phải tìm được hắn, không thể để cho hắn chạy!”

Trước một khắc, hai người còn chắp tay cùng đối địch, sau một khắc, hợp tác kết thúc, bọn họ lại thành địch nhân.

Nam Cung Dực chính là xác định Long Thiên Tuyệt chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hắn, cho nên thừa dịp y cùng với cung chủ đại chiến, xác định cung chủ không cách nào từ trong tay Long Thiên Tuyệt đào thoát, hắn lén chuồn đi. Lúc này không trốn, thì không còn cơ hội nữa, Long Thiên Tuyệt nhất định sẽ trảm thảo trừ căn, không để cho hắn bất kỳ cơ hội nào.

Xuống lệnh truy sát sau, Long Thiên Tuyệt cầm lên Kim Hoà Tháp, ngắm nhìn một chút tình hình chiến đấu trong rồi chạy thẳng tới đại bản doanh của Bạch gia.

Hắn nhớ được Nam Cung Dực từng đã nói với hắn, cung chủ lần này đến Bạch Tịch thành, chính là hướng về phía bảo vật của Bạch gia. Hắn phải mau sớm tìm được nó, nói không chừng món bảo vật này có thể giúp thực lực hắn tăng lên nhanh chóng.

“Cứu mạng a!”

“Tha mạng a! Bỏ qua cho chúng ta đi, chúng ta chẳng qua là của nữ quyến Bạch gia, chúng ta vô tội!”

Một đường đi vào Bạch gia, bên tai truyền đến các loại tiếng cầu xin tha thứ, trong đó các thiếu nữ chiếm đa số.

Lăng Thiên Cung không có lệ tàn sát nữ nhân tay trói gà không chặt, cho nên phần lớn người Bạch gia không biết võ công hoặc là võ công thấp kém, chỉ cần không võ lực phản kháng đều còn sống. Các nàng hoặc ôm nhau mà khóc, hoặc là nhào vào trên người người thân

khóc rống, hoặc là quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, một mảnh thê lương

Long Thiên Tuyệt cất bước đi qua bên cạnh các nàng. Người Lăng Thiên Cung hô to tôn chủ vạn tuế, tiếng la rung trời!

Thần uy vô tận!

Những thiếu nữ này nhất thời dừng lại tiếng khóc, mọi người ngơ ngác ngắm nhìn hắn, giống như là bị nhiếp hồn, quên mất người ở chỗ nào.

Hắn chính là Tôn chủ Lăng Thiên Cung sao?

Thiên thần hạ phàm, vĩ ngạn nam tử!

Một lúc lâu, rốt cục có người tỉnh lại, bò tới dưới chân của hắn, cầu khẩn: “Tôn chủ, xin ngài bỏ qua cho chúng ta đi! Chúng ta nguyện ý làm nô tỳ, hầu hạ ngài, chỉ cầu ngài tha cho chúng ta một đường sống!”

Rất nhanh, càng ngày càng nhiều nữ nhân hướng Long Thiên Tuyệt cầu xin.

“Tôn chủ, bỏ qua cho chúng ta đi! Chúng ta nguyện ý làm nô tì!”

Trong lòng các nàng rất rõ ràng, phía sau các nàng đã không có chỗ dựa. Cao ốc khuynh đảo, ngày sau các nàng không chốn dung thân, cho dù cho các nàng rời đi, các nàng cũng không cách nào đặt chân ở Long Tường đại lục. Dưới mắt các nàng cần tìm kiếm được một núi lớn dựa vào, trở thành nơi nương tựa cho các nàng. Như thế các nàng mới có thể hảo hảo mà sống sót.

Nam tử trước mắt này, ưu tú xuất chúng, tuấn mỹ phi phàm như thế. Nếu có thể được hắn ưu ái, các nàng ngày sau chính là hưởng vinh hoa phú quý vô tận. Nói không chừng so sánh với trước đây khi các nàng ở Bạch gia còn muốn vinh quang hơn. Đây là cơ hội tuyệt hảo của các nàng a!

Bắt đầu là cầu xin tha thứ, đến cuối cùng, bọn nữ tử xuất ra tất cả vốn liếng, phía sau tiếp phía trước tiến về phía hắn quyến rũ. Các thiếu nữ trẻ tuổi có chút to gan lại làm trò trước mặt mọi người, giải khai xiêm y, cố gắng dùng mỹ nhân kế dụ dỗ.

Các cao thủ Lăng Thiên Cung rối rít tụ lại, quay quanh tôn chủ, cùng nhau quan sát trò hay.

Long Thiên Tuyệt đứng ở tại chỗ, mắt lạnh quét qua chúng nữ tử, quanh thân lạnh lẽo không ngừng bắn ra bốn phía.

Người quen thuộc hắn cũng biết đây là dấu hiệu hắn sắp tức giận

Tứ đại hộ pháp lập tức đứng rất xa, rất là thức thời. Chỉ có những người mới gia nhập Lăng Thiên Cung không lâu, đối với Long Thiên cũng không phải rất quen thuộc, không rõ ý tưởng, còn ở bên cạnh huýt sáo, trêu chọc nói: “Tôn chủ, đem các nàng đều thu lại đi! Nghe nói hoàng đế một nước tựu có hậu cung ba nghìn giai nhân. Tôn chủ chúng ta làm sao chỉ có một người? Làm sao cũng phải thu hậu cung năm ngàn giai nhân mới là, ha ha ha……”

Bọn họ lại còn cười được?

Tứ đại hộ pháp rất bội phục dũng khí của bọn hắn, không có ngăn cản, cũng không có ý tứ nhắc nhở. Tứ đại hộ pháp càng lùi càng đến gần sau, thức thời rời xa nguy hiểm.

Các ngươi xong!

Lời này nếu là truyền tới tai phu nhân, cẩn thận mệnh căn của các ngươi khó giữ được a!

Còn có tôn chủ, hắn ghét nhất người khác đem hắn cùng hoàng đế so sánh với nhau. Phải biết rằng hắn còn có một tình địch làm Hoàng đế ở Ngạo Thiên đại lục. Các ngươi thọc đâu chỉ là tổ ong vò vẽ, rõ ràng chính là tự tìm đường chết!

“Phong hộ pháp, Vân hộ pháp, mấy người các ngươi làm sao thối lui đến phía sau vậy?” Có người đột nhiên hô.

Phong hộ pháp cùng Vân hộ pháp hai người nghe vậy, hận không giết được hắn, đáng tiếc đã chậm. Ánh mắt mang sát ý của tôn chủ đã hướng tới chỗ bọn họ ép tới, làm cho hai người bọn họ sợ đến hai chân như nhũn ra.

Tôn chủ, chuyện không liên quan đến chúng thuộc hạ a, chúng thuộc hạ không nói gì a. Chúng thuộc hạ vô tội!

Hai người hận không khắc được ở trên mặt hai chữ vô tội. Hoặc là giơ lên cao một khối tấm bảng: “Người vô tội không giết!”

Băng hộ pháp cùng Hỏa hộ pháp thuận lợi thành công núp ở sau đám người, âm thầm vì hai người cầu nguyện. Không phải là bọn họ không có nghĩa khí, thật sự là giờ phút này tâm tình tôn chủ quá mức khó lường rồi, bọn họ không muốn trở thành pháo hôi a.

“Phong hộ pháp, Vân hộ pháp, nơi này giao cho hai người các ngươi xử lý, xử lý không tốt, Bổn Tôn sẽ làm cho các ngươi đem những nữ nhân này hết lấy về nhà! Cho các ngươi cũng hưởng thụ tư vị hậu cung ba nghìn giai nhân!”

Long Thiên Tuyệt vừa mở miệng, các cao thủ vốn đang huýt gió trêu chọc rối rít câm miệng, cả người rùng mình. Vì sao lời tôn chủ nghe như có sát khí bức người vậy? Chẳng lẽ bọn họ nói sai nói cái gì sao?

Phong hộ pháp cùng Vân hộ pháp hai người nhất thời lộ ra thần sắc thống khổ, mệnh khổ a, vẫn không thể chạy thoát ma trảo của tôn chủ.

“Tôn chủ, thuộc hạ đã có Như Nhi. Không bằng đem những mỹ nhân này đều đưa cho Vân hộ pháp đi. Hắn vẫn thanh tâm quả dục, đến nay vừa hay là thân đồng tử (xử nam a~~~), như vậy đối với thân thể cũng không tốt, có hại cho sức khỏe. Vì thân thể khoẻ mạnh của hắn, thuộc hạ đề nghị để cho hắn mở mang ăn mặn, đem tất cả mỹ nhân đều cưới. Như vậy, không chỉ giải quyết vấn đề của hắn, cũng giải quyết vấn đề của tôn chủ, nhất cử lưỡng tiện!” Phong hộ pháp quyết đoán bán đứng Vân hộ pháp, hắn đã có Như nhi, cũng không muốn dính líu bất kỳ nữ nhân nào khác. Nếu để trong nhà hắn, Như nhi biết chuyện hôm nay, nói không chừng ngay cả bàn tay nhỏ bé cũng không cho hắn đụng một chút.

Vân hộ pháp giận đến sắc mặt đỏ ngầu, phác qua, kiếm kề sát cổ Phong hộ pháp: “Nhất cử lưỡng tiện? Lại còn một mũi tên bắn hai đích! Ngươi là tên vương bát đản, nói ta là thân đồng tử? Một mình ngươi còn không phải là gà một chân? Đừng vội ở trước mặt ta giả bộ không thuần khiết!”

Hai vị hộ pháp xoay đánh nhau, mở miệng mắng một tiếng gà một chân, chọc cho mọi người cười to không ngừng.

Long Thiên Tuyệt ngoắc ngoắc khóe môi, tiếp tục quét hiện trường, hiện trường trừ những nữ nhân ở ngoài, còn có mấy tên cao thủ

Bạch Gia bị thương. Trong lòng hắn nhớ thương món bảo vật thần bí đó, không muốn lần nữa hao phí thời gian.

“Tốt lắm, đều đừng làm rộn! Một nhóm người ở lại, những người còn lại theo ta tiếp tục lục soát, xem một chút Bạch gia còn có người nào thiếu. Không có Bổn Tôn ra lệnh, không cho phép bất luận kẻ nào rời khỏi Bạch gia một bước!”

“Dạ, tôn chủ!” Sấm dậy thanh âm, khí thế kinh hồn

———-

Quyển 5 - Chương 148: Lí giải "Nhân Yêu"

Người của Lăng Thiên Cung chia nhau đi lục soát, Long Thiên Tuyệt đánh giá mấy tên cao thủ Bạch Gia bị thương, trong đó còn có mấy người là đến từ Bạch Sa đảo, hắn có chút ấn tượng.

Dưỡng phụ của Bạch Sở Mục bị phái đi trước tìm kiếm Bạch Sở Mục, vừa lúc không có ở Bạch gia, tránh khỏi trận tai hoạ này.

Đảo chủ Bạch Sa đảo thấy Long Thiên Tuyệt hướng chỗ hắn mà nhìn, hắn chống thân thể bị thương đứng lên, hướng hắn ôm quyền: "Long tôn chủ, biệt lai vô dạng?"

"Bạch đảo chủ." Long Thiên Tuyệt không lạnh không nóng trả lời.

Thân là bại tướng, Bạch đảo chủ hơi có chút lúng túng, nhưng vì mạng sống, lại kiên trì nói: "Long tôn chủ, ta và ngươi không thù không oán, vì sao phải đuổi tận giết tuyệt? Trước mà nói, chúng ta cũng là cùng đi từ Ngạo Thiên Đại Lục, từng cùng nhau vượt qua khó khăn, giao tình không phải là nông cạn. Sau lại nói, Bạch Sở Mục chính là tôn tử lão phu, tuy không phải ruột thịt, nhưng có hai mươi năm công ơn nuôi dưỡng. Nghe nói lệnh đệ cùng Sở Mục giao tình không phải là nông cạn, từ đây mà nói, Long tôn chủ cũng không nên làm khó người Bạch Sa đảo chúng ta mới đúng."

Long Thiên Tuyệt cười lạnh.

"Kia Bổn Tôn hỏi ngươi, đệ đệ Bổn Tôn bị cung chủ Thánh cung bắt, cột vào thành lâu Bạch Tịch thành, các ngươi có biết sự tình?"

“Này.....” Bạch đảo chủ chột dạ cúi đầu, Bạch Tịch thành là địa giới của Bạch gia. Nếu không có người Bạch gia ngầm đồng ý, ai dám lớn mật ở Bạch Tịch thành làm xằng làm bậy như thế?

Bọn họ bản ý chính là khoanh tay đứng nhìn, đợi đến Long Thiên Tuyệt cùng cung chủ lưỡng bại câu thương, bọn họ ngư ông đắc lợi. Ai có thể nghĩ đến Long Thiên Tuyệt lại lặng lẽ ra lệnh cho thủ hạ đào lối đi dưới đất từ ngoài thành thông vào Bạch gia, vô thanh vô tức đã mang một lượng lớn cao thủ đưa vào Bạch gia, khiến người Bạch gia ứng phó không kịp.

Bạch gia từ trên xuống dưới mấy trăm cao thủ, bị diệt được bảy tám phần, chỉ còn lại có mười mấy tên cao thủ bọn họ bị thương nặng, cũng đã không có năng lực phản kháng mà phá vòng vây.

Bạch gia chủ cùng mấy tên trường lão quan trọng cũng ở trong đoàn người. Bọn họ vốn là cũng muốn mượn lời Bạch đảo chủ tới chất vấn Long Thiên Tuyệt. Bọn họ Bạch gia cùng Lăng Thiên Cung cũng không có thâm cừu đại hận, hắn vì sao phải đem người Bạch gia đuổi tận giết tuyệt?

Song lại khiến Long Thiên Tuyệt nói ra chuyện đệ đệ của hắn. Bọn họ á khẩu không trả lời được. Bởi vì bọn họ đuối lý trước, thử hỏi, nếu là đệ đệ bọn hắn bị bắt cóc ở trên cổng thành, mà người chủ sự trong thành bỏ mặc, bọn họ có cũng sẽ giận lây sang người trong thành đúng không?

Long Thiên Tuyệt lạnh giọng trách mắng: “Các ngươi không nói được lời nào? Bổn Tôn nói cho các ngươi biết, ai dám động đến một sợi lông của người nhà Bổn Tôn, Bổn Tôn cũng sẽ diệt cửu tộc của hắn!”

“Chớ cùng Bổn Tôn nói làm người phải lương thiện cái gì. Trong mắt

Bổn Tôn chỉ có kẻ đáng chết và người không nên chết thôi!”

“Các ngươi biết rõ đệ đệ Bổn Tôn bị cột trên cổng thành. Nhưng các ngươi ngồi nhìn, tùy ý cho cung chủ làm xằng làm bậy, muốn xem Bổn Tôn cùng Cung chủ sinh tử tương bác, các ngươi ngư ông đắc lợi. Các ngươi nghĩ cũng thật tốt! Chiếm tiện nghi trên người Bổn Tôn há lại dễ như vậy?”

“Các ngươi đã lựa chọn lập trường của các ngươi, như vậy hôm nay Bổn Tôn xử trí người Bạch gia các ngươi như thế nào, các ngươi cũng chỉ được nhận mệnh. Bởi vì hết thảy hậu quả, cũng là chính các ngươi tạo thành! Nói thật cho các ngươi biết, Bổn Tôn trong mấy ngày công thành đoạt trại, còn chưa bao giờ đại khai sát giới. Nhưng là người Bạch gia các ngươi lập trường sở tác sở vi, đã chạm đến điểm mấu chốt của Bổn Tôn. Cho nên..... Bổn Tôn chịu không được các ngươi!”

Sát khí bốn phía.

Các cao thủ không khỏi sợ ngây người, chẳng lẽ bọn họ hôm nay sẽ chết ở chỗ này?

“Long tôn chủ, xin hạ thủ lưu tình! Bọn ta lúc trước đúng là quá bàng quan. Nhưng đó cũng là chuyện thường tình, hiện tại thế cục thành bại đã định, Bạch gia ta hôm nay binh bại như núi đổ, đại thế đã mất, lão phu đã không hề hy vọng xa vời cái gì nữa, chỉ cầu Long tôn chủ học được đức hiếu sinh ở đời, bỏ qua cho tộc nhân lão phu. Lão phu nguyện lấy đầu bảo vệ tánh mạng tộc nhân, cầu xin Long tôn chủ thành toàn!” Bạch gia chủ xác định hắn chắc chắn phải chết, khom người quỳ phục ở dưới gót chân Long Thiên Tuyệt

Hắn hy sinh vì nghĩa, để cho mọi người Bạch gia động dung, rối rít hướng gia chủ của bọn hắn lễ bái.

Người, ai không sợ chết?

Cho dù gia chủ nguyện ý xả thân cứu bọn họ, bọn họ trừ cảm động cái gì cũng làm không được. Bọn họ cũng muốn sống sót, chỉ sợ không thể sống sót.

Lúc này mấy vị cao thủ Long gia bị hành động của Bạch gia chủ cảm động, cẩn thận tiến lên, hướng Long Thiên Tuyệt lên tiếng xin xỏ cho: "Đại công tử, Bạch gia đại thế đã mất, ngày sau không thể tiếp tục cùng Lăng Thiên Cung đối kháng, không bằng để lại bọn họ một con ngựa, nhiều tích thiện đức."

"Đúng vậy, đại công tử. Bạch gia trong ngày thường sở tác sở vi mặc dù ghê tởm, nhưng bọn hắn hôm nay đã được dạy dỗ, không bằng để lại bọn họ một ngựa đi." Cao thủ Gia tộc Hiên Viên cũng đứng ra thay Bạch gia cầu tình.

Long Thiên Tuyệt chân mày nhéo một cái, mắt lạnh quét đi qua.

Long gia cùng gia tộc Hiên Viên phái cao thủ đến đây giúp hắn, vốn là từ hảo ý. Hắn vốn không muốn tiếp nhận, nhưng suy nghĩ đến lần này thế lực của Bạch gia không phải chuyện đùa, hắn không thể để huynh đệ Lăng Thiên Cung mạo hiểm, cho nên lần này hành động mang cao thủ hai đại gia tộc. Ai ngờ, sự hiện hữu của bọn hắn, nay lại mang đến cho hắn phiền toái.

Không cùng gia tộc, tất có dị tâm, quả nhiên không giả.

Dĩ nhiên, trên người của hắn chảy huyết mạch Long gia cùng gia tộc Hiên Viên, không thể nói không cùng gia tộc. Nhưng bọn họ dù sao cũng không phải là người Lăng Thiên Cung, không cách nào nhận lệnh của duy mình hắn, sớm muộn là phiền toái!

Tinh thần cực nhanh, Long Thiên Tuyệt rất nhanh quyết định.

Hắn mở miệng nói: “Các ngươi đã thay người của Bạch gia cầu tình, Bổn Tôn có thể suy nghĩ bỏ qua cho bọn họ, nhưng Bổn Tôn có một điều kiện.”

Người Bạch gia nghe vậy mừng rỡ, bọn họ rốt cục có đường sống.

Cao thủ Long gia cùng gia tộc Hiên Viên sửng sốt, cùng kêu lên nói: “Xin đại công tử công khai, chỉ cần trong phạm vi năng lực chúng ta có thể đạt được, nhất định làm theo.”

“Rất tốt! Chuyện này thật ra thì rất đơn giản, trong các ngươi bất cứ người nào cũng có thể làm được, không cần các ngươi đi tìm chết, cũng không cần các ngươi đi giết người phóng hỏa, chỉ cần các ngươi gật đầu, là được rồi.” Long Thiên Tuyệt nói.

Còn có chuyện đơn giản như vậy? Chỉ cần gật đầu là được rồi?

Cao thủ hai đại gia tộc nhìn nhau, vì sao trong lòng ngược lại càng ngày càng bất an rồi?

“Đến tột cùng là điều kiện gì, xin đại công tử nói rõ đi.”

Long Thiên Tuyệt co kéo khóe môi, ưu nhã mỉm cười nói: “Rất đơn giản, Bổn Tôn muốn các ngươi đều gia nhập Lăng Thiên Cung, trở thành đệ tử Lăng Thiên Cung. Kể từ hôm nay, toàn bộ nghe theo hiệu lệnh Bổn Tôn. Bổn Tôn nói một, các ngươi tuyệt không có thể nói hai, Bổn Tôn muốn các ngươi giết người, tựu tuyệt không cho phép các ngươi thay người cầu tình! Nếu như các ngươi có thể làm được lời mà nói…, như vậy Bổn Tôn hôm nay bỏ qua cho người Bạch gia. Nếu như trong các ngươi phàm là có một người không chịu

gật đầu, như vậy người Bạch gia ngày hôm nay đều phải chết không thể nghi ngờ!”

..... Phải chết không thể nghi ngờ?!

Lời của hắn như sét đánh xuống. Đem mọi người, bao gồm Long gia, gia tộc Hiên Viên cùng người của Bạch gia hết thảy thất kinh.

Hắn ở nơi này là đang nói điều kiện, rõ ràng chính là “ép phải chấp nhận” đi!

Người Bạch gia nhất tề mang ánh mắt mong chờ hướng cao thủ Long gia cùng gia tộc Hiên Viên mà nhìn. Chỉ cần bọn hắn gật đầu, tánh mạng của bọn họ coi như được bảo vệ. Mà cao thủ Long gia cùng gia tộc Hiên Viên, hai đại gia tộc bọn họ giờ phút này là dở khóc dở cười.

Đại công tử ở nơi này đặt điều kiện với bọn họ. Rõ ràng chính là bố trí bẫy, chờ bọn họ nhảy xuống. Bọn họ nếu là gật đầu đáp ứng, như vậy làm thế nào khai báo với gia tộc. Nếu không gật đầu đáp ứng, như vậy bọn họ chính là hung thủ giết chết người Bạch gia.

Đại công tử, ngài một chiêu này cũng không tránh khỏi quá độc ác đi!

Ngài nghĩ kéo chúng ta xuống nước, gia nhập Lăng Thiên Cung các ngươi. Sao ngài không về nhà cùng hai vị gia chủ thương lượng a, chỉ cần gia chủ ra lệnh một tiếng, bọn họ còn không ngoan ngoãn tìm Lăng Thiên Cung làm nơi nương tựa?

Nhưng tiếc, Long Thiên Tuyệt tâm cao khí ngạo, hắn không muốn hướng hai vị gia chủ cúi đầu. Mặc dù bọn họ một người là ông nội, một người là ông ngoại, hắn cũng không nguyện ý hướng tới bọn họ cúi đầu thỉnh cầu. Hắn phải dựa vào thực lực của mình tới làm mạnh

thực lực Lăng Thiên Cung. Hôm nay sở dĩ bức bách cao thủ hai đại gia tộc như thế, thật sự là vì bọn họ mới vừa thỉnh cầu thay người của Bạch gia, chọc giận tới hắn. Hắn cũng không phải là thật muốn bọn họ gia nhập Lăng Thiên Cung, mà là muốn cho bọn họ vững vàng nhớ kỹ, đến tột cùng ai mới là chủ tử Lăng Thiên Cung, ai mới là người nắm giữ sinh tử!

Có mấy cao thủ thông minh đã từ lời hắn vừa mới nói ra đã đoán được bọn họ rốt cuộc làm sai cái gì, một người trong đó tiến lên phía trước nói: “Đại công Tử, chúng ta cũng là người được gia chủ sai phái tới hiệp trợ đại công tử. Muốn chúng ta phản bội gia tộc, ngược lại đầu quân vào Lăng Thiên Cung, thật sự có chút làm khó chúng ta. Mới vừa rồi là chúng ta không đúng, không nên ngăn cản quyết định của đại công tử. Nếu đại công tử đã nắm Bạch gia trong tay. Nhiệm vụ của chúng ta coi như là hoàn thành. Xin cho thuộc hạ cáo từ trước.”

Những người khác vừa nghe, cũng vội vàng cáo biệt. Sống chết của đám người Bạch gia vốn không có quan hệ gì với bọn họ. Mới vừa rồi cũng là thấy bọn hắn đáng thương mới nói thêm một câu, ai ngờ bị đại công tử chỉnh một phen, làm cho bọn họ phải chạy trối chết.

Chạy, so với lưu lại cái danh phản bội gia tộc tốt hơn nhiều đi?

Bất quá một lát sau, đoàn người đã vô ảnh vô tung.

Giờ phút này, đáy lòng đám người Bạch gia lạnh thấu xương. Cao thủ hai đại gia tộc vừa đi, bọn họ hoàn toàn chết chắc.

Mọi người sa sút tinh thần cúi đầu, đã chuẩn bị chịu chết, hiện trường một mảnh bi thương.

Long Thiên Tuyệt lãnh đạm quét mọi người một cái, đột nhiên khom

người, đem gia chủ Bạch gia trên mặt đất đở lên: “Tiền bối, khiến ngươi sợ hãi! Chuyện hôm nay, Bổn Tôn cũng không có nghĩ đến cao thủ Long gia cùng gia tộc Hiên Viên hạ thủ tàn nhẫn như thế. Các ngươi cũng thấy rồi, bọn họ nói là tới giúp Bổn Tôn chiếu cố, nhưng là phút cuối cùng căn bản không nghe hiệu lệnh của Bổn Tôn. Bổn Tôn mới vừa chẳng qua là hù dọa bọn họ một chút, hạ mã uy với bọn họ, cũng không phải hướng đến người Bạch gia các người.....”

Bạch gia chủ lẳng lăng nhìn hắn, chỉ cảm thấy đầu óc của mình có chút không đủ dùng. Là hắn nghe nhầm ư, hay là hắn gặp ảo giác?

Mới vừa rõ ràng chính là hắn nói năng rõ ràng, muốn tiêu diệt tất cả Bạch gia, chỉ chớp mắt lại đem những thứ tội danh này đổ hết lên đầu cao thủ Long gia cùng gia tộc Hiên Viên. Long Thiên Tuyệt, ngươi cũng không tránh khỏi quá đổi trắng thay đen đi?

“Đây là một viên Thiên Tâm quả, nó có thể trợ giúp tiền bối tăng thực lực. Bắt đầu từ hôm nay, tiền bối chính là một mãnh tướng của Lăng Thiên Cung chúng ta!”

Bạch gia chủ yên lặng nhìn viên linh quả trong tay Long Thiên Tuyệt đưa tới, đồng thời kinh ngạc. Hắn không nhịn được thở dài. Hắn biết, một khi hắn đón nhận Thiên Tâm quả, từ đó hắn sẽ không còn là gia chủ của Bạch gia nữa. Hắn sau này đều phải nghe theo hiệu lệnh của người khác.

Tình thế bức bách, hắn không thể không cúi đầu.

Bộ phận cao thủ của Bạch gia trông thấy Thiên Tâm quả trong tay của hắn mà thèm. Không khỏi tâm động, phẩm chất linh quả cao như vậy, Bạch gia cũng tìm không ra mấy viên. Hắn hiện tại tùy tùy tiện tiện tựu cho gia chủ một viên, đi theo chủ tử khẳng khái như vậy, tựa hồ cũng là chuyện không tệ.

“Tôn chủ, ta nguyện ý quy hàng, xin nhận lấy ta đi!”

“Ta cũng vậy nguyện ý gia nhập Lăng Thiên Cung, nghe theo hiệu lệnh tôn chủ!”

Không đợi hắn tiếp nhận Thiên Tâm quả, những cao thủ của Bạch gia đã la hét ầm ĩ, muốn quy hàng. Chút điểm nóng giận ở đáy tâm Bạch gia chủ bị dập tắt triệt để.

Thôi, thắng làm vua thua làm giặc, hắn nhận mệnh!

Hai tay hắn cung kính đón lấy Thiên Tâm quả: “Đa tạ tôn chủ! Kể từ hôm nay, Bạch gia ta trên dưới toàn bộ đều nghe theo hiệu lệnh tôn chủ, thề thần phục tôn chủ. Nếu làm trái lời thề, ta sẽ bị ngũ lôi oanh đỉnh, không chết tử tế được!”

Long Thiên Tuyệt vỗ vỗ đầu vai hắn, hắng giọng cười to: “Tốt! Bạch gia chủ vì tộc nhân xả thân quên mệnh, nghĩa bạc vân thiên, Bổn Tôn bội phục! Hiện tại Bổn Tôn giao cho ngươi hai việc.”

“Tôn chủ xin cứ việc phân phó.” Bạch gia chủ khuất thân nói.

“Chuyện thứ nhất, Bổn Tôn nghe nói Bạch gia ngươi cất chứa một bảo vật của gia tộc Bắc Thần. Bổn Tôn muốn giám định và thưởng thức bảo vật.”

“Bảo vật theo lời Tôn chủ là đèn Nhiếp Hồn?” Bạch gia chủ lộ ra vẻ do dự, “Không dối gạt Tôn chủ, Bạch gia ta xác thực có dấu món bảo vật này, nó vốn là thuộc về Bắc Thần gia tộc. Sau khi Bắc Thần gia tộc bị diệt, đèn Nhiếp Hồn vô tình rơi vào tay Bạch gia ta. Tổ tiên của Bạch gia cũng muốn lợi dụng đèn Nhiếp Hồn đề cao thực lực của mình, ai ngờ đèn Nhiếp Hồn kia vô cùng tà môn. Vài vị tổ tiên Bạch

gia ta chẳng những không thể lợi dụng đèn Nhiếp Hồn tăng thực lực lên, ngược lại liên lụy tính mạng của mình. Bởi vì đèn Nhiếp Hồn, Bạch gia ta liên tục bị chết mấy vị tổ tiên. Ngay lúc đó gia chủ tựu lập được gia quy, phàm là tôn tử Bạch gia ta, ai cũng không cho phép đụng vào đèn Nhiếp Hồn. Người vi phạm trục xuất khỏi cửa. Tổ tiên còn bí mật đem đèn Nhiếp Hồn chôn ở Bia mộ mấy vị tổ tiên đã đi về cõi tiên, trừ đại gia chủ, cũng không ai biết nơi nó chôn dấu."

Long Thiên Tuyệt nhíu mày, chỉ nghe tên đèn Nhiếp Hồn, đã biết vật này nhất định là tà vật. Hứng thú nhất thời trong lòng đối với nó mất đi. Bất quá nghĩ lại, nếu tà vật kia để cho Nam Cung Dực hoặc là Tử Yêu lấy được sẽ gây hoạ lớn nhường nào! Vẫn phải đem nó tìm ra tiêu hủy mới tốt.

"Người của Bắc Thần gia tộc đã theo dõi món bảo vật này. Bổn Tôn lo lắng một khi bọn họ có được đèn Nhiếp Hồn sẽ ra ngoài làm hại. Ngươi dẫn Bổn Tôn đến chỗ đèn Nhiếp Hồn, Bổn Tôn muốn đích thân phá hủy nó!"

"Tốt, Tôn chủ. Thuộc hạ nhất định làm theo! Không biết việc thứ hai tôn chủ muốn thuộc hạ làm đến tột cùng là cái gì?" Bạch gia chủ hỏi.

Long Thiên Tuyệt xoay chuyển ánh mắt, quét về phía cao thủ Bạch Sa đảo, phác thần cười lạnh nói: "Chuyện thứ hai Bổn tôn muốn ngươi làm, chính là giết Đảo chủ Bạch Sa đảo! Nếu có người không phục, nhất luật giết chết!"

"Tại sao? Long Thiên Tuyệt, ngươi tại sao muốn đưa chúng ta vào chỗ chết?" Bạch đảo chủ tức giận chấp nhất hỏi.

Long Thiên Tuyệt chỉ trả về bốn chữ: "Vì Bạch Sở Mục!"

Đối phó người Bạch gia là vì đệ đệ Thiên Thần, đối phó với người

Bạch Sa đảo là vì Sở Mục.

Hai người cùng là đệ đệ của hắn, trước giờ vẫn thế.

Người của Bạch gia có thể để, thứ nhất là đọc ở Bạch gia chủ nguyện ý vì tộc nhân động thân. Thứ hai là người của Bạch gia không cách nào uy hiếp người nhà của hắn.

Mà người Bạch Sa đảo lại không thể để. Thứ nhất, người Bạch Sa đảo bản tính như thế nào, hắn rõ ràng nhất. Có lần một thì sẽ có lần hai. Hắn không tin được bọn họ. Thứ hai, Sở Mục cùng bọn họ có rất nhiều quan hệ, vì bảo đảm bọn họ sẽ không làm hại đến Sở Mục, hắn đảm nhận vai ác nhân, trảm thảo trừ căn, chấm dứt hậu hoạn!

Bạch đảo chủ đột nhiên rút lui một bước, lộ ra tinh thần sa sút. Hắn hiểu được rồi, hiểu được cái gì mới là trí mạng của bọn họ.

Vốn là bọn họ còn muốn thông qua Bạch Sở Mục đi vặn ngã Long Thiên Tuyệt. Ai ngờ cũng là bởi vì Bạch Sở Mục, mới đem đến họa sát thân cho bọn họ.

Hắn đột nhiên lên tiếng nở nụ cười, tiếng cười bi thương xào xạc, trường kiếm phiếm hàn quang, chợt ra khỏi vỏ: “Không cần các ngươi động thủ, lão phu tự mình kết thúc!”

“Đảo chủ!”

“Đảo chủ!”

Mọi người ở Bạch Sa đảo rối rít nhào tới ngăn cản, một tia máu theo mũi kiếm phun đầy trời làm bọn họ chấn động

Bạch đảo chủ cắt cổ tự sát.

Long Thiên Tuyệt hờ hững nhìn hắn một cái, lệnh cho Phong hộ pháp cùng Vân hộ pháp xử lý hiện trường. Mà chính hắn dưới sự hướng dẫn của Bạch gia chủ rời đi hiện trường, đi trước đến Mộ địa Bạch gia tìm kiếm đèn Nhiếp Hồn.

Khi bọn hắn đi tới Mộ địa của Bạch gia. Phần mộ tổ tiên hết thảy bị đào lên, thê thảm không nỡ nhìn.

Bạch gia chủ suy sụp, cả người như bị kéo xuống, suýt nữa bất tỉnh.

“Thiên đạo ở đâu, người nào dám đào phần mộ tổ tiên của Bạch gia ta? Ta cùng với hắn thề không đội trời chung!” Bạch gia chủ tức giận gầm thét, so sánh với thảm trạng Bạch gia hôm nay, phần mộ tổ tiên bị đào bới càng làm cho hắn tức giận vạn phần.

Rất xa, Hỏa hộ pháp bước nhanh đến bên này đi tới: “Tôn chủ, chúng ta vừa mới đụng phải một đám cao thủ ở phụ cận nghĩa địa. Chính bọn họ đào phần mộ tổ tiên của Bạch gia, hướng ngoài thành bỏ chạy. Thuộc hạ dẫn người đi chặn lại, không có thể ngăn cản, còn bị mất mấy huynh đệ.”

“Thấy rõ ràng là ai không?” Long Thiên Tuyệt hỏi.

Hỏa hộ pháp nhớ lại: “Bọn họ đều che mặt, thấy không rõ lắm hình dạng của bọn hắn. Bất quá trong đó có một người thoạt nhìn rất quen thuộc, từ bóng lưng của hắn nhìn, rất giống một người.....”

“Người nào?”

“Nam Cung Dực!”

Đồng tử Long Thiên Tuyệt co rụt lại, nhất thời hiểu rõ, không cần tra

nữa. Nhất định là Nam Cung Dực thừa dịp loạn, đi trước một bước tới Bạch gia, đánh cắp đèn Nhiếp Hồn. Hắn nhớ Nam Cung Dực đã nói, Cung chủ ở Bạch gia tìm kiếm món bảo vật này, đã có tin tức. Hắn mượn tay của mình, trừ đi Cung chủ, sau đó thừa dịp loạn, cướp đi đèn Nhiếp Hồn, thật tâm kế khó lường!

“Nam, Cung, Dực! ——” Long Thiên Tuyệt cắn răng, giờ phút này đuổi theo, sợ rằng không đuổi kịp.

Hắn có thể dự tính, tương lai không lâu nữa Nam Cung Dực nhất định sẽ trở thành cung chủ thứ hai. Trở thành hoạ lớn của hắn!

Bất quá trước mắt, hắn không thể lớn mạnh nhanh như vậy. Hay là trước đem công lực trên người cung chủ toàn bộ hút khô, giúp thực lực của mình tăng lên mới là đại sự.

Vân Thành, Tam gia phủ đệ.

Vân Khê đi theo đoàn người Hách Liên Tử Phong ở tại Tam gia phủ mấy ngày. Vân Khê viết một tờ dược liệu luyện chế Tru Tiên đan, giao cho Hách Liên Tử Phong xong, sau đó thanh nhàn, vừa ở trong phủ luyện công, vừa chú ý động tĩnh bên trong Tam gia phủ

Ngày mai chính là đến kỳ tổng tuyển cử Thánh Nữ rồi. Mà chuyện tranh giành thành chủ cũng đến hồi quyết định. Vân đại gia đắc ý đã chết cùng Vân Nhị gia có ý định mưu sát, dân chúng cả Vân Thành cũng biết người thừa kế thành chủ kế tiếp là Vân Tam gia.

Tam gia phủ đệ mấy ngày nay nhộn nhịp người ra vào tặng lễ. Vô số người thấy người sang bắt quàng làm họ. Bảo khố của Tam gia phủ đệ các loại bảo vật chồng chất như núi.

Tam gia phủ đệ trên dưới một mảnh vui sướng.

Vân Tam gia là một người thông minh, biết tình cảnh trước mắt của mình. Cho nên hắn cố ý phân phó hạ nhân cùng người bên cạnh, không có sự cho phép của hắn, ai cũng không được nhích tới gần phòng khách một bước, để tránh ảnh hưởng đến đoàn người Hách Liên Tử Phong nghỉ ngơi. Ngay cả Hoa Oánh Oánh cũng thu liễm rất nhiều, mấy ngày nay cũng không có xuất hiện ở xung quanh phòng khách, nàng hiện tại đang vui vẻ trong mộng đẹp làm thành chủ phu nhân, tự nhiên là tận hết sức lực hiệp trợ Vân Tam gia.

Ngày hôm đó, Vân Khê trong lúc rảnh rỗi, vốn định âm thầm đến tiểu viện của huynh trưởng cùng hài tử một chút. Trùng hợp nhìn thấy hạ nhân Tam gia phủ vận chuyển hòm lớn vàng bạc châu báu vào bảo kho.

Kinh Hồng kiếm bị nàng thu ở chiếc nhẫn trữ vật không biết cảm ứng được cái gì, bắt đầu không an phận náo loạn lên.

“Ngươi còn muốn ăn hàng! Mới vài ngày trước, ngươi đem toàn bộ binh khí Thiên Tuyệt cực khổ sưu tập tới cắn nuốt. Ngươi sao không thể kiềm chế chút, ăn tiết kiệm một chút? Ngươi cũng không sợ ăn quá no?” Vân Khê thầm mắng.

Kinh Hồng kiếm bất mãn, càng thêm làm ầm ĩ, ở trong nhẫn trữ vật của nàng làm mọi nơi tán loạn, bộ dạng kiêu ngạo.

Vân Khê cắn răng, thật hận không được bóp chết nó!

“Ngươi an phận một chút cho ta! Thời điểm bên cạnh Nhân Yêu kia sao lại không thấy ngươi làm ầm ĩ? An phận giống như một con giun, một cử động cũng không dám. Có bản lãnh ngươi đứng lên đi a? Ngươi đi ra ngoài đại chiến một cuộc đi a? Ngươi ở đây bắt nạt kẻ yếu ăn hàng!”

Kinh Hồng kiếm tựa hồ chột dạ, ngoan ngoãn rúc vào trong ngõ ngách, tiếp tục giả làm con giun.

Đây chính là Tử Yêu đại nhân, vô địch Tử Yêu đại nhân a!

Chính là cho nó thêm mấy lá gan, nó cũng không dám tùy ý khiêu khích a.

Nó đột nhiên trở nên an phận như vậy càng làm Vân Khê thêm tức giận. Quả nhiên bị nàng đã đoán đúng, thật là một kẻ chỉ biết bắt nạt kẻ yếu. Thật là tức chết nàng!

“Nhân Yêu? Ngươi là đang nói ta sao?” Thanh âm buồn rười rượi đột nhiên từ phía sau tiến tới gần, làm cho Vân Khê run sợ.

Đồ Nhân Yêu, bước đi cũng không có thanh âm sao?

Nàng dằng dặc quay đầu lại, vẻ cười cứng ngắc, khoát tay một cái nói: “Nhân Yêu cái gì? Ta chưa từng nói hai chữ này, ngươi nghe nhầm rồi! Hơn nữa Nhân Yêu chính xác là nghĩa đen. Hắn có một khuôn mặt thiên sứ, vóc người ma quỷ, mà cái chỗ kia.....”

Dưới tay của nàng dời, chỉ chỉ địa phương khác, cực kỳ trấn định nói: “..... Nó nên có cái phải có!”

Hách Liên Tử Phong cúi đầu, nhìn tay nàng chỉ vị trí nhạy cảm. Khuôn mặt anh tuấn có dấu hiệu nứt nẻ. Hắn đột nhiên cắn răng, sát khí lẫm lẫm tiến tới gần: “Thì ra là ngươi nói Nhân Yêu là ý tứ này? Ngươi rất tốt, ngươi lại chửi bới bổn tọa như thế?”

Xong!

Thì ra là hắn trước kia không biết ý tứ của Nhân Yêu.....

Nàng hảo tâm giải thích “Nhân Yêu” chính là hàm nghĩa như thế. Đây không phải là tự tìm đường chết là cái gì?

Ngay cả tự xưng “Bổn tọa” cũng đều nói ra, hắn muốn lộ nguyên hình rồi, chết chắc!

Dưới chân run như bị sốt rét,trên mặt Vân Khê vẫn ra vẻ trấn định, thanh âm rung rung nói: “Hách Liên đại ca, ngươi hãy nghe ta nói. Thật ra thì Nhân Yêu nó còn có một tầng ý tứ khác.....”

“Nói!” Ánh mắt giết người mang theo ngọn gió đến, đem nàng từ từ lăng trì.

Vân Khê mãnh liệt nuốt nước miếng, tùy thời chuẩn bị chạy.

Quyển 5 - Chương 149: Kinh Hồng kiếm phát uy

Edit: Phong Anh

Beta: Tiểu Mộng

“Nói mau! Nếu ngươi nói không được thì đừng trách bổn toạ không khách khí với ngươi!” Hách Liên Tử Phong âm trầm, nghiêm mặt, mắt như dao, từng nhát bắn về phía Vân Khê

“Ngươi đừng vọng động, ta nói là được.” Vân Khê lùi về phía sau, cứng nhắc, rời xa phạm vi phun nước miếng của hắn, nghiêm túc giải thích, “Nhân Yêu có một… tầng ý tứ khác, chính là Phi Nhân Phi Yêu! Ngươi nghĩ a, nếu như ngươi không phải là người, cũng không phải là yêu, vậy là ngươi cái gì?”

“Hử?” Sắc mặt âm trầm không có bất kỳ thay đổi nào, ngược lại càng thêm đáng sợ.

Vân Khê chỉ lên trời, làm như có thật nói: “Lão nhân gia ngài là thần, là từ bên trên phái xuống!”

“Nói vớ vẩn!” Hách Liên Tử Phong thấp giọng quát, thần sắc rốt cục cũng hòa hoãn.

Thế nhân đều thích nghe tán dương, nhân yêu…… cũng không ngoại lệ!

Vân Khê bước từng bước nhỏ, lặng lẽ rời xa hắn, tươi cười nói:

“Hách Liên đại ca, ngươi đã là đáp ứng giúp ta lấy linh châu trên người cung chủ Vân tộc, ngươi tính toán lúc nào hành động?”

“Ngày mai là tuyển cử Thánh nữ, đến lúc đó ta sẽ giúp ngươi lấy nó.”

Nghe giọng điệu hắn đơn giản cứ như là đi theo cung chủ đòi uống chén trà vậy. Lớn lối cuồng vọng đến cực hạn, tựu biến thành một cách tự nhiên. Hiển nhiên yêu cầu hà khắc của nàng ở trong mắt của hắn bất quá là chuyện đơn giản, cho nên từ đầu tới cuối hắn hoàn toàn không để vào trong mắt.

Vân Khê không ngừng cảm khái. Lúc nào, nàng mới có thể có thực lực cũng quyết đoán như hắn, có thực lực chân chính tự mình ngạo thị thiên hạ, không sợ ai đây?

Nhất định có thể, nhất định sẽ có ngày đó!

Nàng đối với mình tràn đầy lòng tin.

Bất quá bây giờ, nàng tài nghệ không bằng người, chỉ có thể tạm thời hạ thấp tư thái của mình: “Hách Liên đại ca, ta mới vừa thấy có rất nhiều người đem mấy hòm lớn bảo vật vào kho, không biết có thứ gì thứ tốt, không bằng chúng ta đi xem một chút?”

“Không có hứng thú!” Hắn lạnh lùng quăng câu, xoay người rời đi.

Vân Khê hướng sau lưng hắn làm mặt quỷ, hắn không đi càng tốt, nàng có thể độc chiếm những bảo vật kia.

Trong bảo khố, vàng bạc châu báu chồng chất thành núi, rực rỡ muôn màu, ngọc khí tơ lụa, Thần binh lợi khí hàn quang lập loè…

Vân Khê nguyên tưởng rằng cả nhà bọn họ đã coi như tài chủ, ai

ngờ Vân Tam gia phủ đệ bảo vật không kém chút nào, mặc dù linh quả, linh thạch trân quý không bằng nhà bọn họ, nhưng số lượng bảo vật nhiều hơn không ít.

Vân Khê sờ lên cằm, tự định giá. Nếu như cứ như vậy thần không biết quỷ không hay đem bảo vật hết thảy mang đi, có thể hay không dễ dàng đả thảo kinh xà đây? Một khi Vân Tam gia dời nơi chứa tàng bảo, nàng sau này muốn tìm bảo vật sẽ tựu khó khăn.

Tốt, trước nuôi, chờ bảo khố nuôi đến mập mạp rồi hung hăng làm thịt nó!

Quyết định xong, nàng vừa định đi, Kinh Hồng kiếm không vui, một mình từ trong trữ vật giới chỉ bay ra, bắt đầu con đường tự kiếm ăn.

Vân Khê bất đắc dĩ phủ trán, nuôi một thứ ăn hàng nhiều như vậy, thật là khiến người ta đau đầu!

Trong bảo khố phàm là thiết khí có phẩm chất tương đối cao đều bị cắn nuốt sạch sẽ. Kinh Hồng kiếm tuy tham ăn nhưng rất kén chọn. Những loại Thiết khí kém nó không thèm nhìn đến, có ăn cũng chỉ ăn toàn bộ thiết khí phẩm chất cao cấp.

Ăn no sau, Đại gia Kinh Hồng kiếm tựa như run lên, lộ vẻ ghét bỏ

Nó còn không có được thỏa mãn, nấc ~

“Ngươi coi ăn hàng là cuộc sống, ngươi đều ăn bao nhiêu là thứ tốt rồi nhưng ta vẫn không thấy ngươi có tiến bộ gì……”

Kinh Hồng kiếm kháng nghị, lắc lắc thân kiếm.

“Ngươi còn không thừa nhận? Thế chứng minh cho ta thấy một chút

đi.”

Ong ong ông……

Kiếm minh thanh thanh.

Kinh Hồng kiếm bị kích thích, thân kiếm tại chỗ lắc lư mấy cái xong, cấp tốc xoay tròn, vết kiếm trên đất ngày càng lớn.

Vân Khê chỉ cảm thấy dưới chân mặt đất bắt đầu rung động, kiếm khí quét qua mặt, khiến cho nàng phải rút về phía sau.

Một bước, hai bước, bốn bước, tám bước…… Gió kiếm càng ngày càng hung hãn, nàng một đường vội vàng thối lui đến góc tường.

Ăn hàng phát uy rồi!

Chẳng qua là…… Dường như nó phát uy không đúng địa phương…

Chỉ thấy trên nền đất bảo khố bị Kinh Hồng kiếm đục vô số lỗ thủng, lỗ thủng nhỏ đến lớn, từ miệng chén nhỏ, đến vạc miệng lớn nhỏ, cuối cùng đem trọn nền bảo khố hết thảy sụp xuống.

Tất cả vàng bạc châu báu trong bảo khố loảng xoảng rơi vào trong lỗ thủng, sâu không thấy đáy.

Kinh Hồng kiếm không biết mệt, dốc lực hướng phía nàng chứng minh thực lực của mình.

Vân Khê trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh.

Động tĩnh lớn như thế, không muốn kinh động người ở phía ngoài là hoàn toàn không thể nào.

Trong phủ trên dưới mọi người rối loạn, rối rít kinh hoàng chạy loạn

“Không xong! Động đất! Mọi người chạy mau a!”

Cảm ứng được chấn động rõ ràng dưới lòng đất, người trong phủ còn tưởng rằng là phát sinh động đất, tranh đoạt chạy ra ngoài phủ.

Những cao thủ có kinh nghiệm rất nhanh đã nhận thấy động tĩnh là từ bảo khố truyền đến, cho nên rối rít hướng bảo khố phương hướng chạy tới.

“Mau kéo cửa bảo khố mở ra, thanh âm là từ bên trong vọng lại!”

“Là ai ở bên trong? Chẳng lẽ là kẻ trộm?”

“Ít nói lời vô ích, mở cửa nhanh lên một chút!”

Vân Tam gia vọt tới đầu tiên, thúc giục hạ nhân trông chừng bảo khố mở khóa. Sau hắn, Hoa Oánh Oánh cùng Vân Trung Lê cũng đến cửa bảo khố

Cửa mở ra, rung động cũng biến mất theo.

Mọi người hướng trong bảo khố nhìn đến, Vân Tam gia trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa hôn mê; Hoa Oánh Oánh lảo đảo một cái, tâm can đau nhói. Những bảo vật này đều là ả nhận lấy, hiện tại lại cái gì cũng không có, chỉ còn lại một lỗ thủng siêu cấp lớn, đen mò, sâu không thấy đáy; Vân Trung Lê thì hét to một tiếng, trừng lớn hai mắt, khó có thể tin, bảo vật a!

“Người nào? Rốt cuộc là ai làm?” Vân Tam gia vỗ ngực, thở không ra hơi.

“Ngày mai sẽ là Chi kỳ Thánh nữ tổng tuyển rồi, ta còn tính toán đưa chút ít bảo vật cho mấy vị nhi nữ *(con trai con gái)* của cung chủ, thiết lập quan hệ. Hiện tại xong rồi, không còn cái gì nữa! Tại sao có thể như vậy?” Hoa Oánh Oánh buồn bực dậm chân, chính ả thì không có tư cách tham gia Thánh nữ tổng tuyển cử, chỉ có thể lấy lòng mấy vị thiên kim của cung chủ, hy vọng có thể nhận được ủng hộ của các nàng, giúp Vân Tam gia thuận lợi đi lên chức thành chủ. Có người nào biết sẽ phát sinh chuyện trước mắt. Tốt lắm, bảo vật bây giờ mất ráo!

Vân Trung Lê hoàn quét một vòng, ngó chừng hai gã trông chừng bảo khố hạ nhân, chất vấn: “Các ngươi nói, mới vừa rốt cuộc có ai tiến vào bảo khố?”

“Hai người thuộc hạ một mực canh chừng nơi này, từ đầu tới giờ cũng chưa có nhìn thấy có người đi vào. Thuộc hạ nói toàn bộ là sự thật, tuyệt không có nửa câu dối trá!” Hạ nhân nơm nớp lo sợ nói.

“Không thể nào! Nếu như không phải là người thì vì cái gì? Chẳng lẽ là thiên tai?” Vân Trung Lê vắt lông mày, không muốn tin tưởng sự thật này.

Lúc này, đám người tụ tập ngày càng nhiều.

“Tại sao? Đã xảy ra chuyện gì?” Đứng sau đám người, Vân Khê công khai đi lên trước, ra vẻ tò mò.

“Đây không phải là rõ ràng sao? Một mình ngươi còn không nhìn thấy?” Hoa Oánh Oánh thấy Vân Khê, khẩu khí bất thiện nói. Vừa mới dứt lời, trong đầu nàng bỗng nhiên hiện lên một ý niệm, hồ nghi ngó chừng Vân Khê, nói: “Có phải là ngươi làm hay không? Trong phủ này, chỉ có ngươi có Na Di thuật, có thể vô thanh vô tức tiến vào

bảo khố, cũng có thể vô thanh vô tức rời đi. Ngươi đừng nghĩ chống chế, chuyện này khẳng định ngươi thoát không khỏi liên quan!”

Có đôi khi, trong lòng người một khi nhận định một chuyện, như vậy khi có bất kỳ chuyện tương quan đến, hiệu quả cũng có thể tạo thành thần hồn nát thần tính. Hoa Oánh Oánh chính là nhìn Vân Khê không vừa mắt, cho nên gặp bất kỳ chuyện khả nghi nào cũng sẽ đem chuyện hướng trên người nàng.

Đừng nói, lần này, ả thật đúng là đã đoán đúng.

Dư quang quét khắp, Vân Khê thấy Hách Liên Tử Phong cùng đoàn người Nhị chưởng quỹ cũng hướng bên này đi tới, nàng cười một tiếng, cũng không phủ nhận, ngược lại rất dứt khoát gật gật đầu: “Được rồi, là ta làm!”

Ngươi nghĩ sao?

Hoa Oánh Oánh không nghĩ tới nàng trực tiếp thừa nhận sảng khoái như vậy, lời nói như mắc nghẹn trong cổ, ả trợn mắt trừng Vân Khê: “Ngươi thừa nhận? Tốt, ngươi làm ra chuyện vô sỉ như thế, ngươi còn cái gì có thể nói? Hết thảy tổn thất trong bảo khố ngươi phải bồi thường gấp đôi!”

Bồi thường gấp đôi? Nói đùa gì vậy?

Ngươi là ăn cướp đi?

Vân Khê xuy thanh mà cười, đừng nói nàng không cầm bảo vật của bọn họ, cho dù có cầm, cũng tuyệt không cho nàng cơ hội nói đạo lý, huống chi là bắt nàng bồi thường đây.

“Ngươi muốn bồi thường, tìm hắn đi!” Vân Khê chỉ chỉ người phía

sau, trong tay đột nhiên xuất ra một chuỗi dây chuyền, đây là trước khi bảo khố sụp xuống, nàng mượn gió bẻ măng lấy được, “Ta là vì giúp hắn tìm một lễ vật để ra mắt, cho nên mới tiến vào bảo khố.”

Tin ngươi mới là lạ!

Hoa Oánh Oánh ngó chừng dây chuyền trong tay nàng, đó là trang sức của nữ nhân, Hách Liên Tử Phong làm sao có thể để mắt? Rõ ràng chính là cáo mượn oai hùm đi!

Vân Tam gia đang muốn phát tác, ngay lúc đó Vân Khê lại kéo Hách Liên Tử Phong làm bia đở đạn, trong ngực ẩn ẩn tức giận không thể làm gì khác hơn là đè ép cho nó lắng xuống.

“Hách Liên công tử nếu là vừa mắt bảo vật trong phủ, chi bằng nói thẳng, tại hạ nhất định sẽ không keo kiệt.”Kẻ lão luyện như hắn tất khéo đưa đẩy. Vân Tam gia đúng là rất thích hợp với chức thành chủ.

Hách Liên Tử Phong ai cũng không để ý tới, hí mắt hướng lổ thủng lớn dưới sàn bảo khố nhìn lướt qua, tầm mắt thu hồi, vừa có thâm ý khác liếc mắt nhìn Vân Khê. Không nói một lời, hắn chắp tay, xoay người rời đi.

Vân Khê thấy thế, vội vàng đi theo, lúc này ở bên cạnh hắn dường như an toàn hơn chút ít.

Lần phong ba này, mặc dù không phải là nàng cố ý, nhưng thủy chung không thoát khỏi liên quan, trong nội tâm có chút đau lòng, Vân Khê không muốn cùng đám người Vân Tam gia xung đột.

“Thật quá lắm rồi! Chẳng lẽ chúng ta cứ trơ mắt nhìn nàng ta như vậy sao?” Hoa Oánh Oánh đưa mắt nhìn hướng Vân Khê rời đi, oán

hận dậm chân, vừa tức giận, vừa ghen tỵ. Tức giận chính là vì Vân Khê làm ra chuyện ác như thế,nhưng bọn họ không có biện pháp xử nàng, ghen tỵ chính là vì ả muốn đến gần Hách Liên Tử Phong, nhưng bó tay bất lực, mà Vân Khê thì tùy thời điểm đều có thể đến gần hắn, ả nghĩ không ra mình rốt cuộc so sánh với nàng thua kém ở điểm nào?

“Không được! Không thể cứ tiếp tục nhìn nàng lớn lối như thế, ngày mai là Thánh nữ tổng tuyển cử, ta nhất định phải làm nàng ta đẹp mặt! Nàng ta mơ tưởng tham gia Thánh nữ tổng tuyển cử nhẹ nhàng như vậy đi!”

“Oánh Oánh, ngươi đừng làm loạn! Hách Liên Tử Phong kia không đơn giản, ngươi phải cẩn thận, chẳng những không làm cho Vân Khê đẹp mặt, sợ rằng chính mình đã bị liên luy.” Vân Tam gia khuyên nhủ.

“Sợ cái gì? Ta cũng sẽ không tự mình ra mặt. Ngươi đừng quên trong Vân huyễn điện có bao nhiêu người ngó chừng cái chức Thánh nữ. Các nàng làm sao có thể ngồi nhìn Vân Khê cướp đi vị trí của các nàng? Ngươi nhìn đi, ta sẽ làm cho tất cả mọi người phản đối Vân Khê tham gia Thánh nữ tổng tuyển cử, làm cho nàng ngay cả tư cách dự thi cũng không có!” Hoa Oánh Oánh bỗng nhiên nghĩ tới kế sách gì đó, nở nụ cười, mắt lộ hàn quang.

Vân Trung Lê nghe hai người nói rất đúng, mâu quang thu vào, như có điều suy nghĩ.

Một đêm này, phong vân bắt đầu khởi động, tất cả nữ tử tham gia Thánh nữ tổng tuyển cử đều tích cực chuẩn bị cho cuộc chiến, tất cả các thể lực đứng sau lưng các nàng đã âm thầm chuẩn bị.

Vân Khê biết, Thánh nữ tổng tuyển cử tuyệt sẽ không đơn giản, ai có

thể được tuyển Thánh nữ sẽ quan hệ đến các thế lực ở khắp nơi, tất nhiên sẽ khiến rất nhiều người chú ý, có lẽ cũng chỉ có bách tính đơn thuần mới có thể cảm thấy Thánh nữ tổng tuyển cử là một chuyện thần thánh.

Bất quá, Vân Khê đối với bản thân có lòng tin.

Bởi vì nghe nói mấu chốt của Thánh nữ tổng tuyển cử chính là đá thử máu, mục đích không phải là tài năng hay diện mạo mà chính là máu!

Cái khác Vân Khê có lẽ không có lòng tin trăm phần trăm, chỉ có máu của nàng là pháp bảo giúp nàng chiến thắng!

Điều đó không cần phải hoài nghi.

Vân Khê vào phòng của mình, ngồi xuống tu luyện.

Ngày mai, nàng muốn dùng trạng thái tốt nhất đi tham gia Thánh nữ tổng tuyển cử, vị trí Thánh nữ, nàng có trí thì nên!

Ngoài cửa sổ càng lúc càng tối, Vân Khê mơ hồ buồn ngủ. Bất chợt, có một bóng đen nhanh chóng vào phòng của nàng.

Vân Khê phút chốc mở mắt ra, nhìn về phía người, ánh mắt như điện.

“Ngươi là ai?”

Xem ra thân ảnh có chút quen thuộc, giống như đã từng quen biết.

“Là ta.” Cố ý đè thấp thanh âm, người đó lột mặt nạ xuống, lộ ra khuôn mặt nho nhã thanh tú.

Vân Khê kinh ngạc, nhận ra người quen: “Vân Mạch Thiên?” Hắn tới nơi này làm gì?

Vân Khê dạo bước tới bên cửa sổ, dò xét động tĩnh phía đối diện, lấy thực lực Hách Liên Tử Phong hiện nay, Vân Mạch Thiên đến, nhất định đã khiến hắn thấy rõ, hắn có thể hay không tới đây điều tra?

Một lúc lâu, cũng không thấy đối diện có động tĩnh, Vân Khê lúc này mới hơi yên tâm.

“Làm sao ngươi biết ta ở chỗ này? Ngươi đặc biệt tới tìm ta?”

Vân Mạch Thiên không có vẻ mặt dư thừa, nghiêm nghị nói: “Ta tự có biện pháp của ta, ta tới là muốn nói cho ngươi biết, ngày mai sẽ có rất nhiều người mượn cơ hội công kích ngươi, gây bất lợi đối với ngươi, ngươi phải cẩn thận.”

“Ngươi tại sao muốn giúp ta?” Vân Khê hồ nghi đánh giá hắn.

“Ngươi không cần hỏi nhiều, ngươi chỉ cần nhớ kỹ, ngày mai ở hội trường Thánh nữ tổng tuyển cử chớ vận dụng võ lực. Nhớ kỹ, vô luận phát sinh chuyện gì, ngươi cũng không được dễ dàng động võ!” Vân Mạch Thiên nói.

“Không nên động võ?” Vân Khê bị hắn nói xong càng ngày càng hồ đồ.

Vân Mạch Thiên gật đầu, như đinh chém sắt nói: “Đúng vậy, nhất định không nên tùy ý động võ, nếu không sẽ bất lợi đối với ngươi.”

Vân Khê theo dõi hắn, nhìn một lúc lâu, cảm nhận được đáy mắt hắn

thành thực, Vân Khê gật đầu, đột nhiên nhớ tới mảnh ngọc bội trong tay của hắn, hỏi: “Đúng rồi, người lần trước đưa cho ta ngọc bội đến tột cùng là người nào? Tại sao lại ở trong tay ngươi?”

“Ngọc bội?” Vân Mạch Thiên trầm ngâm cúi đầu, từ trong lòng ngực móc ra ngọc bội tuỳ thân, hắn cúi đầu cười một tiếng, có chút thần bí nói, “Ngươi ngày mai sẽ có thể nhìn thấy chủ nhân ngọc bội, hay là ngươi hỏi thẳng hắn đi.”

“Hắn? Là ai?” Vân Khê rất hiếu kỳ, tâm hoàn toàn bị hắn treo ngược, trong nội tâm nàng mơ hồ có một loại dự cảm, chủ nhân ngọc bội nhất định cùng nàng có quan hệ đặc thù nào đó. Hắn đối với mình là thiện ý, tuyệt không có bất kỳ ác ý nào. Nàng bắt đầu mong đợi ngày mai đến nhanh một chút.

Quyển 5 - Chương 150: Không cần so sánh, ngươi khẳng định là hơn ta!

Vân Mạch Thiên ôn nhuận cười, vẻ thần bí.

Vân Khê bĩu môi, có chút buồn bực, cho nên cố ý đạp chân hắn: “Ngươi mấy ngày nay trốn đến nơi nào? Xem vết thương trên người ngươi tựa hồ cũng đã khỏi, chắc là có người nào dốc lòng chiếu cố đi? Rốt cuộc là Đại tiểu thư tự nhiên phóng khoáng, hay là Nhị tiểu thư ôn nhu si tình?”

Nụ cười bỗng nhiên cứng đờ, Vân Mạch Thiên bất đắc dĩ trừng nàng một cái, lâm vào trầm mặc.

“Được rồi, được rồi, không đùa ngươi nữa! Cám ơn ngươi cố ý chạy tới báo tin, ta tin tưởng ngươi cùng người kia là thật tâm muốn giúp ta.....”

“Đó là tự nhiên.” Vân Mạch Thiên quay đầu, hướng sương phòng đối diện nhìn, như có điều suy nghĩ nói, “Ở chung một chỗ với mấy người sâu không lường được kia, ngươi phải cẩn thận, ngày mai tới Vân Huyễn điện, chúng ta sẽ phái người bảo vệ ngươi. Nếu cần, người của chúng ta có thể liều chết ngăn bọn họ, giúp ngươi thoát khỏi tầm mắt của bọn họ.”

Câu cuối cùng hắn cố ý giảm thấp thanh âm.

Vân Khê trong lòng thất kinh, hiểu hàm nghĩa của câu nói sau cùng

của hắn. Nếu nói là đấu, cõi đời này không có mấy người có thể địch nổi, biện pháp duy nhất chính là bắt người thí mệnh, giúp nàng thoát khỏi ma trảo!

Vì bảo vệ nàng, bọn họ có thể không tiếc bắt người thí mệnh chống đỡ cho nàng, chân tình như vậy làm cho nàng không thể tưởng tượng nổi, nàng càng thêm tò mò, nhân vật thần bí đứng sau lưng Vân Mạch Thiên đến tột cùng là người nào.

“Ta phải đi đây, hết thảy cẩn thận.” Vân Mạch Thiên không lưu lại, vội vã chia tay.

.....

Sáng sớm hôm sau, Vân Khê rời khỏi Tam gia phủ, đi theo đoàn người Hách Liên Tử Phong.

Trước khi đi, Vân Tam gia tự mình đưa bọn họ đến đường cái, hữu lễ thủ củ *(PA: kiểu như lịch sự ý…)*. Vân Khê biết tất cả đều là vì Hách Liên Tử Phong, đổi lại là nàng, Vân Tam gia hận không thể làm cho nàng sớm rời phủ đệ của hắn.

Bất quá không sao cả, Vân Khê da mặt dày đã thành thói quen.

“Vân Khê cô nương, ngươi hôm nay tham gia Vân tộc Thánh nữ tổng tuyển cử, có lòng tin không?” Nhị chưởng quỹ câu được câu mất theo sát nàng nói chuyện phiếm, cho hết quãng thời gian nhàm chán trên đường đi

Vân Khê thuận miệng nói: “Thánh nữ phải là ta!”

“Có lòng tin như vậy?”

“Dĩ nhiên! Nếu như ngay cả mình cũng không có lòng tin, theo lý mà nói… thì đã thua một nửa.”

Nhị chưởng quỹ tròng mắt, cúi đầu mà cười.

Hách Liên Tử Phong như có điều suy nghĩ liếc Vân Khê một cái, đột nhiên nói câu: “Người Vân tộc chưa chắc sẽ hoan nghênh ngươi!”

Đây là nói thật, nhưng nghe rất không thoải mái.

Vân Khê cúi đầu cười, nhướng mày nói: “Ta đây là nghịch thiên mà đến, không thành công cũng phải thành nhân!”

Thần sắc của hắn có chút dừng lại, khiêu mi nói: “Ta đây mỏi mắt mong chờ.” Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu, hai mắt như điện quang nhìn về phía trước, mâu tâm bỗng dưng sáng lên, rồi đột nhiên ảm đạm, chứa chút gì đó quỷ dị.

Vân Khê nghi ngờ, nhìn theo ánh mắt của hắn, chỉ thấy phía trước ngay ngã ba có một nhóm đông người tụ tập tại chỗ, ngăn đường đi của bọn họ. Tiếng người huyên náo, không biết đang tranh luận cái gì.

“Đi xem một chút, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Nhị chưởng quỹ phân phó nói.

Tên thuộc hạ đi rồi quay lại bẩm báo: “Chủ tử, Nhị chưởng quỹ, phía trước có cao thủ Vân tộc đang bắt mấy cấm kỵ nhất tộc, ngăn ở trên đường cái, bách tính rối rít ồn ào, muốn giết dư nghiệt cấm kỵ nhất tộc!”

“Dư nghiệt cấm kỵ nhất tộc?”. Phản ứng đầu tiên của Nhị chưởng quỹ chính là nhìn về phía Vân Khê, ánh mắt lộ ra mấy phần hả hê.

Vân Khê trong lòng căng thẳng, biết những người này nhất định là hướng tới nàng, nếu không thì sao sớm không tới, muộn không tới, hết lần này tới lần khác chọn thời điểm nàng muốn tham gia Thánh nữ tổng tuyển cử, lấy lý do dư nghiệt cấm kỵ nhất tộc tới xử trí đây?

Chợt nhớ tới lời khuyên đêm qua của Vân Mạch Thiên, chẳng lẽ chính vì biến cố hôm nay?

Bọn họ vì sao đều cho là nàng nhất định sẽ quản chuyện này? Chẳng lẽ nàng thì không thể lựa chọn bồi dưỡng đạo đức cá nhân, bản thân tìm đường đi vòng qua sao?

Trong lúc suy tư, phía trước có một đứa nhỏ,chạy đến hướng của nàng. Nhìn dáng vẻ cũng tầm sáu bảy tuổi, cùng bộ dạng nhỏ nhắn như Tiểu Mặc. Chỉ thấy quần áo hắn xốc xếch, sắc mặt bụi đất, cổ áo rách một lỗ to lộ ra xương vai gầy gò

Hắn chạy đến nửa đường, dưới chân vô ý, hung hăng té một cái.

Không phải không thừa nhận, thời điểm Vân Khê thấy như vậy, trong lòng nơi nào đó mềm mại bị đâm xuống. Nàng là mẫu thân, cho nên đối với đứa nhỏ luôn luôn có một phần tình cảm khó nói lên lời, mặc dù không phải là đứa nhỏ của mình, nàng cũng sẽ cảm động lây.

Nàng đi tới mấy bước, khom lưng đở đứa nhỏ dậy: “Té đau sao? Nhanh lên một chút.”

Bé trai ngẩng đầu nhìn nàng một cái, bất chấp tất cả, ôm chân nàng khóc lớn: “Cầu xin người cứu mẹ chái! Cầu xin người cứu mẹ cháu, bọn họ muốn giết chúng cháu, giết tất cả! Cháu thật sợ hãi! Ô ô.....”

“Đừng khóc, đừng khóc! Có ta ở đây, không ai dám đả thương cháu.”

Vân Khê vừa an ủi hắn, vừa ngẩng đầu nhìn đám người tụ tập xa xa, trong đó có mấy tên đang mặc xiêm y cao thủ Vân Huyễn điện, đang thâm ý nhìn phương hướng các nàng. Vân Khê nhất thời lĩnh hội, đây là cái bẫy do bọn hắn bố trí.

Bọn họ lại đẩy một đứa nhỏ tới chỗ nàng, lợi dụng sự đồng tình cùng thương hại của nàng, làm nàng phải nhúng tay chuyện này, bọn họ vì ngăn cản nàng tham gia Thánh nữ tổng tuyển cử, thật là không từ thủ đoạn nào.

Trong đám cao thủ, có một nữ nhân hô lớn: “Mọi người mau nhìn! Người này tên là Vân Khê, cũng là một trong số đám dư nghiệt cấm kỵ nhất tộc, dư nghiệt cấm kỵ nhất tộc cũng muốn tham gia Thánh nữ tổng tuyển cử, mọi người nói có đồng ý hay không?”

Cô gái khẽ vỗ động, bách tính chung quanh vây xem rối rít trừng mắt với Vân Khê, trong ánh mắt tràn đầy tức giận.

“Dư nghiệt cấm kỵ nhất tộc đều là ác ma giết người không chớp mắt. Bọn họ trở lại Vân tộc, chính là đến giết người báo thù, chúng ta muốn đem bọn họ hết thảy đều đuổi tận giết tuyệt, không thể để cho bọn họ nguy hại đến tộc nhân của chúng ta!”

“Mọi người còn nhớ rõ mười mấy năm trước, thân nhân của chúng ta phải chịu những chuyện gì không? Bọn họ đều là bị người của cấm kị nhất tộc sát hại!Chúng ta chẳng những phải giết dư nghiệt cấm kỵ nhất tộc, còn nuốt chửng huyết nhục của bọn hắn, đánh nát xương sống bọn hắn, bọn hắn chính là ác ma, là đại địch của Vân tộc chúng ta! Chúng ta tuyệt không làm cho bọn hắn vấy bẩn thần thánh Vân tộc chúng ta, càng không thể làm cho nàng phá hư Thánh nữ trang nghiêm cùng thuần khiết!”

“Giết hết dư nghiệt cấm kỵ nhất tộc, cùng bọn họ thề không lưỡng

lập!”

“Thề không lưỡng lập!”

Trong đám người liên tục có người quạt gió thổi lửa, đến cuối cùng tất cả dân chúng đều hưởng ứng khẩu hiệu của bọn họ, hô to”Thề không lưỡng lập”.

Tiếng hô dậy sấm, tuyên truyền cùng giác ngộ.

Ánh mắt phẫn nộ, không ngừng đâm bị thương da thịt người.

Vân Khê chân mày vắt lên, không khỏi thầm mắng hèn hạ. Những người này cố ý đem cấm kỵ nhất tộc yêu nghiệt hóa, khiến cho bách tính vốn là đối với cấm kỵ nhất tộc u mê, lập tức đón nhận giải thích của bọn họ. Lại không quản là thật hay giả, nhưng chuyện mười mấy năm trước phát sinh cũng là thật. Bọn họ từng đưa tiễn người nhà của bọn họ, đi chinh phạt dư nghiệt cấm kỵ nhất tộc. Nhưng lúc trở lại chỉ còn một nửa, đây là cấm kỵ nhất tộc tạo nghiệt, không tiếp tục nghi vấn.

“Chúng ta tuyệt không cho phép ác ma giết người không chớp mắt khinh nhờn Thánh nữ vị, cấm kỵ nhất tộc các người không có tư cách tham gia Thánh nữ tổng tuyển cử!”

“Đúng, cho dù nàng được tuyển Thánh nữ, chúng ta cũng sẽ không tôn kính nàng, chúng ta tuyệt không thừa nhận!”

“Mọi người ngăn cản nàng, không thể để cho nàng đi tham gia Thánh nữ tổng tuyển cử!”

Đám người giống như thủy triều hướng Vân Khê vọt tới, Vân Khê trong mắt loé hàn quang lạnh thấu xương, mơ hồ sát cơ quanh thân

thể nàng di động. Đó là một âm mưu, nhưng là nàng liền kẻ chủ mưu cũng không rõ ràng. Nàng trăm triệu không thể xuất thủ đối với bách tính, một khi xuất thủ, nàng sẽ bị định tội danh ác ma cấm kỵ nhất tộc giết người không chớp mắt, có muốn cũng không rửa sạch.

Nàng muốn đi, nhưng đứa nhỏ phía dưới gắt gao ôm lấy chân của nàng, làm cho nàng không cách nào thoát thân. Thân thể của hắn đang sợ đến mức phát run, tay nhỏ bé như kìm sắt bóp chặt chân của nàng. Nàng có thể đẩy hắn ra, hoặc là thi triển Na Di thuật rời đi, nhưng là phía trước bách tính như thủy triều dậy sóng sẽ đem đứa nhỏ nuốt hết. Bất kể đứa bé này đến cuối cùng có phải hay không phải hậu duệ cấm kỵ nhất tộc, hay là con cờ do đối phương cố ý bố trí, nàng cũng không lý do gì nhìn đứa nhỏ chịu chết

Nàng vẫn đang do dự, chần chờ, cho nên khi trăm ngàn dân chúng vọt tới, nàng không có tránh ra, nàng lựa chọn dùng thân thể của mình bảo vệ đứa nhỏ.

Quyền cước gia tăng trên người của nàng, Vân Khê ẩn nhẫn, vững vàng ôm lấy đứa nhỏ.

Chờ quá một lúc sau, nàng ôm đứa nhỏ, phi thân thoát khỏi vòng vây, vững vàng rơi xuống một nóc tửu lâu lớn, từ trên cao mắt nhìn xuống toàn thành.

Ánh mắt Vân Khê lạnh lẻo nhìn xuống mọi người trên đường cái, sắc mặt như trời đông tháng chạp giá rét cùng xơ xác tiêu điều, khí tức của nàng không ngừng gia tăng, khiến cho mọi người ở trên đường cái cảm nhận được cái rét thấu xương.

Trong nháy mắt,bách tính trên cả con đường phút chốc câm lặng, đưa mắt nhìn lên nàng, quên mất việc công khai lên án.

Trong đám người, có mấy cao thủ Huyễn điện mừng thầm mà cười.

Vân Khê, hiện tại dân chúng toàn thành cũng muốn ngăn cản ngươi, xem ngươi còn có thể nhẫn bao lâu? Một khi ngươi phát uy giết người, ngươi cứ ngồi chờ cái danh ác ma cấm kỵ nhất tộc giết người không chớp mắt chụp xuống đầu đi. Cho dù ngươi không phát uy giết người, có cái nhục như ngày hôm nay, ngươi cũng không có tư cách được tuyển Thánh nữ. Không chiếm được ủng hộ của dân chúng Vân tộc, Thánh nữ căn bản không có uy tín để nói.

Trong đám người, cũng có đám người Vân Trung Thiên, Vân Dương xen lẫn trong trong đó, Vân Trung Thiên lo lắng nhìn Vân Khê, thương nàng giờ phút này chịu ủy khuất, cũng lo lắng nàng nhất thời tức giận, làm ra chuyện không đúng, đại khai sát giới.

“Khê Nhi, muội cố gắng nhẫn nhịn, chuyện rất nhanh sẽ có chuyển biến.” Vân Trung Thiên tâm đau nhìn muội muội, nếu không phải bọn họ có hậu chiêu, hắn tuyệt không nguyện ý nhìn muội muội lần này bị khuất nhục.

“Người đâu? Làm sao còn không có đưa tới?” Lần đầu tiên, Vân Trung Thiên rống to chất vấn Vân Dương.

Vân Dương hơi kinh hãi, hắn hay là lần đầu thấy công tử phát hỏa, mất đi lãnh tĩnh cùng lý trí ngày thường. Hắn kiềm chế tâm, hiểu tâm tình công tử giờ phút này, hắn cẩn thận cúi đầu nói: “Công tử đừng nóng vội, tiểu thư vừa xuất hiện, bọn họ sẽ đưa người đến. Có thể có chút việc trì hoãn, thuộc hạ đi xem một chút.”

“Còn không mau đi?” Vân Trung Thiên nhắm mắt, cố gắng thu liễm tâm tình của mình, khi hắn lần nữa ngửa đầu, nhìn về phía Vân Khê, trong mắt của hắn một mảnh ôn nhu cùng thương yêu.

Khê Nhi, muội kiên trì một chút! Ca ca tuyệt sẽ không để một mình muội gánh chịu tất cả!

Lúc đám dân chúng phóng tới hết sức, Nhị chưởng quỹ hộ tống Hách Liên Tử Phong tránh né đến bên đường, bọn họ thờ ơ lạnh nhạt, cũng không có ý tứ muốn nhúng tay.

Vân Khê đứng ở chỗ cao, mắt nhìn xuống vẻ mặt mọi người bên dưới, nàng nhìn đến đám cao thủ Vân Huyễn điện có chút hả hê, mong đợi thấy sắc mặt nàng bị bêu xấu,cũng nhìn thấy ca ca ở trong đám người ánh mắt ôn nhu cần thần, lòng của nàng lạnh ấm không ngừng biến ảo.

Lần thứ hai hướng huynh trưởng nhìn lại,tâm Vân Khê hoàn toàn bình tĩnh lại.

Cao thủ Vân Huyễn điện càng muốn xem nàng động thủ, nàng hết lần này tới lần khác không để cho bọn họ như ý!

Nàng ngồi chồm hổm đang ở trước gót chân bé trai, không coi ai ra gì theo sát bé trai bắt chuyện: “Tiểu đệ đệ, lúc trước cháu có biết ta là ai không?”

Bé trai chùi chùi nước mắt, lắc đầu.

“Vậy cháu nói cho ta biết, là ai bảo cháu chạy đến tìm ta? Mới vừa rồi trên đường cái nhiều người như vậy, vì sao cháu lại chạy tới ôm lấy chân của ta?” Vân Khê cười ôn hòa, dư quang quét về phía đám người, nàng tinh tường nhận thấy đám cao thủ Vân Huyễn điện bắt đầu lộ ra thần sắc khác thường. Bọn họ có lẽ sẽ không nghĩ tới, nàng có thể làm trò trước mặt dân chúng, cùng bé trai đối chứng đi?

Bách tính nghe câu hỏi của nàng từ từ bình tĩnh, trở lại suy tư. Đúng

vậy a, đứa nhỏ này nếu không nhận ra Vân Khê, mới vừa rồi nhiều người như vậy, vì sao đứa nhỏ này trùng hợp chạy tới chỗ Vân Khê, mà không phải là người khác đây?

Bé trai sợ hãi hướng đám người liếc một cái, cúi đầu, không dám nói lời nào.

Vân Khê đã lòng dạ biết rõ, tiếp tục dùng giọng nói ôn hòa , hướng dẫn từng bước: “Cháu đừng sợ, ta đã đồng ý bảo vệ cháu, nhất định nói được làm được, cháu tin tưởng ta được không?”

Bé trai cắn môi dưới, len lén ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt hàm chứa nước mắt chớp chớp. Hắn suy tư chốc lát, rốt cục gật đầu, nhỏ giọng nói: “Cháu tin tưởng a di! Mới vừa rồi a di đã cứu cháu.”

Bé trai tuổi mặc dù còn nhỏ, nhưng cũng biết phân biệt trắng đen. Vừa rồi hắn rõ ràng đã được nàng bảo vệ, vững vàng che vào trong ngực, cả người chịu quyền cước. Hắn cảm động, cũng cảm kích.

Vân Khê cười một tiếng, đáy mắt tràn ra ánh sáng nhu hòa, sờ sờ đầu của hắn, ôn nhu nói: “Cháu có thể tin tưởng ta, ta sẽ bảo vệ cháu. Hiện tại, cháu can đảm nói cho ta biết, mới vừa rồi rốt cuộc là người nào sai sử cháu, để cháu chạy đến tìm ta?”

Bé trai nháy mắt mấy cái, quay đầu lại, nhìn về phía cao thủ Vân Huyễn điện. Nhìn theo ánh mắt của bé trai,mọi người tại chỗ cũng theo đem tầm mắt chuyển hướng tới đám cao thủ Vân Huyễn điện

Trên mặt đám cao thủ Vân Huyễn điện rối rít nổi lên chột dạ. Một nữ tử cầm đầu, rút kiếm chỉ hướng nữ tử bị nhốt ở lồng sắt, bắn về phía bé trai ánh mắt tràn đầy nguy hiểm, nàng xích thanh nói: “Tất cả mọi người đừng tin lời của hắn… cấm kỵ nhất tộc từ xưa tới nay chính là đại địch Vân tộc chúng ta. Phàm là người Vân tộc,đều phải giết dư

nghiệt! Phía lồng sắt là dư nghiệt cấm kỵ nhất tộc, đáng chết! Vân Khê cũng là dư nghiệt cấm kỵ nhất tộc, cũng nên giết!”

Bị nhốt trong lồng sắt, nữ tử bị kiếm chỉ hướng phía trước cái lồng, leo lên trước lồng sắt, hướng bé trai trên mái hiên hô lớn: “Tùng Tùng, đừng quên mẫu thân đã dạy con, làm người nhất định phải thành thực thủ tín, không thể nói dối! Mẫu thân không thích đứa nhỏ nói dối! Đem hết thảy những điều con biết nói ra, để cho tất cả mọi người biết đến tột cùng ai mới là ác ma!”

Vành mắt bé trai nóng lên, khóc lớn một tiếng: “Nương! Tùng Tùng là đứa bé ngoan, Tùng Tùng sẽ không nói dối!”

Hắn tay nhỏ bé kiên định địa chỉ hướng nữ tử giơ kiếm, cao giọng lên án: “Là nàng! Là nàng bảo cháu chạy đến chỗ ngài! Nàng nói nếu cháu không làm theo lời nàng, nàng sẽ giết mẹ cháu. Nàng đưa cho cháu một cái chủy thủ, bào cháu tìm cơ hội đâm ngài, nếu cháu làm được, nàng sẽ tha cho mẹ cháu và tộc nhân của cháu…”

Bịch!

Một cái chủy thủ từ trong tay áo hắn rơi xuống, từ mái hiên cắm xuống mặt đất, thanh âm khanh thương có lực.

Đây là bằng chứng!

Một thanh thuỷ thủ điêu khắc con dấu của Vân Huyễn điện, nói rõ hết thảy.

Thử hỏi một đứa nhỏ dư nghiệt cấm kỵ chi tộc, làm sao có một thanh thuỷ thủ vẽ con dấu của Vân Huyễn điện?

Cho dù đứa nhỏ này là dư nghiệt cấm kỵ chi tộc, mà dù sao cũng là

một đứa nhỏ, lời đứa nhỏ nói… có đôi khi so sánh với lời người trưởng thành càng làm người ta thêm tin tưởng.

Ánh mắt hoài nghi của bách tính nhất tề hướng về phía nữ tử cầm kiếm, nếu như ánh mắt có lực sát thương, trên người nử tử kia chắc đã thành tổ ong

“Hắn, hắn nói nhảm! Hắn nhất định là bị Vân Khê đầu độc, cho nên mới hồ ngôn loạn ngữ, chủy thủ, chủy thủ nhất định cũng là Vân Khê cho!”

Theo lời nử tử kia mà nói…, chẳng những không có tiêu trừ lòng nghi ngờ của dân chúng, ngược lại thành giấu đầu hở đuôi, càng làm người ta thêm hiểu lầm.

Lúc này, một người trong đám người đứng ra nhặt chủy thủ trên mặt đất lên, đi tới trước mặt nử tử kia chất vấn: “Ngươi nói chủy thủ này là của Vân Khê? Vì sao phía trên thanh chủy thủ điêu khắc con dấu của Vân Huyễn điện chúng ta? Chẳng lẽ nàng đã sớm dự liệu được mình sẽ bị oan khuất, cho nên trước chuẩn bị đạo cụ giá họa Vân Huyễn điện?”

“Thịnh công tử, ta, ta không biết, dù sao không phải là ta sai sử.” Ánh mắt nử tử né tránh, hai gò má đỏ ửng nổi lên vẻ mất tự nhiên, không dám nhìn thẳng Vân Trung Thịnh.

“Không phải là ngươi sai sử? Chẳng lẽ là đứa nhỏ đang nói láo?” Vân Trung Thịnh từng bước ép sát, ánh mắt ngoan lệ, “Hắn vì sao không nói là người khác sai sử, hết lần này tới lần khác chỉ ngươi, xác nhận ngươi?”

“Ta, ta thật không biết!” Thanh âm nử tử bắt đầu lay động, rối loạn.

Bách tính môn rất nhanh nhận ra Vân Trung Thịnh. Danh tiếng Vân Trung Thịnh ở trong dân chúng không tệ, giờ phút này mọi người nhìn đến hắn, rối rít ở bên cạnh hắn úng hộ.

“Thịnh công tử, bọn hắn bây giờ đều nói có lý, hay là ngài tới phân xử đi, chúng ta đều tin tưởng ngươi!”

“Thịnh công tử, chúng ta tin tưởng ngài!”

Vân Trung Thịnh quét một vòng, nhàn nhạt mà cười, trong tươi cười ẩn dấu vẻ sầu não cùng thâm trầm mà mọi người không hiểu. Hắn giơ tay, ý bảo mọi người an tĩnh lại, ấm giọng nói: “Tất cả mọi người an tĩnh, chuyện này ta sẽ điều tra rõ ràng.”

Vân Khê vừa an ủi bé trai, vừa nhìn về phía Vân Trung Thịnh, hắn lúc này đứng ra, rõ ràng chính là tới giúp nàng. Phụ thân của hắn chết thảm trong tay mẫu thân hắn, hắn là thật quyết định muốn cùng mẫu thân hắn quyết liệt sao?

Nữ tử kia thấy Vân Trung Thịnh đứng ra điều đình, không khỏi nóng nảy, tiến tới bên cạnh Vân Trung Thịnh, hạ thấp thanh âm nói: “Thịnh công tử, chuyện này chính là Hồng Liên đại nhân phân phó chúng ta làm như vậy, sau lưng Hồng Liên đại nhân còn có cung chủ ủng hộ. Chuyện này liên lụy cực kỳ rộng lớn, ngài không cần lo lắng.”

Vân Trung Thịnh nghe được hai chữ “Cung chủ”, trong lồng ngực tồn tại một ngụm hờn dỗi, nhất thời dâng lên, hắn trợn mắt nhìn, cất giọng đem lời của nàng lập lại một lần, để ở tất cả mọi người nghe được rõ ràng.

“Chư vị, nàng mới vừa nói cho ta biết, chuyện này là Hồng Liên đại nhân phân phó bọn họ làm như vậy, sau lưng Hồng Liên đại nhân còn có cung chủ ủng hộ. Nàng lấy Hồng Liên đại nhân cùng cung

chủ tới uy hiếp ta, để cho ta không lo chuyện này, các ngươi nói, ta rốt cuộc là nghe nàng, hay là tiếp tục chủ trì công nghĩa?”

“Thịnh công tử, ngươi ——” cô gái cả kinh, không ngờ đến hắn sẽ đem chuyện bí mật như thế truyền tin. Như thế không phải nghiểm nhiên công khai chuyện cung chủ thiết kế hãm hại Vân Khê, muốn ngăn cản nàng tham gia Thánh nữ tổng tuyển cử sao?

Ở trong suy nghĩ của dân chúng, thân phận cùng địa vị của cung chủ, cho tới bây giờ cũng là cao nhất. Bọn họ làm sao có thể tiếp nhận cung chủ như thế giả nhân giả nghĩa?

“Cái gì? Cung chủ cũng tham dự chuyện này? Làm sao có thể?”

“Lợi dụng một đứa nhỏ đi hành thích, bực này hèn hạ!”

“Không nghĩ tới người Vân Huyễn điện hèn hạ vô sỉ như thế, vì đạt được mục đích, liền ngay cả một cái đứa nhỏ cũng có thể lợi dụng.....”

“Thất vọng a, Vân tộc chúng ta rốt cuộc là tại sao?”

“.....”

Âm thanh nghị luận như một loại ôn dịch truyền bá rất nhanh, từ đầu đường vẫn truyền tới cuối phố, lại từ cuối phố truyền tới đường cái lân cận. Không tới chốc lát, phân nửa dân chúng Vân Thành đều biết nơi này đã phát sanh chuyện gì.

Vân Trung Thịnh lạnh lùng cười một tiếng: “Làm sao?Các ngươi dám làm, còn sợ ta nói sao? Chuyện hôm nay, Bổn công tử quyết định rồi!”

Hắn quay đầu, nhìn về phía Vân Khê đứng trên mái hiên nói: “Vân Khê cô nương, các ngươi xuống đây đi! Bổn công tử cũng muốn xem một chút, ai dám thương tổn các ngươi?”

Ánh mắt Vân Khê cùng hắn giao nhau, cánh tay ôm lấy bé trai, phi thân rời mái hiên, nhẹ nhàng rơi xuống đất, rơi xuống bên cạnh hắn.

Bé trai hai chân vừa chạm đất, khóc lóc chạy đến hướng mẫu thân của mình, gục đầu vào lồng sắt, tay nhỏ bé nắm tay của mẫu thân: “Nương, Tùng Tùng không có nói láo, Tùng Tùng cũng không lấy chủy thủ đâm người, ô ô.....”

“Tùng Tùng ngoan, Tùng Tùng là hảo đứa nhỏ của mẫu thân. Đừng khóc, chúng ta đừng khóc.”

Hai mẹ con cách lồng sắt ôm nhau, một màn cảm động, khiến mọi người động dung.

Nếu một đôi mẫu tử như vậy, cũng bị gọi là ác ma giết người không chớp mắt, như vậy cõi đời này còn có mấy người không phải là ác ma giết người không chớp mắt?

Lúc trước lời cao thủ Vân Huyễn điện kích động bắt đầu mâu thuẫn, ở trong suy nghĩ của dân chúng nghi ngờ càng lúc càng lớn.

Vân Khê từ trên người hai mẹ con thu hồi tầm mắt, ánh mắt sắc bén nhìn về phía nữ tử cầm kiếm, ánh mắt trong nháy mắt sắc bén: “Là cung chủ cùng Hồng Liên đại nhân phái các ngươi tới?”

Cô gái lúc này trì hoãn, lắc đầu phủ nhận: “Không phải! Là chúng ta tự mình thống hận dư nghiệt cấm kỵ nhất tộc, cho nên muốn xử tử thứ dư nghiệt các ngươi!”

Nàng phải mau sớm gột sạch thanh danh của sư phụ của mình cùng thân phận cung chủ, nếu không sau khi trở về, nàng không cách nào đối mặt với sư phụ cùng cung chủ.

“Ngươi muốn xử tử ta? Ngươi cảm thấy ngươi có cái này khả năng sao?” Vân Khê cố ý giảm thấp nửa câu sau, dùng âm thanh chỉ có hai người các nàng có thể nghe được.

Cô gái hừ lạnh một tiếng, bị chọc giận, trường kiếm trong tay nàng còn chưa buông, nhắm thẳng vào trước ngực Vân Khê: “Ngươi nhìn ta có hay không có khả năng giết ngươi?”

“Ngươi nghĩ so kiếm với ta?” Vân Khê khẽ phác thần, đáy mắt tràn bốn phía, quỷ thần khó lường.

“Không sai! Ta muốn so kiếm, mau rút kiếm của ngươi ra! Ta muốn công bình so kiếm, ta không muốn người ta nói ta chiếm tiện nghi của ngươi!” Nữ tử kia đối với lai lịch Vân Khê hiểu biết có hạn, nàng giờ phút này chỉ muốn trước mặt dân chúng hung hăng đánh bại Vân Khê, đòi lại mặt mũi.

“Ta xem, hay là không nên so đi, ta không phải không thừa nhận.....” Vân Khê thật tình nghiêm túc nói, “Ta không bằng ngươi, ta thật không bằng ngươi.....”

Nàng thở dốc một hơi, thương tiếc thở dài nói: “Ngươi ti tiện hơn ta! Ngươi thật sự ti tiện hơn ta! Không cần so sánh, mọi người đều thấy được!”

Quyển 5 - Chương 151: Một mũi tên trúng ba con chim

Edit: Thùy Dương

Beta: Tiểu Mộng

“Xì! Ha ha..”

“Ha ha!”

“Ha ha!”

Tiếng chê cười vang lên liên tục, nối tiếp nhau.

Thật là xấu xa, so kiếm cũng bị nàng nói thành ti tiện!

Nữ tử cầm kiếm kịp phản ứng, mặt đỏ tới mang tai, nàng giơ kiếm đâm về phía Vân Khê: “Ngươi dám đùa bỡn ta? Ngươi làm hại sư phụ ta Hồng Liên đại nhân cùng Cung chủ bị hủy dung, hôm nay ta sẽ báo thù thay bọn họ!”

“Hủy dung? A, thì ra là Hồng Liên đại nhân cùng Cung chủ khuôn mặt đã bị hủy!” Vân Khê vừa linh hoạt tránh né kiếm chiêu nàng đâm tới, vừa cố ý lên tiếng thở dài, một bộ dáng bừng tỉnh đại ngộ. Tin tức kia đúng là khiến cho nàng không ngờ tới, nàng bán hai lọ mỹ nhân lộ cho nữ đệ tử của Hồng Liên, vốn định một mũi tên hạ hai con chim, dạy dỗ cho hai thầy trò một chút, không ngờ lần này lại là một mũi tên trúng ba con chim, khiến cho Cung chủ cũng cùng bị hủy dung.

Ha, trong lòng liền vô cùng vui vẻ!

Đám người vây xem nghe thấy tin tức như thế, cực kì giật mình.

Cung chủ của bọn họ bị hủy dung? Chuyện gì xảy ra thế này?

Nữ tử ngớ ra, nàng lại không cẩn thận tiết lộ bí mật này ra. Bây giờ thì nguy rồi, nếu để cho cung chủ và sư phụ biết được là nàng đã thông báo tin tức bọn họ bị hủy dung cho dân chúng trong thành, bọn họ có thể tha cho nàng sao? Nữ nhân đều coi trọng nhất là nhan sắc.

Không đợi nàng bắt đầu bối rối lo sợ, nơi bí ẩn góc đường, Hồng Liên vẫn ẩn núp theo dõi nghe vậy, nhất thời thẹn quá thành giận. Sa mỏng che phía trước gương mặt, bị nàng thổi trúng từng đợt dồn dập phập phồng, biểu hiện ra sự tức giận của nàng.

Lúc này, lại nghe được Vân Khê cao giọng la hét: “Khó trách thời gian dài như vậy không nhìn thấy Hồng Liên đại nhân, thì ra là nàng không có mặt mũi gặp người khác…… Chậc chậc, thật là đáng thương a, một bộ dáng thật xinh đẹp mà lại bị hủy mất……”

Đáy lòng tức giận căng như dây cung, sau khi nghe lời nói của nàng, liền hoàn toàn đứt đoạn.

Hồng Liên đại nhân cũng bất chấp sứ mạng cùng thân phận của mình, nổi giận đùng đùng rút kiếm muốn chém giết đi ra ngoài: “Vân Khê, tất cả đều là việc tốt của ngươi, là ngươi hại ta! Ngươi lại còn dám ở đây tung tin đồn, khiến ta bị chê cười? Hôm nay ta muốn thay Vân tộc trừ đi dư nghiệt cấm kỵ tộc là ngươi!”

Hồng Liên này vừa ra tay đã là xuất ra sử dụng mười thành huyền lực, lao nhanh về phía trước, sát khí quét ngang cả con đường rộng lớn.

Đám người ầm ầm tản ra, tạo ra một vòng tròn đủ cho một trăm người đánh nhau.

Trong vòng chiến, Vân Trung Thịnh vẫn đứng ở bên cạnh Vân Khê giờ đã lui lại một bước; nữ đệ tử của Hồng Liên thấy sư phụ ra mặt, vội vàng tự động tránh sang một bên; còn có mấy tên phạm nhân bị nhốt ở trong lồng sắt cùng vững vàng ôm bé trai trong lồng sắt……

Con mắt Vân Khê căng thẳng, huyền khí bên trong thân thể từ từ vận chuyển điều động đến vận sức chờ phát động, nhưng nháy mắt khi sắp bộc phát, nàng lại thay đổi chủ ý.

Vừa rồi nàng vẫn ẩn nhẫn không động thủ, vì là tránh cho tộc nhân Vân tộc khỏi hiểu lầm cấm kỵ nhất tộc, để lại cho bọn họ ấn tượng thích giết chóc, hiện tại nàng cũng không thể động thủ, nàng vẫn cần nhẫn nại.

Nàng có thể bộ lộ tài năng, đại chiến một trận với Hồng Liên đại chiến, nhưng còn tộc nhân cấm kỵ nhất tộc thì sao? Chẳng lẽ lại không để ý đến bọn họ sao? Trong bọn họ còn có phụ nữ và trẻ em, bọn họ vô tội……

Vân Khê quyết định thật nhanh, dưới chân liên tục rút lui, lộ ra thần sắc kinh hoàng, giọng nói vẫn bất ti bất kháng: “Hồng Liên đại nhân, ngươi đừng vội ngậm máu phun người! Ngươi bị hủy dung đâu có liên quan gì tới ta? Chẳng lẽ ta bắt buộc ngươi mua mỹ nhân lộ của ta sao?”

Nàng vừa lui, vừa tính toán tốc độ và cường độ của đối phương, Hồng Liên gần một bước, nàng liền lùi nửa bước, hai người trước sau vẫn duy trì khoảng cách nửa bước. Như vậy, nhìn nàng giống như khó khăn lắm mới thoát được nhưng thực ra đã được định

trước, tiến lùi có độ.

Vân Trung Thịnh ngây người ở chỗ cũ, giúp cũng không được không giúp cũng không xong, hắn mơ hồ, Vân Khê muốn làm cái gì vậy.

Bởi vì, hắn hiểu rõ Vân Khê, nàng sẽ không thể nào kinh hoàng mới đúng, Hồng Liên đại nhân đúng là lợi hại, nhưng Vân Khê cũng không kém, hơn nữa nàng còn có đông đảo thú sủng hộ thân, không đến nỗi một phát chiến liền chạy trối chết.

Trừ phi, nàng có ý định khác.

Vân Trung Thiên thấy rõ ràng, muội muội ngoài mặt nhìn như trốn chạy kinh hoàng, kì thực tiến lùi có độ, phân tấc tính toán vừa đúng cho nên hắn cũng không lo lắng một chút nào.

“Ngươi rõ ràng là ghen tỵ với dung nhan của ta, lợi dụng chuyện công làm việc tư muốn nhân cơ hội tước đoạt cơ hội tham gia Thánh nữ tổng tuyển cử của ta, ngươi quá hèn hạ! Quá vô sỉ!” Vân Khê lòng đầy căm phẫn, mãnh liệt lên án, thật giống như Hồng Liên đã làm ra chuyện thương thiên hại lý.

Vân Trung Thịnh khóe miệng co rúm, đáy lòng bắt đầu mặc niệm cho Hồng Liên, đắc tội ai cũng không nên đắc tội Vân Khê, người ta cho tới bây giờ cũng đâu có suy nghĩ theo lẽ thường.

Vân Trung Thiên cong môi cười nhạt, mâu quang rung động, thật là khả ái, hắn biết muội muội sẽ không bao giờ chịu thiệt.

Hồng Liên giận đến đỏ bừng mặt, trong việc này nàng là người bị hại nhưng lại bị nói thành hèn hạ vô sỉ, nàng ta đổi trắng thay đen, khiến cho nàng trở thành kẻ sai. Cõi đời này có còn thiên lý hay không?

Hồng Liên đại nhân tức giận ngửa mặt lên trời gầm thét, kiếm khí càng lớn càng mạnh mẽ, ngưng tụ thành nước xoáy, ngưng kết thành kiếm khí như bay xoáy thành tấm chắn, lấy thế sét đánh lôi đình, đánh tới hướng Vân Khê.

Một kích kia, Hồng Liên đại nhân sử dụng đánh ra lực đạo hết sức, toàn lực ứng phó!

Kiếm thuẫn uy lực, có thể đủ phá hủy nửa con đường cái, cũng có thể có thể gây tổn thương tới những dân chúng khác trên đường…… Mà nàng, đã đành phải vậy.

Vô luận là thù riêng, hay là đại nghiệp Vân tộc, bọn nàng đều muốn trừ đi Vân Khê, không thể để nàng đi trước Vân Huyễn điện tham gia Thánh nữ tổng tuyển cử.

“Vân Khê, ngươi đi chết đi!”

Tóc đen tùy ý vũ động, Vân Khê tâm thần căng thẳng, biết lần này là tránh không khỏi, nàng phải xuất thủ phản kích.

“Tiểu Cửu! Ngăn trở nàng!”

Cửu Vĩ Hồ huyễn thú vô thanh vô thức hiện ra trong tầm mắt mọi người, chín cái đuôi từ một sải tay trải ra đến ba sải tay dài, đuôi hồ ly hai bên quấn giao, vắt thành một khối, như trường mâu sắc bén nhất thế gian, đánh về phía tấm chắn trung tâm!

Ở trong tầm mắt mọi người, đầu tiên là thấy một con Cửu Vĩ Hồ huyễn thú uy vũ khí phách xuất hiện giữa không trung, trong nháy mắt, nhìn qua chính là một thanh trường mâu màu trắng, sức mạnh vô địch, hung hãn cùng kiếm thuẫn va chạm.

Oanh!

Trong lúc nhất thời, trời đất rung chuyển, kiếm khí tứ tán.

Không phân rõ rốt cuộc ai thắng ai thua, trước mắt là kiếm khí bay múa hỗn độn, mọi người chung quanh thối lui. Dân chúng tránh né không kịp, bị kiếm khí hung hăng quét làm bị thương.

Trong hỗn loạn, Vân Khê tay phải run lên, nhẹ nhàng xuất ra Kinh Hồng kiếm. Hồng Liên đại nhân vừa xuất hiện, Kinh Hồng kiếm trong tay nàng cũng đã bắt đầu hy vọng xuất ra, giờ phút này vừa được Vân Khê xá lệnh, nó bay rất nhanh xông ra ngoài, mũi kiếm lắc lư hai phía, lén lén lút lút.

Để tiện cho Kinh Hồng kiếm âm thầm làm chuyện xấu, Vân Khê rút kiếm, tạo ra kiếm khí nước xoáy biến đổi, để cho người ngoài hoàn mất phương hướng, thấy không rõ tình hình chiến đấu đến tột cùng như thế nào.

Trong hỗn loạn, giọng nói hoảng hốt của Vân Khê vẫn y nguyên ở trên đường cái vô ích phiêu đãng: “Hồng Liên đại nhân, ngươi thật nham hiểm! Ngươi muốn đuổi tận giết tuyệt sao? Ta cho ngươi biết, ta không sợ ngươi!”

“Kẻ sĩ có thể chết chứ không chịu nhục, ta Vân Khê chính là hậu duệ Vân tộc, trên người chảy xuôi dòng máu tổ tiên Vân tộc cao quý của chúng ta, vĩnh viễn không chịu cúi đầu. Ngươi đừng mơ tưởng dùng thủ đoạn ti tiện như thế tới bức bách ta khuất phục……”

“Ta Vân Khê sinh là Vân tộc người, chết là ma Vân tộc!”

“Không nghĩ tới ta Vân Khê cả đời anh danh, hôm nay lại sẽ chết trong tay một kẻ hèn hạ vô sỉ, lấy việc công làm việc tư, trong tay một

nữ nhân ghen tị thâm độc, ta chết thực oan a……” *(TM: đại đại vô sỉ a~~~ *lắc lắc đầu*)*

Nghe Vân Khê từng tiếng kêu oan cùng tuyên cáo, mọi người chỉ lo nàng chạy không được, trong lòng không khỏi sinh ra thương hại cùng đồng tình, đối với “Đuổi tận giết tuyệt” Hồng Liên đại nhân, bọn họ càng thêm chán ghét.

Quá hung tàn rồi! Đáng tiếc cho một cô gái còn trẻ như vậy.

Ai nói dư nghiệt cấm kỵ nhất tộc giết người không chớp mắt? Bây giờ nhìn lại, tình huống trái lại đảo ngược rồi, trước tiên là có đồ đệ Hồng Liên đại nhân lợi dụng hài tử làm điều ác, bây giờ lại tiếp tục Hồng Liên đại nhân thích giết chóc, rốt cuộc ai mới là ác ma giết người không chớp mắt, đã thấy rõ ràng.

Vân Trung Thịnh nhìn thấy Vân Khê triệu hồi ra Cửu Vĩ Hồ huyễn thú, hắn kết luận Vân Khê đã thắng thế rồi, hắn thừa dịp loạn cầm kiếm bổ tới lồng sắt, đem người trong lồng sắt đưa ra ngoài.

Cao thủ Vân Huyễn điện phát hiện ra, rối rít đi trước ngăn cản, lúc này, trong đám người chẳng biết lúc nào xuất hiện một đội ngũ cao thủ, một nửa người ngăn cản bọn hắn, một nửa người hiệp trợ Vân Trung Thịnh cứu phạm nhân ra.

Đây hết thảy đều phát sinh quá đột ngột quá nhanh, che dấu bên trong kiếm khí hỗn độn, dân chúng đều như nhau căn bản không phát hiện được, có thể nhận thấy được cũng chỉ có những cao thủ đứng đầu.

Vân Khê cùng Hồng Liên vẫn còn tiếp tục ở giữa chiến đấu, đột nhiên có cao thủ tiến vào cùng cao thủ Vân Huyễn điện ở giữa chiến đấu, khí thế hừng hực, cả con đường cái lâm vào trong mông lung hỗn

chiến.

Đoàn người Hách Liên Tử Phong và Nhị chưởng quỹ rời xa vòng chiến, đứng ở chỗ cao nhất của con đường cái, từ trên xuống dưới cúi nhìn con đường, hết thảy đều thu hết vào mắt.

“Chủ tử, Vân Khê xuất ra thanh kiếm kia có phần kỳ lạ, thuộc hạ cảm giác phẩm chất cùng uy lực của nó có lẽ còn thượng đẳng hơn so với thượng cổ bảo kiếm.” Nhị chưởng quỹ hư nhãn phán đoán nói, “Người xem, nó tựa hồ là đang cắn nuốt bảo kiếm trong tay Hồng Liên.”

Hắn hít vào một ngụm lãnh khí, thở dài nói: “Một thanh bảo kiếm có thể cắn nuốt kiếm khí, nói rõ nó nhất định có Kiếm Linh, là một vật còn sống. Nếu bỏ thêm tâm tư, khiến nó cắn nuốt tất cả thần binh lợi khí trong thiên hạ, như vậy nó chắc chắn trở thành thần binh sắc bén nhất trên đời!”

Ánh mắt của hắn thiêu đốt phát sáng, toàn thân nhiệt huyết sôi trào, nếu hắn có thể có thanh kiếm này, hắn bằng lòng đánh đổi bất cứ thứ gì.

“Đúng là không tầm thường!” Hách Liên Tử Phong trong tròng mắt thâm sâu đọng lại một vòng nước xoáy lạnh như băng, hắn suy nghĩ sâu xa miên man, “Hôm qua trong bảo khố phát sinh chuyện quỷ dị, nói vậy chính là do thanh kiếm này gây nên. Chờ qua hôm nay, bổn tọa nhất định phải đem mang nó tới, nghiên cứu cẩn thận một chút.”

Ngọn lửa trong đáy mắt Nhị chưởng quỹ nháy mắt bị dập tắt, hắn thu lại tâm trạng, thu hồi tất cả tham niệm, khôi phục bổn phận của hắn. Hắn làm sao quên mất, hiện nay chủ tử trở lại, bất kể hắn trước đây ở Thịnh Bảo trai nở mày nở mặt như thế nào, hiện tại cũng chỉ có thể an phận đảm nhận tốt chức trách của một kẻ thuộc hạ.

Có đôi khi, vô cùng hùng tâm bừng bừng, không an phận giữ mình, ngược lại sẽ mất mạng nhanh hơn.

“Chủ tử muốn nhận được nó, đây còn không phải là chuyện dễ dàng? Nhìn kiếm uy lực, hẳn là mới khai quật không lâu,hết sức dễ dàng bị thuần phục.”

Hách Liên Tử Phong không có bất kỳ đáp lại, chỉ bình tĩnh nhìn xuống tình hình chiến đấu dưới kia, không có bất kỳ tham lam. Đối với cao thủ như hắn mà nói, bất kỳ binh khí nào cũng không có quá lớn lực hấp dẫn đối với hắn, bất quá Kiếm Linh kia, cũng có thể tìm cách nghiên cứu một chút.

Quyển 5 - Chương 152: Thánh nữ tổng tuyển cử

Trong vòng chiến, Hồng Liên đại nhân giận dữ, nàng vừa ứng phó với huyễn thú Cửu Vĩ Hồ hung mãnh công kích, vừa ứng phó Kinh Hồng kiếm lén lút đánh lén, nàng khổ không thể tả.

Thực lực của Cửu Vĩ Hồ huyễn thú, cực kì vượt ra ngoài suy đoán của nàng, kiếm thuẫn tại thời điểm va chạm lực, hoàn toàn vỡ vụn phát tán.

Kiếm khí một khi tan rã, trong cơ thể nàng huyền khí bị cắn trả, nội tức toàn thân tán loạn.

Còn có Kinh Hồng kiếm vụng trộm đánh lén, đem bảo kiếm trong tay nàng một lát bị cắn nuốt nửa đoạn, một lát lại bị cắn nuốt nửa đoạn, không đến trong chốc lát, bảo kiếm trong tay nàng chỉ còn lại liễu một thanh không có thanh kiếm cùng mũi kiếm, xác thực mà nói, kia căn bản là một cái chuôi kiếm!

Có thể nói, từ lúc Cửu Vĩ Hồ huyễn thú xuất hiện, bắt đầu ngăn cản kiếm thuẫn của nàng, nàng vẫn đang ở thế hạ phong.

Nhưng hết lần này tới lần khác chủ nhân của Cửu Vĩ Hồ huyễn thú cùng Kinh Hồng kiếm -Vân Khê cực kì vô sỉ, nàng rõ ràng chiếm thượng phong, lại còn ở bên kia muốn chết thực sự hết sức hô cái gì mà: “Hồng Liên đại nhân, ngươi thật nham hiểm! Ngươi nghĩ đuổi tận giết tuyệt sao?”, “Sĩ khả sát bất khả nhục!”, “Ta chết thật oan a!”……

Trời, cõi đời này còn có người so sánh với nàng vô sỉ hơn sao?

Liệt tổ liệt tông Vân tộc ở trên cao, nếu các người trên trời có linh, xin mời các người nhanh lên lộ vẻ hiển linh, đem yêu nữ này đi đi!

Ta van cầu các ngươi!

Hồng Liên đại nhân vừa tức vừa giận, nàng cũng không thể vì làm sáng tỏ sự thật, cũng học bộ dạng của Vân Khê, hô to "Sĩ khả sát bất khả nhục!", "Ta chết được oan a!" Những điều như vậy nói được sao? Đánh chết nàng, cũng sẽ không la lên như vậy, quá mất mặt!

Nhưng là không làm sáng tỏ sự thật có thể làm sao bây giờ? Muốn đánh mà không đánh lại, muốn mắng nàng cũng không biết nên mở miệng mắng từ đâu, Vân Khê người này thật sự là mắng không đủ!

Không còn cách nào, chỉ có kiên trì, liều chết đánh một trận!

"Vân Khê, ngươi đừng đắc ý quá sớm! Ta hôm nay muốn thề đánh cùng ngươi một trận, không phải là ngươi chết chính là ta, không chết không thôi!"

"Thật sao? Không chết không thôi?" Vân Khê cố ý cắt câu lấy nghĩa, oa oa gào lên kêu rên, "Hồng Liên đại nhân, ngươi đã làm cho ta không có đường để lui, ngươi còn muốn theo không chết không thôi? Ngươi cũng quá ác độc đi? Trời cao có đức hiếu sinh, ngài thân là sứ giả đại nhân Vân Huyễn điện, hẳn là trong lòng còn có suy nghĩ lương thiện, phát huy mạnh mỹ đức tốt đẹp của tổ tiên Vân tộc mới đúng, tại sao có thể thích giết chóc thành tánh như thế? Ngài xứng làm sứ giả đại nhân Vân Huyễn điện sao?"

Hồng Liên đại nhân đang muốn mở miệng phản bác, Kinh Hồng kiếm ăn uống no đủ đột nhiên cua ngoặt một vòng lớn đẹp mắt, hăng hái

đâm vào giữa lưng Hồng Liên đại nhân, lại thật nhanh đâm ra. Chiến lợi phẩm là một thân máu chảy đầm đìa, Kinh Hồng kiếm đắc ý trở lại bên cạnh Vân Khê, mũi kiếm lắc lư, giống như là muốn xin phần thưởng từ nàng.

Vân Khê vươn ra hai ngón tay, ở trên mũi kiếm dùng sức bắn ra: “Biết điều một chút cho ta tránh về đi, sau này thì sẽ ngươi được nhiều lợi!”

Kinh Hồng kiếm ong ong kêu to mấy tiếng, tựa hồ không hài lòng lắm, nhưng vẫn là ngoan ngoãn lui về liễu chỗ nó nên đi.

Kiếm khí hỗn độn vây quanh vòng chiến, ngưng kết thành kén, đem vòng chiến bên trong cách ly tầm mắt người bên ngoài, cho nên ngoài vòng chiến mọi người không cách nào thấy trên mặt Hồng Liên đại nhân vẻ mặt giờ phút này bình tĩnh như thế nào. Không sai, là vẻ mặt bình tĩnh. Bởi vì Kinh Hồng kiếm xuyên qua tim tốc độ quá là nhanh, nhanh khiến thời gian để nàng có thể kịp phản ứng cũng không có, trái tim tan vỡ, nàng bị mất mạng!

Sa mặt che đậy ở trên trước mặt nàng theo kiếm khí từ từ bay xuống, khuôn mặt hiện đầy chấm đỏ xấu xí, bày ra dưới gót Vân Khê, kẻ đầu têu Vân Khê không ngờ không nhịn được, nôn xuống một chút. Rõ ràng chính nàng điều chế mỹ nhân lộ, độc tính của nó như thế nào, bệnh trạng như thế nào, nàng rõ như lòng bàn tay, nhưng mà chỉ khi nàng thật sự nhìn thấy vật thí nghiệm sống xong, vẫn bị buồn nôn.

A di đà Phật, nàng có phải thật là tà ác không?

Không kịp suy ngẫm, Vân Khê một túm nhấc lên vạt áo Hồng Liên đại nhân, đem nàng ném cho những cao thủ nhân lúc hỗn loạn cứu phạm nhân, để cho bọn họ đem thi thể Hồng Liên đại nhân cùng các

tộc nhân cấm kỵ nhất tộc đều mang đi.

Những cao thủ trong này, nàng biết Vân Dương cùng Hương Lâu, cũng có cao thủ nàng không nhận ra. Bọn họ trong có nhiều người thân thủ bất phàm, trong khoảng thời gian ngắn, đã chế phục được cao thủ Vân Huyễn điện, kéo các nàng chạy trốn ở một đầu khác của đường cái.

“Đa tạ Hồng Liên đại nhân hạ thủ lưu tình! Tại hạ nhất định sẽ đúng hạn đi trước Vân Huyễn điện tham gia Thánh nữ tổng tuyển cử, không phụ sự kỳ vọng của Hồng Liên đại nhân…..”

Kiếm khí ngưng tụ thành vòng chiến từ từ tản đi, vòng chiến bên trong chỉ còn lại có hai người Vân Khê cùng Vân Trung Thịnh, mọi người nghe được Vân Khê tại chỗ hô lớn hướng phía trước một nhóm người nhanh chóng biến mất ở cuối phố. Một màn này rất dễ dàng làm cho người ta nghĩ trong đầu hết lần này đến lần khác, thật giống như thực sự thật chân tướng là Hồng Liên đại nhân không đành lòng sát hại Vân Khê, hạ thủ lưu tình đối với nàng, Hồng Liên đại nhân mắt thấy gần đến giờ tiến hành Thánh nữ tổng tuyển cử, lại có những cao thủ khác đến đây truyền đạt tin tức, thúc giục các nàng lập tức chạy tới nơi tiến hành Thánh nữ tổng tuyển cử khác vậy nên Hồng Liên Đại người gấp rút dẫn dắt bọn thủ hạ của nàng nắm chắc thời gian chạy tới Vân Huyễn điện……

Bộ dạng này phù hợp với hình ảnh trước mắt a!

Có nguyên nhân có kết quả, còn hơn Hồng Liên đại nhân mạnh mẽ thể hiện lòng nhân từ, một đời sứ giả Vân Huyễn điện, rất mực khiêm tốn, phải nên như thế!

Không có gì sơ hở, rất nhiều người trong nội tâm đều tin câu chuyện như thế, bọn họ căn bản chưa từng nghĩ đến, trong chuyện xưa rất

mực khiêm tốn, Hồng Liên đại nhân có lòng nhân từ đã bị người ta giết chết, mà hung thủ giết người hiện công khai đứng ở trước mắt mọi người, đang không ngừng ca tụng mỹ đức của Hồng Liên đại nhân.

“Hồng Liên đại nhân không hổ là người Vân Huyễn điện nhân từ nhất, là sứ giả đại nhân từ ái nhất, ta được gặp ngài, khiến ta đối với Vân Huyễn điện, đối với cả Vân tộc chúng ta đều tràn đầy lòng tin, chờ sau khi ta được tuyển làm Thánh nữ, ta nhất định sẽ nghe theo Hồng Liên đại nhân, có tấm lòng nhân từ bác ái, tạo phúc cho Vân tộc, cho Vân tộc chúng ta hướng tới tương lai huy hoàng tráng lệ!”

Vân Khê bày ra bộ dạng vĩ nhân uy vũ, một tay chắp sau lưng, một tay giơ lên cao, khẳng khái tuyên ngôn, những lời này cũng không phải tất cả đều là nói bừa, tạo phúc cho Vân tộc, khiến Vân tộc càng thêm huy hoàng, là phát ra từ cho nội tâm của nàng, đích thực là chí nguyện to lớn chân thật. Nàng hy vọng có thể nhận được sự ủng hộ từ tộc nhân, nàng biết rõ được long dân người được thiên hạ! *(TM: hãy nhận e làm đồ đệ, plzzzzz)*

Trong đám người, một lão giả lớn tuổi đứng dậy hứa hẹn: “Tốt! Cô nương này chí nguyện to lớn, chính là may mắn của Vân tộc ta. Mới vừa rồi, tất cả mọi người thấy được, cô nương có thể triệu hồi ra Cửu Vĩ Hồ huyễn thú, có thể thấy được thiên tư cùng huyết thống không giống bình thường. Vân tộc chúng ta nhân tài xuất hiện lớp lớp, nhưng người thật sự có thể gọi về Cửu Vĩ Hồ huyễn thú, sau Vân Huyên, trăm ngàn năm qua, cô nương này là người duy nhất! Chỉ bằng vào điểm này, lão phu kết luận cô nương tuyệt đối là quý nhân Vân tộc, huyết thống cao quý, thiên tư phi phàm. Ngoài ra, mới vừa lão phu cũng tận mắt nhìn thấy cô nương đối xử với một đứa bé bị người lợi dụng như thế nào, ngươi vì bảo vệ đứa bé, không để cho hắn bị thương tổn mà lấy thân thể chính mình ra ngăn cản nguy hiểm. Ngươi có lòng thương yêu tộc nhân, đầy đủ phẩm chất của

một Thánh nữ. Lão phu cùng người nhà lão phu đều nguyện ý ủng hộ cô nương, hi vọng cô nương có thể thuận lợi được tuyển Thánh nữ!”

Lão giả có uy vọng cực cao ở trong dân chúng, thời điểm ông đang nói những lời này đám người chung quanh hoàn toàn yên tĩnh không tiếng động, thật giống như một đám học sinh ở lắng nghe thầy đồ dạy bảo. Lời của ông vừa xong, những người chung quanh rối rít hưởng ứng, tỏ vẻ nguyện ý ủng hộ Vân Khê được tuyển Thánh nữ.

Trong lúc nhất thời, trên cả con đường cái đều có cùng một âm thanh phiêu đãng.

Vân Khê liền phấn chấn tinh thần, hướng lão giả cảm kích còn sáng rỡ cười một tiếng: “Cám ơn tiền bối, ta nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của mọi người! Thời gian không còn nhiều, ta phải lập tức phải tới Vân Huyễn điện, nếu không sẽ bỏ qua giờ tiến hành Thánh nữ tổng tuyển cử.”

Vân Trung Thịnh dịu dàng liếc nhìn nàng, lại nhìn lão giả một chút, nói: “Mậu công, Vân Khê cô nương bây giờ trên người còn lưng đeo thân phận cấm kỵ nhất tộc, ta sợ cao thủ Vân Huyễn điện mượn cơ hội làm khó nàng, cố ý gây khó khăn, không biết có thể hay không xin Mậu công dẫn đầu bách tính, cùng nhau đi trước Vân Huyễn điện, vì Vân Khê cô nương trợ trận?”

Vân Khê hơi ngạc nhiên, không nghĩ tới điều này, nếu như phía sau của nàng có bách tính toàn thành toàn lực ủng hộ giúp đỡ, như vậy nàng nắm chắc cơ hội được tuyển Thánh nữ càng nhiều hơn một tầng. Mặc dù không có được tuyển, cao thủ Vân Huyễn điện cũng không thể làm gì nàng, bởi vì có dân chúng toàn thành đang nhìn đây.

Nàng cảm kích nhìn Vân Trung Thịnh một cái, Vân Trung Thịnh nhẹ lắc đầu, nói thầm: “Đây cũng là chủ kiến của Thiên sư huynh ngươi, Mậu công là ta cùng Thiên sư huynh cùng nhau mời tới trợ trận cho ngươi.”

Thì ra là như vậy.

Khó trách sẽ có người đột nhiên đứng ra ủng hộ nàng, hóa ra là có bọn họ sau lưng sắp đặt.

Đúng rồi, lúc trước nàng cũng không trông thấy vị lão giả này ở trong đám người, hắn giống như là sau lại mới xuất hiện.

Ca ca thật là dụng tâm a……

Nhìn lại, hướng về ánh mắt ôn hòa của huynh trưởng ở trong đám người đưa tới, Vân Khê mím môi, cảm động mà cười.

“Tốt, chư vị……” Lão giả cất giọng, đột nhiên hướng về phía mọi người vây xem nói, “Thánh nữ tổng tuyển cử cùng tương lai tiền đồ Vân tộc chúng ta gắn bó chặt chẽ, chọn người đảm đương vị trí Thánh nữ, nhất định tất cả mọi chuyện lấy suy nghĩ cho Vân tộc chúng ta cùng dân chúng Vân tộc làm đầu. Lão phu sống bao nhiêu năm nay, muốn trước khi xuống mồ được thấy Vân tộc chúng ta lớn mạnh. Lão phu tin tưởng vào ánh mắt mình, Vân Khê cô nương nhất định sẽ dẫn dắt Vân tộc chúng ta, tương lai càng thêm phồn vinh thịnh vượng! Xin mọi người đi theo lão phu, cùng nhau hộ tống Vân Khê cô nương đi trước Vân Huyễn điện, cho mọi người chúng ta trở thành hậu thuẫn của nàng, giúp nàng thuận lợi đăng cơ Thánh nữ vị, có được không?”

Lão giả thanh âm trầm bồng du dương, tràn đầy lực hấp dẫn.

Nhiệt huyết sôi trào cổ động, tất cả mọi người tại chỗ cùng kêu lên hô to lên.

“Đi, chúng ta cùng nhau hộ tống Vân Khê cô nương đi Vân Huyễn điện! Nếu Vân Huyễn điện đối với Vân Khê cô nương bất công, chúng ta tuyệt đối không đồng ý!”

“Cùng nhau tới Vân Huyễn điện đi! Chúng ta ở ngoài Vân Huyễn điện, chờ kết quả cuối cùng Thánh nữ tổng tuyển cử.”

“Mậu công, chúng ta đều ủng hộ ngài! Ngài ủng hộ người nào, chúng ta sẽ ủng hộ người đó!”

“Mậu công, ngài là lão nhân sáng suốt nhất Vân tộc chúng ta, chúng ta đều nguyện ý tin tưởng ngài!”

“……”

Vân Khê ở trong biển người, đội ngũ mênh mông cồn cuộn, hướng Vân Huyễn điện lên đường. Sau khi biển người đi, trên đường cái lập tức trở nên vắng ngắt.

Đoàn người Hách Liên Tử phong cùng Nhị chưởng quỹ từ chỗ cao nhảy xuống, trở xuống đến giữa đường lớn, xa xa trông về nơi đám người từ từ rời đi, Nhị chưởng quỹ cảm khái không dứt: “Không nghĩ tới sau lưng Vân Khê có nhiều người như vậy đang giúp nàng, ván này thật sự là rất hay, bọn họ ở nơi này là đi hộ tống, rõ ràng chính là đi bức vua thoái vị. Nhưng nếu hôm nay Thánh nữ tổng tuyển cử không chọn Vân Khê làm Thánh nữ, bách tính tất loạn, Vân Thành tất loạn, chiêu này cũng không biết là ai nghĩ tới, ngoan độc đủ tuyệt!”

Hách Liên Tử Phong nở nụ cười rét lạnh, không phát biểu bất kỳ điều gì, yên lặng nhìn đám người một lát, cất bước đi theo.

Nhị chưởng quỹ cẩn thận quan sát thần sắc chủ tử, cảm giác, cảm thấy chủ tử mấy ngày nay có chút khác thường, rốt cuộc là khác thường chỗ nào, hắn nói không ra, tóm lại chính là có nhiều cảm giác, làm cho người ta dễ dàng thân cận rồi, không giống như thời điểm vừa trở về, lạnh như băng đáng sợ.

Trên đường cái rất nhanh lại trống rỗng, vẫn ẩn nấp ở trong rạp bên trong tửu quán, hai người Vân Tam gia cùng Hoa Oánh Oánh dạo bước đi tới đầu đường, hai người sắc mặt đều có chút ít đen chìm, thậm chí buồn nản cùng không cam lòng.

“Vân Khê rốt cuộc được cái vận chó gì, tại sao luôn luôn được quý nhân tương trợ? Lão nhân kia coi là thứ gì, tùy tùy tiện tiện nói mấy câu, sẽ đem mọi người đầy đường lui đi, quá bực bội rồi!” Hoa Oánh Oánh dậm chân, tức giận sẳng giọng.

Vân Tam gia nhìn tới phương xa, lâm vào trầm tư: “Mậu công cũng không phải là người bình thường, hắn ta là một vị thần y Vân tộc, đồng thời cũng là trí giả. Những đại phu nổi danh khác đều chỉ xem bệnh cho người hiển quý, khinh thường xem bệnh cho dân chúng bình dân, mà hắn thì bất đồng, hắn không sợ quyền thế, tâm lo dân chúng, phàm là dân chúng nghèo khổ đi chỗ của hắn chữa trị, hắn không thu tiền, ngược lại lấy tiền tài tiếp tế dân chúng, dân chúng sâu sắc ủng hộ cùng kính yêu. Trong ngày thường, Vân Trung Thiên rất gần gũi với hắn, theo ta đoán lần này Mậu công chính là do Vân Trung Thiên mời tới, trợ trận cho muội muội.”

Hắn bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng: “Vân Trung Thiên! Tiểu tử này giảo hoạt đa đoan, giỏi mưu lược, những năm này âm thầm ở Vân Thành gây dựng thế lực của mình, cho là ta không biết? Sớm muộn gì ta sẽ bắt được nhược điểm của hắn, để cho hai huynh muội bọn họ đều không thể đặt chân ở Vân Thành!”

“Lôi những thứ này ra có ích lợi gì? Trước mắt quan trọng nhất chính là phải ngăn cản Vân Khê lên làm Thánh nữ như thế nào! Hồng Liên chết tiệt, chỉ giỏi ở trước mặt của ta ngang ngược kiêu ngạo, ta còn tưởng nàng có nhiều tài giỏi thế nào, thì ra là cũng chỉ được như thế.” Hoa Oánh Oánh nói.

Vân Tam gia đưa tay, ôm trên đầu vai của nàng, nhỏ giọng an ủi: “Đừng nóng vội! Vân Khê không dễ dàng lên làm Thánh nữ như vậy.”

Hoa Oánh Oánh đáy mắt mỵ quang vừa chuyển, hăng hái bừng bừng hỏi: “Nói như thế nào?”

Vân Tam gia rủ rỉ nói tới: “Ta nghe nói cung chủ mấy ngày nay thân thể bị bệnh nhẹ, vẫn nhốt mình trong phòng, đã lâu không đi ra ngoài gặp người. Ta cố ý mượn cơ hội đi Vân Huyễn điện một chuyến, muốn gặp nàng, dò thăm một chút tình huống cụ thể của nàng, ai ngờ vừa vặn đi tới cửa phòng nàng đã nghe thấy nàng mắng to Vân Khê. Nói Vân Khê hình như hại nàng hủy dung, còn văng phân lên mặt nàng, nàng muốn đem Vân Khê rút gân lột da…… Ta sau đó lại hỏi thăm một chút, nghe nói là cung chủ nhốt Vân Khê tại Cấm Cung, vốn định vây chết nàng ta, ai ngờ ngược lại, nàng ta đào thoát được, lại còn nhổ tận gốc linh thụ trong Cấm Cung. Chậc chậc, xảy ra chuyện lớn như thế, cung chủ không nổi điên tức chết mới là lạ, lần này Vân Khê đắc tội cung chủ, nàng ta chạy trời không khỏi nắng. Lấy hiểu biết của ta đối với tính tình cung chủ có thù tất báo, Vân Khê muốn thắng cử ở Thánh nữ tổng tuyển, cơ hội căn bản là cực kỳ bé nhỏ. Ta thậm chí dám nói, Vân Khê muốn đi vào hội trường tổng tuyển cử đều rất khó khăn……”

“Thật?” Hoa Oánh Oánh ánh mắt bỗng dưng tỏa sáng, lộ ra vẻ vui mừng, nàng vỗ tay nói, “Thật tốt quá! Nên hảo hảo mà giáo huấn một chút Vân Khê, không thể để cho nàng ta quá đắc ý! Đi, chúng ta đi

theo nhìn một chút, không thể bỏ qua trò hay lần này.”

Hai người vì thế bước nhanh đuổi theo sau.

Thật đúng là để cho Vân Tam gia nói trúng, Vân Khê muốn thuận lợi tiến vào hội trường tổng tuyển cử cũng là một chuyện khó khăn, nàng mới vừa tới đến trước Vân Huyễn điện, thì mười tên cao thủ dàn trận ngăn nàng, như lâm đại địch.

Mười tên cao thủ trong này, cầm đầu chính là một vị Liên sứ, Vân Khê chưa từng trông thấy, nghe nói là một trong thập đại Liên sứ – Bạch Liên sứ, còn lại mấy tên cao thủ thực lực cũng không tầm thường, tất cả ánh mắt sắc bén, lấp lánh hữu thần, đối với Vân Khê tràn đầy địch ý.

“Vân Khê, cung chủ hạ lệnh, không cho phép ngươi tiến vào Vân Huyễn điện một bước! Cung chủ còn hạ lệnh, một khi phát hiện hành tung của ngươi, liền lập tức tróc nã ngươi!” Bạch Liên sứ nói.

“Đuổi bắt ta? Tại sao?” Vân Khê cười lạnh.

“Ngươi có ba tội lớn, thứ nhất, ngươi giết chết Tứ phu quân của cung chủ, tội ác tày trời; thứ hai, ngươi đánh cắp linh thụ trong Cấm Cung, hủy hoại Cấm Cung Vân tộc ta thần thánh vô cùng, tội đáng chết; thứ ba……” Bạch Liên sứ ý vị thâm trường liếc nhìn thoáng qua Vân Trung Thịnh bên cạnh Vân Khê, tự tiếu phi tiếu, “Thứ ba, ngươi dụ dỗ Thịnh công tử, khiến hắn không tuân lệnh cung chủ, tự tiện rời khỏi Cấm Cung, ngươi tội không thể tha thứ!”

TMD! Vu oan giá họa, còn làm bộ làm tịch, Vân Khê phục các nàng rồi!

“Các ngươi nói ta dụ dỗ Thịnh công tử? Các ngươi cũng là chính

miệng hỏi hắn một câu, đến tột cùng là ta dụ dỗ hắn, hay là hắn không cách nào dễ dàng tha thứ mẫu thân của mình đích thân giết chết cha của mình, cho nên mới tức giận rời đi?”

“Chớ nói!” Vân Trung Thịnh đáy mắt phun ra ngọn lửa, hai bên huyệt Thái Dương của hắn gân xanh nổi lên, nghĩ đến cha mình chết thảm, hắn liền hận, hận đến đau lòng! Bởi vì hung thủ giết người không phải ai khác, đúng là mẹ ruột hắn……

“Xin lỗi.” Vân Khê áy náy liếc hắn một cái, biết không nên vạch trần vết sẹo thương thế của hắn.

“Bạch Liên đại nhân, phụ thân ta rốt cuộc là chết như thế nào, ta rõ ràng nhất. Hôm nay Vân Khê cô nương phải vào Vân Huyễn điện tham gia Thánh nữ tổng tuyển cử, nếu không nghe lời, không chỉ ta không đáp ứng, dân chúng toàn thành cũng sẽ không đáp ứng! Các ngươi muốn truy bắt nàng, cứ việc thử một chút!” Vân Trung Thịnh căm phẫn mà rút kiếm, ánh mắt phun lửa giận, thẳng tắp trừng hướng Bạch Liên đại nhân.

“Chư vị, tất cả mọi người thấy được, những người này không phân tốt xấu, vu tội Vân Khê cô nương, muốn ngăn cản nàng tham gia Thánh nữ tổng tuyển cử, bụng dạ khó lường. Mọi người cùng nhau đem vây bọn họ lại, mở một con đường giúp Vân Khê cô nương, đưa Vân Khê cô nương tham gia Thánh nữ tổng tuyển cử!” Nghe theo sự hiệu triệu của Mậu công, biển người ùa lên, trong chốc lát đem Bạch Liên đại nhân cùng hơn mười tên cao thủ hết thảy vây quanh, Bạch Liên đại nhân cùng thủ rất không nghĩ tới tình hình sẽ phát triển như thế, không khỏi tinh thần luống cuống, nhưng ngạo khí trong lòng không cho phép nàng thỏa hiệp.

“Các ngươi hết thảy lùi xuống cho ta! Nếu không cũng đừng trách ta không khách khí, động thủ giết các ngươi!”

“Bạch Liên đại nhân, ngươi sẽ không thật ngu xuẩn như vậy, muốn giết dân chúng toàn thành sao?” Vân Trung Thiên lúc này từ trong đám người đứng dậy, hắn đứng ở trước đám người, khí vũ hiên ngang, tư thế trích tiên, hắn cất cao giọng nói, “Ngươi nhìn cho rõ ràng, đứng ở chỗ này, toàn bộ cũng là dân chúng Vân Thành ta. Bọn họ có một ít là thân nhân của ngươi, có một ít là trưởng bối của ngươi, không có bọn họ, làm sao có Vân tộc ta phồn thịnh hôm nay? Ngươi có thể giết người, ngươi cũng có thực lực có thể đem phần lớn dân chúng nơi này đều giết, nhưng ngươi phải nhớ rõ ràng, Vân tộc không có bọn họ, còn có cái gì tồn tại đúng nghĩa?”

Bạch Liên đại nhân tròng mắt, đáy mắt mâu quang lóe lên, nàng mới vừa phân tấc rối loạn, mới có thể nói nhảm một phen như vậy. Sau khi bình tĩnh lại, nàng biết mình tuyệt không có thể đụng chạm nhiều người tức giận, một khi nàng đại khai sát giới, như vậy bách tính Vân Thành sẽ hoàn toàn đại loạn, khơi mào một cuộc Đại huyết án.

Nàng chẳng qua phụng mệnh tới ngăn cản Vân Khê đi trước tham gia Thánh nữ tổng tuyển cử, bản thân nàng cùng Vân Khê cũng không có thâm cừu đại hận gì, cho nên không đáng giá vì một cái nhiệm vụ như vậy, lại khiến cho nhiều người tức giận, cho mình rước lấy phiền toái lớn.

Sau khi nghĩ thông suốt, nàng giơ tay lên, hướng các cao thủ ra hiệu, nhường một con đường. Nàng quay sang nhìn Vân Khê, lạnh lùng nói: “Ngươi đi đi! Nhưng mà ngươi đắc tội tới cung chủ, muốn thuận lợi được tuyển Thánh nữ, căn bản là việc không có khả năng, tự giải quyết cho tốt đi, hi vọng ngươi còn có mạng có thể sống đi ra ngoài!”

Câu nói kế tiếp, nàng cố ý giảm âm thanh thấp xuống, truyền lại cho Vân Khê, coi như là một loại phát tiết đi.

Vân Khê cong môi, tự tiếu phi tiếu, nàng không sợ khó khăn, cho dù đường phía trước gian khổ nữa, hôm nay nàng cũng tuyệt không quay đầu lại!

“Mậu công, chư vị dân chúng, đa tạ các ngươi hộ tống ta đến chỗ này, ta nhất định toàn lực ứng phó, sẽ không cô phụ sự kỳ vọng của các vị!”

Mậu công tiến lên một bước, chân thành nói: “Hài tử, chúng ta chỉ có thể đưa ngươi đến nơi này, đường sau này ngươi tự mình tới đi đến nó. Ngươi phải nhớ kỹ, con cháu Vân tộc chúng ta cho tới bây giờ cũng là bất khuất, dũng cảm tiến tới, bất kỳ khó khăn đều ngăn không được bước chân chúng ta! Có liệt tổ liệt tông Vân tộc phù hộ ngươi, lão phu cùng bách tính môn ở chỗ này chờ ngươi, cho đến ngươi bình an trở về mới thôi!”

Hốc mắt bỗng dưng nóng lên, hiện lên một mảnh mịt mờ, giờ này khắc này, Vân Khê cảm giác mình thân là hậu nhân Vân tộc là tự hào cùng vinh quang cỡ nào, bởi vì ở phía sau của nàng, có nhiều tộc nhân như vậy đang ủng hộ nàng, cổ vũ nàng, nàng không thể vì bất kỳ lý do gì lùi bước!

Thánh nữ vị, nàng tình thế bắt buộc!

Lăng không bay lên, đi tới trên vách đá. Đi theo Vân Khê một đường mà đến, còn có Vân Trung Thịnh, Vân Trung thiên và đoàn người Hách Liên Tử Phong, quy củ Vân Huyễn điện, không cho phép những ngoại nhân khác tùy ý ra vào, Vân Trung Thịnh cùng Vân Trung Thiên cũng là thành viên thuộc Vân Huyễn điện, cho nên có tư cách cùng đi, về phần Hách Liên Tử Phong đoàn người trong tay có thư mời cung chủ, cũng chính là giấy thông hành, xuất nhập cũng không có vấn đề.

Dưới vách phát sinh hết thảy, những cao thủ trên cao đều thấy được, bọn họ không có ngăn cản Vân Khê, thuận lợi cho đi, làm cho nàng đi tới hội trường Thánh nữ tổng tuyển cử.

“Khê Nhi, lần này đến hội trường Thánh nữ tổng tuyển cử, ngươi ngàn vạn chớ lo lắng. Ta đã cùng sư phụ nói chuyện qua, một khi có người gây khó khăn cho muội, nàng có thể ra mặt vì ngươi giúp đỡ.” Vân Trung Thiên đi bên người Vân Khê, dắt tay nàng, dốc lòng dặn dò.

Vân Khê cười một tiếng, nhìn hắn nắm chặt tay, trêu chọc nói: “Ca, muội xem người khẩn trương là huynh đi, lòng bàn tay của huynh đều toát mồ hôi.”

Vân Trung Thiên bất đắc dĩ lắc đầu cười khẽ, đúng là, mình tựa hồ so sánh với nàng càng thêm khẩn trương.

“Ca, huynh yên tâm đi. Có sóng to gió lớn nào muội chưa từng thấy qua? Muội cũng sớm đã thành quen. Cõi đời này người không thể nào đều thích ngươi, đều chiếu cố ngươi, bọn họ cũng không có nghĩa vụ gì, có người có thể trợ giúp ngươi, vậy sẽ là may mắn của ngươi, không trợ giúp ngươi, đó là bình thường, cho nên, chửi rủa, nhục nhã, ăn hiếp, áp bách, tùy thời tùy chỗ đều có thể tồn tại, muốn sống sót tốt, cũng chỉ có thể dựa vào thực lực chính mình tới thay đổi hết thảy! Thật sự, muội đã thành thói quen……” Vân Khê thanh nhã mà cười, trong ánh mắt nhiều mấy phần tang thương cùng mông lung.

Sau khi phụ thân bị bệnh mà qua đời, nàng vẫn là một người chiến đấu, đối mặt hết thảy khó khăn hiểm trở. Từng bị thương qua, cũng từng chết đi sống lại, hiện tại tình huống này đối với nàng mà nói, thật tốt hơn rất nhiều…, nàng đã rất thỏa mãn, cảm giác mình rất

may mắn.

Quyển 5 - Chương 153: Tổng tuyển Thánh nữ (2)

Edit: Thùy Dương

Beta: Tiểu Mộng

Vân Khê hoài niệm lại những việc đã trải qua, con ngươi đen mĩ lệ bịt kín một tầng hơi nước. Vân Trung Thiên ngưng mắt nhìn nàng, nổi lên đau lòng, nắm tay nàng vô ý thức dùng sức, im lặng an ủi.

Chính điện Vân Huyễn điện, đàn sáo nhộn nhịp, ca múa mừng cảnh thái bình.

Hôm nay Tổng tuyển Thánh nữ, người có mặt, trừ ba mươi mấy cô gái vừa độ tuổi tham gia Tổng tuyển Thánh nữ ở ngoài, còn lại những cao thủ trọng yếu của Vân Huyễn điện hết thảy tề tụ một đường, bàn luận việc trọng đại.

Ngoài ra, còn có mặt những cao thủ đến từ Vân tộc Nội Tông, tổng cộng có ba vị nhân vật cấp quan trọng, một người trong đó chính là sư phụ của Vân Trung Thiên -Vân Thường Lan, hai người khác một nam một nữ, nam tử trên mặt mang mặt nạ màu bạc, có chút thần bí; nữ tử tuổi so sánh với hai vị cao thủ khác muốn lớn hơn một vòng, nàng ngồi ở gần nhất vị trí ngồi của cung chủ, trên cao nhìn xuống, hiển lộ rõ ràng thân phận của nàng cùng với người khác bất đồng.

Ba vị cao thủ phía sau, chia ra đứng vừa đến hai gã tùy tùng, trong đó phía sau nam tử mang mặt nạ bạc là một nam tử cũng mang mặt

nạ bạc, hai người trên người phiêu tán một loại khí chất đặc biệt, trong lúc lơ đãng liền thu hút ánh mắt của mọi người, như tiên như mị. Lần này hai người dung thân với đa số nữ tử trong Vân Huyễn điện chánh điện, làm cho hiện trường tăng thêm dương cương cùng thanh tân nhã trí (lịch sự tao nhã), làm trước mắt mọi người không khỏi sáng ngời.

Trong đó nữ tử lớn tuổi kia, tên gọi Vân Lâm Chi, người ta gọi là Chi trưởng lão, ở bên trong Nội Tông cao thủ được hưởng danh dự nhất định. Sau khi quét một vòng xung quanh, nàng biểu lộ không kiên nhẫn: “Thời gian đã tới, Tổng tuyển Thánh nữ có thể bắt đầu.”

Trên mặt Cung chủ che một tấm vải trắng, khiến khuôn mặt trở nên hư hư thực thực, không nhìn thấy dung mạo phía dưới, có thể tưởng tượng nếu không có khăn che dung mạo xấu xí thì thật là chuyện bi thảm đến cỡ nào.

Nghe được lời nói của Chi trưởng lão…, cung chủ gật đầu với nàng, đứng dậy: “Bổn tọa tuyên bố, Tổng tuyển Thánh nữ chính thức bắt đầu!”

Ca múa tản đi, đám nữ tử dự thi rối rít tụ lại trong đại điện, phục sức giống nhau, tinh thần lại khác nhau. Những cô nương này bàn về khí chất bàn về tướng mạo, bất kể là ở Vân tộc, hay là trong cả Long Tường đại lục, cũng là trong trăm có một, chỉ là có chút người tự tin mười phần, có ít người tâm tình thấp thỏm, có ít người thoạt nhìn không có gì tự tin.

Tổng tuyển Thánh nữ, sắp chọn lựa ra trong ba mươi mấy nữ tử ở nơi này, sau đó mang đến Vân tộc Nội Tông, tiếp nhận sự bồi dưỡng từ nội tông cao thủ, trở thành người thừa kế Vân tộc -cung chủ kế nhiệm. Đây là một con đường tắt, một con đường thênh thang, tiền đồ sáng lạn, môt khi được chọn trúng trở thành Thánh nữ,

như vậy người này ngày sau tiền đồ chính là cẩm tú quang minh *(vinh quang sáng lạn)*!

Cho nên, có một số người mặc dù tự mình hiểu rõ, bản thân không thể nào được chọn trở thành Thánh nữ, vẫn là chịu không nổi hấp dẫn cực lớn này, đến đây ứng tuyển.

Trong ba mươi mấy nữ tử dự thi, cũng bao gồm mấy vị nữ nhi thân sinh của cung chủ, Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư, Tứ tiểu thư cùng Bát tiểu thư, các nàng bốn người xếp vào vị trí hàng giữa đội ngũ, những nữ tử khác thì coi bốn người bọn nàng làm trung tâm, tư thế sao vây quanh trăng, vây quanh bốn nàng.

Ở trong tất cả nữ tử dự thi, bốn người các nàng là được xem trọng nhất, bởi vì trên người các nàng chẳng những truyền thừa huyết mạch tốt đẹp trên người cung chủ, hơn nữa mỗi người đều thân mang tài nghệ cùng tuyệt kỹ, có thể đảm đương vị trí Thánh nữ.

Sau khi cung chủ tuyên bố Tổng tuyển Thánh nữ bắt đầu, tất cả mọi người tâm trạng kìm hãm, đợi chờ cung chủ tiếp tục tuyên bố nội dung hôm nay tranh tài .

“Chờ một chút! Người tham gia Tổng tuyển Thánh nữ còn chưa đến đông đủ, hiện tại lại bắt đầu, có phải hơi sớm hay không?” Một thanh âm chen vào, người nói chuyện chính là Vân Thường Lan, sư phụ của Vân Trung Thiên.

Vân Thường Lan tuổi trên dưới năm mươi, mới tiến vào nội tông không lâu, chính là cao thủ trẻ tuổi nhất có tiềm lực nhất trong nội tông cao thủ, nàng lần này hy sinh tính mạng đến đây chủ trì Tổng tuyển Thánh nữ, trong tư tâm hy vọng có thể giúp đồ nhi nàng một tay, giúp đỡ muội muội đồ nhi thượng vị, trở thành Vân tộc Thánh nữ đời tiếp theo. Về công về tư, nàng cảm thấy là một chuyện tốt.

“Lan tỷ tỷ, lúc trước chúng ta bàn bạc giờ tốt đã đến, cho dù có người còn chưa tới, chúng ta cũng không thể không hủy bỏ tư cách tranh tài của nàng. Trong tình cảnh quan trọng như này, nàng ta đến trễ, có thể thấy được nàng ta đối với Tổng tuyển Thánh nữ là không coi trọng, chính là hành động khinh nhờn. Bổn tọa tuyệt không cho phép người như thế tham gia Tổng tuyển Thánh nữ!”

Cung chủ cùng Vân Thường Lan từng là quan hệ sư tỷ muội đồng môn, cho nên xưng hô nàng là Lan tỷ tỷ, bất đồng chính là, Vân Thường Lan đi nội tông, mà cung chủ lưu tại Vân Huyễn điện, trở thành cung chủ đương nhiệm.

Chỉ tiếc, đạo bất đồng bất tương vi mưu *(tư tưởng không giống nhau thì hành động cũng khác nhau)*, các nàng nhất định không chung đường.

Vân Thường Lan nhíu mày, không vui nói: “Vân Khê sở dĩ không có đến đúng hạn, sợ là có người cố ý ở nửa đường ngáng chân nàng, không muốn làm cho nàng đúng hạn đến nơi.”

“Lan tỷ tỷ, lời này của ngươi là có ý gì? Chẳng lẽ ngươi hoài nghi là bổn tọa phái người đi trước ngăn trở nàng?” Sắc mặt Cung chủ đột nhiên lạnh.

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

Hai người tranh phong đối lập.

Chi trưởng lão cúi đầu ho một tiếng, cắt lời hai người rất đúng lúc, lạnh lùng nói: “Thời gian đã đến, phàm là người đã trễ cũng không có tư cách tiếp tục tham gia trận đấu, cứ định như vậy!”

Nàng giải quyết dứt khoát, chẳng khác gì là chặt đứt đường lui của Vân Khê .

Vân Thường Lan nhíu mày, tranh cãi nói: “Chi trưởng lão, có thể đợi thêm chốc lát nữa được không? Tin tưởng cuối cùng một người rất nhanh đến.”

“Lan trưởng lão, ngươi che chở người này như thế, chẳng lẽ có tâm tư riêng?” Chi trưởng lão châm chọc hừ lạnh, nàng xem, Vân Thường Lan tuổi vẫn còn ít, tư lịch *(sự trải nghiệm)* nông cạn, lại có thể ngồi ngang hàng cùng nàng, bị sai phái tới cùng nhau làm sứ giả Tổng tuyển Thánh nữ, trong nội tâm nàng bất bình.

“Tâm tư riêng?” Vân Thường Lan không vui nói, “Chi trưởng lão, ngươi chớ nên ngậm máu phun người! Ta Vân Thường Lan đang được ngồi thẳng ngang hàng, tại sao lại nói tư tâm? Nếu nói là tư tâm, bốn nữ nhi cung chủ hôm nay cùng nhau tham gia Tổng tuyển Thánh nữ, mà cung chủ vội vã tuyên bố tổng tuyển cử bắt đầu, không muốn chờ người đến sau, đây mới là có tư tâm. Nàng không phải là sợ có những người khác đến, cướp đi cơ hội con gái nàng sao?”

“Lan tỷ tỷ, ta gọi ngươi một tiếng tỷ tỷ là đã tôn trọng người rồi, đừng tưởng rằng bổn tọa thật sự sợ ngươi. Tốt, để tránh sinh nghi, bổn tọa sẽ cho ngươi thời gian một chén trà, nếu trong thời gian một chén trà, vẫn không có người nào đến, như vậy đến lúc đó Tổng tuyển Thánh nữ phải bắt đầu.” Cung chủ cắn răng nói, bất quá là một chén trà thời gian, nàng bố trí mấy đường trở ngại nhất định có thể kéo Vân Khê, làm cho nàng nghĩ đến cũng không tới được.

“Vậy đa tạ.” Vân Thường Lan ánh mắt ra hiệu hướng về hai gã cao thủ phía sau đưa, “Đi xem một chút, người rốt cuộc có tới không?”

“Không cần nhìn, ta đã tới.” Không đợi hai vị cao thủ tiến lên xem xét, Vân Khê cất bước đi vào đại điện.

Cả trên đại điện, ánh mắt của mọi người, ở nơi này thời khắc này, nhất tề tập trung vào trên người Vân Khê. Nàng bình tĩnh cất bước mà đến, thân thủ nhẹ nhàng, đai lưng bên hông kèm theo bước tiến của nàng, như mây ngũ sắc xuyên qua trời xanh. Khi nàng ngước mắt nhìn về người đại điện chủ vị, trong con ngươi mĩ lệ trong nháy mắt phát tia sáng vạn trượng, nàng nhợt nhạt mỉm cười, tao nhã, thùy mị, tuyệt thế vô song!

Nam tử mang mặt nạ ngồi ở đại điện bên phải từ sau khi tiến vào đại điện vẫn chưa từng nói một câu, thủy chung im lặng là vàng, mà giờ khắc này, hắn tư thế ngồi biếng nhác thoáng cái căng thẳng, từ trong mặt nạ bạc lộ ra một đôi mắt thật chăm chú ngó chừng gương mặt Vân Khê, cảm xúc không biết tên đảo quanh trong hốc mắt hắn.

Nam tử phía sau hắn cũng nhìn Vân Khê, trong mắt mỉm cười.

Vân Khê không có lưu ý đến ánh mắt của bọn họ, chẳng qua là thẳng tắp nhìn cung chủ, từng bước đi lên trước, cách mười bước chân trong đại điện dừng lại.

“Xin lỗi, trên đường gặp phải một chút chuyện, phiền toái cho nên trì hoãn thời gian.”

“Chuyện phiền toái?” Cung chủ giọng nói có chứa mùi vị giễu cợt đắc ý, ánh mắt lạnh như băng, lộ ra nồng đậm hận ý.

“Đúng vậy, chuyện phiền toái. Bất quá, những chuyện phiền toái này cũng đã bị ta nhất nhất giải quyết. Ta còn muốn cảm tạ cung chủ cho ta một chén trà thời gian.” Vân Khê ngọt ngào mỉm cười, song cái nụ cười này đủ để cung chủ giận đến hộc máu.

Chuyện phiền toái toàn bộ giải quyết..... Chẳng lẽ nói.....

Cung chủ âm thầm suy nghĩ, không tiếng động nhìn chằm chằm Vân Khê, sát ý từ từ nổi lên.

Chi trưởng lão là lần đầu tiên nhìn thấy Vân Khê, đánh giá nàng giây lát, sau đó tầm mắt của nàng rơi vào trên người đoàn người Hách Liên Tử Phong: " Mấy vị là người phương nào?" Trên người bọn họ không có mặc phục sức Vân tộc, cho nên dẫn tới sự chú ý của nàng, về phần Vân Trung thiên, hắn tự động thối lui đến một bên đại điện, Vân Trung Thịnh thì không tiến vào đại điện, hắn thừa dịp nhân cơ hội đi tìm kiếm thi thể phụ thân.

Nhị chưởng quỹ tiến lên một bước, đưa thư mời lên: "Tại hạ là Nhị chưởng quỹ Thịnh Bảo trai, nhận được lời mời cung chủ, đặc biệt tới xem Tổng tuyển Thánh nữ thịnh hội."

Hắn nghiêng người, hướng về Hách Liên Tử Phong, cung kính vuốt cằm, giới thiệu nói: "Vị này là chủ tử tại hạ, Hách Liên công tử."

Cung chủ chính xác nhận ra Nhị chưởng quỹ, thấy hắn hướng về phía một gã nam tử trẻ tuổi thái độ cung kính như thế, nàng không khỏi giật mình. Nhị chưởng quỹ Thịnh Bảo trai, đây chính là đại nhân vật cao cấp ở Long Tường đại lục, người ta gọi là nhện độc, ngay cả nàng cũng sợ hãi ba phần. Hắn như vậy mà đối với một người nam tử tuổi còn trẻ thái độ khiêm nhường như thế, đủ thấy nam tử này thân phận nhất định không tầm thường.

Nàng tinh tế đánh giá Hách Liên Tử Phong một phen, cảm giác thấy trên người hắn hơi thở cường đại, lần nữa giật mình. Nàng không dám tùy ý thử dò xét thực lực của đối phương, cho nên khách khí khoát tay nói: "Hoan nghênh mấy vị khách quý, mấy vị khách quý có

thể giá lâm Vân tộc ta, bổn tọa hết sức vinh hạnh. Người, ban thưởng ghế ngồi!”

Chi trưởng lão cũng ở đó quan sát Hách Liên Tử Phong, ánh mắt khôn khéo híp lại, phóng ra tinh thần lực, muốn thử dò xét thực lực chân chánh của hắn. Ai ngờ, Hách Liên Tử Phong cũng không thèm nhìn tới nàng một chút, nhẹ nhàng phẩy tay áo một cái.

Chỉ một thoáng, Chi trưởng lão chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, có một sức mạnh nào đó đổ ập xuống áp lên, thân hình nàng lay động mấy cái, hai tay vững vàng nắm phía dưới chiếc ghế, lúc này mới tránh khỏi nàng từ chỗ ngồi rơi xuống.

“Ngươi.....” Sắc mặt Chi trưởng lão trắng bệch, hoảng sợ nhìn Hách Liên Tử Phong, mãnh liệt nuốt nước miếng.

Trong đại điện, cao thủ cũng không có nhận thấy được giữa hai người âm thầm đấu, cho nên đối với phản ứng khác thường của Chi trưởng lão tỏ vẻ khốn hoặc (không biết làm thế nào), cung chủ, Vân Thường Lan cùng nam tử mang mặt nạ thì khác, đều là cao thủ, bọn họ làm sao có thể không phát hiện ra?

Cung chủ âm thầm vui mừng, may là mình thông minh cẩn thận, không có tùy tiện đi dò xét thực lực của đối phương, nếu không kết quả cũng sẽ giống như Chi trưởng lão một loại. Nam tử mang mặt nạ thâm sâu đưa mắt nhìn Hách Liên Tử Phong một cái, rất nhanh, hắn lại đem tầm mắt thu hồi đến trên người Vân Khê, ánh mắt tham lam dường như muốn đem Vân Khê thu nạp vào trong, nhìn thế nào cũng không thấy chán.

Vân Thường Lan thản nhiên nhìn Hách Liên Tử Phong một cái, thần sắc nghiêm nghị nói: “Tốt lắm, nếu người đã đến đông đủ, chúng ta có thể bắt đầu.”

Tổng tuyển Thánh nữ từ đó, mới xem như chân chính bắt đầu.

Nội dung chung của Tổng tuyển Thánh nữ chia làm ba hạng, hạng thứ nhất là thi văn, hạng thứ hai thi võ, cuối cùng hạng nhất chính là dùng đá thử máu tiến hành kiểm nghiệm cuối cùng. Thông qua ba hạng mục nội dung khảo hạch này, người cuối cùng thắng được, chính là một đời Thánh nữ mới!

Trận đầu là thi Văn.

Tham gia Tổng tuyển Thánh nữ nhân số tổng cộng là ba mươi sáu người, Vân Khê xếp hạng cuối cùng.

“Tổ tiên Vân tộc ta từ khi khai sáng tới nay, người tài xuất hiện lớp lớp, uy chấn Long Tường đại lục, cẩn thận tính ra có ít nhất hai mươi vị thành tựu phi phàm Vân tộc đời trước tên, cùng với sự thành tựu của bọn họ cùng sự tích.....”

Đây là đề thi thứ nhất dự thi tuyển thủ Văn.

Vân Khê tại chỗ đoán ra, thì ra là cái gọi là thi Văn chính là lịch sử đề, lịch sử Vân tộc.

Kháo, cái này không phải làm khó nàng sao? Nàng mới đến Vân tộc bao lâu, làm sao có thể hiểu rõ tư liệu lịch sử có liên quan tới Vân tộc nhiều như vậy?

Trước đó, nàng đã từng hỏi thăm qua huynh trưởng, đáng tiếc sau khi Hách Liên Tử Phong xuất hiện, nàng không có cơ hội cùng huynh trưởng gặp mặt, cho nên cũng bị trì hoãn. Hiện tại tốt rồi, chẳng khác gì là hiện trường ngẫu hứng phát huy, có thể là như thế nào thì như thế.

Vị tuyển thủ thứ nhất dự thi đối đáp trôi chảy, giành được tiếng vỗ tay cả điện.

Ngay sau đó vị thứ hai, vị thứ ba, vị thứ tư..... Cho đến thời điểm tới phiên Vân Khê, vấn đề về Vân tộc lịch sử càng lúc càng khó khăn, càng lúc càng lạnh cửa, làm khó không ít tuyển thủ dự thi.

Vân Khê đáy lòng có chút chột dạ, ngay cả những người sinh trưởng ở địa phương Vân tộc không trả lời được vấn đề, nàng thì càng thêm không trông cậy vào. Hiện tại nàng chỉ gửi hi vọng ở thi võ cùng cuối cùng hạng nhất thử máu Thạch rồi, chỉ có hai hạng này, nàng có thể nắm chắc phần thắng.

“Vân Khê, đến ngươi.”

Vân Khê nghe vậy, dạo bước đi tới trong đại điện, chờ trực tiếp bị loại bỏ.

“Đề mục của nàng, để ta ra đi.” Nam tử mang mặt nạ đột nhiên đứng lên, cắt đứt lời của quan khảo hạch sắp ra đề mục. Thanh âm của hắn hơi trầm thấp, nhưng lại không mất độ mạnh yếu cùng vang, truyền vào trong tai người, thật giống như nước suối róc rách trong khe suối hang sâu, dễ nghe êm tai.

Chi trưởng lão cùng Vân Thường Lan nhất tề biểu lộ kinh ngạc, trong ấn tượng của các nàng, Trúc trưởng lão cho tới bây giờ đều trầm mặc ít nói, hắn giữ mình trong sạch, chưa bao giờ cùng những cao thủ nội tông khác kéo bè kết phái, cũng rất ít lui tới, mọi việc hắn đều lo liệu trung lập, bất thiên bất ỷ *(không thiên vị)*. Lần này nội tông trưởng lão hội nhất trí quyết định để cho hắn đi cùng hai người các nàng đi trước, đảm nhiệm người chủ trì Tổng tuyển Thánh nữ lần này, chính là bởi vì tác phong bất thiên bất ỷ của hắn.

Hắn lúc này đứng ra, yêu cầu ra đề mục cho Vân Khê, chẳng lẽ là muốn cố ý làm khó nàng?

Cơ hồ trong lòng mỗi người cũng đều nghĩ như vậy, trừ điều đó ra, các nàng thật sự không nghĩ ra được, Trúc trưởng lão đến tột cùng đứng ra là vì cái lý do gì.

“Nếu Trúc trưởng lão nguyện ý tự mình ra đề mục, vậy không còn gì tốt hơn.” Chi trưởng lão hướng về phía quan khảo hạch ra đề mục gật đầu ý bảo, Vân Thường Lan cũng tỏ vẻ đồng ý, về phần ý kiến của Cung chủ, đối với các nàng mà nói, cũng không trọng yếu.

Trúc trưởng lão cất bước, từ từ đi về phía Vân Khê, ánh mắt của hắn rất chuyên chú, trong sóng mắt có thứ cảm xúc đặc biệt gì đó đang nhảy nhót.

Vân Khê kinh ngạc nhìn Trúc trưởng lão, nàng đang suy đoán dụng ý chân chính của đối phương, bọn họ chẳng bao giờ gặp mặt, đối phương vì sao phải tự mình ra đề mục thi cho nàng đây? Chẳng lẽ nàng từng trong lúc vô tình đắc tội qua hắn, mà mình không biết?

Rốt cục, hắn đứng lại, cách nàng ba bước.

Hắn mở miệng hỏi: “Ngươi cũng đã biết, Vân tộc chúng ta có một bộ phận người được gọi là cấm kỵ nhất tộc?”

Vân Khê im lặng gật gật đầu, càng thêm hoài nghi dụng tâm của đối phương.

“Vậy ngươi nhất định cũng biết lai lịch cấm kỵ nhất tộc?”

Vân Khê lần nữa gật đầu, hắn rốt cuộc muốn hỏi cái gì? Là muốn

đem thân phận cấm kỵ nhất tộc của nàng tới công kích nàng sao?

“Chúng ta đều biết, cấm kỵ nhất tộc sở dĩ được gọi là cấm kỵ nhất tộc, là bởi vì thủ lĩnh của nó, cũng từng là niềm kiêu ngạo của Vân tộc chúng ta – Vân Huyên, dẫn theo các tộc nhân nguyện ý đi theo của nàng rời đi Vân tộc. Bọn họ ở ngoài Vân tộc khai sáng một thế giới mới của mình, trở thành cái đinh trong mắt Vân tộc, cho nên cao tầng Vân tộc gọi những người này là cấm kỵ nhất tộc, còn hạ lệnh toàn tộc, phàm là cấm kỵ nhất tộc, người gặp người giết!”

Đây là một phần lịch sử Vân tộc, mọi người tại chỗ cơ hồ đều biết chuyện thực, hắn đem việc này nói ra, rốt cuộc là dụng ý gì?

Trúc trưởng lão dưới mặt nạ đẹp mắt môi vẽ ra hình dạng một độ cong nhỏ bé, tiếp tục nói: “Những điều này là do mọi người đều biết chuyện thực, không có ý gì mới, nhưng mà chỉ có phần nhỏ nhân tài biết vào thời điểm Vân Huyên rời đi Vân tộc, bên người mang đi một số lượng lớn bảo tàng. Đống bảo tàng kia lúc ấy chiếm một phần ba tài phú Vân tộc, cao tầng Vân tộc biết được tin tức kia, thì càng thống hận Vân Huyên, thề phải tiêu diệt hết thảy người cấm kỵ nhất tộc, trảm thảo trừ căn, đoạt lại bảo tàng!”

Trong đại điện dấy lên một chút tiếng than sợ hãi, như lời hắn nói, trong tất cả người đang ngồi, chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay số ít nhân tài biết đoạn lịch sử này.

“Trúc trưởng lão, ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì?” Chi trưởng lão đứng bật dậy, muốn cảnh cáo hắn, đáng tiếc Trúc trưởng lão cũng không để ý tới.

“Cao tầng Vân tộc vì muốn tìm tung tích nhóm bảo tàng này, bọn họ nhọc lòng, quanh năm chinh chiến, muốn tiêu diệt cấm kỵ nhất tộc, đáng tiếc chính là, đã trải qua mấy trăm mấy ngàn năm, bọn họ cũng

không có thành công.” Trúc trưởng lão tiếp tục làm theo ý mình, nói tiếp, “Cho đến mười mấy năm trước, có người bán đứng cấm kỵ nhất tộc, đưa chỗ ẩn thân bọn họ thông báo cho cao tâng Vân tộc..... Cũng chính là cung chủ lúc ấy mới vừa đảm nhiệm không lâu, bản thân cung chủ.....”

Trúc trưởng lão ánh mắt sắc bén đột nhiên khóa ở trên người cung chủ, làm cho cả người cung chủ run lên, lông măng quanh thân dựng lên: “Trúc trưởng lão, hiện tại hẳn là thời điểm ngươi ra đề mục, tán gẫu những thứ chuyện cũ năm xưa này làm cái gì?”

“Tốt như vậy, vấn đề của ta chính là.....” Trúc trưởng lão quay đầu lại, sâu sắc nhìn chăm chú vào Vân Khê, hỏi, “Cung chủ rốt cuộc thi triển thủ đoạn gì trong vòng một ngày tiêu diệt cấm kỵ nhất tộc, giết chết cấm kỵ nhất tộc bao gồm cụ già sức yếu phụ nữ và trẻ em mấy trăm miệng ăn ở bên trong?”

Vấn đề của hắn như sấm sét giữa trời quang, ở trong đại điện nổ tung!

Mọi người phảng phất có thể tưởng tượng ra hình ảnh chém giết tiêu diệt vô cùng thê thảm, bao nhiêu người già sức yếu, phụ nữ và trẻ em chết ở dưới kiếm cao thủ Vân tộc, bao nhiêu máu tươi nhiễm đỏ đất đai, hợp dòng thành sông.....

Thật là tàn nhẫn!

Cung chủ phủi đất một chút từ chỗ ngồi đứng lên, nắm chặc hai đấm, để lộ sự tức giận của nàng giờ phút này.

“Trúc trưởng lão, ngươi đến tột cùng là có ý gì?”

“Hôm nay chính là Tổng tuyển Thánh nữ, bất kỳ một người nào sắp

trở thành Thánh nữ tuyển thủ, đều nên biết đoạn lịch sử chân thật này. Thân là Thánh nữ, cũng có thể học hỏi để trở thành một cung chủ được người tôn kính như thế nào. Ta hỏi cái vấn đề này, chính là muốn thi nghiệm khảo nghiệm nàng, đến tột cùng có thể trở thành cung chủ năng lực quyết đoán giết người không chớp mắt hay không!”

Quyển 5 - Chương 154: Tổng tuyển Thánh nữ (3)

Edit: Thùy Dương

Beta: Tiểu Mộng

Lời nói Trúc trưởng lão, sắc bén mà cay độc.

Sắc mặt Cung chủ tuy bị vải trắng bao phủ nhưng vẫn có thể thấy rõ biến hóa, nàng tức giận, bực bội vô cùng. Trúc trưởng lão rõ ràng chính là ở mượn cơ hội châm chọc nàng, trách cứ nàng giết người không chớp mắt.

“Tốt, Vân Khê, vậy ngươi tới trả lời một chút vấn đề của Trúc trưởng lão. Trả lời làm cho người khác vừa lòng, thì ngươi thông qua thi văn, nhưng nếu trả lời được không đủ ý người hỏi, thì coi như ngươi bị loại.” Cung chủ nghiến răng nghiến lợi nói.

Vân Khê bất đắc dĩ cười khổ, cái vấn đề này trả lời thật là khó khăn vậy, suy nghĩ một chút, nàng mở miệng nói: “Trúc trưởng lão mới vừa hỏi vấn đề là, cung chủ rốt cuộc thi triển thủ đoạn gì ở trong vòng một ngày tiêu diệt cấm kỵ nhất tộc, giết chết cấm kỵ nhất tộc bao gồm người già sức yếu, phụ nữ và trẻ em mấy trăm miệng ăn ở bên trong…… Ta nghĩ, nếu ý Trúc trưởng lão khảo nghiệm ta có thể trở thành cung chủ tài năng cùng quyết đoán hay không, mà không phải là chân chính muốn hiểu cung chủ mười mấy năm trước đến tột cùng là tru diệt tộc nhân cấm kỵ nhất tộc như thế nào, như vậy ta còn là nói một chút, nếu ta là cung chủ, đổi chỗ cho nhau, sẽ xử lí chuyện này như thế nào chăng.”

“Dĩ nhiên có thể.” Trúc trưởng lão cho nàng một ánh mắt tán dương, hướng nàng gật đầu mỉm cười.

Ánh mắt kia ôn nhu từ ái, khiến cho Vân Khê cứ như vậy trong nháy mắt hoa mắt thất thần, sinh ra ảo giác, phảng phất đứng ở trước mắt nàng chính là người phụ thân của nàng kiếp trước đã qua đời nhiều năm.

Nhưng là, làm sao có thể đây?

Nàng hất đầu, rất nhiều… gạt những ý nghĩ không thực tế trong đầu kia đi, ổn định tập trung tinh thần, nói: “Nếu như ta là cung chủ, thủ lĩnh cao quý của Vân tộc Ngoại Tông, ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng đi tiêu diệt cấm kỵ nhất tộc. Ngược lại, ta sẽ tìm cách chiêu hàng bọn họ, để cho bọn họ trở lại Vân tộc, cùng Vân tộc bách tính hòa hợp thành một thể, tạo thành một lực lượng mạnh mẽ hơn nữa, tăng cường thực lực Vân tộc ta!”

Giả thuyết của Vân Khê…, giống như là một viên đá rơi vào trái tim mọi người, tạo nên tầng tầng rung động.

Cấm kỵ nhất tộc cho tới bây giờ cũng là chuyện đau đầu nhất của cung chủ Vân tộc qua các thời kì, mỗi một thời đại cung chủ đều lấy tiêu diệt cấm kỵ nhất tộc làm nhiệm vụ của mình, nhưng lại chưa bao giờ có người nghĩ tới muốn chiêu hàng bọn họ. Bởi vì, đây là quy củ mấy ngàn năm truyền thừa xuống, là không thể phá vỡ!

“Cấm kỵ nhất tộc không nên trở thành đối thủ Vân tộc, bởi vì trên người bọn họ chảy chính là huyết mạch cao quý tổ tiên truyền lại Vân tộc chúng ta, nhất mạch tương thừa (cùng một huyết mạch được thừa hưởng). Đối thủ chân chính của chúng ta, hẳn là những gia tộc khác ngoài Vân tộc, Vân tộc muốn cường đại, muốn vững vàng

chiếm ngôi vị đệ nhất gia tộc Long Tường đại lục, nhất định phải ngày càng cường đại, thực lực bản thân lớn mạnh, khiến cho Vân tộc ta trở nên bất khả chiến bại!”

Mọi người từ từ lâm vào trong trầm tư, đối thủ chân chính bọn họ, đến tột cùng là người nào?

Là cấm kỵ nhất tộc có nguồn gốc dòng máu cùng bọn họ, hay là những gia tộc khác ngoại trừ Vân tộc?

“Nếu ta là cung chủ, ta sẽ vứt đi hết thảy lề thói cũ chế độ cũ Vân tộc, cho phép tộc nhân cùng người ngoại tộc lấy nhau; nếu ta là cung chủ, ta sẽ định ra chế độ thưởng phạt càng thêm công bình công chính, người có công thưởng, người có tội phạt, vô luận nam nữ, phàm là người có năng lực đều có thể đạt được chức vị và phần thưởng tương xứng; nếu ta là cung chủ, ta nguyện ý lấy tài phú Vân tộc tới bồi dưỡng và nâng đỡ tộc nhân của ta, khiến người người đều có thể tăng lên tiềm lực của mình vô tận; nếu ta là cung chủ, ta sẽ dẫn dắt tộc nhân của ta phạt gian trừ ác, kết hợp tất cả lực lượng chính nghĩa có khả năng đoàn kết, đi chinh phục cả Long Tường đại lục, chinh phục thiên hạ, để cho thiên hạ anh hùng đều theo Vân tộc ta như Thiên Lôi sai đâu đánh đó!”

Nếu như mới vừa chỉ là một cục đá rơi vào tâm hồ mọi người, như vậy giờ phút này chính là một tảng đá lớn rơi vào trong đó, dậy lên sóng lớn.

Tuyên ngôn, đều là khiêu chiến với những thói xấu tồn tại trong chế độ Vân tộc, chinh phục Long Tường đại lục, chinh phục thiên hạ, đây không phải là chí nguyện to lớn trong lòng mỗi người bọn họ ư?

“Nói rất tốt!” Trúc trưởng lão vỗ tay khen, ” Vân tộc ta muốn chân chính cường đại lên, chính là cần vứt đi hết thảy lề thói cũ chế độ cũ,

từ trên căn bản hoàn toàn thay đổi. Đã nhiều năm như vậy, uy vọng Vân tộc ở Long Tường đại lục ngày càng lụn bại, mà có những kẻ vẫn còn tự cho mình là siêu phàm, chìm đắm trong mộng đẹp duy ngã độc tôn *(chỉ mình ta là cao quý nhất)*. Cứ như vậy thì Vân tộc chỉ có ngày càng suy bại, sớm muộn gì cũng sẽ bị những gia tộc khác đuổi kịp và vượt qua, trở thành hoàng hoa hôm qua, vinh quang cùng huy hoàng ngày xưa một đi không trở lại. Chúng ta cần một vị Thánh nữ mới, cung chủ mới, đến dẫn dắt Vân tộc chúng ta đi lên con đường cường thịnh chân chính!"

"Không tệ, ta cũng tán thành quan điểm của Vân Khê cô nương. Vân tộc muốn thay đổi hiện trạng, phải vứt đi hết thảy lề thói cũ chế độ cũ, thành lập tộc quy càng thêm hoàn thiện, sau đó từ Nội tộc đến Ngoại tộc, từng bước cường đại lên!" Vân Thường Lan hai mắt lóe quang mang nóng rực, kích động nói.

Trái ngược với hai người tán thưởng cùng kích động, Chi trưởng lão phản ứng tương đối bình tĩnh, nàng chính là đang suy tư, bởi vì thân là nội tông cao thủ, bình thường mà nói là rất ít giao thiệp với bên ngoài, Nội tông cao thủ chỉ có Ngoại tông xảy ra đại sự, gặp phải ranh giới sinh tử tồn vong, bọn họ mới cần xuất thủ can thiệp. Làm sao đột phá thiên đạo, tìm được bất tử, mới là chuyện bọn họ chân chính quan tâm. Cho dù là vứt đi lề thói cũ chế độ cũ, vứt đi cũng chỉ là chế độ Ngoại Tông, chỉ là một cung chủ là không có tư cách nhúng tay vào chuyện của Nội tông, nàng tại Nội Tông sinh tồn đã lâu, Lan trưởng lão cùng Trúc trưởng lão vừa mới từ Ngoại Tông tiến vào nội tông không lâu không thể hiểu biết sâu như vậy.

Ánh mắt Cung chủ trầm xuống, lời nói này của Vân Khê rõ ràng chính là đang khiêu chiến mình, cho là mình cung chủ làm được không xứng đáng với chức vụ, muốn lật đổ ta sao? Vậy cũng phải xem xem ngươi có bản lĩnh này hay không!

“Vân Khê, ngươi cho rằng trở thành cung chủ là chuyện dễ dàng như vậy sao? Tùy tiện qua loa vài câu, coi như mình thật là cung chủ rồi? Buồn cười! Có bản lĩnh, ngươi cũng đừng có dựa vào lực lượng thú sủng, thi triển ra thực lực chân chính của ngươi, chiến thắng tất cả những đối thủ dự thi khác, như thế chúng ta mới có thể thừa nhận ngươi có tư cách trở thành Thánh nữ.”

Cung chủ đáy mắt tinh quang chớp động, nàng lúc này nói rõ chính là khích tướng. Bởi vì nàng biết Vân Khê bên cạnh có rất nhiều thú sủng, tùy tiện thả ra một con cũng đủ để đánh bại một gã đối thủ, cửa thứ hai thi võ, Vân Khê cơ hồ có thể không vất vả đoạt đầu khôi. Nhưng mà hiện tại bất đồng, nàng hạn chế Vân Khê mượn lực lượng thú cưng, làm cho nàng một người tới đối chiến ba mươi lăm tên tuyển thủ dự thi còn lại, một đối ba mười lăm a, coi như là một cuộc thay phiên nhau chiến đấu tiếp, nàng không bại cũng sẽ bị hao tổn lực lượng tới chết.

Đây là một kế sách hoàn mỹ!

Đối với Vân Khê mà nói, cũng là kế sách ác độc.

Vân Khê cười lạnh một tiếng, nhướng mày nói: “Không cần thú sủng thì không cần thú sủng, không có gì không thể, chẳng qua là hi vọng cung chủ không nên nói lời nuốt lời. Một khi ta chiến thắng tất cả những tuyển thủ khác, như vậy ta chính là Thánh nữ danh chánh ngôn thuận, ai cũng không thể lần nữa dùng bất kỳ lý do gì tới chất vấn cùng phản đối.”

“Dĩ nhiên, nhưng nếu ngươi có thể dùng thực lực chân thật đánh bại tất cả những đối thủ khác, bổn tọa liền thừa nhận ngươi có tư cách trở thành Thánh nữ.” Cung chủ nói.

Vân Khê cong môi, khóe miệng hiện ra một chút ánh sáng, nàng sửa

sang ống tay áo, dù bận vẫn ung dung nói: “Tốt, vậy thì mọi người cùng lên đi, tránh cho ta một lần lại một lần đấu, lãng phí thời gian.”

Toàn trường một mảnh xôn xao.

Ba mươi lăm tên tuyển thủ dự thi còn lại nổi giận.

“Ngươi muốn chết!”

“Nếu nàng nói khoác mà không biết ngượng, mọi người liền cùng tiến lên, đánh cho nàng hoa rơi nước chảy, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ!”

“……”

Chà chà chà chà……

Nhưng mà sau một thời gian, ba mươi lăm tên tuyển thủ dự thi nhất tề rút kiếm, vây quanh Vân Khê tụ thành một vòng chiến, đem nàng bao bọc vây quanh. Mỗi người trong mắt đều toát ra ngọn lửa, là chiến ý, là tức giận.

Các nàng cũng là tới tham gia chọn Thánh nữ tuyển thủ, mỗi người đều có tuyệt kỹ, nàng Vân Khê tại sao dám một người tự mình khiêu khích ba mươi lăm người?

Đánh bại Vân Khê, làm cho nàng xấu mặt, đây là tiếng lòng chung của ba mươi lăm người.

Trúc trưởng lão sâu sắc nhìn Vân Khê một lần, đã thấy đáy mắt nàng tự tin, hắn nhợt nhạt cười một tiếng, trở về thuộc về chỗ ngồi của hắn, mỏi mắt mong chờ. Hắn tin tưởng nàng sẽ mang lại cho mình vui mừng không giống nhau như vậy.

Vân Thường Lan lo lắng đầu mày nhăn nhíu, nàng chưa bao giờ được chứng kiến thực lực chân chánh của Vân Khê, cho nên trong lòng không rõ căn nguyên, âm thầm trách cứ Vân Khê làm việc quá mức lỗ mãng vọng động. Cung chủ rõ ràng là dùng phép khích tướng, mà nàng liền cắm đầu đi vào, người khác muốn kéo nàng trở về cũng không thể, người trẻ tuổi, chính là quá vọng động rồi!

Chi trưởng lão thờ ơ lạnh nhạt, còn tưởng rằng nàng ta có nhiều đặc biệt, nói cho cùng cũng bất quá là một người ngu xuẩn dễ dàng vọng động. Nàng nhìn qua vô số người, một chút cũng không coi trọng Vân Khê, nếu nàng ta có thể đồng thời đánh bại ba mươi lăm vị tuyển thủ dự thi, như vậy nàng gần trăm tuổi coi như là sống vô dụng rồi.

Cả đại điện, ánh mắt của mọi người lại một lần nữa tập trung vào trên người Vân Khê một người, nhìn nàng rốt cuộc muốn như thế nào đồng thời chiến thắng ba mươi lăm vị tuyển thủ dự thi, là chật vật bị thua hay là ngoài ý muốn thắng được? Hết thảy đều đã là tên đã lắp vào cung……

“Ha hả, ta đoán lần này, Vân Khê cô nương nhất định sẽ làm cho mọi người thất kinh.” Nhị chưởng quỹ ánh mắt lóe sáng, cúi đầu cười nói.

Hách Liên Tử Phong không có bất kỳ phản ứng, một tay nắm cằm, giống như là linh hồn thoát ra ngoài, ánh mắt lâm vào dại ra. Hắn vẫn duy trì một cái động tác, không có bất kỳ phản ứng, không có bất kỳ ngôn ngữ, đã một hồi lâu sau.

Nhị chưởng quỹ thỉnh thoảng quay đầu, thấy vẻ mặt hắn quái dị như thế, hắn đầu tiên là sửng sốt, sau đó bừng tỉnh đại ngộ, nghiêng người dựa gần bên cạnh chủ tử, lại gần bảo vệ.

Cung chủ được như ý nhìn Vân Khê, đáy mắt lộ ra ác độc, âm thầm hướng mấy con gái nàng ánh mắt ra lệnh, ý tứ kia là nói, các ngươi hung hăng dạy dỗ Vân Khê như thế cho ta, ngàn vạn không nên hạ thủ lưu tình, có thể giết nàng tốt nhất!

Tứ tiểu thư, Bát tiểu thư chờ nhận được ám hiệu cung chủ, khẽ kêu một tiếng: “Giết!”

Ba mươi lăm người ba mươi lăm chuôi bảo kiếm, cùng lúc động.

Chỉ một thoáng, cả trên bầu trời đại điện Kiếm khí như bão tố dâng lên, vạch lên độ cong lạnh lẽo, cùng một phương hướng hướng trung tâm kích sát. Có thể tưởng tượng, đối thủ ở vị trí trung tâm, sau một khắc tình cảnh phải bi thảm như thế nào. Ba mươi lăm đạo kiếm khí, ầm ầm xuống, kiếm vũ như thoi đưa, thử hỏi có ai có thể ngăn cản được?

Song, Vân Khê phản ứng cực kỳ ngoài sự lường trước đắc ý của mọi người, nàng không có xuất kiếm, cũng không có thoát đi, mà là hai tay thần tốc động tác kết ấn, khi ba mươi lăm đạo kiếm khí sắp từ hướng trên đỉnh đầu nàng đánh xuống, nàng trấn định bình tĩnh niệm thanh: “Đóng băng thuật, cố định toàn bộ cho ta!”

Khách khách Khách khách……

Thanh âm hơi nước ngưng kết thành băng, giống như là một đạo phù chú, dán tại trên người mỗi vị tuyển thủ.

Giờ khắc này, thời gian dừng lại.

Một pho tượng pho tượng sống hình người tượng đá, dựng lên ở trong đại điện, các loại vẻ mặt, các loại hình thái, cao gầy mập lùn, cái gì cần có đều có!

Quyển 5 - Chương 155: Thánh nữ tổng tuyển cử (4)

Thời gian chớp mắt, thắng cục đã định!

Ba mươi lăm đạo sát khí chợt ngừng, chỉ còn lại Vân Khê một người thu hồi hình thái kết ấn trên tay, từ từ điều tức.

Một chiêu chế địch, lấy một địch ba mươi lăm, toàn thắng!

Vân Khê chính là chắc chắc thuật Đóng băng là thuật pháp sát thương quy mô lớn, cho nên mới đồng ý cùng lúc đối chiến ba mươi lăm vị cao thủ, bởi vì nàng mỗi lần thi triển thuật Đóng băng, sẽ hao hết bảy tám phần mười huyền khí, không cách nào liên tục sử dụng. Nếu là ba mươi lăm người thay phiên đánh, nàng chưa chắc sẽ thua, nhưng nhất định sẽ thắng rất khó khăn. Hiện tại thì khác, một chiêu chế địch, thắng được hoàn mỹ!

Thử nghĩ, đối thủ còn lại của nàng cũng đã bị nàng đóng băng thì còn ai ra cùng nàng tranh đoạt Vị trí Thánh nữ?

Vị trí Thánh nữ, không thể không phải là nàng!

Đây cũng là tính toán của Vân Khê

“Là thuật Đóng băng?!” Chi trưởng lão kinh hô ra tiếng, biểu lộ khiếp sợ, “Ngươi có thể sử dụng thuật pháp được ghi lại trong Tàn Hoa Bí Lục?”

Nàng thần sắc khoa trương nhìn quanh mỗi người trên đại điện, đám

người Cung chủ cùng mười vị Liên sứ tuy có vẻ khiếp sợ, nhưng cũng không đến mức thất thố, tựa hồ trong lòng đã sớm biết, Chi trưởng lão phẫn nộ vỗ lên bàn, nổi giận với Cung chủ: “Tàn Hoa Bí Lục của Vân tộc chúng ta lại xuất hiện ở nhân gian, vì sao không có ai hồi báo cho Nội tông? Cung chủ, ngươi đừng nói cho ta là ngươi không biết chuyện gì?”

Ánh mắt Cung chủ lóe lên, trả lời: “Chi trưởng lão, ngài nghe ta giải thích. Bổn tọa lúc trước đúng là từng nghe thấy có người có thể thi triển thuật pháp trong Tàn Hoa Bí Lục, cho nên ra lệnh cho người đem Vân Khê mang về Vân Thành, nhưng mà lúc trước đều chỉ là nghe thấy, bổn tọa còn chưa kịp tự mình nghiệm chứng, hôm nay cũng là lần đầu tiên thấy nàng thi triển thuật pháp..... Thời gian gấp gáp, bổn tọa không kịp bẩm báo Nội tông, kính xin Chi trưởng lão tha lỗi.”

“Thôi thôi, ta không muốn phí công tranh luận với ngươi!” Chi trưởng lão phất tay, không muốn cùng nàng nhiều lời, nàng từ chỗ ngồi cất bước đi xuống, từng bước nhích tới gần Vân Khê, ánh mắt long lanh phát sáng như ánh sao sáng trong đêm tối, không chớp mắt chăm chú đánh giá Vân Khê, trong miệng thỉnh thoảng tấm tắc than thở, lầm bầm lầu bầu.

“Thật tốt quá! Không nghĩ tới Tàn Hoa Bí Lục thất lạc nhiều năm như vậy tái hiện nhân thế rồi, đúng là trời cũng giúp ta, trời cũng giúp ta! Ha ha ha, nếu như Tông chủ biết chuyện này, nhất định sẽ vô cùng vui mừng! Ha ha ha.....”

Chi trưởng lão vui vẻ hoa tay múa chân nhảy nhót, vây quanh Vân Khê xoay một vòng lại một vòng, thỉnh thoảng đụng vào những pho tượng hình người bị đóng băng kia, nàng đạp thẳng một cước bay ra.

Vân Khê chỉ cảm thấy mình bị coi như khỉ trong vườn thú, bị người vây xem, buồn cười lại không nói. Nhưng nàng túm được một chút tin tức trọng yếu, đó chính là những cao thủ Nội tông cũng thực sự không biết nàng có Tàn Hoa bí lục, Cung chủ cố ý phong tỏa tin tức, mục đích đơn giản chính là muốn chiếm Tàn Hoa bí lục làm của riêng sao?

Từ thái độ cùng biểu hiện của Chi trưởng lão thấy, thái độ đối đãi của những cao thủ Nội tông với nàng – người mang bí lục chí cao Vân tộc, cùng những cao thủ Ngoại Tông khác xa nhau, người sau một mực muốn cướp đoạt, mà người trước nhìn trúng chính là bí lục trở về, nàng chính là mong muốn cùng tính toán ngày sau ở Vân tộc có thể sinh tồn được.

Không sai, chỉ cần trên người nàng có Tàn Hoa bí lục, Nội tông cao thủ nhất định sẽ đem hết toàn lực bảo vệ nàng, lưu lại tánh mạng cho nàng, cũng là chẳng khác nào lưu lại Tàn Hoa bí lục. Không giống Cung chủ, nàng ta một lòng nghĩ tới làm cách nào đưa nàng vào chỗ chết, lòng dạ nhỏ mọn, không chút nhìn xa trông rộng.

“Ha ha ha, tốt! Thật tốt quá!” Chi trưởng lão vọt mạnh xông lại, nặng nề vỗ vào đầu vai Vân Khê, “Ta đây liền dẫn ngươi đi Nội tông, ra mắt tông chủ, ngươi nhìn đi, tiền đồ của ngươi sẽ là một mảnh cẩm tú huy hoàng! Tông chủ nhất định sẽ không bạc đãi ngươi!”

“Khụ khụ.....” Vân Khê bị nàng vỗ phải, nội tạng run rẩy, thụ sủng nhược kinh *(được yêu quý mà sợ hãi)*.

Nhất định là phải gặp Tông chủ một lần, nói như thế nào đó cũng là thủ lĩnh cao nhất Vân tộc, nhưng mà lúc nào đi, đi thế nào, cũng nên hỏi ý kiến của nàng một chút có phải hay không?

Lan trưởng lão bây giờ nhìn không nổi nữa, một tay kéo lấy Chi

trưởng lão, giải vây thay Vân Khê: “Chi trưởng lão, ngươi bình tĩnh một chút, đừng đánh mất phẩm vị trước mặt các vãn bối khác.”

“Lan trưởng lão, chẳng lẽ ngươi không kích động sao? Đây chính là bí lục cao nhất Vân tộc chúng ta a, có bao nhiêu cao thủ Vân tộc chúng ta van xin mà không được, bao nhiêu cao thủ thực lực lâm vào bình cảnh *(không tăng tiến được nữa)*, không phải cũng là bởi vì nó sao?” Chi trưởng lão bỗng nhiên mở to mắt, hung ác nhìn về phía Lan trưởng lão, “Ngươi đã sớm biết có phải hay không? Vân Thường Lan, ngươi thật to gan, ngươi dám biết rõ tình hình mà không báo?”

Lan trưởng lão bất đắc dĩ lắc đầu: “Ta chỉ là nghe đồ nhi ta nhắc qua một chút, hoàn toàn không thấy qua tận mắt, ngươi cũng đừng tùy ý chụp mũ cho ta!”

“Nhưng mà ta nghe nói, mấy thuật pháp quan trọng cuối cùng Tàn Hoa bí lục, cũng không phải là tất cả mọi người có thể tu luyện, phải là người có truyền thừa huyết mạch thuần chính nhất Vân tộc ta mới có thể tu luyện thành công. Như thế xem ra, nha đầu này quả nhiên bất thường a.” Lan trưởng lão chăm chú nhìn Vân Khê một cái, tự đáy lòng tán than *(tán thưởng ca thán)* nói.

Lúc này, Trúc trưởng lão cũng từ chỗ ngồi đi xuống, trong sáng cười nói: “Như thế xem ra, Thánh nữ tổng tuyển cử hôm nay đã có kết quả cuối cùng, Vân Khê cô nương trở thành Thánh nữ mới, chính là danh phù kỳ thực, không có dị nghị.”

Hắn mỉm cười nhìn Vân Khê, trong ánh mắt lộ ra nhàn nhạt ôn nhu, nói không ra là vui mừng, hay là cảm xúc đặc biệt gì khác.

“Không được! Khảo hạch mới tiến hành hai hạng, hiện tại liền quyết định chọn Thánh nữ cuối cùng đối với những người khác mà nói là không công bằng hợp lý.” Cung chủ đột nhiên đứng ra nói, hai tay

của nàng vận chuyển chưởng lực, giữa lòng bàn tay ngưng tụ Thành hai luồng nước xoáy sâu kín, nàng nhẹ nhàng đẩy, hai luồng nước xoáy này liền theo đại điện quấn đi một vòng. Nàng đang cố gắng phá giải thuật Đóng băng, chỉ tiếc.....

Băng cứng ngưng kết ở trên thân ba mươi lăm người chỉ xuất hiện tiếng vỡ ra nho nhỏ, cũng không có dấu hiệu tan ra, Cung chủ cau mày, tức giận nhìn về phía Vân Khê: “Ngươi còn không mau hóa giải thuật Đóng băng trên người các nàng sao?”

“Ta cũng muốn giải a, đáng tiếc ta mới vừa thi triển một lần thuật Đóng băng, hiện tại huyền khí trên người đều dùng hết rồi, muốn giải cũng không có sức lực.” Vân Khê nhún nhún vai, vô tội buông tay.

“Không thể nào! Ngươi nhất định là cố ý.” Cung chủ không tin giải thích của nàng, cho là nàng là lo lắng một khi những người khác giải phong, lại sẽ cùng nàng tranh đoạt Vị trí Thánh nữ, cho nên nàng mới nói như vậy.

Vân Khê đành chịu, nàng ta lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, nàng cũng không còn cách nào khác.

“Bản thân ta có biện pháp, có lẽ có thể ở trong khoảng thời gian ngắn thay các nàng phá giải thuật Đóng băng.”

“Biện pháp gì?” Cung chủ hỏi.

“Ngươi đem huyền khí của ngươi đưa vào trong cơ thể ta, giúp ta khôi phục nguyên khí, ta liền có thể thi triển phương pháp phá giải.” Vân Khê ánh mắt lưu chuyển, mấy phần giảo hoạt, mấy phần linh động, nàng nhìn chăm chú vào Cung chủ, cong môi nói, “Dĩ nhiên, nếu như ngươi không muốn cũng không có liên quan, ta hiện tại lại bắt đầu ngồi xuống tu luyện, chờ sau khi ta khôi phục công lực, lại

phá giải thuật Đóng băng thay các nàng không muộn. Ừ, nhiều lắm là..... Nhiều lắm là cũng chỉ năm ba canh giờ thôi.”

“Năm ba canh giờ?” Tiếng Cung chủ gào thét the thé, “Năm ba canh giờ, Chẳng phải làm cho một người bình thường bị đóng băng hỏng rồi?”

Vân Khê xua tay nói: “Yên tâm, sẽ không. Lần trước Thịnh công tử chính là bị ta đóng băng một buổi tối, bây giờ còn không phải là tốt đẹp, vui vẻ sao?”

Cung chủ tức giận, lồng ngực kịch liệt phập phồng, nhất thời im bặt.

Chi trưởng lão thấy thế, chủ động đứng ra nói: “Vân Khê cô nương, hay là để ta tới giúp ngươi khôi phục thực lực đi.”

“Không cần!” Vân Khê rất quyết đoán cự tuyệt, lý do đạo lý rõ ràng, “Chi trưởng lão ngài là tiền bối đức cao vọng trọng, đức tính cao thượng, khiến người ta tôn kính, ta làm sao không biết xấu hổ để cho ngài hao tổn công lực đây? Việc này rõ ràng chính là khiến ta giảm thọ nha, tuyệt đối không dám, tuyệt đối không dám!”

Chi trưởng lão qua sự thổi phồng của nàng như vậy, cười đắc ý, lại càng thêm ôn hòa thân thiện: “Ngươi đứa nhỏ này thật là hiểu chuyện! Nhưng mà mạng người quan trọng, chúng ta cũng đừng so đo nhiều như vậy, coi như là ta dìu dắt hậu bối, trân trọng một phần tâm ý của hậu bối đi.”

“Chi trưởng lão, ngài chính là thần tượng của ta, là ngọn đèn sáng chỉ đường cho ta, trong tất cả trưởng bối ta đã thấy, ngài là khẳng khái nhất, cao thượng nhất, tột cùng khiến người ta một lòng kính nể. Tất cả hậu bối trẻ tuổi chúng ta đều cần phải học tập ngài, tôn kính lão ngài! Ngài yêu quý vãn bối như thế khiến cho vãn bối càng thêm

không còn mặt mũi nào, lại càng không dám tiếp nhận ý tốt của ngài. Chi trưởng lão, ta van xin ngài, ngài cũng đừng làm khó vãn bối, vãn bối thật sự không chịu nổi!" Vân Khê vừa nói, vừa đặc biệt đưa mắt liếc Cung chủ, ý tứ kia rõ ràng chính là so sánh Cung chủ cùng Chi trưởng lão, người nào khẳng khái cao thượng, người nào keo kiệt ích kỷ, lập tức thấy rõ ràng. Lúc nàng ra sức nâng lên Chi trưởng lão, đồng thời, nàng lại mạnh mẽ hạ thấp Cung chủ, ý tại ngôn ngoại, sâu xa khó lường a.

Lan trưởng lão thấy vậy ngạc nhiên, bàn về công phu vuốt mông ngựa, Vân Khê thật là quá thuần thục *(nguyên văn: "lô hỏa thuần thanh": Tương truyền Đạo gia luyện đan, nhìn vào lò, thấy ngọn lửa lê màu xanh, coi là đã thành công, ví với sự thành thục của học vấn, kỹ thuật),* nhưng hết lần này tới lần khác đều rất hữu dụng với Chi trưởng lão, vẻ mặt nghiêm túc thường thấy ở nàng đã sớm không còn, nàng đã sớm cười đến không khép miệng lại được.

"Tốt lắm, bổn tọa liền giúp ngươi khôi phục thực lực vậy!" Ánh mắt Cung chủ âm trầm, bây giờ nhìn không nổi nữa, không phải là truyền cho nàng một chút công lực sao? Không có gì to tát!

Vân Khê nghe vậy, ánh mắt lập tức sáng lên, vui vẻ nói: "Như vậy, liền phiền hà Cung chủ."

Nàng cũng không lo lắng Cung chủ sẽ nhân cơ hội đánh lén nàng chút nào, bởi vì có Chi trưởng lão cùng ba vị trưởng lão ở đây, Cung chủ không dám làm loạn, trái lại Cung chủ truyền huyền khí cho nàng, nên lo lắng một chút có thể ngoài ý muốn xảy ra hay không.....

Vân Khê tùy tiện tìm một chỗ ngồi, ngồi xếp bằng, sau đó hai mắt nhìn thẳng vào Cung chủ, đợi nàng ta tới "tưới nước bón phân" cho nàng.

Cung chủ từ từ đến gần nàng, mỗi một bước đều mang theo sát khí nặng nề, nàng không cách nào làm trò trước mặt ba vị trưởng lão, phát tác với Vân Khê, liền chỉ có thể đem sát khí cùng tức giận không ngừng ghìm xuống, chìm đến dưới chân.

Nàng cắn răng, đi đến phía sau Vân Khê, hướng về phía sau vai Vân Khê hung hăng đánh ra một chưởng. Một chưởng này độ mạnh yếu không nhẹ, đủ để khiếnVân Khê phun ra cháo sáng nay ăn, nhưng cũng không nặng, không đến nỗi thương tổn tới nàng.

Vân Khê cố ý lớn tiếng rên rỉ kêu đau, phun ra một miếng cháo, la to tê thanh kiệt lực: “A —— ta muốn chết! Cung chủ, ngươi vì sao phải hại ta? Ta rốt cuộc đắc tội ngươi khi nào?”

Cung chủ khóe mắt không ngừng run run, trong lòng tự nhủ ngươi cũng quá khoa trương đi? Bổn tọa muốn thật muốn hại ngươi, ngươi còn có thể có lực khí ở chỗ này nhìn trời khóc lóc, muốn chết muốn sống?

“Ngươi yên lặng chút cho ta!” Cung chủ khẽ quát một tiếng, bắt đầu hướng trong cơ thể Vân Khê vận chuyển huyền khí.

Quyển 5 - Chương 156: Sảng khoái a! Vân Khê vênh váo

“Cung chủ, ngài là trưởng bối, đối đãi với một vãn bối như thế cũng không tránh khỏi cực kì mất thân phận.” Vân Trung Thiên lúc này đứng dậy, vì muội muội nói ra, mặc dù trong lòng hiểu muội muội là ở cố ý phóng đại sự thật, nhưng lực đạo một chưởng này của Cung chủ vẫn khiến hắn đau lòng.

Vân trung Thiên lúc này đứng ra, Trúc trưởng lão rõ ràng sóng mắt vừa động, xẹt qua vô số ánh sáng, hắn cùng nói theo: “Không sai, nếu Cung chủ đáp ứng trợ giúp Vân Khê cô nương khôi phục thực lực, như vậy xin mời ngươi nói phải giữ lời, chớ nhân cơ hội âm thầm hạ thủ với Vân Khê cô nương. Ta cùng Chi trưởng lão, Lan trưởng lão ba người chính là được tông chủ ủy thác, đến Vân tộc chọn lựa Tân Thánh nữ, một khi xác định Thánh nữ, nàng chính là đối tượng được ba người bọn ta gắng sức bảo vệ, ai dám thương tổn nàng, chính là cùng ba người chúng ta đối địch!”

Lời của hắn hướng bên này ném ra, liền biểu lộ lập trường của hắn, một khi Cung chủ đối với Vân Khê bất lợi, hắn nhất định sẽ đứng ở bên phía Vân Khê.

Chi trưởng lão cùng Lan trưởng lão hai người đồng thời gật đầu, ba người hiếm khi thống nhất ý kiến.

Cung chủ giận đến suýt tí nữa tẩu hỏa nhập ma, mình ở đây hao tổn công lực, chẳng những không đòi được bất luận cái gì tốt, ngược lại còn bị uy hiếp, chỉ trích, Fuck, đời này cũng không uất ức qua như vậy!

Nếu không phải ở giữa ba mươi lăm người còn có bốn nữ nhi của mình, nàng mới chẳng muốn quản chuyện này, sống chết của các nàng cùng nàng có quan hệ gì đâu? Nếu như các nàng đều chết hết, chẳng phải là tốt hơn? Có thể đem tội danh giết người đẩy tới trên đầu Vân Khê, làm cho nàng mới nhậm chức Thánh nữ nhưng trên lưng đeo ba mươi mấy cái mạng người, nhìn nàng còn có thể thuận lợi trở thành Thánh nữ hay không?

Nàng giờ phút này trong bụng hối hận, đáng tiếc nàng đã không có đường lui rồi, ba vị trưởng lão mắt nhìn chằm chằm vào nàng, nàng chỉ có thể kiên trì đến cùng, vận chuyển huyền khí cho Vân Khê.

Thoải mái nhất chính là Vân Khê, vừa tham lam hưởng thụ huyền khí hùng hậu đưa vào từ phía sau lưng, vừa âm thầm thi triển thuật Hấp thụ, để cho huyền khí tinh thuần chảy khắp tứ chi ngũ hài, bổ sung huyền khí mới vừa mất đi sau khi thi triển thuật Đóng băng.

Thời điểm nàng đang thi triển thuật Hấp thụ phải vô cùng chú ý cẩn thận, không phải là một lần mạnh mẽ thu nạp, mà là từng chút từng chút, giống như là bạch tuộc từng chút từng chút bám lên người, vô thanh vô tức, đợi đến thời điểm người phát hiện, nó đã đem hơn phân nửa xúc tua bám vào trên thân người. Lúc này, người càng dùng lực kéo nó ra, nó lại càng bám chặt chẽ, thậm chí có thể tổn thương tới bản thân người..... Vân Khê thi triển thuật Hấp thụ cũng là quy luật giống vậy, thâm nhập từng chút, bí mật, đợi đến thời điểm Cung chủ phát hiện, muốn thoát khỏi, cũng đã thoát khỏi không ra, muốn xuất thủ trọng thương nàng, lại chỉ có thể ngọc đá cùng vỡ.

“Vân Khê, ngươi dám đánh lén ta?” Cung chủ căm giận gầm thét cuồng loạn, bởi vì nàng rõ ràng cảm thấy huyền khí trong cơ thể mình không thể khống chế mà truyền vào trong cơ thể Vân Khê , thân thể Vân Khê giống như là một động tối, từ trong động tối lộ ra

một bàn tay ma quái, thần bí, đang từ từ lấy hết huyền khí tu luyện trong mấy chục năm của nàng..... Sau khi nàng phát ra một tiếng gầm thét này, bàn tay ma quái kia càng trở nên càn rỡ hơn, càng tham lam không kiêng dè, hấp thu nhiều gấp mấy lần.

Người chung quanh căn bản không biết đến tột cùng xảy ra chuyện gì, nghe được Cung chủ gầm thét cuồng loạn, đồng thời cau mày, chỉ cảm thấy nàng ta thân là Cung chủ mà âm tình bất định *(tính tình thất thường)* như thế, thật sự không có phong phạm của thủ lĩnh một tộc.

“Cung chủ, không phải là chuyển chút huyền khí thôi sao? Sao phải hô gọi nhỏ như vậy chứ?” Chi trưởng lão bất mãn nói.

Cung chủ giận đỏ mặt, khuất nghẹn giống như ăn phải nửa con ruồi, các ngươi biết cái gì? Chẳng lẽ nhìn không ra nha đầu chết tiệt kia đang âm thầm làm chuyện xấu sao? Ngươi nói được thì dễ dàng, có bản lãnh ngươi đến a!

“Vân Khê, dừng lại công phu tà môn kia của ngươi nhanh lên một chút, nếu như còn dám thu nạp công lực của bổn tọa, bổn tọa sẽ đưa ngươi đi gặp Diêm vương!”

“Cung chủ, thật xin lỗi Hmm!” Vân Khê thành khẩn nói xin lỗi, nháy mắt mấy cái, vô tội nói, “Ta tu luyện cửa này thuật Hấp thụ, cũng là một loại thuật pháp ghi lại ở trong Tàn Hoa bí lục Vân tộc chúng ta, quả thực nó rất tà môn, bình thường cũng là tự động phát sinh tiếp xúc, một khi chạm mặt đối thủ thực lực mạnh hơn so với ta, nó sẽ phát tác, lặng lẽ lẻn vào trong cơ thể đối phương trộm lấy huyền khí..... A, ta mới vừa lại quên mất chuyện này, chưa kịp nhắc nhở ngươi, thật là xin lỗi Hmm. Nhưng mà bây giờ nó đã bị tự động kích khởi rồi, không có biện pháp rồi, chỉ có thể chờ nó thu nạp đủ huyền khí nó cần có, nó mới có thể tự động dừng lại, nếu không ta cũng không thể ra sức.”

Thái độ xin lỗi kia muốn bao nhiêu thành khẩn có bấy nhiêu thành khẩn, nhưng khi nhìn vào trong mắt Cung chủ, là trần trụi khiêu khích, ý của ngươi là nhất định không chịu buông tay đúng không? Tốt, bổn tọa thà rằng ngọc đá cùng vỡ, tuyệt không có thể để ngươi tiện nghi!

Một luồng khói trắng thật mỏng từ hướng trên đỉnh đầu Cung chủ dâng lên, đây là dấu hiệu nàng chuẩn bị muốn ngọc đá cùng vỡ.

Trúc trưởng lão kiến thức uyên bác, thấy một màn như vậy, ánh mắt của hắn nhảy lên, bước ra phía trước một bước dài, chưởng lực thuận thế đẩy ra, đánh vào vai trái Cung chủ .

Huyền khí hùng hậu bá đạo, đem một cỗ huyền khí trong cơ thể Cung chủ điều ra cho hung hăng đè ép xuống.

Chỉ một thoáng, cả đại điện nổi lên một làn gió vô danh, lạnh lẽo sắc bén.

Lúc này, người có ngốc lại ngu xuẩn cũng đã nhìn ra, trước mắt rốt cuộc là cục diện phức tạp như thế nào.

“Trúc trưởng lão, ngươi đây là ý gì?” Cung chủ tức giận trợn mắt nhìn về hướng Trúc trưởng lão, hắn rõ ràng chính là đang bao che khuyết điểm, chẳng những không giúp nàng thoát khỏi thuật Hấp thụ của Vân Khê, ngược lại còn trợ Trụ vi ngược, rất đáng hận rồi!

“Ta đang giúp ngươi a.” Trúc trưởng lão mở mắt nói lời bịa đặt, tay của hắn vừa đụng lên thân thể Cung chủ, hắn cũng cảm thấy thuật Hấp thụ lợi hại. Từ nơi lòng bàn tay hắn, từng sợi huyền khí bị thu nạp đi qua, thông qua thân thể Cung chủ, cuối cùng tiến vào đến trong cơ thể Vân Khê. Hắn âm thầm ngạc nhiên, không nghĩ tới thuật

Hấp thụ trong truyền thuyết cư nhiên lợi hại như vậy.

Theo hắn biết, Tàn Hoa bí lục Vân tộc, từ trước đến giờ là do Nội tông Tông chủ Vân tộc bảo quản theo bên mình, đời đời tương truyền, trừ bản thân tông chủ ở ngoài, chỉ có đệ tử Vân tộc kiệt xuất tông chủ nhìn trúng mới có tư cách tu luyện. Tông chủ Vân tộc qua các thời kì để quyền lực hoàn toàn tập trung, các nàng rất ít thu đồ đệ, cho tới bây giờ đều đem Tàn Hoa bí lục làm của riêng. Duy nhất ngoại lệ một lần, chính là Vân tộc xuất hiện đệ tử Vân Huyên xuất sắc nhất, để cho tông chủ đương thời phá lệ, chẳng những chính mình đem nàng theo tu hành bên mình, còn lấy chí bảo Vân tộc Tàn Hoa bí lục truyền cho Vân Huyên.

Sau lại, nghe nói tông chủ bởi vì mạnh mẽ đột phá thuật pháp cuối cùng quan trọng nhất Tàn Hoa bí lục nhưng không thành công, kinh mạch đứt đoạn mà chết, Vân Huyên trở thành người duy nhất biết nội dung Tàn Hoa bí lục trong cả Vân tộc, chỉ tiếc cách đây không lâu, xảy ra chuyện Vân Huyên phản bội Vân tộc, Tàn Hoa bí lục cũng đi theo nàng mất đi tung tích.

Vân Huyên mang theo người cấm kỵ nhất tộc rời đi Vân tộc, nàng lại mang đi một phần kho báu Vân tộc ở ngoài, còn mang đi cuốn Tàn Hoa bí lục duy nhất. Song, trừ nàng ra, chưa từng có người nghe nói qua, trong cấm kỵ nhất tộc còn có người thông hiểu Tàn Hoa bí lục, cho dù là hậu duệ đích truyền của nàng cũng không có ai hiểu thuật pháp bên trong Tàn Hoa bí lục, đây là nghi ngờ ngàn năm!

Tộc nhân cấm kỵ nhất tộc không thôi không cách nào hiểu, người Vân tộc càng thêm không cách nào hiểu.

Việc trừ cấm kỵ nhất tộc, ban đầu là giết chết, đoạt bảo tàng và bí lục dần dần trở thành giết chết và đoạt bảo tàng, không còn có người nói tới chuyện bí lục, Tàn Hoa bí lục dường như là đi theo Vân Huyên ở

nơi thế gian này mai danh ẩn tích.....

Trúc trưởng lão vừa suy tư bí sử Vân tộc vừa áp chế huyền khí bộc phát trong cơ thể Cung chủ rục rịch nổi dậy, cho dù tự tổn công lực của mình, hắn cũng tuyệt không thể để cho Cung chủ xúc phạm tới Vân Khê, bởi vì..... Ánh mắt của hắn ở trong nháy mắt nhu hòa xuống, giống như là mặt trời xuân trong khe suối, lưu động đẹp đẽ, sưởi ấm vào lòng người.

“Là thuật Hấp thụ?” Chi trưởng lão lần nữa kích động rồi, nàng hướng vè phía trước rảo bước tiến lên mấy bước, xuất chưởng đánh vào cánh tay phải Cung chủ, lớn tiếng quát lên, “Ta còn muốn mang nàng trở về Nội tông để ra mắt tông chủ, trước đó ta không cho bất luận kẻ nào thương tổn nàng! Ơ?”

Chi trưởng lão cũng cảm thấy thuật Hấp thụ lợi hại, âm thầm ngạc nhiên, nhưng mà vì phòng ngừa Cung chủ làm tổn thương Vân Khê, giờ phút này nàng là không thể buông tay. Tổn thất chút công lực thì tổn thất chút công lực đi, so với Tàn Hoa bí lục trở về, đây căn bản không coi là cái gì.

“Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Ta coi sắc mặt của các ngươi có cái gì không đúng, chẳng lẽ là.....” Lan trưởng lão nghi ngờ nhích tới gần, thử dò xét đưa tay khoác lên trên người Chi trưởng lão, lúc này vừa chạm vào thăm dò, cả người nàng liền đánh giật mình, lòng bàn tay giống như là dính lên nhựa cao su vạn năng, vững vàng dính tại trên người Chi trưởng lão, cũng lại gỡ không ra.

Tứ đại cao thủ đồng thời bị hút lại, mặt lộ vẻ kỳ quái.

Một màn như vậy , quả thực thật là quỷ dị!

Khiến cho chín vị Liên sứ ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, từng người

câm giọng.

“Các ngươi còn lo lắng cái gì? Còn không mau tới đây giúp bổn tọa?” Cung chủ giận dữ mắng mỏ, huyền khí trong cơ thể nàng đang lấy tốc độ không thể tưởng tượng nhanh chóng ra đi, nàng nóng nảy, tiếp tục phát triển như vậy nữa, tu vi mấy thập niên của nàng sẽ phải hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Làm cho chín vị Liên sứ do dự, ngay cả bốn vị cao thủ đều không thể giải quyết chuyện này, các nàng càng không có khả năng giải quyết. Nếu như lúc này các nàng bị dính vào, chẳng phải là muốn bị trở thành bia đỡ đạn? sao

Bia đỡ đạn, các nàng không làm!

“Các ngươi do dự cái gì? Các ngươi có tin hay không, bổn tọa cách chức Liên sứ các ngươi? Vân Huyễn điện người tài giỏi xuất hiện lớp lớp, vị trí Liên sứ cũng không phải là chỉ có các ngươi mới được, các ngươi hiểu chưa!” Cung chủ lấy ra đòn sát thủ của nàng, lấy quyền áp người, một chiêu này có chút hèn hạ, nhưng thấy rất hiệu quả.

Chín vị Liên sứ hơi hơi chần chờ giờ không do dự nữa, lấy Mặc Liên đại nhân cầm đầu, đẩy chưởng đánh về phía Vân Khê, lúc này muốn đánh vỡ cục diện bế tắc, biện pháp duy nhất chính là bắt đầu từ trên người Vân Khê, một khi Vân Khê thu thuật Hấp thụ, cục diện bế tắc liền phá giải một cách tự nhiên.

Vân Khê cảm giác nguy hiểm đến, mắt hạnh trừng trừng, Cửu Vĩ Hồ huyễn thú cảm ứng được nàng gọi về, tùy thời đều chuẩn bị ló đầu, còn có Kinh Hồng kiếm, vì đồ ăn ngày sau, cũng rục rịch ngóc đầu dậy, chuẩn bị bộc lộ tài năng, bảo vệ tốt chủ nhân tạm thời của nó.

Tình thế hết sức căng thẳng!

Lúc này, Trúc trưởng lão, Chi trưởng lão cùng Lan trưởng lão ba người đồng loạt xuất thủ, mỗi người xuất ra một cánh tay rảnh rỗi, từng người kéo lại ba người, đem mối nguy của Vân Khê hóa giải.

Hiện tại Vân Khê ở trong mắt bọn họ chính là bánh trái thơm ngon, sao có thể làm cho nàng gặp chuyện không may chứ?

Ba người khẽ kéo nhiều lần, đem mấy vị Liên sứ kéo vào trong đội ngũ bọn hắn, đại bộ phận mênh mông cuồn cuộn, toàn bộ vây quanh một người Vân Khê, tràng diện kia tuyệt đối rung động!

Huyền khí trong cơ thể mười ba con người đồng thời truyền thụ gia nhập trong cơ thể Vân Khê, giữa đại điện, khí tràng khí phách chấn động.

Đại điện bốn phía, màn che cuồng vũ, song cửa ngâm nga run rẩy.

Các đệ tử đi theo ba vị Nội tông trưởng lão cả đám cùng nhau trợn mắt há mồm, cõi đời này lại thật có công phu tà môn như thế, đồng thời khiếp sợ, bọn họ rất tự hào, bởi vì đó là bí lục Vân tộc bọn họ, là niềm tự hào Vân tộc!

Vân Trung Thiên lo lắng quan sát thần sắc muội muội, bên trong thân thể của nàng thoáng cái hấp thu vào nhiều huyền khí như vậy, nàng có thể dung nạp được không?

Nhị chưởng quỹ khẽ nhếch miệng, vẻ mặt cực kỳ dại ra, đụng với Vân Khê, thật đúng là tình huống cổ quái cái dạng gì đều có thể chạm phải, phục nàng!

Về phần Hách Liên Tử Phong, hắn vẫn như cũ duy trì tư thái lúc đầu, tiếp tục suy nghĩ viễn vông.

“Thật sự sảng khoái a!” Vân Khê vui thích dưới đáy lòng hô to, vênh váo đắc ý.

Mười ba người huyền khí đồng thời rót vào trong cơ thể của nàng, đúng thực nàng là chịu không nổi, thế nhưng đừng quên, trong cơ thể của nàng còn Cửu cô cô ở trọ cùng con rùa háo sắc, lúc nàng thu nạp huyền khí, hai kẻ tham ăn này cũng không rảnh rỗi, liều mạng theo sát nàng tranh đoạt tài nguyên.

Kết quả là, huyền khí mười ba người đối với Vân Khê mà nói chỉ có thể coi là mưa bụi, nàng mong mỏi có thể có càng nhiều huyền khí đưa vào, làm cho nàng càng thêm sảng khoái một phen!

Trong nội tâm nghĩ như thế, trên mặt lộ ra thần sắc thống khổ, nàng thỉnh thoảng than vãn: “Thật khó chịu a, thân thể của ta sắp tăng vọt! Các ngươi không nên sẽ đem huyền khí truyền vào cho ta, ta chịu không được rồi!”

Cửu cô cô ở bên trong cửu chuyển linh châu đảo cặp mắt trắng dã, người này quá vô sỉ rồi! Rõ ràng hưởng thụ vô cùng, còn cố ý bày ra một bộ dáng bị bắt buộc, có ác tâm hay không người?

” Hút nhiều hơn nữa chút! Càng nhiều càng tốt! Hút khô bọn họ!” Cửu cô cô khẩu thị tâm phi *(miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo)* .

Thủy Quy cự thú sắc sắc chảy nước miếng, xấu hổ nói: “A Cửu muội muội, không bằng ngươi hút ta đi? Ta sẽ rất thích ý.”

Vân Khê một không có chú ý, suýt nữa phá công, rùa háo sắc, khẩu vị ngươi cũng quá nặng đi?

“Hạ lưu, người ta nói hút, là hút công lực trên người của ta! Mà

ngươi không thuần khiết, suy nghĩ lung tung!” Thủy Quy cự thú không vui, nháy nháy đôi mắt ti hí, giả trang ra một bộ dáng thuần tình, si ngốc nhìn Cửu cô cô.

Vân Khê lần nữa bị nó làm cho buồn nôn, Cửu cô cô, thật là quá bội phục ngươi, lại có thể cùng nó cùng chỗ trong một viên Châu lâu như vậy, cần bao nhiêu định lực a! Nàng vội vàng thu hồi nội thị, hết sức chuyên chú, tiếp tục thu nạp huyền khí.

“Vân Khê, ngươi đây là tự làm tự chịu! Ngươi hút công lực chúng ta nhiều năm cực khổ tu luyện có được, liền muốn ngồi mát ăn bát vàng, cũng muốn được thật tốt sao? Tốt, vậy hãy để cho ngươi mua dây buộc mình, tự bạo (nổ tung) mà chết!” Cung chủ lộ vẻ hung ác, lần này chủ động đem công lực của mình truyền thụ nhập vào trong cơ thể Vân Khê, muốn làm cho nàng bị huyền khí mãnh liệt cắn trả, gân mạch nổ mà chết.

“Tất cả mọi người nghe cho ta, toàn lực truyền thụ huyền khí cho nàng, bổn tọa nhìn nàng chết thảm thế nào!”

“Dạ, Cung chủ!” Chín vị Liên sứ đồng loạt cùng nhau lên tiếng, từng người thi triển ra toàn lực, chủ động truyền thụ huyền khí cho Vân Khê.

Lần này, huyền khí bổ sung tới càng thêm hung mãnh, như hồng thủy mãnh thú *(nước lũ và thú dữ),* mãnh liệt mà đến!

“A, không cần! Không cần! Ta thật khó chịu a!” Vân Khê tiếng kêu càng ngày càng khiến người mơ màng.

Nhị chưởng quỹ khóe mắt đột nhiên run lên, liên tưởng đến vài hình ảnh “đặc sắc”, không khỏi miên man bất định.

Cả đại điện trên trán mọi người đều không hẹn mà cùng treo lên một giọt mồ hôi lạnh, người không biết, còn tưởng rằng nơi này có người bị cưỡng ép đây.

Tiếng thét này thật là vô địch!

Vân Trung Thiên nếu không phải tiếp nhận đến ánh mắt nhắc nhở nàng âm thầm bay tới, còn tưởng rằng nàng thật thống khổ vạn phần rồi, sau khi biết được nàng không có nguy hiểm, hắn buồn cười. Hắn bỗng nhiên nảy mầm tâm tư nho nhỏ tà ác , nghĩ thầm nếu như giờ phút này Long Thiên Tuyệt đang ở trong đại điện, nghe tiếng kêu như thế, không biết sẽ muốn làm như thế nào.....

“Không được! Không được! Nhiều lắm, ta không chịu được rồi!”
Tiếng kêu càng ngày càng không có tận cùng.

Không chỉ có một, Vân Khê ở bên ngoài kêu thảm thiết, Cửu cô cô ở bên trong kêu càng thêm dũng mãnh!

“Hút khô bọn họ! Hút khô bọn họ!”

Cửu cô cô, khẩu vị của ngươi cũng quá lớn đi?

Trong đại điện, trò khôi hài kinh người đang trình diễn vừa xuất hiện, ngoài đại điện, đột nhiên truyền đến tiếng chuông khẩn thiết.

Cung chủ trở lại phản ứng đầu tiên, thần sắc đại biến: “Không xong! Có người xông vào cấm các!”

“Cấm các?” Lan trưởng lão nhíu mày, ” Trong Cấm các cất dấu một bản lịch sử bí mật và bản đồ phân bố của Vân tộc ta, cùng với tài liệu tư mật tất cả cao thủ tinh anh Vân tộc, một khi mất, hậu quả không cách nào tưởng tượng. Chúng ta phải đi ngăn cản người này, không

thể để cho hắn đánh cắp cơ mật Vân tộc ta, nguy hại đến Vân tộc ta!”

“Không sai, đúng là như thế.” Liên quan đến an nguy Vân tộc, Cung chủ thu hồi tức giận, bày ra thái độ một Cung chủ nên có.

Vân Khê tâm thần vừa động, suy nghĩ nặng nhẹ, chuyện quan hệ đến an nguy Vân tộc, không thể chậm trễ. Nghe nói có người muốn đánh cắp cơ mật Vân tộc , nàng đầu tiên liền nghĩ đến Tử yêu, đoàn người bọn chúng đột nhiên đi tới Vân tộc, khẳng định không có ý định tốt lành gì, nói không chừng chính là tới trộm cắp cơ mật Vân tộc, sau đó đem một lưới bắt hết Vân tộc. Thân là một thành viên Vân tộc , nàng có thể tự tay phá hủy Vân tộc, cũng không cho phép ngoại nhân tới phá hủy Vân tộc, đây là vấn đề nguyên tắc!

Không do dự, nàng thu hồi thuật Hấp thụ, khôi phục thần sắc bình thường, nói với mọi người nói: ” Chuyện Vân tộc chính là đại sự, mọi người nhanh lên một chút các ty kia chức, mau sớm đuổi bắt tặc nhân ở tự tiện xông vào cấm các!”

Nàng vừa mới thu công, người còn lại rối rít cảm thấy chỉ ma thủ kia hút ra, cả người chợt cảm thấy nhẹ nhõm. Mọi người vội vàng nhân cơ hội thu lại rảnh tay, né tránh Vân Khê xa xa, hoàn toàn đem nàng coi là ngọn nguồn mầm độc. Cũng bởi vì một người nàng, mới vừa trong thời gian thật ngắn, mỗi người ít nhất tổn thất mười mấy năm công lực, quá đau lòng!

“Hừ, lời này hẳn là bổn tọa nói!” Cung chủ oán hận trừng Vân Khê một cái, vừa điều tức, phát hiện huyền khí trong cơ thể mình bị lấy hết hơn phân nửa, mất đi gần hai mươi năm công lực, nàng vừa hận vừa giận, thật muốn một nắm bóp chết Vân Khê.

“Dựa theo Vân Khê cô nương nói làm, mau sớm đi cấm các xem xét, đến tột cùng là người nào tự tiện xông vào cấm các, tuyệt không có

thể làm cho cơ mật Vân tộc tiết lộ ra ngoài!" Trúc trưởng lão quay đầu, đối với đệ tử thủ hạ nói, đồng thời hắn lời này cũng là truyền đạt cho những đệ tử Vân tộc khác, thủ hộ Vân tộc, chính là trách nhiệm của mỗi đệ tử Vân tộc, không thể đổ trách nhiệm cho người khác.

Ứng thanh *(thanh âm đồng ý)*, một nhóm người ở dưới sự hướng dẫn của Cung chủ vọt ra đại điện, theo hướng tiếng chuông truyền ra mà chạy gấp đi.

Trong đại điện, Vân Khê thi triển giải phong thuật, đem băng đóng ở trên thân ba mươi lăm người kiên định toàn bộ hóa đi. Khôi phục tự do ba mươi lăm người như giành được sinh mạng mới, đầu tiên là thở phào nhẹ nhỏm thật dài, sau đó từng người ôm hai cánh tay của mình run, lại ngẩng đầu nhìn đến Vân Khê, mọi người cùng tựa như thấy quỷ trốn tránh rất xa.

Thật là đáng sợ!

Một chiêu sẽ đem ba mươi lăm người các nàng toàn bộ định trụ, mùi vị thuật Đóng băng , các nàng cả đời này cũng không muốnlại nếm trải lần thứ hai.

"Vân Khê cô nương, ngươi có thể công và tư rõ ràng, lấy đại nghĩa Vân tộc làm trọng, ngươi làm được rất tốt!" Chi trưởng lão càng nhìn Vân Khê càng thấy được hài lòng, không tiếc dành khen ngợi cho nàng.

Vân Khê nhức đầu, lúc này cũng là có chút ngượng ngùng, đùn đẩy nói: "Đâu có đâu có, là ta phải làm."

Thái độ quá khiêm tốn a, được sủng ái mà không kiêu! Chi trưởng lão gật đầu lia lịa, dù sao chính là thấy nàng thế nào thuận mắt làm

sao, đem nàng coi là bánh trái thơm ngon.

Vân Khê bị nàng nhìn thấy đáy lòng sợ hãi, dưới chân không tự chủ hướng phương hướng Lan trưởng lão chuyển đi.

Lan trưởng lão quét quanh một vòng, nói: “Hôm nay nếu là ngày vui Thánh nữ tổng tuyển cử, từ trước định ra ba cửa khảo hạch không thể hao phí, vì có thể làm cho mọi người tâm phục khẩu phục, ta đề nghị cửa thứ ba khảo hạch dùng đá thử máu tiếp tục tiến hành, không biết hai vị trưởng lão cảm thấy như thế nào?”

“Đúng, dùng đá thử máu! Nhất định phải nghiệm! Huyết thống trên người Thánh nữ qua các thời kì phải thuần khiết, mặc dù không cách nào đạt tới hoàn toàn thuần khiết, ít nhất cũng phải là một phần hai trở lên, nói cách khác phải khiến cho hơn một nửa đá thử máu hiện ra hồng quang, như vậy người này mới có tư cách trở thành chủ nhân mới cho Thánh nữ.” Chi trưởng lão mong đợi nhìn Vân Khê, huyết thống trên người nàng thuần khiết là không thể nghi ngờ, mấu chốt là thuần khiết rốt cuộc đạt được mấy phần.

Nghe nói năm đó, Vân Huyên đệ nhất thiên tài Vân tộc, trải qua cửa ải thử máu trong tổng tuyển Thánh nữ này, chín phần mười bề mặt đá thử máu hiện ra hồng quang, chỉ có một cái góc nhỏ chút ít là ảm đạm vô quang, lúc ấy kết quả khảo nghiệm khiến cả Vân tộc chấn động, từ đó tất cả mọi người Vân tộc đem Vân Huyên tôn sùng là người có huyết thống cao quý nhất Vân tộc, là khởi đầu Vân tộc tự khai tới nay, trừ người sáng lập Vân tộc ngoài ra, là người thứ hai có huyết thống cao quý nhất. Sau đó sự thực cũng chứng minh, Vân Huyên đích xác là một thiên tài, không hổ là huyết thống cao quý Vân tộc.

Chi trưởng lão dưới đáy lòng không nhịn được đem Vân Khê cùng Vân Huyên so sánh với nhau, các nàng đều là người cấm kỵ nhất

tộc, hoặc là đổi lại loại góc độ mà nói, Vân Khê là hậu nhân Vân Huyên, là nhất mạch truyền thừa, Vân Huyên lúc ấy không tuân theo tổ huấn kết hợp với người trong tộc, ngược lại cùng ngoại nhân Vân tộc sinh xuống con nối dòng. Theo lý mà nói, độ thuần khiến của huyết thống ở hậu thế của nàng hẳn là hơn một chút so với hậu thế của Vân Huyên, nhưng ai biết đâu rồi, có lẽ có kỳ tích phát sinh cũng không nhất định!

Bởi vì bản thân Vân Khê chính là một bông hoa độc đáo tuyệt thế tồn tại, bông hoa tuyệt thế sáng tạo kỳ tích, vốn là chuyện đương nhiên!

Cho nên, nàng vạn phần mong đợi.

Không chỉ nàng mong đợi, Lan trưởng lão cũng mong đợi giống như vậy. Xem xét lại thần sắc Trúc trưởng lão, lại cùng hai người bất đồng, trong mắt của hắn không phải là mong đợi, mà là lấp lánh một loại quang mang kỳ lạ, khó mà nói rõ được.

Ba mươi lăm vị tuyển thủ dự thi còn lại nghe nói, mọi người tinh thần phấn chấn, đây là cơ hội cuối cùng các nàng. Vân Khê thực lực đúng là không tầm thường, rất lợi hại, nhưng cái này không có nghĩa là huyết mạch của nàng cũng sẽ thuần khiết, dù sao cũng là hậu duệ cấm kỵ nhất tộc, làm sao vượt được các nàng, những hậu duệ chánh thống Vân tộc này đây?

“Chúng ta muốn tham gia cửa thứ ba khảo hạch, Thánh nữ tổng tuyển cử phải công bằng!”

“Đúng, chúng ta muốn công bằng!”

Ba mươi lăm vị tuyển thủ dự thi hăm he sắn tay áo lên, nóng lòng muốn thử.

Quyển 5 - Chương 157: So máu với tỷ tỷ? Cứ thử xem!

Edit: Thùy Dương

Beta: Tiểu Mộng

Trong đại điện, đệ tử Vân Huyễn điện chuyển ra cái gọi là đá thử máu, toàn thân màu trắng, cỡ quả trứng gà.

Vân Khê nhìn không ra đá thử máu đến tột cùng là làm sao cấu tạo mà thành, nguyên lý như thế nào, nhưng nghe Chi trưởng lão miêu tả, nó hơn phân nửa là linh nghiệm, sau khi máu tươi nhỏ tại đá thử máu, thông qua màu sắc biến hóa của bản thân tảng đá để phán đoán độ thuần khiết của máu người này, phương pháp kia nghe có vẻ phó mặc cho số phận.

Nhưng mà bất kể như thế nào, Vân Khê đối với bản thân tràn đầy lòng tin, nếu ngay cả nàng đều không thể thông qua khảo nghiệm đá thử máu, như vậy chỉ có thể nói rõ bản thân đá thử máu có vấn đề.

“Tốt, các ngươi cứ theo thứ tự, mọi người đến đây đi.” Chi trưởng lão chủ trì nói.

Đám tuyển thủ dự thi còn lại ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, ai cũng không muốn đứng ra thử nghiệm đầu tiên. Đến cuối cùng, không ngờ Vân Khê đứng dậy thứ nhất, đưa tay nói: “Vậy thì ta đầu tiên đi!”

Nàng xoa xoa ngón tay, chuẩn bị cắt đứt ngón tay rỉ máu.

Mọi người nhìn nàng, đột nhiên cảm giác được nơi đó có cái gì không đúng, nàng tích cực tranh đoạt đầu tiên như vậy, sẽ không phải là có âm mưu gì sao? Chẳng lẽ người thứ nhất thử nghiệm có thể tương đối chiếm ưu thế?

Đa số người nghĩ như vậy, cho nên thời điểm khi Vân Khê sắp nhỏ máu thử nghiệm, mấy thanh âm trăm miệng một lời, ngăn cản nàng: "Chờ một chút!"

"Đã nói rồi, theo thứ tự, ngươi là người cuối cùng, dù thế nào thì cũng không đến phiên ngươi!" Người nói lời này là Tứ tiểu thư, sau lúc bị đóng băng, trong lòng nàng bực bội vô cùng, tìm không được chỗ phát tiết, lúc này nàng nhất định phải hảo hảo mà áp áp khí diễm *(dáng vẻ kiêu ngạo)* của Vân Khê, tuyệt đối không thể để nàng ta chiếm tiện nghi.

Vân Khê im lặng, còn không phải là nàng nhận thấy bọ đùn đẩy nhau, ai cũng không chịu làm đầu, cho nên mới muốn tới đầu tiên sao?

"Vậy các ngươi trước đi!"

"Ta tới trước!" Tứ tiểu thư vung lên ống tay áo, lộ ra một đoạn cánh tay trắng nõn, một tay cầm chủy thủ, hướng trên cánh tay của mình nhẹ nhàng vạch một đao.

Mọi người tụ lại tới đây vây xem.

"Bổn tiểu thư thời điểm mới ra đời đã nghiệm qua độ thuần khiết máu, tuyệt đối vượt qua một phần hai!" Tứ tiểu thư lòng tin tràn đầy, nàng là con gái cung chủ, vừa ra đời đã được coi là Tiểu công chúa Vân tộc, độ thuần khiết huyết mạch của nàng tự nhiên cũng là hoàn toàn được chú ý, không chỉ là nàng, những đệ tử Vân tộc hiển hách khác khi mới ra đời đều kiểm nghiệm qua độ thuần khiết huyết mạch,

cho nên phần lớn mọi người bọn họ đều rất tự tin vào bản thân mình.

“Nha đầu, ngươi đừng nhìn đá thử máu nhỏ bé. Khối đá thử máu trước mắt ngươi này chính là từ Nội Tông chúng ta mang đến, nó với đá thử máu Ngoại Tông các ngươi sử dụng có bản chất khác nhau, kết quả các ngươi khảo nghiệm trước kia cùng kết quả khối đá thử máu này kiểm nghiệm chưa chắc đã giống nhau. Không tin, ngươi chờ xem sao!” Chi trưởng lão rảnh rỗi nói chuyện, đá thử máu lại đang từ từ xảy ra biến hóa. Cùng với máu tươi ngấm vào, đá thử máu từ điểm phát tán máu tươi nhỏ vào điểm hồng quang thứ nhất, sau đó từ từ hướng bốn chung quanh hiện lên phóng xạ hình dáng khuếch tán, một phần mười, một phần chín, một phần tám……

Những người trẻ tuổi không chớp mắt nhìn chằm chằm đá thử máu, nhìn nó bị từng chút từng chút phát tán ra hồng quang, diện tích hồng quang từ từ chiếm cứ đá thử máu, mọi người dưới đáy lòng xem chừng, khẩn trương lại kích thích.

“Một phần năm, một phần tư…… A, một phần ba rồi! Tiếp tục, lại tiếp tục, rất nhanh đến gần một phần hai rồi!” Tứ tiểu thư kích động hô.

Đột nhiên, hồng quang ngừng lại kết thúc, liền ngưng lại không tới vị trí một phần hai.

Tứ tiểu thư ngây người.

“Làm sao có thể?” kết quả khảo nghiệm của nàng trước kia rõ ràng chính là vượt qua một phần hai, lúc này làm sao có thể ngay cả một phần hai cũng chưa tới? Đến tột cùng là đá thử máu trước mắt có vấn đề, hay là đá thử máu nàng dùng khảo nghiệm trước kia là có vấn đề?

“Ta đã sớm nói, khối đá thử máu này với đá thử máu các ngươi

trước đây đo độ thuần khiết huyết mạch khác xa nhau, trên ý nghĩa nghiêm khắc mà nói, khối đá thử máu này càng thêm chính xác hơn một chút, nó loại bỏ rất nhiều nhân tố không ổn định có thể tồn tại, do đó đạt tới độ chính xác cao hơn. Cho nên, kết quả các ngươi khảo nghiệm từ trước, đến nơi này cũng sẽ sai biệt chút ít. Ta khuyên các ngươi nên xác định rõ ràng, chớ nên ôm hy vọng quá lớn, cũng đừng nên quá chán nản, dù sao thành tựu một người cũng không phải là toàn bộ là do huyết thống quyết định, hơn nữa quan trọng hơn hãy cứ ố gắng, bởi vì cái gọi là sự do người làm, chỉ cần ngươi chịu cố gắng, ngươi làm theo có thể vượt xa so với người huyết thống thuần khiết.” Chi trưởng lão nói.

“Ta hiểu, ta chỉ là không có nghĩ đến kết quả có xê xích nhiều như vậy.” Tứ tiểu thư uể oải nói.

Chi trưởng lão thấy nàng khó mà tiếp nhận kết quả như thế, không nhịn được khuyên lơn: “Đừng nản chí, mặc dù ngươi không có tư cách trở thành Thánh nữ, nhưng là lấy một phần ba huyết thống truyền thừa của ngươi, đã rất tốt, chỉ cần hảo hảo mà tu luyện, thành tựu ngày khác làm theo không kém đi đâu.”

Tứ tiểu thư buồn buồn gật đầu, không thể làm gì khác hơn là thối lui đến một bên, đổi lại Bát tiểu thư người thứ hai kế tiếp ra sân.

“Một phần ba!”

Bát tiểu thư nhận được kết quả khảo nghiệm của nàng, hai tỷ muội ôm nhau ở chung một chỗ, an ủi lẫn nhau, thời điểm hai tỷ muội khảo nghiệm từ trước chính là kết quả giống nhau, hiện tại kết quả cũng giống như vậy. Người phía sau bắt đầu từ từ tin tưởng kết quả khảo nghiệm đá thử máu là có thể tin, cho dù không hoàn toàn có thể tin, nhưng là có thể lấy độ bình đẳng tương đối có thể tin.

“Một phần tư!”

Tạm được, đây là lời bình Nhị tiểu thư tự cho mình.

Nàng không kinh không hỉ *(không kinh ngạc không vui mừng).*

Người thứ tư rốt cục đến phiên Đại tiểu thư.

Khi Đại tiểu thư ra sân thử máu, một nam tử trẻ tuổi mang mặt nạ ánh mắt rõ ràng chấn động, đuổi theo thân ảnh Đại tiểu thư, không ngừng nhìn ngắm từ xa *(nguyên văn: du li).*

“Quá một phần hai rồi, không, là hai phần ba!” Chi trưởng lão vui mừng thở dài, cuối cùng có một người đạt tiêu chuẩn rồi, nàng chăm chú đánh giá Đại tiểu thư, âm thầm gật đầu khen ngợi. Ở trong rất nhiều con gái của cung chủ, chỉ có Đại tiểu thư khí độ ung dung chững chạc, phong phạm tiểu thư khuê các nhất, cũng xuất sắc nhất, chỉ có điều tính tình nàng như vậy muốn trở thành thủ lĩnh nhất tộc vẫn còn thiếu sót chút ít.

“Thật tốt quá! Đại tỷ, tỷ cuối cùng kiếm cho chúng muội mặt mũi, nếu như bốn người tỷ muội chúng ta toàn bộ đều thất bại, toàn quân bị diệt, mẫu thân đại nhân không biết sẽ thất vọng bao nhiêu. Bây giờ tốt rồi, đại tỷ người ở lại, có tư cách cùng Vân Khê nhất quyết phân cao thấp, chúng ta nhất định sẽ thắng!” Tứ tiểu thư vui vẻ nói.

Đại tiểu thư không trả lời nàng, biểu tình bên trong lộ ra không khỏi gợn chút u buồn.

Ngay sau đó người phía sau một người tiếp theo một người, tiếp tục khảo nghiệm, trong những người này kết quả khảo nghiệm cuối cùng hợp cách, tổng cộng có ba người, trừ Đại tiểu thư ngoài ra, còn có hai người kết quả khảo nghiệm theo thứ tự là ba phần năm cùng một

phần hai, cùng so sánh với Đại tiểu thư vẫn có chỗ thua kém chút ít.

Đến cuối cùng, rốt cục đến phiên Vân Khê rồi, chỉ thấy nàng không nhanh không chậm giơ tay, đưa tay xòe ra đặt phía trên đá thử máu, mặc dù vung chủy thủ, cắt đứt một ngón tay của mình. Máu tươi nhỏ xuống, thẩm thấu tiến vào trong đá thử máu……

Một phần mười, một phần chín, một phần tám……

“Một phần năm, một phần tư, một phần ba…… Một phần hai!” Những người vây xem lúc bắt đầu đếm thầm trong lòng, về sau liền trực tiếp thốt ra.

Đã vượt qua một phần hai, tia sáng màu đỏ chẳng những không có dừng lại, ngược lại càng lúc càng tràn đầy.

Số một phần hai này, đã có lần lượt ba người đạt đến, cho nên không coi là cái gì.

Nhưng chỉ khi ánh sáng màu đỏ tiếp tục tăng thêm, thời điểm toàn bộ đá thử máu biến đổi lần nữa, mọi người liền không cách nào nữa bình tĩnh rồi, kích động nhìn mức độ phát sáng của đá thử máu.

“Bảy phần mười, tám phần mười, chín phần mười……” giọng nói Chi trưởng lão đột nhiên biến đổi 180o, nàng hung hăng hút một hơi khí, im bặt.

Chín phần mười, mấy con số này đã ngang hàng cùng Vân Huyên năm đó, đuổi kịp huyền thoại Vân Huyên năm đó!

Thiên, thiên tài đấy!

Vân tộc lúc này thật sự nhặt được một đại bảo bối vạn năm mới xuất

hiện rồi!

Chi trưởng lão tâm tư mới vừa phân tích, tình thế đột nhiên lại thay đổi, một góc nhỏ đá thử máu cuối cùng cũng bị ánh sáng màu đỏ cường thế công chiếm! Mấy vạn năm, lần đầu tiên toàn thân đá thử máu phát sáng phát sáng lên!

Điều này đại biểu cái gì? Điều này đại biểu Vân tộc từ người khai sáng Vân tộc tới nay, ra đời hậu duệ đầu tiên hoàn toàn kế thừa huyết thống tổ tiên Vân tộc cao quý nhất, nàng là ánh sáng Vân tộc!

“Toàn bộ, toàn bộ sáng……” Chi trưởng lão thanh âm run rẩy mấy cái, hưng phấn quá độ, cuối cùng hôn mê bất tỉnh tại chỗ. Mấy vị đệ tử Chi trưởng lão thấy thế, vội vàng nâng nàng ổn định. Lúc sau, Chi trưởng lão tỉnh lại, vững vàng bắt được tay Vân Khê, kích động nói, “Đi, ta dẫn ngươi đi gặp Tông chủ, ta nhất định phải dẫn ngươi đi gặp Tông chủ!”

Đi gặp Tông chủ, đi gặp Tông chủ…… Chi trưởng lão lời nói từ đầu đến cuối lặp lại, cơ hồ sắp biến thành máy móc học lại.

Lan trưởng lão giống như trước thu hồi tâm tình kích động rất nhanh, bất đắc dĩ trấn an Chi trưởng lão: “Chi trưởng lão, bình tĩnh, bình tĩnh! Người đang nơi này không chạy được nữa, ngươi gấp cái gì? Trước mắt hay là công bố trước kết quả Tổng tuyển Thánh nữ đi!”

“Bình tĩnh? Ta còn làm sao bình tĩnh được nữa?” Chi trưởng lão hai mắt không rời bông hoa tuyệt thế là Vân Khê, kích động nói, ” Kết quả Tổng tuyển Thánh nữ còn cần ta tuyên bố sao? Vậy khẳng định là nàng không thể nghi ngờ, chẳng lẽ còn có người dám có ý kiến? Ai không biết xấu hổ có ý kiến gì không?”

Chi trưởng lão lời nói kiêu ngạo, khiến cho những tuyển thủ dự thi

khác tự ti mặc cảm, thật sự là các nàng không dám có ý kiến cũng không nên không biết xấu hổ có ý kiến. Thời điểm trong lúc các nàng thấy bộ phận đá thử máu sáng lên vượt qua bảy phần mười, toàn bộ cả đám các nàng đều đã lặng yên rồi, cảm giác cùng giống như nằm mơ. Cái này hoàn toàn cũng không phải là người đi, người nào huyết mạch có thể thuần khiết như vậy? Đợi đến thời điểm cả viên đá thử máu đều sáng, ánh mắt các nàng nhìn Vân Khê như quỷ thần như kính sợ, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, đánh chết các nàng cũng không tin tưởng cõi đời này thật sự có người có thể có trăm phần trăm huyết thống Vân tộc thuần khiết, trừ phi là tổ tiên của các nàng chuyển thế sống lại……

Trúc trưởng lão mỉm cười nhìn Vân Khê, cất giọng nói: ” Ý kiến ba người chúng ta đã nhất trí, như vậy ta tuyên bố, Vân Khê chính là Thánh nữ mới của Vân tộc ta. Ta lập tức sai người đem tin tức này truyền lại bẩm báo Nội Tông, chờ sau khi nhận được chỉ thị của Tông chủ, chúng ta liền mang theo Vân Khê cô nương, cùng nhau trở về Nội Tông.”

Chi trưởng lão một mực gạt bỏ lời hắn: “Chỉ thị cái rắm chó? Lấy sự hiểu biết của ta đối với Tông chủ, người chắc chắn sẽ không có bất kỳ dị nghị nào, chỉ biết đốc thúc chúng ta nhanh hơn, mau sớm đem người mang về. Tông chủ lão nhân gia người trong tim nhân hậu, yêu tài tiếc tài, trên dưới Nội Tông ta người nào không có được qua ân huệ lão nhân gia người? Hiện tại thật vất vả tìm được tung tích Tàn Hoa bí lục và hậu nhân huyết mạch Vân tộc thuần chính nhất, chúng ta tự nhiên trước tiên đem người mang về cho lão nhân gia người xem qua, làm cho người cao hứng.”

“Cái này……” Trúc trưởng lão rõ ràng có chút chần chờ, trong lòng có chỗ băn khoăn.

Vân Khê nhìn xung quanh ba người, bọn họ không khỏi cũng quá

không coi nàng ra cái gì đi? Quyết định lớn như vậy dù gì cũng nên trưng cầu một chút ý kiến người trong cuộc đi?

“Ba vị tiền bối, theo ý ta, chuyện này hay là thương nghị sau đi, trước mắt chuyện trọng yếu hơn là bắt được người tự tiện xông vào cấm các. Người này động nhầm cơ quan cấm các, có thể thấy được cũng không phải là người Vân tộc ta, chúng ta phải cẩn thận đề phòng mới đúng.” Vân Khê đang khi nói chuyện, đem ánh mắt có thâm ý khác liếc về phía đoàn người Hách Liên Tử Phong cùng Nhị chưởng quỹ, trong lòng của nàng đột nhiên toát ra một ý niệm kỳ quái trong đầu, tại sao hôm nay Tổng tuyển Thánh nữ sẽ thuận lợi như thế, yêu nhân kia cơ hồ cũng chưa có bất kỳ can thiệp cùng động tĩnh. Nàng mới vừa thuận tiện chú ý tới hắn, phát hiện hắn từ đầu đến cuối đều vẫn duy trì một động tác, không biết là nghĩ đến cái gì, hồn du thiên ngoại.

Quá an tĩnh, cái này không quá giống phong cách của hắn!

Rốt cuộc là lạ ở chỗ nào đây?

Theo lý thuyết, cấm các bị xâm lấn, tình nghi nhất phải là bọn họ, nhưng là đoàn người bọn họ toàn bộ đều ở trong đây, không nhiều cũng không ít, làm sao có thể phân thân đi cấm các?

Chậm đã! Đúng, phân thân! Là phân thân!

Một trong những tuyệt kỹ của Bắc Thần gia tộc, chính là phân thân thuật, đừng xem cả đám bọn họ đều êm đẹp tốt lành đợi ở chỗ này, nhưng ai có thể phân biệt sáng suốt được bọn họ đứng ở chỗ này, đến tột cùng là người thật hay là phân thân đây?

Nghĩ đến điều này, Vân Khê mấy bước đến gần tới bên cạnh Hách Liên Tử Phong. Kèm theo nàng nhanh chóng áp sát, Nhị chưởng quỹ

thân thể theo bản năng nghiêng về phía trước, hiện ra xu thế bảo vệ, cùng Vân Khê chống lại.

“Vân Khê cô nương, ngươi có chuyện gì?” Nhị chưởng quỹ ánh mắt cùng trong giọng nói đều mang theo nồng đậm cảnh giác.

Vân Khê càng thêm khẳng định suy đoán của mình, Tử yêu hơn phân nửa là thi triển phân thân thuật, cách Hồn đi cấm các. Chết tiệt! Chẳng lẽ hắn thật sẽ đối Vân tộc bất lợi, cho nên tới trước trộm cắp cơ mật Vân tộc, sau đó hành sự tùy theo hoàn cảnh, một lần hành động tiêu diệt Vân tộc?

Không được! Nàng mới vừa trở thành Thánh nữ Vân tộc, từ nay về sau, liền chân chính đem Vân tộc coi là thuộc về nàng, nàng tuyệt không cho phép có người có ý định phá hư nó!

“Nhị chưởng quỹ, ngươi khẩn trương như vậy làm cái gì? Ta chỉ là hỏi Hách Liên đại ca một chuyện nhỏ mà thôi, lúc trước hắn đã từng đáp ứng ta, nên vì ta lấy một vật, hiện tại Tổng tuyển Thánh nữ đã bày tỏ một đoạn, ta muốn hỏi hắn, hắn là không phải là nên hết lòng tuân thủ hứa hẹn, đi giúp ta lấy đồ như vậy?”

Vân Khê lời là nói với Nhị chưởng quỹ, ánh mắt lại đang quan sát Hách Liên Tử Phong, chỉ thấy hai mắt hắn dại ra, ánh mắt tan rã, giống như một thứ tượng gỗ trống rỗng vô thần.

Nàng đưa tay, muốn đẩy hắn một cái thử một chút, giữa chừng Nhị chưởng quỹ chặn nàng lại: “Vân Khê cô nương, nam nữ thụ thụ bất thân! Mời tự trọng!”

Vân Khê đổ mồ hôi, cái này coi là cái lý do quỷ quái gì? Nam nữ thụ thụ bất thân cũng lấy ra!

Người nào không biết Tử yêu là nhân vật vạn năm trước thành danh? Sống đến bây giờ đều biến thành đồ cổ rồi, còn nam nữ thụ thụ bất thân? Hắn rốt cuộc có năng lực hay không, còn không hảo thuyết đây!

Vân Khê dưới đáy lòng tà ác mà nghĩ, khinh bỉ.

“Chủ tử nếu đáp ứng ngươi, liền nhất định sẽ làm được, không cần ngươi tới nhắc nhở. Chủ tử ghét nhất người khác quấy rầy hắn suy nghĩ, ta khuyên ngươi vẫn là không nên tùy ý quấy rầy đến hắn, nếu không hậu quả như thế nào, dù ai cũng không cách nào dự tính!”

Hù dọa ai đó?

Vân Khê không tin uy hiếp của hắn, vượt qua tay của hắn, tiếp tục dò hướng Hách Liên Tử Phong, Nhị chưởng quỹ lần nữa ngăn trở, ánh mắt của hắn đột nhiên hung á, hung hăng quét về phía Vân Khê, lộ ra sát cơ.

Vân Khê hiểu, một khi nàng tiếp tục xâm nhập, hắn tất nhiên sẽ xuất thủ đối phó nàng.

Thực lực Nhị chưởng quỹ nàng là được chứng kiến, hai người bọn họ căn bản không có cùng trên một tầng, lần trước trên đại hội luyện đan ở Đan minh may mắn thắng được, toàn bộ dựa vào đối phương khinh địch cùng với nàng đối với thời gian nắm trong tay chính xác, hơn nữa khi đó hắn bất quá là phân thân thôi. Song, trước mắt hắn cũng là chân thật, thực lực của hắn rõ ràng so với phân thân mạnh hơn mấy lần, nàng nhất định không có thực lực chiến thắng hắn.

Vào lúc do dự, ba vị trưởng lão phía sau cảm nhận sát khí đến bên nơi này, rối rít hướng bên này chạy tới.

“Các ngươi là khách nhân đến từ Thịnh Bảo trai sao? Các ngươi đến đây xem lễ, chúng ta rất hoan nghênh, nhưng nếu như các ngươi dám gây chuyện, hoặc là đối với tân nhậm Thánh nữ chúng ta bất lợi, thì đừng trách chúng ta đối với các ngươi không khách khí! Vân tộc ta không phải là dễ bắt nạt!” Âm thanh Trúc trưởng lão không nhanh không chậm nói, trong lúc mở miệng, tiến lui có độ, không mất thân phận.

” Khách khí với bọn họ cái gì? Vân tộc chúng ta chỉ hoan nghênh bằng hữu tương giao chân thành, không hoan nghênh ngoại nhân có mang địch ý!” Tính tình Chi trưởng lão rõ ràng hơn một chút, yêu ghét rõ ràng, phàm là người nàng không thích, lời nói lạnh nhạt, độc ác, nhưng phàm là người nàng coi trọng thì lại là một loại đãi ngộ khác.

Thí dụ như Vân Khê, Chi trưởng lão lúc trước nhìn nàng liền thấy không vừa mắt thế nào, nhưng là một khi thích, coi như là Vân Khê thả quả rắm, bọn nàng cũng cho rằng rất thơm, kiểu người như vậy, thật là khiến người ta vừa yêu vừa hận!

“Người tới là khách, chúng ta không thể để mất lễ nghĩa, chỉ cần bọn họ không làm ra bất kỳ chuyện bất chính, chúng ta cần phải lấy lễ nghi đối đãi, nhưng mà nếu như bọn họ thật sự làm tổn hại tới người Vân tộc ta, chúng ta tất nhiên sẽ không ngồi nhìn không để ý!” Lan trưởng lão nói.

Ba vị trưởng lão tính tình khác nhau, đạo xử thế khác nhau.

Nhị chưởng quỹ bỗng nhiên thu hồi sát khí quanh thân, cong môi cười nói: “Ba vị, xin chớ tức giận, bọn ta lần này tới xác thực không có ác ý, thuần túy là đến đây dự lễ. Hôm nay quý tộc đề cử ra Tân nhậm Thánh nữ, tại hạ rất là cao hứng cho các ngươi.”

Nụ cười hắn thay đổi, mặt hướng Vân Khê nói: “Vân Khê cô nương, ngươi muốn hỏi chủ tử vấn đề, vậy thì tự mình hỏi đi. Mới vừa rồi là tại hạ lỗ mãng, có nhiều đắc tội.”

Ồ? Có vấn đề!

Vân Khê hoài nghi nhìn hắn, thái độ của hắn biến chuyển cũng không khỏi quá nhanh đi? Mới vừa còn một bộ dáng dốc lòng thề thủ hộ chủ tử, hiện tại đột nhiên nhả ra rồi, cho phép nàng đến gần chủ tử nhà bọn họ rồi, trong này nhất định là có trá!

Con ngươi đảo một vòng, Vân Khê cắn răng, mặc kệ nó, rốt cuộc có hay không tin vịt, thử một lần chẳng phải sẽ biết sao?

Tay nàng tiếp tục như tên trộm về phía trước dò gần, vốn là muốn lấy tay đập bả vai Hách Liên Tử Phong, đột nhiên thay đổi, thay đổi phương hướng, ngược lại sờ hướng động mạch cổ của hắn. Chỗ này là chỗ vị trí nhạy cảm loài người, có thể dò xét người là còn hay không có sức sống, cũng có thể trong nháy mắt đưa đối phương vào chỗ chết.

Nàng sở dĩ đưa tay dò hướng đối phương chỗ vị trí nhạy cảm này, chính là muốn thử dò xét phản ứng của đối phương, nếu là hắn đích thực đang ở chỗ này, như vậy thân là người tập võ, một khi cảm giác đã có nguy hiểm tới gần, hắn tất nhiên có làm ra phản ứng tự vệ, nhưng nếu là phân thân của hắn ở chỗ này, như vậy hắn cũng sẽ không có bất kỳ phản ứng.

Không sai, phải là như vậy!

Nghĩ tới, lá gan nàng lớn hơn, tiếp tục lần mò vị trí hướng mục tiêu.

“Ngươi làm gì?” Một cổ sát khí đập vào mặt, Vân Khê cả kinh liền

tranh thủ rụt tay trở về, ngước mắt, chống lại một đôi mắt sâu âm u như nước xoáy hắc động, nàng đột nhiên cũng hút một hơi khí lạnh.

Cái này, nàng thật sự xác định rồi, Tử yêu chân chính trở lại!

Dưới chân theo sát rút lui ba bước, Vân Khê vừa điều chỉnh tâm tình, vừa hướng hắn cười ha hả nói: “Ngươi đừng hiểu lầm, ta là xem ngươi mới vừa có chút thần sắc không đúng, sợ ngươi có phải hay không ngã bệnh rồi, cho nên mới tới giúp ngươi tìm kiếm mạch.”

“Phải không?” Hách Liên Tử Phong rét lạnh cười một tiếng, từng cái vẻ mặt cùng động tác đều kèm theo sát khí.

Dò mạch có dò đến vị trí tử huyệt hắn sao? Lấy cớ này cũng quá buồn cười!

Vân Khê bĩu môi, lấy cớ này cũng so sánh với nam nữ thụ thụ bất thân sao? Hay là có cái gì không đúng, nàng cảm thấy hiện tại Hách Liên Tử Phong cùng hắn mới vừa rồi như đi vào trong cõi thần tiên tưởng như hai người, nhất định là có vấn đề, chẳng lẽ là Tử yêu thật sự vừa mới trở lại người thật, cho nên Nhị chưởng quỹ lúc trước mọi cách ngăn trở, một khi Tử yêu trở lại người thật, hắn cũng không tiếp tục ngăn trở nữa, cho phép nàng chạm tới rồi?

Nhất định là như vậy!

Vân Khê liếc Hách Liên Tử Phong một cái thật sâu, hắn đi cấm các, rốt cuộc có đánh cắp đi cơ mật gì không?

“Hách Liên đại ca, mới vừa có người tự tiện xông vào cấm các Vân Huyễn điện, chuyện này ngươi nghĩ thế nào?” Nàng thử giọng hỏi.

“Cái gì ta thấy thế nào? Chuyện này cùng ta có liên quan sao?” Hách

Liên Tử Phong rét lạnh nói, quăng nàng một mặt lạnh.

Vân Khê suy tư, lại nói: “Kia vừa nãy ta không thông qua khảo hạch cửa thứ ba đá thử máu, ngươi thấy thế nào, ngươi có cảm thấy khảo hạch này không công chính hay không?”

Nhị chưởng quỹ sắc mặt biến hóa, thử muốn nhắc nhở chủ tử, đáng tiếc đã chậm. Hách Liên Tử Phong nhẹ nhíu đầu lông mày, lộ ra nghi ngờ, bật thốt lên nói: “Ngươi không thông qua khảo hạch cửa thứ ba đá thử máu? Làm sao có thể? Ngay cả ta cũng có thể ngửi thấy độ thuần khiết máu ngươi, đá thử máu Vân tộc các ngươi lại nghiệm không ra?”

Lộ rồi!

Nhị chưởng quỹ thở dài thật dài, thầm nghĩ, chủ tử ơi chủ tử, ngài trong ngày thường là một người cơ trí khôn khéo bao nhiêu, làm sao gặp gỡ Vân Khê liền thay đổi đây? Nàng bày ra rõ ràng chính là đặt bẫy đang dẫn ngài mắc câu, ngài cũng không điều tra, còn tự mình ngoan ngoãn rơi vào trong khe đi, ai ~ hắn cũng không có biện pháp.

Song, điều này cũng không có gì, chỉ cần người Vân tộc bọn họ không bắt được nhược điểm, hắn cũng không tin bọn họ còn có thể tươi sống buộc người chết oan.

Vân Khê cong môi cười một tiếng, quả nhiên lộ chân tướng à? Không có tại chỗ tràng chính là không có tại chỗ, còn muốn chống chế đều vô dụng!

Nhưng mà, cái gì gọi là ngửi cũng có thể ngửi ra độ thuần khiết máu nàng? Hắn là mũi chó sao?

Vừa nghĩ tỉ mỉ, cái lỗ mũi kia thật đúng là linh nghiệm, thời điểm tại di

tích chiến trường cổ, lần đầu tiên gặp mặt, hắn không phải nhận thấy được máu trên người nàng là không giống nhau sao? Chẳng lẽ thực lực này càng là người cường đại, tính tình tính nết hoặc là năm giác quan lại càng là cổ quái ly kỳ?

“Đúng nhỉ, đá thử máu Vân tộc quả nhiên chưa ra hình dáng gì, còn không linh nghiệm bằng lỗ mũi của ngươi đây! Nhưng may là, ta còn là bị chọn lên, trở thành Tân nhậm Thánh nữ Vân tộc, thứ nhất may mắn trên người ta có công lao mang chí bảo Vân tộc — Tàn Hoa bí lục, thứ hai cũng là dựa vào uy vọng Hách Liên đại ca ngươi, thay ta kinh sợ toàn trường, ta thật là muốn cảm tạ ngươi nhiều hơn đấy.” Vân Khê cười tủm tỉm nói, ngoài mặt nhìn biết điều, đáy lòng không biết đã vòng bao nhiêu con đường, liền thổi phồng ngươi khen ngươi, để không biết mình đã bộc lộ nhược điểm mà tự thẹn!

Nhị chưởng quỹ nhảy mí mắt bất an, do dự mà có muốn hay không trước mặt vạch trần nàng, báo cho chủ tử chân tướng sự tình, nhưng vừa nghĩ cẩn thận, vạn nhất chủ tử biết mình bị đùa cợt, có thể quay đầu lại tìm hắn tính sổ, trách cứ hắn không có kịp thời nhắc nhở hay không?

Y theo tính tình chủ tử, khả năng người tính sổ sau tương đối lớn, vì lý do an toàn của bản thân mình, hắn hay là cứ làm bộ như mở một con mắt nhắm một con mắt đi, coi như không có nghe thấy gì cả không có nhìn thấy gì cả. Dù sao thỉnh thoảng chủ tử bị lừa dối một cái, cũng sẽ không thiếu một khối thịt.

Hách Liên Tử Phong lông mày cao gầy anh tuấn cụp xuống, hiển nhiên có chút không tin Vân Khê miệng đầy bịa chuyện, sống trên vạn năm, nhân tình thế sự hắn không am hiểu, nhưng là đối phương có hay không tâm kế, hắn vẫn có thể nhìn ra được. những lời Vân Khê này, rõ ràng chính là đang bịa chuyện, nếu hắn cho là thật, vậy thì không có tư cách ở Long Tường đại lục tiếp tục lăn lộn.

Hắn bỗng nhiên bật lên, nói: “Nếu Tổng tuyển Thánh nữ đã kết thúc, chúng ta cũng nên đi.” Vừa nói, hắn liền muốn dẫn theo người của hắn rời đi.

“Chờ một chút!” Vân Khê gọi hắn dừng lại, đang trước khi không có xác nhận cấm các có bị mất cơ mật trọng yếu hay không, nàng làm sao có thể dễ dàng để cho bọn họ rời đi đây?

“Hách Liên đại ca, ngươi đúng là đã đáp ứng ta, nên vì ta mang tới linh châu. Linh châu còn chưa tới tay, làm sao ngươi có thể đi?” Đây có lẽ là lý do duy nhất có thể lưu lại hắn.

“Đúng, là một chuyện như vậy.” Hách Liên Tử Phong nhìn quanh một vòng, không có phát hiện thân ảnh cung chủ, bừng tỉnh suy đoán, lúc mới từ cấm các trở lại, tựa hồ từng cùng cung chủ gặp thoáng qua. Xem ra hắn muốn rời khỏi, còn phải chờ cung chủ trở lại trước.

Vén bào, hắn một lần nữa nhập tọa, tư thái nghiêm nghị ngạo thị thiên hạ kia, làm người ta kính sợ.

Thừa dịp chờ đợi lúc rảnh rỗi, Hách Liên Tử Phong đem mắt quét tổng thể một vòng mọi người ở đây, đầu tiên là đem tầm mắt rơi vào trên người Vân Khê, khẽ hí mắt, kinh ngạc nói: ” công lực trên người của ngươi làm sao thoáng cái tinh tiến nhiều như vậy? Đáng tiếc, Huyền giai của ngươi kẹt ở bình cảnh, cho dù thu nạp nhiều công lực hơn nữa cũng vô dụng, muốn đột phá bình cảnh quan trọng nhất vẫn là không ngừng thông qua kinh nghiệm thực chiến tới lĩnh ngộ…… Ồ? Thì ra là bên trong thân thể ngươi đã có bảy viên linh châu…… Khó trách, khó trách, khó trách ngươi khẩn cấp muốn nhận được linh châu như vậy.”

Ánh mắt của hắn cùng loại tia X không ngừng mà ở trên người Vân

Khê bắn quét, khiến cho Vân Khê cảm giác mình giống như người trong suốt, bị nhìn hoàn toàn, không có chút nào che dấu.

Ngay cả bảy viên linh châu trong cơ thể nàng cũng bị hắn phát hiện, như vậy có nói rõ hay không, trước đó, hắn cũng chưa có đem con mắt xem nàng đây? Nếu không theo lời, hắn nếu như là có bản lãnh có thể phát hiện linh châu, sao không phát hiện sớm đi, làm sao đến bây giờ mới biết được?

Sau khi phát hiện sự thật này, Vân Khê không khỏi sa sút tinh thần rồi, quá đả kích người, lại cho tới nay cũng không có đem con mắt nhìn nàng, buồn bực a!

Thực lực cường đại liền rất giỏi sao? Là có thể mang lỗ mũi nhìn người sao? Thật là quá đáng!

Nàng cũng không biết mình rốt cuộc đang xoắn xuýt cái gì, nhưng là sau khi bình tĩnh, phát hiện mình chất vấn toàn bộ cũng là sự thật. Cường giả thực lực cường đại đúng là có tư cách mang lỗ mũi nhìn người! Tựa như nàng, nàng hiện tại đi xem những thứ cao thủ Huyền Hoàng trở xuống, Huyền tôn trở xuống kia, không phải là căn bản không đem đối phương để vào mắt sao?

Đây chính là hiện thực tàn khốc a.

Hắn có thể phát hiện linh châu trong cơ thể nàng, như vậy Cửu cô cô cùng cự thú Thủy Quy ở nhờ ở bên trong linh châu, có phải hay không cũng bị hắn phát hiện?

Tinh thần của nàng vừa mới động, trong tai liền truyền đến tiếng nói Cửu cô cô “Yên tâm, chúng ta che dấu hơi thở, hắn tạm thời không phát hiện được chúng ta, nhưng mà Tử yêu đúng là lợi hại, nhạy cảm kinh người, một mình ngươi cẩn thận một chút đi. Trước khi

ngươi còn đang không phải là đối thủ của hắn, cố gắng hết sức không nên chọc tới hắn, tốt nhất chớ liên lụy ta!”

Một câu cuối cùng mới là nó trọng điểm sao, Vân Khê sâu sắc bị đả kích, Cửu cô cô, ngươi cũng không khỏi quá thực tế! Không mang theo như ngươi vậy khi dễ người đây!

Thân là thú sủng, nên có tự giác thú sủng, hẳn là để bảo vệ chủ nhân của mình vì nhiệm vụ của mình, mà không phải là ngược lại để cho chủ nhân bảo vệ nó, hiểu?

Vân Khê đã không có sức cùng nó cãi cọ.

“Đem thanh kiếm kia của ngươi lấy ra, ta muốn nghiên cứu một chút!” Hách Liên Tử Phong đột nhiên lại nói, giọng nói kia thần thái kia, giống như là một hoàng đế đang cùng thái giám nói chuyện với nhau.

Tiểu Khê Tử, đem kiếm của ngươi lấy ra, trẫm muốn xem xem!

Thật giống như thanh kiếm kia vốn chính là vật hắn sở hữu, hiện tại chính là để cho Vân Khê mang tới, cho hắn xem một cái, đem Vân Khê làm cho giận đến mí mắt không ngừng run rẩy. Người này khi nào thì bắt đầu nhắm vào Kinh Hồng kiếm của mình rồi? Đây cũng quá bá đạo đi? Kiếm của nàng, tại sao phải muốn nhìn thì cho nhìn a?

Nhưng là, khi hắn ánh mắt lạnh như băng nhìn đến, nàng lại không thể không để cho……

“Các hạ cũng đối với kiếm cảm thấy hứng thú? Đúng dịp, tại hạ cũng là yêu kiếm như mạng, không biết có cái vinh hạnh cùng luận bàn một chút không?” Trúc trưởng lão bỗng nhiên chen vào nói, cắt đứt

bọn họ.

Vân Khê kinh ngạc nhìn về phía hắn, hắn từ đầu tới đuôi cũng đang giúp nàng, Chi trưởng lão là sau khi biết được nàng có thi triển thuật pháp trong Tàn Hoa bí lục mới bắt đầu chuyển biến thái độ đối với nàng, lý do đầy đủ, mà hắn thì vừa mới bắt đầu liền đã thiên vị nàng, không liên quan đến Tàn Hoa bí lục cùng huyết mạch thuần khiết trên người nàng. Việc này kỳ quái, bởi vì cái gọi là vô sự mà ân cần thì không phải gian xảo tức là đạo chích, có người đột nhiên đối với ngươi tốt, tìm không ra bất kỳ lý do, thật đúng là làm cho trong lòng người bất an đây.

Lời Trúc trưởng lão mà nói…, dẫn tới lực chú ý của Hách Liên Tử Phong, hắn ánh mắt sắc bén đem Trúc trưởng lão tùy ý đánh giá một phen, ánh mắt lúc sáng lúc tối.

“Không tệ, tiểu tử ngươi thâm tàng bất lộ, không phải là một người tầm thường. Ngươi có tư cách luận kiếm với ta!” Hách Liên Tử Phong nói ra kinh người, hù đến người đại điện nghiêm chỉnh.

Nghe một chút, đây đều là cái giọng nói gì?

Bàn về thân phận địa vị, Trúc trưởng lão dầu gì cũng là cao thủ Nội Tông Vân tộc, hắn chính là một người Thịnh Bảo trai, cùng lắm, cũng chính là đại chưởng quỹ Thịnh Bảo trai, một thương nhân có thể cùng cao thủ Nội Tông Vân tộc đánh đồng sao?

Bàn về số tuổi bối phận, Trúc trưởng lão mặc dù trên mặt đeo mặt nạ, nhưng là từ thân hình của hắn cùng khí chất thân thể phán đoán, hắn ít nhất cũng có thể đã năm sáu chục tuổi, mà Hách Liên Tử Phong, thấy thế nào đều chỉ có hai mươi lăm hai mươi sáu niên kỉ. Một Tiểu gia hỏa hai mươi lăm hai mươi sáu trẻ tuổi lại gọi một người năm sáu chục tuổi lớn hơn là “Tiểu tử”, thật sự là quá kinh hãi.

Những người khác không biết rối rít biểu lộ kinh ngạc, Vân Khê lại càng là hết sức lau một thanh mồ hôi, yêu nhân nói chuyện quá không theo như lẽ thường biểu hiện ra rồi, làm cho người ta khó lòng phòng bị a. Nhưng mà, có thể làm cho hắn nói ra “Thâm tàng bất lộ, không phải là người tầm thường” cùng “Ngươi có tư cách theo luận kiếm ” như vậy nói hắn, có lẽ thực lực quả thật không tầm thường, chẳng lẽ vị Trúc trưởng lão này cố ý che giấu thực lực của mình, thực lực chân chánh hắn vượt xa như thế?

Bởi vì căn cứ phán đoán của nàng, trong ba người Chi trưởng lão, Trúc trưởng lão cùng Lan trưởng lão, hẳn là thực lực của Chi trưởng lão là cao nhất, Trúc trưởng lão thứ hai, Lan trưởng lão đứng cuối cùng, song Hách Liên Tử Phong lại đối với Trúc trưởng lão đưa ra phán đoán khác thường như vậy, xem ra Trúc trưởng lão thật là thâm tàng bất lộ.

Như vậy mục đích hắn thâm tàng bất lộ là cái gì? Còn có, hắn vì sao phải mang mặt nạ? Là bởi vì trên mặt có vết thương, hay là hình dáng của hắn không có thuận tiện gặp người?

Trong lòng Vân Khê hình tượng Trúc trưởng lão trở nên càng ngày càng thần bí, khiến Vân Khê muốn đi sâu vào tìm tòi nghiên cứu.

Bên này, Trúc trưởng lão đã chậm rãi mà nói: ” Đạo luận kiếm, là ở tâm linh của nó linh hồn của nó, kiếm không có linh hồn, chế tạo tài liệu trân quý nữa, công nghệ kỹ xảo kỹ càng nữa, cũng căn bản không cách nào liệt vào hàng ngũ bảo kiếm. Mà chúng ta trong ngày thường theo lời bảo kiếm, kỳ thật đều là có hình dạng mà không có tinh thần, chỉ là cái xác mà thôi, hoặc là nói, nó chẳng qua là lợi khí cùng công cụ giết người, căn bản không cách nào dung nhập vào ý nghĩa thật của kiếm.”

Trúc trưởng lão nói chuyện, hiểu biết chính xác, làm cho mọi người cả đại điện lâm vào trong trầm tư. Mỗi người liếc nhìn bảo kiếm trong tay mình, không khỏi nghĩ lại, chẳng lẽ bọn họ xưng là “Bảo kiếm”, thật ra thì căn bản không thể được gọi chân chính là “Bảo kiếm” sao? Như vậy cõi đời này có thể có chân chính “Bảo kiếm”?

“Nói thật hay!” ánh mắt Hách Liên Tử phong tỏa sáng, không keo kiệt vỗ tay khen, “Xem ra các hạ thật là người hiểu kiếm!”

Xưng hô đối với Trúc trưởng lão thoáng cái liền thay đổi, điều này nói rõ Hách Liên Tử Phong đối với Trúc trưởng lão nhận biết lại sâu hơn một tầng, có thể làm cho cái dạng cao ngạo không ai bì nổi kia, cho tới bây giờ cũng là cao thủ đem lỗ mũi nhìn người nhận biết người, nói vậy cũng là người phi phàm.

Trúc trưởng lão thản nhiên xử sự, không bởi vì nhận được sự tán thưởng của đối phương mà biểu lộ sắc mặt vui mừng, bởi vì trong mắt hắn, đối phương chính là một thiếu niên đắc chí, không biết gặp được cái kỳ ngộ gì, tu luyện thành một thân kỳ nhân công phu quỷ dị, cho nên hắn tôn trọng đối phương, nhưng cũng không xem nhẹ đối phương. Nhưng là, nếu như hắn biết được đứng ở trước mặt hắn chính là một kẻ đã sống trên vạn năm, ở vạn năm trước cũng đã thành danh giang hồ, đại nhân vật oai phong một cõi, nhận được sự khen ngợi của vị đại nhân vật này, hắn có lẽ cũng sẽ không bình tĩnh như vậy đi?

“Vậy các hạ có thể cho ra mắt bảo kiếm chân chính?” Hách Liên Tử Phong cảm thấy hứng thú hỏi.

Trúc trưởng lão dưới mặt nạ hiện ra môi khẽ nhếch lên, kéo ra độ cong hoàn mỹ, thanh âm hắn thanh nhã, nở nụ cười, nói: “Đúng dịp, tại hạ trên tay thật là có một thanh bảo kiếm chân chính, chỉ có điều bảo kiếm là bán thành phẩm, chưa luyện chế hoàn toàn. Các hạ nếu

là có hứng thú, tại hạ nguyện ý lấy ra, cùng nhau giám định và thưởng thức giám định và thưởng thức.”

Hách Liên Tử Phong vung tay lên nói: “Bán thành phẩm? Không sao không sao, chỉ cần bảo kiếm có linh hồn, coi như là một đống đồng nát sắt vụn, cũng là bất thường.”

Ai ngờ Hách Liên Tử Phong một câu nói, khiến cho Kinh Hồng kiếm đợi ở trong nhẫn trữ vật của Vân Khê kích động nhảy lên, tri âm a, hắn nói một chút cũng không sai, chỉ cần bảo kiếm có linh hồn, coi như là một đống đồng nát sắt vụn, cũng là bất thường, sớm muộn gì phải sáng lên nóng lên, bỗng nhiên nổi tiếng! Nói chính là nó đi!

Kinh Hồng kiếm đắc ý nhảy ra, một bộ kích động được muốn lao vào tri âm ôm trong ngực nhảy nhót, thấy vậy Vân Khê sợ một trận hết hồn hết vía, thầm nghĩ thằng nhãi này sẽ không thật muốn bỏ tối theo sáng, lao vào ôm ấp yêu nhân chứ? Phi phi, không đúng, phải là bỏ sáng theo tối! Nàng mới là tượng trưng của ánh sáng chánh nghĩa, nàng cũng là rất coi trọng nó có được hay không?

Không có lương tâm, thật là uổng phí cho nó ăn nhiều như vậy rồi!

Quyển 5 - Chương 158: Phụ thân của bọn họ sao?

“Các hạ, xin mau đem bảo kiếm của ngươi bày ra đây đi!” Hách Liên Tử Phong thúc giục.

“Đừng nóng vội! Thanh bảo kiếm này của ta tính tình có chút cổ quái, bình thường ta bảo nó đi Đông nó lại hết lần này tới lần khác đi tây, ta kêu nó đi hướng Tây, nó lại đi Đông rồi, thật sự nhức đầu người khác. Hơn nữa tính tình của nó hơi kì lạ, thấy người trong lòng nó, nó liền thích quấn đối phương, thấy người nó không thích, nó liền công kích. Vì thế nó ngộ thương qua mấy vị bằng hữu ta, khiến cho ta rất là lúng túng, như thế này ta nếu là đem nó kêu đi ra ngoài, nó làm ra bất kỳ hành động kỳ quái, các hạ ngàn vạn chớ để ý.” Trúc trưởng lão nói liên miên cằn nhằn nói hồi lâu, đến cả tính tình của kiếm cũng đi ra, thật không hiểu hắn rốt cuộc đang cố chuẩn bị mê hoặc cái gì.

“Trúc trưởng lão, ngươi giấu đến tột cùng là cái bảo kiếm gì, vì sao ta và ngươi quen biết bao lâu, cũng không từng nghe ngươi nhắc tới qua?” Chi trưởng lão hiếu kỳ nói, Trúc trưởng lão sau một phen làm nền, đã đem lòng hiếu kì của mọi người tại chỗ đều sôi sục, đỏ mắt chờ mong chờ hắn tới công bố đáp án cuối cùng.

“Trúc trưởng lão, ngươi cũng đừng thừa nước đục thả câu, nhanh chóng đem kiếm lộ ra, để cho mọi người đều mở mang kiến thức mở rộng tầm mắt.” Lan trưởng lão nói.

“Được rồi, mọi người nhìn kĩ!” ống tay áo Trúc trưởng lão phút chốc run lên, một thanh nhuyễn kiếm một loại như du xà từ trong tay áo hắn thoát ra, chỉ nghe kiếm phát ra âm thanh ong ong ong, mang

theo âm sắc đặc thù, như khóc như tố. Nhuyễn kiếm cách ống tay áo Trúc trưởng lão, toàn bộ thân hình thành công ngựa hoang rời khỏi cương, ở phía trên đại điện mọi nơi tán loạn chạy đi.

Màu bạc kiếm quang bay múa đầy trời, làm người ta hoa cả mắt.

Kinh Hồng kiếm trên dưới tiếng chuông toát ra, hưng phấn không khỏi.

Đồng loại ôi đồng loại!

Nếu như có thể bắt nó cắn nuốt, thật là tốt đẹp biết bao nha!

Kinh Hồng kiếm dã tâm thật lớn, nó cũng không nghĩ kĩ mình rốt cuộc mấy cân mấy lượng, thấy thức ăn ngon liền dám xông về phía trước, cũng không suy nghĩ lai lịch người ta có thể so với nó lão nhiều, ít nhất từ hình dáng nhìn lên, người ta đã là Bạch Phú Mỹ rồi, mà hắn vẫn còn là một tiểu tử nghèo, thấy ăn liền đến.

“Hảo kiếm! Tốt một thanh bảo kiếm kiệt ngạo bất tuân!” Hách Liên Tử Phong vỗ tay khen lớn, “Từ kiếm phôi bảo kiếm cùng công nghệ luyện tạo thấy là, ngươi tuyệt đối có thể xưng một đời Luyện Khí Tông sư, ít nhất ta năm đó được mấy vị gọi là Luyện Khí Tông sư cũng chưa có bản lãnh như ngươi vậy.”

Người khác có lẽ không rõ ràng lắm đích thực thực thân phận Tử yêu, cho nên đối với hắn một phen tán dương không có cảm xúc quá lớn, Vân Khê sau khi nghe thấy thất kinh. Tử yêu trong miệng năm đó là Luyện Khí Tông sư, vậy hẳn là hiện tại chính là lão tổ tông luyện khí minh. Hắn tán dương Trúc trưởng lão luyện khí tài nghệ có lẽ thắng được bọn hắn, cái này thật là quá khó lường rồi, Trúc trưởng lão tài nghệ chẳng lẽ không phải là so sánh với tông sư còn tông sư hơn?

Vân Khê không khỏi đối với Trúc trưởng lão càng thêm cảm thấy hứng thú, người này thật là thần bí.

“Quá khen, chỉ tiếc luyện tạo bảo kiếm cần lương tài, lương tài khó cầu. Ta đây chuôi bảo kiếm chính là chọn dùng huyền thiết ngàn năm chế tạo, huyền thiết khó cầu, bảo kiếm còn thiếu một đạo công nghệ cuối cùng, không được hoàn mỹ a!” Trúc trưởng lão thở dài nói, sóng mắt lưu chuyển, có ánh sáng quỷ dị trôi qua.

Bảo kiếm bay múa ở trên đại điện trống không đột nhiên cảm ứng được cái gì, như tên rời cung, nhanh như tia chớp bay về phía Hách Liên Tử Phong.

Kiếm khí Lăng Thiên! Kiếm kêu khiếp người!

Duy chỉ không có sát khí.

Hách Liên Tử Phong khẽ cong môi, thấy biến không sợ.

Dừng lại thấy hắn từ từ giơ tay lên, Tụ Phong cổ động, huyền khí vô hình hóa thành tấm lưới lớn, vừa mở ra vừa thu lại, đem bảo kiếm nắm vào trong lòng bàn tay.

“Muốn ám toán ta? Ngươi quá xem nhẹ thực lực bổn tọa.” Hách Liên Tử Phong ánh mắt nghiêm khắc, nắm vững một bàn tay, đem bảo kiếm chộp vào lòng bàn tay.

Ong ong ong ong……

Bảo kiếm kịch liệt chấn động, nó đang phản kháng, đang giãy dụa.

Sắc mặt Trúc trưởng lão dưới mặt nạ biến hóa, chẳng lẽ thật là hắn

phán đoán sai thực lực của đối phương? Làm sao sẽ mạnh như vậy? Quá không thể tưởng tượng nổi rồi!

Nhưng, hắn cũng không có bối rối, sau khi đã trải qua vô số sóng gió, hắn đã sớm hình thành tính tình thấy biến không sợ hãi. Hắn sâu sắc hiểu rõ, thời điểm đang đối mặt khốn cảnh có chút nguy hiểm, ngươi không liều đọ sức một lần, vậy thì nhất định là chết, liều đấu một lần có thể còn cơ may sống.

“Bảo kiếm của ta thoạt nhìn rất thích ngươi đây……” Cho nên mới phải quấn Hách Liên Tử Phong, Trúc trưởng lão lần này ứng đối rất nhanh nhạy, hắn cố ý bóp méo bảo kiếm không phải là công kích đối phương, mà là bởi vì thích đối phương mà quấn đối phương, lại có lúc trước vừa bắt đầu bày ra kiếm làm nền trước, hắn hoàn toàn có thể tự bào chữa.

Nắm trong tay Hách Liên Tử Phong bảo kiếm đang giữ trong tay đột nhiên cấp tốc xoay tròn, mũi kiếm uốn lượn mà lên, vịn cổ tay Hách Liên Tử Phong du tẩu, linh hoạt đến cực điểm, làm người ta kinh ngạc tán thưởng.

Hách Liên Tử Phong hai con ngươi hơi co lại, cổ tay chuyển động, nghịch kiếm mà đi. Nhưng hết lần này tới lần khác ngoài dự tính, nhuyễn kiếm nửa đường thay đổi phương hướng, chính là cùng hắn đối nghịch, so sánh lên sức lực.

Ngươi tới ta đi, lại khiến cho Hách Liên Tử Phong không cách nào ở trong khoảng thời gian ngắn tránh thoát nó.

“Ta đã nói, bảo kiếm của ta tính tình cổ quái, thấy người trong lòng, nó liền quấn không tha, thật là không có biện pháp.” Trúc trưởng lão nhàn nhạt mà cười, ý niệm trước sau vững vàng khóa ở nhuyễn kiếm trên mình kiếm không biểu hiện ra, chỉ bằng vào lực lượng

Kiếm Linh, căn bản không cách nào cùng Hách Liên Tử Phong chống đỡ được. Hắn cũng là lần đầu gặp gỡ đối thủ mạnh mẽ giống như Tử yêu như vậy, có cảm giác áp lực, rồi lại phải chiến. Bởi vì, hắn không thể để cho người không công khi dễ nữ nhi ruột thịt của hắn!

Không sai, chính là nữ nhi ruột thịt của hắn!

Đàm tiếu nhân gian, ánh mắt của hắn như mũi tên, vô cùng bén nhọn. Thân ảnh của hắn trong chốc lát cao lớn, hắn dạo bước đi lại, nhưng tốc độ cực nhanh, vô số ánh sáng lấp lánh dưới chân khi hắn xuyên qua, hắn vô tận tiến tới gần Hách Liên Tử Phong!

“Cái gì?” Chi trưởng lão hai mắt từ từ phát sáng, lộ ra vẻ ngạc nhiên. Ở trong ấn tượng của nàng, thực lực của Trúc trưởng lão khác xa không có hắn biểu hiện ra một phần mười, hắn ở Nội Tông Vân tộc tuy là một cá nhân tồn tại đặc biệt, nhưng từ trước đến giờ vẫn khiêm tốn, không có tiếng tăm gì, làm sao hôm nay đột nhiên trở nên lợi hại như thế?

Trong này nhất định có ẩn ý khác!

Sở dĩ nói Trúc trưởng lão là một tồn tại đặc biệt, nguyên nhân không chỉ là bởi vì hắn hàng năm trên mặt mang mặt nạ, chưa bao giờ lấy chân diện mạo thật gặp người, còn có những lý do càng thêm đặc thù khác……

Lan trưởng lão phản ứng tương đối bình thường, thật giống như nàng đã sớm biết được Trúc trưởng lão một loại thực lực chân chính, chẳng qua là nhìn về phía Trúc trưởng lão ánh mắt mấy phần mê ly, giống như là lâm vào trong trầm tư.

Chân mày Hách Liên Tử Phong kéo lên, bản thân hắn xuất quan tới nay, đụng chạm qua đối thủ cường đại nhất thì phải nói đến Long

Vương Long Hậu, song nhưng cao thủ loài người hắn gặp qua, Trúc trưởng lão trước mắt tất nhiên là cao thủ lợi hại nhất. Phán đoán của hắn là chính xác, đối phương có ý giấu diếm thực lực của mình, thâm tàng bất lộ. Chẳng qua là giờ phút này, không biết vì duyên cớ gì, hắn đột nhiên bộc phát, không hề ẩn tàng nữa.

Loại này người sở trường giấu diếm, là khó đối phó nhất, bởi vì hắn nhẫn nại cùng thiên về giấu diếm, thường thường sẽ làm cho suy nghĩ ngươi bị mê hoặc, không cách nào phán đoán rõ ràng mưu đồ chân thực của hắn.

Cho nên, đối phó người như thế, biện pháp tốt nhất, chính là một kích đánh chết đi, không để cho đối phương có bất kỳ chỗ trống đùa bỡn lừa gạt!

“Ngươi là đang khiêu chiến tính nhẫn nại của bổn tọa ư~~~~?”

Từng đạo song âm từ trong mũi Hách Liên Tử Phong hừ ra, hắn vừa ngăn cản đợt tấn công của Kiếm Linh, vừa hóa tay làm kiếm, từ đầu ngón tay phun ra từng đạo huyền khí, gần như là cắt hư không, đánh về phía Trúc trưởng lão.

Không tốt!

Trúc trưởng lão thầm hô một tiếng, một đường vội vàng thối lui, trước một khắc hắn còn đang tại chỗ, sau một khắc thân ảnh của hắn liền biến mất, chờ khi xuất hiện lại, người đã đến góc tường đại điện.

Ùng ùng ——

Trong đại điện, có một cái cột lớn sơn hồng bị chém một nhát, dấu vết còn hiện ra ảo ảnh, rồi vỡ vụn.

Tất cả mọi người tại chỗ đều hút một hơi lãnh khí, không thể tưởng tượng nổi nhìn từng đạo huyền khí sắc bén kia, đem cây cột đánh trúng nát bấy, khi bọn hắn thấy một đạo huyền khí trong đó lấy góc độ gian trá, tiếp tục đánh úp về phía Trúc trưởng lão, thanh âm không khí hút càng thêm nồng đậm.

“Sư phụ ——”

“Trúc trưởng lão ——”

Ong ong ong ong……

Trong hư không, xuất hiện một đoàn ong nhỏ màu trắng, chi chít. Bọn chúng phe phẩy hai cánh, ở trong lúc vô tình tạo thành một đạo phòng ngự.

Xuy! Xuy! Xuy! Xuy!

Một nhóm ong nhỏ màu trắng tiếp theo một nhóm tiêu vong ở trong huyền khí, trước lúc huyền khí sắp đến thân Trúc trưởng lão, lực lượng của nó đã bị bầy ong cắt giảm đến hiệu lực thấp nhất.

Trúc trưởng lão rút kiếm, vũ động kiếm hoa, làm ra phản kích mạnh mẽ.

Kiếm thuật một khi thi triển, cả đại điện nhất thời một cổ âm khí bao phủ, kiếm quang toát ra vô số quỹ tích, giống như lưới đánh cá tung hướng Hách Liên Tử Phong.

Mọi người phảng phất thấy được, ánh sáng ngọc pháo hoa, ở giữa bầu trời đêm hè tươi đẹp nở rộ.

Thân ảnh Trúc trưởng lão phiêu dật ở giữa không trung như ẩn như

hiện, cùng với hắn chính là kiếm quang kinh diễm vô cùng, hắn giờ phút này, như tiên như thần quá bộ thế gian.

Hắn chẳng những mượn lực lượng ong trắng ngăn cản được một kích tới của Hách Liên Tử Phong, còn có dư lực thi triển ra kiếm thuật kinh diễm như thế, làm ra phản kích, ngay cả bản thân Hách Liên Tử Phong cũng không khỏi không đối với hắn nhìn với cặp mắt khác xưa.

Chỉ nghe oanh một tiếng nổ, lưỡng cường tương tranh, đất rung núi chuyển!

“Băng tuyết Phong Hoàng?!” Trong đại điện, có người âm thanh kích động, hét lớn.

Vân Trung Thiên khó có thể tin nhìn chằm chằm từng chút ong trắng xuất hiện vô căn cứ, hoài nghi có phải mình sinh ra ảo giác hay không, băng tuyết Phong Hoàng, đây tuyệt đối là băng tuyết phong Hoàng! Cùng nguồn gốc với thú sủng của mình.

Trong ấn tượng của hắn, cõi đời này giống hắn, có thể thuần phục băng tuyết Phong Hoàng, trở thành thú sủng của mình, không có người như hắn, chỉ có……

Hắn vọt lên một chút lao ra mấy bước, gắt gao ngó chừng người nọ đang phiêu du giữa không trung, nhìn chăm chú mặt nạ màu bạc trên mặt của hắn, tâm tình của hắn khó mà ức chế.

“Phụ thân……” Thanh âm của hắn đang run rẩy, đang nghi ngờ, đang chờ đợi.

Thật sự là phụ thân sao?

Ông không phải đã sớm táng thân ở dưới vách núi sao?

Nhưng nếu không phải hắn, vì sao sau khi hắn hô lên một tiếng “phụ thân” này, thân thể của người này rõ ràng chấn động cứng ngắc lại?

Vân Khê đột ngột quay đầu, nhìn về phía Vân Trung thiên, một tiếng “phụ thân” kia âm thanh không cao không thấp, cũng là rõ ràng truyền vào trong tai của nàng, tại đáy lòng nàng giống như dấy lên sóng lớn.

Cái gì? Phụ thân?

Chẳng lẽ người này…… tâm thần Vân Khê lay động dữ dội, quá đột ngột, quá ngoài ý muốn rồi!

Người này là phụ thân của bọn hắn? Làm sao có thể? Có phải ca ca nghĩ sai rồi hay không?

Cảm xúc bỗng nhiên dâng lên trong đầu óc nàng, nàng nghĩ tới lời nói của Vân Mạch Thiên…, nghĩ tới khối ngọc bội có khắc chữ “Trúc” kia, cũng nghĩ đến một vài thi hài bị nhốt ở đáy hồ Liên hồ…… Tất cả, tất cả những điều này dường như đều cùng nói một sự thật, người trước mắt này chính là phụ thân của bọn họ!

Quyển 5 - Chương 159: Cha con đoàn tụ!

“Thiên nhi, ngươi gọi hắn là gì?” Lan trưởng lão kinh hãi hỏi, Vân Trung Thiên kêu một tiếng “Phụ thân” khiến cho nàng phải kinh sợ. Nếu như nói Trúc trưởng lão là phụ thân của đồ nhi nàng, đây chẳng phải là nói Trúc trưởng lão chính là tộc trưởng năm đó của cấm kỵ nhất tộc, là cá lọt lưới sao?

Thân là nhân vật trọng yếu của cấm kỵ nhất tộc, hắn ẩn nấp qua nhiều năm như vậy tại Nội Tông, rốt cuộc là muốn làm cái gì? Điều này thật là đáng sợ!

Lan trưởng lão càng nghĩ càng kinh hãi, mặc dù nàng vẫn biết Trúc trưởng lão người này thực lực không bình thường, nhưng hắn ẩn dấu thực lực nàng có thể lý giải, duy chỉ có không thể lý giải chính là hắn ẩn tàng thân phận chân thật của mình.

Phản ứng Chi trưởng lão cũng không khá hơn là bao, nàng nghĩ đến đầu tiên chính là Tông chủ biết thân phận Trúc trưởng lão sao? Nàng nhớ Trúc trưởng lão là do Tông chủ tự mình dẫn vào Nội Tông, cũng giành được sự cho phép đặc biệt của Tông chủ, nên hắn mới được mang mặt nạ tại Nội Tông đi lại. Ban đầu nàng cũng thấy rất khó hiểu sự đãi ngộ đặc biệt của Tông chủ đối với Trúc trưởng lão, bây giờ nghĩ lại, chuyện cang ngày càng kỳ lạ, khó hiểu….

Tông chủ biết chuyện này sao?

Trúc trưởng lão mỉm cười, thần sắc sáng ngời, điều khiển Huyền khí khéo léo lấp đầy chỗ trống, khí lãng như lưỡi dao, lướt trên mặt nạ

trên mặt hắn cắt nghiêng qua.

Rắc!

Mặt nạ màu bạc theo tiếng mà rạn nứt, Trúc trưởng lão bay ngược ở giữa không trung, tóc đen tùy ý vũ động, sợi tóc ở bên trong ngổn ngang, lộ ra một mặt tuấn mỹ vô trù làm cho người ta không dám nhìn gần khuôn mặt.

Hắn mặt như ngọc, mắt như sao sáng, khóe mắt lưu lại một tia phong trần *(gian nan vất vả),* càng làm tăng thêm mấy phần thành thục cùng mị lực tang thương kỳ lạ. Giữa lông mày bên phải của hắn, cất giấu một viên chu sa, thần bí mà mị hoặc.

Hắn từ giữa không trung hạ xuống chầm chậm, tư thái ưu nhã cao quý, tóc đen thon dài phiêu dật nhẹ nhàng vung lên, vừa chậm rãi rơi xuống.

Quân tử như Ngọc, đại khái nói chính là hắn.

Cả đại điện yên tĩnh không tiếng động, kinh diễm vì chân dung Trúc trưởng lão!

Ai có thể nghĩ đến phía sau một tấm mặt nạ màu bạc kia sẽ như vậy cất dấu một gương mặt khiến người ta không cách nào nhìn gần đây?

“Phụ thân!”

“Ba ba!”

Hai thanh âm một nam một nữ, đồng thời vang lên tại đại điện.

Huynh muội Vân Trung Thiên và Vân Khê hai người đồng thời chạy về phía Trúc trưởng lão, cũng chính là phụ thân của bọn họ — Vân Mộ Phàm.

Nghe được thanh âm muội muội gọi, cước bộ Vân Trung Thiên ngừng lại, chỉ thấy muội muội đã lướt qua hắn, vội vàng đụng vào trong ngực phụ thân. Hắn khẽ sửng sốt, muội muội mới vừa la chính là cái gì?

Ba ba?

Đây là cái kiểu xưng hô gì?

Đợi hoàn hồn, muội muội đã lao vào trong ngực phụ thân.

Một khoảnh khắc kia, máu huyết toàn thân hắn đều muốn bốc cháy lên.

Một người là phụ thân của hắn, một người là muội muội của hắn, cũng là người thân thân thiết nhất của hắn ở trên đời này.

Hắn đã từng cô độc tịch mịch như vậy, mà giờ khắc này, hắn chẳng những tìm về muội muội, còn không ngờ gặp cha của mình, hạnh phúc khôn cùng bao trùm lấy hắn.

“Ba ba! Con không phải là đang nằm mơ sao? Ngài làm sao cũng đến nơi đây rồi?” Vân Khê ôm cha của mình thật chặt, kích động không tên. Nàng trăm triệu sẽ không nghĩ tới, ở chỗ này còn có thể nhìn thấy ba ba kiếp trước, không sai, nàng nhất định sẽ không nhận lầm, chỗ mi tâm ba ba có vết chu sa, nàng đến chết đều không quên được.

“Tiểu Khê Nhi, nếu như có một ngày con không bảo vệ được bí lục,

vậy liền đem nó giao ra đây. Nhớ kỹ, tánh mạng của con so sánh với bất kỳ vật gì cũng quan trọng hơn……”

“Tiểu Khê Nhi, ba ba không có cách nào lại tiếp tục chiếu cố con, con phải học được kiên cường, ba ba sẽ vẫn bảo vệ ở bên cạnh con……”

“Tiểu Khê Nhi, bắt đầu từ hôm nay, con chính là gia chủ mới của Vân gia chúng ta. Ba ba không hy vọng con đem Vân gia phát dương quang đại như thế nào, cũng không hi vọng con trở nên xuất sắc, ba ba chỉ hy vọng con sống vui vẻ, nhất định phải vui vẻ sống sót.”

“Tiểu Khê Nhi……”

Lời của Phụ thân không ngừng ở bên tai nàng quanh quẩn, nàng vĩnh viễn đều không quên được.

Phụ thân bao giờ cũng đối với nàng khoan dung như vậy, không yêu cầu nàng phải ưu tú, không yêu cầu nàng vì gia tộc cống hiến, mong đợi duy nhất của người là khiến cho con gái của người cuộc sống hạnh phúc vui vẻ. Phụ thân như vậy, làm sao không khiến người ta kính yêu?

“Ba ba, con là Tiểu khê Nhi của người, con là Tiểu Khê Nhi của người đây……” Vân Khê vùi đầu vào trong ngực phụ thân, dường như trở lại thời niên thiếu, không có chút nào băn khoăn làm nũng cùng phụ thân, vui mừng cực điểm mà khóc thút thít. Bởi vì chỉ có ở trước mặt phụ thân, nàng vĩnh viễn cũng là đứa bé.

Vân Mộ Phàm ôm lấy nữ nhi, lệ quang chớp động, mặc dù không biết rõ trong miệng nàng gọi “Ba ba” đến tột cùng là có ý gì, nhưng cha và con gái tâm tư liên thông, huyết mạch tương liên thân tình là không sai được.

“Tiểu Khê Nhi, ngoan, không khóc.”

Thanh âm ôn nhu, đủ để đánh tan hết thảy thờ ơ cùng lạnh lẽo.

Ông ngẩng đầu, nhìn về phía nhi tử cách đó không xa, sóng mắt lần nữa di động, ông cúi đầu cất tiếng gọi: “Thiên nhi.”

Thanh âm kia, trong trẻo như rượu ngon.

Vân Trung Thiên trong cổ tắc nghẹn, mãnh liệt khắc chế tâm tình của mình, từ từ chạy về hướng phụ thân.

“Phụ thân.” Hắn cũng rất hi vọng mình có thể giống như muội muội, không cố kỵ chút nào lao vào trong ngực phụ thân, hưởng thụ ôn tình chốc lát, song hắn vẫn nhớ, bọn họ giờ phút này đang ở Vân Huyễn điện, rất nhiều nguy cơ ẩn giấu bốn phía. Hắn muốn luôn luôn nhắc nhở mình đồng thời, cũng muốn phòng bị có người đối với phụ thân cùng muội muội bất lợi.

“Ca, huynh nhìn thấy không? Người là ba ba ta, là ba ba của ta, ta sẽ không nhận lầm! Huynh nói cõi đời này tại sao có thể có chuyện trùng hợp như thế?” Vân Khê không biết nên như thế nào hình dung tâm tình mình giờ phút này.

“Ba ba?” Vân Trung Thiên lông mi dài quét nhẹ, không hiểu nói, “Khê Nhi, vì sao muội gọi người là ba ba? Ba ba là có ý gì?”

“Ba ba có nghĩa chính là phụ thân đấy…..” Vân Khê bỗng nhiên tỉnh ngộ, mình nhất thời cao hứng, lại đem này tra quên mất. Nàng ngẩng đầu, ngưng mắt nhìn phụ thân thật sâu, hỏi, “Ba ba, ba… ba có phải cũng xuyên không?”

Nàng cố ý hạ thấp thanh âm, điều bí mật này tuyệt đối không có thể làm cho càng nhiều người biết.

Vân Mộ Phàm cau mày: “Người xuyên không? Có ý gì? Tiểu Khê Nhi, lời của con sao lại kỳ quái như thế?”

Vân Khê mới vừa tâm tình vui vẻ nhảy nhót, thoáng cái trầm xuống. Ông ấy không biết? Vậy có phải chứng minh ông căn bản là không phải là đến từ cùng một chỗ cùng nàng, nói cách khác, ông đích xác thực sự thật là người thuộc về thời đại này, ông không phải là ba ba của nàng……

Thất vọng, ủ rũ……

Thì ra là, đã mất đi thì không có khả năng sẽ tìm lại được.

Ba ba ông ấy thật sự đã rời xa nàng đi.

Nhưng mà, bọn họ sao lại giống nhau như vậy? Ngay cả chu sa ở mi tâm đều giống nhau như đúc, khó phân thiệt giả, chẳng lẽ ông ấy và ba ba có duyên phận kiếp trước kiếp này biến thiên?

Đúng rồi, nàng không lý do xuyên qua đến cái thế giới này, có lẽ chính là bên trong có duyên phận sâu xa dẫn dắt.

Cho nên, người trước mắt mặc dù không phải là ba ba, nhưng cũng là thân nhân của nàng. Bắt đầu từ hôm nay, nàng đã coi như ông là ba ba nàng kiếp trước, nên như thế nào hiếu thuận lại hiếu thuận thế nào, nên như thế nào làm nũng lại làm nũng thế nào.

Tâm tình mất mát chẳng qua là ngắn ngủn một cái chớp mắt, nàng rất nhanh giương lên khuôn mặt tươi cười, hướng Vân Mộ Phàm lắc đầu nói: “Không có gì, con thuận miệng bịa chuyện. Con thích gọi

người là ba ba, ba ba chính là có nghĩa là phụ thân, phụ thân chính là ba ba. Dù sao đã có ca ca gọi người là phụ thân rồi, con không muốn cùng người khác giống nhau, con muốn gọi người là ba ba, là độc nhất vô nhị."

"Được, con vui vẻ là được rồi." Vân Mộ Phàm ôn nhu vuốt ve mái tóc của nàng, mỉm cười ôn nhu.

Lúc này, Chi trưởng lão cùng Lan trưởng lão hoàn toàn hồi thần, nhìn một màn một nhà ba người đoàn tụ, hai người ngạc nhiên nhìn nhau.

"Trúc trưởng lão, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Ngươi đến tột cùng là người nào? Ngươi không phải là hẳn là gọi Vân Thấm Trúc sao? Sao đột nhiên lại biến thành phụ thân của Thiên nhi?" Lan trưởng lão nghiêm nghị nói, lộ ra chút không vui, có loại cảm giác bị lừa gạt khó chịu.

"Chẳng lẽ ngươi thật là hậu nhân cấm kỵ nhất tộc? Tông chủ biết thân phận của ngươi?" Chi trưởng lão hỏi.

Đối mặt với sự chất vấn từ hai vị trưởng lão, Vân Mộ Phàm không nhanh không chậm, ôm con gái, hắn nghiêm nghị nói: "Ta rốt cuộc là có thân phận gì có quan trọng không? Tông chủ nếu có thể đem ta mang vào Nội Tông đã nói lên ta có tư cách tiến vào chiếm giữ Nội Tông, trên người của ta cũng chảy dòng máu Vân tộc ta, lòng cũng là hướng tới Vân tộc, chẳng bao giờ thay đổi!"

Tiếng nói dừng lại, chung quanh yên tĩnh không tiếng động.

Tông chủ cũng không có ý kiến, còn ai dám có ý kiến?

Coi như là người cấm kỵ nhất tộc, nói cho cùng cũng là huyết mạch

Vân tộc, đồng xuất nhất mạch.

“Quan trọng, dĩ nhiên quan trọng!” Ngoài đại điện, một âm thanh lạnh lùng nghiêm nghị chen vào, chính là cung chủ mang theo chín vị Liên sứ trở về đại điện.

Cung chủ vạn không nghĩ tới, nàng từng trăm phương ngàn kế muốn trừ đi thủ lĩnh cấm kỵ nhất tộc, hóa ra lại chính là vị Trúc trưởng lão trước mắt này. Vì tiêu diệt cao thủ cấm kỵ nhất tộc, cung chủ có thể nói nhọc lòng, điều tra nhiều lần tường tận, tuy nàng là nhìn thấy qua gương mặt Vân Mộ Phàm này nhưng chí ít là nhìn thấy qua bức họa vẽ hắn.

Cho nên, trong tích tắc nàng mới vừa đi tới đại điện, liền nhận ra Vân Mộ Phàm.

Không nghĩ tới nàng một tay bày ra hành động tiêu diệt cấm kỵ nhất tộc, chẳng những để lại hai tiểu dư nghiệt, còn đem một con cá lớn nhất cũng sai lọt, tức giận đồng thời, đáy lòng sinh ra một chút bất an.

“Vân Mộ Phàm, ngươi dám nói Tông chủ thật biết thân phận chân thật của ngươi sao? Ngươi thân là dư nghiệt cấm kỵ nhất tộc, làm sao có thể công khai tiến vào chiếm giữ Nội Tông? Người khác tin tưởng, ta cũng không tin!”

“Cung chủ, chớ nên lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, ngươi nói như thế, chẳng lẽ không phải là đang ám chỉ Tông chủ là lòng dạ nhỏ mọn, không bao dung giống ngươi sao?” Vân Khê phản bác, khi đã biết Trúc trưởng lão chính là phụ thân của nàng, từ trước đến giờ bênh vực nàng, tự nhiên là không cho phép bất luận kẻ nào chửi bới thân nhân của nàng.

“Vân Khê, ngươi chớ có khích bác thị phi! Bổn tọa hiện tại nói chính là phụ thân ngươi, ngươi kéo đến Tông chủ nơi đó làm cái gì? Còn có, mới vừa có người tự tiện xông vào cấm các, bổn tọa hoài nghi là ngươi thông đồng ngoại nhân, muốn trộm lấy cơ mật Vân Huyễn điện ta, ngươi giải thích như thế nào?”

“Thật sao? Ta thông đồng ngoại nhân, trộm lấy cơ mật Vân Huyễn điện? A, muốn vu oan giá họa sợ gì không có lý do? Ngươi không hài lòng ta được tuyển Thánh nữ thì thôi, lại còn vu tội ta như thế?” Vân Khê hừ lạnh, quay đầu mặt ngó Chi trưởng lão cùng Lan trưởng lão, “Hai vị trưởng lão, các ngươi từ trước đến giờ công bình công chính, tuyệt sẽ không thiên vị bất luận kẻ nào, cũng sẽ không oan uổng bất luận kẻ nào, hai vị cũng là bình luận phân xử cho ta, ta rốt cuộc làm sai cái gì mà nàng muốn oan uổng ta như thế?”

“Vân Khê cô nương, ngươi đừng vội! Chuyện này ai đúng ai sai, trong lòng ta hiểu rõ, ta nhất định sẽ vì ngươi làm chủ.” Chi trưởng lão một bộ vẻ mặt bao che khuyết điểm, khi đối mặt với Vân Khê như là ánh mặt trời ngày xuân ấm áp, khi đối mặt với cung chủ là lạnh như ngày thu sương giá lạnh lẽo, “Cung chủ, ngươi đủ rồi! Không nghĩ tới ngươi lòng dạ hẹp hòi như thế, không bắt được tặc nhân tự tiện xông vào cấm các, liền tùy tiện để người tốt chịu oan, ngươi làm cho người ta rất thất vọng, ngươi không xứng với trở thành chủ nhân Vân Huyễn điện! Thánh nữ tổng tuyển cử hôm nay đã có kết quả rồi, từ hôm nay bắt đầu, Vân Khê cô nương chính là Tân nhậm Thánh nữ Vân tộc chúng ta, chúng ta sẽ mang theo nàng đi trước Nội Tông, đi ra mắt Tông chủ.”

“Cái gì? Các ngươi thật sự quyết định chọn nàng trở thành Thánh nữ?” Cung chủ bất kể giọng nói hay là thần sắc cũng là không cam lòng.

“Không sai, nàng đã thông qua ba cửa toàn bộ khảo nghiệm, đúng là

được chúng ta cùng nhau chọn trúng chức Thánh nữ!" Chi trưởng lão cầm lên đã thử máu, đưa tới trước mặt cung chủ, nhướng mày nói, "Ngươi nhìn rõ ràng, đây là kết quả thử máu Vân Khê cô nương, ngươi cảm thấy nàng có tư cách này sao?"

Cung chủ thấy đã thử máu trước mắt, sắc mặt biến đổi lớn: "Làm sao có thể? Nàng…… Nàng không có ăn gian?"

Nàng không muốn tin tưởng, thật không có cách nào tin tưởng, máu của nàng ta lại khiến cho cả khối đã thử máu đều phát ra ánh sáng, việc này chẳng lẽ không phải đại biểu máu của nàng là trăm phần trăm thuần khiết?

Nàng thân là cung chủ, cũng từng là từ một tên Thánh nữ tới được, lúc ấy huyết thống của nàng là thuần chánh nhất trong tất cả tuyển thủ dự thi, máu của nàng khiến cho ba phần tư đã thử máu đều phát ra hồng quang, thời khắc kia đã từng là nàng huy hoàng mà kiêu ngạo nhất, nàng vẫn lấy làm vinh quang!

Mà giờ khắc này, đây hết thảy tựa hồ trở nên vô cùng châm chọc.

Nàng ba phần tư, sao bì kịp được người ta trăm phần trăm đây?

Nàng kiêu ngạo cùng huy hoàng, cũng đột nhiên trở nên buồn cười như vậy.

"Cung chủ, chớ đem người nghĩ ti tiện giống nhau, người có nói dối, tảng đá luôn luôn không thể nào gạt người a? Có bản lãnh, ngươi cũng ăn gian một lần cho ta nhìn một chút!" Vân Khê nói, đây là trần trụi đả kích, cho dù cung chủ đổ tất cả máu trên người xuống thì cũng không thể có thể làm ra kết quả thử máu trăm phần trăm.

Cung chủ sắc mặt thoáng cái liền đen, hung hãn nhìn chằm chằm

Vân Khê: “Ngươi đừng đắc ý! Chẳng qua là Thánh nữ thôi, chỉ cần bổn tọa một ngày còn sống, ngươi cách vị trí cung chủ còn rất xa, bổn tọa sẽ không dễ dàng đem vị trí cung chủ tặng cho ngươi!”

“Đến lúc đó chỉ sợ vấn đề không phải ngươi để cho hay không, mà là vấn đề ta có muốn hay không muốn……” Vân Khê cong môi cười phản kích, mười phần tự tin.

Hai người trừng mắt nhìn lẫn nhau, đối chọi gay gắt.

Vân Mộ Phàm vỗ nhẹ lên bả vai Vân Khê, cho nàng một nụ cười tán dương. Không sai, chỉ cần bọn họ muốn vị trí cung chủ, vị trí cung chủ chính là vật trong túi bọn họ!

Sau khi cung chủ cùng những cao thủ Vân Huyễn điện từng đối với tộc nhân bọn họ làm ra chuyện cực kỳ tàn ác như vậy, đây cũng là báo ứng của bọn chúng!

Người cả nhà bọn họ ở chỗ này đoàn tụ, đi tới Vân Huyễn điện, chính là tới báo thù!

Thiếu nợ bọn họ, ức hiếp bọn họ, hết thảy đều phải trả giá!

“Kẻ tự tiện xông vào cấm các không bắt được sao? Có thể có lưu lại đầu mối gì?” Câu hỏi của Lan trưởng lão, cắt đứt không khí hiện trường quái dị.

Cung chủ lắc đầu, đau khổ không đầu mối nói: “Cấm các trong ngoài cũng không có lưu lại bất kỳ dấu vết, tặc nhân kia xuất quỷ nhập thần, cũng không giống như là từ cửa chính tiến vào, giống như là tự nhiên mọc ra. Nếu không phải hắn không cẩn thận động chạm cơ quan, chúng ta chắc là có lẽ căn bản không có người phát hiện, có người xông vào cấm các. Cũng không biết đối phương đến tột cùng

là đang tìm cái gì, trong cấm các vô cùng nhiều chỗ, đều có dấu hiệu bị người, bây giờ nghĩ lại, người này thật là thật là đáng sợ.”

Quyển 5 - Chương 160: Lấy một địch chín, phụ thân đẹp trai uy vũ!

Edit: Thùy Dương

Beta: Tiểu Mộng

Nghe xong Cung chủ miêu tả, Vân Khê theo bản năng quay đầu, liếc về phía Hách Liên Tử Phong. Người phía sau khí định thần nhàn, đang đem bảo kiếm của Vân Mộ Phàm nắm chặt trong tay nghiên cứu, vừa rồi nhận thân nhân, khiến cho Vân Mộ Phàm buông lỏng khống chế đối với Kiếm Linh, đến nỗi cho để cho Kiếm Linh rơi vào trong tay Hách Liên Tử Phong.

“Người này có đánh cắp đồ vật quan trọng gì không?”Vân Khê hỏi.

“Tạm thời không có, trong cấm các một ít bảo vật trân quý cũng bị thay đổi vị trí qua, nhưng không mất đi……”Cung chủ bật thốt lên, khi kịp phản ứng, nàng hừ lạnh một tiếng, nàng tại sao phải trả lời câu hỏi của Vân Khê? Nàng mới là chủ nhân Vân Huyễn điện!

Vân Khê hiểu rõ, Tử Yêu là kẻ bực nào, hắn được chứng kiến bảo vật đếm không xuể, bảo vật tầm thường làm sao có thể nhận được hắn liếc qua? Nhưng là, hắn đến tột cùng đang tìm kiếm cái gì đây?

Nàng rối rắm.

“Vật phẩm Cấm các mặc dù không có thất lạc, nhưng mà ngươi vẫn

không thoát khỏi liên quan. Trong cả đại điện, chỉ có ngươi hiểu được tàn Hoa bí lục, có thể di chuyển tức thời đến bất kỳ địa phương nào, ngươi đừng hòng không đếm xỉa đến!" Cung chủ ánh mắt ngoan lệ, đột nhiên hướng về phía thủ hạ kêu, "Người đâu, đem Vân Khê áp tải xuống! Bổn tọa muốn tra rõ chuyện này!"

Cung chủ ý thức được bản thân có khả năng nguy hiểm, Vân Mộ Phàm hiện tại thân ở Nội Tông, địa vị hiển hách, nếu lại để cho Vân Khê lên làm Thánh nữ…, như vậy vị trí Cung chủ của nàng liền có khả năng lung lay sắp đổ.

Nàng tuyệt đối không thể làm cho bọn họ được như ý!

"Ai dám động đến con gái của ta?" Vân Mộ Phàm gầm nhẹ một tiếng, toàn thân khí chất ôn nhuận chợt biến hóa, hắn trời sinh bề trên, hơi thở uy bá hiển thị rõ hoàn toàn.

"Các ngươi đừng sợ hắn! Hắn chẳng qua là phô trương thanh thế thôi! Các ngươi cần biết rõ ràng, trước đây tiến về Ngạo Thiên đại lục, tiêu diệt người cấm kỵ nhất tộc, các ngươi người người có phần! Cha con bọn họ lần này trở lại, chính là tới tìm các ngươi báo thù, hôm nay nếu là để cho bọn hắn chạy, hậu hoạn vô cùng!"

Hèn hạ a! Vì kích động chín vị Liên sứ hợp lực đối phó đối thủ, Cung chủ đem nợ cũ năm xưa đều lôi đi ra.

Đúng vậy, ban đầu hạ lệnh giết người đích thực đúng là nàng, nhưng nhận nhiệm vụ và hành động trực tiếp lại là các vị Liên sứ.

Chín vị Liên sứ sắc mặt nhất tề chùng lại, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

Vân Mộ Phàm cười nhạt một tiếng nói: "Ngươi nói đúng không sai, ta

lần này trở lại, chính là tới tìm các ngươi báo thù!”

Giọng điệu tùy ý, nội dung lại là kinh người.

Không sai, hắn là trở lại báo thù!

Mối thù của vợ hắn, mối thù của tộc nhân hắn, nhất định phải báo!

Vốn đang ở trong do dự, chín vị Liên sứ sắc mặt kinh biến, hiện tại đã không phải là các nàng có muốn đối phó đối phương hay không, mà là đối phương có chịu bỏ qua cho các nàng hay không.

“Trúc trưởng lão, ngươi không khỏi quá khinh thường thực lực Vân Huyễn điện chúng ta đi? Cho dù ngươi là Nội Tông cao thủ, nhưng mà ngươi thế đơn lực mỏng, làm sao có thể ngăn cản được tất cả cao thủ Vân Huyễn điện chúng ta công kích?”

“Hừ, nếu hắn nói khoác mà không biết ngượng, vậy hãy để cho hắn lãnh giáo một chút thực lực của chúng ta đi!”

Chín vị Liên sứ đồng loạt rút kiếm, kiếm khí ở trong đại điện loạn vũ, kèm theo các nàng từ từ xếp trận hình, kiếm khí ngưng kết thành lưới, khí thế ngất trời!

Những người khác trong đại điện, đều mãnh liệt cảm giác được nóc nhà đại điện cũng sớm bị khí lãng làm cho phá tan.

Chín đại Huyền Hoàng cao thủ hợp lực dàn trận, đây là khí thế bực nào? Trong đó còn có mấy vị là cao thủ Huyền Hoàng ngũ phẩm trở lên, Vân Khê cảm nhận được cỗ lực lượng này, chỉ cảm thấy đáng sợ kinh hãi, nhưng nếu do nàng một người tới tự mình đứng chín vị Liên sứ mà nói…, nàng rất có thể ở trong vòng ba chiêu liền bị thua.

“Các nàng ở thế đông người, chúng ta hay là tạm thời tránh một chút đi, không cần thiết cùng các nàng cứng đối cứng.” Vân Khê hạ giọng nói.

Vân Mộ Phàm vỗ nhẹ lên đầu vai của nàng, ôn nhu cười nói: “Đừng sợ, đối phó các nàng, cha một người dư dả!”

Một người tự mình chiến chín đại Huyền Hoàng cao thủ, còn dư dả? Thực lực là đáng sợ như thế nào? Chẳng lẽ thực lực chân chánh của người còn không hoàn toàn phát huy ra?

Vân Khê tức cười, càng ngày càng sùng bái phụ thân. Trong lòng ấm áp, kiếp trước phụ thân của cũng là như vậy, vô luận dưới tình huống gì, người luôn là cười ôn nhu như vậy nhìn nàng, không để cho nàng cảm giác được một tia sợ hãi. Phảng phất chỉ cần có người tồn tại, nàng chính là an toàn nhất. Nàng càng thêm khẳng định người trước mắt nhất định là phụ thân của kiếp trước chuyển thế đầu thai đến nơi này, hoặc là người mới là kiếp trước phụ thân đời trước, bọn họ nhất định có linh hồn giống nhau, cho nên nàng mới cảm giác quen thuộc như thế.

Chín vị Liên sứ cũng nổi giận, lời của hắn kích thích các nàng thật sâu.

“Muốn chết!”

Kiếm trận khí thế lần nữa dâng cao, chín vị Liên sứ rống giận liên tục. Ở Vân Huyễn điện, mỗi người các nàng đều có thể nói là nhân vật hô phong hoán vũ, ai dám coi rẻ?

Vân Mộ Phàm đứng hướng trước người con gái, lông mi chợt lạnh, bảo kiếm nắm trong tay Hách Liên Tử Phong lập tức nhận được gọi về, phát ra tiếng vang boong boong boong, như đâm trống trận.

Hách Liên Tử Phong buông tay, tùy ý bảo kiếm quay trở về tới trong tay Vân Mộ Phàm.

Bảo kiếm trong lòng bàn tay Vân Mộ Phàm tà tà xuống phía dưới, cả người hệt như một pho tượng sát thần nắm giữ thần binh, trên dưới toàn thân cơ hồ cũng là một cỗ sát khí bao phủ.

Đột nhiên, kiếm quang vung lên, nhất thời ánh sáng mênh mông ngọn gió, trải rộng bốn phía.

Mũi nhọn kéo dài dầy đặc thẩm thấu vào da thịt mỗi người, khiến cho tất cả mọi người tại chỗ cảm thấy ảo giác thiên địa biến sắc.

“Muốn chết chính là các ngươi!”

Một kiếm tươi đẹp, lại đồng thời xông về chín vị Liên sứ.

Chín vị Liên sứ cũng không có chần chờ, các nàng đồng thời rống giận, chín chuôi trường kiếm rối rít bộc phát ra kiếm khí cường đại, đan vào lẫn nhau chồng chéo, ngưng kết thành kiếm khí to lớn, như một loại mãng xà mở lớn miệng to như chậu máu, đánh về phía Vân Mộ Phàm.

Đây là cảnh giới chiến đấu giữa cao thủ Huyền Hoàng, căn bản không phải cao thủ cảnh giới Huyền tôn đủ khả năng thừa nhận, cho dù là cao thủ Huyền Hoàng ngũ phẩm trở xuống, cũng sẽ cảm giác được hô hấp dồn dập, cảm giác tử vong kề cận.

Hiệp thứ nhất còn không có chính thức chiến đấu, cao thủ trong đại điện từ Huyền Hoàng trở xuống đã rối rít ngất, tràng diện này quá kích thích người!

Vân Trung Thiên lôi kéo Vân Khê vội vàng thối lui đến một bên, theo chân bọn họ đứng ở một chỗ còn có nam tử trẻ tuổi mang mặt nạ, Vân Khê lúc này chú ý tới hắn, hắn là vẫn đi theo sau người phụ thân bọn nàng, hắn rốt cuộc là người nào?

Chỉ là giờ phút này tựa hồ không phải là thời điểm giải thích nghi hoặc.

Trong khoảnh khắc khi chín đạo kiếm khí quấn quanh mà thành kiếm mãng lao ra, bảo kiếm trong tay Vân Mộ Phàm phóng lên cao, kiếm phong lần nữa biến hóa, không khí chung quanh lưu động dưới kiếm phong của hắn như một loại thủy tinh vỡ tan tành. Những thứ thủy tinh vỡ tan tành này lại đang dưới mũi kiếm của hắn, không ngừng lột xác, hoặc ngưng tụ thành sao, hoặc Thiên Nữ Tán Hoa bạo liệt….. Biến hóa liên tiếp này, khiến cho mọi người không kịp nhìn.

Đương đương đương đương đương đương đương đương đương!

Liên tục chín tiếng vang động, chín chuôi trường kiếm bị đánh trúng nát bấy, huyết quang bắn ra bốn phía!

Chín vị Liên sứ liên tiếp lui về phía sau, trên thân thể của các nàng, đều không ngoại lệ xuất hiện một loại vết thương nhìn thấy mà giật mình.

Đầu vai Mặc Liên đại nhân bị lột bỏ tảng lớn huyết nhục, lộ ra xương trắng lành lạnh; Lam Liên đại nhân ngang hông lưu lại một vệt nghiêng vết thương dài; còn có bọn người Hoàng Liên đại nhân trên thân các nơi đều để lại lỗ máu…… Chỉ trong một chiêu, chín người đồng thời bại trận!

Một kiếm oai hùng, hung hãn như vậy, làm cho tất cả mọi người khiếp sợ rồi.

“Làm sao có thể? Ngươi đến tột cùng tu luyện đến cái tu vi gì?” Cung chủ lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

“Trúc trưởng lão, ngươi che giấu được cũng không tránh khỏi quá sâu đi? Cho dù ta cùng Lan trưởng lão đồng thời liên thủ đều chưa chắc ngăn cản được một kiếm của ngươi……” Chi trưởng lão sợ hãi than, đáy lòng nghĩ, tâm kế của người này cũng không tránh khỏi che giấu quá sâu.

“Trong vòng một chiêu liền đánh bại chín tên Huyền Hoàng cao thủ, chà chà, xem ra lần này Nội Tông cao thủ phải xếp lại thứ hạng rồi.” Lan trưởng lão như có điều suy nghĩ.

Bên này, Hách Liên Tử Phong cúi đầu cười một tiếng, xoa nắn ngón tay, nói: “Không hổ là truyền nhân truyền thừa huyết thống Vân tộc cao quý, ngươi mới vừa nãy sử dụng kiếm chiêu, chính là lúc tuổi còn trẻ Vân Huyên sáng chế đắc ý nhất – Quỳnh Hoa kiếm pháp.” Là giọng khẳng định!

Với tư cách kẻ thù không đội trời chung của Vân Huyên năm đó, hắn biết rõ lai lịch đối phương, mới vừa liếc liền xem thấu.

Vân Mộ Phàm sóng mắt dưới lưu chuyển, âm thầm cảnh giác: “Các hạ quả nhiên kiến thức tốt.”

Người này thật không đơn giản, bộ Quỳnh Hoa kiếm pháp này, chính là gia tộc đời đời tương truyền, chỉ truyền cho mỗi đời tộc trưởng. Coi như là người đồng tộc, cũng có rất ít người biết, người này lại liếc mắt liền xem thấu.

“Chỉ tiếc quá, Vân Huyên sáng chế kiếm pháp cũng là thiên âm nhu, thích hợp nhất cho phái nữ tu luyện. Ngươi mặc dù tu luyện rất thuần

thục, làm sao thân là nam tử, luôn là không cách nào đem kiếm pháp tinh túy phát huy đến mức tận cùng, nếu không mà nói, ngươi mới vừa một kiếm kia uy lực có thể đủ đem chín người các nàng toàn bộ đánh gục! Ta nói có đúng không?" Hách Liên Tử Phong gãi đúng chỗ ngứa.

Vân Mộ Phàm âm thầm hút khí, ngoài mặt giông tố không sợ hãi, trong nội tâm cũng là nổi lên gợn sóng.

Trên người hắn truyền thừa tới tám phần mười huyết thống cao quý Vân tộc, chính là sau tổ tiên Vân tộc cùng Vân Huyên thủ lĩnh cấm kỵ nhất tộc tới nay, độ thuần khiết huyết thống đứng hàng thứ thứ ba hậu duệ Vân tộc, đây cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng hắn có thể trở thành tộc trưởng cấm kỵ nhất tộc, song, huyết thống Vân tộc dù sao cũng là thiên âm. Hắn thân là một nam tử, huyết thống thuần khiết hơn nữa, cũng không cách nào đền bù giới tính, cho nên tu vi của hắn cũng có điều hạn chế.

Mặc dù như thế, lấy thiên phú cùng tu vi của hắn, muốn thắng được phần lớn cao thủ Vân tộc, vẫn là dư sức có thừa.

"Tổ tiên Vân tộc các ngươi chính là một nữ nhân, nàng sáng chế tất cả công pháp Vân tộc tất cả đều là lấy bản thân nàng làm chủ, cho nên Vân tộc các ngươi mới có thể âm thịnh dương suy cho tới nay. Ha hả, nữ nhân chung quy chính là nữ nhân, làm sao có thể cùng nam nhân so sánh với nhau? Vân tộc các ngươi có thể vẫn truyền thừa đến nay, coi như là rất giỏi rồi, bất quá rất nhanh, Vân tộc sẽ trở thành lịch sử……" Hách Liên Tử Phong cười đến tự tin tùy tiện, dường như hết thảy đều ở trong lòng bàn tay của hắn.

Tất cả cao thủ Vân tộc tại chỗ sắc mặt nhất tề biến đổi, nội bộ Vân tộc phân tranh là thuộc về nội bộ phân tranh, song khi Vân tộc gặp phải ngoại địch, mọi người thủy chung là đứng ở trên một chiến

tuyến, cùng chung mối thù.

Liền như mới vừa nãy, một khi phát hiện khả năng cơ mật Vân tộc bị trộm, mọi người lập tức tạm thời vứt bỏ hiềm khích lúc trước, lấy đại cục Vân tộc làm trọng, đây là một loại ăn ý, là không cần phải bàn bạc.

“Tiểu tử thối, đừng tưởng rằng ngươi là người Thịnh Bảo trai, là khách quý Vân Huyễn điện ta mời tới thì có thể ở chỗ này nói xằng nói bậy! Nếu là chọc giận bổn tọa, bổn tọa trừng trị ngươi như thường!” Cung chủ tức giận thoáng cái chuyển dời đến trên người Hách Liên Tử Phong, nàng tự nhận không nhất định đối phó được Vân Mộ Phàm, nhưng mà chỉnh đốn một tiểu tử chưa ráo máu đầu, khẳng định không nói chơi, cũng là lúc nàng đứng thẳng lập uy rồi, tránh cho mọi người trên đại điện này quên mất, rốt cuộc ai mới là chủ nhân Vân Huyễn điện.

Vân Khê nghe được Cung chủ gọi Hách Liên Tử Phong là “Tiểu tử thúi”, nàng lập tức liền cười phun.

Cung chủ a, đây cũng là ngươi tự chuốc lấy phiền phức!

Tất cả người trên đại điện, ngươi ai cũng không chọn, hết lần này tới lần khác chọn lấy một kẻ khó đối phó nhất tới chỉnh đốn, ánh mắt ngươi thật là tốt!

“Hách Liên đại ca, đừng quên đánh cuộc của chúng ta.” Nàng không quên thêm dầu thêm mỡ, giúp bọn họ một phần lực.

Hách Liên Tử Phong miễn cưỡng liếc nàng một cái, hừ một tiếng coi như đáp ứng. Không đợi Cung chủ xuất thủ, Hách Liên Tử Phong bỗng nhiên cất bước hướng Cung chủ đi tới, nện bước uy bá cùng khí thế, khiến cho dưới chân Cung chủ không tự chủ rút lui một

bước. Đợi sau khi kịp phản ứng, sắc mặt Cung chủ đột nhiên lạnh, nàng là chủ nhân Vân Huyễn điện, có thể nào bị khí thế của một tiểu tử chưa ráo máu đầu hù đến?

Không lùi mà tiến tới.

Cung chủ ưỡn bộ ngực, cũng cất bước hướng Hách Liên Tử Phong đi tới, hùng hổ.

Ánh mắt của hai người nối ở giữa không trung, một lười biếng tùy ý, một hung ác sắc bén.

Đột nhiên, Cung chủ đẩy ra một chưởng, muốn ra oai phủ đầu đối phương!

Chưởng phong bén nhọn, dấy lên bốn xung quanh một trận gió lốc cuồn cuộn, thế từ từ dâng lên…… Trong lúc bất chợt, khí lãng đột nhiên ngừng, bị một cỗ lực lượng cường đại không biết tên làm cho nửa đường trấn áp.

Cung chủ không còn kịp kinh ngạc nữa, nàng cả người bị trói buộc lại, trên người giống như hàng vạn hàng nghìn từng sợi dây nhỏ quấn quanh lấy, không cách nào nhúc nhích.

Ở bên trong hai mắt nàng căng lớn vô hạn, một thân ảnh màu tím không có chút nào báo trước lấn đến gần, tóc trắng phiêu dật, thoáng qua ánh mắt của nàng, sau đó một bàn tay sờ lên trước ngực nàng.

“A! A a a!” Cung chủ tru lên nhiều lần, mọi người mở rộng tầm mắt.

Chỉ thấy Hách Liên Tử Phong vươn ra tay phải, ở trước ngực Cung chủ đến vị trí bên hông dọc đường đi sờ, dấu tay kia lực đạo kia, cùng so sánh với đập tỏi, rõ ràng chính là đem Cung chủ làm củ tỏi

tới vỗ, kia thật tuyệt!

Người khác có lẽ không biết Hách Liên Tử Phong làm như thế rốt cuộc là vì bị cái gì, còn nói hắn là đang vô lễ với Cung chủ đấy, Vân Khê lại biết, hắn hơn phân nửa là đang tìm nơi cất giấu Hồn châu trên người Cung chủ.

Động tác cùng hình ảnh như này, thật sự khiến người ta hồ nghi.

Tiếng gào thét của Cung chủ càng tuyệt hơn, làm cho người mơ màng, không biết nàng là bởi vì bị đập đau nắm đau, cho nên kêu thảm thiết, hay là bởi vì được sảng khoái, cho nên tru lên không nghỉ.

Chín vị Liên sứ sắc mặt xanh mét, khó mà nói nên lời tâm tình giờ phút này, đồng loạt quay đầu, tránh được một màn lúng túng như thế.

Cha con Vân Mộ Phàm cùng Vân Trung Thiên hai người ho nhẹ, cũng quay đầu tránh.

Nhị chưởng quỹ vẻ mặt quỷ dị nhất, lại là da thịt co rúm, lại là đến mức sắc mặt đỏ bừng, phân không rõ tâm tình cùng tình trạng hắn rốt cuộc là làm sao, tóm lại nhìn rất thống khổ là được.

Duy chỉ có Vân Khê một người không cố kỵ chút nào cất tiếng cười to, nước mắt đều chảy ra.

Quá trâu rồi!

Trên đời này chỉ sợ cũng chỉ có hắn có dùng phương thức vô địch như vậy, từ trên người một người tìm linh châu đi?

Tuyệt hơn chính là, Cung chủ nhân vật lợi hại bực nào, nàng chỉ cần

một phát dậm chân, cả Vân Thành cũng muốn chấn thượng chấn động, ai ngờ đến trước người Hách Liên Tử Phong, Cung chủ năng lực liên tục đánh trả giãy dụa cũng không có, cứ như vậy dễ dàng bị trói buộc một chỗ.

Như thế xem ra, Cung chủ thực lực đúng là không bằng Vân Mộ Phàm, Vân Mộ Phàm ít nhất còn có thể bên cạnh Hách Liên Tử Phong đi lên mấy chiêu, Cung chủ ngược lại, trực tiếp ngay một chiêu cũng không thể ngăn cản.

“Tiếp lấy!”

Thời điểm khi Vân Khê suýt nữa cười ngặt nghẽo, một viên hạt châu phiếm màu đen u quang hướng về phương hướng nàng ném tới đây, nàng đưa tay, vững vàng tiếp được.

Hồn châu! Là Hồn châu!

Thật tốt quá!

Hách Liên Tử Phong lại thật sự đem Hồn châu từ trên người Cung chủ lấy, hơn nữa còn là từ khí huyệt trong cơ thể nàng cường thế đánh ra tới, Vân Khê thiếu chút nữa đối với hắn bội phục sát đất.

Khoảnh khắc hạt châu rơi vào trong tay, Vân Khê cảm giác được trong cơ thể bảy viên linh châu khác vui thích nhảy lên, cùng Hồn châu có cảm ứng thật sâu.

So sánh với bọn họ càng thêm vui thích, là Cửu cô cô, ở bên tai Vân Khê ma âm một loại thúc giục: “Cho ta! Mau đưa Hồn châu cho ta!”

Vân Khê vận khí, đem Hồn châu lén lút đưa vào trong cơ thể, khiến nó cùng với linh châu khác hòa hợp nhất thể.

Một tích tắc, lòng bàn chân lập tức cảm giác được bay bổng nhẹ nhàng, dòng nước ấm quanh thân lan tràn, thật là quá sảng khoái rồi!

Lực lượng giam cầm đột nhiên tan mất, cả người Cung chủ chán nản tê liệt ngã xuống trên mặt đất, lần này, Cung chủ mặt mũi đều mất sạch. Nàng oán hận ngó chừng Hách Liên Tử Phong, rồi lại không dám dễ dàng xuất thủ công kích, người này thực lực quá sâu không lường được. Ở trước mặt hắn, nàng giống như người nhỏ bé thấp lùn trước mặt người khổng lồ, mặc người giày xéo xâm lược.

Hiện trường không khí, thoáng cái lâm vào tình cảnh kỳ quái lúng túng nào đó.

Thần sắc Cung chủ không ngừng nhìn về phía Hách Liên Tử Phong là tràn đầy kinh hãi, Chi trưởng lão cùng Lan trưởng lão hai vị cao thủ thực lực gần với Vân Mộ Phàm, cũng không dám ngưỡng mộ hắn, các nàng âm thầm dưới đáy lòng so đo, không biết bản thân Tông chủ thực lực cùng so sánh với Hách Liên Tử Phong, có thể đánh một trận ngang nhau hay không đây?

Người này chắc chắn trở thành đại địch Vân tộc, trong lòng của mỗi người cũng không tự giác sản sinh một cái ý niệm trong đầu như vậy.

Lúc này, một âm thanh đột ngột, từ ngoài đại điện chen vào, phá vỡ không khí quái dị.

“Cung chủ, ngài mời Tiểu Lạt ma tính ngày hoàn hồn, chúng ta đã tính ra được!” Người hô to chạy vào, không phải là người khác, chính là tăng nhân trẻ tuổi đi theo Tiểu Ban hòa thượng đến đây.

“Tính ra được rồi? Lúc nào?”Cung chủ mừng rỡ, từ trên mặt đất bắn ra dựng lên, phảng phất thấy được cơ hội lấy lại thể diện.

“Tiểu Lạt ma tính toán cẩn thận, ngày hoàn hồn của người theo lời Cung chủ theo hẳn là vào mười ngày sau.”

“Mười ngày sau?” Cung chủ ánh mắt sáng lên, trong lòng yên lặng tính một cái thời gian, lộ ra sắc mặt vui mừng.

“Đúng, chính là mười ngày sau. Đến lúc đó, chúng ta chỉ cần ở Hắc Mãng……” Lời của tăng nhân trẻ tuổi còn chưa nói xong, Cung chủ cắt đứt hắn đúng lúc. Đột nhiên ý thức được chuyện cơ mật tính này, Cung chủ âm thanh ho thấp, nói: “Tốt, chuyện này chúng ta bàn lại sau đó. Về phần Tổng tuyển Thánh nữ hôm nay, bổn tọa sẽ đi trước Nội Tông chi tiết hướng Tông chủ bẩm báo, Vân Khê có tư cách trở thành tân nhậm Thánh nữ hay không, chờ sau khi bản thân Tông chủ phán quyết nghị làm tiếp.”

Giờ này khắc này, tình thế phát triển đã chịu sự khống chế của nàng rồi.

Vân Khê trong lòng vừa động, biết theo lời bọn họ ngày hoàn hồn đến tột cùng là cái gì, mười ngày sau, nhanh như vậy sẽ phải đến gần hồn phách Vân Huyên sao? Hưng phấn đồng thời, nàng cũng lo lắng, đến lúc đó có thể hay không thuận lợi giải cứu hồn phách Vân Huyên đây? Sau khi giải cứu, lại sẽ có thể gặp gỡ thế nào?

“Chúng ta đi thôi!” Hách Liên Tử Phong mở miệng, một cỗ lực kéo vô hình như loại tơ quấn quanh ở bên hông Vân Khê, khi hắn thúc dục dẫn dắt, dưới chân Vân Khê không tự chủ được đi theo hắn hướng cửa đại điện đi tới.

“Khê Nhi!” Vân Mộ Phàm cầm kiếm, muốn đâm tới chỗ Hách Liên Tử Phong, Vân Khê đứng ra, ngăn lại hắn, “Ba ba, ta không sao, hắn tạm thời sẽ không đả thương ta. Xin ngài thay ta chiếu cố một chút

Tiểu Mặc cùng Tiểu Nguyệt nha, ta rất nhanh sẽ trở lại.”

“Không được! Ta tại sao có thể trơ mắt nhìn ngươi bị người khi dễ?” Vân Mộ Phàm ánh mắt như mũi tên, ép hướng Hách Liên Tử Phong, “Các hạ, ngươi không ngần ngại cho chúng ta một đường đồng hành chứ?”

Vân Khê kinh ngạc, chẳng lẽ hắn nghĩ một đường đi theo đám bọn hắn?

Trong lòng ấm áp, nàng rất là cảm động.

“Tùy các ngươi!” Hách Liên Tử Phong thuận miệng nói câu, cũng không quay đầu lại, cất bước rời đi đại điện.

Hắn đi lần này, Vân Khê cũng không thể không đi theo hắn đi, trước khi đi, nàng không quên quay đầu lại dặn dò tăng nhân trẻ tuổi: “Đại sư, xin thay ta hỏi thăm Tiểu Ban, nói cho hắn biết, đừng quên ước định giữa chúng ta.”

Nói xong hai chữ cuối cùng, dưới chân nàng một vướng chân, chạy ra khỏi ngưỡng cửa đại điện.

Nàng từng dặn dò qua Tiểu Ban, một khi bọn họ muốn đi tìm tìm hồn phách người nọ, nhất định phải mang theo nàng. Nàng tin tưởng Tiểu Ban nhất định sẽ tuân thủ hứa hẹn, đến lúc đó nàng nhất định trăm phương ngàn kế hất ra bọn người Hách Liên Tử Phong, đi trước giải cứu hồn phách Vân Huyên.

Cha con hai người Vân Mộ Phàm cùng Vân Trung Thiên không có lưu lại, chặt chẽ đi theo ở phía sau bọn họ.

Nam tử trẻ tuổi mang mặt nạ hướng trong mấy cô gái bất tỉnh đi một

ánh mắt mong mỏi, chần chờ chốc lát, cũng cất bước theo đuổi đi.

Trong đại điện, qua hồi lâu, mọi người mới từ trong một loạt sự kiện mới vừa rung động tỉnh táo lại.

“Cung chủ, ngươi mới vừa nói đến ngày hoàn hồn là có ý gì?”Chi trưởng lão nhạy cảm đã nhận ra trong chuyện này có bí ẩn.

Cung chủ thấy đám người Vân Khê đã rời đi, nàng dưới thần sắc nghiêm túc, nhỏ giọng nói: “Chuyện này chính là Tông chủ tự mình phân phó ta đi làm, không cho phép có sai sót, tình huống cụ thể, xin thứ cho ta không thể cho biết chi tiết.”

“Nguyên tới là Tông chủ phân phó ngươi đi làm? Được rồi, ta đây không hỏi.” Chi trưởng lão sửa sang lại quyết tâm tình, đưa mắt nhìn mấy đạo thân ảnh ngoài điện từ từ rời đi, thở dài nói, “Không nghĩ tới hôm nay sẽ phát sinh nhiều chuyện ngoài dự đoán mọi người như vậy, chúng ta phải mau sớm trở về trước mặt Tông chủ bẩm báo một tiếng mới đúng. Vị công tử họ kép Hách Liên kia thân phận rất đáng được hoài nghi, nói không chừng ngày sau hắn sẽ trở thành đại địch cho Vân tộc. Còn có cha con hai người Vân Khê cùng Trúc trưởng lão……”

Chi trưởng lão thở thật dài, không hề nói tiếp nữa.

Ngoài đại điện, Vân Khê vững vàng bị Hách Liên Tử Phong nắm, nhắm mắt theo đuôi, nàng tâm tình buồn bực: “Này, ngươi buông trước, ta sẽ không chạy!”

Sức lực ngang hông buông lỏng, Vân Khê rốt cục khôi phục tự do. Nàng hoạt động một chút vòng eo, nói: “Các ngươi kế tiếp dự định đi chỗ nào?”

Hách Liên Tử Phong cước bộ đột nhiên dừng lại, từ từ xoay người, từ trong miệng yếu ớt phun ra mấy chữ: “Hắc Mãng Sơn.”

Hắc Mãng Sơn?

Vân Khê mí mắt đột nhiên vừa nhảy, chẳng lẽ tăng nhân trẻ tuổi mới vừa nãy còn chưa nói hết chữ chính là Hắc Mãng Sơn? Tử Yêu cũng muốn Hắc Mãng Sơn?

Nàng chỉ cảm thấy tình huống rất không ổn, nhưng nếu Tử Yêu cũng đi Hắc Mãng Sơn, như vậy đến lúc đó nàng chẳng phải là vừa phải ứng phó cao thủ Vân tộc, lại phải ứng phó hắn? Nàng còn giải cứu hồn phách Vân Huyên thế nào?

Hai mặt thụ địch a!

“Các ngươi muốn đi Hắc Mãng Sơn?”Vân Mộ Phàm trong lòng cũng là đột nhiên vừa nhảy, tựa hồ là nghĩ tới điều gì, lộ ra ngưng trọng, “Các hạ đi Hắc Mãng Sơn, là vì chuyện gì?”

Hắn thử dò xét hỏi.

Hách Liên Tử Phong liếc hắn một cái, lạnh lùng cười một tiếng, cười mà không nói, mấy phần cao thâm, mấy phần khó lường.

Quyển 5 - Chương 161: Nhạc phụ gặp con rể, ấn tượng ban đầu

Edit: Sherry

Beta: Tiểu Mộng

“Nghe nói Hắc Mãng Sơn ở giữa một ngọn núi lửa, hàng năm có dung nham từ miệng núi lửa bộc phát, cả tòa núi không có một ngọn cỏ, càng đừng nói là có cái gì chim bay cá nhảy. Bình thường mọi người đều rất ít đi chỗ đó, trên núi địa thế hiểm trở, người bình thường cũng rất khó khăn đã tới nơi đó.” Vân Trung Thiên nói.

Đúng là một chỗ nguy hiểm……

Vân Khê âm thầm suy tư, chẳng lẽ Vân Huyên hồn phách thật bị trấn áp ở núi lửa đảo?

“Tiểu Tả, các ngươi có nhớ lúc chủ nhân của các ngươi hướng các ngươi cầu cứu, có nói tới núi lửa hay không…?” Vân Khê thử cùng thần khí câu thông.

“À…… Chúng ta chỉ có thể nghe được tiếng cầu cứu của chủ nhân rất yếu ớt, về phần có phải núi lửa hay không, có phải ở Hắc Mãng Sơn hay không, chúng ta cũng không biết. Chủ nhân, vô luận như thế nào, nhất định phải cứu chủ nhân cũ của chúng ta.”

“Yên tâm đi, ta nhất định sẽ dốc toàn lực.” Vân Khê trấn an nói, nói

thật trong lòng nàng rất không yên, nàng lo lắng Tử Yêu cũng là vì hồn phách Vân Huyên mà đến, nàng không tin tưởng mình có thể chiến thắng Tử Yêucướp đoạt hồn phách Vân Huyên từ trong tay hắn.

“Ba ba, các người vẫn là đừng đi theo ta. Hách Liên đại ca chỉ muốn ta giúp hắn luyện chế Tru Tiên đan, hắn sẽ không làm khó ta, ngược lại ta rất lo lắng cho trượng phu của ta, bây giờ chàng và thủ hạ của Lăng Thiên Cung đang đối địch với các đại gia tộc, rất cần giúp đỡ. Không bằng ba ba cùng ca ca đi tới chỗ chàng, giúp đỡ chàng đối phó các cao thủ của đại gia tộc, như vậy, mục đích của chàng đạt thành, vợ chồng chúng ta cũng sớm có ngày gặp nhau, Ba thấy được không?” Vân Khê âm thầm nháy mắt với cha và huynh trưởng, chuyến đi đến Hắc Mãng Sơn này chắc chắn sẽ có một trận đánh ác liệt, trận chiến này không thể so với việc nàng một mình xông vào Vân Thành, nàng hiện tại cần rất nhiều cao thủ, nàng tin tưởng huynh trưởng sẽ hiểu dụng ý của nàng.

Vân Trung Thiên hơi sững sờ, chợt hiểu ánh mắt của nàng. Lúc Vân Mộ Phàm sắp mở miệng, hắn giành nói: “Phụ thân, không bằng nghe Khê Nhi, chúng ta đi tìm trượng phu của Khê Nhi, đem tin tức của Khê Nhi báo cho hắn biết, cũng làm cho hắn an tâm.”

“Nhưng là……” Vân Mộ Phàm lo lắng nhìn nữ nhi, vừa lại nhìn Hách Liên Tử Phong, chân mày hắn nhíu lại, đáy lòng sinh ra một chút thất bại nho nhỏ. Uổng hắn tu luyện một thân công phu, muốn vì vợ cùng tộc nhân báo thù, giờ phút này ngay cả năng lực bảo vệ mình nữ nhi cũng không có, hắn thật là vô dụng!

“Ba ba, coi như ta thỉnh cầu ngài, xin ngài nhất định phải đáp ứng ta! Ở trong lòng ta, trượng phu là tính mạng của ta, so với ta lại càng trọng yếu hơn.” Ngữ khí của Vân Khê kiên định, một phân thật tình cùng chấp nhất làm Vân Mộ Phàm rung động thật sâu.

Trượng phu là tính mạng của ta, so với ta lại càng trọng yếu hơn……

Đây là một câu nói vĩ đại đến cỡ nào!

Hắn thoáng cái không cách nào phản bác.

Hắn đột nhiên tràn ngập tò mò đối với trượng phu của nàng, có thể làm cho nữ nhi coi trọng hơn cả tính mạng thì sẽ là người như thế nào? Người này phải là người vô cùng hoàn mỹ, không thể soi mói, nếu không người này không xứng với sự chân tâm đối đãi của nữ nhi!

Bỗng dưng, trong đáy lòng hắn sinh ra ý nghĩ muốn cẩn thận khảo nghiệm một phen xem tâm tử con rể thế nào, nếu con rể có thể làm cho hắn hài lòng là tốt nhất, nếu không thể để cho hắn hài lòng, hắn không nói hai lời chính là hai chữ: “Thay người!”

Chê cười, nữ nhi của Vân Mộ Phàm hắn tự nhiên chỉ có nam tử xuất sắc nhất trên cõi đời này mới xứng đôi, nếu không tuyệt đối không thể chấp nhận. Nhưng nếu nữ nhi thật sự luyến tiếc cũng không quan trọng, cùng lắm thì hắn tìm cho nữ nhi mấy người con rể, dù sao nữ tử Vân tộc cho tới bây giờ cùng với nữ tử ngoại tộc bất đồng, có thể một nàng nhiều chàng.

Tựa như cung chủ, bên người nàng có mười vị phu thị. Nữ nhi của hắn hiện tại đã là Tân Thánh nữ của Vân tộc, tương lai chính là Cung chủ Vân Huyễn điện, nàng hẳn là được hưởng càng nhiều là tốt đẹp.

Thời điểm này Vân Khê đang sốt ruột mà khẩn cầu phụ thân đi giúp đỡ Long Thiên Tuyệt, nàng làm sao có thể nghĩ đến, phụ thân lại có thể ăn dấm của con rể, lúc này lại bắt đầu muốn khảo nghiệm con rể, suy tư có nên tuyển thêm con rể cho con gái hay không.

Vân Khê nếu là biết ý nghĩ của phụ thân, nàng nhất định sẽ ngất.

“Được rồi, vậy con phải cẩn thận.” Vân Mộ Phàm nắm tay nữ nhi, ánh mắt hết sức ôn nhu, sau một phen dặn dò xong, phụ tử hai người rốt cục mới rời đi.

Dọc theo đường đi, Vân Mộ Phàm đều nghe tin về Long Thiên Tuyệt ở chỗ Vân Trung Thiên.

“Thiên Tuyệt là một nam nhân có trách nhiệm, vô luận là đối với Khê Nhi, hay là đối với mấy đứa bé, hắn đều tận tâm tận lực.” Vân Trung Thiên thực sự nói

Vân Mộ Phàm nghe vậy, hừ lạnh một tiếng nói: “Chiếu cố thê nhi đó là đương nhiên, là trách nhiệm căn bản khi làm một trượng phu”

Vân trung Thiên hơi sững sờ, không rõ vì sao thái độ phụ thân lại lạnh nhạt như thế, hắn cố gắng vì Long Thiên Tuyệt ở trước mặt phụ thân lưu lại ấn tượng tốt, tiếp tục tán dương: “Thiên Tuyệt hắn thật sự là một người chồng tốt, vì Khê Nhi cùng hai đứa bé, hắn bỏ qua cho thân phận Long gia đại công tử, bỏ qua hùng tâm tráng chí của mình, chỉ vì thủ hộ thê nhi tốt hơn. Nếu không phải Khê Nhi khích lệ hắn, để cho hắn đi thực hiện lý tưởng của mình, hắn tuyệt đối sẽ không để cho Khê Nhi một mình một người tới Vân Thành, hắn tuyệt đối sẽ một tấc cũng không rời mà canh giữ ở bên cạnh Khê Nhi.”

Vân Trung Thiên nhận thấy, Long Thiên Tuyệt là một trượng phu xứng đáng, bởi vì cũng không phải là tất cả mọi người có thể lấy thê nhi làm trọng, buông tha cho những thứ mà nhiều nam nhân coi trọng, thí dụ như quyền thế, thí dụ như tài phú địa vị, thí dụ như mỹ nhân.

Hắn tin tưởng Long Thiên Tuyệt tuyệt đối có thể ngăn cản được bất kỳ dụ hoặc nào, đối với Khê Nhi toàn tâm toàn ý, đây chính là điều mà hắn coi trọng nhất ở Long Thiên Tuyệt. Chỉ cần y có thể đối tốt với muội muội thì dù y thật sự có hàng vạn hàng nghìn khuyết điểm, hắn cũng có thể tiếp nhận.

Ai ngờ Vân Mộ Phàm lại không cho là như vậy, vẻ mặt hắn hờ hững như cũ, hừ hừ nói: “Vân Thành là địa phương nào? Là nơi ăn tươi nuốt sống! Hắn biết rõ Vân Thành nguy hiểm, còn để cho Khê Nhi một mình một người tới đến Vân Thành, đã nói lên hắn không phải là một người chồng tốt!”

“Nhưng hiện tại hắn làm những chuyện như vậy, cũng là vì mở rộng thực lực của mình, tương lai mới có thể là nơi an toàn che chở cho Khê Nhi, ta cho rằng xét về tình có thể tha thứ.” Vân Trung Thiên tích cực vì Long Thiên Tuyệt biện hộ.

“Ai bảo thực lực của hắn kém như thế rồi? Muốn cưới con gái của ta, chính mình nên có thực lực, không có bản lãnh, còn muốn cưới con gái của ta, hắn chính là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga!” Vân Mộ Phàm đương nhiên nói.

Vân Trung Thiên xấu hổ, thầm nghĩ phụ thân yêu cầu của ngài cũng quá cao đi? Long Thiên Tuyệt mới bao nhiêu niên kỉ, hai mươi bảy tuổi cũng đã tu luyện đến Huyền Hoàng chi cảnh, so sánh với con của ngài thực lực mạnh hơn, nhân vật thiên tài như vậy mà ngài còn ghét bỏ thực lực của hắn không đủ, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, như vậy cõi đời này sợ rằng thật tìm không ra người thứ hai có tư cách cưới nữ nhi của ngài, nữ nhi của ngài chỉ có thể một mình hết quãng đời còn lại.

Đi ở phía sau đôi phụ tử là một nam nhân mang mặt nạ, hắn cười thành tiếng, hắn đi theo sư phụ lâu như vậy, cũng là lần đầu thấy sư

phụ khác thường như vậy, tìm mọi cách để soi mói một người, xem ra ánh mắt nhạc phụ nhìn con rể cũng không phải người ngoài có thể nhận định được.

“Tiểu tử thúi, ngươi cười cái gì?” Vân Mộ Phàm trừng mắt liếc sang, xem ra hắn đã trở thành bia đỡ đạn.

Nam tử trẻ tuổi bất đắc dĩ cười một tiếng, giơ tay lên, tháo mặt nạ trên mặt xuống, lộ ra một khuôn mặt nho nhã thanh tú, hắn kéo nhẹ khóe môi nói: “Sư phụ, lão nhân gia ngài có khoa trương quá không? Vân sư muội cũng đã xuất giá rồi, chẳng lẽ ngài còn chia rẽ uyên ương hay sao?”

Vân Trung Thiên thấy hình dáng thật của nam tử, không có lộ ra sự bất ngờ, dường như đã đoán được người này chính là Vân Mạch Thiên, đồ đệ của phụ thân hắn. Không chỉ là bởi vì kia khối ngọc bội, cũng là bởi vì Vân Mạch Thiên có quá nhiều điểm trùng hợp.

Vân Mộ Phàm tức giận trừng hắn, không mất phong phạm ôn nhuận quân tử: “Ngươi biết cái gì? Ta nếu là sớm một chút cùng Khê Nhi quen biết nhau, tiểu tử thúi họ Long còn có cơ hội cưới được con gái của ta sao? Khê nhi của ta ưu tú như thế, xinh đẹp như vậy, ta nhất định vì nàng chọn lựa một vị hôn phu tốt hơn, không, không phải là một, là mười! Người Khê Nhi thích, là một, còn lại chín coi như trù bị, vạn nhất ngày nào đó nàng không thích cái này rồi, còn có thể đổi lại!”

Vân Trung Thiên cùng Vân Mạch Thiên hai người nhìn nhau im lặng, bị suy nghĩ của phụ thân cùng sư phụ của bọn hắn làm cho giật mình.

“Hai tiểu tử thúi các ngươi, nghe kỹ cho ta. Chờ khi thấy tiểu tử thúi họ Long, ai cũng không được nói nhiều, không cho quấy nhiễu ta

khảo nghiệm hắn, người nào nếu dám ở sau lưng mật báo, ta tuyệt không tha cho hắn!” Vân Mộ Phàm ra vẻ hung ác mà trừng hai người, kì thực không có lực sát thương gì, đối với ái đồ cùng ái tử của mình, hắn làm sao có thể thật đối với bọn họ ra tay độc ác?

Vân Trung Thiên cùng Vân Mạch Thiên hai người bất đắc dĩ gật đầu, không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp, đáy lòng yên lặng cầu nguyện cho Long Thiên Tuyệt, hi vọng hắn có thể thuận lợi thông qua khảo nghiệm này, nếu không bọn họ cũng không giúp được hắn.

Bên trong áo của Vân trung thiên, cất giấu Ngọa Long cư, bên trong Ngọa Long cư, Tiểu Mặc dán lỗ tai ở cửa sổ nghe trộm, nghe được ba người nói chuyện xong, hắn âm thầm nắm chặt bàn tay nhỏ bé: “Phụ thân, người cứ yên tâm đi, Tiểu Mặc nhất định sẽ giúp người!”

Bé cũng không muốn có nhiều bố dượng như vậy……

Nghĩ đến ông ngoại có thể sẽ tìm nhiều bố dượng cho bé cùng Tiểu Huyên Huyên, trán của bé liền đầy mồ hôi lạnh, một phụ thân đoạt mẫu thân và muội muội của bé đã khiến bé mệt chết rồi, nếu có thêm bố dượng thì đến khi nào mới đến phiên bé thần mật với mẫu thân cùng muội muội?

Vì bảo vệ lãnh địa của mình, bé tuyệt đối kiên quyết về phe phụ thân!

Tay nhỏ bé lần nữa nắm chặt, ánh mắt Tiểu Mặc lấp lánh.

Tiểu Nguyệt Nha lôi góc áo của ca ca, thấy ca ca nắm tay, nàng cũng nắm tay theo.

Thầy trò Côn Luân lão giả năm người đứng ở phía sau của bọn hắn, nhìn qua thấy một màn huynh muội hai người đồng thời nắm tay, không khỏi hiểu ý mà cười, bọn họ phảng phất thấy được một cuộc

chiến giữa nhạc phụ cùng con rể sẽ xảy ra, nhất định sẽ vô cùng thú vị, bọn họ khẩn cấp muốn coi kịch vui.

“Đúng rồi, cha, ngài còn chưa gặp Tiểu Mặc cùng Tiểu Nguyệt Nha sao? Bọn họ đang ở cùng với ta.” Bên ngoài Ngọa Long cư truyền đến thanh âm của Vân Trung Thiên.

“Tiểu Mặc, mau dẫn muội muội đi ra ngoài, gặp ông ngoại của các cháu.”

Tiểu Mặc bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn, làm bộ không nghe thấy, như là đã quyết định về phe phụ thân, như vậy từ khắc này bắt đầu sẽ phải dùng hành động thực tế giúp phụ thân.

Tiểu Nguyệt Nha nghe được có người la tên của nàng, giật nhẹ góc áo ca ca, đôi mắt trợn to, sáng long lanh, chớp chớp mắt: “Ca ca……”

“Tiểu Huyên Huyên, chúng ta cùng phụ thân là một phe, cho nên không thể đi ra ngoài, hiểu không?” Tiểu Mặc nghiêm túc giáo dục muội muội.

Tiểu Nguyệt Nha ngây thơ tiếp tục chớp chớp đôi mắt to, cái hiểu cái không.

“Tiểu Mặc, làm sao còn không ra? Nếu không ra, ta liền cho ông ngoại các ngươi tiến vào.” Thanh âm của Vân Trung thiên một lần nữa truyền vào.

Tiểu Mặc giương đầu, hướng phía ngoài hô: “Cậu, mời nói cho ông ngoại, ai không yêu thích phụ thân của chúng ta, chúng ta sẽ không yêu thích người đó!”

Vân Trung Thiên nghe thấy bé đáp lại, không nhịn được cười, nguyên lai là lúc bọn họ nói chuyện đã để bé nghe được.

“Cha, người xem chuyện này……” Hắn khó xử nhìn về phía cha của mình, cháu ngoại không chịu đi ra ngoài, hắn cũng không có biện pháp.

Vân Mộ Phàm không nghe lọt lời nói của họ, giờ phút này tâm trạng đều đặt trên hai cục cưng cháu ngoại trai và cháu ngoại gái, không đợi Vân Trung Thiên hỏi xong, thân ảnh hắn lướt một cái, tiến vào đến Ngọa Long cư.

Con ngươi Tiểu Mặc đảo một vòng, trước mắt đột nhiên nhiều ra thêm một người đàn ông, hắn cả kinh vội vàng lôi kéo muội muội rút lui ba bước: “Ông muốn làm gì?”

“Chau chính là Tiểu Mặc?” Vân Mộ Phàmhốc mắt tràn đầy lệ nóng, hai cánh tay dang ra, hung hăng mà ôm lấy hai huynh muội, đem hai thân hình nho nhỏ nhét vào trong ngực.

Đây là cháu trai và cháu gái của Vân Mộ Phàm hắn a!

“Ông mau buông tay, chúng ta không đồng ý để ôm đâu.” Tiểu Mặc giãy dụa thắt lưng, không được tự nhiên mà giãy dụa.

“Tiểu Mặc, ta là ông ngoại của các cháu, kêu ông ngoại đi, ngoan!” Vân Mộ Phàm mong đợi mà nhìn bé, hắn thích đôi mắt thông minh, linh động kia. Đứa nhỏ thật khả ái, cư nhiên lại là cháu ruột của hắn, lòng hắn tràn đầy kích động cùng vui mừng.

Thấy cháu trai bĩu môi do dự, hắn từ trên người móc ra một bảo bối, ở trước mắt Cháu trai quơ quơ: “Nếu cháu gọi ông ngoại, nó sẽ là của cháu!”

Ánh mắt Tiểu Mặc thoáng qua một tia sáng kì dị, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở ra, lộ ra thần sắc ngạc nhiên.

Này này này…… Đây là cái gì hạt châu, thoạt nhìn đặc biệt tốt nha?

“Ta nghe nói cháu rất thích luyện khí, là một tiểu thiên tài luyện khí, ông ngoại cũng là một luyện khí sư, chúng ta ngày sau nhất định sẽ có rất nhiều đề tài chung. Đây là một viên Thần Phong Châu, có khả năng hữu hiệu là khống chế gió do ngoại giới tạo thành trong quá trình luyện khí, coi như là ông ngoại đưa lễ ra mắt. Chờ sau này có thời gian, ông ngoại cho cháu xem nhiều bảo bối mà ông ngoại có được, toàn bộ đều là pháp bảo luyện khí, cháu nhất định sẽ thích.”

Nguyên lai là Thần Phong Châu!

Tiểu Mặc ánh mắt lấp lánh.

Hắn bắt đầu suy nghĩ, một bên là phụ thân, một bên là bảo vật, chọn lựa như thế nào?

“Tiểu Huyên Huyên, muội có muốn gọi hay không? Ta nghe lời muội.” Tiểu Mặc vô sỉ đem quyền lựa chọn giao cho muội muội.

Tiểu Nguyệt Nha u mê ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn chằm chằm bảo bối trong tay ông ngoại, vô tội mà nháy mắt.

Quyển 5 - Chương 162: Cha vợ và con rể, lần đầu tiên giao phong

Edit: Sherry

Beta: Tiểu Mộng

Vân Mộ Phàm nhìn Tiểu Mặc, lại nhìn Tiểu Nguyệt Nha, trên tay của hắn lại biến ra thêm một viên hạt châu xinh đẹp, bảy sắc càu vồng, rực rỡ sáng chói.

Hắn cố gắng dùng hạt châu để hấp dẫn Tiểu Nguyệt Nha: “Tiểu Nguyệt Nha, thích hạt châu sao? Ông ngoại tặng cho cháu, cháu gọi ta một tiếng ông ngoại, được không?”

Tiểu hài tử không phải phần lớn đều thích những đồ chơi nhỏ sao?

Vân Mộ Phàm lòng tin tràn đầy, mong đợi hai vật nhỏ gọi hắn một tiếng ông ngoại.

Trong ánh mắt mong chờ của hắn, Tiểu Nguyệt Nha đưa tay, tiếp nhận hạt châu trong tay hắn. Vân Mộ Phàm mừng rỡ, mong đợi vật nhỏ sau một khắc mở miệng gọi hắn một tiếng ông ngoại.

“Châu châu…… Không nên!” thanh âm mềm mại từ trong miệng Tiểu Nguyệt Nha thốt ra, miệng nhỏ nhắn của nàng nhếch lên, lộ ra vẻ mặt ghét bỏ, tay nhỏ bé một lần nữa lại nhẹ nhàng vung, đem hạt châu vứt ra ngoài cửa.

Người nho nhỏ, lực tay lại không nhỏ.

Hai huynh muội phản ứng khác xa nhau, Vân Mộ Phàm cười khổ, xem ra chiêu số của hắn không phải là đối với người nào cũng đều thành công, ít nhất đứa nhóc này sẽ không bị hắn thu mua.

Tiểu Mặc nhún vai tỏ vẻ xin lỗi, còn nhỏ nhưng thông minh hơn nhiều: “Tiểu Huyên Huyên không đáp ứng, ta đây không thể làm gì khác hơn là nghe lời nó. Ai, kì thật ta rất muốn gọi ngài là ông ngoại, nhưng mà làm người lời nói ra phải có xác thực, ta không thể đi ngược lại.”

Nói xong, hắn dương dương tự đắc mà thu nhận Thần Phong Châu, một chút cũng không có cảm giác vô công bất thụ lộc *(không có công thì không được hưởng lộc)*.

Vân Mộ Phàm dở khóc dở cười, nghĩ thầm đứa nhỏ này cũng quá tinh quái rồi, vừa không muốn gọi hắn là ông ngoại, vừa không muốn chính mình chịu tiếng bất hiếu, liền quyết đoán đem muội muội làm bia đỡ đạn, đứa nhỏ này thật là…… Hắn không biết nên hình dung như thế nào.

Vân Trung Thiên vừa vặn tiến vào Ngọa Long cư, một viên hạt châu bay tới trước mặt, tốc độ cực nhanh, lực lại mạnh, làm cho hắn có điểm giật mình. Hắn đưa tay chuẩn xác mà bắt được hạt châu.

“Làm sao vậy?” Hắn thuận miệng hỏi.

Vân Mộ Phàm giờ phút này biểu tình thừ người ra, hắn khẽ nhếch miệng, bị cử động vừa rồi của Tiểu Nguyệt Nha làm chấn động một chút. Tên tiểu tử này ánh mắt không thấp, lại ghét bỏ lễ vật của hắn? Hắn cũng không phải giật mình vì cái này, làm hắn giật mình chính là

lực cánh tay cùng lực tay kinh người của Tiểu Nguyệt Nha. Nếu không phải hắn tận mắt nhìn thấy, hắn thật không dám tin tưởng cháu gái nhỏ của mình lực cánh tay kinh người như thế!

Khó lường a!

Bé mới bao nhiêu tuổi mà đã có được lực cánh tay cường đại như thế, sau khi lớn lên sẽ như thế nào?

Vân Mộ Phàm không nhịn được đem hai tay củaTiểu Nguyệt Nha giơ lên cao, tấm tắc than thở nói: “Tiểu Nguyệt Nha, khí lực của cháu làm sao lại lớn như vậy? Nói cho ông ngoại, cháu thích gì? Chỉ cần muội thích, ông ngoại nhất định sẽ dốc hết sức làm cho cháu.”

“Thì ra mới vừa rồi là Tiểu Nguyệt Nha vứt hạt châu, ha hả, ánh mắt của tiểu gia hỏa này rất cao đây.” Vân Trung Thiên thanh nhã cười nói, không quên thuận tay đem hạt châu chuyển tặng cho Tiểu Mặc.

Tiểu Nguyệt Nha giơ tay lên, vung vẩy Xá Lợi Châu trên cổ tay, vênh vang mà đánh vào dưới cằm hắn, đôi mắt to lóe sáng, không tiếng động mà nói ra vật yêu thích của mình.

Vân Mộ Phàm đuôi lông mày nhẹ giơ lên, nhìn Xá Lợi Châu trong tay nàng, hắn không nhịn được hít vào một hơi, thần sắc ngưng trọng: “Tiểu tử thúi họ Long làm sao lại hồ đồ như thế? Chẳng lẽ hắn không biết chuỗi Xá Lợi Châu chính là vật sở hữu của Phạm Âm tự sao?”

Hắn yêu con gái thành si, đem hết thảy sai lầm đổ lên người Long thiên tuyệt, ai bảo y không được sự đồng ý của mình mà đã cưới nữ nhi của mình chứ?

Vân Trung Thiên bất đắc dĩ cười khẽ: “Cha, chuỗi Xá Lợi Châu này là lúc Tiểu Nguyệt Nha tròn tuổi chọn đồ vật đoán tương lai đoạt

được, nói ra cũng thật là đúng dịp, chính thú sủng đã khế ước với bé đã đem Xá Lợi Châu này đặt trong chỗ đồ vật chọn đoán tương lai. Tiểu Nguyệt Nha lại vừa lúc bắt được nó, yêu thích không buông tay, dù ai cũng không có cách nào lấy từ trong tay bé,vợ chồng Khê Nhi hai người đối với việc này cũng rất nhức đầu."

"Chẳng lẽ là ý trời?" Vân Mộ Phàm cảm thán, "Nếu như ta không nhìn lầm…, chuỗi Xá Lợi Châu này bên trên có rất nhiều pháp lực của các cao tăng, hẳn là cấm truyền chí bảo của Phạm Âm tự. Hiện nay nó rơi vào trên người Tiểu Nguyệt Nha, cũng không biết là họa hay phúc. Phạm Âm tự cao tăng pháp lực vô biên, bọn họ tu luyện công phu rất đặc biệt, thường ngoài dự đoán của mọi người. Nếu không phải bọn họ một lòng hướng thiện, mang tấm lòng từ bi, rời xa hồng trần, nếu không bọn họ một khi vượt vào thế tục phân tranh, thiên hạ nhất định đại loạn."

"Cha, có lẽ là ngài quá lo lắng. Ta xem mấy vị tăng nhân đến từ Phạm Âm tự đều rất hòa thuận từ bi, không có bất kỳ tư tưởng, tin tưởng bọn họ sẽ không làm hại Tiểu Nguyệt Nha." Vân Trung Thiên trấn an nói.

"Chỉ hy vọng là như thế." Vân Mộ Phàm thu hồi tâm trạng, cúi đầu đánh giá tiểu tử trong ngực, trong đầu không khỏi hiện ra bộ dáng nữ nhi khi còn bé, hắn càng xem càng vui mừng.

"Tiểu Mặc, Tiểu Nguyệt Nha, vậy ông ngoại mang hai cháu đi gặp phụ thân của các cháu, xem phụ thân của các cháu có phải là một trượng phu tốt, người cha tốt hay không."

Mấy ngày sau, Bạch Tịch thành.

Vân Mộ Phàm nâng đầu nhìn thành lâu, nghĩ đến những việc xa xưa, một lúc lâu, hắn đối với Vân Trung Thiên cùng Vân Mạch Thiên nói:

“Thiên Nhi, Mạch Nhi, ta muốn đi bái phỏng một vị lão hữu, các con đi phủ thành chủ trước, sau đó ta sẽ tới tìm các con.”

“Cha, ngài không cùng chúng ta đi sao?” Vân Trung Thiên hỏi.

“Không được, ta sẽ một mình đi phủ thành chủ sau. Các con nhớ kỹ, trước tiểu tử họ Long không cho tiết lộ nửa điểm tin tức của ta, ta muốn tự mình khảo nghiệm hắn.” Vân Mộ Phàm suy xét nói.

Vân Trung Thiên khẽ cười nói: “Vậy cũng tốt, chúng ta đi phủ thành chủ trước.”

Chia ra xong, Vân Mộ Phàm một mình một người đi về phía trước, xuyên qua mấy cái hẻm nhỏ, đi tới một trang viên cực kì khó thấy. Bên ngoài trang viên mộc mạc, tự nhiên, một chiếc xe đẩy tay, hai đống cỏ khô, còn có một chuồng ngựa lộ thiên.

Trong trang viên, lục tục truyền ra thanh âm nện thiết khí, nếu không phải người quen biết được nội tình, ai cũng sẽ không đoán được, ở trong trang viên này là một vị tay nghề tinh xảo,tay nghề luyện khí kĩ thuật hạng nhất – một vị Luyện Khí Tông sư.

Ở Long Tường đại lục, một vị Luyện Khí Tông sư, giá trị con người hắn tuy cao, tương đối khan hiếm, nhưng vẫn chưa đáng nói. Chân chính đáng để mọi người chú ý, là vị Luyện Khí Tông sư này, hắn có thiên phú sáng tạo hạng nhất, hắn có thể chế tạo ra các loại vũ khí mà mọi người chưa bao giờ thấy, tay nghề luyện khí đặc biệt nổi bật chính là chế tạo vũ khí kiểu mới. công hiệu của loại vũ khí kiểu mới này chính là có thể đem thực lực mười người, thông qua phụ trợ của vũ khí kiểu mới, đạt tới thực lực trăm người, chính là gấp mười lần!

Chính là bởi vì hắn có thể làm ra những thứ này vũ khí đặc thù kiểu mới này, cho nên rất nhiều gia tộc cao thủ đều rối rít hâm mộ danh

tiếng mà đến, hy vọng có thể nhận được từ hắn một hai kiện vũ khí kiểu mới, đề cao thực lực gia tộc nhà mình. Nghe nói Luyện khí minh đã từng không chỉ một lần mời vị Luyện Khí Tông sư thần bí này gia nhập Luyện khí minh, hơn nữa đại ngộ rất lớn, đáng tiếc người ta chính là không chấp nhận, không muốn gia nhập Luyện khí minh. Tin đồn vị luyện khí tông sư này làm theo ý mình, coi tiền tài như cặn bã, hắn luyện tạo vũ khí cũng cho tới bây giờ đều là tùy tâm sở dục, lúc hắn cao hứng liền luyện tạo vài món vũ khí, mất hứng, hắn có thể sẽ đem vũ khí mình cực khổ luyện tạo toàn bộ ném vào luyện lò, hủy hoàn toàn. Tính tình hắn hỉ nộ không rõ như thế, không biết để cho bao nhiêu gia tộc cao thủ cùng luyện khí sư của Luyện khí minh thất vọng mà về.

Vân Mộ Phàm dạo bước đi tới cửa trang viên, đứng ở đại môn mà đánh giá tay xe đẩy cùng hai đống cỏ khô, hắn không nhịn được mỉm cười dao động tay: “Phùng đại sư chính là Phùng đại sư, mười năm vẫn như một, thật là một hạt bụi cũng không thay đổi a!”

Đang thở dài, phía sau bỗng nhiên có tiếng bước chân tới gần, hắn quay đầu, thấy có ba tên nam tử trẻ tuổi đang hướng đại môn đi tới. Ánh mắt của hắn bỗng dưng sáng lên, tầm mắt rơi vào một gã tóc vàng nam tử ở giữa, thật là một thanh niên trẻ tuổi tuấn tú, khí độ này, phong thái này độc nhất vô nhị. Hắn gặp vô số người nhưng đây là lần đầu gặp một người xuất sắc như thế, ánh mắt sáng ngời rơi trên người nam tử trẻ tuổi này.

Không khỏi đối với y sinh ra hứng thú, hắn tinh tế mà lắng nghe ba người trò chuyện.

“Đại ca, nơi này hẳn là chỗ ở của Phùng đại sư. Nghe nói vũ khí hắn chế tạo ngoại hình thoạt nhìn rất kỳ lạ, nhưng có uy lực vô cùng, nếu chúng ta có thể nhận được vài món vũ khí hắn luyện tạo, ngày sau công thành cướp trại có thể dễ dàng hơn nhiều. Ngươi nhìn, biển

trên cửa viết hai chữ Phùng trang, nhất định là đây, chắc chắn không sai.” Nói chuyện đầu tiên chính là bạch y nam tử, hắn mặt mày sáng sủa, mặt tươi như hoa, tinh thần sáng láng, phảng phất có chút thần khí.

“Ngươi xác định nơi này đúng là chỗ ở của Phùng đại sư? Ta làm sao một chút cũng không nhìn ra đây là chỗ ở của một đại sư? Ta càng xem, càng thấy nó giống như nông trang. Thiên Thần, ngươi sẽ không bị người lừa chứ?” Lam y nam tử bên phải nghi ngờ nói, hắn ngó chừng đánh giá bốn phía trang viên, chợt thấy ở cửa đại môn có người đứng, hắn không chút nghĩ ngợi, hướng đối phương phất tay, la lớn, “Vị đại ca này, nơi này là chỗ ở của Phùng đại sư sao?”

Vân Mộ Phàm đứng ở chỗ cũ, lẳng lặng đánh giá ba người, không nói gì.

Ba người từ từ đến gần, bạch y nam tử cùng lam y nam tử dọc theo đường đi cãi nhau mấy câu, tính tình rõ ràng có chút sáng sủa hướng ngoại, duy chỉ có nam tử tóc vàng đứng giữa một câu cũng không đáp. Ánh mắt của hắn bình tĩnh mà thâm thúy, lặng yên không một tiếng động mà nắm trong tay hết thảy mọi thứ chung quanh, hắn từ từ cất bước mà đến, động tác cùng ánh mắt không chút dư thừa, nhưng làm cho người ta nảy sinh một loại cảm giác từ trên cao nhìn xuống thiên hạ.

Ánh mắt Vân Mộ Phàm lần nữa nhìn về phía nam tử này, tăng thêm vài phần hứng thú.

Nội liễm, thâm trầm, không giận tự uy!

Người còn trẻ như vậy nhưng lại làm cho hắn từ nội tâm phát sinh ra ý niệm muốn kết giao trong đầu.

Khi ánh mắt của hắn cùng y chống lại, hai đạo ánh mắt tinh duệ, tựa như thần kiếm phá vỡ đêm tối, kịch liệt đụng vào nhau, như sấm sét!

Vân Mộ Phàm mím môi, âm thầm mà thả ra một lực uy áp, tập kích bất ngờ.

Trong nháy mắt, Long Thiên Tuyệt cảm thấy một luồng khí tức đáng sợ, ùn ùn kéo đến. Luồng khí tức đáng sợ này chính là muốn đưa bọn họ ba người toàn bộ cắn nuốt!

Ánh mắt của hắn trở nên nghiêm túc, một cỗ gió từ hai tay áo vung lên, huyền khí chợt phóng ra, trong khoảng thời gian ngắn huyền khí hình cầu thành hình, bao phủ cả mình và hai đệ đệ.

Uy áp của đối phương quá mức cường đại, cầu huyền khí kịch liệt đung đưa, ánh mắt Long Thiên Tuyệt nghiêm túc, ánh mắt sắc bén như báo thẳng ép đối phương, không sợ không hãi.

Vân Mộ Phàm trong đôi mắt tinh quang lóe lên, trong lúc đối mặt này, hắn đại khái đã hiểu rõ thực lực của đối phương, âm thầm sợ hãi than. Hắn quả nhiên không có nhìn lầm, người này thực lực đã đạt đến Huyền Hoàng tứ phẩm đỉnh, chỉ thiếu chút nữa có thể bước vào Huyền Hoàng ngũ phẩm.

Tuổi của y không vượt qua Thiên Nhi của hắn, song tu vi đã vượt qua Thiên nhi, người này thiên phú hẳn xuất chúng!

“Tiểu huynh đệ, các ngươi tới tìm Phùng đại sư sao? Các ngươi có biết quy củ của Phùng đại sư không? Chỉ có phá giải ba đạo cơ quan hắn thiết trí, hắn mới tiếp kiến khách tới chơi, các ngươi nếu là cần hỗ trợ, ta có lẽ có thể cho các ngươi một chút gợi ý.” Vân Mộ Phàm lặng lẽ triệt hồi uy áp, đổi lại bộ dạng ôn nhuận quân tử trong ngày thường, đối với ba người nói.

Mọi việc phát sinh quá mức đột nhiên, đến nỗi chỉ có Long Thiên Tuyệt một người biết đến tột cùng xảy ra chuyện gì, Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người thì hoàn toàn không có nửa điểm ảnh hưởng, bởi vì bọn họ đều được bảo vệ chặt chẽ trong cầu huyền khí.

Nghe được lời Vân Mộ Phàm nói…, Bạch Sở Mục vui mừng nói: "Vậy thì tốt quá! Nhưng, ta làm sao không có nhìn thấy ra cửa có cơ quan?"

"Ta cũng vậy không có nhìn thấy, đại thúc, ngươi không phải là lừa dối chúng ta chứ?" Long Thiên Thần nói.

Vân Mộ Phàm cười mà không nói, hai mắt nhìn chằm chằm Long Thiên Tuyệt, quan sát phản ứng của hắn.

Long Thiên Tuyệt cúi đầu hừ lạnh một tiếng, không nhận gợi ý của hắn, đối phương vô duyên vô cớ lại đối với bọn họ buông uy áp, thử dò xét thực lực của bọn họ, cũng không biết y rốt cuộc là dụng ý gì. Hắn chỉ biết là, giờ phút này ở trước mặt y, hắn thật giống như bị lột sạch, thân ở đầu đường phố xá sầm uất, cảm giác toàn thân không chỗ nào che dấu.

Cảm giác này rất không ổn, hắn rất không thích.

Dưới tình huống không biết là địch hay là bạn, hắn lựa chọn lãnh đạm mà nhìn.

"Không cần! Đa tạ ý tốt của các hạ, chúng ta tự mình nghĩ biện pháp tiến vào trang viên." Long Thiên Tuyệt cự tuyệt ý tốt của đối phương, trong con ngươi xinh đẹp nhiều thêm mấy phần lạnh như băng.

"Đại ca, người ta đại thúc có ý tốt giúp chúng ta, chúng ta tại sao

không chấp nhận? Nghe nói Phùng đại sư tính tình rất cổ quái, nói không chừng thật ở ngoài cửa cài đặt cơ quan, chúng ta chưa quen cuộc sống nơi đây, vạn nhất không giải được cơ quan, ngược lại còn đắc tội Phùng đại sư, vậy chúng ta chẳng phải là đi một chuyến mà không được gì?" Bạch Sở Mục nghĩ không ra, người ta đại thúc thoạt nhìn nhã nhặn lại ân cần, hơn nữa còn vui vẻ giúp người, tại sao không chấp nhận sự giúp đỡ của hắn đây?

Long Thiên Thần mặc dù cũng có chút nghĩ không ra, bất quá hắn đối với đại ca là tuyệt đối có lòng tin, nếu đại ca nói mình sẽ có biện pháp tiến vào trang viên, vậy hắn nhất định là có biện pháp. Hắn lôi kéo Bạch Sở Mục, hướng hắn nháy mắt nói: "Chúng ta nghe đại ca, đại ca nói làm sao, chúng ta liền làm như thế đó."

Bạch Sở Mục bĩu môi: "Được rồi."

Long Thiên Tuyệt quét nhẹ hai người một cái, sau đó cất bước, đi tới sát bên người Vân Mộ Phàm.

" Nếu ngay cả ba đạo cơ quan đều phá giải không được, kia chỉ có thể chứng minh chúng ta không có tư cách thấy Phùng đại sư, cho dù miễn cưỡng tiến vào, cũng không có bất cứ ý nghĩa gì, không bằng đi về."

Thanh âm hắn lãnh ngạo, thổi qua bên tai Vân Mộ Phàm, lời này hắn nói là cho Vân Mộ Phàm nghe, thứ nhất cho hắn thấy quyết tâm cùng thành ý gặp Phùng đại sư, thứ hai nói rõ lý do hắn cự tuyệt đối phương, không kiêu ngạo không siểm nịnh, cũng không trở thành quá mức ngạo mạn.

Quyển 5 - Chương 163: Phá giải cơ quan

Vân Mộ Phàm ôn nhuận cười, nghiêng người đứng ở bên cạnh cửa lớn, im lặng chờ ba người phá giải cơ quan.

Lúc Long Thiên Tuyệt nhìn thấy cách bố trí phía ngoài trang viên, trong lòng dâng lên cảm giác kỳ dị, là một người luyện khí, hắn có khứu giác rất nhạy cảm, tuy bài trí có vẻ đơn giản nhưng tuyệt đối sẽ không đơn giản như những gì ngươi thấy.

Tay đẩy của xe đã rỉ sắt, đống cỏ nửa ướt nửa khô, có chuồng ngựa nhưng lại không có phân ngựa, tất cả chi tiết đều làm sáng tỏ một vấn đề, chủ nhà không sử dụng chúng mà chỉ dùng chúng để trang trí ngoài cửa thôi.

Lại cẩn thận quan sát vị trí của chúng, phát hiện một thế cục bí ẩn, nếu lúc trước bọn họ trực tiếp xông vào chỉ sợ giờ phút này thân đã bị hãm giữa cơ quan.

“Đại ca có thể phá giải cơ quan không?” Bạch Sở Mục nhìn về phía cửa lớn của trang viên, nhìn mãi vẫn chưa thấy cơ quan bố trí kiểu gì, cơ quan đặt trên cửa lớn sao?

“Đừng làm phiền đại ca. Chúng ta ngồi bên cạnh nghỉ một lát đi, lúc nào đại ca phá cơ quan thì lại đến.” Long Thiên Thần túm lấy Bạch Sở Mục, kéo sang một bên ngồi nghỉ. Đôi dở hơi này thật tuyệt! Để một mình đại ca phá giải cơ quan, mình thì thảnh thơi một bên, thật sự thì…

Bạch Sở Mục đồng ý đề nghị của hắn, dù sao thì bọn hắn cũng không giúp được cái gì, nói ra có khi lại hỏng việc, không bằng ngoan ngoãn chờ ở một bên, dù sao có đại ca ở đây, khó khăn gì cũng vượt qua hết.

Trong lòng bọn hắn, Long Thiên Tuyệt đã thành thần tiên, không gì không làm được.

Long Thiên Tuyệt không để ý hai người, hắn yên tĩnh quan sát bố cục, âm thầm tính toán. Mỗi một vật là một cơ quan, đặt ba vật cạnh nhau tạo thành một thế cục bí hiểm, nói là ba cơ quan thật ra chỉ là một bố cục bí hiểm thôi, nếu không phá giải được một trong ba vật thì sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến kết quả phá giải cơ quan.

Muốn phá giải từng đạo cơ quan, căn cứ kinh nghiệm của hắn thì không có gì là khó, chẳng qua là tốn chút thời gian. Có lẽ chủ nhân trang viên cố ý thiết kế như thế vì muốn ngăn khách ở ngoài cửa, cho nên cố ý thiết kế thời gian phá giải đặc biệt lâu. Nếu khách đến không đủ kiên nhẫn, có lẽ giải được một nửa đường liền bỏ cuộc.

Bờ môi hoàn mỹ hơi cong, Long Thiên Tuyệt cười nhẹ quyết định, hắn sẽ không trở thành kẻ bỏ dở giữa chừng, cũng sẽ không trở thành người tốn cả ngay để phá giải cơ quan, hắn muốn một kết quả khác!

Nhìn thấy khóe môi huynh trưởng gợi lên tươi cười, Long Thiên Thần biết, đại ca nhất định đã nghĩ ra biện pháp phá giải.

“Đại ca có cần bọn đệ hỗ trợ không?” Lúc này chỉ cần lao động, chính là sở trường của bọn hắn, vì thế hai người bừng bừng khí thế chạy đến đảm nhiệm vị trí “người sai vặt”.

Vân Mộ Phàm âm thầm quan sát huynh đệ ba người, cảm thấy rất

thú vị, Đại ca dùng não để suy nghĩ còn hai đệ đệ thì đơn giản trở thành chân sai vặt, hắn rất muốn biết mấy thanh niên này sẽ dùng phương pháp gì để phá giả cơ quan Phùng đại sư thiết kế. Theo hắn biết, rất nhiều cao thủ tài ba trên Long Tường đại lục đã bại dưới cơ quan này.

Long Thiên Tuyệt giơ tay phải lên, lấy hắn làm trung tâm, xung quanh cuồng phong đột nhiên nổi lên, khí thế cả người hắn đột nhiên biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Tóc vàng tung bay, ánh mắt hắn trầm tĩnh mà thâm thúy, như biển rộng chứa trăm sông, lại như thánh thần cao cao tại thượng nhìn xuống trăm họ, khí thế vương giả tràn trề!

Trên bầu trời, trong nháy mắt phong vân biến sắc, có gì đó che mất ánh sáng.

Bên tai, tiếng rồng ngâm thanh thúy, có cảm giác như được mây gió gột rửa tâm hồn.

Vân Mộ Phàm vừa nhìn, hai mắt liền muốn rớt ra!

Là Thần Long! Rất nhiều Thần Long!

Kháo! Có cần khoa trương như vậy không hả?

Phá mỗi cái cơ quan mà dùng nhiều Thần Long như vậy?

Vân Mộ Phàm âm thầm phỉ nhổ, bất quá không thể phủ nhận, hắn tin tưởng người có thể khống chế được Thần Long nhất định rất đặc biệt, hắn xem một chút đối phương đến tột cùng như thế nào mà phá giải cơ quan. Phải biết rằng không phải ngươi cứ có nhiều Thần Long là có thể phá giải cơ quan..

“Dàn trận!” Long Thiên Tuyệt quát khẽ, dưới sự chỉ huy của hắn, mười mấy con Thần Long hóa thành mười mấy đạo lưu quang, tự động mà sắp thành hình, như cái đinh đâm vào các phương vị, tướng môn bày biện trong đó.

Oanh oanh oanh!

Từng đạo ánh lửa chợt lóe lên, đan vào nhau thành lưới.

Tiếng rồng ngâm đột nhiên cao vút, kèm theo ánh lửa, tạo thành thiên la địa võng.

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người hưng phấn vội vàng thối lui, vẫn là đại ca có biện pháp, phá trận mà cũng phá kinh thiên động địa như thế, quá tuyệt!

Vân Mộ Phàm hí mắt, muốn nhìn thấu hành động của hắn, phương pháp phá trận như thế đúng là không thể tưởng tượng nổi, chẳng lẽ hắn sẽ không sợ động tĩnh lớn như thế, gây ra ảnh hưởng đến cơ quan, dẫn cơ quan khởi động trước sao?

Đợi tiếp tục xem tiếp, hắn chợt lĩnh ngộ ra, thì ra là hắn cũng không phải là phá giải cơ quan, mà là đang thiết trí trận pháp khác..... phong ấn cơ quan!

Một khi phong ấn cơ quan, cơ quan không giải cũng tự phá, hơn nữa cũng không có cách nào uy hiếp bọn họ. Cách làm như thế chính là rút củi dưới đáy nồi!

Khéo!

Thật quá khéo rồi!

Lúc này, cửa lớn bị người từ bên trong đẩy ra, có một vị lão giả tóc trắng từ bên trong cửa vội vội vàng vàng chạy vội ra, chửi ầm lên: “Thằng nhóc chết tiệt kia! Muốn thiêu hủy trang viên của lão phu phải không ? Nhìn xem lão phu như thế nào hung hăng thu thập ngươi!”

Thì ra là động tĩnh vừa rồi làm cho Phùng đại sư kinh động, hắn thấy Thần Long cùng lửa lớn bay múa đầy trời, cho là có người muốn đốt trang viên của hắn, tính tình hỏa bạo thoáng cái nổi lên, cầm theo cái cào chạy ra ngoài.

Chờ hắn chạy đến ngoài cửa, Thần Long đã toàn bộ triệt hồi, chỉ còn lại đoàn hỏa cầu màu đỏ bao phủ ở ngoài cửa trang viên.

“Ai? Là ai làm?”

Phùng đại sư nhìn quanh, liếc mắt liền thấy được Vân Mộ Phàm đứng ở cạnh cửa, hắn rõ ràng sửng sốt, đột nhiên bỏ lại cái cào trong tay, mấy bước vọt tới trước mặt Vân Mộ Phàm, ôm lấy hắn: “Vân lão đệ, ngươi có thể đến xem ta! Xa cách mấy năm, ngươi ở bên trong Nội Tông Vân tộc tốt không?”

“Tốt, ta mọi chuyện đều tốt!” Vân Mộ Phàm trong cổ nghẹn ngào, xoay tay lại vỗ nhẹ lên bả vai của đối phương, trong tươi cười nhàn nhạt không thể xóa nhòa thâm ý, “Phùng đại sư, năm đó nếu không phải ngươi tiến cử, ta căn bản không có cơ hội tiến vào Nội Tông Vân tộc , cũng không thể có cơ hội cùng con gái đoàn tụ. Ngài là đại ân nhân của ta, ta đây cả đời không bao giờ quên ân đức của ngài.”

“Vân lão đệ nói quá! Năm đó ta bất quá là vì Vân tông chủ chế tạo một binh khí đặc thù, tiện tay mà thôi. Cũng là Vân lão đệ trải qua gian khổ, rốt cuộc tìm được nữ nhi, lão ca ở chỗ này chúc mừng ngươi.” Phùng đại sư thật lòng chúc mừng.

“Người nào cũng biết, Phùng đại sư ngài không thích bị người định đoạt, không thích thay người chế tạo vũ khí giết người. Tông chủ năm đó muốn chế tạo một binh khí đặc thù, ngài một mực bác bỏ, cho là binh khí kia sát khí quá nặng, làm tổn hại âm đức. Nhưng ngươi vì giúp ta đến gần tông chủ, có cơ hội tiến vào Nội Tông Vân tộc , ngươi vi phạm tâm nguyện của mình, chế tạo binh khí cho Tông chủ. Tông chủ tâm tình vui vẻ, phá lệ đem ta mang về Nội Tông, sau ta đến Nội Tông mới có cơ hội không ngừng tăng lên thực lực của mình, tùy thời mà chờ đợi..... Nghĩ tới ta năm đó gặp rủi ro, tộc nhân bị tru diệt, vợ mất con lạc, mình lại bị trọng thương, cùng đường. Ngài chẳng những không có ghét bỏ ta, còn nghĩ chứa chấp ta, rồi thành tri kỉ, cùng nhau nghiên cứu luyện khí thuật. Ân tri ngộ, tình tương trợ, ta ghi khắc cả.” Vân Mộ Phàm hồi tưởng chuyện cũ, cảm thán muôn vàn.

Một đôi lão bằng hữu gặp nhau thật vui, hồn nhiên quên mất, giờ phút này ngoài cửa lớn còn có ba người đang đợi.

Một lúc lâu, vẫn là Vân Mộ Phàm sực nhớ còn có ba người đang chờ đợi ngoài cửa, sửa sang lại suy nghĩ, đối với Phùng đại sư nói: “Phùng đại sư, ba vị tiểu huynh đệ này còn đang chờ gặp đây.”

Phùng đại sư tầm mắt chuyển sang ba người Long Thiên Tuyệt, cau mày nói: “Các ngươi ba người tìm đến lão phu, đến tột cùng có gì muốn làm?”

“Chúng ta là tìm đến Phùng đại sư ngài chế tạo.....” Lời của Long Thiên Thần còn nói đến một nửa, bị Long Thiên Tuyệt nửa đường cắt ngang.

“Chúng ta tới là muốn cùng Phùng đại sư ngài tỷ thí luyện khí thuật, không biết Phùng đại sư có vui lòng chỉ giáo hay không?”

Long Thiên Thần hút không khí, kinh ngạc mà nhìn đại ca, nghĩ thầm đại ca chẳng lẽ là điên rồi, lại còn nói là tới tìm đại sư tỷ thí. Đại ca luyện khí tài nghệ nếu là thật sự có thể thắng được Phùng đại sư, hắn cũng không có cần thiết tới trang viên bái phỏng rồi, đại ca làm như thế này, nói trắng ra là không có phần thắng, như vậy dụng ý của hắn là vì sao?

“Tỉ thí? Tiểu tử ngươi khẩu khí cũng không nhỏ!” Phùng đại sư chân mày nhăn lại rồi từ từ giãn ra, chẳng những không có tức giận, ngược lại đối với Long Thiên Tuyệt sinh ra nồng hậu hứng thú. Hắn bình sinh phiền chán nhất là có người đến van cầu hắn chế tạo binh khí, hắn chế tạo binh khí cho tới bây giờ cũng là tùy tâm sở dục, không có nửa điểm mục đích. Một khi luyện khí có mục đích, ước nguyện luyện khí của hắn ban đầu sẽ không thuần túy rồi, không cách nào hưởng thụ đến luyện khí đây không phải là điều hắn mong đợi. Hắn không muốn luyện chế vũ khí giết người , giết hại sinh linh vô tội , hắn luyện chế binh khí chẳng qua là từ yêu thích, một vị luyện khí sư đối với luyện khí là một loại chuyên chú cùng chấp nhất.

Long Thiên Tuyệt cũng là từ lúc Vân Mộ Phàm nói chuyện với phùng đại sư, đoán được tính tình Phùng đại sư, cho nên hắn quyết đoán cắt đứt lời của đệ đệ …, không đề cập tới của mình mục đích chân thật, mà là lấy lí do tỉ thí, muốn thông qua tiến thêm một bước tiếp xúc Phùng đại sư.

“Không sai, chính là tỷ thí! Nghe nói Phùng đại sư đối với vũ khí có tính công kích nghiên cứu rất có thành tựu, mà tại hạ sở trường nhất vừa vặn là luyện tạo vũ khí có tính phòng thủ, tại hạ rất muốn biết vũ khí có tính phòng thủ ta luyện tạo đến tột cùng có sơ sót gì hay không, có thể hay không ngăn cản được vũ khí công kích của Phùng đại sư. Tại hạ chỉ có tâm nguyện, hi vọng Phùng đại sư có thể thành toàn.”

“A, vũ khí có tính phòng thủ? Có thể để cho lão phu xem vũ khí của ngươi một chút được không?” Phùng đại sư hứng thú càng lúc càng nùng, Vân Mộ Phàm cũng đi theo nhìn trò hay.

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người lo lắng nhìn Long Thiên Tuyệt, bọn họ rõ ràng chính là tới để cầu vũ khí, làm gì có cái gọi là vũ khí có tính phòng thủ, bây giờ phải làm gì, bọn họ lấy đâu ra vũ khí đây?

Quyển 5 - Chương 164: Duyên phận kì diệu

Edit: Tiểu Miêu Nữ

Beta: Tiểu Mộng

Long Thiên Tuyệt cũng không lo lắng, không nóng không lạnh nói: “Đại sư chớ vội! Vũ khí ta còn chưa chế tạo ra, có thể cho ta thời gian nửa ngày được không? Nửa ngày sau, ta nhất định chế tạo ra vũ khí có tính phòng thủ, mời đại sư bình luận.”

Phùng đại sư hắng giọng cười một tiếng, đã hiểu rõ hết thảy: “Người trẻ tuổi, sợ là ngươi tạm thời nảy lòng tham, muốn được ta chú ý. Tốt, lão phu xem ở ngươi có mấy phần khả năng, lão phu phá lệ, cho ngươi một lần cơ hội. Ngươi cũng không cần trở về, ngay trước mặt lão phu hãy chế tạo ra một vũ khí tính phòng thủ, nếu lão phu hài lòng, sẽ cùng ngươi tỷ thí một chút, nếu không lọt vào mắt lão phu, như vậy xin lỗi……”

Đây là muốn ở trước mặt khảo nghiệm luyện khí thuật của hắn, có phải hay không người lành nghề, vừa ra tay là có thể đã nhìn ra.

Đề nghị của hắn, chính là hợp với ý muốn của Long Thiên Tuyệt.

Đoàn người được mời vào trang viên, Long Thiên Tuyệt may mắn được mời, tiến vào luyện khí thất chuyên dụng của Phùng đại sư quan sát, hai người Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục thì bị lưu lại bên ngoài.

Long Thiên Tuyệt vừa mới bước vào luyện khí thất, đã bị linh cẩm thạch cùng các tài liệu luyện khí trước mắt hấp dẫn, đều là luyện khí sư, nên rất yêu quý các tài liệu luyện khí. Khi hắn thấy Phùng đại sư luyện tạo các loại luyện khí rất khác biệt mới mẻ độc đáo, hắn hai mắt sáng lên.

“Phùng đại sư, ta có thể đụng binh khí của ngài một chút không?” Vừa mới dứt lời, tay của hắn đã kìm lòng không đậu mà cầm lấy một binh khí trong đó, ở trong tay loay hoay nghiên cứu.

Phùng đại sư không có nói gì, chẳng qua là lấy ánh mắt đánh giá dò xét quan sát hắn, nhìn thấy binh khí sau khi rơi vào trong tay của hắn, bị thuần thục tháo ra, lại bị thuần thục lắp ráp lại. Bấm nút khởi động, vũ khí sáng bóng, thi triển ra uy lực chân thật của nó!

Chỉ một thoáng, cả luyện khí thất đều là binh khí bén nhọn, hàn quang lóe lên.

“Tuyệt!” Long Thiên tuyệt hưng phấn quát một tiếng, hai mắt chiết xạ ra ánh sáng rực rỡ.

“Khách khách” hai tiếng âm vang, vũ khí được cất giấu, thu hồi khí lạnh cả phòng.

“Tác phẩm của Phùng đại sư quả nhiên không làm người thất vọng, thiết kế vô cùng khéo léo, dấu giếm sắc bén, không ra tay thì thôi, vừa ra tay chính là kinh thiên động địa, đây mới thực sự là cao thủ luyện khí!” Trên khuôn mặt tuấn mĩ tuyệt luân của Long Thiên Tuyệt đều là ánh sáng hưng phấn, binh khí ở trong tay hắn tinh tế chuyển động, hắn yêu thích không buông tay.

Phùng đại sư đã thành thói quen có vô số người đối với tác phẩm của hắn khen ngợi, đã sớm miễn dịch, song nghe được Long Thiên

Tuyệt khen, hắn hay là không nhịn được mà mừng rỡ.

Bởi vì từ một khắc Long Thiên Tuyệt ước lượng cầm cái binh khí kia lên, hắn đã nhìn ra, đối phương đích xác là người lành nghề. Nếu không phải người lành nghề, không thể nào thuần thục nắm giữ phương pháp sử dụng vũ khí như thế. Hắn luyện tạo binh khí kia tự có chỗ độc đáo, chức năng ẩn giấu, người bình thường căn bản không cách nào sử dụng nó, mà Long Thiên Tuyệt vừa cầm lên tay, đã phát huy nhuần nhuyễn công hiệu của binh khí đó, đây mới là người hắn chân chính nhìn trúng.

“Ha ha, tiểu huynh đệ, xem ra ngươi thật là một người lành nghề! Ta sẽ để ngươi nhìn một cái binh khí khác của ta.” Phùng đại sư tâm tình vui vẻ, dẫn Long Thiên Tuyệt tiếp tục tham quan.

Vân Mộ Phàm âm thầm gật đầu, đối với Long Thiên Tuyệt nhận thức lại tăng lên một bước, nghĩ thầm người trẻ tuổi kia chẳng những thiên phú xuất chúng, đối với luyện khí đạo cũng rất có kiến thức, đúng là khó được, chỉ không biết khả năng luyện khí của hắn có giống kiến thức xuất chúng của hắn hay không.

Vân Mộ Phàm đối với Long Thiên Tuyệt càng ngày càng cảm thấy hứng thú.

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người chờ, chờ mãi chờ mãi…, ban ngày đã thấm thoát đi qua, sắc trời đã tối, vẫn không nhìn thấy đại ca của bọn hắn từ bên trong phòng đi ra. Hai người chờ đến có chút không nhịn được.

“Đại ca không có việc gì chứ? Thời gian đã trôi qua lâu như vậy, người còn chưa đi ra, có thể gặp phải phiền toái hay không?” Long Thiên Thần lo lắng nói.

“Không phải như thế chứ. Chúng ta nhìn một cái đi!”

Hai người nhẹ nhàng đi tới bên ngoài cửa phòng luyện khí, chợt nghe ba tiếng cười to nhất tề từ bên trong phòng truyền ra, tiếng cười lớn hùng hậu có lực, nghe tựa như giống nhau, kì thực mỗi tiếng đều mang âm sắc đặc thù.

“Ha ha ha, lão phu lúc tuổi còn trẻ đã từng chế tạo vài món vũ khí mang tính phòng thủ, tự cho là đã là vũ khí tốt nhất trong thế giới, ai ngờ tài nghệ của tiểu huynh đệ ngươi lại hơn lão phu một bậc. Vô luận là thiết kế vũ khí hay là thủ pháp chế tạo đều tinh diệu không thể so sánh! Trò giỏi hơn thầy, nói quả thật không sai! Tiểu huynh đệ, ngươi thật là quá xuất sắc ngoài sự lường trước của lão phu rồi! Tiểu bằng hữu này lão phu nhận định rồi!” Trong thanh âm phái nam, mang theo vài phần khàn khàn, đương nhiên đó là âm thanh thuộc về Phùng đại sư.

Thanh âm của hắn hơi có vẻ cao vút, vui mừng hiện ra ngoài.

“Phùng đại sư quá khen! Ở trước mặt ngài, ta chỉ là múa rìu qua mắt thợ thôi. Tại hạ chế tạo được vũ khí tinh diệu nữa, cũng đánh không lại vũ khí ngài chế tạo, một kích trí mạng.” Đó là thanh âm của Long Thiên Tuyệt, Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người biết đại ca không có việc gì, bọn họ liền yên tâm nhiều.

Bên trong phòng luyện khí, Vân Mộ Phàm mỉm cười nhìn Long Thiên Tuyệt, Long Thiên Tuyệt mới vừa biểu diễn tài nghệ luyện khó một phen, để cho Vân Mộ Phàm rất là tán thưởng.

“Tiểu huynh đệ khiêm tốn rồi, lấy tu vu luyện khí của ngươi, muốn chế tạo ra một hai kiện vũ khí có tính công kích, cũng không phải là việc khó. Ngươi hôm nay cố ý chạy tới nơi này của Phùng lão, chắc là có sở cầu khác đi?”

“Không dối gạt nhị vị, tại hạ hôm nay, đích xác là có một thỉnh cầu đặc biệt.” Long Thiên Tuyệt từ trên người lấy ra một pho tượng tháp khí, rõ ràng chính là bảo vật trấn viện của học viện Thanh Lân – tháp Kim Hòa.

“Phùng đại sư, ngài có nhận ra món bảo vật trong tay của ta không?”

Phùng đại sư cùng Vân Mộ Phàm hai người ánh mắt nhất tề sáng ngời.

“Đây là bảo vật trấn viện của học viện Thanh Lân, rất nhiều năm trước ta từng may mắn thấy qua, bảo bối này mặc dù tốt nhưng vẫn còn tồn tại một chút thiếu sót. Một khi có vật còn sống bị trấn áp trong đó, chủ nhân tháp Kim Hòa chỉ có thể vô thời hạn nhốt nó mà không cách nào nắm trong tay sinh tử của nó. Đây chính là lí do tháo Kim Hòa tuy là bảo vật trấn viện của học viện Thanh Lân nhưng không cách nào uy chấn giang hồ, một nguyên nhân khác chính là, các thế hệ viện trưởng học viện Thanh Lân bình thường đều cầm nó tới nhốt trưởng lão cùng học sinh phạm sai lầm……” Vân Mộ Phàm đại khái nhận ra Tháp Kim Hòa, Long Thiên Tuyệt mâu quang chớp động, như gặp được tri âm.

“Tiền bối một câu trúng đích, Tháp Kim Hòa thiếu sót đúng là như thế! Vậy ngài có biết nên đền bù cái thiếu sót này như thế nào không?” Mục đích hắn đến đây lần này chính là vì tu bổ thiếu sót của Tháp Kim Hòa. Kể từ lần trước hắn thu phục được cung chủ xong, chẳng những không thể thuận lợi thu nạp một thân công lực của cung chủ, ngược lại để cho cung chủ có cơ hội thở dốc, giết chết cự thú trấn thủ ở bên trong Tháp Kim Hòa, từ bên trong không ngừng mà phá hư Tháp Kim Hòa, khiến cho Tháp Kim Hòa lực lượng ngày càng suy yếu.

Long Thiên Tuyệt suy nghĩ rất nhiều biện pháp, hoặc là trực tiếp phá hủy Tháp Kim Hòa, hoặc là đem cung chủ hủy diệt ở trong đó, nhưng vô luận biện pháp gì, cũng không phải là lý tưởng nhất. Hắn cần nhận được một thân công lực của cung chủ, đề cao thực lực của mình, nếu cung chủ cứ như vậy chết đi, đối với hắn mà nói là một loại tổn thất thật lớn.

Sau lại nghe nói trong thành Bạch Tịch có một vị Luyện Khí Tông sư, am hiểu chế tạo các loại vũ khí có tính công kích. Tháp Kim Hòa cũng là thuộc về loại vũ khí có tính công kích, hắn tin tưởng Phùng đại sư nhất định có biện pháp có thể giúp hắn giải quyết vấn đề trước mắt.

Cho nên, hắn tới.

Đến cầu trợ, đồng thời, hắn cũng hy vọng có thể lấy được vài vũ khí tấn công của Phùng đại sư, từ đó tiến thêm một bước tăng cường thực lực Lăng Thiên Cung.

Vân Mộ Phàm suy tư, cùng Phùng đại sư trao đổi ánh mắt, lạnh nhạt nói: “Nếu như ngươi không ngần ngại mà nói…, ta đến thử thử một chút.”

“Tiền bối ngài?” Long Thiên Tuyệt hơi kinh ngạc, nhưng là hắn rất nhanh gật đầu, lựa chọn tin tưởng ông.

Một cao thủ bên trong Nội Tông Vân tộc, lại là bạn tốt của Phùng đại sư, có thực lực bí hiểm, chỉ một câu đã nói ra khiếm khuyết của Tháp Kim Hòa, nhân vật như thế sẽ không nói bừa. Nếu vị tiền bối này nói có biện pháp tu bổ thiếu sót của Tháp Kim Hòa, đó chính là nhất định có biện pháp, hắn sẽ mỏi mắt mong chờ.

“Vậy làm phiền tiền bối.”

“Ha ha, tiểu huynh đệ, ngươi đem Tháp Kim Hòa giao cho Vân lão đệ, thành tựu luyện khí của hắn cùng so sánh với lão phu còn muốn thắng được mấy phần. Ngươi hôm nay gặp gỡ hắn, được hắn tự mình xuất thủ luyện khí, là vận khí của ngươi, cũng là nhân duyên của ngươi!” Phùng đại sư hắng giọng cười to nói.

Long Thiên Tuyệt cẩn thận đem Tháp Kim Hòa an trí ở mặt bàn, nói: “Tiền bối, không dối gạt ngài mà nói, ta có nhốt một kẻ thù của ta ở bên trong Tháp Kim Hòa. Hắn ở bên trong không ngừng phá hư Tháp Kim Hòa, cố gắng chạy trốn, người này làm nhiều việc ác, gian xảo xảo trá cực điểm. Ta đã nhốt hắn, lại không muốn để cho hắn chết, không biết ngài có biện pháp gì không?”

Hắn muốn bắt sống cung chủ, nhưng mà cung chủ thực lực quá mạnh, hắn không tuyệt đối nắm chắc. Nhưng nếu có thể thông qua tu bổ thiếu sót của Tháp Kim Hòa, để cho hắn có thể đem cung chủ thu phục dễ như trở bàn tay, đó chính là kỳ vọng lớn nhất của hắn.

Bất quá, hắn tự nhiên sẽ không nói cho đối phương biết mục đích thực sự của hắn.

“Cái này đơn giản! Bản thân Tháp Kim Hòa đã có khiếm khuyết, đền bù thế nào cũng sẽ thiếu sót, chẳng bằng một lần nữa chế tạo một chi tiết nữa, cho nó vào bên trong Tháp Kim Hòa, để nó khống chế Tháp Kim Hòa. Như thế, hai kiện luyện khí, một nội một ngoại, trong ứng ngoài hợp, vạn vô nhất thất!” Vân Mộ Phàm tự đánh giá nói.

Long Thiên Tuyệt vỗ tay, vui vẻ nói: “Ý nghĩ của tiền bối cùng tại hạ không mưu mà hợp! Nếu tiền bối không chê, tại hạ nguyện ý hỗ trợ cho tiền bối, cùng nhau chế tạo binh khí mới.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, thấy trong đáy mắt lẫn nhau lóng lánh quang mang, nhất tề cất tiếng cười to.

Phùng đại sư nhìn hai người hai bên một chút, đột nhiên thở dài nói: “Các ngươi hôm nay cùng nhau đến trang viên của lão phu, nếu như lần này ý chí tương hợp, các ngươi không cảm thấy đây là một loại duyên phận rất kì diệu sao?”

“Duyên phận? Đích xác là duyên phận!” Vân Mộ Phàm ôn nhuận mà cười, trong lòng đã đem Long Thiên Tuyệt coi là tiểu lão đệ của mình.

Ba người nói những chuyện có liên quan, lại lần nữa vùi đầu vào trong việc luyện khí, hồn nhiên quên mất thời gian. Khổ cho Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người chờ chực ở bên ngoài phòng luyện khí, từ lúc trời sáng đợi đến trời tối, bụng đói đến mức trước ngực dán phía sau lưng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, bên trong phòng luyện khí ba người cuối cùng đã đi đi ra ngoài, Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người vội vàng nghênh đón, bày ra một bộ dáng tội nghiệp, không tiếng động tố khổ. Long Thiên Tuyệt nhìn sắc tời một chút, lại nhìn hai đệ đệ, xoay người đối với Phùng đại sư cùng Vân Mộ Phàm nói: “Hai vị tiền bối, thời gian đã không còn sớm, chúng ta đi trước một bước. Ngày kế, tại hạ sẽ lại bái phỏng nhị vị, cáo từ!”

“Đi thong thả!” Đưa mắt nhìn huynh đệ ba người rời đi, Vân Mộ Phàm không nhịn được thở dài nói: “Người này tiền đồ vô lượng, tương lai không lâu thành tựu của hắn nhất định sẽ vượt qua ta và ngươi. Thật là năm tháng không buông tha người a! Thời đại thuộc về chúng ta cũng đã qua……”

“Thật là năm tháng không buông tha người a! Thời đại thuộc về chúng ta cũng đã qua……” Phùng đại sư cũng đi theo cảm thán.

Vân Mộ Phàm vuốt cằm, đột nhiên vỗ đầu của mình, bàn luận từ trưa đến gờ mà còn chưa hỏi thăm tên họ của đối phương, hắn không khỏi lắc đầu cười khổ.

Không cần gấp gáp, người hữu duyên thì sẽ lại gặp nhau, hắn có dự cảm, bọn họ nhất định sẽ gặp lại.

Quyển 5 - Chương 165: Tiểu thiếu chủ cùng tiểu tiểu thư trở về

Edit: pthust

Beta: Tiểu Mộng

Phủ thành chủ, giờ phút này đèn đuốc sáng trưng, tiếng người ồn ào.

Bên trong phủ mọi người trên dưới đều tụ tập đến cửa đại sảnh, tranh nhau nhìn tiểu thiếu chủ cùng tiểu tiểu thư của bọn họ, mới lúc chiều, tất cả mọi người của Lăng Thiên Cung đều biết tin tức tiểu thiếu gia cùng tiểu tiểu thư đến, xuất phát từ tò mò, những cao thủ chưa từng thấy qua tiểu thiếu chủ cùng tiểu tiểu thư rối rít chạy tới vây xem.

Ở vị trí chủ vị của đại sảnh, một đứa bé trai ngồi, sống lưng cao ngất, phong thái hiên ngang. Hắn lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, một tay nắm tay một bé gái, tựa như khuôn tựa như mẫu, không có vì bị vây xem hoặc là ngồi trên ghế chủ vị mà không được tự nhiên. Nếu như không phải là một đôi chân nhỏ treo trên bầu trời lắc tới lắc lui, rất dễ dàng làm cho người ta sinh ra ảo giác rằng hắn chính là chủ nhân trong phủ này!

Lại tiếp tục nhìn bé gái bên cạnh, bé ngồi cùng ghế với bé trai, chân nhỏ cũng ở đây quơ quơ dễ thương. Ở trong ngực của nàng, hai cục thịt tròn nhỏ núc ních đè ép qua lại, một trắng một vàng, tranh giành cướp đoạt ngọ nguậy.

Hai đứa bé phấn điêu ngọc mài ngồi ở chỗ đó, làm cho người ta không chuyển được ánh mắt, đám người vây xem càng ngày càng nhiều, cửa lớn sắp bị phá hỏng đến nơi rồi.

Hỏa hộ pháp ở một bên, bưng trà rót nước nước, hỏi han ân cần.

“Tiểu thiếu chủ, tôn chủ hôm nay đi bái phỏng một vị đại sư luyện khí, sợ là một chốc một lát không về được, không bằng ngài cùng tiểu tiểu thư đi nghỉ ngơi trước đi?”

Tiểu Mặc lắc đầu: “Không được, ta còn có chuyện quan trọng phải nói cho phụ thân.”

Hỏa hộ pháp suy nghĩ một chút: “Nếu không…… Thuộc hạ đi thông báo tôn chủ một tiếng, tôn chủ nếu biết được tiểu thiếu chủ cùng tiểu tiểu thư đi tới Bạch Tịch thành, người nhất định sẽ gấp gáp trở về trước tiên.”

“Không nên! Không nên!” Tiểu Mặc quyết đoán bác bỏ đề nghị của hắn, ánh mắt rạng rỡ, “Phụ thân đang bận chính sự, không nên đi quấy rầy người, chúng ta ở chỗ này chờ người là được rồi.”

Hỏa hộ pháp cảm động, tiểu thiếu chủ thật là hiểu chuyện, nếu đổi lại là con cái nhà người ta, giờ phút này đã sớm không chịu nổi, ầm ĩ muốn gặp phụ thân rồi.

Vì muốn tiểu thiếu chủ cùng tiểu tiểu thư tiêu khiển giải buồn, hỏa hộ pháp không có đuổi đám người vây xem ngoài cửa lớn đi, nghĩ thầm hài tử cũng là thích náo nhiệt a.

Tiểu Mặc không nhìn đám người vây xem, đôi chân mày nhỏ nhăn tít lại, bé phải nói cho phụ thân, ông ngoại đã đến Bạch Tịch Thành,

hơn nữa còn muốn khảo nghiệm người nữa?

Ngoài cửa đại sảnh, cuối hành lang gấp khúc, Bạch gia chủ dẫn theo một nữ tử áo vàng từ từ mà đến, nữ tử xinh đẹp kiều mị, bước chân từ từ, phong tư vô hạn, duy chỉ có trên mặt treo mấy phần bất đắc dĩ.

Có người ở cửa đại sảnh nhận ra người vừa mới tới, nhỏ giọng lén nghị luận.

“Nhìn đi, là Tôn tiểu thư tới! Gia chủ cố ý đón nàng từ Thiên Long Thành về, dụng ý thâm sâu, cái này có trò hay để xem.” Cao thủ Bạch gia mới gia nhập Long Thiên Cung nhảy vào nói. Tôn tiểu thư là đệ nhất mĩ nhân của Bạch gia bọn hắn, là một trong tứ đại mĩ nhân của thập đại học viện Mai Tiên Tử, là niềm tự hào trong lòng bọn hắn.

Nghe vậy, cao thủ của học viện Thanh Lân vừa quan sát mỹ nhân, vừa tấm tắc thở dài nói: “Đáng tiếc, viện trưởng của chúng ta đã có phu nhân, nếu không lấy tư sắc của Bạch tiểu thư cũng xứng đôi với viện trưởng của chúng ta.”

“Ta nhổ vào, chỉ chút tư sắc này của nàng làm sao so sánh cùng với phu nhân nhà chúng ta? Ngay cả xách giày cũng không xứng!” Đệ tử Lăng Thiên Cung có thâm niên nhổ một cái, lấy thân phận người từng trải, thành thật khuyên răn nói: “ Ta khuyên các ngươi một câu, sau này nói chuyện cẩn thận một chút, phu nhân nhà chúng ta cũng không phải là nhân vật bình thường, nếu như để cho nàng nghe thấy mấy cái lời này, các ngươi chết như thế nào cũng không biết!”

Các cao thủ nhất tề lộ ra không tin thần sắc: “Phu nhân thật có khủng bố như vậy sao?”

“Đương nhiên là thật! Phu nhân chúng ta cũng không phải là một loại

khủng bố bình thường, tùy tiện thả ra một con thú sủng cũng có thể đạp bẹp ngươi, dẫm ngươi thành thịt nát.”

“Ách?!” Mọi người ngạc nhiên.

“Các ngươi đã bao giờ thấy một nữ nhân vừa có thể đánh bại Hổ Vương vừa thu phục Thần Long không?”

“Không có!” Mọi người nhất tề lắc đầu.

“Vậy các ngươi đã thấy một nữ nhân nâng cao bụng bầu mà còn có thể cầm đao múa kiếm, đánh đâu thắng đó không?

“Thật sự không có!” Mọi người tưởng tượng thấy hình ảnh khoa trương kia, mồ hôi lạnh rơi thẳng tắp.

“Ha ha, cho nên nói các ngươi không có kiến thức là đúng, phu nhân của chúng ta chính là vừa có thể phục Hổ lại có thể hàng Long, mang bầu lại còn có thể cầm đao múa kiếm, nữ nhân đánh đâu thắng đó!”

“A?!” Vẻ mặt mọi người đồng loạt kinh hãi, trong đầu không nhịn được hiện ra các loại hình ảnh kinh thiên động địa, còn không có trông thấy phu nhân của chính mình, trong đầu của mỗi người bọn họ đều đã có cái gọi là ấn tượng về phu nhân, đây cũng là nguyên nhân vì sao khi Vân Khê trở lại bên cạnh Long Thiên Tuyệt lại thấy người người sợ như gặp hổ …. Mồ hôi, đó chính là hình ảnh sinh động về sư tử Hà Đông đi!

Trong tiếng nghị luận của mọi người, Bạch Tuyết Mai dưới sự hướng dẫn của tổ phụ gần tới đại môn, đám người tự động tách ra, nhường cho hai người một con đường.

Bạch Tuyết Mai thăm dò, hướng trong đại sảnh nhìn xuống, liếc mắt

liền thấy được ngồi ở vị trí chủ vị có hai cái chân quơ quơ của hài tử. Nàng nhẹ nhàng nhăn mày, xoay người lại đối với tổ phụ nhỏ giọng nói: “ Gia gia, ngài biết rõ tâm tư của ta, cần gì lại….”

“Gia Gia làm như vậy là vì tốt cho ngươi. Long Thiên Tuyệt là Tôn chủ một phái, chẳng những là trưởng tử đích tôn của Long Gia, còn là viện trưởng học viện Thanh Lân, thực lực cường đại, tiền đồ vô lượng. Nếu như ngươi có thể nhận được sự yêu mến của hắn, trở thành thê thiếp của hắn, ngày sau có thể hưởng vinh hoa phú quý bất tận, tiền đồ ngày sau của Bạch gia chúng ta toàn bộ nằm trong tay ngươi. Nghe gia gia, đừng nhớ thương Vân Trung Thiên nữa, các ngươi căn bản là không thể nào, Vân tộc là không cho phép cùng ngoại tộc thông hôn *(thông gia & kết hôn).*”

Bạch gia chủ không ngừng khuyên răn cho nàng, thân là gia chủ mà không thể bảo vệ gia nghiệp, hắn không cam lòng. Chẳng qua thực lực không bằng người, muốn Đông Sơn tái khởi là không thể nào, duy nhất chỉ có đem hy vọng của gia tộc ký thác *(gửi gắm)* vào trên người cháu gái. Trên thực tế, từ một khoảnh khắc hắn quy hàng Lăng Thiên Cung, hắn cũng đã có ý nghĩ này, cháu gái của hắn là hy vọng cuối cùng. Bạch gia có thể trọng chấn hay không liền trông cậy vào nàng toàn bộ.

“Nhưng Long tôn chủ cũng đã có vợ con rồi, hắn làm sao có thể sẽ để ý cháu?” Trong nội tâm Bạch Tuyết Mai không muốn thuận theo an bài của gia gia, nàng một lòng toàn bộ đặt ở trên người Vân Trung Thiên, nhiều năm theo đuổi quý mến như vậy, vô luận là như thế nào nàng cũng không nguyện ý buông tha.

Bạch gia chủ lạnh lùng cười một tiếng, nói: ” Này có là gì? Nam nhân mà,người nào không thích vụng trộm? Hơn nữa thê tử của hắn bây giờ không có bên cạnh hắn, ngươi nhân cơ hội này chính là tốt nhất. Một khi giữa các ngươi xảy ra quan hệ, dựa vào thực lực Bạch gia

chúng ta, không sợ hắn ăn xong quỵt nợ. Đến lúc đó ngươi tiến dần từng bước, thành thê thiếp của hắn, Bạch gia chúng ta liền chân chính có hy vọng rồi.”

“Gia gia!” Da thịt như tuyết của Bạch Tuyết Mai bị lây một tầng hồng hào, lông mày nàng khẽ nhăn, chần chờ nói, “ Ta đã thấy thê tử của Long tôn chủ, nàng cũng không phải là nhân vật dễ trêu chọc, dù cho ta thật ….Ta nghĩ là tướng mạo của nàng tuyệt đối không kém ta! Đến lúc đó, Bạch gia chúng ta chẳng những không thể đòi được chỗ tốt gì, ngược lại gặp sự ghen ghét của nàng, vậy thì thật là đại họa ập lên đầu rồi.”

“Lòng dạ đàn bà!” Ánh mắt Bạch gia chủ chợt lạnh, trầm giọng nói, “ Ngươi cho là nữ nhân kia còn có thể bình an trở lại bên cạnh Long tôn chủ sao?”

Bạch Tuyết Mai lấy làm kinh hãi, vội la lên: “Gia gia, chẳng lẽ ngài là nghĩ……”

Bạch gia chủ cười mà không nói, trong ánh mắt nhiều thêm mấy phần lệ khí.

Như vậy thật có thể không? Bạch Tuyết Mai do dự. Nàng cũng không quan tâm đến sống chết của Vân Khê, nàng chỉ quan tâm mình còn có thể cùng Vân Trung Thiên hữu duyên nữa tục…… Vân sư huynh, chúng ta thật không thể nào ở một chỗ sao?

Bạch Tuyết Mai xuất thần.

“Bây giờ ngươi đi vào, cố gắng dụ dụ dỗ dỗ hai đứa trẻ. Nghe nói Long tôn chủ rất thích trẻ con, ngươi liền bắt đầu trước từ hai đứa con của hắn đi, trước tiên nhận được tín nhiệm của bọn nó, nói không chừng ngày sau ngươi chính là mẹ ruột của bọn nó đấy.” Bạch

gia chủ thúc giục, một bộ mặt nắm chắc phần thắng.

Bạch Tuyết Mai ngẩng đầu lên, đi đến phía hai đứa bé trong đại sảnh, cũng không biết có phải trùng hợp hay không, tầm mắt của nàng vừa vặn chạm phải ánh mắt của đứa bé trai. Nàng hơi ngẩn ra, không khỏi chột dạ, có vẻ như đứa trẻ kia đã nhận ra được điều gì đó, trong đôi mắt như biết nói kia lấp lánh tia sáng kì dị, làm cho nàng không dám nhìn thẳng.

Đột nhiên, đứa bé mỉm cười với nàng, lộ ra nụ cười ngọt ngào vẻ thiên chân vô tà, ánh mắt sáng rõ làm nàng choáng váng một trận. Nàng nghĩ thầm, sống chung với đứa bé đáng yêu như vậy chắc là không khó.

Nàng hít sâu một hơi, ưỡn ngực, bước từng bước hướng trong đại sảnh đi tới.

Bạch gia chủ đưa mắt nhìn cháu gái thướt tha cất bước đi về phía tiểu thiếu chủ cùng tiểu tiểu thư, hắn cảm thấy vô cùng mừng rỡ, mục tiêu trong kì vọng của hắn tựa hồ lại tiến một bước.

Bạch Tuyết Mai từ từ đến gần chủ vị,ở trong lòng không dưới mười lần nghĩ sẵn trong đầu, nên nói câu gì đầu tiên. Không đợi nàng mở miệng, Tiểu Mặc trước tiên nói: “ Tỷ tỷ, ngươi là nha hoàn của cha ta sao?”

“Ách……” Đối mặt với nụ cười thiên chân vô tà của Tiểu Mặc, Bạch Tuyết Mai cứng họng một trận, không biết nên trả lời như thế nào. Tại sao nhóc con này lại cho rằng nàng là nha hoàn của phụ thân hắn đây? Chẳng lẽ nàng lớn lên rất giống nha hoàn?

Tiểu Mặc nghiêng đầu nhìn nàng, liếc mắt cười nói: “ Vậy ngươi nhất định đúng rồi! Ta cùng muội muội đều có chút đói bụng, ngươi có thể

tự mình xuống bếp, làm chút gì đó cho chúng ta ăn không? Bọn họ vừa mới làm cũng không dễ ăn, ta ăn không no.”

Tay nhỏ bé của bé đặt tại mấy cái mâm không đặt ở trên bàn, vẻ mặt ghét bỏ, thật giống như mấy cái thức ăn trong mâm cũng không phải là bé ăn.

“Đói bụng sao? Vậy tỷ tỷ làm đồ ăn ngon cho ngươi. Ngươi chờ chút, tỷ tỷ đi một chút sẽ trở lại.” Bạch Tuyết Mai không tiếng động thở phào nhẹ nhõm, để cho nàng đi phòng bếp chuẩn bị thức ăn dễ dàng hơn chơi đùa cùng hai đứa nhỏ.

Đợi sau khi nàng xoay người rời đi, Tiểu Mặc từ từ thu hồi nụ cười, hướng về Hỏa hộ pháp ngoắc ngoắc tay, tiểu đại nhân tựa như dò hỏi: “ Hỏa thúc thúc, nữ nhân này rốt cuộc là người nào? Nàng tại sao phải ở chỗ này?”

Hỏa hộ pháp đến gần vẻ mặt vui cười, đáp lại: “ Bẩm tiểu thiếu chủ, nàng gọi là Bạch Tuyết Mai, là cháu gái của Bạch gia chủ, hôm nay vừa vặn từ học viện Thiên Long trở về Bạch gia. Bạch gia chủ chắc là nghĩ dẫn cháu gái của hắn tới gặp tôn chủ, hắc hắc, có một số việc ngài còn nhỏ, không hiểu!”

Tiểu Mặc mím môi lại thành một đường thẳng, con ngươi đảo quang một vòng, nói: “Tốt, ta biết rồi.”

Biết rồi? Tiểu thiếu chủ biết cái gì?

Hỏa hộ pháp kinh ngạc đánh giá hắn, đột nhiên cảm giác được tiểu thiếu chủ có chút thâm sâu không lường được, càng lúc càng giống Tôn chủ, hỉ nộ không lộ liễu.

“Hỏa thúc thúc, ngươi để cho bọn họ đều trở về đi thôi, không nên

vây kín nơi này. Chúng ta cũng không phải là con khỉ, có cái gì có thể nhìn chứ? Nếu là phụ thân trở lại, nhớ trước tiên thông tri cho ta biết. Các ngươi cũng đi ra ngoài đi, ta cùng Tiểu Huyên Huyên muốn yên lặng một chút.”

Hỏa hộ pháp gật đầu lia lịa, hết sức xấu hổ, hắn vốn tưởng rằng tiểu hài tử đều thích náo nhiệt cho nên mới không có xua đuổi mọi người, ai ngờ suy nghĩ của tiểu thiếu chủ vượt xa tưởng tượng của hắn, hắn từ đầu cũng không nên đem tiểu thiếu chủ làm như hài tử tầm thường mà đối đãi.

Con khỉ? Tiểu thiếu chủ dĩ nhiên không phải là khỉ, sao cho phép người khác tùy ý vây xem? Lòng hảo tâm của hắn suýt chút nữa làm chuyện sai lầm rồi.

“Vậy chúng ta đi ra ngoài trước, tiểu thiếu chủ có cái gì phân phó, cứ việc lớn tiếng sai bảo, sẽ có người canh giữ ở ngoài cửa chờ đợi sai khiến.”

“Được.” Tiếng tiểu Mặc đáp ứng, cúi đầu, đem lực chú ý đặt ở trên người muội muội.

Hỏa hộ pháp lập tức xua tan đám người, nhìn nơi này cũng không còn chuyện gì của mình, liền đóng cửa lui ra ngoài.

Trong đại sảnh, rất nhanh cũng chỉ còn lại có huynh muội Tiểu Mặc cùng một đôi thú sủng.

Tiểu Mặc từ trên ghế cao nhảy xuống, thuận tiện cũng đem muội muội ôm xuống.

Hắn như tên trộm liếc nhìn trái phải, nhỏ giọng đối với muội muội nói: “ Tiểu Huyên Huyên, đợi ở đây lúc nữa tỷ tỷ kia tới, bất kể nàng cho

muội ăn cái gì, muội cũng không được ăn, nhớ nha.”

Tiểu Nguyệt Nha nghiêng đầu nhìn ca ca, một lúc lâu, nàng gật đầu, kéo ra nụ cười nói: “Không ăn! Ca ca không ăn, Huyên Huyên không ăn!”

Tiểu Mặc hài lòng sờ sờ đầu nhỏ của muội muội, cong môi tán thành: “Đúng rồi! Tiểu Huyên Huyên thật thông minh! Sau này muội phải nghe lời của ca ca, có ca ca ở đây, nhất định sẽ không để cho Tiểu Huyên Huyên ăn thua chịu thiệt!”

“Ừ!” Tiểu Nguyệt nha trọng trọng gật đầu, đối với ca ca tràn đầy tín nhiệm cùng sùng bái.

“Tiểu Mặc Mặc, mới vừa rồi ta nghe được bọn họ nói chuyện, bọn họ không phải là người tốt, người đàn bà kia muốn làm mẹ ruột của ngươi đấy.” Tiểu Bạch nhanh như chớp từ trong ngực Tiểu Nguyệt Nha, chạy đến vai Tiểu Mặc, rung đùi đắc ý tố cáo.

“Bọn họ còn nói cái gì?” Cách cự li khá xa, Tiểu Mặc cũng không nghe được cuộc nói chuyện của hai ông cháu Bạch gia, vừa vặn chính là Tiểu Bạch ghé vào lỗ tai hắn nhắc nhở, hắn mới cảnh giác. Hừ, muốn làm mẹ ruột của bé? Ngoại trừ chính mẫu thân bé, ai cũng không xứng! Bé không thèm!

“Ách…… Những thứ khác, ta không có cẩn thận nghe……” Tiểu Bạch ngượng ngùng gãi gãi lông, nó vừa mới bận rộn cùng Tiểu Phượng Phượng tranh đoạt cái ôm ấm áp của Tiểu Nguyệt Nha, không có nghe toàn bộ tất cả cuộc nói chuyện.

“Không cần gấp gáp, dù sao ta sẽ không cho phép nàng làm mẫu thân của ta!” Đáy mắt của Tiểu Mặc tinh quang chợt lóe, hướng Tiểu Bạch cùng Tiểu Phượng Phượng ngoắc ngoắc tay, một người hai

thú sủng ghé vào cùng một chỗ, nhỏ giọng nói thầm.

Tiểu Nguyệt Nha thấy thế, cũng tích cực tiếp cận đi tới, rướn cổ lên, gia nhập vào ở giữa bọn họ.

Quyển 5 - Chương 166: Phụ Thân, Huyên Huyên yêu người!

Edit: Tiểu Miêu Nữ

Beta: Tiểu Mộng

TM: Ta đã post chương này lâu rồi cơ mà, hức, dạo này mạng bị làm sao vậy cơ chứ????

Bạch Tuyết Mai bưng chút thức ăn trên kỉ trà, phiêu dật mà vào, từ xa xa nhìn thấy hai đứa bé lanh lợi khả ái ngồi ngay ngắn ở tại chỗ.

Ca ca muội muội khóe miệng đều treo vẻ tươi cười mê chết người không đền mạng, vô luận người nào thấy, cũng nhịn không được muốn nhẹ nhàng đưa bọn họ vào túi áo.

Cũng không phải là rất khó!

Bạch Tuyết Mai nhẹ nhàng nở nụ cười, hướng bọn họ đi đến: “Tiểu thiếu chủ, tiểu tiểu thư, ta làm một chút thức ăn, các ngươi nếm thử một chút xem có thích hay không.”

Ba cái khay tinh sảo chứa thức ăn, có cá có thịt, trông có vẻ rất ngon.

Bạch Tuyết Mai đối với mấy món điểm tâm sở trường của mình rất có lòng tin.

Tiểu Mặc thăm dò, mắt to lóe sáng lướt qua ba cái khay chứa thức ăn một cái, khuôn mặt phấn nộn nhỏ nhắn nhíu lại, bĩu môi: “Tỷ tỷ,

ngươi thật sự là nha hoàn của cha ta sao? Tại sao món ăn ngươi làm không phải là món ăn cha ta thích? Cha ta không thích ăn, ta và muội muội cũng không thích ăn, ngươi xác định ngươi có thể đảm nhiệm công việc nha hoàn sao?”

Ánh mắt mang theo chất vấn, thấy vậy Bạch Tuyết Mai lòng không khỏi nhảy lên mãnh liệt, chẳng lẽ thật như vậy? Nàng làm ba thứ đúng là ba thứ phụ tử bọn họ ghét?

Nàng chợt làm khó nhíu mày: “Tiểu thiếu chủ, vậy các ngươi thích ăn cái gì? Ta sẽ đi làm cho các ngươi.”

Tiểu Mặc quay đầu, đem quyền quyết định giao cho muội muội: “Tiểu Huyên Huyên, muội nói đi, muội nghĩ ăn cái gì.”

Cái miệng anh đào xinh đẹp nhỏ nhắn của Tiểu Nguyệt Nha vểnh lên, mắt to long lanh nước đảo một vòng, tay nhỏ bé khoa tay múa chân nói: “Ta muốn đồ ăn! Ăn đồ ăn ngon! Ca ca thích, Huyên Huyên thích…… Đồ ăn!”

Bạch Tuyết Mai bị chọc giận, thật muốn bổ nhào đi tới nhéo khuôn mặt phấn nộn trắng noãn kia.

Tiểu Mặc liếc mắt, hướng về phía nàng xé ra nụ cười ngọt chết người: “Tỷ tỷ, liền theo như yêu cầu của Tiểu Huyên Huyên đi làm đi.”

Cái gì? Bạch Tuyết Mai trên mặt hiện lên vẻ nghi vấn, ai có thể nói cho nàng biết, tiểu tiểu thư mới vừa nói rốt cuộc là món gì?

“Tiểu thiếu chủ, ta không biết tiểu tiểu thư rốt cuộc thích ăn món gì?” Bạch Tuyết Mai lại hỏi.

“Tỷ tỷ, Tiểu Huyên Huyên đã vừa mới nói xong rất rõ ràng, cứ dựa theo yêu cầu của Tiểu Huyên Huyên đi làm đi!” Tiểu Mặc vẻ mặt ghét bỏ, chân mày nhỏ nhíu nhíu, ý tứ kia thật giống như đang nói…, chỉ có chuyên cỏn con này mà cũng làm không được, làm sao đảm nhiệm công việc nha hoàn đây?

Bạch Tuyết Mai trong lòng buồn bực, không hiểu hai đứa bé đến tột cùng là thật hồn nhiên ngây thơ, hay là đang cố ý đùa bỡn nàng. Vuốt nhẹ tóc mai, nàng cố gắng cho mình là người lớn không chấp nhặt kiên nhẫn đi đón ý nói hùa hai đứa bé, bờ môi lần nữa mang theo vẻ tươi cười xinh đẹp: “Tiểu tiểu thư, nói cho tỷ tỷ, ngươi rốt cuộc thích ăn món gì?”

Tiểu Nguyệt Nha ngẩng đầu, nhìn ca ca một cái, nhận thấy ca ca nháy mắt phóng điện, cái miệng nhỏ nhắn mím môi, lại dùng bàn tay nhỏ bé khoa tay múa chân một phen nữa: “Ta muốn đồ ăn! Rất nhiều rất nhiều đồ ăn!”

Tay nhỏ bé lại vẽ vòng tròn, lại là tựa như mũi nhọn, thấy vậy Bạch Tuyết Mai như lọt vào trong sương mù, đây rốt cuộc là cái gì cùng cái gì a?

Tiểu Bạch cùng Tiểu phượng hoàng gục xuống bàn cuồng tiếu lăn lộn, đồ ăn, đồ ăn…… Ha ha! Tiểu Nguyệt Nha thật là quá đáng yêu!

“Tỷ tỷ, ngươi mau đi đi! Chúng ta đều sắp chết đói!”

Đối mặt hai đứa trẻ gào khóc đòi ăn, Bạch Tuyết Mai như bị lọt vào trong sương mù, đầu cháng váng não căng ra. Thôi, vậy thì làm tiếp vài món thức ăn đi!

Bạch Tuyết Mai đi phòng bếp bận rộn một lần nữa, đến khi bưng khay thức ăn trở về, vừa vào đại sảnh, nhìn thấy Tiểu thiếu chủ

không thấy, chỉ còn lại có tiểu tiểu thư cùng hai con thú sủng ngồi ở chủ vị. Nàng bỗng dưng thở phào nhẹ nhõm, Tiểu thiếu chủ không có ở đây, hầu hạ tiểu tiểu thư hẳn là tốt hơn nhiều.

“Tiểu tiểu thư, tới nếm thử món ăn tỷ tỷ mới làm, món ăn nóng hổi, rất thơm có phải hay không?” Nàng nửa quỳ nửa ngồi ở trước người Tiểu Nguyệt Nha, đích thân cho bé ăn.

Tiểu Phượng Phượng gục ở mặt bàn, ánh mắt không hề chớp mắt vẫn ngó chừng tiểu chủ nhân, mang vẻ mặt xem kịch vui.

Tiểu Nguyệt Nha rướn cổ lên, liếc nhìn khay thức ăn, thấy trong đó một tô thịt kho tàu thơm ngào ngạt, bé kìm nén nuốt một hớp nước miếng, thật thơm quá a!

Đối với món ăn trước mắt, nhớ tới lời nói của ca ca…, khuôn mặt phấn nộn nhỏ nhắn nhíu lại, bé dùng sức lắc đầu: “Không ăn! Huyên Huyên không ăn món ăn nữ nhân hư làm!”

Tiểu Phượng Phượng nhìn khuôn mặt nhỏ bé khả ái của tiểu chủ nhân hấp dẫn, không nhịn được muốn vươn ra ma trảo nắm lấy nàng, tài nghệ nói chuyện của tiểu chủ nhân càng ngày càng cao rồi, cũng có thể nói cả câu rồi, thật là không đỡ nổi!

Tiểu Phượng Phượng nhìn tâm tình tiểu chủ nhân, rất có dáng vẻ mẹ nhìn con gái sắp trưởng thành mà có cảm giác thành tựu cùng tự hào.

Bạch Tuyết Mai lúng túng, bị một cô bé khả ái vô địch gọi là nữ nhân hư, tình huống này thật là khó nói nên lời.

“Tỷ tỷ không phải là người xấu……”

“Ngươi là người xấu! Ca ca nói ngươi người xấu, ngươi chính là người xấu!” Trên khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng của Tiểu Nguyệt Nha hiện lên vẻ kiên trì cùng chấp nhất, bất kể người khác nói như thế nào, bé cũng chỉ nghe ca ca, ca ca nói là cái gì, bé sẽ tin cái đó.

“……” Khuôn mặt Bạch Tuyết Mai đã đỏ bừng, nghĩ lại ước nguyện ban đầu của mình, thật sự nàng có ý tốt không phải nghi ngờ, tựa hồ tội danh này cũng không có minh bạch.

Trong lúc suy tư, ở ngoài ánh sáng, đột nhiên có ám khí gì bay tới, Bạch Tuyết Mai đưa tay đi ngăn chặn. Ba một tiếng, nơi lòng bàn tay đụng vào vật nào đó mềm mại xúc cảm, không đau không ngứa, nàng nhìn kỹ, lại thấy nơi lòng bàn tay một khối tối sầm.

Là một khối thịt kho tàu!

Sắc mặt thoáng cái hồng lên, Bạch Tuyết Mai lộ ra tức giận, cúi đầu trừng hướng Tiểu Phượng Hoàng đang nằm ở trên mặt bàn ra vẻ vô tội, nàng xác định nó chính là đầu sỏ.

Trước mặt tiểu tiểu thư, nàng không thể phát tác, nàng phải tiếp tục duy trì hình tượng đại tỷ tỷ thật là tốt, cho nên nàng nhịn.

Vừa mới thu hồi tầm mắt, bên kia liền đánh tới một ám khí, Bạch Tuyết Mai đưa tay ngăn chặn lần nữa. Lúc này, Tiểu Bạch không biết từ nơi nào xông ra, cùng Tiểu Phượng phượng cấu kết với nhau làm việc xấu, từ các phương hướng, nhất tề hướng Bạch Tuyết Mai công kích.

Chỉ một thoáng, món ăn bay múa đầy trời, Bạch Tuyết Mai ngăn cản không kịp, má trái bị một miếng thịt đánh trúng, má phải dính một mảnh rau quả, quần áo xinh đẹp trên người dính dầu mỡ loang lổ, chật vật cực điểm.

Trong đại sảnh, chén dĩa bùm bùm rơi xuống trên đất.

Tiểu Nguyệt Nha thấy tình cảnh này, sung sướng cười khanh khách không ngừng, không quên cổ vũ Tiểu Bạch cùng Tiểu Phượng Phượng cố gắng lên.

Bạch Tuyết Mai hoàn toàn nổi giận, nàng soàn soạt rút ra bội kiếm bên hông, vung vẩy xung quanh: “Hai người tiểu súc sinh các ngươi, hết thảy dừng tay cho ta, nếu không đừng trách ta đối với các ngươi không khách khí!”

Ngoài cửa đại sảnh, tất tất tác tác tiếng bước chân gần tới, có người nghe tiếng mà đến.

Tiểu Bạch cùng Tiểu Phượng Phượng liền cơ trí liếc mắt nhìn nhau, nhất tề thối lui ra khỏi vòng chiến, lui đến bên cạnh Tiểu Nguyệt Nha, ngửa đầu hô lớn: “Cứu mạng a! Có người khi dễ tiểu tiểu thư!”

Tiểu Nguyệt Nha giống như là tiếp thu được tín hiệu đặc biệt, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, oa liền một tiếng khóc lên.

Bạch Tuyết Mai mắt choáng váng, nhìn một người hai thú sủng cấu kết, muốn bao nhiêu vô tội có bấy nhiêu vô tội, nàng cả người đều bối rối.

Lúc này, có người dùng sức đẩy cửa phòng ra, vọt vào đại sảnh.

“Ngươi đang ở đây làm gì?” Âm thanh nam tử quen thuộc, vọng ở bên tai nàng. Bạch Tuyết Mai đột nhiên quay đầu lại, liếc mắt liền thấy được người xông vào đầu tiên là nam tử mặc áo bào màu bạc, cả người nàng như bị điện giựt.

“Vân…… Vân sư huynh?”

Chống lại ánh mắt Vân Trung Thiên ngạc nhiên mà tức giận, theo bản năng, nàng cúi đầu nhìn về phía trên người của mình, trên quần áo trái một khối phải một khối, quần áo khắp nơi đều thấm ướt dầu mỡ, nhìn lại trên tay của mình, giờ phút này còn nắm một thanh trường kiếm, phương hướng trường kiếm chỉ, chính là nhằm vào vị trí chủ vị một người hai thú sủng đang trốn. Nàng kinh hô một tiếng, trường kiếm nắm trong tay đột nhiên rớt xuống trên mặt đất, tạo tiếng âm vang.

“Vân sư huynh, huynh đừng hiểu lầm, chuyện không phải như huynh thấy, muội không có làm gì đối với bọn nhỏ.”

Lời của nàng hạ xuống, tiếng khóc của Tiểu Nguyệt Nha càng lúc càng lớn, khiến cho lời của nàng vô cùng không có sức thuyết phục.

“Tiểu Huyên Huyên, không khóc không khóc, ca ca ở chỗ này.” Tiểu Mặc từ phía sau Vân Trung Thiên chạy ra, đem muội muội từ chỗ ngồi ôm lấy, vừa trấn an, vừa âm thầm cùng muội muội nháy mắt, “Nói cho ca ca, có người hù đến muội phải không? Nàng là người nào? Muội nói cho ca ca, ca ca cùng cữu cữu sẽ thay muội ra mặt!”

Bạch Tuyết Mai nghe vậy, phía sau lưng sinh ra vài phần lạnh lẽo, mơ hồ có dự cảm bất hảo.

Quả nhiên,trong lúc nàng đang bối rối, nàng thấy được Tiểu Nguyệt Nha dừng lại tiếng khóc, tay nhỏ bé trắng noãn từ từ chỉ phương hướng nàng, đáp án rõ ràng.

“Không phải! Chuyện không phải như thế! Vân sư huynh, huynh nhất định phải tin tưởng muội, muội không có hù dọa cô bé, cũng không có muốn thương tổn bé, muội bị oan!” Bạch Tuyết Mai hai mắt sáng

quắc liền đưa mắt nhìn Vân Trung thiên, lông mi khẩn trương rung động.

Thân hình cao lớn của Vân Trung Thiên toát ra hơi thở trong trẻo lạnh lùng, quanh thân hàn khí quanh quẩn vô tận, hắn nhàn nhạt nhìn lướt qua Bạch Tuyết Mai, ánh mắt kia mang theo nhiệt độ lạnh như băng, để cho lòng Bạch Tuyết Mai thoáng trầm xuống. Hắn xưa nay thanh âm dễ nghe, thanh nhã nhấn rõ từng chữ nói: “Ngươi muốn nói rằng, một đứa bé chưa tới một tuổi rưỡi đang vu oan ngươi?”

Bạch Tuyết Mai cứng họng, chuyện này đích xác là hoang đường rồi, nhưng là trong đại sảnh này, trừ một đứa bé không tới một tuổi rưỡi, còn có hai con thú sủng ở đây.

Nàng vừa định biện giải cho mình, Vân Trung Thiên phảng phất nhìn thấu tâm tư nàng, lạnh lùng nói: “…… Hay ngươi muốn nói, là hai con thú sủng đã đặt bẫy oan uổng ngươi?”

Bạch Tuyết Mai rất muốn gật đầu nói, đúng vậy! Sự thật đúng là như thế!

Song, lí do này quá buồn cười! Ngay cả chính nàng đều cảm thấy không cách nào làm người ta tin tưởng!

Chẳng lẽ, nàng thật cứ đeo trên lưng cái oan khuất như vậy, để cho Vân sư huynh chán ghét nàng sao?

“Vân sư huynh, muội không cách nào cho giải thích rõ chuyện đã xảy ra, nhưng xin huynh nhất định phải tin tưởng muội, muội tuyệt không có nửa điểm tâm tư muốn hại tiểu tiểu thư. Muội muốn làm cho bé ăn, ai ngờ chuyện liền biến thành như vậy, thật sự là ngoài ý muốn!”

“Mới không phải ngoài ý muốn đâu! Nàng là nữ nhân hư, nàng còn

muốn làm mẹ kế của Tiểu Mặc Mặc cùng Tiểu Nguyệt Nha……” Tiểu Bạch nhảy ra nói.

“Không phải, muội không có……” Bạch Tuyết Mai kinh hãi toát ra một thân mồ hôi lạnh, nghĩ thầm lời gia gia nói với nàng…, một con thú sủng làm sao sẽ biết? Nàng bối rối nhìn Vân Trung Thiên, hiểu lầm này càng lớn, hắn có thể cho rằng mình là một nữ nhân nay Tần mai Sở *(hay thay đổi, đứng núi này trông núi nọ)* không? *(TMN: đích xác là như vậy, dám đánh chủ ý lên Tuyệt ca, ta khinh =”=)*

“Nàng mới vừa rồi còn chửi chúng ta là súc sinh, rút kiếm muốn giết chúng ta!” Tiểu Phượng Phượng chen vào, bỏ đá xuống giếng.

“Đúng, nàng còn hù dọa Tiểu Nguyệt Nha phát khóc!” Tiểu Bạch lại nói.

Bạch Tuyết Mai giận đến phát run, hận không thể bóp chết hai con vật nhỏ, hình tượng của nàng ở trong suy nghĩ của Vân sư huynh coi như là hoàn toàn hủy diệt. Nàng không biết là, Vân Trung Thiên tới nay chưa từng đem nàng để ở trong lòng, cho nên vô luận hình tượng của nàng hủy hay không hủy, đối với Vân Trung Thiên mà nói cũng không có đủ trọng lượng, Vân Trung Thiên quan tâm chỉ có cháu gái của hắn mà thôi.

“Mai sư muội, mời lập tức rời đi, không có sự chấp thuận của ta, không cho ngươi lại gần Tiểu Nguyệt Nha một bước!” Vân Trung Thiên lạnh lùng lướt qua bên cạnh nàng, cất bước đi về phía Tiểu Nguyệt Nha, bóng lưng cao to vĩ ngạn, bùng lên sự nghiêm nghị tôn quý cùng cao ngạo.

Bạch Tuyết Mai trong lòng đau đớn, không thể tin những gì tai mình vừa mới nghe thấy.

Vân sư huynh mà nàng quen thuộc chính là người siêu nhiên thoát tục, ưu nhã quý khí, làm cho người ta bất tri bất giác bị lạc giữa mộng ảo, nam tử khí chất xuất sắc thoát ra cõi trần thế, là nam tử nàng nhớ thương, lưu luyến si mê đã nhiều năm, song, khoảng cách ở giữa bọn họ đã vượt ra khỏi phạm vi nàng có thể vươn tới. Cũng có thể nói, nàng cho tới bây giờ chưa từng đến quá gần hắn.

“Vân sư huynh……” Nàng cố nén nước mắt, toàn thân mất đi khí lực, không cách nào di chuyển một bước.

“Mời rời đi!” Vân Trung Thiên lời nói lạnh như băng, quyết tuyệt mà có lạnh nhạt.

Bạch Tuyết Mai ủy khuất, nước mắt chảy xuống, hai mắt mơ hồ, nàng xoay người, hướng cửa chạy đi.

Tiểu Mặc liếc trộm thân ảnh Bạch Tuyết Mai rời đi, âm thầm le lưỡi, bé có quá đáng không nhỉ? Nhưng ai bảo nàng muốn chiếm vị trí của mẫu thân chứ? Khi dễ mẫu thân cùng Tiểu Huyên Huyên đều là địch nhân của bé, bé bảo vệ mẫu thân cùng muội muội, một chút cũng không có sai!

Ừ, chính là như vậy!

Nghĩ như vậy, nội tâm áy náy nho nhỏ lập tức biến mất.

Tiểu Nguyệt Nha lúc này đã ngừng khóc, hai tay vờn quanh ở trên cổ ca ca, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ gương mặt ca ca, khả ái nịnh nọt lấy lòng, giống như là đang đợi chờ ca ca cho phần thưởng.

Vân Trung Thiên nhìn thấy hai huynh muội vẻ mặt vụng trộm như mèo con, trong lòng đã sớm hiểu rõ, sở dĩ vẫn kiên quyết đối đãi Bạch Tuyết Mai như thế, kì thực cũng là muốn hoàn toàn chặt đứt ý

nghĩ của nàng. Tình cảm Bạch Tuyết Mai đối với hắn, hắn vẫn hiểu rõ ràng, đáng tiếc hắn hoàn toàn không có tình cảm kia, không muốn làm trễ nãi nàng.

Hắn vươn tay, vuốt vuốt đầu nhỏ của hai huynh muội, bất đắc dĩ cười khổ: “Tiểu tử, các cháu cố ý làm chuyện xấu là bởi vì nàng muốn làm mẫu thân của các cháu sao?”

Tiểu Mặc hắc hắc cười khan vài tiếng, biết không thể gạt được con mắt tinh tường của cữu cữu, không thể làm gì khác hơn là thẳng thắn thừa nhận: “Cữu cữu, phụ thân nếu như cưới nữ nhân khác, mẫu thân nhất định sẽ rất thương tâm khổ sở, cho nên chúng ta không thể để cho những nữ nhân khác có ý đồ với phụ thân. Cữu cữu, người sẽ không bởi vì chúng ta nghịch ngợm mà không yêu thích chúng ta chứ?” *(TMN: ta tán thành TMM với TNN nga~ quá đáng yêu:*)*

Tiểu Mặc trưng ra khuôn mặt nhỏ nhắn, một bộ vẻ mặt đáng thương bị vứt bỏ, thấy vậy Vân Trung Thiên một câu trách cứ đều không nói ra lời. Không tiếng động mà thở dài, hắn đời này là thua trong tay ba mẹ con bọn họ rồi, mỗi lần đối mặt bọn họ, hắn muốn hảo hảo sủng ái cũng không kịp, nơi nào sẽ nảy sinh với bọn họ nửa điểm tức giận?

“Cữu cữu không tức giận, sau này có chuyện gì, các ngươi nói cho cữu cữu, cữu cữu nhất định sẽ thay các ngươi ra mặt!”

“Cữu cữu, người thật tốt!” Hai huynh muội nhất tề hướng về phía hắn, lộ ra nụ cười ngọt ngào, nịnh nọt lấy lòng.

Rất xa, có âm thanh hung hồn trầm thấp từ đại sảnh truyền vào: “Tiểu Mặc, Tiểu Nguyệt Nha, còn không mau mau tới đón tiếp phụ thân?” Âm thanh vui sướng, truyền khắp cả phủ đệ, có một đạo thân

ảnh màu đen, hấp tấp mà tới, đến mức, tiếng gió gào thét.

Hai huynh muội Tiểu Mặc nghe tiếng, nhất tề tinh thần rung lên, nhấc chân lên, hướng ngoài cửa lớn chạy đi.

“Tiểu Mặc, Tiểu Nguyệt Nha,phụ thân nhớ muốn chết rồi!” Hơi thở phái nam nồng đậm, phả vào mặt, thân ảnh màu đen, đem hai huynh muội cuốn đi lên, rơi vào một vòm ngực rộng lớn.

Long Thiên Tuyệt mới vừa vào cửa phủ, liền được hạ nhân hồi báo, biết được một đôi con cái tới phủ thành chủ, hắn mừng như điên không dứt, như gió xông ào vào cửa phủ, thanh âm vui thích, kinh động cả phủ đệ.

Hắn một tay ôm nhi tử, một tay ôm nữ nhi, tại chỗ đảo quanh, tiếng cười của ba người truyền đến mọi người.

“Nói cho phụ thân, có nhớ phụ thân không?”

Tiểu Mặc vểnh miệng mím môi, ra vẻ thâm trầm: “Thỉnh thoảng có nghĩ.”

“Mới chỉ là thỉnh thoảng?” Long Thiên Tuyệt nhẹ nhàng trừng hắn, vẻ mặt uy hiếp.

Tiểu Mặc cực soái vung mặt: “Kia đối với phụ thân nhiều hơn một chút nha!”

“Tiểu tử thúi!” Long Thiên Tuyệt tâm tình vui vẻ cười to, quay đầu nhìn về phía nữ nhi trên tay phải, đáy mắt chứa ánh sáng nhu hòa tự nhiên đổ xuống, “Tiểu Nguyệt Nha, còn con? Con có nhớ phụ thân không?”

“Phụ thân, Huyên Huyên yêu người!” Bẹp, ẩm ướt nước miếng, in ở trên mặt Long Thiên Tuyệt. Long Thiên Tuyệt sợ run một hồi lâu, thụ sủng nhược kinh, vui mừng nhìn nữ nhi, hẳn là kích động nên lời nói không có mạch lạc.

“Huyên Huyên…… Tiểu Nguyệt Nha…… Con đã nói…… Con đã nói…… Yêu con…… Phụ thân cũng yêu con!”

Bẹp bẹp bẹp!

Long Thiên Tuyệt cúi đầu, mãnh liệt hôn vài hớp trên khuôn mặt nhỏ bé của nữ nhi, tâm tình kích động thật lâu không cách nào bình phục.

Nữ nhi lại còn nói thương hắn?

Tiểu Nguyệt Nha lại còn nói yêu phụ thân?

Cả người hắn lâng lâng rồi, phảng phất như đang dạo bước trên mây.

Tiểu Mặc khinh bỉ liếc hắn, phụ thân có cần kích động như thế hay không? Tiểu Huyên Huyên bất quá chính là thuận miệng nói yêu ngươi thôi, còn là bé thường xuyên dạy Tiểu Huyên Huyên nói, chỉ bất quá Tiểu Huyên Huyên đem sáu chữ “Ca ca, Huyên Huyên yêu huynh”, sửa lại hai chữ trong đó mà thôi, có cần kích động như thế hay không?

Vân Trung Thiên buồn cười mà nhìn một nhà ba người, Long Thiên Tuyệt lời nói không có mạch lạc, phản ứng khoa trương, làm cho hắn buồn cười. Phụ thân còn có tật xấu khó dễ con rể, theo như hắn thấy, cõi đời này sợ rằng có tìm nữa cũng tìm không ra trượng phu yêu thương thê tử hơn Long Thiên Tuyệt. Cũng không biết phụ thân đến tột cùng phải khảo nghiệm con rể như thế nào, trước đó hắn có

cần hay không cho muội phu biết tin tức, để cho hắn có điều chuẩn bị đây?

Chắc là không cần!

Vàng thật không sợ lửa,để cho phụ thân hảo hảo khảo nghiệm Long Thiên Tuyệt một phen đi, nếu như hắn có thể chịu đựng được khảo nghiệm của phụ thân, như vậy thì hắn càng thêm yên tâm đem muội muội cùng hai cháu ngoại nhỏ giao cho Long Thiên Tuyệt.

“Phụ thân, ta muốn đi tắm, chúng ta cùng đi chứ.” Tiểu Mặc đột nhiên đề nghị, đôi mắt ti hí linh động thỉnh thoảng liếc về phía Vân Trung Thiên, thần thần bí bí.

“Tắm rửa?” Long Thiên Tuyệt khiêu mi, quan sát thần sắc nhi tử khác thường, hắn gật đầu nói, “Được rồi, hai phụ tử chúng ta phải thẳng thắn với nhau, hảo hảo hàn huyên một chút.”

“Cậu, vậy thì phiền toái người chiếu cố Tiểu Huyên Huyên nhiều một chút.” Lại nụ cười ngọt chết người, phía sau nụ cười cất giấu mấy phần quỷ dị.

Vân Trung Thiên nhìn chằm chằm bé chốc lát, bỗng nhiên nhoẻn miệng cười, đem Tiểu Nguyệt Nha từ trong tay Long Thiên Tuyệt ôm lấy.

“Ca ca, Huyên Huyên cũng muốn!” Tiểu Nguyệt Nha quơ tay nhỏ bé, ánh mắt như nước long lanh, mong đợi mà nhìn về phía ca ca.

Tiểu Mặc Tiểu đại nhân tựa như lắc đầu, nghiêm túc nói: “Đây chuyện giữa nam nhân, muội không thể đi! Ngoan, trước cùng cậu đi chơi, đợi ca ca quay trở lại kể chuyện xưa cho muội nghe.”

Quyển 5 - Chương 167: Phụ tử tắm rửa

Edit: Tiểu Miêu Nữ & Tiểu Mộng

Beta: Tiểu Mộng

Ca ca không cho đi!

Tiểu Nguyệt Nha hướng về phía phụ thân, vừa muốn đi theo lại vừa không dám chống đối lời của ca ca,bộ dáng khả ái quấn quít, thấy vậy Long Thiên Tuyệt muốn hung hăng hôn một cái lên khuôn mặt phấn nộn nhỏ bé, hắn liền làm như vậy.

Tiểu Mặc thấy phụ thân sắp dao động tinh thần, vội vàng lôi cánh tay phụ thân, rời xa muội muội cùng cữu cữu: “Phụ thân, mẫu thân có chuyện muốn con nói cho người biết, rất bí mật, không thể để cho những người khác nghe được!” Mắt nhỏ linh động như có như không chăm chú hướng đến trên người Vân Trung Thiên, ý tứ kia chính là chỉ Vân Trung Thiên là người khác.

Vân Trung Thiên dở khóc dở cười, biết tiểu tử nhất định là muốn cùng phụ thân bé mật báo, sợ hắn ngăn cản, cho nên mới thần thần bí bí mà nghĩ muốn tránh hắn ra, thật là……

“Tốt lắm, tốt lắm, ta trước mang theo Tiểu Nguyệt Nha đi phòng khách nghỉ ngơi, phụ tử các ngươi liền hảo hảo hàn huyên một chút đi.” Nói xong, Vân Trung Thiên ôm Tiểu Nguyệt Nha rời đi đại sảnh.

Long Thiên Tuyệt tầm mắt đuổi theo nữ nhi không rời, nhưng là nghe

nhi tử nói có lời của Khê Nhi hấp dẫn, hắn vừa khẩn cấp vừa nghĩ phải biết được tình trạng gần đây của Khê Nhi, rất nhanh đem tầm mắt thu trở lại.

“Mẹ con muốn con nói cái gì? Mau mau nói cho phụ thân!”

Tiểu Mặc như tên trộm ngó chừng nhìn quanh chốc lát, vẫn cảm thấy không yên lòng, lôi kéo phụ thân đi ra ngoài: “Tai vách mạch rừng, chúng ta hay là trước đi tắm đi.”

Long Thiên Tuyệt khóe miệng vừa kéo, tiểu tử thần thần bí bí, rốt cuộc đang giở trò quỷ gì? Chẳng lẽ thời điểm tắm rửa, sẽ không sợ tai vách mạch rừng?

Hai phụ tử khó có được thời gian một mình chung đụng, Long Thiên Tuyệt liền thuận theo ý của bé, tùy ý bé lôi kéo mình chạy tới hồ tắm chuyên dụng của hắn.

Hai phụ tử cởi bỏ hết quần áo, ngâm mình ở trong khí ấm bốc hơi trong bồn tắm, phụ tử bắt đầu nói chuyện.

“Phụ thân, đại sự không ổn rồi! Mẫu thân đã bị người đoạt đi!” Câu thứ nhất của Tiểu Mặc đã cho Long Thiên Tuyệt kinh động vang trời, lúc này Long Thiên Tuyệt sắc mặt biến hóa, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường.

“Nói sự thật, không nên nói ngoa!” Hắn mới không tin Khê Nhi có thể dễ dàng bị người đoạt đi như vậy, ban đầu lúc mình theo đuổi nàng đã mất rất nhiều sức lực, làm sao có thể tùy tiện nhô ra một người đem Khê Nhi của hắn đoạt đi?

Tiểu Mặc bẹt miệng, khoét mắt trừng mắt nhìn phụ thân, tổn thương cảm thấy bất công: “Người không thương mẫu thân! Nghe được mẫu

thân đã bị người cướp đi, người một chút phản ứng cũng không có! Hừ, ta không nói, sẽ để cho ông ngoại đem người hưu, để cho mẫu thân gả cho những phụ thân khác đi. Ừ, đúng rồi, kia Tường thúc thúc có phải hay không có cơ hội làm tân phụ thân của ta rồi sao? Thật tốt quá!"

Nghĩ đến Tường thúc thúc ở phương xa, ánh mắt của bé lóe sáng lên, còn chưa kịp cao hứng, trên ót ăn một cái cốc bất ngờ.

"Phụ thân mới? Con cũng chỉ có thể có một người là ta, con dám đem người khác làm phụ thân, có thể thử một chút?" Long Thiên Tuyệt ra vẻ tức giận, hung hăng cùng nhi tử nhìn nhau.

Hổ tử lực uy hiếp thủy chung không bằng hổ phụ, Tiểu Mặc rút rút cổ, bại lui rồi, vỗ vỗ cái miệng nhỏ nhắn, nói: "Vậy người chính là không quan tâm mẫu thân nha, nếu như mẫu thân nghe được phụ thân đã bị người đoạt đi, nàng nhất định sẽ quát ầm lên, sau đó liền nhấc kiếm giết chết!"

Tưởng tượng thấy hình ảnh kia, Long Thiên Tuyệt ôm chầm nhi tử, không nhịn được lớn tiếng cười ha hả.

Ha ha, Khê Nhi của hắn thật sự là có khí phách làm ra chuyện khác người như vậy nha!

"Cha không phải là không quan tâm mẹ con, là bởi vì phụ thân tín nhiệm nàng, biết nàng sẽ không bị người cướp đi, con hiểu không? Mặc dù chúng ta ở hai nơi cách xa nhau, nhưng là tâm phụ thân vẫn gửi ở trên người mẹ con, mà mẹ con cũng là như vậy giống nhau, phụ thân có thể cảm giác được. Hai người yêu nhau, cũng không phải là cần thời thời khắc khắc canh giữ ở bên cạnh nhau, chỉ cần lòng của bọn họ ở chung một chỗ, dù ai cũng không cách nào đưa bọn họ tách ra." Long Thiên Tuyệt cúi đầu ngưng mắt nhìn nhi tử, ôn

nhu nói, trong con ngươi xinh đẹp tự nhiên đổ xuống ánh sáng rực rỡ động lòng người. Chỉ có thời điểm đang suy nghĩ đến ái thê, hắn mới có thể toát ra thần thái ôn nhu động tình như thế, nếu các cao thủ Lăng Thiên Cung ở cửa thấy một màn như vậy, khẳng định cũng sẽ choáng váng đầu óc, Tôn chủ mà bọn họ vô cùng kính sợ lại cũng có thể có vẻ mặt nhi nữ thường tình giống như lúc này. *(TMN: @@, ta cũng muốn có 1 người yêu ta tin tưởng ta như vậy a~ nhưng sao tìm hoài không thấy T_T, đúng là số khổ nha~ =”=)*

Tiểu Mặc ngẩng đầu nhìn phụ thân, thấy được sự thành thực ở đáy mắt phụ thân, bé tin.

“Được rồi, con tin tưởng người. Bất quá, phụ thân, người lần này thật nguy hiểm, có người muốn tới khảo nghiệm người. Nếu như người không cách nào thông qua khảo nghiệm của ông, người có thể thật sẽ cùng mẫu thân tách ra.”

Long Thiên Tuyệt tuấn mi nhẹ chau lại: “Con mới vừa nhắc tới hai chữ ‘ ông ngoại ’, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Từ nơi nào không lý do nhô ra một ông ngoại?”

Tiểu Mặc thật dài than thở, giọng nói già dặn: “Con muốn nói cho người chính là chuyện này, ông ngoại đột nhiên xuất hiện, thì ra là ông chính là Nội Tông Vân tộc Trúc trưởng lão. Võ công của ông rất lợi hại, ông một chiêu có thể đánh lui chín Liên sứ Vân Huyễn điện, khiến cho ngay cả cung chủ Vân tộc đều có chút sợ ông nha.” Trong mắt lóe sáng ánh sao không thiếu tự hào cùng kiêu ngạo.

“Đây không phải là chuyện tốt sao? Mẹ con gặp được cha ruột của nàng, nhất định sẽ rất vui vẻ.” Khê Nhi mặc dù không phải Vân Khê chân chính, nhưng là Vân Trung Thiên đã nhận thức nàng, nàng cũng coi mình là Vân Khê chân chính, cho nên hắn đoán Khê Nhi nhất định là thật cao hứng cùng phụ thân của nàng gặp lại.

“Mẫu thân là vui vẻ, nhưng là phụ thân người sẽ khổ nha~.” Tiểu Mặc ra vẻ thâm trầm than thở, buông buông tay nhỏ bé, tiểu thân thể trần truồng ở mặt nước thảnh thơi tắm rửa.

Long Thiên Tuyệt giương hai cánh tay, im lặng ở một bên, khiêu mi tỏ vẻ xin lắng tai nghe.

Tiểu Mặc tiếng nói nhẹ nhàng, cố làm ra vẻ huyền bí.

“Thiên Tuyệt hắn là nam nhân rất có năng lực đảm đương, vô luận là đối với Khê Nhi, hay là đối với con của bọn hắn, hắn đều tận tâm tận lực……”

Đồng âm trong vắt, học theo giọng điệu Vân Trung Thiên, tâng bốc Long Thiên Tuyệt một phen.

“Khụ khụ, đây là cữu cữu nói.” Tiểu Mặc vội vàng giải thích, tiếp theo ngữ điệu lại biến đổi, thay thanh âm thâm trầm hơn, học nói, “Chiếu cố thê nhi, đó là việc đương nhiên, là trách nhiệm căn bản của một người trượng phu…… Ừ, đây là ông ngoại nói.”

Long Thiên Tuyệt nhìn nhi tử bộ dáng khả ái nói như vẹt, liền không nhịn được nghĩ trêu chọc bé, ngón tay thon dài điều khiển mấy túm bọt nước, nhanh nhẹn bay về phía khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái của nhi tử ra vẻ thâm trầm kì thực non nớt.

“Vật nhỏ, ông ngoại con cùng cữu cữu con còn nói cái gì?”

Tiểu Mặc nghiêng người trốn tránh, nghiêm túc nói: “Cữu cữu còn nói, Thiên Tuyệt hắn thật sự là một người chồng tốt, vì Khê Nhi cùng hai đứa bé, hắn bỏ qua thân phận đại công tử Long gia, bỏ qua hùng tâm tráng chí của mình, chỉ vì muốn bảo vệ vợ con tốt hơn. Nếu

không phải Khê Nhi khích lệ hắn, để cho hắn đi thực hiện lý tưởng của mình, hắn tuyệt đối sẽ không để cho Khê Nhi một mình một người tới Vân Thành, hắn tuyệt đối sẽ một tấc cũng không rời mà canh giữ ở bên cạnh Khê Nhi.”

“Ừ hừ.” Long Thiên Tuyệt rất hài lòng anh vợ bảo vệ, tâm tình rất vui vẻ.

“Ông ngoại đã nói, hừ, Vân Thành là địa phương nào? Đó là địa phương ăn tươi nuốt sống! Hắn biết rõ Vân Thành nguy hiểm, còn để cho Khê Nhi một mình một người tới đến Vân Thành, đã nói lên hắn không phải là một người chồng tốt!” Tiểu Mặc trừng mắt lạnh lùng nhìn nhau, đem bộ dáng nghiêm nghị lúc đó của Vân Mộ Phàm, học được giống như đúc.

Long Thiên Tuyệt nhíu mi, lâm vào trong trầm tư, hắn rất buồn bực, mình và vị này nhạc phụ đại nhân xưa nay chưa chạm mặt, tại sao lại để lại cho hắn ấn tượng xấu như vậy?

Ngoắc ngoắc ngón tay gọi nhi tử, đưa gọi đến bên cạnh, hắn trống rỗng hỏi: “Ông ngoại con rốt cuộc nghe nói cái gì, tại sao phải đối với phụ thân lưu lại ấn tượng xấu như vậy?”

Tiểu Mặc giơ tay lên, chùi chùi mồ hôi trên trán, vô cùng bình tĩnh nói: “Ai biết được, dù sao ông ngoại rất yêu thích con cùng muội muội, con nghĩ có thể là bởi vì con cùng muội muội là thân nhân của người đi.”

Ý ở ngoài lời, chính là phụ thân như hắn không bằng thân nhân là bọn họ rồi?

Nhìn khuôn mặt phấn nộn nhỏ nhắn vụng trộm cười sảng khoái, Long Thiên Tuyệt rất muốn đưa tay nhéo vài cái, hung hăng giày xéo một

phen. Tiểu nhi tử, lại dám đem Lão Tử hắn ra trêu đùa, lá gan cũng quá lớn đi?

“Ông ngoại con còn nói cái gì?”

“Ông ngoại còn nói……” Nói tới nửa đường, bé ngậm miệng. Đôi mắt hiếp thành một đường, Tiểu Mặc đối với phụ thân, có điều giữ lại: “Ta nói, phụ thân không cho phép người tức giận nha! Những lời đó cũng là ông ngoại nói, không phải là con nói.”

Tiểu tử thật xảo trá, thật sớm đem chính mình phủi sạch quan hệ.

Long Thiên Tuyệt ngưng mắt nhìn bé, không tiếng động uy hiếp.

Tiểu Mặc le lưỡi, ra vẻ tư thái già dặn lập tức phá công, bé vung nước mấy cái, bơi tới phía sau phụ thân, tay nhỏ bé nắm cánh tay da thịt lực lưỡng của hắn, như gà con mổ thóc, lấy lòng bán manh.

“Ngoại công hắn còn nói, muốn cưới con gái của ta, nên có thực lực tuyệt đối, không có bản lãnh, còn muốn cưới con gái của ta, hắn chính là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga!” Nói xong, bé nghiêng đầu nhỏ, cẩn thận đánh giá thần sắc phụ thân. Thật ra thì hắn cũng cảm thấy lời của ông ngoại có chút quá, phụ thân thế nào lại là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga? Muốn ăn cũng là ăn con cọp cái đi! Bởi vì mẫu thân chính là một con cọp mẹ, có thể sánh với thiên nga còn muốn uy vũ khí phách nhiều lắm.

Đợi thấy phụ thân nhắm hai mắt lại, thoải mái mà hưởng thụ kiểu phục vụ gà con mổ thóc của bé, không có bất kỳ phản ứng không tốt. Bé liền to gan, tiếp tục nói: “Ta nếu là sớm một chút cùng Khê Nhi quen biết nhau, tiểu tử thúi họ Long còn có thể có cơ hội cưới được con gái của ta sao? Con gái nhỏ của ta ưu tú như thế, xinh đẹp như vậy, ta nhất định vì nàng chọn lựa một cái vị hôn phu tốt hơn, không,

không phải là một, là mười! Con gái nhỏ thích người nào, liền chọn người đó, còn lại chín người coi như dự bị, vạn nhất ngày nào đó nàng không thích người hiện tại này rồi, còn có thể đổi lại!”

“Cái gì?!” Long Thiên Tuyệt hai mắt nhắm lại phút chốc mở ra, trên trán gân xanh nổi lên, hắn trầm giọng nói, “Ông ngoại con thật là nói như vậy?”

“Thật a!” Tiểu Mặc thận trọng gật đầu, trong lòng mặc niệm, chuyện không liên quan đến ta, chuyện không liên quan đến ta! Tay nhỏ bé càng không ngừng tiếp tục gà con mổ thóc, da thịt phụ thân đột nhiên trở nên cứng quá…… *(TMN: hắc hắc, tội nghiệp Tiểu Mặc của ta a~ ta nghe mùi dấm chua tràn ngập không khí =))))*

Nghe được nhạc phụ đại nhân đánh giá mình như thế, Long Thiên Tuyệt trong lòng khó nén thất vọng, bất quá để cho hắn sinh khí chính là chín người dự bị…… Nhạc phụ đại nhân, người đến tột cùng là muốn ồn ào loại nào? Muốn chia rẽ vợ chồng chúng ta sao?

Tức giận xong, hắn khôi phục bình tĩnh, nhẹ nhàng nâng mi, giương lên thần thái tự tin.

Không phải là khảo nghiệm sao? Mặc ngươi phóng ngựa tới đây! Long Thiên Tuyệt hắn còn chẳng bao giờ sợ quá người nào!

Nghĩ tới, hắn một lần nữa khép lại ánh mắt, một mực thảnh thơi, tùy ý nước chảy trong bồn tắm cọ rửa mỏi mệt trên người hắn.

Ách, cứ như vậy? Tiểu Mặc tò mò muốn chết a~, còn tưởng rằng phụ thân sẽ rất tức giận, ai ngờ cứ như vậy xong, từ tức giận đến bình tĩnh, chẳng qua chỉ là ngắn ngủn trong chốc lát.

Phụ thân chính là phụ thân, bé muốn trở thành người như phụ thân

vậy, gặp đại nhân vật không sợ hãi, còn kém xa lắm đây!

“Tiểu Mặc, đổi lại cái cánh tay, dùng thêm chút sức, phụ thân không cần gãi ngứa như vậy.” Long Thiên Tuyệt giơ lên một bên thân khác nói.

Tay nhỏ bé dừng lại, Tiểu Mặc như có dấu hiệu hóa đá, bé là đang xoa bóp có được hay không, không phải là gãi ngứa nha!

Long Thiên Tuyệt yên tâm thoải mái mà hưởng thụ phục vụ xoa bóp đặc thù của nhi tử, thoải mái hừ hừ nói: “Tay đừng ngừng, tiếp tục cùng ta nói về tình huống của mẫu thân con, việc càng cặn kẽ càng tốt.”

Tiểu Mặc bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn, ngó chừng phía sau lưng phụ thân, lộ ra một bộ dáng tiểu nô lệ cực khổ đáng thương.

“Nói như vậy, mẹ con bây giờ là đi theo Tử Yêu bọn họ đi Hắc Mãng Sơn?” Long Thiên Tuyệt nghe xong nhi tử một phen kể lại, lâm vào trong trầm tư, hai đầu lông mày anh tuấn lây vẻ sầu lo. Khê Nhi giờ phút này cùng Tử Yêu đồng hành, tùy thời đều có thể gặp nguy hiểm, hắn phải mau chóng mang cao thủ đi đến Hắc Mãng Sơn cùng Khê Nhi hội hợp mới được.

“Ừ, mẫu thân để cho ông ngoại cùng cữu cữu tới trước tìm phụ thân, con đoán mẫu thân nhất định là muốn để phụ thân đi qua giúp nàng đi. Cái Tử Yêu kia là quái vật, hơi thở thật là đáng sợ, mẫu thân sẽ có nguy hiểm, phụ thân, người sẽ đi giúp mẫu thân sao?” Tiểu Mặc nghiêm túc ngắm nhìn phụ thân, bé cũng rất lo lắng an nguy của mẫu thân.

“Phụ thân dĩ nhiên sẽ đi giúp mẫu thân con, con chỉ cần chiếu cố tốt muội muội là được, chỉ cần con cùng Tiểu Nguyệt Nha bình an vô

sự, phụ thân cùng mẹ con cũng sẽ chẳng phải lo lắng việc ở nhà." Long Thiên Tuyệt thân mật ôm nhi tử, vừa thay bé lau thân thể, vừa nói.

Tiểu Mặc nghe vậy, liếc mắt mỉm cười.

Hồ tắm rộng lớn, chỉ có thanh âm hai phụ tử thân mật nói chuyện, ấm áp ôn tình, không hề có tiếng động quấy rầy.

……

Bạch Tuyết Mai ngẩn ngơ vỗ về cánh hoa cúc vàng nhạt, thất thần, từng mảnh cánh hoa tan tác.

Vân sư huynh ánh mắt lạnh như băng, quanh quẩn ở trong đầu nàng thật lâu, lòng của nàng âm thầm thắt lại.

Vân sư huynh……

"Tuyết Mai."

Bạch gia chủ chẳng biết lúc nào đi tới phía sau của nàng, khẽ gọi Bạch Tuyết Mai còn đang trong trầm tư.

Bạch Tuyết Mai giơ tay lên, lau đi nước mắt trong hốc mắt, quay đầu mỉm cười: "Gia gia."

Bạch gia chủ nhíu mày, thấy thần thái cháu gái như thế, trong lòng đã hiểu rõ, sắc mặt hắn lạnh lùng, không vui nói: "Chút ít chuyện như vậy ngươi đều làm không xong, Bạch gia chúng ta còn có thể trông cậy vào ngươi sao?"

"Gia gia, ta……" Bạch Tuyết Mai trong lòng rét lạnh, trong viện không

khí phảng phất ngưng kết vài phần, từng khúc lạnh như băng. Nàng chỉ là một cái nữ nhân bình thường, không muốn trở thành công cụ vì gia tộc hy sinh, chẳng lẽ nàng làm sai sao?

“Thật ra cũng không cần nói! Hôm nay không được, hôm nào sẽ tìm cơ hội. Ngươi phải nhớ kỹ, Bạch gia dưỡng dục ngươi, bây giờ là đến lúc ngươi báo đáp Bạch gia, đây là trách nhiệm ngươi phải gánh vác.” Bạch gia chủ không để nàng lùi bước, ánh mắt lợi hại mang lãnh ý cùng kiên quyết, trong lòng của hắn, lợi ích của gia tộc là quan trọng nhất. Hắn có thể vì tộc nhân hy sinh mình, cũng có thể vì tiền đồ của tộc nhân, hy sinh tôn nữ của mình.

“Ngươi nhất định phải trở thành nữ nhân của Long Tôn chủ, nếu không ngươi không phải nữ nhi của Bạch gia ta!” Bạch gia chủ bỏ lại một câu ngoan độc, xoay người rời đi.

Bạch Tuyết Mai dưới chân nặng nề lảo đảo, suýt nữa là ngã xuống đất, gia gia, tâm ngươi thật ác độc……

Hôm sau, trời trong nắng ấm.

Long Thiên Tuyệt giao lại các loại công việc trong phủ, quyết định mang theo một đôi con cái xuất phủ du lịch, hảo hảo mà cùng con cái hưởng thụ tình cảm phụ tử một phen. Thật sớm, một nhà ba người liền rời đi phủ thành chủ.

Bọn họ chân trước mới vừa đi, Vân Mộ Phàm liền tới. Ấp ủ thử hảo hảo dò xét tâm tư con rể một chút, Vân Mộ Phàm cố ý thay đổi hình dạng, đeo lên một mặt nạ, cải trang trở thành một người bình thường. Dung mạo bình thường, coi như là tụ tập ở trong đám người, cũng chưa chắc có người có thể nhận ra hắn.

Hắn cước bộ chầm chậm đến trước cửa phủ thành chủ.

Hai gã thủ vệ giữ cửa đánh giá hắn hồi lâu, nhìn thấy trên người mặc quần áo lam lũ, trên lưng khiêng một bao quần áo cũ rách màu xám tro, làm cho người ta đầu tiên nhìn liền dễ dàng đem tưởng tượng trở thành một người nghèo đến đây nhận thân thích, trong lòng không nhịn được sinh ra khinh thường.

Một lúc lâu, thấy hắn chậm chạp không có rời đi, một người trong đó tiến lên hỏi thăm: “Xin hỏi ngài có gì muốn làm?”

Vân Mộ Phàm trưng ra bộ mặt bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa, chắp hai tay sau lưng, khẩu khí thế nhưng cao ngạo ngất trời: “Gọi Long Thiên Tuyệt đi ra ngoài, để cho hắn mau mau đến đây bái kiến nhạc phụ đại nhân của hắn!”

Hai gã thủ vệ liếc mắt nhìn nhau, nhìn lại hướng Vân Mộ Phàm, chỉ cảm thấy người nọ không phải là điên rồi, lá gan đủ lớn, lại dám giả mạo nhạc phụ đại nhân của Tôn chủ?

Thử nghĩ xem Tôn chủ bọn họ là người bực nào vĩ ngạn uy vũ, làm sao có thể có một nhạc phụ đại nhân bình thường cực khổ như vậy?

“Ngươi có bằng chứng gì có thể chứng minh ngươi là nhạc phụ đại nhân của Tôn chủ chúng ta sao?”

Vân Mộ Phàm hai mắt trừng trừng, đem bao quần áo trên lưng hướng trên mặt đất hung hăng vung, nổi giận nói: “Ta là cha ruột của phu nhân các ngươi, còn cần bằng chứng? Mau mau gọi Long Thiên Tuyệt đi ra ngoài, lão phu ở bên ngoài thiếu nợ người ta, vẫn chờ hắn thay lão phu trả hết nợ nần đây.”

Gì? Nhạc phụ đại nhân của Tôn chủ tìm tới tận cửa rồi, còn để cho Tôn chủ thay hắn trả nợ?

Hai gã thủ vệ thấy hắn như thế, làm sao vẫn cảm thấy giống như một tên lường gạt, bất quá Tôn chủ đã phân phó, đối nhân xử thế, phải tránh trông mặt mà bắt hình dong. Có lẽ Tôn chủ đụng phải tà, thật gặp phải một nhạc phụ đại nhân xui xẻo vất vả như vậy cũng không nhất định không có, nếu không cẩn thận làm chậm trễ, bọn họ không cách nào cùng Tôn chủ khai báo.

Bất quá, Tôn chủ mới vừa ra cửa, trong phủ chỉ có Nhị công tử có thể làm chủ, không bằng đi báo cho Nhị công tử đi.

“Lão nhân gia, ngài trước theo chúng ta đi phòng khách, chúng ta lập tức đi thông báo.” Cho nên một người dẫn Vân Mộ Phàm vào phủ, một người đi trước báo cho Nhị công tử.

Vân mộ phàm sờ sờ mặt nạ da người trên mặt, mâu quang lóe lên, không tệ, hắn lần này xác định hình tượng cho mình chính là một nhạc phụ đại nhân thiếu nợ, dung mạo bình thường, khí chất bình thường, còn có chút ngang ngược không nói đạo lý. Nếu Long Thiên Tuyệt có thể tiếp nhận hình tượng nhạc phụ này của hắn, hơn nữa đem hắn coi là thượng khách mà đối đãi, đã nói lên y có tấm lòng độ lượng, yêu ai yêu cả đường đi, sẽ không bởi vì hắn cực khổ thế tục mà ghét bỏ hắn, như thế coi như là qua cửa thứ nhất của hắn. Nhưng nếu Long Thiên Tuyệt ghét bỏ nhạc phụ như hắn, như vậy…… Hắn cười lạnh một tiếng, hàn mâu hiện lên tinh quang.

Ở phòng khách chờ chực chốc lát, thủ vệ lúc trước rời đi dẫn một gã bạch y nam tử đi vào đại môn.

Vân Mộ Phàm chăm chú nhìn lại, chân mày chợt nhăn lại, tại sao là người này? Y không phải một người trẻ tuổi trong nhóm người hôm qua hắn gặp ở cửa trang viên của Phùng đại sư sao?

Chẳng lẽ y chính là trượng phu của Khê Nhi?

Ánh mắt hắn không chút kiêng kỵ, đem bạch y nam tử từ trên xuống dưới đánh giá thông thấu, hôm qua hắn chỉ chú ý vị kia tóc vàng nam tử, không có đặc biệt lưu ý tóc vàng nam tử bên cạnh hai người trẻ tuổi, bởi vì cùng tóc vàng nam tử so sánh với, hai người bọn họ rõ ràng ảm đạm rất nhiều, không quá làm người khác chú ý.

Hiện tại hắn một lần nữa tinh tế đánh giá y, thầm nghĩ nam tử này lớn lên cũng là tuấn mỹ, chẳng qua là hai đầu lông mày thiếu vi tôn người anh khí, trên người công lực cũng không thâm hậu giống trong truyền thuyết. Chợt nhìn, coi như làm người vừa lòng, chẳng qua là lấy ánh mắt của hắn cùng yêu cầu đến xem, thì kém rất nhiều, vô tận nhân ý. Nói nhẹ, là thanh niên tài tuấn, nói khó nghe thì chính là gối thêu hoa vô dụng!

Nam tử như vậy còn không bằng một phần mười Thiên Nhi của hắn, sao có thể xứng đôi với con gái tài hoa chứ?

Vân Mộ Phàm âm thầm coi thường bạch y nam tử này.

Long Thiên Thần được nghe tin mà đến, nghe nói phụ thân của đại tẩu tới phủ thành chủ hắn không khỏi ngạc nhiên. Phụ thân dại tẩu không phải đang ở Vân phủ của Ngạo Thiên đại lục sao? Sao có thể đến Long Tương đại lục, hơn nữa còn đích thân tới được?

Bất kể thật giả, hắn đều phải nhanh tới xem. Đây chính là nhạc phụ đại nhân của đại ca đấy, nếu hầu hạ không tốt, cuộc sống của đại ca sau này sẽ không dễ chịu. Mặc dù hắn chưa trải qua nhưng vẫn có thể tưởng tượng được, cho nên vừa nghe tin liền lập tức chạy đến.

Đi tới phòng khách, thấy hình dáng đối phương, hắn kinh ngạc, kia là phụ thân đại tẩu sao? Phụ thân đại tẩu ở Nam Dực quốc hắn biết,

còn chung sống một quãng thời gian, không thể nào nhận lầm. Vậy thì ở đâu mọc ra người này?

Hắn chần chờ chốc lát, uyển chuyển hỏi: “Đại thúc, xin hỏi quý tính đại danh của ngài, nữ nhi của ngài tên là gì?” Hắn chỉ nghĩ chắc đối phương nhận nhầm người rồi, nhưng thấy đối phương là người bề trên nên hắn vẫn tận lực lễ phép.

Vân Mộ Phàm không vui nhíu mày: “Ngươi đây là ý gì, ngươi cho rằng ta là lão hồ đồ, ngay cả con gái và con rể mình cũng không nhận ra sao? Ngươi không muốn nhận ta cứ việc nói thẳng, ta không lạ gì!”

“Tiền bối, ngài hiểu lầm, ta không phải ý tứ này, ý của ta là……” Còn chưa chờ Long Thiên Thần giải thích xong, Vân mộ phàm xen lời hắn, “Con gái của ta tên là Vân Khê, con rể của ta tên là Long Thiên Tuyệt, lão phu tên là Vân mộ phàm, như vậy đủ rõ ràng chưa?”

Long Thiên Thần âm thầm hít vào một hơi, đối phương nói một chút cũng không sai, nhưng là người này sao có thể là phụ thân đại tẩu chứ? Cha ruột của đại tẩu rõ ràng đang ở phủ tướng quân ở Long Tường đại lục mà.

“Tiền bối, ngài xác định nơi này của ngài không có vấn đề chứ?” Long Thiên Thần lắc lắc đầu, ý tứ chính là, đại thúc đầu óc của ngài có vấn đề phải không? Nếu không sao lại chạy tới phủ thành chủ mạo nhận con gái và con rể chứ?

Vân mộ phàm khóe miệng vừa kéo, giận đến không nhẹ, con rể này thật quá kỳ cục, chẳng những không nhận nhạc phụ này còn hoài nghi đầu óc hắn có vấn đề…

“Ngươi mới có vấn đề! Tiểu Mặc cùng Tiểu Nguyệt Nha đâu? Mau

gọi bọn nhở tới đây, lão phu muốn dẫn bọn nhỏ đi Hắc Mãng Sơn tìm mẫu thân của chúng. Phụ thân như này căn bản không có năng lực bảo vệ bọn họ chu toàn!”.

Thậm chí ngay cả Tiểu Mặc cùng Tiểu Nguyệt Nha cũng biết?

Chẳng lẽ ông ta thật sự là phụ thân của đại tẩu?

Nhưng đại tẩu chính là mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, là phụ thân của người sao có thể khó coi như vậy được? Coi như đại tẩu xinh đẹp giống mẫu thân, nhưng không phải vẫn nói ca ca đại tẩu là Vân Trung Thiên rất giống phụ thân của hai người sao?

Người trước mắt này nhìn đi nhìn lại cũng chẳng có nửa điểm giống hai huynh muội bọn họ…

“Tiền bối, ngay cả Tiểu Mặc và Tiểu Nguyệt Nha ngươi cũng biết, ngươi cũng khá nhay nhạnh a! Đừng nói là ngươi còn biết Vân Trung Thiên, nói huynh ấy là con trai ruột của ngươi nha.” Long Thiên Thần đều thấy người nười này giả dối, ai bảo đại ca đại tẩu không nhắc tới người cha này chứ?

Vân mộ phàm cố gắng thu liễm tức giận, lạnh lùng nói: “Không sai! Vân Trung Thiên chính là con trai lão phu! Vân Khê chính là con gái lão phu, không thể nhầm lẫn được!”

Long Thiên Thần phì cười, phất tay nói: “Làm sao có thể? Lão nhân gia, ngươi muốn tiền cứ việc nói thẳng, thấy lão nhân gia ngươi già như vậy chúng ta cũng có thể cho ngươi vài trăm lượng bạc. Ngươi cần gì phải giả mạo phụ thân của đại tẩu ta chứ? Phụ thân của đại tẩu ta hiện tại đang ở phủ tướng quân trên đất Nam Dực quốc ở Ngạo Thiên đại lục, làm sao vô duyên cớ lại có thêm một phụ thân nữa chứ?”

Hắn tự tay, từ trong lòng ngực móc ra mấy tờ ngân phiếu, cứng rắn nhét vào trong ngực Vân mộ phàm, nói: “Nơi này là hai nghìn lượng bạc, đủ cho ngươi ăn uống mấy năm rồi, ngươi cầm bạc đi mau đi. Nhớ kỹ, sau này đừng có dùng cách cũ rích này nữa. Hôm nay gặp ta coi như ngươi may mắn, nếu gặp phải kẻ khác kết quả của ngươi sẽ không như này đâu!”

Hắn phất tay một cái, bày ra tư thế tiễn khách.

Vân mộ phàm đầu tiên là một trận tức giận, sau đó nghe được trọng điểm trong lời y nói, hắn ngạc nhiên: “Đại tẩu ngươi? Ngươi không phải là Tôn chủ Lăng Thiên Cung Long Thiên Tuyệt sao?”

“Dĩ nhiên không phải là! Ta là thân đệ đệ của người, đại ca của ta hôm nay có việc đã ra ngoài.” Long Thiên Thần nhíu mày, thầm nghĩ chẳng lẽ ngươi là đặc biệt tới lừa đại ca ta?

Kháo, sao ngươi không hỏi thăm trước xem đại ca ta có bao nhiều khôn khéo, một tên lừa gạt như ngươi đại ca ta cũng lười nhìn. Gặp phải đại ca ta kết quả của ngwoi sợ là không thoải mái như này đâu.

Vân mộ phàm nhíu mi, suy tư, trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh nam tử tóc vàng kia, ánh mắt hắn sáng ngời, chẳng lẽ nam tử tóc vàng kia mới chính là Long Thiên Tuyệt?

Đúng rồi, hắn nhớ nam tử trước mắt từng gọi đối phương là đại ca, mà y thì lại xưng là thân đệ đệ của Long Thiên Tuyệt, như vậy thì nam tử tóc vàng nhất định là Long Thiên Tuyêt!

“Đại ca của ngươi có tóc màu vàng?” Vân mộ phàm thử dò xét hỏi.

Long Thiên Thần trầm xuống, trong lòng càng thêm khẳng định đối

phương chính là một kẻ lừa đảo, ngay cả hình dáng đại ca cũng không biết mà dám giả mạo thành nhạc phụ đại nhân của đại ca, người này lá gan cũng không phải lớn bình thường. Cũng vì hắn thiện lương nên không đành lòng thương tổn người già.

“Không sai! Đại ca của ta đích xác là một đầu tóc vàng, chẳng qua tính tình đại ca ta cũng không tốt, nếu như biết có người giả mạo nhạc phụ đại nhân của mình, ta không dám đảm bảo huynh ấy sẽ xử lí ngươi hay không đâu.”

“Vậy hắn hiện tại đi nơi nào, ở nơi đâu có thể tìm được hắn?” Vân mộ phàm tâm tư toát ra, hôm qua hắn có ấn tượng rất tốt với nam tử tóc vàng ở ngoài trang viên. Hôm qua chia tay vội vàng, không kịp hỏi thăm tên họ của đối phương, ai ngờ lại trùng hợp như vậy, người này chính là trượng phu của con gái, là con rể của hắn – Long Thiên Tuyệt.

Nếu lúc trước ấn tượng của hắn với Long Thiên Thần là bốn phần mười thì đối với Long Thiên Tuyệt chính là bảy phần mười. Sở dĩ ấn tượng thấp như thế hoàn toàn là do ánh mắt quá cao của nhạc phụ nhìn con rể, ấn tượng vốn là rất tốt nhưng bởi vì thân phận của y nên có sự thay đổi, bỏ bớt đi. Thành tựu luyện khí cao, thiên phú xuất sắc cũng chưa chắc chứng mình được y là một người chồng tốt, hắn còn phải cẩn thận quan sát nhiều phương diện khác nữa mới có thể khẳng định được.

Long Thiên Thần không muốn nói cho hắn biết, ai biết hắn có tâm tư khác hay không, có làm hại đến đại a hay không? Lúc này, ánh mắt của đối phương bỗng nhiên tỏa sáng, khí thế uy hiếp lan tỏa, Long Thiên Thần cả kinh, rút lui mấy bước, giật nảy mình.

Khí thế thật mạnh mẽ!

Long Thiên Thần thật vất vả mới đứng vững, cảnh giác ngó chừng đối phương: “Ngươi đến tột cùng là người nào? Tìm ta đại ca rốt cuộc muốn làm gì?”

“Nói cho ta biết, đại ca của ngươi rốt cuộc đi nơi nào?” Vân mộ phàm ra vẻ uy hiếp, diễn đủ tiết mục.

Long Thiên Thần nắm chặt chuôi kiếm, ngẩng đầu ưỡn ngực nói: “Sẽ không nói cho ngươi! Ngươi muốn giết đại ca ta thì phải bước qua cửa của ta!”

Vân mộ phàm liếc nhìn hắn một cái, buồn cười xoa bóp mi tâm, trí tưởng tượng của tiểu tử này cũng thật phong phú. Nhìn Long Thiên Thần một chút, hắn bỗng nghênh ngang nở nụ cười, vỗ vỗ đầu vai y, lướt qua bên cạnh ý đi ra khỏi cửa.

Long Thiên Thần trọng tình trọng nghĩa với huynh trường khiến cho Vân mộ phàm thấy rất quý, trong lòng lại tăng thêm ấn tượng cho y, tăng lên bảy phần mười, ngang bằng với đại ca của y. Sở dĩ là bảy phần mà không phải năm phần, sáu phần bởi vì sau khi Vân Mộ phàm biết được Long Thiên Thần không phải là chồng của con gái hắn thì tiêu chuẩn nhìn người cũng thấp xuống hai phần, ấn tượng với Long Thiên Thần từ bốn phần tăng lên sáu phàn, thêm phần đằng sau nữa tổng cộng là bảy phần.

Long Thiên Tuyệt đáng thương, dù có ưu tú hơn đi nữa thì trong lòng nhạc phụ, hắn cũng chỉ có thể ngang bằng với đệ đệ của mình thôi, không biết lúc nào mới có thể đạt được đủ mười phần hoàn hảo.

Long Thiên Thần sợ run, nhất thời không động đậy được, đợi đến lúc đuổi theo ra ngoài phét hiện người nọ đã vô ảnh vô tung. Hắn kinh ngạc quay đầu nhìn xung quanh, không khỏi thở dài: “Cao nhân a – ”

Thật sự là hắn đã gặp được cao nhân, nếu không phải cao nhân thì sao hắn lại không biết đói phương biến mất như thế nào chứ?

Người kia nhất định là đi tìm đại ca rồi, không được, hắn phải đi tìm đại ca, báo cho đại ca một tiếng, biết đâu đối phương có âm mưu gì đó.

Trên đường chính của thành Bạch Tịch, Long Thiên Tuyệt một tay ôm con gái, một tay dắt con trai, đi dạo ở trên đường, đưa tới vô số người vây xem.

Một nhà ba người như vậy, mỹ nam tóc vàng cùng đôi kim đồng ngọc nữ muốn không bị người ta chú ý cũng khó.

Quyển 5 - Chương 168: Phụ thân, chúng con sẽ chăm sóc ngài trước lúc lâm chung!

Edit: pthust

Beta: Tiểu Mộng

Ở phía tây thành Bạch Tịch, có một con phố chuyên kinh doanh, buôn bán tiểu sủng vật, ở trên cả con đường cũng là các tiểu thương buôn bán các loại tiểu sủng vật.

Dĩ nhiên, chủng loại tiểu sủng vật bọn họ bán cũng đều như nhau, chuyên cung cấp cho các tiểu thư thiếu gia của các gia đình phú quý làm vật giải trí. Về phần những thú sủng kia có kỹ năng đặc thù cùng sức mạnh thì ở chỗ này là mua không được.

Long Thiên Tuyệt muốn hai đứa bé chơi đùa vui vẻ, liền đặc biệt chọn con đường này để du ngoạn, thấy trên khuôn mặt nhỏ bé của nữ nhi đỏ bừng lên nở rộ nụ cười sáng lạn, hắn cảm thấy hết thảy đều đáng giá.

Một đường du ngoạn tới đây, Tiểu Mặc cùng Tiểu Nguyệt Nha đối với các loại tiểu sủng vật bày ra sự yêu thích, nhưng một con cũng không có chọn lựa, chẳng qua là lại gần nhìn nhìn sờ sờ một chút, Long Thiên Tuyệt hỏi dò có muốn mua về nhà hay không, hai huynh muội đều đồng loạt lắc đầu.

Nguyên nhân là vì sao? Còn không phải là lởn vởn ở bên cạnh hai

huynh muội Tiểu Bạch cùng Tiểu Phượng Phượng nhìn chằm chằm vào mấy cái sủng vật này, rất sợ tiểu chủ nhân thu dưỡng bọn nó, chia sẻ sủng ái của tiểu chủ nhân với bọn nó.

Tựa như hiện tại, hai huynh muội đang vây quanh xem mấy con thỏ nho nhỏ, hai con thú sủng đố kỵ nồng đậm liền không bình tĩnh được nữa.

Tiểu Phượng Phượng mở ra bộ lông vũ xinh đẹp màu vàng của nó, vừa vẫy, vừa thở hổn hển: “ Xấu chết mất! Bọn nó cũng không có cánh, thân thể mập, nhát gan, một chút cũng không khả ái!”

Kính nhờ, người ta là thỏ, dĩ nhiên không có cánh. Còn có, ngươi dùng sức đem đôi mắt ti hí uy hiếp người ta, người ta dĩ nhiên là sợ ngươi. Tiểu nhân gia ngài là thần thú, người ta chẳng qua là phàm thú, có được hay không?

Tiểu Bạch cũng không chụ thua, vung vẩy bộ lông trắng thuần toàn thân, lỗ mũi phun khí: “ Cũng là tạp mao *(lông không thuần)*! Đâu có thuần chủng như ta chứ. Tiểu Mặc Mặc, chúng ta đừng xem. Ta thật đói, chúng ta đi ăn thịt thỏ kho tàu đi!”

Hai con tiểu thú sủng ngày thường đều thích đối nghịch, ngươi xô ta đẩy, lúc này lại vô cùng chân thành đoàn kết.

Trong lồng tre mấy con thỏ run run co rúc lại thành một đoàn, nhìn nó thật tội nghiệp, đại thần thuần mao *(lông mao tinh khiết)*, van xin ngươi bỏ qua cho chúng ta a!

Long Thiên Tuyệt nhìn hai con tiểu thú sủng tranh thủ tình cảm lẫn nhau, đố kị nồng đậm bay đầy trời, không nhịn được cười.

Dọc theo đường đi, hai con tiểu thú sủng không ngừng thi triển tất cả

vốn liếng, hoặc uy hiếp, hoặc hù dọa các tiểu sủng vật, hoặc ở bên tai tiểu chủ nhân thổi gió, chê bai các tiểu sủng vật như lâm đại địch.

Hừ hừ, ai cũng đừng nghĩ chiếm được sủng ái của tiểu chủ nhân trước, tới một con liền diệt một con, tới một đôi liền diệt một đôi!

Hai con tiểu thú sủng tay nắm tay cùng tiến, cùng chung mục tiêu, gặp thần giết thần, gặp thú giết thú!

Đến gần cuối phố, Tiểu Bạch cùng Tiểu Phượng Phượng ánh mắt hai con đều nhanh biến thành mắt gà chọi, thời khắc nằm ở trạng thái chuẩn bị chiến đấu, cho là cuối cùng cũng an toàn, ai ngờ phát sinh ngoài ý muốn.

Gian hàng cuối phố của một nhà tiểu thương, hình như lồng tre nhốt sủng vật không có đậy chặt, một con Anh Vũ *(Vẹt, gọi Anh vũ cho nó hay)* hình dáng nhỏ nhắn xinh xắn đột nhiên bay khỏi lồng tre, một đầu đâm vào trong ngực Tiểu Nguyệt Nha.

Tiểu Phượng Phượng thấy thế, gấp đến độ xù cả lông: “Xấu chết đi! Xấu chết đi!”

Tiểu chủ nhân, vứt bỏ nó nhanh lên một chút!

“Xấu chết đi! Xấu chết đi!” Tiểu Anh Vũ học giọng Tiểu Phượng Phượng kêu lên, thân thể nhỏ bé hướng trong ngực ấm áp nhẹ nhàng cọ cọ,vẻ mặt hưởng thụ, Tiểu Phượng Phượng giận đến mức bộ lông toàn thân dựng đứng lên.

“Ngươi mới xấu chết đi! Toàn bộ thế giới ngươi xấu nhất!”

“Xấu chết! Xấu chết đi!”

Một cái tiểu Phượng Hoàng cùng một cái tiểu Anh Vũ cùng mắng nhau.

Tiểu Nguyệt Nha chớp mắt mấy cái, đối với tiểu sủng vật đột nhiên chui vào trong ngực tràn đầy tò mò, nhìn kỹ, phát hiện trên một chân của tiểu Anh Vũ có dính vết máu, nguyên lai là bị thương. Tiểu Nguyệt nha thấy thế, nhất thời lo lắng tràn lan, tay nhỏ bé nhẹ vỗ về bộ lông tiểu Anh Vũ, cái miệng nhỏ nhắn để vào sát miệng vết thương của nó vù vù.

Hai mắt tiểu Phượng Phượng trừng trừng, ghen tỵ mắt tỏa ra hồng quang, nó cũng biết, không thể để cho tiểu chủ nhân nhích tới gần những tiểu sủng vật khác, nếu không toàn bộ phúc lợi của nó sẽ bị cướp đi, ô ô…

“Tiểu Phượng Phượng.” Tiểu Nguyệt nha ngẩng đầu nhìn hướng nó,trong con ngươi xinh đẹp tràn ra điểm điểm tinh quang ánh sáng ngọc, tựa như đang an ủi, tựa như hỏi ý kiến của nó. Nàng rất muốn thu lưu tiểu Anh Vũ bị thương, nhưng cũng không muốn làm cho Tiểu Phượng Phượng thương tâm khổ sở.

Tiểu Phượng Phượng chịu không nổi nhất ánh mắt tiểu chủ nhân tinh khiết đang phóng điện với nó, tiểu chủ nhân vừa hướng nó phóng điện, nó liền chỉ có giơ cờ trắng đầu hàng, buông tha cho nguyên tắc của mình.

Trị xong tiểu Phượng Phượng,Tiểu Nguyệt Nha ngẩng đầu, hỏi ý kiến phụ thân.

Ánh mắt Long Thiên Tuyệt nhìn nữ nhi nhu hòa, ngay cả Tiểu Phượng Phượng cũng không ngăn cản được ánh mắt này, sao hắn ngăn cản được?

“Anh Vũ này, chúng ta mua.”

“Tổng cộng là mười lượng bạc, cám ơn khách quan.” Người bán hàng rong mừng rỡ, vốn tưởng rằng con Anh Vũ bị thương này không có ai nhìn trúng,ai ngờ nhanh như vậy liền bán đi được. Sợ đối phương đổi ý, hắn kêu giá không cao không thấp, vội vã muốn rời tay.

Mười lượng bạc từ trong tay Long Thiên Tuyệt đưa tới, sắp rơi vào trong tay người bán hàng rong, bàn tay thứ ba đột nhiên với tới đây,cắt đứt giao dịch của bọn họ.

“Con Anh Vũ này ta mua! Ta cho gấp mười lần bạc!” Một tờ ngân phiếu một trăm lượng trực tiếp đút vào trong tay người bán hàng rong.

Người bán hàng rong thấy tiền trái tim liền vui sướng, liền tranh thủ ôm lấy tiểu Anh Vũ từ trong tay Tiểu Nguyệt Nha, đưa đến bên cạnh chủ nhân bàn tay thứ ba: “ Khách quan, bán cho ngươi!”

Đột nhiên xuất hiện biến hóa, dẫn tới một nhà ba người nhất tề đem ánh mắt quăng về phía khách không mời mà đến.

Khuôn mặt bình thường, áo rách tả tơi, rõ ràng chính là Vân Mộ Phàm sau khi giả trang.

Vân Mộ Phàm một đường tìm tới, không tổn hao quá nhiều khí lực liền tìm được Long Thiên Tuyệt cùng hai con trai con gái của hắn. Không quá khó, thật sự là Long Thiên Tuyệt một đầu tóc vàng khí phách quá mức bắt mắt rồi, sau khi hắn hơi hơi hỏi thăm, đã có người tích cực chỉ đường cho hắn.

Vân Mộ Phàm đem Anh Vũ nhận lấy, ánh mắt bình tĩnh quét qua một

nhà ba người, hắn chính là muốn thử dò xét một chút trình độ yêu thương con gái của Long Thiên Tuyệt. Khi tầm mắt chạm đến ánh mắt nhỏ ai oán của Tiểu Nguyệt Nha, tim của hắn cũng đau nhói theo, Tiểu Nguyệt Nha, ngươi cũng không nên trách ông ngoại, ông ngoại chẳng qua là thử dò xét cha ngươi, chờ thử dò xét xong, ông ngoại nhất định đem tiểu Anh Vũ trả lại cho ngươi!

Tiểu Nguyệt Nha dường như không có nhận được ánh mắt nhìn trộm của hắn, đôi mắt nhỏ ai oán càng ngày càng đậm, Vân Mộ Phàm theo bản năng sờ sờ mặt của mình, không khỏi chột dạ. May là mình đeo mặt nạ, nếu không nghe lời, tiểu ngoại tôn nữ chẳng phải là muốn ghét bỏ ông ngoại này là hắn cả đời ư?

“Chờ một chút! Ta ra một ngàn lượng!” Thanh âm trong trẻo lạnh lùng từ trong miệng Long Thiên Tuyệt thốt ra.

Trong lòng Vân Mộ Phàm vừa động, trực tiếp đi lên tăng giá: “Ta ra một vạn lượng!”

Hai đạo ánh mắt sắc bén, thẳng ép đối phương, như thần tiễn phá không bắn tới.

Cha vợ và con rể hai người cứ như vậy chống lại.

Giống như mặt biển bình tĩnh đột nhiên gợn sóng lên, hai cỗ hơi thở đáng sợ, ầm ầm chạm vào nhau, khí thế kia chính là muốn cắn nuốt thiên địa.

Mọi người vây quanh bọn hắn, toàn thân nổi lên gió lạnh lùng, lại có loại cảm giác không chỗ nào che giấu được.

Long Thiên Tuyệt trong lòng thất kinh, người này rốt cuộc là người nào? Vì sao trên người có khí tức cường đại như thế? Ngay cả hắn

cũng không thể nhìn thấu …Nhân vật như thế lại tới cùng mình tranh đoạt một cái tiểu thú sủng, ý đồ đến của đối phương lại rõ ràng, bất quá, rõ ràng chính là tới bới móc.

Hắn tìm tòi trong đầu một lần, đến tột cùng từ trước tới nay mình có đắc tội một người như vậy hay không, nghĩ tới nghĩ lui, hắn thủy chung không cách nào tra ra đến tột cùng.

Hai người bố vợ và con rể giằng co lẫn nhau, đám lái buôn trên cả con đường bán sủng vật đều điên cuồng. Chính là một con tiểu Anh Vũ, hay là một con Tiểu Anh Vũ bị thương, lại có thể bán ra một vạn lượng bạc, quá điên cuồng!

Có không ít tiểu thương trong tay có Tiểu Anh Vũ rối rít giơ Anh Vũ nhà mình lên chạy vội tới, tong miệng tranh nhau ồn ào.

“Chỗ này của ta có Anh Vũ, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, mua một tặng một!”

“Ta mua một tặng hai, mua Anh Vũ của nhà chúng ta đi!”

“Mua Anh Vũ nhà ta đi! Mua một con Anh Vũ, tặng thêm mười con thỏ!”

“……”

Cả con đường cái nhất thời sôi trào lên.

Hai người Long Thiên Tuyệt cùng Vân Mộ Phàm rốt cục di chuyển khỏi tầm mắt giằng co, trên trán đồng loạt rơi xuống hắc tuyến, hai người bọn họ là có nhiều hành động kì lạ, mới có thể làm cho mọi người trên cả con đường cái đều xao động lên?

“Hai vạn hai, đây là giá cuối cùng ta đưa ra.” Long Thiên Tuyệt bình tĩnh nói.

Vân Mộ Phàm khẽ hừ một tiếng: “Ta ra ba vạn hai!”

Hô xong giá tiền, hắn ngưng mắt nhìn Long Thiên Tuyệt loại xem kịch vui, muốn xem hắn phản ứng. Nếu như hắn đủ yêu thương con gái của mình, tin tưởng coi như là vung tiền như rác cũng đều vì con gái mua Anh Vũ, nhưng mà, hắn lại thất vọng.

“Tiểu Nguyệt Nha, nhương con vẹt nhỏ này cho bá bá đi, bá bá có tiền nhất định sẽ chăm sóc cẩn thận cho nó.” Long Thiên Tuyệt cúi đầu nói với con gái trong ngực.

Sắc mặt Vân Mộ Phàm hơi đình trệ, nhất thời có loại bối rối như ăn phải nửa con ruồi.

Tiểu Nguyệt Nha sâu sắc nhìn tiểu Anh Vũ một cái, gật đầu, thanh âm mềm mại nói: “ Bá bá, xin ngài chăm sóc cẩn thận điểu điểu …”

Ánh mắt nhỏ lấp lánh vô số ánh sao tới đây, trong lòng Vân Mộ Phàm nhất thời mềm mại lại rối tinh rối mù, cục cưng nhỏ bé, ông ngoại nhất định sẽ chăm sóc cẩn thận điểu điểu,trả lại đến trong tay cháu.

Vân Mộ Phàm đối với kết quả khảo nghiệm của mình rất không hài lòng, cũng không phải là tiếc bạc, chẳng qua là bạc này bị lừa đảo có chút oan khuất. Nhìn nhìn tiểu thương kia sau khi nhận lấy bạc,vẻ mặt kích động đến suýt nữa thì bất tỉnh đi, là hắn biết mình rốt cuộc giống coi tiền như rác cỡ nào.

Thở dài, Long Thiên Tuyệt đã mang theo hai đứa nhóc rời khỏi gian hàng, đi tới tửu lâu phía trước cách đó không xa. Hắn thấy vậy, lập tức cất bước chạy theo, trong tay còn đem tiểu Anh Vũ kia giơ lên.

“Phụ thân, người kia lại đuổi theo chúng ta.” Tiểu Mặc giật nhẹ chéo áo của phụ thân, liếc về phía thân ảnh đi theo phía sau.

Long Thiên Tuyệt cũng không quay đầu lại nói: “Đừng để ý đến hắn, hắn thích đi theo thì cứ đi theo, chúng ta nên làm cái gì thì cứ làm cái đó.”

Di? Tiểu Mặc liếc nhìn thần sắc của phụ thân, cảm thấy, cảm thấy có chút cổ quái.

Trong tửu lâu, một nhà ba người ở lầu hai tìm một cái bàn sạch sẽ ngồi xuống, bởi vì muốn một mình hưởng thụ thiên luân chi nhạc *(quan hệ cha con í)*, cho nên Long Thiên Tuyệt cũng không để cho bất kì thuộc hạ nào đi theo, mọi việc thân lực thân vi *(tự bỏ sức tự làm).*

Nhi tử ngồi ở đối diện, nữ nhi ngồi ở trong ngực của hắn, còn có hai con thú sủng lười biếng gục xuống bàn, cùng nhau chờ rượu và thức ăn đến để ăn cơm. Long Thiên Tuyệt lẳng lặng nhìn xung quanh, hưởng thụ giờ phút ấm áp này.

Nhưng mà, thời gian tốt đẹp luôn ngắn ngủn, có người lại tới phá hư người một nhà chung đụng ấm áp.

Tiểu Mặc tà tà đánh giá Vân Mộ Phàm cố ý ngồi xuống bàn kề cận bọn hắn, nâng quai hàm nhỏ, không biết đang suy tư cái gì.

Tầm mắt Tiểu Nguyệt Nha thì trực tiếp rơi vào trên người tiểu Anh Vũ trong tay của hắn, tình yêu thương của trẻ nhỏ nhất thời lan tràn.

Nói chung, hai huynh muội là không chuyên tâm, Long Thiên Tuyệt mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, trực tiếp không để ý đến đối phương, bởi vì hắn đã nhận thấy được trên người đối phương không có bất kỳ sát

khí nào, nhiều lắm cũng chính là nhàm chán tìm đến gây sự, đối với cái loại người này, không nhìn mới là phản kích tốt nhất.

Vân Mộ Phàm vừa quan sát phản ứng của một nhà ba người, vừa suy nghĩ bước kế tiếp của kế hoạch thử dò xét.

Lúc này, tiểu nhị bưng bàn con đựng món ăn đi lên thang lầu:" Khách quan, món ăn của các ngươi tới …"

Bố trí xong một đạo món ăn cuối cùng, tiểu nhị cười tủm tỉm nói: " Đây là bàn hạnh nhân phật thủ cuối cùng của bổn tửu lâu, mời khách quan từ từ hưởng dụng."

"Chờ một chút! Ta cũng muốn hạnh nhân phật thủ, ta nguyện ý trả gấp mười lần giá tiền!" Vân Mộ Phàm lập lại chiêu cũ, đột nhiên giữa chừng nói ra.

Một bàn người cùng thú sủng đồng loạt trừng mắt nhìn về hướng hắn, thật giống như là hắn không chuyện ác nào không làm.

Vân Mộ Phàm thấp giọng ho khan vài tiếng, ý vào trên mặt mình bây giờ mang mặt nạ, xấu hổ cùng cố kỵ và vân vân hết thảy ném ra sau đầu: " Nếu như gấp mười lần tiền không đủ, ta nguyện ý xuất ra gấp trăm lần giá tiền! Tóm lại cái khay hạnh nhân phật thủ này, ta muốn định rồi!"

Tiểu nhị mắt chữ o mồm chữ a, hắn cũng coi như là gặp nhiều kiểu khách nhân, nhưng loại khách nhân như này vẫn là lần đầu tiên thấy được. Khó xử nhìn về phía Long Thiên Tuyệt, bộ dạng cùng khí thế của vị công tử này thoạt nhìn cũng không phải là dễ chọc, hắn thật sự không dám mở miệng.

Đột nhiên, Long Thiên Tuyệt tại chỗ đứnglên.

Cùng với hắn đứng dậy, một cỗ hàn khí chuyển động bay vòng vòng quanh cái bàn.

Tiểu nhị chợt rút lui về phía sau một bước, thầm nghĩ không ổn, khách nhân không phải là tức giận muốn lật bàn đi?

Đáy mắt Vân Mộ Phàm tinh quang chợt lóe, hắn đang chờ Long Thiên Tuyệt tức giận đây, chỉ có thời điểm con người nất đi bình tĩnh, mới có thể thấy rõ bộ mặt thật của hắn.

“ Tiểu Mặc, các ngươi ngồi trước, phụ thân đi thay quần áo, rất nhanh liền trở lại.” Long Thiên Tuyệt dặn dò nhi tử một câu, rời khỏi ghế đi.

Cứ như vậy? Đem nhi tử cùng nữ nhi bỏ lại ở nơi này, bản thân mình tránh đi?

Vân Mộ Phàm đầy bụng không vui, thiệt mệt cho mình còn đối với hắn cho bảy mươi phần ấn tượng, cảm thấy hắn coi như không tệ, ai ngờ kết quả như thế làm cho hắn thất vọng.

Khấu trừ! Hung hăng khấu trừ mấy phần!

Trực tiếp khấu trừ hắn ba mươi phần!

Long Thiên Tuyệt rời khỏi tịch gian, Vân Mộ Phàm vô số lần muốn tiến lên, cùng hai đứa cháu ngoại của mình liên lạc một chút tình cảm, nhưng loại dục vọng này cuối cùng là bị hắn đè ép chế trụ, giờ phút này hắn mang chính là mặt nạ người khác, hắn bày ra chính là một người không biết giảng đạo lý, đặc biệt là thích cướp đồ của người khác coi tiền như rác, nếu để cho hai đứa cháu yêu quý biết hắn chính là ông ngoại của bọn nó, như vậy thể diện của hắn sau

này còn biết để chỗ nào?

Tổ tôn ba người ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta, thời gian cứ như vậy dần dần trôi qua, không khí quỷ dị vô cùng.

Một lúc lâu, Long Thiên Tuyệt quay trở lại.

Ánh mắt Vân Mộ Phàm nhìn Long Thiên Tuyệt lạnh lùng vài phần, rõ ràng nói lên ta không hài lòng, không chịu vì bỏ tiền vì con gái, tùy ý bỏ con cái lại một chỗ, sao có thể xứng với con gái yêu của hắn chứ? Cả hai đứa cháu ngoại hắn cũng không yên tâm để lại bên cạnh một người cha như này.

Quyết định rồi, hắn muốn cùng Long Thiên Tuyệt ngả bài, cho hắn một cơ hội cuối cùng tự mình giải thích. Nếu y vẫn còn không có cách nào khác thuyết phục hắn, để cho hắn có thể tin phục *(tin tưởng & nghe theo)* rằng y có tư cách trở thành một trượng phu cùng phụ thân, hắn liền lập tức mang theo hai đứa cháu ngoại rời đi.

Thân thể còn chưa có rời ghế, Long Thiên Tuyệt đã đi trước một bước ôm lấy con gái: “Chúng ta đi, thay đổi một tửu lâu khác để ăn cơm!”

Nhất quyền trọng kích *(một đòn nhưng nặng)* đi ra ngoài, như quyền đầu đấm bông.

Trong lòng Vân Mộ Phàm kìm nén gắt gao, đứng dậy, theo sát một nhà ba người xuống lầu.

“Tiểu Mặc, cẩn thận thang lầu.” Long Thiên Tuyệt hướng con trai nháy mắt một cái, chính mình dẫn đầu cất bước, liền xuống bậc thang thứ hai. Tiểu Mặc nhận được ánh mắt của hắn, có chút hiểu được, cũng cất bước đi theo, phụ thân đạp xuống nơi nào, hắn liền

đạp xuống nơi đó.

Vân Mộ Phàm đi theo phía sau bọn họ, cũng cất bước đi xuống bậc thang, hắn theo quán tính đạp xuống bậc thứ nhất. Dưới chân đột nhiên loáng một cái trống rỗng, có tiếng vụ gỗ khách khách vỡ vụn truyền vào trong tai, hắn giật mình thấy không ổn, tay phải theo bản năng hướng vào tay vịn của thang lầu mà vịn xuống.

Chết tiệt! Nhất định là Long Thiên Tuyệt giở trò quỷ!

Hắn nhớ được lúc hắn lên lầu cũng giẫm qua bậc thang lầu này, hoàn hảo không tổn hao gì, làm sao lúc này lại đột nhiên xảy ra vấn đề?

Nhìn một nhà ba người mạnh khỏe đi xuống bậc thang, đối với chuyện phát sinh phía sau thì mắt điếc tai ngơ, hắn càng thêm khẳng định suy đoán của mình. Tay phải chạm đến đến tay vịn thang lầu, trọng tâm thân thể của hắn tự nhiên nghiêng về phía tay vịn, trong lúc bất chợt, chỗ lòng bàn tay chạm đến có một tầng trơn trượt, lòng bàn tay phải của hắn trượt xuống thêm, cả người suýt chút nữa thì ngã quỵ.

“Đáng chết!”

Hai mắt Vân Mộ Phàm toát ra ánh lửa, thân thể nhẹ nhàng bay lên một cái, thi triển khinh công, từ trên thang lầu trực tiếp nhảy xuống, chậm rãi rơi xuống đất.

Hừ, chút ít mánh khóe như vậy cũng dám ở trước mặt hắn phô trương?

Trong nháy mắt rơi xuống đất, dưới chân không biết dẫm lên cái gì,cảm xúc rất nhỏ,có chút kì lạ.

Vân Mộ Phàm cúi đầu xuống nhìn lại một chút, mơ hồ cảm thấy có chút không ổn. Chỉ thấy dưới chân hắn chôn một cái dây rất rất nhỏ, một đầy sợi dây buộc ở thang lầu, một đầu khác theo quỹ đạo lan tràn hướng về phía trước… Hắn một đường đi theo quĩ đạo của sợi dây nhỏ, hướng về phía trước mà đi, tầm mắt của hắn còn chưa đạt tới một nửa dây nhỏ, đột nhiên,một cỗ khí tức nóng hổi đập vào mặt!

Hắn hít vào một hơi,chỉ thấy phía trên đỉnh đầu của hắn chẳng biết từ lúc nào treo lên một cái bồn lớn, kèm theo va chạm của dây nhỏ, bồn lớn lật nghiêng. Canh nóng ở trong bồn lớn trong nháy mắt đổ nghiêng xuống, hướng phía trên đỉnh đầu hắn hung hăng trút xuống!

Giận!

Hắn lo lắng né tránh, mất đi sự thong dong trong ngày thường, mấy cái tung người nhảy vọt trước sau, mới hiểm hiểm tránh thoát công kích của canh nóng.

“Ha ha ha……” Tiểu Mặc ở cách đó không xa cười lớn.

Những khách nhân khác trong tửu lâu cũng nhất tề tới đây vây xem.

Vân Mộ Phàm mặc dù tránh thoát công kích của canh nóng, nhưng là bây giờ chẳng ra làm sao, vẫn còn làm cho hắn tức giận bội phần.

Quay đầu lại, cùng ánh mắt hung hăng đụng vào Long Thiên Tuyệt.

Long Thiên Tuyệt nhàn nhạt mỉm cười, rất có vui sướng của người thắng cuộc, mà Vân Mộ Phàm thì tâm tình phức tạp vô cùng, lẽ ra đối phương trêu đùa hắn như thế, hắn hẳn là phải tức giận căm thù mới đúng, nhưng hết lần này tới lần khác tâm trạng tức giận của hắn bị một loại tâm tình khác không biết tên đè xuống dưới.

“Ha ha ha…… Tốt, rất tốt!” Vân Mộ Phàm phủi phủi bụi đất trên người, đột nhiên cười to ba tiếng, thay đổi vẻ giận dữ, xoay người nghênh ngang rời đi.

Hắn cười đến khó hiểu, nhưng Long Thiên Tuyệt thấy rõ ràng, khóe miệng khẽ nhếch lên hé ra nụ cười mỹ lệ mà thần bí.

Tiểu Mặc nhìn hai người hai bên một chút, nhức đầu, có chút không rõ ràng: “ Phụ thân, ngươi đang đùa bỡn hắn, hắn tại sao còn nói tốt vậy?”

Long Thiên Tuyệt sờ sờ cái đầu nhỏ của hắn, ý vị thâm trường nói: “Bởi vì tốt, cho nên tốt.”

Tiểu Mặc nhíu chặt lông mày, phụ thân có cần phải làm cho mơ hồ như vậy không?

« Phụ thân,ta muốn tiểu Anh Vũ ! » Tiểu Nguyệt Nha ánh mắt không rời khỏi Tiểu Anh Vũ bị bỏ rơi, nắm tóc phục thân nói.

« Được, phụ thân đem bắt nó cùng nhau về nhà. » Long Thiên Tuyệt ôn nhu mỉm cười, thuận theo tâm tư của con gái, trở lại lầu hai, đem Tiểu Anh Vũ mang theo.

Một nhà ba người rời khỏi tửu lâu không lâu, xa xa nhìn thấy Long Thiên Thần bước nhanh chạy tới, trong miệng hô lớn : « Đại ca, các ngươi có gặp phải một vị cao nhân cổ quái không ? »

Long Thiên tuyệt không có trả lời, không tiếng động đợi hắn chạy tới gần.

« Đại ca, mới vừa rồi trong phủ có cao nhân cổ quái tới, hắn luôn

mồm tự xưng là nhạc phụ đại nhân của huynh, cha ruột của đại tẩu, nói muốn tìm đến đại ca. Huynh có vừa vặn đụng mặt hắn không ? » Long Thiên Thần nói chuyện, vừa bốn phía chung quanh, tìm kiếm tung tích cao nhân.

« Đại ca, người nọ rất lợi hại, nếu huynh gặp hắn nhất định phải cẩn thận, hắn thâm tàng bất lộ. Di ? Tiểu Nguyệt Nha, chừng nào cháu lại thêm một cái tiểu sủng vật rồi ? » Tư duy của Long Thiên Thần cực kỳ nhanh chuyển, vừa nói nói, lực chú ý liền chuyển đến trên người Tiểu Anh Vũ.

Long Thiên Tuyệt bất đắc dĩ thở dài, con ngươi thâm thúy thăm thẳm chợt lóe, trong lòng đã có tính toán.

Tiểu Mặc nghiêng đầu suy nghĩ nửa ngày, đột nhiên quát to một tiếng: “Không tốt! Phụ thân, người xong rồi!”

Tiểu tử thúi, nơi nào có nhi tử nguyền rủa cha của mình xong rồi ?

Long Thiên Tuyệt nhẹ nhàng trừng nhi tử một cái.

“Phụ thân,chúng ta vừa nhìn thấy người kia có phải hay không chính là ông ngoại giả dạng? Bảo sao. Ta thế nào cứ cảm thấy hắn ta có chỗ nào đó cổ quái, thì ra là hắn chính là ông ngoại!” Tiểu Mặc nhô ra cái miệng nhỏ nhắn, bắt đầu nghĩa phẫn điền ưng, “ Ông ngoại quá giảo hoạt rồi! Ông lại giả trang thành bộ dáng của người khác tới khảo nghiệm phụ thân ….A! Mới vừa rồi phụ thân thiếu chút nữa thì giội cho ông nước canh đầy đầu, ông ngoại chẳng phải là muốn tức chết sao? Phụ thân, người xong thật rồi! Ông ngoại nhất định sẽ đem người hưu bỏ, sau đó cho mẫu thân tìm rất nhiều rất nhiều nam nhân…”

Trên trán Long Thiên Tuyệt hắc tuyến rơi rụng, con trai, hình như con

lo lắng chuyện không đâu rồi?

Đại ca hắt nước canh nóng vào nhạc phụ đại nhân của mình? Long Thiên Thần khẽ nhếch miệng, vẻ mặt như hóa đá.

Đại ca, huynh cũng quá mạnh mẽ đi? Ngay cả nhạc phụ đại nhân của mình cũng dám xuống tay?

“Đại ca, nói như vậy, người kia chính là cha ruột của đại tẩu, nhạc phụ đại nhân của huynh?” Long Thiên Thần chỉ cảm thấy trong đầu một mảnh choáng váng, có chút không có cách nào tiếp nhận sự thật này, hắn so với đại ca càng thêm quá đáng, lại còn nhét qua tiền cho đối phương, ý định tùy tùy tiện tiện lấy tiền đuổi hắn, khó trách biểu tình của đối phương lúc ấy oán giận như vậy.

Nguy rồi,chuyện này hắn rốt cuộc có nên nói thẳng với đại ca hay không?

Thôi, hay là không cần, dù sao thì giội nước canh cùng lấy tiền đuổi người tính chất ác liệt cũng không còn kém bao nhiêu, sự thật là đại ca đã đem nhạc phụ dại nhân của hắn làm cho mất lòng, hắn cũng đừng có lại tự động đi làm bia đỡ đạn.

“Phụ thân, người đừng khổ sở, mặc dù người rất nhanh sẽ bị hưu, con rất nhanh sẽ có nhiều phụ thân mới, có thể là chín người, có thể là mười người …Nhưng mà con cùng Tiểu Huyên Huyên sẽ đều hiếu thuận với người, chúng con sẽ chăm sóc, phụng dương người trước lúc lâm chung … Tiểu Mặc dùng ánh mắt đồng tình ngưng mắt nhìn phụ thân, biểu lộ tiếng lòng của bé. (editor: edit đến đoạn này ta muốn sặc nước miếng:l)

Một đầu tóc vàng run run, Long Thiên Tuyệt rất muốn bóp cái cổ nhỏ nhắn của nhi tử một cái.

Xú tiểu tử, lão tử còn không cần ngươi tới thay ta dưỡng lão đâu!

Còn chín, mười phụ thân mới? Tới bao nhiêu, hắn liền diệt bấy nhiêu!

Long Thiên Thần không nhịn được, phốc một cái phụt cười, sau đó càng không thể cứu vãn, ôm cái bụng của người, cuồng tiếu không ngừng.

“Phụ thân, Huyên Huyên yêu ngươi!” Rốt cục có một cái âm thanh của lương tâm xuất hiện, Long Thiên Tuyệt ôm nữ nhi, hung hăng hôn vài ngụm. Vẫn còn nữ nhi là tri kỷ nhất, nhi tử cùng đệ đệ gì đó, đều là lang sói hết!

Quyển 5 - Chương 169: Như hổ thêm cánh

Edit: pthust

Beta: Tiểu Mộng

Ánh trăng kiều diễm, mông lung mịt mờ.

Bên trong phòng dưới ánh nến, trên màn cửa sổ bằng lụa mỏng ánh ra một bóng hình xinh đẹp thướt tha, bên trong gian phòng mơ hồ có tiếng nước chảy vọng ra, như có người từ trong thùng tắm bước ra.

Nam Cung Dực tính toán tốt thời gian, hiểu rằng thời điểm này bình thường đều là thời gian Bắc Thần Mẫn Nhi tắm rửa, tay trái hắn đan chéo ở miệng vết thương cánh tay phải, hung hăng dùng sức, băng gạc màu trắng quấn quanh ở miệng vết thương rỉ ra vết máu lớn.

Lông mày thanh tú của hắn nhíu một cái, hàm răng khẽ cắn, ổn định tâm thần.

Đợi thấy bóng người bên trong phòng đã mặc xong quần áo, hắn hít sâu một hơi, vội vội vàng vàng hướng phía cửa phòng chạy đi, gõ cửa phòng vội vã: “Phu nhân,chuyện lớn không ổn! Cung chủ … Cung chủ ngài có thể xảy ra chuyện!”

Trên người Bắc Thần Mẫn Nhi bao phủ một tầng lụa mỏng màu đen, thân mình uyển chuyển như ẩn như hiện, mạng che mặt vẫn còn không kịp đeo lên trên mặt, chợt nghe đến huynh trưởng gặp chuyện không may, sắc mặt nàng khẽ biến,bước nhanh đi tới bên cửa, mở

cửa phòng ra.

“Nói rõ ràng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nam Cung Dực ngẩng đầu, trông thấy dung nhân chân thật của Bắc Thần Mẫn Nhi, hắn khẽ ngơ ngác. Hắn vẫn là lần đầu nhìn thấy dung nhan thật sự của Bắc Thần Mẫn Nhi, ngày thường nhìn qua cũng là nàng mang cái khăn che mặt, trong khoảng thời gian ngắn, hắn có chút phản ứng không kịp.

Hắn thừa nhận, Bắc Thần Mẫn Nhi đúng là rất đẹp, là cái đẹp diêm dúa lẳng lơ, giống như là cây Anh Túc *(cây thuốc phiện)*, rất độc, lại có thể làm cho người ta trầm luân mê say, không muốn tự kiềm chế. Song, hắn thích nhất cũng là đôi mắt kia của nàng, đôi mắt kia rất giống ánh mắt của người nào đó. Mỗi khi chống lại chúng, đáy lòng của hắn luôn luôn không khỏi dâng lên một loại tâm tư phức tạp.

Bắc Thần Mẫn Nhi thấy hắn đối với mình ngẩn người, trong ánh mắt toát ra tình cảm khác thường, kiêu ngạo và tự tôn của một người phụ nữ quyến rũ lập tức nhận được thỏa mãn, mị nhãn lưu chuyển, một đôi ngạo phong trước ngực cũng kìm lòng không đậu thẳng tiến về phía trước.

Nam Cung Dực là người thông minh đến bực nào? Đã thấy nàng phản ứng như thế, hắn lập tức có tính toán, ánh mắt ngu ngốc ngắm nhìn hơi hơi thay đổi chuyển thành si mê là được, hắn ra vẻ bị sắc đẹp của đối phương hấp dẫn, nhưng trong lòng đang cười lạnh giễu cợt.

Nam Cung Dực hắn dù không tốt, cũng không thể có khả năng đối với một lão bà gần bốn năm mươi tuổi cảm thấy hứng thú, chẳng qua hiện nay hắn như hổ lạc đồng bằng, cực kỳ cần một cơ hội, để cho hắn có cơ hội tung mình nhảy. Mà nàng, có thể thỏa mãn hắn.

“Phu nhân, ngươi thật đẹp! Mẫu Đơn thiên hương quốc sắc, cũng không bằng một phần vạn của phu nhân, càng đừng nói đến những thứ dung hoa tục phấn kia …”

Hắn ưu nhã nhẹ ngửi: “Mùi thơm trên người phu nhân, cũng mê người như vậy, làm cho trăm hoa chán nản phai màu, tội lỗi của phu nhân thật là rất rất lớn.”

Khuôn mặt anh tuấn, thân thể trẻ tuổi, khí chất ưu nhã tôn quý, ngày trước ở Nam Dực quốc khuynh đảo chúng sinh chính là Nam Cung Dực tuyệt đối có mị lực mê hoặc người.

Tâm tình của Bắc Thần Mẫn Nhi lung lay chỉ trong chốc lát, chung quy có lẽ là kinh nghiệm từng trải trên giang hồ, không có lập tức lâm vào trong sự cám dỗ. Nàng khẽ nhếch môi, nghiêng người, nhường cho hắn một con đường: “Đi vào rồi hãy nói.”

Nam Cung Dực đi theo nàng vào gian phòng, bên trong gian phòng còn lưu lại tắm rửa sau khi độc hữu chính là hương thơm, hắn bình tĩnh mà chống đở, không có sinh ra bất kỳ mê luyến cùng khinh thương.

Hắn cố ý nắm dưới cánh tay phải bị thương của mình, nhẹ thở dài một tiếng, khiến cho nàng chú ý.

“Ngươi bị thương? Ngươi vừa mới nói đại ca của ta đã xảy ra chuyện, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”Bắc Thần Mẫn nhi hỏi.

Nam Cung Dực nhíu nhíu chân mày, lộ ra vẻ thống khổ: “Phu nhân, đều do thuộc hạ vô dụng, võ công thấp kém, không có biện pháp bảo vệ tốt cung chủ, cung chủ ngài…”

“Hắn thế nào?”Ánh mắt Bắc Thần Mẫn Nhi căng thẳng.

“Cung chủ ngài vốn chỉ là muốn đi Bạch gia tìm Nhiếp Hồn Đăng của gia tộc Bắc Thần về, ai ngờ ở thành Bạch Tịch gặp Long Thiên Tuyệt, Long Thiên Tuyệt không biết từ nơi nào chiếm được một bảo vật, hắn thừa dịp cung chủ không phòng bị hết sức, dùng bảo vật kia đánh lén cung chủ, đem cung chủ thu vào trong món bảo vật kia rồi. Thuộc hạ liều mạng muốn cứu cung chủ ra, tài nghệ không bằng người, bị Long Thiên Tuyệt làm cho bị thương. Thuộc hạ không có cách nào, chỉ đành phải liều mạng chạy ra ngoài thành, đến đây thông báo phu nhân, thỉnh phu nhân mang cao thủ đi trước cứu viện cung chủ!”Nam Cung Dực nói.

Hắn cố gắng đem chút chi tiết hời hợt, chính là vì rửa khỏi hiềm nghi của mình, quay trở lại lúc trước, hắn trảm thảo trừ căn, sớm trừ đi những cao thủ tùy tùng kia theo hắn cùng cung chủ đi thành Bạch Tịch, như vậy hắn liền có thể một tay nắm giữ càn khôn, thị phi trắng đen mặc hắn đảo điên, một câu định đoạt.

Ánh mắt Bắc Thần Mẫn Nhi bỗng dưng sắc bén, bắt ra hai đạo hung quang: “Long Thiên Tuyệt, hắn dám làm đại ca ta bị thương một chút xem?”

“Phu nhân, hắn cùng với cung chủ vốn là thầy trò, không biết làm sao hai thầy trò trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, thành cừu địch. Ở Ngạo Thiên đại lục, Long Thiên Tuyệt vẫn cùng Cung Chủ tạo thành thế nước lửa, hiện tại Long Thiên Tuyệt bắt được Cung chủ,chắc chắn sẽ không để cho hắn còn sống rời khỏi thành Bạch Tịch. Chúng ta phải nhanh phái cao thủ đi cứu cung chủ mới được, nếu như đã muộn, tính mệnh của cung chủ chỉ sợ là cũng…” Nam Cung Dực muốn nói lại thôi, vừa đè lấy miệng vết thương ra sức thở dài, vừa quan sát phản ứng của Bắc Thần Mẫn Nhi.

“Đáng giận! Ta còn không đi tìm vợ chồng Long Thiên Tuyệt gây phiền toái, bọn họ ngược lại tới động chạm lên người của ta.” Bắc Thần Mẫn Nhi hừ lạnh một tiếng, nói, “Ngươi nhìn đi, ta nhất định sẽ đem thành Bạch Tịch san thành bình địa!”

Nàng trầm ngâm chốc lát, dạo bước đến cạnh cửa nói: “Bắt đầu từ hôm nay, bởi vì ngươi tới tạm thời thay chức vụ của đại ca ta, ta tối nay suốt đêm đi gia tộc Tông Chính, trong khoảng thời gian ta không có ở đây, ở đây tất cả mọi người nghe theo hiệu lệnh của ngươi.”

Nàng tiện tay ném cho Nam Cung Dực một khối lệnh bài, câu môi nói: “Có tấm lệnh bài này, ngươi có thể ra lệnh cho mấy ngàn tên cao thủ, người nào không theo, có thể tiền trảm hậu tấu. Ngươi phải dùng lệnh bài cẩn thận, thay ta chuẩn bị hết thảy ở nơi này, chờ ta trở lại mới thôi.”

Tay Nam Cung Dực run run nhận lấy lệnh bài, cảm xúc nhất thời sục sôi bay bổng lên, có khối lệnh bài này, hắn liền có tư cách của môn phái độc lập, hắn có thể truyền lệnh mấy ngàn tên cao thủ, tùy hắn sử dụng. Hắn chờ đợi cơ hội này bao lâu, rốt cục đến!

Nội tâm kích động, ngoài mặt hắn hết sức lo sợ: “Phu nhân, trọng trách như thế, ta làm sao gánh chịu được đây? Hay là ngài đem nó thu hồi lại đi, thuộc hạ tin tưởng phu nhân rất nhanh là có thể đem cung chủ cứu về, trở lại chủ trì đại cục.”

Cung chủ làm sao còn có thể trở về được đây? Lấy hiểu biết của hắn đối với Long Thiên Tuyệt, Long Thiên Tuyệt tuyệt đối không có khả năng cho cung chủ bất kỳ cơ hội sống sót nào, cho nên Bắc Thần Mẫn Nhi đi lần này, nhất định không công mà trở về, nói không chừng còn có thể cùng Long Thiên Tuyệt lưỡng bại câu thương. Bọn họ hai bên vô luận là người nào thảm bại, đối với hắn mà nói cũng là chuyện tốt.

Thanh âm Bắc Thần Mẫn Nhi cười khẽ, mị nhãn lưu chuyển, xoa đầu ngón tay sơn hồng vịn lên đầu vai hắn, nàng cố ý nghiêng người gần sát hắn, một ngụm mùi thơm nhẹ thổi ở bên tai hắn: “Ngươi không phải là vẫn muốn nhận được nó sao? Thế nào, hiện tại đồ tới trong tay ngươi, ngươi không dám nhận? Đừng tưởng ta mơ hồ, ta có thể từ trong ánh mắt của ngươi trông thấy ngươi đối với dục vọng của quyền thế cùng dã tâm. Ta hiện tại cho ngươi cơ hội này, ngươi phải nhớ rõ ràng, cơ hội này rốt cuộc là người nào cho ngươi…”

Thân thể Nam Cung Dực khẽ run lên,cuống quýt thu liễm tâm thần, thì ra tâm tư của nữ nhân này thâm trầm như vậy, dã tâm của hắn căn bản không thể gạt được nàng. Bất quá, điều này cũng không có gì, chỉ cần nàng đối với mình còn cảm thấy hứng thú, là hắn có thể vững vàng nắm nàng ở trong tay.

Hắn nâng tay lên, đặt lên mu bàn tay của nàng, theo phương hướng đầu ngón tay một đường trượt nhẹ, “Có thể được phu nhân chú ý như thế, Nam Cung Dực nhất định sẽ quý trọng cơ hội phu nhân cho, ngày sau nếu có ngày nổi danh, chắc chắn hảo hảo báo đáp phu nhân.”

Bắc Thần Mẫn Nhi hài lòng cười một tiếng quyến rũ, thu tay lại, đeo lên trên mặt cái mạng che mặt, quyết định đi ra cửa.

Cửa phòng đóng chặt một cái, nụ cười trên môi Nam Cung Dực lập tức thu hồi, bật ra một tia trào phúng. Lệnh bài một khi được giữ tại trong tay của hắn, hắn không thể nào lại đem nó trả lại, hắn bây giờ trái lại hy vọng Long Thiên Tuyệt có thể đại phát thần uy, một lần ra tay diệt được Bắc Thần Mẫn Nhi cùng cao thủ nàng mang đến, hoàn toàn thay hắn dọn sạch chướng ngại.

Dã tâm giống như đốm lửa nhỏ cháy lan ra đồng cỏ, tùy ý lan tràn.

……

Tháp Kim Hòa trải qua cải tạo, cách thân tháp, liền có thể lấy thuật Hấp thu thu nạp công lực của người ở bên trong tháp. Kể từ đó, đối với Long Thiên Tuyệt mà nói, quả thực là như hổ thêm cánh.

Hắn khoanh chân ngồi ở trên giường, đem Tháp Kim Hòa để ở trước gót chân, điều tức vận công.

Bên tai, thỉnh thoảng chui vào tiếng chửi rủa của cung chủ, trải qua mấy ngày bị nhốt, không ăn không uống, cung chủ cư nhiên còn có dư lực thở dốc, có thể thấy được thực lực của hắn cùng năng lực sinh mệnh của hắn cường thịnh bao nhiêu.

“Long Thiên Tuyệt, ta là sư phụ ngươi! Một ngày là thầy, cả đời là cha. Ngươi khi sư diệt tổ, sẽ bị trời phạt!”

“Long Thiên Tuyệt, ngươi có biết thực lực gia tộc Bắc Thần ta không? Ngươi tuyệt đối đắc tội không nổi đâu, ngươi sẽ phải hối hận, ngươi sẽ vạn kiếp bất phục!”

“Chỉ cần bây giờ ngươi thả ta,ta sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra, chúng ta từ đó cầu quy cầu, đường quy đường, ai cũng không đi can thiệp ai, có được không?”

“Long Thiên Tuyệt, ngươi đừng làm bộ như cái gì cũng đều không nghe thấy, ta biết ngươi nghe thấy được, ngươi trả lời ta!”

“……”

Mặc dù cung chủ chửi rủa như thế nào, uy bức lợi dụ *(đe dọa, dụ dỗ)*, Long Thiên Tuyệt mắt điếc tai ngơ, hoàn toàn không đem hắn để

vào trong mắt, giờ phút này cung chủ đã trở thành cá trong chậu, không gây nổi bất kỳ sóng gió nào.

Cung chủ lửa giận công tâm, không biết làm sao vô luận mình chửi rủa như thế nào đều không thể làm lay động tâm thần Long Thiên Tuyệt, hắn bắt đầu có chút tuyệt vọng.

Hắn đưa mắt nhìn chăm chú thi thể cự thú nằm ngang cách hắn không xa, trải qua mấy ngày nay, nếu không phải dựa vào máu cùng thịt của cự thú để uống, hắn chỉ sợ sớm đã chết.

Bên người thi thể cự thú, còn có một con kim khí chế tạo thành binh khí đặc biệt có mắt nhìn chằm chằm giám thị hắn, hắn cũng kỳ quái, binh khí kia rõ ràng không có sinh mệnh cũng không có linh khí, nhưng vì sao mỗi lần hắn di chuyển một bước, binh khí sẽ theo sát bước tiến của hắn?

Trong lúc suy tư, từ trên thân tháp rót xuống một đoàn khí âm hàn, đem toàn thân cao thấp của hắn bao vây. Tim hắn cảm giác không ổn, vận chuyển công lực, muốn chống cự tránh thoát sự trói buộc của cỗ hàn khí này …

Khách khách Khách khách ——

Kim khí chế tạo binh khí đặc thù đột nhiên đứng lên lượn vòng, khí tức nó thả ra càng dày đặc, tốc độ bay vòng vòng của binh khí cũng là càng nhanh.

Khách khách Khách khách ——

Âm thanh chói tai bén nhọn, như từng lá bùa đòi mạng.

Lúc này còn không phải là đáng sợ nhất, đáng sợ nhất chính là, hắn

cảm thấy được huyền khí trong cơ thể mình bị một cỗ lực lượng không biết tên từ đầu đến cuối hung hăng rút ra.

“A —— Long Thiên Tuyệt, sao ngươi dám? Ta không tha cho ngươi ——”

Cung chủ khàn giọng rống giận, màu tím huyền ảo phá vỡ thân thể thoát ra, khối khí màu tím hình dáng không rõ, đầu tiên là một ít một ít dung hợp thành một con ác thú khổng lồ trôi nổi, diện mạo dữ tợn, ánh mắt trống rỗng, tràn đầy tà khí.

Sau đó, đột nhiên nổ tung……

Ác thú tán dật thành từng khúc nhỏ giống như những con ác thú nhỏ hơn, mặt mũi dữ tợn, tràn ngập cả thân tháp, cố gắng hủy diệt thân tháp, phá tháp ra ngoài.

Quyển 5 - Chương 170: Thừa nhận là hiền tế

Long Thiên Tuyệt tức khắc cảm thấy áp lực bội phần, ngưng thần chuyên chú, đem tất cả huyền khí của bản thân tập trung vào một điểm, rót vào Tháp Kim Hòa.

Ba! Ba! Ba! Ba!

Huyền khí như mưa đổ xuống, từng con ác thú kịch liệt nổ tung.

Cung chủ gào thét một tiếng, trút xuống tất cả lực lượng, muốn cùng Long Thiên Tuyệt đem sinh tử đánh cược một lần.

Hai người thực lực tương đương, cứng đối cứng, giằng co ở nơi đó.

Tuy nói là giằng co, Long Thiên Tuyệt chiếm thượng phong, bởi vì khi bọn hắn đồng thời giằng co lẫn nhau, thuật Hấp thu trong cơ thể hắn còn đang vận chuyển, như tằm ăn lên huyền lực trong cơ thể tông chủ. Kể từ đó, thế cân bằng từ từ bị đánh phá.

Giờ phút này, vô luận là Long Thiên Tuyệt hay là cung chủ, song phương đều bị vây ở trạng thái toàn lực ứng phó, không phải là ngươi chết chính là ta chết, lại không chịu được một điểm ngoại lực vượt vào.

Cả bên trong gian phòng tiếng gió gào thét.

Ở ngoài cửa phòng, Bạch Tuyết Mai không ngừng đi đi lại lại, do dự không tiến, trong đầu không ngừng quanh quẩn giao phó của tổ phụ:

nhất định phải trở thành nữ nhân của Long tôn chủ, tiền đồ của Bạch gia đều trông mong ở trên người một người là ngươi ….

Ai, nàng rốt cuộc nên làm như thế nào?

Giương mắt lên, ánh nến trong gian phòng chập chờn, lập lòe bất định.

Nàng hơi ngẩn ra, xuyên qua màn cửa sổ bằng lụa, phảng phất thấy một cái thân ảnh mờ nhạt, nhịp tim đột nhiên tăng nhanh. Nàng cùng Long tôn chủ chạm mặt vẻn vẹn dừng ở hội trường tỷ võ của thập đại học viện, lúc ấy toàn bộ tinh thần của nàng đều nhào vào trên người Vân Trung Thiên, cho nên đối với Long Thiên Tuyệt không có quá nhiều ấn tượng.

Trong tưởng tượng, hắn hẳn là người hết sức lãnh khốc, hắn có thể trong một ngày lật đổ Bạch gia bọn nàng, khiến cho tộc nhân của nàng cùng gia gia của nàng tất cả biến thành thuộc hạ của hắn, nhân vật như thế, làm nàng không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Thật muốn đến gần hắn sao?

Nhịp tim của nàng tốc độ không thể ức chế.

“Ngươi còn do dự cái gì?” Một cái thanh âm ở phía sau dọa nàng giật mình.

“Gia gia?”

“Ta đã sai người dẫn toàn bộ thủ vệ phụ cận đi, ngươi có thể yên tâm can đảm đi vào, đây là cơ hội tốt nhất của ngươi, tuyệt không thể bỏ qua.” Bạch gia chủ ngữ khí lạnh lùng.

“Gia gia, ta……” Bạch Tuyết Mai chần chờ, trong ánh mắt tiết lộ ra hoảng hốt.

“ Đi! Nếu không ngươi không phải nữ nhi của Bạch gia ta!” Sắc mặt của Bạch gia chủ đột nhiên trầm xuống, cho nàng một cái thông báo cuối cùng.

Lúc này, ngoài phủ đệ truyền đến tiếng vang khác thường, giống như là có ngoại địch xâm nhập.

“Gia gia?”

“Đại sự gì ngươi cũng đừng quản! Có gia gia ở đây, gia gia bảo vệ ngươi bình yên vô sự!” Bạch gia chủ ý chí kiên định, bất vi sở động.

Bạch Tuyết Mai dưới chân lảo đảo, nàng biết mình không còn đường lui nữa.

Từng bước từng bước, nàng cất bước đi về phía cửa phòng, mỗi một bước đều vĩnh biệt giấc mơ tuổi trẻ của nàng, loại giấc mơ tốt đẹp này từng bước rời nàng cách xa, sau khi từ bỏ giấc mơ của nàng, nàng cũng chỉ còn lại có trách nhiệm đối với gia tộc.

Long Thiên Tuyệt nghe thấy âm thanh khác thường bên ngoài phủ, mày kiếm của hắn nhướng lên, thầm cảm thấy không ổn. Lại nghe được bên ngoài cửa có tiếng bước chân tới gần, trán hắn nhăn càng sâu. Giờ phút này là lúc hắn cùng cung chủ sinh tử nhất quyết *(một lần quyết định sống còn),* không chịu được bất kỳ quấy nhiễu bên ngoài nào, hết lần này tới lần khác có người đến gần phòng của hắn, ý đồ bất minh, sợi dây thần kinh toàn thân hắn bị kéo căng lên.

“Long tôn chủ, Bạch Tuyết Mai cầu kiến.”

“Long tôn chủ?”

Người ngoài cửa liên tục gọi mấy tiếng, cũng không thấy có người trả lời.

Chi nha, cửa phòng được đẩy ra, một cỗ làn gió thơm đập vào mặt.

Khuôn mặt anh tuấn của Long Thiên Tuyệt đều nhăn lại, Bạch Tuyết Mai là ai? Hắn tại sao một chút ấn tượng cũng không có?

Cũng khó trách hắn không có ấn tượng, tứ đại mỹ nhân của thập đại học viện trong miệng mọi người đối với hắn mà nói thì ngay cả hứng thú nhìn một cái cũng không có, làm sao nhớ được có người như Bạch Tuyết Mai đây?

Chẳng qua, đối phương họ Bạch, chắc là người Bạch gia không thể nghi ngờ.

Đáng chết, nàng lúc này tới phòng của hắn làm cái gì?

Bên trong Tháp Kim Hòa, cung chủ cảm thấy hắn phân tâm, liều lĩnh cười lớn tiếng: “ Long Thiên Tuyệt, ngươi buông tha đi! Mệnh của bổn tọa không có đến tuyệt lộ, ngay cả trời cao cũng đang giúp ta, ha ha ha …mau buông tha đi!”

“Mơ tưởng! Bổn tọa hôm nay nhất định phải luyện hóa ngươi, hút cạn huyền khí trên người của ngươi, làm cho ngươi hoàn toàn biến thành một tên phế nhân!” Tiếng nói từ đáy lòng của Long Thiên Tuyệt như từng đạo Phật Ấn, hung hăng vỗ vào bên trong tháp.

Trong Tháp Kim Hòa giằng co lần nữa tăng lên.

Bạch Tuyết Mai đẩy cửa vào, trên trán cuốn theo một trận gió lốc,

bước tiến của nàng dừng lại.

Nam tử tóc vàng khoanh chân ở trên giường, lập tức chiếu vào mi mắt của nàng, đồng thời hoảng hốt, nàng âm thầm hạ xuống quyết tâm. Dù sao dù sao không có đường lui, không bằng liền bất cứ giá nào!

Đóng cửa phòng lại, nàng từng bước bước gần giường hẹp,với ba bước xa xôi, móng tay sơn màu hồng gảy nhẹ đai lưng, la quần tơ lụa tầng tầng lớp lớp rơi xuống ….

“Xuy!”

Lầu gác trên thành Bạch Tịch, một mũi tên lạnh lẽo xuyên qua không trung, thẳng tắp cắm vào ót của tên lính thủ thành.

Một tiếng kêu, lửa cháy bùng lên, chiến thế hết sức căng thẳng.

Dưới cổng thành, đông nghịt một mảnh, không biết từ nơi nào nhô ra nhiều người như vậy, đao quang kiếm ảnh, dày đặc thẳng hướng cổng thành.

“Nhanh đi báo cho tôn chủ! Có kẻ địch đột kích!”

Trên cổng thành có người lớn tiếng kinh hô, dư âm còn chưa ngừng nghỉ, hàng nghìn hàng vạn mũi tên như mưa sa giống như trút xuống, đem tiếng hô của hắn bao phủ trong mưa tên.

Trong khoảnh khắc, cửa thành thất thủ, cao thủ nhóm lớn nhóm lớn trào vào thành Bạch Tịch.

Cả tòa thành trì trong nháy mắt thành chiến trường.

Vân hộ pháp tuần tra theo thường lệ, đi tới nửa đường, nâng đầu lên nhìn thấy mưa tên dày đặc bao phủ ở phương hướng thành lâu, trong lòng hắn nhất thời cảm thấy không ổn. Đạn báo hiệu trong tay bắn ra cao ngút trời, ánh sáng huỳnh sắc biến ảo thành ba chữ "Lăng Thiên Cung", kêu cứu khẩn cấp.

Ánh sáng huỳnh sắc, trong đêm tối càng bắt mắt.

"Không tốt, có biến! Nhanh đi báo cho tôn chủ!"

Các cao thủ Lăng Thiên Cung thấy được đạn tín hiệu được phát ra, rối rít chạy nhanh báo cho nhau biết.

Trang viên của Phùng đại sư, phụ tử Vân Mộ Phàm cùng Vân Trung Thiên vẫn quanh quẩn ở chỗ này, cùng Phùng đại sư tụ họp nhỏ, đột nhiên thấy trên bầu trời khác thường, hai phụ tử liếc mắt nhìn nhau, lộ ra vẻ ngưng trọng.

"Phụ thân, trong thành sợ là đã xảy ra chuyện, chúng ta phải giúp Thiên Tuyệt." Vân Trung Thiên nói.

Vân Mộ Phàm trầm ngâm trong chốc lát, quay đầu nói với Phùng đại sư: " Phùng lão, ta thấy động tĩnh bên ngoài không nhỏ, lần này sợ là muốn nhờ vũ khí của lão ngài tới làm ngoại địch kinh sợ rồi."

"Không thành vấn đề! Lão phu đã nói, phàm là Vân lão đệ cần, lão phu nhất định đem hết khả năng." Phùng đại sư không nói hai lời, rất sảng khoái đáp ứng.

"Vậy ta trước tiên thay hiền tế *(con rể tốt)* cám ơn Phùng lão rồi." Vân Mộ Phàm ôn nhuận mỉm cười nói.

"Ha ha ha, lão phu thật là hâm mộ ngươi, có một hiền tế như vậy! Tất

cả vũ khí của lão phu ở nơi này, mặc ngươi chọn lựa, mau mau giúp hiền tế của ngươi đi!" Phùng đại sư đối với bằng hữu thập phần khẳng khái.

Vân Trung Thiên kinh ngạc cười khổ, thái độ của phụ thân cũng không tránh khỏi biến chuyển quá nhanh đi? Hắn thật tò mò, đến tột cùng xảy ra chuyện gì, khiến cho phụ thân nhanh như vậy liền thay đổi thái độ đối với Long Thiên Tuyệt, bắt đầu mở miệng gọi hắn một tiếng hiền tế.

Nhưng nếu hắn biết được phụ thân là bởi vì thiếu chút nữa bị Long Thiên Tuyệt tính kế, suýt nữa bị dội trúng một nồi canh nóng, mới thay đổi cái nhìn đối với Long Thiên Tuyệt, hắn nhất định sẽ hoài nghi phụ thân có khuynh hướng tự ngược *(TM: Ta đang định nói câu này =]])*

Con đường chính rộng rãi, cửa thành cùng phủ thành chủ liền và thông nhau, cửa thành vừa vỡ, vô số các cao thủ liền dọc theo đường chính, một đường thẳng hướng phủ thành chủ.

Trong đội ngũ chút ít cao thủ ở nơi này, có một cô gái áo đen che mặt bằng khăn lụa, xen lẫn trong đội ngũ cao thủ, ung dung mà đi. Một ít ánh sáng sắc bén từ hai con ngươi lộ ra ngoài xuyên suốt, sát khí bức người.

Khí tức của nàng như có như không, thần bí khó lường, nhưng mọi người có thể ở trong mấy ngàn cao thủ này nhìn một cái liền cố định trên người nàng, bởi vì nàng chính là thủ lĩnh của đội ngũ này!

"Giết! Vào thành chủ phủ giết cho ta! Bắt sống Long Thiên Tuyệt!" Bắc Thần Mẫn Nhi thanh âm thị huyết, đem đội ngũ cao thủ sát khí đằng đằng lần nữa đốt lên, tiếng kêu giết ngất trời.

Cách đó không xa, Vân hộ pháp dẫn đầu các cao thủ Lăng Thiên Cung từ một đầu khác của con đường xung phong liều chết tới đây, trong miệng hô lớn: “Giết! Ngăn cản bọn họ, không thể để cho bọn họ tiến vào phủ thành chủ!”

Hai cỗ thế lực như thủy triều lao nhanh, va chạm lẫn nhau, cắn nuốt ….

Đây là một buổi tối máu tanh, máu chảy thành sông!

Bách tính của Bạch Tịch thành rối rít núp ở trong phòng của chính mình, không dám bước ra cửa phòng nửa bước, bên tai nghe được chính là tiếng kêu rung trời, ánh mắt nhìn qua chính là đầy trời thịt hồng máu tươi, một đêm này không biết đã chết bao nhiêu người.

Bên trong hỗn chiến, Bắc Thần Mẫn Nhi phi thân lên, phá tan tầng tầng trở ngại, thẳng đến trước cửa phủ thành chủ. Nàng cười lạnh một tiếng, công khai cất bước mà vào.

Một tên thủ vệ tiếp theo xông lên phía trước, nàng nhẹ nhàng xuất chưởng, dọn sạch chướng ngại.

“Chỉ bằng các ngươi, cũng muốn ngăn cản ta? Muốn chết!”

Nàng khẽ vung cánh tay phải, vẽ ra một đạo vòng tròn, lại dùng lực đẩy, vòng tròn tựa như lá chắn, đẩy ra thu dọn hết thảy lực cản.

Rầm rầm rầm phanh!

Các cao thủ đi trước ngăn cản, một tên tiếp theo một tên bị đẩy lùi hai bên,thanh âm buồn bã tru lên.

“Long Thiên Tuyệt, ngươi lăn ra đây cho bổn tọa!”

Kèm theo tiếng nàng gầm thét, cả phủ thành chủ đều run rẩy.

Bạch gia chủ ngắm nhìn ánh nến lóe lên trong gian phòng xa xa, một bước cũng chưa từng rời đi, hắn rất tin không có nam nhân nào không vụng trộm, hắn đưa cháu gái, hiển nhiên một mỹ nhân đưa đến bên cạnh, tôn chủ không có lý do không chấp nhận. Hắn đem hi vọng toàn bộ ký thác vào trên người cháu gái. Giờ phút này, đột nhiên có khách không mời mà đến xông vào, hắn khẽ nguyền rủa một tiếng, hiện thân nghênh đón kẻ địch.

Chỉ cần cháu gái có thể đạt thành tâm nguyện của hắn, cho dù bỏ mình, hắn cũng không tiếc rồi, cho nên hắn phải ngăn cản được kẻ địch bên ngoài, cho cháu gái tranh thủ thời gian. Hắn tin tưởng lấy tính tình Long tôn chủ dám làm dám chịu, hắn ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm đối với cháu gái mình.

“Ngươi là người phương nào? Đêm khuya dám can đảm xông vào phủ thành chủ?” Bạch gia chủ mi nhíu lại thành một chữ Xuyên (川), trợn mắt nghiêm khắc nhìn về hướng Bắc Thần Mẫn Nhi.

Bắc Thần Mẫn Nhi liếc xéo hắn một cái, ánh mắt lãnh phúng *(lạnh lùng trào phúng)* dứt khoát nhưng giết người vô hình, căn bản không có đem Bạch gia chủ để vào trong mắt. Nàng tiếp tục ngắm nhìn bốn phía, thần thức mở rộng ra, cố gắng tìm ra tung tích của huynh trưởng.

“Lão phu hỏi ngươi nói, ngươi vì sao không đáp?” Bạch gia chủ tức giận, hắn không cách nào nhịn được cảm giác bị người khinh thường.

“ Loại người kiến hôi, cũng dám cùng bổn tọa nói chuyện? Nhanh cút sang một bên cho bổn tọa!” Bắc Thần Mẫn Nhi lạnh lẽo liếc hắn nói,

“Ta hỏi ngươi, Long Thiên Tuyệt đâu? Hắn ở chỗ nào?”

“Lão phu sẽ không nói cho ngươi!” Trường kiếm đột nhiên rút ra, Bạch gia chủ cầm kiếm hướng về phía đối diện, “ Muốn biết tung tích của Long tôn chủ, vượt qua ải này của lão phu đã!”

“Con kiến hôi không sợ chết,bổn tọa thành toàn cho ngươi! ” Bàn tay Bắc Thần Mẫn Nhi phiên chuyển, gió trong tay áo chuyển động bay lên, một vốc trùng hắc ám từ trong tay áo nàng bắn ra, hướng mặt Bạch gia chủ bất ngờ tập kích.

Bạch gia chủ kinh hô, muốn dời bước thoát đi, ai ngờ thân ảnh chẳng biết tại sao bị định tại nguyên chỗ.

“A —— a a —— a a a a ——”

Tiếng kêu thảm thiết của hắn từ nhỏ biến thành lớn. Do ngắn biến thành dài, trên mặt, trên vai, trên người cũng đều bị vật còn sống màu đen hấp thụ, từng chút từng chút xâm chiếm lên máu thịt của hắn, thời gian ngắn ngủi, cả người hắn chỉ còn một bộ xương trắng vô cùng thê thảm.

Bạch Tuyết Mai thân thể trần truồng, vừa định tiếp cận Long Thiên Tuyệt, ai ngờ ngoài cửa vang lên tiếng gầm gừ, gạch ngói từ trên trần nhà cũng vỡ vụn rơi xuống,nàng vội vàng nhặt lên y phục vừa cởi ra, che ngực, bộ ngực phập phồng bất định.

Trên giường, trán Long Thiên Tuyệt toát ra mồ hôi lạnh, trong tháp ngoài tháp hết lần này đến lần khác xuất hiện nhiều trạng huống, cực kì ngoài dự liệu của hắn.

Quyển 5 - Chương 171: Nàng chính là mạng của ta

Edit: Trangtrang92

Beta: Tiểu Mộng

Bạch gia chủ đến chết cũng không nghĩ rằng thậm chí ngay cả một chiêu hắn cũng không thể chống cự và lại chết trong tay của Bắc Thần Mẫn Nhi.

Phải chết như vậy, đáng giá không?

Đáng giá!

Hắn là vì tiền đồ của Bạch gia mà chết, hắn chết có thể nhắm mắt!

Trên giường, Long Thiên Tuyệt ở trán toát ra đầy mồ hôi lạnh, trong tháp ngoài tháp các loại tình huống thay phiên xuất hiện, ngoài dự kiến của hắn quá nhiều.

Thiên Long cùng thần thú Kỳ Lân thủ thế chờ đợi, chuẩn bị bất kỳ lúc nào cũng tới diệt trừ Bạch Tuyết Mai, dám hại chủ nhân chúng nó, phải qua cửa của chúng nó!

Nhưng chủ nhân chậm chạp chưa ra lệnh, chúng nó không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Long Thiên Tuyệt chưa sử dụng đến thủ sủng là tự có suy tính riêng, hiện tại hắn đã ở huyền giai Huyền Hoàng tứ phẩm đỉnh, muốn đột

phá lên Huyền Hoàng ngũ phẩm thật ra không khó, khó khăn chính là ở bước đột phá Huyền Hoàng ngũ phẩm sau đó, muốn lại tăng thêm một phẩm giai nữa thực sự khó khăn.

Căn cứ vào kinh nghiệm và tin tức hắn có được, Huyền Hoàng ngũ phẩm là một ranh giới trên con đường luyện võ của cao thủ Huyền Hoàng, hoặc là đột phá hoặc là dừng lại tại Huyền Hoàng ngũ phẩm, cho nên, việc có đột phá Huyền Hoàng ngũ phẩm hay không là một cửa ải lớn, thậm chí là cửa ải trọng yếu.

Hắn dừng không sử dụng ngoại lực, đơn thuần chỉ là dựa vào bản thân cùng thực lực chính mình, thứ nhất là vì hấp thu công lực của đối phương, thứ hai là muốn mượn ý niệm liều chết chống cự của y đưa bản thân vào chỗ nguy hiểm, xem mình có thể từ ranh giới sinh tử đi vào tử địa rồi hồi sinh hay không.

Một khi hắn vượt qua quá trình khó khăn này, hắn có thể trực tiếp thoát khỏi bức tường Huyền Hoàng ngũ phẩm, bước vào một cảnh giới hoàn toàn mới.

Đây chính là tính toán của Long Thiên Tuyệt.

Cung chủ nghĩ rằng hắn còn có lực lượng thần thú chống lưng cho nên y cũng giữ lại một phần lực lượng, nếu không chỉ bằng khả năng của Long Thiên Tuyệt thì cũng không có cách nào ngăn cản sự chống cự của cung chủ. Đây cũng là một điều quan trọng Long Thiên Tuyệt đã tính đến.

Bạch Tuyết Mai đến, nàng nhận thấy Long Thiên Tuyệt tĩnh tọa trên giường vẫn không nhúc nhích, tựa hồ như đang tiến vào trạng thái nhập định. Thấy vậy, lá gan nàng cũng trở nên lớn hơn, sống ở học viện Thiên Long nhiều năm như vậy, nàng đã không phải thiếu nữ đơn thuần, một số việc cũng biết nên thao tác thế nào. Nàng không

cần hi sinh trinh tiết của mình vẫn có thể đạt được tới mục đích bản thân.

Bạch Tuyết Mai thân thể lõa lồ, vừa định tiếp cận Long Thiên Tuyệt, ai ngờ ngoài cửa vang lên tiếng gầm gừ, gạch ngói trên nóc nhà cũng rơi lả tả. Nàng vội vàng nhặt quần áo trên đất che trước ngực, bộ ngực thở phập phồng không ngừng.

“A…..aa….aaaa…”

Đó chính là thanh âm của gia gia

Bạch Tuyết Mai trong lòng căng thẳng, liều lĩnh chạy ra khỏi cửa phòng: “Gia gia, gia gia……..”

Nhìn thấy một màn trước mặt, mặt nàng trắng bệch, đầu một trận choáng váng cơ hồ sắp ngất đi.

Bắc Thần Mẫn Nhi lướt qua đầu vai Bạch Tuyết Mai, cửa phòng mở rộng thấy Long Thiên Tuyệt đang ngồi khoanh chân, nàng âm u tịch mịch đôi mắt đột nhiên sắc bén: “Long Thiên Tuyệt, cuối cùng bổn tọa cũng tìm được ngươi! Mau đem huynh trưởng bổn tọa ra đây, nếy không bổn tọa sẽ giết ngươi cùng lũ thuộc hạ của ngươi!”

Là muội muội?!

Cung chủ nghe thấy tiếng Bắc Thần Mẫn Nhi, không khỏi mừng rỡ, hắn cũng không có cố kị nữa, vận đủ huyền khí không giữ lại nữa.

“Muội muội, ta ở trong này! Chết tiệt, nhanh chóng thả ta ra!”

Đột nhiên một lực lượng đánh thẳng vào Long Thiên Tuyệt, Long Thiên Tuyệt khẽ quát một tiếng, Thiên Long cùng thần thú Kỳ Lân đột

nhiên lao vào tháp cùng một phen ác chiến.

“Hôm nay chính là ngày chết của ngươi! Ngươi mơ tưởng từ trong tay ta đào thoát!” Sức lực tựa nhấc bổng cả núi, Long Thiên Tuyệt ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét, huyền khí hùng hậu như nước sông chảy vào biển, chảy ngược lại nhập vào cơ thể hắn, tóc vàng bay trong gió, hắn gầm thét liên tục.

Bất luận kẻ nào, bất cứ chuyện gì cũng không thay đổi được quyết tâm của hắn!

“Muội muội mau cứu ta!” Cung chủ thanh âm phá tan Tháp Kim Hòa truyền đến tai Bắc Thần Mẫn Nhi, Bắc Thần Mẫn Nhi phi thân chạy hướng vào trong phòng.

“Long Thiên Tuyệt ngươi dám động tới một cọng tóc gáy huynh trưởng ta thử xem?”

Thanh âm vừa vang lên, một thanh âm khác lập tức lấn át lại: “Ngươi dám động đến một cọng tóc gáy của hiền tế ta thử xem?”

Long Thiên Tuyệt trong lòng chấn động, hiền tế? Có thể xưng hô với hắn như vậy trên đời chỉ sợ cố duy nhất một người.

Kỳ quái, nhạc phụ đại nhân như thế nào lại đến đây?

Nghi hoặc nhưng là càng thêm vui mừng.

Có thể được nhạc phụ đại nhân tán thánh, hơn nữa trong lúc nguy cấp lại ra tay tương trợ, với hắn mà nói đó là vinh quang vô thượng.

Bắc Thần Mẫn Nhi chỉ cảm thấy trước mắt một trận gió thổi qua, hai mắt mơ hồ, đợi thị giác từ từ thấy rõ ràng, nàng thấy một nam tử

trung niên xuất hiện trước mắt, bay trên trời lơ lửng, tư thế như trích tiên hạ trần.

Hơi thở cường đại, đem khí phách cùng sát khí quanh nàng đè nén xuống hết, đôt mắt nàng co rụt lại, vô cùng ngạc nhiên.

Người này đến tột cùng là người nào? Như thế nào nửa đường lại xuất hiện một Trình Giảo Kim*?

** Trình Giảo Kim: Thời Đường có nhiều tướng tài giỏi cũng như thời Tam Quốc vậy, một trong những tướng dũng mãnh nhất là Trình Giảo Kim. Thuở nhỏ người này hay phá phách làng xóm, lúc thanh niên làm thảo khấu, vô cùng hung hăng, ngang ngược. Sau này làm tướng thì chuyên dùng búa đánh toàn lực ra ba chưởng. Đánh xong mà địch không chết thì bỏ chạy, nghỉ ngời một chút rồi quay lại đánh tiếp ba búa. "Trình Giảo Kim" thường được dùng để chỉ những kẻ nửa đường nhảy ra phá bĩnh, quấy rối công việc của người khác.*

"Ngươi là người nào? Vì sao phải chõ mõm vào chuyện của ta?"

"Rỗi việc đi?" Vân Mộ Phàm cười nhạt một tiếng, mang theo vài phần đùa cợt, câu môi nói: "Ngươi muốn giết hiền tế của ta, ta là nhạc phụ của hắn, nhạc phụ thay hiền tế ra mặt, này xem như là xen vào việc của người khác sao?"

"Ngươi thật sự là nhạc phụ của hắn?" Bắc Thần Mẫn Nhi kinh ngạc, chợt cười châm chọc: "Người có nhìn thấy nữ nhân kia sao? Nàng chính là vừa mới từ trong phòng con rể ngươi chạy ra, ngươi là người hiểu chuyện, nhìn thấy một màn này, không cần ta nói cũng đã biết xảy ra chuyện gì đi?"

Vân Mộ Phàm tầm mắt chếch đi, rơi xuống trên người Bạch Tuyết Mai, da thịt nàng trắng mịn lõa lồ trong không khí, chỉ dùng quần áo

che lại vài bộ phận trên thân, bộ dạng kia quả thật làm người ta thấy thương tiếc, làm cho nhân thấy mơ màng.

Vân Mộ Phàm lúc này sắc mặt trầm xuống, hướng về phía cửa phòng quát khẽ: “Tiểu tử khoản sổ sách này ta tạm thời ghi nhớ, ngày sau sẽ tính toán với ngươi!”

Long Thiên Tuyệt nghe được hắn lời nói, khóc cười không được, trước mắt không có thể nào phân tâm, chỉ có thể đợi ngày sau giải thích.

“Ngươi không cần ở chỗ này khích bác ly gián! Cho dù hắn có đúng là là một kẻ lạm tình hay vô tình, vì nữ nhi của ta, hôm nay ta vẫn phải bảo hộ hắn!” Vân Mộ Phàm kiên quyết nói.

Long Thiên Tuyệt trong lồng ngực bỗng dưng dâng lên một luồng sóng, có nhạc phụ như thế, lòng hắn thấy an ủi.

Bắc Thần Mẫu Nhi sắc mặt lạnh lẽo, hừ giọng nói: “Đã như vậy, hôm nay ta đây đưa các ngươi đồng loạt về Tây Thiên!”

“Vậy thì phải xem ngươi có bản lĩnh này không!” Vân Mộ Phàm quanh thân tràn ngập một cỗ hàn khí, bảo kiếm trong tay run lên, Kiếm Linh phát ra tiếng kêu hưng phấn. Trên thân kiếm hoa văn điêu khắc, trong lúc vung kiếm lên sinh ra khí thế tựa ngàn dặm băng tuyết.

Rầm!

Kiếm khí như lốc xoáy nổ tung, lượn vòng gia tốc, xé rách không khí, đối với Bắc Thần Mẫn Nhi phách chém mà tiến tới.

Bắc Thần Mẫn Nhi ánh mắt co rụt lại, ám khí trong tay áo cư nhiên

như mưa rơi ra ngoài, tả xung hữu đột.

Rắc rắc khách…

Chu vi xung quanh hiện ra nứt nẻ.

Đây là cao thủ trong cao thủ tỷ thí, cao thủ trong thành phủ chủ đều bị huyền khí của trận đấu chấn động tới, thắt lưng bị một điểm áp lực uốn cong, không có cách gì chịu được huyền khí mạnh mẽ đánh thẳng tới như thế.

Bạch Tuyết Mai ôm thi hài tổ phụ, không kịp né tránh, ngất tại chỗ.

Công kích củaBắc Thân Mẫn Nhị bị ngăn trở, cung chủ tức giận, huyền khí trên người đang hao hụt không ngừng: “Tức chết ta! Chẳng nhẽ ông trời thật muốn diệt ta? Ta không cam lòng a….”

Bên trong Tháp Kim Hòa, quần ma loạn vũ, khắp nơi đều là sát khí cùng oán giận của hắn thoát ra.

“Không sai! Tà bất thắng chính! Người thường ngày làm nhiều việc ác, không biết đã gây họa cho bao nhiêu tính mạng vô tội, hiện tại không phải ta thu phục ngươi, mà là ông trời muốn thu phục ngươi, ta chỉ là thay trời hành đạo thôi!” Thanh âm sục sôi đi lên, Long Thiên Tuyệt bay vọt lên trên không, hung hăng chụp một chưởng, lòng bàn tay đối diện ngọn tháp, thân hình xoay ngược.

Tốc độ hấp thu huyền khí nháy mắt nhanh hơn, gấp hai, gấp ba, gấp bốn lần….

“Ngươi nói bậy! Ngươi căn bản không đại biểu được thiên ý!” Cung chủ tiếng kêu thảm thiết chậm rãi yếu ớt, giống như huyền khí trong người hắn, một đi không trở lại nữa.

Bắc Thần Mẫn Nhi cảm ứng khí tức của huynh trưởng chậm rãi biến mất thì càng thêm nóng nảy, trong lúc thất thần liền bị một bàn tay đã bắt được yêu huyệt ở dưới xương sườn của nàng.

“Ca ca…..”

Ba ba ba ba!

Vân Mộ Phàm thừa thắng xông lên, liên tục đánh trung mấy chỗ đại huyệt trên thân nàng, phong kín huyệt vị của nàng lại, Bắc Thần Mẫn Nhi liên tục kêu lên thảm thiết, vẻ mặt bi phẫn.

Vân Mộ Phàm một cước đưa tay ra, đem Bắc Thần Mẫn Nhi đã bị hắn chế trụ lại, bắt bỏ vào pháp bảo trên người hắn, đem nàng hoàn toàn nhốt lại. *(TM: oa bác Phàm nay siêu quá đi mất, vài chiêu đã đánh bại bà già lẳng lơ kia *mắt thành hình sao*)*

Bắc Thần Mẫn Nhi tiếng kêu thảm thiết rốt cục biến mất, trong viện chỉ còn lại tiếng kêu rên của cung chủ từ trông tháp Kim Hòa tràn ra, như có như không.

Vân Mộ Phàm chăm chú nhìn hướng bên trong gian phòng, chỉ thấy Long Thiên Tuyệt đang đứng chổng ngược, trên mặt sắc hồng lóe lên, có huyền khí bay quấn quanh cơ thể hắn, đại lực lượng đang dao động mãnh liệt. Chỉ liếc mắt một cái, hắn liền hiểu rõ Long Thiên Tuyệt đang thi triển bí kỹ của Vân tôc – thuật Hấp thu!

Tiểu Khê Nhi cư nhiên chia sẽ nội dung Tàn Hoa bí lục cho hắn….Trong nội tâm có nho nhỏ ghen tuông lại một lần nữa khởi sinh.

Lúc này bên trong cơ thể Long Thiên Tuyệt bộc phát một cỗ cường

đại hơi thở, khí tức một tầng một tầng đẩy ra, cùng với khí tức phía trước còn cố tia sáng thánh khiết, đây chính là dấu hiệu thăng chức!

Huyền Hoàng ngũ phẩm!

Hắn đột phá!

Vân Mộ Phàm mi tâm giãn ra, đôi mắt đi theo sáng ngời, tiểu tử này không đơn giản a, cư nhiên tiến nhập Huyền Hoàng ngũ phẩm.

Không đúng, không chỉ là Huyền Hoàng ngũ phẩm.

Bởi vì tầng tầng khí tức vẫn còn tràn đầy, không ngừng tăng lên, thánh quang càng ngày càng mạnh.

Huyền Hoàng ngũ phẩm trung cấp, Huyền Hoàng ngũ phẩm đỉnh….

Khách!

Huyền giai thăng chức đột nhiên im bặt không tiếp tục, dừng lại ở Huyền Hoàng ngủ phẩm đỉnh, chỉ thiếu môt chút nữa là phá Huyền Hoàng đỉnh bước vào Huyền Hoàng lục phẩm.

Long Thiên Tuyệt trên gương mặt anh tuấn lộ ra tiếc nuối, chỉ kém một chút xíu. Hắn đã hút khô tất cả huyền khí trên người cung chủ, ai ngờ vẫn không đủ để hắn xông phá cảnh giới Huyền Hoàng lục phẩm, thật sự là đáng tiếc, chỉ kém một chút, một chút như vậy thôi a.

Thở dài, lực đạo hắn đang muốn tan dần, từ trên giường nhảy xuống. Lúc này bỗng nhiên có một cổ lực đạo khác trùng trùng điệp điệp đánh vào lưng hắn, thánh quang quanh thân đang chậm rãi tiêu tan bỗng nhiên lại sáng lên, huyền khí hùng hầu từ lưng hắn mà tiến

vào, bổ khuyết phần huyền khí thiếu cần thiết cho hắn thăng chức.

Long Thiên Tuyệt kinh hỉ, vội vàng chú ý tập trung lực, ngưng thần chuyên chú, xông phá cửa ải.

“Tiểu tử, hôm nay ta trợ giúp ngươi phá tan cửa ải, ngày sau nếu ngươi dám phụ nữ nhi của ta, ta sẽ mang cả gốc lẫn lãi hết thảy thu về!” Vân Mộ Phàm nửa nói nửa uy hiếp.

“Nhạc phụ đại nhân yên tâm, Khê Nhi chính là mạng của ta!” Long Thiên Tuyệt không nói nhiều, ngắn ngủi một câu, biểu đạt tiếng lòng của hắn.

Vân Mộ Phàm trong đầu bỗng dừng nhảy ra câu nói trước kia của nữ nhi: “Tính mạng của trượng phu ta quan trọng hơn tính mạng của ta.”

Lời nói hai người không có sai biệt.

Nội tâm hắn chấn động, có thể coi tính mạng của đối phương quan trọng hơn tính mạng của chính mình, liệu có ngoại lực nào có thể chia rẽ bọn họ chứ?

Quyển 5 - Chương 172: Tấn chức! Huyền Hoàng lục phẩm!

Edit: Trangtrang92

Beta: Tiểu Mộng

Vân Mộ Phàm không tiếp tục giằng co, tập trung toàn bộ tinh thần giúp Long Thiên Tuyệt đột phá quan ải.

Bên ngoài phủ thành chủ, một nhóm đông cao thủ vẫn ở chỗ địa phương máu tanh mà chém giết, những cao thủ này phần lớn đến từ gia tộc Tông Chính, quần áo trên người có thể thấy huy hiệu gia tộc Tông Chính.

Sau một phen chém giết, song phương thương vong không chênh lệch, Vân hộ pháp vừa lo đối phó với địch, vừa quan sát động tĩnh phương hướng phủ thành chủ. Mới vừa rồi Bắc Thần Mẫn Nhi phá trận bọn họ hướng phủ thành chủ mà chạy tới, không biết tính mạng tôn chủ có bị nguy hiểm hay không.

“A!”

Đồng bọn bên cạnh kêu thảm lên một tiếng, bị chặt đi một bên cánh tay, Vân hộ pháp tức giận, hắn gầm lên một tiếng, kiếm công kích trả lại.

Đội hình cao thủ bên đối phương quá mức cường đại, lại là có âm mưu mà đến, các cao thủ của Lăng Thiên Cung phân tán khắp nơi, trước đó không có bất kỳ chuẩn bị nào, nhất thời trong lúc đó rất khó

tổ chức lực lượng phòng ngự hữu hiệu, ngăn chặn đối thủ, chỉ đánh phải vừa đánh vừa lui. Tất cả mọi người đều mong mỏi tôn chủ nhanh chóng giá lâm hiện trường, chủ trì đại cục, như thế bọn họ mới có lòng tin tiếp tục chiến đâu với cường đại cao thủ gia tộc Tông Chính.

“Phu nhân đã giết tới phủ thành chủ, tôn chủ các ngươi nhất định xong đời, các ngươi đừng dựa vào vị trí hiểm yếu mà cố chống cự, đấu tranh vô nghĩa. Chỉ cần các ngươi quy hàng gia tộc Tông Chính chúng ta, Gia chủ nhất định sẽ trọng dụng các ngươi. Chỉ là Lăng Thiên Cung như thế nào có thể so sánh cùng cường đại gia tộc Tông Chính chúng ta? Các ngươii tiếp tục ở lại Lăng Thiên Cung chỉ có mai một tài năng các ngươi….” Ở giữa những cao thủ gia tộc Tông Chính đã có người phát ngôn bừa bãi, muốn dụ dỗ cao thủ Lăng Thiên Cung quy hàng.

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người nhìn thấy đạn tín hiệu, vội vàng chạy tới, nghhe thấy phương chiêu dụ hàng, Bạch Sở Mục nhịn không được chửi ầm lên: “Ta nhổ vào gia tộc các ngươi, muốn đào góc tường cũng không nhìn xem đây là địa bàn của ai? Được, ai muốn đi gia tộc Tông Chính cứ việc qua, sau khi qua các người đừng hối hận, ta cùng huyễn thú của ta chuyên môn thích trừng trị phản đồ!”

Một cái cự đầu huyễn thú Vượn trắng điên cuồng hét lên một tiếng. Xuất hiện ở phía sau hắn, một tiếng nổ ầm vang, vượn lớn rơi xuống, khiến cả con phố chấn động.

Sóng người tuôn lui về phía sau, huyễn thú Vượn trắng xuất hiện, tạo cho cao thủ gia tộc Tông Chính một cái lực up hiếp.

“Ha ha, Phì Phì, chúng ta cùng nhau trừng trị phản đồ, người nào hàng liền đánh người đó, không có người nào đánh thì liền đánh cái

lũ rùa rụt cổ!”

Long Thiên Thần thả người nhảy lên lưng Thần thú Dực Long. Ánh mắt nghiêm nghị, xem xét kẻ phát ngôn bừa bãi, hung hăng xung phong liều chết mà tới.

Lại một phen ác chiến.

Bất quá, có Thần thú Dực Long cùng Vượn lớn huyễn thú gia nhập, chiến cuộc cân bằng dần dần nghiêng về bên phía Lăng Thiên Cung.

Từ trong thành, cao thủ đến từ Lăng Thiên Cung càng ngày càng nhiều, chiến đấu lâm vào gay cấn.

Lúc này theo phương hướng Nam thành, truyền đến tiếng hàn quang kim loại ù ù, dưới ánh trăng càng thêm lạnh lẽo.

Ánh sáng lạnh lẽo ồn ào quét qua dòng người, hai bên đang chiến đầu đồng thời động tác hòa hoãn đi xuống, quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy tại khúc cua đường cái, đột nhiên xuất hiện một cái đồ vật hình tù kì quái, hình dáng to khổng lồ, xe không ra xe, lá chắn không ra lá chắn, toàn thân đều là bạc kim khí chế tạo ra, gai thép bén nhọn che kín quanh thân nó, liên tiếp ở đó còn vài món binh khí kỳ lạ cùng dung hợp lại.

Cùng với tiếng kêu ù ù, xe kim loại theo dọc ngã tư hoành hành mà tới, gai thép bén nhọn chĩa ra hăng hái xoay tròn, cuồn cuộn nổi lên đầy bụi đất cát.

Trên xe kim loại có hai người đứng sóng vai, một người ngân bào nhẹ nhàng chính là Vân Trung Thiên, người còn lại trên mặt mang mặt nạ chính là ái đồ của Vân Mộ Phàm – Vân Mạch Thiên.

Hai người không chế xe kim loại trước Phùng đại sư đưa cho bọn hắn mượn, khí phách đi đến.

Long Thiên Thần liếc mắt một cái liền nhận ra Vân Trung Thiên, vui mừng hô lớn: “Vân đại ca, huynh đang ngồi trên cái đồ vật gì vậy? Thoạt nhìn thật quá uy vũ, quá khí phách!”

Vân Trung Thiên nhếch môi cười: “Đây chính là chế tạo tâm đắc của Phùng đại sư, cố ý cho chúng ta mượn chống đỡ kẻ thù bên ngoài, thủ vệ thành Bạch Tịch!”

“Hóa ra là tác phẩm của Phùng đại sư? Chả trách đặc biệt như vậy, có thể cho ta mượn chơi hay không?” Nói chưa xong, hắn đã khống chế Thần thú Dực Long bay xẹt qua đỉnh đầu vô số cao thủ, đến phía trên xe kim loại. Hắn tung ngươi bay xuống bên trên xe.

“Nơi này có tổng cộng 9 nút đạo cơ quan, ngươi tùy tiện bấm một nút cái đạo cơ quan đều sẽ thấy kinh hỉ!” Vân Trung Thiên nhìn hắn thần bí cười, theo sau cùng Vân Mạch Thiên liếc nhau, hai người cùng nhau nhảy xuống xe kim loại, đem nó giao cho Long Thiên Thần, bọn hắn hai người lại chạy ngược về phủ thành chủ.

Long Thiên Thần có được xe kim loại, hai mắt sáng lên, dị thường hưng phấn.

“Được, vậy trước tiên thử xem nút thứ nhất thế nào!”

Ba hàng nút ấn, mỗi hàng ba cái, hắn ấn xuống nút đầu tiên hàng thứ nhất.

Rắc rắc khách….

Gai thép nhọn chĩa ra đang vù vù xoay tròn đột nhiên dừng lại, xe

kim loại hoàn toàn bị vây trong trạng thái yên lặng không có động tĩnh.

Long Thiên Thần nhất thời mắt choáng váng. Thầm nghĩ Phùng đại sư chẳng lẽ là cho bọn hắn một cái đồ đểu?

Các cao thủ phía trước cho rằng có cái gì vũ khí lợi hại muốn hướng về phía bọn hắn phóng ra, một đám cảnh giác cẩn mật, ai ngờ náo loạn ô long, nguyên một cái xe kim loại khí phách uy vũ thập phần bị Long Thiên Thần ấn xuống một cái nút liền hoàn hoàn dừng lại. Có cao thủ vui sướng khi thấy người gặp họa phá lên cười: “Chỉ là hù dọa người thôi, mọi người đừng tin tưởng, cứ việc xung phong liều chết đi qua tiếp ứng phu nhân!”

“Giết!” Các cao thủ gia tộc Tông Chính xông lên trước, hùng hổ, nhanh chóng đem xe kim loại cùng Long Thiên Thần đồng loạt hủy diệt.

Long Thiên Thần khẽ hô một tiếng, hắn giờ phút này nếu như không trốn, sẽ bị các cao thủ giẫm thành thịt vụn. Hai chân vừa muốn rời đi, lúc này gai thép nhọn chĩa ra trên xe kim loại đột nhiên rắc rắc vận chuyển, liên tiếp tổ hợp lại, xác nhập thành một hình dạng đĩa ném siêu lớn, càng xác thực nó hẳn là một cái đĩa ném đầy thép gai nhọn chĩa ra.

Đĩa ném phút chốc thoát khỏi xe kim loại, hăng hái xung phong tới đám đông ném tới.

Các cao thủ Tông Chính gia tộc ngẩng đầu nhìn chiếc đĩa ném đang bay về hướng bọn hắn, người người đều sửng sốt, lúc sau liền tỉnh ngộ, vội vàng dừng kiếm, chạy trốn khắp nơi.

Những người nhanh chóng thoát được thì may mắn tránh thoát đĩa

ném truy kích; nhưng người chậm một bước liền thảm, mất đi cánh tay thiếu đi cái chân là chuyện nhỏ, phần lớn đều bị cắt đầu, thảm nhất đó là trên thân trúng vài nhát, chẳng những không có đầu, liền như cánh tay hay chân cũng tàn một đoạn….Thanh âm gào thét cùng trộn lẫn trong đó!

Các cao thủ Lăng Thiên Cung đi theo phía sau bọn hắn nhìn thấy là đó một màn, một đám người trợn mắt há hốc mồm, âm thầm may mắn bọn hắn không có đuổi theo đi, nếu không bọn hắn cũng có cái tai ương này.

“Quá cường đại! Ta lại đến thử xem mấy cái nút này!” Long Thiên Thần phát hiện thú vui để nghịch, hưng phấn giơ chân chỉ tay nặng nề ấn xuống nút thứ hai hàng đầu tiên.

Rắc rắc khách…..

Liên liên tiếp có những âm thanh quái dị.

Lúc này đây Long Thiên Thần tâm bình tĩnh, không hề hoài nghi tính năng có thể tin cậy của xe kim loại, cười híp mắt, chời đợi kỳ tích phát sinh.

“Như thế nào, như thế nào? Để cho ta cũng vui đùa một chút!” Bạch Sở Mục nhảy nhót nhảy đến bên cạnh hắn, nóng lòng muốn thử.

“Chớ lộn xộn! Đây là tác phẩm của đại sư, không phải người nào tùy tiện cũng có thể sử dụng được!” Long Thiên Thần nhỏ mọn bảo vệ mấy cái nút, lên mặt với Bạch Sở Mục

Bạch Sở Mục hung hăng quăng cho hắn một ánh mắt xem thường, đột nhiên vươn cái tay heo của hắn đến, tập kịch bên hông Long Thiên Thần

“A, người làm gì?” Long Thiên Thần trách gọi một tiếng, nhảy dựng lên. Bạch Sở Mục nhân cơ hội ấn xuống nút thứ ba hàng đầu tiên, haha cười lớn, cười đến đắc ý.

“Bạch Sở Mục ngươi là cái kẻ hỗn đảng!” Long Thiên Thần rống to một tiếng, hai ngươi không coi ai ra gì đứng lên cãi nhau.

Đám người Vân hộ phá mặt mày choáng vàng, lúc này là lúc nào mà hai cái người khoái diễn trò cư nhiên còn cố tâm tư cãi nhau.

Rắc rắc khách…. rắc rắc khách….

Công hiệu nút thứ hai còn chưa khởi động, công hiệu nút thứ ba đã đi lên thêm vào, tiếng vang rắc rắc rơi vào trong tai mọi người kinh tâm động phách.

“Chạy mau a……” Lòng các cao thủ còn sợ hãi, tai nghe thấy tiếng rắc rắc kinh sợ xong liền xoay người, liều mạng hướng cánh cửa thành đào vong.

Đĩa ném đã nhanh lại càng thêm nhanh, tốc độ đạt đến cực hạn, trong vòng 50 bước, cuồng phong gào thét, tiếng gào khóc thảm thiết.

Hai bên đường cái, mái ngói trên nóc nhà như một những hạt cát cao cao giơ lên rồi rơi xuống đất vỡ tan.

Còn đang cãi nhau chỗ Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người hoảng sợ thấy một màn này, song song há to miệng, quên khép lại. Thật lâu sau hai người mới hung ác nuốt xuống một ngụm nước miếng thở dại: “Rất mãnh!”

Mới thử nút hàng đầu tiên, trên đường cái phía trước đã không có một bóng người, vô luận là cao thủ Lăng Thiên Cung hay là Tông Chính cao thủ đều hết thảy trối chết, vô tung vô ảnh.

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người cùng liếc nhau, sau đó đột nhiên cùng nhảy phốc về phía trước, làm ra cùng một động tác, đó chính là bảo vệ hàng nút thứ hai cùng thứ ba, chỉ sợ đối phương bởi vì xuất phát từ tò mò mà ấn thử.

“Không thể thử nữa, thử lại, chính là cả phố đều bị hủy đi.” Long Thiên Thần lòng vẫn còn sợ hãi nói.

“Chúng ta trước vẫn là đem vũ khí giấu đi, miễn cho Phùng đại sư đem nó trở về.” Bạch Sở Mục đề nghị nói. Long Thiên Thần mắt sáng lên, liên tục gật đầu, tỏ vẻ nghiêm trọng đồng ý.

Kết quả là hai người bắt đầu lén lún thương nghị xem như thế nào có thể đem xe kim loại vô thanh vô tức giấu đi, không bị người phát hiện. Liền như vậy, sáng chế Phùng đại sư tâm đăc nhất bị hai cái thanh niên đáng khinh cấp tham ô.

Phủ thành chủ, thời điểm Vân Trung Thiên cùng Vân Mạch Thiên hai người đuổi tới nơi phát hiện trong phủ thành chủ tình huống xem ra khá tệ, đại bộ phận người bị ngất ngã xuống đất, nhìn không thấy vết thương, như là bị dư chấn huyền khí làm hôn mê.

Hai người lo lắng nhìn nhau, bước nhanh hướng sâu bên trong phủ đi tới, đột nhiên có một cổ cường đại dòng khí dạng hính cầu từ chỗ nọ phóng ra, dư âm khí lưu bắn ra trên mặt bọn hắn, nóng rát. Nhìn kĩ thì thấy có vầng sáng thánh khiết phóng lên cao!

Vân Trung Thiên sắc mặt biến hóa, con ngươi xinh đẹp đột nhiên sáng long lanh, để lộ ra tia hâm mộ.

Đây là Huyền Hoàng lục phẩm cảnh giới!

Cũng giống như ước mơ tha thiết của hắn trước kia.

Chỉ tiếc là hắn thiếu một chút kỳ ngộ….Bất quá, hắn cũng không nổi giận, tình cảnh này chỉ có thể kích thích hắn ngừng tấn chức: ý chí cầu tiền chiến đấu.

Huyền Hoàng lục phẩm, hắn sớm muộn sẽ đột phá!

“Hay là Long tôn chủ thăng chức? Nhất định là hắn!” Vân Mạch Thiên tự hỏi tự đáp, trong hai mắt toát ra sự kinh sợ, đó là cảnh giới mơ ước của người tập võ a!

Vân Trung Thiên thu hồi ngạc nhiên, ôn nhuận mỉm cười nói: “Không sai, chính là hắn!” Trong giọng nói, có chút tự hào, đó chính là nam nhân muội muội chọn trúng, đủ thấy ánh mắt muội muội thế nào.

“Đi, chúng ra đến nhìn một cái!” Đợi cường độ khí lưu từ từ yếu đi, Vân Trung Thiên đề nghị, hai người ngay sau đó chạy tới trước gian phòng khí lưu bộc phát tới.

Quyển 5 - Chương 173: Hắc Mãng Sơn trong truyền thuyết

Edit: Trangtrang92

Beta: Tiểu Mộng

Toàn thân cảm giác sảng khoái, giống như trọng sinh, Long Thiên Tuyệt nhẹ nhàng bay xuống, mở mắt, hai mắt phát sáng.

“Đa tạ nhạc phụ đại nhân!” Long Thiên Tuyệt nhìn mặt Vân Mộ Phàm, rốt cục thấy rõ hình dáng ông, này mới hẳn là chân thực diện mục của ông, vô luận khí chất hay là khuôn mặt, đều có mấy phần tương tự với Khê Nhi. Hơn nữa, ông chính là người đã ở chạm mặt hắn ở chỗ Phùng đại sư, còn có sự hợp tác ăn ý với nhau.

“Không tệ! Tư chất của ngươi đúng là vượt qua thường nhân, nhưng nếu đổi lại người khác, mặc dù có ta tương trợ, cũng chưa chắc có thể thuận lợi đột phá Huyền Hoàng lúc phẩm. Ngươi hôm nay đột phá quan ải. ngày sau này một đường tiền đồ sáng lạn, ha ha ha….” Vân Mộ Phàm vừa lòng đánh giá Long Thiên Tuyệt biến hóa trước sau đột phá, vừa lòng vuốt cằm.

Thật lâu sau, không biết nghĩ đến cái gì, ông không được tự nhiên hừ nhẹ một tiếng, phất tay áo, hén ném ta một chiếc bảo vật: “Ngươi nhớ rõ lời nói của chính mình, không được nuốt lời, ta lúc nào cùng theo dõi ngươi. Mặt khác ngươi còn thiếu ta một lời giải thích.”

Hắn có ý liếc mắt phương hướng chỉ ra góc sân nhỏ, nơi đó chính là chỗ Bạch Tuyết Mai nằm ngất.

Long Thiên Tuyệt nghi hoặc tiếp nhận bảo vật, hướng về phương hướng nhạc phụ chỉ nhìn qua, lập tức lĩnh ngộ được, trong lòng cười khổ: “Nhạc phụ đại nhân, có đôi khi mắt nhìn thấy cũng không hẳn là chân tướng…”

Vân Mộ Phàm nâng tay, ngắt lời hắn giải thích: “Nhiều lời vô ích, hiện tại ngươi liền gấp rút khởi hành tới Hắc Mãng Sơn, chỉ cần ngươi có thể đem Khê Nhi bình an trở về, đó chính là lời giải thích tốt nhất đối với ta.”

Có đôi khi, hành động mới là lời giải thích tốt nhất.

Long Thiên Tuyệt trịnh trọng gật đầu: “Nhạc phụ đại nhân yên tâm. Ta nhất định sẽ không để cho Khê Nhi có việc gì.”

Vân Mộ Phàm không tự nhiên hừ một tiếng, không nói cái gì nữa, phất tay áo rời khỏi phòng, hướng về chỗ hắn mà đi.

Long Thiên Tuyệt thở dài, vị nhạc phụ đại nhân này của hắn thật thú vị, hoàn toàn mới gặp lần đầu tiên nhưng khiến hắn để lại ấn tượng sâu sắc. Mới đầu ông cải trang đến dò xét, nhưng chỉ là theo sát ba người bọn họ một hồi, khắp nơi gây ra khó khăn, trong lời nói cũng không tự nhiên toát ra lời thương yêu đối với hai đứa bé, loại tình cảm này thì không cách nào che dấu.

Cho nên hắn đã đoán ra được thân phận của đối phương, dựa theo lẽ thường, hắn hẳn là a dua nịnh nọt đối với nhạc phụ đại nhân, xu nịnh lấy lòng mới phải, nhưng hắn không làm như vậy, mà lựa chọn phương thức khác.

Người đặc biệt phải đối đãi đặc biệt, hắn lựa chọn phương thức của mình giao phong với nhạc phụ đại nhân.

Sự thật chứng minh, hắn thành công.

Mặc dù thái độ của nhạc đại nhân đối với hắn có chút không tự nhiên, nhưng đáy lòng ông đã đón nhận mình.

Bảo vật trong tay bỗng nhiên chấn động, đưa tới sự chú ý của hắn, hắn cúi đầu nhìn vào cửa bảo vật, ánh mắt bỗng nhiên biến hóa: “Là Bắc Thần Mẫn Nhi?!”

Nhạc phụ đại nhân à, ngài lại giúp cho ta một cái đại ân!

Long Thiên Tuyệt dấu diếm vui sướng, hai mắt sáng quắc: “Có Bắc Thần Mẫn Nhi trong tay, ta liền thêm nhiều cơ hội đi giúp Khê nhi. Bắc Thần Mẫn Nhi cùng Tử Yêu là cùng huyết mạch, Tử Yêu nhất định sẽ quan tâm an nguy Bắc Thần Mẫn Nhi, đến lúc đó ta lấy nàng ra làm giao dịch với Tử Yêu, không sợ hắn không buông tha Khê nhi.”

Nghĩ đến Khê nhi, ánh mắt hắn từ từ mềm mại, xa cách vài ngày này, hắn không một giây phút nào không nhớ đến nàng, lúc thời điểm cùng nàng gặp gỡ….

Ngoài cửa phòng, Vân Trung Thiên cùng Vân Mạch Thiên hai người bước nhanh tới, trùng hợp thấy Vân Mộ Phàm bước ra khỏi phòng, Vân Mạch Thiên vì thế đuổi theo sư phụ, Vân Trung Thiên lại dừng bước, tầm mắt nhìn đến Bạch Tuyết Mai đang bất tỉnh.

“Mai sư muội?” Vân Trung Thiên nhìn thấy quần áo trên thân Bạch Tuyết Mai, không khỏi nhíu mày, không có chần chừ, hắn cởi áo khoác trên người phủ lên thân của nàng (mình muốn dùng từ “ả” ở đây >”< dùng từ “nàng” với Bạch Tuyết Mai quá là không hợp)

Nhìn lướt qua thi hài Bạch gia chủ, Vân Trung Thiên bế Bạch Tuyết Mai lên, đưa tới sương phòng.

Một hồi huynh muội như vậy, Vân Trung Thiên không có cách nào đứng nhìn sư muội trần truồng lộ cơ thể tại góc sân mà không quan tâm, không phải là thương hương tiếc ngọc mà chỉ vì nể tình đồng môn.

Bạch Tuyết Mai thì không nghĩ như vậy, nàng nửa đường ngất đi tỉnh lại, phát hiện bản thân nằm trong lòng Vân sư huynh, tâm bình tình lại trở lên nhảy loạn.

Vân sư huynh vẫn là quan tâm đến nàng, đây chẳng phải đại biểu rằng nàng còn có cơ hội sao?

Gia gia đã mất, sẽ không có người nào bức bách nàng, từ nay về sau nàng có thể lại như trước theo đuổi Vân sư huynh…..Nghĩ tới đây. Ánh mắt nàng không tự chủ mềm mại đáng yêu. Nghiêng đâu, gần lại nguồn nhiệt cơ thể ấm áp.

Vân Trung Thiên lông mày thanh tú trường mi hơi hơi nhăn lại, bước càng thêm nhanh.

Long Thiên Tuyệt đi ra khỏi cửa phòng, vận khí bay lên, vài cái nhún chân đã ra ra ngoài phủ thành chủ, hắn đứng trên cao nhìn xuống, ngắm nhìn thành Bạch Tịnh, thâm thúy lạnh lùng, ánh mắt bắn ra hai đạo hàn quang, thẳng tắp tới phương hướng cửa thành.

Tại chỗ cửa thành thành Bạch Tịnh, ít cũng cả trăm cao thủ gia tộc Tông Chính chạy trốn tụ tập ở đây, bị khí thế xe kim loại uy hiếp, bọn hắn không dám tùy tiện đánh vào thành, chỉ đành phải ở đây chờ tin tức của phu nhân.

Đột nhiên, có một luồng vô hình uy lực quét ngang tới, mọi người rung mình một cái, ngắm nhìn bốn phía, tìm kiếm nơi phát ra up lực.

“Hơi thở thật cường đại, có phải phu nhân trở lại không?”

“Nhất định là phu nhân! Chỉ là một cái thành Bạch Tịnh, còn có thể tìm ra một cao thủ thứ hai tới sao? Căn bản là không thể nào!”

“Phu nhân uy vũ!”

Đám người bắt đầu xôn xao, những cao thủ đối với bản lãnh của phu nhân rất có lòng tin, cho nên người người nhảy nhót, ý chí chiến đấu một lần nữa lại dấy lên, mới vừa rồi sĩ khí bị xe kim loại quét đi giờ từ từ khôi phục.

“Chó má! Các người đừng có mà nằm mộng! Có tôn chủ chúng ta ở đây, phu nhân các người không thể nào được như ý, chờ nhặt xác phu nhân các người đi!” Cao thủ Lăng Thiên Cung lúc này cùng bọn hắn khá bình tĩnh, thủ tại trong thành, quan sát lẫn nhau, địch bất động ta cũng bất động. Lúc này nghe đối phương hồ nháo nói to, bọn hắn không nhịn được gào to lên, một tràng khẩu chiến bởi vậy mà bùng nổ.

“Các ngươi mới chó má! Nhất định là phu nhân chúng ta đến, nàng hiện tại chính là mang đầu tôn chủ các ngươi đến. Các ngươi nếu như không tin lời ta nói, cứ việc mở mắt mà xem cho kỹ.”

“Ta phun đầy phân vào đầu ngươi! Nhất định là tôn chủ chúng ta đến! Đầu phu nhân nhà ngươi, tôn chủ chúng ta cũng lười cầm, trước tiếp đưa cho tiểu thiếu chủ của gia ta làm cầu đá….”

“Ngươi dám vũ nhục phu nhân chúng ta?”

“Ta liền vũ nhục, thế nào?”

Hai bên khẩu chiến càng lúc càng mãnh liệt. Khoảng cách đấu võ mồm và đánh nhau càng gần nhau, còn kém một chút là động thủ sống mái.

Lúc này trên bầu trời truyền đến một thanh âm lãnh khốc, trong vòng trăm bước đinh tai nhức óc: “Phu nhân của các người đã bị bản tôn bắt được, các ngươi hoặc là đầu hàng, giao khí giới ra, hoặc là tất cả nhận lấy cái chết. Không có sự cho phép của bản tôn, ai cũng đừng nghĩ rời khỏi thành Bạch Tịnh nửa bước!”

Rống! Rống! Rống! Rống! Rống! Rống! Rống! Rống!

Hỏa long từ tám phía rít gào bay lượn, cùng nhau bay lên như như cột trụ lửa, đứng sừng sững ở tại trong thành ngoại.

Hình thể hỏa long dài gấp đôi so với lúc trước Long Thiên Tuyệt chưa thăng chức Huyền Hoàng lục phẩm, mỗi một hỏa long đều là cự quái, tạo cho người ta áp lực cực lớn. Riêng đối mặt với một con hỏa long, liền đủ dọa khiến người ta bị dọa mất mật, hiện tại ngay lúc này xuất hiện tám hỏa long, rất nhiều cao thủ dưới chân đã bắt đầu run lẩy bẩy.

Các cao thủ Lăng Thiên Cung thấy uy vũ Tôn chủ đánh xuống, cao giọng hoan hô, đám đông bắt đầu khởi động, cùng nhau tiến vào đường cái trong thành, ý nghĩ cùng nhau ra nghênh đón tôn chủ.

“Đầu hàng hay là chết?” Long Thiên Tuyệt đánh ra một tia sét nổi giận, lấy hắn làm trung tâm, trong vòng năm bước, tất cả cao thủ rối rít ngã xuống, cao thủ có chút ít thực lực lỗ tai tràn ra máu tươi, bị làm cho sợ đến hồn phi phách tán.

Hỏa long up hiếp, nhất tề phun ra ngọn lửa, ngọn lửa dài đến hơn 10m, khiến cho hiện trường nháy mắt hóa thành biển lửa.

Nhiệt độ kịch kiệt tăng lên, ngọn lửa bay tán loạn.

A!A!A!A!A!A!……

Liên tục tiếng kêu thảm thiết, những cao thủ bị ngọn lửa vây quanh có hơn phân nửa bị ngọn lửa xâm phệ, ngọn lửa Hỏa long phun ra cũng không giống như ngọn lửa thường, một khi lửa đốt trên người, chính là thương tổn trí mạng. Có chút bản lĩnh thâm hậu thì còn sống giãy giụa trên đất, nếu không trên mặt đất run rẩy tiếng thê lương khiến người ta sởn cả tóc gáy.

Long Thiên Tuyệt không thi triển toàn lực, một vòng ngọn lửa tiến đến tập kích tiếp sau, hắn giơ tay lên, chỉ huy Hỏa long tạm dừng tấn công. Bởi vì hắn biết, mục đích của mình đã đạt được, hắn muốn làm cao thủ đối phương hơn nửa kinh sợ, kế tiếp là thời khắc thu thập tàn cục.

Tóc dài kim sắc kiệt ngạo tung bay, Long Thiên Tuyệt khoanh tay vẻ mặt cười mà không cười, thẳng tắp đứng trên không, mắt nhìn xuông đất, cất cao giọng nói: “Ta hỏi lần nữa, đầu hàng hay chết?”

Mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, phòng tuyến trong lòng đã bị đánh tan.

Đang lúc có người muốn đứng ra đầu hàng, có một tên cao thủ quát lên một tiếng chói tai, quát bọn hắn ngưng lại: “Mọi người không nên thối lui! Phu nhân không thể nào dễ dang bị bắt như vậy được, chúng ra….”

Một thanh trường kiếm xuyên qua yết hầu, hắn hai mắt mở dữ dội,

ngửa người lên rồi rơi xuống.

Mọi người nhìn chằm chằm chuôi kiếm này, chỉ thấy kiếm phong quay lại, một đường cũ quay trở về giữa không trung, một lần nữa rơi vào trong tay Long Thiên Tuyệt. Máu tươi dọc đường rơi xuống, nhìn thấy mà giật mình.

Long Thiên Tuyệt chuyển trường kiếm trong tay, ngó chừng tâts cả cao thủ gia tộc Tông Chính, ánh mắt nhìn tất cả, khuôn mặt anh tuấn hiện ra nụ cười: “Ta Lăng Thiên Cung cùng Tông Chính gia tộc các ngươi từ trước đến nay nước giếng không phạm nước sông, hôm nay các ngừoi chủ động gây chuyện đến tận cửa rồi, vậy không trách được bản tôn. Bản tôn hiện tại cho các ngươi một cơ hội nữa, nguyện ý thần phục quy hàng, bản tôn tha cho các ngươi một mạng, nếu không, toàn bộ bọn ngươi lưu mệnh lại!”

Cơ hồ tất cả cao thủ gia tộc Tông Chính tâm trạng đều dao động, đầu tiên là có một cỗ xe kim loại kì quái khí phách, sau nữa là hỏa long uy hiếp, cuối cùng một kiếm của Long Thiên Tuyệt hoàn toàn kinh sợ bọn hắn.

Phu nhân đã chết, bọn hắn đã không có người tâm phúc, lại bị cao thủ Lăng Thiên Cung bao vây, bọn hắn không có khả năng phá vây. Nếu như không hàng, có lẽ đúng như lời nói Long Thiên Tuyệt, mạng nhỏ của bọn hắn phải lưu lại chỗ này.

Không biết ai là người đầu tiên bỏ lại trường kiếm trong tay, tiếp ngay sau đó lại là một cao thủ theo tới, lục tục vứt bỏ lại trường kiếm, vứt bỏ khí giới đầu hàng.

Lăng Thiên Cung một đám cao thủ hoan hô ăn mừng.

Lúc trước hai bên giao chiến, thực lực tương đương với nhau, cả hai

đều thương vong. Các cao thủ Lăng Thiên Cung nhịn một hồi phía trước, hiện tại đối phương vứt bỏ khí giới đầu hàng, bọn hắn hô to thoải mái.

Đó chính là cao thủ gia tộc Tông Chính phần lớn thực lực tương đương với hắn, có bọn họ ra nhập, Lăng Thiên Cung thực lực càng tăng lên gấp đôi.

Long Thiên Tuyệt mang tháp Kim Hòa ra, thanh quang thoáng hiện, đem tất cả trường kiếm bị vứt bỏ hết thảy thu vào trong tháp.

“Quá ít! Đáng tiếc! Đáng tiếc!” Long Thiên Tuyệt ghét bỏ lắc đầu, đem tháp Kim Hòa một lần nữa thu vào trong lòng.

Đám người Vân hộ pháp đứng gần đấy nghe được lời hắn lầm bầm, nhịn không được rút khóe miệng, trong lòng nói thầm, tôn chủ ngài yêu cầu cũng quá cao đi, nơi này ít nhất cũng phải có mấy trăm thanh trường kiếm, ngài vẫn còn chê ít? Ngài đây muốn đem binh khí khắp thiên hạ đều thu vào trong túi, đi tặng cho phu nhân làm lễ gặp mặt sao?

Ta phi!

Làm người không cần có lòng tham như vậy có được không?

Như nghe được tiếng lòng bọn hắn, Long Thiên Tuyệt khóe mắt oán liếc bọn hắn một cái, xoay người rời đi.

Sương phòng thành phủ chủ, Vân Mộ Phàm cùng hai đứa cháu ngoại, “cùng hưởng thiên luân”.

Cháu trai và cháu gái lần lượt ngồi, còn có một đôi tiểu thú sủng ngồi ở bên như hổ rình mồi.

Vân Mộ Phàm nhìn một đôi tiểu bảo bối, mặt lộ vẻ xấu hổ, bởi vì vừa rồi cháu chỉ vào mũi ông tố cáo: “Ông ngoại? Có phải người đoạt đi chim nhỏ của cháu không?”

Đối mặt với lời tố cáo cùng chất vấn của cháu gái, Vân Mộ Phàm vẻ mặt xấu hổ, không biết nên hoàn toàn phủ nhận hay là minh oan cho bản thân, hay vẫn là nên thừa nhận sau đó thành khẩn sám hối thỉnh cầu tha thứ. Cũng vẫn may là cháu thấu tình đạt lý, giúp ông giải vây: “Tiểu Huyên Huyên, ông ngoại là trưởng bối, muội không thể chỉ vào mặt người, như vậy là không lễ phép!”

Liền sau hắn còn nói thêm: “Ông ngoại rất ham chơi, thích hóa trang thành người khác đi dọa người, chúng ta sẽ dần dần quen thôi, không cần ngạc nhiên như thế. Haiz, là lão nhân gia thôi, tuổi to một bó, sống cũng không dễ dàng gì. Đã như vậy chúng ta quên đi, cũng không muốn cùng người so đo một chỗ.”

Tiểu đại nhân như thở dài buông một tay, khiến Vân Mộ Phàm tức giận râu dựng hết lên……cứ xem như là ông có râu đi.

Xú tiểu tử, cái gì lão nhân gia? Ông ngoại có già như vậy sao?

Ông ngoại rõ ràng vẫn còn rất thanh niên, vẫn là anh tuấn tiêu sái, là một soái ca phong lưu phóng khoáng, như thế nào lại là một lão nhân gia đây? Không cần tùy tiện dạy hư muội muội có được không?

Đã thế Tiểu Huyên Huyên lại rất nghe theo lời ca ca, ca ca nói cái gì, bé cũng tín hắn sái cổ, cái đầu nhỏ gật liên tục, cái miệng nhỏ nhắn phấn nộn nhếch nhẹ: “Được rồi, Huyên Huyên không so đo. Ông ngoại phải ngoan, không nên ham chơi, ham chơi không ngoan…” (*TM: cuồng tiếu)*

Vân Mộ Phàm đổ mồ hôi hột, chính mình cư nhiên như vậy thất bại, không có cách lấy lòng hai tiểu gia hỏa này.

“Ông ngoại, người còn muốn khảo nghiệm cha sao? Kỳ thật cha cũng không tệ lắm đâu, nếu cha không tốt như vậy, mẫu thân mới không gả cho hắn đi. Tường thúc thúc cũng tốt lắm, đáng tiếc mẫu thân không thích hắn. Tường thúc thúc thật đáng thương….” Tiểu Mặc hai chân lắc nhẹ, đáng yêu nói.

“Tường thúc thúc là người nào? Thích mẹ cháu chứng tỏ hắn rất tinh mắt.” Vân Mộ Phàm cảm thấy hứng thú, giống như lão Vương buôn dưa, mèo khen mèo dài đuôi.

“Tường thúc thúc a, hắn…” Tiểu Mặc bắt đầu hăng hái bừng bừng tường thuật lại, Tiểu Nguyệt Nha nghiêng đầu nhỏ chăm chú nghe, bên trong gian phòng không khí nhất thời hòa thuận.

Vân Mộ Phàm trong lòng vui mừng, rốt cục tìm được phương thức chung đụng hài hòa với hai tiểu tử, ầm thầm trong lòng nhớ kỹ cái tên gọi Đông Phương Vân Tường của nam nhân này, nói không chừng sau này hắn cùng hai tiểu tử chung đụng cũng phải dựa vào cái tên đó.

Long Thiên Tuyệt trở về phủ thành chủ, nghĩ đến thăm hỏi hai con một chút, ai ngờ vừa mới tới cửa phòng đã nghe đến bên trong không ngừng truyền ra “Tường thúc thúc” ba chữ, cúi đầu trong mũi hừ nhẹ

Tiểu tử thối, còn không có quên mất Tường thúc thúc của hắn sao?

Nghe giọng nói của nhạc phụ đại nhân, tựa hồ đối với Đông Phương Vân Tường rất có hứng thú, đây không phải điềm tốt gì cả.

“Thiên Tuyệt, làm sao lại không vào?” Phía sau đột nhiên truyền tới một thanh âm, đó là Vân Trung Thiên.

Long Thiên Tuyệt khẽ ho nhẹ, thu hồi sắc mặt lúng túng, nghênh hướng anh vợ: “Ta thấy nhạc phụ đại nhân đang ở bên trong, không muốn quấy rầy, muốn để Tiều Mặc cùng Tiểu Nguyệt Nha bên cạnh lão nhân gia lâu hơn.”

“Vậy thì tốt quá, ta ngày đó sai người làm bản đồ Hắc Mãng Sơn, chúng ta cùng nhau nghiên cứu một chút, Khê Nhi hiện tại đi cùng Tử Yêu đến Hắc Mãng Sơn, bảy ngày sau sẽ có đại sự phát sinh, chúng ta mau sớm nghĩ biện pháp ứng phó mới được.”Vân Trung Thiên nói.

“Tốt, tới phòng ta.” Long Thiên Tuyệt dẫn đường, hai người hường gian phòng đi tới.

Một hồi náo động, đến bây giờ mới xem như quay về yên tĩnh.

Sáng sớm ngày thứ hai, Long Thiên Tuyệt suất lĩnh một bộ phận cao thủ lặng lẽ rời đi thành Bạch Tịnh, hướng Hắc Mãng Sơn xuất phát.

Hắc Mãng Sơn trong truyền thuyết cùng Phiêu Miểu Địa phủ nổi danh là nơi hiểm địa, nó ở phía tây nam Vân thành, cách xa nhau không tới vài ngàn dặm, đại khái hành trình đi mất hai ngày là tới.

Đi tới chân núi Hắc Mãng Sơn không khó, khó khăn chính là như thế nào mới có thể đi lên Hắc Mãng Sơn. Bởi vì Hắc Mãng Sơn không có đường, hằng năm sương đen tràn ngập, chưa có người ở. Ở giữa núi thường có Hắc Mãng xà thường lui tới, Hắc Mãng xà không giống như bình thường, nó có linh tính, một nhóm Hắc Mãng xà trên vạn năm đã có trí tuệ của nhân loại, chẳng những có suy nghĩ như loại người còn có thể nói ra tiếng người.

Rắn vốn đã xảo trá, hơn nữa lại có trí tuệ của nhân loại, chẳng khác gì thành tinh. Một khi có người xâm lấn Hắc Mãng Sơn, bọn nó sẽ tùy thời mà hành động, kiên quyết bảo vệ lãnh thộ của mình.

Cho nên, ở tại các vùng phụ cận Hắc Mãng Sơn, cư dân cũng không dám lên Hắc Mãng Sơn, hơn nữa còn dặn dò tất cả mọi người đi đường, không để cho bọn họ nhích tới gần Hắc Mãng Sơn đi chịu chết.

Vân Khê đi tới cùng Tử Yêu, đoàn người đi tới chân núi Hắc Mãng Sơn lúc này trời đã tối, đoàn người quyết định ở lại nhà dân tá túc một đêm. Cho bọn họ ở nhờ là một hộ làm nghề thợ săn, tổng cộng có ba người, một vị lão nhân cùng một đôi vợ chồng trẻ.

Nam tử trẻ tuổi là một gã thợ săn nhiệt tâm, đồng ý để hai gian phòng khách cho đoàn người ở lại, trong đó một gian cho Vân Khê, để cho nàng một mình một người ở đó.

Vân Khê thăm dò hắn tin tức về Hắc Mãng Sơn, hắn liền thao thao bất tuyệt cùng nàng giảng đạo, phần lớn cũng là một chút tin đồn ngoại giới, có cái gì người nào từng muốn ăn trộm Hắc Mãng Sơn, đi trong núi săn mãng xà, lấy mật rắn chữa bệnh, kết quả vừa đi không quay lại, không có tin tức; hoặc là có tin đồn trên Hắc Mãng Sơn cất giấu rất nhiều thiên tài địa bảo, rất nhiều người vì bảo tàng mà ùn ùn kép đến, kết quả đều táng thân ở tại trên núi.

Theo như lời thợ săn, VK đại khái biết vài tin tức, một là Hắc Mãng Sơn rất hung hiểm, người bình thường căn bản là không cách gì tin vào, hai chính là Hắc Mãng Sơn trên núi có bảo tàng, là một chỗ hiểm địa, cũng là một chỗ bảo địa, phải xem ngươi vận mệnh có hay không nhận được những bảo vật này.

“Tiểu ca, theo như lời ngươi nói, chẳng nhẽ thật sự không có người nào tiến vào sâu Hắc Mãng Sơn hơn nữa còn sống đi ra sao?”

“Này…..” Thợ săn tinh tế hồi tưởng, một lúc sau, hắn vỗ xuống đầu mình nói: “Ta nhớ ra rồi, có một người đã từng vào còn sống mà đi ra! Hắn là một đại phu ở tại Sơn Âm nghe nói hắn từng vì lấy mật rắn chưa bệnh tử y cho thê tử hắn, một mình một người xông vào sâu Hắc Mãng Sơn, lúc đi ra chân của hắn bị Hắc Mãng cắn bị thương. May nhờ vào chính hắn là đại phu, biết cách cấp cứu, nếu không hắn chết chắc trong núi. Ta còn nghe nói hắn vẽ một tờ bản đồ đi vào núi, không sai, là bản đồ như vậy. Ở phụ cận có rất nhiều thợ săn hỏi hắn bản đồ đi sâu vào núi, hắn lại không chịu cho, mọi người cũng không có biện pháp….”

Bản đồ?

Vân Khê bắt được tin tức trọng yếu nhất, nếu trong tay nàng có nắm giữ bản đồ vào núi, nàng liền có cơ hội đuổi theo cao thủ Vân tộc trước đó, tiên phong tiến vào Hắc Mãng Sơn, tìm kiếm chỗ trấn áp hồn phách Vân Huyên.

Đúng, nàng phải đi trước một bước tìm ra hồn phách Vân Huyên mới được.

“Tiểu ca, có thể nói cho ta vị trí cụ thể nơi cư ngụ của vị đại phu kia được không, ta nghĩ tự mình tới cửa hỏi thăm một chuyến.”

“Không thành vấn đề, ta sẽ vẽ cho ngươi chính là một bản đồ đơn giản, bất quá…..Vị đại phu kia tính khí thật sự rất cổ quái, hắn chưa chắc sẽ đồng ý đem bản đồ lấy ra cho ngươi.” Thợ săn chần chừ nói.

“Đừng lo, ta tự có đối sách ứng phó. Thử vận may, tổng so với tùy tiện vào núi tốt hơn nhiều.”Vân Khê nói.

Thợ săn gật đầu nói “Tốt lắm, ta cho bản đồ cho người.”

Được thợ săn vẽ cho bản đồ, Vân Khê cùng không lập tức hành động, nàng biết nhất cử nhất động bản thân đều nắm rõ trong tay Tử Yêu, trước phân tán lực chú ý của hắn, sau tùy thời có thể hành động.

Nghĩ tới đây nàng thu lại bản đồ, quay lưng đi đến phòng khách khác.

“Hách Liên đại ca, các ngươi ngủ rồi sao?”

Cưả phòng chi a mở ra, Nhị chưởng quỹ đẩy cửa ra: “Vân Khê cô nương, ngươi tìm chủ tử có việc?”

Lướt qua đầu vai hắn, Vân Khê phát hiện bên trong gian phòng không có một bóng người, Tử Yêu căn bản không có bên trong gian phòng, nàng hơi kinh ngạc, chẳng nhẽ Tử Yêu một người đi trước Hắc Mãng Sơn tìm kiếm trước?

Nhị chưởng quỹ quan sát sắc mặt của nàng trả lời nàng nghi vấn: “Cô nương đoán không sai, chủ tử đúng là đi Hắc Mãng Sơn.”

“Chủ từ ngươi trước đã đến Hắc Mãng Sơn sao? Nghe nói Hắc Mãng Sơn địa hình phức tạp, thường có Hắc Mãng thường lui tới, cực kỳ hung hiểm, chủ tử các ngươi nếu không phải biết đường trong lời nói chỉ có thể gặp nguy hiểm.” Vân Khê thử dò xét, nàng mới không có lo lắng an nguy của Tử Yêu, hận không được hắn gặp gỡ Hắc Mãng, khiến Hắc Mãng ăn hắn. Nàng lo lắng chính là, vạn nhất Tử Yêu biết đường tiến vào Hắc Mãng Sơn, đến chỗ hồn phách Vân Huyên trước nàng một bước, vậy chẳng nhẽ đại sự không ổn sao?

Mặc dù Tử Yêu chẳng bao giờ nói rõ mục đích hắn đi tới Hắc Mãng Sơn, Vân Khê vẫn là không thể không đề phòng, vạn nhất mục đích của hắn cũng giống như của mình, nàng hoàn toàn không nắm chắc có thể chiêns thắng Tử Yêu, từ trong tay hắn đoạt lấy hồn phách Tử Yêu.

Thật là nhức đầu a!

Nàng vuốt vuốt huyệt thái dương, nhăn mi trầm tư.

Nhị chưởng quỹ nhẹ nhàng cười một tiếng nói: “Khó được Vân Khê cô nương quan tâm an nguy chủ tử như vậy, bất quá bản lĩnh chủ tử đại khả thông thiên, thế gian này còn chưa có địa phương người không dám xông vào, cũng không có chỗ nào có thể vây được người. Vân Khê cô nương cũng là suy nghĩ nhiều rồi, an tâm nghỉ ngơi đi, chậm thì một đêm, lâu thì một ngày chủ tử sẽ trở về.”

“Vậy cũng được, có chỗ nào có thể vây được hắn đây?”Vân Khê cười khan một tiếng.

“Vân Khê cô nương nếu là không có việc gì, thì nên ở lại trong phòng nghỉ ngơi thật tốt đi, xung quanh đây có nhiều ác thú thường lui tới, một mình ngươi nếu xuất hành chỉ có gặp nguy hiểm. Nhưng nếu cô nương thật muốn ra cửa, tại hạ nguyện ý đi cùng bảo vệ.” Nhị chưởng quỹ cười đến ôn nhuận vô hại, Vân Khê lại nghe ra thấy, hắn đây là đang giám thị mình, sợ mình thừa dịp Tử Yêu không có ở đây len lén chuồn đi.

Người nào cần hắn cùng đi bảo vệ?

Vân Khê tức giận liếc hắn một cái, xoay người ngược về gian phòng của mình.

Sau ki trở lại phòng, Vân Khê đi qua đi lại, suy tư đối sách ứng phó. Việc đã đến nước này, nàng nếu tùy tiện xông vào Hắc Mãng Sơn, chưa chắc có thể đuổi kịp Tử Yêu ở trước đấy, nói không chừng còn có thể đi lạc đường, đem mình rơi vào hiểm cảnh. Chẳng là trước hết nghĩ biện pháp lấy được bản đồ vào núi, sau ung dung mưu tính biện pháp vào núi, nàng không có khả năng yên lặng chờ đợi vận may Tử Yêu như vậy không tốt, lập tức liền đi tìm mục đích.

Đúng, liền làm như vậy đi!

Quyển 5 - Chương 174: Cột thu lôi tự chế

Edit: Trangtrang92

Beta: Tiểu Mộng

Bóng đêm mê ly, sương đêm bảo phủ xuống, càng lộ vẻ sâu thẳm huyền bí.

Vân Khê thi triển thuật Na Di, ly khai chỗ ở hộ săn bắn, căn cứ vào bản đồ thợ săn cấp, rất dễ dàng liền tìm đến chỗ ở vị thầy thuốc kia

Chỗ ở rất đơn sơ, chỉ có mấy gian nhà nhỏ nhà tranh bình thường, ngoài nhà tranh có vài mẫu vườn thuốc. Bởi vì bóng đêm bao phủ, cả chỗ ở thoạt nhìn thật giống như che bởi một tầng sa mỏng, mông lung mà thần bí.

Bên trong nhà không có bất kỳ tia sáng nào, đen nhánh một mảnh.

“Có ai không?” Vân Khê đẩy cửa vào, chỉ cảm thấy xung quanh quá yên tĩnh, tĩnh như vậy có chút không bình thường, nàng ngay cả hơi thở người cũng không cảm nhận được.

“Có ai không?” Vẫn không có người nào đáp lại.

Trong không khí bay tới một mùi hương quỷ dị, mang theo hơi thở tử vong, Vân Khê nheo mắt, sinh ra dự cảm xấu. Nàng đi nhanh mấy bước, đẩy cửa phòng ra, hơi thở máu tanh đập vào mặt.

Quả nhiên xảy ra chuyện!

Đang lúc nàng bước một bước chân vào cửa phòng, một trận gió mạnh sát đầu vai nàng kiểu lưu tinh xẹt qua, sóng to gió lớn như áng thủy *(sóng nước)* hướng bốn phía khuếch tán, tạo thanh chấn động khủng khiếp trong phạm vi nhỏ. Vân Khê phản ứng không kịp, cả người bắn ra mạnh mẽ, lực đạo kia giống như một tòa núi lớn hùng hồn áp đảo làm cho nàng vô lực chống cự.

“A!…..Người nào?” Vân Khê từ trên mặt đấy ngửa đầu lên, khoảnh khắc thân ảnh ẩn hiện đập vào mắt nàng khiến nàng chấn động sâu sắc.

Người đó hơi thở trên thân thật khủng khiếp, làm cho nàng không tự giác nghĩ ngay đến Tử Yêu, nếu không phải nàng cùng Tử Yêu tiếp xúc một thời gian, đối với hắn có một chút hiểu biết, nàng nhất định sẽ cho rằng người trước mặt chính là hắn.

Đáng tiếc, không phải hắn!

Đúng vậy, nhất định không phải Tử Yêu, nguyên nhân vì hơi thở trên thân bọn hắn hoàn toàn bất đồng.

Trong gió đêm, nàng mơ hồ nghe thấy một tia hương vị ngọt ngào, hương vị như vậy tuyệt đối không thể thuộc về Tử Yêu.

Người này rốt cuộc là ai?

Hắn vì sao xuất hiện lúc này? Là hắn giết người trong nhà sao?

Vân Khê trong đầu dần hiện ra vô số dấu chấm hỏi, đối diện nàng là bóng dáng người nọ, bóng dáng ẩn hiện, cùng bóng đêm dung hợp, sau đó, hắn chậm rãi xoay người lại….

Hô…..

Không khí trước mắt thanh âm phá buồn bực, ánh mắt Vân Khê một mảnh đau nhói, phảng phất như có hàng vạn hàng nghìn châm nhỏ đâm vào vòng mạc nàng, nàng thống khổ gầm thét. Trong tai lại có một trận gió vù vù, nàng vô lực tê liệt ngã trên mặt đất, mất đi tri giác.

Cái kia một khắc mất đi tri giác, nàng thật giống như nhìn thấy một ánh mắt đáng sợ, rét lạnh thấu xương, ánh mắt kia thoáng cái đã đâm vào đáy mắt nàng, làm nàng mất đi tri giác.

Kia bóng người vẫn không có lập tức rời đi, hắn tựa như u linh nhẹ nhàng trôi nổi đến gần Vân Khê, sát khi không tiếng động tràn ngập.

“Ngươi không nên tới….”

Đầu ngón tay hắn nổi lên một chút hàn quang, sát cơ lộ ra.

Đột nhiên, cách đó không xa nổi lên một tia gió nhẹ, cực kì nhỏ bé, người bình thường căn bản phát hiện không được. Hắn dừng tay giết người, trong bóng đêm mày thâm trầm nhíu lại, ống tay áo hắn vung lên, như âm hồn bay khỏi chỗ này.

Không lâu sau có người tới gần nhà tranh.

“Vân Khê cô nương? Vân Khê cô nương?” Nhị chưởng quỹ phát hiện Vân Khê ngã trên mặt đất, lớn tiếng la lên.

Vân Khê vẫn không có tri giác, ở trong đôi mắt nhắm chặt đang rỉ ra máu, máu tươi theo mặt nàng một đường chảy xuống.

Nhị chưởng quỹ hơi ngạc nhiên, hắn một đường theo sau Vân Khê,

tập trung vào hơi thở của nàng mà tìm được. Thời gian kéo dài ở giữa nhiều nhất hơn mười mấy hơi thở, ai có thể trong thời gian ngắn ngủi như vậy đánh bại Vân Khê, làm nàng mất đi tri giác? Người này thực lực không phải quá kinh khủng đi, cho dù là hắn, cũng không nhiều nắm chắc như thế, trừ phi là……

Không thể nào là chủ tử! Chủ tử còn cần giữ lại Vân Khê tính mạng, giúp hắn luyện chế Tru Tiên đan, hắn lúc này không thể nào hạ thủ với nàng, nếu không chủ tử đã sớm động thủ. Đối phó Vân Khê, chủ tử giống như dẫm chết một con kiến, hoàn toàn không có khó khăn.

Nếu như không phải chủ tử, thì kia là ai đây?

Mang theo nghi vấn, Nhị chưởng quỹ đốt hỏa điệp, dưới ánh sáng của ngọn lửa, hắn tiến vào gian phòng, ý đồ tìm thêm được nhiều manh mối.

Mùi vị máu tanh, còn có hai cỗ thi thể….máu chưa kịp khô cho hắn thấy người nọ vừa mới giết hai người trong phòng không bao lâu sau thì Vân Khê tới nơi này.

Vân Khê là vì tìm kiếm bản đồ vào núi mà đến. Hắn từ trong miệng người thợ săn mà biết được, như vậy nói cách khác, người đó cũng vì bản đồ mà đến.

Hắn ở trong phòng tìm tòi một lần nữa, không tìm thấy bản đồ, càng thêm chắc chắn phỏng đoán của mình.

Bên ngoài cửa, lại thêm hơi thở một người nữa, Nhị chưởng quỹ lao ra cửa phòng, nhìn thấy chủ tử đột nhiên xuất hiện.

“Chủ tử, ngài như thế nào đến đây?”

“Ta trên núi phát hiện hơi thở dao động của một cao thủ, ta theo hơi thở hắn mà đến, người đấy đâu?” Hách Liên Tử Phong nhẹ ngửi hương vị trong gió, hơi hơi chớp mắt, ánh mắt hiện lên vẻ thâm trầm.

Nhị chưởng quỹ sửng sốt, chợt hiểu được trong lời chủ tử “người đấy” đến tột cùng là người nào.

“Đi rồi! Thuộc hạ vừa chạy tới, ngưới đó cũng đã rời đi, chỉ còn lại Vân Khê cô nương nằm ở trên mặt đất. Vân Khê cô nương bị người đó gây thương tích, ánh mắt của nàng sợ là…..”

“Ta thấy được. Ánh mắt của nàng là bị kình khí gây thương tích, chữa không khỏi, trừ phi…..”Hách Liên Tử Phong nhãn thần hơi đổi, bỗng nhiên cong môi, thần bí mở miệng nói: “Có lẽ, đối với chúng ta mà nói lại là cái chuyện tốt.”

Chuyện tốt?

Nhị chưởng quỹ còn chưa hiểu đã thấy chủ tử một tay kéo Vân Khê đi, đem nàng kẹp dưới nách đáp sương đêm mà đi.

Khi Vân Khê tỉnh lại, đã là buổi trưa ngày thứ hai, trong đôi mắt đau nhói truyền đến nhắc nhở nàng đêm qua đên tột cùng xảy ra chuyện gì.

Trước mắt một mảnh tối đen, trong đôi mắt cũng liên tục đau nhói không biến mất, Vân Khê nhất thời giật mình. Nàng phải tiếp nhận một sự thật, nàng mù rồi!

“A…….đau quá! Đôi mắt của ta đau quá!” Nàng che mắt mình lại kêu lên thống khổ.

Kiến thức y thuật cho nàng biết dây thần kinh ở võng mạc của nàng

đã bị đứt hết, điều này có nghĩa là nàng mù thật rồi, không thể khôi phục lại nữa, trừ phi…..

Không được, ít nhất hiện tại tuyệt đối không được!

“A!……..” Không cách nào nhịn được đau đớn ập đến khiến Vân Khê khàn giọng rống to, tận lực phát tiết tâm tình của bản thân, quên đi chỗ này là nơi nào, bên cạnh còn có ai.

“Vân Khê cô nương, ngươi bình tĩnh một chút. Chủ tử đã nhìn giúp ngươi nhìn qua con mắt của mình, mặc dù hi vọng hồi phục thị thương *(thương tật ở mắt)* không lớn nhưng chỉ cần ngươi có thể sớm luyện chế Tru Tiên đan, con mắt của ngươi có thể lập tức được khôi phục.” Nhị chưởng quỹ bình tĩnh nói.

Vân Khê tự nhiên biết, chỉ cầng mình sử dụng Tru Tiên đan, có thể khôi phục được ánh sáng, nhưng là một khi nàng sử dụng đến Tru Tiên đan, chẳng phải là nói cho Tử Yêu trên người nàng còn dư thừa Tru Tiên đan, là nàng lừa hắn sao?

Nàng không cách nào tưởng tượng, một khi Tử Yêu phát hiện mình lừa gạt hắn, hắn sẽ dùng thủ đoạn như thế nào đối phó với nàng. Có thể so với việc nàng bị mù còn tàn khốc hơn đi?

Cho nên, nếu nàng không mười phần nắm chắc mọi chuyện, nàng cũng không dám tự ý động đến Tru Tiên đan.

Không để ý đến lời khuyên của Nhị trưởng quầy, Vân Khê kêu khóc càng thêm thê lương: “Mắt bị mù cũng là ta, không nhìn thấy mặt người cũng là ta, ngươi bảo ta làm sao bình tĩnh? Cũng là do các người! Cũng là các ngươi làm hại! Nếu không phải các ngươi muốn đến chỗ quỷ quái này ta làm sao có thể bị mù?”

Nhị chưởng quỹ khóe mắt run lên, trong lòng tự nhủ đã bảo ngươi ngồi chờ trong phòng thật tốt, nếu không phải một mình người đi ra ngoài chạy lung tung liệu có thể bị thương sao? Bất quá hắn thật sự chịu không nổi nữ nhân gào khóc thảm thiết, suy nghĩ vì lỗ tai của mình, hắn không muốn cùng so đo với nữ nhân cố tình gây sự.

“Đôi mắt ta nếu vĩnh viễn bị mù. Các người chính là đầu sỏ gây nên, không trị liệu tốt đôt mắt của ta, các ngươi mơ tưởng khiến ta giúp các ngươi luyện chế Tru Tiên đan!”

“Các ngươi hoặc giúp ta chữa khỏi đôi mắt hoặc thay ta giết chết kẻ làm mù mắt ta….”

“Thiên sát hỗn đản! Tất cả các ngươi đều không phải là cái gì tốt!”

Nhị chưởng quỹ bịt lại lỗ tai, thật sự không chịu nổi nàng rít gào, đưa ánh mắt ý hỏi hướng chủ tử. Chủ tử so với mình bình tĩnh hơn chút, Vân Khê gào khóc thảm thiết, về cơ bản đối với hắn không có tạo nhiều ảnh hưởng. Hắn cúi đầu, đầu ngón tay trên mặt bàn vẽ phác thảo, nhìn kỹ đầu ngón tay hắn không chạm vào mặt bàn, nhưng mặt bàn lại lưu lại dấu vết, một bức bản đồ địa hình từ từ được vẽ nên.

Đây là hắn dựa vào trí nhớ mà vẽ nên bản đồ địa hình, Hắc Mãng Sơn địa hình phức tạp, bằng vào thực lực của hắn cũng không thể thuận lợi tiến vào sâu Hắc Mãng Sơn được, chỉ đành phải ở tại cửa cánh đó không xa nhìn vào. Hơn nữa trên đường hắn cảm giác một cỗ hơi thở cường đại xa lạ tại phụ cận dao động, dời đi lực chú ý của hắn, hắn lập tức đi lạc.

Hắc Mãng Sơn ở trong trí nhớ của hắn vẫn là chỗ vô cùng thần bí và nguy hiểm, Phiêu Miểu Địa phủ và Di tích chiến trường cổ những chỗ này không có cách nào so sánh với Hắc Mãng Sơn. Cho dù khi hắn còn trẻ, cũng chưa từng tự mình mạo hiểm du ngoạn sơn thủy. Hắn

mơ hồ có loại cảm giác, Hắc Mãng Sơn cất dấu cường đại lực lượng hắn không thể nào kháng cự, hắn từ trước đến giờ luôn có tự tin nhưng chưa chắc có thể thuận lợi xông vào. Đây cũng là nguyên nhân nửa đường hắn bị lạc.

“Che miệng nàng lại, ta không muốn nghe thấy tiếng của nàng nữa.” Nói xong hắn tiếp tục vẽ phác thảo, đắm chìm trong thế giới của chính mình.

Tiếng gầm thét của Vân Khê đột nhiên ngừng lại, huyệt đạo bị phong tỏa, nàng chỉ có thể dùng âm cổ họng mắng, nàng đã thảm như vậy rồi hắn còn thơ ơ, còn để cho thuộc hạ điểm huyệt câm nàng, rốt cuộc có tính người hay không?

Mắng xong, đáy lòng nàng không khỏi chua xót, nếu như trên người nàng không có Tru Tiên đan, nàng không biết phương pháp luyện chế Tru Tiên đan, chẳng lẽ nàng thật sự trở thành người mù? Cũng không thế nhìn thấy ánh sáng nữa?

Bóng tối, cảm giác không thể nhìn thấy cái gì thật là thống khổ.

Nàng không có cách nào nhìn thấy mặt Thiên Tuyệt nữa, không có cách nào nhìn thấy con trai con gái trưởng thành, cuộc sống như vậy, khiến nàng vượt qua như thế nào?

Đau lòng, nàng rơi xuống nước mắt chua xót.

Nước mắt lẫn cùng máu từ hốc mắt nàng chảy xuống…..Nàng không thể không thừa nhận, nàng cũng có thời điểm mềm yếu đau buồn, giờ phút này nàng rất hi vọng Thiên Tuyệt cũng các con nàng có thể bên cạnh nàng, cho dù không nhìn thấy bọn họ, nàng vẫn muốn nghe thấy tiếng của mọi người.

Âm thầm rơi lệ từ từ biến thành cúi đầu khóc nức nở.

Lực chú ý của Hách Liên Tử Phong cuối cùng cũng từ bản đồ rời đến phía nàng, nhìn thấy nước mắt nàng đỏ sẫm rơi xuống trái tim hắn không khỏi kịch liệt co rút, chẳng lẽ đây chính là cảm giác đau lòng sao?

Hách Liên Tử Phong che miệng trái tim mình, mờ mịt nhíu mày, cảm giác này không phải thuộc về hắn, mà là đến từ tận sâu bên trong thân thể người còn lại, mà hắn bị cảm động lây.

“Đau lòng sao? Nàng đã là nữ nhân của người khác, ngươi còn có thể được cái gì?” Hắn cười lạnh, dùng bí âm với người yếu ớt bên trong thân thể, bí âm truyền đến: “Tình yêu là thứ buồn cười nhất! Chúng ta là nam nhân gia tộc Bắc Thần, chưa bao giờ cần tình yêu, chúng ta chỉ cần thực lực, thực lực tuyệt đối, thực lực cao nhất!”

“Đó là bởi vì ngươi chưa bao giờ từng yêu, cho nên không biết tình yêu đẹp như thế nào.” Hách Liên Tử Phong thanh âm yếu ớt truyền đến não của hắn, mấy phần thâm trầm: “Không sai, ta không có được nàng. Nhưng ta cũng không hối hận. Bởi vì ít nhất trong lòng ta còn cất giấu một phần trí nhớ tốt đẹp, có nó, ta thỏa mãn nhớ về quá khứ cả đời.”

“Trí nhớ? Trí nhớ tính là cái gì? Nó có thể cùng thực lực tuyệt đối so sánh cùng sao?” Tử Yêu cười lạnh, khinh thường nói: “Thế gian này cho tới bây giờ thằng làm vua thua làm giặc, ngươi không có được nàng chính là ngươi thua, ngươi chính là kẻ yếu! Một người nhu nhược có tư cách gì bác bỏ lời ta?”

“Ta không phải kẻ yếu!”

“Kẻ yếu!” Một từ này khơi dậy nội tâm kiêu ngạo cùng tự tôn Hách

Liên Tử Phong, hắn phản bác nói: “Ta Hách Liên Tử Phong vĩnh viễn sẽ không trở thành kẻ yếu! Mặc dù trong lòng ta có tình yêu, ta vẫn sẽ không yếu hơn so với ngươi, ngươi vốn có được huyết thống cùng thiên phú, ta cũng có được, sớm muộn gì có một ngày, ta sẽ so với người càng thêm xuất sắc! Ta mới chính là hậu duệ xuất sắc nhất của gia tộc Bắc Thần mấy vạn năm qua, ngươi bất quá là sinh ra sớm hơn ta vạn năm, dĩ nhiên ở trước mặt ta muốn cậy già lên mặt, chiếm cứ cơ thể ta, ngươi thật đáng xấu hổ! Người chờ xem, ta nhất định sẽ vượt xa ngươi, trở thành đệ nhất cao thủ Bắc Thần gia tộc!”

Tử Yêu không giận, ngược lại vỗ tay nói: “Tốt! Thế này mới là tôn tử Bắc Thần gia tộc ta nên có khí khái cùng ý chí chiến đấu! Ta sẽ cho ngươi cơ hội, một khi ta khôi phục thực lực và cơ thể, ta liền trả tự do cho ngươi. Ta chờ ngày ngươi tới khiêu chiến!”

Hách Liên Tử Phong thanh âm đột nhiên giảm xuống, một lúc lâu sau, hắn cúi đầu thở dài: “Khê Nhi ánh mắt mù rồi, nàng như thế nào chịu đựng được đả kích lớn như vậy?”

“Rất đơn giản, chỉ cần nàng có thể nhanh chóng luyện chế thành công Tru Tiên đan, lấy công dụng của Tru Tiên đan, khiến cho ánh mắt nàng hồi phục thị lực căn bản không thành vấn đề.” Tử Yêu hừ nói: “Người đừng nhìn nha đầu này gào khóc thảm thiết, tim nàng đập nhanh nhưng vẫn bình thường, điều này chứng tỏ nàng không phải sợ hãi thực sự, nàng biết như thế nào có thể làm cho mình khôi phục thị lực. Hừ, nhà đầu này rất quỷ quái, thường ở sau lưng ta giở trò, còn tưởng rằng ta không biết….Điều này tốt lắm, ánh mắt của nàng bị mù, nàng cũng không có lý do gì trì hoãn thời gian luyện chế đan dược nữa, trừ phi nàng vẫn nghĩ cứ muốn mắt mù như vậy mãi.”

Nhưng lời sau này, Tử Yêu không dùng bí âm nữa, mà cố ý lớn tiếng nói ra, mục đích chính là nói cho Vân Khê nghe thấy.

Vân Khê ngẩn ra, Tử Yêu đây là đang nói chuyện với ai? Nghe giọng hắn, không giống như đặc biệt nói chuyện cùng với nàng, nếu không cũng sẽ không gọi nàng là “Nha đầu”.

Chẳng nhẽ nói với Nhị chưởng quỹ sao?

Trừ Nhị chưởng quỹ với nàng, trong phòng này, chỉ sợ không tìm ra người thứ ba tới lắng nghe hắn “dạy bảo” đi.

Đáng giận, nguyên lai nhịp tim bán đứng nàng với hắn, nàng thật đã xem nhẹ lực quan sát của Tử Yêu rồi.

“Uy, người rốt cuộc có lòng thương người hay không? Đôi mắt của ta không nhìn thấy nữa rồi, còn luyện chế đan dược như thế nào? Người làm như ta là thần dược, nhắm mắt lại cũng có thể luyện đan sao?” Vân Khê không nhịn được trược mắt lên, đáng tiếc bị điểm huyệt: huyệt câm bị phong tỏa, chỉ có thể ở đáy lòng âm thầm phỉ nhổ.

“Chủ tử, ngài mới vừa vào núi đi kiểm tra kết qua như thế nào?” Nhị chưởng quỹ mở miệng nói.

Tử Yêu thần lực tăng lên, đem hồn phách người bên trong thân thể một lần nữa áp chế đi xuống, yên lặng chốc lát, hắn lãnh đạm nói: “Hắc Mãng Sơn quả nhiên không giống bình thường, chẳng những đại hình rắc rối phức tạp, trong núi có nhiều bộ phận lực lượng cổ quái. Ta mới xông tới cửa núi, đã gặp phải tiểu lôi vực *(khu vực phạm vi nhỏ sét đánh xuống)* oanh tạc, bất quá không tính là cái gì, chân chính lợi hại chính là đến từ lực lượng thần bí từ sâu bên trong rừng, lực lượng quá mức cổ quái, khiến ta cũng không chắc…”

“Lôi vực?!” Nhị chưởng quỹ hai mắt mở lơn, lộ ra kinh hãi, đồng thời

phải đối với chủ tử bội phục sát đất. Lôi vực là cái gì đó chính là lực lượng thiên nhiên, không phải người phàm có thể chống đỡ. Chủ tử lại nói đây không tính là cái gì….Chủ tử ngài cũng quá trâu rồi đi?

VK nghe được “ lôi vực ” hai chữ đáy lòng cũng cả kinh, thì ra lối vào Hắc Mãng Sơn có bố trí lôi địa, khó trách nhiều người một đi không trở lại như vậy, thử nghĩ, chính là người phàm làm sao có thể chống đỡ được lôi vực? Cũng chỉ có Tử Yêu không sợ trời không sợ đất, đại nhân vật sức trâu rầm rầm mới không sợ hãi lôi vực là đúng rồi!

Từ lời nói Tử Yêu nhìn thấy lôi vực vẫn chỉ là tiểu hung hiểm, hung hiểm chân chính đến từ lực lượng thần bí đến từ sâu trong núi. Ngay cả Tử Yêu cũng không nắm chắc lực lượng thần bí, liền không cần nói nhiều, đã muốn vượt qua khả năng tượng tưởng của nàng.

Như vậy xem ra, Hắc Mãng Sơn quả nhiên hung hiểm vạn phần!

Vân Khê nhếch mày, không thể tưởng tượng vừa mới đến chân núi Hắc Mãng Sơn một ngày liền đã xảy ra nhiều chuyện như vậy. Giết người trong nhà tranh, cao thủ thần bí xuất hiện, còn có nàng bất ngờ bị tấn công tổn thương đôi mắt….những chuyện xảy ra liên tiếp đều có dấu hiệu không tốt, ai cũng đều không có cách nào đoán trước được đến tột cùng còn phát sinh cái gì.

Trong lúc suy tư, Tử Yêu tiếp tục nói: “Hắc Mãng Sơn hung hiểm, ta đã sớm dự đoán được, nếu không Vân Huyên năm đó cũng không táng thân ở chỗ này. Hiện tại ta muốn biết chính xác là có có cao thủ nào tại Hắc Mãng Sơn cư nhiên có thể dưới mí mắt ta qua lại tự nhiên?”

Hắn biết hồn phách Vân Huyên ngay tại Hắc Mãng Sơn? Hắn quả nhiên là hướng về hồn phách Vân Huyên mà đến!

Vân Khê trong lòng nhảy dựng lên, tiếng lòng thắt chặt lại.

“Chủ tử, người đó hành tung lén lút, thấy chử tử liền bỏ chạy, có thể thấy được thực lực của hắn không bằng chủ tử, chủ tử không cần vì hắn hao tốn tâm trí. Chúng ta vẫn là nghĩ biện pháp nhanh chóng tiến vào trong núi, đuổi theo cao thủ Vân tộc phía trước tìm được thứ chúng ta muốn mới được.” Nhị chưởng quỹ nói.

Tử Yêu gật đầu lâm vào trầm mặc.

Trong nhất thời, bên trong gian phòng yên tĩnh không một tiếng động, ba người đều đăm chiêu.

Ở lại nghỉ ngơi một ngày, Tử Yêu quyết định lại tiến vào Hắc Mãng Sơn.

Lần này Tử Yêu mang theo Nhị chưởng quỹ cùng Vân Khê, ba người cùng nhau tiến vào núi.

Vân Khê ánh mắt bị bịt kín bằng khối vải trắng, Nhị chưởng quỹ đem nàng vác trên lưng. Theo Tử Yêu dẫn đầu, bao người đi tới sơn khẩu.

Tử Yêu ở lỗi vào đứng lại, đi lên trước ngón tay chỉ phương hương phương mỗ xa xa: “Vị trí kia có tiểu lôi vực, đại khái vài chục bước chân, bên trong lôi vực tất cả thuật kinh công mất đi công dụng, cho nên các ngươi phải đi bộ vài chục bước.”

Vân Khê cổ họng đột nhiên nuốt ngụm nước miếng, lại nghe Tử Yêu nói: “vài chục bước khoảng các không dài, chớp mắt một cái đã trôi quá, hẳn là không làm khó các ngươi,.Ta đi trước, ở đó chờ các ngươi.”

Lần này, Nhị chưởng quỹ cùng Vân Khê nhất tề nuốt ngụm nước miếng.

Vài chục bước lôi vực còn không dài?

Làm ơn đi ngươi có thể từ góc độ bọn của bọn ta mà phán đoán vấn đề được không?

Không đợi hai người tiêu hóa hết chỉ thấy Tử Yêu cất bước đi vào, đột nhiên từ lôi vực xáy ra sét giật lôi đình.

Một khu vực lớn, sấm chớp bổ xuống, sét giật trên không trung lóe sáng, hung hăng nên trên người Tử Yêu, Nhị trưởng quỹ thấy vậy mà giật mình, tưởng tượng thấy nhiều lôi điện như vậy đánh mà nện trên người mình, mình rốt cuộc có thể chịu được bao lâu.

Vân Khê mặc dù không nhìn thấy lại có thể nghe thấy rõ ràng, nhịp tim đập lên càng kịch liệt, nghĩ thầm chẳng lẽ lối vào chỉ có một cái như vậy sao?

Bọn họ phải vượt qua lôi vực, mới có thể tiến vào núi sao?

“Các ngươi mau tới cửa đi, một chút việc cũng không có.” Tử Yêu giọng nói thoải mái truyền tới tai hai người phía sau, hắn lững thững đi qua lôi vực, đối với hắn mà nói, chính xác là một chút việc cũng không có. Bởi vì sấm sét giật đến trên người hắn chính là rối rít biến hóa đi, căn bản là không mảy may làm hắn thương tổn. Xem hắn vượt qua lôi vực một đường tiêu sái thoải mái nào giống như nơi này là khu vực nguy hiểm, mà giống như bước chậm trên núi, bất quá khí hậu núi này có chút ít phức tạp, cũng chỉ là có sấm sét thôi.

Nhị chưởng quỹ sửa sang lại tinh thần, mài mài gót chân, chuẩn bị sắp xếp.

“Chờ một chút!” Vân Khê quát to một tiếng, phút chốc từ trên người rút ra một thanh bảo kiếm. Nhị chưởng quỹ nghe thấy tiếng nàng rút kiếm còn tưởng rằng sẽ đối với mình động thủ, cả người thần kinh căng thẳng.

“Chớ khẩn trương, ngươi cầm kiếm của ta, giúp ta chém một đoạn gỗ cây tới đây.”

“Ngươi muốn làm gì?” Nhị chưởng quỹ không giải thích được, thấy yêu cầu của nàng chỉ đành dựa theo yêu cầu của nàng, cầm kiếm chặt xuống một đoạn gỗ cộc: “Cái cộc gỗ đang ở dưới chân của ngươi, ngươi muốn lấy nó làm cái gì?”

VK giãy giụa từ trên lưng hắn nhảy xuống, thần bí cười nói: “Ta tự có chỗ dùng! Ngươi không cần để ý tới ta, ngươi qua trước đi, ta theo thanh âm nghe được sẽ theo sau.”

“Ngươi xác định?” Nhị chưởng quỹ bản thân đối với chính mình còn không có quá lớn tin tưởng, hơn nữa trên lưng còn có một người, muốn thông qua lôi vực tỷ lệ càng nhỏ hơn. Hiện tại nàng chủ động lên tiếng muốn tách ra, chính là hợp ý hắn.

“Tốt, ta đây đi trước, một mình ngươi bảo trọng đi.”

Nhị chưởng quỹ bỏ lại nàng, một mình một người hướng lôi vực bên trong xông vào.

Vân Khê nhìn không được xem hắn thông qua lôi vực như thế nào, chỉ có thể nghe thấy được tiếng sấm sét đáng xuống so với lúc trước còn ghê hơn, còn có tiếng kêu thảm thiết của Nhị chưởng quỹ, thê thảm không nỡ nhìn.

Mặc dù khó khăn, Nhị chưởng quỹ chung quy vẫn thuận lợi vượt qua lôi vực, đây chính là dựa vào thực lực chính mình.

Vân Khê không vội, khom người mò trên mặt đất một đoạn gậy gỗ, nàng cong môi cười thầm, cầm kiếm bắt đầu buộc trên cọc gỗ, lại khoét lỗ, lại gọt dũa, hành động cổ quái, người xem cũng nghĩ tới được.

Nàng đấy rốt cuộc là muốn làm cái gì?

Tử Yêu và Nhị chưởng quỹ hai người đồng loạt ôm ngực, đứng ở đầu kia lôi vực, nhìn hành động kỳ quái của Vân Khê, muốn nhìn xem nàng đến tột cùng thế nào có thể thông qua lôi vực. Lấy thực lực của Nhị chưởng quỹ, hắn vượt qua lôi vực như vậy đã vô cùng khó khăn tốn sức rồi, Vân Khê thực lực không bằng hắn, quá trình nhất định càng thêm gian nan.

Song bọn họn đã nghĩ nhầm rồi, khi bọn hắn thấy Vân Khê cầm lấy một thứ phát minh được gọi là “cột thu lôi tự chế” dễ dàng vượt qua lôi vực, hai người choáng váng, thì ra còn có thế như vậy?

Nhị chưởng quỹ nhìn qua Vân Khê trên thân hoàn toàn không tổn thương nào, lại cúi đầu nhìn lại một chút bản thân bị lôi điện đục mười mấy lỗ trên áo, gương mặt nhất thời tái đi.

Nếu có thể vượt qua lôi vực dễ dàng như vậy nàng vì sao không nói sớm? Lương tâm của nàng thật sự quá độc ác rồi. *(TM: chính ngài là người muốn thế mà =]]])*

Quyển 5 - Chương 175: Vân Huyên triệu hồi

Edit: Trangtrang92

Beta: Tiểu Mộng

Kể từ lúc vượt qua lôi vực, Vân Khê lại ở trên lưng Nhị chưởng quỹ chịu một đường xóc này, dưới chân không phải tảng đá cũng là giẫm phải hố, ngã trái ngã phải, một chút cũng không được sống yên ổn.

Đây rõ ràng là trả thù a!

“Chờ một chút, ta không cần ngươi cõng!” Vân Khê chịu không được mở miêng, ngăn lại Nhị chưởng quỹ, đưa tay đại khái chỉ hướng người Hách Liên Tử Phong: “Ta muốn hắn cõng ta.”

Nhị chưởng quỹ vẻ mặt xem kịch vui, hắn mới không tin chủ tử sẽ cõng nàng, chủ tử là ai cơ chứ? Hắn làm sao có thể tùy tiện cõng người? Muốn được chủ tử cõng sợ rằng so với lên núi còn khó khăn hơn.

Hách Liên Tử Phong dừng bước lại, xa xăm quay đầu lại, ánh mắt kia không có chút nhiệt độ cùng cái nhướn mi lạnh lùng đã nói rõ hết thảy.

Nhị chưởng quỹ cúi đầu cười một tiếng, quả nhiên không ngoài dự đoán.

“Vân Khê cô nương, tại hạ hảo tâm cõng ngươi, ngươi không cảm

kích thì cũng thôi đi cần gì còn muốn làm phiền chủ tử? Nếu như ngươi thật sự không thích vậy thì tự mình đi đi.”

“Tự đi thì tự đi! Còn hơn là bị tiểu nhân ám toàn trả thù!” Vân Khê từ trên lưng hắn nhảy xuống, lục lọi rút ra bội kiếm bên hông, lấy kiếm chống xuống, hướng về phía trước dò đường.

“Chủ nhân, chủ nhân, ta giống như cảm ứng được chủ nhân cũ triệu hồi…” Yên lặng hồi lầu Tiểu Tả đột nhiên lên tiếng nói, “ Bất quá khí tức của nàng rất yếu ớt, ta không nghe rõ lắm nàng đến tột cùng là đang nói cái gì.”

“Cái gì? Ngươi có thể cảm ứng được chủ nhân các ngươi?” Vân Khê tinh thần phấn chấn, nếu Tiểu Tả có thể cảm ứng được hồn phách Vân Huyên tồn tại, như vậy nàng tìm ra Vân Huyên sẽ càng dễ dàng hơn nhiều.

Trước mắt vấn đề lớn nhất chính là làm thế nào thoát được khỏi tay hai chủ tớ Tử Yêu, tuyệt đối không thể để bọn họ tìm ta được Vân Huyên.

Vân Khê khóe miệng cong lên, trong lòng có chủ ý.

“Vân Khê cô nương, cẩn thận phía trước có tảng đá.” Nhị chưởng quỹ hảo tâm ở phía trước nhắc nhở.

“Tảng đá ở chỗ nào?” Vân Khê vừa chống kiếm vừa dò đường.

“Ở bên trái phía trước ngươi.” Nhị chưởng quỹ nói.

“Phía trước bên phải sao? Ôi!” Vân Khê đi về bên trai nhảy một bước lớn qua, quả nhiên bị tảng đá khiến nàng ngã mạnh một cái, nàng che đầu gối, ngồi trên mặt đất: “Ngươi gạt ta!”

Nhị chưởng quỹ không nói gì nhìn nàng: “Ta không phải nói với người tảng đá ở phía trước bên trái sao, người thế nào còn hướng bên trái mà đi? Ngươi không phải tự mình chuốc vạ vào thân sao?”

Vân Khê bĩu mỗi vô tội nói: “Ta nghĩ ngươi muốn trả thù ta nên cố ý gạt ta, làm sao ta biết ngươi nói thật?”

Nhị chưởng quỹ hoàn toàn không nói được gì, chưa bao giờ hắn gặp một người nào cực phẩm như vậy, đại tỷ, lòng nghi ngờ của ngươi không phải quá nặng rồi sao?

“Ta không đi nổi, không đi! Các người muốn đi đâu thì đi đi, dù sao ta cũng đi không nổi.” Vân Khê khoanh chân ngồi xuống, xử ngay tại chỗ, không có ý định tiếp tục cùng bọn hắn đi sâu vào núi, nàng tin tưởng nếu như nàng tự mình đi ngược lại so với đi cùng bọn hắn còn an toàn hơn nhiều.

Nhị chưởng quỹ nhíu mày, ánh mắt ý hỏi nhìn chủ tử, ứng phó với người vô lại thực sự là đau đầu.

Hách Liên Tử Phong mày cũng nhẹ nhàng nhíu lại, xoay người, đột nhiên sải bước hướng tới Vân Khê mà đi.

“Làm gì?” Vân Khê cảm nhận được gió lạnh đập vào mặt, tâm trạng đột nhiên căng thẳng, có thể có khí thể bức người như vậy, nhất định không phải Nhị chưởng quỹ.

Hách Liên Tử Phong đứng ở trước mặt nàng, trong mũi phun ra một ngụm lãnh khí, hắn hừ lạnh một tiếng, đột nhiên tay dài duỗi ra, đem nàng từ trên đất kéo lên, tùy tiện hướng lên đầu vai mình, khiêng nàng sải bước đi về phía trước.

Vân Khê vỡ mộng, đầu treo ngược, càng làm cho nàng thêm chóng mắt hoa mắt, tình trạng mơ mơ màng màng.

“Ngươi buông! Ta có thể tự mình đi!”

Hắn đột nhiên ra một chiêu như vậy, hoàn toàn làm rối loạn kế hoạch của nàng, hại nàng thân thể bị treo ngược, phun hết cả mật vàng.

Hách Liên Tử Phong một thân lãnh khốc, căn bản không tiếp tục cùng nàng giằng có, lập tức hướng phía trước đi đến, chỉ nghĩ trên vai vác một con mồi đang giãy giụa, về phần cảm thụ của nó chính là không phải trong phạm vi hắn quan tâm.

Nhị chưởng quỹ ở trước ngực da thịt run lên, nếu không phải tu dưỡng tốt, có lương tâm, hắn đã sớm cười đến cuồng đại.

Chính là chủ tử lợi hại, chủ tử vừa ra tay, cái vấn đề khó khắn gì cũng có thể giải quyết.

“Mau buông ta xuống, ngươi …Tử…..Yêu!” Chữ Yêu bị nuốt trở lại trong bụng Vân Khê, một lần nữa nàng lại bị phong tỏa huyệt: huyệt câm, đúng là không có nhân tính a.

Ba người càng lúc đi càng xa, thâm nhập vào núi, sương đen bao phủ, trong vòng mười bước chân xòe tay ra không thấy năm ngón.

Khắp mọi nơi, sát khí càng lúc càng nồng đậm.

Hách Liên Tử Phong dừng lại cước bộ, quan sát cái gì đó, chân mày anh tuấn từ từ nhăn lại, hắn trầm giọng nói: “Lại không biết có lực lượng nào tới đây nữa…”

“Chủ tử không biết lực lượng này là gì, ý là?” Nhị chưởng quỹ tập

trung cao độ sức lực tinh thần, lấy thực lực của hắn, hắn cũng cảm giác được lực lượng thần bí đang tới gần, sức lực to lớn khủng bố, làm người ta hít thở không thông.

Do nguyên nhân mắt không nhìn thấy, thính lực Vân Khê trở nên hết sức nhạy bén, nàng thu hồi thần sắc lười nhác ngưng thần nói: “Phương hướng tây nam càng ngày càng tới gần.”

Ba người đều đồng loạt nín thở cảm thụ được lực lượng đáng sợ từ trước tới nay chưa từng có từ từ hường về phía bọn họ mà đến, mọi người đồng loạt khẩn trương.

Phương hướng tây nam, chân trời sương đen cuồn cuộn, trong vòng phạm vi 100 bước, toàn bộ sơn thủy đều bị sương mù dày nặng nề bao phủ dày đặc, giống như mang địa ngục đến nhân gian. Bên trong màn sương đen có hàng ngàn hàng vạn bàn tay đột nhiên lao ra chộp tới ba người.

Hàng vạn bàn tay này toàn bộ đều ngưng tụ huyền khí, đen nhánh, thâm thúy mà thần bí, khí ma tà ác đập vào mặt.

“Chạy mau!” Nhị chưởng quỹ hét to một tiếng, ba người đồng thời chạy, hướng ngược làn màn sương đen mà chạy trốn.

Vân Khê không cách nào thấy rõ địa hình phía trước, dọc theo đường đi liền bị vướng chân suýt ngã mấy lần, phía sau có bàn tay sắp tới gần chuẩn bị nắm được vạt áo của nàng, nàng hét to một tiếng: “Dời…”

Thuật Na Di thi triển tức thời, mà giờ phút này trong thời khắc nguy hiểm nhất nàng lại thời cơ tốt nhất cho nàng thoát khỏi bàn tay Tử Yêu.

Liều mạng đi!

Thi triển thuật Na Di, cả người nàng sắp biến mất tại chỗ, đúng lúc một bàn tay hung hăng níu giữ lấy nàng, đi cùng nàng theo biến mất tại chỗ.

Nhị chưởng quỹ đang chạy trốn quay đầu lại, ai ngờ đều không nhìn thấy bóng dáng hai người đâu, chỉ còn có một mình hắn bi thương bị đám bàn tay tiếp tục đuổi giết.

“Chủ tử!”

Hắn kinh hô một tiếng, hết sức thất thần, lại thấy hàng nghìn hàng vạn bàn tay đen một lần nữa tiến tới gần hắn, hắn cũng chẳng quan tâm an nguy chủ tử, men theo một hướng khác, chạy chối chết.

“Buông! Ngươi buông ra! Ngươi chết còn lôi theo ta làm gì?” Vân Khê tức giận, thật vất vả mới tìm được cơ hội thoát khỏi hắn, ai ngờ đâu hắn lại đi theo cùng.

Nàng không ngừng xuyên qua các tầng lớp đất bên trong, mượn thuật Na Di cố gắng thoát khỏi hắn, đáng tiếc không thành công. Cánh tay chộp lấy tay nàng một lần nữa lại dùng sức, biểu thị uy hiếp rõ rành rành.

“Ta khuyên ngươi chính là không nên uổng phí sức lực, cho tới khi nào ngươi còn chưa luyện chế tru tiên đan cho ta, ngươi đừng mơ rời khỏi tầm mắt của ta. Đừng cố gắng khảo nghiệm tính nhẫn nại của ta, đừng ép ta, ta lúc đó sẽ giết ngươi trước rồi sau đó uống cạn máu trên người ngươi, như vậy ta cũng có thể khôi phục thực lực!” Sát khí âm u bao vây da thịt Vân Khê, sợ hãi nàng cũng không dám vọng động nữa.

“Vậy sao ngươi không trực tiếp làm vậy đi?” Giết nàng không phải là chuyện đơn giản sao? Hắn tội gì phải khó khăn cầu xin, đem nàng ở bên cạnh hắn, thình thoảng là gây ra những phiền toán đi?

Hách Liên Tử Phong trầm ngâm chốc lát, lạnh lùng nói:”…..Có lẽ là bởi vì hắn.”

Hắn?

Vân Khê đầu hiện ngay ra một bóng người, tâm tình không biết nói sao, thất thần, hàn khí dưới đất xông lên não thức tỉnh nàng.

“Dời….”

Cũng không biết liên tục thi triển bao nhiêu lần thuật Na Di, hơn nữa còn kéo theo một người, thể lực Vân Khê từ từ hao hết, bắt đầu không chịu nổi sức nặng, chỉ đành buông tha cho kế hoạch chạy trốn.

Lần cuối cùng sử dụng thuật Na Di, bọn họ rốt cục đi tới mặt đất.

Mời vừa rồi trải qua một phen hành hạ lung tung, hai người đã bị lạc phương hướng.

“Ngươi bây giờ có thể buông ra được không? Ta cũng chẳng còn khí lực chạy trốn.” Tay đối phương giảm sức buông lỏng, Vân Khê rút cục tránh thoát được sự trói buộc của hắn, khôi phục tự do.

Xoa bóp cánh tay bị nắm đau, Vân Khê trước mắt tối sầm, dưới chân bùn đất nhão nhoét ướt át, không khí xộc vào mũi mang theo chút mùi hôi thối, cảm giác xa lạ sợ hãi đột kích: “Chúng ta đi tới chỗ nào vậy?”

Hách Liên Tử Phong từ sau khi chạm xuống đất vẫn đang đánh giá

bốn phía, sóng mắt bình tĩnh dần dần thâm thúy đi xuống: “Chúng ta sợ là xông vào chỗ ở của Hắc mãng rồi.”

Ở tầm mắt hắn nhìn thấy trong chỗ đất bùn lầy lội có mãng xà đang lột da, trên da còn có những chấm màu đen, diện tích khổng lồ trải ra trên đất làm người ta có thể tưởng tượng ra được mãng xà khổng lồ đến cỡ nào.

Chính là hắn không đoán sai, nơi này là chỗ hắc mãng thường xuyên xuất hiện nhất.

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ?” Vân Khê hỏi, giờ phút này nàng không có khí lực thi triển thuật Na Di nữa.

Hách Liên Tử Phong quét một vòng hết tất cả mọi nơi, đưa tay chỉ về hướng bên phải hai người: “Ngươi hướng đến phía bên phải ngươi đi 10 bước, ngồi nguyên tại chỗ chờ ta, tối nay chúng ta ở chỗ này nghỉ ngơi, đợi sáng sớm mai, đi thử vào sâu hơn trong núi xem thế nào.”

“Nghỉ ngơi chỗ đó? An toàn sao? Ngươi không phải nói nơi này là chỗ ở của Hắc Mãng à?” Vân Khê hỏi, không có tiếng đáp lại, cũng không có những tiếng hít thở khác, hắn đã đi xa.

Tới vô ảnh, đi mất tích.

“Tiểu Tả, các ngươi bây giờ còn có thể cảm ứng được chủ nhân các ngươi triệu hồi không?”

“Không thể!” Bên tai truyền đến thanh âm mất mát của Tiểu Tả.

Vân Khê kinh ngạc: “Kỳ quái, vì sao chúng ta đến nơi này, ngược lại cảm ứng không được? Lẽ ra nơi này hẳn là càng gần với trung tâm

Hắc Mãng Sơn mới đúng chứ nhỉ?”

“Không biết.” Tiểu Tả trả lời.

“Huyền Dực, Hổ Vương, Hoàng Kim cự long, ba người các ngươi đi xung quanh xem tình hình một chút! Nhớ kỹ, một khi gặp được Hắc Mãng hay nguy hiểm gì lập tức quay về, không nên cùng đối phương giao tranh. Khắp nơi trong núi này đều thầy quỷ dị, ngay cả Tử Yêu cũng kiêng kị ba phần, các ngươi càng phải thêm cẩn thận.” Vân Khê triệu hồi ra ba sủng thú, mắt nàng nhìn không được đàn phải gọi chúng ra làm đôi mắt của nàng thay nàng kiểm tra địa hình.

“Chủ nhân, chúng ta lập tức đi ngay!” Ba sủng thú lần lượt nhảy vào rừng rậm.

Vân Khê ngồi chờ tại chỗ, vừa tự mình tu luyện vừa kiên nhẫn chờ đợi.

Cũng không biết qua bao lâu, đều không thấy ba sủng thú trở về, Vân Khê không khỏi sinh ra lo lắng. Lúc này bên tai truyền đến tiếng cầu cứu của Huyền Dực, ngay sau đó là Hổ Vương, cuối cùng Hoàng Kim cự long cũng truyền đến tiếng cầu cứu…Không tốt, xảy ra chuyện lớn rồi.

Vân Khê đột nhiên đứng lên tại chỗ, nháy mắt sát khí tỏa ra.

Quyển 5 - Chương 176: Cục cưng Hắc Mãng

Một mảnh cây cối rậm rạp, mù mịt, không nhìn thấy ánh mặt trời, thỉnh thoảng từ trong rừng cây truyền đến tiếng mãnh thú gầm rú, gió lạnh từng trận, khiến cho người ta nghe thấy đã sợ mất mật.

Vân Khê lần theo hơi thở của ba con sủng thú trước đó mà tìm đến nơi này, vù vù vù, một trận gió lạnh từ trong rừng thổi đến, thổi đến thân mình lạnh buốt, khiến da gà nổi hết cả lên.

“Huyền Dực, ngươi sao rồi?”

Hơi thở của nó ngay vùng phụ cận, giờ phút này không hiểu sao không thấy hồi âm.

“Huyền Dực, ngươi không sao chưa? Hổ Vương và Hoàng Kim cự long sao rồi?”

Vẫn không có tiếng trả lời.

Không khí xung quanh càng lúc càng hiu quạnh yên tĩnh, đột nhiên từ sau lưng một cỗ tinh phong đánh tới.

“Cẩn thận!” Cửu cô cô tự động hiện thân đứng sau Vân Khê, chặn lại tinh phong lạnh thấu, chăm chú quan sát, nhìn thấy một con mãng xà khổng lồ đen xì, cái miệng mở to như chậu máu, một hồi cắn tới đây. Trong miệng nó còn có nửa cái đuôi rồng ở cổ họng đang giãy giụa lắc lư, hình dáng đuôi rồng cùng màu sắc khiến Cửu cô cô một cái liền nhận ra nó, nó chính là Huyền Dực.

“Là Hắc Mãng! Huyền Dực bị Hắc Mãng nuốt!” Cửu cô cô nhắc nhở Vân Khê.

“Cái gì?” Vân Khê có chút mơ màng, chưa từng nghe ai nói còn có rắn nuốt rồng bao giờ.

Kinh Hồng kiếm tuốt ra khỏi vỏ, Vân Khê kiếm hướng Hắc Mãng lạnh lùng nói: “Thả Huyền Dực, nếu không ta giết chết ngươi một mảnh da cũng không còn!”

“Hù dọa ai vậy? Cục cưng mới không sợ bị hù dọa như vậy đâu!” Hắc Mãng nuốt nốt cái đuôi rồng lại mở miệng nói chuyện, tiếng nói non nớt mềm mại, nó vừa nói chuyện vừa rung đùi đắc ý, rõ ràng chính là một bé Hắc Mãng thôi.

Một con Hắc Mãng niên kỷ còn ít mà hình thể đã có thể so như Hắc Mãng trưởng thành, lại có suy nghĩ cũng khả năng nói tiếng người, chẳng qua suy nghĩ còn chưa hoàn toàn chín chắn. Bởi vậy có thể thấy được, bộ tộc Hắc Mãng so với đồng loại khác cao cấp hơn rất nhiều.

Nếu đối phương không cắn nuốt Huyền Dực, Vân Khê nhất định sẽ bị tiếng nói đối phương làm mềm lòng, chỉ tiếc ác thú hung tàn thủy chung vẫn là ác thú hung tàn, không thể bởi vì nó còn nhỏ mà có thể xem nhẹ bản tính hung tàn của nó.

Hơi thở Huyền Dực càng ngày càng mỏng manh, Vân Khê trong lòng lo lắng.

“Thủy Quy cự thú, Cửu cô cô, thay ta bắt lấy nó, nhất định phải cứu được Huyền Dực!”

Phanh!

Thủy Quy cự thú ầm ầm xuất hiện, chấn động làm mặt đất cát bụi bay đầy trời.

Hắc Mãng cục cưng bên trái nhìn thấy có một Cửu cô cô hồ ly tinh uy vũ, bên phải có một Quy bá thập phần to lớn, nháy mắt mấy cái, lại nháy mấy cái lần nữa, bỗng nhiên lắc đầu kháng nghị nói: “Không công bằng! Các ngươi lấy nhiều bắt nạt ít, không công bằng!”

A, chuyện sống chết trước mắt như vậy còn nói lấy nhiều bắt nạt ít?

“Người bị não tàn sao?” Vân Khê thốt lên.

“Cái gì não tàn?” Hắc Mãng cục cưng tò mò hỏi.

Vân Khê khóe miệng mỉm cười, giải thích với nó: “Não tàn…. Não tàn nói đúng ra là đầu óc ngươi rất thông minh, ngay cả đạo lý sâu sắc như vậy ngươi cũng có thể nghĩ ra được, ngươi thật là tuyệt đỉnh thông minh a!”

Hắc Mãng cục cưng ánh mắt xanh ngọc sáng lên vui vẻ nói: “Không sai! Ta chính là não tàn! Cục cưng chính là kẻ não tàn thông minh nhất trên đời này!”

Vân Khê hắc tuyến, hôm nay thật đúng là đụng phải cái cực phẩm rồi, chính là một cái cực phẩm Hắc Mãng cục cưng.

“Lấy nhiều bắt nạt ít? Tốt, lão nhân gia ta cũng không đi bắt nạt một cái con rắn nhỏ, nhanh gọi cha ngươi, mẹ ngươi còn có tam cô lục bà, cậu anh thúc bá, hết thảy gọi tới đây! Lão nhân gia hôm nay liền đem cái tổ rắn bọn ngươi phá tan!” Thủy Quy cự thú tâm cao chí khí ngang tàn, hơi thở phì phò ầm rầm nói.

“Không cần nói cũng gọi, dù sao bọn họ đều ở gần đây!” Hắc Mãng cục cưng nhận lấy lời đề nghị, ngửa mặt lên trời hí dài một tiếng, thanh âm bén nhọn xuyên thấu hư không, từ xa có tiếng vọng truyền lại.

Nhiều lần, từ bốn phương tám hướng, vô số thanh âm truyền trở lại.

Kinh Hồng kiếm pháp trong tay Vân Khê đột nhiên run lên, đột nhiên ủ rũ, một thanh trưởng kiếm thẳng tắp bồng ủ rũ mềm nhũn nằm úp sấp xuống đất. Sau lưng Vân Khê cũng toát ra một trận mồ hôi lạnh, nghe thấy thanh âm này, ít nhất phải có mấy trăm tiếng kêu Hắc Mãng, cái này xong rồi!

Bọn họ bị theo dõi!

Thủy Quy cự thú thú nghe thấy những tiếng kêu này, mai rùa nhảy dựng lên, lắp bắp nói: “Thân thích nhà ngươi….Thật đúng là nhiều a…Chạy mau đi!”

Thủy Quy thần thú không còn can đảm nữa, chỉ muốn chạy trốn.

Cửu cô cô liếc nhìn chỗ Thủy Quy cự thú biến mất hết sức khinh bỉ, một chút can đảm cũng không có, nó thấy hổ thẹn khi kết bạn cùng.

“Cửu cô cô, chúng ta hiện tại làm sao bây giờ?” Vân Khê ngoài mặt tỏ vẻ trấn định, trong lòng nói chuyện cùng Cửu cô cô, một lát sau, nàng đã cảm nhận được mặt đất rung chuyển dữ dội, so với động đất còn thấy đáng sợ hơn, này không biết có bao nhiêu Hắc Mãng hướng tới bọn họ chạy đến bao vây.

Cửu cô cô im lặng trong giây lát, lạnh lùng nói một câu: “Im lặng xem thế nào.”

“Vậy nếu xem không nổi nữa thì sao?” Vân Khê nói tiếp.

“Xem không được nữa, vậy…chạy!” Cửu cô cô không hổ là Cửu cô cô, vĩnh viễn trấn định như vậy, cho dù muốn chạy trốn cũng phải chạy trốn cho oai phong, không giống như Thủy Quy cự thú, chạy trốn như vậy thật đáng khinh.

Vân Khê giờ phút này thể lực phục hồi một chút, nếu muốn thi triển thuật Na Di lần nữa cũng không thành vấn đề, đánh không lại thì bỏ chạy, không có gì phải sợ, chỉ đáng tiếc Huyền Dực, Hổ Vương và Hoàng Kim cự lòng ba con thú sủng, thân là chủ nhân của chúng nó, nàng làm sao có thể vứt bỏ chúng lại không thèm để ý còn bản thân thì chạy trốn mất.

Vân Khê trấn định, cẩn thận suy nghĩ một chút, nếu Hắc Mãng đều có trí tuệ con người, có lẽ còn có thương lượng đường sống.

Phì phì phì….

Không bao lâu sau, mấy trăm đầu Hắc Mãng đem một người một thú sủng quây tròng bao vây, trong vòng một vùng bị mùi bao phủ, hôi thối vô cùng.

Vân Khê không nhìn thấy cảnh tượng xung quanh, nhưng vẫn có thể tưởng tượng được. Nàng che mũi lại, trong lồng ngực cảm giác buồn nôn sôi trào.

Bên trong bầy Hắc Mãng, có hai con Hắc Mãng trườn ra ngoài, đi tới bên người Hắc Mãng cục cưng, ánh mắt ôn nhu, cùng hình thể khổng lồ hung hăn bọn chúng vô cùng không thích hợp.

“Cục cưng, người này khi dễ con sao?” Hắc Mãng thanh âm phát ra

là một giọng nữ nhân, ánh mắt xanh ngọc âm u hướng Vân Khê ép xuống, Vân Khê lập tức cảm giác được trên mặt môt trận đao cắt đau nhói.

“Mẫu hậu, không phải nàng khi dễ ta, là thú sủng của nàng khi dễ ta! Bọn họ lấy nhiều bắt nạt ít, muốn khi dễ cục cưng!” Hắc Mãng cục cưng kinh hoảng tố cáo.

Thì ra Hắc Mãng cục cưng chính là con cưng của mãng hoàng và mãng hậu Hắc Mãng Sơn, mãng hậu sau khi nghe thấy có thú sủng khi dễ con nó, ánh mắt hung ác lập tức quét về phía Cửu cô cô: “Là ngươi muốn hại cục cưng của ta?”

Cửu cô cô trầm mặc, không muốn trả lời, bởi vì nó cảm thấy câu trả lời như vậy không có bất kỳ ý nghĩ gì, dù sao sớm hay muộn cũng là một trận ác chiến.

Cửu cô cô thái độ cao ngạo càng chọc giận mãng hậu: “Đừng tưởng rằng ngươi là cửu vĩ hồ, là thần thú vạn năm cao quý nhất thì ngươi có thể khinh thường gia tộc Hắc Mãng ta. Ta nói cho ngươi biết, Hắc Mãng Sơn chính là địa bàn của gia tộc Hắc Mãng, bất luận kẻ nào chưa được sự phép của Hắc Mãng gia tộc, người tự ý đi vào đều phải chết!”

Mãng hậu ngửa đầu ra sau hướng lên trời hí dài một tiếng, trong bầy đàn Hắc Mãng có hai con cự xà trường ra khổi bầy rắn, trong miệng nó ngậm một nửa thân mình một con thú bốn chân.

“Các ngươi nhìn đi, hai bọn chúng cũng bởi vì tự tiện xông vào địa bàn Hắc Mãng gia tộc ta cho nên mới rơi vào kết cục như vậy.”

Cửu cô cô ánh mắt biến đổi, nới với Vân Khê: “Là Hổ Vương và Hoàng Kim cự long.”

Vân Khê nhướng mày, khó trách nàng cảm ứng được hơi thở của Hổ Vương cùng Hoàng Kim cự long yếu ớt như vậy, thì ra bọn hắn đều gặp bất trắc, trong lòng nhất thời tức giận.

“Chúng ta tới lần này tuyệt đối không có ác ý, càng không muốn quấy rầy cuộc sống của các ngươi. Chỉ cần các ngươi thả ba thú sủng của ta ra, thì mọi việc coi như xong, nước giếng không phạm nước sông, nếu không như vậy, cả hai bên một hồi ác chiến, các ngươi cũng chưa chắc toàn thân trở ra!”

Đám Hắc Mãng nghe thấy lời nàng nói không nhịn được cười thầm, thật giống như nghe thấy lời nói buồn cười nhất trên đời.

“Chỉ bằng ngươi?” Mãng hậu ngạo nghễ cười lạnh.

“Không sai, chỉ bằng ta!” Vân Khê mi tâm anh khí chớp động, sát khí lộ ra “Mặc dù đôi mắt của ta không nhìn thấy, thực lực của ta không bằng các ngươi, nhân số cũng không bằng các ngươi, nhưng ta tuyệt đối không vứt bỏ thú sủng của ta, chiến hữu của ra, một mình chạy trốn! Cho dù hôm nay ta chết ở chỗ này, ta cũng muốn kéo các ngươi theo làm đệm lưng! Có thể giết được bao nhiêu liền giết bấy nhiêu, ta một mạng đổi lấy mấy mạng các ngươi, kiếm tiền như vậy thật là lời cho ta!”

Kinh Hồng kiếm bị tinh thần của nàng kinh động cũng từ từ phấn chấn, nằm sấp mềm nhũn trên đất rốt cục khôi phục lại tột cùng kiên định, phát ra tiếng kêu vù vù.

Tiếng cười vang trời của Hắc Xà từ từ mất đi, mấy con Hắc Mãng đứng ở hàng đâu đáy mắt rối rít lộ ra hung quang, Mãng hậu nheo mắt nhìn chằm chằm Vân Khê một hồi lâu, lạnh lùng nói: “Ta rất thưởng thức dũng khí bảo vệ thú sủng của ngươi, bất quá quy củ

chính là quy củ, các ngươi tự ý vào địa bàn Hắc Mãng gia tộc ta phải bị trừng phạt, nếu không một khi quy củ bị phá hủy, ngày sau sẽ càng có nhiều người xông mà Hắc Mãng Sơn ta, nhiễu loạn cuộc sống chúng ta, đây là điều ta tuyệt đối không cho phép! Bổn hậu hiện tại cho ngươi một cơ hội, chỉ cần ngươi có thể thắng được Hắc Mãng dũng sĩ đệ nhất gia tộc ta, bổn hậu sẽ đồng ý lưu lại ngươi hai cánh tay sau thả ngươi rời đi!"

Tê….

Tê…..

Đám Hắc Mãng trở uy, khí thế ngập trời.

Vân Khê sắc mặt trầm xuống, đây là cái cơ hội gì? Cho dù thắng cũng phải lưu lại hai cánh tay, điều kiện như vậy không khỏi quá hà khắc rồi.

"Các ngươi lấy nhiều bắt nạt yếu vốn dĩ không công bằng! Ta không cần cơ hội đãi ngộ không công bằng như vậy!" Vân Khê một hồi cự tuyệt.

"Mẫu hậu nàng nói cũng không sai, thật sự chúng ta đây lấy nhiều lấn ít, như vậy không công bằng!" Hắc Mãng cục cưng ngây thơ nói.

Mãng hậu trẫn an cục cưng, giọng nói ấm áp: "Cục cưng, đối phó với người ngoài, không cần nói chuyện công bằng với bọn họ! Như vừa rồi nếu chúng ta không có ở bên cạnh ngươi, như vậy lấy nhiều bắt nạt ít, bị bọn họ khi dễ cũng chính là cục cưng ngươi!"

Hắc Mãng cục cưng lắc đầu: "Nhưng là bọn họ không có khi dễ cục cưng, bọn họ để cho cục cưng gọi mẫu hậu tới, cho nên chúng ta cũng phải công bằng."

Vân Khê trong lòng bất chợt đối với Hắc Mãng cục cưng có hảo cảm, đứa nhỏ này thật sự rất chân thành a!

Đối mặt với sự kiên trì của hài từ, Mãng hậu chần chừ, trước khi nó mở miệng Vân Khê liền đoạt trước: “Không bằng để ta đề ra một phương pháp xử lý công bằng đi, ta tới khiêu chiến cao thủ của các ngươi, ta đánh bại một, các ngươi liền buông tha một thú sủng của ta, bảo đảm bọn họ hoàn hảo không tổn hao gì, nếu là ta thua, ta cũng không có gì để nói, cam tậm nhận lấy cái chết, như thế nào?”

Căn cứ vào kinh nghiệm của nàng, nàng biết mãng xà đem người hoặc thú sủng nuốt vào bụng sau cần một khoảng thời gian để tiêu hóa, sẽ không lập tức chết luôn. Nàng còn có thể cảm ứng được hơi thở yếu ớt của ba thú sủng, chứng minh bọn họ còn cứu được, nàng phải nắm chắc thời gian cứu bọn chúng ra mới được.

“Tốt! Đừng nói chúng ta khi dễ ngươi, bổn hậu sẽ cấp cho ngươi cơ hội này.” Mãng hậu truyền âm tê tê, từ giữa đám mãng xà trườn ra ba con cự xà, mỗi con đều sở hữu dáng vẻ riêng.

“Bọn họ ba người tới rồi, thứ tự thế nào tùy ý ngươi chọn!”

Vân Khê nào có nhìn được mà phân biệt ba bọn chúng, âm thâm truyền lời tới Cửu cô cô, để nó giúp nàng phán đoán thực lực riêng của mỗi con cự xà.

“Bên trái là một con có dáng to lớn, đuôi thô, có vết bớt tròn, trên trán có một cái sừng dài, bén nhọn, đấy là vũ khí chủ yếu của nó, ngươi nên để ý! Hai con Hắc Mãng còn lại thực lực đều hơn nó, người liền từ dễ đến khó, trước từ bên trái bắt đầu đi.” Cửu cô cô nhìn lướt qua, nhanh chóng phán đoán.

“Tốt, vậy đầu tiên bắt đầu từ bên trái đi.” Vân Khê tin tưởng vào phán đoán Cửu cô cô vô điều kiện.

Kinh ồng kiếm trong tay run lấy bẩy mấy cái, ô ô kêu to, không rõ ý đồ gì.

Vân Khê không cho nó cơ hội lùi bước, ước lượng cước bộ, toàn bộ dựa vào thính giác, dịch bước đến giữa sân. Đây là cuộc chiến giữa nàng và Cự mãng, cho nên Cửu cô cô không cách nào giúp nàng, nàng chỉ có thể dựa vào thực lực thực sự bản thân ra sức liều mạng!

“Ngươi đi đi! Không nên gây tổn hại khí thế bộ tộc Hắc Mãng ta!” Mãng hậu vung đuôi dài, dẫn dắt cục cưng cùng tộc nhân cùng nhau lui ra phía sau, cách biệt vòng chiến.

Trong vòng chiến chỉ còn lại Vân Khê cùng Hắc Mãng bị lựa chọn, một người một xà giằng co với nhau.

Hắc Mãng há mồm to đấy màu, thịt hồng lưỡi thâm đen phun gió thổi tới, trên cao nhìn xuống, mắt nhìn xuống Vân Khê, rõ ràng là hèn mọn cùng vẻ khinh miệt.

Chỉ là một con người, lại là một người mù làm sao có thể chiến thắng nó?

Quả thực là buồn cười!

“Loài người, mau đầu hàng sớm đi, trước khi chết có thể chịu ít đau khổ một chút.”

Tê tê……

Một chất lòng theo khóe miệng nó chảy xuôi xuống, nhỏ vào trong đất

bùn, từng sợi khói đen toát lên.

Nếu người bình thường nhìn thấy một màn này, đã sớm bị làm cho sợ tè ra quần, đáng tiếc Vân Khê bị mù, cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ cảm thấy một trận mùi hôi thối khó chịu.

Ngón tay chọc vào hai lỗ mũi, Vân Khê thanh âm buồn bực nói: “Nghe nói trên đầu người có một cái sừng rất dài, mắt ta không nhìn thấy có thể cho ta sờ một chút được không?”

Hắc Mãng rõ ràng ngẩn ra, ánh mắt kỳ dị liếc nàng một cái.

“Sừng lớn trên đầu Long tộc cũng không có gì kỳ quái nhưng lại là sừng mãng tộc thì có chút kỳ quái. Không phải ta hù dọa ngươi, ta lo lắng thứ đồ dài trên đầu ngươi không phải thứ tốt, có thể an nguy đến tánh mạng. Vì tánh mạng của ngươi nên suy nghĩ cẩn thận, cho nên ta giúp ngươi nhìn qua một chút. Ta hiểu biết y thuật, lương y như từ mẫu, ta sẽ không thừa dịp người không chú ý mà đánh lén ngươi, thật đấy.” Vân Khê tận lực dùng giọng nói vô cùng thành khẩn cùng với nó nói chuyện với nhau.

Hắc Mãng vốn dĩ không suy nghĩ phức tạp như con người, nghe nàng nói xong tựa hồ có chút đạo lý, không khỏi có chút chần chờ. Nó mới ra đời trên đầu đã có một cái sừng, các tộc nhân đối đãi đối với nó như đối với quái vật, chỉ có cha mẹ nó coi nó như trời sinh ra nhân tài, đào tạo như bảo bối. Từ nhỏ đã không có cách nào hòa đồng được với đám bạn đồng lứa, trong nội tâm nó che dấu một chút tự ti, cho nên chỉ có không ngừng tu luyện mà vượt lên, võ lực mình càng tăng lên, dùng vũ lực tới chinh phục tộc nhân, nhận được sự chấp nhận của tộc nhân.

Cái sừng trên đầu nó đến tột cùng là trời sinh dị tượng hay vẫn chỉ là một căn bệnh, chính là cũng không rõ ràng lắm, nghe mấy lời giả dối

của Vân Khê, tâm tư nó lung lay bất định.

“Đừng tin lời của nàng! Loài người rất xảo trá, nàng muốn cứu thú sủng ra cho nên mới cố ý bịa đặt lừa gạt ngươi. Ngươi đừng nghe nàng, chỉ cần quan tâm tới giết nàng thôi!” Mãng hậu lớn tiếng quát, cắt đứt suy nghĩ mông lung của Hắc Mãng.

Vân Khê khẽ cười một tiếng, tiếp tục nói: “Ngươi nếu không tin lời ta nói, liền liên tục hít thở sâu 100 cái thử xem, nhớ kỹ, nhất định phải toàn lực hít thở sau, không được ăn bớt ăn xén một cái nào. Nếu sau 100 cái hít thở sau, ngươi không cảm thấy có bất kỳ cảm giác gì không đúng vậy thì rõ ràng sừng trên đầu ngươi không có vấn đề gì, ngược lại…”

Vân Khê cúi đầu cười, không có tiếp tục nói tiếp.

Hắc Mãng bán tính bán nghi, nghĩ thầm dù sao cũng chỉ là 100 cái hít thở, nó cũng có gì tổn thất, cho nên tựu làm theo lời nàng, bắt đầu hít thở sâu.

Hô….hút….hô….hút…..hô…..hút…..

Những con Hắc Mãng khác cũng làm theo nhịp hít thở như vậy, hít thở, hít thở…..

“A a, đầu ta choáng váng quá!”

“Của ta cũng vậy chẳng nhẽ chúng là đều bị bệnh hết?”

Đáy mắt đám Hắc Mãng đảo quanh choáng váng, không còn nữa ánh mắt lộ ra hung quang khi trước.

Vân Khê đáy lòng cười thầm, đổi lại là bất cứ ai, liên tục hít sau 100

cái cũng sẽ choáng váng hoa mắt chóng mặt.

Mãng hậu nhiên hai bên tộc nhân của mình, hai mắt co lại, tức giận trừng mắt hướng Vân Khê: “Ngươi đang muốn đùa bỡn cái gì?”

“Không có a! Ta chỉ nói cho chúng nó biết một chuyện, đây chỉ là điều cơ bản của nguyên lý y học, nếy liên tục hít thở sâu 100 cái, thân thể cảm thấy khác thường, đã nói lên rằng cơ thể bọn họ xuất hiện vấn đề, hơn nữa mỗi loại thân thể xuất hiện một tình trạng nghiêm trọng không giống nhau, cũng chỉ có thể tự căn cứ vào tình trạng của bản thân mà suy ra.” Vân Khê nói xong đạo lý rõ ràng, vì nó mà phân tích tiếp: “Ta đây lúc xâm nhập vào Hắc Mãng Sơn phát hiện địa thế Hắc Mãng Sơn quá cao, nên không khí loãng, trong không khí có mùi vị quái dị, vô luận là người hay thú, hít khí vào lâu dài như vậy tất nhiên có thể dẫn đến hậu quả xấu. Còn có, thực vật cùng nguồn nước xung quanh đều có vấn đề, các ngươi sống lâu dài trong hoàn cảnh khắc nghiệt như này khó tránh khỏi cơ thể xuất hiện tình trạng dị thường.”

“Đúng! Đúng! Ta cũng cảm thấy nước của chúng ta nơi này rất khó uống, một chút mùi vị cùng không có!” Có một Hắc Mãng tích cực lên tiếng, vô cùng đồng ý với lời giảng giải của nàng.

“Ta cũng phát hiện thấy, món ăn thôn quê trên núi đều rất khó ăn, ăn nhiều đến chán ngấy.” Nhóm Hắc Mãng khua môi múa mép, ồn ào nghị luận nói ra, càng tô càng đen, càng nghị luận càng thấy mọi người trên cơ thể ai cùng đều bị bệnh.

Mãng hậu mặt âm trầm, cả người sát khí bao phủ, tộc nhân nó có lẽ đơn thuần dễ lừa, nhưng nó rõ ràng thật sự, Hắc Mãng bộ tộc chúng nó trăm ngàn năm qua đều sinh hoạt tại nơi này, nếu như có bệnh như vậy chẳng nhẽ các triều đại tổ tiên đều có bệnh hết sao.

Hừ, con người đáng giận, dám lừa gạt chúng nó?

“Mọi người đừng tin chuyện vớ vẩn, căn bản là không có chuyện đó! Trên đời này mùi vị nước ở đâu cũng giống nhau không có bất kỳ khác biệt nào.”

“Không phải a! Mẫu hậu, thật sự choáng váng muốn ngất, thật không thoải mái, ta nhất định bị bệnh rồi.” Hắc Mãng cục cưng hai mắt lảo đảo chớp, lung la lung lay nói.

“Vương hậu, chúng ta cũng sắp muốn ngất đi, có lẽ thật sự bị ngã bệnh.” Đám Hắc Mãng dù rất muốn nghe lời Mãng hậu nhưng bọn họ càng thêm quan tâm tình trạng cơ thể của mình.

“Loài người, chúng ta bị bệnh rồi, phải làm sao bây giờ? Ngươi có phương pháp nào xử lí chữa trị hay không?” Đám Hắc Mãng đem ánh mắt mong chờ nhất tề quăng hương Vân Khê

Mãng hậu giận đến đỉnh đầu bốc khỏi, biết rõ đối phương nói hưu nói vượn, nó lại không có biện pháp thuyết phục tộc nhân của nó.

Vân Khê đứng tại chỗ cười một tiếng nói: “Muốn trị bệnh này thật ra không khó. Ta có hai biện pháp, muốn đưa ra cho các ngươi tham khảo. Cách thứ nhất, nếu là bởi vì hoàn cảnh địa lý tạo ra ảnh hưởng như vậy phương pháp xử lí trực tiếp chính là rời xa nơi đây, đổi chỗ ở mới…..”

Nói cách khác, muốn chúng nó dọn nhà rời xa Hắc Mãng Sơn.

“Ngươi nói nhảm gì vậy! Chúng ta gia tộc Hắc Mãng từ trước đến nay đều sống ở nơi này, nơi này chính là nhà của chúng ta, chúng ta chính là cũng muốn chết tại nơi này!” Mãng hậu tức giận quát lớn.

Vân Khê vẫy vẫy tay nói: “Dĩ nhiên, cách thứ nhất nhất định không được, căn bản là không thực tế. Không sao, ta còn có biện pháp.”

Nàng vươn ra hai ngón tay, kéo kéo tay tiếp tục nói: “Cách thứ hai thì đơn giản hơn. Bắt đầu từ hôm nay, mỗi ngày các ngươi đem mình treo ngược ba canh giờ, treo ngược như vậy có thể khiến có khí huyết trong cơ thể tràn về, khơi thông kinh mạch, chẳng những có thể chữa bệnh lưu thông máu còn có thể khiến các ngươi thông minh hơn.”

Những con Hắc Mãng khác thấy thế, liền học theo tư thế, mọi người đều tự tìm một cái thân cây rồi treo ngược.

“Có thể trở nên thông minh hơn sao? Có thật không? Ta muốn thử một chút!” Hắc Mãng cục cưng đối với lần này cảm thấy hứng thú vô cùng, thoáng cái hăng hái hẳn, đuôi dài vung lên, nó treo ở trên một gốc cây đại thụ. thân thể ngược xuống, lấy cây làm trung tâm, đung đưa giống đồng hồ quả lắc.

Trong nhất thời, cả cánh rừng, từng dãy Hắc Mãng treo ngược, cái gì đó lay động, tình huống vô cùng hoành tráng.

Cửu cô cô suy nghĩ trống rỗng, mi mắt híp lại, tầm mắt có thể thấy được vô số cái đầu rắn đung đưa. Cửu cô cô từ trước đến giờ đều ít khen người cũng không nhịn được trừ dưới đáy lòng tán dương công phu lừa dối của Vân Khê, vài ba câu nói xạo, liền khiến cả gia tộc Hắc Mãng đầu óc choáng váng, bổn sự như vậy, ai có thể có? Lại có thể đối mặt với một bầy đầy Hắc Mãng như vậy, có thể khiến lâm nguy không loạn, túc trí đa mưu đây?

Mãng hậu khó thể nói lên lời tâm tình mình giờ phút này, nó căm giận nhìn Vân Khê, nghiễm nhiên coi nàng tà thuyết mê hoặc người mê hoặc chúng nhân. Nó vậy mới không tin mỗi ngày treo ngược ba

canh giờ là có thể chữa bệnh.

“Hết thảy xuống cho ta! Bây giờ ở đây tỷ võ không cho các ngươi đùa bỡn cái con khỉ!”

Mãng hậu lên tiếng đe doạn, hàn khí âm thầm đẩy ra, ý đồ khiến tộc nhân cảm giác nhạy bén một chút, khiến bọn họ tự động tự giác từ trên cây nhảy xuống. Ai ngờ một chút điểm uy hiếp này của nó đối với bọn chúng căn bản không có hiệu quả, không có ai nghe theo nó, mọi người tiếp tục treo ngược trên cây, tiếp túc lắc mình.

“Mẫu hậu, chúng ta là Hắc Mãng cao quý không phải là con khỉ!” Hắc Mãng cục cưng treo ngược, bất mãn nhìn mẫu thân, mẫu thân đại nhân sao có thể nói bọn họ là con khỉ được? Khỉ hoang trong núi làm sao có thể so sánh cùng Hắc Mãng gia tộc cao quý bọn hắn chứ? Đây đối với bọn hắn thật là vũ nhục lớn!

Mãng hậu an ủi hài tử: “Mẫu hậu chẳng qua so sánh cách khác cũng không nói các ngươi chân chính là khỉ.”

Hắc Mãng cục cưng không chốc lát không cách nào chấp nhận, hừ hừ quăng qua quăng lại, Mãng hậu một trận nhức đầu, bể đầu sứt trán.

Vân Khê nghe động tĩnh, thấy mọi người phối hợp như vậy, nàng liền mừng rỡ không dứt, lên tiếng nói: “Lúc mọi người treo ngước, cũng làm mấy động tác đơn giản giống như ta, hiệu quả càng tốt hơn. Mọi người nhìn ta làm!”

Hai tau nàng chống xuống, làm tư thế chồng cây chuổi, vì đám Hắc Mãng vừa làm mẫu vừa hô khẩu hiệu: “Mọi người cùng nhau làm, trái ba vòng, phải ba vòng, cổ lắc lắc, mông lắc lắc….”

Chỉ một thoàng, cả cánh rừng, đám Hắc Mãng học theo bộ dạng nàng, cổ lắc lắc, mông lắc lắc…..Một trận kia khiến nhiều người không thể nhịn cười.

Quyển 5 - Chương 177: Vua có tôn nghiêm của vua

Nói là lắc lắc cái cổ, lắc lắc cái mông nhưng thật ra Hắc Mãng làm gì có phân chia ra cái mông hay cái cổ đâu? Tóm lại chính là toàn thân một đường cong vận động, lượn một đường sóng lớn rồi một đường sóng nhỏ cứ liên tiếp như vậy.

Mãng hậu nhìn thấy bộ dạng tộc nhân mình tập trung vặn vẹo, rất muốn kiềm chế cảm xúc, tôn nghiêm của Hắc Mãng gia tộc tôn quý giờ trở thành hư không. Hết lần này tới lần khác nó chỉ quan tâm tâm tình của bảo bối hài tử, không muốn làm nhi tử mất hứng, không thể làm gì khác ngoài việc tạm thời nhẫn nại.

Qua thời gian uống cạn một chén trà đột nhiên Hắc Mãng cục cưng nôn ra một cái, trong bụng nó cố từ từ trượt ra, trượt đến miệng cổ họng nó.

Huyền Dực bị nuốt trong bụng rốt cục có thể hít thở một chút không khí mới, đang lúc hô hấp khó khăn lại như sắp được trọng sinh lần nữa, đuôi rồng hung hăng quẫy ở thực quản Hắc Mãng cục cưng, cào cào làm nó càng thêm khó chịu.

“Cục cưng rất khó chịu! Ọe…..”

Miệng há to như chậu máu, long thể Huyền Dực toàn bộ từ đầu đến đuôi trơn tuột xuống thoát khỏi miệng rắn, cuối cùng cũng được tự do.

Hai con Hắc Mãng khác nuốt chửng thú sủng cũng oa oa nôn ra, Hổ

Vương cùng Hoàng Kim cự long lần lượt được thả tự do, ba con thú sủng một khi được thả tự do lập tức trở về bên cạnh chủ nhân.

Vân Khê cảm ứng được bọn chúng vui mừng sống sót sau tai nạn, môi hiện lên nụ cười yếu ớt, nàng nhào lộn ngược lại, vẫy vẫy tay đem ba thú sủng triệu hồi.

Một loạt những động tác hành hạ người vừa rồi cũng chính là vì mục đích này, hiện tại ba thú sủng đã an toàn, nàng cũng không hậu cố chi ưu nữa *(lo lắng những việc phía sau)*.

Mãng hậu trừng mắt to như hạt châu nhìn Vân Khê, bỗng nhiên hiểu ra, nguyên lại mục đích của nàng là cứu thoát thú sủng.

Bị lừa!

Đáng giận!

Đuôi dài quét ngàng, khí lãng (sóng) cuồn cuộn ngập trời.

Trên cây cao, tiếng Hắc Mãng kéo dài xuyên xuống đất giống như trái táo bị gió thổi rơi.

Bùm, bùm, bùm…

“Các ngươi bị người ta đùa bỡn còn chưa hiểu hay sao, các ngươi rốt cuộc ngu tới mức nào?” Mãng hậu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Mẫu hậu, ngươi đang nói cái gì vậy? Cục cưng không ngu, cục cưng rất thông minh.” Hắc Mãng cục cưng hôm nay không biết làm sao, nó luôn cùng mẫu hậu đối nghịch, nghe thấy mẫu hậu nói nó ngu xuẩn, điều đó khiến lòng tự ái của nó bị tổn thương.

Mãng hậu muốn mắng to tiếp thoáng cái bị ngăn tại cổ họng, không đành lòng chửi hài tử của mình, mềm giọng dịu dàng nói: “Cục cưng, mẫu hậu không phải nói ngươi, cục cưng thông minh như vậy, làm sao ngu xuẩn đây?”

Không phải nói nó, chẳng lẽ chính là bọn họ?

Đám Hắc Mãng còn lại ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, hết sức nghẹn khuất.

Hắc Mãng gia tộc lâm vào cảnh khốn hoặc cùng hoang mang.

Cứu được ba thú sủng trở về, Vân Khê không vội đi ngay, nàng phát hiện ra những con Hắc Mãng này mặc dù hung tàn nhưng tính tình không như người ta nói vô cùng xảo trá gian tà, bọn họ tập kích người xâm lăng, bất qua chỉ là bảo vệ lãnh địa của mình, bảo hộ lợi ích bản thân mà thôi. So với những người trong bọc có kim hay là âm hiểm giả dối, chúng nó ngược lại đáng yêu hơn nhiều.

“Vương hậu, mới vừa rồi ta cũng không phải cố ý trêu tộc nhân của ngài, thật sự tình thế bức bách có chút bất đắc dĩ. Nếu có nơi nào mạo phạm kính xin được tha lỗi.”

“Chớ cùng ta thương lượng một chữ! Chúng ta Hắc Mãng gia tộc không so được với con người các ngươi xảo trá như thế, nhưng tuyệt đối không phải là dễ bắt nạt!” Mãng hậu lòng nghẹn một ngụm ác khí khó khăn thở ra, căn bản không để ý tới lời nói lấy lòng của Vân Khê “Vẫn quy củ cũ, muốn sống rời khỏi Hắc Mãng Sơn thì phải đánh bại dũng sĩ đệ nhất gia tộc Hắc Mãng, nếu không đem mệnh lưu lại đi!”

Mãng hậu thái độ kiên quyết, căn bản không để cho Vân Khê con

đường thương lượng, Vân Khê trong lòng cất giấu hỏa chiến đột nhiên rực cháy lên. Đánh thì đánh, chẳng lẽ nàng còn sợ sao?

“Tốt, ta liền khiêu chiến với đệ nhất dũng sĩ gia tộc Hắc Mãng các ngươi!”

Kinh Hồng kiếm ở trong tay Vân Khê vung lên, quang kiếm lóng lánh, xẹt qua không trung, phát ra thanh âm nhanh như tia chớp.

Chỉ là một đấu một, không phải một đấu với mấy trăm, Kinh Hồng kiếm thay đổi bộ dạng kinh sợ thành ý chiến chiến đầu ngẩng cao đầu.

Đông! Đông!

Dũng dĩ Hắc Mãng trườn ra khỏi bầy, rướn dài cơ thể lên rồi đi ra, cố ý phát ra tiếng lớn tạo sự uy hiếp lớn cho Vân Khê.

Cửu cô cô miễn cưỡng dựa vào một cái cây bên cạnh, một bên quan sát dũng sĩ Hắc Mãng một bên truyền âm cho Vân Khê: “Tu vi của nó không kém bọn mãng xã khác, ngươi cần cẩn thận lưu ý. Mặt khác, đuôi rắn của nó rất tráng kiện, có hình dạng gai nhọn dài, có lẽ đó là vũ khí tấn công lợi hại nhất của nó. Về phần nhược điểm, ta tạm thời chưa nhìn ra được, tóm lại ngươi tự giải quyết cho tốt đi.”

Cửu cô cô không nói nữa, một thanh âm vô sỉ đột nhiên vang lên: “Cũng chẳng có gì lợi hại! Ta chỉ cần ba quyền có thể đánh nó nhừ tử….”

“Ngươi câm miệng cho ta! Con rùa đen rụt đầu!” Cửu cô cô vô tình đè bẹp thanh âm này xuống, cũng không nghe rõ đối phương lẩm bẩm điều gì, sau cũng không thấy nói câu nào nữa.

Vân Khê ngưng thần đối phó với kẻ địch, tai nghe tám hướng, trong phạm vi xung quanh tất cả âm thanh nhất nhất đều truyền tới tai nàng, tiếng hít thở của mỗi con mãng xà, tiếng rơi xuống đất mãnh mẽ dừng lại của mỗi chiếc lá, thậm chí tiếng những bông hoa dại kia đang lặng lẽ nở rộ cũng trở nên vô cùng rõ ràng.

Nếu ánh mắt không thể nhìn thấy, nàng căn bản sẽ không chú ý tới nhiều tiểu tiết như vậy, có lẽ sau khi trời cao cướp đi đôi mắt của nàng liền cho nàng mợ đền bù khác sao?

“Nhìn ngươi là một người mù ta để ngươi xuất thủ trước!” Hắc Mãng dũng sĩ cao ngạo ngửa đầu nói.

Vân Khê cười nhẹ, ngươi sẽ hối hận vì quyết định này….

Dựa vào tiếng nói cùa dũng sĩ Hắc Mãng, nàng định vị phương hướng của nó, trong đầu hiện ra một bản đồ chiến đấu, bên trong bản đồ không có những con Hắc Mãng khác, không có Cửu cô cô, cũng không có những cây đại thụ xung quanh, chỉ có nàng và dũng sĩ Hắc Mãng.

“Đa tạ!” Thân ảnh của nàng đột nhiên bay ngược lên trên, thân hình ẩn hiện, Kinh Hồng kiếm phi lên một hôì, kiếm khí trong nháy mắt ngưng tự thành dòng nước xoáy, tiếng nói trong trẻo quanh quẩn phía chân trời: “Phi tinh tại thiên, Nhất Kiếm Kinh Hồng!”

Kiếm quang đột nhiên phát sáng, hiện ra ánh sáng chói mắt nhất, còn hơn là ánh sáng mặt trời, tươi đẹp nhất nhân gian.

Trong vòng chiến, cát đá bay tứ tung, không khí vặn vẹo.

Một kiếm còn chưa đánh ra, Mãng hậu thần sắc bỗng dưng xảy ra biến hóa: “Đây là… Vân tộc Kinh Hồng kiếm pháp?”

“Không sai, chính là Kinh Hồng kiếm pháp! Đỡ của ta một kiếm đi!” Vân Khê hét to một tiếng, trường kiếm hướng dũng sĩ Hắc Mãng một đường lao xuống, kiếm khí mênh mông vô tư, mang theo bóng kiếm kéo dài, rất nhanh bao phủ lấy thân ảnh dũng sĩ Hắc Mãng.

Đám Hắc Mãng ánh mắt nhất tề sáng ngời, phát ra tiếng than sợ, kiếm pháp tuyệt vời như vậy, bọn họ mới là lần đầu nhìn thấy.

“Keng!”

Mũi kiếm chẻ tre chém vào thân thể dũng sĩ Hắc Mãng, tạo ra một tia lửa chói mắt, da nó cư nhiên cứng như vậy, có thể so với tường đồng vách sắt, có lẽ còn cứng hơn.

Vân Khê một kiếm này không chém trúng điểm yếu của nó chính là mất đi tiên cơ.

Một kích vừa qua đi, hiện tại là lúc dũng sĩ Hắc Mãng phản kích, mang chiếc đuôi dài cứng rắn quét ngang, khí lãng ngập trời.

Vân Khê lập tức cảm thấy sau ngày có một cổ lực lượng đáng sợ đánh tới như Thái Sơn áp đỉnh không thể kháng cự.

Để Kinh Hồng kiếm nghỉ ngơi một lúc, Vân Khê uyển chuyển thân mình lượn vòng lên, dựa vào cảm giác, nàng nghiêng một góc độ quỷ dị, nguy hiểm tránh khỏi cái gai nhọn dài trên đuôi, vụt qua dát bên người.

Oanh!

Hắc Mãng dũng sĩ hung hăng nện đuôi dài trên mặt đất, gai ngọn đâm xuồng đất chôn sâu mấy tấc, lấy gai nhọn làm trung tâm, hố đất

bắt đầu nứt ra một đường zíc zắc.

Đám Hắc Mãng tinh thần phấn chấn. cùng nhau ủng hộ dũng sĩ Hắc Mãng, không hổ là đệ nhất dũng sĩ bộ tộc Hắc Mãng chúng nó, vốn chỉ là một người phàm làm sao có khả năng chống đỡ?

“Tốt! Đánh hay lắm!” Mãng hậu lên tiếng ủng hộ, niềm vui sướng phát ra từ nội tâm.

Hắc Mãng cục cưng xoay thân mình, trái ba vòng phải ba vòng vui mừng khôn xiết.

Cửu cô cô đầu mày nhíu lại, có chút không lạc quan, năng lực tấn công trực diện của dũng sĩ Hắc Mãng vượt qua những gì nó dự tính. Da thịt Hắc Mãng dũng sĩ chẳng khác gì luyện qua Thiết Bố Sam *(đây là một loại võ công khiến mình đồng da sắt được đề cập trong Liêu trai chí dị)* đao kiếm bất nhập, muốn làm nó bị thương e không phải chuyện dễ.

“Ngươi cần tận lực tránh cùng nó giao chiến chính diện, bàn về năng lực trực đấu *(đánh đối diện)* ngươi kém xa hắn….. thật sự đánh không được ngươi có thể chạy trốn!” Nửa câu nói sau Cửu cô cô suy nghĩ hồi lâu vẫn là không nhịn được mà nói ra, nó đối với Vân Khê không có lòng tin quá lớn.

“Nếu như muốn chạy trốn mới vừa rồi đã chạy rồi còn phải chờ đến bây giờ sao?” Vân Khê dưới đáy lòng hừ lạnh một tiếng, ý chí chiến đấu không giảm, ngược lại càng ngang tàn hơn: “Ta không tin ta không làm gì được nó. Chẳng qua là sức mạnh thôi, ta cũng muốn sức mạnh như vậy làm chết nó!”

“Thuật Phản phệ!”

Phanh! Phanh! Phanh!

Dũng sĩ Hắc Mãng nửa đường công kích nhất nhất bị cắn trả ngược trở về.

Một người một rắn giao chiến kịch liệt, trong nháy mắt đã được mười hiệp.

Mãng hậu sắc mặt lần nữa biến hóa, trong miệng lặng lẽ lẩm bẩm: “Kinh Hồng kiếm pháp, thuật Phản phệ? Nàng làm sao có những thứ này?”

Dũng sĩ Hắc mãng cuồng phóng tiếng hí dài, càng lúc càng chiếm thế thượng phong. Đột nhiên xoay người lại chiếc đuôi dài đánh lên vòng eo Vân Khê, như chiếc dây thừng đem nàng trói lại treo lên giữa không trung.

Lực đạo bên hông càng ngày càng xiết chặt, xiết đến nỗi Vân Khê không thở nổi, cố gân cổ hô lên, khó khăn nói: “Ngươi dám đưa cái đầu ngươi qua đây không, ta đánh cho ngươi đầu rắn thành đầu hổ luôn!”

“Có cái gì không dám? Ngươi chỉ như vậy còn mạnh mồm? Ta xem ngươi như thế nào đánh được ta?” Dũng sĩ Hắc Mãng cuồng ngạo cười to, dần dần tiến đến, lại gần Vân Khê, ánh mắt màu lam lóng lánh tia hung quang, thị sát cùng tà ác.

“Ngươi lại gần chút nữa, nắm đấm ta nhỏ, đánh không tới ngươi!” Vân Khê cảm ứng hơi thở cùng tiếng hít thở của nó, vẫn không có cách nào phán đoán chính xác vị trí của nó.

“Hahaha, cho dù ta đem đầu ta toàn bộ đến trước mặt ngươi, ngươi cùng không thể làm thương ta được, ngươi không nên uổng phí tâm

tư.” Dũng sĩ Hắc Mãng cười lớn, ngắm vài lần nắm đấm nhỏ vung lên của nàng, nàng muốn khiêu chiến với bản thân nó đã là một chuyện buồn cười chứ đừng nói đến chuyện thắng được nó.

“Phải không? Vậy không ngại thử một chút xem!” Kinh Hồng kiếm đột nhiên rời tay, đâm nghiêng về phía trước, ô lên một tiếng bay hướng về phía dũng sĩ Hắc Mãng.

Dũng sĩ Hắc Mãng hừ lạnh một tiếng, hai mắt cố gắng chăm chú nhìn mũi kiếm, chỉ là một mũi kiếm nó căn bản không để vào mắt.

Vân Khê nhếch môi cười, nếu nó cho rằng cứ vậy là xong vậy thì sai lầm rồi. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, cổ tay áo nàng lay động, lòng bàn tay phải xuất hiện ba cái ngân châm, điện hỏa thạch hướng tới chỗ Kinh Hồng kiếm bay mà bắn tới!

Đối diện phương hướng mũi kiếm Kinh Hồng kiếm đó chính là đôi mắt của dũng sĩ Hắc Mãng, ngân châm đúng là bay tới đôi mắt nó.

Đôi mắt chính là nhược điểm của dũng sĩ Hắc Mãng.

Các bộ phận trên thân thể nó cứng rắn vô cùng như tưởng đồng vách sắt, không gì làm thương tổn. Chỉ có đôi mắt là vị trí mềm mại nhất cũng là nhược điểm trí mạng nhất của nó.

Không chỉ mỗi Hắc Mãng như thế mà người cũng giống như vậy, đó cũng là nhược điểm của bọn họ.

Bóng tối xa lạ, do đó mới sợ hãi, mờ mịt, đấy chính là cảm thụ của người một khi mất đi hai mắt.

Vân Khê không cách nào phán đoán chính xác vị trí ánh mắt đối phương, cho nên lấy Kinh Hồng kiếm làm tiên phong hấp dẫn đối

phương, Kinh Hồng kiếm vừa ra, tầm mắt đối phương liền tập trung trên thân Kinh Hồng kiếm, mà nàng chỉ cần theo phương hướng Kinh Hồng kiếm mà bắn ám khí ngân châm ra nhất định bách phát bách trúng!

“A! Đôi mắt của ta! Đôi mắt của ta….”

Dũng sĩ Hắc Mãng nhận thấy ngân châm bay vụt tới, nó phản ứng tránh né, đáng tiếc thân thể nó quá mức khổng lồ, khiến cho hành động chậm chạp, tránh thoát hai cái ngân châm nhưng vẫn không tránh thoát được cái ngân châm thứ ba. Ngân châm đâm vào khóe mắt, mắt nó nhất thời mất đi ánh sáng, không cách nào nhìn thấy vật gì, đau đến mức nó gào khóc kêu to.

Vân Khê nhân cơ hội thoát được sự trói buộc của nó, thân ảnh mạnh mẽ, nhanh chóng nay lên.

“Phi tinh tại thiên, Nhất Kiếm Kinh Hồng!” Cuồng bạo kiếm khí, vượt qua mọi cản trở, hướng về phía dũng sĩ Hắc Mãng oanh tạc.

Thời khắc phản công đã đến!

Vân Khê không thể bỏ qua bất kì cơ hội nào, kiếm khí sắc bén, từng đạo bén nhọn, ùn ùn kéo tới cùng lúc, kiếm khí gào thét liên tục.

Dũng sĩ Hắc Mãng mất đi một con mắt, thực lực giảm rất nhiều, phản ứng rõ ràng chậm chạp rất nhiều, toàn bộ dựa vào một cỗ sức mạnh, lung tung đánh trả.

Kinh Hồng kiếm này cùng với sự kết hợp cùng Vân Khê, người kiếm hợp nhất càng ngày càng ăn ý hơn.

Rắc!

Rắc!Rắc!

Kiếm khí xuyên thấu da thịt dũng sĩ Hắc Mãng, trên da thịt thân thể nó bị từng đạo vết kiếm chém vào.

“A!…….” Dũng sĩ Hắc Mãng thống khổ thét dài, cả người liên tiếp chấn động.

Đám Hắc Mãng rục rịch manh động, lộ ra tức giận. Trong suy nghĩ bọn chúng đệ nhất dũng sĩ bị thua như vậy, điều này đại biểu cái gì? Chúng nó không có cách nào chấp nhận.

“Dừng tay!” Mãng hậu lại không nhịn được nữa đứng ra ngăn trở bọn họ tranh đấu.

Vân Khê vốn không muốn đưa đối phương vào chỗ chết, hiện tại hai bên cho nhau đường lui, nàng liền thu mũi nhọn lại, thối lui khỏi vòng chiến.

“Vương hậu, ta đã thắng.”

Mãng hậu ánh mắt ngưng trọng nhìn nàng: “Ngươi là hậu nhân Vân tộc?”

“Không sai, ta là hậu nhân Vân tộc.” Vân Khê không ngờ đến Mãng hậu với tuyệt kỹ của mình lại hiểu biết như vậy.

Mãng hậu trầm ngâm trong giây lát: “Ngươi là người phương nào Vân tộc?”

Vân Khê chần chờ, cảm thấy trong lời nói của Mãng hậu có chuyện, nàng không cách nào suy đoán, quyết định đánh bạc một phen, nói

thẳng: “Không dối gạt Vương hậu, ta chính là hậu nhân Vân tộc cấm kị gia tộc, ta tên là Vân Khê. Lần này đến Hắc Mãng Sơn chính là để tìm kiếm hồn phách bị trấn áp của tổ tiên gia tộc cấm kị chúng ta. Lần xâm nhập này, chỉ do hiểu nhầm, Vương hậu ngài rất hiểu đại nghĩa, coi rõ mọi chuyện mà đưa ra quyết định sáng suốt.”

“Thì ra là như vậy, ta hiểu được.” Mãng hậu tựa như thở dài, lại đêm Vân Khê một lần nữa đánh giá một phen: “Tình huống Hắc Mãng Sơn vô cùng phức tạp, một mình ngươi xông loạn tới sớm muộn gì cũng đoản mệnh. Ngươi đừng thấy núi này đặt theo nên gia tộc Hắc Mãng chúng ta, thật ra thì chúng ta cũng chỉ có thể hoạt động chỗ này – một nữa khu vực Hắc Mãng Sơn, còn nửa khu vực khác chính là cấm địa Hắc Mãng Sơn, ngay cả cao thủ Hắc mãng gia tộc chúng ta cũng không thể xâm nhập. Ta khuyên ngươi vẫn là không cần tiếp túc tìm kiếm hồn phách người tổ tiên các ngươi, người đã chết, tìm kiếm được hồn phách của nàng cũng chẳng có ý nghĩ gì nữa.”

“Vương hậu chẳng nhẽ biết chuyện gì về tổ tiên Vân tộc ta sao?” Vân Khê cảm thấy Mãng hậu không hề đối với nàng mang theo địch ý, đây là dấu hiệu tốt.

Mãng hậu không biết nghĩ tới cái gì, thần sắc đột nhiên có chút mờ ảo: “…..Là có chút xa xưa, bất quá, chuyện này liên quan đến nhiều người, xin thứ cho ta không thể nhiều lời. Ta chỉ nghĩ khuyên ngươi mau rời khỏi nơi này tránh cho việc đem mạng mình tặng, khiến gia tộc cấm kị các ngươi từ đây mất đi huyết mạch…”

Vân Khê nhíu mày, vẫn cảm giác thấy Mãng hậu biết nội tình gì đó trọng yếu, chẳng qua là không muốn tiết lộ.

“Không! Ta nếu tới cũng sẽ không dễ dàng rời đi, đây chính là lời hứa hẹn của ta với bằng hữu!” Tay nàng từ từ sờ lên khuyên tai bên trái, thần khí Tiểu Tả hiểu được hàm nghĩa cái nàng gọi là “ bằng

hữu”, nhất tề phát ra một vòng bạch quang,cảm động không dứt.

“Đây là….” Mãng hậu sau khi nhìn thấy ánh sáng loang loáng ở tai nàng ngạc nhiên nói: “Chẳng nhẽ đây là thần khí?”

Vân Khê gật đầu, từ từ buông tay ở khuyên tai trái xuống.

“Chẳng nhẽ thật là thiên ý?” Mãng hậu thở dài, suy tư chốc lát nói: “Chỗ ngươi muốn đi tồn tại một lực lượng thần bí, nó nắm quyền sinh tử, không ai có thể chiến thắng nó, cũng không ai có thể tránh thoát sự đuổi giết của nó. Bất quá gia tộc Hắc Mãng chúng ta cư ngụ chỗ này ngàn vạn năm, cùng nó làm hàng xóm mà sống, vì sinh tồn, dần dần chúng ta cũng nắm rõ một chút quy luật của nó. Ngươi nếu thật sự muốn xông vào, chỉ có thể chờ đến đêm rằm mỗi tháng, đó là thời điểm thể lực nó yếu nhất. Lời ta chỉ có vậy, về phần sau khi đi vào, sống hay chết, thì còn phải xem bản lĩnh của ngươi.”

Đêm rằm….Chẳng nhẽ không phải chính là ngày mà Tiểu Ban Lạt Ma dự đoán? Cũng chính là mấy ngày nữa?

Chả trách!

Vân Khê tin tưởng Mãng hậu nói: “Đa tạ Vương hậu nhắc nhở, ta sẽ cận thận lưu ý.”

Mãng hậu quay đầu, uy nghiêm hạ lệnh: “Chúng ta đi!”

Đám Hắc Mãng quây quanh dũng sĩ Hắc Mãng, nghe thấy hiệu lệnh của Mãng hậu, mọi người quây quanh dũng sĩ Hắc Mãng đều rời đi hết.

Vân Khê đột nhiên la lớn, gọi bọn họ: “Chờ một chút! Vương hậu, ta mới vừa làm bị thương tộc nhân của ngươi, mà người không để ý

hiềm khích khi trước lại báo cho ta một tin tức trọng yếu như vậy, trong lòng ta rất áy náy. Bên ta bắn ra ngân châm cũng không đả thương quá mức đôi mắt của tộc nhân quý tộc, chỉ cần chữa trị kịp thời thị lực có thể hồi phục như cũ. Chỗ này ta có một viên cửu chuyền thái cực đan, có lẽ có thể trợ giúp nó sớm khôi phục thị lực cùng vết thương trên người."

Vân Khên đem viên cửu chuyền thái cực đan cuối cùng còn sót lại trên người đưa cho Mãng hậu, nàng mơ hồ có loại cảm giác, có lẽ ngày sau gia tộc Hắc Mãng còn có thể giúp nàng một phen, cho nên trước đó cùng bọn họ quan hệ gần gũi nhiều hơn hữu ích vô hại.

Lấy một viên cửu chuyền thái cực đan để đổi lấy hữu hảo với gia tôc Hắc Mãng, Vân Khê cảm thấy đáng giá!

Mãng hậu tận mắt nhìn thấy cửu chuyền thái cực đan trong tay nàng, kinh ngạc không dứt: "Đây chính là cửu chuyền thái cực đan trong truyền thuyết sao? Đan dược chân quý như vậy, ngươi cứ như vậy đưa cho chúng ta sao? Vân Khê cô nương, ngươi quả thật quá khẳng khái rồi, bên ta vừa rồi nhìn sai ngươi, lại nghĩ ngươi là một người âm hiểm xảo trá tiểu nhân. Là lỗi của ta, lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, người ngàn vạn lần không nên ghét bỏ thái độ vô lễ của ta!"

Vân Khê ngượng ngùng sờ sờ mũi, lòng nghĩ nếu nó biết trên thân mình còn có đan dược so với cửu chuyền thái cực đan còn chân quý hơn lưu lại cho bản thân dùng, có lẽ nó liền không giống như giờ phút này cảm kích cùng quá khích như vậy?

Này nhóm Hắc Mãng cũng rối rít thay đổi thái độ với nàng, một đám lộ ra ánh mắt thân mật.

"Kì thật….Cũng không có gì, tứ hải đều là huynh đệ cả!" Lời nói này

đến Vân Khê chính mình đều thấy ngượng ngùng, nhưng hết lần này đến lần khác Mãng hậu nghe xong thấy vô cùng hưởng thụ, nàng là một con người, lại đem gia tộc Hắc Mãng bọn chúng coi là bằng hữu huynh đệ, đây chính là sự tôn trọng lớn đối với chúng. Ánh mắt Mãng hậu phát sáng, nhìn Vân Khê hết sức hiền lành.

“Ngươi có đan dược trân quý như vậy, tại sao không dùng cho mình, chữa trị hai mắt của mình đi?” Hắc Mãng cục cưng chen vào tò mò hỏi.

“Bởi vì ánh mắt của ta bị người dùng kình khí đả thương, so với bệnh trạng của tộc nhân các ngươi khác biệt hoàn toàn, cửu chuyển thái cực đan không chữa khỏi đôi mắt của ta.” Vân Khê nói đúng sự thật, cao thủ thần bí kia đối với nàng nổi lên sát tâm, cho nên lúc hạ thủ căn bản không lưu lại đường sống, nếu không phải Tử Yêu nghe thấy được hơi thở dao động của cao thủ, tìm đến nhà tranh, thì sợ rằng giờ phút này nàng đã bị đối phương giết hại. Còn Nhị trưởng quỹ đến nơi bất quá chỉ là trùng hợp, người đối phương thực sự kiêng kị chính là Tử Yêu.

Những điều này, bản thân Vân Khê cũng không biết, nàng chỉ biết đôi mắt mình bị thương rất nặng, trừ tru tiên đan ra, những loại thuốc khác và thuật châm cứu đối với nàng căn bản là không có tác dụng. Đó là nguyên nhân vì sao nàng thoải mái đưa ra một viên cửu chuyền thái cực đan cuối cùng.

“Thật đáng thương! Vậy đôi mắt ngươi phải làm sao bây giờ?” Hắc Mãng cục cưng thấy mẫu hậu tán dương đối phương, tính tình chân thành, liền coi Vân Khê trở thành bằng hữu ngay.

“Đi một bước tính một bước thôi.” Vân Khê cười khan.

Hắc Mãng cục cưng lắc quay đầu, không biết đang suy tư điều gì,

chợt hô to một tiếng, quay thân hướng đến một nơi khác trong rừng chạy đi, xa xa truyền tới thanh âm của nó: “Mẫu hậu, cục cưng về nhà trước! Cục cưng đi tìm một chút bảo bối nhanh đưa nàng, có lẽ có thể cứu chữa được đôi mắt nàng….”

“Cục cưng! Chờ mẫu hậu một chút!” Mãng hậu không yên lòng, thu cửu chuyền thái cực đan dẫn một đám tộc nhân đuổi sát Hắc Mãng cục cưng.

Một đám hùng hổ đến lại hùng hổ đi, để lại một cánh rừng tiêu điều.

Vân Khê thở dài, cuối cùng cũng là hữu kinh vô hiểm *(kinh sợ nhưng không có nguy hiểm)*. Đợi đám Hắc Mãng vừa đi, Vân Khê khoanh chân ngồi xuống, thông qua nội thị, thấy Huyền Dực, Hổ Vương cùng Hoàng Kim cự long đang tá túc tại linh châu trong cơ thể mình chữa trị vết thương, ba thú sủng cùng bị ba con Hắc Mãng nuốt chửng, mặc dù thoát được một mạng nhưng nguyên khí hao tổn hơn nửa, thân thể vô cùng suy yếu.

“Chủ nhân, xin lỗi! Chúng ta thật vô dụng, không những không thể giúp ngươi làm việc lại thiếu chút nữa mất đi tánh mạng.” Hoàng Kim cự long thở dài, tinh thần có chút chán chường, nó nghĩ dù sao bản thân cũng là Long vương cốc trưởng lão, vậy mà đối mặt với Hắc Mãng nó lại có thể dễ dàng bị buốt chửng như vậy, ngay cả cơ hội phát ra tín hiệu cầu cứu cũng không có, cảm thán bản thân mình già rồi.

“Đừng nói như vậy, các ngươi đã tận lực. Những con Hắc Mãng này thực lực đúng là không phải bình thường, nếu ta không tìm thấy được nhược điểm của bọn chúng, cũng không có cách nào chiến thắng được.” Vân Khê an ủi.

“Nói cho cùng vẫn là thực lực chúng ta không bằng họ! Chủ nhân,

không bằng để cho ta đi ra ngoài rèn luyện một phen, nếu không hoàn toàn đạt được thực lực đỉnh cao của gia tộc Hổ Vương, ta không còn mặt mũi trở về gặp mặt chủ nhân!" Chịu đựng lần đả kích này, Hổ Vương đột nhiên trong lúc đó thông suốt, sinh ra tâm tư hiếu thắng, một đôi mắt hổ sáng quắc tỏa sáng, hiện lên kiên định cùng chấp nhất.

Vân Khê nhìn lại cặp mắt hổ kia, đáy lòng vô cùng xúc động, gật đầu đáp ứng nó: "Ngươi đi đi! Bất kể kết quả như thế nào, ngươi đều phải trở về gặp ta, ta cần sức mạnh của ngươi!"

"Chủ nhân…." Mắt hổ dao động hiện lên một tầng hơi nước.

Vua có tôn nghiêm của vua, nó cần sức mạnh, càng cần tôn nghiêm hơn!

Một đạo quang màu trắng bay vút ra khỏi linh châu, Hổ Vương rời khỏi thân thể Vân Khê, bước về hành trình tu luyện của nó.

*TM: mấy e mãng xà đáng yêu quá *cuồng tiếu**

Quyển 5 - Chương 178: Tụ về Hắc Mãng Sơn

Edit: Trangtrang92

Beta: Tiểu Mộng

Sau khi Hổ vương rời đi, Vân Khê đứng tại chỗ, tiếp tục chờ Mãng hậu.

Một lúc sau, mới nhìn thấy Hách Liên Tử Phong chậm chạp trở về. Hơi thở của hắn có chút rối loạn, không biết đi nơi nào.

“Ngươi còn sống?” Hách Liên Tử Phong giọng cổ quái nói.

Vân Khê chán nản, chẳng nhẽ hắn mong mình sớm chết một chút?

“Không tệ, ngươi vẫn có thể sống sót.” Hắn xác nhận.

Vân Khê hít sau, không muốn cùng hắn so đo: “Ngươi đi đâu vậy?”

Hơi thở của hắn từ trước đến giời vững vàng thâm trầm, chẳng bao giờ xuất hiện dấu hiệu rối loạn, điều này không bình thường.

Hắn bảo trì trầm mặc.

“Ngươi mới vừa rồi thấy gia tộc Hắc Mãng gia tộc vây khốn ta sao?” Vân Khê lại hỏi.

“Thấy được.” Hắn bình tĩnh trả lời, âm thanh có chút thất lạc, không

biết đang làm cái gì.

Trong không khí truyền đến nhàn nhạt mùi máu tanh, Vân Khê hít hít lỗ mũi, kinh ngạc nói: “Ngươi bị thương?”

Vân Khê cảm giác mình hỏi vấn đề này có chút hơi thái quá, lấy tu vi của Tử Yêu làm sao có thể bị thương? Bất quá mùi máu tươi không thể làm giả được, chính là trên người hắn toát ra.

Hắn không có đáp lại, thanh âm thất loạn cởi quần áo, giống như lúc này đang tự mình xử lý vết thương.

Trong không khí mùi máu tươi càng lúc càng nồng, Vân Khê cảm giác có cái gì không đung, đưa tay hướng phía hắn sờ soạn: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Thương thế của ngưới rất nghiêm trọng sao?”

Đầu ngón tay chạm đến một mảng ẩm ướt, một chút động tác ở tay của Vân Khê cảm thấy thân thể đối phương lùi về phía sau mấy phần. Nàng đụng đến miệng vết thương đối phương.

“Ngươi thật sự quan tâm ta, hay sợ ta thương tổn thân thể bằng hữu của ngươi?” Hách Liên Tử Phong thanh âm lạnh lùng đùa cợt.

“Đương nhiên là vế sau!” Vân Khê thẳng thắn, đưa tay vào ngực lục lọi, móc ra một bình sứ nhỏ: “Nếu như chỉ là ngoại thương, hãy đắp nó lên, nếu như là nội thương, ta nghĩ ngươi tự có biện pháp điều tức khôi phục.”

Háh Liên Tử Phong nheo mắt, đưa mắt nhìn nàng hồi lâu, đáy lòng đột nhiên nảy sinh ra một ý niệm kì dị trong đầu. Đáy mắt hắn nổi lên ý cười, hắn không đưa tay ra đón lấy chai thuốc, ngược lại đem toàn bộ tay nàng kéo lại, đến bên vết thương trên ngực hắn: “Ngươi tới

giúp hắn bôi thuốc!”

Vân Khê sửng sốt, đột nhiên có cảm giác như được mời đến phi lễ? Hơn nữa còn là người tự mình đến tận cửa chỉ chờ nàng đến làm tới….Lau mồ hôi! *(TM: cũng lau mồ hôi)*

“Cái này không thích hợp đi? Ta không có thói quen chạm qua cơ thể lão nam nhân!”

Hắc Liên Tử Phong nhất thời đen mặt: “Ngươi không tới bôi thuốc cũng được, cùng lắm thì chờ máu trên người hắn chảy hết, ta đi tìm một cơ thể khác ký túc.”

Uy hiếp nàng? Vân Khê tức giận, nhưng là hết lần này đến lần khác không có cách nào phản bác hắn, nếu như hắn làm thế thật, chẳng lẽ nàng không phải đã gián tiếp hại chết Hách Liên đại ca sao?

“Được rồi, được rồi! Ta bôi thuốc cho ngươi.”

Vân Khê quỳ xuống, sánh vai cùng hắn, một tay cầm dược, một tay sờ soạng thăm dò miệng vết thương.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua da thịt, chỗ bị chạm vào trở nên tê dại, cơ thể Hách Liên Tử Phong phản ứng rõ ràng, như có ngàn vạn điện lưu lẻn vào bên trong cơ thể.

Một đôi mắt chinm ưng chăm chú tập trung nhìn trên khuôn mặt Vân Khê, ánh mắt hiện rõ phức tạp và hoang mang.

Phản ứng của đối phương quá lớn, tâm tình Vân Khê vốn đang tự nhiên, thoáng cái trở nên lúng túng, muốn từ từ rút tay trở lại.

Nửa đường, tay nàng bị tóm lại, kéo mạnh, lại chạm vào cơ thể Hách

Liên Tử Phong.

Một mảnh da thịt trở nên nóng ấm.

“Cảm giác này chính là nam nữ hoan vui sao?” Thanh âm hắn khàn khàn, đáy mắt dâng trào lên mấy ngọn lửa.

Vân Khê hơi kinh ngạc, chợt phụt ra tiếng cười: “Ngươi đừng nói với ta ngươi đến nay đều chưa từng chạm vào nữ nhân, vẫn là một…..” *(TM: lão xử nam =]]]…Tử Yêu: hử *lườm*… TM xách dép chạy mất)*

Trong mũi hừ ra một tiếng, Hách Liên Tử Phong không bằng lòng hất tay nàng, lãnh ý toát ra: “Người tập võ, theo đuổi võ đạo thậm chí là cảnh giới cao nhất mới là chính đạo! Ham vui, hưởng thụ an nhàn, chỉ biết tiêu hủy ý chí, huống chi, không có nữ nhân nào lọt vào mắt ta!”

Hắn vẫn tự cao tự đại như vậy, cả đời không thay đổi ngữ khí, đổi lại là người khác, xác định sẽ nhận được ánh mắt xem thường, mà hắn lại không phải như vậy, tự cao tự đại, ngữ khí cả đời không thay đổi như vậy dường như vì hắn mà sinh ra.

Vân Khê không nghĩ ra đến tột cùng người phụ nữ như nào mới có thể lọt vào mắt hắn.

“Vân Huyên thì sao? Chẳng nhé nàng cũng không lọt vào mắt ngươi?”

“Vân Huyên?” Hách Liên Tử Phong đuôi mày lông cao gầy, thanh âm giễu cợt nói: “Nàng tựa như một con rắn độc, lúc nào cũng có thể cắn vào lòng người, nếu ta động tâm với nàng, giờ phút này đã sớm không còn mạng đứng tại đây. Nàng vẫn muốn giết ta vì cái nàng gọi

là chính nghĩa….. Hừ, nàng làm sao biết cõi đời này đến tột cùng cái gì mới có thể gọi là tà? Có một số người luôn mồm xưng chính nghĩa chí khí, nhưng là sở tác sở vi *(hành động đã được thực hiện)* so với những người bị gọi là tà ma ngoại đạo như chúng ta còn hèn hạ hơn gấp nhiều lần! Nàng cho là trấn áp được ta, liên hiệp lại những thứ gọi là chính nghĩa chí khí kia tiêu diệt gia tộc Bắc Thần, Long Tường đại lục từ đó sẽ hào quang bao phủ, bừng sáng…..ha ha, nàng nhất định sẽ không nghĩ tới bị những thứ gọi là chính nghĩa chí khí kia làm hại, lâm vào tình cảnh vạn kiếp bất phục!”

Nói đến Vân Huyên, tâm tình của hắn rõ ràng dao động, nói không rõ đến tột cùng là hận ý hay là đồng tình.

Từng là thù địch, vạn năm sau, kết cục lại quá khác biệt. Một người thân thể bị tổn thương nặng nề, không thành người cũng chẳng thành yêu. Người kia thân thể đã chết nhưng hồn phách bị trấn áp, từng là thù địch, nay đều không thoát khỏi vận rủi.

Vân Khê hiểu, Tử Yêu sỡ dĩ không yêu là bởi vì hắn lúc nào cũng phòng bị, phòng bị có người uy hiếp tính mạng hắn, ngăn cản hành trình hắn xưng bá Long tường đại lục, chỉ có sức mạnh vô địch mới thỏa mãn nhu cầu của hắn.

“Ngươi nói đúng, cõi đời này vốn rất khó phân biệt thiện ác, người giả nhân giả nghĩa lại càng là người khiến người ta thống hận vô sỉ. Chẳng qua, suy nghĩ của người không khỏi có chút lệch lạc, không phải tất cả mọi người tới gần ngươi đều có ý xấu. Tình yêu chính là một điều tuyệt đẹp…..Trước kia ta cũng giống như ngươi vậy, cảm thấy tình yêu hư vô mờ ảo không đáng tin. Ta thà tin tưởng thực lực bản thân cũng không nguyện ý tin tưởng người bên cạnh, vô luận là người nào đến bên cạnh ta, ta cũng sẽ cảnh giác. Cho đến khi ta gặp Thiên Tuyệt, chàng khiến ta tin vào tình yêu, tin vào cõi đời này có một người luôn toàn tâm toàn ý với mình, nguyện ý vì mình mà sẵn

sàng hy sinh cả mạng sống. Mà ta cũng nguyện ý vì chàng mà sẵn sàng hi sinh tính mạng của mình…..”

Hách Liên Tử Phong ngưng mắt nhìn nàng, từ từ lâm vào suy nghĩ riêng mình, không biết từ nơi nào rơi xuống tia sáng ấm áp, làm cho khuôn mặt nàng trở nên mỹ lệ vô ngần từ trống rỗng trở nên ôn nhu, khiến cho ngươi ta không thể chuyển rời đôi mắt.

“Nguyện ý vì một người luôn sẵn sàng hi sinh….. Cõi đời này nơi nào sẽ có người như vậy?” Hắn lắc đầu, hắn không tin.

Vân Khê nhếch mỗi, nhẹ nhàng cười một tiếng: “Đó là bởi vì ngươi vẫn chưa gặp được người như vậy. Chờ khi ngươi gặp được, ngươi nhất định không chút do dự vì nàng dốc hết tất cả, bao gồm cả tính mạng mình.”

“Ta đây thà vĩnh viễn cùng không muốn gặp một người như vậy.” Hách Liên Tử Phong túm lấy chai thuốc trong tay nàng, bôi loạn lên vết thương của mình, thần sắc lạnh lùng hiện vẻ kiên định.

Hắn nhất định sẽ không làm một kẻ ngu như vậy!

Vân Khê bĩu môi, chỉ cảm thấy cùng một người không hiểu tình cảm hàn huyên những điều này không khác gì đàn gảy tai trâu.

Một lúc sau, Hách Liên Tử Phong bôi xong thuốc trị thương, trầm giọng nói: “Mấy ngày nay, sợ rằng chúng ta nên nghỉ ngơi tại chỗ, vẫn phải đợi đến đêm rằm mới được….”

“Ngươi quả thực bị sức mạnh thần bí kia làm bị thương sao?” Vân Khê không nghĩ tới còn có cái sức mạnh nào khác có thể làm suy giảm được hắn, hắn cũng biết tới đêm rằm, nói rõ lúc trước ở gia tộc Hắc Mãng, hắn cũng chạy tới nơi này nghe, nghe được nhưng điều

Mãng hậu nói, biết chỉ có trong đêm rằm sức mạnh thần bí kia mới suy nhược nhất.

Hách Liên Tử Phong hừ một tiếng rét lạnh, không đáp, phản ứng của hắn đã cho Vân Khê một đáp án chuẩn.

Nói như vậy, Tử Yêu cũng không phải lúc nào cũng bách chiến bách thắng, trên đời vẫn có sức mạnh có thể áp chế hắn. Đáy lòng Vân Khê nhảy nhót, có lẽ, đây là cơ hội tốt nhất của này.

“Uy, con người! Ta đem bảo bối tới đây!” Xa xa, Hắc Mãng cục cưng đang quay trở lại, không thân rắn khổng lồ uốn lượn đi đến, từ cánh rừng xa xa chẳng mấy chốc đã tới trước mặt bọn họ.

Nó phình bụng, lúc trườn tới bên Vân Khê, nó tò mò liếc mắt đánh giác Hách Liên Tử Phong một cái hỏi: “Tại sao có thêm một người nữa? Hắn là ai?”

“Một người xa lạ không cần để ý tới hắn!” Vân Khê thuận miệng nói.

“Người xa lạ?” Đôi mắt u lam của Hắc Mãng cục cưng lộ ra hung quang, trừng mắt nhìn Hách Liên Tử Phong, chiến ý mênh mông: “Hắc Mãng Sơn thực sự không cho phép người ngoài tự ý xông vòa, mẫu hậu nói, tự ý xông vào Hắc Mãng Sơn đều giết không tha!”

Hách Liên Tử Phong miệng hừ nhẹ một tiếng, ngẩng đầu xa xăm, nhìn lại ánh mắt Hắc Mãng cục cưng, up hiếp vô hình ầm ầm bắn qua.

Vân Khê bị vây ở giữa một người một rắn, bất hạnh bị hại tới, dưới chân liền lùi hai bước.

Hắc Mãng cục cưng vẫn là lần đầu gặp phải một nhân vật cường đại

như thế, thân mình di động lùi lại phía sau đồng thời đồng tử u lamtoát ra ý sợ hãi: “Rốt cuộc ngươi là ai? Tại sao lại lợi hại như vậy?”

Hách Liên Tử Phong hừ lạnh một tiếng, mặc kệ nó. Hắn không có cách nào chiến thắng sức mạnh thần bí, vài lần xông vào không thành, ngược lại bị trọng thương, nhưng không có nghĩa hắn không đối phó được gia tộc Hắc Mãng!

Cho dù là gia tộc Hắc Mãng cùng nhau xông tới hắn cũng không hề sợ hãi!

Vân Khê nghe động tĩnh hai bên, lo lắn Hách Liên Tử Phong dưới cơn thịnh nộ làm bị thương Hắc Mãng cục cưng, chọc giận bộ tộc Hắc Mãng, đem mối quan hệ hữu hảo nàng vất vả thành lập phá hủy hết. Vì thế nàng lên tiếng: “Cục cưng, hắn là một bằng hữu của ta, ngươi có thể giữ lại sĩ diện cho ta, không cùng hắn so đo được không?”

Nàng vừa nói xong, liền cảm thấy một đạo ánh sáng lạnh lẽo bắn về hướng nàng, nàng ỷ vào bản thân không nhìn được vì thế hoàn toàn xem nhẹ.

Hắc Mãng cục cưng chậm rãi thu hồi ánh mắt cảnh giác, than thở nói: “Hóa ra là bằng hữu của ngươi, sao ngươi không nói sớm? Nhưng vị bằng hữu này của ngươi tính khí thật không tốt, cục cưng không thích hắn!”

“Hắn tính tình quả thực không tốt, ta cũng không thích hắn!” Vân Khê phụ họa nói.

Hắc Mãng cục cưng như gặp được tri âm, đuôi dài vươn tới trước người, đem một giỏ thảo dược đơn giản mang đến đưa trước mặt

Vân Khê, vui mừng hớn hở nói: “Đấy là cục cưng cho ngươi! Nghe mẫu hậu nói, chúng nó có thể chữa bệnh, hiện tại đều tặng cho ngươi, hi vọng đôi mắt của ngươi có thể nhanh chóng hồi phục.”

“Đa tạ.” Vân Khê trong lòng hơi hơi cảm động.

Hách Liên Tử Phong giương mắt, hướng nhúm nhìn tới, đôi mắt hơi sáng lên: “Đây đều là bảo bối chỉ có thể sinh trưởng được ở Hắc Mãng Sơn, bao nhiêu người tha thiết ước mơ nó…Ngươi có nhân duyên với mãng xà cũng không tệ, chỉ một lát liền làm bạn với một tổ rắn.”

Bỏ qua lời nói giễu cợt của hắn, Vân Khê thản nhiên đưa ta sờ sờ hướng giỏ thảo dược, bên trong có rất nhiều trái cây cùng dược liệu, dựa vào khứu giác, nàng nhận ra trong đó có vài thứ dược liệu vô cùng quý hiếm, thậm chí phát hiện hai ba loại dược liệu trân quý cần thiết luyện chế tru tiên đan. Trong lòng nàng mừng rỡ đồng thời có chút buồn phiền.

Một khi Tử Yêu thu thập được đầy đủ dược liệu viết trên phối phương, nàng sẽ không có biện pháp nào kéo dài thời gian luyện đan nữa.

“Cục cưng, đa tạ ý tốt của ngươi, nhưng những dược liệu của ngươi không dùng được cho đôi mắt của ta, ngươi vẫn cứ đem mấy thứ đó trở về đi.”

“Không dùng được sao?” Hắc Mãng cục cưng toát ra thất vọng: “Vậy cục cưng lại đi tìm dược liệu khác cho ngươi.”

Tính nó vốn nôn nóng, nghĩ đến cái gì thì làm ngay cái đó, xoay người kéo theo giỏ thảo dược bước đi.

Vân Khê nghe thanh âm nó đã đi xa, âm thầm tiếc nuối, nếu không có Tử Yêu ở đây, nàng cùng sẽ không để những dược liệu trân quý đó chỉ chạm qua như vậy.

Đêm rằm cách chỉ còn mấy ngày, Vân Khê cùng Hách Liên Tử Phong hai người vì thế đóng quân tại chỗ, quyết định tự chữa vận công chữa thương, đợi đến đêm trăng tròn đến.

Dưới chân núi Hắc Mãng Sơn, Long Thiên Tuyệt suất lĩnh một bộ phận cao thủ Lăng Thiên Cung, phong trần mệt mỏi đuổi tới nơi. Thật có duyên, đúng dịp Cung chủ dẫn dắt các cao thủ Vân Huyễn điện cũng đuổi kịp tới chân núi, hai đoàn người ngựa vừa vặn đụng nhau.

Bên này Long Thiên Tuyệt, ngoài hắn cùng con trai con gái và thuộc hạ Lăng thiên cung còn có thầy trò Vân Mộ Phàm, mấy người thầy trò Côn Luân lão giả, Vân Trung Thiên cùng sư muội hắn Bạch Tuyết Mai.

Nói đến Bạch Tuyết Mai, Vân Trung Thiên vẫn rất đau đầu, một lời khó có thể nói hết.

Về phần Long Thiên Thần và Bạch Sở Mục hai người đều lưu lại thành Bạch Tịch, cùng mấy người Bách Lý Song, Long Thiên Tầm thủ thành.

Cung chủ bên này, đi theo cùng nàng đến ngoại trừ Hồng Liên đại nhân cùng chín vị Liên sứ còn có ba người tiểu Lạt ma.

Hai bên cách nhau khoảng mười bước, quan sát đối phương, ai cũng không mở miệng, sóng ngầm dĩ nhiên bắt đầu khởi động.

Cung chủ không biết thân phận Long Thiên Tuyệt, chỉ nhận ra cha con Vân Mộ Phàm, kẻ thù gặp nhau đỏ mắt.

Trong đó có ba vị Liên sứ đã gặp qua Long Thiên Tuyệt, biết rằng hắn có quan hệ với Vân Khê, do dự không biết nên nhắc nhở Cung chủ hay không.

Ba người Tiểu Ban gặp lại người quen, hữu hảo hướng tới Long Thiên Tuyệt mỉm cười.

Về phần Long Thiên Tuyệt bên này, cha con Vân Mộ Phàm cùng Vân Mạch Thiên ba người đối với đoàn người Cung chủ ngập tràn địch ý, nhưng người khác bao gồm cả Long Thiên Tuyệt do không biết thân phận Cung chủ, nhìn thấy có các vị Liên sứ, chỉ nghĩ đến đây đều là các vị liên sứ Vân Huyễn điện.

Hai bên trong nhất thời có chút căng thẳng.

Nhìn nhau trong giây lát, cung thủ tiên phong thu hồi tầm mắt, âm thanh lạnh lùng nói: “Trúc trưởng lão, ngươi còn chưa chạy trốn sao? Mấy ngày nữa, cao thủ Nội Tông Vân tộc cũng chuẩn bị đi vào Hắc Mãng Sơn. Ngươi lần này tự ý rời bỏ cương vị công tác, không được sự đồng ý của Tông chủ, một mình đi vào Hắc Mãng Sơn, đến lúc đo ta xem ngươi nói thế nào với Cung chủ.”

“Không cần ngươi quan tâm, ta tự biết nói với Cung chủ thế nào.” Vân Mộ Phàm trong mắt có vài phần lãnh ý.

Quyển 5 - Chương 179: Một đôi bố vợ con rể cực phẩm

“Nhạc phụ đại nhân, chúng ta chẳng phải đang vội lên đường hay sao, không cần phải nhiều lời với loại người vô vị này.”

Cung chủ địch ý rõ rành rành, Long Thiên Tuyệt liếc qua là thấy. Nếu đối phương mang địch ý với nhạc phụ đại nhân, nói vậy sẽ chẳng đối xử tử tế gì với Khê Nhi, lo lắng cho ái thê, thoáng cái hắn liền liệt kê đối phương vào hàng ngũ bài xích.

“Nhạc phụ đại nhân?” Cung chủ ánh mắt liếc qua, đem Long Thiên Tuyệt một phen đánh giá, từ sau khăn sa dày hừ lạnh một cái: “Thì ra ngươi chính là trượng phu của tiểu tiện nhân Vân Khê kia?”

Thanh âm lạnh lùng trong miệng, lộ ra ghen ghét, vết thương trên mặt nàng càng ngày càng nặng thêm, đến nay còn không có dấu hiệu hồi phục, tất cả đều do Vân Khê ban tặng. Cũng vì nàng hao tổn công lực thâm hậu,mới có thể chống đỡ đến bây giờ, nếu đổi lại là người thường, cả khuôn mặt đã sớm nát bét.

Vân Khê……

Cung chủ giơ tay lên che mặt mình, đáy mắt hận ý càng thêm nồng đậm.

“Tiểu tiện nhân” ba chữ vừa thốt ra, đồng thời kích thích Long Thiên Tuyệt cùng phụ tử Vân Mộ Phàm ba người, bọn họ một người là trượng phu Vân Khê, một người là phụ thân Vân Khê, còn có một người là thân huynh trưởng Vân Khê, nghe thấy có người chửi bới

vợ con của mình, nữ nhi của mình, muội muội của mình, bọn họ làm sao có thể không căm tức?

“Nhạc phụ đại nhân, ngài có nghe thấy vị nào đó nói cái gì không, làm sao có thể bốc mùi như vậy?” Khẽ phẩy phẩy, Long Thiên Tuyệt mặt nhăn mày nhó, chun mũi lại, cặp đồng đen thâm thúy tản ra giống như ba quang, âm u lạnh lẽo dưới đáy mắt cũng không thể che hết.

Vân Mộ Phàm lạnh lùng nhếch mép, nói: “Làm sao không nghe thấy được đây? Có người miệng phun ra toàn phân, thối như vậy thật khó ngửi!”

Cung chủ sắc mặt lập tực tái xanh.

Đôi cha vợ con rể cũng không thèm để ý đến phản ứng của nàng, tiếp tục người tung kẻ hứng.

“Nhạc phụ đại nhân khứu giác thật nhạy cảm, một câu là chính xác, có thể giải thích được nghi ngờ của tiểu tế, tiểu tế xin bái phục. Nghĩ tới Long Thiên Tuyệt ta xông pha giang hồ nhiều năm như vậy nhưng đây vẫn là lần đầu tiên ngửi thấy mùi thối kinh khủng đến thế, ta quả thật là cô lậu quả văn. Vẫn chỉ có nhạc phụ đại nhân tư lịch giang hồ, nhìn ra rõ ràng, tuệ nhãn như đuốc, tiểu tế cảm thấy không bằng…..” Long Thiên Tuyệt vẻ mặt khâm phục.

Vân Mộ Phàm vuốt vuốt cằm, ưu nhã cười nói: “Ha ha, lão phu đời này có hạng người nào chưa từng gặp qua? Loại người giống ả ta miệng phun ra đầy phân, nhìn qua không thiếu, bất quá có được mùi thối kinh thiên động địa như vậy ngoài ả ta thì không có ai khác! Đúng là băng dày ba thước, muốn tu luyện đến cảnh giới cao như vậy cũng không dễ dàng gì, làm khó mười vị phu thị của ả rồi, phải chịu đựng ả đến mấy chục năm. Thảm kịch nhân sinh cùng lắm cũng chỉ đến vậy mà thôi!” *(TM: *vỗ bàn* chửi hay lắm.. Nào, tiếp!)*

“Vân Mộ Phàm, các ngươi không nên quá đáng!” Cung chủ mặt từ trắng chuyển hồng, nàng tức giận đến phát run, khăn sa dày trước mặt xộc xệch trong gió.

Đôi cha vợ con rể vẫn không để ý tới nàng, tiếp tục người tung kẻ hứng.

“Nhạc phụ đại nhân nói quả là đạo lý! Tiểu tế tại sao không nghĩ ra một tầng ý nghĩa như vậy chứ? Chính là lão ngài có tâm tư cơ mẫn, suy nghĩ chu toàn, ngài đúng là tấm gương cho tiểu tế noi theo!” Long Thiên Tuyệt vẻ mặt hiện lên càng thêm khâm phục.

Vân Trung Thiên vốn định nói chút gì đó, vì muội muội báo thù, lại thấy phụ thân đại nhân cùng muội phu hai người một hát một vỗ tay, trò hay liên tiếp, cơ hội để hắn chen vào cũng không có cửa. Nghe Long Thiên Tuyệt liên tiếp nịnh hót, không chút nào che dấu vuốt mông ngựa, hắn không khỏi lặng thinh, trong lòng tự nhủ ngươi muốn nịnh hót phụ thân đại nhân cũng nên kín đáo một chút, có ai lại như ngươi, muốn người trong thiên hạ đều biết hết sao?

Vân Mộ Phàm híp mắt hưởng thụ những lời nói nịnh hót vang dội liên tiếp của con rể, hắn rất hưởng thụ. Đổi lại, nếu là người khác có ý xu nịnh hắn, hắn có lẽ sẽ sinh lòng chán ghét, nhưng với Long Thiên Tuyệt thì không như vậy, lúc hắn va chạm vài lần với Long Thiên Tuyệt xong, hắn liền đoán ra Long Thiên Tuyệt tuyệt đối không phải loại người tùy ý bắt bớ ai đó nịnh nọt. Vừa vặn ngược lại, Long Thiên Tuyệt cao ngạo quyết đoán, y tuyệt không phải loại người chuyên đi xu nịnh, một người như vậy mà cam nguyện ở trước mặt hắn bỏ xuống tự tôn cao ngạo, nguyện ý lấy lòng hắn, cái này so với bản chất có ý nghĩa rất lớn, đủ thấy nội tâm thâm trầm của y có vị nhạc phụ đại nhân này, quý trọng nữ nhi của mình, bản thân chẳng những không chán ghét, ngược lại vô cùng thích thú.

Trong lòng đắc ý, nhưng ngoài mặt không thể không giả vờ nghiêm khắc, hắn ra vẻ nghiêm túc nói: “Tiểu tử nhà ngươi, đừng vội ở trước mặt lão phu đùa bỡn tâm tư vuốt mông ngựa, lão phu há lại là loại người bị tùy ý xu nịnh vài câu là không nhìn ra trời đất sao?”

Long Thiên Tuyệt nặng nề vỗ đùi, lắc đầu thở dài: “Nhạc phụ đại nhân chính là nhạc phụ đại nhân, liếc qua đã thấy ta có ý vuốt mông ngựa. Nếu đổi lại là những người khác, đã sớm lâng lâng, tìm không ra đông tây nam bắc rồi. Cũng chỉ có nhạc phụ đại nhân ngài cơ trí như vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể giữ vững đầu óc tỉnh táo thanh tịnh, ai cũng đừng mơ tưởng lừa gạt qua mắt ngài, ngài thật là…… Thật là quá thần kì rồi! Từ cổ chí kim, vài vạn năm qua, từ bắc đến nam, từ nam đến bắc, cả Long Tường đại lục, Ngạo Thiên đại lục có biết bao nhiêu người cơ trí, nhưng thử hỏi có bao nhiêu người có thể bì kịp nhạc phụ đại nhân tuệ nhãn như đuốc, cao chiêm viễn chúc *(nhìn xa trông rộng)*? Tiểu tế quyết định, kể từ hôm nay sẽ coi nhạc phụ đại nhân là tấm gương cho bản thân, vô luận việc lớn việc nhỏ, cũng muốn hướng theo người học tập theo, mong nhạc phụ đại nhân chớ ghét bỏ tiểu tế ngu dốt, vui lòng chỉ giáo!” *(PT: anh Tuyệt quá bựa rồi =.=!… TM: *rùng mình* gió to quá)*

Phát chém gió này *(nguyên văn tác giả =’= TM: ngay cả tác giả cũng không chịu được)* khiến cả người Vân Mộ Phàm sung sướng, hắn cười híp mắt vuốt cằm nói: “Ha ha, tùy thời tùy chốc có thể giữ cho đầu óc tỉnh táo, thanh tĩnh cái này quả chính xác. Các ngươi người trẻ tuổi dễ dàng kích động, nóng nảy, sau này cần học hỏi nhiều một chút mới có thể làm nên đại sự!” *(PT: bác Phàm cũng tự kỉ quá đi @@, đúng là cà mè một lứa với anh Tuyệt =.=!)*

“Nhạc phụ đại nhân dạy dỗ quá đúng, nghe vua nói một buổi còn hơn mười năm đọc sách, tiểu tế được hời không nhỏ!” Long Thiên Tuyệt nghiêm trang ôm quyền nói.

“Ha ha, đây tính là cái gì đâu! Lão phu lớn hơn ngươi mấy chục tuổi, nếu không có chút điểm tâm tư, thì như thế nào tự xưng là trưởng bối?” Vân Mộ Phàm từ từ có chút lâng lâng, tay vuốt cằm liền vỗ vai Long Thiên Tuyệt, khoảng cách cha vợ con rể càng kéo càng gần, hồn nhiên trở thành huynh đệ cùng chung chí hướng thật là tốt, kề vai sát cánh.

Vân Trung Thiên cùng Vân Mạch Thiên hai người liếc mắt nhìn nhau, toàn thân nổi da gà, đây đúng là một đôi cha vợ con rể cự phẩm, không biết xấu hổ là gì, một tâng bốc lên tận mấy, liên miên không dứt, một đón ý hùa theo, mặt không đỏ thở không gấp, cõi đời này còn có thể tìm đâu ra đôi cha vợ con rể cực phẩm như vậy chứ?

Cha vợ con rể người hát kẻ đối, hàn huyên càng lúc càng sôi nổi, hoa hoa lệ lệ quên béng mất vị Cung chủ nào đó sắc mặt đang chuyển từ hồng sang xanh, hồn nhiên làm như không thấy gì.

“Ngươi ở đó chờ cho bổn tọa! Khoản sổ sách này một lát nữa tính với các ngươi! Chúng ta đi!” Cung chủ tự biết thực lực của mình không bằng Vân Mộ Phàm, nghĩ lại hắn ở Vân Huyễn điện, một thân một mình đại chiến chín vị Liên sứ, chỉ dùng vẻn vẹn một chiêu liền khiến cho chí vị Liên sứ đồng loạt bại trận, như vậy có thể thấy được, chỉ dựa vào thực lực của mười người bọn họ, căn bản không cách nào cùng hắn chống lại. Thay vì tiếp tục đấu khẩu đôi co, chẳng bằng tạm thời nuốt xuống cơn tức này, chờ những cao thủ Nội Tông tề tụ lại Hắc Mãng Sơn, nàng tìm cơ hội trả thù cũng không muộn.

Vân Mộ Phàm mâu quang trầm xuống, đưa mắt nhìn nhóm mười người Cung chủ hướng cửa khẩu đi tới, hắn hạ giọng nói: “Không nghĩ tới lần này cao thủ Nội Tông cũng xuất động, chuyện càng ngày càng phức tạp rồi, chúng ta hãy mau mau tìm được Khê Nhi, đề phòng bất trắc.”

Long Thiên Tuyệt đôi mắt khép dài lóe lóe tia sáng, ngưng thần nói: “Hắc Mãng Sơn địa hình phức tạp, không thể tự ý đi vào, hiện tại có người Vân tộc dẫn đường, chúng ta chỉ cần vững chắc đi theo bọn họ là có thể giảm bớt thương vong. Về phần Khê Nhi, nàng đặc biệt cho các người đến thành Bạch Tịnh tìm ta, nàng nhất định biết ta sẽ đi theo các người đến Hắc Mãng Sơn. Nàng cơ trí như vậy, nhất định dọc đường sẽ để lại cho chúng ta đầu mối. Chúng ta vừa đi vừa xem xét cẩn thận, có lẽ sẽ phát hiện ra. Chỉ cần men theo đầu mối Khê Nhi lưu lại, chúng ta rất nhanh có thể tìm ra nàng….”

“Không sai! Để cho cao thủ Vân Huyễn điện ở phía trước dẫn đường cho chúng ra, dọc đường đi có cơ quan cạm bẫy nào cũng có bọn họ dò đường cho chúng ra rồi. Đi, đuổi theo bọn họ!” Vân Mộ Phàm phất tay, dẫn dắt đoàn người hướng cửa khẩu đi tới.

Cung chủ vẻ mặt giận dữ, bước nhanh dẫn đầu đội ngũ, trong lúc vô tình đã gần kề lôi vực, nhưng lại hồn nhiên không biết, đáy lòng còn đang lăng trì Vân Mộ Phàm cùng Long Thiên Tuyệt hai người cho hả giận.

“Vân Khê chết tiệt, những kẻ có liên quan đến ngươi không có ai là thứ tốt! Đừng để bổn toạ có được cơ hội, nếu không bổn tọa sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!”

Giọng điệu nguyền rủa cứng rắn vừa thốt ra, trong lúc bất chợt một tiếng sấm ầm vang, điện quang lóe lên, một đạo tia sét từ trên cao đánh xuống, cả người nàng đột nhiên run lên, dòng điện chạy khắn quanh thân nàng.

Chi chi chi……..

Lôi điện dư âm vẫn còn lượn lờ xung quanh, Cung chủ vội vàng chạy

lùi lại cách xa khỏi lôi vực.

Mời vừa rồi suy nghĩ quá mức chuyên chú, nàng hoàn toàn không đề phòng, một đạo sét này đánh xuống, khiến nàng suýt nữa cháy xém da thịt, một thân y phục trắng trên người bị sét đánh thủng một lỗ hổng lớn, nếu không phải nàng phản ứng kịp thời, sợ rằng hậu quả càng trở nên nghiêm trọng.

“Lôi vực? Tất cả mọi người lui về sau!” Không đợi nàng hạ lệnh, chín vị Liên sứ đã sớm lui lại phía sau mấy bước, rời xa lôi vực.

Thử nghĩ, Nhị chưởng quỹ là cao thủ cảnh giới cỡ nào? Lúc hắn vượt qua lôi vực, cũng khó giữ được ý phụ không bị sét đánh tả tơi, có thể thấy được sức mạnh của lôi vực kinh khủng thế nào.

Ở cách đó không xa các nàng phía sau, đoàn người Long Thiên Tuyệt cũng nhìn rõ ràng uy lực của lôi vực, mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, lộ ra vẻ khiếp sợ.

“Hắc Mãng Sơn cùng Phiêu Miểu đại phủ nổi danh là nơi hiểm địa, bây giờ mới thấy lời đồn đại quả nhiên không sai. Một đạo lôi vực này chính là trướng ngại đầu tiên vào cửa Hắc Mãng Sơn, nếu không có năng lực thông qua lôi vực, cũng chưa có tư cách vào bên trong Hắc Mãng Sơn, từ nay về sau nhất định sẽ còn có thêm nhiều cơ quan cạm bẫy nữa.” Vân Mộ Phàm thở dài nói.

“Cha, ngươi có chắc chắn một mình vượt qua được lôi vực hay không?” Vân Trung Thiên hỏi.

“Một mình ta tự nhiên không có vấn đề gì! Các người chờ một chút toàn bộ trốn vào Ngọa Long cư, để một mình ta mang theo các ngươi vượt qua lôi vực!” Vân Mộ Phàm tự tin nói, quay đầu phát hiện Long Thiên Tuyệt đang ngồi chồm hỗm một bên, trong tay nhặt lên một

khối thanh gỗ bị gọt đẽo qua, không biết nhìn ra được cái gì tốt, đôi mắt hẹp dài rực lên tia sáng lóng lánh, tia sáng phát ra sáng bóng như thủy tinh đen *(PT: tác giả miêu tả hơi quá đà rồi đới =.=!)*

“Nhạc phụ đại nhân, người xem! Đây là Khê Nhi lưu lại chữ viết!”

“Khê Nhi?” Vân Mộ Phàm nghe thấy tên nữ nhi, hai mắt sáng lên, vội vàng từ trong tay hắn cầm lấy thanh gỗ, quả nhìn thấy trên mặt thanh gỗ có khắc mấy dòng chữ nhỏ, nếu không nhìn kĩ quả nhiên không phát hiện ra được.

“Là Khê Nhi lưu lại, thật là Khê Nhi Lưu lại! Nàng chắc đã vượt qua lôi vực, đi ở phía trước chúng ta….. Ô! ở chỗ này nàng còn lưu lại một hình vẽ, vẽ cái gì mà lão phu nhìn kiểu gì cũng không hiểu vậy?”

Quyển 5 - Chương 180: Da mặt dày là do di truyền

Long Thiên Tuyệt thu hồi lại thanh gỗ, mép hiện lên nụ cười yếu ớt, thần bí cười nói: “Như thấy nào người sẽ biết.”

Vân Mộ Phàm nhướng mày, nhìn con rể một bên bận rộn chỉ huy thuộc hạ, trong lòng nghi ngờ dần dần lớn lên, vô cùng hiếu kì.

Vân Huyễn điện mấy người dừng bước ở phía trước lôi vực, thảo luận xem phải vượt qua lôi vực như thế nào. Có vết xe đổ của Cung chủ, chín vị Liên sức cũng không dám tùy tiện tiến lên nếm thử uy lực của lôi vực.

Thương lượng liên tục, Cung chủ suy nghĩ chuyển động, đem chú ý đánh vào trên đoàn người Long Thiên Tuyệt phía sau. Lúc trước là các nàng ở phía trước dẫn đường, bọn họ tự dưng thu lợi, hiện tại đến phiên các nàng thu lợi rồi, cho nên nàng hường đến đoàn người Long Thiên Tuyệt xa xa quát lên: “Trúc trưởng lão, mời các người đi trước hết đi!”

Vân Mộ Phàm trong lòng chửi thầm, mới vừa rồi còn cướp đường đi trước bọn họ, hiện tại có nguy hiểm, liền đem cơ hội đi trước nhường cho bọn hắn, nàng thật đúng là không biết xấu hổ mà nói ra khỏi miệng. Đang muốn nói chút gì đó phản bác nàng, lúc này bọn thủ thạ Long Thiên Tuyệt dẫn theo hoàn thành công việc, lên tiếng nói: “Nhạc phụ đại nhân, nếu các nàng có hảo ý, vậy chúng là liền làm việc nhân đức không nhường ai, đi trước một bược đi.”

Cặp mắt đen chợt lóe lên mâu quang, Long Thiên Tuyệt âm thầm

quăng ánh mắt nhìn đối phương, Vân Mộ Phàm hiểu ý, đáp lại lời Cung chủ: “Cung kính không bằng tuân lệnh, vậy chúng ta đi trước một bước!”

“Xin mời!” Cung chủ híp mắt cười như không cười, mâu quang nhìn chăm chú vào đoàn người Long Thiên Tuyệt, muốn xem xem bọn hắn đến tột cùng có biện pháp gì vượt qua được trạm kiểm tra lôi vực.

“Tiểu Ban, các ngươi tới đây, đi cùng nhau đi.” Long Thiên Tuyệt không có quên mất ba người Tiêu ban Lạt Ma ba người, thành ý mời mọc.

Tiểu Ban chớp mắt sang ngời, gật đầu, rất vui lòng tiếp nhận lời mời của hắn.

Cung chủ nghe không hiểu bọn họ ở giữa nói chuyện trao đổi với nhau điều gì, chỉ thấy ba người Tiểu Ban muốn cùng đoàn người đội ngũ Long Thiên Tuyệt cùng đi với nhau, nàng không khỏi nóng nảy. Kế tiếp nhiều chuyện vô cùng, còn cần dùng đến ba người Tiểu Lạt Ma, nàng làm sao có thể để cho bọn họ đi cùng địch nhân của mình được?

“Tiểu Lạt Ma, hai vị đại sư, các ngươi không thể đi!”

Tiểu Ban mặt nhăn lại, kiên quyết lắc đầu, dùng ngôn ngữ mới học được tương đối cứng ngắc nói: “Ta muốn đi cùng bọn họ!”

“Tiểu Lạt Ma, bọn họ không phải người tốt, bọn họ hết thảy là người xấu, sẽ đối với ngươi bất lợi, các ngươi ngàn vạn lần không thể mắc mưu bọn họ mà đi trước với bọn họ.” Cung chủ lo lắng nói.

Nàng nói quá nhanh, đến nỗi Tiểu Ban ba người không cách nào lĩnh

hội ý của nàng. Hai vị tăng nhân đều nhìn về phía Tiểu Ban, ý tứ chính là nghe theo ý nguyện của Tiểu Ban. Hắn quyết định thế làm sao, bọn họ cũng sẽ đi như vậy.

“Ta muốn đi cùng bọn họ!” Tiểu Ban tay nhỏ bé chỉ hướng Long Thiên Tuyệt, lặp lại lời nói vừa rồi.

Hai vị tăng nhân không tiếp tục nghi ngờ, đi theo Tiểu Lạt Ma cùng đi về phía đội ngũ Long Thiên Tuyệt.

Sắc mặt Cung chủ đột nhiên trầm xuống, biết mình không cách nào ngăn cản được, chỉ đành thỏa hiệp, làm theo ý nguyện của bọn họ.

Đi theo đám bọn hắn, chỉ có thể chịu chết, nếu chính bọn hắn muốn chịu chết, nàng cũng không ngăn cản, để xem bọn hắn chết kiểu gì!

Ở trong ánh mắt soi mói của nàng, đoàn người lướt qua nàng đi tới vị trí lôi vực.

Cung chủ ngạc nhiên, thấy bọn hắn chẳng có chút hoảng hốt gì, đến rốt cuộc thì muốn làm cái gì. Nơi nay không có nước, bè gỗ kia để làm gì. Kì lạ hơn là, phía trên bè gỗ kia có gắn thêm vài thanh trường kiếm, mũi kiếm hướng về phía trước, chuôi kiếm cùng bè gỗ gắn lại làm một.

“Đi!” Long Thiên Tuyệt hô to, bọn thủ hạ cùng nhau xuất phát, đem bè gỗ trên tay nâng lên, dâng vượt lên quá đầu. Những người có mặt lục tục chui đầu vào bè gỗ, một lần nữa nhận lệnh “Đi!” theo mệnh lệnh, đoàn người đội tấm bè gỗ cổ quái hướng tới lôi vực đi đến.

Cung chủ cùng chín vị Liên sứ con ngươi trợn tròn rối rít tít mù, nhìn không chớp mắt, thầm nghĩ đám ngu ngốc này, cho là tùy tiện che một đồ vật lên đầu thì có thể bình yên vô sự vượt qua lôi vực sao?

Cũng chẳng phải mai rùa, dùng làm cái rắm? Mà nếu như là mai rùa, gặp phải sét đánh cũng vẫn đi luôn!

Trong đám người thực lực Vân Mộ Phàm mạnh nhất, có lẽ một mình hắn có thể xông qua lôi vực, còn những người khác thì chưa chắc. Cung chủ đại khái nhìn lướt qua đám người phát hiện trong đó không ít cao thủ nhưng cùng lắm cũng chỉ cao thủ huyền tôn ngũ phẩm lục phẩm. Trong mắt nàng, những cao thủ Huyền tôn cảnh giới này chỉ như con kiến, căn bản không đáng nhức tới.

Huyền tôn cao thủ cũng muốn vượt qua lôi vực, đánh chết bọn ta cũng không tin.

Tốt! Ta chống mắt xem các ngươi bị sét đánh chết!

Vân Mộ Phàm lo lắng nhìn tầm bè gỗ che đậy trên đỉnh đầu này, chẳng còn lòng dạ nào, hỏi Long Thiên Tuyệt: “Đồ chơi này liệu có dùng được không? Ta thấy các ngươi vẫn nên trốn vào Ngọa Long Cư, để một mình ta mang các ngươi vượt qua lôi vực, vậy càng an toàn hơn.”

“Nhạc phụ đại nhân, ngài cứ yên tâm đi, ta tin tưởng Khê Nhi!” Long Thiên Tuyệt mỉm cười ôn hòa nói.

“Ngươi nói là…. Đây là chủ ý của Khê Nhi?” Vân Mộ Phàm bừng tỉnh đại ngộ lập tức ngẩng lên nhìn hình vẽ kì quái được khắc trên cọc gỗ, tấm ván che trên đầu không có làm như y hệt hình vẽ, liệu có hiệu quả như nhau không?

Long Thiên Tuyệt gương mặt anh tuấn hiện lên nụ cười như câu trả lời dành cho ông, sau tiếng ra lệnh của hắn, đoàn người chính thức bước vào lôi vực.

Ùng! Ùng!

Chi chi chi chi……

Sấm sét vang dội, sét đánh kích xuống.

Uy lực của lôi vực khiến lòng người kinh sợ.

Cung chủ nhếch mép châm biếm đang muốn phóng ra, lúc này hiện tượng kì dị xảy ra, những tia sét điên cuồng đánh xuống không nện trên người đám Long Thiên Tuyệt, mà chỉ tập kích ở mấy chuôi kiếm cùng cắm ở bè gỗ phía trên thân trường kiếm.

Chi chi chi….chi chi chi…..

Tia chớp thật to quấn quanh thân kiếm như một con rắn uốn lượn, nhìn hết sức kinh khủng, tia chớp kia dường như lúc nào cũng có thể đánh vào trên người bên cạnh, khiến người cháy thành than. Nhưng điều kì quái chính là một màn này cũng không phát sinh.

Những cao thủ ẩn núp dưới bè gỗ mọi người đều bình yên vô sự, vẻ mặt vô cùng thoải mái.

Cung chủ sợ ngây người, chỉ một bè gỗ mà có thể thật sự ngăn được uy lực của lôi vực, thuận lợi vượt qua lôi vực. Không tra rõ trong đó ngọn nguồn tột cùng là như thế nào, Cung chủ vội vàng hạ lệnh, để cho nhóm Liên sứ nhìn gáo vẽ muôi *(mô phỏng đại khái diện mạo bên ngoài)*, nhìn theo hình dạng bè gỗ của bọn hắn mà tạo ra y hệt một cái. Bọn hắn có thể dựa vào phương pháp này mà thuận lợi vượt qua lôi vực, các nàng cũng có thể như vậy.

Vẫn là nàng cao minh, để cho đối phương đi trước vượt qua lôi vực, nếu không phải như vậy, chỉ sợ giờ phút này các nàng người đã bị

thương vong thảm trọng, lúc nào còn có thể tham khảo qua phương pháp dễ dàng vượt qua lôi vực?

Hô! Rốt cục đã vượt qua được!

Đoàn người Long Thiên Tuyệt cuối cùng cũng vượt qua được lôi vực, nhất tề thở phào một cái, bọn họ ngoài mặt trấn định chỉ là giả bộ cho người Vân Huyễn điện nhìn, thật ra trong nội tâm mọi người đều sợ chết khiếp, dù sao biện pháp kì quái này bọn họ mới thử lần đầu tiên, dù là ai cũng không cách nào bảo đảm đến tột cùng nó có hiệu quả hay không.

“Tiểu Khê Nhi thật là thông minh, nghĩ ra được phương pháp cổ quái nhưng hiệu quả như vậy, không hổ danh là nữ nhi Vân Mộ Phàm ta!”

Thân là phụ thân, Vân Mộ Phàm bắt đầu nảy nở các loại tình cảm cha con, lộ ra thần sắc kiêu ngạo tự hào.

“Chính xác! Khê Nhi cho tới nay vẫn rất thông minh!” Long Thiên Tuyệt phi thường đồng ý với lời nói của nhạc phụ đại nhân… đồng thời vẻ mặt là kiêu ngạo cùng tự hào, sau cùng hắn không quên thêm một câu: “Dĩ nhiên, người giỏi nhất vẫn là nhạc phụ đại nhân, nếu như không phải chính là lão nhân gia ngài, thì còn ai có khả năng có thể sinh ra được nữ nhi giống Khê Nhi vừa thông minh lại hào phòng và xinh đẹp như vậy đây?”

Một câu nói vừa khen thê tử vửa vuốt mông ngựa nhạc phụ đại nhân, đúng là nhất cử lưỡng tiện.

Vân Mộ Phàm tâm tình cực kì vui mừng, cười híp mắt, cảm thấy tiểu tế này càng ngày đối với mình càng có khẩu vị.

“Ha ha, nói rất hay! Tiểu tử ngươi nói rất đúng, rất đúng sự thật,

không hề khoa trương. Tốt, rất tốt! Sau này có thời gian, chúng ta cha vợ con rể nên gặp nhau nhiều hơn, cùng nhau trò chuyện, tăng thêm tình cảm!"

"Nhất định nhất định!" Long Thiên Tuyệt âm thầm đem mồ hôi lau đi, lòng tự nhủ nhạc phụ đại nhân da mặt lão nhân gia ngài thật là dày vô địch, hắn phục! Hắn hiện tại bỗng nhiên có chút hiểu ra, vì sao da mặt Khê Nhi cũng dày như thế rồi, căn bản là gia tộc di truyền chứ sao. Bất quá cũng chẳng sao, di truyền cũng được, di truyền đáng yêu mà hắn có chính là cái miệng này! *(PT: e thua Tuyệt ca rồi =.=!)*

"Tôn chủ, nhìn kìa! Vân tộc cao thủ cũng học theo cách chúng ta, các nàng đã chặt cây làm bè gỗ!" Có người gào lên to tướng, mọi người quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy Vân Huyễn điện cao thủ đang tích cực đốn củi, đã có ví dụ thành công vượt qua lôi vực, các nàng còn lý do nào cự tuyệt phương pháp xử lý tốt như vậy đây?

"Để xem các nàng bị chém ra sao!" Long Thiên Tuyệt khóe môi nhớn lên, cười đến quỷ dị.

Đoàn người không rời đi, dừng nguyên tại chỗ, lần này, đổi lại là bọn họ xem cuộc vui.

Một lúc sau, đoàn người Vân Huyễn điện làm ra được một khúc bè gỗ giống như vậy, mấy thanh trường kiếm cũng buộc lên trên, mũi kiếm chỉ thiên. Cung chủ cùng mấy bị Liên sứ nhất tề núp dưới bè gỗ, đồng tâm hiệp lực, hướng về phía lôi vực xuất phát.

Vân Mộ Phàm đứng ở một chỗ khác của lôi vực, châm chọc cười nhạo: "Ta cứ nghĩ bọn các ngươi có biện pháp tốt gì, thì ra chỉ là lấy biện pháp người ta đã sử dụng qua, bắt chước người khác, các ngươi đúng là không có cốt khí!"

Đoàn người Cung chủ sắc mặt khó coi, không phản bác câu nào, nhưng lôi vực vẫn cần phải vượt qua, liên quan đến tính mạng, an toàn, không phải trò đùa. Thôi, châm biếm thì kệ châm biếm, cũng không thể bởi vì người khác nói một câu châm biếm, thì tặng không một mạng sao?

“Mọi người đừng để ý đến hắn! Cùng nhau vượt qua!”

Cung chủ ra lệnh một tiếng, mười người đem bè gỗ giơ cao lên, bố trí cùng bước chân vào lôi vực.

“Thật là vô sỉ!” Vân Mộ Phàm gương mặt anh tuấn hiện lên vẻ nửa châm chọc vừa không cam lòng, đối với kẻ đao phủ từng tiêu diệt hết tộc nhân của hắn, phải khiến cho các ả bị sét đánh chết. Đáng tiếc, để cho các nàng nhìn gáo vẽ muôi,đựa vào hình bè gỗ của bọn hắn mà vượt qua lôi vực, quá tiện nghi cho các nàng rồi.

Nghe nhạc phụ đại nhân lên tiếng chửi rủa, Long Thiên Tuyệt khẽ cười nói: “Nhạc phụ đại nhân bình tĩnh chớ nóng, trò hay còn ở phía sau! Các nàng muốn thuận lợi vượt qua lôi vực,cũng phải xem các nàng có vận may hay không.”

“Ý của ngươi là….” Vân Mộ Phàm bán tính bán nghi, phía trong lôi vực truyền ra tiếng kêu thảm thiết, xác minh lời tiên đoán của Long Thiên Tuyệt, quả nhiên lôi vực không thể thuận lợi vượt qua như vậy.

“Tại sao có thể như vậy?” Vân Mộ Phàm ngạc nhiên, cùng vượt qua lôi vực giống nhau sao bọn họ thành công còn các nàng không thành công?

Chỉ thấy tia sét hung hăng đánh hướng chuôi kiếm cắm ngược trên bè gỗ, điện như điệu xà vũ, lội điện quấn quanh thân kiếm không cũng không có ngưng hẳn mà xuyên qua bè gỗ nện xuống thân

người phía dưới bè gỗ.

Chi chi chi chi chi….chi chi chi …..

Bao gồm cả Cung chủ bên trong, mười người đều bị sét đánh, cả người giật tung, trong đó có hai người thực lực kém nhất, toàn bộ da thịt non mềm bị cháy xém, một đầu đầy tóc dài bị thành một đống tổ quạ.

Mười người nhất tề rời tay, vứt bỏ bè gỗ.

“Chạy! Cố gắng xông qua cho ta!” Cung chủ theo bản năng rút kiếm, bộ dạng xung phong, đối điện còn có đám Vân Mộ Phàm đang nhìn các nàng, nếu các nàng lại một lần nữa lui về, sĩ diện bấy lâu nay toàn bộ mất hết, nàng làm sao có thể gặp ai nữa!

Ai ngờ, nàng vừa rút kiếm ra, lôi vực từ bốn phía tất cả tia sét hết thảy đều tụ tập trên thanh trường kiếm của nàng, chi chi chi chi…. Hơn nữa còn có tiếng sấm sét kịch liệt vang dội hướng nàng đánh tới, Cung chủ tóc tai dựng đứng lên, rong nháy mắy bị đốt thành than, lớp lớp không đồng đều.

Các vị Liên sứ tình trạng cũng không khá hơn chút nào, mọi người mỗi bước đều nhận phải thiên lôi đánh xuống, tiến lên vô cùng khó khăn.

“Ha ha báo ứng! Đây chính là báo ứng!” Vân Mộ Phàm hắng giọng cười to, tâm tình rất vui sướng “ Thiên Tuyệt, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tại sao cùng phương pháp, chúng ta có thể thuận lợi thông qua còn các nàng thì không thể?”

“Đúng vậy a, ta cũng rất tò mò.” Vân Trung Thiên nóng lòng cười, lộ ra vài phần tò mò.

Lúc này, Cung chủ gầm thét một tiếng, trường kiếm loảng xoảng rời tay rơi xuống đất, nàng cũng chẳng quang tâm nhặt lại, chẳng quan tâm chín vị Liên sứ phía sau an nguy ra sao, toàn lực ứng phó lôi vực hướng một lối khác điên loạn chạy tới.

“Cung chủ cứu chúng ta!”

Chín vị Liên sứ ai ai cũng gào lên gọi tên nàng, Cũng chủ cũng không để ý tới, toàn lực rời khỏi lôi vực.

Khi nàng đứng ở khu đất trống bên ngoài lôi vực, cả người từ đầu tới chân không có chỗ nào hoàn hảo, khăn sa che trên mặt bị xét rách thành mấy mảnh, khiến khuôn mặt xấu xí như đầu heo của nàng lộ ra không chút nào bỏ xót.

“Ha ha ha ha, trời xanh có mắt! Lão phu rốt cục thấy được cái gì gọi là người không da không mặt.” Vân Mộ Phàm không hề cố kỵ chút nào lên tiếng cười lớn, đáy mắt cũng là một mảnh lãnh ý, thù giết vợ, bất cộng đái thiên *(không đội trời chung)*, nếu không phải có sự uy hiếp của các Nội Tông cao thủ, không dám tùy ý đối với Cung chủ có sát ý, để tránh nữ nhi có họa an nguy, hắn đã sớm giết chết ả ta!

“Vân Mộ Phàm….. các ngươi đùa giỡn ta?” Cung chủ không ngốc, lập tức liên tưởng đến những manh mối trong đó, khẳng định ở bè gỗ của bọn chúng có thiết kế thêm gì đó, nếu không như thế mà bọn hắn có thể thành công vượt quan, mà các nàng thì bị sét đánh nện trên thân mình?

“Đùa giỡn ngươi đó chính là cho ngươi mặt mũi!” Long Thiên Tuyệt cười lạnh nói.

“Ngươi làm thế nào vậy?” Vân Trung Thiên có chút tò mò, lưu ý thấy

bên dưới bè gỗ của bọn họ có một cái khóa tương đối bí mật, chân mày hơi phát sáng, có chút hiểu được “Chẳng nhẽ liên quan đến chiếc khóa sắt kia? Lúc chúng ta mới xông vào lôi vực, người từng âm thầm dặn dò chúng ta mỗi người đều phải tận lực tụ tập ở chung một chỗ, vì chính là muốn không cho các nàng thấy được dưới bè gỗ của chúng ta có thêm một sợi dây xích sao?”

Long Thiên Tuyệt vuốt cằm nói: “Huynh đoán không sai, khóa sắt này mới là mấu chốt! Ta thấy trên hình vẽ của Khê Nhi liền liên tưởng đến Lăng Thiên cung của ta hồi mới đi vào xây dựng, từng có một thiết kế dùng ngọn giáo để tránh sét, cái đó thiết kế cùng hình vẽ của Khê Nhi có hiệu quả như nhau, mặc dù ta không cách nào giải thích rõ chuyện này ảo diệu nơi nào, nhưng ta biết chiếc khóa xích xắt dài tới chạm đất mới là mấu chốt tránh sét….”

Cung chủ nghe đến đó, hoàn toàn rõ ràng mọi chuyện, nguyên lại ngay từ đầu, bọn hắn đã thiết kế kết cục này, đặt bẫy chu đáo, chỉ chờ các nàng nhảy vào. Còn các nàng tự cho mình là thông minh, cho rằng cho dù mất mặt, cũng không thể để mất tính mạng, ai biết các nàng chẳng những đánh mất mặt mũi suýt chút nữa còn đánh mất tính mạng, một chút cũng không gặp may.

Nàng vô cùng hận.

Giơ tay lên sờ sờ vào da mặt mình, lại cúi đầu nhìn qua quần áo trên người, nàng cưỡng chế hận ý trong lòng, mấy bước bay vút đi, chạy đến chỗ nào kín đáo sửa sang lại bản thân.

Nàng để ý nhất chính là diện mạo của mình, làm sao có thể chịu đựng được dung nhan xấu xí giờ phút này đây?

Chín Liên sứ thấy Cung chủ chạy mất, mọi người nhất thời mất đi tâm phúc, thực lực tương đối mạnh ví như Mặc Liên đại nhân, Lam

Liên đại nhân, Hoàng Liên đại nhân ba người hoàn hảo chút ít, ít nhất còn có thể chống lại sét đánh xuống, tiếp tục bước tiến lên, còn lại sáu vị Liên sứ thực lực kém hơn một chút, một người tiếp theo một người ngã xuống bên trong lôi vực, trong đó có ba người bị sét đánh chết, đi đời nhà ma, còn lại ba người được Mặc Liên đại nhân, Lam Liên đại nhân cùng Hoàng Liên đại nhân kéo ra, cuối cùng cũng giữ lại được chút hơi thở, sống sót rời khỏi lôi vực.

Đến đây, chín vị Liên sứ đã có ba vị chết ba vị bị thương, chỉ có ba vị sống sót, thực lực thương tổn trầm trọng.

Không khí thoáng cái lâm vào bi thương trầm muộn.

Song, chân chính làm cho các nàng bi thương chính là trong thời khắc nguy cấp nhất Cung chủ lại vứt bỏ các nàng không quan tâm, một mình chạy trốn mất.

Đi theo một vị Cung chủ như vậy, các nàng không thể đồng tình, nhớ ngày đó nàng ta khiến các nàng sát hại chính tộc nhân của mình, vậy làm sao không có một chút động lòng trắc ẩn?

“Chúng ta đi!” Không có trò hay để nhìn, đoàn người quyết định tiếp tục lên đường, mau sớm tìm được Vân Khê, cùng nàng hội hợp.

“A di đà phật!” Tiểu Ban đồng tình nhìn ba người chết thảm ở lôi vực, trong miệng mặc niệm một đoạn kinh thư, vì các nàng mà siêu độ.

Phía sau hay gã tăng nhân cũng làm theo hắn, nói lẩm bẩm.

Rời xa lôi vực, Long Thiên Tuyệt dựa vào nhãn lực nhạy cảm của mình, dọc đường phát hiện không ít đầu mối Vân Khê lưu lại, có thể là giữa phu thê có cảm ứng tâm linh, thường thường những người khác không thể nhân ra được đầu mối, hắn lại nhìn qua một cái có

thể phát hiện được ngay.

“Sao lại đến nơi này không tìm được những đầu mối khác?” Long Thiên Tuyệt đi qua đi lại mấy lần, dọc theo đường đi cứ cách một đoạn là có thể phát hiện ra dấu hiệu Vân Khê lưu lại, duy chỉ có đến nơi này sau, một đầu mối nào cũng không có. Hắn ngồi xổm xuống, mắt nhìn ngó những dấu vết lưu lại trên mặt đất, tất cả dấu chân cũng bị bụi đất che dấu, tra không ra tung tích, chỉ còn lại một chút dấu vết kì quái, giống nhu là trải qua một cuộc hạo kiếp.

“Tất cả mọi người đừng động!” Vân Mộ Phàm hét to một tiếng, ngăn cản mọi người tự ý đi lại, thần sắc của hắn từ từ ngưng trọng: “Ta cảm giác xung quanh rất giống như tồn tại một cổ sức mạnh thần bí cường đại, đang âm thầm nhìn trộm chúng ta, sức mạnh này di động rất bí ẩn, người bình thường phát hiện không được, nhưng là một khi có người nhìn thấy được ắt hẳn sinh lòng sợ hãi.”

Hắn rõ ràng nói ra tiếng lòng của bản thân giờ phút này, hắn không phủ nhận, đáy lòng mình đang sợ hãi.

“Mọi người nghe ta nói, hãy trốn vào Ngọa Long Cư, như vậy vô luận xảy ra chuyện gì, cũng không được đi ra ngoài!” Vân Mộ Phàm nghiêm nghị nói.

“Nhạc phụ đại nhân, để tiểu tế đi cùng người đi.” Long Thiên Tuyệt kiên trì nói.

Vân Mộ Phàm vuốt cằm chấp nhận quyết định của hắn.

Cả Vân Trung Thiên, đám người Tiểu Ban toàn bộ tiến vào Ngọa Long Cư, chỉ còn lại hai người cha vợ con rể Vân Mộ Phàm cùng Long Thiên Tuyệt tiếp tục đồng hành đi sâu vào Hắc Mãng Sơn.

Cung chủ sửa sang cẩn thận lại trang phục, một lần nữa trở lại lôi vực, phát hiện chín vị thuộc hạ của nàng, bị chết ba người, trọng thương ba người, nàng nhớn mày, lạnh lùng nói: “Toàn đồ vô dụng! Còn ở đây làm cái gì? Còn không mau tìm ba vị Tiểu Lạt Ma trở về?”

Mặc Liên đại nhân, Hoàng Liên đại nhân cùng Lam Liên đạ nhân ba người đang giúp ba vị đồng liêu trong tay, trong lòng vốn đã có chút giận dỗi, bây giờ nghe Cung chủ nói vậy, trong lòng ba người túc giận càng sôi trào.

Mặc Liên đại nhân trầm mặt, hừ lạnh nói: “Chúng ta vô dụng nhưng chúng ta ít nhất biết trong lúc nguy cấp còn giúp đỡ người xung quanh, còn ngươi thì sao? Ngươi có nghĩ đến an nguy của chúng ta sao?”

“Không sai! Muốn đi thì một mình ngươi đi, dù sao chúng ta cũng không đi, chúng ta phải ở chỗ này trị thương cho các nàng đã.” Lam Liên đại nhân cũng không như ngày thường đối với Cung chủ nói gì nghe đấy nữa, lựa chọn đứng về phía Mặc Liên đại nhân bên này, cùng chống lại Cung chủ. Nếu không phải thực sự bị trọng thương, các nàng đâu chỉ có thể như thế?

“Các ngươi!” Cung chủ giận tím mặt, đáy mắt rực lửa nguy hiểm lườm người thứ ba: “Hoàng Liên, ngươi thì sao? Ngươi cũng muốn cùng các nàng phản bội bổn toan, cãi lời mệnh lệnh bổn tọa?”

Hoàng Liên đại nhân lạnh giọng cười, nụ cười tươi rói mang theo trào phúng cùng mỉa mai: “Cung chủ, suy bụng ta ra bụng người, ngươi có đem chúng ta coi giống như một mạng người sao? Tại lúc người một mình chạy trốn khỏi lôi vực, người có nghĩ rằng bởi vì như vậy mà chúng ta có thể mất đi tính mạng? Ngươi rốt cuộc đem chúng ta ra coi là vũ khí giết người hay là cái gì khác nữa?”

“Tốt! Thật sự tốt! Đám các ngươi đều muốn phản bội bổn tọa phải không? Bổn tọa nói cho các ngươi hay, bổn tọa không cần! Không có các ngươi, bổn tọa vẫn là Vân Huyễn điện Cung chủ như trước, Thánh nữ Tông chủ khâm phong! Các ngươi chờ coi đi, những người phản bội lại bổn tọa đều không có kết cục tốt!” Cung chủ lạnh lùng phất tay áo, tung người vài cái nhảy lên, biến mất trong tầm mắt mấy vị Liên sứ.

“Hừ, Thánh nữ? Cung chủ? Nàng cho là nàng vẫn từ trước đến giờ cao cao tại thương, đệ nhất nhân Vân tộc ngoại tông sao? Nàng nằm mơ đi! Các ngươi cứ chờ xem, rất nhanh Vân Huyễn điện sẽ đổi chủ, sẽ có Cung chủ mới tới lấy mạng nàng!” Mặc Liên đại nhân lạnh lẽo giễu cợt, nhìn theo phương hướng Cung chủ rời đi, tâm tình phiền muộn càng sâu, nàng ta chẳng những không tỉnh ngộ, ngược lại càng độc ác hơn, áp chế các nàng, Cung chủ như vậy, thật không xứng đáng để các nàng nguyện trung thành.

“Ác giả ác báo! Nàng ta vì tư lợi, cuồng vọng tự đại, sớm hay muội cũng nhận lấy kết cục không tốt, chúng ta không cần để ý tới nàng, vẫn nên suy nghĩ làm thế nào trị thương cho mấy tỷ muội đi!” Lam Liên đại nhân đem lực chú ý hai người kéo lại, ba người đồng tâm hiệp lực, bắt đầu chữa trị cho ba người bị trọng thương.

Gió lạnh thổi từng trận, càng đi vào chỗ sâu, mùi vị khác thường càng ngày càng dày đặc.

Bố vợ con rể hai người Vân Mộ Phàm cùng Long Thiên Tuyệt tiếp tục đi tiếp, cũng không biết đây cụ thể là nơi nào, ẩn ẩn cảm thấy sức mạnh thần bí vẫn ở ngay xung quanh bọn họ, hai người lúc nào cũng cảnh giác cao độ, duy trì trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Xa xa sương mù lượn lờ, sột xoạt sột xoạt, có tiếng âm thanh nhỏ vụn truyền đến, hai người cước bộ dừng lại, cùng lúc chuôi kiếm bên

hông đè xuống, đưa mắt nhìn chăm chú sâu trong sương mù.

Đạp đạp đạp đạp…..

Tiếng bước chân rất nhỏ, truyền tới trong tai hai người cao thủ, trở nên vô cùng rõ ràng.

Là tiếng bước chân của người!

Là Khê Nhi sao?

Cha vợ con rể nhất tề tinh thần phấn chấn, mở to hai mắt nhìn chằm chằm sâu trong sương mù.

“Cứu mạng! Cứu ta…..” thanh âm thô trầm, là tiếng nói của nam tử.

Cảm xúc thất vọng nhanh tróng tràn đầy đáy mắt cha vợ con rể hai người.

Bất quá, không phải Khê Nhi, nhưng cũng có thể là người có thể thăm dò tin tức liên quan đến Khê Nhi cho tới bây giờ.

Đợi tới gần, Long Thiên Tuyệt thấy rõ dung mạo của đối phương, hai mắt đột nhiên co rụt lại, cắn răng nói: “Nhị chưởng quỹ, là ngươi?”

Hắn làm sao có thể quên được người trước mặt chính là người xông vào hiện trường luyện đan của Khê Nhi, có ý đồ cướp Tru Tiên đan? Hắn làm sao có thể quên, người trước mắt làm hại mẹ hắn cùng đệ đệ trong người có bóng ma áp chế, cả nhà bọn họ bị người này phá tan, tan đàn xẻ nghé, cách xa nhiều năm như vậy, mới vừa rồi một nhà mới được đoạn tụ?

Cừu hận như sóng trào, đáy lòng hắn cuồn cuộn dâng lên.

Nhị chưởng quỹ từ lúc mất liên lạc với chủ tử, không bao lâu sao thì gặp phải đệ nhất cao thủ Hắc Mãng, nhiều lần chiến đầu, hắn đã kiệt sức. Trong sương mù, rất xa, hắn thấy được có hai bóng người, nguyên tưởng rằng có thể xin bọn họ giúp đỡ, ai ngờ lúc đi tới gần mới phát hiện một trong hai người không ai khác chính là Long Thiên Tuyệt.

Hắn cúi đầu thở dài một tiếng, biết mình hôm nay không chạy thoát được kiếp nạn.

Thực lực của hắn cho dù lợi hại, cũng không cách nào có thể cùng đệ nhất cao thủ Hắc Mãng liên tục nhiều phen ác chiến, hắn bây giờ, chỉ cần một Huyền tôn cao thủ cũng có thể đưa hắn vào chỗ chết, huống chi là Long Thiên Tuyệt.

Trước có hổ lang *(sói)*, phía sau có truy binh, Nhị chưởng quỹ dừng lại tại chỗ, thở mạnh gấp mấy hơi, định ngồi xuống một chỗ, không muốn chạy nữa.

“Ta hỏi ngươi, Khê Nhi đâu? Nàng không phải là cùng chủ tử của ngươi cùng đi tới đây sao?” Vân Mộ Phàm tiến lên mấy bước, một tiếng liền túm lấy cổ áo của hắn.

Long Thiên Tuyệt nghe thấy đối phương đi cùng Khê Nhi, liền rút kiếm ra hướng cổ họng hắn: “Nói mau, Khê Nhi rốt cuộc ở nơi nào?”

Nhị chưởng quỹ lộ vẻ sầu thảm cười một tiếng, vuốt lại sợi tóc tán loạn trên trán, xa xăm nói: “Ta cũng không biết bọn họ đi nơi nào! Chúng ta sau khi vượt qua lôi vực, trên đường bị một sức mạnh thần bí truy kích, từ lúc đó chúng ta mất liên lạc. Sau đó ta một đường đi tìm kiếm chủ tử, lại không nghĩ xông nhầm vào lãnh địa gia tộc Hắc Mãng, bị bọn họ luân phiên đuổi giết. Hiện tại ta đã không có khí lực

chạy trốn, muốn chém giết muốn róc thịt thì hay làm ta thoải mái một chút!”

“Ngươi nói cái gì? Khê Nhi gặp phải sức mạnh thần bí truy kích, thất lạc rồi sao?” Long Thiên Tuyệt tuấn mi nhăn chặt, lo lắng không thôi.

Lúc này từ sâu trong làn sương, có tiếng di chuyển ầm ầm chạy đến.

Nhị chưởng quỹ sắc mặt nhất thời trở nên trắng bệch xong ngược lại lại thoải mái cười lớn tiếng: “Nhìn dáng vẻ các ngươi chắc cũng không chạy thoát được.”

“Đây là cái gì?” Vân Mộ Phàm ngưng thần nhìn ra xa xa, trong sương mù, hắn mơ hồ nhìn thấy được hình ảnh rắn đang di chuyển, không phải hình ảnh một con rắn, mà là hình ảnh hàng trăm con rắn nối tiếp. Trấn định như hắn cũng không nhìn được hít vào một cái, hắn rốt cuộc hiểu vì sao Nhị chưởng quỹ tuyệt vọng như vậy. Đối mặt với một chiến đội mãng xà như vậy, trên đời có thể có mấy người mặt không đổi sắc? Có lẽ, cũng chỉ có Tử Yêu có thể coi là duy nhất.

Quyển 5 - Chương 181: Long Thiên Tuyệt tức giận

Edit: Tuyetmuahe

Beta: Tiểu Mộng

*TM: Ở hai chương trước có chút lỗi kĩ thuật, đã được sửa lại rồi, nàng nào hôm qua đọc bị lỗi thì mời đọc lại nhé ^^*

“Hắc Mãng”. Hai tròng mắt của Long Thiên Tuyệt co rụt lại, toàn thân ở trạng thái đề phòng, lặng lẽ đưa tay đặt lên chuôi kiếm ở bên hông.

Vù vù vù ——

Chiến đội Hắc Mãng ầm ầm đi đến, đem ba người vây quanh ở giữa, tạo thành một mảnh đông nghịt, che lại ánh sáng nơi cuối chân trời.

“Người tự ý xông vào Hắc Mãng Sơn đều phải chết!” Mãng Vương cầm đầu hai mắt bắn ra tinh quang, một cỗ khí thế vương giả hung hãn của vua thú làm người ta không rét mà run.

Long Thiên Tuyệt bước lên phía trước một bước, nhìn thẳng vào Mãng Vương, ánh mắt kiêu ngạo giống nhau, tựa như một mũi tên bắn thủng tầng băng, trong không khí phảng phất truyền đến phá âm thanh rạn nứt nho nhỏ.

“Tại hạ Long Thiên Tuyệt, vô ý xông vào đây chỉ là vì tìm kiếm thê tử của tại hạ, cũng không phải là cố ý mạo phạm. Nếu có thể nhường đường thỉnh cho nhau một cái nhân tình.”

Nếu nói tiên lễ hậu binh, Long Thiên Tuyệt cũng không muốn cùng đối phương phát sinh xung đột, nhưng nếu không thể không xung đột, hắn cũng sẽ không sợ hãi chút nào.

“Hử?” Mãng Vương khổng lồ cúi đầu thấp xuống, để sát vào trước mặt Long Thiên Tuyệt, cẩn thận đánh giá hắn mấy lần, con ngươi u ám sắc bén chớp lên một cái, “Ngươi có lá gan không nhỏ, lại dám mượn đường Bổn vương. Ngươi có biết Hắc Mãng Sơn là địa bàn của Bổn vương, tuyệt đối không cho phép người ngoài bước vào?”

“Tại hạ tự nhiên biết, nhưng tại hạ tìm vợ sốt ruột, mới không được cho phép đã xông vào địa bàn của ngài. Một khi tại hạ tìm được thê tử, chúng ta sẽ nhanh chóng rời khỏi nơi này……” Long Thiên Tuyệt nói.

Mãng Vương đột nhiên hừ lạnh một tiếng, buông lỏng sát khí: “Ngươi đừng có mơ tưởng lừa gạt Bổn vương. Tìm vợ cái gì, chẳng qua là ngươi lấy cớ thôi. Bất luận kẻ nào một khi bước vào Hắc Mãng Sơn, cũng không thể tránh được ánh mắt của Bổn vương, nếu thật có cô nương nào tiến vào Hắc Mãng Sơn, Bổn vương nhất định sẽ biết. Đáng tiếc cho tới giờ Bổn vương cũng chưa từng nghe bọn thuộc hạ phát hiện có nương nào xuất hiện, như vậy đủ để nói rõ ngươi đang nói dối.”

Mãng Vương vừa nói xong, ở phía sau của nó, có một con Hắc Mãng sợ hãi rụt rè trườn lên phía trước bẩm báo nói: “Vương, quả thật có một cô gái xuất hiện ở trong núi, là Vương Hậu cùng tiểu Vương Tử phát hiện……”

“Chuyện khi nào? Bổn vương làm sao không biết?” Mãng Vương cao giọng, đầu tiên là suy tư, sau đó lên cất tiếng cười nói, “Như thế, chuyện đơn giản hơn. Ngươi cũng không cần lại đi tìm thê tử của

ngươi, nàng gặp được Vương Hậu của Bổn vương, khẳng định phải chết.”

“Không thể nào” Long Thiên Tuyệt trong lòng căng thẳng, ngón tay run rẩy, Khê Nhi không thể nào chết, Khê Nhi sẽ không chết……

“Ta không tin. Sống phải thấy người chết phải thấy xác, nhưng nếu Khê Nhi thật đã chết rồi, ta muốn Hắc Mãng tộc các ngươi vì nàng đền mạng.” Đuôi lông mày Long Thiên Tuyệt kịch liệt nhảy lên, đáy mắt kim quang nháy lên, sát khí quay cuồng không ngớt, tràn ra xung quanh.

Ánh mắt Mãng Vương có chút thay đổi, có chút kinh ngạc khi Long Thiên Tuyệt buông thả sát khí trên người, mơ hồ nó cảm giác được trong cơ thể hắn cất dấu một cỗ lực lượng kì dị, khiến nó không khỏi có cảm giác hoảng hốt.

Kia rốt cuộc là lực lượng gì?

Vì sao khiến nó cảm thấy áp lực lớn như vậy? Thật giống như trời sinh nó nên thần phục với đối phương……

“Bổn vương lừa ngươi làm cái gì?” Mãng Vương quay đầu lại, hướng về phía bẩm tên thủ hạ Hắc Mãng quăng một cái nhìn bén nhọn, cất giọng nói, “Nói cho hắn biết, nàng kia chết rồi phải không? Nàng đã bị Vương Hậu giết chết rồi.”

Hắc Mãng giật mình, vừa định lắc đầu lại thấy ánh mắt Mãng Vương đột nhiên ngoan lệ rất có thâm ý, nó lắc đầu rồi lại gật đầu: “Đúng vậy, nàng kia đã bị Vương Hậu giết chết, cả thi thể cũng không có, bị Vương Hậu nuốt cả vào trong bụng. Đúng rồi, còn ba con thú sủng của nàng cũng bị chúng ta giết chết.”

Hắc Mãng cũng khôn ngoan không kém, rất nhanh hiểu được dụng ý của Mãng Vương dụng ý, vì để cho chuyện càng thêm chân thật có thể tin, nó tự chủ trương, đem ba con thú sủng kéo vào.

“Ba con thú sủng? Là ba con thú sủng nào?” Thanh âm của Long Thiên Tuyệt trở nên run rẩy, nếu nói là Khê Nhi bị Vương Hậu giết chết, hắn còn không tin, nhưng khi nghe được Hắc Mãng nói đến ba con thú sủng, hắn bắt đầu tin đó là sự thật.

Thân thể Vân Mộ Phàm cũng chấn động theo, hai người hai cặp mắt tức giận nhìn về phía Hắc Mãng, uy thế của hai người chồng lên nhau, có thể so năm đạo sấm sét mạnh mẽ, Hắc Mãng nao núng lui đầu về phía sau, lắp bắp nói: ″Ba con thú sủng…… trong ba con thú sủng, có một con Bạch…… Bạch Hổ, hai con…… hai con Thần Long, trừ ba con thú sủng ở ngoài, bên cạnh nàng còn có còn có một con nhát như chuột rùa đen rút đầu và một con Cửu Vĩ Hồ thực lực cường đại……”

Nhát như chuột con rùa đen rút đầu…… Nếu Thủy Quy cự thú nghe được mình bị một con Hắc Mãng đánh giá như thế, không biết sẽ có tâm tình như thế nào, một lần sảy chân để hận nghìn đời.

Nó co rụt đầu lại như vậy, nhất định lưng sẽ đeo danh con rùa đen rút đầu.

“A ——”

Long Thiên Tuyệt chợt quát lên một tiếng.

Bạch Hổ, Thần Long, Con Rùa, Cửu Vĩ Hồ…… bọn chúng không phải là thú cưng đi theo bên người Khê Nhi sao?

Làm sao có thể? Làm sao có thể?

“Ta muốn các ngươi chết. Ta muốn tất cả các ngươi vì Khê Nhi đền mạng ——”

Thiên tử giận dữ, người chết hàng loạt, máu chảy thành sông.

Long Thiên Tuyệt giận dữ, cho dù tự bạo, cũng muốn diệt toàn tộc của đối phương, đồng quy vu tận.

Chỉ một thoáng, cuồng phong gào thét, tóc vàng nhảy múa, Long Thiên Tuyệt hai mắt bắn ra kim quang tán loạn. Máu của Thần Long trong cơ thể hắn kèm theo sự tức giận của hắn kịch liệt sôi trào, tất cả bộc phát.

Nếu không phải quá mức tức giận, quá đau đớn, máu Thần Long bên trong cơ thể hắn không thể tỏa ra lực lượng đáng sợ như vậy được.

Hắc Mãng tộc nghe thấy máu và hơi thở trong cơ thể hắn, mọi người run sợ, không tự chủ rút lui về phía sau.

Bầu trời tối sầm, ánh sáng bị che khuất.

Mãng Vương một mình đứng tại chỗ, hoảng sợ trợn to hai mắt, nhìn biến hóa rõ ràng trên người Long Thiên Tuyệt, nó rốt cuộc biết mình tại sao lại sinh ra sợ hãi đối với hắn rồi. Hắn rõ ràng là nhân loại tầm thường, tại sao mình lại sợ hãi hắn? Bởi vì, trên người của hắn chảy không phải là máu của người phàm, mà là…… Là Máu rồng.

Máu rồng thuần khiết.

Mãng Vương nhìn Long Thiên Tuyệt, nhưng lại hiện ra thân ảnh uy vũ của Long Vương, nó thuộc về máu và hơi thở của Long Vương, tuyệt đối không thể sai được.

Đã từng là bại tướng dưới tay Long Vương, nó đối với máu và hơi thở của Long Vương có một loại cảm giác sợ hãi. Mặc dù hai bên đều là vương giả, Mãng tộc thủy chung vẫn là Mãng tộc, không cách nào vượt xa Long Tộc tôn quý.

“Trên người của ngươi…… Tại sao có thể có máu Long Vương? Ngươi rốt cuộc là ai?” Mãng Vương thất kinh hỏi, một nhân loại tầm thường, nhưng có máu thuộc về Long Tộc, hơn nữa còn là máu và hơi thở thuộc về Long Vương, không phải một chút, mà là toàn bộ, thật sự không thể tin được.

Người này nếu không phải nhận được sự cam tâm tình nguyện của Long Vương, thì chính là hắn đã giết chết Long Vương. Nếu là vế trước, người này có thể được Long Vương cam tâm tình nguyện thay máu, có thể thấy được Long Vương đối với hắn xem trọng và thâm tình, mình nếu là cùng hắn giao thủ, vô luận thắng hay bại, cũng khó trốn được chất vấn của Long Vương. Nếu là người sau, vậy thì càng không được, hắn vừa có bản lãnh giết chết Long Vương, đương nhiên cũng có thể giết mình dễ dàng, mình càng không thể cùng hắn giao thủ.

Làm sao bây giờ. Nó phải vội vàng thu thập cục diện ngoài tầm kiểm soát này.

Nhị chưởng quỹ ngồi dưới đất, ngẩng đầu lên nhìn Long Thiên Tuyệt, nhìn thẳng vào mắt. Hắn chỉ dò xét được trên người Long Thiên Tuyệt thực lực không kém, tựa hồ đã bước vào cảnh giới Huyền Hoàng lục phẩm, bên trong thân thể của hắn lại chảy dòng máu thuộc về Long Vương.

Khó trách trên người Long Thiên Tuyệt lại làm cho người ta có một loại áp bách vô hình thuộc về hơi thở tôn quý của vương giả, như ẩn

như hiện, làm người khác không dám nhìn thẳng.

Nguyên lai là như thế. Thì ra là như vậy.

Bất quá, Vân Khê thật sự đã chết rồi sao ? Nàng nếu đã chết rồi, như vậy chủ tử làm sao đây? Chủ tử có phải cũng gặp nguy hiểm không?

Sẽ không.

Hắn rất nhanh bác bỏ suy đoán của mình.

Bằng vào thực lực của chủ tử, cõi đời này không có gì có thể thương tổn được hắn, càng đừng nói là Hắc Mãng tộc.

Trong lúc suy tư, Long Thiên Tuyệt trên người tức giận càng lúc càng lớn, có xu thế cao ngất.

“Ta không muốn cùng ngươi nhiều lời, chịu chết đi!” Tám con Hỏa Long phóng lên cao, bay ra bốn phía, Hỏa Long phun ra ngọn lửa sáng trưng.

Con ngươi màu vàng của Long Thiên Tuyệt ngập tràn lửa giận, hừng hực thiêu đốt, đau đớn mất đi thê tử, làm hắn mất đi lý trí cùng sự bình tĩnh, không suy nghĩ nhiều chuyện là thật hay giả.

Tình thế hết sức căng thẳng.

Giờ phút này Vân Mộ Phàm cũng mang lửa giận ngút trời, Hắc Mãng tộc hại chết con gái của mình, thân làm cha, làm sao có thể ngồi nhìn không để ý?

“Lão phu nên vì nữ nhi báo thù. Hôm nay cho dù chết trận tại chỗ, lão phu cũng muốn tàn sát hết Hắc Mãng tộc các ngươi, để các ngươi

đền mạng cho nữ nhi của ta.”

Trường kiếm ở trên bầu trời vẽ ra kiếm quang dồn dập, mũi kiếm nhắm thẳng vào giữa lông mày của Mãng Vương, phía sau Vân Mộ Phàm, vù vù vù vù, bay ra vô số Tuyết Phong. Thân thể của mỗi con Tuyết Phong gần như trong suốt, vỗ cánh dồn dập, thả ra sát khí lạnh như băng.

Ở trong vô số con Ong, một con Băng Tuyết Phong Hoàng khổng lồ từ trên trời giáng xuống, phun ra nuốt vào, có hơi thở cực lạnh lượn lờ. Đều là Băng Tuyết Phong Hoàng, Vân Mộ Phàm có hơi thở trầm ổn, nhuộm tang thương, so sánh với Vân Trung Thiên vốn có Băng Tuyết Phong Hoàng quen thuộc hơn nhiều, hoặc là nói bọn họ căn bản là có quan hệ huyết mạch.

Vương giả, vô luận là giống loại nào, tự có uy thế Vương giả tồn tại.

Hắc Mãng tộc thấy Phong Hoàng, sợ hãi trong mắt càng tăng lên, đó là phản ứng bản năng cuả động vật.

“Băng Tuyết Phong Hoàng!” Con ngươi âm u của Mãng Vương co rụt lại, đáy lòng biết, hôm nay nó gặp phải đối thủ khó đối phó. Hai người này bất kể là người nào, cũng đối phó không được.

Nhức đầu a!

Nên làm thế nào để hóa giải nguy cơ trước mắt đây?

“Chờ một chút” Mãng Vương đột nhiên lên tiếng, tạm ngừng thế tấn công của đối phương, “Hai vị, Bổn Vương vừa nói nàng kia đã chết, chẳng qua là Bổn vương lo lắng các ngươi có ý đồ, lấy cớ lừa gạt Bổn Vương, cho nên mới để cho thuộc hạ nói như thế. Các ngươi không ngại lại cẩn thận hỏi thuộc hạ của Bổn vương một chút, có lẽ

nàng căn bản là không chết?”

Mãng Vương quay đầu lại, hướng thuộc hạ ngoan lệ trừng mắt: “Ngươi phải nói thật, nàng kia rốt cuộc đã chết hay chưa?”

Bị Mãng Vương trừng Hắc Mãng hoảng sợ co đầu lại, trong lòng tự nhủ Vương a, ngươi rốt cuộc là muốn ồn ào thế nào? Lúc thì ép ta nói nữ nhân kia đã chết, lúc thì ép ta nói nữ nhân kia không chết, ta rốt cuộc phải làm sao ngài mới hài lòng?

“Hừ” Long Thiên Tuyệt và Vân Mộ Phàm hai người nhất tề hừ lạnh, ánh mắt uy hiếp ép hướng nó, bọn họ cũng không tin Khê Nhi thật sự chết, chẳng qua là bọn họ nói dối thôi.

“Ta…… Ta ta ta…… Ta nói thật!” Hắc Mãng cà lăm nói không mạch lạc, “cô gái kia không chết, thật thật. Nàng mặc dù là người mù, nhưng là võ công rất lợi hại, nàng đánh bại đệ nhất dũng sĩ của Hắc Mãng tộc chúng ta. Vương Hậu cũng chưa giết nàng, cho nên, nàng không chết, thật”

“Người mù?” Long Thiên Tuyệt vừa hạ tâm xuống, lại bị hai chữ này đả kích, ngực giống như băng nhọn đâm vào, như lưỡi dao sắc bén vô hình, chỉ còn lại ý nghĩ đau thương tràn ngập.

Quyển 5 - Chương 182: Vợ chồng gặp lại (1)

“Ngươi nói ai là người mù?”

Trong không khí, từng tầng băng lóe lên, Long Thiên Tuyệt mang theo sát khí hủy diệt, ép hỏi đối phương.

Nàng có huyễn thú Cửu Vĩ Hồ, có Bạch Hổ, Thần Long cùng một con rùa, rõ ràng chính là Khê Nhi, nhưng vì sao nói nàng là người mù?

Khê Nhi, chẳng lẽ nàng gặp phải bất trắc?

Tâm tư nổi lên cuồn cuộn.

“Đúng, chính là nữ nhân đó” Hắc Mãng run run đáp, trên bầu trời, tám con Hỏa Long đều nhắm vào nó, mắt nhìn chằm chằm. Trong gió lạnh, có ánh lửa vụt sáng vụt tắt, không ngừng hiện lên màu da rắn ngăm đen của nó, nó bị làm cho sợ đến đái ra quần *(TM : điêu quá đi, ngươi cũng mặc quần sao =]]])*, đừng khi dễ con rắn nhỏ như vậy chứ.

“Ngươi nói nàng không chết, nàng bây giờ đang ở nơi nào?” Vân Mộ Phàm rất muốn một phát bóp chết nó, ánh mắt như điện, hung hăng đục lỗ trái tim đối phương.

Hắn cũng không tin tưởng nữ nhi bị mù, nhưng mù so sánh với đã chết tốt hơn nhiều, ít nhất nàng còn sống.

Chỉ cần nữ nhi còn sống, hắn không cầu gì hơn.

“Nàng ở đầu bên kia của cánh rừng, ta, ta mang các ngươi đi……” Sau khi nói xong, Hắc Mãng chần chờ địa liếc nhìn mãng Vương, trưng cầu ý kiến.

Mãng Vương đang buồn rầu làm sao đuổi hai cái nhân loại khó dây dưa, hiện tại biết được nữ nhân kia không chết, nó cao hứng còn không kịp, kể từ đó, mâu thuẫn giữa bọn họ cũng được giải khai.

“Còn không mau dẫn đường?” Mãng Vương lớn tiếng trách mắng, tại đáy lòng của mình nói, nó cũng không phải là sợ đối phương, mà để lại mặt mũi cho Long Vương Cốc Long Vương.

“Dạ, Dạ” Hắc Mãng liên tiếp gật đầu.

Lúc này, một thanh âm chen vào: “Không cần bọn họ dẫn đường, ta biết nữ ma đầu ở nơi nào.”

Xuyên qua màn sương mù, một con bạch long uy vũ xinh đẹp xuất hiện ở trên bầu trời, Tiểu Bạch bỏ đuôi rồng, vênh váo nói: “Ta gọi được Cự Long gia gia, tìm được Cự Long gia gia thì sẽ tìm được nữ ma đầu.”

Đúng vậy. Làm sao quên mất Tiểu Bạch nhỉ?

Long Thiên Tuyệt chậm rãi thu hồi sát khí quanh thân, hướng nó quăng một tia ôn hòa: “Tiểu Bạch, cực khổ ngươi.”

“Di” Mãng Vương nhìn thấy thân thể của Tiểu Bạch, ngạc nhiên không dứt, con ngươi u ám trợn tròn lên. Tại Long Tộc, lấy Bạch Long làm đầu, Ngân Long thứ hai. Tiểu Bạch đích thực là Bạch Long tôn quý nhất, hơn nữa trên trán của nó còn có một ấn ký hình tia chớp màu bạc, hiển thị rõ ràng cao quý và thuần khiết.

Nó rung giọng nói: “Long, Long Vương? Ngươi, ngươi…… Ngươi cùng Long Vương có quan hệ như thế nào?”

“Long Vương là phụ thân của ta, Long Hậu là mẫu thân của ta, ngươi tìm bọn họ có chuyện gì sao?” Tiểu Bạch chớp mắt, ngây thơ nói.

Mãng Vương lắc đầu liên tục: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì!” Nó không hỏi thêm gì nữa, thấy ấn ký trên trán Tiểu Bạch, nó cũng đoán được tiểu Bạch Long và Long Vương nhất định có quan hệ không tầm thường.

Cả người tích tụ một vòng mồ hôi lạnh, may nhờ nó kịp thời thu tay lại, dừng cương trước bờ vực, nếu tiếp tục cùng đối phương đối kháng đi xuống thì…, hậu quả tuyệt đối nó không thể gánh được. Long Vương Cốc Tiểu Thái Tử xảy ra chuyện thì Long Vương Long Hậu sẽ giận giữ, sẽ đi diệt Hắc Mãng Sơn của hắn.

“Ừ, vậy cũng tốt.” Tiểu Bạch nói lại một câu, đột nhiên ngẩng đầu, hướng lên trời ngâm một tiếng, tiếng rồng ngâm thanh thúy uy lực không ngừng bay đi, truyền khắp Hắc Mãng Sơn.

Tất cả Hắc Mãng trong núi nghe thấy tiếng, run rẩy không ngừng, Long Hoàng là vua của Thần Long, Hắc Mãng làm sao bì kịp?

Dư âm không ngừng, từ một đầu khác của ngọn núi, truyền đến một tiếng rồng ngâm khác.

Hào phóng, hùng hậu, nhưng cũng lộ ra mấy phần yếu ớt.

Tiểu Bạch ánh mắt sáng lên, vội vàng trả lời lại,tiếng rồng ngâm cao vút bay lên.

“Ngao ngao ngao ngao ——”

“Hống hống hống rống……”

“Ngao ngao ngao ngao ——”

“Hống hống hống rống……”

……

Cả ngọn núi, quanh quẩn chỉ có tiếng ngâm của hai con Thần Long, thanh âm càng ngày càng cao, hồi âm càng ngày càng gần.

Người trên mặt đất đi theo tiếng rồng ngâm, tâm tình cũng kích động theo.

Ngẩng đầu lên, xuyên qua tầng tầng lớp lớp sương mù, Long Thiên Tuyệt mơ hồ thấy được thân ảnh của một con Cự Long xuyên qua mây mù, trên lưng Cự Long giống như có một bóng người. Mặc dù chỉ là một bóng người mơ hồ nhưng hắn cũng nhận ra được.

“Khê Nhi ——” hắn kìm lòng không đậu bật thốt lên.

“Là Khê Nhi sao?” Vân Mộ Phàm ngẩng đầu nhìn trên bầu trời hình ảnh một con rồng càng ngày càng gần, không khỏi chấn động.

Vạch ra sương mù, bạch y nữ tử ngồi trên lưng con rồng bay đến, bạch y bay lượn trong sương mù càng ngày càng mơ hồ. Ngũ quan của nàng thoắt ẩn thoắt hiện, rất có tư thế của thần nữ, như mộng như ảo. Bên cạnh đó ánh mắt mất đi thần thái đem người từ trong mộng kéo về hiện thực. Vân Khê nghe được tiếng gọi, thần sắc của nàng trở nên phấn chấn.

Thiên Tuyệt ——

Trước mắt là bóng tối, nàng không nhìn thấy gì cả, chỉ có thể men theo thanh âm xác định vị trí của hắn.

Trong lòng nàng càng gấp gáp hơn.

Thiên Tuyệt ——

Tự dưng cảm thấy khổ sở, vô số ủy khuất không nói thành lời.

Sau đó, trên khuôn mặt tuyệt sắc của nàng xuất hiện nụ cười yếu ớt làm say lòng người, cười một tiếng khuynh thành.

Hoàng Kim Cự Long đáp xuống, đem nàng chính xác đến trước mặt Long Thiên Tuyệt, trong gió đưa tới mùi vị quen thuộc, càng lúc càng nồng đậm, Vân Khê còn chưa chạm chân xuống đất, liền rơi vào một lồng ngực kiên cố.

Một luồng sóng cảm xúc dâng lên cọ rửa tâm linh của nàng, một cái ôm này làm tấm chắn cuối cùng của nàng đổ vỡ, không tiếng động phát ra bên ngoài, máu trong cơ thể nàng dâng trào.

“Thiên Tuyệt ——” nàng chui vào trong ngực hắn, nước mắt ngăn không được rơi xuống, ướt đẫm vạt áo của hắn.

Long Thiên Tuyệt ôm nàng thật chặt, muốn đem nàng nhét vào thân thể của chính mình, cùng mình hòa hợp thành một thể. Cảm thấy bờ vai nàng run run ủy khuất khóc nức nở, tâm của hắn vỡ thành từng mảnh.

“Khê Nhi, thật xin lỗi, ta tới chậm.” Tiếng nói từ tính dễ nghe, lời nói này không giống như những lời tình tứ lãng mạn, nhưng chạm tới

nơi sâu nhất trong tim của Vân Khê.

“Chàng đã đến rồi……đến là tốt rồi.” Vân Khê nghẹn ngào, mũi hít sâu, nàng thu lại sự mềm yếu của mình ngửa đầu, một chút nước mắt đọng lại trên khuôn mặt hồng hào làm say lòng người. Long Thiên Tuyệt cúi đầu nhìn về phía nàng, khẽ run chỉ nhẹ nhàng xoa ánh mắt của nàng, động tác nhẹ nhàng, sợ không cẩn thận làm nó vỡ tan. Mắt của hắn giờ phút này so với đêm tối còn đậm hơn, sắc mặt quay cuồng: “Mắt của nàng……”

Nó không có thần thái như lúc trước, không có long lanh như trước, hắn đau lòng tới cực điểm, sau khi đau lòng, ngay lập tức tức giận bộc phát: “Kẻ nào, rốt cuộc là kẻ nào làm hỏng mắt của nàng?”

Con ngươi màu vàng bắn ra ánh sáng, hắn quét một vòng, trợn trừng mắt về phiá Mãng Vương: “Có phải Hắc Mãng tộc các ngươi làm hay không?”

“Long công tử, chuyện này cũng không thể nói năng tùy tiện ” Mãng Vương oan khuất, trong lòng tự nhủ tiểu tử ngươi đừng nói gió là mưa, Bổn vương cũng không phải là sợ ngươi mới cùng các ngươi giảng hòa.

“Theo Bổn vương quan sát, ánh mắt vị phu nhân này chính là bị huyền khí đả thương, hơn nữa thực lực của người này cao hơn Bổn vương, tuyệt đối không thể là người của Hắc Mãng tộc ta gây ra. Ngươi nếu không tin, hỏi lệnh phu nhân một câu, rốt cuộc là người nào đả thương mắt nàng.”

“Thật sự không phải là các ngươi?” Sau một lúc yên lặng Long Thiên Tuyệt cũng phát hiện ánh mắt cuả Vân Khê bị thương một cách kì lạ, nếu không phải là người có công lực hết sức thâm hậu, không thể nào tạo thành thương thế kỳ dị như vậy. Không làm tổn thương cơ

thể, chỉ thuần túy lấy huyền khí làm hỏng dây thần kinh thị giác, khiến nàng trở thành người mù.

Muốn tạo ra thương thế như vậy, cả hắn cũng không có lòng tin mình có thể làm được.

“Dĩ nhiên không phải chúng ta. Hắc Mãng tộc chúng ta giết người, cho tới bây giờ cũng là dùng phương thức đơn giản nhất trực tiếp nhất, chỉ có nhân loại các ngươi mới có thể làm việc phức tạp như thế.” Mãng Vương có chút tức giận, bất mãn, chất vấn hắn lần nữa.

Vân Khê sợ hai bên phát sinh xung đột, kéo kéo vạt áo Long Thiên Tuyệt: “Thiên Tuyệt, không phải bọn họ đả thương ta, người làm tổn thương ta cao thủ thần bí. Ta chưa kịp thấy rõ dung mạo của hắn, đã bị hắn dùng huyền khí làm thương tổn ánh mắt.”

“Bất kể hắn là ai, ta nhất định sẽ bắt được hắn báo thù cho nàng.” Long Thiên Tuyệt đau lòng trấn an nàng, lãnh ý trong mắt và sự dịu dàng liên tiếp thay thế nhau hiện ra.

Mãng Vương thấy tộc nhân thoát khỏi hiềm nghi, nó hầm hừ nói một câu: “Việc này ngươi có tin không? Ánh mắt của nàng căn bản không liên quan tới Hắc Mãng tộc chúng ta.”

Vốn định để Long Thiên Tuyệt biết được mình hiểu lầm, nhất định sẽ cùng nó nói lời áy náy, ai ngờ đối phương chẳng những không hối hận, ngược lại lại ghét bỏ quăng cho nó một câu: “Nếu không phải là các ngươi làm, ngươi dài dòng nhiều như vậy làm gì?”

Long Thiên Tuyệt cảm thấy Mãng Vương ở đây, quấy rầy hắn cùng với thê tử gặp nhau, cho nên cũng không cần biết đối phương có phải là vua Mãng tộc hay không, khó chịu chính là khó chịu.

Mãng Vương nghe thấy thế thiếu chút nữa nổi trận lôi đình: “Tiểu tử họ Long kia ngươi đừng quá cuồng vọng. Nếu không phải để mặt mũi cho Long Vương Long Hậu, Bổn vương sẽ không để cho ngươi là một tiểu bối cưỡi lên đầu lên cổ của Bổn vương đâu……”

Một bên Mãng Vương liên miên cằn nhằn, oán trách chưa xong, bên này Long Thiên Tuyệt làm như cái gì cũng nhìn không thấy ôm ái thê hỏi han ân cần, khiến Mãng Vương giận đến giơ chân.

“Mắt còn đau không? Ta thổi cho nàng”. Hành động thổi hơi rất nhanh biến thành hôn, Long Thiên Tuyệt hôn lên mắt của Vân Khê, động tác nhẹ nhàng giống như lông ngỗng, khẽ vuốt ve da thịt của nàng.

“Tiểu tử họ Long kia” Mãng Vương mắng được một nửa, thấy một màn này, giận đến suýt hít thở không thông. Lời của nó trần trụi bị coi là gió thoảng bên tai, uy nghiêm của Mãng Vương bị quét sạch.

Bọn người Hắc Mãng tộc đem ánh mắt đồng tình nhìn về phía Mãng Vương, lại nhìn Tiểu Bạch bay trên trời, rất muốn khuyên nó nhanh chóng rời đi, nếu đắc tội không được, không bằng nhắm mắt làm ngơ.

Vân Mộ Phàm ngay đứng một bên gấp gáp, thật vất vả nhìn thấy nữ nhi, hắn lại không có cơ hội ôm nàng đầu tiên. Ánh mắt u oán trừng Long Thiên Tuyệt: “Hiền tế, ngươi ôm đủ chưa? Đến lượt lão phu ôm rồi chứ?”

Long Thiên Tuyệt ôm eo Vân Khê tay chẳng những không buông ra, ngược lại lại ôm chặt hơn, tay phải của hắn vừa động liền đem chiếc nhẫn trữ vật, hướng Vân Mộ Phàm quăng đi.

“Nhạc phụ đại nhân, tiếp lấy.”

Vân Mộ Phàm không kịp chuẩn bị, giương mắt nhìn vật thể giữa không trung hướng về phía ông bay đến, ông hung hăng hút một ngụm lãnh khí.Còn tưởng rằng hắn đem thứ gì cho ông, nguyên lai là Ngọa Long cư.

“Cháu ngoại của ta……” phản ứng đầu tiên của Vân Mộ Phàm là phi thân hướng về phía Ngọa Long cư, nếu ông không tiếp được cháu ngoại trai và cháu ngoại gái của ông sẽ gặp nguy hiểm.

Ôm Ngọa Long cư trong ngực, Vân Mộ Phàm thở ra một hơi, đột nhiên cảm giác được có cái gì không đúng. Ngẩng đầu lần nữa lại phát hiện Long Thiên Tuyệt đã ôm con gái ông chạy đi.

Vân Mộ Phàm giận đến mức lông mày dựng đứng, hướng về phía Long Thiên Tuyệt chuồn đi mắng to: “Tiểu tử họ Long hư hỏng, ngươi quá giảo hoạt rồi. Ngươi đợi đó cho lão phu, nợ mới nợ cũ lão phu sẽ cho ngươi nhớ kỹ, ngươi đừng có mơ tưởng nhẹ nhàng bắt cóc con gái của lão phu đi như vậy”. *(TM: *lau mồ hôi*)*

Quyển 5 - Chương 183: Vợ chồng đoàn tụ (2)

Edit: Tuyetmuahe

Beta: Tiểu Mộng

Quá tức giận !

Long Thiên Tuyệt, tiểu tử ngươi tốt lắm, dám cho nhạc phụ đại nhân ta một chiêu như vậy.

Ngươi chờ đó cho ta.

Vân Mộ Phàm lo lắng ngó nhìn Ngọa Long cư, muốn xác định bên trong Ngọa Long cư hai tiểu bảo bối có bình yên vô sự hay không, nhìn vào cửa sổ của Ngọa Long cư, Vân Mộ Phàm ân cần hỏi: “Tiểu Mặc, cháu và muội muội có làm sao không?”

Khuôn mặt lạnh lùng nhỏ bé của Tiểu Mặc hiện lên ba vạch đen.

Phụ thân vô lương tâm, cứ như vậy đem hai huynh muội bọn họ bán đi……

“Không có chuyện gì.” Bé buồn buồn đáp, trong lòng không khỏi lo lắng cho mẫu thân, mắt mẫu thân không nhìn thấy gì, chắc là mẫu thân rất sợ hãi. Còn nhớ lúc trước mình tỉnh dậy lúc nửa đêm, xung quanh tối như mực, cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ có thể nghe được tiếng gió vù vù và tiếng cú kêu. Mỗi lúc như vậy, mình đều cảm thấy sợ hãi, mẫu thân bây giờ nhất định cũng sợ hãi như vậy.

Góc áo bị kéo nhè nhẹ, Tiểu Mặc cúi đầu, nhìn vào đôi mắt trong suốt của muội muội.

“Ca ca, phụ thân và mẫu thân đi nơi nào vậy?”

“Ca ca cũng không biết” Tiểu Mặc Tiểu thở dài, vuốt cái đầu nho nhỏ của muội muội nói, “Tiểu Huyên Huyên, muội có biết cõi đời này người nào đối với muội tốt nhất không?”

“Là ai vậy?” Tiểu Nguyệt Nha ngây thơ hỏi.

Ánh mắt của Tiểu Mặc phát sáng, trịnh trọng nói: “Đương nhiên là ca ca đối với muội tốt nhất. Muội nghĩ xem, phụ thân và mẫu thân cũng già rồi, rất nhanh tóc sẽ bạc, hàm răng rụng hết, bọn họ sẽ không chăm sóc muội lâu được. Chỉ có ca ca tuổi trẻ, anh tuấn đẹp trai, mới có thể chăm sóc muội, bảo vệ muội. Cho nên, sau này muội phải yêu ca ca nhiều hơn một chút đúng không?”

Tiểu Nguyệt Nha được dạy dỗ, khả ái gật đầu, thanh âm mềm nhũn thấm vào lòng người: “Huyên Huyên thích nhất ca ca.”

Ngay lập tức Tiểu Mặc như mở cờ trong bụng, ánh mắt xinh đẹp cười giống như trăng rằm.

Hai huynh muội nhìn nhau, không chú ý tới phía sau bọn họ, có ba vị tăng nhân đến từ Phạm Âm tự, mắt nhìn chằm chằm vào Tiểu Nguyệt Nha quan sát

Vân Trung Thiên quan sát bọn họ, nhận ra ánh mắt khác thường của ba người họ, trong lòng hắn đột nhiên nhảy lên một cái. Bỗng nhớ lại ngày Tiểu Nguyệt Nha tròn tuổi, từng bắt được một chuỗi Xá Lợi Phật Châu, nghe nói Xá Lợi Phật Châu xuất phát từ Phạm Âm Tự.

Hỏng bét, hắn làm sao quên mất điều này.

Ngàn phòng vạn phòng, cuối cùng không phòng bị chu toàn, để cho tăng nhân của Phạm Âm Tự thấy Tiểu Nguyệt Nha.

Từ ánh mắt khiếp sợ và kích động của bọn họ lúc này, hắn suy đoán bọn họ đã phát hiện sự tồn tại của Phật châu, hơn nữa còn đặt sự chú ý vào nó.

Làm sao bây giờ? Việc bọn họ làm không biết có làm Tiểu Nguyệt Nha đau lòng hay không?

Cho dù bọn họ có ý nghĩ này, hắn tuyệt đối sẽ đem ý niệm trong đầu bọn họ bóp chết trong trứng nước.

Côn Luân lão giả cũng phát hiện điểm này, âm thầm hướng Vân Trung Thiên nháy mắt, cho tới nay chưa ai từng chân chính xuất thủ cùng tăng nhân Phạm Âm Tự, cho nên thực lực của bọn họ, ông cũng đoán không được, chẳng qua là mơ hồ có cảm giác bọn họ thâm tàng bất lộ, nếu không chỉ dựa vào thực lực của ba người bọn họ, làm sao có thể an toàn thuận lợi ngàn dặm xa xôi từ Phạm Âm Tự chạy tới nơi này.

“Cô bé, trên tay cháu đeo chuỗi Phật Châu lấy từ chỗ nào vậy?” Ánh mắt tham lam của lão hòa thượng nhìn chằm chằm vào Xá Lợi Phật Châu trong tay Tiểu Nguyệt Nha vội vàng hỏi.

Nói là tham lam, thật ra thì cũng không đúng lắm. Bởi vì trong ánh mắt của lão không có nửa điểm tà niệm, nếu có chẳng qua là một loại sùng bái kính ngưỡng từ lâu.

Xá Lợi Phật Châu, chính là tập hợp xá lợi qua các thế hệ của các vị

cao tăng Phạm Âm Tự sau đi về cõi tiên, nối lại với nhau thành một chuỗi hạt. Mỗi một viên phật châu là linh hồn của một vị cao tăng lưu lại, nó đại biểu cho sự thiêng liêng và nhân từ của Phật Gia, ngưng tụ ý niệm và phật lực của các thế hệ cao tăng.

Đối với người bình thường mà nói, nó không hề có giá trị và ý nghĩa gì hết, đối với các cao tăng Phạm Âm Tự mà nói, nó có ý nghĩa cũng là vô cùng to lớn, không thể thay thế.

Bọn họ bôn ba ngàn dặm, đường xá xa xôi, chính là vì Xá Lợi Phật Châu mà đến. Vì thế, bọn họ đáp ứng yêu cầu của cung chủ Vân Huyễn Điện, thay các nàng trấn áp hồn phách của một vị cao thủ. Chuyện này bọn họ không hề mong muốn, nhưng vì Xá Lợi Phật Châu, bọn họ phải đáp ứng.

Bây giờ thì tốt rồi, bọn họ không cần phải mượn lực lượng Vân Huyễn Điện, cũng tìm được Xá Lợi Phật Châu.

Không sai, đúng là Xá Lợi Phật Châu không nhầm được.

Người khác là người phàm, có lẽ sẽ nhìn nhầm, nhưng mắt của Lạt Ma tuyệt đối không thể có thể nhìn nhầm.

Cô bé trước mặt làm sao có được Xá Lợi Phật Châu, hơn nữa còn đem nó làm như một vật trang sức đơn thuần, chuyện này nói ra, cả Phạm Âm Tự đều sẽ nổ tung, cho rằng là cô bé coi thường uy danh và sự thiêng liêng của Phạm Âm Tự bọn họ.

Song cô bé trước mặt, thoạt nhìn ngây thơ như vậy. Trên người của bé cất giấu một cổ lực lượng thánh khiết kỳ lạ, so với lực lượng thánh khiết của Xá Lợi Phật Châu không hề yếu hơn.

Đây rốt cuộc là duyên phận như thế nào?

Càng hỏi thăm, nghi vấn trong lòng lão hòa thượng càng nặng nề, đối với cô bé tràn ngập tò mò.

Tiểu Nguyệt Nha nháy mắt mấy cái, thấy lão hòa thượng ánh mắt khác thường nhìn bé, chân mày bé nhẹ nhàng nhíu lại. Bé không hiểu tiếng nói của đối phương, cũng khăng khăng cho rằng, đối phương nhất định là muốn bảo bối Phật Châu của mình. Bé chu cái miệng nhỏ nhắn, kiên quyết lắc đầu "Không cho". Đôi tay nhỏ bé cùng đưa về phía sau của mình giấu đi.

Cảm giác của bé rất nhạy bén, có thể nhận thấy được đối phương ham muốn Phật Châu của bé, bé trực tiếp lắc đầu cự tuyệt đối phương.

Mặt lão hòa thượng đỏ ửng, lộ ra lúng túng, bộ dáng của lão lúc này, ở trong mắt người ngoài, đích thực là muốn khi dễ cô bé.

"Cô bé, lão nạp chỉ là muốn hỏi một chút lai lịch Phật châu cũng không có ý tứ cướp đoạt." Lão hòa thượng phát hiện mình càng nói nhiều, cô bé lại càng trốn về phía sau, cuối cùng trốn ở phía sau ca ca của bé, chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ, miệng vểnh lên cau mày lại, không tiếng động lên án lão. Tiểu Phượng Hoàng thấy tiểu chủ nhân bị người khi dễ, lập tức vẫy cánh, phi tới trước mặt lão hòa thượng, cùng lão giằng co: "Lão già hói đầu kia, lão dám bắt nạt Tiểu Nguyệt Nha à. Lão dám bắt nạt Tiểu Nguyệt Nha lần nữa xem, ta sẽ không khách khí với lão đâu".

Lão hòa thượng nhíu mày nhìn Tiểu Phượng Hoàng, lão hoàn toàn buông tha cho việc cùng tiểu chủ nhân của nó tiếp tục trao đổi. Ngược lại, mặt lại nhìn Tiểu Mặc hỏi "Tiểu thiếu gia, cháu có thể nói cho chúng ta biết, chuỗi Phật Châu này rốt cuộc là từ đâu tới không? Lúc tìm được nó, có nhìn thấy một vị cao tăng đến từ Phạm Âm tự

không?”

Tiểu Mặc bĩu môi, híp mắt nhìn về phía Tiểu Phượng Hoàng: “Ngươi hỏi nó sao? Là Tiểu Phượng Phượng ở trong Di tích cổ chiến trường tìm được Phật Châu.”

Ba cái đầu trọc cùng nhìn về phía Tiểu Phượng Hoàng, ba cặp mắt không ngừng sáng lên. Tiểu Phượng Hoàng còn chưa hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì, thoáng cái đã trở thành tiêu điểm của mọi người. Con ngươi của nó mơ hồ chuyển động, vẻ mặt mờ mịt.

“Bọn họ hỏi ngươi Phật Châu Tiểu Huyên Huyên đeo trên tay tìm được ở đâu, lúc ngươi tìm thấy Phật Châu có nhìn thấy một vị cao tăng của Phạm Âm tự hay không?” Tiểu Mặc giải thích rõ ràng cho nó hiểu.

Tiểu Phượng Hoàng kêu một tiếng thật dài, bừng tỉnh, nguyên lai là hỏi cái này a. Ha ha, cái vấn đề này, không có ai rõ ràng hơn nó.

“Ta đúng là tìm được nó trong một cái động, cái động đó nằm trong Di tích cổ chiến trường”.

Tiểu Mặc nhận trách nhiệm làm phiên dịch, đem nguyên văn những lời của Tiểu Phượng Hoàng nói cho lão hòa thượng.

“Di tích cổ chiến trường” Lão hòa thượng kinh ngạc, cẩn thận nhớ lại, vừa suy tư, vừa liên tiếp gật đầu, “Không sai. Nghe sư phụ lão nạp nói, rất nhiều năm trước, Cơ Biện cao tăng từng gửi về một phong thư, trong thư hình như có đề cập tới chỗ này…… Còn gì nữa không? Trong động có phát hiện tung tích của Cơ Biện cao tăng không?”

Tiểu Phượng Hoàng gật đầu: “Ngươi nói vị cao tăng kia, ta có nhìn

thấy. Rất nhiều năm trước, ở Di tích cổ chiến trường, xảy ra một cuộc đại chiến. Lúc ấy vị cao tăng kia vì đối phó với cao thủ dị tộc, hy sinh tính mạng của mình, cùng đối phương đồng quy vu tận. Trước khi hắn chết, trên tay mang theo một chuỗi Phật Châu. Trước đó không lâu, ta lại tới Di tích cổ chiến trường, nhớ lại chuyện này, ta liền nghĩ biện pháp chui vào hang động, đem Phật Châu cho lấy lại. Bất quá vị cao tăng kia của các ngươi đã chết, hài cốt của hắn để ở hang động trong Di tích cổ chiến trường."

"A di đà Phật!" Ba hòa thượng đồng thời niệm phật âm, nhiều năm như vậy qua đi, bọn họ cũng biết Cơ Biện cao tăng không còn sống, chẳng qua là trong lòng không khỏi có một cỗ thương cảm. Cơ Biện cao tăng chính là hòa thượng được chúng tăng trong Phạm Âm Tự kính ngưỡng, trong suy nghĩ của họ, Cơ Biện cao tăng là người họ tôn kính nhất, nhiều năm mất tích như vậy, cuối cùng rời đi nhân thế.

"Tiểu thiếu gia, chúng ta lần này đến Long Tường đại lục, chính là vì triệu hồi Xá Lợi Phật Châu và di thể Cơ Biện cao tăng. Xá Lợi Phật Châu đối với Phạm Âm Tự chúng ta mà nói, chính là một vật thần thánh không thể không có, kính xin tiểu thiếu gia khuyên nhủ lệnh muội, để nàng đem Xá Lợi Phật Châu vật quy nguyên chủ. Chúng ta nguyện ý dùng những vật trân quý khác cùng lệnh muội trao đổi." Lão hòa thượng cố gắng thuyết phục Tiểu Mặc, để cho bé ra mặt đem Xá Lợi Phật Châu, từ trong tay muội muội của bé mang tới. Bởi vì hắn đã nhìn ra, cô bé tính tình rất quật cường, tựa hồ đối với Phật Châu rất coi trọng, không cho phép những người khác đụng vào nó.

Tiểu Mặc vặn lông mày, quay đầu lại nhìn muội muội, bé không muốn đoạt vật muội muội yêu mến, nhưng lời của lão hòa thượng cũng có đạo lý. Xá Lợi Phật Châu thủy chung là thánh vật của Phật Gia, phải là vật quy nguyên chủ……

"Tiểu Huyên Huyên……" Bé cố gắng cùng muội muội thương lượng.

Tiểu Nguyệt Nha không đợi bé nói xong, dùng sức hất cái đầu nhỏ, đôi mắt đen trong suốt tràn ngập ủy khuất và quật cường: “Không cho. Nó là của ta!”

Đôi tay nhỏ bé dùng sức đem Phật châu bảo vệ, Tiểu Nguyệt Nha ngẩng đầu nhìn ca ca, trong đôi mắt bắt đầu dần hiện ra nước mắt. Bé tuổi còn nhỏ, đã có ý muốn bảo hộ mãnh liệt, vật mình yêu mến không ai cướp đi được.

Tiểu Mặc nhìn muội muội ủy khuất sắp khóc lên, làm sao còn có dũng khí nói ra câu nói kế tiếp? Bé khom lưng, sờ sờ đầu muội muội, mềm giọng an ủi: “Được, không cho. Tiểu Huyên Huyên nói không cho, chúng ta sẽ không cho. Nếu như bọn họ muốn cứng rắn đoạt lấy…, vậy bọn họ trước tiên phải đánh bại ca ca”

“Ừ” Tiểu Nguyệt Nha liên tục gật đầu, cuối cùng đem nước mắt ủy khuất thu trở về. Bé ôm lấy chân ca ca, ôm thật mạnh, chính là tín nhiệm và nhờ cậy ca ca.

Quyển 5 - Chương 184: Vợ chồng đoàn tụ (3)

Muội muội kiên trì không cho, ca ca bảo vệ.

Tình trạng như vậy, làm cho lão hòa thượng một trận nhức đầu, đang muốn nói gì đó vãn hồi cục diện, Tiểu Ban đột nhiên mở miệng, cắt đứt lời lão: “Chuyện Phật Châu, để sau hãy nói. Ta cảm ứng được bên trong ngọn núi này tồn tại một lực lượng thần bí đáng sợ, nó có thể bộc phát bất cứ lúc nào, chúng ta phải thật sự cẩn thận mới được. Chúng ta đáp ứng cung chủ, phải giúp nàng tìm được cái hồn phách kia, chúng ta không thể nuốt lời.”

Âm thanh non nớt, lại không thể bỏ qua phẩm chất của đứa bé, trong lời nói của tiểu hòa thượng có sự cẩn thận, thật tình và thủ tín. Tiểu hòa thượng nói xong khiến cho lão hòa thượng tạm thời bỏ qua ý niệm tiếp tục đòi Xá Lợi Phật Châu trong đầu.

Tâm trạng căng thẳng của Vân Trung Thiên từ từ giãn ra, hắn cười mà không nói, trong tươi cười lộ ra mấy phần cảnh giác và xa cách.

Chuyện Xá Lợi Phật Châu mặc dù tạm thời dừng lại, nhưng thủy chung là tai hoạ ngầm, hắn phải tìm cơ hội cùng muội muội và muội phu thương nghị một chút mới được. Xá Lợi Phật Châu bị phát hiện, mắt muội muội bị thương, hơn nữa trong núi Hắc Mãng có rất nhiều nguy hiểm đang rình rập, lông mày của hắn nhăn càng ngày càng chặc, cơ hồ vắt thành chữ Xuyên (川).

Vân Mạch Thiên ở bên cạnh hắn cúi đầu khuyên nhủ: “Thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng, ta xem ba vị Lạt Ma một thân chính khí, tuyệt đối

sẽ không làm ra chuyện thương tổn Tiểu Nguyệt Nha.”

“Chỉ hy vọng như thế.” Vân Trung Thiên không tiếng động thở dài, bọn họ đều là người ngoài cuộc, cho nên không cách nào hiểu được Xá Lợi Phật Châu đối với Phạm Âm Tự có ý nghĩa và giá trị như thế nào, chỉ mong…… tình hình không xấu như hắn tưởng tượng.

Tiểu Nguyệt Nha ngửa đầu nhìn Tiểu Ban hòa thượng, ở trong mắt bé, là Tiểu Ban nói mấy câu gì đó với lão hòa thượng, sau đó lão hòa thượng rút lui, không hề nữa dùng ánh mắt mơ ước như vậy nhìn chăm chú vào bé, theo bản năng bé đối với Tiểu Ban sinh ra thiện ý và hảo cảm. Cái miệng anh đào nhỏ nhắn nhếch lên, bỗng nhiên nàng nở nụ cười, hướng về phía Tiểu Ban hé ra nụ cười ngọt chết người, nụ cười như vậy khiến cho đáy lòng của Tiểu Mặc cũng nhịn không được nổi lên ghen tuông.

Tiểu Ban nhẹ nhàng hướng về phía nàng khẽ mỉm cười.

Có lẽ, đây chính là duyên phận.

Nhìn nhau cười, giữa bọn nhỏ đã xuất hiện một loại tình cảm khó nói.

Đột nhiên gió nổi lên, sương mù tan đi.

Trên một tảng đá lớn, là hai người đang ôm nhau, màu vàng cùng màu đen giao nhau, sợi tóc lay động, yên lặng nói ra nhu tình.

Quả thực là một bức tranh xinh đẹp, kể cả họa sư xuất sắc nhất trong thiên hạ cũng không thể miêu tả ra những gì tinh túy nhất của bức tranh.

Long Thiên Tuyệt thuận theo người trong ngực, nhẹ nhàng vuốt vả ánh mắt đang nhắm lại của nàng, chân mày đáy mắt đều là yêu

thương.

“Khê Nhi……” Hắn cúi đầu, đụng vào trán Vân Khê, hôn lên môi của nàng.

“Ừ……” Vân Khê nhẹ nhàng đáp lại, hai tay ôm lấy cổ hắn.

Giọng nói nhẹ nhàng ngọt ngào, hấp dẫn khiến Long Thiên Tuyệt tâm tư khó nhịn, nhẹ nhàng tăng lên, càng ngày càng không thể cứu vãn.

Triền miên mà vẫn nóng bỏng, say tâm người nào?

“Khê Nhi, Khê Nhi. Khê Nhi, Khê Nhi……” mỗi lần hôn xuống là một lần hắn gọi tên nàng, muốn mang đi nỗi sợ hãi của nàng, nàng luôn giả vờ mạnh mẽ, cho đến khi nàng bỏ đi tất cả ngụy trang và cứng ngắc, yếu đuối nằm trong ngực hắn, biến thành một tiểu nữ nhân đơn thuần không buồn không lo.

“Khê Nhi, có ta ở đây nàng không cần sợ hãi. Chỉ cần cảm thụ, để cho ta vì nàng làm tất cả mọi chuyện là được rồi.” Âm thanh từ tính trầm thấp của hắn rơi vào trái tim Vân Khê, tạo nên tầng tầng rung động.

Vân Khê trong lòng sợ hãi, tâm tình kích động đem môi của mình đưa lên, hôn lên môi Long Thiên Tuyệt.

Thế giới của nàng không có một chút ánh sáng, cho nên nàng sợ hãi, mặc dù trong lòng biết mình còn có bảo bối khác, có thể làm cho mình hồi phục thị lực, song giờ này khắc này, nàng cảm nhận mình là người mù chân chính.

Trong thế giới bóng tối, đột nhiên có ánh sáng chiếu vào, ánh sáng ấy chính là hắn.

Vân Khê nhiệt tình ôm cổ hắn, chủ động đưa môi lên trằn trọc, có trời mới biết, lúc này nàng cần hắn như thế nào. Mà hắn, đến vào lúc nàng cần hắn nhất.

Nàng không cách nào ức chế tâm tình kích động của mình, ôm hắn thật chặt hôn hắn thật sâu, không muốn hắn rời khỏi mình nửa bước.

Hơi thở Long Thiên Tuyệt bởi vì nàng cưỡng ép dần dần nặng nề, cánh tay ở trên người nàng càng ngày càng gấp. Mạnh mẽ, hắn tấn công lại, hung hăng mút cái lưỡi thơm tho của nàng thỏa thích, quyến luyến không thôi.

“Ngô……”

Cho đến khi hít thở không thông, hai người mới lưu luyến tách ra, một thở ra, một hô hấp không ngừng.

Long Thiên Tuyệt nhìn khuôn mặt Vân Khê ửng hồng, môi đỏ mọng sưng lên, hắn hài lòng vui vẻ nhếch môi nở nụ cười.

“Khê Nhi, bộ dáng bây giờ của nàng thật mê người.” Tròng mắt mê muội si ngốc của hắn nhìn nàng, lẩm bẩm một câu.

Vân Khê trên mặt phiếm hồng tăng thêm một tầng đỏ thẫm, hai ngón tay nhéo lên cánh tay của hắn: “Chàng khi dễ ta cái gì cũng không nhìn thấy sao?”

“Ha ha ha……” Long Thiên Tuyệt gợi cảm mười phần cười lớn, dung nhan thanh nhã chói mắt, lóe ra thanh khiết, làm người ta mê say. Đáng tiếc, Vân Khê chung quy là nhìn không thấy.

“Còn cười, vừa rồi chàng đối với cha ta như vậy, cẩn thận ông nhớ

mối thù này của chàng, sau này không cho chàng nhìn thấy ta nữa." Vân Khê ra vẻ tức giận, uy hiếp nói.

Chân mày Long Thiên Tuyệt kiêu ngạo nhảy lên, hừ nói: "Không để cho ta nhìn, ta đây vụng trộm nhìn. Dù sao bên trong lẫn bên ngoài của nàng đều là người của ta, chẳng lẽ hắn còn có thể đả bổng uyên ương, chưa loan rẽ thúy, làm một ác nhạc phụ vạn người?"

"Phốc" Vân Khê một nhịn không được, phì cười ra tiếng, đúng là chỉ có hắn mới có thẻ nói một câu cực phẩm như vậy. Cho tới bây giờ chỉ nghe qua ác bà bà, ác công công, nàng còn chưa từng nghe qua người ta nói ác nhạc phụ.

Nghĩ đến phụ thân của nàng là một vị quân tử ôn nhuận như ngọc, sau khi đụng phải đứa con rể như Long Thiên Tuyệt này, nàng phát hiện phụ thân đại nhân bộc lộ một phương diện khác. Vừa rồi Long Thiên Tuyệt mang theo nàng chuồn đi, phụ thân xa xa truyền đến thanh âm mắng to, làm cho nàng mở rộng tầm mắt. Ở nơi này hay tại nơi nàng gặp ông lần đầu tiên ở Vân Huyễn Điện đều là quân tử ôn nhuận như ngọc. Đây là cha vợ cùng con rể ghen tuông hay sao?

Trong nội tâm của nàng sinh ra một chút vui mừng, phụ thân của nàng như vậy cùng phụ thân kiếp trước trong ấn tượng của nàng không giống nhau, nhưng nàng thích phụ thân như vậy. Thậm chí nàng còn nghĩ, nếu ông là phụ thân kiếp trước của nàng, sau khi biết được mình lập gia đình, có phải cũng trở giống ông ấy thất thố, hay là thích cùng con rể của mình ghen hay không?

Phụ thân của nàng như vậy, vừa tràn ngập sức sống vừa ấm áp, nàng yêu cực kỳ.

"Ta cảnh cáo chàng, không cho phép nói bậy về cha ta." Vân Khê ra vẻ sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, hướng hắn uy hiếp.

Long Thiên Tuyệt vội vàng cười, vì mình rửa sạch “tội danh”: “Ta chỉ đùa một chút, tùy tiện nói một chút thôi, làm sao có thể thật sự cùng nhạc phụ đại nhân đánh nhau? Nói thật, ta còn rất bội phục nhạc phụ đại nhân, khí độ, võ nghệ của ông, còn có thành tựu luyện khí của ông, ta đều kính nể và khâm phục. Cho nên, ta tuyệt đối sẽ không cùng lão nhân gia đối nghịch, ta sẽ coi ông ấy là cha ruột của mình mà đối đãi.” Nửa câu phía sau là phát ra từ trong tâm của hắn, từ đáy lòng,v ẻ mặt anh tuấn của hắn cũng bớt phóng túng.

“Có thật không?” Vân Khê như mở cờ trong bụng, nàng còn không biết phụ thân ở phương diện luyện khí thành tựu cao như thế đâu, ngay cả Thiên Tuyệt mắt cao hơn đầu cũng khen không dứt miệng, vậy ông nhất định là thuộc về trình độ cấp đại sư.

Thật tốt.

Nàng yêu hai nam nhân, đều đạt thành tựu lớn ở phương diện luyện khí, như vậy, cho dù không có nàng, bọn họ cũng có chủ đề nói không hết, thưởng thức lẫn nhau, khâm phục lẫn nhau. Song nàng lại nghĩ lầm rồi. Nếu như không có sự tồn tại của nàng, Vân Mộ Phàm và Long Thiên Tuyệt một đôi nhạc tế *(nhạc phụ – tế tử, cha vợ – con rể)* quả thật có thể cùng nhau giả bộ thưởng thức, khâm phục lẫn nhau. Song bởi vì có nàng, bọn họ đều quá yêu nàng, cho nên mới dẫn đến cục diện nhạc tế ghen tranh nhau ở bên nàng.

Bị hai nam nhân yêu nàng tranh đoạt như thế, có phải nàng rất hạnh phúc hay không đây?

“Đương nhiên là thật, nhạc phụ đại nhân rất yêu thích ta, đối với ta khen không dứt miệng” Long Thiên Tuyệt gợi cảm mười phần khiêu mi, nếu phía sau hắn có thêm một cái đuôi thì giờ này sợ là sớm vểnh đuôi lên trời cả rồi.

“Chàng đừng có mà khoác lác, ta không tin đâu” Vân Khê che miệng cười, nàng cũng không quên, mới vừa rồi tại sao phụ thân lại mắng to như thế, tình trạng như vậy còn muốn làm cho nàng tin tưởng phụ thân đối với hắn khen không dứt miệng, căn bản là nói bừa.

“Có tin hay không tùy nàng.” Bị nàng hoài nghi như vậy, Long Thiên Tuyệt cảm thấy thực thất bại, quyết định lập tức chuyển đổi đề tài, “Khê Nhi, mắt của nàng là bị huyền khí gây thương tích, nếu ăn vào Tru Tiên Đan, ánh mắt có thể phục hồi hay không?”

“Ta nghĩ hẳn là có thể, chẳng……” Vân Khê nghĩ nên nói cho hắn biết, Tử Yêu đang mơ ước có được Tru Tiên Đan, cho nên mình tạm thời không thể ăn Tru Tiên Đan, nếu không Tử Yêu sẽ biết nàng lừa hắn, thật ra thì nàng luyện chế Tru Tiên Đan vẫn còn mấy viên.

“Vậy đem Tru Tiên Đan ăn vào, ta không muốn nhìn nàng trong bộ dạng hai mắt bị mù…..” Long Thiên Tuyệt nào biết đâu rằng nàng đang băn khoăn, thấy mắt ái thê bị thương, lòng hắn như lửa đốt, còn chưa chờ Vân Khê nói xong, hắn từ trong ngực móc ra một viên Tru Tiên Đan, đưa đến miệng Vân Khê.

Lúc này, trong rừng rậm gió nổi mây phun, một trận gió lớn thổi qua.

Long Thiên Tuyệt và Vân Khê kinh hãi, cảm nhận được một lực lượng vô cùng cường đại uy áp từ trên trời giáng xuống, đem hai người bao vây ở bên trong.

“Không tốt!” Vân Khê đột nhiên nhớ lại Tử Yêu, nàng mới vừa nghe thấy tiếng rồng ngâm của Tiểu Bạch, liền đi theo Hoàng Kim cự long tìm thấy đoàn người Long Thiên Tuyệt. Vợ chồng đoàn tụ vui sướng, làm cho nàng quên mất còn có sự tồn tại của Tử Yêu. Đúng rồi, Tử Yêu một lòng muốn nàng luyện chế Tru Tiên Đan, Tru Tiên Đan chưa

xong, làm sao hắn cho phép nàng rời khỏi tầm mắt của hắn đây?

“Nguy rồi”

Vân Khê liền hô hai tiếng, Long Thiên Tuyệt mới vừa nhắc tới Tru Tiên Đan, Tử Yêu đã nghe được, chuyện xấu rồi.

“Tru Tiên đan” Long Thiên Tuyệt đột nhiên ở bên tai của nàng hô to, xác minh dự cảm không tốt của nàng. Tru Tiên Đan trong tay Long Thiên Tuyệt, bị một cơn gió quái dị màu tím cuốn đi, hắn nghiêng thân, muốn đuổi theo lấy lại, lại có một cỗ lực lượng vô hình đẩy lại.

Lực lượng cường đại áp xuống, đẩy hai người từ trên tảng đá văng ra.

Long Thiên Tuyệt ôm Vân Khê trong ngực, hai vợ chồng từ trên tảng đá lớn rơi xuống, lùi lại phía sau mấy bước, mới vững vàng đứng lại.

Sương mù tản ra, lộ ra một thân y phục màu tím, một nam tử tóc trắng. Trong tay nam tử cầm một vật, chính là Tru Tiên Đan.

Quyển 5 - Chương 185: Vợ chồng đoàn tụ (4)

Edit: Tuyetmuahe

Beta: Tiểu Mộng

“Hách Liên Tử Phong!”

Long Thiên Tuyệt ánh mắt sắc bén, cánh tay ôm hông Vân Khê vô thức ôm chặt.Từ khi nào mà thực lực của Hách Liên Tử Phong lại cao sâu khó lường như thế? Hắn mai phục ở bên cạnh bọn họ, mà mình lại hồn nhiên không biết, quá mất thể diện rồi,

“Hắn không phải là Hách Liên đại ca, hắn là Tử Yêu.” Vân Khê nói,giải thích sự nghi vấn của Long Thiên Tuyệt.

“Tử Yêu?” Long Thiên Tuyệt nhăn mày, lộ vẻ ngưng trọng.

Tử Yêu một thân màu tím, cầm trong tay một viên Tru Tiên Đan, xoay người, ánh mắt kín đáo: “Ngươi lừa ta”

Cái từ “Ngươi” này chỉ Vân Khê.

Trong ánh mắt của toát ra vài phần bén nhọn, cỗ khí giết chóc như ẩn như hiện: “Ta ghét nhất là người khác lừa gạt ta. Nếu Tru Tiên Đan đã tới tay, giữ lại ngươi cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, hôm nay ta sẽ tiễn ngươi về Tây Thiên.”

Hắn nổi giận, tay phải nâng lên một luồng gió cuồng bạo dần ngưng

tụ, phong nhận *(phong : gió, nhận : lưỡi dao)* bay đầy trời.

“Khê Nhi, cẩn thận.

Chiêu này của Tử Yêu là muốn nhanh chóng lấy mạng Vân Khê, nàng lừa gạt và giấu diếm hắn thì không thể dễ dàng tha thứ, cho nên một chiêu này là sát chiêu.

Long Thiên Tuyệt sợ hãi, tay nâng lên, đem Vân Khê kéo ra phía sau mình: “Thuật Phản phệ. ”

Một phần nhỏ huyền khí bị bắn lại, song lực đạo như vậy làm sao địch nổi một chiêu tức giận của Tử Yêu.

Hai vợ chồng một trước một sau gặp huyền khí đánh tới, cùng bị đánh bay về phía sau.

“A ——” Long Thiên Tuyệt nghiêng ngả vừa lui về phía sau, vừa ở giữa không trung gầm thét, tám con Hỏa Long thừa cơ đánh ra, từng con một ngăn trở ở trước mặt Long Thiên Tuyệt.

Chỉ nghe “Ba ba ba ba ba ba……”, cũng không biết rốt cuộc là có bao nhiêu tiếng vang lúc rơi xuống đất, hai vợ chồng bị đánh bay tới một trượng.

“Thiên Tuyệt, chàng không sao chứ?” Vân Khê đưa tay, xem xét cánh tay của Long Thiên Tuyệt, vừa rồi chỉ trong nháy mắt, hắn không chút do dự chuyển động thân mình, đem nàng che ở phía sau, cho nên bây giờ nàng mới không xảy ra chuyện gì. Như vậy thì chàng thế nào rồi, có phải cũng bình yên vô sự hay không?

Vân Khê sốt ruột, hận mình ở thời khắc mấu chốt lại chẳng nhìn thấy cái gì.

“Thiên Tuyệt, chàng có bị thương không?”

Lồng ngực Long Thiên Tuyệt một trận sôi trào, cổ họng có vị ngọt, hắn mất rất nhiều sức lực mới đem vị ngọt trong cổ nuốt vào. Hắn há mồm, muốn trả lời nàng, xương sườn trên ngực truyền đến một hồi đau đớn khiến cho hắn không thể mở miệng được.

Hắn đem tay cầm chặt tay Vân Khê, cầm chặt như vậy, kiên định như vậy, không muốn làm cho nàng phát giác ra điều gì bất thường.

Mặc dù Vân Khê có chút khó hiểu, tại sao Long Thiên Tuyệt không nói gì, bất quá cảm nhận được sức lực từ tay hắn, nàng hơi thả tâm.

“Tử Yêu, Tru Tiên Đan chính là ta hao hết tâm lực luyện chế được, hôm nay cho dù ta vứt đi, hủy đi, hoặc là tặng cho người khác, đó cũng là quyền của ta. Ngươi nói ta lừa gạt ngươi, tội danh như thế không khỏi quá buồn cười. Đồ đạc của ta, ta muốn xử trí như thế nào, chẳng lẽ còn cần sự đồng ý của ngươi?”

Tử Yêu không giận ngược lại còn cười: “Không tệ, không có ai có thể trái ý của ta!”

Mi tâm của hắn chuyển động, con mắt bỗng nhiên quét về phía liễu Long Thiên Tuyệt, đáy mắt sâu thẳm, có thêm mấy phần địch ý.

“Cũng được, vì Hách Liên tiểu tử kia, ta tạm thời tha cho ngươi một mạng, bất quá, trượng phu của ngươi……”

“Ngươi muốn làm gì? Không cho phép ngươi động đến một sợi tóc của hắn ” Vân Khê căng thẳng, nghiêng người chắn ở phía trước Long Thiên Tuyệt.

“Thiên Tuyệt, chàng đi mau.”

Long Thiên Tuyệt chuẩn bị một lúc rồi mới nói: “Khê Nhi, nàng đi trước. Hắn muốn giết ta, cũng không dễ dàng như vậy.”

Tay của hắn dùng sức, đẩy Vân Khê sang một bên, rắc rắc rắc rắc, tiếng binh khí va vào nhau từ trên trời giáng xuống, nặng nề rơi xuống trước mặt hắn.

Lưỡi dao sắc bén chuyển động, xe không phải xe, lá chắn không phải lá chắn, một con quái vật lớn xuất hiện.

Đuôi lông mày của Tử Yêu nhảy lên, chưa từng thấy qua vũ khí kỳ lạ như thế, trong lúc suy tư, lại thấy ngón tay Long Thiên Tuyệt đưa ra, cùng ấn xuống ba cái nút ở hàng đầu tiên.

Một cái đĩa ném dây thép gai thoát khỏi xe kim khí hướng Tử Yêu ném đi.

Hử? Hừ!

Tử Yêu chẳng thèm ngó tới, vẻ mặt thanh nhàn lãnh đạm đứng tại chỗ, không trốn tránh cũng không dao động, đối với thực lực của mình tràn đầy tin tưởng. Chỉ là một cái đĩa ném, có thể nào làm khó hắn?

Hắn hừ lạnh một tiếng, nhìn đĩa ném càng ngày càng gần, hắn vươn hai ngón tay ra, muốn dùng hai ngón tay để ngăn cản nó. Đây là miệt thị trần trụi.

Trên khuôn mặt tuấn lãng của Long Thiên cũng hiện lên lãnh ý, giương lên khóe môi, cười như không cười.

Đĩa ném gần đến, sắp đến vị trí hai ngón tay Tử Yêu, lúc này, đĩa ném đột nhiên tăng tốc, tốc độ đạt đến cực hạn, trong vòng năm mươi bước, gió lớn cuộn trào, gào khóc thảm thiết.

Thanh âm phá vỡ không khí, làm Tử Yêu kinh ngạc, khiến hắn phải rút lui về phía sau, tránh né một kích trí mạng này.

Có thể làm cho cao thủ như Tử Yêu, rút lui mấy bước, quả thực là quá khủng khiếp.

“Đây là vật gì?” Tử Yêu kinh ngạc hỏi.

“Đồ vật lấy tính mạng ngươi.” Ngón tay Long Thiên Tuyệt không ngừng chuyển động, tiếp tục đè xuống cái nút ở hàng thứ hai, thanh âm của cái nút âm vang có lực.

Lần này, Tử Yêu cẩn thận hơn.

Đầu tiên, hắn lui lại một khoảng, kiên nhẫn quan sát, chỉ thấy đĩa ném kia lượn vòng vòng rồi ngừng lại, rắc rắc rắc rắc, linh kiện thép ở giữa không trung tự động phân giải, hóa thành hơn trăm tấm binh khí độc lập, giống như tung lưới hướng phương hướng của hắn mạnh mẽ bắn ra.

“Hừ, chỉ bằng nó, cũng muốn thương tổn được ta?” nói thì dễ dàng, nhưng trong lòng lại không thoải mái.

Tử Yêu trầm ngâm, đối mặt với binh khí nhanh, mạnh mẽ bắn đến, chân hắn hư ảo, không tránh không né, ngược lại trực tiếp hướng phía trước mà đi. Bất kỳ binh khí nào, một khi đến gần hắn năm bước, sẽ tự động vượt qua.

Hắn thong dong cười, nhìn về phía Long Thiên Tuyệt ánh mắt thêm

mấy phần miệt thị.

“Chỉ có chút bổn sự ấy sao?”

Vân Khê đứng ở một bên, nghe tiếng binh khí răng rắc, và tiếng hai người nói chuyện, trong lòng căng thẳng, không biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Long Thiên Tuyệt trong lòng kinh ngạc đối với thực lực của đối phương, trên mặt vẫn là lạnh lùng kiệt ngạo: “Đương nhiên không chỉ chút bổn sự ấy, ngươi nếu là có thể ngăn cản được tất cả các cơ quan của nó, ta thực sự phục ngươi.”

Đây là hắn khích tướng.

Cái xe kim loại của hắn chỉ ngăn cản Tử Yêu một lúc, không thể ngăn cản trong thời gian dài, Tử Yêu sớm muộn gì cũng có cách phá giải cơ quan trên xe kim loại, tiến gần đến hai vợ chồng bọn họ.

“Khê Nhi, nàng đi trước đi!” Hắn bí mật truyền âm cho Vân Khê, tình huống hiện tại có thể thoát được một người là may rồi.

“Ta không đi!” Vân Khê biết mình ở lại có lẽ sẽ nhiễu loạn tâm tư Thiên Tuyệt, làm hắn phân tâm, nhưng mà nàng cũng có thể nhiễu loạn tinh thần Tử Yêu.

“Tử Yêu, một viên Tru Tiên Đan đúng là có thể làm cho ngươi khôi phục thực lực, bất quá ngươi khôi phục thực lực, là có thể đệ nhất thiên hạ sao? Còn nhớ rõ cao thủ đêm đó làm mù mắt ta không? Hắn có thể ở trước mặt ngươi chạy trốn dễ dàng, đủ thấy thực lực và lực lượng của hắn và ngươi ngang sức ngang tài. Ngươi có chắc chắn sẽ thắng hắn không?”

Trong đầu Tử Yêu có một bóng dáng mơ hồ vụt qua, đúng lúc hắn đang phân tâm, hàng trăm binh khí bay qua hắn, đột nhiên rung động kịch liệt, từng kiện binh khí vòng vèo, từ bốn phương tám hướng tụ lại. Cơ hồ có thể tưởng tượng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Tử Yêu sẽ bị những binh khí này xuyên thành tổ ong.

“A a a ——” Tử Yêu gầm thét liên tục, huyền khí to lớn từ trong cơ thể bộc phát, ầm ầm nổ ra. Khí thế hủy thiên diệt địa, làm người ta sởn tóc gáy.

“Đi mau!” Long Thiên Tuyệt thấy tình thế không ổn, nắm lấy tay Vân Khê, hai người đồng thời thi triển thuật Na Di trốn đi.

“Muốn đi sao ? đứng lại cho ta.” Tử Yêu một tay vươn ra, sắp nắm được vạt áo của Vân Khê, lúc này, Long Thiên Tuyệt nâng tay áo bên phải lên, đem một người từ bên trong Kim Hòa Tháp kịp thời ném ra, ném về phía Tử Yêu.

“Bắc Thần Mẫn Nhi, Bổn Tôn đem ngươi trả lại cho con trai của ngươi!” Long Thiên Tuyệt lạnh lùng cười.

Tử Yêu thăm dò được nửa đường, bỗng nhiên, chạm vào vạt áo của Bắc Thần Mẫn Nhi, bàn tay của hắn vung lên, đem nàng ném sang một bên, cau mày.

Chỉ một lúc cũng đủ để cho Long Thiên Tuyệt và Vân Khê thuận lợi chạy trốn.

Tử Yêu tức giận, tinh lực bỗng nhiên dạt ra, muốn chạy trốn? Bọn họ đừng có mơ mà chạy khỏi lòng bàn tay của hắn.

Lúc này, mây gió phía chân trời biến đổi, lực lượng thần bí lại hồi phục bắt đầu khởi động, kèm theo sương mù màu đen quay cuồng

đầy trời, Tử Yêu cảm nhận được áp lực trước giờ chưa từng có, chỉ yên lặng đem thần thức thu hồi.

Cũng được, nếu được một viên Tru Tiên Đan, ăn trước đã, đợi khôi phục thực lực rồi hãy nói.

Sương mù màu đen nhanh chóng lan tràn, sắp đến gần hắn, hắn tung người nhảy lên, nhặt lên Bắc Thần Mẫn Nhi đang hôn mê trên mặt đất, thong dong thoát khỏi chỗ đó.

Ở bên trong màn sương đen, một cánh tay hung ác từ từ thu về, chờ tất cả trở về bình thường, ở những nơi sương đen đi qua, không còn một ngọn cỏ.

Hai vợ chồng Vân Khê và Long Thiên Tuyệt liên tục thi triển thuật Na Di, rốt cuộc tìm được đoàn người Vân Mộ Phàm, cùng bọn họ hội hợp. Ai ngờ, khi bọn hắn tìm được đoàn người Vân Mộ Phàm, lại chẳng thấy người của Hắc Mãng tộc, Nhị chưởng quỹ cũng không thấy, lại nhiều thêm một đội người ngựa xa lạ.

Đối diện Vân Mộ Phàm là một gã nam tử áo trắng, khom người đang nói gì đó, chào đón hai vợ chồng họ trở về, lông mày Vân Mộ Phàm đột nhiên căng thẳng, lộ ra lo lắng.

“Nhạc phụ đại nhân, đã xảy ra chuyện gì? Các nàng là……” Long Thiên Tuyệt đánh giá đoàn người mới tới, âm thầm cẩn thận, hắn phát hiện đám người kia người người thực lực siêu nhiên, trong đó có ít nhất năm vị, đều là thực lực Huyền Hoàng lục phẩm trở lên, nhất là cái người đối diện Vân Mộ Phàm, thực lực sâu không lường được.

Đoàn người như vậy, xuất hiện ở nơi này, tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Nhìn quần áo của các nàng, chắc là đến từ Vân tộc, chẳng lẽ các nàng chính là cao thủ Nội Tông của Vân tộc?

“Thiên Tuyệt, xảy ra chuyện gì?” Vân Khê nhận thấy vây quanh mình có không ít hơi thở cường đại và uy áp tồn tại, tâm tư cảm thấy không ổn.

Còn không đợi Long Thiên Tuyệt trả lời, Vân Mộ Phàm giới thiệu cho nàng nói: “Khê Nhi, mau tới ra mắt Tả Hộ pháp đến từ Nội Tông Vân tộc, bà là tâm phúc của Tông chủ, ngày sau con vào Nội Tông, còn phải dựa vào Tả Hộ pháp che chở.” Vân Mộ Phàm nói thật cung kính, đáy mắt lại là châm chọc và lãnh ý, có thể nghĩ, hắn cũng không thích Tả Hộ pháp.

Tả Hộ pháp từ từ xoay người, nhìn về phía hai người Long Thiên Tuyệt và Vân Khê, thật là dung nhan lung linh như ngọc, lớn lên cực kỳ thanh tú, nước da so với thiếu nữ còn nhẵn nhụi hơn. Hắn mắt lạnh cao gầy, quyến rũ nhưng hàm chứa khinh miệt,nam tử như vậy, thật đúng là cực phẩm.

Long Thiên Tuyệt quét mắt nhìn hắn một cái, không nhịn được châm biếm trong lòng.

Tả Hộ pháp đem hai vợ chồng từ trên xuống dưới đánh giá một lần, cuối cùng tầm mắt khóa ở trên người Vân Khê: “Ngươi chính là Thánh nữ mới được đề cử?”

Vân Khê chau mày căng thẳng, không thích cái giọng chất vấn của hắn.

“Đám người các ngươi cũng quá hồ đồ, làm sao lại đi tuyển một người mù làm Thánh nữ? Các ngươi đem tôn nghiêm của Vân tộc ta

coi thành cái gì, các ngươi muốn làm cho Tông chủ thất vọng khi tín nhiệm các ngươi hay sao?" Lời này đúng là đang trách mắng Vân Mộ Phàm, Lan trưởng lão và Chi trưởng lão ba người, bởi vì chọn Thánh nữ đúng là do ba người bọn hắn chịu trách nhiệm chọn lựa ra.

Lan trưởng lão không lên tiếng, mang vẻ thanh ngạo *(thanh cao và ngạo mạn)*. Chi trưởng lão thì lên tiếng giải thích: "Tả Hộ pháp, chuyện này là ngoài ý muốn, lúc tuyển cử Thánh nữ, mắt Vân Khê cũng không bị mù, chúng ta cũng không biết ánh mắt của nàng làm thế nào lại bị mù."

Vân Mộ Phàm cau mày thật sâu, nghe thấy người khác luôn mồm gọi con gái của mình là người mù, trong lòng hắn thật là đau lòng, song, hắn tự có băn khoăn của mình, không thể nào tùy tâm sở dục được *(tùy ý, làm theo ý mình muốn)*.

"Cái người kia?" Vân Khê đột nhiên mở miệng, ra vẻ mơ hồ nói, "Ngươi nói ai là người mù? Ngươi có dám đứng tại chỗ, để cho ta tát ngươi một cái không? Nếu như ta đánh đúng, đã nói lên ta căn bản không mù, nếu như ta đánh không trúng, cứ coi là ta vu oan cho ngươi, ta tự động buông tha cho vị trí Thánh nữ vị, thế nào?"

"Ngươi nói cái gì?" Tả Hộ pháp tức giận đỏ mặt, thân phận của hắn ở bậc nào cơ chứ? Hắn là tâm phúc bên cạnh Tông chủ, hàm ý mà nói, hắn là nam sủng bên cạnh Tông chủ, cả Nội Tông trên dưới, trừ Tông chủ, ai dám đối với hắn bất kính?

Vân Khê nói năng lỗ mãng, ngay trước mặt hắn gây khó dễ, hắn nổi giận: "Xú nha đầu, ngươi muốn chết sao?" "

Thô bạo và âm ngoan, đáy mắt hắn chớp một cái, hắn vận chuyển hơi thở quanh thân, tạo áp lực cho Vân Khê.

Vân Khê không sợ hãi chút nào, nhẹ nhàng móc ra một quyển sách nhỏ từ trên người, vung lên không trung: “Ngươi muốn giết ta, ta liền phá hủy quyển Tàn Hoa bí lục này, xem tốc độ của chúng ta rốt cuộc là ai nhanh hơn?”

Sách nhỏ bị vứt ra, mọi người đều thấy được trên bìa có bốn chữ “Tàn Hoa bí lục”, con ngươi của mọi người dựng lên dữ dội, thèm nhỏ dãi.

“Là Tàn Hoa bí lục? Trên người của ngươi tại sao lại có quyển Tàn Hoa Bí lục này? Còn không mau mau đem giao nó cho ta?” Tả Hộ pháp sắc mặt lại biến hóa lần nữa, tia sáng tham lam không ngừng thoáng hiện.

Tàn Hoa bí lục, Vân tộc chí bảo, ai có thể nhận được nó, người đó có thể trở thành người đứng đầu Vân tộc.

Hấp dẫn lớn như vậy, ai không động tâm?

Tả Hộ pháp ánh mắt tham lam nhìn chằm chằm vào cuốn Tàn Hoa bí lục, giọng nói đột nhiên chuyển sang dụ dỗ.

“Trên người của ngươi mang bảo vật của Vân tộc, không thể bỏ qua công lao, chỉ cần ngươi đem Tàn Hoa bí lục giao cho ta, để ta chuyển giao cho Tông chủ, Tông chủ nhất định sẽ trọng thưởng cho ngươi. Tông chủ không gì là không làm được, nói không chừng còn có thể trị lành mắt của ngươi, đến lúc đó, ngươi chẳng những chữa được mắt, còn có thể trở thành tân Thánh nữ, danh lợi song toàn, không biết có bao nhiêu người hâm mộ ngươi. Mau, đem nó giao cho ta!”

Vân Khê phác nhếch miệng khẽ cười: “Ngươi đang lừa gạt trẻ con sao? Nếu nộp lên Tàn Hoa bí lục có thể được nhiều chỗ tốt như vậy,

sao ta không tự mình đem nó giao cho Tông chủ, mà lại phải thông qua ngươi? Ai biết ngươi có nửa đường đem Tàn Hoa bí lục dấu đi, một mình tu luyện hay không?”

Tả Hộ pháp sắc mặt ngay lập tức trở nên rất khó coi, hắn nghiến răng, cười lạnh nói: “Ngươi đừng rượu mời không uống thích uống rượu phạt, bổn tọa đối với Tông chủ trung thành, sao lại phản bội Tông chủ, làm cái chuyện nhìn lén bí lục? Ngươi đừng ở chỗ này lẫn lộn phải trái. Ngươi phải nghĩ rõ ràng, ngươi hôm nay đắc tội bổn tọa, sẽ gặp kết quả như thế nào?”

Quyển 5 - Chương 186: Nhạc tế âm thầm đấu đá

“Hù dọa ta? Vân Khê ta cũng bị dọa sợ thật lớn” khóe môi Vân Khê lạnh lùng nhếch lên, trên tay đột nhiên dùng sức, quyển sách nhỏ có bốn chữ “Tàn Hoa bí lục″ hóa thành từng mảnh nhỏ.

“Ngươi……” Tả Hộ pháp tức giận, con mắt trợn trừng lên, Nội Tông cao thủ khác bên trong Vân tộc rối rít hút không khí kinh hô. Đây chính là Tàn Hoa bí lục, bảo vật của Vân tộc, chẳng lẽ cứ như vậy bị hủy ở trong tay của nàng?

“Vân Khê, ngươi quá vong động rồi!” Chi trưởng lão dậm chân kêu đau, sớm biết Vân Khê muốn phá hủy bí lục, nàng đã sớm đi qua ngăn cản rồi.

Lan trưởng lão cũng kích động theo: “Vân Khê, có việc thì cùng thương lượng, ngươi cần gì phải làm việc vọng động như thế? Tàn Hoa bí lục đã trải qua nhiều năm như vậy mới có cơ hội quay về Vân tộc, ngươi sao có thể phá hủy nó đi như thế?”

Những cao thủ khác chưa quen Vân Khê lại càng xúc động phẫn nộ không dứt: “Vân Khê, ngươi phá hủy Tàn Hoa bí lục, ngươi chính là người đắc tội Vân tộc. Ngươi tại sao lại làm cho liệt tổ liệt tông Vân tộc như thế….”

Ở bên tai là đủ loại trách mắng, Vân Khê cười lạnh, trên thực tế quyển sách nhỏ nàng phá hủy căn bản là không phải là Tàn Hoa bí lục, nàng làm sao có thể ngu xuẩn như thế, đem Tàn Hoa bí lục mang ra ngoài, dẫn cao thủ tới tranh đoạt đây? Thực sự không thể

đoạt được thứ đó, phải nhớ nó trong đầu thì mới vững chắc. Sở dĩ xuất hiện một quyển sách nhỏ như vậy, bởi vì sau khi nàng đến Vân tộc suy nghĩ cho bản thân, có thể sẽ đụng phải một chút phiền toái. Vì để ngừa vạn nhất, nàng mới tạm thời chuẩn bị một quyển bí lục giả, giờ phút này làm trò phá hủy nó trước mặt Nội Tông cao thủ, chính vì muốn bày cảnh này ra cho bọn họ. Bọn họ tất phải đem nàng làm như thần Phật mà cung kính, đả thương nàng, giết nàng, bọn họ cũng sẽ không còn được nhìn thấy nội dung chân chính của Tàn Hoa bí lục, bởi vì ngoài nàng trên đời này không một ai biết được nội dung của Tàn Hoa bí lục.

“Aiz, các vị, những lời mọi người nói đều có đạo lý. Con người của ta trời sanh tính manh động, không chịu nổi khi có người kích thích, cũng không chịu nổi nửa điểm ủy khuất. Người khác nếu khuyên nhủ có thiện ý có lẽ sẽ tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn *(không biết thì thôi, biết sẽ nói hết)*, người khác nếu có lời ác độc, uy bức lợi dụ, ta sẽ ác độc với kẻ đó, làm việc không có chừng mực. Bây giờ suy nghĩ một chút, ta cũng rất hối hận. Một quyển Tàn Hoa bí lục nguyên vẹn như thế cứ như vậy bị phá hủy, muốn đem nó chép lại một lần nữa, cũng không biết phí bao nhiêu thời gian……” Vân Khê vừa lắc đầu thở dài, vừa làm bộ dáng hối hận.

Long Thiên Tuyệt cúi đầu nhìn ái thê, trên mặt lạnh lùng, đáy lòng thầm cười trộm. Vật nhỏ lại muốn bắt đầu làm chuyện xấu rồi. Người khác không biết, hắn làm sao có thể không biết? Tàn Hoa bí lục hắn đã sớm nhớ kỹ trong lòng, nàng bởi phá hủy một quyển sách nhỏ mà hối hận tỉnh lại mới lạ.

Vân Trung Thiên khẽ nhếch môi, cười đến vân đạm phong khinh *(nhẹ nhàng khoan khoái như nước chảy mây trôi)*, ý nghĩ của hắn cùng Long Thiên Tuyệt giống nhau như đúc. Có thể là cùng Vân Khê chung đụng đã lâu, nàng mặt mày hơi vừa động, là hắn đã biết nàng có ý đồ gì rồi.

Vân Mộ Phàm lại không như thế, thấy nữ nhi đích thân phá hủy Tàn Hoa bí lục, hắn cũng nhịn không được thầm than đáng tiếc, nghĩ thầm nữ nhi không nên vọng động như thế mới đúng, vì sao lần này lại lạnh lùng như thế?

Các cao thủ nghe Vân Khê nói như vậy, trách cứ nàng quá mức vọng động, đồng thời trách cứ cái kẻ kích thích nàng nhiều hơn, đối với việc nàng hung dữ với kẻ kia, nếu không phải hắn gây khó khăn cho Vân Khê thì làm sao có chuyện nàng nhất thời tức giận mà phá hủy bí lục chứ ? Bởi vì sợ hãi địa vị và thân phận của Tả Hộ pháp, nên dù trong miệng mọi người không dám nói gì, song ánh mắt của họ cũng đã rất rõ ràng.

Tả Hộ pháp thấy mọi người nhìn chăm chú vào hắn, da thịt trên mặt bởi tức giận mà nhảy lên: “Nhìn cái gì vậy? Chẳng lẽ bổn tọa nói gì sai sao?”

Các cao thủ rối rít thu hồi tầm mắt, trong lòng thầm nghĩ, không phải là ngươi sai hay sao?

Vân Khê nhìn phản ứng của mọi người, cảm thấy không thêm dầu thêm mỡ một lần, thật xin lỗi chính mình, cho nên thở dài một tiếng, lại nói câu: “Mọi người cũng không cần trách cứ Tả Hộ pháp, người nha, đều có thời điểm không yên lặng, biết sai có thể sửa đổi thành người lương thiện mới tốt. Chỉ là phá hủy một quyển bí lục nha, không có gì lớn, không quá nửa năm đến một năm, ta có thể viết lại quyển bí lục một lần nữa. Ta nghĩ Tả Hộ pháp nhất định sẽ rất vui lòng hỗ trợ ta, dù sao bí lục bị hủy, cũng không phải do mình ta chịu trách nhiệm……”

Vân Khê bỏ lại một đoạn, vẻ mặt Tả Hộ pháp cực kỳ ngoạn mục, màu sắc lúc đỏ lúc trắng, đột nhiên chuyển thành màu tím, một bộ

muốn phát tác lại không dám phát tác, thấy vậy các cao thủ cười thầm, đáng tiếc Vân Khê nhìn không thấy.

Tả Hộ pháp tức giận cực kỳ, nàng nói như vậy là muốn tha hắn xuống nước, trước khi nàng chưa đem bí lục viết đầy đủ, hắn không thể động tới một sợi lông của nàng, nếu không nghe lời, hắn sẽ phải mang trên lưng cái tội danh hủy hoại bí lục, không cách nào ngẩng đầu trước liệt tổ liệt tông Vân tộc. Kể từ đó, hắn chẳng những không thể động vào nàng, còn phải nghĩ biện pháp bảo vệ nàng an toàn…… Vậy coi là gì? Quá đáng lắm rồi!

Chi trưởng lão ho khan một tiếng, cố gắng xoa dịu không khí tại hiện trường: “Qua hai ngày nữa Tông chủ sẽ đích thân tới Hắc Mãng Sơn, tất cả mọi người đều là người của Vân tộc, dĩ hòa vi quý *(giữ hòa khí để mọi chuyện đều tốt đẹp)*, ta đề nghị chúng ta chia làm hai đường, đường thứ nhất cắm trại tại chỗ, một đường khác đi thăm dò xung quanh, có thể chiếu ứng lẫn nhau.”

“Chi trưởng lão nói đúng, Hắc Mãng Sơn không thể so với địa bàn của chúng ta, khắp nơi đều tồn tại nguy hiểm không thể biết trước, mọi người cần đoàn kết lại.” Lan trưởng lão đáp lại.

Những cao thủ khác của Vân tộc rối rít gật đầu đồng ý, sau khi thương nghị, chia làm hai đường, Tả Hộ pháp dẫn một nhóm người lưu lại tại chỗ cắm trại, Chi trưởng lão thì dẫn một nhóm người đi trước dò đường.

Đoàn người Vân Khê cố ý cùng Nội Tông cao thủ Vân tộc giữ một khoảng cách, cho nên tự mình tìm một chỗ nghỉ ngơi, Vân Khê, Long Thiên Tuyệt, Vân Mộ Phàm, Vân Trung Thiên, Vân Mạch Thiên cùng thầy trò Côn Luân lão giả mấy người tụ ở một chỗ thương nghị.

Gần tới đêm trăng tròn, các cao thủ tụ tập đến Hắc Mãng Sơn cũng

càng ngày càng nhiều, tình huống ngoài ý muốn không ngừng phát sinh, áp lực mọi người gặp phải cũng càng lúc càng lớn.

“Trước mắt chúng ta phải đối mặt với rất nhiều vấn đề, càng ngày càng khó khăn. Tông chủ và Tả Hộ pháp cùng Nội Tông cao thủ lục tục đi tới Hắc Mãng Sơn, mục đích của bọn họ không rõ, chúng ta phải cẩn thận phòng bị, dù sao bị trấn áp trong núi Hắc Mãng chính là hồn phách của tổ tiên cấm kỵ nhất tộc chúng ta. Thái độ của Tông chủ như thế nào, chúng ta cũng không ai biết……” Vân Mộ Phàm thần sắc ngưng trọng nói.

“Thái độ của Tông chủ đến tột cùng như thế nào chúng ta không biết, nhưng mà cũng không có ý tốt, nàng mời tăng nhân Phạm Âm Tự đến vì muốn cho Vân Huyên hồn phi phách tán. Rốt cuộc nàng được Tông chủ bày mưu đặt kế, hay là tự chủ trương, chúng ta sẽ biết thôi.” Vân Khê nói.

“Không thể nào. Tông chủ sẽ không bày mưu đặt kế cho cung chủ làm chuyện này!” Vân Mộ Phàm kiên quyết bác bỏ suy đoán của Vân Khê, “Lấy hiểu biết của ta đối với Tông chủ, nàng là người ôn nhuận, mềm lòng, thiện lương, nàng tuyệt đối sẽ không làm cái chuyện ở sau lưng ám hại đồng môn. Theo ta được biết, Tông chủ năm đó là do tổ tiên Vân Huyên của chúng ta nhận nuôi, dưỡng dục thành người, theo lý thuyết, giữa các nàng có một phần tình nghĩa mẹ con. Sau khi vị tổ tiên này phản bội Vân tộc,Tông chủ lại hướng về phía các vị trưởng lão của Vân tộc cầu tình, hơn nữa lại ngăn cản Vân tộc lùng bắt cấm kị nhất tộc. Cho đến bây giờ, khi nàng biết ta là hậu nhân của cấm kỵ nhất tộc, nàng cũng chưa từng bắt tội ta, lại còn dặn dò ta không nên ở bên trong Nội Tông công khai thân phận của mình, có thể thấy được Tông chủ là người khoan hậu bao dung.”

“Cha, ý của cha là, Tông chủ biết người là hậu nhân cấm kỵ nhất tộc, vẫn lưu ngươi ở Nội Tông như cũ?” Vân Khê âm thầm ngạc nhiên,

phụ thân đã phá vỡ ấn tượng của nàng đối với Tông chủ. Cũng không biết là có phải cung chủ là nguyên nhân làm cho nàng theo bản năng đem tất cả cao thủ Nội Tông Vân tộc đều giống cung chủ hay không, rất khó đối với người trong Vân tộc lưu lại ấn tượng tốt.

“Không sai, lúc đầu ta lấy quan hệ với Phùng đại sư mới có thể tiến vào Nội Tông, mục đích là muốn lẻn vào Nội Tông, thành lập thế lực của mình, một ngày nào đó có cơ hội vì tộc nhân báo thù. Nhưng ta không lường trước được Tông chủ đã biết thân phận của ta, nàng chẳng những không đem ta trục xuất khỏi Nội Tông, còn dốc sức truyền thụ các loại công pháp của Vân tộc cho ta, có thể thấy được Tông chủ lòng dạ rộng lớn, không phải hạng người lòng dạ hẹp hòi.” Vân Mộ Phàm nhớ lại nói.

Vân Khê yên lặng gật đầu, nếu đúng như phụ thân nói, như vậy những điều Tông chủ làm khiến nàng bằng lòng.

“Không nói tới cao thủ Nội Tông, trước mắt cường địch của chúng ta chính là Tử Yêu. Rõ ràng hắn đến vì hồn phách của Vân Huyên, hiện tại hắn cướp được một viên Tru Tiên Đan, một khi sử dụng xong, thực lực của hắn sẽ tăng nhiều, càng thêm khó đối phó.” Vân Khê nói.

“Điều này còn không phải là phiền toái nhất, còn có một chuyện phiền phức hơn, ta phải nói cho các ngươi biết.” Vân Trung Thiên xen vào nói, “Trong khoảng thời gian các ngươi rời đi, ba vị Lạt Ma đã phát hiện trên tay Tiểu Nguyệt Nha đeo Xá Lợi Phật Châu, xem bộ dạng của bọn họ là muốn đòi lại Phật Châu, nếu không đòi được rất khó mà bỏ qua.”

“Cái gì?” Vân Khê kinh ngạc, không nghĩ tới ngàn phòng vạn phòng, vẫn không phòng được việc này, lại để cho Tiểu Ban bắt gặp Tiểu Nguyệt Nha.

Long Thiên Tuyệt đột nhiên vỗ một cái vào đùi, ảo não nói: “Đều tại ta sơ sót, quên mất chuyện này. Ba vị Lạt Ma đâu rồi, bây giờ bọn hắn tính toán thế nào?”

“Bọn họ tạm thời vẫn còn không có bất kỳ hành động gì, bất quá sau này thì ta không biết……” Vân Trung Thiên âm thầm trao đổi ánh mắt, Long Thiên Tuyệt biết ý, không tiếp tục cái đề tài này nữa.

Lúc này,bên trong Ngọa Long cư,Tiểu Ban đang cố gắng đến gần Tiểu Nguyệt Nha, muốn ở khoảng cách gần một chút nhìn Xá Lợi Phật Châu trên tay nàng. Tiểu Mặc phát hiện, lập tức ngăn ở trước mặt hắn, nghiễm nhiên thành thần giữ cửa của muội muội, không cho phép bất kỳ ngưu quỷ xà thần *(đầu trâu mặt ngựa)* nhích tới gần muội muội.

Đôi mắt híp lại mang theo thần thái linh hoạt, Tiểu Mặc tự có chính sách ngăn địch của mình, bé nắm đầu vai Tiểu Ban, vừa lôi vừa kéo hắn rời xa muội muội, vừa nhiệt tình nói: “Tiểu Ban, nghe mẫu thân ta nói, công phu của Phạm Âm Tự rất là kỳ lạ, không bằng chúng ta đi luận bàn một chút được không?”

“Hôm khác đi, hôm nay ta không muốn tỷ thí.” Tiểu Ban bị chen ngang quay đầu lại, hắn muốn nhìn rõ Xá Lợi Phật Châu có thần kỳ như trong sách cổ ghi lại hay không, làm gì còn có tâm tư đi tỉ thí võ nghệ?

Tiểu Mặc giơ tay lên, nâng mặt lên dùng sức nói: “Cải lương không bằng bạo lực. Dù sao cũng không có chuyện gì làm, chúng ta luận bàn một chút, nếu như ta thắng, ngươi dạy ta công phu của Phạm Âm tự, nếu như ngươi thắng, ta dạy cho ngươi công phu của ta.”

“Nhưng là……” Tiểu Ban gặp khó khăn, hắn là thật sự không muốn tỷ

thí.

“Không có nhưng là, nam tử hán đại trượng phu, nói chuyện thống khoái một chút, không được mè nheo.” Tiểu Mặc vừa lôi vừa túm, rốt cục đem Tiểu Ban tha ra khỏi gian phòng của muội muội.

Bên trong gian phòng, Tiểu Nguyệt Nha tự mình vui đùa tiêu khiển, xa xa thấy ca ca kéo một vị tiểu ca ca đi ra ngoài sân, cô bé tò mò, cho nên nhảy xuống khỏi giường, nện bước hai cái chân ngắn, đi về phía hai người đi xa, lảo đảo đuổi theo.

Cách đó không xa, tăng nhân trẻ tuổi nhìn thấy một màn này, mắt chợt lóe lên, dục niệm bộc phát. Hắn muốn tiến lên chặn Tiểu Nguyệt Nha lại, nhân cơ hội cướp lấy Phật Châu. Lão hòa thượng đột nhiên xuất hiện ở phía sau hắn, ngăn hắn lại: “Chúng ta là người Phật môn, không thể nảy sinh tà niệm, phải biết nhất niệm thành Phật nhất niệm thành ma!”

Tăng nhân trẻ tuổi ánh mắt giãy dụa, một lúc lâu sau, hắn lộ ra hối hận, khiêm tốn thụ giáo: “Sư phụ, đồ nhi biết sai rồi.”

“Ngươi phải nhớ kỹ, Xá Lợi Phật Châu tất nhiên trọng yếu, nhưng mà danh dự Phạm Âm tự chúng ta và sự lương thiện của Phật gia so với Phật Châu trọng yếu hơn, vi sư biết ngươi lần này đi, Đông Phương Tang Luật đại sư từng dặn dò bày mưu đặt kế. Từ khi trụ trì bế quan tới nay, tất cả mọi chuyện của Phạm Âm Tự đều do Tang Luật đại sư trông coi, hắn muốn làm ra một phen thành tích, để cho trụ trì cùng chúng tăng lữ Phạm Âm Tự thay đổi cách nhìn với hắn, khó tránh khỏi chỉ vì cái trước mắt. Ngươi chớ để bị hắn ảnh hưởng, nhiễu loạn tu hành của mình, đi con đường tà đạo có đi mà không có về.”

“Đồ nhi thụ giáo.”

Đợi thầy trò hai người rời đi, hai vợ chồng Long Thiên Tuyệt và Vân Khê lặng lẽ đến, đem lời nói của hai người toàn bộ thu vào trong tai. Long Thiên Tuyệt nhăn mày trầm tư, xem ra bọn họ sắp gặp phải trở ngại, cao thủ Nội Tông Vân tộc, Tử Yêu cùng nguy hiểm không biết trước trong núi Hắc Mãng ở ngoài, tăng nhân Phạm Âm tự cũng là một lực lượng không thể không phòng, thử hỏi ai có thể cho phép kho báu của mình bị người nhòm ngó đây ?

“Bắt đầu từ hôm nay, để cho Côn Luân tiền bối nhìn ba người này, một khi chúng ta tiến vào sâu trong Hắc Mãng Sơn, không có cách nào phân tâm chiếu khán Tiểu Nguyệt Nha bên này, chỉ có Tiểu Mặc và Tiểu Bạch, chưa chắc có thể trông coi chu toàn.” Vân Khê nói.

“Ta sẽ bảo Côn Luân tiền bối.” Long Thiên Tuyệt sóng mắt lưu chuyển, rơi vào ánh mắt Vân Khê, ánh mắt từ từ chuyển sang nhu hòa, “Hiện tại Tử Yêu chiếm được Tru Tiên Đan, nhất định đang tìm chỗ tu luyện khôi phục thực lực, nàng cũng nhanh chóng đem Tru Tiên Đan ăn vào, chữa khỏi mắt của nàng. Ta không muốn nhìn nàng ngươi tiếp tục ở trong bóng tối, ta sẽ đau lòng.”

Vân Khê khẽ mỉm cười, nắm lấy bàn tay của hắn, nói: “Có chàng ở bên cạnh ta, ta cái gì cũng không sợ.”

Long Thiên Tuyệt nhìn chăm chú vào nàng, hòa tan vào nụ cười say lòng người của nàng, ánh mắt toát ra một ngọn lửa, hắn nghiêng thân nhắm mắt, từ từ hướng môi của nàng để sát vào.

Ba!

Đôi môi hôn đến liễu một mảnh lạnh như băng và cứng rắn, Long Thiên Tuyệt nhận thấy được có cái gì không đúng, đột nhiên mở mắt, lại thấy một thanh trường kiếm chẳng biết lúc nào để giữa mình và ái thê, mà bờ môi của hắn vừa vặn cùng vỏ kiếm thân mật tiếp xúc.

Ánh mắt lưu chuyển, hắn thấy rõ chủ nhân trường kiếm, khóe mắt của hắn bỗng nhiên co rút lại: “Nhạc, nhạc phụ đại nhân?”

Vị làm hỏng chuyện tốt của người khác, trừ vị nhạc phụ ghen tức đến tóc tai rối bời, còn có thể là ai?

Vân Mộ Phàm không lên tiếng, chỉ khiêu khích nhíu mày, ý tứ là lên án hành động ác liệt lúc trước của hắn, muốn nghe giải thích.

Tiểu tử thúi, muốn hôn nữ nhi của ta, được,trước nhìn xem lão phu có đáp ứng hay không đã.

“Cha?” Vân Khê không biết xảy ra chuyện gì, nghe được tiếng của phụ thân đại nhân, cho nên đưa tay, quơ quơ dò hướng Vân Mộ Phàm. Vân Mộ Phàm đắc ý giương mắt lên, đem nữ nhi ôm vào trong ngực của mình, ôn nhu khẽ vuốt mái tóc dài của nữ nhi.

“Khê Nhi, cha nhớ con muốn chết.”

“Cha, ta cũng nhớ người.” Vân Khê hai tay ôm lên hông của ông, chui vào trong ngực của ông, hưởng thụ cảm giác của người làm cha.

Long Thiên Tuyệt nhìn nhạc phụ đại nhân hưởng thụ đến đắc ý, khóe miệng hắn không khỏi co quắp, rốt cuộc là hắn quá ngây thơ, hay là nhạc phụ đại nhân quá ngây thơ, lại vì con gái của mình mà ăn dấm chua linh tinh, thật là trẻ con nhàm chán.

“Khê Nhi, con thành hôn, cha cũng không làm được gì cho con, trong lòng vẫn thấy bất an.” Vân Mộ Phàm nói.

“Cha, không có gì, ngài không cần đem việc này để ở trong lòng.

Thiên Tuyệt đối với ta rất tốt, ta cảm thấy rất hạnh phúc, không cầu gì hơn.” Vân Khê nói giúp Long Thiên Tuyệt, để cho hắn và nhạc phụ hòa nhau một ván trong vô hình.

Vân Mộ Phàm không vui, trong lòng hừ hừ, ông không muốn chia rẽ vợ chồng bọn họ, nhưng cũng không muốn “hiền tế” được lợi, ai bảo hắn không hiểu “kính trọng”, làm trò trước mặt ông, thiết kế bắt cóc nữ nhi của ông chứ? Lần này tuyệt đối không thể cổ vũ, có một thì sẽ có hai, ông nếu không thể gây dựng lại uy phong cuả nhạc phụ ngày sau làm sao uy hiếp con rể được?

“Thiên Tuyệt đứa bé này không sai, mọi mặt ta đều hài lòng, chỉ là…… Có chuyện, ta không nói không được. Nhưng trong lòng ta cũng có băn khoăn, vạn nhất ta nói, ảnh hưởng tình cảm vợ chồng các con, cũng không tốt, nhưng không nói, ta lại cảm thấy có lỗi với lương tâm của ta……” Vân Mộ Phàm làm ra vẻ huyền bí, hai mắt âm thầm hướng Long Thiên Tuyệt liếc một cái, ý đồ khiêu khích rất rõ ràng.

Lúc đầu Long Thiên Tuyệt không kịp phản ứng, cho đến khi Vân Mộ Phàm liên tục hướng hắn nháy mắt, hắn bừng tỉnh đại ngộ, theo như lời của Vân Mộ Phàm, nhất định là sự kiện Bạch Tuyết Mai kia.

Mặt của hắn đen hơn một nửa, trong lòng tự nhủ, nhạc phụ đại nhân ngài đừng có ác như vậy được không? Mặc dù hắn không thẹn với lương tâm, nhưng có một số việc chỉ cần có một vệt đen là đủ, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

“Nhạc phụ đại nhân, hay là ta tới nói đi. ta biết ta còn có rất nhiều khuyết điểm, không thể để cho nhạc phụ đại nhân ngài hài lòng, ta rất xấu hổ. Nói thí dụ như, ta còn cất giữ rất nhiều Long Tinh Thạch, nhưng hẹp hòi keo kiệt, không chịu cùng nhạc phụ đại nhân chia sẻ, khiến nhạc phụ đại nhân ngài trong lòng không vui. Bây giờ ta biết sai

rồi, chỉ cần là nhạc phụ đại nhân muốn, bất kể là bao nhiêu Long Tinh Thạch, ta đều nguyện ý hai tay dâng lên.”

Trong đôi mắt khôn khéo của Vân Mộ Phàm rõ ràng lóe sáng lên, nhưng rất nhanh bị hắn đè xuống.

“Hừ, chẳng qua là Long Tinh Thạch thôi? Ngươi cho ta là ai? Lại ham vật nhỏ này của ngươi?”

Long Thiên Tuyệt cắn răng nhẫn nhịn, nói tiếp: “Đương nhiên không chỉ có vậy, Long Tinh Thạch làm sao có thể vào được mắt nhạc phụ đại nhân? Con rể nơi này còn có một chút tinh thạch trân quý hơn, chỉ cần có thể vào mắt nhạc phụ đại nhân, nhạc phụ đại nhân lấy tự nhiên.”

Tâm rỉ máu.

Đây là lừa gạt trắng trợn

Vân Mộ Phàm lúc này mới hài lòng nheo mắt lại, vuốt ve mái tóc dài của con gái nói: “Không tệ, không tệ, con chọn chồng coi như đạt tiêu chuẩn.”

Mới chỉ là đạt tiêu chuẩn thôi sao? Nhạc phụ đại nhân, yêu cầu của ngài rốt cuộc là cao bao nhiêu?

Long Thiên Tuyệt đáy lòng nhéo nhéo, mơ hồ có loại dự cảm xấu, con đường phía trước thật gập ghềnh a.

Quyển 5 - Chương 187: Tiềm lực của Hách Liên

Edit: Tuyetmuahe

Beta: Tiểu Mộng

“Cha, mọi người đang nói gì đấy? Sao ta càng nghe càng không hiểu?” Vân Khê không giải thích được, không biết hai người nói chuyện gì nữa.

“Không có gì, nhạc phụ đại nhân đang tán dương ta.” Long Thiên Tuyệt gằn giọng nói. Tổn thất nhiều tinh thạch như vậy, dù sao cũng phải đổi lại được chỗ tốt chứ.

Vân Mộ Phàm trừng hắn một cái, thầm mắng người nào đó không biết xấu hổ, lại dát vàng lên mặt mình.

Vân Khê không biết ánh mắt hai người đang âm thầm giao chiến, chẳng qua là nghĩ muốn khôi phục thị lực nhanh chóng, nhìn thấy ánh mặt trời.

Bắc Thần Mẫn Nhi cả người mệt mỏi, giống như là trải qua một cơn ác mộng thật dài, trong cơn ác mộng có vô số ảo ảnh quấn quanh lấy nàng, làm nàng khổ không thể tả. Trong lúc mơ hồ, nàng mơ thấy này một mảnh tuyết trắng xóa, nàng nghe thấy có người la đến tê tâm liệt phế, mà nàng lại kiên quyết rời đi.

“Nương, đừng đi!”

“Nương, đừng bỏ con ở lại”

“Nương, Phong Nhi rốt cuộc làm sai chỗ nào? Phong Nhi nguyện ý thay đổi, Phong Nhi cái gì cũng nguyện ý…… Nương, không nên bỏ lại con một mình!”

“……”

Huynh trưởng nói với nàng: “Muội muội, muội làm như vậy là không phải là quá tàn nhẫn sao? Phong Nhi dù sao vẫn chỉ là đứa bé.”

Mắt nàng là một mảnh lạnh như băng, không có bất kỳ tình cảm sắc thái gì: “Ta vì muốn tốt cho nó, không có thử qua tư vị tuyệt vọng bị bỏ đi, làm thế nào học được tuyệt tình tuyệt ái? Con cháu Bắc Thần gia tộc, từ nhỏ sẽ không có tình yêu, chỉ có tuyệt tình tuyệt ái, mới có thể đem tuyệt học của Bắc Thần gia tộc ta tu luyện tới cảnh giới cao nhất. Ngươi thấy đấy, lấy tư chất của Phong Nhi, hắn sớm muộn gì cũng nổi tiếng, thắng được ta và ngươi hai người, cuối cùng trở thành người đứng đầu của gia tộc Bắc Thần ta! Vì mục đích này, ta có vứt bỏ hắn mười lần, một trăm lần, ta cũng nghĩ vô phản cỗ *(vì việc nghĩ mà không chùn bước)*, tuyệt không nhíu mày.”

Nói xong, nàng kiên quyết đi, trên tuyết lưu lại dấu chân kiên quyết, vô tình.

Cảnh trong mơ vừa chuyển, nàng thấy cả người mình đầy máu, sắp đến lúc chết. Trong lúc hấp hối, trước mắt xuất hiện một đôi mắt lạnh như băng mà thâm thúy, hắn ở phía xa nhìn nàng, không nói một lời nào, ánh mắt lạnh lẽo kia như từng mũi tên bắn vào trái tim nàng. Vẫn không nói một lời, hắn lạnh lùng xoay người rời đi, để lại cho nàng một bóng lưng màu tím cùng một đầu tóc trắng dài phiêu dật…

“Phong Nhi, đừng!”

“Phong Nhi, cứu ta! Cứu ta!”

“Phong Nhi……”

Nàng đột nhiên tỉnh dậy, bị giấc mộng làm cho sợ hãi ra một thân mồ hôi lạnh, vẫn còn nhớ trong giấc mộng, mình sắp chết đi, con trai của nàng cũng không quay đầu lại, trong lòng nhất thời rơi vào đáy cốc, chẳng lẽ là báo ứng của nàng?

“Gặp ác mộng?” Có người hỏi.

Bắc Thần Mẫn Nhi ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện bên cạnh còn có một người.

“Phong…… Lão tổ tông!” vui vẻ trong nháy mắt tiêu tan, sao nàng lại quên mất, thân thể con trai đã bị lão tổ tông chiếm dụng rồi sao?

“Mơ tới con trai cuả ngươi?” Hách Liên Tử Phong hỏi, thanh âm lạnh như băng.

Bắc Thần Mẫn Nhi từ từ đứng dậy, sửa sang quần áo trên người, rất nhanh chỉnh lý lại một thân chật vật, khôi phục bộ dáng ngày thường ung dung cao quý của nàng, nàng gật đầu, lại cười nói: “Đúng vậy, bất quá là một giấc mộng, không có gì.”

“Nghe nói ngươi từng vứt bỏ con ngươi, bây giờ hối hận sao?”

Bắc Thần Mẫn Nhi kinh ngạc ngẩng đầu, không biết lão tổ tông làm sao biết chuyện này, chẳng lẽ là bởi vì chiếm thân thể con trai, đồng thời cũng chiếm cứ tất cả trí nhớ ?

“Đúng vậy, nhưng ta không hối hận. Ta đây làm vậy, hoàn toàn là vì

tôi luyện hắn, để cho hắn học được tuyệt tình tuyệt ái, chỉ có tuyệt tình tuyệt ái, thành tựu võ học của hắn mới có thể đạt tới đỉnh cao nhất. Lão tổ tông ngài cũng không vừa lòng với thực lực hiện tại của hắn sao? Nếu không phải lúc đầu ta lựa chọn chính xác, làm sao hắn có được thành tựu như thế? Chờ hắn suy nghĩ cẩn thận rồi, hắn sẽ cảm ơn ta."

"Thật sao?" Hách Liên Tử Phong mặt không chút thay đổi, lại lạnh lùng hỏi một câu, "Như vậy ta chiếm cứ thân thể của hắn, ngươi nghĩ như thế nào?"

Bắc Thần Mẫn Nhi không chút nghĩ ngợi, quyết đoán lắc đầu: "Mẫn Nhi sao dám có ý kiến gì? Lão tổ tông có thể nhìn trúng thân thể Phong Nhi, đó là vận mệnh của hắn, nói cho cùng, lão tổ tông ngài mới là hi vọng chấn hưng Bắc Thần gia tộc chúng ta. Mẫn Nhi từ khi ra đời, trong lòng chỉ nghĩ một chuyện, đó chính là chấn hưng Bắc Thần gia tộc ta, để cho Bắc Thần gia tộc hùng bá Long Tường đại lục. Vì đạt được mục đích này, Mẫn Nhi có thể hy sinh tất cả, buông tha cho tất cả."

"Hy sinh tất cả, buông tha cho tất cả? Bao gồm con của ngươi sao?" Thanh âm của Hách Liên Tử Phong đột nhiên cao hơn, tràn ra bi phẫn khó nói thành người, Bắc Thần Mẫn Nhi ngạc nhiên, không biết mình nói sai cái gì.

Nhưng vì biểu đạt sự kiên quyết và quyết tâm mình là người trung thành đối với Bắc Thần gia tộc, Bắc Thần Mẫn Nhi không chút do dự nói: "Đúng vậy. Nếu cần thiết, hy sinh con trai của ta, ta sẽ không tiếc"

"Rất tốt. Ngươi không hổ là đứa con gái ngoan của Bắc Thần gia tộc" Hách Liên Tử Phong đột nhiên phất tay áo, vươn người đứng dậy, để lại cho nàng một bóng lưng, thanh âm lạnh tới tận xương nói,

“Ngươi đi đi, ta không muốn phải nhìn thấy ngươi nữa.”

Bắc Thần Mẫn Nhi ngơ ngẩn, trong chốc lát, thực tế cùng cảnh trong mơ giống nhau, khiến cho nàng thiếu chút nữa nghĩ rằng người trước mắt chính là Phong Nhi của nàng. Nhưng mà, làm sao có thể đây? Nhất định là nàng suy nghĩ nhiều.

Lão tổ tông từ trước đến giờ tính tình cổ quái, âm tình bất định, nếu hắn bảo mình đi, nàng liền đi, tránh cho lưu lại lại bị bẽ mặt.

“Lão tổ tông, ta đi trước đây, ngài phải cẩn thận vợ chồng Long Thiên Tuyệt và Vân Khê, hai người bọn họ võ công thấp kém, nhưng mà quỷ kế đa đoan. Huynh trưởng của ta bất hạnh mất mạng ở trong tay Long Thiên Tuyệt, ta sớm muộn gì cũng muốn lấy tính mạng của vợ chồng hai người bọn họ, vì huynh trưởng báo thù.”

Hách Liên Tử Phong không để ý, cũng không có tí phản ứng nào, Bắc Thần Mẫn Nhi trong lòng nghi ngờ, xoay người rời đi.

Hai tay nắm lại, rất nhanh tại chỗ đất bằng phẳng nổi lên gió lốc đầy trời, Hách Liên Tử Phong bi thương và tức giận lúc thì mở ra, lúc thì nắm lại.

Bà thật sự là mẹ ta sao?

Tại sao lại vô tình vứt bỏ ta? Cũng chưa từng hối hận một lần?

Huyền khí màu tím xinh đẹp, càng ngày càng lớn, từ trong cơ thể Hách Liên Tử Phong bộc phát, hắn ngửa mặt lên trời gầm thét một tiếng, lực lượng vô hạn giống như một quả cầu bị nổ tung.

Chỉ một lát sau, hơn phân nửa cánh rừng bị huyền khí phá hủy, hoang tàn. Màn sương đen cũng bị tử khí làm hoảng sợ, lặng lẽ

tránh né.

U ám, khí thế giết chóc hủy thiên diệt địa, mây đen tràn sâu vào trong rừng.

Ba ba ba, tiếng vỗ tay vang lên.

“Không tệ. Thiên tư của ngươi đúng là ngoài dự liệu của ta, dưới sự áp bách tinh thần không ngừng của ta, ngươi còn có thể nhanh chóng tăng thực lực, đột phá Huyền Hoàng ngũ phẩm, bước vào Huyền Hoàng lục phẩm chi cảnh, ngươi quả thật là thiên tài vạn năm khó gặp của Bắc Thần tộc ta.”

Trong màn sương đen mờ ảo, có một thân ảnh mờ ảo đi ra, không thấy được mặt của đối phương, chỉ thấy một thân hình nam tử cao, lúc ẩn lúc hiện trong tầm mắt.

“Bây giờ ta sẽ truyền thụ cho ngươi chí cao tuyệt học của Bắc Thần tộc ta, hi vọng ngươi có thể đem nó phát huy, lấy lại uy phong của gia tộc”

Nam tử vạch màn sương, từ từ hiện thân trong màn sương mù. Hách Liên Tử Phong ngẩng đầu lên, nhìn qua, ánh mắt trầm tĩnh hơi chút rung động. Đây cũng là lần đầu tiên hắn thấy rõ mặt mũi thực sự của Tử Yêu, tất cả……

Đến gần, Tử Yêu vung ra một chưởng, đem từng câu từng chữ đưa vào ấn đường của Hách Liên Tử Phong, từ đầu đến cuối Hách Liên Tử Phong, mặt không chút thay đổi, nhận lấy tất cả tâm pháp. Đối với hắn mà nói, đã không có cái gì gây tổn thương cho hắn so với sự tuyệt tình của mẫu thân.

Một lúc sau, Tử Yêu thu hồi chưởng lực, lạnh nhạt nói: “Thật ra thì

nàng không sai, con gái Bắc Thần gia tộc ta nên như thế.”

“Bổn tọa năm đó vì gia tộc hưng thịnh, từ ba tuổi bắt đầu, bởi vì có liên quan tới huyết mạch và thiên phú, đã bị gia tộc chọn lựa làm người thừa kế, làm tân gia chủ, từ ngày đó, bổn tọa ngày đêm khổ luyện, không nói kết hôn, không con nối dòng, chính là vì có một thân võ công cao cường, xưng bá thiên hạ.”

“Rất nhiều người nói bổn tọa là một kẻ điên, chỉ bằng vào một phần lực, lực lượng của một gia tộc cố gắng xưng bá ở Long Tường đại lục, khinh thường thiên hạ, căn bản là si tâm vọng tưởng. Thật ra thì bọn họ sai rồi, bổn tọa cũng không điên, bởi vì bổn tọa biết, cái bọn họ gọi là chính nghĩa chi sĩ căn bản là chia năm xẻ bảy. Cái gọi là gia tộc cổ xưa, đại gia tộc, bọn họ làm theo ý mình, vì ích lợi gia tộc mình,tranh giành cấu xé lẫn nhau, căn bản không cách nào đem lực lượng hợp lại một chỗ. Thay vì nói bổn tọa cùng thiên hạ đấu, không bằng nói là bổn tọa đang đấu cùng với ông trời.”

“Vậy sao ngươi lại bại trận? Lấy bản lãnh của ngươi, cõi đời này sợ rằng không có mấy người có thể chế phục ngươi!” Hách Liên Tử Phong thu hồi tâm thần, bình tĩnh nói.

Tử Yêu cười nhạt một tiếng nói: “Chỉ có thể nói, sinh không gặp thời. Lúc bổn tọa ở trên đỉnh vinh quang, Vân tộc lại có một thiên tài Vân Huyên. Nàng giống như là khắc tinh của bổn tọa, mỗi khi nàng xuất hiện ở chỗ nào thì kế hoạch của bổn tọa bị thất bại ở chỗ ấy. Lúc đó tất cả các gia tộc lớn, cũng không đoàn kết giống như mọi người suy nghĩ, nhưng mà chỉ cần Vân Huyên xuất hiện, bọn họ lập tức đoàn kết lại với nhau, dưới sự dẫn dắt của nàng, bọn họ cùng nhau chống lại bổn tọa.”

“Cho nên, cuối cùng ngươi bại trong tay Vân Huyên?” Hách Liên Tử Phong hỏi.

Tử Yêu trầm mặc một lúc, đôi mắt hoa đào hẹp dài của hắn khẽ nheo lại, đáy mắt nổi lên một vòng nước xoáy, không biết là hận ý hay vì cái gì khác.

“Vân Huyên, quả nhiên là đối thủ lớn nhất của ngươi” Hắn á khẩu không trả lời được, khiến cho trong lòng Hách Liên Tử Phong có một trận sung sướng.

Tử Yêu hừ lạnh một tiếng, có một phần bướng bỉnh, một phần tức giận,cẩm bào đỏ sậm cùng một mái tóc trắng đến eo, theo gió tung bay, tiên phong đạo cốt.

Ánh mắt Hách Liên Tử Phong tối sầm lại, thế mới biết lãnh ngạo và xinh đẹp thì ra là cũng có thể kết hợp như vậy, còn có một đầu tóc trắng chói mắt…… Hắn bỗng nhiên hiểu được, vì sao bọn họ giống nhau như thế.

Bắc Thần Mẫn Nhi đi được nửa đường, đột nhiên cảm thấy vừa rồi có gì đó không đúng, vừa rồi giọng nói của lão tổ tông khi nói chuyện và hỏi nàng, nàng càng cảm thấy giống như từ miệng Phong Nhi của nàng hỏi. Chẳng lẽ vừa nãy người nọ không phải là lão tổ tông, mà là Phong Nhi của nàng?

Trong lòng chợt nhéo một cái, nếu đúng là Phong Nhi, nghe thấy nàng những lời nàng nói, hắn sẽ như thế nào?

Ngươi đi đi, ta không muốn phải nhìn thấy ngươi nữa.

Đây chính là đáp án của hắn cho nàng sao?

Dưới chân đột nhiên lảo đảo một cái, bối rối cùng sợ hãi từ nàng trong lòng nảy sinh, nàng Bắc Thần Mẫn Nhi tung hoành giang hồ

nhiều năm như vậy, từ trước đến giờ mọi việc đều thuận lợi, muốn gió có gió muốn mưa có mưa, đây là lần đầu tiên trong lòng sinh ra sợ hãi.

Lần này Phong Nhi thật sự tuyệt vọng về nàng sao?

Có nên trở về, giải thích với hắn hay không?

Nàng tính toán nhiều năm như vậy, vì sao phải bồi dưỡng hắn, để cho hắn trở thành người đứng đầu Bắc Thần gia tộc chứ? Khổ tâm của nàng, công sức nàng bỏ ra, hắn có hiểu hay không?

Đang lúc do dự, phía trước đột nhiên xuất hiện một bóng người, cách một màn sương dày, Bắc Thần Mẫn Nhi nhìn không rõ lắm, chẳng qua là từ kiểu tóc của đối phương đoán rằng hắn là đàn ông, từ quần áo của đối đoán rằng là cao thủ của Vân tộc.

Không xong.

Ở chỗ này gặp phải cao thủ Vân tộc, tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Ý tưởng đầu tiên lóe lên trong đầu là nàng phải trốn đi, nàng tin rằng ở gần đây có không ít cao thủ của Vân tộc. Một khi hắn kêu gọi các cao thủ Vân tộc tới, cùng công kích nàng, nàng sẽ gặp nguy hiểm.

Nàng Bắc Thần Mẫn Nhi từ trước đến giờ co được dãn được, tuyệt không phải người cố chấp, thừa dịp đối phương còn chưa phát hiện ra nàng, nàng phải nhanh chóng trốn đi mới được. Nàng tự nói với mình không phải là chạy trốn, mà là tránh đi, vì ngày sau mưu đồ nghiệp lớn.

Xoay người, nàng chạy với tốc độ nhanh nhất.

Nàng cho rằng mình không bị đối phương phát hiện, cho rằng tốc độ chạy trốn của mình đủ nhanh, ai ngờ……

Sau lưng có một trận gió lớn mãnh liệt tập tới, một cái tay xuyên qua tóc của nàng, vững vàng bóp chặt gáy nàng.

Bốn cái móng tay không ngừng bấm sâu vào, bấm vào xương cổ của nàng, chỉ cần hơi dùng lực một cái, cổ của nàng lập tức sẽ bị bẻ gãy.

Bắc Thần Mẫn Nhi trừng lớn hai mắt, nàng không dám tin, thậm chí ngay cả giãy dụa cũng không được, cứ như vậy dễ dàng bị người ta bắt trong tay. Tất cả huyền lực và bản lãnh của nàng đều bị thực lực cường đại của đối phương áp xuống, không thể thi triển.

“Ngươi, ngươi…… Ngươi rốt cuộc là ai?” sắp đối mặt với cái chết,nàng thật sự sợ hãi,cả người nàng run rẩy, toát ra mồ hôi lạnh.

Ranh giới sinh tử, nàng không dám quay đầu lại để nhìn hình dáng của người nọ, bởi vì tính mạng của nàng giờ phút này đang nằm ở trong tay đối phương, có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

Đằng sau truyền đến một tiếng cười lạnh: “Ngươi chính là Bắc Thần Mẫn Nhi? Nữ nhân Bắc Thần gia tộc quả nhiên cùng người khác bất đồng, chỉ tiếc, dã tâm của ngươi quá lớn, giữ lại ngươi, sớm muộn gì cũng trở thành tai họa của Vân tộc chúng ta.

Trong lòng Bắc Thần Mẫn Nhi bỗng nhiên lộp bộp, biết đối phương không thể nào bỏ qua cho mình, lấy lại tinh thần, uy hiếp nói: “Ngươi cũng đã biết lão tổ tông của Bắc Thần gia tộc ta đã xuống núi? Bây giờ ông ấy đang ở gần đây, ta chỉ cần tự bạo là có thể mang ông ấy tới. Ngươi có dám so với ta hay không, ngươi giết ta hay là để ta tự bạo đây?”

Không phải vạn bất đắc dĩ, nàng là cũng không tự bạo, chết tử tế không bằng sống chối cãi, song, nếu thật sự phải chết, nàng cũng phải kéo thêm cái đệm lưng.

Đây chính là Bắc Thần Mẫn Nhi, chưa bao giờ buôn bán lỗ vốn.

Tay người phía sau dường như có chút do dự, lực bấm ở cổ nàng buông lỏng một chút

“Thế nào? Thay vì đồng quy vu tận, lưỡng bại câu thương, ta khuyên ngươi hãy thả ta đi. Ta hiện tại không nhìn thấy hình dáng của ngươi, cũng không phải là đối thủ của ngươi, chúng ta chỉ làm người qua đường thôi.”

“Ngươi cảm thấy có thể sao?” Đối phương cười lạnh một tiếng, “Không giết ngươi, ta làm sao khiến người khác tiếp quản quyền lực trong tay ngươi?”

“Ngươi nói cái gì?” Bắc Thần Mẫn Nhi kinh sợ, trong đầu bỗng nhiên hiện lên tin tức gì đó rất quan trọng, không bắt kịp được.

“Ngươi quên rồi sao? Ngươi đem lệnh bài có thể hiệu lệnh hơn ngàn cao thủ Bắc Thần gia tộc giao cho người nào?” Một lời của đối phương đã đánh trúng điểm trí mạng của Bắc Thần Mẫn Nhi, nàng chợt nhớ tới, trước khi đi, nàng đem lệnh bài có thể hiệu lệnh hơn ngàn cao thủ Bắc Thần gia tộc giao cho Nam Cung Dực. Lúc ấy nàng nghĩ, nắm trong tay một Nam Cung Dực, bằng bản lãnh và thủ đoạn của nàng là dư dả, cho nên mặc dù biết hắn có dã tâm, nàng cũng buông tay mang lệnh bài giao cho hắn. Bởi vì từ đầu đến cuối nàng cũng không từng muốn nó, hôm nay mình sẽ phải bỏ mạng ở chỗ này.

Huynh trưởng đã chết, mình cũng chết, như vậy Nam Cung Dực nắm giữ lệnh bài trong tay tự nhiên là được hơn ngàn cao thủ tuân lệnh, thật là đáng sợ.

Nàng tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy phát sinh.

Nàng nhất định phải nói cho Phong Nhi, ngăn lại Nam Cung Dực, đoạt lại thế lực thuộc về hắn.

Thế lực này cũng là nàng vì nhi tử, khổ tâm tính toán nhiều năm có được, nàng tuyệt đối không cho phép nó rơi vào tay một người ngoài.

Nàng hối hận, hối hận mình vô cùng tự tin, hối hận mình nhìn người không rõ, sao nàng không nghĩ tới ở phía sau Nam Cung Dực còn có một núi dựa so với nàng còn lớn hơn đây?

Nam Cung Dực, nàng đã xem thường hắn.

“Ách……” Nàng nhất thời hối hận và phân tâm, cho đối phương chế tạo cơ hội, chỉ nghe răng rắc một tiếng, cổ gãy lìa, Bắc Thần Mẫn Nhi mất đi cơ hội tự bạo, cổ nghiêng về một bên, khi đối phương buông tay, thân thể tự nhiên ngã xuống.

Lúc rơi xuống đất, mắt của nàng trợn to, không thể nhắm lại……
Chết không nhắm mắt.

Đã từng làm việc gì cũng đều thuận lợi, một đời mỹ nhân không biết mê đảo biết bao anh hùng hào kiệt, bây giờ hương tiêu ngọc vẫn……

“A, nữ nhân a, tội gì?” Người nọ hờ hững cười một tiếng, bỗng nhiên sóng mắt nhảy lên, hình như đã nhận ra cái gì, cả người hắn vội vàng phi thân rút lui, nhanh chóng ẩn vào bên trong sương mù, chỉ

trong nháy mắt, đã không nhìn thấy bóng dáng của hắn.

Tới cũng hư ảo, đi cũng hư ảo, thần bí cực kỳ.

“Ngươi rốt cuộc phát hiện cái gì? Tại sao dẫn ta tới tới đây?” Hách Liên Tử Phong theo Tử Yêu bay tới.

Tử Yêu liếc mắt nhìn thấy Bắc Thần Mẫn Nhi ngã trên mặt đất, sắc mặt mỉm cười hạ xuống, thản nhiên nói: “Ta phát hiện hơi thở của người kia rất quen thuộc, đáng tiếc là đã tới chậm một bước……”

Hách Liên Tử Phong nhìn về hướng này, cả người hắn đột nhiên chấn động, cứng ngắc, trong đầu lập tức xông lên hàng vạn đợt sóng, kích động gần như muốn bạo.

Không thể nào. Không thể nào.

Mỗi một bước đi đều thấy khó khăn.

“Lão tổ tông có thể nhìn trúng thân thể Phong Nhi, đó là vận mệnh của hắn…… Vì đạt được mục đích này, Mẫn Nhi có thể hy sinh tất cả, buông tha cho tất cả.”

“Hy sinh tất cả, buông tha cho tất cả? Bao gồm cả con của ngươi sao?”

“Đúng vậy. Nếu cần thiết, hy sinh con trai của ta, ta sẽ không tiếc.”

Bên tai còn quanh quẩn lời nói vô tình của nàng vô tình, Hách Liên Tử Phong không muốn phủ nhận mình rất căm hận mẫu thân của mình, rất chán ghét khi nàng vứt bỏ mình lúc mình mới ra đời, nhưng mà bây giờ, nhìn thấy thi thể mẫu thân cứng ngắc nằm ở nơi đó, không có một tia sinh khí, không có một chút nhiệt độ, những hận ý

và chán ghét mà vứt bỏ, đột nhiên biến thành hư ảo.

“Nương ——”

Tay hắn vươn ra một nửa lại nắm lại thật chặt,gân tay nổi lên như sắp nổ tung.

“Là ai? Là ai giết nàng?”

Trong đầu, vô số đoạn trí nhớ lượn vòng.

Những khi tuyệt vọng giữa băng tuyết,

Những khi nhìn thấy bóng người lạnh lùng vô tình rời đi,

Những khi ăn thịt của mình để nhớ hận thù,

“Nương ——”

Đau buồn và phẫn nộ hóa thành tiếng gầm thét vang dội, xa xa truyền lại tiếng hét của hắn trong Hắc Mãng Sơn.

Tử Yêu không cảm xúc gì quá lớn, không buồn không vui, chỉ khi nhìn thấy Hách Liên Tử Phong bộc phát tiềm lực, trên mặt của hắn mới giật mình hiện lên vẻ vui mừng. Hắn quả nhiên không có nhìn lầm người, Hách Liên Tử Phong tuyệt đối là người kế thừa của hắn, là người có hy vọng nhất đứng trên đỉnh cao vinh quang của Bắc Thần gia tộc.

Hắn không cảm thấy tiếc nuối và hối hận khi Bắc Thần Mẫn Nhi chết đi, ngược lại hắn cảm thấy đáng giá, bởi chính vì Bắc Thần Mẫn Nhi chết đi, kích phát tiềm lực của Hách Liên Tử Phong, để cho tiềm lực vô tận ẩn sâu trong hắn bộc phát ra ngoài.

Tiềm lực của con người rất đáng sợ, bất cứ người nào cũng đều ẩn chứa tiềm lực, có rất nhiều người cả đời không thể khám phá ra tiềm lực của bản thân, tự lừa dối bản thân để tiếp tục sống, có rất ít người có thể khai thác tiềm lực của bản thân, và tận dụng lợi thế đó, sau đó những người này có thể trở thành người thắng cuộc.

Lấy hiểu biết của hắn đối với Hách Liên Tử Phong, Hách Liên Tử Phong là một người hướng nội, tất cả năng lượng và tình cảm đều chôn sâu ở bên trong cơ thể, chỉ có đau thương hay vui mừng, mới có thể kích phát lực lượng ẩn núp trong hắn.

Loại lực lượng này một khi bộc phát ra rất đáng sợ.

Cả hắn đều không thể xác định được Hách Liên Tử Phong bộc phát tất cả tiềm năng hay chỉ là một bộ phận.

“Ngươi nhìn xem, bên cạnh tay nàng có chữ viết.” ánh mắt sắc bén của Tử Yêu, thoáng cái liền phát hiện ra một chi tiết nhỏ bé.

Hách Liên Tử Phong từ từ bình phục tâm tình, ngồi chồm hổm xuống, quả nhiên thấy bên cạnh tay của mẫu thân lộ ra nửa chữ. Nhìn không rõ rốt cuộc là chữ gì, hắn từ từ kéo tay của mẫu thân ra, ở giữa chỗ bàn tay nàng đặt lên xuất hiện một chữ đầy đủ, một chữ mà hắn khó lòng mà tiếp nhận —— Khê.

Tử Yêu thấy chữ này, hai con ngươi co rụt lại, lâm vào suy tư.

Nét chữ xiêu vẹo, chữ viết gấp gáp, còn có dấu vết của cơ thể, đều xác minh một sự thật.

Cái chữ “Khê” này, xác thực là từ tay Bắc Thần Mẫn Nhi viết ra, tuyệt đối không phải mượn tay người khác viết.

Khê…… Một chữ trí mạng.

Đôi mắt màu tím của Hách Liên Tử Phong đột nhiên chuyển thành màu đỏ, màu đỏ che mất ánh mắt của hắn, trời đất quay cuồng, cả người hắn dường như rơi vào vực sâu không đáy.

Ở một đầu khác của cánh rừng, đám người Vân Khê bị tiếng gầm gừ kinh động, không biết xảy ra chuyện gì.

Có một đám Nội Tông cao thủ tổ chức thành một nhóm ba bốn người,đi trước thăm dò.

Vân Khê và Long Thiên Tuyệt ở lại tại chỗ, không tùy ý đi lại, giờ phút này Tử Yêu rất có thể đang ở phụ cận, bọn họ một khi rời khỏi đội ngũ cao thủ Nội Tông Vân tộc, có thể sẽ gặp Tử Yêu công kích, Nội Tông cao thủ ngược lại thành bùa hộ mệnh của bọn họ, ít nhất có các nàng ở đây, Tử Yêu sẽ có chút cố kỵ.

“Thanh âm vừa rồi, sao lại giống như tiếng của Hách Liên đại ca, có phải huynh ấy đã xảy ra chuyện hay không?” trong lòng Vân Khê có chút bất an.

Long Thiên Tuyệt lắc đầu nói: “Không phải lo lắng, Tử Yêu cùng hắn trụ cùng một thân thể, lại là trưởng bối trong tộc của hắn, không đến nỗi tự mình giết hắn.”

“Nhưng mà thanh âm vừa rồi thếp nghe thấy ta, rõ ràng là tiếng của Hách Liên đại ca, hơn nữa trong thanh âm tràn đầy đau thương. Rốt cuộc là chuyện gì, mà có thể làm cho Hách Liên đại ca phát ra tiếng gầm thét đau thương như vậy?” bất an trong lòng Vân Khê càng lúc càng lớn, tiếng gầm thét tê tâm liệt phế như vậy,khiến nàng liên tưởng đến đêm hôm đó, nàng vô tình cự tuyệt yêu cầu muốn trở

thành bằng hữu của Hách Liên đại ca.

Bên bãi biển, truyền đến tiếng gầm thét kiệt lực, chắc là tương tự như thế.

Đêm đó, hắn một đêm tóc trắng, từ đó về sau rất cả một thời gian dài, cả người hắn lạnh như băng giống như sát thần viễn cổ, cự tuyệt người khác từ ngàn dặm.

Bây giờ nghĩ lại, trong lòng nàng vẫn còn sợ hãi.

Quyển 5 - Chương 188: Tông chủ tới

Long Thiên Tuyệt trầm tư xong, chủ động đề nghị: “Nếu không, ta đi qua xem một chút?”

Không thể để nàng lo lắng không yên, Long Thiên Tuyệt cũng tò mò, rốt cuộc là chuyện gì có thể quấy nhiễu tâm tư của Hách Liên Tử Phong, để cho cái người luôn che giấu tình cảm như Hách Liên Tử Phong lại đột nhiên bất chấp tất cả mà phát tiết ra ngoài như thế.

“Chờ một chút, ta cùng đi với chàng. Tử Yêu nếu đã ăn Tru Tiên Đan, khôi phục thực lực, hẳn là hắn đang ở gần Hách Liên đại ca. Chúng ta cùng đi, cũng có thể hỗ trợ nhau.” Vân Khê ngăn Long Thiên Tuyệt lại, từ trên người lấy ra một viên Tru Tiên Đan, đang muốn ăn vào. Khôi phục thị lực, nàng có thể giúp đỡ Thiên Tuyệt, cùng nhau chống lại Tử Yêu.

Lúc này, từ phía xa truyền đến tiếng hoan hô của những cao thủ Vân tộc: “Tông chủ tới.”

Tông chủ tới?

Vân Khê Tâm hơi động một chút, vốn định ăn vào Tru Tiên Đan để khôi phục thị lực như cũ. Thế gian này người có thể đối địch với thực lực của Tử Yêu, có thể vô thanh vô tức chạy đi trước mặt hắn,quả thật là có thủ đoạn, vị Tông chủ Vân tộc khoan thai đi đến, có phải là người thần bí làm hỏng mắt nàng hay không?

Nàng còn nhớ rõ lão hòa thượng Phương Tây đã từng nói, Cung chủ

muốn mượn pháp lực của Tiểu Ban, giúp nàng trấn áp vong hồn của một phản đồ Vân tộc, cho nên mới phải mời tới ba người Tiểu Ban. Cung chủ tính ra ngày Tiểu Ban đến, Nội Tông cao thủ cũng lập tức xuất hiện, nàng hoài nghi, sau lưng thao túng Cung chủ là vị Tông chủ này.

Mặc dù phụ thân vẫn nói, Tông chủ không phải là người ác độc, nhưng lòng người khó dò, không thể không phòng.

Vì thế, nàng quyết định tạm thời không dùng Tru Tiên Đan, lấy bất biến ứng vạn biến.

“Khê Nhi, nàng……” Long Thiên Tuyệt đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó hiểu ý nàng, có lẽ là do có nhiều kinh nghiệm, cho nên hắn luôn tin tưởng ánh mắt của mình, dùng tâm để nhìn nhận sự việc, hắn tôn trọng lựa chọn của Vân Khê.

“Khê Nhi, con rể, mau đến ra mắt Tông chủ.” Vân Mộ Phàm dẫn Vân Trung Thiên và Vân Mạch Thiên, ba người dẫn đầu bái kiến Tông chủ Vân tộc, nhìn về hướng hai vợ chồng Vân Khê ở phía xa gọi họ về.

Vân Khê nhìn không thấy người phía trước, nhưng có thể tưởng tượng, giờ phút này ánh mắt của mọi người nhất định đều tập trung trên người của nàng, có lẽ là đang nhìn nàng chê cười, có lẽ là trách cứ nàng còn muốn Tông chủ chờ nàng.

Long Thiên Tuyệt một tay vịn thê tử, chậm rãi mà đi, ánh mắt sắc bén nhìn những người nơi này, nhỏ giọng nói bên tai Vân Khê: “Đi theo Tông chủ Vân tộc tới, còn có sáu cao thủ, hai nam bốn nữ, thực lực sáu người này so với những cao thủ lúc trước đi theo Tả Hộ pháp đến sâu không lường được. Vân tộc, quả nhiên là tàng long ngọa hổ…… Đúng rồi, Cung chủ Vân Huyễn điện cũng tới.”

Vân Khê nhếch mày mỉm cười nói, phiền toái tới rồi, Cung chủ ở chỗ nào thì chỗ ấy sẽ không có chuyện tốt.

Bước đi của nàng không đổi, khí định thần nhàn, mình như thế nào thì đi thế ấy, dù sao nàng là người mù.

“Vân Khê, Tông chủ ở chỗ này, ngươi còn không mau lại đây bái kiến?. Lằng nhằng, để cho Tông chủ phải chờ ngươi, ngươi có giá quá đấy?” Cung chủ nóng giận trong lòng, đang không có nơi phát tiết, hiện tại cuối cùng cũng có chỗ trút giận.

Vân Mộ Phàm đứng cách nàng tương đối gần, hừ lạnh nói: “Cao thủ Nội Tông ở chỗ này rất nhiều, thân phận ngươi là gì, ở đây có chỗ cho ngươi nói chuyện sao?”

“Ta nói có lý, thì ta có quyền nói” Cung chủ đỏ mặt, oán giận nói.

“Nếu như ngươi nói có lý, thì cây ngay không sợ chết đứng, mặt không đỏ thở không gấp, nhìn bộ dáng bây giờ của ngươi xem, ngươi có thể làm cho chúng ta tin phục sao?” Vân Mộ Phàm xảo quyệt nói, một lời đánh trúng điểm yếu của Cung chủ, xem nàng làm sao gặp người? Đừng nói mặt không đỏ thở không gấp, chính là bỏ tầng sa che mặt thật dày của nàng,nàng cũng không có dũng khí.

“Trúc trưởng lão, làm người nên để lại đường lui, ngày sau còn gặp lại nhau……” Cung chủ phẫn nộ.

“Không cần, nhìn thấy ngươi, lão phu thấy buồn nôn, ba ngày ăn không ngon.” Vân Mộ Phàm không khách cắt đứt lời của nàng, khiến Cung chủ phẫn nộ đến hộc máu.

Những người xung quanh không nhịn được phì cười, thử nghĩ xem

Trúc trưởng lão ngày thường là người yên tĩnh, lạnh lùng, không nhiều lời, hôm nay chẳng những nói nhiều, mà lời nào cũng mang theo đao kiếm, thật là kỳ lạ.

“Được rồi, không nên tranh cãi nữa” Tông chủ rốt cuộc cũng lên tiếng, nàng nhẹ giơ tay phải lên, ngăn cản hai người tiếp tục cãi nhau, nàng đi xuống, không phải là đứng yên tại chỗ chờ Vân Khê đến bái kiến, ngược lại lại chủ động đi về phía Vân Khê.

Mọi người đều kinh ngạc khi nhìn thấy màn này, không hiểu Tông chủ vì sao phải đãi ngộ đối với một tiểu nha đầu như thế. Tông chủ tự mình đi nghênh đón một tiểu nha đầu, đây là chuyện lạ khó gặp, không ngạc nhiên là không thể.

Vân Khê nghe thấy thanh âm biến hóa ở khắp mọi nơi, nàng khẽ nhíu mày, không nghe được tiếng bước chân người này, chỉ đoán được mùi thơm nhàn nhạt khi gió thổi tới, chính xác là có người đi về phía nàng.

Mùi vị này, giống như là đã thấy ở đâu đó……

“Khê Nhi, Tông chủ đã tới.” Bên tai là lời Long Thiên Tuyệt cẩn thận nhắc nhở.

Trong lòng nổi lên cảm giác khác thường, nói không rõ, sau đó có người cầm một cái tay khác của nàng, xúc cảm mềm mại, mang theo một chút lạnh.

“Ngươi chính là Vân Khê? Con gái của Trúc trưởng lão?” Thanh âm Tông chủ rất ôn nhu, rất ôn hòa, làm cho người ta hình dung ra hình ảnh một mỹ nhân dịu dàng.

Long Thiên Tuyệt cau mày lại, cảnh giác nhìn Tông chủ, trong lòng

không khỏi phiền não. Nhưng nếu vừa rối đối phương muốn tập kích Khê Nhi thì nàng đã thành công, nhưng mà không có biện pháp, tốc độ của đối phương quá nhanh, hắn cơ hồ không có thời gian phản ứng. Nhân vật như thế, không thể không khiến hắn đề cao cảnh giác mọi lúc.

Từ góc nhìn của hắn, bề ngoài Tông chủ là một cô gái trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, nếu không phải biết thân phận của nàng, có thể hắn sẽ suy đoán đối phương chỉ tầm 27-28 tuổi, song trên người nàng mang theo đau thương không thể nào che giấu. Thân là thủ lĩnh cao nhất của một tộc, không có bản lĩnh chân chính, làm sao có thể ngồi yên ổn ở vị trí chạm tay có thể bỏng.

Ánh mắt tôn chủ rất ôn hòa nhìn Vân Khê, nàng giống như mẫu thân ôn nhu nhìn con cuả mình, ánh mắt như thế, khiến cho Long Thiên Tuyệt sinh ra mê hoặc, đây cũng là lý do hắn không tiến thêm một bước ngăn cản Tông chủ đến gần Vân Khê.

“Đúng vậy, Tông chủ, ta tên là Vân Khê.” Vân Khê nhàn nhạt đáp, không nhún nhường, nhưng cũng không ngạo mạn. Đối phương dù sao cũng là thủ lĩnh cao nhất của Vân tộc, là trưởng bối của nàng, nàng và người nhà đều là một phần của Vân tộc.

“Ngươi biết không? Gặp lại ngươi, ta phảng phất thấy được cô cô của ta….. không phải dung mạo của hai người rất giống nhau, mà là khí chất duy nhất trên người của hai người, khiến cho ta cảm thấy rất thân thiết.” thanh âm dịu dàng, êm tai của Tông chủ nói.

“Cô cô?” Vân Khê nghi hoặc.

“A, ta nói cô cô, chính là tổ tiên cấm kỵ nhất tộc các ngươi – Vân Huyên.” Tông chủ mỉm cười, thở dài nói, “Thật ra thì, ta là người không có tư cách nhất đàm luận về cô cô, ban đầu lúc ta khó khăn

nhất, cô độc nhất không chỗ nương tựa, là cô cô chứa chấp ta, đem ta nuôi lớn thành người, nhưng mà lúc nàng khó khăn nhất, cần giúp đỡ nhất, ta lại không làm được gì……”

“Thời điểm một người giúp đỡ người khác chưa chắc đã nghĩ mình sẽ được báo đáp.” Vân Khê nói.

Tông chủ xúc động, sờ sờ tay nàng nói: “Ngươi thật sự là một đứa nhỏ thiện lương, lúc đầu cô cô cũng nói như vậy. Lúc nàng mang theo rất nhiều tộc nhân rời khỏi Vân tộc, ta cũng muốn đi cùng nàng, nhưng là nàng ngăn cản ta, nàng nói Vân tộc càng thích hợp với ta hơn, ta sẽ làm tốt hơn nàng.”

“Ngươi làm được, không phải sao?” Vân Khê nhàn nhạt nói.

Tông chủ cười khổ lắc đầu: “Ta vĩnh viễn đều không so được với nàng. Nàng là một truyền kỳ của Vân tộc, từng là kiêu ngạo của Vân tộc. Nàng cương quyết, nàng tự do tự tại, nàng muốn làm gì thì làm cái đó, muốn được cái gì được cái đó, không câu thúc.Ta vĩnh viễn đều không so được với nàng.”

Cảm xúc kỳ lạ lóe lên trong mắt Tông chủ, nàng nói xong lộ vẻ xúc động.

Một cô gái cương quyết, không câu thúc khiến cho người ta ghen tị và ngưỡng mộ.

Vân Khê rất đồng ý với ý kiến này.

Tông chủ cúi đầu, nhìn Vân Khê một lúc lâu, ôn hòa nói: “Bây giờ nhìn thấy ngươi, ta lại không nhịn được nhớ tới cô cô. Nhớ lần đầu tiên ta gặp cô cô, là lúc cô cô làm lễ nhận chức vị Thánh nữ. Lúc ấy trên đại điện có rất nhiều người, có cao thủ đến từ Nội Tông, có cao

thủ từ Vân Huyễn điện, cũng có cao thủ đến từ Vân tộc đến đây xem lễ….. Trong đám người, ta nhìn thấy cô cô, nàng xuất sắc như vậy, lãnh ngạo không kềm chế được, giống như là một bông hoa sen nở rộ trong ao, dù khó khăn vẫn không lùi bước. Nàng rất lạnh lùng, không nói chuyện với người khác, ta chỉ dám nhìn nàng từ xa xa, liếc trộm nàng, hi vọng nàng có thể chú ý tới ta. Nàng cũng có một mặt nhiệt tình, sẽ cười to với người bên cạnh nàng, tiếng cười có thể đem cả đại điện bừng sáng. Bắt đầu từ khi đó, ta rất hâm mộ nàng, hi vọng có thể biết nàng, trở thành người bên cạnh nàng, để nàng cười với ta mà không quan tâm gì hết.”

“Sau đó, ta rất may mắn, nàng thật sự chú ý tới ta, còn hỏi thăm hoàn cảnh của ta. Biết cha mẹ của ta đều đã qua đời, một mình một người không nơi nương tựa, nàng đã thu nhận ta, để cho ta gọi nàng là cô cô, hơn nữa dạy ta tập võ dạy ta các loại kỹ nghệ. Nếu là cha mẹ ruột của ta, cũng chưa chắc có thể quan tâm tới ta giống như nàng vậy, ta thường xuyên nghĩ, nếu nàng chính là mẹ ruột của ta, thật là tốt biết bao?”

Mắt của Tông chủ trở nên ôn hòa hơn, Tông chủ lẳng lặng nhìn Vân Khê, phảng phất như xuyên qua nàng nhìn thấy người trong trí nhớ, ôn nhu phát ra từ đáy lòng.

“Ngươi biết không? Ngươi thật sự rất giống nàng, yên tĩnh, kiêu ngạo, nhưng khí chất phi phàm. Lần đầu tiên ta gặp ngươi, thấy rất thân thiết với ngươi, ta tin tưởng sau này ngươi cũng sẽ đạt được thành tựu và xuất chúng như nàng, trở thành kiêu ngạo của Vân tộc chúng ta.”

“Tông chủ, khiến ngài thất vọng. Người xem bộ dáng ta như vậy, còn có thể trở thành kiêu ngạo của Vân tộc sao?” Vân Khê ra vẻ khổ sở cười một tiếng, toan tính.

“Ngươi nói mắt của ngươi sao? Con mắt của ngươi thoạt nhìn là bị huyền khí gây thương tích, phương pháp điều trị thông thường sẽ khó khăn, bất quá chỉ cần ăn Tru Tiên Đan vào khẳng định có thể chữa khỏi. Trên người của ngươi có Tàn Hoa Bí Lục, ta tin tưởng luyện chế Tru Tiên Đan đối với ngươi mà nói, căn bản không thành vấn đề, cho nên không phải lo lắng.”

Quyển 5 - Chương 189: Tế đàn Thiên Ma

Vân Khê cúi đầu cười một tiếng, không nói chuyện

Tông chủ dắt tay nàng, nhẹ nhàng kéo, dẫn dắt nàng đi về phía đám người: “Vân Khê, là Thánh nữ Ngoại tông Vân tộc đề cử, thiên phú và tài hoa của nàng, tin tưởng không người nào chất vấn. Bổn tọa hôm nay tận mắt nhìn thấy nàng, đối với nàng rất là yêu thích, bổn tọa muốn để nàng làm người thừa kế để bồi dưỡng. Hi vọng bắt đầu từ hôm nay, tất cả mọi người trong Vân tộc phải tôn kính nàng, đón nhận nàng, thấy nàng như thấy bổn tọa.”

Âm thanh ôn hòa bình tĩnh, không thể che được uy nghiêm của Tông chủ, không người nào dám chất vấn.

Cung chủ oán hận cúi đầu, những người còn lại cùng nhau hô to: “Tông chủ anh minh.”

Người duy nhất chưa phản ứng được với câu nói của Tông chủ ở chỗ này, sợ rằng chỉ có Vân Khê.

Cùng mọi người đi đến đây, nàng gặp rất nhiều khó khăn, bất kể là chặng đường nào cũng đều có một hai kẻ ngáng đường, nàng đã quen rồi. Hiện tại đường xá bỗng nhiên trở nên thuận lợi như vậy, ngược lại nàng có chút không quen, không biết theo ai.

Đối phương có mục đích khác hay không? Có ý tốt hay không?

Trong đầu Vân Khê có vô số nghi vấn đảo quanh.

“Khê Nhi, còn không mau cám ơn Tông chủ?” Vân Mộ Phàm thấy nữ nhi ngẩn người, không nhịn được lên tiếng nhắc nhở, Tông chủ quyết định thật sự là ngoài dự liệu của ông, càng làm ông tin rằng Tông chủ rất lương thiện và nhân từ.

Vân Khê chần chờ cắn cắn môi, rốt cục nói: “Đa tạ Tông chủ ưu ái, Vân Khê nhất định sẽ không làm mọi người thất vọng.”

“Khê Nhi, chúc mừng nàng.” Long Thiên Tuyệt ngưng mắt nhìn sườn mặt của ái thê, không thấy trên mặt nàng có tự tin và vui sướng phát ra từ trong lòng,hắn nhẹ nhàng nắm bàn tay nhỏ bé của nàng muốn tăng thêm lòng tin của nàng tiếp thêm sức mạnh cho nàng. Bất kể con đường phía trước rốt cuộc là bằng phẳng hay là nhấp nhô, hắn vẫn sẽ cùng nàng vượt qua, cho nên, không cần phải lo lắng.

Vân Khê định thần lại, cầm tay của hắn, tâm hữu linh tê.

Đúng vậy, không có gì đáng sợ.

Coi như là núi đao biển lửa, nàng cũng cùng hắn vượt qua.

Không lâu sau, Tả Hộ pháp dẫn đội thăm dò trở về.

“Tông chủ, ngài đến rồi, không có ngài chủ trì đại cục, trong lòng ta cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.” Tả Hộ pháp bước nhanh đi tới bên người Tông chủ, thâm tình chân thành ngắm nhìn nàng, chỗ nào có người lúc trước kiêu căng ngạo mạn khinh người quá đáng? Giống như là chim nhỏ nép vào người “Người yêu”.

Tông chủ nhàn nhạt cười, vỗ vỗ đầu vai hắn, ấm giọng hỏi: “Các ngươi vừa rồi đi làm cái gì?”

Thanh âm ôn nhu, ánh mắt ôn nhu, nhưng không nhìn thấy sự yêu thương thuộc về tình yêu của hai người.

Long Thiên Tuyệt quan sát rất kỹ, hắn nhìn ra, ánh mắt Tông chủ đối với Tả Hộ pháp, giống như sự bảo hộ giữa trưởng bối với vãn bối nhiều hơn, chỉ có Tả Hộ pháp là người chân chính say mê trong đó mà thôi. Lúc trước còn có cảm giác chán ghét Tả Hộ pháp, hiện tại biến thành đồng tình, một kẻ đáng thương không chiếm được tình yêu mà thôi.

“Mới vừa rồi từ trong rừng truyền đến gầm gừ kỳ quái, ta dẫn mấy người đi điều tra, lúc chúng ta chạy đến nơi, nơi đó không có một bóng người, chỉ để lại trên mặt đất dấu vết đánh nhau và một bãi máu, còn có, một chữ dùng máu tươi viết xuống……” Tả Hộ pháp nói đến đây,đôi mắt có thâm ý nhìn về phía Vân Khê, Long Thiên Tuyệt nheo mắt lại, tinh quang nhấp nháy.

″Ồ? Là chữ gì?” Tông chủ hỏi.

Tả Hộ pháp cười quỷ dị, nói: “Theo ta quan sát, chữ kia hư hư thật thật, xiêu xiêu vẹo vẹo, không giống như là một người sống sờ sờ viết, giống như là có người trước khi chết viết xuống chữ kia, mà chữ kia vừa vặn chính là một chữ trong tên của một người trong số chúng ta.”

Nhìn theo tầm mắt của hắn, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào trên người Vân Khê.

Vân Khê mặc dù nhìn không thấy, lại có thể cảm nhận được vô số ánh mắt nóng rực nhìn chăm chú vào nàng. Là nàng? Tại sao? Nàng không hiểu gì cả, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, sao tự nhiên lại nhắc đến nàng?

“Không sai, chính là chữ ‘ Khê ’ trong ‘ Vân Khê ’. Ha hả, xem ra Vân Khê cô nương danh tiếng không tốt lắm, không duyên không cớ rước lấy phiền toái, chỉ hy vọng ngươi không đem phiền toái mang đến cho Vân tộc chúng ta.” Tả Hộ pháp trong lời nói giấu châm,rõ ràng hắn không thích Vân Khê.

Cung chủ tận dụng mọi thứ, lại thêm một câu: “Nàng mang đến phiền toái, đâu chỉ những thứ này? Lúc trước cùng nàng đi tới Hắc Mãng Sơn, còn có hai gã cao thủ đến từ Thịnh Bảo Trai, hai người này thực lực sâu không lường được, đối với Vân tộc mang địch ý, sớm muộn gì cũng trở thành tai họa của Vân tộc.”

“Không ai mời ngươi ra ngoài đánh rắm, thối lắm. Làm trò trước mặt Tông chủ, ta khuyên ngươi nên yên lặng một chút thì tốt hơn.” Vân Mộ Phàm nhìn chằm chằm vào Cung chủ, nàng vừa mở miệng, hắn lại chèn ép phản kích, thù hận trong lòng đã lâu.

“Ngươi nói người nào thối?” Cung chủ che tim của mình, từng ngụm từng ngụm thở dốc, giận đến đỉnh đầu bốc khói.

“Người nào nói chính là người đó!” Vân Mộ Phàm hờ hững hừ cười.

Cung chủ hít một ngụm lãnh khí, giận không kềm được, chỉ vào Vân Mộ Phàm mắng: “Trúc trưởng lão, ta tôn trọng ngươi là cao thủ Nội Tông mới gọi ngươi một tiếng Trúc trưởng lão. Không khách khí mà nói, ngươi bất quá chính là dư nghiệt của cấm kỵ nhất tộc, ngươi có giỏi như vậy sao? Ban đầu bổn tọa tiêu diệt cấm kỵ nhất tộc các ngươi, chính là chiếm được sự đồng ý của Tông chủ, nếu không có Tông chủ đồng ý và nàng xin các trưởng lão điều thêm mấy vị cao thủ, hơn nữa có người hướng bổn tọa mật báo, bổn tọa làm sao có thể dễ dàng diệt được cấm kỵ nhất tộc các ngươi? Ngươi hận bổn tọa, không phải là bởi vì mối hận diệt tộc sao? Ngươi hận bổn tọa, vậy ngươi cũng hận Tông chủ phải không?”

Cung chủ nói xong những lời này, không khí tại hiện trường thoáng cái trở nên lúng túng.

Vừa nãy, Tông chủ còn lôi kéo tay Vân Khê, cùng Vân Khê nói năm đó nàng cùng tổ tiên cấm kỵ nhất tộc Vân Huyên có tình nghĩa mẹ con, hiện tại từ trong miệng Cung chủ mới biết sự thật, trong sự kiện hủy diệt cấm kỵ nhất tộc, Tông chủ cũng tham dự. Điều này nói nên điều gì?

Là lời Tông chủ trước sau mâu thuẫn, hay là lời nói của Tông chủ không giống nhau, ngoài miệng nói một đàng sau lưng làm một nẻo?

Trên mặt Tông chủ ôn hòa nhìn không rõ biến hóa, nhưng mà ai hiểu rõ nàng, đều có thể suy đoán ra tâm trạng lúc này của Tông chủ.

Vân Mộ Phàm khiếp sợ nhìn về phía Tông chủ, đáy lòng từng có hoài nghi, hiện tại càng thêm nghi ngờ. Đúng vậy, không có Nội Tông ủng hộ, Cung chủ cùng với cao thủ Vân Huyễn điện làm sao có thế lực lớn như vậy trong một ngày có thể tiêu diệt cả cấm kỵ nhất tộc?

Cấm kị nhất tộc đã trải qua rất nhiều lần bao vây của Vân tộc, thế lực lớn bị giảm đi, cao thủ một tên lại một tên chết đi, song hội nguyên lão không thiếu tuyệt đỉnh cao thủ tồn tại. Ông nhớ ngày diệt tộc đó, không thấy rất nhiều cao thủ trong hội nguyên lão, ông cho là bọn họ từ bỏ tộc nhân, bây giờ nghĩ lại có lẽ không phải là như thế, bọn họ là những người có thực lực cao nhất của cấm kỵ nhất tộc, chắc là bị những cao thủ có thực lực của Vân tộc giết.

Thật sự là Tông chủ sao?

Hình tượng tôn chủ mà ông vẫn luôn tôn kính và tín nhiệm bắt đầu dao động trong lòng ông.

Tả Hộ pháp sắc mặt trầm xuống, nhìn về phía Cung chủ nhìn chằm chằm một cái, quát lớn: “Ngươi nói luyên thuyên gì vậy? Tông chủ vẫn đều bế quan tu hành, thanh tâm quả dục, không hỏi thế sự, làm sao lại sai khiến ngươi đi giết người? Huống chi, Tông chủ cho tới bây giờ cũng phản đối giết người của cấm kỵ nhất tộc, chỉ có hội nguyên lão trong Nội Tông Vân tộc mới kiên trì đối phó cấm kỵ nhất tộc. Ngươi đừng vì thù hận cá nhân mà kéo Tông chủ xuống nước. Còn dám nói bậy, ta sẽ xé nát miệng ngươi.”

Cung chủ cảm nhận được khí thế áp bách mãnh liệt, trong lòng chấn kinh, nhìn thấy sắc mặt của Tông chủ, nàng biết mình nói sai rồi, cuống quít cúi đầu nói: “Tông chủ, là thuộc hạ hồ ngôn loạn ngữ.”

Tông chủ cúi đầu thở dài, phất tay một cái, cho Cung chủ lui xuống: “Trúc trưởng lão, Vân Khê, Vân Trung Thiên, ta biết trong lòng các ngươi trong đều nghi ngờ, các ngươi đi theo ta, bổn tọa có lời cùng các ngươi nói.”

Vân Mộ Phàm chần chờ, cuối cùng lựa chọn tin tưởng Tông chủ.

Long Thiên Tuyệt bắt lấy tay Vân Khê, lộ ra thần sắc lo lắng.

“Long công tử, ngươi cũng cùng đi chứ.”

Long Thiên Tuyệt ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt thiện ý của Tông chủ, hắn hơi sững sờ, thầm nghĩ vị Tông chủ này quả nhiên không đơn giản, quan sát tất cả mọi người, đem tư liệu của họ nắm trong lòng bàn tay.

Rời xa khỏi đám người, Tông chủ đứng lại, nói với bốn người đi theo: “Nàng nói không sai, tiêu diệt cấm kỵ nhất tộc, chính xác là bổn tọa ra lệnh.”

“Tông chủ, ngài……” Vân Mộ Phàm xúc động.

“Trúc trưởng lão, ngươi hãy nghe ta nói hết.” Tông chủ làm như bất đắc dĩ thở dài, “Bổn tọa tuy là Tông chủ, nhưng mà có rất nhiều chuyện là thân bất do kỷ. Mấy người trong hội nguyên lão cho tới bây giờ đều coi cấm kỵ nhất tộc là cái đinh trong mắt, ban đầu đuổi cô cô ra khỏi Vân tộc, là do mấy người các nàng thúc đẩy. Trải qua nhiều năm như vậy, trong lòng các nàng vẫn tồn tại cái đinh đó, không đem cái đinh cấm kỵ nhất tộc nhổ đi, các nàng không thể an tâm được.”

“Bổn tọa thừa nhận, là bởi vì ta vô năng, mới không ngăn cản các nàng tiêu diệt cấm kỵ nhất tộc, để cho cấm kỵ nhất tộc bị diệt vong. Việc đã đến nước này, bổn tọa không thể bù đắp lại cái gì, chỉ có thể nghĩ biện pháp đền bù các ngươi, để bổn tọa có thể an lòng.” Tông chủ nói đầy tình cảm.

Vân Mộ Phàm nhăn mày, khó mà quên đi sự đau lòng: “Tông chủ cũng là vạn bất đắc dĩ, chúng ta có thể hiểu.”

Vân Trung Thiên im lặng không lên tiếng, trên khuôn mặt thanh tú có một phần lạnh nhạt.

Vân Khê đáy lòng cười lạnh, người chết cũng đã chết, hiện tại nói đền bù thì có ích lợi gì? Thân là Tông chủ của một tộc, lại phải chịu sự sắp xếp của hội nguyên lão, không thể độc lập quyết định, người như vậy đúng là kém Vân Huyên.Vĩnh viễn đều kém.

Long Thiên tuyệt không quan tâm những thứ này, tất cả chú ý của hắn toàn bộ đặt trên người Vân Khê, đáy mắt tràn đầy yêu thương.

Tông chủ nhẹ nhàng quan sát vẻ mặt của mỗi người, tiếp tục nói: “Bổn tọa biết, có một số việc bây giờ nói đều đã quá muộn. Nhưng

mà, lần này bổn tọa tự mình đến Hắc Mãng Sơn, cũng muốn đền bù một chút″

“Không lâu trước đây, người trong hội nguyên lão tính ra Vân tộc ta sắp gặp phải một cuộc đại kiếp, có người tiên đoán có thể là hồn phách Vân Huyên sắp chuyển thế, vì cấm kỵ nhất tộc, có thể nàng sẽ tìm Vân tộc báo thù. Cho nên, hội nguyên lão cùng nhau thương lượng, muốn ngăn cản hồn phách Vân huyên. Các nàng vì đạt được mục đích, không tiếc hao hết tâm tư, mời cao tăng Tây Vực đem hồn phách Vân Huyên thu phục khiến nó vạn kiếp bất phục.”

“Cái gì? Các nàng thật sự quá độc ác.” Vân Mộ Phàm chưa từng nghe thấy chuyện này, bây giờ nghe nói, rất tức giận.

“Bổn tọa biết được chuyện này, muốn ngăn cản các nàng. Ta đã mất đi cô cô một lần, không thể lại mất nàng lần thứ hai, lần này, nói gì thì nói ta cũng phải bảo vệ nàng chu toàn. Vì làm an lòng các nguyên lão, ta giả vờ phân phó người Vân Huyễn điện lấy lý do thu thập hồn phách phản đồ, ra lệnh cho các nàng mời cao tăng Phạm Âm Tự tới. Bởi vì chỉ có mượn pháp lực của cao tăng Phạm Âm Tự, mới có thể xông vào núi Hắc Mãng tìm Tế đàn Thiên Ma bị thiên ma khí bao phủ. Ngày trăng tròn rất nhanh sẽ đến, đến lúc đó bổn tọa và các ngươi cùng nhau tiến vào sâu trong tế đàn, cứu hồn phách cô cô ra.” Tông chủ nhẹ nhàng nói.

“Tế đàn Thiên Ma?” Vân Khê nghe thấy bốn chữ này, toàn thân lông tóc dựng đứng cả lên, chẳng lực lượng thần bí đáng sợ kia gọi là Thiên Ma, mà địa bàn của hắn là tế đàn.

“Đúng vậy, chính là Tế đàn Thiên Ma.” Tông chủ khẳng định nói, “Các ngươi trẻ tuổi có lẽ cũng không biết Tế đàn Thiên Ma tồn tại, bổn tọa cũng tự mình trải qua, cho nên biết rằng Tế đàn Thiên Ma rất nguy hiểm. Trên căn bản chỉ cần đi vào Tế đàn Thiên Ma, chưa thấy có

người sống đi ra, muốn nói, bổn tọa có lẽ có thể coi như là một trong số rất ít người.”

“Tế đàn Thiên Ma, thật sự khủng bố như vậy?” Vân Khê trong lòng mê hoặc càng ngày càng nhiều, nàng cảm giác, cảm thấy trong lời nói của Tông chủ có rất nhiều chỗ sơ hở, rốt cuộc là cái gì sơ hở chỗ, lúc này nàng nghĩ không ra.

“Tế đàn Thiên Ma tổng cộng có mười tòa tế đàn tạo thành, mỗi một tòa tế đàn chẳng khác nào là một phần mộ, không thấy máu không cách nào thuận lợi thông qua tế đàn. Mỗi một tòa tế đàn cũng sẽ có Thiên Ma thủ hộ, mấy thiên ma này thực lực có mạnh có yếu, thiên ma thực lực yếu nhất có thể so với Huyền Hoàng cao thủ loài người chúng ta, thiên ma có thực lực tương đối cao, thậm chí có thể cùng lực lượng của bổn tọa ngang nhau, chẳng phân biệt được trên dưới. Bổn tọa năm đó, bất quá xông vào năm tòa tế đàn, thiếu chút nữa đã mất mạng nhỏ, may là cô cô mạo hiểm, đem ta đưa ra Tế đàn Thiên Ma, ta mới có may mắn còn sống, mà cô cô thì……” Tông chủ thở dài, lộ ra ưu thương và thương nhớ.

“Nói như vậy, Vân Huyên năm đó táng mệnh ở nơi này thì Tông chủ mới đứng ở đây?” Vân Khê hỏi.

Tông chủ bi thống gật đầu.

“Chẳng lẽ Tông chủ tựu không nghĩ biện pháp cứu nàng sao?” Vân Khê lại hỏi.

“Nói dễ vậy sao? Muốn thuận lợi xông qua mười ngọn Tế đàn Thiên Ma, căn bản là không có khả năng, hơn nữa nghe nói Thiên Ma có thể thu hồn phách con người, đem bọn họ giam cầm ở tế đàn, khiến cho Tế đàn Thiên Ma uy lực càng cường đại hơn. Theo ta đoán cô cô có thể đã bị thu lấy hồn phách, bị giam cầm trong tế đàn, ta muốn

cứu nàng, cũng không được gì.”

Trong lòng Vân Khê chợt thấy một trận lạnh lẽo, nói đến nói đi, nàng không ngừng mà trốn tránh trách nhiệm. Cô cô vì nàng, bỏ ra nhiều như vậy, mà nàng luôn nhìn trước ngó sau, thỏa hiệp với khó khăn ở phía trước, ích kỷ như thế, nhát gan như thế, nàng thay Vân Huyên thấy không đáng giá.

“Tông chủ nói nhiều như vậy, rốt cuộc có tính toán gì không?”

“Bổn tọa nghe nói ngươi thu phục được Cửu Vĩ Hồ, Cửu Vĩ Hồ chính là thú cưng của cô cô lúc trước, có lẽ thông qua nó có thể cùng hồn phách của cô cô giao lưu. Lần này bổn tọa lấy việc cứu hồn phách của cô cô làm đầu, ta đã bỏ lỡ một lần, lần này nói gì cũng không thể bỏ qua nữa.”

Tông chủ nói xong, tự mình trở lại bên trong chỗ cao thủ Vân tộc, để lại Vân Khê và người nhà đứng tại chỗ, suy tư lời Tông chủ.

“Cha, lời Tông chủ…, ngài tin tưởng mấy phần?” Vân Trung Thiên nói đầu tiên, bằng vào cơ trí và năng lực quan sát của hắn, hắn không thể nào hoàn toàn tin tưởng vào lời của Tông chủ.

Vân Mộ Phàm khẽ thở dài: “Ta càng ngày càng nhìn không thấu Tông chủ……” Chỉ chốc lát, ông thấy như già thêm mấy tuổi.

“Cha……”

“Nhạc phụ đại nhân……”

Vân Trung Thiên và Long Thiên Tuyệt lo lắng nhìn ông, nhìn ông khom lưng xuống, không nói gì xoay người đi.

“Cha sao lại như vậy?” Vân Khê nghe tiếng thở dài và tiếng bước chân rời đi của cha, cảm thấy trong lòng cha có tâm sự.

“Khê Nhi, không có chuyện gì. Cha chỉ là xúc động một lúc thôi.” Vân Trung Thiên an ủi muội muội nói.

“Ca, muội xem không đơn giản như vậy, cha đối với Tông chủ vẫn mang lòng cảm kích, hiện tại phát hiện Tông chủ thật ra không phải người cao thượng như ông nghĩ, muội sợ cha sẽ nghĩ quẩn. Ca, hay là huynh đi theo ông đi, đi theo chăm sóc ông một chút.”

“Được rồi để huynh đi xem sao.” Vân Trung Thiên và Long Thiên Tuyệt nhìn nhau một cái, đi về phía phụ thân vừa đi.

Long Thiên Tuyệt thu hồi tầm mắt, cúi đầu nhìn Vân Khê đang xuất thần, nàng yên lặng nhìn về một phía, mặt mũi trầm tĩnh, hai đầu lông mày nhíu lại lộ vẻ ưu tư, làm cho người khác hoảng hốt.

“Nghĩ cái gì, mà ngơ ngẩn như thế?” Hắn nhẹ giọng hỏi, không đành lòng quấy nhiễu nàng, nhưng lại không nhịn được muốn đặt chân vào thế giới của nàng.

Vân Khê hơi đổi chân, quay mặt đối diện với hắn, hướng về phía hắn lộ ra lúm đồng tiền nhàn nhạt: “Ta đang suy nghĩ, liệu người làm tổn thương ánh mắt của ta có phải là Tông chủ hay không? Bởi vì khí tức trên người Tông chủ, rất quen thuộc.”

“Nàng xác định?” Long Thiên Tuyệt khẩn trương nắm hai vai của nàng, hai gò má cứng nhắc lạnh lùng và kiên cường, ” Nếu đúng như lời của nàng, như vậy tình cảnh của chúng ta bây giờ rất nguy hiểm. Không chỉ chúng ta, còn ca ca nàng và nhạc phụ đại nhân, chúng ta đều nằm trong lòng bàn tay của Tông chủ.”

Vân Khê không xác định lắc đầu: “Ta chẳng qua là suy đoán, bởi vì lúc ấy sương mù quá dày, chuyện phát sinh quá đột ngột, ta chỉ đại khái thấy được hình dáng của một người, căn bản thấy không rõ mặt của đối phương. Bất quá, nhìn hình dáng của đối phương, giống đàn ông nhiều hơn…..”

Vân Khê lắc đầu liên tục, càng nhớ lại, càng không thể xác định suy đoán của mình.

“Vô luận như thế nào, ta đều cảm thấy không yên lòng về vị tôn chủ này. Nàng ta rất hiệp nghĩa sao, đem nàng đẩy tới vị trí người thừa kế của nàng ta, nhưng đồng thời, nàng ta cũng muốn mượn lực lượng của nàng xông vào Tế đàn Thiên Ma. Bọn họ sợ hãi Tế đàn Thiên Ma, làm sao có thể bảo đảm nàng có thể an toàn thoát thân? Một khi nàng chết ở Tế đàn Thiên Ma, cho dù lập tức phong nàng làm Tông chủ Vân tộc, dùng cái rắm ấy?” Long Thiên Tuyệt phẫn hận thốt lên, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, hắn phi phi phi, nhổ vài ngụm nước miếng, “Cái gì chết hay không chết, ta há mồm đều nói đến điềm xấu. Ông trời, ngươi đừng nghe câu đấy nhé, nếu như nghe được, cũng là ngươi nghe nhầm, muốn chết cũng là ta chết, sao ta lại để Khê nhi chết trước mặt ta chứ?”

“Phi phi phi,cái miệng thối của chàng, ăn nói mê sảng ” Vân Khê giơ tay lên, bịt kín cái miệng của hắn, không cho phép hắn lại tiếp tục nói chuyện, “Bắt đầu từ bây giờ, không cho phép chàng nói thêm câu nào nữa.”

“Ngô ngô ngô ngô!” Long Thiên Tuyệt rất phối hợp địa câm miệng gật đầu, cười cười nhìn bộ dáng nàng khẩn trương, bắt được bàn tay nhỏ bé của nàng che cái miệng của hắn, không chút khách khí mượn cơ hội trộm hương.

Lòng bàn tay truyền đến cảm giác nhột nhột, Vân Khê ngọt ngào đỏ

mặt, khẽ gắt hắn một câu: “Không đứng đắn.”

“Ngô ngô ngô ngô” Long Thiên Tuyệt rất sảng khoái đáp ứng những lời này, nên làm gì thì làm tiếp. Không đứng đắn sẽ không đứng đắn, dù sao trên người cũng không mất tí thịt nào, ngược lại còn có thể chiếm tiện nghi, cớ sao không làm?

Đối với một người càng ngày càng hành động không kiêng nể gì, Vân Khê vừa tránh né, vừa bất đắc dĩ thở dài: “Khi dễ người mù, sao được coi là anh hùng hảo hán? Ngô ngô……”

Quyển 6 - Chương 1: Hách Liên và Thiên Tuyệt, hai người điên phối hợp!

Edit: Osicase

Beta: Tiểu Mộng

Tại Hắc Mãng Sơn ánh trăng lúc nào cũng bị những đám mây mỏng như những sợi bông che khuất, kèm theo sương mù và mưa bụi lất phất, khiến cho người ta có cảm giác thần bí và khó hiểu.

Ánh trăng tròn đầy, mọi người tập trung ở lối vào của tế đàn Thiên Ma.

Qua nửa đêm, đó là ngày trăng tròn, bọn họ chỉ có mười hai canh giờ, đến nửa đêm ngày mai, lực lượng của Thiên Ma sẽ khôi phục hoàn toàn, nếu như đến lúc đó bọn họ không rời khỏi tế đàn Thiên Ma, thì có đến tám chín phần là chết ở trong này.

“Tất cả mọi người hãy lùi lại phía sau, mời tiểu Lạt ma dẫn đường giúp chúng ta!” Tông chủ cất giọng nói, mọi người lại tự phân tán, nhường đường cho nhóm người của Tiểu Ban.

Đêm đã khuya, trên tay mỗi người đều cầm cây đuốc, chiếu sáng lối vào của tế đàn.

Lối vào, những đoàn khí màu đen xinh đẹp, ngưng tụ thành một hình tròn tròn dữ tợn, nhìn không rõ ở phía sau lối vào sau đến tột cùng là

cái gì. Nếu như là ngày bình thường, ngay cả cửa vào cũng là rất khó phát hiện, chỉ có thời điểm sắp đến ngày trăng tròn, yêu khí giảm bớt, lối vào mới mịt mờ hiện ra.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, Tiểu Ban cầm trong tay chuỗi Phật châu, đi đến trước lối vào, hai mắt nó phát sáng, nhìn về phía trước, miệng lẩm bẩm.

Hai lão hòa thượng Phương Tây đứng ở hai bên phía sau Tiểu Ban giống như hộ pháp, miệng cũng tự lẩm bẩm.

Không bao lâu, từng đạo Phật quang từ thân thể ba người nhàn nhã tỏa ra tứ phía, cứ liên tiếp như thế qua một thời gian, Phật quang càng mạnh, yêu khí càng yếu, lối vào tế đàn bị thanh âm niệm Phật của ba người tác động, dần dần lộ ra hình dáng.

“Mở! Mở! Lối vào ở chỗ này, chúng ta mau vào đi!” Có người kinh sợ kêu một tiếng, mọi người như ong vỡ tổ dũng mãnh tràn vào lối vào của tế đàn.

Trong đoàn người này, ngoài mấy người bên cạnh Vân Khê, bao gồm Vân Khê, Long Thiên Tuyệt, Vân Mộ Phàm, Vân Trung Thiên, Vân Mạch Thiên, còn có các cao thủ của Lăng Thiên Cung, thầy trò năm người Côn Luân lão giả, huynh muội Tiểu Mặc và Thượng Quan Như Nhi chăm sóc hai huynh muội đang được dấu trong Ngọa Long Cư; cộng thêm cao thủ Vân tộc, từ nội tông đến ngoại tông, tất cả có hai mươi người.

Nói cách khác, cộng thêm ba vị hòa thượng, đoàn người có tổng cộng là hai mươi tám người.*(chịu luôn, sao lại là 28???)*

Đội ngũ hùng hậu như vậy, nên khi tất cả cùng hướng về phía lối vào, đã gây ra chấn động không nhỏ.

Nhóm Hắc Mãng sớm đã biết được tin tức, Mãng vương Mãng hậu dẫn đầu nhóm Hắc Mãng, xa xa nhìn thấy hành động của đoàn người này, cũng không dám liều lĩnh.

“Bọn họ là nhóm người thứ ba trong năm nay tiến vào tế đàn Thiên Ma, không biết có giống như hai nhóm người trước toàn quân bị diệt ở bên trong hay không.” Mãng hậu nhìn chăm chú phía trước, đáy mắt lộ ra phức tạp.

“Thực lực tổng thể của đoàn người này vượt xa hai nhóm trước, có lẽ bọn họ sẽ may mắn hơn một chút, cuối cùng có thể có một hai người còn sống ra khỏi tế đàn.” Mãng vương dừng một chút, bỗng nhiên đè thấp thanh âm nói, “Là do ta không ngờ rằng, người đó lần này cũng sẽ tự mình tiến vào tế đàn…”

Mãng hậu lạnh lùng nói: “Tốt nhất ả ta đi vào đó sau sẽ không ra được! Ta đã chịu đủ sự uy hiếp của ả ta rồi! Bộ tộc Hắc Mãng chúng ta trăm ngàn năm qua, vẫn sống ở chỗ này, đã bao giờ chịu sự uy hiếp của loài người? Ả muốn chúng ta thay ả chú ý động tĩnh của tế đàn, có động tĩnh gì lập tức gửi tín hiệu cho ả. Nếu không có tật giật mình, ả ta khẩn trương như thế làm gì?”

Mãng vương không biết làm sao thở dài: “Nói chuyện đó thì có ích lợi gì sao? Tài năng không bằng người, chúng ta không thể làm gì khác là đành phải chấp nhận. Một hai ngày tới, Hắc Mãng Sơn sợ là sẽ có động tĩnh lớn, nàng hãy dẫn cục cưng cùng những người khác trong tộc khác đi trốn ở ngọn núi khác, chờ một thời gian, rồi hãy trở về. Ta ở tại chỗ này, tùy thời có thể chú ý tình huống.”

“Vâng, Đại vương cẩn thận.” Mãng hậu đáp.

Mấy người Vân Khê đi theo ba người Tiểu Ban đi ở phía trước, khi

Phật quang từ từ biến mất ở lối vào, ma khí ở lối vào của tế đàn rốt cục lại sống lại, giương nanh múa vuốt chiếm lại lãnh thổ của chúng nó.

Trong khoảnh khắc ma khí sắp bao phủ lối vào của tế đàn, thì có ba bóng người im lặng không một tiếng động nhảy vào, theo đuôi nhóm cao thủ của Vân tộc.

Cơn gió lạnh lẽo đến từ bốn phương tám hướng, thổi mạnh vào mặt của mỗi người mặt, lành lạnh kinh khủng.

Đột nhiên, cây đuốc trong tay mấy vị cao thủ bị dập tắt.

Trên bầu trời, những đoàn ma khí nồng đậm xinh đẹp che khuất mặt trăng, xung quanh nhất thời một mảnh tối đen, chỉ còn lại từng trận gió lạnh gào thét, như tiếng gào khóc thảm thiết.

Những cao thủ đi ở phía trước nhanh chóng thả chậm cước bộ, nín thở tập trung, không dám hành động bừa bãi.

“Mọi người cẩn thận một chút, ở phía trước của chúng ta chính là vị trí quan trọng nhất của tế đàn Thiên Ma, ở bốn phía của tế đàn có rất nhiều Thiên Ma canh giữ, mọi người chú ý đừng để cho Thiên Ma đến gần mình, chỉ cần hướng đến chỗ tế đàn mà đi. Bên trong chính giữa của tế đàn có lối vào cơ quan, là lối đi thông xuống phía dưới của tế đàn, mọi người chỉ cần nhanh chóng tới lối vào cơ quan liền tạm thời an toàn.” Tông chủ nói đâu vào đấy, nhắc nhở mọi người, trong lúc mọi người đầy lo lắng, dưới sự hướng dẫn cùng thanh âm dịu dàng ấm áp của Tông chủ, khiến cho mọi người tin tưởng.

Theo sự hướng dẫn của bà ta, mọi người một bên lấy ra Dạ Minh châu chiếu sáng, một bên hướng đến nơi bà ta đang đi tới.

Trong bóng đêm, thính giác của Vân Khê trở nên nhạy bén dị thường. Mơ hồ, nàng nghe thấy phía sau có tiếng bước chân nhẹ nhàng cực kỳ đang theo đuôi bọn họ, vậy tiếng bước chân rất nhẹ, như là có môt lực lượng nào đó cố ý loại bỏ thanh âm này, cho nên mặc dù là Tông chủ cao thủ như vậy cũng không hẳn có thể nghe thấy. Vân Khê có thể nghe thấy, vẫn là do nàng hai mắt bị mù, thính lực mới có thể so với người bình thường nhạy bén hơn, chỉ là, nàng không phân biệt được đến tột cùng là có người theo đuôi, hay vẫn là âm thanh đang di chuyển của Thiên Ma.

Nàng kéo góc áo của Long Thiên Tuyệt, âm thầm truyền âm: “Thiên Tuyệt, cẩn thận phía sau chúng ta, thiếp cảm thấy phía sau có cái gì đó đi theo chúng ta.”

“Được, ta sẽ lưu ý.” Long Thiên Tuyệt cố ý nghiêng người, tạo thành nửa vòng tròn hình cung, một bên dẫn Vân Khê tiếp tục đi trước, một bên cảnh giác phía sau có người đột nhiên đánh lén.

Rống!

Đột nhiên trong lúc đó, phía trước truyền đến một tiếng gầm rú cuồng liệt, trong bóng tối, xuất hiện một đoàn ánh sáng màu xanh thăm thẳm, phi như bay tới đám người đang đi đến. Ánh sáng màu xanh thăm thẳm đó, đúng là màu sắc đôi mắt của Thiên Ma!

“Mọi người chạy mau! Đội ngũ Thiên Ma xuất hiện, tế đàn chắc là cách đây không xa!” Tông chủ đứng tại chỗ, nhìn thủ hạ bên người mình đi phía trước xung phong liều chết, mà bà ta thì tình thần trấn tĩnh không quan tâm việc đang xảy ra, thực lực của bọn chúng như vậy không đáng để bà ta phải ra tay.

Nhưng những người khác lại không giống như vậy, tuy là Thiên Ma bình thường, thực lực cũng không thể khinh thường.

Cao thủ Huyền Hoàng lục phẩm trở xuống, thí dụ như Hoàng Liên đại nhân, Lam Liên đại nhân, Vân Trung Thiên, Vân Mạch Thiên cùng mấy người Vân Khê, đối mặt với sức mạnh của Thiên Ma đang hùng hổ tiến đến này, cảm thấy áp lực to lớn.

Một đám Thiên Ma phát hiện có con người ở đây, lập tức phát ra âm thanh gào thét bén nhọn, phi nhanh như bay, nhằm về phía đám người đang đến.

Thiên Ma tồn tại như là một loại linh hồn tà ác, nó không có sinh mệnh, hơn nữa lại thích hương vị của loài người, một khi ngửi được hương vị của loài người, nó sẽ hưng phấn.

Trong phút chốc, ma khí hưng phấn điên cuồng nhảy múa.

“Mọi người không cần hoảng! cao thủ Huyền Hoàng lục phẩm đã ngoài đi trước, cao thủ Huyền Hoàng lục phẩm trở xuống, tập trung về bên cạnh ta, ta dẫn các ngươi đi về phía tế đàn!” Lời nói của Tông chủ, khiến cho tinh thần của mọi người phấn chấn, có bà ta hộ tống, mọi người liền không có nguy hiểm.

“Đa tạ Tông chủ!”

“Tông chủ vạn tuế!”

Một ít các cao thủ của Vân tộc kích động la lên, phát ra từ nội tâm sự kính trọng của bọn họ đối với Tông chủ.

Đoàn người của Vân Khê dưới sự hộ tống của Tông chủ, rất thuận lợi tiến đến tế đàn, rắc rắc cạch, cơ quan được khởi động, lối vào để đi đến vị trí thứ hai của tế đàn được mở ra. Mọi người lục tục bước xuống cửa vào cầu thang.

Cầu thang có hình xoắn ốc, càng đi xuống, nhiệt độ trong không khí càng cao.

Cũng không biết đi bao lâu, phần phật phần phật!

Hơi nóng bất ngờ ập tới.

“Mọi người hãy chú ý, chúng ta sắp tiếp cận vị trí thứ hai của tế đàn, xung quanh tế đàn sẽ có mấy Thiên Ma đẳng cấp cao thuộc tính hỏa xuất hiện, không dễ dàng đối phó. May mắn là chúng ta có nhiều người, mọi ngưới chia thành những nhóm nhỏ, sau đó sẽ đối phó từng Thiên Ma một. Chỉ có khống chế được toàn bộ Thiên Ma, chúng ta mới có khả năng mở ra cơ quan dẫn đến lối vào vị trí thứ ba của tế đàn.” Tông chủ dựa vào kinh nghiệm của mình nói.

“Thiên Ma cũng không đáng sợ như vậy, một mình ta đến giải quyết, còn dư sức!” Tả hộ pháp tự tin nói.

“Đừng khinh thường thực lực của Thiên Ma có thuộc tính hỏa! Thiên Ma mà chúng ta vừa nhìn thấy chỉ là một loại bình thường, không có thuộc tính gì, Thiên Ma một khi tu luyện thuộc tính, thực lực của nó sẽ tăng lên nhiều, mặc dù là ta, cũng không dám coi thường chúng nó, các ngươi càng thêm cẩn thận chú ý.” Tông chủ cẩn thận dặn, quay đầu nhìn về phía Vân Khê, đặc biệt chiếu cố nói, “Vân Khê, ngươi đến bên cạnh bổn tọa, bổn tọa có thể bảo vệ ngươi chu toàn.”

Các cao thủ Vân tộc rối rít hâm mộ, có thể được Tông chủ tự mình chiếu cố, thật là một chuyện hết sức vinh hạnh?

Vân Khê suy nghĩ, nàng chần chờ hạ, lắc đầu cự tuyệt nàng: “Tông chủ vẫn nên chiếu cố các vị hòa thượng thì hơn, bọn họ so với ta quan trọng hơn nhiều, ta sẽ tự mình cẩn thận.”

Tông chủ ánh mắt có hơi tạm dừng, thật lâu sau, bà ta mỉm cười nói: “Vậy ngươi tự mình cẩn thận, bổn tọa hy vọng có thể cùng ngươi cùng nhau xông vào đến tòa tế đàn cuối cùng.”

“Nhất định là như vậy!” Vân Khê lễ phép đáp lời, trong nội tâm không hiểu được lại sinh ra đề phòng đối với bà ta, nếu Tông chủ thật sự là có liên quan đến chuyện nàng bị mù, như vậy nàng đi theo bên người bà ta, như vậy không phải càng thêm nguy hiểm sao?

Tả hộ pháp nhìn thấy Vân Khê từ chối ý tốt của Tông chủ, một đám lại là đỏ mắt, lại là ghen tị.

“Tông chủ, nàng không biết tốt xấu, chúng ta đừng quan tâm nàng! Như vậy đi, thuộc hạ sẽ đứng ở bên người Tông chủ, bảo hộ Tông chủ!” Tả hộ pháp mang theo tình yêu thâm trầm, dừng ở bên người Tông chủ, lấy lòng nói.

Tông chủ cúi đầu cười, cười không thấy đáy mắt.

Mọi người tiếp tục đi xuống, rốt cục đến phía cuối cầu thang, trước mặt sáng tỏ thông suốt, lộ ra một mảnh huyệt động trống trải. Bốn phía huyệt động đều nham thạch nóng chảy đang bốc hơi nóng, khiến cho nhiệt độ trong không khí cao đáng sợ, một đoàn nhiệt tròn tròn nghênh diện gào thét mà đến, khiến cho người ta có cảm giác da dẻ của mình sắp bị đốt cháy.

“Nóng quá! Nhưng Thiên Ma ở nơi nào? Vì sao một cái cũng không thấy?” Tả hộ pháp tò mò hỏi, phát hiện đôi mắt Tông chủ nhìn chằm chằm nham thạch nóng chảy ở xung quanh, mang theo vẻ mặt có mấy phần ngưng trọng thần, có chút suy nghĩ.

“Tông chủ, làm sao vậy? Có chỗ nào không khỏe sao?”

“Nếu bổn tọa không có nhớ lầm, Thiên Ma đang ẩn núp ở phía dưới của nham thạch nóng chảy.”

Lời của Tông chủ vừa ngừng, những người có mặt ánh mắt đều tò mò tập trung ở chỗ nham thạch nóng chảy, đột nhiên, hiện tượng kỳ lạ đã xảy ra.

Nham thạch nóng chảy đỏ rực chậm rãi từ mặt đất đội lên, ngưng tụ thành đoàn, biến hóa thành hình dạng của Thiên Ma, chỉ trong khoảnh khắc, hóa thành một Thiên Ma có thuộc tính hỏa khổng lồ.

Mọi người kinh ngạc la kêu lên, rốt cục đều hiểu rõ Thiên Ma bình thường với Thiên Ma có thuộc tính hỏa trong lúc đó khác biệt như thế nào.

“Mau nhìn! Nơi này cũng có một cái!”

“Nơi này cũng có! Nơi này cũng có!”

Đám người kinh sợ hỗn loạn, càng ngày càng nhiều Thiên Ma từ nham thạch nóng chảy trong biến hóa thành, thoáng một cái, liền xuất hiện tám cái Thiên Ma.

Đoàn người của bọn họ, tổng cộng cũng chỉ có hai mươi tám người. Hai mươi tám người đối phó với tám Thiên Ma, nói cách khác chia đều ra ba bốn người sẽ đối phó một cái Thiên Ma.

Nhưng nói thì dễ dàng, làm mới khó!

Hai mươi tám người căn bản không phải một lòng, không có cách gì phân phối chia đều nhân lực.

Tám Thiên Ma một khi xuất hiện, các cao thủ trong đoàn người liền bắt đầu tự kết bè kết đảng thành tổ đội.

Nhóm Vân Khê vừa vặn là năm người, năm người đoàn kết đối phó một cái Thiên Ma, theo phân phối nhân lực thì dư sức. Nhưng mà, tổng thể thực lực của bọn họ lại không hẳn chiếm thế thượng phong.

“Hiền tế *(con rể tốt)*, ngươi mang theo Khê Nhi lui qua một bên! Người khác, theo ta kết trận, lên!” Vân Mộ Phàm hét to một tiếng, tiên phong đi trước, xung phong liều chết đi lên, Vân Trung Thiên cùng Vân Mạch Thiên hai người theo sát sau đó, ba người một bên xung phong liều chết, một bên biến hóa trận hình.

Các cao thủ Vân tộc bốn người tạo thành một đội, hoặc là ba người một đội, lại tự tìm kiếm mục tiêu của bọn họ.

Vân Khê được Long Thiên Tuyệt mang theo, lui đến một góc, Long Thiên Tuyệt một bên quan sát tình hình chiến đấu ở xung quanh, một bên không quên hướng Vân Khê kể lại: “… các vị hòa thượng do Tông chủ chiếu cố, không có gì nguy hiểm; Cung chủ muốn cùng ba vị Liên sứ đại nhân cùng nhau tác chiến, ba vị Liên sứ đại nhân ra vẻ không thế nào trông chờ vào nàng, lại tự phân tán, cùng với cao thủ nội tông của bọn họ cùng nhau tác chiến; nơi này tổng cộng có tám Thiên Ma, sáu cái đã tham gia chiến đấu, còn có hai… Cẩn thận, đi mau!”

Long Thiên Tuyệt đang nói chuyện, một cái Thiên Ma đột nhiên lướt qua đám người trùng trùng điệp điệp, đánh tới hai vợ chồng bọn hắn, hắn nếu như chậm trễ một bước, hai người bọn hắn chỉ sợ đều bị hủy diệt trong miệng của Thiên Ma.

Vân Khê bị mang theo, kéo rời tại chỗ, phía sau nhiệt độ nóng rực, sát ngay phía sau lung của nàng mạnh mẽ thổi qua.

Thiên Ma nhìn thấy con mồi của mình thoát đi, nó rít gào một tiếng, càng thêm điên cuồng mà truy đuổi hai người.

“Rống —— ”

Ngọn lửa dài dài từ trong miệng Thiên Ma phun ra, rít gào liên tục, toàn bộ nham thạch nóng chảy bốn phía đều cùng với nó cùng rít gào, kịch liệt chấn động.

“Phi Long Tại Thiên!” Long Thiên Tuyệt bỗng nhiên dừng bước, vận khí điều tức, tám con Hỏa Long thừa cơ mà ra, long uy từng trận, đem khí thế uy hiếp của Thiên Ma lập tức chèn ép xuống.

Đều là phun ra lửa, Hỏa Long phun ra ngọn lửa mang theo màu vàng thánh khiết với ánh sáng rực rỡ, chỉ với chất lượng của ngọn lửa cùng với uy lực như trên, đã đem ngọn lửa của Thiên Ma chèn ép đi xuống. Nhưng mà, thực lực thì? Thực lực lại không biết được.

Hỏa Long cùng nhau tấn công, mới khiến cho một cái Thiên Ma, bị vây khốn ở trong đó, rít gào giãy dụa.

Vân Khê nghe thấy thanh âm đánh nhau ở chung quanh, thì nàng do dự lúc này có nên ăn vào Tru Tiên đan, khôi phục thị lực của bản thân. Cách đó không xa, thanh âm đánh nhau hô quát của Tông chủ không ngừng chui vào trong tai của nàng, như là một chút cảnh báo nhắc nhở, dụng ý của Tông chủ còn không có hoàn toàn biết rõ, nếu lúc này nàng ăn vào Tru Tiên đan, cũng không biết sẽ đưa tới bao nhiêu phiền toái, không bằng chậm lại, đi một bước tính một bước!

“Khê Nhi, cẩn thận phía sau!” Long Thiên Tuyệt cách đó không xa hô to, hắn nhìn thấy một cái Thiên Ma khác đang định đánh lén phía sau Vân Khê, hắn cũng không biết làm sao hắn giờ phút này đang cùng

Thiên Ma trước mặt giao đấu, không có cách gì thoát thân, hắn chỉ có thể lo lắng la lên, Vân Khê cảm giác nhạy bén chạy nhanh né tránh.

Độ ấm nóng rực tới gần, Vân Khê phát hiện nguy hiểm, liền thi triển na di thuật.

“Rống ——” Thiên Ma chụp một cái vô ích, rất là ảo não, điên cuồng mà rít gào, tiếp tục tìm kiếm mục tiêu của nó.

Bởi vì không gian quá chặt hẹp, Vân Khê cũng không có dịch chuyển quá xa, rơi xuống đất, cách Cung chủ không đến năm bước xa. Vân Khê không có cách gì phán đoán tình trạng chung quanh, Cung chủ mắt sắc cũng phát hiện ra nàng, đáy mắt tinh quang sắc bén chợt lóe, sinh ra lòng xấu xa. E ngại Tông chủ đối Vân Khê tiếp nối bảo hộ, bà ta còn không dám ngang nhiên giơ kiếm đi ám sát Vân Khê, bà ta làm bộ dưới chân lảo đảo một cái, tiến công bộ pháp chậm chạp, khiến cho Thiên Ma càng thêm không có lực cản đánh về phía bà ta.

Cung chủ liên tục lui về phía sau, vài bước liền lui đến bên cạnh Vân Khê, Thiên Ma đuổi sát tới.

Cách đó không xa tả hộ pháp nhìn thấy một màn như vậy, cũng ghen tị Vân Khê được Tông chủ chiếu cố đặc biệt như vậy, nên cùng Cung chủ sinh ra ý tưởng giống nhau, nếu không thể tự tay ám sát Vân Khê, vậy mượn đao giết người!

Đều sử dụng kỹ sảo giống Cung chủ, tả hộ pháp cũng lui đến bên cạnh Vân Khê, hắn cùng với Cung chủ hai người một trái một phải áp sát khiến cho đường lui của Vân Khê cũng hoàn toàn bị chặn lại. Bọn hắn đây là muốn đẩy Vân Khê vào chỗ chết a!

Giờ phút này, bọn họ ba người có thể xem như sóng vai mà đứng,

cộng đồng tiến thoái, nhưng suy nghĩ cẩn thận lại, thực lực của ba người bọn hắn căn bản không đồng nhất, một khi đến lúc nguy cấp, ba người muốn chạy trốn, mà Vân Khê còn không có đột phá Huyền Hoàng lục phẩm, làm thế nào có thể cùng hai vị cao thủ thực lực sâu không lường được đánh đồng?

Khi hai người tới gần bên cạnh mình, Vân Khê đáy lòng liền sinh ra dự cảm không tốt, nàng quả nhiên không đoán sai, hai người này căn bản sẽ không có lòng dạ tốt gì. Trong lúc đó hai cạnh bên, hai Thiên Ma phun lửa, hướng về ba người bọn hắn hùng hổ đánh tới. Cơ hồ là cùng một thời gian, hai người Cung chủ cùng tả hộ pháp cùng nhau bay khỏi tại chỗ, tốc độ kinh người, có thể so với sấm sét.Hiện trường, lập tức liền chỉ còn lại có một mình Vân Khê, đối mặt hai bên trái phải hai Thiên Ma đang đánh tới!

“Khê Nhi!”

“Khê Nhi!”

“Khê Nhi!”

Vài tiếng gọi đồng thời vang lên, mấy cái bóng người cùng nhau phi tới, hướng tới nơi Vân Khê đang đứng.

Vân Khê lạnh lùng ngoéo môi một cái, từ từ bình tĩnh lại, muốn hãm hại nàng sao? Nàng lại không muốn cho bọn hắn Như Ý!

“Mười, chín, tám, bảy…” Nàng dựa vào thính giác, tính ra khoảng cách giữa hai Thiên Ma và nàng trong lúc này, trong miệng trầm mặc đếm.

Long Thiên Tuyệt cứ tưởng rằng nàng sẽ ngay lập tức thi triển na di thuật, thoát khỏi nơi nguy hiểm, ai ngờ nàng chẳng những không có

rời khỏi, ngược lại đứng yên ở chỗ cũ, vẫn không nhúc nhích.

“Khê Nhi, mau tránh ra!” Hắn không khỏi nóng nảy, chân đạp gió mạnh, bay mà đến, trong tay trường kiếm khua nhanh, hướng về phía sau lưng của một cái Thiên Ma trong đó.

Cung chủ dừng ở lại ở một chỗ không xa, giảo quyệt cười, muốn chính mắt nhìn thấy Vân Khê bị hai Thiên Ma cắn nuốt như thế nào.

“Bốn, ba, hai, một!”

Trong lòng vừa đếm miệng đồng thời ho lên một chữ “Di”, Vân Khê biến mất ở tại tại chỗ.

“Phanh!”

Thời cơ tốt đã đến, hai Thiên Ma nặng nề đánh vào một chỗ, ánh lửa phụt ra, trời đất dao động.

Hai Thiên Ma đồng quy vu tận *(cùng bị giết chết)*!

Mọi người kinh hãi, thật lâu sau, mới hồi phục tinh thần lại, ngạc nhiên nhìn về phía Vân Khê. Vô luận là người đã quen biết nàng, hay là người không quen nàng, hết thảy đều hướng ánh mắt bội phục về phía nàng.

Cùng một lúc tiêu diệt hai Thiên Ma, hiệu quả như vậy, cho dù là bản thân Tông chủ cũng khó có thể dễ dàng đạt tới.

Hóa ra, đối phó với Thiên Ma, không hẳn cần nhờ cậy sức mạnh, dựa vào trí tuệ mới là kế sách tốt nhất!

Đám người Long Thiên Tuyệt thấy thế, cùng nhau thở phào nhẹ

nhõm, cũng mạo hiểm, cũng quá mạo hiểm, vạn nhất tính toán hơi không đúng, tính mạng của nàng khó giữ được?

Long Thiên Tuyệt không dám tưởng tượng hậu quả.

Lúc này, Thiên Ma đuổi theo hắn cũng tiếp cận hắn, hắn buộc phải tạm thời buông tha cho ý định tới gần Vân Khê, cùng Thiên Ma phía sau tiếp tục giao đấu.

Vân Khê vững vàng rơi xuống đất, trong lòng nàng cũng đoán được, hai người đứng bên cạnh nàng, có ý đồ thiết kế hãm hại nàng đến tột cùng là ai. Nếu làm cho nàng bắt được, nàng nhất định ăn miếng trả miếng!

Đột nhiên, sau lưng lại có một đạo gió mạnh đánh úp lại, nhưng lại không cảm thấy có sát khí. Vân Khê nhướng mày, nơi này khắp nơi đều là nguy cơ a, nơi nào cũng không được sống yên ổn.

Một cái tay lớn đột nhiên bắt được cổ tay nàng, hơi thở quen thuộc bay vào trong mũi của nàng, thanh âm quen thuộc chui vào trong tai của nàng, khiến cho nàng tạm thời buông tha giãy dụa.

“Đi theo ta! Ta có lời muốn hỏi nàng!”

Ở nơi khác, Long Thiên Tuyệt nhìn thấy thân ảnh màu tím có chút quen thuộc, nhìn thấy người nọ, hắn phản ứng so với nhìn thấy Thiên Ma còn muốn kịch liệt. Liều lĩnh, hắn tránh thoát Thiên Ma dây dưa, đuổi theo thân ảnh phía trước.

“Tử Yêu, nhanh buông ra Khê Nhi!”

Hắn đem Hách Liên Tử Phong coi là Tử Yêu, cũng không biết Hách Liên Tử Phong đã khôi phục tự do, nghĩ đến Tử Yêu muốn thương

tổn Vân Khê, hắn vọt nhanh đến.

Vân Khê không có kích động như hắn, nghe giọng nói của đối phương, chỉ cần một câu như vậy, nàng liền đoán ra, hắn chính là Hách Liên Tử Phong, không phải Tử Yêu. Không có nguyên nhân, nàng chỉ là, tin tưởng hắn chính là Hách Liên Tử Phong. Có lẽ, điều này là do bọn hắn lúc trước ở Từ Vân sớm chiều ở chung năm năm, mới ăn ý đến vậy?

“Hách Liên đại ca, huynh đã khỏe?”

Vân Khê tự đáy lòng vui sướng.

Hách Liên Tử Phong thâm trầm nhìn nàng liếc mắt một cái, mặt không chút thay đổi, ánh mắt thâm trầm như biển, ai cũng đoán không ra tâm tình hắn giờ phút này. Nhưng mà, nghe không được hắn trả lời hoặc truy vấn, Long Thiên Tuyệt kiếm khí đã muốn tới gần.

Hách Liên Tử Phong quanh thân khí thế tăng vọt, trường kiếm ra khỏi vỏ, hắn một tay bắt nhanh Vân Khê, một tay cầm kiếm, nghênh tiếp hướng Long Thiên Tuyệt.

Trên bầu trời, chỉ trong nháy mắt xuất hiện một màn như vậy.

Hai nam nhân tại không trung kịch liệt giao chiến, trong đó mang theo một nữ nhân, được một người ôm một tay, lôi kéo gì đó.

“Tử Yêu, ngươi buông tay cho ta!”

“Long Thiên Tuyệt, ngươi buông tay! Ta có lời muốn hỏi Khê Nhi!”

“Có cái gì nói, không thể ở trước mặt của ta hỏi? Còn không nên

chọn lúc này?

“Chuyện của ta, không cần khai báo với ngươi!”

Hai nam nhân một hồi, đấu võ mồm, Vân Khê nghe được một trận choáng váng đầu.

Vân Mộ Phàm đang đánh nhau với Thiên Ma, thấy một màn như vậy, không khỏi mơ màng. Chuyện gì vừa xảy ra? Bọn họ ở bên này hợp lực cùng nhau đối phó với Thiên Ma đều không ngừng nghỉ, bọn hắn còn có tâm tư ở bên kia đấu với nhau?

“Cẩn thận, có Thiên Ma!”

Vân Mộ Phàm hô to một tiếng, Long Thiên Tuyệt cùng Hách Liên Tử Phong hai người đồng thời quay đầu, liền nhìn thấy một cái Thiên Ma đang đánh về phía hai người bọn họ, ánh mắt hai người đồng loạt thay đổi, mắt quang lóe sáng, một cái biểu hiện ra màu vàng rực rỡ, một cái còn lại là nổi lên màu tím âm u, ánh mắt hai người giống nhau sắc bén tàn nhẫn, mũi kiếm đang chỉ hướng đối phương đồng thời chuyển hướng, hợp lực đâm về phía Thiên Ma.

“Uy! Cũng nên buông ta ra đã chứ?” Hai người nghiêng người đâm chọc kiếm, Vân Khê cũng không thể để bị động bị hai người kéo đi, nàng kêu khổ không thôi.

Trải qua một phen đánh giá vừa rồi, Long Thiên Tuyệt đã xác nhận được thân phận của Hách Liên Tử Phong, bởi vì chỉ có thực lực của Hách Liên Tử Phong mới có thể cùng lực lượng của hắn ngang nhau, nếu đối phương là Tử Yêu, hắn đã sớm bại trận. Sau khi xác định rõ thân phận của Hách Liên Tử Phong, hắn chẳng những không có cảm giác may mắn nhảy nhót, ngược lại càng thêm tức giận, hắn dựa vào cái gì muốn tìm Khê Nhi? Có cái gì cần nói, không thể vô tư

nói trước mặt bọn hắn? Chẳng lẽ trước mặt hắn, không thể mở miệng sao?

Trong lòng phẫn nộ, hóa thành lực lượng trong tay, kiếm khí tung hoành.

Tâm trạng của Hách Liên Tử Phong giờ phút này so với hắn cũng không tốt hơn là bao, hắn tìm Vân Khê, chỉ là muốn chứng thật một chuyện, đến tột cùng là có phải nàng giết mẫu thân của hắn hay không? Mặc dù hiện trường để lại bằng chứng, mẫu thân lưu lại chữ viết cuối cùng, rõ ràng chỉ Vân Khê chính là hung thủ giết bà, nhưng là hắn không tin, không có nghe đến chính miệng nàng chứng thực, hắn không muốn tin tưởng.

Không có lý do, hắn chính là nguyện ý tin tưởng nàng, cho dù người trong thiên hạ đều nói nàng là kẻ thù giết mẫu thân, nhưng nếu nàng nói nàng không có làm, hắn cũng sẽ tin tưởng.

Long Thiên Tuyệt cản trở, chọc giận hắn, xuất kiếm càng ngày càng tàn nhẫn. Long Thiên Tuyệt ra một kiếm, hắn liền xuất liên tục hai kiếm, Long Thiên Tuyệt ra hai kiếm, hắn liền xuất liên tục bốn kiếm!

Long Thiên Tuyệt cảm giác được đối phương có ý định khiêu khích, chiến ý cũng càng ngày càng đậm, chẳng qua là bây giờ bọn hắn chiến đấu với nhau, chuyển từ song phương chiến đấu với nhau, sang đến cùng nhau chém giết Thiên Ma.

Lần này, Thiên Ma thảm, gặp phải hai kẻ điên không muốn sống, ai có thể chống đỡ được bọn hắn cùng đánh đuổi giết?

Ban đầu Thiên Ma còn rít gào trước sự điên cuồng đánh giết của bọn hắn, hiện tại tình thế hoàn toàn nghịch chuyển, biến thành hai người bọn hắn rít gào trước điên cuồng đánh chết Thiên Ma, mà Thiên Ma

cũng là bị dọa đến nơi nơi tránh né.

Mọi người thấy một màn như vậy, không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Điên rồi, điên rồi!

Hai kẻ điên này!

Hai người chém giết xong một cái Thiên Ma, tiếp tới chém giết một cái, chiến ý chẳng những không giảm, ngược lại càng ngày càng đậm, hóa bi phẫn thành lực lượng, hai người “Phối hợp” cũng càng ngày càng ăn ý, về cơ bản hai người vây giết một cái Thiên Ma, một chút chém giết sau, Thiên Ma đã bị giết sạch!

Hiện trường người khổ nhất, ngoài Vân Khê còn ai vào đây nữa.

Bị hai kẻ điên kéo đến kéo đi, giống như ở hiện đại ngồi xe qua núi không có gì khác biệt, không bao lâu, nàng cảm giác dạ dày nhộn nhạo, nàng muốn ói ra.

Quyển 6 - Chương 2: Huynh nguyện ý tin tưởng ta không?

“Ngừng! Hai người nhanh chóng buông ta ra, ta muốn ói!” Vân Khê không thể nhịn được nữa, dùng sức bỏ tay hai người ra, một mình rơi xuống đất, khom người một chút nôn mửa. Nàng hẳn là nữ tử bi thảm nhất từ trước tới nay? Có nữ tử nào bị người ép buộc đến ép buộc đi, sinh tử không bằng như thế không?

“Khê Nhi, thực sự không đúng, ta vừa rồi có chút không khống chế được.” Long Thiên Tuyệt buông tha chém giết Thiên Ma, liền phi nhanh đến bên cạnh nàng, thân thiết hỏi.

Hắn nói vừa nói xong, Hách Liên Tử Phong cũng đến bên cạnh Vân Khê, mắt lạnh nhìn chằm chằm Long Thiên Tuyệt, lạnh lùng nói: “Ngươi không khống chế được, đâu chỉ có lúc này? Qua bên kia, hảo hảo kiểm điểm một chút!”

Chống lại ánh mắt của Long Thiên Tuyệt, hắn đưa tay lôi kéo ống tay áo của Vân Khê: “Khê Nhi, ta có lời muốn hỏi nàng, nàng theo ta đến chỗ này một chút.”

Long Thiên Tuyệt nghe vậy, mắt sắc lạnh lùng, đáy mắt ánh sáng lạnh lẽo.

“Hách Liên Tử Phong, ngươi chớ quá đáng! Khê Nhi nàng là thê tử của ta!”

Không phải người ngươi hô là đến gọi là đi.

“Nếu không có ngươi, nàng liền là thê tử của ta!” Hách Liên Tử Phong đáy mắt một trận kích động, không chút nào yếu thế nhìn chằm chằm trở về.

Xa ngàn dặm ở ngoài Nam Cung Dực cũng rất muốn nói, nếu không có các ngươi, Vân Khê đã là thê tử của hắn… *(=]]])*

Hai bàn tay của hắn hung hăng đập vào nhau, khuôn mặt lạnh lùng đẹp trai của Nam Cung Dực, lập tức đã bị phá thành mảnh nhỏ!

Các cao thủ ở đây nhìn thấy thế thì ngạc nhiên, hai nam nhân tuổi trẻ này, lại đều đã là cao thủ Huyền Hoàng lục phẩm, khó lường a! Vô luận là khí chất bên ngoài, hay là thân thủ võ công, hai người này tuyệt đối là vạn dặm mới tìm được một thanh niên tài tuấn, mà hai người lại đều yêu một người là Vân Khê, một đám người hết cảm thán lại kinh sợ.

Vân Mộ Phàm vuốt cằm, đôi mắt tỏa sáng. Tiểu tử, không sai a, nhìn trúng nữ nhi của ta, thật tinh mắt! Có tiền đồ!

Vân Trung Thiên nhìn đôi mắt của phụ thân tỏa sáng, trong lòng mơ hồ sinh ra dự cảm không ổn, nghĩ đến chuyện phụ thân nói đến mười con rể, hắn không khỏi bắt đầu thay Thiên Tuyệt lo lắng.

Vân Khê sau một trận đầu váng mắt hoa, quát bảo hai người ngừng cãi vã: “Hai người đều câm miệng cho ta! Ta hiện tại cái gì cũng không muốn nghe, các ngươi chạy nhanh đi giải quyết Thiên Ma, chúng ta sau này còn có một đoạn đường phải đi còn rất dài.”

Tranh luận cãi vã giữa hai nam nhân, biến thành tranh luận không tiếng động nhìn chằm chằm, tia lửa vẫn cứ văng khắp nơi như cũ.

Lúc này, tám Thiên Ma đã bị chém giết sáu, chỉ còn lại hai.

Dường như là sợ hai người Long Thiên Tuyệt và Hách Liên Tử Phong, hai Thiên Ma đều trốn tránh bọn hắn, hướng cao thủ khác công kích, hơn hai mười người cao thủ hợp lực vây đánh hai Thiên Ma, dư dả, vì thế hai nam nhân này tạm thời không có việc để làm tiếp tục gây sự tại chỗ, dùng ánh mắt đánh chết đối phương.

Vân Khê không biết hai người rốt cuộc là tình huống như thế nào, bên tai thì thanh tĩnh, nhưng là bên người hai cổ sát khí còn đang âm thầm ngươi tới ta đi. Vân Khê giơ tay lên, đầu tiên là sờ đến tay Long Thiên Tuyệt, tay nhỏ bé âm thầm dồn lực, muốn trấn an hắn. Bọn hắn đều đã là lão phu lão thê, hắn còn ăn dấm chua cái nỗi gì?

Long Thiên Tuyệt cầm tay nhỏ bé của nàng, nhìn không chớp mắt, nhướng lông mày hướng tới Hách Liên Tử Phong khiêu khích. Ý tứ giống như đang nói, phải là hắn, vẫn là hắn, ai cũng không cướp được!

Hách Liên Tử Phong lạnh lùng liếc mắt một cái, không nhìn.

“Khê Nhi, ta muốn hỏi nàng, hôm qua nàng có gặp qua mẫu thân ta hay không?” Hắn nhìn chăm chú vào Vân Khê, gọn gàng dứt khoát hỏi.

“Mẫu thân huynh?” Vân Khê kinh ngạc, nhớ tới thời điểm nàng và Thiên Tuyệt bị Tử Yêu đuổi giết, vì chạy trốn, từng đem Bắc Thần Mẫn Nhi ném về phía Tử Yêu, nói như vậy, các nàng xem như gặp qua đi?

Vân Khê gật gật đầu: “Chúng ta có gặp qua, làm sao vậy?”

Hách Liên Tử Phong hít sâu một hơi, trên khuôn mặt lãnh khốc ác liệt khó lộ ra vẻ mặt khẩn trương, hắn phát hiện chính mình tim đập như

nổi trống, đinh tai nhức óc, dũng khí để hắn hỏi tiếp cũng không có.

“Khê Nhi, nàng có thể…” Hắn nghẹn ngào, thanh âm dần dần khàn khàn.

“Có thể cái gì?” Vân Khê phát hiện tâm trạng hắn có chút không đúng.

Long Thiên Tuyệt thu hồi tâm trạng, nhìn chăm chú vào Hách Liên Tử Phong có chút thất thố, không khỏi sinh ra tò mò. Tình địch nhiều năm, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy hắn bối rối thất thố như thế, liền nói cũng nói không xong. Rốt cuộc là chuyện như thế nào, có thể khiến cho hắn trở nên quẫn bách như thế?

“Hắn muốn hỏi ngươi, là có phải ngươi giết mẫu thân của hắn hay không?” Một cái thanh âm xa lạ đột nhiên vang lên, nói thay cho nghi vấn trong lòng của Hách Liên Tử Phong.

Long Thiên Tuyệt ngẩng đầu, đập vào mắt hắn là một nam nhân đồng dạng có một đầu tóc trắng, lại xinh đẹp không giống phàm nhân. Một đôi mắt đào hoa yêu mị không biết chứa đựng bao nhiêu bí mật không muốn người biết, sâu không thấy đáy, lại mê hoặc lòng người, còn có khóe môi cười như không cười của hắn, quần áo thì lụa là, khiến cho người ta cảm giác hắn là công tử ăn chơi nhân phóng đãng, lại có hình bóng của lão yêu thần bí nghìn năm, nam nhân như vậy, có thể nói cực phẩm nhân gian!

Chẳng lẽ, đây chính là bộ dạng thật sự của Tử Yêu?

Long Thiên Tuyệt chớp mắt, cẩn thận đánh giá Tử Yêu, càng khẳng định ý nghĩ của chính mình. Không thể tưởng được hắn vẫn còn theo tới.

Các cao thủ Vân tộc có mặt ở đây, phát hiện Tử Yêu im hơi lặng tiếng xuất hiện ở đây, không khỏi kinh hãi, Tông chủ cũng không ngoại lệ, mày rõ ràng khẽ nhíu.

Bên cạnh Tử Yêu bên, còn có Nhị chưởng quầy đến từ Thịnh Bảo trai, hơn nữa còn có Hách Liên Tử Phong, ba người này đến, mang đến cho cao thủ của Vân tộc áp lực không nhỏ.

Nguyên lai một đường này chỉ có cao thủ Vân tộc đồng hành, sau vô luận là gặp phải chuyện gì, bị thương hoặc là thu lợi, đều là chuyện của Vân tộc. Hiện tại tình huống không giống, có thêm người ngoài, bọn họ cần phải cân nhắc một chút, vừa phải phòng bị bọn hắn, vừa phải phòng ngừa bọn hắn tranh đoạt chỗ tốt với mình.

“Ngươi nói cái gì? Ta giết mẫu thân của Hách Liên đại ca?” Vân Khê chỉ cảm thấy chuyện này quá mức buồn cười, “Hách Liên đại ca, chuyện huynh muốn hỏi ta, chính là chuyện này? Huynh cũng cho rằng ta giết mẫu thân của huynh?”

Hách Liên Tử Phong ánh mắt rất sâu rất giãy dụa.

Vân Khê tâm hơi trầm xuống, bị chính bằng hữu của mình hoài nghi, tâm khó chịu. Nàng bỗng nhiên nhớ lại, lúc trước nàng cũng hoài nghi huynh ấy như vậy, lúc đó tâm trạng của huynh ấy, chắc là sẽ không tốt hơn so với nàng bao nhiêu?

Thực sự là, khi đó nàng còn quá trẻ, không hiểu được cảm nhận lo lắng của người khác.

Nàng hít một hơi thật sâu, bình tĩnh nói: “Mặc kệ huynh tin hay không tin, ta không thích mẹ huynh, nhưng ta không giết bà ấy. Ta biết bà ấy đối với huynh rất có ý nghĩa, huynh tìm kiếm bà ấy lâu như vậy, theo Ngạo Thiên đại lục đến Long Tường đại lục, vì muốn tìm được

bà ấy, để hỏi một chuyện, huynh đã phải trả giá rất nhiều. Chính là bởi vì biết bà ấy đối với huynh rất có ý nghĩa, cho nên cho dù ta có cơ hội, ta cũng sẽ không tự tay giết bà ấy. Hách Liên đại ca, những lời ta nói đều là thật, không có nửa câu giả dối, huynh nguyện ý tin tưởng ta không?"

Hách Liên Tử Phong ánh mắt giãy dụa bỗng dưng có biến hóa, như là có cái gì đó kết thúc.

Lúc này, có cái thanh âm đột nhiên vang lên, mang theo sắc thái châm chọc cười lạnh: "Ngươi nói không có giết sẽ không giết, ai tin? Ta thấy ngươi quỷ kế đa đoan, tâm tư giả dối, có chuyện gì mà ngươi không dám làm?"

Long Thiên Tuyệt đưa mắt nhìn lại, thấy Cung chủ theo vòng chiến lui ra, hướng tới bọn hắn lời nói lạnh nhạt.

"Từ khi ngươi đến Vân thành ta, Vân thành ta mỗi ngày đều có người chết vô cớ, sau khi ngươi đến mấy nhi nữ của bổn tọa cũng chết một cách khó hiểu. Còn có Hồng Liên, nàng vô duyên vô cớ mất đi tin tức, khẳng định cùng ngươi có liên quan, có phải là ngươi âm thầm giết nàng!"

Cung chủ từng bước ép sát: "Bổn tọa có ý tốt mời ngươi đi cấm cung tu hành Ngươi chẳng những hủy đi cấm cung, còn đánh cắp linh thụ nghìn năm trồng tại cấm cung, ngươi còn thiết kế hủy đi khuôn mặt hủy của bổn tọa… từng chuyện chuyện một, ngươi dám nói đều không phải ngươi làm?"

"Lại còn có việc như vậy? Vân Khê, ngươi giết hại người cùng gia tộc, hủy linh thụ của cấm cung, lại phạm thượng, ngươi biết tội chưa?" Tả hộ pháp bắt được nhược điểm của Vân Khê, đôi mắt đột nhiên tỏa sáng, rat ay giúp Cung chủ, cùng nàng một đạo ép hỏi Vân

Khê.

Vân Khê cười lạnh, bọn hắn thật đúng là hận nàng thấu xương a, phía sau thêm một chân, càn quấy, bọn hắn rốt cuộc là muốn nháo đến mức nào?

Không đợi nàng mở miệng phản bác, Vân Mạch Thiên là người đầu tiên đứng ra, cùng Cung chủ giằng co: “Cung chủ, ngươi chớ có ngậm máu phun người, bịa đặt! Giết nhi tử nữ nhi của ngươi, chế tạo một hệ liệt Cửu Sát giết người, căn bản cùng Vân Khê cô nương không liên quan!”

Cung chủ nghe được giọng nói của hắn, sắc mặt đại biến: “Ngươi, ngươi là ai?”

Nàng gắt gao nhìn chằm chằm Vân Mạch Thiên trên mặt đội mặt nạ, ánh mắt càng phát ra sắc bén, giọng nói này rất quen thuộc, miêu tả rất sát thực.

“A, chẳng lẽ Cung chủ không nhận ra ta sao?” Vân Mạch Thiên từ từ nâng tay, đưa tay đến bên mặt nạ, trước ánh mắt nhìn chằm chằm của mọi người, hắn từ từ tháo mặt nạ trên mặt xuống. Không có gì trì trệ, hắn gọn gàng dứt khoát tháo xuống mặt nạ của chính mình, một nam tử ôn nhuận thanh tú như vậy trên mặt ẩn chứa từng đợt từng đợt sát khí cùng tức giận.

Cung chủ cặp mắt đột nhiên phóng đại, run giọng nói: “Vân Mạch Thiên, quả nhiên phải là ngươi! Bổn tọa tìm ngươi lâu như vậy, ngươi cư nhiên lại tự mình đưa đến cửa. Hảo, ngươi giết nhiều nhi nữ của bổn tọa như vậy, hôm nay bổn tọa liền giết ngươi, thay nhi nữ của bổn tọa báo thù!”

Cung chủ phẫn nộ, lực lượng trong cơ thể, như thủy triều bùng nổ.

Vân Mạch Thiên cũng phẫn nộ, rút kiếm đón đánh, không chút nào lùi bước: “Ngươi muốn giết ta, báo thù cho nhi nữ của ngươi, ta cũng muốn giết ngươi, để báo thù cho người nhà của ta! Huynh đệ tỷ muội của ta, phụ mẫu của ta, thân nhân của ta, đều chết dưới kiếm của ngươi, chẳng lẽ ngươi không nhớ rõ? Ta chỉ hận lòng ta mềm, không có thể giết thêm vài nhi nữ của ngươi!”

Cung chủ ánh mắt hơi đổi, như lâm vào nào suy tư: “Ngươi… Ngươi là?”

“Còn nhớ rõ người của cấm kỵ bộ tộc bị ngươi nhốt ở dưới hồ sen không?” Vân Mạch Thiên trên mặt lộ ra bi thương, hắn nhớ lại lúc trước, cắn răng nói, “Ngươi bí mật giam giữ chúng ta ở tại nơi đó, ngày qua ngày tra hỏi chúng ta vị trí tổ tiên cất giấu kho báu, chúng ta không nói hoặc là nói không biết, ngươi liền cho người ta dùng roi lửa quất chúng ta. Phụ thân ta, mẫu thân, ca ca, tỷ tỷ, còn có nhóm thúc thúc bá bá ta, chính là bị các ngươi dùng roi lửa quất mà chết!”

“Bọn hắn vì muốn cho ta sống, trăm phương nghìn kế đem ta giấu ở dưới thi thể của bọn họ, ta không ngủ không nghỉ, không ăn không uống, cứ như vậy núp ở dưới thi thể của bọn họ, ngửi thấy thi thể của bọn họ ngày ngày hư thối, bọn họ chẳng khác gì bánh bao thiu, ta…” Nước mắt tràn đầy đôi mắt của Vân Mạch Thiên, giọng nói của hắn run rẩy, tay cầm kiếm run rẩy.

Quá khứ thấm đẫm máu như vây, đã khắc sâu vào đáy lòng hắn, cho nên, hắn muốn báo thù!

Hắn tìm cách tiếp cận nữ nhi của Cung chủ, thành công trở thành con rể của nàng, có lẽ trong cuộc đời hắn, từng có hai nữ nhân thật lòng yêu hắn, thậm chí vì hắn, không tiếc bao che chuyện hắn giết người, vì hắn che dấu, vì hắn đền mạng.

Hắn cảm động qua, nhưng đó chỉ là cảm động, không có cách gì diệt trừ lòng cừu hận trong lòng hắn!

Vân Mộ Phàm đau lòng nhìn chính đồ nhi của mình, đi lên, vỗ nhẹ đầu vai hắn, sau đó căng mắt bắn về phía Cung chủ: “Ta tuy rằng không tán thành oan oan tương báo, nhưng việc ác mà ngươi đã làm khiến lòng người căm phẫn, người chết ở trên tay ngươi nhiều vô số, ta muốn tự tay giết ngươi, cho ngươi tuyệt tử tuyệt tôn!”

“Kho báu? Vì sao bổn tọa không có nghe ngươi nói đến việc này?” Tông chủ chất vấn, khiến cho Cung chủ trong lòng lo lắng, bắt đầu có chút hoảng. Lúc trước một mình giam giữ bộ phận cao thủ của cấm kỵ bộ tộc, đó là nàng tự quyết định, xuất phát từ tư tâm, muốn tìm được kho báu của Vân Huyên năm đó mang đi khỏi Vân tộc, hiện tại Tông chủ hỏi đến, nàng không biết nên nói dối như thế nào.

“Tông chủ, ngài không nên tin lời bọn họ, bọn họ đều thông đồng với nhau, muốn hợp nhau đến hãm hại ta! Năm đó ta hạ lệnh cho cao thủ của Vân Huyễn điện đi diệt cấm kỵ bộ tộc, nhưng là có được sự tán thành của Tông chủ ngài cùng nhóm nguyên lão. Trúc trưởng lão và đồ đệ của hắn chỉ vì muốn báo thù, nên mới không từ thủ đoạn, bịa đặt ra một chuyện hoang đường như vậy, muốn hãm hại ta. Ngài trăm ngàn lần không thể tin lời bọn họ! Cái gì kho báu? Ta căn bản không biết kho báu gì, chuyện này cũng quá buồn cười.”

Cung chủ càng giải thích, thì ánh mắt hoài nghi của mọi người chung quanh ngượclại càng dày đặc, bà ta còn có gan đổ tội lên người khác. Nên khi Tông chủ nghe được bà ta đề cập đến chuyện diệt cấm kỵ bộ tộc là được sự tán thành của bà ta, sắc mặt rõ ràng đen một vòng, bà ta hiển nhiên rất kiêng kị việc này, lại bị Cung chủ không hiểu sắc mặt người khác, không ngừng nhắc lại chuyện xưa.

“Bổn tọa mặc kệ ngươi có đánh chủ ý đến kho báu hay không, nhưng mà chuyện ngươi tự ý một mình giam giữ cùng tra tấn người của cấm kỵ bộ tộc tộc, là thật! Vì bảo hộ sự uy nghiêm của Vân tộc, thưởng phạt phân minh, bổn tọa quyết định tạm thời giữ lại mạng chó của ngươi, sau khi rời khỏi Hắc Mãng Sơn, bổn tọa sẽ đem ngươi mang về nội tông, nhận sự phán xét của nhóm nguyên lão!”

Cung chủ trong lòng thất kinh, nhận sự phán xét của nhóm nguyên lão, cũng chẳng khác nào là tước đoạt chức vị Cung chủ Vân Huyễn điện của bà ta, bà không cam lòng, dựa vào cái gì?

Nhưng mà, đối mặt với ánh mắt nghiêm khắc của Tông chủ, bà không dám phản bác, chỉ phải cúi đầu cam chịu đối sự trừng phạt của Tông chủ đối với bà ta.

Sự tức giận của Vân Mạch Thiên chưa bởi vậy mà trôi qua, hắn mắt lạnh gắt gao nhìn chằm chằm Cung chủ, trong mũi hừ lạnh: “Bà ta giết nhiều người của cấm kỵ bộ tộc của chúng ta như vậy, mà chỉ nhận sự phán xét của nhóm nguyên lão sao? Cũng không tránh khỏi rất tiện nghi bà ta! Ta không phục!”

Vân Mộ Phàm kéo kéo ống tay áo của đồ nhi, rất lo lắng tính cách bướng bỉnh của đồ nhi, sợ động chạm đến Tông chủ.

Tông chủ hơi hơi cười, cũng không giận, dịu dàng nói: “Người trẻ tuổi, an tâm một chút chớ nóng nảy! Bổn tọa biết ngươi trong lòng có hận, bất quá Vân tộc chúng ta không phải là một đại gia tộc bình thường, Vân tộc kiêng kị nhất chính là người trong gia tộc chém giết lẫn nhau. Bà ta dù sai cũng là Cung chủ của Vân Huyễn điện, chuyện sống chết của nàng, cũng không phải do một mình bổn tọa có thể định đoạt. Ngươi yên tâm, sau khi quay lại nội tông, bổn tọa nhất định sẽ sai người tra rõ việc này, sau đó sẽ bẩm báo rõ sự tình cho nhóm nguyên lão biết, để cho nhóm nguyên lão phán xét, cho ngươi một

cái công đạo vừa lòng.”

Quanh co lòng vòng như thế, rốt cuộc khi nào mới có kết quả? Vân Mạch Thiên nuốt không trôi cục tức này, đang muốn phản bác, Vân Mộ Phàm đúng lúc lại kéo hắn lại, đối với Tông chủ nói: “Chúng ta xin nghe Tông chủ, tất cả để cho Tông chủ an bài!”

Vân Mạch Thiên không hiểu nhìn về phía sư phụ, Vân Mộ Phàm cho hắn một cái ánh mắt ám chỉ “Nhẫn nại”, trước mắt hoàn cảnh của bọn hắn đang ở tại Vân tộc có cao lớp lớp, lại có ba cái cường địch rình chờ, lúc này bọn hắn cùng Tông chủ tranh cãi, bọn hắn một chút tốt đẹp cũng không có, chẳng những không có biện pháp buộc tội Cung chủ, nói không tốt còn có thể đưa tới họa sát thân.

Vân Mạch Thiên sau khi nghĩ thông suốt, đành phải lựa chọn tạm thời nhẫn nại.

Bên này chuyện của Cung chủ tạm thời đã định đoạt xong, Vân Khê cũng không quan tâm chuyện thị phi của bọn họ, nàng ngược lại quan tâm nhiều đến chuyện Hách Liên Tử Phong hoài nghi nàng, bị chính người mình coi là bằng hữu hoài nghi, trong lòng nàng như bị thắt lại, khó chịu đến mức bộc phát ra ngoài.

“Hách Liên đại ca, ta thật sự không có giết mẹ huynh, huynh nguyện ý tin tưởng ta không?” Nàng lại nhắc lại, có chút hiểu lầm nếu như không nói rõ ràng, chỉ khiến cho hiểu lầm đó càng ngày càng thêm sâu sắc.

Hách Liên Tử Phong mặt không chút thay đổi nhìn lướt qua những người có mặt ở đây một vòng, hắn thâm trầm liếc mắt nhìn Vân Khê một cái, đáy mắt run rẩy. Thật lâu sau, ánh mắt hắn bỗng dưng nổi loạn, trong tay trường kiếm đột nhiên vung lên chỉ thẳng về phía cổ họng của Vân Khê.

Ở đây có vài người đồng thời bước về phía trước một bước, căng mắt bắn về phía hắn.

“Hách Liên Tử Phong, ngươi muốn làm gì?”

“Tiểu tử, ngươi dám đả thương nữ nhi của ta thử xem!”

“Hách Liên Tử Phong, không cho phép ngươi thương tổn muội muội ta!”

Long Thiên Tuyệt, Vân Mộ Phàm cùng Vân Trung Thiên ba người cùng nhau khẩn trương hướng về phía Vân Khê chạy đến.

“Vân di!” Tiểu Ban khẩn trương nhìn, trong tay Phật châu nhẹ chuyển, như muốn đem Phật châu ném mạnh đi ra.

“Mọi người đều dừng lại!” Vân Khê lên tiếng, quát bảo mấy người đừng tới gần, cùng với thanh âm đó, nàng đem mặt hướng Hách Liên Tử Phong, một cái tay hướng về phía trước, cố gắng muốn chạm vào hắn.

“Hách Liên đại ca, huynh thật sự tin tưởng là ta giết mẫu thân của huynh sao? Huynh cho rằng ta là một người mù mà có năng lực như vậy sao?”

Hách Liên Tử Phong quay đầu, tránh được đôi mắt của nàng, trầm giọng nói: “Mẫu thân ta trước khi chết, tự tay viết xuống tên của nàng!”

Vân Khê bỗng nhiên rất muốn cười: “Là bởi vì như vậy sao? Trên đời này người có tên chữ ‘Khê’ rất nhiều người có, chẳng lẽ liền nhất định là ta sao?”

“Ta cũng không muốn tin tưởng là nàng làm, có thể là mẫu thân ta trước khi chết, dùng hết sức lực cuối cùng, không viết gì khác, chỉ viết tên của nàng, chẳng lẽ điều này còn không thể nói rõ ràng sao?” Hách Liên Tử Phong coi như dùng hết sức lực toàn thân, mới miễn cưỡng nói ra câu này.

“Phanh!” Một quyền đánh mạnh về phía mặt của hắn, hắn căn bản có thể né tránh, nhưng là hắn không có tránh né.

Long Thiên Tuyệt kéo lấy vạt áo trước ngực của hắn, trợn mắt nhìn: “Ngươi hoài nghi Khê nhi giết chết mẫu thân của ngươi, chẳng bằng hoài nghi là ta giết! Ta không ngại nói cho ngươi, mẫu thân ngươi chính là bị ta bắt, mang đến Hắc Mãng Sơn. Ta nghĩ dùng bà ta đến để trao đổi Khê nhi với Tử Yêu, nếu ta và Khê Nhi muốn giết bà ta, bà ta đã chết từ lâu, làm sao còn có cơ hội trước khi chết lưu lại chứng cớ?”

“Ta nói cho ngươi biết! Mẫu thân ngươi là người ác độc như vậy, ta muốn giết cứ giết, không có gì phải nói dối! Khê Nhi cũng giống thế, nàng nếu như thật sự giết mẫu thân ngươi, tự nhiên sẽ thẳng thắn thừa nhận. Sẽ không đợi ngươi tới hoài nghi hỏi tội!”

Quyển 6 - Chương 3: Trăm mối ngổn ngang

“Ta chỉ tin tưởng chứng cớ!” Hách Liên Tử Phong nâng tay, nhẹ nhàng chạm đến khóe mắt của mình, cụp mắt xuống, đáy mắt những ý nghĩ phức tạp không ngừng quay cuồng, sau khi hắn nâng mắt lên, trường kiếm trong tay hắn vẫn chỉ vào cổ họng của Vân Khê như trước.

“Hiện tại ta không giết ngươi, đợi sau khi rời khỏi tế đàn, ta sẽ lấy mạng của ngươi!”

Vân Khê nhìn không thấy ánh mắt của hắn, nghe hắn nói như thế, lòng nàng cảm thấy lạnh lẽo. Nàng nặng nề xoay người sang chỗ khác, không muốn cùng hắn tranh cãi cái gì, cũng không muốn giải thích cái gì nữa.

Có lẽ, là bởi vì thất vọng.

Trong lúc nàng xoay người về phía khác, Hách Liên Tử Phong đáy mắt nhấc lên một trận sóng to, kinh đào hải lãng *(ví với hoàn cảnh nguy nan)*, muốn nói lại thôi.

Vân Khê không nhìn thấy ánh mắt hắn, nhưng Long Thiên Tuyệt lại nhìn thấy rõ ràng, vốn đang muốn đánh tiếp hắn mấy quyền, hiện tại lại không có tâm trạng.

“Từ giờ trở đi, mạng của ngươi là của ta, trừ bỏ ta, ai cũng không cho phép cướp đi tính mạng của ngươi!” lời nói lạnh như băng của Hách Liên Tử Phong, truyền khắp xung quanh, ý tứ trong đó là, trước

khi rời khỏi tế đàn, nếu ai dám giết Vân Khê, hắn liền giết người đó.

Vân Khê cước bộ dưới chân dừng lại một chút, tâm trạng đang mất mát, bỗng nhiên nhảy nhót. Nàng nghe hiểu ý của hắn, hắn muốn giết nàng, nhưng vẫn muốn bảo hộ nàng?

Hách Liên đại ca, huynh quả nhiên không có làm cho ta thất vọng.

Lúc này, Thiên Ma đã bị tiêu diệt sạch sẽ, trên tế đàn, lối vào để đi đến vị trí thứ ba của tế đàn được mở ra.

Tông chủ quét mắt một vòng, thời điểm tầm mắt quét đến ba người Tử Yêu, bà ta dừng lại, thật lâu sau, bà ta lên tiếng nói: “Nơi này không nên ở lâu, chúng ta còn có tám vị trí tế đàn cần xông vào, có chuyện gì đợi đến sau khi rời khỏi đây rồi hãy nói, trước mắt việc xông vào cơ quan quan trọng hơn.”

“Tông chủ nói rất đúng! Tất cả mọi chuyện tạm gác lại, đợi sau khi rời khỏi đây hãy nói, hiện tại chúng ta vẫn là nhanh chóng đi tìm lối vào các cơ quan của tế đàn.” Tả Hộ pháp nói.

Mọi người đều không có ý kiến khác, vì thế Tông chủ đi đầu, dẫn dắt mọi người đi vào lối vào dẫn đến cơ quan.

Vân Khê đi theo Long Thiên Tuyệt, đang muốn tiến vào lối vào dẫn đến cơ quan, phía sau có người gọi nàng lại: ” Cao thủ Vân tộc lựa chọn lúc này tiến vào tế đàn, lai giả bất thiện *(người đến không có ý tốt)*, ta khuyên ngươi nên đi cùng với chúng ta, ít nhất ta có thể cam đoan ngươi có thể thuận lợi đến một tòa tế đàn cuối cùng.”

Vân Khê nghe thấy một giọng nói xa lạ, đầu tiên là sửng sốt, chợt nàng nghĩ đến Tử Yêu, cũng chỉ có người này mới có khẩu khí lớn như thế, dám nói hắn có thể thuận lợi đến một tòa tế đàn cuối cùng.

“Bảo hổ lột da *(ý chỉ việc cực kì khó khăn)*, đều nguy hiểm như nhau, ta nghĩ chúng ta vẫn là đi riêng có vẻ tốt hơn.”

“Tùy ngươi!” Tử Yêu ngữ khí thản nhiên, không có cách gì phán đoán vui giận.

Vân Khê giờ phút này rất ảo não, lúc trước nàng là lo lắng Tông chủ phát hiện trên người nàng có Tru Tiên đan, hiện tại lại lo lắng Tử Yêu phát hiện trên người nàng lại mang thừa Tru Tiên đan, đáng thương nàng trong người giấu linh đan diệu dược, cũng không thể dùng nó trị liệu cho đôi mắt của chính mình, nàng chỉ có thể đem nỗi khổ tâm không thể nói ra này nuốt vào trong bụng.

Bùm! Bùm!

Vị trí tế đàn tiếp theo cư nhiên là ở trong nước.

Các cao thủ ở phía trước của nàng từng cái nhảy xuống, bọt nước bắn tung tóe, có thể tưởng tượng nước sâu đậm.

“Phía dưới hồ nước có chút cổ quái, hơn phân nửa sẽ có Thiên Ma thuộc tính thủy xuất hiện, hình dạng nước thay đổi thất thường, thực lực của Thiên Ma thuộc tính thủy so với Thiên Ma thuộc tính hỏa có vẻ lợi hại hơn, vì thế tất cả mọi người nên cẩn thận một chút, trăm ngàn lần không để Thiên Ma bò lên.” Long Thiên Tuyệt quan sát hồ nước đen không thấy đáy, suy tư nói.

Vân Khê nhăn mày, gọi ra Thủy Quy nói: “Thủy Quy tiền bối, giúp chúng ta một tay đi!”

Nước chính là thế giới của Thủy Quy cự thú, có nó trợ giúp, tin tưởng sẽ giúp ích được không ít.

“Không thành vấn đề, giao cho ta đi!”

Bùm một tiếng, Thủy Quy cự thú thân thể cao lớn trùng trùng điệp điệp rơi vào trong nước, thẳng tắp hạ xuống. Trước đó, những cao thủ, vừa mới rơi xuống nước không bao lâu, đột nhiên cảm nhận được sau lưng có cái gì đó ầm ầm rơi xuống, bọn hắn kinh hách há miệng, liền uống mấy ngụm nước, bối rối qua đi, rốt cục mới né tránh Thủy Quy cự thú đang tiến sâu xuống dưới.

Tông chủ cảm nhận được nước gợn sóng cực lớn, liền quay đầu về phía sau, mơ hồ nhìn thấy thân ảnh của Thủy Quy cự thú, ánh mắt của bà run rẩy, nói không nên lời tâm trạng phức tạp.

Thủy Quy cự thú đối với nàng mà nói, rất quen thuộc.

Cũng từng là thú sủng của cô cô *(ý nói là của Vân Huyên)*, có chút vụng về, nhưng thực lực cũng là kinh người, không nghĩ đến nó cũng bị Vân Khê thu phục.

Chẳng lẽ, thật sự là thiên ý?

Thủy Quy cự thú tiến vào trong nước, toàn bộ tinh thần phấn chấn, như cá gặp nước. *(thực ra là rùa gặp nước)*

Cùng đi với Vân Khê có năm người, bao gồm cả ba người Tiểu Ban, cùng nhau nhảy lên lưng Thủy Quy cự thú, do nó chịu tải lớn, liền bị cắm đầu về hướng nước sâu.

Ba người Tử Yêu, Hách Liên Tử Phong cùng Nhị chưởng quầy cũng cùng nhau nhảy xuống nước sâu, nhưng ở chung quanh ba người, có một đoàn khí màu tím bao phủ, trong vòng khí màu tím, không có một giọt nước nào lọt được vào, ba người giống như là đi lại trong

một quả cầu màu tím trôi nổi trong nước, bên ngoài là nước, bên trong là không gian an toàn.

Đều là tiến vào vị trí thứ ba của tế đàn, nhưng tình huống lại khác nhau, đi trước là các cao thủ của Vân tộc trực tiếp dựa nhảy xuống nước, nhóm người của Vân Khê lại ngồi trên lưng “Con rùa” lặn xuống nước, cuối cùng ba người Tử Yêu còn lại thì bước đi chậm chậm trong nước…đội ngũ hùng dũng, theo ánh sáng yếu dần tiến sâu vào trong nước, không khí càng ngày càng quỷ dị.

Đi tới đi tới, mặt nước vốn đang yên ả, đột nhiên trong nước xảy ra dao động dị thường.

Phía trước, có ánh sáng màu xanh thăm thẳm bay thẳng về phía mọi người… Màu xanh thăm thẳm, đó là màu mắt của Thiên Ma.

Các cao thủ tập trung tinh thần, đề cao cảnh giác.

Tông chủ là người bơi về phía trước đầu tiên, nói là bơi, kỳ thật trên thân bà không có chỗ nào bị ướt, nước hồ căn bản không có cách gì đến gần nàng. Y bào màu trắng trong nước tự do giãn ra, động tác bơi của bà tuyệt đẹp đến cực điểm.

Thời điểm phát hiện ánh sáng màu xanh thăm thẳm xuất hiện, bà không có dừng lại, ngược lại tốc độ bơi về phía trước càng thêm nhanh chóng, bà bí mật truyền âm vào trong tai mỗi người: “Nơi này có Thiên Ma xuất hiện, vì thế tế đàn chắc cách đây không xa, tất cả mọi người nhanh chóng bơi qua, cẩn thận đừng để Thiên Ma bám lấy.”

Theo sát phía sau bà có, Tả Hộ pháp và đám người Cung chủ tốc độ cũng tăng nhanh.

“Chúng ta cũng tăng tốc độ nhanh lên một chút!” Vân Khê truyền âm với Thủy Quy cự thú, Thủy Quy cự thú không có trả lời nàng, mà là dùng hành động thực tế hồi để trả lời nàng.

Sưu một tiếng, Thủy Quy cự thú tăng tốc độ, ở sâu trong nước lập tức sinh ra một cái cực đường nước lớn, như đường mũi tên bay vụt qua, dũng mãnh mà chính xác đến hoàn mỹ.

Dọc theo đường đi đôi mắt màu xanh thăm thẳm của Thiên Ma rối rít phân tán đi nơi khác, không dám tấn công bọn họ, ngược lại chúng nó lại đuổi theo tấn công những cao thủ của Vân tộc có thực lực thấp.

“A! Cứu mạng a —— ”

“Cứu mạng!”

Hoàng Liên đại nhân cùng Lam Liên đại nhân một bên sặc nước, một bên kêu cứu, trong đám cao thủ của Vân tộc, hai người bọn họ thực lực là yếu nhất, nên bị đứng mũi chịu sào, bọn họ cũng là nhóm đối tượng bị Thiên Ma chọn để tấn công.

Dưới nước, cơ hồ tám phần Thiên Ma đều bơi về hướng hai người bọn họ,tay chân, tóc, quần áo của Hoàng Liên đại nhân và Lam Liên đại nhân bị Thiên Ma chặt chẽ cuốn lấy, hai người bị vây bắt ở trong nước tứ chi mở rộng, nếu không có điều gì xảy ra ngay sau đó hai người sẽ bị ngũ mã phanh thây, khiến cho hai người cực kỳ hoảng sợ.

Không có ai ngoài hai người ở nơi này, các cao thủ khác đều đã đến một chỗ nước khác, nên khi mọi người quay đầu lại thấy một màn như vậy, mọi người không khỏi âm thầm may mắn, mới vừa rồi chính mình bơi đi nhanh sang nơi khác, nếu không người nhận đãi ngộ tàn

khốc như thế, rất có thể là chính bọn họ.

“Cung chủ, nhanh chóng cứu hai người đi!” Mặc Liên đại nhân lo lắng nhìn Cung chủ, hai người đều là Liên sứ của Vân Huyễn điện, cùng nhau làm việc với Cung chủ nhiều năm, so với giao tình cùng cao thủ nội tông, thì giao tình của bọn họ trong lúc đó sâu hơn nhiều.

Nhưng mà, bà lại không biết chính mình cầu sai người rồi.

Cung chủ hừ lạnh nói: “Cứu như thế nào? Ngươi muốn hại bổn tọa đi chịu chết sao? Hoàn cảnh hiện tại như vậy, bất kể là ai tiến lên cứu giúp, đều bị Thiên Ma cuốn lấy, bổn tọa cũng không có nắm chắc đem các nàng còn sống từ trong tay Thiên Ma cứu ra.”

“Nhưng Cung chủ, bọn họ đều từng là thuộc hạ của ngài, không có công lao cũng có khổ lao. Thuộc hạ biết, chỉ bằng thực lực của hai chúng ta không có khả năng cứu được hai người bọn họ, thuộc hạ khẩn cầu Cung chủ, cùng thuộc hạ cùng nhau cầu xin Tông chủ cùng cao thủ nội tông, nếu mọi người cùng nhau đồng tâm hiệp lực, nhất định có biện pháp cứu được hai người bọn họ!” Mặc Liên đại nhân tiếp tục ở trong nước truyền âm nói.

“Ngươi vừa rồi cũng nghe thấy, bổn tọa vừa bị Tông chủ trách phạt, một khi rời khỏi tế đàn, sẽ quay lại nội tông nhận phán xét của nhóm nguyên lão. Bổn tọa hiện tại mệnh nhỏ, lời nhẹ, nói cái gì cũng không dùng được, ngươi muốn cầu, vẫn là chính mình đi cầu đi!” Cung chủ đem trách nhiệm đẩy không còn một mảnh, bởi vì bà ta nhìn thấy, hiện tại đi cứu người chẳng khác nào là đi chịu chết, bà ta tin tưởng cho dù là Tông chủ, cũng không nhất định nguyện ý đi cứu người.

Thiên Ma thuộc tính thủy, cùng nước chung hòa lại một chỗ, một khi bị nó cuốn lấy, nó sẽ cuốn lấy toàn thân ngươi, đem ngươi nuốt hết. Thực lực của ngươi cho dù cường đại đến mức nào, rơi vào trong

nước đều tương đối yếu bớt, mà Thiên Ma thuộc tính thủy hoàn toàn tương phản, nước chính là thế giới của chúng nó.

Cuộc nói chuyện của hai người trong lúc đó, những người còn lại người đều không thể hiểu rõ, nhưng cũng có thể theo sắc mặt của hai người phán đoán được một chút.

Nhìn thấy ánh mắt Mặc Liên đại nhân hướng về phía các cao thủ nội tông, rất nhiều cao thủ nội tông rối rít tránh đi tầm mắt của bà ta, giả vờ cái gì cũng không có nhìn thấy.

Mặc Liên đại nhân không trông cậy được vào Cung chủ, rất thất vọng, bà chỉ có thể đem hy vọng ký thác ở trên người Tông chủ, bà bơi đến chỗ Tông chủ, nhưng không ai đoán được Tông chủ đột nhiên xoay người sang chỗ khác, đến gần cơ quan tế đàn, một tay ấn xuống, mở ra lối đi vào vị trí thứ tư của tế đàn.

“Nơi đây không nên ở lâu, những vị trí kế tiếp so với những vị trí vừa rồi càng ngày càng nguy hiểm hơn, mọi người bảo tồn thực lực, không cần hy sinh vô ích.”

Mặc Liên đại nhân hoàn toàn tuyệt vọng, không cần hy sinh vô ích, ý tứ trong lời nói của Tông chủ bà hiểu được, tức là muốn hy sinh Hoàng Liên đại nhân và Lam Liên đại nhân. Đúng vậy, đối với các cao thủ nội tông mà nói, sự tồn tại của bọn họ không có gì quan trọng, một đường đi này từ nay về sau còn có rất nhiều cơ quan cần xông vào, sự sống chết của mấy người bọn họ đối với các cao thủ nội tông mà nói căn bản không quan trọng, không có bọn họ, ngược lại còn giảm bớt sự trói buộc đối với bọn hắn.

Các cao thủ nội tông đi theo Tông chủ tiến tới lối vào dẫn tới vị trí thứ tư của tế đàn, Mặc Liên đại nhân không cùng đi theo bọn họ rời khỏi, bà quay đầu, nhìn thấy tỷ muội đồng sự của mình đang liều mạng

giãy dụa trong nước trước, bà bỗng nhiên hạ quyết tâm, bất chấp tất cả bà cũng muốn cứu bọn họ ra!

Người khác không coi trọng bọn họ, coi bọn họ là kẻ vướng tay vướng chân, nhưng bọn họ cũng không thể nhẹ xem chính mình.

“Hoàng Liên, Lam Liên, các ngươi cố gắng chịu đựng một chút, ta sẽ ngay lập tức tới cứu các ngươi!” Nàng gia tăng tốc độ, bơi rất nhanh về phía Hoàng Liên đại nhân và Lam Liên đại nhân.

“Có chuyện gì vậy?” Vân Khê nhận thấy được không khí chung quanh có chút không thích hợp, nhịn không được hỏi.

“Là hai vị Liên sứ của Vân Huyễn điện bị Thiên Ma cuốn lấy, các cao thủ Vân tộc đều không muốn cứu các bà ấy, đã nhanh chóng đi đến lối vào vị trí thứ tư của tế đàn, chỉ có Mặc Liên đại nhân ở lại, tiến đến cứu hai người.” Long Thiên Tuyệt miêu tả lại chuyện vừa xảy ra cho nàng nghe.

Vân Khê nhíu mi: “Hai vị Liên sứ? Tình thế rất nguy cấp?”

Long Thiên Tuyệt quay đầu hướng tới chỗ hai vị liếc mắt một cái, sắc mặt không tốt nói: “Tất cả các Thiên Ma ở chỗ này đều tụ tập về phía hai người bọn họ, xem hình dáng, tứ chi của các bà ấy cũng sắp bị Thiên Ma xé nát. Nếu như đi cứu bọn họ, chúng ta cũng sẽ bị Thiên Ma cuốn lấy, lựa chọn buông tha cho bọn họ, có lẽ là một lựa chọn lý trí.”

“Lý trí?” Vân Khê cười nhẹ, đúng vậy, loại thời điểm này ai cũng đều lựa chọn lý trí, nhưng là nếu như bọn họ cũng giống như các cao thủ của Vân tộc lựa chọn lý trí, vậy chẳng phải chính là xem mạng người như cỏ rác? Như thế bọn họ cùng những người của Vân tộc đó có cái gì khác biệt?

“Thiên Tuyệt, ba người này, ta phải cứu!” Không nói ra lý do cụ thể, Vân Khê chỉ cảm thấy nên làm như vậy, ba người này, nàng phải cứu!

Long Thiên Tuyệt thâm trầm liếc nhìn nàng một cái, không hỏi nguyên nhân, khom người, vỗ vỗ Thủy Quy cự thú nói: “Thủy Quy tiền bối, làm phiền ngài đi một chuyến!”

Hai người Hoàng Liên đại nhân và Lam Liên đại nhân chỉ cảm thấy tứ chi bị dùng sức xé rách, rất nhanh liền muốn rời khỏi thân thể của hai người, tuyệt vọng vô hạn bao phủ tâm trí của hai người, lúc này, nhìn thấy Mặc Liên đại nhân một lần nữa bơi trở lại, nghĩa vô phản cố *(làm việc nghĩa không chùn bước)* tiến đến cứu giúp, hai người vô cùng cảm động.

Hai người cũng biết dựa vào thực lực một người của Mặc Liên đại nhân, căn bản không có tác dụng, ngược lại lại thêm một người chịu chết thôi, nhưng trong lòng hai người vẫn dấy lên khát vọng muốn sống.

Ra sức giãy dụa, đột nhiên phía trước gợn nước mãnh liệt được mở ra, Thiên Ma quấn quanh trên thân bọn họ như là nhìn thấy vật gì rất đáng sợ, ngay lập tức hướng tới hai bên phân tán rời đi, lực đạo quấn quanh trên thân bọn họ thoáng cái cũng yếu bớt. Kể từ đó, khát vọng muốn sống của bọn họ càng thêm mãnh liệt.

Trợn mắt, nhìn kỹ thời điểm, phát hiện mở ra sóng nước mà đến, không phải người khác, đúng là đoàn người Vân Khê đã đi mà quay lại.

Bao gồm Mặc Liên đại nhân ở trong ba vị Liên sứ, cơ hồ tưởng chính mình sinh ra ảo giác, làm sao có khả năng? Các cao thủ của Vân tộc

của bọn họ đều muốn hy sinh bọn họ, đều đã đi rồi, nhưng Vân Khê, Vân Mộ Phàm, Vân Trung Thiên lại quay lại, tiến đến cứu các nàng.

Trong khoảng thời gian ngắn, trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Quyển 6 - Chương 4: Vân Khê thăng chức!

Edit: Osicase

Beta: Tiểu Mộng

Thủy Quy cự thú chở năm người Vân Khê, rất nhanh liền nhảy vào khu tập trung Thiên Ma. Bốn người Vân Mộ Phàm, Long Thiên Tuyệt, Vân Trung Thiên và Vân Mạch Thiên cùng nhau cầm kiếm đứng lên, xung phong liều chết ở phía trước, Vân Khê canh giữ ở tại trên lưng Thủy Quy cự thú, lắng nghe động tĩnh xung quanh ở trong nước.

Hồ nước phát thanh âm, giống như kinh đào hải lãng.

Nếu đổi lại là người bình thường, muốn ở giữa hồ nước đứng yên bất động đều không có khả năng. Thiên Ma bị tấn công, bắt đầu hưng phấn, dời đi mục tiêu tấn công, ở trong nước rít gào liên tục, như ma quỷ múa may quay cuồng.

Ba vị Liên sứ nhận thấy áp lực trên thân áp nhẹ đi, lập tức tránh thoát sự trói buộc của Thiên Ma, bơi tới chỗ Vân Khê.

“Vân Khê cô nương, đa tạ ngươi cứu chúng ta!” Lam Liên đại nhân thâm trầm thở hổn hển, còn chưa tìm được đường sống trong chỗ chết.

“Vân Khê cô nương, chúng ta từng giết hại người của cấm kỵ bộ tộc

tộc các ngươi, tội không thể tha, hiện tại ngươi chẳng những không để ý đến hiềm khích lúc trước, còn mạo hiểm quay lại cứu chúng ta, phần ân tình này, chúng ta không biết nên thế nào hồi báo." Hoàng Liên đại nhân bơi tới trước mặt Vân Khê, cảm kích nói.

"Đúng vậy, bản thân ta hiện tại mới biết được, toàn bộ người trong Vân tộc, đến tột cùng ai có thể tin cậy, ai không thể tin cậy. Uổng phí ta sống nhiều năm như vậy…" Mặc Liên đại nhân nhớ tới phản ứng hờ hững vô tình của Cung chủ và Tông chủ mới vừa rồi, không khỏi cảm khái ngàn vạn.

Vân Khê cười nhẹ, nàng không có cao thượng lấy ơn báo oán như trong tưởng tượng của bọn họ như vậy, cứu các nàng thuần túy là nhất thời không bỏ mặc được, người khác đều không muốn cứu người, nàng Vân Khê lại muốn cứu!

"Đừng nhiều lời, mọi người nhanh chóng rời đi thôi! Thiên Ma tế đàn không có đơn giản như các ngươi tưởng tượng như vậy, các ngươi tiếp tục đi tiếp, chỉ biết uổng phí tính mạng, vẫn là quay về Vân Huyễn điện thì hơn." Vân Khê tin tưởng, đoạn đường kế tiếp càng thêm gian nan, nàng có mục tiêu của chính mình, cho nên không quan tâm khó khăn nguy hiểm tiếp tục đi về phía trước, nhưng bọn họ lại không giống như vậy, nếu bọn họ tiếp tục đi tiếp, sẽ chỉ làm vật hy sinh, bỏ mạng vô ích như lúc này. Nàng không dám cam đoan, lại còn có thể ra tay cứu giúp bọn họ lần nữa hay không.

Mặc Liên ba người liếc mắt nhìn nhau, trong lòng sớm đã sinh ra ý rút lui, Tông chủ cùng Cung chủ đều muốn lựa chọn vứt bỏ bọn họ, nếu bọn họ cứ cố chấp tiếp tục ở lại, cũng không có ý nghĩa.

Mặc Liên tại trong nước thâm trầm khom người chào, truyền âm nói: "Vân Khê cô nương, ba người chúng ta quay về Vân Huyễn điện trước, giúp ngươi dọn sạch chướng ngại. Bây giờ ở trong lòng chúng

ta, ngươi mới có tư cách trở thành người đứng đầu Vân Huyễn điện!”

Hoàng Liên cùng Lam Liên hai người cùng nhau gật đầu khom người, cúi đầu cảm tạ, sau đó, ba người lách qua Thiên Ma, hướng về phía trước bơi lại lối vào vị trí thứ hai của tế đàn.

Vân Khê rất nhanh đem lực chú ý thu hồi, hỏi dưới chân Thủy Quy cự thú: “Cha cùng Thiên Tuyệt bọn họ thế nào rồi?”

“Không quá lạc quan! Mấy Thiên Ma này đều thuộc tính thủy, thân mình thực lực cũng rất cường, hiện tại lại ở trong nước, thực lực của chúng nó lại càng cường đại hơn. Ta thấy rằng chỉ một lát nữa thôi, bốn người bọn họ đều trở thành thức ăn của Thiên Ma.” Thủy Quy cự thú rung đùi đắc ý nói.

“Chúng ta qua, cùng nhau hỗ trợ bọn họ!” Kinh Hồng kiếm được nắm giữ thật chặt ở trong tay của nàng, Thủy Quy cự thú phi như bay, chở nàng nhảy vào vòng chiến.

Hách Liên Tử Phong đi theo Tử Yêu và Nhị chưởng quầy, ba người đương nhiên đi đến lối vào một cái tế đàn, quay đầu lại, đã thấy mấy người Vân Khê lại một lần nữa xung phong liều chết trở về trong nước. Hách Liên Tử Phong mi tâm căng thẳng, cất bước, định nhảy vào trong nước, Nhị chưởng quầy tay mắt lanh lẹ, kéo hắn lại.

“Công tử, chúng ta còn có chuyện quan trọng hơn, nếu để cho cao thủ nội tông của Vân tộc đoạt trước, như vậy chuyến đi lần này của chúng ta coi như uổng phí.”

“Các ngươi muốn đi thì đi đi, ta nói rồi, trừ ta ra, ai cũng đừng nghĩ lấy mạng của nàng!” Hách Liên Tử Phong đôi mắt không rời khỏi chỗ sâu nhất trong hồ nước, ánh mắt trong lúc đó toát ra khẩn trương

cùng ưu tư.

Tử Yêu đạm quét qua người hắn liếc mắt một cái, đôi tay ôm ngực, cười lạnh nói: “Còn nghĩ ngươi thông minh, kết quả vẫn là ngu xuẩn.”

Tức giận dâng lên trên mặt Hách Liên Tử Phong, hắn cắn răng nói: “Ta biết chính mình đang làm cái gì, không cần các ngươi nhắc nhở ta!”

“Tùy ngươi vậy!” Tử Yêu không có hứng thú cùng hắn tiếp tục tranh luận, vẫy tay với Nhị chưởng quầy một cái, hai người liền rời khỏi.

Hách Liên Tử Phong không có để ý đến bọn họ, khẽ cau mày, khẩn trương nhìn tình hình chiến đấu trong nước, hắn không tiến lên một bước, lại cũng không có rời khỏi nửa bước.

Thiên Ma tập trung ở dưới nước, ít nhất cũng có ba bốn mươi cái, vừa thoát khỏi một cái, còn có hai, ba cái lần lượt bò lên trên thân ngươi, động tác một khi hơi chậm lại, sẽ bị hơn mười cái Thiên Ma cùng nhau vây quanh.

Dưới nước không khí càng ngày càng khẩn trương, thở cũng khó khăn.

Vân Khê một đường vung chặt, một đường cùng với bốn người truyền âm trao đổi, xác định tình huống của bọn họ. Ngoài Vân Mộ Phàm cùng Long Thiên Tuyệt ở ngoài không có gì đáng ngại, còn lại hai người ở trong tình trạng cũng không mấy lạc quan.

“Thủy Quy tiền bối, xin ngài hãy giúp ca ca ta một tay!”

“Vậy còn ngươi?” Thủy Quy cự thú hỏi.

“Ta không sao! Trên thân của ta còn có lực lượng của thần khí, thời điểm nguy hiểm, có thể dùng.” Vân Khê trong lòng nắm chắc năng lực của bản thân, nàng giờ phút này chỉ lo lắng cho an nguy của huynh trưởng.

“Vậy được rồi, ngươi hãy cẩn thận một chút, ta đi!” Thủy Quy cự thú hướng về phía trước lao xuống, tài vào đáy nước ở chỗ sâu trong.

Kiếm trong tay Vân Khê không có dừng lại, kiếm Kinh Hồng là vật có linh tính, nó có thể tự mình phán đoán phương hướng mục tiêu, về sau, Vân Khê buông kiếm trong tay, để tùy ý cho kiếm Kinh Hồng chính mình đi chém giết.

Huyền khí chạy, nước gợn kịch liệt chấn động, một cái lại một cái Thiên Ma chìm vào đáy nước.

Tình hình chiến đấu rất nhanh sẽ chuẩn bị kết thúc.

Lúc này, đáy nước những hình thể kỳ quái mọc thành từng nhóm, hồ nước lạnh như băng quay cuồng.

Rầm!

Sóng nước nhấc lên hơn mười trượng, một cái Thiên Ma vô cùng to lớn từ đáy nước nhô ra, xuất hiện ở dưới chân Vân Khê.

Hai chân Vân Khê bị cuốn lấy chặt chẽ, cả người nổi bồng bềnh trong nước, mất đi cân bằng, vòng eo của nàng, đôi tay, cổ, rất nhanh bị Thiên Ma cuốn lấy.

Thì ra là, Thiên Ma thuộc tính nước là giết không chết, chúng nó sau khi bị diệt vong sẽ dựa vào lực lượng của nước, một lần nữa tái sinh

mà sống lại. Cái Thiên Ma này vô cùng to lớn là do những bị Thiên Ma chém giết một lần nữa tập hợp lại tái sinh mà thành, nó tập trung tấn công Vân Khê, vô thanh vô tức *(im hơi lặng tiếng)* xuất hiện ở dưới thân của nàng, đột nhiên tấn công, cuốn lấy thân thể của nàng.

Vân Khê kinh hãi, quên nín thở, miệng mũi lập tức bị nước tiến vào, tứ chi nhảy múa giãy dụa.

Cảm giác giống như sắp bị xé rách, truyền khắp tứ chi cùng quanh thân của nàng, lục phủ ngũ tạng của nàng cũng bắt đầu xảy ra biến đổi lạ thường, cả người giống như là trang giấy trong nháy mắt sẽ bị người ta xé nát.

Vân Khê vội vàng vận chuyển huyền khí, để chống đỡ. Bị áp lực cường đại như thế uy hiếp, mỗi một chỗ kinh lạc *(các dây thần kinh trên cơ thể người theo đông y gọi là kinh lạc)* trên thân của nàng đã phát sinh biến hóa, kinh mạch *(bao gồm dây thần kinh và mạch máu)* trên cơ thể người vô cùng yếu ớt, nhưng mà giờ phút này, nàng nhắm mắt nội thị, lại phát hiện chính mình trên thân mỗi một điều kinh lạc chịu áp lực càng chống đỡ càng lớn, mỗi một điều ống dẫn kinh lạc trở nên thô to vô cùng, cũng cứng cỏi vô cùng.

Không chỉ có là kinh lạc xảy ra biến hóa, thân hình xương cốt rắc rắc rung động, vừa nghe còn tưởng là thanh âm sắp bị Thiên Ma xé rách, nhưng mà lắng nghe mới phát hiện, đó là âm thanh xương cốt tiến hóa lột xác.

Vân Khê nhận thấy chính mình đang chậm rãi tiến vào một loại cảnh giới kỳ diệu, nó là băng cùng hỏa dung hợp, đau đớn và lột xác cùng tồn tại, điềm báo lực lượng thăng chức.

Thân thể, bắt đầu lột xác hoàn toàn, như rắn lớn hóa thuồng luồng.

Vân Khê rõ ràng nhận thức được, chính mình muốn thăng chức!

Đã trải qua thời gian tu luyện dài như vậy, nàng cũng không thể đột phá Huyền Hoàng lục phẩm, cũng không ngờ tại thời khắc nguy hiểm này, nàng lại có thể phá tan bình phong, để thăng chức!

Quả nhiên, không có áp lực, không thể có đột phá. Chỉ có chịu áp vô cùng to lớn, đột phá mới trở nên nước chảy thành sông.

Ha ha, ha ha!

Vân Khê nhịn không được muốn ngửa mặt lên trời cười, đột nhiên, trong cơ thể của nàng bộc phát ra một cỗ lực lượng cường đại, lấy nàng làm trung tâm, trong phạm vi hồ nước dòng khí cuồng bạo mà đi. Nàng cả người trôi nổi bồng bềnh trong nước, như một thanh lợi kiếm thần binh, khí thế sắc bén bức người!

Thiên Ma quấn quanh trên thân nàng, đã bị dòng khí cuồng bạo đánh sâu vào trong hồ nước, làm giảm bớt lực lượng của nó.

Vân Khê khôi phục tự do, nàng lập tức thúc dục lực lượng thần khí, đem Kinh Hồng kiếm triệu hồi trong tay, thi triển toàn lực, đánh chết Thiên Ma. Trong lồng ngực lập tức sinh khí phách mãnh liệt, Vân Khê càng đánh càng hăng, nếu dung hết sức lực toàn thân, cơ hồ có thể dời sông lấp biển.

Bốn người Vân Mộ Phàm, Long Thiên Tuyệt, Vân Mạch Thiên và Vân Trung Thiên, đều nhìn thấy sự biến hóa của nàng, bốn người sợ hãi than liên tục.

Thấy ảnh hưởng của nàng, còn lại bốn người cùng nhau tinh thần phấn chấn, lần lượt chạy ra khỏi Thiên Ma vòng vây, hướng về tiếp theo chỗ ngồi tế đàn lối vào bơi đi.

Thiên Ma liên tục dựa vào lực lượng của nước để sống lại, cho nên muốn giết chết nó căn bản không giết được, có thể thuận lợi phá vỡ vòngvây, coi như thành công.

Hách Liên Tử Phong vốn muốn nhảy vào trong nước động tác liền ngừng lại, nhìn thấy mấy người bơi về phía hắn, hắn xoay người, lập tức biến mất ở lối vào.

“Hô… Ha… Hô… Ha…”

Mấy người rời khỏi mặt nước, từng ngụm từng ngụm thở dốc, rốt cục thì hô hấp đến không khí mới mẻ.

“Mọi người ai bị thương vậy?” Vân Khê ngửi thấy có mùi máu tươi trong không khí.

Vân Trung Thiên cùng Vân Mạch Thiên hai người liếc nhau, trên thân hai người đều có rất nhiều vết máu, may mắn là cũng không có gì đáng ngại.

“Không có gì, chỉ là vết thương nhỏ mà thôi. Chúng ta vẫn là nhanh chóng chạy đi về phía trước, nếu như để cho Tông chủ và Tử Yêu đoạt trước, sự tình chỉ sợ không ổn.” Vân Trung Thiên nói.

“Đúng vậy! Bọn họ đều không phải những người lương thiện, nếu như để cho bọn họ tìm thấy hồn phách của tổ tiên trước, ta không thể tưởng tượng được bọn họ sẽ gây ra chuyện gì.” Vân Mạch Thiên sau khi bỏ đi mặt nạ, con người đều trở nên sáng sủa rất nhiều, cùng Vân Trung Thiên đứng một chỗ, diện mạo cùng khí chất nho nhã, đúng là không kém hơn chút nào.

“Thế thì chưa chắc! Hai cường giả tranh chấp, tất có một kẻ bị

thương. Chính cái gọi là trai cò tranh nhau ngư ông đắc lợi, nói không chừng cuối cùng người được lợi ngược lại là chúng ta.” Long Thiên Tuyệt hơi hơi câu môi, tầm mắt không tiếng động bay về phía lối vào, nếu như vừa rồi hắn không có nhìn lầm, người cuối cùng rời khỏi, chính là Hách Liên Tử Phong. Hắn rốt cuộc đang muốn chơi trò gì?

Một mực khẳng định là Khê Nhi sát hại mẫu thân hắn, nhưng lại không thấy có sát khí trên thân của hắn, hắn rốt cuộc có mục đích gì?

Có thể là do hai người ở chung với nhau thời gian quá dài, trực giác cùng nhận thức đối thủ trong lúc đó, ngược lại càng ngày càng mãnh liệt.

Theo phán đoán của hắn, Hách Liên Tử Phong không hẳn thật sự tin tưởng Khê Nhi giết mẫu thân của hắn, hắn sở dĩ dựa theo chứng cớ để phán đoán, vì muốn dẫn xà xuất động, để tra ra hung thủ chân chính sau lưng.

Cách làm như thế, có lẽ có thể dùng, nhưng nếu đổi lại là hắn, hắn tuyệt đối không làm như vậy, bởi vì hắn không muốn làm cho Khê Nhi khổ sở, cho dù là trong giây lát.

Quyển 6 - Chương 5: Kiếm Kinh Hồng đại phát thần uy

“Bọn họ đi trước cũng tốt, bọn họ ở đây, ta không có cơ hội dùng Tru Tiên đan. Xin làm phiền mọi người bảo vệ ta một lúc, trước tiên ta sẽ chữa khỏi đôi mắt của mình, để tránh kéo dài thời gian của mọi người.” Vân Khê suy nghĩ cặn kẽ nói.

Không nhìn thấy gì, khiến cho thực lực của nàng giảm đáng kể, đoạn đường kế tiếp chắc chắn càng ngày càng nguy hiểm, nàng phải dốc toàn lực để đối phó.

“Hảo, chúng ta hiện tại ở chỗ này nghỉ ngơi chỉnh đốn lại. Khê Nhi, con cứ việc dùng đan dược đi.” Vân Mộ Phàm một mình đảm nhiệm chức chỉ huy mấy người, bảo vệ bảo vệ, tìm hiểu tin tức tìm hiểu tin tức, chữa thương chữa thương.

Vân Khê lấy ra một viên Tru Tiên đan từ trong nhẫn trữ vật, hương thơm của đan dược tỏa ra bốn phía, khiến cho tinh thần của người ta phấn chấn, nàng không có chần chờ, lập tức đem đan dược đưa vào miệng. Tru Tiên đan vừa vào miệng, liền tan ra lập tức từng đợt từng đợt hương thơm thuần khiết cùng với dược thủy của đan dược tràn vào thực quản của nàng, theo mạch máu lan tỏa khắp cơ thể nàng. Thân thể của nàng vừa mới thăng chức xong, lại thêm hương thơm cùng dược thủy của Tru Tiên đan tràn ngập cơ thể, khiến cho toàn thân nàng cảm thấy khoan khoái dễ chịu vô cùng.

Những dây thần kinh xung quanh đôi mắt dưới sự kích thích của đan dịch dần dần hồi phục, từng đợt nóng bỏng đánh sâu vào hai mắt… Vân Khê ngồi xuống điều tức, mí mắt không ngừng rung động.

“Tru Tiên đan thật sự hiệu quả như vậy sao? Ta thấy vẻ mặt của Khê Nhi, tựa hồ rất đau đớn.” Vân Mộ Phàm đau lòng nữ nhi.

Long Thiên Tuyệt mím môi không nói, trong lòng sự lo lắng của hắn giành cho nàng đối với nhạc phụ đại nhân không hề ít hơn. Hắn chỉ biết Tru Tiên đan chữa khỏi bệnh cho mẫu thân và đệ đệ của hắn, nhưng hắn không biết Tru Tiên đan này còn chữa được những bệnh gì, nó có thể khiến cho đôi mắt của Khê Nhi nhìn thấy lại được ánh sáng hay không, ai cũng không có cách gì cam đoan.

Đột nhiên, Vân Khê kêu sợ hãi một tiếng, đôi tay bịt trên đôi mắt, thống khổ rên rỉ đứng lên.

“Khê Nhi!”

“Khê Nhi!”

Vân Mộ Phàm và Long Thiên Tuyệt hai người cùng nhau xông lên phía trước, mỗi người đỡ lấy một bên bả vai của nàng.

“Khê Nhi, nàng làm sao vậy?” Long Thiên Tuyệt khẩn trương hỏi, đáy mắt tràn đầy tình yêu cùng đau lòng.

“Thiên Tuyệt, đôi mắt của ta đau quá! A ——” Vân Khê hai vai run run, nhiệt cay đánh sâu vào đôi mắt của nàng, nàng nhìn thấy một đốm lửa tròn tròn.

“Đừng sợ! Đừng sợ! Có ta ở đây!” Long Thiên Tuyệt ôm cổ nàng, đem nàng ôm chặt ở trong lòng mình trong, cảm nhận được sự run rẩy cùng tiếng rên rỉ vì quá đau của nàng, tim hắn như bị đao cắt.

Vân Mộ Phàm nhìn thật lâu sau đó, nhếch mày nói: ” Đôi mắt của

Khê Nhi là bị khí kình gây thương tích, bản thân nó đã rất khó chữa trị, hơn nữa đôi mắt là bộ phận yếu ớt nhất trên cơ thể, việc tiến hành chữa trị càng thêm khó khăn. Tru Tiên đan tất nhiên là linh đan diệu dược *(thần dược)*, nhưng lực tác dụng của nó quá mạnh mẽ, đôi mắt của Khê Nhi trong một chốc một lát rất khó tiếp sức mạnh mãnh liệt này đánh sâu vào. Muốn đôi mắt hoàn toàn hồi phục, còn cần thời gian để từ từ thích ứng, gấp cũng không được."

"Cha, xin người hãy dùng ngân châm đâm vào huyệt vị trên mắt của ta, ta chịu không nổi nữa." Vân Khê đau đớn thỉnh cầu nói.

Long Thiên Tuyệt ngẩng đầu, mong đợi nhìn về phía nhạc phụ đại nhân, hắn cũng hy vọng Khê Nhi có thể bớt đau một chút.

Vân Mộ Phàm suy tư trong giây lát, gật đầu nói: "Được rồi, tạm thời cũng chỉ có thể như thế."

Vân Trung Thiên cùng Vân Mạch Thiên hai người tiếp tục làm nhiệm vụ bảo vệ, Vân Mộ Phàm vì muốn giảm đau cho Vân Khê bắt đầu tiến hành thi châm. Sau khi được thi châm, đau đớn trên mắt Vân Khê dần dần giảm xuống, cho đến khi dây thần kinh thị giác hoàn toàn không có cảm giác gì, thì Vân Mộ Phàm mới dừng thi châm lại.

Vân Khê xoa nhẹ đôi mắt của mình, tuy rằng vẫn không nhìn thấy vật gì, nhưng mà đối với cảnh vật bên ngoài thì cảm giác sâu sắc hơn chút. Nàng tin tưởng không bao lâu sau, đôi mắt của mình có thể khôi phục như lúc ban đầu, nhìn thấy lại được ánh sáng.

"Ta tốt hơn nhiều rồi, chúng ta tiếp tục lên đường đi!" Vân Khê nói.

"Nàng xác định thật sự có thể?" Long Thiên Tuyệt giơ hai ngón tay ấn nhẹ nhàng huyệt Thái Dương của nàng, ôn nhu hỏi.

“Không thành vấn đề, chúng ta đi thôi!” Vân Khê gật đầu, nở một nụ cười thật tươi với phu quân của mình ý bảo chàng yên tâm.

Mọi người thấy thế không có ý kiến gì nữa, vì thế lập tức lên đường, tiếp tục hướng về phía tế đàn mà đi.

Khi bọn hắn vừa bước vào bên trong vị trí thứ tư của tế đàn, thì thấy nơi này vừa mới trải qua một trận chiến kịch liệt, thi thể của Thiên Ma cùng thi thể của vài tên cao thủ Vân tộc nằm ngổn ngang trên mặt đất, mà Tông chủ và các cao thủ khác lại không thấy bóng dáng đâu.

Vân Mộ Phàm khom người, kiểm tra thi thể của cao thủ Vân tộc, âm thầm nhíu mày: “Vài tên cao thủ này thực lực đều là Huyền Hoàng lục phẩm, nhìn vết thương của bọn hắn là cùng Thiên Ma liều mạng, đồng quy vu tận.”

“Chẳng lẽ cũng là cao thủ bị Tông chủ từ bỏ?” Vân Trung Thiên suy đoán nói.

“Có khả năng này!” Vân Mộ Phàm ánh mắt trống rỗng, trầm ngâm nói, “Lấy thực lực của Tông chủ, nếu bà ta muốn bảo toàn thủ hạ, hoàn toàn có thể giảm bớt thương vong. Ta đoán bà ta khẳng định là nhìn thấy sự hiện diện của đoàn người của Tử Yêu ở đây, bà ta lo lắng bọn hắn nhân lúc thừa dịp bà ta ra tay cứu thủ hạ của mình, liền nhanh chóng chạy đến vị trí tế đàn tiếp theo trước bà ta, do đó đánh mất đi cơ hội, cho nên không thể không lựa chọn từ bỏ thủ hạ của mình, khiến cho bọn họ bị Thiên Ma cuốn lấy, vì đoàn người Tông chủ mở đường…”

“Suy đoán của Nhạc phụ đại nhân có đạo lý nhất định, nhưng lòng người khó dò, nói không chừng Tông chủ căn bản là không muốn cho thủ hạ nhìn thấy hồn phách của Vân Huyên.” Long Thiên Tuyệt nói một câu, khiến cho đám người Vân Mộ Phàm giật mình, ngay cả

Vân Khê cũng ngẩn ra, chưa từng nghĩ tới khả năng này.

“Thiên Tuyệt, ý của chàng là, Tông chủ căn bản không muốn cho những người đồng hành cùng bà ta nhìn thấy hồn phách của Vân Huyên? Như vậy bà ta mang đến nhiều cao thủ Vân tộc như vậy, để làm gì?” Vân Khê bỗng nhiên cảm thấy chuyện này trở nên vô cùng đáng sợ, nếu đúng như suy đoán của Thiên Tuyệt, Tông chủ mang nhiều cao thủ đến như vậy, không phải vì mang bọn hắn cùng nhau đi tìm kiếm hồn phách của Vân Huyên, như vậy mục đích của bà ta chỉ có một, đó là dùng tính mạng của những người này, giúp bà ta xông vào cơ quan thành công!

Nhiều cao thủ Vân tộc như vậy, bao gồm cả bọn họ, vô cùng có khả năng đều chỉ là một quân cờ của Tông chủ giúp bà ta xông vào cơ quan thành công, một khi bà ta đạt được mục đích của mình, như vậy quân cờ như bọn họ đã không có tác dụng, bọn họ lập tức biến thành quân cờ bất cứ lúc nào cũng có thể vứt bỏ… điều này thật đáng sợ!

Thực lực của bọn họ làm sao có thể cùng Tông chủ so sánh? Bà ta nếu muốn lấy tính mạng của bọn họ, dễ như trở bàn tay.

Nếu sự tình thật sự là vậy, như vậy sự có mặt của đoàn người Tử Yêu ở đây, ngược lại lại thành chuyện ngoài ý muốn, bàn cờ trong tay của Tông chủ thêm ba quân cờ bên ngoài ngoài ý muốn, lập tức thành ba người làm xáo trộn mọi chuyện của Tông chủ.

Nghĩ đến điều này, Vân Khê sau lưng mồ hô nhỏ ròng ròng, trong lòng bàn tay lạnh cả người.

Quyền lợi, thân là Tông chủ của bộ tộc, như thế nào lại có thể là một người lương thiện được? Dựa vào hiểu biết của nàng đối với Tông chủ, sự khoan dung của bà, sự khẳng khái của bà, sự cảm tính của

bà, so với hình tượng là Tông chủ của bộ tộc còn kém xa, thiếu uy nghiêm, lại hơn chút lòng dạ đàn bà.

Đó mới thật sự là tính cách của bà ta, hay vẫn là suy nghĩ của nàng về Tông chủ?

Tay Long Thiên Tuyệt chạm đến lòng bàn tay đầy mồ hôi của nàng, lên tiếng an ủi nói: “Tùy cơ ứng biến, đó cũng chỉ là suy đoán của ta thôi. Không nên có lòng hại người, nhưng lòng phòng bị người thì nên có, chúng ta cẩn thận một chút là được.”

Vân Khê nhẹ nhàng gật đầu, cũng chỉ có thể như thế.

“Không biết Tiểu Ban bọn họ thế nào, Tông chủ trước mắt chắc là còn cần bọn họ, sẽ không đối bọn họ gây khó dễ đi.” Lúc bọn họ quay lại cứu ba vị Liên sứ, tình thế rất khẩn cấp, không có lưu ý chuyện của ba người Tiểu Ban, như vậy chắc là bọn họ đã đi theo Tông chủ đi đến vị trí tế đàn tiếp theo.

“Khê Nhi, đôi mắt của nàng bây giờ còn chưa có nhìn thấy lại được, cho nên không có nhìn thấy tình trạng của ba người tiểu Lạt ma. Ta nói cho nàng biết, lấy thực lực của ba người bọn họ, Thiên Ma tầm thường căn bản không thể gây ra guy hiểm gì cho bọn họ được. Trên thân của bọn họ tỏa ra hào quang của phật pháp, chính là khắc tinh của Thiên Ma, về cơ bản Thiên Ma sẽ không dám đi tấn công bọn họ. Ta nghĩ Tông chủ khẳng định cũng nhìn thấy rõ điểm này, cho nên mới trăm phương nghìn kế mời cho bằng được bọn họ đến Vân tộc.” Long Thiên Tuyệt là người có tâm tư quan sát tỉ mỉ, mặc dù đang trong trận chiến kịch liệt, hắn cũng không quên nhìn xung, quan sát tình trạng của người khác.

Ba người Tiểu Ban ở trong chiến đấu vẫn không có tiếng tăm gì, cũng là nhóm người từ đầu đến cuối luôn trong trạng thái an toàn

nhất, bởi vì có rất ít Thiên Ma tới gần bọn họ, cho nên bọn họ thường thường bị mọi người xem nhẹ. Trên thực tế, ba người bọn họ mới chân chính là thâm tàng bất lộ *(không để lộ tài năng)*!

“Thì ra là thế.” Vân Khê một bên gật đầu, một bên lẩm bẩm.

Lúc này, vài tiếng la kinh sợ liên tiếp xuất hiện, quấy nhiễu mấy người.

“Cứu mạng a! Tay của ta sắp bị phế đi, nhanh nhanh đến cứu ta!”

“Chạy mau!”

“Cứu mạng —— ”

Lối vào vị trí Tế đàn tiếp theo, có vài tên cao thủ nội tông của Vân tộc đi mà quay lại, thất tha thất thểu theo lối vào chạy thoát đi ra, cả người chật vật, sắc mặt trắng bệch, trong đó có một người chính là Chi trưởng lão.

Chỉ thấy Chi trưởng lão một cái cánh tay cứng ngắc, mặt trên cánh tay không biết được bao phủ bởi cái quái gì, chỉ thấy hiện rõ là màu sắc của kim loại, tay bà ta cứ như vậy thẳng tắp cứng ngắc ở bên người, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ. Còn lại vài tên cao thủ, tình trạng không thể so với bà ta tốt hơn, trên thân mỗi người nhiều nơi đều bị bao phủ một tầng màu sắc kim loại, thảm nhất một người, ngoài cái đầu và phía ngoài của đùi phải, là không việc gì còn lại trên thân thể của hắn đều bị bao phủ bởi một tầng màu sắc kim loại. Hắn nhảy lên liên hồi, giống như cương thi, đi lại khó khăn, từng bộ phận trên thân thể của hắn giống như là rỉ sắt, mất đi chức năng bình thường của con người.

“Chi trưởng lão, xảy ra chuyện gì? Ngài làm sao lại biến thành bộ

dạng này?” Vân Mộ Phàm ngạc nhiên, tiến lên hỏi.

Chi trưởng lão vẻ mặt biểu lộ đau đớn mà hoảng sợ, nhìn cái cánh tay bị cứng ngắc nói: “Chúng ta gặp phải một đám Thiên Ma, cư nhiên là Thiên Ma thuộc tính kim loại, trong miệng chúng nó phun một loại chất lỏng kỳ quái, một khi bị dính chất lỏng này, bộ phận trên thân thể sẽ biến thành bộ dạng giống cánh tay này của ta. Cánh tay của ta hiện tại có hay không có cũng không có gì khác biệt, thật đáng sợ!”

“Đâu chỉ có vậy? Chúng ta trong quá trình cùng Thiên Ma đánh nhau, người chỉ cần thoáng đụng tới chúng nó, thân thể lập tức sẽ biến thành như vậy.”

“Ta còn không có đụng tới chúng nó, chỉ cách chúng nó có ba bước, lập tức cũng biến thành như vậy. Thật đáng sợ! Ta không dám xông vào đó nữa đâu!”

Đám cao thủ tranh nhau nói, trên mặt một đám cao thủ, đều lộ vẻ hoảng sợ, có thể thấy điều bọn họ trải qua thật đáng sợ.

“Cứu mạng a! Ta chịu không nổi, ta cảm giác máu trên thân ta sắp ngừng lưu thông.” Một tên cao thủ bị thương nghiêm trọng nhất kêu cứu, bùm một tiếng, cả người hắn liền ngã xuống đất, đau đớn run rẩy.

“Cho ta nhìn xem!” Vân Khê ở bên Long Thiên Tuyệt kéo góc áo, sờ soạng phía trước tiến lên, ngồi xuống trước mặt người nọ.

Tay của nàng vừa chạm đến chỗ thân thể của hắn bị kim loại bao phủ, lập tức đầu ngón tay của Vân Khê truyền đến một trận lạnh thấu xương, nàng vừa nhẹ nhàng chạm vào, liền lập tức thu tay về, đầu ngón tay bị dính một chút kim loại, cảm giác ở đầu ngón tay cũng

không nhanh nhạy như trước.

Cái này thật đáng sợ, nàng chỉ chạm nhẹ nhàng một cái, ngón tay suýt chút nữa bị kim loại hóa, nếu như thật sự bị chất lỏng của Thiên Ma phun đến, hoặc là tới gần Thiên Ma, còn không biết sẽ rơi vào tình trạng đáng sợ như thế nào nữa.

Trong lúc nàng đang suy nghĩ tìm kế sách đối phó, kiếm Kinh Hồng đột nhiên hưng phấn mà vù vù chui ra khỏi vỏ, mũi kiếm chuyển động, chạm đến đầu ngón tay của nàng, đem đầu ngón tay của nàng bị dính một chút kim loại hút không còn một mảnh.

Cảm giác ở đầu ngón tay của Vân Khê rất nhanh liền khôi phục, nàng giật mình, nàng như thế nào lại quên mất, kiếm Kinh Hồng thích nhất chính là hấp thu kim loại a? Nói ngắn gọn, kiếm Kinh Hồng chính là khắc tinh của Thiên Ma thuộc tính kim loại!

“Kinh Hồng, cái này rất hợp khẩu vị của ngươi a, đi giúp bọn họ đi!”

Kiếm Kinh Hồng đã không thể chờ được nữa, lúc trước không rõ ý chủ nhân có muốn cứu cao thủ của Vân tộc hay không, cho nên không dám hành động thiếu suy nghĩ, hiện tại chủ nhân nói như thế, nó liền vui vẻ chạy về phía các cao thủ Vân tộc.

Các cao thủ Vân tộc nào biết được ý đồ của nó, nhìn thấy bảo kiếm hướng về phía bọn họ bay tới, một đám giống như nhìn thấy kẻ thù.

“Vân Khê cô nương, ngươi làm cái gì vậy? Chúng ta đều là người trong Vân tộc, ngươi làm sao có thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn?”

“Vân Khê, ngươi muốn làm gì? Ngươi cũng biết hậu quả của việc người trong tộc giết lẫn nhau?”

“Tông chủ sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

“Vân Khê cô nương, ngươi hãy bình tĩnh cân nhắc!”

Vân Khê cười lạnh, ý tốt của nàng lại như lòng lang dạ sói, mệt nàng còn quá thiện lương, muốn giúp bọn họ, bọn họ cư nhiên coi nàng giống như kẻ lấy chuyện giết người làm niềm vui. Cho nên nói, làm người không thể quá thiện lương, làm chuyện tốt cũng không hẳn có người cảm kích.

Đợi sau khi các cao thủ Vân tộc thấy rõ ý đồ thật sự của kiếm Kinh Hồng, thanh âm oán giận dần dần biến mất, thay vào đó là thanh âm kinh hỉ cùng sợ hãi.

“Tốt quá! Cánh tay của ta có thể cử động lại được!”

“Kiếm có thể hấp thu kim loại? Rất thần kỳ! Trên thân của ta tất cả kim loại đều không còn nữa.”

“Ta cũng rất tốt! Ta có thể cử động!”

“Vân Khê cô nương, là chúng ta hiểu lầm ngươi, đa tạ ân cứu mạng của ngươi.”

“Vân Khê cô nương, chúng ta mới vừa rồi đã nói oan cho ngươi, xin ngươi đừng để ở trong lòng…”

Sau khi các cao thủ Vân tộc kinh hỉ cùng sợ hãi qua đi, liền cảm thấy vô cùng xấu hổ, bọn hắn tự biết mình đã hiểu lầm ý tốt của Vân Khê, rất là hổ thẹn.

Vân Khê không muốn so đo với bọn họ, dù sao bị người hiểu lầm

cũng không phải một lần hai lần, nàng đã quen rồi.

“Tông chủ bọn họ đâu?” Nàng hỏi.

Chi trưởng lão mang vẻ mặt xấu hổ, trả lời: “Tông chủ lệnh cho chúng ta cản phía sau, ngài ấy đã mang theo một bộ phận cao thủ đi đến vị trí tế đàn tiếp theo.”

Nghe vậy, Vân Mộ Phàm mày rõ ràng nhăn lại, nghĩ đến suy đoán của Long Thiên Tuyệt lúc trước, nội tâm của ông đột nhiên trầm xuống.

Vân Khê cười nhạo, xem ra vị Tông chủ này thật sự rất biết diễn trò, trước thì giả bộ thành một người có lòng khoan dung, có tình người, đến lúc nguy cấp, lại đem chính cấp dưới của mình coi như đá kê chân *(bàn đạp)*, thân là thủ lĩnh lại tổn hại tính mạng cấp dưới của mình, làm cho cấp dưới cản phía sau, cũng chỉ có bà ta mới có thể phát ra mệnh lệnh như vậy.

Chi trưởng lão cùng đám cao thủ nhìn thấy phản ứng của hai cha con Vân Khê, một đám cũng liền ủ rũ, lúc ấy nhận được mệnh lệnh của Tông chủ, lệnh cho bọn họ cản phía sau, bọn họ không kịp nghĩ nhiều, mệnh lệnh của Tông chủ, bọn họ nào dám nghi ngờ cùng phản đối?

Nhưng mà, hiện tại nghĩ lại, bọn họ lại cảm thấy vô cùng bi thương.

Nếu không đám người Vân Khê cùng một thanh kiếm Kinh Hồng có thể hấp thu kim loại, bọn hắn đã sớm mất mạng?

Tông chủ dùng tính mạng của bọn họ, làm đá kê chân cho bà ta a…

Hiện trường không khí lập tức trở nên trầm thấp đi rất nhiều, Vân

Trung Thiên tiến lên một bước, nhìn quanh mọi người nói: “Các vị, các ngài lần này sống sót sau tai nạn, ta tin tưởng các ngài cũng đã thấy rõ lòng người đi? Mệnh của các ngài là muội muội của ta cứu, kể từ hôm nay trở đi, các ngài nên nghe theo mệnh lệnh của muội muội ta!”

Vân Trung Thiên bên trong giọng nói thanh nhã, lộ ra uy nghiêm, khiến cho người ta không dám ngắt lời.

Hắn lựa chọn giờ phút này đứng ra, chính là vì muốn giúp muội muội tạo dựng thế lực. Lúc trước nàng khiến cho ba vị Liên sứ của Vân Huyễn điện, cam tâm đi theo nàng, vậy vì sao không thể làm cho cao thủ của nội tông Vân tộc cũng đi theo nàng?

Trong thân thể của muội muội chảy xuôi dòng máu thuần khiết nhất của Vân tộc, nàng sớm hay muộn sẽ là người đứng ở vị trí cao nhất của Vân tộc, chỉ bằng lực lượng mấy người bọn họ không đủ để trở thành lực lượng cường đại có thể giúp đỡ nàng, nàng cần sức lực chống đỡ càng cường đại càng tốt.

Như vậy, liền bắt đầu từ những người này đi.

Vân Khê hơi hơi kinh ngạc, trong lòng đối huynh trưởng tràn ngập cảm kích, ca ca làm như thế, là thật lòng muốn giúp mình.

Các cao thủ nội tông của Vân tộc nghe thấy lời nói của hắn, cùng nhau sửng sốt, bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới sẽ nghe theo mệnh lệnh của một hậu bối của ngoại tông Vân tộc mới chỉ có hơn hai mươi tuổi? Đề nghị như vậy, không khỏi có chút đường đột.

Bọn họ tệ nhất cũng là cao thủ của Vân tộc thành danh đã lâu, bọn họ có thân phận đặc thù như vậy, mà lại đi nghe lời một cái tiểu nha đầu, nói như thế nào đều không được.

Nhưng mà, suy nghĩ cẩn thận lại, nếu như không có nàng cùng kiếm của nàng, bọn họ ngay cả tính mạng cũng không còn, làm sao còn có tâm trạng đi lo lắng chuyện nghe lời có phù hợp quy tắc hay không đây?

Hơn nữa, nàng là người mà Tông chủ tự mình chỉ định người tiếp theo kế nhiệm chức Tông chủ, ngay cả Tông chủ đều nói như thế, bọn họ nghe lệnh của nàng cũng không tính là tổn hại thân phận của bọn họ. Dù sao bọn họ sớm muộn gì đều phải nghe theo mệnh lệnh của nàng, sớm một ngày hay chậm một ngày, cũng không có gì khác biệt.

“Đương nhiên! Vân Khê cô nương là ân nhân cứu mạng của chúng ta, chúng ta nguyện ý nghe theo mệnh lệnh của nàng mà làm việc.” Lấy Chi trưởng lão cầm đầu, còn lại các cao thủ từng cái phụ họa, tỏ vẻ nguyện ý nghe theo mệnh lệnh của Vân Khê.

Lúc này, Long Thiên Tuyệt lại đứng ra nói: “Nghe theo mệnh lệnh chỉ là thứ yếu, điều quan trọng là, khi các ngài đối mặt Vân Khê cô nương và Tông chủ cùng một thời điểm, các ngài đến tột cùng muốn nghe theo mệnh lệnh của ai?”

Lời nói của Long Thiên Tuyệt, nói trúng điểm mấu chốt.

Trong lòng đám người Chi trưởng lão thất kinh, lập tức rõ ràng ý tứ của hắn, hắn nói như thế, muốn làm cho bọn hắn phản bội Tông chủ, từ nay về sau chọn chủ mà làm việc. Nói cách khác, bọn hắn từ nay về sau không cần lấy làm việc vì Vân tộc, mà chỉ cần nghe theo mệnh lệnh của Vân Khê, đây là hai vấn đề khác nhau.

Trong nội tâm, bọn hắn dao động, chần chờ.

“Nếu các ngài không muốn, ta cũng không miễn cưỡng. Ta muốn là một người trung thành tuyệt đối, những thứ khác vẫn là quên đi. Các ngài giờ phút này nói muốn nghe theo mệnh lệnh của ta, khi nhìn thấy Tông chủ, các ngài lại quay đầu nghe theo mệnh lệnh của bà ta, đến lúc đó, ta không phải là tự đánh mất mặt mình hay sao, vì người khác mà chịu tổn thất?” Vân Khê bên ngoài nói quên đi, không miễn cưỡng, kỳ thật là nói kích bọn họ. Nàng cũng biết các cao thủ đó rất có ý nghĩa với nàng, bọn họ không phải cao thủ Vân tộc tầm thường, không phải là Liên sứ của Vân Huyễn điện có thể so sánh với, có được bọn họ, nàng chẳng khác nào là một chân bước vào nội tông Vân tộc.

Đám người Chi trưởng lão nghe vậy, lâm vào trầm tư.

Một bên là Tông chủ, người đứng đầu hiện tại của nội tông Vân tộc, cao thủ đệ nhất Vân tộc; một bên là người có huyết thống thuần khiết nhất của Vân tộc, Tông chủ tự mình chỉ định là người tiếp theo nhậm chức Tông chủ.

Một người vừa mới bỏ rơi bọn họ, lấy tính mạng của bọn họ làm đá kê chân; một người vừa mới cứu tính mạng bọn họ… hai người như vậy, bọn hắn phải lựa chọn một người để nghe theo mệnh lệnh. Suy nghĩ cẩn thận, bọn họ vẫn nên lựa chọn người sau, bởi vì hành động của Tông chủ thật sự làm cho bọn họ rất thất vọng.

Đau lòng lộ ra, rốt cuộc khó có thể khép lại.

Mấy vị cao thủ nhìn lẫn nhau, cùng nhau ra quyết định, quỳ gối hướng Vân Khê thâm trầm cúi đầu: “Vân Khê cô nương, từ nay về sau, chúng ta chỉ nghe theo mệnh lệnh của ngài!”

Leng keng thanh âm, tiếng vọng bên trong huyệt động, khiến cho lòng người phấn chấn.

Vân Khê hơi hơi câu môi, lộ ra tươi cười vừa lòng.

Theo trên thân lấy ra mấy viên Thiên Tâm quả, từng cái phân phát cho các cao thủ, nói: “Các ngài vừa mới bị thương, nguyên khí chưa khôi phục, trước đem Linh quả ăn vào, chờ sau khi điều trị xong, cùng đi với nhóm bọn ta.”

Đối với người một nhà, Vân Khê vẫn là rất hào phóng, vừa ra tay liền là Thiên Tâm quả vô cùng hiếm thấy, Linh quả loại tốt nhất, ngàn vàng khó mua.

Đám người Chi trưởng lão nhìn thấy nàng phân phát Thiên Tâm quả đến trong tay mình, một đám đôi mắt tỏa sáng, lộ ra kinh hỉ cùng cảm kích. Linh quả loại tốt nhất như thế, bọn hắn thân ở trong nội tông cũng khó có thể nhìn thấy, càng miễn bàn có thể chính miệng nếm thử. Vân Khê hào phóng như thế, đem Thiên Tâm quả phân phát cho bọn họ, khiến bọn họ cảm động vô cùng, càng thêm tin tưởng vững chắc quyết định của chính mình.

Không hề lưu lại, phân phó Chi trưởng lão đám người vài câu, nhóm năm người Vân Khê tiếp tục hướng tới lối vào vị trí tế đàn tiếp theo đi đến.

Thanh âm đánh nhau đã muốn ngừng lại, cuộc chiến đấu ở vị trí tế đàn thứ năm chấm dứt, người nên đi đã muốn đi xa, lưu lại cũng liền để lại, mất đi sức sống.

Vân Khê nhớ lại Tông chủ từng nói qua, bà ta xông vào quan một lần chính là đến vị trí tế đàn thứ năm, bị Vân Huyên đưa ra khỏi tế đàn, mới có thể lưu lại tính mạng. Nói cách khác, tình trạng của bốn vị trí tế đàn phía trước, Tông chủ hiểu biết rất rõ, về phần tình trạng vị trí tế đàn thứ năm, bà ta không hề biết trước điều gì.

Theo một góc độ khác mà nói, hồn phách Vân Huyên hẳn là tại vị trí tế đàn thứ năm mới bị trấn áp, về phần là nguyên nhân gì, cái dạng lực lượng đáng sợ gì, có thể đem hồn phách của cao thủ Vân Huyên trấn áp như vậy, đáng giá để cho nàng tìm tòi nghiên cứu.

“Kinh Hồng, đi thôi! Đến lúc ngươi phát ra đại thần uy rồi!”

Vân Khê lôi ra kiếm Kinh Hồng, tùy ý nó một mình bay đến vị trí tế đàn thứ năm, vì bọn họ mở đường.

Chỉ trong nháy mắt, Thiên Ma đang yên lặng bị kinh động điên cuồng nhảy múa, bay về phía kiếm Kinh Hồng xâm nhập vào lãnh địa của chúng nó.

Đám người Vân Khê đứng ở gần lối vào, không dám tiến lên, nhìn nhóm Thiên Ma thuộc tính kim loại phun chất lỏng kim loại, bất giác, năm người cùng nhau rùng mình một cái.

Chả trách nội tông Vân tộc nhiều cao thủ như vậy đều không chống đỡ được, tình trạng như vậy, muốn tránh Thiên Ma trực tiếp hoặc là gián tiếp công kích đều là vô cùng khó khăn.

Vân Khê cũng dần dần hiểu rõ ràng, vì sao Tông chủ không có cách nào thuận lợi thông qua cửa này.

Chỉ có dưới tình trạng nhiều người, nhóm Thiên Ma mới có thể phân tán lực chú ý, nếu như chỉ một hai người xông vào, căn bản không có khả năng tránh Thiên Ma trực tiếp hoặc gián tiếp công kích. Một khi trên thân dính chất lỏng kim loại, hoặc là bị Thiên Ma đến gần thân thể, bọn họ lập tức bỏ mạng tại chỗ.

Trong không gian, kiếm Kinh Hồng hưng phấn mà kêu to, như là một

đứa nhỏ tham ăn nhào vào biển đồ ăn ngon.

Không có kiềm chế, tham lam, kiếm Kinh Hồng ra sức hút lấy kim loại, một bữa cuồng ăn!

Nhóm Thiên Ma lúc trước còn điên cuồng mà đánh về phía nó, muốn đem nó cắn nuốt, không bao lâu, nhóm Thiên Ma đó chứng kiến một màn như vậy đều kinh sợ nó, một đám kinh sợ bay tán loạn.

Nhưng mà, chúng nó càng liều mạng tránh né, Kinh Hồng kiếm càng hưng phấn.

Thân kiếm cũng tùy theo càng đổi càng dài, càng đổi càng rộng, bất tri bất giác đã lột xác…

Quyển 6 - Chương 6: Thiên Tuyệt oai phong vạn phần!

Hồng hộc! Hồng hộc! Hồng hộc! Hồng hộc!…

Kiếm Kinh Hồng ăn được thức ăn ngon, thân kiếm cũng dài hơn gấp mười lần so với bình thường, cư nhiên trở thành một thanh kiếm to lớn, sóng cuộn dạt dào, đem một cái lại một cái Thiên Ma nuốt vào trong bụng.

“Thanh kiếm này cũng quá thần kỳ đi? Rốt cuộc dùng cái gì đúc thành?” Vân Mộ Phàm nhìn thấy ngạc nhiên, vuốt cằm nhìn xuống dưới, ông vẫn là lần đầu nhìn thấy một thanh kiếm mạnh như vậy, một ngụm có thể nuốt một cái Thiên Ma, cũng không cần tiêu hóa.

“Này tính là gì, nó ngày thường chính là dựa vào nuốt kiếm mà lấp đầy bụng, không kiếm không vui.” Vân Khê nhẹ nhàng nói, điều nàng nói chính là một chuyện có thật, nàng đối với hành vi của kiếm Kinh Hồng nhìn mãi cũng thành quen. Nàng chẳng những nhìn thấy nó ăn thùng uống vại, cũng nhìn thấy bộ dạng sợ hãi của nó khi gặp lực lượng mạnh hơn mình, không kiếm gì có thể so với kiếm Kinh Hồng có nhân tính hơn.

Vân Mộ Phàm nghe vậy, mồ hôi đổ ròng ròng, cho tới bây giờ chỉ nghe qua không thịt không vui, chưa từng nghe qua không kiếm không vui!

“Điều này ta có thể xác nhận! Vì muốn giúp nó no bụng, ta cơ hồ đem toàn bộ binh khí của học viện Thanh Lân cùng thành trì xung quanh của học viện Thanh Lân đến cho nó, mới miễn cưỡng lấp được một

chút thói thèm ăn của nó.” Long Thiên Tuyệt cười đến tuyệt mỹ, Vân Mộ Phàm nghe được suýt nữa thì xỉu, quả nhiên là dạng kiếm gì xứng với dạng người đó a, nữ nhi và con rể của ông đều không phải người bình thường!

Trong lúc mọi người đang nói chuyện, kiếm Kinh Hồng đã vì bọn họ dọn sạch chướng ngại, con đường phía trước một mảnh trống trải.

Hưu ——

Kiếm Kinh Hồng khôi phục bộ dạng như trước, một lần nữa quay lại trong tay Vân Khê, như là tranh công, thân kiếm hung phấn, ánh sáng trên thân kiếm lóe ra, càng thêm thần bí sắc bén.

Vân Mộ Phàm, Vân Trung Thiên, Vân Mạch Thiên mấy người nhìn trước mặt tế đàn trống rỗng, một đám không khỏi cứng lưỡi, nó dọn dẹp rất sạch sẽ a?

Long Thiên Tuyệt nhếch môi, hai tròng mắt cong lại, ý cười tràn đầy. Hắn nắm tay Vân Khê, đi đến lối vào tế đàn.

Lối vào, có lốc xoáy màu bạc tại không ngừng xoay chuyển, một vòng lại tiếp một vòng, nhìn không đến giới hạn. Trung tâm lốc xoáy, thi thoảng có cơn gió lạnh lẽo chui ra, thần bí mà quỷ dị.

Long Thiên Tuyệt dừng bước, cẩn thận quan sát trung tâm lốc xoáy, trong tay bắn ra một thỏi bạc. Bạc rơi vào trong trung tâm lốc xoáy, chỉ trong nháy mắt, liền hoàn toàn biến mất ở trong tầm nhìn của hắn. Tốc độ chiếm đoạt kinh người như thế, làm cho người ta khó có thể tưởng tượng, nếu như là người rơi vào trung tâm lốc xoáy đó, không biết sẽ bị như thế nào, sau khi rơi vào lại không biết sẽ xuất hiện ở nơi nào.

“Tất cả mọi người cẩn thận một chút, nơi này có thể là một cái không gian lốc xoáy, không biết trước và sau sẽ thông đến không gian nào. Vì để đảm bảo an toàn cho mọi người, ta đề nghị tất cả mọi người đều đi vào bên trong Ngọa Long Cư, để cho lão phu một người đưa các ngươi đi qua, đến lúc đó vô luận là đến địa phương nào, chúng ta tóm lại là có thể cùng một chỗ.” Vân Mộ Phàm nhìn chăm chú vào trung tâm lốc xoáy, trịnh trọng nói.

“Nhạc phụ đại nhân nói có lý, mọi người ở cùng một chỗ, mới không bị tách ra. Nhưng người làm chuyện dẫn đường, vẫn là giao cho con đi, nhạc phụ đại nhân ngài nên ở bên trong Ngọa Long cư, chỉ huy đại cục.” Long Thiên Tuyệt tìm từ khéo léo, thứ nhất chủ động gánh vác trọng trách dẫn đường, thứ hai không quên nói lời coi trọng nhạc phụ đại nhân, con ngựa lớn nhỏ cùng nhau chụp.

Vân Mộ Phàm nghe vậy, quả nhiên tâm tình vui sướng, vỗ vỗ đầu vai hắn nói: “Được rồi, vậy lão phu ở trong Ngọa Long cư, chỉ huy đại cục, chuyện bên ngoài liền giao cho con.”

“Đa tạ nhạc phụ đại nhân tín nhiệm!” Long Thiên Tuyệt cười cười, bố vợ con rể lại có thể tương kính như tân *(tôn trọng nhau)*, tạo nên trạng thái nhạc từ tế hiếu hài hòa*(cha vợ hiền hậu, con rể hiếu thuận hòa hợp)*.

Vân Khê nghe hai người ngươi tới ta đi, càng nghe toàn thân nàng đều nổi đầy da gà, đối thoại này cũng quá kiểu cách đi? Không thích ứng a không thích ứng!

“Thiên Tuyệt, cẩn thận!” Vân Khê dùng sức nắm tay Long Thiên Tuyệt, rồi sau đó chui vào Ngọa Long Cư, Vân Mộ Phàm, Vân Trung Thiên cùng Vân Mạch Thiên ba người cũng lần lượt chui vào Ngọa Long cư, chỉ còn lưu lại một người Long Thiên Tuyệt, mang theo Ngọa Long Cư, quyết đoán nhảy vào trung tâm lốc xoáy màu bạc.

Khi tiến vào trung tâm lốc xoáy, ở trong Ngọa Long Cư mọi người cũng cảm nhận được lực lượng mãnh liệt dao động ở bên ngoài, toàn bộ Ngọa Long Cư giống như một con thuyền giữa biển lớn, bị lốc xoáy không ngừng đùa giỡn.

Vân Khê đem hai đứa bé chặt chẽ ôm vào trong ngực, trong lòng lại lo lắng cho Long Thiên Tuyệt đang ở bên ngoài Ngọa Long Cư.

Bọn họ ở trong Ngọa Long Cư, cũng cảm nhận được sức lực to lớn như thế, như vậy ở bên ngoài Ngọa Long Cư Thiên Tuyệt, không biết phải chịu lực lượng cường đại như thế nào đánh vào, hắn có thể đương đầu được hay không? Có cái gì nguy hiểm hay không?

Vân Khê trong lòng không yên.

Cũng không biết qua bao lâu, cảm giác có sức mạnh cường đại đánh sâu vào rốt cục biến mất.

“Cha, bên ngoài thế nào?” Vân Khê vội vàng hỏi.

Vân Mộ Phàm đứng ở cửa sổ, nhìn xung quanh ở bên ngoài, chứng kiến cảnh tượng trước mặt khiến cho lão không thốt ra lời.

Long Thiên Tuyệt đứng ở trên một mỏm đất, chỗ đó chỉ đứng được một người, dưới chân là vách núi cao vạn trượng, sương đen cuồn cuộn, cách một khoảng cực lớn với xung quanh. Trong trời đất dường như chỉ còn lại có một người là hắn, phóng tầm mắt nhìn lại, nơi nơi hung hiểm, còn có rất nhiều khe rãnh hang hốc.

Nguy hiểm hơn là, trên bầu trời, bốn phương tám hướng, có rất nhiều những điểm đen to nhỏ hướng về hắn bay đến. Nhìn kỹ thời điểm, đúng là Thiên Ma với những hình thái khác nhau, dữ tợn, đủ

các loại đá rơi xuống chỗ hắn.

Nhìn thấy một màn như vậy, Vân Mộ Phàm hết hồn, vì Long Thiên Tuyệt rơi một đống mồ hôi.

Mỏm đất hẹp như vậy, căn bản không thể chứa được người thứ hai. Ông hiện tại không có cách nào đi ra giúp hắn, cũng sợ lên tiếng quấy nhiễu phán đoán của Long Thiên Tuyệt phán, cho nên ông chỉ có thể lựa chọn lặng im.

Vân Khê không có nghe thấy cha trả lời, đáy lòng lại càng lo lắng, sờ soạng muốn đến gần cửa sổ: “Cha, rốt cuộc thế nào?”

Vân Mộ Phàm xoay người, chần chờ, tận lực bình tĩnh mở miệng nói: “Không có việc gì, hết thảy bình thường! Con đừng quá khẩn trương, Thiên Tuyệt có thể xử lý tốt.”

“Thật vậy chăng?” Vân Khê trong lòng bất an, tổng cảm thấy không khí có chút không đúng, giơ tay, lặng lẽ kéo kéo bàn tay nhỏ bé của Tiểu Mặc. Mẹ con trong lúc đó đều có ăn ý, Tiểu Mặc nhận được ám chỉ của mẫu thân, một mình đi thong thả bước đến bên cửa sổ ra nhìn xung quanh ở bên ngoài. Vừa nhìn lên, đã khiến nó hoảng sợ.

“Cha…” Trong miệng chỉ kịp hô lên một chữ, cái miệng nhỏ nhắn của nó đã bị bịt lại. Vân Mộ Phàm bịt cái miệng nhỏ nhắn của nó, sau đó ông nháy mắt ra hiệu, ám chỉ nó không cần kêu lên thành tiếng.

Tiểu Mặc đôi mắt lóe sáng chớp a chớp, sau khi chớp vài cái, rốt cục gật đầu, đáp ứng yêu cầu của Vân Mộ Phàm.

“Tiểu Mặc, con nhìn thấy cái gì?” Vân Khê nhận thấy không thích hợp, nhịn không được hỏi, tuy rằng nhìn không được, nhưng thính giác của nàng lại vô cùng nhạy bén, tiếng hít thở của nhi tử lập tức

xảy ra biến hóa, khẳng định là có việc phát sinh, còn có phản ứng của cha và huynh trưởng cũng rất kỳ quái, rất im lặng, không hẳn là chuyện tốt.

Tiểu Mặc khẩn trương nhìn về phía mẫu thân, hết giương lên cái miệng nhỏ nhắn, rồi lại cắn môi, nó thật sự không muốn nói dối mẫu thân, nhưng là cũng không muốn mẫu thân lo lắng, nó rất rối rắn a.

“Tiểu Mặc, tại sao con lại không nói lời nào?” Vân Khê hỏi.

Không đợi Tiểu Mặc trả lời, Tiểu Nguyệt Nha nhìn vẻ mặt rối rắm của ca ca rối rắn, đột nhiên tay nhỏ bé giơ lên, mở miệng nói: “Mẫu thân, ca ca muốn nói dối!”

Tiểu Nguyệt Nha vừa nói xong, hai bên lông mi của Tiểu Mặc nhíu chặt, có chút lúng túng.

“Tiểu Mặc, nói thật!” Vân Khê ngữ khí nghiêm khắc mấy phần.

Tiểu Mặc thở dài: “Được rồi, con nói thật, cha hiện tại rất nguy hiểm…”

Vân Khê mày nhíu chặt lại, bước vài bước nhanh tới bên cửa sổ, nàng không có vội vàng hô lớn, nàng cũng sợ chính mình nhất thời lỗ mãng, quấy nhiễu Thiên Tuyệt, ngược lại chỉ khiến cho tâm trạng của chàng thêm rối loạn. Được thấy những thanh âm quai dị bên ngoài cửa sổ, Vân Khê trong lòng lại càng căng thẳng.

“Đừng khẩn trương, ta tin tưởng Thiên Tuyệt có thể ứng phó.” Vân Trung Thiên nhẹ nhàng an ủi nói.

“Đúng vậy, Thiên Tuyệt hắn gặp nguy không loạn, trong lòng nhất định là có kế sách ứng phó. Chúng ta vẫn là im lặng nhìn xem, không

cần nhiễu loạn tâm trạng của hắn, chỉ cần tin tưởng hắn là được.” Vân Mộ Phàm cũng đi theo an ủi, không hiểu sao, trong lòng ông đối với Long Thiên Tuyệt tràn ngập tin tưởng.

Vân Khê không có nghe hai người nói gì, đôi tay chặt chẽ đỡ nắm trên cửa sổ, yên lặng nghe động tĩnh ngoài cửa sổ.

Long Thiên Tuyệt không có dự đoán được chính mình rơi vào hoàn cảnh gian nguy *(gian nan+ nguy hiểm)* như thế, mới vừa rồi nếu hắn không có cảnh giác, chính xác dừng ở một chỗ có thể để chân duy nhất, giờ phút này hắn cùng những người có mặt ở trong Ngọa Long Cư đều đã muốn rơi vào vực sâu.

Sau khi kinh hãi xong, hắn rất nhanh khôi phục sự bình tĩnh vốn có, quan sát hết thảy chung quanh, để ra phán đoán chuẩn xác.

Cách hắn có một chỗ vách đá, đại khái có thể nhìn ra, ít nhất cách chỗ hắn đứng phải hơn vài dặm. Chỉ dựa vào khinh công, cơ hồ không có khả năng qua đó được, dùng lực lượng của Kỳ Lân thần thú, có lẽ có cơ hội.

Nhưng mà, không đợi hắn suy nghĩ càng, nguy cơ đã gần đến.

Mười mấy Thiên Ma lục tục hướng về phía hắn bay tới, tốc độ nhanh chóng, làm cho hắn cảm thấy áp lực vạn phần.

Hắn rút kiếm phòng ngự, ba ba ba ba, thân kiếm đánh lên trên thân của Thiên Ma, giống như là đánh vào đá, không thể phá vỡ.

Liên tục bị tập kích, dưới chân Long Thiên Tuyệt bắt đầu lay động, trực tiếp đánh úp một cái Thiên Ma, đang lao thẳng tới trước mặt hắn, Long Thiên Tuyệt ngửa người nghiêng đi gần sát mặt đất, tránh thoát nguy hiểm.

Lúc này, lòng bàn chân trượt một cái, cả người hắn nghiêng về phía chân núi.

Bên tai tiếng gió gào thét, còn có Thiên Ma bất cứ lúc nào cũng có thể tiến công tập kích hắn, đối mặt với hoàn cảnh ác liệt như thế, hắn không dám có chút lơi lỏng.

Kỳ Lân thần thú sau khi được hắn triệu hồi, lập tức phá ngang bầu trời mà ra, liền bổ nhào vào một cái Thiên Ma, giơ móng vuốt lên hung hăng đánh, đem Thiên Ma quấy đảo giống như đang nhài bột, từng mảnh mảnh đất rơi rụng ở trong không trung. Nguyên lai là Thiên Ma thuộc tính đất, chả trách rắn chắc như thế!

Long Thiên Tuyệt xoay người nhảy lên lưng Kỳ Lân thần thú, cơ hồ là cùng một thời gian, chỗ đứng ban đầu của hắn cũng sụp đổ luôn, sụp đổ toàn bộ, rơi xuống đáy núi.

Rất nguy hiểm!

Long Thiên Tuyệt hai tròng mắt sắc bén híp lại, thân đứng ở trên lưng Kỳ Lân thần thú, gió mạnh lướt nhẹ qua khuôn mặt anh tuấn như điêu khắc của hắn, lay động một đầu tóc vàng chói mắt của hắn. Hắn lôi ra trường kiếm trong tay, trong miệng hô to: “Cửu long nhập biển!”

Hỏa Long đuổi theo trường kiếm mà lên cao, rít gào liên tục.

Giống như là nhận thấy kích thích cùng khiêu chiến, nhóm Thiên Ma tập hợp thành một đống, hùng hổ xung phong liều chết mà đến!

Một đống lớn Thiên Ma thuộc tính đất, tựa như một ngọn núi nhỏ, lật đổ xuống, kinh thiên động địa *(long trời nở đất)*.

“Cửu long nhập biển!” Long Thiên Tuyệt hô một tiếng, cả người khí thế chợt tăng lên, ánh mắt của hắn tỏa sáng, ánh sáng màu vàng rạng rỡ, tóc của hắn cũng tỏa sáng, theo gió lay động, hắn phi thân nhảy vào giữa đàn Hỏa Long. Nhanh chóng di chuyển bên trong, thân ảnh của hắn dần dần trống rỗng, thân ảnh trống rỗng chậm rãi lột xác, một cái so với Hỏa Long còn oai hùng hoành tráng hơn biến hóa khôn lường.

Cửu long nhập biển!

Chân chính là cửu long nhập biển!

Long Thiên Tuyệt đem thân dung nhập đến bên trong Hỏa Long, hóa thân thành chín con rồng lớn, chín con rồng truy đuổi lẫn nhau, sắp thành hàng, người và Long hợp nhất, Long Huyết bảo điển được phát huy đến cực hạn.

Ở bên trong Ngọa Long Cư, đám người Vân Mộ Phàm luôn luôn quan sát đến tình hình chiến đấu rất kinh hãi, bao gồm cả mấy thầy trò Côn Luân lão giả cũng bị chiêu kinh tài tuyệt diễm “Cửu long nhập biển” của Long Thiên Tuyệt làm cho kinh sợ.

“Thiên Tuyệt tiểu tử này, thiên phú thật sự là làm người ta khiếp sợ! Một chiêu này không giống như là Long Huyết bảo điển của Long gia bọn họ từng có ghi lại, chiêu thức này giống như dựa vào chiêu thức của Long Huyết bảo điển để sáng tạo ra một chiêu thức khác mãnh mẽ uy lực hơn trước, Long gia có thể có con cháu như vậy, thật giống như một người làm quan cả họ được nhờ.” Vân Mộ Phàm nhịn không được tán thưởng nói.

“Long công tử từ sau khi tiếp nhận máu của Long vương, thực lực tuy rằng có tăng lên, nhưng cũng không có rõ ràng như vậy. Ta đoán

có thể là máu của Long vương còn chưa có thể dung hợp với cơ thể của hắn, điều đó nhất định là trở ngại cho sự tăng tiến của hắn. Hôm nay một chiêu cửu long nhập biển này, cũng chân chính là lực lượng của Long máu đã thức tỉnh trong cơ thể hắn, đem thực lực phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, không giống bình thường." Côn Luân lão giả vuốt cằm, chớp mắt cười nói.

"Không sai! Một người có thiên phú chân chính, thường thường là ở hoàn cảnh khó khăn mới bị kích thích mà bộc phát ra ngoài. Hắn giờ phút này thân rơi vào hiểm cảnh, cho nên tiềm lực hoàn toàn bị kích phát. Ta tin tưởng, sau này thành tựu của hắn còn vượt xa so với Long gia tổ tiên của hắn, chân chính trở thành người đứng đầu của Long gia!" Vân Mộ Phàm nhìn chăm chú con rể của mình, mặc dù hắn thỉnh thoảng có làm cho ông giận vì tranh giành tình cảm nữ nhi với ông, nhưng là không ảnh hưởng đến ấn tượng tổng thể đối với con rể.

Vân Khê nghe hai người nói chuyện, trong lòng một trận vui mừng, lo lắng hỏi: "Bên ngoài tình hình chiến đấu rốt cuộc thế nào? Thiên Tuyệt có an toàn không?"

"Chuyện này, tạm thời khó mà nói được." Vân Mộ Phàm nói, đưa mắt nhìn lại, trên bầu trời càng ngày càng nhiều Thiên Ma tụ tập, đen nhánh một mảnh, hình thành một bức tường chắn thật dày. Long Thiên Tuyệt đến tột cùng có thể hay không thuận lợi xông qua, vẫn là câu hỏi chưa có lời giải đáp, ai cũng không có cách gì chắc chắn.

Ông tiếp tục nhìn ra bên ngoài cửa sổ, chỉ thấy thân ảnh Long Thiên Tuyệt như ẩn như hiện, cùng hình ảnh của cự long không ngừng xen lẫn vào đó, không thể phân biệt được đến tột cùng là người hay là Long. Lấy hắn cầm đầu, chín con cự long tạo thành một thể thống nhất, ở giữa không trung xẹt qua đoàn lửa rực rỡ, đánh về phía bầy Thiên Ma.

Oanh!

Hai bên va chạm mãnh liệt.

Trong không khí dư âm từng trận, giống như biển nổi sóng.

Chấn động, lại chấn động!

Oanh! Oanh! Oanh! ——

Liên tục vài tiếng nổ mạnh, tia lửa văng khắp nơi. Bầy Thiên Ma vô tình bị tách ra, những mảnh đất rơi khắp nơi trên không trung, biến mất ở tại đáy núi.

Uy lực Nhập biển, không giống người thường!

Xa tại bờ bên kia của sườn núi Tông chủ cùng Tử Yêu đám người nhìn thấy một màn như vậy, nhịn không được cùng nhau mở to mắt, khiếp sợ khi chính mình chứng kiến đến một màn như vậy, dưới đáy lòng không ngừng đánh giá, nếu đổi là bọn họ là kẻ tiếp nhận một kích này, bọn họ có thể ngăn cản được hay không?

Long Thiên Tuyệt sau khi phá được bầy Thiên Ma, hắn không dừng lại, trường kiếm trong tay hắn vung lên, chỉ về phía đối diện sườn núi bên kia. Tám con Hỏa Long dưới sự chỉ huy của hắn chỉ, một con lại một con, đầu đuôi nối với nhau, tạo thành một chiếc cầu dài giữa không trung.

Long Thiên Tuyệt một lần nữa ngồi ở trên lưng Kỳ Lân thần thú, bình tĩnh khống chế Kỳ Lân thần thú, đạp lưng Hỏa Long, ở trong không trung tự do bước chậm.

Hỏa Long không ngừng mà liên tiếp luân phiên, tạo thành chiếc cầu giữa không trung, một đường đi đến sườn núi đối diện.

Phương thức đi lại phong cách như thế, chỉ sợ cũng chỉ có thể phát sinh ở trên thân Long Thiên Tuyệt.

Điều này không phải hắn hư vinh, cố ý muốn khoe ra cái gì, kì thực là hắn đã sớm chú ý các cao thủ đang có mặt ở sườn núi bên kia. Xuất phát từ mục đích đáng sợ cũng tốt, xuất phát từ cảm giác nhạy bén cũng tốt, hắn muốn làm cho đối phương biết, muốn lấy tính mạng của Long Thiên Tuyệt hắn, cũng không phải chuyện dễ. Cho nên, khi bọn họ muốn đối phó với vợ chồng bọn hắn, nhất định phải hiểu rõ, nếu không sẽ phải trả giá vô cùng lớn.

“Ha ha, tiểu tử này! Ha ha, quả nhiên có phong độ giống thời trẻ của ta!” Vân Mộ Phàm cười to, có một con rể phong cách như thế, trên mặt ông cũng rạng rỡ và cảm thấy vinh dự.

“Làm sao vậy? Làm sao vậy?” Vân Khê nghe thấy một tiếng nổ vang, nội tâm bang bang nhảy loạn.

“Mẫu thân, cha không có việc gì! Cha đều đánh thắng Thiên Ma, hơn nữa cha hiện tại rất uy phong!” Tiểu Mặc cười rạng rỡ đến nỗi mắt híp lại, tự hào nói.

“Thắng? Con mau nói cho mẫu thân biết, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?” Vân Khê đáy lòng nhảy nhót, con trai vui sướng từ nội tâm là không phải giả, nàng thật sự rất hy vọng có thể chính mắt nhìn thấy bộ dạng thắng lợi uy phong của Thiên Tuyệt.

Tiểu Mặc vì mẫu thân miêu tả sinh động như thật, không quên ngoài việc tôn trọng sự thật còn thêm mắm thêm muối, Tiểu Nguyệt Nha nghe thấy thế cũng mang vẻ mặt sùng bái so với ca ca của mình

không kém hơn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu vì hưng phấn mà đỏ ửng, đáng yêu cực điểm.

Long Thiên Tuyệt dưới cái nhìn chăm chú của các cao thủ, cất bước đi đến về phía họ, Hỏa Long Huyễn thú cùng Kỳ Lân thần thú đồng thời bị triệu hồi, chỉ còn lại một mình hắn thong dong hướng về phía các cao thủ đi tới.

Tầm mắt Tông chủ như có như không quét qua phía sau hắn, không biết đang tìm cái gì, ánh mắt nghi hoặc.

“Thiên Nhi cùng Trúc trưởng lão bọn họ đâu?” Lan trưởng lão tiến lên một bước, hỏi ra nghi vấn trong lòng bà ta.

Thanh âm vang lên, Vân Trung Thiên xuất hiện trước mặt mọi người: “Lan sư phụ.”

Ở phía sau hắn, Vân Mộ Phàm cùng Vân Khê, Vân Mạch Thiên cũng lần lượt xuất hiện, mỗi người đều hoàn hảo không tổn hao gì.

Tông chủ đáy mắt xẹt qua vật khác thường, đảo mắt lập tức biến mất, bà ôn hòa cười, nói: “Các ngươi không có việc gì là được, bổn tọa vẫn lo lắng cho các ngươi. Vân Khê, ngươi cũng quá lỗ mãng, Thiên Ma tế đàn không thể so với địa phương khác, khắp nơi đều là nguy hiểm. May mắn là các ngươi bình an trở về, nếu như xảy ra cái gì ngoài ý muốn, bổn tọa làm sao có thể được người nối nghiệp xuất chúng như vậy?”

Bà ta giống như người mẹ hiền hậu từ nụ cười đến ánh mắt, không chê vào đâu được, giống như bà ta thật sự rất để ý an nguy của Vân Khê.

Vân Khê dưới đáy lòng cười lạnh, đạo đức giả! Bà ta nếu như thật

sự quan tâm thuộc hạ của chính mình, thế nào lại dễ dàng buông tha cho tính mạng của thuộc hạ của chính mình? Bà ta nếu như cho rằng biểu hiện như vậy sẽ khiến cho mình tin bà ta, cũng không tránh khỏi rất vũ nhục chỉ số thông minh của nàng.

“Đa tạ Tông chủ quan tâm! Tông chủ nói phải, là ta quá mức lỗ mãng, hành động theo cảm tình, suýt chút nữa liên lụy người một nhà. Sau này ta sẽ không như vậy nữa, ta nhất định hảo hảo hướng Tông chủ học tập, học tập Tông chủ quyết đoán, nên giữ liền giữ, nên vứt bỏ liền vứt bỏ, tuyệt đối không do dự.” Vân Khê mỉm cười, một bộ dạng thụ giáo.

Tông chủ bờ môi ý cười không thay đổi, đáy mắt ý hung ác cũng là chợt lóe rồi biến mất, ý Vân Khê là nói bà rất lãnh mạc vô tình, tính mạng của thuộc hạ của mình cũng không để ý.

Tiểu nha đầu, dựa vào ngươi cũng dám chỉ trích bổn tọa?

Ánh mắt của nàng lóe lên, khẽ cười nói: “Chúng ta có thể một đường xông vào đến nơi đây, đã rất không dễ dàng, cửa ải kế tiếp khó khăn đến tột cùng như thế nào, ai cũng không biết. Bổn tọa đề nghị mọi người nên hợp lực với nhau, để có thể hỗ trợ lẫn nhau, thẳng đến vị trí tế đàn cuối cùng mới thôi.”

Lúc này đề nghị mọi người hợp tác, bà ta rốt cuộc có mục đích gì?

Giờ phút này, cao thủ đi theo bên cạnh Tông chủ, chỉ còn lại có năm người, trong đó bao gồm Lan trưởng lão, tả hộ pháp và Cung chủ. Một đường đi đến nơi đây, cao thủ Vân tộc tổn thất nghiêm trọng, lại không thấy Tông chủ có biểu hiện gì là đau lòng cùng thương tiếc.

Bên cạnh Tử Yêu, như trước là Hách Liên Tử Phong cùng Nhị chưởng quầy, ba người tư thế ung dung.

Hơn nữa Vân Khê năm người cùng Tiểu Ban Lạt Ma ba người, đoàn người này tổng cộng còn có mười bảy người, mười bảy người tập hợp cùng một chỗ, lực lượng không thể khinh thường, nhưng những người có mặt ở đây lại chỉ có một lòng sao?

Tuyệt đối không thể!

Tử Yêu là người đầu tiên lên tiếng, từ chối đề nghị của Tông chủ: “Bổn tọa không có khả năng cùng người Vân tộc các ngươi hợp tác, nhất là ngươi lại là kẻ dụng tâm bất lương, giả nhân giả nghĩa.”

Tử Yêu nói chuyện sắc bén, căn bản không lo lắng đối phương có thân phận tôn quý đến mức nào, trước mặt Tông chủ liền thẳng thừng nói bà ta là người tâm bất lương giả nhân giả nghĩa.

Tông chủ oán giận trong lòng, nhưng ngại hình tượng cùng thân phận của mình, bà ta không có phát tác, dịu dàng cười nói: “Tử Yêu đại nhân, ngài là tiền bối có tiếng tăm lừng lẫy, cho nên tại hạ tự nhiên không dám trèo cao. Nhưng con đường phía trước gian nguy khó lường, có rất nhiều chuyện ngoài ý muốn có thể phát sinh, cho dù là Vân Huyên, là cao thủ số một số hai của Vân tộc ta, cũng không thể thoát được, đánh tính mạng ở bên trong Thiên Ma tế đàn, có thể thấy được độ nguy hiểm của Thiên Ma tế đàn đến mức nào. Tại hạ khuyên Tử Yêu đại nhân vẫn nên cẩn thận làm việc, chớ có bước lên vết xe đổ của Vân Huyên, một thế hệ anh kiệt lại ngã xuống như vậy, chôn vùi thân xác ở trong bụng Thiên Ma.”

Tông chủ lời nói thật dịu dàng, cũng là ác độc đến cực điểm.

Bà ta cố ý nói đến Vân Huyên, chính là kích thích Tử Yêu, Tử Yêu là người như thế nào? Không sợ trời không sợ đất, mắt cao hơn đầu, tự cho mình là giỏi nhất, kẻ địch từ xưa đến nay của hắn chính là

Vân Huyên. Bà ta hiện tại khuyên hắn không cần bước lên vết xe đổ của Vân Huyên, kỳ thật chính là kích hắn, nói hắn không bằng Vân Huyên, Vân Huyên dám xông vào địa phương này, mà hắn không dám xông vào.

Mục đích của bà ta rất rõ ràng, chính là muốn Tử Yêu mở đường cho bọn họ, Tử Yêu ở phía trước mở đường chiến đấu đẫm máu, bọn họ ở phía sau bảo tồn thực lực, nghỉ ngơi lấy lại sức, dụng ý này chân chính ác độc!

Không biết làm sao, Tử Yêu biết rõ chiêu này là thuật khích tướng, lại không có cách gì bỏ qua. Tính hiếu thắng tình, thúc đẩy hắn muốn khiêu chiến với Vân Huyên, chiến thắng Vân Huyên. Hắn muốn chứng minh, hễ là chuyện Vân Huyên có thể làm được, hắn cũng có thể làm được, chuyện Vân Huyên không có cách gì làm được, hắn cũng có thể làm được.

Hắn câu môi, cười lạnh một tiếng nói: “Bổn tọa sao lại sợ chuyện đó? ở trong mắt của bổn tọa, chúng nó chỉ giống như con kiến, căn bản không đáng giá nhắc tới!”

“Chủ tử!” Nhị chưởng quầy mặt mày căng thẳng, sinh ra dự cảm xấu.

Hách Liên Tử Phong nghiêm mặt, ôm kiếm ở một bên, không có phản ứng gì.

Tông chủ cong lưng môi kéo ra, khâm phục nói: “Không hổ là Tử Yêu đại nhân, hào khí! Oai phong a! Cùng Tử Yêu đại nhân so sánh, tại hạ cảm thấy không bằng. Nếu Tử Yêu đại nhân khinh thường nhóm người của chúng ta, chúng ta cũng không miễn cưỡng, mong Tử Yêu đại nhân thuận buồm xuôi gió, mã đáo thành công *(giành thắng lợi ngay bước đầu)*.”

Tử Yêu đáy mắt nhấc lên một mảnh gợn sóng, lạnh lùng quét mắt liếc bà ta một cái, chớp mắt, hắn bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía Vân Khê, sóng mắt khẽ chuyển, đột nhiên nói: “Xem ra người Vân tộc các ngươi giả dối thành tính, truyền từ đời này qua đời khác, không phải chỉ có một mình ngươi.”

Xung quanh không có bất luận kẻ nào đáp lời, Vân Khê phải mất một lúc sau mới phản ứng lại, nguyên lai là hắn nói những lời này với nàng. Đúng là nàng gian xảo, nàng giả dối, nhưng có thể đừng đem nàng so với người đạo đức giả như Tông chủ được không?

Tử Yêu trở lại, mang theo hai người Nhị chưởng quầy cùng Hách Liên Tử Phong, dẫn đầu rời khỏi, hướng tới con đường phía trước tiếp tục đi đến.

Trước khi đi, Hách Liên Tử Phong không nói gì ngoái đầu nhìn lại, dừng lại trên người Vân Khê trong giây lát, muốn nói lại thôi. Cuối cùng, hắn cái gì cũng không có nói ra miệng, đi theo Tử Yêu biến mất ở bên trong sương mù.

Tông chủ chậm rãi thu hồi tầm mắt trên thân ba người Tử Yêu, quay đầu lại nới với các cao thủ của Vân tộc: “Đoạn đường tiếp theo tràn ngập nguy hiểm, mọi người nhớ kỹ luôn trập trung lại cùng một chỗ ở mọi lúc mọi nơi, không thể phân tán lực lượng.”

Bà cố ý quay đầu, nhìn về phía đoàn người Vân Khê, nói: “Vân Khê, đôi mắt của ngươi bị mù, hành động không tiện. Từ giờ trở đi, ngươi liền đi theo bên cạnh bổn tọa, bổn tọa sẽ bảo vệ ngươi bình yên vô sự.”

Bà không cho Vân Khê cơ hội cự tuyệt, bàn tay giơ ra, đem Vân Khê kéo đến bên cạnh mình.

Vân Khê không hề phòng bị, dưới sức lực cường đại của bà ta, cả người mất đi cân bằng, nghiêng ngả lảo đảo trước mặt bà ta.

Long Thiên Tuyệt kinh hãi, bàn tay nhỏ bé của Vân Khê trượt ra khỏi lòng bàn tay của hắn, hắn đáy lòng đột nhiên cả kinh, bước nhanh về phía Tông chủ.

“Mau thả Khê Nhi!”

“Phanh!”

Tông chủ vung tay áo, làn khí quay cuồng, hất cả người hắn trở về. Một cái vung tay này bà ta dùng đến tám phần công lực, căn bản không cho Long Thiên Tuyệt có cơ hội tiếp cận Vân Khê.

Long Thiên Tuyệt dưới chân liền lùi lại mấy bước, Vân Mộ Phàm tiến lên vài bước đến phía sau hắn, đẩy dời đi một chưởng, để ở phía sau lưng hắn, ngăn cản hắn tiếp tục rút lui.

“Tông chủ, ngài làm vậy là có ý gì? Ta là phụ thân của Khê Nhi, hắn là trượng phu của Khê Nhi, chúng ta tất nhiên sẽ đem hết toàn lực bảo hộ Khê Nhi, không nhọc Tông chủ lo lắng bảo hộ nữ nhi của lão phu.” Vân Mộ Phàm trong mắt tràn ngập đề phòng, Tông chủ đột nhiên ra tay, đem Vân Khê khống chế ở trong tay bà ta, rõ ràng chính là muốn giám thị nàng, không cho nàng thoát khỏi tầm mắt của mình. Mục đích rõ ràng như thế, cho dù là người ngoài cuộc như Lan trưởng lão cũng phát hiện có điều không thích hợp.

Tả hộ pháp cùng các cao thủ khác của Vân tộc thấy mấy người Vân Mộ Phàm hùng hổ, một đám cũng đưa tay đặt ở chuôi kiếm, tùy thời chuẩn bị rút kiếm.

Chỉ trong nháy mắt, hai bên giương cung bạt kiếm *(sẵn sang chiến*

đấu).

Cung chủ câu môi cười lạnh, âm thầm vui sướng khi người gặp họa, Vân Khê, ngươi cũng có hôm nay!

Vân Khê nghe thấy tình thế không đúng, vội vàng lên tiếng, ngăn cản đám người Long Thiên Tuyệt cùng Tông chủ trực tiếp xung đột: "Cha, Thiên Tuyệt, mọi người không cần xúc động! Tông chủ có ý tốt, muốn bảo hộ an toàn cho ta, đây là ân đức rất lớn của Tông chủ đối với ta, mọi người không cần hiểu lầm bà ấy. Này dọc theo đường đi còn không biết gặp phải hoàn cảnh nguy hiểm như thế nào, mọi người mang theo ta, ta chỉ sợ liên lụy đến mọi người. Hiện tại có Tông chủ bảo hộ ta, Tông chủ thực lực cường đại, là người có võ công cao nhất kinh nghiệm chiến đấu lại rất phong phú, nếu ngay cả bà ấy đều không có cách gì bảo hộ cho ta một cách chu toàn, như vậy ta cũng chỉ có thể đem mạng nhỏ này ở lại Thiên Ma tế đàn, mọi người nói có phải không?"

"Khê Nhi!" Long Thiên Tuyệt ảo não nhếch mày, chỉ hận chính mình còn chưa đủ cường đại, cư nhiên lại làm cho nàng rơi vào trong tay cường địch, một lần nữa lâm vào hiểm cảnh.

"Khê Nhi…" Vân Mộ Phàm muốn nói lại thôi, nếu nói về lý, lấy thực lực của bọn họ căn bản không có cách gì cùng Tông chủ và đám cao thủ của Vân tộc chống lại, một khi xảy ra xung đột, chỉ có thể khiến cho Tông chủ bắt được lý do để xử trí bọn họ, cho nên bọn họ tạm thời không nên cùng Tông chủ trở mặt. Nhưng là nếu nói về tình Khê Nhi là nữ nhi của ông a, ông làm sao có thể trơ mắt nhìn nàng rơi vào trong tay Tông chủ, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm?

"Cha, Thiên Tuyệt, chúng ta nên nghe lời Khê Nhi. Tin tưởng Tông chủ nhất ngôn cửu đỉnh, tuyệt đối hội bảo hộ tốt an nguy của Khê Nhi. Tông chủ, ta nói đúng không?" Vân Trung Thiên nhìn về phía

Tông chủ, không kiêu ngạo không siểm nịnh, đều có một cỗ hồn nhiên thành uy nghiêm.

Tông chủ khóe mắt giật giật, ôn hòa cười nói: “Điều đó là đương nhiên, bổn tọa từ trước đến giờ nhất ngôn cửu đỉnh, nói được thì làm được. Vân Khê là người nối nghiệp bổn tọa nhìn trúng, bổn tọa tự nhiên là muốn hảo hảo bảo hộ của nàng. Thời điểm không còn sớm, chúng ta lập tức lên đường, chớ để cho đoàn người của Tử Yêu chiếm có cơ hội trước.”

Bà ra lệnh một tiếng, tả hộ pháp, Cung chủ cùng các cao thủ Vân tộc tạo thành vòng tròn, ở giữa là Tông chủ và người bên cạnh là Vân Khê, đem đám người Long Thiên Tuyệt cùng Vân Mộ Phàm cách xa. Từ đó, Vân Khê chẳng khác nào bị Tông chủ và các cao thủ của Vân tộc khống chế, một khi nàng có hành vi không thích hợp, nàng rất nhanh sẽ bị Tông chủ cùng các cao thủ Vân tộc giám thị.

Đáng giận!

Vân Khê dưới đáy lòng thầm mắng, Tông chủ lão yêu bà này nhất định là nhìn thấy chính mình không có chết ở vị trí tế đàn trước, cho nên trong lòng tính toán, quyết định đem nàng chặt chẽ khống chế. Kể từ đó, hành động của nàng đã bị hạn chế, cho dù là tìm thấy được hồn phách của Vân Huyên, nàng cũng không thể làm gì.

Làm sao bây giờ?

Nàng phải nhanh chóng nghĩ biện pháp thoát khỏi sự khống chế của bà ta mới được.

Vân Khê đáy lòng thầm tính toán, chuẩn bị đi một bước nhìn một bước, chậm rãi cùng lão yêu bà chu toàn.

Long Thiên Tuyệt gương mặt anh tuấn đen xì, cũng dưới đáy lòng đánh bàn tính, hai vợ chồng đúng là tâm ý tương thông, cùng đặt cho Tông chủ một cái tên “Lão yêu bà”.

Không sớm thì muộn, hắn nhất định phải hảo hảo thu thập lão yêu bà một phen.

Phong ba qua đi, các cao thủ của Vân tộc lại lên đường một lần nữa, Tông chủ dẫn đầu, cao thủ nội tông theo sau, tiếp theo là đoàn người Long Thiên Tuyệt cùng ba người Tiểu Ban Lạt Ma. Thân là đệ tử Phật môn, ba người Tiểu Ban tuy rằng cũng cảm giác đến sự tình phức tạp, nhưng là bọn hắn thủy chung là không thuận tiện tham dự sự phân tranh của người trần tục, cho nên ba người lựa chọn lặng im, đứng yên lặng ở một bên, yên lặng hoàn thành việc bọn họ nên làm.

Đi qua một mảnh sương mù, cảnh tượng trước mặt bỗng dưng đã xảy ra biến hóa, nguyên bản đường rộng lớn lập tức biến hẹp, lối đi nhỏ hẹp, một lần chỉ có thể đi qua được một người. Lối đi nhỏ hẹp, dài đến vài dặm, nhìn không đến cuối đường đến tột cùng là địa phương nào, loại cảnh tượng nào.

Nguy hiểm hơn là, trên mặt lối đi nhỏ hẹp này là do những tấm gỗ trải bất quy tắc mà thành, ở giữa khe hở giữa tấm gỗ này với tấm gỗ khác nhìn xuống xung quanh, sương đen cuồn cuộn, hẳn là treo lơ lửng trên không trung.

Tông chủ cước bộ ngừng lại, quay đầu nhìn Vân Khê liếc mắt một cái, tay cầm lấy cổ tay trái của nàng: “Phía trước đường có vẻ hẹp, ta hiện tại dẫn ngươi qua.”

“Đa tạ Tông chủ.” Khi nói chuyện, trong ánh mắt Vân Khê truyền đến một trận đau đớn, nàng thâm trầm nhắm mắt, mí mắt nhăn lại, sau

khi đau đớn qua đi, lại mở mắt ra, nàng mơ hồ nhìn thấy một cái bóng dáng mờ mờ. Nhìn kỹ bóng dáng ấy, giống như chính là thân ảnh Tông chủ…

Trời ơi, nàng có thể nhìn thấy! Nàng rốt cục có thể nhìn thấy!

Cảm xúc kích động dâng lên, nàng muốn cho phụ thân huynh trưởng cùng Thiên Tuyệt là người đầu tiên biết tin tức tốt, nhưng không biết phải làm sao hiện tại không phải thời điểm tốt.

Đối mặt với Tông chủ, nàng chỉ có thể kiềm chế vui sướng trong lòng, khôi phục ánh mắt dại ra, vẫn như cũ giả vờ cái gì cũng không nhìn thấy.

Mới vừa rồi phản ứng khác thường của nàng, khiến cho Tông chủ hoài nghi, nàng giơ tay, ở trước mặt Vân Khê thử quơ quơ: ” Đôi mắt của ngươi có thể nhìn thấy?”

Vân Khê ra vẻ buồn rầu lắc đầu: “Ta thật hy vọng đôi mắt của ta có thể khôi phục, như thế sẽ không phải phiền toái Tông chủ dẫn đường cho ta.” Khi nói chuyện, đôi mắt của nàng vẫn không nhúc nhích, ánh mắt trống rỗng, không có phản ứng gì.

Tông chủ chần chờ, lại nhìn chằm chằm đôi mắt của nàng quan sát nửa ngày, thủy chung không có phát hiện sơ hở gì, thật lâu sau, nàng rốt cục thu hồi tầm mắt, nói: “Cẩn thận dưới chân, chúng ta bây giờ đi tiếp.”

Vì Vân Khê không nhìn thấy gì, Tông chủ cố ý đi chậm, hai người là người đầu tiên đi lên con đường hẹp đó, một trước một sau. Bên cạnh thân thể của hai người, là hai bên vách đá tràn ngập hơi thở thối nát, mặt trên là những thảm thực vật không biết là gì, Vân Khê tay ngẫu nhiên chạm vào chúng nó, đầu ngón tay lập tức truyền đến

xúc cảm mềm nhẹ, khiến cho nàng không tự giác cả người sợ hãi. Ở dưới chân hai người, qua khe hở của tấm gỗ, nhìn không thấy đến cuối sương đen, theo gió phiêu di.

Vân Khê liếc một cái xuống phía dưới, mơ mơ hồ hồ nhìn thoáng phong cảnh dưới chân, nàng nhịn không được hít một ngụm khí.

Thanh âm hít thở cực kỳ nhẹ nhàng, không dễ phát hiện, nhưng mà vẫn không thể thoát khỏi lỗ tai nhạy bén của Tông chủ. Bà ta đang đi lập tức quay đầu, hoài nghi đánh giá Vân Khê, giờ phút này Vân Khê đã có thể nhìn thấy. Tông chủ hơi hơi nhíu mi, bà ta tin tưởng lỗ tai của mình, sẽ không nghe lầm.

Lại đi vài bước, tâm trạng vừa động, đột nhiên bà ta dùng sức giẫm mạnh tấm gỗ ở dưới chân, tấm gỗ liền vỡ vụn, có hơn phân nửa tấm gỗ rơi vào bên trong sương đen, không sót lại cái gì.

Bà ta nhếch môi cười, cố ý dẫn Vân Khê, đi về phía tấm gỗ bị phá kia.

Nếu Vân Khê vòng qua nó, nói lên đôi mắt của nàng đã khôi phục bình thường, nàng là có ý lừa gạt; nếu nàng không có vòng qua, chứng minh đôi mắt của nàng đích thực không có khôi phục, bà ta sẽ không hoài nghi nữa.

Vân Khê nghe được thanh âm tấm gỗ vỡ vụn, tâm đột nhiên trầm xuống, sinh ra dự cảm xấu, lão yêu bà này muốn thăm dò nàng a.

Nàng nên làm cái gì bây giờ?

Lúc này nếu như bại lộ chuyện mình đã khôi phục thị lực, hậu quả khó có thể tưởng tượng, bởi vì nàng đã sớm hoài nghi đôi mắt của nàng chính là bị Tông chủ gây thương tích, mặc dù không phải Tông

chủ, người đó nhất định cùng Tông chủ có quan hệ mật thiết. Nếu đối phương biết được nàng đã gần khôi phục thị lực, thứ càng thêm cảnh giác đối với mình, thứ hai bà ta sẽ nghĩ đến mình đến tột cùng là dùng thần dược gì để chữa khỏi đôi mắt. Sự tình một khi truy vấn đến cùng, càng không thể vãn hồi.

Cho nên, nàng không được bại lộ.

Nhưng là, nếu như nàng không bại lộ, vậy nàng chẳng lẽ phải giẫm qua cái tấm gỗ bị phá hủy đó sao?

Biết rõ là hố, cũng muốn nhảy vào bên trong?

Con bà nó! Tiến cũng không được lui cũng không được, đây chẳng phải là muốn ép chết nàng sao?

Đáy lòng trằn trọc, trên mặt cũng là ung dung bình tĩnh, phảng phất chuyện gì cũng không có phát sinh, tấm ván gỗ bị phá hủy ngay trước mặt, nàng căn bản không có thời gian để chần chờ, một khi nàng thoáng chần chờ, vậy chẳng khác nào là bại lộ.

Trong lòng đã thông suốt, Vân Khê không có nghĩ nhiều nữa, quyết đoán giơ chân giẫm đi lên.

“A! Cứu mạng!” Một chân giẫm không, chân phải của nàng hãm giẫm phải tấm gỗ không đã bị phá hủy, sức nặng thân thể dồn lên mấy tấm gỗ chung quanh, cả người nàng thuận thế liền theo chỗ tấm ván bị hỏng rơi xuống.

Giờ phút này, mạo hiểm vạn phần.

Vân Khê tay trái chặt chẽ bắt được tay Tông chủ, túm lấy bà ta cùng nhau đi xuống, rất có ý tứ ngọc thạch câu phần *(ngọc đá cùng vỡ ý*

nói mình gặp chuyện không may không cũng không để cho người khác được như ý).

Nàng đang đánh cuộc, đánh cuộc suy nghĩ trong lòng của Tông chủ, bà ta đến tột cùng là muốn ép nàng vào chỗ chết, vẫn là muốn lợi dụng nàng tìm hồn phách của Vân Huyên, sau đó ép nàng vào chỗ chết một lần nữa. Nếu như là suy nghĩ thứ hai, như vậy Tông chủ khẳng định chỉ là đơn thuần muốn thử nàng, một khi thử xong, chứng thật hai mắt của nàng bị mù, bà ta khẳng định sẽ cứu nàng. Nếu như là suy nghĩ thứ nhất, như vậy nàng liền nguy hiểm, cho nên cho dù chết, nàng cũng muốn kéo bà ta làm đệm lưng, tuyệt đối không thể chết một cách vô ích được.

“Khê Nhi! Tất cả các ngươi tránh sang một bên cho ta!” Long Thiên Tuyệt nghe được tiếng kêu cứu của Vân Khê, liều lĩnh đi lên, không biết tại sao các cao thủ Vân tộc ở liền chặn đường đi lên của hắn. Một cái ở chỗ xung yếu tiến lên, một cái ngăn ở đầu lối vào đi vào con đường hẹp, hai bên một lời không hợp liền động thủ.

Phía trước, Vân Khê sống chết túm lấy tay Tông chủ, sinh tử chỉ trong gang tấc; phía sau, cao thủ Vân tộc cùng đoàn người Long Thiên Tuyệt chiến đấu kịch liệt, tình cảnh đủ rối loạn.

Tông chủ từ trên nhìn xuống dưới, nhìn xuống Vân Khê vẫn đang giãy dụa, ánh mắt đang u ám bỗng nhiên lóe ra. Bà ta đang cân nhắc, đến tột cùng là buông tay, hay là kéo nàng trở về.

Sự tồn tại của Vân Khê, đối với bà ta mà nói, chỉ là cái tai họa.

Nhưng mà, kẻ đầu sỏ chân chính khiến cuộc sống hàng ngày của bà ta luôn bất an, lại là kẻ khác..

Đáy mắt xẹt qua một đạo khác thường, tay nàng đột nhiên dùng sức,

đem Vân Khê đang giãy dụa kéo lại: “Không có việc gì! Bổn tọa đã nói, có bổn tọa ở đây, bổn tọa nhất định bảo vệ ngươi chu toàn, bổn tọa từ xưa đến nay nói được thì làm được.”

Vân Khê ôm ngực thở gấp, tâm trạng hoảng sợ vẫn chưa ổn định lại, vừa nãy, nàng thật sự đã đem tính mạng ra đánh cuộc. Nếu Tông chủ thật sự buông tay, hoặc là cho nàng một cước, nàng chỉ sợ rất khó sống tiếp, bởi vì ai cũng không thể biết đáy núi đến tột cùng sẽ là cảnh tượng ác liệt như thế nào.

“Đa tạ Tông chủ cứu mạng.” Vân Khê làm bộ như kinh hoảng, dùng sự cảm kích tự đáy lòng nói.

“Không cần cảm ơn.” Tông chủ khẽ cười nói.

Vân Khê lắc đầu, kiên trì nói: “Phía trước là ta lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử, cho rằng Tông chủ ngài bởi vì ta là người của cấm kỵ bộ tộc cố ý muốn hại ta, cho nên đối với ngài khắp nơi phòng bị. Trải qua nguy hiểm vừa rồi, ta biết chính mình sai lầm rồi, ta không nên hoài nghi thành ý của Tông chủ ngài. Tông chủ ngài lòng dạ ngay thẳng, có tấm lòng nhân từ, trân trọng thủ hạ, đại nhân đại nghĩa như thế, ta lại còn dám hoài nghi ngài, ta thật sự là không nên! Tông chủ, xin cúi đầu nhận tội với ngài, từ giờ trở đi, ta không bao giờ hoài nghi nhân phẩm của Tông chủ ngài.”

Không để ý Tông chủ cản trở, Vân Khê ôm quyền, đối với bà ta thâm trầm làm vái chào.

Tông chủ sắc mặt hơi chậm lại, lộ ra vẻ mặt quái dị kèm theo xấu hổ, nghe Vân Khê liên tục nịnh hót cùng thổi phồng, liền bà ta đều cảm giác có chút chột dạ, chẳng lẽ bà ta thực sự cao thượng vĩ đại giống như nàng nói?

Tư xưa đến nay, bất luận kẻ nào cũng đều thích nghe lời hay.

Tông chủ tuy rằng không hẳn tin lời nói của Vân Khê, nhưng dưới sự thổi phồng cùng nịnh hót của nàng, bà ta không khỏi có chút lâng lâng, ôn hòa cười nói: “Tốt lắm, chuyện đã qua hãy để cho nó qua đi, chỉ cần sau này chúng ta đồng tâm hiệp lực, liền nhất định có thể cùng nhau phá được cửa ải khó khăn. Bổn tọa không ngại nói cho ngươi, truyền thuyết ở vị trí tế đàn cuối cùng, thờ phụng vài món bảo vật tuyệt thế. Chỉ cần chúng ta có thể cùng nhau đến vị trí tế đàn cuối cùng, bổn tọa sẽ đem một trong số những trong bảo vật đó tặng cho ngươi, giúp ngươi tăng lên thực lực.”

“Đa tạ Tông chủ! Ngài khẳng khái hào phóng như thế, tha thứ cho lòng tiểu nhân của ta, ta đối với ngài khâm phục sát đất!” Vân Khê một bên tiếp tục thổi phồng, một bên dưới đáy lòng thầm mắng, cho ta một chiếc bảo vật tuyệt thế? Ai biết ngươi có lòng dạ như thế nào, đến lúc đó đừng nói là cái gì bảo vật tuyệt thế, mạng nhỏ của nàng có thể bảo toàn hay không đều khó nói.

“Tông chủ, bọn họ ở phía sau đang đánh nhau, ngài nhanh chóng ngăn lại bọn họ đi!”

“Dừng tay!” Tông chủ quay đầu, hướng về đám người đang đánh nhau uy nghiêm rống to.

Quyển 6 - Chương 7: Bài vị thần bí lại xuất hiện

Edit: Osicase

Beta: Tiểu Mộng

Tiếng đánh nhau dần dần ngừng lại, hai bên tách ra, đứng song song với nhau.

“Khê Nhi ——” Long Thiên Tuyệt bị đám người cản trở, chỉ có thể đứng xa xa nhìn Vân Khê.

Giờ phút này, các cao thủ Vân tộc đều là đưa lưng về phía Vân Khê, Tông chủ đứng ở phía sau Vân Khê, Vân Khê xoay người, nhìn xa về hướng Long Thiên Tuyệt, thân ảnh cao lớn tuấn tú của trượng phu, càng ngày càng rõ ràng trong mắt của nàng.

Nàng rốt cục có thể nhìn thấy!

Vẻ mặt xinh đẹp rạng rỡ ngày càng biểu lộ rõ trên khuôn mặt của nàng, nàng hướng về phía Long Thiên Tuyệt nhìn chăm chú, bảy phần cười khẽ, ba phần quyến rũ.

Long Thiên Tuyệt sửng sốt một chút, nghĩ rằng chính mình nhìn lầm, sinh ra ảo giác, chờ sau khi nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp tỏa sáng đang nhìn mình chăm chú của nàng, hắn lập tức hiểu rõ.

Sự vui vui mừng của hắn chỉ trong nháy mắt lập tức biến mất, chỉ thấy vẻ mặt của hắn bình tĩnh lại không biểu lộ điều gì, xa xa thâm

tình dừng ở trên người Vân Khê, hắn cố gắng kiềm chế cảm xúc của chính mình. Bởi vì hắn biết, Tông chủ đang nhìn chằm chằm vào bọn họ, nhất cử nhất động của bọn họ, bất cứ lúc nào đều cũng có khả năng khiến cho Tông chủ hoài nghi.

Vì an toàn của Khê Nhi, hắn chỉ có thể làm như cái gì cũng không phát sinh.

“Mọi người đều bình tĩnh một chút! Hiện tại không phải thời điểm để nội chiến, những người có mặt thu hồi kiếm của các ngươi, theo bổn tọa nhanh chóng rời khỏi nơi này.” Giọng nói uy nghiêm của Tông chủ truyền đi, rất nhanh, hai bên đều thu hồi binh khí, dựa theo đội hình lúc trước đi lên, tiếp tục hướng đường đi hẹp đi tới.

Lúc này đây, Tông chủ không có dò xét Vân Khê, đường đi coi như thuận lợi. Vân Khê biết, Tông chủ đã không còn nghi ngờ nàng nữa, hiện tại trong lòng bà ta chuyện đáng quan tâm nhất, hẳn là nhanh chóng tìm được hồn phách của Vân Huyên. Một khi tìm được hồn phách của Vân Huyên, rất nhiều chuyện có thể rõ ràng, nàng cũng rất ngạc nhiên, rốt cuộc Vân Huyên bị nhốt ở tế đàn như thế nào, lại là vì chuyện gì mới mạo hiểm xông vào tế đàn này.

Tiếp tục đi lên đã tới gần cửa ra của con đường hẹp này.

Đột nhiên, phía trước truyền đến tiếng đánh nhau, từng trận dư âm của trận chiến truyền đến cửa ra của con đường. Tông chủ cước bộ dưới chân dừng lại, bà ta dừng lại, phía sau những người đi theo cũng thả chậm từng bước tiến đến gần.

Phía trước cách đó không xa, quang cảnh hỗn độn, tràn ngập không khí qủy dị, nghiễm nhiên chính là một tòa đại trận, đem ba người Tử Yêu vây ở trong đó.

Tử Yêu chưởng lực mạnh mẽ luân phiên đả kích, mục đích muốn phá trận bằng sức mạnh của mình, tiếng vang kinh thiên động địa.

Hai người Hách Liên Tử Phong và Nhị chưởng quầy chia ra đánh nhau với Thiên Ma đang không ngừng tiến công tập kích bọn họ, nên không rảnh bận tâm mọi chuyện xung quanh.

Ba người bị nhốt ở trong đó, trong khoảng thời gian ngắn, khó có thể thoát thân.

Tử Yêu đều không có cách gì phá giải trận pháp, có thể thấy rằng uy lực của nó mạnh như thế nào.

Tông chủ khóe môi dễ nhận ra là đang nhếch lên, đây đúng là kết quả bà ta muốn nhìn thấy, lấy thực lực của Tử Yêu, bà ta không có chắc chắn nếu đấu trực tiếp với lão ta có thể chiến thắng, nhưng ở bên trong tế đàn có các loại trận pháp quỷ dị khó lường lại có thể vây khốn hắn.

Nếu không phải là ở trong các tế đàn có các loại trận pháp không có cách gì phá giải, thì lúc trước cũng sẽ không…

Nhớ lại một hồi ký ức, ánh mắt của Tông chủ hơi trầm xuống, lâm vào trầm tư.

Vân Khê nhìn qua đầu vai của Tông chủ,nhìn thấy tình cảnh trong trận, mi tâm của nàng khẽ nhăn lại. Trận pháp này cư nhiên lợi hại như thế, liền Tử Yêu cũng không biết cách phá giải nó, vậy Hách Liên đại ca nên phải làm sao bây giờ?

Sự sống chết của Tử Yêu, nàng không quan tâm, nàng chỉ quan tâm an nguy của Hách Liên Tử Phong.

Không thể, phải nghĩ biện pháp giúp bọn họ một tay mới được.

Hơi hơi nghiêng tay, khóe mắt của nàng hướng về phía Long Thiên Tuyệt, đối với trận pháp, cũng chỉ có chàng là người hiểu rõ nhất, không biết chàng có biện pháp phá giải trận pháp này hay không?

Trong lúc suy tư, một đạo ánh mắt sắc bén quét về phía nàng, Vân Khê vội vàng thu hồi tâm trạng, cố ý làm cho ánh mắt của mình trống rỗng, lộ ra vẻ mặt mờ mịt.

“Vân Khê, ngươi muốn biết phía trước đã xảy ra chuyện gì sao?” Người nói chuyện không phải ai khác, chính là giọng nói lạnh nhạt của Cung chủ.

“Để ta nói cho ngươi biết, người nam nhân công khai muốn giết ngươi để báo thù cho mẫu thân đang bị vây ở trong trận pháp, ta nhìn thấy tình hình này là hắn không ra được. Ngươi rất may mắn, tránh được một kiếp, hắn sẽ không có khả năng tìm ngươi báo thù cho mẫu thân của hắn a.”

“Ngươi nói cái gì? Tại sao có thể như vậy?” Vân Khê cố tỏ ra vẻ kinh ngạc.

“Ngươi thoạt nhìn có vẻ rất không cao hứng?” Cung chủ ánh mắt sắc bén đánh giá nàng, ánh sáng lạnh lẽo mãnh liệt.

Vân Khê không có phủ nhận, khẽ cười nói: “Ta đương nhiên mất hứng! Ta căn bản không có giết người, lại vô duyên vô cớ thay người khác gánh tội, ngươi nói ta oan là không oan? Cho nên, ta chẳng những sẽ không bởi vì hắn bị nguy mà cao hứng, ta ngược lại còn có thể nghĩ biện pháp cứu hắn, ta muốn hắn trả lại sự trong sạch cho ta!”

“Ngươi có ý nghĩ kỳ quái gì vậy?” Cung chủ khó hiểu.

Vân Khê cong môi cười, không trả lời.

Tông chủ ở phía trước nghe thấy đối thoại của các nàng, ngoái đầu nhìn lại nói: “Việc này với chúng ta không có quan hệ, chúng ta không cần xen vào việc của người khác, trước tìm được hồn phách của tiểu cô cô quan trọng hơn.”

“Dạ, Tông chủ.” Cung chủ hướng tới Vân Khê cười đắc ý, Tông chủ đã hạ lệnh, xem nàng rốt cuộc như thế nào cứu người.

Vân Khê mày nhíu chặt, biết Tông chủ chỉ mong cho ba người Tử Yêu bị vây trong trận pháp, không có cách gì trở thành địch thủ của bà ta, kể từ đó, bà ta có thể nắm chắc thắng lợi.

Như vậy không được!

Đã không có Tử Yêu, chỉ còn lại Tông chủ, đối với nàng mà nói không hẳn là chuyện tốt.

Tử Yêu tuy đáng sợ, nhưng lão là người thẳng thắn, không giống Tông chủ, tâm tư thâm trầm, làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Càng nghĩ, Vân Khê vẫn cảm thấy trước giúp ba người Tử Yêu phá trận mới là chuyện quan trọng phải làm trước.

Trong lúc nàng đang suy nghĩ lấy cớ gì đi cứu người, ở phía sau đội hình, một cái bóng người màu đen tung người nhảy lên, bay qua đỉnh đầu, đạp gió mà đi, trong nháy mắt đến trước trận pháp.

Một đầu tóc vàng bắt mắt như vậy, rơi vào trong mắt Vân Khê, trong lòng nàng có một loại cảm xúc khó tả nảy nở, Thiên Tuyệt quả nhiên

là người hiểu tâm tư của nàng nhất, nàng suy nghĩ cái gì, chàng lập tức liền hiểu rõ. Nhìn hắn ở phía trước trận pháp đi qua đi lại, chắc chắn là đang suy nghĩ phương pháp phá giải trận pháp, Vân Khê rất muốn tiến lên, cùng chàng thương lượng một phen, chàng không biết có thể phá giải trận pháp hay không.

Một cái tay đột nhiên nắm trên cổ tay của nàng, mang theo nàng hướng về con đường phía bên trái mà đi.

Ở phía trước nơi mọi người đang đứng, có tất cả hai con đường, một cái chính là con đường mà đoàn người Tử Yêu đang bị bao vây bởi trận pháp, một cái khác chính là con đường phía bên tay trái. Hiện tại biết rõ một trong hai cái cái nào có trận pháp, Tông chủ tự nhiên sẽ không ngu như vậy, tiếp tục đi con đường của Tử Yêu, bà ta dứt khoát lựa chọn một con đường khác.

“Chúng ta đi!” Không cho Vân Khê có cơ hội đào thoát, Tông chủ trong tay dùng sức, kéo Vân Khê đi trước.

“Tông chủ, chờ một chút!” Vân Mộ Phàm ở phía sau vội vàng hô, “Tông chủ, phía trước đường càng ngày càng thêm gian nan nguy hiểm, Tông chủ ngài mang theo tiểu nữ, sẽ làm chậm trễ việc của ngài không bằng mọi người đi trước, để cho tiểu nữ đi theo chúng ta ở phía sau chậm rãi đi đường ngài thấy thế nào?”

“Không được!” Tông chủ không chút nghĩ ngợi, trực tiếp trả lời, “Chính là vì con đường phía trước gian nan nguy hiểm, bổn tọa mới phải đem theo Vân Khê bên người một tấc cũng không rời. Các ngươi có muốn cùng đi với chúng ta hay không, thì hãy tự quyết định. Chúng ta chỉ có mười hai canh giờ, hiện tại đã qua ba canh giờ rồi, đợi đến lúc mười hai canh giờ qua đi mà chưa xong, chúng ta khả năng không ra được. Cho nên, bổn tọa không thể chậm trễ được, đi hay ở lại, các ngươi tự mình quyết định đi.”

“Tông chủ…” Vân Mộ Phàm còn muốn nói cái gì đó, Vân Khê cản lại ông, “Cha, mọi người ở lại giúp Thiên Tuyệt, con sẽ không có chuyện gì xảy ra.”

“Khê Nhi…” Vân Mộ Phàm do dự, hướng về phía Long Thiên Tuyệt quay đầu liếc mắt một cái, lập tức chạm phải ánh mắt của Long Thiên Tuyệt cũng đang quay đầu nhìn lại, bố vợ con rể liếc nhau, trong lòng đều đã có tính toán.

“Khê Nhi, vậy con hãy cẩn thận, chúng ta rất nhanh sẽ theo kịp.”

Tông chủ hờ hững nhìn lướt qua mấy người Long Thiên Tuyệt, Vân Mộ Phàm, bà không tin bọn họ có thể nghĩ ra biện pháp phá trận, biết đâu cuối cùng cũng bị chết ở trong trận. Kể từ đó, ngược lại làm cho bà nhẹ gánh, không cần phải giải quyết nhiều người phiền toái như vậy.

“Chúng ta đi!”

Nhìn theo đoàn người Tông chủ rời khỏi, Long Thiên Tuyệt một lần nữa đem lực chú ý đặt ở trên trận pháp: “Tử Yêu, ngươi sử dụng sức mạnh là vô dụng, căn bản không có biện pháp phá trận! Vạn nhất chạm phải nơi quan trọng của trận pháp, kích phát uy lực lớn nhất của trận pháp, các ngươi liền chỉ có thể chôn vùi thân xác ở đây. Nếu các ngươi tin tưởng lời nói của ta, hiện tại lập tức dừng lại, tập hợp lại một chỗ, để ta có thể nhìn thấy rõ bố cục của trận pháp, tiếp tục nghĩ biện pháp cứu các ngươi đi ra!”

Tử Yêu chưởng lực oanh kích trận pháp hơi giảm, hắn chớp mắt, dùng ánh mắt không tin liếc về phía Long Thiên Tuyệt: “Ngươi vì sao phải giúp chúng ta? Bổn tọa không tin ngươi có lòng tốt như thế!”

Long Thiên Tuyệt khinh thường hừ nhẹ: “Ngươi cho rằng ta thật sự muốn cứu các ngươi sao? Ta cứu các ngươi, chỉ có hai cái mục đích, thứ nhất là vì thê tử của ta, nàng không muốn nhìn thấy bằng hữu của nàng rơi vào trong cảnh nguy hiểm, cho nên ta không thể không cứu; thứ hai là vì an nguy của chúng ta, Tông chủ của Vân tộc rắp tâm hại người, bất cứ lúc nào cũng có thể hại Khê Nhi, ta cần mượn lực lượng của các ngươi để hiệp lực đối phó Tông chủ. Không hơn!”

Hách Liên Tử Phong tại thời điểm nghe thấy hắn nhắc tới cái mục đích thứ nhất, vẻ mặt rõ ràng chấn động, đối đầu mấy năm nay, hắn đối với đối thủ của chính mình vẫn rất hiểu biết. Long Thiên Tuyệt ở lại, hắn cũng đã đoán được lý do, nhưng nghe chính miệng hắn nói ra, cũng là một loại cảm nhận khác. Hắn không thể không thừa nhận, giờ này khắc này, đáy lòng hắn đang chảy xuôi một dòng nước ấm áp.

Một đôi mắt yêu dã đào hoa nheo lại, Tử Yêu ở giữa không trung nhìn chằm chằm Long Thiên Tuyệt sau một lúc lâu, đột nhiên phá lên cười: “Nói rất hay! Nói rất thống khoái a! Tính tình của tiểu tử ngươi, rất hợp khẩu vị của bổn tọa! Mọi việc nói rất rõ ràng thỏa đáng, lợi dụng chính là lợi dụng, giao dịch chính là giao dịch, rộng rãi vô tư, rõ ràng dứt khoát, mọi người đều đạt được yêu cầu của mình, không còn gì tốt hơn!”

“Như thế, vậy thỉnh ba vị dựa theo yêu cầu của ta đi làm đi.” Long Thiên Tuyệt tự tin nhướng mày, trên gương mặt anh tuấn như được điêu khắc của hắn tràn đầy ánh sáng rực rỡ.

Tử Yêu sau khi tiếp nhận đề nghị của hắn, thu chưởng, uyển chuyển rơi xuống đất.

Hách Liên Tử Phong cùng Nhị chưởng quầy vừa đánh vừa lui,

hướng về Tử Yêu bên cạnh, ba người lưng tựa vào nhau, nhanh chóng tập hợp lại một chỗ.

Bên trong trận pháp, sương mù màu đen tràn ngập, còn có không ít Thiên Ma vây chung quanh thân thể của ba người, như hổ rình mồi.

Long Thiên Tuyệt đứng ở bên ngoài trận pháp, ngưng thần suy đoán quy luật bố trí của trận pháp, ngón tay thon dài gảy nhẹ, âm thầm đẩy lên.

Vân Trung Thiên yên lặng đi nhẹ nhàng bước đến bên cạnh hắn, trong tay không biết khi nào biến ra một bàn cờ trắng đen, nới với Long Thiên Tuyệt: “Ta đi theo viện trưởng Bách Lý nhiều năm, có luyện được mấy trận pháp cùng với cách phá giải trận pháp, ngươi cứ việc nói ra suy nghĩ của ngươi, ta sẽ giúp ngươi tìm ra quy luật bố cục của trận pháp.”

Long Thiên Tuyệt mặt mày trong trẻo, lộ ra vui sướng, vì thế hai người hợp tác, lấy bàn cờ trắng đen xếp thành một trận pháp, kết hợp với trận pháp thực tế, chuyên tâm tính toán.

Hai người Vân Mộ Phàm cùng Vân Mạch Thiên trầm mặc im lặng đứng một bên, không muốn quấy nhiễu hai người.

Dọc theo đường đi, những trận đánh lớn nhỏ là không thể tránh được, nhưng may mắn là, Vân Khê từ lúc vào đây không có gặp cái gì khó có thể phá giải. Trong lúc vô tình, đã muốn đến vị trí tế đàn thứ bảy.

Tông chủ đáy mắt từ từ tràn ra vẻ mặt hưng phấn, tay cầm lấy Vân Khê kéo đi cũng không nhanh như vậy nữa.

Cảnh tượng trước mặt hấp dẫn lực chú ý của mọi người, một tòa tế

đàn chân chính xuất hiện ở trước mặt mọi người, phía trước sáu vị trí tế đàn, tuy rằng được xưng là tế đàn, nhưng bọn họ cũng không có nhìn thấy vật gì đặc biệt ở tế đàn, vị trí tế đàn này không giống như vậy, nó rất chân thật. Xung quanh tế đàn mọi thứ được sửa sang lại sạch sẽ, đâu vào đấy. ở chính giữa của tế đàn, thờ phụng một bài vị, trên bài vị được bao trùm một tấm vải thô màu đen, che đậy nội dung trên tấm bài vị.

Cảnh tượng này rất quen thuộc!

Vân Khê nhìn vị trí tế đàn này, không khỏi liên tưởng đến tấm bài vị được mười đại gia tộc thờ phụng trong nhà lúc ở đại lục Ngạo Thiên, tấm bài vị đó cũng được bao trùm bên ngoài tấm vải thô màu đen, che dấu chân tướng trên bài vị.

Chẳng lẽ đây là bài vị của Vân Huyên sao?

Nhiệt huyết, nháy mắt sôi trào!

Vân Khê nắm chặt tay, thời khắc quyết chiến chẳng lẽ nhanh như vậy đã đến?

Cũng giống với suy nghĩ của nàng, ngoài Tông chủ, còn có tả hộ pháp, Cung chủ và các cao thủ Vân tộc, trong không khí tràn ngập không khí khác thường.

“Tiểu cô cô, đây là bài vị của ngài sao? Ta đến trễ nhiều năm như vậy, ngài chắc cô đơn lắm? Ta hiện tại liền mang ngài rời khỏi nơi này…” Tông chủ từng bước một tới gần, trong mắt lóe ra ánh sáng khác thường, có khẩn trương, có hưng phấn, cũng có rất nhiều phức tạp nói không rõ ưu tư. Tay bà ta chậm rãi hướng về phía bài vị, muốn lấy ra khối vải thô màu đen.

Trong đầu Vân Khê đột nhiên nghĩ đến một câu nói, có người từng dặn nàng, bài vị được thờ phụng trong lầu của mười đại gia tộc trăm ngàn lần không được động vào, một khi động vào, lập tức kích hoạt cơ quan, cả tòa lâu cũng sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát. Bài vị có liên quan đến bí mật của mười đại gia tộc, mỗi đại gia tộc đều thờ phụng bài vị của người đó, một khi có người mạo phạm nó, sẽ rơi vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục.

Mười đại gia tộc cung phụng bài vị như thế, như vậy vị trí tế đàn này bày đồ cúng phụng bài vị này cũng là như thế sao?

Trong lúc tay Tông chủ sắp chạm đến bài vị, cả người nàng vội vàng lui về phía sau, theo bản năng trốn nhanh ra xa.

Oanh! Oanh! Oanh! Oanh!

Liên tục bốn tiếng nổ mạnh kịch liệt, ở bên tai Vân Khê vang lên, sau khi nổ mạnh làn khí dư âm lướt qua hai má của nàng, nhiệt cay nhiệt cay.

Mặc dù đã tránh ra xa, nhưng cả người nàng vẫn bị ảnh hưởng, đang đứng ở trên mặt đất, liền rơi xuống đất cách vị trí của bài vị mấy chục bước xa.

Những người khác không có may mắn như nàng, bởi vì việc phát sinh đột nhiên, các cao thủ căn bản không kịp né tránh, cho nên một đám đều bị làn khí gây thương tích, hoặc nhẹ hoặc nặng.

Chịu ảnh hưởng lớn nhất ngoài Tông chủ còn ai nữa, cả người bà ta cách chỗ nổ mạnh là gần nhất, sau khi bốn tiếng nổ mạnh kịch liệt vang lên, tay phải của bà ta còn chặt chẽ túm lấy hài bài vị, mà trước ngực của bà ta bị nổ tung, máu tươi đầm đìa.

“Tông chủ!”

“Tông chủ, ngài thế nào? Có bị thương nặng không?”

Tả hộ pháp khẩn trương, mặc kệ vết thương của mình, liều lĩnh đi về phía Tông chủ, xem thương thế trên thân của bà ta.

Sự tức giận bao quanh Tông chủ, tay bà ta cầm bài vị chỉ còn lại có một nửa, sát khí từ từ phóng thích ra, đột nhiên, bà ta đẩy tả hộ pháp ra, phá lên cười: “Vân Huyên, tâm tư của ngươi thật sự ác độc, ngươi muốn cho bổn tọa vào chỗ chết sao? Ngươi luôn miệng nói trân trọng ta, suy nghĩ cho ta, kết quả lại thiết kế muốn hại ta, ngươi thật ngoan độc!”

Biến hóa lớn của Tông chủ, khiến cho các cao thủ ồn ào ghé mắt, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc. Bọn hắn cứ tưởng rằng, trong nội tâm của Tông chủ người bà ta tôn kính nhất không phải là tiểu cô cô của bà ta sao? Như thế nào hiện tại ngược lại lại chửi rủa tiểu cô cô của nàng? Tông chủ rốt cuộc là làm sao vậy? Không phải bị thương quá mức nghiêm trọng, tư duy bị lẫn lộn đi?

Vân Khê nghe được tiếng mắng của bà ta, nhịn không được buồn cười, bà ta lại còn nói Vân Huyên ác độc ngoan độc, người chân chính ác độc ngoan độc đến tột cùng là ai? Sợ rằng trong lòng bà ta là người rõ ràng nhất!

Nếu là bài vị của tiểu cô cô, bà ta phải tỏ vẻ tôn kính mới phải, ngược lại vừa gặp liền đưa tay hủy nó, đây là biểu hiện tôn kính đối với trưởng bối sao? Lấy bài vị không được, trúng bẫy, bà ta bắt đầu chửi rủa tiểu cô cô của mình, người như thế, cư nhiên cũng có thể trở thành lãnh tụ của Vân tộc, Vân Khê trong lòng khinh thường!

Tiếng hừ lạnh rất nhỏ, truyền vào trong tai Tông chủ trong lòng đang

thịnh nộ bi phẫn, đột nhiên bà ta quay đầu, ánh mắt hung hãn nhìn chằm chằm Vân Khê, ánh mắt giống như muốn ăn thịt người.

Một trận gió mạnh tới gần, Vân Khê trước mặt bóng người lay động, một cái tay nắm chặt trên cổ của nàng, đem cả người nàng nhấc lên khỏi mặt đất.

“Ngươi cười cái gì? Vì sao ngươi vừa rồi né tránh? Ngươi không phải sớm biết chỗ bài vị có vấn đề?” Tông chủ giờ phút này rốt cuộc không che dấu cái gì, không dấu hình tượng dịu dàng như ngày thường, đáy mắt lộ ánh mắt hung ác.

“Ta cười ngươi thật biết diễn kịch! Phía trước bày ra bộ dáng nhân từ khoan dung dịu dàng, mê hoặc lòng người, khiến cho các cao thủ Vân tộc đều nghĩ ngươi là người thiện lương cao thượng đến cỡ nào. Hiện tại tâm kế của ngươi bại lộ, liền lập tức lộ ra bản tính hung ác. Nói cái gì tiểu cô cô của ngươi đối đãi với ngươi tốt như thế nào, quan trọng với ngươi như thế nào, ngươi đối với tiểu cô cô tôn kính sùng bái như thế nào, hiện tại nhìn ngươi xem, tự ý lấy bài vị, bị thương, ngươi liền chửi tiểu cô cô của ngươi, ngươi thật đúng là trước sau như một a!” Vân Khê cười lạnh, không e sợ ánh mắt hung ác của đối phương đang nhìn chằm chằm mình, trong lúc nhất thời quên đôi mắt của mình không có nhìn thấy.

Tông chủ bộ ngực phập phồng, tức giận đến cực điểm, đột nhiên chú ý đến đôi mắt của đối phườn, ánh mắt của bà ta bỗng dưng càng dữ tợn hơn, tay phải dùng sức hơn, cơ hồ đem cổ của nàng bóp nát.

“Ngươi gạt ta! Đôi mắt của ngươi đã sớm khôi phục!”

“Khụ khụ, khụ khụ khụ… Buông ta ra! Nhanh buông ta ra!” Vân Khê hô hấp dần dần trở nên khó khăn, nàng cố gắng vận chuyển huyền khí, gian nan thi triển thuật Na di thuật, “Di —— ”

Trên cổ đột nhiên thoải mái, cuối cùng là thoát khỏi tay của Tông chủ.

Phanh!

Cái trán của Vân Khê không ngừng va chạm một tầng huyền khí bao phủ xung quanh, quay đầu nhìn lại, bắt gặp nụ cười lạnh lẽo của Tông chủ, nàng lập tức hiểu rõ. Xung quanh của Tông chủ đã phong tỏa huyền khí của bà ta, hạn chế phạm vi di chuyển của nàng, vô luận nàng di chuyển như thế nào đều không có khả năng thoát khỏi lớp huyền khí bao phủ xung quanh của bà ta.

Đáng giận!

Tông chủ phá lên cười, tiếng cười mấy phần phẫn nộ, mấy phần tàn khốc: “Muốn chạy trốn? Chỉ bằng dựa vào Na di thuật của người, căn bản không có khả năng thoát khỏi bàn tay của bổn tọa! Đây là thực lực chênh lệch!”

“Vân Khê, lá gan của ngươi không nhỏ, dám ở trước mặt Tông chủ diễn kịch, ý đồ lừa gạt bổn tọa?” Nàng từng bước một tới gần, Vân Khê từng bước một dọc theo huyền khí bao phủ rút lui, bên ngoài vẫn trấn định như cũ, nhưng trong nội tâm của nàng đã rối loạn. Bị huyền khí của đối phương bao phủ, liền tương đương với chính mình bị đối phương nắm ở trong lòng bàn tay, bất cứ lúc nào cũng có thể bị nguy hiểm.

“Đôi mắt của ngươi nếu đã khôi phục, thì chứng minh trên người của ngươi có giấu Tru Tiên đan. Ngươi rất thông minh, cũng rất giảo quyệt, cư nhiên có thể lừa gạt người trong thiên hạ. Nhưng dù cho ngươi thông minh giảo quyệt như thế nào đi chăng nữa, cũng không lừa được bổn tọa. Hiện tại, lập tức đem Tru Tiên đan trên người ngươi giao ra, nếu không bổn tọa lập tức lấy cái mạng nhỏ của

ngươi!”

Quanh thân bà ta sát khí lại một lần nữa được phóng thích, áp lực huyền khí ở bên trong lập tức dầy thêm một tầng, cùng bị vây ở bên trong vòng huyền khí các cao thủ của Vân tộc cũng cảm nhận được áp lực.

Cung chủ thấy tình trạng như vậy, tinh thần phấn chấn,bà ta rốt cục đã tìm được cơ hội trả thù Vân Khê. Bị Vân Khê cho ăn đau khổ, bà ta đương nhiên muốn đòi lại!

“Tông chủ, việc nhỏ như thế này liền giao cho thuộc hạ đến xử lý đi! Ta nhất định sẽ lục soát tìm kiếm Tru Tiên đan trên người Vân Khê, đem Tru Tiên đan dâng lên Tông chủ!”

Tông chủ hơi hơi gật đầu, ánh mắt trống rỗng, lãnh ý không giảm.

Cung chủ đắc ý, hai mắt phát sáng, cao cao tại thượng Cung chủ của Vân Huyễn điện uy nghiêm lập tức tiến lên. Nàng liếc xéo Vân Khê, rút kiếm trong tay, từng bước ép sát, lạnh giọng câu môi cười nói: “Vân Khê, ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, vật đổi sao dời. Ngươi không thể tưởng được cục diện lại xoay chuyển nhanh như vậy đi? Trước đó không lâu, ngươi còn đối bổn tọa như hổ rình mồi, muốn dồn bổn tọa vào chỗ chết, hiện tại tình thế thay đổi, ngươi bây giờ là kẻ dưới lưỡi dao của ta, như cá trong chậu, bổn tọa bất cứ lúc nào cũng có thể lấy tính mạng của ngươi! Thế nào? Có muốn quỳ xuống van xin bổn tọa? Chỉ cần ngươi quỳ xuống, hướng bổn tọa cầu xin tha thứ, sau đó liền dập đầu mười cái. Nếu như bổn tọa cao hứng, nói không chừng thời điểm xuống tay với ngươi hơi ôn nhu chút chút, lưu lại cho ngươi một cái thân xác hoàn chỉnh.”

“A, ngươi đang nói mơ à? Ta Vân Khê thà rằng chết đứng, cũng không muốn quỳ để cầu xin! Muốn cho ta quỳ xuống van xin ngươi,

kiếp sau đi!" Vân Khê cười lạnh, nghiêng về một phía, một bên đem Kinh Hồng kiếm nắm ở trong tay. Cùng lắm thì đồng quy vu tận *(hai người cùng chết)*, kéo người làm đệm lưng, cũng không tính mệt! Muốn làm nàng quỳ xuống cầu xin tha thứ? Bà ta đang nói mơ sao?

Tông chủ sắc mặt trầm xuống, lém cho Cung chủ một ánh mắt sắc bén: "Không cần lãng phí thời gian! Bổn tọa đã không có tính nhẫn nại!"

Cung chủ tiếp thu ánh mắt và mệnh lệnh của bà ta, đối với Tông chủ khom người nói: "Dạ, Tông chủ! Thuộc hạ lập tức xử trí nàng!"

"Tông chủ!" Lan trưởng lão thấy thế, do dự muốn ngăn cản, không biết phải làm sao. Lập tức Tông chủ ném cho bà ấy một cái ánh mắt cảnh cáo, vì thế bà ấy đành đem những lời bà ấy muốn nói nuốt trở về. Thiên Nhi, sư phụ xin lỗi con, không có biện pháp bảo vệ muội muội của con.

Lan trưởng lão trên mặt lộ ra vẻ mặt xấu hổ.

Tả hộ pháp dịch bước đến bên cạnh Tông chủ, vui sướng khi người gặp họa nhìn Vân Khê, khẽ cười nói: "Không cần cùng nàng nói nhảm nhiều! Nàng hiện tại lẻ loi một mình, thế đơn lực mỏng, căn bản là không có năng lực để phản kháng. Không bằng trước giết nàng, sau cướp lấy Tru Tiên đan trên thân của nàng, đỡ phải lãng phí thời giờ."

Hai vị cao thủ nội tông còn lại không nói gì, cũng là lãnh mạc nhìn Vân Khê, xung quanh hoặc là ánh mắt lãnh mạc, hoặc là ánh mắt muốn nàng vào chỗ chết, một đám không có ý tốt.

Vân Khê trrong lòng căng thẳng, cố gắng suy nghĩ kế sách đối phó với địch.

Quyển 6 - Chương 8: Kiếm thế kỳ hoa!

Cung chủ rút kiếm, từng bước một tiến lên.

Giờ phút này, chỉ có đại chiến!

“Cửu cô cô, Thủy Quy tiền bối, mời các ngài trợ giúp ta một tay!”

Vân Khê lời nói vừa dứt, Cửu cô cô cùng Thủy Quy cự thú đồng thời xuất hiện ở trước mặt các cao thủ, huyền khí bao phủ chung quanh rõ ràng chấn động vài cái.

Tông chủ quan sát đến Cửu Vĩ Hồ, nháy mắt cặp mắt phóng đại, hai mắt tỏa ánh sáng, đối Cung chủ nói: “Ngươi cứ việc chuyên tâm đối phó Vân Khê, Cửu Vĩ Hồ do bổn tọa đến đối phó, người khác hợp lực đối phó Thủy Quy cự thú!”

“Dạ, Tông chủ!” Ngoài Lan trưởng lão, các cao thủ cùng kêu lên đáp.

Lan trưởng lão không có cách gì ngăn cản trận chém giết này, nhưng bà cũng không muốn bị cuốn vào trong đó, dưới chân không tự giác lui đến một bên, yên lặng xem cuộc chiến.

Cửu cô cô cao ngạo ngẩng đầu, từ trên cao nhìn xuống dưới, nhìn xuống Tông chủ. Đôi mắt của nó híp lại, lâm vào trạng thái trầm tư: “Hình như trước kia ta đã gặp qua ngươi, ngươi thường xuyên xuất hiện bên người chủ nhân của ta, có phải không?”

Ánh mắt Tông chủ trốn tránh, nhìn chăm chú Cửu cô cô, âm thanh

lạnh lùng nói: “Đúng thế thì thế nào?”

Cửu cô cô tiếp tục nhớ lại trước kia nói: “Ta nhớ rõ bên người chủ nhân, trừ ngươi ra, hình như còn có một nam nhân.”

Khi Cửu cô cô nói đến chữ “Nam nhân”, đôi tay Tông chủ siết chặt, lộ ra vẻ mặt khác thường, giọng nói cũng đột nhiên trở nên bén nhọn: “Ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì?”

“Ngươi khẩn trương như vậy làm cái gì? Ta chỉ là có chút việc không có nhớ ra, muốn từ ngươi xác minh một chút đoạn trí nhớ của ta, có chính xác hay không.” Cửu cô cô ánh mắt trống rỗng, nhìn thấy Tông chủ đột nhiên khẩn trương, trong lòng nghi hoặc càng lúc càng lớn, “Vậy nam nhân kia đến tột cùng là ai? Hắn với chủ nhân của ta có quan hệ gì?”

Tông chủ hô hấp bắt đầu trở nên hỗn loạn, bộ mặt của bà ta càng ngày càng dữ tợn, không biết nhớ lại chuyện gì thống khổ, bà ta phẫn nộ rít gào kêu lên: “Ngươi câm miệng cho ta! Bổn tọa không muốn nghe ngươi nhắc tới bất luận kẻ nào nữa!”

“Cửu Vĩ Hồ, ngươi nhất định là thú sủng của Vân tộc ta, hiện tại bổn tọa cho ngươi một cơ hội quy hàng. Ngươi hoặc là quy hàng bổn tọa, hoặc là nhận lấy cái chết, ngươi chỉ được chọn một trong hai!” Tông chủ trên thân sát khí lộ ra.

“Quy hàng? Ta A Cửu cho tới bây giờ không biết hai chữ quy hàng!” Cửu cô cô nổi giận tính khí cũng nóng vội hơn, nó giành trước một bước, hăng hái đánh về phía Tông chủ.

Cuộc chiến hết sức căng thẳng.

Cung chủ cùng các cao thủ Vân tộc cũng nhanh chóng gia nhập

chiến đấu.

Cửu cô cô cùng Thủy Quy cự thú lập tức đã bị Tông chủ cùng các cao thủ vây quanh, khiến cho Vân Khê cùng chúng nó tách xa, chỉ có thể một mình tác chiến.

Cung chủ căng mắt nhìn chằm chằm Vân Khê, cười lạnh liên tục: “Vân Khê, hiện tại ai cũng không thể nào cứu được ngươi, chịu chết đi!”

“Phải không? Vậy thử xem đi!” Vân Khê ánh mắt dâng lên một cỗ anh khí, trong cơ thể mười đại thần khí đồng thời vận chuyển, nàng lập tức đã đem thực lực của bản thân tăng lên tới đỉnh điểm.

Đây là cuộc chiến sinh tử, hoặc là nhất kích chiến thắng, hoặc là tử vong, không còn lựa chọn!

“A? Thần khí?” Cung chủ phát hiện lực lượng trong cơ thể nàng biến hóa long trời lỡ đất, mày không khỏi kích thích, nàng kêu một tiếng lớn, “Hảo, đến cho bổn tọa nhìn xem lực lượng thần khí của ngươi!”

Hai cường giả tranh chấp, có thể nói là long tranh hổ đấu, muôn hình vạn trạng.

“Phi Tinh tại thiên, nhất kiếm Kinh Hồng!”

“Phách phong trảm lãng, vùng đất bằng phẳng!”

Kiếm của hai người liên tục va đụng, kiếm thanh gào thét, truyền đi chấn động không ngừng.

Cung chủ sát khí lộ ra, hung ác, cơ hồ là xu thế tuyệt sát.

Vân Khê cũng không chút nào yếu thế, kiếm khí tung hoành, cả người giống như một thanh thần binh ra khỏi vỏ, quả thực có thể phá tan cửu thiên, hiệu lệnh thiên hạ.

Trong tay kiếm Kinh Hồng, mãnh liệt run rẩy, phát ra âm thanh ngâm nga gào thét không gì sánh kịp, trong lúc đó, hình dáng của kiếm to lớn vô cùng, hào quang nở rộ vô tận, đem toàn bộ huyền khí trong phạm vi của mình chiếu sáng chói mắt.

Nguyên bản Cung chủ còn chiếm thế thượng phong, khí thế lập tức bị kiếm Kinh Hồng đè ép xuống dưới, ngạc nhiên nhìn kiếm Kinh Hồng biến hóa, khó có thể tin.

“Đây là kiếm gì? Như thế thần kỳ?”

Kiếm Kinh Hồng nghe vậy, tinh thần càng thêm phấn chấn, nó nhìn chăm chú trường kiếm trong tay Cung chủ, lấy một cái tư thế xinh đẹp phi xuống, một ngụm cắn nuốt trường kiếm trong tay bà ta.

Này một kiếm bổ nhào về phía trước, tính mềm dẻo cùng kiên cường ở trên thân của kiếm Kinh Hồng đạt đến một loại cực hạn hoàn mỹ.

Một thanh kiếm bình thường đều không có khả năng làm được động tác yêu cầu cao độ như vậy, kiếm Kinh Hồng lại có thể làm được.

Cung chủ nhìn trường kiếm trong tay của mình đột nhiên biến mất, cả người ngây dại.

Kỳ hoa a! Kiếm thế kỳ hoa!

Nó chẳng những có thể biến đổi hình dạng của kiếm lớn nhỏ tùy ý, còn có thể cắn nuốt các thanh kiếm khác, này vẫn là một thanh kiếm bình thường sao? Rõ ràng chính là kiếm trong yêu, kiếm trong kỳ

hoa!

Tông chủ cùng cao thủ của Vân tộc cũng nhìn thấy uy lực của kiếm Kinh Hồng, một đám lộ ra ánh mắt tham lam, đều muốn chiếm nó làm của mình.

“Kiếm của ngươi, bổn tọa nhìn trúng!” Cung chủ đáy mắt lộ vẻ tham lam, dùng tay không đánh úp lại, muốn cướp đoạt kiếm Kinh Hồng.

Vân Khê nhìn thấy đủ loại ánh mắt tham lam ham muốn, trong lòng cười lạnh, những người này cũng không tránh khỏi quá tham lam đi? Tru Tiên đan của nàng, bọn họ muốn; thú sủng của nàng, bọn họ muốn; kiếm của nàng, bọn họ cũng muốn… Nhổ vào! Một đám cường đạo a! Vật sở hữu của nàng, bọn họ đều phải cướp, còn có thiên lý hay không?

“Vậy phải hỏi ta rốt cuộc có đáp ứng hay không!” Vân Khê ngửa mặt lên trời một tiếng rít gào, mười cái thần khí đeo trên thân của nàng đồng thời nở rộ ra ánh sáng thánh khiết, ánh sáng óng ánh bao phủ quanh thân của nàng, cả người nàng trông giống như thần tiên, chói mắt không giống phàm nhân!

Mười cái thần khí sáng ngời, ánh mắt tham lam của các cao thủ lại tăng thêm một tầng.

Thần khí, bọn họ cũng muốn!

Vân Khê trào phúng đảo qua mỗi người, lãnh ngạo câu môi cười, tươi cười tùy ý như vậy, giống như đang nói, các ngươi đừng vọng tưởng! Thú sủng, kiếm linh, thần khí, linh đan, tất cả đều là của nàng! Các ngươi muốn, cũng không có mệnh!

Ánh sáng của thần khí càng ngày càng tăng lên, mãnh liệt va chạm

vào huyền khí đang bao phủ xung quanh, một chút một chút, dần dần phá lồng mà ra.

Tông chủ thân hình run lên, rất nhanh lùi lại phía sau, rút lui khỏi trận chiến với Cửu Vĩ Hồ.

Cửu cô cô không có tiếp tục truy kích, đứng ở tại chỗ thở dốc điều chỉnh lại thân mình, cùng Tông chủ chiến đấu, nó đã phải dốc hết toàn lực.

Các cao thủ của Vân tộc cùng Thủy Quy cự thú kịch chiến cũng nhanh chóng rút lui khỏi, tạm thời ngừng chiến, một đám ngẩng đầu nhìn tầng huyền khí thật dày đang va chạm với một tầng ánh sáng của thần khí.

Phía sau, bên ngoài tầng huyền khí, có một cỗ thần phong đột nhiên đánh tới. Nguyên bản các cao thủ còn đang cố gắng chống đỡ áp lực của tầng huyền khí bao phủ, khoảnh khắc đó lập tức tan biến, áp lực bao phủ trên thân mỗi người đột nhiên biến mất, khôi phục tự do.

Mọi người đều kinh sợ, nhìn xung quanh, muốn tìm kiếm nơi phát ra cỗ thần phong đó.

Nhưng mà, nhìn đi nhìn lại, xung lặng yên không tiếng động, chỉ có không khí quỷ dị cùng thần bí.

Đến tột cùng lực lượng gì? Thoải mái đánh tan huyền khí của Tông chủ bố trí? Là người hay quỷ?

Nếu như là người, thực lực cao thâm như thế, không có lý do không hiện thân, trừ phi là… Mỗi người đáy lòng rùng cả mình, không dám tiếp tục suy nghĩ tiếp.

“Ai? Rốt cuộc là ai?” Tông chủ ánh mắt lóe ra, trong lòng phập phồng lo lắng, lộ ra vẻ mặt kinh hoàng.

Vân Khê quan sát xung quanh, trong lòng tràn ngập tò mò, là có người âm thầm giúp nàng sao? Hay chỉ là ngẫu nhiên?

“Chủ nhân, chủ nhân! Là hơi thở của chủ nhân trước của chúng ta, ngài đang âm thầm giúp chủ nhân!” Tiểu Tả nhảy nhót kêu to bên tai nàng, quá mức kích động Tiểu Tả, khiến cho bên tai trái của Vân Khê một trận đau đớn.

“Ta nghe được! Tiểu Tả, các ngươi bình tĩnh một chút!”

Cư nhiên là Vân Huyên đang âm thầm giúp nàng!

Vậy ngài ấy hiện tại rốt cuộc thế nào? Ngài ấy còn sống không?

Bắt đầu ở đại lục Ngạo Thiên, cái tên này vẫn tồn tại ở trong đầu của nàng, hiện tại rốt cục đã có thể từ từ tiếp cận bà ta, nàng nhịn không được nhiệt huyết sôi trào. Cảm giác này giống như thần tượng trong lòng mình để ý rất lâu, hiện tại rốt cục chính mắt mình sắp nhìn thấy, nàng không có cách gì kiềm chế kích động.

“Tiểu Tả, ngài ấy ở đâu? Ngài ấy hiện tại còn sống không?”

“Ngài không có cho ta tin tức gì, bất quá ta có thể cảm giác được, hơi thở của chủ nhân. Ta nghĩ, ngài hẳn là cách chúng ta không xa.” Tiểu Tả nói.

“Cửu cô cô, Thủy Quy tiền bối, các ngài thế nào? Các ngài có thể cảm ứng được cái gì không?” Vân Khê truyền âm ccho Cửu cô cô cùng Thủy Quy cự thú, chúng nó đều từng là thú sủng của Vân Huyên, nếu như thần khí có thể cảm ứng được, chúng nó nhất định

cũng có thể cảm ứng được.

“Đúng vậy! Là hơi thở của chủ nhân! Bất quá chủ nhân giống như chịu cái gì trói buộc, lực lượng của ngài so với trước kia giảm đi không ít.” Thủy Quy cự thú kích động nói.

Cửu cô cô nhíu mi, như nhớ lại cái gì, cả người của nó run rẩy rất nhỏ, đó là biểu hiện kích động của nó.

Tông chủ lại quát mấy lần, như trước không có gì đáp lại, trong lòng bà ta lại càng khẩn trương hơn chút thêm mấy phần thịnh nộ, bộ ngực bị thương miệng vết thương bởi vì quá mức kích động, bắt đầu lại chảy máu. Sắc mặt của bà ta tái nhợt, thân mình lui lại về phía sau mấy bước, yết hầu nuốt không ngừng, đem một ngụm máu hung hăng nuốt trở vào.

Tả hộ pháp nhận thấy biểu hiện của bà ta không thích hợp, tiến lên thân thiết hỏi: “Tông chủ, ngài thế nào? Miệng vết thương của ngài chảy máu, ta trước vì ngài chữa thương đi.”

Tông chủ giơ tay, đẩy hắn ra, nàng đưa mắt lườm về phía Vân Khê: “Ngươi đừng đắc ý! Chuyện bổn tọa muốn làm, không có người nào có thể ngăn cản! Thú sủng của ngươi, Tru Tiên đan của ngươi, kiếm của ngươi, thần khí của ngươi, bao gồm tính mạng của ngươi, tất cả bổn tọa đều muốn!”

Ta phi!

Vân Khê không chút nghĩ ngợi, trực tiếp nhổ cho bà ta một ngụm nước miếng, phát huy công phu độc miệng của nàng: “Ngươi sao không đi làm sơn tặc? Ta thấy ngươi rất có năng lực làm sơn tặc, chặn đường ăn cướp đều không cần lý do, đúng lý hợp tình, nghĩ muốn cái gì liền muốn cái gì! Ngươi quả nhiên là trời sinh để làm sơn

tặc!”

“Ngươi nói cái gì? Ngươi dám vũ nhục bổn tọa?” Tông chủ gân xanh trên trán nổi lên, mắt lộ ra ánh sáng hung ác.

Vân Khê tùy ý câu môi cười, tiếp tục độc miệng: “Ta nói, ngươi là trời sinh làm sơn tặc, nói không chừng tổ tiên mười tám đời nhà ngươi vốn là sơn tặc! Mẹ ngươi là sơn tặc, cha ngươi là sơn tặc, gia gia ngươi là sơn tặc, bà nội ngươi là sơn tặc, ông ngoại ngươi là sơn tặc, bà ngoại ngươi là sơn tặc… Sơn tặc… Sơn tặc… Sơn tặc… Sơn tặc… Sơn tặc…”

Một cái lắm mồm, cư nhiên đem tổ tông mười tám đời của Tông chủ toàn bộ chửi lên.

Các cao thủ đều nghe ngây người, lỗ tai vù vù, nghe được toàn bộ đều là sơn tặc… Sơn tặc… Sơn tặc…

Tông chủ gân xanh trên trán theo tiếng chửi “Sơn tặc” của nàng một lần lại lần nhảy lên, đến cuối cùng, toàn bộ đầu như muốn nổ tung, rốt cục nhịn không được rít gào hí to: “Im miệng! Vân Khê, bổn tọa muốn giết ngươi! Lập tức, lập tức!”

Tông chủ cuồng nộ, toàn bộ nổi điên đánh về phía Vân Khê.

Xa xa, đoàn người Long Thiên Tuyệt, Tử Yêu sau khi phá giải trận pháp, hướng tới bên này đi đến, xa xa nghe đến Tông chủ rít gào, mấy người Long Thiên Tuyệt, Vân Mộ Phàm, Vân Trung Thiên cùng Hách Liên Tử Phong cơ hồ là cùng thời điểm phi thân nhảy lên, nhanh chóng chạy về phía Vân Khê.

“Khê Nhi!” Vài cái thanh âm vang lên cùng một chỗ, tràn ngập vội vàng.

Tử Yêu đôi mắt nhíu lại, thân ảnh tại chỗ trống rỗng, trong chớp mắt đã đến phía trước mọi người, đem đám người Long Thiên Tuyệt, Hách Liên Tử Phong quăng đến phía sau. Hắn một chưởng đánh ra, tiếng gió điên cuồng gào thét, ở giữa không trung cùng Tông chủ gặp nhau.

Oanh!

Lực đánh cực đại đánh vào, ngăn trở công kích Tông chủ, đi được nửa đường vòng vèo trở về.

Vân Khê âm thầm chậm rãi thu hồi kết ấn thủ thế, nàng căn bản đã muốn chuẩn bị tốt thi triển thuật đóng băng, thuật đóng băng uy lực cực đại, nhưng tiêu hao cũng cực đại, một khi thi triển, thực lực của nàng sẽ giảm rất nhiều, nhưng là thời khắc liều mạng, nàng không nghĩ được nhiều như thế, chỉ có thể chiến đấu tới cùng.

Hiện tại Tử Yêu đột nhiên ra tay, giúp nàng ngăn cản nhất kích trí mạng của Tông chủ, nàng âm thầm nhẹ nhàng thở ra. Quay đầu lại, nhìn thấy đám người Long Thiên Tuyệt, Hách Liên Tử Phong cùng Vân Mộ Phàm đang vội vàng chạy về phía mình, nàng tâm tình của nàng lập tức kích động, trong lòng tựa như có dòng nước ấm đang chảy xuôi vậy, không khỏi có chút lâng lâng.

“Thiên Tuyệt!” Nàng chạy nhanh vài bước, nhào vào Long Thiên Tuyệt cùng với lực ôm mạnh mẽ.

“Khê Nhi!”

Hai vợ chồng gắt gao ôm nhau một chỗ, trời đất xoay tròn, trong trời đất chỉ còn lại có bọn họ.

Hách Liên Tử Phong đứng im một bên, yên tĩnh nhìn bọn hắn, hô hấp chậm rãi bình phục.

“Đừng nhìn, đi thôi!” Nhị chưởng quầy đụng đụng cánh tay hắn, nhìn vẻ mặt ảm đạm đầy bi thương của Hách Liên Tử Phong, hắn nhịn không được thay hắn chua xót.

Hắn đã đi theo mấy vị kế thừa gia tộc Bắc Thần, mỗi một vị trong bọn họ đều là hùng tài vĩ lược, thiên phú dị bẩm, nhưng tất cả bọn họ đều là lạnh như băng, vô tình, Tử Phong thiếu gia là người lạnh lùng nhất mà hắn gặp qua của gia tộc Bắc Thần, nhưng cũng là người hiểu rõ một chữ Tình nhất, hắn cũng có cảm giác, có lẽ đúng như chủ tử nói, một ngày kia, thành tựu của Tử Phong thiếu gia còn hơn chủ tử.

Hách Liên Tử Phong chậm rãi thu hồi tầm mắt, đang muốn đi theo Nhị chưởng quầy rời khỏi, Vân Khê đột nhiên quay đầu, kêu hắn: “Hách Liên đại ca!”

Hách Liên Tử Phong cả người run rẩy, ra vẻ bình tĩnh ngoái đầu nhìn lại, không tiếng động nhìn về phía nàng.

Vân Khê cong môi, nhìn hắn cười khẽ nháy mắt mấy cái: “Huynh nhìn xem, đôi mắt của muội đã tốt lắm rồi, cái gì cũng đều có thể nhìn thấy.” Ý của nàng lá, hắn không cần lo lắng cho nàng nữa. Nàng muốn cho hắn yên tâm, bởi vì nàng biết hắn luôn luôn âm thầm quan tâm nàng.

Hách Liên Tử Phong sửng sốt trong giây lát, đáy mắt dần dần lộ vẻ vui mừng, một bức tranh thuỷ mặc tuyệt đẹp động lòng người chiếu vào đáy mắt hắn.

Hắn không có bất kỳ biểu tình gì, vẻ mặt thậm chí đều không trải qua một tia thay đổi, nhưng mà ánh mắt hắn đã nói lên tất cả.

Tầm mắt tiếp xúc ngắn ngủi, hắn xoay người, im lặng rời khỏi.

Quyển 6 - Chương 9: Sư phụ tìm thê tử cho các con

“Thiên Tuyệt, chàng thật sự phá giải trận pháp sao?” Vân Khê thu hồi tầm mắt, cười dịu dàng ngóng nhìn về phía Long Thiên Tuyệt.

“Nàng nói xem?” Long Thiên Tuyệt nhếch môi, nâng nhẹ tay mơn trớn đôi mắt của nàng, ánh mắt ôn nhu mà say lòng người.

“Chàng giỏi nhất!” Vân Khê không chút nào keo kiệt ca ngợi, kiễng mũi chân, thuận tiện hôn lên môi của phu quân như chuồn chuồn lướt qua mặt nước. Nụ cười thanh lệ động lòng người hiện lên trên bờ môi của nàng, đẹp không sao tả xiết.

Phu quân của mình phá trận cứu người, động lực lớn nhất là vì nàng, trong lòng nàng hiểu rõ, cho nên mới càng thêm cảm động. Có một nam nhân đồng ý vì mình, vứt bỏ mọi thành kiến cùng kiêu ngạo, vì mình thỏa hiệp, vì mình làm tất cả mọi chuyện, nam nhân như vậy phải quý trọng.

Vân Mộ Phàm nhìn thấy hai vợ chồng tình cảm mặn nồng trước mặt, không đành lòng quấy rầy, đi qua bọn họ, đi thong thả bước đi về phía ba người tiểu đạt ma. Người ở chốn Phật môn, không cùng người trần tục tranh giành, bọn họ cũng không nguyện can thiệp chuyện tranh đấu giữa Vân tộc và đoàn người của Vân Khê, mới vừa rồi lúc Vân Khê rơi vào hoàn cảnh khó khăn, ba người đã xảy ra tranh luận. Tiểu Ban muốn cứu người, lại bị phương Tây đại sư cản lại, thứ nhất thực lực các cao thủ của Vân tộc rất cường đại, bọn họ không hẳn có thể cứu người thành công, thứ hai một khi bọn họ can thiệp vào, vô luận bọn họ giúp bên nào đều không ổn, kết cục cũng

phải đắc tội một bên.

Đắc tội cao thủ Vân tộc, liền phá hủy giao tình đặc biệt của Vân tộc và Phạm Âm tự; nhưng nếu đắc tội Vân Khê, bọn họ liền không có cách gì lấy được xá lị Phật châu… Hai bên đều cần phải cân nhắc, đại sư phương Tây cuối cùng lựa chọn trung lập, không giúp bên nào, nên vì thế không phải đắc tội với bên nào cả.

Tiểu Ban không cho rằng làm như vậy là đúng, nó thật lòng thích Vân di *(dì, chị em gái của vợ đều gọi là di)*, không hy vọng Vân di có việc, cho nên chuyện này một khi đến tình trạng nguy cấp, nó sẽ không để ý sự ngăn cản của đại sư phương Tây, ra tay giúp đỡ. Nhưng, may mắn là có người ra tay cứu Vân di.

Vân Mộ Phàm đi đến bên cạnh ba người, trầm giọng nói: “Ba vị, chuyện xảy ra trước mắt các vị hẳn là điều hiểu rõ? Mục đích của Tông chủ đến tột cùng thật sự là muốn xử trí phản đồ, hay là có âm mưu khác, ta nghĩ các vị hẳn là đều hiểu được phần nào. Đến tột cùng là muốn tiếp tục trợ giúp Vân tộc, hay là phải làm như thế nào, ta hy vọng các vị có thể nhanh chóng quyết định, đừng để đến cuối cùng không thể vãn hồi, các vị mới hối hận thì đã không kịp.”

Ba người Phương Tây đại sư tuy rằng không có hoàn toàn nghe hiểu hết lời nói của ông, nhưng nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của ông đại khái có thể đoán được một chút, ba người nhìn nhau trao đổi ánh mắt, do dự không biết nên làm thế nào.

Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê hai người từ phía sau đi đến, Vân Khê mở miệng nói: “Phương Tây đại sư, lúc trước Cung chủ mời các vị đến, là vì giúp bà ta đối phó hồn phách phản đồ của Vân tộc. Hiện tại Tông chủ lại nói hồn phách đó là tiểu cô cô của bà ta, lời nói của hai người bọn họn rõ ràng là trước sau mâu thuẫn. Sự thật, trong Thiên Ma tế đàn này trấn áp hồn phách một vị cao thủ, vị cao thủ này

là tổ tiên là người đứng đầu của bộ tộc Vân tộc cấm kỵ của chúng ta, mà mục đích của Tông chủ rất đơn giản, chính là muốn mượn tay của các vị để trấn áp hồn phách của vị đó hoàn toàn, khiến cho vị đó hồn phi phách tán, vĩnh viễn không thể siêu sinh *(đầu thai kiếp khác)*! Lòng dạ thật sự là quá độc ác!”

Phương Tây đại sư nghe vậy, ánh mắt nhăn lại, nội tâm bắt đầu dao động.

Vân Khê hợp thời dời đi mục tiêu, ôn nhu nhìn về phía Tiểu Ban: “Tiểu Ban, ta biết, mục đích các vị lần này đến Long Tường đại lục, kỳ thật là vì tìm thánh vật của Phạm Âm tự các vị—— xá lị Phật châu! Trùng hợp là, xá lị Phật châu đang ở trong tay nữ nhi của ta. Ta nghĩ điều này có lẽ là thiên ý, rõ ràng Tiểu Nguyệt Nha cùng Phạm Âm tự các vị có nhân duyên kỳ diệu. Ta không có cách gì cam đoan có thể thuận lợi thuyết phục Tiểu Nguyệt Nha đem xá lị Phật châu giao trả lại cho các vị, nhưng ta có thể cam đoan, thánh vật của các vị tuyệt đối sẽ không ở trong tay kẻ nào khác nữa.”

Nữ nhi của mình, nàng hiểu rõ bé nhất. Đừng xem bé nho nhỏ đáng yêu, thực ra bé rất kiên định, đối với vật mà bé yêu thích, ai cũng không thể đoạt đi. Vân Khê không thể cam đoan chính mình có thể thuyết phục nữ nhi, đem xá lị Phật châu trả lại cho Phạm Âm tự, nàng có thể sử dụng biện pháp mạnh để lấy được đồ vật trong tay nữ nhi, nhưng làm như vậy sẽ thương tổn nữ nhi, cho nên nàng không thể làm như vậy, Long Thiên Tuyệt cũng không thể làm như vậy.

Tiểu Ban bộ dạng thuận theo, suy tư trong giây lát, ngẩng đầu nói: “Vân di, chúng ta không muốn làm việc thương thiên hại lí *(tàn nhẫn, không có tính người)*, cũng không muốn bị người lợi dụng, nhưng chúng ta phải đem xá lị Phật châu mang về Phạm Âm tự. Cho nên, hy vọng Vân di có thể đáp ứng chúng ta, cho phép chúng ta đem

Tiểu Nguyệt Nha cùng mang về Phạm Âm tự. Ta có thể cam đoan, không có người nào có thể xúc phạm tới Tiểu Nguyệt, thật sự.”

“Chuyện này…” Vân Khê khó xử, nàng làm sao có thể đem nữ nhi của mình đưa đến nơi gọi là miếu hòa thượng đây?

“Vân di có thể suy nghĩ một chút, nhưng ta sẽ kiên trì ý kiến của ta.” Tiểu Ban có màu da hơi đen, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lại tinh xảo tràn ngập sự kiên trì, đôi mắt tỏa ra ánh sáng lấp lánh, nhìn thẳng vào Vân Khê, làm cho tâm trạng của Vân Khê hơi hơi dao động.

Ai nói trẻ nhỏ dễ bắt nạt? Theo nàng thấy, càng là bé yêu càng không dễ lừa gạt.

Bên kia, Tử Yêu cùng Tông chủ sau khi xuất ra chiêu thứ nhất, hai bên im lặng giằng co ở giữa không trung. Ai cũng không ra chiêu thứ hai, tinh thần sức lực lại của hai người lại đang âm thầm kịch liệt chiến đấu, càng là cao thủ thì trong lúc quyết đấu, càng khó gặp cảnh tượng đao kiếm đánh nhau không ngừng, thường thường chỉ trong gang tấc, đã có thể quyết định sống chết!

Thật lâu sau, vết thương trên thân truyền đến cơn đau, Tông chủ ho một tiếng, tinh thần sức lực bắt đầu hơi hơi dao động.

Tử Yêu cười lạnh, mở miệng trước nói: “Trên thân ngươi có thương tích, bổn tọa không muốn chiếm tiện nghi của ngươi. Tạm thời tha cho ngươi một mạng, chờ sau khi thương thế của ngươi khôi phục, bổn tọa sẽ cùng ngươi quyết chiến một trận công bằng!”

Nói xong, lão thu hồi tinh thần sức lực, hai chân từ từ rơi xuống đất.

Tông chủ đang căng thẳng bỗng dưng áp lực trên thân biến mất, thở

dốc một hơi, lòng còn sợ hãi. Thật sự là vô cùng may mắn! Nếu giờ phút này Tử Yêu sử dụng toàn lực công kích mình, với lại trên thân mình còn có thương tích khiến cho thực lực của bà giảm đi rất nhiều, vì thế phải thua là không thể nghi ngờ. Không ngờ rằng Tử Yêu cư nhiên coi trọng công bằng, giữ lại cho bà ta một mạng, để cho bà ta có thời gian khôi phục thực lực, bà âm thầm may mắn. Nếu như đổi lại là đám người Vân Khê, bà ta khẳng định, đối phương nhất định đánh rắn giập đầu, sẽ không cho bà ta có cơ hội khôi phục thực lực. Đây là điểm khác nhau giữa Tử Yêu và đám người Vân Khê!

Một cao thủ chân chính, đối với thực lực của chính mình tuyệt đối tự tin. Bọn họ khiêu chiến đối thủ, mục đích không phải muốn dồn đối phương vào chỗ chết, mà là muốn so thực lực chiến thắng đối phương một cách công bằng. Tử Yêu khó gặp được người có thể là đối thủ của lão, lão không nghĩ lúc đối phương bị thương lập tức giết đối phương, ngược lại muốn giữ cho đối phương một mạng, sau khi khôi phục thực lực tiếp tục chiến đấu với lão.

Vân Khê nghe thấy lời nói của Tử Yêu, buồn bực không có chỗ phát tiết, lúc nào rồi, mà lão ta còn muốn chiến đấu công bằng? Chẳng lẽ lão ta đã quên, mới vừa rồi là ai đã kích tướng lão, khiến cho lão rơi vào trong trận pháp sao?

Vân Khê vừa muốn nói gì đó, Long Thiên Tuyệt đưa tay, kéo lấy cánh tay của nàng, lắc đầu. Tử Yêu với bọn họ dù sao cũng không phải cùng một đường, mới vừa rồi lão chịu ra tay tương trợ, xem như đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, bọn họ làm gì có quyền lợi đi chỉ trích lão hoặc là yêu cầu lão giết người?

Vân Khê không biết làm sao thở dài, xem ra càng là cao thủ, đầu óc càng không giống với người bình thường, làm người ta khó có thể hiểu được.

” Một khi Tử Yêu đại nhân đã nói như vậy, bổn tọa nhất định nhanh chóng dưỡng thương, không để ngài thất vọng!” Tông chủ vỗ về miệng vết thương nói, lúc nói lời này, sắc mặt của bà ta lập tức trở nên tái nhợt mà suy yếu, giống như đang nói vết thương này rất nghiêm trọng không thể bình phục nhanh được.

Vân Khê hừ lạnh, nàng dám khẳng định, lấy tâm kế của Tông chủ, bà ta tuyệt đối sẽ làm cho vết thương của chính mình càng ngày càng “Ngiêm trọng”! Bởi vì chỉ cần vết thương của bà ta chưa khỏi hẳn, Tử Yêu sẽ không ra tay với bà ta, thật là tức chết a! làm sao lại hết lần này đến lần khác gặp phải Tử Yêu như vậy một kẻ thỉnh thoảng đơn thuần thỉnh thoảng tà ác thỉnh thoảng lại cố chấp khiến người ta tức chết?

“Tông chủ, chúng ta hiện tại làm sao bây giờ? Tiếp tục đi lên, hay là trước tiên ở tại chỗ chữa thương?” Cung chủ xem tình thế đã định, bà ta ghé sát vào bên tai của Tông chủ, nhỏ giọng hỏi.

Tả hộ pháp nghe vậy, lập tức nói: “Không thấy vết thương của Tông chủ rất nghiêm trọng sao? Đương nhiên là ở tại chỗ chữa thương. Tông chủ, ta đỡ ngài ngồi xuống chữa thương.”

Tông chủ đáy mắt chợt lóe lên ý phiền muộn rồi lập tức biến mất, thật sự là kẻ ngu xuẩn! Bà ta nếu như thật sự ở lại chữa thương, vậy kế hoạch của bà ta không phải liền thất bại? Bà ta giơ tay, đẩy hắn ra, lắc đầu nói: “Không cần! Ta còn chịu đựng được, không thể bởi vì ta liên lụy đến hành trình của mọi người, chúng ta vẫn là nhanh đi thôi.”

Cung chủ đắc ý cười, tâm tư của Tông chủ, bà ta có thể đoán được, cho nên Tông chủ mới có thể coi trọng bà ta như vậy, giao việc tìm kiếm cao tăng của Phạm Âm tự đến trấn áp hồn phách của Vân Huyên cho bà ta xử lý. Tả hộ pháp cho rằng chỉ bằng dựa vào thân phận nam sủng của ông ta, là có thể hô to gọi nhỏ với bà ta, không

đem bà ta để vào mắt, ông ta mười phần sai. Ai có thể nắm lấy tâm tư của Tông chủ, người đó mới có thể cười cuối cùng!

Bà ta tiến lên, nâng đỡ Tông chủ, nói: “Tông chủ, bản thân ngài đang bị trọng thương, còn không quên chuyện đại sự của Vân tộc, thật là tấm gương cho mọi người noi theo. Để cho thuộc hạ nâng ngài, thuộc hạ nhất định sẽ đem hết toàn lực để bảo hộ Tông chủ chu toàn.”

“Ngươi định làm cái gì? Chỉ bằng thực lực của ngươi, cũng muốn bảo hộ Tông chủ?” Tả hộ pháp khinh thường châm biếm.

Tông chủ ném cho ông ta một cái ánh mắt nhìn chằm chằm, khiến cho ông ta lập tức ngậm miệng, rất ủy khuất, đáy lòng ông ta sinh ra một chút sợ hãi, không biết chính mình đến tột cùng là làm sai chỗ nào, mới rước lấy sự tức giận của Tông chủ.

“Chúng ta không thể trì hoãn nữa, tiếp tục đi!”

Vài vị cao thủ nội tông của Vân tộc đi theo Tông chủ tiếp tục đi lên, ba người Tử Yêu cách bọn họ một khoảng cách, theo sau là, ba người Tiểu Ban.

Cuối cùng chỉ còn lại có đoàn người Vân Khê, không có lập tức đuổi kịp.

Năm sư đồ Côn Luân lão giả đột nhiên từ bên trong Ngọa Long cư đi ra, Côn Luân lão giả muốn nói cái gì đó lại thôi.

“Côn Luân tiền bối?” Long Thiên Tuyệt là người đầu tiên phát hiện bọn họ.

“Long công tử, nha đầu Vân Khê, có chuyện này lão phu không nói

không được, hy vọng mọi người có thể giúp lão phu một tay.” Vẻ mặt của Côn Luân lão giả nghiêm trọng nói.

“Côn Luân tiền bối, rốt cuộc là chuyện gì? Chuyện chúng ta có thể làm, nhất định sẽ làm hết sức.” Long Thiên Tuyệt nói.

Côn Luân lão giả quay đầu, nhìn về phía Vân Khê: “Nha đầu, ngươi còn nhớ rõ lúc trước ở Côn Luân tiên cảnh, lão phu từng đã nói với ngươi một chuyện?”

Vân Khê nhớ lại, lúc trước ở Côn Luân tiên cảnh tình cờ gặp Côn Luân lão giả, còn mua Linh thạch ở chỗ ông, đồng thời ông còn đưa ra lời đề nghị khác người mua một đưa một, đem chính mình cùng bốn vị đồ đệ của ông coi như là vật phẩm tặng kèm Linh thạch, bán cho Vân Khê. Vân Khê từng hoài nghi ước nguyện ban đầu của ông, ông lại ở bên tai nàng nói một câu, làm thay đổi chú ý của nàng. Bởi vì lúc ấy ông ở bên tai của nàng nói, không phải chuyện gì khác, chính là bởi vì ông đề cập “Vân Huyên”. Ông nói muốn thông qua nàng, tìm được tung tích của Vân Huyên.

Lúc ấy, không hiểu sao, Vân Khê lại lựa chọn tin tưởng ông. Bởi vì chỉ bằng thực lực của Côn Luân lão giả ngay lúc đó, muốn đối phó nàng, là thừa sức, căn bản không cần phải lừa gạt nàng.

“Ta nhớ rõ, ngài nói ngài muốn tìm tung tích của Vân Huyên.”

“Đúng vậy! Lão phu lúc ấy cũng đã phát hiện, ngươi rất có khả năng chính là hậu nhân của Vân Huyên, hơn nữa trên thân của ngươi có đeo thần khí do Vân Huyên luyện thành. Lão phu tin tưởng, chỉ cần đi theo ngươi, liền nhất định có cơ hội tìm kiếm tung tích của Vân Huyên.” Côn Luân lão giả tự tin cười nói.

“Nhưng là, ta vẫn không hiểu, ngài vì sao phải tìm được Vân Huyên,

Vân Huyên cùng ngài lại có quan hệ gì?”

Côn Luân lão giả nhẹ nhàng thở dài, ánh mắt dần dần thâm thúy: “Kỳ thật, người lão phu thật sự muốn tìm, không phải là Vân Huyên, mà là ta tổ tiên sáng lập ra phái Côn Luân!”

Vân Khê kinh ngạc, đáp án của ông ngoài dự kiến của nàng.

Vân Mộ Phàm nghe nói như thế, cả người chấn chấn động, có biến hóa rõ ràng.

Côn Luân lão giả nhớ lại lúc trước, tiếp tục nói: “Tổ tiên sáng lập ra phái Côn Luân của ta vạn năm trước đó tên là Đinh Tiêu Dao, ngài có tính tình tùy hứng, thích du sơn ngoạn thủy, tự do tự tại, ước nguyên ban đầu ngài ấy sáng lập ra phái Côn Luân cũng bởi vì muốn cho những người không có chốn dung thân có một nơi để dựa vào, dạy bọn họ tập võ, dạy cho bọn họ cách sinh tồn. Tổ tiên chúng ta tính tình tùy hứng thích tự do, cho nên phái Côn Luân của chúng ta về cơ bản không có quy định của môn quy, mỗi vị đệ tử học tập võ nghệ cũng là tự do lựa chọn. Không có đấu võ, không có sát hạch, vô luận mọi ngươi võ nghệ tốt xấu, cũng không bị trách móc nặng nề, chỉ cần ngươi có năng lực bảo hộ chính mình, nuôi sống chính mình như vậy là đủ rồi.”

Mọi người có chút kinh ngạc, môn phái như vậy, cũng quá kỳ lạ, chả trách trong một đêm bị người diệt sạch.

“Có một ngày, tổ tiên đáp ứng lời mời đi đến di tích chiến trường cổ, nghe nói là có người kêu gọi các vị cao thủ của Long Tường đại lục, cùng nhau đối phó cao thủ của gia tộc Bắc Thần. Tổ tiên của chúng ta ban đầu căn bản không có để ý đến lời kêu gọi đó, nhưng sau nghe nói người kêu gọi diệt cao thủ của gia tộc Bắc Thần lần này chính là nhân vật danh trấn thiên hạ Thánh nữ của Vân tộc—— Vân

Huyên, tổ tiên chúng ta trong lúc đi du sơn ngoạn thủy, vẫn nghe nói đến những sự tích liên quan đến Vân Huyên vì thế đối với ngài ấy đã sớm sinh lòng ngưỡng mộ. Vì muốn nhìn thấy mặt của ngài ấy, tổ tiên của chúng ta liền tiếp nhận lời mời, đi đến di tích chiến trường cổ."

Vân Khê kinh ngạc, quay đầu cùng Long Thiên Tuyệt liếc nhau, hai người đồng thời nhớ đến một sự kiện. Chẳng lẽ người khiến cho Vân huyên mang thai, phản bội Vân tộc, sau đó lại bị các cao thủ Vân tộc không ngừng lùng bắt, chính là Đinh Tiêu Dao?

Không kinh ngạc như nhóm người Vân Khê, đôi lông mi anh tuấn của Vân Mộ Phàm từ từ nhăn lại, lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

Côn Luân lão giả quan sát sắc mặt của mọi người, gật đầu nói: "Mọi người đoán không sai! Tổ tiên của phái Côn Luân chúng ta, chính là người Vân Huyên yêu sâu đậm hơn nữa vì ngài ấy phản bội Vân tộc!"

Suy đoán trong lòng được chứng thật, Vân Khê càng thêm chuyên chú lắng nghe Côn Luân lão giả kể lại chuyện cũ.

"Căn cứ theo bản chép tay của tổ tiên bản có ghi lại, một lần ngài ấy đi đến di tích chiến trường cổ, cũng không có thuận lợi như vậy, ở nửa đường ngài ấy có việc nên trì hoãn hành trình, chưa kịp cùng các cao thủ tập hợp. Lúc ngài ấy đến di tích chiến trường cổ, chiến đấu đã chấm dứt. Các cao thủ của gia tộc Bắc Thần có mặt đã bị giết toàn bộ, mà nhóm cao thủ của bọn họ cũng chết rất nhiều. Đó là một cuộc chiến hết sức tàn khốc, không biết chết bao nhiêu người. Tổ tiên trong đống thi thể tìm kiếm, ngẫu nhiên phát hiện Vân Huyên đang bị trọng thương, lúc ấy tổ tiên của chúng ta khó có thể hình dung nội tâm của mình kích động như thế nào. Đó là nữ tử mà ngài ấy ngưỡng mộ đã lâu, giờ phút này lại ở ngay trước mặt ngài, so với

trong tưởng tượng của ngài ấy còn đẹp hơn, ngài ấy lập tức liền động tâm *(trúng tiếng sét ái tình a =)))*, như con thiêu thân lao đầu vào lửa, ngài ấy đã yêu phải một nữ tử dũng cảm mà trí tuệ."

"Ngài ấy đem Vân Huyên mang về Côn Luân tiên cảnh, hết lòng chiếu cố Vân Huyên, ngày đêm chờ đợi ở trước giường của Vân Huyên. Vân Huyên sau khi tỉnh lại, bị tình cảm chân thành của tổ tiên chúng ta làm cho cảm động, lâu ngày sinh tình. Bọn họ ở Côn Luân tiên cảnh trải qua một đoạn thời gian rất tốt đẹp…"

Thì ra là thế.

Vân Khê như nhìn thấy một đôi thần tiên quyến lữ sống nương tựa lân nhau như mộng như ảo ở Côn Luân tiên cảnh, cùng nhau du sơn ngoạn thủy, cùng nhau cười vui chơi đùa.

Như vậy nhất định rất hạnh phúc!

Nếu chuyện xưa dừng lại ở nơi này, thật là tốt biết bao? Chỉ tiếc a…

"Cũng không biết qua bao lâu, các cao thủ của Vân tộc rốt cục tìm đến đây. Vân Huyê, thân là Cung chủ Vân Huyễn điện, trên thân mang trọng trách của Vân tộc, ngài ấy không thể không rời khỏi Côn Luân tiên cảnh, quay trở về Vân tộc. Tộc quy*(gia quy, gia pháp)* của Vân tộc, không cho phép lấy người ngoài tộc, Vân tộc cao thủ phát hiện Vân Huyên cùng tổ tiên chúng ta trong lúc đó có quan hệ không tầm thường, lập tức đem việc này bí mật báo cho Tông chủ của Vân tộc lúc ấy. Tông chủ yêu quý tài hoa cùng thiên phú của Vân Huyên, nên sai người đem việc này giấu kín, âm thầm truyền tin cho Vân Huyên, báo cho ngài ấy biết nếu không vứt bỏ đoạn cảm tình này quay trở về Vân tộc, Vân tộc sẽ rat tay đối với phái Côn Luân. Vân Huyên không muốn liên luỵ đến tổ tiên chúng ta cùng già trẻ lớn bé của phái Côn Luân, ở trong hoàn cảnh lựa chọn khó khăn, cuối cùng

Vân Huyên lựa chọn rời khỏi Côn Luân tiên cảnh trong luyến tiếc.”

“Trong sổ tay của Tổ tiên của chúng ta cũng ghi chép lại, trong đoạn thời gian đó, ngài ấy vô cùng đau khổ, bị tình cảm dày vò. Cũng là trong thời điểm đó, tổ tiên chúng ta luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, dãn đến dây thần kinh bị thương tổn, thực lực giảm nghiêm trọng, khó có thể khôi phục.”

Côn Luân lão giả kể đến đây, tiếc hận mà thán, thầm nghĩ nếu tổ tiên lúc ấy không có bị thương, phái Côn Luân có lẽ cũng không đến mức trong một đêm bị người tiêu diệt.

“Vậy sau đó?” Vân Khê nghe say mê, vội hỏi.

“Sau đó, nghe nói sau khi Vân Huyên quay lại Vân tộc, đã mang thai hài tử của tổ tiên chúng ta. Người của Vân tộc bức Vân Huyên xoá sạch hài tử trong bụng, nếu không liền đoạt lại vị trí Cung chủ, hơn nữa huỷ bỏ một thân võ công của ngài ấy, trục xuất ngài ấy ra khỏi Vân tộc. Vân Huyên không có cúi đầu trước cao thủ của Vân tộc, ngài ấy sớm đã có chuẩn bị, dẫn theo một nhóm người thân tín *(người có thể tin cậy, người thân cận bên cạnh mình)*của mình, trước mặt mọi người tuyên bố muốn rời khỏi Vân tộc, không có bất kỳ quan hệ gì với Vân tộc nữa!”

“Hóa ra là, mục đích Vân Huyên lựa chọn quay lại Vân tộc, vì muốn lót đường cho ngài ấy và tổ tiên của chúng ta về sau. Ngài ấy biết chỉ bằng thực lực của ngài ấy là không có cách gì có thể ngăn cản Vân tộc đối phó với phái Côn Luân, cho nên ngài ấy lựa chọn trước tiên quay trở về Vân tộc, sau đó dựa vào ảnh hưởng của ngài ấy, tại Vân tộc mượn sức của những người thân tín, làm lớn mạnh thực lực của chính mình. Đợi đến lúc thời cơ chin muồi, ngài ấy liền tuyên bố rời khỏi Vân tộc!”

“Vân Huyên lo lắng thật sự chu toàn, chỉ là ngài ấy không thể ngờ rằng, chuyện này sẽ mang đến cho tổ tiên chúng ta họa sát thân nghiêm trọng như vậy, càng không thể ngờ rằng, Vân tộc rat ay trước một bước, sau lưng ngài ấy đối phó với phái Côn Luân. Khi ngài ấy còn chưa quay về phái Côn Luân, cao thủ nội tông của Vân tộc dốc toàn bộ lực lượng, đem phái Côn Luân từ trên xuống dưới giết sạch toàn bộ!”

Côn Luân lão giả thanh âm đột nhiên cao vút, lộ ra vẻ mặt trầm trọng, phảng phất cảm động.

“Tổ tiên chúng ta nhìn thấy già trẻ lớn bé lúc trước còn đang cùng ngài ấy sống vui vẻ bây giờ từng người từng người ngã xuống trước mặt ngài ấy, ngài ấy đau khổ tột cùng, không ngừng cùng cao thủ Vân tộc chém giết, cuộc tử chiến đến phút cuối cùng. Rốt cục, Vân Huyên mang theo cao thủ Vân tộc chạy đến…”

“Sau đó, tổ tiên chúng ta đi theo Vân Huyên rời khỏi Côn Luân tiên cảnh, vì tránh né người của Vân tộc đuổi giết, bọn họ nơi nơi ẩn thân, nơi nơi tránh né. Mấy tháng sau, Vân Huyên sinh ra một đôi nhi nữ*(con trai và con gái)*, lần đầu tiên được làm phụ thân tổ tiên của chúng ta vui sướng tạm quên đi lo lắng bấy lâu. Khoảng thời gian vui vẻ này trong sổ tay của tổ tiên chúng ta có ghi lại toàn bộ đều là những điều tốt đẹp trong trí nhớ của ngài ấy, tình cảm của ngày ấy với Vân Huyên trong lúc đó như thế nào, một đôi nhi nữ của ngài ấy trưởng thành như thế nào, từng câu từng chữ đều tiết lộ tâm tình vui vẻ của ngài ấy…”

Côn Luân lão giả cũng lộ ra sung sướng: “Tổ tiên mấy đời đều là con một, cho nên nhi tử *(con trai)* của bọn họ theo họ của tổ tiên chúng ta, họ Đinh, mà nữ nhi của bọn họ lại theo họ của Vân Huyên họ Vân. Vân Huyên tuy rằng phản bội Vân tộc, cắt đứt quan hệ với Vân tộc, nhưng trong người Vân Huyên vẫn luôn chảy xuôi dòng máu của Vân

tộc điều đó không thể thay đổi được, Vân Huyên hy vọng con cháu của mình có thể nhớ kỹ, mình cũng là con cháu của Vân tộc. Đợi đến khi nữ nhi của bọn họ trưởng thành, Vân Huyên sẽ đem nữ nhi của mình gả cho những cao thủ Vân tộc thân tín mà ngài ấy mang theo, như thế, huyết mạch của ngài ấy có thể tiếp ở trong nhóm con cháu của Vân tộc truyền thừa đi xuống, Vân tộc là bất diệt!"

Xem ra, Vân Huyên cũng không phải là người hoàn toàn có thể bỏ xuống được mọi thứ, Vân tộc giống như là một cái xiềng xích, đem thân thể và tâm của ngài ấy chặt chẽ gông cùm lại. Ngài ấy tuy rằng rời khỏi Vân tộc, nhưng lòng của ngài ấy vẫn không thể thoát khỏi sự trói buộc của Vân tộc, tâm tâm niệm niệm, thủy chung vẫn còn nghĩ cho Vân tộc.

"Vậy nhi tử của bọn họ thì sao?" Vân Khê hỏi.

Côn Luân lão giả quay đầu, đem tầm mắt dừng ở trên thân bốn vị đồ đệ, thở dài nói: "Nhi tử của bọn họ muốn làm tròn tâm nguyện của tổ tiên chúng ta, một lần nữa quay lại Côn Luân tiên cảnh, ở nơi nào đó nhi tử của bọn họ quen biết một vị Tâm Nghi cô nương, vì thế hai người thành thân, yên ổn sống ở tại Côn Luân tiên cảnh, sinh con dưỡng cái. Sau đó ngài lại thu vài tên đệ tử, truyền thừa võ nghệ, phái Côn Luân vì thế lại được khôi phục lại truyền thừa một đường đi xuống đến nay. Mặc dù môn phái bình thường, nhưng là mỗi một đệ tử của phái Côn Luân đều rất yêu quý môn phái của mình. Lão phu chính là chưởng môn đời thứ mười ba của phái Côn Luân, mà bốn vị đệ tử của lão phu, bọn họ mới là hậu nhân chính thống của tổ tiên."

Ngọc Thụ Lâm Phong bốn người hình như là lần đầu tiên nghe thấy chuyện như vậy, một đám lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

"Sư phụ, có phải người lại nói giỡn hay không? Người không phải nói, bốn người chúng con là ngài nhặt được ở trong núi hoang sao?

Như thế nào chúng con lại biến thành con cháu chính thống của tổ tiên?" Đinh Phong vẻ mặt hoài nghi nhìn chằm chằm sư phụ, thấy lời nói của sư phụ trước sau mâu thuẫn không giống thường ngày, có thể là ngày thường bị sư phụ lừa dối ăn hiếp thành quen, cho nên sư phụ nói cái gì, hắn đều thấy bên trong có điều khả nghi, đáng giá để tìm tòi nghiên cứu.

Côn Luân lão giả nét mặt già nua đỏ hồng, ho khan không nói.

"Sư phụ, như vậy võ công người truyền thụ cho chúng con, chẳng lẽ chính là võ thuật bí truyền của tổ tiên?" Đinh Ngọc gặp chuyện bình tĩnh, rất nhanh liền nghĩ đến một ít tin tức quan trọng.

Côn Luân lão giả gật nhẹ đầu: "Võ công Lão phu truyền thụ cho các con, đích thực liền là võ thuật bí truyền của Đinh gia được truyền lại qua nhiều thế hệ. Phụ thân của các con mất sớm, lão phu chịu sự ủy thác của ông ấy, đem các con nuôi dưỡng thành người, hơn nữa truyền thụ võ thuật bí truyền của Đinh gia cho các con."

"Sư phụ, vậy vì sao người lại lừa dối chúng con? Nói cái gì chúng con là ngài nhặt được ở trong núi hoang, còn tùy tiện đặt tên cho chúng con, cái gì Ngọc Thụ Lâm Phong, vừa qua quýt vừa khó nghe…" Đinh Phong mở miệng, bất mãn oán giận.

Côn Luân lão giả sờ sờ da đầu, ra vẻ tức giận nhìn chằm chằm hắn: "Xú tiểu tử! Có đệ tử nào như con quở trách sư phụ sao? Ta sở dĩ nói như vậy, còn không phải hy vọng các con có thể tự do tự tại trưởng thành, không buồn không lo vui vẻ mà sống, không cần đeo trên lưng gánh nặng của Đinh gia sao?"

Vốn Đinh Phong đang bất mãn, nghe sư phụ nói thế, đột nhiên cảm động. Hóa ra sư phụ vẫn vì bọn họ mà suy nghĩ, mặt ngoài sư phụ thoạt nhìn mơ mơ màng màng, không bao giờ làm theo bài bản,

trong nội tâm lại cẩn thận suy nghĩ cho bọn họ như thế. Thử nghĩ, nếu như ở tại thời điểm bọn họ biết được sự thật, biết được lịch sử cùng sứ mệnh của gia tộc mình, bọn họ nhất định không ít thì nhiều cũng phải đeo trên lưng gánh nặng của gia tộc, làm sao bọn họ còn có thể không buồn không lo, tự do tự tại như bây giờ? Có thể có được một vị sư phụ cẩn thận chu đáo như vậy, thật sự là may mắn của bọn họ.

Đinh Phong là người sống tình cảm nhịn không được đôi mắt đỏ hoe, mở rộng cánh tay, ôm cổ sư phụ, oa oa lên tiếng khóc lớn: “Sư phụ, là con hiểu lầm người! Cho tới nay, tại con thấy từ trước đến nay người đều đối xử không tốt với chúng con, đặt tên khó nghe cho bọn con, cắt xén bạc của chúng con, còn không tìm thê tử cho chúng con… Hóa ra, là con hiểu lầm người, con xin lỗi người!”

Côn Luân lão giả bị hắn ôm chặt lấy, khóe miệng râu run lên, xú tiểu tử, cái này có phải là lời nói thật lòng của ngươi không? Có đệ tử nào chửi bới sư phụ như vậy sao?

“Sư phụ, chúng con đã hiểu lầm người! Hóa ra cho tới nay người nghiêm khắc đối với chúng con, đều là biểu đạt tình yêu đối với chúng con, chúng con xin lỗi người!” Ba huynh đệ còn lại của Đinh gia cũng cảm động ôm lấy Côn Luân lão giả, một đám đáy mắt đều có nước mắt.

Côn Luân lão giả bị bốn đồ đệ kẹp ở bên trong, khóc cười không được. Ông rốt cuộc là nên cảm động, bởi vì bốn đồ nhi rốt cục có thể hiểu được một phen khổ tâm sao, hay là nên khóc, bởi vì hóa ra trong cảm nhận của bốn đồ nhi ông là một người sư phụ không tốt.

“Tốt lắm, tốt lắm, tất cả đừng khóc! Đại nam nhân rơi lệ, còn ra thể thống gì? Các con muốn có thê tử, lần khác sư phụ cho các con đi tìm là được, nhanh chóng đều đừng khóc, để cho người ta nhìn thấy

chê cười a!”

Quyển 6 - Chương 10: Quá khứ của Vân Huyên

Edit: Osicase

Beta: Tiểu Mộng

Mọi người nhìn tính khí cổ quái của năm sư đồ, đều cảm thấy buồn cười.

Vân Khê nghĩ ra điều gì đó, đột nhiên kinh ngạc nói: “Nói như vậy, ta với Ngọc Thụ Lâm Phong cũng được cho là có quan hệ thân thích a?”

Tầm mắt của nàng không chút kiêng kỵ quét qua quét lại vài cái trên thân của bốn người Ngọc Thụ Lâm Phong, một bên gật đầu, một bên cười đến quỷ dị: “Cũng không tệ lắm! Kêu một tiếng tỷ tỷ đi!”

Bốn người Ngọc Thụ Lâm Phong nhìn thấy ánh mắt của nàng quét qua quét lại trên người mình, cùng nhau rùng mình, xinh đẹp như vậy cư nhiên lại là một nữ nhân lưu manh. Nghĩ lại ngày ấy cảnh tượng ở tại nhà tắm bị nàng rình coi, đôi tay của bốn người nhịn không được hướng về bộ phận quan trọng của mình mà che.

“Ngươi? Tỷ tỷ? Ngươi rõ ràng kém chúng ta vài tuổi, không phải sao?” Đinh Phong là người đầu tiên kiềm chế không được, nhảy ra lên án nói.

“Tỷ đệ không phải dùng tuổi tác để phân biệt.” Nếu lấy hai đời ra để tính, tuổi tác của nàng tuyệt đối vượt qua bọn họ, chức tỷ tỷ này đối

với Vân Khê là đương nhiên.

“Không lấy tuổi để phân biệt, vậy lấy cái gì để phân biệt?” Đinh Phong hừ nhẹ trong mũi mang theo sự giễu cợt, hắn không tin nàng có thể nói ra cái gì đó.

Vân Khê cong môi cười, nói: “Đương nhiên là lấy thực lực phân biệt, nếu bốn người các ngươi có thể thắng được ta, ta sẽ không làm tỷ tỷ nữa.”

“Điều này không công bằng…” Đinh Phong nói còn chưa nói xong, đã bị ba vị huynh trưởng bịt miệng, mạnh mẽ kéo đến một bên. Sau khi ba vị huynh trưởng nháy mắt ra hiệu ám chỉ một chút, Đinh Phong rốt cục đã hiểu được. Bốn người đưa lưng về phía Vân Khê, ra vẻ thưởng thức phong cảnh, làm như mới vừa rồi chuyện gì cũng không có phát sinh.

Trải qua nhiều chuyện bọn họ đã đúc rút ra kinh nghiệm cho mình, cùng nữ ma đầu tranh luận, bọn họ không có khả năng thắng. Thay vì cuối cùng bị thất bại nặng nề, rơi vào kết cục bi thảm, không bằng đúng lúc rút lui.

Vân Khê thấy không có chuyện gì hứng thú nữa, nên cũng không đùa với bọn họ nữa. Thân thế của bọn họ đến tột cùng là thế nào, đối với nàng mà nói không ảnh hưởng gì, bởi vì nàng đã sớm coi bọn họ là người nhà là bằng hữu.

“Côn Luân tiền bối, ngài mới chỉ kể được một nửa, vậy sau đó Vân Huyên và Đinh Tiêu Dao như thế nào?” Long Thiên Tuyệt hỏi, trong nội tâm, hắn có chút hứng thú với chuyện tình cảm của Vân Huyên và Đinh Tiêu Dao, dù là ai đi chăng nữa hiểu được vì người yêu mình liều lĩnh trả giá như thế nào cũng không vấn đề gì, mới thật sự là người sâu sắc. Hắn cũng không hoàn toàn thích Đinh Tiêu Dao, bởi

vì ông ta suy nghĩ tiêu cực và không có tinh thần tranh đấu, khiến cho Vân Huyên chịu rất nhiều áp lực. Nếu Đinh Tiêu Dao có thể kiên định thêm chút nữa, có ý chí tiến thủ thêm chút nữa, tại thời khắc Vân Huyên quyết định muốn quay trở về Vân tộc, ông ta nên liều lĩnh đi bên cạnh Vân Huyên, vô luận sắp tới gặp phải tình cảnh gian nan nguy hiểm như thế nào, đều phải che chở cho đối phương. Ông ta cũng không nên sa sút tinh thần, tra tấn chính mình đến nỗi tẩu hỏa nhập ma, mà càng phải hăng hái tiến lên, khiến cho lực lượng của mình lớn mạnh lên, đến giúp Vân Huyên, mà không phải để cho Vân Huyên chịu áp lực một mình một người đi gặp đại gia tộc.

Côn Luân lão giả điều chỉnh suy nghĩ, tiếp tục nói: “Bởi vì bị cao thủ của Vân tộc đuổi giết, tổ tiên của bọn họ phải trải qua cuộc sống chạy trốn nay đây mai đó, lúc này trong quá trình chạy trốn, rất nhiều người trong gia tộc bị thương, rất nhiều người bị giết, tổ tiên của bọn họ nản lòng thoái chí *(mất hết ý chí)*, không muốn cùng Vân tộc giao chiến nữa, một lần ngẫu nhiên, bọn hắn đến Ngạo Thiên đại lục. Ngạo Thiên đại lục so với Long Tường đại lục mà nói, chính là một nơi bồng lai tiên cảnh, nơi đó không có người nhận ra bọn họ, không có người đối với bọn họ như hổ rình mồi, bọn họ một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới…”

“Vậy sau đó?” Long Thiên Tuyệt hỏi.

“Sau đó…”

” Chuyện sau đó, vẫn là để cho ta nói đi.” Vân Mộ Phàm đánh gãy lời nói của Côn Luân lão giả, suy tư nhớ lại nói, “Sau khi Vân Huyên và Đinh Tiêu Dao đến định cư ở Ngạo Thiên đại lục, vì không muốn gây chú ý cho mọi người, bọn họ lựa chọn một cái thôn nhỏ không có gì đáng chú ý ở trong núi để cư ngụ, tất cả mọi người đều cởi bỏ quần áo đẹp đẽ, toàn bộ thay bằng quần áo của người dân trong thôn, mặt trời mọc thì đi làm ruộng cày bừa, mặt trời lặn thì nghỉ ngơi, từ đó về

sau liền có thôn Tiêu Dao. Ngày qua ngày, năm qua năm, cũng không biết trải qua bao nhiêu năm tháng, bệnh cũ vẫn giấu ở trong cơ thể của Đinh Tiêu Dao không thể khống chế được nữa liền phát tác."

"Bệnh cũ trên thân của Đinh Tiêu Dao, nguyên nhân chính là luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, khiến cho kinh mạch bị thương tổn, đan dược bình thường căn bản không có cách gì chữa khỏi. Vân Huyên vì muốn trị khỏi bệnh cho ông ấy, quyết định trở về Long Tường đại lục. Mà lối đi thông nhau giữ Ngạo Thiên đại lục và Long Tường đại lục một trăm năm mới mở ra một lần, Vân Huyên lại không có nhiều thời gian như vậy, cho nên người triệu tập toàn bộ người của bộ tộc cấm kỵ, hợp lực ra mở ra lối đi. Lối đi mở ra, các cao thủ của bọn họ cùng nhau đến Long Tường đại lục, mà già trẻ lớn bé ở lại thôn Tiêu Dao. Lối đi rất nhanh một lần nữa đóng cửa, từ đó về sau, thôn Tiêu Dao không có nhận được tin tức của bọn họ, về phần về sau đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, ai cũng không biết." Vân Mộ Phàm nói tới đây, thở dài, tổ tông của ông chính là những người ở lại thôn Tiêu Dao. Cũng là vì nguyên nhân như vậy, thôn Tiêu Dao mất đi rất nhiều cao thủ, nên thời điểm các cao thủ của Vân tộc đột kích, bọn họ không đủ thực lực để chống cự, cuối cùng gần như toàn quân bị diệt.

"Lão phu sau đó lại xem xét các bản chép tay của các đời chưởng môn của phái Côn Luân, phát hiện tám trăm năm về trước, tổ tiên của chúng ta từng trở về Côn Luân tiên cảnh một lần. Nhưng ở lại mấy ngày liền rời khỏi, thời điểm trước khi ngài ấy đi, có nói với chưởng môn lúc đó. Nếu có một ngày ngài ấy chết, hãy chôn cất ngài ấy ở tại Côn Luân tiên cảnh, đó là tâm nguyện duy nhất của ngài ấy." Côn Luân lão giả tiếp lời của Vân Mộ Phàm, tiếp tục nói.

"Chưởng môn nghe theo nguyện vọng của ngài ấy, một mặt tìm kiếm tung tích của ngài ấy, một mặt đem nguyện vọng này trở thành sứ mệnh của các đời chưởng môn, truyền từ đời này qua đời khác. Mặc

dù tổ tiên sớm hóa thành một đống hài cốt, chúng ta cũng phải tìm được ngài ấy, đưa hài cốt của ngài ấy mang về Côn Luân tiên cảnh.”

“Cho nên, ông ở tại chân núi Côn Luân tiên cảnh chân núi gặp được ta, sau đó suy đoán ra ta cùng Vân Huyên khả năng có quan hệ đặc biệt, muốn thông qua ta tìm được Vân Huyên, sau đó thông qua Vân Huyên tìm được Đinh Tiêu Dao?” Vân Khê chậm rãi cẩn thận nghĩ lại, phát hiện rất nhiều chuyện từ nghi vấn trước đây, hiện tại đã có đáp án.

“Đúng vậy, đây đúng là mục đích cuối cùng của lão phu.” Côn Luân lão thẳng thắn thừa nhận.

“Nhưng, Vân Huyên vì sao đến Thiên Ma tế đàn? Bên trong Thiên Ma tế đàn nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, cơ quan trận pháp, khó lòng phòng bị, nếu không có việc vô cùng quan trọng, ta nghĩ Vân Huyên không có khả năng xông vào tế đàn.” Vân Trung Thiên suy tư nói.

“Nghe Tông chủ nói, chỗ sâu nhất trong tế đàn có giấu rất nhiều bảo vật, hay là Vân Huyên vì tìm kiếm bảo vật mà đến? Đúng rồi, Đinh Tiêu Dao bị bệnh, đan dược bình thường không có cách gì chữa khỏi, Vân Huyên muốn trị khỏi bệnh cho ngài ấy, khẳng định đem hết toàn lực, nói không chừng bên trong Thiên Ma tế đàn có cất giấu bảo vật mà Vân Huyên cần.” Vân Khê nghĩ đến lời nói của Tông chủ, càng cảm thấy khả năng này rất lớn, chỉ là nàng không có cách gì hiểu được, chuyện gì xảy ra với Tông chủ? Bà ta và Vân Huyên trong lúc đó rốt cuộc lại đã xảy ra chuyện gì, đến nỗi mỗi khi đề cập đến Vân Huyên, bà ta lại phản ứng không bình thường như thế?

“Muốn biết đáp án, chỉ sợ chỉ có đợi khi tìm được hồn phách của Vân Huyên, bí mật mới được tiết lộ.” Long Thiên Tuyệt nói.

“Trước đừng nói nhiều như vậy, chúng ta đã chậm trễ không ít thời

gian, vẫn là chạy nhanh đuổi theo Tông chủ.” Vân Mộ Phàm nói.

Một đám người đều không có ý kiến gì khác, năm người sư đồ Côn Luân lão giả lại lần nữa quay lại Ngọa Long cư, đoàn người tiếp tục hướng phía trước mà đi.

Đường xá phía trước, để lại rất nhiều thi thể của Thiên Ma, cùng với cơ quan bị phá giải. Có cao thủ Vân tộc cùng đoàn người Tử Yêu dẫn đường, nhóm người Vân Khê đi đường liền một mạch không gặp khó gì, về cơ bản không có phí khí lực liền đến vị trí tế đàn thứ tám.

Một chân bước vào bên trong tế đàn, toàn bộ không gian bên trong nổi lên lốc xoáy, cuồng phong thổi quét, gió phi chớp chạy.

Bên trong gió lốc, các cao thủ Vân tộc và ba người Tử Yêu bị nhốt trong đó, khổ công ác chiến.

Nhận thấy bên trong tế đàn có bố trí trận pháp, đám người Vân Khê cảnh giác, muốn lui đi ra, ai ngờ đã muộn. Ở phía sau bọn họ, đột nhiên truyền tới một cỗ gió vô danh, đem đoàn người bọn họ tính cả ba người Tiểu Ban Lạt Ma cùng nhau cuốn vào đến bên trong trận pháp.

“A —— ”

“Mọi người cẩn thận! Hãy cùng tập hợp lại một chỗ, không nên phân tán ra!” Long Thiên Tuyệt hô lớn một tiếng, một tay chặt chẽ nắm lấy tay Vân Khê, một tay chém giết Thiên Ma trong trận.

Các loại thuộc tính Thiên Ma, ùn ùn, trong đại trận, thực lực của chúng nó tất cả đều tăng lên mấy lần, không thể đỡ.

Vân Khê nhìn quanh, phát hiện các cao thủ Vân tộc toàn bộ tụ tập ở bên trái trận pháp, vị trí bị trận pháp công kích nhỏ nhất, mà ba người Tử Yêu canh giữ ở trung tâm trận pháp, không lùi nửa bước, bởi vậy có thể thấy được, ai là tiểu nhân, ai là quân tử.

Vân Khê hung hăng phỉ nhổ Tông chủ một phen, xem bà ta một bộ ra vẻ nhu nhược, kì thực là kẻ giỏi tính kế, nàng liền nhịn không được lạnh lẽo giễu cợt.

“Thiên Tuyệt, chàng có phương pháp phá trận không?”

“Bây giờ ta còn chưa nắm chắc, sau khi cẩn thận quan sát mới biết được.” Long Thiên Tuyệt chưa bao giờ nói bậy, không có tuyệt đối nắm chắc, hắn sẽ không tùy ý nói khoác lác.

Cách đó không xa Tử Yêu nghe thấy cuộc nói chuyện của bọn họ mới vừa rồi, âm u nhẹ nhàng đến, đối hai người nói: “Ngươi chỉ cần phụ trách phá trận là được, mọi chuyện giao cho bổn tọa, đừng làm cho bổn tọa thất vọng!”

Vênh mặt hất hàm mở miệng sai khiến, Tử Yêu cư nhiên coi Long Thiên Tuyệt là thủ hạ của chính mình.

Long Thiên Tuyệt hừ nhẹ một tiếng, hiển nhiên có chút không ưng thuận, hắn tầm mắt hướng về phía các cao thủ của Vân tộc liếc mắt một cái, nói: “Muốn ta phá trận có thể, nhưng, ta thấy những người đó không vừa mắt, nếu ngươi có thể nhân tiện trước đem bọn họ giải quyết, hiệu suất phá trận của ta có lẽ rất cao.”

Tông chủ lỗ tai dựng lên, nghe thấy lời nói của hắn, sắc mặt tái nhợt lập tức đen một vòng: “Tiểu tử, ngươi đừng mưu toan châm ngòi ly gián! Tử Yêu đại nhân là người tôn quý nhường nào, ngài như thế nào lại chịu sự khống chế của ngươi, tin lời nói của ngươi, đến đối

phó chúng ta?”

Nàng ra sức nâng Tử Yêu lên, cố ý kích hắn, khiến cho hắn ngại sĩ diện, sẽ không nữa đối phó bọn họ. Đáng tiếc, bà ta sai lầm rồi, ý nghĩ của Tử Yêu bà ta làm sao có thể tùy ý đo lường được?

Tử Yêu làm việc, từ trước đến nay đều không theo lẽ thường.

“Bổn tọa vì sao không thể nghe hắn? Nếu ngươi có thể phá trận, bổn tọa cũng có thể giúp ngươi đối phó bọn họ!” Tử Yêu lười biếng mở miệng nói.

Ngữ khí thanh thản lạnh nhạt, giống như bất luận kẻ nào ở trước mặt lão cũng không chịu được nhất kích, có thể mặc lão đắn đo chà đạp.

Tông chủ nghe vậy, như bị sét đánh.

Một khi Tử Yêu thay đổi mục tiêu đến công kích bọn họ, bọn họ làm sao còn có mạng sống?

“Chờ một chút!” Tông chủ đúng lúc lên tiếng, khi Tử Yêu còn chưa động thủ liền kêu ngừng, “Bổn tọa biết tung tích của Đinh Tiêu Dao! Trên đời này, trừ bỏ bổn tọa, không có người thứ hai có thể tìm được hắn.”

Một khối đá làm dậy lên từng từng lớp lớp song dâng trào!

Đám người Vân Khê đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

TM: lão tặc già, hừ

Quyển 6 - Chương 11: Kinh biến khi phá trận

Edit: Điệp

Beta: Tiểu Mộng

Thầy trò Côn Luân lão giả trải qua nhiều cay đắng đi tìm được Đinh Tiêu Dao, tổ tiên Côn Luân phái, rốt cục cũng có tung tích, song lại là từ trong miệng Tông chủ biết được, không biết là may mắn hay là bất hạnh.

“Tử Yêu đại nhân, vậy thì đánh cho bà ta tàn phế, chỉ cần lưu lại một giọng nói có thể nói chuyện là được!” Long Thiên tuyệt vô tình cười lạnh, kẻ xảo trá đa đoan như Tông chủ, hắn thấy nhiều. Ngươi càng dung túng nàng, nàng càng làm tầm trọng thêm, phàm là nàng không muốn nói chuyện, cho dù ngươi dùng mũi kiếm chĩa vào cổ họng của nàng, nàng cũng là sẽ kiên quyết không nói.

“Nói thật hay! Nàng chỉ cần mở miệng là đủ rồi, còn lại căn bản không trọng yếu.” Vân Khê phụ họa nói, mang theo vẻ tà khí cười.

Tông chủ nghe vậy, vẻ mặt phẫn nộ đỏ lên.

Quá là tức giận!

Bọn chúng đây là muốn đưa nàng vào chỗ chết à!

“Vân Khê, ngươi nếu như hại chết bổn tọa, ngươi cũng không được làm Tông chủ Vân tộc. Tộc quy Vân tộc, không được đồng tộc tương

tàn, vô luận bổn tọa đúng sai hay không, ngươi cũng không thể giết bổn tọa, một khi giết bổn tọa, ngươi tựu xúc phạm tới tộc quy, vĩnh viễn cũng không có tư cách trở thành Tông chủ Vân tộc!”

“Đồng tộc tương tàn? Ngươi cũng không biết xấu hổ nói với ta đồng tộc tương tàn?” Vân Khê cười lạnh, ánh mắt hiện ra một chút lãnh ý, sắc bén nói, “Nếu như ta không đoán sai, dùng huyền khí chấn thương ánh mắt ta chính là ngươi, nhất định là ngươi đi? Nếu Tử Yêu đại nhân tới trễ một bước, sợ rằng ngươi đả thương không chỉ là đôi mắt của ta, kể cả tính mạng của ta, ngươi cũng đều mang đi sao?”

Tông chủ thần sắc tức giận đột nhiên dừng, âm hiểm cười mấy tiếng: “Ngươi đừng nghĩ tùy ý gài tang vật giá họa! Bổn tọa muốn mạng của ngươi, có ít nhất mấy ngàn loại phương pháp, một khi bổn tọa quyết định, cái mạng nhỏ của ngươi đã sớm mất.”

“Ngươi đừng vội ngụy biện ăn quịt! Thử hỏi cả Hắc Mãng Sơn, trừ ngươi ra, còn có ai thực sự muốn lấy tính mạng của ta như thế?” Vân Khê lạnh lùng nói.

“Nguyên lai là ngươi?” Tử Yêu đem Tông chủ từ trên xuống dưới đánh giá một cái, hí mắt lắc đầu nói, “Không đúng! Hơi thở của nàng đúng là rất giống, nhưng mà ở trong trí nhớ bổn tọa, dáng người người nọ hẳn là đàn ông mới đúng, còn có mùi vị hắn lưu lại, cũng càng giống là một người đàn ông.”

Ánh mắt Tông chủ lóe lên, đột nhiên cười lớn lên: “Vẫn là Tử Yêu đại nhân nhìn rõ mọi việc, chuyện không tồn tại, các ngươi không nên giá họa ở trên đầu bổn tọa, cũng không tránh khỏi quá hèn hạ!”

Thật không phải là nàng sao?

Vân Khê nghi ngờ.

Lúc này, không biết là người nào đụng tới đại trận, trận hình thay đổi đột ngột, sấm sét đầy trời đánh bắn phá xuống.

Mọi người đều kinh hãi.

Tử Yêu đứng ra, một tay khởi động, chống đỡ mở ra bình phong huyền khí che chở, chống đỡ Lôi Đình sét đánh.

“Long tiểu tử, ngươi mau lên, bổn tọa chỉ có thể chống đỡ thời gian một chén trà.”

Long Thiên tuyệt không lên tiếng, cũng là đã ngưng thần tiến vào đến trong trạng thái phá trận, Vân Trung Thiên tay cầm bàn cờ, lặng lẽ đảm nhiệm trợ thủ của hắn. Cao thủ còn lại có Tử Yêu che chở, tạm thời đều đứng trong khu vực an toàn.

Ba người Tiểu Ban cũng không có nhàn rỗi, hiện lên xu thế tam giác ngồi xuống tại nguyên chỗ, từng đạo Phật quang phát ra từ trên người đám bọn hắn, Phật có thể chống lại ma, Thiên Ma một khi bị Phật quang lướt chiếu qua, liền lập tức mất đi lực công kích của bọn chúng, nhất nhất từ trên bầu trời rơi xuống.

Vân Khê cùng mấy vị cao thủ khác đứng ra tiến hành phòng ngự ở quanh người Long Thiên Tuyệt cùng Vân Trung Thiên, lại đề phòng Thiên Ma cùng trận pháp đồng thời công kích, không quên đề phòng chú ý động tĩnh cao thủ Vân tộc.

Những cao thủ Vân tộc lấy Tông chủ làm trung tâm, tụ ở nơi trận pháp công kích yếu kém nhất, Tông chủ nhân cơ hội mau sớm điều tức khôi phục.

Nhị chưởng quỹ hộ vệ ở bên người Tử Yêu, tùy thời chú ý hướng đi mỗi người trong trận, Hách Liên Tử Phong thì một mình một người ôm kiếm đứng im một bên, không biết đang suy tư những thứ gì.

Đông đông đông! Đông đông đông!

Huyền khí bao bên ngời Thiên Ma bắt đầu điên cuồng mà công kích, ba người Tiểu Ban Phật quang chỉ có thể chiếu xạ phần nhỏ đến gần huyền khí bọc thiên ma, không cách nào ngăn cản người trước ngã xuống, người sau tiến lên, điên cuồng bắt đầu khởi động thiên ma.

Tử Yêu thân hình khẽ lay động, sắc mặt biến hóa, hắn đã sắp không chống đỡ nổi.

“Chủ tử!” Nhị chưởng quỹ lo lắng nhìn một chút chủ tử, dư quang, hắn thấy cao thủ Vân tộc bắt đầu rục rịch hành động, dường như là đang tính kế cái gì đó, không có ý tốt.

Tông chủ trải qua thời gian một chén trà tĩnh tọa, sắc mặt tái nhợt từ từ khôi phục thần sắc bình thường, ánh mắt âm thầm truyền lại, tinh quang chợt lóe rồi biến mất.

“Có! Ta có phá trận phương pháp rồi!” Long Thiên Tuyệt kiên định la một tiếng, khiến tinh thần mọi người tại chỗ hơi chấn động, “Tử Yêu đại nhân, làm phiền ngươi bảo vệ cho vị trí hướng tây bắc; Tông chủ, ngươi bảo vệ cho vị trí phía đông nam; người còn lại, theo ta cùng nhau mở ra mắt trận!”

“Tông chủ tại sao phải nghe ngươi điều khiển?” Cung chủ bất mãn nói.

“Tốt lắm, nếu như ngươi có đủ khả năng mà nói…, ngươi đi bảo vệ cho vị trí phía đông nam!” Long Thiên Tuyệt lạnh lùng nói.

Cung chủ sắc mặt hơi ngưng trệ, trận pháp lợi hại, nàng được chứng kiến, lấy thực lực nàng, làm sao có thể ngăn cản được đây? Nàng tại chỗ không nói một tiếng, tức giận nghiêng đầu đi.

Tông chủ xoay chuyển ánh mắt, ấm giọng cười nói: “Hiện tại mọi người cùng nhau thân vùi lấp hiểm cảnh, tự nhiên đồng tâm hiệp lực, cùng nhau phá trận mới đúng!”

“Tông chủ anh minh!” những cao thủ Vân tộc đồng loạt đáp lời, mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng.

Vân Khê nhàn nhạt liếc bọn họ một cái, phải bội phục định lực Tông chủ, đến lúc này rồi, nàng còn đang bày ra một bộ dáng Thánh nữ. Nói cho cùng, nàng chịu phối hợp, còn không phải là vì mạng sống của mình?

Cao thủ còn lại cũng không có bất kỳ dị nghị, mọi người y theo Long Thiên Tuyệt chỉ huy, vào vị trí riêng của mình.

Mấy kiếm cùng xuất, nhắm thẳng vào mắt trận, huyền khí kích động.

Đại trận từ từ lắc lư, những thiên ma trong trận đã nhận ra nguy cơ, liều chết chống cự, phát động một lớp lực lượng hung mãnh cuối cùng công kích.

Tông chủ trấn thủ ở vị trí phía đông nam cùng Tử Yêu vị trí hướng tây bắc đồng thời phát lực, ngăn cản được bọn họ, cho những những cao thủ khác cơ hội thở dốc.

“Mọi người chỉa vào! Ngàn vạn không nên buông lỏng! Trận pháp rất nhanh là có thể phá!” Long Thiên Tuyệt xuất ra tám con Hỏa Long, Bát Long tụ, đồng thời đánh sâu vào hướng mắt trận.

Oanh!

Thiên địa chấn động!

Cả đại trận từ từ nổ tung tan rã, mọi người hoan hô.

Lúc này, vị trí phía đông nam, một thân ảnh đột nhiên như mũi tên bắn ra, mục tiêu chính là hướng vị trí tây bắc Tử Yêu.

Chuyện phát sinh đột nhiên, dường như tất cả mọi người không có kịp phản ứng, bao gồm Tử Yêu đang toàn lực chống đỡ đại trận. Bên người chợt đánh lén tới, Tử Yêu kinh hãi, rời tay muốn chống đở, đáng tiếc đã muộn.

Một đạo kiếm khí đâm thủng ngực mà qua!

A ——

Tử Yêu gầm thét hí dài, yêu khí màu tím bên trong thân thể phá thể ra.

Tông chủ đánh lén được như ý nụ cười còn treo ở khóe miệng, thấy màu tím yêu khí đánh tới, sắc mặt nàng kinh biến, vội vàng rút kiếm thoát đi.

“Ghê tởm! Ngươi dám đánh lén bổn tọa? Để mạng lại cho bổn tọa!”

Tử Yêu gầm thét liên tục, vẻ mặt dữ tợn, thích giết chóc khí tẫn lộ. Hắn triệt hồi lực đạo chống đỡ đại trận, đuổi theo Tông chủ, thề phải đem nàng giết hết!

Hai đại cao thủ đột nhiên rút lui tay, vốn là những thiên ma bị ngăn

cản bởi huyền khí bọc ở ngoài hoan hô gầm thét, đánh về phía cao thủ trong trận.

Các cao thủ rối rít giật mình tỉnh lại, thấy rõ đến chuyện mới vừa đã phát sinh, mọi người trong lòng sôi trào.

“Tiểu nhân hèn hạ! Lại đánh lén chủ tử nhà ta?” Nhị chưởng quỹ đuổi theo thân ảnh Tử Yêu, hiệp trợ hắn cùng nhau lùng bắt Tông chủ.

“Tông chủ, cẩn thận a!” Tả hộ tọa thấy Tông chủ chiếm giữ hoảng sợ trở lui, hắn động thân ra, phấn đấu quên mình ngăn cản ở sau lưng Tông chủ, chặn đánh Tử Yêu truy kích trí mạng.

“A ——” tử khí như pháo hoa trước ngực Tả hộ tọa nổ tung, thân ảnh của hắn từ giữa không trung rơi xuống, lung la lung lay.

“Tông chủ!” Tả hộ tọa vô lực quay đầu, nhìn xa bóng lưng Tông chủ thoát đi, lấy thực lực của hắn, căn bản không cách nào chịu đựng một kích Tử Yêu tức giận, hắn toàn thân kinh lạc đã bị đánh gãy, hấp hối.

Tông chủ ở phía trước nghe được thanh âm hắn gọi, vội vã quay đầu, chỉ nhẹ nhàng một cái, nàng rất nhanh thu hồi tầm mắt, một tay bắt được Tiểu Ban, nhanh chóng theo mở ra được một khe trong mắt trận chui ra ngoài.

Thầy trò Phương Tây đại sư thấy thế, không khỏi khẩn trương, vội vàng đuổi theo.

Cung chủ khẽ liếc mắt một cái Tử Yêu trọng thương đang nổi giận, con ngươi co rụt lại, lộ ra sắc mặt vui mừng. Không hổ là Tông chủ nàng sùng bái, Tông chủ làm việc vĩnh viễn tài trí hơn người, bọn họ hiện tại nhân cơ hội Tử Yêu bị thương nặng, sau đoạn đường này

liền không cần e ngại hắn nữa. Tông chủ thủy chung có thể dẫn dắt bọn họ, đứng ở thế bất bại. Không hề suy nghĩ nhiều nữa, nàng nghiêng người vừa trượt, từ mắt trận ra khỏi miệng cấp trơn ra.

Cao thủ Vân tộc Còn lại thật sâu nhìn thoáng qua Tả hộ tọa, hắn ánh mắt khẩn cầu, làm người ta thương hại.

Chỉ tiếc, thực tế thường thường chính là tàn khốc như thế.

Hắn lấy thân thể của mình, vì Tông chủ ngăn cản được một kích trí mạng, hắn không có bất kỳ yêu cầu xa vời, chỉ hy vọng Tông chủ có thể quay đầu lại liếc hắn một cái nữa, chỉ một cái như vậy đủ rồi.

Chỉ tiếc Tông chủ không quay đầu lại liếc hắn một cái nữa, vội vàng chạy trối chết đi.

Tả hộ tọa khổ sở nuốt xuống một hơi cuối cùng, buông tay nhân gian.

“Vô sỉ!” Vân Khê không nhịn được mắng, nàng hiện tại rốt cuộc biết càng là người im lìm giả nhân giả nghĩa, càng hèn hạ vô sỉ. Quay đầu lại liếc mắt nhìn Tử Yêu tức giận bên trong, nhìn bộ dáng, như muốn ăn thịt người, để tránh tai họa vô tội, bọn họ hay là nhanh chóng thoát thân thì tốt hơn.

“Thiên Tuyệt, cha, ca, đi mau!” Vân Khê sau khi hô một vòng, mấy người lục tục rời đi ra khỏi miệng mắt trận. Phút cuối cùng, Vân Khê đột nhiên nghĩ đến một người, nàng xoay người lại, một lần nữa chui vào mắt trận, ngoảnh vặt về nơi một nhóm Tử Yêu và Hách Liên Tử Phong bên trong quát lên, “Hách Liên đại ca, mau cùng chúng ta đi thôi! Khe hở nơi mắt trận rất nhanh sẽ phải đóng lại.”

Hách Liên Tử Phong hoàn hồn, thấy Vân Khê phía sau, lỗ hổng mắt trận bị mạnh mẽ đánh mở kia đang từng chút khép kín, hắn dùng lực

đánh ra một chưởng.

“Đi!”

Chưởng phong gào thét, hắn muốn đem Vân Khê đưa ra mắt trận, mà chính hắn, hắn tạm thời vẫn không thể đi. Tử Yêu còn đang trong trận, Tử Yêu nếu như mất, Bắc Thần gia tộc liền rất nhanh sẽ đi về phía suy vong, bọn họ đồng xuất nhất mạch, nhất vinh câu vinh nhất tổn câu tổn (có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu). Cho nên, hắn không thể vứt bỏ Tử Yêu không để ý.

Long Thiên Tuyệt thấy mắt trận đang đóng cửa, hắn chạy mau mấy bước, đưa tay, muốn đem Vân Khê kéo ra đại trận.

Đột nhiên, một cỗ lực đạo mạnh mẻ lướt qua Hách Liên Tử Phong, hướng Vân Khê chộp tới. Cổ lực đạo này xa xa thắng được hai cỗ lực đẩy lôi kéo khác, đem toàn bộ người Vân Khê kéo vào trong mắt trận.

Phanh!

Mắt trận lần nữa khép lại.

Vân Khê cùng Tử Yêu ba người bị một lần nữa bị vây vào trong trận.

Long Thiên Tuyệt lo lắng, hướng Vân Khê hô lớn: “Khê Nhi, mau thi triển Na Di thuật!”

Cơ hồ là đồng thời, Vân Khê vận chuyển huyền khí, thi triển ra Na Di thuật: “Dời ——”

“Phanh!”

Khí màu tím xinh đẹp quấn quanh thật chặt ở bên hông nàng, đem cả người nàng trói buộc chặt, Na Di thuật của Vân Khê thất bại.

“Lưu lại Tru Tiên đan của ngươi, nếu không hãy chết bổn tọa đi!”

Quyển 6 - Chương 12: Âm thanh củaVân Huyên

Lại là vì Tru Tiên đan!

Tử Yêu là người khôn khéo ra sao? Sau khi phát hiện ánh mắt Vân Khê đã hồi phục thị lực, hắn liền nghĩ đến, trên người Vân Khê có thể còn có những Tru Tiên đan dư thừa khác. Lúc trước thương thế hắn khỏi hẳn, Tru Tiên đan đối với hắn mà nói không phải là cần thiết như vậy, cho nên hắn không lại tiếp tục ngó chừng nàng, hiện tại hắn lần nữa bị thương, Tru Tiên đan liền thành vật cần thiết, hắn chỉ đành phải lần nữa ra tay vớiVân Khê.

Vân Khê trong nháy mắt rơi vào trong tay của hắn, đau khổ tránh thoát không có hiệu quả, nàng ngược lại trấn định xuống.

“Ngươi muốn Tru Tiên đan, ta có thể giao cho ngươi, có điều trước đó cần rõ ràng, đây là một viên cuối cùng. Ta vốn là muốn đem nó giữ lại, dùng để bảo vệ tánh mạng, hiện tại cũng cùng bảo vệ tánh mạng không sai biệt lắm, cho nên ta lấy ra cho ngươi.”

Nàng đem Tru Tiên đan giữ tại trong tay, ánh sáng lấp lánh của đan dược tỏa ra.

Tử Yêu ánh mắt sáng lên, chìa tay muốn lấy đi, Vân Khê lại cầm thật chặt Tru Tiên đan, đem nó thu vào trước ngực: “Ta chỉ có một yêu cầu!”

Hai con ngươi màu tím của Tử Yêu nổi lên một tầng ánh sáng.

“Giết Tông chủ Vân tộc!” Vân Khê đáy mắt xẹt qua sát khí.

Một viên Tru Tiên đan, đổi lại một cái mạng Tông chủ, đáng giá!

Nói không chừng nàng đổi lấy không chỉ là một cái mạng của Tông chủ, còn có cả Vân tộc!

Tử Yêu khóe miệng từ từ hướng về phía trước nhếch lên, kéo ra nụ cười tà khí: “Ngươi không nói, bổn tọa cũng sẽ làm như vậy!” Hắn hận nhất người khác đánh lén cùng ám toán, một kiếm thành thù, hắn không thể không báo!

Tay của hắn giương lên, tay Vân Khê liền bị khống chế giơ lên, năm ngón tay mở ra, Tru Tiên đan thoát khỏi lòng bàn tay của nàng.

Tử Yêu nuốt chửng xuống Tru Tiên đan, khoanh chân ngồi xuống tại chỗ.

Long Thiên Tuyệt ở ngoài trận lo lắng, thấy Vân Khê lần nữa bị vây, hắn cố gắng mạnh mẽ đụng vào trong trận. Ai ngờ trải qua sau một phen mạnh mẽ phá trận vừa rồi, đại trận tự động phong tỏa, không bao giờ… lại cho phép người ngoài trận tiến vào trong đó.

“Chúng ta mấy người cùng nhau vận công, oanh kích mắt trận.” Vân mộ phàm vừa nói, vừa hướng con gái trong trận hô, “Khê Nhi, các ngươi đã ở trong trận phát lực, xem một chút có thể hay không hợp lực xé mở một khe hở?”

“Được!” Vân Khê quay đầu lại, liếc mắt nhìn Hách Liên Tử phong cùng Nhị chưởng quỹ, không đợi nàng lên tiếng, hai người tự giác vây đến bên người của nàng.

Phanh! Phanh! Phanh!

Trong ngoài vài cổ lực đạo đồng thời oanh kích, mắt trận từ từ buông lỏng.

Chỉ nghe oanh một tiếng vang thật lớn, mắt trận nơi bị tấn công nứt ra một khe hở!

Vân Khê không do dự, lắc mình từ trong lỗ hổng chui ra ngoài, ở phía sau của nàng, Hách Liên Tử Phong, Nhị chưởng quỹ cũng đi theo rời đi mắt trận, cuối cùng chính là Tử Yêu.

Sau khi dùng Tru Tiên đan, Tử Yêu thương thế đã hoàn toàn khôi phục, cả người thoạt nhìn thần thanh khí sảng, tinh thần dư thừa, một ít tóc trắng chói mắt trên đầu tăng thêm một tầng sáng bóng.

Liên tục sử dụng hai viên Tru Tiên đan, được xa xỉ như thế, trái tim Vân Khê rỉ máu. Ngay chính nàng cũng là ở dưới tình huống bị mù mới sử dụng, tình huống tầm thường nàng làm sao chịu để cho sử dụng?

Tử Yêu liên tiếp lấy đi dùng hai viên Tru Tiên đan của nàng, nếu như hắn không thể giết Tông chủ, nàng tựu thật sự là lỗ vốn mất!

“Đừng suy nghĩ nhiều, người an toàn mới là quan trọng nhất.” Long Thiên Tuyệt xem thấu tâm tư của nàng, mỉm cười mà cười, xoa xoa tóc của nàng an ủi.

Vân Khê bĩu môi, cũng chỉ có thể như vậy.

“Các vị, ta có đề nghị.” Vân Trung Thiên đột nhiên cất giọng nói, “Hiện tại mục tiêu của chúng ta nhất trí, không bằng trước tiên cùng nhau hợp tác đối phó Tông chủ, đợi sau khi trừ đi Tông chủ, chúng ta lại tiếp tục tiến về phía trước một tòa tế đàn cuối cùng, tìm rõ nguyên

nhân?”

Mọi người đều không có ý kiến khác.

“Nếu tất cả mọi người không phản đối, vậy chúng ta kế tiếp……” Vân Trung Thiên giảm âm thanh thấp xuống, đem ý nghĩ của mình trình bày đầy đủ.

Bên trong tòa tế đàn thứ chín, ánh sáng mờ mờ, Tông chủ dẫn theo mấy vị cao thủ Vân tộc cẩn thận đi lại trong đó, thỉnh thoảng có loài chim qua lại, hoặc đập vào mặt, hoặc lướt qua trước thân thể của bọn hắn, mỗi lần nhắm trúng mọi người tiếng lòng một trận căng thẳng.

Lúc đến, Vân tộc tổng cộng có hơn mười người cao thủ, đến đây, chỉ còn lại có năm người, không khí có chút bị đè nén.

Lan trưởng lão đi ở cuối cùng, trong đầu không ngừng hồi tưởng lại Tả Hộ tọa trước khi chết kia, một ánh mắt khắc sâu, đồng thời thương hại, nàng cảm thấy trái tim băng giá. Đi theo như vậy một vị Tông chủ giả nhân giả nghĩa mà vô tình, có đáng giá không?

Còn nữa, mục đích Tông chủ tới đây, thật sự muốn giải cứu hồn phách Vân Huyên, hay là……

Nàng càng ngày càng hoài nghi.

“Tông chủ, chúng ta nếu là tìm được hồn phách Vân Huyên rồi, nên làm cái gì bây giờ?” Nàng thử dò xét hỏi.

Tông chủ đi ở phía trước cách đó không xa nghe vậy, nàng nghỉ chân quay đầu, hướng về Lan trưởng lão quăng đi một ánh mắt: “Vân Huyên chính là tiểu cô cô của bổn tọa, bổn tọa nếu là có thể một

lần nữa nhìn thấy nàng, tự nhiên là muốn đem hồn phách của nàng từ trong tế đàn giải cứu ra, sau đó đem nàng nghênh đón trở về Vân tộc. Lan trưởng lão, chẳng lẽ ngươi cho là bổn tọa còn có thể có ý nghĩ khác sao?"

Tông chủ ánh mắt đột nhiên ngoan lệ, giọng nói cũng trở nên lạnh lùng vài phần.

Lan trưởng lão bộ dạng phục tùng, không dám cùng tầm mắt chạm nhau: "Thuộc hạ không dám có những thứ ý nghĩ khác!"

Tông chủ hừ lạnh một tiếng nói: "Trong lòng ngươi đang suy nghĩ gì, bổn tọa nhất thanh nhị sở. Chẳng qua bổn tọa nói cho ngươi biết, bổn tọa đối với Tiểu cô cô lòng sùng kính cùng cảm kích chẳng bao giờ từng thay đổi. Năm đó nếu không phải Tiểu cô cô liều mình cứu giúp, bổn tọa sớm đã bị vây hãm chết tại trong tế đàn này, bổn tọa cũng không phải là người vong ân phụ nghĩa, có ân phải trả, đây là nguyên tắc làm người của bổn tọa!"

Lan trưởng lão nghi ngờ giương mắt, không biết nên tin hay là không tin.

Lúc này, từ nơi nào đó trong không gian tế đàn, bay tới một âm thanh linh hoạt kỳ ảo, kinh động tới mọi người. Nhất là Tông chủ, bị cả kinh cả người chấn động xuống, da thịt cả người căng thẳng.

"Có ân phải trả? Ha ha, nói so với hát còn dễ nghe hơn!" Tiếng cười linh hoạt kỳ ảo quanh quẩn, thật lâu không thôi. Thanh âm kia phảng phất là đến từ phía chân trời xa xôi, hoặc như là từ trong Địa ngục, làm người ta toàn thân nổi da gà.

"Người nào? Ngươi rốt cuộc là người nào?" Tông chủ rút kiếm, nhìn quanh bốn phía, gương mặt trong nháy mắt trắng bệch, thật giống

như nghe được cái ma âm gì, cả người trở nên dị thường.

“Tông chủ, chuyện gì xảy ra? Ngài nhận được cái thanh âm này? Chẳng lẽ nàng chính là……” Cung chủ giỏi thăm dò ý tứ qua sắc mặt, thấy bộ dáng Tông chủ khẩn trương như thế, nàng thoáng cái liền nghĩ đến cái gì, sắc mặt cũng trở nên rất khó coi.

“Tiểu Uyển, không nhận ra thanh âm của ta sao? Đã nhiều năm như vậy, ta thế nhưng vẫn nhớ được ngươi, ha hả a……” tiếng cười nghênh ngang, tràn đầy cả không gian, bao gồm Tông chủ ở bên trong những cao thủ Vân tộc mọi người đánh rùng mình, cũng không phải bản thân tiếng cười có nhiều lành lạnh kinh khủng, ngược lại là chủ nhân tiếng cười, khiến cho bọn họ cảm thấy hoảng sợ.

Vân Huyên, một người trong truyền thuyết đã mất, nhưng bây giờ khi bên tai bọn hắn phát ra tiếng cười của người. Bọn họ chỉ cần một khi liên tưởng đến lần này, đáy lòng da đầu cũng không khỏi tê dại.

Chẳng lẽ cõi đời này thật có Quỷ Hồn nói đến?

“Tiểu, tiểu…… Tiểu cô cô? Phải….. Là ngươi sao?” Tông chủ thanh âm không kìm được phát run, tay nắm kiếm đã run rẩy, “Tiểu cô cô, người hãy nghe con nói, năm đó con thất thủ đâm người một kiếm, hại người bị Đại Thiên Ma vây bắt, khiến nó cắn nuốt thân thể của người, giam cầm hồn phách người…… Con thật không phải cố ý. Lúc ấy, khi thấy được Đại Thiên Ma, cả người con đều sợ ngây người, căn bản không biết mình đến rốt cuộc đã làm gì cái gì. Đợi thời điểm con kịp phản ứng, con hối hận không kịp! Thật, con thật hối hận không kịp!”

“Lần này, con dẫn theo đông đảo cao thủ Vân tộc trở lại, chính là vì cứu Tiểu cô cô người. Vì thế, dọc theo con đường này, Vân tộc chúng ta tổn thất chừng gần hơn mười người Huyền Hoàng lục

phẩm cao thủ, nhưng mà, cho dù quá trình gian khổ hơn nữa, con cũng vậy sẽ không buông tha cho, con nhất định phải đem hồn phách của Tiểu cô cô người cứu ra!”

“Tiểu cô cô, người yên tâm! Người là cao thủ tu luyện đến gần tới chí tôn chi cảnh, chỉ cần hồn phách của người bất diệt, người vẫn có cơ hội trọng sinh. Con nhất định vì người tìm kiếm được một thi thể có huyết thống Vân tộc tốt nhất nhập vào thân thể, để có thể nhập vào thân ở trên người của nàng, lại thấy ánh mặt trời.”

Tông chủ vừa nói, vừa hai mắt quét tứ phía một vòng, nàng không xác định nơi phát ra thanh âm đến tột cùng là ở nơi nào, nhưng nàng có loại dự cảm, Hồn phách Tiểu cô cô đang ở cách nàng cách đó không xa.

“Tông chủ, chẳng lẽ cái âm thanh này thật sự là thuộc về……” Lan trưởng lão tâm tình cùng nàng khác hẳn ngược lại, nàng từ khi hiểu chuyện tới nay, đã nghe qua tên Vân Huyên, từng sự tích của Vân Huyên, nàng đối với Vân tộc làm ra cống hiến, lực ảnh hưởng của Vân Huyên đối với những gia tộc khác, bọn nàng nghe nhiều nên thuộc. Từng có một thời, nàng rất sùng bái Vân Huyên, coi người là mục tiêu mình cố gắng phấn đấu. Mặc dù Vân Huyên thân phận đặc thù, không cách nào nhận được Vân tộc chánh thống thừa nhận, nhưng không thể ảnh hưởng đến sự sùng bái và khâm phục của nàng.

Hiện tại chính tai nghe được thanh âm của người, Lan trưởng lão không nhịn được kích động.

Tông chủ không để ý đến nàng, tiếp tục khẩn trương địa nhìn khắp bốn phía.

“A!” Trong Cao thủ, đột nhiên có một người la hoảng lên.

Tông chủ quay đầu nhìn lại, vốn là một gã cao thủ đứng ở bên trái phía sau nàng đột nhiên không cánh mà bay, mất đi bóng dáng.

“Tông chủ, Dẫn trưởng lão không thấy!” Mấy tên cao thủ còn lại rối rít kinh hãi.

Thật là quỷ dị! Đang yên ổn một người lại cứ như vậy không cánh mà bay rồi, dưới mí mắt của mọi người, gần trong gang tấc lại đột nhiên biến mất.

Chẳng lẽ, thật sự là hồn phách Vân Huyên đang tác quái?

Tông chủ sắc mặt vừa trắng vừa xanh, hướng về phía không gian nơi nào đó nói: “Tiểu cô cô, người đừng tức giận! Nếu như người không hài lòng mà nói…, người có thể cứ việc nói yêu cầu, chỉ cần người nói ra yêu cầu, chúng ta nhất định đem hết toàn lực đi làm!”

Tế đàn bốn phía đột nhiên an tĩnh lại, yên tĩnh mà bí hiểm.

Một lúc lâu, cái âm thanh kia lần nữa vang lên: “Ta lúc đầu thật là nhìn sai rồi, không nghĩ tới ngươi là người bụng dạ khó lường như thế! Ta ngàn phòng vạn phòng, duy chỉ có không có phòng ngươi. Ai ngờ, đến cuối cùng ta không bị những lão gia hỏa Vân tộc kia hại chết, mà bị người ta tín nhiệm nhất hại chết ở chỗ này.”

“Tiểu cô cô, con thật không có muốn hại người! Một kiếm kia đơn thuần là ngoài ý muốn!” Tông chủ giải thích, “Người suy nghĩ một chút, con với người không thù không oán, con tại sao muốn hại người? Chúng ta không chỉ có không thù không oán, người còn khắp nơi chăm sóc con, lựa chọn ra con, dạy con võ công, giúp con trở thành Thánh nữ Vân tộc, người đối với con ân đức so sánh với trời còn cao hơn, con cũng đều còn không rõ, làm sao sẽ đi hại ngươi?”

“Đúng vậy a, ta đến bây giờ cũng không có hiểu rõ ràng, ngươi rốt cuộc vì sao phải hại ta?” Cái thanh âm kia đột nhiên như có như không, “Tiểu Uyển, ngươi thật khiến cho ta rất đau lòng! Bất luận ngươi giải thích như thế nào, đều không thể thay đổi sự thực một kiếm kia của ngươi. Ha hả, ngươi mới vừa nói rồi, có ân phải trả, là nguyên tắc của ngươi. Ta, nguyên tắc của ta…… Cũng là có thù phải báo!”

Quyển 6 - Chương 13: Rất mạnh rất bạo lực

Edit: Điệp

Beta: Tiểu Mộng

Tiếng nói hạ thấp, lại là hai tiếng thét chói tai luân phiên hù dọa mọi người.

Đợi Tông chủ quay đầu lại, phát hiện Lan trưởng lão cùng một gã cao thủ Vân tộc khác biến mất không thấy, hiện giờ chỉ còn lại có hai người, mình cùng Cung chủ.

“Tông chủ, làm sao bây giờ?” Cung chủ kinh hãi, bối rối áp sát về phía bên cạnh Tông chủ. Năm người cùng đi, ba người biến mất không lý do, hiện tại chỉ còn lại có hai người bọn họ, bà ta không thể không tin tưởng hồn phách có thật.

Tông chủ mặt ngoài thoạt nhìn so với Cung chủ trấn định rất nhiều, kì thực nội tâm đang không ngừng phát run, bởi vì bao nhiêu năm rồi cái âm thanh này vẫn quẩn quanh ở trong mơ của mụ, hàng đêm giày vò mụ, làm mụ không thể ngủ được, hiện tại nó lại xuất hiện, là âm thanh trong trí nhớ mụ khiến nội tâm của mụ run rẩy!

“Tiểu cô cô, vô luận người có tha thứ cho sai lầm của con hay không, nhưng là bọn họ đều là người trong Vân tộc, đều vô tội, kính xin người nể tình nghĩa cùng là người đồng tộc, tha cho bọn họ một lần.”

Cái âm thanh kia đột nhiên biến mất, không còn xuất hiện.

Không gian tế đàn trống vắng , chỉ còn lại hai người các nàng trong lòng run sợ.

“Tông chủ, âm thanh kia thật giống như không thấy, chúng ta bây giờ rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?” Cung chủ hạ thấp giọng hỏi, mặc dù chỉ là một cái âm thanh, lại làm cho bà ta cảm giác được áp lực trước nay chưa có, ngay hít thở cũng là cực kỳ rất nhỏ, chỉ sợ quấy nhiễu đến người không nên quấy nhiễu.

Tông chủ trầm ngâm suy tư chốc lát, bí mật truyền âm nói: “Bà ta không dám chính diện ra tay, chỉ dám ở trong bóng tối hạ thủ, nói rõ thực lực của bà ta bị hạn chế, không cách nào thi triển toàn lực. Chúng ta không cần e ngại bà ta, chỉ cần tìm được hồn phách của bà ta, sau đó phá hủy là được rồi.”

Cung chủ quan sát thần sắc Tông chủ, sinh lòng nghi ngờ, từ tình hình mới vừa nhìn thấy, giữa Tông chủ cùng Vân Huyên có một đoạn chuyện cũ không thể cho ai biết, cho nên giữa bọn họ khó tránh khỏi một cuộc ác chiến. Căn cứ sự hiểu biết của bà ta đối với Tông chủ, Tông chủ vì đạt thành mục đích của mình, căn bản là sẽ không để ý sự sống chết của người bên cạnh. Một khi giữa hai người phát sinh ác chiến, mình tất nhiên sẽ trở thành một quân cờ cho bà ta có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào, cho nên, thay vì ngồi chờ chết, không bằng bo bo giữ mình.....

“Tông chủ, muốn phá hủy hồn phách Vân Huyên, e là còn phải mượn pháp lực của mấy vị cao tăng Phạm Âm Tự. Không bằng thuộc hạ đi trước đuổi bắt ba người Tiểu Lạt Ma, đến đây giúp đỡ Tông chủ, người xem như thế nào?”

“Đi đi, đi nhanh về nhanh!” Tông chủ tất cả lực chú ý đặt toàn bộ ở xung quanh, cho nên không có đi suy nghĩ sâu xa ý tứ phía sau lời

nói của Cung chủ, càng sẽ không nghĩ tới đây chẳng qua là Cung chủ muốn mượn một lý do từ bỏ chạy trốn thôi.

Cung chủ lĩnh mệnh, khóe miệng nhếch lên vẻ cười được như ý, xoay người lại, nhanh chóng rời đi không gian tế đàn.

“Có muốn đuổi theo hay không? Để cho bà ta chạy như vậy, thật sự có chút đáng tiếc.”

“Thôi, để cho bà ta sống lâu mấy ngày. Hiện tại chúng ta gặp phải cường địch lớn nhất là Tông chủ, đối phó mụ ta trước mới là chuyện quan trọng nhất.”

Không gian nơi nào đó, không khí vô hình khẽ chấn động, có hai người đang bí mật truyền âm, hai người này chính là Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt thi triển thuật Ẩn thân. Mới vừa thừa dịp âm thanh xa lạ kia vang lên, tâm trạng Tông chủ rối loạn hết sức, hai người thi triển thuật Ẩn thân bay vào không gian ngọn tế đàn thứ chín.

Giờ phút này, bên trong Kim Hòa Tháp, nhiều ra hai cỗ thi thể cùng một người đã bất tỉnh đi là Lan trưởng lão.

Tử Yêu đứng ở bên cạnh hai cỗ thi thể, ngẩng đầu lên nhìn quanh bốn phía Kim Hòa tháp, như có điều suy nghĩ.

“Chủ tử, âm thanh vừa rồi kia, có thật là do Vân Huyên nói không?” Nhị chưởng quỹ tò mò hỏi.

“Không sai, chính là âm thanh của nàng! Ta vĩnh viễn cũng sẽ không quên mất!” Tử Yêu dùng sức cắn chữ, trong ánh mắt toát ra một loại cảm xúc phức tạp.

Bị tâm tình của hắn lây, Nhị chưởng quỹ không dám hỏi nhiều hơn

nữa.

Ngoài Kim Hòa Tháp, Tông chủ nhắm mắt theo đuôi, mỗi bước ra một bước, mụ cũng trông chừng xung quanh, đề phòng đột nhiên bị đánh lén.

Không gian nơi cuối cùng Tế đàn, đứng thẳng ba tấm bia đá, tạo thành thế chân vạc. Trên tấm bia đá có đồ án quỷ dị , không có bất kỳ văn tự. Kỳ lạ nhất là, trên một khối bia đá trong đó trói một cái trường tiên màu đỏ, đã trải qua xói mòn năm tháng, trên trường tiên màu đỏ để lại dấu vết cũ kỹ , có nhiều chỗ bị mài mòn.

Khi Tông chủ thấy trường tiên này, cả người mụ ta như bị sét đánh, cơ hồ là theo bản năng, mụ rút kiếm đánh về phía tấm bia đá!

Oanh!

Tấm bia đá theo tiếng đó mà rạn nứt.

Cùng lúc đó, cả không gian bắt đầu lay động kịch liệt. Khắp mọi nơi, vô số Thiên Ma từ dưới đất chui ra, hướng Tông chủ công kích.

Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê hai người lấy làm kinh hãi, đồng loạt chuẩn bị ra ứng chiến, ai ngờ Thiên Ma từ bên cạnh của bọn họ hờ hững sát bên người mà qua, cũng không có công kích hai người.

Bọn họ âm thầm may mắn.

Biến hóa tới đột nhiên, không nhiễu loạn tâm trí Tông chủ, mụ ta vung kiếm mở đường, cố chấp chạy về phía khối bia đá vỡ vụn kia, bàn tay của mụ túm lấy, đem trường tiên màu đỏ cầm vào lòng bàn tay.

Trong khoảnh khắc đó, đáy lòng mụ sóng lớn ngập trời.

Trường tiên màu đỏ này chính là vật tùy thân của Vân Huyên năm đó, bà ấy đã dùng chính cây trường tiên này đưa mụ ta đưa ra khỏi tế đàn, mà mụ lại lấy oán báo ân, xoay người lại cho Vân Huyên một kiếm, làm cho Vân Huyên thân rơi vào trong tay Đại Thiên Ma.....

Chuyện ngày đó, đến nay rõ mồn một trước mắt.

Vân Huyên ánh mắt khiếp sợ, ánh mắt tức giận, ánh mắt thất vọng, ở trong khoảnh khắc này không ngừng mà dao động quay vòng.....

Chính mình, đem Vân Huyên đưa vào trong tay Đại Thiên Ma; chính mình, hoàn toàn phá hủy Vân Huyên.

“A ——”

Tông chủ gầm thét, muốn đem những thứ trí nhớ kia tất cả xóa đi.

Mụ không sai, người không vì mình trời tru đất diệt!

“Vân Thanh Uyển, ngươi phụ ta, nhất định phải trả giá thật nhiều!”

“Đây là lễ vật ta vì ngươi đặc biệt chuẩn bị, ngươi cũng nếm thử tư vị bị Thiên Ma cắn thân đi!”

“Ha ha ha.....”

Tiếng cười lớn bên tai không dứt, phảng phất gần ở bên tai, rồi lại xa xôi lúc ẩn lúc hiện.

Trong không gian Thiên Ma tới càng tới nhiều, thật giống như toàn bộ Thiên Ma tế đàn đều tụ tập đến không gian một ngọn tế đàn này,

dường như sắp đem trọn không gian dồn vỡ.

Các loại Thiên Ma thuộc tính bất đồng, đồng loạt công kích một người Tông chủ, Ma Ảnh Loạn Vũ.

“Lục Vĩ Hồ!” Tông chủ một tiếng gọi về, bốn con Lục Vĩ Hồ giống nhau như đúc đột nhiên xuất hiện, mỗi một con Lục Vĩ Hồ đều có một đôi mắt bích lục, sáu cái lông đuôi màu trắng, thoạt nhìn, dường như có thể đem nhầm lẫn hình dáng bọn chúng cùng Cửu Vĩ, song nhìn kỹ sẽ thấy khác nhau hoàn toan.

Thiếu ba cái đuôi, liền ít đi sự cao quý Hồ Tộc, chỉ sợ ngươi số lượng nhiều hơn nữa, cũng trước sau không cao quý bằng Cửu Vĩ Hồ.

“Là Bích Nhãn lục vĩ hồ! Bọn chúng là thú sủng Hồ Tộc cao cấp Vân tộc nuôi dưỡng, chỉ có bản thân Tông chủ mới có tư cách có thú sủng lục vĩ Hồ Tộc, còn lại chính là trưởng lão địa vị cực cao cũng chỉ có thể có thú sủng Hồ Tộc lục vĩ trở xuống.” Vân Mộ Phàm thấy bốn con thú sủng của Tông chủ, ánh mắt sáng lên, giải thích cho người khác.

“Một mình Tông chủ lại có bốn con Lục Vĩ Hồ, khó trách trên dưới Vân tộc không người nào có thể rung chuyển địa vị của bà ta, lấy thực lực bà ta, chỉ sợ cả Long Tường đại lục này chưa chắc đã có người có thể chiến thắng.” Vân Trung Thiên lo lắng nói.

“Không biết thực lực Cửu Vĩ Hồ, cùng so sánh với thực lực bốn con Lục Vĩ Hồ, rốt cuộc kẻ nào cao hơn một bậc?” Vân Mạch Thiên như có điều suy nghĩ nói.

Khi Cửu cô cô thấy bốn con Lục Vĩ Hồ này, nó liền không nhịn được rục rịch ngóc đầu dậy rồi, không đợi Vân Khê gọi về, chính nó lại hiện

thân ở trong không gian.

“Cửu cô cô!” Vân Khê nhíu mày, nàng không cho là giờ phút này Cửu cô cô lộ diện thật là thời cơ tốt, bởi vì nó một khi xuất hiện, cũng là gián tiếp bại lộ hành tung của bọn họ, nhưng mà nàng cũng hiểu nguyên lý đồng loại tương xích, sau khi nó phát hiện đồng loại của mình, khó tránh khỏi sẽ xảy ra một ý niệm trong đầu muốn tranh giành cao thấp. Chẳng qua là, lấy thực lực Cửu cô cô bây giờ, nó có thể chiến thắng bốn con Lục Vĩ Hồ sao?

“Hả? Cửu Vĩ Hồ?” Tông chủ đang trong lúc kịch chiến quay đầu, thấy được Cửu Vĩ Hồ, mụ ta lông mày vừa giật, chợt hướng vào không gian hô lớn, “Vân Khê, bổn tọa biết ngươi ở chỗ này, nếu không muốn cho bổn tọa coi thường ngươi, liền mau mau hiện thân lăn ra đây!”

Bốn con Lục Vĩ Hồ sức mạnh phát tác, trong tiếng gào thét của mụ, hướng không gian bốn phương tám hướng cuồng quét.

Nàng vừa muốn đối phó Thiên Ma, cũng muốn đem nơi đám người Vân Khê ẩn thân tìm ra!

Thuật Ẩn thân hữu hiệu với Thiên Ma hữu hiệu nhưng cũng không thể ngăn cản được sự công kích cuồng bạo của Lục Vĩ Hồ, hai người Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê bước nhanh né tránh, bị bức lui đến góc tường.

Vân Khê không lên tiếng, trước khi không tuyệt đối nắm chắc, nàng không thể để cho Tông chủ phát hiện hành tung của nàng.

Lúc này, Cửu cô cô đột nhiên phát uy, khí phách tiết ra ngoài, hướng về phía bốn con Lục Vĩ Hồ quát: ” Bốn các ngươi, nhìn thấy bản cô cô, còn dám diễu võ dương oai? Lúc bản cô cô tung hoành giang hồ,

còn không biết Tiểu hồ các ngươi rốt cuộc ở đâu trong bụng, còn không mau mau tới bái kiến lão tổ tông các ngươi?”

Chín dải lông đuôi trắng muốt kiêu ngạo xinh đẹp mà đứng, Cửu cô cô trên cao nhìn xuống, mắt nhìn xuống bốn con Lục Vĩ Hồ, một phen bộ dạng khiển trách.

Trong lúc đại phát thần uy bốn con Lục Vĩ Hồ đồng thời ngừng lại, con ngươi bích lục liếc mắt nhìn nhau, đột nhiên, bốn con Lục Vĩ Hồ đồng loạt toát ra dựng lên, hướng Cửu cô cô hung mãnh đánh tới!

Bọn nó căn bản không nợ nần gì Cửu cô cô! Cái gì tiền bối hậu bối, tổ tông tiểu tử, thực lực cường đại hãy nói chuyện!

Cửu cô cô nhất thời quát lên như sấm, không chút nào yếu thế hướng đối phương bổ nhào đi, trong miệng vẫn không quên mắng to: ” Lục Vĩ Hồ nho nhỏ, cũng dám ở trước mặt bản cô cô khua chân? Ta đạp nát chân các ngươi !”

Lục Vĩ Hồ rất mạnh rất bạo lực, Cửu Vĩ Hồ mạnh hơn bạo lực hơn!

Trên bầu trời, một màn vô cùng bạo lực xảy ra.

Năm con thú sủng Hồ Tộc lâm vào kịch đấu, kinh thiên động địa. Trên mặt đất, Tông chủ trường kiếm gào thét, từng con từng con Thiên Ma ở dưới kiếm mụ mất đi, lại có một nhóm Thiên Ma mới, người trước ngã xuống, người sau tiến lên, mụ ta loay hoay chiến đấu không xuể, thể lực đang từ từ giảm xuống.

“Tử Yêu đại nhân, đừng quên lời hứa của ngươi!” Vân Khê nhìn lên thời cơ không sai biệt lắm, không quên nhắc nhở vui Tử Yêu một mực xem cuộc, lúc này xuất thủ đánh lén Tông chủ, là thời cơ tốt nhất. Lấy thực lực Tử Yêu, nếu là đánh lén, tất nhiên một kích phải

trúng!

Ai ngờ, Tử Yêu lắc đầu, thâm trầm nói: “Bổn tọa cũng không làm chuyện đánh lén, đợi nàng đánh bại mấy Thiên Ma này, khôi phục thực lực, bổn tọa lại giết nàng không muộn!”

Vân Khê nghe vậy, suýt nữa phá công, lộ ra người thật. Bó tay rồi, kiểu người gì đây? Bây giờ còn là thời điểm nói nguyên tắc sao? Nói nguyên tắc cũng được, nhưng cũng phải phân rõ ràng đối phương đến tột cùng là người nào, có đáng giá hay không cho ngươi nói nguyên tắc cùng nàng?

Được rồi!

Ngươi không ra tay, bổn cô nương xuất thủ được đi?

Bỏ lỡ cơ hội như thế, muốn lại tìm cơ hội đánh lén khác sợ rằng không dễ dàng như vậy.

Quyển 6 - Chương 14: Tiểu Nguyệt Nha phát uy

Edit: Điệp

Beta: Tiểu Mộng

Lực lượng thần khí được phóng xuất, Kinh Hồng kiếm nhanh chóng xoay tròn, Vân Khê đột nhiên xuất kiếm, đánh úp về phía điểm yếu phía sau Tông chủ!

Tông chủ cảm nhận được sát khí, cả người bay lên trời, trường tiên màu đỏ thuận thế đánh ra, như du xà cuồng tẩu.

Ba ba ba!

Trường tiên quấn lên thân kiếm, lâm vào giằng co.

Vân Khê hao phí đại lượng huyền khí, thuật Ẩn thân từ từ mất đi hiệu lực, hiển lộ ra người thật.

“Vân Khê, bổn tọa biết ngay là ngươi! Sau lưng đánh lén, tiểu nhân hèn hạ!” Tông chủ đột nhiên giận, kiếm quấn ở trên thân trường tiên càng thêm dùng sức.

Vân Khê cười lạnh: “Ta đây làm vậy, còn không phải là học tập phẩm chất tốt đẹp của Tông chủ ngài sao? Không có ngài ở phía trước dẫn đường làm tấm gương, ta sao dám vượt xa ngài?”

“Kinh Hồng kiếm, phá nó!”

Trường kiếm rung lên, đột nhiên phát lực, thân kiếm đầu tiên là sự mềm dẻo chắp lên ba đạo đường vòng cung kỳ dị, sau đó đột nhiên một cái, hàn quang bắn ra bốn phía, chỉ nghe rắc một tiếng giòn vang, trường tiên đứt tung tóe, bị cắt thành vài đoạn.

Thần sắc trên mặt Tông chủ đại biến, kinh hô: “Làm sao có thể? Đây là Hồng Tụ tiên của Vân Huyên, chính là vũ khí nàng đích thân luyện chế gần kề uy lực thần khí, như thế nào có thể cứ như vậy chặt đứt?”

Nàng vừa quán tính bay ngược về phía sau, vừa dùng ánh mắt tham lam nhìn về phía Kinh Hồng kiếm trong tay Vân Khê, sáng sớm liền phát hiện chỗ đặc biệt của Kinh Hồng kiếm, chẳng qua là lúc trước Kinh Hồng kiếm uy lực kém hơn so với hiện tại lại rất nhiều, hiện tại Kinh Hồng kiếm ngay cả Hồng Tụ tiên cũng có thể phá tan, có thể thấy uy lực của nó.

Nàng muốn lấy được nó! Chỉ có nàng mới có tư cách khống chế bảo bối như vậy!

“Vân Khê, mau đem bảo kiếm giao ra đây, nếu không bổn tọa làm cho ngươi chết không có chỗ chôn!”

Vân Khê rất muốn chửi má nó, nàng chưa từng thấy người trơ tráo như vậy, nhìn trúng đồ của người khác, lại đòi cho người giao ra đây, việc này cùng hành vi của cường đạo có cái gì khác biệt?

“Tốt, ta thành toàn ngươi!” Vân Khê quả thật đem Kinh Hồng kiếm vứt cho bà ta, con mắt Tông chủ lóe sáng quang loạn sáng ngời, kích động không thôi, nàng đưa tay liền muốn nhận lấy.

Lúc này, ở phía sau của nàng, một thanh trường kiếm đánh bất ngờ

tới, Long Thiên Tuyệt hiển lộ ra người thật của hắn, đã trong lúc vô tình tới gần đến sau lưng Tông chủ. Vân Khê cũng chính là đã nhận ra điểm này, cho nên mới cố ý vứt kiếm dụ dỗ.

Vân Khê trong nháy mắt thi triển Na Di thuật, đảo mắt truy cản kịp Kinh Hồng kiếm.

“Phi Tinh tại thiên, Nhất Kiếm Kinh Hồng!”

“Cửu Long Trục Nhật!”

Hai vợ chồng một trước một sau, tiền hậu giáp kích, hai luồng khối không khí huyền khí cường đại giống nhau, dâng tới, khí thế lao nhanh.

Tông chủ gương mặt luôn luôn bất động thần sắc, trong nháy mắt trắng bệch, nàng hai mắt trưng mạnh, trơ mắt nhìn hai luồng huyền khí mạnh mẽ từ trong cơ thể nàng đâm thủng ngực mà qua, nàng đã không biết cái gì là đau đớn, thân thể bị hai luồng huyền khí nổ tung, chia năm xẻ bảy!

“A ——”

Đau đớn tê tâm liệt phế, kèm theo Tông chủ tứ chi phân chia, quanh quẩn thật lâu ở không gian tế đàn.

Đám Thiên Ma đồng loạt ồn ào mà lên, từng bước xâm chiếm tứ chi nàng, cũng không lâu lắm, thân thể Tông chủ bị xâm chiếm đến một giọt huyết nhục đều không còn.

Mọi người tại chỗ đều là giật mình sững sờ trong chốc lát, cứ như vậy kết thúc sao? Tông chủ Vân tộc từng lật tay làm mây úp tay làm mưa, cứ như vậy bị giết rồi?

Hai vợ chồng Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt liếc mắt nhìn nhau, hơi có chút dường như cảm giác đã qua mấy đời, mặc dù hai người thực sự là nắm giữ thời cơ tốt nhất cùng phát động thế công mạnh nhất, song chuyện dường như có chút quá thuận lợi rồi, thuận lợi được ngay cả chính bọn hắn đều sinh ra ảo giác.

Có điều, bất kể như thế nào, Tông chủ rốt cục thì bị hai người vợ chồng bọn họ hợp lực giết.

Tử Yêu tận mắt nhìn thấy một màn toàn bộ quá trình này, khóe miệng của hắn mang vẻ thần bí mà quái dị cười tà.

Hai vợ chồng Vân Khê còn không có từ trong chấn động vừa nãy đã tỉnh hồn lại, chỉ thấy một đạo mây tía xẹt qua bên cạnh bọn hắn, men theo một khối tấm bia đá cùng mặt đất ở giữa khe hở, khéo léo chui vào.

“Không ổn! Không thấy Tử Yêu!” Long Thiên Tuyệt phản ứng đầu tiên trở lại, đi ngó nhìn Kim Hòa tháp, quả nhiên, Tử Yêu đã mất đi bóng dáng, không chỉ có Tử Yêu không thấy, Hách Liên Tử phong và Nhị chưởng quỹ cũng đi mất tung tích theo.

“Bọn họ nhất định là trước chúng ta một bước, đi trước một ngọn tế đàn cuối cùng. Chúng ta phải mau rời khỏi nơi này, không thể để cho bọn họ đoạt trước.” Vân Khê vội la lên.

Lúc này, Thiên Ma cửa nuốt chửng hoàn thân thể Tông chủ, bắt đầu phân tán ra, hướng đoàn người Vân Khê vồ đến.

Chỉ một thoáng, ùn ùn kéo đến, cũng là bóng dáng Thiên Ma.

Bọn họ gặp phải tình thế không có chuyển biến tốt đẹp một chút,

ngược lại càng thêm ác liệt.

Tất cả cao thủ ẩn núp ở bên trong Ngọa Long cư ra hết, còn có thú sủng, cùng nhau đối phó bầy Thiên Ma.

Một cuộc ác chiến lần nữa bùng nổ!

Cửu Vĩ Hồ còn đang cùng bốn con Lục Vĩ Hồ kịch chiến, tự thành một chiến trường. Đám Thiên Ma không cách nào vượt vào đến giữa bọn chúng, những cao thủ khác cũng không thể.

Yên lặng đã lâu Tiểu Bạch cùng tiểu phượng hoàng có đất dụng võ, một con rồng một con phượng, phối hợp ăn ý. Một tại phía trước mở đường, ngọn lửa quét ngang, một ở phía sau "Quạt gió thổi lửa", đoạn đường này hai vật nhỏ thế công hung mãnh nhất, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, mọi việc đều thuận lợi!

Mười mấy con Thần Long kết đội thành hình, tự thành một phương trận doanh, uy lực mặc dù không bằng tổ hợp long phượng cường đại, nhưng cũng phối hợp ăn ý, biến đổi nhiều trận hình, đem Thiên Ma đơn lẻ vây chết ở trong đó, sau đó chính là một trận quần đấu điên cuồng. Hiện trường chỉ nghe tiếng kêu gào khóc, không biết là tiếng kêu kích động của đám Thần Long, hay là tiếng kêu thảm thiết của bầy Thiên Ma.

Những cao thủ Lăng Thiên Cung rốt cục có thể thi triển quyền cước, mọi người xếp thành một khối, hóa thành trọng quyền, từng quyền sắc bén.

Cha con Vân Mộ Phàm cùng thầy trò ba người Côn Luân lão giả tạo thành một phương trận doanh, cha con hai người Vân Mộ Phàm cùng Vân Trung Thiên đồng thời triệu hồi ra Băng Tuyết Phong Hoàng, cùng với bầy ong băng tuyết phong Hoàng kèm theo ở bên

người kết bè kết đội tràng diện tráng lệ, không chút nào kém hơn bầy Thiên Ma điên loạn.

Hai cha con Vân Mộ Phàm bình tĩnh chỉ huy huy bầy ong công kích, một loại thân thủ trích tiên, động tác duyên dáng, làm cho người ta không tự chủ quên mất chiến đấu, giống như là đang thưởng thức một đoạn vũ khúc duyên dáng.

Hai người Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt cũng triệu hồi ra thú sủng riêng của mình, ở dưới sự dẫn dắt của Thủy Quy cự thú, ầm ầm mạnh mẽ tiến vào bầy Thiên Ma.

Bất kể là số lượng người cùng thú sủng, hay là thực lực toàn thân, đoàn người Vân Khê cũng không kém nhóm người Tông chủ, chỉ có điều nếu tính thực lực một cá thể đơn độc thì bọn họ có thể không bì nổi cao thủ Vân tộc. Có điều, hiện tại tất cả đã không trọng yếu, bởi vì Tông chủ Vân tộc cũng đã bị giết rồi, nhân vật nhỏ còn lại đang lẩn trốn, căn bản chưa đủ gây họa.

Hai người Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt sau khi triệu hồi ra thú sủng của mình, bản thân bọn họ cũng không lập tức gia nhập vào trong chiến đấu. Bởi vì bọn họ phát hiện ba người Tiểu Ban Lạt Ma đang ngồi xuống tại chỗ, giống như là đang thi triển Phật lực gì đó, Phật quang nhàn nhạt từ từ bắt đầu nảy sinh. Hai người vì thế liền hộ pháp ở bên người của bọn hắn, bọn họ mơ hồ có loại dự cảm, một khi Phật quang tăng vọt đến trình độ nhất định, tất nhiên có uy lực vô cùng, này có lẽ chính là kỹ năng đặc thù tại Phạm Âm tự đi.

Bên trong Ngọa Long cư, Tiểu Mặc quan sát động tĩnh bên ngoài, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, đem Tiểu Nguyệt Nha gọi đến bên cạnh.

“Tiểu Huyên Huyên, muội thử thúc dục một chút Xá Lợi Phật châu, xem một chút nó có thể hay không phát ra Phật quang?”

Nhưng nếu ba người Tiểu Lạt Ma trên người phát ra Phật quang, đối với Thiên Ma hữu hiệu mà nói…, như vậy Phật quang trên thân Xá Lợi Phật châu nhất định cũng là có hiệu, bé rất muốn giúp cha mẹ một tay, chỉ tội tuổi nhỏ lực mỏng, chỉ có thể ở một bên đang xem cuộc chiến.

“Ca ca, muốn làm thế nào?” Tiểu Nguyệt Nha giơ cao Xá Lợi Phật châu trên tay, khả ái nháy mắt, bởi vì bé tín nhiệm ca ca, bé mới cho nhìn Phật châu. Những người khác, bé sẽ không để cho người tùy tiện quan sát, không có biện pháp, đây là tính tình gia tộc di truyền.

“Ừ……” Tiểu Mặc suy nghĩ một chút, tay nhỏ bé điểm vào vị trí đan điền muội muội, dần dần hướng dẫn, “Muội ngồi xuống, nhắm mắt lại, tập trung tinh thần lực, sau đó đem trên người tất cả dồn khí lắng đọng đến vị trí này……”

Tiểu Mặc kiên nhẫn chỉ đạo, kì thực chính là tại truyền thụ công phu nhập môn tu luyện huyền khí cho muội muội, đối với một đứa trẻ mới chừng hai tuổi mà nói, tu luyện huyền khí tựa hồ còn hơi sớm, nhưng là Tiểu Nguyệt Nha khác với những đứa trẻ khác, khi bé còn chưa ra đời, cũng đã thu nạp rất nhiều huyền khí trong cơ thể mẫu thân, sau khi sinh lại ăn rất nhiều linh quả đại bổ, đến nỗi khiến bé còn nhỏ tuổi sức lực lớn vô cùng.

Cho nên, Tiểu Mặc đối với muội muội có lòng tin rất lớn, cho là bé nhất định có thể làm được. Nếu là đổi lại hai vợ chồng Vân Khê, bọn họ thương bảo bối còn không kịp, làm sao bỏ được để cho con gái tuổi nho nhỏ lại bắt đầu tu luyện?

Tiểu Nguyệt Nha dựa theo sự chỉ đạo của ca ca, từng bước học tập thử nghiệm.

Ở phía sau bọn trẻ, là hai nữ nhân lưu lại ở trong Ngọa Long cư, Thượng Quan Như nhi cùng Bạch Tuyết Mai.

“Quá liều lĩnh rồi! Tiểu Nguyệt Nha mới bao nhiêu tuổi, làm sao có thể học được tới huyền công? Thượng Quan cô nương, ngươi nhanh đi ngăn cản bọn trẻ đi, cẩn thận như thế này tu luyện không được làm, ngược lại tẩu hỏa nhập ma.” Bạch Tuyết Mai nói.

Thượng Quan Như nhi do dự, nàng lúc này đi cắt đứt bọn trẻ, mới càng thêm dễ dàng tạo thành hậu quả xấu.

“Thôi, hãy để cho ta tới đi!” Bạch Tuyết Mai thấy nàng không có bất kỳ phản ứng, quyết định mình đi trước ngăn cản.

Nàng mấy bước gần tới bên cạnh hai huynh muội, đưa tay, cố gắng vỗ đầu vai Tiểu Nguyệt Nha……

Đột nhiên, lực lượng chấn động, một cỗ lực điện giật, từ nơi lòng bàn tay nàng xuyên thấu mà qua, cả người nàng như bị sét đánh, thân mình run lên mấy cái, bất tỉnh tại chỗ.

Đợi nhìn kỹ, bên trong cổ áo Tiểu Nguyệt Nha xuất hiện tia sáng từ trong ra ngoài xuyên suốt khác thường, nơi đó, chính là nơi tồn tại vết bớt hình trăng lưỡi liềm của bé.

Tiểu Mặc cùng Thượng Quan Như nhi đều nhìn mắt choáng váng, nhìn tận mắt một người đang yên ổn, đưa tay còn chưa mò tới đầu vai Tiểu Nguyệt Nha, cũng đã thẳng tắp ngã xuống, điều này cũng không khỏi quá kinh hãi đi?

Xá Lợi Phật châu còn không có phản ứng chút nào, cũng là vết bớt Tiểu Nguyệt Nha kích phát ra uy lực trước tiên.

Tiểu Nguyệt Nha nhắm mắt lại, ngồi xuống trên mặt đất, hết sức chuyên chú, cho nên hoàn toàn không biết mới vừa xảy ra chuyện gì.

Thời gian một chút xíu đi qua, Xá Lợi Phật châu đeo tại trên tay bé rốt cục có phản ứng, Phật quang thánh khiết mà trang nghiêm từ từ khuếch tán. Xá Lợi Phật châu trong lúc bất chợt dường như có sinh mệnh, hướng về phía trước trôi nổi, ngay tiếp theo đem tiểu chủ nhân của nó đều trôi nổi đến giữa không trung.

Tiểu Nguyệt Nha từ đầu đến cuối vẫn duy trì trạng thái cùng tư thế lúc ban đầu, khi lực lượng Xá Lợi Phật châu dẫn dắt, thân thể nho nhỏ từ từ bay ra Ngọa Long cư.

“Tiểu Huyên Huyên!” Tiểu Mặc kinh sững sờ chỉ chốc lát sau, không khỏi nóng nảy, hắn lại sợ nửa đường thức tỉnh muội muội, khiến cho bé tẩu hỏa nhập ma, cho nên không thể làm gì khác hơn là đi theo bé rời đi Ngọa Long cư.

“Tiểu Mặc, cẩn thận đấy!” Thượng Quan Như nhi theo sát tiến lên.

Bên ngoài Ngọa Long cư, chiến thế không ngừng leo thang, song phương kích động càng đấu khí thế ngất trời.

Lúc này, lại thấy một đạo Phật quang tính áp đảo soi tới đây, Phật quang tới chỗ nào, quét ngang một mảnh, bầy Thiên Ma vội vàng rút lui tản đi.

Hai vợ chồng Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt quay đầu, sau đó liền thấy được bị bao phủ trong Phật quang là một cái thân ảnh nho nhỏ, đầu tiên là một hình dáng bóng người mơ hồ, đợi sau khi bóng người từ từ rõ ràng, bọn họ thiếu chút nữa bị dọa đến bất tỉnh đi.

“Tiểu Nguyệt Nha?!”

Vân Khê gắt gao kéo lại tay Long Thiên Tuyệt, thấy nữ nhi nhắm mắt lại, đã tiến vào đến trạng thái nhập định, nàng là vừa lo lắng, lại không dám lớn tiếng quấy nhiễu đến nữ nhi.

Sau đó, nàng liền thấy được lục tục từ Ngọa Long cư chui ra con trai cùng Thượng Quan Như nhi.

“Tiểu Mặc, chuyện gì xảy ra?”

“Ách, chính là mọi người nhìn thấy rồi đấy.” Tiểu Mặc chột dạ quấy ngón tay.

Vân Khê bất đắc dĩ trừng nó một cái, lúc này trách cứ nó nữa cũng không làm được chuyện gì.

“Đừng nóng vội! Chúng ta tiếp tục quan sát một chút.” Long Thiên Tuyệt trong nội tâm so với ai khác đều nôn nóng, nhưng là lúc này phải có người tới chú ý, tới ổn định lòng người. Hắn vừa trấn an thê tử, vừa vững vàng nhìn kỹ con gái.

Ba người Tiểu Ban Lạt Ma đã nhận ra khác thường, mở mắt, thấy được một màn này, ba người trên mặt đồng thời lộ ra thành kính, hướng về phía phương hướng Tiểu Nguyệt Nha, chắp tay trước ngực tham bái.

“A di đà Phật! Lão nạp vốn là tưởng rằng tiểu thí chủ nhận được Xá Lợi Phật châu chỉ do tình cờ, bây giờ nhìn lại, có lẽ nàng đúng là có duyên cùng Xá Lợi Phật châu, cho nên mới có thể kích phát ra Phật lực Xá Lợi Phật châu.” Phương Tây đại sư kiến thức rộng rãi, liếc mắt nhìn thấu, đáy lòng có tính toán khác.

“Ta nghe sư phụ đã nói, chỉ những người có tâm linh tinh khiết mới

có duyên với cửa Phật, mới có thể cùng Xá Lợi Phật châu tâm linh tương thông, mới có thể khống chế nó, khiến cho nó phát huy ra uy lực. Như thế xem ra, Tiểu Nguyệt Nha cùng ta Phạm Âm tự vô cùng có duyên, nếu cô bé có thể quy y, gia nhập Phạm Âm tự, vậy cũng tốt."

Tiểu Ban ngây thơ mà nói…, dọa Vân Khê giật mình.

Quy y? Ai muốn quy y con gái của nàng, nàng sẽ cùng người đó liều mạng!

Lại nhìn Tiểu Nguyệt Nha, bé bị Phật quang thánh khiết bao vây, cả người tinh xảo đặc sắc được không giống người phàm, giống như là Tiểu tiên đồng lạc nhầm nhân gian, mơ mơ màng màng đang ngủ gà ngủ gật. Bé khả ái như thế, cho dù là Thiên Ma cũng không nhẫn tâm thương tổn sao?

Đáng thương cho bầy Thiên Ma căn bản không cách nào gần thân thể của bé, chỉ riêng chẳng qua là bị Phật quang chiếu xạ đến một chút, thực lực của bọn nó sẽ giảm đi.

Phật lực của Xá Lợi Phật châu vẫn còn tiếp tục tăng trưởng, Phật quang từ từ tràn ngập cả không gian tế đàn, khiến cho bầy Thiên Ma không chỗ có thể trốn, cuối cùng bọn chúng tru lên mất mạng trong uy lực Phật quang.

Cho đến một con Thiên Ma cuối cùng vật lộn chết đi, tất cả mọi người hoan hô.

"Tiểu tiểu thư vạn tuế! Tiểu tiểu thư vạn tuế!"

Nhận lấy tán dương làm cho hốt hoảng, Tiểu Nguyệt Nha rốt cục tỉnh lại, lông mi xinh đẹp như con bướm giương cánh, con ngươi trong

vắt trong suốt, mang theo vài phần u mê, không biết vừa rồi đến tột cùng xảy ra chuyện gì.

Long Thiên Tuyệt đúng lúc xông lên trước, đem nữ nhi ôm trong ngực, mềm giọng an ủi nữ nhi, cũng an ủi mình: “Không có chuyện gì rồi, không có chuyện gì.”

Vân Khê giọng điệu thở phào, cúi đầu nhẹ nhàng trừng nhi tử: “Tiểu Mặc, con trông nom muội muội như vậy sao?”

Tiểu Mặc cúi đầu, tiếp tục chột dạ quấy ngón tay.

Thượng Quan Như Nhi không đành lòng, tiến lên phía trước nói: “Đại tẩu đừng trách cứ Tiểu Mặc nữa, cũng là do muội quá lơ là, không trông nom thật tốt bọn nhỏ, tẩu muốn trách thì trách muội đi.”

“Mẫu thân, đừng trách Thượng Quan a di, là con muốn giúp mọi người một chút, cho nên mới bảo Tiểu Huyên Huyên học tập huyền công.” Tiểu Mặc không muốn để cho người khác gánh tội danh thay bé, ngẩng đầu chủ động nhận sai, “Con chỉ là bảo Tiểu Huyên Huyên phương pháp cơ bản nhất tu luyện huyền công nhập môn, không nghĩ tới Tiểu Huyên Huyên học được nhanh như vậy……”

Giơ ngón tay lên, bé sinh lòng kiêu ngạo, muội muội xuất sắc như vậy, toàn bộ cũng là công lao của ca ca là bé đi!

Xem đi, chủ ý của bé đúng là rất hữu dụng, thoáng cái đã giết chết toàn bộ Thiên Ma!

Trong lòng đắc ý mà nghĩ, trên mặt lộ ra vẻ mặt biết điều nhận sai.

Hiểu con không ai bằng mẹ, Vân Khê liếc mắt xem thấy tiểu tâm tư của bé, cạo nhẹ dưới chóp mũi bé khéo léo, Vân Khê xì nói: “Lần này

con đơn giản là ngẫu nhiên thôi, chó ngáp phải ruồi, tiếp theo nếu là Tiểu Nguyệt Nha luyện công không thích đáng, tẩu hỏa nhập ma, vậy phải làm thế nào? Con chẳng phải là hại muội muội suốt đời?”

Tiểu Mặc cẩn thận vừa nghĩ, từ từ khôi phục vẻ mặt thật tình nghiêm nghị, khẩn thiết nhận lầm: “Mẫu thân, con biết rồi, sau này con sẽ không tùy tiện truyền thụ võ công cho Tiểu Huyên Huyên nữa.”

Bộ dáng bé nhận sai, khiến cho người ta thương yêu. Vân Mộ Phàm tiến lên, sờ sờ đỉnh đầu Tiểu Mặc, nhìn về phía Vân Khê nói: “Tiểu Mặc làm như vậy, cũng là muốn hỗ trợ, tình cảm có thể tha thứ. Hơn nữa, ta cũng vậy cảm thấy là lúc dạy Tiểu Nguyệt Nha tập võ. Nhân vật thiên tài tầm thường cũng là từ ba tuổi bắt đầu tập võ, nhà chúng ta Tiểu Nguyệt Nha là thiên tài trong thiên tài, cho nên hai tuổi bắt đầu tập võ, một chút cũng không sớm!”

“Không sai! Nhìn từ biểu hiện Tiểu Nguyệt Nha vừa rồi, bé đã hoàn toàn có năng lực học tập võ nghệ rồi, hơn nữa thiên phú nàng tập võ sẽ làm chúng ta đều thất kinh.” Vân Trung Thiên sau khi theo phụ thân kết thúc chiến đấu, dạo bước tới đây, nhàn nhạt mà cười, bất cứ lúc nào cũng không giảm khí chất cao quý ưu nhã của hắn.

Tiểu Mặc nghe vậy, đắc ý nhướng mi: “Đó là dĩ nhiên! Tiểu Huyên Huyên di truyền tài trí thông minh của ta, học cái gì cũng là vừa học liền biết, thông minh vô cùng!”

“Di truyền tài trí thông minh của con?” Vân Khê khiêu mi, buồn cười, “Con trai rốt cuộc con có hiểu cái gì gọi là di truyền hay không?”

Tiểu Mặc khuôn mặt nhỏ nhắn xoay một cái: “Dù sao chính là di truyền tài trí thông minh của con, anh nào em nấy mà!”

Mọi người nghe vậy, không nhịn được cười ha ha.

Vân Khê xem một chút nữ nhi, nhìn nhìn lại phụ thân cùng huynh trưởng, rốt cục gật đầu: “Được rồi, chờ sau khi chúng ta rời đi tế đàn Thiên Ma, sẽ cho Tiểu Nguyệt Nha bắt đầu tập võ.”

Đang khi nói chuyện, trên bầu trời truyền đến mấy tiếng gầm thét.

Giương mắt nơi, Cửu Vĩ Hồ còn đang cùng bốn con Lục Vĩ Hồ bị vây ở bên trong kích đấu, thực lực của hai bên không phân cao thấp.

“Kỳ quái, Tông chủ đã chết, tại sao bốn con thú sủng của bà ta còn đang tác chiến?” Dựa theo lẽ thường, sau khi chủ nhân thú sủng chết, thú sủng liền khôi phục tự do, sẽ không lại tiếp tục thi hành mệnh lệnh ban đầu của chủ nhân, trừ phi thú sủng cùng chủ nhân trong lúc đã sinh ra tình cảm nồng hậu, nguyện ý vì chủ nhân chết theo.

Có lẽ, Tông chủ đối với thú sủng của mình thật sự không tệ đi.

“Cửu Vĩ Hồ thực lực tựa hồ không có cường đại giống trong suy nghĩ của ta, đây là chuyện gì xảy ra?” Vân Mộ Phàm ở phía sau nàng lên tiếng nói.

“Cửu cô cô từng bị đả thương quá nặng, bị băng phong ở Phiêu Miểu Địa phủ, toàn bộ dựa vào linh châu chữa khỏi, nó mới có thể từ từ khôi phục thực lực.”

“Linh châu?” Vân Mộ Phàm ánh mắt sáng lên, như có điều suy nghĩ.

“Không sai, chính là linh châu! Con hiện tại đã sưu tập đến tám viên linh châu, thiếu hai viên linh châu, là có thể tập hợp đủ tất cả mười viên linh châu. Chỉ tiếc, con đến nay không có tung tích hai viên linh châu kia……” Vân Khê thở dài nói, nếu có thể tập hợp đủ mười viên

linh châu, thực lực Cửu cô cô liền có thể khôi phục đến cường thịnh nhất, đến lúc đó cùng Tử Yêu giao chiến, cũng là thêm mấy phần phần thắng.

Vân Mộ Phàm suy nghĩ một chút, nhớ lại nói: “Ta ở gia tộc đã từng gặp trên bản chép tay ghi lại về linh châu, nghe đồn mười viên linh châu vốn là một thể, được gọi là Cửu chuyển linh châu. Người đầu tiên có được Cửu chuyển linh châu ở Vân tộc chúng ta chính là Vân Huyên, Cửu chuyển linh châu là vật chữa bệnh tốt nhất, năm đó Vân Huyên ở Di tích chiến trường cổ bị Tử Yêu trọng thương, toàn dựa vào công hiệu của Cửu chuyển linh châu chữa khỏi, nàng mới có thể gắng gượng qua. Nhưng Cửu chuyển linh châu không thể chữa khỏi tất cả thương thế, thí dụ như tâm mạch bị thương nặng, Vân Huyên năm đó chính là tâm mạch chịu trọng thương, cho nên thực lực tăng tiến vẫn chậm chạp, hơn nữa không thể tùy ý vận dụng võ lực. Một khi vận dụng võ lực, thương thế của nàng sẽ tăng thêm một thành. Đây là bí mật của Vân Huyên, cũng là bí mật của cấm kỵ nhất tộc chúng ta, người ngoài có rất ít người biết.”

” Cửu chuyển linh châu sia sau đó tại sao lại biến thành mười viên hạt châu đây?” Vân Khê từng nghe qua chuyện Vân Huyên bị thương, cho nên không thấy kỳ quái, nàng tò mò có lẽ là bản thân linh châu.

“Chuyện này được nói đến từ khi Vân Huyên chiêu thu mười tên đệ tử…… Lúc ấy Vân Huyên phản bội Vân tộc, gặp cao thủ Vân tộc đuổi giết, nàng biết mình phải cường đại lên, lớn mạnh lực lượng của mình, mới có thể bảo vệ người yêu của mình cùng tộc nhân, cho nên nàng nghĩ tới Thượng cổ Linh Huyết tộc. Thượng cổ Linh Huyết tộc là một đám người có huyết mạch đặc thù, bởi vậy nên trên người mỗi người sẽ có những tiềm năng đặc biệt. Cũng là bởi vì cái nguyên nhân này, bọn họ sẽ dễ dàng đạt được sức mạnh hơn so với người bình thường. Vân tộc Chúng ta chính là tộc duệ truyền thừa huyết

thống cao quý nhất của Thượng cổ Linh Huyết tộc, tin đồn tổ tiên của chúng ta chính là được qua thần linh chúc phúc mà đổ bộ thế gian, mang theo sứ mạng mà đến, cho nên tôn chỉ chí cao của Vân tộc chúng ta, chính là muốn ở trên đại lục thành lập một thế giới hòa bình và tự do…..”

“Vân Huyên muốn chiêu nạp nhiều cao thủ đi theo nàng, cho nên nàng nghĩ tới hậu duệ Thượng cổ Linh Huyết tộc. Trên thực tế, trải qua năm tháng, Thượng cổ Linh Huyết tộc có huyết mạch thuần khiết còn sống sót rất ít, Vân Huyên hao tổn rất lớn tinh lực cùng tâm huyết, rốt cục cũng tìm được mười thanh niên khác họ trên người có chảy huyết mạch thuần khiết Thượng cổ Linh Huyết tộc. Nàng đem mười người thu làm đệ tử, dốc lòng đào tạo, mục đích chính là hi vọng mười đệ tử cùng với hậu duệ của bọn họ có thể đời đời kiếp kiếp bảo vệ cấm kỵ nhất tộc. Vì thế, Vân Huyên đem Cửu chuyển linh châu một lần nữa luyện hóa, luyện chế ra mười viên linh châu màu sắc bất đồng bất đồng công hiệu, bọn chúng chia ra gọi là Cửu chuyển linh châu, Xích Huyết linh châu, Hoàng linh châu, Bích Linh châu, Lan linh châu, Tử Linh châu, Mặc linh châu, Bạch Linh châu, viêm linh châu cùng Hồn châu, trong đó Cửu chuyển linh châu chính là viên linh châu hấp thụ nhiều tinh hoa của Cửu chuyển linh châu ban đầu nhất. Vân Huyên đem nó tặng cho đại đệ tử của nàng, một vị công tử họ kép Hách Liên, nhưng viên linh châu còn lại thì chia ra tặng cho chín đệ tử khác……”

“Ngoài ra, vì có thể làm cho mười vị đệ tử thành tâm cống hiến sức lực cho nàng, nàng hao phí vô số tâm lực, đem máu của mình cùng máu mười vị đệ tử dung nhập vào nhau, đích thân luyện chế ra mười vật thần khí, sau đó cũng tặng cho mười vị đệ tử. Mười vị đệ tử được ân huệ như thế, tự nhiên là đối với Vân Huyên cảm động đến rơi nước mắt, nguyện ý tận hiến với nàng, song bọn họ cũng không biết thật ra thì Vân Huyên cũng giữ thủ đoạn. Nàng sở dĩ luyện chế mười vật thần khí đúng là uy lực quá lớn, nhưng là mười vị đệ tử của

nàng, mỗi người đều chỉ có thể thao túng một thần khí thuộc về mình, những thứ thần khí khác rơi vào trong tay của bọn nọ, giống như phế liệu. Kể từ đó, mười vị đệ tử trong lúc là có thể chế ước lẫn nhau, không đến nỗi nội đấu cùng tranh đoạt thần khí lẫn nhau, nhưng đồng thời, nếu như bọn họ muốn liên hợp lại làm phản, đối phó Vân tộc, nàng cũng có biện pháp. Bởi vì nàng cũng đem máu của mình dung nhập vào đến trong mười vật thần khí, chỉ cần là người trong hậu nhân nàng có huyết mạch thuần khiết, là có thể đồng thời thao túng mười vật thần khí, phát huy ra uy lực thần khí, đây chính là nàng giữ lại đường lui!"

"Nói cho cùng, Vân Huyên tâm tâm niệm niệm, trước sau vẫn là cấm kỵ nhất tộc. Nàng vì hậu nhân của nàng, vì đời đời con cháu mưu đồ một tương lai tươi sáng."

Nói tới đây, Vân Mộ Phàm tâm tình mênh mông, đối với tổ tiên cấm kỵ nhất tộc, hắn là ôm chặt lòng sùng bái kính ngưỡng.

Vân Khê giờ phút này tâm tình cũng không cách nào bình tĩnh, lúc trước, đối với mười vật thần khí, nàng cũng không có nghĩ quá nhiều. Hôm nay từ trong miệng phụ thân nghe được bí mật này, nàng mới biết được nỗi khổ tâm của Vân Huyên, thì ra là người vì bảo vệ Vân tộc đã lao tâm khổ tứ như vậy. Chu toàn, tỉ mỉ, giọt nước không lọt, chỉ tiếc a, tính đi tính lại, vẫn là không có tính đến đại kiếp của bản thân.

"Ta hiện tại trong tay đã có Cửu chuyển linh châu, Xích Huyết linh châu, Hoàng linh châu, Bích Linh châu, Lan linh châu, Tử Linh châu, Viêm linh châu cùng Hồn châu, chỉ còn lại cuối cùng hai viên Mặc linh châu cùng Bạch Linh châu rồi, cũng không biết đến tột cùng ở nơi đâu có thể tìm được bọn chúng?" Vân Khê thở dài nói.

Muốn tập hợp đủ mười viên linh châu, quả nhiên là so với lên trời

còn khó hơn.

Bởi vì trong những viên linh châu nàng tìm được, chỉ có vài viên là vẫn được giữ trong tay hậu nhân của mười gia tộc lớn, còn phần lớn là bị lưu lạc bên ngoài. Thí dụ như Tử Linh châu, là nàng đoạt được từ buổi đấu giá của Thịnh Bảo trai, thí dụ như Viêm linh châu cùng Hồn châu, thì lưu lạc đến Vân tộc, một viên là Cung chủ thưởng cho Vân Phiên Phiên, còn một viên khác là trên người Cung chủ.

Nếu Vân Huyên biết linh châu mình khổ tâm luyện chế, cuối cùng rơi vào trong tay người Vân tộc, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào

Còn có hai viên linh châu cuối cùng, đến nay cũng không có nửa điểm tin tức, hơn phân nửa cũng là lưu đến ở ngoài thập đại gia tộc.

“Mẫu thân, người muốn tìm Mặc linh châu cùng Bạch Linh châu rốt cuộc trên cái dạng gì?” thanh âm Tiểu Mặc mềm nhũn đột nhiên chen vào, tò mò hỏi.

Vân Khê suy nghĩ một chút, trả lời hắn nói: “Cụ thể trên cái dạng gì, mẫu thân không biết, nhưng mà, hẳn là cùng những thứ linh châu khác không sai biệt lắm, bên trong hạt châu có năng lượng chập chờn, mà bên ngoài hạt châu thì có một tầng hào quang thánh khiết bao vây. Khi thời điểm ngươi đem nó cầm trong tay, ngươi là có thể cùng nó sinh ra cảm ứng, nhận được nó truyền lại một số sức mạnh.”

“Là thế này phải không? Chỗ này của con thật giống như có hai viên hạt châu, theo lời của người tương đối giống, là gia gia tặng.” Tiểu Mặc không xác định nói.

“Tiểu Mặc, con có phải hay không nói giỡn đi? Lại trùng hợp như thế?” Vân Khê mừng rỡ như điên, hai mắt lòe lòe nhìn về phía Tiểu Mặc, ánh mắt kia dường như là đang nhìn một kho báu di động. Lần

trước ở Đan minh, nàng muốn lò luyện đan thần cấp, kết quả từ trong nhẫn trữ vật của con trai quả nhiên tìm ra một cái lò luyện đan thần cấp, hiện tại nàng cần hai viên linh châu cuối cùng, kết quả đã ở trong nhẫn Bách Bảo của con trai, điều này cũng không khỏi thật trùng hợp sao?

“Tiểu Mặc, con nhanh đem hạt châu lấy ra cho mẫu thân?” Nói xong, nàng bỗng nhiên lại thay đổi chú ý, hướng dẫn giọng đối với nhi tử nói, “Tiểu Mặc, tiểu hài tử mọi nhà, tùy thân đeo nhiều bảo vật như vậy không an toàn, không bằng giao hết thảy cho mẫu thân bảo đảm đi?”

Tiểu Mặc vội vàng bưng kín bảo bối của mình, mím môi cái miệng nhỏ nhắn, dùng sức hất đầu: “Không cần! Con vẫn luôn là rất bề bộn, sẽ không có người biết trên người của con có nhiều bảo vật như vậy.”

Tiểu tham tiền quỷ quái đụng với lão tham tiền quỷ quái, cứ đấu như gà chọi vậy.

Hai mẹ con ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, ánh mắt ngươi tới ta đi, kịch liệt giao chiến.

Long Thiên Tuyệt ôm con gái, nhìn lại vợ của mình, bất đắc dĩ mà cười, không nhịn được nhắc nhở: “Chúng ta thời gian còn lại không nhiều lắm rồi, nếu là nếu không truy cản kịp bọn Tử Yêu, một chuyến này của chúng ta chỉ sợ là thật muốn đi không được gì.”

Vân Khê thu hồi tầm mắt, vỗ vỗ đầu nhỏ của nhi tử, tham tiền như vậy, cũng không biết là di truyền người nào? Ừ, nhất định là di truyền cha nó!

Vân Khê quyết đoán đem mình quăng đi được không còn một mống.

“Mẫu thân, người muốn tìm chính là hai viên linh châu này sao?”

Trên tay Tiểu Mặc lần ra khỏi hai viên linh châu, một đen một trắng, Châu thể ánh sáng trơn bóng, ẩn có ánh huỳnh quang lưu chuyển, năng lượng chập chờn, rõ ràng chính là Mặc linh châu cùng Bạch Linh châu!

Vân Khê mừng rỡ, nhận lấy hai viên hạt châu, lại ôm lấy đầu con trai, trên trán trơn bóng của bé hung hăng hôn hai cái.

“Tiểu Mặc, con thật là Tiểu phúc tinh của mẫu thân! Lần sau mẫu thân còn muốn tìm cái bảo bối gì, thứ nhất sẽ lại hỏi con!”

Tiểu Mặc đầu tiên là bị hôn được một trận ngất ư, sau đó tròng trắng mắt đảo loạn, cái miệng nhỏ nhắn nhẹ hếch. Cái gì sao! Còn có lần sau?

Hạt châu bảo bối của ta —

Tiểu Mặc nhịn đau bỏ những thứ yêu thích, đem hai viên linh châu đưa cho mẫu thân, việc ấy đau lòng a.

Men theo hơi thở linh châu, Cửu cô cô rút ra vòng chiến, đi tới bên cạnh Vân Khê.

“Thật tốt quá! Quả nhiên là hai viên linh châu cuối cùng, ngươi mau đem linh châu toàn bộ đưa vào trong cơ thể của ngươi, ta có biện pháp đem bọn chúng một lần nữa dung hợp Thành đầy đủ một viên.” Cửu cô cô khẩn cấp thúc giục, hận không được lập tức chui vào trong cơ thể Vân Khê, mau sớm an dưỡng, khôi phục thực lực. Trên thực tế, nó cũng đúng là làm như vậy, đợi Vân Khê đem Mặc linh châu cùng Bạch Linh châu thu vào trong cơ thể, Cửu cô cô lại bắt

đầu tái tạo xây cất linh châu.

Cửu cô cô này vừa rút lui đi, bốn con Lục Vĩ Hồ còn đang trên bầu trời nhìn chằm chằm liền lập tức dời đi mục tiêu công kích, hướng về trong đám người đánh tới.

“Mọi người cẩn thận, mau mau kết trận nghênh kẻ địch!” Long Thiên Tuyệt vừa hô to, vừa đem con gái cùng con trai cẩn thận đuổi vào Ngọa Long cư.

Đột nhiên biến hóa tới, khiến cho các cao thủ có chút phản ứng không kịp, trong đó có năm sáu tên cao thủ Lăng Thiên Cung đụng phải Lục Vĩ Hồ đánh bất ngờ, thương thế không nhẹ.

” Lục Vĩ Hồ Nho nhỏ, cũng dám ở trước mặt ta khua chân? Ta đạp nát chân các ngươi!” Thủy Quy cự thú học giọng khí phách của Cửu cô cô, động thân ra, phịch một tiếng nổ, nặng nề rơi vào bên cạnh các cao thủ, thành một ngọn giáp lá chắn khổng lồ.

Cửu cô cô đã chui vào đến trong cơ thể Vân Khê, chuyên tâm tu luyện chữa thương đi, bây giờ có thể ra mặt chính diện đối kháng Lục Vĩ Hồ cũng là chỉ có Thủy Quy cự thú.

Có Thủy Quy cự thú tính tự giác thay thế Cửu cô cô chỉ trích, giờ phút này chiến ý dâng trào, tràn đầy ý chí chiến đấu.

Ai ngờ, bốn con Lục Vĩ Hồ cũng không phải là cái gì đèn đã cạn dầu, mỗi con xấc láo trôi lơ lửng ở giữa không trung, cùng Thủy Quy cự thú giằng co mà đứng.

“Lão già kia, ngươi đừng quên nhớ rồi, nơi này là mặt đất. Thực lực của ngươi cho dù mạnh, ở chỗ này cũng không có thể phát huy toàn lực, thay vì ở chỗ này thể hiện, không bằng vội tránh về chỗ nước

của ngươi đi, tránh cho mất mặt!” Một con Lục Vĩ Hồ trong đó châm chọc cười nói, nó nói chuyện giọng cư nhiên chanh chua, nhân tính hóa mười phần, làm người ta sợ hãi than.

“Ha ha, không sai! Con rùa chính là con rùa, cho dù bò tới trên đất bằng, cũng là một con con rùa đen rút đầu, ha ha ha……” ba con Lục Vĩ Hồ còn lại ầm ầm cười lớn lên, Thủy Quy cự thú giận đến lỗ mũi thẳng phun Bạch khí.

“Phế vật nói cái gì? Có gan hãy cùng ông mày đại chiến ba trăm hiệp!” Thủy Quy cự thú kéo thân thể nặng nề của nó, bay bổ nhào mà lên.

Bốn con Lục Vĩ Hồ thân hình khéo léo nhẹ nhàng, không đợi nó nhảy lên đến điểm cao nhất, bọn chúng đã sớm tự mình tản ra, chuyển dời đến nơi khác. Bốn con Lục Vĩ Hồ chia ra đứng ở các phương hướng của Thủy Quy cự thú, đồng thời hướng Thủy Quy cự thú phát động công kích.

Ba ba ba ba ba ba bành bạch!

Bốn con Lục Vĩ Hồ hồ đuôi quét ngang, nặng nề đánh trên mai rùa Thủy Quy cự thú, thân hình nhẹ nhàng khéo léo, làm sao Thủy Quy cự thú thân thể cồng kềnh có thể so sánh bắt chước?

Nhìn Thủy Quy cự thú bị quần đấu bị đánh một trận, dưới sự theo dõi của những cao thủ, khiến tâm không đành lòng.

Vừa thấy tình thế không ổn, Thủy Quy cự thú nhanh chóng rụt đầu tay chân vào trong mai, đuôi hồ ly đánh vào người cũng không ăn thua, có mai rùa cứng rắn bảo vệ, loại tấn công yếu ớt này căn bản không là gì.

Rầm!

Thủy Quy cự thú nặng nề rơi xuống đất.

Trong mai rùa, phát ra tiếng nói vô sỉ đáng khinh của nó: “Ha ha ha, các ngươi đánh không đến ta! Ta không đau tí nào!”

Nghe được lời nói của Thủy Quy cự thú…, Vân Khê suýt nữa ngã xuống đất, quá mất mặt! Nàng có thể cùng nó vạch rõ giới hạn không? Ngàn vạn không nên nói cho người khác biết, nó là thú sủng của nàng.

Bốn con Lục Vĩ Hồ thì không thế, phát hiện mình công kích, đối với nó căn bản không có tác dụng, bọn chúng không khỏi nổi giận, liếc mắt nhìn nhau, nhất tề biến hóa vị trí. Lần này, bọn chúng không hề tách ra mà tấn công đơn lẻ nữa, mà là bốn con tụ tập đến một chỗ, dùng sức hướng bộ phận đỉnh đầu Thủy Quy cự thú công kích.

“Đánh nó! Đánh nó!”

“Có bản lãnh ngươi cứ cả đời rụt lại đầu tách biệt!”

“Con rùa đen rút đầu! Ta hận nhất con rùa đen rút đầu rồi, ngao ngao ~~~~~~”

“……”

Bốn con Lục Vĩ Hồ phát cáu mười phần, càng nhìn Thủy Quy cự thú đầu không chui đi ra, bọn chúng lại càng là tức giận. Càng là tức giận, cho nên càng là bạo lực.

Ba ba ba ba ba ba bành bạch!

Phương thức công kích cực kỳ tàn ác.

Tiểu Bạch cùng tiểu phượng hoàng kể từ sau khi thối lui khỏi chiến đấu, vẫn ở bên cạnh giả bộ đánh đấm, bây giờ nhìn đến một màn mãnh liệt thảm như vậy, hai vật nhỏ nhiệt huyết sôi trào, ở một bên oa oa kêu to, trợ uy ủng hộ.

“Đánh nó! Đánh nó! A a, sắp đánh tới đầu của nó rồi!”

“Nhéo cái đuôi của nó! Cái đuôi của nó không có co lên!”

Hai vật nhỏ hồn nhiên đã quên mất, mình rốt cuộc là ở bên nào rồi, Thủy Quy cự thú giận đến hộc máu.

Bọn chúng rất muốn nhìn nó chịu khổ chịu sở sao?

Vân Khê nhìn không nổi nữa, hướng hai con Tiểu Bạch cùng tiểu phượng hoàng ngoắt ngoắt tay: “Các ngươi còn đang bên cạnh hô loạn cái gì? Còn không mau hỗ trợ?”

Tiểu Bạch hơi sững sờ, bật thốt lên nói: ” Rốt cuộc muốn chúng ta giúp người nào?”

Vân Khê vừa bị nó hỏi như vậy, cũng suýt nữa hộc máu: “Đương nhiên là hỗ trợ đối phó Lục Vĩ Hồ! Các ngươi muốn gì?”

Bị nữ ma đầu sư tử rống một tiếng, Tiểu Bạch theo quán tính bị làm cho sợ đến co cổ lại, long thân nhảy, vội vàng ngoan ngoãn đánh về phía một con Lục Vĩ Hồ trong đó.

Tiểu phượng hoàng thấy thế, còn chưa chờ Vân Khê rống to tiếng sư tử, vội vàng tự giác gia nhập hàng ngũ chiến đấu.

Nhiều hai con lợi hại trợ thủ, bốn chỉ Lục Vĩ Hồ chiến ý càng đậm rồi, một so sánh với một hung mãnh.

“Hai kẻ các ngươi là cái vật gì vậy? Cũng dám ở trước mặt tiền bối chúng ta càn rỡ?” Lục Vĩ Hồ kiêu ngạo kiều diễm, vừa nhìn hai vật nhỏ tư lịch nông cạn, không khỏi lại bắt đầu cậy già lên mặt. Đều nói Hồ ly có nhân tính, quả nhiên không giả, đây chẳng đem những thứ tật chung kia của nhân loại cùng tập tục xấu học được giống nhau như đúc.

“Tiền bối? Các ngươi là cái vật gì vậy, dám ở trước mặt chúng ta tự xưng tiền bối? Biết ta là ai không? Một vạn năm trước, ta chính là Vạn Hoàng Chi Hoàng lừng lẫy nổi danh! Thời điểm ta uy danh vang dội, còn không biết ngươi ở đâu trong bụng mẹ đây!” Nếu so về yêu kiều kiêu ngạo, tiểu phượng hoàng xưng thứ hai, ai dám xưng đệ nhất?

Nó dầu gì cũng là thần thú vạn năm trước thành danh, chẳng qua là bởi vì rơi xuống, hiện tại Trọng sinh, thể hình thoạt nhìn tương đối còn nhỏ thôi. Thời điểm nó thành danh, còn không biết Lục Vĩ Hồ ở nơi đâu đây?

“Ha ha, Vạn Hoàng Chi Hoàng? Dựa vào ngươi? Còn Vạn Hoàng Chi Hoàng? Đừng quá khôi hài rồi! Ha ha.” Một con Lục Vĩ Hồ trong đó rất sống động nói.

“Ta chính là Vạn Hoàng Chi Hoàng! Không tin, cho ngươi biết tay nhìn một cái!” Tiểu phượng hoàng phát uy rồi, ngọn lửa màu vàng oanh địa đốt, lấy nó làm trung tâm, hừng hực thiêu đốt.

Lần này, Lục Vĩ Hồ đột nhiên an tĩnh, mỗi con thần sắc ngưng trọng.

“Thì ra là thật là Vạn Hoàng Chi Hoàng? Trong truyền thuyết thần thú

giữ nhà đứng đầu thập đại học viện, lực lượng phi phàm, nhưng là…… Tại sao bây giờ nhìn lại yếu như vậy đây?”

Tiểu phượng hoàng đang tức giận thiêu đốt nghe vậy, suýt nữa phá công, cái gì gọi là yếu như vậy? Người ta đã đang từ từ trở nên mạnh mẽ lớn có được hay không? Các ngươi rốt cuộc có nhãn lực sức lực hay không?

“Tiểu Bạch, theo ta cùng nhau diệt bốn con hồ ly thảo nhân chán ghét này!” Tiểu phượng hoàng gọi về trợ thủ của mình, trong mắt tràn đầy chiến ý vô tận.

Cư nhiên bị bốn con hồ ly giễu cợt, thật sự quá là tức giận!

Tuyệt đối muốn đem khẩu khí này đòi lại!

“Được đấy! Đã sớm thấy bọn nó không vừa mắt rồi!” Tiểu Bạch kêu gào một tiếng, từ trong miệng phun ra ngọn lửa thật dài, ánh lửa đan vào, cả không gian nhiệt độ kịch liệt tăng lên.

Một cuộc hỗn chiến, lần nữa kịch liệt trình diễn!

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt đang xem cuộc chiến chỉ chốc lát sau, hai người bắt đầu dời đi mục tiêu, đi trước ngó nhìn hai khối tấm bia đá khác. Tế đàn trước đây, vốn là có ba khối tấm bia đá, trong đó một khối bị Tông chủ phá hủy, bây giờ còn còn dư lại hai khối tấm bia đá.

Mới vừa nãy bọn họ thấy rõ ràng, Tử Yêu chính là từ bên trái một khối tấm bia đá trong khe hở chui vào, nơi này tất nhiên chính là cửa vào đi thông một ngọn tế đàn cuối cùng.

Hai người ở trên dưới hai bên tấm bia đá lục lọi, chỉ nghe sau khi âm

thanh “rắc rắc”, tấm bia đá bắt đầu di động, trên mặt đất lộ ra một lỗ hổng, mờ mờ trong ánh sáng, có thể thấy được thềm đá đi thông dưới đất.

“Thật tốt quá! Nơi này chính là cửa vào đi thông một ngọn tế đàn cuối cùng.” Long Thiên Tuyệt quay đầu, nâng mi nói, “Phía dưới tình huống đến tột cùng như thế nào, chúng ta cũng không ai biết, hay là trước thu thập Lục Vĩ Hồ, chờ Cửu cô cô khôi phục thực lực, chúng ta xuống lần nữa đi không trễ. Nếu không một khi gặp gỡ Tử Yêu, trong chúng ta không người nào có thể địch nổi hắn.”

Vân Khê suy tư chốc lát, gật đầu nói: “Chàng nói không sai, hiện tại Tông chủ đã chết, cường địch lớn nhất của chúng ta chính là Tử Yêu, chúng ta có lẽ cẩn thận làm việc mới được. Theo ta đoán trong một tòa tế đàn cuối cùng, tất nhiên cơ quan tầng tầng lớp lớp, Tử Yêu chưa chắc là có thể thuận lợi tìm được hồn phách Vân Huyên.”

Quyển 6 - Chương 15: Vân Huyên trong bức bích họa

Edit: Điệp

Beta: Tiểu Mộng

Lực chú ý của Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt lại lần nữa chuyển dời đến hiện trường kịch chiến, bốn con Lục Vĩ Hồ đang hợp lực công kích Tiểu Bạch cùng tiểu phượng hoàng, thế công từ từ yếu bớt, chuyển thành tư thế phòng thủ.

Mọi người đều không ngờ rằng, tiểu phượng hoàng dưới cơn tức giận tiềm lực lại có thể lớn như vậy, ngọn lửa màu vàng có thể thôn tính vạn vật, hóa thành tro bụi.

Thực lực Tiểu Bạch thì rõ ràng so sánh với nó mạnh hơn, thân rồng màu trắng, không ngừng thoáng hiện ở không gian, như kinh lôi, như tránh mau, Phong trì điện sính, làm người ta hoa cả mắt.

Mất thể diện nhất không phải Thủy Quy cự thú thì là ai, lúc trước còn luôn miệng kêu gào, một khi gặp gỡ đối thủ thật, nó liền rút lui, thành con rùa đen rút đầu hoàn toàn. Cũng chính là Cửu cô cô hiện tại bận việc.. Tu luyện, khôi phục thực lực, nếu không thấy nó không chịu được một màn như thế, càng thêm không muốn làm bạn cùng con rùa này, nếu Thủy Quy còn muốn tiến vào linh châu ở cùng với nó, chắc nó trực tiếp vung đuôi đánh ngã Thủy Quy rồi!

Tiểu Bạch cùng tiểu phượng hoàng thực lực tuy mạnh, lại cũng chỉ có thể cùng bốn con Lục Vĩ Hồ đánh ngang tay, muốn nhanh chóng

kết thúc chiến đấu, dường như rất không có khả năng.

Vân Khê trong lòng gấp gáp, đang xem cuộc chiến chỉ chốc lát, nàng hướng trên bầu trời hô lớn một tiếng: “Tiểu Bạch, Tiểu Phượng Phượng, các ngươi mau tránh ra trước!”

Trong tay nhanh chóng kết ấn, đợi Tiểu Bạch cùng tiểu phượng hoàng rút lui phạm vi công kích hữu hiệu, nàng trong nháy mắt ra: “Đóng băng thuật!”

Rắc Rắc RắcRắc……

Bốn chỉ Lục Vĩ Hồ nghe được âm thanh không khí ngưng kết, bọn nó theo bản năng nhanh chóng thoát đi, đáng tiếc đã chậm, từ cái đuôi đến thân thể đến đỉnh đầu đến mỗi cọng lông, cuối cùng đến máu, toàn bộ đều ngưng kết thành băng.

Ầm! ầm! ầm! ầm!

Bốn tiếng nổ, trên mặt đất nhiều ra bốn pho tượng tượng đá.

Vân Khê từ từ thu hồi kết ấn, cất bước đến bên cạnh bốn pho tượng tượng đá: “Hoặc là chết, hoặc là thần phục, chính các ngươi lựa chọn đi!”

Nói thật, đối với bốn con Lục Vĩ Hồ phẩm hạnh không hề đoan chính này, nàng cũng không muốn thu phục chúng nó, có thể là bởi vì nguyên nhân Thủy Quy cự thú đi, biểu hiện của nó thật là làm nàng mất thể diện, cho nên, nếu không phải thấy thực lực bốn con Lục Vĩ Hồ có phần cũng không tệ lắm, nàng thật không hứng thú gì tới thu phục nó.

Bốn con Lục Vĩ Hồ bị ướp lạnh ở trong đó, nội tâm gào khóc kêu bất

mãn, quá hèn hạ, lại đánh ra chiêu ác như vậy đối phó bọn nó, một chút cũng không công bằng, rõ ràng là thắng lợi không động võ mà! Muốn thu phục bọn nó, khiến chúng nó nhận thức nàng làm chủ, vậy cũng phải nhìn nàng đến tột cùng có đủ tư cách hay không?

Bọn nó còn ở bên này căm giận bất bình, cũng không biết đáy lòng Vân Khê cũng ở đây ghét bỏ bọn nó.

Long Thiên Tuyệt dạo bước đi lên trước, vòng quanh bốn con Lục Vĩ Hồ đi một vòng, tuấn mi cau lại nói: “Ta xem bốn con hồ ly này sau gáy đều có phản cốt, tương lai nhất định sẽ gây chuyện, không thể dùng, tốt nhất nên trực tiếp giết thôi! Bọn nó quá ồn, nếu chết, bên tai cũng có thể thanh tĩnh.”

Bốn con Lục Vĩ Hồ nghe vậy, cả người chà chà đổ mồ hôi lạnh. Cái gì phản cốt phía sau gáy? Bọn nó căn bản cũng không có phản cốt, không đúng, là không có sau ót, không đúng, là căn bản không có não, được không?

Ô ô ô…… Quá khi dễ người rồi!

Tâm rơi lệ.

Vân Khê hé miệng, đáy lòng cười thầm, bốn con Lục Vĩ Hồ này tính tình quá cao ngạo rồi, là nên châm biếm mỉa mai mới được. Xuyên thấu qua băng cứng thật dầy, nàng mơ hồ thấy được bốn con bọn nó vẻ mặt xoắn xuýt, là lúc này!

Nàng cầm kiếm, rạch cổ tay của mình, tùy ý nhỏ máu của mình vào một pho tượng tượng đá trong đó. Máu tươi nóng bỏng theo đường vân tượng đá, dưới đường đi trôi, thấm vào bên trong chỗ sâu của tượng đá. Một khi Lục Vĩ Hồ nguyện ý thần phục, nó sẽ tự mình hút máu của nàng, tiến hành huyết khế, ngược lại, máu tươi của nàng

chính là rơi uổng phí.

Con Lục Vĩ Hồ thứ nhất ngửi thấy được mùi máu tươi, tinh thần rung lên, làm thú sủng đặc biệt Vân tộc, nó đối với huyết mạch Vân tộc rất nhạy cảm, vừa mới ngửi thấy được mùi vị máu, nó cũng đã có thể làm ra phán đoán, đây là máu thuần chính nhất Vân tộc, so với Tông chủ còn thánh khiết hơn a! Chỉ riêng ngửi thấy được mùi vị kia, nó cũng đã hưng phấn kích động không thôi, cơ hồ chính là theo bản năng, nó vận khí, đem máu nuốt vào trong miệng.

“Lấy máu ăn thề, ta nguyện ý thần phục, vĩnh viễn trung thành với chủ nhân của ta……”

Còn lại ba con Lục Vĩ Hồ cảm ứng được tinh thần của nó lay động, rối rít dưới đáy lòng chửi ầm lên: “Phản đồ! Hồ ly không có tiền đồ!”

Thu phục được một con rồi, Vân Khê không có dừng lại máu trên cổ tay, tiếp tục cất bước đi tới bên cạnh khối băng con Lục Vĩ Hồ tiếp theo, máu chảy xuống, theo băng cứng rót vào trong đó.

Thật là thuần khiết a!

Lục Vĩ Hồ vừa rồi còn chửi ầm đồng loại trong bụng, thoáng cái đã bị hương vị của máu làm cho hấp dẫn, khẩn cấp đem máu nuốt chửng, hơn nữa huyết khế.

“Ngươi cũng thần phục? Các ngươi rốt cuộc có một chút tôn nghiêm hồ ly hay không? Chúng ta chính là Lục Vĩ Hồ cao quý vô cùng, là thú sủng Vân tộc cao quý nhất, a… A? Đây là…… Máu thật thuần khiết, máu thơm quá a……” Con Lục Vĩ Hồ thứ ba hùng hùng hổ hổ, đột nhiên trong lúc âm thanh biến mất, tham lam nuốt chửng máu, ăn được mùi ngon, cái gì tôn nghiêm, cái gì cao quý, hết thảy vứt hết ra sau đầu!

Ba con Lục Vĩ Hồ lần lượt từng con bị thuần phục mà không hề chần chừ, một con Lục Vĩ Hồ cuối cùng không thể tin được nhìn bạn của mình, chẳng lẽ máu người này thật thơm như vậy, thế cho nên khiến cho những đồng bạn vì uống một ngụm máu liền bán đi tôn nghiêm hồ ly?

Nó không tin!

Nhất định là đối phương thi triển đầu độc cái gì!

Máu thơm ngon nhất, cũng chính là máu của Tông chủ – chủ nhân ban đầu của bọn nó, nó đã uống qua. Cả Vân tộc, trừ Tông chủ, cũng tìm không ra một người so sánh với máu của nàng thơm ngon hơn nữa. Máu đúng là rất thơm, nhưng thơm ngon hơn nữa, nó cũng thủy chung chẳng qua là máu mà thôi. Nó cũng không tin, chỉ riêng chẳng qua là ngửi thấy được mùi thơm của máu là có thể để cho Lục Vĩ Hồ cao ngạo thần phục dưới máu của nàng.

Vân Khê cảm thấy khinh thường nó, cố ý chỉ thả ra một chút xíu máu, để cho máu có thể rót vào trong băng cứng, lại không thể đủ đến, vì chính là từ từ lợi dụ, dẫn nó mắc câu.

Lục Vĩ Hồ xuyên thấu qua độ dầy băng cứng, ngửi thấy được một tia máu thơm ngon, từ bản năng, nó cả người nhiệt huyết thoáng cái liền sôi trào lên.

Thật thơm quá! Ngon mất hồn!

Mùi vị máu như vậy, cùng máu trên người Tông chủ cho tới những người trong Vân tộc khác đều bất đồng thật lớn, không tinh khiết chính là không tinh khiết, sao bì kịp được một phần vạn máu thuần khiết?

Nhưng nếu nói nó ban đầu ngửi thấy được máu trên người Tông chủ, là mừng rỡ kích động lời mà nói…, như vậy giờ phút này sau khi ngửi thấy được máu thuần khiết trên người Vân Khê, phản ứng của nó chính là mừng như điên!

Quá mỹ vị rồi!

Nó hung hăng nuốt xuống nước miếng, sau đó nghĩ tới mình mới vừa một phen tuyên ngôn nội tâm, nó có chút hối hận. Nếu như hiện tại lại uống máu của nàng, nó chẳng phải là cũng đã mất tôn nghiêm hồ ly của mình? Nhưng là, thật nhớ quá KIIII..AI…!!……

Thật xấu!

Tại sao uống chút máu nhất định phải đem cả đời mình bán đi đây?

Đều nói hồ ly giảo hoạt, chính loài người mới giảo hoạt đây!

Cho một búng máu, liền muốn ngươi cả đời trung thành, làm gì có chuyện tiện nghi như vậy?

“Như thế nào? Rốt cuộc có muốn thần phục hay không?” Vân Khê con môi cười, nàng phảng phất có thể thấy sau băng cứng Lục Vĩ Hồ vẻ mặt vô cùng mâu thuẫn.

Long Thiên Tuyệt nhìn cổ tay Vân Khê còn đang chảy máu, ánh mắt khác mềm mại, đau lòng nói: ” Máu trân quý như vậy, không biết có bao nhiêu thần thú, Linh Thú chờ nàng ân tứ, nàng còn không nhất định phản ứng. Hiện tại cho nó cơ hội, nó còn không cảm kích, cần gì lại đi để ý tới nó đây? Nó thích thần phục không thần phục, dù sao chúng ta đã có ba con Lục Vĩ Hồ, không kém nó con này. Thêm nó, còn lãng phí lương thực, không đáng giá làm! Không bằng đem nó

để lại chỗ này, làm một ngọn tượng đá không tồi, tương lai thời điểm có người đến nữa, có thể thưởng thức xem xét.”

Lục Vĩ Hồ giận đến thiếu chút nữa hộc máu, có cần lưỡi độc như vậy hay không? Nó dầu gì cũng là giống Linh Thú hiếm có, có được hay không?

Vân Khê khe khẽ thở dài, nói: “Aiz, bốn bọn nó ở chung một chỗ quen, giờ lại đem bọn nó mạnh mẽ tách ra, ta thật sự không đành lòng. Ai bảo ta thiện lương như vậy chứ? Liền làm chuyện tốt, cũng đem nó đều thu, khiến bốn chúng nó có thể tiếp tục ở cùng nhau kề vai chiến đấu.”

Thiện lương?

Lục Vĩ Hồ hoàn toàn không có nhìn ra nàng rốt cuộc thiện lương nơi nào, bất quá nói đến tình nghĩa giữa bốn bọn nó, bọn nó vốn là từ trong một bụng mẹ sanh ra, đi tới thế gian, mở mắt ra nhìn qua người thứ nhất chính là lẫn nhau, cho nên phần thân tình này thì không cách nào dứt bỏ. Nhưng nếu thật muốn cho nó cùng ba vị huynh đệ tách ra, nó sẽ vô cùng được không có thói quen.

Trái lo phải nghĩ, vì rõ rệt lộ vẻ căng thẳng cùng tôn nghiêm nó, nó ra vẻ suy tư nhiều lần, cuối cùng mới chậm rãi nói: “Được rồi, ta thần phục ngươi, không phải bởi vì ta bị máu thơm ngon của ngươi hấp dẫn, mà là ta không muốn cùng các huynh đệ tách ra, biết không?”

“Được rồi, biết ngươi là bị mùi máu của ta hấp dẫn, ngươi cũng không cần giấu đầu hở đuôi nữa rồi, không có ý nghĩa!” Vân Khê gọn gàng dứt khoát vạch trần tâm tư của nó.

Lục Vĩ Hồ ô ô muốn khóc, bắt nạt hồ ly a.

Cuối cùng một con Lục Vĩ Hồ mới vừa huyết khế xong, Vân Khê đột nhiên thay đổi chú ý, đem Ngọc Thụ Lâm Phong bốn người gọi ra bên cạnh: “Bốn các ngươi tùy tiện chọn lựa đi, bọn họ bắt đầu từ bây giờ thuộc về tất cả các ngươi.”

Bốn con Lục Vĩ Hồ nhất tề ngu ngơ.

Ngọc Thụ Lâm Phong bốn người cũng nhất tề ngu ngơ.

Khác biệt này cũng quá lớn đi?

Quá khi dễ hồ ly rồi!

“Ngươi nói thật? Ta cũng có thể có thú sủng của mình rồi?” Đinh Phong kích động đầu tiên kêu lên, giơ ra cánh tay, chạy nhanh hướng một con Lục Vĩ Hồ cuối cùng, được phép lão Tứ làm đã lâu, đối với số 4 tương đối thiên vị cùng nhạy cảm, cho nên hắn không chút nghĩ ngợi, quyết đoán lựa chọn thú sủng Lục Vĩ Hồ thuộc về chính hắn.

“Không nên! Ta không nên cùng hắn khế ước! Vừa rồi chính là thần phục với ngươi, tại sao đột nhiên thay đổi người rồi?” Lục Vĩ Hồ ghét bỏ kêu gào, nó nhưng là hướng về phía mùi máu trên người Vân Khê mới đáp ứng huyết khế, hiện tại đột nhiên trong lúc đổi chủ tử, bảo nó làm sao có thể tiếp nhận?

Không làm! Kiên quyết không làm!

Lục Vĩ Hồ là tôn nghiêm, có kiêu ngạo!

“Đừng như vậy sao! Trước lạ sau quen, chúng ta rất nhanh sẽ là bằng hữu, ta sẽ đối với ngươi rất tốt.” Đinh Phong hoàn toàn không thèm để ý đối phương ngạo mạn cùng ghét bỏ, khẩn cấp phá vỡ cổ

tay của mình, tùy ý máu của mình chảy xuống.

Lục Vĩ Hồ cầm cái mũi ngửi lại ngửi, ghét bỏ nói: “Chỉ có một nửa huyết mạch Vân tộc, khó trách công phu kém như vậy!”

Vân Khê vẫn là lần đầu biết, thì ra là trên người Ngọc Thụ Lâm Phong cũng có nhiều huyết mạch Vân tộc như vậy, thử nghĩ xem, bọn họ là từ một cái chi mạch nhi tử Vân Huyên truyền thừa xuống tới, hậu duệ của bọn hắn không ngừng cùng người ngoại tộc kết hợp, huyết mạch đã sớm không tinh khiết rồi, có thể lưu lại một nửa huyết mạch đã vô cùng không tệ. Thử nghĩ xem, Cung chủ Vân Huyễn điện kia cũng là chỉ có một nửa huyết mạch Vân tộc, cũng đã có thể ở địa vị cao Vân tộc du ngoạn sơn thuỷ, nếu là bốn người Ngọc Thụ Lâm Phong trở về Vân tộc mà nói…, địa vị của bọn họ cũng tất nhiên thấp không tới đi đâu. Bởi vì huyết mạch cùng thiên phú ở nơi đâu, bọn họ sẽ không kém hơn so sánh với bất luận kẻ nào!

Đinh Phong bĩu môi, xin lỗi nói: “Không có biện pháp, cha mẹ sinh! Trở lại ta nhất định tìm vợ có huyết mạch Vân tộc thuần khiết, đến lúc đó chúng ta đời sau liền nhất định là huyết mạch vô cùng thuần khiết.”

Đinh Phong quay đầu lại, hai mắt tà tà hướng phương hướng Vân Khê chăm chú nhìn đi, nhưng mà rất nhanh, bị Long Thiên Tuyệt một cái ngoan trừng cho trợn mắt nhìn trở lại.

Ýtứ gì? Dám đánh chú ý người của hắn? Ăn gan báo rồi?

Đinh Phong có chút ủy khuất, thật ra thì hắn nghĩ chính là tìm Tiểu Nguyệt Nha làm vợ, tìm một người vợ như vậy khả ái xinh đẹp như vậy, phúc khí mấy đời đã tu luyện a, cực kỳ mấu chốt chính là, bọn họ đời sau nhất định sẽ huyết mạch vô cùng thuần khiết.

May nhờ hắn không có đem trong lòng nói đi ra ngoài, nếu không hậu quả càng thêm nghiêm trọng!

Đánh xong chú ý phu nhân hắn, còn dám đánh chú ý con gái bảo bối của hắn? Thật sự là chán sống! Quá cầm thú rồi! Ngay đứa trẻ không tới hai tuổi cũng không bỏ qua cho?

Lục Vĩ Hồ suy nghĩ một chút, thật giống như cũng là đạo lý như vậy, mặc dù huyết mạch của hắn tạm được chút ít, nhưng tính tình cùng đợi thái độ của nó, rõ ràng so sánh với Vân Khê tốt quá nhiều. Thay vì ở Vân Khê nơi đó bị khinh bỉ cùng khi dễ, không bằng khi nó nơi này, thì ngược lại khi dễ hắn. Hơn nữa, bọn nó là bốn huynh đệ, bọn họ cũng là bốn huynh đệ, còn rất xứng đôi…… Cạc cạc, được rồi, nó liền miễn cưỡng đón nhận đi!

“Thật? Ngươi đáp ứng thật?” Đinh Phong mừng rỡ, ôm Lục Vĩ Hồ bên trong khối băng còn đang không có giải phong, mãnh liệt hôn một bữa, hận không được lấy thân thể chính mình đem chườm nó cho nóng.

Lục Vĩ Hồ dưới đáy lòng mãnh liệt mắt trợn trắng, đồng thời, cũng có một cỗ tia nước nhỏ từ chỗ sâu đáy lòng chảy xuôi mà qua, có một vị chủ nhân đối đãi hết sức chân thành như vậy, tựa hồ cũng là một chuyện may mắn.

Nói không chừng đi theo hắn, có một phen niềm vui thú khác đây.

Trong lòng không hề kháng cự như vậy nữa, nó nuốt chửng máu Đinh Phong, một lần nữa khế ước.

Còn lại ba con Lục Vĩ Hồ thấy con Lục Vĩ Hồ khó tính như vậy đều biết điều một chút khế ước, bọn nó cũng là không có những thứ ý

nghĩ khác, theo thứ tự cùng tân chủ nhân bọn nó khế ước.

Ngọc Thụ Lâm Phong được thú sủng mới, mọi người tinh thần dâng trào, giống như chính là một vẻ mặt bộc phát hộ, nơi khoe khoang.

“Vân cô nương, ngươi còn không mau chút giải phong ấn cho chúng nó? Chớ lam hỏng Phong cục cưng của ta!” Đinh Phong thúc giục, đối với thú sủng của mình, đau lòng không dứt.

Phong cục cưng?

Vân Khê cùng Lục Vĩ Hồ nhất tề đổ mồ hôi, đã vô lực cùng hắn cãi cọ, muốn gọi sao thì mặc hắn đi.

“Tiểu Bạch, ngươi tới đi!”

Vân Khê mới vừa thi triển xong một lần thuật Đóng băng, thực lực bị anhhr hưởng chưa kịp khôi phục, nếu là liên tục thi triển thuật Giải phong, thế tất sẽ có ảnh hưởng.

Tiểu Bạch nhận được mệnh lệnh, vô cùng vui lòng tiến lên, một cái ngọn lửa phun ra đi qua, băng cứng lập tức hòa tan.

Lục Vĩ Hồ khôi phục tự do, Ngọc Thụ Lâm Phong bốn người ôm lên cục cưng riêng của mình, vừa vui mừng thở ra đi.

Côn Luân lão giả phủ trán, nghiêng người đứng ở một bên, làm như cái gì cũng không có thấy, thật sự là quá mất mặt. Rốt cuộc là người nào bồi dưỡng được một đám đồ đệ cực phẩm như vậy được? Khẳng định không phải là hắn!

Chốc lát, từ dưới cửa vào tấm bia đá, truyền đến tiếng gió gào thét, trong đó xen lẫn tiếng người nói chuyện, nghe không rõ nội dung nói

chuyện, cũng là âm thanh mùi thuốc súng mười phần.

Hai người Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt nhanh chóng trao đổi ánh mắt, giờ phút này Cửu cô cô còn không có bất cứ động tĩnh gì, bọn họ không có mười phần nắm chặt, nhưng là nghe âm thanh từ cửa vào tới, cấp bách rồi, bọn họ đi trước một bước, ngó nhìn đến tột cùng.

Hai người ngầm hiểu lẫn nhau, không có quá nhiều chần chờ, đem tất cả cao thủ bên ngoài đều gọi vào trong Ngọa Long cư, hai người bọn họ thì thi triển thuật Ẩn thân, thăm dò vào một tòa tế đàn cuối cùng.

Mười bậc thang phía dưới, mờ mờ trong không gian, đầy dẫy mùi vị ẩm mốc, song xen lẫn, liền mơ hồ ngưởi được hương sen mùi thơm ngát.

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt hai người vô thanh vô tức bay vào đến trong không gian, đợi tầm mắt từ từ thích ứng, cảnh tượng trước mắt từ từ trở nên rõ ràng, hai người nhất tề ở trong lòng cảm thán, bị cảnh tượng chứng kiến trước mắt làm cho kinh sợ.

Từ dưới chân đám bọn hắn, hướng phía trước lan tràn hơn ngàn bước, là một con đường lớn phủ kín hoa sen màu đen, hai bên đường lớn là nước hồ màu đen, rễ hoa sen đâm vào chỗ sâu đầm đen, mà hoa lá của nó thì leo lên ở trên đường lớn, cho nên mới phải trải ra một con đường do sen đen trải mà thành.

Hai người Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt nhẹ nhàng mà đặt chân, giẫm đạp ở trên mặt cánh hoa sen, cố gắng hết sức không để lại dấu vết.

Cuối đường lớn, có giọng nói người rõ ràng truyền đến.

“Vân Huyên, ngươi vì Vân tộc ngàn mưu vạn toán, rêu rao cái gọi là chính nghĩa, kết quả là vẫn là rơi vào kết quả bi thảm như thế, đáng giá không?”

“Ta Vân Huyên đối nhân xử thế xử sự, chỉ cầu không thẹn với lương tâm, không có gì có đáng giá hay không. Tựa như năm đó ta triệu tập anh hùng thiên hạ tiêu diệt Bắc Thần nhất tộc ngươi, cũng là vì giúp đỡ chính nghĩa giang hồ. Tà không thắng chính, ngươi cố gắng dùng vũ lực tới xưng bá thiên hạ, không tiếc giết ngàn người, diệt vạn người, coi mạng người như rơm rác, khiến cho thiên hạ vô cùng căm giận. Ta thay trời hành đạo, đại biểu người trong thiên hạ tiêu diệt Bắc Thần nhất tộc dã tâm bừng bừng ngươi, vô luận kết quả như thế nào, ta đều cảm thấy đáng giá!”

“Hừ! chuyện thiên hạ, cho tới bây giờ cũng là thắng làm vua thua làm giặc, Bắc Thần nhất tộc ta có thực lực tuyệt đối, đủ để xưng bá Long Tường đại lục, thành lập trật tự mới. Một khi trật tự mới thành lập, các môn phái y theo trật tự làm việc, thưởng phạt phân minh, trên giang hồ cũng sẽ không có nhiều môn phái phân tranh như vậy nữa, khi đó cũng là cách Vân tộc các ngươi theo đuổi hướng tới thế giới hòa bình tự do không xa. Bắc Thần gia tộc chúng ta cùng Vân tộc các ngươi chí hướng chính là giống nhau, giết ngàn người vạn người, đổi lấy cũng là toàn bộ thiên hạ hòa bình tự do, bổn tọa cũng không cho là bổn tọa có cái gì sai lầm. Bổn tọa cùng Bắc Thần gia tộc thủy chung đều ở hướng mục tiêu cuối cùng nỗ lực, không tiếc hết thảy. Cũng là người Vân tộc các ngươi, luôn miệng nói chánh nghĩa, nói luân lý đạo đức, cũng là nội loạn phân tranh không ngừng, người đồng tộc giết hại nhau. Bao nhiêu năm đã qua, các ngươi Vân tộc vẫn dừng bước không tiến, thậm chí thực lực cùng lực ảnh hưởng so với dĩ vãng càng thêm suy yếu. Nhưng nếu đem thiên hạ giao cho Vân tộc các ngươi tới dẫn dắt, duy trì trật tự, không quá mười năm, thiên hạ nhất định đại loạn.”

Âm thanh cô gái đột nhiên yên lặng đi xuống, hóa thành thở dài thật dài.

Vân Khê lắng nghe đối thoại của bọn họ, lòng có cảm xúc. Thật ra thì Tử Yêu nói cũng không phải không có lý, hiện tại Vân tộc đã lớn không bằng từ trước, từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, đã một số gần như hủ hóa. Vô luận là Tông chủ dối trá xảo trá hay là Cung chủ ác độc vô tình, không có một người nào, không có một cái nào Tông chủ toàn tâm toàn ý thay tiền đồ Vân tộc suy nghĩ. Các nàng đăm chiêu suy nghĩ, bất quá là các nàng tự thân lợi ích thôi. Chỉ một là một Cung chủ Vân Huyễn điện, liền có mười ông chồng hầu hạ, thử nghĩ, nàng ứng phó mười ông chồng hầu hạ cần hao phí bao nhiêu tinh lực, mà xử lý sự vụ Vân Huyễn điện có thể hao phí bao nhiêu tinh lực?

Vân tộc như vậy, làm người ta nhìn không thấy tới hi vọng.

Bất quá, nàng cũng tuyệt không tán thành Tử Yêu nói, nhất định phải giết ngàn vạn người, lấy vũ lực tuyệt đối tới xưng bá thiên hạ.

Tấn công người không bằng công tâm, chỉ có thu phục được rồi lòng người trong thiên hạ, mới xem như chân chính nhất thống thiên hạ.

Vân Huyên đã từng là lãnh tụ Vân tộc có khả năng nhất thành tựu một đời thống trị, vô luận thiên phú, tài hoa, tâm trí, hay là lực ảnh hưởng của nàng ở Vân tộc cùng trên giang hồ, đều đủ để chống đỡ nàng, làm cho nàng có càng nhiều là thành tựu. Chỉ tiếc, trời cao đố kỵ anh tài, trời cao cho nàng quá nhiều chướng ngại cùng khó khăn, khiến cho nàng ở lúc huy hoàng hạ màn thê lương.

Vô luận kết quả của nàng có nhiều thảm thiết, nàng thủy chung là một truyền kỳ Vân tộc, khiến người khâm phục.

Từ tò mò, Vân Khê nhẹ nhàng đạp trên một đường hoa sen, bước đi.

Phạm vi phía trước nhìn từ từ rộng rãi, Vân Khê thấy được một bề mặt bức họa bích cực kỳ nguy nga, bức tranh trên vách, bóng tối ánh sáng cùng Hoa quang bạch sắc, không ngừng giao thế, tạo thành từng đoàn từng đoàn hỗn độn. Ở trong khung cảnh mờ mịt, hiện ra thân ảnh một cô gái, màu đỏ thuần túy, bao vây quanh thân nàng, thấy không rõ dung nhan nàng, chỉ có một đường viền mỹ lệ mà thần bí.

Vân Khê thoáng cái đã bị vẻ đỏ tươi tuyệt thế hấp dẫn dừng lại!

Cô gái này trên người tràn đầy một loại tươi đẹp kỳ dị, làm cho người ta chỉ nhìn một cái liền không cách nào quên mất, nàng thần bí, làm cho người tìm tòi nghiên cứu, thân ảnh nàng mỹ lệ, làm cho người mơ màng.

Chẳng lẽ nàng chính là cô gái truyền kỳ Vân tộc — Vân Huyên sao?

“Bởi vì cái gọi là đạo bất đồng bất tương vi mưu! Vân tộc thiếu ta, ta toàn bộ đều nhớ, mà ngươi…… Bắc Thần, năm đó là ta đích thân đem ngươi trấn áp, nhốt ở Di tích chiến trường cổ. Không nghĩ tới ngươi hôm nay tái xuất giang hồ, hoàn hảo không tổn hao gì xuất hiện ở trước mặt của ta, xa xa ngoài dự liệu của ta. Có lẽ, đây là thiên ý sao! Ngươi Bắc Thần gia tộc mệnh không có đến tuyệt lộ. Bất quá, dã tâm của ngươi không chết, giang hồ sớm muộn gì gặp đồ thán. Vì tránh khỏi một ngày kia đến, ta hôm nay nhất định phải đem hết toàn lực, cùng quyết chiến sinh tử!”

Mờ mịt tản đi, lộ ra dung nhan chân thật của cô gái, một khuôn mặt lãnh ngạo tinh xảo bỗng dưng xuất hiện ở bức tranh trên vách, ánh mắt bén nhọn, sát khí nhanh không thể đỡ, để cho vị nữ tử truyền kỳ

này thoáng cái rơi vào đáy mắt mọi người, giật nảy mình!

“Vân Huyên!”

Vân Khê đáy lòng chấn động, rốt cục thấy hình dáng Vân Huyên, trong khoảng thời gian ngắn, cảm khái hàng vạn hàng nghìn.

Nàng cùng hình tượng trong ấn tượng của mình chênh lệch không nhiều, nhiều tang thương, thiếu ý khí hăng hái.

“Vân Huyên, ngươi bị Đại Thiên Ma vây ở trong bích họa, thực lực giảm lớn, ngươi như thế nào có tư cách cùng bổn tọa đối kháng? Bổn tọa cũng là nghĩ chỉ cho ngươi một con đường, chỉ cần ngươi cam tâm tình nguyện đem hồn phách của mình hiến tặng cho bổn tọa, bổn tọa có thể hứa hẹn, thay ngươi giết sạch tất cả người đã phụ qua ngươi, để cho bọn họ nợ máu trả bằng máu!”

Tử Yêu đáy mắt tinh quang bổ nhào sóc, lần nữa nhìn thấy kẻ thù một mất một còn của mình, hắn không cách nào che dấu nội tâm cuồn cuộn của mình.

Từ bích họa truyền ra tiếng cười tùy ý, khí phách, nhưng không mất thanh linh.

“Bắc Thần, nhiều năm không thấy, ngươi càng ngày càng có vọng tưởng. Ngươi cho là lấy tính cách của ta, ta sẽ đáp ứng điều kiện của ngươi sao? Ta mặc dù bị vây nhiều năm trong họa bích, hồn phách bị giam hãm, không cách nào luân hồi chuyển thế, nhưng không có nghĩa là thực lực của ta liền xuống dốc không phanh. Ngươi tin hay không tin, ta nhưng lấy đem ngươi vây chết ở trong tế đàn, để không cách nào rời đi tế đàn nửa bước?”

“Vậy không ngại thử một chút?”

Tử Yêu ánh mắt híp lại xuống, đột nhiên, tinh quang nổ bắn ra. Cùng một thời gian, hắn xuất thủ, phi thân chộp tới bức họa bích.

Khí tràng khổng lồ lay động, dẫn động nước trong đầm đen, một khối cột nước, ở khí tràng Tử Yêu kéo, phóng lên cao, chống thành cầu vòm, cọ rửa hướng bóng người bức bích họa.

Hai người Hách Liên Tử phong cùng Nhị chưởng quỹ tránh né không kịp, bị khí lãng chấn động, nhất tề đánh bay mấy chục bước.

Đây là tỷ thí giữa cao thủ cấp chí tôn, bọn họ căn bản không có tinh lực dồi dào chen vào, tự vệ như thế nào, mới là vấn đề lớn nhất.

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt khoảng cách bọn họ khá xa, song khí tràng khổng lồ lay động, vẫn là không thể tránh khỏi liên lụy đến bọn họ, hai người thuật Ẩn thân bị phá, lộ ra người thật.

“Đi ra cho ta đi!” Tử Yêu quát chói tai một tiếng, bàn tay to lấy xuống.

Lúc này, bên trong bức bích họa xảy ra biến hóa cực lớn, mặt vách vặn vẹo, vặn vẹo đến mức tận cùng, Tử Yêu bàn tay to thăm dò vào nước xoáy màu đen.

Tử Yêu không có ngừng, làm liền một mạch, cả người cơ hồ xông vào bức tranh vách tường!

“Chủ tử, cẩn thận a! Bức bích họa này rất tà môn, một khi tiến vào, sẽ thấy cũng khó đi ra!” Nhị chưởng quỹ thấy thế, kinh hô nhắc nhở.

Đáng tiếc, đã muộn.

Bức tranh trong vách, truyền ra tiếng cười lớn Vân Huyên: “Bắc

Thần, ngươi vẫn là đắc ý tự phụ như vậy! Một vạn năm rồi, một chút cũng không có thay đổi. Ngươi cũng đã biết, ta kể từ sau khi bị vây ở bức tranh vách tường, thực lực đại giảm, ở ngoài bức tranh vách tường, không có đất dụng võ của ta. ta vừa rồi kích ngươi, chính là muốn làm cho ngươi tự động đưa tới cửa, ngươi rốt cục vẫn phải rút lui! bên trong bức bích họa, chính là thiên hạ của ta, ngươi liền đi vào theo ta đi! Ha ha ha……”

Bức tranh vách tường vặn vẹo hơn tới càng lớn, màu đen nước xoáy kịch liệt mở rộng, từ trong nước xoáy đột nhiên vươn ra một cái tay, đem cả người Tử Yêu kéo vào trong nước xoáy.

“Ghê tởm! Nữ nhân Vân tộc các ngươi đều hèn hạ vô sỉ!”

Chờ thời điểm Tử Yêu phát hiện bức bích hhoaj có cái gì không đúng thì đã muộn, bích họa có lực hút quá lớn, một khi hắn bị hút vào, sẽ thấy cũng khó mà bứt ra. Đột nhiên lại có một ngón tay từ đó lộ ra, đưa cả người kéo đi vào, không có vào bóng tối vô biên.

“Chủ tử!” Nhị chưởng quỹ sợ ngây người, chủ tử lại thật bị bắt tiến vào, làm sao bây giờ?

Không có chủ tử, hắn và Tử Phong thiếu gia kế tiếp làm như thế nào làm việc?

Hách Liên Tử Phong mi tâm vắt động, bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía hai người đứng ở phía sau bọn họ cách đó không xa Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt, ánh mắt của hắn trầm ngưng, ý tứ hàm xúc không rõ.

Vân Khê không có lưu ý đến ánh mắt của hắn, lực chú ý của nàng toàn bộ bị bức tranh trên vách cảnh tượng hấp dẫn đi, bức tranh vách tường trong, hắc bạch quấn quanh hỗn độn bên trong, là một

nam một nữ, hai cái bóng người kịch chiến quấn giao, nam tử tóc trắng phiêu dật, cô gái tóc đen nhẹ nhàng, lực lượng hai người hùng hậu, khuấy khối không khí hỗn độn, ở bức tranh trên vách không ngừng mà miêu tả ra một vài bức hình ảnh kỳ dị.

Ngoài bức bích họa khí lãng từ từ ngừng nghỉ.

Bốn người Vân Khê, Long Thiên Tuyệt, Nhị chưởng quỹ cùng Hách Liên Tử Phong nhất tề đi tới trước bức bích họa, vừa xem xét tràng diện kịch chiến bên trong bức bích họa, đáy lòng vừa tự mình lên tính toán.

“Tiểu Ban, muốn như thế nào mới có thể đem hồn phách Vân Huyên từ bức tranh trong vách giải cứu ra?” Vân Khê hỏi.

Ba người Tiểu Ban hiện thân ở trước bức bích họa, đem bức tranh vách tường cẩn thận dò xét một phen, phương Tây đại sư hồi đáp: “Bức bích họa nay chính là một món chi bảo trấn đàn của Đại Thiên Ma, nó là do đông đảo hồn phách thiên ma luyện đúc mà thành, ma khí rất nặng, muốn phá nó, buông thả hồn phách, trừ Phật lực đặc thù trên người Tiểu Ban, vẫn còn cần có lực lượng Xá Lợi Phật châu phụ trợ.”

“Xá Lợi Phật châu sao?” Long Thiên Tuyệt chân mày nhăn lại, muốn mượn Xá Lợi Phật châu uy lực, chẳng lẽ không phải lại muốn để cho nữ nhi của hắn ra mặt, thúc dục lực lượng Xá Lợi Phật châu?

Vân Khê cũng nghĩ đến liễu điểm này, nhức đầu cùng hắn nhìn nhau.

Cửu cô cô cũng không biết khi nào mới có thể khôi phục thực lực, cho dù khôi phục, cũng chưa chắc là có thể phá giải phong ấn bức tranh vách tường, đem hồn phách Vân Huyên giải cứu ra, Xá Lợi

Phật châu tựa hồ là một lựa chọn duy nhất.

“Tiểu Ban, các ngươi thử trước một chút, có thể hay không đem phá giải phong ấn bức tranh vách tường. Nếu như thật sự không thể mà nói…… Vậy cũng không thể làm gì khác hơn là để cho Tiểu Nguyệt Nha nữa nếm thử một chút thúc dục lực lượng Xá Lợi Phật châu.” Sau khi Vân Khê tự đắn đo trái phải, thận trọng nói.

Ba người Tiểu Ban không có dị nghị, cho nên ngồi xuống, bắt đầu thi triển Phật lực của bọn họ.

Bên trong bích họa, kịch chiến không ngừng thăng cấp.

Huyễn thú màu tím hóa thành phân thân Tử Yêu, chia ra làm hai, hai phân thành bốn…… Bóng người càng ngày càng nhiều, đem trọn toàn bộ bức tranh vách tường nhồi.

Vân Huyên cười lạnh một tiếng, trên dung nhan lãnh mị bật ra nụ cười tàn khốc, thân ảnh yểu điệu chợt nổ tung, hóa thành hàng vạn hàng nghìn phân thân, màu đỏ khí phách, thoáng cái đã che xuống huyễn thú màu tím kia.

Cả bức bích họa màu đỏ tràn ngập, tươi đẹp vô song.

Bên ngoài bích họa, mọi người không nhịn được liên tục sợ hãi than, quá đẹp đẽ, quá xảo diệu! Thật mãn nhãn!

“Vân Huyên, cõi đời này chỉ có ngươi xứng trở thành đối thủ bổn tọa! Tốt, rất tốt! Bổn tọa đã có quá lâu mà không có đại chiến một cuộc thống khoái như vậy rồi!” Tử Yêu càng đánh càng hưng phấn, yêu khí màu tím tùy ý tràn ngập ra, ở trong màu đỏ không ngừng xen kẽ, quấn giao, màu đỏ cùng màu tím huyền khí lẫn đấu……

Hình ảnh sau đó xảy ra biến hóa cực lớn, những đóa Hồng Tử xen nhau nhiều loại hoa ở bức tranh trên vách như pháo hoa loại ánh sáng ngọc nở rộ, hóa thành đẹp mãi mãi, khắc vào trí nhớ.

“Vậy thì thống thống khoái khoái tái chiến một cuộc đi!” Bị nhốt mấy trăm năm, Vân Huyên sớm bị tịch mịch ăn mòn, giờ phút này, rốt cục có thời điểm một lần nữa nàng triển lộ sắc sảo, nàng không bao giờ muốn yên lặng nữa.

Vậy thì thống thống khoái khoái đại chiến một cuộc đi!

Bức bích họa bị các loại màu sắc chói mắt tràn ngập, đồ án thay đổi thất thường, làm người ta hoa cả mắt.

“Tử Phong thiếu gia, chúng ta bây giờ nên làm cái gì bây giờ?” Nhị chưởng quỹ thấp giọng dò hỏi.

Hắn vừa chờ đợi phong ấn bức tranh vách tường bị phá giải, như thế chủ tử liền có thể khôi phục tự do, đồng thời cũng lo lắng Vân Huyên một khi rời đi bức tranh vách tường, nàng sẽ cùng Vân Khê, đám người cao tăng Phạm âm tự liên hợp lại, cùng nhau đối phó ba người bọn họ. Vân Huyên thực lực cùng chủ tử tương đối, mà thực lực hai người hắn và Tử Phong, căn bản không có biện pháp cùng thực lực Vân Khê cùng đông đảo chúng cao thủ chống đỡ được, đến cuối cùng thua thiệt vẫn là đám bọn hắn.

Hắn trái phải bối rối.

Hách Liên Tử Phong nhìn chăm chú bức tranh vách tường, trầm ngâm chốc lát, quay đầu nhìn về phía Vân Khê: “Khê Nhi, nàng còn nhớ rõ hung thủ kẻ sát hại mẹ ta sao?”

Vân Khê sững sờ, một lúc lâu mới kịp phản ứng: “Hách Liên đại ca,

huynh nói lời này là có ý gì?”

Hách Liên Tử Phong vẻ mặt nghiêm nghị nói: “Ta hoài nghi sát hại mẹ ta chính là hung thủ kẻ phía sau màn vẫn theo ở phía sau chúng ta, đến nay chưa xuất hiện. Cái này đại họa hại chưa trừ diệt, lòng ta khó an. Chúng ta song phương ở chỗ này gạch ngói cùng tan, một khi lưỡng bại câu thương, mà hắn đột nhiên xuất hiện mà nói…, đến lúc đó hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.”

Vân Khê như ở trong mộng mới tỉnh, nàng lại quên mất tin tức trọng yếu như vậy. Đúng vậy a, cái kẻ sát hại mẹ Hách Liên Tử Phong, lại đem tội danh giết người giá họa cho nàng hung thủ rốt cuộc người nào, cũng không ai biết. Hắn sống hay chết, có hay không đã lộ diện, không có ai biết.

Nhưng nếu hắn thật không có xuất hiện quá, vẫn ẩn thân ở trong bóng tối, như vậy bọn họ liền nguy hiểm. Ai cũng sẽ không đoán được, hắn đến tột cùng sẽ vào lúc nào đột nhiên xuất hiện, sau đó cho bọn hắn một kích trí mạng.

Thật là đáng sợ!

“Ngươi như thế nào khẳng định, hung thủ sát hại mẹ ngươi không có ở đây đồng hành trong đám người chúng ta?” Long Thiên Tuyệt hỏi.

Hách Liên Tử Phong tròng mắt, lộ ra mấy phần thần sắc trầm trọng, hắn tự tay, từ từ thăm dò vào trong ngực của mình, khi tay hắn vươn ra lần nữa, trong tay của hắn nhiều ra một đoạn mảnh nhỏ vải. Tay của hắn khẽ lay động, thanh âm càng thêm trầm thấp: “Đây là ta ở chỗ mẹ ta bị sát hại, phụ cận trong bụi cỏ tìm được một đoạn mảnh nhỏ vải. Chỗ kia ít có người ở, vật liệu may mặc cũng không phải là chất vải trên người mẹ ta mặc, như vậy cũng chỉ có một loại khả năng, là hung thủ lưu lại ở dưới!”

“Dọc theo đường đi, ta có lưu ý quần áo mọi người, phát hiện không có một người quần áo trên người cùng tấm vải này giống nhau.” Hách Liên Tử Phong dừng một chút, ngưng mắt nhìn mảnh vải nhỏ trong tay, tiếp tục nói, “Lấy công phu của mẹ ta, muốn làm cho nàng một chiêu trí mạng, công phu người này tất nhiên vô cùng cao. Ta từng hoài nghi tới Tông chủ Vân tộc, cũng hoài nghi tới cao thủ bên người bà ta, nhưng là không có một người phù hợp yêu cầu suy đoán của ta.”

“Võ công của Tông chủ dĩ nhiên cao, nhưng là nàng là nữ nhân, mà mảnh vải nhỏ trong tay ta rõ ràng cho thấy thuộc về quần áo nam nhân. Trong cao thủ Vân tộc, nam nhân không có mấy người, thân thủ có thể đạt tới yêu cầu, cũng chỉ có Tả hộ tọa, nhưng là trên người hắn xiêm y hoàn hảo không tổn hao gì, không có bất kỳ khuyết giác. Cho nên, theo ta đoán người này rất có thể còn không có lộ diện, còn núp sau lưng, không biết đang bày ra cái âm mưu gì.”

“Hách Liên đại ca, nghe huynh phân tích như thế, ta cũng vậy cảm thấy chuyện này kỳ hoặc. Người này trăm phương ngàn kế mà nghĩ phải đổ tội cho ta, để nhận định ta chính là hung thủ sát hại mẹ huynh, không biết sắp đặt tư tưởng gì.” Vân Khê bực tức nói.

Hai con ngươi của Hách Liên Tử Phong đột nhiên co rụt lại, sinh lòng ngán ngẩm. Người khác có lẽ không biết, hắn nhưng biết được, “Vân Khê” hai chữ đích xác là xuất từ trong tay mẹ hắn, cũng không phải là có người cố ý giá họa. Thật ra thì người chân chính phải giá họa cho Vân Khê, không phải là người khác, chính là mẹ ruột của hắn.

Chữ viết của mẹ, không có ai có thể bắt chước, mà hắn cũng nguyện ý tin tưởng Vân Khê, tin tưởng nàng không có giết người.

Sự tình liền đơn giản.

Mẫu thân nếu không phải là Vân Khê giết chết, nàng kia vì sao phải ở trước khi chết viết xuống tên Vân Khê? Nàng rốt cuộc là tồn tại cái tâm tư gì?

Hắn vừa bắt đầu bị bi thống làm cho đầu óc hôn mê, cho nên không có cách nào tỉnh táo lại suy tư. Đợi sau khi bình tĩnh, tiếp tục quay đầu suy tư lại chuyện này, tim của hắn chợt lạnh như băng.

Mẹ, người quá tàn nhẫn!

Cho dù là một hơi trước khi chết cuối cùng, người tâm tâm niệm niệm, vẫn là nghiệp bá của người.

Vì thành tựu nghiệp bá của người, người không tiếc làm cho con trai của mình đi thống hận cô gái hắn thích nhất, vì chính là để cho hắn có thể đủ triệt triệt để để tuyệt tình tuyệt ái, người sao mà tàn nhẫn?

Chẳng lẽ trong lòng của người, ta liền chẳng qua là một công cụ ngươi mưu đồ nghiệp bá sao?

Hách Liên Tử Phong hít sâu một hơi, đem tất cả đau đớn nuốt xuống trong bụng, những chuyện này chỉ có hắn một người biết, hắn không muốn khiến người khác nữa biết chuyện này. Có lẽ chỉ có như vậy, hắn có thể lừa mình dối người, chỉ làm kia hai chữ không phải là xuất từ tay mẫu thân.

“Hách Liên đại ca? huynh không sao chứ?” Vân Khê đưa tay, ở trước mắt hắn quơ quơ, rốt cục đem thần trí hắn gọi trở lại. Hắn bị hơi thở âm u bao phủ, làm cho người ta nhìn sinh lòng chua xót, nàng vẫn là nhìn không thấu hắn.

“Đúng vậy a, người này đích xác là trăm phương ngàn kế.” Hách

Liên Tử Phong âm thanh bình tĩnh nói, chân mày không tự chủ níu chặt.

“Làm sao ngươi biết hắn nhất định là người đàn ông đây? Chẳng lẽ nữ nhân thì không thể mặc quần áo nam nhân?” Long Thiên Tuyệt âm thầm quan sát vẻ mặt Hách Liên Tử Phong biến hóa, cảm thấy hắn thật giống như che giấu cái tin tức trọng yếu gì.

“Thiên Tuyệt, ngươi là nói……” Vân Khê bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, ánh mắt bỗng dưng sáng lên, hô nhỏ một tiếng, “Không tốt! Chúng ta giết chết chính là Tông chủ kia có thể có vấn đề! Tông chủ chân chính, có lẽ còn chưa chết!”

“Các ngươi nghĩ, Tông chủ nếu như thật đã chết rồi, như vậy bốn con thú sủng của bà ta làm sao còn có thể tiếp tục cùng chúng ta đối kháng? Còn có, ta cuối cùng cảm thấy thời điểm Tông chủ vào đến tòa tế đàn thứ chín, toàn thân thực lực tựa hồ yếu bớt không ít. Tuy nói là bà ta bị thương, nhưng là không đến nỗi thực lực yếu bớt nhiều như vậy, lại chịu đựng không được hai người chúng ta hợp lực một kích, lại nhanh như vậy đã chết. Bà ta không khỏi bị chết quá dễ dàng chút ít……”

Bị nàng thức tỉnh, hai người Hách Liên Tử phong cùng Long Thiên Tuyệt sắc mặt tiếp theo nhất tề biến đổi.

Lúc này, trong không gian, bỗng nhiên dị tượng cái này tiếp cái khác.

Vị trí chỗ đứng hai người Hách Liên Tử phong cùng Long Thiên Tuyệt, phía sau nước trong đầm màu đen, một thân ảnh phóng lên cao, sét đánh không kịp bưng tai, chưởng lực liên miên đánh ra, ngay giữa phía sau lưng hai người Hách Liên Tử Phong cùng Long Thiên Tuyệt.

“Ha ha ha, các ngươi suy đoán được không tệ! Bổn tọa cũng chưa chết, các ngươi giết chết chẳng qua là một phân thân của bổn tọa thôi. Chỉ tiếc a, các ngươi phát hiện được quá muộn! Đi chết đi!”

“Thiên Tuyệt, Hách Liên đại ca, cẩn thận!” Vân Khê đứng yên vị trí, vừa vặn là đối mặt với hai người Hách Liên Tử phong cùng Long Thiên Tuyệt, cho nên khi bóng người từ trong đầm nước lao ra, nàng liếc mắt liền thấy được. Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, nàng rút kiếm, xung phong liều chết tới.

Ba ba ba ba!

Chưởng lực liên miên, kèm theo kình khí khổng lồ, nhấc lên sóng lớn ngập trời.

Vân Khê xung phong liều chết đến một nửa, bị sức lực bắn ngược trở lại, mà hai người Long Thiên Tuyệt cùng Hách Liên Tử Phong phản ứng không kịp nữa, hai người sau lưng liên tục bị ba bốn chưởng, thân thể hai người bị đánh bay ra ngoài, “tùm” “tùm”, lục tục rơi vào nước hồ.

“Thiên Tuyệt, Hách Liên đại ca!” Vân Khê bị tức sức lực bắn bay đến giữa không trung, có chút dừng lại, nàng đáp xuống, lướt mặt nước, đem hai người rơi xuống nước Long Thiên Tuyệt cùng Hách Liên Tử Phong từ trong nước mò.

“Thiên Tuyệt, Hách Liên đại ca, hai người thế nào?”

Long Thiên Tuyệt cùng Hách Liên đại ca hai người hầu kết vừa động, nhất tề phun ra một ngụm máu tươi. Những thứ chưởng lực này tới quá đột nhiên, bọn họ căn bản phản ứng không kịp nữa.

Trên đỉnh đầu bọn họ, Tông chủ đang mặc một thân nam trang, vươn

người mà đứng, trên người của nàng không nhiễm một hạt bụi, làm người ta không cách nào tưởng tượng nàng mới vừa chính là kẻ ẩn thân hèn hạ không chịu nổi trong đầm nước đen. Nàng từ từ giương mắt, hướng phương hướng ba người bọn họ quăng đi một cái nhìn khinh miệt. Ở trong mắt của nàng, ba người bọn họ đối với nàng cũng không tạo được uy hiếp quá lớn.

“Các ngươi muốn tự mình kết liễu, hay là muốn bổn tọa giúp các ngươi một tay?” Tông chủ lạnh giọng mà cười, nụ cười tàn khốc.

Quyển 6 - Chương 16: Phật lực của Tiểu Ban (1)

Edit: Điệp

Beta: Tiểu Mộng

Hách Liên Tử Phong ngẩng đầu lên, tầm mắt từ từ di chuyển lên trên, tình cờ đang lúc liếc thấy một chỗ chéo áo Tông chủ không trọn vẹn, con ngươi trong màu đen của hắn nháy mắt hóa thành biển đen cuồn cuộn.

“Là ngươi! Là ngươi giết mẹ ta?”

Hơi thở hủy diệt bao phủ hắn, tức giận, bi thống, cừu hận, cơ hồ muốn đem thôn tính.

Con ngươi màu tím chiết xạ ra ánh sáng thích giết chóc, huyễn thú màu tím phá thể ra!

Khôn cùng tức giận, khôn cùng cừu hận, trong nháy mắt đem trọn không gian bao phủ.

Vân Khê nhìn hắn, âm thầm kinh hãi, hơi thở hắc ám trên người hắn thật là đáng sợ, một khi buông thả chắc chắn sẽ là hủy thiên diệt địa. Có lẽ, đây chính là hiệu quả Bắc Thần Mẫn Nhi muốn lấy được chăng? Chỉ có cừu hận cùng tức giận mới có thể chân chính kích phát ra tiềm lực vô cùng của hắn, để cho hắn hoàn toàn lột xác.

Cho nên, Bắc Thần Mẫn Nhi trước khi chết cũng muốn viết xuống tên

của nàng. Bà ta không phải muốn nhi tử báo thù thay cho mình, bà ta khổ công suy nghĩ chẳng qua muốn kích thích lòng thù hận của nhi tử để hắn trở thành kẻ tuyệt tình tuyệt ái.

Nàng hiểu, nàng hiểu hết rồi.

Bắc Thần Mẫn Nhi, ngươi đến chết cũng không quên lợi dụng con của mình, ngươi xứng làm một mẫu thân sao?

Hách Liên đại ca, huynh cũng đã biết chân tướng rồi phải không?

Vân Khê ngắm nhìn Hách Liên Tử Phong thật sâu, nội tâm vừa bi thương, lại vừa đau lòng.

Hắn bây giờ, có phải đang cảm thấy toàn bộ thế giới đều vứt bỏ mình hay không?

“Thiên Tuyệt, chúng ta cùng nhau hợp lực, giết Tông chủ! Ta không thể cõng trên lưng tội danh giết người không công, người nào mắc nợ, sẽ làm cho người đó đi trả nợ!”

“Ta hận nhất người khác sau lưng đánh lén!” Long Thiên Tuyệt phi thân lên, lấy hành động trực tiếp của mình trả lời nàng, “Kỳ Lân thần thú!”

Hai mắt màu vàng, rực rỡ, Long Thiên Tuyệt ngửa mặt lên trời gào to một tiếng, khí thế mơ hồ có áp đảo thế Hách Liên Tử Phong.

Vân Khê thấy vậy, tinh thần đại chấn, lực lượng mười vật thần khí được đẩy tới đỉnh, bạch quang thánh khiết, cùng tà khí màu tím và chính khí màu vàng, giao hòa lẫn nhau.

Mỗi một cái hô hấp, đều kèm theo khí tràng khổng lồ bắt đầu khởi

động.

Nhị chưởng quỹ bị bức lui tới góc tường, kinh hãi nhìn lực lượng ba người kết hợp, có loại dường như đã có mấy đời cảm giác. Hắn chẳng bao giờ từng thấy quá, ba cỗ lực lượng như vậy lại có thể dung hợp đến một chỗ, kết hợp thành khí thế cường đại như vậy. Thử nghĩ xem, ba người bọn họ chính là đại biểu cho tam đại gia tộc có sức ảnh hưởng nhất trên Long Tường đại lục, Vân tộc, Long gia cùng Bắc Thần gia tộc. Đổi lại từ trước, giữa tam đại gia tộc này là tuyệt đối không thể nào kề vai chiến đấu, bởi vì bọn họ đại biểu chính là lợi ích của gia tộc, bất đồng hoặc là chánh tà phân rõ. Muốn để cho ba gia tộc này chân thành hợp tác, cùng chung chống đỡ cường địch, cơ hồ chính là việc không có khả năng.

Hiện nay, việc không có khả năng biến thành có thể.

Thật khó mà tin nổi!

Tông chủ ánh mắt khinh miệt, từ từ xảy ra biến hóa, con ngươi hơi co lại, đột nhiên hắng giọng cười lớn lên: “Vân tộc, Long gia, Bắc Thần gia tộc, rất tốt! Rất tốt! Bổn tọa hôm nay sẽ cùng lúc tiêu diệt hậu duệ có thiên phú nhất trong ba gia tộc các ngươi, từ nay về sau, chỉ có bổn tọa có thể tiếu ngạo thiên hạ! Ha ha ha……”

Tiếng cười không nghỉ, phía sau Tông chủ, bạch sắc quang mang thoáng hiện, đột nhiên, một con tiếp theo một con Lục Vĩ Hồ huyễn thú vô căn cứ nhảy ra, mười con, hai mươi con, năm mươi con…… Quá nhiều, rốt cuộc có bao nhiêu con!

Vân Khê, Long Thiên Tuyệt cùng Hách Liên Tử Phong ba người sắc mặt nhất tề biến đổi, sớm phải biết thực lực Tông chủ không đơn giản, nhưng không nghĩ trước sau khác biệt sẽ to lớn như thế.

“Mọi người cẩn thận!”

Ba người lưng tựa lưng, riêng của mình mặt ngó một phương vị, Do Kỳ Lân thần thú chở đầy lấy ba người, xông về phía bầy Lục Vĩ Hồ huyễn thú.

“Chỉ bằng ba người các ngươi, cũng muốn giết bổn tọa? Cũng không nghĩ kĩ phân lượng của các ngươi?” Tông chủ lành lạnh mà cười, bầy Lục Vĩ Hồ huyễn thú của nàng, đủ để đem ba người vây khốn, mụ từ từ thu hồi tầm mắt, đem lực chú ý chuyển hướng bức bích họa. Nơi đó, kịch chiến đã đến giai đoạn gay cấn.

Tông chủ nhìn chằm chằm thân ảnh hồng sắc trong bích họa, mâu quang không ngừng biến hóa, mụ ta đột nhiên lên tiếng, hô lớn, trong thanh âm vận đủ nội lực.

“Tiểu cô cô, ta tới thăm người rồi, làm sao người không quay đầu lại để xem ta một chút?”

Trong khi giao chiến thân ảnh màu đỏ rõ ràng cứng ngắc, Tông chủ cong môi, tiếp tục hô lớn: “Ngươi không phải là muốn tìm ta báo thù sao? Ngươi không phải là vẫn nhớ bị ta năm đó cho một kiếm sao? Hiện tại chúng ta ở chỗ này, ngươi mau tới tìm ta báo thù a.”

Bị thanh âm của mụ quấy nhiễu, trận cước của Vân Huyên vi loạn, màu đỏ trong bích họa từ từ bị Tử Yêu bức lui. Vân Huyên tức giận quay đầu, thấy được Tông chủ giờ phút này giả dạng, thần sắc bà hơi chậm lại, chợt tức giận gầm hét lên: “Vân Thanh Uyển, ai cho người mặc y phục của Tiêu Dao phái? Ai cho phép ngươi?”

Tiếng gầm gừ thoát ra khỏi bức bích họa, ở trong không gian quanh quẩn thật lâu.

“Y phục Tiêu Dao phái tất nhiên là do chàng tặng.” Tông chủ giơ tay lên, nhẹ vỗ về hai chữ “Tiêu Dao” được thêu trên trường bào, lộ ra say mê, mụ ta vừa khẽ vuốt, vừa nói, “Chàng biết ngươi đã chết, cho nên liền toàn tâm toàn ý ở cùng ta, chúng ta thành thân, trải qua cuộc sống vui vẻ tựa như thần tiên, đây mới thực sự là Tiêu Dao!”

“Ngươi nói nhảm!” Vân Huyên bị hai chữ “Tiêu Dao” trên trường bào thật sâu kích thích đến, bà liều lĩnh hướng bức bích họa đánh tới, năm ngón tay mở lớn, muốn đem Tông chủ bắt bỏ vào trong đó.

Ở phía sau bà, huyền khí màu tím truy đuổi tới, hung hăng ra sức đánh ở giữa lưng bà ấy.

“Phụt!” Vân Huyên trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, hành động trì trệ. Nếu như giờ phút này, Tử Yêu đánh ra một chưởng nữa, là có thể trực tiếp muốn tánh mạng của bà.

Tông chủ mở to hai mắt, chờ đợi một kích trí mạng này. Chỉ cần hồn phách Vân Huyên bị hủy diệt triệt để, từ nay về sau mụ ta cũng sẽ không lại bị cơn ác mộng quấn thân nữa, sẽ không ban đêm không ngủ yên nữa.

Giết đi! Giết đi!

Mau giết bà ta đi!

Chưởng trong tay Tử Yêu trong nháy mắt tới, cách giữa lưng Vân Huyên không tới ba tấc, hắn đột nhiên thu tay lại.

Cả bức bích họa tử hồng huyền khí đồng thời ngừng nghỉ, một lần nữa khôi phục vẻ mông lung.

“Giết đi! Mau giết nàng đi!” Tông chủ hướng Tử Yêu lên tiếng hô to,

chỉ kém một chút như vậy điểm, cũng chỉ thiếu điều một chút xíu, Vân Huyên liền từ đó biến mất ở nhân gian.

Tại sao? Tại sao không tiếp tục hạ thủ?

Tông chủ mắt đỏ ngầu, giống như đang điên cuồng, nếu có thể, mụ nguyện ý thay Tử Yêu hạ thủ, cho nàng ta ngàn chưởng vạn chưởng, đem nàng ta đánh vào Địa Ngục vạn kiếp bất phục, mãi không siêu sinh!

Vân Huyên cảm giác được lực lượng phía sau đột nhiên biến mất, lòng vẫn còn sợ hãi, mới vừa một khoảnh khắc, bà bị tức giận làm cho hôn mê đầu óc, suýt nữa liền táng thân ở dưới chưởng của Tử Yêu. Song, thời khắc mấu chốt như thế, hắn thế nhưng thu tay lại.

Là may mắn sao?

“Chuyện của Bổn tọa còn chưa tới phiên ngươi quơ tay múa chân! Bổn tọa muốn chính là đánh một trận công bằng, ngươi dùng kế khiến tâm thần Vân Huyên nhiễu loạn, muốn mượn tay bổn tọa giết nàng, bổn tọa há có thể để ngươi như nguyện?” Tử Yêu hai tay thả lỏng sau lưng, lãnh đạm nói, khí thế kia thắng được mọi người tại chỗ, tính áp đảo, không thể địch nổi.

Tông chủ tức giận, trước ngực kịch liệt phập phồng, mụ ta tốn hao tâm tư, để cho hắn có thể chiến thắng Vân Huyên, hắn cũng không lĩnh tình, tức chết mụ.

“Vân Thanh Uyển, ta đối đãi ngươi không tệ, vì sao ngươi lại muốn đưa ta vào chỗ chết? Ta đắc tội với ngươi khi nào? Ngươi như thế trăm phương ngàn kế mà nghĩ muốn hại ta?” Vân Huyên sau khi tâm tình từ từ bình phục lại, phát hiện chuyện tựa hồ có cái gì không đúng, Vân Thanh Uyển sở tác sở vi *(hành động, việc làm)* quá khác

thường. Nàng vì sao phải mặc y phục phái Tiêu Dao, vì sao phải búi tóc như phái Tiêu Dao, bắc chước tư thái của phái Tiêu Dao? Chẳng lẽ nàng…… *(Nơi này dùng "nàng" gọi Tông chủ vì đây là trong suy nghĩ của Vân Huyên, Vân Huyên vẫn còn nể tình cũ ta để cách gọi không quá "phũ" như thế này)*

Tức giận chẳng qua là ngắn ngủn chốc lát, Tông chủ rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh, vô luận như thế nào, mụ ta cũng ở ngoài bức bích họa mà Vân Huyên ở bên trong bức bích họa, kể cả Vân Huyên không chết, cũng là không cách nào rời đi. Nói cho cùng, mụ ta mới là người thắng cuối cùng.

Nghĩ đến chỗ này, mụ ta nhẹ nhõm hẳn, lạnh lùng câu môi cười: "Ngươi đối đãi không tệ? Không sai, ngươi là đối đãi không tệ! Ngươi truyền thụ võ công cho ta, dạy ta các loại tài nghệ, hơn nữa bồi dưỡng ta thành người thừa kế của ngươi, để cho ta trở thành Thánh nữ đời sau, từ đó được người tôn kính, không dám có nửa người cười nhạo xuất thân cô nhi của ta."

"Từng có thời, ta vô cùng cảm kích ngươi, sùng bái ngươi, thậm chí thề, cuộc đời này muốn vĩnh viễn đi theo ngươi, báo đáp ân tình ngươi đối với ta." Tông chủ nhớ lại, vẻ mặt đen tối không chừng.

"Đã thế, vì sao ngươi còn đối với ta như vậy?" Vân Huyên tăng thêm giọng nói, thần sắc nghiêm nghị, "Năm đó ta thấy ngươi thân thế đáng thương, bị tộc nhân khác khi dễ, ta mới muốn giúp ngươi một tay. Sau lại gặp thiên phú không tồi, lại rất nỗ lực tiến bộ, liền truyền thụ cho ngươi võ công cùng tài nghệ, muốn cho ngươi càng nhiều cơ hội, để có thể thay đổi vận mệnh của mình, trở thành nhân trung long phượng."

"Ta vẫn đều dốc lòng bồi dưỡng ngươi, không ngừng đề cử người với tộc nhân Vân tộc, cho ngươi cơ hội leo lên. Cho dù là khi ta bị

trục xuất Vân tộc, ta cũng vẫn vì tiền đồ của ngươi suy nghĩ, không có bắt buộc ngươi đi theo ta rời đi Vân tộc. Ta đối đãi ngươi như thế, nhưng người thì sao, lúc mạng ta như mành chỉ treo chuông, ngươi lại hung hăng đâm ta một kiếm, sao ngươi có thể nhẫn tâm như vậy?" Vân Huyên nhìn về phía Tông chủ, là ánh mắt trưởng bối nhìn vãn bối, vừa thất vọng vừa đau lòng.

Tông chủ đáy mắt xẹt qua cảm xúc phức tạp, nhưng cũng chỉ nháy mắt mà thôi, mụ áy náy, nhưng càng nhiều hơn là hận thù, hận thì đã che mất lương tâm mụ ta. Mụ ta đột nhiên hất đầu, nói: "Ta không sai! Ngươi cướp đi người yêu của ta, ta chẳng qua là tra thù thôi, ta không sai!"

"Ngươi nói cái gì?" Vân Huyên hơi kinh hãi.

"Ta nói, ngươi cướp người trong lòng ta, ta không phục! Ta không cam lòng!" Tông chủ gào thét.

"Người trong lòng? Chẳng lẽ ngươi đối với Tiêu Dao……" Vân Huyên ánh mắt hơi co lại, nhìn không ra đến tột cùng là cái tâm tình gì.

"Không sai! Là ta biết chàng trước, ta cũng yêu chàng trước ngươi, còn ngươi lại hoành đao đoạt ái *(vung dao cắt tình, ý là chia rẽ tình cảm đôi lứa)*, cướp chàng đi. Ta hận ngươi! Ta vô cùng hận ngươi!" Tông chủ hai mắt bắn ra sát khí sắc bén, đôi mắt đỏ ngầu.

"Ngươi có biết, năm đó vì sao Tiêu Dao trễ như vậy mới xuất hiện ở Di tích chiến trường cổ không? Vì sao chàng lại đi cùng ta tới nơi đó?" Tông chủ nhớ lại, sát khí từ từ thu liễm, vô tận nhu tình không tiếng động đổ xuống, đó là thời gian tốt đẹp nhất trong trí nhớ của mụ ta, tốt đẹp nhưng ngắn ngủi, ngắn ngủi mới càng thêm tốt đẹp.

"Đó là bởi vì chàng ở trên đường gặp được ta, chúng ta gặp nhau

trên đường đến Di tích chiến trường cổ……”

“Chàng nói năng phong nhã, tiêu sái không kềm chế được, chàng khác hẳn những tên nam nhân khác. Chàng không để ý dung nhan của ta xấu hay đẹp, không để ý võ công của ta cao hay thấp, lại càng không quan tâm đến việc ta bị người khác xa lánh, chàng cười với ta, nói chuyện với ta, ở trước mặt chàng, ta cảm giác mình tràn đầy tự tin, giống như ta là người đẹp nhất, vui sướng nhất khắp thiên hạ.”

“Lúc chàng vười, dãy núi đều đang cùng hát, lúc chàng nói chuyện, giống như là đàn cổ ngàn năm gảy ra những âm thanh tuyệt vời nhất, làm cho người ta bất tri bất giác say mê.”

“Ta hỏi chàng, Tiêu Dao ca ca, ngươi đã có người trong lòng chưa? Chàng nhìn ta, nói với ta, hiện tại không có, nhưng mà rất nhanh sẽ có.”

“Chàng thích ta, người chàng nói kia chính là ta!”

Tông chủ hai má đỏ bừng, như thiếu nữ hoài xuân, nhớ lại những thứ từng tốt đẹp kia.

Vân Huyên nhìn nàng, nhìn cô gái mình một tay dạy bảo, chẳng những không hận nàng, đáy lòng lại sinh ra thương xót.

“Tiểu Uyển, ngươi có biết Tiêu Dao đã nói về ngươi với ta như thế nào không? Chàng nói chàng rất may mắn khi gặp được ngươi trước khi gặp ta, bởi vì, qua ngươi, chàng biết rất nhiều chuyện của ta, làm cho chàng càng thêm hiểu rõ ta. Chàng nói, ‘Tiểu Uyển là ái đồ của nàng, thì cũng là học trò cưng của ta, ta sẽ thay nàng chăm sóc cô bé cẩn thận.’…”

“Không thể nào! Ngươi lừa ta!” Mơ mộng trên mặt Tông chủ thoáng

cái bị đánh tan, nàng nhớ lại, cẩn thận nhớ lại, tiếp tục nhớ lại, mụ càng là tuyệt vọng.

“Tiểu Uyển, Vân Huyên thật sự là Tiểu cô cô của nàng sao?”

“…… Vân Huyên nàng rốt cuộc là người như thế nào? Nàng trong ngày thường yêu thích những thứ như thế nào?”

“Vân Huyên thích đánh đàn sao? Thích ngâm thơ sao?”

“Vân Huyên nàng……”

Vân Huyên Vân Huyên Vân Huyên Vân Huyên Vân Huyên Vân Huyên……

A! ——

Vì sao thực tế lại tàn nhẫn như thế?

Lúc mụ nhớ lại, mới phát hiện, Đinh Tiêu Dao nói chuyện với mụ ta chẳng bao giờ rời đi hai chữ “Vân Huyên”.

Hóa ra là vậy!

Khi đó nàng hoàn toàn trầm luân trong giọng nói êm tai của hắn, nàng căn bản không có đi tinh tế cân nhắc. Nàng đã cho rằng hắn cũng thích nàng, cho nên mới nói chuyện với nàng, cười dịu dàng với nàng…… Thì ra là, thì ra là đây hết thảy cũng chỉ là hiểu lầm! *(đoạn này là suy nghĩ hồi tưởng, và là đoạn tình cảm đẹp nên ta dùng ‘nàng’)*

Một hiểu lầm mĩ lệ nhưng tàn khốc.

“A! —— không phải như thế! Không phải như thế! Ngươi lừa ta!”

Tông chủ đột phát một cỗ kình lực, đem trường bào kiểu nam mặc ở trên người mình kia vật đánh thành mười mấy tấm mảnh nhỏ, mảnh vải nhỏ thưa thớt, tung bay trên không trung, tan biến như hoa trong gương trăng trong nước, theo gió biến mất.

Búi tóc rơi xuống, tóc dài tùy ý rơi lả tả, cả người Tông chủ giống như là mất đi tam hồn lục phách, không có một điểm sinh khí cùng ý chí chiến đấu.

Rắc! Rắc! Rắc!

Tông chủ mất đi tinh thần lực khống chế, vài chục đôi Lục Vĩ Hồ huyễn thú tiến công bắt đầu chậm chạp.

Ba người Vân Khê, Long Thiên Tuyệt cùng Hách Liên Tử Phong nhân cơ hội này, liên tục chém giết, đem từng đôi Lục Vĩ Hồ huyễn thú vô tình chém giết ở dưới kiếm.

“Phong cục cưng, chúng ta cùng đi ra trợ trận!” Đinh Phong xem thời cơ sẽ đến rồi, đầu tiên triệu hồi thú sủng mới của mình ra, công kích từng đôi Lục Vĩ Hồ huyễn thú. Đinh Ngọc, Đinh Thụ cùng Đinh Lâm ba người không chần chờ, theo sát mà lên.

Huyễn thú có lợi hại cũng đánh không lại thú sủng chân thật, bốn con Lục Vĩ Hồ hung ác đánh về phía từng đôi huyễn thú. Bọn nó không bởi vì đó là huyễn thú từ chủ nhân trước của bọn nó mà cố ý lưu tình, trái lại, là toàn lực ra sức tấn công, không chút lưu tình!

Làm thú sủng, phải có nguyên tắc làm thú sủng.

Chủ nhân ra lệnh, cao hơn hết thảy!

—

Chương V16 (2)

Chiến trường hỗn loạn, Hách Liên Tử Phong ánh mắt chuyên chú nhìn chăm chú Tông chủ, ánh mắt kia như hổ như báo, tùy thời chuẩn bị xuất động, cho đối phương một kích trí mạng.

Đột nhiên, hắn động!

Gió to nhanh chóng, đánh bất ngờ tới.

Trường kiếm hoa phá trường không, tinh chuẩn không có lầm đâm vào trái tim Tông chủ……

Chỉ mành treo chuông, Tông chủ rốt cục thức tỉnh, mụ chỉ tới kịp Na Di nửa bước, khiến cho trường kiếm không có thẳng vào trái tim của mụ, cắm cách trái tim không tới vị trí một quyền.

“Muốn chết!” Tức giận ngập trời, huyền khí cường đại phá thể ra, trường kiếm kịch liệt chấn động, kiếm của Hách Liên Tử Phong bị khí lãng đụng nhau mở ra, bay ngược mười mấy bước.

Đám Lục Vĩ Hồ huyễn thú được chủ nhân gọi về một lần nữa, hết thảy rút về, quay chung quanh vây ở quanh người chủ nhân. Tông chủ bộ ngực trúng một kiếm, mụ lại như không có gì, quanh thân khí tràng tăng vọt nữa tăng vọt, tóc dài rơi lả tả bay múa, ánh mắt thể hiện rõ dữ tợn.

Không cách nào tiếp nhận sự thực tàn nhẫn như vậy, mụ ta chỉ có đem tức giận đáy lòng, hóa thành sát khí.

Không ai có thể khi dễ mụ!

“Vân Huyên, cho dù ngươi nói cũng là thật, vậy thì như thế nào? Ít nhất hiện tại, người có thể theo ở bên cạnh chàng, chỉ có ta mà thôi!” Tông chủ lên tiếng cuồng tiếu, xuất kiếm đánh chết hướng Hách Liên Tử Phong.

Phấp phới sát khí, phô thiên cái địa, tập mặt mà đến.

Hách Liên Tử Phong không có nửa bước lui về phía sau, ngược lại liều lĩnh phi thân đón đánh đi tới, mang theo cừu hận ngập trời, khí thế không kém Tông chủ chút nào.

“Hách Liên, ngươi điên rồi?” Long Thiên tuyệt cao quát một tiếng, trong mắt hắn, Hách Liên Tử Phong rõ ràng là đang lấy trứng chọi đá, muốn cùng đối phương cá chết lưới rách, hắn thậm chí có thể tưởng tượng đến kết cục của một kích kia.

“Hách Liên đại ca, không nên vọng động!” Vân Khê kinh hô một tiếng, hai vợ chồng nhất tề phi thân lên, từ hai phương vị bất đồng, hướng Tông chủ công kích.

Ba cỗ huyền khí bất đồng, vây kín mà lên, mục tiêu nhất trí.

Sau khi Vân Huyên nghe được lời của Tông chủ, có chốc lát tinh thần giật mình, đợi bà kịp phản ứng, thần sắc đại biến: “Vân Thanh Uyển, ngươi đang ở đây nói gì? Tiêu Dao rốt cuộc thế nào? Chàng ở nơi đâu?”

“Ta sẽ không nói cho ngươi! Ngươi đời này đều đừng nghĩ gặp lại được chàng!” Tông chủ trên mặt không ngừng thoáng hiện sát cơ, mụ ta rống to một tiếng, bầy Lục Vĩ Hồ huyễn thú tụ tập vây quanh người mụ đột nhiên toát ra bay vụt, hướng phương hướng ba người

Long Thiên Tuyệt, Vân Khê cùng Hách Liên Tử Phong tiến công, mà bản thân Tông chủ, đột nhiên kiếm đầu quay lại, thẳng hướng kiếm thế Hách Liên Tử Phong, đâm ngược về phía Vân Khê.

Quán tính xung phong liều chết, Vân Khê đang gia tốc tiến tới gần, ai ngờ Tông chủ đột nhiên quay kiếm đâm hướng nàng, nàng kinh hãi, muốn xoay người lại tránh né, đáng tiếc đã muộn.

Trường kiếm cách nàng càng ngày càng gần, mấy tấc nữa liền đâm vào bộ ngực của nàng……

“Khê Nhi!”

“Khê Nhi!”

Hai người Long Thiên Tuyệt cùng Hách Liên Tử Phong quá sợ hãi, giờ phút này bọn họ chỉ có thể tiến không thể lui, công kích Tông chủ, chẳng cách nào là cứu Vân Khê.

Bên trong Ngọa Long cư, cha con Vân Mộ Phàm, Vân Trung Thiên thấy thế, cũng không thể đợi nữa, nhất tề phi thân ra, cũng gia nhập hàng ngũ ám sát Tông chủ.

Phía sau là đâm tới bốn thanh trường kiếm, Tông chủ hồn nhiên không để ý, chỉ chin chằm chằm đúng Vân Khê, đỉnh kiếm hướng lồng ngực nàng đâm tới.

“Xú nha đầu, chịu chết đi! Ta muốn người cấm kỵ nhất tộc các ngươi, vĩnh viễn không ngày nổi danh!”

Tông chủ tốc độ tiến công quá nhanh, trong chớp mắt đã đến bên cạnh, Vân Khê thậm chí cả thời gian thi triển Na Di thuật cũng không có.

Chỉ mành treo chuông!

Vào lúc mũi kiếm cùng lồng ngực Vân Khê chỉ kém vị trí không tới một tấc, lúc này, một đạo bạch quang phá thể ra, cản trở kiếm thế.

“Làm sao có thể?” trường kiếm trong tay Tông chủ bị ngăn trở, mụ ngạc nhiên nhìn đạo bạch quang kia xuất hiện ở trước ngực Vân Khê, ánh mắt liên tục biến hóa, “Đó là……”

Ánh mắt của nàng không ngừng thay đổi, bên trong bức bích họa, Vân Huyên cùng Tử Yêu cũng thay đổi ánh mắt.

“Đó là chư thần ấn ký, là ấn ký cao quý nhất của thượng cổ linh huyết tộc. Chỉ có Thánh nữ mỗi một thời đại thượng cổ linh huyết tộc mới có thể được chư thần chúc phúc, trở thành lãnh tụ thượng cổ linh huyết tộc, tiếp nhận tất cả hậu duệ linh huyết tộc cúng bái……” Vân Huyên giơ tay lên, chạm tới cổ tay của mình, nơi đó giống như trước có một ấn ký trăng lưỡi liềm, chỉ tiếc, ấn ký kia là không trọn vẹn. Mấy cụ già trong tộc sau khi xem ấn ký của bà, đều nhất tề lắc đầu thở dài, chư thần ấn ký dĩ nhiên trân quý hiếm thấy, song có ấn ký không trọn vẹn, chẳng những sẽ không mang đến may mắn cùng chúc phúc cho bà, ngược lại sẽ mang đến kiếp nạn.

Bà vốn dĩ không tin, nhưng bây giờ đã tin rồi.

Chư thần ấn ký không trọn vẹn, chính là chư thần ấn ký không trọn vẹn, làm sao có thể cùng chư thần ấn ký chân chính hoàn mỹ đánh đồng?

Vân Huyên lúc này đem lực chú ý tập trung đến trên người Vân Khê, từ sau khi nàng tiến vào tế đàn, bà cũng đã cảm ứng được sự tồn tại của nàng, chẳng qua là thông qua thập đại thần khí tới cảm ứng.

Hiện tại khoảng cách gần quan sát nàng, mới phát hiện nàng cùng mình có quá nhiều điểm giống nhau, đều lãnh ngạo không kiềm chế được, khí chất không phải những cô gái tầm thường có thể có. Các nàng cũng có rất nhiều điểm giống nhau, Vân Khê có những thứ bà không có, bà thật rất hâm mộ, tuy không nói ra nhưng trong lòng lại biết rõ ràng.

“Chư thần ấn ký?” Tử Yêu khẽ hí mắt, lạnh lùng nói, “Những thứ này chẳng qua là truyền thuyết thôi, chưa đủ xác thực! Bổn tọa trước sau tin tưởng, người có thể thắng trời, chỉ cần ngươi muốn lấy được, liền nhất định có thể nhận được. Muốn trở thành người trên người, thiên phú bẩm sinh cũng không thể quyết định hết thảy, cần phải có ý chí, cộng thêm kiên trì, cố gắng, mới có thể chân chính đạt thành tâm nguyện.”

Hắn hiện tại làm những chuyện như vậy, đúng là như thế.

Người trong thiên hạ đều phỉ báng Bắc Thần gia tộc bọn họ là tà phái, là gia tộc hạ lưu. Bởi vì bọn họ không phải là truyền nhân của Thượng cổ Linh Huyết tộc. Hạ đẳng trong Thượng cổ Linh Huyết tộc cũng còn là những người cao quý, nhưng Bắc Thần gia tộc của hắn, ngay cả một tộc hạ đẳng của Thượng cổ Linh Huyết tộc cũng không bằng, lại còn dám nói tới tranh hùng xưng bá, quả thực là nhảm nhí!

Tử Yêu từ nhỏ chính là sinh trưởng ở trong hoàn cảnh như vậy, gia tộc hắn thích nhất, tổ tiên hắn sùng kính ngưỡng mộ nhất, trong mắt người ở bên ngoài lại là thấp kém không chịu nổi được như thế, không chiếm được sự tôn trọng của người khác. Từ nhỏ, hắn liền lập được lời thề, nhất định phải đem Bắc Thần gia tộc phát dương quang đại, muốn cho Bắc Thần gia tộc trở thành gia tộc cường đại nhất trong thiên hạ, để cho tất cả những gia tộc khác cũng muốn lấy nó vi tôn, hướng nó thần phục!

Không chỉ hắn tình nguyện như thế, đời đời con cháu Bắc Thần gia tộc đều coi đây là mục tiêu. Bọn họ muốn thay đổi địa vị Bắc Thần gia tộc, thay đổi vận mệnh tộc nhân bọn họ, trở thành Chúa Tể của đại lục!

Tử Yêu đang nhớ lại chí nguyện cùng sứ mạng của mình, nhiệt huyết vào giờ khắc này sôi trào.

Vân Huyên cúi đầu cười mấy tiếng, mấy phần tang thương: “Người trên người? Ngươi bây giờ không phải đã là người bề trên sao? Thử hỏi cả Long Tường đại lục, có thể có mấy người là đối thủ của ngươi? Ngươi cảm thấy vui vẻ sao? Đáng giá không?”

Tử Yêu hơi sững sờ, vui vẻ sao? Hắn chưa từng có nghĩ tới cái vấn đề này, bởi vì mục tiêu trong suy nghĩ của hắn còn chưa đạt được. Trước khi hắn chưa chân chính đạt tới mục đích của mình, hắn căn bản sẽ không đi suy tư mình rốt cuộc sung sướng hay không sung sướng.

Vạn năm rồi, hắn mỗi ngày đăm chiêu suy nghĩ đều là mục tiêu của hắn, nếu không có mục tiêu, hắn có thể sẽ không biết nên như thế nào sống được.

Vân Huyên quan sát vẻ mặt của hắn, bỗng nhiên có chút đồng tình hắn: “Bắc Thần, ta và ngươi cũng đã trải qua vạn năm, kinh nghiệm được rất nhiều. Năm tháng thay đổi, rất nhiều chuyện ta cũng đã muốn xóa bỏ rồi, trở thành người trên người thì như thế nào? Chỗ cao không khỏi lạnh, uyên thâm quá ít người hiểu, không người nào có thể cùng chia sẻ hỉ nộ ai nhạc *(vui mừng, tức giận, buồn đau)*, ngươi cũng chẳng qua là một cái xác không hồn. Thay vì mỗi ngày ngươi tranh giành ta đấu, truy danh trục lợi, chẳng bằng tìm kiếm một phần hạnh phúc chân chính, cuộc sống qua bình bình đạm đạm……”

Rất nhiều người cả đời theo đuổi không danh thì lợi, hoặc là tài phú, mà bà, cả đời này đang theo đuổi chẳng qua là cuộc sống bình bình đạm đạm.

Yêu cầu đơn giản như thế, với bà cũng là một loại yêu cầu xa vời.

Bà tưởng niệm cuộc sống đơn thuần mà vui vẻ kia, tưởng niệm có người làm bạn ở bên mình, dịu dàng ôn nhu với bà, tưởng niệm có người có thể làm cho bà dựa vào, cho bà một chút ấm áp cùng an tâm……

Tất cả những thứ này cũng đã rời xa bà rồi.

Trời cao cho bà thiên phú đặc thù, cũng cướp đi hạnh phúc đơn giản nhất của bà, bà tình nguyện, mình từ nhỏ chỉ là một nữ nhân bình thường.

Tử Yêu suy tư lời của bà, vắt mi trầm tư, hai người tự mình lâm vào trong suy nghĩ của mình.

Vân Khê không biết xảy ra chuyện gì, tại ranh giới sống chết, lực lượng bên trong thân thể đột nhiên tăng vọt, cỗ lực lượng tăng vọt này đánh sâu vào đến trước ngực của nàng, lại đem chư thần ấn ký yên lặng đã lâu cho tỉnh lại. Chư thần ấn ký phóng thích xuất ra lực lượng, ngăn trở kiếm của Tông chủ tiếp tục hướng trước.

Đây là lần đầu Vân Khê cảm nhận được lực lượng chư thần ấn ký, bắt đầu từ vị trí bộ ngực, lực lượng hùng hậu chảy khắp toàn thân, lực lượng trầm hậu trầm hậu ở trong người tích lũy, nàng có dùng không hết lực, muốn phải tìm lối ra phát tiết.

“A! ——”

Vân Khê ngửa mặt lên trời kêu dài một tiếng, đem lực lượng bên trong thân thể toàn bộ phóng ra đi ra ngoài.

Tông chủ không cách nào ngăn cản cỗ lực lượng đáng sợ này, vội vàng trở lui. Ở phía sau của nàng, Long Thiên Tuyệt, Hách Liên Tử phong cùng cha con Vân Mộ Phàm bốn thanh trường kiếm đuổi theo tới, Tông chủ chiếm giữ hoảng sợ xoay người dựng lên, nhất phi trùng thiên, lúc này mới hiểm hiểm tránh thoát hợp lực công kích của bốn người.

Sau khi Vân Khê phát tiết lực lượng, cảm giác lực lượng trong cơ thể khắp mọi nơi tán loạn, không cách nào nắm trong tay. Nàng không dám dễ dàng động võ, nhẹ nhàng rơi xuống, rút lui về phía sau mấy bước.

Bốn người Long Thiên Tuyệt, Hách Liên Tử phong cùng cha con Vân Mộ Phàm gần tới bên cạnh nàng, làm thành một vòng, đem nàng bảo vệ.

“Khê Nhi, như thế nào?” Long Thiên Tuyệt ân cần dò hỏi.

“Không có gì, điều tức một chút là tốt.” Vân Khê tĩnh hạ tâm lai, từ từ điều tức, đem lực lượng tán loạn trong cơ thể nhét vào quỹ đạo vận chuyển bình thường.

Trên người Tông chủ trúng một kiếm, lại thấy chư thần ấn ký trên người Vân Khê bị kích thích, tùy thời đều có thể bộc phát ra lực lượng đáng sợ, mụ ta tạm thời rời xa vòng chiến, không dám tùy ý xuất thủ nữa, quyết định trước yên lặng theo dõi kỳ biến, cái khác nữa suy tư đối sách ứng chiến.

“Thật tốt quá! Ta rốt cục khôi phục thực lực! Ta cái gì cũng đã nhớ hết rồi!”

Thanh âm Cửu cô cô ở bên tai vọng lại, quang ảnh màu trắng toát ra, Cửu cô cô nhảy xuất hiện ở trong không gian.

Thì ra là, lực lượng tăng vọt mới vừa trong cơ thể, là nguyên nhân Cửu cô cô khôi phục thực lực.

Nội thị, Vân Khê thấy được trong cơ thể của mình, thì ra là mấy viên linh châu đã không thấy, chỉ còn lại có một viên cửu chuyển linh châu đầy đủ. Mượn uy lực cửu chuyển linh châu, huyền khí toán loạn lung tung trong cơ thể nàng, từ từ bị đè ép xuống tới, đưa về chính đồ.

“A Cửu muội muội, muội thật sự đã nhớ hết? Vậy nhất định muội cũng nhớ tới ta sao?” Thủy Quy cự thú hèn mọn không biết từ nơi nào xông ra, lại còn có mặt tới đây đến gần cùng Cửu cô cô, cũng không muốn nghĩ, mới vừa khi thời điểm đối chiến bốn con Lục Vĩ Hồ, mỗ rùa rốt cuộc có bao nhiêu hèn nhát vô năng.

“Cút sang một bên!” Cửu cô cô trừng nó một cái, trực tiếp không để ý sự hiện hữu của nó, nó trái phải chung quanh, rất nhanh phát hiện bức tranh Vân Huyên trong vách, nó kích động hướng bức bích họa bay nhào tới: “Chủ nhân! Ta rốt cục lại gặp được người!”

Cửu cô cô đáy mắt, trong suốt lệ quang lóe lên, xa cách gặp lại vui sướng, khiến nó khó mà tự đè xuống.

“A Cửu, biệt lai vô dạng?” Vân Huyên nhợt nhạt mỉm cười, đem tất cả khổ sở vùi sâu vào trong lòng, lần nữa nhìn thấy đồng bạn thời xưa đối với mình trung thành cảnh cảnh, bà mừng rỡ vạn phần.

“A Cửu, đừng tới đây! Ngươi một khi vào bức bích họa, sẽ thấy cũng ra không được. Đây là phong ấn Đại Thiên Ma bố trí, bên trong bức bích họa, chỉ được phép vào không cho phép ra.”

“Chủ nhân, ta muốn cứu người đi ra ngoài!” Cửu cô cô liều lĩnh đụng nhau hướng bức bích họa.

“A Cửu, dừng lại! Nếu như ngươi còn nhận thức ta là chủ nhân, vậy thì dừng lại, không cho lỗ mãng làm việc nữa!” lời nói của Vân Huyên…, rốt cục khiếncho Cửu cô cô bình tĩnh lại, ngừng cử động mạnh mẽ.

“Ta năm đó rơi vào trong tay Đại Thiên Ma, nó phá hủy thân thể thể xác ta, nhưng đem hồn phách của ta phong ấn tại trong mặt bức bích họa này. Nó không để cho hồn phách của ta chạy, cũng không để cho ta chuyển thế đầu thai, nó lưu lại ta, vì chính là từ trong miệng ta moi ra bí mật có liên quan với Tàn Hoa bí lục Vân tộc. Ha hả, nó như thế nào biết, thật ra thì ngay cả ta, cũng không có trông thấy Tàn Hoa bí lục chân chính……” Vân Huyên cười khổ, bà không lý do bị nhốt nhiều năm như vậy, lại là vì một quyển bí lục ngay cả bà cũng không biết rõ, phần oan khuất này phải bày tỏ cùng ai? Bà sở dĩ đau khổ chống đỡ đến bây giờ, vì chính là một tia ước ao, hi vọng có một ngày có thể gặp lại được đến gương mặt người bà muốn gặp.

“Chủ nhân, người chịu khổ.” Cửu cô cô chân tình cảm chân thành thân thiết quan tâm, Vân Khê thấy vậy ghen tỵ với, vô luận là người hay là thú, thật ra thì cũng là hiểu tình cảm, có hay không cùng chung trải qua sinh tử, có hay không gắn bó làm bạn qua, tình cảm kia là hoàn toàn bất đồng. Cho nên, nàng mới có thể thấy từ trước đến giờ Cửu cô cô thờ ơ cao ngạo, lộ ra một mặt tình cảm phong phú như thế.

“Tổ tiên, ngài ở bên trong bức bích họa bị nguy mấy trăm năm, thân là hậu nhân của ngài, không có thể sớm đi tới cứu ngài, thật là bất hiếu.” Vân Mộ Phàm tiến lên, hướng bức bích họa cung kính nhất bái.

Tại phía sau hắn, hai người Vân Trung Thiên cùng Vân Mạch Thiên, cũng đi theo đồng thời nhất bái.

Vân Khê do dự, cũng đi theo đám ba người bọn họ xa xa nhất bái, nói cho cùng, Vân Huyên đều coi như là tổ tiên cấm kỵ nhất tộc bọn họ, cũng là người nàng có chút kính nể, này nhất bái nàng nhận được.

“Ngươi là?” Vân Huyên hướng Vân Mộ Phàm gật đầu ý bảo.

Vân Mộ Phàm hồi bẩm nói: “Tử tôn bất hiếu Vân Mộ Phàm, tộc trưởng cấm kỵ nhất tộc đương nhiệm, mang theo một trai một gái, Vân Trung Thiên, Vân Khê, còn có một vị đệ tử, Vân Mạch Thiên, bái kiến tổ tiên!”

Vân Huyên mặt mày từ từ giãn ra mở ra, lộ ra ôn hòa: “Thì ra là các ngươi cũng là hậu nhân cấm kỵ nhất tộc ta, tốt, đều rất tốt! Nhất là con gái của ngươi, nàng là người không tầm thường, chính là người được chư thần chúc phúc, ngày khác thành tựu tất ở trên ta, ta rất vui mừng.”

“Đa tạ tổ tiên tán dương!” Vân Mộ Phàm mừng rỡ, nghe được tổ tiên tán dương con gái của mình, so sánh với mình được tán dương còn kích động hơn.

Vân Khê khẽ cong môi, nói: “Ngài quá khen! Chúng ta lần này tới trước, mục đích đúng là muốn cứu ngài rời đi tế đàn Thiên Ma, ta đã tập hợp đủ thập vật thần khí ngài luyện chế từ trước, bọn nó chiếm được ngài tác động, biết được hồn phách của ngài bị trấn áp, cho nên bọn họ khẩn cầu ta đến đây cứu. Ta đáp ứng yêu cầu của bọn nó, không muốn thất tín với bọn họ, cho nên mới mang theo gia nhân của ta cùng bằng hữu đến đây xông vào Thiên Ma tế đàn. Trời không

phụ người có lòng, chúng ta rốt cuộc tìm được ngài, không biết chúng ta đến tột cùng phải làm như thế nào, mới có thể đem ngài từ bức tranh trong vách cứu đi ra ngoài đây?”

Vân Huyên gật đầu, tầm mắt nhu hòa từ trên một đôi vòng tai bên tai Vân Khê xẹt qua, đó là thần khí nàng đích thân luyện chế từ trước, nàng tự nhiên là nhớ được. Chúng Tiểu Tả mười vật thần khí, cảm nhận được ánh mắt của nàng kiểm duyệt, mọi người kích động toát ra, đau đến Vân Khê thiếu chút nữa kêu ra tiếng.

Cuối cùng, Vân Huyên rất nhanh dời đi tầm mắt, đem ánh mắt rơi vào trên người ba người Tiểu Ban Lạt ma, nàng lần nữa vuốt cằm nói: “Không tệ, là tăng nhân Phạm Âm tự!”

“Vân Thanh Uyển, ba vị tăng nhân Phạm Âm tự này là ngươi mời tới à?” Vân Huyên ánh mắt lại là vừa chuyển, sâu kín rơi vào trên người Tông chủ, “Ngươi vì đối phó ta, có thể nói là nhọc lòng a. Cứ nghe cao tăng Phạm Âm tự có hai môn pháp lực, một môn là độ người hướng thiện, lấy Phật gia lý niệm, đạo người hướng thiện, làm cho người ta có thể Trọng sinh; một môn khác là trấn áp tà ma, nhưng chỉ phá hàng vạn hàng nghìn yêu ma tà ác, lệnh kia trọn đời không thể chuyển sang kiếp khác. Ngươi xin Phạm Âm tự tăng nhân, sợ rằng nhìn trúng đúng là môn pháp lực thứ hai của bọn họ sao?”

Tông chủ ánh mắt lóe lên, lộ ra chột dạ, bất quá rất nhanh, nàng nhướng mày nói: “Là thì như thế nào? Ta chính là xin bọn họ để đối phó ngươi, ta muốn để cho bọn họ đem hồn phách của ngươi hoàn toàn trấn áp, vĩnh viễn cũng không được siêu sinh!”

“A, ngươi quả nhiên là hận ta à!” Vân Huyên thở dài.

Tông chủ kích động nói: “Không sai! Ta hận ngươi! Bất kể ngươi nói gì, bất kể năm đó chân tướng như thế nào, cũng sẽ không thay đổi ta

thật sự hận ngươi! Ta đã đối với ngươi ra tay một lần, ta không có cơ hội quay đầu lại, thay vì cả ngày lẫn đêm bị cơn ác mộng quấn quanh, không biết ngươi chừng sẽ trở về tìm ta tính sổ, chẳng thà ta tiên hạ thủ vi cường."

Vân Huyên lắc đầu thở dài, gian ngoan mất linh người, tiếp tục tới cãi cọ, đã không có bất kỳ ý nghĩa gì.

"Vân Khê, ta xem ba vị tăng nhân này một thân chánh khí, không phải là người gian tà, có thể đủ tin tưởng, ủy thác trách nhiệm nặng nề. Muốn đem hồn phách của ta từ bức bích họa cứu ra, đầu tiên phải phá giải phong ấn bức bích họa, bức bích họa bản thân chính là do vô số hồn phách thiên Ma luyện chế mà thành, lấy Phật lực tới áp chế nó là phương pháp hữu hiệu nhất. Ngươi để cho ba vị đại sư tiếp tục thi triển Phật lực, mà ta cùng Bắc Thần thì từ bên trong phát lực, trong ngoài hợp lực, cùng đi phá giải phong ấn, có lẽ có thể thử một lần!" Vân Huyên quay đầu, nhìn về phía Tử Yêu nói, "Bắc Thần, ta vốn là tính toán cùng quyết chiến sinh tử, nhưng là hiện tại ta thay đổi chủ ý. Ta còn có tâm nguyện chưa dứt, ta phải rời đi bức bích họa, ngươi có thể lựa chọn sau lưng đánh lén ta, cũng có thể lựa chọn cùng ta hợp lực phá giải phong ấn bức bích họa."

Tử Yêu hí mắt, cúi đầu cười một tiếng nói: "Ta và ngươi tranh đấu lẫn nhau nhiều năm như vậy, vẫn luôn là kẻ thù một mất một còn, còn chưa từng có hợp tác qua, thỉnh thoảng hợp tác một lần, cũng không sao."

Vân Huyên đã sớm liệu đến đáp án của hắn, hai người bèn nhìn nhau cười.

Tông chủ không vui, nàng làm sao có thể trơ mắt nhìn Vân Huyên rời đi bức bích họa, trùng nhập nhân thế?

“Bổn tọa chắc là sẽ không cho các ngươi như nguyện! Đi chết đi!” Lần này, Tông chủ không phải là đối với người Vân Khê bên này phát động công kích, cũng là xuất thủ, đánh úp về phía ba người Tiểu Ban Lạt Ma. bọn họ Không có Phật lực tương trợ, Vân Huyên muốn rời khỏi bức bích họa căn bản là việc không có khả năng, đây chính là cái gọi là rút củi dưới đáy nồi.

“Tiểu Ban ——” Vân Khê kinh thanh hô to, “Cửu cô cô, nhanh đi giúp hắn!”

Cửu cô cô chạy được thật nhanh, Tông chủ tốc độ nhanh hơn, mấy hơi thở, liền tiến tới gần ba người Tiểu Ban.

Không còn kịp rồi!

Tiểu Ban ——

Vân Khê trơ mắt nhìn một ít thanh trường kiếm hướng về phía ót Tiểu Ban đâm tới, lòng của nàng chợt dừng lại, hắn mới chẳng qua là đứa bé, một hài tử vô tội, nàng sao mà nhẫn tâm hạ thủ?

“Nguy hiểm!” Phương Tây đại sư phi thân đánh tới, chắn trước người Tiểu Ban, chỉ nghe thổi phù một tiếng, trường kiếm đâm vào liễu phía sau lưng của hắn, xuyên tim mà qua.

Tiểu Ban ngẩng đầu, nhận thấy được chuyện gì xảy ra, hắn sợ ngây người, quên mất phản ứng.

“Sư phụ!” Đồ đệ kinh hô, thấy kiếm Tông chủ cũng không có dừng lại, sau khi đâm thấu trái tim sư phụ, tiếp tục hướng trước đẩy đưa, hắn không chút nghĩ ngợi, phi thân đem Tiểu Ban bị vây trong ngu ngơ theo sư phụ ôm trong ngực đi ra ngoài.

Một cái xoay người, Phập!

Lại là thanh âm trường kiếm vào thân.

Đồ đệ thân thể đột nhiên cứng đờ, dùng sức đem Tiểu Ban đẩy ra, mang đến phương hướng chỗ đám người Vân Khê ở, một ngụm máu tươi hướng lên trời phun dài: “Bảo vệ, cho, tốt, hắn!”

Mọi người sợ ngây người, một màn này phát sinh được quá đột ngột, mặc dù thầy trò phương Tây đại sư võ nghệ cao cường, cũng khó địch lại Tông chủ đột nhiên đánh lén. Vì bảo vệ bọn họ Tiểu Lạt Ma, bọn họ không chút do dự lựa chọn hy sinh mình, có lẽ đây chính là tinh thần bỏ mình vì nghĩa của Phật gia sao?

Tông chủ mắt thấy Tiểu Ban được tôn sùng đưa ra, kiếm của nàng liên tục trên thân thể hai người, hồi kiếm, tiếp tục hướng trước đâm tới.

Lúc này, Cửu cô cô bay nhào tới, lực áp bách khổng lồ, khiến cho Tông chủ phải tạm thời bỏ qua ám sát Tiểu Ban, từ trên người của hai người thầy trò phương Tây rút kiếm, xoay người hồi kiếm, đón đánh Cửu cô cô.

Long Thiên Tuyệt vài cái tung nhảy, đem Tiểu Ban bay ở giữa không trung tiếp được, rơi xuống.

Tiểu Ban kinh ngạc nhìn hai thầy trò phương Tây ngã trên mặt đất, trên người của bọn họ máu tươi chảy xuôi, dừng hơi thở, cánh mũi họ không nhún được.

“Sư thúc, sư huynh……”

Bọn họ là vì cứu hắn, mới bỏ đi tánh mạng của mình, bọn họ dùng

tánh mạng của mình, thuyết minh phật lý của bọn họ.

Sư thúc, sư huynh……

Trong tim của hắn bi thống vạn phần.

Đến cuối cùng, hắn vẫn là nhịn được, không để cho nước mắt chảy xuôi xuống tới.

Chắp tay trước ngực, hắn tại chỗ khoanh chân mà ngồi, trong miệng mặc niệm lên kinh Phật: “……”

Vân Khê nhìn thân hình xinh xắn của Tiểu Ban, lại có thể chịu nỗi đau trầm trọng như thế, nàng thấy vô cùng đau lòng. Muốn tiến lên đi an ủi hắn, lại thấy từng đạo Phật quang từ bên trong thân thể hắn buông thả ra, được phép hai thầy trò phương Tây chết đi, hắn xúc động, để cho hắn có trong nháy mắt hiểu được.

Từng đạo Phật quang càng ngày càng mạnh thịnh không ngừng khuếch tán, Phật âm lượn lờ, truyền vào trong tai mỗi người, đáy lòng sinh ra cảm giác khác thường.

Có người sinh lòng thư sướng, có người sinh lòng phiền não.

Trong lòng mỗi người đều có một ngọn Phật, chẳng qua là có tà ác, có thuần lương, thật ra thì Phật bản thân là không phân thiện ác, phần thiện ác chẳng qua là do lòng người phức tạp.

Quyển 6 - Chương 17-1: Tử Yêu, lão lưu manh vạn năm! (1)

Edit: Điệp

Beta: Tiểu Mộng

Âm thanh Tiểu Ban niệm Phật không thay đổi, mà Phật âm lại càng ngày càng vang, đến cuối cùng, trong tai mỗi người, giống như có từng nhát Phật lực đánh lọt vào trong tai, tuyên truyền giác ngộ!

Một đạo Phật quang đến từ chân trời, đánh vào thân thể nho nhỏ của Tiểu Ban, hắn loáng thoáng hóa thành một bức tượng Phật vàng nho nhỏ, làm người ta không dám ngưỡng mộ, chỉ dám thành tâm cúng bái.

“Thì ra hắn chính là vị Tiểu Lạt Ma trẻ nhất của Phạm Âm tự, khó trách Phật lực khôn cùng, xem ra trời không diệt Vân Huyên ta, ta rốt cục có thể lại thấy ánh mặt trời rồi!” Trên dung nhan tuyệt sắc của Vân Huyên, lưu quang tràn ngập các loại màu sắc.

“Mơ tưởng! Ta sẽ không để cho ngươi có cơ hội lại tiếp tục thấy ánh mặt trời!” Tông chủ chưa từ bỏ ý định, muốn bỏ rơi Cửu Vĩ Hồ, hướng Tiểu Ban đánh tới. Cửu cô cô làm sao có thể làm cho nàng được như ý? Cho dù là liều mạng, nó cũng muốn cứu chủ nhân khỏi bức bích họa. Chín đuôi hồ ly lần lượt quấn lên eo Tông chủ, ghìm thật chặt, ngăn trở đường đi của mụ ta.

Cửu Vĩ Hồ khôi phục thực lực, lực lượng vô cùng, thắt lưng Tông chủ một khi bị quấn lên, cả người giống như là bị một loại định trụ, lại khó tránh thoát.

Hách Liên Tử Phong thừa cơ mà lên, trường kiếm đâm rách hư không, mang theo khí lãng quay cuồng, đâm về điểm yếu của Tông chủ.

“Hmm!” Tông chủ quát chói tai, huyền khí thao thao từ trong miệng nàng thốt ra, ngăn trở đường kiếm của đối phương.

Hai người một hồ ly, giằng co ở nơi đó.

Phật lực tiếp tục tại không gian kích động, mặt ngoài bức bích họa có biến hóa rất nhỏ.

“Thật tốt quá! Phong ấn đã bắt đầu dao động!” Vân Huyên trong lòng một trận mừng rỡ, nàng song chưởng vận lực, hung hăng đánh ở bức bích họa một chút, mặt ngoài bức bích họa đội lên một khối, có nước xoáy màu đen bắt đầu sinh, bên trong không biết ngưng tụ bao nhiêu hồn phách Thiên Ma, gào khóc thảm thiết.

“Thực lực của ngươi cũng không có gì đặc biệt, vẫn là nhìn ta!” Tử Yêu đồng thời đánh ra một chưởng, một khối đội lên đột nhiên trở nên bén nhọn, chỉ kém một chút xíu, còn kém một chút xíu.

“Thiên nhi, Mạch Nhi, mau giúp tổ tiên một tay!” Vân Mộ Phàm động viên hai người Vân Trung thiên cùng Vân Mạch Thiên, từ bên ngoài đánh bức bích họa.

Oanh! Oanh!

Mặt vách càng ngày càng mỏng, mắt thấy sẽ bị xuyên thủng, Vân

Huyên nhìn đúng cơ hội, phi thân bắt đầu muốn phá miệng đi ra.

Lúc này, cả Thiên Ma tế đàn kịch liệt lay động lên, giống như động đất phát sinh, đầm nước màu đen dậy sóng lớn, Mặc Liên bị nước hồ đánh phải thất linh bát lạc. Có một loại âm thanh ma âm, từ chỗ sâu nhất của tế đàn truyền lại đi ra ngoài.

“Các ngươi thật to gan, người tự tiện xông vào Thiên Ma tế đàn, giết không tha!”

Hơi thở kinh hãi, quét ngang không gian tế đàn, làm người ta sởn tóc gáy.

Ầm! một tiếng vang thật lớn, thân thể Vân Huyên hung hăng đụng vào bức bích họa, vốn là bức bích họa đã càng ngày càng mỏng manh , đột nhiên trong lúc đó khôi phục nguyên trạng. Vân Huyên hô nhỏ một tiếng, thân thể bị bức bích họa bắn ngược trở về.

Tử Yêu đưa tay, đem nàng ôm vừa vặn.

Phật lực của Tiểu Ban đột nhiên bị cắn trả, thân thể nho nhỏ bắn ra về phía sau, suýt nữa rơi vào trong đầm nước màu đen.

Hắn mũi chân nhẹ điểm, đạp nước mà đi, vững vàng rơi vào trên bờ.

Một bộ tăng bào trang nhã, đón gió phiêu giương, Phật quang bao phủ tại trên người hắn từ từ biến mất.

Tiểu Ban sau khi rơi xuống đất, chạy nhanh hướng thi thể thầy trò hai người phương Tây đại sư, vẻ mặt ẩn nhẫn, làm người ta thương yêu.

“Không tốt, Đại Thiên Ma nói trước thức tỉnh!” Vân Huyên sắc mặt

hơi có vẻ tái nhợt, mấy trăm năm qua, cùng Đại Thiên Ma đánh quá vô số lần qua lại, nàng biết Đại Thiên Ma lợi hại. Vốn là dựa theo thời gian suy tính, hôm nay chính là ngày trăng tròn, là lúc Đại Thiên Ma thực lực yếu nhất, bình thường nó cũng sẽ bị vây trong trạng thái hôn mê, tới vượt qua cuộc sống mỗi tháng này. Hôm nay lại không phải, đông đảo lực lượng đối với bức bích họa cường thế đánh sâu vào, quấy nhiễu Đại Thiên Ma, khiến nó nói trước kết thúc hôn mê.

Cái sự tình này không ổn rồi!

“Sợ cái gì? Nó cho dù càng lợi hại, còn không phải là chỉ có thể bị vây ở Thiên Ma tế đàn? Người đều có nhược điểm, nó cũng không ngoại lệ, chỉ cần chúng ta tìm được nhược điểm của nó, là có thể khiến nó một kích trí mạng!” Tử Yêu tự tin nói.

Vân Huyên ngửng đầu lên, chống lại ánh mắt mười phần tự tin của hắn, lòng của nàng cũng tĩnh theo.

Không sai, Đại Thiên Ma nhất định cũng có nhược điểm, nói cho cùng, nó chỉ có thể dựa Thiên Ma tế đàn mà sinh, một khi rời đi Thiên Ma tế đàn, nó chẳng là gì cả.

Vân Huyên đưa tay, đẩy ra Tử Yêu đỡ vịn, nàng ngẩng đầu mà đứng, đối với Đại Thiên Ma tồn tại ở chỗ tối nói: “Ngươi đã vây hãm ta mấy trăm năm, kiếp số đã qua, hiện tại tộc nhân của ta đến đây nghênh đón ta, hôm nay chính là ngày ta rời đi bức bích họa. Ngươi nếu là mạnh mẽ muốn ngăn trở, sẽ chỉ là nghịch thiên, ta khuyên ngươi vẫn là thả ta rời đi, chúng ta từ đó về sau, nước giếng không phạm nước sông.”

“Nghịch thiên? Bổn Tôn thích nhất làm chuyện, chính là nghịch thiên mà đi, nếu không Bổn Tôn cũng sẽ không trở thành Đại Thiên Ma, trú đóng ở ở chỗ này. Các ngươi muốn rời khỏi tế đàn cũng được, lưu

lại Tàn Hoa bí lục của Vân tộc, Bổn Tôn tự mình đưa các ngươi rời đi tế đàn.”

“Tàn Hoa bí lục chính là chí bảo Vân tộc ta, chỉ có người có huyết mạch Vân tộc ta, mới có thể tu luyện tới cảnh giới tối cao. Ngươi là Đại Thiên Ma, cho dù chiếm được nó, cũng không làm nên chuyện gì, vì cái gì đòi hỏi chấp nhất hơn thế?” Vân Huyên nói.

“Đó là các ngươi kiến thức nông cạn! Tàn Hoa bí lục sở dĩ xưng là Tàn Hoa bí lục, bởi vì nó là không trọn vẹn, bí lục không trọn vẹn, tự nhiên có thiếu sót cùng chưa đầy đủ của nó, đợi có người đem Tàn Hoa bí lục luyện tới cảnh giới tối cao, dĩ nhiên là có lĩnh ngộ đến sai lầm trong đó..... Tính, những chuyện bí mật này, các ngươi không cần biết. Các ngươi chỉ cần biết, một khi Tàn Hoa bí lục đến trong tay Bổn Tôn, Bổn Tôn là có thể khiến nó trở nên hoàn mỹ vô khuyết, chân chính phát huy ra uy lực của nó.” Đại Thiên Ma tự tin nói.

Tàn Hoa bí lục có không trọn vẹn?

Vân Khê vẫn là lần đầu nghe nói chuyện này, nhưng nếu sự thật thật là như thế, nàng kia tiếp tục tu luyện đi xuống, có thể hay không có vấn đề đây?

“Tàn Hoa bí lục đang ở trên người Vân Khê!” Một âm thanh đột nhiên xen vào, Vân Khê tâm thần rùng mình, đã nhận ra không ổn.

Tông chủ chết tiệt, lại vào lúc này bán đứng nàng!

“Ngươi? Tàn Hoa bí lục ở trên người của ngươi?”

Sau một khắc, chung quanh thân thể Vân Khê, lập tức cảm thấy một cỗ lực lượng xa lạ trói buộc, nàng bị Đại Thiên Ma khóa mục tiêu.

“Khê Nhi!” Long Thiên Tuyệt đứng ở bên người của nàng, đột nhiên bị lực lượng xa lạ đụng vỡ, khoảng cách càng xa hơn.

“Hèn hạ!” Vân Khê giận trừng hướng Tông chủ, cả người dùng sức, muốn tránh thoát lực lượng xa lạ này, không biết sao nó không thể phá vỡ, giống như là một bó dây thừng trói, trói chặt ở tay chân cùng thân thể của nàng.

“Toàn bộ lời của bổn tọa đều là sự thật, Tàn Hoa bí lục đang ở trên người của nàng. Nàng chẳng những học xong phần lớn thuật pháp phía trên, còn luyện chế được Tru Tiên đan thiên hạ hiếm thấy , ngươi nếu không phải tin lời mà nói…, có thể thử một chút võ công của nàng, ép nàng đánh ra thuật pháp tuyệt kỹ trên Tàn Hoa bí lục.” Tông chủ vừa cùng Cửu Vĩ Hồ cùng Hách Liên Tử Phong đối kháng, vừa không quên tiếp tục thêm dầu thêm mỡ, một khi Vân Khê bị Đại Thiên Ma khóa mục tiêu, như vậy nàng thuận tiện sẽ trở thành người Vân Huyên tiếp theo, cả đời chỉ có thể trải qua ở trong bức bích họa.

“Tru Tiên đan? Mau giao ra Tru Tiên đan, giao ra Tàn Hoa bí lục nữa, Bổn Tôn muốn đích thân kiểm nghiệm một phen.” Đại Thiên Ma tin lời nói Tông chủ…, lực lượng thi triển ở trên người Vân Khê tăng thêm một tầng.

Vân Khê tức giận, thế gian này làm sao luôn luôn nhiều kẻ cường đạo như vậy? Đồ đạc của nàng, tại sao phải đưa cho kẻ khác?

“Tàn Hoa bí lục ở trên người của ta, Tru Tiên đan đã ở trên người của ta, ngươi muốn, liền hướng ta tới đi!” Long Thiên Tuyệt đột nhiên mở miệng, động thân ra, cánh tay phải của hắn hướng về phía trước vung lên, trong tay nhiều ra một quyển sách, mặt bìa sách rõ ràng viết bốn chữ “Tàn Hoa bí lục”. Đó là Vân Khê sao cho hắn, bản chép tay là dùng để cùng hắn tu luyện, hắn vào lúc này đem nó bày ra

ngoài, mục đích đúng là muốn đem lực chú ý của Đại Thiên Ma hấp dẫn tới đây.

Hắn thành công.

Khi trong tay hắn lộ ra Tàn Hoa bí lục, lực lượng trói chặt ở trên người Vân Khê lập tức biến mất không thấy gì nữa, xảy ra dời đi.

Long Thiên Tuyệt hai con ngươi co rụt lại, trên lòng bàn tay phát lực, đem vật cầm trong tay Tàn Hoa bí lục đánh cho nát bấy.

Hắn phá hủy Tàn Hoa bí lục!

“Ngươi sao dám?” huyền khí màu đen quấn quanh ở bên hông Long Thiên Tuyệt , Đại Thiên Ma nổi giận.

“Thiên Tuyệt!” Vân Khê hô lớn.

“Khê Nhi, đừng động tới ta! Đi mau!” Long Thiên Tuyệt mặt từ từ biến thành màu đen, bị ma khí quấn quanh. Kỳ Lân thần thú cảm giác đến chủ nhân nguy hiểm, ra sức cùng ma khí chém giết, ma khí màu đen đột nhiên phân hóa, giống như một cái lưới lớn, bao phủ Kỳ Lân thần thú. Âm thanh Kỳ Lân thần thú tiếng gầm gừ, muốn thoát mà không thể.

“Không đi! Muốn đi cùng đi!” Kinh Hồng kiếm lộ ra, Vân Khê cầm kiếm, phấn đấu quên mình xông về phía trước. Nàng là không thể nào bỏ lại hắn, mình chạy trốn, thay vì cô đơn sống một mình cả đời, không bằng chốc lát sinh tử gắn bó.

“Phi Tinh Tại thiên, Nhất Kiếm Kinh Hồng!”

Ánh sáng như ngọc trên mũi kiếm tới cực điểm, Vân Khê đây là ôm

chặt ý quyết giết, đem tất cả lực lượng đều bơm đến trên thân kiếm.

Long Thiên tuyệt chống lại ánh mắt kiên quyết của nàng, cả người đột nhiên bình tĩnh tới cực điểm, cùng lắm thì chính là vừa chết, có người yêu phụng bồi, hắn cũng không còn điều gì sợ hãi.

Hắn nhắm lại hai mắt, chỗ mi tâm một chút kim quang lóng lánh, từ đó bắt đầu, quang mang màu vàng từ từ hướng bốn phương tám hướng khuếch tán, chảy qua thân thể của hắn mỗi một chỗ kinh lạc cùng mạch máu, hắn toàn thân ở kim quang xuyên suốt, một số gần như trong suốt. Mọi người có thể rõ ràng thấy mỗi một cái mạch máu cùng kinh lạc bên trong thân thể của hắn, máu đang sôi trào bên trong thân thể của hắn, đang kích động, một loại lực lượng kỳ dị đang từ từ nổi lên bắt đầu nảy sinh.

“Hử?” Đại Thiên Ma phát ra thanh âm nghi vấn, “Trên người của ngươi chảy xuôi lại toàn bộ cũng là máu rồng? Ngươi là hậu duệ của Long gia?”

“Không sai! Ta chính là hậu duệ Long gia, nếm thử Long huyết bảo điển Long gia ta lợi hại không!” Lực lượng cường đại phá thể ra, ẩn có Long Ảnh vũ động, trong cổ họng Long Thiên Tuyệt phá ra khỏi bốn chữ, “Cửu Long Phi Thiên!”

Trên đầu hắn, tám con Hỏa Long bóng dáng giao thế hiện lên, hắn đem tám con Hỏa Long huyễn thú toàn bộ tập trung vào trên thân thể của hắn, hơn nữa chính hắn bản thân, Cửu Long hội tụ, uy lực Vô Song!

“PHÁ…!”

Hai vợ chồng trong ngoài tương ứng, bên trong ma khí là xu thế Cửu Long trùng thiên, ở ngoài ma khí, là Kinh Hồng Nhất Kiếm sức mạnh

vô địch, không khí bên trong phạm vi mười bước tiếng vang đùng đùng, nhiệt độ nhanh chóng tăng lên.

“Không đúng, các ngươi thi triển không phải là võ công của long huyết bảo điển, cũng không phải là võ công của Vân tộc..... Ghê tởm!” Đại Thiên Ma khẽ nguyền rủa một tiếng, ma khí quấn quanh ở trên người Long Thiên Tuyệt cơ hồ sẽ bị xông phá, sắp sửa xông phá hết sức, nó trước tiên thu hồi ma khí, tránh được một kích hợp lực đáng sợ của hai vợ chồng.

Cửu cô cô đang trong chiến đấu quay đầu, nhìn thấy chủ nhân bây giờ tư thế chiến đấu kiên quyết như thế, nó hơi phân tâm, cho Tông chủ cơ hội thư giãn .

Áp lực trên người Tông chủ tan mất một nửa, nàng điều chỉnh xuống hơi thở, mấy chưởng liên tục đánh ở trên người Hách Liên Tử Phong . Hách Liên Tử Phong một mình khó khăn địch chưởng lực mạnh mẽ như thế, rảo bước rút lui về phía sau.

Tông chủ phất tay áo, một mình đứng ở tại chỗ.

Nàng quay đầu lại, thật sâu liếc mắt nhìn Vân Huyên trong bức họa bích , ánh mắt phức tạp, bao hàm vô số cảm xúc, thu hồi tầm mắt, nàng phi thân thoát đi tế đàn.

Rất xa, truyền đến nàng cười lạnh: “Vân Huyên, ngươi đời này đều đừng nghĩ gặp lại được Tiêu Dao. Chàng là của ta, ta sẽ thay ngươi chăm sóc chàng thật tốt! Ha ha ha.....”

“Vân Thanh Uyển, rốt cuộc ngươi đã làm gì Tiêu Dao? Ta không tin chàng đã phản bội ta, ta không tin! Ngươi lưu đứng lại cho ta!” Vân Huyên vô hạn gần sát bức bích họa, từng cái dùng thân thể đụng chạm lấy nó, hơi thở trên người nàng xuyên thấu bức bích họa, đuổi

theo phương hướng Vân Thanh Uyển rời đi.

“Vân Huyên, ngươi tỉnh lại đi! Ngươi là không thể nào lại từ trong họa bích trốn ra được, ngươi cứ chuẩn bị ở trong họa bích trải qua quãng đời còn lại của ngươi đi, một trăm năm, một ngàn năm, một vạn năm..... Ha ha ha!” Vân Thanh Uyển xoay người lại, bay ra một Kiếm, mũi kiếm xoay tròn, huyền khí ở trường kiếm lượn vòng đuổi theo nàng, từ từ suy yếu.

“Có điều, ngươi hẳn là may mắn, bắt đầu từ bây giờ không phải là một mình ngươi ở trong bức bích họa rồi, ít nhất còn có một nam nhân phụng bồi ngươi. Ta chúc các ngươi bạc đầu giai lão, vĩnh kết đồng tâm! Ha ha ha.....”

Tiếng cười Vân Thanh Uyển càng ngày càng xa, cuối cùng biến mất ở cửa ra vào tế đàn. Khi thân ảnh của nàng biến mất xuất hiện ở cửa sau, lối ra đột nhiên rơi xuống một tảng đá lớn, làm ngăn cản toàn bộ lối ra.

Âm thanh của Đại Thiên Ma lần nữa vang lên: “Bắt đầu từ bây giờ, mọi người các ngươi hết thảy lưu đứng lại cho ta đi! Bổn Tôn có kiên nhẫn vô tận, cùng các ngươi từ từ dây dưa, cho đến khi các ngươi nguyện ý đem Tàn Hoa bí lục giao ra đây mới thôi.”

Đại Thiên Ma thanh âm từ từ đi xa, cả không gian tế đàn một lần nữa khôi phục sự yên lặng.

Âm thanh Cự thạch rơi xuống đất, nặng nề đánh vào lòng của mỗi người, như ba đào hãi lãng.

Mọi người theo bản năng chạy về phía lối ra, từng quyền từng quyền lặp đi lặp lại tấn công ở trên đá lớn, cự thạch vẫn không nhúc nhích.

Tông chủ rời khỏi cửa ra, nghe được âm thanh cự thạch rơi xuống đất, quay đầu lại nhìn lên, nàng đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lên tiếng cười như điên: “Trời cũng giúp ta! Từ giờ, tất cả người phản đối bổn tọa, cũng bị vây chết ở chỗ này, bổn tọa từ nay về sau có thể vô tư rồi, ha ha ha.”

Nàng không có ngừng lại quá lâu, bằng tốc độ nhanh nhất thoát đi, bởi vì nàng biết, một khi Đại Thiên Ma thay đổi chú ý, nó vô cùng có khả năng đem nàng cũng đều vây chết ở trong Thiên Ma tế đàn. Nàng không thể chết được, cũng không có thể bị vây hãm, nàng còn có rất nhiều tâm nguyện chưa xong chờ nàng đi hoàn thành.

“Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chúng ta thật sự bị vây ở chỗ này sao?” Hách Liên Tử Phong hai mắt gắt gao ngó chừng khối cự thạch kia, hắn là kẻ thứ nhất vọt tới nơi này, thù giết mẹ hắn chưa báo, hắn làm sao cam tâm?

“Thoạt nhìn, khối cự thạch này cũng không có dễ dàng đem mở như vậy, chúng ta phải nghĩ phương pháp khác mới đúng.” Long Thiên Tuyệt vuốt cự thạch, cau mày nói.

“Đại Thiên Ma đây là muốn vây chết chúng ta ở chỗ này, nhưng mà trước khi nó không có được Tàn Hoa bí lục, nó tạm thời vẫn còn không lấy tánh mạng của chúng ta.” Vân Mộ Phàm tự đánh giá nói, “Trải qua một ngày chiến đấu này, mọi người chúng ta đều hao tổn không ít thực lực, không bằng trước yên tĩnh, tự mình khôi phục thực lực. Chờ sau khi khôi phục thực lực, lại nghĩ phương pháp khác.”

“Xem ra, cũng chỉ có thể như vậy.” Vân Trung Thiên thở dài nói.

Vân Khê chạm tới cự thạch, trầm ngâm suy tư, không trả lời.

Bên trong Bức bích họa, Vân Huyên từng quyền từng quyền lặp đi lặp lại tấn công ở trên vách, một quyền bị lực bắn ngược, cả người nàng rảo bước rút lui, không ngờ vừa vặn đụng vào trong ngực Tử Yêu.

Tử Yêu cả người chấn động, cúi đầu nhìn lại, trong đầu không biết làm sao, đột nhiên nhớ tới lời nói của Tông chủ trước khi đi: "..... Ta chúc các ngươi bạc đầu giai lão, vĩnh kết đồng tâm! Ha ha ha....." *(TM: có JQ hắc hắc)*

"Bạc đầu giai lão, vĩnh kết đồng tâm?" Trong miệng hắn khẽ lẩm bẩm, trong lòng nhộn nhạo nảy sinh ôm ấp tình cảm không bình thường, không tự chủ được, không cách nào khống chế.

Chẳng lẽ đây chính là cảm giác đặc thù của một người đàn ông đối với một nữ nhân?

Nghĩ tới, hắn bỗng nhiên đưa tay, sờ lên gương mặt Vân Huyên. Trong bức bích họa, hồn phách có thể lấy hình dạng người thực tồn tại, cho nên hắn chạm tới gương mặt Vân Huyên , là xúc cảm chân thật.

Thoáng lạnh, nhưng da trắng nõn nà, trắng mịn mà tỉ mỉ, một khi sờ lên, thì không nỡ rời đi.

Biết Vân Huyên, đã là chuyện vạn năm trước rồi, bọn họ vẫn là đối thủ, từ lần đầu tiên nhìn thấy đã là như vậy.

Hắn lao thẳng đến Vân Huyên, coi nàng là đối thủ mạnh mẻ, nhưng lại chưa bao giờ coi nàng là một nữ nhân mà đối đãi, hiện tại tay hắn chạm tới da thịt phụ nữ đặc biệt trắng mịn của nàng, tim của hắn bỗng nhiên nhảy lên.

Khi hắn đã thấy trong tất cả cô gái, cũng chỉ có Vân Huyên có thể vào tới mắt của hắn, bởi vì nàng là một kẻ đáng kính nhưng cũng là đối thủ đáng hận.

Hắn cả đời này, chẳng bao giờ hưởng qua tình yêu nam nữ, là một khuyết điểm của hắn. Nhưng nếu thật muốn tìm nữ nhân tới nếm thử mà nói…, Vân Huyên cũng là chọn lựa không tồi.

Mục đích hắn lần này tới trước Thiên Ma tế đàn, thứ nhất là vì một lần nữa gặp một lần lão đối thủ của hắn, thứ hai chính là muốn muốn luyện hóa cả tu vi nàng, hóa thành chính mình dùng, giờ phút này, hắn lại thay đổi chủ ý, thay vì phá hủy nàng, làm cho nàng vạn kiếp bất phục, chẳng thà thu phục nàng, làm cho nàng trở thành nữ nhân của hắn. Kể từ đó, cừu hận bị nhốt vạn năm, coi như là được báo.

Đáy mắt của hắn từ từ lóe ra hào quang hưng phấn.

Vạn năm rồi, đây là hắn một vạn năm tới nay, lần đầu tiên hưng phấn, lần đầu tiên thực sự muốn nhận được một vật như vậy.

Tay của hắn vẫn chạm vào ở trên gương mặt Vân Huyên , một màn này dừng hình ảnh.

Bên ngoài bức bích họa người thấy một màn như vậy, thiếu chút nữa chết bất tỉnh đi, mặt bức họa này rõ ràng chính là hình ảnh điển hình một người đàn ông đang đùa giỡn phụ nữ đàng hoàng, chẳng qua là người nam nhân này là Tử Yêu vô cùng cường đại ngạo thị thiên hạ , mà vị phụ nữ đàng hoàng trở thành cô gái truyền kỳ đã từng là Vân tộc kiêu ngạo.

Tử Yêu..... Hắn lại đang đùa giỡn Vân Huyên?

Vân Khê xoa mắt, lại xoa mắt, thế giới này thật là kì diệu a!

Nhị chưởng quỹ quen thuộc Tử Yêu nhất, nhìn thấy một màn này, dưới chân trượt một cái, bị dọa sợ đến suýt nữa ngất đi.

Chủ tử, lão nhân gia ngài không nên làm ta sợ, chuyện chòng ghẹo như vậy vô luận phát sinh ở trên người kẻ nào cũng là bình thường, duy chỉ có phát sinh ở trên người ngài, quá quá quá quá..... Quá không bình thường rồi!

Ngài nghĩ đùa giỡn người cũng được, cũng là nam nhân, có nhu cầu, ta hiểu! Nhưng mà ngài ai không tốt chọn, không nên chọn một kẻ tử thù, lão yêu vạn năm? Chẳng lẽ lão nhân gia ngài quên mất, ban đầu là người nào đem ngài trấn áp ở Di tích chiến trường cổ, để cho ngài nhận vạn năm đau khổ sao?

Thật là đáng sợ!

Lão nhân gia gài nhất định là nhất thời nghĩ không ra, váng đầu.

Không có chuyện gì, không có chuyện gì, người nào không quá? Từng có thay đổi!

Chờ lão nhân gia ngài nghĩ thông suốt, ngài cũng biết cõi đời này nữ nhân tốt còn rất nhiều, chẳng qua là nữ nhân Vân tộc này là trăm triệu đụng không được.

Quyển 6 - Chương 17-2: Tử Yêu lão lưu manh vạn năm! (2)

Edit: Điệp

Beta: Tiểu Mộng

Bị ăn đậu hũ là bản thân Vân Huyên còn không có kịp phản ứng, làm thú sủng ngày xưa của nàng, Cửu cô cô không có biện pháp bình tĩnh. Chín dải đuôi Hồ ly phát điên tung loạn, nó điền cuồng nhào vào bức bích họa, hướng Tử Yêu trong bức bích họa giương nanh múa vuốt: “Mau buông chủ nhân! Ngươi cái lão lưu manh vạn năm này!”

Lão lưu manh vạn năm?

Mặt Tử Yêu không quy luật một hồi co giật.

Đám người Vân Khê nhất tề phun, Cửu cô cô, ngươi cũng quá siêu rồi, đến cả từ lão lưu manh vạn năm cực phẩm như vậy ngươi cũng nghĩ ra, lợi hại!

Vân Huyên cảm giác được trên gương mặt thừa ra một cái tay, nàng rõ ràng ngơ ngẩn, cho đến Cửu cô cô một náo như vậy, thần trí nàng mới trở về, phát hiện mình bị người chiếm tiện nghi. Nàng nhấc chân, hung hăng đạp vào chân Tử Yêu. Một cước này đạp được không nhẹ, dùng tám phần lực đạo, sau khi đạp xuống, chân Vân Huyên không có lập tức rời khỏi, mà là chuyển động trái phải, hướng trong chết mạnh mẽ giẫm, đau đến Tử Yêu một gương mặt như khối băng

lại là một hồi co giật, chỉ bất quá lúc trước là bị sét đánh, còn lần này cũng là đau đến.

“Hạ lưu!”

Hạ lưu?

Tử Yêu biểu hiện trên mặt phong phú tới cực điểm, thoạt đỏ thoạt trắng, còn kèm theo thống khổ.

Lại còn nói hắn hạ lưu? Không phải là sờ soạng mặt một chút sao?

Lúc trước khi bọn họ đại chiến, tiếp xúc trên thân thể đâu chỉ là đụng phải mặt đơn giản như vậy? Khi đó làm sao không thấy nàng la hạ lưu?

Nữ nhân ấy à, thật là phiền toái!

Thôi, bổn tọa đại nhân đại lượng, nhịn ngươi!

Vân Huyên sau khi đạp hắn, bày ra tư thế chiến đấu, dựa theo kinh nghiệm của nàng, đối phương ăn thiệt thòi của nàng, nhất định là muốn đánh trả, cho nên nàng tùy thời chuẩn bị ra chiêu phản kích. Ai ngờ, Tử Yêu chẳng qua là bất đắc dĩ lắc đầu thở dài chỉ chốc lát sau, đã thấy cũng không còn động tĩnh rồi, một chút cũng không có dấu hiệu muốn trả thù nàng.

Ngoài dự tính rồi, hắn sẽ không phải là bị nàng giẫm phải nên váng đầu đi?

Cái này không giống như là một thói quen phong cách của Tử Yêu a?

Vân Huyên sợ hắn là cố ý ngụy trang, muốn thừa dịp ý thức nàng buông lỏng, cho nàng một kích trí mạng, cho nên tư thế của nàng không có thu lại, bày một lúc lâu, cho đến chính nàng đều cảm thấy không có loại khả năng này tính thời điểm, nàng rốt cục triệt hồi tư thế phòng ngự. Quái dị… lướt qua một cái, trong lòng nói thầm, người này hơn phân nửa là trúng tà, váng đầu.

Thủy Quy cự thú sau khi bị Cửu cô cô khinh bỉ, một mực bên cạnh yên lặng tỉnh lại, lúc này thấy thì ra là chủ nhân bị người chiếm tiện nghi, mà Cửu cô cô căm giận sôi trào trách cứ đùa bỡn người lưu manh, nó biết cơ hội nó biểu hiện cuối cùng đã tới.

“Lão lưu manh! Ngươi dám khi dễ chủ nhân ta, có gan ngươi đi ra cho ta, ta muốn quyết một trận tử chiến với ngươi!” Thủy Quy cự thú gục ở trước bức bích họa, tức giận cùng Tử Yêu bên trong bức bích họa nhìn nhau. Tư thế kia muốn bao nhiêu anh dũng có bấy nhiêu anh dũng, nhưng vấn đề là, bọn họ trong lúc cách một mặt bức bích họa, nó dù kêu to thế nào, người ở bên trong cũng không thể có thể từ bên trong bức bích họa nhảy ra, mà hắn cũng không thể có thể lỗ mãng vọt vào bức tranh trong vách đi hộ giá.

Cho nên nói, dù nó diễu võ dương oai thế nào, cũng là không tốt.

Trên trán mọi người đổ một giọt mồ hôi lạnh, rất là im lặng.

Cửu cô cô lạnh lùng liếc nó một cái, lạnh lùng nhướng mày, đuôi dài vung, đem cả người nó ném đi đến giữa không trung.

“A a a a a ——”

Sau đó một chỗi liên tiếp tiếng kêu thảm thiết, tùm một tiếng, Thủy Quy cự thú đáng thương, nặng nề ngã vào nước hồ.

Bức bích họa trong ngoài rốt cục khôi phục bình tĩnh, lực chú ý của mọi người lại lần nữa thay đổi trở lại.

Tiểu Ban tĩnh tọa ở bên cạnh thi thể hai người thầy trò phương Tây, lặng yên nhớ tới kinh Phật, vì hai người siêu độ. Nhắm hai mắt, có một tầng nước mắt thật mỏng, miệng nhỏ của hắn nhấp nhẹ, mạnh mẽ đem bi thương ẩn nhẫn trở về.

Sư phụ đã nói, người sau khi chết, sẽ thăng vào thế giới cực lạc. Phương Tây sư phụ bọn họ chẳng qua là đi thế giới khác, bọn họ sẽ tìm được một chốn Bồng Lai thuộc về bọn họ.

Cho nên, hắn không thể bi thương, hắn hẳn là vì bọn họ cảm thấy cao hứng mới phải.

Vân Khê nhẹ nhàng đi tới bên cạnh hắn, người ngồi xổm xuống, đem bé ôm ở trong ngực.

Bé mới ít tuổi như vậy, đã phải đối mặt sinh ly tử biệt, quá tàn khốc rồi!

Mà bé lại là một đứa cô nhi, không giống Tiểu Mặc cùng Tiểu Nguyệt Nha, còn có cha mẹ người thân bên cạnh có thể làm bạn.

“Tiểu Ban, đừng thương tâm khổ sở. Phương Tây sư phụ bọn họ nhất định hi vọng cháu sống thật tốt, vui vui vẻ vẻ sống, cháu không thể cô phụ kỳ vọng của bọn họ.”

“Dì Vân, cháu biết.” Tiểu Ban âm thanh buồn rầu nói, hai vai không tự chủ co vào đứng thẳng dưới, bé chui lao vào trong ngực nàng.

Vân Khê vuốt ve đỉnh đầu trơn bóng của bé, không biết còn có thể làm sao an ủi bé, chỉ có thể cho bé ấm áp chốc lát, tới an ủi tâm hồn

bi thương của bé.

Thời gian kế tiếp, mọi người tự mình ngồi xuống tu luyện, khôi phục thực lực.

Đại Thiên Ma không tái xuất hiện, cách ngày trăng tròn kết thúc, tình cảnh còn có hai canh giờ, hai canh giờ này là cơ hội cuối cùng để bọn họ thoát đi tế đàn, một khi qua thời gian này, bọn họ muốn rời khỏi tế đàn, sẽ chỉ có đợi đến ngày trăng tròn tháng sau.

Tất cả mọi người tại chỗ rõ ràng biết được cái vấn đề này, cho nên bọn họ đang tự mình ngồi xuống tu luyện đồng thời, đã đang suy tư phương pháp xử lí như thế nào rời đi tế đàn.

“Khê Nhi, nhạc phụ đại nhân, ta có lẽ có biện pháp có thể phá giải ra khỏi miệng cơ quan. Có điều trước đó, chúng ta được trước hết nghĩ biện pháp đem người bên trong bức bích họa cứu ra mới được, bởi vì tại thời điểm ta phá giải cơ quan, Đại Thiên Ma nhất định sẽ đi ra ngoài quấy nhiễu, ta cần hai người bọn họ thực lực cường đại người trợ lực, thay ta ngăn cản công kích của Đại Thiên Ma, để cho ta có thể lòng không lo lắng, chuyên tâm phá giải cơ quan.”

Long Thiên Tuyệt mang hoàn cảnh xung quanh cửa ra xem xét được nhất thanh nhị sở, trong lòng đã đại khái có nắm chặt, đối với cơ quan trận pháp hắn có giải thích độc đáo, vô luận là cơ quan trận pháp như thế nào, hắn cũng có thể nhạy cảm chạm đến trọng yếu, hơn nữa suy tư ra phương pháp phá giải.

Lúc trước mấy đại trận, ngay cả Tử Yêu cùng Tông chủ đều bó tay không có kế sách, hắn lại dễ dàng giải khai.

Đây chính là thiên phú ở chỗ đó của hắn!

Nghe được lời của hắn, mọi người lập tức sinh ra hi vọng, đối với hắn có tín nhiệm tuyệt đối.

“Thật tốt quá! Vậy chúng ta trước hết nghĩ biện pháp phá giải phong ấn bức bích họa , sau đó lại nghĩ biện pháp phá giải cơ quan cửa ra.” Vân Khê ánh mắt đốt phát sáng, những người còn lại đều không có bất kỳ dị nghị, ý nghĩ của mọi người đạt thành nhất trí.

Vân Khê đem ý nghĩ này bí âm truyền lại cho Vân Huyên cùng Tử Yêu, hai người bọn họ cũng đồng ý. Vẫn là sách lược trong ứng ngoài hợp, nhưng là vấn đề tới, hiện tại thầy trò phương Tây đại sư đã chết, chỉ bằng vào Phật lực một người Tiểu Ban, có hay không có thể thuận lợi phá giải phong ấn bức bích họa đây?

Mọi người cùng một thời gian đều đã nghĩ đến một người.....

“Không được! Quá nguy hiểm! Ta kiên quyết phản đối!” Vân Khê rất nhanh bác bỏ ý nghĩ của mọi người, nàng dĩ nhiên cũng biết, muốn để cho Phật lực phát huy đến hiệu lực lớn nhất, biện pháp tốt nhất chính là để cho Tiểu Nguyệt Nha lần nữa thúc dục lực lượng Xá Lợi Phật châu , tựa như nàng lúc trước ở không gian ngọn tế đàn thứ chín, lấy lực lượng Xá Lợi Phật châu phá hủy tất cả Thiên Ma.

Lực lượng cường đại kia, làm trí nhớ người ta khắc sâu.

Tất cả mọi người tin tưởng, chỉ cần Tiểu Nguyệt Nha lần nữa xuất thủ, thúc dục lực lượng Xá Lợi Phật châu, mới có khả năng nhất phá giải phong ấn bức bích họa .

Vân Khê cũng biết sự thật này, nhưng là thân là một người mẹ, nàng như thế nào nhẫn tâm làm cho con của mình đi mạo hiểm?

Long Thiên Tuyệt nhíu chặt chân mày, hắn cũng không vui lòng làm

như vậy, con gái còn nhỏ như vậy, vạn nhất xảy ra chút sai lầm, hắn tuyệt đối sẽ không tha thứ chính mình.

Lấy tư cách cậu ruột cùng ông ngoại của Tiểu Nguyệt Nha – Vân Trung Thiên, Vân Mộ Phàm, bọn họ cũng không nguyện ý để cho Tiểu Nguyệt Nha ít tuổi đi mạo hiểm, về phần Vân Mạch Thiên cùng thầy trò Côn Luân lão giả, bọn họ lại càng nói không nên lời.

Hiện trường không khí thoáng cái liền dừng tại nơi đó, không có thanh âm.

Nhị chưởng quỹ cùng Hách Liên Tử Phong không được chứng kiến uy lực của Tiểu Nguyệt Nha, cũng không biết bọn họ rốt cuộc đang nghĩ cái gì bí hiểm, Nhị chưởng quỹ không khỏi vội la lên: “Nếu như là đã có biện pháp, vậy còn không nhanh mau thi hành? Qua hai canh giờ nữa, Đại Thiên Ma thực lực sẽ đạt tới đỉnh, đến lúc đó muốn lại ngăn cản được công kích của nó sẽ khó khăn. Chẳng lẽ các ngươi thật muốn đợi đến ngày trăng tròn tháng sau còn nghĩ biện pháp sao?”

Mọi người thở dài, hắn nói đích xác là sự thật, nhưng nếu không cách nào bắt được cơ hội hai canh giờ này, tiếp theo muốn thoát đi tế đàn, cũng chỉ có thể là đợi đến ngày trăng tròn tháng sau.

Một tháng thời gian, không biết sẽ phát sinh biến cố như thế nào.

Hơn nữa hiện tại Tông chủ cùng cung chủ hai người đều thoát đi tế đàn, các nàng trở lại Vân tộc cùng Vân huyễn điện, không biết sẽ làm những thứ chuyện gì đến báo thù người nhà cùng bằng hữu của bọn họ, bọn họ không cách nào tưởng tượng.

Một tháng thời gian, bọn họ những người này là hay không có thể thủy chung giữ vững đoàn kết nhất trí, không sinh hai lòng, cũng

không ai biết.

Trước mắt chính là cùng chung tay nắm tay thời cơ phá giải phong ấn tốt nhất, nếu là bỏ lỡ, hậu hoạn vô cùng.

Suy tư chỉ chốc lát sau, Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt hai người sau một phen đấu tranh, rốt cục đồng thời gật đầu. Vì an nguy của mọi người , bọn họ cũng chỉ có để cho Tiểu Nguyệt Nha lần nữa thử thúc dục lực lượng Xá Lợi Phật châu.

“Tiểu Nguyệt Nha, con còn nhớ rõ mới vừa rồi là làm sao vận công điều tức đấy sao? Con căn cứ theo phương pháp mới vừa rồi, lại vận công điều tức một lần, mọi người chúng ta cùng nhau cố gắng, đem lão tổ tông bên trong bức bích họa cứu ra, có được hay không?” Vân Khê đem con gáiôm vào trong ngực, kiên nhẫn cùng bé khơi thông.

Tiểu Nguyệt Nha con ngươi linh động loạn chuyển, nhìn hết thảy chung quanh xa lạ , tràn đầy tò mò, đối với lời mẫu thân mà nói…, bé rõ ràng có chút không để ý.

“Mẫu thân, thúc thúc tóc trắng!” Mắt nhỏ lóe sáng, nàng một cái liền nhìn đúng Hách Liên Tử Phong, một đầu tóc trắng bắt mắt, làm trí nhớ người ta khắc sâu, bé lại còn nhớ được hắn, ngón tay út của hắn, hướng về phía hắn nhếch miệng xán cười.

Hách Liên Tử Phong hơi ngẩn ra, chống lại nụ cười thiên chân vô tà của bé, đáy lòng khác thường. Còn nhớ rõ lần trước lúc ôm bé, bé vẫn còn không nói chuyện, cái mũi nhỏ phun bọt khí, chỉ biết oa oa khóc lớn tới phát tiết cảm xúc bất mãn của bé, hắn cũng rõ ràng nhớ được, khi lúc hắn lần đầu tiên ôm lấy bé, bé lại ngưng tiếng khóc, hướng về phía hắn vui vẻ mà cười.

Nụ cười tinh khiết như vậy , sưởi ấm trái tim.

Hiện tại, tiểu tử đã có thể nói chuyện rồi, khuôn mặt béo mập nhỏ bé, càng lúc càng giống mẹ ruột của bé, nhìn bé, tựa như nhìn con của mình, hắn không có biện pháp bỏ mặc bé.

Khóe miệng kéo nhẹ, hắn hướng về phía tiểu tử cười một tiếng.

Nhàn nhạt cười, có loại mị khác.

“Tóc trắng thúc thúc, hôn nhẹ!” Tiểu Nguyệt Nha nhìn đối phương cười với mình, chân nhỏ đã tung ra rồi, ngọ ngoạy muốn chạy đi qua hôn nhẹ mặt thúc thúc đẹp trai.

Long Thiên Tuyệt Phượng mâu nhíu lại, đưa tay đem con gái cho bắt trở lại, xoạch xoạch hai cái, hung hăng hôn ở trên khuôn mặt nhỏ bé của con gái, đố kị mười phần nói: “Muốn hôn nhẹ, tìm phụ thân! Cô bé không thể tùy tiện hôn người ngoài, biết không? Nếu không sau này có không ai thèm lấy!”

Tiểu Nguyệt Nha u mê nháy mắt mấy cái, tại sao hôn người ngoài, sẽ không ai thèm lấy đây?

Còn có, cái gì là lấy? Tiểu Nguyệt Nha tại sao muốn lấy?

Tay nhỏ bé gãi đầu, Tiểu Nguyệt Nha càng thêm mê mang.

Hách Liên Tử Phong miễn cưỡng liếc Long Thiên Tuyệt một cái, hừ lạnh một tiếng, hai tay khoanh ngực, nghiêng người rời xa hai cha con.

Hai mẹ con Vân Khê cùng Tiểu Mặc đồng thời bất đắc dĩ xoa trán, đối với trong nhà có một trượng phu cùng phụ thân đố kị mười phần , hai mẹ con tỏ vẻ rất bất đắc dĩ.

“Phụ thân, tiểu ca ca!” Tiểu Nguyệt Nha mê mang chỉ chốc lát, rất nhanh liền phát hiện Tiểu Ban, ánh mắt của nàng lại là sáng ngời, vui vẻ chỉ vào hắn, liếc mắt mà cười.

“Tiểu ca ca..... Có thể hôn nhẹ!” Long Thiên Tuyệt buông tay, để nàng tự do, nghĩ thầm Tiểu Ban là một tiểu hòa thượng, làm sao cũng không thể có thể có bắt cóc con gái của mình, liền tạm thời thỏa mãn một chút nguyện vọng nữ nhi muốn hôn nhẹ đi.

Hai mẹ con Vân Khê rất là kinh ngạc, nhưng cẩn thận vừa nghĩ, hai mẹ con đều lĩnh ngộ tới đây, thì ra là hắn là bởi vì thân phận hòa thượng của Tiểu Ban, cho nên mới yên tâm buông tay như vậy, tính toán hơi nhanh đấy nhỉ?

Tiểu Nguyệt Nha một đường lảo đảo chạy tới, đi tới bên cạnh Tiểu Ban, Tiểu Ban khoanh chân ngồi xuống ở nơi đâu, vừa lúc cùng ngang với chiều cao Tiểu Nguyệt Nha.

Tiểu Nguyệt Nha cười ngọt ngào, tiến lên, ôm lấy đầu nhỏ trơn bóng của Tiểu Ban, cái miệng nhỏ nhắn xoạch từng tiếng vang, hôn ở trên đầu trơn bóng của cậu bé.

Tiểu Ban từ đầu trở xuống trở nên đỏ bừng. Lúng túng sờ sờ đầu nhỏ, bé ngượng ngùng.

Mọi người thấy thế, không nhịn được ầm ầm cười to, hai đứa bé trẻ nhỏ ngây thơ thú vị, khiến cho bọn họ tạm thời quên mất tình cảnh trước mắt.

“Tiểu Huyên Huyên, đến đây với ca ca đi!” Lần này, đến phiên Tiểu Mặc ghen tị. Bé tình nguyện để muội muội đi hôn Hách Liên thúc thúc, cũng không muốn muội muội đi hôn một kẻ nam hài cùng lứa

với bé, bởi vì Hách Liên thúc thúc già rồi nha, chờ muội muội sau khi lớn lên, Hách Liên thúc thúc đã trở thành ông già rồi, Tiểu Ban thì khác, vạn nhất hắn đoạt đi muội muội, vậy bé phải làm sao bây giờ?

Mặc dù bé cũng thích Tiểu Ban, nhưng hai việc này là hoàn toàn khác nhau.

Đợi muội muội đi tới bên cạnh, Tiểu Mặc nghiêm túc nhìn muội muội, một phen khiển trách tận tình khuyên bảo: “Tiểu Huyên Huyên, muội là cô bé, phải hiểu được dè dặt, biết không? Sau này trừ ca ca, không cho tùy tiện hôn nhẹ những người khác nữa, nếu không ca ca cũng không thích muội rồi!”

Tiểu tử thúi! Lại uy hiếp muội muội như vậy?

Vân Khê dở khóc dở cười, hai cha con này thật là cực phẩm thích ăn dấm. Nàng đoán rằng, Tiểu Mặc sau khi lớn lên nhất định sẽ càng thích ăn dấm hơn cả phụ thân của bé.

Tiểu Nguyệt Nha lại xoắn xuýt.

“Ca ca, cái gì là kim cánh*? Là cánh màu vàng sao? Huyên Huyên có a, cánh Tiểu Phượng Phượng chính là màu vàng.”

**TNN nghe nhầm từ 矜持 [jīnchí] – dè dặt, thận trọng thành từ 金翅 [jīn chí] – nghĩa là kim cánh*

Tiểu Phượng Phượng bị điểm tên, thảnh thơi thảnh thơi vút qua, ở trước mặt tiểu chủ nhân thể hiện sức mạnh.

Tiểu Mặc khuôn mặt nhỏ nhắn hơi chậm lại, cái trán rơi xuống ba cái đường thẳng.

Nói vô ích rồi! Căn bản là đàn gảy tai trâu đi!

Thôi, Tiểu Huyên Huyên còn nhỏ, sau này nữa từ từ truyền thụ tư tưởng dè dặt cho nàng đi.

“Thời gian không nhiều lắm rồi, các ngươi còn đang lề mề cái gì?” Nhị chưởng quỹ không nhịn được nhắc nhở thúc giục.

“Tiểu Mặc, vậy thì ngươi tới chỉ đạo muội muội đi. Chúng ta cần mượn lực lượng của bé tới thúc dục uy lực Xá Lợi Phật châu , cứu người ra. Thời gian cấp bách, một khi qua hôm nay, thực lực Đại Thiên Ma sẽ thăng tới đỉnh, đến lúc đó chúng ta sẽ thật đi không được nữa.” Vân Khê vẫn là quyết định đem điều trách nhiệm nặng nề này giao cho con trai, bởi vì thời gian cùng con gái chung đụng nhiều nhất đúng là con trai, hai huynh muội bọn họ trao đổi đứng lên càng thêm dễ dàng hữu hiệu.

Tiểu Mặc gật đầu, đáp ứng công việc.

Mọi người mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, bao gồm Tử Yêu cùng Vân Huyên trong bức tranh trong vách , lấy ba người huynh muội Tiểu Mặc cùng Tiểu Ban làm trung tâm, làm thành một vòng tròn, hai người Tử Yêu cùng Vân Huyên thì tại bên trong bức bích họa tùy thời chuẩn bị, đối với bức bích họa vận công phóng.

Tiểu Ban chắp tay trước ngực, miệng niệm kinh Phật, lấy hắn cầm đầu, Phật quang từ từ khuếch tán.

Từ từ, bức bích họa bắt đầu rất nhỏ lay động.

“Tiểu Mặc, có thể bắt đầu!” Vân Khê sau khi nói xong, không quên lại tăng thêm câu, “Nhất định phải cẩn thận, nếu như không được, ngàn vạn không miễn cưỡng muội muội!”

“Mẫu thân, con biết rồi!” Tiểu Mặc khoanh chân ngồi đối diện với muội muội, mỗi tiếng nói cử động, kiên nhẫn hướng dẫn.

Một mảnh lưu quang xẹt qua Xá Lợi Phật châu, quang mang thánh khiết từ từ hiện lên ở trên Phật châu, tại Phật lực dẫn dắt, Tiểu Nguyệt Nha thân ảnh từ từ trôi nổi, mà Xá Lợi Phật châu uy lực phát triển mạnh mẽ, rất nhanh lấp đầy cả tế đàn không gian.

Bức bích họa dần dần lay động mạ hơn dưới tác dụng của Phật lực.

Vân Huyên mừng rỡ, vội vàng kêu gọi Tử Yêu nói: “Mau! Chúng ta cùng nhau dùng lực xông ra!”

Tử Yêu không có hai lời, phối hợp với nàng, hai người đồng thời đánh ra lực đạo hết sức.

Mặt ngoài bức bích họa trải qua trong ngoài hai trọng lực hợp lực đánh sâu vào, vặn vẹo đến một độ cong cực hạn, mắt thấy sẽ bị xông phá.....

Lúc này, âm thanh Đại Thiên Ma lần nữa quanh quẩn ở trong không gian tế đàn: “Vô dụng! Một khi vào bức bích họa, các ngươi không bao giờ có thể có thể chạy thoát được! hết thảy trở về cho ta đi thôi!”

Từng tia ma khí màu đen, từ bốn phương tám hướng phiêu tới, sau khi đã tới mặt ngoài bức bích họa, đem bức bích họa mỏng như trang giấy một tầng tầng một lần nữa bổ khuyết tăng dày.

Mọi người sắc mặt kinh biến, cũng chỉ thiếu điều một chút như vậy điểm, chẳng lẽ lại thất bại trong gang tấc?

Làm sao bây giờ?

Lòng của mỗi người đáy đều ở hỏi làm sao bây giờ, mất chú ý.

“Bất kể như thế nào cũng phải phá bức bích họa! Mọi người cùng nhau, ta không tin phá không được phong ấn của nó!” Vân Khê hạ quyết tâm, thứ nhất vọt tới trước bức bích họa, song chưởng vận đủ lực đạo hết sức , đánh về phía mỏng manh nhất của bức bích họa.

“Mọi người đồng tâm hiệp lực, chưa chắc đã không làm được, đều theo cùng đi!” Long Thiên Tuyệt người thứ hai đuổi theo, vận lực ở phía sau lưng Vân Khê, thông qua nàng, đem lực lượng truyền đến cùng một cái điểm yếu.

Sau hắn, Hách Liên Tử Phong, Nhị chưởng quỹ, Vân Mộ Phàm, Vân Trung thiên, Vân Mạch Thiên, còn có Côn Luân lão giả thầy trò, cùng với tất cả cao thủ Lăng Thiên Cung ẩn thân bên trong Ngọa long Cư, mọi người nhất tề xuất động, lấy Vân Khê cầm đầu, xếp thành một đầu rồng dài, mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng!

Bức bích họa lại một lần nữa vặn vẹo, đến gần vô hạn gần tới chút.

“Vô ích thôi! Ta sẽ không để cho các ngươi được như ý!” Ma khí màu đen càng ngày càng nhiều, tràn ngập cả mặt bức bích họa, đem bức bích họa trong ngoài cách trở tầm mắt.

Nguy rồi! Đại Thiên Ma thực lực tựa hồ càng ngày càng mạnh, nhưng nếu bọn họ không thể một kích tất trúng thì sẽ không còn cơ hội nữa.

Thời cơ nguy cấp, một tiếng thét chói tai phá vỡ cục diện giằng co.

“A! —

Quyển 6 - Chương 18-1: Phá giải phong ấn (1)

Edit: Điệp

Beta: Tiểu Mộng

Lực lượng của Xá Lợi Phật châu đối kháng cùng lực lượng ma khí, tâm tình Tiểu Nguyệt Nha lay động, lực lượng trong cơ thể bé cuồn cuộn, bỗng nhiên bé hét lên chói tai, trong vô hình bộc phát ra một cỗ lực lượng kì dị. Lực lượng tuy nhỏ, nhưng đủ để đánh vỡ thăng bằng.

Độ dày bức tranh trên vách không ngừng luân chuyển một chút, thăng bằng bị đột nhiên đánh vỡ, nảy sinh vết nứt tí ti.

Hai người Vân Huyên cùng Tử Yêu liếc mắt nhìn nhau, biết thời cơ đến, hai người ra sức tấn công nơi có vết nứt, thoát ra ngoài.

Mọi người bên ngoài bức bích họa xếp thành hàng dài, thấy hai người từ bích họa lao ra, vội vàng tránh né đến một bên. Bên trên, đập vào mắt chính là một bóng dáng màu đỏ như có như không, bóng dáng của nàng gần như trong suốt hư vô, đó là hồn phách Vân Huyên, không phải là người thật của nàng. Ở sau nàng, mới là Tử Yêu một bộ tóc trắng yêu mỵ.

Hồn phách Vân Huyên rốt cục khôi phục tự do.

Chẳng qua là, hồn phách là không thể gặp ánh nắng, nàng nên như thế nào lại thấy ánh mặt trời đây?

“Ghê tởm! Các ngươi mơ tưởng chạy ra tế đàn của ta! Tất cả chịu chết cho ta đi!” Ma khí màu đen như mưa rào trút xuống, hung hăng tấn công mỗi người.

Hư ảnh Vân Huyên màu đỏ sau khi phá vách tường ra, nàng không có ngừng, tiếp tục hướng thẳng phía trước bay đi. Tại phía trước nàng, chính là Tiểu Nguyệt Nha đang bị Xá Lợi Phật dẫn dắt trôi nổi đến giữa không trung!

Ý thức được ý đồ của Vân Huyên, hai vợ chồng Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt đồng thời thay đổi sắc mặt, cũng không bất kể nàng đến cùng phải lão tổ tông cấm kỵ nhất tộc hay không, hai người phi thân đến gần hướng về nàng công kích.

“Dừng tay!”

“Không cho xâm chiếm thân thể con gái của ta!”

Đáng tiếc, hai vợ chồng vẫn là đã muộn một bước, hồn phách Vân Huyên bay được cực nhanh, thoáng cái liền tiến vào thân thể Tiểu Nguyệt Nha. Ánh mắt Tiểu Nguyệt Nha bỗng nhiên mở ra, bên trong không còn là ngây thơ cùng hồn nhiên, mà là thâm thúy cùng thần bí không cách nào thấy rõ. Hai vợ chồng vội vàng thu tay lại, lúc này mới không ngộ thương đến con gái của mình.

Tiểu Nguyệt Nha mở mắt ra từ từ rơi xuống, dáng người nho nhỏ, tiếng nói non nớt nhưng lại nói ra những lời già dặn, “Khí tức và huyết mạch của con gái các ngươi gần gũi với ta nhất, là thân thể tốt nhất để ta nhập vào. Các ngươi yên tâm, ta sẽ không chiếm thân thể con gái các ngươi quá lâu, chờ ta xong xuôi chuyện ta muốn làm, ta tự nhiên sẽ rời khỏi thân thể của cô bé. Bất kể thế nào, ta cũng coi như là lão tổ tông của các ngươi, lời nói của lão tổ tông, các ngươi

luôn luôn phải nghe đúng không?”

“Ta nhổ vào! Thiệt thòi cho ta lúc trước còn tôn kính ngươi như vậy, tìm tới cứu ngươi, không nghĩ tới ngươi sẽ làm ra chuyện bỉ ổi bực này. Loại như ngươi không hỏi tự lấy, chiếm cứ thân thể con gái của ta, cùng Tử Yêu có cái gì khác biệt?” Vân Khê mặc kệ nàng phải hay không phải là lão tổ tông, không chút khách khí phản bác, “Ngươi muốn mượn một cái thân thể nhập vào người có thể, ngươi có thể tìm ta, không được đụng đến con gái của ta!”

Tử Yêu không lý do bị dính dấp, mặt nhăn nhó, hắn dầu gì cũng là nhập vào người ở trên người một nam tử trưởng thành, rất khác với Vân Huyên nha.

“Hồn phách của nàng bị phong ấn mấy trăm năm, ma khí của bức bích họa quá nặng, đối với nó tổn thương nghiêm trọng, chỉ có thân thể sạch sẽ thiên chân nhất mới thích hợp với nàng, trên người của ngươi tu luyện quá nhiều công lực, nàng chưa chắc có thể nhập vào ngươi.” Tử Yêu thay Vân Huyên giải đáp nói, từng có kinh nghiệm giống nhau, mới biết được chuyển thế trọng sinh khó khăn.

Vân Huyên nhắm mắt điều tức, không muốn giải thích quá nhiều. Tiểu thân thể Nguyệt nha quá mức nhỏ yếu, nàng phải vừa thích ứng thân thể mới, vừa chống đỡ ma khí màu đen.

Vân Khê vốn còn muốn nói thêm gì nữa, trên bầu trời tràn ngập ma khí càng ngày càng nặng, nàng chỉ đành phải trước đem lực chú ý chuyển dời đến đối phó trên ma khí.

Long Thiên Tuyệt cau mày, thật sâu nhìn thoáng qua Tiểu Nguyệt Nha, cố nén xuống bất mãn cùng lo lắng trong lòng, chuyện trọng yếu nhất trước mắt, vẫn là trước phá cơ quan cửa ra, giúp mọi người thoát đi tế đàn mới phải.

Tay của hắn thăm dò trên đá lớn ngăn trở ở cửa ra, trong lòng tính toán, nắm chắc ở trên đá lớn ước lượng.

“Không sai, chính là ở vị trí này!” Hắn cầm trường kiếm ở trên đá lớn vạch xiên đánh dấu lại, cất giọng nói, “Vị trí này phải là cơ quan mắc nơi cửa! Tất cả mọi người tản ra, để cho ta tới phá nó!”

Mọi người tán tới hai bên, nhất tề phát lực, lấy Tử Yêu cùng Vân Huyên cầm đầu, khởi động một khối khổng lồ huyền khí bao bọc, đem ma khí màu đen toàn bộ ngăn cách bởi bên ngoài huyền khí.

Bên trong Huyền khí bao bọc, Long Thiên Tuyệt sử dụng ra Kim Chúc Xa, đồng thời đè xuống ba khóa cuối cùng hàng cuối cùng.

Rắc rắc rắc rắc……

Kim Chúc Xa phát ra tiếng vang khổng lồ, thân xe kèm theo tiếng rắc rắc, biến hóa hình dáng.

Mọi người thấy vậy ngạc nhiên, nguyên bản cỗ xe Kim Chúc Xa đầy đủ, sau khi trải qua biến hóa hình dáng, xuất hiện ở trước mắt mọi người cũng là ột cỗ máy khổng lồ!

Long Thiên Tuyệt tay cầm một đầu khoan lớn, chỉ nghe tiếng rắc rắc dừng lại, ngay sau đó thay vào đó là cơn xoáy đổi phiên xoay tròn điên kêu, vù vù vù vù…… Vù vù vù vù……

Khoan lớn hối hả xoay tròn, do Long Thiên Tuyệt thúc đẩy, tiếp xúc đến mặt ngoài cự thạch.

Vù vù vù vù…… Vù vù vù vù……

Khoan lớn chất liệu gỗ đặc biệt, sức mạnh vô địch, lại thật chui vào trong cự thạch.

Đá vụn, mảnh vụn bay ngang văng khắp nơi, chui vào vượt qua dò càng sâu vào trong cự thạch……

Quá trâu rồi!

Vân Khê phải đối với tài nghệ xuất thần nhập hóa của Phùng đại sư, bội phục sát đất, đây rõ ràng chính là dùi khoan hiện đại đi! Tư tưởng siêu vượt mức quy định rồi!

Trí khôn của cổ nhân, vẫn không thể coi thường.

Lối ra cơ quan từ từ có phản ứng, cự thạch buông lỏng, tự động đi lên trên lên.

“Mở ra! Thật tốt quá!” Mọi người cùng kêu lên hoan hô.

“Chúng ta đi nhanh đi!” Mọi người hô to, sẽ phải rời đi.

Tiểu Nguyệt Nha lại mở miệng nói: “Chờ một chút!”

Ngón tay nhỏ bé của nàng chỉ đầm nước màu đen nói: “Ma tâm liên bị ta giấu ở đáy nước, các ngươi thay ta tìm được nó, nhất định phải mang theo rời đi!”

Vân Khê chần chờ, quay đầu thấy Thủy Quy cự thú còn lơ lửng ở mặt nước, đối với nó nói: “Thủy Quy tiền bối, làm phiền ngươi đi một chuyến rồi!”

Thủy Quy cự thú còn đang nhớ lại đãi ngộ không công bình của mình, hiện tại cuối cùng có nó cơ hội để phát huy rồi, nó ha ha cười

một tiếng, ngẩng đầu nói: “Không thành vấn đề, cam đoan ở trên người của ta! chuyện của Chủ nhân, chính là chuyện của ta, chủ nhân phân phó…… Ôi!”

Tùm!

Không đợi nó nói xong, Cửu cô cô hung hăng vung đuôi đánh ra, lần này không phải là hướng bên trên ném đi, mà là đánh xuống phía dưới. Sau một kích, Cửu cô cô lỗ mũi thở hổn hển bạch khí, lạnh lùng nói: “Dài dòng, rốt cuộc có hết hay không?”

“Các ngươi mang theo chủ nhân đi trước! Ta tới tiếp ứng nó!” Cửu cô cô tư thái một ngón tay chỉ điểm giang sơn, chỉ huy mọi người.

Không có gì ai Tử Yêu, Hách Liên Tử Phong, Nhị chưởng quỹ, Vân Khê, Long Thiên Tuyệt, Vân Huyên cùng Vân Mộ Phàm bảy người, người còn lại toàn bộ đều tiến vào Ngọa Long cư, chuẩn bị thoát đi tế đàn. Vân Khê ôm con gái trong ngực, tâm tình cái kia phức tạp quấn quýt, đối xử với Vân Huyên như con gái sao, nhưng khi đối mặt với vẻ già dặn của con gái, nàng sẽ không biện pháp lừa mình dối người; đem nàng coi là lão tổ tông đối đãi sao, nàng lại lo lắng an nguy con gái, vạn nhất bị chút tổn thương, thương thế kia thân thể thủy chung cũng là con gái.

Buồn a!

Nàng vẫn không thể để cho Long Thiên Tuyệt ôm con gái, bởi vì nói như vậy, nàng có cảm thấy Long Thiên Tuyệt ôm không phải là con gái, mà là một phụ nữ khác.

Không có biện pháp, nàng chỉ đành phải đem nữ nhi vững vàng che ở trước người, đi theo năm người còn lại hướng lối ra thoát đi.

Đại Thiên Ma tức giận càng lúc càng mạnh, bắt đầu từ một ngọn tế đàn cuối cùng, ma khí màu đen một đường lan tràn lên phía trên, truy đuổi ở phía sau bọn họ.

Bảy người liều mạng chạy trốn, trải qua từng ngọn tế đàn, rốt cục đi tới cửa ra vào Thiên Ma tế đàn.

Nơi đó, mấy tên cao thủ Vân tộc nội tông còn không có rời đi, đi theo bọn họ một đường, còn có Hắc Mãng nhất tộc.

Chợt thấy bảy người từ lối ra vọt ra, Lan trưởng lão mừng rỡ, mấy người bọn họ không có tiếp tục đi xuống mặt tế đàn đi, bởi vì bọn họ là tự biết rõ, càng là đi xuống càng nguy hiểm, bọn họ chưa chắc có thể giúp được cái việc gì, ngược lại làm trở ngại, không bằng trước tiên ở cửa ra chờ bọn hắn.

“Vân Khê cô nương, các ngươi có thể tính đi ra!”

“Đi mau! Đại Thiên Ma đã thức tỉnh.”

Do Vân Khê nhắc nhở, một nhóm người cùng một đám Hắc Mãng hô hoán hướng một cái phương hướng chạy trốn đi.

Ở phía sau bọn họ, một đôi bàn tay màu đen như một loại núi đè xuống, cuồng phong cuộn sạch.

Đám người Vân Khê vội vàng tăng nhanh tốc độ, ôm con gái, Na Di vài lần, đến gần tới vị trí chân núi. Những đám Hắc Mãng chạy trốn chậm đã gặp tai ương rồi, Đại Thiên Ma không có cách nào đuổi kịp đám người Vân Khê, không thể làm gì khác hơn là đem bọn họ phát tiết.

Trong lúc nhất thời, kêu rên đầy trời.

Còn có Đại Thiên Ma tức giận tiếng gào thét.

Đáng tiếc, một khi bọn họ thoát đi phạm vi Thiên Ma tế đàn, Đại Thiên Ma cũng không cách nào làm gì được bọn họ.

“Sư phụ, mọi người có nhìn thấy được Tông chủ cùng Cung chủ từ cửa ra rời đi?” Vân Trung thiên hỏi.

Lan trưởng lão lắc đầu: ” Lúc trước chúng ta cùng Hắc Mãng nhất tộc xảy ra một ít xung đột, cho nên không có lưu ý đến có hay không có người từ lối ra rời đi. Tại sao? Đã xảy ra chuyện gì?”

Vân Trung Thiên vắt mi, nhẹ nhàng thở dài nói: “Tông chủ lần này đến đây Thiên Ma tế đàn, cũng không phải là vì cứu hồn phách Vân Huyên, hoàn toàn ngược lại, nàng là muốn đẩy Vân Huyên vào chỗ chết, làm cho nàng trọn đời không được siêu sinh. Chỉ tiếc, bà ta không thành công, khi Đại Thiên Ma thức tỉnh, bà ta nhân cơ hội thoát đi tế đàn. Về phần Cung chủ, nàng ta lòng dạ khó lường, ám hại Khê Nhi không được, thừa dịp loạn tự động thoát đi. Mọi người đã không có nhìn thấy các nàng, các nàng hơn phân nửa đã trở về Vân tộc nội tông cùng Vân Huyễn điện.”

“Không nghĩ tới Tông chủ là người giả nhân giả nghĩa như thế, làm cho người rất thất vọng.” Lan trưởng lão lắc đầu thở dài, những cao thủ còn lại cũng nhao nhao biểu lộ thất vọng.

“Mấy người vãn bối các ngươi chính là cao thủ nội tông Vân tộc?” Lúc này, giọng nói một cô bé chen vào.

Lan trưởng lão chúng cao thủ nhất tề sửng sốt, quay đầu đi tìm, lại thấy trong ngực Vân Khê có một cô bé ánh mắt chính trực sáng quắc nhìn bọn họ chằm chằm, bọn họ rõ ràng sửng sốt, không cách nào

xác định, lời nói vừa rồi kia chính là lời cô bé nói?

Vãn bối? Lại xưng hô bọn họ là vãn bối?

“Không cần nhìn nữa, chính là ta đang cùng các ngươi nói chuyện!” Cô bé lần nữa động miệng, sắc mặt nghiêm túc lạnh lẽo, không phải là cái vẻ mặt nên có ở tuổi của bé.

Lan trưởng lão ngây người, đứa nhỏ này có phải hay không trúng tà rồi? Làm sao nói ra được lời nói, ông cụ non?

Vân Khê cái trán treo ba chuỗi mồ hôi lạnh, nàng buồn bực muốn chết, thật muốn bóp chết người trong ngực…… Trả lại con gái hồn nhiên ngây thơ cho ta!

“Ta nên tới giới thiệu cho các ngươi một chút đi, vị trong ngực ta này, chính là nhân vật truyện kỳ Vân tộc vạn năm trước, cũng chính là tổ tiên cấm kỵ nhất tộc — Vân Huyên!”

Vân Khê vừa chỉ vào mấy người Lan trưởng lão đang lâm vào thừ người giới thiệu nói: “Mấy vị bọn họ là cao thủ đến từ Vân tộc nội tông, lúc trước là nghe lệnh của Tông chủ, có điều bây giờ bọn họ đã đối với Tông chủ thất vọng.”

Giới thiệu xong xuôi, Tiểu Nguyệt Nha lão thành lắc lắc đầu, tay nhỏ bé nhẹ lay động, thở dài nói: “Nhìn mấy người các ngươi, trẻ tuổi nhất, hẳn là cũng có gần trăm tuổi. Thực lực của các ngươi lại…… Tư chất của các ngươi quá kém, Vân tộc thật là một đời không bằng một đời.”

Nghe xong lời của nàng, Lan trưởng lão chúng cao thủ một trận xấu hổ. Một cô bé không tới hai tuổi, chỉ vào bọn họ những lão già trên trăm tuổi này, nói các ngươi tư chất chất quá kém, hình ảnh như vậy,

cũng không tránh khỏi quá kinh hãi đi?

Có điều, đối phương có thể một cái liền phân biệt ra số tuổi thật sự của bọn họ, bọn họ từ từ đón nhận sự thật này, nguyện ý tin tưởng tiểu cô nương này đúng là chính là Vân Huyên.

“Vãn bối Vân Mạc Lan, bái kiến Vân Huyên tiền bối! Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, thất kính thất kính.”

“Chúng vãn bối bái kiến Vân Huyên tiền bối!”

Các cao thủ rối rít tham bái, có lễ có cách.

“Miễn lễ đi! Các ngươi nếu như là đã nhận rõ bộ mặt thật của Vân Thanh Uyển, như vậy từ nay về sau theo ở xung quanh Vân Khê, nghe nàng sai khiến.” Giọng nói non nớt Tiểu Nguyệt Nha tuyên bố quyết định trọng yếu, rất không được tự nhiên.

“Dạ, chúng ta vốn là nghĩ như vậy.” Các cao thủ cùng kêu lên nói.

Vân Khê gương mặt đau khổ, kìm nén nhìn con gái, nàng đây tột cùng là muốn ồn ào loại nào?

Trả lại con gái cho ta!

Có lẽ tiếng lòng của nàng quá mức mãnh liệt, Vân Huyên cảm ứng được, vô cùng bình tĩnh nói: “Ta sẽ đền bù ngươi cùng với con gái của ngươi, sẽ không để cho thân thể con gái của ngươi cho mượn không công.”

Ta có thể lựa chọn không cần sao?

Vân Khê tâm tình một chút cũng không có chuyển biến tốt đẹp, quay

đầu cùng Long Thiên Tuyệt liếc mắt nhìn nhau, ráng sức bĩu môi, cũng chỉ có thể cùng hắn âm thầm tố khổ.

Long Thiên Tuyệt cho nàng một nụ cười an ủi, mặc dù trong lòng cũng rất bất đắc dĩ không thôi, nhưng việc đã đến nước này, bọn họ không có lý do vì con gái mình, cứng rắn đem Vân Huyên hồn phách ép đi, làm cho nàng không chỗ an thân.

“Vân Huyên tiền bối, rốt cuộc muốn làm thế nào, hồn phách của ngươi mới có thể rời đi thân thể tiểu nữ?”

Vân Huyên thở dài nói: “Thân thể của ta đã bị hủy, hiện tại chỉ còn lại có hồn phách. Trừ phi có thể tìm tới một cụ thân thể so sánh với con gái của các ngươi càng thêm thích hợp nhập vào người, nếu không……”

Nói xong lời cuối cùng, Vân Huyên lộ ra mấy phần áy náy. Lúc ấy nàng vội vã thoát thân, cho nên không có suy nghĩ quá nhiều, một khi gặp gỡ thân thể thích hợp nhất với mình, nàng liền không cách nào kháng cự. Hiện tại cẩn thận thử nghĩ xem, nàng làm như vậy, đối với thân thể cô bé này là phải không công bằng cỡ nào.

Vợ chồng Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt nghe vậy, nhất tề sắc mặt trắng bệch, kia chẳng lẽ không phải nói, nếu như nàng tìm không được thân thể càng thêm thích hợp, nàng sẽ vĩnh viễn nhập vào thân ở trên người Tiểu Nguyệt Nha? Việc này làm sao có thể?

Đợi trước khi vợ chồng hai người muốn phát tác, Vân Huyên ho nhẹ, đúng lúc dời đi đề tài: “Đúng rồi, a Cửu cùng Thủy Quy đâu? Bọn nó làm sao còn không có đuổi theo?”

Chân mày béo mập căng thẳng, Vân Huyên vội vàng nói: “Bọn nó sẽ không bị Đại Thiên Ma vây khốn chứ? Ma tâm liên là ta tốn rất lớn

tâm tư, mới từ trong ao sen một ngọn tế đàn cuối cùng tìm được. Chỉ có Ma tâm liên mới có thể trị lành vết thương cũ của Tiêu Dao, ta năm đó mạo hiểm xông vào Thiên Ma tế đàn, vì chính là có thể tìm được Ma tâm liên tới cứu Trì thương thế của hắn. Nhưng nếu Ma tâm liên đã mất……”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn một vẻ khả ái đột nhiên nhiều mấy phần cô đơn cùng tuyệt vọng, nàng nở nụ cười khổ: “Mấy trăm năm đã qua, có lẽ hắn cũng sớm đã……”

Đang khi nói chuyện, rất xa, truyền đến Thủy Quy cự thú liên tiếp kinh la: “A a a a a…… Cứu mạng a! A a a a a……”

Mọi người nghe tiếng, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy nơi xa sườn núi, nơi hắc vụ (sương dày màu đen) tràn ngập, một con Cửu Vĩ Hồ màu trắng mở ra chín đuôi của nó, bay lượn biến mất trong đó, tư thế thần tiên kinh người. Mà trên sống lưng nó, lại nằm úp sấp một con rùa nước lớn, cực kỳ phá hư mỹ cảm.

Tổ hợp một hồ ly một con rùa, thật sự quỷ dị.

Ở phía sau của bọn nó, một cái nanh vuốt ma quỷ màu đen như núi phủ xuống, cơ hồ sẽ phải đem hai con thú sủng trấn áp.

“Cửu cô cô, cẩn thận!” Long Thiên Tuyệt quát chói tai một tiếng, lần nữa sử dụng kim khí xe, ba ba ba ba ba ba…… Liên tục chín, ba hàng cái nút cùng mở, hắn dùng lực đẩy đưa, kim khí xe lướt bên người Cửu cô cô, xông về ma trảo màu đen.

Trên bầu trời, một mảnh kinh khủng tiếng kim khí ma sát va chạm, xe kim khí phát huy ra công hiệu lớn nhất của nó, chín chức năng cùng mở, uy lực không cách nào tưởng tượng!

“A —— các ngươi đáng chết a!”

Đại Thiên Ma tức giận mà thống khổ tru lên, ma trảo từ từ thu trở về.

Sau khi nguy hiểm, xe kim khí ở giữa không trung đột nhiên nổ, nổ thất linh bát lạc. Uy lực quá lớn, vượt ra khỏi phụ tải của nó, tuổi thọ của nó cũng đến điểm cuối.

Cửu cô cô chở đi Thủy con rùa cự thú rơi xuống, nhìn chủ nhân nói: “Chủ nhân, Ma tâm liên tìm được rồi.”

Tiểu Nguyệt Nha khả ái rướn cổ lên, hướng trên lưng nó chăm chú nhìn, quả nhiên nhìn thấy trên một cái đuôi hồ ly của nó quấn một gốc Ma tâm liên. Đó là nàng mấy trăm năm trước, vì chữa khỏi thương thế của đinh Tiêu Dao, mới mạo hiểm xông vào Thiên Ma tế đàn, kinh nghiệm cửu tử nhất sinh mới tìm được. Hiện tại Ma tâm liên đích xác là đến trên tay của nàng, nhưng là người đâu?

Con ngươi xinh đẹp, dần hiện ra thần sắc âm u.

“Vãn bối chính là đệ tử Côn Luân phái, bốn vị này là đồ nhi vãn bối, đặc biệt tới bái kiến Vân Huyên tiền bối.” Côn Luân lão giả dẫn bốn vị đệ tử đi lên phía trước, bắt đầu từ một khắc nhìn thấy Vân Huyên, hắn liền khó nén nội tâm kích động, bọn họ tin tưởng từ trong miệng của nàng có lẽ có thể hiểu rõ đến nhiều hơn tin tức có liên quan với tổ tiên Côn Luân phái bọn họ. Đáng tiếc chính là, thậm chí ngay cả Vân Huyên cũng không biết tung tích tổ tiên, có điều cái này cũng không làm trở ngại bọn họ đối với người yêu của tổ tiên biểu đạt sự tôn kính của bọn họ.

Tiểu Nguyệt Nha ánh mắt sáng lên, nhìn năm người, liên tiếp gật đầu: “Không tệ! Không tệ! Không nghĩ tới Côn Luân phái đến nay còn có truyền nhân còn sót lại, cũng không uổng nổi khổ tâm Tiêu Dao

năm đó thành lập Côn Luân phái. Bốn người bọn họ……”

Tầm mắt của nàng rơi vào trên người bốn người Ngọc Thụ Lâm Phong, rõ ràng sinh ra hứng thú. Ngọc Thụ Lâm Phong bốn người, bị một cô bé dùng ánh mắt đánh giá xem kỹ như thế, mọi người tóc gáy đều dựng lên.

“Vân Huyên tiền bối, bốn vị đồ nhi vãn bối, chia ra tên là Đinh Ngọc, Đinh Thụ, Đinh Lâm cùng Đinh Phong, bọn họ chính là truyền nhân dòng chính nhất mạch của ngài cùng tổ tiên. Bốn đứa trẻ này cha mẹ qua đời sớm, phụ thân của bọn hắn trước khi chết đưa bọn họ phó thác cho vãn bối, hi vọng vãn bối có thể hảo hảo mà chiếu cố cùng nuôi dưỡng bọn họ. Bọn hắn bây giờ cuối cùng là trưởng thành rồi, cũng giải quyết xong một tâm sự của vãn bối.” Côn Luân lão giả thay đổi trong ngày thường cà lơ phất phơ, trung quy trung củ nói.

Tiểu Nguyệt Nha ánh mắt cơ trí từ trên mặt hắn quét nhẹ mà qua, nhẹ nhàng cười một tiếng nói: “Ở trước mặt ta, không cần giữ lễ tiết như thế! Theo tính cách tác phong Côn Luân phái các ngươi, ta lại là quen thuộc cực kỳ, ngươi cho gọi đứa trẻ là Ngọc Thụ Lâm Phong, có thể thấy được ngươi vốn cũng không phải người bảo thủ giữ quy củ, cho nên, hết thảy tùy ý, không cần gò bó.”

Côn Luân lão giả cười khà khà, lộ ra bản tính tùy ý của hắn: “Tiền bối anh minh!”

Ngọc Thụ Lâm Phong bốn người nhất tề quăng một ánh mắt xem thường, bọn họ cũng sớm đã thành quen.

Quyển 6 - Chương 18-2: Phá giải phong ấn (2)

Edit: Điệp

Beta: Tiểu Mộng

Vân Khê thay Vân Huyên thu Ma tâm liên, xem một chút sắc trời, là lúc xuống núi rời đi, bằng không đợi thời kỳ Đại Thiên Ma khôi phục thực lực cường thịnh, bọn họ còn muốn đi, chỉ sợ cũng khó khăn. Quay đầu lại, thấy được mẹ con Mãng Hậu cùng bé cưng Hắc Mãng, Vân Khê hướng bọn họ chào hỏi nói: “Chúng ta cần phải đi, sau này còn gặp lại.”

Mãng hậu do dự, mở miệng nói: “Có chuyện ta cảm thấy được hẳn là nói cho các ngươi biết, trước khi các ngươi tới Hắc Mãng Sơn, Vân tộc Tông chủ đã ở đây rồi. Mụ ta từ trước cũng đã tới mấy lần, hơn nữa uy hiếp Hắc Mãng nhất tộc chúng ta, muốn chúng ta giúp mụ trông nom kỹ động tĩnh Thiên Ma tế đàn, một khi trong tế đàn có động tĩnh, sẽ làm cho chúng ta truyền tin cho mụ……”

Tầm mắt của nó chuyển động, rơi vào vẻ mặt Tiểu Nguyệt Nha, nhớ lại nói: “Ta nhớ được mấy trăm năm trước, mụ ta từng cùng một cô nương đi tới đây, các nàng cùng nhau xông vào Thiên Ma tế đàn, nhưng là sau đó, chỉ có một mình mụ đi ra, người kia không còn có tin tức. Ta nghĩ, cô nương kia, có lẽ chính là ngươi đi?”

Tiểu Nguyệt Nha thâm trầm gật gật đầu.

Mãng Hậu tiếp tục nói: “Tông chủ vẫn cho chúng ta giám thị động

tĩnh Thiên Ma tế đàn, chúng ta vốn cho là mụ ta là vì muốn trừ đi Đại Thiên Ma, một khi Thiên Ma tế đàn biến mất, như vậy cả tòa Hắc Mãng Sơn sẽ trở thành một mảnh yên bình, chúng ta Hắc Mãng nhất tộc có thể ở trên cả tòa núi tự do qua lại, không cần e ngại Đại Thiên Ma nữa. Cho nên chúng ta rất vui lòng giúp mụ ta trông coi, cho đến thời gian trước đây, chúng ta truyền tin cho mụ ta, nói cho mụ biết Thiên Ma tế đàn xảy ra khác thường, mụ ta rất nhanh chạy tới nơi này, nhìn phương hướng Thiên Ma tế đàn, nói một chút lời nói như thật mà là giả. Khi đó, ta từ từ tỉnh ngộ lại, mụ muốn đối phó có lẽ không phải là Đại Thiên Ma, mà là đồng bạn của mụ bị vây ở trong Thiên Ma tế đàn……”

“Vân Thanh Uyển vì muốn trừ đi ta, quả thật là nhọc lòng! Năm đó cũng là nàng đề nghị, chúng ta hai người cùng đi Thiên Ma tế đàn tìm kiếm Ma tâm liên, thời điểm xông đến không gian ngọn tế đàn thứ tư, nàng đột nhiên bị thương, đau đến chết đi sống lại. Lòng ta không nỡ, liền đem nàng đưa ra khỏi cửa ra tế đàn, ai ngờ nàng đột nhiên xoay người lại, đâm ta một kiếm!” Nói tới đây, Tiểu Nguyệt Nha hung hăng cắn môi dưới của mình, là ảo não, cũng là phẫn hận, “Thân thể của ta bị thương nặng, nhưng là vì tìm được Ma tâm liên, vì Tiêu Dao trị thương, ta không có buông tha cho, ta tiếp tục xâm nhập tế đàn…… Chuyện sau đó, các ngươi cũng biết. Vân Thanh Uyển trước đó trù tính tốt, gạt ta tiến vào Thiên Ma tế đàn, muốn mượn lực lượng Đại Thiên Ma trừ đi ta. Chẳng qua là nàng không nghĩ tới chính là, Đại Thiên Ma cũng không có hoàn toàn giết ta, mà là đem hồn phách của ta phong ấn tại bức bích họa.”

Vân Khê vừa nghe nàng giải thích, vừa suy tư hỏi: “Bà ta lại là làm thế nào biết hồn phách của ngươi chẳng qua là bị phong ấn, mà không phải bị giết rồi nhỉ?”

Nếu không có thập đại thần khí cảm ứng, nàng cũng căn bản không biết hồn phách Vân Huyên bị trấn áp, như vậy Tông chủ lại là như

thế nào biết được?

Vân Huyên không nhanh không chậm nói: “Sau khi hồn phách của ta bị trấn áp, ta từng thử qua thú sủng cùng thần khí cùng ta khế ước qua câu thông, đem tình cảnh của ta báo cho, hi vọng có người tới cứu ta. Sau đó, quả thực là có người tới cứu ta, bọn họ là một vị trong mười vị đệ tử của ta, chỉ tiếc thực lực của hắn không cách nào cùng Đại Thiên Ma chống đỡ được, cuối cùng bị vây chết ở trong tế đàn, thậm chí ngay cả hài cốt hắn cũng bị Thiên Ma nuốt chửng.”

“Ta lúc ấy rất bi thống, liền lần nữa thông qua thần khí, truyền lệnh báo cho những chín vị đệ tử khác của ta, ra lệnh cho bọn họ ai cũng không cho phép trở lại cứu ta. Bởi vì thực lực của bọn họ, ta là rõ ràng nhất, bọn họ cứu không được ta, ta không muốn bọn họ lại tiếp tục cho bị mất tính mạng. Nhưng là ta cũng vẫn tin tưởng, một ngày nào đó, sẽ có một người có thể cứu ta, mà người nọ đó có thể là người đồng thời thúc dục lực lượng thập đại thần khí.”

Ánh mắt của Vân Huyên kiên định rơi vào trên người Vân Khê, đối với nàng rất là vừa lòng. Không chỉ là bởi vì nàng đến, giải trừ khốn cảnh của mình, mà bởi vì nàng cùng mình giống nhau có quá nhiều, người luôn là thiên vị những người cùng mình bề ngoài tương tự, Vân Huyên cũng không ngoại lệ.

“Như vậy trong tế đàn kia khối bài vị được phủ màn che, còn có Hồng Tụ tiên trong tấm bia đá là chuyện gì xảy ra?” Vân Khê hiếu kỳ nói, nàng nhớ đến lúc ấy, Tông chủ chính là sau khi thấy được hai thứ đồ này, liền trở nên khác thường, mỗi lần thời điểm nhào qua muốn đụng chạm hai thứ đồ này, điều bất trắc liền xảy ra. Thật giống như bẫy rập hết thảy cũng là đặc biệt nhằm vào Tông chủ mà thiết kế!

Vân Huyên cúi đầu cười một tiếng nói: “Những thứ đó chắc hẳn

chính là trò đùa quái đản của vị đồ nhi kia của ta đi, sau khi hắn biết rõ thật sự Vân Thanh Uyển hại ta, vô cùng tức giận, cho nên khi hắn trước khi chết, cố ý bố trí chút ít cơ quan bẫy rập này."

"Không đúng, kia theo nói như vậy, người biết chuyện của ngươi, cũng chỉ có mười đệ tử của ngươi, Tông chủ lại là làm sao mà biết được?" Vân Khê tiếp tục nghi ngờ.

Vân Huyên chân mày từ từ cau lên, hí mắt, đau lòng nói: "Vậy cũng chỉ có một nguyên nhân…… Trong bọn họ xuất hiện phản đồ!"

Hai chữ phản đồ, như châm khoan tim, đây là kết quả nàng không nguyện ý suy nghĩ nhất, nhưng là vẫn phải nghĩ, bởi vì trừ lý do này, nàng thật sự nghĩ không ra còn có cái lý do gì khác.

Ánh mắt Vân Mộ Phàm lóe lên mấy cái, xen vào nói: "Nói đến phản đồ, năm đó cấm kỵ nhất tộc ta chỉ trong một ngày bị diệt tộc, chuyện có chút kỳ lạ, ta cũng hoài nghi có phải bên trong tộc chúng ta xuất hiện phản đồ hay không. Bây giờ nghe lão tổ tông ngài vừa nói như thế, ta càng thêm khẳng định. Nói không chừng, phản đồ năm đó bán đứng ngài, cùng người mật báo cấm kỵ nhất tộc bị diệt, thật ra thì chính là cùng bọn người!"

Vân Huyên lâm vào trong trầm tư, nhướng mày lên, một lúc lâu, nàng ngẩng đầu lên nói: "Ta thống hận nhất chính là phản đồ! Phản đồ một ngày chưa trừ diệt, lòng ta một ngày khó an."

Vân Khê cúi đầu, nhìn con gái không ngừng nhíu chặt chân mày nhỏ, cái kia đau lòng a. Nàng giơ tay lên vuốt lên trên nếp gấp chân mày của con gái, khuyên lơn: "Bây giờ nói những thứ này cũng vô dụng, chúng ta hay là cứ việc rời đi Hắc Mãng Sơn, trước tìm chỗ thu xếp ổn thỏa xuống, còn muốn nghĩ kế tiếp rốt cuộc muốn làm thế nào chứ."

“Cũng tốt!” Vân Huyên nói câu, tiếp tục vẻ mặt thâm trầm, khẽ nhíu mày.

Vân Khê đem nàng thật sự không có biện pháp, cáo biệt Mãng Hậu cùng bé cưng Hắc Mãng, đoàn người xuống núi.

Rất xa, Hắc Mãng cục cưng hướng bóng lưng mọi người cáo biệt, rung đùi đắc ý, rất nhiệt tình. Chỉ tiếc ôi, nó cuối cùng là thuộc về Hắc Mãng Sơn.

Rời đi Hắc Mãng Sơn, trải qua hành trình mấy ngày, đoàn người lại tới đến Vân Thành.

Đây là chân núi Vân Thành.

Vân Khê u buồn nhìn con gái trong ngực, mà con gái đang buồn bực nhìn chằm chằm Tử Yêu bám đuôi một đường của bọn họ, ba người Tử Yêu cùng với Hách Liên Tử Phong cùng Nhị chưởng quỹ phía sau hắn là tư thế như nhau, hai tay khoanh ngực, mắt ngắm phương xa Vân Thành, làm bộ không nhìn tới vẻ mặt của hai mẹ con.

Hình ảnh như vậy, muốn bao nhiêu quỷ dị, có bấy nhiêu quỷ dị, mà quan hệ nhân vật, cũng có phức tạp hơn, có nhiều phức tạp.

Long Thiên Tuyệt nhíu lại tuấn mi, nhìn vợ và con gái, thỉnh thoảng thở dài, vì cái gì mà sự tình lại phát triển tới mức như thế?

Hai cha con Vân Mộ Phàm cùng Vân Trung Thiên tâm tình cũng không có so với hắn tốt hơn chỗ nào, vốn là cứu ra lão tổ tông, hẳn là cái chuyện vui, ai ngờ cuối cùng lại diễn biến thành cục diện bực này.

Buồn quá!

Cực kỳ buồn bực không phải Tiểu Mặc thì là ai, dọc theo con đường này, muội muội chính là niềm vui thú lớn nhất của bé, hiện tại muội muội nàng…… Ô ô, trả lại muội muội đáng yêu vô địch của bé, bé không nên làm một bà già một vạn năm nữa!

“Tiểu Mặc Mặc, hãy để cho Tiểu Bạch cùng chơi với ngươi!” Tiểu Bạch biến hóa nhanh chóng, liền biến thành Tiểu Mặc Mặc thích nhất, trong lòng khe khẽ mừng thầm.

Lúc này, xuất hiện người đi đường từ nơi này bên đoàn người đi qua, nhìn thấy bọn họ đoàn người này vẻ mặt cùng thần thái quái dị, không khỏi tò mò.

Đột nhiên, nghe được giọng nói cô bé.

“Bắc Thần, cầu về cầu, đường về đường, chúng ta bây giờ là về Vân Thành, các ngươi chẳng lẽ còn muốn tiếp tục đi theo?”

Người đi đường ngẩn ngơ, dừng bước lại, quay đầu lại ngắm nhìn, hoài nghi lỗ tai mình có phải có vấn đề hay không?

Rõ ràng là giọng nói non nớt của tiểu cô nương, sao lại nói những lời nghiêm túc như vậy?

Tử Yêu nhất thời cứng họng, vắt theo lông mày dài, đang lúc suy tư lý do. Hắn cũng không thể nói, hắn chính là muốn cùng nàng, cho nên vẫn cùng tới sao?

Nhị chưởng quỹ sở trường đoán ý qua sắc mặt, thấy chủ tử lộ ra làm khó, thay hắn trả lời: “Lần trước ta cùng với chủ tử đến đây Vân Thành, chưa kịp đi dạo thật tốt một chút, lần này chủ tử nghĩ mới lãnh hội thật tốt một chút cảnh tượng Vân Thành. Vân Huyên tiền bối,

cũng không đến mức ngay cả yêu cầu như thế cũng không đồng ý sao?”

Hắn đáy lòng vẫn đang suy nghĩ, chủ tử đến tột cùng là xảy ra chuyện gì? Việc đã đến nước này, chủ tử nếu không có ý định ra tay đối với Vân Huyên vậy thì nên mang theo bọn họ trở về Bắc Thần gia tộc, trọng chấn uy danh Bắc Thần gia tộc mới phải, làm sao ngược lại một đường đi theo đoàn người Vân Khê, theo tới Vân Thành tới đây?

Chẳng lẽ chủ tử trong lòng còn có mưu kế cao thâm hơn?

Nhất định vậy! *(TM: =]]] nhầm rồi)*

Chủ tử từ trước đến giờ cũng là bí hiểm, nếu không hắn cũng sẽ không như thế kính nể người như vậy.

“Ta nói không đồng ý, các ngươi sẽ cút sao?” Cô bé khí phách một câu nói, người đi đường cả kinh thiếu chút nữa ngã nhào, cô bé này cũng không tránh khỏi chín quá sớm đi?

Tử Yêu da thịt trên mặt không quy luật nhảy lên mấy cái, gần như muốn phát tác, Vân Huyên lại nói câu: “Ta thấy chủ tử của các ngươi kia là gân nối sai rồi đi? Mau mau dẫn hắn đi xem đại phu một chút, đừng để chậm, sẽ không chữa được bệnh.”

“Vân Huyên, đừng tưởng rằng ngươi biến thành một con nhóc thì ta sẽ không dám đánh ngươi?” Tử Yêu không thể nhịn được nữa, tiến tới gần Tiểu Nguyệt Nha, trợn mắt nhìn chằm chằm nàng.

“Vậy ngươi thử một chút?” Tiểu Nguyệt Nha cũng không khách khí, ánh mắt nhỏ khiêu lên, hung hăng trợn mắt nhìn trở về.

Một lớn một nhỏ này, tràng diện nhìn chằm chằm lẫn nhau, tạo thành một bức hình ảnh cực không hài hòa.

Trợn mắt nhìn một lúc lâu, Tử Yêu từ từ đã nhận ra có cái gì không đúng, tiểu bất điểm trước mắt, thấy thế nào làm sao cũng là tiểu bất điểm, hoàn toàn không cách nào đem nàng cùng Vân Huyên dũng mãnh vô địch trong ấn tượng của hắn giống nhau. Ấn tượng không cách nào giống nhau, hắn cũng là mất đi hứng thú cùng nàng tiếp tục đấu võ mồm.

“Đại nhân không so đo qua tiểu nhân! Bổn tọa không cùng ngươi một con nhóc không chấp nhặt.”

Phút cuối cùng, hắn còn hết sức khiêu khích ngắt cái mũi nhỏ của Tiểu Nguyệt Nha. Động tác như thế, nhìn ở đáy mắt Vân Huyên, chính là trần trụi khiêu khích cùng đùa bỡn lưu manh, giận đến nàng đỉnh đầu bốc khói, vung vẩy tay nhỏ chân nhỏ bụ bẫm, vùng vẫy nhắm muốn từ trong ngực Vân Khê nhảy đi xuống, cùng Tử Yêu quyết một trận tử chiến.

Vân Khê nơi nào chịu để cho con gái đi theo một lão yêu vạn năm tỷ thí? Ngộ nhỡ đụng dập đầu chỗ nào rồi, kia đều coi như là nàng Tiểu Nguyệt Nha, trăm triệu không được!

“Bình tĩnh một chút! Chúng ta không cùng hắn không chấp nhặt! Chúng ta mặc dù là thân thể nhỏ, nhưng là bên trong chúng ta là thành thục, không giống hắn, phía ngoài nhìn người cao to lớn, kì thực bên trong chính là tâm tính tiểu hài tử. Không tin, ngươi hỏi một chút hắn, hắn có phải hay không là ăn xong mứt quả, còn đặc biệt thích ăn?”

Tiểu Nguyệt Nha mí mắt nhảy lên, ánh mắt quái dị đánh giá Tử Yêu.

Tử Yêu cau mày, hướng phương hướng Nhị chưởng quỹ liếc qua mắt, ánh mắt kia phảng phất là đang hỏi thăm, chẳng lẽ thích ăn mứt quả, thật sự là biểu hiện rất trẻ con sao?

Nhị chưởng quỹ bị hắn ánh mắt thoáng nhìn, cả người nhất thời chấn chấn động, hắn nào dám nói chủ tử trẻ con? Không cần mạng nhỏ sao?

“Đúng vậy, đúng là rất trẻ con!” Không đợi Nhị chưởng quỹ nghĩ kỹ giải thích, Hách Liên Tử Phong đã thay hắn nói, vẻ mặt lạnh lùng, giọng nói lạnh lùng, một chút cũng không cho lão tổ tông nhà mình nể mặt.

Tử Yêu mặt nhất thời đóng băng, nhưng nếu đổi lại những người khác, mà quản xem bọn hắn làm khỉ gió gì như thế nào nghị luận hắn, hắn đều bỏ mặc, nhưng là để cho hắn tại trước mặt kẻ tử thù của mình xấu hổ, mặt của hắn còn có thể hướng nơi nào đặt?

Ánh mắt lạnh lùng hướng phương hướng Vân Khê ném đi qua, không đợi hắn mở miệng, Vân Khê đã bước đầu tiên cắt lời của hắn: “Là ngươi tự mình muốn ăn, ta cũng không có ép ngươi, ngươi đừng nghĩ oan uổng người!”

Tử Yêu hít sâu một hơi, nhịn được, hắn rốt cục lĩnh ngộ một câu nói, thánh nhân nói đúng, chỉ có phụ nữ cùng tiểu nhân khó dạy.

Đoàn người không có ở dưới chân núi dừng lại quá lâu, sau khi song phương tranh luận không đầu không đuôi như thế, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là tiếp tục cùng nhau lên đường.

Nắng mai rọi khắp nơi, trải xuống một mảnh vàng rực, bậc thềm dài cao mấy trượng giống như là mạ lên một tầng màu vàng.

Mười bậc mà lên, ánh mặt trời khuynh vẩy lên người, ấm áp. Ở nơi này giữa một mảnh ấm áp, bỗng nhiên có một đạo hàn quang màu bạc từ trên xuống dưới chiết xạ tới. Mọi người dừng bước, dừng ở nửa đường.

Giơ nơi cuối, có một đội ngũ sáu người cầm kiếm dàn trận ở bậc thềm dài cuối cùng, mọi người mắt lộ ra địch ý.

“Các ngươi là người nào? Lễ mừng Tân thành chủ đăng vị đã bắt đầu, các ngươi giờ phút này đến, có thể có thiếp mời của Tân thành chủ?” Chỉ có một nữ tử hỏi.

“Vân Trung Thiên?” Trong đội ngũ, có người nhận ra Vân Trung Thiên. Nàng này kêu một tiếng, năm người còn lại lập tức triển khai tư thế, hướng phương hướng Vân Trung Thiên xúm lại đi qua.

“Tân thành chủ phân phó, phàm là đúng tên người liệt ra bên trong sổ đen, hết thảy không được đi vào Vân Thành!”

“Sổ đen? Tân thành chủ?” Vân Trung Thiên sơ sơ suy tư một chút, lập tức hiểu rõ đầy đủ, nhớ được lúc bọn họ rời đi Vân Thành, chính là thời khắc mấu chốt Vân Nhị gia cùng Vân đại gia tranh đoạt chức thành chủ, hiện tại cũng không biết đến tột cùng là người nào đoạt được chức thành chủ.

“Hiện tại Tân thành chủ Vân Thành, đến tột cùng là người nào?” Vân Trung thiên tra hỏi.

“Tân thành chủ đương nhiên là Nhị gia!” Cô nương cầm đầu đáp.

Vân Trung Thiên quay đầu, cùng Vân Khê liếc mắt nhìn nhau, hai người không có quá kinh ngạc, nhưng cũng hơi hơi kinh ngạc một phen, không nghĩ tới cuối cùng vẫn là Vân Nhị gia tranh đoạt được

chức thành chủ, hơn nữa khẩn cấp chờ đăng vị như thế. Bởi vậy, Hoa Oánh Oánh thân là nhân tình của hắn, cái này nên vui vẻ lên mặt đi?

Hừ, chỉ tiếc a!

Bọn họ không có chọn ngày thật tốt, trùng hợp làm cho nàng đụng phải, gặp gỡ nàng, bọn họ còn muốn phong phong quang quang ngồi lên vị trí thành chủ cùng thành chủ phu nhân sao?

Mơ tưởng!

“Nếu hôm nay là ngày vui của Nhị gia, chúng ta thì càng hẳn là đi vào chúc mừng tiếp. Đại ca, huynh nói sao?” Vân Khê hoạt bát nháy mắt mấy cái.

“Đó là tự nhiên! Nhị gia là trưởng bối của chúng ta, trưởng bối có việc mừng, làm vãn bối, tự nhiên tặng lễ tương xứng chúc mừng.” Vân Trung Thiên ưu nhã mỉm cười, rất phối hợp nói.

“Ngươi…… Ngươi là Vân Khê?” Có người trong sáu cô nương đem Vân Khê cũng nhận ra được, sáu người sắc mặt lại là thay đổi một lần, nắm chặt trường kiếm trong tay, tiếng quát nói, “Vân Khê, ngươi là cái tên đầu tiên được liệt trên sổ đen của Nhị gia! Nhị gia phân phó, một khi nhìn thấy ngươi, không cần tốn nhiều lời, giết chết bất luận tội!”

“Sổ đen đệ nhất danh?” Vân Khê cười lạnh, “Nhị gia cũng quá để mắt ta, cho ta đãi ngộ cao như thế. Hắn muốn tánh mạng của ta, vậy hãy để cho hắn đích thân tới lấy, chỉ bằng mấy người các ngươi, các ngươi cảm thấy các ngươi có thể làm gì được ta sao?”

Khí tức trên thân Vân Khê chợt buông thả, ầm ầm đè ép đi qua,

trường kiếm trong tay sáu cô nương lập tức kịch liệt nhảy lên, dưới chân đứng không vững. Chính là mấy cao thủ Huyền tôn chi cảnh, làm sao có thể ngăn cản được nàng? Căn bản là kiến càng lay cổ thụ, không biết tự lượng sức mình!

Sáu cô nương cảm nhận được thực lực chân thật của Vân Khê, nhìn lẫn nhau, mặt trầm xuống, các nàng sâu sắc biết được, thực lực của mình, cùng nàng so sánh với, thiên địa khác biệt, đừng nói là giết nàng, bản thân các nàng còn có mạng để sống hay không còn là một vấn đề.

“Toàn bộ tránh ra cho ta! Người nào còn dám cản đường của ta, cũng đừng trách ta không khách khí!” Vân Khê ánh mắt bỗng dưng trở nên sắc bén, giống như là từng thanh dao găm, hung hăng đâm vào đáy mắt đối phương. Sáu người vốn là cũng đã dao động tâm, giờ phút này càng thêm kinh hãi, rối rít lui tán đến hai bên, nhượng xuất cho đoàn người một con đường.

“Ai dám cho đi? Các ngươi muốn tạo phản phải không?” Bên trong cửa thành, đột nhiên nhảy ra hai gã nam tử trung niên, hai người tư thái riêng của mình vô cùng uy phong cầm kiếm xuất hiện ở bậc thềm dài cuối. Một người cao gầy, một dáng lùn lưng còng, hai người trên cao nhìn xuống, dùng ánh mắt mắt miệt thị nhìn xuống đoàn người Vân Khê.

Chỉ là từ hơi thở hai người lay động nhìn tới, hai người bọn họ thực lực muốn hơn xa với sáu cô nương vừa nãy, thái độ cũng rõ ràng ác liệt uy bá mấy phần.

“Nhị gia là phân phó các ngươi như thế nào? Càng là thời khắc mấu chốt hôm nay, càng là không thể buông lỏng cảnh giác, các ngươi tùy ý cho đi, để cho loại người tạp nham tiến vào Vân Thành, chẳng lẽ là muốn đảo loạn lễ mừng Nhị gia đăng vị sao?”

Hai người này tới muộn, chỉ có thấy được một màn sáu cô nương nhường đường, không nhìn tới Vân Khê là như thế nào thi triển hơi thở, uy áp sáu người, cho nên dạy dỗ lên sáu người, là nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Sáu cô nương vốn là chịu không được bọn họ cậy già lên mặt, dưới mắt lại không có nguyên cớ bị mắng một trận, trong lòng các nàng càng bị đè nén. Mọi người cúi đầu, cũng không nhắc nhở hai người, bọn họ sở đối mặt cao thủ mạnh như thế nào, các nàng chỉ cho là đã làm sai chuyện, tự ti mặc cảm tốt lắm.

” Vân Trung Thiên? Là ngươi?” Nam tử dáng lùn lưng còng cũng là đầu tiên đem Vân Trung Thiên nhận ra được, hắn đáy mắt một trận tinh quang lóe lên, trong nhận thức của hắn, thực lực Vân Trung Thiên ở phía xa dưới hắn, hắn nếu muốn muốn đối phó Vân Trung Thiên, đó là chuyện dễ như trở bàn tay, rất dễ dàng!

Quyển 6 - Chương 19: Đại náo phủ thành chủ

Edit: Điệp

Beta: Tiểu Mộng

“Vân Trung Thiên, thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa, ngươi lại xông tới! Ngươi cũng đã biết, ngươi đang ở trên sổ đen của Tam gia, lại là cái tên được liệt vào vị trí thứ hai. Chúng ta nếu như bắt ngươi đi, hướng Tam gia đòi phần thưởng, phần thưởng này không biết nhiều bao nhiêu.” Dáng lùn lưng gù khặc khặc cười quái dị, tiếng cười khó nghe.

Vân Trung Thiên cong môi nhợt nhạt cười một tiếng, nhìn thoáng qua muội muội, nói: “Thế nếu như là hai vị có tên đứng đầu sổ đen đều ở chỗ này, chẳng phải là các ngươi có thể đòi được hai suất phần thưởng?”

“Hai vị đầu?” Hai người theo phương hướng tầm mắt hắn, thấy được Vân Khê, hai người chưa từng thấy qua nàng, chẳng qua là từ trong giọng nói Vân Trung Thiên đại khái đoán được thân phận của nàng, ánh mắt hai người ngạc nhiên phát sáng, “Chẳng lẽ ngươi chính là cái tên được liệt vào vị trí đầu danh sách Vân Khê?”

Nói đoạn, hai người lập tức vây quanh, đem hai huynh muội Vân Khê giữ được, chỉ cần bắt lại huynh muội hai người bọn hắn, bọn họ liền phát đạt. Cơ hội như thế, sao có thể bỏ qua?

“Ca, để cho muội tới thu thập hai người bọn họ không có mắt đi.” Vân

Khê chuẩn bị đem Tiểu Nguyệt Nha để xuống, Vân Trung Thiên đưa tay, ngăn nàng.

“Để ta đánh đi! Đối phó hai người bọn họ, còn không thành vấn đề.” Thần thái tự tin tuyệt đối, giống như hình tượng đệ nhất công tử Thiên Long học viện của hắn.

Vân Khê hơi kinh ngạc, ở trong ấn tượng của nàng, huyền giai của huynh trưởng cũng là chỉ có chừng Huyền Hoàng ba bốn phẩm, còn hai người đối phương, Huyền giai đều ở Huyền Hoàng ngũ phẩm, huynh trưởng thật sự có lòng tin chiến thắng bọn hắn sao? Song, nhìn thần sắc huynh trưởng tự tin lạnh nhạt, nàng vẫn là lựa chọn tin tưởng huynh trưởng.

Ôm con gái, lui về phía sau mấy bước, nàng bắt đầu đang xem cuộc chiến.

Hai gã cao thủ người cao gầy cùng dáng lùn lưng gù, nghe được lời Vân Trung Thiên nói khoác mà không biết ngượng mồm như thế…, mỗi kẻ lộ ra hung tướng.

“Chỉ là một tiểu bối, cũng dám ở trước mặt bọn ta nói ẩu nói tả, ngươi muốn chết!”

Trái phải hai thanh trường kiếm, kiếm khí chấn động.

Sáu cô gái thủ vệ rối rít rút lui, rời xa chiến trường, mà người Vân Khê bên này lại đứng ở tại chỗ, vẫn không nhúc nhích.

Vân Trung Thiên từ từ huy vũ trường kiếm, kiếm khí trên không trung vạch lên đường vòng cung ưu mỹ, nhìn như nhẹ nhàng, kì thực mang theo một mảnh khí lãng nặng nề.

Hắn biểu diễn một lần này, huyền giai thay đổi chân thật nhìn một cái không xót gì.

Huyền Hoàng ngũ phẩm!

Âm thầm, hắn không ngờ tấn thăng đến Huyền Hoàng ngũ phẩm.

Vân Khê khẽ kinh ngạc, quay đầu, thấy Long Thiên Tuyệt vẻ mặt ý cười hiểu rõ, thì ra là hắn đã sớm đã nhận ra?

Khó trách huynh trưởng nắm chắc! Chỉ có điều, đều là thực lực Huyền Hoàng ngũ phẩm, lấy một địch hai, huynh trưởng có thể địch nổi bọn họ sao?

“Khê Nhi, nơi này liền giao cho đại ca đi, chúng ta đi trước!” Long Thiên Tuyệt khẽ vuốt dưới đầu vai của nàng, trên gương mặt anh tuấn vô trù là mỉm cười tín nhiệm, tín nhiệm của hắn, khiến Vân Trung Thiên rất có thâm ý cười.

Vân Khê không biết hai người đánh bí hiểm cái gì, lại thấy bọn họ đều rất có lòng tin với nhau, nàng cũng là tin.

Vòng qua hai người đối thủ, đoàn người tiếp tục hướng phương hướng cửa thành đi tới.

Hai gã cao thủ người cao gầy cùng dáng lùn lưng còng thấy thế, vung kiếm nhắm muốn đi ngăn trở bọn họ, lúc này, Vân Trung Thiên động kiếm, lấy góc độ hết sức quỷ dị xuất kiếm, chọn hướng cổ tay hai người.

Kiếm ra một nửa, vội vàng trở lại phòng thủ, ba người triền đấu ở một chỗ.

Không có ai ngăn trở, đoàn người Vân Khê không trở ngại hướng phương hướng cửa thành dạo bước đi.

Đường cái Vân Thành, vắng lặng yên tĩnh, chỉ có lác đác mấy người đi lại ở trên đường cái, ngay cả Hương Lâu trong ngày thường náo nhiệt nhất, cũng không có ca múa vui chơi mừng cảnh thái bình.

Rất xa, có một đội cao thủ Vân tộc hộ một đỉnh kiệu, xuất hiện từ khúc quanh đầu kia đường lớn, mỗi người trong tay đều nắm trường kiếm, ánh mắt mọi người dò xét xung quanh, tràn đầy cảnh giác.

Cỗ kiệu như vậy, thông thường chỉ có nữ quyến gia đình lớn mới có thể sử dụng, trận chiến lớn như thế, không biết bên trong kiệu ngồi đến tột cùng phải người nào.

Đám người Vân Khê tiếp tục đi về phía trước, trong lúc bất chợt, xung quanh ngầm có hơi thở chập chờn, là sát cơ! Vân Khê mi tâm căng thẳng, chẳng lẽ Vân tộc nhanh như vậy đã có người biết được tin tức bọn họ đến, muốn ở trên đường cái phục kích bọn họ?

Nghĩ tới, quả nhiên từ góc đường tỏa ra xuất hiện mấy cao thủ mặc áo đen, ngoài ý muốn chính là, mục tiêu của bọn chúng cũng không phải là bọn họ, mà là cao thủ Vân tộc hộ vệ trong cỗ kiệu đó!

Cỗ kiệu đột nhiên dừng lại, trong kiệu truyền ra tiếng hỏi của cô gái: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Phu nhân, chúng ta gặp mai phục.” những cao thủ Vân tộc đem cỗ kiệu bao vây thành một vòng, làm hết phận sự hộ vệ.

Rèm cỗ kiệu vén lên một góc, lộ ra một khuôn mặt phu nhân, phu nhân này tướng mạo bình thường, nhưng có khác một cỗ khí chất người nhà giàu đặc thù.

“Các ngươi là người phương nào phái tới?” Nàng quét một vòng xung quanh, không có kinh hoảng, cau mày, quát hỏi.

“Không có ai phái chúng ta đi, chúng ta chỉ là cướp tiền!” Một gã hắc y nhân trong đó hướng những đồng bạn đánh ánh mắt ra hiệu, một nhóm người liền rút kiếm thẳng hướng cao thủ Vân tộc, không có nói nhảm dư thừa nhiều hơn nữa.

Mục tiêu của bọn họ rất rõ ràng, chính là hướng tới phu nhân bên trong kiệu, mỗi một chiêu mỗi một kiểu, cũng là sát chiêu đưa người vào chỗ chết!

Giờ khắc này, bên trong kiệu phụ nhân rốt cục luống cuống.

Nàng vén lên màn kiệu, muốn trốn ra được, mỗi cái phương hướng, đều có Hắc y nhân gác, nặng nề tiến vào tiến tới gần.

“Phu nhân, mau tránh trở về bên trong kiệu đi! Chúng ta thề bảo vệ người!” Cao thủ Vân tộc mới vừa phát biểu một phen hào ngôn tráng chí, trên người của hắn đã bị đâm một kiếm, ngã xuống đất thẳng tắp.

Lại một gã cao thủ Vân tộc xông lên, có một người té xuống, cao thủ hộ vệ ở bên người nàng càng ngày càng ít, phụ nhân kinh hoàng hướng trên đường cái hô lớn lên: “Cứu mạng với! Cứu mạng với!”

Một đầu đường cái này, đám người Vân Khê thấy một màn như vậy, từ đạo nghĩa trừ bạo giúp kẻ yếu, cũng là nghĩa đồng tộc, không đợi Vân Khê phân phó, đám người Chi trưởng lão đã cất bước xông tới, đi trước cứu người.

Mấy người Chi trưởng lão là người bực nào? Bọn họ chính là cao

thủ Nội tông Vân tộc, lấy thân thủ của bọn họ, đối phó chỉ là vài mao tặc, căn bản không đáng kể. Cơ hồ chính là một hiệp, hắc y nhân liền lục tục bị thua.

“Nói, các ngươi rốt cuộc là người nào? Tại sao muốn ám sát nàng ta?” Chi trưởng lão giật xuống mặt nạ trên mặt một hắc y nhân, lớn tiếng tra hỏi.

“Bà ta là chính thất phu nhân của Vân Tam gia, ta đã thấy bà ta.” Vân Khê nhớ tới, phụ nhân này đến tột cùng là người nào, khó trách vừa rồi vẫn cảm thấy có chút quen mặt.

Quái, hôm nay chính là Vân Tam gia trở thành Tân thành chủ thời gian thật tốt, làm sao lại có người muốn ám sát phu nhân của hắn?

Chẳng lẽ là đối thủ cạnh tranh của Vân Tam gia làm?

Có điều, nếu là chính thất phu nhân của Vân Tam gia đã chết, chẳng lẽ không phải tiện nghi Hoa Oánh Oánh, làm cho ả có thể danh chính ngôn thuận ngồi lên vị trí chính thất?

Không đúng! Có lẽ những người này chính là Hoa Oánh Oánh phái tới! Nữ nhân có tâm kế giống như ả vậy, làm sao có thể dung hạ được một nữ nhân vẫn đặt ở trên đầu ả đây?

“Ta đã đoán được, các ngươi là người Hoa gia!” Vân Khê cố ý lừa bọn hắn.

Hắc y nhân được nghe đến hai chữ “Hoa gia”, cơ hồ chính là bản năng kinh ngạc cả kinh, phản ứng rõ ràng, cho dù là Tam gia phu nhân cũng đã nhìn ra. Tam gia phu nhân thịnh nộ, một quyền hung hăng đánh ở trên cửa kiệu, cắn răng nói: “Giỏi cho tiện nhân nhà ngươi! Ta không tìm ngươi phiền toái, ngươi cũng là tiên hạ thủ vi

cường. Muốn thay thế được ta, trở thành thành chủ phu nhân, cửa nhỏ cũng không có!”

Mấy tên hắc y nhân thấy mình bại lộ thân phận chân thực, ảo não đồng thời, trên mặt của bọn hắn lộ ra kiên quyết, mấy người nhất tề giơ kiếm, tự sát mà chết.

Tam gia phu nhân cau mày, coi như không nhìn thấy, cũng không phải là kẻ lương thiện, đối với hai gã hộ vệ còn sót lại nói: “Lục soát người thật tốt cho ta, nhất định phải tìm ra bằng chứng có thể chứng minh bọn chúng là người Hoa gia.”

“Dạ, phu nhân.” Hai gã hộ vệ bắt đầu ở trên thi thể tìm kiếm chứng cớ.

Thổ xong một ngụm ác khí, Tam gia phu nhân từ từ khôi phục lòng bình tĩnh, lễ phép hướng về phía đám người Chi trưởng lão nhẹ nhàng khom: “Đa tạ mấy vị ra tay tương trợ! Nếu không có mọi người rút kiếm tương trợ, ta hôm nay sợ là phải chôn thân ở nơi này dưới tay cẩu tặc Hoa gia.”

Đám người Chi trưởng lão lặng yên thối lui đến phía sau Vân Khê, ý tứ kia rất rõ ràng, bọn họ cũng là lấy nàng vi tôn, muốn tạ ơn hãy tạ ơn nàng.

Mới vừa Vân Khê còn có chút bất mãn, bọn họ không có nhận được ý kiến của nàng, liền tùy tiện ra mặt cứu người, còn cứu phải phu nhân Vân Tam gia, trong nội tâm nàng có chút không vui, nhưng mà bây giờ thấy phản ứng của bọn họ, không vui trong nội tâm nàng cũng đã khơi thông.

“Phu nhân không cần phải khách khí, chẳng qua là tiện tay thôi.” Vân Khê trả lời.

Tam gia phu nhân cẩn thận đánh giá Vân Khê một phen, ánh mắt trầm xuống, tự tiếu phi tiếu: “Ta nhận được ngươi! Ngươi đã tới quý phủ chúng ta. Ngươi tên là Vân Khê, là hung thủ hại chết con gái của ta, có phải thế không?”

Tam gia phu nhân cắn trong chữ mang theo nồng đậm hận ý.

Vân Khê không ngờ đến bà ta lại biết chuyện nàng sát hại con gái bà ta, suy nghĩ một chút, nàng gật đầu thừa nhận: “Không sai, là ta giết con gái của ngươi! Bất quá, ta nếu không phải giết nàng, người bị giết chính là ta rồi!”

Tam gia phu nhân nắm tay, ngửa mặt lên trời nhắm mắt, giống như là đang nhớ lại con gái yêu của bà, đang ở lúc mọi người cũng không ai biết bà ta đến tột cùng sẽ phản ứng như thế nào, bà ta đột nhiên thở dài thật dài, từ từ mở mắt ra, âu sầu nói: “Cũng là ta hại nó! Con gái của ta từ nhỏ đã tranh cường háo thắng, lại có phụ thân của nàng không ngừng vì nàng trù tính, vì có thể ở Vân tộc đoạt lấy một chỗ ngồi, trở thành người trên người, hai cha con bọn họ sau lưng không biết làm bao nhiêu chuyện ác. Ta khuyên ngăn bọn họ không được, chỉ có thể mắt nhắm mắt mở cho qua, ai ngờ nàng rốt cục vẫn phải xảy ra chuyện. Nếu ta năm đó có thể khuyên nàng nhiều một chút, dạy bảo nàng một chút, làm cho nàng không cùng người tranh cường háo thắng, có lẽ nàng hôm nay sẽ thật tốt, sau đó gả hộ người trong sạch, cuộc sống bình bình đạm đạm trôi qua, ai……”

Vân Khê có chút ngoài ý muốn, nàng cho là Tam gia phu nhân sẽ tìm nàng liều mạng, lại không nghĩ bà ta tự mình kiểm điểm, đem tất cả sai lầm đều vơ vào trên người của mình, Tam gia phu nhân như vậy, làm cho nàng có chút nhìn không thấu.

“Vân Khê cô nương, ta biết ngươi cùng tiện nhân Hoa Oánh Oánh

kia là đối đầu, hiện tại ả dựa vào Tam gia sủng ái, liền trong mắt không có người, coi mình là thành chủ phu nhân, thậm chí còn phái sát thủ tới ám sát ta, muốn để cho ta chết oan chết uổng, ả mới có cơ hội vui vẻ ngồi lên bảo tọa thành chủ phu nhân. Khẩu khí này, ta nuốt không trôi! Ta cho dù chết, cũng không thể làm cho nàng như nguyện! Ta biết bản lãnh của ngươi lớn, ngươi có thể luyện chế ra linh đan diệu dược giống như Tru Tiên đan như vậy, nhất định cũng có thể luyện chế ra đan dược khiến người ta phát điên phát cuồng, làm trò trước mặt người khác. Hi vọng ngươi có thể thành toàn ta, cho ta một viên thuốc như vậy, ta muốn tiện nhân Hoa Oánh Oánh kia ở trên lễ mừng thành chủ lên ngôi hôm nay làm trò hề, trở thành trò cười của cả Vân Thành! Đến lúc đó, nhìn ả ta đến tột cùng còn có cái thể diện gì đặt chân ở Vân Thành." Tam gia phu nhân căm giận nói.

Vân Khê gảy nhẹ dưới đuôi lông mày, nói: "Ngươi muốn để cho Hoa Oánh Oánh trước mặt mọi người mất thể diện, đối với nàng mà nói, chưa chắc là đả kích thật lớn. Ngươi có lẽ cũng có nghe thấy, ngày trước Hoa Oánh Oánh trong lúc ở thập đại học viện đã có rất nhiều vụ tai tiếng, ả còn không phải là sống đắc ý vui vẻ như thường? Nên thế nào, trả miếng thế nào. Đối phó loại người như ả, thủ đoạn thay đổi tàn nhẫn hơn mới đắc dụng!"

"Xin lắng tai nghe!" Tam gia phu nhân đáy mắt xẹt qua vẻ tinh quang, khiêm tốn thỉnh giáo.

Vân Khê ho khẽ một tiếng, ánh mắt hướng phương hướng Nhị chưởng quỹ liếc qua, loại chuyện nham hiểm này, nàng vẫn là ít làm thì tốt hơn, cho là tích đức vì con gái.

Muốn xuống địa ngục, hãy để cho người khác đi đi.

"Vị này chính là Nhị chưởng quỹ Thịnh Bảo trai, người giang hồ xưng

nhện độc, am hiểu nhất đúng là luyện chế các loại độc dược, vô luận là cái độc dược độc tính gì, hắn đều dễ như trở bàn tay. Ta đề nghị ngươi vẫn là thỉnh giáo với hắn, tin tưởng hắn nhất định sẽ cho ngươi một câu trả lời chắc chắn vừa ý."

Nhị chưởng quỹ mí mắt chớp ba cái, cũng biết nàng đột nhiên đem ánh mắt nghiêng mắt nhìn qua tới không có chuyện tốt, quả là đúng như dự đoán.

"Thì ra là ngài chính là người giang hồ xưng nhện độc Nhị chưởng quỹ? Thất kính thất kính!" Tam gia phu nhân lời này nói xong có chút trống rỗng, nàng có lẽ là lần đầu tiên nghe nói cái danh hiệu này, nhưng mà rơi vào trong tai Nhị chưởng quỹ lại vô cùng hưởng thụ, thiên xuyên vạn xuyên, vuốt đuôi không xuyên (chuyện gì cũng vượt qua được nhưng lời nịnh nọt thì không). Nghe được có người coi trọng như thế, đáy lòng hắn rất hưởng thụ.

Ngoài mặt làm bộ như bình tĩnh, Nhị chưởng quỹ ra vẻ suy tư, nói: "Được rồi! Nhìn thấy phu nhân ngươi thành tâm thành ý như thế phân thượng, ta liền tặng ngươi một hộp bánh ngọt…… Phải tránh, nhất định phải dùng cẩn thận!"

Từ trong ống tay áo móc ra một cái hộp gỗ trầm hương chế thành tinh xảo, Nhị chưởng quỹ cẩn thận đem nó đưa đến trên tay Tam gia phu nhân, liên tục dặn bảo.

Bánh ngọt?

Tam gia phu nhân đầu tiên là nghi ngờ nhìn cái hộp, chần chờ một hồi lâu, đột nhiên ánh mắt của nàng sáng ngời, tỉnh ngộ tới đây, thành kính nhận lấy, cảm kích nói: "Đa tạ Nhị chưởng quỹ! Hôm nay còn có chuyện quan trọng, ta đây đi trước một bước, ngày khác nhất định đáp tạ xứng đáng, cáo từ!"

Đưa mắt nhìn thân ảnh Tam gia phu nhân đi bộ đi xa, Vân Khê quay đầu lại, ngó chừng Nhị chưởng quỹ hỏi: “Ngươi cho bà ta, đến tột cùng là cái bánh ngọt gì?”

Nhị chưởng quỹ lắc đầu, thần bí mà cười, nhưng cười không đáp.

Vân Khê nâng lông mày, không hề cặn kẽ nghiên cứu nữa, quay đầu trở lại, huynh trưởng đã chiến thắng khải hoàn trở về, một thân ngân y, không nhiễm bụi trần, trong nắng ban mai, mạ lên một tầng màu vàng, dường như từ trong tranh đi tới.

“Ca, võ công của huynh khi nào tiến triển nhanh như vậy rồi?” Không cần hỏi, hắn có thể bình an trở về, đã chứng minh hắn đã chiến thắng hai gã cao thủ kia.

Huyền giai như nhau, lấy một địch hai, rất giỏi đấy!

Vân Khê sinh lòng tự hào.

Vân Trung Thiên khẽ mỉm cười, đến gần bên cạnh nàng nói: “Muội đã tiến bộ nhanh như vậy, ta nếu không phải kịp thời truy cản kịp, chẳng phải là để cho xa xa bỏ rơi đến phía sau đi?”

“Cùng lắm thì, muội ở phía trước chờ huynh là được.” Vân Khê dí dỏm nháy mắt.

Hai huynh muội nhìn nhau cười một tiếng, không khí ấm áp từ từ tràn ngập.

“Hôm nay Vân Thành đổi chủ, nói vậy trừ ở ngoài Vân tộc, còn tới không ít những cao thủ gia tộc khác đến đây chúc mừng. Chúng ta vẫn là mau chóng đi dự tham gia náo nhiệt đi, thừa dịp nhiều người,

cũng dễ dàng lẫn vào đi.” Vân Mạch Thiên nói.

“Cần gì lẫn vào đi? Nếu là chuyện vui, chúng ta tự nhiên thoải mái đi trước chúc mừng mới phải. Đưa tay không đánh khuôn mặt người tươi cười, chẳng lẽ Vân Tam gia hắn còn có thể trước mặt mọi người đem chúng ta đuổi đi ra hay sao?” Long Thiên Tuyệt nâng lên lông mày dài, thần thái phấn chấn nói. Người ta không có mời, ngươi còn không mời mà tới, cho dù đúng là người ta đưa tay không đánh người khuôn mặt tươi cười…… Đây rõ ràng chính là một vô lại mà, nhưng vô lại này hết lần này tới lần khác đẹp trai vô địch cực kỳ, thật sự là yêu nghiệt!

“Nói thật hay! Chỉ là một thành chủ, lão phu còn không để vào trong mắt. Chúng ta chịu cổ vũ, là vận may của hắn! Đi, chúng ta xem náo nhiệt đi!” Vân Mộ Phàm nắm tay con rể lôi, hai cha vợ tiêu sái cất bước đi.

Vân Khê hung hăng lau mồ hôi, hai người này làm sao so sánh với nàng còn không biết xấu hổ hơn?

Người còn lại cũng rối rít lắc đầu cười khổ, Vân Tam gia gặp phải đôi cha vợ này, coi như là thất bại xui xẻo.

Bên tai nhẹ nhàng mà truyền đến tiếng ngáy, Vân Khê cúi đầu nhìn xuống, phát hiện Tiểu Nguyệt Nha ngủ thiếp đi. Bộ dạng bé ngủ say, lại khôi phục bé vốn là khả ái hồn nhiên, Vân Khê đau lòng không dứt. Con đáng thương, thân thể bị cướp trắng trợn như vậy, nàng bắt đầu hoài nghi chuyện mình đang làm cho tới nay, đến tột cùng là đúng hay sai?

Nếu như nói nàng không cứu Vân Huyên…, con gái cũng sẽ không bị một kiếp này, nhưng nhưng nếu thật không cứu, Vân tộc, cấm kỵ nhất tộc, thậm chí là người cả nhà bọn họ, vấn đề lại sẽ gặp gỡ như

thế nào?

Nàng thì như thế nào thực hiện hứa hẹn đối với thập đại thần khí, như thế nào thực hiện hứa hẹn đối với Hàn viện trưởng, còn có hứa hẹn thực hiện đối với Côn Luân lão giả…… Nghĩ tới nghĩ lui, có một số việc có lẽ đã sớm được định từ trước đây, nàng tránh né thế nào cũng không làm nên chuyện gì.

Ôn nhu, đem con gái để vào Ngọa Long cư, bất kể tương lai rốt cuộc sẽ phát sinh chuyện gì, nàng cũng sẽ đem hết toàn lực bảo vệ con gái.

Tam gia phu nhân sau khi rời đi đường cái, vội vã đi tới phủ thành chủ mới, lúc trước khi không chính thức bắt đầu lễ mừng đăng vị, bà vẫn lưu tại phủ Tam gia, không phải là bà không muốn chuyển đến, kì thực là nơi này không có chỗ cho bà. Chồng của bà thà rằng tùy thân mang theo một nữ nhân dụ dỗ không có danh phận, bị người chỉ trích, cũng không nguyện ý đem bà – chính thất phu nhân cưới hỏi đàng hoàng này mời tới sống ở nhà mới, lần này nếu không phải muốn tiến hành lễ mừng chính thức đăng vị, bà giờ phút này sợ rằng còn ở lại nơi ở cũ, không có cơ hội quang lâm nhà mới.

Làm một nữ nhân như bà thật sự là thất bại đến cực điểm!

Lặng yên đem nước mắt đau khổ nuốt xuống, Tam gia phu nhân từ cửa hông lặng lẽ vào phủ thành chủ, phân phó hạ nhân, không được thông báo.

Hoa Oánh Oánh trăm phương ngàn kế suy nghĩ muốn diệt trừ bà, có một thì sẽ có hai, nhưng nếu ả biết được kế hoạch ám sát của mình thất bại, ả nhất định sẽ tìm, lần nữa đối với mình hạ thủ. Thay vì ngồi chờ chết, không bằng tiên hạ thủ vi cường.

“Tam gia đâu?” Bà tìm đến thư phòng Vân Tam gia, nhưng không thấy bản thân Vân Tam gia.

Từ trong thư phòng có người nói: “Tam gia đi trước tiếp đãi khách nhân, phu nhân có thể có chuyện quan trọng? Cần tiểu nhân đi trước thông bẩm sao?”

Tam gia phu nhân suy tư, nói: “Ngươi đi goi Tam gia tới, hãy nói bổn phu nhân thân thể khó chịu. Nhớ kỹ, thời điểm gọi Tam gia, cố gắng đừng để những người khác thấy.”

Hạ nhân kinh ngạc xong, không dám hỏi nhiều, vội vàng lên tiếng trở lui.

Đợi sau khi hạ nhân thối lui, Tam gia phu nhân móc ra cái hộp Nhị chưởng quỹ tặng cho nàng, nắp hộp mở ra, bên trong nằm ngang bốn khối bánh Phù Dung chế luyện vô cùng tinh xảo, mùi thơm xông vào mũi, màu sắc mê người, ngay cả bà thấy, cũng nhịn không được nuốt nước miếng. Nếu không phải nghe nói danh tiếng đáng sợ của Nhị chưởng quỹ “Nhện độc”, nếu không bà làm sao cũng không cách nào đem bánh ngọt tinh mỹ như thế cùng độc dược gắn liền với một chỗ.

Bánh ngọt này thật có thể khiến cho Hoa Oánh Oánh điên thất thố sao?

Bà đem bánh ngọt cầm gần chóp mũi, cẩn thận hít hà, không một chút phát giác bất kỳ là không ổn, trong nội tâm có chút đắn đo không chừng.

Một lúc lâu, Vân Tam gia chạy đến, Tam gia phu nhân vẫn còn tiếp tục nghiên cứu bánh ngọt, đến lúc Vân Tam gia lên tiếng hỏi “Ngươi khi nào đối với bánh ngọt cảm thấy hứng thú như thế “, bà mới đột

nhiên thức tỉnh, trên tay run lên, suýt nữa đem cái hộp lật úp, phá hủy hộp bánh ngọt nghiêm chỉnh.

“Tam, Tam gia.” Tam gia phu nhân lắp bắp nói.

“Làm sao? Đang suy nghĩ gì, nghĩ mất hồn như thế?” Vân Tam gia kỳ quái nhìn bà, hạ nhân báo lại nói, phu nhân thân thể khó chịu, chẳng lẽ thật là bởi vì thân thể khó chịu, cho nên mới tinh thần hoảng hốt, hành động khác thường?

Thấy phu nhân không đáp, hắn ân cần hỏi: “Nghe nói ngươi thân thể khó chịu, rốt cuộc nơi nào không thoải mái? Thân thể nếu nói không phải thoải mái…, thì đợi ở trong phủ thật tốt, chạy tới nơi này làm cái gì?”

Tam gia phu nhân nghe nửa câu đầu, trong lòng mới vừa có ấm áp, ai ngờ nửa câu sau lập tức khiến bà sững sờ, làm cho bà hoàn toàn rơi vào đáy cốc.

“Hôm nay chính là thời gian quan trọng ta trở thành thành chủ Vân Thành, từ bốn phương tám hướng tới rất nhiều gia tộc khách quý, ta chiêu đãi khách nhân đều không còn kịp nữa, ngươi lại còn tới nơi này cho ta thêm phiền, ngươi rốt cuộc khi nào mới có thể hiểu chuyện, mới có thể làm một thê tử hiền lành?” Vân Tam gia cau mày, không vui nói.

Hắn quan sát thần sắc phu nhân, không thấy bà có bất kỳ chỗ khó chịu, nghĩ thầm bà ta nhất định là đang lừa gạt mình, không phải là tranh giành tình nhân giữa những nữ nhân thì là gì?

Hắn bắt đầu có chút không nhịn được.

Tam gia phu nhân tâm tình hoàn toàn rơi vào đáy cốc, bà không tới

hai mươi tuổi gả cho hắn, sinh con dưỡng cái cho hắn, ủng hộ sự nghiệp của hắn, ngay cả hắn từ bên ngoài mang theo một nữ nhân ngang tàng trở lại, bà đều bấm bụng chịu đựng, ai ngờ cuối cùng đổi lấy cũng là một câu “Thêm phiền, không hiểu chuyện, không hiền lành”.

Vân Thúc Thừa ơi Vân Thúc Thừa, ngươi quá nhẫn tâm rồi!

Tốt, ngươi bất nhân, cũng đừng trách ta bất nghĩa!

Kìm lại nuốt xuống ác khí trong lòng, Tam gia phu nhân miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, âm thanh dịu dàng nói: “Tam gia, ngài đừng nóng giận! Thiếp thân đây không phải mấy ngày rồi không nhìn thấy ngài, trong lòng rất là nhớ nhung, cho nên mới để cho hạ nhân thông báo, nói thân thể của ta khó chịu sao? Tam gia có thể chạy tới nhìn, có thể thấy được trong lòng Tam gia còn nhớ tới tình cảm vợ chồng, thiếp thân đã vô cùng thỏa mãn, không còn mong gì hơn.”

Sắc mặt Vân Tam gia hòa hoãn rất nhiều, nghe được bà nói như thế, trong lòng hắn ngược lại có chút áy náy rồi, hắn là không phải là đối với bà thật là có hơi quá đáng?

“Tam gia, thiếp thân biết ngài vì chức thành chủ, ngày đêm vất vả, hao hết tâm tư, về phần chút ít việc vặt trong nhà kia, ngài căn bản không cách nào bận tâm. Những năm trước đây, thiếp thân còn có thể xử lý hết thảy nội vụ quý phủ, rất hao tổn tâm thần. Hiện nay đã đổi mới phủ đệ, thiếp thân sợ rằng không có nhiều tinh lực xử lý lớn như vậy gia nghiệp như vậy nữa. Thiếp thân hy vọng có thể có một tỷ muội có thể giúp một chút thiếp thân, giúp thiếp thân xử lý nội vụ quý phủ, kể từ đó, Tam gia ngài có thể không có buồn phiền ở nhà, chỉ để ý theo đuổi sự nghiệp của ngài. Nam nhân lấy sự nghiệp làm trọng, chúng thiếp nữ nhân này, giúp chồng dạy con, đây là thiên đạo nhân luân. Thiếp thân ban đầu cho là Oánh Oánh muội muội là một

người tham mộ hư vinh, đi theo Tam gia cũng chẳng qua là vì Tam gia quyền thế, cho nên vẫn bất hòa với nàng. Có điều trải qua trận này, thiếp thân nhìn Tam gia đối với Oánh Oánh muội muội một mảnh chân tình, mà Oánh Oánh muội muội cũng đối Tam gia bất ly bất khí, cho nên thiếp thân quyết định không bất hòa với Oánh Oánh muội muội, nguyện cùng nàng một lòng hầu hạ Tam gia, hơn nữa cùng nàng cùng chung xử lý phủ thành chủ nội vụ, ngài nói thế có được không?" Tam gia phu nhân cười đến càng thêm ôn nhu, nhất ngôn nhất ngữ, chân tình ý thiết, không có chỗ thiếu sót.

Vân Tam gia nhìn nụ cười của bà, trong lòng hơi động một chút, lộ ra sắc mặt vui mừng. Có một số việc mặc dù đã nhìn thấu một nửa, nhưng bọn họ còn cách một tầng cửa sổ, chẳng bao giờ đâm, hiện tại bà ta nói như thế, chính là làm ra chủ động nhượng bộ. Được vợ hiền như thế, chồng còn có gì đòi hỏi?

Hắn tiến lên mấy bước, cầm tay bà, ôn nhu nói: "Phu nhân, cám ơn nàng thành toàn, những năm này khổ cho nàng."

Ngắn ngủn một câu nói, để cho Tam gia phu nhân không nhịn được ướt hốc mắt, bà rút tay ra, nghiêng người, âm thầm lau đi nước mắt.

Đã muộn!

Ngươi bây giờ mới biết được ta tốt, đã đã quá muộn!

Lại quay đầu, bà cười trong rưng rưng: "Đều là vợ chồng già rồi, còn nói chuyện này để làm gì? Để cho trẻ con nghe đi, không chừng làm sao chê cười chúng ta đấy."

Bà đưa tay, đem một hộp bánh Phù Dung bầy đặt ở trên bàn bưng lên, đưa đến trong tay Vân Tam gia, mỉm cười nói nói: "Đây là thiếp thân tới trên đường mua một hộp bánh Phù Dung, thiếp thân lúc

trước đối với Oánh Oánh muội muội thái độ không tốt, cũng không biết nàng có thể hay không trách ta, cho nên cố ý mua hộp bánh Phù Dung này đưa cho nàng, coi như là thiếp thân đối với nàng bồi tội.”

“Cái này…… Oánh Oánh nàng chưa chắc thích ăn bánh ngọt.” Vân Tam gia nhớ lại Hoa Oánh Oánh yêu thích, chi tiết nho nhỏ, lần nữa khiến Tam phu nhân đau lòng. Đối với một nữ nhân xấu xa, hắn tốn hao tâm tư như thế, ngay cả đối phương yêu thích gì cũng biết nhất thanh nhị sở. Còn mình? Hắn hiểu được mấy phần sở thích của mình?

Đương môi mím môi từ từ căng, Tam gia phu nhân mỉm cười nói: “Đây là một mảnh tâm ý của ta, Oánh Oánh muội muội nếu như không ăn, ta đây……” Nàng cố ý lộ ra thần sắc lúng túng.

Vân Tam gia không nỡ cự tuyệt ý tốt của bà, cho nên nhận lấy cái hộp: “Ta đây thay Oánh Oánh cám ơn nàng.”

“Tam gia nếu là thật sự nhận tình cảm của thiếp, không ngại cùng Oánh Oánh muội muội cùng nhau nếm thử mùi vị bánh ngọt này, bánh ngọt này lại là thiếp cố ý chọn lựa, tốn không ít tâm tư, là một mảnh tâm ý của thiếp. Thiếp hi vọng bắt đầu từ hôm nay, người một nhà chúng ta có thể sinh sống chân chính sự hòa thuận, bắt đầu cuộc sống mới, sự nghiệp của Tam gia cũng có thể phát triển không ngừng.”

Chống lại ánh mắt nóng bỏng của phu nhân, Vân Tam gia không có biện pháp cự tuyệt, cho nên gật đầu, đang muốn rời đi, lúc này, Tam gia phu nhân đột nhiên gọi hắn lại, nhìn hắn thật sâu một cái, lại đem cái hộp nhận lấy: “Chờ một chút! Thiếp sợ Oánh Oánh muội muội đa nghi, không tin thiếp là thật lòng muốn cùng nàng hòa hảo, cho nên thiếp ăn một miếng bánh ngọt, làm cho muội ấy có thể hoàn toàn yên tâm.”

Vừa nói, bà liền đem một miếng bánh Phù Dung hướng bỏ vào trong miệng của mình.

“Phu nhân, cần gì như thế đây? Cách làm người của nàng, ta còn có thể không biết?” Nói là nói như vậy, hắn lại không ngăn cản.

Tam gia phu nhân cuối cùng vẫn đem bánh Phù Dung nuốt xuống, hai bên trên khóe miệng giương, bà xé ra vẻ nụ cười ôn hòa: “Bánh điểm tâm không ngọt không ngán, mùi vị vô cùng tốt, tin tưởng Tam gia cùng Oánh Oánh nhất định sẽ thích.”

“Ta đây đi trước, phu nhân nghỉ ngơi thật tốt.” Vân Tam gia mang theo một hộp bánh ngọt rời đi thư phòng. Tại phía sau hắn, là ánh mắt oán hận của phu nhân Tam gia, bà thà rằng ngọc đá cùng vỡ, cũng không có thể tiếp tục chịu đựng chồng của mình bị một người đàn bà dụ dỗ mê hoặc, cuối cùng phá hủy cả nhà!

Sau khi hít sâu mấy cái, bà trấn định tâm thần, hướng về phía thủ vệ ngoài cửa nói: “Các ngươi đi đem công tử cùng tất cả người nhà ta toàn bộ gọi đến nơi đây, ta có chuyện quan trọng cùng bọn họ thương lượng.”

“Dạ, phu nhân.”

Sau khi Vân Tam gia rời đi thư phòng, rất nhanh tìm được Hoa Oánh Oánh, Hoa Oánh Oánh đang dẫn những cao thủ Hoa gia trước sau trái phải trang trí phủ thành chủ. Nghĩ tới từ hôm nay bắt đầu, ả chính là chủ nhân Vân Thành, ả liền không nhịn được hưng phấn.

“Chuyện gì vậy? Không nhìn ta đang rất bận rộn?” Bị Vân Tam gia kéo đến một bên, Hoa Oánh Oánh trong lòng không vui, không nhịn được nói.

“Tốt lắm, đã đủ đẹp. Chờ qua hôm nay, cả phủ thành chủ đều là của nàng, nàng muốn trang trí thế nào thì trang trí như thế, cần gì nóng lòng nhất thời?” Vân Tam gia mỉm cười, tỉ mỉ thay ả lau chùi mồ hôi hột trên trán, không đành lòng nói lời nói nặng với ả. *(TM: ta phi!!)*

Hoa Oánh Oánh nghe đến câu “Chờ qua hôm nay, cả phủ thành chủ đều là của nàng”, thần sắc không vui lập tức chuyển tình, tâm tình ả đại khoái, giơ tay lên ôm lấy cổ Vân Tam gia, quyến rũ cười nói: “Đây cũng là chàng nói! Bắt đầu từ hôm nay, cả phủ thành chủ chính là của ta rồi, bao gồm cả chàng ở bên trong, ta chính là nữ chủ nhân nơi này!”

Chân mày đắc ý dương cao, trên dung nhan kiều mỵ của Hoa Oánh Oánh, đều là chính là ao ước tốt đẹp.

Vân Tam gia thấy vậy động tâm, cúi đầu, ở môi nàng hung hăng hôn một cái, ôm ấp lấy eo nhỏ của ả, hắn thở thật dài: ” Vân Thúc Thừa ta có thể có hôm nay, không còn sở cầu rồi!”

Sắc mặt cười duyên của Hoa Oánh Oánh hơi chậm lại, đem nắm tay nện xuống vài cái dưới lồng ngực của hắn, sẵng giọng: “Nói cái gì đó? Cứ như vậy chút thành tựu, chàng đã thỏa mãn? Chỉ là một thành chủ, thì như thế nào so ra mà vượt qua vị trí Cung chủ Vân Huyễn điện đây? Trên Cung chủ, còn có Tông chủ Vân tộc, trên đầu của chàng còn đè ép nhiều người như vậy, chàng làm sao có thể tùy tâm sở dục (tùy theo lòng mình)?”

Vân Tam gia cau mày: “Vậy nàng rốt cuộc muốn ta như thế nào, mới có thể thỏa mãn?”

Hoa Oánh Oánh đẩy hắn ra, hai tay quấy chơi đùa sợi tóc trên đầu vai, bắt đầu hy vọng ước mơ xa xăm: “Cuối cùng sẽ có một ngày, ta

muốn lên làm Cung chủ Vân Huyễn điện, làm cho mọi người cả Vân Thành cùng Vân Huyễn điện nghe theo hiệu lệnh của ta!" Phía sau nửa câu, ả không có nói ra, đó chính là đợi sau khi ả thu phục được cả Vân Thành cùng Vân Huyễn điện rồi, ả sẽ làm Vân Thành cùng Vân Huyễn điện thoát khỏi khống chế của Nội tông Vân tộc, khiến toàn bộ bọn chúng đều sửa thành họ Hoa, trở thành thế lực của Hoa gia bọn ả!

Đây cũng là một trong những lý do ban đầu ả thuyết phục Hoa gia đầu nhập vào Vân tộc.

Có thế lực Hoa gia làm hậu thuẫn của ả, ả đã có thể ở Vân Thành đặt gót chân, mà Hoa gia cũng có thể thông qua ả nhận được càng nhiều là ích lợi, từ từ xâm nhập thế lực Vân tộc, cuối cùng để cho Vân tộc biến thành thiên hạ của Hoa gia bọn ả!

Dã tâm của ả, cho tới bây giờ cũng không có thay đổi ít đi quá!

Vân Tam gia nghe lời của ả, chân mày càng mặt nhăn càng sâu, hắn từ từ có chút nhìn không thấu ả ta. Vốn cho là làm tới thành chủ, là có thể thỏa mãn dã tâm của ả, làm cho ả có thể an phận ở lại bên người hắn, ai ngờ ả căn bản chưa vừa long với hơn thế, chẳng những không có thỏa mãn hết thảy hiện tại, mục tiêu của ả đã liếc về phía Vân Huyễn điện.

Ai, nữ nhân có dã tâm khổng lồ như vậy, thật là làm cho hắn vừa yêu vừa hận a!

"Những thứ chuyện xa vời này, chúng ta sau này hãy nói." Vân Tam gia đem cái hộp đựng bánh Phù Dung lấy ra ngoài, đưa đến bên cạnh nàng nói, "Đây là bánh ngọt phu nhân đưa cho chúng ta, phu nhân nói rồi, qua hôm nay, nàng liền đem một phần sự vụ bên trong phủ chính thức giao cho nàng để xử lý, nàng từ nay về sau cũng sẽ

không tiếp tục can thiệp chúng ta, nàng ta còn nói muốn cùng nàng thân thiện hữu hảo, để trở thành chị em tốt. Đây là một chút tân ý của phu nhân, cho chúng ta nhất định xin vui lòng nhận cho."

"Phu nhân? Chuyện khi nào?" Hoa Oánh Oánh kinh nghi theo dõi cái hộp trong tay hắn, trong lòng nhớ lại chuyện phái đi ra ngoài những sát thủ Hoa gia, ả biết hôm nay phu nhân sẽ từ nơi ở cũ chuyển đến nhà mới, mà mọi người phủ thành chủ bận rộn tiếp đãi khách nhân, không có quá nhiều cao thủ đi hộ vệ bà ta, đây là cơ hội hạ thủ tốt nhất của ả. Không có phu nhân, ả chính là nữ nhân duy nhất trong phủ thành chủ này, mới có thể chân chính hô phong hoán vũ, nghĩ muốn cái gì liền có cái đó. Cho nên, sáng sớm ả đã phái ra sát thủ, muốn ở nửa đường giả cướp giết phu nhân, lẽ ra giờ này cũng nên hạ thủ, làm sao chậm chạp không có sát thủ hồi âm thông báo đây?

Bây giờ nghe đến Vân Tam gia nói tới phu nhân, đáy lòng ả đột nhiên cả kinh, sẽ không phải sát thủ ả phái đi ra xảy ra điều gì không may, bị Tam gia phu nhân làm trốn chạy đi?

"Chính là mới vừa nãy, nàng ấy đã đến quý phủ, trong thư phòng đem bánh ngọt đưa cho ta. Đây là một chút tâm ý của phu nhân, phu nhân có thể làm được thông tình đạt lý như thế, đã là không dễ, chúng ta vẫn là phải nhận tình cảm của nàng ấy mới đúng."

"Chàng nói cái gì? Phu nhân đã đến quý phủ?" Đáy mắt Hoa Oánh Oánh xẹt qua một tia kinh hoảng, những sát thủ kia rốt cuộc thế nào? Phu nhân đã biết là mình phái người đi giết bà ta sao?

"Oánh Oánh, ăn miếng bánh ngọt đi! Nghe phu nhân nói, mùi vị bánh ngọt này không tệ." Một miếng bánh Phù Dung đưa đến bên mồm của ả, mùi thơm ngọt ngấy bay vào trong mũi, Hoa Oánh Oánh theo bản năng giơ tay lên, đem bánh ngọt phẩy tới trên mặt đất.

“Không ăn! Không ăn! Ai biết có phải bánh ngọt có độc hay không, ai biết là bà ta không phải là có chủ tâm muốn đầu độc khiến ta chết đây?”

Vân Tam gia cau mày, nhìn bánh ngọt rơi xuống đất, ngữ khí không khỏi nặng lên: “Oánh Oánh, nàng quá tùy hứng rồi! Phu nhân khó có khi chịu chủ động cùng giải hòa, còn đưa bánh ngọt cho nàng, biểu đạt tâm ý giải hòa của nàng ấy, nàng không lĩnh tình còn chưa tính, còn chửi bới như thế, ác ý suy đoán phu nhân dụng tâm, nàng quá làm ta thất vọng!”

“Ta khiến ngươi thất vọng? Ngươi không sợ bị đầu độc chết, ngươi liền ăn, dù sao ta cũng sẽ không ăn!” Hoa Oánh Oánh là ai? Há lại ngươi một lời hai tiếng uy hiếp, ả sợ ngươi ngay? Đối phương càng hung hăng, ả cũng càng hung hăng, chưa bao giờ biết thỏa hiệp như thế nào.

Vân Tam gia giận dỗi nói: “Ta ăn thì ta ăn! Ngươi chính là cô bé không hiểu chuyện, một chút cũng không hiểu khéo léo bao dung tâm tình của người khác, vẫn là phu nhân thông tình đạt lý, vì lo lắng ngươi sẽ cho rằng nàng ấy hạ độc trong bánh ngọt, nàng ấy ngay trước mặt của ta, chính miệng ăn một miếng, lấy bày ra trong sạch. Ngươi đã cho là bánh ngọt có độc, ta đây trước hết ăn cho ngươi xem, nếu có độc, đầu độc chết cũng là một mình ta!”

Vừa nói, hắn tức giận đem một miếng bánh Phù Dung đưa vào trong miệng, từ từ nhai kĩ.

Hoa Oánh Oánh vừa tức vừa giận, trong lòng thầm mắng, lão già kia, ngươi tính làm gì đó, dám giáo huấn ta như vậy? Ngươi đã cảm thấy phu nhân của ngươi tốt, vậy ngươi hãy cùng phu nhân ngươi bỏ đi! Dính lấy ta làm chi?

Lời nói tức giận sẽ phải buột miệng ra, ả bỗng nhiên nghĩ đến, nếu là giờ phút này cùng hắn xé toang da mặt, như vậy ngày sau ả còn như thế nào đặt chân ở phủ thành chủ? Ả mất lớn sức lực như vậy, không dễ dàng bò tới vị trí này, làm sao cũng không thể ở thời khắc mấu chốt này gây ra rủi ro, mất đi tất cả.

Ngươi đã cùng phu nhân ngươi đều nếm bánh ngọt, chắc là không có vấn đề rồi, nữ nhân kia hung ác hơn nữa, cũng không đến mức đem bản thân mình cùng chồng của mình cùng nhau đầu độc chết đi?

Bất kể nữ nhân kia đến tột cùng sắp đặt cái tâm tư gì, vì sao đột nhiên muốn lấy lòng ả, dù sao ả vẫn làm theo ý mình, mới bất quản bà ta đây.

Hoa Oánh Oánh ả là ai? Dã tâm của ả cũng không ở trên người một người đàn ông, cũng không ở một phủ thành chủ, ả hùng tâm tráng chí, há lại chỉ là một nữ nhân giúp chồng dạy con có thể hiểu?

“Tốt lắm, tốt lắm! Đừng nóng giận!” Ả chủ động dán đi tới, xoa mu bàn tay của hắn, vuốt ve qua lại, lời nói nũng nịu nhỏ nhẹ nói, “Chàng cũng nói, ta chẳng qua là cô bé không hiểu chuyện, nói chuyện làm việc khó tránh khỏi có lúc bốc đồng, chàng vẫn khoan dung một chút, chớ cùng một cô bé là ta không chấp nhặt, có được hay không?”

Vừa làm nũng, vừa hướng Vân Tam gia vứt mị nhãn, dưới mị công vô địch hấp dẫn của ả, xương cốt của Vân Tam gia đã sớm mềm nhũn, chỗ nào còn có một chút khí thế?

Đưa tay móc qua hông của nàng, Vân Tam gia cười nói: “Nàng ấy, luôn có biện pháp khiến ta không tức giận được!”

Hoa Oánh Oánh đắc ý lầm bầm nói, ngẩng lên hàm dưới nói: “Đó là

tự nhiên! Ai bảo chàng không chịu được sự hấp dẫn của ta chứ? Đàn ông các ngươi à…… đều giống nhau!”

Âm thanh Vân Tam gia cười khổ, lại đem một miếng bánh phù dung còn lại trong hộp một đưa tới: “Nếu như nàng không muốn làm cho ta lại tức giận, vậy thì đón nhận ý tốt của phu nhân, cầm bánh ngọt ăn đi.”

Hoa Oánh Oánh nhíu lại chân mày, ngó chừng một miếng bánh ngọt cuối cùng kia, bĩu môi nói: “Thật muốn ăn? Chàng biết ta từ trước đến giờ cũng không thích ăn những thứ bánh ngọt này, ta sợ béo phì!”

“Thì ăn một miếng, không dễ dàng mập như vậy. Hơn nữa, nàng đẹp như vậy, cho dù mập một chút, chỉ có thể càng xinh đẹp.”

Một phen lời ngon tiếng ngọt, Hoa Oánh Oánh nghe được mở cờ trong bụng, cười khanh khách không ngừng: “Được rồi! Thì nghe lời chàng!”

Bàn tay trắng nõn kẹp lên một miếng bánh Phù Dung cuối cùng, ả há mồm, đem cao điểm nuốt vào từng miếng.

“Mùi vị cũng không tệ lắm đi! Phu nhân chàng…… Thoạt nhìn còn rất có lòng.” Là rất có “Tâm cơ” mới đúng! Ả mới không tin phu nhân Tam gia sẽ tốt bụng như thế, thật lòng giải hòa cùng nàng, đều là nữ nhân, ả như thế nào không rõ làm một người đàn bà, tâm tình sau khi chồng của mình bị người đoạt đi đây? Đánh chết ả, ả cũng không tin Tam gia phu nhân có nguyện ý cùng ả hòa hảo.

“Thời gian không còn sớm! Khách nhân cũng tới được không sai biệt lắm, nàng theo ta cùng nhau đi tham gia lễ mừng thành chủ đăng vị đi!” Vân Tam gia nắm lên tay Hoa Oánh Oánh, trong lòng hào khí

hàng vạn hàng nghìn. Làm một người đàn ông, sự nghiệp thành tựu đương nhiên trọng yếu, nhưng là nói nếu như không có một người phụ nữ thưởng thức sự nghiệp của hắn theo ở bên người chỉ sợ hắn có khắp thiên hạ, hắn cũng sẽ không tâm tình thư sướng như thế.

Thích Hoa Oánh Oánh, bao nhiêu cũng là bởi vì nàng thật tình sao? Thích chính là thích, không thích chính là không thích, ả cho tới bây giờ cũng là bụng dạ thẳng thắn.

Lên làm thành chủ, có thể làm cho ả vui vẻ, hắn cảm thấy rất có cảm giác thành tựu. Không giống phu nhân của hắn, bất kể hắn thành bại hay không, nàng từ đầu đến cuối cũng là một bộ vẻ mặt không vui không sầu, thấy nhiều thời gian như vậy, hắn không khỏi mệt mỏi.

Như vậy cũng tốt so sánh với một người đàn ông, hắn có tiền, liền thích đi thanh lâu ăn chơi đàng điếm tìm thú vui, đi khoe khoang của cải của bọn họ, đi thỏa mãn sinh lý cần thiết của bọn họ. Bởi vì chỉ cần bọn họ cho gái lầu xanh tiền, là có thể thấy nụ cười trên mặt bọn họ, bất kể thiệt giả, chỉ cần gặp đến các nàng vì tiền của hắn mà ái mộ hắn, bọn họ đã rất có cảm giác thành tựu. Trái lại, bọn họ nếu là đem tiền kiếm được, giao cho phu nhân bọn họ, phu nhân của bọn hắn chỉ biết rất kín đáo khuyên răn hắn, kiếm tiền không dễ dàng, nhất định phải dùng tiết kiệm, càm ràm những việc như thế một phen.

Kể từ đó, nam nhân muốn xuất tường tỷ lệ sẽ lớn hơn nhiều lắm.

Từ cổ chí kim, định luật không thay đổi, chỉ có thể thán một tiếng, làm nữ nhân, thật khó!

Quyển 6 - Chương 20: Hiên Viên gia chủ đồng bóng!

Đại sảnh náo nhiệt yến khách, tân khách các đại gia tộc tụ tập, trừ tân khách bản thân Vân tộc ngoài, còn có những khách nhân đến từ những gia tộc có sức ảnh hưởng khác, thí dụ như Long gia, gia tộc Hiên Viên, Viên gia, Bách Lý gia tộc, Chiến gia, Cừu gia, Hoa gia, Tông Chính gia tộc vân vân, kể hết, tổng cộng có thể có hai mươi mấy cái gia tộc lớn nhỏ tất cả.

Sắp tới lúc lễ mừng đăng vị chính thức bắt đầu, Vân Trung Lê là người thừa kế duy nhất Tân thành chủ, mang theo hạ nhân trong phủ, đến đây chào hỏi các tân khách. Hắn hôm nay mặc trên người một bộ áo bào hoa lệ mới tinh, trên mặt hồng quang vô hạn, phụ thân làm Tân thành chủ, như vậy hắn cũng sắp với tới chủ vị này rồi.

Đang chào hỏi tân khách, đột nhiên có hạ nhân báo lại, mẫu thân muốn triệu kiến hắn. Vân Trung Lê suy đoán mẫu thân đại nhân tìm hắn, hơn phân nửa lại là vì chuyện giữa phụ thân cùng Hoa Oánh Oánh, hắn không nhịn được nhíu mày, chịu không nổi phiền phức. Hiện tại đến lúc nào rồi, mẫu thân không phóng khoáng như thế, trong lòng còn đang suy nghĩ những thứ việc vặt kia, hoàn toàn không từ đại cục suy nghĩ!

Trong nội tâm, hắn đối với mẫu thân hơi có bất mãn, nhưng mà hắn không dám làm trái ý tứ mẫu thân, vẫn là đi theo hạ nhân đi trước bái kiến mẫu thân.

Khi hắn đi tới gian phòng mẫu thân tạm nghỉ, trong phòng đứng đầy người, toàn bộ cũng là tộc nhân cùng tộc của mẫu thân, hắn rất là

kinh ngạc, mẫu thân đây là muốn làm cái gì?

“Lê Nhi, con cuối cùng cũng tới.” Tam gia phu nhân hướng hắn ngoắt ngoắt tay, mắt lộ ra mong đợi.

Vân Trung lê một đường chào hỏi cùng các trưởng bối, từ từ đi tới bên người mẫu thân: “Mẫu thân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Làm sao tất cả mọi người tụ tập tới nơi này?”

“Lê Nhi, con ngồi xuống trước, mẫu thân đây có chuyện quan trọng muốn dặn dò con đi làm.” Tam gia phu nhân lôi kéo con trai ngồi ở bên người của mình, đưa mắt quét xung quanh một vòng trong phòng các thân nhân, đáy mắt bà toát ra thương cảm cùng bi thương, “Chư vị, ta mời mọi người, là chuyện quan trọng ủy thác nhờ. Nói vậy mọi người cũng biết tình cảnh bây giờ của ta, Tam gia tim của hắn đã sớm không có ở đây trên người của ta, sở dĩ vị trí phu nhân của ta còn có thể vững vàng, toàn bộ dựa vào thế lực người nhà mẫu thân đẻ ta ủng hộ. Nhưng mà tuy vậy, cũng không thể bảo đảm hai mẫu thân con chúng ta là có thể thái thái bình bình đặt chân ở phủ thành chủ……”

“Mẫu thân, người đang ở đây nói cái gì đó?” Vân Trung Lê nghe mơ hồ.

“Lê Nhi, con biết không? Vừa rồi mẫu thân thiếu chút nữa đã bị người giết!” Tam gia phu nhân bi phẫn cắn chữ nói.

“Chuyện gì xảy ra? Người nào lớn mật như thế?” Vân Trung lê vội hỏi.

“Còn không phải là con tiện nhân Hoa Oánh Oánh kia!” Tam gia phu nhân bực tức nói.

“Ả dám?” Vân Trung Lê giận mà đứng lên, rút kiếm muốn lao ra phòng rời đi, Tam gia phu nhân kịp thời ngăn hắn.

“Lê Nhi, con cần bình tĩnh. Con nhớ kỹ, đồ của Vân gia chúng ta, tuyệt không thể rơi vào trong tay người khác!” Tam gia phu nhân nắm chặt tay của con trai, nữa nhìn quanh một vòng, giống như là đang làm cái quyết định gì vậy, “Ta hôm nay gọi mọi người tới, chính là muốn nói cho mọi người biết, người cùng dòng máu chúng ta này muốn tiếp tục tại Vân tộc sinh tồn, phải có điều thay đổi!”

“Mẫu thân, thay đổi như thế nào?”

“Mọi người còn nhớ rõ Vân Khê, Vân Trung Thiên không?” Tam gia phu nhân nói.

Vân Trung Lê gật đầu, nghe mẫu thân tiếp tục nói: “Vừa nãy ta ở trên đường cái Vân Thành thấy bọn họ, đi theo bọn họ một đường tới, còn có mấy tên cao thủ Nội tông Vân tộc. Phụ thân con cùng tiện nhân Hoa Oánh Oánh kia cùng hai huynh muội Vân Khê có hiềm khích, bọn họ lựa chọn giờ phút này đi tới Vân Thành, biết được phụ thân con hôm nay muốn đăng vị thành chủ, bọn họ tất nhiên sẽ không dễ dàng để phụ thân thuận lợi. Lấy thực lực phụ thân con cùng những người đó dưới tay hắn, chỉ sợ lại cộng thêm Hoa gia cùng cao thủ nhất mạch Vân gia chúng ta, cũng chưa chắc có thể thắng được bọn hắn. Cho nên, ta hi vọng mọi người có thể trước tiên nương nhờ vào bọn họ, quy phục với bọn họ, như thế mới có thể bảo vệ một mạng, con hiểu không?”

Vân Trung lê sắc mặt đột biến, trăm triệu không nghĩ tới mẫu thân sẽ sinh ra tâm tư như thế, những cao thủ Vân gia còn lại cũng nhao nhao kinh ngạc. Mẫu tử bọn họ rất nhanh là có thể trở thành phu nhân thành chủ cùng công tử thành chủ, thân phận địa vị tôn quý vô cùng, nhưng phu nhân hết lần này tới lần khác vào lúc này để cho

công tử đi quy phục một ngoại nhân, cái này thật sự làm cho người rất không thể tưởng tượng nổi rồi!

“Mẫu thân, người hồ đồ sao? Làm sao người có thể tăng thêm chí khí của người khác, diệt uy phong mình? Phủ thành chủ chúng ta từ trên xuống dưới nhiều cao thủ như vậy, cho dù hai huynh muội Vân Khê Vân Trung Thiên thật sự đến đây gây chuyện, chúng ta cũng chưa chắc sẽ thua bởi bọn họ! Thật vất vả tới tay chức thành chủ, chúng ta tại sao có thể dễ dàng buông tha cho? Hơn nữa, phụ thân khoẻ mạnh, con lại quy phục một ngoại nhân, vậy con lại coi là cái gì?” Vân Trung Lê oán giận nói, “Mẫu thân, chuyện này người đừng nói lại, xin thứ cho con không thể tòng mệnh!”

“Lê Nhi, con……” Tam gia phu nhân thấy không cách nào thuyết phục con trai, chỉ đành phải thở thật dài. Đàn ông ấy mà, cuối cùng chạy không khỏi hai chữ quyền thế.

Thôi, hết thảy cũng là mệnh!

“Đã như vậy, mẫu thân cũng sẽ không nói thêm cái gì, mọi người đều tự giải quyết cho tốt.” Tam gia phu nhân dừng một chút, lại thêm câu, “Ta cuối cùng chỉ có một yêu cầu…… Sau khi ta chết, không nên đem ta và cha của con chôn cất ở một chỗ, hắn…… không xứng cùng với ta chôn cất ở chung một chỗ!”

Trên mặt Tam gia phu nhân xẹt qua vẻ kiên quyết, bà đã đối với người đàn ông này hoàn toàn thất vọng, xuống Địa phủ, bà không muốn lại nhìn thấy ông ta.

Người trong nhà nhất tề ngẩn ra, lời nói cùng hành động của phu nhân hôm nay quá kỳ quái, đến tột cùng xảy ra chuyện gì, vì sao lời của bà nghe giống như là lời trăn trối lúc lâm chung đây?

“Mẫu thân, người rốt cuộc là làm sao? Nơi nào không thoải mái sao?” Vân Trung lê nhìn không thấu mẫu thân, cảm thấy mẫu thân có cái gì không đúng, là sắc mặt của bà không giống so với trong ngày thường, hay là tâm tình của bà rất bi quan?

Tam gia phu nhân khoát khoát tay, nghiêng đầu đi, hơi có vẻ mỏi mệt: “Lời ta muốn nói đều nói xong, các ngươi đều đi ra ngoài đi, ta muốn một người yên lặng một chút.”

Vân Trung Lê đứng lên trước, vốn còn muốn an ủi hỏi thăm mấy câu, lại bị mẫu thân khoát tay cự tuyệt. Không cách nào, hắn chỉ đành phải đi theo những các thân nhân khác cùng nhau rời phòng đi.

Trong nháy mắt cửa phòng đóng kín, Tam gia phu nhân quay đầu, ngưng mắt nhìn phương hướng cửa phòng, nước mắt nàng ướt vạt áo.

Trong bụng mơ hồ truyền đến đau đớn, bà biết đây là dấu hiệu độc tính phát tác. Thần sắc Nhị chưởng quỹ lúc cho bà bánh ngọt, bà cũng đã đoán được, một khi sau khi bà ăn, sẽ hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng là bà vẫn là kiên quyết nuốt vào. Nếu bà không ăn, Tam gia cùng tiện nhân kia cũng sẽ không rút lui, bà thà rằng cùng bọn họ đồng quy vu tận, cũng không nguyện tiếp tục mỗi ngày đối mặt cục diện không chịu được như thế. Bà là một người phụ nữ, phụ nữ Vân tộc, phụ nữ nên sống phải có tôn nghiêm!

Cho nên, bà một chút cũng không hối hận!

Thay xiêm y trong ngày thường bà yêu thích nhất, bà từ từ nằm ở trên giường, hai tay đặt ngay ngắn ở trên bụng, bà nhắm hai mắt lại, lẳng lặng đang đợi chờ cái chết đến gần.

Tiền viện đại sảnh, âm thanh náo nhiệt ồn ào náo động đem tất cả

tĩnh mịch cùng sầu khổ che dấu đi xuống, đem tất cả kéo về đến thực tế.

Lễ mừng thành chủ Vân Thành đăng vị, có thể so với vua của một nước lên ngôi, từ phân bố thế lực gia tộc cả Long Tường đại lục mà nói, Vân tộc tuyệt đối là số một, mặc dù lực ảnh hưởng của nó xa không có vạn năm trước nhất hô bá ứng như vậy, nhưng lạc đà gầy vẫn còn hơn ngựa béo, cho nên các đại gia tộc cũng không dám chậm trễ, rối rít phái nhân vật đại biểu gia tộc đến đây tặng lễ chúc mừng cùng xem lễ.

Ở trong chút ít gia tộc nơi này, ngưu khí hò hét nhất không phải gia tộc Hiên Viên thì là ai, bởi vì… một lần này đến đây xem lễ chúc mừng, chính là gia chủ đương nhiệm của bọn họ, Hiên Viên Phách Thiên!

Hiên Viên Phách Thiên một giọng khoa trương ồm ồm, từ sau khi vào phủ thành chủ, đã không dừng qua, các góc đại sảnh cũng có thể nghe được tiếng cười lớn tục tằng hào phóng của ông.

” Tiểu tử Chiến gia, lúc nào được uống rượu mừng của ngươi đây? Khuê nữ Bách Lý gia này không tệ, mau mau làm hôn sự, cho Bách Lí lão đầu thêm tiểu ngoại tôn!”

“Ha ha, đây là muội muội A Lý của ngươi sao? Xinh đẹp! Thật xinh đẹp! Cũng đến tuổi xuất giá sao? Có muốn hay không lão phu làm mối cho ngươi?”

Tiếng cười lớn sang sảng, khiến cho ba người huynh muội Chiến Thiên Dực cùng Bách Lý Băng tuyền nhất tề lộ ra lúng túng, chỉ đành phải phụng bồi cười khan.

“Ơ, ngươi là cái gì kia Tây Bắc lão tài chủ gia, nhi tử Cừu gia sao?

Tiểu tử ngươi làm sao càng ngày càng tỏa rồi? Vẻ mặt xui xẻo! Chậc chậc……”

Lão gia tử nói chuyện thật đúng là không khách khí, Cừu Mộ Dã hận không được tìm một cái lỗ để chui vào, hoặc là lập tức từ trước mặt lão nhân gia ông ta biến mất trước. Cái gì gọi là con trai Tây Bắc lão tài chủ gia? Phụ thân của hắn dầu gì cũng là đại phú hào đệ nhất Tây Bắc có được hay không? Còn có, hắn làm sao lại lớn lên tỏa rồi, làm sao lại vẻ mặt xui xẻo rồi?

Ô ô, quá khi dễ người rồi!

Cừu Mộ Dã mặt càng thêm đen mù mịt.

“Hai tiểu tử Bách Lý gia! Hai người các ngươi làm sao thấy lão phu bỏ chạy? Không có lễ phép!”

Hai huynh đệ Bách Lí Thanh Hoa cùng Bách Lí nhị ca vừa định chuồn mất lại bị Hiên Viên Phách Thiên cho bắt được rồi, mắt hổ nhìn chằm chằm hai huynh đệ, hai huynh đệ bị dọa sợ chỉ có thể xấu hổ chịu tội.

“Ai? Tiểu Tứ, Tiểu Cửu Long gia cũng tới?” Suy nghĩ Lão gia tử nhảy ra không phải nhanh bình thường, bên này vừa mới cùng huynh đệ Bách Lý gia nói hai câu, tầm mắt thoáng cái lại nhảy đến chỗ ngồi tân khách Long gia đi.

Long gia lần này cử tới Vân Thành, đến đây tham gia xem lễ, là Long Cửu Gia Long Hựu Đình cùng Long Tứ gia tiến vào Tiêu Dao các tu hành một thời gian ngắn. Đại ca của bọn hắn Long Thiên Trạch là con rể Hiên Viên lão gia tử, bọn họ cùng Hiên Viên lão gia tử quan hệ tự nhiên cũng là gần một tầng, hơn nữa trong khoảng thời gian này tới nay, Hiên Viên Túc Nhã sau khi tỉnh dậy, Long Thiên Trạch phụng

bồi thê tử cư ngụ ở gia tộc Hiên Viên, hai cha con tình cảm rõ ràng tăng tiến không ít, lão gia tử thấy thân huynh đệ của con rể, lập tức liền nhiệt tình.

Long Hựu Đình cùng Long Tứ gia thấy Hiên Viên lão gia tử cất bước hướng phương hướng bọn họ đi tới, thụ sủng nhược kinh, rối rít đứng dậy, hướng về lão gia tử chắp tay thi lễ vấn an.

“Tiểu Tứ, ngươi nuôi con gái tốt đấy! Lão phu rất là thích, ngươi yên tâm, chờ con gái ngươi gả tới đây, lão phu nhất định sẽ đối đãi thật tốt với nó!” Hiên Viên Phách Thiên hào khí vỗ vỗ bả vai Long Tứ gia, hắng giọng cười to, nhưng đem Long Tứ gia bị làm cho sợ đến không nhẹ. Nghe ý tứ lão gia tử, hắn là coi trọng nữ nhi của hắn Thiên Tầm rồi? Còn nói chờ Thiên Tầm gả đi, có đối đãi với nó thật tốt?

Việc này làm sao thành? Thiên Tầm tuổi nhỏ như thế, tại sao có thể gả cho một lão đầu tử?

Long Tứ gia nhất thời mồ hôi lạnh lâm ly, cười theo nói: “Tiền bối quá khen, thật ra thì tiểu nữ cũng không có như tiền bối nhìn qua tốt như vậy, cô bé bất hảo, làm sao vào tới mắt tiền bối đây? Không được không được, cái này trăm triệu không được!”

Hiên Viên Phách Thiên mất hứng, râu mép thổi, mắt hổ trừng nói: “Làm sao tìm được? Ngươi còn chướng mắt đàn ông Hiên Viên gia chúng ta?”

Long Tứ gia dùng sức lau mồ hôi, lắc đầu liên tục nói: “Tiền bối, vãn bối không phải là có ý này, chẳng qua là tiểu nữ cái này…… Cái kia gì, căn bản không thích hợp đâu!”

“Làm sao lại không thích hợp rồi? Lão phu nhìn rất thích hợp!” Hiên

Viên Phách Thiên rống lên ồm ồm, như đinh chém sắt nói, “Tiểu tử ngươi làm sao lại cổ hủ như vậy? Việc cưới xin của con gái, chẳng lẽ ngươi làm cha còn muốn can thiệp hay sao?”

Long Tứ gia hô to oan uổng, rốt cuộc là người nào cổ hủ rồi? Ngươi một ông lão, bao nhiêu tuổi rồi, lại còn nhớ thương con gái của ta, ngươi cũng có thể tương đương ông nội nó. Ta nếu là đồng ý hôn sự của hai người các ngươi, ta đây chẳng phải là đem con gái đẩy vào trong hố lửa? Ta làm cha có thể không can thiệp sao?

Long Hựu Đình trái phải nhìn hai người, làm sao nghe cảm thấy kỳ quặc thế nào, lấy hiểu biết của hắn đối với Hiên Viên lão gia chủ, ông ta một chút cũng không giống là một người sẽ đối với cô bé mười bảy mười tám tuổi cảm thấy hứng thú a? Có phải trong lúc này có cái gì hiểu lầm hay không?

“Ngươi muốn can thiệp cũng không thành! Hai tiểu tử, đã sớm tình đầu ý hợp, hứa chung thân với nhau. Ngươi nếu là mạnh mẽ chia rẽ bọn họ, lão phu trước hết bổ ngươi một chưởng!” Hiên Viên Phách Thiên vẫy chưởng tay, ra vẻ bộ dạng hung ác uy hiếp nói. *(Chết cười với ông này thôi =)))*

Long Tứ gia ngẩn người, bỗng nhiên kịp phản ứng, thì ra là không phải là ông ta coi trọng con gái của mình, mà là có khác người khác, hắn vui vẻ nói: “Tiền bối, đến tột cùng là con cái nhà ai, coi trọng Thiên Tầm nhà ta rồi?”

“Ngươi cứ nói đi?” Hiên Viên Phách Thiên râu mép run lên, mấy phần đắc chí.

” Hài tử của các ngài?” Long Tứ gia trái lo phải nghĩ, không nghĩ ra được: “Ta làm sao không nhớ nổi, các ngài còn có ai gần tuổi cùng Thiên Tầm sao?”

Ở trong ấn tượng của hắn, tuổi tương đương với Thiên Tầm cũng chỉ có Hiên Viên Túc Gia rồi, làm thân gia hắn là biết đến, Hiên Viên Túc Gia căn bản là không phải là Tiểu công tử, mà là tiểu thư Hiên Viên gia, chỉ là bởi vì gia tộc Hiên Viên thiếu hụt đàn ông, cho nên từ nhỏ bị coi như nam hài tới nuôi. Trừ lần đó ra, hắn thật không nghĩ ra được, còn có ai có thể cùng Thiên Tầm của hắn xứng đôi.

Hiên Viên Phách Thiên vốn là lại muốn phun nước miếng vào bộ mặt hắn, chợt nhớ tới, hắn cũng không biết mình lại nhận trở về một Tiểu ngoại tôn, cho nên dương dương đắc ý lắc đầu nói: “Cái này ngươi không biết đâu? Lão phu còn có một ngoại tôn, tên là Bạch Sở Mục, chính là con trai của nhị nữ nhi của lão phu cùng tiểu tử Phượng gia sinh ra, Thiên Tầm nhà ngươi chính là coi trọng cái cháu ngoại này của lão phu! Cháu ngoại của ta đây á, chỗ chỗ đều tốt, vô cùng ưu tú xuất chúng, nếu như không phải là Thiên Tầm nhà ngươi biết điều hiểu chuyện, rất được lão phu vừa lòng, lão phu còn dự định cho cháu ngoại ta làm cái sánh bằng đại hội chọn rể, đem mỹ nhân cả Long Tường đại lục tụ hợp lại chọn lựa cho đã.”

Nhìn cái bộ mặt ra vẻ kia, thật giống như cháu trai nhà hắn có thể coi trọng con gái Long Tứ gia, Long Tứ gia nên thấy hạnh phúc. Nghe vào trong tai Long Tứ gia, làm sao cũng không đúng vị, con gái nhà mình trong lòng mình đương nhiên là tốt nhất, hắn nghe không được người khác xem nhẹ con gái nhà mình.

Trong mũi hừ lạnh một tiếng, Long Tứ gia nghiêng đầu qua, rõ ràng hiển lộ ra không vui.

Hiên Viên Phách Thiên nhìn thấy, âm thầm hối hận. Thông gia này nếu là mất hứng, không đem con gái gả cho Tiểu ngoại tôn rồi, vậy hắn chẳng phải là đã gây họa?

Nghĩ tới, hắn ha ha cười một tiếng, ca lượng tốt vỗ đầu vai Long Tứ gia nói: “Lão phu chỉ nói giỡn! Ngươi trông nhìn ngươi xem, ngươi người này chính là quá nghiêm túc, mở không được cười giỡn, như vậy không tốt! Như vậy không tốt! Ha ha, ha ha ha……”

Hiên Viên Phách Thiên cười đến có chút khoa trương.

Long Tứ gia tức giận liếc mắt, cũng không nguyện cùng hắn so đo. Bạch Sở Mục người trẻ tuổi này, hắn cũng đã gặp, mặc dù không ưu tú bằng Thiên Tuyệt, nhưng quý ở tâm tư đơn thuần, thật tình. Người còn trẻ như vậy cùng con gái của mình ở chung một chỗ, vừa vặn!

“Lão gia tử, vậy thì hi vọng chúng ta có thể mau sớm trở thành thông gia.”

“Tốt tốt! Ngươi đã đồng ý, trở về sẽ đem chuyện này lo liệu!” Hiên Viên Phách Thiên vui vẻ cực kỳ, cười đến không khép miệng lại được.

“Hiên Viên tiền bối, có nhìn thấy được vợ chồng Thiên Tuyệt cùng Tiểu Mặc bọn họ?” Long Hựu Đình hỏi.

“Lão phu lần này tới cũng là tìm bọn họ tới, Khê Nhi đứa nhỏ này cố ý phải về Vân tộc, nước Vân tộc cũng không nông đâu, Thiên Tuyệt vì tăng cường thực lực của mình, tự lập môn hộ. Chia ra mấy tháng, cũng không biết bọn chúng thế nào.” Hiên Viên Phách Thiên nói, chia ra có chút lâu như vậy, hắn đều tưởng niệm hai Tiểu cháu ngoại trai ngoan cùng cháu ngoại gái ngoan ngoãn của hắn.

Chân mày trong trẻo của Long Hựu Đình cau lại, nói: “Vợ chồng hai người bọn họ người hiền tự có thiên tương, tin tưởng hết thảy cũng sẽ Bình An.”

Đang khi nói chuyện, cách đó không xa có hai bang người tranh luận nổi lên, âm thanh càng lúc càng lớn, đem âm thanh của tất cả những người khác đều át xuống.

Ba người Hiên Viên Phách Thiên cùng Long Hựu Đình, Long Tứ gia đi tới, tìm hiểu sự tình.

Đợi sau khi đến gần, biết tình huống, mới biết nguyên lai là người Vân gia của Tam gia phu nhân bên này cùng người Hoa gia nổi lên xung đột, vì cái gì chẳng qua là chỗ ngồi trước sau chuyện nhỏ. Vấn đề tuy nhỏ, mâu thuẫn lại không nhỏ, người hai bên nói rõ là muốn nhằm vào chuyện này phân ra thân phận tôn ti cùng cao thấp, dùng cái này xác lập Tam gia phu nhân cùng Hoa Oánh Oánh nhị nữ địa vị cao thấp ở phủ thành chủ.

“Hoa gia các ngươi coi là thứ gì? Chẳng qua là từng con chó nhà có tang! Vân tộc chúng ta chịu chứa chấp các ngươi, các ngươi nên vô cùng may mắn, nếu không các ngươi lúc này còn không biết bị người Yến gia đuổi kịp đi đâu đây. Tư vị bị đánh cho thành chó rơi xuống nước không dễ chịu sao? Nếu biết không dễ chịu, vậy thì an phận một chút, đừng quên, đây là địa bàn nhà ai!” Người cầm đầu Vân gia chính là thân ca ca của Tam gia phu nhân, cũng chính là Tiểu Cữu gia của Tam gia, hắn vốn là đã nhìn người Hoa gia không vừa mắt rồi, mới vừa nghe muội muội nói đến Hoa Oánh Oánh từng phái sát thủ nửa đường cướp giết nàng, trong lòng hắn tức giận thì càng lớn.

Chính là một nhân tình tộc nhân, cũng dám ở Vân Thành lớn lối? Quả thực không biết sống chết!

Người Hoa gia cũng là một phen ý nghĩ khác, cô nương nhà mình thật vất vả có ngày nổi danh, bọn họ làm sao cũng phải cho nàng uy phong dài dài, trợ trận vì nàng. Cho nên, ở trên khí thế, tuyệt đối không thể thua cho người Vân gia.

Hơn nữa, ai nấy đều thấy được, Vân Tam gia vừa chính là cô nương Hoa gia của bọn hắn, phía sau bọn họ có Vân Tam gia chống lưng, còn sợ gì?

“Một chính thất phu nhân không được sủng ái, chẳng qua chính là vật bày biện. Trong ngày xưa, Vân Tam gia có thể còn cần mượn những người các ngươi này tới giúp hắn, hiện tại hắn đã làm thành chủ Vân Thành địa vị cao quý, không hề cần trợ giúp của các ngươi nữa, các ngươi đối với hắn mà nói đã không có chút nào giá trị lợi dụng! Tiểu thư Hoa gia chúng ta cũng không giống như vậy, Vân Tam gia thương yêu nhất đúng là tiểu thư nhà chúng ta, sớm sớm tối tối, vị trí phu nhân thành chủ này chính là tiểu thư nhà chúng ta. Lúc này không giống ngày xưa, hiện tại phủ thành chủ đã không phải là Vân gia các ngươi người ta nói liễu tính, ai có thể mê hoặc Vân Tam gia, ai mới là người thắng! Ha ha ha……”

“Ta nhổ vào! Nói cho cùng không phải là con hồ ly tinh? Cho là được thế là có thể ở trong phủ Tam gia muốn làm gì thì làm, các ngươi cũng quá ngây thơ đi? Đừng quên, nơi này là Vân Thành, thiên hạ người Vân gia chúng ta! Người khác họ từ đầu đến cuối vẫn là người khác họ, vĩnh viễn không thể nào trở thành chủ nhân của nơi này!”

“Ngươi nói ai là hồ ly tinh?”

“Ta liền nói nữ nhân Hoa gia các ngươi là hồ ly tinh, lớn lớn nhỏ nhỏ Hoa gia các ngươi tất cả đều là hồ ly sinh, tổ tông của các ngươi chính là Lão Hồ Ly vạn năm thành tinh!”

“……”

Đôi bên chửi rủa phải càng ngày càng hung, càng không thể thu thập!

Hiên Viên Phách Thiên, Long Hựu Đình, Long Tứ gia cùng những các tân khách gia tộc khác vây xem một bộ thần sắc xem kịch vui, ai cũng không muốn tiến lên hỗ trợ, Hiên Viên lão gia tử càng thâm, chẳng những không khuyên can, còn ở bên cạnh quạt gió thổi lửa: "Mắng được thống khoái! Lão Hồ Ly vạn năm thành tinh, ha ha, hình tượng! Quá hình tượng rồi!"

"Ta nói các ngươi đừng chỉ trợn mắt chứ? Mau đem lời nói ác hơn phản kích trở về! Chửi nhau nha, dựa vào là chính là tài hoa mắng chửi người! Chỉ trợn mắt có ích lợi gì?"

"Còn các ngươi nữa, tiếp tục tiếp tục! Còn có cái lời nói gì ác hơn…, hung hăng mắng chết bọn họ!"

Lão gia tử hai bên đốt lửa, hăng hái bừng bừng.

Hai người Long Hựu Đình cùng Long Tứ gia từng bước hướng bên cạnh hắn rời đi, sợ người khác biết bọn họ quen biết nhau.

Hai gã cao thủ Hiên Viên gia tộc đi theo Hiên Viên Phách Thiên tới trước, lại càng không biết thối lui đến đi đâu rồi, ngay cả bóng người tìm khắp không thấy.

Tràng diện càng ngày càng hỗn loạn, còn kém động thủ đã đánh nhau.

Lúc này, Vân Tam gia chạy tới hiện trường, nhìn thấy tình hình như thế, vội vàng tách hai bên ra.

"Các ngươi còn thể thống gì? Sau này tất cả mọi người là người một nhà, có cái gì có thể tranh ầm ĩ? Ở trước mặt người ngoài náo thành như vậy, các ngươi để cho mặt mũi ta hướng nơi nào đặt?" Vân Tam

gia hung hăng nhìn chằm chằm người cầm đầu đôi bên, ai cũng không thiên vị.

Người hai bên rốt cục ngưng tiếng mắng, chẳng qua là cùng không tiếng động nhìn chằm chằm.

Vân Tam gia sau khi lần nữa ánh mắt cho đôi bên ý nhắc nhở, hướng về phía chúng tân khách ôm quyền thở dài nói: “Chư vị, xin lỗi! Khiến mọi người chế giễu!”

Các tân khách còn lại tới tấp tản đi, Hiên Viên gia chủ vẫn như cũ ở lại tại chỗ, cất cao giọng nói: “Có trò cười mới vui! Không nhìn trò cười, lão phu còn tới làm gì!”

Mọi người vây xem nghe vậy, âm thầm nén cười. Hiên Viên lão gia tử cũng không tránh khỏi quá làm tổn thương người, một chút đạo đức cũng không có, trực tiếp vứt mặt mũi Vân Tam gia, cũng chính là hắn dám làm như thế, những người gia tộc khác còn chưa hẳn có lá gan này. Bởi vì trong tân khách hôm nay đến đây xem lễ, phần lớn cũng là con nối dòng cùng đệ tử quan trọng gia tộc, duy chỉ có gia tộc Hiên Viên là Hiên Viên gia chủ tự mình đến.

Vân Tam gia sắc mặt hơi chậm lại, lộ ra ý tức tức giận, nhưng ngại từ thân phận của đối phương cùng trước mặt những tân khách khác, hắn không tiện phát tác. Đống nụ cười miễn cưỡng, Vân Tam gia nói: “Hiên Viên gia chủ hãnh diện như thế, có thể tự mình đến nơi xem lễ, quả thật vinh hạnh của tại hạ!”

Hiên Viên gia chủ hào khí địa khoát khoát tay: “Đừng khách khí! Lão phu thích xem nhất trò cười, nơi đó có việc vui liền hướng chạy đi đâu. Mấy ngày trước đây nhận được thư mời Vân tộc các ngươi phái tới, Lão Tử liền đoán ngươi nơi này nhất định có thể có trò vui, cho nên liền cố ý chạy đến. Như thế nào? Lão phu rất cho ngươi mặt mũi

đi? Ha ha ha……”

Mọi người vây xem thiếu chút nữa nén cười thành nội thương, bọn họ phục Hiên Viên lão gia tử rồi, ngài ý này, chính là đặc biệt chạy tới xem trò cười của người ta tới, nếu như không có nhìn trò cười, ngài lão còn không nhất định, này…… Ngài lão nhân gia nếu là nhìn người khó chịu, cũng uyển chuyển chút, có như ngươi vậy ngay mặt làm tổn thương người đấy sao?

Quyển 6 - Chương 21: Chân tình của lão gia tử

Edit: pthust

Beta: Tiểu Mộng

Cơ mặt của Vân Tam Gia co quắp lại dữ tợn, cũng bởi vì bị tức giận.

Hiên Viên Phách Thiên chết tiệt! Rút cục ngươi có tim không? Mời gia tộc Hiên Viên ngươi, đó là từ lễ phép khách khí, ngươi thì ngược lại, một chút cũng không khách khí, không ngờ nhanh chạy tới đây. Tới thì cũng đã tới rồi, lại còn đặc biệt sang đây nhìn ta mà chê cười, dụng tâm của ngươi thật sự là quá ác liệt rồi!

“Mặt của ngươi không có sao chứ? Tuổi còn trẻ, vậy mà bại liệt rồi. Hiên Viên lão gia tử ân cần hỏi han hắn.

Khóe miệng Vân Tam gia co giật, thật vất cả mới áp chế được cơn giận của mình, cười khan nói: “Đa tạ tiền bồi quan tâm, vãn bối rất ổn, rất ổn! “Không muốn lại tiếp tục cùng hắn nói chuyện vớ, hắn xoay người, nháy mắt ra hiệu cho người Vân gia mình cùng người Hoa gia, người hai nhà cùng hắn rời khỏi ghế ngồi.

Hiên Viên gia chủ chủ ánh mắt xoay chuyển, vuốt râu mép, cười đầy thâm ý.

“Hiên Viên tiền bối, ngài quá tuyệt! Vãn bối bội phục sát đất!”Bách Lí Thanh Hoa hướng Hiên Viên Phách Thiên làm động tác vái chào thật thấp, thật lòng bội phục công phu quấy rối của lão, thực ra thì mục

đích đến đây của hắn đã rất rõ ràng, chính là tới quấy rối, muốn quấy phá lễ lên ngôi thành chủ này.

Đã từng cùng Vân Tam gia có khoảng thời gian qua lại ngắn ngủi nhưng huynh đệ Bách Lý gia bọn họ cũng không cao hứng chúc mừng Vân Tam gia, người âm độc như vậy một khi làm tới chức Vân Thành thành chủ, không biết đối với những gia tộc khác sẽ tạo thành những nguy hại như thế nào. Hơn nữa hắn còn cùng với yêu nữ Hoa Gia Hoa Oánh Oánh qua lại gần gũi như vậy, nếu hai người liên thủ, giang hồ nhất định không được an bình.

“Lão gia tử đây là thâm tàng bất lộ! Vừa rồi chỉ tùy tiện nói vài câu mà đã làm cho đối phương bại trận mà lui, nếu là thật sự động thủ cước, lão gia tử nhất định là uy phong tám phía, đánh cho Vân Tam gia và thủ hạ của hắn hoa rơi nước chảy!”Bách Lí nhị ca phụ họa nói.

Hiên Viên gia chủ cười ha ha, tâm tình thoải mái, bỗng nhiên hạ giọng nói:”Nhỏ giọng chút, nhỏ giọng chút! Chúng ta đều là khách nhân, giọng khách át giọng chủ sẽ không tốt. Hai vị tiểu thân gia, đi,theo lão gia tử đi uống rượu!”

Một tay ôm một tay kéo, Hiên Viên gia chủ dẫn Bách Lí Thanh Hoa cùng Bách Lí nhị ca quay lại ngồi vào bàn tiệc.

Cách đó không xa, Vân Tam gia gọi người hai nhà Vân Hoa tới,khiển trách một phen, hai nhà cuối cùng cũng tạm thời nén giận, quay trở lại chỗ ngồi.

Kèm theo từng tiếng chuông cổ, giờ lành đã tới, đang lúc mọi người nhìn chăm chú, Vân Tam gia đi lên ngồi trên ghế của thành chủ.

Hắn một thân trang phục lộng lẫy, tinh thần phấn chấn, hai tay áo dùng sức vung vẩy, hướng về phía mọi người ôm quyền ý bảo: “Hôm

nay đa tạ chư vị quang lâm Vân Thành, tới tham dự buổi lễ đăng vị, tại hạ vô cùng vinh hạnh và cảm kích. Bắt đầu từ ngày hôm nay, tại hạ chính là thành chủ Vân Thành mới, hy vọng ngày sau có thể cùng chư vị gia tộc chân thành hợp tác, cùng nhau …”

Lời của hắn mới nói được có một nửa, đột nhiên có người cắt đứt, có một âm thanh từ nơi rất xa truyền tới, không thấy người, chỉ nghe thấy tiếng: “Vân Thành thành chủ? Ai phong? Không phải là tự bản thân mình phong đấy chứ? “

Đó là giọng nói của một cô gái, giọng nói trong trẻo dễ nghe, nhưng rõ ràng là mang theo sự chế nhạo.

Mọi người nhất tề quay đầu lại, nhìn về phía xa nơi thanh âm truyền đến, một hồi lâu cũng không thấy người xuất hiện.

Trong đám người, Hiên Viên gia chủ đột nhiên vỗ xống đùi, kích động đứng lên: “Ha ha, nguyên lai là nương tử xinh đẹp của ngoại tôn (cháu ngoại) ta tới “

Đám người Chiến Thiên Dực, Long Hựu Đình vốn dĩ cũng cảm thấy thanh âm này quen thuộc, bây giờ nghe Hiên Viên gia chủ vừa nói như thế, thì càng thêm khẳng định, trên mặt mấy người đều lộ ra sắc mặt vui mừng.

Trái lại, Vân Tam gia cùng Hoa Oánh Oánh sắc mặt thoáng chốc đại biến, trở nên vô cùng khó coi.

Nương tử của ngoại tôn Hiên Viên gia chủ? Chẳng lẽ là kẻ mà bọn hắn đến chết vẫn đối đầu – Vân Khê?

Không sai! Trừ nàng, không ai có giọng nói làm người ta chán ghét như vây!

Hai người liếc mắt nhìn nhau, hai bên đều lộ ra cảnh giác, Vân Khê tới nhưng lại không có hạ nhân đến đây thông báo?

Nơi xa, Vân Khê nghe được tiếng nói của Hiên Viên gia chủ, cũng cao hứng cười lớn tiếng: “Ngoại công, lão nhân gia ngài sao cũng tới tham gia náo nhiệt? Sẽ không phải là nhớ chúng ta, đoán rằng chúng ta sẽ tới nên vội vàng chạy tới đây chứ?”

“Ha ha, không sai! chẳng lẽ còn không phải là lão phu nhớ các ngươi sao? Bằng không thì cái lễ đăng vị chó má này, lão phu mới không có hứng thú tới xem! Tiểu Mặc Mặc, Tiểu Nguyệt Nh, còn không mau tới đây với ngoại công? “Thanh âm của Hiên Viên gia chủ phát ra như tiếng chuông lớn, vang xa, vang vọng khắp không trung phủ thành chủ.

Cuối cùng, ở cửa đại sảnh, xuất hiện vài bóng người.

Đi trước là Vân Khê, trong tay ôm một nữ nhi, bên cạnh là trượng phu của nàng, phía sau chính là phụ thân cùng huynh trưởng, tiếp theo là Vân Mạch Thiên cùng Chi trưởng lão,, Lan trưởng lão là cao thủ Nội tồn Vân tộc, về phần nhóm ba người Tử Yêu thì đi ở đội ngũ cuối cùng.

Hiên Viên gia chủ thấy Vân Khê bế Tiểu Nguyệt Nha, nhất thời kích động, liền trực tiếp từ chỗ ngồi vọt ra, giang hai cánh tay vội vàng chạy về phía trước

Vân Khê không ngăn cản lão, lấy thái độ xem kịch vui mà quan sát thần sắc nữ nhi, giống như là một loại trò đùa dai, không biết Vân Huyên đối mặt với một lão nhân gia muốn ôm,đến tột cùng là có phản ứng gì.

Hiên Viên gia chủ nào có biết, ngoại tôn nữ bé nhỏ ngoan ngoãn của mình,hiện tại đã là một người khác, vui vẻ mà xông lên phía trước, muốn ôm nàng, trong lúc bất chợt, Tiểu Nguyệt Nha đưa ra hai ngón tay, nhẹ nhàng bắn ra, một ít luồng khí tấn công, bắn trúng huyệt đạo nào đó trên người Hiên Viên gia chủ khiến cho hắn lập tức đứng lại ở giữa đường.

Hiên Viên gia chủ mãnh liệt mở to mắt, khó có thể tin, ngoại tôn nữ nhỏ bé ngoan ngoãn của hắn lại vừa mới động thủ với hắn, hơn nữa vừa ra tay đã chế trụ được hắn, này này này … này thật sự là làm tổn thương thể diện của hắn rất nhiều mà.

Long Thiên Tuyệt phản ứng cực nhanh, tiến lên một bước, hai tay một trước một sau, một cái khoác lên đầu vai ngoại công, một cái xuyên qua eo ngoại công, giả vờ làm tư thế cùng hắn ôm nhau, kì thực là lén lút giải huyệt cho lão. Ôm lấy ngoại công,vỗ vỗ bờ vai lão, Long Thiên Tuyệt ghé vào lỗ tai hắn bí mật nói: “Nàng không phải là Tiểu Nguyệt Nha, là hồn phách Vân Huyên ở trên người Tiểu Nguyệt Nha.”“Cái gì?”Hiên Viên gia chủ cử động bình thường, lướt qua đầu vai Long Thiên Tuyệt, một lần nữa nhìn về phía Tiểu Nguyệt Nha, ánh mắt của lão càng lúc càng thâm trầm.

Tiểu Nguyệt Nha ngước mắt, cùng hắn dùng sức trừng mắt, song phương không ai nhường ai.

Một lúc lâu, Hiên Viên gia chủ đột nhiên đẩy Long Thiên Tuyệt ra, hướng về phía Tiểu Nguyệt Nha nghiến răng hô lớn: “Ngươi trả lại ngoại tôn nữ bé nhỏ ngoan ngoãn của ta! Ta không quan tâm ngươi rốt cục là ai, ta cũng chẳng bận tâm ngươi là người hay quỷ, ngươi trả lại Tiểu Nguyệt Nha khả ái cho ta!”

Long Thiên Tuyệt vững vàng kéo lại lão từ phía sau lưng, sợ lão sẽ làm ra chuyện gì,chọc tức Vân Huyên, đến lúc đó hoặc là ngoại công

của mình bị thương, hoặc là con gái của mình bị thương, đều không khác nhau là mấy.

Vân Khê nhìn thấy một bộ mặt chân tình của Hiên Viên gia chủ, nội tâm cảm động, khi khác nếu là nghe thấy danh tiếng Vân Huyên, nhất định sẽ có điểm cố kỵ, mà lão bất chấp tất cả, bất mãn chính là bất mãn, không phục ngươi chính là không phục ngươi, cũng không ngụy trang! Nàng kính nể lão nhân gia thật lòng như vậy.

Vân Khê bình tĩnh nhìn Hiên Viên gia chủ, sâu kín nói: “Xin lỗi! Ta sẽ bồi thường tiểu ngoại tôn nữ của ngươi.”

“Bồi thường lại? Ngươi lấy cái gì mà bồi thường? Dùng cái rắm bồi thường sao? Hiên Viên gia chủ hoàn toàn không để ý người trước mắt là một đại nhân vật truyền kì từ vạn năm trước, lão chỉ nhận thức một sự thật, đó chính là có người chiếm lấy thân thể của ngoại tôn nữ bé nhỏ biết vâng lời của hắn, đối với một hài tử bé nhỏ như vậy mà xuống tay được, thật sự là không còn nhân tính quá mức rồi!

Vân Khê rũ mắt xuống, không biết nên trả lời như thế nào, trong lòng ít nhiều gì cũng có chút ngại ngùng.

“Được rồi, ngoại công, việc đã đến nước này, ngài có trách cứ nàng nữa cũng vô ích, Chờ sau khi chúng ta hảo hảo thương lượng một chút xem một chút có phương pháp giải quyết nào khác.”Long Thiên Tuyệt khuyên nhủ.

Hiên Viên gia chủ tức giận không tiêu, quay đầu lại trợn mắt nhìn Long Thiên Tuyệt, trách cứ: “Ngươi còn dám khuyên ta? Ngươi thân là phụ thân của Tiểu Nguyệt Nha, lại trơ mắt nhìn thân thể của nữ nhi bị chiếm mất, cũng không lên tiếng? Ngươi xứng đáng làm một phụ thân sao?”

Long Thiên Tuyệt than nhẹ một tiếng, xấu hổ mà cúi đầu, thật sự hắn không hề xứng đáng làm phụ thân, bởi vì ngay cả nữ nhi của mình hắn cũng không thể bảo vệ.

“Ngoại công, ngài đừng trách Thiên Tuyệt, thật ra thì hắn … “Vân Khê muốn vì Long Thiên Tuyệt mà giải thích, ai ngờ lại gây tai họa, ngay cả nàng cũng bị Hiên Viên gia chủ mắng: “Ngươi cũng không xứng đáng làm một mẫu thân! Hiện tại ta không mốn nói chuyện cùng với các ngươi! Tiểu Mặc đâu, Tiểu Mặc ở chỗ nào? Không phải các ngươi cũng đem Tiểu Mặc của ta làm cho biến mất đấy chứ?”Hiên Viên gia chủ nhìn vào phía trong đám người tìm kiếm mọi nơi, tràn đầy vẻ lo lắng.

“Ông ngoại, con ở chỗ này!”Tiểu Mặc chủ động chạy ra.

Hiên Viên gia chủ thấy Tiểu Mặc, sắc mặt lúc này mới khá hơn chút ít, ôm lấy ngoại tôn ngoan ngoãn của hắn, cũng không vẫy phu thê Vân Khê, một đường quay về thẳng chỗ ngồi của mình ở phía trên.

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều có chút áy náy, cũng không phải bởi vì bị mắng mà không vui, ngược lại trong nội tâm,cảm giác áy náy giảm đi rất nhiều. Trên thực tế, chuyện như vậy phát sinh, so với phu thê bọn họ không có ai lo lắng hơn, bị đè nén, chẳng qua là lo lắng bị đè nén thì có ích lợi gì, nói cho rõ ràng hay là giải quyết vấn đề.

Vân Mộ Phàm thấy Hiên Viên gia chủ phản ứng kịch liệt như vậy,vui mừng đồng thời tự thấy bản thân không bằng …, xem ra nữ nhi đã tìm được gia đình thông gia tốt.

Đám người Chiến Thiên Dực, Long Hựu Đình kích động nhìn về phía phu thê Vân Khê, e ngại hoàn cảnh này nên cũng không có cách nào ôn chuyện vào lúc này, tạm thời ẩn nhẫn, âm thầm trao đổi ánh mắt

cùng phu thê bọn họ.

Trò khôi hài này qua đi, cả buổi lễ đăng vị này coi như là bị bỏ lỡ.

Vẻ mặt Vân Tam gia đen lại như than, giận dữ nhìn Vân Khê, mở miệng nói:"Các ngươi nói chuyện đủ rồi đi? Nơi này không hoan nghênh các ngươi, xin rời đi! "

Vân Khê hoàn hồn, nhìn thẳng vào Vân Tam gia, cười lạnh nói: "Vân Tam gia, ngôi vị thành chủ này của ngươi, đến tột cùng là người phương nào sắc phong?"

Ánh mắt Vân Tam gia trầm xuống,nói: "Đương nhiên là cung chủ sắc phong!"

"Vậy là cung chủ ư? Vậy nàng đâu?"Vân Khê đề cao giọng nói, lướt qua một vòng, cười lạnh nói: "Cung chủ từ đầu sẽ luôn ở chỗ này, chỉ là ngươi không có căn cứ, tự phong mình làm thành chủ, cũng không tránh khỏi ngươi là người rất không biết xấu hổ đi!"

"Cung chủ ….cung chủ nàng có chút việc, chậm một chút lúc nữa tự nhiên sẽ tới đây …"Vân Tam gia cũng kinh ngạc, cung chủ rõ ràng đáp ứng, sẽ đến chủ trì cho lễ đăng vị, ai ngờ ngày lành, giờ lành đã tới, ngay cả nửa cái bóng của nàng cũng không thấy đâu, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?

Đám người Vân Khê lại nhìn bằng ánh mắt chất vấn, thật giống như đã biết chút tin tức nào đó hắn không khỏi cảm thấy chột dạ ở nội tâm.

Hoa Oánh Oánh nhìn khí thế hắn từ từ đi xuống, cho nên đứng ra, cùng Vân Khê mặt đối mặt nói: "Vân Khê, ngươi đừng có mà ở chỗ này nói bậy bạ! Tam gia ngồi lên chức thành chủ, đó là hy vọng

chung của mọi người, cung chủ nàng không có ở đây, thì có gì khác biệt?”

“Tất nhiên là có khác biệt! Ngươi không phải tộc nhân Vân Tộc chúng ta, đương nhiên không hiểu quy củ Vân tộc!”Vân Khê lạnh lùng cười bác bỏ, hướng về Chi trưởng lão ở phía sau sai khiến, nói: “Chi trưởng lão, ngài là cao thủ Nội tông Vân Tộc, ngài tới nói cái này cho ngoại nhân,Vân Tộc chúng ta rốt cục đề cử thành chủ như thế nào, hạng người nào mới có tư cách ngồi lên chức thành chủ? “

Nàng cố ý nhấn mạnh hai chữ “ngoại nhân”, chính là muốn nói cho mọi người, Hoa Oánh Oánh là người khác họ căn bản không có tư cách nói chuyện. (gốc: căn bản không có nói chuyện dư âm)

Hoa Oánh Oánh tức giận trừng mắt hạnh, ả biết, chỉ cần Vân Khê xuất hiện, đúng là không có chuyện tốt! Nhưng nếu ả biết, cũng là Vân Khê xuất hiện, phá hư kế hoạch ám sát của ả, nhất định ả sẽ giận đến bất tỉnh đi.

Chi trưởng lão tiến lên một bước, hướng về phía mọi người cất giọng nói: “Vân Thành thành chủ, từ trước tới nay đều là do cung chủ cùng các Liên sứ ở Vân Huyễn điện cùng nhau đề cử, nhất định người được chọn phải phẩm đức vẹn toàn nhiều mặt, là người văn võ toàn tài. Sau khi được đề cử ra, còn cần phải được tông chủ đồng ý. Tông chủ nếu như đồng ý, sẽ phái ra mấy trưởng lão nội tông cao thủ tiến đến phía trước tham dự lễ, chứng kiến cả quá trình của lễ đăng vị.”

Lời của bà dừng lại, Vân Khê lập tức tiếp lời, nói: “Tất cả mọi người đều nghe rõ ràng, Vân Thành thành chủ cũng không phải là người nào cũng có thể tùy tùy tiện tiện mà làm. Phẩm đức gồm nhiều mặt, văn võ toàn tài, chỉ bằng vào tám chữ này, Vân Tam gia chưa đủ tiêu chuẩn!”

Lời của nàng vừa mới nói ra, lập tức đã gặp phải rất nhiều người phản bác.

“Sao Vân Tam lão gia lại không có phẩm đức, văn võ toàn tài chứ? Chưa vội bàn về phẩm đức như thế nào, ít nhất về phương diện văn võ, Tam gia tuyệt đối là cao hơn ngươi một bậc!”Trong đám thủ hạ của Vân Tam gia có người hô.

Vân Khê khẽ mỉm cười, nắm thóp trong lời nói của hắn: “Ngươi nói rất đúng! Đối với hai chữ ‘Phẩm đức’, trên người Vân Tam gia chỗ nào có hai chữ phẩm đức? Phương diện văn võ thì cũng có thể miễn cưỡng coi là có một chút.”

“Vân Khê, rốt cục ngươi có ý gì? Sao lão phu lại không có phẩm đức?”Vân Tam gia đột nhiên giận, biết rõ là nàng cố ý bới móc, hắn chính là không nuốt trôi khẩu khí này.

“Đây cũng là tự mình ngươi muốn ta nói! “Vân Khê cười mỉa mai nói: “Bàn về nhân phẩm, ngươi nham hiểm âm độc, vì đoạt được chức thành chủ, trù tính ám hại hai vị huynh trưởng của ngươi, đáng thương cho mọi người bị ngươi lừa gạt, còn tưởng ngươi là người nhân nghĩa đạo đức như thế nào, nguyện ý đi theo ngươi. Thử hỏi, nhân phẩm ngươi ở đâu? Luận đạo đức, ngươi đối với thê tử bất trung, đem chính thê của mình vứt đi không để ý tới, nhưng đem một nữ nhân mà tuổi của nàng có thể làm con gái của ngươi về sủng. Bởi vì sở tác sở vi *(hành vi)* của ngươi thiếu chút nữa làm hại phu nhân của ngươi bị ám sát ở bên đường, mà người giật dây hung thủ, chính là nữ nhân mà ngươi mang về! Thử hỏi, đạo đức của ngươi ở chỗ nào? Ngươi vừa không có đức, võ công văn chương lại bình thường, như thế nào lại có thể nhậm chức thành chủ? Ngươi không cảm thấy ngươi ngồi ở vị trí cao như vậy là rất mắc cỡ sao?”

Giọng nói ép hỏi thẳng thừng đánh vào chỗ hiểm của Vân Tam gia, sắc mặt Vân Tam gia lúc đen lúc trắng. Khi hắn nghe nói có người ở trên đường ám sát phu nhân của hắn, hắn sâu kín nhìn Hoa Oánh Oánh một cái, vì chột dạ, Hoa Oánh Oánh tránh khỏi tầm mắt hắn, hành vi của nàng đã biểu lộ hết thảy.

Vân Tam gia rất khiếp sợ, xảy ra chuyện lớn như vậy, vì sao phu nhân chưa từng nói với hắn, cũng không có hạ nhân hồi báo với hắn?

Nhớ tới phản ứng kỳ quái lúc trước của phu nhân, toàn thân hắn dựng tóc gáy, mơ hồ sinh ra dự cảm xấu.

Quyển 6 - Chương 22: Con gái của ta muốn bảo tọa kia

Edit: pthust

Beta: Tiểu Mộng

“Vân Khê, ngươi đang ở đây nói hươu nói vượn gì? Ngươi đây là đang phỉ báng biết không hả?” Mặt Vân Tam gia đỏ ngầu, giận dữ mắng mỏ Vân Khê: “Ngươi nói ta ám hại huynh trưởng của ta, ngươi có bằng chứng gì? Trừ phi ngươi tận mắt nhìn thấy, nếu không chính bôi nhọ người khác! Làm trò trước mặt đông đảo tân khách, ngươi phỉ báng ta như thế, rốt cục là ngươi có ý đồ gì?”

“Chứng cớ?”Vân Khê nhẹ nhàng cười một tiếng, hơi giễu cợt: “Chỉ bằng ngươi, còn không xứng đáng để ta phí sức đi tìm chứng cớ chứng minh cho ngươi!”

Sắc mặt Vân Tam gia trực tiếp từ một quả trứng gà hồng biến thành qủa trứng gà thúi, không xứng đáng? Nàng không khỏi quá cuồng vọng rồi!

“Chi trưởng lão, Lan trưởng lão, con gái của ta mệt mỏi, muốn ngồi vị trí kia, các ngươi đi thỉnh cái người không liên quan ở phía trên tránh ra đi!” Vân Khê cuồng vọng nhướng lông mày, dung nhan tuyệt sắc là huy hoàng chói mắt, nàng đã không còn kiên nhẫn để tiếp tục dây dưa cùng đối phương thêm nữa, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, dùng hành động nói cho đối phương biết, nàng chính là tới phá rối lễ đăng vị của hắn. Hắn muốn làm Vân Thành thành chủ, căn bản không xứng đáng!

“Dạ, Vân Khê cô nương!” Hai người Chi trưởng lão cùng Lan trưởng lão hướng về phía Vân Khê cung kính chắp tay một cái, tuân lệnh làm việc.

Hiện trường đều có tiếng than nhẹ, rất là khiếp sợ.

Điên rồi! Từng thấy người cuồng vọng, nhưng chưa từng thấy ai cuồng vọng không biên giới như nàng.

Chỉ nhẹ nhàng một câu nói nữ nhi mệt mỏi, nàng liền cưỡng ép đem chỗ ngồi của người ta xuống đây, thật là bá đạo đi?

Hai vị trưởng lão của Vân tộc lại rất cung kính với nàng, nhưng hai vị đó là cao thủ Nội tông của Vân Tộc, trong mắt các cao thủ của Vân tộc nói chung, đó là nhân vật thần thông quảng đại, nhân vật như thế sao lại nghe theo sự sai bảo của một nữ nhân tuổi còn trẻ?

Quá không cách nào đón nhận!

Những cao thủ của phủ thành chủ ào ào rút kiếm, đem đoàn người Vân Khê vây lại.

“Lớn mật! Đây là bảo tọa của Thành chủ, chẳng lẽ lại để cho bất cứ kẻ nào cũng có thể tùy ý ngồi lên? Huống chi còn là một con nhóc?” Một gã cao thủ cầm đầu quát chói tai, vẫn không quên nhìn về phía hài tử trong ngực Vân Khê ném một cái nhìn miệt thị.

Chính là một đứa nhóc con miệng còn hôi sữa, cũng dám ngồi lên bảo tọa của thành chủ? Cho rằng những hộ vệ của thành chủ là người không tồn tại sao?

Ánh mắt này của hắn lại không cẩn thận chọc giận đến Vân Huyên

đang tạm trú trong cơ thể Tiểu Nguyệt Nha, trong con ngươi xinh đẹp bắn ra hai đạo tinh quang, cao thủ kia mới thu hồi được một nửa ánh mắt, đột nhiên bị hai đạo tinh quang tập kích, khí thế vô hình bổ nhào vào mắt hắn, trước mắt hắn đột nhiên dấy lên một đoàn ngọn lửa, thiêu rụi ánh mắt hắn đâm đau buốt. Hắn thống khổ nhắm nghiền hai mắt, hai tay che ánh mắt,cúi đầu xuống.

Chuyện xảy ra quá nhanh, rất nhiều người cũng không kịp phản ứng, chỉ có một số rất ít các cao thủ hàng đầu nhìn thấy…tiểu cô nương này, tuyệt đối không đơn giản …

Vân Tam gia là một người trong số ít những người đó, hắn nhìn tiểu nữ hài, âm thầm kinh hãi. Chỉ là một ánh mắt, là có thể đả thương người,thực lực như vậy quá kinh người.

Nàng rốt cuộc là ai? Đơn giản chỉ là nữ nhi của Vân Khê sao? Một tiểu nữ hài, sao có thể có uy lực cường đại như thế?

Hoa Oánh Oánh không nhìn thấy chi tiết này, chỉ cho là cao thủ kia vô năng, còn chưa có chính thức giao chiến, tự rút lui trước. Nàng bước lên mấy bước, cho đối phương một cái bạt tai: “Đồ vô dụng! Hết thảy lên cho ta!”

Các cao thủ còn lại e ngại nàng, chỉ đành phải nâng kiếm mà lên.

Lúc này, Tiểu Nguyệt Nha mở miệng, lạnh lùng nói câu: “Không biết tự lượng sức mình!”

Bốn chữ, chữ chữ sức mạnh mười phần!

Sóng âm bao vậy phóng ra ầm ầm, bắn vào trên người đám cao thủ, những cao thủ bị đánh trúng mỗi người bay lên cao mấy trượng. Tiếng kêu thảm thiết thê lương, làm người ta sởn da gà!

Hoa Oánh Oánh cả người dại ra, hoài nghi ánh mắt mình có phải có vấn đề hay không, ngẩng đầu nhìn, thấy mỗi một bóng người bay bên đang rơi xuống, liên tục kêu thảm thiết, nàng không thể không tin.

“Ngươi, rốt cuộc ngươi là ai? Là người hay quỷ?”thanh âm của nàng run sợ.

Tiểu Nguyệt Nha không để ý đến nàng, miễn cưỡng ngáp một cái. Không có cách nào khác, mặc dù là hồn phách Vân Huyên, nhưng là sinh lý của cơ thể nàng làm việc và nghỉ ngơi, vẫn phải là hướng Tiểu Nguyệt Nha làm chuẩn.

Đôi mắt buồn ngủ mờ mịt, hơn nữa khuôn mặt nhỏ bé còn vô cùng khả ái, trông vô tội làm sao, nhưng hết lần này tới lần khác chuyện vừa phát sinh cũng là thật, quá gặp quỷ!

Không có những cao thủ phủ thành chủ ngăn cản, hai người Chi trưởng lão cùng Lan trưởng lão nhằm thẳng hướng thành chủ bảo tọa mà cất bước đi, đối diện với các nàng, hai chân Vân Tam gia không tự chủ run lên run xuống. Đối mặt với hai vị nội tông cao thủ, hắn thật sự khôngcó dũng khí tới đối đầu, nhưng hôm nay hắn đăng lâm chức thành chủ, hắn làm sao có thể khuất phục?

“Chậm đã!”hắn giơ tay, ngăn cản hai người tiếp tục đi về phía trước, đợi hai người dừng bước lại, hắn nghĩa chánh ngôn từ nói: “hai vị trưởng lão, chức thành chủ, thiêng liêng như vậy, sao có thể tùy tùy tiện tiện thay đổi người ngồi lên? Quy củ của Vân Tộc chúng ta, nghiêm khắc như vậy, sao lại có thể tùy ý phá hư? Vân Khê nàng trẻ người non dạ, không để ý hiểu chuyện, chẳng lẽ hai vị trưởng lão cũng không biết nặng nhẹ trong đó?”

Hắn lấy quy củ Vân Tộc ra mà nói chuyện này, hai vị trưởng lão quả nhiên do dự, ở Vân Tộc quy củ sâm nghiêm trói buộc, hai người đối với quy củ Vân Tộc luôn có thái độ kinh sợ. Cho nên khi Vân Tam gia nói tới quy củ Vân tộc, hai người do dự.

“Nàng là người phương nào, chẳng lẽ bảo tọa này ngồi không được?” Vân Khê cố ý đề cao âm điệu.

Hai người Chi trưởng lão cùng Lan trưởng lão liếc mắt nhìn nhau, tới đây hiểu rõ, nàng là người phương nào? Nàng là một nhân vật oai phong truyền kì từ trước tới nay của Vân tộc, ngay cả bản thân tông chủ, cũng phải gọi nàng một tiếng tiểu cô cô, như thế nào lại không ngồi lên nổi chiếc bảo tọa của thành chủ?

Hai người không hề do dự nữa, trực tiếp đi về phía Vân Tam gia, khí thế kiên quyết, làm cho chân Vân Tam gia không tự chủ mà dịch chuyển khỏi, nghiêng người đến bên cạnh bảo tọa, đem chỗ ngồi đi ra ngoài. Đợi đến khi kịp phản ứng lại, Vân Tam gia rất là ảo não, hắn làm sao lại không đấu, không đánh mà lui rồi sao?

Vân Khê cong môi cười một tiếng, hai người Chi trưởng lão và Lan trưởng lão hộ tống, đem nữ nhi ôm lên bảo tọa thành chủ. Nàng nhìn, cái bảo tọa này chính là một thanh gỗ tồi làm ghế, chẳng có gì hiếm lạ, dù không có khí thế của Vân Huyên thì con gái nàng vẫn có thể ngồi lên được!

Hiện trường một mảnh thổn thức, mọi người phản ứng khác nhau.

Cao thủ phủ thành chủ cùng người nhà Hoa gia nghĩa phẫn điền ưng *(căm hận sôi trào)*, mà các đại gia tộc người người mang thần sắc xem kịch vui, một lễ đăng vị long trọng như vậy từ từ lệch hướng khỏi chủ đề của nó.

Vân Tam gia nắm chặt hai đấm, cưỡi hổ khó xuống.Mới vừa rồi nếu hắn không tránh ra, hắn đã có thể lẽ thẳng khí hùng *(có lý chẳng sợ)* theo sát đối phương mà nói lý lẽ rõ ràng, chỉ trích sự vô lễ của đối phương. Đáng tiếc, vừa rồi hắn sợ hãi, lui ra. Đang nhìn đến phía sau Vân Khê còn có mấy vị cao thủ Nội tông của Vân Tộc, thậm chí còn có một Tử Yêu còn đứng ở phía sau làm cho hắn kinh hồn bạt vía, hắn khiếp đảm.

Lúc này, hắn lúng túng đứng ở đó, tiến cũng không được, lui cũng không xong. Đời này chưa từng chịu uất ức như vậy!

Hoa Oánh Oánh thấy hắn hèn nhát như vậy, tức giận khôn nguôi, hai tay chống nạnh, liền đứng dậy, chỉ vào mũi của hắn mắng to: “Làm sao có thể làm cho ngươi thông suốt? Ngay cả vị trí của chính mình ngươi cũng giữ không được, ngươi rốt cuộc có thể coi như là một nam nhân không hả?”

Hai nắm đấm củ Vân Tam gia lại run lên, ẩn nhẫn (chịu đựng).

Hắn không ra, Hoa Oánh Oánh lại càng thêm kiêu ngạo, hướng về phía hắn chửi bới một phen: “Nam nhân vô dụng! Người ta tùy tiện nói mấy câu hù dọa, ngươi liền rút lui? Dựa vào chút can đảm này của ngươi, mà cũng muốn làm thành chủ? Cả đời ngươi không có tiền đồ là đáng đời! Hoa Oánh Oánh ta mắt bị mù thật rồi, lại còn theo nam nhân hèn nhát như ngươi, ta chỉ cần nghĩ đến ngươi từng chạm vào ta, ta liền cảm thấy buồn nôn!”

“Hoa Oánh Oánh, ngươi đừng quá đáng như vậy!”Vân Tam gia đột nhiên giận, trong lòng hắn đã đủ uất ức rồi, ai ngờ ả còn tới thêm dầu thêm mỡ.

“Quá đáng sao? Hoa Oánh Oánh ta trẻ trung xinh đẹp, như hoa như ngọc, còn nhiều nam nhân nguyện ý quỳ gối ở dưới váy ta, còn

ngươi?” Hoa Oánh Oánh bày ra tư thế lẳng lơ, vừa ghét bỏ liếc mắt nhìn hắn: “ Nam nhân như ngươi đáng tuổi phụ thân ta, lại còn có hứng thú ham muốn sắc đẹp của ta? Ngươi cũng không thấy xấu hổ. Nếu như không phải ta thấy ngươi có chút bản lãnh, tương lai có thể sẽ cho ta lên làm thành chủ phu nhân, cho nên mới gượng ép đi theo ngươi. Nếu như ta sớm biết ngươi hèn nhát vô năng như vậy, một khắc ta cũng không muốn cùng ngươi ở cùng một chỗ! Bởi vì ngươi làm cho ta thấy buồn nôn, ra vừa nhìn thấy ngươi, liền nhớ tới ở Thiên Long Thành ngươi làm như thế nào mà từ trong hầm phân bơi ra ngoài chạy trốn…”

Ba!

Một cái bạt tai vang dội, cắt đứt lời của Hoa Oánh Oánh.

Nơi nay không khí càng lúc càng quỷ dị, bởi vì bọn họ vừa nghe được một tin tức kinh người, cũng bởi vì …đột nhiên có một cái bạt tai vang dội nha.

Tay phải của Vân Tam gia đung đưa, tức giận nhìn chằm chằm Hoa Oánh Oánh, ánh mắt như muốn ăn thịt người kia đáng sợ đến tột cùng. Ao phân Thiên Long Thành là sự nhục nhã, hắn cả đời không thể xóa nhòa sự sỉ nhục này, hắn càng không nguyện ý nhắc tới, nhưng hết lần này đến lần khác Hoa Oánh Oánh lại muốn vạch trần vết nhơ của hắn, giờ phút này ả trong đáy lòng hắn còn đáng hận hơn kẻ đầu sỏ chuyên gây họa Vân Khê.

Mỗi một câu nói của Hoa Oánh Oánh giống như một mũi kim châm, làm tim hắn đau nhói. Hắn là thật lòng đối xử tốt với ả, cưng chiều ả, thương ả, ai ngờ kết quả cũng là làm ảchán ghét. (gốc: Tha như thử chân tâm chân ý đãi tha, sủng tha, đông tha, thùy tưởng đáo đầu lai khước thị tha ác tâm đáo liễu tha.)

Nữ nhân chết tiệt! Nữ nhân dối trá!

Mắt hắn thật sự bị mù rồi, ma quỷ sai khiến,mới có thể yêu nữ nhân không tim không phổi này!

“Ngươi dám đánh ta?” Hoa Oánh Oánh che mặt của mình, không dám tin nhìn hán, cảm giác nóng rát nhắc nhở ả, hắn thật sự đã nổi giận. Biết hắn lâu như vậy, hắn vẫn dùng lời lẽ nhỏ nhẹ nhường nhịn ả, sủng ái ả, bất kể ả tùy hứng kiêu căng như thế nào, hắn thậm chí cũng không có một câu nói nặng lời, nhưng bây giờ ngay trước mặt mọi người đánh ả. Ả thoáng cái u mê, trong lòng thoáng có tư vị không nói nên lời.

“ Ta đã đánh ngươi rồi! Ngươi là nữ nhân không tim không phổi, ta thật hối hận vì đã đem ngươi tới Vân Tộc!” Vân Tam gia đột nhiên đưa tay, khóa lại cổ họng ả một cái, hai ngón tay hướng vào phía trong dùng sức.

“Khụ khụ, khụ khụ…… Ngươi không thể giết ta!” Đau đớn đến gần cái chết, làm cho Hoa Oánh Oánh lúc này đột nhiên tỉnh ngộ, ả không nên nói một ít lời nói tới kích thích hắn, hơn nữa nam nhân hèn nhát vô dụng, cũng sẽ có lúc bị chọc giận, huống chi Vân Tam gia vốn là kiêu hùng, chẳng qua là thời vận không tốt, đắc tội với tà thần Vân Khê này, cho nên mới nơi nơi gặp phải trắc trở. Hiện tại ả hối hận, thật hối hận, mới vừa rồi cũng là do ả nhất thời tức giận, mới không lựa lời nói,sau lại cẩn thận hồi tưởng, Vân Tam gia đối xử với ả cũng không tệ lắm, ít nhất hắn là nam nhân duy nhất ở bên người ả nán lại lâu nhất.

“Tam gia, ta sai lầm rồi, ngươi tha thứ cho ta đi. Khụ khụ, khụ khụ……”

Hai mắt Vân Tam gia đỏ ngầu sát khí lộ ra, song nghe được ả nhận

sai, sát khí từ từ bị đẩy lùi, hay là hắn không đành lòng.

Hoa Oánh Oánh cảm giác được có một cỗ lực đạo ở yết hầu biến mất, rút cục nhẹ nhàng thở một hơi, vốn tưởng rằng không có chuyện gì, ai ngờ trong lúc bất chợt bụng quặn đau cuồn cuộn, so với vừa mới rồi càng thêm thống khổ, mặt của ả từ từ bao phủ một tầng màu đen, khóe miệng có máu đen tràn ra, đôi con ngươi của Hoa Oánh Oánh từ từ lớn hơn, thân thể trượt xuống dưới.

“Cứu, ta……”

Người nhà Hoa gia với chuyện vừa mới đột nhiên phát sinh, còn chưa kịp phản ứng, hiện tại nhìn thấy Hoa Oánh Oánh phun ra máu, bọn họ lúc này mới kịp phản ứng, một nhóm người ào ào vọt lên, vây quanh Vân Tam gia.. Bởi vì khi bọn hắn nhìn thấy, thì chính là Vân Tam gia đả thương Hoa Oánh Oánh.

“Vân Tam gia, ngươi dám làm tổn thương Oánh Oánh tiểu thư nhà chúng ta?”

Vân Tam gia giơ tay lên, đờ đẫn nhìn cánh tay đã buông ra của mình, hoàn toàn không biết đến tột cùng xảy ra chuyện gì. Mình chẳng qua là bópt cổ của nàng, còn không có đối với nàng làm cái gì khác nữa, tại sao nàng đột nhiên hộc máu nghiêm trọng như thế?

Không đúng! Nàng ói chính là máu đen!

Chẳng lẽ, nàng trúng độc?

Không đúng, phu nhân nguyên nói, là xin hắn và Oánh Oánh cùng nhau ăn cao điểm……

Hắn thật sâu hít một nggum khí lạnh, nhớ tới phu nhân cho hắn cái

hộp Phù Dung cao kia, nếu Vân Khê nói là thật, Hoa Oánh Oánh thật sự phái cao thủ ám sát phu nhân, như vậy thì phu nhân làm sao có thể chủ động nói muốn cùng Hoa Oánh Oánh giải hoàm hơn nữa còn tặng Phù Dung cao cho nàng đây? Nguyên nhân chỉ có một, đó chính là phu nhân muốn mượn tay hắn, hạ độc chết Hoa Oánh Oánh!

Hai mắt hắn chợt mở lớn hơn, lộ ra vẻ hoảng sợ, phu nhân đây là muốn độc chết bọn họ a! Không, phu nhân cũng ăn, chẳng lẽ nàng ngay cả bản thân mình cũng không bỏ qua?

Lúc này, xa xa, có hạ nhân vội vàng chạy tới, trong miệng hô lớn: “Tam gia, không xong! Phu nhân…… Phu nhân nàng trúng độc bỏ mình!”

Tất cả đều ồn ào!

Nơi này Hoa Oánh Oánh trúng độc, bên kia Tam gia phu nhân cũng trúng độc, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

“Nương!” Vân Trung Lê hô lớn một tiếng, giống như là cơn gió hướng về phía gian phòng của mẫu thân mà chạy đến.

Đột nhiên, toàn bộ lời nói của mẫu thân quay quanh trong đầu hắn, hắn bỗng nhiên hiểu ra, vừa rồi mẫu thân nói với hắn một phen nhiều như vậy, đó là lời trăng trối trước khi chia xa a!

Mà hắn ư, hắn cũng không kiên nhẫn mà bác bỏ lời nói của mẫu thân, đem tất cả dặn dò của nàng ném ra sau gáy.

Nương! ——

Rối loạn, toàn bộ rối loạn!

Hay cho lễ đăng vị, hóa ra là chuyện không may mắn xảy ra.

Đang lúc mọi người mỏi mắt mong chờ, nhìn Vân Tam gia thu thập cục diện hỗn loạn này như thế nào, đột nhiên trong miệng Vân Tam gia cũng phun ra một ngụm máu đen, cả khuôn mặt bỗng dưng biến thành màu đen, hắn cũng trúng độc!

Hắn và Hoa Oánh Oánh, Tam gia phu nhân, ba người đều ăn Phù Dung cao, chỉ là bởi vì ăn vào thời gian không cùng lúc, tu vi võ công mỗi người mỗi khác, cho nên thời gian độc tính phát tác cũng không giống nhau. Tam gia phu nhân là người đầu tiên ăn Phù Dung cao, cho nên nàng là người độc tính phát tác đầu tiên, thời điểm có người phát hiện nàng trúng độc mà chết vừa đúng lúc là thời điểm độc tính phát tác trên người Hoa Oánh Oánh. Bởi vì công lực của Tam gia cao hơn Hoa Oánh Oánh, cho nên tuy hắn ăn Phù Dung cao trước Hoa Oánh Oánh, độc tính phát tác chậm hơn một chút so với Hoa Oánh Oánh.

Chuyện này, tràng diện càng thêm hỗn loạn rồi!

Hôm nay thành chủ làm lễ đăng vị chủ nhân cũng trúng độc, đại lễ này làm sao để có thể tiếp tục được nữa?

Phủ thành chủ mọi người hoàn toàn rối loạn, không biết làm sao!

Toàn bộ người nhà Hoa gia đều vây quanh ở bên người Hoa Oánh Oánh, mọi người thay phiên nhau chuyển vận huyền khí cho nàng, muốn giúp nàng đem độc bức đi ra.

Về phần những khác đến đây xem lễ gia tộc các tân khách, lúc trước xem cuộc vui, hiện tại như cũ xem cuộc vui, trong đó cực kỳ hăng hái không phải Hiên Viên lão gia tử thì là ai, một tay che kín Tiểu Mặc ánh mắt, không để cho hình ảnh máu tanh đầu độc tâm hồn nhỏ bé,

vừa nhiệt liệt nghị luận với cao thủ gia tộc Hiên Viên.

“Vô ích! Trúng độc của ta, trừ phi có linh đan diệu dược như tru tiên đan, nếu không thuốc và kim châm cứu không có hiệu quả, hẳn phải chết không thể nghi ngờ! Các ngươi càng chuyển vận huyền khí trong cơ thể bọn hắn,chỉ có thúc đẩy độc khí di chuyển nhanh hơn trên người bọn họ.” Nhị chưởng quỹ cười dài đứng dậy, hời hợt nói.

“Cái gì? Độc của ngươi? Là ngươi cho phu nhân độc dược?” Vân Tam gia ánh mắt cừu hận đe dọa nhìn Nhị chưởng quỹ, hắn không hiểu mình rốt cuộc đắc tội hắn ở đâu, hắn muốn làm như thế.

Nghĩ ra, hắn rất nhanh đem hận ý tới trên người Vân Khê, nhất định là nàng sai sử, nếu như không phải là nàng, Nhị chưởng quỹ làm sao sẽ có liên quan trong đó?

“Vân Khê, ta chết cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Những lời này, cùng lúc được nói ra từ miệng Vân Tam gia cùng Hoa Oánh Oánh.

Oan khí phát ra từ đôi mắt như muốn ăn thịt người của bọn họ, thấy vậy da đầu Vân Khê tê dại.

Vân Khê rất oan uổng, độc không phải là nàng giao cho, cũng không phải là nàng hạ độc, tại sao bọn họ đều muốn tính toán nợ nần trên người của nàng?

Nàng không ngờ mệnh của nàng lại oan uổng như vậy, ao cũng đem nước bẩn hắt lên trên người nàng, quá ức chế rồi!

“Tam gia!”

“Tiểu thư!”

Độc của Nhị trưởng quỹ rất là thâm hiểm, một khi phát tác, liền trực tiếp đoạt tánh mạng người.

Cao thủ phủ thành chủ cùng cao thủ Hoa gia gào khóc trong bi thương, Vân Tam gia cùng Hoa Oánh Oánh đều trút hơi thở cuối cùng.

Kể từ đó, mối thù của cao thủ phủ thành chủ cùng cao thủ Hoa gia đều nhằm đến trên người Vân Khê, cao thủ hai bên không hề tranh giành cao thấp với nhau nữa, mà là đồng tâm hiệp lực, cùng chung mối thù!

“Vân Khê, trả lại mạng của tiểu như nhà ta!“

“Vân Khê, nạp mạng đi!”

Mài đao xoèn xoẹt, mấy trăm cao thủ lộ ra sát khí.

Giờ phút này tâm tình Vân Khê có chút phức tạp, ân oán cùng thị thị phi phi cùng Vân Tam gia và Hoa Oánh Oánh, bọn họ đã qua đời, hết thảy tan thành mây khói.

“Ai dám động đến ngoại tôn tức (vợ của cháu ngoại) của lão phu? Ăn gan báo đi?” Hiên Viên lão gia tử sư tử hống một tiếng, tức giận mà đứng lên, dẫn Tiểu Mặc đi tới trước người Vân Khê. Vào thời điểm mấu chốt, lão gia tử vẫn còn bao che khuyết điểm

Ánh sáng trước mắt ánh sáng chợt tối sầm lại, Vân Khê ngẩng đầu nhìn bóng lưng cao lớn cứng cáp phía trước, nội tâm cảm động.

Bên này Chiến Thiên Dực mang theo muội muội cùng Bách Lý Băng Tuyền, hướng về phía Vân Khê tụ tập lại,tư thế cầm kiếm, quét mắt nhìn các cao thủ: “Ai muốn giết muội tử của ta, chính là kẻ địch của

Chiến Thiên Dực ta, cũng là kẻ địch của Chiến gia ta!”

Vân Khê quay đầu, hướng Chiến Thiên Dực cười rực rỡ.

“Không sai! Ai dám động đến con dâu Long gia ta, chính là cùng Long gia ta là địch!” Long Hựu Đình cùng Long Tứ gia di chuyển người, giống như trước đứng ở bên cạnh bọn họ.

Long Thiên Tuyệt cùng hai người trao đổi ánh mắt, bất đắc dĩ mà cười, lời thoại của hắn, bị bọn họ mỗi người tranh nhau nói, vậy chẳng phải là hắn không có cơ hội biểu hiện?

Lúc đầu cao thủ phủ thành chủ cùng Hoa gia hận ý ngập trời, muốn giết Vân Khê, báo thù vì chủ nhân của mình, dưới cái nhìn của Hiên Viên gia tộc, Chiến gia, Long gia mỗi người lần lượt đứng ra vì Vân Khê mà làm chỗ dựa, ba gia tộc này, đều là đại gia tộc tiếng tăm lừng lẫy của Long Tường đại lục, cùng là kẻ địch của cả ba gia tộc này, cho dù là bản thân tông chủ cũng phải suy nghĩ lại, càng đừng nói bọn họ chỉ là tôm tép. Bọn họ cảm giác trước mắt phảng phất có ba hòn núi lớn, từng ngọn đặt ở trên người bọn họ, làm cho bọn họ không thở nổi.

Sau tam đại gia tộc ở nơi này, Bách Lý gia tộc, Viên gia, còn có đám người Cừu gia cũng chầm chậm hợp lại, đội ngũ đứng ở phía sau Vân Khê càng ngày càng khổng lồ. Người của bọn họ có lẽ tính ra cũng không nhiều lắm, nhưng là ở phía sau bọn hắn đại diện thôi cũng là người của đại gia tộc, bọn họ tuyệt đối cũng không có khả năng trêu chọc đến.

Sự kiêu ngạo của bọn họ từ từ chìm xuống, bọn họ khiếp đảm.

“Ha ha, coi như là Long phu nhân độc chết bọn họ, thì thế nào? Chúng ta nhiều gia tộc cao thủ như vậy đều ủng hộ nàng, các ngươi

có thể bắt lấy nàng như thế nào? Long tôn chủ, ta nói hẳn không sai đi?" Cừu Mộ Dã đại diện Cừu gia, sáng sớm đã thấy Long Thiên Tuyệt rồi, bởi vẫn chưa chết tâm muốn cầu Ngọa Long cư từ chỗ Long Thiên Tuyệt nên bất cứ chỗ nào hắn cũng không quên lấy lòng Long Thiên Tuyệt.

"Cái gì mà coi như là Khê Nhi độc chết bọn họ? Ngay từ đầu cũng không phải là Khê Nhi làm, tại sao nàng lại phải thừa nhận?" Long Thiên Tuyệt nhẹ nhàng trừng hắn một cái, Cừu Mộ Dã vuốt đuôi ngựa không thành mà lại vỗ vào vó ngựa, Long Thiên Tuyệt vòng qua Hiên Viên lão gia tử, một mình đối diện với cao thủ phủ thành chủ và Hoa gia, lạnh lùng nói: "Vốn dĩ theo như tính tình Bổn Tôn, không nguyện ý phải giải thích nhiều với các ngươi, bất quá các ngươi hiện tại đổ oan cho thê tử bổn tôn, Bổn Tôn phải đem chuyện nói rõ ràng!"

Vân Khê giương mắt, như nhìn thấy bóng lưng vững chắc của hắn, trongg lòng tràn đầy ấm áp. Dựa theo tính tình của nàng, nàng cũng không muốn nhiều lời giải thích, mà không ngờ hắn đứng ra, vì nàng mà làm sáng tỏ, được nam nhân như vậy chăm sóc, nàng sao có thể không động tâm?

Long Thiên Tuyệt cất giọng nói: "Lúc trước, Hoa Oánh Oánh phái cao thủ,ở trên đường đi giữa đường cướp giết Tam gia phu nhân …"

Có một bộ phận người nhà Hoa gia biết chuyện này, nghe thấy hắn nhắc tới chuyện này, trong nội tâm không khỏi trống rỗng.

"Ngươi nói hươu nói vượn! Căn bản không có chuyện này!"

"Hoa gia các ngươi có làm chuyện này hay không, trong lòng các ngươi rõ ràng!"Long Thiên Tuyệt lạnh lùng liếc mắt, cái người còn đang kêu gào kia không nhịn được phải ngừng miệng, Long Thiên

Tuyệt tiếp tục nói: “Chúng ta đi đến Vân Thành, trên đường cái vừa lúc nhìn thấy một cảnh này, cho nên nội tông cao thủ Chi trưởng lão cùng Lan trưởng lão ngăn cản trận cướp giết này, cứu Tam gia phu nhân. Lời của ta nói các ngươi có thể không tin, nhưng Chi trưởng lão cùng Lan trưởng lão chính là Nội tông cao thủ của Vân Tộc, đức cao vọng trọng, lời của các nàng, các ngươi không đến mức không tin đi?”

Chi trưởng lão đứng ra, cho làm chứng nói: “Long tôn chủ nói không sai, chính là ta cùng Lan trưởng lão cứu Tam gia phu nhân.”

Nàng dừng một chút, hướng Long Thiên Tuyệt gật đầu, tiếp tục nói: ”Chuyện kế tiếp, hay là để ta nói đi. Tam gia phu nhân biết được người ám sát nàng chính là do Hoa cô nương sai phái, nàng sinh lòng hận ý, liền tìm Nhị trưởng quỹ đòi lấy một hộp điểm tâm chứa độc dược. Sau khi có được hộp điểm tâm, nàng liền cùng chúng ta tách ra, đi tới phủ thành chủ. Về phần những chuyện phía sau, đến tột cùng là như thế nào, chúng ta cũng không biết được. Cho nên các ngươi đem chuyện đắc tội hại người này áp đặt lên người Vân Khê cô nương, không khỏi quá mức cưỡng từ đoạt lý, vu oan giá họa? Các ngươi đối đãi với Vân Khê cô nương như vậy, đúng là bất công! Ta phải đứng ra, vì Vân Khê cô nương mà chứng minh sự trong sạch của nàng!”

“Ta cũng có thể chứng minh Vân Khê cô nương thật sự trong sạch! Phu thê Vân Tam gia chết là do tình cảm giữa ba người bọn họ có gút mắc cùng ân oán, chuyện này không liên quan đến người khác “. Lan trưởng lão tiếp lời của Chi trưởng lão.

Quyển 6 - Chương 23: Lão ca lão đệ nói cưới bàn gả

Có lời chứng minh của hai vị trưởng lão, phần lớn mọi người đã tin lời của các nàng, nhưng hiện tại phu thê Vân Tam gia cùng Hoa tiểu thư đều chết hết, người hạ độc, người ám sát, còn có người đối với thê tử bất trung, ba người đều chết hết, bọn họ còn có thể tìm ai báo thù đây? Chẳng lẽ ba người bọn họ cứ như vậy mà chết đi?

Những cao thủ Phủ thành chủ cùng Hoa gia đều buồn bực, mới vừa rồi còn ầm ầm, muốn tìm người báo thù, bây giờ ngay cả kẻ thù cũng tìm không ra, còn ầm ĩ gì nữa!

Nơi xa, người vừa rời đi lúc trước Vân Trung Lê vội vã chạy trở lại, xa xa thấy được cảnh tượng phụ thân hộc máu mà chết , đầu óc hắn oanh một tiếng, trống rỗng. Một lúc trước khi Mẫu thân chết, lại một lần nữa có tiếng vọng vang lên: “Phụ thân ngươi và tiện nhân Hoa Oánh Oánh cùng với hai huynh muội Vân Khê kia có rạn nứt , bọn họ lựa chọn đi tới Vân Thành giờ phút này, biết được phụ thân ngươi hôm nay muốn đăng lâm chức thành chủ, bọn họ tất sẽ không dễ dàng để phụ thân ngươi đăng vị thuận lợi. Dựa vào thực lực của phụ thân ngươi cùng những người dưới tay hắn, hơn nữa cho dù là cao thủ Hoa gia cùng Vân gia chúng ta có hợp lại , cũng chưa chắc có thể thắng được bọn hắn.. Cho nên, ta hi vọng các ngươi có thể trước tiên nương nhờ vào bọn họ, hướng bọn họ đầu hàng, như thế mới có thể bảo vệ một mạng, ngươi hiểu không?”

Đầu hàng, đầu hàng, đầu hàng.....

Mẫu thân đã chết, phụ thân cũng đã chết, đại thế đã mất.

Trước mắt, tựa hồ cũng chỉ có một con đường như vậy.

Hắn ngoan cắn hạ hàm răng, chạy gấp hướng trong đám người đi tới.

Hắn kiên quyết cắn chặt hàm răng,chạy nhanh về phía đám người.

“Chư vị, đã điều tra rõ cái chết của phụ thân và mẫu thân ta, cùng Vân Khê cô nương không có bất kỳ quan hệ. Mẫu thân của ta trước khi chết, từng nói với ta, Hoa Oánh Oánh muốn ở giữa đường ám sát nàng, là Vân Khê cô nương cứu nàng, nàng cảm động và luôn nhớ ân đức của Vân Khê cô nương ,cho nên ra lệnh cho ta nhất định phải dẫn dắt người Vân gia hướng Vân Khê cô nương đầu hàng, tận trung với nàng, từ đó về sau mặc cho nàng sai khiến!”

Hắn hất áo choàng , quỳ một gối xuống ở trước gót chân Vân Khê, thanh âm vang lên truyền khắp toàn trường: “Xin Vân Khê cô nương tiếp nhận tại hạ quy hàng, tại hạ thề, từ đó về sau tận trung với người, tuyệt không hai lòng!”

Hành động của hắn, làm cho mọi người rất là khiếp sợ.

Những cao thủ của Vân gia hiểu ý rối rít chạy tới, có rất nhiều người đã từng cùng hắn nghe di ngôn giáo huấn của Tam gia phu nhân trước lúc lâm chung, một người nối tiếp một người, vội vàng quỳ gối phía sau hắn , cùng kêu lên nói: “”Bọn ta nguyện ý thần phục, tuyệt không hai lòng, xin Vân Khê cô nương thành toàn!”

Vân Khê chớp mắt, trong đầu không khỏi thoáng hiện lên thân ảnh Tam gia phu nhân vừa ôn nhu khéo léo lại mang theo kiên nghị cùng cơ trí , biết làm như thế nào mới có thể giữ được mạng của con mình cùng tộc nhân, bà cũng là nữ nhân rất đáng thương, không có

cách nào lưu lại tâm của trượng phu mình, đồng thời, bà cũng là nữ nhân kiên quyết mà cương nghị, nữ nhân này vì trừng phạt trượng phu đã phá hư hôn ước mà không tiếc lấy tánh mạng của chính mình mà đánh cuộc, cùng bọn họ ngọc đá cùng tan.

Một nữ nhân như thế, làm cho nàng không cách nào mà khinh thường.

Nhìn đến con trai Tam gia phu nhân ở trước mặt, nàng làm sao cũng phải hạ thủ lưu tình, bỏ qua cho con trai cùng tộc nhân của bà.

Giơ tay lên, nàng đối với Vân Trung Lê cùng các cao thủ Vân gia nói: “Đứng lên đi! Bắt đầu từ hôm nay, các ngươi nghe theo sự điều khiển của huynh trưởng ta Vân Trung Thiên, mệnh lệnh của hắn, giống như mệnh lệnh của ta!”

“Dạ!” Các cao thủ cùng kêu lên trả lời.

Sóng mắt Vân Trung Thiên khẽ động, không có từ chối, sâu sắc biết rằng, chỉ khi lực lượng của hắn cường đại, mới có thể bảo hộ an toàn cho muội muội tốt hơn.

Giải quyết xong người Vân gia bên này , cao thủ Hoa gia bên kia sẽ không dễ dàng phục tùng như vậy.

Mắt thấy tình thế không đúng, những cao thủ Hoa gia muốn lặng lẽ thoát ly, thân ảnh Vân Mộ Phàm chợt lóe, nhẹ nhàng hạ xuống trước mặt bọn họ, quay lưng về phía bọn họ, cúi đầu cười lạnh: “Các ngươi muốn đi nơi nào? “

Những cao thủ Hoa gia cảm nhận được khí thế trên người hắn, hơi thở đáng sợ kia , bọn họ tuyệt đối không thể thừa nhận. Người cầm đầu nơm nớp lo sợ nói: “Chúng ta là đến đây xem lễ, nếu hôm nay

đại điển xem không thành, chúng ta tự nhiên là phải đi về.”

“Ai nói đại điển xem không thành?” Thanh âm Vân Khê truyền tới từ phía sau bọn hắn , cha và con gái đồng thời một trước một sau, đem cao thủ Hoa gia kẹp lại ở giữa. Vân Khê mỉm cười, đáy mắt ba quang lưu chuyển, tia sáng bốn phía, nàng đem nữ nhi từ trên thành chủ bảo tọa ôm xuống, nhưng kéo tay huynh trưởng, đi lên vị trí thành chủ bảo tọa , giống như là một loại thông báo cho thiên hạ, nàng nghênh ngang mà cười:” Bắt đầu từ hôm nay, hắn chính là Vân Thành thành chủ! Ai dám không nghe theo, giết chết bất luận tội!”

Ai dám không nghe theo, giết chết bất luận tội! Ai dám không nghe theo, giết chết bất luận tội!

Tiếng cười tùy ý của nàng bay cao, trong tiếng cười giấu diếm sát cơ, nghe thấy tiếng này, không khỏi cảm thấy rùng mình.

Vân Trung Thiên ưu nhã mỉm cười, hất vạt áo sang một bên, hắn yên ổn ngồi lên thành chủ bảo tọa. Gió nhẹ nhàng thổi qua, thổi tán loạn trên trán hắn, hắn không nói một lời, nhưng khí thế kinh người.

Khí chất quý công tử , cùng uy nghiêm của thành chủ, vào thời khắc này dung hợp hoàn mỹ !

Không có ai chất vấn phẩm đức cùng tài hoa của hắn, hắn vốn là truyền kỳ của Vân tộc, con cưng của trời, chẳng qua là xuất thân bị nghi ngờ , mà bây giờ, cùng với Vân Khê cường thế trở về, xuất thân của hắn đã không còn là vấn đề!

Thành chủ tôn sư, danh chính trở về!

Những người có mặt, vô luận là tân khách hay là đệ tử Vân tộc, hết thảy cùng kêu lên chúc: “Chúc mừng Vân Thành chủ!”

Mỗi người Hoa gia đang có áp lực cực lớn, cũng không thể không hướng Vân Trung Thiên mà chúc mừng.

Vân Khê ôm nữ nhi, hồn nhiên không để ý giờ phút này vẻ mặt nàng rốt cuộc có bao nhiêu thối (đáng ghét) , đứng ở bên người Long Thiên Tuyệt , Vân Khê tán thưởng ca ca uy phong bát diện, bộ dáng khuynh đảo chúng sanh , liền không nhịn được tự hào ở nội tâm. Tiểu Mặc do Hiên Viên lão gia tử dắt, cùng nắm tay Vân Mộ Phàm, cùng đôi phu thê đứng ở một chỗ, người một nhà ngẩng đầu nhìn Vân Trung Thiên cao cao tại thượng,có một chút tâm tình đặc biệt khác .

Phủ thành chủ trải qua một phen thanh tẩy lớn, thân bằng hảo hữu đoàn tụ một nhà. Cùng lúc đó, bọn họ cũng không quên tăng cường cảnh giới, bởi vì đến tột cùng giờ phút này Vân huyễn điện là trạng huống gì, bọn họ còn không sáng tỏ.

Trên bữa tiệc, mọi người rối rít hướng Vân Trung Thiên mời rượu, chúc mừng hắn thăng nhiệm (thăng chức) Vân Thành thành chủ. Vân Trung Thiên ai tới cũng không cự tuyệt, liên tiếp uống xong mấy chục ly sắc mặt lại bình thường, không có chút nào khác thường.

“Thật nhìn không ra tiểu tử nhà ngươi, ngoài mặt tư tư văn văn, thì ra tửu lượng lại cao như vậy! Thật quá tốt, lão phu rốt cục tìm được bạn rượu rồi!” Hiên Viên gia chủ rất là cao hứng, ôm Vân Trung thiên, chính là quát lớn một hồi.

Vân Trung Thiên thủy chung mỉm cười, nhất nhất đáp lễ chúng tân khách, mọi việc đều thuận lợi.

Hiên Viên gia chủ càng nhìn càng thấy hắn thuận mắt,bắt đầu đánh chủ ý lên hắn, lấy mông đẩy Vân Mạch Thiên sang bên, tiến tới bên

người Vân Mộ Phàm, nắm lấy đầu vai hắn, giơ ngón cái lên lặng lẽ nói: “Vân lão đệ, nam nhân như ngươi này không tệ!”

Vân Mộ Phàm trong miệng đang ngậm một ngụm rượu, bị hắn gọi một tiếng “ Vân Lão Đệ “ thiếu chút nữa thì sặc. Hai người bọn họ kiểu gì cũng kém một bối phận *(Vân Mộ Phàm bằng vai phải lứa với Long Thiên Trạch – con rể của lão đầu này)* , nhưng lấy huynh đệ tương xứng, hắn thật sự có chút không quen.

“Tiền bối quá khen!” Vân Mộ Phàm khách khí nói, đối với hắn tán thưởng, hắn vẫn là có chút tự hào, con của mình, tất nhiên là tốt nhất.

“ Kêu tiền bối? Cũng là người một nhà, sau này gọi ta là đại ca!” Râu mép Hiên Viên gia vểnh lên, hào phóng vung tay, ra sức vỗ vào phía sau lưng Vân Mộ Phàm phía sau lưng.

Vân Mộ Phàm thật sự là quá thụ sủng nhược kinh rồi, đến nỗi cho đáy lòng luýnh quýnh, rất không tự tại.

“Vân lão đệ a, đứa con trai này của ngươi không tệ, rất tốt a!” Hiên Viên gia chủ thở ra mùi rượu, lại đem lời nói lúc trước lập lại, “”Cái này..... Đã vừa ý cô nương nào chưa?”

Vân Mộ Phàm ngẩn người, càng ngày càng nghĩ không ra, rốt cuộc ý tứ của lão nhân gia ngài là gì?

Hắn lắc đầu: “Thiên nhi tính tình hắn nội liễm (hướng nội), còn chưa thấy hắn hữu ý với cô nương nào, thậm chí hắn năm nay ba mươi mốt tuổi rồi, nên sớm lập gia đình sinh con dưỡng già, ta cũng đang lo chuyện này đây.”

“Ai nha! Thật tốt quá! Chờ câu nói này của ngươi rồi! “.Đáng thương

cho Vân Mộ Phàm, phía sau lưng vừa bị Hiên Viên gia chủ ra sức đánh một chưởng, thân thể đột nhiên nghiêng về phía trước, đụng vào góc bàn,ngay lập tức làm cho bàn đầy chén đĩa run rẩy.

Mọi người nhất tề quay đầu, nhìn về phía đôi bạn già này, không biết đến tột cùng bọn họ đang lặng lẽ nói cái gì, vừa nói nói vừa kích động.

“Vân lão đệ a, không nói gạt ngươi, trong nhà lão ca ta còn có một tiểu nữ nhi khuê nữ. Tiểu nữ nhi kia của ta, lớn lên thì thật là xinh đẹp, muốn dung mạo có dung mạo, muốn vóc người có vóc người, mông ra mông eo ra eo, tuyệt đối không tệ!” Hiên Viên gia chủ vừa nói khoác, vừa sở trường khoa tay múa chân, khiến cho Vân Mộ Phàm khó xử không dứt, bất quá cuối cùng là cũng đã hiểu dụng ý của lão rồi, nguyên lai là của lão muốn làm mai cho nữ nhi,, cho nên nói trước tự hạ thân phận, cùng hắn làm huynh đệ tương xứng. Kể từ đó, nữ nhi của lão cùng Thiên Nhi của hắn coi như là cùng thế hệ rồi, nếu không dựa theo bối phận Khê Nhi bên kia mà tính toán, nữ nhi của hắn cùng Thiên Nhi của hắn còn không đồng lứa.

Cái lão gia hỏa này, đừng xem hắn say bí tỉ, giống như say rượu mà tính kế không còn đường lui!

“Không biết nữ nhi của lão huynh đã bao nhiêu tuổi?” Vân Mộ Phàm động tâm tư nho nhỏ, nếu là thật sự có thể nói thành một mối hôn sự cho Thiên nhi, cũng là món chuyện tốt, dù sao gia tộc Hiên Viên ở Long Tường đại lục có một chút uy vọng, gia phong vô cùng tốt, mấu chốt nhất chính là, con gái của mình cũng là gả vào gia tộc Hiên Viên bọn hắn, xem như thân càng thêm thân, là cái cọc chuyện tốt!

“Tiểu nữ năm nay vừa lúc mười bảy! Là lão phu năm bảy mươi tuổi sinh hạ tiểu nữ. Lão phu đời này tiếc nuối nhất một chuyện,chính là không có thể sinh ra một nam tử, đến bảy mươi tuổi, nghĩ tới cuối

cùng thử cố gắng một chút sinh hậu duệ ai ngờ sanh ra lại là khuê nữ!” Hiên Viên gia chủ thương tiếc than thở, tưởng rằng hắn sinh nam tử, hắn liền thấy lòng chua xót.

“Khụ khụ, Thiên nhi năm nay ba mươi mốt, so sánh với lệnh ái lớn hơn mười bốn tuổi, có thể hay không không quá thích hợp đây?” Trong lòng Vân Mộ Phàm vẫn đang suy nghĩ, tinh lực của Hiên Viên lão gia tử ngươi thật đúng là tràn đầy a, bảy mươi tuổi còn có thể sinh nữ nhi, ngươi thật giỏi!

“Phù hợp! Phù hợp! Tại sao lại không phù hợp??Thiên Nhi nhà chúng ta thoạt nhìn trông trẻ tuổi lại còn có khí chất, những điều đó là kiểu mối tình đầu mà các tiểu cô nương thích nhất, Túc Gia nhà ta khẳng định sẽ thích hắn, tuyệt đối sẽ không chê hắn già! “

Này đã “ Thiên nhi nhà chúng ta “ rồi, lão gia tử ngài cũng không tránh khỏi nhập vai có nhanh chút ít đi.

Vân Mộ Phàm dở khóc dở cười.

“Vậy thì quyết định như vậy! Qua ít ngày, các ngươi cứ tới trong nhà đại ca đây ngồi một chút, cũng không cần đưa sính lễ cái gì, trực tiếp mang bà mai tới, chúng ta đem hôn sự sớm định rồi!”

“Nhanh như vậy? Nên chăng trước tiên để cho hai người tiểu bối bọn họ chung chung đụng đụng, xem một chút có hay không duyên phận rồi hãy nói?”

“Không nhanh đâu! Thử nghĩ Khê nhi nhà chúng ta, nghe nói thời điểm nàng gả cho Thiên Tuyệt nhà chúng ta, đem Tiểu Mặc cũng cùng nhau gả tới đây. Bọn họ mới đến đó a, Lão ca ta đang mong đợi có thể sớm đến ngày ôm ngoại tôn đây!”

Hai người ngươi một lời ta một câu, không coi ai ra gì mà trò chuyện với nhau, ai ngờ cả cái bàn này mọi người đã bị hai người tự cho là đúng nói cho kinh sợ, toàn bộ dừng đũa trong tay, đã nghe hai người tự mình mang nhi tử cùng nữ nhi của mình ra bàn luận về cưới xin gả cho.

Vân Khê che miệng trộm cười vui mừng, bị hai lão này làm vui vẻ.

Buồn bực nhất không phải Vân Trung Thiên thì là ai, bị hai lão này bàn bạc như vậy, hắn cả người không được tự nhiên, nghe được tiếng cười của muội muội, hắn bất đắc dĩ trừng nàng một cái.

“Đại ca, ngươi tuổi cũng không nhỏ, là nên suy nghĩ một chút chuyện chung thân đại sự.” Long Thiên Tuyệt ra vẻ nghiêm túc nói, kì thực cố ý làm cho hắn thêm phiền, đùa hắn.

“Đúng vậy, ca ca. Suy nghĩ một chút đi! Tiểu cô nương Hiên Viên gia cũng không tệ lắm!” Vân Khê chớp mắt huých huynh trưởng, e sợ cho thiên hạ bất loạn.

“Các ngươi hãy bỏ qua ta đi, ta tự phạt một chén là được đi?” Vân Trung Thiên không có biện pháp bắt bẻ đôi phu thê, giơ lên chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

Bạch Tuyết Mai được an bài ở một bàn khác, nghiêng tay lắng nghe bàn kề cận nói rất đúng, trong lòng nàng âm thầm gấp gáp. Hiên Viên lão gia tử làm loạn thêm cái gì ? Vô duyên vô cớ muốn kín đáo đem tiểu nữ nhi của mình đưa cho Thiên sư huynh, không biết cái gì gọi là thứ tự đến trước và sau sao?

Nàng đứng dậy, bưng lên một cái ly uống rượu, cất bước đi tới bên người Vân Trung Thiên, thanh âm mềm nhẹ uyển chuyển nói: “Thiên sư huynh, muội tới mời huynh một chén, chúc mừng huynh trở thành

Vân Thành thành chủ, muội uống trước kinh huynh!”

Cái cổ trắng nõn nghiêng về phía sau, nàng từ từ đem rượu uống, nuốt xuống nhịp nhàng, khiến cho cái cổ trắng nõn của nàng phá lệ mê người.

Chợt nhìn, thật đúng là một bức tranh mỹ nhân uống rượu đẹp, rung động lòng người.

“Thật là đẹp nga!” Có thanh âm nữ tử uyển chuyển khen câu, cũng là A Lý bên cạnh Chiến Thiên Dực liếc mắt cười yếu ớt, thật lòng than thở.

Bạch Tuyết Mai nghe vậy, trong lòng mừng thầm, trên mặt cũng lộ ra thần sắc xấu hổ : “Muội muội quá khen.”

A Lý thật tình lắc đầu, kiên trì nói: “Ta chính là nói thật, cái chén trên tay tỷ tỷ thật là đẹp nga!”

Chỉ một thoáng, trong không khí truyền đến thanh âm thứ gì rạn nứt, trên mặt Bạch Tuyết Mai âm thầm méo mặt, lúng túng cực kỳ.

Vân Khê nhịn không được, xì một tiếng, bật cười. Thật không biết A Lý là cố ý hay là vô ý, dù sao cũng là hãm hại Bạch Tuyết Mai một cái.

Vân Trung Thiên nhàn nhạt quét ánh mắt qua A Lý, trong mắt rõ ràng hàm chứa một tầng ý cười, hắn cũng không rõ cô nương này đến tột cùng là thật đơn thuần, hay là thật nghịch ngợm, bất quá đích xác là thay hắn giải vây, hóa giải không ít bởi vì Bạch Tuyết Mai làm ra vẻ mang đến lúng túng.

Hắn nâng chén, không tiếng động uống chén rượu tiếp theo, coi như

là đáp lễ Bạch Tuyết Mai.

Bạch Tuyết Mai bị làm cho mất mặt, âm thầm cắn môi, không cam lòng cứ như vậy rời đi.

Nàng quấn đến bên người A Lý, tự rót một chén rượu, lại thay A Lý rót đầy một chén, nâng chén mỉm cười nói: “Muội muội, chúng ta lần đầu gặp mặt, cũng rất hợp ý. Không bằng cùng tỷ tỷ uống một chén, từ đó về sau, kết giao bằng hữu như thế nào?”

“Uống rượu sao?” A Lý lắc đầu, nhăn mặt nhăn mũi, trên dung nhan lộ ra chút thần sắc nữ nhi biết vâng lời xinh đẹp khôn tả, “Không nên! Nữ nhân tốt cũng là không uống rượu!”

“Ca ca, huynh nói có đúng hay không?” Nàng nghiêng đầu, hỏi thăm huynh trưởng.

Chiến Thiên Dực hướng nàng ôn nhu mỉm cười, sờ sờ đầu của nàng, gật đầu phụ họa nói: “A Lý nói gì đều đúng!”

Quyển 6 - Chương 24: Vân Huyễn điện loạn

Edit: pthust

Beta: Tiểu Mộng

Bạch Tuyết Mai hoàn toàn nội thương.

Dạo này nàng bị sao thế, tại sao nơi nào cũng không như ý?

Chính là một tiểu nha đầu, thế nhưng khiến cho nàng xuống đài không được, thật là quá đáng giận!

Mà nha đầu kia lại thanh thuần như thế, làm cho người ta không phân biệt nổi đến tột cùng nàng là biết điều thuần khiết, hay là cố ý trêu đùa nàng.

“A Lý a, muốn phân biệt cô nương tốt và cô nương xấu thật ra thì rất đơn giản. Cô gái tốt hiểu được tự ái, hiểu được tiến thối, mà cô nương xấu thì sao, điệu bộ dối trá, si tâm vọng tưởng. Làm người ư, nên tự biết rõ, từ trước tới nay cưỡng cầu hạnh phúc chắc chắn không được lâu dài, có thể đến cuối cùng chỉ là tự rước lấy nhục!”. Vân Khê không keo kiệt chút nào phát huy công phu nói lời ác độc của nàng, theo trực giác, nàng không thích Bạch Tuyết Mai, từ lần đầu tiên mới gặp gỡ ở Thiên Long học viện, nàng không thích rồi, lần này nếu không phải huynh trưởng nể tình đồng môn mà lưu lại nàng ta, nàng mới không muốn mang theo một gánh nặng như vậy, cho

nàng đợi ở Ngọa long Cư cùng với hai đứa trẻ.

Liếc thấy sắc mặt thay đổi dần của Bạch Tuyết Mai, Vân Khê tiếp tục nói: “Người khác đã biểu hiện được rõ ràng như vậy, nàng còn ra vẻ không biết, tiếp tục làm bộ dối trá, si tâm vọng tưởng, quả thực làm người ta ngán! Ca ca của ta nếu như cưới loại nữ nhân này làm tẩu tử ta, thì thật là bất hạnh của gia đình!”

Lúc thấy nàng ta mời rượu huynh trưởng, ra vẻ cung kính, xác thực làm cho nàng thấy không thuận mắt, không nói thì khó chịu.

Nàng không có trực tiếp chỉ đích danh, nhưng cùng với trực tiếp chỉ đích danh không có gì khác nhau là mấy.

Bạch Tuyết Mai giận đến mức sắc mặt trắng bệch, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, chẳng qua nàng chỉ là muốn lấy được sự chú ý của Thiên sư huynh, nhận được cái nhìn quan tâm của hắn, chẳng lẽ nàng sai lầm rồi sao?

Các ngươi tại sao phải bình luận ta, tại sao phải ngăn cản ta?

Trong đôi mắt hiện lên hơi nước, Bạch Tuyết Mai bày ra một bộ dáng ủy khuất, đôi mắt trông mong nhìn về phía Vân Trung Thiên: “Thiên sư huynh……”

Không thể không nhận thấy lông mày Vân Trung Thiên nhẹ chau lại. Không đợi hắn nói chuyện, A Llý nhẹ nhàng nháy mắt, bội phục nhìn về phía Vân Khê: ” Vân tỷ tỷ nói chuyện rất sâu sắc nha! Vị tỷ tỷ này, ngươi cảm thấy thế nào?” Quay đầu, hướng về phía Bạch Tuyết Mai cười yếu ớt, nàng dung nhan thanh thuần, như một ngọn cỏ non nớt, mềm mại mà tràn đầy sức sống.

Bạch Tuyết Mai há mồm, “Ha hả” cười khan hai tiếng, trên mặt lúc đỏ

lúc trắng, rốt cục nàng khó khăn nuốt ngụm nước miếng, sắc mặt rất khó coi nói: “Ta có chút không thoải mái, về phòng khách nghỉ ngơi trước.”

Bạch Tuyết Mai rời đi, không mang lại cho chúng tân khách bất kỳ sự không thoải mái nào, uống rượu tiếp tục uống rượu, mời rượu tiếp tục mời rượu, giờ phút này tận hưởng thời gian đoàn tụ.

Sau đó, một nhà bốn người Vân Khê tụ tập đến một cái phòng của Ngọa Long Cư, Tiểu Nguyệt Nha bị đặt ở trên giường, còn lại ba người đứng ở trước mặt nàng, ba người đối diện với một người, bắt đầu đàm phán.

“Lão tổ tông! Ta gọi ngươi một tiếng lão tổ tông, biểu thị ta đối với ngươi còn tồn tại một phần kính trọng (gốc: kính ý). Ngươi chiếm thân thể của con gái ta, hành động này đúng là làm cho người ta rất căm tức, bất quá việc đã đến nước này, chúng ta cũng chỉ có thể tạm thời đón nhận. Thế nhưng, ngươi không thể chiếm thân thể của con gái ta lâu dài, tuổi của nàng còn nhỏ như vậy, không cách nào tiếp nhận âm khí của ngươi nặng như thế, vạn nhất để lại di chứng gì, chúng ta nên làm thế nào cho phải? Cho nên, mời nhanh chóng nói cho chúng ta biết, rốt cuộc phải làm như thế nào, mới có thể làm cho ngươi hoàn toàn rời đi khỏi thân thể của con gái ta?”

Ánh mắt Vân Khê van xin nhìn nàng, trịnh trọng nói.

“Đó là muội muội ta!” Tiểu Mặc nhăn chân mày nhỏ, nhìn người trước mắt, mang theo vài phần tức giận.

Long Thiên Tuyệt không có mở miệng, nhưng hắn dùng khí thế thâm trầm bao quanh cả gian phòng, làm cho cả gian phòng đều tràn ngập mùi vị bị đè nén.

Tiểu Nguyệt Nha khoanh chân, nhắm mắt ngồi xuống ở trên giường, nghe được giọng nói hai mẹ con, nàng từ từ mở mắt ra: “Chuyện này nói dễ thì cũng dễ, nói khó cũng khó. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, ta cũng không muốn nhập vào thân thể nữ nhi các ngươi, ta là nữ nhân cũng từng làm mẫu thân, biết hài tử của mình bị đe dọa, tâm tình ra sao. Các ngươi yên tâm, trên người con của các ngươi có chánh khí cường thịnh, còn có ấn kí bảo hộ, âm khí của hồn phách ta suy giảm không ảnh hưởng tới nàng. Chờ ta hoàn thành tâm nguyện của mình, dĩ nhiên là sẽ rời đi thân thể của nàng.”

Vân Khê cau mày, đột nhiên cảm giác được lời của nàng có chút quái dị: “Ngươi nói hoàn thành tâm nguyện của ngươi, ngươi sẽ rời đi thân thể Tiểu Nguyệt Nha thân thể, vậy ngươi sau khi rời đi sẽ đi nơi nào?”

Trên khuôn mặt nhỏ bé tinh sảo khả ái của Tiểu Nguyệt Nha lộ ra vẻ mặt cười khổ không nên thuộc về cái tuổi này của nàng, có chút khổ sở, có phần chua chát: “ Rời đi, tự nhiên cũng là biến mất….. Ta hiện tại cũng chỉ còn lại có một hồn phách không trọn vẹn, ngoài ra ta không còn gì khác.”

Nàng cô đơn, làm cho trong lòng Vân Khê không dễ chịu, chẳng lẽ làm cho nàng rời khỏi Tiểu Nguyệt Nha, đồng nghĩa nàng nhất định phải chết sao?

“Tử Yêu ban đầu bị trấn áp ở Di tích chiến trường cổ, nửa người nửa yêu, sau lại nhập vào trên người Hách Liên đại ca, chờ sau khi hắn ăn vào một viên Tru Tiên đan, hắn liền khôi phục thành hình người bình thường. Nếu như cho ngươi một viên Tru Tiên đan, ngươi cũng có thể giống hắn, khôi phục hình người bình thường không?” Vân Khê hỏi.

Vì có thể làm cho nàng mau rời khỏi thân thể Tiểu Nguyệt Nha, có

thể giữ được tánh mạng của nàng, Vân Khê quyết định đem Tru Tiên đan cực kỳ trân quý cống hiến đi ra ngoài.

Ánh mắt Tiểu Nguyệt Nha rõ ràng lóe sáng, nhưng rất nhanh lại phai nhạt mất, nàng lắc đầu nói: “Vô dụng! Tình huống của ta khác với Bắc Thần, hắn năm đó là bởi vì nóng lòng cầu thành, tu luyện tà công, làm cho mình trở nên chẳng phải người cũng chẳng phải yêu, cho nên mới phải biến thành bộ dáng đó. Mà ta, lại bị đánh triệt để chỉ còn lại có mỗi hồn phách, cho dù có Tru Tiên đan linh dược bây giờ có thể khởi tử hồi sanh, cũng không cách nào đến giúp ta. Ngươi đem Tru Tiên đan cho ta, bất quá cũng là lãng phí một viên linh đan diệu dược.”

“Tử yêu là bởi vì tu luyện tà công? Tà công nào mà biến thái như thế?” Vân Khê cũng là tò mò, Bắc Thần nhất tộc cũng là nhân loại bình thường, sao đột nhiên lại xuất hiện một kẻ không phải người cũng chẳng phải yêu chứ? Thì ra là hắn không phải là trời sanh, là bởi vì nóng lòng gia tăng sức mạnh của mình, nên mới tu luyện tà công.

Rốt cuộc tà công như thế nào, mà làm hắn trở nên đáng sợ như thế?

“Chuyện này nói ra rất dài dòng, thật ra những điều ta biết cũng chỉ là phần nổi của tảng băng chìm thôi, nhưng việc Bắc Thần hắn từng trải qua cũng rất là thần bí, tính tình của hắn cũng cổ quái, có rất ít người biết hắn đến tột cùng là luyện tà công gì, lại cơ duyên xảo hợp như thế nào mà học được tà công này. Ta chỉ biết, Bắc Thần gia tộc đối với Thượng Cổ Linh Huyết tộc chúng ta mà nói, kể cả những gia tộc đang suy yếu, thực lực cùng danh vọng của gia tộc bọn họ đều kém xa không bằng Vân tộc chúng ta nhưng ít ra thế hệ bọn họ tu luyện công phu cũng là bình thường mà tinh diệu, tuyệt đối không thể có một môn công phu như vậy có thể làm cho người trở nên người không ra người yêu không ra yêu.”

Vân Huyên nhớ lại, tiếp tục nói: “Theo ta đoán Bắc Thần nhất định là có kỳ ngộ nào đó, nên võ công đột ngột tiến nhanh, cho nên có dã tâm chinh phục thiên hạ, ta lúc đầu hiệu triệu anh hùng thiên hạ chinh phạt gia tộc Bắc Thần, cũng là bởi vì thấy được một mặt tàn nhẫn của những cao thủ gia tộc Bắc Thần ở thời điểm đối địch, cảm thấy trái ý trời, muốn thay trời hành đạo!”

“Nói như vậy, Tử yêu bị ngươi trấn áp ở Di tích chiến trường cổ, chẳng qua là bị trọng thương, hồn phách của hắn không có rời đi thân thể của hắn, cho nên hắn chỉ uống một viên Tru Tiên đan liền khôi phục bình thường, mà ngươi, cho dù uống Tru Tiên đan, cũng không thể khiến ngươi khôi phục bình thường?” Vân Khê trong lòng cảm thấy như đưa đám, nếu là chỉ là một hai viên Tru Tiên đan, nàng bỏ qua cũng là bỏ qua rồi, có cái gì so sánh với tánh mạng nữ nhi trọng yếu hơn đây? nhưng nói như vậy, nếu Tru Tiên Đan cũng vô dụng, vậy thì không hay, nàng cũng không thể vì để cho nữ nhi trở lại, mà trơ mắt nhìn Vân Huyên hồn phi phách tán, biến mất ở trên đời này đi?

“Chẳng lẽ thật không có biện pháp khác sao?” Long Thiên Tuyệt trầm giọng nói.

Vân Huyên trầm mặc chốc lát, thở dài nói: “Ta bị nhốt ở bức tranh trong vách mấy trăm năm, đã sớm nhìn thấu sinh tử, ta duy nhất không yên lòng đúng là Tiêu Dao. Ta hiện tại chỉ muốn nhìn lại hắn một cái, biết hắn hiện tại có được tốt hay không, ta cũng vậy đủ hài lòng.”

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt liếc mắt nhìn nhau, cùng nhau lâm vào trầm mặc. Nếu đây là lựa chọn của nàng, như vậy bọn họ tôn trọng lựa chọn của nàng!

“Được rồi, chúng ta giúp ngươi tìm được Đinh Tiêu Dao.”

Ánh mắt u tối của Vân Huyên sáng lên, hướng hai người gật đầu, nhắm mắt, lần nữa ngồi xuống tu luyện.

Đôi phu thê dẫn Tiểu Mặc rời khỏi phòng, lưu lại một mình Vân Huyên đang tu luyện.

Một đêm này, không an bình.

Náo nhiệt ồn ào náo động là thuộc về phủ thành chủ, mà lung tung rung chuyển là thuộc về Vân Huyễn điện.

Vân Huyễn điện tiếng chuông dày đặc, quanh quẩn thật lâu, các đệ tử từ trên xuống dưới từ bốn phương tám hướng, hướng phương hướng đại điện tập trung. Không biết xảy ra chuyện gì, lòng người hoang mang, tất cả mọi người đều hỏi thăm lẫn nhau đến tột cùng, song cũng không ai biết chân tướng.

Phía Nam Vân Huyễn điện, là một bãi tha ma, nơi này chôn cất vô số di hài các đời trước của Vân Tộc.

Ở trước mộ bia mới nhất, có một tên nam tử trẻ tuổi quỳ sát ở trước mộ, người mặc đồ tang, đầu đội hiếu mũ, một đôi mắt lõm xuống thật sâu, cả người tiều tụy đến mức phảng phất một trận gió là có thể đưa thổi đi.

Hắn không phải ai khác, chính là Vân Trung Thịnh mới mất đi phụ thân thân sinh. Từ sau khi phụ thân rời đi, hắn cơ hồ mỗi ngày canh giữ ở trước mộ, thật lâu ngắm nhìn mộ bia, mất hồn mất vía.

Phụ thân của hắn đi đã bị chính mẫu thân tuyệt tình của hắn ra tay sát hại.

Đối mặt thảm kịch nhân luân như thế, hắn không biết mình nên đi nơi nào. Là nên đi về phía mẫu thân đòi lại nợ máu, hay là nên đuổi theo mẫu thân, không để cho bà lại đi gieo tai họa cho những người vô tội khác?

Trời cao vì sao đối với hắn bất công như thế, để cho hắn thừa nhận hết thảy tàn khốc này?

Xuất thần, chợt nghe được nơi xa truyền đến tiếng chuông dày đặc, hắn tâm thần chấn động, biết tiếng chuông này chỉ có ở Vân Huyễn điện khi phát sinh chuyện đại sự mới có thể gõ vang, trong ngày thường người nào nếu dám tự ý động chuông cổ, chắc chắn bị trọng phạt. Chẳng lẽ Vân Huyễn điện xảy ra chuyện lớn?

Cả người hắn bỗng dưng nhảy dựng, từ bản năng thủ hộ Vân Huyễn điện, hắn muốn đi điều tra đến tột cùng, dưới chân vừa bước một bước, hắn đột nhiên dừng lại. Chuyện của Vân Huyễn điện có quan hệ gì với hắn đây? Hắn hiện tại đã hai bàn tay trắng rồi còn đi quản việc không liên quan làm gì?

Vân Huyễn điện không phải là không có hắn thì không được, mẫu thân có ở đấy không? Bà ấy đã coi trọng vị trí của mình như vậy, coi trọng toàn bộ Vân Huyễn điện như thế, thì sẽ nghĩ hết tất cả biện pháp để bảo vệ cho nó, hắn cần quan tâm nhiều làm gì?

Cách đó không xa, có tiếng bước chân vội vàng truyền đến, tiếng gọi của nữ nhân vang lên: “Thịnh công tử, không xong! Mặc Liên đại nhân các nàng tạo phản rồi!”

Chân mày Vân Trung Thịnh căng thẳng, sư phụ? Người tạo phản rồi?

Tin tức này giống như sét giữa trời quang! Hắn không thể tin được!

Sư phụ tạo phản, vậy chẳng lẽ sư phụ cùng mẫu thân mình đối lập, muốn đụng đao đụng kiếm rồi sao?

“Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Vậy còn Cung chủ? Người thế nào?” Vân Trung Thịnh vội vàng hỏi, sống chết trước mắt, hắn vẫn còn không nhịn được lo lắng cho mẫu thân mình, có lẽ đây chính là thiên lý luân thường đi. Ngươi có thể lựa chọn hết thảy những thứ khác, duy chỉ có không thể lựa chọn cha mẹ của mình, không có bọn họ, ngươi ở đâu ra? Nên dù trong lòng hận mẫu thân nữa, hắn cũng không thể không để ý tới sinh tử của mẫu thân.

Nữ nhân kia vội vàng nói: “Mặc Liên đại nhân, Hoàng Liên đại nhân dẫn người phong tỏa cửa ra vào Vân Huyễn điện, liền chiếm lĩnh đại điện, nói Vân Huyễn điện từ hôm nay bắt đầu sẽ phải có chủ nhân mới, ai dám không theo, các nàng sẽ nhốt người đó. Các nàng thế tới hung hãn giống như là mưu tính trước từ lâu, rất nhiều cao thủ Vân Huyễn điện đều bên cạnh các nàng, còn kết đội chung quanh tìm tòi, nói nhất định phải tìm được Cung chủ cùng người nhà của ngài……”

“Chủ nhân mới?” Vân Trung Thịnh càng ngày càng kinh ngạc, ” Cung chủ đâu?”

Nữ nhân này lắc đầu: “Tiểu nhân không biết! Cung chủ thật giống như mất tích, trừ Thịnh công tử ngài ra, các công tử cùng tiểu thư khác cũng không thấy bóng dáng, mọi người suy đoán, Cung chủ giống như đã sớm biết Vân Huyễn điện sẽ phát sinh đại sự gì, cho nên sáng sớm liền mang theo con gái của ngài cùng phu thị ra khỏi cửa Vân Huyễn điện……”

Nói xong lời cuối cùng, nữ nhân kia nhớ tới Thịnh công tử cũng là

một đứa con trai của Cung chủ, ngài ấy mang theo tất cả con gái cùng phu thị, nhưng duy nhất chỉ không mang theo Thịnh công tử, Thịnh công tử sẽ rất thương tâm khổ sở. Nàng lập tức dừng lại thanh âm, không dám tiếp tục nói nữa, sợ tổn thương Thịnh công tử.

Vân Trung Thịnh cúi đầu nở nụ cười lạnh, mấy phần thê lương, mấy phần bi thương.

Đều đi, toàn bộ đều đi.

Chỉ còn lại có một mình hắn……

Quả nhiên, trong lòng mẫu thân hắn có cũng được mà không có cũng không sao, có lẽ, mẫu thân giờ phút này đã cho hắn là cùng một giuộc với sư phụ rồi.

“Ta biết rồi, ngươi trở về trước đi thôi.”

Nữ nhân chần chờ, nhìn bộ dáng Vân Trung Thịnh thất hồn lạc phách, đồng thời trong lòng nàng có chút đau lòng, rất muốn giúp hắn một cái, ai bảo Thịnh công tử ngày thường hiền hòa, quan hệ rộng rãi hiền lành đây?

“Thịnh công tử, hay là ngài mau chạy đi! Hiện tại cả Vân Huyễn điện cũng bị Mặc Liên đại nhân bọn họ khống chế được rồi, ngài là nhi tử Cung chủ, ngài nếu không chạy trốn…, bọn họ nhất định sẽ bắt ngài làm mồi nhử, dụ dỗ Cung chủ mắc câu, đến lúc đó ai cũng cứu không được ngài!”

Mồi? Hắn xứng sao? Hắn có tư cách này sao?

Vân Trung Thịnh liên tục cười khổ, đối với cô gái khoát tay nói: “Ngươi mau đi đi, không cần lo lắng cho ta, Mặc Liên đại nhân là sư

phụ của ta, niệm tình thầy trò, người sẽ không đối với ta như thế.”

“Nhưng là……” Cô gái do dự thêm một lát, thấy hắn kiên trì, nàng liền không hề khuyên bảo nữa, xoay người, vội vã cáo biệt rời đi.

Đợi cô gái đi xa, Vân Trung Thịnh lâm vào trầm tư. Lấy sự hiểu biết của hắn đối với sư phụ, sư phụ không phải là người lỗ mãng như thế, nếu không phải xảy ra chuyện đại sự gì, người tuyệt đối sẽ không làm chuyện đại nghịch bất đạo như thế, đến tột cùng là chuyện gì làm người tức giận, khiến cho người bí quá hoá liều, muốn đuổi mẫu thân xuống khỏi vị trí Cung chủ, tôn vinh một vị chủ nhân mới chứ?

Vị Cung chủ mới kia là ai?

Trong lòng nghi vấn nặng nề, vì tò mò, hắn rốt cục cất bước, hướng về phía đại điện nơi truyền tới tiếng chuông mà đi tới.

Trong đại điện Vân Huyễn điện, Mặc Liên đại nhân liên kết với mấy vị Liên sứ, những vị trưởng lão cao thủ đứng ở trên cao của đại điện, phía dưới bọn họ là những cao thủ trẻ tuổi của Vân Huyễn điện phụ thuộc vào nàng, nghe theo hiệu lệnh của nàng, cũng có người không phục nàng, cũng có người không theo hiệu lệnh của nàng, phần lớn mọi người bị vây trong trạng thái mê mang, không biết đến tột cùng xảy ra chuyện gì.

“Mặc Liên đại nhân, ngươi đem chúng ta triệu tập tới đây, đến tột cùng là vì chuyện gì? Cung chủ đâu? Không có Cung chủ ra lệnh, ngươi làm sao có thể tùy ý gõ vang chuông cổ, triệu tập mọi người ở Vân Huyễn điện?Chuyện này hoàn toàn không hợp quy củ!” Người nói chuyện chính là một trong những người nhà của phu thị Cung chủ, dựa vào nhà mình có người ở bên người Cung chủ, nói chuyện cũng mang theo mười phần đắc ý. Mặc Liên đại nhân thì sao? So

sánh hơn người thổi gió ở bên người Cung chủ sao?

“Quy củ? Ngươi nói quy củ? Ta không ngại nói cho ngươi biết, bổn Liên sư đại nhân ta hôm nay chính là muốn đem Cung chủ đẩy xuống đài, mặt khác chọn tài đức sáng suốt trở thành Tân Cung chủ. Về phần quy củ, hay là chờ Tân Cung chủ tới sau, các ngươi trở lại theo ta nói quy củ đi!” Mặc Liên đại nhân lạnh lùng nói.

Lời của Mặc Liên đại nhân vừa nói ra, mọi người kinh hãi. Thì ra đây là Mặc Liên đại nhân muốn tạo phản a!

Lá gan của nàng cũng không khỏi quá lớn đi? Công khai tạo phản như thế, sẽ không sợ Cung chủ xuất hiện, diệt các nàng?

“Cung chủ đâu? Mấy ngày nay tại sao không có nhìn thấy thân ảnh Cung chủ?” Trong đám người, có người bắt đầu nhỏ giọng nghị luận.

“Đúng vậy a, ta cũng vậy đã có vài ngày không có nhìn thấy Cung chủ rồi, thật sẽ không phải Cung chủ đã xảy ra chuyện đi?”

“Không chỉ không thấy cung, phu thị cùng mấy vị công tử, tiểu thư tất cả cũng đều không thấy, xem ra có chuyện kỳ quặc.”

“ Dường như hôm qua ta thấy Tam công tử,hắn vội vã từ gian phòng Cung chủ đi ra,trước khi đi còn mang theo mấy cái rương, xem ra là thật sự đi xa nhà. “

“……”

Các loại tiếng nghị luận càng ngày càng nghiêm trọng, mọi người rối rít suy đoán hướng đi của người một nhà Cung chủ, lòng người bàng hoàng.

Mặc Liên đại nhân khụ một tiếng nữa, cắt đứt tiếng nghị luận của mọi người:” mọi người không cần nghi ngờ vô căn cứ nữa, ta đã sai người tìm kiếm chung quanh, đúng là không thấy Cung chủ, còn có phu thị cùng các con cái của nàng cũng biến mất không còn một mống. Điều này nói rõ cái gì?? Nói rõ Cung chủ ý thức được mình có thể sẽ gặp nguy hiểm, cho nên mang theo cả nhà, vứt bỏ Vân Huyễn điện đi!”

Hiện trường ầm ầm một mảnh, điều này sao có thể? Trong mắt bọn họ, Cung chủ trăm trận trăm thắng, không gì làm không được, tại sao lại thoát ly Vân Huyễn điện chật vật như vậy?

“Mọi người nhất định đều nghĩ, Cung chủ vì sao phải vứt bỏ Vân Huyễn điện mà chạy. Thật ra thì lý do rất đơn giản, nàng sợ kẻ thhuf của mình sẽ tìm tới cửa, nàng sợ mình không địch lại mà bị mất tánh mạng, cho nên trù tính trước thời gian, mang theo người nhà của mình len lén rời đi Vân Huyễn điện. Thử nghĩ, Cung chủ không chịu trách nhiệm như vậy, chúng ta còn có thể tiếp tục tôn kính nàng sao?” Mặc Liên đại nhân cất giọng nói.

Mọi người nhìn lẫn nhau, không biết làm sao.

Từ khi Cung chủ thăng nhiệm Cung chủ Vân Huyễn điện tới nay, nàng vẫn cao cao tại thượng, làm bọn hắn nhìn lên, bọn họ chẳng bao giờ nghĩ tới, Cung chủ khả kính đáng sợ như vậy có một ngày sẽ làm ra chuyện lén lút như thế. Bỏ quên Vân Huyễn điện, chẳng khác nào là bỏ quên bọn họ, bỏ quên bọn họ, chẳng khác nào là không để ý tánh mạng bọn họ. Vạn nhất kẻ thù của nàng bởi vì tìm không được nàng, mà giận lây sang đệ tử Vân Huyễn điện khác, như vậy bọn họ chẳng lẽ không phải thành vật hy sinh, mặc người chém giết?

Cung chủ không chịu trách nhiệm như vậy, đích xác là không hề

đáng giá cho bọn họ kính yêu nữa.

Nhưng mà có một số người không tin lời nói của Mặc Liên đại nhân…, kiên quyết phản bác: “Lời ngươi nói chỉ là từ phía ngươi, chúng ta không tin! Trừ phi Cung chủ tự mình ra mặt, nói chân tướng cho chúng ta, nếu không chúng ta tuyệt đối sẽ không tin tưởng. Các ngươi phạm thượng làm loạn, chính là đại nghịch bất đạo, một khi Tông chủ biết chuyện này rồi, tất nhiên sẽ giáng tội ngươi rồi. Các ngươi nhất thời gió chiều nào che chiều ấy, thủy chung cũng chạy không thoát sự lùng bắt của nội tông cao thủ, ta khuyên các ngươi hay là dừng cương trước bờ vực, không nên hồ đồ, ngu xuẩn, làm ra chuyện sai trái, đánh mất tánh mạng cùng tiền đồ của mình!”

“Hồ đồ, ngu xuẩn chính là các ngươi! Đến bây giờ còn không biết là tình huống ra sao, chẳng lẽ các ngươi muốn chôn cùng Cung chủ sao?” Mặc Liên đại nhân nhìn bên cạnh Hoàng Liên đại nhân sai bảo, Hoàng Liên đại nhân dẫn dắt mấy tên cao thủ, đem người nói chuyện cùng với mấy tên đệ tử bên người nàng hết thảy bao vây lại, nếu không cách nào để dùng ngôn ngữ thuyết phục, vậy cũng chỉ có thể thật sự hành động.

“Người nào còn dám chất vấn lời nói của Mặc Liên đại nhân…, chúng ta sẽ ép bọn họ vào đại lao, cho đến khi bọn họ nguyện ý thần phục mới thôi!” Hoàng Liên đại nhân uy nghiêm nhìn quanh một vòng, đem một chút thanh âm phản đối khác ép đè ép xuống.

Trong đại điện tiếng phản đối từ từ biến mất, Mặc Liên đại nhân hí mắt, gật đầu, rất hài lòng cục diện như thế.

Sau khi trở về Từ Hắc Mãng Sơn, nàng cùng mấy vị Liên sứ bàn tính chuyện đoạt vị, thái độ của Cung chủ với các nàng khi ở Thiên Ma tế đàn làm các nàng hoàn toàn thất vọng.Mỗi người chỉ khi ở thời điểm sinh tử, mới nhìn ra thiện ác thật giả, các nàng đã nhìn thấu bộ mặt

đích thực của Cung chủ, đối với nàng ta hoàn toàn hết hy vọng.

Đối với Cung chủ tuyệt tình, Vân Khê có thể ở thời điểm tánh mạng các nàng gặp nguy hiểm, mạo hiểm ra tay cứu giúp, các nàng sâu sắc cảm động. Kẻ sĩ chết vì người tri kỷ,từ một khắc có thể sống lại kia, các nàng liền quyết định, từ nay về sau đi theo Vân Khê, vì nàng mà vượt mọi chông gai, quét dọn hết thảy chướng ngại.

Vì biểu đạt thành ý của các nàng, các nàng quyết định trước tiên quay lại Vân Huyễn điện, thu nạp lòng người, sau đó lại từng bước địa đoạt vị, dâng lên vị trí Cung chủ, là thành ý hiến tặng cho Vân Khê

Có lẽ là ông trời sắp đặt, các nàng phát hiện Cung chủ thật giống như đang lo lắng cái gì, lén lút trở về Vân Huyễn điện, rồi lén lút biến mất không thấy. Các nàng nguyên tưởng rằng sẽ cùng Cung chủ tiến hành một cuộc ác chiến, ai ngờ Cung chủ lại tự mình lui bước thoát ly rồi, như thế, các nàng bớt đi rất nhiều chuyện, một đường đoạt vị xuôi gió thuận thủy, trên cơ bản không có gặp phải khó khăn lớn gì.

Mặc Liên đại nhân vui vẻ nở nụ cười: “Tất cả mọi người không cần khẩn trương, chúng ta là sẽ không tùy ý thương tổn các ngươi, tất cả mọi người là người Vân tộc, huyết mạch đồng căn, nên đoàn kết nhất trí, cùng giúp đỡ nhau! Cung chủ nàng bất nhân bất nghĩa, không đáng giá để chúng ta đi theo, đợi trôi qua mấy ngày, chúng ta sẽ nghênh đón Tân Cung chủ của chúng ta. Tân Cung chủ của chúng ta nội tâm nhân hậu, trọng tình trọng nghĩa, kiên cường hơn Cung chủ nhiều lắm, nàng tuyệt sẽ không bạc đãi mọi người, tin tưởng dưới sự hướng dẫn của nàng, Vân Huyễn điện chúng ta ngày càng cường đại!”

Mặc Liên đại nhân, ngươi nói vị Tân Cung chủ kia, rốt cuộc là người nào?” Có người hoài nghi hỏi, bọn họ cho là Mặc Liên đại nhân gọi Tân Cung chủ chẳng qua là lấy cớ, nhưng thật ra là chính nàng muốn

ngồi lên Cung chủ vị.

Mặc Liên đại nhân cúi đầu cười một tiếng, đang muốn mở miệng trả lời, đột nhiên, từ bên ngoài đại điện đánh tới một cỗ trận gió mạnh mẽ, thổi trúng người trong đại điện ngã trái ngã phải, một thanh âm bá đạo quanh quẩn ở bên tai mỗi người, đinh tai nhức óc.

“Đúng vậy a, bổn tọa cũng muốn biết, vị Tân Cung chủ kia trong miệng ngươi, đến tột cùng là người phương nào?”

“Người nào?” Mặc Liên đại nhân trong lòng thất kinh,bị cỗ lực đạo mạnh mẽ này đánh cho không chống đỡ được làm cho thất kinh, còn không có thấy rõ bộ dáng đối phương, trước ngực đột nhiên trúng một kích, đem nàng bắn bay ra ngoài phía xa.

Phanh!

Sống lưng của nàng hung hăng đụng vào chỗ ngồi thượng vị chính giữa đại điện, tay vịn ghế ngồi sơn vàng đâm vào lưng nàng, đau đến mức nàng kêu lên thảm thiết: “A ——”

“Mặc Liên đại nhân!”

“Mặc Liên đại nhân!”

Mấy vị Liên sứ kinh hô, rối rít chạy về phía Mặc Liên đại nhân, đã thấy thương thế sau lưng nàng, mấy người nhất tề hít khí.

Thật ác độc a! Cứ như vậy một kích, đem phía sau lưng của nàng phế ngay lập tức.

Rốt cuộc là người nào, có thực lực cường đại như thế?

Mấy người vừa vịn Mặc Liên đại nhân, vừa quay đầu nhìn về phía cửa chính đại điện, nơi cửa, bạch y bồng bềnh, một người đứng thẳng, dung nhan uy nghiêm không thể xúc phạm kia, không phải là Tông chủ, còn có thể là ai?

Mặc Liên đại nhân âm thầm cả kinh, mấy vị khác Liên sứ khác cũng kinh sợ. Sao Tông chủ tự mình đến rồi? Chẳng lẽ biết được tin tức các nàng muốn tạo phản?

“Còn không mau mau bái kiến Tông chủ!” Ở phía sau Tông chủ, một đám cao thủ đi theo, có người lên tiếng nói.

Các đệ tử trong đại điện lúc trước bị lực lượng cường đại của Tông chủ làm cho khiếp sợ, chưa kịp thanh tĩnh, bây giờ nghe người đến chính là Thống soái cao nhất Vân tộc bọn họ, bọn họ coi Tông chủ là thần linh, mọi người không khỏi quỳ tại chỗ này mà lạy, cùng hô to kêu lên: “Đệ tử tham kiến Tông chủ!”.

Quyển 6 - Chương 25: Tông chủ thu đồ đệ

Đám người tách ra hai bên, mang theo ánh mắt kính sợ, đưa mắt nhìn Tông chủ cất bước vào từ đại môn, một đường đi về phía đại điện chủ vị.

Khí thế kia, không cần nói cũng biết, uy vũ khiếp người!

Mấy vị Liên sứ đại nhân lưu lại ở bên cạnh chủ vị đau đớn giống như bị đao kiếm quét qua gương mặt mình, áp lực trước nay chưa từng có, chỉ có chết chứ không sống được. Không dám đối diện sức mạnh khiếp người này, các nàng vội vàng kéo Mặc Liên đại nhân đã đau đến bất tỉnh, thối lui rời xa chỗ ngồi chủ vị.

Tông chủ hất một bên áo choàng, ngồi xuống, mắt nhìn thẳng: “Vừa rồi có người yêu cầu vì Vân Huyễn điện đề cử tân Cung chủ? Bổn tọa muốn hỏi, các ngươi rốt cuộc có cái quyền gì mà làm như vậy? Các ngươi vẫn còn để bổn tọa vào trong mắt sao?”

Tiếng “Sao” vừa vang lên, mọi người sợ hãi rối rít cúi đầu, không dám đối mặt với mụ ta.

Ánh mắt hữu lực của Tông chủ quét qua toàn trường, cuối cùng rơi vào trên đám người Hoàng Liên đại nhân, thanh âm mụ chậm lại, nói: “Là các ngươi muốn yêu cầu đề cử Tân Cung chủ Vân Huyễn điện sao? Nói cho bổn tọa, ở đáy lòng các ngươi rốt cuộc người nào có tư cách trở thành Cung chủ Vân Huyễn điện nhất?”

Thanh âm ôn hòa, ngược lại làm cho đáy lòng mấy người kinh hãi

hơn. Mấy người nhất tề nhìn về phía Hoàng Liên đại nhân, Hoàng Liên đại nhân vì mục đích chung, vô phương từ chối, nàng kiên trì nói: “Tông chủ, thời điểm ở Hắc Mãng Sơn, không phải là chính miệng ngài nói sao? Ngài rất thích Vân Khê cô nương, rất thưởng thức tài hoa của nàng, ngài còn thân thiết thừa nhận, Vân Khê cô nương chính là người thừa kế ngài sau này, nếu Tông chủ thưởng thức cùng nhìn trúng Vân Khê cô nương như thế, đề cử nàng trở thành Cung chủ Vân Huyễn điện chính là thuận lý thành chương, vô cùng chân thwjc! Tông chủ, Ngài nói đúng không?”

Nàng cúi đầu nói lời nói này, cho nên không nhìn thấy sắc mặt Tông chủ đang thoáng trầm xuống, muốn bao nhiêu khó coi có bấy nhiêu khó coi. Mụ ta không muốn chuyện này được nhắc đến nhất vậy mà nàng ta lại dám ngang nhiên nói ra, muốn chết sao?

“Bổn tọa khi nào đã nói như vậy? Vân Khê chính là một con nhóc, không tài không đức, làm sao có thể thừa kế vị trí bổn tọa?” Ánh mắt Tông chủ nghiêm khắc, ánh sáng lạnh chiếu trên người Hoàng Liên đại nhân, thanh âm bỗng dưng nghiêm khắc: “Ngươi sinh sự từ việc không đâu, ở chỗ này bịa đặt, bổn tọa nếu không trừng phạt ngươi, sao có thể thu phục người khác nữa? Người đâu, đem nàng cùng đồng bọn nàng đều ném ra ngoài đi, loạn kiếm chém chết, răn đe!”

Thanh âm hút không khí thổi qua toàn trường

Hoàng Liên đại nhân hoảng sợ mở to hai con mắt, không thể tin được, Tông chủ lại nói lời không giữ lấy lời, không ngừng phủ nhận lời của mình, còn muốn dùng thủ đoạn tàn nhẫn như thế đối phó với các nàng, nàng không nhịn được hô to lên: “Tông chủ, rõ ràng là chính ngài nói như vậy, vì sao phải ngài phủ nhận? Chẳng lẽ Tông chủ ngài vốn chính là tiểu nhân nói lời không giữ lấy lời? Ta không phục! Ta chết cũng không phục!”

Vân Trung Thịnh men theo thanh âm ồn ào náo động mà đến, rất xa, ở ngoài cửa đại điện nghe được Hoàng Liên đại nhân hô lớn, hắn dừng bước quan sát, phát hiện hôm nay cũng không có thiếu Nội tông cao thủ đi tới Vân Huyễn điện.

Tông chủ? Bản thân Tông chủ cũng tự mình giá lâm?

Xem ra đây chính là đại sự!

“Không phục? Vậy trước tiên đánh tới khi ngươi phục, sau đó loạn kiếm chém chết!” Khí thế tàn ác vô cùng, tỏa ra từ bên trong cơ thể Tông chủ.

“Dạ, Tông chủ!” Hai gã Nội tông cao thủ lĩnh mệnh, cứng nhắc cầm trường tiên trong tay của mình, hướng về phía Hoàng Liên đại nhân quất.

Hoàng Liên đại nhân kinh hô một tiếng, đâu chịu ngoan ngoãn chờ chết? Nàng phi thân tung mình nhảy dựng lên, hướng về phía đại môn chạy trốn.

Ba! Ba!

Hai tiếng trường tiên đáng sợ vang lên, một đầu khác của trường quấn lấy một cái chân của nàng, đem nàng đang từ không trung kéo trở lại.

Hoàng Lliên đại nhân thét to một tiếng”A”, liều mạng giãy dụa, trên mặt đất những người còn lại rối rít giải tán lui về phía sau, không muốn vô tội gặp họa.

Ba! Ba! Ba! Ba! Ba! Ba!……

Một đầu trường tiên gắt gao cuốn lấy chân Hoàng Liên đại nhân, đem nàng quăng quật tại giữa không trung, làm cho nàng muốn bay cũng không bay được, rơi xuống đất cũng rơi không được, một cái trường tiên khác thì nặng nề đánh ở khắp nơi trên người nàng, mỗi một cái đều da tróc thịt bong. Hoàng Liên đại nhân đau đến không muốn sống, kêu thảm thiết liên tục.

Quá tàn nhẫn!

Mấy vị Liên sứ còn lại thấy một màn như vậy, không đành lòng mà quay đầu đi, không muốn đi xem. Các nàng biết là mình không có năng lực cứu nàng, nhưng cũng không cách nào trơ mắt nhìn nàng chịu khổ, nội tâm mọi người đau khổ bội phần.

Tông chủ cúi mắt, ngắm nghía móng tay của mình, đối với mấy tiếng kêu thảm thiết này ngoảnh mặt làm ngơ.

Vân Trung Thịnh núp ở ngoài cửa đại điện, từ song cửa sổ nhìn thấy một màn này, hắn sợ hết hồn hết vía. Từ trước vẫn nghe nói Tông chủ là một người cực kỳ ôn hòa lương thiện, ai ngờ tin đồn căn bản không thật, Tông chủ tàn nhẫn, so với mẫu thân của mình còn hơn một bậc. Chẳng lẽ thân là bề trên, nhất định phải làm việc tàn nhẫn như thế sao?

Nếu như là, như vậy hắn tình nguyệnlàm một người bình thường thôi.

“Người nào ở bên ngoài?” Tông chủ đã nhận ra hơi thở của hắn, váy dài lay động, tiếng gió gào thét, trận gió ngay lập tức tới, đánh úp về phía Vân Trung Thịnh ẩn núp nhìn trộm ở dưới cửa!

“A!” Vân Trung Thịnh không có thể tránh thoát một kích của nàng, nặng nề bị ném trên mặt đất, mấy tên cao thủ tông cửa xông ra, trái

phải đem hắn nhấc lên, khiêng vào đại điện.

“Tông chủ, chính là người này ở ngoài cửa nghe lén!” Vân Trung Thịnh bị hung hăng ném ở trong đại điện, nâng đầu, hắn thấy được sư phụ đang bị hôn mê cùng với hai người liên tục quất Hoàng Liên đại nhân ở giữa không trung, tim của hắn lần nữa dồn dập nhảy lên, không biết kế tiếp mình sẽ phải chịu trừng phạt như thế nào, sống hay chết.

Tông chủ nghiêng mình, nhìn thẳng Vân Trung Thịnh, lực áp bách vô hình đè xuống. Nàng hỏi: “Ngươi là ai? Vì sao ở ngoài điện nghe lén?”

Vân Trung Thịnh sắp xếp lại suy nghĩ, quỳ một gối, ôm quyền nói: “Thuộc hạ Vân Trung Thịnh, chính là đệ tử Vân Huyễn điện. Mới vừa tới đại điện, nghe được trong đại điện truyền ra tiếng kêu thảm thiết, nhất thời không cách nào phân biệt đến tột cùng chuyện gì đang xảy ra, cho nên tạm thời ẩn núp ở ngoài cửa, muốn nghe rõ mọi chuyện từ đầu đến cuối, sau lại quyết định tiến vào đại điện tham bái Tông chủ, có điểm thất lễ kính xin Tông chủ xin đừng trách.”

Hắn đáp lời rất hợp lý, tìm không ra bất kỳ sai lầm nào, thử nghĩ, đổi lại bất kỳ một người nào khác, nghe được bên trong có tiếng kêu thảm thiết truyền tới, cũng sẽ không sững sờ, cứ thế xông tới, nhất định là trước tiên biết rõ ràng xảy ra chuyện, mới quyết định tiến thối.

Tông chủ không có hoài nghi lời của hắn, híp mắt cẩn thận đánh giá hắn, hỏi: “Ngươi cùng Cung chủ Vân Huyễn điện quan hệ thế nào?”

Vân Trung Thịnh ngừng lại một chút, trả lời chi tiết: “Thuộc hạ chính là con nhỏ nhất của Cung chủ, Cung chủ là mẹ ruột thuộc hạ.”

“Thì ra là các ngươi là mẫu tử?” Tông chủ cất tiếng cười lạnh, nhìn

Vân Trung Thịnh, không phân biệt được đến tột cùng là thần sắc gì: “Ngươi có biết, mẹ ngươi đi nơi nào? Bổn tọa tới lâu như vậy, vì sao còn không thấy nàng đến đây bái kiến?”

Trong mắt Vân Trung Thịnh tràn ra mất mát, hắn cúi đầu nói: “Mẹ ta nàng đi, ta cũng không biết nàng đến tột cùng đi nơi nào.”

“Ngươi không biết nàng đi nơi nào?” Tông chủ hiển nhiên có chút không tin.

Trong đại điện, có người trả lời: “Khởi bẩm Tông chủ, Thịnh công tử nói không sai, Cung chủ đúng là đã rời đi, người còn mang theo phu thị cùng các con của người đi cùng, duy chỉ có không mang Thịnh công tử đi.”

“Đi? Ý của ngươi là, nàng bỏ rơi Vân Huyễn điện, mang theo người nhà của nàng đào tẩu?” Trên mặt Tông chủ hiện lên sự tức giận,”Đồ vô dụng! Không phải nàng cho là bổn tọa nhất định sẽ bị vây chết ở Thiên Ma tế đàn, lo lắng Vân Khê bình yên rời khỏi tế đàn, cho nên liền sớm phòng ngừa chu đáo, mang theo người nhà của nàng đào tẩu? Hừ, nàng lại không biết, Vân Khê bị Đại Thiên Ma vây chết ở tầng thấp nhất của tế đàn, đời này kiếp này cũng không thể rời khỏi tế đàn rồi, ha ha ha ha……”

“Cái gì? Vân cô nương bị vây ở tầng dưới thấp nhất của tế đàn?” Vân Trung Thịnh nghe vậy, không khỏi kích động lên, chẳng lẽ Vân Khê cô nương đã xảy ra chuyện?

Tông chủ nhìn hắn, sắc mặt lại là biến đổi: “Ngươi biết Vân Khê? Cùng nàng rất quen thuộc?” Nửa câu sau ngữ điệu rõ ràng tăng lên.

Vân Trung Thịnh ý thức được mụ đối với Vân Khê là địch ý, hắn nếu thành thật trả lời, khẳng định hậu quả không thể tưởng tượng được.

Nhưng hắn vẫn gật đầu: “Không sai, ta biết ả. Bởi vì…… Ả là kẻ thù giết cha ta!”

Nói đến bốn chữ”kẻ thù giết cha”, hắn trong đầu xẹt qua cũng là mặt mẫu thân hắn, cho nên cả người vẻ mặt tràn đầy bi phẫn cùng phức tạp, vô cùng chân thật, làm người ta thiệt giả khó phân biệt.

Cái chết của phụ thân, trừ hắn ra, dường như ở Vân Huyễn điện không có ai biết chân tướng. Mẫu thân càng sẽ không thông báo khắp nơi rằng chính tay nàng đâm trượng phu của mình, cho nên hắn lấy cớ này, là đủ để đánh tráo thật giả.

“Tông chủ, Thịnh công tử không có nói láo, mấy ngày nay mỗi ngày hắn canh giữ ở trước mộ phần phụ thân hắn, ngày càng gầy gò. Người xem trên giầy hắn dính bùn, chính là từ trong nghĩa địa phía nam có được. Thịnh công tử là vị hiếu tử, sau khi phụ thân của hắn chết, hắn chưa từng thoải mái tươi cười”. Vân Trung Thịnh nên thấy may mắn hắn ngày thường cư xử hiền hậu, cho nên giờ phút này mới có người lục tục đứng ra cho nói chuyện giải vây.

Tông chủ nhìn lướt qua hắn trên giày dính bùn, còn có hắn một thân tiều tụy, mụ gật đầu, tin tưởng sự giải thích của hắn, sắc mặt từ từ hòa hoãn: “Ngươi cũng là người đáng thương, phụ thân vừa mới chết, lại bị mẫu thân cùng thân nhân vứt bỏ……”

Đáy mắt Tông chủ xẹt qua một đạo ánh sáng nhu hòa, nhìn tình cảnh Vân Trung Thịnh, mụ ta nghĩ tới xuất thân của mình, mất đi thân nhân, cảm giác bị mọi người khinh thị, mụ thấu hiểu rất rõ, không khỏi sinh ra vài phần đồng tình đối với hắn.

“Như vậy đi, bắt đầu từ hôm nay, ngươi theo ở bên người bổn tọa, bổn tọa thu ngươi làm đồ đệ.”

Hiện trường một mảnh ánh mắt hâm mộ, có thể được Tông chủ nhìn trúng, thu làm đồ đệ, đây là chuyện vinh quang cỡ nào? Bao nhiêu người đều mong mỏi mà không được.

Một lúc lâu sau Vân Trung Thịnh mới phục hồi lại tinh thần, hắn không kích động cùng hưng phấn như trong tưởng tượng của những người khác, mà là quay đầu nhìn về phía sư phụ của mình —— Mặc Liên đại nhân!

“Tông chủ, thuộc hạ rất cảm kích sự yêu mến của Tông chủ, có thể trở thành đồ đệ Tông chủ, chính là phúc đức ba đời của thuộc hạ. Chỉ là, thuộc hạ đã có một vị ân sư, giờ phút này người hôn mê bất tỉnh, thuộc hạ làm sao có thể ruồng bỏ sư phụ, lánh đầu danh sư *(bái người khác làm thầy)*? Còn có vị Hoàng Liên đại nhân kia, trong ngày thường người cũng thường dạy thuộc hạ, như thầy như mẹ, giờ phút này người phải tiếp nhận đòn roi trách phạt, thuộc hạ lại càng không dám vứt bỏ người mà không để ý!”

Vân Trung Thịnh một phen chân tình thiết ý *(tình cảm chân thành thắm thiết)* khiến cho mấy vị Liên sứ sâu sắc cảm động. Nhất là Hoàng Liên đại nhân còn đang bị phạt trong đòn roi nghe thấy vậy, không nhịn được rơi xuống lệ nóng, đau đớn trên thân thể như giảm bớt vì nột tâm được an ủi.

Những cao thủ hâm mộ hắn rối rít lắc đầu thở dài, hắn thật là quá ngu ngốc, lại đem cơ hội tốt như vậy khước từ, thật là đáng tiếc!

Đổi lại bọn họ, bọn họ ngàn vạn lần nguyện ý, đâu còn có thể đi quản người khác như thế nào?

Chỉ là hai vị Liên sứ làm sao có thể bì kịp được Tông chủ cao quý cùng tôn vinh?

Hắn cự tuyệt hảo ý của Tông chủ, Tông chủ có nổi trận lôi đình, trừng phạt hắn không? Mọi người đều lo lắng nhìn về phía Tông chủ, quan sát thần sắc Tông chủ, trong nội tâm, có lẽ bọn họ không hy vọng Thịnh công tử chịu phạt, dù sao Thịnh công tử trong suy nghĩ của bọn hắn là người cực kỳ thiện lương.

Không chỉ đám bọn hắn lo lắng, Vân Trung Thịnh cũng lo lắng, hắn cự tuyệt Tông chủ, có thể sẽ chọc giận người hay không? Ngoài dự liệu của hắ, Tông chủ chẳng những không có tức giận, ngược lại cất giọng phá lên cười: ”Tốt! Đây mới là người bổn tọa nhìn trúng! Giả sử ngươi thật sự là một người vô tình vô nghĩa, bổn tọa còn có thể lo lắng, phải chăng sẽ có một ngày ngươi phản bội mà ra tay với bổn tọa. Hôm nay chính ngươi đang ở hiểm cảnh, vẫn không quên cầu tình vì hai vị ân sư của mình, đủ thấy ngươi là người có tình có nghĩa. Tốt, bổn tọa nể mặt ngươi, bỏ qua cho hai người các nàng, chuyện này, ngươi hài lòng chưa?”

Vân Trung Thịnh ôm quyền, hướng về phía Tông chủ thật sâu khom người vái chào: “Đa tạ Tông chủ! Không, đa tạ sư phụ!”

Dập đầu lạy ba cái liên tiếp, biết tánh mạng hai vị Liên sứ được bảo vệ, hắn như trút được gánh nặng.

“Đứng lên đi! Ngươi sau này theo bên người bổn tọa, bổn tọa sẽ không bạc đãi ngươi.” Tông chủ tâm tình rõ ràng tốt lên rất nhiều, phất tay, ý bảo hai gã Nội tông cao thủ dừng lại tiên phạt.

Hoàng Liên đại nhân từ giữa không trung rơi xuống, nặng nề rơi xuống đất, cả người đã đi nửa cái mạng, hấp hối.

Vân Trung Thịnh chạy mau mấy bước đi tới, đỡ nàng dậy: “Hoàng liên đại nhân, ngài có khỏe không?”

“Còn chưa chết, đa tạ Thịnh công tử cầu tình cho!” Hoàng liên đại nhân suy yếu cười nói.

Vân Trung Thịnh gật đầu, đem nàng giao cho những đệ tử Vân Huyễn điện khác, hắn liền bước nhanh đi tới bên người Mặc Liên đại nhân, ngó nhìn thương thế của nàng.

Tông chủ không có để ý tới hắn nữa, một lần nữa quét mắt nhìn cả đại điện, cất giọng nói: “ Cung chủ các ngươi một mình vứt bỏ Vân Huyễn điện, khiến cho hôm nay Vân Huyễn điện rối loạn, bổn tọa chắc chắn phát ra lệnh truy lùng, chân trời góc biển cũng đem nàng bắt trở lại! Bây giờ không bầu cử tân Cung chủ Vân Huyễn điện như lúc trước, bổn tọa sẽ đích thân trấn giữ Vân Huyễn điện, sau này Vân Huyễn điện có sự vụ gì, đều do bổn tọa tự mình chuẩn bị.”

“Dạ, Tông chủ!” Mọi người cùng kêu lên đáp.

” Còn một chuyện khác, bổn tọa muốn các ngươi lập tức đi làm.” Tông chủ nói.

“Xin Tông chủ phân phó!” Mọi người lần nữa cùng kêu lên đáp.

“Bổn tọa chỉ thị các ngươi điều tra rõ hết thảy những người và gia tộc có liên quan với Vân Khê, bổn tọa muốn trong thời gian ngắn nhất san bằng tất cả bổn tọa!” Sát khí ầm ầm tỏa ra, mặc dù mụ biết Vân Khê bọn họ đã bị vây khốn chết ở tế đàn, không có khả năng xuất hiện nhưng trong lòng mụ ta tức giận khó tiêu, phàm là những người cùng nàng ta có liên quan, mụ đều muốn diệt trừ hết thảy, như thế mụ mới có thể an ổn mà ngủ.

Quyển 6 - Chương 26: Thực giả chuyện BL*

**BL: boy love *cười gian*. Cái tiêu đề này ta chém, thật của nó là hư thực chuyện đồng tính nam.*

San bằng tất cả tất cả những người và gia tộc có liên quan với Vân Khê? Vân Trung Thịnh cười lạnh trong lòng, ý nghĩ của Tông chủ không khỏi quá viển vông đi.

Hắn tiến lên một bước, bẩm báo chi tiết: “Sư phụ, theo ta được biết, gia tộc và thế lực giang hồ liên quan đến Vân Khê có ít nhất hơn mười phương.”

“Cái gì? Có nhiều như vậy? Không phải ngươi bịa chuyện đấy chứ?” Tông chủ nhíu lông mày, không tin nói.

“ Điều đệ tử nói tuyệt không giả dối, hơn nữa tất cả sự thật đều có căn cứ ” Vân Trung Thịnh dừng một chút, nhất nhất kể ra: “ Đầu tiên, Vân Khê là người thừa kế Học viện Vạn Hoàng do đích thân viện trưởng chỉ định, cho nên Học viện Vạn Hoàng coi như là một … “

“Học viện Vạn Hoàng? Hừ, chính là một học viện Vạn Hoàng, bổn tọa còn không để vào trong mắt!” Tông chủ khinh miệt cười nói, cho dù thập đại học viện liên hợp lại, thực lực cũng chưa chắc có thể cùng Vân tộc chống đỡ được, huống chi chỉ là có một Học viện Vạn Hoàng đây?

Môi Vân Trung Thịnh nhếch nhẹ: “Đồ đệ của Vân Khê là Bách Lý Song, chính là cháu gái ruột của Viện trưởng Bách Lý học viện Thiên

Long, cho nên học viện Thiên Long cùng Vân Khê có liên hệ đặc biệt, cũng có thể coi là một ; trượng phu Vân Khê là Long Thiên Tuyệt cùng em chồng của Vân Khê là Long Thiên Thần, lần lượt là viện trưởng học viện Thanh Lân và học viện Côn Bằng Côn Bằng, cho nên lúc này hai học viện cùng Vân Khê cũng không thoát được có liên quan…. Như thế tính ra, trong thập đại học viện, đã bốn học viện cùng Vân Khê có liên quan rồi."

"Chỉ là bốn học viện, coi như là thập đại học viện che chở nàng, bổn tọa muốn diệt bọn họ cũng dễ như trở bàn tay!" Tông chủ tự tin nói.

Vân Trung Thịnh quan sát vẻ mặt Tông chủ tiếp tục nói: " Không chỉ riêng gì bốn học viện, cùng Vân Khê có liên quan còn có các đại gia tộc, thí dụ như Long gia, là phu gia *(nhà chồng)* của nàng ; thí dụ như gia tộc Hiên Viên, gia chủ Hiên Viên Phách Thiên là ông ngoại của chồng nàng ; thí dụ như Chiến gia, là gia tộc nghĩa huynh của nàng … "

"Long gia, gia tộc Hiên Viên, Chiến gia. Nói vậy Vân Khê cũng thật nổi tiếng, tính ra đều có quan hệ với các đại ggia tộc trên đại lục Long Tường, còn gì nữa không? " Chân mày Tông chủ nhẹ nhàng nhíu lại, không nghĩ tới sự việc so với trong tưởng tượng của mụ khó giải quyết hơn nhiều lắm, không phải là mụ tùy tiện một câu san bằng tất cả là có thể đem tất cả mối họa toàn bộ diệt trừ

"Còn có, bởi vì Vân Khê ở Đan Minh luyện chế được tru tiên đan trong truyền thuyết, danh chấn thiên hạ, cho nên Minh Chủ Đan Minh tự mình mời nàng gia nhập Đan Minh, làm cho nàng trở thành một trong nguyên lão của Đan Minh, như thế tính ra, Đan Minh cũng coi như một."

"Đan Minh?" Chân mày Tông chủ nhíu lại rõ ràng, sau đó nghe Vân Trung Thịnh tiếp tục nói, "Trừ Đan Minh, trượng phu của Vân Khê là

Long Thiên Tuyệt còn là một trong những nguyên lão đặc biệt của Luyện Khí Minh, cho nên, Luyện Khí Minh cũng miễn cưỡng coi là một.”

Đúng vậy a, Vân Khê nếu là thê tử Long Thiên Tuyệt, như vậy thế lực của trượng phu là hắn cũng chẳng khác gì là thế lực của nàng rồi, không thể nói là không có quan hệ.

Như thế tính đến đây, các gia tộc và thế lực cùng Vân Khê có quan hệ gồm bốn học viện, ba đại gia tộc, còn có hai liên minh!

Tông chủ muốn đem những gia tộc cùng thế lực này diệt trừ hết thảy, cũng không biết phải đợi đến năm nào tháng nào.

Sắc mặt Tông chủ đen như mực, vô cùng khó coi: “Đan Minh cùng Luyện Khí Minh? Nàng lại cùng hai liên minh này cũng có quan hệ?” Hai liên minh này không bị các đại gia tộc kìm hãm, mà lại được các đại gia tộc sùng bái cùng ủng hộ, nên không thể động đến hai thế lực này. Một khi hai liên minh xuất hiện vấn đề gì, bọn họ tuyệt đối có thể nhất hô bá ứng, đem vô số tất cả gia tộc lớn nhỏ đều tụ tập lại một chỗ, tiến hành chinh phạt đối với địch thủ. Bởi vì vô luận là đại gia tộc hay là tiểu gia tộc, đều không thể rời bỏ đan dược Đan Minh, cũng không thể rời bỏ Luyện Khí Minh, không có một người nào, không có một gia tộc nào hi vọng hai đại liên minh này gặp chuyện không may Muốn đối phó hai liên minh như vậy, khó càng thêm khó.

Vân Khê ngươi được lắm, dường như ở Long Tường đại lục có sức ảnh hưởng lớn, ngay cả Đan Minh cùng Luyện Khí Minh là siêu cấp đại liên minh cũng có quan hệ. Nếu ngươi lại có quan hệ với hai lực lượng cường đại khác đang tồn tại là Thịnh Bảo Trai cùng Liên Min Thích Khách, thì việc ta muốn đem tất cả mọi thứ có liên quan với ngươi diệt trừ chẳng phải sẽ trở thành kẻ địch của toàn Long Tường đại lục này sao?

Tai họa a!

Nhớ ngày đó thời điểm Vân Huyên bị vây ở tế đàn Thiên Ma, cuộc sống của mụ đã ngày ngày khó yên, đã nghĩ muốn đem mọi người cùng tất cả thế lực có liên quan với Vân Huyên đều diệt trừ hết, không chỉ nghĩ mà đã hành động. Hiện tại đến phiên Vân Khê, không nghĩ tới sau lưng nàng ta thế lực liên quan khác xa Vân Huyên!

Nhức đầu a!

“Tông chủ, gia tộc và thế lực cùng Vân Khê có liên quan nhiều như thế, rốt cục chúng ta phải từ nơi nào hạ thủ trước đây?” Vân Trung Thịnh cố ý hỏi, đáy lòng vẫn đang suy nghĩ, sau khi biết được chuyện khó giải quyết như thế, Tông chủ có nên tiếp tục tục kiên trì nhiệm vụ diệt trừ sao? Đổi lại hắn, hắn là tuyệt đối sẽ không làm như vậy

Hắn lo lắng nhất chính là, Vân Khê cô nương cùng người nhà và các bằng hữu của nàng đến tột cùng như thế nào, thật sự gặp nguy hiểm sao?

Hắn mấy ngày nay bởi vì chuyện cha qua đời mà không có tâm tư đi để ý tới những khác, nên đã bỏ qua rất nhiều việc.

“Ngươi nói xem!” Giọng nói của Tông chủ kì quái, cả người tỏa ra áp lực, những người trên đại điện đều không dám lên tiếng, sợ quấy nhiều Tông chủ. Vân Trung Thịnh cúi đầu, trong mắt ẩn hiện tia khinh thường, hóa ra Tông chủ chỉ là hạng bắt nạt kẻ yếu thôi! Kì quái là, tại sao Vân Khên cô nương lại đắc tội với mụ ta, khiến mụ ta thống hận đến nỗi phải đẩy nàng vào chỗ chết như vậy?

Một lúc lâu, Tông chủ nói: ” Hôm nay lúc Bổn tọa đến, phát hiện

không khí trong ngoài Vân Thành có chút không bình thường, là chuyện gì xảy ra sao?”

“Khởi bẩm Tông chủ, hôm nay chính là đại lễ tân nhậm thành chủ Vân Thành đăng vị, vốn là Cung chủ hôm nay nên tự mình đi tham gia chủ trì, ai ngờ Cung chủ đột nhiên không thấy bóng dáng, cho nên Vân Huyễn điện chúng ta cũng không có phái người đi trước xem lễ.” Có người lên tiếng hồi đáp.

“Tân nhậm thành chủ? Vân Thành đề cử tân nhậm thành chủ, vì sao không có tới nơi này thông báo đến bổn tọa? Tân nhậm thành chủ kia đến tột cùng là người nào? Sao chẳng hiểu quy củ như thế?“ Tông chủ không vui nói, năm trước Vân Thành đổi chủ, mặc dù mụ không can thiệp nhiều, nhưng ít ra sẽ có người đem tin tức Tân thành chủ thông báo cho mụ biết, đây là tỏ vẻ tôn trọng đối với mụ. Lần này ngược lại, định trực tiếp bỏ qua, cũng bỏ qua Vân Huyễn điện, bản thân tân thành chủ kia tự cho mình lên ngôi rồi, quả thật to gan lớn mật!

Thật ra thì điều này cũng không thể trách Vân Tam gia, hắn cũng vẫn theo quy củ, chẳng qua là Cung chủ cùng Tông chủ đều rời đi, tìm không ra người, mà Vân Thành không thể một ngày vô chủ. Hắn vì chức thành chủ, âm thầm trừ khử hai vị huynh trưởng của mình, thật vất vả có ngày nổi danh, hắn một ngày cũng đã đợi không kịp.

Nghĩ tới Cung chủ là thân tỷ tỷ của mình, chắc chắn sẽ không phản đối mình đăng vị, cho nên nghĩ mình chỉ cần hỏi thăm tỷ tỷ là được nên sớm chuẩn bị lễ đăng vị

Với suy nghĩ vậy, đích thực hắn to gan lớn mật.

Đáng tiếc a, còn không có đợi hắn đem thành chủ bảo tọa ngồi cho ấm chỗ, người liền trực tiếp không còn

Thế gian này còn có người so với hắn bi thảm hơn sao?

“Hồi Tông chủ…, tân nhậm thành chủ chính là thân đệ đệ của Cung chủ, người ta gọi là Vân Tam gia.”

“Thì ra là như vậy, khó trách cả gan làm loạn như thế!” Tông chủ hừ nhẹ thanh âm, suy tư nói, “Hôm nay đã tối, coi như xong. Sáng sớm mai, các ngươi đi đem tân thành chủ kia truyền đến, để cho hắn tự mình đến bái kiến bổn tọa. Bổn tọa muốn nhìn, hắn đến tột cùng là một người như thế nào, có thể hay không đảm nhiệm trọng trách của thành chủ “

“Dạ, Tông chủ.” hai gã cao thủ thị tùy bên người nàng lên tiếng trả lời

Thật ra thì cũng không trách Tông chủ bế tắc tin tức, Vân Huyễn điện phát sinh nội loạn cùng Vân Thành đổi chủ, phát sinh cùng ở một ngày, song phương tất cả đều bận rộn xử lý chuyện nội bộ của mình, nơi nào có thời gian rỗi đi quản đối phương đến tột cùng xảy ra chuyện gì. Cho nên, người Vân Huyễn điện không biết chuyện Vân Thành đổi chủ, mà người Vân Thành cũng không biết chuyện Vân Huyễn điện, càng không biết bản thân Tông chủ sẽ đích thân giá lâm Vân Huyễn điện.

Thanh âm khẽ thở dài, Tông chủ xoa bóp mi tâm, mấy ngày liên tiếp bôn ba trong tế đàn Thiên Ma làm cho nàng cảm thấy mỏi mệt

“ Đồ đệ ngoan, sư phụ có chút mệt mỏi, ngươi dẫn đường đưa sư phụ đến Cấm Cung, sư phụ muốn dựa vào Linh thụ trong Cấm Cung chữa trị nguyên khí.”

Hiện trường truyền ra thanh âm hút không khí, rất nhiều cao thủ đều rối rít lo lắng liếc nhìn Tông chủ, muốn nói lại thôi.

Tông chủ nhận thấy được không khí có cái gì không đúng: “Tại sao? Chẳng lẽ Cấm Cung cũng có vấn đề?”

Đích xác là có vấn đề, hơn nữa vấn đề lớn!

Vân Trung Thịnh đang nhớ lại chuyện phát sinh ở Cấm Cung mấy ngày kia, nhịn không được cười khổ, nếu Tông chủ biết được Linh Thụ trong Cấm Cung đã bị người nhổ tận gốc, Cấm Cung bị hủy, hơn nữa người nhổ linh thụ kia lên còn là người mà mụ nói muốn diệt trừ, không biết tâm tình mụ sẽ là như thế nào?

“Sư phụ, có lẽ để cho đồ nhi đưa ngài đi Cấm Cung đi.” Hắn chủ động đề nghị.

Những cao thủ còn lại biết chân tướng rối rít hoảng sợ, Thịnh công tử điên rồi sao, lại muốn mang Tông chủ đi xem một Cấm Cung đã bị phá hủy? Bọn họ hoàn toàn có thể tưởng tượng được, nếu Tông chủ nhìn thấy nếu Tông chủ thấy cảnh đổ nát kia sẽ phản ứng như thế nào.

Những Nội tông cao thủ không biết xảy ra chuyện gì, bản thân Cung chủ tất nhiên sẽ không thông báo lên trên, bởi vì Cấm Cung bị hủy có thể coi như là sai lầm của bà ta, bà ta không thoát khỏi liên quan. Những cao thủ ở Vân Huyễn điện trong lòng run sợ đưa mắt nhìn nhau, do Vân Trung Thịnh dẫn dắt, đoàn người cuồn cuộn đi về phía Cấm Cung.

Cấm Cung trong bóng đêm, đứng vững ở Vân Hải, tràn đầy thần bí.

Từng bước đi tới, Vân Trung Thịnh trong đầu không ngừng hiện ra một màn mẫu thân sát hại phụ thân, một màn tàn nhẫn kia, hắn vĩnh viễn cũng sẽ không quên!

Ban đêm cảnh sắc quá thê lương, hay là cấm Cung quá thần bí, cùng với càng ngày càng gần Cấm Cung, lòng của mỗi người tình đều có chút bị đè nén.

“Sư phụ, đến Cấm Cung ” Vân Trung Thịnh nghiêng người, khẽ vuốt cằm, không dám nhìn thẳng Tông chủ.

“Các ngươi ở chỗ này chờ, bổn tọa đi vào một mình ” Tông chủ xoa bóp mi tâm, cái chỗ này nàng quá quen thuộc, ở lúc nàng thăng nhiệm Cung chủ Vân Huyễn điện, mỗi ngày nàng đều tới Cấm Cung tu luyện, hiện tại vật đổi sao dời, nàng rời đi Vân Huyễn điện quá lâu, không khỏi đối với nơi này hoàn cảnh xa lạ, mà giờ khắc này đứng ở trước đại môn Cấm Cung, lại có cảm giác quen thuộc.

“Sư phụ, ngài xác định muốn một mình đi vào sao?” Vân Trung Thịnh hỏi, Tông chủ gật đầu,trong cấm cung mặc dù có không ít cơ quan bẫy rập, nhưng đối với nàng mà nói, căn bản không coi là cái gì.

“Vậy. Sư phụ cẩn thận.” Vân Trung Thịnh hảo tâm nhắc nhở.

Đưa mắt nhìn Tông chủ từng bước đi về phía đại môn Cấm Cung, nhìn thân ảnh của nàng không có vào trong đại môn, khóe miệng Vân Trung Thịnh khẽ nhếch,lộ ra mấy phần mỉa mai. Đối với một kẻ lạm sát người vô tội, trên danh nghĩa là sư đồ nhưng hắn thật sự không cách nào từ trong nội tâm cho phép mụ ta làm sư phụ, nhận thức mụ là sư phụ, chẳng qua là kế thích ứng tạm thời Cho nên, hắn căn bản không quan tâm mụ ta có thể bị kích thích hay không, ngược lại, mụ ta càng bị kích thích, hắn lại càng có khoái cảm trả thù Là ai đem sư phụ đánh cho thành trọng thương? Là ai vô tình quất Hoàng Liên đại nhân? Là ai làm hại đám người Vân Khê cô nương sống chết không rõ? Hắn đem toàn bộ những thứ này tính nợ trên đầu Tông chủ!

Lúc sau, từ trong Cấm Cung truyền ra tiếng gào thét cuồng loạn: “Là ai? Là ai nhổ tận gốc Linh Thụ đem đi? Là ai phá hủy cấm Cung của bổn tọa? “

Cả bầu trời Cấm Cung quanh quẩn thanh âm tức giận của Tông chủ, người người kinh hồn táng đảm.

Phủ thành chủ, sau khi phu thê Vân Khê cùng Vân Huyên thương lượng, quyết định tạm thời đem chuyện khôi phục chân thân của Vân Huyên gác lại, đôi phu thê bắt đầu thương nghị chuyện đối phó Cung chủ Vân Huyễn điện như thế nào Bởi vì vừa tới Vân Thành, tin tức bế tắc, cho nên bọn họ cũng không biết Cung chủ đã mang theo phu thị cùng con cái của mình thoát ly Vân Huyễn điện, càng không biết Tông chủ dẫn dắt Nội tông cao thủ chiếm lấy, trông coi Vân Huyễn điện.

Giờ phút này, trong suy nghĩ của bọn hắn, trấn giữ Vân Huyễn điện đúng là Cung chủ, mà Mặc Liên đại nhân cùng Hoàng Liên đại nhân cùng mấy vị Liên sứ cố ý đầu hàng bọn họ

“Thiên Tuyệt, ta nghĩ mau sớm liên lạc với Mặc Liên đại nhân, từ nàng có lẽ có thể biết tổng thể tin tức có liên quan đến Vân Huyễn điện nhanh hơn ” Vân Khê nói.

Long Thiên Tuyệt gật đầu: “Ta cảm giác, chuyện hôm nay có chút quái dị. Thành chủ Vân Thành đăng vị, chuyện lớn như vậy, Cung chủ lại không có tự mình chạy tới, ngay cả Vân Huyễn điện cũng không có một người, quá bất bình thường Ta hoài nghi, có phải hay không Vân Huyễn điện xảy ra chuyện gì, cho nên bọn họ mới không rảnh bận tâm?”

“Ngươi là nói. ” Chân mày Vân Khê khẽ nhíu, cũng cảm thấy kỳ quặc, Cung chủ cùng Vân Tam gia chính là quan hệ huynh muội,

huynh trưởng của mình đăng vị, tại sao bà ta không đến xem lễ? Này quá bất bình thường rồi!

“Thiên Tuyệt, việc này không nên chậm trễ, không bằng chúng ta ngay đêm nay đi Vân Huyễn điện, trước tìm Mặc Liên đại nhân, cùng nàng dò thăm tình huống một chút Nếu như chờ đến ngày mai, chờ người Vân Huyễn điện biết được chuyện phát sinh của phủ thành chủ, không biết sẽ có biến cố như thế nào ”

“Tốt, vậy chúng ta liền ban đêm đi thăm dò Vân Huyễn điện.”

Hai người đi ra ngoài không được bao xa, phía trước xuất hiện một bóng người cao to chặn lại đường đi của bọn họ, một bộ tóc trắng ở trong bóng đêm tung bay, phá lệ bắt mắt.

“Hách Liên đại ca? Có chuyện gì sao?” Vân Khê hỏi.

Long Thiên Tuyệt ngó chừng người phía trước, cau mày nói: “Hơn nửa đêm không ngủ, giả trang thành quỷ dọa người làm gì?”

Hách Liên Tử Phong xoay nghiêng người lại, bay về phía Long Thiên Tuyệt: “Giả trang thành quỷ dọa người chính là các ngươi đi?”

Ánh mắt hắn quái dị lưu luyến qua lại mấy lần trên thân mình đôi phu thê, lạnh lùng nói ra bốn chữ: “Hắc, Bạch, vô, thường! “

Hai người Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê nhất tề sửng sốt, sau đó cúi đầu cùng nhau đánh giá xiêm y trên người đối phương, một người trên y phục đúng là không có bất kỳ hoa văn trang sức nào chính là y phục đen, cùng bóng đêm dung hợp, mà một người y phục thuần sắc bạch y (màu trắng đơn thuần), ở trong bóng đêm phá lệ bắt mắt, một đen một trắng hai người đứng chung một chỗ, như vậy một phối hợp, thật đúng là một đôi Hắc Bạch vô thường!

Chỗ trán lập tức rơi xuống ba đường hắc tuyến, Vân Khê buồn bực trừng Hách Liên Tử Phong, không nghĩ tới một người trầm lặng như hắn, lại cũng sẽ nói giỡn, hơn nữa còn lấy một địch hai, đem phu thê bọn họ toàn bộ cho tiến vào thòng lọng

Long Thiên Tuyệt khóe miệng run rẩy, ra sức trừng Hách Liên Tử Phong.

“Không bằng kéo thêm người nữa lại đây, chúng ta chính là yêu ma quỷ quái.” Vân Khê tự giễu cười nói.

“Vậy coi như con là một đi!” Tiểu Mặc đột nhiên lấm la lấm lét từ trong Ngọa Long Cư chui ra, hướng ba người nháy mắt mấy cái, vẻ mặt lấy lòng.

“Tiểu Mặc, con đi ra ngoài làm cái gì? Đã trễ thế này, còn không biết điều một chút đi ngủ đi?” Vân Khê cố ý hạ bản mặt đe dọa.

Tiểu Mặc lắc đầu, hừ hừ nói: “Mới không cần! Các người không đem muội muội mang trở về, con liền không biết điều một chút đi ngủ!”

Nội tâm Vân Khê xúc động, biết chuyện nữ nhi đối với nhi tử ảnh hưởng rất lớn, ngày thường trêu đùa em nhỏ, hiện tại đột nhiên biến thành một người khác, trong mắt của nó không còn là muội muội ngoan ngoãn khả ái nữa rồi, mà đổi thành một lão tổ tông sống một vạn năm, có thể đoán được tâm tình của nhi tử.

Nàng thử an ủi nhi tử nói: ” Được rồi, cha mẹ sẽ nghĩ biện pháp Tiểu Nguyệt Nha hiện tại biến thành như vậy, cha mẹ so sánh với ngươi còn gấp gáp hơn, biết không?”

“Dù sao con không muốn cùng nàng đợi ở chung một chỗ! Các vị

hoặc là mang con theo, hoặc là con tự đi chơi!" Tiểu Mặc uy hiếp nói, mí mắt hạ là cơ trí chuyển động con ngươi, không biết đang có ý đồ gì.

"Cha mẹ cũng không phải là đi chơi, cha mẹ là có chính sự muốn làm, nếu con quả thật cảm thấy buồn bực, không muốn cùng muội muội đợi ở chung một chỗ, vậy thì tới tìm cậu ngươi hoặc là cụ nội chơi đi! "Vân Khê nghĩ tới lừa gạt nhi tử buông tha cho ý nghĩ đi theo bọn hắn, vốn dĩ bọn họ chính là đi mạo hiểm, nếu mang theo nhi tử nữa, ai biết sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn gì. Ngày thường đưa hắn an trí ở Ngọa Long Cư thì không nói, bọn họ rất yên tâm, nhưng là dưới con mắt hắn đều ngay cả ở Ngọa Long Cư cũng không nguyện ý đợi, quả là làm người đau đầu.

Tiểu Mặc vùi đầu suy tư chốc lát, vung lên khuôn mặt nhỏ nhắn nói: "Vậy cũng tốt! Ta tìm cậu đi chơi! Cụ ngoại uống đến say khướt, còn luôn tới hôn ta, đều làm cho ta ngạt thở rồi!"

Cái mũi nhỏ nhíu lại, tay nhỏ bé quạt, bộ dáng kia cực kỳ khả ái.

Nói tới nói lui, bé cuối cùng cũng thay đổi chủ ý, quyết định lưu lại.

Đưa mắt nhìn bóng lưng nhi tử, Vân Khê bất đắc dĩ lắc đầu, quay đầu nhìn về phía Hách Liên Tử Phong, nói: "Hách Liên đại ca, chúng ta muốn ban đêm đi thăm dò Vân Huyễn điện, huynhh có muốn hay không cùng đi với chúng ta? "

Hách Liên Tử Phong nhẹ nhàng nâng lông mày nhìn Long Thiên Tuyệt một cái, Long Thiên Tuyệt nghiêng đầu nhìn về nơi khác, không có phản đối cũng không có tán thành, bộ dáng kia rõ ràng chính là đang nói…, ngươi tốt nhất thức thời một chút, mình thối lui khỏi! Phu thê chúng ta đi thi hành nhiệm vụ, ngươi đi theo làm cái gì? Làm gánh nặng sao? *(TM: hai anh này có gian tình sao? Sao cứ liếc*

mắt đưa tình thế này =]])

Giống như là đọc hiểu tâm tư đối phương, Hách Liên Tử Phong hết lần này tới lần khác không để cho hắn như ý, gật đầu đáp ứng: “Vậy thì cùng nhau đi.”

Hắn bên này vừa mới gật đầu, mắt Long Thiên Tuyệt lạnh lẽo lập tức quét tới đây,con ngươi hơi hơi híp mắt, không tiếng động uy hiếp!

Thiên Tuyệt? Chàng không vui?” Vân Khê chăm chú nhìn thấy sắc mặt Long Thiên Tuyệt biến hóa, bỗng nhiên ý thức được cách làm của mình có thể thiếu thỏa đáng, đem hai người bọn họ đã từng là tình địch cứng rắn kéo đến cùng nơi, cuối cùng không phải là nàng gánh hậu quả sao?

Đều do nàng nhất thời vội vàng muốn mời Hách Liên đại ca, hiện tại nếu là đột nhiên cự tuyệt không muốn mời hắn, chẳng phải là đả thương tâm Hách Liên đại ca? Nhưng là muốn thỉnh hắn đi, Thiên Tuyệt liền mất hứng.

Ai, quả nhiên, làm việc vẫn phải là nghĩ kỹ rồi làm, nhất thiết không được lỗ mãng!

“Không vui? Ta làm sao sẽ không vui?” Long Thiên Tuyệt cúi đầu, để sát vào mặt của nàng, mũi của hắn như có thể chạm vào mũi nàng, ánh mắt hắn ôn nhu nhìn nàng, một cái hồ thâm thúy đen như mực, sắp đem nàng chết chìm ở trong đó.

“Không mất hứng là tốt rồi, chàng có thể không cần dùng sức nhìn ta như vậy a.” Thân thể Vân Khê cũng nghiêng ra phía sau, thối lui cách xa được ánh mắt ôn nhu đáng sợ của hắn, này còn nói không có mất hứng? Mới là lạ!

“Dùng sức sao? Ta từ trước đến giờ cũng là dùng ánh mắt tình cảm sâu như vậy nhìn nàng, chẳng lẽ nàng không có phát giác ra được? “ Vân Khê phủi xuống một thân nổi đầy da gà, hắn là không phải là uống lộn thuốc, nói chuyện như vậy buồn nôn? Thân thể của nàng tiếp tục ngửa ra phía sau lùi ra xa, hắn thì nghiêng về phía trước tiến tới gần, thân thể Vân Khê từ từ ngửa ra sau, cho đến khi nàng ngửa ra sau một góc độ gần đến góc vuông, eo nhỏ nhanh chóng không cách nào thừa nhận trọng lượng của bản thân, hắn mới một tay nâng eo nàng, đem nàng kéo trở lại.

Long Thiên Tuyệt ào ào cười một tiếng, rời xa nàng, giọng nói ôn nhu: “ Đã có Hách Liên huynh đi cùng ta, vậy ngươi liền ở lại chỗ này theo Tiểu Mặc đi Vạn nhất hắn ham chơi, lại giống như lúc trước một mình một người chạy ra ngoài chơi như vậy, gặp nguy hiểm, vậy thì không ổn. Về phần chuyện ban đêm đi thăm dò Vân Huyễn điện, liền giao cho ta cùng Hách Liên huynh đi. Hách Liên huynh, ngươi không ngại theo ta đi cùng một đường đi

Long Thiên Tuyệt quay đầu, đối mặt Hách Liên Tử Phong, trong ánh mắt kia ba quang chớp tắt, sóng ngầm mãnh liệt, nói không hết đắc ý.

Vân Khê hơi sững sờ, như vậy là biện pháp tốt, mình có thể thoát khỏi từ giữa tình cảnh lúng túng này. Bất quá, lưu lại hai người bọn họ đi thăm dò ban đêm, thích hợp sao? Có thể hay không có chuyện ngoài ý muốn?

Nhớ tới hai người ở trong Thiên Ma tế đàn không muốn sống chém giết ở Thiên Ma tràng diện, nàng không khỏi có chút lo lắng, khí thế của hai người này cho tới bây giờ cũng không hòa hợp, càng đừng nói ý kiến tương đồng rồi, nàng có thể yên tâm để cho bọn họ hai người cùng nhau đi thi hành nhiệm vụ sao?

Hách Liên Tử Phong nhấc lông mày, cùng ánh mắt Long Thiên Tuyệt thẳng tắp chống lại, không ai nhường ai, thanh âm hắn trầm thấp như tiếng trúc lay động, nói: “Ta không sao cả! Chỉ sợ ngươi có để ý.”

Trong lời nói hai nam nhân có giấu diếm ẩn ý, nhìn lẫn nhau, một khiêu mi, người kia cũng khiêu mi theo, một hí mắt, người kia cũng hí mắt theo.

Trong không khí có ẩn giấu thanh âm tia lửa văng khắp nơi, mười phần sôi động

Vân Khê trái phải nhìn hai người, đáy lòng không khỏi nảy mầm một loại cảm giác kỳ dị, từ trước bọn họ là vì nàng mà tranh giành, nhưng bây giờ cảm giác như vậy càng ngày càng hư vô rồi, ngược lại nàng cảm thấy tranh đấu ở giữa bọn họ đã từ tình địch thăng hoa đến một loại tình cảnh khác khó nói lên lời, tế nhị, tế nhị có lẽ nàng có chút cảm giác nguy cơ. *(TM; lẽ nào chị cũng nghĩ như e =]]])*

Hai người nam nhân này sẽ không phải càng đấu càng hợp ý, sau đó trình diễn đồng tính nam trong truyền thuyết đi? *(TM: chúng ta là tri kỷ a =]]])*

Tưởng tượng thấy hai nam nhân phác thảo một màn quấn lấy nhau, lông tơ toàn thân nàng cũng muốn dựng đứng

Hai người đang trừng nhau đột nhiên thân ảnh thoáng một cái, không nói một lời, nhất tề bay khỏi tại chỗ.

Nhìn phương hướng hai người rời đi, Vân Khê không nhịn được hướng hai người hô lớn.

“Thiên Tuyệt, đừng quên, ngươi là người có vợ! Ngàn vạn lần không

nên vọng động a!”

“Hách Liên đại ca, phá hư hạnh phúc gia đình nhà người ta,là không đạo đức!”

Trong bóng đêm, hai cái bóng người nhất tề quơ quơ, suýt nữa từ giữa không trung ngã quỵ xuống tới.

Trong đầu nữ nhân này loạn thất bát tao gì vậy?

Quyển 6 - Chương 27: Một đôi tình địch cực phẩm

Edit: pthust

Beta: Tiểu Mộng

Bóng đêm càng lúc càng đặc, trong phủ thành chủ mùi rượu thơm nồng, phần lớn mọi người đều say.

Trong đó uống đến say nhất định không ai bằng hai người Hiên Viên gia chủ và Vân Mộ Phàm, bất đồng chính là, Hiên Viên gia chủ là tự mình uống rượu say, mà Vân Mộ Phàm là bị Hiên Viên gia chủ làm cho quá chén, hai người liền mang chủ đề hôn sự con cái đàm luận cả đêm, lăn qua lộn lại chính là mấy câu nói, nữ nhi nhà ta làm sao như thế nào, nhi tử nhà ngươi làm sao như thế nào, ông trời tác hợp cho a!

Vân Mộ Phàm ở dưới các loại ý thức ám hiệu của Hiên Viên gia chủ, cũng từ từ cảm thấy cửa này hôn sự rất đáng tin cậy, cho nên hai người liền một chén tiếp theo một chén nhậu nhẹt, nghiễm nhiên đem đối phương coi là thân gia tương lai của mình, sớm liên hệ tình cảm.

Sau khi ngà ngà say, mọi người muốn tách hai người ra, đưa về phòng riêng của mình, kết quả hai người dường như tương hồ, gắt gao cùng ôm nhau, làm sao cũng không tách ra (pthust: thật ra ta thích: chia lìa hơn:”>, cảm giác nó đặc biệt *che mặt* thôi chết, phát cuồng vì shounen-ai một thời gian, giờ bỏ đọc lâu rồi cũng vẫn còn …). Ai dám tách bọn họ ra, bọn họ cùng đối với người đó nóng nảy, lại là gia tăng quyền cước, lại là mở miệng mắng to, cuối cùng mọi

người không có biện pháp, chỉ đành phải đem hai người đưa vào cùng một gian phòng, để cho hai thân gia tương lai tiếp tục đối ẩm ở trong mộng.

Vân Trung Thiên thật thu xếp ổn thỏa cho hai vị lão nhân gia, hắn dạo bước đi tới Tiền viện, nghĩ rằng chẳng lẽ sửa sang lại một chút các loại khoản mục (sổ sách) phủ thành chủ, để có thể nhanh chóng nắm giữ tình huống trong ngoài phủ thành chủ.

Đi qua tiền viện, hắn thấp thoáng thấy thân ảnh từ giữa hòn giả sơn xẹt qua, nảy sinh tò mò, hắn cất bước đi theo dõi.

Sau hòn giả sơn, là một tiểu lương đình (chòi nghỉ mát nhỏ) hoang phế, chòi nghỉ mát là nơi cỏ cây sinh trưởng,trông như đã lâu không được để ý, bên ngoài lương đình vắng vẻ, có một hồ ao sen lớn.

Trong lương đình, một bóng người đứng thẳng, từ hình dáng bóng lưng mà phán đoán, người này hẳn là nam tử.

Cách lương đình không xa, có một thân thể mặc áo choàng, hướng về phía lương đình đi tới, áo choàng rộng thùng thình che đậy hình dáng thân thể người này, nhưng mà từ tiếng bước chân của nàng cùng bàn chân cỡ nhỏ, Vân Trung Thiên đoán người này là nữ tử.

Bây giờ hai người vụng trộm gặp nhau, hành động lén lút, rốt cục là muốn làm cái gì?

Con ngươi Vân Trung Thiên trầm xuống, ngừng chân ở bên cạnh hòn giả sơn, quyết định quan sát một hồi.

Nhiều lần, trong lương đình truyền tới thanh âm nam nữ đối thoại.

“ Mấy ngày này, xem ra ngươi rất tiêu diêu khoái hoạt (ung dung tự

tại + sung sướng), không có chủ nhân quản thúc, ngươi bây giờ đã quên mất mình là ai sao?”Thanh âm nam tử giống như đã quen biết nhau, mang theo vài phần nghiêm nghị cùng trách móc nặng nề.

Bóng lưng nữ tử khoác áo choàng khẽ nhún, giống như cố tình kiềm chế, lên tiếng hồi đáp:” Các ngươi vì sao còn không chịu bỏ qua cho ta? Ta cái gì cũng không đúng, cái gì cũng không muốn làm, ta van xin ngươi, bỏ qua cho ta đi! Ta không muốn làm tiếp chuyện hại người rồi!”

“Không muốn làm? Ngươi cho rằng lúc này ngươi có thể lựa chọn sao? Gia nhập vào chúng ta, liền không có khả năng trốn chạy nữa, trừ phi…… Chết!”. Thanh âm nam tử, lãnh khốc cực độ.

Bóng lưng nữ tử rung động càng thêm lợi hại, giống như là khẽ nức nở, cũng không biết trải qua bao lâu,sống lưng nữ tử từ từ thẳng tắp, nức nở nói:” Tốt, thay vì tiếp tục làm chuyện hại người, ta đi tìm chết!”

Nữ tử mở hai cánh tay, chạy nhanh hướng ao sen, tung người nhảy vào trong đó.

Ùm ùm!

Bọt nước văng khắp nơi, thân ảnh nữ tử rất nhanh chìm vào ao sen.

Vân Trung Thiên thấy vậy kinh hãi, nữ tử này rốt cuộc là người phương nào? Tại sao cương liệt (cương quyết + quyết liệt) như thế, nói nhảy liền nhảy, phải quyết tuyệt như thế sao?

Cho dù lúc trước nàng đúng là làm sai cái gì, hôm nay vô luận đối phương bức bách nàng như thế nào, nàng đều không muốn tiếp tục làm chuyện ác, đủ thấy đáy lòng nữ tử này đúng là rất thiện lương.

Nữ tử thiện lương như vậy, cứ như vậy rơi xuống nước, chết ở trong ao sen, không khỏi đáng tiếc.

Trong lương đình nam tử ngây ra nhìn cô gái nhảy xuống nước, hắn không có ngăn trở, cũng không có đi cứu, nhìn nữ tử giãy dụa trong nước, thanh âm hắn lạnh lùng chê cười, hướng về phía ao sen nói câu:" Ngươi nhớ kỹ! Trừ phi ngươi chết, nếu không ngươi vĩnh viễn đều không thể thoát đi khỏi tầm mắt chủ nhân của ngươi!"Nói xong, nam tử xoay người, rời khỏi lương đình.

Vân Trung Thiên vốn định đi đuổi theo, nhìn đến tột cùng, nam tử kia rốt cuộc là người phương nào lại dám ở trong phủ thành chủ càn rỡ như thế, nhưng mà từ trong ao sen truyền đến thanh âm đập nước, khiến hắn tạm thời vứt bỏ ý định tìm hiểu kỹ càng mọi chuyện. Hắn nhanh chóng phi thân lướt qua, đi tới bên ao sen, tung người vừa nhảy, nhảy vào trong nước

Trên người nữ tử áo choàng trong nước mở ra, giống như là một cái lưới lớn, quấn quanh lấy hai người.

Vân Trung Thiên đưa tay, ôm trên cái eo nhỏ nhắn của nữ tử, đem nàng hướng về trên người mình kéo đi, nhưng nữ tử dùng sức khước từ, đầu ngón tay nhỏ nhắn, sức mạnh không nhỏ, hắn lại không thể lập tức thành công.

"Cô nương, ta là tới cứu ngươi, ta sẽ không làm hại ngươi!"Hắn bí mật truyền âm cho nữ tử, muốn nàng bỏ đi ý niệm kháng cự trong đầu.

Hai tay nữ tử đang vùng vẫy ngừng lại động tác, tóc đen rối tung tán loạn trong nước, nàng nghiêng đầu quay đi, không muốn cho hắn nhìn thấy hình dáng của mình, nàng tay khua tay, ý bảo hắn không nên cứu mình, nàng đã không muốn tiếp tục sống.

Vân Trung Thiên nhận thấy nàng mất hết ý chí ý nghĩ muốn liều chết, không nhịn được cau chặt chân mày, ngọn nguồn câu chuyện hắn đại khái đã rõ ràng, nàng bất quá là muốn cách xa khỏi tầm tay của người giật dây, cho nên mới muốn tìm cái chết. Hắn thấy, này hoàn toàn không phải là đại sự gì, cũng bởi vì như vậy mà bị mất tánh mạng của mình, đó mới là hành động ngu xuẩn nhất.

“Cô nương, nếu như ngươi ngay cả chết cũng không sợ, cõi đời này còn có chuyện gì làm khó được ngươi? Ngươi chết, thống khổ chỉ có thân nhân của ngươi cùng người yêu ngươi, những thứ kia muốn thao túng ngươi căn bản sẽ không bởi vì ngươi chết đi mà có nửa điểm tổn thương. Thử nghĩ xem thân nhân của ngươi, thử nghĩ xem những người yêu ngươi, ngươi thay vì uất ức chịu chết như thế không bằng hảo hảo mà sống, dùng sức lực của chính ngươi đi giải quyết tất cả vấn đề! Vận mệnh của mình, cho tới bây giờ đều dựa vào mình đi nắm giữ!”

Nữ tử nghe lời của hắn, dấu hiệu giãy dụa từ từ giảm bớt, nàng từ từ bình tĩnh lại,, song trong thời gian dài nín thở, làm cho nàng bắt đầu hít thở không thông. Thân thể của nàng chợt chìm xuống, nàng vùng vẫy hai tay, rốt cuộc dùng bí âm phun ra hai chữ:” Cứu ta!”

Nội tâm Vân Trung Thiên vui mừng, bắt được hai cái tay nàng, vạch nước, dùng sức hướng thượng du đi.

“Khụ khụ, khụ khụ khụ……”Đến trên bờ, cô gái đưa lưng về phía hắn, dùng áo choàng màu đen bao bọc bản thân chặt chẽ, co rụt thân thể lại, không nhịn được ho khan.

Vân Trung Thiên từ phía sau nhích tới gần nàng, nữ tử vội vàng đứng dậy, lẩn tránh mấy bước, dùng sức lắc đầu. Không có gì ngoài một câu nói” cứu mạng”, nàng còn không có nhiều lời quá một câu.

Vân Trung Thiên dừng bước, không tiếp tục bức bách nàng, nàng không chịu để cho mình nhìn thấy diện mạo thật của nàng, cũng không cùng mình nói chuyện, hắn không nhịn được suy đoán, cô nương này chẳng lẽ là người hắn quen biết?

Hôm nay khách nhân đi tới phủ thành chủ chúc mừng đúng là rất nhiều, nhưng mà gần giống vị nữ tử này về số tuổi cùng thân hình thì nữ tân khách lại không nhiều, nàng rốt cuộc là ai đây?

“Cô nương, ngươi đừng sợ! Ngươi không muốn làm cho ta thấy diện mạo thật của mình, ta không miễn cưỡng ngươi. Hiện tại ta liền rời đi, ngươi có thể ở chỗ này nghỉ ngơi một chút rồi rời đi, ta bảo đảm sẽ không để cho người nào đến quấy rầy ngươi.”Thanh âm Vân Trung Thiên ấm áp, như gió xuân tháng ba, ấm áp đi vào lòng người, hắn nói là làm, xoay người rời khỏi ao sen, rời khỏi hòn giả sơn, càng ngày càng xa.

Nữ tử vẫn đưa lưng về phía hắn, hai tay nắm chặt áo choàng màu đen, cho đến khi tiếng bước chân của hắn càng ngày càng xa, nàng mới từ từ xoay người lại. Đầu đầy tóc đen dán chặt vào gương mặt của nàng, làm cho người ta phân biệt không rõ dung mạo chân thật của nàng. Ánh mắt đen láy lại sáng ngời, giống như chưa cả một trời đầy sao.

Nàng xa xa đưa mắt nhìn bóng lưng Vân Trung Thiên rời đi, trong ánh mắt sáng ngời chợt lóe ánh sáng chói lọi, lộ ra nụ cười mê người.

“Đây cũng là ngươi nói, vận mệnh của mình, mình tới nắm giữ!”

Khóe môi giơ lên, vẽ ra nụ cười vẻ phấn khởi tự tin, nơi nào còn có sự chán nản muốn từ bỏ mạng sống như vừa rồi?

Chuyện tối nay, quá mức kỳ quái, Vân Trung Thiên một đi, một đường suy nghĩ, mặc dù hắn đã đáp ứng cô nương kia, không truy xét thân phận thật sự của nàng, nhưng không có nghĩa là hắn không đi truy xét thân phận thực của nam tử kia, nếu không thể đem thân phận nam tử kia điều tra ra, sớm muộn sẽ trở thành tai hoạ ngầm của phủ thành chủ.

Hắn không thể để cho thân nhân cùng các bằng hữu của mình có bất kỳ nguy hiểm nào uy hiếp.

Đi đến giữa đường, vừa gặp Vân Khê đi dạo qua, thấy bộ mặt huynh trưởng suy tư biểu tình nghiêm túc, nàng tiến lên hỏi thăm.

“Ca ca, đang suy nghĩ gì vậy? Chuyên tâm như vậy?” Tầm mắt của nàng rất nhanh rơi hắn thì cảm thấy ẩm ướt mà đầu tóc rối bời cùng trên người trả lời ngượng ngùng, dính đầy nước bùn cùng nước đọng trên xiêm y, nhăn mặt nhăn mày, âm thầm ngạc nhiên,” “Ca, không phải là hơn nửa đêm huynh không ngủ được, nên ra hồ lặn đấy chứ?”

Vân Trung Thiên cúi đầu, nhìn thấy chính mình một thân nhếch nhác, tự giễu cười nói:” “Đúng vậy a, hơn nửa đêm ngủ không được, đến trong hồ bơi lội đi.”

Vân Khê vốn là chỉ cùng hắn đùa một chút, ai ngờ hắn thừa nhận, hai mắt nàng tròn xoe, tò mò hết sức.

“Ca, huynh không sao chứ? Huynh thật đi trong hồ bơi lặn?”Vân Khê mắt lé đánh giá hắn, một đường đi xuống nhìn chằm chằm, sờ lên cằm, nói không sợ người chết không ngừng,” Nga ~ ta làm sao quên mất, ca ca nhất định là một nam nhân, nam nhân đều có nhu cầu, ta hiểu!”

Nàng vô cùng hiểu gật đầu, nghĩ thầm huynh trưởng nhất định là nhu cầu sinh lý không cách nào nhận được thỏa mãn, cho nên phải…… *(=)))))*

Vân Trung Thiên nhìn muội muội vẻ mặt vô cùng hiểu cùng động tác gật đầu như giã tỏi, khuôn mặt hắn đầy hắc tuyến, hận không được một đầu đụng trên tàng cây.

Nàng rốt cuộc biết cái gì?

Nữ hài tử mọi nhà, làm sao tư tưởng không thuần khiết như vậy? Nhất định là bị Long Thiên Tuyệt kia làm cho tổn hại!

Ở trong lòng hắn, muội muội vĩnh viễn là thuần khiết nhất, nếu không thuần khiết cũng là chỉ có muội phu đem muội muội làm hư.

Tội nghiệp Long Thiên Tuyệt vừa mới gánh chịu sự oan uổng" đoạn tụ", hiện giờ vô duyên cớ lại gánh thêm tội danh dạy hư vợ, hắn rõ ràng bị oan uổng rồi, so với Đậu Nga còn oan uổng hơn.

"Khê Nhi, chớ suy nghĩ lung tung! Ca ca là loại người như vậy sao?"Vân Trung Thiên bất đắc dĩ than thở.

Vân Khê vỗ vỗ đầu vai hắn, một bộ" Ta hiểu" nghiêm túc vẻ mặt, khích lệ huynh trưởng nói:" Ca ca, chúng ta không phải là ngoại nhân, chuyện như vậy huynh có thể đối với ta nói, không cần xấu hổ!"

Ngươi nơi nào thấy ta thẹn thùng? Vân Trung Thiên thở hổn hển, không ngừng mà xoa trán,thật không biết nên làm như thế nào để đem muội muội tư tưởng bất lương đi sửa chữa đây.

“ Thật không phải giống như muội nghĩ như thế kia!” Hắn cố gắng nhấn mạnh nói, không biết có một số việc ở trong mắt những người khác, chỉ có càng bôi càng đen.

Vân Khê lại là gật đầu, lại là lắc đầu, vẻ mặt đồng tình nhìn huynh trưởng, rất là vì hắn mà lo lắng.

“Ca ca, ta là thân muội muội của huynh, huynh có thể tín nhiệm ta, ta tuyệt đối sẽ không đem bí mật của ngươi nói cho người khác biết, bao gồm cả Thiên Tuyệt, ta tuyệt đối sẽ không nói! Huynh có bất kì tâm sự khó nói nào cũng có thể nói với ta, ta nhất định sẽ giúp huynh!”

Vân Trung Thiên từ trước đến nay vẻ mặt đều bình tĩnh, nhưng giờ cũng không còn cách nào bình tĩnh nữa rồi, da thịt trên mặt từng cái nhảy lên. Hắm kìm chặt hai bả vai Vân Khê, làm cho nàng đối diện mình, hít vào một hơi thật sâu, muốn trịnh trọng tuyên cáo về phía nàng chuyện lạ (gốc: kỳ sự), hắn không có chuyện gì, chính là vì cứu người mới rơi xuống nước, căn bản không phải như nàng tưởng tượng không thuần khiết như vậy.

Lời nói đi ra đến khóe miệng, đối diện nàng vẻ mặt không ngừng gật đầu khích lệ, hắn hay là nhịn được, đem tất cả lời nói nuốt xuống vào trong bụng.

Hắn có loại cảm giác rất mãnh liệt, nếu như mình thật sự nói sự thật với nàng, nàng nhất định cho là mình cố ý kiếm cớ thêu dệt chuyện xưa để che dấu tư tưởng không thuần khiết của mình, chỉ biết đem chuyện càng bôi càng đen.

Hắn hướng về phía muội muội thở dài thật sâu, sát vai, bất đắc dĩ rời đi.

Vân Khê nháy mắt mấy cái, còn tưởng rằng huynh trưởng sẽ đối với nàng thổ lộ sự thật, hai huynh muội trong lúc nói một vài chuyện riêng tư, đây mới gọi là huynh muội chân chính mà! Chuyện càng riêng tư, liền chứng minh tình cảm huynh muội càng thắm thiết, nàng vẫn mong mỏi có thể có một người như vậy cùng nàng trao đổi chuyện cực kì riêng tư như huynh đệ tỷ muội. Hiện tại thật vất vả mới có một người, nàng sao có thể dễ dàng bỏ qua cho?

“Ca ca, nói cho ta một chút sao! Ta thật sẽ thay huynh giữ bí mật!”

“Ca, không nên xấu hổ mà!”

“Ca, chờ ta một chút!”

Vân Trung Thiên ở phía trước bước chân tăng nhanh, càng chạy càng nhanh, đến cuối cùng dường như chính là liều mạng chạy trốn. Lần đầu tiên cảm thấy, có một muội muội quấn quít, là loại ngọt ngào thống khổ!

Rồi lại nói Long Thiên Tuyệt cùng Hách Liên Tử Phong hai người thừa dịp ban đêm rời khỏi phủ thành chủ, chạy tới Vân Huyễn Điện, dọc đường đi, hai người so đấu khinh công, ngươi đuổi ta đuổi, thể hiện bản lĩnh cao cường, ai cũng không chịu rơi ở phía sau nửa phân.

Trên đường chợt có người đi đường đi lại, bỗng nhiên bên cạnh xẹt qua hai trận gió to, đem người đi đường suýt nữa ném đi.

“Gặp quỷ! Hơn nửa đêm làm sao thổi lên gió tà?” Dụi dụi mắt, định thần nhìn lại,ở phía cuối phố, ánh trăng khuynh sái sử, bỗng nhiên xuất hiện hai thân ảnh cao lớn, một tóc trắng, một tóc vàng kim, chẳng qua là ngắn ngủn một cái chớp mắt, bóng người liền biến mất.

“A, thật sự có quỷ a!”Người đi đường sợ hãi kêu một tiếng, chạy trối chết tựa như chạy như bay ở trên đường cái, ở đường khác có người nghe thấy tiếng, cũng rối rít hoảng sợ la lên, một truyền mười, mười truyền một trăm, cả đường cái cũng là truyền thuyết quỷ ảnh.

Cuối đường cái, Long Thiên Tuyệt ngừng lại, nhíu lông mày thanh tú, trợn mắt bắn về phía Hách Liên Tử Phong:” ta cũng biết, không thể cùng ngươi đi, bây giờ liên lụy ta bị người xem như là ma quỷ”.

“Tại sao không phải là ngươi liên lụy ta bị người xem như là ma quỷ vậy? Còn có, là ngươi tự mình chủ động yêu cầu ta và ngươi cùng đi”. Hách Liên Tử Phong lạnh lùng liếc trả lại, không quên nhắc nhở hắn ta, là hắn ta muốn hắn cùng đi, không phải là hắn tự nguyện. Hai đại nam nhân, hơn nửa đêm ở chung một chỗ, không khỏi buồn tẻ?

Long Thiên Tuyệt lạnh lùng nhíu mi: “Ngươi có thể không đến!”

“ Ta nếu không tới, ngươi có thể yên tâm?” Hách Liên Tử Phong lạnh lùng hỏi ngược lại, bởi vì hắn hiểu rõ Long Thiên Tuyệt, hắn ta là dạng người nhỏ mọn, nếu hắn không tới, hắn ta sẽ một lần nữa lôi kéo Khê Nhi, tuyệt sẽ không để cho hắn cùng một mình Khê Nhi có cơ hội chung đụng.

Nam nhân rất thích ăn dấm này,thật sự là một cực phẩm!

Hắn nghĩ tới, bỗng nhiên phụt cười ra tiếng, nụ cười như một đóa hoa quỳnh nở rộ trong màn đêm.

Long Thiên Tuyệt ra sức trừng hắn một cái, không khỏi cũng cong môi nở nụ cười, tiếng cười phấn chấn, giống như tiếng trời, du du dương dương bay vào tận trời, bay thẳng trời cao.

Quyển 6 - Chương 28: Tình địch nắm tay

Edit: pthust

Beta: Tiểu Mộng

*TM: Xin tha thứ cho tâm hồn không thuần khiết của ta… cái tiêu đề *xịt máu mũi**

Một cùng đường bay vút, hai người Long Thiên Tuyệt cùng Hách Liên Tử Phong rất nhanh tới gần Vân Huyễn điện. Mục tiêu của bọn họ rất đơn giản, chính là muốn thăm dò rõ ràng tình trạng hiện nay của Vân Huyễn điện, sau đó liên lạc với đám người Mặc Liên đại nhân.

Vân Huyễn điện trải qua một cuộc nội loạn, trong trong ngoài ngoài thủ vệ tăng thêm một tầng, Tông chủ thịnh nộ, làm cho cả Vân Huyễn điện các cao thủ đứng ngồi không yên, không cách nào ngủ, cho nên gần tới nửa đêm, bóng người đi lại thật đúng là không ít.

“Thủ vệ Vân Huyễn điện thật giống như được tăng cường, cảm giác có cái gì không đúng.”Long Thiên Tuyệt quan sát tình huống ngoài cửa lớn Vân Huyễn điện, cẩn thận nói.

“ Ân, người Vân Huyễn điện hoặc là đã nhận được tin phủ thành chủ phát sinh biến cố, hoặc là chính nội bộ Vân Huyễn điện xảy ra vấn đề, nhưng mà từ việc chúng ta một đường đi tới nhìn được tình huống, trên đường không có đụng phải bất kỳ cao thủ Vân Huyễn điện nào có hành động, cho nên trường hợp thứ hai có khả năng cao

hơn.”Hách Liên Tử Phong phân tích nói.

“ Nội bộ Vân Huyễn điện xảy ra đại sự, vậy nhất định cùng mấy vị Liên sứ có liên quan ….Chúng ra phải mau sớm tìm được Mặc Liên đại nhân, lên tiếng hỏi tình trạng hiện tại mới được.” Long Thiên Tuyệt đưa mắt nhìn về phía đại môn, híp mắt, suy nghĩ một trận, nói:” Việc này không nên chậm trễ, ta đi trước một bước, một mình ngươi từ từ suy nghĩ biện pháp vào đi thôi.”

Hắn có thuật Na Di, trong nháy mắt có thể vô thanh vô tức tiến vào bên trong Vân Huyễn điện, Hách Liên Tử Phong thì không, hắn muốn đi vào đại môn Vân Huyễn điện, thì phải nghĩ biện pháp tránh tai mắt thủ vệ. Trong ngày thường có lẽ không có khó khăn như vậy, mà nay thủ vệ đề phòng sâm nghiêm, hắn muốn vô thanh vô thức vòng qua thủ vệ, đi vào trong Vân Huyễn điện, cũng không phải là chuyện dễ.

Long Thiên Tuyệt cũng mặc kệ hắn rốt cục dùng phương pháp gì, tóm lại không muốn mang theo cái gánh nặng này làm việc, tiếng nói rớt lại, hắn liền thi triển thuật Na Di rời đi.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, một cái tay đột nhiên với tới, túm ở tay của hắn, ngăn chặn hắn dùng Na Di thuật.

Long Thiên Tuyệt cúi đầu,thấy cánh tay kia chỉ nắm chặt tay của hắn, hung hăng sợ run cả người, da gà toàn thân cũng nổi lên. Nếu như là một nữ nhân lôi kéo bàn tay của thắn, hắn còn có thể tiếp nhận chút ít, nhưng hết lần này tới lần khác đều là một đại nam nhân lấy tư thế mập mờ như vậy cầm tay của hắn, cả người hắn nổi da gà không ngừng rơi rụng.

Hung hăng muốn hất tay của hắn ta ra, nhưng Hách Liên Tử Phong vững vàng cầm lấy, không chịu buông tay. *(TM: *tiếp tục xịt máu mũi* Sao lại động tay động chân thế này… À di đà Phật, hai vị thí chủ*

thỉnh đừng xúc động chốn công cộng)

Long Thiên Tuyệt không được tự nhiên, Hách Liên Tử Phong có thể tự tại sao?

Hắn vốn chỉ nghĩ là bắt được cánh tay Long Thiên Tuyệt, không để cho một mình hắn chạy đi, ai ngờ trong lúc tình thế cấp bách tóm phải chỗ không có nắm chắc được, vừa vặn cầm lòng bàn tay của hắn. Lúc này nắm chặt, hai người cùng sợ run cả người, toàn thân rét run. *(edit: mém sặc chết J))*

“Buông ra!”Long Thiên Tuyệt lạnh lùng nhìn hắn chằm chằm nói.

Hách Liên Tử Phong không được tự nhiên kéo kéo khóe miệng, ho khan, nói:” Mang ta đi vào!”*(TM: Mang ta đi vào???!!!…Ta đi vào????!!!…Đi vào????!!!… Đi vào!!!!! *toàn thân đông cứng, máu chảy hết qua đường mũi*)*

“ Một mình ngươi không thể đi vào?” Long Thiên Tuyệt đang vứt tay của đối phương, tựa như đang vứt một miếng kẹo đường, bất kể hắn vùng vẫy như thế nào, đối phương đều vững vàng nắm chặt, Long Thiên Tuyệt vừa tức giận lại vừa ghét bỏ, không nhịn được hướng hắn ta gầm nhẹ,” Nhanh buông ra một chút! Bổn tôn chưa từng có thói quen cùng nam nhân dắt tay!”

Sắc mặt Hách Liên Tử Phong nhất thời đen một vòng:” Ta cũng chưa từng có thói quen cùng nam nhân nắm tay! Nếu như ngươi muốn ta buông tay, nhanh chóng mang ta cùng nhau đi vào, nếu không như thế này thì ta quấy nhiễu thủ vệ, ta nhất định sẽ đem ngươi khai ra! Ngươi cũng biết, ta từ trước đến giờ đều ưa nói thật.”

Uy hiếp hắn?

Long Thiên Tuyệt hít một hơi thật sâu, đột nhiên khóe môi nhếch lên, cười đến mị hoặc:” Vậy cũng tốt, dẫn ngươi đi vào cũng có thể, bất quá ngươi phải cẩn thận rồi, thuật Na Di yêu cầu rất cao, mang thêm một người, ta không thể đảm bảo đến tột cùng sẽ phát sinh ra chuyện ngoài ý muốn nào.”

Hách Liên Tử Phong dư quang liếc thấy hắn cười không có hảo ý, mơ hồ có loại dự cảm xấu, tiểu tử này hơn phân nửa lại muốn làm chuyện xấu rồi. Mặc kệ, dù sao chắc chắn nắm chặt hắn, nhìn hắn cuối cùng có thể đùa bỡn ra hoa gì dạng gì. *(TM: AAA *sống lại* sao ta cảm giác như lưu manh đang đùa giỡn gái nhà lành thế này???)*

Long Thiên Tuyệt lần nữa khinh thường liếc nhìn hắn một cái, khóe môi nhếch lên vẻ cười xấu xa càng thêm rõ ràng, trong miệng hắn thấp giọng quát lên:” Dời ——”

Kèm theo một tiếng” Dời” của hắn, thân ảnh của hai người trong nháy mắt biến mất ngay tại chỗ, Hách Liên Tử Phong chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh mờ mờ, trời đất quay cuồng, cảm giác chân thật duy nhất, chính là từ lòng bàn tay Long Thiên Tuyệt truyền đến độ mạnh yếu, chứng minh hắn còn vững vàng theo sát bên người Long Thiên Tuyệt. *(TM: trời ơi đánh chết ta đi)*

Phanh!

Không đợi hắn biết rõ ràng mình đến tột cùng là tới nơi nào, thân thể phía trước đột nhiên xuất hiện mộy bức tường, thân thể của hắn theo quán tính đi tới đụng phải, căn bản không có thời gian phản ứng tránh né.

Đau đớn truyền khắp toàn thân, Hách Liên Tử Phong ngẩng đầu lên, trước mắt khôi phục được tầm nhìn, chỉ thấy trước mắt mình xác xác thực thực là một bức tường, chính bản thân mình hung hăng đụng

vào bức tường, mà cùng đường với hắn Long Thiên Tuyệt lại nhẹ nhàng tung người nhảy, nhảy tới đầu tường, giờ phút này đang từ trên cao nhìn xuống chăm chú vào hắn, cười xấu xa.

“Long Thiên Tuyệt……”Hách Liên Tử Phong nghiến răng nghiến lợi, đang muốn phát tác, Long Thiên Tuyệt hướng hắn lên tiếng thở dài, nhấc cằm, nhìn về một phương hướng ra hiệu. Hách Liên Tử Phong quay đầu nhìn lại, phát hiện bọn họ cũng không có tiến vào Vân Huyễn điện, mà là dừng lại ở đại môn Vân Huyễn điện bên cạnh đầu tường, nếu như hắn lớn tiếng gào thét ra ngoài, khẳng định có thể quấy nhiễu đến thủ vệ trong ngoài đại môn.

Hèn hạ!

Hắn ta nhất định là cố ý! Vì đùa cợt hắn, cố ý để cho hắn đụng vào trên tường, thế nhưng hắn ta bất chấp nguy hiểm bị thủ vệ phát hiện, dừng ở đầu tường, tiểu nhân hèn hạ vô sỉ này!

Hách Liên Tử Phong hung hãn trừng mắt nhìn qua, không chỗ phát tiết, không thể làm gì khác hơn là đem lực đạo toàn bộ tập trung vào trên tay, nặng nề dùng sức

Cảm thấy lòng bàn tay đau đớn, Long Thiên Tuyệt cũng dùng sức phản kích, hai người hai cái tay cùng bắt dính tựa như vặn lại với nhau, cùng nhau dùng sức. Hai người trừng mắt nhìn lẫn nhau, lúc lên lúc xuống, mãi đến khi cùng nhau phân cao thấp đến mặt đỏ tới mang tai.

“Thanh âm gì? Hình như là từ bên kia truyền đến!”Hai gã cao thủ thủ vệ phát hiện khác thường, hướng phương hướng hai người đi tới, chờ tới gần nhìn lên, người nào cũng không có, chỉ có trên vách tường bị đụng rơi lại một tầng bụi ở trong gió tung bay.

“Cái gì cũng không có, chẳng lẽ là ta nghe lầm rồi?”

“Hiện tại Vân Huyễn điện có Tông chủ trấn giữ, có loại tiểu tặc nào dám tới gây chuyện? Cho dù thật tiến vào, cũng là một cái đường cùng, chúng ta hảo hảo mà trông giữ cẩn thận đại môn, làm tốt bổn phận chính mình quan trọng hơn.”

Hai người không có tiếp tục mảnh nghiên cứu, ngược về của mình thủ vệ đất.

Hai người không có tiếp tục tỉ mỉ nghiên cứu, trở về vị trí của mình.

Hai người Long Thiên Tuyệt cùng Hách Liên Tử Phong đã sớm thi triển thuật Na Di, đi tới bên trong Vân Huyễn điện.

“Tay của ngươi hiện tại có thể buông ra chưa? Cầm nhiều hơn một khắc, ta liền chán ghét nghĩ muốn ói!”Long Thiên Tuyệt dùng sức mãnh liệt đánh xuống tay Hách Liên Tử Phong, biểu tình trên mặt là càng đánh càng ghét bỏ, cùng một đại nam nhân nắm tay, hơn nữa hắn còn từng là tình địch, quả thật hắn chính là một điểm nhơ trong đời người.

Trên mặt Hách Liên Tử Phong cũng là vẻ mặt ghét bỏ giống như trước, hắn ta cho là mình nguyện ý nắm tay của hắn? Tay của hắn cũng không phải là bánh trái thơm ngon, thiếu không được, còn không phải là vì kế tạm thích ứng, nên mới bất đắc dĩ?

“Có thể khiến ngươi chán ghét, ta rất vinh hạnh.”Vốn là muốn buông tay ra, giờ phút này không muốn thả, Hách Liên Tử Phong thích cùng hắn đối nghịch, sẽ cố tình trêu chọc hắn hắn.

Long Thiên Tuyệt chống lại ánh mắt hơi có vẻ đắc ý của hắn, hối hận không thôi, lúc trước nên cho hắn đụng ác liệt hơn.

Quá nhân từ rồi! Tim của hắn vẫn còn quá quá thiện lương a.

Hắn không ngừng mà kiểm điểm lại mình.

Chà! Hắn rút ra bội kiếm ở bên hông mình, cơ hồ là trong điện quang hỏa thạch, hắn hướng chỗ tay hai người giao nhau mà chém tới!

“Ngươi điên rồi?”Hách Liên Tử Phong theo bản năng thu tay, giận dữ nhìn chằm chằm Long Thiên Tuyệt, nhìn hắn tựa như nhìn một kẻ điên không muốn sống.

Long Thiên Tuyệt kịp thời thu kiếm, hắn tự nhiên nhấc lông mày, cúi đầu nở nụ cười, nụ cười tràn đầy khiêu khích cùng châm chọc. Hắn làm sao có thể thật sự muốn chém tay của mình? Nếu không phải ra lần này ngoan chiêu, Hách Liên Tử Phong đâu có biết điều một chút buông tay?

Chút kinh sợ như vậy đều gánh không được, còn muốn cùng hắn đấu? Cũng quá chưa đủ kinh nghiệm!

Ý thức được hành động của mình, Hách Liên Tử Phong vẻ mặt bị đè nén, ôm kiếm, lạnh lùng quay lưng lại, không muốn lại đi nhìn sắc mặt hắn đắc ý.

Phía sau truyền đến tiếng nước chảy ào ào, là Long Thiên Tuyệt khom người một mình ở bên hồ nước dùng sức rửa tay, trong miệng không quên cằn nhằn:” Bẩn chết! Quay lại tìm Khê Nhi điểm chút hương phấn,che đậy một chút mùi mới được!”

Khóe miệng Hách Liên Tử Phong run lên, cũng đi theo khom người, mang hai tay của mình hung hăng ở trong nước chà sát mấy lần. Người không biết còn tưởng rằng tay của hai người này có nhiều

bẩn, nhiều thống hận hai tay của mình.

“Tốt lắm, hiện tại chúng ta chia làm hai đường, từng người tự điều tra đi!”Long Thiên Tuyệt một khắc cũng không muốn cùng hắn chờ thêm.

Hách Liên Tử Phong sao muốn cùng hắn chờ thêm chốc lát? Hai người cuối cùng cũng thống nhất được ý kiến, một nam một bắc, đi trước tìm kiếm.

Phía Bắc Vân Huyễn điện có một sương phòng, mấy bị Liên sứ tụ tập ở gian phòng Mặc Liên đại nhân, lén thương nghị.

Bên trong gian phòng, Mặc Liên đại nhân cùng Hoàng Liên đại nhân bị an trí ở cùng trên giường lớn, hai người đều là bị trọng thương, một bị thương ở lưng, mà một người khác cả người đều bị roi đả thương. Cố nén đau đớn trên người, Mặc Liên đại nhân cùng Hoàng liên đại nhân hai người một hướng lưng lên trời nằm úp sấp, một chính diện nằm, mà chung quanh các nàng là các vị Liên sứ cùng thủ hạ thân tín.

Toàn là nữ tử, trong lúc tương hỗ cũng sẽ không có nhiều kiêng kỵ.

“Mặc Liên đại nhân, Hoàng Liên đại nhân, thương thế của các ngươi thế nào?”

“Còn chưa chết! Khụ khụ, khụ khụ……”Mặc Liên đại nhân vừa mới trả lời một câu, cả người liền ho khan không ngừng, lưng của nàng là bị vật cứng xuyên qua cả người, tổn thương tới gân cốt, bởi vậy muốn khôi phục công lực là khó khăn.

Hoàng Liên đại nhân tình cảnh cũng không có tốt hơn chỗ nào, nàng khổ sở cười một tiếng, tự giễu nói:” Cho thêm ta vài roi, các ngươi

chỉ sợ cũng không thấy được ta, ta phải đi âm tào địa phủ, cùng bọn tỷ muội đã đi trước một bước sớm gặp nhau.”

Các cao thủ ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, thần sắc sầu lo.

“Mặc Liên đại nhân, Hoàng Liên đại nhân, chúng ta hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Tông chủ đột nhiên đi tới Vân Huyễn điện, làm rối loạn kế hoạch của chúng ta, hôm nay nếu không phải Thịnh công tử cầu tình cho các ngươi, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi……”Trong đó một gã cao thủ nói.

Mặc Liên đại nhân nhíu mày, suy tư chốc lát nói:” Tông chủ hiện tại càng ngày càng thô bạo, động một chút là lấy tánh mạng người ta, so với Cung chủ, chỉ có hơn chớ không kém. Chúng ta lần này bày ra chuyện, đã thành cái đinh trong mắt Tông chủ, nàng sớm muộn gì sẽ nhổ chúng ta, chúng ta muốn tự vệ, nhất định phải nghĩ biện pháp phản kích trước khi Tông chủ muốn lấy tánh mạng của chúng ta,tố xuất phản kích!”

“Như thế nào phản kích?”Các cao thủ hỏi, nghiễm nhiên coi nàng là tâm phúc.

Mặc Liên đại nhân trầm tư chốc lát, nói:” Các ngươi trước hết nghĩ biện pháp rời khỏi Vân Huyễn điện, xem một chút có thể hay không tìm được tung tích của Vân Khê cô nương. Tông chủ như là đã rời khỏi tế đàn Thiên Ma, tin tưởng Vân Khê cô nương cũng nhất định đã rời đi rồi. Một khi Vân Khê cô nương rời khỏi tế đàn Thiên Ma, nhất định sẽ cùng phụ thân của nàng, huynh trưởng trở lại Vân Thành, chỉ cần tìm được các nàng, chúng ta trong ứng ngoại hợp, cho dù thực lực Tông chủ có lớn mạnh hơn nữa, cũng không có cách nào ngăn cản.!”

“ Nhưng là, Tông chủ không phải nói, Vân Khê cô nương đã bị vây

khốn ở tế đàn Thiên Ma sao? Nàng còn có thể cùng chúng ta trong ứng ngoại hợp, cùng nhau đối phó Tông chủ sao?”Có một người nói, những người khác cũng rối rít lo lắng, Tông chủ nếu không có nắm chắc, như thế nào có thể tùy ý nói ra đây?

“Cái này……”Mặc Liên đại nhân do dự bất định, nàng không cách nào phân biệt Tông chủ nói mấy phần thật mấy phần giả, nhưng trong nội tâm nàng không muốn tin tưởng Vân Khê cô nương thật sự bị vây ở tế đàn Thiên Ma. Nàng thở dài lên tiếng:” Nếu quả thật là như vậy, đó chính là số mệnh của chúng ta!”

Hiện trường một mảnh bi thương, không ai nguyện ý để tình cảnh này xảy ra.

Cách gian phòng đó không xa, có hai bóng người lặng yên giám thị gian phòng, hai người hạ giọng, bàn luận xôn xao.

“ Đám người ngu xuẩn này, lại còn nghĩ tới muốn cùng Tông chủ đối địch, quả thực không biết tự lượng sức mình! Các nàng cho là Tông chủ sẽ thực sự lưu lại tánh mạng của các nàng sao? Nếu không phải bởi vì do Thịnh công tử, mạng của các nàng còn có thể lưu lại đến bây giờ sao?”Trong giọng nói cao thủ tràn đầy khinh thường.

“ Tông chủ phân phó, không thể để cho các nàng sống quá tối nay! Chúng ta phải nghĩ biện pháp tạo ra hiện trường các nàng chết oan chết uổng, làm cho các nàng bị chết thần không biết quỷ không hay, như vậy Thịnh công tử có truy cứu đến, cũng sẽ không hoài nghi đến trên người Tông chủ. Chỉ là ta không hiểu, Tông chủ vì sao đối với Thịnh công tử đặc biệt như thế? Chẳng lẽ Tông chủ coi trọng Thịnh công tử rồi?”Một gã cao thủ khác bát quái nói.

“Chớ có nói hươu nói vượn! Tông chủ là như vậy người sao? Thịnh công tử mới bao nhiêu tuổi, Tông chủ bao nhiêu? Tính toán như thế

nào cũng là không thể đi! Ngươi mau bỏ những suy nghĩ bậy bạ đó đi, Tông chủ đến nay ít nhất cũng đã hơn vạn tuổi, bên cạnh trừ Tả Hộ Tọa một vị thị hầu được sủng ái, không còn có những nam nhân khác, ta không tin Tông chủ là cái loại thấy thiếu niên trẻ tuổi người liền động tâm."

"Ai biết được?"

Hai người bàn luận xôn xao, ai ngờ những lời này một chữ không lọt rơi vào trong tai Long Thiên Tuyệt.

Ba! Ba!

Còn đang trong lúc nói chuyện hai người đột nhiên cảm giác đầu vai có một lực đạo đánh xuống, hai người mất đi tri giác, lâm vào hôn mê.

Ở phía sau hai người, hiện ra thân ảnh nam tử, rõ ràng chính là Long Thiên Tuyệt!

Hắn hí mắt nhìn bên trong gian phòng lóe lên ánh nến, lâm vào trầm tư, nếu vừa rồi hắn không có nghe nhầm lời nói, hai người này nhắc tới Tông chủ, chẳng lẽ bản thân Tông chủ tự mình giá lâm Vân Huyễn điện?

Tin tức này làm cho hắn cảm thấy tối nay đi thăm dò vô cùng có giá trị. Nếu không tới đây một chuyến, bọn họ căn bản không biết hiện tại ở Vân Huyễn điện có người cực kỳ uy hiếp, không phải là cung chủ, mà so sánh với cung chủ còn khó dây dưa hơn, là Tông chủ!

Không tin, phải mau sớm đem tin tức này báo cho Khê Nhi, để cho bọn họ sớm đề phòng.

Xoay người vừa định đi, trong đầu xẹt qua đoạn đối thoại của hai gã cao thủ kia, Tông chủ muốn đối với các nàng Mặc Liên đại nhân bất lợi, hắn phải báo cho các nàng biết một chút mới được. Một khi Tông chủ phát hiện thủ hạ chưa hoàn thành nhiệm vụ, nàng chắc chắn sẽ phái các thủ hạ khác tới thi hành nhiệm vụ, đám người Mặc Liên đại nhân sẽ không bảo vệ được tánh mạng.

Trước khi đi, hắn phải nhắc nhở một chút đám người Mặc Liên.

Mấy vị Liên sứ còn đang thương nghị đối sách, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra.

Bên trong gian phòng mọi người nhất tề cả kinh, Mặc Liên đại nhân cùng Hoàng Liên đại nhân vội vàng kéo chăn bong lên,đem thân thể của mình đắp kín, cảnh giác nhìn về phía người vừa tới.Vừa nhìn lên, Mặc Liên đại nhân cùng Hoàng Liên đại nhân rất nhanh nhận ra người vừa tới, Mặc Liên đại nhân ngọ nguậy muốn từ trên giường bò dậy:” Long công tử, các ngươi quả nhiên đi tới Vân Thành! Vân Khê cô nương đâu? Nàng đã tới Vân Huyễn điện?”

Có mấy người không biết cao thủ Long Thiên Tuyệt, nghe được Mặc Liên đại nhân vừa nói, mọi người tinh thần phấn chấn. Lúc trước các nàng còn đang lo lắng Vân Khê có phải hay không như Tông chủ nói, bị vây chết ở tế đàn Thiên Ma, hiện tại hết thảy băn khoăn đều bỏ đi, các nàng một lần nữa thấy được hy vọng.

“Khê Nhi giờ phút này còn đang ở phủ thành chủ Vân Thành, ta là đến đây trước thăm dò tin tức!”Long Thiên Tuyệt nói.

“Thật tốt quá! Chúng ta vẫn mong đợi Vân Khê cô nương tới, nàng hiện tại cuối cùng cũng tới!”Mặc Liên đại nhân cùng Hoàng Liên đại nhân liếc mắt nhìn nhau, cùng nhau lộ ra nụ cười hớn hở, những cao thủ còn lại cũng rối rít tươi cười rạng rỡ.

“Nói cho ta biết, hiện tại Vân Huyễn điện rốt cuộc là tình huống gì? Nghe nói Tông chủ tới, nàng tổng cộng mang theo bao nhiêu cao thủ tới? Còn có, cung chủ đâu?”

Long Thiên Tuyệt không quên nhanh chóng nắm giữ tin tức chuẩn xác, biết rõ địch lực chiến đấu của ta, hắn có thể tổ chức an bài chiến lực tốt hơn, xem một chút song phương có thể đánh một trận chính diện hay không.

“Không sai, Tông chủ đúng là đang ở Vân Huyễn điện. Thời điểm nàng tới, bên người mang theo mười sáu tên cao thủ, toàn bộ đều là nhất đẳng Huyền Hoàng cao thủ. Chúng ta hôm nay vốn là tính toán khởi sự, thu phục cả cao thủ Vân Huyễn điện, để cho bọn họ tôn kính Vân Khê cô nương làm cung chủ. Ai ngờ nửa đường xuất hiện Tông chủ, phá hư kế hoạch của chúng ta, ta cùng Hoàng Liên cũng là bởi vì chuyện này, bị trọng thương thành bộ dáng như này.Về phần cung chủ, cũng không biết nàng đã nhận ra nguy hiểm gì, sáng sớm liền mang theo con cái cùng phu thị của nàng thoát ly Vân Huyễn điện, sau Tông chủ biết được chuyện này, tức giận, phái cao thủ đi trước đuổi bắt cung chủ. Trước mắt Vân Huyễn điện, trên căn bản đã bị cao thủ Tông chủ mang đến quản chế…”Mặc Liên đại nhân nói tới đây, lặng yên đánh giá Long Thiên Tuyệt, thật tò mò, hắn lại có thể tránh thoát nhiều Nội tông cao thủ tuần tra như vậy, tìm được các nàng nơi này, có thể nghĩ thực lực của hắn thật mạnh.

“Mười sáu tên Nội tông cao thủ?”Long Thiên Tuyệt cau mày, không quá lạc quan. Thực lực Nội tông cao thủ Vân Tộc, hắn đã được chứng kiến, mười sáu Nội tông cao thủ tập hợp sức mạnh lại, đó là phi thường cường đại, hơn nữa còn có một Tông chủ, chỉ bằng vào bọn họ thực lực của những người này chưa chắc có thể chiến thắng, trừ phi là có thể một lần nữa để cho Tử Yêu cùng Vân Huyên nắm tay hợp tác để đối phó Tông chủ …

“Nơi đây không nên ở lâu! Mới vừa rồi ta nghe ở ngoài cửa có hai gã cao thủ lén nghị luận, nói Tông chủ muốn giết các ngươi, các ngươi nên mau sớm theo ta đi, nếu chậm trễ sợ rằng Tông chủ sẽ phái những cao thủ khác lần lượt tới giết các ngươi.”

“ Cái gì? Tông chủ làm việc cư nhiên ngoan tuyệt như vậy, thủy chung không chịu bỏ qua cho chúng ta.”Mặc Liên đại nhân hung hăng nghiến răng, quả nhiên càng là người có quyền cao chức trọng, xử sự càng tàn nhẫn, thủ đoạn của Tông chủ so sánh với cung chủ tàn nhẫn hơn nhiều, cung chủ đối với mấy người các nàng, ít nhất còn nhớ chút ít tình cũ, Tông chủ liền hoàn toàn không để ý những thứ này, muốn giết liền giết, không chút lưu tình!

“Đã như vậy, vậy chúng ta theo Long công tử cùng nhau đi thôi, Vân Huyễn điện không dung được chúng ta, tự có chỗ cho chúng ta dung thân!”

“Đúng! Chúng ta đi!”Mọi người đạt thành nhất trí, đỡ Mặc Liên đại nhân cùng Hoàng Liên đại nhân dậy, quyết định muốn cùng nhau theo Long Thiên Tuyệt rời khỏi.

Ngoài cửa, ầm ĩ vội vàng truyền đến tiếng bước chân.

Long Thiên Tuyệt chợt cảm thấy không ổn, hắn dưới chân xoay chuyển một bước, thi triển ẩn thân thuật, làm cho mình biến mất ở trong tầm mắt mọi người.

Mặc Liên đám người cả kinh, nhìn quanh tìm kiếm thân ảnh của hắn, cho đến khi cửa phòng lần nữa bị đá văng, các nàng càng thêm kinh hãi.

“Tông, Tông chủ?”

Các nàng vạn lần không nghĩ tới, bản thân Tông chủ đích thân tới gian phòng này, nàng rốt cuộc ý muốn như thế nào? Là tới lấy tánh mạng các nàng đấy sao?

Lại thấy Tông chủ sau khi vào phòng, định thần, trái phải nhìn quanh, không biết đang tìm kiếm cái gì.

Long Thiên Tuyệt đứng ở gần cách nàng không tới cự ly một cánh tay, ngưng thở, không dám có chút động tác.Hắn biết, đối với một cao thủ tuyệt đỉnh mà nói, thi triển ẩn thân thuật là phi thường nguy hiểm, khí tức của ngươi hơi động một chút, nàng liền nhận ra ngay. Cho nên, hắn không dám hô hấp, cũng không dám có động tác, cả người như một bức tượng, chỉ có thể trông chờ vào vận may.

“Người đâu?”Tông chủ đề cao âm điệu nói, một đôi mắt sắc bén quét mắt cả gian phòng, không buông tha bất kỳ một cái nào góc.

Long Thiên Tuyệt đứng ở bên người của nàng, cảm giác ánh mắt của nàng giống như một loại lưỡi dao sắc bén cắt ngang không khí, có vật ở dưới ánh mắt quét qua quét lại của nàng, đều có xu hướng sẽ gãy lìa. Cũng không biết có phải là nguyên do dưới ánh đèn tối tăm, hắn cách nàng gần như thế, ngược lại bị lực công kích nhỏ nhất, bất quá lực uy hiếp như vậy, cũng đủ để khiến hắn cả người đau như đao cắt.

“ Tông chủ, mọi người chúng ta đều ở trong này, ngài muốn tìm đến tột cùng là ai?”Mặc Liên đại nhân trả lời, dư quang cũng đã âm thầm sợ hãi, không biết Long công tử đến tột cùng ẩn núp ở nơi nào. Bất quá động tác của nàng không dám vượt qua phạm vi quá lớn, sợ làm cho Tông chủ hoài nghi, cuối cùng ngược lại hại Long công tử,.

“Các ngươi đừng tưởng giấu diếm được bổn tọa, bổn tọa có thể

nhận thấy được, có người một mình xông vào Vân Huyễn điện, còn đánh bất tỉnh hai gã thủ hạ của bổn tọa, hắn bây giờ nhất định ở trong cái gian phòng này! Tông chủ liếc nhìn ánh mắt không ngừng, cước bộ từ từ chếch đi, chuyển hướng vị trí Long Thiên Tuyệt, tiếp tục một bước nữa sẽ phải đụng vào hắn.

Tuy nói là ẩn thân thuật, thật ra thì chỉ là một loại thủ thuật che mắt, một khi người nọ va chạm vào thân thể ngươi, vô luận là ẩn thân hay không ẩn thân, thân thể của ngươi cảm xúc thủy chung là chân thật. Cho nên, nếu như Tông chủ đụng phải thân thể của ngươi, nàng chính là thiết thiết thực thực đụng phải, lập tức có thể khóa phương vị của ngươi, đem ngươi từ nơi ẩn thân bắt được.

Long Thiên Tuyệt giờ phút này tim đập bang bang gấp gáp, đồng thời, hắn lại muốn đè nén chính bản thân mình, không để cho tim mình đập tăng lên, nếu không tiếng tim đập giống như trước sẽ tiết lộ hành tung của hắn.

Mồ hôi lạnh ướt đẫm vạt áo của hắn, lúc này, hắn nếu như thi triển thuật Na Di, giống như trước sẽ kích động Tông chủ, khoảng cách gần như thế, Tông chủ hoàn toàn có năng lực khi hắn thi triển thuật Na Di trong chớp mắt bắt được hắn.

Giờ phút này Long Thiên Tuyệt, là tiến cũng không được, thối cũng không xong, lâm vào tình thế lưỡng nan.

Tên đã lắp vào cung, tùy thời có thể rời dây bắn ra, Long Thiên Tuyệt cố gắng làm cho mình trấn tĩnh lại, nín thở, vẫn không nhúc nhích.

Mặc Liên đại nhân cùng Hoàng Liên đại nhân đẳng chờ cao thủ khẩn trương quan sát bốn phía gian phòng, các nàng vừa mới tận mắt nhìn thấy Long Thiên Tuyệt hư không tiêu thất, cực kỳ kinh ngạc. Chỉ là các nàng không có cách nào phán đoán, Long Thiên Tuyệt đến tột

cùng là rời khỏi không gian này hay là như cũ ở bên trong không gian này. Mọi người nín thở rồi lại thở, so với sự khẩn trương của Long Thiên Tuyệt, các nàng cũng không có buông lỏng đi nơi nào.

Quyển 6 - Chương 29: Kế sách dụ địch

Edit: pthust

Beta: Tiểu Mộng

Tông chủ vừa quan sát bốn phía, vừa lưu ý ánh mắt đám người Mặc Liên, cước bộ của nàng hướng phía Long Thiên Tuyệt từ từ đi đến, chính là lúc bả vai của nàng cách đầu vai Long Thiên Tuyệt chỉ còn lại khoảng cách một nắm tay, ngoài cửa bỗng nhiên nổi lên một trận gió vô danh, dời đi lực chú ý của Tông chủ.

Nàng chạy gấp mấy bước, chạy nhanh ra khỏi cửa phòng, hướng ngoài cửa hét to: “ Người nào? Rốt cục là ai đang giả thần giả quỷ? Mau hiện thân cho bổn tọa!”

Dường như là cùng thời khắc đó, Long Thiên Tuyệt thở một hơi ngắn ngủi, trong miệng âm thầm: “Dời ——”

Lần này, hắn là thật từ bên trong gian phòng biến mất rời đi.

Quá nguy hiểm rồi, cũng chỉ thiếu một chút xíu khoảng cách như vậy, hắn đã bị phát hiện.

Lấy thực lực của hắn, hắn hoàn toàn không có phần thắng chạy trốn từ trong tay Tông chủ.

Làm sao bây giờ?

Biết rõ Tông chủ muốn giết đám người Mặc Liên đại nhân, hắn làm sao có thể quăng đi không để ý các nàng, chính mình một mình chạy trốn đây?

Đúng rồi, Hách Liên Tử Phong!

Lúc này, hắn mới nhớ tới đồng bạn mình một đường ghét bỏ, bằng thực lực của mình hắn muốn từ trong tay Tông chủ cứu ra đám người Mặc Liên xác thực không dễ, nhưng nếu như có Hách Liên Tử Phong hỗ trợ, phần thắng liền lớn hơn.

Tiểu tử này hiện tại sẽ ở nơi nào đây?

Chân mày hắn nhẹ nhàng vừa nhíu, ban nãy vì có thể nhanh chóng thoát khỏi hắn, giữa hai người cũng không có lưu lại bất kỳ phương thức liên lạc nào, hiện tại muốn tìm người, thật đúng là có chút ít phiền toái.

Hắn ở trong đình viện của Vân Huyễn điện một đường nhanh chóng đi,thân ảnh thoắt ẩn thoắt hiện, như quỷ mị thông thường bay lơ lửng trên trời, nhưng nhanh chóng đến kinh người.

Sau khi Tông chủ hướng về phía trên bầu trời rống to mấy tiếng, không có nhận ra bất kì khác thường nào, nàng rất là tức giận, lúc này một lần nữa xông vào gian phòng, nàng hướng về phía gian phòng liên tục đánh ra kích chưởng,huyền khí mạnh mẽ, ở trong không gian tùy ý len lỏi, làm cho Mặc Liên các cao thủ sợ hãi nhất tề ôm ở một chỗ run rẩy.

Ghê tởm! Hắn nhất định là đã đào tẩu!

Đợi chưởng lực của nàng ngừng nghỉ, cả gian phòng một mảnh hỗn độn, không có gì ngoài chỗ đám người Mặc Liên tụ tập, những địa

phương khác gạch ngói bị hủy hết, tủ treo quần áo, cái bàn nổ tung tóe, càng đừng nói đến chén đĩa trà cụ.

Đám người Mặc Liên cho là mình chết chắc, mọi người nhắm hai mắt lại, làm ra thái độ chịu chết. Ai ngờ Tông chủ cư nhiên không có thương tổn tới các nàng, không có đem tánh mạng của các nàng chấm dứt.

Mọi người âm thầm may mắn, đoán thầm, trong lòng Tông chủ, các nàng hoặc nhiều hoặc ít còn có chút giá trị lợi dụng sao?

Các nàng thật sự đã đoán đúng, sở dĩ Tông chủ không giết các nàng, mục đích đúng là vì dẫn ra người mới vừa chạy trốn. Chỉ cần tánh mạng các nàng còn tồn tại, nàng tin tưởng người nọ sớm muộn còn có thể nhanh chóng trở về cứu người.

Rất tốt! Nàng liền bồi người này vui đùa một chút, xem một chút đến tột cùng là ai cao minh hơn ai, ai hơn một bậc?

Ổn định tinh thần, nàng cặn kẽ suy nghĩ một phen, quay đầu, ánh mắt buồn rười rượi nhìn chăm chú đám người Mặc Liên nói:” Đem mấy người các nàng toàn bộ áp tải đến Cấm Cung, bổn tọa cũng muốn xem một chút, đến tột cùng ai có thể cứu được các nàng?”

Thanh âm của nàng cao vút lên, bay ra ngoài xa xa, trôi giạt cả bầu trời Vân Huyễn điện đều là thanh âm của nàng. Dụng ý của nàng chính là muốn để cho người muốn cứu đám người Mặc Liên nghe được, hướng hắn công khai tuyên chiến. Đối phương hoặc là tiếp nhận khiêu chiến, hoặc là trơ mắt nhìn đám người Mặc Liên chết ở trong tay của nàng, nàng chính là muốn dùng mạng người đánh cuộc, tra ra người chui vào Vân Huyễn điện đến tột cùng là người phương nào.

Long Thiên Tuyệt ở giữa đường nghe được thanh âm Tông chủ, vốn là hắn tâm tình lo lắng, hiện tại ngược lại bình tĩnh lại. Nếu Tông chủ cố ý khiêu chiến hắn, vậy thì chứng minh Tông chủ tạm thời sẽ không đối với đám người Mặc Liên đại nhân hạ thủ, hắn liền có đủ thời gian tới chuẩn bị ứng chiến.

Ngoài ra, Tông chủ nói, cũng bớt đi thời gian hắn tìm kiếm Hách Liên Tử Phong, hắn tin tưởng Hách Liên Tử Phong một khi nghe được lời này, nhất định sẽ hướng phương hướng Cấm Cung chạy tới.

Như vậy, hắn hiện tại cũng là không cần bận rộn tìm người rồi, không bằng thử nghĩ xem đến tột cùng phải như thế nào mới có thể thuận lợi cứu người.

“Cấm Cung?” Khóe môi Long Thiên Tuyệt vẽ một đường cong hoàn mỹ, tự tin mà cười mỹ lệ, hắn phi thân lướt qua một chút, đem thân ảnh không có vào đêm tối, cùng đêm tối hòa hợp một khối.

Một chỗ khác của Vân Huyễn điện, Vân Trung Thịnh bồi hồi ở phụ cận phòng ngủ của mẫu thân, suy tư mẫu thân cùng huynh trưởng, các tỷ tỷ rốt cuộc đi nơi nào, có thể từ trong di vật mẫu thân lưu lại tìm kiếm được đầu mối gì hay không. Chợt nghe được trên bầu trời truyền đến thanh âm Tông chủ,, hắn tâm thần rùng mình, không biết trong miệng Tông chủ nói “ mấy người các nàng đến tột cùng là ai.

“Cấm Cung? Chẳng lẽ là sư phụ cùng mấy vị Hoàng Liên đại nhân?” Hắn càng nghĩ càng thấy có khả năng, lúc trước Tông chủ bỏ qua cho sư phụ cùng đám người Hoàng Liên đại nhân chẳng qua chỉ là nể mặt hắn, nhưng khởi sự tạo phản, thủy chung là chuyện đại sự, làm sao có thể bằng vào mấy câu nói tùy tùy tiện tiện của hắn liền lắng lại đây? Hắn chưa bao giờ cảm giác năng lượng của mình lớn giống như lần này, có thể ngăn cản Tông chủ giết người.

“Không tốt, ta phải đi cứu sư phụ!” Có một số việc biết rõ không thể làm nhưng vẫn phải làm!

Thân ảnh của bay vút, rất nhanh biến mất ở cuối bóng đêm.

Cùng lúc đó, còn có một cái bóng người như một loại quỷ mị, bay vút ở trong bóng đêm Vân Huyễn điện.

Càng ngày càng nhiều người bắt đầu hướng phương hướng Cấm Cung tụ tập, cả Vân huyễn điện trở nên náo nhiệt lên.

Cửa đá ù ù mở ra, bên trong cấm cung hơi thở hoang tàn đập vào mặt.

Tông chủ xa xa đứng ở đối diện cửa đá, không có xa hơn trước bước ra một bước, nhớ tới cảnh tượng sau khi cấm cung bị phá hư, mụ một bước cũng không nghĩ lại bước vào.

Tức giận nặng nề ngưng tụ ở đáy lòng, hơn nữa khi mụ biết được kẻ nhổ mất cây linh thụ, sau đó phá hủy Cấm Cung chính là Vân Khê thì càng thống hận Vân Khê tâm tư thâm sâu.

Mặc dù trong lòng đã nhận định, Vân Khê là bị vây ở tế đàn Thiên Ma cuối cùng là quan trọng nhất, song Vân Khê cái tên này như ảnh tùy hình theo sát mụ, trong loạn Vân Huyễn điện có nàng ta, Cấm Cung bị hủy cũng cùng nàng ta có liên quan, so với Vân Huyên trong dĩ vãng đối với mụ lực ảnh hưởng càng sâu, đáy lòng mụ ta càng thêm nén giận.

Trong nội tâm mụ, Vân Huyên là một cây gai, còn Vân Khê là một con dao, gai đâm là nhỏ bé, khó mà nhổ, dao lại lớn hơn, dễ dàng nhổ, nhưng lực công kích cũng lớn.

“Đem các nàng toàn bộ nhốt vào cấm Cung!” Mụ giương lên bàn tay to, thủ hạ chính là cao thủ lập tức tòng mệnh, đem tám vị Liên sứ hết thảy trói chặt lại đưa vào Cấm Cung.

“Cung tiễn thủ (người bắn cung) chú ý, nếu như trước hừng đông vẫn không có người nào xuất hiện, dùng hỏa tiễn bắn chết các nàng!” Tông chủ nói lần nữa, ánh mắt của mụ lóe lên ánh sang lạnh, tràn ra lạnh lẽo cười. Mụ ta không hề cảm thấy mình tàn nhẫn, tàn nhẫn với người còn hơn tàn nhẫn với mình, mụ luôn hiểu rõ như thế nào là bảo vệ mình, bảo vệ quyền lợi của chính mình. Muốn bảo vệ tốt bản thân mình, thì phải học xong tàn nhẫn, nếu không sau một khắc người chết chính là ngươi.

Đây là kinh nghiệm vạn năm của mụ đúc kết ra.

Cao thủ Vân tộc nhiều như mây, xuất chúng hơn mụ, cố gắng hơn mụ, có người có thiên phú, vì sao duy chỉ có mụ cuối cùng đăng lâm quyền thế cao nhất của Vân tộc,trở thành Tông chủ Vân tộc? Đó là bởi vì mụ so với bất kì kẻ nào đều càng thêm hiểu được như thế nào là bảo vệ bản thân mình, nếu như ngay cả bản thân mình cũng không có cách nào bảo vệ mà nói, như thế nào để bảo vệ tộc nhân?

Đây cũng là niềm tin của mụ ta, trước tiên bảo vệ tốt bản thân mình, lại tiếp tục bảo vệ tộc nhân,

“Sư phụ, không nên a!” Nơi xa, Vân Trung Thịnh chạy nhanh mà đến, thấy một màn như vậy, hắn vạn phần lo lắng. Quả nhiên như hắn đoán, Tông chủ vẫn còn muốn xử tử sư phụ cùng mấy vị Hoàng Liên đại nhân

Tông chủ xoay người lại, thấy được hắn, chân mày khẽ chau lên.

Bên cạnh có hai gã cao thủ cản lại Vân Trung Thịnh, đem hắn cùng

Tông chủ cách ly.

“Sư phụ, ngài không phải là đáp ứng ta, muốn thả Mặc Liên đại nhân cùng các nàng Hoàng Liên đại nhân sao? Vì sao ngài hiện tại lại thay đổi chủ ý?” Vân Trung Thịnh chất vấn.

“Ngươi là đang chất vấn ta sao?” Thanh âm Tông chủ bỗng dưng cao lên, đây là biểu hiện mụ ta không vui.

Vân Trung Thịnh bộ dạng phụ tùng, xoắn xuýt một phen, ngước mắt nói: “ Sư phụ, đồ nhi không dám chất vấn ngài, nhưng là Mặc Liên đại nhân cùng Hoàng Liên đại nhân đối với đồ nhi ân trọng như núi, đồ nhi không thể trơ mắt nhìn các nàng chịu chết. Nếu như sư phụ thật muốn giết các nàng, vậy trước tiên giết đồ nhi!”

Hắn ngẩng đầu, lộ ra một đoạn cổ dài trắng nõn của mình, làm bộ dạng chịu chết,

Sắc mặt Tông chủ thoáng cái liền trầm xuống, hí mắt trừng mắt nhìn hắn, rất là thất vọng. Mụ ta nhìn trúng hắn cũng là bởi vì thân thế của hắn đáng thương,có chỗ tương tự với mình nên mới sinh ra lòng luyến tiếc, muốn bồi dưỡng hắn. Hắn đối với sư phụ của mình trọng tình trọng nghĩa, cũng làm cho mụ rất hài lòng, nhưng là có đôi khi quá trọng tình trọng nghĩa, ngược lại sẽ làm lòng của mụ đau nhói. Chẳng lẽ sư phụ này còn không quan trọng bằng sư phụ trước kia của hắn?

Mụ ta hừ lạnh một tiếng, phất tay áo, đem Vân Trung Thịnh ném đi trên mặt đất: “Bổn tọa thu ngươi làm đồ đệ, nhưng không có nghĩa là ngươi có thể lần nữa làm trái ý tứ của bổn tọa, cùng bổn tọa đối địch. Nói cho ngươi biết, bổn tọa dễ dàng tha thứ là có mức độ, ngươi lại vì các nàng cầu tình, liền đừng trách bổn tọa không khách khí!”

Vân Trung Thịnh mím môi, khẩn trương địa nhìn về phía đám người Mặc Liên đại nhân cùng Hoàng Liên đại nhân, các nàng bị tập trung trói chặt ở một chỗ, vô số hỏa tiễn nhắm trúng các nàng, chỉ cần Tông chủ hạ lệnh một cái, hàng vạn hàng nghìn mũi tên sẽ hướng các nàng bắn đi một lượt.

“Sư phụ…” Hắn cúi đầu la lên thanh âm, đây là đối với Mặc Liên đại nhân, hắn lần nữa quay đầu, nhìn về phía Tông chủ, cắn răng nói, “ Sư phụ, đồ nhi biết ngài không thích nghe đồ nhi cầu tình, nhưng là…nhưng là đồ nhi vẫn còn muốn nói! Nếu như để cho đồ nhi trơ mắt nhìn sư phụ của mình chết ở trước mặt, Ngày nào đó nếu như là sư phụ ngài có nguy hiểm, thân là đồ nhi, như cũ sẽ liều lĩnh đi cứu ngài! Suy bụng ta ra bụng người, chẳng lẽ sư phụ hi vọng đồ nhi là một cái vong ân phụ nghĩa, người vô tình vô nghĩa sao?”

Sắc mặt Tông chủ không ngừng biến hóa, khi nàng nghe được Vân Trung Thịnh nói “ thân là đồ nhi sẽ liều lĩnh đi cứu ngài ” lòng của mụ ở trong nháy mắt mềm mại xuống.

“Vi sư cũng không phải là thật muốn xử tử các nàng, vi sư chính là muốn kéo người vụng trộm xông vào Vân Huyễn Điện ra. Ngươi nếu là thật sự muốn cứu các nàng, vậy thì thay vi sư sớm tìm ra người vụng trộm xông vào Vân Huyễn điện,đem hắn bắt được, đưa hắn đến trước mặt vi sư.”

“Người vụng trộm xông vào Vân Huyễn điện?” Vân Trung Thịnh kinh ngạc, thì ra Tông chủ động tĩnh náo loạn như thế, mục đích chính là muốn đưa ra người vụng trộm xông vào kia? Sẽ là ai chứ? Người nào lớn mật như thế, dám vụng trộm xông vào Vân Huyễn điện?

Tông chủ đem sư phụ cùng các vị Hoàng Liên đại nhân làm như mồi nhử, chẳng lẽ đối phương là tới cứu các nàng?

Nếu quả đúng như vậy, hắn lại càng phải giúp một chút đám người vụng trộm xông vào kia.

“Sư phụ yên tâm, đồ nhi nhất định bắt được người vụng trộm xông vào Vân Huyễn điện kia!” Hắn ôm quyền, khom người một lạy, xoay người hướng phương hướng mục tiêu chân núi đi tới.

Ai cũng sẽ không nghĩ tới, giờ phút này, người vụng trộm xông vào Vân Huyễn điện kia, căn bản không có hướng phía Cấm Cung đi tới, mà là thân ở phòng luyện khí của Vân Huyễn điện, đang chơi đùa đồ chơi nhỏ của hắn.

Long Thiên Tuyệt thật vất cả mò tới phòng luyện khí, đánh bất tỉnh người trông coi, ở trong phòng luyện khí tìm kiếm một phen, hắn lại tìm được không ít tài liệu luyện khí hiếm có. Mặc dù chuyện phát sinh đột nhiên, thời gian vội vã, nhưng muốn cứu người, thì không thể không chuẩn bị cho trận chiến.

Hắn nhanh chóng vơ vét một đống tài liệu có thể sử dụng, sử dụng lò lửa, bắt đầu luyện chế binh khí mà hắn cần.

Hắn luyện chế rất xuất thần, đến nỗi có người đẩy cửa phòng luyện chế ra, hắn mới phát hiện là có người tới.

“Xoát!” Trường kiếm ra khỏi vỏ, nhanh chóng xuất ra, đánh thẳng yết hầu (cổ họng) đối phương.

Tốc độ phản ứng của đối phương cũng không chậm, trường kiếm vừa cản vừa đỡ, tan mất sát chiêu của hắn.

Hai người soi mặt, nhận ra đối phương, kiếm của hai bên lúc này mới nhất tề thu lại trở về.

Hách Liên Tử Phong lướt qua đầu vai hắn, thấy được cảnh tượng lửa nóng trong lò luyện, hắn nhăn đầu lông mày, quái dị đánh giá Long Thiên Tuyệt, lắc đầu nói: “ Đến lúc nào rồi, ngươi còn có tâm tư ở chỗ này luyện khí?”

“Làm sao ngươi tìm tới nơi này?” Long Thiên Tuyệt cười thần bí, không có trực tiếp trả lời câu hỏi của hắn, xoay người lại lần nữa đi trở về trước lò luyện, tiếp tục luyện khí.

“Ta chỉ là tới đây thử thời vận, không nghĩ tới ngươi thật đúng là ở chỗ này!” Hách Liên Tử Phong dạo bước đi tới, nhìn chăm chú ngọn lửa trong lò luyện tỏa ra, hắn thản nhiên nói. Kỳ thật hắn cũng nghĩ đến trong lời nói của Tông chủ có ẩn giấu âm mưu, hơn phân nửa là theo hai người bọn họ có liên quan, hắn cũng không có phát hiện mình bị người khác phát hiện hành tung, như vậy chỉ có có thể là Long Thiên Tuyệt bị phát hiện hành tung.

Tông chủ cố ý phát ngôn bừa bãi, muốn dụ dỗ bọn họ đi tới cấm Cung, như vậy nói rõ Long Thiên Tuyệt cũng không bị bắt.

Lấy hiểu biết của hắn đối với Long Thiên Tuyệt, hắn ta tuyệt đối sẽ không ngu dốt hồ đồ trực tiếp chạy tới Cấm Cung, tự mình rơi vào cạm bẫy, hắn ta hoặc là trực tiếp rời đi, hoặc là suy nghĩ phương pháp khác giải quyết vấn đề.

Hắn ở đại môn của Vân Huyễn Điện ra vào quanh quẩn một hồi, không có phát hiện thân ảnh Long Thiên Tuyệt, cho nên nghĩ tới nơi này, hắn lần lượt từng phòng từng phòng lục lọi tới đây, cuối cùng thật đúng là để cho hắn tìm được.

“Ngươi bây giờ tính toán luyện chế binh khí gì? Ngươi tin chắc binh khí của ngươi có thể ngăn cản được Tông chủ cùng tất cả cao thủ Vân Huyễn điện hợp lực công kích?” Hách Liên Tử Phong hai tay

vòng quanh ngực đứng thẳng, chăm chú nhìn binh khí còn chưa thành hình trong lò luyện, hắn một chút cũng không coi trọng.

Long Thiên tuyệt không để ý tới hắn, thần bí cong môi mà cười:” Đến lúc đó ngươi sẽ biết! Hiện tại ngươi trước tiên giúp ta canh cửa, dù sao cũng không thể lại để cho bất kì kẻ nào tiến vào bên trong phòng luyện khí này.”

“Ta tại sao phải nghe lời ngươi?” Hách Liên Tử Phong cau mày, rất bất mãn thái độ hắn vênh mặt hất hàm sai khiến.

“Ngươi có thể không nghe, nhưng là ta sẽ hướng về phía ngoài kêu to, đem tất cả cao thủ Vân Huyễn điện toàn bộ hấp dẫn tới đây, làm cho ngươi làm người chết thay, gặp Tông chủ cùng tất cả các cao thủ của Vân Huyễn điện vây quanh.” Long Thiên Tuyệt nhàn nhạt mà cười, ánh mắt sáng rực, có loại tự tin hết thảy đều ở trong lòng bàn tay của hắn.

Quyển 6 - Chương 30: Thiên Long cứu chủ!

Edit: Tiểu Tuyền + pthust

Beta: Tiểu Mộng

Long Thiên Tuyệt có thuật ẩn thân, tùy thân có thể ẩn núp dấu vết của mình, đến lúc đó cao thủ Vân Huyễn điện phát hiện chỉ có thể một người là hắn, tự nhiên mà coi hắn là người vụng trộm xông vào Vân Huyễn điện, thành người chịu tội thay. Hách Liên Tử Phong lạnh lùng khẽ hừ, trong lòng hết sức ấm ức, hắn cũng không biết mình vì sao lại dính phải vũng nước đục này, tới giúp hắn, mà việc hắn giúp đỡ Long Thiên Tuyệt lại coi là chuyện đương nhiên, còn khắp nơi uy hiếp, hắn rốt cuộc là thiếu vợ chồng bọn họ bao nhiêu?

Không tiếng động thở dài, không cùng hắn ta tranh luận, hắn một mình chần chừ đến ngoài cửa phòng luyện khí, bắt đầu giữ chức thủ vệ (canh phòng, bảo vệ).

Long Thiên Tuyệt âm thầm liếc nhìn hắn một cái, thấp giọng cười khẽ, sau đó tiếp tục đắm chìm trong việc luyện khí.

Long Thiên Tuyệt tốc độ luyện khí cực nhanh, ngọn lửa toát ra, búa sắt giow lên đập xuống, đinh đinh đang đang, làm người ta hoa hết cả mắt. Nếu không phải gian phòng luyện khí này có cách âm đặc biệt hiệu quả, nhất định sẽ quấy nhiễu tới người ở phía ngoài.

Hách Liên Tử Phong thỉnh thoảng đi vào nhìn một cái, nhìn thấy hắn ta động tác luyện khí nhanh đến kinh người, hắn âm thầm sợ hãi

than. Xem ra ở phương diện nào đó, mình thật không như hắn!

Đại khái qua nửa canh giờ, luyện khí xong.

Hách Liên Tử Phong đánh giá binh khí mà Long Thiên Tuyệt vừa luyện chế xong, là ba sợi xích sắt khác nhau, trong lòng nổi lên nghi ngờ, theo hắn ước lượng, mỗi một sợi xích có chiều dài gần mười người nhập lại, sợi xích nhỏ nhất cũng bằng cỡ nắm tay, lại càng không cần phải nói sợi xích này rốt cuộc có bao nhiêu sức nặng. Thật đần mà, binh khí nặng như vậy, hắn xác định nó sẽ phát huy công dụng à, có thể dùng nó để đối phó Tông chủ cùng cao thủ Vân huyễn điện sao?

“Ngươi làm lâu như vậy chỉ để tạo ra ba sợi xích vừa thô vừa nặng như vậy? Ngươi định dùng nó như thế nào để giết kẻ địch? Đừng nói với ta, ngươi muốn dùng nó để dọa chết đối thủ?” Hách Liên Tử Phong cười trào phúng nói, hắn lo lắng hơn chính là, Long Thiên Tuyệt làm như thế nào để thì có thể chịu được, mang nhiều hơn sợ rằng mình sẽ bị đè chết.

Hắn nghiêng mắt nhìn Long Thiên Tuyệt, ánh mắt khinh thường rõ ràng đang nói, ngươi đừng vọng tưởng ta sẽ giúp ngươi cùng nhau mang xiềng xích. Vạn nhất gặp phải cao thủ giỏi hơn, hắn rốt cuộc là muốn giữ xiềng xích hay là giữ được tánh mạng mình a?

Long Thiên Tuyệt lạnh lùng quăng cho hắn một cái nhìn, sau đó ở dưới cái nhìn soi mói của Hách Liên Tử Phong, sau đó đầu ngón tay ở trên sợi xích nhẹ nhàng ấn một cái.

Khách khách Khách khách Khách khách……

Ánh mắt Hách Liên Tử Phong kèm theo thanh âm khách khách, không ngừng biến hóa, hắn hít một ngụm khí lạnh, thất kinh.

Sợi xích sau khi bị cơ quan chạm đến, nhanh chóng biến hình gấp lại, từ sợi xích dài cỡ mười người hợp lại, biến thành chiều dài năm người hợp lại,chiều dài hai người hợp lại, chiều cao một người … đến cuối cùng chỉ còn lại một đống nhỏ bằng lòng bàn tay.

Quá thần kỳ!

Chuyện này là không thể nào đi!

Sợi xích thể tích khổng lồ như vậy, làm sao có thể đến cuối cùng chỉ còn lại một đống nhỏ như vậy?

“Muốn biết nguyên nhân sao?” Long Thiên Tuyệt hài lòng nhìn vẻ mặt hắn biến hóa rõ ràng, trong lòng vụng trộm sảng khoái, “…… Ta mạn phép không nói cho ngươi!”

Hách Liên Tử Phong co co rút rút khóe miệng, không nhịn được liếc mắt, nhân phẩm của người này thật sự là quá xấu xa rồi!

Ngươi không nói, hắn còn không muốn biết đây!

“Chút tài mọn!” Nói xong, hắn lạnh lùng xoay người rời khỏi phòng luyện khí.

“Chút tài mọn? Vậy ngươi cũng làm một cái cho ta nhìn chút nào!” Long Thiên Tuyệt nhanh chóng thu hồi hai sợi xích khác, thân ảnh chợt lóe, cũng nhanh chóng hướng về phía cửa phòng luyện khí bay vút ra ngoài.

Vách đá của Cấm Cung, gió lạnh gào thét.

Hỏa tiễn trong tay cung tiễn thủ đã thay đổi mấy lần, vẫn như cũ vẫn

không thấy có người tới cứu. Mặc Liên đại nhân cùng các cao thủ bị trói gô vào một chỗ, cố nén đau đớn trên người, trong nội tâm cũng đã xoắn xuýt lại, Long công tử còn sẽ không đi mà quay lại, tới cứu các nàng sao?

Nếu là tới, Long công tử hơn phân nửa lành ít dữ nhiều, nếu như không tới, hôm nay các nàng hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Nội tâm các nàng đấu tranh, vừa hy vọng Long công tử tới cứu các nàng, lại vừa hy vọng Long công tử không nên tới, chỉ có thể âm thầm cầu khấn đột nhiên đang lúc này Tông chủ lại nổi lên thiện tâm, tha thứ cho các nàng.

Ở bên kia sườn dốc, Tông chủ đón gió, đứng sừng sững trong khoảng thời gian chừng nửa canh giờ, xem sắc trời một chút, trong lòng càng lúc càng phiền não. Mụ phí nhiều công sức như thế, thật ra là muốn biết rõ ràng, người vụng trộm xông vào Vân Huyễn điện kia có phải là Vân Khê hay không. Mụ chắc chắn là đã có kẻ xông vào Vân Huyễn điện, đánh bất tỉnh hai gã thủ hạ của mụ, mà kẻ này còn có thể dưới mí mắt của mụ trốn đi, khả năng duy nhất chính là người này thi triển thuật ẩn thân trong truyền thuyết. Ở trong ấn tượng của mụ, cõi đời này có thể thi triển thuật ẩn thân cũng chỉ có hai vợ chồng Vân Khê, cho nên mụ thật sự muốn hiểu rõ, người vừa mới tới đến tột cùng có phải là Vân Khê hay không.

Nếu như là Vân Khê, vậy chẳng phải chứng minh Vân Khê đã thoát ly khỏi tế đàn Thiên Ma? Như vậy Vân Huyên đâu? Phải chăng nàng cũng thoát khỏi tế đàn Thiên Ma?

Trong nội tâm nôn nóng càng ngày càng nghiêm trọng, một khi không biết biết rõ ràng chân tướng sự tình, một khắc mụ cũng không được an bình.

Không thể lại tiếp tục chờ đợi, Tông chủ hít sâu một hơi, ánh mắt đầy nghiêm túc,hướng bốn phía chung quanh hô lớn: “Bổn tọa đã không còn tính nhẫn nại rồi, bắt đầu từ bây giờ, nếu như ngươi còn không xuất hiện, bổn tọa mỗi lần đếm đến mười, liền giết một người! Mười, chín …”

Tông chủ không có bất kỳ sự chần chừ nào, lúc này lại bắt đầu đếm đếm, cung tiễn thủ nhất tề đem tên nhắm ngay một người trong đó, vận sức chờ phát động. Mặc Liên cùng những cao thủ bắt đầu rối rít hoảng sợ, nhất là một vị cao thủ bị nhắm trúng kia, cả người giống như cái sàng *(editor: vật hình tròn, gần gần giống cái mâm, nhưng có mép cao, gần giống cái mẹt í, nhưng sàng được đan khít hơn, người nông thôn thường dùng nó để sàng nông sản, cầm hai bên mép lay động sang hai bên để lọc bỏ tạp chất như sỏi…)*, đôi môi trắng bệch.

“Mặc Liên đại nhân, ta ta ta…… Chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Ta không muốn chết!”

“Đừng sợ! Sẽ có người tới cứu chúng ta!” Nói ra những lời này, ngay cả Liên Mặc Liên đại nhân chính mình cũng có chút không tin tưởng, nhưng là trừ việc đó ra, nàng còn có thể nói cái gì để an ủi đồng bạn đây?

“Sáu, năm, bốn……”

Cùng với Tông chủ lãnh khốc vô tình đếm ngược, cao thủ bị nhắm trúng thân thể lay động càng thêm kịch liệt, đến cuối cùng nàng một hơi thở không ra, bị làm cho sợ đến mức ngất đi.

Nàng bất tỉnh một chút, đầu mũi tên của cung tiễn thủ nhất tề thay đổi, nhắm ngay một người khác.

“A ——”

Một mảnh tiếng kêu sợ hãi.

Những cao thủ toàn bộ rối loạn.

“Mọi người đừng hoảng hốt!” Thanh âm Mặc Liên đại nhân thở dài,vận khí, hướng về phía cung thủ đối diện hô: “Các ngươi muốn bắn liền bắn ta, ta không sợ các ngươi!”

Cung tiễn thủ nhất tề quay đầu, nhìn về phía Tông chủ xin chỉ thị.

Thanh âm Tông chủ cười lạnh, gật đầu, tiếp tục đếm ngược: “Ba, hai …”

Cuối cùng một tiếng MỘT sắp ra khỏi miệng, cung tiễn thủ đồng loạt đem cung kéo lại dây cung, tên đã lắp vào cung, hết sức căng thẳng!

Mặc Liên đại nhân ngẩng đầu, nhắm lại hai mắt, đang đợi một khắc cái chết phủ xuống.

Đột nhiên, trên bầu trời truyền đến một tiếng rít, một cái sợi xích to và dài không có nguồn gốc mà sinh ra!

Một mặt là xiềng xích, một mặt là vũ khí sắc bén hình cái truy, nó xuyên qua tầng đất của sườn núi, thật sâu đâm vào tầng đất, một đường kéo dài đưa tới vị trí mỗi cung tiễn thủ đứng yên.

Từ dưới đất truyền đến mấy tiếng cạch cạch khó chịu, tầng đất bị sợi xích làm cho chấn động đến nỗi tơi xốp, mà cung tiễn thủ đứng ở trên tầng đất đó toàn bộ đều bị ném đi. Cung tiễn thủ trên tay run lẩy bẩy, hỏa tiễn rời cây cung đi, ào ào thay đổi phương hướng, bắn về phía trời cao.

Chỉ một thoáng, người ngã ngựa đổ, hỏa tiễn bay vụt đầy trời, trên sườn núi của Cấm Cung loạn thành một đống.

Một màn này được phát sinh quá mức đột nhiên, phần lớn mọi người không có kịp phản ứng, mặt đất đang yên yên lành lành, thế nào lại đột nhiên bị vén lên? Như này phải là vũ khí thật lợi hại mới có thể làm được?

“Lần này xem ngươi tới trốn chỗ nào?” Tông chủ hoả nhãn kim tinh, thoáng cái liền khóa sợi xích lại Long Thiên Tuyệt ở một chỗ khác, mặc dù hắn ẩn thân xuất hiện, nhưng trên người hắn mãnh liệt tỏa ra kình khí cùng nội tức, đã bán đứng hắn. Tông chủ lập tức khóa vị trí của hắn, tung người bay lên, hướng Long Thiên Tuyệt bay đến!

Vân Trung Thịnh vội vã chạy tới, vừa mới bắt gặp một màn mạo hiểm này, may mắn đồng thời, âm thầm vì Long Thiên Tuyệt mà toát mồ hôi.

“Là Long công tử!”

Lúc này, Tông chủ đã khóa vị trí Long Thiên Tuyệt, lại tiếp tục thi triển thuật ẩn thân, chỉ có thể là tiêu hao thể lực, cho nên, lúc này Long Thiên Tuyệt hiện ra người thật.

“Là ngươi?”

Sắc mặt Tông chủ bỗng nhiên biến đổi, đã nhận ra nam tử này chính là trượng phu của Vân Khê. Nếu như trượng phu của Vân Khê đến nơi này, Vân Khê chắc chắn cũng đã thoát hiểm, Vân Huyên kia đâu?

« Nói! Vân Khê đâu? Vân Huyên đâu? Các nàng ở nơi đâu? » Tông chủ vừa truy kích, vừa chất vấn.

Ánh mắt Long Thiên Tuyệt nhấp nháy, bí hiểm cười nói: « Vợ chồng chúng ta cho tới bây giờ cũng là như hình với bóng,ta ở chỗ này, Khê Nhi tự nhiên cũng ở nơi đây. Về phần Vân Huyên…Nàng biết được ngươi tới Vân Huyễn Điện, tự nhiên là muốn tới tìm ngươi tính sổ! »

Hắn cố làm ra vẻ huyền bí, hù dọa đối phương, chính là vì cho mình tranh thủ cơ hội thở dốc.

Quả nhiên, nghe được Vân Huyên cùng Vân Khê hai người đã ở vùng phụ cận phía sau,thế tiến công của Tông chủ từ từ yếu đi, có điều giữ lại. Đến cuối cùng, hai người chia ở hai đầu vách đá, giằng co lẫn nhau. Tông chủ lo lắng Vân Huyên cùng Vân Khê hai người sẽ ở sau lưng đánh lén mụ, không thể không phòng.

« Vân Huyên là làm thế nào rời khỏi bức bích họa?Cái này không thể nào! Có Đại Thiên Ma ở đó, các ngươi không thể nào cứu được nàng khỏi đó! »

Long Thiên Tuyệt tự nhiên sẽ không nói cho nàng biết, là bởi vì nữ nhi của mình thúc giục Xá Lợi Phật Châu, mới làm cho phong ấn của bức tranh trên vách tường bị phá giải, kể từ đó, còn không biết sẽ có bao nhiêu người đánh chủ ý trên người nữ nhi. Hắn không có suy tư quá nhiều, lạnh giọng cười nói: « Đại Thiên Ma tất nhiên lợi hại, nhưng mà hắn cũng có nhược điểm, chúng ta có thể từ trong tay của hắn thoát đi, liền chứng minh chúng ta có thể chiến thắng thực lực của hắn, nếu chúng ta có thể từ trong tay của hắn trốn ra được, thì như thế nào không thể phá giải phong ấn của bức bích họa chứ? »

“Chỉ bằng mấy người các ngươi?” Tông chủ không tin.

“Không sai! Chỉ bằng mấy người chúng ta! Đừng quên, trên người Khê Nhi có huyết thống cao quý nhất, thuần khiết nhất Vân tộc, trên

người của nàng còn có ấn kí của chư thần bảo hộ, ngay cả Vân Huyên cũng cảm thấy không bằng …, huống chi là Tông chủ ngươi. Ngươi không có cách nào đối phó Đại Thiên Ma, sợ hãi Đại Thiên Ma uy hiếp, không có nghĩa là Khê Nhi cũng sợ, không cách nào chiến thắng Đại Thiên Ma. Nếu như ngươi không tin, cũng có thể quay lại tế đàn Thiên Ma, trước mặt Đại Thiên Ma hỏi một câu, chúng ta đến tột cùng là như thế nào phá giải được phong ấn của bức bích họa?” Long Thiên Tuyệt nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, kì thực là một phen nói nhảm, Tông chủ làm sao có thể lại đích thân tới tế đàn Thiên Ma để điều tra đến tột cùng? Trừ phi là nàng chán sống, muốn tự mình đi tìm chết!

Tông chủ ngưng thần tĩnh khí, đem khí tức hoàn toàn trải đều ra, nàng muốn dùng cách thức của chính mình đi điều tra, rốt cục hai người Vân Huyên cùng Vân Khê có tới Vân Huyễn Điện không.

Long Thiên Tuyệt nhìn nàng chăm chú, trong lòng khẽ nhúc nhích, hiện tại nàng nhất thời phân tâm, chính là cơ hội cứu người tốt nhất, bỏ qua cơ hội này, muốn cứu người nữa, sợ rằng khó khăn.

“Dời ——” trong miệng hắn mặc niệm một tiếng, biến mất ngay tại chỗ.

Trong đại môn Cấm Cung, Mặc Liên địa nhân vốn tưởng rằng mình chết chắc, ai ngờ ở thời khắc cuối cùng, Long công tử xuất hiện, tất cả mũi tên nhắm ngay nàng toàn bộ đều bị chuyển phương hướng, bắn về phía trời cao, nàng tránh được một kiếp. Mở mắt ra, nàng vẫn không thể hoàn toàn tin tưởng, mình là thật sống lại.

Cám ơn trời đất a!

Không bao lâu sau, Long Thiên Tuyệt xuất hiện ở trước mặt mọi người, không nói hai lời, trực tiếp đem các nàng thu thập vào trong

Kim Hòa Tháp của hắn.

Tội nghiệp Mặc Liên cùng các cao thủ mới từ hang sói thoát hiểm, lại rơi vào miệng hổ, trên đỉnh đâu, một con mãnh thú khổng lồ đứng ở trước mặt các nàng, đưa mắt từ trên cao nhìn xuống nhìn các nàng, một đầu lưỡi dài phun đầy chất nhầy mùi hôi thối, không ngừng mà vung vẩy.

Nữ tử trẻ tuổi một chút, bị làm cho sợ đến oa oa kêu to, thay vì đối mặt một con cự thú đáng sợ như vậy, bị nó nuốt chửng, còn không bằng bị tên bắn tới chết còn thống khoái!

Đây là chuyện gì xảy ra? Long công tử đây là muốn cứu các nàng, hay là muốn hại các nàng?

Mặc Liên, Hoàng Liên là cao thủ tư lịch (tư cách và sự từng trải) tương đối cao, đối mặt với một con cự thú đáng sợ như vậy, cũng nhịn không được cả người rùng mình. Hơn nữa các nàng hiện tại bị thương nghiêm trọng, còn bị trói lại, cơ hồ cũng chưa có bất kì năng lực phòng hộ, nếu cự thú nhào đầu về phía trước, muốn nuốt chửng các nàng, các nàng căn bản không có đường sống để đánh trả lại, chỉ có thể mặc kệ cho thú xâu xé.

Mọi người hoặc là oán giận kêu la, hoặc là âm thầm phát run đánh rùng mình,như lâm đại địch.

Tội nghiệp tình cảnh của cự thú cũng không có so với các nàng tốt hơn chỗ nào, chủ nhân đem thức ăn ngon ném vào Kim Hòa Tháp, nhưng không có hạ lệnh muốn nó đối đãi như thế nào với những thứ thức ăn này, đáy lòng nó ngứa ngứa, cái kia xoắn xuýt lại a!

Đổi lại là trước đây, phàm là có thức ăn ngon đi vào, nó nhất định một ngụm nuốt chửng, nhưng là lúc này không giống ngày xưa rồi, ở

dưới uy quyền của chủ nhân, nó đã từ từ hoàn lương, không có chủ nhân ra lệnh, nó không dám vọng động, nếu không không biết chủ nhân sẽ dùng phương pháp biến thái như thế nào tới trừng phạt nó.

Một thú với mọi người, giằng co lẫn nhau, mỗi người đều có phiền não riêng.

Long Thiên Tuyệt một hơi thở gấp còn không được an ổn, Tông chủ lập tức truy kích đến.Long Thiên Tuyệt rủa thầm một tiếng, Hách Liên Tử Phong chết tiệt, rốt cuộc đi đâu rồi? Lúc này còn không ra hỗ trợ?

Chưởng phong của Tông chủ truy đuổi tới nơi, hắn liên tục thi triển Na Di thuật thoát đi.

“Tiểu tử! Ngươi lừa gạt bổn tọa! Vân Huyên cùng Vân Khê căn bản không có ở đây, ngươi phô trương thanh thế, chính là muốn cho bổn tọa phân tâm, ngươi nhân cơ hội tốt cứu người. Hừ, ngươi cho rằng bổn tọa mắc lừa dễ dàng như vây sao? Ngươi nạp mạng cho bổn tọa đi! »

Chưởng phong càng lúc càng sắc bén,chưởng đầu tiên vừa mới đánh ra, chưởng thứ hai, chưởng thứ ba liền liên tục không ngừng mà đuổi theo, trên bầu trời, khắp nơi cũng là chưởng ảnh, giống như từng ngọn núi, hướng Long Thiên Tuyệt vô tình đè xuống.

“Phi Long Tại Thiên!”

Rống ——

Tám con Hỏa Long nhất tề xuất động, hướng phương hướng ngược lại hắn chạy nhanh tới, chặn đòn đánh tới, đi ngăn cản chưởng phong.

Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh!

Mỗi một con Hỏa Long chặn đánh một đòn chưởng phong, tiếng va chạm dữ dội,đánh thẳng vào bốn bề không khí, nhiệt độ nhanh chóng tăng lên!

“Hưu ——”

Có tám con Hỏa Long tạm thời ngăn cản, Long Thiên Tuyệt có cơ hội thở dốc, ống tay áo lay động, mở ra cơ quan, cái xích thứ hai từ trong tay hắn bắn ra.

Một mặt sợi xích trùy hình, dưới sự thúc giục của cơ quan, bay vụt với tốc độ cực nhanh, chỉ nghe thấy tiếng gió hưu hưu, trong chớp mắt liền bay vụt tới sườn núi phía bên kia.

Khách khách!

Một mặt trùy hình đâm thật sâu vào tầng nham thạch!

Tay của LongThiên Tuyệt vững vàng cầm một chỗ khác của sợi xích, sợi xích đong đưa theo quán tính lay động bay đi, tốc độ bay như thế, so với thi triển khinh công, muốn nhanh hơn nhiều, cũng nhẹ nhàng hơn nhiều!

Từ một mặt của vách đá, đung đưa bay tới một chỗ khác của vách đá.

Dáng vẻ tiêu sái qua lại, kinh diễm vô cùng!

Tông chủ thấy vậy, sắc mặt đen thui. Nàng muốn giết người, há có thể để cho hắn ở ngay dưới mí mắt của mình chạy mất?

“Tiểu tử, ngươi đã chọc giận bổn tọa, bổn tọa muốn đem xương cốt ngươi nghiền thành tro——” Tông chủ rống giận, ra sức truy kích, kiếm của nàng thuận thế xuất ra, như cuồng phong nhanh chóng ép tới phía sau Long Thiên Tuyệt.

Long Thiên Tuyệt cảm nhận được áp lực vô cùng, mắt thấy trường kiếm muốn đâm vào thân thể, đột nhiên, một tiếng rồng ngâm rống lên, Thiên Long không đợi chủ nhân gọi tới, đột nhiên xuất hiện phía sau Long Thiên Tuyệt, chỉ nghe thấy một tiếng thổi phù vang lên, trường kiếm xuyên qua thân thể của nó, từ gáy con Rồng xuyên qua một đường đến đuôi Rồng.

Hưu!

Trường kiếm tiếp tục hướng về phía trước bay tới, uy lực cũng cực kỳ giảm mạnh.

Long Thiên Tuyệt một tay cầm xiềng xích một mặt, một tay rút kiếm đánh trả, ngăn cản một kiếm trí mạng này.

Đợi đến khi nhìn về phía Thiên Long, máu toàn thân nó đột ngột tràn lan, con rồng lớn màu bạc biến thành một con rồng máu. Thiên Long vì thay hắn ngăn cản một kiếm trí mạng kia, không chút do dự đưa thân ra!

“Thiên Long! ——”

Nhìn thú sủng của mình từ trên vách đá rơi xuống, tim của Long Thiên Tuyệt như nhảy đến cổ họng, nhấn một cái lên cơ quan của sợi xích trong tay, hắn thu hồi sợi xích, đi theo Thiên Long, mặc chính mình theo quán tình đi theo nó cùng nhau rơi xuống vực, dù gì hắn cũng muốn cứu thú sủng của mình, bởi vì nó là đồng bạn sớm nhất cùng mình gắn bó bầu bạn, mặc dù thực lực của nó chưa chắc

là cường đại nhất, nhưng mà thời điểm thực lực của hắn vẫn còn kém, nó là bạn tốt nhất đã trợ giúp hắn vượt qua vô số lần sinh tử.

Hắn quý trọng tình nghĩa này này, càng thêm quý trọng nó vì bảo vệ mình mà bất chấp nguy hiểm.

Tông chủ nhìn hắn rơi xuống đáy vực, vẫn là không chịu bỏ qua cho hắn, người cùng kiếm, từ trên xuống dưới, bổ nhào bay tới.

Long Thiên Tuyệt ngửa đầu, thấy được một trận nguy hiểm tập kích tới, hắn nắm lấy cơ quan của sợi xích nhẹ nhàng khẽ động, đem sợi xích thả ra một đoạn nhỏ,chỉ nghe thấy tiếng cạch cạch cạch của kim loại va chạm, sợi xích ở giữa không chung quấn chặt lấy thân kiếm.

Tông chủ lạnh lùng cười một tiếng, hai ngón tay cầm chặt hơn, thân kiếm lập tức kịch liệt lay động, ý đồ tránh thoát khỏi sự trói của sợi xích.

“Thù ngày hôm nay, ngày khác tất báo!” đáy mắt Long Thiên Tuyệt tràn ra vẻ thị huyết, hắn lạnh lùng nhếch môi, ngón tay đặt trên cơ quan dùng sức vừa động, cả sợi xích biến thành một cái lò xo, có thể khiến công kích bật ngược lại.

Hắn buông lỏng tay ra, mặc kệ sợi xích bắn ra lực, mang theo trường kiếm cùng nhau đánh úp về phía Tông chủ.

Tông chủ kinh hãi, phải đề khí, hướng về phương hướng ngược lại bỏ chạy.

Lúc sau, Long Thiên Tuyệt đã sớm không biết rơi xuống nơi nào, mất đi tung tích.

“Ghê tởm!” Tông chủ trở xuống đến vách đá, cúi mắt nhìn xuống đáy

vực sâu không thấy đáy, khuôn mặt mụ nhăn nhó. Lại một lần nữa để cho hắn từ dưới mí mắt của mụ đào thoát, một kẻ tự phụ như mụ sao có thể chấp nhận kết quả này?

“Bổn tọa cũng không tin, trong tay ngươi còn có những thứ xiềng xích khác có thể cứu ngươi!” Bàn tay to của Tông chủ, đem hai cái sợi xích khác nhau thu vào trong lòng bàn tay, mới vừa thấy được hai sợi xích lợi hại, đối với lần này thập phần cảm thấy hứng thú. Chẳng qua, trong tay Long Thiên Tuyệt, hai cái xiềng xích này lần lượt đã mất, lần này, xem hắn rốt cuộc có thể hay không còn mạng!

“Hết thảy xuống đáy vực để tìm cho ta! Sống phải thấy người, chết phải thấy xác!” Dưới sự uy hiếp của cơn thịnh nộ của mụ, ai còn dám lưu lại nhiều thêm chốc lát? Đám người ầm ầm mà giải tán, mọi người chạy trốn so với thỏ còn nhanh hơn, cơn nộ khí *(tức giận)* của Tông chủ bây giờ không phải là bất luận kẻ nào cũng có thể thừa nhận.

Rất nhanh, Tông chủ cũng rời đi vách đá Cấm Cung.

Vân Trung Thịnh là người cuối cùng rời khỏi, hắn đứng ở vách đá, mắt nhìn xuống dưới vách một mảnh tối đen như mực, chau mày. Chẳng lẽ Long công tử cứ như vậy rơi xuống núi mà bỏ mạng sao? Sẽ không! Long công tử thần thông quảng đại, bên cạnh lại có không ít thú sủng, khẳng định không chết được!

Có lẽ hắn nên vội vàng đuổi theo Tông chủ, đi xem kế tiếp mụ có an bài cái gì đó đối phó với Vân Khê cô nương hay không. Nghĩ vậy, hắn cũng vội vàng rời khỏi Cấm cung.

Mới vừa rồi Cấm Cung còn ầm ầm,thoáng cái an tĩnh lại.

Ai cũng không có lưu ý đến, ở một góc của vách núi, rủ xuống một

bóng người, từ đầu đến cuối cũng không có nhúc nhích bật ra. Cho tới hiện tại, bóng người mới có động tĩnh. Hắn tung mình nhảy, nhảy lên sườn núi.

Một bộ tóc trắng ở trong bóng đêm bay bay, hắn chính là Hách Liên Tử Phong vẫn che giấu hành tung.

“Long huynh, hi vọng ngươi phúc lớn mạng lớn, tự cầu nhiều phúc đi!” Hắn hướng về phía phương hướng đáy vực, cúi đầu nói một câu.

Cũng không phải là hắn không muốn xuất thủ tương trợ, chỉ là không có tìm được thời cơ tốt nhất. Thế tấn công của Tông chủ quá mức hung mãnh (hung dữ + mạnh mẽ), hắn mạo hiểm hiện thân, đến lúc đó chỉ có thể là họa thủy đông dẫn *(tự chuốc họa vào thân)*, hắn không cho là mình có thể từ trong tay Tông chủ chạy trốn an toàn, hơn nữa hắn vừa động, sẽ có cao thủ nội tông Vân tộc vây tới đây, đến lúc đó chỉ có thể để cho chiến cuộc trở nên càng thêm phức tạp.

Mới vừa rồi trong một tích tắc, trường kiếm ép tới phía sau Long Thiên Tuyệt, hắn muốn xuất thủ, lại không nghĩ thú sủng của Long Thiên Tuyệt đột nhiên xuất hiện, dùng thân thể của mình thay chủ nhân ngăn cản một kích trí mạng.

Nội tâm của hắn chấn động.

Hắn càng không nghĩ đến chính là, Long Thiên Tuyệt vì cứu thú sủng của mình, cũng rơi xuống đáy vực.

Lúc này hắn lại ra tay tương trợ, đã không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Có lẽ, hắn hẳn là nên sớm đi trở về, đem tin tức của Vân Huyễn điện báo cho Khê Nhi, để cho bọn họ nhanh chóng chuẩn bị phòng ngự mới là việc quan trọng.

Nhíu mày, nhìn về phía đáy vực một cái thật sâu, hắn xoay người hướng phía chân núi bay vút đi.

Long Thiên Tuyệt chậm chạp không về, trong lòng Vân Khê hoặc nhiều hoặc ít có chút nhớ, ôm nhi tử, cùng tháp *(một cái giống như giường)* mà ngủ, nhưng ngủ rất nông.

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng bước chân, Vân Khê cho là trượng phu trở về, đứng dậy, tùy ý phủ thêm một món áo đơn, liền đi mở cửa.

Ngoài cửa phòng, một người đưa lưng về phía nàng, một đầu tóc trắn cùng một thân tử y làm cho Vân Khê nhìn một cái liền nhận ra hắn. Vòng qua thân ảnh của hắn, Vân Khê ngắm nhìn xung quanh: "Hách Liên đại ca, Thiên Tuyệt đâu? Tại sao không trở về cùng huynh?"

Hách Liên Tử Phong từ từ xoay người lại, thật sâu ngắm nhìn nàng, muốn nói lại thôi.

"Hách Liên đại ca, huynh cũng đừng trêu chọc ta, mau nói cho ta biết, Thiên Tuyệt đâu?" Vân Khê nhìn hắn như vậy, trong lòng mơ hồ có dự cảm xấu, nhưng mà nàng vẫn còn không muốn tin tưởng Thiên Tuyệt đã xảy ra chuyện. Hai người bọn họ cùng nhau đi, không có lý do một người bình an trở lại, một người nhưng không có trở lại, có phải hay không hai người bọn họ cùng nhau hợp tác để trêu đùa nàng đây?

"Vân Khê, nàng hãy bình tĩnh. Chúng ta ở Vân Huyễn điện gặp Tông chủ…" Hách Liên Tử Phong quan sát thần sắc của nàng, từ từ kể chuyện nói.

“Tông chủ? Mụ ta ở Vân Huyễn điện?” Mí mắt Vân Khê đột nhiên giật mình, lấy thực lực Tông chủ, cho dù hai người bọn họ tới cùng nhau hợp tác cũng chưa hẳn có thể chiến thắng mụ ta,chẳng lẽ Thiên Tuyệt thật xảy ra chuyện ngoài ý muốn?

“Hách Liên đại ca, mau nói cho ta biết, Thiên Tuyệt rốt cuộc gặp phải chuyện gì?”

Quyển 6 - Chương 31: Đại náo Vân Huyễn điện (2)

Edit: tuyetmuahe

Beta: Tiểu Mộng

Hách Liên Tử Phong trầm ngâm, nói: “Tông chủ phát hiện ra hành tung của Long huynh, lợi dụng tính mạng của vài người thân ép buộc Long huynh lộ diện, Long huynh vì cứu mấy người đó, cuối cùng vẫn nhận sự khiêu chiến của Tông chủ. Trong lúc đánh nhau cùng Tông chủ, Thiên Long vì bảo vệ Long huynh, bị kiếm của Tông chủ gây thương tích, rơi vào đáy vực, Long huynh vì cứu Thiên Long, cũng nhảy xuống đáy vực. Vách núi kia sâu không thấy đáy, không biết phía dưới rốt cuộc trông như thế nào, ta nghĩ Long huynh rất có thể là rơi xuống đáy vực, trong khoảng thời gian ngắn không biết làm thế nào lên trên. Ta sợ Tông chủ quay đầu lại đối phó mọi người, cho nên nhanh chóng trở về báo muội, cho bọn muội sớm chuẩn bị ngăn địch.”

Câu nói tiếp theo, Vân Khê cơ hồ chưa nghe lọt, nàng chỉ nghe được Long Thiên Tuyệt rơi xuống đáy vực, trong đầu oanh một tiếng nổ tung, thân hình lay động, đứng không vững.

“Huynh nói cái gì? Thiên Tuyệt rơi xuống vực?” thanh âm trầm xuống, nàng xông ra bên ngoài.

“Khê Nhi, nàng đừng kích động” Hách Liên Tử Phong kéo nàng lại, “Hiện tại Vân Huyễn điện cao thủ nhiều như mây, nội tông cao thủ đếm không thiếu kia, chỉ bằng vào lực lượng của mình nàng, căn bản

không thể đối phó bọn họ. Nnagf muốn cứu người, thì phải bàn bạc kỹ hơn.”

“Ta không quản được nhiều chuyện như vậy. Thiên Tuyệt có lẽ đang chờ ta đi cứu chàng?” Vân Khê hất tay Hách Liên Tử Phong ra, xông ra khỏi phòng, khi nàng xuất hiện lần nữa, trên người vẫn là bộ quần áo đơn bạc, chẳng qua là trong tay nhiều thêm một thanh kiếm.

Nàng hướng lên trời gọi Huyền Dực, tung mình ngồi lên lưng Huyền Dực, rời đi.

“Hách Liên đại ca, thay ta chăm sóc Tiểu Mặc” Nói xong, nàng bay vụt đi.

Hách Liên Tử Phong nhăn mày, đưa mắt nhìn thân ảnh với bộ quần áo đơn bạc của nàng vội vàng rời đi, hắn thầm thở dài. Nếu hôm nay rơi xuống vực là hắn, nàng sẽ bất chấp tất cả, mất lý trí đi cứu hắn sao?

Có lẽ, hắn vốn là không nên hy vọng xa vời như thế, dù sao, bọn họ mới là người thân nhất trên đời này.

Thôi, vì muốn nàng hạnh phúc, muốn trên khuôn mặt của nàng vĩnh viễn mang nụ cười, hắn sẽ cố hết sức giúp bọn họ một lần.

“Ngươi muốn bổn tọa xuất thủ đối phó với Tông chủ Vân tộc?” Tử yêu khoanh chân ngồi trong phòng, nâng mày, nhìn chăm chú vào Hách Liên Tử Phong, giọng nói có chút quái dị.

“Đúng vậy, chỉ cần ngươi chịu ra tay, ta sẽ nghe theo ngươi, kể từ hôm nay tiếp quản tất cả Bắc Thần gia tộc, đảm đương tất cả mọi việc lúc trước mẹ ta và cậu ta quản lý.” Hách Liên Tử Phong lạnh giọng nói.

Con người sinh ra có thể ngộ nhưng không thể cầu tất cả, hắn nhưng lấy ra nó ra làm điều kiện trao đổi, thật giống như để cho hắn tiếp quản sự vụ cuả Bắc Thần gia tộc thật sự thống khổ và bất đắc dĩ.

Thử nghĩ xem Nam Cung Dực, vì có được thế lực của mình, trăm phương ngàn kế, hao tổn tâm cơ, không biết nhận bao nhiêu nhục nhã mới có hôm nay. Mà Hách Liên Tử Phong bởi vì có huyết thống Bắc Thần gia tộc trên người, từ khi sinh ra đã được Bắc Thần gia tộc tôn vinh, song sau khi tìm thấy mẫu thân của mình, hắn đối với quyền thế không hề lưu luyến nữa, hiện tại tiếp nhận tất cả, chỉ vì tác thành cho người mình yêu. So sánh như vây, nếu Nam Cung Dực có ở đây thì hắn làm sao chịu nổi?

Chẳng lẽ người với người, trời sinh bất đồng?

Có một số người từ nhỏ đã ngậm chìa khóa vàng, muốn cái gì sẽ có cái đó, không cần làm gì cả cũng có thể có mọi thứ, mà có những người từ nhỏ nhất định tranh thủ, không tranh thủ thì sẽ chỉ là hai bàn tay trắng, nhưng tranh thủ cũng không nhất định sec so thứ mình cần. Thế đạo như thế không khỏi quá không công bình!

Tử Yêu theo dõi ánh mắt của hắn, muốn từ trong ánh mắt của hắn nhìn ra điều gì đó, một lúc sau, hắn cười nhẹ nói: “Được, bổn tọa đáp ứng ngươi. Bổn tọa có thể xuất thủ đối phó Tông chủ Vân tộc, nhưng mà bổn tọa sẽ không giết nàng, bổn tọa sẽ để lại nàng cho ngươi, để có một ngày ngươi có thể tự mình giết nàng, vì mẫu thân của ngươi.”

Ánh mắt của Hách Liên Tử Phong bỗng dưng sáng lên, ánh sáng kỳ quái lóe lên, chỉ trong nháy mắt, tia sáng này lập tức phai nhạt xuống: “Ta cùng với Tông chủ thực lực xê xích xa như thế, muốn thay mẫu thân báo thù, phải đợi đến năm nào tháng nào?”

“Không vội. Theo quan sát của bổn tọa, Vân tộc Tông chủ tư chất có hạn, nàng tu luyện vạn năm, thật ra đã sớm tiến vào đến bình cảnh, không thể nào có đột phá nữa. Mà tư chất của ngươi, lại có ta chỉ điểm, rất nhanh ngươi có thể có cùng nàng công bằng đánh một trận”

“Rất nhanh? Rốt cuộc là bao lâu?” Hách Liên Tử Phong không tin lời Tử Yêu cho lắm, Tông chủ là tu luyện trên vạn năm, làm sao trong thời gian ngắn hắn có thể tu luyện đến cảnh giới nghịch thiên, có thể cùng Tông chủ công bằng đánh một trận đây? ít nhất hắn cũng phải tu luyện trên trăm năm, hơn ngàn năm thì mới có thể.

“Ngươi đừng khinh thường lời của Bổn tọa, bổn tọa nói ngươi làm được, ngươi nhất định làm được. Điều kiện đầu tiên là, ngươi phải nghe bổn tọa, bổn tọa nói người đi hướng Đông ngươi phải hướng Đông, bảo ngươi đi hướng Tây ngươi phải đi hướng Tây, nếu không sẽ trở thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ.” Tử Yêu cố gắng bỏ đi băn khoăn của hắn, võ đạo không ai so với hắn hiểu biết hơn, hắn muốn cho người nào tăng thực lực kẻ đó nhất định phải tăng thực lực, điều này là đương nhiên.

Khi nhìn gần, ánh mắt của Hách Liên Tử Phong tự tin hơn, những cảm xúc khác thường từ từ biến mất, cả người đều có tinh thần, tràn đầy tự tin.

Đúng, hắn muốn báo thù. Báo thù cho mẫu thân của hắn.

Vân Khê rời khỏi phủ thành chủ, khống chế Huyền Dực bay về phía Vân Huyễn điện. Trên đường đi gió lạnh đập vào mặt, làm cho nàng tỉnh táo không ít, lúc trước nàng nhất thời kích động, không nghĩ quá nhiều, một mình chạy về phía Vân Huyễn điện. Bây giờ, sau khi bình tĩnh lại nàng tỉnh táo hơn rất nhiều.

Ngã xuống vực? Cả Vân Huyễn điện, chỗ có thể rơi xuống vực,chính

là vách đá bên ngoài Cấm Cung.

Nhớ lần trước nàng và Vân Trung Thịnh bị nhốt ở Cấm Cung, nàng chú ý tới địa hình bên cạnh vách đá, vách đá kia sâu không thấy đáy, nhưng có một con đường đi xuống đáy vực, đó chính là ngọn núi xây Cấm Cung, chỉ cần leo dọc theo ngọn núi, nhất định có thể xuống đến đáy vực.

Có thể thấy, nếu như người rơi xuống đáy vực, chỉ cần leo dọc theo triền núi, có thể thuận lợi lên tới đỉnh núi.

Thiên Tuyệt vì cứu Thiên Long mới rơi xuống vực, không phải là bị Tông chủ đả thương rơi xuống vực, có thể thấy được chàng có năng lực tự cứu bản thân. Dựa vào sự thông minh tài trí của Thiên Tuyệt, chỉ cần không bị trọng thương, chàng nhất định có thể tìm đường lên đỉnh núi, hơn nữa, còn có Thanh Lân thần thú ở bên cạnh chàng, nguy hiểm trước mặt, nó cũng có thể che chở Thiên Tuyệt thoát khỏi nguy hiểm.

Hiện tại vấn đề khó khăn nhất chàng gặp phải, chỉ sợ không phải vách đá, mà là Tông chủ và cao thủ Vân Huyễn điện.

Nàng phải nghĩ biện pháp làm phân tán sự chú ý của Tông chủ và cao thủ Vân Huyễn điện, cho Thiên Tuyệt thêm một chút thời gian chạy trốn.

Sau khi quyết định chủ ý, nàng không chần chờ nữa, khống chế Huyền Dực, chạy thẳng tới cửa lớn của Vân Huyễn điện.

Sau khi Tông chủ từ Cấm địa trở về, ngồi ngay ngắn ở đại điện, không nghỉ ngơi. Hôm nay mụ đã quyết định, sống phải thấy người chết phải thấy xác, không tìm được Long Thiên Tuyệt, tuyệt không đi ngủ. Mụ ta không ngủ, cả Vân Huyễn điện, ai dám đi ngủ?

Cho nên, mặc dù đêm đã rất khuya, cả Vân Huyễn điện vẫn ồn ào náo động như cũ, đèn đuốc sáng rỡ.

Hơn nửa cao thủ của Vân Huyễn điện bị phái đi xuống đáy vực tìm, tìm kiếm tung tích của Long Thiên Tuyệt, chỉ có một phần cao thủ được giữ lại Vân huyễn điện.

Thời gian một lúc lại một lúc qua đi, vẫn không có tin tức truyền đến, sắc mặt Tông chủ rất khó coi, ai cũng không dám đến gần nàng, sợ bị liên lụy.

“Thoạt nhìn, cả Vân Huyễn điện không có một người nào, không có một kẻ nào có thực lực có thể lo lắng cùng bổn tọa……”

Dưới đại điện, còn lại mấy tên cao thủ, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, mọi người trong lòng run sợ. Trong lời Tông chủ, chẳng phải trách bọn họ không có năng lực, không có tư cách ở lại Vân Huyễn điện hay sao?

“Tông chủ, ngài bớt giận. Dưới vách núi địa hình phức tạp, nói không chừng Long Thiên sớm chết ở đáy vực, Tông chủ cần gì vì một người chết mà hao tâm tốn sức chứ?” Một gã cao thủ trong đó cố gắng lấy lòng nói.

Tông chủ hừ lạnh một tiếng, cười như không cười: “Đã chết? Nếu như dễ dàng chết như vậy, bổn tọa phải kinh hoảng như vậy sao? Ngươi cho rằng bổn tọa là người ngu xuẩn chắc, cả điểm này cũng không rõ? Bổn tọa nói cho các ngươi biết, bất cứ lúc nào cũng không được khinh địch, rất nhiều người cẩn thận cả đời, nhưng bởi vì một lần khinh địch, phải chôn vùi cả tính mạng của mình đó.”

“Tông chủ dạy rất đúng.” Cao thủ kia khịt mũi, không thể làm gì khác

đành ngượng ngùng nói.

Không khí tại chỗ trở nên yên lặng, ngoài cửa đột nhiên có tiếng người huyên náo, mặt đất cũng không biết bởi vì nguyên nhân gì ù ù chấn động.

“Tông chủ, không xong! Vân Khê tới! Nàng muốn xông vào Vân Huyễn điện, còn đeo rất nhiều thú cưng chìu ở trước đại môn gây chuyện, tuyên bố nói muốn gặp Tông chủ và trượng phu của nàng!” Ngoài cửa có người đến đây thông báo.

Tông chủ nghe thấy hai chữ “Vân Khê” hai chữ, cả người dựng đứng lên, nở nụ cười âm lãnh: “Vân Khê, bổn tọa còn chưa đi tìm ngươi, ngươi lại tới cửa…… Chậm đã, nàng là một mình tới, hay là……”

Nhớ tới Vân Huyên và Tử Yêu, trong lòng mụ vẫn còn sợ hãi, một khi hai người này liên thủ cùng nhau đối phó mụ sợ rằng mụ sẽ gặp nguy hiểm, không thể không phòng.

“Một mình nàng tới, bất quá có rất nhiều thú sủng.” Đệ tử trả lời.

Sắc mặt Tông chủ trở nên thâm trầm, cười lạnh nói: “Được. Nếu tự nàng đưa tới cửa tìm cái chết, bổn tọa nếu không thành toàn cho nàng, chẳng phải là làm cho nàng thất vọng? Đem tất cả mọi người triệu tập đến ngoài cửa lớn, lần này bổn tọa nhất định phải bắt sống Vân Khê!”

“Tông chủ, phần lớn cao thủ của chúng ta đều bị phái đi đáy vực tìm người, ở lại Vân Huyễn điện không có nhiều người.” Đệ tử nhắc nhở.

Tông chủ nhăn mày, suy tư một lát nói: “Vậy thì đi đi, triệu tập tất cả mọi người lại đây. Chỉ cần Vân Khê nằm trong tay bổn tọa, trượng phu của nàng sẽ phải lo sợ.”

“Dạ, Tông chủ.” Đệ tử nhận lệnh đi ra.

“Đi, cùng bổn tọa đi bắt người trước” Tông chủ ra lệnh một tiếng, một đám người xếp thành một đội đi về phía cửa ra vào.

Ngoài cửa lớn, Vân Khê nghiêng người ngồi trên lưng Huyền Dực, đôi chân buông xuống, trên cao nhìn xuống nhìn xuống thủ vệ giữ cửa, ở phía dưới nàng, Hoàng Kim cự long đứng giữa cửa đối mặt với cửa chính, nhìn chằm chằm vào phía thủ vệ bên trong.

Kim Quy cự thú đi lại trong Vân Huyễn điện, giống như đi trong nhà mình, thân thể cồng kềnh nhảy lên nhảy xuống, làm cả Vân Huyễn điện lung la lung lay, giống như là xảy ra động đất.

Cửu cô cô đâu? Nó đứng trên cửa Vân Huyễn điện, có tư thế của thiên tử nhìn xuống thiên hạ của mình, mắt nhìn xuống Vân Huyễn điện, thỉnh thoảng vẫy cái đuôi hồ ly, cũng có thể mang theo một trận gió lốc, khiến cho thủ vệ giữ cửa hoảng sợ dạt sang hai bên, chỉ dám cầm kiếm đứng xa mà nhìn, không dám tới gần, hay là động công kích.

Từ góc độ và độ cao của Vân Khê, có thể đem hơn nửa phong cảnh Vân huyễn điện thu vào đáy mắt, cao thủ trực đêm, bóng người chuyển động, nàng thấy thật sự rõ ràng.

Ở phía xa,hướng phía đại điện, có một đám người đi ra phía ngoài. Nhìn người đi đầu tiên, nàng nhận ra là Tông chủ, mà lúc này Tông chủ lại ngẩng đầu lên, hai cặp vẫn sắc bén như trước chạm vào ánh mắt nàng trong đêm.

“Không xong.” Vân Khê kịp thời nhắm hai mắt lại, một cổ lực lượng mạnh mẽ lướt qua mắt nàng, lưu lại một trận nóng kinh người.

Cảm nhận được kia cơn gió này có chút quen thuộc hướng về phía mặt của mình, nàng âm thầm kinh hãi, nhớ lại cái đêm ở Hắc Mãng Sơn Sơn kia, đúng là có một đợt huyền khí mạnh mẽ đánh về phía nàng, dẫn đến nàng bị mù hai mắt.

Không sai, chính là lực lượng huyền khí này

Chẳng lẽ người làm hỏng mắt nàng đêm hôm đó lộng, cũng là mụ ta?

Sau khi xác nhận, trong lòng phất lên một ngọn lửa, Vân Khê mở mắt, tức giận trừng mắt nhìn Tông chủ.

Đáng hận. Đó là lần đầu nàng và mụ ta gặp nhau, cả hai chẳng có gì va chạm, mụ ta lại ngoan độc hại nàng như vậy, nữ nhân này quả thật là quyền lực càng cao càng tàn nhẫn.

Trong bóng đêm thân ảnh Tông chủ lập loè, không bao lâu đã đi tới trước cửa lớn, mụ phi thân bay lên trên mái nhà, cùng Vân Khê cách một cái cửa nhìn nhau.

“Vân Khê, không nghĩ tới ngươi lại có thể sống ra khỏi Thiên Ma tế đàn. Vân Huyên đâu? Bây giờ nàng ở chỗ nào? Có bị hồn phi phách tán hay không?” Tông chủ cố gắng nói năng khách sáo, nói cho cùng, trong nội tâm mụ băn khoăn duy nhất chỉ có Vân Huyên, Vân Khê nhiều nhất chỉ đứng thứ ba, bởi vì ở giữa còn có một Tử Yêu. Trước sau gì cũng là lão yêu sống trên vạn năm, là đối thủ chân chính của mụ, Vân Khê bất quá chỉ là vãn bối, bàn về thực lực, căn bản không đáng để mụ coi trọng. Chỉ bởi vì trên người Vân Khê có Tàn Hoa Bí Lục, mới để cho mụ dùng con mắt khác đối đãi với Vân Khê.

Vân Khê cười nhẹ, không đáp hỏi ngược lại: “Trước tiên ngươi trả lời ta đã, có phải ngươi làm hỏng mắt ta hay không?”

Tông chủ hơi sững sờ, chợt nở nụ cười: “Đúng vậy, là ta làm hỏng mắt ngươi, vậy thì thế nào?”

“Tại sao?” Mắt Vân Khê lạnh như băng, nhớ tới đau khổ lúc mình bị mù, hận thù trong lòng nàng tăng thêm mấy phần.

“Bởi vì ngươi không nên nhảy vào vũng nước này…… Bây giờ bổn tọa rất hối hận, ban đầu nên thống khoái ngoan độc một chút, một chưởng giết chết ngươi, tránh cho ngày sau gặp phải nhiều chuyện như vậy. Cũng bởi vì ngươi, làm rối loạn kế hoạch của bổn tọa.” Tông chủ lạnh lùng nhìn Vân Khê, hận Vân Khê, mụ vẫn hận Vân Khê như trước, “Bổn tọa hỏi ngươi một lần nữa, Vân Huyên đâu? Nàng sao rồi?”

Vân Khê lại cười ha hả, thêm mấy phần nhàn nhã, mấy phần nhẹ nhàng: “Ngươi sợ sao? Ban đầu ngươi vong ân phụ nghĩa, vì một đoạn tình cảm căn bản không tồn tại, tự mình hạ thủ ám hại cô cô của mình. Hiện tại nàng ấy trở lại, tái xuất giang hồ, muốn trở về tìm ngươi báo thù, có phải ngươi đang đứng ngồi không yên hay không.?”

“Nàng ra khỏi đó thật sao? Nàng ở chỗ nào? Nàng bây giờ ở chỗ nào?” Thần kinh của Tông chủ thoáng căng thẳng, nhìn khắp mọi nơi xung quanh, lộ ra thần sắc khẩn trương. Nàng ta thật sự phá giải phong ấn ra ngoài sao? Nàng ta sẽ tìm đến mình báo thù sao? Nàng ta sẽ lại một lần nữa cướp Tiêu Dao từ bên người mình đi sao?

Bên trong Ngọa Long cư, Tiểu Nguyệt Nha đang khoanh chân ngồi giống như cảm ứng được cái gì đó, đột nhiên mở mắt.

Quyển 6 - Chương 32: Một thân kiêu ngạo

Edit: tuyetmuahe

Beta: Tiểu Mộng

“Ta muốn đi ra ngoài.” Vân Huyên kiềm chế không được, trong lòng nhớ Đinh Tiêu Dao, cũng chỉ có từ trong miệng Tông chủ Vân tộc mới có thể biết tung tích của Đinh Tiêu Dao.

Vân Khê vừa nghe thấy thế, mặt nhăn nhíu, nếu như nàng ta lấy thân thể của mình xuất hiện, nàng sẽ không có ý kiến, cầu còn không được, nhưng mà bây giờ nàng ta lấy thân thể của con gái nàng xuất hiện vậy thì liên quan đến chuyện của nàng rồi, hơn nữa có quan hệ rất lớn với nàng.

Hiện tại Tông chủ còn không biết hồn phách Vân Huyên nhập vào thân thể của Tiểu Nguyệt Nha,nếu Tông chủ biết được nhất định sẽ đem Tiểu Nguyệt Nha coi là cái đinh trong mắt, hung hăng đánh cho đến chết?

“Không được. Ngươi không thể cùng nàng gặp mặt, đừng quên, ngươi bây giờ đang chiếm thân thể của con gái ta.” Vân Khê không để cho nàng mặt mũi, không được là không được.

Vân Huyên yên lặng một lát, thật ra cũng không mạnh mẽ đi ra ngoài, nàng truyền âm cho Vân Khê nói: “Ngươi nghĩ biện pháp, giúp ta dò thăm tin tức Tiêu Dao từ trong miệng nàng ta.”

“Cái này……” Vân Khê có chút khó khăn, suy nghĩ một chút, vì trấn an nàng, không thể làm gì khác hơn là gật đầu đáp ứng, “Ta thử một chút xem sao.”

Lúc hai người bí mật trao đổi,Tông chủ từ từ trấn định tâm thần nhiễu loạn: “Ngươi đang gạt ta. Nếu như nàng tới thật, vì sao không ra nhìn ta? Không phải nàng muốn biết tin tức của Đinh Tiêu Dao hay sao? Cõi đời này chỉ có mình bổn tọa mới biết tung tích của hắn.”

“Ta đoán đại khái nàng cho là Đinh Tiêu Dao đã chết, nếu người đã không còn, còn tìm hắn làm cái gì? Cho dù tìm được nơi chôn cất của hắn, đối với nàng mà nói đã không có ý nghĩa nữa.” Vân Khê cười nhẹ nói.

“Ai nói hắn đã chết? Hắn không chết. Hắn vẫn ở……” Tông chủ đột nhiên kích động, nói được một nửa, nhận thấy được mình thiếu chút nữa đã lỡ miệng, mụ im bặt, tức giận trừng mắt nhìn Vân Khê, “Ngươi đang khích tướng bổn tọa sao? Bổn tọa sẽ không cho ngươi được như ý đâu.”

“Ta không biết cái gì là Đinh Tiêu Dao, cho dù biết hắn ở nơi đâu, cũng không có ý nghĩa gì. Cũng là ngươi, ta vừa nói đến Đinh Tiêu Dao đã chết, ngươi tự nhiên kích động như vậy, ta xem hắn chỉ sợ là đã chết thật rồi?” Vân Khê hí mắt, nhìn thẳng vào mắt của Tông chủ, phản ứng của Tông chủ rất không bình thường cho nên nàng mới đoán như vậy.

Quả nhiên, Tông chủ lại một lần nữa kích động lên, rống giận nói: “Ngươi câm miệng cho ta. Ta nói hắn không chết, hắn không chết. Ta không cho ngươi tùy ý đàm luận hắn, ngươi không có tư cách.”

“Ngươi nói hắn không có chết, vậy ngươi nói cho ta biết, hắn rốt cuộc ở chỗ nào?” Vân Khê tăng thêm ngữ điệu, theo cảm xúc kích động

của Tông chủ, dẫn lời.

“Hắn bây giờ đang ở trong nội tông Vân tộc, ở bổn tọa……” vào thời khắc mấu chốt, Tông chủ định thần lại, nhận thấy mình lại kích động, mụ ảo não không dứt. Nâng cánh tay lên, mụ gào to một tiếng, cuồn cuộn sóng âm, như sóng Trường Giang,bất ngờ ập đến muốn đem Vân Khê nuốt hết.

Vân Khê trong lòng kinh hoảng, cầm kiếm ngăn cản, hô ——

Cả người cả kiếm cùng bị bị kình phong đẩy ra ngoài.

“Chỉ bằng ngươi, cũng muốn lừa gạt bổn tọa? Chịu chết đi.” Trong miệng Tông chủ liên tục thốt ra những thanh âm kì quái, cả người mụ bồng bềnh, chưởng xuất như cuồng phong, hướng về phía Vân Khê mãnh liệt tập kích.

Vân Khê mở to hai mắt, kinh hãi nhìn chưởng lực và tốc độ công kích của đối phương, nàng nghiêng về một phía lui tránh né, lại liên tục thi triển Na Di Thuật.

Hiện trường chưởng ảnh đầy trời, thân ảnh Vân Khê cũng bay nhảy khắp nơi, không thể cố định một chỗ, còn không đợi cho nàng thở gấp, đã có chưởng lực đánh về phía nàng,liên tục như thế, cả hiện trường đều là thân ảnh di chuyển của nàng.

Chưởng ảnh của Tông chủ lại càng sắc bén, nhanh như chớp giật.

Vân Khê âm thầm kêu khổ, tiếp tục như vậy nữa, nàng chạy trốn cũng mệt chết đi.

“Tiểu Cửu, phản kích.” Vân Khê khẽ gọi một tiếng,Cửu Vĩ Hồ huyễn thú hiện ra đón đầu chưởng phong,sau đó một chiêu Kinh Hồng kiếm

pháp, kiếm hoa sáng lạng, kiếm khí bắn ra.

Từng đạo chưởng phong, bị Kinh Hồng kiếm phá vỡ, Cửu Vĩ Hồ huyễn thú xuyên thấu chưởng phong vừa bị đánh vỡ đánh úp về phía Tông chủ.

“Không biết tự lượng sức mình.” Tông chủ rống to một tiếng, lại đẩy ra một chưởng, đem Cửu Vĩ Hồ huyễn thú đánh bay ra ngoài.

Lúc này, đứng ở đầu tường Cửu cô cô gào thét bay đến, ở giữa không trung đuôi dài vung ra, nhẹ nhàng cuốn lấy Cửu Vĩ Hồ huyễn thú, giảm bớt lực đạo, mình thì bay nhanh tập kích Tông chủ.

Vân Khê thừa cơ vận khởi huyền khí, thu hồi Kinh Hồng kiếm, cùng Cửu cô cô yểm trợ cho nhau, thi triển một kiếm tuyệt đẹp.

“Phi Tinh tại thiên, Nhất Kiếm Kinh Hồng. Giết.”

Ở trong tầm mắt của Tông chủ, một con Cửu Vĩ Hồ bay hết tốc lực về phía mụ, ở bên cạnh nó, ẩn có bóng người cùng kiếm quang thoắt ẩn thoắt hiện, lúc trước lúc sau, hành tung quỷ dị tới cực điểm.

Đợi gần tới, một đạo kiếm quang tuyệt đẹp, phá không bay tới, có xu thế phá núi.

Tông chủ thu hồi thần sắc miệt thị nghiêm túc hẳn lên, hí mắt, nhanh chóng lui lại.

Phía sau kiếm quang, Cửu cô cô khôi phục hồi khí thế mạnh mẽ, như vạn con ngựa đang lồng, đem người đạp làm thịt nhão.

Mặc dù mạo hiểm nhưng rất quyết đoán, thấy vậy những cao thủ Vân Huyễn điện sợ hãi than không dứt, mọi người mở to mắt, không thể

bỏ qua bất kỳ chi tiết nào. Cao thủ nội tông không có lệnh của Tông chủ, không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhìn cuộc chiến, nhìn Tông chủ phá giải tình thế nguy hiểm như thế nào.

Cửu cô cô đại phát thần uy, mỗi một cái đuôi dài đều vững như cây thương, quét ngang bốn phía

Hai bên lại có một cuộc tử chiến.

Từ khi Vân Huyên nghe thấy Tông chủ nói Đinh Tiêu Dao đang ở trong nội tông Vân tộc, cả người như bị mất hồn, giờ hoàn hồn lại, thấy Cửu cô cô cùng Tông chủ đang kịch chiến, nàng cất giọng nói: “Nghe khẩu quyết của ta, thi triển lực lượng chư thần ấn ký, nhất định phải bắt nàng.”

Vân Khê trong lòng vui mừng, bên tai nhớ khẩu quyết nàng dạy, vừa âm thầm vận khí, vừa thúc dục lực lượng chư thần ấn ký.

Chỗ ngực, một đoàn lửa nóng ngưng tụ, càng ngày càng nóng, muốn tìm chỗ phát tiết. Vân Khê thét chói tai, đem lực lượng toàn thân và lửa nóng trong ngực phóng ra bên ngoài. Huyền khí dâng lên, mang theo lực lượng thánh khiết đặc biệt của nó, ùn ùn kéo đến, đem Tông chủ nuốt hết.

“A! ——”

Thân ảnh Tông chủ lệch đi bị đánh bay ra phía ngoài.

Những cao thủ Vân Huyễn điện rối rít kinh hô: “Tông chủ ——”

Lực lượng đáng sợ như thế, khiến cho Cửu cô cô cũng ngừng truy kích, không dám tới gần.

Lực lượng chư thần ấn ký quả nhiên không giống bình thường. Sau khi kinh hô, bọn họ không khỏi lại một lần nữa nhìn kỹ Vân Khê, người này thậm chí ngay cả Tông chủ cũng có thể đánh lui, khó trách Mặc Liên đại nhân, Hoàng Liên đại nhân không tiếc phạm thượng làm loạn, cũng muốn tôn kính nàng vì đưa nàng lên làm cung chủ mới, thực lực như vậy, đúng là có đủ tư cách trở thành cung chủ.

Tông chủ bị đánh bay ra xa, trong lúc Vân Khê đang đắc ý, bản thân lại bị lực lượng chư thần ấn ký cắn trả, dưới chân liên tục lui về phía sau, xuất ra mấy chưởng làm giảm lại tốc độ nàng mới đứng vững.

Lực lượng chư thần ấn ký quá mức bá đạo, nàng chưa có biện pháp nắm nó trong tay.

“Người đâu, lên cho ta. Giết nàng.” Sau khi Tông chủ đứng vững, giận dữ ra lệnh một tiếng, ra lệnh cho các cao thủ Vân Huyễn điện đồng loạt đối phó Vân Khê.

Qua trận đấu vừa rồi những cao thủ Vân Huyễn điện do dự không biết làm sao, hai người này đều không dễ chọc, bọn họ bị kẹp ở giữa, chỉ có thể bị hai bên quản chế, rốt cuộc nên giúp ai đây?

“Chúng ta một chọi một, mới xem như công bằng. Ngươi đường đường là Tông chủ Vân tộc Tông chủ, lại còn nhờ người hỗ trợ, ngươi không xấu hổ hay sao?” Vân Khê cười lạnh, cố ý nói kích Tông chủ.

Tông chủ ha hả cười lạnh, ánh mắt liếc nhìn Vân Khê và mấy con thú sủng một vòng: “Như thế, chính là cái ngươi gọi là một chọi một? Ngươi thật là hơn người a.”

Vân Khê nhướng mày: “Đương nhiên là một chọi một. Một người đối với một người. Về phần những con thú sủng này sao có thể tính vào

được? Bọn họ cũng không phải là người. Nếu không thì…, thì gọi thú sủng của ngươi ra. Bất kể ngươi gọi ra bao nhiêu, ta đều coi như chỉ có mình ngươi một.”

Tông chủ sắc mặt lúc trắng lúc xanh, tức giận nhìn chằm chằm nàng, đáy lòng thầm mắng. Mụ ta lúc trước đích xác là có thú sủng, nhưng vì có thể giấu diếm được tai mắt của Tử Yêu, rút củi dưới đáy nồi, mụ hy sinh bốn con Lục Vĩ Hồ của mình, cuối cùng rơi hết vào túi Vân Khê. Bây giờ bảo mụ ta đi đâu triệu hồi ra nhiều thú sủng tới cơ chứ?

Rõ ràng chính là ức hiếp mụ ít thú sủng mà.

“Được. Bổn tọa cũng muốn xem một chút, ngươi có thể thi triển lực lượng chư thần ấn ký nữa hay không. Xem chiêu.” Tông chủ điều chỉnh một hơi, lại toàn lực đánh tới, lần này thế công, so với lúc trước mạnh hơn rất nhiều, mang theo khí thế hủy thiên diệt địa.

Vân Khê cả kinh, giờ phút này huyền khí trong cơ thể nàng giống như là bị lấy hết đi, làm sao còn có lực đi triệu tập lực lượng chư thần ấn ký chứ ?

“Làm sao bây giờ?” Nàng vội vàng hướng Vân Huyên cầu cứu, thi triển lực lượng chư thần ấn ký là nàng ta nói, nàng ta hẳn là có chiêu sau.

“Có thể làm sao? Đón đỡ chứ sao.” Thanh âm Vân Huyên rất tỉnh táo, lời nói của nàng khiến cho Vân Khê rất muốn kéo nàng ra. Đón đỡ? Vậy cũng phải nhìn xem nàng còn mạng để tiếp chiêu này hay không?

Đột nhiên, trong cơ thể dâng lên một cổ lực lượng vô cùng mạnh mẽ, lúc trước bị lấy hết huyền khí, thoáng cái được bổ sung nhiều vô kể.

Vân Khê mừng rỡ, biết đây là Vân Huyên đang truyền lực lượng cho nàng, giờ phút này, lực lượng của hai người kết hợp cùng nhau, lực lượng chư thần ấn ký lần nữa bị thúc dục, ánh sáng bắn ra bốn phía, chói mắt.

“Cái gì? Lại thúc dục lực lượng chư thần ấn ký lần nữa?” Tông chủ công kích được nửa đường, sắc mặt kinh biến, phải bứt ra lui lại phía sau. Lực lượng chư thần ấn ký khóa ở trên người của mụ, mụ chạy trốn tới chỗ nào nó đuổi đến chỗ ấy.

Tông chủ ánh mắt phiêu đãng, liếc về phía những cao thủ Vân Huyễn điện tụ tập, mụ tâm thần vừa động, phi thân về phía họ. Mục đích của mụ rất rõ ràng, muốn tìm vài người đến làm đệm lưng, mụ muốn nhìn xem Vân Khê có hạ sát thủ với những người này hay không. Nếu biết, Vân Khê ở trước mặt những cao thủ của Vân Huyễn điện lạm sát kẻ vô tội, cho họ ấn tượng nàng là kẻ lòng dạ độc ác, sẽ không nhận được sự ủng hộ của bọn họ. Nếu như không phải như vậy, càng hợp ý của mình, nhờ những cao thủ Vân Huyễn điện mụ tránh được một kiếp.

Ở trong nhận thức của mụ, tính mạng là thứ nhất, về phần có có tổn hại mặt mũi Tông chủ hay không, mụ mặc kệ. Không có tính mạng, thì chẳng có gì cả. Mụ bay về phía họ, khiến cho những cao thủ Vân Huyễn trở tay không kịp, mọi người quên phản ứng. Lực lượng chư thần ấn ký đuổi theo mụ, sắp đánh tới mụ, mụ đột nhiên đưa tay, kéo hai gã cao thủ Vân Huyễn điện qua, đem các nàng coi là bia đỡ đạn, ngăn cản lực lượng chư thần ấn ký công kích, còn mụ ta thì xuyên qua đám người, nhanh chóng thoát đi.

“Phanh” lực lượng Chư thần ấn ký đánh lên người hai gã cao thủ Vân Huyễn điện, dư âm tiếp tục tập kích, đánh úp về phía sau Vân Huyễn điện cao thủ.

Trong lúc nhất thời, người ngã ngựa đổ.

“Mọi người mau tránh ra” Vân Khê hét to một tiếng, kịp thời thu tay lại, bất kể thế nào, đều là người Vân tộc, cùng một dòng máu, Vân Khê không muốn giết người vô tội.

Một chỉ lo cho bản thân chạy trối chết, không tiếc hy sinh tính mạng thủ hạ, một kịp thời thu tay lại, để cho mọi người né tránh, đem hai người so sánh với nhau, ai cao ai thấp, rất rõ ràng.

Những cao thủ Vân huyễn điện trải qua hoàn cảnh vừa rồi, không khỏi thất vọng đối với Tông chủ. Từ trước đến nay trong suy nghĩ của bọn họ Tông chủ là bất khả chiến bại là anh hùng trong lòng họ, thoáng cái xuống dốc không phanh, ở đây làm gì có hình tượng Tông chủ uy vũ, tâm địa nhân từ? Rõ ràng chính là tiểu nhân hèn hạ, một kẻ sợ chết.

“Vô sỉ.” Vân Khê ngẩng đầu, thấy Tông chủ đáp xuống nóc nhà không nhịn được mắng.

Tông chủ cười lạnh, xem thường: “Tính mạng của bổn tọa, quan trọng hơn so với bọn họ. Bọn họ có thể tận trung vì bổn tọa, đó là vinh hạnh của bọn họ.”

Các cao bỗng lạnh tâm, thì ra là trong mắt Tông chủ, bọn họ chỉ là vô số con cờ mà thôi, Tông chủ khi nào muốn lợi dụng bọn họ, khi nào buông tha cho bọn họ, đều do tâm tình của Tông chủ, thì ra đây chính là vận mệnh của bọn họ.

“Người người đều ngang hàng. Tính mạng của ngươi quan trọng, tính mạng của những người khác cũng quan trọng như vậy. Sao bọn họ phải vì ngươi tận trung ? ngươi lại báo đáp bọn họ như vậy sao?

Dầu gì ngươi cũng là thủ lĩnh của một tộc, vì tư lợi cho bản thân mà hy sinh người khác, ngươi không xứng trở thành thủ lĩnh Vân tộc.So sánh ngươi với Vân Huyên, ngươi không bằng một phần vạn của nàng.” Vân Khê vừa cố ý lấy Vân Huyên kích thích mụ ta, vừa tự khôi phục lực lượng của bản thân, lực lượng chư thần ấn ký so với lực lượng thần khí và đóng băng thuật không biết tiêu hao gấp bao nhiêu lần huyền khí. Mỗi lần thi triển xong, cả người giống như bị rút sạch năng lượng, nếu không phải có thêm lực lượng của Vân Huyên, vừa rồi nàng rất có thể bị lực lượng chư thần ấn ký cắn trả, thương tổn tới bản thân.

Xem ra, muốn phát huy lực lượng chư thần ấn ký, còn cần có một lượng huyền khí lớn gia tăng, muốn sử dụng thuần thục, nàng còn kém rất nhiều.

Những cao thủ Vân Huyễn điện thấy thế, sinh lòng đồng cảm, đúng vậy tất cả đều bọn họ là cha mẹ nuôi nấng, tính mạng của bọn họ sao lại không quan trọng bằng tính mạng Tông chủ? Tông chủ rốt cuộc mang lại cho bọn họ cái gì, sao bọn họ phải tận trung với Tông chủ chứ?

Lòng người cũng tác động lẫn nhau. Ngươi kính ta một thước, ta kính ngươi một trượng, nếu ngươi ức hiếp ta, sao ta lại phải kính trọng ngươi?

“Không nên so sánh bổn tọa với Vân Huyên, bổn tọa có thể ngồi lên vị trí Vân tộc Tông chủ, mà nàng thì sao? Thành tựu của nàng có thể so sánh được với bổn tọa ư?” Tông chủ cảm xúc dao động, tức giận trách mắng.

Vân Khê cảm thấy buồn cười cực kỳ, quyền vị có thể nói rõ vấn đề gì? Trèo càng cao, nói lên ngươi càng lợi hại hay sao? Ngươi từng bước tính toán, trừ những người bên cạnh nàng ta không phục, dùng

cái này đạt tới mục đích của nàng ta, như vậy đã coi là lợi hại sao?

“Tiểu Uyển, cho đến bây giờ, ngươi còn ngu xuẩn như vậy. Đến tột cùng là địa vị Tông chủ che mắt ngươi, hay là tâm của ngươi cho tới bây giờ đều hèn hạ như vậy?” Thanh âm của Vân Huyên xuất hiện trong tai mọi người, đang lúc mọi người kinh ngạc lại thấy một bóng người nho nhỏ đột nhiên xuất hiện ở hiện trường, ở bên chân Vân Khê.

Thân ảnh nhỏ đến thương cảm, dưới cái nhìn của những cao thủ thì rất tầm thường.

Thân ảnh tầm thường lại rất có khí thế.

Vân Khê cúi đầu nhìn, sợ hết hồn, tên tiểu tử này làm sao chạy đến đây? Nàng dùng sức trừng Vân Huyên, không phải nói không xuất hiện sao? Nàng ta sao lại tự chủ trương, phá hư quy tắc đây? *(chán từ bây giờ mình cũng quyết định ghét luôn cả VH)*

Tông chủ từ trên cao nhìn xuống, nhìn thấy tiểu bất điểm xuất hiện bên cạnh Vân Khê, dùng sức dụi dụi mắt, hoài nghi mình có phải sinh ra ảo giác hay không.

Không sai, thanh âm này chính xác là Vân Huyên, nhưng vì sao thanh âm của Vân Huyên lại xuất hiện trên người của một cô bé.

Chẳng lẽ……

Ánh mắt Tông chủ phát sáng, hai mắt nhìn chằm chằm vào Tiểu Nguyệt Nha, cơ hội của mụ đến rồi, nhất định là sau khi phá giải phong ấn hồn phách của Vân Huyên cần một thân thể để nhập vào, cho nên mượn thân thể nữ nhi Vân Khê kí hồn. Cho dù thực lực của Vân Huyên có cường đại hơn nữa, thì nay nhập vào thân thể của

một cô bé,thực lực cường đại cũng không thể phát huy hết.

Đó là một cơ hội tốt a. Là cơ hội tốt để mụ có thể hoàn toàn trừ khử Vân Huyên.

Không sai, chỉ cần giết tiểu cô nương này, Vân Huyên không sống được.

Cảm nhận được ánh mắt đáng sợ nhìn trộm của Tông chủ, trong lòng Vân Khê từng rét lạnh, vừa rồi đối phó mình, dục vọng giết người của Tông chủ còn không có mãnh liệt như vậy, mà nay, từ ánh mắt của mụ ta, nàng phát hiện dục vọng muốn giết chết Vân Huyên của Tông chủ giờ phút này gấp mười lần, gấp trăm lần.

Không tốt.Tông chủ động sát cơ đáng sợ, Tiểu Nguyệt Nha nguy hiểm.

Ý nghĩ này vừa mới xẹt qua đầu óc, thân ảnh Tông chủ đã động.

Theo bản năng, Vân Khê ôm lấy nữ nhi, xoay người muốn trốn.

Ba.

Một trường tiên bất ngờ đánh tới, đánh vào trong ngực của nàng, trường tiên một đầu quấn lấy một cái cánh tay của nữ nhi, dùng sức tung lên, đem cánh tay từ trong ngực nàng lôi đi ra ngoài.

“Tiểu Nguyệt Nha!” Vân Khê bắt được một cánh tay còn lại của nữ nhi, đang lúc lôi kéo, nữ nhi phát ra tiếng kêu đau. Lại tiếp tục như vậy kéo ra đi xuống, có thể đem cánh tay nữ nhi phá hủy, vô cùng bất đắc dĩ, Vân Khê chỉ đành phải buông lỏng tay ra.

Trường tiên ở trong bầu trời đêm vang lên có lực, cuốn lấy một đứa

bé đến ngực Tông chủ.

Tông chủ nhanh tay lẹ mắt, vững vàng bóp chặt mấy yếu huyệt trên người Tiểu Nguyệt Nha, phòng ngừa Vân Huyên đột nhiên tập kích mụ. Mụ cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé nhíu lại, không nhịn được cất tiếng cười to: “Vân Huyên, ngươi rốt cục rơi vào trong tay ta.Ngươi có thể động một chút thử xem, ngươi động tay, ta liền lập tức giết chết tiểu cô nương này.”

“Không được. Không được động đến con gái của ta!” Vân Khê vội vàng nói, dưới tình thế cấp bách, nàng cũng bất chấp thân phận Vân Huyên, hướng nàng hô, “Vân Huyên, ta cho ngươi mượn thân thể nữ nhi, ngươi không thể có ân báo oán, bất kể như thế nào ta cũng muốn giữ lại con gái của ta, van ngươi.”

Thấy thần sắc lo lắng mà từ trước đến giờ không chịu chịu thua, ngạo nghễ ngang ngược kiêu ngạo của Vân Khê giờ phút này, Tông chủ tâm tình đại khoái, không nghĩ tới mình thoáng cái tìm đúng điểm yếu của các nàng, bắt được một cô bé, cũng là nắm được mạng sống của hai người.

Tốt! Thật sự là quá tốt.

Hôm nay, bất kể là Vân Huyên hay là Vân Khê, ta sẽ làm nhục bọn họ một phen. Như thế, mới có thể giải mối hận trong lòng nàng. *(ghét con mẹ mìn này kinh khủng,làm đến đây không muốn làm tiếp nữa)*

“Vân Khê, muốn ta bỏ qua cho nữ nhi của ngươi phải không? Được, vậy trước mặt mọi người ngươi dập đầu nhận tội với ta. Chỉ cần bổn tọa tâm tình tốt, có lẽ sẽ cho nữ nhi của ngươi một đường sống.” Tông chủ lạnh lẽo cười, cúi đầu nhìn vẻ mặt thống khổ của Tiểu Nguyệt Nha, mụ ngược lại có loại khoái cảm khó nói lên lời, “Nhìn một cái, thật là một hài tử xinh đẹp, đợi sau này ngươi lớn lên, nhất

định sẽ là một đại mỹ nhân khuynh đảo chúng sinh. Cứ như vậy liền chết, thật là đáng tiếc. Ngươi tên là Tiểu Nguyệt Nha đúng không? Ngươi mở to hai mắt mà nhìn, mẹ ngươi, nàng rốt cuộc có phải mẫu thân tốt hay không? Nàng có thể vì ngươi cam tâm quỳ xuống chịu nhục hay không?"

"Ngươi……" mặt Vân Khê như màu đất, nhìn nữ nhi của mình, lòng của nàng run lên, "Hèn hạ! Vô sỉ! Mục tiêu cuối cùng của ngươi là Vân Huyên, cho dù ta có quỳ xuống, ngươi cũng không thể bỏ qua cho Vân Huyên, ngươi cần gì tốn nhiều thời gian, làm nhục ta chứ?"

"Bổn tọa cao hứng, không được sao?" Tông chủ hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lóe, "Bổn tọa muốn nhục nhã ngươi, chèn ép ngươi, ai bảo ngươi lại đối nghịch với bổn tọa, để cho bổn tọa ở trước mặt tộc nhân mất hết mặt mũi? Bổn tọa là ai? Bổn tọa là Tông chủ Vân tộc, là người đứng đầu một tộc, phàm là người Vân tộc đều phải nghe lệnh của bổn tọa. Duy chỉ có ngươi lại đối nghịch với bổn tọa, khắp nơi chống lại bổn tọa, còn muốn cứu kẻ địch đã chết của bổn tọa từ Thiên Ma Tế Đàn ra ngoài. Ngươi nói xem bổn tọa có nên hận ngươi hay không, có nên làm nhục ngươi hay không?"

Cánh tay áp chế ở huyệt vị của Tiểu Nguyệt Nha tăng thêm lực đạo, đau đến nỗi Tiểu Nguyệt Nha kêu rên thống khổ.

"Tiểu Uyển, ngươi một vừa hai phải thôi. Không nên lạm sát kẻ vô tội nữa!" Vân Huyên cố gắng thuyết phục mụ, lại không nghĩ lời của nàngg ngược lại càng thêm kích thích Tông chủ.

"Ngươi câm miệng cho ta. Không được dùng giọng điệu đó dạy dỗ ta, ngươi cướp đi người trong lòng của ta, ngươi không xứng làm cô cô của ta" Tông chủ gầm hét lên.

Có một số người khi lâm vào cố chấp, sẽ khó mà giải thoát. Tông chủ

cho dù đã biết chân tướng, mụ ta cũng tình nguyện sống ở trong mộng của mình, không muốn tin tưởng sự thật.

“Vân Khê, ngươi rốt cuộc là quỳ hay là không quỳ? Ngươi quỳ, bổn tọa sẽ làm cho con gái của ngươi sống lâu một chút, ngươi nếu không quỳ, bổn tọa sẽ giết nàng ngay lập tức.”

“Không nên. Ta…… Ta quỳ!” Vân Khê cắn răng, giọng nói run run, cho tới bây giờ nàng vẫn kiêu ngạo, không có sự kiêu ngạo như không có áo khoác, cả người nàng đều không được tự nhiên, mà bây giờ tất cả kiêu ngạo của nàng đều tháo xuống, chẳng khác nào bỏ đi tất cả quần áo của mình, cho người khác xem thân thể trần trụi của mình, cảm thấy xấu hổ, quẫn bách vô cùng không thể chịu được. Nhưng mà, nàng phải làm như vậy, cho dù là chỉ có một đường sống, mình cũng không thể buông tha. Bởi vì, đó là tính mạng con gái nàng.

Không phải là chỉ là kiêu ngạo của bản thân thôi sao? Không cần thì không cần.

Còn có cái gì, so với tính mạng nữ nhi quan trọng hơn?

Nàng quỳ gối, từ từ quỳ xuống, cái quỳ này, nặng ngàn vàng.

Nàng nhìn thấy nữ nhi khả ái, hận ý trong mắt thu lại, nàng có thể quỳ, nhưng tuyệt đối không thể khuất phục. Quỳ, cũng muốn ưỡn ngực, ngẩng đầu.

“Ha ha ha…… Chỉ bằng ngươi, cũng muốn cùng bổn tọa đấu? Ngươi còn non lắm.” Tông chủ cười to mấy tiếng, đột nhiên cảm giác được tư thế quỳ của Vân Khê rất chướng mắt, mụ bất mãn lắc đầu nói, “Như vậy không được. Bổn tọa muốn ngươi cúi đầu, dập đầu nhận tội cầu xin bổn tọa tha thứ!”

“Ngươi rốt cuộc đùa bỡn đủ chưa?” Vân Khê nắm chặt hai tay, cực kỳ giận dữ. Nàng đã quỳ xuống rồi, đối phương còn không buông tha, muốn nàng cúi người đi, dập đầu nhận tội, nàng ta đang muốn đem kiêu ngạo của nàng dẫm dưới lòng bàn chân.

Vì sao phải tàn nhẫn như thế?

Quyển 6 - Chương 33: Tiểu phượng hoàng tới

Edit: tuyetmuahe

Beta: Tiểu Mộng

“Chưa đủ. Bổn tọa vẫn chưa đùa giỡn đủ. Bổn tọa muốn nhìn ngươi thành thành thật thật cúi đầu thần phục, bổn tọa muốn đem tự ái của ngươi hung hăng dẫm ở dưới chân, để bọn họ biết rõ, ở Vân tộc, rốt cuộc ai mới là lãnh tụ chân chính, ai mới là người đứng đầu Vân tộc.” Trong mắt tông chủ bắn ra quang mang, không khí giết chóc càng ngày càng dày đặc, lúc này mụ căm hận không chỉ là Vân Khê, huống chi mụ đem hận thù với Vân Huyên đổ lên người Vân Khê.

Đã nhiều năm như vậy, mặc dù mụ ở địa vị cao như thế, vẫn thường bị lấy ra so sánh với Vân Huyên. Mỗi lúc như vậy, mụ phẫn nộ có, tự ti có, bởi vì cho dù mụ đã ngồi lên vị trí cao nhất của Vân tộc, ở trong lòng người Vân tộc, mụ vĩnh viễn đều kém Vân Huyên. Cho dù Vân Huyên bị chụp lên cái mũ là cấm kỵ nhất tộc, nàng ấy vẫn là truyền kỳ của Vân tộc, mụ vĩnh viễn đều kém hơn.

Vân Khê đối nghịch và phản kháng, theo bản năng làm cho mụ cảm thấy, ở trong lòng Vân Khê, mun không bằng Vân Huyên. Cho nên, mụ mới để ý như thế, mới có thể nhìn Vân Khê không vừa mắt như thế.

“Bây giờ bổn tọa cho ngươi một cơ hội cuối cùng, ngươi rốt cuộc có dập đầu hay không dập đầu?”

Vân Khê nhìn ngón tay của mụ ta bấm vào huyệt vị cuả nữ nhi tăng thêm mấy phần, nàng tâm thần đại loạn, lên tiếng ngăn cản nói: “Dừng tay. Ta dập đầu, ta dập đầu là được?”

Rầm rầm rầm.

Ba tiếng khấu đầu vang dội, cái trán của Vân Khê nặng nề đập xuống đất, mỗi một cái, bọn họ tưởng tượng nàng dùng trán của mình đụng vào kẻ địch của nàng.

Ba cái khấu đầu này là sỉ nhục của nàng.

Lúc trước nàng không hận tông chủ như vậy, giờ phút này,trong lòng nàng tràn ngập hận ý.

Đó là sỉ nhục mà tông chủ dành cho nàng, sớm muộn gì cũng có một ngày, nàng nhất định sẽ trả lại cho mụ ta gấp bội.

“Mới chỉ có ba cái thôi sao? Quá ít. Bổn tọa không hài lòng!” Tông chủ được voi đòi tiên, từng bước bức bách Vân Khê.

Vân Khê cúi thấp đầu, hít sâu, hung hăng đè nén tức giận, nàng hướng về phía mặt đất dập đầu ba cái.

Các cao thủ Vân Huyễn điện đứng xem, nhìn thấy vậy, không đành lòng.

Tông chủ thật sự rất quá đáng. Lấy một hài tử làm con tin, vốn là cử chỉ rất vô sỉ, bây giờ lại còn làm nhục mẫu thân đứa trẻ, bà ta hành động như vậy, sao xứng với thân phận tông chủ vân tộc chứ?

“Tông chủ, Vân Khê cô nương đã quỳ xuống dập đầu, ngài tha cho con của nàng đi. Hài tử là vô tội, chúng ta thân là người tập võ, mặc

dù giết chóc rất nhiều, không thể hạ thủ đối với một đứa trẻ.”

“Đúng vậy, tông chủ. Ngài làm như vậy, không thể hiện thân phận của ngài, xin ngài nương tay.”

“……”

Có mấy tên cao thủ lớn mật đứng ra khuyên bảo.

Bọn họ có một mảnh hảo tâm, muốn giúp đỡ hai mẹ con Vân Khê, lại không nghĩ đến hảo tâm gặp chuyện xấu. Lời của bọn họ, chẳng những không thể giúp Vân Khê, ngược lại càng thêm kích thích tông chủ.

“Các ngươi nói bổn tọa không xứng trở thành tông chủ? Các ngươi cảm thấy bổn tọa rất tàn nhẫn phải không?” Ánh mắt tông chủ lạnh lẽo, hung ác nhìn mấy tên cao thủ, ánh mắt ăn thịt người, mang theo sát khí đáng sợ.

“Tông chủ……” Mấy tên cao thủ chống lại ánh mắt tông chủ, lập tức cảm thấy đau đớn như bị lăng trì, sau một khắc, kình khí đáng sợ từ trong mắt tông chủ bắn tới, xẹt qua ánh mắt mấy người, ánh mắt của bọn họ bị phế, đau đến nỗi bọn họ phải kêu khóc.

Những cao thủ khác quá sợ hãi, vốn còn mấy người muốn đứng ra nói chuyện, cùng nhau lui trở về.Lúc này tông chủ muốn đại khai sát giới, bọn họ nào dám ở nơi này múa miệng khuyên bảo?

Cửu cô cô, Thủy Quy cự thú, Huyền Dực và Hoàng Kim cự long thú sủng nhìn thấy một màn như vậy, trong lòng bọn họ không biết nên nghĩ sao nữa, cùng chủ nhân kí khế ước, cho nên bọn họ có thể cảm nhận được trong lòng chủ nhân giờ phút này đau đớn như thế nào.

“Tiểu Uyển, ác giả ác báo.”Vân Huyên mở miệng nói.

Trên gương mặt nho nhỏ, có ánh sáng màu đỏ lập loè.

Tông chủ không nhìn thấy, mụ lạnh lung quét qua mấy tên cao thủ bị mù mắt, hừ lạnh một tiếng, cuối cùng tầm mắt ngừng lại nhìn Vân Khê đang quỳ. Chỉ thấy nàng nắm hai tay thành nắm đấm, cúi người, trán kề sát đất, cả người căng thẳng vẫn duy trì động tác này, nhìn không rõ thần sắc của nàng, nhưng có thể tưởng tượng giờ phút này trong lòng nàng có nhiều oan khuất và không cam lòng.

Tông chủ nghênh ngang cười, mụ ta cuối cùng cũng hài lòng.

Mụ ta muốn cho tất cả mọi người biết, cả Vân tộc, không ai có thể trái ý mụ ta, không có ai có thể vượt xa mụ ta. Mụ ta muốn ai sinh, muốn ai sống, toàn bộ theo ý chỉ của mụ ta. Chỉ có mụ ta có thể quyết định cuộc sống của người khác, những người khác đừng có mơ mà khống chế mụ ta.

Cười được một nửa, trong ngực đột nhiên xảy ra biến hóa, một đoàn lửa nóng ở trong ngực mụ ta bùng lên. Không đúng, cũng không thể nói là bùng lên, là đầu ngón tay mụ ta, lòng bàn tay tiếp xúc với thân thể đứa bé đột nhiên biến thành một quả cầu lửa, nóng kinh người, giống như là núi lửa bộc phát, làm cho mụ ta phải tạm thời buông lỏng tay của mình ra.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủn, Vân Huyên tung người nhảy lên, thoát khỏi vòng tay của tông chủ.

Nàng nhẹ nhàng nhảy, một lần nhảy này là nhảy mấy trượng.

Chỉ tiếc, thân thể Tiểu Nguyệt Nha quá mức nhỏ yếu, lại không có căn cơ tập võ, nàng có võ nghệ cao cường, cũng không thể nào phát

huy.

Nhảy tới giữa không trung, Tiểu thân thể lại bắt đầu rơi xuống.

Vân Khê ngẩng đầu, thấy biến cố bất ngờ xảy ra, vội vàng phi thân lên giữa không trung đón người.

Tông chủ kịp phản ứng, cười lạnh một tiếng, cũng phi thân đi đoạt người.

Bốn mắt đụng vào nhau, Vân Khê và tông chủ ánh mắt chạm nhau ở giữa không trung, hai người đồng thời xuất chưởng, đánh về phía đối phương.

Huyền khí đụng nhau, đem Tiểu Nguyệt Nha vốn sắp ngã xuống, một lần nữa lại bay lên.

Vân Khê và tông chủ cùng ngẩng đầu lên, nhìn lên trời, chỉ mành treo chuông, Tiểu Nguyệt Nha rốt cuộc rơi vào nhà nào, phải nhìn trận chiến này rồi.

Tông chủ nhếch môi cười lạnh, nhất định phải bắt được Tiểu Nguyệt Nha.

Vân Khê nhíu mày, mắt trở nên mơ hồ vì vệt máu chảy xuống lúc khấu đầu.

Tiểu Nguyệt Nha, đừng sợ, mẫu thân ở chỗ này.

Thân ảnh hai người cùng lúc bay lên, ba ba ba bành bạch, chưởng lực của hai người đụng nhau,cả hai vừa đánh vừa di chuyển về phía đứa bé.

Thực lực chênh lệch, khiến cho Vân Khê liên tục trúng mấy chưởng, một lần so sánh với một lần tàn nhẫn hơn. Nàng không chần chờ và lùi bước, tiếp tục đón đánh bay lên.

“Muốn cùng bổn tọa tranh giành? Đi chết đi.” Lại là một chưởng lực đánh tới, so với mấy chưởng lúc trước ngoan lệ hơn, Vân Khê trước ngực trúng chưởng, không vận được khí, cả người ngã xuống.

“Tiểu Nguyệt Nha” Vân Khê ngửa đầu, vô lực nhìn nữ nhi sắp rơi vào tay tông chủ, nàng hận sự bất lực của mình.

Trong lúc đó, trên bầu trời có một đoàn ánh sáng màu vàng vụt qua, một con tiểu phượng hoàng màu vàng phá không bay tới, lướt qua Tiểu Nguyệt Nha chở Tiểu Nguyệt nha tránh khỏi tông chủ, chạy trốn.

“Tiểu Phượng Phượng, ngươi có sao không, bảo vệ tốt Tiểu Nguyệt Nha”. Vân Khê mừng rỡ, không tiếc tán dương tiểu phượng hoàng một phen, tiểu tử này mặc dù không đáng tin, thời khắc mấu chốt vẫn là vô cùng đáng tin cậy.

Đây là lần thứ hai nó anh dũng cứu tiểu chủ nhân.

Tiểu phượng hoàng nghe thấy Vân Khê tán dương, không còn kịp tinh tế thưởng thức, ma trảo tông chủ đã tiếp cận, nó vẫy cánh, bay vụt đi chạy trốn.

“Wow nha nha, không nên lại đuổi theo ta.”

“Đáng ghét.” Tông chủ hai mắt đỏ ngầu, nhìn chằm chằm vào tiểu phượng hoàng, vừa tức vừa giận. Đồ vật sắp tới tay, lại bị khách không mời này đến chặn ngang mang đi, nhưng hết lần này tới lần khác nhìn tiểu phượng hoàng giống như không có khả năng gì, tốc độ bay vô cùng kinh người, mụ đã tăng tốc tới đỉnh, cũng không thể

đuổi theo nó, thật sự là đem mụ tức giận chết mất.

“Ngươi dừng lại cho bổn tọa.”

“Không bao giờ. Ngươi sẽ giết chết ta.” Tiểu phượng hoàng vừa chạy trốn, vừa dùng thanh âm non nớt trả lời.

“Ngươi không dừng lại, bổn tọa làm sao giết ngươi được.” Tông chủ mất đi tính nhẫn nại, bắt đầu đẩy ra chưởng lực, hướng về phía tiểu phượng hoàng mãnh liệt tập kích.

Tiểu phượng hoàng cả kinh, bắt đầu bay tán loạn, trên trời đều là đường bay nó lưu lại: “Người xấu, đừng đánh ta. Không cho thương tổn Tiểu Nguyệt Nha.”

Một người một thú sủng, ở trên bầu trời bay tới bay lui, ngươi đuổi ta trốn, kịch liệt vạn phần.

Vân Khê che vết thương trên ngực, ngẩng đầu nhìn tình hình chiến đấu trên bầu trời, tạm thời nghỉ ngơi.

Phía xa, có thanh âm xa xôi nhẹ nhàng bay tới, cắt đứt một màn buồn cười này: “Đường đường Vân tộc tông chủ lại có bộ dáng như vậy, ngươi làm bổn tọa quá thất vọng.”

Thanh âm còn ở phía xa mà người đã đến trước mặt.

Tông chủ cả kinh, thấy người đến là hắn, mụ ta ngã xuống, vội vàng điều chỉnh hơi thở, không hề đuổi theo tiểu phượng hoàng nữa, mà đem trạng thái của mình điều chỉnh đến tốt nhất.

Thân ảnh Tử Yêu hiện lên giữa không trung, chặn đường đi của tiểu phượng hoàng, đem Tiểu Nguyệt Nha nằm trên lưng nó ôm lấy.

Tiểu phượng hoàng mê mang tại chỗ, không biết rốt có nên tín nhiệm hắn hay không, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi và cảnh giác của tông chủ đối với Tử Yêu, tiểu phượng hoàng đã quyết định đem tiểu chủ nhân tạm thời giao cho hắn, ít nhất người trước mặt có thể chấn trụ tông chủ xấu xa.

Tử yêu cúi đầu, vuốt ve mái tóc đen nhánh của Tiểu Nguyệt Nha, làm cho Tiểu Nguyệt Nha có vẻ mặt ghét bỏ. Bất quá xem tình thế trước mắt, tựa hồ cũng chỉ có nơi này của hắn là an toàn nhất, nàng phải tạm thời nén giận, vì mình cũng tốt, vì đứa bé này cũng tốt.

Tử Yêu không nhìn vẻ mặt lúc này của tông chủ, hắn dùng thanh âm lãnh khốc nói: “Bổn tọa vốn tưởng rằng ngươi có thể trở thành đối thủ của ta, hiện tại dục vọng muốn đánh một trận với ngươi bổn tọa cũng không có. Tánh mạng của ngươi, sẽ để lại cho người nối nghiệp Bắc Thần gia tộc chúng ta tới lấy.”

Phía sau hắn, Hách Liên Tử Phong và Nhị chưởng quỹ vội vàng tới, còn chưa kịp thở dốc, Hách Liên Tử Phong giương mắt thấy cừu nhân giết chết mẫu thân của hắn -tông chủ.

Hận ý tràn ngập, bắn ra bên ngoài.

Hách Liên Tử Phong căm tức tông chủ, cầm kiếm trên tay, bay đến rất nhanh.

Tông chủ ngiêng mắt, chú ý tới Hách Liên Tử Phong, nàng hiểu được, người nối nghiệp Bắc Thần gia tộc trong miệng Tử Yêu rốt cuộc là người nào.

“Chỉ bằng hắn? Hắn còn không xứng cùng bổn tọa động thủ” Tông chủ lạnh lùng cười một tiếng, mụ ta biết, Tử Yêu nếu muốn lấy tính

mạng mụ, hơn phân nửa là tính mạng khó giữ. Nhưng hết lần này tới lần khác Tử Yêu tự phụ cao ngạo, không muốn đích thân giết người, mà trong miệng hắn người nối nghiệp Bắc Thần gia tộc, mụ xem thực lực còn không bằng Vân Khê. Muốn chiến thắng hắn, dư dả.

Mắt Hách Liên Tử Phong đột nhiên lạnh lẽo, bắn ra hai đạo tinh quang, trên tay hắn thanh kiếm nhẹ nhàng buông lỏng, sắp động thủ.

Tử yêu quét mắt nhìn hắn một cái, giơ tay lên, ngăn cản hắn.

“Hắn hiện tại đúng là không phải đối thủ của ngươi, bất quá, bổn tọa sẽ làm hắn trong thời gian ngắn nhất có thực lực tương ứng, để cho hắn tự mình tìm ngươi báo thù giết mẫu thân. Bổn tọa không muốn phải nhìn thấy ngươi tiếp tục xuất hiện trước mặt bổn tọa.”

Mắt Tông chủ mị hoặc, cười khẽ, hiển nhiên là không tin võ công của Hách Liên Tử Phong có thể ở trong khoảng thời gian ngắn vượt xa mụ, đợi đến khi hắn có năng lực báo thù, cũng không biết là mấy chục năm, mấy trăm năm về sau, không đủ uy hiếp.

“Không thể bỏ qua cho nàng ta. Nuôi hổ gây họa, hậu hoạn vô cùng.” Vân Khê đứng ra nói, lúc này chính là thời cơ tốt nhất để giết tông chủ, bỏ lỡ cơ hội này lần tới không biết phải đợi tới khi nào.

Tử Yêu nhẹ nhàng liếc nàng một cái, cười nhẹ nói: “Nàng bây giờ là con mồi của bổn tọa, bổn tọa muốn xử trí nàng ta như thế nào thì sẽ xử trí như thế, có bản lãnh, ngươi tự mình đi bắt nàng ta đi?”

Một câu nói, khiến Vân Khê cứng đờ.

Nàng nếu có năng lực có thể bắt tông chủ, không phải nàng đã sớm làm như vậy sao?

Tử yêu cười khẽ, tiếp tục nói: “Bắc Thần gia tộc chúng ta ít ngày nữa sẽ phải tái xuất giang hồ, Vân tộc các ngươi là đối thủ lớn nhất của Bắc Thần gia tộc ta, bổn tọa làm sao có thể để nội bộ Vân tộc hoà hợp êm thấm, đoàn kết chứ”

Thì ra là như vậy.

Còn tưởng rằng hắn đột nhiên vòng vo, đã quên mất kế hoạch nghiệp bá thiên hạ, thì ra hắn lưu lại tính mạng tông chủ là dùng cho việc khác, chính là vì muốn cho nội bộ Vân tộc tiếp tục đấu đá, tiếp tục hao tổn nhân lực. Đến lúc đó Bắc Thần gia tộc bọn họ một khi quật khởi, Vân tộc không thể áp chế bọn họ nữa.

Trong lòng bỗng dưng sinh ra một mảnh lạnh lẽo, trong lòng Vân Khê cảm thấy lần này có chút hơi quá, tông chủ và Vân Huyên trong lòng cũng cảm khái hàng nghìn hàng vạn lần.

Các nàng càng đấu ác liệt, thì vẫn là người Vân tộc. Nhớ tới mấy ngày nay, các nàng tranh đấu lẫn nhau khiến cho Vân tộc thương vong không ít ba người bỗng giật mình tỉnh lại.

“Chủ tử anh minh” tâm trạng xám xịt của Nhị chưởng quỹ bỗng nhiên được mặt trời chói chang chiếu rọi, gột rửa vẻ lo lắng. Hắn còn tưởng rằng mấy ngày nay chủ tử và hai nữ nhân Vân tộc ở chung lâu dần quên mất kế hoạch nghiệp bá thiên hạ,thì ra là chủ nhân không quên, không chỉ không quên, còn tự có tính toán và kế hoạch.

Thật tốt quá. Không uổng công hắn và đại ca hai người khổ tâm tính kế nhiều năm như vậy, đang đợi chủ tử trở về, chính là vì hy vọng có một ngày có thể đưa tài hoa của hai huynh đệ bọn họ cống hiến, giúp chủ tử thực hiện kế hoạch bá nghiệp thiên hạ.

So với tâm tình kích động của hắn thì ngược lại, Vân Khê không nhịn

được buột miệng mắng: “Hèn hạ”

“Khê Nhi, trán của muội tại sao rách?” Hách Liên Tử Phong chú ý tới vết thương trên trán Vân Khê, bước tới ân cần nói.

“Còn không phải bị mụ ta làm hại” Vân Khê nghiến răng nghiến lợi, cũng không nguyện ý đem khuất nhục này xóa bỏ.

Hách Liên Tử Phong ánh mắt lạnh lùng, trừng tông chủ, ghi nhớ thêm tội danh cho tông chủ.

Tông chủ hoảng hốt, xác định Tử Yêu thật sự không muốn giết mình, trong tâm mừng rỡ. Xem ra hôm nay không thể tiếp tục ở lại Vân Huyễn điện rồi, trong lòng tuy không cam lòng, nhưng mà không sao, còn nhiều thời gian, một khi mụ trở lại nội tông Vân tộc, nàng có thể phong sinh thủy khởi, quyển thổ trọng lai.

Mụ cũng không tin Tử Yêu có thể trông chừng được mụ.

Thừa dịp mọi người không chú ý, mụ ta lặng lẽ phi thân chạy đi.

Vân Khê vẫn ngó chừng mụ ta, thấy mụ ta muốn chạy trốn, nàng hướng về phía Cửu cô cô gào to: “Cửu cô cô, ngăn cản mụ ta !”

Quyển 6 - Chương 34: Hoa Thánh Hồng Lăng

Cửu cô cô không do dự bay về phía tông chủ đang chạy trối chết, cho nên phòng ngự không lớn, Cửu cô cô bổ nhào về phía trước như vậy, tông chủ trên lưng bị tập kích, thân thể lảo đảo về phía trước, ngăn cản mụ ta chạy trốn.

Vân Khê nhìn thấy cơ hội, đuổi theo, hai tay ở giữa không trung nhanh chóng kết ấn.

“Đóng Băng thuật”

Tông chủ cảm giác không ổn, nhanh chóng né tránh, Khách khách rắc, thanh âm đóng băng truyền vào trong tai, mụ ta cúi đầu nhìn lại, tay trái mình vẫn không thể nào tránh được uy lực Đóng Băng thuật, bị đóng băng tại chỗ. Mụ ta nhíu mày thật sâu, chỉ cảm thấy cái tay của mình đã mất đi tri giác, nàng vận khí, muốn phá giải thuật Đóng Băng, lại phát hiện rất khó. Bất quá, không cần gấp gáp, đợi mụ trở lại nội tông Vân tộc, mụ có thể nghĩ đến phương pháp phá giải Đóng Băng thuật.

“Vân Khê, ngươi chờ đó cho bổn tọa, bổn tọa sẽ không để cho ngươi sống tốt qua ngày”

“Những lời này, hẳn phải để ta nói. Sớm muộn gì, ta sẽ đích thân giết ngươi.”

Nhớ tới cái nhục ngày hôm nay, trong mắt Vân Khê bắn ra từng đợt lệ khí, toàn thân tỏa ra sát khí.

Lúc này, có hơn mười người nội tông cao thủ từ khắp mọi nơi nhảy ra ngoài, ngăn cản trước mặt ở tông chủ và Vân Khê. Lúc trước bọn họ bị tông chủ phái đi ra ngoài, đến đáy vực tìm kiếm tung tích Long Thiên Tuyệt, nửa đường nhận được lệnh của tông chủ, ra lệnh cho bọn họ trở về nghênh địch. Trải qua một phen giày vò, giờ này bọn họ kịp thời đến hiện trường.

“Tông chủ, ngài đi trước. Để chúng ta đi đối phó nàng”

Tông chủ cúi đầu cười một tiếng, cuối cùng nhìn Vân Khê một cái, xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

Vân Khê thịnh nộ, muốn đuổi theo, hơn mười cao thủ lập tức đem nàng vây lại, một người trong đó mở miệng nói: “Vân Khê cô nương, chuyện hôm nay, ai đúng ai sai, khó mà định luận. Bất quá, từ trước đến giờ Vân tộc chúng ta vẫn coi trọng tôn ti trật tự, tông chủ mặc dù sai, thủy chung vẫn là Vân tộc tông chủ, chúng ta thân là Vân tộc đệ tử, nên nghe theo hiệu lệnh tông chủ. Ta khuyên ngươi không nên dây dưa nữa, đến đây là chấm dứt, chúng ta cũng không muốn đối địch với ngươi.”

Vân Khê chê cười, tôn ti trật tự? bởi vì nàng ta là tông chủ, cho nên hắn làm bất cứ chuyện gì cũng phải nghe lời, không dám phản đối?

Con mẹ nó buồn cười.

“Tông chủ của các ngươi, đến tột cùng là người như thế nào, các ngươi cũng vừa nhìn thấy. Hèn hạ,vô sỉ, tiểu nhân như vậy, các ngươi cho là mụ ta xứng làm Vân tộc tông chủ sao? Không, mụ ta không phải là hèn hạ vô sỉ, mụ ta căn bản là đang vũ nhục bốn chữ ‘ hèn hạ vô sỉ ’.”

Hơn mười tên nội tông cao thủ liếc mắt nhìn nhau, mặc dù trong nội tâm cũng không tán thành tông chủ, nhưng tư tưởng tôn ti đã cắm sâu vào trong đầu của bọn hắn, bọn họ là trăm ngàn lần không dám phản đối và chỉ trích tông chủ.

“Vân Khê cô nương, tông chủ làm gì, chúng ta không thể đàm luận, bất quá chúng ta cũng muốn nhắc nhở ngươi, các ngươi có vị bằng hữu rơi xuống vách đá ở khu vực cấm địa, giờ phút này sống chết không rõ. Các ngươi tốt nhất nên đi tìm hắn, hoàn cảnh đáy vực rất tồi tệ, nơi đó có đặt một cái cấm chế, bằng hữu của các ngươi đi xuống, sợ rằng dữ nhiều lành ít.”

Vân Khê rùng mình, nghĩ đến Thiên Tuyệt còn đang ở dưới vách núi, có tâm tư khác nàng cũng không muốn nghĩ.

“Các ngươi đi đi. Đừng để cho ta thấy các ngươi lại trợ Trụ vi ngược, nếu không cho dù giết sạch người Vân tộc ta cũng sẽ không tiếc”

Tiếng quát trong trẻo lạnh lùng vang lên trên không trung, đôi mắt nghiêm nghị quét qua hơn mười tên cao thủ, trên ngũ quan xinh xắn tản ra một cỗ khí thế không giống người thường.

Hơn mười tên cao thủ chợt cảm thấy da đầu tê dại, trong lòng cảm thấy kỳ quái, trước mắt bọn họ rõ ràng là người có võ công thấp hơn họ nhưng vì sao khí thế kia lại khiếp người như thế ? Bọn họ thậm chí cảm thấy được, nếu có một ngày nàng muốn trả thù, thì nhất định là một cơn lôi đình.

Không muốn ở lại thêm nữa, hơn mười tên cao thủ cùng nhau rời khỏi Vân Huyễn điện.

Bọn họ đi lần này, Vân Huyễn điện nhất thời như rắn mất đầu, mọi người đem ánh mắt mong mỏi, sợ sệt nhìn về phía Vân Khê, không

biết bước kế tiếp nàng rốt cuộc muốn làm gì.

Vân Khê quay đầu, nhìn về phía bọn họ,thanh âm trong trẻo lạnh lùng nói: “Triệu tập tất cả các cao thủ Vân Huyễn điện, theo ta cùng nhau đi xuống dưới vách núi tìm người.”

“Dạ, Vân Khê cô nương.” Mọi người nhất tề trả lời, nhanh chóng tản đi, không ai nói thêm gì nữa.

Vân Khê đi về phía Tử Yêu, đưa tay, muốn nhận Tiểu Nguyệt Nha trong tay của hắn. Tử Yêu thờ ơ, cúi đầu nhìn đứa bé trong ngực, nói: “Bắt đầu từ bây giờ, nàng theo bổn tọa. Bổn tọa sẽ chăm sóc tốt nàng.”

Vân Khê và Tiểu Nguyệt Nha nhất tề biến đổi sắc mặt, vừa thoát khỏi miệng hổ lại rơi vào hang sói. Vân Khê đầu tiên là tức giận trừng trừng nhìn Tử Yêu, sau đó tức giận trừng mắt nhìn Tiểu Nguyệt Nha.

Lúc này Vân Huyên đang ở trong cơ thể Tiểu Nguyệt Nha cũng đang ảo não áy náy chuyện vừa rồi, nếu không phải nàng hành động thiếu suy nghĩ, cũng sẽ không hại con gái của Vân Khê rơi vào tay tông chủ, suýt nữa bỏ mạng.

Lúc trước nàng quen thói trời không sợ đất không sợ, nàng hồn nhiên quên mất lúc này mình đang gửi hồn trên người một cô bé, thực lực bị kiềm chế, không bằng lúc trước. Bởi vì nàng nhất thời thiếu suy nghĩ, thiếu chút nữa hại cô bé, cũng thiếu chút hại mình.

Hiện tại Vân Khê trừng mắt nhìn nàng, trong lòng nàng thấy áy náy, chỉ đành phải cam tâm tình nguyện nhận lấy. Bất quá, đối với Tử Yêu nàng cũng chưa từng thiếu nợ hắn cái gì, nàng trừng mắt nhìn hắn một cái, Vân Huyên mở miệng nói: “Ngươi không phải là muốn cùng ta đánh một trận công bằng sao? Hiện tại uy hiếp tính mạng của một

cô bé thì coi là cái gì?”

“Ai nói bổn tọa muốn thương tổn nàng? Ngươi yên tâm, bổn tọa sẽ không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, đối phó một đứa trẻ tay trói gà không chặt, bổn tọa không có hứng thú tí nào.” Tử Yêu cười nhẹ nói.

Màu đỏ u quang lần nữa hiện lên trên mặt Vân Huyên, Tử Yêu hí mắt, tay mắt lanh lẹ, nhanh chóng nắm giữ mấy chỗ huyệt đạo trên người nàng. Lực lượng vừa hiện lên đã bị ngăn lại,giống như bị lửa thiêu trên khuôn mặt Vân Huyên đỏ bừng lên.

″Giống như ngươi bây giờ còn nói không phải là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn?” Vân Huyên tức giận.

Tử Yêu giơ tay lên, lòng bàn tay đặt ở đỉnh đầu của nàng, một đoàn huyền khí mỏng manh từ trên đầu truyền xuống phía dưới đem hồng quang bế tắc trong cơ thể nàng khơi thông, cho đến khi hồng quang biến mất.

Tử Yêu nhìn Vân Khê nói: “Hài tử của ngươi, bổn tọa mang đi trước. Bất quá không lâu nữa Bắc Thần gia tộc ta sẽ tái xuất giang hồ, muốn mời cao thủ Long Tường đại lục và các đại gia tộc cùng cao thủ các môn phái đến xem lễ, đến lúc đó, ngươi dẫn cao thủ Vân tộc đến chúc mừng, bổn tọa sẽ trả lại con cho ngươi.”

“Không được,ngươi không thể mang bé đi.”

Vân Khê xuất thủ, muốn đánh nhau, thân ảnh Tử Yêu chớp động, trong thời gian ngắn đã nhảy xa ngoài trăm bước, thanh âm từ phía xa truyền tới: “Tử Phong, còn không đuổi theo?”

Hách Liên Tử Phong chau nhẹ chân mày, không biết lão tổ tông rốt

cuộc có chủ ý gì, đưa tay, ngăn Vân Khê lại: “Khê Nhi, nàng yên tâm, ta sẽ nghĩ biện pháp.”

Vân Khê bình tĩnh nhìn hắn, nghĩ đến Thiên Tuyệt giờ phút này đang gặp nguy hiểm, nàng chỉ có thể đem trách nhiệm nặng nề này phó thác cho hắn: “Hách Liên đại ca, nhất định phải thay ta chiếu cố tốt Tiểu Nguyệt Nha, nhờ cậy huynh.”

“Tin tưởng ta” Hách Liên Tử Phong cho nàng một ánh mắt tin cậy, hộ tống Tử Yêu rời khỏi Vân Huyễn điện.

“Tiểu Nguyệt Nha, chờ ta một chút” Tiểu phượng hoàng vỗ cánh đuổi theo.

Vân Khê nhìn hướng bọn họ rời đi, tâm tình nặng nề, mặc dù Tử Yêu đáp ứng sẽ không thương tổn Tiểu Nguyệt Nha, nhưng mà hắn đem Tiểu Nguyệt Nha từ bên người nàng mang đi, bụng dạ khó lường, nàng không thể nào không lo lắng.

Phía xa có một nhóm người giơ đuốc chạy tới, chính là Vân Trung Thiên dẫn cao thủ phủ thành chủ và các tân khách đến đây.

“Khê Nhi, tình huống thế nào? Chúng ta là nhận được tin tức của Thịnh công tử báo, gấp gáp chạy tới.” Vân Trung Thiên chỉ chỉ Vân Trung Thịnh bên cạnh, thì ra là hắn nhìn thấy Long Thiên Tuyệt rơi xuống vực xong, thừa lúc ban đêm chạy tới báo tin, bởi vì không biết đám người Vân Trung Thiên đang ở phủ thành chủ, cho nên trên đường đi gặp chút khó khăn, so với lúc Hách Liên Tử Phong tới phủ thành chủ chậm hơn một chút. Hách Liên Tử Phong tin tưởng vào thực lực của Tử Yêu, cho nên chỉ báo cho mình hắn, đám người Vân Trung Thiên từ trong miệng Vân Trung Thịnh mới biết được sự việc phát sinh ở Vân Huyễn điện.

Vân Khê nhìn Vân Trung Thịnh một cái, hướng hắn gật đầu, hắn có thể chạy tới mật báo, coi như là hết sức trượng nghĩa. Thở dài một hơi, nàng tạm thời không đề cập tới chuyện Tiểu Nguyệt nha: “Thiên Tuyệt còn đang dưới vách núi, mọi người tới vừa lúc, giúp ta đi xuống dưới vách núi tìm chàng, nhất định phải nhanh chóng tìm được chàng ″

“Khê Nhi, đừng quá lo lắng. Thiên Tuyệt hắn võ nghệ cao cường, không có việc gì, chúng ta nhiều người như vậy, nhất định có thể tìm được hắn.” Vân Trung Thiên an ủi.

Vân Khê gật đầu, mang theo đông đảo cao thủ cùng chạy tới cấm địa.

Dưới vách đá, sương mù giăng dày đặc, ở trong mang sương mù dày đặc, cài đặt một cấm chế cổ xưa.

Long Thiên Tuyệt theo Thiên Long rớt xuống vách đá, gió lạnh thổi vào da thịt của hắn khiến hắn run lên, hắn hoàn toàn không phân biệt được rốt cuộc mình đang ở chỗ nào, chỉ có thể nghe được phía dưới truyền đến thanh âm đau đớn của Thiên Long, khiến cho hắn không chút do dự đuổi theo nó, rơi xuống vách núi.

Vách núi dù sâu tới đâu cũng có điểm dừng, hắn không sợ mình không thể rời khỏi đáy vực, hắn chỉ lo lắng Thiên Long sẽ mất mạng.

Người bạn trung thành nhất của hắn, hắn nhất định phải cứu nó.

Uỳnh !

Cũng không biết rơi xuống được bao lâu, thân thể đột nhiên đụng phải một cổ huyền khí mạnh mẻ, bị bắn ngược trở lại. Bắn ngược đến độ cao nhất định, bởi vì trọng lực, thân thể của hắn lại rơi xuống

lần nữa.

Lực phản như thế khiến Long Thiên Tuyệt kinh ngạc, kia rốt cuộc là lực lượng gì, sao lại kỳ quái như vậy?

Hắn rút kiếm, tung mình đâm về phía dòng huyền khí.

Phanh!

Lực phản của dòng khí mạnh hơn trước, Long Thiên Tuyệt cả người cả kiếm, bị bắn ra xa.

“Ta biết rồi, chỗ này có người cài đặt cấm chế, không cho phép người ngoài tiến vào bêm trong, cũng không cho phép người ở bên trong rời khỏi phạm vi cấm chế.” Hắn cúi đầu lẩm bẩm, rất nhanh thăm dò quy luật cuả cấm chế, ngươi mạnh nó càng mạnh, ngươi yếu nó cũng yếu. Hắn thu hồi lực lượng,thả mình nhẹ nhàng rơi vào phạm vi cấm chế, lại bị lực lượng cấm chế bắn ngược ra, cứ thế lặp lại nhiều lần, cấm chế cũng không gây thương tích cho hắn chút nào.

“Kỳ Lân thần thú, nhanh đi đem Thiên Long đến đây, chúng ta cùng nhau rời khỏi đây thôi!”

Trong hoàn cảnh phức tạp, cảm giác của Kỳ Lân thần thú ngược lại dị thường bén nhạy, nó rất nhanh tìm được Thiên Long ở một chỗ khác của cấm chế, đem nó để lên lưng của mình.

“Chủ nhân, tìm được Thiên Long rồi, chúng ta mau rời khỏi đây thôi.”

“Đi” Long Thiên Tuyệt nhảy nhảy lên lưng Kỳ Lân thần thú, đang muốn rời đi, lúc này, từ trong cấm chế truyền tới một cỗ lực lượng kì dị, xuyên qua cấm chế, quấn quanh người Long Thiên Tuyệt và Kỳ Lân thần thú, vững vàng khống chế bọn họ.

Một thanh âm thần bí mà xa xôi, phá không bay tới: “Nếu đã tới rồi thì lưu lại đi thôi”

Cấm chế nứt ra một cái khe hẹp, gió lớn gào thét, rét lạnh bức người.

Long Thiên Tuyệt kinh hoảng, muốn phá vỡ sự ràng buộc của lực lượng thần bí, cả người của hắn và thú sủng của hắn lại bị lực lượng thần bí kia kéo lại,thoáng cái bị lôi vào trong cấm chế.

“A ——”

Bên trong cấm chế, lạnh lẽo biến mất, thay vào đó là ôn hòa ấm áp, hắn cảm thấy giống như là từ mùa đông vèo cái bay sang mùa xuân,cả thân thể đều ấm áp.

Phịch một tiếng, hắn ngã xuống mặt đất.

Trên người tràn ngập đau đớn, hắn mở mắt ra, từ từ thích ứng với ánh sáng chung quanh. Khi hắn ngồi dậy, đập vào mắt là một mảnh mênh mông bát ngát đỏ bừng.

Long Thiên Tuyệt ngưng mắt nhìn biển hoa không thấy bờ, không khỏi sợ ngây người.

Dưới vách đá, lại còn có một chỗ kỳ quái như vậy, còn có cả một biển hoa, rốt cuộc đây là hoa gì? Vì sao hắn chưa từng thấy qua?

Đó là một loại hoa không có lá, nó có mười ba cánh hoa, cánh hoa là màu đỏ máu, không có bất kỳ điểm tỳ vết nào.

Mùi hoa trong không khí thật mê người, song trong lòng Long Thiên

Tuyệt vẫn có cảm giác khó chịu, cảm giác mình nhìn qua không phải là một biển hoa, mà càng giống như là một biển máu.

Rất nhanh, hắn trấn định lại, đi tìm Kỳ Lân thần thú và Thiên Long khắp mọi nơi.

“Chủ nhân, chúng ta ở chỗ này” cách hắn không xa, Kỳ Lân thần thú từ trong bụi hoa bò dậy, Thiên Long nằm ở bên chân của nó, hấp hối.

Long Thiên Tuyệt chạy tới, ngồi bên cạnh Thiên Long, chạm vào thân thể của nó, nhận thấy khí tức của nó càng ngày càng yếu ớt, máu trên người đã từ khô lại.

“Thiên Long, ngươi nhất định phải chống đỡ.”

Hắn vận khí, giúp Thiên Long cầm máu chữa thương.

Thiên Long bị thương, một kiếm xuyên qua vảy rồng đâm vào thân thể của nó đem nội tạng và kinh mạch phá hủy hoàn toàn. Hắn chữa thương, giống như muối bỏ biển, căn bản không tạo nên bất kỳ tác dụng gì.

Trong lòng hiểu đạo lý này, Long Thiên Tuyệt vẫn không muốn buông tha cho bất kỳ cơ hội nào, hận ý từ trong đôi mắt thâm thúy của hắn tràn ra.

Kỳ Lân thần thú đứng bên người hắn, nhắc nhở: “Chủ nhân, ngươi làm vậy là vô dụng, hơi thở của Thiên Long đang từ từ biến mất, ngươi làm như vậy, nhiều lắm cũng chỉ kéo dài thêm một chút tuổi thọ của nó mà thôi.”

“Cho dù chỉ kéo dài tuổi thọ của nó một chút thôi, ta vẫn phải làm như vậy. Thiên Long làm bạn ta hơn hai mươi năm, cùng ta đã trải qua tất

cả lớn nhỏ không biết bao nhiêu trận chiến, nó là đồng bọn của ta, cũng là thân nhân của ta. Nó vì cứu ta mà bị thương nặng, bây giờ ta có thể làm cũng chỉ là ra một chút lực mà thôi……” Nói xong, hắn nghẹn ngào, sao mình lại vô năng như thế, không có cách nào cứu nó.

“Chủ nhân, trên người ngài không phải còn có một viên Tru Tiên Đan sao? Có lẽ có thể giúp được cho nó” Kỳ Lân thần thú nói.

Mắt Long Thiên Tuyệt sáng lên, lộ ra sắc mặt vui mừng: “Đúng rồi, hi vọng Tru Tiên Đan có thể giúp Thiên Long…… Thiên Long,, mau đem Tru Tiên Đan ăn vào.”

Hắn lấy ra viên Tru Tiên Đan cuối cùng trên người đưa đến khóe miệng Thiên Long, trong lúc bất chợt, một làn gió kỳ lạ cuồn cuộn nổi lên, thổi qua tay của hắn, đem Tru Tiên Đan cuốn đi.

“Tru Tiên Đan? Quả thật là Tru Tiên Đan mà người trong thiên hạ tha thiết mơ ước. Thật tốt quá. Ha ha ha ha, không nghĩ tới lão phu sinh thời, còn có cơ hội lấy được Tru Tiên Đan mà người trong thiên hạ tha thiết mơ ước, ông trời đối với lão phu không tệ.”

Tiếng cười lớn cuồng dã, trung khí mười phần.

Long Thiên Tuyệt men theo tiếng cười, nhìn qua, chỉ thấy trong biển hoa, chẳng biết lúc nào xuất hiện một vị lão giả râu tóc bạc trắng, hắn cười điên cuồng, trong tay cầm viên Tru Tiên Đan mà hắn đang muốn cho Thiên Long ăn.

“Lão Tam, có thứ tốt không chia sẻ cùng các ca ca, ngươi thật là không hiểu chuyện?” Một cơn gió khác lại cuốn Tru Tiên Đan đi, vị lão giả râu tóc bạc trắng không thấy viên Tru Tiên Đan trong tay đâu.

“Nhị ca, là ta phát hiện Tru Tiên Đan trước, sao ngươi lại đoạt của ta?” vị lão giả râu tóc bạc trắng tức giận, đạp gió mà đi, đánh về phía lão giả đối diện, hai người giao thủ, đánh nhau kịch liệt.

“Lão Tam, nếu để cho đại ca biết, ngươi độc chiếm thứ tốt, nhìn xem đại ca làm sao thu thập ngươi.”

“Đại ca thì như thế nào? Dù sao người nào chiếm được Tru Tiên Đan thì nó thuộc về người đó”

“Ngươi nói, người nào chiếm được Tru Tiên Đan thì nó thuộc về người đó.”

Hai người ngươi đánh ta ta đánh ngươi, đánh nhau càng ngày càng kịch liệt, ai cũng không chịu nhường cho ai.

Long Thiên Tuyệt trầm mặt, tức giận, hai người này không khỏi quá mạnh mẻ cướp đoạt, cướp đồ đạc của hắn, lại còn không biết xấu hổ cãi vã lẫn nhau, nói là đồ đạc của bọn hắn. Người trên cõi đời này quả nhiên là cường đạo hoành hành.

Lại xem thực lực hai người này,cao hơn rất nhiều so với hắn, này còn không dừng lại, hắn thậm chí cảm thấy được, nếu để cho hai người bọn họ cùng tông chủ một mình giao chiến, chưa hẳn sẽ thua.

Gặp gỡ kẻ địch mạnh như thế, lại là một đôi cường địch, hắn nên làm cái gì bây giờ? Làm thế nào đem Tru Tiên Đan một lần nữa đoạt lại?

Dùng lực, hắn nhất định sẽ đánh không lại, xem ra, chỉ có thể dùng trí.

“Nhị vị, các ngươi không nên đánh nữa. Không phải chỉ là một viên

Tru Tiên Đan thôi sao? Chỉ cần ta muốn, sưu tập đủ dược liệu, ta muốn luyện chế bao nhiêu viên, thì chừng đó viên. Các ngươi cần gì vì chuyện nhỏ như vậy, tự giết lẫn nhau, phá hư tình cảm huynh đệ chứ?" Long Thiên Tuyệt ngẩng lên bầu trời đối với hai người hô lớn, khuyên bảo nói.

Hai huynh đệ đang đánh nhau nhất thời cùng ngưng lại,tách nhau ra,kinh ngạc nhìn về phía hắn.

"Ngươi vừa mới nói Tru Tiên Đan là ngươi luyện chế?" vị lão giả râu tóc bạc trắng hỏi.

Long Thiên Tuyệt gật đầu nói: "Đúng vậy. Phương pháp luyện chế Tru Tiên Đan được ghi lại trên Tàn Hoa Bí Lục của Vân tộc thất truyền đã lâu, vãn bối may mắn chiếm được Tàn Hoa Bí Lục, hơn nữa tinh thông một chút luyện khí…… Không, là thuật luyện đan, thừa dịp nhàn rỗi, vãn bối thỉnh thoảng có luyện mấy viên Tru Tiên Đan vui đùa một chút. Lần trước ra lò, vãn bối luyện chế mười viên Tru Tiên Đan, còn lại chín viên đều lục tục tặng đi ra ngoài, cho những hảo hữu của ta, trên tay các ngươi là viên Tru Tiên Đan cuối cùng. Nhưng nếu biết nhị vị tiền bối đối với Tru Tiên Đan cảm thấy hứng thú như thế, vãn bối sẽ đem những đan dược kia đưa ngươi rồi, đưa cho nhị vị, cũng tốt kết giao với hai vị thế ngoại cao nhân."

Hai vị lão giả nghe vậy, không khỏi trợn trắng mắt, "Luyện mấy viên Tru Tiên Đan vui đùa một chút"? Lời này có vẻ quá khoa trường rồi.

Bất quá, người này nói không thấy phải là giả, xuất xứ của Tru Tiên Đan, còn có viên Tru Tiên Đan là từ trong tay của hắn cướp được, tất cả đều nói rõ vấn đề.

Ánh mắt hai người lóe sáng mấy cái, lộ ra vẻ vui mừng.

“Đúng vậy, đúng vậy, Tru Tiên Đan được ghi chép ở trên Tàn Hoa Bí Lục của Vân tộc thất truyền đã lâu. Năm đó ba huynh đệ chúng ta vì muốn có Tàn Hoa Bí Lục, tự xông vào Vân Huyễn điện, cuối cùng rơi vào bẫy rập, bị cung chủ Vân Huyễn điện cung chủ đánh vào đáy vực.”

“Bọn họ đều cho rằng ba huynh đệ chúng ta đã mất mạng ở đáy vực, chúng ta cũng cho rằng mình chết chắc rồi. Ai ngờ đáy vực này nở đầy hoa thánh Hồng Lăng, chẳng những đã cứu mệnh ba huynh đệ chúng ta còn làm cho thực lực ba huynh đệ chúng ta tăng lên rất nhiều, có thể kéo dài tuổi thọ, vẫn sống trên vạn năm.”

“Chỉ tiếc đáy vực này bị cài đặt cấm chế, cho dù ba huynh đệ chúng ta thực lực phi phàm, cũng không thể nào bài trừ cấm chế, thoát khỏi đáy vực.”

Hai người nhớ lại tình cảnh mình bị vây khốn tại nơi này, bắt đầu lộ ra thần sắc tức giận và tiếc hận.

Long Thiên Tuyệt quan sát thần sắc hai người, ra vẻ tức giận phụ họa nói: “Người Vân tộc thật đáng ghét. Thì ra là bọn họ đã từng hại hai vị tiền bối, hành động ti tiện như thế, quả thực là nhân thần phẫn hận”

“Sao vậy? Tiểu huynh đệ cũng bị cao thủ Vân tộc đánh rơi xuống vách đá?” vị lão giả kia cũng nói theo, hai người này đối với hắn rất đồng tình.

“Đúng vậy.” Long Thiên Tuyệt miêu tả cảnh ngộ bi thảm mình gặp phải sinh động như thật, “Vãn bối được mời tới Vân Huyễn điện, không nghĩ rằng gặp phải tông chủ Vân tộc, nàng đối với Tru Tiên Đan trên người vãn bối nổi lên tham lam, muốn cướp đoạt. Vãn bối hận nhất là người không hỏi tự cướp đồ của người khác, nếu như

nàng nói tốt đẹp một chút, van xin ta cho đan dược, ta có thể suy nghĩ rồi cho nàng, nhưng nàng hết lần này tới lần khác không nói chuyện nhẹ nhàng, không nói hai lời tự động thủ cướp đoạt."

Nghe thấy vậy, hai vị lão giả liếc mắt nhìn nhau, lời này nghe giống như là lên án bọn họ vậy? Tông chủ mơ ước đan dược trong tay của hắn, cho nên đối với hắn động thủ, mà hai người bọn họ cũng mơ ước đan dược trong tay của hắn, cho nên động thủ, vừa nghe thấy như vậy, tựa hồ cùng hai người không có gì khác biệt.

Long Thiên Tuyệt liếc trộm bọn họ một cái, tiếp tục phẫn hận nói: "Vãn bối sao chịu đem thứ tốt như vậy không công đưa cho nàng? Vì vậy vãn bối cùng bọn họ động tay động chân, nhưng song quyền nan địch tứ thủ, bọn họ người đông thế mạnh, vãn bối sao có thể địch nổi? Thú sủng Thiên Long vì cứu vãn bối, bị bọn họ gây thương tích, Thiên Long hiện tại đang hấp hối, viên Tru Tiên Đan này là đan dược cứu mạng."

Một vị gã lão giả liếc nhìn Thiên Long một cái, híp mắt nói: "Lão phu xem Thần Long của ngươi chảy máu quá nhiều, không còn sống bao lâu nữa, trước tiên ngươi có thể ngắt lấy chút hoa thánh Hồng Lăng đút cho nó, có lẽ còn có thể khiến nó chống đỡ thêm một chút. Bất quá Tru Tiên Đan sao có thể cho một con súc sinh ăn được, rất đáng tiếc."

Long Thiên Tuyệt nghe thấy đối phương gọi Thiên Long là súc sinh, sắc mặt của hắn đột nhiên trầm xuống, đè nén phẫn nộ trong lòng xuống, hỏi tên kia: "Hoa thánh Hồng Lăng? Đây là hoa gì?" Long Thiên Tuyệt nhìn quanh một vòng, thầm nghĩ chẳng lẻ những bông hoa kì lạ này chính là hoa thánh Hồng Long trong miệng bọn họ?

" Đây, tự ngươi nhìn đi, những thứ này toàn bộ đều là Hoa thánh Hồng Lăng" lão giả râu tóc bạc trắng nâng cằm lên nói, "Chúng ta có

thể sinh tồn ở nơi này, đều dựa vào nó, ăn nó, chẳng những có thể gia tăng công lực, còn có thể kéo dài tuổi thọ, nó có thể mạnh hơn những thứ linh hoa linh quả gấp trăm lần.”

Long Thiên Tuyệt suy tư: “Đa tạ tiền bối nhắc nhở, bất quá thú sủng của vãn bối bị thương nghiêm trọng, ăn vào Tru Tiên Đan đối với thương thế khôi phục tốt hơn. Không bằng hai vị tiền bối không bằng trước tiên đem viên Tru Tiên Đan này cho thú sủng của vãn bối ăn trước, sau đó vãn bối sẽ nghĩ biện pháp luyện chế ra rất nhiều Tru Tiên Đan cho hai vị không phải tốt hơn sao?”

Quyển 6 - Chương 35: Thiên Tuyệt thiết lập ván cục

Edit: tuyetmuahe

Beta: Tiểu Mộng

Đồ tới tay rồi sao có thể trả lại chứ? Hai vị lão giả liếc mắt nhìn nhau, bọn họ còn chưa quyết định được ai sẽ là người có được đan dược, sao có thể đem đồ tốt như thế trả lại chứ?

Lão giả râu tóc bạc trắng khuyên nhủ: “Người trẻ tuổi, chúng ta không lừa ngươi đâu, Hoa thánh Hồng Lăng thực sự là thứ tốt, có thể cứu mạng thú sủng của ngươi. Về phần viên Tru Tiên Đan này, coi như là đưa cho chúng ta quà ra mắt, dù sao ngươi vào đây, cũng hy vọng sống hòa hợp với chúng ta. Nơi này trừ ngươi ra, cũng chỉ có ba huynh đệ chúng ta, ngươi muốn sống yên ổn ở chỗ này thì phải giao thiệp tốt với ba huynh đệ chúng ta, biết chưa?”

Ngụ ý của hắn là không chịu đem Tru Tiên Đan trả lại.

Long Thiên Tuyệt trong bụng tức giận, cũng không thể phát tác ra ngoài, lão ta nói quả thực là đúng, hắn rơi vào cấm chế có thể ra ngoài hay không cũng không biết, nếu cùng bọn họ xảy ra tranh chấp đến lúc đó người thiệt thòi không phải là mình sao?

“Đa tạ tiền bối chỉ điểm.”

Hắn chỉ có thể để cho Thiên Long thử hiệu quả của Hoa thánh Hồng Lăng trước xem hiệu quả thế nào.

Lời của hai lão già này không thể tin hoàn toàn. Hắn hái xuống một đóa Hoa thánh Hồng Lăng, đem nó vò nát trong lòng bàn tay, nặn ra chút chất lỏng, đầu tiên là dùng ngân châm thử độc tính của hoa, sau khi xác định nó không có độc hắn lại lấy mình làm thí nghiệm ăn đợi xác định nó không có độc sau, hắn lại đem mình làm thí nghiệm ăn một đóa hoa nhẹ nhàng thưởng thức.

“Người trẻ tuổi, ngươi cũng quá cẩn thận rồi, chẳng lẽ hai người chúng ta còn có thể lừa ngươi ư?” lão giả râu tóc bạc trắng nói

“Hai vị tiền bối hiểu lầm. Người và Rồng thủy chung khác nhau, đồ vật đối với người vô hại, đối với Rồng chưa chắc vô hại.” Long Thiên Tuyệt uyển chuyển giải thích, trong lòng lại nghĩ, hai người các ngươi đầu tiên là tự xông vào Vân Huyễn điện trộm bí lục, không hỏi hắn một câu cướp đi Tru Tiên Đan của hắn, hành động như thế còn có thể làm cho người ta tin tưởng rằng nhân phẩm của bọn có bao nhiêu cao thượng?

Bên trong thân thể, có một dòng khí ôn nhuận sáp nhập vào máu, chảy vào tứ chi, hắn hít sâu một hơi, cảm giác bên trong thân thể huyền khí thoáng cái tăng lên rất nhiều, tràn đầy lực lượng.

Hoa thánh Hồng Lăng quả nhiên là thứ tốt.

Nhưng mà không biết, nó có trị hết thương thế của Thiên Long hay không?

Không hề do dự, hắn ngắt lấy một bó lớn Hoa thánh Hồng Lăng, đem chúng ép thành chất lỏng đưa vào miệng Thiên Long.

Trên bầu trời, hai vị lão giả lại bắt đầu vì Tru Tiên Đan mà đánh nhau, tiếng mắng chửi liên tiếp bay ra từ miệng hai người họ, thật sự không

thấy bọn họ liều lĩnh đánh nhau ngươi chết ta sống, ngược lại làm cho người cảm thấy đây cũng là niềm vui thú trong cuộc sống của bọn họ.

Long Thiên Tuyệt không để ý tới hai người, vừa cho Thiên Long uống chất lỏng từ Hoa thánh Hồng Lăng vừa quan sát tình trạng của nó.

Thiên Long nhắm mắt lại, hơi thở yếu ớt, ngay cả nuốt xuống chất lỏng cũng trở nên hết sức khó khăn.

Long Thiên Tuyệt đưa tay vuốt ve nó, rất là thương yêu: “Thiên Long, ngươi hãy kiên trì, đem chất lỏng của Hoa thánh Hồng Lăng nuốt hết vào, thương thế của ngươi nhất định sẽ chuyển biến tốt đẹp. Tin tưởng ta, ngươi nhất định sẽ tốt, chúng ta còn có thể cùng nhau kề vai chiến đấu.”

Thiên Long khẽ giật giật mí mắt, cổ họng khó khăn nhúc nhích, cuối cùng nuốt vào một chút xíu chất lỏng.

Cổ họng của nó vốn là bị kiếm đâm xuyên qua, mỗi lần nhúc nhích giống như là vạn mũi tên xuyên qua yết hầu, thống khổ vạn phần.

Long Thiên Tuyệt cảm động, ánh mắt phủ một tầng nước mắt, hắn vừa cho ăn, vừa dùng ngôn ngữ an ủi khích lệ nó.

Sau khi hấp thu chất lỏng từ Hoa thánh Hồng Lăng xong,tình trạng của Thiên Long tựa hồ tốt hơn một chút, nó có thể từ từ mở mắt.

Long Thiên tuyệt vui vẻ, chỉ huy Kỳ Lân thần thú đi ngắt thêm bó lớn Hoa thánh Hồng Lăng nữa, cho nhai trong miệng rồi mớm cho Thiên Long.

Đáng tiếc, tốc độ khôi phục như vậy quá chậm, nếu như có Tru Tiên Đan tốc độ khôi phục của Thiên Long nhất định sẽ nhanh hơn.

Long Thiên Tuyệt lại chuyển mắt nhìn về phía hai người đánh nhau trên bầu trời, mắt của hắn chuyển một vòng, bỗng nhiên nghĩ ra một kế. Hắn nhếch môi, hướng về phía hai người trên bầu trời hô lớn: “Hai vị tiền bối, các ngươi đừng đánh. Hai vị là hảo huynh đệ, đánh nhau như thế chỉ làm tổn thương hòa khí. Dù sao tại hạ cũng không cần Tru Tiên Đan, cam nguyện đem nó biếu tặng cho hai vị, bất quá nếu hai vị vì nó tranh đấu không ngừng, tại hạ sẽ cảm thấy có lỗi. Tại hạ có một biện pháp tốt mà không cần dùng võ lực có thể quyết định được trong hai vị rốt cuộc ai có thể nhận được Tru Tiên Đan, không biết hai vị có muốn nghe hay không?”

Hai người phân tách nhau ra suy nghĩ một chút, nếu như không cần dùng võ lực mà có thể quyết định thắng bại là tốt nhất. Dù thế nào bọn họ cũng là huynh đệ, đấu đến ngươi chết ta sống chỉ làm tổn thương hòa khí, không cần đấu ngươi chết ta sống, về sau cũng làm như thế.

Hai người dừng lại, cùng kêu lên bảo Long Thiên Tuyệt nói: “Ngươi nói xem sao.”

“Là như vậy. Tại hạ có một bộ bàn cờ.” Trong tay Long Thiên Tuyệt lần ra một bộ bàn cờ, bày trong lòng bàn tay, một tay khác của hắn phất ra.

Rầm——

Có vô số quân cờ đen trắng bay ra.

Đợi âm thanh nhỏ lại,những quân cờ đen trắng chằng chịt phân bổ trên bàn cờ, nhưng vẫn thành một ván cờ.

Hai người nhìn thủ pháp của hắn, âm thầm thấy kỳ lạ, xem ra bọn họ gặp phải người trong nghề rồi.

“Người trẻ tuổi, ngươi có ý gì?” lão giả râu tóc bạc trắng hỏi.

Long Thiên Tuyệt vươn người đứng lên, phất ống tay áo, ưu nhã nói: “Đánh cờ như chiến trường, hai vị thay vì đánh nhau, không bằng ở trên bàn cờ phân tranh thắng bại. Người nào thắng cuộc, thì người đó có tư cách nhận được Tru Tiên Đan, không chỉ có như thế, vãn bối còn hứa đem cách luyện chế và phương pháp điều chế Tru Tiên Đan, truyền thụ cho người đó.”

“Thật?” Tròng mắt hai người tối lại, nếu có được cách luyện chế và phương pháp điều chế Tru Tiên Đan, vậy sau này chẳng phải bọn họ muốn luyện chế bao nhiêu thì có bấy nhiêu ư? Một viên Tru Tiên Đan bọn họ có thể tăng không ít công lực, so với Hoa thánh Hồng Lăng còn cao hơn gấp mấy trăm mấy nghìn lần, nếu như có mười viên, một trăm viên Tru Tiên Đan…… Tru tiên, tru tiên, cả tiên đều giết được, bọn họ còn có gì phải sợ?

Con người thứ không thể có nhất, cũng không nên có nhất, chính là lòng tham.

Một khi sinh lòng tham, thường thường mê hoặc tâm chí con người.

Bọn họ cũng không nghĩ lại, cho dù bọn họ chiếm được cách luyện chế và phương pháp điều chế Tru Tiên Đan, bọn họ nhất định có thể luyện chế ra Tru Tiên Đan sao? Còn nữa, bọn họ có thể rời khỏi cấm chế hay không còn không biết, đi đâu tìm nguyên liệu luyện chế Tru Tiên Đan cơ chứ?

“Được rồi, ngươi nói đi, làm sao để so tài?”

“Nói mau! Nói mau! Ta am hiểu nhất là đánh cờ, bàn về đánh cờ, nhị ca nhất định không sánh bằng ta.”

“Cút. Ta không sánh bằng ngươi? Chỉ bằng cặp tai thối của ngươi mà cũng muốn thắng ta? không có cửa đâu.”

“……”

Hai người cãi vã quen, một chuyện nhỏ cũng có thể để cho hai người cãi vã không ngừng.

Long Thiên Tuyệt mím môi, cúi đầu cười một tiếng, khoanh chân ngồi trước bàn cờ, khoát tay nói: “Quy tắc rất đơn giản, ta chia ra cùng hai vị tiền bối đánh cờ, ai có thể thắng ta, người đó có thể nhận lấy viên Tru Tiên Đan này.”

“Lấy?” Hai người đều dùng ánh mắt khinh miệt nhìn, tựa hồ không nhìn trúng tài đánh cờ của hắn, bọn họ thấy hắn thật sự quá trẻ, nhiều lắm là cũng chỉ có 27-28 tuổi, sao có thể so với người sống hơn vạn tuổi như họ?

“Người trẻ tuổi, nếu cả hai người chúng ta đều thắng ngươi, chẳng phải là không có kết quả sao, vẫn phải dùng võ lực để giải quyết vấn đề?” Một người trong đó nói.

Long Thiên Tuyệt lắc đầu, tự tin nói: “Hai vị nghĩ vậy ư, nếu như hai người các ngươi đều thua ta, làm sao phân Tru Tiên Đan đây?”

“Thua ngươi? Không bao giờ có chuyện đó?” Hai người trăm miệng một lời cùng cao ngạo giống nhau, khinh thường cũng giống nhau

“Hai vị không nên khinh địch. Tại hạ không tin cái khác, nhưng chỉ có

đánh cờ, ta dám xưng đệ nhị thiên hạ, sẽ không có người dám xưng đệ nhất thiên hạ.” Long Thiên Tuyệt cố ý kích hai người nói, trong mắt u quang lóe lên, thần bí mà quỷ dị.

“Người trẻ tuổi, ngươi quá cuồng vọng tự đại. Được, lão phu sẽ cùng ngươi đánh một ván, nếu lão phu thua ngươi, lão phu sẽ không lấy viên Tru Tiên Đan này.” Lão giả râu tóc bạc trắng đặt mông ngồi đối diện Long Thiên Tuyệt, hai người cách nhau một bàn cờ, khoanh chân ngồi. Trên mặt của hắn mang theo vài phần tức giận, cuồng ngạo bẩm sinh, gặp gỡ một hậu bối so với hắn cuồng vọng hơn, hắn không thể nhịn được.

“Bất quá, nếu như ngươi thua, lão phu không chỉ muốn ngươi giao ra cách luyện chế tru tiên ma còn muốn Tàn oa Bí Lục của ngươi nữa!” Hắn híp mắt, tràn đầy cảnh cáo cùng uy hiếp đắc ý vị, kia ý tứ nữa rõ ràng bất quá, hắn là vô luận như thế nào Đô trốn không thoát huynh đệ bọn họ đích tay lòng bàn tay.

Long Thiên Tuyệt cười nhẹ, không để ý đến uy hiếp của hắn, phất tay áo, quét nhẹ qua bàn cờ, tàn cuộc trên bàn cờ đột nhiên lại xảy ra biến hóa, biến hóa rất nhỏ, người bình thường căn bản không thể nhận ra, hắn khoát tay nói: “Tiền bối nói gì vậy, sao lại nghi ngờ ta, lúc trước ta đánh cờ là vì công bằng, xin hai vị trước đem Tru Tiên Đan đặt ở giữa bàn cờ.”

Lão giả râu tóc bạc trắng ngửng đầu lên, nhìn về phía nhị ca của mình dùng ánh mắt sai bảo: “Nhị ca?”

Một lão giả khác cũng không nhân cơ hội ăn mất Tru Tiên Đan, suy tư một lát, sau đó đem Tru Tiên Đan đặt ở trong bàn cờ.

Tầm mắt ba người đều rơi vào viên Tru Tiên Đan này, nó chính là chiến lợi phẩm của bọn họ “Tiền bối, ta dùng quân cờ đen, ngài dùng

quân cờ trắng, xin mời.”

Hai người bắt đầu đánh cờ.

Kỳ Lân thần thú thì đảm đương nhiệm vụ bảo mẫu, không ngừng nhỏ chất lỏng vào miệng Thiên Long, hơi thở của Thiên Long từ từ mạnh lên, chất lỏng dung nhập vào thân thể, tái tạo máu.

Lão giả được gọi là “Nhị ca” khoanh chân ngồi một bên, quan sát hai người đánh cờ, nhìn nhìn, phát hiện hai người đánh cờ rất kì lạ,tay cầm cờ không nhúc nhích, đều dừng lại ở trên bàn cờ, mặt không chút thay đổi, không có bất kỳ động tác nào.

Quái?

Hắn nhìn thần sắc hai người hai bên một chút, nhìn nhìn lại ván cờ, nhìn nhìn, trước mắt của hắn lảo đảo, bất tri bất giác theo sát vào cục diện.

Cảnh tượng trước mắt đột nhiên xảy ra biến hóa, không thấy biển hoa đỏ bừng mà lại nhìn thấy hình ảnh hai quân đang giao chiến. Hàng ngàn hàng vạn quân đang chém giết lẫn nhau, tiếng kêu rung trời.

Ở trong đám quân đang chém giết lẫn nhau, hắn thấy được hai thân ảnh quen thuộc, bọn họ một người tóc vàng mặc quần áo màu đen, một người áo bào xám tóc trắng, rõ ràng chính là tam đệ của hắn và người thanh niên kia. Thì ra ván cờ này có vấn đề, căn bản không phải là một ván cờ bình thường, mà là ván cờ Trân Lung trong truyền thuyết.

“Tam đệ, ta tới đây.”

Hắn xuyên qua tầng tầng lớp lớp đám người đang chém giết, chạy về phía huynh đệ của hắn.

“Nhị ca, sao huynh cũng vào ván cờ hả?” lão giả râu tóc bạc trắng đã nhận ra có điều gì đó không đúng, con mắt mãnh liệt bắn về phía Long Thiên Tuyệt, “Tiểu tử, ngươi có phải cố ý hay không? Muốn dẫn chúng ta vào ván cờ?”

“Tiền bối, sao ngài lại nói vậy? cho dù đúng, ta cũng vào ván cờ cùng ngài rồi không phải sao?” Long Thiên Tuyệt nhún nhún vai, ra vẻ vô tội nói.

“Nhưng mà ngươi cũng không nói đây là ván cờ Trân Lung ″lão giả râu tóc bạc trắng tức giận nói.

“Không phải nó cũng là ván cờ hay sao?” Long Thiên Tuyệt nhếch mày nói, thần sắc muốn bao nhiêu vô tội có bấy nhiêu vô tội, thấy vậy hai người gần như tức sùi bọt mép, ván cờ Trân Lung mà cũng có thể đánh đồng với ván cờ bình thường hay sao? Theo truyền thuyết trên đời này không có mấy người có thể phá giải ván cờ Trân Lung, một khi không giải được, cả đời bọn họ sẽ bị vây chết ở bên trong ván cờ. Mặc dù bọn họ cũng bị vây chết ở trong cấm chế, nhưng nhất định còn có một biển hoa Hoa thánh Hồng Lăng ở cùng bọn họ, ngược lại bây giờ bọn họ không thể tiếp tục thưởng thức Hoa thánh Hồng Lăng, mà là ngàn vạn quân binh đang chém giết lẫn nhau, hơn nữa những quân binh này không muốn sống nữa đang chém giết bọn họ.

“Tiểu tử, lão phu tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi.”

Hai người thay đổi cây giáo kích sát Long Thiên Tuyệt, Long Thiên Tuyệt sớm có đề phòng, lúc này thi triển Na Di Thuật, lại phối hợp với Ẩn Thân Thuật, nhanh chóng biến mất ở trong thiên quân vạn mã.

Hai người tìm không thấy thân ảnh của hắn, tức giận khàn giọng rống to.

“Tiểu tử thúi, ngươi mau lăn ra đây cho ta!”

“Tiểu tử thúi, lão phu muốn lột da của ngươi ra!”

Long Thiên Tuyệt cong môi, lạnh lùng cười một tiếng: “Lão già kia, các ngươi ở lại đi, từ từ mà hưởng thụ, ta phải không phụng bồi nữa.” Hắn bước nhanh, nhờ kinh nghiệm lần trước phá giải ván cờ Trân Lung, rất nhanh phá được ván cờ.

Giương mắt nhìn đối thủ của mình, hai vị lão giả đang ngồi, giờ phút này bọn họ vẫn ở trong ván cờ Trân Lung, cả người giống như bị định trụ, không thể nhúc nhích.

Long Thiên Tuyệt đưa tay, đem viên Tru Tiên Đan đặt giữa bàn cờ lấy lại, đắc ý giương mày cười: “Đồ đạc của ta, há lại dễ dàng cướp như vậy?”

Hắn đứng dậy, bước đến bên người Thiên Long, đút Tru Tiên Đan cho nó. Tru Tiên Đan tất nhiên quý giá, nhưng ở trong lòng hắn, Thiên Long còn quý giá hơn cả Tru Tiên Đan, cho nên, đem Tru Tiên Đan đút cho Thiên Long, hắn một chút cũng không tiếc, nếu như trên tay có nhiều Tru Tiên Đan hơn, hắn cũng sẽ không chút do dự đem nó cho Thiên Long ăn.

“Chủ nhân, bọn họ vừa nói bọn họ có ba huynh đệ ở chỗ này, chúng ta phải cẩn thận chút, vạn nhất đại ca của bọn hắn tới, vậy thì phiền toái.” Kỳ Lân thần thú ngữ khí trầm ổn nói.

“Ta biết.” Long Thiên Tuyệt vừa vuốt ve Thiên Long đang hồi phục,

vừa nhăn mày suy tư, hắn quay đầu, nhìn về phía hai gã lão giả, đáy mắt nhanh chóng xẹt qua một đạo u quang.

Coi như bọn họ xui xẻo.

Ai bảo bọn họ cướp đoạt Tru Tiên Đan của hắn, muốn chiếm lấy cho mình dùng?

Nếu như bọn họ cũng không phải là người tốt lành gì, hắn cũng là không cần khách khí với bọn họ.

“Hút cho ta” Hắn đi tới bên người hai người, hai tay đặt trên người bọn họ, đồng thời thi triển Thu Nạp thuật, đem huyền khí của hai người hút vào trong cơ thể.

Hai vị lão giả đang ở trong ván cờ Trân Lung, đang cuồng nộ chém giết, phát tiết tức giận trong lòng, lại không quên mắng Long Thiên Tuyệt, đột nhiên, bọn họ cảm giác huyền khí trên người đã tuôn ra bên ngoài cơ thể, giống như là có người ở đánh cắp huyền khí trên người bọn họ, hai người kinh hãi, cùng nhau mắng to, vội vàng phòng ngự.

Quyển 6 - Chương 36: Sức mạnh mới của Thiên Tuyệt

Edit: tuyetmuahe

Beta: Tiểu Mộng

Đáng tiếc chính là, giờ phút này bọn họ vùi thân trong ván cờ, thân bất do kỷ, cho dù phòng ngự như thế nào đi chăng nữa, cũng không thể ngăn cản đối phương.

“Tiểu tử thúi, mau dừng lại. Vạn năm công lực của lão phu a, lão phu muốn giết ngươi!”

“Tiểu tử thúi, đừng để lão phu bắt được ngươi. Lão phu muốn lột da của ngươi ra.”

Bên tai Long Thiên Tuyệt yên tĩnh, tận tình thu nạp huyền khí trên người bọn họ, hai lão già này tu luyện hai vạn năm, huyền khí trong cơ thể rất phong phú, tùy tùy tiện tiện thu nạp một chút, chính là công lực mấy thập niên, hơn nữa còn là hai phần. Long Thiên Tuyệt cảm giác mình đang ở trong biển huyền khí, thoải mái cực kỳ, mỗi một huyệt vị, mỗi một tế bào đều toát ra vui vẻ,vô hạn, trong cơ thể hắn lượng huyền khí nhanh chóng tăng trưởng.

Ngắn ngủn trong nháy mắt, giống như là đã trải qua hai vạn năm, thế sự xoay vần, chỉ là phù vân.

Lượng huyền khí trong cơ thể, đã sớm vượt qua cấp bậc Huyền Hoàng lục phẩm, nhưng mà hắn không lập tức đột phá, mà là tìm

kiếm một phương thức cân bằng chứa đựng lượng huyền khí khổng lồ này.

Càng là tu luyện tới cảnh giới tối cao, Long Thiên Tuyệt càng hiểu kinh nghiệm thực chiến đáng quý, chỉ có ở trong thực chiến tăng phẩm cấp, mới là phương thức tốt nhất.

Hiện tại trong cơ thể của hắn thu nạp nhiều huyền khí như vậy, bất kể lúc nào, nơi nào cũng có thể lấy ra, có thể dùng nó để tạm thời tăng thực lực của mình, cho địch nhân một kích trí mạng, cũng có thể dùng nó tới đột phá quan ải, tăng lên phẩm cấp.

Cách làm này, so với trực tiếp một đường thăng cấp đến Huyền Hoàng đỉnh, căn cơ cũng không mạnh mẽ vững chắc, quan trọng nhất là trong tầm mắt của người khác hắn chẳng qua chỉ có thực lực Huyền Hoàng lục phẩm, hắn hoàn toàn có thể dựa vào nó giả trư ăn cọp.

Vừa nghĩ, vừa tiếp tục tận lực thu nạp huyền khí. Hai người trước mắt không nhúc nhích, vẫn bị vây trong ván cờ Trân Lung, không có năng lực phản kháng, cho nên thời điểm hắn đang hưởng thụ, hoàn toàn không có bất kỳ trở ngại nào, nói tục một chút thì là hút rất dễ chịu, đánh hơi mát mẻ.

“Chủ nhân, không tốt! Có người tới!” Kỳ Lân thần thú đã nhận ra sự khác thường, vội vàng nhắc nhở chủ nhân.

Long Thiên Tuyệt bên này cũng thu nạp đến mức hài lòng, cả người mặt mày hồng hào, sảng khoái. Hắn thu hồi hai tay, lại khoanh chân ngồi ở tại chỗ, khôi phục bộ dáng chuyên chú vào ván cờ, không nhúc nhích.

Phía xa, có thanh âm một người hô lớn truyền tới: “Nhị đệ, Tam đệ,

các ngươi ở chỗ nào? Ta mới chợp mắt một chút, hai người các ngươi đã bỏ chạy không thấy bóng……”

Thanh âm từ từ gần tới, lão giả mặc quần áo vải thô tóc trắng bay nhẹ nhàng tới đây, rơi vào cạnh Long Thiên Tuyệt. Tầm mắt của lão bỗng chốc khóa ở trên người Long Thiên Tuyệt, đối với người lạ đột nhiên xuất hiện này, lão cảnh giác.

“Ngươi là ai? Vào bằng cách nào?” Đáy vực này cài đặt cấm chế, bọn họ không ra được, người ở phía ngoài không dễ dàng tiến vào, năm đó bọn họ nếu không phải là gặp vận rủi, vừa gặp cấm chế xuất hiện một cái khe nhỏ mạnh mẽ kéo ba huynh đệ bọn họ kéo vào, bọn họ cũng không bị vây vạn năm. Hiện tại đột nhiên xuất hiện một người xa lạ, lão không khỏi hoài nghi thân phận của đối phương, mục đích, và nguyên do hắn tiến vào chỗ này.

Long Thiên Tuyệt không trả lời hắn, ánh mắt không hề chớp nhìn chằm chằm vào bàn cờ, cả người giống như là bị bôi sáp, cố định tại chỗ.

Lão giả bắt đầu có chút tức giận, chợt nhận ra cử động của hắn và hai đệ đệ của lão giống nhau như đúc, lão vô cùng kinh ngạc, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Ba người tại sao lại đơ người ra, không nhúc nhích?

“Nhị đệ, Tam đệ, mau tỉnh lại! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lão xô đẩy hai vị huynh đệ, phát hiện bọn họ không có phản ứng, hai mắt không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào bàn cờ, giống như bị mất hồn.

Liên tục xô đẩy vài cái đều không có phản ứng, lão không khỏi có chút nóng nảy. Quay đầu lại, lão thấy Kỳ Lân thần thú đang cho Thiên Long ăn Hoa thánh Hồng Lăng, lão âm thầm ngạc nhiên, phát hiện

Kỳ Lân thần thú lại là một trong những thần thú bảo vệ của thập đại học viện, thân là nhân vật của vạn năm trước, đối với lịch sử, lão rất rõ ràng, cho nên chỉ cần nhìn một cái là nhận ra Kỳ Lân thần thú.

Lão lạnh giọng hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Người trẻ tuổi kia là chủ nhân của ngươi à?”

Có thể làm cho Kỳ Lân thần thú thần phục, nhận thức làm chủ nhân, có thể thấy được bản thân người trẻ tuổi kia không tầm thường.

Kỳ Lân thần thú dừng một chút, cảnh giác nhìn đối phương nói: “Đúng vậy, hắn là chủ nhân của ta. Chủ nhân của Thiên Long thú sủng bị Vân tộc tông chủ gây thương tích, rơi vào vách đá, chủ nhân vì cứu nó, cũng nhảy xuống theo bất giác đến nơi này. Là bọn hắn đem chủ nhân nhà ta kéo vào cấm chế, hiện tại đang theochủ nhân đánh cờ.”

Nghe thấy Kỳ Lân thần thú mở miệng nói chuyện, lão giả càng thêm khẳng định suy đoán của mình, nó tuyệt đối là một trong những thần thú giữ nhà của thập đại học viện Kỳ Lân thần thú.

“Di? Chẳng lẽ nó là thần thú bảo vệ của Thiên Long học viện sao?” Lão giả ngữ khí kinh người, thấy Kỳ Lân thần thú, lão lập tức liên tưởng đến Thiên Long thần thú.

Kỳ Lân thần thú suy tư chốc lát nói: “Có lẽ là vậy. Chúng ta những thần thú giữ nhà ở không có được trí nhớ truyền thừa lúc trước, rất nhiều thiên phú cùng năng lực đều không thể phân biệt, huống chi chúng ta cũng là chuyển thế Trọng sinh, đã sớm cùng kiếp trước bộ dáng có điều biến hóa.”

Bởi vì Thiên Long không có được trí nhớ truyền thừa, cho nên nó hoàn toàn không biết mình có phải là thần thú Thiên Long vạn năm

trước hay không, bất quá bây giờ tinh tế nghĩ lại, có lẽ thật sự có khả năng này.

Long Thiên Tuyệt đem toàn bộ đoạn hội thoại của lão giả và Kỳ Lân thần thú nghe không sót chữ nào, âm thầm suy tư, có lẽ hắn nên mang theo Thiên Long đi một chuyến đến Thiên Long học viện, tìm Bách Lí viện trưởng xác nhận chút, Thiên Long có phải thần thú bảo vệ của Thiên Long học viện hay không. Nhưng nếu phải,một khi Thiên Long được truyền thừa trí nhớ của Thiên Long thần thú, như vậy thân thể của nó có thể hoàn toàn khôi phục, thực lực của nó cũng có thể tăng mạnh, có thể có người bảo vệ cho mình.

Tâm thần dao động, hơi thở cũng có biến hóa nhỏ.

Ánh mắt lão giả nghiêm túc, rất nhanh đã nhận ra điều này, thân ảnh của hắn bay đến, ép tới trước mặt Long Thiên Tuyệt, một tay bóp chặt ở cổ họng của hắn: “Chớ giả bộ, Lão phu biết, ngươi không đắm chìm ở trong ván cờ. Nói mau, bọn họ rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Làm sao để đưa bọn họ ra khỏi ván cờ?”

Long Thiên Tuyệt còn muốn tiếp tục ngụy trang, song tay của lão mang sức lực thật lớn, không lưu lại đường sống, hung hăng bấm vào trong cổ họng Long Thiên Tuyệt. Long Thiên Tuyệt không nhịn được ho khan, cổ họng đỏ lên: “Tiền bối, ngài buông tay ra đã, ngài bóp cổ ta như vậy sao ta nói được? Dù sao ta chỉ có chút thực lực vậy thôi, ngài nếu muốn giết ta, một cái tay là có thể thoải mái mà bóp chết ta, ngài cần gì vội vã như thế?”

Ánh mắt lão giả đảo một vòng, nhẹ nhàng buông tay khỏi cổ hắn: “Không tệ. Ngươi nhiều lắm cũng chỉ có thực lực Huyền Hoàng lục phẩm, lão phu nếu muốn giết ngươi, giống như giết chết một con kiến. Cho nên, ngươi tốt nhất nên nói thật cho lão phu, nếu như không nói thật, lừa gạt…, có ý đồ lừa gạt lão phu…, lão phu nhất

định sẽ không chút lưu tình giết chết ngươi.”

Long Thiên Tuyệt khôi phục tự do, hắn khẽ đảo mắt, đáy mắt nhanh chóng xẹt qua vẻ âm u. Giết chết hắn, giống như bóp chết một con kiến? lão ta có vẻ quá tự hào về bản thân rồi.

Được, vậy thì thành toàn cho lão.

“Tiền bối nói rất đúng, lấy thực lực của vãn bối, làm sao có thể cùng ngài đánh đồng? Thật ra thì hai vị tiền bối kia như thế là vì đánh cuộc.”

“Đánh cuộc?” Lão giả nhếch lông mày, ý bảo hắn nói tiếp.

“Đúng vậy, một vụ cá cược.” Long Thiên Tuyệt không nhanh không chậm, chậm rãi nói, “Vãn bối cùng hai vị tiền bối mới gặp đã quen thân, hàn huyên rất nhiều chuyện xảy ra bên ngoài, hai vị tiền bối đối với chuyện của Vân tộc cảm thấy hứng thú vô cùng, cho nên vãn bối nói rất nhiều điều liên quan tới tông chủ Vân tộc bây giờ và người từng là truyền kỳ của Vân tộc Vân Huyên, hai vị tiền bối nghe hết sức mê mẩn……”

“Vân Huyên?” Lão giả nghe thấy tên này, thần sắc rõ ràng có biến hóa, từ từ lộ ra tức giận, “Ban đầu chính là Vân Huyên cùng thủ hạ của nàng đem ba người chúng ta đánh rơi xuống vách đá, lão phu hận nàng ta.”

Khuôn mặt Long Thiên Tuyệt không động đậy nhưng trong lòng lại nhảy lên, thì ra lúc đầu người đem ba huynh đệ bọn họ đánh xuống vách đá là Vân Huyên và thủ hạ của nàng, nói như vậy, hắn nói chuyện về Vân Huyên có thể đâm vào chỗ đau của đối phương.

Trầm ngâm, hắn giả phẫn hận nói: “Vân Huyên quá cuồng vọng,

cũng rất ác độc, thú sủng Thiên Long của vãn bối bị nàng đâm bị thương. Vãn bối sở dĩ tới nơi này cũng là do nàng ban tặng. Nàng còn tuyên bố, trên thế gian này nàng là người thông minh nhất, chỉ có nàng mới có thể phá giải ván cờ Trân Lung, những người khác căn bản không thể nào phá giải. Nàng còn nói, nàng từng gặp gỡ ba tên tự cho mình là người thông minh, cho là có thể dựa vào điểm này của mình đến trộm Tàn Hoa Bí Lục của Vân tộc, chẳng qua là chỉ thiết kế một bẫy rập nho nhỏ, ba người bị vây không còn đường để trốn. Giống như ba tên ngu xuẩn vậy, đừng nói là phá giải ván cờ Trân Lung, sợ rằng đến cả cờ vây đều không học được

Long Thiên Tuyệt nói sinh động như thật, lão giả trước mặt vẻ mặt biến hóa muôn màu muôn vẻ, lại còn nói ba người bọn họ là kẻ ngốc, tự cho là thông minh?

“Vân Huyên đáng ghét, nàng cho là mình có thể thông minh thế nào? Cả lão phu cũng nhìn ra, nữ tử bên người nàng muốn hại nàng mà nàng lại hồn nhiên không biết. Người tự cao tự đại, cuồng vọng giống nàng sớm muộn gì cũng sẽ phải chịu báo ứng.” ngữ khí của lão giả trở nên thô bạo.

Long Thiên Tuyệt cảm thấy lạ, lão làm sao biết được? Nữ tử trong miệng lão chắc là Vân tộc tông chủ? Thì ra mụ ta sớm đã hạ thủ đối với Vân Huyên, bất quá không thành công mà thôi, cho đến khi đi đến Thiên Ma tế đàn, mụ ta mới tìm được cơ hội hại chết Vân Huyên. Nữ nhân này quả nhiên không đơn giản, khi đó mụ ta không có thực lực, không có tiếng tăm gì, bây giờ có khả năng mụ ta sẽ đem tất cả những thứ uy hiếp đến mụ ta nhổ cỏ tận gốc.

“Đúng vậy, Vân Huyên cũng không biết tự lượng sức mình. Chuyện của mình cũng không quản được, hết lần này tới lần khác muốn xen vào chuyện của người khác.” Nghĩ đến Vân Huyên chiếm cứ thân thể của con gái mình, Long Thiên Tuyệt phát ra tức giận từ trong

tâm.

Lão giả cảm nhận được sự phẫn nộ của hắn, nhất thời cảm giác như gặp được người tri âm, thái độ đối với hắn cũng hòa nhã hơn một chút: “Thì ra tiểu huynh đệ cũng trúng phải độc thủ của Vân Huyên, chúng ta thật đúng là đồng bệnh tương liên, bất quá có quan hệ gì với hai đệ đệ của ta chứ? Còn có, ngươi vừa nói ván cờ này chính là ván cờ Trân Lung trong truyền thuyết trên đời không ai có thể phá giải?”

Lão giả bị xoay một vòng, cuối cùng mới quay trở lại vấn đề.

Long Thiên Tuyệt ho nhẹ một tiếng, gật đầu nói: “Đúng vậy, đây chính là ván cờ Trân Lung trong truyền thuyết. Vãn bối tình cờ biết được nó trong sách dạy đánh cờ, trải qua một phen nghiên cứu, rốt cục cũng phá giải được nó. Nghe nói Vân Huyên từng tuyên bố, trên đời này chỉ có mình nàng mới có thể phá giải ván cờ Trân Lung, vãn bối không phục, muốn tìm nàng khiêu chiến một phen.”

“Kết quả thế nào?”ánh mắt lão giả nhất thời sáng lên, nổi lên hứng thú.

“Kết quả…… Kết quả đương nhiên là vãn bối thắng. Nếu không phải vãn bối thắng, Vân Huyên cũng sẽ không tức giận như thế, đem vãn bối đánh rơi xuống vách núi. Chỉ cần vãn bối vừa chết, nàng lại trở thành người duy nhất trên đời có thể phá giải ván cờ Trân Lung. Người này lòng dạ hẹp hòi, thật sự khiến người khác phỉ nhổ xem thường.”

“Đáng hận. Tiểu nhân vô sỉ.” Lão giả phụ họa nói.

“Sau này vãn bối gặp hai vị tiền bối, đem những lời này nói cho bọn họ, sau khi bọn họ biết được, đều phẫn hận giống tiền bối. Bọn họ

nói, tiểu nhân vô sỉ giống như Vân Huyên đều có thể phá giải ván cờ Trân Lung, bọn họ vì sao không thể? Bọn họ còn cùng vãn bối đánh cuộc, nếu như bọn họ phá giải ván cờ Trân Lung, vãn bối đáp ứng đem Tàn Hoa Bí Lục của Vân tộc đưa cho bọn họ.” Long Thiên Tuyệt lại ném ra mồi câu, mặc dù đối phương rất hận Vân Huyên, nhưng còn không đến mức vì thế mà không tiếc mạo hiểm, cho nên hắn lại ném ra Tàn Hoa Bí Lục làm mồi. Tàn Hoa Bí Lục, là bảo vật mà ba huynh đệ bọn họ từng muốn trộm lấy nhưng không thành công, có thể kích thích dục vọng mãnh liệt trong lòng bọn họ.

Sự thật chứng minh, hắn đánh cuộc quả nhiên là đúng.

Lão giả vừa nghe đến bốn chữ “Tàn Hoa Bí Lục”, hai mắt sáng lên, hắn tiến tới gần một bước, vội vàng hỏi: “Ngươi thật sự có Tàn Hoa Bí Lục? Mau đem giao nó cho ta. Mau đem nó giao cho lão phu.”

Ánh mắt tham lam kia làm bại lộ tham vọng của lão, bên trong thân thể của lão mơ hồ tràn ra sát khí, đồ vật dễ như trở bàn tay làm sao lão có thể dễ dàng bỏ qua?

Long Thiên Tuyệt ra vẻ không nhìn thấy ánh mắt tham lam của lão, gật đầu nói: “Vãn bối đúng là có Tàn Hoa Bí Lục, nó…… toàn bộ đều ghi tạc trong đầu vãn bối.”

Hắn chỉ chỉ vào đầu của mình, tiếp tục nói: “Vừa nãy vãn bối đã cùng hai vị tiền bối đánh cuộc, ai có thể phá giải ván cờ Trân Lung, vãn bối sẽ đem Tàn Hoa Bí Lục cho người đó. Vãn bối là người nhất ngôn cửu đỉnh, nếu như hiện tại giao bí lục cho tiền bối, đến lúc đó hai vị tiền bối kia chất vấn, vãn bối không biết nên trả lời như thế nào với bọn họ. Theo vãn bối, không bằng mọi người cạnh tranh công bằng, vẫn quy củ cũ, ai có thể phá giải ván cờ Trân Lung, người đó sẽ nhận được Tàn Hoa Bí Lục, thế nào?”

Ánh mắt sâu thẳm của lão giả đánh giá qua lại trên người hai đệ đệ, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó, đang lúc Long Thiên Tuyệt cho là lão sẽ đáp ứng vụ đánh cược này, thời điểm tiến vào ván cờ, đột nhiên ánh mắt lão giả biến đổi, sau đó bắn ra ánh sáng thô bạo, lão đẩy ra hai chưởng, chia ra đánh ở trên người hai huynh đệ của lão.

Huynh đệ hai người vốn đã bị Long Thiên Tuyệt hút khô huyền khí rồi,sao còn chịu được đòn nghiêm trọng như thế nữa? Một tên lại một tên thân cốt vỡ vụn, tắt thở mà chết.

Trong ván cờ, hai huynh đệ máu tươi ba thước, bị vạn tiễn xuyên tim mà chết. Đến chết, bọn họ cũng sẽ không nghĩ đến, đại ca của bọn họ sẽ vì một quyển Tàn Hoa Bí Lục mà ra tay độc ác đối với huynh đệ của mình.

Thiên quân vạn mã dẫm đạp lên thân thể hai huynh đệ bọn họ mà qua, nhiều lần, thân thể không trọn vẹn, thê thảm không nỡ nhìn.

Long Thiên Tuyệt chấn kinh, không ngờ người này xuất thủ tàn nhẫn như thế, căn bản không để ý đến tình huynh đệ, nói ra tay là ra tay, không do dự chút nào. Hắn nhanh chóng rút lui mấy bước, rời xa khu vực đối phương có thể công kích, nhìn chăm chú vào biến hóa trên khuôn mặt âm tàn của đối phương, hắn âm thầm vận khí, chuẩn bị xuất thủ đánh trả bất kỳ lúc nào.

“Ha ha ha, bây giờ thì tốt rồi không có ai tranh đoạt cùng lão phu nữa. Ngươi mau đem Tàn Hoa bí lục giao ra đây, chỉ cần ngươi biết điều một chút giao ra đây, lão phu có thể tha cho ngươi một mạng. Chờ lão phu luyện thành thuật pháp thần kỳ bên trong Tàn Hoa bí lục thì lão phu có cơ hội rời khỏi cái địa phương quỷ quái này rồi, đến lúc đó lão phu nhớ tới ngươi tốt đẹp, cũng mang theo ngươi ra ngoài. Bất quá, nếu ngươi không chịu giao ra đây…… Như vậy lão phu tựu chỉ còn cách lấy cái mạng nhỏ của ngươi, cho ngươi chôn cùng hai

vị huynh đệ của lão phu ” Lão giả dùng khuôn mặt dữ tợn nhìn người trước mặt, lão hoàn toàn không hề cố kỵ gì nữa, giờ phút này, nơi này chỉ mình lão là chúa tể. Lão muốn Long Thiên Tuyệt chết, Long Thiên Tuyệt không thể không chết.

Long Thiên Tuyệt ngưng mắt, nhìn chằm chằm đối phương một lúc lâu, bỗng nhiên bật cười: “Ngươi cho rằng ngươi thật sự có thể giết được ta sao? Ngươi nếu biết Tàn Hoa bí lục, nhất định cũng biết trong Tàn Hoa bí lục có một dạng thuật pháp có thể thu nạp huyền khí của người khác chứ?”

Lão giả hơi ngẩn ra, mí mắt rõ ràng nhảy lên: “Ngươi nói…… Thu Nạp thuật?”

Quả nhiên lão mơ ước Tàn Hoa bí lục đã lâu, cho nên bao nhiêu thuật pháp và hiệu quả sử dụng được ghi trong Tàn Hoa bí lục lão đều biết.

“Đúng vậy, chính là Thu Nạp thuật.” Long Thiên Tuyệt đứng thẳng lưng, ngang nhiên ngẩng đầu lên nói, “Trước khi ngươi đến ta đã hút sạch huyền khí trên người hai huynh đệ của ngươi, hiện tại bên trong cơ thể của ta đồng thời có huyền khí của hai người bọn họ. Ngươi cùng ta đối chiến, chẳng khác nào lấy một địch ba, ngươi nói, ta có gì phải sợ?”

Chữ cuối cùng rơi ra hai mắt hắn nổi lên màu vàng, quanh thân khí thế tăng vọt, ống tay áo dựng lên, tóc vàng bay múa.

Khí thế dũng mãnh lão tới như thủy triều thổi qua mảnh biển hoa,dường như muốn đem biển hoa và cả thiên địa đều nuốt chửng.

Lão giả nhìn biến hóa kinh người của hắn, lộ ra ngạc nhiên và rung động, lúc trước lão quan sát thực lực của đối phương, nhiều lắm

cũng chỉ có Huyền Hoàng lục phẩm, ai ngờ trong cơ thể hắn lại tích chứa cường lực lượng đại như thế, làm cho người khác rung động lớn.

“Tiểu tử, ngươi là hậu nhân của Long gia? Tốt, hảo cho một cái thâm tàng bất lộ. Để lão phu lãnh giáo Long gia Long huyết bảo điển của ngươi đi.”

Lão giả quát chói tai một tiếng, giống như con báo đánh về phía Long Thiên Tuyệt. Tốc độ kia, lực lượng kia đủ để hù dọa bất kỳ cao thủ Huyền Hoàng lục phẩm và Huyền Hoàng lục phẩm trở xuống.

Long Thiên Tuyệt cũng không như vậy, hắn không đón đánh chính diện, mà là lùi về phía sau, nhảy một bước.

Một bước nhảy nhẹ nhàng này, vừa nhảy đã nhảy ra vài chục trượng, độ cao kinh người đến cả bản thân Long Thiên Tuyệt cũng sợ hết hồn. Khinh công của mình khi nào trở nên kinh khủng như thế?

“Tiểu tử, ngươi chỉ có chút năng lực ấy sao? Cả một kích của lão phu đều không đón được, chỉ lo chạy trốn? Ha ha ha, xem ra công phu của Long gia các ngươi cũng không có gì đặc biệt, ngươi có một thân huyền khí thì như thế nào? Còn không phải là vật ao ư?” Ở trong mắt lão giả cú nhảy của Long Thiên Tuyệt này hoàn toàn vì chạy trốn, thấy hắn khiếp đảm, trong lòng lão càng thêm đắc ý.

Vãn bối chính là vãn bối, làm sao có thể cùng nhân vật của vạn năm trước như lão đánh đồng?

“Tiểu tử, xem chiêu.”

Lão rút kiếm, đâm về phía Long Thiên Tuyệt, không có nhiều chiêu

thức như trong tưởng tượng đơn giản là đâm thẳng một cái. Đây là miệt thị trắng trợn.

Long Thiên Tuyệt nâng mắt, khóe môi nhếch lên, bắn ra ánh sáng lạnh lùng. Tròng mắt của hắn phát sáng, trường kiếm ở trong tay hắn nhanh chóng gọi mưa, Long Ảnh nhập vào thân, lập loè.

“Cửu Long Nhập Hải ——”

Bên trong thân thể, long huyết chảy khắp nơi,dưới sự gia trì đầy đủ của huyền khí, Long Ảnh trên người hắn như được sống lại, cả người hắn và Long Ảnh hợp làm một thể, cùng tám con Hỏa Long dàn trận, ầm ầm đánh về phía đối phương.

Tốc độ kia, lực lượng kia mới chính thức có thể nói là không có kẻ địch, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Hai tròng mắt của lão giả trừng lớn, lộ ra hoảng sợ cực độ, vội vàng huy kiếm về phòng ngự, đáng tiếc đã muộn.

Hình ảnh chín con rồng vây quanh một con hoàng kim cự long, không ngừng xoay tròn, thỉnh thoảng tụ lại, thỉnh thoảng phân tán, hướng về phía lão giả bay tới.

Trước mặt lão là một đoàn màu đỏ – đó là ngọn lửa, một đoàn màu vàng – đó là Long Lân, màu đỏ cùng màu vàng không ngừng giao nhau, mơ hồ lão nhìn không rõ.

“A a a a ——”

Hình ảnh chín con rồng xuyên qua thân thể của lão, đem thân thể chia năm xẻ bảy, phân không rõ tứ chi của hắn rốt cuộc bay đến nơi nào, chỉ thấy được máu thịt vẩy ra, sát khí đầy trời.

Đợi hết tất cả khôi phục bình tĩnh, Long Thiên Tuyệt nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất, nhớ tới vừa rồi bên trong thân thể bộc phát ra lực lượng, tinh thần hắn phấn chấn, vẫn khát vọng cái loại kia… ngón tay có thể chống lại lực lượng lớn, dường như chính là như vậy?

Hắn cúi đầu, nhìn hai tay của mình, khó có thể tin, một chiêu vừa rồi của mình có thể giết chết một cao thủ tu luyện vạn năm. Không biết thực lực của đối phương quá yếu, hay là thực lực của hắn tăng lên đây?

Có thể nắm trong tay lực lượng cảm giác thật là tốt

Hiện tại hắn muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này, đi tìm Khê Nhi, cùng nàng chia sẻ tâm tình lúc này của hắn.

Chẳng qua thật đáng tiếc, nếu như có thể thu nạp nhiều hơn huyền khí của một cao thủ tu luyện vạn năm thì tốt biết bao?

Cơ hội như vậy, có thể ngộ nhưng không thể cầu, nơi nào có nhiều cao thủ tu luyện vạn năm ngây ngốc chờ hắn đến thu nạp huyền khí chứ?

“Thiên Long, thương thế của ngươi khôi phục như thế nào? Có thể hành động không?” Hắn bước đến bên cạnh Thiên Long, thấy nó ăn vào Tru Tiên Đan và số lượng lớn chất lỏng Hoa thánh Hồng Lăng xong, khí sắc tốt lên rất nhiều, vết thương đã từ từ khép lại, tâm trạng lo lắng của hắn đã hạ xuống.

“Ta đã khá, tạ ơn chủ nhân ban đan dược.” Thiên Long liên tiếp gật đầu nói, thanh âm vẫn có chút suy yếu.

“Vậy thì tốt, chúng ta bây giờ sẽ rời khỏi nơi này.” Long Thiên Tuyệt

quan sát chu vi cấm chế một, hắn nhớ rõ mình bị kéo vào từ chỗ nào, hắn giơ kiếm, nhắm ngay chỗ đó, quyết định chém một kiếm bài trừ cấm chế.

Cùng lúc đó, Vân Khê và đông đảo bằng hữu và cao thủ Vân Huyễn điện lục tục đi xuống đáy vực, bọn họ trực tiếp đi từ trong cấm cung theo đường nham thạch đi xuống dưới. Trong màn sương mù đậm đặc, không dễ dàng phân rõ phương hướng, Kinh Hồng kiếm lại ngoại lệ. Tác dụng lớn nhất của nó đó là có thể tìm ra hơi thở của kim khí, tìm kiếm phương hướng.

Đối với kiếm khí, nó có nhạy cảm đặc thù, khi bảo kiếm trong tay Long Thiên Tuyệt thả ra kiếm khí, Kinh Hồng kiếm thoáng cái đã xác định được phương hướng của hắn.

Ong ong tiếng kiếm va chạm khiến cho Vân Khê hưng phấn, hướng về phía Kinh Hồng kiếm hô lớn: “Thiên Tuyệt, chàng ở phía dưới phải không?”

Quyển 6 - Chương 37: Thích sự nông cạn của chàng

Đang muốn vận kiếm phá giải cấm chế Long Thiên Tuyệt, chợt nghe được thanh âm quen thuộc từ phía trên đỉnh đầu truyền đến, hắn mừng như điên, vội vàng dừng lại, đáp: “Khê Nhi, ta ở chỗ này.”

Nơi này, nơi này, nơi này, nơi này……

Thanh âm của hắn như tiếng chuông đồng, lại có lực lượng hùng hậu gia trì, thanh âm của hắn bay về phía xa quanh quẩn thật lâu ở sơn cốc giữa vách đá.

Các cao thủ đến đây tìm kiếm hắn bị thanh âm của hắn chấn động, hai lỗ tai ù ù.

Vân Khê vuốt vuốt lỗ tai, thanh âm Thiên Tuyệt kinh khủng như thế từ lúc nào?

Nhưng mà sau khi xác nhận đó là thanh âm của hắn xong, Vân Khê mừng rỡ nhảy lên lưng Huyền Dực bay về phía cấm chế.

Vạch ra màn sương mù dày đặc, cách một tầng hỗn độn, Vân Khê mơ hồ thấy được dưới tầng cấm chế có một bóng người, nàng phất phất tay với người phía dưới: “Thiên Tuyệt, ta ở chỗ này.”

Long Thiên Tuyệt hớn hở cười, nói với nàng: “Khê Nhi, nơi này cài đặt cấm chế, chúng ta nghĩ biện pháp phá giải cấm chế trước đã. Nàng lui về phía sau một chút, ta đến phá giải nó.”

Ở phía sau Vân Khê đám người Hiên Viên gia chủ, Vân Mộ Phàm cũng rối rít chạy tới, Vân Mộ Phàm đề nghị: “Bằng lực lượng của mình ngươi, chưa chắc có thể phá giải cấm chế, bình thường cấm chế cũng có cắn trả lực, nhưng nếu dùng sức không tốt rất có thể sẽ bị nó cắn trả. Không bằng như vậy, chúng ta đồng tâm hiệp lực, cùng đi phá giải cấm chế.”

“Được, chúng ta cứ thế mà làm.” Hiên Viên gia chủ một lời đáp ứng.

Những người khác cũng rối rít hưởng ứng.

Long Thiên Tuyệt không từ chối, nhiều người lực lượng lớn, phần thắng cũng lớn hơn một chút.

“Được, ta đếm đến ba, mọi người cùng nhau công kích cấm chế. Tập trung lực lượng, nhất định có thể phá giải cấm chế.”

Dưới sự chỉ huy của Long Thiên Tuyệt mọi người cùng nhau vận khí chuẩn bị, chỉ đợi hắn hô một tiếng mấy chục đạo huyền khí cùng nhau phát ra, có mạnh có yếu, tất cả đều hướng về phía cấm chế công kích.

Ầm!

Cấm chế bị nổ bắn ra tia lửa, cái khe dọc theo ánh lửa này lan tràn ra những chỗ khác có xu thế nứt toác ra, cả cấm chế bị một chưởng lực của mọi người vỡ nát.

Chỉ một thoáng sau sương mù dày đặc tản ra, lộ ra biển hoa đỏ bừng trên mặt đất trông rất bắt mắt.

Mọi người cùng nhau thu hồi huyền khí, nhìn thấy một màn trước mắt,thầm than sợ hãi.

Trong đám người, có người gào to một tiếng: “Trời ạ, đây là Hoa thánh Hồng Lăng trong truyền thuyết, là thượng phẩm linh hoa.”

Sau tiếng hô lớn này ánh mắt của mọi người phần lớn bị Hoa thánh Hồng Lăng hấp dẫn đi, mọi người phi thân bay vào trong biển hoa, đi ngắt lấy những bông linh hoa ngàn năm khó gặp này.

Từ đầu đến cuối Vân Khê hoàn toàn không có tâm tư đi xem Hoa thánh Hồng Lăng, nàng phi thân bay xuống phía dưới bước nhanh về phía Long Thiên Tuyệt, thấy hắn bình yên vô sự, đáy mắt nổi lên một tầng nước mắt. Nàng phải nói với hắn thế nào về việc không có tin tức của Tiểu Nguyệt Nha đây?

“Thiên Tuyệt, thật xin lỗi” Nàng buông gục đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Tại sao? Đã xảy ra chuyện gì?” Long Thiên Tuyệt chú ý tới vết thương và vết máu trên trán nàng nổi lên một trận đau lòng, hắn lấy tay xoa cái trán của nàng, giọng nói dịu dàng, “Nói cho ta biết, rốt cuộc là kẻ nào đả thương nàng?”

Vân Khê giơ tay lên, hất tay của hắn ra, cúi thấp đầu, nước mắt không tự chủ rơi xuống: “Thiên Tuyệt, ta đã đánh mất Tiểu Nguyệt Nha, con bị Tử Yêu mang đi, Tử Yêu nói chờ đến ngày Bắc Thần gia tộc tái xuất giang hồ, chúng ta dẫn cao thủ Vân tộc đi xem lễ hắn mới đem Tiểu Nguyệt Nha trả lại cho chúng ta. Ta không thể bảo vệ tốt cho Tiểu Nguyệt Nha, ta thật xin lỗi chàng, chàng mắng ta đi.”

Thần sắc trên mặt Long Thiên Tuyệt không ngừng biến hóa, nghe tin tức như thế hắn như bị sét đánh, song thấy nước mắt tự trách của thê tử, hắn càng thêm thương yêu. Đưa ta, đem nàng ôm vào trong ngực, hắn ôn nhu an ủi: “Không có chuyện gì. Nếu Tử Yêu nói muốn

chúng ta đi xem lễ, hắn mới đem Tiểu Nguyệt Nha trả lại cho chúng ta, nói rõ từ giờ cho đến lúc đó hắn sẽ không làm hại Tiểu Nguyệt Nha. Ta hứa với nàng, bất luận như thế nào, ta cũng sẽ đem Tiểu Nguyệt Nha cứu về, mang về bên cạnh nàng."

"Thiên Tuyệt……" hai tay Vân Khê vòng qua hông của hắn, ôm lấy hắn thật chặt, cúi đầu nức nở.

Những cao thủ Vân huyễn điện quay đầu lại, thấy một màn này trong lòng mọi người sinh ra cảm giác kỳ dị. Theo sự hiểu biết của bọn hắn về Vân Khê lúc trước thì Vân Khê bây giờ có còn là người sát phạt quyết đoán hay sao?

Kia rõ ràng là một nữ nhân bình thường nói tất cả những chuyện thương tâm với trượng phu của mình, mà một nữ nhân bình thường, mới để cho nội tâm của bọn hắn càng thêm xúc động. Một nữ nhân có tình có nghĩa, có máu có nước mắt, mới để cho bọn họ có cảm giác càng thêm chân thật. Có một cô gái như vậy lãnh đạo bọn họ, bọn họ còn gì phải lo lắng nữa chứ?

"Thiên Tuyệt, Khê Nhi, mau đến xem. Những thứ này đều là đồ tốt. Chúng ta phải nghĩ biện pháp đem bọn chúng lấy hết, nếu không rất đáng tiếc." Hiên Viên gia chủ nhìn một biển Hoa thánh Hồng Lăng, hai mắt sáng lên, không nhịn được than thở.

"Qủa thật là thứ tốt, bất quá nếu như lấy đi thì sẽ mất hết,không bằng để cho nó tự nhiên sinh trưởng ở chỗ này. Chúng ta có thể thiết kế cho nó một đạo cấm chế, sau này muốn lấy, có thể xuống ngắt lấy, chỉ cần để lại một phần của cây, hái xong lại có thể mọc lại một lần. Hơn nữa, có cấm chế, sẽ không sợ người khác ăn cắp." Vân Mộ Phàm đề nghị.

"Ai sẽ thiết lập cấm chế?" Hiên Viên gia chủ cũng cảm thấy đúng,

thay vì ngắt một lần khiến nó tuyệt chủng, không bằng làm cho nó sinh trưởng ở nơi này, muốn lấy bao nhiêu có bấy nhiêu, ngày sau còn có thể tiếp tục mọc ra.

“Đương nhiên là ta rồi.” Vân Mộ Phàm ôn hòa cười một tiếng, có mấy phần tự tin.

Hiên Viên gia chủ liếc hắn mấy lần, liên tiếp gật đầu khen ngợi: “Không nhìn ra Phàm lão đệ cư nhiên là người đa tài đa nghệ, huệ chất lan tâm, thật là thân giaa tốt của lão ca ”

Ba ba ba.

Vân Mộ Phàm bị đập ba cái ở đầu vai, ông kinh ngạc,trong lòng cảm thấy lạnh hơn. Đa tài đa nghệ còn chưa tính, cái gì gọi là huệ chất lan tâm? Đó là từ có thể hình dung ông sao? Ông cũng không phải là nữ nhân.

Đối mặt với cử chỉ quá nhiệt tình của Hiên Viên gia chủ, Vân Mộ Phàm chỉ đành lắc đầu thở dài.

Lúc này, Long Thiên Tuyệt nghĩ tới đám người Mặc Liên đại nhân trong Kim Hòa tháp, hắn lấy ra Kim Hòa tháp, thả tất cả những người bên trong thả ra.

“Đa tạ Long công tử cứu giúp.” Mấy người Mặc Liên cảm ơn hắn cứu mạng, rối rít quỳ lạy hắn.

Long Thiên Tuyệt giơ tay lên, không nói thêm gì, sở dĩ cứu các nàng, cũng là thấy các nàng vì Khê Nhi mưu phản, kết quả bị Tông chủ trừng phạt.

“Mọi người ngắt xong Hoa thánh Hồng Lăng, toàn bộ lui ra ngoài, lão

phu muốn bố trí kết giới cấm chế ở chỗ này.” Vân Mộ Phàm nói.

Mọi người vội vàng tăng nhanh tốc độ ngắt Hoa thánh Hồng Lăng, bọn họ cũng không dám quá tham lam, mỗi người ngắt được mười mấy đóa xong, rối rít từ trong đám hoa lui ra ngoài.

Thiên Long được đưa vào trong Ngọa Long cư nghỉ ngơi, Vân Khê cố ý đem cửu chuyển linh châu ra, đưa vào đến trong cơ thể của nó, giúp nó chữa trị thân thể tốt hơn.

Đợi đến khi Vân Mộ Phàm thiết lập xong kết giới cấm chế, một nhóm người cùng nhau rời khỏi đáy vực.

Sau khi Vân huyễn điện luân phiên xảy ra những trận ác chiến khó khăn, hôm nay cuối cùng cũng tạm thời khôi phục sự yên bình, vì để ngừa Tông chủ quay lại đánh trả, gia tộc Hiên Viên, Long gia, Chiến gia sắp xếp cho người của gia tộc và các cao thủ của gia tộc ở Vân Thành và Vân Huyễn điện xong cũng không gấp gáp rời đi.

Trải qua trận chiến này, Vân Khê biết được võ công của mình rất yếu ớt, trong đám bạn cùng lứa tuổi, thực lực của nàng quả thật là đạt đến đỉnh cao. Song, trong tương lai nàng phải đối mặt không chỉ là những cao thủ bình thường mà là những Nội tông cao thủ tu luyện hàng ngàn hàng vạn năm của Vân tộc. Lấy thực lực bây giờ của nàng đến cả nửa chiêu thức của Tông chủ cũng không phá giải nổi thì làm sao đối mặt với những khó khăn lớn trong tương lai chứ?

Vì vậy, nàng nhất định phải mạnh mẽ hơn, mạnh mẽ hơn nữa.

Nàng nhốt mình bên trong mật thất, trong đầu không ngừng xẹt qua những hình ảnh Tông chủ nhục nhã nàng, còn cả lúc con gái nàng gặp nguy hiểm như thế nào, có những áp lực này, nàng buộc mình nhất định phải mạnh hơn, không cho phép mình có một phút rảnh rỗi.

Cuộc sống từng ngày qua đi, đảo mắt đã là bảy ngày sau.

Vân Khê ở trong mật thất liên tục bế quan bảy ngày, một bước cũng không rời đi, trong những ngày này thức ăn đều do Long Thiên Tuyệt tự mình đưa đi, hắn không đi quấy rầy việc tu luyện của nàng, bởi vì hắn biết giờ phút này nàng đang đặt mục tiêu phải mạnh hơn cho bản thân. Cùng lúc nàng tu luyện, hắn cũng tu luyện ngày đêm không nghỉ, cho đến một ngày Bách Lí viện trưởng của Học viện Thiên Long đưa tới thư mời, muốn mời hai vợ chồng đến Học viện Thiên Long, tham gia đại thọ tám mươi của Bách Lí viện trưởng, Long Thiên Tuyệt mới không thể không cắt ngang tiến độ tu luyện của Vân Khê.

“Đại thọ tám mươi của Bách Lí viện trưởng chúng ta là nhất định phải tham gia, ta để cho đám người Mặc Liên đại nhân bị quà tặng, phái người đưa qua trước chúng ta đến sau nàng thấy thế nào?” Vân Khê xem thư mời xong,lại cùng Long Thiên Tuyệt thương lượng.

“Đúng vậy, lần này đi Học viện Thiên Long, chúng ta không chỉ vì chúc thọ Bách Lí viện trưởng, còn muốn tìm cơ hội tìm hiểu xem Thiên Long có phải thần thú của Học viện Thiên Long hay không.” Long Thiên Tuyệt nói.

“Nếu đúng thì sao? Chàng định làm như thế nào? Đem Thiên Long trả lại cho Bách Lí viện trưởng sao?” Nếu là đổi lại là người khác, đem thần thú mang đi rồi thì bọn họ tuyệt đối sẽ không trả lại, Bách Lí viện trưởng lại khác, về công về tư bọn họ cũng không thể cùng lão xung đột chính diện.

Về công, hắn là viện trưởng Học viện Thiên Long, là người có danh vọng trong thập đại học viện, cho dù đạt được quán quân lúc tỷ võ của thập đại học viện ở Học viện Thiên Long, nhưng cũng không thể dao động được vị trí đứng đầu của nó trong thập đại học viện nó.

Nếu nổi lên xung đột cùng lão khó tránh khỏi sẽ lưu lại một cái cớ cho những học viện khác gây sự.

Về tư, lão là ân sư của huynh trưởng, cũng là ông nội của đồ nhi Bách Lí Song, hơn nữa lão từng có ơn với Thiên Tuyệt, có ba loại quan hệ như vậy bọn họ càng không thể ép buộc giữ lại thần thú bảo hộ của học viện người ta.

Làm sao bây giờ?

Nếu Thiên Long thật sự là thần thú của Học viện Thiên Long, hiển nhiên sẽ gặp phiền toái, nếu Thiên Long không phải thân thể của nó vẫn khôi phục được, nhưng thực lực sẽ vẫn dậm chân tại chỗ không tiến thêm.

Làm thế nào cũng gặp khó khăn.

Vân Khê thở dài, xem ra chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Tại Bạch Tịch thành, Long Thiên Thần và Bách Lí Song cũng đồng thời nhận được thiệp mời mừng thọ của Bách Lí viện trưởng, Bách Lí Song ảo não, thiếu chút nữa mình lại quên chuyện quan trọng như vây, lúc này mới bận rộn thu xếp lễ vật.

Trên đường cái, một đội ngũ xếp hàng dài đều là người của phủ thành chủ.

Trên người bọn họ đều mặc đồng phục của hộ vệ của phủ thành chủ, trong tay mỗi người đều cầm một hộp quà mừng thọ lớn, nào là nhân sâm, nấm linh chi, tơ lụa, đồ sứ….. Nhưng phàm là vật phẩm có trên đường đều bị vơ vét trong tay đám hộ vệ.

Muốn hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao có một trận hoành

tráng như thế? Vậy thì phải đi hỏi thăm Long nhị công tử và Bách Lí tiểu thư.

Một hàng dài đội ngũ cứ đi về phía trước rồi dừng ở một cửa hàng tranh, trong cửa hàng truyền ra thanh âm nói chuyện với nhau.

“Cuốn giấy Tuyên Thành này không được, ông nội của ta nhất định sẽ không thích!”

“Nghiên mực chất lượng quá kém, ông nội của ta thích nhất là nghiên mực do Tần Thành sản xuất, nghiên mực ở những chỗ khác nội không cần ”

“Cái bút này cũng không được, lông bó không đều, chàng nhìn chàng nhìn nó còn phân nhánh này.”

“Ta nói này lão bản, trong cửa hàng của ngươi chẳng nhẽ không có đồ tốt hay sao? Những thứ kia, chúng ta đều nhìn không thuận mắt.”

Lão bản lau mồ hôi, sắc mặt rất khó coi, hắn và cửa hàng của hắn cửa hàng cũng đã tận lực, có thể lấy ra đồ cao cấp cũng chỉ có những thứ này, không phải là hàng hóa trong cửa hàng của hắn quá ít quá tầm thường, mà là ánh mắt đối phương thật sự quá cao.

“Hai vị, tiểu điếm chỉ có những thứ này là hàng thượng đẳng thôi, hai vị muốn đồ tốt hơn, chỉ có thể đi Tần thành mua, Tần thành mới là thánh địa của tranh chữ bút lông và nghiên mực.”

“Tần thành? Đến lúc này rồi chẳng nhẽ không thể có quà tặng gia gia đại thọ hay sao?” Bách Lí Song chống cằm, suy tư nói.

“Không có chuyện gì. Gia gia đại thọ quan trọng, ta sẽ để phì phì chở ta đi Tần thành, nếu không ngủ không nghỉ thì…, trong vòng ba ngày

nhất định có thể chạy về.” Long Thiên Thần cười nói, đối với sự bắt bẻ của nàng, hắn không thiếu kiên nhẫn, hắn cũng cảm thấy đại thọ của Bách Lí viện trưởng lần này rất quan trọng, là cơ hội tốt cho hắn biểu hiện.

Dù sao tương lai muốn kết hôn cháu gái của lão, phải biểu hiện thật tốt để lấy lòng lão nhân gia?

Bách Lí Song nghe vậy rất cảm động, kéo nhẹ ống tay áo của hắn, lộ ra biểu tình của cô gái nhỏ: “Thiên Thần, vậy thì cực khổ chàng. Ta nhất định sẽ nói tốt về chàng trước mặt gia gia, để cho gia gia càng thêm thích chàng.”

Long Thiên Thần ngẩng cao đầu, được thể cười nói: “Ta đây anh tuấn tiêu sái, thanh niên phong độ đầy hứa hẹn, gia gia sao có thể không thích ta? Nói không chừng ông thấy ta, gấp gáp muốn đem nàng nhanh chóng gả cho ta, tránh cho ta bị những nữ nhân khác cướp đi, nàng cũng thành người cô đơn.”

Bách Lí Song mắt trợn trắng, chưa từng thấy người nào tự luyến như hắn.

“Ông nội của ta mới không phải là ngươì có suy nghĩ nông cạn, ông nội của ta thích người tài hoa và hàm súc, mà chàng thì sao……” Bách Lí Song nhìn từ trên xuống dưới đánh giá mấy lần, thông cảm lắc đầu, “Ta chỉ thấy được chàng nông cạn, thật sự không nhìn thấy tài hoa và hàm súc của chàng ở đâu.”

Long Thiên Thần khóe mắt run lên, lại bị đả kích: “Ta có bết bát như thế sao? Vậy sao nàng còn yêu thích ta?”

“Cái này……” Bách Lí Song lấy tay quấn quấn sợi tóc, suy tư một lúc lâu, nàng bĩu môi nói, “Có thể ta thích là sự nông cạn của chàng.”

Thân hình Long Thiên Thần lay động mấy cái, đột nhiên có chút hối hận, hỏi nàng không bằng không hỏi. Quả thực là tự rước lấy nhục.

Quyển 6 - Chương 38: Đệ Tứ đa tình, Độc Cô Mưu??!!

Vào ngày sinh của Bách Lí viện trưởng Học viện Thiên Long, trong ngoài Thiên Long Thành rất náo nhiệt, tân khách đến chúc mừng có tới mấy ngàn người, còn có rất nhiều tiểu thương nhân cơ hội này buôn bán kiếm lời, đến phân một chén canh, cũng một số người đến để xem náo nhiệt.

Cả con đường của Thiên Long Thành, nhìn khắp nơi đều là bóng người, ồn ào náo động, phồn hoa cực kỳ.

Hai vợ chồng Vân Khê và Long Thiên Tuyệt mặc quần áo nhẹ nhàng đi tới Thiên Long Thành, cùng đi theo bọn họ, còn có Vân Trung Thiên, Bạch Tuyết Mai, Cừu Mộ Dã, Long Hựu Đình, huynh muội Chiến Thiên Dực, Bách Lý Băng Tuyền và huynh đệ Bách Lí. Vân Trung Thiên và Bạch Tuyết Mai đều là học sinh của Học viện Thiên Long, ngày sinh của viện trưởng chắc chắn bọn họ phải đến chúc mừng. Huynh muội Chiến Thiên Dực và Long Hựu Đình đại biểu cho học viện Vạn Hoàng đi cùng Vân Khê tới ăn mừng, Bách Lý Băng Tuyền và huynh đệ Bách Lí thì càng không cần phải nói, sinh thần phụ thân và ông nội nhà mình sao có thể thiếu bọn họ được?

Về phần những người khác, ví dụ như thầy trò Vân Mộ Phàm và thầy trò Côn Luân đều ở lại Vân Huyễn điện, Hiên Viên gia chủ và Long Tứ gia thì đi về gia tộc của mình, còn có vài người nữa thì không cần nói tỉ mỉ.

Nghe nói lần này Bách Lí viện trưởng phát ra thư mời, tân khách đều là người của thập đại học viện, nhân vật đứng đầu của các đại học

viện và những học sinh xuất sắc của học viện, những người khác ông đều không muốn mời. Có thể nói, sinh thần lần này của Bách Lí viện trưởng, thật ra thì chính là ngày tụ hội của thập đại học viện.

Mặc dù trong lòng vẫn còn nghi vấn,vợ chồng Vân Khê và Long Thiên Tuyệt hai người đúng hạn tới Thiên Long Thành.

“Phụ thân, mẫu thân, nơi này thật náo nhiệt nha, con và Tiểu Bạch có thể đi dạo một chút không?” Hai con mắt lóe ra sự tò mò và hưng phấn, Tiểu Mặc bắt đầu rục rịch.

Vân Khê chần chờ, hiện nay Thiên Long Thành rồng rắn lẫn lộn, Tiểu Nguyệt Nha vừa mới gặp chuyện không may, nàng không hy vọng con trai phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn nữa, suy nghĩ một chút nói: “Mẫu thân đi cùng các con.”

“Thiên Tuyệt, chàng thay ta đến chào Bách Lí viện trưởng trước, ta mang hai đứa nhỏ đi dạo một lát.” Nàng nhìn về phía Long Thiên Tuyệt nói.

“Được rồi, vậy nàng và con cẩn thận một chút.” Long Thiên Tuyệt gật đầu nói.

“Vân tỷ tỷ, muội có thể đi dạo với mọi người không?” mắt A Lý lóe sáng lên.

“Dĩ nhiên có thể.” Vân Khê nói.

“Thật tốt quá. Ca ca, muội sẽ không đi gặp Bách Lí viện trưởng với mọi người, muội sợ nhất là nhìn thấy đại nhân vật, cũng không biết nói cái gì cho phải.” A Lý phe phẩy tay của ca ca, ngây thơ nói.

“Được rồi, vậy muội đi theo Vân tỷ tỷ đi, phải nghe lời Vân tỷ tỷ biết

chưa?” Chiến Thiên Dực sờ sờ đầu muội muội, không yên tâm liên tục dặn dò.

“Ai nha, biết rồi. Ca ca, huynh càng ngày càng dài dòng, cẩn thận Băng Tuyền tỷ tỷ ghét bỏ huynh, không thương huynh nữa đâu.” A Lý cười cười le lưỡi nhìn về phía Chiến Thiên Dực và Bách Lý Băng Tuyền, làm mặt quỷ, khiến cho mọi người cười đau cả bụng.

Chiến Thiên Dực và Bách Lý Băng Tuyền liếc mắt nhìn nhau, hai người đều bất đắc dĩ lắc đầu mà cười, sau đó trên gò má hai người đều hiện lên một rặng mây đỏ, hai người đứng ở một chỗ, một kiên cường chính trực, một băng thanh ngọc khiết, không thể bắt bẻ soi mói gì.

“Trung Thiên ca ca, huynh biết ở Thiên Long Thành, người nào có tay nghề khắc ngọc tốt nhất hay không?” A Lý đột nhiên đi về phía Vân Trung Thiên, dò hỏi.

“Tay nghề khắc ngọc?” Vân Trung Thiên suy tư.

A Lý nghiêng đầu nói: “Muội muốn mua cho ca ca một cái ngọc bội, đeo lên vạt áo của huynh ấy, như vậy chỉ cần mỗi ngày ca ca nhìn thấy nó, giống như nhìn thấy muội vậy.”

Chiến Thiên Dực nghe vậy, trên gương mặt anh tuấn đều là nụ cười ôn nhu.

Vân Trung Thiên mỉm cười, chỉ vào cửa hiệu đối diện nói: “Muội đi Ngọc Tình phường xem một chút, nghe nói tay nghề khắc ngọc của lão bản ở đó không tệ.”

Hắn chỉ chỉ bên hông của mình: “Miếng ngọc đeo trên đai lưng của huynh được đặt chế ở Ngọc Tình phường.”

A Lý nhìn kỹ lại, đưa thay sờ sờ miếng ngọc trên đai lưng của hắn, nhíu mày nói: “Trung Thiên ca ca, khối ngọc này của huynh thiếu một phần, có phải bị rơi ở chỗ nào rồi không? Huynh lấy nó xuống để muội đem đến Ngọc Tình phường đặt làm một cái mới cho huynh.”

Vân Trung Thiên hơi sững sờ, hắn cũng mới phát hiện ra khối ngọc trên đai lưng của mình không biết thiếu một góc từ lúc nào. Theo thói quen lúc trước, mặt hắn nhăn nhíu, không chút do dự đem Ngọc lấy xuống, giao cho A Lý: “Vậy thì làm phiền muội, để huynh đưa ngân lượng cho muội.”

“Được, muội muốn thu hai phần.” A Lý vui vẻ cười xán lạn, nhìn thấy Vân Trung Thiên ngẩn ngơ, nàng cong lên cái miệng nhỏ nhắn, nhướng mày nói, “Người ta muốn thu phí chạy chân chứ sao.”

“A Lý, khi nào thì muội trở nên tham tiền như vậy? Giúp người khác làm việc là chuyện nhỏ, còn thu của người ta hai phần bạc?” Chiến Thiên Dực cố ý nghiêm mặt, vẻ mặt cứng rắn, nhưng mà nói ra miệng lại nhẹ nhàng.

“Chiến huynh, không sao. Ta nghĩ A Lý cô nương chỉ đùa một chút thôi.” Vân Trung Thiên ưu nhã cười yếu ớt.

A Lý le lưỡi về phía huynh trưởng: “Trung Thiên ca ca mới không dễ giận như vậy.”

Bạch Tuyết Mai thấy A Lý và Vân Trung Thiên vừa nói vừa cười, trong lòng đau khổ, nhìn A Lý từ trên xuống dưới, một tiểu nha đầu gầy gò, trừ gương mặt thanh thuần thanh thuần hơn nàng, trên người cô ta có điểm nào vượt nàng chứ?

Nam nhân thành thục giống như Thiên sư huynh như, nhất định sẽ

thích nữ nhân thành thục như nàng, tiểu nha đầu này tốt nhất là không nên có ý đồ với Thiên sư huynh, nếu không…… Đến Thiên Long Thành chẳng khác nào là đến địa bàn của nàng, nàng tùy tiện hô một tiếng thì vô số học sinh của Học viện Thiên Long đều sẽ ủng hộ nàng, muốn đối phó với một tiểu nha đầu, chẳng phải dễ dàng sao?

“Được rồi, vậy chúng ta chia làm hai đường, buổi trưa gặp ở nhà trọ.” Vân Khê dẫn A Lý và hai tiểu tử, cùng nhau đi dạo phố.

“Vân tỷ tỷ, chúng ta đi Ngọc Tình phường trước đi.”

“Mẫu thân, chúng ta đi mua đồ chơi làm bằng đường trước.”

“Đồ chơi làm bằng đường. Đồ chơi làm bằng đường. Quyết định của Tiểu Mặc Mặc chính là quyết định của ta.”

Vân Khê nhìn một lớn hai nhỏ ba người, một trận nhức đầu, xem ra nàng già thật rồi, hoàn toàn không có hăng hái đi dạo phố.

“Không bằng như vậy, các ngươi hai bên phương phái ra một đại biểu, chơi búa kéo đá, người nào thắng thì nghe người đó.”

“Chơi búa kéo đá? Đó là cái gì?” A Lý mê mang nháy mắt mấy cái, đây là lần đầu tiên nàng nghe thấy trò này.

Tiểu Mặc và Tiểu Bạch liếc mắt nhìn nhau, cùng nhún vai cười gian, không chơi sao? không chơi làm sao được. Ha ha.

“A Lý a di, rất đơn giản. Đây là kéo, đây là búa, đây là giấy, kéo thắng giấy, giấy thắng búa, búa thắng kéo…… Chúng ta cùng ra cái này, người nào thắng thì nghe người đó.” Tiểu Mặc khua tay múa chân, giả làm chuyên gia giải thích cho A Lý.

A Lý bĩu môi, bộ dạng giống như không hiểu: “Vậy cháu đang ra cái gì thế?”

Tiểu Mặc đảo mắt một vòng, nói: “cháu ra cái búa.”

A Lý suy nghĩ một chút, gật gật đầu nói: “Được, a di hiểu rồi.”

Vân Khê không nhịn được trợn trắng mắt, đây là lần đầu tiên nàng thấy có người chơi búa kéo giấy như vậy.

Tiểu Bạch biến hình người theo sát Tiểu Mặc không ngừng cười gian. Tiểu Mặc Mặc mới không ngu như vậy, nói ra cái búa thì sẽ ra cái búa.

“Chúng ta bắt đầu, búa kéo giấy ——” Tiểu Mặc hét to, hai người cùng ra tay.

Tiểu Mặc đang nắm chắc phần thắng nhìn thấy đối phương ra cái búa, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời suy sụp. Bởi vì bé ra không phải là búa không phải là giấy, vừa vặn chính là cái kéo.

Không đúng. Không phải bé nói rằng bé ra cái búa hay sao? A di muốn thắng nhất định sẽ ra giấy, như vậy bé ra kéo là có thể thắng a di?

Tại sao a di lại ra búa cuối cùng?

Tại sao? Tại sao?

Bé không hiểu.

A Lý nháy mắt mấy cái từ từ thu tay, tươi cười rạng rỡ: “Ta thắng, có

đúng không? Ha ha, Tiểu Mặc, cháu cố ý nhường cho a di à?”

Tiểu Mặc đen mặt, sao bé lại cố ý để a di thắng chứ? Rõ ràng bé muốn lừa a di mà, ai ngờ lại bị nàng lừa lại?

Bé rất nghi ngờ, a di giả vờ là người không hiểu chơi trò này?

Vân Khê cũng thay đổi triệt để cách nhìn đối với A Lý, nếu không phải nàng tùy ý đùa cợt, thì chính là người thông minh tuyệt đỉnh, hiểu được làm thế nào dùng cách ngược lại chiến thắng đối thủ.

Bất kể thế nào,vẫn là Tiểu Mặc đánh cuộc chịu thua, đoàn người quyết định đi tới Ngọc Tình phường trước.

“Lão bản, nghe nói tài nghệ điêu khắc của ngươi không tệ, thay ta làm hai cái giống như cái hình này, làm hai cái giống nhau như đúc.” A Lý cầm lấy ngọc bội của Vân Trung Thiên giao cho lão bản Ngọc Tình phường.

“Khối ngọc này tại hạ nhớ, là của Vân Trung Thiên Vân công tử đặt chế ở chỗ này mấy năm trước, sao lại nằm trong tay cô nương? Chẳng lẽ……” Ánh mắt lão bản bỗng nhiên biến hóa, lộ ra mấy phần mập mờ, “Chẳng lẽ cô nương là người trong lòng của Vân công tử?”

A Lý cười một tiếng, nói: “Nếu như vậy…, ngươi có thể ưu đãi không?”

“Đương nhiên rồi, Vân công tử là nhân vật đứng đầu Học viện Thiên Long chúng ta, hắn đeo ngọc được sản xuất từ Ngọc Tình phường chính là tuyên truyền miễn phí cho Ngọc Tình phường chúng ta, sao tại hạ có thể thu thêm ngân lượng chứ?” Lão bản nhiệt tình nói, “Nếu không như vậy đi, cô nương muốn đặt chế hai khối ngọc, tại hạ sẽ thu tiền một khối ngọc.”

“Thật sự có thể ưu đãi ư? Không nghĩ tới Trung Thiên ca ca ở Thiên Long Thành nổi danh như vậy. Nói như vậy là lão bản chỉ lấy bạc một khối ngọc.” A Lý vui vẻ liếc mắt cười nói.

“Dĩ nhiên, tại hạ tuyệt không nuốt lời.” Lão bản lấy ngọc của nàng, bắt đầu thu xếp.

Vân Khê kinh ngạc nhìn A Lý, không nghĩ tới nàng cũng là tiểu tham tiền, còn cò kè mặc cả như vậy, cùng thương gia lôi kéo làm quen. Biết ăn nói, hơn nữa nụ cười của nàng rất ngọt ngào, thương gia muốn cự tuyệt nàng cũng khó.

“A Lý, rất được, thoáng cái đã thay ca ca tỷ giảm đi không ít bạc. Vừa lúc tỷ cũng muốn mua chút ít lễ vật cho Bách Lí thành chủ, không bằng muội theo tỷ đi trả giá đi nói không chừng có thể tiết kiệm không ít bạc đâu.”

“Không thành vấn đề, cứ để đó cho muội.”

Hai nữ nhân nói chuyện vui vẻ, hai tiểu tử lại ủ rũ không có sức sống.

“Ai, nữ nhân quả là ham món lợi nhỏ.” Tiểu Mặc nhún nhún vai, bộ dáng tiểu đại nhân than thở.

“Đúng vậy.” Tiểu Bạch hoàn toàn đồng ý.

Không nhìn đến hai tiểu tử, hai nữ nhân rời khỏi Ngọc Tình phường, bắt đầu đi về phía những cửa hàng khác vơ vét lễ vật. Cùng nhau liên thủ, không kẻ nào địch nổi, vơ vét một vòng lại tiết kiệm được hơn ngàn lượng bạc, hai nữ nhân có cảm giác vô cùng thành công.

“Đồ chơi làm bằng đường. Đồ chơi làm bằng đường.”

“Đồ chơi làm bằng đường. Đồ chơi làm bằng đường. Đồ chơi làm bằng đường.”

“Đồ chơi làm bằng đường. Đồ chơi làm bằng đường. Đồ chơi làm bằng đường. Đồ chơi làm bằng đường.”

Tiểu Mặc và Tiểu Bạch một đường oán niệm, cũng không biết rốt cuộc là các nàng cùng bọn họ đi dạo phố, hay là bọn hắn cùng các nàng đi dạo phố.

Lại nói đoàn người Long Thiên Tuyệt đã tới Học viện Thiên Long đến bái kiến Bách Lí viện trưởng, không nghĩ tới khi họ đến nơi thì nhìn thấy Bách Lí viện trưởng nằm trên giường bệnh.

Ngày sinh đến, mà thọ tinh thì sắc mặt trắng bệch, thân thể suy yếu.

Mấy người Long Thiên Tuyệt và Vân Trung Thiên rất kinh ngạc, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Viện trưởng, đã xảy ra chuyện gì? Sao ngài lại bị thương nghiêm trọng như thế?” Vân Trung Thiên ngồi ở bên giường, ân cần thăm hỏi.

“Thiên nhi, con đã đến rồi.” Bách Lí viện trưởng thấy hắn, trên khuôn mặt trắng bệch nở một nụ cười, hắn vỗ vỗ mu bàn tay của Vân Trung Thiên từ từ nói, “Lão phu không có chuyện gì, không sao đâu. Lão phu chẳng qua là lo lắng có người sẽ đối với Học viện Thiên Long bất lợi, cho nên mới mượn cơ hội sinh thần lần này, gọi các con về, cùng nhau thủ hộ Học viện Thiên Long.”

“Có người muốn gây bất lợi với Học viện Thiên Long? Rốt cuộc là kẻ nào?” Vân Trung Thiên sắc mặt trầm xuống, tràn ra mấy phần tức

giận. Hắn ở Học viện Thiên Long sinh sống mấy năm, Bách Lí viện trưởng vừa là thầy vừa là cha, hắn rất cảm kích, bây giờ có người muốn gây bất lợi cho Bách Lí viện trưởng, sao hắn có thể ngồi nhìn mà không để ý?

Bách Lí viện trưởng trầm ngâm không nói gì, một vị trưởng lão của Học viện Thiên Long đứng ở một bên mở miệng nói: “Viện trưởng vẫn không chịu nói cho người khác biết, nhưng lão phu không thể không nói, Liên Minh Thích Khách thật sự không phân biệt phải trái, loại làm ăn nào cũng nhận. Có người ra bạc muốn mua mạng viện trưởng, bọn họ cũng tiếp nhận cái cọc làm ăn này, còn lục tục phái ra mấy đường sát thủ, thề phải đem viện trưởng giết chết mới thôi.”

“Sát thủ của Liên Minh Thích Khách làm ư? Là bọn hắn làm ngài bị thương?” Trên khuôn mặt của Vân Trung Thiên nhất thời hiện lên tức giận, đứng lên nói, “Ta còn tưởng rằng người của Liên Minh Thích Khách mặc dù thân là sát thủ, nhưng chung quy vẫn có nguyên tắc. Cái dạng làm ăn gì nên nhận, cái dạng làm ăn gì không nên nhận, ít nhất bọn họ thể phân biệt, ai ngờ hôm nay bọn họ lại khai đao với ngài, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục.”

Hắn huơ ra một quyền, hung hăng đánh vào cột giường.

“Viện trưởng, ngài yên tâm, thù này ta nhất định sẽ thay ngài báo.”

“Thiên nhi, khụ khụ……” Bách Lí viện trưởng ngoắt ngoắt tay với hắn, ý bảo hắn ngồi xuống, thanh âm bình thản khuyên bảo, “Thiên nhi, chuyện này có chút kỳ hoặc, con chớ hành động theo cảm tính. Lão phu và Chữ Thiên Nhất Hào của Liên Minh Thích Khách từng gặp mặt một lần, lão phu cảm giác hắn không phải là một người không phân biệt được thị phi, không tuân thủ nguyên tắc, lão phu nghĩ trong chuyện này có lẽ có hiểu lầm. Lão phu đã công khai gửi thư cho hắn, hy vọng có thể cùng hắn mặt gặp mặt một lần, để hỏi

chuyện.”

Vân Trung Thiên định nổi khùng lên, nghĩ lại đúng là có cảm giác mình quả nhiên có chút kích động.

“Trước khi đi thích khách kia bỏ lại một câu, nói chỉ cần viện trưởng một ngày không chết, bọn họ quyết không bỏ qua. Hiện tại viện trưởng vẫn bị vây trong tình cảnh nguy hiểm, lúc nào cũng đều có thể bị ám sát, chúng ta phải cẩn thận một chút.” Trưởng lão nhắc nhở.

“Viện trưởng, bắt đầu từ bây giờ, ta một bước cũng không rời khỏi, luôn canh giữ bên cạnh ngài, ta xem ai dám tới giết ngài.” Vân Trung Thiên tự tin ngẩng mặt lên.

Bách Lí viện trưởng đánh giá hắn một lúc, hài lòng vuốt cằm: “Thiên nhi, mấy ngày không gặp, thực lực của con tiến triển cực nhanh. Có con ở bên cạnh ta, lão phu an tâm hơn, cho dù lão phu có xảy ra cái gì ngoài ý muốn, lão phu cũng có thể yên tâm đem Học viện Thiên Long giao cho con, khụ khụ……”

Vân Trung Thiên vuốt vuốt lồng ngực Bách Lí viện trưởng, an ủi: “Viện trưởng, ngài nói cái gì vậy? Sao ngài có thể gặp chuyện chứ? Ngài yên tâm, chỉ cần có Vân Trung Thiên ta ở đây một ngày, ta nhất định sẽ dốc toàn lực để bảo vệ cho ngài, bảo vệ cho Học viện Thiên Long.”

Bách Lí viện trưởng gật đầu vui mừng, ông quay đầu, lúc này mới chú ý tới mấy người cùng đi, nhìn thấy Long Thiên Tuyệt, ánh mắt của ông sáng lên, nhìn thấy thực lực của hắn lúc này, không khỏi thầm than sợ hãi.

Huyền Hoàng lục phẩm.

Cách lần phá giải ván cờ Trân Lung lần trước mới bao nhiêu ngày mà hiện tại thực lực của hắn đã lên đến Huyền Hoàng lục phẩm, thiên phú của người này quả thực kinh người.

Nhưng nếu hắn biết thực lực chân chính của Long Thiên Tuyệt không phải là Huyền Hoàng lục phẩm,mà trong cơ thể hắn còn chứa đựng hai cổ huyền khí tu luyện vạn năm thì…, hai ánh mắt kia không biết sáng lên bao nhiêu nữa?

“Long công tử, không, hẳn là gọi ngươi vì Long tôn chủ mới là, lão phu bị thương trong người, chậm trễ.”

“Không có gì đáng ngại! Bách Lí viện trưởng bị trọng thương, nên hảo hảo điều dưỡng mới là.” Long Thiên Tuyệt nói.

“Có Long công tử ở chỗ này, lão phu thì càng thêm yên tâm.” Bách Lí viện trưởng đáy mắt tinh duệ quang mang chợt lóe, trong giọng nói ý tứ hàm xúc thâm hậu.

Long Thiên Tuyệt hơi ngẩn ra, nghĩ thầm viện trưởng hơn phân nửa là muốn đến hắn và Vân Trung Thiên ở giữa đặc thù quan hệ, một khi Vân Trung Thiên có phiền toái, hắn và Khê Nhi nhất định là sẽ không đứng ngoài nhìn, từ đó an nguy của Học viện Thiên Long sẽ được bảo đảm hơn, cho nên ông ta mới nói như vậy sao?

Vốn còn muốn cùng viện trưởng thương lượng chuyện có liên quan với Thiên Long và Thiên Long thần thú, bây giờ nhìn thấy viện trưởng bị trọng thương, hắn không thể nói chuyện này ra nữa, chờ thương thế của viện trưởng khá hơn chút, hắn nhắc lại cũng không muộn.

Trưởng lão nhìn thấy Long Thiên Tuyệt, ánh mắt sáng lên, cũng kinh ngạc khi thực lực của hắn tăng quá nhanh, đề nghị: “Viện trưởng, không bằng mời cả nhà Long công tử đến ở trong học viện chúng ta,

vạn nhất xảy ra chuyện gì, cũng có thể kịp thời chiếu ứng. Hơn nữa, cả nhà Long công tử nhận lời mời đến đây chúc thọ, chính là khách quý của Học viện Thiên Long chúng ta, sao có thể để bọn họ ở khách sạn chứ?"

Ý đồ của lão rất rõ ràng, lão muốn nhanh chóng đem cả nhà Long Thiên Tuyệt kéo vào hố lửa, khi đó Học viện Thiên Long sẽ không còn gì phải lo nữa.

Bách Lí viện trưởng hướng hắn khoát khoát tay, mang theo vài phần khiển trách: "Ngươi cũng nói cả nhà Long công tử là khách quý của Học viện Thiên Long chúng ra, nếu là khách quý, chúng ta sao có thể làm phiền bọn họ? Long công tử, chỗ ở của các ngươi, tiểu nhi đã sắp xếp xong xuôi, mấy ngày này các ngươi tạm thời sống ở phủ thành chủ."

"Viện trưởng, thật ra thì……" Long Thiên Tuyệt muốn nói, thật ra thì hắn căn bản không ngại, thuần túy chỉ là vì bảo vệ viện trưởng và Học viện Thiên Long, cũng không có gì, nhưng Bách Lí viện trưởng không đồng ý, cắt đứt lời của hắn, "Long công tử, cứ quyết định như vậy đi. Song nhi hôm nay cũng đến, tôn phu nhân là sư phụ của nàng, các ngươi ở trong nhà Song nhi, hợp tình hợp lý."

"Vậy cũng được, cung kính không bằng tuân mệnh." Long Thiên Tuyệt không từ chối nữa tiếp nhận an bài của Bách Lí viện trưởng.

Bách Lí viện trưởng lại cùng Chiến Thiên Dực và nữ nhi, tôn nhi của mình nói mấy câu, không bao lâu sau Long Thiên Tuyệt rời khỏi Học viện Thiên Long, Vân Trung Thiên thì ở lại bên cạnh viện trưởng.

Ở trên đường cái đi dạo mấy canh giờ, đoàn người Vân Khê quyết định tìm một tửu lâu nghỉ ngơi, gọi đồ ăn lấp đầy bụng.

Tiểu Mặc và Tiểu Bạch rốt cục cũng được như ý nguyện, chiếm được đồ chơi làm bằng đường mà bọn họ muốn, hai tiểu tử mỗi tay cầm một cái đồ chơi làm bằng đường, vô cùng thỏa mãn.

Tìm một chỗ ngồi, ngồi xuống không bao lâu chợt nghe thấy người ở bàn bên cạnh đang bàn về cái gì đó dẫn tới sự chú ý của Vân Khê.

“Ngươi có nghe nói không? Gần đây Liên Minh Thích Khách vô cùng sôi động, tiếp nhận rất nhiều danh sách, không tới nửa tháng bọn họ đã liên tục ám sát ba mươi mấy vị đại nhân vật thành danh, nghe nói gần đây Bách Lí viện trưởng cũng bị thương, cho nên mấy ngày nay không lộ diện……”

“Thật hay giả? Bách Lí viện trưởng cũng bị thương? Ta nghe nói thập đại học viện có không ít trưởng lão liên tiếp bị thương, lại không nghĩ đến cả Bách Lí viện trưởng cũng không bỏ qua, thật là không có nhân tính.”

“Nhân tính? Sát thủ của Liên Minh Thích Khách có người nào có nhân tính? Chỉ cần kim chủ ra bạc, bọn họ thấy tiền mắt không mở sao?”

“Đúng vậy, nếu không phải thấy tiền sáng mắt,làm gì có ai có chuyện đứng đắn không làm lại đi nhận việc khiến người khác phỉ nhổ chứ?”

“……”

Nghị luận càng ngày càng kịch liệt, khách nhân mấy bàn gần đó đều rối rít gia nhập vào cuộc thảo luận.

Vân Khê nghe thấy Bách Lí viện trưởng bị thương, mí mắt bỗng dưng nhảy lên, ngay cả Bách Lí viện trưởng cũng có thể đâm bị thương, người như vậy không nhiều. Trong Liên Minh Thích Khách

mặc dù có nhiều người tài, nhưng chưa có ai có thể ám ám sát Bách Lí viện trưởng xong, còn có thể an toàn thoát khỏi Học viện Thiên Long, trừ phi là thủ lĩnh của bọn họ, cũng chính là Chữ Thiên Nhất Hào trong truyền thuyết.

Đồng thời, cái tên Liên Minh Thích Khách cũng khiến nàng liên tưởng đến chuyện lúc trước Độc Cô Mưu và Hoa Sở Sở dứt khoát đi theo Chữ Thiên Nhất Hào rời đi, quyết tâm muốn gia nhập Liên Minh Thích Khách, cũng không biết bọn họ thế nào? Có thể thích ứng với cuộc sống của Liên Minh Thích Khách hay không?

Độc Cô Mưu nàng không lo lắng, người này trời sinh có khí chất sát thủ, bất kể ở chỗ nào, hắn cũng có thể thích ứng tốt, ngược lại Hoa Sở Sở được nuông chiều từ nhỏ, một tay trói gà không chặt, làm sao có thể sinh tồn ở nơi toàn nam nhân chứ?

Thật sự làm khó cho nàng.

Bất quá nàng là người vô cùng chấp nhất, khiến cho Vân Khê rất bội phục.

“Nghe nói quy củ của Liên Minh Thích Khách là một khi nhận làm ăn, không giết chết người này, giao dịch sẽ không kết thúc. Hiện tại Bách Lí viện trưởng vẫn sống, người của Liên Minh Thích Khách nhất định sẽ tiếp tục phái cao thủ đến ám sát, cũng không biết Bách Lí viện trưởng có thể thuận lợi qua sinh thần của mình hay không.”

“Bách Lí viện trưởng muốn mời nhiều tân khách đến, nói vậy những tên Liên Minh Thích Khách có điên cuồng hơn nữa cũng không dám làm trò ám sát trước nhiều tân khách như thế?”

“Chỉ hy vọng như vậy.”

Lúc này,tiếng nói chuyện ở bàn bên cạnh lại lớn hơn.

“Ai, ta còn nghe nói gần đây Liên Minh Thích Khách thêm một thành viên mới rất dũng mãnh, hắn ép thẳng Tam Hào. Nghe nói hắn gia nhập Liên Minh Thích Khách không bao lâu, một đường từ tầng cuối cùng đi lên đến vị trí thứ tư, thi hành rất nhiều nhiệm vụ, đem những thích khách xếp hạng trước mặt hắn đẩy xuống, hiện tại hắn đã là Tứ Hào của Liên Minh Thích Khách.”

“Lợi hại như thế? Tên hắn là gì?”

“Ta không biết? cao thủ Liên Minh Thích Khách từ trước đến giờ đều không lộ mặt thật, không cần tên thật, ngươi nghĩ đi nếu có người biết tên của ngươi, biết ngươi là thích khách, ai còn muốn gặp hắn nữa? Ta chỉ biết, người này kể từ khi gia nhập Liên Minh Thích Khách xong, thi hành nhiệm vụ chưa từng thất bại lần nào. Hơn nữa mỗi lần hành động, bên cạnh cũng sẽ đi theo một vị cô nương, cho nên rất nhiều người nói hắn là Đệ Tứ đa tình.”

“Phụt” Nghe đến đó, Vân Khê nhịn không được phun ra.

Đệ Tứ đa tình?

Nghe bọn hắn miêu tả, nàng đại khái đoán được Đệ Tứ tất nhiên là Độc Cô Mưu, chẳng qua là cái danh hiệu này….. Đệ Tứ đa tình?

Trời ạ, nàng thật sự không thể liên tưởng cái danh hiệu với kẻ lạnh lùng như Độc Cô Mưu. Những người này có trí tưởng tượng cũng quá phong phú. Lúc thi hành nhiệm vụ có một vị cô nương bên cạnh, đã bị gọi là “Đa tình”? Các ngươi đối với cái định nghĩa đa tình thật sự là quá thấp.

“Mẫu thân, bọn họ nói cái người số bốn kia là Độc Cô thúc thúc sao?”

Tiểu Mặc thông minh, thoáng cái là nghĩ ra.

Vân Khê gật đầu: “Chắc là vậy.”

“Nhưng mà tại sao lại gọi là Đệ Tứ đa tình? Chẳng lẽ Độc Cô thúc thúc gần đây thích thu thập đàn cổ à?” Tiểu Mặc nghiêng đầu, phát huy trí tưởng tượng phong phú của mình.

Vân Khê đen mặt, quả thật là trí tưởng tượng quá phong phú.

Đi ngang qua mấy vị khách nhân đối kể chuyện sinh động về Liên Minh Thích Khách và Đệ Tứ đan tình, càng ngày càng nhiều khách nhân gia nhập vào trong chủ đề đàm luận này, đột nhiên, phía trên nóc nhà của tửu lâu phát ra một tiếng vang thật lớn.

Có đồ vật gì đó đánh bay gạch ngói thành một lỗ thủng lớn trên nóc nhà, hai thân ảnh một nam một nữ bay xuống.

Những khách nhân kia rối rít tránh né, nhìn một nam một nữ nhảy lên trên bàn, trên trang phục có một số dấu hiệu khiến cho rất nhiều khách nhân có kiến thức nhận ra, kích động hô: “Là người của Liên Minh Thích Khách.Đệ Tứ đa tình.”

Vân Khê nghe thấy thế nhìn chăm chú, thấy một nam một nữ đưa lưng về phía họ, tạo ra bộ dáng lạnh lùng, đứng ở trên bàn, nam tử một thân trang phục màu đen, trên đầu mang đấu lạp màu đen, mà cô gái một thân quần áo màu xanh, trên mặt đeo một cái khăn che mặt, nhìn lướt qua thì rất giống Độc Cô Mưu và Hoa Sở Sở

Song, nhìn kỹ, Vân Khê rất nhanh đã nhận ra sơ hở.

Đầu tiên nam tử này không cao bằng Độc Cô Mưu, vóc người cũng không cường tráng bằng Độc Cô Mưu, mấu chốt chính là, trên người

của cũng có một cỗ lãnh khí, nhưng không có cái loại sát khí bẩm sinh. Nếu là bản thân Độc Cô Mưu bản thân ở chỗ này, người chung quanh chỉ cần liếc mắt nhìn, sẽ cảm thấy lãnh ý. Người này thoạt nhìn thì rất dọa người, nhưng những khách nhân này cũng chỉ là sợ danh hiệu của hắn, không phải vì khí chất bên trong của hắn.

Hơn nữa trên người Hoa Sở Sở có sơ hở, ánh mắt của nàng này mang theo mấy phần xảo trá và âm trầm, hoàn toàn không có linh động và tinh khiết như Hoa Sở Sở, thân hình cũng kém Hoa Sở Sở.

Cho nên, hai người này rõ ràng là phiên bản nông thôn của Đệ Tứ đa tình.

“Ai cho phép các ngươi nghị luận về Liên Minh Thích Khách? Chẳng lẽ các ngươi không biết hậu quả của việc nghị luận sau lưng về Liên Minh Thích Khách sao?” “Đệ Tứ đa tình” mở miệng nói chuyện, giọng nói ồm ồm, mang theo vài phần uy hiếp.

Những khách nhân im bặt, ai cũng không dám nói thêm một câu nữa.

Nam tử tựa hồ rất hài lòng với phản ứng của mọi người, cất giọng nói: “Các ngươi nhớ kỹ. Từ nay về sau, không được tùy ý nghị luận về Liên Minh Thích Khách nữa, nếu không nghe lời, đừng trách kiếm của ta vô tình.”

Hắn rút kiếm, nhanh chóng bay ra bên ngoài, không biết đang thi triển loại võ công gì.

Mọi người ngẩn người.

Ngoài cửa tửu lâu vang lên tiếng đồ sứ vỡ nhiều lần từ cửa hàng đồ sứ truyền đến.

Có người hô lớn: “Ai phá đồ sứ nhà ta? Đứng ra cho ta”

Đám khách nhân xôn xao, ngạc nhiên, kiếm pháp của hắn thật lợi hại, nhẹ nhàng vẽ một cái, kiếm khí liền vọt tới cửa hàng đối diện, đánh nát đồ sứ ở cửa hàng đối diện. Quả thật quá thần kỳ.

Quyển 6 - Chương 39: Độc Cô Mưu thực sự

Edit: tuyetmuahe

Beta: Tiểu Mộng

Vân Khê giật mình sững sờ một lát, kiếm thuật của người này thật sự lợi hại như thế sao?

Ngay cả nàng cũng chưa chắc có thể xuất kiếm nhẹ nhàng như thế, có thể đánh cách không, trong tửu lâu bình thì yên vô sự ngược lại bên ngoài loạn thành một đoàn.

Mấu chốt là, vừa nãy nàng không cảm giác được kiếm khí ba động của hắn, thật là quỷ dị.

Khách nhân trong tửu lâu đầu tiên là kinh ngạc sau đó đều vỗ tay hoan hô.

“Thật lợi hại, đường kiếm thật kinh hãi”

“Thật sự là hậu vô lai giả, kiếm pháp như thế, trên đời này không ai có thể địch nổi. ”

“Đệ Tứ đại hiệp, kiếm thuật của ngài thật lợi hại, có thể thu ta làm đồ đệ hay không?”

“…… ”

Đệ Tứ lạnh lùng giơ tay lên, hiện trường nhất thời an tĩnh lại, phảng phất như ngón tay kia có thể điều khiển thanh âm, hắn muốn nói thì nói, không muốn nói thì khỏi cần nói. Đây cũng là hiệu ứng danh nhân. Một khi nhận được sự chấp nhận và tôn sùng của mọi người, hắn có tư cách truyền lệnh.

“Hôm nay ta đến chỗ này, còn có một chuyện trọng yếu muốn tuyên bố với mọi người. Ta tiếp được một nhiệm vụ đó là giết viện trưởng của Học viện Thiên Long. Nếu như không thể hoàn thành nhiệm vụ này Đệ Tứ ta từ nay rút khỏi Liên Minh Thích Khách.

Hiện trường lại là một mảnh xôn xao.

Thì ra hắn muốn ám sát Bách Lí viện trưởng của Học viện Thiên Long.

Trong suy nghĩ của dân chúng Thiên Long Thành, Bách Lí viện trưởng là một trưởng giả được người người tôn kính, là lãnh đạo của Học viện Thiên Long, nếu như ông ấy xảy ra điều gì ngoài ý muốn, Thiên Long Thành còn chỗ nào yên bình nữa chứ?

“Bách Lí viện trưởng là người tốt, ông được người người tôn trọng, ngươi không thể giết ông ấy. ” Có người bắt đầu chỉ trích Đệ Tứ.

“Đúng, Bách Lí viện trưởng không thể giết. Kẻ nào dám giết Bách Lí viện trưởng, thì kẻ đó chính là kẻ địch của cả Thiên Long Thành chúng ta. ”

“Kẻ địch! Kẻ địch!”

Một đám người ồn ào chỉ trích.

Đệ Tứ đang giả trang khuôn mặt lãnh khốc cũng co rút lại, cô gái bên

cạnh hắn tiến lên một bước, hướng về phía mọi người lớn tiếng quát: “Tranh cãi cái gì? Có tin chúng ta giết hết các ngươi hay không?”

Nàng ta vừa quát xong thanh âm chỉ trích ở trong tửu lâu giảm xuống mấy phần, nàng ta ngoan lệ quét con mắt nhìn khắp một lượt, cất giọng nói: “Chúng ta nhất định phải giết Bách Lí viện trưởng. Quy củ của Liên Minh Thích Khách là nhận nhiệm vụ, nhất định phải thành công. Hôm nay chúng ta tới để báo cho các ngươi một tiếng, các ngươi muốn đi mật báo cũng được, đi bảo vệ Bách Lí viện trưởng cũng được, chúng ta mặc kệ, chúng ta chỉ phụ trách thi hành nhiệm vụ. ”

Nói xong, nàng ta liếc mắt với nam nhân bên cạnh, hai người phi thân rời đi từ lỗ thủng trên nóc nhà.

Đột nhiên, có hai kiện ám khí bắn về phía bọn họ, tốc độ cực nhanh, ngoài dự đoán mọi người.

“A!”

“A”

Hai người cùng hô to một tiếng, lại rơi xuống mặt bàn một lần nữa, cúi đầu nhìn xuống thấy là một chiếc đũa trúc đâm xuyên qua chân của họ, máu chảy ròng ròng.

“Kẻ nào? Kẻ nào dám ám toán chúng ta?” Nam tử tức giận gào thét, đau đến mức kêu không ngừng.

Cô gái thì rõ ràng chững chạc hơn hắn rất nhiều, vừa nhìn bắp chân của mình vừa nhìn khắp nơi để tìm kẻ hạ thủ với mình. Rất nhanh, nàng ta nhìn thấy một bàn cách đó không xa, vị kia sắc mặt không có

bất kỳ tia sợ hãi nào, một cô gái ung dung bình tĩnh, cơ hồ là theo bản năng, nàng ta nhận định đối phương chính là người xuất thủ đả thương bọn họ.

“Là ngươi ám toán chúng ta phải không?” Nàng ta nói với giọng khẳng định.

Vân Khê nhướn mày, nhìn về phía nàng ta, nhếch môi nói: “Không phải có tin đồn là công phu của Đệ Tứ vô cùng cao hay sao? Sao đến cả hai chiếc đũa nhỏ cũng không tránh được cơ chứ? Chẳng lẽ Đệ Tứ là người có tiếng mà không có miếng *(có tiếng tăm mà không có thực lực)*, căn bản là không thực lực, chẳng qua là một kẻ ngu ngốc?”

Mọi người nghi ngờ, đúng vậy, Đệ Tứ không phải rất lợi hại hay sao? Tại sao lại không tránh được hai chiếc đũa nhỏ cơ chứ?

Nam tử thân ảnh lay động, không thấy rõ thần sắc dưới đấu lạp của hắn, nhưng có thể xác định, bây giờ hắn đau đến muốn khóc thét lên.

Hai mắt cô gái dấy lên lửa giận: “Ngươi rốt cuộc là kẻ nào? Ngươi cũng biết đối địch với Liên Minh Thích Khách chúng ta sẽ có kết quả như thế rồi đấy. ”

“Có kết quả như thế nào? Ta rất mong đợi. ” Vân Khê nhướng mày khiêu khích nàng ta.

“Thật mất mặt. Nếu như trình độ của Liên Minh Thích Khách đều giống các ngươi như vậy, làm sao có thể đỡ đẻ nha?” Tiểu Mặc ghét bỏ lắc lắc đầu, chỉ bằng công phu thối nát như bọn họ mà cũng dám giả mạo Độc Cô thúc thúc, thật sự là rất tổn hại thanh danh của Độc Cô thúc thúc.

Cô gái kia đang tức giận lại nghe thấy Tiểu Mặc nói như thế, nàng ta lập tức quay mũi nhọn chĩa về phía Tiểu Mặc, lớn chọc không nổi, nhỏ chẳng lẽ không đối phó được hay sao?

“Tiểu tử thúi, ta thay cha mẹ ngươi giáo huấn ngươi một chút. ” Cô gái ánh mắt ngoan lệ, cầm kiếm đâm về phía Tiểu Mặc.

Vân Khê ánh mắt lạnh lùng, không biết tự lượng sức mình.

Tay phải vừa muốn giơ lên, đáy mắt chợt hiện lên một đạo ánh sáng, là Tiểu Mặc lấy ra Thiên Vương Kính.

“A a a ——”

Cô gái kêu thảm thiết, vang khắp tửu lâu.

Tiểu Mặc đem Thiên Vương Kính giơ lên trước trán từ từ hạ xuống, hai mắt ngạc nhiên đi lên phía trước nhìn xung quanh, lại thấy trên vách tường của tửu lâu có một lỗ thủng, lỗ thủng có hình dáng là một hình người.

Cô gái lúc nãy công kích bé đã sớm không thấy đâu.

Cả tửu lâu chỉ một thoáng yên tĩnh trở lại, mọi người ngạc nhiên nhìn một màn này, miệng há to quên khép lại.

“Ngươi muốn không?” Tiểu Mặc liếc nhìn, không cẩn thận nhìn thấy Hắc y nam tử, Hắc y nam tử giống như bị chạm vào điện, vội vàng chạy trốn ra khỏi tửu lâu, chạy trốn so với thỏ còn nhanh hơn.

“Ha ha ha ha, Tiểu Mặc Mặc, ngươi đánh thật tốt. ” Tiểu Bạch làm người trung thực ngưỡng mộ, sùng bái nhìn về phía bé.

A Lý dùng ánh mắt kỳ dị nhìn Tiểu Mặc, đôi mắt sáng lòe lòe.

Tiểu Mặc xấu xa cười hì hì, sờ sờ đầu nói: “Cũng tạm được, giống nhau giống nhau. ”

Vân Khê tức giận nghiêng mắt nhìn bé một cái, thật là nghé con mới đẻ không sợ cọp, vạn nhất lần sau thật sự gặp phải cao thủ của Liên Minh Thích Khách, không biết bé sẽ như thế nào.

Rất nhanh, từ trên đường cái truyền đến xôn xao, thì ra là sau khi nàng kia bị Thiên Vương Kính bắn ngược lại, xuyên qua vách tường của tửu lâu, trực tiếp nện vào nhà tắm của cửa hàng đồ sứ bên cạnh, hết lần này tới lần khác lại còn là một nhà tắm nam. Nàng kia sau khi phản ứng kịp, phát hiện xung quanh đều là nam nhân trần truồng, nàng ta giận dữ nhảy dựng lên, huy kiếm chém giết khắp nơi.

Chỉ một thoáng, những nam nhân đang trần truồng kia bọc một tấm vải, điên cuồng chạy ra đường cái.

Cả con đường nhất thời hỗn loạn, nam trần truồng thêm cuồng nữ, trò hay diễn ra liên tục.

Vân Khê hí mắt, nghĩ về chuyện hôm nay, mặc dù có chút không đầu không đuôi, nhưng Vân Khê ngửi ra mùi vị âm mưu trong đó. Có một điều có thể xác định chính là, có người muốn gây bất lợi đối với Bách Lí viện trưởng, nhưng đối phương rốt cuộc có phải là người của Liên Minh Thích Khách hay không, có phải thích khách Đệ Tứ hay không rất khó nói.

Mặt khác, có người giả mạo Độc Cô Mưu và Hoa Sở Sở ở chỗ này rêu rao, có thể thấy Độc Cô Mưu và Hoa Sở Sở cũng không thuận lợi, đây là có người muốn hủy đi thanh danh của bọn họ.

Dư quang liếc qua khắp nơi, có một luồng hàn quang sắc bén xẹt qua khóe mắt, là từ đối diện cửa hàng đồ sứ khúc xạ đến.

“Tiểu Mặc, các ngươi ở chỗ này đợi, không được đi đâu cả. ” Đơn giản nói một câu, Vân Khê bay ra ngoài, nhảy tới cửa hàng đồ sứ.

Tại cửa hàng đồ sứ, có hai gã nam tử đang muốn rút chân rời đi, đột nhiên bắt gặp Vân Khê xông vào, vẻ mặt kinh ngạc sau đó rút kiếm đâm tới.

Vân Khê cười lạnh một tiếng, cũng không xuất kiếm, hai tay vung ra một cái đã đoạt được kiếm của hai người.

Khách khách Khách khách!

Vân Khê đánh mấy cái vào cánh tay của hai người, nhấc chân đạp xuống, đem bọn họ áp ngã xuống đất.

“Nói, các ngươi rốt cuộc là kẻ nào? Ai cho các ngươi giả trang làm cao thủ của Liên Minh Thích Khách?” Vừa nãy Đệ Tứ kia vừa ra diễn đã bại lộ sơ hở, sự thật chứng minh kẻ giả danh Đệ Tứ không có chút khả năng nào, mà hắn lại có thể khiến cho đồ sứ ở cửa hàng đồ sứ vỡ vụn, giải thích duy nhất chính là có người ở cửa hàng đồ sứ đối diện phối hợp với diễn xuất của hắn.

“Chúng ta không biết ngươi đang nói gì, chúng ta là người bán đồ sứ. ” Một người trong đó mạnh miệng nói, không chịu nói thật.

“Bán đồ sứ? Bán đồ sứ, trên thân còn mang theo bội kiếm? Bán đồ sứ, mà thấy khách nhân vào cửa, lại rút kiếm ra giết người? Các ngươi cho rằng ta là đứa trẻ ba tuổi hay sao?” Khách khách hai tiếng, Vân Khê làm gãy cằm người này, khiến cho hắn đau đến không muốn sống.

Người kia thấy bộ dáng kinh khủng của đồng bạn, cả người hắn run run, Vân Khê thoáng nhìn qua hắn, cả người hắn ta giống như gim đạn, không đánh đã khai: “Nữ hiệp tha mạng. Chúng ta chẳng qua nhận bạc của người ta, hỗ trợ diễn trò làm việc lặt vặt, chúng ta không làm chuyện xấu khác….. ”

Vân Khê liếc hai người một cái, nhìn hai người uất ức như thế, đổi lại là nàng, cũng sẽ chỉ cho làm việc lặt vặt mà thôi, khó mà giao trách nhiệm nặng nề cho họ được.

“Kẻ cho các ngươi bạc là kẻ nào? Là nam hay nữ?”

“Là một nam nhân, hắn mang mặt nạ, thấy không rõ hình dạng của hắn. Hắn cho rất nhiều bạc, còn không cho hỏi nhiều, cho nên chúng ta cũng không hỏi nhiều. ” Nam tử sợ hãi nói.

“Chỉ như vậy thôi sao?” Vân Khê cao giọng.

“Thật sự không còn gì nữa. Tiểu nhân không dám nói láo. ”

“Cút!” Vân Khê không muốn lại tiếp tục cùng hai người dông dài, nếu kẻ cho bạc là người cẩn thận như vậy, cho dù nàng tra hỏi như thế nào cũng không hỏi được tin tức gì.

Sau khi trở lại tửu lâu, nàng phát hiện trong tửu lâu nhiều thêm hai người, chính là Bạch Sở Mục và Long Thiên Tầm. Hai người bọn họ vốn là đi ở trên đường, phát hiện nơi này có náo nhiệt liền chạy tới đây, ai ngờ vừa vào trong tửu lâu lại thấy Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch, gặp lại vui vẻ khiến cho hai Tiểu ngoan đồng mừng rỡ vô cùng.

“Đại tẩu!” Bạch Sở Mục và Long Thiên tầm cùng gật đầu hướng về phía Vân Khê chào hỏi.

“Hai người cũng đến Thiên Long Thành rồi, Thiên Thần và Song nhi đâu?”

“Bọn họ về phủ thành chủ trước rồi, Thiên Thần bị cả nhà Bách Lí thành chủ vây bắt hỏi han, ta và Thiên Tầm nhân cơ hội lẻn ra ngoài, rảnh rỗi đến nhàm chán, đi dạo một chút. ” Bạch Sở Mục vẻ mặt nhí nhảnh, không giả tạo.

“Lần này Thiên Thần ca ca hơn phân nửa là bị cả nhà Bách Lí thành chủ người lưu lại buộc thành thân, Bách Lí phu nhân còn ý vị địa hỏi thăm Thiên Thần ca ca ngày sinh tháng đẻ cơ. ” Long Thiên Tầm mím môi cười trộm, hồi tưởng đến hình ảnh vừa xảy ra ở phủ thành chủ, còn có vẻ mặt thụ sủng nhược kinh của Thiên Thần ca ca nàng lại thấy buồn cười.

“Thật sao? Thiên Thần cũng không nhỏ nên thành thân rồi. ” Vân Khê sờ cằm, tự cho rằng trưởng tẩu như mẹ, có phải nàng nên thay chú em thu xếp hôn sự hay không? Nếu nói đến thân phận khác, nàng lại là sư phụ của Song nhi, hôn sự của đồ nhi nàng cũng phải quan tâm rất nhiều. Có hai thân phận như vậy, nàng không khỏi cảm thán sâu sắc, trách nhiệm của mình thật trọng đại a.

“Đúng rồi, Thiên Tầm, lúc ở Vân Thành tỷ thấy cha muội đó, Tứ thúc khí sắc không tệ. ”

“Có thật không? Lâu rồi muội không thấy phụ thân. ” Long Thiên Tầm tiếc nuối nói.

Bạch Sở Mục an ủi: “Có thời gian, huynh cùng muội về Long gia một chuyến thăm ông ấy. ”

“Ừ” Long Thiên Tầm biết điều gật đầu, nhìn Bạch Sở Mục với ánh

mắt tuyệt đối tin cậy.

Vân Khê nhìn đôi tiểu tình lữ bên cạnh cảm thán, mình thật sự già rồi.

“Sở Mục, đệ và Thiên Thần là hảo huynh đệ, nhưng nếu Thiên Thần muốn thành hôn, tỷ xem đệ cũng đừng đợi, không bằng sẽ đem hôn sự làm cùng nhau. Gần đây xảy ra nhiều chuyện như vậy, nên tìm chuyện vui đến để giải xui. ”

Bạch Sở Mục và Long Thiên tầm liếc mắt nhìn nhau, cùng đỏ mặt, lại xấu hổ.

“Vậy thì…… Do đại tẩu làm chủ. ” Bạch Sở Mục gãi đầu, hắc hắc cười khúc khích. Long Thiên Tầm định thân xong, xấu hổ không chịu được.

“Được, được. Tỷ còn chưa từng xem người ta thành thân, lần này tỷ nhất định phải tham gia mới được” A Lý hăng hái bừng bừng, hưng phấn không kém Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch.

“Ha ha, lại có thể nhìn Thần thúc thúc khiêu vũ rồi!” Tiểu Mặc vỗ tay nhỏ bé, trí nhớ khắc sâu nhất là lần Thần thúc thúc khiêu vũ trong đám cưới của cha mẹ.

Vân Khê nghênh ngang cười to, chợt cảm thấy ngực sinh mây tầng, lo lắng trong lòng bị quét sạch. Nàng quyết định, hai mối hôn sự này do nàng toàn quyền phụ trách.

Bất quá, trước hôn lễ cần phải giải quyết chuyện của Liên Minh Thích Khách và Bách Lí viện trưởng, không thể để cho nó trở ngại đến hôn sự.

Phủ thành chủ.

Long Thiên Thần nhận được đãi ngộ trước nay chưa từng có, Bách Lí thành chủ, Bách Lí phu nhân và mấy vị ca ca của Bách Lí Song, còn có bảy đại cô, tám đại di chín ông cậu của Bách Lý gia tộc, tất cả đều vây chung quanh Long Thiên Thần hỏi han lung tung, từ gia thế của hắn, ngày sinh tháng đẻ, đến sở thích, tài nghệ của hắn, nhưng phàm là tin tức có liên quan tới hắn không cái nào bị bỏ qua.

“Thiên Thần a, cháu sẽ không ngại thê tử tương lai không biết nữ công chứ? Không ngại tính tình thô lỗ của thê tử chứ?”

“Thiên Thần a, Bách Lý gia chúng ta chỉ có Song nhi là con gái, đem nàng gả ra ngoài chúng ta thật sự không yên tâm, nếu không cháu ở rể Bách Lý gia chúng ta được chứ? Cháu yên tâm, chúng ta nhất định sẽ đối xử với cháu như đối xử với con cái trong nhà. ”

“Thiên Thần a, nếu như cháu ở rể Bách Lý gia chúng ta, cha mẹ cháu có phản đối không? Cha mẹ cháu có tốt không, lúc nào mời họ tới nhà chúng ta chơi được không?”

“Lệnh tôn lệnh đường năm nay bao nhiêu tuổi? Hành động có thuận tiện hay không? Nếu không cháu cũng đưa họ tới Bách Lí gia chúng ta ở đi, cả nhà ở cùng một chỗ, hòa thuận, thật tốt?”

“Đại ca của cháu và đại tẩu của cháu có đồng ý cho cháu thành thân không? Nếu không cháu cũng mời đại ca và đại tẩu cháu đến nhà ở đi, như vậy càng náo nhiệt. ”

“Gia gia của cháu và ông ngoại…… ”

Những câu hỏi liên tiếp như nã pháo vào đầu khiến Long Thiên Thần khổ không thể tả, vừa muốn há mồm trả lời Tam Cô…, bên kia Thất

di Cửu bá đã đổi chủ đề. Hắn giơ tay, mãnh liệt xoa mồ hôi, mờ mịt nhìn chung quanh, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nói gì.

Bách Lí Song chỉ có thể xa xa nhìn hắn, không có biện pháp, cửa ải này sớm muộn gì cũng phải vượt qua, qua muộn không bằng qua sớm, làm cho bão táp tới mạnh hơn một chút.

Lúc này, ngoài cửa có người thông báo: “Gia chủ, Vân Khê cô nương tới!”

Long Thiên Thần vừa nghe thấy chị dâu tới giống như được đại xá, giơ chân chạy ra khỏi sảnh đường, chủ động đi nghênh đón đại tẩu.

Bách Lý gia tộc thất cô bát đại di Cửu cậu bá thấy hắn tôn kính đại tẩu như kính, cùng nhau gật đầu, từ đó có thể thấy hắn tôn kính với đại tẩu như thế, sau này ở rể, khẳng định cũng có thể tôn kính với các trưởng bối như bọn họ.

“Đại tẩu, tẩu tới rồi. ”

Long Thiên Thần nhìn thấy đại tẩu, giống như thấy mẹ ruột của mình, mở rộng cánh tay chạy vội về phía nàng, trong lòng cảm kích mênh mông.

Chân mày Vân Khê run lên, đây là tình huống gì? Mặc dù là mấy ngày không gặp, nhưng mà thấy nàng có cần thiết phải kích động như thế không?

Đợi Long Thiên Thần chạy tới gần, Vân Khê đạp một cước đạp hắn bay ra chỗ khác.

“Chú ý hình tượng, không nên tùy tiện cho đại ca của đệ đội nón

xanh!”

Thân thể của hắn vừa ngã xuống đất, Vân Khê đã nghênh ngang cất bước đi qua.

“Hu hu. hu….. Đại tẩu, đau quá” Long Thiên Thần che bụng của mình, ủy khuất muốn khóc.

Bạch Sở Mục và Long Thiên Tầm cùng ngẩn người, sau đó cười không ngừng, không thể không đồng tình.

“Hai kẻ không có tình người” Cuối cùng vẫn là Bách Lí Song chạy tới, đau lòng đỡ hắn dậy, khuyên hắn, “Sau này nhớ kỹ một chút, nếu không chàng sẽ ăn thêm một cước nữa đấy. ”

“A?” Long Thiên Thần không kịp phản ứng.

Bạch Sở Mục và Long Thiên Tầm càng cười điên cuồng.

Sau trò khôi hài, Vân Khê đổi lại khuôn mặt tươi cười, ra mắt làm lễ đối với các thành viên trong Bách Lý gia tộc.

“Tiểu thúc nhà ta không hiểu chuyện, khiến các ngươi chê cười, sau này các ngươi cần phải dạy bảo hắn nhiều hơn, có chỗ nào làm không tốt, các ngươi cứ mắng chửi. Tiểu thúc nhà ta không có ưu điểm gì khác ngoài da thịt dày, chịu đánh, da mặt dày, chịu mắng. Sau này các ngươi cứ đánh chửi không cần nhìn mặt mũi của ta. ”

Long Thiên Thần nhăn mặt, hắn thật sự gặp người ngoài, sao lại có một vị đại tẩu vô tình vậy chứ?

“Vân Khê cô nương khách khí. Chúng ta sao dám đánh chửi lệnh tiểu thúc? Chúng ta đau lòng còn không kịp. ” các thành viên trong Bách

Lý gia tộc rối rít nói lời khách khí, đem Vân Khê tôn là thượng khách, để nàng ngồi lên ghế chủ vị.

Lúc trước Vân Khê ở Vân tộc, thân phận của nàng đã rất đặc thù, chỉ riêng nàng là người luyện ra Tru Tiên Đan trong truyền thuyết ở Đan Minh đã khiến cho danh tiếng của nàng vang khắp Long Tường đại lục, bây giờ nàng đã trở thành thủ lĩnh không thể thay thế ở Vân Huyễn điện, ở trong cảm nhận của các thành viên gia tộc Bách Lý địa vị của nàng đã vô cùng cao, mời nàng ngồi lên ghế chủ vị bọn họ đều cảm thấy hết sức vinh hạnh.

“Thiên Thần khiêm tốn, hiếu thuận hiểu chuyện, lại có một thân tài nghệ, cùng Song nhi nhà chúng ta rất xứng đôi. ”

“Đúng vậy, Thiên Thần tuổi còn trẻ, đã là viện trưởng của Dực Long học viện, tiền đồ rất xán lạn. ”

“Thiên Thần có tính cách sáng sủa, tâm địa thiện lương, có trách nhiệm, dám gánh vác, Song nhi nhà chúng ta có thể gả cho hắn, đó là phúc phận của Song nhi….. ”

“…… ”

Mọi người lại nói tốt về Long Thiên Thần một phen, khiến cho Long Thiên Thần vui sướng như lọt vào trong sương mù, nghĩ thầm mình chẳng lẽ thật sự xuất sắc như vậy sao?

Vân Khê vừa uống trà, vừa hí mắt cười, âm thầm liếc mắt nhìn cái kẻ hỉ nộ hiện ra trên mặt Long Thiên Thần, thằng ngốc này nhất định cho rằng nàng là đại tẩu ác độc vô tình sao? Sao hắn biết mình chọn dùng phương thức nói mát chứ? Nhìn đi, từ trong miệng người khác được ca ngợi như vậy, cần phải so với lời ca ngợi trong miệng mình tốt hơn mấy trăm lần.

Hàn huyên một lúc, Vân Khê đặt chén trà xuống, nghiêm mặt nói: “Bách Lí thành chủ, nghe nói gần đây có người muốn hành thích Bách Lí viện trưởng, đúng vậy không?”

“Thật sự có chuyện này. Chúng ta cũng đang phiền não vì chuyện này. Mấy ngày qua, phụ thân liên tục bị ám sát bốn lần, một lần cuối cùng, phụ thân bị đối phương đâm bị thương, bây giờ đang nằm trên giường không dậy nổi. ” Bách Lí thành chủ lo lắng nói.

“Xem ra tin đồn trên phố là thật…… ” Vân Khê đem chuyện mình mới gặp ở tửu lâu nói lại một lần, tổng kết lại, “Bọn họ cố ý rò rỉ tin tức đi ra ngoài, khiến cho tất cả mọi người ở Thiên Long Thành đều biết cao thủ của Liên Minh Thích Khách muốn ám sát Bách Lí viện trưởng, dụng tâm bất lương, sợ là có âm mưu khác. Ta đề nghị mấy ngày này các ngươi phải bảo vệ Bách Lí viện trưởng thật tốt, không thể để cho thích khách nhích tới gần Bách Lí viện trưởng, chuyện về Liên Minh Thích Khách bên kia, các ngươi cũng phải nghĩ biện pháp liên hệ, dò thăm một chút tin tức xem rốt cuộc có phải vọn họ tiếp nhận nhiệm vụ ám sát Bách Lí viện trưởng hay không. ”

“Vân Khê cô nương nói rất đúng, chúng ta đã liên lạc với Nhất Hào của Liên Minh Thích Khách, Nhất Hào thích khách là người rất có nguyên tắc, tin rằng hắn sẽ không tùy tiện tiếp nhận nhiệm vụ ám sát trung lương. Vừa nghe Vân Khê cô nương nói chuyện, ta càng thêm tin tưởng rằng có người ở sau lưng cố ý giở trò, muốn gây mâu thuẫn giữa Học viện Thiên Long chúng ta và Liên Minh Thích Khách, bọn họ ở giữa thu lợi” Bách Lí thành chủ nói.

Vân Khê gật đầu, tán thành quan điểm của hắn.

“Chờ điều tra rõchuyện này xong, ta sẽ tìm bố mẹ chồng thương nghị hôn sự của Thiên Thần và Song nhi. Các ngươi yên tâm, hôn sự của

Thiên Thần chính là đại sự của Long gia ta, chúng ta tuyệt đối sẽ không qua loa xong việc. Nếu đã làm hôn sự vậy thì phải làm long trọng, ta tuyệt đối sẽ không để cho đồ nhi và tiểu thúc của ta bị ủy khuất. ”

Long Thiên Thần và Bách Lí Song nghe vậy, mắt nổi lên một tầng hơi nước, rất cảm động.

Các thành viên trong Bách Lý gia tộc nghe vậy rất hài lòng, bọn họ đang mong đợi để nghênh đón hôn lễ long trọng nhất của Long Tường đại lục.

Không lâu sau, đoàn người Long Thiên Tuyệt cũng đi theo Bách Lí Thanh Hoa và Bách Lí nhị ca đi tới phủ thành chủ, mọi người đoàn tụ chung một chỗ, rất náo nhiệt.

Ban đêm, những đám mây đen dần dần dày đặc che đi vầng trăng tàn.

Học viện Thiên Long đề phòng sâm nghiêm, mỗi một góc đều có đội ngũ tuần tra lục tục đi qua, đội ngũ tuần tra cũng sẽ thường xuyên gặp nhau, trao đổi khẩu lệnh, cả Học viện Thiên Long giống như một két sắt bảo mật.

Vân Trung Thiên canh giữ ở phòng ngủ của viện trưởng, một tấc cũng không rời.

Ngoài phòng ngủ, còn có ba tầng trong ba tầng ngoài cao thủ thủ vệ, thủ vệ nghiêm mật như thế, căn bản không thể nào có người có thể ám sát thành công.

Canh hai đã qua, canh ba đi qua, mắt thấy trời sắp sáng……

Lúc này, trong phòng ngủ đột nhiên truyền ra một tiếng la to: “Có ai không. Bắt thích khách!”

Cả Học viện Thiên Long đều bị kinh động, tất cả các cao thủ đều bay về phía phòng ngủ cuả Bách Lí viện trưởng, đem phòng ngủ vây quanh nước chảy không lọt.

Trong phòng ngủ, trừ Vân Trung Thiên và Bách Lí viện trưởng, còn nhiều hơn hai người. Hai người này một nam một nữ, một trang phục toàn thân màu đen, đầu đội đấu lạp màu đen, một người mặc y phục màu xanh xinh đẹp, tư thái linh lung, hai người lưng tựa lưng đứng ở trong phòng, không khí lộ ra mấy phần quỷ dị.

“Độc Cô Mưu? Là ngươi sao? Tại sao ngươi phải ám sát viện trưởng?” Vân Trung Thiên nhắm mắt cũng nhận ra người toàn thân màu đen kia, nam tử đầu đội đấu lạp màu đen, rõ ràng chính là người hắn rất quen thuộc Độc Cô Mưu. Sát khí thích khách bẩm sinh che dấu không được, không phải là Độc Cô Mưu, còn có thể là ai?

Hắn thật sự không thể tin được, tới ám sát viện trưởng lại là người này.

Quyển 6 - Chương 40: Mưu ca ca là lợi hại nhất

Hai người bị vây quanh ở trong có chút kinh ngạc, Hắc y nam tử không có quá nhiều biến hóa, cô gái áo lam kia đưa tay lột mặt nạ trên mặt xuống, lộ ra hình dáng, đối với Vân Trung Thiên nói: “Vân đại ca, các ngươi đừng hiểu lầm. Chúng ta không phải tới ám sát Bách Lí viện trưởng đâu. ”

Cô gái áo lam kia rõ ràng là Hoa Sở Sở đã lâu không gặp, Vân Trung Thiên nhận ra.

“Không phải tới ám sát viện trưởng? Vậy các ngươi vào bằng cách nào?” Không đợi Vân Trung Thiên nói chuyện, những trưởng lão khác vọt vào gian phòng chất vấn. Hai người bọn họ xuất hiện quá mức kỳ quặc, Học viện Thiên Long đề phòng sâm nghiêm, bọn họ lại xông vào được, hơn nữa lời đồn trong thành lúc trước về việc ám sát, càng thêm khẳng định rằng việc bọn hắn muốn ám sát Bách Lí viện trưởng là sự thật. Bọn họ không thể không nghi ngờ hai người.

“Chúng ta là…… ” Hoa Sở Sở nhìn nhìn, lại thấy Bách Lí viện trưởng đang nằm ở trên giường, nàng phát hiện mình giờ phút này đã trăm miệng cũng không thể nói nên lời, “Các ngươi nhất định phải tin tưởng chúng ta, chúng ta thật sự không đi ám sát viện trưởng. ”

Nàng dùng sức lắc đầu phẩy tay, khẽ cau mày.

“Không cần nói nhảm với bọn họ, bắt bọn họ trước rồi hãy nói. ” Trưởng lão lên tiếng ra lệnh, đông đảo cao thủ đang bao vây đều xông lên, muốn bắt hai người Độc Cô Mưu và Hoa Sở Sở.

Vân Trung Thiên ngưng mắt nhìn hai người, trong khoảng thời gian ngắn cũng khó mà phán quyết, tất cả các chứng đối với Độc Cô Mưu và Hoa Sở Sở đều rất bất lợi, thậm chí một khắc vừa rồi, hắn cũng tin bọn họ muốn ám sát Bách Lí viện trưởng là sự thật.

Nhìn hai bên đang giằng co, hắn mở miệng nói: “Mọi người dừng tay đã, để ta nói một câu. Độc Cô huynh, Hoa tiểu thư, nếu các ngươi thật sự vô tội, vậy thì các ngươi thả binh khí trong tay ra, sau đó giải thích rõ ràng, ta và viện trưởng, chư vị trưởng lão cũng không phải là người không biết lí lẽ. Là thật hay giả, ai đúng ai sai, chúng ta sẽ phân biệt rõ ràng. ”

Các trưởng lão cùng quay đầu lại nhìn về phía Bách Lí viện trưởng, chuyện lớn như thế vẫn do viện trưởng định đoạt.

“Cứ theo lời Thiên nhi nói mà làm, chỉ cần hai vị chịu buông binh khí trong tay, đem chuyện giải thích rõ ràng, chúng ta sẽ không làm khó các ngươi. ” Bách Lí viện trưởng mở miệng nói, lần đầu tiên ông gặp Độc Cô Mưu và Hoa Sở Sở, mặc dù ấn tượng không sâu sắc lắm nhưng mà ông biết bọn họ là bằng hữu của Vân Khê.

Hoa Sở Sở nghe vậy, rất sảng khoái vứt trường kiếm trong tay xuống, tích cực phối hợp, ngược lại Độc Cô Mưu vẫn ôm trường kiếm trong tay, cao ngạo đứng đó không chịu quăng kiếm.

Các trưởng lão của Học viện Thiên Long rất tức giận: “Vị công tử này, nếu như ngươi không chịu quăng kiếm phối hợp…, thì đừng trách chúng ta không khách khí. ”

Kiếm trận bắt đầu, đằng đằng sát khí, những trưởng lão này cũng là những người tinh nhuệ của Học viện Thiên Long, thực lực không giống tầm thường, nếu bọn họ liên thủ, có thêm mấy Độc Cô Mưu và

Hoa Sở Sở nữa cũng không thể chạy trốn trong tay họ. Hiện tại Độc Cô Mưu và Hoa Sở Sở giống như là cá trong chậu, nếu không khiến các cao thủ này khâm phục khẩu phục, bọn họ cũng không có cơ hội rời khỏi đây.

Song, kiếm là mệnh của sát thủ, là một phần thân thể của bọn họ, kiếm còn người còn, kiếm mất người mất.

Nàng chợt quên một chuyện trọng yếu, đó chính là Độc Cô Mưu tuyệt đối không quăng kiếm đầu hàng.

Đối mặt với uy hiếp của đông đảo cao thủ, Độc Cô Mưu đứng thẳng bất động, sát khí bao phủ quanh thân thu lại.

“Mưu ca ca?” Hoa Sở Sở lo lắng nhìn hắn, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên khuyên hắn, hay là khuyên cao thủ của Học viện Thiên Long.

“Nếu hắn không chịu quăng kiếm, cũng đừng trách chúng ta, mọi người cùng nhau lên, bắt bọn họ. ”

Đông đảo cao thủ rút kiếm ra, cả phòng kịch liệt nóng lên, mười mấy thanh trường kiếm lóe ra hàn quang sắc bén đâm tới, Độc Cô Mưu đưa tay đem Hoa Sở Sở đẩy ra khỏi vòng chiến, cùng lúc đó tay của hắn nhanh chóng rút kiếm, lưu loát, phảng phất như động tác này đã luyện tập ngàn lần vạn lần.

“Mưu ca ca, cẩn thận. ” Hoa Sở Sở được đẩy ra khỏi vòng chiến xong, nàng không xông đi vào nữa, bởi vì nàng biết, một khi mình tiến vào, sẽ gây trở ngại cho hắn.

Độc Cô Mưu cũng không sợ người của Học viện Thiên Long sẽ đối phó với Hoa Sở Sở, bởi vì hắn tin tưởng Bách Lí viện trưởng, cũng

tin tưởng Vân Trung Thiên, sở dĩ hắn muốn cùng các cao thủ và mấy trưởng lão đánh một trận, chỉ có một nguyên nhân, đó chính là bất cứ lúc nào hắn cũng không thể buông kiếm trong tay.

Sát ý tràn ngập cả căn phòng, cả người Độc Cô Mưu khí thế tăng vọt, giống như sát thần hạ xuống.

Hắn xuất kiếm, mỗi một kiếm vừa nhanh lại mãnh liệt, xuất kiếm góc độ cực kỳ xảo trá. Trong mắt các trưởng lão cơ hồ những đường kiếm không thể nào xuất ra, hắn đều làm được.

Đương đương đương đương!

Ánh sáng chớp nhoáng ——

Một người đối chọi với hơn mười người, chỉ phát sinh trong nháy mắt.

Các trưởng lão cùng lui về phía sau, lộ ra thần sắc không thể tưởng tượng được, thực lực của đối phương rõ ràng không bằng bọn họ, kiếm pháp lại xuất thần nhập hóa, chưa nói tới tinh diệu trong đó, mỗi một chiêu thức đều rất xảo trá, nhưng cũng là những chiêu số tấn công hữu hiệu nhất.

“Không hổ là Đệ Tứ của Liên Minh Thích Khách, là người nhanh nhất từ trước tới nay của Liên Minh Thích Khách. ” Có trưởng lão nửa châm chọc nửa cảm thán nói.

“Công tử có kiếm thuật xuất trúng như thế, vì sao không đi theo chính nghĩa, hết lần này tới lần khác lại gia nhập Liên Minh Thích Khách, giúp giặc làm ác?”

” Liên Minh Thích Khách tuy là bàng môn tà đạo, nhưng trong ngày

thường bọn họ nhận nhiệm vụ cũng có nguyên tắc, cho nên Học viện Thiên Long chúng ta cũng không can thiệp, ai ngờ lần này, các ngươi lại vì bạc mà muốn ám sát Học viện Thiên Long viện trưởng, kẻ thấy tiền sáng mắt như các ngươi, xứng làm một kiếm khách hay sao?”

“…… ”

Các trưởng lão ồn ào lên án, trong giọng nói có thêm mấy phần phát tiết tức giận.

“Các ngươi không nên nói oan cho Mưu ca ca. Những kẻ Mưu ca ca giết đều là kẻ ác độc đáng chết, huynh ấy chưa từng giết người tốt, cũng không nhận nhiệm vụ giết Bách Lí viện trưởng. Chúng ta cũng vì trúng bẫy của người ta mới lầm xông vào Học viện Thiên Long. ” Hoa Sở Sở vội vàng giải thích, nàng vọt tới trước giường, muốn tự mình giải thích với viện trưởng, ai ngờ trước khi nàng vọt tới giường, vén lên đệm chăn, phát hiện ở đó không có người? Rõ ràng có người cố ý đặt bẫy, làm cho người ta tưởng rằng viện trưởng ngủ ở phòng này, kì thực viện trưởng sớm bị dời đi nơi khác.

Hoa Sở Sở ngạc nhiên ngửng đầu lên, nhìn về Vân Trung Thiên.

Vân Trung Thiên cười nhạt, không có giải thích cái gì, hỏi ngược lại: “Hoa tiểu thư, ngươi vừa nói các ngươi trúng bẫy của người khác, mới có thể lầm xông vào Học viện Thiên Long, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Cùng lúc đó, hắn giơ tay, ngăn cản các trưởng lão: “Chư vị trưởng lão, không ngại nghe Hoa tiểu thư nói rõ chân tướng trước, chúng ta quyết định cũng không muộn. ”

Các trưởng lão thấy Hoa Sở Sở chạy về phía đầu giường, cùng khẩn trương, sợ nàng gây bất lợi đối với viện trưởng, ai ngờ viện trưởng

căn bản không ở trên giường, mọi người lộ ra vẻ ngạc nhiên, cả bọn họ cũng không biết viện trưởng bị rời đi lúc nào. *(đoạn này có vẻ mâu thuẫn với đoạn trên *sờ cằm*)*

Đối mặt với ánh mắt chất vấn của các trưởng lão, Vân Trung Thiên thở dài, nói: “Chuyện này, ta sẽ giải thích với mọi người sau, bây giờ nghe Hoa tiểu thư giải thích đã. ”

Hoa Sở Sở quay lại đứng bên người Độc Cô Mưu, lấy sự hiểu biết của nàng đối với Mưu ca ca, cho dù người trong thiên hạ hiểu nhầm hắn, hắn cũng tuyệt đối không giải thích, như vậy, chỉ có nàng có thể giải thích.

“Mấy ngày nay chúng ta nghe nói có người giả mạo Đệ Tứ Liên Minh Thích Khách, đồn đãi khắp phố lớn ngõ nhỏ, nói Đệ Tứ muốn ám sát Bách Lí viện trưởng của Học viện Thiên Long. Ta và Mưu ca ca nghe xong rất tức giận. Sau khi tiến vào Liên Minh Thích Khách Đệ Tứ là vị trí mà Mưu ca ca khó khăn lắm mới có được, không thể để cho bất luận kẻ nào khinh nhờn oan uổng. Chúng ta dò xét rất nhiều nơi cho đến Thiên Long Thành. Tối nay, chúng ta phát hiện kẻ đáng nghi vào Học viện Thiên Long, chúng ta hoài nghi người này là người muốn giả mạo Mưu ca ca, vì không muốn đả thảo kinh xà, chúng ta đi theo hắn vào Học viện Thiên Long. Ta thấy hắn vô cùng quen thuộc với địa hình của Học viện Thiên Long, đến mức lúc chọn lựa thời gian, cơ hồ là chọn lúc những cao thủ tuần tra giao ca, như thế, chúng ta rất thuận lợi tiến vào nội viện. Đợi đến lúc chúng ta tiến vào nội viện, người nọ mở ra một cái mật đạo, theo mật đạo mò tới chỗ ở của viện trưởng…… ” Hoa Sở Sở chạy tới phía sau bình phong chuyên dùng để thay quần áo, nàng khom người, nhấc viên gạch dưới đất, rất nhanh, cửa vào của mật đạo xuất hiện trước mặt mọi người.

Mọi người kinh hãi, không nghĩ tới, ở trong phòng của viện trưởng còn có một cái mật đạo bí ẩn như vậy.

Khó trách viện trưởng bị người ta đánh lén thành công ở khoảng cách gần, thì ra là sát thủ này xuất hiện từ trong mật đạo, đánh lén viện trưởng. Ở ngoài phòng ngủ của viện trưởng có đông đảo cao thủ thủ vệ, sao có thể nghĩ đến sát thủ có từ trong phòng của mình nhô ra? Ở dưới tình huống không phòng bị, bị người đánh trộm gây trọng thương, sau lại vô thanh vô tức biến mất. Một cái án không đầu không đuôi, thì ra đáp án là ở chỗ này.

“Tên sát thủ kia đâu? Hắn đi đâu rồi?” Vân Trung Thiên nhanh chóng thu hồi vẻ kinh ngạc, cau mày nói.

“Hắn vào mật đạo xong lại đột nhiên không thấy, chúng ta đi tới, liền đi tới nơi này. Vừa nãy nếu các ngươi không nói, chúng ta căn bản không biết nơi này chính là phòng của viện trưởng. Các ngươi phải tin tưởng ta, chúng ta thật sự không phải tới giết viện trưởng, hơn nữa, chúng ta cũng không thể ở trong thời gian ngắn như vậy đào ra một cái mật đạo, càng không có khả năng biết các cao thủ của Học viện Thiên Long các ngươi tuần tra như thế nào. ” Hoa Sở Sở nói tình hợp lý, làm cho người ta không tìm ra bất kỳ sơ hở nào.

Đúng vậy, một cái mật đạo như vậy, một ngày hai ngày làm sao có thể đào được?

Vân Trung Thiên khom người, cẩn thận quan sát cửa mật đạo rêu xanh và dấu vết, phát hiện mật đạo này đã có từ rất lâu rồi, nếu không có vài năm miệng mật đạo không thể có nhiều rêu xanh và xác kiến như vậy.

Mấy năm trước, Độc Cô Mưu và Hoa Sở Sở còn đang ở Ngạo Thiên đại lục, căn bản không thể tới chỗ này đào địa đạo. Hơn nữa Học viện Thiên Long thủ vệ sâm nghiêm, đề phòng nghiêm mật, bằng vào thực lực của hai người bọn họ, muốn thuận lợi vượt qua kiểm tra của

bao nhiêu cao thủ như thế quả là không thể, khả năng duy nhất chính là người này là nội gian của Học viện Thiên Long. Hắn ở Học viện Thiên Long ẩn núp nhiều năm, đào móc ra địa đạo này, hơn nữa quen thuộc quy luật đổi ca và thời gian tuần tra của cao thủ Học viện Thiên Long. Có thể tiếp xúc với các cao thủ đổi ca và thời gian tuần tra, chỉ có thể là các trưởng lão trọng yếu, nói cách khác……

Vân Trung Thiên mỉm cười híp mắt, tinh quang bắn ra, khi hắn ngẩng đầu lên lần nữa lại khôi phục sự lạnh nhạt trong ngày thường.

“Chư vị, Hoa tiểu thư đã đem chân tướng nói rõ ràng, ta tin tưởng bọn họ là vô tội, muốn giết viện trưởng người, là người khác. ”

“Thiên nhi, chỉ bằng vào nàng lời nói không có bằng chứng của nàng, chúng ta sao có thể tin tưởng bọn họ? Hơn nữa, hiện tại khắp các hang cùng ngõ hẻm, khắp nơi đều truyền đến tin tức Đệ Tứ muốn ám sát Bách Lí viện trưởng, không có lửa làm sao có khói. Nói không chừng đây là quỷ kế của Liên Minh Thích Khách, bọn họ biết muốn ám sát viện trưởng không phải là một chuyện dễ, cho nên đã nghĩ biện pháp lấy tín nhiệm của chúng ta trước, chờ có cơ hội đến gần viện trưởng, bọn họ lại thêm một kích trí mạng, một kích đắc thủ. Chúng ta không thể không phòng. ”

“Đúng vậy a, bất kể thế nào, hai người bọn họ xuất hiện rất kỳ hoặc, không thể thả họ như vậy. Trước khi điều tra ra chân tướng sự việc, lão phu đề nghị, đem bọn họ nhốt lại trước chờ tra ra hung thủ thật sự lại thả bọn họ cũng không muộn. ”

“Ta đồng ý với cách nghĩ của trưởng lão. ”

“Ta cũng đồng ý. ”

Càng ngày càng nhiều người phụ họa, ồn ào tỏ vẻ muốn đem Độc

Cô Mưu và Hoa Sở Sở nhốt lại, Vân Trung Thiên lâm vào khó khăn.

“Vân đại ca, chúng ta thật sự không phải là hung thủ giết người. Huynh phải tin tưởng chúng ta. ” Hoa Sở Sở không khỏi nóng nảy.

Độc Cô Mưu từ đầu vẫn yên tĩnh, không nói một lời, lúc này lại mở miệng nói chuyện: “Ta cùng các ngươi vào nhà lao, về phần nàng…… Đem nàng giao cho Vân cô nương”. Hắn chỉ chỉ Hoa Sở Sở, ý tứ kia chính là hắn nguyện ý mình bị giam để bày tỏ trong sạch, nhưng không muốn làm cho Hoa Sở Sở theo hắn cùng chịu khổ.

Hoa Sở Sở nhất thời đỏ mắt, hút hút lỗ mũi, đột nhiên lắc đầu: “Muội không đi. Huynh đi đâu muội theo đó. ”

Nàng ôm lấy Độc Cô Mưu, dùng sức lắc đầu biểu đạt quyết tâm của nàng.

“Nàng cũng bị nhốt, ai thay ta rửa sạch oan khuất?” Độc Cô Mưu nhẹ giọng, khuyên bảo.

” Căn bản huynh không làm, bọn họ sao phải nhốt huynh? Bọn họ quá ghê tởm. Chúng ta không cần nói lí lẽ với họ, chúng ta cùng nhau rời đi thôi, ta xem ai dám ngăn cản chúng ta?” Hoa Sở Sở ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng, ánh mắt lạnh lùng, tràn đầy tức giận và sát ý.

Độc Cô Mưu nhẹ nhàng xoay đầu, lại từ từ xoay trở lại, hắn đang cân nhắc thực lực của hai bên, đã lường trước kết quả xấu nhất, cuối cùng, hắn vỗ vỗ vai Hoa Sở Sở, khuyên nhủ: “Nàng nghe lời, đi tìm Vân cô nương, nhờ nàng ta hỗ trợ thay ta rửa sạch oan khuất, tìm ra hung thủ thật sự. ”

“Muội không đi, muội không thể để huynh lại một mình. ” Hoa Sở Sở

nước mắt mông lung.

Độc Cô Mưu đột nhiên giơ chuôi kiếm lên, đánh lên cổ của Hoa Sở Sở, đem nàng đánh ngất đi.

“Vân huynh, mong huynh đưa nàng đến chỗ Vân cô nương. ”

Vân Trung Thiên gật đầu, nhận người từ trong tay của hắn, nói với các chúng trưởng lão: “Độc Cô công tử đã đáp ứng lưu lại, hắn sẽ không nuốt lời. Kiếm là tính mạng của kiếm khách, các ngươi không nên ép hắn bỏ kiếm, đưa hắn đến địa lao đi, hảo hảo chiêu đãi. Hắn chẳng qua người bị nghi ngờ, không phải là hung thủ. ”

Chư vị trưởng lão không có dị nghị, liền cử ra bốn người, đem Độc Cô Mưu “Mời” đến địa lao.

Vân Trung Thiên có thể làm chỉ có những thứ này, nói cho cùng, hắn cũng chỉ là một học sinh của Học viện Thiên Long thôi, bàn về thân phận địa vị, sao hắn có thể bì kịp được với các vị trưởng lão? Các vị trưởng lão chịu nghe đề nghị của hắn, cũng là nể mặt Bách Lí viện trưởng đối với hắn có quan hệ đặc thù, lúc có những ý kiến khác nhau, hắn vẫn phải hỏi ý kiến của các vị trưởng lão.

Đỡ Hoa Sở Sở đang hôn mê, Vân Trung Thiên rời khỏi gian phòng, mấy vị trưởng lão trong đó ngăn hắn lại.

“Thiên nhi, viện trưởng đâu? Vì sao ông ấy không ở trong phòng?”

“Đúng vậy, viện trưởng rốt cuộc ở chỗ nào? Nếu ông ấy không có ở trong phòng, vậy chúng ta nhiều người ở bên ngoài bảo vệ ông ấy như vậy, chẳng phải là không có nghĩA Lý gì hay sao?”

“Thiên nhi, mau nói cho ta biết, viện trưởng rốt cuộc ở chỗ nào? Vạn

nhất viện trưởng gặp phải hung thủ thật sự, trên người của ông ấy có thương tích, sao thoát được?”

“Thiên nhi, ngươi quả là không biết chừng mực. Phát sinh chuyện lớn như vậy, ngươi lại gạt chúng ta, cũng không nói với chúng ta một tiếng. Ngươi đã không tin chúng ta, vậy thì trong lòng ngươi có tính toán gì?”

“Mặc dù ngươi là học sinh tâm đắc nhất của viện trưởng nhất, viện trưởng đã từng có ý muốn đem chức vị viện trưởng truyền cho ngươi, nhưng mà ngươi đừng quên, nơi này là Thiên Long Thành, là địa bàn của Bách Lý gia tộc. Ngươi là người khác họ, muốn đặt chân ở Thiên Long Thành căn bản không có khả năng. Nếu như trong lòng ngươi nhớ nhung vị trí viện trưởng, ta khuyên ngươi sớm bỏ qua ý nghĩ ấy đi. ”

“…… ”

Dần dần, các trưởng lão đem mũi nhọn hướng về phía Vân Trung Thiên, phảng phất như lần này hắn về đây là vì chức vị viện trưởng của Học viện Thiên Long. Bọn họ liên hợp lại, muốn ép hắn đi.

Vân Trung Thiên Tâm mỉm cười, không nghĩ tới mình lại gặp phải tình cảnh quẫn bách như thế

Chức Viện trưởng sao?

Hắn không cần.

So sánh với vị trí viện trưởng của Học viện Thiên Long, với thân phận thành chủ Vân Thành thì khoảng cách rất lớn. Hiện tại hắn đã là thành chủ Vân Thành, lại có muội muội trấn giữ Vân Huyễn điện, cái gì hắn cũng có, còn ham một chức vị viện trưởng làm cái gì?

Thử nghĩ xem thật là buồn cười.

Hắn cẩn thận đánh giá những trưởng lão chất vấn hắn, âm thầm ghi nhớ tên của bọn họ, bọn họ thực sự muốn ép hắn rời đi như thế, sau lưng nhất định có mưu đồ khác. Vô luận là kích động người cũng được, mù quáng theo người cũng được, hắn đều phải điều tra bọn họ rõ ràng, nói không chừng chuyện ám sát viện trưởng, trong số bọn họ có người làm nội ứng.

“Chư vị trưởng lão, viện trưởng bây giờ đang ở một chỗ rất an toàn, làm như vậy, cũng được sự đồng ý của viện trưởng. Đợi đến lúc viện trưởng chữa thương xong, ông ấy sẽ ra mặt triệu kiến các vị, để tránh có người làm ảnh hưởng đến quá trình dưỡng thương của viện trưởng, tiết lộ hành tung của viện trưởng, xin thứ cho Vân Trung Thiên không thể tiết lộ tung tích của viện trưởng. ” Mấy tên trưởng lão nghe vậy, đang muốn tiếp tục truy vấn và phản bác, Vân Trung Thiên nói to hơn, giành trước một bước lấn át lời của bọn hắn, “Bây giờ đã không còn sớm nữa, mọi người nhanh trở về nghỉ ngơi đi, ta phải đưa Hoa tiểu thư đến phủ thành chủ, giao cho muội muội của ta. ”

Nói xong, không để cho bọn họ có cơ hội chất, Vân Trung Thiên ôm lấy Hoa Sở Sở, sải bước rời khỏi gian phòng.

Phía sau hắn là tiếng bất mãn và tức giận của các trưởng lão.

“Tiểu tử này, khinh người quá đáng. Hắn coi chúng ta là cái gì? Hoài nghi trong chúng ta có nội ứng của sát thủ hay sao? Chúng ta đi theo viện trưởng nhiều năm như vậy, làm sao có thể bán đứng viện trưởng, gây bất lợi cho viện trưởng chứ?”

“Viện trưởng cũng là, ông ta thà tin tưởng một ngoại nhân, cũng

không nguyện ý tin tưởng chúng ta, chẳng lẽ trong suy nghĩ của ông ta chúng ta không đáng tin vậy sao?”

“Lòng người khó dò. Chúng ta nên đi địa lao coi trừng thích khách Đệ Tứ kia đi, tránh cho hắn lẻn đi chúng ta không biết phải làm sao. ”

“…… ”

Đám người ầm ầm giải tán nhanh chóng, cả gian phòng lại khôi phục yên tĩnh lần nữa.

Lúc Hoa Sở Sở tỉnh lại, phát hiện mình đã ở phủ thành chủ rồi, nhìn xung quanh, cũng không nhìn thấy thân ảnh Mưu ca ca, nàng bắt đầu ồn ào muốn đi tìm Mưu ca ca của nàng.

Long Thiên Tầm cùng Bách Lí Song không giữ được nàng, không thể làm gì khác hơn là đi cầu cứu Vân Khê.

“Sở Sở. ” lúc Vân Khê đi vào gian phòng, Hoa Sở Sở đã mang theo kiếm của nàng, đang muốn xông ra ngoài.

Vân Khê đưa tay ngăn nàng: “Chuyện xảy ra, ta đã nghe ca ca của ta nói. Muội muốn đến Học viện Thiên Long tranh cãi cũng không được chuyện gì. Nếu như muốn chứng minh Độc Cô trong sạch, trước hết muội phải phối hợp với ta cung cấp thêm thông tin có ích cho ta để nhanh chóng bắt được thủ phạm mới đúng. ”

Hoa Sở Sở ủy khuất nhìn nàng, nước mắt lấp lánh, đột nhiên oa một tiếng, lao vào ngực Vân Khê, ôm nàng khóc rống lên: “Vân tỷ tỷ, tỷ nhất định phải giúp muội cứu Mưu ca ca, Mưu ca ca vô tội, huynh ấy bị oan uổng. ”

“Ta biết, đương nhiên là ta tin tưởng Độc Cô, nhưng mà chỉ có một

mình ta tin thì vô dụng, muội phải khiến cho những người khác cũng tin tưởng hắn nữa. ” Vân Khê trấn an nàng ấy, thật vất vả đợi nàng ấy bình tĩnh lại, nàng đưa khối khăn lụa cho nàng ấy, để nàng ấy lau nước mắt.

Hoa Sở Sở lau một bên mắt sưng đỏ, cắn răng nói: “Mưu ca ca phấn đấu lên vị trí thứ tư trong Liên Minh Thích Khách, đem rất nhiều thích khách cao thủ đánh bại, rất nhiều người ghen tỵ với huynh ấy, thường xuyên có người khiêu khích huynh ấy, gây phiền toái cho huynh ấy. Vân tỷ tỷ, tỷ nói xem có phải là người của Liên Minh Thích Khách hay không? Bọn họ vì muốn trả thù Mưu ca ca, cho nên đi ra ngoài tạo lời đồn, muốn mượn đao giết người?”

Vân Khê trầm ngâm, vuốt cằm nói: “Có khả năng này, muội nhớ lại xem, ở trong Liên Minh Thích Khách, kẻ nào nào đối với Độc Cô địch ý sâu nhất? kẻ nào có khả năng làm chuyện hãm hại hắn nhất?”

Hoa Sở Sở ngửng đầu lên, nghĩ nửa ngày, bẻ ngón tay nói: “Có Đệ Ngũ, Đệ Lục, Đệ Thất, Đệ Bát, Đệ Cửu…. ”

Càng đếm về sau trên mặt Vân Khê càng đen, theo như suy nghĩ của nàng, tất cả những kẻ bị Độc Cô Mưu đánh bại đều là kẻ thù của hắn, gây bất lợi đối với Độc Cô ư? Còn không bằng nàng ta trực tiếp đem tất cả thích khách trong Liên Minh Thích Khách làm kẻ thù cho xong chuyện.

“Nói điểm chính. ”

“Tỷ nghe không rõ sao? Muội đã nói rất rõ ràng. ” Hoa Sở Sở kinh ngạc nói.

“Ta muốn nói, muội chỉ cần liệt kê mấy người có khả năng làm chuyện này nhất. ” Vân Khê vô lực than thở, thật muốn hung hăng

đập cho nàng một cái.

Hoa Sở Sở bừng tỉnh đại ngộ, một lần nữa đếm ngón tay: “Sau Đệ Thập toàn bộ những người khác đều không chịu nổi một kích, ngày đầu tiên Mưu ca ca vào Liên Minh Thích Khách toàn bộ bọn họ đều chết sau một kích….. ”

Hoa Sở Sở vô cùng tự hào.

“Nếu bọn họ muốn trả thù Mưu ca ca, đã trả thù từ sớm, không cần chờ tới bây giờ, cho nên, muốn Mưu ca ca hạ bậc, muốn hãm hại huynh ấy rất có thể một trong mười tên thích khách kia. ”

Hoa Sở Sở cũng thông minh, thoáng cái tựu loại bỏ phần lớn nhân vật khả nghi, chỉ còn lại có mười nhân vật khả nghi.

“Nhất Hào đại thúc cho tới giờ đều rất thưởng thức Mưu ca ca, chắc chắn sẽ không hại huynh ấy. Đệ Nhị và Đệ Tam, từ khi bọn muội đến đó vẫn chưa từng gặp họ, cho nên khả năng cũng không lớn. Còn Đệ Ngũ…… Đúng rồi, nhất định là Đệ Ngũ. Lúc trước, Mưu ca ca đánh bại hắn, cướp đi vị trí Đệ Tứ của hắn, nếu như nói người nào có khả năng nhất đối với Mưu ca ca canh cánh trong lòng, muốn hãm hại lời của hắn, vậy nhất định chính là đn rồi!”

“đn thích khách?” Vân Khê hí mắt, nàng cũng cảm thấy Hoa Sở Sở phán đoán rất có đạo lý, những tên thích khách xếp sau đn bị đuổi kịp và vượt qua, có lẽ sẽ ghi hận trong lòng nhưng một khi thấy các cao thủ xếp trước mình cũng thua trong tay Độc Cô Mưu, tâm lý của bọn hắn sẽ được an ủi, cũng sẽ không so đo nữa. Cái vị thích khách đn bị đoạt đi vị trí thứ tư, mà Đệ Nhị Đệ Tam lại chậm chạp không lộ diện, Đệ Tứ Độc Cô Mưu vẫn đứng trước hắn, giống như nhắc nhở hắn là kẻ thất bại. Tình huống như vậy dễ khiến người khác sinh lòng ghen tỵ và muốn trả thù.

“Muội có biết thêm gì về thích khách đn không? Làm thế nào để tìm hắn?” Vân Khê hỏi.

“Những thích khách của Liên Minh Thích Khách, bình thường đều có quy tắc của mình, bọn họ không chủ động gặp mặt kim chủ, sẽ có người chuyên đàm phán nhận nhiệm vụ và thu bạc, mà thích khách chỉ phụ trách thi hành nhiệm vụ ám sát. Nếu như tỷ muốn tìm hắn, biện pháp duy nhất, chính là ra bạc để cho hắn đi thi hành nhiệm vụ ám sát. ” Hoa Sở Sở nói.

“Vậy thì làm như vậy đi. Muội đi liên lạc với Liên Minh Thích Khách, đưa bọn họ tiền, để cho đn tới ám sát ta, đến lúc đó chúng ta có thể bắt được hắn. ” Vân Khê nói.

“A?” Hoa Sở Sở khẽ nhếch miệng, lộ ra thần sắc kinh ngạc, “Để cho Ngũ Hào đi ám sát tỷ? Vạn nhất…… ”

“Vạn nhất cái gì? Muội sợ hắn thật sự giết ta ư?” Vân Khê tự tin nhướng mày nói, “Cả Độc Cô đều không đánh được, sao hắn có năng lực giết ta cơ chứ?”

Hoa Sở Sở cũng không nói tiếp, bĩu môi nói thầm: “Bây giờ không giống ngày xưa, thực lực của Mưu ca ca đã cao hơn rất nhiều. Nếu bây giờ tỷ muốn đánh với Mưu ca ca cũng chưa chắc đã thắng huynh ấy. ”

Theo suy nghĩ của nàng, nàng hoàn toàn nghiêng về phía Mưu ca ca của nàng.

Vân Khê bất đắc dĩ cười, “Được rồi, muội nói Mưu ca ca của muội lợi hại, vậy thì Mưu ca ca của muội lợi hại?” Chẳng lẽ nàng lại vì chút chuyện nhỏ này mà so đo với nàng ấy hay sao?

Quyển 6 - Chương 41: Bi kịch của thích khách Đệ Ngũ

Edit: Tiểu Nguyệt Dương

Beta: Tiểu Mộng

Sáng sớm hôm sau, Hoa Sở Sở ủ rũ trở về. Cẩn thận hỏi thăm mới biết thì ra nàng ấy đi tìm Liên Minh Thích Khách, muốn treo giải to để Đệ Ngũ lấy mạng Vân Khê. Ai ngờ còn chưa nhắn đến chỗ Đệ Ngũ đã bị người liên lạc trực tiếp khước từ. Nguyên nhân rất đơn giản, theo điều tra, Vân Khê chưa từng làm ra bất kỳ chuyện gì thương thiên hại lý, bại hoại đạo đức, hay cực kỳ tàn ác cả, do vậy, yêu cầu này không phù hợp với điều kiện của Liên Minh Thích Khách. Đối phương cũng báo lại rõ ràng, muốn để hắn nhận vụ này, trừ phi đến khi Vân Khê làm ra thứ gì đó thương thiên hại lý, bại hoại đạo đức, cực kỳ tàn ác đã rồi hãy nói.

Hoa Sở Sở rối rắm a, thì ra là bỏ tiền thuê sát thủ giết người cũng không dễ dàng.

Vân Khê còn rối rắm hơn thế, muốn tự mua cái đầu mình mà cũng khó khăn như vậy. Có còn thiên lý hay không đây?!

“Vân tỷ tỷ, làm sao bây giờ? Không thì tỷ chạy đi gây án, giết mấy người ấy? Hay phóng hỏa cũng được!” Hoa Sở Sở chờ đợi nhìn Vân Khê, làm cho nàng không còn gì để nói cả.

“Giết người phóng hỏa hơi khó khăn, chọn phương pháp đơn giản nhất vậy..... Vân tỷ tỷ, tái giá đi! Vứt chồng bỏ con, hẳn là bại hoại

đạo đức, đúng không?”

Khóe mắt Vân Khê giật giật, rất muốn tung một chưởng đánh chết nàng ấy luôn đi cho rồi!

Vì muốn cứu Mưu ca ca nhà nàng ấy mà rắp tâm đẩy mình tới nước đạo đức bại hoại, giết người phóng hỏa?

“Có rồi!” Vân Khê chợt thấy ánh sáng lóe lên trong đầy, vỗ tay một cái, nói, “Chúng ta dùng cách này thì tốt hơn, dùng cái đó đó rồi.....”

“Như thế nào? Như thế nào?” Đáy mắt Hoa Sở Sở bùng lửa, nhảy nhảy lên.

Vân Khê cười thần bí, tầm mắt quỷ dị đánh giá vài lần từ trên xuống dưới nàng ấy, làm cho người ta nổi hết cả da gà, lòng sinh dự cảm xấu.

Quay lại tửu lâu lúc trước, tân khách ngồi đầy.

Vân Khê dẫn đám thanh niên Bạch Sở Mục, Long Thiên Tầm, còn có Triệu Hiểu Du, Triệu Hiểu Mẫn ngồi vào một bàn, gọi mấy món đơn giản và rượu, chuẩn bị xem cuộc vui.

Xung quanh, chủ đề của các tân khách vẫn không thoát khỏi chuyện Học viện Thiên Long và Liên Minh Thích Khách.

“Nghe nói đêm qua lại có người tới ám sát Bách Lí viện trưởng, bị cao thủ của Học viện Thiên Long vây bắt, hiện bị nhốt trong Địa lao đấy.”

“Là ai vậy? Thích khách Đệ Tứ trong truyền thuyết à?”

“Nghe nói chính là người đó! Hắn mò vào phòng ngủ Bách Lí viện trưởng, đang định hạ thủ thì bị nhóm cao thủ vây lấy. May là viện trưởng đã dời đi từ trước nên hắn ta không ám sát thành công, nếu không, hậu quả khó lường a.”

“Bách Lí viện trưởng khiêm tốn hiền lành, vì sao có nhiều kẻ tới ám sát ông ấy không ngừng như vậy? Ta không hiểu được!”

“Có cái gì mà không hiểu? Bách Lí viện trưởng vừa chết, vị trí viện trưởng của cả Học viện Thiên Long để trống, khẳng định có người muốn ngồi lên đó nên tranh đoạt bảo tọa mà thôi.”

“Thì ra là vậy, hiểu rồi hiểu rồi.”

“.....”

Vân Khê hít sâu một hơi, quả là ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê. Chuyện không hề đơn giản, không chỉ là tư oán với người của Liên Minh Thích Khách, mà có lẽ ngọn nguồn chân chính đang nằm trong hệ thống quyền lực của Học viện Thiên Long.

“Đệ Ngũ, xem ngươi trốn được chỗ nào?” Một tiếng quát khẽ vang lên, nóc tửu lâu bị thủng một lỗ lớn, ba bóng người lục tục lọt vào, xuất hiện giữa tửu lâu.

Chưởng quỹ thấy thế, thiếu chút nữa là khóc ầm lên: “Lại nữa?” Hôm qua vất vả lắm mới lấp được chỗ đó, hôm nay lại vỡ nữa rồi, rốt cuộc có để người ta làm ăn hay không?!

Các tân khách rối rít bật dậy, tránh qua hai bên, nhưng không ai rời đi, toàn bộ đều đứng lại xem náo nhiệt.

“Đệ Tứ, ngươi khinh người quá đáng! Nói thế nào thì ta cũng là Đệ

Tứ trước trong Liên minh, ngươi tưởng ngươi đánh bại ta được một lần thì rất giỏi chắc? Hôm nay ta phải quyết một trận tử chiến với ngươi, không phân lại thắng bại thì không dừng!" Người tiến vào tửu lâu trước, "Đệ Ngũ", cầm kiếm mà đứng, một thân lam y bọc lấy dáng người, khuôn mặt che kín chỉ lộ ra hai con mắt. Thoáng qua thì thấy cũng uy phong lẫm lẫm, khí thế bất phàm. Nhìn kỹ lại mới phát hiện, vị "Đệ Ngũ" này hình như nhỏ bé quá thì phải, đến thanh âm cũng mềm nhũn, kiểu gì cũng thấy có hương vị ẻo lả.

Các tân khách xôn xao, hóa ra là Đệ Tứ cùng Đệ Ngũ của Liên Minh Thích Khách đánh nhau.

"Không đúng, không phải Đệ Tứ tối qua đã bị Học viện Thiên Long nhốt lại à? Sao lại xuất hiện ở đây?"

"Đệ Ngũ sao mà càng nhìn càng giống nữ nhân vậy?"

"Các ngươi nói thử xem hai bọn họ ai lợi hại hơn?"

Giữa tiếng nghị luận, Đệ Tứ ẩn thân dưới áo choàng áo đen, ôm kiếm mà đứng, một thân sát khí cực kỳ lãnh khốc. Cô gái áo lam bên cạnh mở miệng, chỉ thằng vào Đệ Ngũ mà mắng: "Một tên tướng bại trận cũng dám lớn lối? Đừng quên, bảy hôm trước, ngươi đã thua thế nào dưới một kiếm của Mưu ca ca nhà ta như thế nào! Uổng công tự xưng là tung hoành giang hồ mười mấy năm, ngay một chiêu nửa thức của Mưu ca ca nhà ta cũng đánh không lại, còn có mặt mũi làm Đệ Tứ chắc? Đừng nói là Đệ Tứ, đến Đệ Ngũ cũng không có tư cách đâu! Ta bây giờ xếp thứ chín mươi chín, ngươi có tin không, ta ra một kiếm cũng có thể xử ngươi, hử?"

Khẩu khí thật lớn!

Đệ Cửu Thập Cửu *(chín mươi chín)* mà cũng dám khiêu chiến Đệ

Ngũ?

Hiểu biết về thích khách của đám khách nhân không ngừng sụp đỡ. Đây tuyệt đối là một Liên minh quái thai dị dạng, cái dạng người cổ quái gì cũng có.

“Ngươi? Bớt đứng đó nói khoác đi, một chưởng của ta cũng có thể đánh chết ngươi!” Đệ Ngũ nổi giận.

“Được, vậy để mọi người chứng kiến đi. Số chín mươi chín của Liên Minh Thích Khách hôm nay khiêu chiến Đệ Ngũ, nếu như ngươi thua, từ nay về sau, ta mới là Đệ Ngũ!” Cô gái áo lam cất cao giọng.

“Tỷ thí thì tỷ thí, ta sợ ngươi chắc?” Đệ Ngũ giơ kiếm, chỉ về hướng cô gái áo lam, giương cung bạt nỏ, chiến cuộc tức khắc bắt đầu.

Các tân khách lại lui về phía sau, chừa ra một không gian rộng hơn nữa để hai người kia tỷ võ.

Cả bàn người Vân Khê vô cùng bình tĩnh, ai cũng không nhúc nhích nửa bước, trên mặt đều treo nụ cười thần bí khó lường, cứ như đã lường trước hết thảy từ đầu.

“Giết!”

Quát một tiếng, trường kiếm hai người va chạm, tiến vào chém giết.

Trong tửu lâu, kiếm khí tung hoành, song phương đánh rất kịch liệt.

Những người không biết võ thì trầm trồ khen ngợi, ai hiểu võ thì không khỏi nghi ngờ, trình độ võ công cũng chả có gì đặc biệt, nhìn có vẻ kịch liệt, kì thực kiếm thuật thường thường. Nhưng là, dân gian thủy chung vẫn là dân gian, người không biết võ chiếm đa số, trong

mắt họ, đây chính là một cuộc tỷ thí giữa cao thủ rồi. Nhìn kìa, đánh thật kịch liệt a?

“Keng!”

Đại khái qua mười mấy hiệp, trường kiếm trong tay Đệ Ngũ bị đánh bay, tuyên bố chịu thua.

Từ đám khác nhân bộc phát ra một tràng vỗ tay vang dội dành cho cô gái áo lam. Trận chiến thắng này đại biểu cho việc, từ nay về sau, cô gái áo lam chính là Đệ Ngũ của Liên Minh Thích Khách rồi!

Một cao thủ Số Chín mươi chín đánh bại cao thủ Đệ Ngũ, tương phản lớn như thế đủ để xác định võ công Đệ Ngũ kia rách nát cỡ nào!

Cô gái áo lam vung trường kiếm, gác bên cổ Đệ Ngũ: “Nếu dám quỳ xuống xin tha, ta sẽ thả cho ngươi một con đường sống!”

Đệ Ngũ trợn mắt, rồi đột nhiên như đã quyết tâm chuyện gì, quỳ gối xuống đất, dập đầu xin tha: “Đệ Tứ, Đệ Ngũ, ta nhận thua, ta đánh không lại các ngươi, ta không xứng để trở thành Đệ Ngũ, không xứng để trở thành người của Liên Minh Thích Khách, xin các ngươi tha cho ta đi! Xin dập đầu với các ngươi ở đây!”

Hành động của Đệ Ngũ làm cho không ít người khinh bỉ. Một kiếm khách có thể thất bại, nhưng không thể đánh mất tôn nghiêm.

Cô gái áo lam lui về phía sau một bước, giống như bị đối phương hù dọa, ánh mắt nàng lóe ra, liếc liếc nhìn, không biết nên phản ứng thế nào.

Đột nhiên, từ bên ngoài tửu lâu phóng tới một luồng hàn quang lạnh

lẽo, thoảng qua toàn trường.

Thân ảnh màu lam như quỷ mị hư vô bay vào, trường kiếm ngâm dài, đâm về phía “Đệ Ngũ” kia!

“Sở Sở, cẩn thận!” “Đệ Tứ” vứt đấu lạp đi, cô gái áo lam cũng vọt tới đằng trước, cả hai cùng phi thân về hướng “Đệ Ngũ”. Đây rõ ràng là Long Thiên Thần và Bách Lí Song!

Cùng lúc đó, ánh mắt Vân Khê lóe sáng, đập bàn phóng lên.

Hoa Sở Sở thì giả trang làm “Đệ Ngũ” quỳ gối trên mặt đất. Vì để bức bách Đệ Ngũ chân chính hiện thân bằng bất cứ giá nào, nàng định dập đầu xin tha thật sự ở đây. Ai ngờ, chưa trình diễn xong, Đệ Ngũ thật đã tới rồi!

Làm một gã kiếm khách hoặc nói là một gã thích khách, bọn họ để ý nhất chính là danh dự của mình, sao có thể tha thứ cho kẻ lén chửi bới, phá hỏng danh dự mình được chứ?

Hàn quang phía sau ngày càng gần, tiếng kiếm như âm hồn đoạt mệnh, Hoa Sở Sở nhận ra nguy hiểm nhưng không tránh né kịp nữa.

Nàng nhắm hai mắt lại, chờ trái tim bị đâm thủng, chấm dứt tính mạng mình. Tin là, chỉ cần Đệ Ngũ xuất hiện, Vân tỷ tỷ nhất định sẽ bắt được hắn, sau đó đưa đi đối chất, trả lại trong sạch cho Mưu ca ca. Chỉ cần Mưu ca ca được bình an vô sự, nàng ủy khuất một chút hay dâng cả tính mạng ra, cũng không có vấn đề gì hết

Keng! Keng! Keng!

Ở sau lưng, tiếng kiếm khí bị đánh bay vang lên, ba tiếng liên tục, đủ để tim nàng dừng đập ba lần.

Không có một kiếm xuyên tim theo dự đoán, nàng khẽ hé mắt ra, quay đầu, phát hiện Đệ Ngũ đã bị Vân Khê chế phục hoàn toàn. Trường kiếm trong tay hắn bị đứt thành ba đoạn rơi xuống đất, hai mắt Đệ Ngũ rực lửa giận, phẫn uất không thôi.

“Các ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Ai cho phép các ngươi phá hoại thanh danh của ta? Đại trượng phu thà chết đứng còn hơn sống quỳ!” Đệ Ngũ hung hãn lườm Hoa Sở Sở, thân thể của hắn đã bị Vân Khê khống chế, nhưng sát khí và khí diễm trên người vẫn lớn lối vô cùng.

Đây mới là khí chất và kiêu ngạo một thích khách cần có!

Hoa Sở Sở lột lớp ngụy trang trên mặt xuống, vặn eo, cũng lớn lối trợn mắt trừng đối phương: “Ngươi còn dám hung dữ với ta? Là ngươi làm hại Mưu ca ca bị Học viện Thiên Long oan uổng, nhận nhầm là hung thủ ám sát Bách Lí viện trưởng, ngươi dám nói chuyện này không phải là ngươi làm sao?”

Ánh mắt hung hãn của Đệ Ngũ lộ ra mấy phần mờ mịt, giọng nói hòa hoãn bớt, nhưng vẫn dùng phương thức gào thét để biểu đạt: “Đệ Tứ bị oan thì liên quan gì tới ta? Các ngươi coi Đệ Ngũ này là loại người gì? Ta chẳng lẽ là loại nguyện đánh cuộc mà không chịu thua nên giở trò sau lưng chắc? Ngươi đừng quên rằng, lần thi hành nhiệm vụ trước, là ta giúp các ngươi một tiếng, là ta giải quyết phiền toái hộ các ngươi!”

“À.....” Hoa Sở Sở giống như đột nhiên hồi hồn, nhớ lại chút chuyện, nàng rụt cổ le lưỡi, có chút chột dạ, dán sát vào bên tai Vân Khê nói, “Vân tỷ tỷ, hắn có vẻ không phải cái loại người đó thật đấy, lần trước, thật sự là hắn đã giúp chúng ta.”

Vân Khê tức giận trừng mắt, không phải luôn miệng nói Đệ Ngũ là hiềm nghi lớn nhất nên phải phí sức bày ra cục diện hôm nay, dụ Đệ Ngũ vào bẫy sao?

Hiện tại lại một câu “có vẻ không phải cái loại người đó thật đấy”, chẳng phải bọn họ uổng công hết rồi ư?

Vân Khê suy tư, phất tay cho Long Thiên Thần và Bạch Sở Mục một cái, ý bảo bọn họ khiêng người về trước rồi sẽ thẩm vấn kỹ lại sau. Bất kể thế nào, đã xuất lực, cũng không thể lãng phí thời gian được.

“Buông! Các ngươi buông ra! Ta tuyệt đối sẽ không khuất phục, ta —!”

Á huyệt bị điểm, Đệ Ngũ không còn phát ra bất kỳ thanh âm nào nữa, chỉ có thể đỏ mặt, giận dữ trừng mắt nhìn mỗi người, biểu đạt sự phẫn nộ của hắn.

Đám khách nhân vây xem thấy mụ mị cả đầu, không thể phân rõ ai đúng ai sai, ai thật ai giả.

“Vân tỷ tỷ, chúng ta làm gì bây giờ?” Hoa Sở Sở nhìn ngón tay, yếu ớt hỏi, đã ý thức được sai lầm mình phạm phải.

“Có thể làm gì nữa? Lẫn lộn quá!” Vân Khê bĩu môi, “Cùng lắm thì xin lỗi hắn rồi đuổi về Liên Minh Thích Khách thôi.”

“A? Xin lỗi?” Hoa Sở Sở cũng bĩu môi, có chút bất đắc dĩ.

Vân Khê khẽ cười, vỗ vỗ vai nàng: “Được rồi, chúng ta đi về trước đã! Dù sao hắn cũng là người Liên Minh Thích Khách, mưa gió lần này xuất hiện ở Thiên Long thành, nhất định có duyên cớ khác, chúng ta có lẽ sẽ thám thính ra vài tin tức có liên quan khác cũng

nên.”

“Thật chứ?” Ánh mắt Hoa Sở Sở sáng lên, tâm tình tốt hơn chút. Đoàn người tiếp tục tóm Đệ Ngũ trở về Phủ Thành chủ.

Đến Phủ Thành chủ, cả đại đường tề tụ một đám người. Đệ Ngũ được để nội đường to lớn, cột bằng dây thừng vào một cái ghế thái sư. Nơi này nghiễm nhiên trở thành công đường, còn Đệ Ngũ là phạm nhân bị thẩm vấn.

Hoa Sở Sở chắp tay sau lưng, đi tới trước mặt Đệ Ngũ đầu tiên, cất giọng chất vấn: “Tại sao ngươi lại xuất hiện ở Thiên Long thành, nhận nhiệm vụ đặc thù hay là tới hùa với người khác đẩy Mưu ca ca đưa vào chỗ chết?”

Đệ Ngũ hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi, không để ý tới nàng.

Hoa Sở Sở tức giận, tóm tóc hắn lại uy hiếp: “Nếu ngươi còn không nói, ta nhổ sạch chỗ tóc này, ngươi có tin hay không?”

Đệ Ngũ lại cười lạnh, không sợ hãi chút nào: “Liên Minh Thích Khách kiêng kỵ nhất là đồng môn tương tàn, ngươi đã gia nhập thì đã là một phần tử của Liên minh, phải tuân thủ quy tắc của nó. Ta xếp hạng trước ngươi, theo tôn ti, nếu ngươi còn bất kính như vậy, toàn bộ thích khách trong Liên minh đều có thể công khai lên án!”

Hoa Sở Sở sửng sốt, nghĩ lại, hình như có quy tắc thật thì phải. Đảo mắt một cái, nàng đắc ý nhún vai, cười giảo hoạt: “Ngươi đừng quên rằng, Số Chín mươi chín vừa đả bại Đệ Ngũ, ngươi còn quỳ xuống xin tha trước mặt mọi người đấy nhé. Bắt đầu từ giờ, ta không còn là Số Chín mươi chín mà thành Đệ Ngũ rồi! Xếp hạng trước ngươi, theo tôn ti, ta muốn bắt nạt ngươi thế nào, thì chính là thế đó!”

Nàng vừa nói, vừa hung hăng giật tóc hắn, làm cho Đệ Ngũ giận đến bốc khói trên đầu.

“Hèn hạ vô sỉ! Ta nhất định sẽ truy cứu các ngươi vì tội hủy hoại danh dự!”

Vân Khê nhìn Hoa Sở Sở tra hỏi cái kiểu chơi đùa kia, nhất định sẽ không thu được kết quả gì, bèn đứng dậy, đi tới bên cạnh Hoa Sở Sở: “Được rồi, qua một bên đi, để ta tới hỏi vẫn hơn.”

Hoa Sở Sở làm mặt quỷ với Đệ Ngũ, sau đó ngoan ngoãn lui lại.

Vân Khê khom người, nhìn chằm chằm vào mắt đối phương, trầm giọng nói: “Bị Đệ Tứ đánh bại, mất hết danh dự, tụt thành Đệ Ngũ, cho nên ngươi ghi hận trong lòng.” Không phải là giọng chất vấn, mà là khẳng định.

Đệ Ngũ nhíu mày, lạnh lùng nhìn lại nàng.

“Trong lòng ngươi không cam, cho nên đã tìm cơ hội đối phó Đệ Tứ. Vừa hay Liên Minh Thích Khách muốn ám sát viện trưởng Thiên Long, ngươi liền lợi dụng thời thế, ném tội danh ám sát lên người Đệ Tứ, khiến hắn trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Mà với năng lực hiện nay, Đệ Tứ chưa thể đối kháng cùng toàn bộ Học viện Thiên Long được. Đến khi bị sa lưới, ngươi có thể mượn tay Học viện Thiên Long để diệt trừ Đệ Tứ. Hắn vừa chết, ngươi lại thuận lý thành chương trở thành Đệ Tứ của Liên Minh Thích Khách. Không uổng người nào, không mất chút sức, tâm nguyện lại đạt thành, ta nói có đúng không?”

Đệ Ngũ càng nghe Vân Khê nói, thần sắc càng lúc càng tức giận, máu nóng cả người như vọt hết lên tận đỉnh đầu: “Ngươi nói hươu nói vượn cái gì đó? Ta mà làm chuyện như vậy sao? Đúng là ta

không vừa mắt với Đệ Tứ, nhưng thằng này còn không hèn hạ đến nỗi đánh lén sau lưng người khác như thế!”

“Ngươi không làm thật sao? Vậy lần này tới Thiên Long thành, là vì chuyện gì?” Vân Khê rèn sắt luôn khi còn nóng, từng bước ép sát.

“Ta tới Thiên Long thành theo lệnh Chữ Thiên Nhất Hào để điều tra chân tướng! Có người ngoài mạo danh Liên Minh Thích Khách, hành hung khắp nơi, chúng ta đương nhiên phải điều tra nhất thanh nhị sở rồi!” Đệ Ngũ nổi giận đùng đùng nói.

“Thì ra là vậy!” Vân Khê quan sát sự biến hóa ánh mắt của hắn, chỉ thấy tức giận và phản ứng bản năng, không giống nói dối. Nàng nhếch môi cười nhạt, nhún nhún vai: “Được rồi, ta tin ngươi! Nói sớm không phải xong rồi sao? Cũng chả gây ra nhiều hiểu lầm như vậy! Làm sao bây giờ nào? Tất cả mọi người đã chứng kiến ngươi bại dưới tay Số Chín mươi chín, giờ muốn làm sáng tỏ cũng không kịp rồi. Thấy chưa, đây chính là hậu quả của việc giả khốc!”

Lồng ngực Đệ Ngũ phập phồng kịch liệt phập phồn, tức giận cực kỳ. Nàng còn dám nói? Một thân danh dự của hắn đều hủy hết trong tay mấy người bọn họ rồi!

“Ta có đề nghị, ngươi suy nghĩ thử xem.” Vân Khê lại nói, “Chúng ta hợp tác, ngươi điều tra vấn đề nội bộ của Liên minh, bọn ta điều tra vấn đề nội bộ của Học viện Thiên Long. Sau khi tra xét rõ ràng, xác nhận Đệ Tứ trong sạch rồi cứu hắn khỏi địa lao, chúng ta cùng diễn một tuồng kịch, cứu lại tôn nghiêm và danh tiếng của ngươi, thế nào?”

Da mặt Đệ Ngũ giần giật, rất muốn đánh người. Các ngươi vô sỉ đủ chưa vậy? Biết hắn trân trọng danh tiếng của mình, nên nếu muốn vãn hồi mọi chuyện, chỉ có nữa đồng ý với bọn họ, sau đó diễn lại

một tiết mục khác. Nếu không, màn bại trận trước mặt mọi người hôm nay, còn hình ảnh quỳ xuống xin tha, sẽ bám hắn cả đời, trở thành trò cười trong giới thích khách, không bao giờ rửa sạch nổi.

Cắn răng, hắn ngầm cân nhắc, rốt cục gật đầu.

Hoa Sở Sở vui mừng nhảy nhót, đến khi nhận được ánh mắt tàn bạo Đệ Ngũ gửi đến, nàng mới ý thức ra, vô cùng chân chó chạy tới, vừa cởi dây thừng cho hắn vừa nhận lỗi.

Chuyện Đệ Ngũ tạm thời dừng tại đó. Có sự gia nhập của hắn, bọn họ càng nắm chắc tình huống của Liên Minh Thích Khách. Đúng như Vân Khê và Long Thiên Tuyệt suy đoán, Liên minh không hề nhận bất kỳ nhiệm vụ ám sát Bách Lí viện trưởng nào, có người đang mạo danh để làm chuyện bất nghĩa!

Mà bi kịch là, Độc Cô Mưu thành kẻ chết thay mấu chốt.

Rốt cuộc là hạng người nào mà phải phí tâm tư bố trí ra một cục như thế, đưa cả Học viện Thiên Long và Liên Minh Thích Khách vào tròng?

“Theo lời đại ca, huynh ấy hoài nghi mấy tên trưởng lão Học viện Thiên Long có tâm đoạt vị, ngầm kéo bè kết phái, dùng đủ các loại phương thức để thăm dò chỗ ẩn thân của Bách Lí viện trưởng, ý đồ bất chính. Còn nữa, địa đạo trong nhà viện trưởng cũng xuất hiện rất kỳ quặc, không thể một lần là xong, mà phải làm liên tục mấy năm mới được!” Long Thiên Tuyệt mở miệng nói.

“Hai ngày sau là sinh thần Bách Lí viện trưởng, các nhân vật trọng yếu của mười đại học viện đều tề tụ tại Học viện Thiên Long, Bách Lí viện trưởng nhất định phải xuất tịch để tổ chức thọ yến. Chúng ta cần nhanh chóng tra rõ mọi sự, không thể để thọ yến hôm đó phát sinh

chuyện gì ngoài ý muốn được.” Vân Khê thở dài, vốn thọ yến là chuyện vui như vậy, ai ngờ sóng ngầm mãnh liệt, sát cơ trồi lên.

“Mấy ngày nay, ta sẽ phái thêm người lưu ý động tĩnh bên Học viện Thiên Long. Bách Lí viện trưởng là trụ cột của cả học viện, một khi ông ngã xuống, chỉ sợ giữa mười đại học viện sẽ không còn an bình, lại nổi lên một hồi gió tanh mưa máu.” Long Thiên Tuyệt suy nghĩ sâu xa. Mười đại học viện đến giờ đều lấy Học viện Thiên Long làm cầm đầu. Thứ nhất là thực lực mạnh hơn cả, thứ hai là do Bách Lí viện trưởng đức cao vọng trọng, mới được viện trưởng khác tôn kính và sùng bái. Có Bách Lí viện trưởng ở đó, những học viện khác không có bất kỳ ý nghĩ tranh danh đoạt lợi gì. Nhưng một khi đầu rồng ngã xuống, đám rắn tôm phía dưới sẽ không nhân cơ hội lợi dụng sơ hở hay sao?

Hắn mơ hồ có một loại cảm giác, chuyện này sợ là không hề đơn giản. Bọn họ mới chỉ động tới tầng bên ngoài của nó mà thôi.

“Ta nghĩ, chuyện chưa chắc đã nghiêm trọng như thế đâu. Dù thế nào thì, hai ta, thêm cả Thiên Thần, đã nắm trong tay ba đại học viện rồi. Nếu có nổi lên phân tranh, chỉ cần ba phương hợp lực lại, ta không tin mình không lấn được bọn họ!” Vân Khê lạnh lùng nhướng mày, nói một cách tự tin ngạo nghễ.

“Chỉ hy vọng là như thế.” Long Thiên Tuyệt cười nhẹ, ôn nhu cầm tay nàng. Dù bọn họ không ngừng đối diện phong ba, nhưng hắn tin, chỉ cần hai người cùng sóng vai đồng hành, khó khăn hay gian nguy gì cũng không có vấn đề.

“Mẫu thân, bên ngoài có người tới tìm! Nói là tới trả kiếm!” Tiểu Mặc ở ngoài cửa gào to một tiếng rồi biến đi rất nhanh. Hôm nay bé sẽ gặp lại Kim trưởng lão của Khí học viện và mấy người bạn Long gia yêu dấu, tâm tình đang rất vui vẻ, chỉ muốn mau mau tới hội họp với

đám bạn cũ. Bỏ quả ân oán hỗn loạn của đời trước Long gia, tre con dù sao cũng là trẻ con, đều là bằng hữu cả!

“Trả kiếm?” Ánh mắt Vân Khê híp lại, sau đó lại sáng lên, nàng biết người đến là ai rồi.

Quyển 6 - Chương 42: Thư truyền vị

Thân thủ cao ngất, tựa kiếm mà đứng, hắn đưa lưng về phía đại môn, dưới ánh nắng ban trưa rực rỡ, cả người như đắm chìm trong vạn dặm kim quang.

Vân Khê liếc một cái đã chuôi kiếm ấy, hơn một năm trước, nàng đã đưa nó cho Yến Vô Ngân mượn, Trảm Lãng kiếm!

Người đến là ai, nàng đã xác định rồi.

Hơn một năm trước, trong thủy lao ở Hoa gia, xiềng xích quấn thân, bóng lưng ám đen; còn bây giờ, thân hắn ngập giữa quang minh, tắm ánh mặt trời, cứ như đã đổi thành một người khác vậy.

Nhìn bóng lưng ấy, Vân Khê khẳng định, Yến Vô Ngân đã hoàn toàn thoát khỏi cừu hận rồi.

“Yến tiền bối, người lỡ hẹn nhiều đấy.”

Yến Vô Ngân xoay người lại, ánh mắt sáng lên, hắng giọng rồi phá lên cười: “Xin lỗi, xin lỗi! Thật là ta đã lỡ hẹn, giờ thì nguyên vật xin trả, nếu ngươi có cần cái gì, ta nguyện bồi thường.”

Tay hắn chuyển nhẹ Trảm Lãng kiếm, quyến luyến nhìn thoáng qua một cái rồi mới đưa Vân Khê. Bảo kiếm đã theo mình một năm, cũng có chút tình cảm.

Vân Khê suy tư, vốn đã định tặng Trảm Lãng kiếm cho hắn luôn,

nhưng nghĩ lại, nếu hội tụ đủ mười viên linh châu thì có thể hợp thể thành một viên Cửu Chuyển linh châu, vậy mười thanh thượng cổ bảo kiếm thì sao? Nhưng nàng cũng tập hợp đủ, liệu có đưa đến hiệu quả kinh người như thế không nhỉ?

Nghĩ vậy, nàng thu kiếm trở lại. Hiện tại, Hoa gia căn bản đã không gượng dậy nổi, đại thù được báo, giữ lại Trảm Lãng kiếm cũng vô dụng, nhiều lắm cũng chỉ là cung phụng, hoặc đem đi cất giấu. Mà cường địch nàng gặp phải thì ngày càng nhiều, càng cần có kiếm bên cạnh.

“Tính toán vậy! Nói cái gì mà bồi thường chứ? Chờ hôm nào chúng ta mà chạy tới Hoa Tây thành, tiền bối mở cửa thu dưỡng là được rồi.”

Yến Vô Ngân kinh ngạc, cau mày đánh giá Vân Khê, ngữ khí quái dị nói: “Hình như ngươi thay đổi rất nhiều rồi. Nếu là trước kia, chắc chắn ngươi sẽ không bỏ qua cơ hội như thế, hung hăng lừa gạt ta một phen mới đúng! Sao lại rộng rãi như hiện tại, trở nên thông tình đạt lý mất rồi?”

Vân Khê hắc tuyến, nàng khẳng khái một chút mà còn bị chất vấn nữa à, có còn thiên lý hay không đây?

“Ta đang làm tấm gương tốt cho con cái đấy! Đối với kẻ địch, kẻ ác nhân, cả những kẻ nhàm chán, đương nhiên phải hung hăng lừa gạt. Đối với bằng hữu và người mình, thỉnh thoảng khẳng khái một chút cũng được, phải không?”

Yến Vô Ngân hơi sững sờ, sau đó cất tiếng cười to: “Không sai! Người luôn thay đổi, chỉ cần theo hướng tốt thì hết thảy đều đáng giá! Hôm nay ta tới, ngoài việc trả kiếm, còn có một món đồ cần chuyển, có lẽ một ngày nào đó nó sẽ hữu dụng với ngươi đấy.”

Vân Khê kinh ngạc, sau đó thì thấy hắn móc từ trong ngực ra một quyển sách vô cùng cũ kỹ, mặc dù vậy, nó được bảo quản rất tốt, không có sứt sẹo gì. Chỉ khổ nỗi, toàn bộ văn tự trên đó, Vân Khê không hiểu được!

“Quyển sách này ta tìm được trong Hoa gia, mà cũng chẳng biết nửa chữ cổ đại nào, nhưng nó là do Hoa gia lịch đại tổ tiên lưu lại. Cuốn sách này tên là 《Tường Thiên Hà đồ chí》, nghe nói bên trong cất giấu một bí mật động trời. Tổ tiên Hoa gia luôn điều tra mà vẫn không có kết quả gì. Lúc ta vừa nhận được nó đã suy ngẫm lại, rốt cuộc Tường Thiên là chỗ nào? Lấy bản đồ cả Long Tường đại lục ra, xem xét từng thành trấn, mỗi một vùng núi sông đều tìm kiếm một lần, cũng không có bất kỳ đầu mối nào.”

“Đại thù của ta đã báo, cuộc sống về sau, chỉ muốn đưa tộc nhân đi an cư lạc nghiệp, không muốn dính dáng đến ân oán và phân tranh giang hồ nữa, giữ lại quyển sách này cũng vô dụng. Lần này tới trả kiếm, nhân tiện mang nó theo tặng cho ngươi luôn, biết đâu có ích cũng nên.”

“《Tường Thiên Hà đồ chí》? Tên này nghe rất quen, tiếc là ta cũng không hiểu văn tự cổ đại, chờ có cơ hội, ta sẽ tìm cao nhân thỉnh giáo.” Vân Khê không có từ chối mà nhận lấy.

“Nếu chuyện đã xong xuôi, ta đây cáo từ trước.”

“Không vào ngồi một chút à?” Vân Khê nói.

“Không được. Ngày sau nếu đi qua Hoa Tây thành, nhớ báo ta một tiếng.” Yến Vô Ngân không dừng lại, tiêu sái xoay người rời đi.

Thù hận có thể làm một người trầm luân lạc lối, cũng có thể giúp một

người tỉnh táo lại, tất cả chỉ trong một suy nghĩ mà thôi.

“Khê Nhi, nàng cầm cái gì vậy?” Long Thiên Tuyệt không biết từ khi nào đã tới phía sau nàng, chú ý tới cổ thư, tò mò nhận lấy, lật ra xem.

“Yến tiền bối lấy từ trong bảo tàng Hoa gia, nói là 《Tường Thiên Hà đồ chí》, nhưng trên bản đồ Long Tường đại lục không tìm được cái chỗ Tường Thiên này, kỳ quái thật. Hay nó là tên từ vạn năm trước, giờ đã bị sửa mất rồi?” Vân Khê suy đoán.

“Tường Thiên..... Tường Thiên..... Rất quen thuộc, giống như đã từng nghe thì phải.” Long Thiên Tuyệt nghiêng đầu, cẩn thận hồi tưởng, nhưng không nhớ ra nổi.

Vân Khê phụ họa: “Chàng cũng vậy ư? Ta vừa nghe cái tên đã thấy rất quen, như là nó quanh quẩn bên tai ấy, nhưng lại nghĩ mãi không ra.”

“Không sao, sau này chúng ta từ từ nghiên cứu.” Long Thiên Tuyệt ôn nhu cười nói, “Hiện tại, quan trọng nhất là Bách Lí viện trưởng, thương thế ông còn rất nghiêm trọng, chúng ta phải nghĩ biện pháp giúp ông ấy hồi phục sớm lên.”

“Đại ca đã đem Bách Lí viện trưởng giấu chỗ nào vậy? Ta phải trực tiếp xem thương thế thì mới có thể đưa ra chẩn đoán cuối cùng được.” Vân Khê nói.

“Nàng theo ta.” Dưới sự hướng dẫn của Long Thiên Tuyệt, hai người tới chỗ Bách Lí Song, thì ra Vân Trung Thiên đã sớm chuyển Bách Lí viện trưởng tới Phủ Thành chủ, mà Thành chủ lại bí mật an trí phụ thân vào phòng của con gái. Cả Phủ Thành chủ, trừ Vân Trung Thiên và Thành chủ ra, không ai được biết điều này.

Vân Khê quan sát bệnh tình của Bách Lí viện trưởng, nhíu chặt mày: “Ngoại thương cũng không có gì, chỉ là trong cơ thể ông có chứa độc mãn tính!”

“Vân Khê cô nương, phụ thân ta trúng độc? Làm sao có thể? Các đại phu đều đã xem, không một người nào phát hiện có độc mà.” Thành chủ, Vân Trung Thiên, bao gồm cả Bách Lí viện trưởng, đều cực kỳ kinh ngạc.

Bách Lí viện trưởng suy ngẫm trong chốc lát rồi nói: “Cô nương vừa nói như thế, lão phu cũng cảm thấy có cái gì không đúng. Nếu chỉ là ngoại thương, lão phu điều tức mấy ngày là có thể khôi phục. Vậy mà lần này, vận công điều tức kiểu gì cũng chỉ càng thấy thân thể vô lực, cẩn thận ngẫm lại, có lẽ trúng độc thật.”

“Loại độc này còn chưa phát tác hoàn toàn, nhưng nó ở trong thân thể, mỗi khi vận công điều tức thì khí tức đều bị nó chặn lại, không vận chuyển được. Hơn nữa, độc được tích lũy nhiều ngày, cũng sắp đến lúc phát bệnh ra. Ta đoán là đã tính toán hết thảy, chọn đúng thời cơ này để tìm người tới ám sát làm ông bị thương, thế là đủ để đạt mục đích..... Người này có tâm tư thật sâu a!” Vân Khê nói như vậy làm cho Bách Lí viện trưởng cau mày thật chặt, như chìm vào suy tư.

“Viện trưởng, ngài có nghĩ tới là ai muốn hại mình hay không?” Vân Trung Thiên nhạy cảm nhận ra thần sắc ông, hỏi tới.

Bách Lí viện trưởng vẫn nhíu mày, nhưng lắc đầu: “Chưa có bất kỳ căn cứ chính xác nào, lão phu không muốn oan uổng ai.”

“Viện trưởng, ngài cần gì phải che giấu? Người ta trăm phương ngàn kế như thế, tất nhiên có mưu đồ lớn, nếu Học viện Thiên Long phải

chịu tổn thất nào, tâm huyết của ngài chẳng phải đã uổng phí rồi sao?” Vân Trung Thiên nói.

Bách Lí viện trưởng thở dài, vẫn lắc đầu: “Các ngươi đều ra ngoài đi! Trong lòng lão phu tự cân nhắc.” Nói xong, ông xoay mình, đưa lưng về phía ba người, không muốn tiếp tục trao đổi nữa.

Vân Trung Thiên, Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt hết cách, đành tạm thời rời đi.

“Nhất định viện trưởng đã biết ai hại mình, nhưng ông cứ như vậy đấy, quá mức nhân từ.” Dọc đường đi, tâm tư Vân Trung Thiên có chút hoảng hốt.

“Đại ca, đừng quá lo lắng. Chúng ta sẽ tìm ra ai hạ độc với ám sát thôi. Về phần viện trưởng, ta sẽ tìm biện pháp luyện chế thuốc giải, chúng ta có thể giúp mà, không phải sao?” Vân Khê an ủi.

Vân Trung Thiên cười nhạt, vẫn chưa hoàn toàn thoải mái. Thời gian kế tiếp, mọi người đều bận rộn chuyện của Bách Lí viện trưởng, Vân Khê thì tập trung vào luyện chế đan dược. Không biết đã đả thảo kinh xà, hay đối phương chuẩn bị chu đáo mọi chuyện từ trước, mọi người không có được một tiến triển nào nữa.

Rốt cục, đến ngày mừng thọ Bách Lí viện trưởng, cả Học viện Thiên Long ồn ào, khí thế ngất trời.

Tân khách từ mười đại học viện lục tục vào chỗ, hạ lễ nâng vào từng rương lớn, có trưởng lão đặc biệt đứng ra, vừa ghi chép vừa cao giọng công bố.

“Học viện Côn Bằng xuất thủ thật lớn, tổng cộng có mười bảo vật, mỗi vật đều giá trị liên thành! Nghe nói hạ lễ lần này đều do phụ thân

của Cừu Mộ Dã, Cừu gia chủ đặt mua. Cừu gia không hổ là gia tộc giàu có nhất Long Tường đại lục, học viện Côn Bằng có Cừu gia chủ làm hậu thuẫn, còn sợ không thịnh vượng sao?”

“Mà nói tới lễ vật keo kiệt nhất, nhất định đó là học viện Kim Sư rồi. Không biết bọn họ gặp vận rủi gì, kể từ khi ra Hoa Oánh Oánh rời khỏi, thanh danh và uy vọng ngày càng đi xuống, nghe nói bây giờ đã đến trình độ nhập không bằng xuất rồi. Hạ lễ lần này cũng chỉ có vài món bình thường, căn bản không còn mặt mũi gì luôn.”

“Ngươi nói có lạ không, năm trước keo kiệt nhất là học viện Dực Long, lần này thì ngược lại, hạ lễ người ta đưa tới còn gần bằng cả học viện Côn Bằng, mặc dù có cái phẩm chất không bằng, nhưng số lượng trên trăm, tuyệt đối chiếm ưu thế!”

“Đó là vì viện trưởng học viện Dực Long đang theo đuổi cháu gái của Bách Lí viện trưởng mà, đến sinh thần của ông ấy, muốn làm cháu rể tương lai, không cố gắng biểu hiện lấy lòng chắc?”

“Học viện Vạn Hoàng và học viện Thanh Lân thì sao? Bọn họ tặng cái gì vậy?”

“Tạm thời chưa rõ, nhưng hiện nay, ba viện trưởng của học viện Vạn Hoàng, học viện Thanh Lân và học viện Dực Long đều là người một nhà, người ta đưa cái gì, đưa kiểu gì, khẳng định đã thương lượng tốt rồi, sẽ không tranh đoạt danh tiếng của nhau đâu. Hầy, mười đại học viện thay đổi nhiều quá, gần như cái nào cũng đã đổi chủ, không biết bao giờ thì sẽ đến phiên học viện Thiên Long với học viện Bạch Hổ đây.”

“Nghe nói chỉ trong một hay hai tháng, toàn bộ học viện Thanh Lân, Dực Long, Kim Sư, Hạc Tiên, Tử Điêu và Ngân Xà đều đổi viện trưởng. Thiên Long và Bạch Hổ luôn là hai học viện có thực lực và uy

vọng nhất trong mười đại học viện, một khi hai nơi này cũng đổi chủ, cả thế cục coi như đã phát sinh biến hóa đến long trời lỡ đất rồi còn gì. Đến lúc đó nhất định có trò hay để nhìn....."

Trong tiếng nghị luận, hai vợ chồng Vân Khê và Long Thiên Tuyệt đi tới, tìm vị trí của mình, đồng thời, cũng lưu ý động tĩnh toàn trường, thu hết lời nói của đám đông vào trong tai.

"Không ngờ trong một hai tháng đã xảy ra nhiều đại sự chúng ta không biết như vậy. Kim Sư, Hạc Tiên, Tử Điêu và Ngân Xà đã thay viện trưởng hết như vây, hiện giờ trong mười đại học viện, trừ học viện Thanh Lân của chàng và học viện Dực Long của Thiên Thần, chỉ còn mỗi Thiên Long và Bạch Hổ, Côn Bằng và Vạn Hoàng vẫn do lão viện trưởng chấp chưởng. Biến hóa quả là kinh người khiến người ta lo lắng." Vân Khê thở dài, gần hai tháng qua, nàng rất ít quan tâm đến chuyện tình của học viện Vạn Hoàng, cho nên những học viện khác cũng không rõ. Giờ nghe những điều như vậy, không thể lập tức thích ứng được.

"Những chuyện này ta đã sớm biết rồi. Nghe nói bốn viện trưởng mới của học viện Kim Sư, học viện Hạc Tiên, học viện Tử Điêu và học viện Ngân Xà đều có lai lịch thần bí. Điểm giống nhau là những người đó mới vừa vào học viện không bao lâu, sau đó được các trưởng lão nhất trí ủng hộ, ngồi lên vị trí viện trưởng đó. Mỗi nơi đều có rất nhiều bất mãn, nhưng luôn bị đàn áp, đến nỗi trên giang hồ hầu như không nghe đến tin loạn của bọn họ. Lần ám sát Bách Lí viện trưởng này, ý niệm đầu tiên của ta là, không biết Học viện Thiên Long có dẫm vào vết xe đổ đó hay không nữa. Một khi Bách Lí viện trưởng ra đi, hoặc là trọng thương, các trưởng lão khác mà đồng loạt đề cử người thừa kế khác....." Long Thiên Tuyệt nói.

"Nghe chàng nói như vậy, mọi chuyện càng ngày hướng đến manh mối đó. Chỉ là, ta không hiểu được, vì sao Bách Lí viện trưởng không

chịu tiết lộ người mà ông đã hoài nghi chứ? Chẳng lẽ cứ đợi đến khi bị hắn ta hãm hại, đẩy Học viện Thiên Long tới tình cảnh diệt vong, ông mới hoàn toàn tỉnh ngộ à?”

“Người có chí riêng, không thể cưỡng cầu. Chúng ta chỉ có thể làm hết khả năng của mình, rồi nghe theo thiên ý.”

Hai vợ chồng vừa đàm luận vừa đi tới chỗ ngồi. Quanh bọn họ còn có mấy vị trưởng lão cao tầng từ học viện Vạn Hoàng đến, bọn họ phụng mệnh viện trưởng đến chúc thọ tặng lễ, nhìn thấy vợ chồng Vân Khê, đều cung kính đứng dậy, hàn huyên thăm hỏi.

“Viện trưởng gần đây khỏe không?” Vân Khê tùy ý hỏi.

Một trưởng lão trong đó cất lời: “Viện trưởng đều mạnh khỏe! Nhân tiện, viện trưởng nhờ chuyển một phong thư cho ngài, mời xem.”

Vân Khê nhận lấy, mở ra xem một chút, nàng kinh ngạc: “Thư truyền vị?”

“Chuyện gì vậy?” Long Thiên Tuyệt hỏi.

Vân Khê qua một hồi mới khôi phục bình tĩnh, đem thư qua cho hắn, trầm giọng nói: “Viện trưởng nói trên thư, nếu thọ yến hôm nay phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, ta có thể dùng phong thư này, đại diện cho toàn bộ học viện Vạn Hoàng, lấy danh nghĩa học viện Vạn Hoàng để duy trì đại cục!”

Long Thiên Tuyệt nhanh chóng xem thư một lần, trở nên thâm trầm: “Ánh mắt Hàn viện trưởng thật độc đáo, hẳn là ông ấy cũng đã phát hiện ra dấu hiệu không tầm thường nào nên đưa lá thư tới để phòng ngừa!”

Quyển 6 - Chương 43: Chớ say đắm giọng nói thiên thần của tỷ tỷ ta

Trong khi nói chuyện, khách khứa đã đến đông đủ, chỉ chờ Bách Lí viện trưởng là chủ trì của buổi sinh thần hôm nay đến nữa thôi.

Lúc này, một người bên Học viện Kim Sư đứng dậy, chắp tay lên tiếng: “Chư vị, tại hạ là tân viện trưởng của Học viện Kim Sư ——Lưu Duệ, lần đầu diện kiến với các vị tiền bối cao nhân ở đây, sau này mong chư vị chiếu cố nhiều hơn.”

Người nói chuyện là một nam tử trên dưới bốn mươi, tướng mạo bình thường, nhưng có một khí thế khá là đặc biệt.

Mọi người nghe vậy, rối rít đáp lời.

“Lưu viện trưởng, hạnh ngộ hạnh ngộ!”

“Lưu viện trưởng, còn chưa kịp tới chúc mừng ngài.....”

“Đa tạ các vị! Làm một hậu bối, tại hạ có mấy lời muốn nói, có gì không đúng, kính xin chư vị chỉ giáo cho.” Lưu Duệ nói năng khiêm tốn, ngạo khí trong xương lại không thể che dấu được, “Mười đại học viện đã tồn tại hơn vạn năm ở Long Tường đại lục, lẽ ra, so với những đại gia tộc cổ xưa kia, bề dày lịch sử chúng ta không hề thua kém, nhưng bàn đến danh vọng, thử hỏi có học viện nào được bễ nghễ nhìn thiên hạ như các thế gia?”

Không khí đột nhiên trở nên trầm trọng, mỗi người đều lâm vào suy tư.

“Rốt cuộc hắn muốn nói cái gì?” Vân Khê nhíu mày, đã nhìn ra hơi thở chứa đầy dã tâm trên người hắn.

“Tiếp tục xem kịch đi.” Long Thiên Tuyệt nhàn nhạt nói một câu, ánh mắt quét về phía Lưu Duệ nhiều thêm mấy phần sắc bén.

Trong số khách khứa, có người bắt đầu hưởng ứng Lưu Duệ, đứng lên nói: “Lưu viện trưởng hỏi rất hay! Mười đại học viện chúng ta mặc dù có danh khí trên cả Long Tường đại lục, nhưng cứ luôn thua kém đám đại gia tộc kia một bậc. Ví như Học viện Côn Bằng ở Tây Bắc vậy, nhắc đến Tây Bắc, nổi tiếng nhất là Cừu gia giàu có nhất thiên hạ, thậm chí có thể nói, hơn nửa Học viện Côn Bằng phải dựa vào Cừu gia mà hoạt động; còn cả học viện Hạc Tiên, học viện Tử Điêu và học viện Ngân Xà, quanh bọn họ các đại gia tộc đông đúc, mỗi khi xảy ra mâu thuẫn xung đột đều phải khuất phục nhẫn nhịn với người ta..... Mất mặt của ai ở đây? Chỉ là học viện Hạc Tiên, Tử Điêu hay Ngân Xà sao? Không phải! Đó là mặt mũi của cả mười đại học viện chúng ta! Chính vì trong mắt mấy đại gia tộc đó, chỗ chúng ta cũng chỉ là nơi để đệ tử bọn họ tạm thời tu hành mà thôi, một khi đệ tử thành danh, có tiền đồ rồi, chúng ta không đáng giá lấy một đồng!”

Đám khách nhân từng có kinh nghiệm rối rít hưởng ứng, thực lực của học viện không đủ lớn mạnh, phải chịu sự đè ép từ các đại gia tộc xung quanh, đây là sự tồn tại tất yếu, chuyện thường trên đời. Song, quy kết nó với vấn đề mặt mũi của cả mười đại học viện, lập tức trở thành chuyện bé xé ra to.

Lưu Duệ tiếp lời người nọ: “Không sai! Mười đại học viện chúng ta vốn là một thể, cùng vinh cùng nhục, một thành phần đánh mất thể diện, mặt mũi tất cả cũng chẳng vẻ vang gì. Chỉ tiếc là, trong chúng

ta, rất ít người có thể nhận ra điểm này. Mọi người chỉ âm thầm để tâm đến mỗi học viện của mình, suy nghĩ hạn hẹp, không nhìn đến đại cục. Cứ tiếp tục như thế, địa vị và danh vọng của mười đại học viện ở Long Tường đại lục, nhất định sẽ càng ngày càng thấp. Thật đáng lo."

"Lưu viện trưởng, ngài có đề nghị gì sao?" Người vừa nãy lại đón lời.

Khốn, muốn diễn trò cũng đừng diễn lộ liễu như vậy chứ? Một hỏi một đáp, rõ ràng là đã xếp đặt từ trước, nếu không ai có thể mở mồm chân chó đến mức ấy?

Đáy lòng Vân Khê hừ lạnh một tiếng, khinh bỉ a.

"Tên kia luôn liếc mắt trao đổi với người bên Ngân xà, Hạc Tiên và Tử Điêu, xem ra bọn họ đã thông đồng từ lâu, bây giờ muốn hành động rồi." Long Thiên Tuyệt kề sát bên tai nàng, thấp giọng nói.

"Chẳng sợ! Cho dù bọn họ cấu kết với nhau, cũng chỉ chiếm non nửa mà thôi, chẳng quyết định được cái gì!"

Hai vợ chồng nhỏ giọng trao đổi, Lưu Duệ lại dõng dạc phân trần một phen: "..... Cho nên, tại hạ cho là, chúng ta phải thống nhất lại với nhau, trở thành một thể toàn vẹn rồi đề cử một cao thủ tài đức vẹn toàn đứng lên lãnh đạo. Một khi mười đại học viện thống nhất lại, thế lực của nó có thể áp đảo tất cả gia tộc khác, cho dù là Vân tộc cũng phải ngồi ngang hàng với chúng ta mà thôi! Tới lúc đó, người của ta đi lại trên Long Tường đại lục, ai cũng có thể ngẩng cao đầu mà bước. Còn ai dám coi thường? Mọi người nói thử xem, lời này có đạo lý hay không?"

"Hay! Nói rất hay!"

“Chúng ta tán thành thống nhất mười đại học viện!”

“Chúng ta sẽ tích cực hưởng ứng sự hiệu triệu của Lưu viện trưởng, chúng ta muốn thống nhất! Chúng ta muốn đoàn kết! Chúng ta sẽ cường đại hơn!”

“Chúng ta muốn thống nhất! Chúng ta muốn đoàn kết! Chúng ta sẽ cường đại hơn!”

“.....”

Trong phạm vi khách khứa ở đây, đủ các loạt hưởng ứng đột nhiên nhô ra như măng mọc sau cơn mưa, thanh thế cực lớn.

Các cao thủ của mấy học viện kinh ngạc, không ngờ sẽ xuất hiện cục diện này. Nhìn thoáng qua thì giống như tất cả đều hưởng ứng, nhưng cẩn thận quan sát lại tình hình đặc biệt lúc ấy mới phát hiện, giữa mỗi học viện, chẳng biết từ lúc nào, đã lẫn vào không ít người lạ. Lưu Duệ vừa dứt lời, bọn họ đã cùng lúc lên tiếng hưởng ứng. Kế sách như thế, vừa cao minh, lại khiến người ta không nói ra lời.

Nghe mấy khẩu hiệu kìa, “Chúng ta muốn thống nhất! Chúng ta muốn đoàn kết! Chúng ta sẽ cường đại hơn!”, la hét chỉnh tề như vậy, vang dội như vậy, sẽ tác dụng đến cỡ nào?

Người bình thường bị kích thích ảnh hưởng cũng lập tức thấy nhiệt huyết sôi trào.

Ai ở Long Tường trên đại lục mà không muốn có thân phận và địa vị? Ai không muốn được người khác ngẩng đầu ngưỡng mộ mà phải chịu coi thường mặt lạnh? Ai không muốn ngẩng cao đầu bước đi, đón nhận ánh mắt hâm mộ của thế nhân?

Tất cả những điều ấy đều chọc đúng sự ham muốn của mọi người.

Cho nên, thanh thế hưởng ứng càng lúc càng lớn, gần như là bao phủ cả buổi thọ yến hôm nay.

Vân Khê và Long Thiên Tuyệt liếc mắt nhìn nhau, cứ tiếp tục dựa theo tình thế này, mười đại học viện thống nhất sẽ thành khuynh hướng nhất định. Lòng người nhất trí, dù bây giờ bọn họ đứng ra phản đối, chỉ sợ cũng không làm nên chuyện gì. Phải biết rằng, mười đại học viện xây dựng lên từ chính mấy vạn người, làm chuyện mất lòng người, ắt sẽ đi về phía diệt vong.

Bách Lí viện trưởng chưa lộ diện, mấy vị trưởng lão Học viện Thiên Long đều lộ vẻ bất an, lại có một bộ phận mừng thầm, trong lòng có quỷ.

“Rất tốt! Nếu tất cả mọi người đều có tâm nguyện này thì chuyện đơn giản hơn rất nhiều. Thừa dịp hôm nay có sự hiện diện của đủ các vị viện trưởng và nhân vật quan trọng ở đây, chúng ta hãy đề cử ra một vị lãnh tụ, từ nay về sau, tất cả mọi người đều nghe theo lời hiệu lệnh của người đó. Ai không tuân theo sẽ bị cả mười đại học viện đuổi giết!” Lưu Duệ vung tay hô lên, khí thế như thể chính hắn đang là lãnh tụ vậy. Dã tâm lóe ra trong đôi mắt ngày một sáng rực.

Hiện trường hoan hô vang dội, tất cả mọi người đều mong đợi một màn này.

Lúc này, một người bên phía Học viện Kim Sư đứng lên, vừa muốn mở miệng, Vân Khê lập tức giành trước một bước, cướp lời luôn: “Nói thật hay! Mười đại học viện chúng ta đúng là nên thống nhất, nên đoàn kết lại, nên cường đại hơn!”

Người kia há mồm, bị đoạt lời rồi, đành ngậm miệng lại, ngồi về vị trí.

Trưởng lão học viện Thiên Long và cả học viện Dực Longđều kinh ngạc, vốn tưởng Vân Khê đứng lên phản bác, không ngờ nàng lại tán thành đề nghị ấy.

“Đại tẩu, người đang nói cái gì thế?” Long Thiên Thần nóng nảy, nghĩ thầm, có phải đại tẩu bị sốt hỏng đầu rồi hay không vậy?

“Ta nói rất rõ ràng, ta hoàn toàn đồng ý với lời vừa rồi của mọi người. Mười đại học viện nên thống nhất, nên đoàn kết lại, nên cường đại hơn!” Vân Khê cực kỳ khẳng định lặp lại cả câu.

Hàn quang lóe lên trong đáy mắt Lưu Duệ, hắn cười vang: “Vị này nhất định là viện trưởng kế nhiệm của học viện Vạn Hoàng — Vân Khê cô nương đúng không? Hạnh ngộ hạnh ngộ! Cảm tạ Vân Khê cô nương đã ủng hộ tại hạ, quả là vinh hạnh.”

“Ta quen ngươi sao?” Vân Khê quăng cho hắn một cái mắt lạnh, không chút nể tình.

Sắc mặt Lưu Duệ cứng lại, có chút khó xử, lại nghe Vân Khê tiếp tục nói: “Ta đồng ý mười đại học viện thống nhất, cũng không có nói là đồng ý một vô danh tiểu tốt như ngươi đứng đây đầu độc lòng người, mơ tưởng hiệu lệnh!”

Mặt Lưu Duệ đỏ bừng, lộ vẻ tức giận.

Phía sau hắn, đám cao thủ học viện Kim Sư vội vàng đứng lên, đang định trợ uy cho Tân viện trưởng của bọn họ thì đột nhiên bị Vân Khê quát lớn: “Ngồi xuống cho ta! Thống nhất mười đại học viện là chuyện của người đứng đầu mỗi học viện ở đây, viện trưởng nói chuyện với viện trưởng, đến phiên đám các ngươi luân phiên trõ cái mồm thối hoắc vào à?”

Đám cao thủ đứng thành hàng nghiêm chỉnh đều đỏ bừng mặt, giận dữ trừng mắt nhìn Vân Khê.

“Ngươi thì tính cái gì? Nếu là chuyện của người đứng đầu mười đại học viện thì để viện trưởng học viện Vạn Hoàng các ngươi tự mình đến nói, một cái người kế nhiệm thôi, còn cách vị trí viện trưởng xa vạn dặm, có tư cách gì để nói với viện trưởng học viện Kim Sư?”

“Còn nói chúng ta thối, ta thấy miệng ngươi mới thối nhất ở đây!”

“Quá đáng! Một kẻ không có khẩu đức như ngươi mà đủ tư cách trở thành người kế nhiệm ở học viện Vạn Hoàng sao?”

“.....”

Các cao thủ hợp nhau tấn công.

Vân Khê cúi đầu cười nhạt, không hề bị bọn họ chọc giận, chỉ quạt quạt mấy cái, miễn cưỡng mở miệng: “Đã nói thối thì chính là thối mà, quả nhiên một đám cùng mở mồm đánh rắm như thế, thối đến ghê tởm!”

Long Thiên Tuyệt mỉm cười nhìn nàng, xem tình huống, hẳn là không cần hắn ra mặt, một mình nàng đã có thể chọc đám cao thủ mồm thối này tức giận hộc máu mà chết.

“Vân Khê, ngươi.....”

Bên kia vừa muốn chen mồm thống mạ, Vân Khê thở cũng không gấp mà đặc biệt chọn đúng thời cơ tiếp tục đoạt lời: “Các ngươi nói ta chưa phải viện trưởng nên không có tư cách tham gia nói chuyện, vậy thì ta sẽ coi là, tất cả mọi người đã tán thành, chỉ có mười vị viện

trưởng mới được phép nói chuyện thống nhất với nhau, đúng không?”

“Đúng là không sai, nhưng.....”

Vân Khê chỉ dừng một chút rồi lại cất giọng: “Nếu đã như vậy, ta đề nghị, bắt đầu từ bây giờ, trừ mười viện trưởng ra, ai cũng không được mở cái mồm thối ra nữa! Phàm là kẻ nào có mưu đồ ô nhiễm không khí, tha ra sau núi, tháo thành tám khối, chém ra phân bón, dùng để nuôi dưỡng thổ nhưỡng núi non học viện Thiên Long.”

Hiện trường một mảnh tức cười, cách làm này quá.....

“Được! Ta đồng ý! Mười đại học viện thống nhất là chuyện trọng đại cỡ nào, chỉ ai có thân phận có địa vị giống chúng ta mới đủ tư cách mở miệng, đám tôm tép thì biết cái gì? Nói cũng vô dụng, có khác gì ruồi bọ vo ve!” Long Thiên Thần rung đùi đắc ý, lần đầu tiên cảm nhận được sự tôn quý và phúc lợi đặc thù của một viện trưởng.

Nhìn mà xem, cả thọ yến to tổ chảng ra đấy, ít nhất cũng tụ tập mấy trăm mống, vậy mà có chỉ có mười người đủ tư cách nói chuyện, mà hắn lại là một trong đó, quá vinh quang a!

Càng nghĩ càng tưng bừng, cười đến hợp bất long chủy *(không khép miệng lại được)*.

Các đại biểu học viện Dực Long ngồi sau Long Thiên Thần đồng loạt quay đầu đi chỗ khác. Thật là tổn hại uy phong viện trưởng quá đi! Cả một đám nhà giàu mới nổi!

Chỉ có hai tỷ muội Triệu Hiểu Du, Triệu Hiểu Mẫn thủy chung nhẹ nhàng cười, ủng hộ Long Thiên Thần tới cùng.

Sắc mặt đám cao thủ học viện Kim Sư từ đỏ hồng đến tím đen, cực kỳ tức giận. Trong lòng bọn họ thấy không cam, một tiểu tử như vậy mà cũng có thể ngồi lên cái ghế viện trưởng Dực Long? Ông trời không có mắt à?!

Đối mặt với sự phẫn nộ ghen tỵ hận của bọn hắn, Long Thiên Thần chẳng những không bị ảnh hưởng, mà càng thêm đắc ý giơ chân. Ta tức chết các ngươi đấy, sao nào? Có bản lãnh thì các ngươi cũng làm viện trưởng đi?

“Long công tử là viện trưởng học viện Dực Long nên có quyền nói chuyện, chỉ là, Vân Khê cô nương thì không, cô chưa phải là viện trưởng học viện Vạn Hoàng.” Lưu Duệ nhếch môi, nụ cười bên khóe miệng từ từ lớn dần, “Dựa theo ước định Vân Khê cô nương vừa nói, bắt đầu từ bây giờ, mời ngậm miệng của cô lại, nếu không kẻ đầu tiên bị áp dụng sự trừng phạt đó là chính cô đấy!”

“Ha ha ha ha.....” Đám cao thủ học viện Kim Sư rốt cục được xả giận, cất tiếng cười to. Chính xác, bọn họ không có quyền nói, chính nàng cũng vậy thôi, như nhau cả!

“Nga, sao ta lại quên nhỉ?” Vân Khê ra vẻ ảo não.

“Vân Khê cô nương thông minh quá nên bị thông minh hại, bài học này là muốn nói cho mọi người, sau này khi định khiển trách người khác, hãy nghĩ đường lui cho chính mình cái đã.”

“Đáng tiếc, ta rất muốn nghe Vân Khê cô nương tiếp tục hùng hồn phát biểu cơ. Giọng nói nổi bật như thế, tại hạ thưởng thức mãi không thôi, chỉ tiếc là, kế tiếp không được nghe Vân Khê cô nương mở mồm nữa rồi.”

“Không sao, chúng ta đợi thêm mấy thập niên nữa, chờ Hàn viện

trưởng hơn trăm tuổi, có lẽ sẽ lại được thường xuyên lắng nghe thanh âm trời cho của Vân Khê cô nương.”

Ba tân viện trưởng của học viện Ngân Xà, học viện Hạc Tiên và học viện Tử Điêu đều đứng lên bỏ đá xuống giếng. Phía sau, đám cao thủ cũng ầm ầm cười to, muốn xem Vân Khê sẽ mất mặt thế nào.

Vân Khê nở nụ cười nhạt nhẽo, ưu nhã hất mấy sợi tóc trước trán, thở dài: “Ta không ngờ mọi người lại cất nhắc mình đến thế, si mê giọng nói trời cho này đến thế. Nếu không được nói chuyện tiếp, vậy thì quá đáng tiếc rồi. Dù gì các vị cũng mong đợi đến thế, cho nên.....”

Nàng cố ý dừng một chút, cong môi cười nói: “Suy nghĩ cho đại cục, thỏa mãn mong đợi bấy lâu trong lòng mỗi người, ta quyết định, tuyên bố một đại sự ở đây!”

Đại sự?

Bốn vị tân viện trưởng ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, nhìn nhau rồi lại quay sang nhìn Vân Khê với nụ cười tự tin mà quỷ dị trước mặt, trong lòng dần sinh ra cảm giác bất an.

Quyển 6 - Chương 44: Long viện trưởng oai phong!

Edit: Tiểu Nguyệt Dương

Beta: Tiểu Mộng

“Ta tuyên bố.....” Vân Khê lại đột nhiên dừng lại, cười nhẹ nhàng, “Thôi cứ để các vị trưởng lão tôn quý của Học viện Vạn Hoàng chúng ta tới tuyên bố đi!”

Ánh mắt xem thường bay tán loạn khắp hiện trường. Muốn làm trò thì cũng phải biết cách, rõ ràng đang hành hạ mọi người mà!

Một vị trưởng lão liền đứng dậy, nhận lấy bức thư trong tay Vân Khê, hắng giọng đọc: “..... Lão phu lo lắng, thọ yến hôm nay sẽ có chuyện ngoài ý muốn phát sinh, cho nên đã đưa ra quyết định này. Chính thức truyền lại vị trí viện trưởng của Học viện Vạn Hoàng cho Vân Khê. Vân Khê có thể đại diện cho toàn bộ Học viện Vạn Hoàng, tất cả lời nói ra đều đại biểu cho tiếng lòng của trên dưới Học viện Vạn Hoàng! Nếu mọi người không tin, có thể tận mắt xem xét, đây chính là chữ của viện trưởng, ông còn đích thân viết nó trước mặt chúng trưởng lão bọn ta, đưa ra quyết định chính thức truyền vị cho Vân Khê. Bắt đầu từ bây giờ, Vân viện trưởng chính là viện trưởng của Học viện Vạn Hoàng!”

Trưởng lão nói xong một phen, toàn trường lâm vào khiếp sợ. Thế này thì, Vân Khê có tư cách tham dự thương thảo chuyện thống nhất rồi còn gì! Vừa nãy bốn vị tân viện trưởng kia còn giễu cợt người ta không được phép mở miệng, còn tiếc nuối không được nghe giọng

nói người ta, bây giờ, sắc mặt mọi người trở nên cực kỳ phong phú kìa!

Vân Khê cười rạng rỡ: “Ta vẫn được nói chuyện, mọi ngươi nhất định rất vui đúng không?”

Vui mới là lạ! Không thấy mặt mũi bọn họ xanh như cải bắp rồi sao?

“Ha hả, chúc mừng Vân viện trưởng.”

“Chúc mừng chúc mừng.”

“Chuyện vui a.”

Ba vị viện trưởng bên Hạc Tiên, Tử Điêu và Ngân Xà rối rít lên tiếng, cười còn khó coi hơn cả khóc.

Bên phía Học viện Kim Sư, mặt mũi Lưu viện trưởng co quắp từng mớ, cảm thấy không muốn tin tưởng chuyện này. Cục diện mình tỉ mỉ bày ra, không thể để nữ nhân này can thiệp vào được: “Ta không tin, đưa thư ta xem!”

Hắn giật lấy bức thư xem mấy lượt. Sắc mặt ngày càng khó coi hơn.

“Lưu viện trưởng, có một số việc đã định rồi. Ngài tin hay không thì cũng vậy cả thôi. Chúng ta cùng ngồi xuống, thương lượng thật kỹ, xem sau này nên phát triển mười đại học viện dưới sự lãnh đạo của Bách Lí viện trưởng như thế nào để càng phồn vinh thịnh vượng hơn nào!” Vân Khê tự nhiên về chỗ ngồi, không quên vào thẳng chủ đề, nắm giữ cuộc đối thoại trong tay mình. Nàng tán thành chuyện thống nhất, không sai, nhưng điều kiện tiên quyết là, phải do Bách Lí viện trưởng lãnh đạo.

Long Thiên Tuyệt lập tức đứng lên, tiếp lời của nàng: “Bách Lí viện trưởng đức cao vọng trọng, trở thành lãnh tụ của mười đại học viện hẳn là đương nhiên, điểm này không cần thương thảo nhiều làm gì! Đề tài chủ yếu của chúng ta hôm nay là ở chỗ, sau khi mười đại học viện thống nhất, nên di chuyển chín học viện khác đến Thiên Long thành, hay chỉ để tất cả học sinh gia nhập Học viện Thiên Long luôn. Còn cả việc, thống nhất rồi, mười đại học viện nên để tên thế nào nữa.”

Học viện Thiên Long rối rít hưởng ứng.

“Long viện trưởng nói rất đúng, diện tích Thiên Long thành rộng lớn, cho dù cả chín học viện đều chuyển tới đây cũng không có vấn đề gì.”

“Không thì để tất cả học sinh gia nhập vào Học viện Thiên Long cũng tốt. Viện trưởng vốn đã suy nghĩ đến việc mở rộng Học viện Thiên Long ra, kiến thiết cho nó rộng gấp mười lần bây giờ thì bất luận học sinh bao nhiêu tới cũng không có vấn đề!”

“Về phần danh xưng nha, mọi người cùng tiếp thu ý kiến quần chúng rồi hãy quyết định.....”

Bốn vị bên Kim Sư, Hạc Tiên, Tử Điêu và Ngân xà nhìn nhau, bắt đầu gấp lên, bọn họ còn chưa bắt đầu phát biểu đã bị đối phương đoạt trước như thế. Lại còn đám Học viện Thiên Long kia nữa, không biết khiêm nhượng khiêm nhường gì cả. Người ta mới thổi phồng một tiếng, tự các ngươi đã không mặt không da lao lên xếp đặt, còn biết cái gì gọi là lễ nghĩa liêm sỉ hay không?

Lưu Duệ ho khẽ một tiếng, cố gắng áp chế nghị luận: “Không phải vừa nãy đãà ước định rồi sao? Bắt đầu từ bây giờ, chỉ có mười viện trưởng mới được nói chuyện. Các cao thủ Thiên Long muốn bị băm

thành phân bón, đưa ra sau núi à?”

Học viện Thiên Long giận dữ, một vị trưởng lão đứng lên nói: “Viện trưởng chúng ta không ở đây, đương nhiên cần có người đại biểu, nếu không thì làm sao tính là thương lượng chứ?”

“Vậy thì các ngươi mau mời Bách Lí viện trưởng tới, để ông ta tự mình tham dự mới đúng!” Tinh quang chợt lóe trong đáy mắt Lưu Duệ, “Hôm nay mọi người đã quyết định sẽ thương lượng đại sự thống nhất, nếu Bách Lí viện trưởng không xuất hiện, vậy thì rõ ràng là ông ta không quan tâm đến chuyện này, cũng không có tư cách làm lãnh tụ.”

“Đúng, mau bảo Bách Lí viện trưởng ra đây!”

“Sinh thần của mình còn không lộ diện là ý gì?”

“.....”

Thanh âm ồn ào càng lúc càng lớn, cục diện bắt đầu hỗn loạn.

“Đại ca có tới kịp hay không đây?” Vân Khê lo lắng. Sáng nay bọn họ rời khỏi Phủ Thành chủ trước, mỗi Thành chủ và Vân Trung Thiên ở lại chiếu cố viện trưởng, lẽ ra cũng nên đến rồi chứ.

“Yên tâm, đại ca sẽ an bài thỏa đáng.” Long Thiên Tuyệt nói.

Thời gian chậm chạp trôi, giờ lành đã qua, vẫn không hề thấy bóng dáng Bách Lí viện trưởng đâu cả. Lưu viện trưởng cười đắc ý, đứng lên nói: “Chư vị, chuyện thống nhất cấp bách, chúng ta không thể vì Bách Lí viện trưởng mà ngồi đó đợi mãi được. Ta đề nghị, chín vị viện trưởng chúng ta cùng đề cử, người nào được ủng hộ nhất thì sẽ trở thành lãnh tụ của mười đại học viện, mọi người có đồng ý hay

không?”

“Đồng ý! Đồng ý!” Tiếng hoan hô như sấm dậy cả hội trường.

Các viện trưởng bắt đầu nhìn nhau, trao đổi ánh mắt, xem ra sẽ quyết định bằng việc đề cử rồi, bọn họ chỉ có thể ngầm tính số phiếu của đối phương, phán đoán coi ai có thể chiếm thượng phong.

“Đại ca, đại tẩu, làm sao bây giờ? Ba chúng ta tổng cộng chỉ có ba phiếu, mà bốn học viện bên Lưu viện trưởng rõ ràng là đã thông đồng với nhau cả. Nếu không lôi kéo học viện Bạch Hổ và Học viện Côn Bằng qua được, chúng ta chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương ngồi lên vị trí lãnh tụ ấy mà thôi.” Long Thiên Thần nói.

Long Thiên Thần quay đầu nhìn về phía hai viện trưởng của Bạch Hổ và Côn Bằng, từ khi thọ yến bắt đầu, hai người vẫn luôn trầm mặc, trong lòng bọn họ rốt cuộc nghĩ gì, không ai hiểu nổi.

Lưu Duệ cũng đang nhìn về phía học viện Bạch Hổ và Học viện Côn Bằng, chỉ cần một trong hai người ủng hộ thì bọn họ đủ để thắng rồi! Cho nên, theo tình hình trước mắt, phần thắng của bọn họ vẫn là rất lớn.

“Vương viện trưởng, ngài là đại diện của Học viện Côn Bằng, không bằng ngài bắt đầu nói xem nên chọn ai làm lãnh tụ mười đại học viện đi.” Lưu Duệ lấp lánh nhìn Vương viện trưởng.

Mọi ánh mắt đều tập trung vào viện trưởng Côn Bằng. Ông từ từ đứng lên, trầm ngâm trong chốc lát rồi đột nhiên quay đầu, nhìn về phía Vân Khê và Long Thiên Tuyệt, mở miệng: “Lão phu đồng ý với lời của Long công tử, Bách Lí viện trưởng đức cao vọng trọng, trở thành lãnh tụ của mười đại học viện là chuyện đương nhiên. Dù ông ấy không có mặt, lão phu vẫn thấy như vậy, vị trí lãnh tụ nhất định

phải là Bách Lí viện trưởng!”

Ánh mắt Lưu Duệ biến đổi rồi nhanh chóng khôi phục bình thường, tựa hồ không hề quan tâm quyết định của Vương viện trưởng. Hắn âm thầm liếc mắt về phía viện trưởng Ngân xà, đối phương hiểu ý, lập tức đứng lên nói: “Học viện Ngân xà học viện Hạc Tiên và học viện Tử Điêu nhất trí đề cử Lưu viện trưởng làm lãnh tụ!”

Hai vị viện trưởng còn lại gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Lưu Duệ cười lớn một tiếng: “Cảm tạ ba vị viện trưởng ủng hộ, tại hạ mặc dù tài năng còn kém, nhưng cũng nguyện ý cúc cung tận tụy vì mười đại học viện!”

“Lưu viện trưởng khiêm tốn quá! Hiện giờ ngài đã có bốn phiếu, chiếm vị trí đầu còn gì. Lãnh tụ của mười đại học viện hẳn là ngài rồi!”

“Không sai, mọi người đều ủng hộ ngài! Bốn nhà chúng ta cùng chung tiến lùi, vinh nhục cộng hưởng!”

“Có chỗ nào cần chúng ta giúp sức, Lưu viện trưởng cứ việc phân phó, không đúng, bắt đầu từ hôm nay, hẳn nên gọi là Lưu lãnh tụ mới phải.”

Nghe ba người thổi phồng một hồi, Lưu Duệ ra vẻ khiêm tốn khoát khoát tay, trong lòng không biết đã mở cờ đến thế nào rồi.

Vân Khê, Long Thiên Tuyệt và Long Thiên Thần ngồi nhìn đối phương biểu diễn mà hết sức khinh bỉ. Không ngờ viện trưởng học viện Côn Bằng chủ động lấy lòng, lựa chọn đứng về phía bọn họ. Hiện tại song phương đều có bốn phiếu, chỉ còn chờ viện trưởng Bạch Hổ nữa mà thôi. Quyết định của ông là quyết định quan trọng

nhất để biết chức vị lãnh tụ rơi vào tay nhà nào. Ông ấy sẽ chọn ai đây?

Long Thiên Thần được anh trai và chị dâu ngầm bảo, đứng lên: “Học việnDực Long Học viện Vạn Hoàng và học viện Thanh Lân nhất trí bỏ phiếu cho Bách Lí viện trưởng, cộng thêm một phiếu từ Vương viện trưởng của Học viện Côn Bằng, hiện tại mỗi bên đều có bốn..... Ngụy viện trưởng, ngài là viện trưởng học viện Bạch Hổ, ngài sẽ bỏ phiếu cho bên nào? Một phiếu của ngài là mấu chốt nhất nên trước khi nói ra, ngài phải cân nhắc cho kĩ, ai mới là người thích hợp nhất.”

“Ngụy viện trưởng, đúng là phải nghĩ cho thông suốt nhé, lựa chọn ai làm lãnh tụ thì học viện Bạch Hổ mới đạt được lợi ích lớn nhất.....” Lời Lưu viện trưởng ngầm ám chỉ khiến thần sắc Ngụy viện trưởng rõ ràng thay đổi.

“Nhìn thần sắc Ngụy viện trưởng như vậy, sợ là không ổn rồi.” Long Thiên Tuyệt cảnh giác phát hiện ra.

Quả nhiên, sau một khắc, Ngụy viện trưởng mở miệng tuyên bố: “Lão phu quyết định, một vé quyết định trong tay này, lão phu sẽ dành cho Lưu viện trưởng, kiên quyết ủng hộ Lưu viện trưởng trở thành lãnh tụ của mười đại học viện!”

Ầm!

Toàn trường nổ tung.

Có kích động hưng phấn, thí dụ như phe phái Lưu viện trưởng; có thương tâm thất vọng, thí dụ như bên Học viện Thiên Long; cũng có tức giận, thí dụ như đám người Vân Khê, Long Thiên Tuyệt.....

“Tại sao có thể như vậy? Để cho tiểu tử kia chiếm tiện nghi mất rồi!”

Long Thiên Thần tức giận bất bình.

“Bọn họ đã sớm dự mưu, nếu không đã chẳng nhân cơ hội này để nói chuyện thống nhất làm gì.” Vân Khê hừ lạnh, “Cho dù mọi người đề cử thì hắn cũng đừng mơ ta sẽ nhận, cùng lắm thì nhất phách lưỡng tán *(Một đao bổ đôi, ý là chia bè phái luôn không sợ gì)*!”

Nàng cố ý cao giọng, đám người Lưu viện trưởng nghe vậy, quay đầu lại nói: “Vân viện trưởng, kết quả bỏ phiếu đã định, các ngươi không phục cũng không được, đây là ý của cả mười đại học viện, chẳng lẽ các ngươi muốn nghịch thiên?”

“Nghịch thiên? Theo ý đó, ngươi chính là ông trời à? Thật đúng là biết cách tự nâng giá trị bản thân đây. Ngươi cứ hỏi một người bất kỳ phía sau ta xem, có ai đồng ý để ngươi làm lãnh tụ hay không?” Ánh mắt Long Thiên Tuyệt hung hãn, vung tay lên, phía sau vang lớn tiếng hô: “Không đồng ý! Chúng ta không đồng ý!”

Long Thiên Tuyệt nhếch môi cười: “Các ngươi nhìn thấy rồi đó, kết quả bỏ phiếu cũng chẳng đại biểu được cái gì, cũng không phải là kết quả tất cả mọi người đồng ý. Ta nói rồi, bỏ phiếu này nọ là cách làm của mấy văn sĩ. Chúng ta là ai? Là kiếm khách, là võ giả! Trường kiếm tung hoành giang hồ, trừng phạt gian diệt trừ ác. Võ giả tôn kính võ học, uy nghiêm với cả tứ hải! Muốn làm một lãnh tụ chân chính của các võ giả, người đó nhất định phải đủ thực lực mới được!”

Vút!

Kiếm rút khỏi vỏ, vẽ ra kiếm quang kinh người, bừng sáng toàn trường.

Hắn tung mình nhảy lên, cầm kiếm tới giữa thọ yến, chỉ một thoáng, tóc vàng bay múa, hơi thở đáng sợ chấn động một cách mãnh liệt,

mỗi người đều thấy chân mình sắp bật khỏi mặt đất, không thể tự khống chế.....

Sức mạnh này thật đáng sợ!

Giống như hai cao thủ đã tu luyện cả vạn năm đồng thời phát uy, kinh sợ toàn trường!

Vân Khê cũng hít sâu một hơi, khí tức đáng sợ làm nàng cũng phải thấy kinh hãi. May quá, may mà hắn là người phe mình, là trượng phu yêu dấu của nàng. Nếu không, có một vị đối thủ đáng sợ như vậy, bảo đảm nàng ngày ngày đều đứng ngồi không yên.

“Đại ca thật lợi hại!” Long Thiên Thần tự hào hoan hô, đại ca không hổ là đại ca, vừa lên sàn đã uy chấn quần hùng đến thế!

“Bỏ phiếu làm cái rắm gì? Người nào thực lực mạnh nhất thì có quyền quyết định! Các ngươi giỏi thì đánh bại đại ca ta đi, nếu không, đại ca mới chính là lãnh tụ!” Long Thiên Thần cất tiếng đầu tiên, sau đó, học viện Dực Long, Học viện Vạn Hoàng, học viện Thanh Lân và cả Học viện Côn Bằng cũng phụ họa theo!

Tất cả mọi người đều bị sức mạnh của Long Thiên Tuyệt làm rung động. Nếu mười đại học viện có một vị cao thủ với võ nghệ kinh người như vậy làm lãnh tụ, bọn họ cần gì phải e ngại những gia tộc khác nữa?

Bách Lí viện trưởng đức cao vọng trọng thật đấy, nhưng dù sao ông ấy cũng già cả rồi, không như Long Thiên Tuyệt trẻ trung mà đã có sự nghiệp như mặt trời ban trưa thế này. Đề cử hắn làm lãnh tụ thì phấn chấn hơn so với Bách Lí viện trưởng nhiều!

“Long viện trưởng! Long viện trưởng! Long viện trưởng!”

Tiếng hô gọi Long Thiên Tuyệt càng ngày càng cao.

Vân Khê tức cười, thật ra vợ chồng bọn họ không định trở thành lãnh tụ, bởi vì dù sao ở đây cũng đã có Bách Lí viện trưởng trấn giữ, về tình về lý, bọn họ không nên đoạt danh tiếng của ông. Vậy mà, Long Thiên Tuyệt lộ thực lực ra, tất cả mọi người đều bị thu hút rồi quay sang ủng hộ, không thể thu thập nổi rồi!

“Thiên Tuyệt, nếu được mọi người ủng hộ như vậy, chàng nắm lấy vị trí này luôn đi. Có ai không phục thì bước ra khiêu chiến, rồi chúng ta sẽ làm hắn phải tâm phục khẩu phục!” Vân Khê nói lên, kiên quyết hỗ trợ trượng phu của mình.

Sắc mặt đám Lưu viện trưởng hết xanh lét lại đỏ bừng. Đôi vợ chồng này thật vô sỉ! Vừa nói rõ ràng là bỏ phiếu quyết định, hiện tại bỏ phiếu xong, bọn họ lại đổi ý, lấy hình thức lôi đài quyết thắng thua.

Nói không giữ lời mà được à?

Vô sỉ!

Bốn kẻ đáng thương muốn thắc mắc vấn đề vô sỉ với vợ chồng Vân Khê sao? Không vô sỉ thì không phải vợ chồng bọn họ mất!

“Lưu viện trưởng, nếu bốn học viện kia đã sùng bái rồi đề cử ngài làm lãnh tụ, hẳn là ngài cũng tài đức vẹn toàn, võ nghệ siêu quần. Vậy hôm nay hãy bày ra chút thực lực của ngài, để tất cả mọi người có thể chiêm ngưỡng thực tài thực lực của vị lãnh tụ tương lai nào. Mọi người nói có phải hay không nhỉ?” Vân Khê nhếch môi, cất giọng nói ta.

“Lưu viện trưởng! Lưu viện trưởng! Lưu viện trưởng!” Tiếng hô gọi

hắn còn cao hơn cả Long Thiên Tuyệt. Người ủng hộ thì không muốn hắn lép vế, kẻ khác thì chờ xem trò hề. Vì thế, tiếng hô gọi dâng cao đến tầm trước nay chưa từng có.

Muốn sắc mặt Lưu viện trưởng khó coi bao nhiêu thì có bấy nhiêu, dưới thế cục như thế, hắn còn có đường lui chắc? Chỉ đành nâng kiếm, kiên trì tiến lên.

TM: Thật là một sự vô sỉ đáng yêu hố hố

Quyển 6 - Chương 45: Văn đấu hay võ đấu?

“Lưu viện trưởng, ngài lớn tuổi, là trưởng bối của ta, theo lý thì phải nhường mấy phần.” Long Thiên Tuyệt tự tin nhìn đối phương, thản nhiên nói, “Như vậy đi, văn đấu hay võ đấu, mời ngài chọn đi!”

“Văn đấu? Văn đấu kiểu gì?” Lưu viện trưởng đang buồn rầu không biết nên xuống đài thế nào, từ hơi thở bộc phát vừa nãy, hắn cũng đã đoán được đại khái huyền giai Long Thiên Tuyệt ít nhất cũng ở trên Huyền Hoàng lục phẩm. Thực lực mạnh như thế, dù đặt trong nội tông Long gia thì cũng là số một. Hắn chỉ là một viện trưởng, làm sao địch nổi chứ? Bây giờ nghe đến văn đấu, trong lòng mừng thầm, cơ hội tới. Luận võ hắn không bằng, nếu bàn về văn thơ cơ trí, chưa chắc hắn đã bại trước đối phương.

Long Thiên Tuyệt nhìn đôi mắt đối phương nhanh chóng lóe lên ý cười là biết ý đồ. Hắn cúi đầu cười khẽ, nói: “Văn đấu à, tên như ý nghĩa, đương nhiên là đấu theo kiểu văn nhã rồi. Bình thường chúng ta nói võ đấu, chính là ngươi chém ta một kiếm, ta vung ngươi một đao, cuối cùng thì máu me khắp nơi, tanh tưởi ghê gớm, ảnh hưởng tâm tình! Dù sao ta là ta không ủng hộ võ đấu.....”

Khuôn mặt Lưu viện trưởng từ khẩn trương giờ đã thả lỏng, lộ ra nụ cười: “Long viện trưởng nói không sai, võ đấu là của vũ phu. Chúng ta đang đề cử lãnh tụ cho mười đại học viện, học viện dạy người, nên một lòng hướng thiện, người ngay thẳng nên theo chính đạo, dùng võ đấu để quyết định thắng bại thì quả là không ổn. Ta thấy thì, chúng ta chọn văn đấu đi!”

“Anh hùng thấu hiểu lòng nhau!” Long Thiên Tuyệt vỗ tay hưởng ứng, “Nếu chọn văn đấu thì đơn giản nhiều rồi.....”

Ánh mắt chợt biến đổi, hàn quang lấp lánh, kiếm khí trong tay tăng vọt, phun ra mấy chữ đơn giản: “Một kiếm giết người, không để lại nửa vết máu!”

Nói thì chậm, xảy ra mới nhanh!

Một khắc trước, Long Thiên Tuyệt còn đứng đó cầm kiếm, một khắc sau, hắn đã xuất hiện phía sau Lưu Duệ, trường kiếm vung lên, mũi kiếm xuyên thẳng vào gáy Lưu Duệ. Quả là một kiếm giết người!

Đường kiếm cực kỳ xảo diệu, đâm ngay giữa điểm yếu, một giọt máu cũng không rơi ra.

Lưu viện trưởng trừng lớn mắt, ánh mắt kinh ngạc còn không kịp chuyển thành hoảng sợ thì vẻ mặt đã ngưng lại vĩnh viễn!

Toàn trường vang vọng tiếng thở dốc.

Long Thiên Tuyệt..... một kiếm giết chết Lưu viện trưởng luôn rồi! Vậy..... cũng tính là văn đấu?

Hiện trường cứ duy trì như thế một hồi, lúc sau, các loại nghị luận như nổ tung ra.

“Long Thiên Tuyệt, ngươi làm càn quá rồi đấy, trước mặt cả mười đại học viện mà dám ra tay sát hại Lưu viện trưởng? Ngươi đang khinh rẻ và khiêu chiến với Kim Sư học viện đúng không? Chúng ta tuyệt đối không để yên đâu!”

“Long Thiên Tuyệt, ngươi ra tay tàn ác như vậy mà được sao? Chỉ là

tỷ võ thôi, ngươi lại lạm sát tính mạng người khác, lòng dạ độc ác như vậy, chúng ta làm sao tin phục cho được!”

“Chúng ta không phục! Chúng ta không ủng hộ ngươi làm lãnh tụ của mười đại học viện!”

“Láo nháo cái gì? Tỷ võ chính là song phương dùng hết toàn lực, liều mạng quyết chiến! Nếu chỉ là so chơi thì về nhà mà chơi với vợ ấy!”

“Không phục thì đứng ra tỉ thí cùng Long viện trưởng ấy!”

“.....”

Hiện trường chia làm hai phái, tranh luận với nhau.

Long Thiên Tuyệt quét mắt một vòng, ngắm chuẩn cái tên to mồm ồn ào nhất trong đám cao thủ, vung tay một cái, người nọ như bị định thân, chỉ kịp kinh hô một tiếng thì đã bay lên không trung rồi rơi vào trong tay Long Thiên Tuyệt!

Long Thiên Tuyệt miễn cưỡng cười một tiếng: “Ngươi nói ta là tâm ngoan thủ lạt, đúng không? Ngươi nói ta lạm sát tính mạng, đúng không? Vậy ngươi nói tiếp xem, rơi vào tay ta thế này, kết cục ngươi sẽ thế nào nhỉ?”

Càng cười nhạt, càng làm người ta mao cốt tủng nhiên*.

(mao cốt tủng nhiên: khiếp đảm kinh hồn, lông tóc dựng đứng)

Cao thủ kia cảm nhận được có một dòng huyền khí chui vào thân thể, sau đó, nó giống như đạo tặc, dần dần trộm hết toàn bộ huyền khí của mình đi. Cảm giác này thật là đáng sợ!

“Long... Long viện trưởng, tiểu nhân nói nhảm, tiểu nhân xin ủng hộ ngài trở thành lãnh tụ, cầu xin ngài bỏ qua cho tiểu nhâu đi.....” Gã đó run rẩy.

“Chuyện này chỉ một mình ta nói thì không được đâu, không bằng, ngươi hỏi mọi người thử xem, ta có nên bỏ qua hay không nhỉ?” Nụ cười Long Thiên Tuyệt càng sâu. Gã cao thủ sợ đến rét run cả người, lập tức hô to, “Bọn ta đều ủng hộ Long viện trưởng! Hoan nghênh Long viện trưởng trở thành lãnh tụ! Vị trí lãnh tụ nhất định phải là Long viện trưởng!.....”

Đủ các loại nịnh nọt xuất từ trong miệng gã cao thủ, bằng bất cứ giá nào cũng phải lưu lại cái mạng nhỏ này. Hắn đã sợ đến sắp tè ra quần mất rồi.

Đám láo nháo ồn ào khi nãy nhìn thấy vậy, còn dám nhiều lời nữa sao? Nói đến cùng, vẫn là thực lực quyết định hết thảy!

Đổi thành người khác, có lẽ còn kiêng kị mấy lời đồn đại nên thôi, nhưng là Long Thiên Tuyệt thì khác, hắn tuyệt đối dám giết đấy! Ai không phục thì giết người đó! Bọn họ sợ nhất là gặp phải kiểu người này.

“Bách Lí viện trưởng đến!”

Đúng lúc đó, Bách Lí viện trưởng xuất hiện, đám cao thủ sắp thỏa hiệp gần hết thấy chấn phấn hẳn lên, ánh mắt chờ đợi nhìn về Bách Lí viện trưởng đang được dìu vào sảnh. Mắt ba vị viện trưởng Ngân Xà, Hạc Tiên và Tử Điêu lập tức sáng lên như thấy cứu tinh vậy. Khí thế và phương thức xử sự của Long Thiên Tuyệt quá bá đạo, quá kinh người, bọn họ sợ rằng, một khi hắn lên làm lãnh tụ, ba người bọn họ khó mà yên được. Bách Lí viện trưởng thì khác, đối nhân xử thế luôn luôn ôn hòa, cho dù có làm sai cái gì thì Bách Lí viện trưởng

cũng sẽ xem xét thân phận mà tha thứ cho.

“Bách Lí viện trưởng tới thật kịp! Bách Lí viện trưởng đức cao vọng trọng, nhất định phải làm lãnh tụ của mười đại học viện!”

“Không sai! Chúng ta kiên quyết ủng hộ Bách Lí viện trưởng, chỉ có Bách Lí viện trưởng mới có đủ tư cách!”

“Bách Lí viện trưởng, chúng ta sùng bái ngài!”

Ba người lập tức thay đổi lập trường, ban đầu thì kiên quyết phản đối, hiện tại lại kiên quyết ủng hộ.

Những học viện khác thấy mà khinh bỉ.

Bách Lí viện trưởng được Vân Trung Thiên đỡ, từng bước đi lên chỗ thọ tinh. Khí sắc ông có chút uể oải. Khi bước qua bên cạnh Long Thiên Tuyệt, ông ôn hòa gật đầu, mỉm cười.

“Chư vị, trên đường gặp một ít phiền toái cho nên chậm trễ như vậy, để chư vị chờ lâu, thật có lỗi!”

“Viện trưởng, ngài gặp phiền toái gì vậy? Kẻ nào lớn mật, dám gây phiền phức cho ngài ở ngay Thiên Long thành này?” Cao thủ bên học viện Thiên Long đứng dậy, oán giận nói.

Vân Trung Thiên phất tay với mấy cao thủ của Phủ Thành chủ một cái, bọn họ cầm một đống vật phẩm đi tới, ném ra giữa sảnh. Vân Trung Thiên cất cao giọng: “Những binh khí và lệnh bài này lấy được từ trên người của đám sát thủ phục kích viện trưởng, mọi người nhìn cho kỹ đi! Có lệnh bài của học viện Kim Sư, có binh khí của học viện Ngân Xà, còn có cả học viện Hạc Tiên và Tử Điêu nữa..... Xin bốn vị viện trưởng giải thích cho, đây là thế nào?”

Ba viện trưởng Ngân Xà, Hạc Tiên và Tử Điêu liếc mắt nhìn nhau, trong mắt lộ ra ngạc nhiên. Một kẻ bất cẩn bật thốt lên: “Không thể nào! Ta đã dặn đi dặn lại là không được mang theo bất kỳ dấu hiệu nào, các ngươi không thể lục soát ra từ trên người chúng được.....”

Nói chưa dứt lời, hắn đã biết mình làm lộ chuyện, oán hận phun nước miếng. Sao mình lại không thế nhẫn thế nhỉ? Người ta gạt một chút, hắn đã phơi hết cả ra. *(TM: =]]] ngu quá đi mất)*

Hai vị viện trưởng còn lại hung tợn trừng mắt. Cái đồ ngu này! Còn ai ngu hơn gã được nữa à? Đã ngu thì thôi đi, lại còn tha chân bọn họ nữa, sao hắn không chết đi cơ chứ!

Vân Trung Thiên cười ưu nhã: “Xem ra, chân tướng sự tình đã vô cùng rõ ràng. Bốn học viện liên hợp lại, nửa đường phục kích viện trưởng, mục đích là không để ngài ấy xuất hiện tại thọ yến hôm nay, các ngươi sẽ đề cử người của mình làm lãnh tụ của mười đại học viện luôn, đúng không?”

Thật ra hắn và viện trưởng đã đến từ lúc Long Thiên Tuyệt ra sân khiêu chiến rồi. Tình huống thế nào cũng thấy rõ.

“Đáng tiếc, các ngươi tính sai rồi! Mười đại học viện tàng long ngọa hổ, trừ Bách Lí viện trưởng ra, còn không ít người có tài nghệ đủ trấn áp quần hùng. Chỉ bằng hạng các ngươi mà mơ tưởng ngôi lãnh tụ, quả là không biết tự lượng sức mình!” Vân Trung Thiên đưa mắt nhìn về phía Bách Lí viện trưởng, “Viện trưởng, ngài tới quyết định đi, nên xử trí đám tiểu nhân hèn hạ này như thế nào đây!”

Bách Lí viện trưởng trầm ngâm, quét mắt một vòng, cuối cùng nhìn Long Thiên Tuyệt đang đứng giữa sân: “Vừa nãy mọi người đã đề cử ra lãnh tụ rồi đúng không? Các cao thủ của học viện Kim Sư, học

viện Ngân Xà, học viện Hạc Tiên và học viện Tử Điêu phục kích lão phu như vậy, phải tính là đồng môn tương tàn, có tính ác liệt, nên để lãnh tụ tuyên bố trừng phạt! Lão phu ủng hộ Long viện trưởng trở thành Tân lãnh tụ của cả mười đại học viện chúng ta!”

Hiện trường âm thầm bùng nổ, Bách Lí viện trưởng đã thừa nhận Long Thiên Tuyệt, vậy thì ai còn có lý do để phản đối nữa?

Bên Ngân Xà, Hạc Tiên và Tử Điêu cùng kinh hãi, mọi người khẩn trương nhìn Long Thiên Tuyệt, bắt đầu hối hận.

Long Thiên Tuyệt chỉ cảm kích nhìn Bách Lí viện trưởng chứ không từ chối ngôi lãnh tụ. Trong mắt hắn, vị trí này chẳng là gì, ngồi hay không cũng chẳng khác gì, nhưng cuối cùng hắn vẫn chọn ngồi lên, bởi vì trước mắt, hắn cần thế lực của cả mười đại học viện.

“Đồng môn tương tàn là điều không thể tha thứ đối với người tập võ! Hạng người như vậy, không trừng trị tận gốc thì không đủ để phục chúng được! Ta đề nghị, tước chức vị viện trưởng của ba người, trục xuất khỏi mười đại học viện, từ nay về sau, không cho phép bọn họ bước chân vào một trong mười đại học viện nửa bước!”

Toàn trường ồ lên.

Mọi người rối rít quay đầu nhìn về phía Bách Lí viện trưởng. Trong suy nghĩ, Bách Lí viện trưởng luôn luôn nhân từ, chỉ có ông mới ra mặt nói chuyện thay ba người họ mà thôi, cũng chỉ có lời của ông mới có thể ảnh hưởng đến Long Thiên Tuyệt.

“Bách Lí viện trưởng, ngài không thể nghe theo Long Thiên Tuyệt được, đây là quan báo tư thù *(lấy việc công trả thù việc riêng)*, hắn khó chịu vì chúng ta không ủng hộ lúc nãy cho nên giờ mới lấy cớ hãm hại.”

“Bách Lí viện trưởng, chỉ bằng mấy câu nói, ngài không thể nhận định bọn ta phái sát thủ đi giết ngài được, bọn ta đúng là oan uổng mà!”

“Bọn ta đường đường cũng là viện trưởng, Long Thiên Tuyệt không có tư cách quyết định vận mệnh.....”

“Đủ rồi!” Bách Lí viện trưởng đột nhiên quát lớn một tiếng, khuôn mặt nhân từ hòa ái giờ đã nổi lên từng trận âm hàn, “Các vị đã làm gì, trong lòng tự biết rõ! Mười đại học viện ở trong lòng lão phu có vị trí vô cùng quan trọng. Lão phu quyết không cho phép kẻ nào có ý đồ bất lương hay phá hoại nó cả. Các vị chỉ mới gia nhập học viện trong mấy tháng gần đây, bò lên cái ghế viện trưởng nhanh như vậy, những chuyện đằng sau nó, các vị không nói, người khác cũng tự hiểu được. Lão phu có thể không quan tâm chuyện tranh quyền đoạt lợi, nhưng nếu muốn đạp lên mười đại học viện, rồi muốn mượn cơ hội này từ từ thâu tóm tất cả, như vậy thì xin lỗi, lão phu buộc phải ra tay độc ác một lần vậy!”

Trong khi ba tên kia kinh hãi, Bách Lí viện trưởng cười lạnh một tiếng, khí thế cả người đột nhiên tăng vọt, phi thân nhảy lên, xuất chưởng đánh về phía bọn họ: “Tất cả tội nghiệt đều để một mình lão phu gánh chịu đi!”

Ba! Ba! Ba!

Ông liên tục xuất chưởng đánh vào bọn họ, ba người mất mạng ngay tức khắc.

Đây là lần đầu tiên mọi người thấy Bách Lí viện trưởng hung hãn ra tay giết người như thế! Thủ đoạn tàn nhẫn không kém Long Thiên Tuyệt chút nào, một lần giết liền ba kẻ, lại toàn là những kẻ đầu não

của mỗi học viện.

Toàn trường thoáng cái yên lặng như tờ, bị kinh sợ bởi sự biến hóa của Bách Lí viện trưởng.

“Viện trưởng ——” Vân Trung Thiên nhíu chặt mày, xông về phía Bách Lí viện trưởng đầu tiên. Những người khác có lẽ là không nhưng hắn lại biết, Bách Lí viện trưởng giờ còn trọng thương chưa lành, độc tính chưa giải hết, đột nhiên phát lực giết người, ông có thể chịu được sao?

Bách Lí viện trưởng nhìn ba vị viện trưởng lần lượt ngã xuống trước mặt, ông nhắm mắt lại, trầm mặc giây lát rồi đột nhiên ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm máu, cả người co quắp kịch liệt, ngã ra đất.

Vân Trung Thiên vọt tới đỡ được ông: “Viện trưởng, ngài cố chịu một chút! Sẽ không sao đâu!”

“Khê Nhi, mau tới xem thương thế của viện trưởng đi! Trên đường đi, ông đã dùng võ lực mấy lần rồi, lần này.....” Gương mặt tuấn tú thanh nhã từ trước đến giờ của Vân Trung Thiên bắt đầu lộ ra sự bi thương và lo lắng khôn cùng.

Vân Khê bước nhanh đến, dò mạch cho Bách Lí viện trưởng: “Không tốt rồi! Bách Lí viện trưởng vừa xuất thủ, kinh mạch cơ thể đã suy giảm, sợ rằng..... Tiểu Mặc, Tru Tiên đan!”

Vợ chồng bọn họ và Tiểu Nguyệt Nha đều đã dùng cả rồi, hiện tại chỉ còn hai viên của Tiểu Mặc với Tiểu Bạch nữa thôi. Bách Lí viện trưởng tại sao lại làm như thế, nàng hiểu rõ, đó là quét dọn chướng ngại. Không có ba tên kia, muốn mười đại học viện nhất thống thì dễ dàng hơn nhiều. Mà ông tự tay động thủ giết người, không phải Long Thiên Tuyệt, vậy cũng là bảo vệ danh dự cho Long Thiên Tuyệt,

không đến nỗi để hắn phải làm một ma đầu giết người không chớp mắt trong lòng các cao thủ của mười đại học viện. Bách Lí viện trưởng, dụng tâm lương khổ rồi!

Trước một vị trưởng giả như vậy, sao nàng có thể giấu riêng Tru Tiên đan, lại để ông tự sinh tự diệt được?

Không lâu sau, Tiểu Mặc đã biết điều đưa Tru Tiên đan của mình tới tận bên khóe miệng Bách Lí viện trưởng: “Viện trưởng gia gia, người mau ăn đi này, ăn vào rồi, bệnh của người sẽ hết luôn đấy!”

Mọi người ở đó nghe ba chữ “Tru Tiên đan” mà phấn khởi tinh thần như đánh máu gà, ánh mắt thả ra từng đợt tinh quang.

Thế nhưng, Bách Lí viện trưởng đưa tay đẩy ra, suy yếu nói: “Hài tử, cám ơn con. Đan dược trân quý nhường ấy, con cứ giữ đi.”

Ông nâng tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tuấn tú của Tiểu Mặc, khẽ cười: “Gia gia già rồi, thời gian không còn nhiều nữa, dùng nó cũng chỉ lãng phí mà thôi. Con giữ lại đi, biết đâu có một ngày phải dùng nó mà bảo vệ một mạng. Mạng của con tôn quý hơn gia gia nhiều.

Tiểu Mặc kiên quyết lắc đầu: “Viện trưởng gia gia không uống thuốc tức là không nghe lời! Con sẽ rất tức giận!”

Bàn tay nhỏ bé định trực tiếp nhét Tru Tiên đan vào miệng Bách Lí viện trưởng, lại bị ông đẩy đi, xảo diệu đưa vào miệng Tiểu Mặc, nhìn vẻ mặt kinh ngạc khả ái của cậu nhóc, ông mỉm cười yếu ớt: “Lúc gia gia còn trẻ đã phạm một sai lầm, hiện tại, coi như là báo ứng..... Gia gia muốn chịu trách nhiệm cho hành vi của bản thân.....”

“Ọe, ọe..... Nó không ra rồi, làm sao bây giờ?” Tiểu Mặc vội vàng lấy

tay móc họng, nhưng Tru Tiên đan vừa vào miệng thì dược tính đã hóa thành nước, dung nhập vào máu, toàn thân cậu nóng bừng lên, khuôn mặt nhỏ cũng đỏ ửng.

Vân Khê kinh ngạc trước sự cố chấp của Bách Lí viện trưởng, nàng kéo tay Tiểu Mặc lại, hai mẹ con chỉ lặng yên nhìn về phía ông.

Lúc này, toàn bộ đám người đều vây tới đây, lấy Bách Lí viện trưởng làm trung tâm, tụ lại thành một vòng.

“Viện trưởng!”

“Bách Lí viện trưởng!”

“Cha!”

“Gia gia!”

Mọi người cùng kêu lên.

Bách Lí viện trưởng thong dong quét mắt nhìn một lượt, trên gương mặt ngày càng trắng bệch lộ ra nụ cười thản nhiên: “Sau khi lão phu chết, Học viện Thiên Long truyền cho Vân Trung Thiên, hi vọng mọi người có thể đem hết khả năng, toàn lực phụ tá..... Mặt khác, mười đại học viện chúng ta chưa chắc đã cần thống nhất thành một, nhưng tuyệt đối phải đoàn kết nhất trí. Lão phu hoàn toàn đồng ý, để Long viện trưởng đảm nhiệm vị trí lãnh tụ. Hi vọng rằng, sau này, mười đại học viện sẽ càng thêm đoàn kết, ngày càng cường đại. Nhưng, phải nhớ cho kỹ, ước nguyện ban đầu khi chúng ta thành lập mười đại học viện, không phải tranh quyền đoạt thế, mà là giáo dục nhân tài. Những học viên tốt nghiệp từ chỗ chúng ta, một ngày nào đó, rất có thể sẽ trở thành nhân vật lãnh tụ trong các đại gia tộc. Lực ảnh hưởng của chúng ta từ ban đầu sẽ cực kỳ khổng lồ. Phải tạo cho

chúng những giá trị, những quan niệm chính xác, chỉ cho chúng biết phạt ác hướng thiện, như thế mới có thể giảm bớt thương vong của Long Tường đại lục. Có nhiều người thiện, đạo đức, cao sang, tâm lực của chúng ta mới được tính là chưa uổng phí....."

"Ghi nhớ lời dạy bảo của Bách Lí viện trưởng!"

"Ghi nhớ lời dạy bảo của viện trưởng!"

Trong lồng ngực mọi người như đang dâng lên những gợn sóng mà trước nay chưa từng có, trải qua nhiều đợt phân tranh, hình như bọn họ đã quên mất ước nguyện ban đầu của chính mình. Thu nhận hiền tài, giáo dục cao thủ, đó mới là điều căn bản của học viện. Nghĩ đến đây, mỗi người đều sinh ra cảm giác áy náy và tự tỉnh ngộ, đồng thời, khát vọng chôn dấu dưới đáy lòng cũng rục rịch xông lên.

Không sai, mười đại học viện đã đến lúc thay đổi rồi!

Quyển 6 - Chương 46: Tranh đoạt Đá kí ức của Thiên Long

“Viện trưởng, ngài không thể bỏ mọi người lại, Học viện Thiên Long còn cần ngài chèo lái mà.”

“Đúng vậy, viện trưởng, ngài nhất định không được buông xuôi, chúng ta cần ngài!”

Cao thủ Học viện Thiên Long xúm lại, từng lời đều là chân tình tha thiết.

Bách Lý gia tộc rối rít quỳ gối quanh Bách Lí viện trưởng, rưng rưng mà khóc.

“Gia gia, người đừng bỏ lại bọn con mà! Người còn bảo sẽ chủ trì đám cưới cho con, sao giờ lại không định giữ lời?” Bách Lí Song khóc cực kỳ thương tâm, tròng mắt đỏ ngầu.

Bách Lý Băng Tuyền ôm lấy phụ thân, cúi đầu nức nở: “Cha, bất kể người từng sai lầm gì, đó đều là quá khứ rồi, không ai trách cha đâu. Cha mau tỉnh lại đi, đại gia đình này cần cha mà!”

Bách Lí viện trưởng vỗ nhẹ cánh tay con gái, thở dài: “Tuyền Nhi, cha xin lỗi, cha có lỗi với mẹ con, thật ra thì bà ấy.....”

“Mẹ?” Bách Lý Băng Tuyền kinh ngạc, “Cha, cha muốn nói gì ạ?”

Bách Lí viện trưởng nhìn nữ nhi một lúc lâu, lặng yên lắc đầu, sau đó quay đầu nhìn Chiến Thiên Dực: “Chiến công tử, sau này, Tuyền Nhi

giao cho cậu, phải chiếu cố nó cho tốt đấy.”

Chiến Thiên Dực gật đầu cam kết: “Nhất định! Ngài chớ suy nghĩ quá nhiều, hết thảy sẽ tốt hơn thôi mà.”

Không khí hiện trường ngày càng áp lực. Bách Lí viện trưởng bỏ qua Tru Tiên đan, cũng chẳng khác gì đã bỏ qua tính mạng mình. Vì sao phải cố chấp như thế? Điều sai lầm trong lời ông nói là điều gì? Ai cũng không thể đoán được.

Lúc này, có người hô lớn: “Không xong rồi! Có người xông vào Ngọc Long thạch động, đả thương rất nhiều cao thủ của chúng ta!”

“Cái gì? Ngọc Long thạch động?” Bách Lí viện trưởng vốn chỉ còn có một hơi đột nhiên giật mình tỉnh lại, lập tức phân phó, “Mau, mau dẫn lão phu tới đó! Tuyệt đối không thể để kẻ đó cướp đi Đá kí ức của Thiên Long ——”

Đá kí ức của Thiên Long?

Hai người Vân Khê và Long Thiên Tuyệt nhanh chóng liếc mắt nhìn nhau một cái. Bách Lí viện trưởng bị thương, bọn họ vẫn chưa kịp hỏi chuyện Thiên Long, bây giờ lại nghe đến Đá kí ức của Thiên Long, trong lòng minh bạch. Một khi đá kí ức bị cướp, hậu quả không thể tưởng nổi.

Đi theo Học viện Thiên Long đến Ngọc Long thạch động, phần lớn đều dừng bước ở ngoài, chỉ có mấy vị trưởng lão quan trọng và một nhà Bách Lí viện trưởng mới vào hẳn bên trong.

Vân Khê và Long Thiên Tuyệt là người ngoài, cũng đành phải dừng bước.

Trong thạch động nhanh chóng truyền ra tiếng đánh nhau, hai vợ chồng chờ rồi lại chờ, cho đến khi nghe tiếng gọi của Vân Trung Thiên, cả mới xông ào vào Ngọc Long thạch động.

“Bách Lí, đây là báo ứng! Ông làm hại chị ta người không ra người quỷ không ra quỷ, đến nay còn không nhớ ra mình là ai! Những khổ sở ông phải chịu, còn không bằng một phần vạn của chị ấy!” Một nữ tử gắt gao bóp cổ Bách Lí viện trưởng, cao thủ vây quanh thành một vòng, cách ly hẳn với tràng diện đánh nhau. Trong vòng đó, chỉ còn lại có Bách Lí viện trưởng và nữ nhân kia, những kẻ khác muốn xông tới cũng rất khó.

Bách Lí viện trưởng nhắm mắt, tâm tình trở nên bình tĩnh rất nhiều, không hề giãy dụa thống khổ: “Tông Chính cô nương, cô vì tỷ tỷ của mình mà trả thù, ta hoàn toàn có thể hiểu, cũng cam nguyện nhận lấy cái chết. Năm đó là lỗi của ta, là ta không phân tốt xấu, tin lời người ngoài mới nghĩ tỷ tỷ cô đến bên ta là vì Ngọc Long thạch động. Ta làm hại nàng ấy tẩu hỏa nhập ma, làm cho nàng thần trí thác loạn, người không ra người quỷ không ra quỷ, lòng này cũng rất đau. Nhưng dù sao, Ngọc Long thạch động là gốc rễ để Học viện Thiên Long này tồn tại, cô tuyệt đối không được lấy đi!”

Tông Chính cô nương? Chẳng lẽ đối phương là người của Tông Chính gia tộc?

Vân Khê hơi kinh ngạc, quay đầu thấy Long Thiên Tuyệt cũng lộ ra thần sắc như vậy. Bọn họ không ngờ rằng, kẻ đứng sau quấy phá lại là Tông Chính gia tộc.

Cô gái kia châm chọc cười: “Không thể? Ta trăm lần ngàn lượt bắt ông, chính là do nhìn trúng nó! Nói cho ông biết, vì ngày này, ta đã phải bày kế lâu lắm rồi đấy. Vừa nghĩ cách đầu độc ông, vừa bắt tay với học viện Kim Sư, học viện Ngân xà, bắt bọn họ liên hợp chống

đối ông, ta muốn để ông, trước khi chết, mất đi tất cả! Chết không nhắm mắt!”

Bách Lí viện trưởng khẽ lắc đầu: “Tông Chính cô nương, cô giống tỷ tỷ mình, đều là những người thiện lương. Ta không tin mọi chuyện do cô thao túng đâu. Ta khuyên cô, hãy dừng cương trước vực thẳm, đừng để người ta lợi dụng mình. Sinh tử của ta là nhỏ, nếu cô muốn, có thể lấy mạng ta đi bất kỳ lúc nào. Nhưng nếu cô biến thành quân cờ trong tay kẻ khác, bị họ tùy ý sai khiến, tội lỗi của ta sẽ càng thêm nặng nề mất.”

Cô gái nặng nề hít sâu một hơi, tức giận càng lúc càng cao: “Ông đừng có ở đây ra vẻ đạo mạo! Nếu ông thật sự quan tâm tỷ muội này thì sao hai mươi mấy năm qua đều không tới thăm tỷ tỷ một lần? Là ông sợ mười đại học viện biết được, Bách Lí viện trưởng đối thê tử bất trung, lại quen biết hạng tà ma ngoại đạo, sợ bị tổn hại danh dự của mình, có phải không? Là ông sợ phải đối mặt tỷ tỷ, đối mặt với bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ của tỷ tỷ ta, nội tâm ông sẽ không thể an bình, có đúng không?!”

Bách Lí viện trưởng nhắm hai mắt lại, thở dài thật dài, nơi khóe mắt bất giác đã ươn ướt: “Cô nói rất đúng. Ta thẹn với tỷ tỷ cô, cũng thẹn với thê tử của mình. Khi ta biết được chân tướng sự tình rồi, ta cũng định đi tìm, nhưng lại bị phụ thân hai người ngăn trở, quyết không cho ta thấy nàng. Thê tử ta ở nhà thì chết vì khó sinh, trước khi qua đời, bà ấy đã bắt ta thề rằng, từ nay về sau, sẽ không đi gặp nàng nữa..... Ta đáp ứng, từ nay về sau, ta chỉ sống trong Học viện Thiên Long. Hơn hai mươi năm, chưa từng rời đi.”

“Ông quá ích kỷ! Thê tử ông bắt thề thì ông liền thề, tỷ tỷ của ta thì phải làm sao?” Nữ nhân kia động dung, cắn môi rơi lệ, “Tỷ tỷ mỗi ngày đều có thể tỉnh táo được một đoạn thời gian, mỗi lúc tỉnh táo, tỷ luôn hỏi, ông đang ở đâu, lúc nào ông mới đến thăm mình. Ta cứ một

mực lừa gạt tỷ, ta nói ông phải đi tỷ võ nọ kia, mỗi lần đều lấy cớ như vậy, thế mà tỷ ấy còn tin. Tỷ vẫn thủy chung tin rằng ông sẽ đi tìm mình. Ông không xuất hiện, nhất định là có chuyện quan trọng phải trì hoãn..... Bách Lí, ông có từng tự hỏi lương tâm của mình chưa, ông không làm... thất vọng tỷ tỷ ta sao? Một mạng của ông, có thể đổi lại cho tỷ tỷ ta một đời bình thường à?"

"Tiểu thư, dài dòng với hắn ta làm gì? Mau đưa Đá kí ức đi thôi, chủ tử đang chờ chúng ta về bẩm báo đấy!" Một gã cao thủ thấy bên ngoài tràn vào ngày càng nhiều người thì không nhịn được mà thúc giục, trong tay hắn ôm một bao vải đen, nhìn dáng dấp, hẳn là Đá kí ức.

Bách Lí viện trưởng đưa tay, bắt được cổ tay cô gái ấy, nỗ lực khuyên can: "Tông Chính cô nương, đừng để người ta lợi dụng. Cô hôm nay giết ta, ta sẽ không để Học viện Thiên Long truy cứu, nhưng nếu cô đánh cắp Đá kí ức, nhất định sẽ trở thành kẻ địch của cả Học viện Thiên Long này, dù ta muốn ngăn cản cũng không thể đâu! Nghe ta đi, mau lấy mạng ta. Nếu cô muốn cướp Đá kí ức, lão phu có dùng hết một hơi cuối cùng cũng sẽ liều chết giữ nó lại."

Nữ nhân kia có thể nghe theo sao?

"Mạng của ông, ta muốn. Đá kí ức, ta cũng muốn!"

"Nếu đã vậy, đừng trách lão phu!" Bách Lí viện trưởng đột nhiên phát uy, trở tay kéo người lại, dùng chút sức lực, cả người nữ nhân đó đã bị quăng qua một bên. Thân ảnh Bách Lí viện trưởng vút nhanh, bàn tay đưa ra, lập tức đoạt lại Đá kí ức từ trong tay gã nam tử.

"Ba!"

Nam tử truy kích theo, đối chưởng với Bách Lí viện trưởng, hai bên

đụng nhau ngay giữa không trung, rồi tựa như bị định trụ tại nơi đó.

“Long viện trưởng, Đá kí ức giao lại cho cậu!” Bách Lí viện trưởng rống to một tiếng, đem Đá kí ức vứt tới chỗ Long Thiên Tuyệt phía sau.

Ông ném đi như vậy, tất cả cao thủ đều chuyển hướng mục tiêu, đồng loạt phi thân hòng cướp đoạt Đá kí ức.

“Phi Long Tại Thiên!” Tám con Hỏa Long phá thế mà ra, cản lại cả đám người tới tranh đoạt. Long Thiên Tuyệt vững vàng cất Đá kí ức vào túi. Phía bên kia, Bách Lí viện trưởng phun ra một ngụm máu đen, kinh mạch trong thân thể bạo liệt, phựt phựt phựt phựt, cả người rơi xuống từ giữa không trung.

“Viện trưởng!”

“Viện trưởng!”

Cả Học viện Thiên Long đồng loạt chạy về phía đó, đáng tiếc, Bách Lí viện trưởng đã hoàn toàn đứt khí bỏ mình.

Lúc này, một nhóm cao thủ lớn xông vào trong động, lần nữa điên cuồng phóng mạnh tới chỗ Long Thiên Tuyệt, tranh đoạt Đá kí ức.

Vân Khê theo sau Long Thiên Tuyệt, âm thầm quan sát toàn bộ. Đám người này có khoảng năm mươi, thực lực mỗi tên đều ở Huyền tôn lục phẩm hoặc thất phẩm trở lên, trong đó có một phần năm đã bước vào Huyền Hoàng cảnh. Tổng thể thực lực không tầm thường. Khiến cho nàng chú ý hơn cả chính là, mấy vị trưởng lão Học viện Thiên Long cũng gia nhập hàng ngũ tranh đoạt đó. Vân Khê hừ lạnh một tiếng, hiểu rồi, hẳn là mấy con sâu mọt ẩn núp bên trong Học viện Thiên Long!

Ngẩng đầu truyền bí âm: “Thiên Tuyệt, ta sẽ thi triển Băng phong thuật.”

Long Thiên Tuyệt quay đầu, cho nàng một ánh mắt xác định, rồi không lập tức rời đi mà dụ dỗ bọn chúng xâm nhập vào sâu trong thạch động. Năm mươi mấy kẻ đuổi theo một người, rời xa khỏi chỗ cao thủ Học viện Thiên Long tụ tập.

“Mọi người đừng theo!” Vân Khê ngăn Học viện Thiên Long lại. Sau đó, nàng đạp không mà phi thân lên, nhanh chóng kết ấn, âm thanh ngân nga trong miệng, “BĂNG PHONG THUẬT ——”

Chữ thứ ba vừa thành, Long Thiên Tuyệt lập tức mang theo Đá kí ức biến mất giữa đám người.

Rắc rắc rắc ——

Hàn băng chồm tới, phủ lên tất cả mọi người. Những kẻ cách đó khá xa thì thấy tình huống không ổn, đang định chạy trốn, ai ngờ vẫn chậm một bước. Băng phong thuật tràn đến mỗi một góc, thuật pháp lập tức lan tràn khắp nơi. Cuối cùng, cả đám người đã bị đóng băng trong đó.

Một đống tượng đá hình người vô cùng sinh động đã hình thành như thế đó!

Học viện Thiên Long thấy vậy thì ngây người như phỗng, hoàn toàn u mê.

Trên đời còn có thuật pháp thần kỳ thế sao? Uy lực thật sự không thể khinh thường nổi.

“Vân Khê cô nương, sao lại đóng băng cả mấy người Tác trưởng lão thế? Mau giải phóng cho bọn họ đi!” Có một vị trưởng lão Thiên Long cất lời.

Vân Khê liếc mắt một cái về phía đó, chỉ cười lạnh: “Đến giờ mà các người còn chưa nhìn ra sao? Bọn họ cá mè một lứa, đã liên thủ từ đầu để đối phó với Bách Lí viện trưởng, âm mưu trộm Đá kí ức đi.”

“Sao lại thế?” Chúng trưởng lão rối rít lộ ra thần sắc bất khả tư nghị, nhưng nhìn kỹ lại tư thái và động tác của đống tượng băng bên kia, rõ ràng là đang tranh đoạt Đá kí ức chứ không phải đối địch, sau một thoáng kinh ngạc, mọi người đều tức giận, “Đáng hận! Bọn họ lại làm ra chuyện phản bội viện trưởng và Học viện Thiên Long như thế sao? Đáng thương cho viện trưởng.....”

Lúc này, lực chú ý đã quay lại trên người Bách Lí viện trưởng. Lần này thì ông ấy đã hoàn toàn đoạn khí, kinh mạch đứt đoạn mà chết. “Di ngôn” lúc trước cũng trở thành di ngôn thật sự.

“Gia gia!”

“Cha!”

“Viện trưởng!”

Khắp nơi bi thương.

Những học viện khác đang chờ ở ngoài động nghe được tiếng khóc bên trong truyền ra, cũng đoán được đại khái những sự tình phát sinh. Mọi người nhìn nhau, tâm tình xám xịt, không ai nói chuyện lớn tiếng hay cất lời đùa cợt nữa.

“Thiên Tuyệt, làm sao bây giờ?” Vân Khê ngầm liếc mắt nhìn Long

Thiên Tuyệt. Hiện tại, Đá kí ức nằm trong tay bọn nọ, Thiên Long có phải thần thú bảo vệ Học viện Thiên Long hay không, thử cái là biết. Song, Bách Lí viện trưởng vừa mệnh táng cửu tuyền, nghiệm chứng thân phận ngay bây giờ thì không thỏa đáng.

“Chờ chút nữa rồi nói sau!” Long Thiên Tuyệt đáp.

Trong lúc bất chợt, bên tai vang lên từng tiếng “ầm ầm”. Ngọc Long thạch động rung lên, ánh sáng từ cửa động chiếu vào càng lúc càng nhạt dần.

Có người kinh hô: “Hỏng rồi! Có người khởi động cơ quan, cửa đá sẽ lập tức đóng cửa!”

“Mọi người mau rời khỏi thạch động, nếu không sẽ chết hết bên trong mất!”

“Đi mau!”

Mấy cao thủ đứng gần cửa đá mau chóng lắc mình thoát ra, song tốc độ đóng lại quá nhanh, vừa có ba người chạy kịp thì cửa đá đã nặng nề đập xuống đất. Mà người thứ ba thì phát ra tiếng gào thét kinh thiên. Một chân của hắn còn chưa kịp thu hồi đã bị cửa đá nặng nề đè nát, bóp thành tương hồ!

Cả trong lẫn ngoài đều nghe thấy tiếng gào thét đó, trong lòng run sợ.

Vân Khê, Long Thiên Tuyệt, Vân Trung Thiên và cả nhà Bách Lí thành chủ đều chưa ra ngoài. Mấy người vuốt lên cửa đá, rồi đồng loạt dùng sức, cố gắng mở nó ra.

Rung động trên mặt đất càng thêm kịch liệt, đá vụn rải rác nện xuống

đầu đống tượng băng, còn cửa đá vẫn trơ trơ bất động.

“Tất cả mọi người dừng tay đã! Nhìn tình trạng này, có lẽ không mở kiểu bình thường được đâu. Chúng ta cùng tìm kiếm xem có còn cơ quan nào khác trong này hay không.” Vân Trung Thiên bình tĩnh đề nghị.

Bên trong động còn chừng mười người, phần lớn là cả nhà Bách Lí thành chủ và mấy trưởng lão Học viện Thiên Long. Do tác động từ cái chết của Bách Lí viện trưởng, tâm tình ai cũng xuống thấp, Vân Trung Thiên cũng vậy, nhưng hắn đã tiếp nhận Học viện Thiên Long thì giờ này khắc này, nhất định phải có tư thái mà mình nên có, phải bình tĩnh hơn bất luận kẻ nào.

Quyển 6 - Chương 47: Biểu lộ tự tin!

Edit: Tiểu Nguyệt Dương

Beta: Tiểu Mộng

“Bách Lí thành chủ, các vị trưởng lão, mọi người có quen thuộc Ngọc Long thạch động không?” Vân Trung Thiên hỏi, thân là học sinh Học viện Thiên Long, hắn cũng không có quyền đến gần nơi này.

Ai cũng lắc đầu. Bách Lí thành chủ nói: “Ngọc Long thạch động là Thánh Địa của Học viện Thiên Long, ngoài viện trưởng ra, những người khác đều bị cấm. Ta cũng tới đây lần đầu, sợ rằng không giúp được gì.....”

Bách Lý Băng Tuyền lau nước mắt, ngẩng đầu nói: “Ta từng nghe phụ thân nói về Ngọc Long thạch động rồi. Nó thật ra thông với địa lao. Giờ chúng ta tìm về hướng địa lao, hẳn là có thể tới được cửa ra.”

“Địa lao?” Mấy vị trưởng lão liếc mắt nhìn nhau, lúc này mới nhớ ra, trong địa lao còn đang nhốt một người.

“Địa lao hẳn là ở phía Tây Nam, chúng ta theo hướng này đi.” Một nhóm đi theo mấy vị trưởng lão tìm kiếm trước. Vân Khê, Long Thiên Tuyệt, Chiến Thiên Dực và mấy người Vân Trung Thiên đều không nhúc nhích. Bọn họ tỉ mỉ quan sát đám cao thủ bị đóng băng rồi ngạc nhiên phát hiện ra, thiếu mất một người. Chẳng lẽ chính là kẻ động vào cơ quan của đại môn, nhốt tất cả mọi người vào trong động?

“Là Tông Chính tiểu thư đó, không thấy cô ta nữa rồi!” Chiến Thiên Dực nói.

“Tông Chính.....” Bách Lý Băng Tuyền đăm chiêu nhìn vào giữa không trung, ánh mắt dần trống rỗng.

“Mọi người mau xem! Nơi này có dấu chân!” Bên phía trưởng lão đi tìm cửa ra đã phát hiện đầu mối.

Mọi người đồng loạt chạy tới, quả nhiên thấy phía dưới một tảng đá lớn, trên mặt đất ẩm ướt còn lưu lại hai dấu chân, giống như là của một nữ nhân.

“Mọi người cùng hợp lực mở khối cự thạch này ra!” Dưới sự chỉ huy của Vân Trung Thiên, tất cả đồng tâm hiệp lực, mỗi người đều dẫn ra một cỗ huyền khí, cùng ngưng tụ lại thành một, luồn vào dưới cự thạch, kèm theo tiếng vang ù ù, từ từ nâng lên cự thạch.

Mùi ẩm mốc, từ đầu bên kia cự thạch phiêu dật bay tới, đúng là mùi của địa lao.

Không sai! Bọn họ nhất định đã đến địa lao.

Mọi người mừng rỡ, mấy vị trưởng lão anh dũng xông lên tiên phong, dẫn đầu đoàn người đi tới.

“Mọi người đừng nóng vội! Cẩn thận có bẫy!” Vân Khê nhíu mày, mơ hồ sinh ra một dự cảm xấu, khi nàng lên tiếng nhắc nhở thì đã chậm một bước.

Vút vút vút vút ——

Vô số mũi tên bắn vọt tới từ cửa vào. Mấy vị trưởng lão đi tuốt đàng trước đứng mũi chịu sào, mỗi người đều bị trúng mấy phát!

“Mọi người mau lui về sau!”

Mọi người lui lại, tiếng tên bắn cũng dừng theo. Từ một chỗ gần đó truyền đến thanh âm nữ tử kia: “Mau giao Đá kí ức ra đây, nếu không, một người cũng đừng hòng rời khỏi đây!”

Vân Khê nhìn lướt qua đám người bên cạnh, nói về phía cửa: “Ngươi không có thần thú trấn giữ thì chỉ riêng một khối Đá kí ức, có ích gì chứ?”

“Cái đó không cần ngươi quan tâm, ta tự có chỗ để dùng của ta. Bớt sàm ngôn đi, giao Đá kí ức ra đây!” Nữ tử đáp lời.

Vân Khê trầm ngâm trong chốc lát, ánh mắt giao với Long Thiên Tuyệt, sau khi hai người âm thầm trao đổi xong, Vân Khê mới cầm lấy Đá kí ức từ trong tay Long Thiên Tuyệt, hô về hướng đối diện: “Được, ta cho ngươi Đá kí ức, đón lấy!”

Phía bên kia cửa ra, hơn mười cao thủ hắc y nhân canh giữ chung quanh, lấy nữ tử đó làm trung tâm, đứng thành hình quạt, xếp trận chờ đợi. Đột nhiên thấy một túi đen được ném tới, mười mấy người đồng loạt giương cung về phía nó, nữ tử cũng thấy được, vội vàng lên tiếng ngăn cản: “Chậm đã!”

Nàng phi thân lên, đưa tay ra đón.....

Lúc này, một luồng sát khí từ đỉnh đầu ập xuống, vô thanh vô tức, đảo mắt đã tiến tới rất gần.

Vừa ngẩng đầu lên đã đối diện với một thân ảnh sắc đen, đầu đội

đấu lạp, toàn thân đen tuyền, tràn đầy sát khí. Hàn quang lạnh lùng giống như thiểm điện xẹt qua bầu trời, xông thẳng mà tới!

“Tiểu thư!”

Hơn mười hắc y nhân đồng loạt giương cung, nhắm ngay tới bóng người màu đen.

Thân ảnh lập tức thay đổi, bóng đen xuống dưới, nữ tử tới trước, hai người lần lượt thay đổi vị trí ngay giữa không trung.

Động tác của hơn mười hắc y nhân có chút chần chờ, ngay khi bóng người tách ra, nữ tử đã rơi vào trong tay bóng đen, tay trái hắn cầm kiếm, gác trên cổ nữ tử đó, lại lấy thân thể cô ta chắn trước người mình, tay phải tóm được túi đen.

Như thế, rơi xuống.

“Tiểu thư!”

“Ngươi là ai?” Nữ tử bị kiếm khí trên cổ uy hiếp, không dám tự ý cử động. Nhìn mặt mũi kẻ đội đấu lạp đứng bên cạnh đã bị che khuất hoàn toàn, chỉ biết lộ ra kinh ngạc và khó hiểu. Nàng bố trí thuộc hạ ở chỗ này đã lâu, không có một ai phát hiện, trên đỉnh đầu còn có một người ẩn núp. Hắn đã làm như thế nào mà được? Vô thanh vô tức “ngủ đông” ở đó, không người nhận ra?

Lúc này, từ phía bên kia cửa ra, đám người Vân Khê và Long Thiên Tuyệt lục tục đi tới, song phương giằng co.

“Độc Cô quả nhiên không làm ta thất vọng!” Vân Khê cong môi mà cười, rất là vừa ý với chiến tích của Độc Cô Mưu. Khoảnh khắc vừa rồi, khi đang quyết định có nên giao Đá kí ức cho đối phương hay

không, nàng bỗng nghĩ đến Độc Cô Mưu. Hắn là người thủ tín trọng nghĩa, khi chưa được rửa sạch tội danh, dù có trăm ngàn phương pháp thoát khỏi địa lao, hắn cũng sẽ không đi. Cho nên, giữa điện quang hỏa thạch, nàng quyết định đánh cược một lần, mà dù không thành công, nàng cũng có biện pháp cướp Đá kí ức lại mà thôi!

“Đá kí ức!” Độc Cô Mưu tay phải nhấc lên, trả lại túi đen cho Vân Khê.

“Khốn kiếp! Ngươi dám phá hỏng chuyện tốt của ta!” Nữ tử tức giận gào thét.

Độc Cô Mưu không để ý tới nàng ta, quay đầu, hỏi Vân Khê: “Chết, hay là sống?”

“Đừng giết!” Bách Lý Băng Tuyền từ phía sau bước ra, đi tới trước mặt nữ tử đó. Nàng yên lặng nhìn đối phương, nhìn khuôn mặt đối phương tương tự với mình, nàng khẩn trương hỏi, “Nói cho ta biết, tỷ tỷ của ngươi..... Bà ấy có phải mẹ ta hay không?”

Thân hình nữ tử đột nhiên chấn động, kinh ngạc nhìn lại Bách Lý Băng Tuyền, đánh giá nàng từ trên xuống dưới một lượt: “Ngươi..... Chẳng lẽ ngươi là..... Không thể nào! Không phải mẹ ngươi là chính thất Bách Lí phu nhân sao?”

Đôi mắt xinh đẹp của Bách Lý Băng Tuyền phiếm ướt át, nàng nức nở nói: “Ta cũng luôn cho là như vậy, nhưng cha, vừa mới.....”

Bách Lí thành chủ đi lên phía trước, vỗ vai muội muội nói: “Chuyện này, đại ca rõ ràng nhất. Năm đó mẹ khó sanh mà chết, mà cha lúc ấy vừa mới ôm muội trở về Bách Lý gia tộc. Vì che dấu thân phận của muội, cũng là che giấu tin mẹ bị khó sinh, ông ấy chỉ tuyên bố với bên ngoài là mẹ chết sau khi sinh muội ra. Trên thực tế, hài tử đó

không hề được ra đời. Ta vẫn luôn tò mò, muội rốt cuộc là hài tử cha ôm từ chỗ nào về. Cha không nói, ta cũng không hỏi, chỉ coi muội là muội muội ruột của mình mà thôi.”

Nữ tử kia run lên, lộ ra thần sắc kích động: “Nói vậy thì, ngươi thật sự là đứa nhỏ của tỷ tỷ ư?”

Cô ta nghẹn ngào mấy tiếng: “Năm đó, cha ngươi hiểu lầm tỷ tỷ tiếp cận chỉ là vì Đá kí ức trong Học viện Thiên Long. Ông ta tức giận, lập tức tới vạch rõ giới tuyến với tỷ tỷ ta. Tỷ ấy không cam lòng, len lén sinh ra hài tử của ông ta, không lâu sau khi ngươi ra đời, đã ôm tới gặp mặt. Đáng tiếc, cha ngươi tâm địa sắt đá, không nhận hai mẹ con ngươi, còn làm cho mẹ ngươi giận đến tẩu hỏa nhập ma, lâm vào điên cuồng. Đến lúc ta tìm được thì tỷ tỷ đã điên rồi, mà ngươi cũng không thấy đâu nữa. Sau này khi ta nghe nói rằng, phu nhân viện trưởng của Học viện Thiên Long sinh hạ một nữ nhi, ta rất hận. Ông ta ép tỷ tỷ thành ra như thế, vậy mà còn có thể vui mừng khoái hoạt đón con đẻ với phu nhân! Trời cao sao mà bất công?!”

“..... Hiện tại thì tốt rồi, ngươi còn sống, nếu như mẹ ngươi nhìn thấy, nhất định sẽ khá hơn nhiều.” Nữ tử không để ý tới trường kiếm trên cổ, bước về phía Bách Lý Băng Tuyền, đưa tay vuốt ve khuôn mặt nàng, “Hài tử, đi với ta tới Tông Chính gia tộc đi. Mẹ ngươi mong ngươi cả ngày lẫn đêm đó.”

Đôi mắt Bách Lý Băng Tuyền đẫm lệ, lại đột nhiên bắn ra hàn quang, nàng nức nở nói: “Người là dì của ta, người bất công vì những thương tổn của mẹ, ta hiểu, nhưng người không nên hại chết cha! Ngươi hại chết cha ta, chính là cừu nhân của ta!”

Xoẹt!

Trường kiếm ra khỏi vỏ, Bách Lý Băng Tuyền đem kiếm chỉ thẳng

vào đối phương, trong đôi mắt giận dữ còn đong đầy nước.

Nữ tử nhìn lại nàng, rưng rưng cười: “Hài tử, gặp con còn sống, a di an tâm nhiều. Con muốn báo thù thay cha, a di hiểu. Ta làm nhiều như vậy, cũng chỉ đơn giản là muốn đòi một công đạo thay mẹ con mà thôi. Chuyện đã xong, ta cũng không còn gì tiếc nuối.”

Cô ta nhắm mắt lại, đưa cổ ra: “Động thủ đi!”

Hơn mười cung tiễn thủ nhìn nhau, không khỏi mờ mịt, không biết nên làm sao bây giờ.

Bách Lý Băng Tuyền khẽ run tay, mũi kiếm chỉ cách cổ đối phương không tới một tấc, nhưng vẫn không thể đâm tới, đâm vào cổ đối phương.

“Ta muốn hỏi, rốt cuộc là người nào đứng sau lưng ngươi? Mục đích của ngươi chỉ là trả thù cha, căn bản không cần làm nhiều chuyện như vậy, nhất định là có kẻ thao túng, đúng không? Người đó là ai? Ta nhất định phải bắt được kẻ thù giết cha thật sự của mình!”

Ánh mắt Bách Lý Băng Tuyền lóe lên, dung nhan trong trẻo lạnh lùng tràn ra sự ngoan lệ, nàng muốn bắt được kẻ thao túng đó, nàng muốn báo thù cho cha!

Nữ tử kia mở mắt ra, nhìn Bách Lý Băng Tuyền với vẻ sầu lo: “Hài tử, con không nên tiếp tục truy cứu nữa. Họ không phải là người mà con có thể chọc vào. Nghe a di đi, giết a di, sẽ làm cho hết thảy hận thù theo gió tan đi. Nếu lúc nào có cơ hội thì hãy tới Tông Chính gia tộc gặp mẹ con một lần, đó là một nữ nhân số khổ, cũng là một kẻ si tình, cả đời tỷ ấy đều nằm trong tay cha con.....”

“Không được! Ngươi phải nói kẻ giật dây ra cho ta!” Bách Lý Băng

Tuyền kiên trì.

Tâm sinh dao động, nữ tử kia đang định mở miệng thì một đạo hàn quang từ giữa hư không hiện ra, tật phong lóe lên, bắn thẳng vào cổ họng của nàng ta.

“A di! A di ——”

Bách Lý Băng Tuyền ném trường kiếm đi, tiến lên ôm lấy nữ tử đó.

Bên ngoài, từng tiếng tiêu vọng lại, hơn mười cung tiễn thủ trong địa lao nghe thấy, đồng loạt bỏ chạy.

“Mau đuổi theo!” Long Thiên Tuyệt là người đầu tiên ra khỏi địa lao. Theo sát phía sau hắn là Vân Khê, Vân Trung Thiên, Độc Cô Mưu và hai trưởng lão Học viện Thiên Long. Cả nhà Bách Lí thành chủ và Chiến Thiên Dực thì lưu lại, cùng làm bạn với Bách Lý Băng Tuyền.

Hơn mười cung tiễn thủ vút đi cực nhanh, tung mình nhảy vài bước đã rời xa Ngọc Long thạch động.

Vút vút vút vút ——

Trong lúc trốn chạy, bọn họ vẫn không quên xoay người lại bắn tên.

Long Thiên Tuyệt tức giận, như hóa thân thành cuồng long, vung lên gió lốc, hai tay áo tung bay, hất lại toàn bộ phi tiễn.

Phập! Phập! Phập!.....

Phi tiễn cắm vào thân thể, hắc y cao thủ rơi xuống từng tên một.

Long Thiên Tuyệt không để ý tới đám tiểu lâu la này, hắn đẩy nhanh

tốc độ, trực tiếp đuổi theo bóng người phiêu miểu phía xa. Hắn khẳng định, tiếng tiêu vừa nãy chính do người nọ phát ra.

“Thiên Tuyệt, cẩn thận đó!” Vân Khê không đuổi theo nữa. Nàng bắt lấy một gã hắc y cao thủ, “Ta hỏi các ngươi, rốt cuộc là kẻ nào thao túng?”

Hắc y cao thủ ho ra máu, giằng co không chịu trả lời.

“Ngươi cho rằng không nói thì ta hết cách sao?” Ánh mắt Vân Khê lóe lên, trong tích tắc, đủ các loại độc phấn đã vung lên đối phương. Nhớ năm đó, nàng từng dùng đống phấn này đối phó Độc Cô Mưu, kẻ kiên nghị bất khuất như Độc Cô Mưu mà còn phải khuất phục trong tay nàng, huống chi là đám người này?

“A —— Ngươi đã hạ độc gì? Khó chịu chết mất! Nhanh đưa giải dược cho ta!” Hắc y cao thủ khó chịu lăn lộn trên đất. Những người bị trúng tên khác đã không thể đứng dậy thoát đi được, thấy đồng bạn chịu đãi ngộ kinh khủng như thế thì đều kinh hãi dựng cả tóc gáy lên.

Vân Khê chuyển ánh mắt vào đám người, cười tà một tiếng: “Nếu tên này không chịu nói, ta đành phải hạ thủ với các ngươi thôi.”

Nàng cố ý thả chậm cước bộ, tạo ra cảm giác khẩn trương, từng bước từng bước một, nụ cười tà khí ngày càng nở rộ, làm cho đám hắc y cao thủ kinh sợ lùi lại dần.

“Chờ đã! Chúng ta nói!” Rốt cục có một kẻ không chịu được nữa, bật thốt ra. Mấy người còn lại nhìn về phía gã một cách phức tạp, nửa muốn ngăn, nửa không muốn ngăn. Dù sao thì rơi vào trong tay nữ ma đầu này cũng không hơn.

“Còn không mau nói?” Vân Khê cố ý lớn giọng, ngữ khí lạnh lẽo, mấy kẻ đáng thương bị làm cho sợ đến vội vàng khai hết.

“Chúng ta là người Tông Chính gia tộc, trước kia đi theo Mẫn phu nhân. Sau khi Mẫn phu nhân giao lệnh bài cầm quyền cho Dực công tử, cho nên chúng ta giờ đều nghe theo Dực công tử phân phó.”

Mẫn phu nhân, Dực công tử?

Vân Khê thoáng cái liền liên tưởng đến Bắc Thần Mẫn Nhi và Nam Cung Dực. Bắc Thần Mẫn Nhi đã giao lệnh bài cầm quyền cho Nam Cung Dực rồi sao? Nói cách khác, hiện tại Nam Cung Dực nắm gi quyền to trong tay, có thể thao túng cả cao thủ Tông Chính gia tộc?

“Nam Cung Dực cho các ngươi tới Long học viện là có mục đích gì?”

“Dực công tử chỉ phân phó là hiệp trợ tiểu thư làm việc, mục đích cụ thể là gì thì đám tiểu thuộc hạ bọn ta đâu thể biết được!”

Vân Khê suy nghĩ một chút, cảm thấy hắn nói cũng đúng. Nếu Nam Cung Dực đang tiến hành một kế hoạch lớn, chưa chắc đã nói thẳng ra, hơn phân nửa sẽ là phân phó bọn họ nghe lệnh làm việc mà thôi.

“Vậy các ngươi có biết, hắn muốn Đá kí ức của Thiên Long để làm gì hay không?”

“Nghe nói..... Nghe nói gần đây Dực công tử đang tu luyện một môn thần công, cần bảo vật có lượng linh khí lớn để phụ trợ nên đã lần lượt lấy đi Đá kí ức ở chỗ mấy học viện Kim Sư, Hạc Tiên và Tử Điêu. Hiện tại thì hướng đến Đá kí ức của học viện Thiên Long, còn chuẩn bị hạ thủ với học viện Bạch Hổ nữa..... Tiểu nhân chỉ biết đến thế, xin cô nương bỏ qua cho!”

Vân Khê không để ý tới tiếng cầu xin của đối phương mà lâm vào trong trầm tư. Hóa ra dã tâm Nam Cung Dực lớn đến vậy, muốn đoạt đi một đống Đá kí ức để phụ trợ tu luyện. Rốt cuộc là công phu gì mà thần bí như thế?

“Học viện Bạch Hổ..... Viện trưởng Bạch Hổ đột nhiên ủng hộ Lưu viện trưởng, chẳng lẽ cũng vì bị uy hiếp?”

“Đúng vậy. Ta còn nghe nói, Dực công tử đã ngầm phái rất nhiều cao thủ đi tìm thần thú trấn giữ của các đại học viện, trước mắt đã có tung tích.” Hắc y cao thủ còn bổ sung.

Vân Khê híp mắt, cẩn thận hồi tưởng tất cả những chuyện đã phát sinh mấy ngày nay. Từ Bách Lí viện trưởng bị ám sát, Liên minh thích khách và Độc Cô Mưu bị liên lụy vào trong, Lưu viện trưởng đề suất vụ thống nhất mười đại học viện, rồi đến Tông Chính tiểu thư hại chết Bách Lí viện trưởng, một loạt sự vụ, nhìn như không có liên hệ gì, nhưng cẩn thận suy ngẫm mới thấy rất là kỳ quặc.

Làm đối thủ, Nam Cung Dực hiểu rõ bọn họ có thể nói là rõ như lòng bàn tay. Hắn ám hại Độc Cô Mưu, lôi Liên minh thích khách vào vũng bùn lầy, hơn phân nửa là vì kéo bọn họ liên lụy. Bởi vì, nếu chuyện này không liên quan đến Độc Cô Mưu, bọn họ có lẽ sẽ không thèm để ý tới.

Thật đúng với câu nói, tiểu nhân được thế, hậu hoạn vô cùng!

Nếu so sánh Nam Cung Dực và Tử yêu hay Tông chủ với nhau thì Tử yêu hành động quang minh lỗi lạc, Tông chủ rõ ràng là âm hiểm sắc bén, chỉ có Nam Cung Dực làm người ta khó mà đoán trước. Hắn có thể ủy khuất cầu toàn khi mất thế, cũng có thể xem xét thời thế mà thay đổi chóng vánh theo, địch thủ như vậy mới là đáng sợ nhất!

Trong lúc suy tư, Long Thiên Tuyệt đã từ đằng xa trở về, sắc mặt lộ ra vẻ lạnh lùng.

“Thế nào? Đuổi theo được không?” Vân Khê hỏi.

Long Thiên Tuyệt lắc đầu: “Người này rất xảo trá, vừa rời khỏi học viện Thiên Long đã lẩn vào giữa dân chúng, một khi dòng người di chuyển, rất khó để tìm được một người trong đó.”

“Hắn đã biết chàng không dám đả thương dân chúng vô tội cho nên mới lựa chọn như thế. Người này có tâm kế cao minh, hơn phân nửa là Nam Cung Dực rồi.” Vân Khê đoán nói.

“Nam Cung Dực?” Ánh mắt Long Thiên Tuyệt khẽ biến, nhiều thêm mấy phần bén nhọn.

Vân Khê gật đầu: “Không sai! Ta vừa thẩm vấn đám người kia, bọn họ đều được Nam Cung Dực phái tới hiệp trợ Tông Chính tiểu thư mưu hại Bách Lí viện trưởng. Không chỉ có thế, hiện tại hắn đã đặt chú ý vào các thần thú trấn giữ và Đá kí ức của các đại học viện. Hình như đang tu luyện một môn công phu rất đặc biệt.”

“Nam Cung Dực này, sớm muộn gì cũng là một tai họa!” Long Thiên Tuyệt lo lắng nói.

“Bây giờ chúng ta chỉ có thể sớm liên hợp mười đại học viện lại, nhất định phải tìm được toàn bộ thần thú trấn giữ trước hắn. Nếu không, một khi được thế, chưa biết hắn sẽ làm ra chuyện tình như thế nào nữa.” Vân Khê thở dài, không ngờ con đường phía trước lại ngày càng nhấp nhô, chướng ngại cũng ngày càng nhiều. Có vẻ như, nàng cần chuyên tâm tu luyện hai loại thuật pháp cuối cùng trong Tàn Hoa bí lục, chỉ khi luyện thành, nàng mới có thể phá được cửa ải khó

khăn tiếp theo, cứu nữ nhi về, giải quyết phân tranh trong Vân tộc, đồng thời giành lại cuộc sống an ổn của cả nhà ở Long Tường đại lục này.

Nơi xa, thích khách Đệ Ngũ lạnh lùng mà thẳng bước đi tới, lạnh lùng chào hỏi Độc Cô Mưu: “Chữ Thiên Nhất Hào phát lệnh, tất cả cao thủ Liên minh thích khách phải tới tổng bộ tập hợp trong một ngày. Có vẻ Chữ Thiên Nhất Hào định hoàn toàn thanh tẩy nội bộ, tra xét nội gian.”

“Chúng ta phải về rồi sao? Ta còn chưa đoàn tụ hết với mấy bằng hữu mà.” Hoa Sở Sở theo Đệ Ngũ đến, lải nhải mãi không thôi khiến Đệ Ngũ nhíu mày ngày càng chặt. Mấy hôm nay, vì cứu Độc Cô Mưu, truy tìm đầu mối trong nội bộ Liên minh, Hoa Sở Sở luôn bám đuôi Đệ Ngũ, tính cách vô cùng hoạt bát quấy Đệ Ngũ nhức đầu từng trận mỗi ngày.

Hiện giờ đã có thể quăng nàng đi, Đệ Ngũ thở phào nhẹ nhõm.

“Ngươi có thể ở lại.” Như vậy thì tai hắn được thanh tĩnh hoàn toàn.

“Còn lâu đi! Mưu ca ca đi nơi nào, ta liền theo đến nơi đó! Ngươi đừng hòng chia rẽ hai bọn ta!” Hoa Sở Sở ôm cánh tay Độc Cô Mưu, lạnh lùng trừng mắt nhìn Đệ Ngũ, tư thái giống như Đệ Ngũ là người thứ ba muốn cướp Mưu ca ca khỏi tay nàng vậy.

Đệ Ngũ hừ lạnh một tiếng, tâm tình khó chịu: “Trước khi đi, nhớ trả ta danh tiếng!”

Hoa Sở Sở hếch cái miệng nhỏ nhắn, ngẩng đầu nhìn trời: “Sao mà dễ giận thế chứ? Không phải chỉ chút chuyện nhỏ xíu thôi sao?”

Hoa Sở Sở cho hắn một ánh mắt khinh bỉ, phỉ nhổ: “Xin ngươi có

chút chí khí được không? Chẳng lẽ cả đời chỉ muốn làm Đệ Ngũ à? Mưu ca ca nhà ta quả là bất đồng, chí hướng không chỉ có riêng Đệ Tứ, huynh ấy sớm muộn gì cũng vượt xa Đệ Tam, Đệ Nhị, cuối cùng là Chữ Thiên Nhất Hào! Nếu có bản lãnh thì ngươi cũng vượt qua Đệ Nhị với Đệ Tam đi, đến lúc đó, ngươi cũng không phải là Đệ Ngũ nữa rồi còn gì! Đương nhiên khi ấy, Chữ Thiên Nhất Hào đã là Mưu ca ca nhà ta!"

Tiểu lolita lại bắt đầu biểu lộ lòng tin với Mưu ca ca của mình!

Đệ Ngũ im lặng liếc một cái, không còn hơi sức mà cãi cọ với nàng, nhưng ít nhất có một điểm là nàng nói đúng, vì sao hắn phải chấp nhất vị trí Đệ Ngũ chứ? Hắn cũng có thể tiếp tục khiêu chiến Đệ Tứ, thậm chí là Đệ Tam, Đệ Nhị..... Sẽ có một ngày, hắn cũng có thể ngồi lên cái ghế Chữ Thiên Nhất Hào!

Ai có thể đoán được tương lai chứ?

"Vân tỷ tỷ, vậy bọn muội đi đây, có thời gian sẽ gặp nhau sau nhé." Hoa Sở Sở lưu luyến không rời.

Vân Khê gật đầu: "Hi vọng Mưu ca ca của muội sớm ngày ngồi lên bảo tọa Chữ Thiên Nhất Hào!"

"Sớm muộn cũng thế!" Tiểu lolita tự tin nở nụ cười, phất tay một cái với mọi người rồi đi theo Độc Cô Mưu và Đệ Ngũ rời Học viện Thiên Long.

Vân Khê đưa mắt nhìn bọn họ, không khỏi mỉm cười: "Sở Sở vẫn thú vị như thế!"

Rất nhanh, tầm mắt Vân Khê đã trở lại then người đám hắc y cao thủ kia. Đang nghĩ nên xử trí bọn họ thế nào cho phải thì đã nghe một gã

hắc y cao thủ chủ động thỉnh cầu: “Cô nương, lần này chúng ta bị bắt làm tù binh, chỉ sợ cũng không trở về được nữa. Dực công tử thống trị thủ hạ rất nghiêm, một khi có người tiết lộ bí mật, nhất định sẽ bị xử tử. Hôm nay để lộ nhiều điều với cô, nếu trở về, nhất định sẽ phải chết. Xin cô nương rủ lòng từ bi, chứa chấp bọn ta! Chúng ta nhất định tận tâm tận lực làm việc, tuyệt đối không hai lòng! Cầu xin cô nương thành toàn!”

Quyển 6 - Chương 48: Tiểu quỷ!

Hơn mười hắc y cao thủ tự quy hàng, Vân Khê không có lý do phải cự tuyệt, suy nghĩ một chút liền đáp ứng.

“Mẫu thân, người con nóng quá!” Tiểu Mặc ăn Tru Tiên đan vào, lúc này cả khuôn mặt nhỏ đã đỏ bừng lên. Tinh lực quá nhiều. Bé nhướng mày, trừ tu luyện, không biết còn có phương thức gì để phát tiết, sớm phóng ra đống dược lực trong cơ thể ra ngoài hay không nữa. Bé đã thử tu luyện trong Ngọa Long cư chốc lát, dược lực cường đại vượt quá năng lực khống chế của thân thể, giờ đang rơi vào trạng thái cực độ hưng phấn.

Tiểu Bạch nhìn bạn nhỏ khó chịu như thế, gấp đến độ xoay vòng vòng.

“Nữ ma đầu, mau cứu cứu Tiểu Mặc Mặc kìa!”

Vân Khê nhìn hai tiểu tử, không khỏi mỉm cười, biết dược hiệu sẽ không nguy hại gì đến nhi tử, chẳng qua cần một quá trình thích ứng mà thôi. Bỗng nghĩ tới điều gì, nàng đề nghị: “Ta có biện pháp, có thể giúp con.”

“Biện pháp gì?” Tiểu Mặc vội vàng hỏi.

Vân Khê lấy Đá kí ức của Thiên Long từ chỗ Long Thiên Tuyệt tới, đưa cho Tiểu Mặc: “Hai đứa vào Ngọc Long thạch động, thả Đá kí ức vào trong ao, sau đó ngâm mình ở đó một thời gian. Dược lực trên người con sẽ bị Đá kí ức hấp thu, không còn khó chịu như vậy nữa

đâu.”

“Mẫu thân, người không gạt con đấy chứ?” Tiểu Mặc chỉ ti hí đôi mắt thoáng nhìn, không đưa tay đón lấy, bé không đần nha, đương nhiên sẽ nghe ra sự quỷ dị trong lời nói của mẹ.

Tiểu Bạch lo lắng nói: “Tiểu Mặc Mặc, nàng là mẹ cậu đó, sẽ không hại cậu đâu. Chúng ta mau vào Ngọc Long thạch động đi!”

Vân Khê lau mồ hôi, nhi tử, đừng có đa nghi như vậy được không? Vẫn là Tiểu Bạch đơn thuần nhất, dễ lừa!

“Xem kìa, chỉ có Tiểu Bạch mới hiểu mẫu thân. Ta làm mẫu thân, sao lại hãm hại con mình được chứ? Tiểu Mặc, con hoài nghi mẫu thân, mẫu thân quá là thất vọng!” Vân Khê ra vẻ bi thương thất vọng.

Tiểu Mặc rất không nể mặt, bĩu môi nói: “Mẫu thân, người diễn quá là giả!”

Long Thiên Tuyệt mỉm cười nhìn hai mẹ con đối chiêu, vỗ vỗ đầu nhi tử: “Tiểu Mặc, dụng ý mẹ con là muốn cho con đi nghiệm chứng Thiên Long có phải thần thú trấn giữ hay không. Nếu không muốn, ta cũng không miễn cưỡng. Dù sao chuyện này là làm trong học viện của người khác, chúng ta còn chiếm mất thần thú trấn giữ nhà người ta, đương nhiên là đuối lý rồi.”

“Hóa ra là vậy a.....” Tiểu Mặc nghiêm túc suy nghĩ một chút, rồi sảng khoái đáp ứng, “Con hiểu rồi, cứ giao cho con! Con là tiểu hài tử, cho dù bọn họ muốn trách cứ thì cũng không thể làm gì đâu!”

Trên khuôn mặt bầu bĩnh lại là vẻ mặt hiểu chuyện và cực kỳ vô lại, khiến Vân Khê cực kỳ yêu thích. Vốn định để nhi tử bất giác hoàn thành nó thì sẽ thích hợp hơn là hai vợ chồng ra mặt, mà nhi tử

không biết chuyện, cũng sẽ không có bất kỳ gánh nặng nào trong lòng. Ai ngờ nhi tử khôn khéo như thế, một câu trúng đích, còn nghĩ ra kế sách ứng đối nữa. Không hổ là nhi tử ngoan nhà nàng!

“Tiểu Mặc, nhiệm vụ vinh quang mà gian khổ đó sẽ giao cho con nha!” Trịnh trọng đặt Đá kí ức vào tay con trai, Vân Khê cho cậu một ánh mắt khích lệ.

“Thiên Long, đi theo Tiểu Mặc đi!” Long Thiên Tuyệt cũng gọi Thiên Long ra ngoài.

Từ khi bắt được Đá kí ức, Long Thiên Tuyệt đã ý thức được, Đá kí ức thoát khỏi Ngọc Long thạch động thì không thể phát huy hiệu lực lớn nhất của nó, cộng thêm việc Thiên Long từng chịu thương, năng lực cảm ứng cũng rất yếu, cho nên không cách nào hưởng ứng với nhau. Chỉ có trở lại Ngọc Long thạch động, phối hợp với Long trì trong đó, Đá kí ức mới có thể phát huy uy lực chân chính.

Tiểu Mặc vâng mệnh, dẫn Tiểu Bạch và Thiên Long đi về phía Ngọc Long thạch động.

Đám cao thủ bị đóng băng vẫn còn nguyên đó, mấy vị trưởng lão Học viện Thiên Long thì đứng bên ngoài. Tiểu Mặc tới gần cửa, ngừng lại. Cái đầu nhỏ ló ra từ sau một thân cây đại thụ, nhìn quanh ngó quất.

“Mấy người kia có vẻ rất là lợi hại đó, có cần ta dẫn bọn họ đi chỗ khác hay không?” Tiểu Bạch giành trước mở miệng, rất có mong muốn đi làm chuyện xấu.

“Ừ, đi đi!” Tiểu Mặc đồng ý.

Tiểu Bạch hóa thành hình người, nghênh ngang đi về phía cửa động.

Mấy cao thủ thủ vệ Ngọc Long thạch động còn đang nhàm chán, nhỏ giọng bàn luận gì đó, đột nhiên thấy phía trước có một bé trai tới gần. Mấy người kinh ngạc, thầm nghĩ có thể là con của tân khách đến tham gia thọ yến rồi bị lạc đường.

“Cậu bé là con nhà ai? Sao lại chạy tới đây? Nơi này là cấm địa của Học viện Thiên Long, người bình thường không thể tới gần.”

Tiểu Bạch đang bối rối nghĩ cách lừa gạt, nghe đối phương hỏi như vậy thì liền nhếch hắn cái miệng nhỏ nhắn, làm ra vẻ tội nghiệp: “Không tìm được phụ thân và mẫu thân, mọi người có thể tìm họ giúp ta không?”

“Vậy cha mẹ cậu bé là ai? Bộ dáng thế nào?” Một gã cao thủ nổi lòng thương hại lòng, cất giọng hỏi.

“Cha ta à.....” Tiểu Bạch suy nghĩ một chút, khoa tay múa chân nói, “Cha ta cao như vậy, dài như này, mỗi ngày chỉ cần đứng trên đỉnh núi cao nhất rống một tiếng, tất cả tộc nhân sẽ tụ tập đến bên cạnh; mẫu thân của ta à, so với phụ thân thì còn lớn hơn, chỉ cần mẫu thân rống một tiếng, cha ta sẽ lập tức xuất hiện trước mặt nàng, cho nên, tính ra thì, mẫu thân của ta lợi hại nhất!”

Nó sinh động khoa tay múa chân như thật, cộng thêm hiệu quả của giọng nói, mấy tên cao thủ nghe mà sửng sốt sửng sốt, hắc tuyến rụng từng hàng.

“Tiểu đệ đệ, xác định là đang miêu tả hai người đó chứ?”

Tiểu Bạch đảo mắt một cái, dẩu miệng cãi: “Bọn họ đương nhiên là người rồi, nếu không thì làm sao có ta được?”

Sợ đối phương tiếp tục hoài nghi, nó đột nhiên há miệng, “Oa” một

tiếng khóc lớn lên: “Ta muốn tìm phụ thân, ta muốn tìm mẫu thân! Oa oa ——”

Mấy tên cao thủ choáng váng mặt mày, đứa nhỏ này nói khóc liền khóc, rốt cuộc là muốn ồn ào đến loại nào?

Mấy người quyết định, phái một người đi tìm cha mẹ, những người còn lại tiếp tục canh giữ, cho nên Tiểu Bạch theo người nọ rời đi.

“Hài tử bây giờ toàn được nuông chiều từ bé, chúng ta khi đó, từ nhỏ đã bắt đầu luyện công, không biết phải ăn bao nhiêu đau khổ rồi.”

“Đừng nói nữa! Ta từ năm tuổi đã bắt đầu, mỗi ngày trừ luyện công thì chỉ có đủ thời gian mà ngủ, có được đi chơi đùa bỡn gì đâu! Đám nhỏ hiện giờ, so với chúng ta, không biết hạnh phúc gấp bao nhiêu lần.”

“Các ngươi có để ý đứa con trai của Long viện trưởng không? Nghe nói cậu nhóc có thiên phú luyện khí kinh người, vốn là Kim trưởng lão bên Khí học viện muốn chiêu mộ mà lại bị cự tuyệt đó. Chậc chậc, thiên tài quả là khác biệt, không cần dụng công đã có thể hưởng thụ hào quang rồi.....”

Cả đám rối rít cảm thán.

Cũng không lâu sau, cách đó không xa, đứa bé kia lại quay về. Hài tử lấy ánh mắt lấp lánh vô tội nhìn bọn họ, làm cho người ta cực muốn phạm tội.

“Sao lại quay về đây? Vị thúc thúc đi cùng ngươi đâu?” Hài tử trở lại một mình, không thấy đồng bạn, bọn họ vô cùng kinh ngạc nhưng cũng không có suy nghĩ gì nhiều. Trước mắt chỉ là đứa nhóc có vẻ năm hoặc sáu tuổi, có thể lừa gạt bọn họ sao?

“Vị thúc thúc kia bị kêu đi rồi, không giúp ta tìm cha mẹ..... Oa, ta muốn phụ thân, ta muốn mẫu thân ——”

Hài tử lại oa oa khóc lớn, bộ dáng thương tâm.

Đám cao thủ nhìn nhau thương nghị, lại phái ra một người đi trước tìm cha mẹ cho đứa nhóc.

“Quái lạ, sao tên kia lại quăng một đứa nhóc giữa đường chứ? Không giống phong cách của hắn a! Cách gần như vậy, nếu đi đâu thì nên kêu một tiếng chứ.....”

“Có thể là chuyện tương đối khẩn cấp. Hôm nay Học viện Thiên Long xảy ra nhiều việc như vậy, viện trưởng tao ngộ bất trắc, nhân thủ chắc là không đủ thôi.”

“Có lẽ vậy, nhưng mà ta cứ cảm thấy đứa nhỏ này có chút cổ quái, lại không biết có vấn đề chỗ nào, kỳ quái thật.”

Mấy tên cao thủ nghị luận chốc lát, cũng không lâu sau, hài tử kia lại tới nữa, lại đơn độc một mình.

Lần này, mấy tên cao thủ trở nên cảnh giác, thầm nghĩ, không phải đứa nhỏ này đang đùa bỡn bọn họ chứ?

Chỉ thấy Tiểu Bạch vừa lau nước mắt, vừa chạy về phía bọn họ, cao giọng la lên: “Không xong! Không xong rồi! Vị thúc thúc kia bị người xấu bắt đi!”

“Cái gì? Kẻ nào to gan như thế, dám hành hung ở Học viện Thiên Long?” Mấy tên cao thủ giận dữ.

“Ta không nhận ra bọn họ, cả đám đều mặc áo đen, võ công lợi hại như thế này này. Vị thúc thúc kia chỉ đối chiến qua một chiêu đã bị bắt rồi.” Tiểu Bạch miêu tả sinh động như thật.

“Một chiêu?” Mấy người kinh hãi, lấy thực lực của bọn họ, nếu đối thủ chỉ dùng một chiêu đã chế phục thì đủ thấy thực lực của đối phương không phải hạng thường. Cao thủ như thế, chưa chắc bọn họ đã đối phó được.

“Từ từ đã, tại sao ngươi không bị bắt?” Một người trong đó đột nhiên phản ứng.

Tiểu Bạch trợn đôi mắt đong đầy hơi nước, lập tức lộ ra vẻ ủy khuất: “Người xấu! Chờ ta tìm được cha ta và mẫu thân, ta sẽ nói cho bọn họ biết, các ngươi muốn ta bị người xấu bắt đi!”

Nó lại còn cắn ngược, quở trách bọn họ nữa chứ.

Mấy tên cao thủ lắc đầu liên tục, nhưng sợ lời nó nói là thật, bọn họ cũng không thể coi thường. Lần này, phái hai người đi điều tra tin tức trước, hai người còn lại tiếp tục trông giữ thạch động.

“Hài tử, ngươi ở đây chờ hai vị thúc thúc kia đi bắt người xấu lại, tránh cho ngươi cũng rơi vào trong tay người xấu nhé.” Một gã cao thủ mở miệng khuyên bảo.

Tiểu Bạch biết điều gật đầu, thăm dò nhìn vào trong thạch động: “Ta vào đây xem một chút được không?”

Cao thủ rất nhanh đã bác bỏ: “Không được! Ngọc Long thạch động là cấm địa, trừ viện trưởng Học viện Thiên Long ra, những người khác đều không được vào.”

“Vậy con trai viện trưởng cũng không thể vào à?” Ánh mắt Tiểu Bạch lóe lóe.

Hai gã cao thủ không khỏi giật mình, cẩn thận đánh giá, lại đồng loạt cười to: “Ngươi là con trai Bách Lí viện trưởng? Đừng đùa! Viện trưởng đã bao nhiêu tuổi rồi chứ, làm thái gia gia của ngươi thì còn có thể!”

Tiểu Bạch lắc đầu, vứt cho bọn họ một ánh mắt khinh bỉ: “Ai nói ta là con Bách Lí viện trưởng chứ? Ta nói là viện trưởng hiện tại, Vân Trung Thiên!”

“Con trai Vân viện trưởng?” Hai gã cao thủ nhất thời kinh hãi. *(TND: *ngất-ing* Trong sạch của Vân soái ca nhà ta…)*

Quyển 6 - Chương 49: Thiên Long thần thú xuất thế, gào khóc!

Con trai Vân viện trưởng? Chuyện này hình như quá giật gân rồi đấy?!

Sao bọn họ lại không biết Vân Trung Thiên đã thành thân, còn có con trai nữa?

Tiểu Mặc trốn trong góc trộm liếc về bên này, không nhịn được mà che miệng cười trộm. Cậu, xin lỗi nhé, mượn tạm danh tiếng của cậu dùng một chút thôi.

Rồi bé tiếp tục truyền lời cho Tiểu Bạch. Với sự thông minh đó, làm sao Tiểu Bạch có thể tự thêu dệt ra nhiều như thế? Đương nhiên tất cả đều do bé đứng sau rồi!

“Hài tử, đừng đùa! Nên đi đâu thì đi đi, đừng ở đây vớ vẩn nữa.” Hai gã cao thủ bắt đầu nhìn ra, rõ ràng tên nhóc này đang trêu chọc bọn họ mà. Thử nghĩ mà xem, Vân viện trưởng giữ mình trong sạch, làm sao có thể tùy tùy tiện tiện sinh ra một thằng nhóc được chứ?

Tiểu Bạch bĩu môi, không mắc mưu rồi, vậy làm sao bây giờ?

Lúc này, lại nghe Tiểu Mặc truyền âm đến trong tai: “Tiểu Bạch, phóng hỏa, đốt y phục bọn họ!”

Đốt á? Có phải tà ác quá rồi hay không?

Nhưng mà, Tiểu Mặc Mặc đã yêu cầu, Tiểu Bạch cũng chưa từng cự tuyệt a. Nhấc chân, nó lại đi tới trước mặt hai gã cao thủ.

“A! Ngươi lại làm gì?”

“Lửa! Lửa từ đâu ra đây?!”

Hai gã cao thủ kinh hãi nhìn Tiểu Bạch, nếu bọn họ không lầm, lửa được phun ra từ trong mồm tên nhóc này. Một hài tử biết phóng hỏa..... Quá đáng sợ rồi đấy!

“Hì hì, tới mà đuổi theo ta này!” Tiểu Bạch giả mặt quỷ, sau đó lập tức lướt đi, chạy tít ra xa. Vừa chạy, nó còn không quên vừa quay đầu khiêu khích, làm hai người kia giận đến mức vừa bỏ xiêm y vừa đuổi theo.

“Tiểu tử thúi, không được chạy! Mau đứng lại cho ta!”

Trong góc, một người một rồng thừa dịp cửa động không có ai đã nhanh chóng lẻn vào.

Lúc này, đại biểu của mười đại học viện lại tụ tập cùng nhau, thương nghị đại sự thống nhất.

Long Thiên Tuyệt đã được mọi người đề cử, lại được Bách Lí viện trưởng thừa nhận trước khi lâm chung, nên giờ hắn ngồi ở chính giữa, cất giọng nói: “Chư vị, Bách Lí viện trưởng qua đời là do có người bày kế ám hại. Hiện giờ, người giật dây còn đang âm mưu đoạt lợi của mười đại học viện chúng ta, thế nên lần này, chúng ta phải chú ý hơn rất nhiều.”

“Long viện trưởng, cái gọi là người giật dây mà ngài nói, rốt cuộc là

chỉ người nào? Không phải Bách Lí viện trưởng bị một cô gái họ Tông Chính hại chết sao? Không phải cô ta cũng đã chết rồi sao?" Có người không hiểu.

Long Thiên Tuyệt lấy sắc bén ánh mắt quét về phía đối phương: "Cao thủ Học viện Kim Sư? Vậy ngươi có biết thần thú trấn giữ và Đá kí ức học viện mình đang ở nơi nào không? Và bây giờ chúng đã không còn là vật sở hữu thuộc Học viện Kim Sư nữa hay không?"

"Cái này....." Người nọ bắt đầu chột dạ. Phía sau gã, có một người đứng ra nói, "Long viện trưởng, ngài nói không sai, Đá kí ức của Học viện Kim Sư bọn ta đã bị Lưu viện trưởng âm thầm dâng cho người khác rồi. Nghe nói sở dĩ ông ta có thể ngồi lên bảo tọa viện trưởng, chính là nhờ sức mạnh của kẻ này. Những ai không ủng hộ Lưu viện trưởng đều bị diệt trừ hết. Trên thực tế, Học viện Kim Sư giờ đã là một cái thùng rỗng....."

Hắn vừa nói như thế, những cao thủ Học viện Kim Sư vốn còn tràn đầy bức xúc thì đều ủ rũ cúi đầu. Chuyện tới nước này, bọn họ còn gì để tranh biện nữa? Viện trưởng đã chết là thực tế cần nhận rõ, mà bản thân Học viện Kim Sư đã không còn bất kỳ chỗ dựa nào, bọn họ đã mất đi tư cách kiêu ngạo.

Học viện Ngân Xà, Học viện Hạc Tiên và Học viện Tử Điêu cũng ủ rũ hẳn đi, thật ra thì bọn họ cũng giống như đúc với Học viện Kim Sư mà thôi. Vị trí của viện trưởng có được bằng cách nào, mọi người đều rõ ràng.

"Long viện trưởng, không gạt ngài, cả ba học viện bọn ta cũng giống với Học viện Kim Sư, chỉ có Đá kí ức của Học viện Ngân Xà đã đánh mất công hiệu, chứ của Học viện Hạc Tiên và Học viện Tử Điêu thì đều bị viện trưởng tặng đi. Hiện tại, cả học viện chỉ có thể lấy những cao thủ ở đây làm nòng cốt mà thôi."

“Đúng vậy, bọn họ tưởng thần không biết quỷ không hay, nhưng người làm thì trời nhìn, có chuyện gì làm được mà không ai biết hay sao?”

“Long viện trưởng, giờ mười đại học viện đã định thống nhất lại, xin Long viện trưởng làm chủ luôn cho bọn ta, cùng tìm về Đá kí ức và thần thú trấn giữ!”

“Xin Long viện trưởng tìm về Đá kí ức và thần thú trấn giữ cho bọn ta!”

Trong nháy mắt, mười mấy người trăm miệng một lời, cùng thỉnh cầu Long Thiên Tuyệt tìm về Đá kí ức và thần thú trấn giữ của học viện.

Vân Khê nhíu mày, dưới đáy lòng thầm mắng. Lúc đám này không chịu thần phục thì kiên quyết đối nghịch, giờ thần phục rồi thì lại bắt đầu tìm phiền toái. Có một số người, bản thân sự tồn tại của bọn họ chính là phiền toái!

Nàng lo lắng đưa mắt nhìn về phía Long Thiên Tuyệt. Tuy chuyện này bọn họ vốn đã muốn xen vào, nhưng còn không phải đại sự hàng đầu, bây giờ đại sự của hai vợ chồng chỉ có đón Tiểu Nguyệt Nha về mà thôi. Cứ để nữ nhi lưu lạc bên ngoài, nàng lúc nào cũng thấy đứng ngồi không yên.

Long Thiên Tuyệt bất động thanh sắc, trầm ngâm chốc lát rồi nói: “Nếu đã ngồi lên vị trí này, đương nhiên việc tìm về thần thú trấn giữ cho mười đại học viện là bổn phận của ta. Chỉ là, để phòng ngừa những kẻ vẫn còn mưu đồ, ta đề nghị, đưa tất cả thần thú trấn giữ đến một nơi, phái người có võ công cao nhất của mười đại học viện tới trông coi, không biết ý mọi người thế nào?”

Mọi người giật mình, con ngươi trừng tới sắp rớt cả ra.

Võ công cao nhất, không phải chính là hắn sao? Ngay lúc Lưu viện trưởng bị giết đó, thực lực thích phóng ra đã tương đương với hai cao thủ tu luyện vạn năm rồi, nhìn khắp mười đại học viện, ai có thể là đối thủ?

Nói thẳng ra là để tự thân hắn bảo đảm mười thần thú trấn giữ luôn đi cho rồi, cần gì phải quanh co lòng vòng?

Thật là âm hiểm! Nếu hắn dám nói thẳng, sẽ có người mượn cớ, sẽ có người không phục, đứng ra phản bác. Giờ nói như thế, ai còn dám phản bác chứ? Phản bác chẳng phải chính là một loạt biến tướng của khiêu chiến sao?

Vốn để hắn đi tìm thần thú trấn giữ là hi vọng hắn có thể phát huy tinh thần lãnh tụ, tận tâm tận lực, mọi người mới tâm phục khẩu phục. Ai ngờ hắn đáp ứng rồi, còn bá đạo muốn ôm đồm cả đám thần thú luôn. Chẳng phải nó tương đương với việc, từ nay về sau, mười thần thú trấn giữ của các đại học viện đều là của hắn? Trên đời có đạo lý như vậy sao?

Ngay cả Vân Trung Thiên và Long Thiên Thần cũng hết sức kinh ngạc, yêu cầu quá đáng như vậy, chỉ sợ cũng chỉ có hắn mới mở được miệng mà thôi. Người khác, còn phải xem có dám quyết đoán hay không đã!

Vân Khê sửng sốt giây lát rồi chợt lĩnh ngộ ra. Theo tình hình hiện nay, tính cả nhà bọn họ và nhóm bằng hữu thì đã chiếm mấy thần thú trấn giữ trong tổng số mười rồi, thí dụ như Dực Long của Thiên Thần, Ngân Xà của Độc Cô Mưu, Vạn Hoàng của Tiểu Nguyệt Nha, còn có Thiên Long của Thiên Tuyệt cũng có khả năng nữa, vậy là non nửa rồi! Nếu trả lại toàn bộ cho mười đại học viện, vậy bọn họ lỗ

chết người còn gì?

Biện pháp tốt nhất, chính là thống nhất cả thập đại thần thú luôn. Chờ sau khi Tiểu Mặc nghiệm chứng thân phận Thiên Long rồi, đám cao thủ Học viện Thiên Long cũng không thể nhiều lời được nữa.

Nhất cử lưỡng tiện!

Long Thiên Tuyệt quét mắt một vòng, sờ sờ cằm, bắt đầu ra vẻ: “Nếu tất cả mọi người đã không có dị nghị, bây giờ chúng ta sẽ đề cử ra người có võ công cao nhất nhé. Ừm..... Theo ta được biết, mười đại học viện ngọa hổ tàng long, cao thủ nhiều như mây, thí dụ như Vương viện trưởng của Học viện Bạch Hổ này, các vị trưởng lão Học viện Thiên Long này, hay như các cao thủ của Học viện Kim Sư, Ngân Xà, Hạc Tiên và Tử Điêu nữa này. Mỗi người đều có tư cách được tuyển chọn..... Ta thấy, không bằng tỷ thí đi, người nào thắng, người đó sẽ tới giữ thần thú!”

Những cao thủ bị hắn điểm tên đều rối rít giật mình, lòng thầm mắng vô sỉ!

Hắn sùng bái thật chắc? Rõ ràng là muốn chặn miệng bọn họ thôi! Nếu muốn tỷ thí thật thì sao không chỉ đệ đệ hắn kìa, thê tử hắn kìa, còn cả anh vợ nữa?

Vân Khê mím môi, âm thầm vui mừng. Nói đến nói đi, không phải đang muốn chờ người khác chủ động giao thần thú cho hắn giữ sao? Thật là thông minh! Đầu tiên là đưa ra yêu cầu bá đạo quá đáng, nhưng lại không chỉ ra bản thân mình muốn chiếm thần thú luôn. Nhào nặn một hồi, mục đích cuối cùng lại là để người khác chủ động nói ra lời ấy, hóa bị động làm chủ động. Vốn là yêu cầu của bản thân, giờ đã biến thành yêu cầu mà mọi người khẩn cầu hắn.

Đây là nghệ thuật nói chuyện đó!

Làm một lãnh tụ, đáng lẽ Long Thiên Tuyệt không nên đùa bỡn tâm cơ như thế, chỉ là, mười đại học viện vừa quyết định đoàn kết ở chung, lòng người chưa ổn định. Hắn phải quyết đoán nắm giữ phần mạch sống cốt lõi của cả mười đại học viện trong tay, như thế mới có thể khống chế được đại cục, khiến bọn họ không dám nuôi dị tâm.

“Vương viện trưởng, không bằng ngài đứng ra được chứ?”

Long Thiên Tuyệt giương mắt nhìn Vương viện trưởng. Da mặt đối phương giật giật một hồi mới trì hoãn lại được, đứng lên nói: “Chút công phu nhỏ của tại hạ, làm sao có thể sánh với Long viện trưởng chứ? Tại hạ đề nghị hãy để Long viện trưởng tới giữ thập đại thần thú, tại hạ tin rằng, với thực lực của Long viện trưởng, nhất định có thể tìm về toàn bộ mười đại thần thú, rồi sử dụng sức mạnh thần thú để bảo vệ mười đại học viện chúng ta.”

Vương viện trưởng thầm nghĩ, dù sao thì Học viện Bạch Hổ vẫn chưa tìm được thần thú trấn giữ của mình, không bằng thuận nước đẩy thuyền, đối phương tìm ra được thì là tốt nhất, tìm không ra thì cũng chẳng có bất kỳ tổn thất nào.

Những học viện khác cũng ôm ý nghĩ ấy, vốn đã không có thì tổn thất hay không cũng chả ảnh hưởng gì đến mình cả, cho nên rối rít đề cử lãnh tụ đứng ra bảo vệ thập đại thần thú.

Cuối cùng, khi tất cả đã nhất trí chuyện thần thú trấn giữ, đột nhiên có người vội vàng chạy vào bẩm báo: “Viện trưởng, các vị trưởng lão, không xong rồi! Ngọc Long thạch động xảy ra chuyện!”

Người tới, xiêm y rách nát, chéo áo và tay áo đều thiếu mất một đoạn, giống như gặp cướp vậy, kì thực đó chính là một kẻ bị Tiểu

Bạch phun hỏa thiêu đồ.

Học viện Thiên Long nghe vậy, mọi người khẩn trương đứng lên. Vân Trung Thiên không rõ chân tướng, cũng lo lắng theo, dò hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Cái này.....” Cao thủ khó xử, do dự một hồi lâu rồi mới nói, “Vân viện trưởng, hay là ngài cứ qua xem một chút đi, chuyện thật sự không ổn rồi!”

Vân Trung Thiên nhíu mày, một trận gió lướt qua, người đã phóng về phía Ngọc Long thạch động. Cao thủ Học viện Thiên Long đuổi theo phía sau, đều rối rít về hướng thạch động.

Long Thiên Tuyệt chợt thấy khu đan điền đang dâng lên một dòng nhiệt lực, cả người phấn khởi, đây rõ ràng là dấu hiệu của sự tăng cường công lực. Hắn cong môi cười một tiếng, lập tức hiểu ra, nhất định là Tiểu Mặc đã giúp Thiên Long xác nhận thân phận rồi nhận truyền thừa từ Đá kí ức trong Long trì, bắt đầu bước vào tiến hóa, trọng sinh trở thành một thần thú thật sự.

Vân Khê và Long Thiên Tuyệt liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt vừa chuyển, đáy lòng hiểu rõ.

Rất nhanh sau đó, tất cả mọi người đều di giá tới trước Ngọc Long thạch động.

Ngoài cửa vào, một Cự Long màu trắng đóng đô ở đó, trong miệng còn liên tục phun hỏa diễm, tư thái ngạo kiều cứ như thể nó chính là chủ nhân nơi này, ai dám tự ý xâm lấn địa bàn, phải chết!

Cao thủ Học viện Thiên Long vây tụ lại cách thạch động vài chục bước, ai cũng không dám tới gần.

Bên trong, hào quang màu trắng khác thường không ngừng lóe ra, luồng sức mạnh dao động rất lớn làm cho cả mặt đất xung quanh cũng bị ảnh hưởng. Mọi người không rõ trong thạch động đang xảy ra chuyện gì, lòng người chỉ biết bàng hoàng.

Vân Trung Thiên đi tới trước thạch động, nhìn một cái đã thấy Cự Long trắng đang chắn cửa động, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó mới chợt bừng tỉnh đại ngộ. Quay đầu, tức giận liếc vợ chồng Vân Khê vừa mới tới một cái, thì ra hai người bọn họ nói chuyện đao to búa lớn trước mặt mười đại học viện về vấn đề thần thú là vì dọn đường cho chuyện này đây!

Tiểu Bạch ở chỗ này, đương nhiên Tiểu Mặc cũng ở chỗ này luôn.

Hắn không nhịn được mà lắc đầu cười khổ. Bố mẹ xử lý đám cao thủ của mười đại học viện, con trai thì tới tận đây gây sự, ôi cái gia đình này..... May mà hắn cũng là người nhà đó, bằng không, không tức chết không được!

“Đó là..... dấu hiệu thần thú xuất thế sao?” Trong đám cao thủ có người kinh hô lên, một tiếng này như nhắc nhở tất cả. Đúng rồi, nhất định là Thiên Long thần thú xuất thế, nếu không thì sẽ không thể tạo ra động tĩnh lớn như thế được.

Học viện Thiên Long bắt đầu kích động, xắn tay áo, hi vọng có thể xông lên đầu tiên để thần thú nhận mình làm chủ. Một khi thần thú nhận chủ rồi, cho dù có giao cho Long Thiên Tuyệt quản lý, bọn họ cũng có bảo đảm rồi, không phải sợ.

Không chỉ bọn họ, những cao thủ học viện khác cũng rục rịch không kém. Đây là thần thú a! Không ai quy định, chỉ có người Học viện Thiên Long mới được khế ước thần thú, để thần thú nhận chủ cả, chỉ

cần bọn họ có đủ thực lực và đủ may mắn, ai tới trước được trước thôi.

Mọi người mài đao soàn soạt, chỉ chờ cơ hội vọt vào trong động, tóm chặt thần thú.

Tiểu Bạch xem thấu tâm tư bọn hắn, một ngọn lửa phun tới, đám người phải lùi lại những mấy bước.

“Rống ——” Một tiếng rồng ngâm từ trong động truyền ra, giữa hào quang màu bạc lóng lánh, một Cự Long nữa xuất hiện. Sau khi trọng sinh, Thiên Long trông rực rỡ hẳn lên, long lân màu bạc càng thêm lấp lánh, càng thêm xinh đẹp, trung khí mười phần, rồng ngâm gào khóc.

Các cao thủ vừa thấy, ánh mắt sáng ngời như sói, thật sự là thần thú trấn giữ của Học viện Thiên Long a!

“Thần thú là của ta!”

“Cút! Thần thú là của ta!”

“Ta đi! Mau tránh ra cho ta!”

Mọi người ngày thường trang trọng nghiêm túc bao nhiêu, giờ thấy Thiên Long thần thú, thì trở nên điên cuồng chen lấn bầy nhiêu, tất cả đều muốn tranh đoạt Thiên Long.

Long Thiên Tuyệt lạnh lùng nhếch môi cười, không lập tức gọi Thiên Long tới bên cạnh mà cố ý đứng xem kịch vui.

“Thiên Long thần thú, chỉ cần nhận ta làm chủ nhân, ta bảo đảm cho ngươi tất cả những gì tốt nhất! Ngươi muốn gì, dù phải táng gia bại

sản ta cũng đem về cho ngươi!”

“Thiên Long, ta là trưởng lão Học viện Thiên Long, từ lúc sinh ra đã bảo vệ Học viện Thiên Long này. Ngươi là thần thú trấn giữ của học viện ta, đương nhiên phải nhận cao thủ nhà mình làm chủ. Ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi đi theo ta, nhất định ta sẽ hầu hạ ngươi thật tốt, thờ phụng như tổ tông trong nhà vậy.”

“Thiên Long, đừng nghe bọn họ, bọn họ đều là ngoài miệng nói suông, không thể thực hiện được. Nhìn tuổi bọn họ là biết đã hơn trăm rồi, còn có thể sống được mấy năm? Ngươi đi theo bọn họ, đến lúc chân nhấc lên, bước vào hoàng thổ, ngươi lại phải tìm kiếm tân chủ nhân nữa sao? Ngươi nhìn lại ta đi, trẻ tuổi, lại có tiềm lực, nếu là đi theo ta, bảo đảm ngươi có thể sống mạnh khỏe hạnh phúc, tuyệt đối không bị bạc đãi!”

“Lăn đi! Tiểu tử ngươi mới dài được mấy cọng lông mà cũng dám đứng đây tranh đoạt Thiên Long? Chán sống rồi có phải không?”

Một đám già trẻ lớn bé khẩu chiến, vô cùng náo nhiệt!

Một khi Thiên Long thần thú nhận chủ, bọn họ có thể được chia sẻ một bộ phận sức mạnh của Thiên Long, thực lực nhất định cũng tăng vọt. Chuyện tốt như thế, vừa được thực lực – vừa được thần thú, ai mà không tranh? Không điên cuồng cũng không được!

Người hiểu rõ, thí dụ như Vân Trung Thiên, Long Thiên Thần và Vân Khê, thì chỉ khoanh tay mà đứng, thần sắc xem kịch vui. Đám người này ngươi tranh ta đoạt, rồi lại tranh đoạt gay gắt như vậy, nếu để bọn họ biết Thiên Long đã có chủ từ lâu, không biết sẽ mang vẻ mặt thế nào nhỉ..... Rất nhanh sẽ thấy được vẻ mặt vặn vẹo mà bọn họ mong đợi ngay thôi.

Chỉ thấy Long Thiên Tuyệt vẫy vẫy tay với Thiên Long giữa trời cao, nhàn nhạt nói một câu: “Thiên Long, mọi người cất nhắc ngươi như thế, để tỏ vẻ lễ phép, gửi lời thăm hỏi đến tất cả đi!”

Thiên Long nhận mệnh chủ nhân, từ trên cao nhìn xuống, phun vài ngụm khí từ lỗ mũi, thật sự mở miệng nói, giọng điệu mang theo vài phần khinh thường: “Chủ nhân ta đã ở đây, các ngươi lôi kéo ta ngay trước mặt chủ nhân như vậy, muốn ta phản bội chủ nhân như vậy, rốt cuộc là có ý gì, đẩy ta vào hạng bất nghĩa sao?”

Đám cao thủ vốn đang cãi vã không dứt, trong khoảnh khắc, ngây người như phỗng.

Nó..... Nó là thủ sủng của Long Thiên Tuyệt?

Cóc đỡ được! Sao không nói sớm chứ? Không phải lãng phí tình cảm của mọi người sao?

“Long..... Long viện trưởng, thì ra Thiên Long là thú sủng của ngài, người không biết không có tội, kính xin Long viện trưởng không để trong lòng.”

“Đúng vậy, ta chỉ là không biết mà thôi!”

Để tránh ngày sau bị Long Thiên Tuyệt chỉnh, các cao thủ vội vàng nối tiếp nhau biểu đạt tâm tình tỉnh ngộ của mình. Thái độ trước sau tương phản cực lớn, trông mà vô cùng tức cười. Long Thiên Tuyệt mới lười phải so đo với bọn họ ý. Nếu hắn mà để bụng, lại thành mất giá bản thân, dù sao cũng chỉ là một đám tiểu nhân tục tằng mà thôi!

Thân là lãnh tụ, phải chấp nhận đủ mọi loại thuộc hạ, có quân tử nhân nghĩa, cũng có tiểu nhân tục tằng, hắn không thể yêu cầu mỗi người đều là quân tử nhân nghĩa được. Đối với hạng tiểu nhân tục

tằng, sẽ có cách khống chế tục tằng tiểu nhân thôi.

“Phụ thân!” Tiểu Mặc chạy ra từ trong động, đi tới bên cạnh Long Thiên Tuyệt, khuôn mặt nhỏ tuấn tú ngẩng lên đầy đắc ý, tranh công và đòi phần thưởng.

Lúc này, Tiểu Bạch cũng đã trở lại bộ dáng một cục tròn màu trắng, ở cạnh Tiểu Mặc, một người một thú sủng cực có cảm giác thành tựu và muốn mưu cầu phần thưởng.

“A a a a a..... Ngươi, các ngươi.....” Hai gã cao thủ bị đốt xiêm y chỉ thẳng vào Tiểu Bạch, cà lăm một hồi. Đến lúc này, nếu bọn họ mà còn không hiểu thì khác gì lũ ngốc nữa. Được, thì ra chính Long viện trưởng đã sai nhi tử làm ra chuyện tốt này, nha nha nha nha, quá gian trá!

“Đại thúc, rốt cuộc muốn nói cái gì a? Chúng ta làm sai chuyện gì ạ?” Một người một thú lại dùng ánh mắt cực kỳ vô tội nhìn hai bọn họ, làm người ta giận mà không thể nói gì, không thể làm gì khác hơn là kìm nén. Ai bảo đó là nhi tử của Tân lãnh tụ chứ?

“Không! Chúng ta chẳng muốn nói gì hết!” Hai người cười khan.

Long Thiên Tuyệt ho nhẹ một tiếng, quét mắt một vòng rồi nói: “Được rồi! Chúng ta trở lại chính đề đi! Đến bây giờ, bốn thần thú của Học viện Ngân Xà, Học viện Vạn Hoàng, Học viện Thiên Long và Học viện Dực Long căn bản đã xuất thế rồi, hơn nữa, còn được nắm giữ trong tay ta và những bằng hữu đáng giá tín nhiệm của ta. Về phần Học viện Kim Sư, Học viện Hạc Tiên, Học viện Tử Điêu, Đá kí ức đã mất, mà thần thú Học viện Côn Bằng đã xuất thế lại rơi vào tay người ngoài, nhưng tạm thời thì người này còn chưa nguy hại gì đến chúng ta, có thể tạm thời không xét đến. Trước mắt, cũng chỉ còn lại khối Đá kí ức cuối cùng ở Học viện Bạch Hổ mà thôi, chúng ta tuyệt

không để nó rơi vào tay kẻ xấu. Vương viện trưởng, ngài thấy sao?”

Cố ý cao giọng nhấn vào một câu cuối cùng, hắn chưa quên, lúc bỏ phiếu đề cử lãnh tụ, chính Vương viện trưởng đã lâm trận phản chiến, đứng về phía Học viện Kim Sư. Hành động như thế, ai cũng có thể đoán ra nội tình bên trong, sợ là Vương viện trưởng đã gặp phiền toái hoặc là bị uy hiếp rồi. Nếu không thì ai lại không sáng suốt đến nỗi vứt bỏ Bách Lí viện trưởng mà đẩy lên một tiểu nhân vật không có danh tiếng gì.

Vương viện trưởng nghe Long Thiên Tuyệt hỏi, không khỏi toát ra vài giọt mồ hôi lạnh trên trán, ông ta thở dài, hổ thẹn nói: “Không dối gạt mọi người, lão phu đúng là có nỗi khó xử riêng. Mấy ngày gần đây, có người giam lỏng thê nhi của lão phu ở nhà, bức lão phu giao Đá kí ức lại. Lão phu không chịu, bọn họ lại chuyển sang uy hiếp để lão phu đề cử Lưu viện trưởng lên làm lãnh tụ ở buổi thọ yến Bách Lí viện trưởng, có gì thì giúp hắn ta một tay. Lão phu là viện trưởng Bạch Hổ, gánh trọng trách trên vai, bất luận thế nào cũng không thể giao Đá kí ức ra ngoài, cho nên đành phải lựa chọn vế sau là giúp Lưu viện trưởng lên lãnh tụ. Lão phu tự biết bản thân tư lợi, có lỗi với các vị, lão phu thật xấu hổ.”

“Thôi, Vương viện trưởng bị người ta uy hiếp, làm ra phản ứng như thế cũng là lẽ thường tình, ta cũng không phải kẻ không biết tình biết lý, sẽ không trách trách ông.” Long Thiên Tuyệt nghiêm nghị nói, “Nhưng dưới mắt, nhiệm vụ chủ yếu là giữ được Đá kí ức bên Học viện Bạch Hổ, không thể để đối phương được như ý nữa! Ta hi vọng Vương viện trưởng có thể phối hợp với mọi người, dốc hết toàn lực, rồi cứu gia đình ông luôn!”

“Đương nhiên! Nếu như Long viện trưởng chịu hỗ trợ, lão phu vô cùng cảm kích!” Vương viện trưởng kích động nói.

TM: Ai kể được hết tên thần thú và chủ sở hữu hiện giờ của nó không?

Quyển 6 - Chương 50: Đóa đóa hoa đào nở

Edit: Tiểu Nguyệt Dương

Beta: Tiểu Mộng

Mấy ngày sau, trước linh đường, mọi người nghiêm nghị đứng đó, thì thầm mặc niệm.

Một đại tông sư đã buông tay nhân gian, làm người ta không khỏi thở dài.

Trước tiểu ban đặt linh cữu, mặc niệm kinh Phật, chung quanh thân thể mơ hồ có một tầng kim quang bao phủ. Mọi người dường như tin rằng, Bách Lí viện trưởng thật sự đã phi thăng, tới thế giới cực lạc.

Già trẻ lớn bé Bách Lí gia đều đốt giấy để tang, nữ quyến đỏ hoe đôi mắt, nước mắt đọng đầy trên gương mặt. Chiến Thiên Dực và Long Thiên Thần là con rể tương lai của gia tộc cũng đốt giấy để tang theo, lấy đó để biểu hiện quyết tâm và thành ý.

Mười đại học viện cũng lục tục đến dâng hương, an ủi gia quyến chỉnh tề.

Sau đó là khách quý từ những gia tộc khác nghe tin đến cửa, Viên gia chủ và Dạ gia chủ có thâm giao với Bách Lí viện trưởng thì dẫn người nhà đi suốt đêm tới đây, Hiên Viên lão gia tử cũng không tụt hậu mà dẫn khuê nữ nhỏ đến ngay.

Trong một thời gian ngắn, tang lễ đã trở thành buổi tụ hội của thân bằng hảo hữu.

“Trung Thiên tiểu tử, mau tới đây!” Hiên Viên lão gia tử thừa dịp thời gian tế bái chuẩn bị kết thúc, lặng lẽ gọi Vân Trung Thiên qua.

Vân Trung Thiên không suy nghĩ gì nhiều mà theo lão gia tử ra ngoài, bên cạnh lão gia tử còn có cả tiểu khuê nữ của ông là Hiên Viên Túc Gia đang nữ giả nam trang. Vân Trung Thiên lễ độ gật đầu với đối phương, hỏi lão gia tử: “Hiên Viên tiền bối, tìm ta có chuyện gì sao?”

Hiên Viên lão gia tử cười đến thần bí, hất cằm về phía con gái mình: “Nhìn một cái, thế nào?”

Vân Trung Thiên khuôn mặt đầy nghi vấn: “Tiền bối, nhìn cái gì?”

“Tiểu tử ngươi ngày thường thông minh, sao lúc này lại chậm hiểu thế? Lão phu bảo nhìn, đương nhiên là nhìn nữ nhi của lão phu rồi!” Hiên Viên lão gia tử chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, vội vã đẩy con gái về phía hắn, “Thế nào? Có thấy rất đẹp, rất khả ái hay không, hả?”

Vân Trung Thiên rốt cục tỉnh ngộ. Hiên Viên Túc Gia và hắn, hai mặt nhìn nhau, thì ra lão gia tử muốn ghép đôi bọn họ!

Hiên Viên Túc Gia lập tức hắc tuyến, trừng mắt lườm cha một cái, nổi giận: “Cha nhàn rỗi không có chuyện làm phải không? Phải gả con đi gấp thế cơ à? Nói cho cha biết, trừ phi là người trong lòng, bằng không đánh chết con cũng không gả! Hừ!”

Phun một ngụm bạch khí về phía cha rồi, Hiên Viên Túc Gia quả quyết xoay người rời đi, còn không nguyện nhìn lại ông một cái.

Hiên Viên lão gia tử giận đến đỏ bừng cả nét mặt già nua: “Ngươi, ngươi, ngươi..... Cái con bé bất hiếu này! Ngươi muốn cha tức chết có phải hay không?!”

Vân Trung Thiên thở phào nhẹ nhỏm, thoải mái hơn không ít, nhưng nếu lão gia tử nghiêm túc tóm hắn không buông, thật đúng là không biết nên ứng phó thế nào nữa.

“Tiền bối, đừng nóng giận. Hôn nhân coi trọng duyên phận, tại hạ và lệnh ái thiếu mất một tầng duyên, là tại hạ không xứng với nàng ấy.”

“Ai nói thế? Lão phu nói xứng thì nó là xứng!” Hiên Viên lão gia tử vểnh râu mép lên, trừng mắt hổ, vỗ vỗ bả vai Vân Trung Thiên, nói, “Tiểu tử, ngươi đừng vội nổi giận! Con gái lão phu quen tính kiêu căng, nhưng chỉ cần ngươi cố gắng theo đuổi, nó nhất định sẽ cảm động ngay. Lão phu nhìn nhiều thanh niên mà chỉ vừa mắt mỗi ngươi, thật lòng muốn nhận làm con rể a.....”

Lão gia tử cảm khái một hồi, liên miên cằn nhằn mãi không dứt, Vân Trung Thiên đứng bên nghe mà dở khóc dở cười, đi không được, nói không xong, khổ không thể tả.

Cũng không biết phải qua bao lâu, có người hô tên hắn, rốt cục mới được giải cứu.

“Trung Thiên ca ca, trưởng lão Học viện Thiên Long đang tìm huynh khắp nơi đó, sao lại chạy ra đây đứng vậy?”

Vân Trung Thiên đưa mắt nhìn lại, thấy A Lý đang vẫy từ xa.

“Tiền bối, ta có chuyện quan trọng, đi trước một bước. Có thời gian lại xin thỉnh giáo tiền bối sau.”

“Gấp làm gì? Ngươi bây giờ là một viện trưởng, thân phận khác nhau rồi, bọn họ chờ thì cứ để chờ tiếp đi, nếu chờ không nổi thì tự đi tìm ngươi tới chứ. Hầy hầy, sao lão phu càng nói, ngươi càng chạy thế?” Không để ý tới sự níu kéo của lão gia tử, Vân Trung Thiên nhanh bước nhanh bước chạy mất.

Đi với A Lý được một khoảng, hai người liếc mắt nhìn nhau, không nhịn được cười ra tiếng.

“Để muội chê cười rồi.” Vân Trung Thiên bất đắc dĩ buông tiếng thở dài, mỗi lần gặp Hiên Viên lão gia tử là một lần nhức đầu.

“Ta giúp huynh rồi, huynh tính cảm tạ thế nào đây?” A Lý híp mắt cười, rất giống một bé hồ ly đáng yêu, trong mắt lóe lên một tia mưu kế.

Vân Trung Thiên cười khẽ: “Ta biết là muội bày chuyện mà, nếu mấy trưởng lão thật sự có việc gấp thì đã tự tìm tới từ lâu rồi. Muội nói xem, muốn được đáp tạ thế nào, ta sẽ tận lực thỏa mãn yêu cầu.”

A Lý được như ý, nhếch miệng cười, lấy từ trong lòng ra một khối Ngọc Thạch, chính là ngọc sức mà nàng nhờ ông chủ cửa hàng ngọc khí chế tạo cho Vân Trung Thiên. Nàng đưa tới bằng cả hai tay: “Đây, đã làm xong rồi, ta lấy từ Ngọc Tình phường tới đó.”

“Nhanh vậy sao?” Vân Trung Thiên hơi cười, đưa tay muốn nhận thì A Lý lại nhấc đi, tránh qua một bên: “Để ta giúp huynh đeo!”

Vừa nói dứt, nàng ngồi xuống ngay trước người hắn, tầm mắt ngang với đai lưng, lấy châm tuyến đã được chuẩn bị sẵn từ trước ra, nghiêm túc đính Ngọc sức lên đai lưng cho hắn.

Vân Trung Thiên lộ vẻ sửng sốt, nhìn quanh một lượt, phát hiện có vô số ánh mắt quăng về hướng hai người, cảm giác có chút quái dị.

“A Lý, mau đứng dậy! Để mọi người nhìn thấy thì không hay!”

Ai ngờ, A Lý nâng khuôn mặt nhỏ rạng ngời ánh mặt trời lên, cười tươi tắn: “Trung Thiên ca ca, từ bao giờ huynh cũng trở nên tục tằng như vậy, để ý cả ánh mắt của người khác sao? Bọn họ thích xem thì cứ xem, chúng ta quang minh chính đại, chẳng làm ra cái gì.”

Nói xong, nàng tiếp tục thêu thùa, gương mặt xinh đẹp chưa bao giờ nghiêm túc đến thế.

Vân Trung Thiên bị lời ấy làm giật mình, nàng vừa nói thế, chợt thấy mình đúng là tục tằng. Chẳng qua, hắn thật sự không quen với việc để một thiếu nữ trẻ tuổi lấy tư thế ấy mà khâu đai lưng cho, chẳng biết tại sao nữa. Nhìn nàng dưới góc độ ấy, đáy lòng hắn bỗng sinh ra nghi vấn. Là mình suy nghĩ nhiều, hay là tiểu nha đầu này thật sự có ý?

Nơi xa, Vân Khê đang dạo bước cùng Chiến Thiên Dực thì vô tình bắt gặp một màn này, hai người gần như cả kinh. Không thể trách suy nghĩ của bọn họ quá đen tối, mà thật sự là do tư thế Vân Trung Thiên và A Lý quá mờ ám mà thôi. Hai người nhìn nhau, quầng sáng nhu hòa phất lên trên thân, trường cảnh đó, lá rụng phi hồng, giống như mộng ảo. Hơn nữa, khi A Lý tới gần sát thắt lưng Vân Trung Thiên, ghé đầu cắn đứt sợi chỉ, khoảng cách tiếp xúc gần đến thế, khiến cho người xem phải cảm khái, một màn này ấm áp nhường nào!

“Con bé A Lý.....” Chiến Thiên Dực kinh ngạc nhíu mi, thân là đại ca, hắn lại không hề phát hiện ra tâm tư muội muội đã thay đổi, “Khó trách gần đây nó thường đòi nghe chuyện của Vân sư đệ, còn chủ

động chạy đi làm ngọc sức cho người ta nữa, thì ra là.....”

Chiến Thiên Dực nhẹ lắc lắc đầu, không biết nên vui hay nên buồn.

Vân Khê đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lại lo lắng. Lấy hiểu biết của nàng với huynh trưởng, huynh ấy hẳn là thiên hướng về những nữ tử lãnh ngạo và nội liễm, thái độ với A Lý chỉ như đại ca ca với tiểu muội muội. Nhưng A Lý lại khác, nhiệt tình rõ ràng đến thế, rõ ràng là ái mộ huynh trưởng rồi..... Nên làm sao bây giờ? Có cn nhanh chóng nhắc nhở đại ca hay không nhỉ?

Suy tư chốc lát, nàng đã lắc đầu, tự bác bỏ ý nghĩ của mình. Tình yêu không như những thứ khác, chỉ có người trong cuộc mới có quyền nói chuyện mà thôi. Có đôi khi tưởng là xứng đôi, nhưng đến khi ở chung một chỗ, bọn họ chưa chắc đã thật sự thích hợp. Cứ để thuận theo tự nhiên đi!

“Đại ca, để hai người họ tự giải quyết vấn đề tình cảm của họ đi, chúng ta là người ngoài, cũng đừng can thiệp.”

Chiến Thiên Dực gật đầu đồng ý: “Muội đừng nhìn A Lý cả ngày cười cười, ta phát hiện sau lần này trở về, cả người con bé đã không còn giống trước nữa, chưa ai có thể chân chính đi vào trong lòng nó cả. Đằng sau nụ cười còn chôn giấu quá nhiều suy tư mà nó không muốn chia sẻ. Có đôi khi ta còn cảm thấy mình không thể hiểu con bé, không thể tiến vào thế giới của con bé được. Nhiều năm qua, không biết rốt cuộc nó đã phải trải qua những gì, mỗi lần nghĩ, ta lại không nhịn được mà đau lòng. Ta chỉ muốn con bé vẫn là A Lý thiên chân khả ái, không buồn không lo như trước kia.....”

Hắn thở dài, tâm tình dần trầm trọng, lòng có thương yêu, cũng có hối hận.

Nơi xa, Vân Trung Thiên đã bị trưởng lão Học viện Thiên Long gọi đi, chỉ còn một mình A Lý.

Vân Khê và Chiến Thiên Dực liền đi về phía nàng.

“A Lý.” Chiến Thiên Dực hô một tiếng, gọi ánh mắt nàng từ xa xôi trở về.

“Ca ca, Vân tỷ tỷ!” A Lý cười ngọt ngào, cất châm tuyến trong tay đi.

“A Lý, muội với Vân Trung Thiên.....” Chiến Thiên Dực không nhịn được hỏi một câu, lời của hắn thành công làm A Lý phải dừng tay một hồi, đến khi ngẩng đầu lên, đôi con ngươi xinh đẹp như trong suốt thêm mấy phần.

“Ca ca, không cần đoán mò! Không sai, đúng là muội thích Trung Thiên ca ca..... Nhưng mà, thích một người, chưa chắc đã cần ở bên cạnh người ấy, chỉ cần nhìn người ấy hạnh phúc, muội thấy đủ rồi. Người như muội..... Làm sao huynh ấy thích được cơ chứ? Muội..... Muội làm sao xứng đôi đây?”

Giọt nước trong suốt lóe lên nơi đáy mắt nàng, môi anh đào khẽ cắn, cuối cùng, không nhịn được dòng cảm xúc cuồn cuộn trong nội tâm, nàng xoay người, che mặt chạy đi mất.

Chiến Thiên Dực và Vân Khê đồng loạt giật mình, không hiểu ý tứ trong lời nói vừa rồi.

“Đại ca, có lẽ huynh nói đúng, A Lý cất giấu quá nhiều chuyện trong đáy lòng, hẳn là có liên quan đến những năm này. Sau này, chúng ta phải chú ý nhiều hơn, chớ để muội ấy tiếp tục chìm xa.” Vân Khê ân cần nói.

“Ta biết! Muội tử, ta đi nhìn con bé một chút!” Chiến Thiên Dực nói xong thì lập tức tách ra, nhanh chóng đuổi theo A Lý.

Vân Trung Thiên trở về linh đường, vừa vặn bắt gặp Dạ Cô Phong dẫn đoàn Dạ gia đến tế bái Bách Lí viện trưởng. Trong đám người, Dạ Tử Hi quăng tới một ánh mắt khác thường. Lần tế bái này, Dạ Cô Phong vốn chỉ định đưa ba huynh đệ Dạ Hàn Nhật, ai ngờ Dạ Tử Hi lại chủ động yêu cầu. Dạ Cô Phong còn đang buồn bực ngẫm nghĩ xem từ khi nào mà con gái mình đột nhiên sửa tính, đi thích mấy loại sự kiện thế này.

“Vân viện trưởng, còn chưa kịp chúc mừng cậu đã trở thành tân viện trưởng của Học viện Thiên Long, tiền đồ bất khả lượng a.” Dạ Cô Phong lễ độ hàn huyên, đồng thời cẩn thận đánh giá vị thanh niên tài mạo xuất chúng, thanh danh vang xa này. Phải âm thầm gật đầu, trừ Long Thiên Tuyệt ra, Vân Trung Thiên sợ là người trẻ tuổi xuất sắc nhất trong đám đồng lứa rồi!

“Dạ gia chủ quá khen, so với hư danh, vãn bối hy vọng viện trưởng có thể khỏe mạnh sống lâu, có thể sớm chiều lắng nghe ông ấy dạy bảo.” Nhắc tới Bách Lí viện trưởng, Vân Trung Thiên khó tránh ảm đạm một chút.

“Vân đại ca, huynh nén bi thương! Bách Lí viện trưởng đem trách nhiệm nặng nề phó thác cho huynh, chính là tín nhiệm lớn nhất. Nhất định là ông cũng hi vọng huynh có thể vui vẻ trở lại, lãnh đạo Học viện Thiên Long cho tốt, hoàn thành tâm nguyện của ông.” Dạ Tử Hi chủ động tiến lên an ủi.

Dạ Cô Phong kinh ngạc nhìn nữ nhi một cái, chưa từng gặp cảnh con gái chủ động nói chuyện với người ta nha! Hơn nữa, giọng nói cũng phá lệ ôn nhu, không hề lạnh lùng cao ngạo như ngày thường.

Vân Trung Thiên liếc nhìn nàng một cái, mỉm cười nói: “Đa tạ Dạ cô nương trấn an! Nhận ủy thác của người, ta chỉ có thể cúc cung tận tụy.”

Dạ Tử Hi khó khăn chống đỡ mị lực của nụ cười đó, mất tự nhiên quay đầu đi, lấy ho nhẹ để che dấu sự khác thường của mình, kì thực, cổ đã ửng đỏ cả một mảng lớn.

Dạ Cô Phong và ba huynh đệ Dạ Hàn Nhật hồ nghi quan sát, càng ngày càng thấy khả nghi, cũng chỉ có Vân Trung Thiên không suy nghĩ gì nhiều, vội vã hàn huyên mấy câu đã quay đầu đi tiếp đón nhóm tân khách khác.

Vân Trung Thiên vừa đi, ông cháu Dạ Cô Phong đã bắt đầu vây bắt Dạ Tử Hi tra hỏi.

“Tử Hi nha đầu, mau nói cho cha, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với con rồi hả?”

“Cái gì mà xảy ra chuyện chứ? Con bình thường!” Dạ Tử Hi bày mặt lạnh, ra vẻ trấn định.

“Mặt đã đỏ như đít khỉ rồi, còn nói bình thường?” Dạ Cô Phong bắt đầu ăn nói bất nhã.

“Bác, tình yêu nam nữ quả là chuyện bình thường mà. Thích Vân viện trưởng thì cứ dũng cảm theo đuổi, nếu không, chờ người ta bị nữ nhân khác đuổi đi rồi, lúc đó bác có hối hận cũng không kịp.” Dạ Hàn Tinh nói chuyện là trực tiếp nhất, không quanh co lòng vòng, một câu trúng đích, lập tức phải nhận lấy một cái trừng mắt lạnh thấu từ Dạ Tử Hi.

“Này này, thấy cái sư muội không? Người ta chủ động hơn bác

nhiều, chậm thêm chút nữa, hoa cúc cũng tàn!" Dạ Hàn Tinh không để ý tới lực sát thương của ánh mắt nàng, nói vẻ vô lại.

Dạ Tử Hi nhìn theo hướng hắn chỉ, thấy đám Bạch Tuyết Mai đang quay chung quanh Vân Trung Thiên, trong lòng không khỏi nghẹn lại, rất là khó chịu.

"A? Bác, thì ra là bác thích Vân đại ca a? Không phải bác nói độc thân mới vui sao? Còn khuyên ta không nên lấy vợ sớm làm gì, sao giờ lại bắt đầu gấp gáp tìm trượng phu chứ?" Dạ Hàn Nguyệt lộ ra bất mãn, giống như bản thân bị lừa gạt phản bội vậy.

Vẻ mặt Dạ Tử Hi từ căng thẳng đã bắt đầu biến dạng, trừng hắn một cái: "Tiểu tử thúi, ngươi mới bao nhiêu mà đòi? Bản lãnh thì không học, nghĩ vợ suốt ngày thì làm được cái rắm gì?"

"Bác, bác gạt người ta!" Dạ Hàn Nguyệt không sợ hãi, kiên trì lên án.

"Ha ha ha....." Dạ Hàn Tinh phóng đãng cười lớn không hề kềm chế, Dạ Hàn Nhật thì lại hàm súc mà cười. Cả một nhà vui vẻ hòa thuận.

Quyển 6 - Chương 51: Buổi đấu giá thú sủng

Edit: Phương Thanh

Beta: Tiểu Mộng

Tế bái linh hồn Bách Lí viện trưởng xong, Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt hai người tới trước Ngọc Long thạch động, Vân Khê không quên, nơi này còn đóng băng mười mấy người, trong đó còn có mấy người chính là trưởng lão Học viện Thiên Long. Sở dĩ chậm chạp không giải phong cho bọn hắn, thật ra là có ý đồ khác, nơi này đóng băng hơn mười mấy cao thủ, trong đó có mấy vị là Huyền Hoàng cao thủ, những cao thủ khác thực lực thấp nhất đã ở huyền tôn cấp bảy trở lên…… đội hình cao thủ cường đại như thế, nếu như chỉ nhốt bọn họ, thật sự là đáng tiếc; nếu thả, tương đương thả hổ về rừng, càng thêm đáng tiếc, cho nên, phương pháp tốt nhất chính là……

“Thiên Tuyệt, mấy ngày này ta nghiên cứu hai loại thuật pháp cuối cùng trong Tàn Hoa bí lục, trước mắt đối với việc tu luyện thuật Phong Ấn có chút thành tựu. Như thế này ta giải khai thuật đóng băng trước, sau đó thi triển thuật Phong Ấn, chàng cũng có thể hút khô huyền khí trên người bọn họ, dù sao những người này giữ lại cũng là tai họa.” Vân Khê nói.

Ánh sáng lạnh xẹt qua trên tuấn nhan Long Thiên Tuyệt, hắn ngó chừng vài bóng người bên trong tượng đá nói: “Ta trước hút khô huyền khí trên người mấy vị trưởng lão kia của Học viện Thiên Long, ta thống hận nhất…… Chính là phản đồ!”

Vân Khê vận khí, trên dung nhan tuyệt hơi động, hai tay nàng đan xen, đồng thời kết ấn!

“thuật Đóng Băng!” *(TM: ta nghĩ ở đây phải là thuật giải phong)*

“thuật Phong Ấn!”

Hai loại thuật pháp đồng thời thi triển.

Trước mắt Long Thiên Tuyệt, tượng đá từ từ tan ra, bên trong lộ ra những người bị đóng băng. Thời gian dài bị đóng băng, khiến những cao thủ này tức giận sinh ra oán khí, muốn tìm chỗ phát tiết tức giận của bản thân. Thân thể rốt cục khôi phục tự do, những cao thủ này trừng mắt nhìn Vân Khê, muốn giết nàng cho thỏa cơn giận.

Đột nhiên, một đạo ánh sáng phong ấn bành chướng xuất hiện ở trước mặt của bọn hắn, các cao thủ, màn chắn vô hình này bắn ngược trở về.

Trong vòng 10 bước, phong ấn hình cầu, bao phủ xuống!

Trong phong ấn những cao thủ này thử các loại phương pháp, hi vọng phá phong ấn, đáng tiếc không thành công.

“Thả ta ra! Thả ta ra!”

Vân Khê kinh hỉ, đây là lần đầu tiên nàng thi triển thuật Phong Ấn mà đã thành công. Mặc dù phong ấn trước mặt còn kém xa so với tưởng tượng của nàng, Vân Khê đã rất thỏa mãn, rốt cục cũng có thể nhìn thấy uy lực của thuật phong ấn, nàng rất là vui mừng.

Không tệ, có thuật Phong Ấn, trong cùng không gian và thời gian đồng thời tiến hành phong ấn.

Phàm là những cao thủ bị nàng phong ấn, chỉ bị hạn chế ở trong khoảng thời gian cùng không gian nhất định, tùy ý nàng xử lý. Lúc này, nàng tạm thời chỉ học xong không gian phong ấn, từ từ, đợi nàng tu luyện chuyên sâu, chẳng những về mặt không gian phong ấn sẽ từ từ mở rộng,mà về thời gian phong ấn cũng sẽ triển lộ ra đặc tính của nó.

" Uy lực của thuật Phong Ấn quả nhiên không giống bình thường, chờ ngươi tu luyện tới cảnh giới chí cao, thời gian cùng không gian cũng sẽ theo ý chí của nàng mà phong ấn, đến lúc đó nàng chính là chúa tể hết thảy!" Long Thiên Tuyệt ở thấy được sự lợi hại của thuật Phong Ấn, không nhịn được thở dài, "Khó trách tất cả mọi người điên cuồng muốn tranh đoạt Tàn Hoa bí lục, uy lực của hai loại thuật pháp cuối cùng trong Tàn Hoa bí lục vô cùng mạnh mẽ, có khả năng hủy thiên diệt địa!"

Vân Khê đồng ý nói: "Đúng vậy a, hai loại thuật pháp cuối cùng trong Tàn Hoa bí lục mới thật sự là tinh túy, cũng là pháp thuật khó tu luyện nhất trong tất cả thuật pháp. Ta sợ thuật Phong Ấn của mình tu luyện còn chưa thuần thục, chàng nhanh chóng hút khô huyền khí của những người này đi!"

Long Thiên Tuyệt không nói gì, cách bức màn phong ấn ba bước, bắt đầu thi triển thuật Hấp thu……

Thuật Hấp thu cùng thuật Phong Ấn xuất phát từ trong Tàn Hoa bí lục, hai người có thể phối hợp sử dụng, thuật Hấp thu cũng không ảnh hưởng tới thuật phong Ấn. Cho nên, cho dù là cách phong ấn ba bước, Long Thiên Tuyệt thi triển thuật Hấp thu, không có cản trở nào.

"Long Thiên Tuyệt, huyền khí của ta! Ta sẽ không bỏ qua ngươi!"

“Dừng tay! Mau thả ta ra!”

“A ——”

Những cao thủ bị phong ấn, hầu như là nam nhân, huyền khí bọn họ tu luyện thiên về dương tính, cho nên huyền khí trong cơ thể bọn họ phù hợp với Long Thiên Tuyệt,đối với hắn chính là một đại tiệc.

“Đáng tiếc, chỉ có năm tên Huyền Hoàng cao thủ.” Long Thiên Tuyệt ý do vị tẫn *(chưa được thỏa mãn),* còn đang lưu luyến lần thu nạp huyền khí vạn năm lúc trước, cái loại cảm giác sung sướng khoái cảm toàn thân,so sánh với những thứ trước mắt này căn bản không là gì.

“Đừng nôn nóng, sau này còn nhiều cơ hội mà!” Vân Khê nhìn những tên cao thủ trong vòng phong ấn một tên lại một tên suy yếu té xuống, nàng từ từ thu hồi thuật phong ấn, giao bọn họ cho người của Học viện Thiên Long xử trí.

Hai vợ chồng rời đi động Ngọc Long, tìm một chỗ yên tĩnh, bắt đầu cùng nhau tu luyện, một tiêu hóa lượng huyền khí mới thu nạp, một hiểu được thuật Phong Ấn, cầu tinh tiến *(tăng trưởng).*

Cùng một cái thời gian, ở một nơi khác của Thiên Long Thành, một đám hắc y nhân tụ tập ở chỗ này

Trong phòng, ánh nến chập chờn chiếu lên cửa sổ là thân ảnh một nam nhân cao lớn, hắn đi lại trong phòng, bóng của hắn cũng di động trên màn cửa sổ bằng lụa mỏng.

“Cho nên, nhiệm vụ lần này toàn bộ thất bại?” giọng nói chỉ trích nặng nề, thanh âm nam tử lãnh khốc khôn lường.

Trong đó một gã hắc y nhân tiến lên, khom người nói: “Dực công tử, chúng thuộc hạ đã tận lực. Thuộc hạ thật sự không nghĩ tới, thực lực vợ chồng Long Thiên Tuyệt tăng trưởng nhanh như thế, so với lúc trước thực lực chênh lệch quá lớn, chúng ta đánh giá thấp thực lực của bọn họ.”

“Long Thiên Tuyệt, Vân Khê……” thanh âm nam tử xen lẫn nghiến răng nghiến lợi, “Đâu chỉ các ngươi đánh giá thấp bọn họ, ta cũng đánh giá thấp bọn chúng. Mấy tên Lưu Duệ thật là vô dụng, cư nhiên bị bọn chúng hạ gục tại chỗ, sỉ nhục a! Bây giờ bọn chúng nhất định đã đoán được ta nghĩ muốn nhận được truyền thừa trí nhớ cùng thần thú giữ cửa của thập đại học viện, bọn họ nhất định sẽ đi Học viện Bạch Hổ, ngăn cản ta cướp đoạt truyền thừa trí nhớ. Các ngươi hiện tại nghe kỹ cho ta, lập tức chạy tới Học viện Bạch Hổ, phải tới trước bọn chúng, đem truyền thừa trí nhớ thu vào tay. Nếu như nhiệm vụ lần này thất bại nữa, các ngươi cũng không cần quay về gặp ta!”

Hắc y nhân rối rít xấu hổ cúi đầu, những người này hơn phân nửa là trà trộn trong đám cao thủ ở thập đại học viện, những người này đục nước béo cò, bởi vì không có chân chính nhảy ra động thủ, cho nên may mắn tránh được một kiếp.

“Dạ, công tử, chúng ta nhất định toàn lực ứng phó!”

“Dực công tử, ở Học viện Bạch Hổ thân nhân Vương viện trưởng, chúng ta xử trí như thế nào?” Có người đứng ra hỏi.

Tất cả mọi người yên lặng chốc lát, thanh âm lạnh lùng nói: “Trước hảo hảo chiếu cố, nếu như Vương viện trưởng nguyện ý phối hợp, sẽ đem bọn họ thả ra, nếu như hắn không phối hợp, vậy liền đem giết!”

“Dạ!”

“Mặt khác, cao thủ chúng ta nằm vùng ở Liên Minh Thích Khách hết thảy rút về, bảo tồn thực lực. Chờ gió êm sóng lặng, lại đem bọn họ tới nằm vùng ở Liên Minh Thích Khách, đừng xem thích khách liên minh ở Long Tường đại lục không có thế lực, cũng rất ít có người để mắt đến, bất quá tác phong cùng phương thức làm việc của chúng, so sánh với bất kỳ một gia tộc nào cũng gọn gàng linh hoạt hơn. Nếu có thể đem bọn họ thu về, đâythập phần là một lớn lực lượng!” Nam tử trù tính nói.

“Dực công tử anh minh, thuộc hạ đi làm ngay!” một phần ba đám hắc y nhân tản đi.

cửa mở ra, từ bên trong đi ra một người, nam tử ánh mắt lạnh lùng quét ngang toàn trường, không nói mà tự uy. một phần ba người vừa tản đi, chẳng qua là nghe lệnh y, cũng không phải là thân tín của y, chỉ có hai phần ba cao thủ, mới là thân tín chân chính của y, chỉ nghe y phân phó.

Nam Cung Dực nhăn mày, tự định giá, hiện tại Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt đã đi đến thập đại học viện, hơn nữa hơn phân nửa đã đoán ra âm mưu của hắn, hiện tại muốn đoạt đá kí ức của Học viện Bạch Hổ, không khác nào tự chui đầu vào lưới. Hắn biết rõ lợi hại trong chuyện này, cho nên hắn sẽ không để cho thân tín của mình đi chịu chết, ở đây một phần ba cao thủ không phải là thân tín của hắn, có không ít người tồn tại uy hiếp đối với địa vị trước mắt của hắn, chẳng qua mượn tay vợ chồng Vân Khê, thay hắn giải trừ đi mầm tai hoạ ngầm này. Kể từ đó, hắn chẳng những có thể nắm vững vị trí thủ lĩnh, hiệu lệnh quần hùng, lại không đeo trên lưng tội danh lạm sát thuộc hạ, nhất cử lưỡng tiện!

Hắn lạnh lùng cười một tiếng, Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt cố

nhiên ghê tởm, luôn ngăn trở kế hoạch của hắn, bất quá so với củng cố vững chắc địa vị cùng quyền thế trước mắt của hắn, bọn chúng là nhỏ bé không đáng kể. Dù sao hiện tại hắn đã có mấy khối đá kí ức, hắn tu luyện đủ dùng, thêm một khối bất quá là dệt hoa trên gấm. Chờ hắn tu luyện thành công, hắn sẽ không phải lén lén lút lút, sống khổ sở…… sẽ có một ngày, hắn làm cho thiên hạ kính sợ, để cho tất cả mọi người sợ hãi hắn; sẽ có một ngày, hắn trở về Ngạo Thiên đại lục, đoạt lại hết thảy những thứ thuộc về hắn!

Dã tâm bừng sáng, như lửa cháy lan đồng cỏ, hai tròng mắt hắn, mơ hồ, phảng phất có tử quang thoáng hiện trên khuôn mặt hắn, hắn lạnh lùng cười, nụ cười ẩn nhẫn mà thâm trầm.

“Hỏi thăm được tin tức của Tử Yêu đại nhân cùng phu nhân chưa?”

“Hỏi thăm được rồi! Nghe nói phu nhân đi Hắc Mãng Sơn, bất hạnh bỏ mình, Tử Yêu đại nhân mang theo Tử Phong thiếu gia cùng Nhị chưởng quỹ trở lại Bắc Thần gia tộc, tính toán trong thời gian ngắn đem Bắc Thần gia tộc gây dựng lại, không tới nửa tháng, Tử Yêu đại nhân sẽ mời các đại gia tộc cùng môn phái cao thủ tới……” một gã hắc y nhân nói.

Nam Cung Dực ánh mắt lóe sáng, hắn mạnh mẽ đem tâm tình của mình đè nén đi xuống, bình tĩnh nói: “Phu nhân bất hạnh bỏ mình? Làm sao có thể? Đến tột cùng là kẻ nào làm?”

“Cái này thuộc hạ cũng không rõ, thuộc hạ tận mắt thấy Tử Phong thiếu gia đem thi thể phu nhân mang về Bắc Thần gia tộc, đích thân đem chôn người. Đến nay, Tông Chính gia chủ còn không biết chuyện này, Tông Chính gia chủ nếu là biết phu nhân bị hại, đoán chừng……” Hắc y nhân không có tiếp tục nói hết, còn lại người đã hiểu.

Lời đồn rằng Tông Chính gia chủ thương yêu phu nhân, mọi người đều biết, năm đó Tông Chính gia chủ hưu phu nhân chính thất của mình, nhất quyết cưới vợ Bắc Thần Mẫn Nhi vào phủ, lại không chê Bắc Thần Mẫn Nhi đã kết hôn, ngay lúc đó chuyện này ở Tông Chính gia tộc dấy lên một làn sóng lớn, gặp rất nhiều phản đối từ phía Tông Chính gia tộc và bên vợ của ông ta, nhưng cuối cùng, Tông Chính gia chủ bỏ hết thảy chướng ngại, cưới Bắc Thần Mẫn Nhi.

Hiện tại Tông Chính gia chủ nếu biết được Bắc Thần Mẫn Nhi bị người giết hại, hắn như thế nào còn có thể bình tĩnh?

Nam Cung Dực cúi đầu cười mấy tiếng, ngầm hiểu: "Đúng vậy, Tông Chính gia chủ nếu biết chuyện này, hắn tất là muốn chính tay đâm kẻ thù, không chết không thôi! Nếu không biết kẻ thù đến tột cùng là người nào, vậy chúng ta không ngại đưa hắn hai kẻ thù…… Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt như thế nào?"

"Dực công tử anh minh! Bất kể bọn họ song phương đấu như thế nào, chúng ta có thể làm ngư ông đắc lợi, thế lực Tông Chính gia tộc cùng thế lực thập đại học viện thì sao chứ!" Hắc y nhân nịnh nọt nói, "Bất quá, Dực công tử, trước mắt Tử Yêu đại nhân cùng Tử Phong thiếu gia trở lại, chúng ta muốn ứng phó bọn họ như thế nào? Vạn nhất bọn họ buộc ngài giao ra cầm quyền lệnh, vậy làm sao bây giờ?"

"Ở trong mắt bọn họ không coi ai ra gì, Tử Yêu đại nhân ỷ mình võ công đệ nhất thiên hạ, coi trời bằng vung, 'tiểu nhân vật' như ta, hắn nhìn cũng không muốn nhìn, nơi nào còn quản ta ở dưới mí mắt của hắn làm chuyện mờ ám? Về phần Hách Liên Tử Phong, hắn cao ngạo, khinh thường cùng 'tiểu nhân vật' như ta làm bạn, chỉ cần ta ở trước mặt hắn hơi yếu thế, thì hắn càng không đem ta để vào mắt…… Ha hả, bọn họ như thế chính là quá tự tin, quá tin tưởng thực lực cùng khả năng của bản thân, cho nên mới tạo nhiều cơ hội

cho ta như vậy. Các ngươi nhìn xem, sẽ có một ngày, ở trong mắt bọn hắn nhìn không nhìn trúng 'tiểu nhân vật' này, sớm muộn gì sẽ đánh bại bọn họ, đem bọn họ giẫm đạp ở dưới chân của ta!" Nam Cung Dực mâu quang đen lại, sát ý bắn ra bốn phía!

Xưa nay người làm việc lớn, co được dãn được, hắn có thể thất bại chín mươi chín lần, phàm là có một lần thành công, hắn chính là người thắng cuối cùng!

Cái gì tự ái, cái gì vinh quang, cái gì hào quang, hắn đã có, cũng hết thảy vứt bỏ, bây giờ đối với hắn mà nói, đã không có bất kỳ thứ gì có thể đánh ngã hắn.

Hắn có thể tiếp tục thất bại, tiếp tục bị nhục, nhưng chỉ cần một lần thành công, hắn hoàn toàn có thể tung mình, dựng thế ở đời!

Tử Yêu không hiểu những thứ này, Hách Liên Tử Phong càng sẽ không hiểu những thứ này, cho nên, hắn xem thường, không đem hai người bọn họ là đối thủ thật sự của mình, vợ chồng Vân Khê thì ngược lại, hắn có chút không nắm bắt được. Bởi vì vợ chồng bọn họ không có chấp niệm như Tử Yêu cùng Hách Liên Tử Phong, đối với quyền thế không có theo đuổi dục vọng mãnh liệt như vậy, càng là người dễ dàng thỏa mãn, càng khó đối phó.

Suy tư một lúc lâu, hắn nâng mày nói: "Đem sản nghiệp cùng Kim Ngân ta đang có, toàn bộ thống kê đem xuống, đổi thành ngân phiếu, ta muốn tự mình đi gặp Tử Yêu đại nhân một lần."

"Dực công tử, ý của ngài là?"

Nam Cung Dực thâm trầm gật đầu: "Đúng vậy, ta muốn đem ta hết thảy dâng lên, để đổi lấy an tâm của hắn đối với ta."

Đám hắc y nhân thần sắc đều chấn động, có chút ngoài dự liệu, Hắc y nhân cầm đầu tinh thần phấn chấn nói: “Dực công tử, ngài bày mưu nghĩ kế, túc trí đa mưu, sớm muộn gì có một ngày có thể thành nghiệp lớn, chúng ta nguyện thề chết theo công tử, giúp ngài đạt thành tâm nguyện.”

“Không, không phải là giúp ta đạt thành tâm nguyện, là chúng ta cùng nhau đạt thành tâm nguyện! Ta nguyện cùng các huynh đệ cùng hưởng giang sơn!” hai tay Nam Cung Dực giơ lên, chỉ một thoáng lay động như có hào tình vạn trượng.

Cả gian phòng không khí thoáng cái như nóng lên.

“Dực công tử vạn tuế! Dực công tử vạn tuế!”

Trên đường đi đến Học viện Bạch Hổ, Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt hai người không cùng mọi người đồng hành, lý do rất đơn giản, đông đảo nhân mã chỉ tổ bại lộ hành tung của bọn họ, bọn họ chỉ muốn mau sớm chạy tới Học viện Bạch Hổ, ngăn cản mọi chuyện có thể phát sinh.

Đi tới Uy Hổ thành, cũng chính là thành trì của Học viện Bạch Hổ, đúng lúc trong thành cử hành buổi đấu giá thú sủng, chủ nhân buổi đấu giá đem thú sủng nhốt vào lồng sắt vừa tiến hành đấu giá, vừa mang theo bọn chúng dạo phố.

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt hai người vốn là không muốn xem, cho đến khi bọn họ phát hiện ra trong đám thú sủng này có rất nhiều Bạch Hổ bị bắt, trong đầu đột nhiên sinh ra một ý niệm kỳ dị, trong những con Bạch Hổ có thể có thần thú Bạch Hổ giữ nhà cho Học viện Bạch Hổ không?

Thử nghĩ xem, lúc trước Thiên Long cùng Dực Long còn chưa xác

nhận là thần thú giữ nhà của học viện, bọn chúng rất bình thường, không có gì đặc biệt, chỉ khi bọn chúng tiếp xúc với truyền thừa trí nhớ, chiếm được trí nhớ truyền thừa, trí nhớ của bọn chúng mới thức tỉnh, mới có thể tiến hóa thành thần thú chân chính.

Bạch Hổ thần thú trước khi biến hóa, có phải hay không cũng chỉ là một con Bạch Hổ bình thường?

Cho nên hai người quyết định trước quan sát buổi đấu giá thú sủng đã, sau đó mới đi Học viện Bạch Hổ.

“Long viện trưởng, Long phu nhân, cuối cùng cũng đuổi kịp hai người!” Có người thở hồng hộc từ phía sau chạy tới, Vân Khê quay đầu lại nhìn lên, phát hiện là Cừu Mộ Dã, phía sau hắn, chính là một thú sủng tương tự như chim Ưng. Hắn chính là ngồi lên nó, đuổi theo hai vợ chồng bọn họ tới, nếu không hắn không thể nào nhanh như vậy chạy tới thành Uy Hổ.

“Cừu Mộ Dã?”

“Ha ha, sáng sớm ta biết được, hôm nay Uy Hổ thành có buổi đấu giá thú sủng, cho nên sáng sớm chạy tới.” Cừu Mộ Dã nhìn xung quanh, rất là hưng phấn, “Như thế nào, có hứng thú hay không đi hiện trường buổi đấu giá nhìn một cái? Nghe nói buổi đấu giá thú sủng lần này rất long trọng, chủ nhân buổi đấu giá hao tốn mười năm, mới vơ vét được mấy trăm thú sủng, đợi đến hôm nay bán giá tốt.”

“Trên người của ngươi mang bạc đủ?” Vân Khê hướng hắn trêu ghẹo nói, biết hắn là danh phú kỳ thực Cừu nhị thiếu gia, trên người ngân phiếu cho tới bây giờ chưa bao giờ thiếu, còn từng bị nàng hãm hại quá không ít.

Cừu Mộ Dã nhìn ánh mắt bất thiện của nàng đánh tới, hắn một trận đau lòng, nhưng lại không thể không ra vẻ khẳng khái: “Bạc dĩ nhiên mang đủ, không mang theo đủ bạc, ta nào dám ra cửa? Nhị vị nếu coi trọng cái gì, cứ nói với ta, ta tặng cho các ngươi cũng được.” Hắn nói nửa câu sau thời điểm, mặt là hướng về phía Long Thiên Tuyệt, ý tứ lấy lòng rất rõ ràng.

Long Thiên Tuyệt bất động thanh sắc, nhàn nhạt nói câu: “Vậy trước tiên nhìn kỹ hẵn nói sau.”

Ba người cùng đồng hành, đi tới hiện trường buổi đấu giá.

Buổi đấu giá Uy Hổ thành hoành tráng hơn so với Thịnh Bảo trai chừng gấp mười lần,trong sân một cảnh tượng náo nhiệt đang diễn ra, mỗi một vị khách nhân cũng cảm thấy không khí đó, làm cho tâm tình mỗi người hưng phấn

Ở giữa sân, trăm chiếc lồng được sắp xếp theo thứ tự, phần lớn là công khai, chỉ có mấy cái lồng bao phủ miếng vải đen, che con vật ở bên trong.

Các loại động vật tru lên, vờn quanh ở bốn phía buổi đấu giá tràng, mọi người cũng không hoảng sợ, ngược lại có thêm một loại nhiệt huyết sôi trào khoái cảm.

Cừu Mộ Dã hào phóng, để cho ba người ngồi vào ghế lô dành cho khách quý, sau khi ba người ngồi vào chỗ của mình, phát hiện xung quanh bọn họ còn có hai mươi mấy ghế lô, cũng đã ngồi đầy khách nhân. Những ghế lô gần cửa sổ, không nhìn thấy người ở bên trong, chỉ có thể thoáng cảm giác được hơi thở chấn động từ bên trong truyền tới

“Người trong mấy ghế lô này thật không đơn giản, thực lực ít nhất

Huyền Hoàng trở lên. Rốt cuộc là những cao thủ đến từ gia tộc nào?” Vân Khê tay nắm chặt bên hông, cùng Long Thiên Tuyệt thấp giọng nghị luận, bên cạnh Cừu Mộ Dã nghe nói, thất kinh kêu lên.

“Cái gì? Huyền Hoàng cao thủ?” Hắn thần thần nói “Xong xong, nếu như là các gia tộc phái những Huyền Hoàng cao thủ tới, mọi người đều là đại nhân vật a, ta làm sao dám đấu giá với bọn họ?”

“Ngươi không phải là nhị công tử Tây Bắc đệ nhất thủ phủ sao? Sợ người của những gia tộc kia?” Vân Khê cười nhạo nói.

Cừu Mộ Dã nhìn không tốt lắc đầu: “Kia không giống! Cừu gia chúng ta ở trong mắt người ngoài đích thực là phú khả địch quốc không tệ, nhưng nhưng…này cũng là người thế tục nói, người bình thường dùng ánh mắt thế tục xem. Những đại gia tộc chân chính kia, sau lưng bọn họ ẩn giấu rất nhiều tài phú, đây mới thực sự là kinh người đáng sợ. Theo chân bọn họ mà so sánh, Cừu gia chúng ta chẳng khác nào nhà giàu mới nổi, nơi nào dám so với bọn họ tài phú tích lũy vạn năm ngàn năm? Xong xong, ta hôm nay vốn còn muốn mua một con Bạch Hổ trở về, tặng cha, bây giờ nhìn lại rất là khó khăn.”

“Tại sao nhất định phải mua Bạch Hổ? Hiện trường nhiều thú sủng như vậy, bọn họ chưa chắc sẽ mua Bạch Hổ.” Vân Khê nói.

Cừu Mộ Dã nói: “Bọn họ đến Uy Hổ thành, đương nhiên là hướng về phía Bạch Hổ tới! Ngươi nghĩ a, thần thú giữ nhà của Học viện Bạch Hổ đến nay còn không có xuất hiện, mà chủ nhân buổi đấu giá mười năm vơ vét Bạch Hổ nhiều như vậy, nói không chừng trong đó có một con là thần thú giữ nhà của Học viện Bạch Hổ? Nếu quả thật đoán đúng rồi, mua một con Bạch Hổ thần thú, để cho gia tộc táng gia bại sản cũng đáng!”

“Hắn nói có đạo lý, dù sao thần thú không phải là cai trắng, tùy chỗ có

thể thấy được.” Long Thiên Tuyệt hướng Vân Khê khẽ mỉm cười, Cừu Mộ Dã thấy thế, không khỏi rùng mình, trợn mắt một cái, nghĩ thầm: người một nhà các ngươi tùy tùy tiện tiện là có thể triệu hồi một thần thú, cho nên đối với thần thú không có cảm xúc lớn như vậy, thật là kẻ ăn không hết người lần không ra a!

Rắc!

Từ góc đối một gian ghế lô, cửa sổ rốt cục được mở ra, lộ ra khuôn mặt nam tử trung niên, ánh mắt sắc bén quét qua hội trường một vòng, sau đó ánh mắt tới chỗ ba người Vân Khê. Ánh mắt kia giống như mang theo điện lực, đem ba người từ trên xuống dưới đánh giá vài lần, cuối cùng, hắn khinh thường hừ lạnh một tiếng, lần nữa đóng cửa ghế lô.

“A, thật là tức quá! Đối với ta hừ còn chưa tính, đối với hai người cũng như vậy tức quá đi mất!” Cừu Mộ Dã bất mãn lên tiếng, giống như là cố ý muốn cho đối phương nghe được khiêu khích của hắn. Nếu chỉ có một mình hắn, hắn trăm triệu không dám chọc chuyện, nhưng là bây giờ bất đồng, có hai vợ chồng Vân Khê ở đây, hắn cái gì cũng không sợ, tốt nhất trong lúc song phương đấu đá, hắn dính một chút hào quang, được chút uy phong!

Vân Khê khinh thường trừng hắn một cái, làm sao không biết tâm tư của hắn?

“Chúng ta vừa rồi cố ý thu liễm hơi thở của mình, hắn xem trong ba người chúng ta thực lực mạnh nhất chính là ngươi, hắn không nhìn trúng thực lực của ngươi, cho nên mới hừ lạnh, rất hợp tình hợp lý. Nếu như ngươi tiếp tục khiêu khích hắn, người thứ nhất hắn khiêu chiến chính là ngươi, ngươi có tin không?” Vân Khê cố ý hù dọa hắn, quả nhiên, sắc mặt Cừu Mộ Dã trắng nhợt, vội vàng che miệng mình, không dám nói loạn nữa.

Quyển 6 - Chương 52: Đúng là tài đại khí thô!

Buổi đấu giá tập trung càng ngày càng nhiều người, trừ ghế lô của Vân Khê mở ra, những ghế lô khách quý khác không có mở ra, không khí có chút quỷ dị.

Thừa dịp buổi đấu giá còn chưa chính thức bắt đầu, Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt hai người coi lại tiền mang trên người, một phen nói chuyện với nhau.

“Trên người chàng có bao nhiêu ngân phiếu?” Vân Khê hỏi.

Long Thiên Tuyệt nhấc lông mày nói: “Ngân phiếu không nhiều lắm, ước chừng mười mấy vạn.”

Vân Khê nhướng mày: “Có một chút vậy? Đủ sao?”

Long Thiên Tuyệt an ủi: “Không sợ, ngân phiếu không đủ, chúng ta còn có vàng! Chỗ này của ta ít nhất có mấy trăm hòm vàng, vàng không đủ, chúng ta còn có linh quả linh đan cùng long tinh thạch, hôm nay mua tất cả thú sủng tuyệt đối đủ!”

Vân Khê hết sức bình tĩnh gật đầu: “Ừ, vậy còn không sai biệt lắm!”

Cừu Mộ Dã nghe vợ chồng hai người nói vậy, suýt chút nữa từ trên ghế lô lộn xuống, Cừu gia bọn họ tự xưng là Tây Bắc đệ nhất phú, cùng đôi vợ chồng biến thái này, vậy thì thật là gặp sư phụ rồi!

“Cừu sư huynh, tin tức của ngươi linh thông, người quen biết nhiều,

không bằng đi hỏi thăm một chút tình huống của những khách quý ghế lô khác.” Vân Khê mỉm cười, dời đi đề tài.

Cừu Mộ Dã vẻ mặt cảnh giác nhìn nàng, cảm giác, cảm thấy nụ cười này rất giả, biết nàng lâu như vậy, còn chưa từng nghe nàng khách khí như vậy gọi hắn một tiếng “Cừu sư huynh”. Vô sự mà ân cần, không phải bất lương thì là đạo chích! Bất quá, ” thái độ tốt “của Vân Khê ở một mức độ nào đó đã thỏa mãn một chút lòng hư vinh nho nhỏ của hắn.

“Được rồi, ta đi dò thăm một chút!”

Cừu Mộ Dã vừa rời đi gian phòng, Vân Khê nhịn không được, phá lên cười: “Thiên Tuyệt, chúng ta hù dọa hắn như vậy, có phải hay không quá không phúc hậu?”

“Chúng ta nói cũng là sự thật, vừa rồi không có khuyếch đại.” Long Thiên Tuyệt mang theo vẻ cười hiển nhiên, ôn nhu nhìn về phía nàng, mới vừa nàng vừa hỏi, hắn đã biết dụng ý của nàng, trên người hắn có bao nhiêu tài phú cho tới bây giờ đều đối với nàng công khai, nàng làm sao có thể không biết được? Cố ý hỏi rõ hắn, hiển nhiên là có dụng ý.

Để cho Cừu Mộ Dã biết được thực lực vợ chồng bọn họ, hắn mới có càng thêm nghị lực đi tìm hiểu tin tức, như vậy tại thời điểm đấu giá mới có thêm nhiều thông tin, về phần đến lúc đó vợ chồng bọn họ có nguyện ý mua hay không,lại là chuyện khác…… người quen vợ chồng bọn họ đều biết, đối với tiền tài, vợ chồng bọn họ cho tới bây giờ cũng là vô cùng tiết kiệm, sẽ không tiêu tiền bậy bạ.

“Vậy cũng được! Bất quá, tiền sau này không được lộ ra ngoài, cẩn thận một chút.” Vân Khê gãi gãi càm nói.

Long Thiên Tuyệt mỉm cười hòa ái: “Phu nhân nói đúng, vi phu nghe theo phu nhân.”

Hai vợ chồng nhìn nhau cười, có một loại đắc ý cấu kết nhau làm chuyện xấu. *(TM: 3s mặc niệm cho Cừu Đại thiếu chủ)*

Cũng không lâu lắm, Cừu Mộ Dã trở lại, còn mang về tới một người, chính là một trong những quản sự của buổi đấu giá. Quản sự vừa vào cửa cười híp mắt, phảng phất nụ cười kia đọng ở khóe miệng, rất là nhiệt tình.

“Hai vị khách nhân, tại hạ Triệu Thất, chính là quản sự cao cấp của buổi đấu giá, đặc biệt phục vụ siêu cấp khách quý. Mới vừa nghe Cừu công tử nói, hai vị khách nhân đối với buổi đấu giá hôm nay cảm thấy hứng thú, không biết tại hạ có vinh dự ra sức phục vụ không, xin cứ việc phân phó?”

“Các ngươi có vấn đề gì, thì hỏi hắn a, ta đã đem tình huống của các ngươi nói cho hắn biết rồi, hắn rất nguyện ý vì các ngươi phục vụ.” Cừu Mộ Dã cười bí hiểm nói.

Khó trách thái độ quản sự lại nhiệt tình như vậy, nguyên lai là biết tài phú trên người bọn họ, hai vợ chồng liếc mắt nhìn nhau, hết thảy đều ở trong dự liệu.

“Triệu Thất, ta hỏi ngươi, những khách quý ghế lô khác hôm nay tới đều là khách nhân có địa vị? Có hay không đối với chúng ta tạo thành uy hiếp?” Long Thiên Tuyệt hỏi.

“Cái này…… theo luật lệ buổi đấu giá, thông tin về khách nhân ở ghế lô dành cho khách quý, từ trước đến giờ đều là giữ bí mật, chúng ta không có quyền hỏi tới, cũng không dễ dàng hướng khách nhân khác tiết lộ. Tựa như hai vị khách nhân, trong quá trình đấu giá, chúng ta

cũng không hỏi các ngươi bối cảnh cùng lai lịch, chỉ cần các ngươi có bạc, có thể kêu giá tốt, chúng ta tôn trọng. Những khác ghế lô khách nhân cũng là đồng dạng đạo lý……” Triệu Thất mang theo nụ cười chuyên nghiệp nói.

Theo hắn nói, chính là chỉ nhận bạc không nhận người.

Đúng vậy, bản thân buổi đấu giá chính là nơi thu hút vàng, người nào có bạc, người đó chính là Gia!

Vân Khê đảo tròng mắt, suy tư, bỗng nhiên nghĩ ra một kế: “Triệu Thất, ngươi biết Cừu gia không?”

“Tiểu nhân đương nhiên biết Cừu gia, Cừu gia là Tây Bắc nhất đái thủ phủ, phú khả địch quốc!” Triệu Thất mang theo ánh mắt kim quang nhìn về Cừu Mộ Dã, hắn đã biết thân phận Cừu Mộ Dã là Cừu gia đại công tử.

Ánh mắt sùng bái, để cho Cừu Mộ Dã thỏa mãn lòng hư vinh.

Vân Khê tiếp tục nói: “Nhà chúng ta mặc dù không giàu như mấy gia tộc ở Long Tường đại lục, nhưng so với Cừu gia thì giàu có một chút.”

“Nga?” Triệu Thất đáy mắt kim quang càng thêm lóng lánh.

Cừu Mộ Dã liên tiếp gật đầu, hắn tuyệt đối tin tưởng vào bản lãnh vơ vét của cải của vợ chồng bọn họ, tài phú khẳng định có thể thắng được Cừu gia bọn họ.

Long Thiên Tuyệt nhàn nhạt liếc Vân Khê một cái, đuôi mắt giơ lên, mới vừa là ai nói sau này không muốn cho người ngoài biết tiền tài, hiện tại nay không biết đã vứt đi nơi nào.

Vân Khê bắt tay vào nhau, bình tĩnh nói: “Ngươi cũng biết, người có tiền giống chúng ta, thích kết giao bằng hữu với người có tiền. Ta hiện tại có một ý nghĩ, chính là hy vọng có thể kết giao một chút với những khách quý gian phòng khác làm bằng hữu, nhưng không biết lấy cớ gì, không biết Triệu quản sự có chủ ý gì hay sao?”

Triệu Thất suy nghĩ, rất nhanh đưa ra chủ ý: “Cái này dễ thôi, ở buổi đấu giá, trước kia cũng đã gặp qua chuyện tương tự. Rất nhiều khách nhân muốn làm quen với những khách nhân khác ghế lô, bình thường cũng sẽ chi chút bạc để dâng lên trà ngon rượu ngon cho khách nhân ở khác ghế lô, nếu đối phương nhận lễ như vậy là bọn họ nguyện ý cùng các ngươi làm quen, hết thảy đều sẽ dàng như nước chảy thành sông; nếu như đối phương cự tuyệt, vậy thì đại biểu bọn họ không muốn cùng các ngươi làm quen.”

“Cái chủ ý này không tệ!” Vân Khê vừa ý gật đầu, lại hỏi, “Vậy ở đây trà ngon nhất bán bao nhiêu lạng bạc?”

“Ngài hỏi đúng người rồi! Chỗ chúng tôi cùng thương nhân bán trà lớn nhất trong thành hợp tác quan hệ làm ăn, họ cung cấp các loại lá trà ngon nhất, trong đó trà thấp nhất, một cân trà là mười lượng bạc, trà ngon nhất, một cân trà giá một ngàn lượng hoàng kim.” Triệu Thất tủm tỉm cười nói.

Vân Khê khóe mắt co rút lợi hại, coi như là người có tiền, cũng không có xa xỉ như vậy. Đây rốt cuộc là uống trà, hay là gặm hoàng kim đây?

“Không mắc, không mắc! Trà ngon nên giá trị cao một chút, rất đáng giá!” trong lòng nàng hung hăng mắng hắn nhưng ngoài miệng lại nói khác.

Triệu Thất mắt lộ hung quang, biết là sẽ làm thịt được con dê béo: “Phu nhân muốn bao nhiêu trà? Tiểu nhân thay ngài đi làm, hơn nữa tự mình đem những trà đưa đến các ghế lô, bảo đảm hoàn thành chuyện này!”

“Ngươi có chắc chắn bọn họ nhận lấy trà của ta?” Vân Khê kích hắn.

Triệu Thất khẳng định gật đầu, cười bí hiểm nói: “Chỉ bằng ba tấc lưỡi của tiểu nhân, không chuyện gì là không làm được! Phu nhân chỉ cần nhớ sau khi chuyện thành công, cho tiểu nhân một chút phần thưởng là được rồi.”

Vân Khê liếc mắt cười, cười đến ôn nhu khác thường: “Đó là tự nhiên, chỉ cần ngươi làm tốt, phần tốt khẳng định không thể thiếu ngươi!”

“Đa tạ phu nhân rồi! Phu nhân muốn bao nhiêu trà đây? Đưa đi mấy ghế lô?” Triệu Thất vui vẻ nói.

“Muốn đưa, đương nhiên là phải đưa đến tất cả ghế lô, ta nghĩ sẽ đưa một trăm cân sao! Lễ nhiều người không trách sao!” Triệu Thất nghe một trăm cân, hút khí, hai mắt kim quang rạng rỡ, phảng phất thấy được một ngọn núi vàng hướng hắn đập tới. Một trăm cân a, một cân trà chính là một ngàn lượng hoàng kim, như vậy một trăm cân trà chính là mười vạn lượng hoàng kim…… Thiên! Chỉ một là cuộc trao đổi này, là hắn có thể rút ra mấy vạn lượng hoàng kim, nếu hắn có mấy vạn lượng hoàng kim, hắn chính là phú ông rồi, hắn còn cần ở chỗ này làm quản sự sao?

Đáy lòng hắn hưng phấn không thôi!

Đang chuẩn bị rời khỏi gian phòng, đi trước sắp xếp, đột nhiên phía sau truyện tới một thanh âm, bổ sung: “Sẽ phải một trăm cân trà giá

thấp nhất, mỗi cái ghế lô đưa lên 10 cân, nếu như bọn họ không cần, nhớ đem về. Một cân trà mười lượng bạc trắng, cũng là rất quý."

Triệu Thất dưới chân lảo đảo một cái, suýt nữa ngã quỵ, hắn không có nghe lầm sao? Mỗi cái ghế lô đưa 10 cân trà giá mười lượng bạc trắng một cân trà? Giết hắn đi còn hơn, hắn không có cái dũng khí đem trà như vậy vào cho khách nhân ở ghế lô dành cho khách quý!

Cừu Mộ Dã bị sặc nước miếng của mình, phía trước còn nói mình có nhiều nhiều tiền, hiện tại đến lúc dùng bạc lại keo kiệt như vậy, mệt cho nàng nghĩ ra! Nếu vào lúc này ai đưa hắn 10 cân trà loại này, nhất định hắn cho là đối phương cố ý khiêu khích hắn!

"Tại sao? đưa 10 cân nhiều sao? Vậy thì mỗi cái ghế lô đưa 5 cân cũng được, của ít lòng nhiều!" Vân Khê rất bình tĩnh nói, đáy mắt ẩn chứa nụ cười, cũng không sợ sự chê cười của những người khác, cố ý trêu đùa Triệu Thất.

Long Thiên Tuyệt nhịn cười, hai vai khẽ lay động.

Trong nháy mắt Triệu Thất hiểu rõ, "của ít lòng nhiều" như vậy là lần đầu tiên hắn gặp, chân chính một cực phẩm nha!

"Làm sao còn không đi? Đây là đạo lý tiếp đón khách nhân của các ngươi?" Vân Khê ra vẻ tức giận, đề cao âm điệu.

Triệu Thất không có cách nào, chỉ đành phải kiên trì rời đi.

Cừu Mộ Dã vô cùng đồng tình đưa mắt nhìn bóng lưng ảo não Triệu Thất rời đi, lắc đầu, nhớ tới trước kia hắn từng bị hại, đã coi là nhẹ đi. Theo chân hai vợ chồng bọn họ ở chung một chỗ phải thường xuyên cảnh giác, không biết lúc nào bị bọn họ ra tay a.

“Long phu nhân, người đưa trà như vậy cho bọn họ, ta đoán bọn họ nhất định sẽ đến đây, cho rằng ngươi cố ý làm mất mặt bọn họ, khiêu khích bọn họ.”

Vân Khê xem thường nói: “Đến thì tốt chứ sao, tới không phải là có thể biết rõ bối cảnh sau lưng bọn họ?”

Cừu Mộ Dã hơi sững sờ, bừng tỉnh đại ngộ, thì ra nàng muốn chính là kết quả như vậy. Một khi khách quý ở ghế lô bị chọc giận, bọn họ sẽ tự động rời khỏi sương phòng, đến lúc đó không phải bọn họ dễ dàng nhận biết thân phận đích thực của đối phương sao?

Thật là hay a! Sao hắn lại không nghĩ tới?

Còn tưởng rằng nàng chỉ muốn trêu chọc Triệu Thất thôi, nguyên lai là có mưu kế khác!

“Cao tay! Thật là cao tay!” Cừu Mộ Dã hướng nàng giơ ngón cái.

Quả nhiên như dự đoán của Vân Khê, rất nhanh mấy vị khách nhân xông ra khỏi phòng, bất quá không phải là hướng về phía bọn họ, mà là đem Triệu Thất đánh một trận, đáng thương Triệu Thất với một đôi mắt gấu mèo vẫn phải tiếp tục công việc của hắn.

“Thiên Tuyệt, chàng thấy sao?”

Long Thiên Tuyệt hí mắt, ánh sáng chợt lóe rồi biến mất: “Nàng có phát hiện hay không, những người này cùng một nhóm?”

“Ý chàng là, bọn họ cũng không quá quan tâm đến kẻ khiêu khích. Cho dù nhận lấy khiêu khích, bọn họ cũng ẩn nhẫn, không muốn rước lấy sự phiền toái?” Vân Khê nói.

Long Thiên Tuyệt vuốt cằm: “Không sai! Ngoài ra, ta còn lưu ý đến sự bất đồng những ghế lô ở giữa đều có người âm thầm trao đổi ánh mắt, thật giống như bọn họ quen nhau, rồi lại làm bộ như không nhận ra!”

“Ta cũng vậy có cảm giác như vậy!” Cừu Mộ Dã nhanh chóng chen vào, hắn nhận thấy nếu mình không nói gì, chỉ có thể thấy hắn không thông minh, hoàn toàn theo không kịp hai vợ chồng bọn họ.

Hai vợ chồng Vân Khê hoàn toàn không nhìn hắn, tiếp tục cùng nhau thảo luận.

“Nếu như bọn họ thật sự quen nhau, vậy thì buổi đấu giá này, những người khác muốn theo chân bọn họ đấu giá, đó là một con đường chết! Rốt cuộc là người của gia tộc nào, tài lực thật mạnh, muốn đấu giá như thế nào đây?” Vân Khê tăng thêm nghi ngờ.

“Xem xét tình hình trước đã!” Long Thiên Tuyệt nói.

Không bao lâu, tiếng chuông lầu dưới vang lên, buổi đấu giá chính thức bắt đầu.

Đấu giá đầu tiên chính là một thú sủng bình thường, mười mấy vạn đến mấy trăm vạn lượng bạc trắng không đợi ra giá, những khách nhân bình thường điên cuồng ra giá, mà những khách nhân ở ghế lô dành cho khách quý cơ hồ không có bất kỳ động tĩnh, vẫn cửa sổ vẫn đóng.

Cừu Mộ Dã không biết tiêu vào việc gì, cũng mua được mấy con thú sủng vui đùa một chút.

Cho đến con Bạch Hổ thứ nhất bắt đầu đấu giá, ghế lô dành cho khách quý rút cục cũng có động tĩnh, trong đó một cái ghế lô cửa sổ

mở ra, có người ra giá: “Một trăm vạn lượng bạc trắng!”

Ban đầu giá tiền cao nhất cũng chỉ là mấy chục vạn lượng bạc trắng, hiện tại thoáng một cái lên tới một trăm vạn lượng bạc trắng, hiện trường lập tức dân lên một làn sóng nho nhỏ, thanh âm ra giá của những khách nhân bình thường từ từ nhỏ đi.

Trên căn bản đã không có người ra thêm giá, giá dường như dừng lại tại đó.

Đấu giá sư ngẩng đầu, quét qua các ghế lô, hiện tại chỉ có một ghế lô ra giá, trường hợp như vậy quá mức không bình thường.

Một trăm vạn lượng bạc trắng mua một con Bạch Hổ, tuy nói giá như vậy là không thấp, nhưng so với dự tính của hắn thấp hơn nhiều, trong lòng hắn lo lắng, không cam lòng chấm dứt như vậy!

Trong khi hắn đang lo lắng, rốt cục có thanh âm người thứ hai: “Năm trăm vạn lượng bạc trắng!”

Hiện trường một mảnh xôn xao.

Tầm mắt mọi người nhất tề hướng tới ghế lô dành cho khách quý, chỉ thấy một vị công tử trẻ tuổi, tướng mạo bình thường, quần áo hoa lệ quý khí ra giá. Từ ánh mắt đắc ý của hắn có thể phán đoán, mới vừa “Năm trăm vạn lượng bạc trắng” đích xác là xuất từ miệng của hắn!

Một tiếng “Năm trăm vạn lượng bạc trắng” này vừa ra khỏi miệng, những khách quý ghế lô khác cùng tầng lầu cửa sổ nhất tề đẩy ra, từng đạo ánh mắt bất thiện hướng hắn bắn tới, những ánh mắt này, phảng phất có thể đem Cừu Mộ Dã xuyên thấu toàn thân.

Cừu Mộ Dã cảm thấy rất áp lực, cả người run lên, quay đầu lại nhìn về phía vợ chồng Vân Khê. hắn vì hai người mới ra giá, hiện tại thoáng cái trở thành cái đích chỉ trích cho mọi người, hắn có chút lo lắng, hôm nay làm sao rời khỏi hiện trường đấu giá

“Cừu sư huynh, ngươi phải nghênh địch! Ngươi đang thay mặt Cừu gia.” Vân Khê nổi giận nói.

Cừu Mộ Dã khuôn mặt đầy hắc tuyến, hắn mới không muốn đem Cừu gia lâm vào hiểm cảnh.

“Yên tâm, có chúng ta ở đây, bọn họ không dám hạ thủ với ngươi.” Long Thiên Tuyệt cũng cho hắn một ánh mắt an tâm.

Có Long Thiên Tuyệt bảo đảm, lòng tin của Cừu Mộ Dã hồi phục, sống lưng cũng thẳng hơn, hướng về phía những ghế lô dành cho khách quý khác hướng những cao thủ trợn mắt nhìn.

“Nhìn cái gì vậy? Có bản lãnh thì tăng giá đi, nhìn ta thì hay lắm sao?”

“Tiểu tử, ngươi đảo loạn cái gì?” Trong đó một cao thủ hướng hắn trừng mắt, ánh mắt sắc bén mang theo kình phong, hướng Cừu Mộ Dã đến, rõ ràng cho thấy muốn cảnh cáo hắn.

Cừu Mộ Dã thầm cảm thấy không ổn, vội vàng phòng ngự, đáng tiếc là đã muộn, mắt thấy kình phong bén nhọn kia sẽ đập vào mặt, hắn nhắm hai mắt lại.

Thảm trạng phát sinh không như dự tính, hắn chỉ cảm thấy có một lực bao vây thân thể hắn, đem kình phong bắn ngược trở về. Hắn từ từ mở mắt ra, trấn động, giống như là có phong ấn tại ở trước mặt hắn, đem hắn cách ly với thế giới bên ngoài.

Hắn tò mò đưa tay, muốn chạm đến kết giới, phong ấn ngón tay còn chưa chạm đến kết giới, hắn đã bị bắn ngược trở lại.

“Ta dùng thuật Phong Ấn, đem trọn ghế lô phong ấn, ngươi cũng có thể yên tâm lớn tiếng ra giá, không người nào có thể động được đến ngươi.” Vân Khê giải thích cho hắn.

Cừu Mộ Dã mừng rỡ, quả nhiên thấy cao thủ đối diện liên tục công kích, nhưng công kích không có hiệu quả, thấy mặt đối thủ đần thối, đối với hắn không có biện pháp, chỉ có thể hướng hắn trừng mắt, hắn cực kỳ đắc ý, rung đùi hướng về phía đối phương khoa tay múa chân ra dấu tay, khiêu khích!

“Tới a! Có bản lãnh các ngươi tới a!”

“Tiểu tử kia rốt cuộc là người nào? Còn có, ở cùng với hắn là một nam một nữ là nhân vật như thế nào? Nhanh đi tra rõ đi!” Mấy những cao thủ ở ghế lô dành cho khách quý nóng mắt, vốn là chuyện ván đã đóng thuyền, người của bọn họ cố ý bao tất cả ghế lô dành cho khách quý, căn bản không có đối thủ, ai ngờ lúc này đột nhiên nhô ra ba người phá hư chuyện tốt của bọn hắn. Bọn hắn vừa tức vừa thẹn, không hẹn đem tổ tông mười tám đời của ba người hết thảy điều tra ra!

” ghế lô Số chín, vị công tử này ra giá Năm trăm vạn lượng bạc trắng, có còn vị nào ra giá cao hơn Năm trăm vạn lượng bạc trắng?” Đấu giá sư vui vẻ, thoáng cái thêm bốn trăm vạn lượng bạc trắng, có tiền đồ a! Hắn có dự cảm, cái giá này vị còn không ngừng, nói không chừng còn tăng lên mấy lần.

Hắn dự cảm quả nhiên không có sai, những ghế lô dành cho khách quý khác liên tiếp ra giá: “Sáu trăm ngàn lượng!”

Cừu Mộ Dã ha ha cười một tiếng, cả người nhiệt huyết sôi trào: “Như thế nào? Chúng ta ra giá bao nhiêu?”

“Tùy tiện theo bọn họ vui đùa một chút đi!” Long Thiên Tuyệt nói.

“Tốt, vậy thì ra……” Cừu Mộ Dã lời của còn chưa nói ra khỏi miệng, Vân Khê thay hắn hô giá, “Mười triệu!”

Cả hội trường sôi trào.

Điên rồi! Sao lại có người ra giá như vậy?

Giá quy định mới không tới mười triệu lượng bạc trắng một con Bạch Hổ, bọn họ lại ra giá gấp bốn trăm ngàn lần, thật là ném tiền qua cửa sổ a!

Xung quanh, khách quý trong rạp rối rít không bình tĩnh được nữa, từng đạo ánh mắt hung hãn bắn về phía ghế lô của đoàn người Vân Khê.

Đây mới là con Bạch Hổ thứ nhất của buổi đấu giá, bọn họ đã đem giá hét lên một vạn hai, hoàn toàn phá hư giá thị trường sao!

Không được, này đầu nếu thua trận, đấu giá kế tiếp, bọn họ làm sao có thể chuyển bại thành thắng?

Nói gì, ván này nhất định phải thắng!

“Thêm!” Có cao thủ nghiến răng nghiến lợi hô.

“Ách, khách quan muốn thêm bao nhiêu?” Đấu giá sư ngước cổ, cẩn thận hỏi.

“Thêm một trăm vạn lượng!”

Hiện trường lại một mảnh xôn xao, bảng giá càng ngày càng cao nha.

“Long phu nhân, chúng ta ra bao nhiêu?” Cừu Mộ Dã hưng phấn mà quay đầu lại hỏi, quá mức vui vẻ! thật sảng khoái a!

Vân Khê không nhanh không chậm, hướng hắn giơ 2 ngón tay. Cừu Mộ Dã nhìn thấy, kích động suýt nữa thì nhảy dựng lên, ra giá như vậy cũng quá hung ác đi?

“Chúng ta ra hai, hai…… Hai mươi triệu lượng!” Cừu Mộ Dã cảm giác thanh âm mình đều ở phát run, chưa từng chơi lớn như vậy, quá kích thích! Mấu chốt chính là người khác trả bạc, cho nên hắn một chút cũng không đau lòng.

Xung quanh, ghế lô khách quý vang lên các loại thanh âm lật bàn, tiếng vỡ vụn của đồ sứ, rầm rầm vang lên.

Phía dưới những khách nhân bình thường yên lặng như tờ, không biết dùng ngôn ngữ gì để hình dung.

Căn bản là người điên sao! Sao lại ra giá như vậy?

“Vị công tử ghế lô số chín ra giá hai mươi triệu, là hai mươi triệu lượng bạch, có ai ra cao hơn hai mươi vạn lượng bạc trắng không?” Đấu giá sư sắc mặt hồng nhuận, nhiệt huyết xông thẳng tới sau gáy, hắn đang bắt đầu tính toán, nếu dựa theo cái giá tiền này, một con Bạch Hổ bán hai mươi triệu lượng, như vậy hôm nay năm mươi mấy con Bạch Hổ có thể bán ra…… Trời ạ, một tỷ lượng bạc trắng a!

Cái giá tiền này thật sự quá kinh khủng đi!

Đấu giá sư hung hăng lau mồ hôi, một chút mồ hôi này cũng là mồ hôi hạnh phúc a!

“Đại ca, làm sao bây giờ? Chúng ta còn muốn tăng thêm giá không?” Trong đó một gã cao thủ vừa lau mồ hôi, vừa hỏi một gã cao thủ khác.

Người sau cũng là đầu đầy mồ hôi hột, tình huống khác thường như vậy, hoàn toàn làm rối loạn kế hoạch của bọn họ, dựa theo kế hoạch lúc đầu của bọn họ, một trăm vạn lượng bạc trắng là có thể mua một con Bạch Hổ, hiện tại lại giá tiền tăng lên tới hai mươi triệu, so với lúc trước có thể mua được hai mươi con Bạch Hổ.

Làm sao bây giờ? Tiếp tục tăng giá, hay là cho qua?

“Chủ tử phân phó, vô luận như thế nào cũng muốn đem nhóm Bạch Hổ này mua lại! Bạch Hổ thần thú của Học viện Bạch Hổ rất có thể là trong nhóm Bạch Hổ này, nếu lọt một con, chúng ta như thế nào hướng chủ tử khai báo?”

“Đúng vậy a, lấy tính tình của chủ tử, khẳng định hắn không tha cho chúng ta!”

“Ta xem ba người ghế lô số chín, rõ ràng chính là quấy rối tới, trên người bọn họ chưa chắc có nhiều ngân lượng như vậy. Chúng ta hãy cùng bọn họ liều mạng một phen, để cho bọn họ biết khó mà lui!”

“Đúng! Nói gì cũng không có thể bại hạ trận! Phải đem con Bạch Hổ thứ nhất mua được!”

Hai người thương nghị xong, cao thủ cầm đầu lên tiếng ra giá: “Lại

thêm một trăm vạn lượng!”

Hiện trường những khách nhân bình thường đã chết lặng, ánh mắt từ ghế lô dành cho khách quý chuyển sang ghế lô số chín, bọn họ song phương điên cuồng ra giá.

“Long phu nhân, như thế nào? Chúng ta lại thêm bao nhiêu?” Cừu Mộ Dã xoa xoa tay, hăng hái hỏi.

“Ai nói chúng ta phải tăng thêm giá?” Vân Khê bĩu môi, buông tay nói, “Hai mươi triệu mua một con Bạch Hổ, là người ngu mới có thể làm chuyện như vậy, chẳng lẽ chúng ta là kẻ ngu sao?”

Quyển 6 - Chương 53: Thần thú Bạch Hổ, uy vũ!

Edit: Phương Thanh

Beta: Tiểu Mộng

Cừu Mộ Dã hung hăng sặc nước miếng, hắn rốt cục đã hiểu, vì sao mấy lần trước mình theo chân vợ chồng bọn họ cùng nhau đấu giá, sẽ có loại cảm giác muốn chết đi. Bọn họ rõ ràng chính là vui đùa, nơi nào là thật tâm tới đấu giá.

Hắn âm thầm thấy may mắn, lần này, hắn theo chân bọn họ đứng ở một bên, nếu không người hộc máu kia sẽ là hắn.

“Ghế lô số một ra giá hai mươi triệu một trăm vạn, hai mươi triệu một trăm vạn, còn vị nào ra giá cao hơn hai mươi triệu một trăm vạn lượng bạc trắng không?” Đấu giá sư thanh âm cao vút mà hưng phấn.

Hội trường tất cả mọi người nhất tề nhìn về phía ghế lô số chín, xem bọn hắn còn có thể sẽ không tiếp tục tăng giá, sau đó liền thấy cửa sổ ghế lô số chín đột nhiên đóng lại, ý tứ rất rõ ràng, bọn họ bỏ qua.

“…… Ta tuyên bố, Bạch Hổ thuộc về khách nhân ghế lô số một!”

Kèm theo tuyên bố của đấu giá sư, toàn trường sấm dậy tiếng vỗ tay, đưa tới ghế lô số một. Mà giờ khắc này, những khách nhân ghế lô số một, mọi người đen mặt lại, thật giống như cầm lên hòn than nóng bỏng, tâm tình kém đến cực điểm.

Nguyên gốc trăm vạn lượng bạc trắng có thể hoàn thành chuyện, thế mà lại dùng gấp hai mươi lần giá tiền mới mua được, có huyện nào buồn bực hơn không cơ chứ? Tiếng vỗ tay toàn trường, nghe chói tai như vậy, vào trong tai bọn họ, ngược lại thành một loại châm chọc.

“Đã tra ra chưa, bọn họ rốt cuộc có lai lịch như thế nào?”

“Đại ca, ta đi dò thăm rồi, bọn họ có một là đến từ Tây Bắc Cừu gia, là Cừu gia Đại thiếu gia. Hai người khác thân phận, tạm thời không tra ra, ta xem hơn phân nửa là người hầu Cừu Đại thiếu gia.”

“Người hầu? Người xuấ ra khí thế áp đảo chủ tử là người hầu sao? Trong ba người bọn họ rõ ràng một nam một nữ kia là chủ, Cừu Đại thiếu gia càng giống một người hầu hơn.” Gã cao thủ cầm đầu híp lại mắt, ánh sáng lạnh gợn sóng, suy tư một hồi lâu nói, “Bọn họ mới vừa rồi không phải là tặng trà cho chúng ta sao? bây giờ chúng ta đáp lễ bọn họ, cũng đem cho bọn họ 10 cân trà, ngươi tự mình đi thăm dò bọn họ.”

“Dạ, thuộc hạ đi ngay!”

Ghế lô số chín, ba người Vân Khê hiện đang nghỉ ngơi, nhàn nhã uống trà

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

“Khách quan, là ta, Triệu Thất!”

“Vào đi!”

Cửa phòng mở ra, lộ ra khuôn mặt biến dạng của Triệu Thất, hắn cố gắng cười, làm cho mình khôi phục diện mạo đến phục vụ với nụ

cười chuyên nghiệp, trong tay còn bưng một bình trà lớn.

“Ba vị khách quan, đây là khách nhân ghế lô số một đem trà đáp lễ cho các vị, xin các vị vui lòng nhận cho.”

“Tại sao lại trả lại?” Cừu Mộ Dã đi tới, đem túi trà nhìn một chút, ánh mắt khẽ biến, “Đổi thành trà trung đẳng.”

“Bọn họ làm vậy là có ý gì? Nghĩ lấy lòng?” Long Thiên Tuyệt khiêu mi nói.

“Không tệ! Chúng ta muốn cùng ba vị kết giao bằng hữu, đây là thành ý nho nhỏ, mong các vị vui lòng nhận cho.” Nam nhân trung niên từ phía sau Triệu Thất đi đến, hắn nở nụ cười, nhìn bề ngoài ôn hòa, kì thực âm thầm sắc bén đánh giá ba người bên trong phòng. Mới vừa rồi chính bọn họ làm hư chuyện tốt của bọn hắn, tự nhiên làm cho bọn họ dùng nhiều bạc như vậy, hắn muốn biết rõ, ba người này rốt cuộc là những người nào?

Lúc này, phong ấn bên trong gian phòng đã thu hồi, hắn thuận lợi tiến vào gian phòng.

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt hai người âm thầm trao đổi ánh mắt, Vân Khê mở miệng nói: “Làm bằng hữu tự nhiên là có thể, không biết các hạ là người gia tộc nào?”

Nam tử chần chờ nói: “Cái này…… Không thể tiết lộ!”

“Vậy hôm nay các ngươi tính sẽ đem Bạch Hổ nơi này mua hết sao?” Vân Khê trực tiếp hỏi.

Nam tử hơi sững sờ, kiên quyết gật đầu nói: “Đúng vậy! Chúng ta hôm nay, chính là vì Bạch Hổ mà đến. Có chí thì nên, cho nên, ba vị

nên thức thời, tốt nhất lần đấu giá kế tiếp không nên cùng chúng ta đấu giá, nếu không hậu quả……”

Hắn lạnh lùng cười một tiếng, ý tứ uy hiếp rõ ràng.

“Nga, ta hiểu rồi!” Vân Khê làm bộ như bừng tỉnh đại ngộ, quay đầu hỏi Cừu Mộ Dã, “Cừu đại thiếu gia, ngươi kiến thức rộng rãi, có biết ở Long Tường đại lục rốt cuộc có đại gia tộc nào thích nhất lấy quyền áp người, lấy mạnh hiếp yếu đây?”

Cừu Mộ Dã không kịp phản ứng, không biết trả lời như thế nào, mà nam nhân trung niên sắc mặt thay đổi, lộ ra vẻ tức giận.

“Khê Nhi, nàng quá ngây thơ rồi! Thói đời, càng là người của tiểu gia tộc, mới càng là thích khoe khoang. Không có biện pháp, bọn họ trừ lấy quyền áp người, lấy mạnh hiếp yếu, thật sự không có gì cho người ta tin tưởng, chúng ta có thể tiếp tục chờ xem, xem bọn hắn rốt cuộc có thể có bao nhiêu bạc để tham gia đấu giá?” Long Thiên Tuyệt không thèm để ý nói.

Nam nhân trung niên sắc mặt càng ngày càng thối, hừ lạnh một tiếng, phất tay áo đi ra khỏi phòng nói: “Hãy đợi đấy!”

Cửa phòng một lần nữa đóng lại, Vân Khê thu hồi thần sắc, nghiêm nghị nhìn Long Thiên Tuyệt: “Chàng nhìn ra cái gì không?”

Long Thiên Tuyệt khẽ gật đầu: “Khí tức trên thân người này, cùng những người trong Tông Chính gia tộc tương tự nhau, bọn họ tu luyện công phu thiên về âm tính, nhưng trên người hắn không có tộc huy hoặc là những vật phẩm khác liên quan tới Tông Chính gia tộc. Cho nên theo ta đoán, bọn họ có thể là những cao thủ ly khai khỏi Tông Chính gia tộc hoặc bọn họ che dấu tai mắt mọi người, cố ý đem đặc thù gia tộc dấu đi.”

“Ta nhớ được cao thủ Tông Chính gia tộc nói, kể từ khi Bắc Thần Mẫn Nhi biến mất, lệnh bài cầm quyền trong tay Nam Cung Dực. Hắn phái người tới thập đại học viện đánh chủ ý lên truyền thừa trí nhớ của thần thú, nói không chừng những người này cũng là hắn phái tới, đặc biệt vì Thần thú Bạch Hổ mà đến.” Vân Khê nhăn chân mày, lạnh lùng nói, “Nam Cung Dực, từ trước khi vấp phải trắc trở, chỉ có thể khom lưng sống dưới mái hiên của người khác, một khi hắn có được thế lực, liền lo lắng có người nhìn thấu dã tâm của hắn, nói không chừng…… Nói không chừng hắn còn đánh chú ý, muốn quay lại Ngạo Thiên đại lục, đoạt lại ngôi vị hoàng đế vốn thuộc về hắn?”

Vân Khê suy đoán tâm tư Nam Cung Dực, đáy lòng không khỏi phát run, nếu chuyện này thật sự xảy ra, cha mẹ thân nhân nàng ở Ngạo Thiên đại lục sợ là sẽ gặp nguy hiểm.

Long Thiên Tuyệt trầm tư trong chốc lát, có chút lạc quan nói: “Dã tâm Nam Cung Dực, hắn muốn dựng nghiệp bá, vậy cũng phải có bản lãnh thật sự mới được. Lấy tư chất cùng thiên phú của hắn, chính là vỗ mông ngựa cũng chưa chắc theo kịp chúng ta, trừ phi hắn đi đường tắt, nếu không căn bản không thể gây sóng gió!”

“Chỉ hy vọng như thế.” Vân Khê thở dài, cảm thấy chuyện không có đơn giản như vậy, một đối thủ co được dãn được, tùy thời có thể đối với ngươi tạo thành uy hiếp, không thể không phòng a.

Cừu Mộ Dã nhìn hai bên một chút hai người, bội phục, khó mà nói nên lời. mới nhìn có một lát, bọn họ đã nhìn ra nhiều vấn đề như vậy, hắn làm sao lại không có nhìn ra?

Nhăn mi lại, cùng người thông minh ở chung một chỗ, thật không dễ dàng a!

Hắn thích người ngu xuẩn một chút cùng nhau chơi đùa, như vậy mới không có áp lực, ở cùng người ngu thật sướng biết bao!

Rất nhanh, phiên đấu giá Bạch Hổ thứ hai bắt đầu.

Lại là một cuộc đại chiến giữa ghế lô số chín cùng ghế lô số một, còn lại mấy ghế lô khách nhân khác cơ hồ không có bất cứ động tĩnh gì, chỉ thừa hơi gõ bàn.

Không có thăm dò được lai lịch của đối phương, ngược lại mang một bụng tức trở lại, ghế lô thứ nhất nam tử trung niên rất buồn bực, cao thủ cầm đầu rất tức giận, thoáng cái đã giá tiền đã tăng tới hai mươi triệu lượng, quả nhiên, giá tiền một khi đến hai mươi triệu lượng, ghế lô số chín cửa sổ liền lập tức đóng lại.

Hắn coi như nắm bắt được quy luật của đối phương, bọn họ ra giá cực hạn chính là hai mươi triệu lượng, một khi vượt qua cái giá này, bọn họ sẽ không theo.

Thay vì làm cho đối phương tăng giá tới hai mươi triệu lượng rồi bọn họ lại phải tăng thêm hơn mấy trăm trăm vạn lượng, không bằng trực tiếp ra giá hai mươi triệu lượng! *(chúc mừng bạn đã cắn câu =]])*

“Đại ca, chẳng lẽ chúng ta mỗi lần ra giá hai mươi triệu lượng mua một con Bạch Hổ sao? Chúng ta không có nhiều ngân lượng như vậy?”

“Vậy ngươi nói phải làm sao bây giờ? Chẳng nhẽ xông qua, đem ba người ghế lô số chín chém sao?” Gã cao thủ cầm đầu nghiến răng nghiến lợi nói.

“Ách……” nam tử trung niên bĩu môi, lâm vào buồn bực, đột nhiên linh quang chợt lóe, hắn có chủ ý, “Đại ca, không bằng như vậy,

chúng ta không cần tới ghế lô số chín, chúng ta có thể hướng tới hạ nhân buổi đấu giá ra tay, để cho bọn họ đem số Bạch Hổ còn lại đem ra đấu giá! Dù sao hơn hai mươi triệu lượng, bọn họ cũng sẽ không tiếp tục tăng giá, chúng ta chỉ cần hai mươi triệu lượng là có thể mua số Bạch Hổ còn lại, chẳng phải là chiếm đại tiện nghi?"

Lời của hắn vừa nói xong, lập tức ăn một cái đánh: "Ngươi cho rằng những người tổ chức đấu giá ngu xuẩn như thế sao? Bọn họ có cơ hội kiếm tiền, tại sao lại không kiếm tiền? Nếu như có thể hướng tới hạ nhân buổi đấu giá ra tay, chúng ta cần phí nhiều công sức ở chỗ này bao tất cả ghế lô, ra giá sao?"

Nam tử trung niên ủy khuất nói: "Đại ca, Lão bản sau lưng buổi đấu giá là ai? có đáng sợ không, chọc có được không?"

Cao thủ cầm đầu híp híp mắt, trầm ngâm nói: "Nghe nói Lão bản giấu mặt đến từ một gia tộc cổ xưa, cụ thể là người gia tộc, ai cũng không được biết. Chủ tử từng phái mấy tên cao thủ đi trước dò thăm, kết quả không có một người trở lại, có thể thấy được đối phương không đơn giản."

"Thì ra là như vậy, kia xem ra, chúng ta vẫn phải là tiếp tục ném bạc, mới có thể hoàn thành chúng ta nhiệm vụ chủ tử giao cho." Nam tử trung niên ủ rũ nói.

Cao thủ cầm đầu đáy mắt xẹt qua một đạo tinh quang, hướng về phía nam tử trung niên ngoắc ngoắc tay, hạ thấp thanh âm nói: "Ngươi đi, mang mấy người, chia nhau đi trong thành……"

Như thế như vậy, như thế như vậy……

Nam tử trung niên từ từ lộ ra vẻ làm khó: "Đại ca, ngươi là để cho ta đi cướp các hộ gia thương trong thành? Như vậy…… Không tốt lắm

đâu? Bất kể thế nào nói, chúng ta cũng là xuất thân……”

Cao thủ cầm đầu khiển trách: “Chó má! Hiện tại là lúc nào, ngươi còn quản chúng ta xuất thân gì? Đợi ngày sau chúng ta có cơ hội, khi đó bàn về xuất thân cao quý có bấy nhiêu cao quý, hiện tại ta và ngươi người không ra người, quản cái gì xuất thân?”

“Đại ca dạy phải, ta đi làm ngay!” Nam tử trung niên lĩnh hội.

“Đi nhanh về nhanh! Hôm nay nói gì cũng phải đem tất cả Bạch Hổ mua lại!” Cao thủ cầm đầu cười lạnh một tiếng.

Một con Bạch Hổ tiếp theo được khách nhân ghế lô số 1 mua được, những khách nhân trong hội trường hướng ghế lô số một ánh mắt hâm mộ, thật là người có tiền a!

Nhìn này một chút, hai mươi triệu lượng một con Bạch Hổ, bọn họ hận cái gì cũng không làm, nhanh chóng chạy vào trong rừng, săn Hổ mưu sinh, kiếm tiền nhiều a?

“Quái, bọn họ nơi nào có nhiều ngân lượng như vậy? Này giá càng ngày càng tăng lên, ước tính đã lên tới năm tỷ lượng bạc trắng rồi, bọn họ lại còn không có ý muốn dừng lại.” Vân Khê âm thầm kinh ngạc, vốn là cho là đối phương mua chừng mười Bạch Hổ, đã coi là cực hạn rồi, ai ngờ hiện nay cũng đã chừng hai mươi con rồi, đối phương còn không muốn dừng tay. Trên người bọn họ rốt cuộc có bao nhiêu ngân lượng?

“Cừu sư huynh, tin tức của ngươi linh thông, kiến thức uyên bác, không bằng đi điều tra xem?” Vân Khê hướng về phía Cừu Mộ Dã khẽ mỉm cười, người sau lưng giật mình. Lại tới nữa! Mỗi lần thời điểm muốn dùng đến hắn, thái độ của nàng quay 180° đại biến chuyển, hại Cừu Mộ Dã vừa nghe đến nàng kêu “Cừu sư huynh”,

cũng biết không có chuyện tốt.

Bất quá, hắn không nhận mệnh cũng không được, làm cái chân chạy vặt, so với bị hai vợ chồng hãm hại thống khoái hơn!

“Di? Nụ cười của ta có đáng sợ như vậy sao? Làm sao Cừu sư huynh chạy trốn còn nhanh hơn so với thỏ vậy?” Vân Khê vô tội bĩu môi nói.

Long Thiên Tuyệt nhìn vẻ mặt cố ý làm chuyện xấu của nàng, buồn cười, đưa tay đem nàng kéo vào trong ngực, hung hăn thân mật với nàng: “Tiểu bại hoại! Trêu cợt hắn coi như xong, nhưng không thể tùy tiện hướng về phía hắn phóng điện, ta không cho!”

Vân Khê vòng tay qua cổ của hắn, nở nụ cười thanh khiết: “Ha hả a…… Ta không dám tùy tiện đụng phải bình dấm chua này, nếu không không thể thu thập nga!”

“Biết là tốt!” Long Thiên Tuyệt ưu nhã khẽ cười, ánh mắt ôn nhu, hướng về phía cái miệng nhỏ nhắn làm chuyện xấu của nàng, dùng sức hôn xuống.

“Ta đã hỏi thăm được……” Cừu Mộ Dã vội vã trở về, đẩy cửa vào, ai ngờ đẩy cửa vào bắt gặp màn kích tình này, cả kinh, tay chân luống cuống, gương mặt phát hồng, “Xin lỗi, ta hẳn là tới không đúng lúc?”

Long Thiên Tuyệt âm hiểm liếc hắn một cái, coi như hắn hiểu chuyện.

Vân Khê từ trong ngực Long Thiên Tuyệt ra ngoài, trên mặt đỏ ửng không tiêu, nàng vô cùng bình tĩnh chỉnh lại đầu tóc cùng xiêm y, lên tiếng hỏi: “Nghe được gì?”

Cừu Mộ Dã lắc đầu thở dài, Long phu nhân thật không phải là nữ

nhân a, nếu như đổi lại những nữ nhân khác, lúc này đại khái sớm mắc cỡ đến chết đi được.

“Long phu nhân, ngươi thật sự là nữ nhân sao?”

Tiếp thu ánh mắt như phi đao của Vân Khê bắn tới, hắn lập tức ho nhẹ, chuyển đổi đề tài: “Ta mới vừa phát hiện người của bọn họ không ngừng ra vào đại môn buổi đấu giá, cho nên ta theo đi ra cửa nhìn coi, hình như là có chuyện lớn xảy ra chuyện lớn. Thì ra là cả con đường, vài cửa hàng bị cướp sạch, cơ hồ là cùng một nhóm, những người đó thật sự là quá càn rỡ, ban ngày ban mặt lại dám cướp bóc, ngay cả mặt mũi cũng đều che lại. Ta nhận ra bọn họ chính là trong cầm đầu ghế lô số một, khó trách bọn hắn có nhiều ngân lượng đấu giá như vậy, thì ra là bạc của bọn hắn toàn bộ cũng là đánh cướp được.”

Vân Khê không nghĩ tới, đối phương lại ra chiêu tổn hại như vậy, vừa ở chỗ này theo chân bọn họ hao tổn bạc, vừa ở trên đường cái quanh minh chính đại cướp bóc, dùng cái này tới bổ sung ngân lượng…… Nàng phải bội phục quyết đoán của đối phương, đổi lại nàng, nàng tuyệt đối làm không ra xấu như vậy!

“Chờ xem, kế tiếp sẽ làm cho bọn họ thuận lợi mua Bạch Hổ, ta muốn nhìn, bọn họ rốt cuộc muốn xử trí Bạch Hổ như thế nào.” Vân Khê tạm thời không đi ngăn cản những người này tiếp tục cướp bóc, trước tiên lui một bước, không để cho bách tính vô tội tiếp tục bị giết hại.

“Ta cũng cảm thấy như vậy, nếu như chúng ta tiếp tục cùng bọn họ ra giá, người chịu tai ương cuối cùng chỉ có thể là dân chúng.” Cừu Mộ Dã hiếm khi lộ ra bộ mặt thương dân như thế,thật đáng nghi.

“Không nghĩ tới Cừu đại thiếu gia cao cao tại thượng lại thương

người như thế, làm người ta nhìn với cặp mắt khác xưa.” Vân Khê nói.

Cừu Mộ Dã đắc ý nói: “Ha ha, đúng vậy! Cừu gia chúng ta trong ngày thường cũng thường xuyên làm việc thiện.”

“Cừu đại thiếu gia còn là một xử nam sao?” Vân Khê đột nhiên hỏi.

Cừu Mộ Dã thân hình thoáng một cái, toát ra vài giọt mồ hôi lạnh, cái này…… Tư tưởng cũng không thuần khiết đi? Làm sao đột nhiên hỏi cái vấn đề này?

“Làm sao có thể? Bổn thiết gia trong nhà thị thiếp đếm trên đầu ngón tay chẳng hết.” Cừu Mộ Dã đỏ mặt, chột dạ nói.

“Phải không? Ta nhìn không giống a, ngươi có phải hay không có bệnh gì không tiện nói ra? Có cần ta trị cho ngươi không? Ta đối với mình y thuật rất có lòng tin.” Nàng đây là đang báo thù Cừu Mộ Dã vừa rồi chất vấn nàng không phải là nữ nhân!

Cừu Mộ Dã hối hận, họa từ trong miệng mà ra, hắn biết không thể nói lung tung.

“Ta đi tiếp tục thăm dò, có tiến triển gì, lập tức tới nói cho các ngươi biết.” Cừu Mộ Dã mượn cớ bỏ chạy.

“Khê Nhi, mấy ngày này ngực ta có chút buồn bực, có phải hay không cũng ngã bệnh rồi?” Long Thiên Tuyệt túm cổ áo của mình, ra vẻ đứng đắn hỏi.

Vân Khê tức giận liếc hắn một cái, không nhìn đến phản ứng của hắn, đẩy cửa sổ ra, tiếp tục quan sát buổi đấu giá.

Không có ghế lô số chín xen vào, cao thủ ghế lô số 1 thuận lợi mua gần năm mươi con Bạch Hổ, trong phòng đấu giá, tất cả Bạch Hổ đều ở đây, ý thức được tình cảnh của mình, từng con Bạch Hổ bắt đầu tru lên, tiếng gầm gừ mang theo tuyệt vọng

Hiện trường những những khách nhân lá gan nhỏ, nghe thấy tiếng hổ gầm, cả người run rẩy, mà những khách nhân ghế lô dành cho khách quý vừa vặn ngược lại, nghe thế từng tiếng hổ gầm hùng tráng có lực, bọn họ ngược lại kích động hưng phấn lên.

Rất nhanh, những khách nhân ghế lô dành cho khách quý nhanh chóng rời khỏi ghế lô, đi tới giữa sân.

Chà chà chà……

Các cao thủ cùng nhau rút kiếm.

“Đâm!”

Một tiếng này la, kinh hãi tại chỗ mọi người.

Bọn họ đây là muốn làm cái gì?

Xài tỷ hai bạc trắng mua Bạch Hổ, chính là vì muốn giết chết bọn chúng?

Toàn trường bạo động.

Tất cả Bạch Hổ thấy kiếm quang, nhanh chóng thấy nguy cơ, từng tiếng tru lên càng thêm thê lương!

Vân Khê nắm chặt tay, sự việc phát triển vượt quá dự liệu của nàng: “Khốn kiếp, bọn chúng muốn dùng phương thức này nghiệm chứng

những con Bạch Hổ này con nào là Thần thú Bạch Hổ sao? Quả thực súc sinh không bằng!”

“Đi! ngăn cản bọn chúng!” Long Thiên Tuyệt đứng dậy, lôi kéo nàng rời đi ghế lô.

Lúc này, từ trong buổi đấu giá, truyền đến tiếng hổ gầm kinh thiên động địa, đinh tai nhức óc, đem tất cả tiếng hổ gầm tại hiện trường hết thảy đè ép đi xuống.

Mọi người rối rít thốt nhiên ngẩng đầu, một con Bạch Hổ uy vũ vô song xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, tư thế nó bay lên oai hùng, ngửa mặt lên trời gầm thét, tràn đầy sức sống, mắt hổ chứa đầy lửa giận, cả thân hổ được một ánh hào quang bao phủ, ánh sáng lan ra tứ phương.

Nó vừa xuất hiện, chỉ một thoáng, hiện trường buổi đấu giá, thần quang đại phóng!

Tất cả mọi người bị một màn này khiếp sợ!

Vân Khê ánh mắt chợt sáng lên, môi nàng bất giác cười, đưa mắt nhìn về phía Bạch Hổ xuất hiện, lộ ra thần sắc vui mừng: “Nó trở lại!”

Trong hội trường những cao thủ, ngu ngơ, có một người hô to lên: “Nhìn! Đây thật sự là Thần thú Bạch Hổ!” Một tiếng này la, giống như là một loại ôn dịch, nhanh chóng truyền lại ra, càng ngày càng nhiều người phụ họa, hưởng ứng.

“Mau bắt được nó! Nó mới thật sự là Thần thú Bạch Hổ!”

“Người nào bắt được nó, chủ tử sẽ ban thưởng hậu hĩnh!”

Hiện trường bắt đầu bạo loạn.

Những con Bạch Hổ bị giam trong lồng sắt ở cửa kia, lúc này phát bạo động, từng cái lồng lung lay, không biết một lực lượng khổng lồ từ đâu tới, đem lồng sắt phá vỡ vụn, Bạch Hổ xông ào vào hội trường, bắt đầu công kích những cao thủ kia!

Trên bầu trời, Bạch Hổ cũng không vì ham muốn của những cao thủ mà lùi bước, ngược lại càng thêm hung mãnh phi thân xuống, đi cứu đồng loại của mình.

Lồng sắt bị vỡ vụn một con tiếp một con Bạch Hổ tiến vào hội trường bao quanh Thần thú Bạch Hổ.

“Rống ——”

“Rống —— rống ——”

Hiện trường, tiếng hổ gầm, khí thế hùng tráng, làm người ta sợ.

Những cao thủ tụ lại một chỗ, cùng bầy Bạch Hổ giằng co.

“Đại ca, làm sao bây giờ? Bọn chúng thoạt nhìn không dễ đối phó……”

“Sợ cái gì? Bất quá chỉ là một đám súc sinh! Nếu như ngay cả điểm này làm không xong, chúng ta còn có thể làm đại sự gì? Tất cả mọi người đừng sợ, bọn chúng bất quá là thanh thế lớn, thật ra thì căn bản không chịu nổi một kích, mọi người hết thảy cho ta cùng tiến lên! Bắt được Thần thú Bạch Hổ!”

Các cao thủ không có lập tức xung phong liều chết, mọi người trong lòng sợ hãi.

Lúc này, thanh âm trong trẻo của một cô gái, từ trên lầu vang lên: “Hổ Vương, mấy ngày không gặp, ngươi tấn chức rồi?”

Ở bên trong bầy Bạch Hổ, một con Bạch Hổ ngẩng đầu lên, ánh mắt hung hãn trong nháy mắt chuyển thành nhu hòa, mở miệng nói: “Đúng vậy, chủ nhân! Ta đã tìm được đá kí ức của Bạch Hổ học viện, nhận được truyền thừa trí nhớ, bây giờ ta chân chính là Thần thú Bạch Hổ rồi!”

“Chủ nhân?!”

Các cao thủ bất khả tư nghị ngẩng đầu lên nhìn về phía Vân Khê, Thần thú Bạch Hổ đã nhận chủ nhân, hơn nữa chủ nhân của nó là kẻ một mực theo chân bọn họ đấu giá đấu giá?

Đột nhiên có cảm giác bị lừa gạt, các cao thủ tức giận nhìn về phía Vân Khê, từng đạo ánh mắt mang theo nhiệt độ, phảng phất có thể đem cả người Vân Khê đốt thành tro.

Nếu như sớm biết nàng là chủ nhân của Thần thú Bạch Hổ, bọn họ cần phí nhiều sức lực như vậy, phải đi đấu giá sao? Trực tiếp hướng nàng hạ thủ không phải được rồi sao?

“Người, bắt cho ta nữ nhân này! Chỉ cần bắt được nàng, Thần thú Bạch Hổ chính là của chúng ta!” Cao thủ cầm đầu cũng không đần, thoáng cái nhìn ra điểm mấu chốt, thay vì đối phó với nhiều Bạch Hổ như vậy,chẳng bằng đối phó với một nữ nhân dễ dàng hơn.

Ác tâm của hắn nổi lên, nhưng là hắn sẽ không nghĩ tới, đối phó với Vân Khê, so với giao đấu với một đám Bạch Hổ còn khó đối phó hơn nhiều!

“Ha hả, muốn đối phó ta? Chỉ bằng các ngươi?” Vân Khê cười nhạt, tiếng cười phiêu lãng, lại làm cho người toàn thân nổi da gà.

Quyển 6 - Chương 54: Nhìn với cặp mắt khác xưa

Vân Khê tung người nhảy, nhảy xuống bệ cửa sổ, không đợi các cao thủ vây đánh nàng, chính nàng tự mình đưa đến cửa.

Thân ảnh phiêu dật, bay múa ở giữa không trung, đạp gió mà đi.

Nhận được tín hiệu chủ nhân gọi về, Hổ Vương gào thét một tiếng, chạy nhanh như bay nghênh đón chủ nhân của nó. Ở phía sau nó, bầy hổ cũng bắt đầu khởi động, rõ ràng coi nó là thủ lĩnh của mình, thủ lĩnh tới chỗ nào, bọn họ liền đi theo tới chỗ đó.

Vân Khê nhẹ nhàng rơi xuống lưng Hổ Vương, cao cao tại thượng, ở phía sau nàng, một đám Bạch Hổ vây quanh, gầm thét.

Nhìn khí thế như vậy, quá phong cách đi!

“Muốn đối phó ta, cùng nhau tới đây!” Vân Khê nhướng mi cao ngạo mà phong cách!

Các cao thủ nhìn nhau, kể từ đó, bọn họ cùng nhau đối mặt là một đám Bạch Hổ.

“Giết! Phải đem thần thú Bạch Hổ thu vào tay!” Cao thủ cầm đầu cao giọng lên tiếng, những thứ khác những cao thủ không chần chờ dư âm, đi theo hắn cùng nhau xông về phía bầy Bạch Hổ.

Một cuộc hỗn chiến ở giữa sân buổi đấu giá bộc phát.

Những khách nhân nhanh chóng rời hiện trường, rời xa nơi thị phi này.

Long Thiên Tuyệt cùng Cừu Mộ Dã hai người đứng gần cửa sổ, không có đi xuống hỗ trợ, Cừu Mộ Dã tự cảm thấy công phu của mình kém, không giúp đỡ được gì, nhưng hắn thấy kỳ quái, Long Thiên Tuyệt vì sao không đi hỗ trợ? Chẳng lẽ hắn đối với phu nhân mình có lòng tin như vậy, tin chắc nàng nhất định có thể ứng phó với nhiều cao thủ như vậy?

Đúng vậy, Vân Khê có thần thú Bạch Hổ thủ hộ, phía sau còn có một bầy Bạch Hổ tương trợ, nhưng đối phương là những cao thủ thực lực cũng là không tầm thường, trong đó không thiếu cao thủ Huyền Hoàng, Vân Khê chưa chắc là đối thủ của bọn họ.

“Long viện trưởng, thật không đi hỗ trợ sao?”

“Không cần, Khê Nhi dư sức đối phó!” Long Thiên Tuyệt rất có lòng tin nói.

“Được rồi.” Cừu Mộ Dã khẩn trương nhìn chiến cuộc phía dưới, hắn cũng hi vọng Vân Khê có thể thắng, bởi vì một khi Vân Khê có phiền toái, hắn chỉ sợ cũng không có biện pháp rời đi buổi đấu giá.

Trong lúc kịch chiến, Vân Khê không có trực tiếp thi triển thuật Phong Ấn hay thuật đóng băng, mà chân ướt chân ráo theo sát đối phương. Nàng cho mình một cơ hội tu luyện……

“Đại ca, nữ nhân thoạt nhìn thật không đơn giản, chúng ta chưa chắc địch nổi nàng, làm sao bây giờ?”

“Làm sao? Giết Bạch Hổ! Nhìn nàng đến tột cùng là bảo vệ Bạch Hổ, hay là bảo vệ mình!”

Những cao thủ rối rít dời đi mục tiêu, không hề công kích Vân Khê nữa, ngược lại bắt đầu công kích bầy Bạch Hổ.

Hổ Vương rống một tiếng, nổi giận, từ phía dưới Vân Khê bay vọt ra, đi cứu đồng loại của nó.

“Rống ——” tiếng hổ giận dữ, gió lớn đột khởi, gào thét đánh tới.

thần thú Bạch Hổ thần uy lẫm liệt, kinh sợ tứ phương.

Những cao thủ mới xông lên mấy bước, liền lui về phía sau.

trong đôi mắt Vân Khê thần quang chợt lóe sáng, nhìn đúng cơ hội, lập tức thi triển ra thuật Phong Ấn!

Xôn xao ——

Một đạo bạch quang giống như mui xe, chụp từ trên xuống, đem tất cả cao thủ nhốt hết thảy trong đó!

Chỉ một thoáng, tất cả đều bị nhốt.

“Đại ca, chúng ta bị vây khốn rồi!”

“Chết tiệt! Đây rốt cuộc là công phu gì thế? Thả chúng ta ra!”

Vân Khê không có để ý tới tiếng quát tháo của những người này, nhẹ nhàng rơi xuống, từng bước bước chậm đi về phía Hổ Vương, vuốt ve lông của nó, trấn an sự tức giận của nó. Nàng có thể hiểu được, làm cho đồng loại của mình bị uy hiếp, thân là thủ lĩnh của bọn chúng tâm tình kích động như thế nào.

“Hổ Vương, ngươi tính toán an trí những Bạch Hổ này làm sao?”

Hổ Vương quay đầu, quét một vòng, Bạch Hổ dường như cảm ứng được cái gì, mọi người cúi đầu kêu. Hổ Vương trầm ngâm chốc lát, ngửng đầu lên nói: “Chủ nhân, ta muốn mang bọn họ trở lại chỗ thuộc về bọn chúng.”

Người có lựa chọn của mình, thú có con đường của nó.

Vân Khê rất hiểu ý của nó, cũng nguyện ý tôn trọng.

“Ngươi đi đi, cần cái gì, nói cho ta biết!”

“Rống ——” ở Hổ Vương ra lệnh một tiếng, mặt đất bắt đầu kịch liệt chấn động, ngoài cửa lớn, mọi người không biết đến tột cùng xảy ra chuyện gì, sau đó thấy một đám Bạch Hổ xông ra đại môn, xông vào đường cái.

Đám người nhất thời hoảng sợ, mọi người chạy như chạy giặc

Cũng không biết trải qua bao lâu, một trận bạo động này mới xem như thực sự kết thúc.

Đến đây, hiện trường trong ngoài buổi đấu giá, một mảnh đống hỗn độn. Mấy vị quản sự ra sức lau mồ hôi, vững vàng bảo vệ tiền tài buổi đấu giá hôm nay có được, lòng vẫn còn sợ hãi. May là, ngân phiếu vẫn còn!

“Thiên Tuyệt, hút khô huyền khí của những người này, sau đó đưa bọn họ giao cho những tiểu thương kia, để cho bọn họ ở lại cửa hàng, chung thân gán nợ.” Vân Khê nói…, những cao thủ bị phong ấn đáy lòng cả kinh, quá độc ác, trước hút khô huyền khí của bọn hắn, hơn nữa để cho bọn họ đi làm gán nợ, bọn họ sống không bằng

chết a!

“Kẻ sĩ có thể chết không thể chịu nhục! Ta thà tự vận, cũng không nguyện ý chịu nhục!” Cao thủ cầm đầu giơ kiếm, hướng cổ của mình đánh tới. Vân Khê há có thể để cho hắn như ý nguyện? Bọn họ cướp sạch tài sản của tiểu thương, giờ lại muốn rời đi, nàng căm thù đến tận xương tuỷ.

“Đứng yên cho ta!” Đầu ngón tay Vân Khê phát ra một lực huyền khí đặc thù, không có chút cản trở xông vào phong ấn, đã tới trên người cầm đầu cao thủ, hành động cắt cổ của hắn bỗng nhiên bị ngừng trễ không thể động đậy.

Thành công!

Vân Khê mừng rỡ xem lại một chút đầu ngón tay của mình, cái gọi là thuật Phong Ấn thật ra bao gồm không gian cùng thời gian, không gian cùng thời gian phong ấn, lại có khoảng cách lớn nhỏ cùng thời gian dài ngắn, theo tấn thức người tu luyện mà tăng trưởng.

Trước đây nàng chủ yếu tu luyện không gian phong ấn, mà thời gian phong ấn tu luyện khó khăn hơn nhiều so sánh với không gian phong ấn, nàng chỉ thử thời gian phong ấn một lần, lại thành công!

Bất quá, cũng chỉ thi triển phạm vi nhỏ, lại không thể thi triển thời gian phong ấn đối với tất cả cao thủ.

Sẽ có ngày, nàng đem thời gian phong ấn tu luyện đến đỉnh điểm, đến lúc đó chỉ cần nàng hơi thi triển, nàng là có thể thay đổi trạng thái thời gian của đối thủ, làm cho đối phương dừng lại, cũng có thể làm cho thời gian của đối phương so với mình mau lên mấy lần.

Thử nghĩ, nếu như thời giờ của ngươi so với đối phương chậm hai

lần, nói cách khác, đối phương có thời gian một canh giờ để tu luyện, mà ngươi thì có thể dùng thời gian hai canh giờ đồng dạng tu luyện, người nào tu luyện hiệu quả tốt hơn, cũng rất rõ ràng, đương nhiên là ngươi tu luyện hai canh giờ sẽ có hiệu quả tốt hơn!

Bất quá, những thứ này vẫn chỉ là lý thuyết suông, Vân Khê ước chừng ngày mình có thể làm mưa làm gió vẫn còn xa.

Bên kia, Long Thiên Tuyệt bắt đầu thi triển thuật Hấp thu, hút khô huyền khí trên người của những cao thủ này, khiến cho bọn họ mọi người từ cao thủ hạng nhất, biến thành người bình thường, thậm chí người bình thường cũng không bằng, thân thể mềm nhũn, tay trói gà không chặt.

Hai vợ chồng bọn họ đem những người này trực tiếp đưa đến những cửa hàng bị cướp sạch, người nào tạo nghiệt, người ấy đi hoàn lại, bất quá, bọn họ không có đem tất cả bọn chúng đưa đi, đem cao thủ lúc trước đưa trà cho bọn họ để lại.

“Ta hỏi ngươi, có phải các ngươi giam dữ gia quyến của Vương viện trưởng?” Long Thiên Tuyệt chất vấn.

Cao thủ hơi kinh hãi: “Ngươi, các ngươi làm sao mà biết được?” Nhận thấy mình lỡ miệng, hắn hung hăng muốn tát mình một cái, không đánh đã khai, có ai ngu như hắn không?

“Nói, các ngươi nhốt bọn họ ở đâu?” Long Thiên Tuyệt đề cao âm điệu nói.

“Ta không biết! Chúng ta chẳng qua là chịu trách nhiệm tới buổi đấu giá, tìm thần thú Bạch Hổ, những thứ khác, chúng ta một chút cũng không biết.” Cao thủ dùng sức lắc đầu, nhìn về phía Long Thiên Tuyệt ánh mắt mang theo vài phần sợ hãi, bọn họ có thể hút khô

huyền khí trên người những cao thủ, nghĩ đến thật đáng sợ.

“Ngươi cái gì cũng không biết, giữ lại ngươi cũng không có tác dụng, không bằng đem một chút tinh khí cuối cùng trên người ngươi hút khô, để hoàn toàn biến thành một thây ma cũng tốt lắm.” Khuôn mặt Long Thiên Tuyệt lạnh lùng bắn ra sát ý, hắn cố ý hù dọa đối phương.

“Đừng! Đừng!” trong đầu Cao thủ xẹt qua hình ảnh thây khô, bị làm cho sợ, lạnh rung phát run, “Ta nói, ta nói……”

Cao thủ khai chỗ giam dữ thân nhân của Vương viện trưởng, hai vợ chồng bọn họ thuận lợi giải cứu con tin, đưa bọn họ an toàn về học viện Bạch Hổ. thần thú Bạch Hổ đã xuất thế, bọn họ không có lý do gì tiếp tục lưu lại học viện Bạch Hổ nữa, cùng nhau đi về học viện Thiên Long.

Mà lúc này,tại học viện Thiên Long xảy ra một chuyện không lớn không nhỏ, nhưng đủ khiến cho viện trưởng mới nhận chức Vân Trung Thiên đau đầu.

Một nhóm người vây quanh sương phòng của một cô gái, trong sương phòng có một thi thể nam tử trẻ tuổi, xiêm y nam tử mặc trên người chính là đồng phục của học viên học viện Thiên Long, bởi vậy có thể thấy được, người chết là học sinh của học viện Thiên Long.

Học viện Thiên Long thời buổi rối loạn, chết một người vốn không phải là đại sự, nhưng hết lần này tới lần khác người chết lại ở sương phòng của khách nhân, mà gian sương phòng này lại là chỗ ở của Dạ Tử Hi.

Thử nghĩ, một nam tử trẻ tuổi, là học sinh của học viện Thiên Long, chết trong khuê phòng của một cô nương, chuyện này rất bí hiểm, ai

có thể giải thích rõ ràng?

Người trong cuộc Dạ Tử Hi đứng gần cửa sổ, lưng quay về phía mọi người, chỉ chừa cho mọi người một lãnh ngạo bóng lưng. Từ chuyện phát đến bây giờ, nàng vẫn như vậy đứng vững, không nói được lời nào, không giải thích, không thừa nhận!

“Thiên sư huynh, ta nghĩ chuyện này không thể hoàn toàn trách cứ Dạ cô nương, chắc là Hoàng sư đệ mới gặp gỡ Dạ cô nương, đối với nàng vừa gặp đã thương, cho nên mới có những hành động thiếu suy nghĩ. Dạ cô nương chẳng qua là tự vệ, mới có thể giết lầm Hoàng sư đệ, xét về tình có thể tha thứ được.” Bạch Tuyết Mai nhẹ nhàng lên tiếng, vì Dạ Tử Hi giải vây, ngữ điệu nhẹ nhàng, được nhiều cao thủ học viện Thiên Long tán thành. Bạch Tuyết Mai không hổ là đệ tử tinh anh của học viện Thiên Long, người người khen ngợi Mai tiên tử, xử sự chu đáo, tâm địa nhân hậu.

“Tuy không phải là chủ ý của Dạ cô nương, nhưng việc đã đến nước này, Dạ cô nương cũng phải có một phần trách nhiệm, nếu không học sinh của học viện Thiên Long chẳng phải là đã chết oan sao?” Một vị trưởng lão đức cao vọng trọng chuyên chủ trì công lý nói.

“Không sai! Hoàng gia đưa con nối dòng vào học viện Thiên Long, phó thác cho chúng ta đào tạo, hiện nay xảy ra chuyện như vậy, chúng ta dù sao cũng phải cho Hoàng gia một cái công đạo. Chúng ta cũng nguyện ý tin tưởng Dạ cô nương không có ý, dù sao các người không thù không oán, không có lý do giết hại đối phương, nhưng là Dạ cô nương phải hướng Hoàng gia người ngay mặt nói xin lỗi, lấy biểu thành ý.”

“Đây là đương nhiên! Nhất định phải nói xin lỗi!”

Càng ngày càng nhiều người tỏ vẻ đồng ý.

Trong những người này, cũng có người của Dạ gia, Dạ Cô Phong ngưng đọng chân mày, không nói gì, nhìn không ra là đang nghĩ gì; Dạ Hàn Nguyệt cùng Dạ Hàn Tinh hai huynh đệ muốn đứng ra vì bác mình nói chuyện, Dạ Hàn Nhật đưa tay, ngăn bọn hắn. Giờ này khắc này, ở trên địa bàn của người khác, bọn họ vì mình biện minh, căn bản không chiếm được tín nhiệm cùng sự đồng tình của những người khác, ngược lại sẽ dẫn đến song phương mâu thuẫn, không có lợi để giải quyết sự việc.

Huynh đệ ba người nhất tề quay đầu nhìn về phía Vân Trung Thiên, bây giờ hắn là viện trưởng của học viện Thiên Long, quyết định cùng phán đoán của hắn, là quan trọng nhất.

Vân Trung Thiên bình tĩnh, nhìn chăm chú thi thể trên đất, suy nghĩ cặn kẽ, những người khác nói, hắn căn bản cũng không nghe lọt tai.

Bạch Tuyết Mai nhìn thi thể, thấy Vân Trung Thiên không đưa ra quyết định, nàng không nhịn được nói: “Thiên sư huynh, mặc dù ngươi cùng Dạ cô nương có chút tình cảm, nhưng thân là viện trưởng, huynh phải theo lẽ công bằng quyết định mới đúng. Các trưởng lão nói có lý, Dạ cô nương không cố ý sát hại, nàng ấy thành tâm nói lời xin lỗi Hoàng gia, tin tưởng Hoàng gia sẽ không làm khó dễ nàng ấy.”

Các trưởng lão nghe lời của nàng, bừng tỉnh đại ngộ, khó trách viện trưởng chậm chạp không lên tiếng, thì ra là hắn cùng Dạ Tử Hi có tình cảm.

“Viện trưởng, người thân là người đứng đầu một viện, lại mới nhận chức, lòng người chưa ổn. Lúc này, ngươi nhất định phải công tư phân minh, nếu không mọi người trên dưới học viện không phục, đến lúc đó sẽ xảy ra xung đột, sợ là không thể thu thập.”

“Lòng người thật đáng sợ! Viện trưởng, người nhất định phải nghĩ kĩ trước rồi quyết định, không thể hủy tiền đồ của mình, cô phụ tấm lòng của Bách Lí viện trưởng trước khi chết dặn dò ngài!”

“……”

Trong lúc nhất thời, các thanh âm khuyên bảo liên tiếp, bọn họ tựa hồ cũng nhận định Vân Trung Thiên vì tư tình mà thiên vị Dạ Tử Hi.

Già trẻ Dạ gia nhất tề nhíu mày, những người này không khỏi khinh người quá đáng rồi! Người Dạ gia dễ bị khi dễ sao?

Dạ Tử Hi bóng lưng vẫn ngạo nghễ đứng thẳng, bất động.

Lúc này, Vân Trung Thiên cuối cùng từ trên thi thể thu hồi tầm mắt, trên khuôn mặt đẹp đẽ hoàn mỹ lộ ra một tia cười nhạt: “Chuyện này ta sẽ điều tra rõ ràng, hiện nay còn chưa rõ hung thủ, mỗi người đều rất khả nghi!”

Hắn dừng một chút, bỗng nhiên xoay người, hướng ngoài cửa ra lệnh: “Phong tỏa hiện trường! Tất cả mọi người lưu lại, hỗ trợ điều tra, khi chưa điều tra rõ, ai cũng không thể rời hiện trường nửa bước!”

Mọi người ồ lên, không phục.

“Viện trưởng, ngài làm như vậy, không khỏi chuyện bé xé ra to đi? Chuyện này không phải đã rõ ràng sao? Người chết ở trong phòng Dạ cô nương, lúc xảy ra án mạng, Dạ cô nương đang ở bên trong gian phòng, người không phải là nàng giết, chẳng lẽ là tự sát?”

“Viện trưởng, ngài rõ ràng chính là công tư không phân minh, thiên vị

Dạ cô nương.”

“Tại sao ngay cả chúng ta cũng muốn lưu lại? Chẳng lẽ chúng ta cũng có hiềm nghi?”

“Chúng ta căn bản không có động cơ giết người, tại sao ngay cả chúng ta đều hoài nghi? Quá không có đạo lý rồi!”

“Đúng vậy!”

“Viện trưởng, ngươi dù sao còn quá trẻ, chưa có kinh nghiệm xử lý những chuyện này, vẫn phải để cho lão gia hỏa này xử lý đi. Vốn là một chuyện rất đơn giản, người đâu cần phải đem nó thành phức tạp, đây không phải là lãng phí nhân lực vật lực sao? Ta xem chuyện này người cũng đừng quản, ai đúng ai sai chúng ta sẽ phán xét, cũng tránh cho người khó xử với Dạ cô nương……”

Đám người này đã sẵn sàng mài dao, muốn vượt quyền.

Bạch Tuyết Mai mừng thầm, có các trưởng lão tạo áp lực, Thiên sư huynh sẽ không thể bao che cho Dạ Tử Hi. Hừ, chính là một cô nương của Dạ gia, cũng dám tới câu dẫn Thiên sư huynh? Nàng không về nhà soi gương xem, mình xứng đôi Thiên sư huynh sao?

Dạ Tử Hi càng ngày càng căng thẳng, mặc dù nàng không muốn giải thích, nhưng nàng vô cùng để ý suy nghĩ của Vân Trung Thiên, hắn là đang hoài nghi nàng? Hắn có để ý tới áp lực từ các trưởng lão, ngại những lời đồn,yêu cầu nàng nói xin lỗi với gia tộc họ Hoàng?

Tâm tình của nàng rất phức tạp, nàng hi vọng hắn tin tưởng nàng, nhưng đồng thời, nàng không muốn làm cho hắn khó xử, thay vì để cho hắn khó xử, chịu chất vấn trên dưới của học viện Thiên Long, nàng tình nguyện thừa nhận chuyện này. Không phải là nói xin lỗi

sao? Vì hắn, nàng nguyện ý chịu nhục! Vì hắn, nàng nguyện ý cúi đầu! Vì hắn, nàng nguyện ý bỏ xuống lòng kiêu ngạo!

Hơi thở quanh thân Vân Trung Thiên khẽ biến hóa, ánh mắt bén nhọn quét một vòng, lực uy hiếp vô hình kia, để cho tiếng huyên náo xung quanh thoáng cái yên tĩnh đi, ngay cả mấy vị trưởng lão khiêu khích lợi hại nhất cũng rối rít ngậm miệng lại, không dám nhiều lời nữa.

Vân Trung Thiên ngữ điệu không thay đổi, trong thanh âm có thêm mấy phần uy nghiêm: “Các ngươi còn nhớ rõ ta là viện trưởng sao? Ta nói sẽ điều tra chân tướng, nhất định sẽ tra ra chân tướng, trong các ngươi có người nào không phục,đ ứng ra, ấn viện trưởng trong tay ta, trong các ngươi người nào có khả năng thì tới lấy!”

Hiện trường yên lặng như tờ.

Vị viện trưởng này, do đích thân Bách Lí viện trưởng trước khi chết chỉ định, ai dám chất vấn, ai dám tranh đoạt?

Mọi người nhất thời, không dám nói thêm một câu nào nữa.

Một lúc lâu, trong đám người đi ra một người, mở miệng nói: “Thật ra thì muốn tra tìm ra hung thủ thật sự, cũng không khó khăn! Đúng như Trung Thiên ca ca nói, hung thủ thật sự nhất định đang ở trong chúng ta, không phải là Dạ cô nương chính là một trong số chúng ta. Mọi người chẳng lẽ không muốn biết hung thủ thật sự là ai chăng? Hoặc là nói, thêm chứng cứ chính xác để chứng minh hung thủ giết người chính là Dạ cô nương, khiến cho bản án càng thêm sáng tỏ sao? Như vậy hãy phối hợp với Trung Thiên ca ca, toàn bộ mọi người lưu lại, phối hợp với viện trưởn, tìm ra chân tướng sự việc. Mọi người nếu như không có làm, việc gì phải lo lắng chứ? Mọi người nói có phải không?”

Trong tầm mắt của mọi người, một cô nương mặc áo trắng đứng dậy, đi tới bên Vân Trung Thiên, hai tay chắp sau lưng, nói rõ ràng, thanh âm dễ nghe, làm cho người nghe như lâng lâng, như lạc vào cảnh đẹp.

Mọi người liên tiếp gật đầu, vô cùng đồng ý với ý kiến của nàng.

A Lý liếc mắt cười một tiếng, quay đầu lại nhìn về phía Vân Trung Thiên: “Trung Thiên ca ca, tất cả mọi người đã đồng ý lưu lại, tiếp nhận điều tra. Không biết ta có thể giúp một tay, tham gia vào công tác điều tra, loại trừ những người không khả nghi?”

Vân Trung Thiên cười nhạt, không ngờ đến một tiểu nha đầu, nói chuyện rất có đạo lý, có thể đối phó với những lão gia hỏa thích kiếm chuyện kia, làm hắn nhìn với cặp mắt khác xưa. Hắn gật đầu, đáp ứng thỉnh cầu của nàng.

—

Quyển 6 - Chương 55: Là yêu nữ hay là thiên sứ?

A Lý ngọt ngào cười một tiếng, quét một vòng, nói: “Xin mọi người hợp tác, toàn bộ lùi lại, đưa lưng về phía ta!”

Mọi người đều có chút chần chờ, không biết trong hồ lô của nàng đến tột cùng là bán gì.

Trong đám người, Chiến Thiên Dực, Bách Lý Băng Tuyền dẫn đầu hưởng ứng yêu cầu của nàng, quay lưng lại, người Dạ gia cũng quay lưng lại, ngay cả bản thân Vân Trung Thiên cũng làm theo, người còn lại thấy như vậy, nơi nào còn dám chất vấn?

Bạch Tuyết Mai nhìn mọi người phối hợp như thế, nàng âm thầm cắn môi, hướng A Lý trừng một cái, bất đắc dĩ, đành phải theo mọi người cùng nhau xoay người.

Không lâu sau, mọi người đồng loạt dựa theo yêu cầu của A Lý, quay lưng lại.

“Hiện tại, xin mọi người giơ chân của mình lên, cho ta xem đáy giày của mọi người.” A Lý lại nói.

Mọi người nghe lời nàng, cùng nhau giơ chân lên.

A Lý vòng quanh sau lưng mọi người đi một vòng, mọi người có cảm giác không khí có chút cổ quái, nàng vỗ vỗ tay, nhẹ nhàng cười nói: “Tốt lắm! Tất cả mọi người có thể xoay người lại rồi!”

Mọi người xoay người, tò mò nhìn về phía nàng, không biết nàng đến tột cùng đã nhìn ra cái gì.

“A Lý, muội mau công bố đi, muội rốt cuộc nhìn ra cái gì?” Vân Trung Thiên ôn nhu cười hỏi, trong nội tâm, hắn đã có chút nắm chặc.

Ánh mắt linh động di chuyển, A Lý nhất nhất đánh giá mỗi người, khóe môi nâng lên, nàng tự tin nói: “Mọi người nhất định cho là ta là xem đế giày của các vị có dính vật gì đặc biệt không? Các ngươi sai lầm rồi!”

Con ngươi nàng sáng ngời bỗng dưng lóng lánh, loan thần nói: “Ta cũng không có xem dưới chân các ngươi dính bất kỳ vật gì, cũng không có xem trên lưng các ngươi có dị vật gì, ngược lại, ta ngửi mùi trên người các vị…… Bởi vì ta ngửi thấy trên thi thể có một mùi hoa kỳ dị, loại mùi hoa này một khi lây dính trên người, sẽ duy trì mùi thơm, chỉ cần là cùng người chết từng tiếp xúc, trong thời gian ngắn, mùi hoa sẽ không biến mất. Cho nên, ta thấy trên người mấy vị có dính mùi hoa, xin đứng ra, giải thích ngươi một chút quan hệ với nạn nhân!”

Mọi người nghe vậy, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều có chút ít ngoài dự tính.

“A Lý, muội đem mấy người chỉ ra đi, ta tin tưởng phán đoán của muội!” Vân Trung Thiên mở miệng nói, lời của hắn vừa ra khỏi miệng, chẳng khác nào là ra lệnh, ai dám không phối hợp?

“Tốt, ta đây bắt đầu điểm danh.” A Lý vòng quanh mọi người, đi một vòng, vừa đi, vừa đi sát vào mọi người, một lần nữa ngửi xác nhận.

Đến bên Bạch Tuyết Mai, A Lý dừng một chút, dí sát vào người nàng tavdùng sức ngửi một lần, nhăn mày nhăm mặt nói: “Bạch tỷ tỷ,

ngươi gần đây rất thiếu bạc sao? Như thế nào lại dùng phấn kém vậy, cẩn thận bị hỏng da, sẽ không đẹp nữa.”

“Ngươi…… Ai cần ngươi lo?” Bạch Tuyết Mai giận đến sắc mặt trắng bệch, Bạch gia xuống dốc, nàng như thế nào còn giống như trước tiền tài dư dả, tùy tùy tiện tiện vừa tay, là có thể mua được phấn tốt nhất? Bất quá, mặc dù mua không được loại tốt nhất, nàng sử dụng phấn cũng không tới mức quá tệ. Hiện tại tiểu nha đầu này vạch trần nàng, trước mặt mọi người nhục nhã nàng, thật là tức chết nàng.

A Lý một hồi náo như vậy, ánh mắt của mọi người toàn bộ tập trung trên người Bạch Tuyết Mai, bao gồm cả Dạ Tử Hi. Nếu nói Dạ Tử Hi vô tội, vậy là có người cố ý giá họa cho nàng, như vậy người khả nghi nhất chính là Bạch Tuyết Mai!

Trong chuyện tình cảm, ai cũng nói không rõ, nữ nhân vì người mình yêu cái gì cũng có thể làm!

Người Dạ gia dùng ánh mắt nghi vấn trên người Bạch Tuyết Mai, từ lúc chuyện phát sinh tới giờ, nàng luôn nghĩ mọi biện pháp quạt gió thổi lửa trước mặt Vân Trung Thiên, muốn gán tội cho Dạ Tử Hi. Hành động như thế, thật khiến người căm hận!

“A Lý, trên người Bạch sư muội có mùi gì?” Ánh mắt Vân Trung Thiên thâm trầm khóa ở trên người Bạch Tuyết Mai, hắn cũng không khỏi hoài nghi vị sư muội này.

Bạch Tuyết Mai nóng nảy, chỉ thiên thề: “Thiên sư huynh, chuyện này cùng ta không liên quan, ta thề, ta tuyệt đối không có giết người!”

Ánh mắt Vân Trung Thiên liếc qua nàng, thẳng tắp rơi trên người A Lý, A Lý phủi cái miệng nhỏ nhắn, lắc đầu nói: “Đúng là cùng nàng không liên quan, trên người của nàng không có mùi kỳ lạ.”

Bạch Tuyết Mai thở phào, nàng còn tưởng rằng tiểu nha đầu này cố ý gài tang vật, bịa đặt, lại không nghĩ tiểu nha đầu vì nàng rửa sạch hiềm nghi.

“Không phải là nàng, vậy sẽ là người nào?” Dạ Hàn Tinh không khách khí nói.

Bạch Tuyết Mai giận trừng hắn, oán khí nói: “Ngươi đây là ý gì? Ngươi đang hoài nghi ta giết người, sau đó giá họa cho nàng sao? Ta là người thất đức như vậy sao?”

“Vậy cũng khó mà nói, người nào làm người đấy hiểu?” Dạ Hàn Tinh chê cười, bộ dáng xa cách, chọc Bạch Tuyết Mai thở không ra hơi.

“Tốt lắm, mau sớm tra ra hung thủ thật sự, hiểu rõ chuyện này sao, bằng không đợi người Hoàng gia biết được chuyện này, lại đi tới học viện náo một phen. Hoàng gia mặc dù không phải là đại gia tộc, nhưng ở Phương Viên nhất đái có chút ảnh hưởng, vạn nhất bọn họ liên hiệp với những gia tộc khác, đến đây gây chuyện, vậy thì không ổn.” Các trưởng lão phân tích nói.

“Đúng vậy! Mặc dù học sinh học viện Thiên Long thường xảy ra mâu thuẫn, nhưng có Bách Lí viện trưởng trấn giữ học viện Thiên Long, mỗi lần có tình huống phát sinh, Bách Lí viện trưởng đều tự mình ra mặt, giải quyết vấn đề. Các đại gia tộc tôn kính Bách Lí viện trưởng, ngưỡng mộ uy vọng của ngài, cho nên không có dị nghị, nhưng lần này……” Một trưởng lão khác muốn nói lại thôi, ý tại ngôn ngoại (ý ở ngoài lời tức là câu nói chứa ẩn ý khác), học viện Thiên Long đã đổi viện trưởng, Tân viện trưởng có thể hay không để cho các đại gia tộc tin phục, an tâm đem hài tử nhà mình phó thác cho học viện Thiên Long.

A Lý quay đầu, nhìn thoáng qua vẻ mặt bình tĩnh không gợn sóng của Vân Trung thiên, nàng loan thần nói: “Mọi người đừng nóng vội! Ta mới vừa rồi đi một vòng, phát hiện trong chúng ta chỉ có hai người trên người có dính mùi hoa kỳ dị, muốn xác định ai là hung thủ thật sự, cũng không có gì là khó.”

Nàng tiếp tục về phía trước, đi qua tất cả mọi người có mặt ở đây, đột nhiên dừng lại, chỉ vào hai người nói: “Chính là hai người bọn họ!”

Bị điểm đến hai người nhất tề chấn động, liếc mắt nhìn nhau, lộ ra thần sắc oan khuất.

“A Lý cô nương, ngươi cũng không thể tùy tiện chỉ loạn được! Chúng ta cùng hắn không thù không oán, tại sao muốn giết hắn? Hơn nữa, chúng ta là nghe thấy có án mạng xảy ra rồi mới đến gian phòng này, chúng ta làm sao có thể giết người?”

“Ta cũng vậy, thời điểm ta đến các vị trưởng lão cùng Vân viện trưởng đã đến nơi này. A Lý cô nương, ngươi cũng không thể vu oan cho chúng ta!”

“Phải không? Vậy mùi hoa trên người các ngươi giải thích thế nào?” A Lý không nhanh không chậm nói.

“Mùi hoa?” Hai người hít hà trên người mình, mờ mịt lắc đầu, một người trong đó nói, “Ta cũng không biết trên người tại sao có mùi hoa…… Nga, đúng rồi, đại khái hai canh giờ trước, ta gặp Hoàng sư đệ ở trên đường, còn lên tiếng chào hỏi, có thể là khi đó vô tình dính mùi này.”

“Ta cũng vậy, ta lúc trước cũng gặp Hoàng sư đệ, đại khái là hơn hai canh giờ trước…… A Lý cô nương, chẳng lẽ bởi vì như vậy, ngươi

xác định chúng ta là hung thủ giết người? Ngươi cũng không tránh khỏi võ đoán đi! Chúng ta không phục!” Một người khác cũng đứng lên nói.

A Lý cúi đầu cười lạnh, ánh mắt tỏa ra hàn quang, nhìn hai người: “Hai canh giờ, hơn hai canh giờ lúc trước? Các ngươi xác định?”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, sau đó nhất tề gật đầu nói: “Dĩ nhiên xác định!”

“Tốt! Vậy thì không cần nữa tra xét, hai người các ngươi chính là hung thủ!” A Lý như đinh chém sắt nói.

“Tại sao?”

“Tại sao lại như vậy?”

Hai người không phục.

Mấy vị trưởng lão khẽ lắc đầu, cũng cảm thấy nàng kết luận như thế, có chút không thỏa đáng.

A Lý tự tin nhìn hai người nói: “Lý do rất đơn giản! Bởi vì người chết ít nhất sáu canh giờ, mà các ngươi nói mình gặp nạn nhân hai canh giờ, hơn hai canh giờ trước, chẳng lẽ không phải nói rằng các ngươi tiếp xúc với nạn nhân sau khi hắn tử vong sao?”

Nàng ngữ điệu vừa chuyển,tăng âm lượng nói: “Là các ngươi đưa thi thể đến phòng Dạ tỷ tỷ, muốn đem tội giết người giá họa cho nàng, làm cho nàng trở thành cái đích chỉ trích của mọi người, mà các ngươi cũng liệu đến, Trung Thiên ca ca có liên quan đến Dạ gia cùng Dạ tỷ tỷ giao tình, sẽ không dễ dàng tin Dạ tỷ tỷ giết người. Kế đó, mọi người sẽ cho là Trung Thiên ca ca cố ý bao che hung thủ giết

người, đối mặt với chất vấn của mọi người, cho là hắn không có tư cách đảm nhận vị trí viện trưởng học viện Thiên Long…… Các ngươi làm như vậy, mục đích không phải là nhằm vào Dạ tỷ tỷ, mà là nhằm vào Trung Thiên ca ca! Các ngươi là muốn cho hắn sớm ngày xuống đài, rời khỏi học viện Thiên Long, có đúng hay không?”

Ánh mắt của hai người co rụt lại, chột dạ, dưới chân không tự chủ lui một bước. Lúc này các trưởng lão liền nhận ra chân tướng, hướng hai người lớn tiếng quát: “Nói, rốt cuộc là người nào sai sử các ngươi? Các ngươi làm như vậy nhằm mục đích gì?”

Hai người liên tiếp lui về phía sau, liếc mắt nhìn nhau, hướng ngoài cửa bỏ chạy.

Các trưởng lão nơi nào chịu bỏ qua cho bọn họ, nhất tề xuất thủ, đem hai người bắt trở lại, áp đảo trên mặt đất.

“Nói! Rốt cuộc là người nào sai sử các ngươi làm?”

“Tha mạng, chúng ta…… Chúng ta nói……” Hai người đang muốn lên tiếng khai báo, ngoài cửa đột nhiên truyền đến thanh âm đệ tử thông báo, “Viện trưởng, không xong! Người Hoàng gia cùng cao thủ bốn năm gia tộc khác, nhất tề đi tới học viện, muốn vì Hoàng gia đòi công đạo, bọn họ chỉ mặt gọi tên, nói muốn để cho Vân viện trưởng đích thân xử lý, những người khác bọn họ không chấp nhận!”

“Tới nhanh như vậy?” Vân Trung Thiên hừ lạnh một tiếng, “Người còn chưa lạnh, bọn họ đã đến, tin tức truyền cũng không tránh khỏi quá nhanh đi?”

“Đúng vậy! Thật giống như sáng sớm Hoàng gia đã biết có án mạng……” Dạ Hàn Tinh cười lạnh nói.

“Bọn họ hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến, Vân viện trưởng, ngươi phải cẩn thận ứng phó mới được.” Dạ Cô Phong nhắc nhở.

Vân Trung Thiên gật đầu, liếc mắt nhìn thi thể trên đất, lại nhìn một chút hai gã đệ tử bị chế trụ, mở miệng nói: “Đưa hai người bọn họ cùng thi thể theo, ta đi cùng bọn họ!”

“Dạ, viện trưởng!” Mọi người nhất tề lên tiếng, áp giải hai gã hiềm nghi đem thi thể, đều hướng ngoài cửa đi tới.

Mấy cô nương đi ở cuối cùng, Bạch Tuyết Mai quay đầu lại, nhìn một chút A Lý, lại nhìn một chút Dạ Tử Hi, lạnh lùng nói: “Ta khuyên các ngươi đừng si tâm vọng tưởng nữa, chỉ bằng các ngươi, cũng xứng với Thiên sư huynh? Nữ nhân có thể xứng đôi với Thiên sư huynh, chẳng những có bới cảnh gia tộc hùng hậu, còn phải có vẻ thùy mị, chỉ bằng các ngươi? Hừ, đợi kiếp sau đi!”

Dạ Tử Hi nhíu mày, lạnh lùng trừng nàng: “Vậy còn ngươi? Ngươi cho rằng mình tốt hơn chỗ nào? Bàn về bối cảnh cùng thực lực gia tộc, bây giờ Bạch gia các ngươi còn lại cái gì? Ngươi có tư cách đánh đồng sao? Bàn về vẻ thùy mị…… Ngươi sao biết Vân đại ca thích loại người ra vẻ thanh cao kì thực nội tâm dối trá đáng ghê tởm?”

“Ngươi nói cái gì?” lời của Dạ Tử Hi đâm đúng chỗ đau của Bạch Tuyết Mai, nàng trợn mắt nhìn.

“Dạ tỷ tỷ, ngươi nói Bạch tỷ tỷ như vậy, tựa hồ không ổn. Bạch tỷ tỷ, ngươi cũng không cần khắp nơi châm chọc Dạ tỷ tỷ. Chúng ta là nữ nhân, nữ nhân cần gì làm khó nữ nhân? Ta muốn nói, Trung Thiên ca ca rốt cuộc thích người nào, không phải nói là được. Vô luận Trung Thiên ca ca cuối cùng lựa chọn người nào, ta cũng sẽ tôn trọng quyết định của hắn, thích một người, không nhất định là phải

luôn bên cạnh hắn, chỉ cần nhìn hắn vui vẻ là đủ rồi!" A Lý cười nhạt nói.

Dạ Tử Hi nhìn nàng một cái, liền không nói gì nữa, như có điều suy nghĩ.

Bạch Tuyết Mai cười lạnh, thật giống như nghe được chuyện buồn cười nhất: "A Lý muội muội, ngươi quá ngây thơ rồi! Thích một người, nếu như không thể có hắn, vậy ngươi còn có cái gì là hạnh phúc? Nhìn hắn hạnh phúc, mình cũng hạnh phúc, ta sẽ không làm chuyện ngu như vậy! Hạnh phúc của mình phải dựa vào mình đi nắm giữ, ta không có cao thượng như vậy, nhìn hắn và nữ nhân khác sống hạnh phúc, mà ta lại chỉ có thể đứng xa xa nhìn, ta làm không được!"

"Cho nên, ngươi mới là Bạch Tuyết Mai, ta là A Lý, chúng ta là hai người ở hai thế giới bất đồng. Đạo bất đồng bất tương vi mưu (quan niệm bất đồng thì khong thể suy nghĩ giống nhau được), ta xem chúng ta cũng không có cái gì tiếp tục hàn huyên nữa." A Lý không sao cả, mỉm cười nói.

Bạch Tuyết Mai cao ngạo quét qua nàng một cái, lạnh lùng trừng Dạ Tử Hi một cái, nâng cao cặp tuyết lê, dáng vẻ cao ngạo thẳng bước đi ra ngoài.

Bên trong gian phòng, chỉ còn lại có Dạ Tử Hi cùng A Lý, Dạ Tử Hi tò mò đánh giá A Lý, không nhịn được hỏi: "A Lý muội muội, muội thật sự nghĩ như vậy sao? Nhìn ra được, muội cũng rất thích Vân đại ca, muội thật có thể làm được, chỉ cần nhìn hắn hạnh phúc vui vẻ, như vậy đủ rồi sao? Chẳng lẽ muội chưa nghĩ tới có một ngày có thể cùng hắn ở chung một chỗ, làm bạn ở bên cạnh hắn, sanh con dưỡng cái sao?" Nói xong lời cuối cùng, hai gò má nàng khẽ đỏ bừng, chính nàng cũng bị ý nghĩ của mình làm cho sợ hết hồn, nàng

khi nào to gan như vậy, muốn sanh con dưỡng cái cho người khác rồi?

A Lý linh động thanh thuần con ngươi đánh giá nàng, tinh thần hoảng hốt trong chốc lát, bất quá rất nhanh, nàng khôi phục bình tĩnh, loan thần nói: “Đúng vậy, muội nghĩ như vậy! Bất quá, nếu hắn không lựa chọn bất luận kẻ nào, như vậy muội sẽ tích cực tranh thủ, tranh thủ để cho hắn thích muội, muội nghĩ, muội nhất định có thể cho hắn hạnh phúc cùng vui vẻ!”

Dạ Tử Hi không ngờ đến câu trả lời của nàng như vậy, ngực đột nhiên căng thẳng, nàng ý thức được tình địch lớn nhất của mình căn bản không phải Bạch Tuyết Mai, mà là người trước mắt này, là người cực kì thông tuệ, là một cô nương có suy nghĩ tự tin,độc lập. Nàng rất tin, nếu A Lý muốn theo đuổi Vân đại ca, Vân đại ca vô cùng có khả năng sẽ bị như vậy một cô nương thanh thuần, đáng yêu với trí tuệ hơn người, nàng hoàn toàn không có phần thắng, cảm giác nguy cơ càng ngày càng mãnh liệt.

A Lý chăm chú nhìn nàng, một lúc lâu, đột nhiên cười khúc khích, vỗ vỗ nàng đầu vai nói: “Dạ tỷ tỷ, dọa tỷ rồi! Muội nói, muội sẽ tôn trọng lựa chọn cùng quyết định của Trung Thiên ca ca, nếu như trong lòng hắn thật sự có tỷ, thích tỷ mà nói…, muội sẽ không chia rẽ hai người. Được rồi, chúng ta nhanh đi phía ngoài xem một chút đi, Trung Thiên ca ca thoạt nhìn sẽ gặp chút phiền toái rồi!”

Nàng hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh lùng: “Bọn họ tốt nhất không nên không an phận, nếu không ta nhất định để cho bọn họ chỉ có tới không có đường lui!” Xoay người, nàng bước nhanh rời khỏi phòng.

Dạ Tử Hi đưa mắt nhìn bóng lưng của nàng, trong lòng bỗng dưng sinh ra cảm giác quái dị, cái tiểu nha đầu này tựa hồ không đơn giản, nàng mơ hồ cảm thấy lệ khí trên người nàng.

Ngoài cửa lớn học viện, cao thủ học viện Thiên Long cùng cao thủ các đại gia tộc vừa thấy mặt, chiến hỏa lại bắt đầu diễn ra, mâu thuẫn hết sức căng thẳng.

“Vân viện trưởng, hài nhi nhà ta uổng mạng ở học viện các ngươi, ngươi phải cho chúng ta một cái công đạo!”

Các nữ quyến Hoàng gia khóc sướt mướt, để cho tràng diện trở nên càng thêm thất kinh, các nam nhân hô lớn, phảng phất muốn cho cả học viện Thiên Long cùng Thiên Long Thành mọi người biết chuyện này. Những gia tộc khác đứng bên cạnh, thỉnh thoảng lại ồn ào.

“Chư vị, về nguyên nhân cái chết của Hoàng sư đệ, chúng ta đã đã điều tra rõ, hung thủ sát hại là hai người này, cũng đã bị bắt. Các ngươi muốn đòi công đạo, ta liền đem hai người này giao cho các ngươi, cho các ngươi tới xử trí bọn họ!” Vân Trung Thiên hướng phía sau ngoắt ngoắt tay, ý bảo bọn họ đem hai gã đã nhận tội giải lên.

“Vân viện trưởng, ngươi tùy tùy tiện tiện ném hai đệ tử cho chúng ta, nói bọn họ là hung thủ giết người, ngươi bảo chúng ta làm sao tin ngươi?” Hoàng căn bản muốn gây sự, thậm chí không có tâm tình liếc nhìn hung thủ.

“Chúng ta nghe nói nhi tử chết trong phòng một cô nương họ Dạ, làm sao ngươi không đem nàng giao ra, tùy ý chúng ta xử trí?” Có người Hoàng gia lên tiếng nói.

Vân Trung Thiên sắc mặt lạnh lùng nói: “Nghe nói? Các ngươi là nghe ai nói? Có thể hay không chỉ ra tên họ người này?”

Người nọ bị ép hỏi chột dạ nói: “Đúng….. Dù sao là có người nói!

Ngươi không đem cô nương họ Dạ giao ra, chẳng lẽ muốn bao che cho nàng?”

Vân Trung Thiên cười lạnh, những người này rõ ràng chính là hướng hắn mà đến, nói giống nhau y hệt, hắn thật sự không có gì tâm tình theo chân bọn họ tiếp tục dây dưa.

“Chân tướng đã điều tra rõ, ta đã nói rất rõ ràng! Hung thủ chính là bọn họ! Các ngươi thấy hung thủ thật sự, hỏi cũng không hỏi, hết lần này tới lần khác lại nghe người khác nói, thử hỏi, các ngươi đến tột cùng là muốn làm cái gì?”

“Hoàng sư đệ mới vừa vặn chết không tới sáu canh giờ, các ngươi Hoàng gia cách Thiên Long Thành hơn mười dặm, còn có những gia tộc khác, chạy tới Thiên Long Thành cũng ít nhất cần nửa ngày, các ngươi như thế nào biết trước, Hoàng sư đệ sẽ xảy ra chuyện, biết trước tin, đoán chừng giờ này thi thể Hoàng sư đệ sẽ được phát hiện, cùng nhau đến học viện Thiên Long truy cứu trách nhiệm?”

“Chẳng nhẽ…… các ngươi mỗi một người đều là thần cơ diệu toán,đoán trước được tương lai?”

Vân Trung Thiên đặt hàng loạt câu hỏi, để cho những cao thủ Hoàng gia cùng những gia tộc khác nhìn nhau, nhất thời không biết làm như thế nào.

Một lúc lâu, gia chủ Hoàng gia đứng ra nói: “Vô luận như thế nào, hài tử của ta đích xác là chết ở học viện Thiên Long, học viện Thiên Long các ngươi phải cho chúng ta một cái công đạo, là chuyện thiên kinh địa nghĩa sao. Ngươi thân là tân viện trưởng, công tư phải rõ ràng, theo lẽ công bằng xử lý, phàm là người có hiềm nghi, nên đưa bọn họ giao ra, giao cho Hoàng gia tới thẩm vấn cùng kiểm tra. Rốt cuộc ai mới là hung thủ thật sự, Hoàng gia cũng không phải là người

hồ đồ, nhất định sẽ điều tra rõ ràng!”

“Hoàng gia chủ, ngươi nói như thế, chính là không tin tại hạ.” Vân Trung Thiên nhăn mày, lộ ra mấy phần tức giận.

Hoàng gia chủ chống lại thần sắc hơi giận của hắn, đáy lòng khẽ run lên, sinh ra vài phần sợ hãi, hắn chần chờ, gật đầu nói: “Không sai! Ta không có cách nào tin tưởng ngươi!”

Không khí hiện trường thoáng cái lâm vào ngưng trệ, song phương giằng co, ai cũng không chịu thối lui.

Lúc này, Dạ Tử Hi đi tới hiện trường, chủ động đứng ra nói: “Người chết trong phòng của ta, các ngươi muốn thẩm ta, liền thẩm tra đi! Chuyện này không liên quan đến Vân viện trưởng!”

Vân Trung Thiên mi tâm vừa động, nhìn về phía nàng, mâu quang ngưng lại.

“Bác, bọn họ chính là tới thêu dệt chuyện, ngươi cần gì phải làm như vậy? ” Dạ Hàn Tinh thầm kêu không ổn, bác lúc này đứng ra, chẳng lẽ không phải là cái đích cho mọi người chỉ trích sao? Đối phương rõ ràng không phải thật tâm tới đòi công đạo, bác đứng ra chẳng những không giúp được, ngược lại chỉ làm Vân Trung Thiên lâm vào tình cảnh khốn đốn, trừ phi Vân Trung Thiên tuyệt tình, vì mình giải vây, thật đem bác đẩy đi. Nếu hắn quả thật làm như vậy, như vậy từ nay về sau, Dạ gia cùng hắn đoạn tuyệt quan hệ.

Lấy sự hiểu biết của hắn đối với Vân Trung Thiên, Vân Trung Thiên chắc sẽ không làm như vậy, hắn là người có tình có nghĩa, tuyệt đối sẽ không vì mình, mà hi sinh người vô tội.

Bác a, ngươi thật là quan tâm sẽ bị loạn.

Dạ Hàn Tinh lắc đầu, xem ra nữ nhân một khi dính vào tình cảm, cả người cũng sẽ trở nên không lý trí.

“Thì ra là chính là nàng! Người, đem nàng bắt lấy! Báo thù cho nhi tử!” Hoàng gia chủ quát chói tai một tiếng, cao thủ gia tộc rối rít động thủ.

“Chờ một chút!” Nơi xa, truyền đến một tiếng khẽ kêu, có một cô gái nhẹ nhàng đạp gió mà đến, nàng cao cao dừng ở trên đại môn học, không có rơi xuống đất.

“Ngươi là người phương nào? Dám quản việc của chúng ta?” Hoàng gia chủ ánh mắt âmt lệ, bắn ra mấy đạo tinh quang.

A Lý tiếng cười réo rắt, xa xa truyền lại, đầu ngón tay vừa nhấc, cổ tay trắng nõn lộ ra một chuỗi chuông bạc, màu bạc tỏa sáng dưới ánh mặt trời phá lệ chói mắt, ngân quang rạng rỡ. Nàng đón gió mà đứng, trong gió nhẹ, nàng thướt tha phiêu dật, cực kỳ giống tinh linh nhân gian, phảng phất tùy thời cũng sẽ theo gió đi, thẳng lên trời cao.

Cổ tay của nàng nghịch ngợm thoáng nhẹ một cái, tiếng chuông nhẹ nhàng vang ra: “Ta là người như thế nào không trọng yếu, quan trọng là…, các ngươi gây chuyện náo đến Trung Thiên ca ca, ta liền phải quản!”

Kèm theo tiếng chuông, trong không khí có cái gì khác thường thanh âm kêu lên, những cao thủ đại gia tộc cảm thấy một trận choáng váng mắt hoa, Hoàng gia chủ đứng mũi chịu sào, lồng ngực kịch liệt nhảy lên, hắn hai mắt đột nhiên máy động, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, hắn té xuống.

Mọi người thấy thế, kinh hô lên.

“Gia chủ!”

“Hoàng gia chủ!”

“Gia chủ!”

Xác định Hoàng gia chủ đã tắt thở, lực chú ý của mọi người chuyển dời đến trên người cô nương ở trên cửa viện.

“Yêu nữ! Ngươi thi triển yêu thuật gì?”

“Ngươi dám làm trò trước mặt chúng ta, quang minh chính đại giết người, đến tột cùng là người nào cho ngươi can đảm như vậy?”

“Ha hả a, ai cho ta can đảm? Các ngươi thật muốn biết?” A Lý cười khanh khách, nụ cười làm sao hồn nhiên như vậy, nhưng cổ tay nàng thanh âm đinh đang như truy hồn đoạt mệnh, để cho những người chất vấn nàng thống khổ ôm đầu mình, thống khổ kêu rên.

“A Lý!” Chiến Thiên Dực sợ ngây người, hắn là lần đầu tiên thấy muội muội thi triển tà khí thuật pháp như vậy, cho hắn cảm giác xa lạ. A Lý rốt cuộc là đã trải qua cái gì, mới có thể biến thành như vậy?

“Dực, A Lý nàng làm sao lại sử dụng công phu tà môn như vậy?” Bách Lý Băng Tuyền che miệng, kinh hãi, đáy lòng áy náy. Nếu năm đó nàng cùng A Lý ở chung một chỗ…, có lẽ A Lý cũng sẽ không gặp nhiều chuyện như vậy, cũng sẽ không biến thành như ngày hôm nay.

“A Lý……” Vân Trung Thiên nhấc lên một tia gợn sóng, hắn lo lắng nhìn người trên cửa viện, tâm tình không khỏi lo lắng.

Nàng là vì mình, mới thi triển ra tà thuật như vậy, lấy âm sát người,

thuật pháp như vậy, để cho hắn liên tưởng đến thủ hạ của Tử Yêu. A Lý từng bị nhốt, bị gieo bóng đen vào cơ thể, cuối cùng được phóng thích, chẳng lẽ những năm nàng trở thành con tim được huấn luyện tà thuật này?

Một tiểu cô nương thanh thuần khả ái, lại đã trải qua nhiều chuyện như vậy, hắn nhìn rất đau lòng. Trong đầu, không biết làm sao, hiện ra hình ảnh, ở đáy hồ hắn cứu cô nương kia…… Nàng tuyệt vọng như vậy, không muốn lại bị người khống chế, sinh không thể yêu.

Là nàng sao?

Hắn càng xem A Lý, càng thấy được thân ảnh của nàng trong trí nhớ.

Quyển 6 - Chương 56: Ngoan tuyệt! Sắc bén!

Edit: Phương Thanh

Beta: Tiểu Mộng

“Cứu mạng a! Mau ngăn cản nàng!”

“Vân viện trưởng, học viện Thiên Long đường đường chính chính là danh môn chính phái, lại dung túng một yêu nữ thi triển yêu thuật, ngươi như thế nào đối mặt với anh hùng trong thiên hạ?”

Cao thủ các gia tộc thấy Hoàng gia chủ táng mệnh tại chỗ, mọi người không khỏi phẫn nộ. Bọn họ một mặt e ngại thanh âm đinh đang của A Lý, một mặt lên án Vân Trung Thiên cùng học viện Thiên Long, khích bác quan hệ song phương, để cho bọn họ tới ngăn cản A Lý, không nghĩ bọn họ làm như thế, ngược lại càng chọc giận A Lý.

Thanh âm đoạt mệnh đinh đang, vẫn như cũ chui vào trong tai của bọn hắn, không ít người tai mắt, miệng mũi máu tươi chảy ra, tiếng kêu thê lương, vang thành một tràng.

Trong tay thanh âm đinh đang không ngừng, A Lý nhìn chăm chú vào cao thủ các gia tộc, lạnh lùng nói: “Học viện Thiên Long chính là danh môn chính phái, còn ta không phải, bọn họ không dám đem các ngươi xử trí, nhưng ta dám! Ta nói cho các ngươi biết, ta cùng học viện Thiên Long không có nửa điểm quan hệ, hành động hôm nay cùng học viện Thiên Long không có bất kỳ quan hệ.”

“Ta nhìn các ngươi không hợp mắt, ta liền muốn giết! Dám chửi bới Trung Thiên ca ca, ta liền giết! Các ngươi tốt nhất thức thời, mau mau thối lui, nếu không nghe lời, ta không ngần ngại giết tất cả các ngươi! Sau đó diệt trừ gia tộc của các ngươi, cho các ngươi đoạn tử tuyệt tôn!”

“Tốt nhất là nghe những lời ta nói…, ta tuyệt đối có thực lực này!”

“Linh linh linh, linh linh linh……” thanh âm đinh đang vang lên mạnh mẽ tràn đầy tà khí.

Mọi người kinh hãi, có hơn phân nửa người không cách nào nghe thêm tiếng chuông tai quái kia, rối rít chạy trối chết. Đến cuối cùng, hiện trường chỉ còn lại có không tới mười người, bọn họ người nhìn ta, ta nhìn ngươi

Quá tàn nhẫn! Bọn họ chưa từng thấy người thi triển thủ đoạn tàn nhẫn như thế, nghe thấy tiếng linh mà chết, chỉ sợ ngay cả người có công lực thâm hậu, cũng không cách nào ngăn cản nó, đây là thuật pháp kì dị tới bậc nào?

“Yêu nữ! Chúng ta sẽ không hướng ngươi khuất phục! Ngươi muốn giết cứ giết, sẽ có người thay chúng ta đòi lại công đạo!”

“Vân viện trưởng, ngươi lại có thể dung túng yêu nữ này, tùy ý để nàng ở trước cửa học viện Thiên Long giết người, ngươi như thế nào đối mặt với người trong thiên hạ?”

“Chúng ta mấy đại gia tộc, cùng học viện Thiên Long các ngươi thề không đội trời chung!”

Còn lại mấy tên cao thủ hung thần ác sát,hảo hảo chửi bới một trận,thấy chết không sờn.

Các trưởng lão học viện Thiên Long khó mà thừa nhận việc lạm sát người vô tội này, có người đứng ra, khuyên Vân Trung Thiên, để cho hắn ngăn cản A Lý, còn có người trực tiếp khuyên Chiến Thiên Dực, ngăn cản muội muội của hắn.

Lúc này, có một thanh âm, từ xa truyền tới: “Ai nói cùng học viện Thiên Long thề không đội trời chung?”

Thanh âm kia lớn lối mà cuồng ngạo, thật giống như người nào đáp một tiếng, sau một khắc nàng sẽ truy kích kẻ đó, chụp chết đối phương!

Vốn đang ồn ào náo động, thanh âm từ khi rơi xuống, quay đầu xem, rốt cuộc là ai tới. Không nhìn còn tốt, vừa nhìn thấy, mọi người sợ hết hồn.

Chân trời mây vờn uốn lượn, một Cự Long màu bạc xuyên thấu tầng mây, gào thét mà đến.

trên lưng thần long, một nam một nữ, dung mạo phi phàm,khí chất siêu việt tới.

“Phàm là kẻ cùng học viện Thiên Long thề không đội trời chung, chính là địch nhân của ta VÂN KHÊ! Ta đối với địch nhân, chỉ có một chữ…….giết!”

Tử Tiêu kiếm tuốt ra khỏi vỏ, Vân Khê cầm kiếm, kiếm quang mát lạnh, hướng tới mấy tên cao thủ đang ồn ào ở bên dưới.

“A ——”

“A ——”

Liên tiếp hai thanh âm thảm thiết vang lên.

Thật ác,một kiếm này của Vân Khê đưa hai kẻ không biết tốt xấu kia một đoạn đường.

Ngoan tuyệt! Sắc bén!

Giết gà dọa khỉ!

Mấy người còn lại thấy thế, bị dọa bể mật, rút lui mấy bước muốn trốn.

“Khê nhi, các muội trở lại.” Vân Trung Thiên thấy muội muội đến, cười hào sảng. Hắn làm sao không muốn giống như muội muội sát phạt một phen, muốn giết liền giết, muốn lập uy liền lập uy? Hắn chẳng qua là không muốn phá hư danh tiếng nhân từ của Bách Lí viện trưởng, không muốn làm cho học viện Thiên Long đeo trên lưng tiếng lạm sát kẻ vô tội, hiện tại, A Lý cùng muội muội xuất thủ tương trợ, thay hắn giải quyết phiền toái, hắn lĩnh hội tâm ý của các nàng, các nàng làm việc hắn muốn làm lại không thể làm, hắn rất là cảm kích. Cho nên, trước mặt mọi người hỏi hắn vì sao không ngăn cản A Lý, hắn không có ý định ra mặt.

“Ca, đối với những người này, huynh cần gì theo chân bọn họ nói nhân nghĩa? Bọn họ chính là đoán chắc học viện Thiên Long quan tâm danh tiếng của mình, không dám đối với bọn họ hạ thủ, cho nên mới dám đến gây chuyện. nếu huynh thỏa hiệp, sớm muộn gì cũng có ngày, bọn họ không cố kỵ trèo lên trên cổ của huynh!” Vân Khê hoàn quét một vòng, đem tầm mắt rơi trên người mấy vị trưởng lão học viện Thiên Long, cười lạnh nói, “Còn các ngươi nữa nhìn ngoại nhân khi dễ trên đầu của mình, cũng không dám lên tiếng, lại để cho một tiểu cô nương tới thay các ngươi ngăn chặn tai họa, các ngươi

có biết hổ thẹn không, biết hai chữ nhục nhã viết như thế nào?”

“Có phải các ngươi già rồi, chân tay mềm yếu không thể giải quyết sự vụ?” Vân Khê không chút khách khí nói, đánh thẳng vào nội tâm mấy vị trưởng lão, họ giận đến râu mép cũng dựng đứng cả lên.

Vân Khê ngửng đầu, nhìn thoáng A Lý đứng ở trên cửa viện, nàng khẽ nhíu mày, lúc vừa rồi, nàng cũng nghe thấy thanh âm quỷ dị đinh đang, làm nàng liên tưởng đến tiếng tiêu của Tam chưởng quỹ, âm điệu có chút tương tự, bởi vậy, nàng đại khái có thể đoán được những thứ này…… Bất quá, vậy thì như thế nào?

Bất kể phát sinh chuyện gì, đã không còn trọng yếu nữa, quan trọng là… hiện tại!

Nàng ấy vì huynh trưởng, mới thi triển ra pháp thuật quỷ dị như vậy, nàng ấy không tiếc bại lộ quá khứ của mình, bộc lộ ra một mặt không tốt của mình, nàng ấy cũng muốn ra mặt vì huynh trưởng ngăn chặn khó khăn, chỉ bằng vào điểm này, nàng thưởng thức A Lý!

“A Lý, làm tốt lắm! Đối phó với những tên này, nên ra tay độc ác! Bất kể là dùng công phu tà phái, hay công phu chính phái, có thể giết chết đối thủ của ngươi, bảo vệ ngươi muốn bảo vệ người, đó chính là công phu thượng thừa nhất! Người luyện võ để làm gì? Trừ gian diệt ác, bảo vệ kẻ yếu, giương danh chính nghĩa? Chó má! Chúng ta cũng không phải là thánh nhân, thánh nhân mới bận rộn đi cứu vớt chúng sinh! Chúng ta cũng là người bình thường, chúng ta chỉ muốn bảo vệ tốt người bên cạnh mình,bảo vệ thân nhân của mình, bảo vệ bằng hữu của mình, bảo vệ người yêu của mình! Nếu chuyện như vậy cũng làm không được, nói gì đến phát dương quang đại, bảo vệ chính nghĩa?”

Vân Khê vừa nói xong, chuyển ánh mắt, rơi trên người mấy tên cao

thủ còn còn lại, nàng lạnh lùng cười một tiếng nói: “Mấy người các ngươi, nếu còn dám lưu lại, tiếp tục cùng học viện Thiên Long dây dưa không ngớt, các người hãy thay ta giết mấy tên bại hoại này! Dám có ý đồ với ta, bản thân ta muốn nhìn, rốt cuộc kẻ nào dám khi dễ trên đầu Vân Khê ta?”

Sát khí bén nhọn, thanh âm lớn lối, để cho mấy tên cao thủ gia tộc hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại sợ hãi không ngừng lùi bước.

A Lý cười ngọt ngào, ánh mắt trong suốt có thêm một tầng nước mắt, rốt cục, cũng có người hiểu nàng!

Dạ Tử Hi nhìn Vân Khê cùng A Lý, đột nhiên sinh ra tự ti cùng mặc cảm, nàng thiếu chút nữa làm liên lụy đến Vân đại ca. Nàng âm thầm ảo não, tại sao mình cứ vọng động như vậy, hoàn toàn không giống ngày thường?

Còn lại mấy tên cao thủ ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, hai mặt nhìn nhau. Vân Khê xuất hiện, giết hai người bọn hắn, bọn họ tuyệt đối tin tưởng nàng nói được làm được.

“Các ngươi…… Các ngươi chờ đấy, sẽ có người tới thu thập các ngươi!” Chạy trốn trước, vì cứu vãn tôn nghiêm, mấy vị cao thủ không quên theo thói quen bỏ lại một câu ngoan độc, lại chính là bùa chú hại chết bọn họ.

Lần này, Vân Trung Thiên đứng dậy, uy nghiêm nói: “Xem ra, ta hành động quá mức cẩn thận. Mấy tiểu tặc cũng dám tới trước cửa học viện Thiên Long càn rỡ, các ngươi không coi vị viện trưởng này ra gì sao?”

Hắn rút kiếm, trường kiếm chỉ thiên: “Học viện Thiên Long trên dưới

mọi người nghe rõ…, bắt đầu từ hôm nay, có người dám tới học viện Thiên Long gây chuyện, bất kể đối phương là kẻ nào, giết không tha!”

Trường kiếm xuất ra hàn quang, Vân Trung Thiên trong miệng thốt ra một chữ: “Giết!”

Phía sau hắn, những cao thủ học viện Thiên Long nhất tề rút kiếm, xông về phía mấy tên cao thủ kia. Vân Khê vừa mới mắng mấy vị trưởng lão, đang tìm cơ hội phát tiết phẫn uất trong lòng, hiện tại vừa nghe Vân Trung Thiên hạ lệnh, bọn họ còn cố kị gì nữa? Bọn họ rút bội kiếm bên hông, mở đường, xung phong liều chết đi tới.

Mấy tên cao thủ đang muốn chạy trốn tới, ai ngờ cao thủ học viện Thiên Long đột nhiên ra tay, như thủy triều hướng bọn họ đánh tới, mấy người bị dọa sợ đến mức tè cả ra quần. Không tới chốc lát, mấy người bị những cao thủ học viện Thiên Long một kiếm xuyên tim, trở thành con nhím.

Thủ pháp giết người quá tàn nhẫn!

Song, không có một người cảm thấy tàn nhẫn, ngược lại mọi người của học viện Thiên Long trên dưới nhiệt huyết sôi trào.

Thì ra là, nhân từ cùng tha thứ chưa chắc có thể đổi lấy sự tôn trọng của đối phương. Đối với những kẻ không nói đạo lý, thích gây chuyện, võ lực là lựa chọn tốt nhất!

Một tân viện trưởng, nên có tác phong làm việc mới.

Trước kia ở học viện Thiên Long, Bách Lí viện trưởng đức cao vọng trọng người, người bình thường không dám đến đây gây chuyện, nên giờ đây người trên dưới học viện đã quên làm thế nào để đối diện với tình huống phát sinh như vậy, thậm chí bọn họ mất đi huyết

tính cùng ngạo khí vốn có, chỉ nghĩ đến danh tiếng cùng uy vọng của viện không thể bị phá hư.

Song, từ nay về sau, học viện Thiên Long lấy bộ mặt hoàn toàn mới đi đối mặt thế nhân, một lần nữa lấy tư thế cường giả, dẫn dắt thập đại học viện, thành tựu truyền kỳ mới!

“Ba ba ba!” Tiếng vỗ tay từ cuối phố truyền đến, từ hai đầu đường cái, đột nhiên xuất hiện nhóm lớn cao thủ, bọn họ cũng không biết ở chỗ này bao lâu rồi, chỉ đợi giờ khắc này hiện ra.

Mọi người lập tức ý thức được, tình huống lộn xộn vừa rồi mới là bắt đầu thôi, màn chính thức giờ mới lên sàn

“Ta cho là ngoài Bách Lý viện trưởng ra không còn có người trấn giữ viện như vậy…… Không tệ, đây mới là ấn tượng đích thực của học viện Thiên Long trong lòng ta!” Trong đám người, truyền tới một thanh âm hùng hậu, vừa nghe thanh âm này, Vân Khê cũng biết lại xuất hiện thêm một nhân vật đáng sợ.

Đám người từ từ tách ra, có một người hạc giữa bầy gà, người mặc cẩm bào, trung niên, bước đi trầm ổn, hướng bọn họ đi tới.

“Ta đã lâu không bước chân ra khỏi cửa, không biết thế nhân bên ngoài đã biến hóa to lớn như thế, thật là lúc quá cảnh dời, năm tháng không buông tha người a!”

Vân Khê thấy người mặc cẩm bào này có hình thêu đặc thù của gia tộc, lắng nghe giọng người này nói chuyện,đáy lòng nàng âm thầm cả kinh, chẳng lẽ người này chính là Tông Chính gia chủ đương thời? Cũng tức là nam nhân năm đó Bắc Thần Mẫn Nhi từ bỏ con của mình, đi theo tới Long Tường đại lục?

“Các hạ là Tông Chính tiền bối?” Vân Trung Thiên từ lời nói cùng trang phục của đối phương đoán được thân phận của đối phương.

Tông Chính Bác Đào nhàn nhạt liếc hắn một cái, vuốt cằm nói: “Không sai, ta chính là Tông Chính gia chủ đời thứ ba, Tông Chính Bác Đào!”

Hắn quả nhiên chính là Tông Chính Bác Đào!

Vân Khê cẩn thận đánh giá hắn, người này tướng mạo không coi là tuấn mĩ, nhưng trên người có một cổ khí chất cường giả đặc biệt. Thiên phú của hắn tất nhiên là vô cùng tốt, tuổi của hắn có lẽ là cùng tuổi với phụ thân, nhưng hơi thở trên người hắn so với phụ thân dường như mạnh hơn một bậc. Lai giả bất thiện, người tới thường không là người tốt a……

Vân Trung Thiên nhãn thần khẽ động, thong dong ứng đối: “Tại hạ Vân Trung thiên, được Bách Lí viện trưởng ủy nhiệm, tiếp nhận chức viện trưởng học viện Thiên Long. Không biết Tông Chính gia chủ quang lâm học viện nên không thể nghênh đón từ xa, không biết ngài hôm nay tới là có chuyện gì?”

“Vân Trung Thiên…… Ha hả, xem ra người Vân tộc vươn tay càng ngày càng dài rồi, chẳng những ngồi được lên vị trí viện trưởng học viện Vạn Hoàng, nay vị trí viện trưởng học viện Thiên Long cũng thu vào trong túi. Khó trách người Vân tộc các ngươi có thể xưng bá ở Long Tường đại lục……” Tông Chính Bác Đào cười có thâm ý. Tầm mắt của hắn nhìn như vô ý liếc qua mọi người, làm cho mỗi người cảm thấy hít thở không thông.

Cuối cùng, tầm mắt của hắn dừng trên người Vân Khê, ánh mắt bỗng dưng ánh lệ, bắn ra mấy đạo hung quang!

“Ngươi chính là Vân Khê?”

Sát khí đập vào mặt, làm cho Vân Khê trong lòng âm thầm cảnh giác, suy nghĩ rốt cuộc là chuyện gì, để cho hắn đối với mình tràn đầy sát cơ?

“Ngươi có việc gì thì tìm đến ta, ta là trượng phu của nàng!” Long Thiên Tuyệt tiến lên một bước, ngăn trở trước mặt Vân Khê, nội lực hùng hậu ầm ầm hướng ra ngoài, không tiếng động về phía đối phương tuyên chiến.

Tông Chính Bác Đào ánh mắt đột nhiên co rụt lại, không ngờ đến công lực đối phương cư nhiên thâm hậu như vậy, kia rõ ràng chính là huyền khí cao thủ tu luyện hai vạn năm mới có thể thích phóng. Người trẻ tuổi kia mới có bao nhiêu tuổi, lại có thực lực hùng hậu như thế?

“Tiểu tử, ngươi vận khí không tệ, tuổi còn trẻ lại có thực lực thâm hậu như thế, nhưng ngươi đừng quên, lúc chân chính chiến đấu, không chỉ đơn thuần chỉ dựa vào công lực mà kinh nghiệm chiến đấu mới là quý giá nhất!”

“Kinh nghiệm chiến đấu đương nhiên đáng quý, nhưng sự khác biệt giữa người khôn và kẻ ngu chính là, người khôn xuất một được mười còn kẻ ngu xuất mười nhưng chỉ nhận được một. Không biết các hạ là người khôn? Hay là kẻ ngu?” Long Thiên Tuyệt ưu nhã câu môi, đối mặt cường địch, hắn không sợ hãi, thong dong ứng đối.

“Xem ra, ngươi rất tự tin nhỉ? Ngươi cho rằng ngươi nhất định có thể thắng được ta?” Tông Chính Bác Đào ánh mắt nhiều mấy phần lệ khí.

“Nếu muốn chiến, ta nhất định toàn lực ứng phó, nhưng điều kiện

tiên quyết là, ta phải biết, ngươi vì sao lại nhằm vào thê tử của ta, vì sao không thể cùng ta đánh một trận, ta muốn hiểu rõ nguyên nhân!" Long Thiên Tuyệt nói.

Tông Chính Bác Đào hừ lạnh một tiếng, không biết nghĩ tới điều gì, hai đấm nắm chặt lại, toàn thân hơi thở sôi trào, khiến cho mọi người rối rít lui tản ra đi.

"Ta là gì muốn nhằm vào nàng? Các ngươi trong lòng không phải là hẳn là rõ ràng nhất sao? Các ngươi hại chết phu nhân của ta, thù này bất cộng đái thiên, ta không thể không báo sao!"

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt liếc mắt nhìn nhau, lộ ra kinh ngạc, lại là vì Bắc Thần Mẫn Nhi chết?

"Là ai nói cho ngươi biết, Bắc Thần Mẫn Nhi là ta giết? Ngươi có chứng cớ chứng minh, hung thủ giết người chính là ta?" Vân Khê đứng dậy, nàng không nên nói nhưng nàng không muốn không minh bạch đeo trên lưng tội giết người.

"Người nào nói cho ta biết không còn trọng yếu, quan trọng là…, là ngươi giết phu nhân của ta! Thân là một người đàn ông, ngay cả người yêu của mình bảo vệ không được, vậy ta còn xứng làm một người đàn ông sao? Hôm nay, vô luận như thế nào, ta cũng muốn giết ngươi, báo thù cho phu nhân!" Tông Chính Bác Đào ống tay áo vung lên, lộ ra song kiếm, hai tay hắn cầm chắc kiếm, kiếm quang lẫm lẫm, hàn khí ào ào.

Long Thiên Tuyệt cười lạnh một tiếng, cũng giống như trước lộ ra bảo kiếm: "Ngươi vì người vợ đã chết, mới đứng ra công khai huyết chiến, ngươi ngay cả ái thê bảo vệ không được, không xứng làm một người đàn ông! Ngươi không cảm thấy đã chậm sao? Ta sẽ không như ngươi! Nếu như hôm nay ta bảo vệ không được người mình

yêu, ta liền đi theo nàng! Ngươi có thể làm được sao?”

Tông Chính Bác Đào đột nhiên chấn động, chăm chú nhìn hắn, nội tâm mãnh liệt nổi sóng, đúng là, hắn làm không được, hắn không thể nào phụng bồi Mẫn Nhi, cùng nàng đi xuống hoàng tuyền. Việc duy nhất hắn có thể làm là tìm ra hung thủ, thay nàng báo thù!

Thừa dịp đối phương phân tâm, Long Thiên Tuyệt lại nói: “Đều là nam nhân, ngươi nghĩ mình vì ái thê báo thù, ta rất hiểu. Bất quá, ngươi vừa bắt đầu đã u mê, tìm nhầm kẻ thù, đến lúc đó chẳng những không thể báo thù, còn uổng tánh mạng của mình, ngươi không cảm thấy oan khuất sao?”

“Tìm sai kẻ thù? Làm sao có thể tìm sai kẻ thù?” Tông Chính Bác Đào trợn mắt nhìn về phía Vân Khê, tức giận nói, “Có người nói cho ta biết, là Vân Khê ở Hắc Mãng Sơn giết chết phu nhân của ta, để cho ta phu nhân chết tha hương. Ta từ trước cũng không chỉ một lần nghe được phu nhân nói tới Vân Khê, nói nàng rất đáng hận, rất phiền não, nàng sinh thời nhất định phải trừ đi Vân Khê. Hiện tại phu nhân ta đã chết, còn có người có thể chứng minh Vân Khê hại chết phu nhân của ta, chuyện này chẳng lẽ là không đúng sao?”

“Đương nhiên là không đúng!” Long Thiên Tuyệt nói như đinh chém sắt, “Lúc ở Hắc Mãng Sơn ngoại trừ vợ chồng chúng ta, còn có rất nhiều người, tất cả mọi người đều có thể làm chứng, hung thủ sát hại phu nhân ngươi chính là Tông chủ Vân tộc, cũng không phải là thê tử của ta! Nếu như ngươi không tin, có thể hỏi nhi tử của phu nhân ngươi —— Hách Liên Tử Phong, hắn mới là người có quyền nói chuyện này!”

“Phong nhi?” Tông Chính Bác Đào do dự.

“Đúng vậy! Ngươi nên vì phu nhân của ngươi báo thù, hắn cũng

muốn báo thù cho mẫu thân! Nếu thật sự là thê tử ta sát hại phu nhân ngươi, như vậy ở Hắc Mãng Sơn, Hách Liên Tử Phong sớm vì mẹ của hắn báo thù rồi, cần gì phải chờ tới bây giờ?” Long Thiên Tuyệt dừng một chút, tiếp tục nói, “Ngươi cẩn thận thử nghĩ xem, người báo tin cho ngươi đến tột cùng là người nào, hắn làm thế có mục đích gì?”

Tông Chính Bác Đào không tin lắc đầu: “Ta nghe Mẫn Nhi nói Phong nhi mê luyến Vân Khê, cho dù Vân Khê thật giết mẫu thân hắn, hắn cũng chưa chắc hạ thủ với người mình yêu……”

Quyển 6 - Chương 57: Hách Liên đưa thiếp mời

“Ai nói ta sẽ không hạ thủ? Ngươi đối với ta hiểu rõ bao nhiêu?” Trên bầu trời một thanh âm nam tử truyền tới, như lá trúc, trầm thấp mà giàu từ tính.

Mọi người nhìn thấy, một người mặc tử y tóc trắng ngồi trên lưng Côn Bằng, từ chân trời mà đến.

Ánh dương chiếu lên tóc hắn,khuôn mặt hắn vẫn lạnh lùng, nhiều hơn một tầng mông lung cùng mê ly.

“Hách Liên đại ca!” Vân Khê có chút ngoài ý muốn, không ngờ Hách Liên Tử Phong một mình xuất hiện ở đây.

Tông Chính Bác Đào ngẩng đầu nhìn hắn, hỏi: “Phong nhi, mau nói cho ta biết, mẹ con chôn ở nơi nào? Ta muốn thấy nàng!”

Hách Liên Tử Phong cười lạnh một tiếng: “Ngươi là gì của ta? Ta tại sao phải nghe lời ngươi? Hơn nữa, ngươi muốn thấy mẹ ta, mẹ ta nàng chưa chắc muốn gặp ngươi!”

Tông Chính Bác Đào lời nói chậm lại, trong đôi mắt toát ra vài phần phức tạp, trong nháy mắt hắn giống như là già đi mười mấy tuổi, thở dài nói: “Phong nhi, ta biết ngươi bởi vì chuyện khi còn bé, vẫn có thành kiến đối với ta. Ngươi nhất định oán ta không cho nàng mang con theo, cho nên mới đem con bỏ ở Ngạo Thiên đại lục…… căn bản không phải như vậy……”

Hách Liên Tử Phong vươn người đứng trên lưng Côn Bằng, mặt không chút thay đổi, trên khuôn mặt tuấn mỹ lạnh băng

“Ta là thật lòng thích nương con, muốn cho nàng cuộc sống tốt nhất, đồng thời yêu ai yêu cả đường đi, cũng muốn cho hài tử của nàng trưởng thành trong điều kiện tốt nhất. Ta đã từng nói với nàng, muốn dẫn các người cùng nhau rời khỏi Ngạo Thiên đại lục, đi tới Long Tường đại lục, nhưng mẹ con không đồng ý. Nàng nói hài tử Bắc Thần gia tộc, nên ở nghịch cảnh trưởng thành, hơn nữa trên người của con chảy huyết thống cao quý nhất Bắc Thần gia tộc, con là người sẽ gánh vác trách nhiệm chấn hưng Bắc Thần gia tộc. Nàng muốn cho con ở trong tuyệt vọng cầu sinh, để con trưởng thành, nàng muốn con thành người vô tình, chỉ có tuyệt tình, con mới có cơ hội học thành chí cao võ công của tuyệt học Bắc Thần gia tộc! Cho nên, nàng không thể dẫn con theo!” Tông Chính Bác Đào thở dài nói, “Mẹ con nàng quả nhiên là quyết đoán, lại chịu đau lòng đem con một thân một mình lưu lại Ngạo Thiên đại lục, lúc con còn nhỏ như vậy……”

“Ngươi câm miệng! Mẹ ta đã chết, ta không muốn nghe những lời chửi bới nàng!” Hách Liên Tử Phong trên mặt nổi gân xanh, lớn tiếng quát, hắn kích động không ngừng. Hắn từng hận mẹ của hắn, thậm chí hiện tại, hắn cũng hận. Nhưng dù sao cũng là người tháng mười hoài thai hắn a, hắn tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào chửi bới mẫu thân của mình!

Tông Chính Bác Đào thanh âm ngừng hẳn, không hề nữa nói tiếp, quay đầu, nhìn Vân Khê: “Vân Khê, ngươi hại chết phu nhân của ta, hôm nay tới đây mục đích chỉ có một, đó chính là lấy thủ cấp ngươi!”

Song kiếm ở trong tay hắn lượn vòng, nhấc lên từng đợt phong ba!

Vận sức chờ phát động!

“Dừng tay!” Hách Liên Tử Phong khống chế Côn Bằng, đáp xuống, rơi trên mặt đất, hắn rơi xuống vị trí vừa vặn ở giữa Tông Chính Bác Đào cùng Vân Khê. Hắn trừng mắt nhìn Tông Chính Bác Đào, lạnh lùng nói: “Là kẻ nào nói cho ngươi biết, mẹ ta bị nàng giết chết?”

“Ta cho ngươi biết cũng không sao, là thủ hạ của nương con báo cho cho ta chuyện này. Bọn họ đối với nương con từ trước đến giờ thần phục, bọn họ không thể nào nói láo! Phong nhi, ngươi không được xử trí theo cảm tính, mất đi phán đoán của mình!” Tông Chính Bác Đào lại khuyên Hách Liên Tử Phong.

“Thủ hạ của nương ta? Ngươi nói không phải là Nam Cung Dực chứ?” Hách Liên Tử Phong nhăn mày, trong con ngươi thâm trầm xẹt qua sát ý, “Nam Cung Dực cái đồ vong ân phụ nghĩa, mẹ ta tín nhiệm hắn như thế, đem cầm quyền linh bài giao cho hắn, mẹ ta vừa chết, hắn khắp nơi thu mua lòng người, đem thủ hạ của mẹ ta hết thảy biến thành người của hắn. Hắn giả mù sa mưa đem tất cả tài phú của mình hiến tặng cho lão tổ tông, muốn tranh thủ tín nhiệm của hắn, lại vừa tới chỗ ngươi quạt gió thổi lửa, để ngươi cùng Khê Nhi đấu đá ngươi chết ta sống, đến cuối cùng hắn ngư ông đắc lợi!”

“Ngươi nói cái gì? Nam Cung Dực cố ý truyền tin tức giả? Kia giết ngươi mẹ đến tột cùng là kẻ nào?” Tông Chính Bác Đào giận tím mặt, trong tay song kiếm vừa thu lại, hai đấm nắm chặt.

“Giết ta mẹ, không phải là người khác, chính là Tông chủ Vân tộc!” Thấy song đồng Tông Chính Bác Đào co lại, Hách Liên Tử Phong châm chọc cười lạnh nói, “Miệng ngươi nói yêu nương ta, hiện tại biết cừu nhân giết nàng là Tông chủ Vân tộc, đối mặt với kẻ địch mạnh như thế, ngươi có can đảm báo thù cho nương sao? Nếu như không có, như vậy sau này cũng đừng có trước mặt bất cứ kẻ nào nhắc tới mẹ ta, bởi vì ngươi căn bản không xứng với!”

Tông Chính Bác Đào không lên tiếng, ánh mắt vật lộn một phen, hắn nói năng có khí phách nói: “Ta dám! Có thể thay mẹ ngươi báo thù, cho dù hắn là Thiên hoàng Lão Tử, ta cũng vậy dám giết!”

“Phong nhi, con mặc dù không phải con trai ruột của ta, nhưng ta chưa từng đối xử với con như ngoại nhân. Một ngày nào đó, ta sẽ chứng minh cho con, ta yêu mẹ con, ta sẽ làm cho con thừa nhận mối quan hệ của mẹ con và ta!” Nói xong, Tông Chính Bác Đào xoay người, dẫn theo hắn một đám thủ hạ, rời học viện Thiên Long.

Thanh âm hùng hồn còn quanh quẩn ở trước cửa học viện Thiên Long, Hách Liên Tử Phong vốn lạnh như băng, rốt cục có một chút buông lỏng, hắn đưa mắt nhìn bóng lưng Tông Chính Bác Đào thật lâu, trong nội tâm dâng lên một cỗ tình cảm trước nay chưa hề có, nhưng rất nhanh, lại bị hắn hung hăng áp chế xuống.

Lời hùng tráng ai không biết nói? Nhưng nếu có một ngày ông ta thật sự làm được, có lẽ hắn……

“Hách Liên đại ca, sao huynh lại tới đây? Tiểu Nguyệt Nha thế nào? Tử Yêu có làm khó dễ nó không?” Vân Khê nói…, cắt đứt suy tư của hắn.

Hách Liên Tử Phong quay đầu, nhìn Vân Khê, thanh âm không tự chủ toát ra nhu tình: “Nàng yên tâm, lão tổ tông đối xử rất tốt với bé, không để cho bé bị nửa điểm ủy khuất. Ta hôm nay đặc biệt thay lão tổ tông tới đưa thiệp, muốn mời các ngươi đi tới Bắc Thần gia tộc, tham gia thịnh hội Bắc Thần gia tộc trọng lập môn hộ.”

Hắn từ trên người lấy ra ba tờ thiếp mời: “Này ba tờ thiếp mời, có một là cho vợ chồng các ngươi, hai tờ khác, theo thứ tự là của Long gia cùng Bách Lý gia tộc, về phần thiếp mời Hiên Viên gia tộc, Chiến

gia cùng Viên gia, đã đưa đến tận nơi. Thịnh hội định mười ngày sau, có tới hay không, các ngươi tự mình định đoạt, bất quá…… Ta khuyên các ngươi nên đi một chuyến, lão tổ tông tính tình thất thường, hắn hiện tại đang hứng thú với việc gây dựng lại Bắc Thần gia tộc, lúc này nếu có gia tộc đi theo đối nghịch, hắn tuyệt đối sẽ tận lực khai đao gia tộc đó, để hiển lộ thanh uy của hắn!"

Vân Khê từ trong tay của hắn nhận lấy thiếp mời, như có điều suy nghĩ, một lúc lâu, nàng dò hỏi: "Hách Liên đại ca, theo ý kiến của huynh, Tử Yêu kế tiếp sẽ có hành động gì đây? Lần thịnh hội này, hắn có mục đích khác không?"

"Ta biết băn khoăn của các ngươi, mặc dù hiện tại ta thường xuyên làm bạn bên người hắn, nhưng tâm tư quỷ trắc của hắn, ta cũng khó đoán được ý mưu đồ chân thật của hắn. Các ngươi trước khi đi, tốt nhất cho nhiều mình thêm con đường lui, nếu thật xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ta sẽ kịp thời báo cho các ngươi, nhưng không thể không phòng có những chuyện ngoài ý muốn phát sinh……" Hách Liên Tử Phong muốn nói lại thôi, Vân Khê cũng đã từ trong lời nói của hắn biết thêm nhiều thông tin, vô luận thịnh hội lần này có phải Hồng Môn yến hay không, bọn họ không đi không thể, bởi vì nữ nhi của nàng còn trong tay Tử Yêu

"Hách Liên đại ca, cám ơn nhắc nhở của huynh."

"Thiếp mời đã đưa đến, ta phải đi. Tiểu Nguyệt Nha, ta sẽ thay ngươi chiếu cố tốt nàng." Hách Liên Tử Phong nhìn nàng một cái thật sâu, cho nàng một ánh mắt an tâm, sau đó khống chế Côn Bằng một lần nữa bay vút đi.

"Di? Hắn ngồi trên lưng Côn Bằng, sẽ không phải là thần thú giữ nhà của học viện Côn Bằng chứ?" Trong đám người, có người nhận ra thú sủng của Hách Liên Tử Phong, nói rồi lại không dám xác nhận.

“Ngạc nhiên! Các ngươi là chưa từng thấy thần thú sao? Thấy người ta thú sủng cao cấp một chút, đã coi đó là thần thú, ta xin người có chút kiến thức có được hay không? Có muốn chúng ta đem thần thú của mình đem ra, cho các ngươi hiểu một chút kiến thức về thần thú không?” Vân Khê cố ý nói, dời đi lực chú ý của mọi người, thật ra thì nàng đã sớm phát hiện, Côn Bằng của Hách Liên Tử Phong, chính là thần thú giữ nhà của học viện Côn Bằng. Bất quá vấn đề bây giờ là, Thiên Tuyệt mới vừa nhận trách nhiệm lãnh đạo thập đại học viện, nếu để cho mọi người biết được thần thú giữ nhà của học viện Côn Bằng ở trong tay Hách Liên đại ca, chẳng lẽ bọn họ không phải muốn tạo phản, để Thiên Tuyệt đem thần thú giữ nhà của học viện Côn Bằng đem về?

Vì tránh khỏi phân tranh, nàng chỉ có thể tận lực thay Hách Liên đại ca giấu diếm sự thật.

Mọi người nghe lời của nàng, sắc mặt tối sầm, bọn họ dầu gì cũng là trưởng lão kiến thức uyên bác, làm sao trong mắt của nàng, lại như kẻ không biết gì vậy? Đả thương quá rồi!

“Tất cả giải tán đi? Các ngươi thật là không có mắt gì cả, có cần ta bổ sung thêm kiến thức về thần thú không?” Vân Khê hướng mọi người trợn mắt, đối với bọn họ không có ấn tượng gì, không thể trách nàng ngang ngược càn rỡ như thế, đều do những người này qua đáng đi, thừa dịp nàng không có ở đây, khi dễ ca ca nàng, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!

Còn không dừng lại, bọn họ muốn đánh chủ ý lên thú sủng của Hách Liên đại ca, đôi lúc không thể không tàn nhẫn a!

Mọi người chứng kiến bộ dáng nổi giận của nàng, nơi nào còn dám trêu chọc nàng? Mọi người đổ mồ hôi hột nhanh chóng tản đi.

Trước đại môn, rất nhanh mọi người giải tán, chỉ còn lại Vân Khê cùng mấy vị bằng hữu lưu lại.

Đám người Chiến Thiên Dực không nhịn được cười trộm, vẫn là muội tử lợi hại, thoáng cái đã đem những lão già kia trấn trụ.

Long Thiên Tuyệt ôn nhu nhìn thê tử, trong ánh mắt thêm phần sủng nịch, càng nhiều hơn là một loại tự hào khó tả. Đúng vậy a, trừ hắn ra, còn có thể là ai có thể cưới được một vị thê tử vừa bưu hãn vừa đáng yêu như vậy đây?

Vân Trung Thiên cũng không nhịn được khẽ cười, nếu muội muội thật đem toàn bộ thần thủ thả ra, đoán chừng có thể đem những lão gia hỏa kia giẫm chết!

Không nói đến Cửu cô cô cao ngạo mắt cao hơn đầu, chỉ một Thủy Quy cự thú, đủ đem những lão gia hỏa kia hù chết!

Xem ra ở học viện Thiên Long thời gian quá lâu, tôn ti trật tự bị mấy lão già kia không coi ra gì rồi.Có lẽ đã đến lúc phải thay đổi rồi!

“Vân đại ca, thật xin lỗi, ta đã đem phiền phức tới cho các người.” Dạ Tử Hi tiến lên, bất an nói, đáy lòng khó nén áy náy. Khi hắn đối mặt với chất vấn của mọi người, nàng không thể nghĩ ra biện pháp xử lí, giúp hắn giải quyết phiền toái, ngược lại lại làm cho nó loạn lên. Nàng bỗng nhiên nghĩ, có lẽ A Lý thích hợp đứng bên cạnh hắn hơn, bởi vì nàng có thể tại thời điểm cần thiết trợ giúp hắn, nghĩ ra phương pháp xử lí hữu hiệu nhất. Mà nàng ở đâu, sức mạnh cùng trí thông minh trong ngày thường của nàng đi nơi nào, là đút chó ăn chưa?

Nàng dùng sức cắn môi, ảo não không thôi.

Vân Trung Thiên nhìn nàng, ánh mắt nhu hòa: “Dạ cô nương, ngươi không cần tự trách, nói cho cùng cũng là ta làm liên luỵ tới cô nương, bọn họ là hướng về phía ta tới, cho nên mới phải liên lụy đến cô nương.”

“Nhưng…ta không giúp được huynh cái gì, ta thật vô dụng!” Dạ Tử Hi lưng tròng nói.

Vân Trung Thiên nhãn quang động, biết nàng nhất định là hiểu lầm hắn, cho nên mới cảm thấy áy náy, đem tất cả tội lỗi ôm đến trên người của mình. Đang muốn nói cái gì đó, Vân Khê đoạt một bước, cắt đứt lời của hắn: “Dạ cô nương, thích một người, không phải là để xuống tôn nghiêm cùng kiêu ngạo của mình. Nếu người thật sự yêu ngươi, như vậy hắn yêu bản chất của ngươi, chứ không phải bỏ bọc đằng sau của ngươi. Ngươi là người thông minh, hẳn là hiểu được lời của ta!”

Dạ Tử Hi ngước mắt, rõ ràng ngẩn ra, nàng cắn xé cánh môi, lâng mày, chẳng biết tại sao, đột nhiên có cảm giác bị trọng chùy đánh.

Chẳng lẽ nàng vô ý thức dần dần đánh mất bản tính của mình sao? Nàng trở nên tự ti, trở nên hèn yếu rồi?

Mắt hạnh tán loạn ra khỏi vài chói mắt chói mắt quang mang, nàng thần sắc rung lên, lạnh lùng nói: “Ta tự nhiên hiểu được, không cần ngươi tới dạy ta!”

Vân Khê đạm quét nàng một cái, không tiếp tục nói gì, quay đầu nhìn về phía A Lý: “A Lý, hiện tại, có phải muội nên nói một chút chuyện xưa của mình hay không?”

A Lý thật giống như đã ý thức được nhất định sẽ có người chất vấn

nàng, cho nên không có quá nhiều phản ứng, suy tư chốc lát, ngẩng đầu nói: “Ta có thể nói cho cho một mình tỷ biết không?” trong con ngươi lóe ra vô số ánh sao lấp lánh, đó là một loại ánh mắt tín nhiệm, không cho người cự tuyệt.

Nàng chỉ tín nhiệm Vân Khê tỷ tye, muốn đem quá khứ của mình nói cho một mình tỷ ấy biết.

Vân Khê gật đầu, cùng những người khác lên tiếng chào hỏi, dẫn A Lý vào học viện.

Chiến Thiên Dực tiến lên một bước, muốn đi theo muội muội, lại bị Bách Lý Băng Tuyền ngăn cản: “Cho A Lý một chút thời gian, nàng một ngày nào đó sẽ chính miệng nói cho huynh biết.”

“A Lý nàng rốt cuộc gặp chuyện gì, vì sao ngay cả ta nàng cũng không nguyện ý tín nhiệm?” Chiến Thiên Dực ôm đầu, đứng ở trên mặt đất, nội tâm đau đớn, hơn nữa là đau lòng muội muội của mình. Hắn trách cứ mình không chiếu cố tốt nàng, làm cho nàng gặp nhiều chuyện như vậy, nếu ngày đó hắn không đáp ứng cầu khẩn của muội muội, không mang theo nàng cùng nhau đi tới, hoặc trong quá trình một tấc cũng không rời muội muội, như vậy những chuyện sau này có phải hay không cũng sẽ không phát sinh?

“Dực, huynh đừng như vậy! Huynh đã làm rất tốt rồi, huynh là ca ca tốt, chẳng qua là số phận không do người quyết định……” Bách Lý Băng Tuyền đi theo hắn ngồi phía dưới, dùng ôn nhu của nàng an ủi hắn

Mọi người thấy thế, yên lặng thối lui.

Quyển 6 - Chương 58: Nhìn lén cha mẹ hôn nhẹ, xấu hổ chết đi được

Edit: Phương Thanh

Beta: Tiểu Mộng

Cùng A Lý chia sẻ tâm sự xong, Vân Khê trở lại gian phòng.

Dưới ánh nến, Long Thiên Tuyệt khoanh chân ngồi xuống, mái tóc vàng ướt nhẹp, lóng lánh, hẳn là mới tắm rửa xong. Vẫn còn mùi vương trên tóc, tóc xõa ra càng tăng thêm vẻ tuấn dật

Vân Khê cầm chiếc lược gỗ, đi tới bên người hắn, chải đầu cho hắn.

Long Thiên Tuyệt mở mắt ra, ngước mắt, nhìn Vân Khê, khóe miệng cười nhẹ, hai đầu lông mày bị ánh nến lay động

Từ khi nàng bước vào, hắn đã nhận ra mùi hương, thuộc về nàng,mùi hương độc nhất vô nhị của cơ thể, làm hắn mê luyến.

Nàng dùng lược gỗ chải đầu cho hắn,sợi tóc mềm mượt,hành động ấm áp,tràn đầy yêu thương,để cho hắn từ từ hòa tan trong đó.

“Nhìn cái gì đấy?” Vân Khê nhìn hắn một cái, chỉ cảm thấy mâu quang hắn có nhu tình vô hạn, hắn nhìn rất lâu, quá chuyên chú, hại nàng tâm tư căng thẳng, động tác trên tay cũng không lưu loát. Chẳng lẽ hắn không biết ánh mắt mình có nhiều lực sát thương, có

nhiều mị lực sao?

Long Thiên Tuyệt cười một tiếng, nhướng mày nói: “Xem vợ yêu của ta!”

Vân Khê hờn dỗi, trừng hắn một cái, ánh nến chiếu sáng mặt nàng, ánh sáng mông lung, càng làm tăng thêm vẻ quyến rũ: “Nhìn đã nhiều năm như vậy, còn không chưa nhìn đủ sao?”

“Đúng vậy,nhìn hoài không thấy đủ.” Long Thiên Tuyệt nhắm mắt lại, tiếp tục ngồi xuống, nghe được âm thanh hờn dỗi của nàng, thanh âm khẽ dậm chân chân.

Vân Khê chải đầu hắn dùng thêm lực mấy phần, đem toàn bộ oán giận trong lòng phát tiết, Long Thiên Tuyệt hô nhỏ một tiếng, mở mắt, buồn cười nhìn về phía nàng, ra vẻ thở dài: “Nhìn cũng không được, không nhìn cũng không được, làm phu quân của nàng thật là khó khăn!”

Cánh môi mím chặt, Vân Khê trừng mắt nhìn hắn, lực đạo trên tay mạnh thêm một chút: “Chàng hối hận đã muộn rồi. Lấy một được hai, quá tiện nghi cho chàng rồi. Trừ phi chàng đem Tiểu Mặc cùng Tiểu Nguyệt Nha đem nhét vào trong bụng thiếp một lần nữa……”

Long Thiên Tuyệt mỉm cười, không tiếng động, đột nhiên nhấc tay lên, đem nàng kéo vào trong ngực, một tay kia chế trụ cái ót của nàng, sợi tóc mềm mại toàn bộ trượt vào ngón tay hắn, hắn tiến tới, ngậm đôi môi đỏ mọng của nàng.

Vân Khê hô nhỏ một tiếng, ngước mắt, bốn mắt nhìn nhau, ánh nến lung chiếu sáng hai người, không gian có phần mập mờ hư ảo.

Hơi nóng phả trên mặt nàng, bá đạo mà ôn nhu xâm phạm vào

khoang miệng nàng, Vân Khê đáp lại hắn, chỉ cảm thấy trời đất quanh cuồng, thân thể từ từ trở nên mềm mại không xương, tựa như dây leo, dựa vào người hắn.

Long Thiên Tuyệt mang theo tình cảm nồng đậm, hôn sâu ái thê, trong lòng tình triều cuồn cuộn.

Ở trên đời này, trừ mẫu thân hắn ra, chỉ có nàng đem mình hết thảy mọi thứ tốt đẹp đến cho hắn, cũng chỉ có nàng có thể hiểu hắn, vĩnh viễn kiên định đứng bên cạnh hắn, đồng cam cộng khổ với hắn. Hắn thật là may mắn có thể cưới được ái thê như vậy? Hắn như thế nào có thể không yêu nàng, muốn đem nàng hòa làm một, dung nạp vào máu xương?

“Khê Nhi, không bằng mua một được ba, chúng ta lại có thêm một hài tử?”

Thừa dịp Vân Khê mê loạn, hai gò má ửng hồng, Long Thiên Tuyệt buông lỏng ra nàng, khóe miệng câu khởi vẻ cười xấu xa.

“A?” Vân Khê cả kinh, không hoàn toàn thanh tỉnh, hắn nâng mặt của nàng, nụ hôn nóng bỏng in trên trán, mi tâm, ánh mắt, chóp mũi của nàng, môi của nàng, đem thanh âm chất vấn của nàng một lần nữa ngăn trở.

“Các loại…, chờ một chút…… Ngô ngô…… Chàng mới vừa…… Nói gì?”

Long Thiên tuyệt không cho nàng có cơ hội hỏi cùng suy nghĩ, giải khai thắt lưng của nàng, lấy tay đưa vào trong áo lót của nàng. Da thịt nhẵn nhụi nhạy cảm, bị bàn tay to hơi có vẻ thô ráp của hắn vuốt ve qua, kích khởi một trận khoái cảm. Lưỡi của hắn lại tận lực theo đuổi cái lưỡi thơm tho của nàng, ôn nhu mút thỏa thích, trong lúc này

khoái cảm cũng như có một dòng điện chảy qua, trên da thịt hòa hợp một chỗ, trong đầu Vân Khê phảng phất có vô số pháo hoa, mất đi năng lực suy đoán.

Cũng không biết trải qua bao lâu, bên trong hai người kịch tình dâng trào, đột nhiên một cái thanh âm xông tới, cắt đứt bọn họ: “Phụ thân, mẫu thân, các ngươi có thể hay không im lặng một lúc, ầm ĩ chết đi được!”

Hai vợ chồng đồng thời thanh tỉnh, liếc mắt nhìn nhau, sau đó nhất tề quay đầu nhìn về phía Ngọa Long cư giấu trong tay áo của Long Thiên Tuyệt, chỉ thấy Tiểu Mặc, Tiểu Ban cùng Tiểu Bạch hai người một thú sủng gục đầu trên cửa sổ, còn buồn ngủ nhìn hai vợ chồng, bộ dáng vừa bị đánh thức

Trên trán hai vợ chồng, đồng thời hắc tuyến rơi xuống, nhất thời động tình, lại đem hai tiểu tử này quên mất.

Vân Khê đỏ mặt, đẩy Long Thiên Tuyệt ra, chỉnh trang quần áo cùng đầu tóc, ra vẻ nghiêm trang. Không đợi nàng sửa sang lại, đã nghe thanh âm Tiểu Mặc ngáp, khinh bỉ nói: “Mẫu thân, ngài có phải là quá kém rồi không? Bị phụ thân tùy tiện hôn một cái, người đã không thể phân biết Đông Nam Tây Bắc rồi, nói ra, con cảm thấy thật là mất mặt!”

Tiểu Bạch vô cùng đồng ý gật đầu, Tiểu móng vuốt khẽ khẽ ngãi đầu, làm cho người ta không rõ nó rốt cuộc nghe hiểu có hay không.

Tiểu Ban thì u mê nháy mắt mấy cái, hoàn toàn không biết bọn họ đang làm gì, vẻ mặt khả ái ngây thơ, làm cho người ta muốn phạm tội.

Vân Khê mặt thối lại, giọng nói nửa mang uy hiếp: “Tiểu tử thúi,

ngươi còn dám kể?”

Tiểu Mặc vẫy vẫy tay nhỏ bé: “Mẹ yên tâm đi, việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, con hiểu!”

Việc xấu trong nhà?

Vân Khê đầu như bị sét đánh, chép miệng, ánh mắt lên án trừng mắt nhìn Long Thiên Tuyệt, đều do hắn, nếu như không phải là hắn đột nhiên đùa bỡn giở trò lưu manh, nàng sao bị nhi tử nhìn lén một màn như thế? Cực kỳ nghiêm trọng chính là, bị nhi tử khinh bỉ……

“Tiểu Mặc, mang theo Ngọa Long cư, tìm cậu đi! Sau này phụ thân cùng mẫu thân ngủ, không cho phép con ở phòng của chúng ta, có nghe hay không?” Long Thiên Tuyệt bày ra tư thái phụ thân nói.

“Hai người làm sao lại muốn con đi tìm cậu,cậu như thế nào có thể lấy vợ? Hai người không thể ích kỷ như vậy!” Tiểu tử thúi lại còn lên án bọn họ?

Hai vợ chồng nhìn nhau, phát hiện suy nghĩ của nhi tử thập phần cường đại, bọn họ hoàn toàn không theo kịp.

“Được rồi, con cùng Tiểu Bạch tiếp tục ngủ, các người nói nhỏ một chút, không nên quấy rầy chúng con ngủ.” Bỏ lại một câu, hai người một sủng đóng cửa sổ lại, trở về tiếp tục ngủ.

Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê nhìn nhau, sau một hồi lâu, hai người đồng thời nói một câu: “Ngọa Long cư nhất định phải nâng cấp!”

Sáng sớm hôm sau, Chiến Thiên Dực tìm Vân Khê, muốn từ trong miệng nàng biết được một chút tin tức về muội muội, nhưng Vân Khê

giúp A Lý giữ bí mật.

“Đại ca, A Lý nàng không nói cho huynh biết, chính là sợ huynh lo lắng cho nàng. Ta tôn trọng quyết định của nàng, huynh cũng tôn trọng quyết định của nàng. Ta cam đoan với huynh, ta sẽ trông nom nàng, không để cho nàng có việc.”

“Muội tử, muội bảo đảm, A Lý không có việc gì?” Chiến Thiên Dực ánh mắt lấp lánh nhìn Vân Khê, muốn nhận được nàng khẳng định, như thế hắn mới có thể an lòng.

Vân Khê cười một tiếng, kiên định gật gật đầu: “Ta bảo đảm, A Lý sẽ không có chuyện gì,sống rất vui vẻ.”

Chiến Thiên Dực thở phào, lựa chọn tin tưởng nàng: “Muội tử, muội cũng biết, vì A Lý, vô luận là ta, hay là Chiến gia, đều hao phí nhiều tâm lực. Hiện tại thật vất vả tìm được nàng, chúng ta không hy vọng nàng có bất kỳ thương tổn gì nữa.”

Vân Khê nói tiếp nói: “Ta hiểu! A Lý những năm này đúng là sống không dễ dàng…… Bất quá, hết thảy cũng sẽ tốt hơn, ta xem A Lý đối với huynh trưởng rất có hảo cảm, có lẽ huynh ấy có thể khích lệ lòng tin của nàng.”

“Đúng vậy a, ta cũng nhìn ra. A Lý đối với chuyện của Vân sư đệ tựa hồ đặc biệt lưu tâm, tình cảm rất đặc biệt, nhưng nếu Vân sư đệ có thể tiếp nhận nàng, hoàn thành một đoạn nhân duyên chuyện tốt, vậy thì không thể tốt hơn rồi, sợ chỉ sợ Vân sư đệ có người trong lòng, A Lý ngã một lần nữa, lần nữa bị thương tổn……” Chiến Thiên Dực lo lắng nói.

Vân Khê không có lên tiếng, vấn đề tình cảm của huynh trưởng, nàng từ trước đến giờ cũng không nhúng tay vào, nàng cũng không thể vì

để cho A Lý một lần nữa tỉnh lại, mà cưỡng cầu huynh trưởng tiếp nhận nàng? Tình cảm cũng không phải là bố thí!

“Đúng rồi, đại ca, lần này Bắc Thần gia tộc phát thiếp mời, các ngươi chiến gia cũng có trong đó, các ngươi tính toán ứng đối như thế nào?” Vân Khê dời đi đề tài, nàng sợ đại ca quá quan tâm tới tâm tình muội muội, đối với nàng nói yêu cầu không hợp với lẽ thường, ngại là huynh muội thân thuộc, nàng không thể cự tuyệt, sẽ làm vây trong cảnh tiến thoái lưỡng nan, cho nên nàng lựa chọn nói sang chuyện khác.

Chiến Thiên Dực cười khổ, tự giễu nói: “Muội tử, muội đang lo lắng đại ca sẽ yêu cầu việc làm muội khó xử? Đại ca là loại người này sao? A Lý là muội muội của ta, muội cũng là muội muội của ta, ta sẽ không vì A Lý là muội muội ruột của mình làm cho muội khó xử.”

“Đại ca, thật xin lỗi, là ta nhỏ mọn.” Vân Khê trong lòng dậy sóng, nàng tới trước một bước, ôm lấy Chiến Thiên Dực, trong giọng nói mềm mại thêm mấy phần kiên định, “Đại ca huynh yên tâm! A Lý là muội muội của huynh, cũng chính là thân muội muội của ta, ta sẽ đem nàng chuyện để ở trong lòng!”

Chiến Thiên Dực giơ tay lên, vỗ nhẹ phía sau lưng của nàng, nhàn nhạt mà cười.

“Lời của muội nhắc nhở ta, ta phải trở về Chiến gia một chuyến, cùng phụ thân và các trưởng bối thương nghị một chút việc Bắc Thần gia tộc. Lần này Bắc Thần gia tộc muốn dựng lại môn hộ, đối với tất cả gia tộc ở Long Tường đại lục mà nói, cũng là một đại sự, chúng ta phải cẩn thận ứng xử mới được. Phụ thân ta cùng các trưởng bối có lẽ còn không biết lợi hại của Tử Yêu, ta sợ bọn họ không thể nào phán đoán yếu hại hơn thiệt chuyện này, ta phải sớm trở về, trước mặt bọn họ nói rõ sự tình mới được.”

“Lần này Tử Yêu muốn chấn hưng Bắc Thần gia tộc, mục đích rất đơn giản, chính là muốn tất cả gia tộc và môn phái kinh sợ, mục đích cuối cùng của hắn là muốn nhất thống tất cả thế lực trên Long Tường đại lục, trở thành tối cao vương giả! Dã tâm của hắn rõ rành rành…… Ta cùng Thiên Tuyệt cũng sẽ nhanh chóng tới Long gia một chuyến, cùng Các chủ thương lượng một chút, xem lão nhân gia có phương pháp gì có thể đối phó với Tử Yêu.”

“Tốt, việc này không nên chậm trễ, vậy chúng ta chia nhau hành động.”

Hai huynh muội chia tay sau, Vân Khê đi lại trên đường nhỏ ở bên trong học viện, chợt nghe thấy trong linh đường truyền đến tiếng khóc, nàng cất bước đi vào, thấy Bách Lí Song quỳ gối trước linh đường khóc. Bách Lí Song hai mắt đỏ hoe, cũng không biết khóc bao lâu lâu rồi, cả người như gầy rộc.

“Song nhi, người chết không thể sống lại, ngươi hãy nén bi thương.” Vân Khê vừa an ủi nàng, vừa nhìn chung quanh một vòng, hỏi, “Thiên Thần đâu? Hắn tại sao không phụng bồi ngươi? Tiểu tử này, lại để ngươi khóc đến thương tâm như vậy, bất quá cũng phải tới dỗ dành ngươi chứ, lương tâm của hắn để cho chó ăn rồi phải không?”

“Không phải! Sư phụ, thật ra thì Thiên Thần hắn……” Không đợi Bách Lí Song nói xong, Vân Khê cắt đứt lời nàng, hừ lạnh nói, “Ngươi đừng thay hắn nói tốt! Mặc dù hắn là em ruột trượng phu ta, làm không đúng, ta cũng mắng hắn!”

Long Thiên Thần mang theo một cái giỏ, mới vừa tới ngoài cửa linh đường, nghe được một câu đả kích như vậy, sau lưng của hắn không khỏi đổ mồ hôi lạnh: “Đại tẩu, đệ đi tìm đồ ăn cho Song nhi, tẩu đừng ở sau lưng khích bác ly gián có được hay không?”

Vì sự trong sạch của mình, hắn cố ý đem cái giỏ thức ăn nắp mở ra, để mùi thơm của thức ăn bay ra.

Vân Khê tự biết mình không đúng, nhưng là uy nghiêm của đại tẩu không phải là để không, nàng ngẩng đầu nói: " Lời của đại tẩu vĩnh viễn là đúng! Ta mắng ngươi, khẳng định là có đạo lý!"

"Không nhìn ra!" Long Thiên Thần trợn mắt một cái.

Vân Khê ra vẻ thở dài nói: "Ai, lần này hồi Long gia, muốn cùng gia chủ thương nghị một chút về hôn sự của ngươi cùng Song nhi, còn có Sở Mục cùng Thiên Tầm…… Xem ra là ta nhiều chuyện rồi, vậy coi như là không có gì đi, chuyện này cứ như vậy thôi đi."

Vừa nói, nàng xoay người muốn đi, Long Thiên Thần nóng nảy, vội vàng kéo lấy ống tay áo nàng: "Đại tẩu, tẩu đại nhân đại lượng, trên cõi đời này đại tẩu là tốt nhất! Đệ sau này nhất định nhớ kĩ, lời đại tẩu nói…, vĩnh viễn là đúng! Sai cũng là đúng!"

"Hắc hắc, cái kia, hôn sự của đệ cùng Song nhi…… Hắc hắc, toàn quyền giao cho đại tẩu xử lý. Trưởng tẩu như mẫu, tẩu so với nương còn thân thiết hơn nha, tẩu ngàn vạn không thể không quản chuyện chung thân đại sự của đệ." Long Thiên Thần vẻ mặt lấy lòng, cộng thêm tuyệt chiêu vỗ mông ngựa, rốt cục để cho sắc mặt Vân Khê tốt hơn.

"Được rồi, ta thấy đệ cũng có lòng, ta liền thay đệ lo chuyện chung thân đại sự!"

"Cám ơn đại tẩu!" Long Thiên Thần vui mừng nhảy về phía trước, mấy bước vọt tới trước mặt Bách Lí Song, ôm cổ nàng, "Song nhi, nàng có vui không? Chúng ta sẽ thành thân!"

Bách Lí Song mang theo nước mắt, hai gò má ửng hồng một mảnh, dùng sức đẩy hắn: “Đừng làm rộn! Gia gia nhìn chúng ta đấy!”

Long Thiên Thần lúc này mới kịp phản ứng, nhanh chóng cúi người trước linh vị: “Gia gia ngài sẽ không trách chúng cháu chứ! Gia gia sẽ không trách! Chúng ta muốn cho ngài thêm tằng tôn, ngài hẳn là cao hứng, tuyệt đối sẽ không quở trách chúng ta, đúng không?”

Vẻ mặt cợt nhả, làm cho người ta buồn cười.

Bách Lí Song bật cười, tâm tình đau thương nhất thời vơi đi hơn phân nửa.

Long Thiên Thần quay đầu, nhìn nàng một cái, nụ cười từ từ tràn ra, lộ ra vui mừng. Có thể mang đến tiếng cười cho hồng nhan tri kỉ, cũng không uổng hắn giả ngây giả dại một hồi.

“Đại tẩu, các ngươi quyết định khi nào lên đường đi Bàn Long thành?”

“Sáng sớm ngày mai, càng nhanh càng tốt! Lần này đi Long gia, chủ yếu là muốn đi Tiêu Dao các một chuyến, hỏi Các chủ một chút, sau đó hỏi thăm một chút cách đối phó với Tử Yêu. Lão nhân gia có kinh nghiệm dày dặn, có lẽ đối với Tử Yêu sẽ hiểu rõ hơn……”

“Đệ cùng Song nhi đi cùng hai người, lại đem theo cả Sở Mục cùng Thiên Tầm. Gia chủ hiện tại nhiều lần hướng chúng ta lấy lòng, rõ ràng cho thấy muốn đại ca trở về Long gia, đại ca đối với Long gia thủy chung trong lòng vẫn oán hận, khó mà quên được. mọi người cùng nhau trở về, làm cho không khí Long gia vui vẻ, có lẽ đại ca sẽ thay đổi cách nhìn với Long gia, mới quyết định có ở lại Long gia không.” Long Thiên Thần nói.

Vân Khê suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Được, đệ viết phong thư cho Hiên Viên gia chủ, để cho công công cùng bà bà cũng cùng nhau quay về Bàn Long thành đi, người một nhà chúng ta đã lâu không có gặp nhau.”

“Vâng! Đệ đi gửi thư ngay!” Long Thiên Thần hoan hô, chạy ra khỏi linh đường, rất giống hài tử.

“Song nhi, ngươi xác định muốn gả cho hắn? Ta thấy thế nào đều có chút không ổn……” Vân Khê lắc đầu nói.

Bách Lí Song che miệng cười trộm: “Sư phụ, con gả cho Thiên Thần, sau này sao gọi ngài là sư phụ đây, hẳn là nên gọi ngài…… Đại tẩu?”

“……” Vân Khê hắc tuyến, nàng làm sao không nghĩ tới? Bởi vậy chẳng phải bối phận rối loạn?

“Ta xem chuyện này đã, nếu không chúng ta hãy suy nghĩ một chút?” Vân Khê cố ý trêu chọc nàng.

Bách Lí Song xấu hổ hắng giọng: “Sư phụ, ngài làm sao lại thích đùa giỡn người ta?”

Vân Khê cười: “Ngươi nghĩ nhiều rồi? Ta không có khẩu vị nặng như vậy!”

Bách Lí Song bất đắc dĩ than thở, dù sao nói không lại sư phụ.

Vân Khê hé miệng cười cười, giơ tay lên, nhẹ nhàng lau đi nước mắt còn lưu lại trên mặt nàng, từ tính nói: “Tốt lắm, người đã ra đi, hãy để cho nó qua đi. Người sống, hãy nhìn về phía trước. Trong khoảng thời gian này, sư phụ vẫn không có truyền thụ cho ngươi một chút

công phu hữu dụng làmtrễ nãi quá trình tu luyện của ngươi, sau này sư phụ sẽ dốc sức chỉ bảo, làm ngươi dời đi chú ý, quên bi thương trước mắt.”

“Dạ, tạ ơn sư phụ!” Bách Lí hướng nàng đi tới, nhào vào trong ngực của nàng.

Sáng sớm ngày thứ hai, đoàn người rời đi Thiên Long Thành, hấp tấp hướng Bàn Long thành lên đường.

Chuyến đi Bàn Long thành, chuyện vui làm đầu, cho nên dọc theo đường đi, mọi người tâm tình hoan hỉ, thanh âm vui mừng không ngớt. Nhất là Long Thiên Thần, Bách Lí Song, Bạch Sở Mục cùng Long Thiên Tầm bốn người thường xuyên đùa giỡn một chỗ, tâm tình vui vẻ

Không chỉ có bốn người bọn họ, còn có vợ chồng Vân Khê, thầy trò Côn Luân tiền bối, hai tỷ muội Triệu Hiểu Du, Triệu Hiểu Mẫn được Long Thiên Thần phái đi đến gia tộc Hiên Viên đưa tin.

Một nhóm mười ba người, thêm một con thú sủng, cười cười nói nói, đi một chút ngừng ngừng, trở thành một màn đặc sắc, thỉnh thoảng có người đi đường vây xem.

Trải qua hành trình ba ngày, đoàn người đi tới tổng bộ Luyện khí minh, Long Thiên Tuyệt muốn đem Ngọa Long cư nâng cấp, cho nên trên đường mang theo nhi tử vào Luyện khí minh, vừa ở Luyện khí minh tìm kiếm tài liệu nâng cấp Ngọa Long cư, vừa mang theo nhi tử tham quan học tập, lưu lại còn lại mười một người lưu lại tạm nghỉ ở trong thành.

—

Quyển 6 - Chương 59: Sư phụ mang bọn ngươi đi dạo thanh lâu

Đây là một nhà tiệm tơ lụa ở Thiên Hỏa thành, Vân Khê dẫn Bách Lí Song cùng Long Thiên Tầm cùng nhau đi vào cửa hàng. Nữ nhân nha, ai không thích làm đẹp chứ, hơn nữa còn có hôn sự trước mắt, ba nữ nhân thả lỏng, quyết định điên cuồng mua đồ một phen.

Còn lại mấy nam nhân, thì cùng nhau tản đi, đều tự tìm việc mua vui.

Côn Luân lão giả nghĩ tới bốn đồ đệ lớn lên trên chân núi, không có kiến thức gì, đã đến tuổi lập gia thất, cho nên quyết định mang theo bốn đồ đệ đi dạo thanh lâu một chút, để cho bốn đồ đệ mở rộng kiến thức. Ngọc Thụ Lâm Phong bốn người nghe vậy, nhất thời căng thẳng, tuy nói đã từng theo Vân Khê dạo qua Hương Lâu, nhưng bên trong là nam nhân, không có chút ý vị! Lần này sư phụ muốn mang bọn hắn đi thanh lâu mở mang kiến thức, lập tức tinh thần bốn người phấn chấn, có một chút căng thẳng, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục nghe bọn họ muốn dạo thanh lâu, chuyện thú vị như vậy, làm sao có thể thiếu phần của bọn họ? Hai người hưng phấn tham gia, cho nên một nhóm bảy nam nhân, trẻ có già có, có độc thân, có sắp thành thân, ban ngày ban mặt tới thanh lâu. Bọn họ quyết định bao hết, chơi ở thanh lâu một ngày!

Vân Khê nơi nào biết, nhóm người già trẻ lớn bé này lại như vậy không đứng đắn, ban ngày ban mặt đi thanh lâu. Nếu sớm biết, nàng nhất định sẽ cầm dây thừng bộ trói cả đám người lại, kiên quyết

không để cho bọn họ đi đến nơi đó.

Thanh lâu ở Thiên Hỏa thành kích thước coi như khổng lồ, mở ở cuối phố, đèn lồng đỏ thẫm hai câu đối treo ở cửa đại môn, mà đại môn, bên hông có một cửa đi bí mật, bên cạnh có người cầm đàn tỳ bà che nửa khuôn mặt

Bây giờ là ban ngày, đại môn thanh lâu đóng cửa, thỉnh thoảng lầu hai cửa sổ thỉnh thoảng ở ra

Ngọc Thụ Lâm Phong bốn người khẩn trương ngó chừng đại môn thanh lâu, tò mò không dứt, đột nhiên nghe thanh âm cửa sổ mở ra trên lầu, bốn người cả kinh, thật giống như bọn họ làm cái gì việc trái với lương tâm, bị bắt gặp.

Cửa sổ lầu hai, xuất hiện một cô nương mặt hoa ra phấn, vặn cổ ngáp dài, không có tinh thần. Thăm dò, thấy dưới lầu có bảy người, nàng nhíu lông mày, đem bảy người đánh giá từ trên xuống dưới, từ trái sang phải đánh giá một hồi, cuối cùng khẽ gắt một tiếng, nhanh chóng đóng cửa sổ lại.

Cư nhiên không nhìn bọn họ……

Bảy nam nhân rất chi là mất thể diện nha, nói như thế nào, bọn họ cũng tiêu sái lỗi lạc, Ngọc Thụ Lâm Phong tuổi trẻ hiệp sĩ, hơn nữa bọn họ lại có nhiều tiền tài, sao lại không nhìn bọn họ?

Mấy người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, tổng kết nguyên nhân, cuối cùng nhất tề đem tầm mắt rơi vào trên người Côn Luân lão giả. Nhất định là lão nhân gia lớn tuổi như vậy, còn tới thanh lâu, già mà không đứng đắn, cho nên hại bọn họ cũng bị liên lụy, bị khinh bỉ!

“Nhìn cái gì vậy? Lão nhân gia cũng chưa có bỏ xó nha? Bàn về bản

sắc nam nhi, lão phu khẳng định có thể so với bất kì ai trong các ngươi!” Côn Luân lão giả nghẹn đỏ mặt, dựng râu trợn mắt, rất có loại trọng chấn hùng phong, vãn hồi tôn nghiêm.

“Hôm nay thì khí trời không tệ!”

“Đúng vậy a, trời xanh thăm thẳm, mây trắng bồng bềnh!”

“Rất thích hợp du lịch.”

“Không sai không sai!”

“……”

Còn lại sáu người rối rít quay đầu đi, nhìn về phía khác, lựa chọn không nhìn, Côn Luân lão giả giận đến đấm ngực dậm chân, thiếu chút nữa hộc máu.

Quá đả thương tự ái!

Một lúc lâu, cửa thanh lâu mở ra, có một lão bảnra đón, khăn che miệng, không nhịn được ngáp: “Mấy vị khách nhân…… Làm sao tới được sớm như vậy? Còn chưa tới giờ mở cửa mà.”

“Chưa tới giở mở cửa càng thanh tĩnh.” Côn Luân lão giả sờ sờ râu mép, liếc nhìn bên trong, hắn sống đến từng này tuổi, đây là lần đầu tới thanh lâu, nói ra khẳng định bị đồ đệ cười đến rụng răng, cho nên hắn ra vẻ rất quen thuộc thanh lâu, cùng lão bản giao thiệp, “Ngươi kêu những cô nương xinh đẹp ra hết đây, hết thảy đi ra, làm cho các nàng tới hầu hạ chúng ta! Bạc chúng ta không thiếu, hàng tốt mới quan trọng! Không xinh đẹp, chúng ta không dùng!”

Lão bản hí mắt, nhìn hắn từ trên xuống dưới, hỏi: “Lão nhân gia,

ngươi xác định ngươi có thể “làm”?” Tầm mắt tà tà nhìn xuống phía dưới hắn, Côn Luân lão giả nét mặt già nua đỏ lên, không thể không để ý đến hình tượng nha, phía sau còn mấy đồ đệ của hắn nha.

“Nói nhảm cái gì đấy? Không muốn kiếm tiền sao?” Côn Luân lão giả thẹn quá hóa giận.

“Kiếm chứ! Tại sao không kiếm tiền? Mấy vị khách quan mời vào trong ——” lão bản ra tay mời, đem đoàn người đón vào, lớn tiếng hô, “Các cô nương, khách tới rồi, tới đón tiếp khách nhân, còn không mau dọn dẹp một chút, tới tiếp khách ——”

Chỉ một thoáng, cả tầng lầu nhộn nhịp hẳn lên, hương phấn son phiên tán trong không khí.

Bảy người ngồi xuống, Ngọc Thụ Lâm Phong huynh đệ bốn người khẩn trương, không dám lộn xộn, ánh mắt nhìn khắp nơi, tràn ngập tò mò.

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người tự nhiên và thoải mái hơn bọn họ rất nhiều, có thể thấy được hai người khi ở Ngạo Thiên đại lục, không ít lần dạo chơi nơi gió trăng này.

“Sư phụ, lão nhân gia ngài đây không phải là lần đầu tiên tới loại địa phương này chứ?” Đinh Phongnhỏ giọng hỏi sư phụ.

Côn Luân lão giả đuôi lông mày nhướng lên, nói khoác: “Làm sao có thể? Sư phụ ta lúc tuổi còn trẻ, phong lưu phóng khoáng không biết bao nhiêu tiểu thư khuê các ngưỡng mộ, sư phụ ta còn không thèm liếc mắt một cái!”

“Cho nên, chờ ngài già rồi, đổi lại thành các nàng không thèm nhìn ngài một cái sao?” Đinh Phong ngây thơ hỏi.

Côn Luân lão giả phất tay, cho hắn một phát. Tiểu tử thúi, không có nhãn lực, hắn là đang vũ nhục sư phụ mình sao?

“Sư phụ, con nghe ngài cùng lão bản nói chuyện, không giống tìm cô nương, giống như là ra chợ mua đồ vậy? Không xinh đẹp, không mua?” Đinh Ngọc gương mặt lạnh lùng, nghiêm túc nói.

Côn Luân lão giả trừng hắn một cái: “Ngươi biết cái gì? Chính là như vậy!”

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục chụm đầu với nhau, cười đến hôn thiên địa ám, năm thầy trò ngươi thật sự rất có ý tứ. Bọn họ quả nhiên quyết định đúng, nhất định có trò hay để nhìn a!

Không bao lâu, lão bản mang theo hai mươi cô nương xuống lầu, mùi phấn son bay tới, các loại mùi vị phấn hỗn tạp lan tỏa trong không khí,bay vào mũi bọn họ, bảy người cùng nhau hắt xì liên tục.

Lão bản ra dấu, hai mươi mấy vị cô nương nhanh chóng tiến lên, tìm cho mình một vị khách nhân. Riêng Côn Luân tiền bối không có cô nương nào bên cạnh, còn lại sáu người, bên cạnh đều có ba bốn cô nương vây quanh.

“Khách quan, muốn dùng chút gì không, uống chút gì không? Ta biết có mấy món ăn đặc sắc, không bằng để ta phụng bồi ngài!”

“Khách quan, chúng ta uống rượu sau đó thưởng đàn nha!”

“Sắc trời còn sớm, khách quan trước ăn uống no say rồi sau đó chúng ta “tâm sự”!”

“Người đâu, đem rượu và thức ăn lên!”

“……”

Hai mươi mấy vị cô nương, ngươi một lời ta một câu, căn bản không để bảy nam nhân nói một câu, đã thấy những cô nương này gọi món, vì bọn họ phục vụ.

Ngọc Thụ Lâm Phong bốn người căng thẳng thân thể, tránh né ma trảo công kích của các cô nương, ánh mắt nhìn sư phụ cầu cứu, chân tay có chút luống cuống. Bọn họ lần đầu tiên tới thanh lâu, chưa từng trải qua việc như vậy, có chút sợ ngây người.

“Sư phụ, kế tiếp phải làm sao?” Đinh Phongkhờ dại hỏi.

Côn Luân lão giả đen mặt, lại không có người để ý tới hắn, hắn bị đả kích nha: “Làm như thế nào là như thế nào, chẳng lẽ còn muốn sư phụ ta làm mẫu cho các ngươi sao?” Một thanh âm rống lên.

“Sư phụ, ngài tại sao? Thoạt nhìn ngài có chút không vui, là bởi vì không có cô nương nào theo hầu ngài sao?” Đinh Phong ngây thơ hỏi, làm cho Côn Luân lão giả rất muốn một chưởng chụp chết hắn, ai ngờ Đinh Thụ nói: “Cả thanh lâu kỳ thật xứng đôi với sư phụ nhất chính là lão bản,, vậy để cho lão bản tới phụng bồi ngài! Như vậy ngài sẽ không tĩnh mịch nữa……”

Côn Luân lão giả xốc xếch, không biết mấy đồ đệ cố ý chỉnh hắn, hay là ngây thơ đây.

“Ha ha, các cô nương, mấy vị bằng hữu của ta tương đối xấu hổ, chịu không nổi sự nhiệt tình của các ngươi, hay là các ngươi biểu diễn mấy tiết mục đi.” Long Thiên Thần khẽ cười, chỉ huy nói.

Bạch Sở Mục đem một chồng ngân phiếu, cười cợt nói: “Người nào

biểu diễn hay, liền khen thưởng, nếu có người được bốn vị huynh đệ nhìn trúng, khen thưởng gấp đôi!”

Các cô nương thấy bạc, hai mắt sáng lên, lập tức giải tán, rối rít đi trang điểm, chuẩn bị biểu diễn.

Ngọc Thụ Lâm Phong bốn người thở phào một cái, cuối cùng cũng an tĩnh, bốn người hết sức sùng bái nhìn về phía Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục, trong đám bọn hắn hai người lợi hại nhất, đối mặt nhiều với nhiều cô nương như vậy, còn có thể bình tĩnh.

“Long nhị công tử, Bạch công tử, hai người các ngươi thường xuyên tới loại địa phương này sao?” Đinh Phongtò mò hỏi.

“Đúng vậy, trước kia ở Ngạo Thiên đại lục, thỉnh thoảng cũng đi tới.” Long Thiên Thần ra vẻ khiêm nhường, trên mặt lộ ra vẻ đắc ý như thể không chuyện gì là không biết.

Bạch Sở Mục so với hắn khoác lác hơn, cũng không ra vẻ khiêm nhường, nói: “Này coi là cái gì? Khi ở Ngạo Thiên đại lục, tiểu gia ở thanh lâu hơn nửa tháng, cái dạng gì chưa từng thấy?”

“Hơn nửa tháng? Lâu như vậy? Vậy thân thể ngươi chịu nổi sao?” Đinh Phong đánh giá hắn.

Bạch Sở Mục ho nhẹ mấy cái, ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn Đinh Phong, làm sao lại cảm thấy hắn không đơn thuần như vẻ bề ngoài, không làm sao lại hướng phương diện kia suy nghĩ rồi sao? Hắn chỉ nói là dừng chân ở thanh lâu, cũng không nói ở trong thanh lâu làm loại chuyện đó a!

Bất quá, nam nhân mà, ai cũng muốn thỏa mãn hư vinh, hắn khoát khoát tay, tiếp tục nói khoác “Này coi là cái gì? Tiểu gia một lần dài

nhất, ở thanh lâu tá túc một tháng mới đi ra!” Dĩ nhiên không mệt, hắn tại gian phòng nhã nhặn ở thanh lâu ngủ, có thể mệt không?

Lời này rơi vào trong tai Long Thiên Thần lại khác, trợn tròn mắt, tốn trừng Bạch Sở Mục: “Cái tiểu tử nhà ngươi! Thì ra là ngươi đã sớm không còn thuần khiết rồi, ngươi còn muốn cưới muội muội của ta?”

Bạch Sở Mục thần sắc ngưng đọng, thầm kêu không ổn, cái này thổi phòng hơi lớn rồi

“Ngươi hãy nghe ta nói, căn bản không có chuyện này, ta nói khoác thôi!”

“Còn muốn nói sạo? Kẻ say thường nói thật, ngươi cho rằng ta sẽ tin lời của ngươi sao?” Long Thiên Thần đập bàn nói.

Bạch Sở Mục trên trán rơi xuống mấy cái hắc tuyến: “Hôm nay từ đầu tới cuối không uống rượu, nếu không uống, làm sao mê sảng rồi, ngươi tin đi!”

“Có quỷ mới tin ngươi! Hôm nay ta thay Thiên Tầm dạy dỗ ngươi một phen!” Long Thiên Thần bắt lấy cơ hội, níu lấy xiêm y của hắn, hai người truy đuổi đùa giỡn.

Ngoài cửa thanh lâu, có một đám người mặc y phục giống nhau đi qua, người cầm đầu liếc nhìn một cái, đột nhiên dừng lại.

“Bác, có chuyện gì vậy?” cô nương trẻ tuổi thấy người phía trước đột nhiên dừng lại, tò mò hỏi.

“Thấy vị nam tử mặc Lam Y không? Hắn lớn lên rất giống một người…… Giống giống, rất giống!” Trung niên nữ tử mặc áo choàng màu xanh, đội mũ lớn che hơn phân nửa khuôn mặt, phía sau nàng

đều giống như vậy, toàn bộ đều là các cô nương.

Một đám người ăn mặc kỳ quặc, đi cùng nhau, là những người đi đường chú ý

“Bác, người nói hắn lớn lên giống ai?” Cô nương trẻ tuổi tò mò đánh giá trong thanh lâu diễn ra màn truy đuổi, trong đó có một nam tử mặc Lam Y, khuôn mặt dễ nhìn, nàng thật sự không nghĩ ra được hắn rốt cuộc giống người nào mình quen biết.

Trung niên nữ tử trầm ngâm chốc lát, hướng một gã sai vặt đứng bên cửa vẫy vẫy tay: “Có thể đem vị kia công tử Lam Y mời đi ra? Ta có việc muốn nói với hắn.”

Gã sai vặt hồ nghi đánh giá nàng một phen, liền đi vào thông báo.

“Có người tìm ta?” Bạch Sở Mục kinh ngạc, hắn không nhớ rõ mình ở Thiên Hỏa thành có người quen a.

“Hừ, không phải là ngươi nơi nơi trêu hoa nghẹo nguyệt sao?” Long Thiên Thần cố ý khích bác hắn.

Bạch Sở Mục phản bác: “Cảnh cáo ngươi! Không được ở trước mặt Thiên Tầm nói hưu nói vượn, nếu không ta cũng nói cho Song nhi, ngươi đi cùng ta!”

Không đợi Long Thiên Thần kịp phản ứng, Bạch Sở Mục đi theo gã sai vặt đến ngoài cửa, hắn tò mò đánh giá một đám người ăn mặc quái dị, tiến lên hỏi: “Ách…… Các ngươi tìm ta?”

Hắn đến trước mặt trung niên nữ tử, trung niên nữ tử từ trên xuống dưới đánh giá hắn, ánh mắt kia nóng rực khiến cho nội tâm hắn sợ hãi. Người này rốt cuộc muốn làm gì, hắn không có đắc tội nàng

nha? Trong khi trung niên nữ tử đang đánh giá hắn, nữ tử bên cạnh cũng đánh giá hắn, làm cho Bạch Sở Mục cảm giác mình đang ở trên đống củi,bị lửa hỏa thiêu

“Ngươi họ Phượng?” Trung niên nữ tử đột nhiên mở miệng nói.

Bạch Sở Mục rõ ràng ngẩn người, dòng họ Phượng đối với hắn mà nói, vừa quen thuộc vừa xa lạ. Đối phương đột nhiên hỏi như thế, chẳng lẽ…… Trong đôi mắt bỗng dưng dấy lên một ngọn lửa, tâm tình của hắn kích động, chẳng lẽ là……

“Ngươi thật họ Phượng?” Trung niên nữ tử thanh âm đột nhiên giảm đi xuống, lộ ra mấy phần tức giận.

Bạch Sở Mục lại ngẩn ra, làm sao lại có cảm giác có cái gì không đúng?

“Người đâu! Mang hắn đi!” Trung niên nữ tử lớn tiếng quát, ở phía sau của nàng, một đám cô nương ùa lên, không để ý tới kháng cự của Bạch Sở Mục, mang hắn đi

Long Thiên Thần cùng thầy trò mấy người Côn Luân lão giả đang bên trong xem náo nhiệt, suy đoán những cô nương này đến tột cùng là người nào, cùng Bạch Sở Mục có quan hệ gì, tại sao chỉ gọi một mình Bạch Sở Mục đi tới nói chuyện? Đang suy nghĩ, đột nhiên thấy Bạch Sở Mục bị mấy cô nương đem đi, bọn họ nhanh chóng rời đi.

Sáu người nóng nảy, vội vàng đi tới trước cửa đại môn, đuổi theo.

Ai ngờ, lúc này tới nơi, một nhóm người đang ở trên đường cái biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, mất tăm mất tích.

“Làm sao nhanh như vậy? Bọn họ đem Sở Mục đi đâu, muốn làm

gì?” Long Thiên Thần ngó xung quanh, giật mình, tốc độ của đối phương cũng quá nhanh đi, bọn họ từ trong lầu vọt ra, thời gian cũng không lâu, đối phương lại hoàn toàn biến mất không thấy, quá kinh hãi rồi!

“Có phải hay không các nàng coi trọng Bạch công tử, đem hắn mang về nhà rồi?” Đinh Phong suy tư nói.

Còn lại Tam huynh đệ rối rít gật đầu phụ họa: “Nói rất có lý!”

Long Thiên Thần phát điên: “Đừng nói mát nữa! Chia nhau đuổi theo!” Nói xong, hắn là người đầu tiên chạy ra khỏi thanh lâu, đi trước tìm người.

Thầy trò năm người Côn Luân lão giả đang muốn rời đi, trong thanh lâu lão bản cùng một đám sai vặt ngăn cản bọn họ: “Khách quan, các ngươi còn chưa thanh toán đâu,còn muốn rời đi?”

“Chúng ta cái gì cũng chưa có dùng, cái này cũng muốn thu bạc?”

“Đúng vậy, ta sờ cũng không có sờ qua một chút?”

“Đần, vậy ngươi sao không còn sớm hạ thủ đi?”

“Chẳng lẽ ngươi sờ qua?”

“Ta cũng vậy không dám sờ……”

Côn Luân lão giả im lặng nhìn Ngọc Thụ Lâm Phong bốn huynh đệ, là ai dạy các ngươi hèn mọn như vậy?

Lão bản nhìn năm người không có ý muốn giao bạc, trợn trừng, thô tục nói: “Hết thảy câm miệng cho lão nương! Mấy người các ngươi

rốt cuộc kẻ nào giao bạc?”

“Hắn!”

Huynh đệ bốn người nhất tề chỉ hướng sư phụ của mình, vô cùng đồng tâm tề lực.

Côn Luân lão giả vểnh râu, tốn hơi thừa lời, hắn dạy dỗ hảo đồ đệ a——

“Bao nhiêu bạc?”

“Tổng cộng là ba nghìn sáu trăm lượng!”

“Cái gì? Chúng ta cái gì cũng không dùng, liền xài ba nghìn sáu trăm lượng?” Ngọc Thụ Lâm Phong huynh đệ bốn người trăm miệng một lời, trợn mắt hốc mồm.

Lão bản nhẩm tính, cho bọn hắn nhất: “Cô nương trong lầu, đi ra ngoài lộ mặt, mỗi người ít nhất thu phí năm mươi lượng. Sờ một chút thêm năm mươi lượng, hôn một chút tính là một trăm lượng, mới vừa xem các ngươi không có sờ cũng không có hôn, khoản sổ sách này sẽ không tính với các ngươi. Còn các ngươi nữa gọi rượu Hoa Điêu, Trúc Diệp Thanh, mười ba cái khay Linh Lung Phú Quý yến…… Vốn tăng lên, đúng lúc là ba nghìn sáu trăm năm mươi lượng, xem các ngươi là lần đầu tới, ta giảm giá cho các ngươi, cuối cùng là ba nghìn sáu trăm lượng! Nhờ chiếu cố nhiều!”

Thầy trò năm người nghe như vậy thầm thán thì ra bạc của thanh lâu là kiếm như vậy……

“Chúng ta gọi món ăn cũng còn không dùng, vậy cũng tính bạc?”

“Các ngươi cũng quá đen tối! Tại sao lại như vậy?”

Lão bản cười nhạo nói: “Không có biện pháp, rượu và thức ăn là các ngươi gọi, điểm này phải tính sổ sách!”

Thầy trò năm người liếc mắt nhìn nhau, trăm miệng một lời: “Đóng gói, mang đi!”

Vân Khê cùng Bách Lí Song, Long Thiên Tầm từ tiệm tơ lụa đi ra, liền gặp được thầy trò năm người cầm hộp đựng thức ăn về.

“Các ngươi vừa đi đâu? Đây là bữa trưa cho chúng ta sao?” Vân Khê thấy hộp đựng thức ăn trong tay năm người, thầm nghĩ thầy trò năm người lúc nào trở nên hào phóng như vậy, cơm nước xong không quên mang một phần cho các nàng?

Thầy trò năm người hai mặt nhìn nhau, cuối cùng nhất tề gật đầu.

“Không sai! Chính là mua cho các ngươi!” Năm miệng tựa một lời

Vân Khê hồ nghi nhìn thầy trò năm người, cảm thấy có kỳ hoặc. Từ trong tay bọn họ nhận lấy hộp đựng thức ăn, mở nắp ra, mùi thơm của rượu và thức ăn bay vào trong mũi nàng.

“Thật là thơm a! tửu lâu nào vậy, nhất định ta sẽ mang Thiên Tuyệt cùng Tiểu Mặc đi nếm thử!”

Thầy trò năm người nhất tề sợ run cả người, vẻ mặt tái đi, bọn họ thật khó có thể tưởng tượng hình ảnh, nếu nàng mang theo trượng phu cùng nhi tử tới thanh lâu dùng cơm.

“Cũng không nên đi! Không có gì đặc biệt!” Côn Luân lão giả ho khan nói.

Đinh Ngọc tiếp lời của sư phụ nói: “Đúng vậy, chỗ kia không sạch sẽ, lại ầm ỹ, Long tôn chủ sẽ không thích.”

“Tiểu Mặc càng không thích chỗ đó! Chỗ đó rất ầm ĩ!” Đinh Thụ lạnh lùng nói.

Đinh Lâm liên tiếp gật đầu: “Đúng đúng, không thích hợp nam nhân đi! Cũng không thích hợp nữ nhân đi! Lại càng không thích hợp cho lão nhân gia đi!”

Tiếp thu cái trừng mắt của sư phụ, Đinh Lâm lè lưỡi, không hề nữa nói tiếp.

Đinh Phong nhức đầu, cau mày nói: “Thật ra thì chỗ kia mọi thứ đều tốt, chính là quá mắc! Sờ tay một chút mất năm mươi lượng, quá hại người đi!”

“Sờ tay?” Ba cô nương cổ quái nhìn hắn, rượu gì, mà phải sờ tay để phục vụ?

Đinh Phong nhận thấy mình nói sai, vội vàng lặng lẽ cười cải chính: “Ta nói chính là xem tướng coi bói, có người ở trong tửu lâu coi tay, nhìn một lần chính là năm mươi lượng, quá mắc!”

“Nhìn tướng tay một lần, năm mươi lượng? Quá hãm hại người!” Long Thiên Tầm tức giận phê phán.

“Năm mươi lượng, rất quý sao?” Bách Lí Song đối với tiền bạc không quá rõ ràng, bởi vì từ nhỏ đến lớn, nàng không phải bận tâm đến chuyện tiền bạc.

Vân Khê im lặng, thầy trò năm người rất chi là cổ quái, liếc nhìn bọn

họ rồi đột nhiên hỏi: “Thiên Thần cùng Sở Mục đâu? Làm sao không thấy bọn họ?”

Đinh Ngọc vỗ đầu mình, đột nhiên nghĩ tới: “Thiếu chút nữa quên mất! Bạch công tử bị một đám nữ nhân bắt đi!”

“A?” Long Thiên Tầm bưng kín cái miệng nhỏ nhắn, lộ ra thần sắc không tin nổi, “Sở Mục ca ca rốt cuộc đi nơi nào? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Còn có Thiên Thần đây? Chẳng lẽ Thiên Thần cũng bị đám nữ nhân đó bắt đi?” Bách Lí Song lúc này cũng phát hiện, Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục cùng nhau biến mất.

“Là như vậy, chúng ta mới vừa ở thanh…… trong tửu lâu Thanh Hoa kia đi ra ngoài……” Đinh Ngọc nhanh chóng phản ứng nghĩ đến danh xưng cho thanh lâu, tiếp tục nói, “Đột nhiên ngoài cửa có một đám nữ nhân tìm Bạch công tử, chúng ta nhìn thấy những cô nương đó lớn lên rất…… rất thiện lương, sẽ không gây bất lợi cho Bạch công tử, ai ngờ nháy mắt một cái, các nàng đột nhiên bắt Bạch công tử, mang hắn đi từ cửa đại môn. Chờ chúng ta đuổi theo cửa đại môn, người đã biến mất không thấy. Long nhị công tử không yên lòng, liền đuổi theo, đến bây giờ cũng còn chưa có trở về.”

“Tại sao có thể như vậy? Sở Mục ca ca hắn…… Các nàng có thể thương tổn Sở Mục ca ca?” Long Thiên Tầm khuôn mặt nhỏ nhắn nhíu lại, gấp đến phát khóc.

Vân Khê sờ cằm, đánh giá thầy trò năm người: “Các ngươi nói Sở Mục bị bắt đi, Thiên Thần đuổi theo bọn họ, vậy tại sao các ngươi không đuổi theo? Còn mang về nhiều đồ ăn đến như vậy?”

Nàng chỉ hộp đựng thức ăn trong tay, chuyện này nói làm sao cũng

không thông a, rốt cuộc là cứu người trọng yếu, hay ăn là trọng yếu?

Ngọc Thụ Lâm Phong bốn người chột dạ, lúc đó bọn họ bị lão bản đanh đá kia làm cho bực mình, quên mất người huynh đệ bị bắt. Nếu không phải Vân Khê nói tới, bọn họ hẳn là chưa nghĩ tới.

Côn Luân lão giả thấy Vân Khê không hề chớp mắt nhìn mình, nét mặt già nua có chút biến đổi, hắn ho khan mấy tiếng, trả lời: “Chuyện thật ra là như vậy, chúng ta là sợ đối phương bắt lầm người, nhất định sẽ quay lại, sợ đến lúc đó không ai tiếp ứng Bạch công tử, cho nên đứng nguyên tại chỗ chờ, ai ngờ đối phương không có trở về. Lão phu cẩn thận suy đoán một chút, cuối cùng đưa ra kết luận, chính là…… các nàng thật sự không có bắt lầm người, người các nàng muốn bắt, đúng là chính là Bạch công tử!”

Vân Khê trừng mắt nhìn hắn, mệt hắn nghĩ ra lí do như vậy, hắn có phải là già quá rồi không!

“Bọn họ bị bắt ở chỗ nào? Mau dẫn ta đi xem một chút!”

“Đinh Phong, ngươi mang các nàng đi, chúng ta đi tìm ở noi khác!” Hắn không có nghĩa khí mang theo ba đồ đệ trốn mất dạng, chỉ còn lại Đinh Phong một mình bị ném tại chỗ, tiếp nhận ánh mắt đáng sợ của ba nữ nhân

“Ô…… Sư phụ, các ngươi quá ác đi……” Đinh Phong vừa định khóc lóc kể lể một phen, đã bị Bách Lí Song nhéo một lỗ tai, “Nhanh một chút dẫn chúng ta đi! Nếu không lỗ tai của ngươi dọn nhà đi là vừa!”

“Buông tay! Không được kéo lỗ tai của ta!” Đinh Phong né tránh, rốt cục tránh thoát trong tay Bách Lí Song, ủy khuất nhìn ba nữ nhân trước mặt, chân mày nhíu lại, trải qua kinh nghiệm lần này, hắn đột nhiên không muốn cưới vợ. Bởi vì hắn nhìn thấy nữ nhân, hoặc là

phúc hắc như Vân Khê, hoặc là dã man không nói đạo lý như Bách Lí Song, hoặc là mềm mại sướt mướt như Long Thiên Tầm, lại có là những nữ tử thanh lâu đáng sợ hại người kia…… Không có một người nào, không có ai phù hợp với tiêu chuẩn của hắn.

“Còn không mau đi?” Vân Khê trừng hắn một cái, Đinh Phong vẻ mặt khổ ép, trong lòng buồn bực mang theo ba nữ nhân đi xem một chút.

Lúc ba người tới nơi, nhìn thanh lâu trước mắt, nhất tề phát ra tiếng gầm thét đáng sợ.

“Rượu cùng món ăn của các ngươi chính là mua ở ‘ tửu lâu ’ này?”

“Long Thiên Thần, ngươi ngang nhiên ban mày ban mặt, đi thanh lâu?”

“Sở Mục ca ca, ngươi ở đâu?”

Đinh Phong phải lấy tay bịt lỗ tai của mình lại, thật sự chịu không được tiếng gầm của ba nữ nhân này, sư phụ quả nhiên đã dự đoán được trước, biết sẽ phát sinh tình huống này, cho nên sớm mang theo ba vị ca ca chạy, lưu lại hắn thật đáng thương, muốn đi đi không được, cũng không dám lưu lại……

Quyển 6 - Chương 60: Tiểu Mặc ở Luyện khí minh

Bạch Sở Mục cảm giác thật ủy khuất, hắn cư nhiên bị một đám nữ nhân bắt cóc.

Hoàn toàn không có báo trước, đám nữ nhân này đã bắn hắn, đưa đi. Vì phòng ngừa hắn nửa đường chạy trốn, các nàng đánh bất tỉnh hắn, hắn nhớ mang máng, đánh ngất hắn, hình như là một vật cứng giống như là hồ lô rượu, không chút lưu tình nện xuống trán hắn.

Quá độc ác!

Khi hắn khôi phục lại tri giác, phát hiện mình đang ở một đại điện xa lạ, mặt đất, truyền đến từng trận lạnh lẽo. Sở dĩ là đại điện, bởi vì gian phòng này to, có chút khoa trương, ngửa đầu lên, đại điện cao chừng năm người, điêu khắc mang hơi thở cổ xưa, quanh quẩn trên đỉnh đầu, làm hắn hoa mắt.

“Tham kiến cô cô!”

Hang loạt tiếng hô đồng thanh, làm hắn thất kinh, Bạch Sở Mục quay đầu lại, thấy hai bên tả hữu có mười mấy người đứng, trang phục thống nhất, nhất tề hướng phía trước tham bái chủ vị. Mười mấy người này, toàn bộ là các cô nương!

Cô cô?

Bạch Sở Mục kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn về phía chủ vị. Trên bậc cao, là một trung niên nữ tử uy nghiêm mắt quét toàn đại điện, tầm

mắt đưa về phía hắn, ánh mắt nàng, đột nhiên bắn tới đây.

“Tỉnh, bò tới đây cho ta!”

“Bò tới!” Chúng nữ tử đồng thanh nhắc lại, cả đại điện chấn động.

Bạch Sở Mục nuốt một ngụm nước bọt, hắn đã trêu chọc người nào đây? Làm sao đột nhiên gặp chuyện cổ quái như vậy?

Từ từ trên mặt đất bò dậy, hắn tò mò hỏi: “Cô cô, các ngươi là ai? Bắt ta làm cái gì?”

Trung niên nữ tử nghe hắn gọi nàng là “Cô cô”, con ngươi chợt trầm xuống, bắn tán loạn ra ánh mắt sắc bén, nén giận trừng hắn: “Ai là… cô cô của ngươi? Ta không có người cháu lớn như vậy!”

“Ha hả, cô cô nói chuyện thật khôi hài! Cái này…… Nếu không có việc gì, ta đi về trước nha, bằng hữu ta tìm không được ta, sẽ lo lắng.” Bạch Sở Mục thấy tình huống không ổn, nhanh chân nghĩ cách thoát thân, xoay người, còn chưa đi được mấy bước, mấy thanh trường kiếm đã gác trên cổ của hắn. ánh mắt giả lai bất thiện chăm chú nhìn hắn, làm cho hắn một lần nữa lui trở về.

“Cái kia…… Tiền bối, ngài đem ta bắt đến đây, đến tột cùng là có cái gì phân phó? Vãn bối mặc dù bất tài, nhưng những việc nặng nhọc vẫn có thể làm, ngài nếu là có việc gì cần vãn bối trợ giúp, xin cứ việc phân phó ta, ta nhất định hảo hảo làm.”

Trung niên nữ tử hừ lạnh một tiếng: “Phượng gia ngày xưa huy hoàng bực nào, anh hùng xuất hiện tầng tầng lớp lớp, làm sao đến thế hệ ngươi, cư nhiên vô dụng như vậy? Hừ, có lẽ chính là Phượng gia tạo nghiệt nhiều, nên gặp báo ứng! Tựa như phụ thân của ngươi, hắn bội bạc, lang tâm cẩu phế, rốt cục cũng gặp báo ứng, chết nơi

đất khách! Ha hả ha hả……” tiếng cười trầm thấp bị đè nén, ẩn chứa cảm xúc phức tạp.

Phượng gia? Nguyên lai là gia tộc của phụ thân…… thu hồi thần sắc bất cần đời, con ngươi Bạch Sở Mục trong suốt có mấy phần ngưng trọng, từ khi ra đời tới nay, hắn chưa từng gặp cha của mình, tình cờ nghe được phụ thân là người Phượng gia đến từ Long Tường đại lục, trong nội tâm hắn có gợn sóng nho nhỏ. Hắn luôn khát vọng có phụ thân, mặc dù hắn chẳng bao giờ biểu hiện ra, nhưng trong nội tâm luôn luôn một có một vị trí dành cho phụ thân. Hắn chịu không được ngoại nhân chửi bới gia tộc mình, càng không chịu được ngoại nhân chửi bới cha mình!

Hai tay nắm chặt lại, hắn ngước mắt, trong ánh mắt dường như bắn ra điện quang: “Rốt cục ngươi là người nào? Tại sao phải vũ nhục Phượng gia?”

“Ngươi quả nhiên là dư nghiệt của Phượng gia…… Tốt, rất tốt! Phượng gia nhiều năm qua co đầu rút cổ không ra, hiện tại trong tay ta có ngươi, nhìn xem bọn họ còn ẩn mình đến bao lâu?” Trung niên nữ tử cúi đầu cười lạnh, đột nhiên lớn tiếng vừa quát, “Người, đem tin tức truyền đi, nhi tử Phượng Hi Kiệt đang ở trong tay Lữ cô cô, trong vòng ba ngày, nếu người Phượng gia không xuất hiện ở Thiên Hỏa thành, bản cô cô sẽ giết huyết mạch cuối cùng của Phượng gia, để cho Phượng gia tuyệt tử tuyệt tôn!”

“Dạ, cô cô!” Chúng nữ tử đồng thanh trả lời.

Bạch Sở Mục bị hai cô nương trói lại, ra sức giãy dụa: “Thả! Mau thả ta ra! Trong thời gian ba ngày, vạn nhất bọn họ không có ở phụ cận Thiên Hỏa thành, ta đây chẳng phải chết oan rồi sao? Ngươi không thể làm như vậy, ngươi phải cho nhiều thời gian một chút!”

Hắn bị một cô nương kéo ra ngoài, trong miệng vẫn không quên tiếp tục ồn ào: “Đúng rồi, các ngươi lúc truyền tin tức, có thể nói tên của ta không? Ta tên là Bạch Sở Mục, uy, nhẹ một chút, này……”

Thân ảnh hắn rốt cục biến mất ở cửa đại điện, cô nương trẻ tuổi quay đầu nhìn về phía Lữ cô cô: “Cô cô, ba ngày thời gian, có lẽ là hơi ít? Dù sao người Phượng gia mai danh ẩn tích nhiều năm như vậy, muốn tìm ra bọn họ quả là không dễ, vạn nhất……”

Lữ cô cô tà tà liếc nàng một cái: “Ta tự nhiên có tính toán, bất quá ta nhìn tiểu tử kia, trong lòng sẽ thống khoái. Hình dạng của hắn, quả thực giống nhau phụ thân hắn như đúc, mỗi lần nhớ tới phụ thân hắn, ta liền thống hận không dứt……”

Cô nương trẻ tuổi than dài nói: “Vậy, cô cô thật ra chỉ muốn hù dọa hắn một chút mà thôi?”

Lữ cô cô không gật đầu, cũng không lắc đầu, nhìn cô nương trẻ tuổi, ánh mắt lạnh như băng từ từ nhu hòa: “Tình Nhi, ngàn vạn không nên đồng tình với nam nhân, nam nhân không có người nào tốt cả, không có cái gì tốt cả! Ngươi còn trẻ, không có quá nhiều hiểu biết đối với nam nhân. Ngươi phải nhớ kỹ lời cô cô nói…, vô luận nam nhân nói cái gì, ngươi cũng không thể tin, bởi vì khi bọn hắn đối với ngươi nói lời ngon tiếng ngọt, nhất định bọn họ có việc muốn cầu cạnh ngươi, cũng không phải thật lòng đối tốt với ngươi.”

Cô nương trẻ tuổi thụ giáo gật đầu: “Tình Nhi nhớ ạ!”

Đây là một địa lao ẩm thấp, thoạt nhìn tựa hồ như mấy thập niên chưa từng sử dụng qua.

Bạch Sở Mục cầm khăn, chắn trước mũi của mình, dùng miệng để hô hấp. Hai tay hắn sờ lưới sắt chăng trên mặt đất địa lao, nhìn xung

quanh, tìm kiếm kế sách chạy trốn.

“Các ngươi cho là nơi này có thể quản ta sao? Cũng quá xem nhẹ ta!” Bạch Sở Mục cười một tiếng, các nàng nhất định không nghĩ tới, hắn có Na Di thuật, địa lao này căn bản không giam được hắn. Nhưng vấn đề là, hắn bị đánh ngất xỉu đưa tới, đối với hoàn cảnh không quen thuộc, sau khi hắn rời khỏi địa lao, nên chạy hướng nào đây?

Trong lúc đang suy tư, cửa địa lao mở ra, từ ngoài cửa đi tới một đoàn người, tiếng bước chân nhẹ nhàng, chính là tiếng bước chân của các cô nương.

“Các ngươi ở chỗ này chờ, ta một mình đi vào.” Thanh âm uyển chuyển động lòng người truyền tới, tiếng bước chân càng ngày càng gần, Bạch Sở Mục rất nhanh thấy vị nữ tử này, nàng chính là cô nương bên cạnh Lữ cô cô.

Chỉ thấy nàng tò mò đánh giá hắn, cái mũ che hơn phân nửa khuôn mặt nàng, chỉ lộ ra một đôi mắt xinh đẹp, đang đánh giá hắn.

“Nhìn cái gì chứ, chưa từng thấy nam nhân sao?” Bạch Sở Mục trong lòng tức giận, đối với người ở đây không có cảm tình gì.

“Ngươi tại sao hung dữ với ta như vậy?” Tình Nhi nhíu mày.

“A a a, ta nhớ ra rồi, mới vừa rồi ngươi đánh ta ngất xỉu! Ngươi thật độc ác, ta hung dữ với ngươi đấy, có vấn đề gì sao!” Bạch Sở Mục nghiến răng nghiến lợi, chằm chằm nhìn nàng.

Tình Nhi trong ánh mắt nghi ngờ càng nhiều: “Làm sao ngươi cùng lời cô cô nói không giống nhau? Ngươi chẳng những không nói lời ngon tiếng ngọt với ta, còn hung dữ với ta, rốt cuộc ngươi là nam

nhân tốt hay là nam nhân xấu?”

Bạch Sở Mục ánh mắt hơi chậm lại, đây là chuyện gì? Nữ nhân này chẳng lẽ là bị cô cô nàng đầu độc?

“Nếu ta là nam nhân tốt, ngươi sẽ thả ta ra sao?” Bạch Sở Mục cố gắng đầu độc nàng.

Tình Nhi cẩn thận suy nghĩ một chút: “Có thể có, có thể sẽ không.”

“Đừng nói lập lờ nước đôi như vậy, có chính là có, không là không! Nếu ngươi chịu thả ta ra, nhất định ta sẽ cảm tạ ngươi…… Đúng rồi, ngươi muốn tìm một nam nhân tốt gả đi? Ta biết bốn nam nhân vừa đẹp trai vừa tốt bụng, ta đem bọn họ giới thiệu cho ngươi, tùy ngươi chọn! Nếu vừa mắt bọn họ, cũng không thành vấn đề, dù sao bọn họ là tứ bào thai, làm sao phân biệt được? Không phải là chuyện tốt sao!”

Nói ba xạo, đem Ngọc Thụ Lâm Phong bốn người bán đi!

Tình Nhi nhìn chằm chằm hắn một lúc lâu, đột nhiên cười lạnh, có cảm giác như đã ngộ ra: “Cô cô nói quả nhiên không sai! Nam nhân phàm có điều cầu, đều dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ người, ngươi cũng không ngoại lệ!”

Bạch Sở Mục dừng lại, nha đầu này tốc độ biến sắc mặt cũng quá nhanh đi?

“Ngươi mơ tưởng từ nơi này chạy đi! Xung quanh Dục Tú Cung đặt vô số cơ quan bẫy rập, người ở bên ngoài không vào được, người ở trong cũng đừng mơ ra ngoài! Ta khuyên ngươi tốt nhất bỏ ý niệm chạy trốn trong đầu, ngươi trốn không thoát! Hơn nữa căn cứ vào hiểu rõ của ta với cô cô, nếu bị nàng phát hiện ngươi chạy trốn…,

nàng có thể không đợi đến ba ngày, đem ngươi giết chết! Ngươi tốt nhất tin lời ta nói…, cô cô đối với người Phượng gia có thù rất lớn!”

“Ai nói ta muốn chạy trốn? Ta cũng không có biện pháp trốn a!” Bạch Sở Mục căn bản không có đem lời của nàng để trong lòng, nghĩ thầm nàng hơn phân nửa là hù mình, mới nói ra nhiều cơ quan bẫy rập như vậy. Hắn mới vừa rồi quan sát, các nàng là nữ lưu, một đám nữ lưu, có thể lợi hại đến mức nào?

Tâm thái kiêu ngạo làm cho hắn quên mất mình như thế nào bị một đám nữ nhân bắt đến đây, cũng quên mất hắn có đại tẩu bưu hãn đến nhường nào, đại tẩu của hắn, đây chính là minh chứng rõ ràng nhất cho nữ nhân!

“Ngươi tốt nhất tin lời của ta, ta chưa bao giờ nói dối!” Tình Nhi theo dõi ánh mắt hắn, phảng phất đọc được suy nghĩ của hắn, bổ sung thêm một câu, “Chẳng lẽ ngươi không tò mò, không muốn gặp lại thân nhân của mình sao?”

Một câu nói cuối cùng, đánh trúng tâm can của Bạch Sở Mục, để cho hắn từ bỏ qua ý niệm chạy trốn trong đầu.

Đúng vậy a, đây có lẽ là cơ hội duy nhất,hắn có thể nhìn thấy thân nhân mình.

Mọi người đều nói đa số người Phượng gia chết rồi, một phần ở trên Long Tường đại lục mai danh ẩn tích, cho nên hắn mới bỏ qua ý muốn tìm kiếm thân nhân, bây giờ nghe các nàng nói như thế, cũng là đại biểu Phượng gia còn có người còn sống, hắn thật sự có cơ hội nhìn thấy bọn họ sao?

Chẳng qua là, mình là một nhân vật nhỏ bé như vậy, bọn họ nguyện ý vì hắn hiện thân, tái xuất giang hồ sao?

Đáy lòng một chút tự ti như lửa lan đồng cỏ từ từ mở rộng, tâm tình của hắn chán nản.

Cho tới nay, hắn cũng là bị quên cái kia một, trừ Thiên Tầm, sợ rằng không có ai đem hắn làm nhân vật trọng yếu……

Trong lòng có chút bối rối, rốt cuộc mình có trọng yếu sao? Sẽ có người đến cứu hắn? sẽ là ai?

Nhìn hắn ngẩn người, Tình Nhi nhìn hắn một cái, xác định hắn sẽ không nữa chạy trốn, liền dẫn mấy cô nương rời địa lao.

Giờ phút này ở Luyện khí minh, phụ tử Long Thiên Tuyệt đang cùng Minh chủ và các vị nguyên lão thương nghị làm thế nào để thăng cấp cho Ngọa Long cư.

Cùng là những người luyện khí đến si mê, trông thấy Ngọa Long cư, không chỉ Minh chủ cùng các nguyên lão ở bên trong hai mắt tỏa sáng, cho tới bây giờ đều nhàn nhã không đếm xỉa sự đời, hiện tại đều không ngoại lệ hết thảy chạy đến xem.

Long Thiên Tuyệt cũng không hẹp hòi, trực tiếp mời bọn họ vào Ngọa Long cư, để bọn họ thăm quan, đồng thời nghĩ ra biện pháp cải tiến Ngọa Long cư.

“Đây là…… Không gian sống thu nhỏ! Trời, ngươi làm như thế nào? Bản thân bảo vật này đã vượt xa thuộc tính của nó…… Sách sách, khó lường a!”

“Quá hoàn mỹ! Đây là một tác phẩm luyện khí quá tuyệt vời, Long công tử, ngươi là làm sao luyện chế ra?”

“Đúng vậy a, đã hoàn mỹ như vậy, tại sao còn muốn cải tiến?”

“Bàn về năng lực phòng ngự, không gian bên trong, còn có cả kết cấu, đều hoàn mỹ vô khuyết, vì sao còn muốn cải tiến?”

Đối mặt mọi người chất vấn, Long Thiên Tuyệt giả bộ hình dáng lãnh khốc, mặt không chút thay đổi, hắn cũng không thể nói cho bọn hắn biết, hắn muốn cải tiến thăng cấp Ngọa Long cư, mục đích chính là không muốn trong lúc vợ chồng hắn thân mật, bị con hắn nhìn thấy?

Hắn không nói, không có nghĩa là không có người đứng ra vạch trần sự thật.

“Lý do rất đơn giản nha, bởi vì phụ thân sợ chúng ta nhìn lén hắn và mẫu thân…… Ngô ngô……” Đáng thương Tiểu Mặc, cái miệng nhỏ nhắn bị mội cái tay lớn bịt miệng, Long Thiên Tuyệt bình tĩnh nhìn về phía mọi người: “Đồng ngôn vô kỵ, mọi người không cần để ý.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, bừng tỉnh đại ngộ, mọi người âm thầm cười trộm.

Tiểu Mặc dùng sức gạt tay phụ thân ra, hai mắt trợn trừng.

Long Thiên Tuyệt thần sắc trang nghiêm, cất giọng nói: “Thật ra mục đích của tại hạ là hy vọng có thể làm cho Ngọa Long cư từ hợp chất giản đơn biến thành hợp chất phức tạp ra tăng nhiều chức năng thí dụ như gia tăng lực công kích, gia tăng lực phòng thủ, lực che giấu, thậm chí gia tăng thêm không gian bên trong…… Các vị tiền bối kiến thức uyên bác, mỗi vị đều có sở trường riêng, hy vọng có thể chỉ giáo cho vãn bối.”

Mọi người nghe hắn tán dương, mọi người nhất thời vui vẻ, Long Thiên Tuyệt thân phận gì? Trước đây có lẽ hắn là tiểu bối vô danh,

nhưng bây giờ bất đồng, sau sự việc ở Thiên Long học viện, chuyện hắn trở thành lãnh tụ của thập đại học viện đã sớm truyền khắp tứ phương, hơn nữa hắn là cung chủ của Lăng Thiên Cung, là con cháu Long gia, thiên phú luyện khí kinh người, vốn đã cho bọn họ tâm phục khẩu phục! Được một người vừa có danh vọng lại có thực lực như vậy, khen ngợi cùng sùng bái, bọn họ lấy làm kiêu ngạo cùng tự hào, lập tức chiếm được thỏa mãn, cho nên mọi người chọn mở rộng tấm lòng,dốc sức tương trợ.

Tiểu Mặc nghe các đại nhân vật hàn huyên, cảm thấy không thú vị, liền dẫn Tiểu Bạch tùy ý đi dạo.

Luyện khí minh chính là thánh địa trong lòng các luyện khí sư, cơ hồ tụ tập luyện khí sư ưu tú nhất của cả Long Tường đại lục, đồng thời cũng sưu tập toàn bộ công cụ cùng tài liệu luyện khí của cả đại lục.

Mặc dù được công nhận là một tiểu luyện khí sư, Tiểu Mặc cảm giác mình tựa như tiến vào một đại dương luyện khí, mặc bé phát huy tiềm lực.

Quyển 6 - Chương 61: Khi dễ Tiểu Tĩnh đều là người xấu

Edit: Thu Huyền

Beta: Tiểu Mộng

Có thể tiến vào trung tâm Luyện khí minh, chỉ có nhân vật cấp nguyên lão trở lên, còn phụ tử Long Thiên Tuyệt là ngoại lệ.

Những người khác muốn đi vào khu vực trung tâm Luyện khí minh, thì phải thông qua từng trạm kiểm soát xét duyệt, trừ ra vào thành cần kiểm soát người ngoài, còn cấn người cấp nguyên lão trở lên dẫn dắt. Thủ tục phức tạp làm người ta sợ hãi.

Điều này cũng không trách được người Luyện khí minh, ai bảo trong Luyện khí minh tồn trữ nguyên liệu luyện khí trân quý vô cùng đây?

Tiểu Mặc mang theo Tiểu Bạch, đi dạo đến trạm kiểm soát, vừa vặn nhìn thấy mấy vị cao thủ đang lục soát một vị nam luyện khí sư. Chỉ thấy vị luyện khí sư mặc trang phục thống nhất Luyện khí minh, vóc người có vẻ khôi ngô, trong tay của hắn đang bê một cái đỉnh lớn, trong đỉnh có chứa một ít nguyên liệu luyện khí, giống như là từ trong kho lấy nguyên liệu luyện khí đem ra ngoài, đang chịu sự kiểm tra của thủ vệ địa bàn.

Tiểu Mặc sở dĩ chú ý tới hắn, kì thực là đúng dịp, trong tay luyện khí sư có một cái đỉnh, trong lúc lơ đãng xẹt qua một đạo ánh sáng trắng hấp dẫn hắn.

Bạch quang kia không phải là ánh sáng của đỉnh, nó làm mất đi tia xạ trong đỉnh truyền ra ngoài, điều này không khỏi quá kỳ quái.

Hắn cất bước đi tới: “Đại thúc, ta có thể nhìn một chút đỉnh trong tay ngươi sao?”

Ánh mắt luyện khí sư kia căng thẳng, bất quá rất nhanh liền mở ra, cúi đầu nhìn nam hài thiên chân vô tà trước mặt, hắn mỉm cười nói: “Cái này không thể được, đỉnh là muốn cầm đi dùng luyện khí cho người Đoan Mộc gia tộc, không thể tùy tiện đụng chạm được. Tiểu công tử hay là đi nơi khác chơi đi, đừng ở chỗ này quấy rầy công việc các thúc thúc.”

“Đoan Mộc gia tộc? Người Đoan Mộc gia tộc?” Tiểu Mặc tò mò hỏi.

Luyện khí sư nói: “Cả Long Tường đại lục chỉ có một Đoan Mộc gia tộc..... Tính, theo như ngươi nói, ngươi cũng không biết, hay là ngươi đi nơi khác chơi đi.”

Tiểu Mặc nháy mắt mấy cái, lộ ra mấy phần hưng phấn, chẳng lẽ là gia tộc Tiểu Tĩnh?

“Kiểm tra xong, ngươi có thể đi.” Cao thủ đối với luyện khí sư nói, luyện khí sư thu hồi tất cả dụng cụ cùng nguyên liệu,cất bước rời đi.

Tiểu Mặc đi tới bám theo một đoạn.

Không biết có thể nhìn thấy Tiểu Tĩnh hay không, hoặc là hỏi thăm một chút tin tức liên quan tới Tiểu Tĩnh?

Tiểu Mặc càng nghĩ càng kích động, trong lúc vô tình, đã đi theo luyện khí sư tới một gian luyện khí thất.

Đi tới ngoài cửa, Tiểu Mặc không có trực tiếp đi theo vào, mà dừng ở cửa nhìn vào bên trong, lúc này từ bên trong tuyền ra tiếng nói chuyện: “Triệu đại sư, ta phụng mệnh gia chủ, tới chế tạo luyện khí cho hai vị tiểu tiểu thư, ngài nên phí chút tâm tư a..... Cái này, ngài hiểu ý ta sao?”

“Hiểu, hiểu!” Luyện khí sư cười hèn mọn, “Nhận chuyện ủy thác của người, luyện khí sư chúng ta từ trước đến giờ cũng là lấy yêu cầu khách nhân làm đầu, ngươi có cái yêu cầu cụ thể gì, cứ việc nói đi.”

Người nọ cũng hèn mọn cười một tiếng: “Triệu đại sư quả nhiên chuyên nghiệp, hiểu được những nhu cầu khách nhân chúng ta. Chuyện là như vậy, hai kiện luyện khí này, một là cho cháu ruột Đại trưởng lão, ngài cũng biết, Đại trưởng lão chúng ta đối với cháu gái mình yêu quý vô cùng, hận không hái được sao trên trời cho nàng, cho nên một cái này ngài nên dặc biệt phí chút tâm tư, tất yếu phải chế tạo được tận thiện tận mỹ.....”

“Nguyên lai là cho thân tôn nữ Đai trưởng lão, ta hiểu rồi, còn một cái khác thì sao?”

“Một cái khác, đâu để ngài phải hao tổn tâm tư vậy. Đó là gia chủ vì trấn an một trưởng lão ngoại lai, cho cháu gái hắn một chút ngon ngọt, hừ, Đoan Mộc Hùng kia thật đúng cho là gia chủ coi trọng hắn? Ta nhổ vào, gia chủ nhìn trúng bất quá là năng lực đặc thù trên người cháu gái hắn thôi.”

Triệu đại sư nghe vậy, sinh ra long hiếu kỳ: “Nghe nói Đoan Mộc gia tộc các ngươi có một loại năng lực đặc thù, chính là có Thiên Nhãn, có thể tiên đoán chuyện phát sinh trong tương lai, có phải thật hay không?”

Ngườ kia nói: “Nghe nói là có chuyện như vậy, bất quá Đoan Mộc

Hùng cùng nha đầu đó rất bướng bỉnh, đến nay cũng không chịu thi triển năng lực Thiên Nhãn, gia chủ vì dụ dỗ bọn họ, mới muốn cho bọn họ một chút chỗ tốt. Ngươi cũng không cần quá thật tình, tùy tùy tiện tiện làm một chút là tốt rồi."

Hai người tiếp tục bàn luận xôn xao, Tiểu Mặc nghe được lại vô cùng tức giận, quá ghê tởm, bọn họ cư nhiên muốn khi dễ Tiểu Tĩnh?

"Tiểu Mặc Mặc, chúng ta đi thu thập bon họ!" Tiểu Bạch vung móng vuốt, đoán suy nghĩ chủ nhân.

Tiểu Mặc cẩn thận suy nghĩ một chút, lắc đầu: "Thu thập bọn họ cũng không giúp được Tiểu Tĩnh, nói không chừng sau khi hắn trở lại còn có thể trả thù Tiểu Tĩnh đây. Ừ, để cho ta nghĩ thử xem....."

Trong lúc suy tư, người trong phòng luyện khí đã bắt đầu luyện khí.

Lò lửa cháy đỏ bừng, Triệu đại sư làm chưa ra hình dáng gì, nhưng tài nghệ luyện khí hay là kỹ năng đều vô cùng thành thạo. Người đến từ Đoan Mộc gia tộc ở một bên chờ đợi, quan sát Triệu đại sư luyện khí, Tiểu Mặc thì tiếp tục ngồi chồm hỗm ở ngoài cửa, thời khắc chú ý động tĩnh bên trong.

Đại khái qua hai canh giờ, Tiểu Mặc đợi sắp không được bình tĩnh rồi, người ở bên trong cuối cùng cũng kết thúc luyện khí, giọng nói lần nữa truyền ra.

"Triệu đại sư tài nghệ luyện khí quả nhiên không giống người thường, hai cái vòng tay này thoạt nhìn giống nhau như đúc, hoàn mỹ vô khuyết, ai có thể nghĩ đến chức năng giữa bọn chúng cũng là thiên soa địa biệt đây? Ha ha ha, cái này tốt lắm, hai cái vòng tay giống nhau ban cho hai vị tiểu thư, mọi người chỉ biết cho là gia chủ rất công bình công chính, đối với cháu gái Đại trưởng lão cùng đối

người cháu gái ngoại lai đối xử bình đẳng. Bọn họ trăm triệu lần không nghĩ tới bên trong này cất giấu càn khôn, ha ha ha.....”

“Ngươi phải nhớ rõ ràng, cái tốt bên trong nhiều hơn một bôi Thúy Hồng, ngàn vạn nhớ rõ ràng không nên nhớ sai a.”

“Ta nhớ rõ! Thời gian còn sớm, chúng ta đi ra ngoài uống một chén.....”

Đang khi nói chuyện, hai người rời đi luyện khí thất, cho đến khi thân ảnh hai người hoàn toàn biến mất ở trong tầm mắt, Tiểu Mặc mới mang theo Tiểu Bạch, ngó dáo dác chạy vào luyện khí thất.

Trên mặt bàn để hai chiếc vòng ngọc, kiểu dáng xinh đẹp, màu sắc thông thấu, chợt nhìn, đích thực là hoàn hảo hơn phân nửa phân không ra hai cái có gì khác nhau, nhưng nhìn kỹ, Tiểu Mặc phát hiện trong đó có một cái vòng ngọc ngọc thạch bao quanh một bôi Thúy Hồng, vậy hẳn chính là Triệu đại sư trong quá tình luyện khí có làm thêm một loại nguyên liệu luyện khí đặc thù. Như vậy, cái vòng ngọc này công dụng tựu so sánh với một cái khác không thể làm gì lớn hơn mấy lần.

Đều là luyện khí sư, hắn liếc mắt liền thấy thiết kế vòng ngọc, tay nhỏ bé sờ nhẹ cơ quan, vòng ngọc trong tay hắn lớn hơn mấy lần, còn ấn một chút chốt mở vòng ngọc liền khôi phục nguyên trạng.

Hừ, bất quá chỉ như thế sao!

Tiểu Mặc khinh thường bỏ lại vòng ngọc, vừa cẩn thận quan sát chiếc vòng ngọc bình thường kia, trừ chất ngọc tương đối xuất chúng nhìn ở ngoài, không thấy những thứ công dụng khác.

Qua khi dễ người rồi! Tùy tiện đưa một cái vòng ngọc vô dụng, bọn

họ đã nghĩ lùa gạt Tiểu Tĩnh giúp bọn họ thi triển uy lực Thiên Nhãn, a a a a..... Bé muốn hung hăng đánh bọn họ một bữa a!

“Tiểu Mặc Mặc, đừng tức giận, sớm muộn gì ta cũng mang theo Thần Long Long Vương cốc chúng ta diệt Đoan Mộc gia tộc!” Tiểu Bạch luôn thân thiết như vậy.

Tiểu Mặc từ từ thu liễm tức giận, quay đầu nhìn về phía Tiểu Bạch: “Tiểu Bạch, ta hiện tại cần sự hỗ trợ của ngươi, ta muốn chế tạo cho Tiểu Tĩnh một chiếc vòng ngọc uy lực cực lớn, tức chết những người muồn khi dễ Tiểu Tĩnh kia!”

Tiểu Bạch vừa nghe, nhất thời hưng phấn, nó thích nhất đúng là giúp Tiểu Mặc làm chuyện xấu.

Một người một thú cưng liền trộm đạo, thừa dịp Triệu đại sư cùng người Đoan Mộc gia tộc vẫn chưa về liền khai hỏa, một lần nữa luyện tạo vòng ngọc. Đem một chiếc vòng ngọc lần nữa luyện tạo xong, Tiểu Mặc còn không hài lòng, lại đem một chiếc vòng ngọc kia một lần nữa luyện tạo lại một phen, muốn hoàn mỹ sao? Hết lần này đến lần khác để không hoàn mỹ!

Trên khuôn mặt nhỏ bé tuấn tú vô địch, lóe ra tia sáng hưng phấn kỳ dị, Tiểu Mặc hăng hái bừng bừng.

Thấy tâm tình tiểu chủ nhân vui vẻ, Tiểu Bạch phun hỏa càng thêm ra sức.

Đợi đến khi Triệu đại sư cùng người Đoan Mộc gia tộc trở về, một người một thú cưng đã từ luyện khí thất biến mất.

“Triệu đại sư, ta đây mang theo vòng ngọc đi trước một bước, ngày sau lại đến bái phỏng ngài.”

“Ừ, nhớ kỹ đặc thù hai cái vòng ngọc, ngàn vạn không nên nhớ sai.” Triệu đại sư không quên phân phó một lần nữa.

“Ngài cứ yên tâm đi, ta cũng không có uống say, ta nhớ rồi.” Người nọ nói xong, liền mang theo hai cái vòng ngọc rời đi.

Triệu đại sư đưa mắt nhìn hắn rời đi, loay hoay lô đỉnh của mình, cười đến đắc ý: “Ai nha nha, ta thật là càng ngày càng bội phục mình. Hôm nay chẳng những nhận được vụ làm ăn lớn, mà còn nhận được nhiều chỗ tốt, ha ha ha..... Ta thật là thông minh a, lại có thể nghĩ tới biện pháp này, ha ha ha.....”

Tiểu Mặc cũng không có rời đi quá xa, hắn sợ hai người phát hiện sơ hở vòng ngọc, mặc dù hắn cố ý để cho vòng ngọc giữ vững hình dáng của nó, nhưng dù sao cũng là động tay động chân, nhìn kỹ thì hoàn toàn khác nhau. May là hai người bọn họ đang đắc ý với mưu kế của mình, vừa uống một chút rượu không có cẩn thận ngó nhìn.

Tiểu Mặc hai mắt gắt gao ngó chừng Triệu đai sư, hắn thay Đoan Mộc gia tộc làm việc tổn hại người khác, lại còn đắc ý như vậy, quả thực là luyện khí sư bại hoại!

Tiểu Mặc đối với hắn hết sức khinh thường!

Bất quá coi như làm chuyện xấu cũng không cần thiết đắc ý như vậy chứ?

Cười to, ngoài cửa cuối hành lang, truyền đến một trận bước chân vội vàng, còn có giọng nói cười to.

“Liễu đại sư, ngài phải tin tưởng chúng ta, chúng ta thật không có lấy trộm Tử Tinh thạch, ngài chính là giết chúng ta, chúng ta cũng không

dám lấy trộm bảo vật trong kho a.”

“Không phải các ngươi làm, đó cũng là các ngươi thất trách! Minh chủ cho các ngươi trông chừng thương khố, chỉ trích các ngươi thủ hộ không tốt mỗi bảo vật trong kho, có tổn thất, ta không chất vấn các ngươi, đi chất vấn ai?”

Di, là Liễu sư tỷ!

Tiểu Mặc thấy được người trên hành lang, lộ ra sắc mặt vui mừng.

“Liễu đại sư, chúng ta biết sai rồi.”

“Tốt lắm, ta hiện tại hỏi các ngươi, ngày hôm nay rốt cuộc còn có ai đi qua thương khố?”

“Trừ Triệu đại sư, cũng chưa có người khác, bất quá, lúc Triệu đại sư đi ra, chúng ta cẩn thận lục soát rồi, đúng là không có phát hiện ra bất kỳ Tử Tinh thạch nào.”

“.....”

Bên trong phòng luyện khí Triệu đại sư nghe được tiếng nói chuyện ngoài cửa, hai tay run lên, suýt nữa đem lô đỉnh trong tay rơi xuống. Bối rối, hắn đem lô đỉnh dấu ở phía sau hộc tủ, sau đó vội vã đi ra ngoài đón.

Tiểu Mặc đem hết thảy nhìn trong mắt, rất tò mò, hắn đem lô đỉnh giấu đi làm cái gì? Chẳng lẽ bên trong có quỷ?

“Liễu đại sư, ngọn gió nào đem ngài thổi tới?” Triệu đại sư dấu đi hoảng hoạn trong lòng, bắt đầu híp mắt cười đánh giá Liễu Cơ Nhã, đáy mắt lóe ra quang mang kỳ dị, làm cho người ta càng thêm cảm

thấy hắn hèn mọn.

Quyển 6 - Chương 62: Phượng gia đệ nhất mỹ nhân

Liễu Cơ Nhã chán ghét nhìn hắn một cái, thanh âm trong trẻo lạnh lùng nói: “Nghe nói hôm nay ngươi đi thương khố?”

Triệu đại sư ánh mắt chợt lóe, gật đầu nói: “Đúng vậy, hôm nay đúng là ta đi thương khố. Người Đoan Mộc gia tộc ủy thác ta giúp bọn họ chế tạo hai chiếc vòng ngọc, cần một chút nguyên liệu trân quý, cho nên ta liền đi thương khố lấy một chút, về danh mục nguyên liệu, ta đã báo lên cho Mộc nguyên lão, hắn đối với chuyện lần này hiểu được nhất thanh nhị sở.”

“Vậy ngươi đem hết thảy nguyên liệu cùng khí cụ lấy ra, ta muốn cẩn thận kiểm tra.” Liễu Cơ Nhã công tư phân minh nói.

Triệu đại sư ánh mắt trầm xuống, không vui nói: “Liễu đại sư, ngươi đây là ý gì, ngươi đang hoài nghi ta lấy trộm cái gì sao?”

“Đây cũng là ngươi nói! Ta cũng không có nói ngươi lấy trộm, ta chỉ làm theo quy định kiểm tra một chút mỗi vị luyện khí sư từ thương khố lấy đi nguyên liệu cùng khí cụ thôi.” Liễu Cơ Nhã mặt không chút thay đổi nói.

“Ngươi rõ ràng chính là đang hoài nghi ta!” Triệu đại sư nổi giận, hướng về phía Liễu Cơ Nhã xuy thanh nói, “Đừng tưởng rằng ngươi được Minh chủ coi trọng, có thể ở trước mặt ta diễu võ dương oai, ta cho ngươi biết, thời điểm ta bắt đầu học tập luyện khí, ngươi còn không biết ở nơi nào bú sữa mẹ đâu, muốn đối với ta quơ tay múa chân, vậy cũng phải xem ngươi có hay không tư cách kia!”

Nói xong, hắn phất tay áo xoay người, liền hướng luyện khí thất đi.

“Sư tỷ, ta ở trong phòng của hắn phát hiện được cái này!” Một thân ảnh thấp bé từ trong phòng luyện khí chạy ra, sát qua bên người hắn, bước chân Triệu đại sư rõ ràng dừng lại, lộ ra kinh hãi.

Hắn không có nhìn lầm sao? Đứa bé kia cầm trên tay, không phải là đỉnh của hắn sao?

“Tiểu sư đệ, làm sao đệ lại chạy tới nơi này? Nghe nói sáng sớm phụ thân đệ cho đệ đến Luyện khí minh, sư tỷ đang nghĩ qua đó xem đệ đây.” Liễu Cơ Nhã ôn nhu cười, đưa tay nhẹ vỗ về đầu Tiểu Mặc, thấy vậy đệ tử phía sau nàng sửng sốt, thì ra Liễu đại sư nổi danh mỹ nhân lạnh lùng từ trước đến nay cũng có một mặt ôn nhu như vậy.

Triệu đại sư không có tâm tư suy nghĩ những thứ này, giờ phút này tâm thần hắn đang tập trung trên lô đỉnh trong tay Tiểu Mặc.

Đứa nhỏ này làm sao sẽ theo tới nơi này? Hắn làm sao phát hiện được lô dỉnh của hắn?

Liễu Cơ Nhã thấy lô đỉnh của hắn, có thể hay không phát hiện, trong đó có gì kỳ quặc đây?

Tim hắn bối rối cực kỳ.

“Tiểu tử thúi, ngươi dám lấy trộm lô đỉnh của ta, ngươi ăn gan báo rồi?” Triệu đại sư nhất thời chột dạ, lấy thanh thế dọa người, lại hướng về một hài tử mắng to lên.

Liễu Cơ Nhã mặt mũi trầm xuống, đem Tiểu Mặc che ở sau lưng,

đang muốn cùng Triệu đại sư lý luận, ai ngờ Tiểu Mặc lại lớn tiếng khóc lên. Lúc ấy Liễu Cơ Nhã mềm lòng, ngồi xuống săn sóc tiểu sư đệ, mềm giọng an ủi: “Tiểu sư đệ, đừng khóc, sư tỷ ở đây, sẽ không để cho người khi dễ đệ! Đệ xem sư tỷ sẽ hảo hảo dạy dỗ hắn, thay đệ trút giận!”

Liễu Cơ Nhã đang muốn đứng lên, Tiểu Mặc một phát bắt được nàng, chui ở trong ngực nàng, ngửng đầu lên nhìn một cái, hướng nàng nháy mắt, trong đôi con ngươi bướng bỉnh nào có một giọt nước mắt?

Liễu Cơ Nhã hơi sững sờ, không biết trong hồ lô của hắn đến tột cùng là giấu thuốc gì, không thể làm gì khác hơn là nhẹ nhàng ôm lấy hắn, tiếp tục mềm giọng an ủi.

Tiểu Mặc tiếng khóc càng lúc càng lớn, từ từ, đem cả phụ cận luyện khí sư kinh động. Có luyện khí sư nhận ra, Tiểu Mặc chính là tiểu công tử Long Thiên Tuyệt nguyên lão, cho nên liền chạy đi báo cho Long nguyên lão cùng Minh chủ..... Như vậy, chuyện càng náo càng lớn, người bị kinh động cũng càng ngày càng nhiều.

Triệu đại sư sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hắn nhất thời kinh hoảng tức giận, lại quên mất, đứa nhỏ này chính là tiểu công tử của Long nguyên lão. Hắn làm tiểu công tử Long nguyên lão khóc, chẳng phải tương đương sờ soạng râu hùm, tự tìm đường chết sao?

Xong, xong!

Hắn có thể không nhận ra tiểu công tử Long nguyên lão, nhưng là không thể không biết đại danh đỉnh đỉnh Long nguyên lão a! Phải biết rằng Long nguyên lão hiện tại là thủ lĩnh thập đại học viện đề cử, thân phận địa vị không giống bình thường, ngoài ra, hắn còn là trưởng tôn Long gia chính thống, tôn chủ Lăng Thiên cung cùng thân

phận nguyên lão Luyện khí minh, hắn là người chọc không nổi a.

Cái này hoàn toàn xong!

Không đợi Long Thiên Tuyệt chạy tới, hắn đã sợ đến hai chân phát run, bước đi không nổi.

Tiểu Mặc tại trong ngực sư tỷ, giờ phút này thấy được vẻ mặt hoảng sợ của Triệu đại sư, hắn hắc hắc cười trộm.

Đại phôi đản! Chẳng những cùng người hợp mưu khi dễ Tiểu Tĩnh, còn ra miệng nhục mạ sư tỷ, tội không thể tha!

Liễu Cơ Nhã cúi đầu, thấy Tiểu Mặc trên mặt cười xấu xa, nàng cũng không nhịn được nữa mà không tiếng động nở nụ cười.

Không lâu sau, thanh âm xa xa Long Thiên Tuyệt truyền tới, đem Triệu đại sư bị làm sợ đến ngã sấp ở trên mặt đất: “Người nào không muốn sống, dám động đến nhi tử Bổn Tôn?”

Người chưa tới, Thiên Long cùng Kỳ Lân thần thú song song tới trước, hai cái bóng đen khổng lồ một tiếp một chèn ép xuống, Triệu đại sư thân thể một cái trực tiếp bị sợ hôn mê bất tỉnh.

“Cha ta còn chưa tới đâu, đã bị dọa ngất, quá yếu đuối đi?” Tiểu Mặc tiến lên, đá đá thân thể hắn, lại là thật bị sợ hôn mê.

Nhảy qua một bước, Tiểu Mặc hướng tới Thiên Long cùng Kỳ Lân thần thú vẫy tay nhỏ bé: “Không có chuyện gì rồi! Không có chuyện gì rồi! Chỉ là hiểu lầm!”

Tại chỗ mọi người rối rít mồ hôi rơi như mưa.

Mọi người bị ngươi dọa ngất rồ, không có việc gì?

Thiên Long cùng Kỳ lân thần thú song song liếc mắt nhìn nhau, xem một chút tiểu chủ nhân, trên bầu trời loáng thoáng rơi xuống hai giọt mồ hôi lớn.

Thấy hai con thần thú vòng trở lại, Long Thiên Tuyệt biết nhi tử không có chuyện gì, thanh âm lắc đầu thở dài, liền quay rở lại tiếp tục cùng các vị nguyên lão nghiên cứu Ngọa Long Cư.

“Sư tỷ, tỷ xem! Hắn đem Tử tinh thạch hòa tan đến dưới đáy lô đỉnh, cho nên mới kiểm tra không ra hắn đã đánh cắp Tử tinh thạch, hắn thật đúng là giảo hoạt!” Tiểu Mặc chỉ vào lô đỉnh nói tỉ mỉ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là bất bình tức giận.

Liễu Cơ Nhã buồn cười nhìn hắn, đầu ngón tay búng nhẹ quai hàm khả ái của hắn: “Ta xem, tiểu sư đệ so với hắn giảo hoạt hơn nhiều!”

Tiểu Mặc lúng túng lắc đầu, cười thấm: “Thật ra thì, người ta cũng không có giảo hoạt như vậy đâu.”

Tiểu Bạch ôm bụng cười lăn lộn.

“Sư tỷ, vậy người này muốn xử trí như thế nào?” Tiểu Mạc còn băn khoăn chuyện Triệu đại sư cùng người Đoan Mộc gia tộc hại Tiểu Tĩnh, cho nên không có ý định dễ dàng buông tha hắn.

Liễu Cơ Nhã ôn nhu cười nói: “Hắn trộm đồ của Luyện khí minh, chính là phạm vào minh quy. Minh Chủ tối kị nhất chính là người tâm thuật bất chính, hiện tại đã chứng minh là hắn trộm Tử Tinh thạch, hành động xấu xa, dựa theo quy củ Luyện khí minh, hắn sẽ bị trục xuất khỏi Luyện khí minh, hơn nữa qua Luyện khí minh thông báo thiên hạ, hắn sẽ không còn tư cách trở thành luyện khí sư chân

chính! Đối với một luyện khí sư mà nói, tước đoạt tư cách luyện khí sư chính là trừng phạt lớn nhất đối với hắn.”

“Thì ra là vậy, ta đây đã hiểu! Mặc dù là tiện nghi cho hắn, nhưng là để cho nội tâm của hắn bị hành hạ, so với hành hạ trên thân thể hắn thống khổ hơn nhiều.” Tiểu Mặc gật đầu, bỏ qua ý niệm muốn hung hăng thu thập hắn trong đầu.

Lúc này, có người chạy nhanh tới, hai cánh tay mở rộng đem Tiểu Mặc ôm vào trong lòng.

“Tiểu Mặc, khiến lão tổ tông nhớ chết mất!” Thanh âm hùng hồn, đinh tai nhức óc vang lên ở bên tai Tiểu Mặc.

Tiểu Mặc thoáng cái đã nghe ra thanh âm của hắn, vui vẻ ngẩng đầu lên, hướng về phía người cười ngọt ngào: “Lão tổ tông, ta nhớ người muốn chết a!”

“Ơ, có phải thật vậy không? Nhớ lão tổ tông, cũng không thường sang đây xem lão tổ tông?” Trấn Hải nguyên lão ra vẻ, thổi râu mép trừng bé, mới kéo dài không đến hai lần hít thở, hắn đã khôi phục vẻ mặt tươi cười, như nhặt được một loại chí bảo, ôm Tiểu Mặc, hắng giọng cười lớn, “Tiểu tử, ngươi cũng biết, Các chủ lão nhân gia cũng thường nhớ thương ngươi, muốn cho ngươi đi theo hắn? Nhưng ngươi hết lần này đến lần khác đi theo cha nương ngươi chạy đông chạy tây cũng không đến Tiêu Dao các thăm lão nhân gia, nhưng hắn thật là nhớ ngươi đến thảm a!”

“Lão lão tổ tông sao? Tiểu Mặc cũng nhớ người.....” Tiểu Mặc khẽ cau mày, bỗng nhiên ngước mắt nói, “Ta đây đi theo phụ thân nói một tiếng, chúng ta đi Tiêu Dao các thăm lão lão tổ tông sao!”

“Hảo hảo! Loại chuyện nhỏ nhặt này, để cho bọn họ tùy tiện báo cho

cha ngươi một tiếng là tốt rồi, lão tổ tông dẫn ngươi hồi Tiêu Dao các đi!” Trấn Hải nguyên lão nói đi là đi, ôm lấy Tiểu Mặc, tựu xoải bước rời đi.

Liễu Cơ Nhã vốn định gọi hắn, nhưng nghĩ đến Trấn Hải nguyên lão sẽ không thương tổn Tiểu Mặc nên cũng thôi.

Đoàn người Vân Khê ở Thiên Hỏa thành tìm hồi lâu, cũng không có tìm được tung tích của Bạch Sở Mục, ngay cả Long Thiên Thần cũng mất tung mất tích, nàng bắt đầu có chút nóng lòng.

Thiên Hỏa thành không rõ nguyên nhân xuất hiện một đám cô gái kỳ quái xa lạ, các nàng rốt cuộc có lai lịch gì, bắt Bạch Sở Mục nghĩ muốn làm gì? Đây hết thảy cũng là câu đố!

Nàng hí mắt, tinh tế suy nghĩ, hi vọng có thể tìm ra đầu mối.

Côn Luân lão giả thầy trò năm người chột dạ liếc nàng, sợ nàng đột nhiên nổi đóa, cầm đao giết bọn họ, bởi vì dù sao thời điểm phát sinh chuyện, bọn họ không có trước tiên đuổi theo tìm người, tội nghiệt khá lớn. Bất quá nói cho cùng, bọn họ cũng là không nghĩ tới chuyện cũng nghiêm trọng như thế, bọn họ chỉ cho là một tốp cô gái thôi, Bạch Sở Mục mặc dù không động, cũng có thể trốn về, ai ngờ.....

“Đại tẩu, làm sao bây giờ?” Long Thiên Tầm mắt đỏ một vòng, không có chủ ý.

Bách Lý Song an ủi nàng: “Đừng nóng vội, chúng ta rất nhanh có thể tìm được hắn.” Trong nội tâm nàng cũng lo lắng an nguy Long Thiên Thần, cũng không biết hắn rốt cuộc đi nơi nào, sao lâu như vậy vẫn chưa có trở về hội họp cùng bọn họ?

Vân Khê trái phải suy tư một phen, quay đầu hướng về bảy người:

“Như vậy, Ngọc Thụ Lâm Phong, các ngươi bốn người đi một cửa thành, canh giữ tại chỗ, chú ý mỗi người ra vào cửa thành, có bất kỳ người hoặc chuyện khả nghi nào, liền lập tức phát ra đạn tín hiệu, hướng ta hồi báo.”

Phân phát bốn viên đạn tín hiệu cho bốn người, Vân Khê vừa phân phó Long Thiên Tầm cùng Bách Lý Song nói: “Hai người các ngươi lần nữa trở về phụ cận thanh lâu thăm dò một chút tin tức, xem một chút có hay không người đi đường đã từng gặp nhóm cô gái này, các nàng hướng phương hướng nào đi.”

Cũng cho hai người một viên đạn tín hiệu.

“Về Côn Luân tiền bối.....” Vân Khê cười lạnh một tiếng không có nói tiếp, nàng vỗ vỗ tay mọi người lập tức giải tán.

Côn Luân lão giả lưu lại tại chỗ, chột dạ liếc nàng, ra vẻ ho khan nói: “Cái kia, nha đầu, ngươi có phải hay không cũng phân cho ta chút tí nhiệm vụ?”

“Cái này có cần thiết sao? Lão nhân gia ngài bận rộn như vậy, ta nhưng không muốn làm mất nhã hứng của ngài!” Vân Khê lời nói mang theo châm biếm.

Côn Luân lão giả trên mặt khó nén được giận, thở dài nói: “Ta đây không phải là vì bốn đồ đệ đáng thương, lớn như vậy cũng không có trải qua thanh lâu, ngươi nói còn có người so với hắn đáng thương hơn sao?”

“Có a!” Vân Khê tà tà liếc hắn một cái, “Không phải là Côn Luân tiền bối ngài sao?”

Ý tứ kia chính là hắn lớn người như vậy cũng là lần đầu tiên vào

thanh lâu, còn không có người nào so với hắn đáng thương hơn?

Côn Luân lão giả trong nháy mắt liền ngây ngốc.

“Nha đầu, ngươi đừng có xem thường người! Nhớ năm đó, Phượng gia đệ nhất mỹ nhân Phượng Tiêu Tiêu, còn không có đuổi được lão phu đâu, chẳng qua lão phu không có đáp ứng, nếu không lão phu có thể độc thân đến giờ sao?” Côn Luân lão giả nổi giận rồi, thế nhưng lại tuôn ra một tràng mãnh liệt.

Vân Khê ồ lên một tiếng, như phát hiện một đại lục mới nhìn về phía hắn: “Phượng gia đệ nhất mỹ nhân Phượng Tiêu Tiêu? Tiền bối, người xác định là nàng theo đuổi ngài mà không phải là ngài sống chết đuổi theo nàng?” Vân Khê thật sâu hoài nghi.

Côn Luân lão giả giận đỏ mặt, thô thanh quát: “Đương nhiên là Phượng Tiêu Tiêu theo đuổi lão phu, này còn có thể sai sao?”

Một câu nói vừa mới rống xong, trên mặt không biết bị thứ gì hung hăng đập phá, đau đến hắn lên tiếng kinh hô: “Ai u, người nào? Người nào ở trong tối ám toán lão phu?”

Sau khi nổi giận, Côn Luân lão giả lập tức bình tĩnh lại, nhìn quanh bốn phía. Lại có người có thể vô thanh vô tức ám toán hắn, mà không bị hắn phát hiện, có thể thấy thực lực của đối phương không tầm thường.

Sẽ là ai chứ?

Vân Khê cũng là cả kinh, người nọ mới vừa xuất thủ tốc độ quá nhanh, nàng phản ứng không kịp nữa, lực đạo kia cũng đã biến mất.

“Côn Luân tiền bối, có phải hay không là lão tình nhân của người tên

Phượng Tiêu Tiêu nghe được lời của ngài, tới tìm ngài tính sổ?” Vân Khê cố ý nhấn mạnh ba chữ “Phượng Tiêu Tiêu”, quả nhiên, nàng vừa nói ra ba chữ kia, ở phương hướng khác hơi thở kia rõ ràng lay động, hiển nhiên là có người ẩn núp rong đoàn người, âm thầm theo dõi bọn họ. Đồng thời, người này hẳn là cùng Phượng Tiêu Tiêu có liên quan sao? Nếu không người này cũng sẽ không bởi vì bọn họ nói tới tên Phượng Tiêu Tiêu ma có phản ứng a.

Phượng Tiêu Tiêu?

Phượng gia?

Chẳng lẽ Sở Mục mất tích, cùng Phượng gia có liên quan?

Vân Khê ánh mắt sáng lên, thoáng cái liền bắt được tin tức trọng yếu, có đầu mối.

Quyển 6 - Chương 63: Tỷ muội sinh tư

Edit: Thu Huyền

Beta: Tiểu Mộng

Trong đám người, có một nữ trung niên, xuyên qua đám người, nhìn chăm chú vào phương hướng Vân Khê cùng Côn Luân lão giả, trên khuôn mặt hiện lên tức giận: “Cái lão già kia, già ngần này tuổi còn không biết xấu hổ. Lại dám ở sau lưng lão tổ tông xuất khẩu cuồng ngôn, thật sự là rất đáng hận mà!”

“Nương, lão đầu kia rốt cuộc là người nào a? Sao hắn lại nói lão tổ tông là lão tình nhân của hắn?” Bên cạnh một cô gái trẻ tuổi tò mò hỏi, ba cô gái trẻ tuổi khác cũng rối rít gật đầu, tràn ngập tò mò.

“Đừng nói nữa! Lão già ghê tởm này, năm đó đuổi theo phía sau mông lão tổ tông, quấn quýt bám chặt lấy, cuối cùng bị lão tổ tông các ngươi cự tuyệt, đoán chừng hắn hiện tại trong lòng còn mang hận, cho nên cố ý đùa bỡn lão tổ tông các ngươi. Các ngươi nói lão già kia có phải hay không rất đáng hận, có phải hay không thiếu dạy dỗ?” Trung niên nữ tử bực tức nói.

Bốn cô gái trẻ tuổi liên tiếp gật đầu, trăm miệng một lời: “Rất đáng hận, chúng ta muốn thay lão tổ tông ra mặt hung hăng dạy dỗ hắn một bữa!”

Trung niên nữ tử lại lắc đầu: “Các ngươi không phải là đối thủ của hắn, cái lão già kia tuy đáng hận, nhưng bằng thực lực của các

ngươi căn bản là không có biện pháp đối phó với hắn.”

“Vậy làm sao bây giờ, chẳng lẽ cứ như vậy buông tha hắn?” Trong đó đại nữ nhi tương đối nóng tính tức giận nói.

Trung niên nữ tử hí mắt, trầm ngâm chốc lát: “Không vội, có rất nhiều cơ hội dạy dỗ bọn họ, chúng ta hay là trước đi tìm biểu đệ các ngươi mới là đại sự hàng đầu, cũng không biết những người đó sẽ đem biểu đệ của các ngươi như thế nào?”

Nàng lo lắng thở dài, cũng may, vừa lúc nàng mang theo bốn nữ nhi ở trên đường đi dạo, lại nghe có người phát tán tin tức, nói là có hậu nhân Phượng gia ở trong tay các nàng, nếu là trong vòng ba ngày không đi chuộc người, các nàng sẽ hạ thủ đối với người đó.

Nàng vừa nghe, nhất thời nóng nảy, cũng không đợi trở về bẩm báo lão tổ tông, một mình mang theo bốn nữ nhi ở trong thành thăm dò tin tức.

“Nương, chúng ta lúc nào có nhiều hơn một cái biểu đệ, ta làm sao không biết?” Nhị nữ nhi cao ngạo bĩu môi, đối với vị biểu đệ đột nhiên xuất hiện này không có cảm tình gì, ai bảo Phượng gia từ trên xuống dưới đều trọng nam khinh nữ đây? Tỷ muội các nàng bốn người cũng bởi vì bốn chữ “Trọng nam khinh nữ” này mà ăn hết ủy khuất.

“Cái vị biểu đệ này cũng không tránh khỏi quá bất ngờ rồi, không phải là gạt người chứ?” Tam nữ nhi xinh đẹp nhất, vuốt tóc nói.

“Đối phương nếu dám hướng Phượng gia chúng ta tuyên chiến, hiển nhiên là có chút căn cứ, nếu không vu khống, bọn họ đến lúc đó lấy cái gì tới cùng Phượng gia giao dịch?” Muội muội nhỏ nhất, lớn lên xấu nhất, nhưng có trí tuệ nhất cũng ôn nhu nhất, nàng phân tích tỉ

mỉ.

Trung niên nữ tử thở dài một tiếng: “Năm đó thời điểm cậu các ngươi rời đi Phượng gia vẫn còn một thân một mình, nhưng nghe nói hắn đi Ngạo Thiên đại lục, về phần chuyện gì xảy ra, chúng ta cũng không biết. Đứa bé kia nếu quả thật chính là huyết mạch Phượng gia, như vậy hắn hơn phân nửa là con cậu ngươi để lại ở Ngạo Thiên đại lục.”

“Từ sau khi Phượng gia gặp nạn, lão tổ tông buồn bực không vui nhiều năm như vậy, hiện tại thật vất vả có hi vọng, vô luận thiệt giả, chúng ta cũng phải đi thăm dò rõ ràng, đứa bé kia đến cùng có phải hay không huyêt mạch Phượng gia chúng ta. Nếu đúng như vậy, chúng ta phải mau sớm cứu được đưa về, để cho hắn nhận tổ quy tông.” Nàng ngẩng đầu nhìn phia chân trời, phảng phất như thấy được trong mây hiện lên khuôn mặt huynh trưởng cao ngạo nhưng đoản mệnh kia. Nàng thở dài, “Ca ca đáng thương của ta, lúc đó một đi không trở lại, cũng không trở lại Phượng gia lần nữa. Hiện tại thật vất vả có tin tức con của hắn, chúng ta nói gì cũng muốn từ trong tay những người đó cứu về.”

“Nương, chúng ta đã hiểu, chúng ta nhất định sẽ toàn lực cứu ra biểu đệ.”

Trung niên nữ tử vui mừng nhìn bốn nữ nhi của mình, bốn nữ nhi của nàng là sinh tư, trong đó ba lớn lên giống nhau như đúc, giống như một mô hình khắc ra, chỉ có một nữ nhi nhỏ nhất, bởi vì lúc mới ra đời bị một cuộc bệnh nặng, từ đó hình thể xảy ra biến hóa cực lớn, nàng cùng ba tỷ tỷ trổ mã bất đồng. Thân thể của nàng cơ hồ bằng ba tỷ tỷ cộng lại, thoạt nhìn chính là một quái vật lớn, to lớn vô cùng.

Bất quá bàn về hiếu thuận hiểu chuyện, bốn nữ nhân là giống nhau, đây cũng là điều nàng vui nhất.

Hiện tại Phượng gia chỉ còn lại có một đám cô nhi quả mẫu, âm thịnh dương suy, nhưng nếu thật có thể vì Phượng gia tim về huyết mạch, thì Phượng gia chân chính có hi vọng.

Khi năm mẹ con hết sức tán gẫu, Vân Khê cùng Côn Luân lão giả không có phát hiện đối phương, đã rời đi tại chỗ, đi nơi khác tìm kiếm tung tích Bạch Sở Mục.

Lại nói đến Long Thiên Thần một đường đuổi theo đám cô gái kia, đến một khu rừng ở ngoại ô, hắn một đường theo dấu chân trên mặt đất đuổi theo đến chỗ này, đột nhiên dấu chân biến mất, tựu biến mất ở trong cánh rừng này, hắn nhìn chung quanh, rất ngạc nhiên, chẳn lẽ trong cánh rừng này có cái gì quỷ dị sao? Làm sao đoàn người đang êm đẹp thoáng cái biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi?

“Phì Phì, ngươi bay lên xem một chút xem cánh rừng này rốt cuộc có cái gì quỷ dị?” Hắn triệu hồi ra Dực Long thần thú của mình, Dực Long bay lượn trên bầu trời, quan sát mặt đất, phát hiện chỗ sâu nhất cánh rừng sương mù đặc giăng đầy, nhìn không rõ tình cảnh chân thật trong rừng. Trong sương mù dày đặc lộ ra một cổ hơi thở tà tứ, giống như là có người cài đặt trận pháp, hoặc là có kết giới nào đó, cản trở ngoại nhân nhìn trộm.

Phì Phì từ trên bầu trời quay đầu, hướng về phía chủ nhân hô: “Chủ nhân, bọn họ hơn phân nửa là ẩn núp ở trong rừng rậm, có người ở đây cài đặt kết giới, chúng ta nếu tùy tiện xông vào, sợ là sẽ gặp nguy hiểm, chúng ta có muốn hay không đi về trước cùng tẩu tẩu chủ nhân thương lượng một phen, sau đó vào đây kiểm tra?”

Long Thiên Thần nhíu mi, nhìn chỗ rừng sâu, hắn chần chờ, lúc này quay về tìm đại ca đại tẩu có lẽ sẽ nắm chắc hơn, nhưng là vạn nhất đối phương sẽ đối với Sở Mục bất lợi, sát hại hắn, đây chẳng phải đã

muộn sao? Hắn trầm tư một phen, cuối cùng vẫn là quyết định để cho Côn Bằng đi về trước báo tin cho đại tẩu, mình thì cùng Phì Phì cùng nhau tiến vào rừng rậm thăm dò. Có lẽ, hắn có thể trước tiên đem Sở Mục cứu ra cũng không chừng?

Bất chợt, trong rừng truyền đến một trận xôn xao, Côn Bằng còn chưa kịp bay ra rừng rậm đi trước báo tin, đã bị một đám cô gái bao vây.

Trận thế thiên la địa võng, đem một người hai thú vây trong đó, mấy cô gái này sông nơi đây, đối với hoàn cảnh ở đây vô cùng quen thuộc, hơn nữa giỏi về vận dụng trận thế, tới bài binh bố trận. Long Thiên Thần âm thầm cả kinh, nhìn trận thế thiên la địa võng của đối phương, hắn bắt đầu gấp gáp rồi, nếu không có biện pháp truyền tin ra ngoài, vậy không phải hắn không cứu được Sở Mục mà còn đem mình góp thêm vào rồi?

Hắn hướng lên bầu trời hô: “Phì phì không cần lo cho ta, ngươi cùng Côn Bằng mau sớm phá vòng vây đi ra ngoài, đi báo cho đại tẩu của ta biết để bọn họ tới cứu chúng ta!”

“Chủ nhân, chúng ta không thể bỏ lại ngươi!” Phì Phì phe phẩy cánh, tránh công kích, nó đột nhiên phát ra một cổ mãnh lực, phá tan vòng vây tạo một khe hở dêm Côn Bằng cưỡng chế đi ra ngoài.

“Chủ nhân, để cho Côn Bằng đi báo tin là được rồi, ta lưu lại bảo vệ người.”

Côn Bằng phá vòng vây bay ra, ở giữa không trung quay đầu lại, không có dừng lại quá lâu, tựu hướng phương hướng trong thành bay đi. Nó không giống Phì Phì cùng chủ nhân có tình nghĩa thâm sâu, sinh tử không rời, nhưng là chủ nhân phân phó, nó sẽ không chối từ, cho nên ngựa không ngừng vó bay đi, hướng đến trong

thành.

Những nữ tử trong rừng nhìn thấy Côn Bằng phá vây rồi, các nàng vốn muốn đuổi theo, nhưng là vừa nhìn thấy bên này còn một con thần thú, các nàng không dám nơi lỏng, phải biết rằng thần thú không thể so sánh với những mãnh thú khác, uy lực của nó có thể đủ phá hủy khắp rừng rậm. Rừng rậm là đất bọn họ dựng thân, nhiều năm sáng lập cơ nghiệp, các nàng không thể để cho một con thần thú phá hỏng, cho nên không có đuổi theo Côn Bằng, mà lưu lại cùng một người một thú giằng co.

Trong đó có một nữ tử cầm đầu ngó chừng Long Thiên Thần lớn tiếng quát: “Ngươi rốt cuộc là người nào, vì sao lại tự tiện xông vào lãnh địa của chúng ta?”

Long Thiên Thần hừ lạnh một tiếng: “Bản thân ta còn muốn hỏi các ngươi vì sao lại bắt cóc bằng hữu của ta?”

“Bàng hữu của ngươi?” Nàng kia bưng tỉnh đại ngộ, “Nga, thì ra các ngươi là bằng hữu. Vậy thì tốt, đem ngươi cũng trói lại cùng nhau đi, giao cho cô cô tới xử lý!”

“Tại sao, chúng ta không thù không oán, các ngươi tại sao muốn bắt bằng hữu của ta?”

“Không thù không oán? Chuyện này không phải do chúng ta nói được, cô cô cho chúng ta bắt người chúng ta tựu bắt người, ngươi có cái gì oan khuất tìm cô cô chúng ta nói đi!” Nàng kia hẳn là không cao ngạo bình thường, nàng ra lệnh một tiếng, mười mấy nữ tử nhất tề rút kiếm mà lên.

Long Thiên Thần nhìn quanh bốn phía, nghĩ thầm thay vì ở chỗ này theo chân bọn họ chém giết, không bàng trước lẫn vào, xem một chút

tình trạng Sở Mục rốt cuộc thế nào, vạn nhất hắn ở chỗ này chém giết, chọc giận người bên trong, ngược lại làm liên lụy tới Sở Mục, vậy hắn chẳng phải gián tiếp hại chết Sở Mục sao?

Trên bầu trời mười mấy thanh trường kiếm ánh lên hàn quang sắc bén, đánh xuống, Long Thiên Thần đột nhiên hô to một câu: “Dừng tay! Ta nguyện ý thúc thủ chịu trói, các ngươi mau dẫn ta đi gặp cô cô các ngươi sao, có chuyện gì ta đối mặt nói với nàng.”

Bọn nữ tử ở giữa không trung nhất tề dừng lại, bọn họ nửa kinh thường nửa ngạc nhiên ánh mắt trừng hướng hắn, người này lá gan cũng không khỏi quá nhỏ sao? Các nàng vừa mói ra chiêu hắn đã đầu hàng, từng ánh mắt khinh bỉ hướng tới Long Thiên Thần.

Chúng nữ tử thu kiếm, chỉ phái hai người áp giải Long Thiên Thần hướng trong rừng rậm đi tới. Phì Phì cùng chủ nhân tâm linh tương thông, nó biết suy nghĩ của chủ nhân, “Sưu” một tiếng, biến mất ở giữa không trung.

Trải qua đoạn đương thật dài, giống như là mê cung vậy, Long Thiên Thần bị áp giải trong rừng vòng tới vòng lui, cũng không biết đi bao lâu, hắn rốt cục đi tới trước một cung điện khổng lồ.

Từ ngoài nhìn lại, phía ngoài cung điện phủ đầy rêu xanh, giống như là niên đại thành lập lâu dài. Một số chỗ có chút không trọn vẹn, có chứa nồng đậm hơi thở cổ xưa, nhưng vô luận nhìn thế nào cũng không phải là nơi một đám cô gái nên ở, càng giống nơi luyện binh của quân đội, lâu dài không tu sửa sau đó biij đmá cô gái này chiếm cứ, trở thành đất các nàng cư trú.

Long Thiên Thần bị áp tiến vào trong cung điện, dọc theo đương đi thanh âm truyền tin một đạo tiếp một đạo, một hồi lâu thời gian cũng đã truyền đến tai cô cô các nàng.

“Nhanh như vậy đã có người tìm đến cửa rồi? Tốt, ta đây phải gặp tiểu tử này một lần, nhìn một chút hắn rốt cuộc là người như thế nào?” Cô cô bình không hoảng hốt tức giận, hai mắt bắn ra tinh quang, đứng dậy hướng đại điện đi tới. Nơi đó là nơi nàng nghị sự, trong điện có bất kỳ chuyện lớn nhỏ cũng sẽ xử lý ở đó.

Long Thiên Thần rất nhanh bị áp giải lên đại điện, ngẩng đầu nhìn lên, hai bên đại điện toàn bộ đều là thanh nhất sắc nữ tử, áo choàng khổng lồ không che kín mặt các nàng, nhìn không rõ lắm mặt mũi các nàng, nhưng hắn có thể cảm giác được ánh mắt các nàng mang theo bất thiện địch ý.

Kèm theo một tiếng “Cô cô giá lâm”, từ bên trái đại điện đi ra một trung niên nữ tử, nàng khí thế uy nghiêm có thể so với quân chủ một nước.

Chúng nữ tử đều một động tác hướng trung niên nữ tử lạy.

Trung niên nữ tử ngồi xuống, đưa mắt nhìn Long Thiên Thần trong đại điện, nàng trầm giọng xuống hỏi: “Ngươi đến tìm Bạch Sở Mục? Ngươi là gì của hắn? Cùng Phượng gia có quan hệ gì?”

Long Thiên Thần hơi sửng sờ, Phượng gia? Chuyện này cùng Phượng gia có quan hệ gì?

“Sở Mục là đường đệ của ta, ngươi nói chúng ta có cái gì quan hệ? Về phần Phượng gia, ta hoàn toàn từ đầu cũng không biết người Phượng gia!”

“Đường đệ? Thì ra là vậy, ngươi đã cùng Phượng gia không có bất kỳ quan hệ, vậy lưu ngươi lại cũng không có chỗ dùng. Người, đưa hắn ra chém.” Lữ cô cô luôn tàn nhẫn, muốn chém tận giết tuyệt.

“Dạ, cô cô.” Có nữ tử trả lời, tiến lên muốn đem Long Thiên Thần mang xuống.

Long Thiên Thần hơi kinh hãi, làm sao lại muốn giết hắn, không khỏi không nói đạo lý.

“Cái gì cô cô, ta rốt cuộc phạm sai cái gì, tại sao lại muốn giết ta? Còn có, cho dù muốn giết ta, trước khi chết có phải nên cho ta gặp đường đệ của ta hay không?”

“A.” Cô cô cười lạnh một tiếng, “Ngươi tự tiện xông vào lãnh địa của chúng ta đã là phạm vào tử tội, ta nếu để cho ngươi sống đi ra ngoài, đây chẳng phải là cơ hội bại lộ chỗ này của chúng ta? Vạn nhất có người Phượng gia biết được chỗ ẩn thân chúng ta, giêt đi vào, vậy cơ nghiệp nhiều năm chúng ta thành lập chẳng phải bị phá hủy? Ngươi yên tâm chờ sau khi ngươi chết đường đệ ngươi rất nhanh sẽ xuống đất tìm ngươi, tiểu tử kia là huyết mạch Phượng gia, hắn cũng không sống được bao lâu đâu.”

“Các ngươi cùng Phượng gia rốt cuộc có bao nhiêu cừu hận, tại sao muốn đuổi tận giết tuyệt? Sở Mục từ khi ra đời đến nay liền một người Phượng gia cũng chưa từng thấy qua, các ngươi làm như vậy đối với hắn không khỏi qua không công bằng rồi!” Long Thiên Thần tức giận nói

Cô cô nghe vậy, đột nhiên phá lên cười: “Công bằng? Vậy Phượng gia bọn họ bội bạc, làm hại ta không chốn dung thân, ta đây muốn công bằng ở đâu?”

“Đó là chuyện của đời trước các ngươi, cùng chúng ta co quan hệ gì đâu?” Long Thiên Thần cảm giác cùng nàng tiếp tục tranh cãi cũng sẽ không có kết quả gì, hắn âm thầm nghĩ đường ra, hay là mau

sớm nghĩ biện pháp nhìn thấy Bạch Sở Mục, mới là kế sách tốt nhất.

“Cô cô, các ngươi bắt Sở Mục mục đích không phải là vì người Phượng gia sao? Vạn nhất Sở Mục chịu không được các ngươi hành hạ, tự sát ở nơi này, vậy các ngươi làm sao hướng người Phượng gia khai báo, lấy cái gì đi dụ dỗ bọn họ? Ta xem không bằng như vậy đi, ngươi đem ta cùng Sở Mục giam lại cùng nhau, vạn nhất Sở Mục có việc gì bất trắc, các ngươi con có thể đem ta đi thay thế, có phải hay không?” Long Thiên Thần cười a a nói.

Lữ cô cô ánh mắt trầm xuống, hé mắt nhìn về phía hắn, ánh mắt lưu chuyển, tiểu tử này nói cũng có lý: “Dù sao hai người các ngươi sớm hay muộn cũng phải chết, trước khi chết cho các ngươi gặp nhau cũng được..... Người, đem hắn cùng tiểu tử họ Bạch kia cùng nhau giam lại.”

“Dạ, cô cô.” Có nữ tử đem Long Thiên Thần áp giải mang hắn đi đến địa lao.

Trong địa lao, Bạch Sở Mục đang nhàn rỗi nhàm chán, đột nhiên nghe được có tiếng bước chân từ cửa địa lao truyền đến, hắn đi tới trước tay vịn, hướng cửa nhìn quanh.

Không nhìn còn tốt, vừa nhìn đã phát hiện người tới còn không phải là người anh không ra anh, em không ra em Long Thiên Thần của hắn, ắn kinh ngạc cả kinh, oa oa kêu lên: “Long Thiên Thần, làm sao ngươi cũng bị giam vào đây?”

Long Thiên Thần thấy được hắn, nhất thời tâm tình thật tốt, hướng hắn cười a a nói: “Này còn phải hỏi, tiểu tử ngươi tiến vào, ta không tiến vào cùng ngươi, chẳng phải là huynh đệ?”

“Nói như vậy, ngươi là tự nguyện bị bọn họ nhốt vào? Có phải thật

vậy hay không? Ngươi như vậy là bạn chí cốt hay là..... Ngươi đã sớm đối với ta mơ ước từ lâu?" Bạch Sở Mục bắt lấy vạt áo của mình, làm ra một bộ tư thế phòng sói, ngoài mặt thì trêu chọc hắn, trong nội tâm thật là vô cùng vui vẻ. Hoạn nạn thấy chân tình, chỉ sợ cũng chỉ có tình nghĩa huynh đệ mới có thể cam tâm tình nguyện vào trong lao cùng hắn.

"Tiểu tử ngươi nói rất đúng cái gì, ta từ trước đến giờ đều vô cùng trọng tình trọng nghĩa? Ngươi không có lương tâm, mình tới nơi tốt như vậy cũng không có gọi ta?" Đang khi nói chuyện, Long Thiên Thần bị hai cô gái hung hăng đạp vào trong phòng giam.

Cửa lao loảng xoảng đóng lại, rất nhanh, trong lao chỉ còn lại Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục một đôi anh không ra anh, em không ra em.

Hai người nhìn nhau, đột nhiên phá lên cười.

"Tiểu tử ngươi vẫn còn sống, sớm biết vậy ta liền không đến tìm ngươi." Long Thiên Thần nghĩ một đằng nói một nẻo.

"Nhưng ta không có cầu xin ngươi đến tìm ta, là ngươi tự mình đa tình." Bạch Sở Mục cười a a nói.

Hai người vừa nói vừa ngồi trên chiếu. Bach Sở Mục từ trong ngực lấy ra một chút lương khô, phân cho Long Thiên Thần một chút, hai người bắt đầu ăn, thần thái thanh thản, giống như là đang giao du ở nơi phong cảnh xinh đẹp, nào giống như là bị giam trong khốn cảnh?

"Ta nói, ngươi không phải có Na Di thuật sao? Làm sao không trực tiếp từ trong lao chạy đi, nhốt tại nơi này có ý tứ gì?" Long Thiên Thần tà tà phủi bạn tốt một cái.

Khi hắn quan sát, hắn phát hiện cái địa lao này cũng không phải là rất khó chạy đi, hắn thật tò mò, Sở Mục tại sao lại cam tâm tình nguyện ở nơi này.

Bạch Sở Mục dừng một chút nói: “Bọn họ bắt ta, chính là vì dụ người Phượng gia, thật ra thì..... ta cũng vậy rất muốn trông thấy người Phượng gia, xem một chút ta trong suy nghĩ bọn họ có quan trọng như vậy hay không..... Ngươi nói, ta có phỉa là có chút ngốc, hay là quá tự luyến rồi, bọn họ có nên không quan tâm một tiểu nhân vật như ta sao?”

Bạch Sở Mục vừa nói, chua xót cười một tiếng, mang theo vài phần cô đơn.

Long Thiên Thần nhìn về phia bạn tốt của mình, thu hồi nụ cười, vỗ vỗ vai hắn nói: “Đừng nói lời ngốc như vậy! Bất kể người Phượng gia có hay không cho ngươi làm tử tôn bọn họ, ngươi ít nhất còn có người Long gia chúng ta đem ngươi làm ngươi làm người nhà, cho nên ngươi sẽ không cô đơn.”

Bạch Sở Mục trong lòng dâng lên một cở cảm động, hắn cười một tiếng, rất nhanh đem cổ cảm động này đè nén xuống, bằng hữu lúc này đã không cần loại từ ngữ cảm động này nữa rồi, hết thảy đều không cần nói lời nào.

“Đúng rồi,lúc ngươi tới đây, đại tẩu cùng Song nhi, Thiên Tầm thế nào? Bọn họ biết ngươi tới noi này tìm ta sao?” Bạch Sở Mục hỏi.

Long Thiên Thần ngẩn ngơ, nói quanh co: “Ta cũng không biết, ta lo lắng nên mmen theo dấu chân tìm tới ngươi, mọi người đi nơi nào ta còn không biết đây. Không có chuyện gì, ta đã để cho Côn Bằng đi trước báo tin rồi, ta tin tưởng rất nhanh đại tẩu có thể tìm tói nơi này, chúng ta ở chỗ này hảo hảo hưởng thụ mấy ngày, địa lao cũng

không phải là bất luận kẻ nào cũng có thể ngồi phải không?”

Bạch Sở Mục ha ha cười một tiếng: “Như vậy là thật, nơi này không chỉ có địa lao, còn có mỹ nữ như mây đây. Ta đã nói với ngươi, nơi này có rất nhiều cô nương xinh đẹp, trên căn bản trừ hai người chúng ta, toàn bộ đều là nữ nhân.”

“Thôi, những nữ nhân này, ta không dám trêu chọc vào, nhất là cái cô cô kia, nhìn thật dọa người, cũng không biết lai lịch các nàng là gì, làm sao còn dư lại toàn bộ nữ nhân, một người đàn ông cũng không có ở đây?” Long Thiên Thần nhún nhún vai, đừng nói hắn đã là người sắp thành thân, coi như là không có vị hôn thê, hắn cũng không dám ở cái địa phương này tìm nữ nhân, trách thân người!

Trong khi hai người nhàn nhã ở trên mặt đất trong địa lao tán gẫu, Vân Khê vội vàng chạy tới Luyện khí minh. Hỏi thăm tới, biết Long Thiên Tuyệt đang cùng Minh Chủ cùng các nguyên lão Luyện khí minh nghiên cứu làm thế nào tăng lên tính năng Ngọa Long Cư.

Nàng chần chờ, nghĩ tới có muốn hay không quấy rầy hắn đây? Lúc này trên bầu trời một con chim lớn bay tới, tiếng kêu đặc biệt to, rõ ràng chính là Côn Bằng của Long Thiên Thần.

Vân Khê ngẩng đầu lên, ngưng mắt nhìn phương hướng Côn Bằng bay tới, trong nội tâm nàng cả kinh, xem ra Thiên Thần thật sự xảy ra chuyện, nếu không cũng sẽ không đem một mình Côn Bằng thả tới báo tin.

“Côn Bằng, chủ nhân ngươi đâu? Đã xảy ra chuyện gì?” Nàng hô.

“Chủ nhân bị bắt, mang vào trong một khu rừng rậm, nhanh đi cứu chủ nhân đi.” Côn Bằng gấp gáp kêu to.

Vân Khê ánh mắt sáng lên, hàn quang lóe lên: “Ở đâu, mau dẫn ta đi.”

“Đang ở ngoài thành trong rừng, mau cùng ta đi thôi.” Côn Bằng nói.

Vân Khê tung người nhảy tới trên lưng Côn Bằng, đi theo nó đi tới địa diểm phát sinh chuyện.

Mà tại thời điểm trong thành tìm kiếm tung tích Bạch Sở Mục, Bách Lí Song cùng Long Thiên Tầm nhận được một cái tin tức đặc biệt, có người bắt cóc con nối dòng Phượng gia, để cho người Phượng gia trong vòng ba ngày xuất hiện trao đổi con tin.

Phượng gia? Đây không phải là gia tộc phụ thân Bạch Sở Mục sao? Long Thiên Tầm vẫn chú ý tới bối cảnh thân thế Bạch Sở Mục, cho nên vừa nghe đến hai chữ Phượng gia thì vô cùng nhạy cảm.

“Song nhi, làm sao bây giờ? Chúng ta đi nơi nào tìm kiếm người Phượng gia đây, không phải người Phượng gia đã chết sạch sao? Những người đó bắt cóc Sở Mục ca ca, chính là vì muốn người Phượng gia xuất hiện, nhưng là chúng ta đi đâu tìm người Phượng gia đây, đây không phải là mò kim đáy bể sao?” Long Thiên Tầm gấp gáp nói, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nhăn lại, trong mắt nổi lên lệ quang trong suốt.

Bách Lí song an ủi nàng nói: “Đừng nóng vội, đừng nóng vội, có đạn tín hiệu của đại tẩu ở đây, chúng ta trước cùng đại tẩu hội hợp, hỏi một chút ý kiến của nàng xem sao.”

Thoáng chốc, trên bầu trời truyền đến tiếng la của Vân Khê, nàng ngôi trên Côn Bằng bay qua, vừa hay nhìn thấy đám người Bách Lí Song, cho nên hướng các nàng hô lớn: “Song nhi, Thiên Tầm mau lên đây, ta đã phát hiện tung tích Sở Mục cùng Thiên Thần.”

Nàng gọi một tiếng này, không chỉ có Long Thiên Tầm cùng Bách Lí Song nghe được, năm thầy trò Côn Luân lão giả ở các phương hướng nghe được thanh âm của nàng, rối rít hướng phía nàng tụ lại.

Ở một góc đường, trung niên nữ tử cùng bốn nữ nhi của nàng cũng nghe đến lời của nàng, trong lòng các nàng rối bời, theo lời của nàng sẽ không phải chính là người các nàng muốn tìm sao?

Cho nên, các đội nhân mã, trên trời dưới đất rối rít hướn về một phương hướng xuất phát.

Quyển 6 - Chương 64: Sinh tư đấu sinh tư

“Chính là khu rừng phía trước rồi, chủ nhân bị bắt ngay tại khu rừng rậm kia.”

Côn Bằng bay ở trên bầu trời, ngăm nhìn nơi xa sương mù dặc giăng đầy cánh rừng, cao giọng hô.

Vân Khê ngẩng đầu lên, nhìn nơi sương mù giăng đầy, nàng khẽ hí mắt, quả nhiên là có người cài đặt trận pháp, cho nên noi đó mới có thể tràn ngập sương mù, quanh năm không tiêu tan. Nơi hiểm ác như thế, muốn xông nhất định rất khó khăn, nàng phải tạm thời dừng bước lại.

Suy nghĩ lại, bỗng nhiên phía sau có tiếng bước chân truyền đến, đưa tới sự chú ý của nàng, sẽ là ai chứ? Là người của đối phương sao? Không được, nàng trước hết phải nghĩ biện pháp loại bỏ người theo dõi phía sau, mới có thể nghĩ biện pháp tiến vào rừng rậm, nếu không, đến lúc đó gặp đối phương trước sau công kích, bọn họ tựu thật sự lâm vào khốn cảnh, nguy hiểm!

“Côn Bằng, chúng ta đi về phía trước!” Vân Khê nói.

Côn Bằng có chút chần chờ: “Còn chủ nhân làm sao bây giờ? Không đi cứu sao?”

“Trước trừ đi cái đuôi phía sau rồi hãy nói.” Vân Khê bí hiểm nói.

Côn Bằng nhìn một cái rừng rậm phía xa xa, mặc dù không cam lòng,

nhưng là không thể làm gì khác hơn là nghe theo Vân Khê phân phó, đi vòng trở lại.

Trên mặt đất, đám người năm thầy trò Côn Luân lão giả, Bách Lí Song cùng Long Thiên Tầm cũng rối rít chạy tới lối vào rừng rậm.

Vân Khê từ trên không trung nhảy xuống, cùng mấy người hội hợp, âm thầm cho cái ánh mắt, mấy người lập tức lĩnh ngộ, sau đó oanh một tiếng, tản mát ra, vô ảnh vô tung biến mất.

Đuổi theo mà đến, Phượng Thanh Bình mang theo bốn nữ nhi theo dõi đến nơi này, đột nhiên phát hiện người các nàng theo dõi không thấy, trên mặt đất chỉ để lại mấy cái dấu chân đi các phương hướng, trong khoảng thời gian ngắn làm cho các nàng mất đi phán đoán, không biết đến tột cùng nên đuổi theo phương hướng nào.

“Nương, có thể bọn họ đã phát hiện chúng ta.” Nữ nhi nhỏ nhất tâm tư kín đáo, nàng ngồi xổm xuống xem xét dấu chân trên mặt đất, trải qua phân tích rồi nói.

“Phát hiện thì thế nào? Ta đoán chừng người của đối phương cũng đang ở phụ cận, nêu không bọn họ cũng sẽ không đuổi theo tới nơi này, chúng ta tiếp tục đi phía trước xem một chút cũng được!” Đại nữ nhi nói.

“Không bằng chúng ta phân ra bốn phương tám hướng cùng nhau tìm, vốn có thể tìm thấy bọn họ.” Yêu xinh đẹp tam nữ nhi xoay xoay nhánh tóc đẹp đẽ nói.

Phượng Thanh Bình cẩn thận ngẫm nghĩ một chút, cảm thây mấy nữ nhi đều nói rất có đạo lý, bất quá khu rừng rậm này thoạt nhìn u ám, cũng không ai biết trong đó có thể bị nguy hiểm hay khồng, phân tán ra, trời mới biết có thể hay không găp cái nguy hiểm gì.

Nàng suy nghĩ một chút nói: “Như vậy đi,bốn người các ngươi trước tiên chờ ở nơi này. Nương tới phía trước xem một chút, nếu có tin tức gì, sẽ gọi các ngươi cùng đi qua.”

“Dạ, nương, một mình người cẩm thận.” Bốn nữ nhi cùng nói.

Rất nhanh, Phượng Thanh Bình rời đi bốn nữ nhi.

Lưu lại tại chỗ bốn tỷ muội sinh tư bắt đầu tự do hoạt động, đại nữ nhi Phượng Mạt Xá nhìn trong rừng có không ít dã ma cô, lại bắt đầu hái ma cô, giết thời gian.

Nhị nữ nhi Phượng Mạt Tử, gương mặt nàng lạnh lùng, nhìn quanh bốn phía, biểu tình người lạ chớ tới gần, đạm mạc cùng xa cách.

Tam nữ nhi Phượng Mạt Yên liền trực tiếp tìn chỗ sạch sẽ ngồi xuống, thỉnh thoảng xoa bóp bắp chân mảnh khảnh, thỉnh thoảng thưởng thức mái tóc đen nhánh của nàng, bất cứ lúc nào cũng không quên sửa sang lại dung nhan của nàng.

Chỉ có tứ nữ nhi Phượng Mạt Hồng ngồi xổm dưới đất, cầm nhánh cây vạch lên cái gì, dần dần, một bức bản đồ đại hình khu rừng từ từ thành hình.

Tên bốn tỷ muội các nàng có thể goi chung là “Xá Tử Yên Hồng”. Ba vị tỷ tỷ đều xinh đẹp, dáng vẻ thướt tha mềm mại, chỉ có muội muội vóc người dị dạng, không có xinh đẹp thiên phú, nhưng có một phương diện thiên phú khác hơn xa ba vị tỷ tỷ của nàng.

Đang lúc bốn chị em có hành vi khác lạ, bốn người Ngọc Thụ Lâm Phong đã lặng lẽ tiến tới gần các nàng, bốn huynh đệ ở phía sau cây nhìn trộm các nàng, lén thảo luận.

“Đại ca, ngươi nhìn các nàng là bốn tỷ muội sinh tư sao, hình như là sinh ba, ba nữ nhân kia lớn lên giống nhau như đúc dây.” Đinh Thụ hưng phấn mà nói.

Từ trước vẫn cảm thấy bốn huynh đệ bọn họ lớn lên giống nhau như đúc, giống như là ngoại tộc, luôn đưa tới ánh mắt quái dị của mọi người, hiện tại rốt cuộc thấy được ba tỷ muội giống bọn họ, hắn không khỏi có chút hưng phấn. Huynh đệ bọn họ bốn người vẫn đơn thân, tìm không ra cô nương thích hợp, hiện tại thật vất vả thấy được ba vị lớn lên giống nhau như đúc tam bào thai, hơn nữa mọi người lớn lên đều có dấu hiệu đặc biệt, vóc người thướt tha, quả thực gả cho bọn họ là tuyệt phối!

Bọn họ thấy vậy có chút tâm ngứa, xuẩn xuẩn dục động.

Đinh Ngọc cùng Đinh Lâm hai người mắt sáng lên nhìn về phía ba cô gái, huynh đệ ba người liếc mắt nhìn nhau, lẫn nhau ngầm hiểu.

Buồn bực nhất, tứ đệ Đinh Phong của bọn họ không có ai, hắn buồn bực nhìn về phía trước, sinh ba cũng được, nhưng bọn họ là bốn huynh đệ a, đại ca, nhị ca, tam ca đều có được, vậy hắn làm sao bây giờ?

Hắn cũng không muốn đơn thân, làm sao, bọn họ tứ huynh đệ cũng phải tìm tứ bào thai mới là tuyệt phối a!

“Đại ca, nhị ca, tam ca, các ngươi cũng đừng nhìn, các nàng lớn lên xấu như vậy, có cái gì đẹp mắt? Ta nhờ các người ánh mắt để cao một chút có được hay không? Chúng ta là người nào? Chúng ta là đệ nhất mỹ nam tử Côn Luân tiên cảnh, hậu nhân đích truyền của Đinh Tiêu Dao, thân phận không giống bình thường, làm sao, cũng phải tìm mỹ nhân giống như Vân Huyên cùng Vân nương tử mới

đúng, các nàng làm sao xứng đôi cùng chúng ta?" Đinh Phong dưới đáy lòng tính toán nhỏ nhặt, bất kể như thế nào, cũng không thể để cho đại ca, nhị ca, tam ca coi trọng vài vị cô nương kia, nếu không là ba vị đại tẩu hắn rồi, vậy hắn làm sao bây giờ? Một mình hắn chẳng phải là cô đơn nhàm chán đến chết?

Huynh đệ ba người nhất tề quay đầu nhìn về phía hắn, chút tâm tư của hắn làm sao có thể lừa gạt được ánh mắt của bọn họ?

Còn Vân Huyên ư, một Vân nương tử đã có thể đem bốn huynh đệ bọn họ tóm gọn, mỹ nhân là mỹ nhân, bất quá mỹ nhân mạnh mẽ như vậy, bọn họ tiêu thụ không nổi.

"Lão tứ, ngươi đừng vội a, bên kia không phải là còn có một ư, ta xem rất thích hợp với ngươi, lớn lên vô cùng cường tráng bền chắc, có thể tùy thời bảo vệ ngươi, cho ngươi cảm giác an toàn, vô cùng thích hợp, thật." Đinh Ngọc cố ý dùng giọng nói vô cùng trấn định nghiêm túc đối với đệ đệ.

Hai người khác âm thầm nhún vai cười trộm, nàng kia khổ người có thể chống đỡ ba tứ đệ rồi, đổi lại bọn họ, đánh chết cũng không nguyện ý cưới nữ nhân như vậy, con gái đã xuất giá, bọn họ chính là cưới vợ, không phải là tượng Phật!

Đinh Phong mới vừa chỉ chú ý tới ba cô gái lớn lên giống nhau như đúc, cũng không có chú ý tới người thứ tư, điều này cũng không trách được hắn, thật sự ba người đó quá hấp dẫn ánh mắt người khác rồi, đến nỗi để cho hắn không thấy người chung quanh khác.

Quay đầu, hắn hướng người ngồi xổm trên mặt đất Phượng Mạt Hồng nhìn lại, vừa nhìn, da mặt hắn đột nhiên nhảy lên, chấn kinh không nhỏ, hắn nhảy chân, oa oa quát to lên: "Các ngươi tại sao có thể như vậy? Ta là thân đệ đệ của các ngươi, các ngươi cư nhiên

như vậy hại ta? Không được! Chúng ta nói qua, nếu có phúc cùng hưởng có họa cùng chia, hoặc là cùng nhau cô đọc sống quãng đời còn lại. hoặc là cùng nhau thành thân, bất kể các ngươi không thể bỏ lại ta! Dù sao người này ta sẽ không cưới, các ngươi cũng không cho cưới ba người khác, nếu không các ngươi chính là kẻ bội bạc, là tiểu nhân!”

Đinh Phong bắt đầu đùa bỡn tính tình, để cho hắn cưới người quái dị như vậy, còn không bằng giết hắn rồi tính, hắn thấy kỳ quái, tại sao cùng là cô gái, ba người lớn lên xinh đẹp như vậy, duy chỉ có người cuối cùng lớn lên vừa xấu vừa mập vừa cường tráng, hắn cũng có thể tưởng tượng đêm động phòng hoa chúc, mình bị một bàn tử đè ép chết bi thảm ra sao.

“Ta nói bốn người các ngươi còn ngốc lăng nơi này làm gì, chưa từng thấy mỹ nữ sao?” Vân Khê từ phía sau của bọn họ đi tới.

Bọn họ nguyên lai là bị cử tới bắt bốn cô gái này, tra hỏi các nàng vì sao phải theo dõi phía sau bọn hắn, ai ngờ bốn gã đầu trâu mặt ngựa này lại ở chỗ này nhìn quanh, chỉ lo nghị luận, quên mất nàng phân phó. Nàng thật hận không được ở trên đầu mỗi người gõ một cái đối với bọn họ một phát cây dẻ.

Bốn người Ngọc Thụ Lâm Phong quay đầu lại, thấy được nàng, mọi người liền nghiêm mặt ra vẻ lãnh khốc đứng đắn.

“Vân nương tử, ngươi không phải là cũng nhìn thấy sao? Các nàng chẳng qua là bốn cô gái tay trói gà không chặt, điều này làm cho chúng ta như thế nào xuống tay được đây?” Đinh Ngọc một lòng thương hoa tiếc ngọc nói.

“Tay trói gà vô lực? Không thấy được các nàng trên tay đều có kiếm sao? Hơn nữa các nàng có thể vô thanh vô tức theo chúng ta lâu

như vậy, cũng không có bị phát hiện, có thể thấy được các nàng thực lực không tầm thường. Bốn người các ngươi cùng so sánh với các nàng, chưa chắc đã là đối thủ của các nàng, các ngươi cũng là bị sắc đẹp của đối phương mê hoặc, đối với các nàng mất đi phòng bị.” Vân Khê liếc vẻ mặt bốn người như cử chỉ lẳng lơ, rõ ràng chính là coi trọng sắc đẹp đối phương, lại còn không biết xấu hổ ở chỗ này nói với nàng đối phương tay trói gà không chặt?

Bốn người nhất tề quay đầu nhìn bầu trời, làm bộ không nhìn tới ánh mắt khinh bỉ của nàng.

Thanh âm nói chuyện của bọn họ bên này có chút lớn rồi, quấy nhiễu đến nơi xa.

Bốn chị em Xá Tử Yên Hồng tụ lại chung một chỗ, ánh mắt cảnh giác trừng hướng bọn họ.

“Các vị cô nương, có phải hay không các ngươi nên cho một lời giải thích, tại sao muốn đi theo phía sau chúng ta, có mục đích gì?” Vân Khê dẫn đoàn người phía sau, đứng đầu đoàn người, đi tới, nàng đi thẳng vào vấn đề, cũng không cùng các nàng vòng vo.

Bốn chị em liếc mắt nhìn nhau, biết mình theo dõi người bị phát hiện rồi, hiển lộ ra hoang mang, cuối cùng vẫn là muội muội nhỏ nhất Phượng Mạt Hồng đi ra, cùng Vân Khê trả lời.

“Này vị phu nhân, xin không nên hiểu lầm, chúng ta không có ác ý. Không nói gạt ngươi, chúng ta là người Phượng gia, nghe nói có người ép buộc con nối dòng Phượng gia chúng ta, cho người Phượng gia chúng ta trong vòng ba ngày hiện thân, trao đổi con tin. Chúng ta nghe được tin tức, liền khẩn cấp đi trước tìm người. Mới vừa thời điểm ở phố xá, lại nghe đến các vị nói tới chuyện Phượng gia, chúng ta liền theo dõi các ngươi tới nơi này. Chúng ta không có

ác ý khác, chỉ là muốn phải nhanh một chút cứu về người Phượng gia chúng ta.” Đừng xem nàng lớn lên cường tráng dũng cảm, tiếng nói cũng là oanh oanh yến ngữ, ôn nhu nhẵn nhụi, nói chuyện lên, cũng là có người để ý tới, hữu lễ có cách.

Nàng không có giấu diếm, bởi vì nàng trực giác đối phương không phải cùng các nàng đối lập, có lẽ mục tiêu của các nàng là một, đều là tìm kiếm một người. Cho nên, nàng lựa chọn thẳng thắn.

“Các ngươi là người Phượng gia?” Vân Khê lần nữa tỉ mỉ quan sát bốn chị em Phượng gia, thật là vừa vặn, mới vừa rồi bọn họ còn muốn như thế nào tìm được người Phượng gia, hiện tại cá nàng tự mình đưa tới cửa. Chẳng lẽ các nàng chính là người nhà Sở Mục?

“Phượng gia các ngươi không phải là ở mấy năm trước cũng đã bị diệt môn sao? Làm sao ta tin tưởng các ngươi thật là người Phượng gia?”

“Phu nhân nói đúng! Phượng gia chúng ta đúng là ở mấy năm trước gặp một kiếp nạn, đàn ông trong nhà trên căn bản cũng chết hết rồi, chỉ còn lại có chúng ta những nữ quyến này dưới sự hướng dẫn xủa lão tổ tông mới trốn thoát. Vì không để cho cừu nhân phát hiên chúng ta, Phượng gia chúng ta mai danh ẩn tích, không hề xuất hiện nữa, cho nên trên giang hồ không hề có người nghe được tin tức Phượng gia chúng ta. Nhưng kỳ thực, người Phượng gia chúng ta vẫn lưu lại ở phụ cận Thiên Hỏa thành, bởi vì nơi này dù sao đã từng là nơi Phượng gia chúng ta trải qua hưng thịnh, chúng ta vẫn mong mỏi có một ngày Phượng gia có thể ở trên Long Tường đại lục một lần nữa quật khởi!” Phượng Mạt Hồng êm tai nói, chân tình cắt ý, còn lại ba tỷ muội lòng có cảm xúc, rối rít lộ ra buồn bã.

“Thì ra là vậy.” Vân Khê tin nàng, ánh mắt người chắc là không biết nói dối, nàng từ trong mắt đối phương thấy được chân thành.

“Các ngươi Phượng gia hôm nay tới cũng chỉ có bốn người các ngươi sao? Các ngươi có nắm chắc cứu ra được người Phượng gia?” Vân Khê đánh giá các nàng, nhìn bốn người thực lực ở bạn cùng lứa tuổi coi như không tệ, nhưng cùng cao thủ chân chính so sánh thì cách nhau xa. Nếu như các nàng bốn người mạo muội xông vào rừng rậm, sợ rằng không đợi các nàng cứu ra người, cũng đã chết trong trận pháp.

“Hồi phu nhân lời mà nói…, đi cùng còn có mẫu thân chúng ta, nàng đi phía trước thăm dò đường đi, rất nhanh sẽ trở lại.”

Đang khi nói chuyện, nơi xa truyền đến tiếng đánh nhau, bốn chị em nhất tề cả kinh, cái hướng kia chính là vị trí mẹ các nàng, không khỏi lộ ra vẻ lo lắng.

“Nguy rồi, nhất định là nương gặp nguy hiểm, chúng ta mau đi xem một chút.” Phượng Mạt Hồng nói.

Bốn chị em không chần chờ, vội vàng chạy đi, Vân Khê cảm thấy kinh ngạc, nhưng ngay sau đó cũng mang theo những người khác đi theo.

“Phượng Thanh Bình, ngươi quả nhiên xuất hiện, Phượng gia các ngươi ẩn núp lâu như vậy, rốt cuộc chịu lộ diện sao?” Gần tới, Vân Khê nghe được giọng cô gái nói.

Chỉ thấy trong hỗn chiến, hai cô gái giằng co tại trong vòng chiến. Hai cô gái niên kỉ đều ở gần bốn mươi năm mươi tuổi, trong đó một nữ tử mặc quái dị, mà một người có dung mạo tương tự với bốn chị em nàng đã chứng kiến, nói vậy người này chính là mẫu thân của bốn tỷ muội sinh tư sao? Vân Khê suy đoán nói.

“Lữ cô cô, nguyên lai là ngươi đang ở đây phía sau giở trò, đã nhiều năm như vậy rồi, ngươi còn đang để chuyện kia canh cánh trong lòng. Đại ca của ta hủy bỏ hôn ước là hắn không đúng, nhưng ngươi như thế gắt gao dây dưa, cơ hồ phá hủy Phượng gia chúng ta, ngươi cảm thấy đáng giá không?” Phượng Thanh Bình lãnh tĩnh nhìn đối phương, trên người tự có một cổ khí ngạo nghễ.

“Nương, người không sao chứ?” Bốn chị em rối rít hướng mẹ của các nàng hỏi lớn.

“Xá nhi, Tử nhi, Yên nhi, Hồng nhi, các ngươi lui qua một bên.” Phượng Thanh Bình nhăn mày, tình huống bây giờ là kẻ địch mạch ta yếu, nếu bốn nữ nhi nàng bị đối phương bắt, các nàng sẽ không có đường chạy trốn.

“Muốn đi? Nếu đã tới thì hết thảy đều lưu tại cho ta.” Lữ cô cô cười lớn một tiếng, phất tay lệnh cho các thủ hạ đem năm mẹ con hết thảy bao vây lại.

Sau khi Vân Khê đuổi theo tới, giơ tay ngăn trở bước đi của mọi người. Nàng lãnh tĩnh nhìn về phía trươc, không có hành động tiến thêm một bước, tính toán tiếp tục quan sát.

Lữ cô cô đánh giá bốn nữ nhi Phượng Thanh Bình, cúi đầu cười lạnh: “Bốn nàng là nữ nhi của ngươi? Ngươi cũng là phúc khí tốt a!” Nàng cúi đầu cười u ám, nhìn thật khủng bố.

Phượng Thanh Bình con ngươi căng thẳng: “Ngươi có cái gì tức giận thì hướng tới ta, không nên đối với hài tử hạ thủ, các nàng là vô tội.”

“Ta tại sao phải nghe lời ngươi, năm đó thời điểm ca ca của ngươi thoái hôn, người Phượng gia các ngươi có nghĩ đến cảm thụ của ta?” Lữ cô cô mang theo giận dữ nói, “Phượng gia các ngươi thiếu

ta, ta muốn đòi lại toàn bộ, hiện tại trước từ trên bốn người nữ nhi của ngươi hạ thủ sao.” Nàng vung tay lên, bọn thủ hạ bắt đầu hướng bốn chị em công kích.

Phượng Thanh Bình xuất ra trường kiếm trong tay, mắt trái lóe lên ngân quang, hàn quang bắn ra toán loạn, lại kế thừa một nửa huyết thống thiên phú của Phượng gia. Một kiếm này đâm ra, chu vi không khí theo trường kiếm chấn động, như nộ hải chi đào, mãnh liệt đi.

Lữ cô cô bình tĩnh ứng đối, không vội không từ xuất ra một chiếc vòng vàng, vòng vàng ở giữa không trung từ từ lớn hơn, cấp tốc xoay tròn hướng kiếm khí đánh tới. Chỉ một thoáng trên bầu trời khí lãng tràn ngập, chỉ nghe tiếng binh khí va chạm, cuộc chiến kịch liệt.

Mà trên mặt đất, bốn nữ nhi Phượng gia thi triển ra tuyệt kỹ của riêng mình, đại nữ nhi Phượng Mạt Xá am hiểu trọng kiếm, trường kiếm uy vũ sinh phong, huyền khí chấn động, lại có thực lực của Huyền tôn cấp bảy.

Nhị nữ nhi Phượng Mạt Tử am hiểu khinh công, thân hình nhạy bén mạnh mẽ, nàng trường kiếm nhẹ nhàng nhưng nhanh nhẹn, xuyên qua trong không khí, như nước chảy mây trôi, kiếm khí khinh linh, giống đại tỷ cũng là thực lực Huyền tôn cấp bảy.

Tam nữ nhi Phượng Mạt Yên, nàng sử dụng không phải là trường kiếm mà là hai cây loan đao, hai cây loan đao điêu khắc tinh sảo ở trong tay nàng khiến cho nàng phảng phất như mọc thêm hai cánh tay theo người, thuận buồm xuôi gió.

Nhưng khiến cho người chú ý nhất ngược lại là tiểu nũ nhi Phượng Mạt Hồng, nàng sử dụng vũ khí không phải là kiếm cũng không phải là loan đao, mà là một cái trường tiên, trường tiên màu bạc quấn ở bên eo nàng, trong ngày thường bị nàng xem như đai lưng. Nàng

vung một cái “viu”, trường tiên liền ở giữa không trung sát sát rung động. Thân thể của nàng vụng về nhưng trường tiên trong tay nàng không hề vụng về, mà linh hoạt tự nhiên, có thể cương, có thể nhu, một kích liền đánh địch thủ lui năm bước. Nàng cũng đòng dạng là thực lực Huyền tôn cấp bảy, nhưng chân chính so với ba tỷ tỷ nàng cao hơn một chút.

Tỷ muội bồn người nhất tề quát to một tiếng, xung phong liều chết đi vào, mọi người trong đôi mắt đều có ánh sáng màu bạc vụt qua. Các nàng toàn bộ đều kế thừa một nửa huyết thống Phượng gia, thiên phú dị bẩm.

Cho nên, trên trời dưới đất, chiến đấu càng thêm kịch liệt. Vân Khê ôm ngực quan sát cuộc chiến, đồng thời nàng ở mọi nơi đánh giá cách đi thông vào chỗ rừng sâu, chỉ là không có ý tứ xuất thủ hiệp trợ.

Bốn người huynh đệ Ngọc Thụ Lâm Phong nhìn cuộc chiến càng thêm kịch liệt đến xuất thần.

“Sư phụ, chúng ta có muốn hay không đi giúp các nàng? Các nàng chỉ có năm người, làm sao địch nổi đối phương nhiều người như vậy đây?” Đinh Lâm chủ động đề nghị.

Côn Luân lão giả liếc xéo hắn một cái, nói: “Ta làm sao không biết từ khi nào bốn huynh đệ các ngươi có lòng hiệp nghĩa như vậy rồi?”

“Sư phụ, làm sao người có thể xem chúng ta như vậy đâu, bốn người chúng ta từ trước đến giờ cũng là vô cùng có tinh thần trọng nghĩa khí?” Đinh Lâm nghĩa chính ngôn từ nói, một mặt chính khí, đều muốn nhanh tản mát ra tia sáng.

Côn Luân lão giả nhàn nhạt quét mắt nhìn hắn một cái, hoàn toàn từ

đầu luôn không đem lời hắn để trong lòng. Hắn ngẩng đầu liếc bốn cô gái một cái, sờ sờ cằm, gật đầu nói: “Này bốn nha đầu cũng không tệ, muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn thực lực có thực lực, hơn nữa xuất thân không tồi, cũng là rất thích hợp với bốn đồ nhi tốt của ta.” Côn Luân lão giả hí mắt nhìn bốn vị cô nương Phượng gia, càng xem càng vừa ý. Hắn vừa cười, đáy mắt xẹt qua vẻ giảo hoạt, có thâm ý khác.

Bốn đồ đệ nghe vậy, Đinh Ngọc, Đinh Thụ, Đinh Lâm ba người nhảy nhót rối rít, xoa tay rất là hưng phấn, rồi lại giả bộ căng thẳng, rất xấu hổ.

“Sư phụ, ngài tuệ nhãn như đuốc, nói thật sự quá đúng! Thật sự các nàng lớn lên vừa xinh đẹp vừa đáng yêu, miễn cưỡng cho là xứng đôi đây!”

Duy chỉ có một người Đinh Phong gương mặt khổ, phản ứng cùng ba vị ca ca bất đồng.

“Sư phụ, ngài ánh mắt cũng quá kém, các nàng tốt đẹp gì chứ, ngươi nhìn một cái eo nàng thô giống như thùng nước, còn có cặp chân cùng chân voi không có gì khác biệt, muốn ta cưới nàng, chẳng phải là khổ cả đời? Nếu như ngươi thật muốn tác hợp hôn sự này, ta đây nhất định phải chọn ba người khác, để cho các ca ca cưới cái nữ nhân mập kia.” Lời của hắn vừa nói xong, ba đạo ánh mắt sắc bén thoáng cái tựu hướng hắn bắn tới, Đinh Phong ưỡn ngực, hung hăng nhìn chằm chằm lại, chung thân đại sự, nói gì hắn cũng sẽ không nhường bước.

Huynh đệ bốn người nhìn lẫn nhau, cùng loại ngang bướng như nhau, ánh mắt trừng lớn.

Vân Khê ở phía sau bọn hắn dùng sức lau mồ hôi, bốn người bọn họ

còn có thể quay đầu nhìn một chút sao, bây giờ là tình cảnh nào, lại còn nghĩ tới cưới vợ, cũng không hỏi một chút xem người ta có đáp ứng hay không, ở chỗ này tự chủ trương chọn vợ, thật là người không đứng đắn!

Trên bầu trời kiếm quang bay vụt, Lữ cô cô cùng Phượng Thanh Bình thực lực cấp bậc xê xích không xa, thế lực ngang nhau. Song dù sao cũng là chiếm được lợi thế, Lữ cô cô ra vẻ bại lui, quay người mà chạy. Đang lẩn trốn dọc theo rừng rậm, nàng đột nhiên xoay người lại đánh lén, Phượng Thanh Bình nhìn chăm chú nàng, cầm kiếm mà lên, không có nửa khắc dừng lại.

Muốn gạt nàng? Không có dễ dàng như vậy! Nàng Phượng Thanh Bình cũng là nhiều năm lão luyện trên giang hồ, làm sao sẽ dễ dàng như vậy tựu thua trong tay của nàng?

Nàng ống tay áo bay lên, một chút lam quang lóe lên, đem bảo vật tùy thân ném mạnh ra ngoài, vạch lên màu lam quang, xông phá tầng tầng không khí cách trở. Lữ cô cô rất nhanh thấy rõ vật lai lịch bất minh kia, đó là một phi tiêu trải qua đặc biệt luyện chế, phi tiêu trong quá trình đang bay, không ngừng biến hóa hình dáng, cấp tốc xoay tròn, lúc gần tới trước mắt, đột nhiên hiện lên dạng xòe ô mở ra, vô số ngân châm bay vụt ra, như mưa sa trong hoa lê, khuếch tán ra ngoài.

Lữ cô cô song đồng mở to, trong con ngươi đen hiện lên vô số ngân châm, trên môi nàng nhiều hơn một tia cười lạnh: “Cứ như vậy một chút khả năng thôi sao? Phượng Thanh Bình, ngươi cho rằng trải qua nhiều năm như vậy, ta còn không chịu được chiêu của ngươi sao?”

Nàng cầm kiếm trên tay ở giữa không trung vạch lên một đường vòng cung, đột nhiên trong miệng mặc niêm một đạo khẩu quyết. Chỉ

một thoáng, thân thể của nàng chung quanh đông nghịt một mảnh chèn ép xuống, không khí chợt ba động, ngưng tụ thành một cổ nước xoáy, nước xoáy đen ngòm đem ngân châm toàn bộ thu nạp vào, tính bản thân Phượng Thanh Bình cũng bị một cổ nước xoáy thật sâu hút lấy, suýt nữa thì bị hút đi vào.

“Đây là cái gì?” Phượng Thanh Bình thân chịu đựng, nhanh rút lui thân mình.

“Muốn chạy trốn? Không ai có thể từ trong trận pháp của ta chạy trốn!” trong miệng của nàng lần nữa mặc niệm khẩu quyết, chu vi lãng khí đột nhiên xoay tròn, ngưng tụ thành một nước xoáy lớn hơn, đem hai người đồng thời cuốn vào bên trong vòng nước xoáy.

“Nương, cẩn thận a! Tỷ, chúng ta mau nghĩ biện pháp đi giúp nương.” Phượng Mạt Hồng hô lớn một tiếng, tỷ muội bốn người lo lắng không dứt, phân tâm hết sức, đại nữ nhi trên tay liền bị một nhát kiếm, liền rỉ ra máu.

Mẹ con năm người thoáng cái lâm vào trong khốn cảnh.

Lúc này, có bốn thân ảnh trước sau xông vào vòng chiến, một tay vung trường tiên, trường tiên quét ngang, một cái liền đánh trúng bốn người, một tay cầm vòng lượn la bàn, vòng lượn la bàn càng lợi hại, trung tâm nở hoa, đem bốn nàng bên cạnh địch thủ rối rít đánh mở ra đường lui.

Ngọc Thụ Lâm Phong bốn huynh đệ xung phong liều chết vào vòng chiến, hộ vệ ở bên cạnh bốn chị em. Tám người liếc mắt nhìn nhau, không có quá nhiều không gian suy tư, liên tay tới cùng nhau tác chiến.

“Cám ơn vị công tử này.” Hình thể to lớn Phượng Mạt Hồng hướng

về phía Đinh Phong ôn nhu cười một tiếng.

Đinh Phong trong lúc đánh nhau nhìn lại nàng một cái, “Nôn” một tiếng, suýt nữa liền ói ra ngoài, quá kinh hãi rồi!

Tại sao mỗi lần có chuyện tốt đều không tới phiên hắn? Mới vừa hắn rõ ràng chính là muốn bảo vệ ba cô gái kia, ai biết để cho ba vị ca ca đoạt trước, hắn chỉ có thể luân lạc tới bảo vệ vị xấu nữ này.

“Không có, không có gì, gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ thôi, ngươi không cần để trong lòng.” Đinh Phong ngượng ngùng cười nói, vội vàng quay đầu lại đánh lui địch nhân.

Phượng Mạt Hồng vẫn cười ôn hòa, không có để ý tới thái độ của hắn. Bị vắng vẻ, nàng đã thành thói quen, khó có được còn có người nguyện ý cùng nàng đáp lời, trong nội tâm nàng rất vui mừng.

“Sư phụ, chúng ta có muốn hay không đi giúp bọn hắn?” Bách Lí Song nhìn tình hình chiến đấu phía trước hỏi Vân Khê nói.

Vân Khê tầm mắt cũng là rơi xuống trên người hai vị trung niên nữ tử trên bầu trời, hai người các nàng Huyền giai đều ở Huyền Hoàng trở lên, chính là cao thủ chân chính, về phần những người phía dưới, nàng căn bản không để vào mắt, huống chi chính sư phụ người ta cũng còn không có xuất thủ, nàng vội vã xuất thủ làm gì chứ?

Nàng lẳng lặng phủi một cái Côn Luân lão giả, chỉ thấy hắn cười híp mắt nhìn chằm chằm bốn đồ đệ của mình, sờ lên cằm, mép chứa đựng nụ cười, nụ cười kia thấy thế nào cũng là vẻ hèn mọn tà ác.

Vân Khê âm thầm suy đoán, lão này ngoài chú ý bốn đồ đệ của hắn, sẽ không phải còn đang nhớ thương Phượng gia lão thái thái sao, thật là một lão đầu không biết xấu hổ a, cũng không sợ e lệ.

“A!” Lúc này trên bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng thét kinh hãi, cũng là Phượng Thanh Bình chịu không được vòng nước xoáy hút vào,, xông về phía trước người Lữ cô cô, Lữ cô cô xuất kiếm đâm trúng đầu vai đối phương.

“Ha ha ha ha.....” Lữ cô cô ầm ĩ phá lên cười, mang theo một cổ mãnh liệt cho hả giận tình cảm, “Phượng Thanh Bình, ta có thể rơi vào tình cảnh hôm nay tất cả đều là bởi người Phượng gia ban tặng, ngươi hôm nay chết ở trong tay ta coi như là Phượng gia bồi thường cho ta một chút lợi tức, một ngày nào đó ta muốn đem mọi người Phượng gia hết thảy tiêu diệt sach sẽ, đây là báo ứng các ngươi nên nhận được.”

Phượng Thanh Bình sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, chịu đựng đau đớn tại vết thương, nàng cao giọng: “Ngươi mơ tưởng, thà rằng ta cùng ngươi đòng quy vu tận, cũng sẽ không để cho ngươi thương hại bất cứ người nào Phượng gia, ngươi hãy theo ta cùng chết đi.”

Trong tay nàng đột nhiên nhiều ra thêm một cây chủy thủ, đột nhiên hướng phía trước đánh tới, kèm theo thân thể của nàng hướng trước lao xuống, trường kiếm xuyên thấu cả xương vai nàng. Nàng cắn răng, một tay vững vàng túm đầu vai Lữ cô cô, một tay chấp chủy thủ hung hăng hướng trước ngực nàng ta đâm tới, nàng đây là muốn cùng nàng ta đồng quy vu tận a!

“Nương, không nên!” Xá Tử Yên Hồng bốn chị em hoảng sợ la lên.

Lúc này!

Vân Khê lấy lại bình tĩnh, cả người đột nhiên bay lên, như giẫm trên đất bằng từ từ đạp hướng trời cao, hai tay của nàng nhanh chóng kết ân, mặc phát trên không trung bay múa, đôi môi đỏ mọng nhẹ thở ra

mấy chữ: “Phong Ấn thuật!”

Khoảng cách chủy thủ Phượng Thanh Bình cách trước ngực Lữ cô cô chỉ có một tấc, mà Lữ cô cô đánh ra một chưởng cũng dừng ở vị trí cánh tay Phượng Thanh Bình không tới một tấc.

Thời gian vào giờ khắc này như dừng lại.

Trên bầu trời, Vân Khê nhàn nhạt ánh mắt nhìn xuống mặt đất, nàng nhẹ nhàng thở dài một tiếng, Phong Ấn thuật của nàng thật đúng là dùng tốt, nhất là thời gian lĩnh vực Phong Ấn thuật, có thể làm cho thời gian trong khoảnh khắc dừng lại, nàng mới có thể ngăn cản hết thảy bi kịch phát sinh.

Mới vừa nghe đến Phượng Thanh Bình cùng Lữ cô cô nói chuyện, nàng trên căn bản đã biết một chút ân oán gút mắc giữa Phượng gia cùng Lữ gia. Lữ cô cô sở dĩ thống hận Phượng gia, cũng là Phượng gia hủy bỏ hôn ước trước, đổi lại là nàng, nàng cũng sẽ không bỏ qua cho kẻ ruồng bỏ mình, mặc dù thủ đoạn trả thù của nàng có chút ác độc hơn, nhưng về tình có thể tha thứ. Cũng là chuyện cũ nắm xưa rồi, mọi người đã mất, còn có cái gì không giả được ân oán đây?

Vân Khê ở giữa không trung quay đầu: “Thiên Tầm, Song Nhi, hai người các ngươi mang theo một người trong đó, đến bên trong tìm người, ta ở chỗ này xử lý hậu sự.”

“Tốt, sư phụ.” Bách Lí Song rất vui sướng đáp ứng, sau đó cùng Long Thiên Tầm hai người tuỳ tiện bắt một người bị phong ấn, mang lấy nàng đi trước tìm kiếm tung tích Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục.

Hai người anh không ra anh, em không ra em Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục còn đang trong địa lao ăn uống vui vẻ như thần tiên,

hai người bọn họ tùy ngộ nhi an mỗi lần tiến tới cùng một nơi, bất cứ lúc nào đều giống như một loại ngao du, nào có nửa điểm đang ở trong lao ngục nghèo túng?

Cho nên nói, tri túc thường nhạc.

Trong khi hai người ăn uống, nào có thể nghĩ đến đã mau có người tới đây cứu bọn họ?

Ngoài của lao, có tiếng đánh nhau vang lên, bọn họ nghe được giọng nói quen thuộc.

“Long Thiên Thần, ngươi tên khốn kiếp này, rốt cuộc có ở bên trong đó hay không, mau trả lời ta một tiếng.”

“Là thanh âm Song Nhi.” Long Thiên Thần mừng rỡ đứng lên hướng của hô lớn: “Song Nhi, ta ở chỗ này.”

Bạch Sở Mục bĩu môi, nói không ra lời cao hứng hay mất hứng, bởi vì hắn vẫn mong mỏi người Phượng gia đến cứu hắn, nhưng bây giờ người tới cũng là bằng hữu mình, nội tâm nho nhỏ có chút thất vọng.

“Di? Nghe giọng nói Song Nhi làm sao có cái gì không đúng đâu, ngươi có phải hay không vừa trêu trọc nàng?” Hắn nửa trêu chọc nói.

“Làm sao có thể, ta gần đây cũng không có phạm cái gì sai lầm a.” Long Thiên Thần không tin nói.

“Vậy chúng ta chờ coi.” Bạch Sở Mục nhìn có chút hả hê nói.

Rất nhanh, cửa địa lao bị phá vỡ rồi, Bách Lí Song cùng Long Thiên Tầm hai người vọt vào, Long Thiên Tầm trước hết chạy tới, thấy Bạch Sở Mục bình yên vô sự, nàng vui vẻ đến nỗi khóc lên: “Sở Mục

ca ca, huynh không có chuyện gì là tốt rồi, lo lắng chết muội, các nàng không có ngược đãi huynh chứ?”

Bạch Sở Mục thấy nàng quan tâm mình như vậy, trong lòng ấm áp, xuyên qua chấn sonh, cầm lấy tay nhỏ bé của nàng, ôn nhu nói: “Ta không sao, các nàng không có đem ta ngược đãi. Tốt lắm, đừng khóc, khóc xấu mặt, có thể không đẹp.”

Long Thiên Tầm vểnh miệng lên, khẽ nở nụ cười, tiếu dung rưng rưng.

So sánh với hai người bọn họ ấm áp gặp mặt, Long Thiên Thần bên này vận khí không tốt như vậy, chỉ thấy Bách Lí Song đôi mắt hạnh giận nhìn chằm chằm, nghiến răng nghiến lợi. Long Thiên Thần chột dạ nhìn nàng, không biết làm sai chỗ nào, nói quanh co: “Song Nhi, nàng làm gì nhìn ta như vậy? Nàng là trách ta một mình tới mạo hiểm, nàng lo lắng ta gặp chuyện không may, cho nên mới giận ta sao?”

“Ngươi xú nam nhân, ngươi thành thật mà nói, có phải hay không giữa thanh thiên bạch nhật chạy đi thanh lâu phải không?” Bách Lí Song ngoan nhìn chằm chằm hắn, một bộ bắt gian tại trận, bộ dáng người đàn bà chanh chua.

“Nga, cái này..... Ta không có a! Ta cũng vậy là người bị hại, ta bị lừa đi. Song Nhi ngươi phải tin tưởng ta, ta tuyệt đối là người rất chính trực.” Long Thiên Thần chỉ thiên thề nói, song trên mặt một bộ khuôn mặt cười hì hì không đứng đắn.

Bách Lí Song tiến lên trước một bước, hung ác đạp xuống chân hắn một cái, hai tay chống nạnh: “Ta thấy ngươi cũng không phải là loại người chân thực, nên bị giam ở trong lao, mấy ngày tỉnh lại nhiều hơn.”

Tầm mắt nàng lướt qua hắn, rơi vào một ít thức ăn đã ăn hơn một nửa trên mặt đất, nàng nở nụ cười lạnh: “Các ngươi đãi ngộ cũng không tệ lắm, ngồi ở trong lao còn được chiều chuộng, đã như vậy chúng ta cũng là không cần cứu các ngươi nữa. Thiên Tầm, chúng ta hay là đi trước thôi, ngươi nhìn bọn họ còn ngây ngốc ở chỗ này, nói không chừng vui đến quên cả trời đất luôn rồi, căn bản không cần chúng ta cứu.”

Long Thiên Tầm lau nước mắt, vẻ mặt vô tội nhìn về phía nàng.

“Thiên Tầm, đừng nghe nàng, nhanh lên một chút giúp chúng ta mở cửa đi.” Bạch Sở Mục nói, hắn biết Thiên Tầm là người thiện lương, cũng không giống như Bách Lí Song chua ngoa ngang ngược như vậy.

“Chuyện nhà các ngươi, trở về rồi hãy nói, không nên liên lụy người vô tội.” Bach Sở Mục nói.

Long Thiên Tầm liếc Bách Lí Song một cái, ánh mắt vô tội khẩn cầu kia, cho dù ai cũng ngăn cản không nổi.

Bách Lí Song nhẹ nhàng thở dài, chỉ có thể nói: “Được rồi, được rồi, xem ngươi đều khóc thành như vậy, nếu ta không để ngươi gặp thì ngươi chắc sẽ hận ta.” Vừa nói, nàng vừa đem cái chìa khóa vừa lục soát được trên người cô gái đưa tới.

Đang lúc bốn người chuẩn bị rời đi phòng giam, Tình Nhi xuất hiện ở trước mặt bọn họ. Bốn người đều cho là nàng muốn ngăn trở bọn họ, rối rít rút kiếm hướng tới. Tình Nhi lại rất trấn định nhìn bọn họ, ôn nhu nói: “Xin không nên thương tổn cô cô, nàng chẳng qua chỉ là miệng cứng lòng mềm, nàng căn bản cũng không có ý định muốn thương tổn các ngươi.”

“Người nào tin tưởng ngươi là ma quỷ? Cô cô của các ngươi lòng dạ độc ác, đem chúng ta giam lại, cũng đã thương tổn chúng ta!” Long Thiên Thần tức giận nói.

“Ta chính là nói thật, cô cô nàng chẳng qua là oán hận Phượng gia, nhưng nàng sẽ không lạm sát kẻ vô tội. Chúng ta tất cả nơi này đều không có nhà để về, là cô cô đã chăm sóc chúng ta. Nàng chẳng qua là đối với người Phượng gia cừu hận đặc biệt lớn mà thôi, trừ người Phượng gia nàng sẽ không lạm sát của người vô tội.”

Long Thiên Thần bốn người nhìn lẫn nhau, phân không rõ rốt cuộc là thật hay giả.

“Cô cô các ngươi hiện tại đang cùng sư phụ ta đánh nhau, có muốn bỏ qua cho cô cô ngươi hay không, ngươi vẫn là đi theo sư phụ nói đi.” Bách Lí Song nói, trong nội tâm nàng đối với cô gái trước mắt không có hảo cảm gì.

“Phải không? Ta đã biết.” Tình Nhi ánh mắt mỉm cười nói, quay đầu hướng phương hướng ngoài điện chạy đi.

Trong rừng, Lữ cô cô cùng thủ hạ của nàng bị mọi người trói lại, giống như dê đợi làm thịt.

Bốn chị em Xá Tử Yên Hồng vây quanh bên người mẫu thân, thay nàng chữa thương, bốn người Ngọc Thụ Đinh Phong ngoại trừ Đinh Phong, còn lại ba người ân cần vây quanh ở bên cạnh ba người Xá Tử Yên, lần lượt đưa nước.

Trải qua một phen kích đấu vừa rồi, bốn người Ngọc Thụ Lâm Phong coi như là ân nhân cứu mạng của các nàng, cho nên bốn chị em đối với bọn họ ấn tượng không tệ, hai bên chung đụng rất vui vẻ, duy chỉ

có Đinh Phong buồn bực muốn chết, vững vàng núp ở phía sau sư phụ, nhưng thỉnh thoảng vẫn thấy mị nhãn Phượng Mạt Hồng bay tới.

Quá kinh khủng!Có thể hay không không muốn lão nhìn theo hắn như vậy?

Hắn nằm mơ cũng sẽ bị sợ tỉnh!

Phượng Thanh Bình đánh giá huynh đệ sinh tư, nhìn lại phản ứng bốn nữ nhi, trong lòng âm thầm tính toán. Song khi thời điểm nàng nhìn thấy thân ảnh Côn Luân lão giả, sắc mặt của nàng xảy ra biến hóa cực lớn.

“Là ngươi? Bốn người bọn họ là đồ đệ của ngươi?” Ánh mắt của nàng rõ ràng hiển lộ ra địch ý bất thiện, nàng cũng không quên mất thời điểm ở trên phố chính là cái lão đồ này ở sau lưng chửi bới lão tổ tông Phượng gia bọn họ, vốn là còn đối với bốn huynh đệ có chút vừa ý, thoáng cái bởi vì nguyên nhân sư phụ bọn họ, đối với bốn huynh đệ ấn tượng liền giảm thật lớn.

Côn Luân lão giả đánh giá nàng mấy lần, vừa mới bắt đầu không có nhận ra nàng, từ từ hắn nhớ ra cái gì đó, vui vể nói: “Nguyên lai là ngươi a, mẹ ngươi gần đây tốt không?”

“Ngươi lão đầu không biết xấu hổ còn có mặt mũi hỏi thăm mẹ ta?” Phượng Thanh Bình căm phẫn nói.

Côn Luân lão giả sắc mặt khẽ biến, hắn đâu biết rằng mình ở sau lưng nói làm cho người ta nghe được, hắn lúng túng gãi đầu: “Lão phu cùng nương ngươi coi như là chỗ quen biết cũ, hỏi thăm một chút tình trạng nàng gần đây cũng không quá đáng đi?”

Phượng Thanh Bình quay đầu đi, không hề để ý tới hắn nữa.

“Cô cô.” Tình Nhi từ đằng xa chạy tới, nhìn cô cô bị trói lại, nàng lòng như lửa đốt, liếc mắt liền nhìn thấy được trong những người này có quyền nói chuyện lớn nhất là Vân Khê.

Nàng cầu khẩn nói: “Cô nương, xin bỏ qua cho cô cô ta. Cô cô ta những năm gần đây trôi qua rất khổ, nàng còn cưu mang những người không nhà để về như chúng ta, nàng thật ra là người tốt, chẳng qua là bị cừu hận nhất thời làm cho hôn mê đầu óc, mới có thể đối với người Phượng gia hạ tay, cầu xin ngươi bỏ qua cho nàng.”

“Tình Nhi, cầu xin bọn họ làm gì, bọn họ muốn giết cứ giết, dù sao ta đối với Phượng gia khẩu khí này là nuốt không trôi, bọn họ nếu là thả ta, ta còn là sẽ cùng Phượng gia là kẻ địch.” Lữ cô cô hẳn là vô cùng kiên cường, không chịu cúi đầu. Nàng giận nhìn chằm chằm Phượng Thanh Bình, chỉ hận một kiếm vừa rồi không đâm trúng chỗ yếu hại của nàng, làm cho nàng tiếp tục còn sống.

Phượng Thanh Bình nhìn lại nàng, sâu kín thở dài nói: “Sao phải khổ như thế chứ? Chuyện cũng đã qua, đại ca của ta mệnh cũng đã tang ở tha hương, ngươi bây giờ cho dù giết hết người Phượng gia chúng ta có thể được cái gì?”

“Ta bất kể, người Phượng gia các ngươi một ngày chưa trừ giệt, ta liền một ngày nuốt không trôi khẩu khí này, các ngươi tốt nhất hiện tại giết ta, nếu không sớm muộn gì có một ngày các ngươi sẽ phải hối hận.”

Tình Nhi nhìn chính sư phụ mình, nàng quật cường như thế, khuyên như thế nào cũng không khuyên được, nàng bắt đầu gấp gáp. Nàng quỳ xuống trước mặt Vân Khê, khẩn cầu: “Cô nương, cầu xin ngươi bỏ qua cho cô cô ta, chỉ cần ngươi chịu bỏ qua cho nàng, ta nguyện

ý vì ngươi làm trâu làm ngựa, nghe theo bất cứ chuyện ngươi phân phó.”

Vân Khê im lặng nhìn chăm chú vào nàng, nhìn nhìn lại cô cô của nàng, một lúc lâu, nàng mở miệng nói: “Nguyên tắc từ trước đến giờ của ta, chính là trảm thảo trừ căn, bỏ qua cho địch nhân của mình, chẳng khác nào lưu lại tai họa cho mình. Bất quá, đây là ân oán giữa Phượng gia cùng cô cô các ngươi, ta không có phương tiện nhúng tay, ngươi vẫn là cùng người Phượng gia thương lượng đi.”

Quyển 6 - Chương 65: Kiếp nạn của Vân Khê?

Edit: Thu Huyền

Beta: Tiểu Mộng

Ân oán của Phượng gia cùng Lữ gia, phải do chính bọn họ giải quyết mới đúng, Vân Khê không muốn nhúng tay quá nhiều.

Tình Nhi chần chờ đứng lên, chạy tới trước mặt Phượng Thanh Bình, nước mắt giàn giụa nhìn về phía nàng, ánh mắt kia không cần nói cũng biết.

Phượng Thanh Bình cũng cân nhắc, nên xử trí Lữ cô cô cùng một đám thủ hạ của nàng như thế nào, nếu nàng giết Lữ cô cô, những người còn lại sẽ tìm nàng trả thù, nàng cũng không thể đem toàn bộ những người này giết chết. nàng không phải là người thích giết người, nhưng cũng không phải là người nhân từ, có thể dễ dàng bỏ qua cho đối thủ của mình. Suy nghĩ một hồi, cuối cùng nàng nhìn chăm chú vào Lữ cô cô, mở miệng nói: “Lão tổ tông vẫn luôn nhớ ngươi, rất muốn gặp ngươi một lần, không bằng ngươi cùng ta hồi Phượng gia đi, đến tột cùng muốn xử trí các ngươi như thế nào, vẫn là xem ý tứ lão tổ tông.”

Nghe được ba chữ “lão tổ tông”, hàn quang lóe ra trong mắt Lữ cô cô ảm đạm xuống, như có điều suy nghĩ, nàng không dãy dụa nữa, tùy ý để năm mẹ con Phượng Thanh Bình áp giải các nàng đi nơi Phượng gia cư trú.

Không bao lâu, Long Thiên Thần, Bạch Sở Mục, Bách Lí Song cùng Long Thiên Tầm bốn người chạy tới nơi này, Phượng Thanh Bình nhanh chóng từ trên người bốn người trẻ tuổi đạm mạc lướt qua, nhìn một cái liền nhận ra Bạch Sở Mục trong đó, nàng hai mắt đọng lại lóe lệ quang, đè nén không được nội tâm kích động, bước nhanh đi tới trước mặt Bạch Sở Mục: “Hài tử, ngươi có phải là hài tử của đại ca ta?”

Bạch Sở Mục hơi sững sờ, nhìn phụ nhân xa lạ trước mặt, mắt sáng ngời, chẳng lẽ nàng là người Phượng gia? Là cô cô của hắn?

Mong mỏi mười mấy năm thân tình, đột nhiên thoáng cái hiện lên trước mặt, hắn có chút chân tay luống cuống. Thật sự là thân nhân của hắn đến tìm hắn sao?

Hắn ngẩn người, quên mất phản ứng, Phượng Thanh Bình nhìn chăm chú vào hắn đột nhiên nóng nảy: “Hài tử, ngươi cũng là mau nói nha, ngươi đến tột cùng có phải hài tử của đại ca ta hay không?”

Long Thiên Tầm khẽ đẩy Bạch Sở Mục: “Sở Mục ca ca, nàng là người Phượng gia của huynhh, muội nghĩ nàng hẳn là cô cô của huynh đó.”

“Thật sao?” Bạch Sở Mục có chút ngơ ngác, hắn không phân rõ tâm tình của mình bây giờ, chỉ cảm thấy hạnh phúc tới quá nhanh, khiến hắn khó mà tiếp nhận.

Mặc dù Bạch Sở Mục không có tự mình thừa nhận, nhưng là nghe được lời nói Long Thiên Tầm mà nói…, Phượng Thanh Bình đã có thể căn bản xác nhận, trên mặt nàng dâng lên vui mừng, mở ra hai cánh tay đem Bạch Sở Mục ôn lấy, nức nở nói: “Hài tử, ta là cô cô của cháu, mau cùng cô cô về nhà đi, người trong nhà đều chờ cháu.”

Ngắn ngủn một câu nói, để cho trong long Bạch Sở Mục dậy sóng, hắn âm thầm rơi xuống nước mắt. Về nhà sao? Người Phượng gia thật sự hoan nghênh hắn, đang chờ hắn về nhà sao?

Lệ nóng tràn đầy hốc mắt, hắn vui mừng, hai tay từ từ đưa lên eo Phượng Thanh Bình, vững vàng ôm chặt lấy. Bạch Sở Mục chui ở đầu vai của nàng, thanh âm buồn bực kêu câu: “Cô cô.”

“Ai, cô cô ở chỗ này! Hảo hài tử, chúng ta cùng nhau về nhà thôi.” Phượng Thanh Bình thanh âm đang run rẩy, cũng là thanh âm cao hứng.

Những người vây xem tại chỗ đều thật sâu đắm chìm trong thân tình ấm áp trước mắt, Xá Tử Yên Hồng bốn chị em âm thầm lau nước mắt, có lẽ chỉ có các nàng mới có thể nhận thức tâm tình của mẫu thân.

Vân Khê không yên lòng, tạm thời không trở về Luyện khí minh, mà là đi theo người Phượng gia cùng nhau đi tới nơi Phượng gia cư trú.

Nơi Phượng gia cư trú cách Thiên Hỏa thành không xa, ra khỏi cửa thành, đi hướng bắc, đại khái qua vài trăm dặm đường, bọn họ đi tới một nông trang. Nơi này tùy ý có thể thấy được một mẫu ruộng tốt, hoa màu xanh um tươi tốt, vật nuôi còn có dê bò. Thoạt nhìn, dường như là tới một thế giới thanh bình, nơi này không có phân tranh, không có binh qua *(chiến tranh)*, chỉ có một mảnh điềm tĩnh cùng an tường.

Trên đồng ruộng, tốp năm tốp ba cô gái tụ tập chung ở một chỗ, hoặc cười cười nói nói, hoặc trồng hoa màu, từ xa nhìn lại, hẳn là không có một gã nam tử, toàn bộ là nữ nhân.

Vân Khê, Bạch Sở Mục đám người đi tới nơi này, thấy cảnh tượng

trước mắt, không khỏi ngạc nhiên. Hơn nữa thấy năm mẹ con Phượng Thanh Bình tốc độ rõ ràng chậm lại, Vân Khê không khỏi suy đoán, chẳng lẽ nơi này chính là nơi cư trú của Phượng gia bọn họ?

Quả nhiên, các nàng thấy Phượng Thanh Bình ngựng lại, sau đó một tay chống nạnh, lớn tiếng nói, hướng đồng ruộng trống trải phía trước hô lớn: “Các tỷ muội, mọi người mau tới đây, tới đây nghênh đón người đàn ông duy nhất Phượng gia chúng ta đi!”

Thanh âm uyển chuyển réo rắt truyền đi xa, khắp nơi trống trải, làm cho thanh âm nàng không có chút cách trở nào truyền đến đất Phương Viên.

Đám nữ tử đang ở trên đồng ruộng nói đùa, rối rít dừng việc trong tay lại, hướng phương hướng đoàn người nhìn sang.

“Nhìn, là nhị tiểu thư trở lại! Nàng vừa mới nói cái gì, người đàn ông duy nhất Phượng gia chúng ta?”

“Phượng gia chúng ta nơi nào có đàn ông? Nhị tiểu thư không phải là đi ra ngoài một chuyến chơi điên rồi, trở lại đùa giỡn chúng ta a?”

“Không giống a! Nhị tiểu thư trong ngày thường là một người cực kỳ nghiêm túc, làm sao sẽ làm ra loại đùa giỡn này? Chúng ta mau đi nhìn xem.”

“Đi, đi xem một chút.”

Một đám cô gái rối rít nhốn nháo rời đi đồng ruộng, vứa thì thầm với nhau, vừa hướng phương hướng đám người Phượng Thanh Bình tụ lại.

Phượng Thanh Bình mỉm cười đối mặt mọi người, sau đó đem Bạch

Sở Mục đẩy về phía trước, giới thiệu nói: “Mọi người mau đến xem, hắn chính là con ruột đại ca ta, tên Sở Mục. Sở Mục, những người này đều là người Phượng gia chúng ta, mau cùng các nàng lên tiếng chào hỏi a.”

Bạch Sở Mục lấy lại bình tĩnh, một cái nhìn qua, một đôi mắt theo dõi hắn, mang theo ánh mắt tò mò, giống như nhìn một con khỉ. Lần đầu tiên bị ánh mắt nhiều người như vậy nhìn chăm chú vào, hơn nữa toàn bộ đều là cô gái, hắn nhất thời có chút chân tay luông cuống rồi lắp bắp nói: “Sở..... Sở Mục bái kiến các vị trưởng bối.”

Một đám cô gái nhìn hắn, bắt đầu không coi ai ra gì chỉ chỏ nói: “ Hắn chính là nhi tử của đại công tử? Nhìn mặt mày cũng là có mấy phần tương tự, nhưng đại công tử không phải là đã sớm chết rồi sao?”

“Đúng vậy a, đại công tử kể từ khi đi Ngạo Thiên đại lục, sau liền không có tin tức, tất cả mọi người đều nói đại công tử đã chết, hắn đột nhiên làm sao có nhiều thêm một nhi tử? Người này sẽ không phải là giả mạo chứ?”

“Bất quá khoan hãy nói, tiểu tử này ánh mắt cùng lỗ mũi đúng là rất giống đại công tử,”

“A! Đúng rồi! Ta nhớ được đại công tử cái trán đặc biệt cao, tiểu tử này trán cũng rất cao, mặt mày thanh tú, xem ra là thật.”

“Nhị tiểu thư cũng nói như vậy rồi, kia khẳng định là không giả được.”

Một đám nữ nhân líu ríu, thảo luân hồi lâu, cuối cùng rốt cục cho ra kết luận chấm dứt bàn luận: vị thiếu niên này phải là con nối dòng Phượng gia bọn họ không sai.

Lúc này, trong đám người có một cô gái cao giọng kêu lên: “Thật tốt

quá, Phượng gia chúng ta rốt cục có nam đinh rồi, mau đem tin tức tốt này báo cho lão tổ tông đi, lão tổ tông biết tin tức này khẳng định rất vui mừng!" Thanh âm của nàng vốn đã rất to rồi, kêu to nhất a, thanh âm tựu quanh quản phía trên đồng ruộng, xa xa nhẹ nhàng truyền đi.

Nơi xa, có người nhìn thấy bên này có đám người tụ tập, đang trên đường chạy tới, nghe được thanh âm cô gái kia, nửa đường lập tức quay lại, đem lời của nàng truyền đi xa hơn: "Nhanh đi nói cho lão tổ tông biết, Phượng gia chúng ta có nam đinh rồi!"

Tiếp theo lại có một thanh âm tiếp lời của nàng, hướng nơi xa truyền lại: "Nhanh đi báo cho lão tổ tông, Phượng gia chúng ta sinh con trai rồi!"

Một người tiếp một người truyền thanh âm, đên cuối cúng, rơi vào trong tai lão tổ tông tựu biến thành bộ dạng này: "Bẩm lão tổ tông, Nhị tiểu thư trở lại nói, Phượng gia chúng ta sinh con trai rồi."

Lão tổ tông đang uống trà ăn điểm tâm, nghe nói như thế, chén trà trong tay đột nhiên run lên, làm bắn ra vài giọt nước. Một đôi mắt cơ trí sáng ngời lên, nàng hướng con dâu nhỏ nhất nói: "Ngươi mới vừa nói gì, Phượng gia chúng ta sinh con trai rồi? Làm sao có thể, chẳng lẽ là một trong bốn nha đầu Xá Tử Yên Hồng?"

Tiểu tức phụ kia cũng buồn bực: "Đúng vậy a, Phượng gia chúng ta thật lâu không có làm chuyện vui rồi, ở đâu ra sinh con trai? Chẳng lẽ nhị tỷ không chịu nổi tịch mịch, bên ngoài có tư tình, sinh thêm đứa nhỏ cho Phượng gia?"

Nhìn lão tổ tông sắc mặt có phần đen xuống, tiểu tức phụ vội vàng chuyển đề tài, tiếp tục nói: "Nếu như không phải là Nhị tỷ, đó chính là bốn nữ nhi nhị tỷ. Nhưng thật khó lường, một cô gái không xuất giá

mà có con, sau này còn thế nào gả đi ra ngoài, đây không phải là đồi phong bại tục sao?”

Lão tổ tông đột nhiên vỗ án, nặng nề thở dài nói: “Nhanh đi đem người truyền tin đi vào, lão thân muốn đích thân hỏi cho rõ ràng!”

“Nương, ngài đừng nóng giận, ta đi đem các nàng tiến vào.” Tiểu tức phụ chịu một thân mồ hôi, nàng vội vàng chạy ra ngoài.

Đám người Phượng Thanh Bình nào biết hiểu lầm kia thoáng cái bị làm lớn, vốn là một chuyện vui nhưng truyền thành một chuyện đồi phong bại tục?

Bạch Sở Mục lần đầu tiên được nghi thức hoan nghênh long trọng như thế, vô số cô gái vây quanh hắn, nhiệt tình hoan hô, một đường vây quanh hắn đi vào tiểu viện Phượng gia. Mặc dù hình tượng này có chút khoa trương, có chút ngoài dự đoán của mọi người, tâm tình Bạch Sở Mục cũng là vô cùng vui vẻ. Bởi vì…toàn bộ nữ nhân này cũng là người nhà của hắn, các nàng dùng phương thức thuần phác nhất nhiệt tình nhất tới hoan nghênh hắn, để cho hắn vô cùng cảm động.

Nhìn vài tòa tiểu viện ở phía xa, tim hắn nhảy lên thình thịch, rốt cục cũng được gặp lão tổ tông rồi, lão tổ tông có thích hắn không? Hắn có chút khẩn trương có chút bàng hoàng, càng nhiều hơn là kích động.

Một nhóm người ầm ầm tiêu sái phía trước, Vân Khê cùng năm thầy trò Côn Luân lão giả đi ở phía sau, mắt thấy hết thảy, tâm tình Vân Khê cũng tự do theo gió ruộng đồng bay lên, nàng rốt cuộc hiểu rõ Phượng gia vì sao lại lựa chọn một chỗ ruộng đồng tới sống yên ổn, an định.

Đối với một người giang hồ mà nói, tìm một địa phương điềm tĩnh cùng an bình cũng không phải là chuyện dễ, Phượng gia mặc dù sa sút một chút, nhưng các nàng lại tìm được một chỗ yên tĩnh, an bình mà người giang hồ khó cầu này, đây không hẳn không phải là một loại đền bù đối các nàng. Còn có nhóm người nữ nhân đơn giản, mộc mạc, khả ái trước mắt này, các nàng khoác trên mình bộ dáng nông phu mộc mạc, ai có thể nghĩ đến các nàng là hậu nhân Phượng gia oai phong một thời đây?

Nhìn kỹ các bước đi của các nàng, mọi người nhẹ nhàng mà mạnh mẽ, không nhìn kỹ căn bản không phát hiện được thật ra các nàng cúng là người mang tuyệt kỹ,nàng nghiêng mắt nhìn qua một cái, trong đó có ít nhất phần lớn người Huyền giai ở cấp bậc Huyền tôn trở lên, có phần nhỏ người ở cấp bậc Huyền Hoàng trở lên, đại mơ hồ hậu thế, có lẽ chính là nói các nàng đi.

Xuyên qua đồng ruộng, phía trước có một cây cầu nhỏ, đi ở giữa cầu nhỏ. Nơi ngoài ánh sáng, đột nhiên có mấy cái bóng người từ trong tiểu viện bay ra, thân ảnh nhanh chóng bay vút, giống như một trận gió to, khó có thể bắt.

Nhưng Vân Khê vẫn thấy được rõ ràng, thân ảnh người cầm đầu rất quen thuộc, giống như đã từng quen biết.

Vân Khê ngừng lại cước bộ, hơi kinh ngạc, nếu nàng không có nhìn lầm…, đó là thân ảnh một nam tử, toàn thân hắn màu đen bao bọc, cái bọc bó buộc kia cùng với cách làm của Độc Cô Mưu khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, nhưng thân ảnh người này rõ ràng cường tráng hơn Độc Cô Mưu, nhưng cũng có chút giống.....

Nga, đúng rồi, là thích khách Chữ Thiên Nhất Hào!

Vân Khê cả kinh!

Thủ lĩnh Liên Minh Thích Khách làm sao sẽ xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ là có người trả giá lớn, để cho người Liên Minh đến ám sát người Phượng gia? Không đúng, không đúng, Phượng gia hiện tại chỉ còn lại mấy nữ nhân mẹ góa con côi không chỗ nương tựa, ám sát các nàng có ý nghĩa gì?

Vân Khê càng nghĩ càng cảm thấy nghi hoặc, vốn định đuổi theo đi xem xét một phen, nhưng nghĩ lại, vạn nhất đối phương thật sự là tới ám sát người Phượng gia, nàng vừa đi, chẳng phải là trúng kế điệu hổ ly sơn của đối phương?

Thôi, vẫn là trước đi gặp lão tổ tông Phượng gia một lần, thám thính một chút hư thật, rồi ra quyết định cũng chưa muộn.

Tại chỗ mọi người, trừ nàng, cơ hồ không có ai nhận thấy được một màn kia, Vân Khê tiếp tục cùng đán người hướng phía trước đi tới, nơi xa xây mấy tiểu viện, đại khái có thể thấy mười mấy phòng ốc.

Phía sau mấy phòng ốc, còn có mấy tiểu viện, nhìn như là một thôn xóm đơn giản, kì thực phòng ốc bố cục chằng chịt hữu trí, rất được chú ý. Chính giữa một gian phòng rõ ràng lớn hơn nhiều so với những gian phòng khác, trước của treo một chiếc đèn lồng màu trắng, trên đèn lồng viết một chữ “Phong”.

Vân Khê liếc mắt nhìn, liền lập tức hiểu được, Phong là đồng âm của Phượng, vì không bại lộ hành tung, các nàng không dám đem chữ “Phượng” viết ra, chỉ đành phải dùng một chữ “Phong” thay thế, nhưng nàng biết trong lòng mỗi người Phượng gia chữ Phong này chính là thay thế chữ Phượng, đèn lồng màu trắng là gọi vong hồn Phượng gia trở về, chiếu sáng đường về nhà bọn họ.

Đầu đường, có một phụ nhân trẻ tuổi chờ chực ở chỗ này, nàng

hướng đám người xa xa ngoắc tay: “Nhị tỷ, các ngươi đã trở lại. Lão tổ tông tức giận, các ngươi nhanh vào cùng lão nhân gia nàng giải thích sao.”

Thiên đại hỉ sự, lão tổ tông làm sao sẽ tức giận đây? Không có lý do a! Phượng Thanh Bình kinh ngạc, Phượng gia tìm được con nối dòng là chuyện đại hỉ sự mới đúng, hơn nữa lão tổ tông vẫn mong đợi đại ca trở về, nhưng cũng là chờ được tin tức đại ca qua đời, hiện tại rốt cuộc tìm được nhi tử của đại ca, lão tổ tông làm sao có thể tức giận, cao hứng còn không kịp đây!

“Đệ muội, đừng lừa gạt Nhị tỷ, Nhị tỷ lần này là có công lớn a.” Nàng nhiệt tình đem Bạch Sở Mục đẩy tới phía trước mặt phụ nhân, đắc ý nhướng mày nói: “Sở Mục, mau tới gặp tiểu thẩm thẩm ngươi, nàng là thê tử của tiểu thúc thúc ngươi, vừa qua khỏi cửa không có mấy ngày, tiểu thúc thúc ngươi liền.....”

Phượng Thanh Bình còn không có tiếp tục nói hết, trong đôi mắt tiểu phụ nhân kia đã toát ra bi thương, chúng nữ tử chung quanh tâm tình cũng không có tốt hơn, không khí thoáng cái trở nên bị đè nén.

Bạch Sở Mục mấp máy, đi phía trước một bước, thật sâu bái một cái: “Sở Mục bái kiến tiểu thẩm.”

“Nha, đứa nhỏ này cùng đại ca lớn lên cũng thật giống!” Tiểu tức phụ khẽ giật mình, “Hắn thật chính là hài tử của đại ca?”

Phượng Thanh Bình gật đầu: “Này còn có giả sao? Ngươi nhìn này mặt mày lớn lên cùng đại ca nhiểu điểm giống nhau? Ta thoáng cái là nhìn ra.”

Tiểu tức phụ được trấn an liền gào thét: “Thật tốt quá, quả nhiên là thiên đại hỉ sự rồi, lão tổ tông nghe được nhất định cao hứng đây!”

Vừa nói, mặt của nàng đột nhiên trầm xuống, hung hăng trừng mắt liếc mấy người báo tin.

“Các ngươi những người này truyền nói lung tung cái gì? Rõ ràng là thiên đại hỉ sự, lại truyền thành chuyện đồi phong bại tục, xem lão tổ tông như thế nào trừng phạt các ngươi?”

Hai cô gái ủy khuất nói: “Này cũng không phải là chuyện của chúng ta, chúng ta nghe đến đúng như lời nói. Tỷ tỷ tốt, ngươi cần phải thay chúng ta cầu tình a, Phượng gia hôm nay là nghênh đón đại hỉ sự, đừng xử phạt chúng ta đi?”

Chúng nữ tử nhìn hai người bọn họ một bộ chịu ủy khuất nhìn bộ dáng tiểu tức phụ, rối tít cười lớn lên.

Tiểu tức phụ phì một tiếng, cũng cười theo, nơi nào còn có cái gì tức giận? nàng kéo kéo ống tay áo Bạch Sở Mục, cười nhạo nói: “Mau cùng tiểu thẩm đi vào, để cho lão tổ tông nhìn cháu một cái. Mới vừa lão nhân gia nàng còn tưởng rằng nữ nhi Nhị tỷ có, lão nhân gia nàng còn đang sinh hờn dỗi đây!”

Xá Tử Yên Hồng bốn chị em vừa nghe, đồng loạt đỏ mặt, đây là người nào đặt sai chuyện a? Làm sao cùng các nàng có quan hệ? Còn không hợp lẽ thường như vậy?

“Tiểu thẩm, các ngài không khỏi cũng quá hoang đường!” Phượng Mạt Xá khẽ dậm chân, không thuận theo nói.

Chúng nữ tử lại một trận cười vang, nhưng ngay sau đó vây quanh Bạch Sở Mục, đi tới ngoài cửa phòng lão tổ tông. Trong phòng im lặng không tiếng động, Phượng Thanh Bình tiến lên, khẽ gõ vài cái lên cánh cửa, bên trong phòng tĩnh lặng không tiếng động, không người nào trả lời.

“Lão tổ tông, người xem ai tới nhìn ngài, nhanh lên một chút mở của a..... Lão tổ tông?”

Bên trong phòng vẫn không có bất cứ động tĩnh gì.

Vân Khê âm thầm cả kinh, nghĩ tới một màn vừa rồi. Nàng kinh hô một tiếng: “Không tốt, lão tổ tông có thể đã xảy ra chuyện!” Nàng vẹt ra đám người, hướng trên cửa đạp một cước, trực tiếp vọt đi vào.

Chỉ thấy bên trong gian phòng ngồi một vị lão phụ nhân, nàng đem mình đưa thân vào một góc âm u, trong tay không biết ôm cái gì, hai vai khẽ lay động.

May là, Phong lão thái thái không có chuyện gì.

Vân Khê tâm lặng lẽ buông xuống, xem ra là mình quá lo lắng.

Nàng mới vừa rồi cho là đám thích khách kia là tới ám sát lão tổ tông.....

“Lão tổ tông, ngài làm sao vậy?” Phượng Thanh Bình nghe được tiếng khóc cúi đầu xem hai đầu vai lão tổ tông run run, nàng hiểu rõ ra, lão tổ tông đây là đang khóc.

Bạch Sở Mục từ trong đám người đi về phía trước, từng bước đi tới trước mặt lão tổ tông, trước ngực phập phồng không ngừng, khẽ nhếch miệng, mấp máy hồi lâu, một chữ cũng không có kêu ra.

Phảng phất như có một loại cảm ứng, lão tổ tông từ chỗ tối ngẩng đầu lên, từ từ quay đầu nhìn về phía hắn, ánh sáng chiếu vào trước ngực nàng. Một đám nữ tử thấy rõ ràng, thì ra lão tổ tông ôm trước người là một khối thi bài, phía trên rõ ràng có khắc tên chính là

Phượng gia đại công tử.

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ, thì ra mới vừa các nàng nói ở ngoài cửa, lão tổ tông cũng nghe được rồi, nàng đây là đang ôm bài vị con mình, thương tâm khóc nức nở ở đây.

Tầm mắt hai tổ tôn ở giữa không trung đụng nhau, bốn mắt nhìn nhau, thật lâu ngắm nhìn.

Cũng không biết trải qua bao lâu, lão tổ tông mới rốt cục mở miệng, dùng thanh âm khàn khàn nói: “Các ngươi đều đi ra ngoài, cháu lưu lại!”

Thanh âm của bà khàn khàn, rõ ràng lộ ra già nua, nhưng trên mặt vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh, có lẽ cũng chỉ có một vị lão nhân như vậy mới có thể chống lên cả Phượng gia sao.

Vân Khê đi theo mọi người thối lui ra khỏi phòng, bên trong gian phòng ánh sáng mờ mờ chỉ còn lại có tổ tôn hai người.

Không có nhiệt tình ôm, cũng không có khóc nhòa nước mắt, Phượng lão thái thái chẳng qua chỉ lặng yên lau nước mắt, đem linh vị ôm trước ngực đoan đoan chính chính đặt trên bàn, quay đầu nhìn thoáng qua Bạch Sở Mục đang ngây người ở một bên, hướng hắn ngoắc ngoắc tay: “Hài tử, tới đây dập đầu trước cha cháu mấy cái đi.”

Bạch Sở Mục khó mà đè nén tình cảm chảy xiết trong lòng, hắn hoàn toàn theo lão tổ tông phân phó, yên lặng đi tới, cung kính quỳ hai đầu gối xuống đất.

Trên linh vị viết chính là tên phụ thân hắn, huyết mạch vừa gần gũi vừa xa lạ, trong ánh mắt chính là là sóng khác thường dao động, hắn

hít sau một hơi, hướng linh vị “Đông đông đông” dập đầu liên tiếp tám khấu đầu.

Hắn không có lập tức đứng dậy, mà là chuyển hướng Phượng lão thái thái, lại là “Đông đông đông” dập đầu liên tiếp tám khấu đầu.

Trên trán mang theo chút bầm tím, Bạch Sở Mục không cảm giác được đau đớn, mà là hai mắt lấp lánh nước nhìn Phượng lão phu nhân, nức nở nói: “Lão tổ tông, cháu trai bất hiếu Bạch Sở Mục trở lại nhìn ngài.”

Đơn giản một câu nói, để cho Phượng lão phu nhân thay đổi đỉnh đầu, ngăn không được nước mắt tựu theo hốc mắt chảy xuống. Bà không giống những trưởng bối nhà người khác, có thể đối mặt con cháu mình khóc lớn cười to, bà phải gánh vác trọng trách quá nặng, cho nên bà không cho phép mình được cười to khóc lớn.

Bà phải dùng thân thể gần đất xa trời này, vững vàng gánh vác trọng trách Phượng gia, trở thành trụ cột Phượng gia. Mà giờ khắc này, đối mặt với tôn tử đã mất mà được lại, bà cũng không đè nén được tình cảm của mình nữa.....

Bạch Sở Mục nhìn thân ảnh lão tổ tông cố gắng đè nén, hắn kích động nhào tới, đem lão tổ tông vững vàng ôm lấy: “Lão tổ tông, muốn khóc cứ khóc đi, sau này Phượng gia sẽ để ta gánh vác!”

Phải đảm đương sứ mạng nặng nề này, ý nghĩa chưa từng có từ từ dâng lên tring lòng Bạch Sở Mục, những lời này của hắn không phải là tùy tùy tiện tiện nói, hắn là thật lòng.

Thấy lão tổ tông tóc mai hoa râm cùng thân thể lam lũ, hắn lập tức ý thức được mình hẳn là phải gánh vác trách nhiệm Phượng gia, không thể để cho một lão nhân gia tới gánh vác nhiều như vậy.

“Hảo hài tử, cháu thật là hài tử tốt của Phượng gia.” Phượng lão thái thái ôm tôn tử, rốt cục lên tiếng khóc rống lên.

Bên ngoài phòng, Phượng Thanh Bình cùng chúng nữ quyến nghe được tiếng khóc từ bên trong, mọi người thần sắc buồn bã, hốc mắt hiện hồng, yên lặng rơi lệ theo.

Đã bao nhiêu năm, lão tổ tông cũng không từng chảy một giọt nước mắt. Bởi vì chỉ có bà chống đỡ, cả Phượng gia mới không hoàn toàn sụp đổ, các nàng mới có chỗ an thân. Hiện tại tình cảm bị đè nén trong lòng lão tổ tông bao năm qua toàn bộ tuôn trào ra ngoài, đó là chuyện không dễ dàng cỡ nào, các nàng không có cách nào không cảm thấy chua xót cùng đau lòng.

Giống như là bị lây bởi người Phượng gia chung quanh, ánh mắt Vân Khê toát ra chua xót, nàng cất bước rời đi sân, muốn tận lực tránh hình ảnh thương cảm như thế.

Đi đi, trong lúc vô tình dạo bước Vân Khê đến sân phía sau, cả thôn xóm được thu thập sạch sẽ, cho dù là chuồng nuôi gia súc gia cầm cũng được chỉnh lý có trật tự, trật tự tỉnh nhiên.

Vân Khê xem xét phong cảnh dọc đường đi, đáy lòng không khỏi sinh ra một cảm giác kỳ dị, nếu là người bình thường bọn họ cũng sẽ không chú trọng chi tiết như thế, chỉ có những người được huấn luyện nghiêm chỉnh, mới sẽ đem thái độ cẩn thận xử thế rất nhỏ dung nhập vào bên trong mỗi việc làm nhỏ đi.

Nếu nói Phượng gia chỉ có một hai người có thể làm được như thế, nàng là tin tưởng, nhưng nếu toàn bộ mọi người cẩn thận như thế thì quá khả nghi.

Vân Khê một đường đi một đường ngắm nhìn, phát hiện toàn bộ nàng chứng kiến lúc trước đều giống nhau như đúc, mỗi cái góc, mỗi nơi chi tiết nhỏ đều được để ý tới, rất chỉnh tề.

Cảnh tượng này làm cho nàng từ từ cảm thấy kinh hãi, cho dù là Vân tộc đại gia tộc như thế cũng chưa chắc có thể làm được tỉ mỉ như thế, giống như là tổ chức thích khách không lồ hoặc là một quân đội mới có thể làm được kỷ luật nghiêm minh như thế này.

“Liên Minh Thích Khách” bốn chữ này thoáng cái xuất hiện ở trong đầu nàng, cái thân ảnh quen thuộc rời đi kia rõ ràng là Liên Minh Thích Khách Chữ Thiên Nhất Hào, chẳng lẽ người Phượng gia có quan hệ với Liên Minh Thích Khách? Hoặc là nói Liên Minh Thích Khách chứa chấp người Phượng gia, hiện tại che chở cho bọn họ hết thảy, hay là nói..... Liên Minh Thích Khách thật ra là phụ thuộc cho Phượng gia?

Nghĩ đến điều sau, Vân Khê tâm đột nhiên nhảy lên, nếu đúng như nàng nghĩ, thuộc về vế sau, như vậy cái Phượng gia này cũng thật là đáng sợ, lại có thể thao túng cả cao thủ Liên Minh Thích Khách để sử dụng.

Nếu như sự thật thật như thế, như vậy vị Phượng lão thái thái này tuyệt đối là một vị đại nhân vật không tầm thường, nàng nghĩ khẩn cấp muốn gặp một vị lão nhân gia có đại tài có trí tuệ lớn như vậy.

Lại đi đi về phía trước một lúc lâu, phía sau có người chạy tới, đến đây gọi nàng: “Vân cô nương, lão tổ tông cho mời.”

Đến đây gọi nàng là con dâu nhỏ nhất của lão tổ tông, nhìn tuổi của nàng cũng bất quán mới hơn bốn mươi tuổi, đáng tiếc còn trẻ như vậy đã mất phu, từ đó thủ tiết.

Vân Khê nhàn nhạt liếc nhìn nàng một cái: “Chúng ta đi thôi, ta cũng vậy muốn bái phỏng Phượng lão phu nhân một chút.”

Vân Khê đi tới trước của phòng Phượng lão thái thái, thấy Bạch Sở Mục cùng Long Thiên Tầm đang từ trong phòng đi ra. Bạch Sở Mục ánh mắt sưng đỏ, một cuộc khóc quá lớn, mà Long Thiên Tầm trên mặt phiếm đỏ ửng, nghĩ đến là thấy Phượng lão thái thái, chiếm được lão thái thái ưu ái.

Vân Khê vui mừng cười một tiếng, xem ra hôn sự hai người bọn họ là không có trở ngại gì. Nghĩ đến cũng đúng, cô gái hoạt bát khả ái giống như Thiên Tầm, tâm địa lại thiện lương thuần khiết, Phượng lão thái thái có lý do gì không thích nàng đây?

Một người là thiên kim ngàn vàng Long gia, một người là con nối dòng Phượng gia, Long Phượng hai nhà kết hợp có thể nói là trời đất tạo nên một đôi, tuyệt phối a!

“Đại tẩu, tẩu mau vào đi thôi, lão tổ tông muốn gặp tẩu.” Bạch Sở Mục nói.

Vân Khê gật đầu, cất bước đi vào gian phòng.

Bên trong gian phòng mấy phiến cửa sổ trước sau đều cũng đã được mở ra, cả gian phòng trở nên sáng trưng.

Vân Khê vừa ngẩng đầu thấy được Phượng lão thái thái đang ngồi ở chủ vị, tóc mai hoa râm, cái trán cùng đuôi mắt có vài nếp nhăn rõ ràng, ghi lại tang thương, song cặp mắt kia lại hữu thần, cơ trí mà thâm trầm. Từ trên người bà, nàng lập tức cảm giác được toàn thân dấy lên một luồng nhiệt ý, một đôi mắt hữu thần như vậy, người không tầm thường vốn không có, vị lão thái thái này tuyệt đối không đơn giản!

Vân Khê cũng không yếu thế, vô cùng tự nhiên nhìn lại, nhìn ánh mắt như tự nhiên nhưng có một vẻ ngạo khí bất ti bất kháng.

Phượng lão thái thái song đồng mỉm cười, rất nhanh thu hồi tầm mắt nhìn, khôi phục gương mặt lão phụ nhân hiền lành trước mặt. Bà cười nhạt, khoát tay nói: “Ngươi chính là đại tẩu Sở Mục sao, mời ngồi.” bà chỉ chỉ vị trí cách bên người tương đối gần.

“Đa tạ Phượng lão phu nhân.” Vân Khê không có khước từ trực tiếp đi tới, ưu nhã nhập tọa.

“Mới vùa nghe Sở Mục nói ngươi là hậu nhân Vân tộc, cũng là con dâu Long gia?”

“Không sai, tại hạ chính là đến từ Vân tộc, phu quân tại hạ chính là Trưởng tôn Long gia Bàn Long thành, Long Thiên Tuyệt.” Vân Khê cung kính trả lời.

Phượng lão thái thái gật đầu, lại cười nói: “Sở Mục được hai vợ chồng các ngươi chiếu cố, lão thân thật là vui mừng, ngày khác nếu có nơi nào phải dùng tới Phượng gia chúng ta, lão thân nhất định toàn lực ứng phó, lấy đáp tạ các ngươi đối với Sở Mục chiếu cố.”

“Lão phu nhân khách khí, Sở Mục cũng là thân đệ đệ của chúng ta, nói gì cảm tạ đây? Cũng là hắn bây giờ có thể nhận tổ quy tông, chính là một thiên đại hỉ sự a.”

“Đúng vậy a, Phượng gia chúng ta chỉ còn lại một đám cô nhi quả mẫu, hiện tại thật vất vả mới có nhiều hơn một người đàn ông, lão thân coi như là đem hết toàn lực cũng muốn hảo hảo mà bồi dưỡng hắn, để cho hắn thừa kế gia nghiệp Phượng gia.”

“Vậy về hôn sự của Sở Mục cùng Thiên Tầm, lão phu nhân có ý kiến gì?” Vân Khê thử dò xét.

Phượng lão thái thái hớn hở nở nụ cười: “Thiên Tầm đứa bé kia lão thân thấy rất tốt! Bộ dạng lớn lên thanh tú, lại xuất thân danh môn, cùng Phượng gia đó là cực kỳ xứng đôi. Lão thân không có ý kiến gì, nếu là có thể nói mà nói…, lão thân cũng là nghĩ tự mình đi trước Long gia một chuyến, cùng Long gia gia chủ thương lượng một chút hôn sự của hai nhà. Hi vọng hai đứa bé có thể mau sớm có hỉ sự, đây cũng là một tâm sự của lão thân. Chờ bọn hắn hai người thành thân, cũng mau chút ít vì Phượng gia tiếp tục hương khói.”

“Lão phu nhân nói rất đúng, chuyện này không thể làm trễ nãi được, nếu là dễ dàng, ngày gần đây nhất chúng ta cùng nhau đi tới Long gia như thế nào?”

“Như thế rất tốt.” Phượng lão thái thái rất sảng khoái đáp ứng.

Vân Khê khẽ mỉm cười, xem ra Phượng lão thái thái là một vị lão giả vô cùng thông tình đạt lý, không có gây cho bất kỳ khó khăn nào, cũng không có bất kỳ dị nghị, sảng khoái như vậy mà đáp ứng. Lần nữa ngẩng đầu lên, phát hiện Phượng lão thái thái đang ngõ chừng mặt nàng, ánh mắt hơi có chút khác thường.

“Tại sao, lão phu nhân cảm thấy ta có vấn đề gì sao?” Vân Khê tò mò hỏi.

Phượng lão thái thái trầm ngâm chốc lát, bỗng nhiên lắc đầu, mấy phần mờ mịt nói: “Vân cô nương, lão thân có nghiên cứu về xem tướng, lão thân thấy ấn đường của ngươi có chút u ám, chính là điềm báo đại hung, ngươi ngày gần đây cần phải coi chừng một chút, có thể có đại kiếp gì đó.”

Vân Khê theo bản năng đưa tay lên, sờ sờ vị trí ấn đường mình, nếu đổi lại là hiện đại, nàng trăm triệu lần không tin, bởi vì…, thầy tướng số bình thường cũng nói lên mấy câu. Song lời nói xuất từ chính miệng Phượng lão thái thái sẽ không giống nhau, Phượng lão thái thái là người nghiêm cẩn như thế, uy vọng cực cao, bà sẽ không mở miệng nói lung tung.

Đại hung xuất hiện sao? Kiếp nạn? Vân Khê trong đầu không khỏi liên tưởng đến lúc ở Di tích chiến trường cổ, Linh Vương từng nói với nàng, nàng sẽ gặp một đại kiếp. Đại kiếp đã tới ngày, nàng sẽ mất đi hết thảy vốn có, chẳng lẽ đây là thật đấy sao?

Lòng của nàng nhất thời căng thẳng, suy tư, rốt cuộc sẽ là kiếp nạn như thế nào, đủ để cho nàng mất đi hết thảy hiện tại đang có đây?

Phượng lão thái thái nhìn nàng lộ ra thần sác khẩn trương, không nhịn được lên tiếng trấn an: “Ngươi cũng không cần quá sầu lo, hết thảy kiếp số là mệnh trung đã định, mặc dù trong người ngươi mang kiếp nạn, bất quá lão thân xem tướng mạo ngươi vẫn còn tướng đại phú đại quý, nhất định có thể hi vọng, chuyển hung thành cát.”

“Thật đa tạ lão phu nhân trấn an, ta sẽ cẩn thận chú ý.” Vân Khê vừa nói, trong nội tâm cũng là một khoảng nặng nề, đem chuyện này ghi tạc chú ý. Nếu thật sự có đại kiếp sắp tới, nàng có phải nên sớm chuẩn bị, xử lý hậu sự hay không?

Lo lắng, Phượng lão thái thái cho bọn họ đưa Lữ cô cô bị trói chặt giải vào trong phòng. Lữ cô cô đứng ở trong nhà, nhìn ánh mắt Phượng lão thái thái, không phải là cừu hận, cũng là một loại tình cảm phức tạp khó nói nên lời, càng nhiều hơn là giống như ánh mắt bị ủy khuất.

Hơn nữa khi nàng thấy trên bàn đặt linh vị Phượng đại công tử, hốc

mắt nàng cũng đong đầy nước mắt không dừng được rơi xuống.

Phượng lão thái thái cũng không nói lời nào, chẳng qua là lẳng lặng nhìn chăm chú vào nàng, vẻ này vô hình tạo lực chấn áp tất cả mọi người ở bên trong nhà.

Một hồi lâu sau, Lữ cô cô cuối cùng cũng không chống cự nổi Phượng lão thái thái ánh mắt chăm chú nhìn, chủ động mở miệng nói: “Lão tổ tông, ngài gần đây có khỏe?” Không phải là oán trách chất vấn, cũng là một tiếng thăm hỏi đơn giản.

Cả Vân Khê cũng mơ hồ, phân không rõ Lữ cô cô đối với Phượng lão thái thái rốt cuộc là tình cảm như thế nào.

Phượng lão thái thái thở dài nói: “Hài tử, ta biết ngươi bị ủy khuất, là Phượng gia chúng ta xin lỗi ngươi, ngươi tìm Phượng gia chúng ta báo thù đã hợp tình hợp lý, lão phụ cũng không trách ngươi.” Phượng lão thái thái trắc thủ nhìn về phía linh vị của nhi tử.

Ngữ khí bà bao hàm tang thương: “Nhi tử ta có chỗ tùy hứng, cô phụ ngươi, hiện tại hắn cũng đã trả giá thật nhiều, bất kỳ ân oán sẽ làm cho hắn vùi sâu vào trong đất, theo gió bay đi.”

Lữ cô cô trong hốc mắt nước mắt không tiếng động chảy xuống, thật ra nàng cũng không thật sự muốn giết hết mọi người Phượng gia, nàng muốn chính là tại chỗ này có một câu xin lỗi ngắn ngủn cùng an ủi. Hiện tại Phượng lão thái thái buông xuống địa vị của bà, xin lỗi nàng, tôn trọng nàng, thế cũng đã đủ rồi, nàng còn có lý do gì đề tiếp tục yêu cầu Phượng gia tới bù đắp cuộc đời của nàng đây.

Nàng cúi đầu đi, âm thầm rơi lệ, đột nhiên trong lúc này cảm giác mình bị lạc phương hướng, không biết nên làm như thế nào. Không có oán hận, nàng cũng chưa có động lực sinh tồn, từ nay về sau

nàng nên tự xử như thế nào đây.

Trước người có bóng đen từ từ áp gần, nàng từ từ ngẩng đầu lên, theo cặp mắt tinh tế mà trấn định nhìn lên trên, chỉ thấy Phượng lão thái thái khom người đem nàng đỡ lên: “Hài tử, nếu như ngươi nguyện ý, sau này ngươi chính là khuê nữ Phượng gia ta, nếu như ngươi không chê ta đây lão thái thái mục nát, sau này ngươi tựu gọi ta một tiếng nương, ở lại nơi này cùng nhau sinh sống như thế nào?”

Lữ cô cô cả người chấn động, kịch liệt run rẩy lên, nàng vạn vạn không nghĩ tới Phượng lão thái thái sẽ nói như thế, nàng cũng từng vì hả giận giết hết mấy người đàn ông Phượng gia, Phượng lão thái thái không trách cứ nàng lại lấy ân báo oán, như vậy làm cho nàng như thế nào không cảm động xấu hổ, không đau lòng đây.

“Lão tổ tông, ta nghiệp chướng nặng nề, ta không xứng làm nữ nhi Phượng gia người, người vẫn là xử tử ta đi, nếu không ta sẽ trong lòng bất an.”

Nhưng Phượng lão thái thái lắc đầu: “Người chết không thể sống lại, ta muốn mạng của ngươi làm gì. Nếu ngươi thật cảm thấy có lỗi với Phượng gia, vậy thì dùng nửa đời còn lại của ngươi đi bảo vệ tôn tử lão thân đi. Đối với Phượng gia mà nói, không có gì quan trọng hơn tôn tử lão thân. Ngươi cũng có thể đem hắn như con mình, như thế nào?”

Vừa nói, nàng vừa hướng ngoài cửa quát lên: “Sở Mục, cháu đi vào đây.”

Đợi Bạch Sở Mục đi vào, Phượng lão thái thái lại nói: “Cháu quỳ xuống, gọi nàng một tiếng nương, nàng sau này sẽ là mẹ của cháu.”

Bạch Sở Mục rõ ràng bất động, bất khả tư nghị nhìn một chút lão tổ

tông lại nhìn nhìn Lữ cô cô, có chút thẫn thờ, lúc trước hắn còn bị Lữ cô cô nhốt, nói muốn giết hắn cho hả giận, hiện tại chỉ chớp mắt rồi lại để cho hắn lễ bái nàng, nhận thức nàng làm nương. Biến hóa to lớn như thế để cho hắn có chút khó mà tiếp nhận.

Lữ cô cô nhìn Bạch Sở Mục đang ngây ngốc, không có tiến thêm một bước, đáy mắt nàng vừa mới hiện lên ngọn lửa nhất thời dập tắt đi xuống, nàng cúi đầu tự ti mặc cảm.

“Lão tổ tông, ngài vẫn là đừng miễn cưỡng hắn. Ta nghiệp chướng nặng nề, làm sao xứng làm mẫu thân hắn. Ngài yên tâm, ta đã hoàn toàn tỉnh ngộ rồi, từ nay về sau, ta sẽ không đối với người Phượng gia hạ tay, phàm là người Phượng gia gặp nạ, ta sẽ xuất thủ tương trợ, xin ngài tin tưởng ta.”

Phượng lão thái thái cũng không theo không buông tha, lấy ánh mắt cơ trí mà có lực đe dọa nhìn Bạch Sở Mục: “Sở Mục, nhanh như vậy sẽ nghe theo lời lão tổ tông sao?”

Bạch Sở Mục còn đang do dự, Vân Khê tiến lên trước một bước, bất chấp tất cả hung ác đạp bắp chân của hắn, để cho hắn trong lúc lơ đãng liền quỳ xuống, hai tay đặt trên bờ vai hắn, nói: “Gọi một tiếng nương cũng không phải là để chịu chết, có khó khăn như thế sao?”

“Đại tẩu, tẩu tẩu, tẩu bảo ta nhận thức nàng làm nương sao?” Bạch Sở Mục vẫn là khó mà có thể vượt qua tâm lý của lòng mình.

“Nàng đã tỉnh ngộ rồi, hơn nữa nguyện ý làm mẹ ngươi, ngươi còn có cái gì bất mãn. Cõi đời này nhiều thân nhân quan tâm ngươi ái hộ ngươi, ngươi vẫn là kiếm lời lớn rồi, tiểu tử ngươi ở trong phúc mà không biết phúc.” Vân Khê âm thầm ở nơi Lữ cô cô không nhìn thấy, âm thầm hướng về phía Bạch Sở Mục nháy mắt, tiểu tử ngốc này, chẳng lẽ hắn còn không lĩnh ngộ tới đây sao?

Chỉ cần hắn dập đầu hai cái gọi một tiếng nương, hắn sẽ nhận được thế lực của Lữ cô cô cùng đông đảo thủ hạ của nàng, hơn nữa từ cơ quan đại trận trongg rừng rậm kia có thể thấy thực lực Lữ cô cô tuyệt đối không thua kém, thu phục được nàng chẳng khác nào thu phục được một lực lượng khổng lồ.

Từ thái độ kiên trì muốn Bạch Sở Mục nhận Lữ cô cô làm nương, nàng đã hiểu, Phượng lão thái thái là nhìn xa trông rộng, bà đã nhận rõ sự thật này. Bởi vì chuyện này nhất cử lưỡng tiện, để cho Bạch Sở Mục nhận thức Lữ cô cô là nương, chẳng khác nào là Phượng gia thiếu một địch nhân, đông thời nhiều thêm một trợ lực, trăm lợi mà không có hại.

Bạch Sở Mục tiếp thu đến ánh mắt của nàng, cẩn thận suy nghĩ một chút, bỗng nhiên có loại cảm giác vạch ra mây mù, hắn hiểu rõ dụng tâm lương khổ của lão tổ tông, không làm trái ý của bà nữa, thật sự dập đầu xuống, kêu to một tiếng: “Nương!”

Lữ cô cô cho là hắn trăm triệu lần không chịu nhận mình là mẫu thân, ai ngờ, hắn lại thật gọi nương, nội tâm nàng dâng lên một sóng trước nay chưa từng có.

Lữ cô cô quay đầu nhìn thoáng qua linh vị trên bàn kia, ánh mắt nàng đã ươn ướt, người nam nhân kia khiến nàng từng vừa yêu vừa hận, mà bây giờ nàng lại gánh vác trách nhiệm nặng nề thủ hộ con hắn, tâm tình của nàng cảm khái vạn phần, xoay người đem Bạch Sở Mục đỡ lên, nàng rưng rưng nhìn hắn, nói: “Để con chịu ủy khuất, nương sau này sẽ hảo hảo bù đắp lại cho con.”

Bạch Sở Mục thấy không khí có chút bị đè nén, vì điều tiết không khí, hắn cười hắc hắc, nói: “Đây không tính là cái gì, lúc ta ở trong ngục còn có đồ ăn ngon có mỹ nữ để ngắm, rất tốt rất tốt, một chút cũng

không chịu khổ. Nương sau này làm nhiều chút đồ ăn ngon cho ta ăn là được, ta ăn rất khỏe.” Hắn nói năng dí dỏm khiến mọi người nở nụ cười, vui vẻ hòa thuận.

Quyển 6 - Chương 66: Ngọa Long Cư hoàn toàn mới, cũng rất đẹp!

Phượng lão thái thái đánh giá bốn huynh đệ Ngọc Thụ Lâm Phong, liên tiếp gật đầu: “Không tệ không tệ, còn trẻ tài tuấn, cũng là cùng bốn ngoại tôn nữ ta rất là xứng đôi. Chỉ tiếc a, nhân phẩm sư phụ các ngươi.....” Phượng lão thái thái ra vẻ thất vọng lắc đầu than thở.

Bộ dáng kia rõ ràng chính là mượng cớ mỉa mai Côn Luân lão giả, ba huynh đệ Ngọc Thụ Lâm nghe vậy rối rít nhảy ra ngoài, phía sau tiếp trước: “Lão phu nhân, chúng ta bảo đảm nhân phẩm chúng ta tuyệt đối cùng sư phụ không liên quan.”

“Đúng đúng, sư phụ cùng nhân phẩm không có quan hệ gì, ngài có thể yên tâm việc này.”

“Thật ra thì chúng ta vẫn đối với nhân phẩm sư phụ thật sâu hoài nghi! Lão phu nhân, ngài có thể cứ việc yên tâm đáp ứng hôn sự này, chúng ta nhất định sẽ không để cho ngài thất vọng.”

Ngọc Thụ Lâm ba huynh đệ chủ động đứng dậy, minh oan cho mình, vì nhận được Phượng lão thái thái tín nhiệm, bọn họ không chút do dự đem sư phụ mình bán đi, da mặt dầy cùng sư phụ bọn họ không phân cao thấp, không hổ là do một tay sư phụ dạy dỗ, da mặt so sánh với tường thành còn dầy hơn!

Côn Luân lão giả nghe thấy vậy, nét mặt già nua lúc ấy không nén được giận, thổi râu mép trừng hướng ba đồ đệ: “Thật là có vợ liền

quên sư phụ, này còn chưa có cưới vợ đâu, các ngươi đã bắt đầu chửi bới nhân phẩm sư phụ rồi, sau này nếu là thật đến ở rể Phượng gia, vậy còn thế nào nữa?”

Côn Luân lão giả trừng mắt, đem ba đồ đệ nhất nhất trợn mắt nhìn qua, một lúc lâu, hắn quay đầu, đem Đinh Phong im lặng không lên tiếng kéo đến bên cạnh, nói: “Phong nhi, chỉ có ngươi là thân thiết nhất, biết tôn sư trọng đạo nhất rồi, không giống ba ca ca kia của ngươi cũng đều không hiểu được tôn sư trọng đạo! Nhìn gương mặt bọn họ bộ dáng cả đời không lấy được vợ, sư phụ thật hối hận, trong ngày thường làm sao lại đối với các ngươi đối xử bình đẳng sao? Sớm biết ba người bọn hắn không có lương tâm như vậy, cũng chỉ có ngươi đối với sư phụ tốt lắm, sau này có ngươi chăm sóc lúc dưỡng lão cùng trước lúc lâm chung như vậy đủ rồi.”

Đinh Phong gật đầu lia lịa đông ý: “Sư phụ, hiện tại cũng không muộn, bắt đầu từ hôm nay ngài sẽ đem tất cả tuyệt học của ngài đều truyền cho ta, ba người bọn hắn muốn lấy vợ để cho bọn họ cưới đi, sau này có hai thầy trò chúng ta cùng nhau qua. Đồ nhi quyết định sẽ cô độc suốt quảng đời còn lại, theo sư phụ ngài, sau này ngài dưỡng lão sẽ có đồ đệ chăm sóc cùng bên người trước lúc lâm chung.”

Côn Luân lão giả “Ba” một tiếng, đánh vào sau ót của hắn: “Dưỡng lão chăm sóc người trước lúc lâm chung, lời như thế là tự sư phụ nói, tiểu tử ngươi luôn mồm ‘dưỡng lão chăm sóc người trước lúc lâm chung’, có phải muốn sư phụ chết sớm không?”

Đinh Phong ủy khuất mếu máo, nhìn về phía hắn: “Lòng dạ sư phụ lão nhân gia ngài cũng quá khó dò đi, ta đây không phải là lựa theo lời nói của lão nhân gia ngài sao, cũng sai sao?”

Phượng lão thái thái âm thầm liếc thầy trò mấy người, giữa lông mày

giấu diếm nụ cười, nhưng ngoài miệng kiên quyết nói: “Vậy cũng không được! Lão thân có bốn ngoại tôn nữ tử cùng nhau lớn lên, ai cũng không thể rời bỏ người nào, phải lập gia đình cũng là cùng nhau gả. Các ngươi chỉ có ba huynh đệ muốn cưới ngoại tôn nữ tử của ta, lão thân là trăm triệu không thể đáp ứng!”

Ngọc Thụ Lâm không khỏi nóng nảy, nhất tề quay đầu nhìn về tứ đệ bọn hắn, thật vất vả gặp được cô nương ưng ý, bọn họ làm sao chịu bỏ qua cơ hội tốt như vậy, mọi người cười cười hướng về tứ đệ đi tới, tạo thành một vòng.

“Tứ đệ a, các ca ca trong ngày thường đối với ngươi không tốt sao?”

“Tứ đệ, ngươi không phải vẫn yêu thích trường tiên của ta sao? Ta đem nó đưa cho ngươi thế nào?”

“Tứ đệ, la bàn đưa ngươi, ngươi không phải là vẫn rất muốn nó sao?”

Ba vị huynh trưởng trước nay chưa có nhiệt tình như vậy, để cho Đinh Phong cả người không được tự nhiên, đồng thời, âm thầm khinh bỉ ba người không có lương tâm, chút ít ân huệ như vậy mà cũng muốn đánh đổi với hạnh phúc cả đời của thân đệ đệ mình sao?

Hắn đen mặt, vô luận ba vị ca ca nói như thế nào cũng không gật đầu đáp ứng.

Phượng Mạt Hồng liếc Đinh Phong vẻ mặt kiên quyết, âm thầm bi thương. Vốn là cũng bởi vì dung mạo của mình mà trong lòng tự ti, giờ phút này càng thêm tự ti, nàng khuấy ngón tay mình, cắn môi, vẻ mặt ảm đạm.

Bên cạnh, ba vị tỷ tỷ thấy thế, rối rít an ủi nàng: “Tứ muội, đừng khổ

sở, sẽ có người thưởng thức ngươi.”

“Đúng, Tứ muội thông minh như vậy sao có thể bị sỉ nhục, nhất định có thể gả cho một người chồng tốt.”

“Ba người tỷ tỷ cũng không gả, cùng theo ngươi có được không? Đừng khổ sở a.”

Ba vị tỷ tỷ không khuyên giải thì hoàn hảo, này khuyên giải, để cho Phượng Mạt Hồng tâm càng thêm khổ sở. Nàng không muốn liên lụy ba vị tỷ tỷ, đánh mất hạnh phúc của các nàng, càng nhiều hơn là bởi vì điều kiện bản thân mà càng thêm tự ti. Nếu nàng cũng có vóc dáng mảnh khảnh cùng dung mạo mỹ lệ như các tỷ tỷ, thật là có nhiều chỗ tốt.

Nàng nghĩ nếu là như vậy, vị Đinh Phong công tử kia cũng sẽ không ghét bỏ mình sao? Càng nghĩ càng khổ sở, đột nhiên nàng đẩy ba vị tỷ tỷ, quay đầu chạy ra khỏi phòng.

Thân thể cao lớn chạy trốn làm cả phòng không ngừng rung động, động tĩnh kinh người, Đinh Phong bị làm cho sợ càng thêm chắc lưỡi hít hà. Quá kinh khủng, đánh chết hắn, hắn cũng sẽ không đáp ứng cưới vợ như vậy!

Ba vị huynh trưởng còn đang cầm các loại vật hối lộ hắn, hắn hô to một tiếng, cắt đứt bọn họ: “Cũng không muốn nói nữa, các ngươi còn nói nữa, ta cùng các ngươi đoạn tuyệt quan hệ huynh đệ!”

Tứ đệ từ trước đến giờ dễ bị khi dễ đột nhiên phát uy rồi, Ngọc Thụ Lâm ba huynh đệ liếc mắt nhìn nhau, không dám trêu trọc hắn nữa, chỉ đành phải yên lặng thối lui đến bên người sư phụ. Len lén liếc ba tỷ muội Xá Tử Yên, không ngừng tiếc hận. Nếu tứ đệ không chịu đáp ứng, bọn họ cũng không khỏi không chiếu cố cảm thụ của tứ đệ, dù

sao cũng là bốn huynh đệ nha, bọn họ không thể vì hạnh phúc của mình mà miễn cưỡng tứ đệ sao?

Ba tỷ muội Xá Tử Yên cũng đối với ba huynh đệ Ngọc Thụ Lâm rất có hảo cảm, hiện tại đã náo đến bước này, xem ra là vô vọng rồi, ba vị tỷ muội cũng chỉ đành âm thầm thở dài.

Vì Phượng lão thái thái thịnh tình mời, đoàn người Vân Khê lưu lại, cùng ăn bữa trưa. Phượng lão thái thái gặp lão oan gia, nhị lão tỉnh thoảng lại đấu pháp, tràng diện cũng hết sức náo nhiệt.

Trong bữa tiệc, Phượng Mạt Hồng vẫn không có lộ diện, chắc là thật thương tâm khổ sở.

Sau khi ăn xong, đang lúc Vân Khê tản bộ ở thôn xóm, xa xa thấy được Phượng Mạt Hồng ngồi một mình bên đồng ruộng. Nàng chẳng có mục đích đi tới, hướng trên người Phượng Mạt Hồng nhìn một cái, không có ngừng lại, tiếp tục hướng đi về phía trước.

Đột nhiên, Phượng Mạt Hồng đứng dậy gọi nàng: “Vân cô nương, xin chờ một chút!”

Vân Khê dừng lại, quay đầu lẳng lặng nhìn nàng.

Rầm rầm rầm phanh.....

Phượng Mạt Hồng thịt núc ních một đoàn trên dưới rung động, hướng về phía nàng chạy tới.

Vân Khê cảm giác mặt đất dưới chân mình đều kịch liệt rung động, nàng âm thầm chắc lưỡi hít hà, có thể nuôi người thật sự mập đến mức này thật đúng là kinh khủng a.

Nàng bắt đầu hiểu tâm tình Đinh Phong, đổi lại là nàng, nàng cũng không nguyện ý cưới một cô gái như vậy. Tuy nói chỉ nhìn bề ngoài đối phương là biểu hiện nông cạn, nhưng nếu đối phương bề ngoài quá mức đặc thù, ánh mắt người nông cạn cũng không lạ.

Đi tới phụ cận, Phượng Mạt Hồng cúi đầu bắt tay vào nhau làm một, có chút ngượng ngùng liếc Vân Khê, nói: “Vân cô nương, nghe nói ngài là một Luyện Đan Sư, từng tại Đan Minh thành công luyện chế Tru Tiên đan, trong lòng ta rất là hâm mộ, đối với ngươi ngưỡng mộ thật sâu.”

“Kia không có gì.” Vân Khê thuận miệng nói.

“Cái kia..... Ta có thể hay không..... chính là…” Phượng Mạt Hồng nói quanh co, đứt quãng nói. Một đôi tay mập mạp va chạm qua lại quấy lộng lấy, trên khuôn mặt trắng nõn mập mạp lộ ra ý xấu hổ.

Vân Khê vừa bắt đầu không kịp phản ứng, đợi đến nàng nói quanh co hồi lâu còn không có nói ra vế sau như thế, Vân Khê bừng tỉnh đại ngộ, hiểu lý do tại sao nàng tới tìm mình.

Nàng khẽ cười một tiếng: “Ngươi tìm ta để hỏi đan dược, có thể làm cho thân hình của mình gầy đi phải không?”

Phượng Mạt Hồng giơ lên ánh mắt, hai mắt phát sáng, gật đầu như băm tỏi, như gặp được cứu tinh vậy.

Vân Khê giơ tay lên, ngắt gương mặt của nàng, mặt mập đô đô xúc cảm quả thật không tệ, nàng vừa nắm tay nàng lên, bắt mạch cho nàng.

Một hồi lâu, chân mày nàng từ từ giãn ra, sâu kín nói: “Muốn thân gầy không phải là không thể, bất quá ngươi phải thừa nhận sự rèn

luyện người bình thường không thể thừa nhận, ngươi có thể kiên trì được không?”

Phượng Mạt Hồng ánh mắt kiên định nhìn về phía xa, trọng trọng gật đầu nói: “Ta có thể kiên trì! Chỉ cần ta có thể gầy xuống, bất kể cho ta làm cái gì, ta đều nguyện ý.”

Nàng nghĩ đến một màn vừa bọ người ta cự tuyệt kia, nàng đau lòng cực kỳ, vô cùng muốn chết. Từ trước ở cùng các tỷ tỷ, nàng còn không có cảm giác mãnh liệt như vậy, song trải qua chuyện ngày hôm nay, ý niệm muốn gầy xuống càng thêm mãnh liệt.

Vân Khê xuyên thấu ánh mắt kiên định, còn có một ít kiên quyết, nàng bị cảm động, có lẽ nàng nên giúp nàng một tay. Nếu nàng gầy xuống, chẳng những giải quyết xong tâm nguyện của Phượng Mạt Hồng, có lẽ cũng có thể thay Ngọc Thụ Lâm Phong bốn người giải quyết chung thân đại sự, nhất cử lưỡng tiện!

Coi như nàng vì chính mình lúc còn chưa gặp kiếp nạn, làm nhiều thêm vài việc thiện đi.

Phật nói, thiện hữu thiện báo, coi như nàng là nghiễm kết thiện duyên, vì mình gieo xuống thiện quả sao.

Vỗ vỗ đầu vai nàng, Vân Khê lấy nụ cười rực rỡ nhất nhìn chăm chú vào đối phương, dụng tâm nói: “Tin tưởng ta, chỉ cần ngươi dựa theo phương pháp của ta đi làm, ngươi nhất định sẽ gầy đig, trở nên xuất chúng giống ba vị tỷ tỷ ngươi.”

Phượng Mạt Hồng sóng mắt lay động, chỉ chốc lát sau trong đôi mắt vốn xinh đẹp bắn ra ánh mắt kiên định không thể ngăn nổi.

Đó là sự tự tin, Vân Khê cũng bị lây đến.

Thiên Hỏa thành, trên đường cái phồn hoa, có người tụ tập, không biết xảy ra chuyện gì, có tiếng cải vã từ trong đám người truyền ra.

“Dừng tay, ngươi đây là hành động cường đạo! Hậu Nghệ cung này là truyền gia chi bảo của Mã gia chúng ta, ngươi không thể lấy đi!” Có thanh âm nữ tử khóc lóc kể lể nói.

“Lão phu nhìn thấy, chính là đồ của lão phu, ngươi tiểu nha đầu cầm nó, có thể có cái gì chỗ dùng? Không bằng đem nó hiến tặng cho lão phu, lão phu tạm tha ngươi một mạng. Nếu không, đừng nói là tánh mạng của ngươi, Mã gia các ngươi cũng muốn gặp đại nạn.” Thanh âm nam tử rất là bá đạo, hắn đậy rõ ràng là lấy mạnh đoạt bảo.

“Ngươi coi như là giết ta, ta cũng không thể đem truyền gia chi bảo Mã gia ta cho ngươi. Nếu không ta sẽ khiến các vị liệt tổ liệt tông Mã gia thất vọng.” Nàng thấy đối phương thế lực mạnh như thế, thực lực lại cao, người bên mình căn bản đánh không lại hắn, nàng bắt đầu hướng đám người xung quanh cầu trợ, “Xin mọi người tới phân xử, đây là bảo vật Mã gia ta, trên mặt thanh cung này có khắc ấn ký Mã gia ta. Người này lại mạnh mẽ đoạt lấy, muốn chiếm nó là của mình, xin mọi người đứng ra chủ trì công đạo, ta cảm ơn mọi người.”

Trong đám người bắt đầu có người nghị luận rối rít, quở trách trung niên nam tử kia là không đúng, nhưng không có một người đứng ra chủ trì công đạo. Bởi vì mới vừa trung niên nam tử hướng trong đám người trừng một cái, kia vô hình chấn áp đám đông đều kinh sợ. Hắn tuyệt không phải là một võ giả bình thường, thực lực mạnh, bọn họ không cách nào địch nổi.

Tuy nói công đạo tại lòng người, nhưng là thực lực không đủ mạnh để ra mặt, đó chính là tự tìm đường chết.

Mã cô nương nhìn quanh mọi người, thấy không ai chịu đứng ra chủ trì công đạo, mà người trung niên nam tử từng bước tiến tới gần, nàng bắt đầu luống cuống, trong tay ôm thật chặt tổ truyền Hậu Nghệ cung, nàng từng bước rút kui về phía sau, rất nhanh đã bị dòn đến góc tường cạnh tửu lâu.

Thu hồi ánh mắt cầu giúp, nàng hô lớn: “Cung còn người còn, cung mất người mất, nếu ngươi hôm nay đem cung đoạt đi, ta liền cùng ngươi đồng quy vu tận!”

Trung niên nam tử cao ngạo nhướng lông mày, cười khẩy nói: “Tốt, vậy ngươi đi chết đi! Chờ ngươi chết, cung là của ta!” Hắn cúi đầu cười lạnh, tiếng cười kia mang theo từng trận lạnh lẽo, để cho những người xung quanh vây xem rối rít giận mà không dám nói gì.

Mã cô nương vừa tức vừa vội, cũng thật là cùng đường rồi, ánh mắt nàng tuyệt vọng hướng Hậu Nghệ cung trong tay, đem dây cung từ từ hướng cổ của mình, dây cung mảnh khảnh lóe ra hàn quang màu bạc, sắc bén rõ ràng, nàng chỉ cần nhẹ nhàng có thể cắt đứt động mạch cổ, cho mình một cái kết.

Tay nàng run rẩy, thời điểm tử vong chân chính, không có ai sẽ không sợ, không có ai có thể thong dong đối mặt. Nàng đem mắt khép lại, quyết tuyệt. Thay vì trơ mắt nhìn bảo vật gia truyền nhà mình rơi vào trong tay người khác, chẳng vừa chết tới sạch sẽ, nhắm mắt làm ngơ.

Dây cung từ từ tới cần cổ nàng, rất nhanh sẽ cắt tới cổ họng nàng, lúc này một cổ lực đạo khổng lồ đột nhiên từ đầu vai của nàng lướt qua, đánh văng cung trong tay nàng ra, ngay tiếp theo người của nàng cũng hướng một cái phương hướng đi tới.

Nàng chợt mở mắt ra, khiếp sợ nhìn về phía người kia, thân ảnh như

thần tiên khiến nàng phải ngưỡng mộ. Là hắn cứu nàng, hắn là trời cao phái xuống trợ giúp cho nàng sao?

Nhìn kỹ nam tử tóc vàng trước mắt cất bước đi tới, nàng đột nhiên cảm giác mình thật là nhỏ bé, đến nhìn thẳng hắn cũng cần dũng khí. Nàng quên mất ngôn ngữ, chẳng qua lăng lăng nhìn hắn đến gần mình.

Trung niên nam tử kia cũng phát hiện người, thần sắc đại biến, xoay người muốn trốn. Nam tử tóc vàng cười lạnh một tiếng, bàn tay to trảo một cái, đất bằng phẳng dựng lên một cổ gió lốc ngăn trở bước chân trung niên nam tử, chặn lại đường đi của hắn.

“Tam trưởng lão, biệt lai vô dạng?” Nam tử tóc vàng ưu nhã cười, nụ cười thị huyết mà lãnh khốc, làm cho lòng người cả kinh.

Trung niên nam tử thân hình run rẩy, sâu kín quay đầu lại, nhìn về người phía sau: “Long..... Long Thiên Tuyệt? Đại công tử?”

Thì ra người này không phải ai khác, chính là Long gia Tam trưởng lão, thời điểm ban đầu ở Thiên Hỏa thành, hắn đã cùng Long gia Tứ công tử bắt cóc Tiểu Mặc, muốn cầm hắn tới uy hiếp Long Thiên Tuyệt, ai ngờ chuyện không có thuận lợi như vậy, ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Sau, sợ vợ chồng Long Thiên Tuyệt trả thù, lại thấy Long gia xảy ra biến cố, hắn một mình đào tẩu. Nghĩ tới hiện tại đã gió yên sóng lặng, hắn có thể bắt đầu thường lui tới, hết lần này tới lần khác lại ở nơi này vô tình gặp gỡ Long Thiên Tuyệt, chẳng lẽ thật là oan gia ngõ hẹp?

Long Tam trưởng lão cả người rỉ ra mồ hôi lạnh, hắn có thể cảm giác được thực lực Long Thiên Tuyệt đang tăng trưởng rất nhanh. Từ biệt

mấy tháng, Long Thiên Tuyệt trưởng thành hắn đã có thể tưởng tượng, hắn rất lo sợ, không biêt Long Thiên Tuyệt sẽ xử trí hắn như thế nào.

Long Thiên Tuyệt mang theo cười lạnh, liếc hắn một cái, cất bước đi về phía cô nương, nói: “Mới vừa rồi chính là hắn muốn cướp đoạt cung trong tay ngươi sao?”

Mã cô nương thưa dạ gật đầu, quên mất mở miệng.

Long Thiên Tuyệt đưa tay, từ trong tay nàng đem Hâu Nghệ cung lấy tới. Mã cô nương cứ như vậy ngơ ngác nhìn hắn, quên mất thủ hộ cung trong tay, tùy ý hắn không tốn chút sức nào từ trong tay mình lấy đi.

Long Thiên Tuyệt đem Hậu Nghệ cung để ở trong tay cân nhắc, thở dài nói: “Quả nhiên là một cây cung tốt, chỉ tiếc..... Thất phu vô tội, hoài bích có tội, nếu là không có năng lực bảo vệ nó, không bằng đem nó bán cho ta đi.”

“A?” Mã cô nương rốt cục tỉnh lại, mở to ánh mắt vô tội, lắc đầu liên tục nói: “Không được! Ân công, đây là truyền gia chi bảo Mã gia ta, không thể bán cho người khác!”

“Long Thiên Tuyệt, ngươi còn nói lão phu mạnh mẽ đoạt lấy, hiện tại một mình ngươi còn không phải bắt buộc người khác đem truyền gia chi bảo bán cho ngươi? Ngươi hành động như vậy cùng lão phu có cái gì khác biệt, ngươi còn có mặt mũi tới chất vấn lão phu không?” Long Tam trưởng lão từ từ tỉnh táo lại, chê cười nói.

Long Thiên Tuyệt nhìn Hậu Nghệ cung trong tay, vừa suy nghĩ thủ pháp cùng kỹ thuật luyện chế nó, vừa thản nhiên nói: “Tam trưởng lão, đừng có tự nâng cao bản thân mình, ngươi cảm thấy..... ngươi

xứng đáng để so sánh với Bổn Tôn sao?”

Long Tam trưởng lão sắc mặt xanh mét, trên mặt có chút không nhịn được, tiểu tử này tuổi trẻ, nói chuyện khẩu khí thế nhưng lớn lối cuồng vọng, thật sự làm cho tức giận!

“Long Thiên Tuyệt, đừng tưởng rằng lão phu sợ ngươi, lão phu hôm nay còn có chuyện khác, sẽ không ở chỗ này quấy rầy, tự giải quyết cho tốt đi.” Long Tam trưởng lão ra vẻ tức giận, cũng là nhìn đúng cơ hội, gạt mở đám người hướng phương hướng của thành chạy trốn đi.

Long Thiên Tuyệt không vội vã đuổi theo, từ trong ngực chậm rãi từ từ lấy ra Ngọa Long Cư mới tinh.

“Là thời điểm ngươi phát huy tác dụng rồi, để cho ta xem bản lãnh mới của ngươi đi.” Hắn hướng về phía Ngọa Long Cư nói, giống như là hướng về phía một vị bằng hữu đã lâu nói cái gì đó.

Mã cô nương ngây ngốc nhìn hắn, kinh ngạc nhìn bảo vậy trong tay hắn, nghĩ thầm, chẳng lẽ bảo vật trong tay hắn cũng thần kỳ giống như Hậu Nghệ cung của Mã gia bọn họ, có pháp lực đặc thù?

“Đi đi, trước giữ lại tánh mạng hắn, từ từ cùng hắn chơi cũng không muộn.” Giống như dụ dỗ hài tử, Long Thiên Tuyệt nhẹ chút vỗ Ngọa Long Cư mấy cái, thanh âm dặn dò, liền đem Ngọa Long Cư ném đi ra ngoài.

“Phốc” một tiếng, Ngọa Long Cư phun ra một đoàn ngọn lửa, thanh âm ngọn lửa thiêu đốt hưng phấn rung động. Cả Ngọa Long Cư ở ngọn lửa thiêu đốt thôi động, như bay tiến một loại tăng nhanh tốc độ, đuổi theo bóng người chạy gấp đi tới.

Tốc độ của nó càng lúc càng nhanh, càng luc càng nhanh, đến cuối cùng mau được chỉ còn một điểm, ở trong đồng tử của mọi người từ từ nhỏ đi, cho đến khi biến mất.

“Không tệ, tốc độ còn có thể, cái kỹ năng này tựa phi hỏa lưu tinh sao!” Long Thiên Tuyệt thảng gật đầu, lầm bầm lầu bầu. Này làm miệng, hắn còn có tâm tư làm mơi tính năng cho tác phẩm của hắn, thật là khiến người ta được mở rộng.

Long Tam trưởng lão chạy vội, phát hiện Long Thiên Tuyệt không có đuổi theo, đang âm thầm thấy may mắn. Bỗng nhiên, phía sau hắn có sóng nhiệt quay cuồng tới, “hưng phấn két” thanh âm không khí thiêu đốt, cang ngày càng gần.

Hắn quay đầu lại một chút, trong mắt chiếu ra một đoàn hỏa cầu khổng lồ, ngọn lửa Ngọa Long Cư, trải qua không ngừng ma sát thiêu đốt, từ từ ngưng tụ trở thành hỏa cầu, mang theo nhiệt độ hừng hực quay cuồng cay vụt tới.

Long Tam trưởng lão bị làm cho sợ đến trực tiếp từ giữa không trung rơi xuống, cũng là trước thời gian hắn rơi xuống, hỏa cầu bay vọt qua đỉnh đầu hắn, mang gió to vay đi.

Long Tam trưởng lão lảo đảo rơi xuống, giơ tay lên sờ hướng đỉnh đầu mình, nơi đó bị đốt một ít tóc.

Tai họa biến mất, hắn âm thầm trấn an mình.

Đợi đến khi hỏa cầu đã bay qua rời xa hắn, hắn rốt cuộc an toàn, hắn âm thầm may mắn, hữu kinh vô hiểm.

Hắn nhìn lại chỗ phương hướng Long Thiên Tuyệt, âm thầm lãnh địa nở nụ cười: “Long Thiên Tuyệt, ngươi cho rằng như vậy là có thể

đoạt đi tánh mạng củ lão phu sao? Nói cho ngươi biết, mệnh lão phu là mệh mèo,có chín cai mạng, chắc là không chết dễ dàng như vậy. Ngươi chờ, một ngày nòa đó lão phu sẽ trở về báo thù!”

Chữ cuối cùng còn chưa nói xong, lỗ tai hắn đột nhiên vừa động, kia thanh âm thiêu đốt “hưng phấn két”giống một loại ma âm lần nữa chui vao tai hắn. Sắc mặt của hắn kinh biến, không thể nào đâu, chẳng lẽ đoàn hỏa cầu kia quay lại?

Quay đầu nhìn về phía ngoài cửa thành, quả nhiên, hỏa cầu vốn đã là đi xa, lúc này thay đổi phương hướng, một lần nữa xuyên qua của thành, hướng phương hướng hắn bay tới.

“Cứu mạng a!” Hắn cũng không kịp giữ hình tượng nữa, hai tay hai chân đồng loạt, giống như bạch tuộc giữa không trung múa loạn, chạy như điên ở trên đường cái.

Thử nghĩ xem, nguyên là Long gia trưởng lão uy nghiêm, vốn nên là bậc nào ra vẻ đạo mạo, trang nghiêm trầm ổn, mà bây giờ lại bị một hỏa cầu đuổi đến hình tượng hoàn toàn biến mất, giống như là bị chó điên đuổi theo, chạy như điên ở trên đường cái, thấy vậy mọi người ồn ào cười to, rất là hả giận.

Ai bảo Long Tam trưởng lão lúc trước mạnh mẽ bá đạo như vậy, đối với một nữ tử yếu ớt mạnh mẽ chiếm đoạt lấy? Hắn đã khiến mọi người căm phẫn, bây giờ nhìn đến Long Thiên Tuyệt thu thập hắn, mọi người chẳng những không đồng tình Long Tam trưởng lão, ngược lại vui mừng khôn xiết, ồn ào ủng hộ, đối phó ác nhân nên dùng thủ đoạn ác độc.

Cả con đường cái oanh động!

Long Tam trưởng lão tiếng kêu cứu truyền khắp cả con đường, cũng

kinh động tới đoàn người Vân Khê từ một cửa thành khác vào thành.

“Đã xảy ra chuyện gì, làm sao lại náo nhiệt như thế?” Bách Lí Song còn tưởng là trong thành có cái xiếc ảo thuật gì hoạt động, mới có thể dẫn tới tràng diện ồn ào như thế.

Mọi người hướng tới giữa không trung ngẩng đầu nhìn lại, thấy một đoàn hỏa cầu thiêu đốt được mạnh mẽ mà to lớn đến kinh người, càng thên xác nhận suy đoán của bọn họ, có thể thật là có người đang ở nơi này biều diễn xiếc ảo thuật đây.

“Đây là biểu diễn xiếc ảo thuật đâu, nam nhân kia thanh âm la được thật là **, dường như muốn chết.” Long Thiên Thần ung dung nói.

“Ừ, đúng là giống như vậy, cái đoàn xiếc ảo thuật này khẳng định làm ăn náo nhiệt. Đi, chúng ta cũng nhìn một chút đi! Có náo nhiệt không xem, cũng không phải là phong cách Bạch Sở Mục ta!” Hai anh em câu đối câu đáp, cho nên nhất tề hướng tới giữa đường cái đi tới.

Vân Khê không có tính toán tham gia náo nhiệt, nghĩ tới Thiên Tuyệt cùng Tiểu Mặc cong đang ở Luyện Khí Minh, nàng vẫn là mau sớm đi cùng bọn họ hội họp thì tốt hơn.

Lúc này, nàng nghe được một giọng nói quen thuộc, thay đổi ý nghĩ của nàng.

“Long Tam trưởng lão, phi hỏa lưu tinh của ta, tư vị như thế nào?”

“Đó là giọng của Thiên Tuyệt! Chẳng lẽ chàng đã rời đi Luyện Khí Minh?” Vân Khê khẽ mỉm cười, bước nhanh hướng đám người tụ tập trên đường cái đi tới.

Long Tam trưởng lão nhìn mấy quả cầu lửa lơ lửng trên đỉnh đầu,

hai chân đánh mở, cả người chật vật. Hắn sắc mặt trắng bệch nhìn Long Thiên Tuyệt, vừa tức vừa giận vừa sợ chỉ: “Long Thiên Tuyệt, sĩ khả sát bất khả nhục, ngươi hoặc là thống khoái mà giết lão phu, hoặc là để lão phu đi, không nên hành hạ lão phu nữa!”

“Thả ngươi, làm sao có thể? Bất quá, giết ngươi rồi, rất đáng tiếc.” Lời của Long Thiên Tuyệt đủ để cho Long Tam trưởng lão tức hộc máu, thả cũng không được, giết cũng không được, rốt cuộc là muốn như thế nào?

Long Thiên Tuyệt như đang ngẫm nghĩ, một hồi lâu, hắn nói: “Không bằng như vậy đi, ngươi giúp ta thử lại một lầm những kỹ năng khác của Ngọa Long Cư, nếu như ngươi may mắn không chết, ta liền thả ngươi. Nếu như ngươi chết, ta đây cũng không có biện pháp rồi, đành nghe mệnh do trời định.” Long Thiên Tuyệt nhàn nhạt nói, khóe miệng hé ra nụ cười xinh đẹp, mị hoặc lòng người.

Long Tam trưởng lão ngẩng đầu nhìn chằm chằm bảo vật lửng lơ trên đầu hắn, tâm đều muốn chết rồi, còn có những thứ kỹ năng khác? Trời mới biết những kỹ năng kế tiếp có thể hay không so sánh với cầu lửa này kinh khủng hơn gấp mấy lần?

“Long Thiên Tuyệt, ngươi mơ tưởng trêu chọc lão phu nữa, dù lão phu có chết, cũng không để ngươi vũ nhục ta.”

“Đằng nào ngươi cũng chết, chỉ nói không làm, sẽ khiến ta coi thường ngươi!” Ở ngoài đám người, thanh âm Vân Khê rõ ràng truyền đến đây.

Long Thiên Tuyệt hớn hở quay đầu, ôn nhu nhìn về phía nàng, nhìn chăm chú vào nàng từng bước đến gần bên mình.

“Khê nhi, nhìn kỹ năng mới Ngọa Long Cư của ta xem có hợp tâm ý

nàng hay không?”

Vân Khê sờ lên cằm, phê bình nói: “Không tệ, lực lượng công kích tăng cường không ít, lực phòng ngự cũng gia tăng rồi, có thể công có thể thủ, nước lửa bất xâm, có thể nói là tuyệt phẩm.”

Chiếm được nhận xét cùng tán dương, Long Thiên Tuyệt nhợt nhạt nở nụ cười: “Đây chỉ là chức năng thứ nhất trong đó, phía sau còn càng đặc sắc hơn, có muốn hay không cùng nhau xem xét?”

“Tốt, ta mỏi mắt mong chờ.” Hai vợ chồng không coi ai ra gì không để ý bình luận bảo vật bọn họ, hoàn toàn không để ý tới Long Tam trưởng lão bị bảo vật uy hiếp đang lo lắng hãi hùng.

“Long Thiên Tuyệt, lão phu thành quỷ cũng không bỏ qua cho các ngươi!” Long Tam trưởng lão giờ phút này chân chính cảm nhận được cái gì gọi là sồng không bằng chết, tư vị chờ chết so sánh với chết thống khổ hơn rất nhiều, hắn rút kiếm hướng cổ mình.

“Nha, hắn muốn tự vẫn, chết nhanh như vậy sẽ không thú vị.” Vân Khê bĩu môi nói.

“Không sợ, hắn muốn chết cũng không dễ dàng như vậy.” Long Thiên Tuyệt giơ lên hai ngón tay, trên không trung nhẹ nhàng vẽ một cái, một cổ huyền khí liền từ đầu ngón tay hắn truyền lại đến trên Ngọa Long Cư, ngọn lửa đang “hớn hở” thiêu đốt ngừng lại, Ngọa Long Cư khôi phục hình dáng vốn nên có.

Động tác cắt cổ tự vẫn của Long Tam trưởng lão ngừng lại, ngẩng đầu nhìn hướng trên đỉnh đầu mình, hỏa cầu uy hiếp biến mất, ý niệm muốn chết trong đầu cũng không có mãnh liệt như vậy nữa. Nhưng là, Long Thiên Tuyệt có lòng tốt bỏ qua cho hắn như vậy sao?

Chẳng qua là ý niệm này chợt lóe còn chưa có thời gian dừng lại, Ngọa Long Cư đã xảy ra biến hóa, bốn cửa sổ, nóc nhà cùng cái bệ phát ra thanh âm “Ken két”, có đồ vật gì đó chui từ dưới đất lên.

Đang lúc mọi người ngạc nhiên, một cái dây leo màu xanh từ cái bệ Ngọa Long Cư chui ra, trên dây leo vô số nhánh cây giống như một đôi ngón tay trên không trung mở rộng, thời gian nháy mắt đã lan tràn đến trên cánh tay, cổ tay cùng thanh trường kiếm trong tay Long Tam trưởng lão, dường như đã vững vàng nắm ở trong tay, còn không có dừng lại, bốn cửa sổ Ngọa Long Cư cũng đồng dạng đưa ra dây leo.

Cả Ngọa Long Cư bị vô số dây leo vây quanh, trên không trung giương nanh múa vuốt huy động, một màn này cực kỳ hùng tráng, Long Tam trưởng lão cảm giác được trói buộc trên tay, hắn dùng lực muốn tránh trói buộc muốn chém những dây leo quấn quanh, lại không nghĩ tới hắn càng giãy giụa, dây leo quấn hắn càng chặt.

Cuối cùng, trong thân thể một cổ huyền khí thông qua dây leo bị hút ra ngoài, sắc mặt hắn đại biến, ở nơi này là dây leo bình thường, rõ ràng là một gốc cây quái thụ hút huyền khí người, nếu cứ như vậy đi xuống, huyền khí cả người hắn cùng một thân tu vi cũng sẽ bị nó lấy hết.

Hắn nghĩ hết các loại biện pháp cùng chống lại dây leo, hắn ý chí chiến đấu càng mạnh, linh thụ chiến ý cũng càng mãnh liệt. Rất nhanh, tất cả dây leo hướng cùng một cái phương hướng đánh tới, giống như cái ô khổng lồ từ từ hướng xuống đỉnh đầu phía dưới thu nạp, đem cả người Long Tam trưởng lão bao vây trong đó, hấp thu càng nhiều.

Vân Khê khẽ nhếch miệng, bị một màn trước mắt làm cho kinh ngạc, nàng có thể tưởng tượng những kỹ năng khác của Ngọa Long Cư sẽ có những ngạc nhiên hơn nữa, lại không nghĩ ngạc nhiên như thế.

Long Thiên Tuyệt đem đặc tính tự thân của Ngọa Long Cư cùng linh thụ nàng từ Vân Huyễn điện nhổ tới trồng kết hợp lại với nhau, hai cái hợp lại sức mạnh càng tăng thêm, hỗ trợ lẫn nhau, đạt đến một loại hiệu quả tuyệt diệu, quá thần kỳ!

“Thiên Tuyệt, chàng thật là quá tuyệt vời, lại có thể lợi dụng linh tính của linh thụ, làm cho cả Ngọa Long Cư sống.”

“Đừng nóng vội, đây không tính là cái gì, còn có càng đặc sắc hơn ở phía sau.” Long Thiên Tuyệt thần bí cười nói.

“Còn có càng đặc sắc?” Vân Khê mong đợi cực kỳ.

“Long Thiên Tuyệt, lão phu cho dù chết cũng sẽ không để ngươi chiếm tiện nghi!” Long Tam trưởng lão tâm ngoan xuống, mang theo một cổ kiên quyết đem cả người huyền khí ngưng tụ đến một chút, thân thể của hắn thoáng một cái biến thành một viên cầu, càng trướng càng lớn, đem dây leo bao vây hắn mở ra.

Trong đám người, có kiến thức uyên bác, người thấy một màn như vậy không khỏi kinh hoảng gào thét đứng lên: “Không xong, hắn đây là muốn tự bạo rồi, mọi người chạy mau a!’

“A! Tự bạo rồi! Mọi người chạy mau a!”

Đám người vây xem ầm ầm mà giải tán, hướng phương hướng nam bắc đường cái, chạy trốn đi.

Trên đường cái phiêu đãng Long Tam trưởng lão thị huyết cười lạnh: “Lão phu cho dù chết, cũng muốn kéo các ngươi làm đệm lưng, đi chết đi!” Hắn gầm thét, thân thể ở đây một khắc đạt đến đỉnh trạng thái, “Oanh” một tiếng, nổ bể ra đi, cuồn cuộn khí lãng hiện lên hình

cầu tản ra, mắt thây sẽ lan đến gần đám người Long Thiên Tuyệt.....

Đột nhiên, trên bầu trời bóng đen khổng lồ lật úp xuống, Ngọa Long Cư chẳng biết từ lúc nào lớn hơn mấy chục lần, đem khí lãng chưa tới kịp khuếch tán ra che mọi người trong đó.

Ngọa Long Cư thể tích gấp mấy lần tọa lạc trên đường cái, giống như ngọn núi khổng lồ từ trên trời giáng xuống. Đám người Vân Khê giật mình không dứt, bị cảnh tượng hùng tráng trước mắt là cho chấn kinh rồi.

“Thật lợi hại, ta là không phải có thể đem hai cái này chia ra gọi là Thiên Thủ Quan Âm cùng Thái Sơn áp đỉnh đây?” Vân Khê có chút hăng hái đi vòng quanh Ngọa Long Cư một vòng, cười nói.

Độ cao của Ngọa Long Cư so với các vật kiến trúc xung quanh cao gấp hai lần, rõ ràng chính là một tòa cung điện cô lập trên đường cái. Dây leo ở bốn cửa sổ xung quanh Ngọa Long Cư từ từ thu trở về, lộ ra hình dáng vốn có của Ngọa Long Cư.

Ánh sáng thánh khiết của nó ở mặt ngoài lưu động, sau khi trỉa qua cải tiến Ngọa Long Cư đã không còn là một bảo vật. Nó đã tấn thăng đến hàng ngũ đỉnh cao đạo khí, chỉ thiếu chút nữa có thể trở thành thần khí rồi, biến hóa của nó thật là làm cho người ta vui mừng.

Vân Khê quay đầu nhìn về phía Long Thiên Tuyệt, hai mắt lóe ra sự hưng phấn, tràn ngập các loại màu sắc, không cần ngôn ngữ, ánh mắt kia đã biểu đạt hết thảy. Long Thiên Tuyệt ôn nhu nhìn lại nàng, cảm thấy hết thảy cố gắng đều đáng giá.

Hắn cất bước đi tới, tiến sát vào bên tai Vân Khê nhẹ giọng nói: “Ngọa Long Cư trừ những thứ kỹ năng mới này, còn có một chức năng bí mật nga! Tìm cơ hội để hảo hảo nhận thức thử xem.” Hắn

cười đến có chút mập mờ, trong ánh mắt toát ra một chút tà mị, để cho Vân Khê trong lòng rung động, hai gò má nổi lên một cổ nhiệt ý.

“Chán ghét, không đứng đắn!” Nàng dịu dàng nói.

Long Thiên Tuyệt nghiêm mặt, ra vẻ không biết: “Nàng đang ở đây nói cái gì đó? Làm sao lại không đứng đắn rồi, ta nói là kỹ năng mới của Ngọa Long Cư.”

Vân Khê dậm chân, dùng sức trừng hắn, hắn biết rõ cong cố hỏi, đây không phải là cố ý đùa bỡn nàng sao?

Long Thiên Thần, Bạch Sở Mục, Bách Lí Song cùng Long Thiên Tầm cùng với nắm thầy trò Côn Luân lão giả rối rít quay xung quanh ở bốn phía Ngọa Long Cư cẩn thận xem xét, trong miệng than thở không dứt.

“Long tôn chủ thủ nghệ luyện khí càng ngày càng cao rồi, khéo như thế đoạt thiên công, hay lắm hay lắm!” Côn Luân lão giả ca ngợi nói.

“Gian phong này là cho ta, ta hiện tại đã nghĩ đi nhìn một cái.” Long Thiên Thần vui mừng nói.

“Đúng vậy, đúng vậy, nơi này cũng có thể chuẩn bị cho phòng cho chúng ta sao?” Bạch Sở Mục phụ họa nói.

Hai người ngay sau đó đẩy cửa ra, dẫn hai người Bách Lí Song cùng Long Thiên Tầm cùng nhau đi vào.

“Chờ ta một chút, chúng ta cũng phải đi vào nhìn.” Ngọc Thụ Lâm Phong bốn người cũng tiếp theo tiến vào Ngọa Long Cư.

“Thì ra vị này chính là Long công tử, thủ nghệ luyện khí cao như thế

vô cùng khéo léo, bất khả tư nghị a.” Phượng lão thái thái đánh gia Ngọa Long Cư, liên tiếp gật đầu.

Long Thiên Tuyệt lúc này mới chú ý tới sự tồn tại của Phượng lão thái thái, quay đầu nhìn về phía Vân Khê, nàng liền đứng ra giới thiệu: “Phượng lão phu nhân, vị này chính là phu quân của ta, Long Thiên Tuyệt, vị này chính là người đứng đầu Phượng gia Phượng lão thái thai, cũng là tổ mẫu của Sở Mục.”

Long Thiên Tuyệt hơi có chút kinh ngạc, cung kính ôm quyền nói: “Bái kiến Phượng lão phu nhân!”

Phượng lão thái thái gật đầu, cười ôn hòa: “Long công tử không hổ là con cháu Long gia, tướng mạo đường đường, kinh tài tuyệt diễm, Long gia anh tài xuất hiện lớp lớp, Phượng gia ta theo không kịp!”

Đang khi nói chuyện ánh mắt bà có chút ảm đạm, dường như đang nhớ đến con cả kinh tài tuyệt diếm của mình trước kia. Nếu con bà còn sống…, giờ phút này cũng hẳn là một đại nhân vật, tung hoành giang hồ, danh dương thiên hạ đi?

“Thiên Tuyệt, Phượng lão phu nhân đã đồng ý hôn sự giữa Sở Mục cùng Thiên Tầm, nàng tính toán cùng nhau hồi Long gia, cùng gia chủ thương lượng một chút hôn sự hai nhà Long Phượng. Phía sau nàng chính là nhị nữ nhi của Phượng lão phu nhân, còn có bốn vị cô nương là ngoại tôn nữ của nàng.” Vân Khê nói.

Long Thiên Tuyệt nhàn nhạt nhìn về phía mấy cô gái, tầm mắt xẹt qua bốn chị em Xá Tử Yên Hồng, ánh mắt của hắn có chút dừng lại, kinh ngạc nhìn về phía Vân Khê.

Vân Khê nhẹ nhàng kéo kéo khóe miệng, cũng biết hắn sẽ có phản ứng như vậy.

“Nơi đây không nên ở lâu, chúng ta vẫn là mau sớm về Long gia đi. Đúng rồi, Tiểu Mặc đâu?” Nàng nhìn chung quanh một chút, không có phát hiện bóng dáng nhi tử.

Long Thiên Tuyệt khẽ thở dài nói: “Trấn Hải nguyên lão đem Tiểu Mặc đón đi, đoán chừng lúc này đã mang theo hắn đến Tiêu Dao các đi gặp Các Chủ đi.”

“Trấn Hải nguyên lão cũng thật là, làm sao nói đem người đi thì mang đi, bất quá may mắn là hắn đi chính là Tiêu Dao các, nếu là đi chỗ khác, vạn nhất là phát sinh nguy hiểm gì, vậy phải làm sao bây giờ?” Vân Khê hơi có chút bất mãn.

Long Thiên Tuyệt trấn an nàng nói: “Được rồi, lão nhân gia cũng là một mảnh nhiệt tình, cũng không có ác ý.”

Đang lúc hai vợ chồng hết sức lo lắng an nguy của nhi tử, ở Tiêu Dao các bên cạnh suối Suối Long Nhãn, hai vị lão giả tiên phong đạo cốt đang ngồi đối diện đánh cờ.

Gió nhè nhẹ thổi, nhị lão rất là thích ý, ngồi ở vị trí đối diện Suối Long Nhãn chính là Tiêu Dao các Các Chủ, mà đối thủ của hắn là một vị lão giả xa lạ.

Trên người hai vị đều có khí tràng giống nhau, vừa nhìn chính là thủ lĩnh vạn năm, nếu không trên người không thể nào có hơi thở giồng như tiên nhân như thế này.

Bất đồng chính là, Các Chủ trên người không có bất kỳ binh khí, trường bào màu xám tro theo gió phất phới, nhàn nhã tung bay mà phiêu dật, lão giả ngồi đối hắn lại bất đồng, một thân sống lưng đĩnh trực như kiếm, dường như trên lưng có đeo một thanh cổ kiếm, anh

khí bức người.

Hắn hai đầu lông mày như ẩn như hiện sát khí, phảng phất là cả ngàn vạn ngày đêm dưỡng thành, sát khí tùy thời tùy chỗ cũng có thể ra khỏi vỏ.

Các Chủ cầm quân cờ trắng, nhàn nhạt quét mắt một vòng trên người đối phương, tròng mắt nói: “Mộ Dung tôn giả quý nhân hết sức bận rộn, làm sao hôm nay hết lần này đến lần khác tới tìm nơi này rồi? Chẳng lẽ cũng là nghe nói chuyện Bắc Thần gia tộc, kiềm chế không được?”

Mộ Dung tôn giả bộ mặt nghiêm túc anh khí bức người, nhàn nhạt nói: “Các Chủ biết rõ còn cố hỏi sao? Năm đó khi đem Bắc Thần trấn áp ở Di tích chiến trường cổ, ta và ngươi đều biết rõ cục diện. Hiện nay, cách vạn năm hắn ra giang hồ, muốn trọng lập môn hộ, khuếch trương thế lực gia tộc, thỏa mãn dã tâm của hắn, chúng ta thân là chánh nghĩa nhân sĩ, chẳng lẽ không nên ra sức lực ngăn cản hắn sao?”

Các chủ không nói gì, trán đạm quét, giống như là đang suy nghĩ cái gì.

Mộ Dung tôn giả quan sát thần sắc hắn, tiếp tục nói: “Ta còn nghe nói, hồn phách Vân Huyên cũng bị người từ Hắc Mãng Sơn mang đi ra ngoài, Các Chủ có biết chuyện này?”

Các Chủ thần sắc rõ ràng, lắc đầu nói: “Chuyện này lão phu cũng là chưa từng nghe nói.”

“Năm đó ta và ngươi, còn có Vân Huyên đều cùng nhau trấn áp Bắc Thần, hắn đối với chúng ta khẳng đinh ghi hận trong lòng, cho dù chúng ta không chọn lựa bất kỳ hành động, hắn sớm muộn gì cũng

sẽ tìm tới chúng ta trả thù. Ý tứ lão phu chính là, thừa dịp Bắc Thần chưa có đề phòng, chúng ta những người đứng đầu này tụ chung một chỗ, liên thủ phục kích hắn, tránh cho lưu lại tai họa, di hại thương sinh, ngươi xem như thế nào?"

"Đây là ý tứ của ngươi hay là ý tứ của những người khác?"

Nói đến mấy chữ "những người khác", ánh mắt các chủ hơi trầm xuống, chỉ sợ cũng chỉ có hai người bọn họ biết được, trong miệng hắn những người khác chỉ chính là người nào, bọn họ đều là những nhân vật vạn năm trước, trải qua vạn năm tang thương, người có thể còn sống đến bây giờ số lượng đã không nhiều lắm.

Mà "những người khác" thì bối cảnh cùng bọn họ có tương tự, cũng là những người kia thật sớm liền ẩn cư ở giang hồ, nhưng ở trong chốn giang hồ có địa vị rất quan trọng, phần lớn bọn hắn không giống bình thường, cho nên hắn không thể không nhìn lo một chút ý nghĩ những người khác, làm tiếp quyết định.

Mộ Dung tôn giả dừng lại hết thảy động tác trên tay, nghiêm túc nhìn Các Chủ nói: "Ta lần này tới chính là đại biểu ý tứ những người khác. Từ sau khi Vân Huyên đi, chúng ta những người này theo Các Chủ ngài như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, ngài chỉ cần một câu nói, chúng ta sẽ làm theo. Hi vọng Các chủ có thể suy nghĩ thật kỹ, chuyện này quan hệ đến đại kế dẹp yên giang hồ, trăm triệu không được sơ suất."

Các Chủ hờ hững, khóe miệng hiện lên vẻ cười châm chọc, không dễ dàng phát giác. Bọn họ nơi nào là tới tìm hắn thương lượng, rõ ràng chính là đều đã thương lượng tốt rồi mới đến báo cho hắn.

Rõ là hỏi ý kiến hắn, kì thực chính là muốn kéo hắn xuống nước, hơn nữa lấy tên hắn tới cùng Bắc Thần gia tộc đối kháng, những thứ này

lão già kia thật là một so sánh với một tắc, ai cũng không chịu ra mặt, nhưng tới kéo hắn xuống nước, bởi vì bọn họ biết Bắc Thần cũng không phải dễ dàng đối phó như vậy.

Ở vạn năm trước, vì đối phó Bắc Thần, bọn họ phải trả giá thật nhiều, thậm chí Vân Huyên kể từ sau lần đại chiến đó liền bị trọng thương, vẫn không khỏi hẳn, nếu không nàng cũng sẽ không mệnh tang ở Hắc Mãng Sơn, bị phong ấn hồn phách.

Hiện tại, đã có kinh nghiệm vạn năm, Bắc Thần thực lực tất nhiên đã tăng mạnh, bọn họ muốn đối phó Bắc Thần, sợ là không có dễ dàng như vậy.

Đứng mũi chịu sào, ai làm thủ lĩnh, người nào đem Bắc Thần trở thành mục tiêu.

Các Chủ biết bọn họ những lão già kia tất cả cùng e ngại Bắc Thần trả thù, cho nên bọn họ phải tiên hạ thủ vi cường, nói trước đoàn kết lại cho Bắc Thần một kích trí mạng, nhưng lại sợ nhất thời thất thủ lưu lại tai họa, liền muốn đề cử hắn cầm đầu.

Nếu là thất bại, hắn là mục tiêu báo thù của Bắc Thần, mà những người khác đều có thể bỏ trốn mất dạng, nghĩ đến thật là tốt đây!

Nếu đổi thành người bình thường, sau khi nghe hắn thổi phồng, sợ là sẽ phải lâng lâng, sau đó một ngụm đáp ứng vị trí thủ lĩnh a.

Thấy Các Chủ im lặng không lên tiếng, không có bất kì phản ứng, Mộ Dung tôn giả âm thầm có chút nóng nảy, nhưng hắn dù sao cũng là lão đạo cao thủ có kinh nghiệm, tự có một bộ kinh nghiệm xử xự.

Chính hắn suy nghĩ một chút, dù sao thời gian còn dư thừa, hắn vốn cũng không nghĩ Các chủ sẽ trong thời gian rất ngắn đáp ứng yêu

cầu của hắn, cho nên hắn quyết định từ từ mài, mài tầm vài ngày, hiểu lấy lợi hại, hắn tổng hội đáp ứng.

Cho nên, hắn dời đi mục tiêu, đem tầm mắt quăng hướng một bên khác Suối Long Nhãn, trên người hai đứa bé. Hắn khẽ hí mắt, có lẽ đứa bé kia chính là nhược điểm của Các chủ, từ trên người hài tử phá được, có lẽ sẽ dễ dàng hơn chút ít.

“Hài tử kia lớn lên thật khả ái, hắn là?”

Các chủ nhìn đi qua, khóe miệng phát ra nụ cười từ nội tâm: “Hắn là con nối dòng trẻ tuổi nhất một đời đích truyền Long gia ta, lão phu tính toán đem một thân sở học toàn bộ truyền thụ cho hắn.”

Mộ Dung tôn giả nghe vậy, rõ ràng chấn động, Các chủ lời này là có dụng ý. Lấy hiểu biết của hắn về Các chủ, Các chủ là từ trước tới này không thu đồ đệ, càng sẽ không đem một thân sở học truyền thụ cho người khác, cho dù là con trai ruột của hắn, tôn tử ruột thịt, hắn cũng không có tận tâm quá như thế.

Hiện tại hắn lại nói muốn đem tất cả tu vi truyền thụ cho đứa bé này, có thể thấy được vị trí của đứa nhỏ này trong lòng hắn.

Quyển 6 - Chương 67: Thiên Tuyệt đứng đầu Long gia?

Edit: Thu Huyền

Beta: Tiểu Mộng

Bên suối Long Nhãn, Tiểu Mặc nhìn chăm chú vào bé trai đối diện so với hắn thấp hơn một cái đầu, bé hăng hái đánh giá nó. Nghe nói nó theo Mộ Dung tôn giả đến, là tôn tử đích truyền nhỏ nhất Mộ Dung gia, năm nay mới ba tuổi. Tuổi nhỏ, bụ bẫm, trắng nõn nà, rất là khả ái, nhưng lại mang vẻ ngạo khí.

Giờ phút này đang ngẩng lên đỉnh đầu nho nhỏ chăm chú nhìn vào hắn, chớp chớp đôi mắt tràn ngập tò mò. Tiểu bất điểm nhìn hắn mở miệng hỏi: “Ngươi là ai? Mấy tuổi?” Giọng nói kia rõ ràng là giọng nói đại nhân.

Tiểu Mặc thú vị nhìn hắn, hỏi ngược lại: “Ngươi là ai? Mấy tuổi?”

“Là ta hỏi ngươi trước, hẳn là ngươi trước nói cho ta biết mới đúng.” Tiểu bất điểm quệt mồm quật cường trả lời.

Tiểu Mặc nghiêng đầu nhìn hắn nói: “Ngươi đã không nói cho ta, vậy coi như xong! Ta mang bằng hữu ta đi nơi khác chơi, một mình ngươi một người ở chỗ này đi.”

Tiểu Mặc vừa nói, vừa ôm Tiểu Bạch, làm bộ muốn hướng nơi khác đi tới.

Tiểu bất điểm không khỏi nóng nảy, vội vàng đi lên kéo chéo áo của hắn, kiếng mũi chân, cố gắng muốn cùng hắn so cao thấp.

“Ngươi không thể đi! Được rồi, ta đây nói cho ngươi biết tên của ta.” Sau khi nội tâm giãy dụa một phen, tiểu bất điểm vẫn là bất đắc dĩ nói ra tên của hắn trước, “Ngươi hãy nghe cho kỹ, ta tên là Mộ Dung Cát Cát, là là huyền tôn đời thứ hai mươi bốn Mộ Dung gia, năm nay ba tuổi, ngươi có thể gọi ta là Tiểu Cát Cát nha.”

“Tiểu **?” Tiểu Mặc nghe đến đó đột nhiên lau một chút mồ hôi lạnh, danh tự này cũng quá dễ dàng làm cho người ta mơ màng đi, Tiểu Bạch cũng đi theo một chút mồ hôi, thú vị nhìn Tiểu bất điểm trước mắt một chút.

“Tiểu **, cái tên này là ai đặt cho ngươi? Làm sao có ý tứ như vậy?” Tiểu Mặc cố ý muốn trêu chọc hắn, cố ý đem “Cát Cát” đọc thành “**”.

Mộ Dung Cát Cát nào có nhiều tâm tư như vậy, hoàn toàn không hiểu trong miệng Tiểu Mặc “Tiểu **” rốt cuộc là hàm nghĩa gì, chỉ nói là hắn phát âm không được.

Hắn có chút tự hào vỗ vỗ bộ ngực nhỏ, nhướng mày nói: “Là lão tổ tông đặt tên cho ta, người nói cái tên này Cát tường, như thế nào, rất êm tai sao? Có phải rất hâm mộ ta hay không?” Người này được đà, đầu nhỏ nghiêng một cái, sắp bay đến tận trời đi.

Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch trong ngực liếc mắt nhìn nhau, hai chủ tớ nhịn cười, vươn thẳng vai, dưới đáy lòng không ngừng cuồng tiếu, nhưng ngại lão tổ tông đối phương cách đó không xa, cho nên không dám bật cười quá lớn.

“Cái tên này thật đúng là Cát Tường a!”

Không nhìn tới kỳ vọng hâm mộ, Mộ Dung Cát Cát bĩu môi, hơi có chút thất vọng, chuyển đổi đề tài nói: “Ngươi có học kiếm thuật không? Ta chính là người có thiên phú kiếm thuật nhất Mộ Dung gia chúng ta, lão tổ tông đều nói, ta sau này lớn lên nhất định sẽ trở thành cao thủ kiếm thuật có tiềm lực nhất Mộ Dung gia, tương lai là có thể thừa kế danh hiệu kiếm đạo tôn giả của hắn, người thừa kế duy nhất, như thế nào, lợi hại không?” Bộ dáng vênh váo hò hét kia, thật sự làm cho người ta rất muốn hung hăng đấm hắn một cái.

Tiểu Mặc ra vẻ u mê, “Kiếm pháp? Ngươi nói là múa kiếm sao? Có phải hay không giống như vậy?”

Hắn vừa nói, đột nhiên ‘hưu’ một tiếng rút ra bội kiếm bên hông, trường kiếm lướt thu thủy loại hàn quang lạnh lùng, trên không trung tê minh, một bộ Phiêu Tuyết Kiếm pháp ở trong tay hắn, chậm rãi múa vận dụng tự nhiên.

Kiếm pháp phiêu dật, kiếm thế kinh người, còn có kiếm chiêu sáng lạng, nhìn Mộ Dung trợn to hai mắt, nhìn trân trân. Vốn là còn tràn đầy tự tin, thoáng cái lòng tự tin bị đè ép xuống, trên khuôn mặt béo mập nhỏ nhắn lộ ra vẻ như đưa đám.

Thì ra là phụ thân mẫu thân, còn có lão tổ tông đều là lừa gạt hắn, hắn mới không phải là một kiếm thuật thiên phú xuất sắc nhất, cùng tiểu ca ca trước mắt so sánh hắn là kém xa, ít nhất hắn múa không ra kiếm pháp như vậy. Hắn quay đầu lại vùa nghĩ, không đúng, tiểu ca ca tuổi so với hắn lớn hơn, kiếm thuật so với hắn cao siêu cũng hẳn là, cho nên cũng không thể đại biểu kiếm thuật của hắn thiên phú không như tiểu ca ca, hắn dùng sức nhéo nhéo chân mày nhỏ, trầm tư suy nghĩ một phen, ra vẻ an ủi mình.

Đợi Tiểu Mặc thu hồi bảo kiếm, Mộ Dung Cát Cát hướng Tiểu Mặc nói: “Ta có thú cưng rất lợi hại, thú cưng của ngươi có thể so sánh

thú cưng của ta sao?”

Tiểu Mặc nhướng mi, nhìn hắn, vừa nói Tiểu bất điểm cúi đầu gọi về mấy tiếng, cúi đầu, Phong Báo màu bạc phá không đi tới, đi tới trước mặt hắn. Hình thể khổng lồ to hơn cả hai tiểu tử gộp lại, một đôi con mắt dữ dội, tràn đầy sát khí, hung quang bức người, song khi nó quay đầu ngó tiểu chủ nhân của mình, nó lập tức biến thành một tiểu báo ngoan hiền. Từ bên ngoài nhìn vào, Phong Báo kia chính là vừa khoe khoang vừa to lớn, hoàn toàn có tư chất khoe khoang của Tiểu Mộ Dung.

Lúc trước hắn đã phát hiện trong ngực Tiểu Mặc có một nhục cầu nhỏ, nghĩ tới thú cưng đối phương yếu nhỏ như vậy, mà Phong Báo của mình cũng là uy phong lẫm lẫm, đan từ nơi này một chút tương đối, hắn tất thắng không thể nghi ngờ.

Vì vãn hồi một ván mới vừa rồi ở phương diện kiếm thuật thất bại đi xuống, hắn liền lựa chọn cùng đối phương so sánh thú cưng mạnh yếu, hắn cười đắc ý, cái miệng nhỏ nhắn thu vào lộ ra hai cái răng nanh khả ái.

“Đây là thú cưng của ta, nó gọi Đại Phong, như thế nào, danh tự này rất uy vũ sao?” Người này đắc ý nói.

“Đại điên?” Tiểu Mặc vẻ mặt cổ quái, thật lòng đối với tài nghệ người Mộ Dung gia này thật sâu hoài nghi. Một người là “Tiểu **”, thú cưng “Tiểu **” gọi là “Đại điên” thật là tuyệt phối a!

(Con báo là Đại Phong 大风 đọc là [dàfēng], đồng âm với “Đại điên” 大疯 – [dà fēng], hai chữ sau đều là Phong, nhưng một từ có nghĩa là “gió”, một từ có nghĩa là “điên”)

Bất quá vì cho đối phương mặt mũi, Tiểu Mặc vẫn là vô cùng phồi

hợp gật đầu nói: “Không tệ không tệ, đúng là rất uy vũ.”

Bất quá là tiểu oa nhi thôi, hắn cần gì cùng hắn so đo đây. Tiểu Mặc tính toán không cùng hắn tích cực rồi, cho nên tùy ý hắn.

Tiểu Bạch trong ngực Tiểu Mặc cũng không đáp ứng, chính là một con Phong Báo cũng dám ở trước mặt Tiểu Thái tử Long Vương cốc đùa bỡn uy phong, đem nó đường đường Tiểu Thái tử Long Vương cốc đặt ở đâu.

Nó cười toe toét miệng, hướng Phong Báo nhe răng, mặc dù không có biến thành hình thể chân thật của nó, nhưng uy nghiêm người thừa kế Long Hoàng thật là không thể bỏ qua.

Nó hù dọa như vậy, Phong Báo vốn là còn hung hãn uy vũ khí thế thoáng cái yếu đi xuống, dưới chân run run lui về phía sau.

Thử nghĩ xem, một người là một con nhỏ không tới bàn tay tiểu bạch cầu, một là hình thể khổng lồ to hơn cả hai đứa bé Phong Báo, hai tướng giằng co, Tiểu bạch cầu bên này chẳng qua là nhe răng tượng trưng, Phong Báo lại hoảng sợ mà chạy, như thế hình ảnh tương phản lớn như thế nào không để cho người khiếp sợ đây?

Tiểu Mộ Dung nhìn Phong Báo của mình từng bước rút lui bộ lông cả người đều khẽ lay động, hắn bị đả kích thật sâu. Tại sao có thể như vậy? Phong Báo lại sợ một tiểu bạch cầu sao?

“ Phong Báo, lên, đi bắt được nó!” Hắn không phục, xui khiến thú cưng của mình đi theo Tiểu Bạch đối chiến.

Phong Báo chần chờ nhìn tiểu chủ nhân, nó rất muốn vì tiểu chủ nhân kiếm được mặt mũi, song quay đầu nhìn con thú cưng trong ngực Tiểu Mặc một chút, lực uy hiếp trời sanh của Long Hoàng khiến

nó phải sinh ra sợ hãi. Nó vội vàng lui về sau, không dám dễ dàng cùng Tiểu Bạch chính diện giằng co.

Tiểu Bạch được thể quơ quơ đầu, mắt nhỏ mỵ mỵ quăng xuống, Phong Báo liền lùi lại ba bước, trốn được phía sau tiểu chủ nhân.

Tiểu Mộ Dung hoàn toàn phát điên, tại sao có thể như vậy? Hắn mím cái miệng nhỏ nhắn, trợn to hai mắt, trong mắt lệ quang lòe lòe, sương mù mưa lất phất, bộ dáng đáng thương muốn khóc lại không khóc.

Tiểu Mặc thấy thế đè xuống Tiểu Bạch trong ngực, không để cho nó lại tiếp tục kích thích đối phương nữa.

Hắn tiến lên an ủi Tiểu Mộ Dung nói: “Tốt lắm, Cát Cát, đừng khóc, ca ca đưa ngươi lễ vật được không.”

Vừa nói hắn hướng bảo khố bên trong chiếc nhẫn trữ vật của mình, móc hồi lâu, từ đó móc ra một viên hạt châu nhỏ nhất, hơi chần chờ, cuối cùng vẫn là đưa tới.

“Này! Tặng cho đệ, có phải rất đẹp hay không?”

Tiểu Bạch ở trong ngực hắn không nhịn được trợn trắng mắt, Tiểu Mặc Mặc, ngươi thật sự quá keo kiệt rồi, bất quá, nó thích, nó tựu thích Tiểu Mặc Mặc keo kiệt như vậy.

Tiểu Bạch đang ôm bụng, cười đến thẳng lăn lộn.

Tiểu Mộ Dung nào đâu biết rằng, trong tay của hắn hạt châu này, là một hạt châu nhỏ nhất hắn cất dấu đây. Hắn một đôi mắt đen láy chớp chớp, nhìn lại hướng Tiểu Mặc cảm động không dứt. Tầng hơi nước thật mỏng tràn ra song đòng hắn, đến hai phần ba vẫn giảm đi

xuống, đến một phần hai thì dừng lại, hơi nước lại từ từ bay lên, như thế qua lại, không sai biệt lắm hơi nước đang ở vị trí một phần hai đen hai phần ba, lên xuống lặp lại, khống chế được vừa đúng, thật là thần!

Tiểu Mặc âm thầm toát mồ hôi, cảm giác mình có chút không chịu được tiểu bất điểm này nhanh đến vẻ mặt bạo phát.

“Ca ca, ngươi thật muốn đem nó tặng sao?”

Vẻ mặt khoa trương cảm động, để cho Tiểu Mặc nội tâm hơi đau nhức một chút. Hắn nghĩ lại một chút mình là không phải thật quá keo kiệt rồi, hơi quẩy người một cái hắn lại từ trong bảo khố của mình móc ra một viên hạt châu so với trước lớn hơn một chút cùng nhau kín đáo đưa cho Tiểu Mộ Dung.

Lần này, Tiểu Mộ Dung càng thêm cảm động, thân thể nho nhỏ cả người nhào tới, ôm lấy một chân hắn, giống như một gấu túi, vừa đáng yêu vừa xinh xắn lanh lợi, vững vàng ôm lấy đùi phải Tiểu Mặc. Hắn gục ở phía trên, hắn vểnh lên cái miệng nhỏ nhắn, cảm động nói: “Ca ca, ngươi đối với ta thật tốt quá, bắt đầu từ hôm nay ngươi chính là bằng hữu tốt nhất của ta.”

Bé đơn thuần, cứ như vậy bị hai khỏa hạt châu nhỏ kém nhất mua chuộc. Tiểu Mặc cúi đầu nhìn hắn cả người không được tự nhiên, mở ra chân muốn tránh thoát hắn, ai ngờ đối phương nhưng vững vàng ôm lấy chân của hắn, làm sao cũng không chịu buông tay.

Tiểu Mặc đi một bước, thằng bé cũng đi theo, liên tiếp dời ra khỏi mười bước, nó vẫn là giống như một con gấu túi vững vàng leo lên đùi Tiểu Mặc.

Tiểu Mặc rất là nhức đầu, dùng sức lau mồ hôi, chỗ trán đã đeo đầy

hắc tuyến, tên tiểu tử này thật đúng là đủ dính người, sớm biết hắn sẽ không tặng hắn hạt châu rồi, không muốn cho mình rước lấy phiền toái.

Trong khi đánh cờ nhị lão nhìn đây đối với kẻ dở hơi, không nhịn được lắc đầu cười lớn lên.

“Các chủ, để chê cười.” Mộ Dung tôn giả trên khuôn mặt già nua có chút lúng túng.

Trong ngày thường không có biện pháp mượn tên tiểu tử này, đột nhiên bây giờ thấy một màn này, hắn trừ lắc đầu thở dài cũng chỉ có thể lắc đầu thở dài.

Ai bảo tên tiểu tử này thiên phú dị bẩm, chính là hậu duệ truyền thừa huyết thống thuần chánh nhất Mộ Dung gia bọn hắn đây! Ngàn năm khó gặp một tiểu thiên tài mới, hắn tự nhiên là đào tạo tốt hơn, đến khi tạo thành khuyết điểm phương diện tính cách của tiểu tử này, dù sao năm nay nó còn nhỏ, có thể bồi dưỡng từ từ, hắn cũng không gấp gáp.

“Không ngại không ngại, tiểu hài tử nha, cũng là hồn nhiên ngây thơ.” Các chủ nhàn nhạt nở nụ cười.

“Đúng vậy a đúng vậy a.” Mộ Dung tôn giả liên tục phụ họa.

Bỗng nhiên đáy mắt hoa quang chợt lóe, nói: “Lão phu không nghĩ tới, Long gia các ngươi vị tiểu tử này kiếm pháp lại có thể kỹ càng như thế, nhìn tuổi cũng không đến mười tuổi sao! Nhưng là lão phu xem được Huyền giai trên người hắn đã đên Thần Huyền chi cảnh, thật là không tin được, nêu không tận mắt nhìn thấy, lão phu thật đúng là không thể nào tin nổi.”

Các chủ nghe vậy mừng thầm không thôi, rất có một cổ cảm giác tự hào, ngoài miệng vẫn khiêm nhường nói: “Đâu có đâu có, Tiểu Mộ Dung lớn lên có lẽ thiên phú có thể so với Tiểu Mặc càng thêm xuất chúng, Tiểu Mặc hiện tại đã bảy tuổi rồi, so với Tiểu Mộ Dung cũng là lớn hơn bốn tuổi.”

“Cái gì? Mới bảy tuổi.” Mộ Dung tôn giả lại cả kinh, lần nữa ngạc nhiên nhìn hướng Tiểu Mặc.

Hắn mới vừa phán đoán, nhìn thân hình Tiểu Mặc, hẳn là mười tuổi. Hài tử mười tuổi, Huyền giai vượt qua Thần Huyền chi cảnh, đã là vô cùng cao rồi, vạn chúng chọn một. Bây giờ nghe đến Các chủ nói Tiểu Mặc lại chỉ mới có bảy tuổi, hắn có chút khó có thể tin, một đứa hài tử có thực lực Thần Huyền chi cảnh, đây quả thực là một thần thoại rồi, làm người ta khó mà tin được.

“Long gia quả nhiên là anh tài xuất hiện lớp lớp, một đời càng hơn một đời, chúc mừng Các chủ.” Trong giong nói mang theo vài phần chua xót cùng ghen tỵ, Mộ Dung tôn giả vẫn là duy trì phong phạm chúc mừng Các chủ.

“Ha ha ha ha! Mộ Dung lão đệ, không cần hâm mộ, Mộ Dung các ngươi mặc dù ẩn cư, nhưng anh tài xuất hiện lớp lớp, xu thế thịnh vượng như một con báo đốm gào thét.” Các chủ khó được phá lên cười, hắn coi trọng tiểu tử chiếm được người khác khen ngợi, chẳng khác nào so với bản thân mình đạt được bất kỳ thành tựu cũng muốn vui vẻ.

Tiểu Mặc nào biết đâu rằng ở nơi xa nhị lão đang bàn về hắn, hắn nhìn tiểu bất điểm quấn quýt ở bên đùi hắn, như vậy khó hiểu, trêu chọc phải một phiền toái nhỏ như vậy thật không biết là may mắn hay bất hạnh đây.

Mộ Dung tôn giả tiếp tục cùng Các chủ đánh cờ, nhưng vẫn âm thầm lưu ý lấy Tiểu Mặc. Hắn nghĩ thầm, Các chủ coi trọng Tiểu Mặc như thế, muốn để cho Các chủ đảm đương lãnh tụ bọn họ, ra mặt cùng Bắc Thần đối kháng, nói không chừng có thể từ trên người Tiểu Mặc hạ thủ. *(TM: lão sai lầm rồi *lắc đầu thở dài*)*

Bên ngoài bến đò Bàn Long thành, đoàn người Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt đi tới bên đò chờ chực thuyền bè, không đợi bao lâu, rất xa tựu trông thấy trên sông có mấy chiếc thuyền khổng lồ từ xa lái đến gần.

Chỗ thuyền cao nhất cắm cờ xí, kèm theo vũ điệu sông nước, nhìn kĩ có thể thấy phía trên cờ xí rõ ràng thêu chữ Long gia.

Long Thiên Tầm vui vẻ hoan hô, vừa hướng chiếc thuyền trong nước ngoắc vừa hô lớn: “Thật tốt quá, là thuyền cha muội tới rồi, chờ một chút! Còn giống như có Cửu thúc thúc.”

Long gia thuyền bè rất nhiều, bình thường lúc xuất nhập Bàn Long thành đều cần vượt sông, cho nên thuyền bè là công cụ đi lại.

Mặc dù trên mỗi chiếc thuyền đều có cờ xí thêu biểu tượng Long gia, nhưng kỳ thật chia ra, trên cờ xí biểu tượng cũng có chút khác biệt rất nhỏ, nếu không phải người quen thuộc Long gia căn bản phân biệt không rõ. Long Thiên Tầm thuở nhỏ ở Long gia lớn lên, đối với mấy cái này tự nhiên là rõ như lòng bàn tay, nàng nhìn lên cũng biết là thuyền bè cha mình cùng Cửu thúc Long Hựu Đình tới, đó là ký hiệu thuyền bè bọn họ chuyên chúc.

“Là Tứ thúc cùng Cửu thúc tới rồi sao?” Long Thiên Tuyệt hai mắt tỏa sáng.

Ở cả Long gia, hắn đối với hai vị thúc thúc này ấn tượng không tệ,

không có cạn giao tình, về phần những người khác đối với hắn mà nói cũng không có cảm xúc gì đặc biệt lớn.

‘Đúng vậy a đúng a! Chính là thuyền cha muội cùng Cửu thúc, nhìn! Bọn họ tại hướng chúng ta ngoắc đây!” Long Thiên Tầm ở trở lại địa bàn Long gia, ý thức người chủ lập tức tăng lên, tâm tình cũng trở nên vui thích hơn.

“Thiên Tuyệt, Vân sư muội, là các ngươi tới rồi sao? Các ngươi có thể đi đến.” Long Hựu Đình bỉnh khí hướng người trên bờ khẩn cấp hô lớn.

Chỉ một thoáng, trên bờ mọi người hoan hô lên, rốt cục cũng có thuyền tới đón bọn họ.

Thuyền lại gần bờ, Long Tứ gia, Long Cửu gia từ trên thuyền lục tục đi xuống, khuôn mặt tươi cười nghênh hướng đám người Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt.

Long Thiên Tầm cũng vui mừng chạy tới, lao vào trong ngực phụ thân, giống như cô bé làm nũng.

“Phụ thân, ta nhớ người muốn chết, nương đâu? Người có khỏe?” Long Thiên Tầm vui mừng nói.

Long Tứ gia nhìn con gái trong ngực mình, trong mắt đều là thần sắc ôn nhu.

“Cha cũng là gần đây mới về đến Long gia, khổ nương ngươi nàng một mình một người ở lại giữ ở Long gia, bất quá sau này tốt rồi, cha được Các chủ cho phép từ nay về sau tựu sống ở Long gia. Ngươi cũng là thường xuyên trở lại xem ta và nương ngươi một chút, chúng ta vẫn đều nhớ ngươi a.”

“Có thật không? Phụ thân có thể trở về Long gia rồi, Tiêu Dao các bên kia làm sao bây giờ?” Long Thiên Tầm hỏi.

“Ta và Cửu thúc ngươi cứ cách ba ngày lại trở về Tiêu Dao các một chuyến, sẽ không làm trễ nải bình thương tu hành, hơn nữa, hiện nay gia gia ngươi thân thể ngày càng sa sút, chính là thời điểm Long gia cần nhân thủ nhất, ta và Cửu thúc ngươi lúc này mới phải trở lại Long gia.”

“Gia chủ ngài làm sao? Lúc trước không phải đều tốt sao, làm sao sẽ thân thể càng ngày càng kem đây?” Long Thiên Tuyệt không có trực tiếp gọi gia gia, giọng đạm mạc nhưng lộ ra nồng đậm ân cần.

“Đúng vậy a, gia gia người bị làm sao?” Long Thiên Thần cũng là vẻ mặt lo lắng.

“Lão nhân gia tuổi cao chính là như vậy, hơn nữa Long gia gần đây biến cố quá lớn, cha cũng là tâm mệt mỏi, cho nên thân thể dần dần suy yếu. Các ngươi lần này trở về là tốt rồi, cho lão nhân gia người một chút trấn an, chuyện đã qua sẽ làm cho người đi qua đi, nói cho cùng cũng là người một nhà.” Long Hựu Đình ôn hòa giọng nói hướng bọn họ nói.

Những người khác nói, Long Thiên Tuyệt có lẽ chưa chắc sẽ để ở trong lòng, nhưng là lời Cửu thúc hắn cũng sẽ nghe lọt. Hắn nhợt nhạt gật gật đầu: “Cửu thúc yên tâm, ta sẽ có điều phân tấc.”

Long Hựu Đình gật đầu, hắn tất nhiên tin tưởng Long Thiên Tuyệt, từ nhỏ nhìn người lớn lên, bản tính sẽ kém đi nơi nào đây? Quay đầu thấy được Phượng lão thái thái cùng mấy cô gái Phượng gia, tò mò hỏi: “Mấy vị này là?”

“Cửu thúc, các nàng mấy vị là người Phượng gia, vị này là Phượng lão thái thái là Người đứng đầu Phượng gia, mấy vị này là con gái của nàng cùng mấy ngoại tôn nữ.” Vân Khê tiến lên giới thiệu nói.

Nàng vừa chuyển hướng đám người Phượng lão thái thái giới thiệu Long Hựu Đình cùng Long Tứ gia, cười nhẹ nhàn nói: “Phượng lão phu nhân, hai vị này chính là Tứ gia cùng Cửu gia Long gia, vị Tứ gia này chính là cha ruột Thiên Tầm, cũng là thân gia tương lai các ngươi.”

“Nga?” Phượng lão thái thái được Phượng Thanh Bình đỡ vịn đi lên phía trước, cười dài nhìn về phía Long Tứ gia: “Thì ra là các hạ chính là phụ thân của Thiên Tầm, hạnh ngộ hạnh ngộ! Các hạ có thể nuôi dưỡng được cô gái ưu tú như Thiên Tầm vậy, lão thân bội phục cùng cảm kích vô cùng. Lần này đến đây chính là thay Sở Mục hướng Long gia cầu hôn, hy vọng có thể nhận được các hạ cho phép. Vô luận các hạ cần bất kỳ sính lễ, Phượng gia chúng ta tất sẽ đáp ứng được.” Phượng lão thái thái lời nói khai sảng, vì cho tôn tử duy nhất cảu mình cưới được vợ, sính lễ thật nhiều bọn họ cũng nguyện ý giao ra.

Long Tứ gia nghe vậy, thụ sủng nhược kinh, hướng về phía Phượng lão thái thái cung kính vái chào, nói: “Phượng lão phu nhân nói quá lời, Thiên Tầm có thể gả vào Phượng gia các ngươi, tại hạ rất là vui mừng. Đây là duyên phận của hai đứa bé, chỉ cần hai người bọn họ lưỡng tình tương duyệt, tại hạ lại có lý do gì để phản đối đây? Về phần sính lễ và những hình thức bên ngoài, không đáng nhắc tới, Phượng lão thái thái không cần quá mức chú ý, chúng ta chính là tùy ý. Chỉ cần vui vui vẻ vẻ đem hôn sự hoàn thành, đó chính là chuyện vui lớn nhất rồi.” Hai vị sắp thành thân gia trò chuyện với nhau thật vui vẻ.

Long Thiên Tầm thì thẹn thùng trốn phía sau phụ thân, thỉnh thoảng

âm thầm nhìn Bạch Sở Mục, hai người trao đổi ánh mắt, trong lòng đều là âm thầm vui sướng.

Mọi người vừa hàn huyên một trận, Long Hựu Đình mở miệng nói: “Cũng không còn sớm, qua một lát nữa trên sông có sương mù rồi, chúng ta lên thuyền trước đi, có lời gì ở trên thuyền tiếp tục hàn huyên.”

Mọi người không có dị nghị, hớn hở đáp ứng, cùng nhau lên thuyền.

Phượng lão thái thái được Phượng Thanh Bình đỡ vịn, lại có Long Tứ gia dẫn dắt, dẫn đầu đi lên thuyền.

Ngay sau đó chỉ nghe trên bong thuyền “Đặng đặng đặng” rung động, cả thân thuyền rõ ràng lay động. Mọi người quay đầu lại nhìn kỹ, cũng là Phượng Mạt Hồng thân thể cao lớn đi lên thuyền, cả thuyền đều chấn đắc lay động.

“Di! Vị này là?” Thanh âm Long Tứ gia kinh ngạc, nhìn về phía Phượng Mạt Hồng ánh mắt tràn đầy nghi vấn cùng tò mò.

Bởi vì hắn thấy trên người Phượng Mạt Hồng choàng một khôi giáp thật dầy, trên khôi giáp may mấy tấm giáp chì, tấm giáp chia làm mấy bộ phận, chia ra trói chặt tứ chi, vòng eo nàng, chợt nhìn chính là một khôi giáp dày.

“Cô gái này là ai, làm sao mặc cổ quái như thế?” Long Hựu Đình tò mò.

Vân Khê đi đến bên người hắn, thần bí cười nói: “Nàng là ngoại tôn nữ Phượng lão phu nhân, về phần tại sao lại ăn mặc cổ quái như thế, đây là bí mật.”

Long Hựu Đình liếc nàng một cái, cúi đầu nở nụ cười, lại còn cùng hắn thừa nước đục thả câu, cũng được, hắn cũng chính là tùy tiện hỏi thôi, không có muốn tìm căn cứ để ý.

Xá Tử Yên ba người đi ở phía sau Phượng Mạt Hồng, nhìn muội muội bộ dáng cực khổ như thế, rất là đau lòng. Ba người trong tay một cái quạt, một chén nước, người thì cầm khăn tay, thỉnh thoảng ba người lại thay thế cấp Phượng Mạt Hồng lau mồ hôi, đưa nước, quạt mát.

“Hông nhi, uống miếng nước đi!”

“Hồng nhi, ngươi chờ chút, ta lau mồ hôi giúp ngươi!”

Các nàng biết Tứ muội làm như thế mục đích chỉ có một, chính là làm cho mình mau sớm gầy xuống, đạt tới vóc người hoàn mỹ. Bất quá trước đó, nàng phải chịu rèn luyện mà người bình thường không thể chịu được, rèn luyện như vậy quá hành hạ người, thấy vậy các nàng đều đau lòng không dứt.

Nhưng nếu đổi lại là các nàng, các nàng chỉ sợ là kiên trì không được hồi lâu liền buông tha rồi, nhưng là Tứ muội từ khi rời đi Phượng gia, nàng vẫn trói trặt những thứ khôi giáp này, cứ như vậy lên đường, một đường đến nơi này, đã kiên trì suốt ba ngày rưỡi, dọc theo đường đi không biết chảy bao nhiêu mồ hôi, bị bao nhiêu khổ, nhưng là Tứ muội cũng chưa từng bỏ cuộc bao giờ.

Nhìn nàng kiên định tín nhiệm như thế, ba người các nàng cũng không khuyên bảo nữa rồi, chỉ có lặng yên ủng hộ nàng, làm chút ít chuyện đủ khả năng.

Phượng Thanh Bình làm mẫu thân Phượng Mạt Hồng, tự nhiên so với ai khác đều đau lòng. Nhưng là nữ nhi khó có thể quyết định thay

đổi mình như thế, nàng làm sao có thể ngăn cản đây? Nàng định coi mình như cái gì đều không nhìn thấy, chỉ cần theo sát bên người Phượng lão thái thái thật chặt, khắc chế đi đau lòng con gái của mình.

Phượng lão thái thái ngoài mặt dù không nói gì, cũng không có ngăn cản, nhưng nhìn ra nàng cũng rất là đau lòng. Muốn có thành tựu, đạt thành mục đích, nhất định phải trả giá thật nhiều, đây là đạo lý bất luận kẻ nào đều phải hiểu.

Phượng lão phu nhân tự nhiên càng thêm am hiểu đạo lý trong đó, cho nên nàng sẽ không ngăn cản, càng thêm đốc thúc Vân Khê đối với ngoại tôn nữ của nàng càng thêm hạ thủ ngàn vạn lần không cần nể mặt nàng, hạu thủ càng ngoan càng tốt, ngàn vạn không nên cố kỵ cảm thụ của các nàng.

Sau khi Vân Khê tiếp thu ý tứ Phượng lão phu nhân, nàng thở dài trong lòng, xem ra chính mình là không đủ độc ác!

Ở phía sau đội ngũ, Đinh Phong âm thầm đánh giá Phượng Mạt Hồng, khóe môi nhếch lên, chân mày cau lại.

“Nữ nhân này, cũng không biết có thể kiên trì được bao lâu.” Đinh Phong khẽ thở dài.

“Từ xưa đa tình đều không hận, Tứ đệ, xem ra nàng đối với ngươi là thật lòng, ngươi cần phải suy nghĩ kỹ càng a, Phượng Tứ cô nương ý chí thật mạnh.”

“Đúng vậy a, Tứ đệ, đổi lại là ta muốn làm như thế, sợ là nhiều nhất kiên trì một ngày.” Đinh Lâm, Đinh Ngọc thở dài nói. Thân là nam tử bọn họ cũng không nhất định có thể thừa nhận lâu như vậy, nhưng một cô gái lám được như vậy, để cho bọn họ phải bội phục.

Đinh Phong trong lòng cũng là cực kỳ kinh ngạc, khi hắn biết được Phượng Mạt Hồng muốn thay đổi mình, hắn hồn nhiên không thèm để ý, cảm thấy cùng mình nửa xu quan hệ cũng không có. Song đoạn đường này, nhìn nàng kiên trì, hắn tràn đầy cảm xúc, nói không rõ là tâm tình gì, chẳng qua là đối với Phượng Mạt Hồng chú ý càng nhiều, bất tri bất giác tầm mắt sẽ đuổi theo thân ảnh to lớn của nàng.

Thuyền lên đường xuôi gió mà chạy nhạn, rất nhanh đã tới bến đò Bàn Long thành, dọc theo đường đi có người Long gia tiếp ứng, không có chút cách trở nào, đến mức, được người Long gia hoan nghênh, để cho một nhóm người Phượng gia cảm thấy người Long gia nhiệt tình.

Đại khái là lúc hoàng hôn, bọn họ rốt cục đi tới đại bản doanh Long gia.

Cửa đại môn, Long Thiên Trạch thật sớm đứng chờ chực ở nơi này, biết được hai đứa con trai cùng vợ hôm nay sẽ đến, trong lòng của hắn so sánh với bất luận kẻ nào cũng muốn vui vẻ hơn. Song, hắn cũng không biểu lộ tình cảm, cũng là mặt không chút thay đổi đứng ở nơi đó, hơi thở đạm mạc vây ở xung quanh hắn, một loại khí chất tiên nhân làm cho người ta cảm giác một loại khoảng cách, không dám nhích tới gần.

“Cha!” Long Thiên Thần liếc mắt liền thấy được hắn, trên mặt lộ ra mừng rỡ, cũng không nghĩ nhiều bước nhanh chạy tới, rất giống đại nam hài chưa trưởng thành.

Nói về nhiệt tình, Long Thiên Tuyệt cũng giống hắn, hắn từ rất xa cũng đã thấy ánh mắt phụ thân nhìn mình chăm chú, hai phụ tử lặng yên nhìn nhau, từ xa đến gần, nói không rõ cảm xúc dây dưa. Như vậy phụ tử quan hệ rất đặc biệt, song tình cảm nồng đậm kia người

ngoài cũng không thể hiểu được.

Vô luận là tiểu nhi tử nhiệt tình sáng sủa, hay là con lớn trầm mặc chững chạc, Long Thiên Trạch đồng dạng mừng rỡ, nhàn nhạt mỉm cười, đã là giới hạn lớn nhất của hắn.

“Cha!” Vân Khê lôi kéo Long Thiên Tuyệt hướng Long Thiên Trạch nhẹ gọi một câu, tay nàng âm thầm ngắt tay Long Thiên Tuyệt, được nàng ủng hộ, Long Thiên Tuyệt cũng cúi đầu gọi lên: “Cha!”

Long Thiên Trạch nụ cười khóe miệng lớn hơn vài phần, gật đầu nói: “Tốt! Tốt! Tới là tốt rồi! Nương của các ngươi đang ở trong phòng chiếu cố gia gia các ngươi đây! Các ngươi đi trước thăm gia gia của các ngươi sao, người gần đây thân thể vô cùng không tốt, nghe nói các ngươi hôm nay sẽ đên, hắn cố ý dặn dò cho các ngươi trước tiên đi gặp người, người có lời muốn nói với các ngươi.”

Long Thiên Tuyệt suy nghĩ một chút, trả lời: “Vậy cũng tốt! Ta cùng Thiên Thần, Khê Nhi, Song Nhi đi trước gặp gia chủ, cha người chịu trách nhiệm chiêu đãi một chút người nhà Phượng lão phu nhân.”

“Nga? Phượng lão phu nhân?” Long Thiên Trạch mặt mày sáng ngời, lúc này mới chú ý tới Phượng lão thái thái cùng bọn nữ tử Phượng gia.

“Vãn bối Long Thiên Trạch bái kiến Phượng lão phu nhân, nớ được lần trước thấy Phượng lão phu nhân, đã là chuyện hai mươi mấy năm trước rồi, Phượng lão phu nhân vẫn dung quang tỏa sáng như cũ, chuyện thật may mắn.”

“Nguyên lai là Long đại công tử, đã lâu!’ Phượng lão thái thái nhàn nhạt mỉm cười, nhìn hạc giữa bầy gà, khí chất xuất chúng Long Thiên Trạch, nàng đột nhiên nghĩ đến con của mình.

Nếu nàng nhớ không lầm, năm đó xuất sắc nhất hai nhà Long Phượng đúng là con trai nàng cùng Long gia đại công tử Long Thiên Trạch.

Lúc ấy hai người bọn họ ở trên giang hồ danh hiệu vang dội giống nhau, hai người thiên phú cùng tài hoa không phân trên dưới. Mọi người thường thường cũng sẽ đem hai người liên tưởng cùng một chỗ, chỉ tiếc a!

Long Thiên Trạch thấy đáy mắt Phượng lão phu nhân một tia ảm đạm, liền lập tức hiểu rõ ra. Hắn thanh âm ôn nhu an ủi: “Phượng lão phu nhân nén bi thương, tin tưởng Phượng huynh nhất định hi vọng Phượng lão phu nhân thân thể an khang, sống lâu trăm tuổi.”

Phượng lão thái thái gật đầu, vừa hàn huyên mấy câu, đoàn người liền tiến vào đại môn Long gia.

Long Thiên Tuyệt, Long Thiên Thần. Vân Khê cùng Bách Lí Song bốn người trực tiếp đi phòng ngủ Long gia chủ, ngoài cửa phòng bay mùi thuốc. Mùi vị thảo dược nồng đậm để cho Vân Khê nhướng mày, nàng vô cùng hiểu được dược thảo, mấy vị thuốc này đại biểu hàm nghĩa nàng vô cùng rõ ràng, chẳng lẽ, gia chủ bệnh tình thật nghiêm trọng như thế?

“Các ngươi đã tới?” Long gia chủ nằm ở trên giường, chống đỡ làm cho mình ngồi dậy, mới đi qua bao lâu, Long gia chủ gầy một vòng, nghiễm nhiên chính là một bộ bệnh hoạn.

Hiên Viên Túc Nhã vẫn tiểu tâm dực dực theo ở bên giường, không dám có chút thư giãn. Thấy nhi tử con dâu đều đến, nàng ôn nhu mỉm cười.

“Các ngươi mau tới đây đi! Gia gia của các ngươi có lời muốn nói cùng các ngươi.” Hiên Viên Túc Nhã không có cùng nhi tử con dâu nhiều lời hàn huyên, mà là đem nhiều thời gian hơn để lại cho Long gia chủ.

“Nương!”

“Nhã di!” Bốn người từ bên người nàng đi qua, đi tới trước giường nhỏ.

Long gia chủ nhìn về phía Long Thiên Tuyệt, thật lâu, ánh mắt của hắn bao hàm thâm ý, giống như là làm cái quyết định trọng đại gì, hắn trầm giọng nói: “Tuyệt Nhi, gia gia thân thể ngày càng lụn bại, không còn có tinh lực tới xử lý chuyện Long gia. Sau khi gia gia cùng cha mẹ ngươi cùng mấy vị thúc thúc thương nghị một phen, cuối cùng quyết định đem vị trí gia chủ Long gia truyền cho ngươi. Từ nay về sau, ngươi chính là gia chủ Long gia, do ngươi tới xử lý hết thảy chuyện Long gia.”

Tin tức kia để cho Long Thiên Tuyệt, Vân Khê bốn người đều lấy làm kinh hãi, mới vừa thấy ánh mắt gia chủ bao hàm thâm ý, bọn họ liền biết gia chủ nói chuyện phải phi thường trọng yếu, nhưng mà lại không ngờ rằng chuyện này là liên quan tới vị trí gia chủ.

Lẽ ra, phụ thân Long Thiên Tuyệt cùng Long Thiên Thần còn sống, gia chủ truyền ngôi hẳn là truyền cho phụ thân của bọn hắn mới đúng, gia chủ nhưng lại bỏ qua phụ thân của bọn hắn trực tiếp đem vị trí gia chủ truyền cho Trưởng tôn Long gia Long Thiên Tuyệt, quyết định như vậy thật sự là quá ngoài dự đoán của mọi người.

Long Thiên Tuyệt có chút chần chờ nhìn về phía mẫu thân của mình, Hiên Viên Túc Nhã hướng hắn gật đầu, ý tứ kia chính là nói nàng cùng phụ thân của hắn cũng đã nhận chuyện này rồi, quyết định sau

cùng đều do chính hắn tới định rồi.

Long gia chủ tiếp tục nói: “Ngươi không cần hoài nghi, cũng không cần băn khoăn, năng lực của ngươi, gia gia thấy được, ngươi tuyệt đối có thể chống lên cả Long gia. Gia gia biết, chuyện năm đó để ngươi đối với Long gia có chút thất vọng, ngươi một lòng không muốn dựa vào lực lượng Long gia, muốn một mình ở ngoài xông pha gây dựng một phen sự nghiệp tới chứng thật thực lực một mình ngươi, gia gia là thưởng thức, cũng nhìn thấy thực lực của ngươi. Nhưng là, ngươi dù sao cũng là tử tôn Long gia, trên người chảy dòng máu Long gia, người một nhà không nói hai nhà, hiện tại gia gia khẩn cầu ngươi trở lại Long gia, gánh vác gánh nặng Long gia này, hi vọng Long gia có thể ở trên tay ngươi phát dương quang đại, ngươi có thể đáp ứng gia gia sao?” Gia chủ ánh mắt khẩn cầu nhìn Long Thiên Tuyệt, nói năng khẩn thiết, lại càng không giống như là thuận miệng nói một chút.

Long Thiên Tuyệt tâm khẽ dao động, đây là lần đầu hắn thấy gia chủ lộ ra thần sắc già nua mà mong đợi như thế, ốm đau cướp đi ngạo khí cùng uy nghiêm vốn có của hắn, lưu lại chỉ còn một tổ phụ tầm thường đối với tôn tử mình tha thiết kỳ vọng, đối mặt với khẩn cầu của một lão nhân gần đất xa trời như vậy, Long Thiên Tuyệt lại có lý do gì để cự tuyệt hắn, đả thương tim hắn đây? Hắn yên lặng gật đầu, coi như là đáp ứng rồi.

Long gia chủ trên mặt hiện ra kích động, lúc trước không có được Long Thiên Tuyệt chân chính trở lại, hắn thật là có chút ít lo lắng, vạn nhất Tuyệt Nhi cự tuyệt hắn phải làm thế nào đây? Hắn đúng là đặt mình vào hoàn cảnh người khác vì tiền đồ Long gia suy nghĩ, trong con cháu của mọi người, hắn vừa ý nhất chính là Tuyệt Nhi. Mặc dù hai tổ tôn trong lúc đó có một tầng ngăn cách, một mình chung đụng, luôn luôn như vậy không được tự nhiên cùng lúng túng, nhưng là những thứ này đều là không thể thay đổi quyết định của hắn, trong

suy nghĩ của hắn người thừa kế chọn chính là Tuyệt Nhi.

Đa phần trong nhân gia con cháu thường thường tranh đoạt vị trí gia chủ, ngươi chết ta sống. Mà ở Long gia cũng vừa vặn ngược lại, không phỉa là Long Thiên Tuyệt tranh nhau muốn đoạt lấy cướp lấy vị trí gia chủm thì ngược lại gia chủ lại cầu xin hắn tói thừa kế vị trí gia chủ Long gia. Trạng huống như vậy thực là kỳ lạ, nhưng là ở trên một phương diện khác Long gia chủ có con mắt nhìn người.

“Gia gia, về hôn sự của Thiên Thần cùng Song Nhi bọn hắn làm sao bây giờ đây?” Vân Khê hỏi.

Long Thiên Tuyệt thừa kế vị trí gia chủ Long gia, đối với nàng mà nói không có vui mừng quá lớn, trách nhiệm càng lớn, hắn càng phải bỏ nhiều tinh lực, này cũng đại biểu cho thời gian hai vợ chồng bọn họ một mình chung đụng càng ngày càng ít, đó cũng không phải là nàng muốn xem đến. Song trách nhiệm chính là trách nhiệm, là bọn hắn không thể tránh. Nàng cũng chỉ có thể thuận theo tự nhiên, mặc kệ nó, trước mắt nàng quan tâm chỉ có hôn sự hai người Long Thiên Thần cùng Long Thiên Tầm này thôi.

“Lão phu đã đem vị trí gia chủ truyền cho Tuyệt Nhi, như vậy sau này Long gia hết thảy sự nghị đều do Tuyệt Nhi quyết định tốt lắm, không cần hỏi thăm ý kiến lão phu nữa. Chờ lão phu thân thể chuyển biến tốt đẹp hơn chút ít, lão phu sẽ đên biên thành Bàn Long thành ở lại, vất vả cực nhọc bao nhiêu năm, lão phu cũng muốn được thanh tĩnh, hưởng cuộc sống an nhàn.” Long gia chủ khẽ thở dài nói.

Biên thành nơi đó là chỗ ở mấy nhi tử khác của Long gia chủ, hắn có mấy nhi tử cùng gia quyến đã ở nơi đó, là bị hắn tự mình hạ lệnh đưa tới, không có mênh lệnh của hắn, ai cũng không thể rời khỏi biên thành một bước.

Long gia chủ làm quyết định lần này tự nguyện đi đên biên thành, thật ra thì dụng ý là phi thường rõ ràng, thứ nhất hắn muốn đi đến được cùng thân nhân của hắn ở chung một chỗ, coi như là chuộc tội, nhưng đồng thời cũng có thể giám sát một tí bộ phận người Long gia, để tránh bọn họ sinh ra tâm không an phận, lại tại Long gia quấy lên mưa gió.

Nhưng tối trọng yếu, Vân Khê nghĩ, thật ra thì Long gia chủ càng nhiều là muốn bảo vệ những người Long gia này sao! Bởi vì hắn không xác đinh được sau này Thiên Tuyệt tiếp nhận vị trí gia chủ, có thể hay không đối với bộ phận người Long gia kia hạ thủ, dù sao bọn họ đã làm một chút chuyện có lỗi với Thiên Tuyệt. Thật ra thì Long gia chủ là quá lo rồi, Thiên Tuyệt căn bản là không phải là loại người này, Vân Khê trong lòng rõ ràng, nhưng nếu bọn họ quyết định như thế, nàng cũng không nên nói gì.

“Gia gia, ngài đây là tâm bệnh, chờ mấy ngày nữa, ta luyện chế cho ngài mấy vị thuốc, ngài dùng xong sẽ rất nhanh khôi phục. Ngài mặc dù thoải mái, buông lỏng tinh thần, ngài cũng biết, trên người Thiên Tuyệt chảy dòng máu Long gia, không tới vạn người mình, ta tin tưởng Thiên Tuyệt có khả năng hảo hảo bảo hộ mỗi người Long gia.” Bên nàng cùng tay Long Thiên Tuyệt nhéo một cái, hai vợ chồng ngầm hiểu lẫn nhau, Long Thiên Tuyệt nhợt nhạt cười, hiểu hắn chỉ có người như Khê Nhi vậy.

“Tốt, kia lão phu an tâm nhiều.” Long gia chủ thoải mái mà cười.

Hắn trầm ngâm chốc lát nói: “Long gia ta đã có nhiều năm không có làm hôn sự rồi, lần này Thiên Thần cùng Thiên Tầm hai trường hôn lễ, tựu đều làm, muốn làm thật náo nhiệt, cũng tốt mang đến cho Long gia nhất phiên tân khí tượng. Đến ngày cưới lớn đó, lão phu liền chính thức đem vị trí gia chủ truyền cho Tuyệt Nhi đúng là tam hỉ lâm môn.”

“Thật tốt quá, hôn sự Thiên Tuyệt ta không có có thể tổ chức cho các ngươi, hiện tại Thiên Thần cùng Song Nhi muốn thành hôn, nương nhất định hảo hảo cho các ngươi chuẩn bị một chút.” Hiên Viên Túc Nhã thanh âm ôn nhu nói.

“Bản lĩnh hội họa của nương rất cao, công phu thêu thùa cũng không tệ, ta cùng Song Nhi hỉ phục cũng không bằng mấu thân từ trước đên nay thiết kế thêu sao.” Long Thiên Thần nói.

“Nương một người làm sao bận rộn tới đây, hơn nữa, hỉ phục Song Nhi tự nhiên là đê mẫu thân Song Nhi làm, nào có đạo lý nhà chồng làm hỉ phục.” Vân Khê xen vào nói.

Vốn là đau lòng bà bà muốn vì bà bà giảm bớt chút gánh nặng, câu nói quen thuộc của nàng rơi vào trong tai những người khác lại nghe ra là ghen tuông.

“Đại tẩu, ngươi sẽ không phải là ghen tỵ với Song Nhi có thể mẫu thân tự mình làm hỉ phục mà ngươi không có sao! Đại tẩu, làm sao ngươi có thể để ý như vậy đây?” Long Thiên Thần giống như là xem thấu nàng, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn nàng.

Vân Khê mô hôi lạnh rơi đầy, nơi này đều là nơi nào, nàng làm sao có thể bởi vì… chút chuyện này cùng đồ đệ mình ghen tỵ đây!

“Đừng ở chỗ này mà đoán mò, ngươi đem ta là loại người nào?” Vân Khê dùng sức trừng hắn, tiểu tử này chính là cần ăn đòn thiếu mắng mà, cũng không muốn nghĩ hôn sự cảu hắn, rốt cuộc là người nào tác hợp cho, chuyện hôn lễ còn không phải là do nàng tới chủ sự?

Quyển 6 - Chương 68: Các chủ tới

Edit: bongtuyetlonely

Beta: Tiểu Mộng

Long Thiên Thần chẳng những không sợ, ngược lại còn cười ha ha nói: “Đại tẩu, là tẩu tốt nhất, tẩu chắc chắn sẽ không làm như vậy. A đúng rồi Song nhi, nàng còn chưa có tham quan qua Long gia của chúng ta nha, ta dẫn nàng đi khắp nơi nhìn một chút.”

Vừa nói hắn vừa lôi vị hôn thê của mình chạy nhanh như chớp, chỉ sợ người nào đó mang thù chia rẽ tình yêu của mình.

Tại chỗ, mấy người đều lắc đầu nở nụ cười.

Vân Khê thì mặc kệ hắn, nhìn về phía Long Thiên Tuyệt nói: “ Tiểu Mặc vẫn đang ở chỗ của Các chủ, hay là chúng ta nhanh chóng tới Tiêu Dao các đưa con về thôi.”

“Được, vậy chúng ta đi luôn bây giờ.” Long Thiên Tuyệt nói.

Trời tờ mờ sáng, Tiêu Dao các sương mù lượn lờ dày đặc, phảng phất như là một tòa thành trong mây.

Mộ Dung tôn giả sáng sớm đã đem Tiểu Mộ Dung từ trong chăn kéo ra, quay về phía Tiểu Mộ Dung ở phía sau vừa bước đi vừa ngủ nói: “ Cát Cát mau tỉnh, lão lão tổ tông có chuyện dặn cháu đi làm.”

“Chuyện gì a?” Mộ Dung Cát Cát vẫn nhắm mắt, không biết đã tỉnh hay còn đang nói mớ, âm thanh mơ hồ.

“Cát Cát, cháu không phải là rất thích Tiểu Mặc ca ca sao? Chúng ta cùng đi đem hắn mang về nhà, thế nào?”

“Có thật không?” Mộ Dung Cát Cát thoáng cái liền tỉnh, mở to đôi mắt còn lim dim buồn ngủ, vui vẻ nói: “Chúng ta thật có thể mang Tiểu Mặc ca ca cùng nhau về nhà hay sao? Cháu rất thích ca ấy, nếu như có thể cùng về, vậy sau này cháu có thể ngày ngày chơi đùa cùng ca ấy rồi.”

“Có thể thành công hay không, vậy thì phải xem bản lĩnh của Tiểu Cát Cát cháu rồi.” Mộ Dung tôn giả đáy mắt lóe ra ánh sáng, cười đến vô cùng thần bí.

Mộ Dung Cát Cát mâu thuẫn nhìn hắn, không biết trong lòng lão lão tổ tông rốt cuộc là có chủ ý gì, nhưng trong nội tâm bé rất là mong đợi lão lão tổ tông có thể đem tiểu ca ca mình thích cùng nhau về nhà, cho nên bé đồng ý với lão lão tổ tông.

Tiểu Mặc được các chủ sắp xếp ở một gian gần sương phòng của ông, thứ nhất Các chủ có thể ở gần đó mà truyền thụ cho bé các loại tài nghệ, thứ hai là cũng có thể tùy thời tùy chỗ bảo vệ bé, tránh để lòng người gây rối tạo thành thương tổn đối với bé.

Lúc này sắc trời hãy còn sớm, Tiểu Mặc vẫn còn đang say ngủ ở bên trong đột nhiên nhận thấy có người đẩy cửa phòng của bé ra, bé liền thức tỉnh, âm thầm cảnh giác.

Tiểu Bạch so với bé còn cảnh giác hơn, cơ hồ là có người vừa mới đến gần cửa phòng là nó đã nhận ra rồi. Một người một thú sủng vẫn buồn ngủ trong chăn nhưng cũng không thể không phòng bị những vị

khách không mời mà đến bên ngoài cửa phòng.

Chủ tớ hai người mở to con mắt của mình nhìn ra phía cửa, đã thấy một thân ảnh nho nhỏ tựa như kẻ trộm chen vào cửa phòng, động tác của hắn rón rén giống như con chuột con trộm gạo vây.

Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch vừa buồn cười vừa không biết phải làm sao, cái tên tiểu tử dính người này tại sao lại chạy tới rồi? Tối qua thật vất vả mới thoát khỏi nó, để cho lão lão tổ tông đưa nó về, lúc này mới qua một đêm, nó lại tự mình chạy tới rồi.

Tiểu Mặc rất muốn nói với nó, ngươi rốt cuộc thích ta ở điểm nào, sùng bái ta cái gì, ta đổi vẫn không được sao?

Bị một thằng nhóc con giống như da dính ở trên người, muốn bỏ đi mà bỏ không được, cũng không phải chuyện vui vẻ gì.

Bé nhắm mắt lại một lần nữa, làm bộ cái gì cũng không nghe cái gì cũng không thấy, để xem cái tên tiểu tử dính người này có thể hay không mất mặt, tự giác biết thất bại mà lui trở về.

Cũng không bao lâu, Tiểu Mộ Dung bò lên giường của Tiểu Mặc, tay sữa nhỏ nhắn sờ lên trên mặt bé, âm thanh nhỏ nhẹ kêu: “Tiểu Mặc ca ca, ca mau tỉnh lại, chúng ta đi ngắm mặt trời mọc nha.”

Tiểu Mặc nghiêng cơ thể về một bên, trong miệng còn cố tình phát ra tiếng ngáy. Mặt trời mọc? Bé không thèm nhìn lâu rồi, vừa lạnh vừa mệt, còn không bằng ở trong chăn ấm áp ngủ. Hơn nữa toàn bộ Tiêu Dao các sương mù lượn lờ, căn bản không nhìn được mặt trời mọc đẹp nhất, bé mới không thèm!

“Tiểu Mặc ca ca, tỉnh tỉnh, theo đệ đi nha, đệ đảm bảo ngắm rất đẹp.” Tiểu Mộ Dung theo mặt của bé từ từ bò vào bên trong giường, thấy

Tiểu Mặc từ đầu đến cuối vẫn không tỉnh bèn đưa tay sữa nhỏ ra bóp lấy mũi bé, như vậy ca không thể thở thì có thể tỉnh phải hông?

Tiểu Mặc trong lòng kêu khổ liên tục, tên tiểu gia hỏa này thật không dễ gạt gẫm mà, lại nắm thêm nữa khiến cho bé không có biện pháp hít thở mà.

Bé rốt cuộc cũng mở mắt ra, tỉnh dậy, đưa tay dịch cái tiểu móng vuốt của Tiểu Mộ Dung ra: “Tiểu **, bây giờ còn sớm mà, chúng ta hôm khác sẽ ngắm mặt trời mọc, nếu không thì theo ta cùng nhau ngủ?”

Tiểu Mộ Dung nhìn Tiểu Mặc mắt nhập nhèm rất muốn ngủ, bé cuối cùng cũng thoải mái bò ra ngoài. Đúng vậy nha, bên ngoài lạnh như vậy bé cũng không muốn đi ngắm mặt trời mọc đâu, đi ngủ thật tốt biết bao nhiêu. Thế nhưng nghĩ lại, lão lão tổ tông đã phân phó nhất định phải đem Tiểu Mặc ca ca gọi ra bên ngoài Tiêu Dao các, nếu không bé cũng không có cách nào cùng Tiểu Mặc ca ca về nhà rồi.

Hai mắt nhỏ xoắn xuýt, bé suy nghĩ hồi lâu rồi lắc lắc đầu nói: “Đệ không buồn ngủ, đệ muốn ngắm mặt trời mọc, Tiểu Mặc ca ca, ca liền đi theo đệ đi. Lão lão tổ tông nói đệ rất nhanh sẽ phải rời Tiêu Dao các, sau đó rất có khả năng đệ sẽ không còn được gặp lại Tiểu Mặc ca ca nữa, ca theo đệ luôn đi.”

Tiểu Mặc nghe được câu này bỗng nhiên tỉnh, cái việc kia…, trong lòng thật vui a. Tên tiểu tử dính người này rốt cuộc cũng phải đi, thật quá tốt!

“Được rồi, nhìn ngươi rất nhanh đã phải đi, ta theo ngươi đi ngắm mặt trời mọc một chút a!” Tiểu Mặc đẩy Tiểu Bạch đang ngủ say một cái, hai người một thú sủng chuẩn bị liền rời đi khỏi gian phòng.

Tiểu Mộ Dung theo thói quen leo lên đùi Tiểu Mặc, giống hệt con gấu túi* bộ dáng rất là hưởng thụ, căn bản không để ý tới chủ nhân của đôi chân vẻ mặt đầy hắc tuyến như thế nào. *(*Gấu túi: hy còn gọi là con Koala đó, con mà hay ôm cây ấy)*

“Tiểu Mộ Dung, à không, Tiểu Cát Cát, ta có thể bước đi được sao? Ngươi ôm ta như vậy ta còn đi kiểu gì đây?”

Tiểu Cát Cát vểnh cái miệng nhỏ nhắn lên, đôi mắt đầy sương mông lung nhìn xuống: “ Tiểu Mặc ca ca, đệ rất nhanh phải đi rồi, ca hãy thỏa mãn tâm nguyện của đệ đi.”

Tiểu Mặc nhất thời hết chỗ nói rồi. “Được rồi, xem ngươi ngay tức khắc sẽ rời khỏi tầm mắt của ta, ta sẽ thỏa mãn tâm nguyện của ngươi một lần nữa vậy.”

Tiểu Mặc đầy bụng nghĩ cũng là thế nào mới có khả năng thoát khỏi hắn, mau mau đem cái tôn tiểu phật này đi cho nên không thể làm gì khác hơn là tạm thời nhịn.

“Tiểu Mặc ca ca, qua bên kia, bên kia mặt trời mọc nhìn đẹp nhất.”

“Bên kia? Bên kia nhưng là phải rời đi Tiêu Dao các.”

“Chính là muốn đi ra ngoài Tiêu Dao các ngắm mặt trời mọc mới đẹp nha! Đi thôi, chúng ta phải nhanh lên chút, bằng không sẽ không kịp nhìn rồi!”

Tiểu Mặc bĩu môi một cái, thở dài thành tiếng? “Được rồi, vậy chúng ta đi thôi! “

Hai người một thú sủng đi tới một nơi bên ngoài Tiêu Dao các, địa thế tương đối cao, Mộ Dung tôn giả đã sớm chờ ở đây. Trên khuôn

mặt nghiêm túc lãnh khốc lộ ra một nụ cười hiền lành không tự nhiên, ngược lại làm cho người ta cảm thấy kỳ quái.

“Các cháu đã tới.” Hắn nói.

Tiểu Mặc có chút kinh ngạc, lão ta tại sao lại ở chỗ này, chẳng lẽ không phải là Tiểu Cát Cát muốn tới nơi này mà là được Mộ Dung tôn giả bày kế?

Tiểu Mặc chống lại ánh mắt có phần hiền hòa thái quá của Mộ Dung tôn giả, nhạy cảm nhận ra một tia khác thường, chung quy vẫn cho rằng có chỗ nào đó rất cổ quái.

“Tôn giả đại nhân, ngài cũng là đến ngắm mặt trời mọc đấy sao?” Tiểu Mặc hỏi.

“Đúng vậy a, nghe nói Tiêu Dao các mặt trời mọc rất là đẹp, cho nên lão phu đặc biệt để cho Tiểu Cát Cát mời cháu tới cùng nhau ngắm mặt trời mọc.”

Mộ Dung tôn giả tận lực để cho mình thoạt nhìn hòa nhã dễ gần nhất, hắn hiểu rõ địa vị hiện nay của tiểu nam hài trước mắt trong lòng các chủ, mục đích của hắn chỉ là muốn các chủ thống khoái mà đáp ứng vị trí thủ lĩnh, mà không phải cùng các chủ phát sinh sự việc không vui, hai bên lại trở thành cừu địch của nhau. Đó là lý do mà hắn không muốn cứng rắn dùng sức mạnh, nếu như có thể dùng phương pháp hiền hòa nhất để đạt được mục đích của mình, hắn nguyện ý đi thử nghiệm.

“Thật sao?” Tiểu Mặc nghi ngờ nhìn hắn, nhìn nhìn vầng dương kia bị tầng mây ngăn cách, nơi này đúng là nơi ngắm mặt trời mọc tốt nhất của Tiêu Dao các, thế nhưng mà, cho dù có là địa điểm tốt nhất, nơi nhìn được ánh nắng bất quá cũng chỉ là một hư ảnh mà

thôi.

Trừ phi là những ngày thời tiết cực kỳ tốt, vân khai vụ tán *(mây tách ra, sương mù tan đi)*, thời điểm không có sương mù dày đặc mới có thể chân chính nhìn thấy mặt trời mọc. Mà giờ khắc này, bé nhìn thế nào cũng có cảm giác bọn họ đến xem không phải mặt trời mọc mà là vân cảnh.

Mộ Dung tôn cảnh cũng đã nhận ra, cảm giác mình lấy cái cớ này rất không có sức thuyết phục, hắn vội vàng nói lảng sang chuyện khác: "Tiểu Mặc à, Tiểu Cát Cát nhà ta rất thích cháu, chúng ta mấy ngày nữa sẽ phải rời xa Tiêu Dao các, lão phu cùng Tiểu Cát Cát muốn mời cháu đi cùng chúng ta tới Mộ Dung gia ở vài ngày, không biết cháu có nguyện ý hay không?"

Con ngươi Tiểu Mặc linh động chuyển, với sự nhạy cảm cùng sự thông minh của bé, làm sao mà không nhận ra được sự cố quái trong đó đây? Nhưng là nếu bọn họ thẳng thắn mời bé, bé có lẽ sẽ không có bất kỳ nghi ngờ, lại là gặp lúc tâm tình tốt, bé có thể liền đáp ứng.

Nhưng là bây giờ, bọn họ rõ ràng có mưu đồ kỳ quái, lại muốn mời bé đi Mộ Dung gia, bé đoán không ra trong này đến tột cùng là duyên cớ gì, thế nhưng trực giác nói cho bé biết bé không thể đi, chuyến đi này sợ là sẽ phải rước lấy không ít phiền phức a.

Thế nhưng Mộ Dung tôn giả kia gương mặt tràn đầy lòng tin cùng tình thế bắt buộc để cho bé không dám trực tiếp cự tuyệt hắn. Bé cong mi cười cười, ngọt ngào nói: "Cảm ơn tôn giả đại nhân đã mời, cháu cũng rất muốn đi Mộ Dung gia thăm một chút, nhưng mà lão lão tổ tông vẫn còn có rất nhiều kiếm thuật cùng tài nghệ muốn truyền thụ cho cháu, cháu bây giờ không có khả năng rời đi. Hay là chờ cháu sau khi lớn lên sẽ đi Mộ Dung gia du ngoạn nha."

Gương mặt thiên chân vô tà lại thêm lời giải đáp hoàn toàn kín kẽ không chê vào đâu được khiến cho nét mặt Mộ Dung tôn giả hơi chậm lại. Hắn từ từ thu hồi nụ cười, bắt đầu bày ra một khuôn mặt lạnh lẽo.

“Tài nghệ trên người Các chủ há có thể ngày một ngày hai học xong, không bằng trước tiên hãy đi Mộ Dung gia một thời gian ngắn rồi lại trở về học cũng không muộn.”

“Như vậy sao? Uhm, cũng không phải là không thể, chỉ là cháu phải hỏi trước phụ thân cùng mẫu thân, được họ đồng ý rồi cháu mới có thể đáp ứng ngài.” Tiểu Mặc giả vờ suy tư thật tình nói.

Mộ Dung tôn giả nhướng mày: “Không cần phải phiền phức như thế. Lão phu sẽ cho người thông báo cho bọn họ, ngươi sống ở Mộ Dung gia lão phu tuyệt đối đảm bảo an toàn cho ngươi, sẽ không để cho bất luận kẻ nào thương tổn tới ngươi.”

Tiểu Mặc mấp máy môi, trong lòng gõ chuông cảnh báo, Mộ Dung tôn giả kiên trì như vậy hắn nhất định phải đi Mộ Dung gia rồi, khiến cho bé hơi có phần kinh hãi, nhất là đáy mắt hắn lóe tinh quang rồi biến mất để cho bé có chút sợ hãi. Hắn không phải là muốn bắt cóc mình chứ? Làm sao bây giờ? Bé phải mau mau trở lại bên lão lão tổ tông mới được.

“Vậy được rồi, ta đây về trước nói cho lão lão tổ tông một tiếng, ta nghĩ lão nhân gia ông ấy nhất định sẽ đồng ý.” Nói xong bé co cẳng chạy. Tiểu Mặc thi triển ra tốc độ nhanh nhất từ trước đến nay hướng về phía Tiêu Dao các chạy đi.

Mộ Dung tôn giả hai mắt nheo lại, cười lạnh: “Tiểu tử thúi, ngươi cho rằng ngươi chạy thoát được lòng bàn tay của lão phu hay sao?” Nói xong thân ảnh của liền từ tại chỗ bay ra ngoài.

Thân ảnh của hắn nhanh như thiểm điện làm người ta khó có thể suy nghĩ. Mới vừa rồi vẫn còn ở trên núi đá cao, sau một khắc hư ảnh của hắn nhoáng lên một cái đã đuổi kịp Tiểu Mặc, thò tay ra bắt được sau cổ bé, đưa bé xách lên.

Mộ Dung Cát Cát mê man nhìn một màn này, đôi mắt nhỏ nháy, không cách nào hiểu rõ đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, lão lão tổ tông lại sao lại muốn bắt Tiểu Mặc ca ca chứ?

“Cứu mạng a, lão lão tổ tông mau tới cứu cháu, hắn muốn giết cháu.” Tiểu Mặc vừa bị bắt liền kéo căng yết hầu lớn tiếng kêu cứu.

“Ba ba” hai tiếng giòn vang, Mộ Dung tôn giả điểm hai yếu huyệt của bé, làm bé không có cách nào giãy giụa, cũng không thể phát ra bất cứ âm thanh gì.

“Tiểu tử, ngươi tốt nhất ngoan ngoãn cho ta, bằng không chọc giận ta, ngươi sẽ không có kết quả tốt đâu.” Mộ Dung tôn giả lạnh giọng cười, nói xong đem bé đi về phía Mộ Dung Cát Cát, dự tính mang theo hai đứa nhỏ rời Tiêu Dao các.

“Lão lão tổ tông, người làm sao lại đánh Tiểu Mặc ca ca vậy? Chúng ta không phải là mời Tiểu Mặc ca ca về nhà chơi sao? Người tại sao lại muốn bắt hắn?” Mộ Dung cát cát gương mặt mê man cùng ngây thơ.

Cơ thể Tiểu Mặc dù không thể động, miệng cũng không thể nói chuyện, thế nhưng bé lại có thể dùng mắt trừng Tiểu Mộ Dung, giống như đang nói, “Ngươi tên tiểu lừa gạt, là ngươi hại ta.”

Mộ Dung Cát Cát ngẩn người, lộ ra vẻ ủy khuất, kéo ống quần của Mộ Dung tôn giả kêu: “Lão lão tổ tông, người không nên thương tổn

Tiểu Mặc ca ca, người nói, chúng ta chẳng qua chỉ là dẫn hắn đi về nhà chơi mấy ngày thôi.”

“Tiểu Cát Cát, lão lão tổ tông làm vậy cũng là vì cháu. Chúng ta trước dẫn hắn về Dung gia, sau đó hắn mỗi ngày đều có thể chơi với cháu, lẽ nào cháu không cao hứng sao?”

Mộ Dung Cát Cát chu cái miệng nhỏ nhắn, mất đi phán đoán. Lão lão tổ tông bé tín nhiệm nhất sao có thể gạt bé đây? Thế nhưng chuyện lại phát triển tựa như không theo như bé suy nghĩ, bé rất rối loạn.

Lúc này, Tiểu Bạch vẫn được giấu ở trong ngực áo Tiểu Mặc chui ra hóa thành một đạo bóng trắng bắn về phía bên cạnh Mộ Dung tôn giả, há mồm hướng về phía cổ định cắn lão.

Một kích đột nhiên đó vừa nhanh vừa mạnh, Mộ Dung tôn giả hoàn toàn không có phòng bị, trên cổ hung hăng bị cắn một cái, lão đưa tay đẩy một cái cầm Tiểu Bạch từ trên cổ hắn văng ra ngoài.

“Tiểu súc sinh, dám cắn ta!” Trên cổ truyền đến từng trận đau nhức, Mộ Dung tôn giả trên khuôn mặt lạnh lùng hiện lên sát ý.

Phải biết rằng hàm răng của Tiểu Bạch chính là kịch độc, đổi thành người thường đã sớm trúng độc bỏ mình. Mộ Dung tôn giả thế nhưng là lão đầu vạn năm tuổi, chút độc này đối với hắn mà nói cũng không tính là gì, huyền khí của hắn vận chuyển một hơi đã đem độc từ trong cơ thể ép ra ngoài.

Máu độc màu đen vảy ra, Tiểu Bạch ở giữa không trung quay đầu lại, nhìn hắn một cái, lắc mình biến hóa, hóa thành chân thân.

Trên bầu trời, xuất hiện một con cự long màu trắng, ấn ký màu bạc giữa trán lưu lại ấn tượng sâu sắc khiến cho Mộ Dung lão giả đang

trong tức giận lấy làm kinh hãi.

“Cái gì, là Long Hoàng, Ngươi là hậu duệ Long Vương Cốc Long Hoàng?”

Mộ Dung tôn giả thấy Tiểu Bạch đích thực đã hóa thân, nhận ra ấn ký Long Hoàng trên trán, kinh ngạc nhưng đồng thời cũng không có lộ ra bất kỳ mơ ước nào.

Hắn dù sao cũng là một đại tông sư, chính là nhân vật lẫy lừng, cũng không có giống hạng đạo chích, vừa thấy bảo vật hiếm có cùng thần thú sẽ sinh ra dục niệm chiếm giữ làm của riêng.

Bất quá một con tiểu thú truyền thừa ấn ký Hoàng Long như vậy xuất hiện trước mặt lão, lão muốn giữ vững trấn định cũng không thể. Huống chi ở sau lưng Long Hoàng còn có Long Vương Long Hậu của Long Vương cốc tồn tại, hai vị kia mới thật là đáng sợ vô cùng…

Cả Long Tường đại lục danh tiếng của Long Vương Long Hậu, ngươi không phải nghe tin là đã sợ mất mật? Ngay cả nhân vật vạn năm trước như bọn hắn, nghe được danh hiệu Long Vương Long Hậu cũng sẽ sinh ra lòng kiêng kỵ như thường.

Trong lòng hắn thầm kêu không ổn, xem ra lần này thật đúng là chọc phải tổ ong vò vẽ rồi. Vốn chỉ muốn dụ dỗ một đứa trẻ về Dung gia bọn hắn mấy ngày nhưng bây giờ lại gián tiếp đắc tội Long Vương cốc, cục diện rối rắm này e là rất khó thu thập.

“Lão đầu thối, tổn thương Tiểu Mặc Mặc chính là kẻ địch của ta, hãy ăn hỏa diễm của ta đi.” Tiểu Bạch lắc lư long thân, giọng điệu vẫn như cũ là âm thanh của một đứa trẻ con.

Đầu rồng ngửa lên theo một góc độ lớn, thân hình nháy lên một cái,

đáp xuống, trong miệng phun ra một ngọn lửa thật dài. Xích lửa màu vàng, hung mãnh phun về phía Mộ Dung tôn giả.

“Hả? Ngọn lửa này?” Mộ Dung tôn giả không hề lùi bước, nhưng là bị độ tinh thuần của ngọn lửa kia hù dọa.

Ngay cả là mồi lửa dị hỏa hạng nhất của đại lục này cũng không có khả năng tinh thuần như thế, nó rốt cuộc là như thế nào làm được? Mạch suy nghĩ nhanh chóng bay vèo qua đầu Mộ Dung tôn giả.

Ngọn lửa sau một kích bất ngờ đến trước mặt lão, bất chợt, cả người lão trống rỗng tại chỗ, chỉ để lại một đạo tàn ảnh.

“Oanh” một tiếng, kèm theo nhiệt độ hỏa diễm đem hư ảnh thiêu đốt triệt để, Cứ như vậy kết thúc sao? Tiểu Bạch sau một kích thành công, dừng lại, có chút kinh ngạc, Mộ Dung tôn giả kia thế nhưng là kiếm thượng võ tôn, làm sao thực lực lại yếu như vậy đây?

“ Tiểu Bạch, cẩn thận đằng sau.” Tiểu Mặc dụng tâm hét lớn về phía Tiểu Bạch, hướng về phía nó cảnh báo.

Bởi bé thấy thân ảnh Mộ Dung tôn giả xuất hiện sau lưng Tiểu Bạch, trong tay lão còn mang theo một thanh trường kiếm mang hơi thở cổ xưa, trường kiếm ra khỏi vỏ, hung hăng vẽ một đường sắc bén lao về phía long thân Tiểu Bạch, tốc độ xuất kiếm cực nhanh, kiếm thế vừa nhanh vừa mạnh làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Tốc độ của lão nhanh, Tiểu Bạch phản ứng cũng không chậm, đuôi dài hướng về phía trước vút lên, mang theo một ngọn gió làm lá chắn. Sau đó long thủ với một động tác vô cùng khó, chuyển động quanh thân từ dưới lên, đuôi rồng cùng đầu rồng cuộn lại thành khối, thân thể quấn thành hình tròn dẹt, rồi dùng sức hướng về phía trước bắn ra, chặn đánh về phía đạo kiếm khí sắc nhọn kia.

“Đinh.” Trường kiếm bổ phách chém trên người Tiểu Bạch, ma sát bắn ra tia lửa, thân kiếm phảng phất như chém trên tường đồng vách sắt, không thể mảy may thương tổn nó dù chỉ một chút. Mà quay quanh thân Tiểu Bạch vừa lúc đó phản xạ ra một cỗ lực đàn hồi cường đại, cả con rồng hóa thành lò xo đem Mộ Dung tôn giả cùng kiếm của hắn bắn ra ngoài xa, lực đạo kia so với kiếm khí của Mộ Dung tôn giả không kém chút nào.

Rầm rầm rầm!

Trong nháy mắt, chu vi đá vụn vẩy ra hất bụi cuộn tung lên, đem Mộ Dung tôn giả cùng Tiểu Bạch Long vùi ở trong cát đá.

Động tĩnh lớn như thế không muốn kinh động đến tất cả mọi người trong Tiêu Dao các là không thể nào, Tiêu Dao các bóng người nhốn nháo, rối rít hướng địa phương tranh đấu chạy đi.

Dưới chân núi Tiêu Dao các, vợ chồng hai người Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt cũng đang chạy tới, nghe được tiếng vang khổng lồ trên núi, hia người song song ngẩng đầu vừa lúc thấy Tiểu Bạch hóa thành thực thân, Long Hoàng độc nhất vô nhị kia thoáng cái bọn họ liền nhận ra ngay.

“Là Tiểu Bạch! Không biết phát sinh chuyện gì, chúng ta mau đi xem chút đi.” Vân Khê nói.

Long Thiên Tuyệt triệu hồi Thiên Long thần thú, vợ chồng hai người nhất tề nhảy lên lưng nó bay nhanh, xé gió mà đi, trong chớp mắt đã đến nơi đánh nhau.

“Tiểu Mặc, đã xảy ra chuyện gì?” Vân Khê thấy nhỉ tử đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, giống như là bị cái gì cấm chế.

Nàng tung mình xuống, rất nhanh liền đi tới bên cạnh bé: “Tiểu Mặc!”

“ ba ba!” Huyệt đạo trên người rất nhanh được giải, Vân Khê đem nhi tử từ trên xuống dưới đánh giá một lần.

“Nói cho mẫu thân biết, đã xảy ra chuyện gì?”

“Mẫu thân, vị tôn giả kia muốn bắt cóc con, mang con đi Mộ Dung gia, Tiểu Bạch đang ngăn cản hắn!” Tiểu Mặc thấy cha mẹ đi tới thì rất là sung sướng, nhưng cũng vô cùng lo lắng cho tình hình chiến đấu của Tiểu Bạch.

Lại có người muốn bắt cóc nhi tử của nàng? Vân Khê nhất thời nổi giận, con gái của nàng đã bị người bắt đi rồi, nếu ai còn dám động đến một cọng tóc của nhi tử nàng, nàng đích thị muốn liều mạng với kẻ đó!

Nàng ngẩng đầu nhìn lên bóng người nhanh như thiểm điện trên bầu trời, hai mắt như điện, lửa giận từ đáy mắt nàng dâng lên.

“Tiểu Bạch, ngươi lui đi, để cho ta tới thu thập lão già này, dám đụng đến nhỉ tử của ta, hỏi trước xem ta có đáp ứng không đã.”

Một trận gió gào thét quét qua, huyễn thú Cửu Vĩ Hồ bừng bừng lửa giận, dung hợp với ý chí Vân Khê từ giữa không trung biến ảo ra.

Vân Khê lướt trên sống lưng Cửu Vĩ Hồ, từ trên xuống dưới, nhìn chằm chằm bóng người nhanh kinh hồn kia, lửa giận từ đáy lòng khiến cho nàng quên mất đối phương là một lão đầu tu luyện vạn năm, nàng hiện nay chỉ có một ý nghĩ duy nhất chính là hung hăng cho hắn một kích, để cho hắn biết nhi tử của Vân Khê nàng là không thể tùy tiện chạm vào.

“Phong ấn thuật!” Thanh âm lãnh khốc từ trong miệng nàng phun ra, hai tay nhanh chóng kết ấn, hào quang màu trắng từ phía sau nàng khuếch trương.

Nàng phất một ngón tay, đạo hào quang kia liền hướng vị trí Mộ Dung tôn giả ầm ầm đánh xuống, phàm là lĩnh vực phong ấn, thời gian cùng không gian cũng sẽ được nàng khống chế.

Đổi lại là những người khác, một cái hào quang này đánh xuống là trăm triệu lần không thể chạy trốn, Nhưng Mộ Dung tôn giả lại bất đồng, hắn có vạn năm kinh nghiệm, vừa nhìn thấy phía sau Vân Khê biến ảo ra hào quang đánh xuống, thân ảnh hắn liền tiêu thất ở trong vòng sáng hào quang đó.

Lần đầu tiên phong ấn thất bại, Mộ Dung tôn giả xuất hiện ở ngoài vòng hào quang, lạnh lùng liếc nhìn Vân Khê, lên tiếng: ”Chẳng lẽ đây chính là Phong ấn thuật của Vân Tộc? Lão phu thực sự là xem thường các người rồi, hảo! rất tốt! Lão phu đối với Tàn Hoa Bí Lục của Vân tộc có nghe nói, nhưng là chưa có thấy người chân chính thi triển qua. Chiêu Phong ấn thuật này của ngươi đúng là vô cùng cao, lão phu thiếu chút nữa đã trúng chiêu. Hừm, vậy hãy để cho lão phu tới phá giải Phong ấn thuật của ngươi đi!”

Mộ Dung tôn giả chiến ý bị kích phát, trường kiếm trong tay hắn xuất ra kiếm quang sáng lạn, hắn chính là Võ tôn kiếm đạo, đối với kiếm thuật có thành tựu không giống bình thường, cổ kiếm ở trong tay hắn khiến cho hắn như có ba cái tay. Kiếm chiêu tinh diệu tuyệt luân lúc nhanh lúc chậm làm cho người ta hoa cả mắt.

Vân Khê mặc dù tức giận trong lòng nhưng cũng không dám khinh địch. Lần đầu tiên phong ấn thất bại làm nàng đề cao cảnh giác.

“Tốt, vậy để cho ngươi hoàn toàn lãnh giáo một chút Phong ấn thuật xem có lợi hại không!” Vân Khê hai tay kết ấn lần nữa, bạch sắc quang hoa càng thêm khổng lồ xuất hiện phía sau nàng, trên dung nhan tuyệt sắc hiện lên một nụ cười quỷ dị khiến cho người ta khó mà phỏng đoán.

Mộ Dung tôn giả huyền không giữa trời dừng lại đối diện với nàng, hai người cách nhau chừng hơn trăm bước. Mộ Dung tôn giả tự tin câu môi nụ cười lạnh, Tàn Hoa bí lục của Vân Tộc quả nhiên lợi hại, nhưng là cũng phải xem thực lực người tu luyện. Chính là một con nhóc hai mươi mấy tuổi cũng dám hướng về phía đầu sỏ vạn năm như hắn, quả thực không biết sống chết.

Hết thảy chiến ý, hắn cũng không quản đối phương là thân phận gì, ôm quyết tâm tất sát. Hắn muốn phá giải phong ấn thuật của Vân Tộc, đây là vinh quang của Kiếm Tôn! Hàn quang lãnh liệt đáy mắt hắn bùng lên, chiến ý dày đặc.

Long Thiên Tuyệt đứng ở một bên quan sát chiến thế hai bên, có phần do dự. Khê nhi có thể ngăn chặn chiêu kiếm của đối phương không? Với quan sát của hắn, kiếm thuật của đối phương đã đạt đến trình độ tuyệt hảo, hắn đối với kiếm chiêu rất có nghiên cứu, chứng kiến kiếm thuật siêu quần này hắn có thể than thở ca tụng không thôi. Kiếm thuật như vậy, há là người bình thường có thể giải.

Đang quan sát thực lực đối phương, khí tức thâm trầm mà kéo dài kia khiến hắn liên tưởng đến mình lúc ở đáy vực cấm cung gặp phải ba vị cao thủ hàng đầu, đó chính là khí tức cự đầu vạn năm mới có.

“Nha đầu, nếm thử kiếm pháp tuyệt sát của lão phu đi!” Cổ kiếm trong tay Mộ Dung tôn giả huy vũ, trên không trung vạch ra vô số đạo hư ảnh, khiến cho người ta khó có thể phân biệt được đến tột cùng người nào là thật người nào là giả.

“Phong ấn thuật!” Chỉ nghe Vân Khê quát một tiếng.

Hào quang màu trắng đánh thẳng ra ngoài, bên Mộ Dung tôn giả kiếm khí tăng vọt đạt đến đỉnh. Song phương chiến ý đồng thời đẩy lên đến đỉnh cao nhất, chiến sự hết sức căng thẳng. Hào quang màu trắng mạnh mẽ bao phủ thêm xuống dưới, trong phạm vi bị nó bao phủ hết thảy đều dừng lại. Cát đá cùng bụi bặm cuộn tung lên trên không trung cũng đều dừng lại treo luôn tại chỗ, thời gian phảng phất như đứng lại lại một khắc kia. Song, ngoài hào quang hết thảy đều như cũ.

Hào quang màu trắng vây quanh Mộ Dung tôn giả chuyển dời thành một đường vòng cung, từng đạo kiếm quang sáng chói chém chặt xuống chính giữa hào quang phong ấn, giống như từng đạo tia chớp trên bầu trời nện xuống mang theo khí thế tất sát, độ sáng của hào quang bị kiếm khí bổ xuống yếu bớt, mờ thêm một chút.

Vân Khê đứng trên Cửu Vĩ Hồ ngả về phía sau, nơi nàng vừa rời đi dư âm của từng đạo kiếm khí kia liền chớp nhoáng đánh đến trước gót chân nàng. “Xiu xiu xiu” thanh âm phá không của kiếm khí, nhưng lại cũng đủ để đem người chém chẻ mấy chục lần.

“Ha ha ha, Phong ấn thuật bất quá cũng chỉ như thế!” Mộ Dung tôn giả cười như điên. Đối với hắn mà nói, phá giả được phong ấn thuật là còn hơn hết thảy vinh quang khác. Bởi vì phong ấn thuật đại biểu cho hết thảy thuật pháp đứng đầu đại lục Long Tường, ai có thể phá giải nó đủ để chứng minh thực lực của mình.

Đang lúc ngửa mặt cười hả hê, lão nhạy bén nhận ra không khí phía sau mình hơi có chút dị động. thân ảnh của Vân Khê trong mắt lão biến mất. Lão thầm kêu không ổn, huy kiếm xoay người trong chớp mắt.

“Đóng băng thuật!” thanh âm lãnh khốc truyền vào trong tai lão.

Tốc độ xoay người cùng kiếm của lão không hơn của nàng, lão chỉ có thể cảm giác được kiếm của mình bị vật gì đó trói buộc, cứng ngắc một chút liền mất đi độ sắc bén vốn có. Đợi lão xoay người lại thì, kiếm của lão đã bị phủ lên một tầng băng mỏng, thành một thanh kiếm băng.

Lớp băng mỏng kia đang lấy xu thế tia chớp hướng tới, theo kiếm của lão mà lên dính trên ngón tay lão, lớp băng kia quá lạnh lẽo khiến lão ý thức được không ổn, lão liền đem thanh kiếm ném ra ngoài, thân ảnh vốn đứng nguyên một chỗ bay vút lên, tránh khỏi công kích của Đóng băng thuật.

Lão lộ ra vẻ hơi chật vật khiến cho Vân Khê tạm thời có niềm vui sướng giành thắng lợi. Thân là Kiếm Tôn lại mất đi kiếm trong tay chẳng khác nào mất đi linh hồn, Kiếm Tôn không còn gọi là Kiếm Tôn nữa.

“Nha đầu, ngươi gạt ta?”

Mộ Dung tôn giả rơi xuống, ngưng mắt nhìn về phía Vân Khê. Ánh mắt của lão có chút rầu rĩ. Lão phá giải là Phong ấn thuật, lại không thể tránh thoát xâm nhập của Đóng băng thuật. Lão không khỏi có chút hoài nghi nha đầu kia chân chính là muốn đối phó lão, sợ rằng nếu là như vậy thì thuật Đóng băng còn trên cả thuật kia đi! Phong ấn thuật của nàng chẳng qua chỉ là mồi nhử, dẫn dụ lão toàn lực đối phó, tiếp đó khi lão giành được thắng lợi mà vui là lúc buông lỏng tâm trạng, nàng liền thi triển ra chiêu thức trí mạng chân chính đi đối phó lão. Nếu như sự việc đúng như lão đoán thì nha đầu kia cũng quá lanh lợi, quá gian trá rồi!

Vân Khê thấy lão trong trạng thái chưa có tiếp tục tấn công liền thu hồi huyễn thú Cửu Vĩ Hồ nhẹ nhàng rơi xuống, nàng cười vui vẻ: “ Qúa trình không quan trọng, quan trọng là…kết quả! Các hạ đã không còn kiếm, kế tiếp định lấy tuyệt chiêu nào phá giải thuật pháp của ta?”

Mộ Dung tôn giả sắc mặt hơi trầm lại, lộ ra mấy phần giận dữ. Để cho một Kiếm Tôn mất đi vũ khí trong tay, này cũng là vũ nhục thật lớn! Hiện tại nha đầu lại nói những lời như vậy kích thích hắn, thực sự là rất buồn bực. Đang chuẩn bị nói cái gì đó thì một âm thanh từ xa truyền tới, cắt đứt cuộc chiến của hai bên.

“Mộ Dung tôn giả, ngươi là khách từ xa tới, Tiêu Dao các ta đối xử với ngươi không tệ, ngươi ngược lại còn muốn bắt cóc người của Long gia ta, có phải nên cho ta một lời giải thích hay không?”

Người tới chính là Các chủ, trên khuôn mặt của ông nhìn không ra bất kỳ cảm xúc, nhưng là thanh âm chất vấn của ông cũng đã truyền tới tim của lão. Nếu như Mộ Dung tôn giả không thể cho ông một cái hài lòng vậy thì mơ tưởng ra khỏi Tiêu Dao các một bước. Đây cũng là uy nghiêm của một thủ lĩnh cường giả vạn năm. Có đôi khi không cần quá nhiều ngôn ngữ quá nhiều tâm tình… cũng đủ để chấn nhiếp mọi người.

Mộ Dung tôn giả thấy Các chủ tự mình bay đến, trên mặt lộ rõ vẻ lúng túng, dù sao trên địa bàn của người ta, lão muốn cướp đi người được người ta coi trọng nhất, thật đích xác là lão đuối lý rồi.

Lão ho nhẹ thành tiếng nói: “Chẳng qua chỉ là một sự hiểu lầm, Các chủ chớ nên để ý. Ta đây trở về đi nói cho những người khác, Các chủ ngươi là không muốn bước chân vào chuyện giang hồ, để cho tất cả mọi người từ bỏ ý niệm này đi.”

Lão đây là sách lược lấy lui làm tiến, biết rõ hôm nay chạy không thoát, chỉ đành lấy ra một chút vốn liếng có thể cùng Các chủ thương lượng. Các chủ thản nhiên cười, tiếng cười kia thế nhưng lại phát ra hàn ý: “ Vậy thì mời ngươi sớm nói cho những người khác, Long gia ta rất nhanh sẽ đề cử ra gia chủ mới, mời bọn họ rảnh rỗi tới đây dự lễ.”

Các chủ cũng biết tin tức gia chủ truyền ngôi? Hoặc là gia chủ sớm đã bẩm báo với Các chủ rồi, là được sự đồng ý của Các chủ mới làm ra quyết định? Vân khê âm thầm suy đoán.

Trong tầm mắt nàng, Các chủ cất bước đi về phía Mộ Dung Cát Cát. Tiểu gia hỏa kia đã sớm bị những chuyện liên tiếp xảy ra kia dọa cho phát sợ rồi, ngây người đứng nguyên tại chỗ.

Các chủ sờ đầu bé, không nhìn đến Mộ Dung tôn giả, mỉm cười với bé nói: “Tiểu Cát Cát đã thích Tiểu Mặc như thế, vậy thì ở lại đây mấy ngày nữa đi.”

Mộ Dung tôn giả biến sắc mặt, ý tứ của Các chủ, lão rất rõ ràng. Các chủ đây là muốn lưu lại con nối dòng của Mộ Dung gia! Lão tâm tình cực kỳ phức tạp, mới vừa rồi lão là muốn bắt cóc con nối dòng Long gia, nhưng bây giờ trái ngược, biến thành Các chủ muốn lưu lại con nối dòng của Dung gia.

Chẳng lẽ đây chính là “ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo” trong truyền thuyết?

Mộ Dung tôn giả vẻ mặt xanh lét, để cho Vân Khê trong lòng thầm thoải mái. Nàng ném đi một ánh mắt kính ngưỡng. Các chủ không hổ là Các chủ, xử lý công việc ngoài dự đoán của mọi người, rất có phong cách quý phái.

Quyển 6 - Chương 69: Tiến hành hôn lễ

“Tiểu Cát Cát, cháu muốn ở lại Tiêu Dao các không?”

Mộ Dung tôn giả không còn cách nào đành phải từ tiểu tử kia bắt vào bên mình. Nếu như Tiểu Mộ Dung không muốn ở lại Tiêu Dao các, Các chủ chung quy cũng không đến mức ép buộc bé lưu lại chứ?

Ai ngờ, Mộ Dung Cát Cát nghe thấy vậy liền hớn hở mặt mày rạng rỡ ôm lấy chân Tiểu Mặc hoan hô nói: “Thật tốt quá, cháu muốn ở chung với Tiểu Mặc ca ca.”

Mộ Dung tôn giả khóe miệng co quắp, mặt âm trầm lộ ra thần sắc không vui. Cái tên tiểu tử phá sản này sao lại không thể lĩnh hội tâm tư của lão đây? Giờ này khắc này lão cũng không có biện pháp nữa rồi, chỉ đành phải lưu lại Tiểu Mộ Dung, một mình rời đi.

“Các chủ, tại hạ trước tiên xin cáo từ. Chờ mấy ngày nữa sẽ kêu bằng hữu nhất bang đến đây chúc mừng tân Long gia chủ kế vị.”

“Không tiễn!” Các chủ nhàn nhạt vuốt cằm.

Mộ Dung tôn giả xám xịt bước đi, lưu lại Tiểu Mộ Dung vui mừng dính tại trên người Tiểu Mặc. Nhìn vẻ mặt bé ngây thơ, mấy người đứng tại chỗ đều không có cách nào trút giận lên người bé. Nói cho cùng, là Mộ Dung tôn giả nổi lên tà niệm, không liên quan đến Tiểu Mộ Dung.

“Chuyện của Vân tộc các cháu ở Hắn Mãng Sơn lão phu đều có

nghe nói, gia chủ muốn lão phu đưa tin tức truyền ngôi cho cháu, lão phu vô cùng đồng ý với quyết định này. Long gia hẳn là có một hậu nhân càng thêm xuất sắc kế thừa vị trí gia chủ rồi. Hiện nay giang hồ phong vân biến sắc *(tình hình xáo trộn)*, không ít gia tộc lánh đời lần lượt xuất hiện, hơn nữa gia tộc Bắc Thần dã tâm bừng bừng, sự xuất hiện của bọn họ sẽ tạo thành uy hiếp khổng lồ đối với những gia tộc khác. Long gia chúng ta mặc dù không xưng là đại gia tộc đứng đầu Long Tường đại lục, nhưng chúng ta thân là thành viên của Long gia, nhất định phải có lập trường của riêng mình – duy trì chính nghĩa! Lão phu hi vọng các cháu có thể hiểu được dụng tâm của lão phu, đem chấn hưng Long gia là nghiệp lớn của mình, toàn lực ứng phó!" Các chủ lời nói thấm thía, cùng vợ chồng hai người thật tình trao đổi.

"Các chủ ngài yên tâm, những thứ này chúng cháu hiểu. Chúng cháu lần này trở lại Long gia nguyên nhân chính cũng là muốn cùng ngài thương lượng một chút, không biết ngài có kế sách gì?" Long Thiên Tuyệt nói.

"Các cháu nói gia tộc Bắc Thần sao? Lão phu lúc tuổi còn trẻ cùng người này có giao thiệp, hắn là người tâm cao khí ngạo, dĩ nhiên thiên phú của hắn cũng là vô cùng xuất chúng. Cùng người trong một thế hệ, tài ba, thiên phú của hắn không ai bằng. Chỉ tiếc dã tâm của hắn quá lớn, một lòng chỉ nghĩ để cho gia tộc Bắc Thần thống lĩnh thế lực của cả đại lục Long Tường. Thịnh cực ắt suy! Hắn làm như vậy tất nhiên sẽ bị người của các đại gia tộc hợp lực tấn công." Các chủ dừng một chút, hướng Vân Khê ký quái liếc mắt một cái, nói: "Các ngươi cũng phải nhớ kỹ, đạo lý 'thịnh cực tất suy'!"

Vân khê bị ông nhìn qua, tâm đột nhiên run lên, Các chủ đã nhìn ra cái gì sao?

Chẳng lẽ ông cũng đã nhìn thấy điều Phượng lão thái thái đã thấy,

trên người nàng có điềm báo kiếp nạn?

Long Thiên Tuyệt đang chú ý lời Các chủ nói nên không nhận ra sự khác thường của nàng, chỉ nghe Các chủ tiếp tục nói: “Vạn năm trước, chúng ta có rất đông cao thủ cùng bao vây trừ bỏ hắn, phong ấn hắn ở Di tích chiến trường cổ. Lần đó, là do hắn quá tự tin vào thực lực của chính mình cho nên mới bị chúng ta đánh bại. Bây giờ đã trải qua vạn năm không biết thực lực của hắn lớn đến mức nào rồi? Muốn nói đối sách, lão phu cũng chỉ có gặp qua thực lực chân chính của hắn rồi mới phán đoán được.”

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt liếc nhau một cái, lộ ra kinh hỉ. Nghe Các chủ nói như thế, đó chính là có biện pháp rồi?

Điều bọn họ lo lắng nhất chính là, một khi thực lực của Tử Yêu cường đại đến độ không ai sánh bằng, hai người muốn cứu con gái của mình về e là cũng không có dễ dàng rồi.

“Các chủ, mấy ngày nữa chính là ngày gia tộc Bắc Thần trọng lập gia môn, hắn đã mời các đại gia tộc đi trước rồi. Các chủ nếu muốn biết thực lực của hắn thì không bằng nhân cơ hội này thử đi dò xét hắn một chút.” Vân Khê nói.

Các chủ yên lặng gật đầu, quay về phía hai đứa nhỏ rồi hướng Tiểu Mặc ngoắc ngoắc tay.

“Tiểu Mặc, cha mẹ cháu đã tới, cháu trước hết hãy cùng bọn họ đi Long gia trước đi, chờ mấy ngày nữa lão tổ tông sẽ tự mình đến thăm cháu. Còn Tiểu Cát Cát, các ngươi cũng mang đi. Lão phu thừa dịp mấy ngày bế quan, hảo hảo mà tu luyện thêm cho tốt.”

“Lão tổ tông, vậy Tiểu Mặc ở Long gia đợi, người nhất định phải tới nha.” Tiểu Mặc cười ngọt ngào nói. Mộ Dung Cát Cát thì trực tiếp

dính vào trên người bé, mắt cong cong cười.

Mấy ngày gần đây, Long gia vì chuẩn bị hôn sự, từ trên xuống dưới vội vội vàng vàng, kế đó thường xuyên đưa đón rất nhiều khách nhân. Lần hôn lễ này, Long gia có một tôn tử muốn kết hôn, một tôn nữ cũng gả ra ngoài. Thêm nữa, còn có truyền ngôi gia chủ, có thể nói là Tam hỉ lâm môn. Để sắp xếp hôn sự, Phượng gia cùng người của Bách Lý gia tộc đều sôi nổi phái người đại biểu tới trước, thương nghị chuyện sính lễ với của hồi môn.

Lúc này, vợ chồng Long Thiên Tuyệt đồng thời tiếp đãi người của hai nhà Phượng gia cùng Bách Lý gia, hai vợ chồng chính là thay mặt gia chủ, ngồi trên ghế chủ vị. Ngồi bên tay trái là đại biểu của Phượng gia, lấy Phượng Thanh Bình đứng đầu, còn có hai chị em dâu của nàng cùng bốn nữ nhi. Bách Lý gia tộc bên này, ngoại trừ Bách lý gia chủ ra còn có sáu nhi tử nữa.

Cục diện hai bên rất đặc biệt, một bên toàn bộ là nữ nhân, một bên toàn bộ là nam nhân, bất quá khí thế lại không phân cao thấp, ngầm đọ sức mạnh.

Phượng gia bên này là đến để đưa sính lễ, còn Bách Lý gia tộc là tới đưa của hồi môn.

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt hai người là vui vẻ thoải mái nhất, bởi vì mặc kệ bọn họ đến đưa sính lễ hay là đưa của hồi môn, sau cùng cũng là của vợ chồng hai người, bọn họ mới là người được lợi nhất.

Long Thiên Tuyệt cùng hai gia tộc sau khi hàn huyên một phen, nói: “ Lần này là Long gia ta chuẩn bị mở hôn lễ, tất cả vốn định làm đơn giản, nhưng nghĩ đến Phượng gia cùng Bách Lý cũng là những gia tộc lớn, một đem nữ nhi gả vào Long gia ta, một là gả cô nương xuất

sắc của Long gia ta. Vô luận là một hôn sự nào cũng không thể qua loa, bằng không sẽ tổn hại đến mặt mũi của tam đại gia tộc chúng ta. Cho nên, ngày hôm nay mời tiền bối hai gia tộc tới đây chính là vì muốn thương nghị hôn sự cụ thể một chút, không biết các vị tiền bối có ý nguyện hoặc yêu cầu gì không?"

Phượng Thanh Bình cùng hai chị em dâu thầm nghị luận một phen, nàng nói: "Chúng ta là phụng mệnh của lão phu nhân tới Long gia trước đưa sính lễ, những sính lễ dự tính tạm thời gồm có: một trăm triệu lượng bạc trắng, ngàn cuộn tơ lụa, ngàn vò rượu ngon, còn có một số đồ trang sức châu báu…Không biết Long gia có hài lòng hay không? Các vị nếu như là cho rằng sính lễ có khiếm khuyết, Phượng gia ta nhất định sẽ bổ sung. Nói như thế nào thì Bạch Sở Mục cũng là nam nhân duy nhất của Phượng gia ta, hôn sự của hắn cũng là không thể làm qua loa!"

Vừa nói thần sắc nàng vừa hiện lên một tia đắc ý, sính lễ như vậy, vô luận so với gia tộc ở đâu cũng là cao rồi. Gia tộc bình thường trăm triệu lần không cầm đâu ra nhiều sính lễ như vậy. Phượng gia của các nàng tuyệt đối là trên hôn lễ kiếm được mặt mũi.

Vợ chồng Vân Khê đáy lòng mỗi người đều tự tính toán, mặt không đổi sắc, nhàn nhạt quay đầu về phía cha con bảy người Bách Lý gia tộc.

Bách Lý gia chủ vừa nghe, sính lễ của Phượng gia đưa nhiều như vậy, so với dự tính ban đầu của bọn họ nhiều hơn rất nhiều. Ông trong lòng thầm tính, Phượng gia đưa tuy là sính lễ ăn hỏi không giống bọn họ là nữ nhi đưa của hồi môn, mà hiện tại người của hai nhà lại đang ở Long gia bàn chuyện hôn sự, vì thế, bọn họ tuyệt đối không thể rơi xuống thế hạ phong, miễn cho nữ nhi hắn sau này giá nhập Long gia, gặp người Phượng gia cùng Long gia lại bị coi thường.

Đối với đại gia tộc như bọn họ mà nói, không có khả năng vứt bỏ nhất chính là mặt mũi.

Ông đứng lên nói: “Song nhi là nữ nhi duy nhất của Bách Lý gia chúng ta, từ nhỏ đã được già trẻ lớn bé sủng ái, bây giờ nàng cuối cùng cũng phải lập gia đình. Bách Lý gia chúng ta cho nàng của hồi môn tuyệt đối là không thể ít. Lão phu cùng thê tử sau khi thương lượng, quyết định đưa quà biếu: hai trăm triệu lượng bạc trắng, hai ngàn cuộn tơ lụa, hai ngàn vò rượu ngon cùng châu báu trang sức làm của hồi môn của nữ nhi. Dĩ nhiên, Long gia nếu như cảm thấy từng này không thỏa đáng, chúng ta vẫn có thể thêm nữa, Bách Lý gia chúng ta tuyệt không thiếu chút bạc này.” *[editor: đấu đi đấu đi, vợ chồng Vân Khê là lời nhất J)]*

Vân Khê chân mày khẽ hạ, hầu như không thể nhận ra, đáy mắt ẩn ẩn quang mang trắng bạc thoáng qua *[=))]*

Mấy nữ tử của Phượng gia nghe vậy đều nhao nhao lộ ra bất mãn, số của hồi môn phía bên kia đưa ra vừa vặn gấp đôi của các nàng, đây rõ ràng chính là muốn đối nghịch cùng các nàng mà. Vừa muốn chiếm thế thượng phong với các nàng, vừa muốn ép các nàng, thực quá buồn cười rồi!

Phải biết rằng hôn sự của hai nhà đều là làm cùng nơi cùng lúc, đến lúc đó các tân khách nghị luận, biết được Phượng gia các nàng đưa sính lễ còn không nhiều bằng Bách Lý gia đưa của hồi môn, này nói ra thật khiến Phượng gia các nàng mất mặt.

Phượng Thanh Bình xốc lại tâm trạng, đứng lên nói: ” Bên ta mới suy nghĩ một chút, một trăm triệu lượng bạc trắng tựa như hơi ít, đều nói nữ nhi đã gả là như tát nước ra ngoài, một nữ nhi của Bách Lý gia còn có thể đưa ra hai trăm triệu lượng bạc trắng, như thế Phượng

gia chúng ta thú nàng dâu, nghĩ tới là cũng phải đưa sính lễ nhiều gấp bội. Đó là lý do mà ta quyết định, toàn bộ sính lễ đều tăng gấp bốn so với lúc đầu.”

Vân khê nhướn lông mày, đừng nói là nữ nhân nhỏ bé, nữ nhân một khi hung ác, chính là cực kỳ đáng sợ, như người trước mặt đây chính là ví dụ tốt nhất!

“Gấp bốn?” Bách Lý gia chủ trầm mặt, không lộ ra cảm xúc. Tâm cũng thầm nói Phượng gia các ngươi sĩ diện! Bách Lý gia chúng ta không cần mặt mũi? Không nói hai lời, hắn cười híp mắt nói: “Gấp bốn đủ sao? Có vẻ quá mất mặt! Ta quyết định, Bách Lý gia chúng ta ra gấp năm lần, năm trăm triệu lượng bạc trắng, năm nghìn cuộn tơ lụa, năm nghìn vò rượu ngon cùng vô kể trang sức châu báu.”

Vân khê nâng quai hàm, ngay lập tức đổi tư thế, càng ngày càng sôi nổi có tinh thần.

Lần này, người của Phượng gia bắt đầu dao động.

“Mẫu thân, làm sao bây giờ? Bách Lý gia bọn họ đã tăng lên năm trăm triệu lượng bạc trắng rồi, chúng ta còn muốn tiếp tục tăng thêm nữa không? Nói gì thì chũng ta cũng không thể rơi xuống thế hạ phong!” Phượng Mạt Xá lo lắng nói.

Tiểu thiếp của Phượng gia thì không nghĩ như vậy, tiến đến bên cạnh Phượng Thanh Bình nhỏ giọng nói: “Lúc chúng ta đi mẫu thân có chuẩn bị cho chúng ta bốn trăm triệu lượng bạc trắng, năm trăm triệu lượng đã vượt ra khỏi dự tính của chúng ta rồi, bạc của chúng ta không đủ, làm sao bây giờ?”

Người của Phượng gia cũng là có chuẩn bị, trước khi tới cũng có dự tính trước người của gia tộc Bách Lý sẽ đưa của hồi môn cao hơn,

phòng ngừa vạn nhất, các nàng trước tiên từ giá trị thấp nhất thông báo, sau đó lưu lại cho mình đường sống. Một khi Bách Lý gia tộc có đưa ra sính lễ cao hơn, các nàng liền tăng số lượng, tình thế ắt phải đè ép Bách Lý gia tộc.

Ai ngờ, phụ tử bảy người Bách Lý gia tộc cũng suy nghĩ y hệt, danh tiếng nhất định phải ở trên Phượng gia.

Cứ như thế, người hai nhà tranh đấu qua lại, thoáng cái liền đem số lượng tăng lên tới năm trăm triệu lượng bạc trắng, con số này vượt quá khỏi dự tính của người Phượng gia.

“Sợ cái gì nào? Thiếu bạc thì chúng ta quay về Phượng gia lấy thêm là được. Tiền tài là vật ngoài thân, mặt mũi của Phượng gia chúng ta mới là quan trọng nhất! Hơn nữa Phượng gia chúng ta đã lánh đời nhiều năm, thế nhân cũng đã đem Phượng gia chúng ta quên sạch. Lần này mẫu thân chính là muốn mượn việc hôn sự để Phượng gia chúng ta có thể một lần nữa lộ diện, khiến cho đông đảo nhân vật giang hồ quan tâm coi trọng. Không thể để khí thế của Bách Lý gia tộc chèn ép xuống!”

Người của Phượng gia âm thầm nghị luận, bảy cha con Bách Lý gia tộc cũng nhỏ to bàn bạc.

“Cha, người nói các nàng có hay không tiếp tục gia tăng, chúng ta hiện nay đã tăng lên năm trăm triệu lượng bạc trắng rồi, nếu như các nàng mà tăng thêm nữa thì chúng ta có theo không?” Bách Lý nhị ca nhỏ giọng hỏi.

Bách Lý gia nhíu mày suy tư, Bách Lý tam ca ấm ức nói: ” Lần trước thời điểm con kết hôn Bách Lý gia chúng ta cũng chỉ đưa ra có một trăm triệu lượng bạc trắng, tại sao chúng ta gả một muội tử liền lên giá gấp năm lần rồi?” Hắn đây là có chút bất bình!

“Tam ca, người nghĩ vậy là không đúng rồi, Tam tẩu là người của gia tộc nhỏ, không giống Thất muộn chúng ta đây là gả vào Long gia gia tộc lớn như thế, càng là ở trước mặt đại gia tộc chúng ta càng phải giữ mặt mũi, bằng không Thất muội gả vào Long gia chẳng phải là sẽ bị người của Long gia coi thường?” Bách Lý tứ ca nói, mấy huynh đệ khác cũng đều rối rít gật đầu đồng ý.

Bách Lý tam ca ngượng ngùng lẩm bẩm, cũng không còn ý kiến gì khác nữa, dù sao cũng là hạnh phúc của tiểu muội mới quan trọng a.

Bách Lý gia chủ híp mắt, khiển trách mấy nhi tử: “Mấy người các con phải đưa tầm mắt phóng ra xa một chút, Long gia hiện nay thế nhưng không giống bình thường, Thất muội của các con có khả năng gả vào Long gia là phúc khí của nó. Các con hãy chờ xem, rất nhanh, Long gia ở trên đại lục sẽ uy danh hiển hách, nói không chừng sau này Bách Lý gia chúng ta muốn có địa vị ở trên giang hồ còn phải dựa vào Long gia cất nhắc ấy chứ.”

Ông ngẩng đầu nhìn về phía vợ chồng Long Thiên Tuyệt Vân Khê, kỳ thực ông thật sự coi trọng tiền đồ hai vợ chồng bọn họ. Một là trưởng tôn Long gia, là gia chủ tương lai của Long gia, còn là thủ lĩnh của thập đại học viện, là cung chủ Lăng Thiên Cung, nhiều thân phận như vậy, nói danh hiệu đó toàn bộ Long Tường đại lục này chính là người có quyền thế địa vị nhất là người có thiên phú đệ nhất cũng không quá đáng! Mà Vân Khê thì sao, nàng là hậu duệ có huyết mạch thuần khiết nhất của Vân Tộc, hiện tại là cung chủ Vân Huyễn điện, có thể tưởng tượng được Long gia ngày sau có bao nhiêu phồn vinh thịnh vượng?

Bọn họ lúc này kiếm mặt mũi ở Long gia, đó chính là lót đường về sau, tốn bao nhiêu bạc, đều đáng giá! Coi như là phụ thân ông còn sống cũng nhất định sẽ tán thành quyết định này.

Mấy huynh đệ suy tư về lời nói của phụ thân, âm thầm gật đầu.

Vợ chồng Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt từ đầu tới giờ cũng chưa mở miệng nói câu nào, ngồi nhìn hai bên trái phải.

Bởi đối với họ mà nói, bất kể là hai nhà có đấu ra sao thì cuối cùng người thắng vẫn là vợ chồng bọn họ. Vô luận là sính lễ hay của hồi môn cuối cùng cũng là vào túi bọn họ, chuyện tốt đẹp như vậy, bọn họ làm sao có thể chịu cắt ngang đây?

Thấy người Phượng gia vẫn đang nghị luận, chậm chạm chưa quyết, Vân Khê rốt cuộc không nhịn được lên tiếng: “Mọi người sau này đều là người một nhà, đưa sính lễ hồi môn nhiều ít đều không phải là quan trọng nhất, mọi người có tấm lòng là tốt rồi.”

Vân Khê cười ôn hòa, một bộ dáng thông tình đạt lý, khiến người ta không khỏi hoài nghi liệu có phải nàng lên cơn sốt cao rồi? Nghe thế nào cũng không giống lời từ trong miệng nàng nói ra.

Bất quá Phượng gia cùng Bách Lý gia tộc cũng không phải là quá quen thuộc Vân Khê, nào biết rằng sở thích vơ vét của cải là bản tính của nàng? rồi rít quăng về phía nàng ánh mắt tôn kính, không hổ là chủ mẫu mới của Long gia, tư tưởng kia không phải là cảnh giới thông thường, thực cao nhã a!

Tiếp theo đó, lại nghe nàng nói: “Chúng ta tổ chức hôn lễ này kỳ thực cũng chỉ là để cho các gia tộc khác nhìn vào, người một nhà thì không nói hai lời, chỉ cần trước mặt những gia tộc khác không quá trở ngại gì thì tốt rồi. Cũng không cần làm quá linh đình để tránh cho người ta nghĩ rằng quy củ Long gia ta cũng quá xa xỉ đi. Ngài nói tỷ như, nữ nhi nhà bình thường, nhà trai đưa cũng chỉ năm trăm triệu lượng bạc trắng mà Long gia chúng ta một lần đưa những một tỉ,

sách sách…quá xa xỉ! Lại nói ví như, con trai nhà bình thường cưới vợ, phía bên kia cũng chỉ đưa của hồi môn năm trăm triệu lượng bạc trắng, mà Long gia chúng ta lại thu những một tỉ… mọi người nói, giá này như thế nào có thể? Người của những gia tộc khác sẽ nhìn Long gia chúng ta như thế nào? Nhìn Phượng gia cùng Bách Lý gia tộc mọi người như thế nào?”

Nàng dừng một chút, cười ôn hòa: ” Dĩ nhiên, ta chỉ là so sánh, so sánh thế thôi!”

Phượng gia cùng Bách Lý gia tộc nhất loạt lau mồ hôi, người của gia tộc khác nhìn người của Tam gia bọn họ như thế nào? Đó đích thị là ca ngợi sâu sắc tiềm lực hùng hậu to lớn của ba đại gia tộc, chẳng lẽ còn có người chê gia phong của ba đại gia tộc hoang phí sao?

Bọn họ cuối cùng cũng lĩnh ngộ đủ, nguyên lai nãy giờ chủ nhà không nói gì không phải là không muốn phản ứng, mà là hai nhà bọn hắn ra giá quá thấp, xa xa mới đạt đến hạng mục của bọn họ.

Long Thiên Tuyệt gắng sức giữ trang nghiêm trên khuôn mặt tuấn tú, cố gắng không để cho mình phá công, trong lòng cũng là cười phá ra, công phu sư tử ngoạm của Khê nhi nhà hắn cũng không khỏi quá cao đi. Mở miệng là đòi hai gia tộc hai tỉ bạc trắng, thật là độc ác!

Bất quá, một tỉ bạc trắng, thú một nàng dâu vào cửa, gả một nàng dâu ra ngoài, cùng không tính là giá trên trời. Dù sao cũng là việc cưới xin của Long gia, cách thức kia dĩ nhiên là muốn phân biệt cùng gia tộc khác a.

Người hai gia tộc yên lặng chốc lát, bị một tỉ bạc trắng của Vân Khê dọa sợ đến mơ hồ, trải qua một phen giãy dụa trong lòng, hồi lâu, Phượng Thanh Bình cắn răng dẫn đầu nói: “Ta vừa suy nghĩ lại, bốn trăm triệu lượng bạc trắng đích xác là quá ít, sao xứng với thân phận

cao quý của Long Thiên Tầm? Chúng ta quyết định, cuối cùng đưa ra một tỉ bạc trắng, những sính lễ khác cũng tăng thêm gấp mười lần. Long gia chính là đại gia tộc, nữ nhi Long gia xuất giá, tự nhiên là phải có được đãi ngộ tốt nhất, không biết hai vị thấy thế nào?"

"Một tỉ lượng bạc trắng, nhiều như vậy a, thật ngại quá đi" Vân Khê cười cười, trên gương mặt có hay không có bất kỳ dấu hiệu ngượng ngùng nào! Cùng với việc muốn bắt chẹt Phượng gia, nàng cũng muốn thăm dò một chút, xem Phượng gia có quan hệ với Liên Minh thích khách hay không? Nếu như chỉ dựa vào tài lực Phượng gia, muốn một lúc xuất ra một tỉ lượng bạc trắng, sợ là khó khăn đi!

Bất động thanh sắc thu hồi tâm tình dò xét, nàng quay đầu, nhàn nhạt liếc mắt về phía cha con bảy người Bách Lý gia tộc.

Cha con bảy người Bách Lý gia tộc nghe người Phượng gia vừa đưa ra giá mới, Bách Lý gia chủ bất chấp, bật đứng dậy nói: "Chúng ra ra một tỉ mốt lượng bạc trắng, đồ hồi môn còn lại cũng tăng thêm mười một lần! ha ha ha, Phượng tiểu thư, các ngươi theo ta tranh đấu cũng quá không có tác dụng đi. Dù sao tiếng tăm của Bách Lý gia tộc ta ở trên Long Tường đại lục, bàn về ngân lượng, một tỉ mốt cũng không coi là gì. Người của Phượng gia ngươi lại bất đồng, Phượng gia ngươi vừa lánh đời nhiều năm lại còn toàn nữ tử, dù cho sính lễ thiếu đi một chút cũng sẽ không có ai nói các ngươi thất lễ, hà cớ gì phải tiếp tục theo Bác Lý gia ta phân tranh cao thấp chứ?"

Ngôn ngữ khiêu khích, khơi dậy cơn thịnh nộ của các cô gái Phượng gia.

"Bách Lý gia chủ nói như vậy chính là xem thường Phượng gia chúng ta! Phượng gia tuy rằng lánh đời nhiều năm, nhưng nếu luận về bạc thì chưa hẳn đã thua kém Bách Lý gia các ngươi. Phượng gia chúng ta mặc dù không có đàn ông, nhưng con gái Phượng gia từng

người đều đứng lên cáng đáng, so với đàn ông các ngươi cũng không thua kém một chút nào. Ta xem cũng không nhất định phải tăng ít một, trực tiếp đưa ra một tỉ rưỡi lượng bạc trắng, sính lễ còn lại nhất nhất tăng mười lăm lần. Tóm lại, vô luận là Bách Lý gia tộc các ngươi cấp bao nhiêu của hồi môn, Phượng gia ta cũng bồi tới cùng!”

Nữ tử còn lại của Phượng gia cũng đồng loạt đứng lên, rất có tinh thần hăng hái, nói: ” Không sai! Không phải là chút bạc thôi sao? Phượng gia chúng ta vẫn còn, Bách Lý gia tộc cá ngươi chớ có hiếp đáp người!”

Lần này đổi lại là cha con Bách Lý gia tộc không thoải mái, cũng nhao nhao đứng lên: “Không phải là một tỉ rưỡi bạc trắng thôi sao? Bách Lý gia tộc chúng ta còn nhiều hơn một tỉ, để xem cuối cùng là ai hơn ai!”

Trên mặt mấy huynh đệ đều là dáng điệu tài đại khí thô (giàu có phô trương). Cứ như vậy, hai bên Phương gia và Bách Lý gia đối mặt, cùng phân cao thấp.

Từng đạo ánh mắt bay vút, chính giữa đại sảnh phòng khách lực lượng ngầm cuộn trào mãnh liệt, nếu như không có người Long gia ở đây, người của hai bên sợ là đã ẩu đả rồi.

Long Thiên Tuyệt giơ tay, đúng lúc đứng lên nói, “Các vị xin bình tĩnh chớ nóng! Hiện tại chúng ta đang bàn bạc chuyện vui, mọi người chớ vì chuyện này mà làm mất hòa khí hai nhà. Các ngươi hôm nay đưa sính lễ cùng của hồi môn, Long gia ta ngày khác cũng phải đem toàn bộ đồ cưới trả lại cho mọi người. Tại hạ có ý kiến, như vậy không bằng, sính lễ cùng của hồi môn hai nhà hay là thôi đi, tránh cho đến lượt mình lại đưa tới.”

Vân Khê kinh ngạc nhìn về phía Long Thiên Tuyệt, nhìn thế nào cũng thấy kỳ quặc, theo như tính tình của Long Thiên Tuyệt, hắn không nên khẳng khái như thế mới đúng, chẳng lẽ sau khi làm gia chủ lại đổi tính rồi? Cơ hội vơ vét của cải tốt như vậy hắn lại bỏ qua, này không giống hắn chút nào. Vân Khê xoắn xuýt.

Nàng nào đâu biết rằng Long Thiên Tuyệt là đang có ý định khác, hiện tại tình hình Phượng gia cùng Bách Lý gia căng thẳng như thế, bất kể hắn nói gì bọn họ cũng đều nghe không lọt. Lúc này vô duyên vô cớ kiếm được một cái nhân tình, còn là quá lời nữa.

Qủa nhiên, Phượng gia cùng Bách Lý gia nghe những lời Long Thiên Tuyệt nói…, đều hướng hắn quăng đi ánh mắt kính ngưỡng. Không hổ là người thừa kế Long gia chủ nhìn trúng, nói chuyện chính sự rất phù hợp hào phóng.

Từ đó mâu thuẫn hai nhà liền giải khai, bọn họ cũng không cần vì chuyện sính lễ với hồi môn mà tranh cãi thêm nữa.

Chỉ bất quá, hai nhà bọn họ đều rất coi trọng hôn sự này, nếu không đưa sính lễ cùng đồ cưới, bọn họ sẽ không hiển lộ được thực lực cùng tài lực của gia tộc mình.

Phượng Thanh Bình suy nghĩ một chút nói: “Long công tử không cần lo lắng, một là một, hai là hai, sính lễ của Phượng gia ta không thể nhượng không có nghĩa là sẽ xé rách thể diện của Bách Lý gia. Chờ chuyện này qua đi, hai nhà chúng ta vẫn có thể chung sống hòa thuận.”

Bách Lý gia chủ cũng đứng ra nói: “Một là một, hai là hai, không sai, trong chuyện đồ cưới này, Bách Lý gia ta cũng sẽ không thối lui một bước.”

“Sao phải khổ vậy a?” Long Thiên Tuyệt lắc đầu nhíu mày nói: “Dù sao đến lúc đó, Long gia chúng ta cũng là trả lại sính lễ cùng của hồi môn cho các người. Hiện tại các ngươi ra bảng giá cao như vậy đến lúc đó Long gia còn không phải là phải phải lấy đồ cưới đồng dạng trả lại? Bất quá nói đến bạc, thực tại, làm cho ta nhức đầu a…”

Âm thanh hắn thở dài, đột nhiên ngữ điệu vừa chuyển, sách sách nói: “Long gia chúng ta gần đây chuyện lớn chuyện nhỏ không ngừng, bạc chi cũng là từng khoản từng khoản lớn. Tỷ như lượng lớn tàu thuyền đi lại cần chế tạo sữa chữa lần nữa, còn có mấy tòa thành cũ kỹ cũng phải sửa sang lại…những thứ này cần rất nhiều bạc! Tránh cho ngày hôn lễ tân khách đến, thấy Long gia cũ rách một mảnh lại sinh ra coi thường, cho là Long gia đã đến lúc suy tàn rồi. Chỉ là những việc xảy ra này cần chi trả rất nhiều bạc, Long gia ta sợ rằng không trả nổi sính lễ cùng của hồi môn cho Phượng gia với Bách Lý gia rồi, phải làm sao đây?”

Vần Khê ở bên cạnh lén nhịn cười, bỗng nhiên lĩnh hội, té ra là hắn vòng một vòng nha! Đào cái hố này, nói hồi lâu không phải là muốn Phượng gia cùng Bách Lý gia miễn cho Long gia trả lại đồ cưới sao? Cái gì mà cải tạo thuyền bè, cái gì mà sửa chữa tòa thành, đâu có cần nhiều bạc như vậy, rõ ràng là kiếm cớ mà.

Phượng gia với Bách Lý gia cũng không ngu, những ca ngợi kính ngưỡng Long Thiên Tuyệt, bây giờ thu hồi ngay lập tức! Bọn họ mới không tin đường đường một Long gia lại kiếm không ra bạc sữa chữa tàu thuyền cùng tái tạo thành trì! Riêng trên người vợ chồng Vân Khê Long Thiên Tuyệt đã có không biết bao nhiều tài phú ấy chứ!

Vợ chồng bọn họ than nghèo? Mặt trời mọc phía tây sao!

Hai vợ chồng đều giống nhau, đích thị là hai cái kẻ hám tiền a! một

người so với một người càng ngoan độc hơn, bọn họ triệt để bái phục rồi!

Phượng Thanh Bình lén lút lau mồ hôi, mỉa mai ngượng ngập nói: “Phượng gia chúng ta có thể lấy được Long Thiên Tầm là phúc khí là may mắn của chúng ta, về phần sính lễ hồi môn gì gì đó, có thể miễn được thì miễn đi, chúng ta cũng sẽ không để ý.”

Bách Lý gia chủ cũng hung hăng lau mồ hôi, nói: “ Có thể kết làm thông gia với Long gia, là phúc khí của Song nhi, về phần hồi môn, coi như, này cũng phông phải là chuyện lớn gì.”

“Hai vị thông gia thật là thấu tình đạt lý a! Long gia có thể kết giao được với hai vị, đích thực là may mắn của gia tộc, may mắn của gia tộc!” Long Thiên Tuyệt cuối cùng mặt cũng giãn ra mà cười, nụ cười này, tất thảy phòng khách đều sáng lên, hào quang rực rỡ bắn ra tứ phía.

Người của Phượng gia cùng Bách Lý gia đều có chút nhao nhao xốc xếch, nhưng nếu bọn họ kiên trì đòi Long gia sính lễ cùng hồi môn, có phải hay không liền biến thành kẻ không thấu tình đạt lý, là bất hạnh của Long gia?

Quyển 6 - Chương 70: Cử hành hai hôn lễ

Edit: bongtuyetlonely

Beta: Tiểu Mộng

Hai vợ chồng Vân Khê keo kiệt, khiến cho mọi người vô cùng im lặng. Một tỉ rưỡi bạc trắng a, đây chính là một khoản lớn, vượt xa ra khỏi dự tính của bọn họ. Vì lần hôn lễ này, bọn họ quả thật là rủi ro rồi.

Nhưng mà, nếu là chuyện vui, dùng nhiều bạc chút cũng không coi là gì. Thương nghị xong, người Phượng gia cùng Bách Lý gia liền muốn rời phòng khách. Ai ngờ, từ ngoài cửa truyền đến một trận tiếng cười sảng khoái, âm thanh cười cứng cáp rất có lực, vô cùng đặc biệt, Vân Khê vừa nghe cũng biết là Hiên Viên gia chủ tới.

“Là ông ngoại tới.” Vân Khê cười một tiếng

Hiên Viên gia chủ cười lớn đi vào phòng khách, vẻ mặt hồng quang, tâm tình vô cùng vui vẻ: “Ha ha ha ha……Thì ra là mấy vị thông gia Phượng gia cùng Bách Lá gia tộc đều ở đây! Lần hôn lễ này hai ngoại tôn của lão phu cùng cưới vợ, lão phu thật là cao hứng a! Chúng ta cũng rất nhanh trở thành thông gia rồi, đi vội làm cái gì? Ngồi xuống đây cùng lão phu hảo hảo hàn huyên một chút, làm cho tình cảm của mấy nhà chúng ta gần gũi hơn.”

Phượng gia cùng Bách Lý gia nhìn thấy gia chủ Hiên Viên tự mình trình diện, rồi rít tiến lên bái kiến. Nói thế nào Hiên Viên lão gia chủ

cũng là nhân vật nổi tiếng, là trưởng bối của bọn họ, có thể tự mình đến, chính là cho bọn họ mặt mũi lớn.

“Hiên Viên tiền bối, chúng ta sau này thành thông gia rồi, người có chuyện gì cứ phó thác cho chúng ta, vãn bối nhất định dốc toàn lực.” Bách Lý gia chủ khách khí nói.

Phượng Thanh Bình cũng không yếu thế, ôm quyền nói: “Hiên Viên tiền bối, ngưỡng mộ đại danh đã lâu! Nếu không phải Sở Mục nói, vãn bối trăm triệu cũng không nghĩ tới, đại ca ta lại thích nữ nhi của Hiên Viên gia tộc ngài. Chỉ tiếc, đại ca ta đã mất sớm, nếu không hôm nay cũng có thể đích thân tới đây thương nghị hôn sự rồi.”

Ánh mắt Hiên Viên gia chủ lóe lên một chút, ảm nhiên nói: “Đúng vậy a, đứa bé kia của ta mệnh khổ, còn trẻ như vậy đã qua đời. Nếu bây giờ còn sống nàng cũng có thể tự mình tới tổ chức hôn lễ cho Sở Mục rồi.”

Lời của ông vừa chuyển, lại nói: “Phượng gia lão phu nhân gần đây có khỏe không? Lão phu mấy thập niên trước cùng lão phu nhân có gặp mặt một lần. Đáng tiếc, năm tháng không buông tha người, nháy mắt thời gian tóc lão phu đã bạc hết rồi, không biết Phượng lão phu nhân có hay không hết thảy đều khỏe mạnh. Mượn hôn lễ lần này, lão phu nhất định phải cùng lão phu nhân hảo hảo họp mặt.”

“Đa tạ Hiên Viên tiền bối quan tâm! Vãn bối nhất định sẽ đem lời của tiền bối chuyển tới mẫu thân.” Phượng Thanh Bình nói.

“Tốt tốt, không nói những điều này nữa, chúng ta hay là trước nói chính sự, đem chuyện hôn lễ định sớm, cũng là nỗi lòng của lão phu.” Hiên Viên gia chủ vung tay lên, rồi đi tới tự mình tìm chỗ ngồi xuống. Khí thế uy phong kia lập tức chấn nhiếp toàn trường, thành nhân vật trung tâm của cả đại sảnh.

“Ngoại công, vừa mới rồi chúng con cùng người của Phương gia Bách Lý gia thương nghị xong, bọn họ quyết định xuất ra một tỉ rưỡi bạc trắng làm sính lễ và của hồi môn, còn có một tỉ rưỡi cuộn tơ lụa, tỉ rưỡi vò rượu ngon cùng với trang sức châu báu. Người xem như thế nào, có thể cao quá hay không? Nói như thế nào đều là sui gia, nhận lễ vật cao như vậy chẳng phải là tỏ ra Long gia ta quá hà khắc?” Long Thiên Tuyệt giọng nhàn nhạt hỏi.

“Một tỉ rưỡi bạc trắng? Đùa gì thế?” Hiên Viên gia chủ không vui vỗ bàn làm vợ chồng Vân Khê một trận mê man, không biết chỗ nào chọc giận lão nhân gia?

“Ngoại công cảm thấy không ổn?” Long Thiên Tuyệt hỏi lại lần nữa, xác nhận nói.

“Không ổn? Đâu chỉ là không ổn?” Hiên Viên gia chủ trừng mắt, giống như hai vợ chồng đã làm chuyện tội ác tày trời vậy.

Người của Phượng gia cùng Bách Lý đều rối rít cười trộm, từng ánh mắt mong chờ nã về phía ông. Cái giá này đích thị là quá cao, bọn họ hết sức kỳ vọng Hiên Viên gia chủ có thể nói lời công đạo, giảm bớt gánh nặng cho bọn họ. Bọn họ chẳng qua là đến đưa sính lễ với của hồi môn, có nhất thiết phải kêu giá cao vậy không? Cũng không phải là ra ở riêng!

Song, bọn họ lại gửi gắm nguyện vọng sai người rồi!

Chỉ nghe Hiên Viên gia chủ vẻ mặt không vui không giận nói: “Một tỉ rưỡi bạc trắng, các ngươi lại có thể thu vào tay sao?”

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt nhìn nhau, càng đoán không ra ý nghĩ của lão gia tử. người Phượng gia và Bách Lý gia thì lại lén

mừng rỡ, đúng vậy, nhiều bạc như vậy các người làm thế nào thu vào? Vẫn là lão gia tử anh minh, hiểu được suy nghĩ của thông gia bọn họ.

Thế nhưng, chỉ sau một khắc mộng của họ liền vỡ nát.

Chỉ nghe Hiên Viên lão trịnh trọng mở miệng nói: “ Hai thân ngoại tôn của lão phu thánh hôn mà các ngươi chỉ lấy một tỉ rưỡi bạc trắng, các ngươi cho là ngoại tôn của lão phu là đi nhặt được sao? Lão phu đi Thịnh Bảo Trai, tùy tiện đấu giá một món bảo vật cũng đã tốn hơn tỉ lượng bạc trắng. Lẽ nào ngoại tôn của lão phu còn không bằng một món đồ?”

Người Phượng gia cùng Bách Lý gia nhất tề lau mồ hôi. Ngài đến tột cùng là mua bảo vật gì, cư nhiên phải cần hơn tỉ lượng bạc trắng? Bọn họ rất rất hoài nghi Hiên Viên lão gia ngài có khả năng mua vài món bảo vật như vậy?

Hiên Viên gia chủ nhìn bảy cha con Bách Lý gia nói, “Lão phu không thể không nói với các ngươi, các ngươi bây giờ là đem nữ nhi gả cho ngoại tôn của lão phu. Sau khi vào cửa, chính là người của Hiên Viên gia tộc ta. Lẽ nào cháu dâu của Hiên Viên gia tộc chỉ đáng chút ngân lượng như thế?”

Hiên Viên gia chủ càng nói càng giận dữ, người Phượng gia cùng Bách Lý gia nghe được ngẩn người. Vốn đang nghĩ Hiên Viên lão gia thông tình đạt lý, thông cảm cho chỗ khó xử của bọn họ. Ai ngờ ông càng làm trầm trọng thêm, ngược lại khiển trách bọn họ, cho là một tỉ rưỡi bạc trắng quá ít.

“ Kia, theo ý của Hiên Viên gia chủ, bao nhiêu ngân lượng mới xứng là thê tử của ngoại tôn gia tộc Hiên Viên đây?” Bách Lý gia chủ trên mặt giật giật, cặp trứng vô cùng đau đớn! *[trứng kia là nguyên văn*

của tác giả nhé:))]

Hắn gả nữ nhi dễ dàng sao? Mọi người đều nói gả con gái đi chính là thu bạc, nhưng sao đến hắn thì hoàn toàn không giống? Gả nữ nhi còn phải bỏ thêm hơn tỉ lượng bạc. Này không tránh khỏi quá độc ác đi!

Hiên Viên gia chủ bộ dạng tử hỏi, suy nghĩ nửa ngày, hồi lâu nói: “Dù thế nào, hai tỉ lượng bạc cũng là nên đi! Lão phu đây là nhìn trên viện trưởng phụ thân ngươi, mới cho ra giá cả hữu nghị. Nếu như không phải là lão phu cùng viện trưởng Bách Lý giao hảo nhiều năm, đừng nói là hai tỉ, chính là ba tỉ các ngươi cũng đừng mơ tưởng lão phu sẽ cho qua!”

Lần này, Bách Lý gia chủ hung hăng lau mồ hôi, quá độc ác rồi. Chưa từng thấy qua kiểu mặc cả như này. Hai tỉ lượng bạc, tại sao không đi cướp a?

Phượng Thanh Bình nghe thế cũng không lên tiếng, nhưng trong đầu thầm nghĩ, Sở Mục là người của Hiên Viên gia tộc, đồng thời cũng là cháu trai ruột của Phượng gia. Theo lý thuyết, bọn họ đưa sính lễ cũng là đưa cho Long gia, cùng Hiên Viên gia tộc không có bất cứ quan hệ gì chứ sao. Tệ hơn nữa, nếu Hiên Viên gia chủ thực sự quan tâm hôn sự của cháu ngoại, vậy thì ông cũng nên đưa chút sính lễ cho Long gia mới đúng.

Nàng suy nghĩ một chút, ứng phó với lão nhân gia lưu manh này, không để ý tới ông mới là thượng sách. Nàng quyết định tạm thời không nói gì, lấy bất biến ứng vạn biến.

Rất nhanh, Hiên Viên lão gia thấy người Phượng gia không nói gì, đôi mắt linh hoạt của ông liền quét tới. Ông vuốt vuốt chòm râu, hiền lành nở nụ cười: “ Nha đầu Phượng gia a, Sở Mục không chỉ là cháu

ngoại của lão phu mà còn là cháu trai ruột của Phượng gia nữa. Hắn cưới vợ, các ngươi dự tính đưa bao nhiêu sính lễ hả?”

Phượng Thanh Bình nghe vậy, không tự giác mà run run, luôn cảm thấy nụ cười này của Hiên Viên lão gia thật không đơn giản.

“Quay trở lại lời nói của tiền bối lúc trước, chúng ta dự định là đưa ra một tỉ lượng bạc, bất quá, suy cho cùng người chúng ta thú cũng là thiên kim tiểu thư của Long gia. Sau khi cùng vợ chồng Long công tử bàn bạc, chúng ta quyết định đưa một tỉ rưỡi bạc trắng.”

“Thân ngoại tôn của lão phu cưới vợ lại chỉ đưa sính lễ một tỉ rưỡi lượng bạc, đây là ý của các ngươi hay ý của Phượng gia lão thái thái?

Ông đây rõ ràng là dùng danh hiệu của mẫu thân tới đè ép nàng đi!

“ Là ý của vãn bối.” Phượng Thanh Bình do dự một chút, theo như ý của mẫu thân thì chỉ có năm trăm triệu lượng bạc thôi. Thế nhưng, nàng lại sợ đối phương quở trách mẫu thân cho nên buộc lòng phải tự mình nhận tội

Hiên Viên gia chủ nói: “Nếu như là ý của ngươi, tỉ rưỡi lượng bạc, còn nói được. Thế nhưng nếu là ý của Phượng lão thái thái thì lão phu liền cần trách mắng Phượng gia các ngươi. Gia tộc Phượng gia mấy thập niên trước kia từng ngạo thị một cõi đại lục Long Tường, là đại gia tộc oai phong một cõi. Địa vị Phượng gia các ngươi ở trên giang hồ làm sao có thể chỉ lấy ra một tỉ rưỡi bạc chứ? Đây không phải là mất hết thể diện của Phượng lão thái thái sao?”

Ông nói, bỗng nhiên vẻ mặt lại đau lòng thêm, chùi nước mắt nói: “Lúc đầu con gái của lão phu muốn đi theo đại ca của Phượng gia ngươi, vô danh vô phận, cũng chưa từng cử hành hôn lễ. Hiện tại

ngoại tôn lão phu muốn cử hành hôn lễ, Phượng gia lại làm qua quýt cho xong chuyện, lão phu nhất định không bỏ qua! Lão phu không thể không hoài nghi, Phượng gia có phải là không đem Hiên Viên gia tộc để ở trong mắt?”

Ông còn không đồng ý?

Phượng Thanh Bình sắc mặt trắng bệch, nội tâm xốc xếch, thầm nghĩ Hiên Viên gia chủ cũng quá hồ nháo, so với Côn Luân lão già không biết xấu hổ kia cũng không hơn chút nào. Để đem bảng giá sính lễ lên nói, ngay cả con gái mình cũng lôi ra, thực sự là làm cho người ta dở khóc dở cười!

“Hiên Viên tiền bối, vãn bối rất hiếu kỳ, không biết Hiên Viên gia tộc dự tính mang ra bao nhiêu sính lễ? Hiên Viên tiền bối đối với ngoại tôn của mình yêu mến có thừa, tin tưởng sính lễ cũng không ít đi? Bằng không chẳng phải là để cho gia tộc khác coi thường?” Phượng Thanh Bình đáy mắt hiện lên tia giảo hoạt, nàng nhanh trí đem Hiên Viên gia tộc cùng dụ dỗ, “ Phượng gia chúng ta tuy rằng thua kém Hiên Viên gia tộc hiển hách nhưng chúng ta nhất định hướng Hiên Viên tiền bối học tập. Như vậy đi, Hiên Viên các ngài đưa bao nhiêu bạc thì Phượng gia chúng ta cũng đưa bằng đấy, phụng bồi tới cùng!”

Như vậy liền xem Hiên Viên gia tộc đáp lại thế nào, hoặc là hai nhà cùng nhau đưa sính lễ, sẽ là chia ra mỗi người một ít. Nàng cũng không tin, Hiên Viên gia chủ kia lại keo kiệt quá, ông sẽ phải vui lòng đưa ra một khoản sính lễ kích xù.

“Sính lễ sao? Dòng họ Hiên Viên chúng ta dĩ nhiên là phải đưa. Bất quá, lão phu đúng là tổng quản của hôn lễ này, nắm trong tay toàn bộ đại cục, những việc nhỏ nhặt này các ngươi tìm đại nữ nhi của lão phu đi, nàng có quyền đại diện cho toàn bộ gia tộc Hiên Viên.” Hiên

Viên gia chủ nói, bỗng nhiên “a ha” một tiếng, bộ dáng bừng tỉnh đại ngộ nói: “Lão phu thiếu chút nữa quên mất, đại nữ nhi của lão phu chính là con dâu Long gia, nàng đây chẳng phải là ra tay trái vào tay phải vào hay sao? Ha ha, nếu bạc cuối cùng đều là vào túi của nàng, vậy sính lễ kia có hay không cũng không sao.”

Nữ tử Phượng gia nghe thế, từng đám trong lòng phỉ nhổ, lão đầu tử này thật quá giảo hoạt, tùy tiện nói một hai câu liền đem sính lễ đẩy đi không còn một mảnh, những điều này cũng thật quá khôn khéo đi?

Vân Khê âm thầm hướng Hiên Viên gia chủ giơ ngón cái, không ngờ lão nhân gia ông ấy vẫn cao hơn một bậc a. Đây gọi là mâm đồng gõ tiếng vang, các nàng có thúc ngực cũng đuổi không kịp.

Hiên Viên gia chủ cười đến ôn hòa, nói với người của Phượng gia: “Về phần Phượng gia nha, dầu gì cũng là đại gia tộc, phương diện sính lễ sao có thể so sánh với Bách Lý gia kém hơn đây? Lão phu nhìn như vầy, các người liền đưa ra giá cả giống nhau đi. Có như vậy ai cũng không ép được ai, ai cũng chiếm không được danh tiếng của ai hết. Ha ha– hợp lý! Các ngươi yên tâm, chờ đến khi khách khứa các gia tộc khác đến lão phu sẽ thay các ngươi tuyên truyền, để cho người ta biết rõ, Phượng gia cùng Bách Lý gia các ngươi là bậc nào đại khí! Sính lễ cùng của hồi môn đều là hai tỉ bạc trắng, nghĩ nghĩ những gia tộc khác khi nghe được tin này, còn không ca tụng Phượng gia Bách lý gia sao, cho các ngươi thể diện cực kỳ to lớn?”

Phượng Thanh Bình gương mặt âm u, rất là bất đắc dĩ. Lão gia ngài đã nói như vậy, nàng nếu còn không đưa ra, đó không phải là Phượng gia các nàng lộ ra tiểu khí thế, sau này Sở Mục làm sao có chỗ đứng ở Long gia?

Bảy cha con Bách Lý gia cuống quýt lau mồ hôi, nếu như là ra nhiều

bạc như vậy để lấy cái danh tiếng này, bọn họ tình nguyện không cần!

“Long Thiên Tuyệt, Khê nhi nha đầu, chuyện này cứ quyết định như vậy. Sính lễ cùng của hồi môn thương nghị xong. Về phần khách khứa của những gia tộc khác hết thảy đều giao cho lão phu đi, lão phu sẽ thay các ngươi hảo hảo mà tiếp đãi.”

“Ông ngoại, vậy người dự định tiếp đãi khách nhân như thế nào đây?” Vân Khê buồn cười hỏi.

“Việc này còn không đơn giản? Lão phu tự mình đích thân đến nhà lần lượt đưa thiếp mời. Bọn họ nếu vẫn để mắt đến lão phu, vậy coi như xong. Ví mà cho rằng bánh cưới không đáng tiền *(ở Trung Quốc khi mời cưới thường kèm theo bánh cưới, kiểu kiểu như bánh phu thê),* lão phu liền trực tiếp tới nhà, đích thân hỏi bọn họ một câu, bọn họ đến tột cùng là có để lão phu vào mắt hay không?” Gương mặt vô lại kia cùng uy phách, thật khiến cho người ta khóc dở mếu dở.

Vân Khê có thể tưởng tượng, người gia tộc nào nếu là gặp được lão gia tử, không bị ông nặn ra mấy giọt mỡ, bọn họ mơ tưởng là có cuộc sống ổn định rồi. Rất tốt, như vậy nhân hôn sự này Long gia bọn họ có thể thu được tiền lời thật to!

“Ông ngoại, vậy cực khổ ngài rồi, có việc gì cứ nói, Long gia chúng con hiện nay bạc không nhiều nhưng nhân công thì không thiếu, tùy người chọn!”

Đích thị toàn gia keo kiệt…Phượng gia cùng Bách Lý gia tộc hoàn toàn hết nói nổi với bọn họ rồi.

Sau khi ly khai đại sảnh liền có hạ nhân truyền lời, Long phu nhân cho gọi Vân Khê, nàng liền chạy đi.

Bên trong gian phòng ngoại trừ Hiên Viên Túc Nhã, còn có Bách Lý Song, Long Thiên Tầm. Hai nàng đang mặc thử giá y, hoa văn mới lạ, thêu thùa tinh tế, còn có phong cách thiết kế độc đáo riêng làm cho Vân Khê âm thầm ao ước.

“Nương, tay nghề của ngài thật tuyệt. Hai người bọn họ được mặc giá y đích thân người may tựa như biến thành người khác vậy. Tiếc là con thành thân quá sớm, đều không có cơ hội được mặc gia y đích thân người may.”

Hiên Viên Túc Nhã dịu dàng cười, xoay người trong chớp mắt lấy ra từ giữa tủ một cái quần lụa mỏng màu trắng.

“Khê nhi, mẫu thân không thiên vị như vậy, lúc làm giá y cho Thiên Tầm cùng Song nhi cũng làm cho con một cái váy, con mặc thử chút xem có hợp không?”

“Nha, sư phụ, thật đẹp! Bà bà còn nói không thiên vị, xiêm y của sư phụ so với chúng ta còn đẹp hơn, nhìn đồ thêu trang trí phía trên này xem, thực vô cùng khéo léo, không biết tinh tế hơn của chúng ta bao nhiêu lần ấy chứ?” Bách Lý Song giọng chua chua nói.

“Đúng vậy, xiêm y này thêu tinh xảo như thế, tốn của bá mẫu không ít thời gian đâu? Đại tẩu, bá mẫu thế nhưng đối với ngươi vô cùng đặc biệt, chúng ta có chút ghen tỵ đây này.” Long Thiên Tầm ngọt ngào cười nói.

Vân Khê đưa tay nhận quần lụa mỏng kia, tiến tới sau bình phong, bắt đầu thay y phục.

Bách Lý Song cùng Long Thiên Tầm hai người đều tự đánh giá áo cưới của mình, sôi nổi vui sướng. Hiên Viên Túc Nhã thì phụng bồi

các nàng tỉ mỉ đo đạc, điều chỉnh thích hợp. Mất một lúc lâu rồi cũng không thấy Vân Khê đi ra, sau bình phong tựa như không có bất kỳ động tình gì, ba người không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

“Sư phụ, lâu vậy, người cẫn chưa thay xong xiêm y sao?”

Bách Lý Song cất bước hướng phía sau bình phong đi tới, cách xa ba bước liền dừng lại, hỏi một câu thăm dò: “Sư phụ, người xong chưa? Con có thể vào không?”

Sau tấm bình phong không có bất kỳ lời đáp trả nào, Bách Lý Song rung mình, phát giác ra có cái gì không đúng, nàng chạy nhanh mấy bước vọt tới sau bình phong.

“A!” Nàng hét lên, “Thiên Tầm, Bà bà, mau đến xem, sư phụ nàng ngất đi rồi!”

Hiên Viên Túc Nhã và Long Thiên Tầm chạy đến sau tấm bình phong, các nàng liền thấy Vân Khê té trên mặt đất, trên người nàng đã thay xiêm y mới, quần lụa mỏng cùng một thân trắng tinh, nhưng lại dính nhiều vết máu, như những đóa hồng mai nở rộ trước ngực nàng.

Ba người sợ ngây người, Vân Khê ngất rồi, khóe miệng vẫn còn lưu lại vết máu.

“Chuyện này là sao? Vừa mới rồi vẫn còn hoàn hảo, như thế nào đột nhiên liền ngất đi chứ? Mau, mau đi gọi người!” Hiên Viên Túc Nhã vội la lên.

Long Thiên Tầm Bách Lý Song hai người cũng không kịp bỏ giá y trên người, vội vội vàng vàng chạy ra khỏi phòng, trước đi hô gọi người.

Cũng không lâu lắm, Long Thiên Tuyệt là người đầu tiên vọt vào cửa phòng, tựa như một hồi gió táp đụng cả cửa phòng lảo đảo lắc lư. Hắn vọt tới bên mép giường, khẩn trương nắm tay nàng xem xét toàn bộ một lượt.

“Khê nhi, mau tỉnh, ngươi làm sao? Làm sao lại đột nhiên ngất đi?”

“Tuyệt nhi, đừng gấp, mẹ đã đi gọi đại phu tới rồi, Khê nhi có thể là quá mệt mỏi cho nên mới tạm thời thiếp đi chăng.” Hiên Viên Túc Nhã an ủi.

Long Thiên Tuyệt mắt không chớp nhìn chằm chằm Vân Khê đang hôn mê, dư quang thấy trước ngực nàng nở rộ ra nhưng đóa hoa do máu tươi hội thành màu đỏ rực, tim hắn bỗng nhiên trầm xuống. Điều này sao có thể đơn giản là do thiếp đi mà thành chứ? Khê nhi nàng rốt cuộc là bị thế nào?

Hắn vận huyền khí, đưa một cỗ lực đạo tiến vào trước ngực Vân Khê, mang huyền lực từ từ vận chuyển tới thân thể nàng. Cỗ huyền lực kia vừa mới tiến vào cơ thể, chậm rãi, trong cơ thể Vân Khê liền xuất hiện một cỗ lực phản kháng, lực lượng mạnh mẽ, đưa lực lượng chuyển nhập hắn vừa cấp vào hung hăng bài xích ra, tay của hắn bắn về phía sau, rút khỏi cơ thể Vân Khê.

Long Thiên Tuyệt sắc mặt ngưng trọng, vừa xem lại mạch đập của Vân Khê, mạch của nàng hết thảy đều bình thường, cũng không có gì kỳ quái mà nàng vẫn cứ khăng khăng bất tỉnh, hơn nữa trong cơ thể nàng còn tồn tại một cỗ sức mạnh kỳ dị, bài xích ngoại lực.

“Khê nhi, nàng nhất định phải tỉnh lại!” Tay của hắn hữu lực, nắm thật chặt tay Vân Khê.

Ngoài cửa lớn, Bách Lý Song kéo một vị đại phu lớn tuổi của Long gia đi vào trong.

“Đại phu tới, mau cho đại phu xem một chút bệnh tình của sư phụ đi.”

Long Thiên Tuyệt nắm thật chặt tay Vân Khê, không chịu buông ra. Đại phu khó xử nhìn hắn một chút, khom người nói: “Đại công tử, mời người trước tiên lui qua một bên, lão phu trước bắt mạch cho phu nhân, xác nhận bệnh trạng của nàng.”

Long Thiên Tuyệt phảng phất như không có nghe được lời của hắn, tay nhẹ run rẩy, mơ hồ có dự cảm xấu. Khê nhi trước nay đều rất tốt, mới vừa rồi lúc chia tay cũng không có dị trạng gì, giờ đột nhiên thành ra thế này, rất không bình thường! Đáy lòng chậm rãi tăng thêm lo lắng, hắn khẩn trương đến thất thần.

Đại phu thấy hắn không chịu dịch tay đi nửa phần, chỉ đành đem ánh mắt cầu cứu về phía Hiên Viên Túc Nhã.

“Phu nhân, người xem cái này…?”

Hiên Viên Túc Nhã tiến lên, vỗ vỗ vai Long Thiên Tuyệt, khuyên lơn: “Tuyệt nhi, trước hết để cho đại phu xem mạch chẩn đoán tình trạng bệnh, chỉ một lát thôi, con không cần lo lắng, Khê nhi sẽ không có chuyện gì.”

Tiếng mẫu thân nhỏ nhẹ khuyên bảo, Long Thiên Tuyệt cuối cùng cũng đứng lên, nhưng chỉ xê dịch ra một bước nhỏ, yên tĩnh đứng bên mép giường chứ không chịu tách ra một bước.

Đại phu thật vất vả chen vào, cuối cùng cũng có chút không gian bắt mạch kiểm tra bệnh trạng. Thần sắc hắn lộ ra vẻ kỳ quái, lại là than thở, lại là lắc đầu.

“Thế nào, rốt cuộc là tình huống gì?” Long Thiên Tuyệt hỏi.

“Quái, thực sự là rất quái, bệnh của Thiếu phu nhân lão phu thực không nhìn ra, chẳng qua là khí huyết của nàng có phần hư nhược, những thứ khác hết thảy đều bình thường. Không bằng lão phu kê ít thuốc bổ huyết khí xem thử một chút?”

Long Thiên Tuyệt nhíu mày thật sâu, nghe thầy thuốc chẩn đoán bệnh hắn cũng biết đại phu căn bản cũng không có nắm chắc bệnh trạng của Khê nhi, hắn liền đưa tay vẩy thầy thuốc.

“Ngươi trước đi kê thuốc đi.” Giọng điệu xa cách, cũng là tiễn khách.

Đợi thầy thuốc đi xa, Long Thiên Tuyệt nói với mẫu thân: “Mẹ, trong gia tộc chúng ta còn có đại phu nào y thuật cao minh không? Nếu như không có, vậy phải đi mời ngay những đại phu phía ngoài. Bất kể thế nào cùng phải đem bệnh trạng Vân Khê biết rõ.”

Hiên Viên Túc Nhã tiến lên, ôn nhu nói: “Tuyệt nhi, con đừng lo lắng, mẹ sẽ đi mời đại phu đến, tin tưởng nhất định có thể chữa khỏi cho Khê Nhi.” Nói xong nàng đem Bách Lý Song cùng Long Thiên Tầm đám người ra khỏi căn phòng, hiểu rõ lúc này nhi tử không thích bị người quấy rầy, nên lưu lại hai vợ chồng bọn họ trong phòng.

Long Thiên Tuyệt ngưng mắt lẳng lặng ngắm Vân Khê, bàn tay to êm ái lướt qua vết màu trên áo lụa trắng, tim hắn từng chút từng chút chìm xuống, lòng đau như cắt.

Hắn lấy tay lướt qua mặt mũi Vân Khê, ôn nhu lưu luyến trên má mềm mại của nàng, trong đầu xẹt qua một màn hai vợ chồng kề vai chiến đấu, hỉnh ảnh liên tiếp nghênh đón cường địch.

Nàng lúc nào cũng không sợ hãi như vậy, tươi sáng linh động, trước mặt bất kỳ cường địch nào cũng luôn luôn không khuất phục, giống như tinh thần và thể lực luôn luôn khiến cho địch không tưởng.

Mà bây giờ, nàng lẳng lặng nằm ở đây, khuôn mặt trắng bệch, đôi môi hắn như là bị khâu lại, bị cái gì đó nặng ngàn cân đè ép, rốt cuộc là cái gì cũng không nói lên lời.

Hắn chưa bao giờ nghĩ Khê nhi có một ngày rời hắn đi, hắn nên làm cái gì bây giờ? Ngày trước cũng từng có xa cách, nhưng trong lòng hắn biết rõ, hắn biết rõ sớm muộn gì cũng có một ngày nàng sẽ trở về bên cạnh, nhưng nếu là nàng thật sự… Hắn không dám nghĩ thêm nữa, không thể mất đi nàng, tuyệt đối không thể mất đi nàng!

Hắn ngồi lẳng lặng, một lần lại một lần khẽ vuốt gương mặt của nàng, phảng phất như hết thảy đều không tồn tại, cũng không có bất cứ chuyện gì có thể khiến hắn nửa điểm lo âu.

Một lúc sau, có không ít người tiến vào xem xét, cũng có đại phu tới chẩn bệnh cho vợ yêu của hắn.

Thế mà, Vân Khê giống như là đã ngủ say, làm thế nào cũng không chịu tỉnh lại.

Long Thiên Tuyệt vẻ buồn rầu trên mặt ngày càng tăng, vô phương chẩn đoán bệnh của Khê nhi, hắn cũng không dám để nàng tùy ý dùng đan dược, điều có thể làm nhất bây giờ là chờ bên người nàng, chờ nàng tỉnh lại

Vân Khê giống như làm một hồi quái mộng, trong mộng khắp nơi tràn ngập sương mù dày đặc, không có một bóng người, nàng cao giọng la lớn cũng không có ai đáp lại.

Nàng lục lọi đi về phía trước, trước mắt từng từng sương mù tản ra, nàng nhìn thấy quang cảnh chung quanh nhưng là giống nhau, không khí đầy vẻ đe dọa, tìm không ra một chút sinh cơ.

Vân Khê không kìm được hoảng hồn, mình đến tột cùng là ở nơi nào? Là mộng hay là thực? Nếu như là mộng, nàng hi vọng mau chóng tỉnh lại. Nếu như là thực, nàng không dám tưởng tượng, nếu như nàng bị mất phương hướng ở chỗ này, nàng phải làm cái gì bây giờ?

Trong lúc bất chợt, khắp nơi sương mù xảy ra dị động, mơ hồ nàng thấy sương mù đậm đặc ở một nơi tụ lại, đại đoàn sương trắng tụ hội, chậm rãi huyễn hóa ra hình dạng một con quái vật to lớn kềnh càng.

“Hống————-“

Quái vật khổng lồ kia biến ảo chốc lát mà thành, nó há mồm gào thét. Chỉ trong nháy mắt, thiên địa biến sắc, cuồng phong gào thét từ trong miệng nò trào ra.

Vân Khê che lỗ tai lại, cơ thể bị cuồng phong cuốn lên giữa không trung.

Đó là vật gì? Chẳng lẽ là bóng đè trong truyền thuyết? Hồi nhỏ nàng cũng có nghe phụ thân nói qua, hài tử nào làm chuyện xấu, lúc nằm mơ sẽ bị bóng đè, bị bóng đề đó một ngụm nuốt hết.

Khi đó nàng chỉ cảm thấy là phụ thân đang hù dọa nàng, trên cõi đời này làm gì có bóng đè tồn tại, nhưng mà bây giờ nàng có một chút tin.

“Cửu cô cô, mau tới giúp ta!” Vân Khê la to một tiếng, nàng không đủ

tự tin có khả năng chiến thắng bóng đè.

“Cửu cô cô, mau hiện thân a!” Liên tục hô to mấy tiếng cũng không thấy Cửu cô cô hiện thân, tâm trạng Vân Khê rối loạn, chuyện gì xảy ra? Không chỉ Cửu cô cô không hiện thân, ngay cả Huyền Long, Hổ Vương, còn có thần thú Thủy Quy và Hoàng kim cự long nàng cũng không cảm ứng được, không thể cùng bọn nó truyền lại tiếng lòng.

Qúa kỳ quái! Tất cả thần thú của nàng đều không cách nào triệu hoán, vậy có phải hay không chứng minh nàng hiện tại đang là một mình trong mộng đây?

Song, sau một khắc, nàng cùng không nghĩ vậy, bóng đè lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tay hướng tới lồng ngực của nàng, khiến nàng chợt phun ra một ngụm máu tươi.

Đau quá! Cơ thể nàng cảm nhận chân thật như vậy, nếu chẳng qua chỉ đơn giản là mộng, nàng sao lại đau thế này đây chứ? Nàng không dám lơ là, hai tay nhanh chóng kết ấn, đọc lên mấy chữ: “Đóng băng thuật!”

Chỉ thấy một chút hàn quang lóe lên, phun ra một đạo huyền khí, hướng thẳng về phía bóng đè.

“Rống!” Bóng đè điên cuồng hét lên một tiếng, giữa không trung xoay tròn một vòng, quạt lên một trận gió lốc đưa cơ thể Vân Khê vọt ra xa. Bóng đè vốn là do sương mù đậm đặc cấu tạo thành, nó căn bản không sợ Đóng băng thuật uy hiếp.

Vậy có thể làm gì cho tốt? Vân Khê cau mày, chậm rãi tĩnh tâm lại. Xem ra, nếu như không đối phó với cái mộng yểm này trước tiên thì nàng sợ là khó mà ra khỏi đây

“Na di thuật!”

“Hấp thu thuật!”

“Phản phệ thuật!”

Các loại thuật pháp của Tàn hoa bí lục nàng đều thử một lần, cùng bóng đè lâm vào kịch chiến.

Long Thiên Tuyệt canh giữ ở bên mép giường chợt thấy thân thể nàng bỗng nhiên chấn động, chân mày chau lại thật sâu, trên mặt lộ ra thần sắc thống khổ.

Hắn hơi sững sờ, lấy tay sờ sờ trán Vân Khê, khẽ gọi vài tiếng: “Khê nhi, mau tỉnh lại, đừng ngủ, mau tỉnh lại đi!”

Vân Khê không có bất kỳ phản ứng, chẳng qua tứ chi của nàng thỉnh thoảng dãy dụa giống như là lâm vào một cơn ác mộng, vùng chân mày vẫn không giãn ra.

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, Long Thiên Tuyệt không kiên nhẫn hỏi: “Ai?”

“Thiên Tuyệt, là ông ngoại. Còn có Phượng lão thái thái cũng cùng đến. Phượng lão phu nhân kiến thức uyên bác, để cho bà nhìn một chút có thể hay không tìm ra manh mối gì.” Ngoài cửa truyền tới thanh âm của Hiên Viên gia chủ. Ngay sau đó cửa phòng bị đẩy ra, Hiên Viên gia chủ cùng Phượng lão thái thái tiến vào bên mép giường.

Phượng lão thái thái quan sát thần sắc Vân Khê, trầm giọng nói: “Tình huống không ổn, Vân cô nương sợ là đã rơi vào chính giữa mộng yểm rồi…”

Long Thiên Tuyệt ngẩng đầu lên, ánh mắt mong mỏi nhìn về phía bà. Nếu Phượng lão thái thái có thể nói ra được tình huống, vậy thì chắc chắn cũng có thể giải khai mộng yểm.

“Phượng lão phu nhân, cầu xin người nhất định phải giúp Khê Nhi.”

Phượng lão thái thái nhưng lại lắc đầu: “Việc này, lão thân sợ là không giúp được gì rồi.”

Quyển 6 - Chương 71: Hôn lễ (3)

Edit: Như Xuân

Beta: Tiểu Mộng

“ Làm sao bây giờ? Phượng lão phu nhân, ngài kiến thức uyên bác, nhất định có thể có biện pháp. Hậu bối nhờ cậy người, chỉ cần có thể làm cho Khê Nhi tỉnh lại, ngài kêu ta làm cái gì ta đều nguyện ý.” Long Thiên Tuyệt lo lắng nói. Nghe được những lời phủ nhận của Phượng lão thái thái, tim của hắn giống như là có một chiếc chùy nệnh xuống, không thể hô hấp.

“ Lão thân mấy ngày trước đây cũng đã phát hiện, Vân Khê cô nương trên ấn đường có hai đạo hắc khí dâng lên, lão thân từng dặn dò nói nàng phải cẩn thận một chút. Ai ngờ, số kiếp này vẫn là không thể nào tránh thoát a. Người không thể cùng trời đấu, đây là định trước, Vân Khê cô nương nhất định phải vượt qua một kiếp này thôi.” Phượng lão thái thái nói.

“ Cái kiếp gì, có nguy hiểm không?” Long Thiên Tuyệt càng thêm lo lắng.

Phượng lão thái thái suy tư chốc lát, lắc đầu nói: “ Lão thân cũng không được rõ ràng nàng sắp gặp chính là cái kiếp nạn gì, nhưng lão thân nhìn trước mắt nàng chẳng qua là chỉ hôn mê, không có gì đáng ngại, có lẽ là lão thân quá lo lắng.”

Bà trầm ngâm một lát, đột nhiên lên tiếng nói: “ Vân cô nương là hậu

duệ của Vân tộc, nàng có từng tu luyện qua Tàn Hoa bí lục của Vân tộc không?”

Long Thiên Tuyệt ánh mắt sáng lên: “ Lão phu nhân suy đoán không sai, Khê Nhi nàng vẫn tu luyện Tàn Hoa bí lục, chẳng lẽ là bởi vì nguyên nhân tu luyện bí lục, mới có thể tạo thành kiếp nạn hôm nay sao?”

Phượng lão thái thái gật đầu nói: “Hơn phân nữa chính là như vậy. Lão thân từng nghe nói qua, Vân tộc có một bộ Tàn Hoa bí lục, trong đó ghi chép rất nhiều thuật pháp thuần kỳ, những thứ thuật pháp này uy lực rất là cường đại, nhất là tu luyện thuật pháp càng cao sâu, nó có thể phát huy ra một lực lượng càng cường đại. Một khi tu luyện đến cảnh giới nhất định, nó lại đối với người tu luyện có những ảnh hưởng không tốt. Tu luyện cấp càng cao, người tu luyện bị ảnh hưởng không tốt càng nghiêm trọng…….tuổi của Vân cô nương sẽ giảm lại, nhưng tu vi võ công sẽ tịnh tiến nhanh chóng. Bởi vì cái gọi là cực thịnh tắc suy. Hơn phân nữa chính là đạo lý ở chỗ này.”

Cực thịnh tắc suy, Long Thiên Tuyệt trong lòng đều quanh quẩn bốn chữ này.

Hắn nghĩ đến, thời điểm ở Tiêu Dao các, Các chủ đã từng theo chân bọn họ nói những lời này, ngay lúc đó Các chủ thần sắc tựa hồ có chút quái dị, cho nên bọn họ không có lưu ý cho lắm, bây giờ nghĩ lại chính là càng nghĩ càng kinh hãi. Có phải hay không lúc đó ngay cả Các chủ cũng nhìn ra được manh mối, Vân Khê nhất định là gặp một kiếp nạn đi?

“Lão phu nhân, Khê Nhi kiếp nạn lần này, hậu quả nghiêm trọng nhất có thể xảy ra là cái gì?” Hắn hỏi.

“Lão thân cũng không có tự mình trải qua, không có biện pháp chuẩn

xác nói cho ngươi biết chân tướng sự thật. Bất quá, lão thân từng nghe tổ tiên của Phượng gia nhắc tới, người sáng lập Vân tộc năm đó cũng từng tu luyện qua một loại thuật pháp cao sâu nhất trong Tàn Hoa bí lục, chỉ dựa vào vào loại thuật pháp này mà tung hoành thiên hạ, không ai sánh bằng, sáng lập ra Vân tộc địa vị không cách nào dao động, được thế nhân tôn kính, có thể nói là quang vinh một thời! Song, sau một khoảng thời gian, cả người nàng liền thay đổi, từ đó trở nên hốt hoảng, cuối cùng còn bị chết không minh bạch, ngay cả thi thể cũng không tìm thấy được, Tàn Hoa bí lúc cũng vì vậy mà biến mất theo. Đến nay cũng không có ai biết, nàng rốt cuộc đi nơi nào?" Phượng lão thái thái nói.

Long Thiên Tuyệt hoàn toàn tĩnh lặng, hắn cúi đầu nhìn Vân Khê đang trong tình trạng hôn mê, các loại ý niệm không tốt đều nảy sinh trong đầu. Sức sống không còn, sau đó mất tích, hay là…….. Hắn không dám nghĩ tiếp nữa, từ trước đến nay gương mặt tuấn tú luôn anh khí bừng bừng phấn chấn giờ lại là vẻ sa sút tinh thần.

Trong giấc mộng, Vân Khê lần lượt thi triển các loại thuật pháp, Thôn Phệ thuật, Đóng Băng thuật, Phong Ấn thuật, Phản Phệ thuật……. Cơ hồ mỗi loại thuật pháp đều thi triển liên tục vài lần. Kỳ quái chính là, trong giấc mộng, huyền khí trên người nàng tựa hồ là dùng không hết. Ngày thường, khi nàng thi triển một lần Đóng Băng thuật hoặc là Phong Ấn thuật sẽ hao tổn nàng hết phân nửa huyền khí, nhưng khi đang ở trong mộng, mỗi lần nàng thi triển xong một lần thuật pháp, huyền khí sẽ tự động nhận được hồi phục tràn đầy, thật là thần kỳ a!

Nhưng mà, dù vậy, đối với nàng mà nói, cũng không có trợ giúp quá lớn.

Lực lượng của Mộng yểm đó quá cường đại! Các loại thuật pháp của nàng đối với Mộng yểm tuyệt đối không có lực sát thương nào. Thời gian qua lâu, nàng có chút nổi giận, nếu như cứ thế này mãi, chẳng

lẽ nàng phải ở trong giấc mộng này viễn vịnh không tỉnh lại, không cách nào trở lại hiện thực sao?

Nàng chỉ vào Mộng yểm hô to: “Ta với ngươi không thù không oán, tại sao ngươi lại đem ta vây khốn ở chỗ này? Nhanh lên đem ta trở về đi!”

Mộng yểm gào thét một tiếng, giương nanh múa vuốt.

Nơi xa, có một thanh âm lúc có lúc không trong màng sương mù dày đặc truyền đến: “Muốn rời khỏi nơi này, không có biện pháp khác, chỉ có thể chiến thắng Mộng yểm. Nếu không, ngươi vĩnh viễn sẽ ở lại nơi này.”

“Không thể nào, ta không tin!” Vân Khê tức giận: “Ngươi nói cho ta biết đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Tại sao ta lại bị vây ở cái địa phương này?”

Cái thanh âm lúc nãy lại vang lên: “ Ta hỏi ngươi, ngươi hiện tại có phải là đang tu luyện loại thuật pháp cuối cùng trong Tàn Hoa bí lục hay không?”

Vân Khê hơi kinh hãi, trả lời: “ Không sai.”

“Thế thì đúng như vậy rồi, Tàn Hoa bí lục sở dĩ lấy mệnh danh Tàn Hoa, là bởi vì bản thân của nó không được hoàn mỹ, không được trọn vẹn. Ngươi có thể một đường thông thuận tu luyện thành công những thuật pháp này, đã là tạo hóa của ngươi, về phần loại thuật pháp cuối cùng này……. Ha hả, ngươi cho rằng nó có thể tu luyện dễ dàng thành công như vậy sao? Không ngại nói cho ngươi biết, Vân tộc các ngươi, bao gồm tổ tiên của các ngươi cũng không thể chân chính tu luyện thành công tầng cao nhất của loại thuật pháp này. Ngươi cho là lấy tư chất của ngươi có thể tu luyện thành công hay

sao?” Đối phương giọng nói tràn đầy khinh miệt cùng khinh thường.

Vân Khê tâm tư một trận nóng nảy, nàng chưa bao giờ nghĩ tới, mình tu luyện Tàn Hoa bí lục, còn tạo thành ảnh hưởng không tốt như thế. Nàng lãnh khốc nói: “ Các nàng tu luyện không được, không có nghĩa là ta cũng như vậy tu luyện không được. Không phải là trước mắt chỉ có một mộng yểm hay sao? Ta cuối cùng cũng có biện pháp đối phó nó!”

“Ngươi đừng có cậy mạnh, ta không ngăn cản ngươi. Bất quá, ta phải nhắc nhở ngươi một câu, ngươi nếu như chết trận ở trong giấc mộng, như vậy cuộc sống hiện thực của ngươi cũng đã chết, ngươi không thể có một lần cơ hội nào nữa.” Thanh âm kia nói xong, phiêu phiêu hồ hồ biến mắt.

Tâm tình Vân Khê rất khó có thể bình phục, đối diện trên bầu trời Mộng yểm như hổ rình mồi, trong mắt nàng chiến ý hoàn toàn đốt lên!

Không chiến chính là chết.

Nàng tình nguyện chết trận, cũng không nguyện ý ở chỗ này từ từ tiêu hao sức lực rồi chết.

“Đến đây đi! Không phải ngươi chết, chính là ta chết.” Vân Khê khẽ kêu một tiếng, Kinh Hồng kiếm trong tay đột nhiên run lên, cũng theo đó chiến ý nảy mầm.

Hiện tại nàng không có thú sủng hỗ trợ, có thể cũng chỉ có lệ thuộc vào các loại thuật pháp cùng uy lực của Kinh Hồng kiếm.

Một cuộc kịch chiến lần nữa được diễn ra.

Mặc dù, không cách nào ở trong một khoảng thời gian ngắn chiến thắng được Mộng yểm, nhưng là nàng có thể liện tục thi triển Na Di thuật cùng các loại thuật pháp khác, ít nhất bảo vệ tánh mạng là không có vấn đề gì, như thế, Mộng yểm liền không cách nào bắt được nàng, cho nàng một kích trí mạng.

Vân Khê ở trong giấc mộng không ngừng chiến đấu, mà ở hiện thực, phụ tử Long Thiên Tuyệt đều canh giữ ở bên người của nàng, thời gian từng chút từng chút trôi qua.

Một ngày đi qua, hai ngày đi qua, đến thời điểm ngày thứ ba, các tân khách tham gia hôn lễ, cũng đã đến không sai biệt lắm, cả Đại bản doanh Long gia náo nhiệt ồn ào, tất cả mọi người vì chuẩn bị hôn sự mà hối hả. Long Thiên Thần, Bách Lí Song, Bạch Sở Mục cùng Long Thiên Tầm mấy người thường xuyên tới đây nói chuyện với Vân Khê, hơn nữa Bách Lí Song cùng Long Thiên Tầm hai cô gái sắp gã đi, nhìn thấy Vân Khê ngủ say lâu như vậy, hai người liền không nhịn được rơi lệ.

Vốn là các nàng tính toán muốn hủy bỏ hôn sự, nhưng bị Long Thiên Tuyệt ngăn trở, hắn tin tưởng Khê Nhi cũng không nguyện ý như vậy bởi vì nguyên nhân nàng đang bị vây ở trong hôn mê mà ngăn cản hôn lễ này.

Ngày diễn ra hôn lễ, Long Thiên Tuyệt vẫn canh giữ ở bên cạnh giường, nhi tử ngồi ở trên đùi của hắn, trên tay hắn cứng ngắc đem cây lược gỗ, cẩn thận chải tóc thay nhi tử. Tiểu Mặc ngồi ở trên đùi của phụ thân, tóc dài đen bóng xõa ngang eo rối tung, trơn bóng mềm mại, màu sắc đen tuyền khỏe mạnh, làm cho người ta yêu thích không buông tay được.

Cây lược gỗ xuyên qua từng kẽ hở, không có chút nào cách trở. Long Thiên Tuyệt vừa vì nhi tử chải tóc, vừa xuất thần.

Một màn ấm áp như vậy, làm cho người ta ấm áp trong lòng.

“ Phụ thân, mẫu thân có phải là đang nằm mơ hay không? Tay chân của người liên tục hoạt động, thật giống như là đang đánh nhau a.” Tiểu Mặc nói.

“ Có lẽ vậy, nhưng là phụ thân không thể giúp được gì cho mẫu thân con, hiện tại cũng chỉ có thể đợi nàng tự mình tỉnh lại mà thôi.” Long Thiên Tuyệt thần sắc có vẻ thê lương.

Tiểu Mặc suy nghĩ một chút nói: “ Chúng ta không bằng đi tìm Tiểu Ban tới thử xem sao? Hắn Phật pháp cao thâm, nói không chừng có thể giúp mẫu thân đuổi đi người xấu ở trong mộng!”

Long Thiên Tuyệt động tác chải tóc cho nhi tử có chút dừng lại, ánh mắt chợt lóe: “ Đây thật cũng là một biện pháp tốt a, thử một chút cũng không sao.”

Mặc dù hắn cũng không biết rõ, hiện tại Khê Nhi đến tột cùng là lâm vào cái tình huống gì, nhưng chỉ cần có biện pháp, hắn đều nguyện ý làm thử. Hắn nhanh chóng buộc tóc lại cho nhi tử, sửa sang lại đơn giản rồi nói: “ Con nhanh đi đem Tiểu Ban gọi tới, cho dù không có tác dụng gì, cũng có thể để cho nó tụng kinh, cầu một phần bình an cho nàng.”

“ Tốt, con sẽ đi ngây bây giờ.” Tiểu Mặc từ trên người hắn nhảy xuống, nhanh chóng chạy ra khỏi phòng.

Ngoài cửa phòng, Tiểu Mộ Dung đã đợi bé một hồi lâu, thấy thân ảnh của bé xuất hiện, lập tức nện bước chân chạy tới: “ Tiểu Mặc ca ca, chúng ta cùng nhau đi chơi sao?”

Tiểu Mộ Dung cũng rất hiểu chuyện, biết được mẫu thân của Tiểu Mặc ca ca ngã bệnh, bé không dám đi vào quấy rầy, ngoan ngoãn ngồi ở ngoài cửa, chờ Tiểu Mặc ca ca đi ra.

“ Cát Cát, ta hiện tại có chút việc không thể cùng chơi với đệ, đệ ngoan ngoãn một chút, đợt ở chỗ này đừng đi đâu nha.”

Mộ Dung Cát Cát chu cái miệng nhỏ nhắn, lộ ra vẻ mặt đau khổ như bị vứt bỏ. Tiểu Mặc không chịu được bộ dáng đáng thương này của nó, cho nên đem Tiểu Bạch từ trong lòng ngực đi ra ngoài.

“ Tiểu Bạch, ngươi trước theo hắn chơi đi, hảo hảo trông chừng hắn, đừng có để cho hắn chạy loạn khắp nơi.”

“ Được rồi.” Tiểu Bạch bất đắc dĩ nói.

Nó ghét nhất tiểu hài tử a, nhất là tiểu hài tử cùng nó tranh thủ tình cảm của Tiểu Mặc Mặc, bất quá nếu là Tiểu Mặc Mặc phân phó, nó nhất định sẽ không cự tuyệt.

Mộ Dung Cát Cát sắc mặt từ buồn bã lập tức sáng ngời, hai mắt sáng lên nhìn về phía Tiểu Bạch toàn thân trắng noãn, một đoàn khả ái. Bé quơ một đôi tiểu ma trảo, hướng về phía Tiểu Bạch đánh tới.

Tiểu Bạch đảo cặp mắt trắng dã, hướng về phía trước nhảy một cái, liền hướng nơi xa chạy đi.

“ Tiểu Bạch, chờ ta một chút…….” Mộ Dung Cát Cát mở hai chân nhỏ, đuổi theo nó.

Tiểu Mặc than thở: “ Tiểu hài tử thật phiền phức!” Giọng điệu Tiểu đại nhân. Nó thế nhưng quên mất, chính nó cũng bất quá chỉ là một tiểu hài tử.

Cũng không lâu lắm, Tiểu Mặc đem Tiểu Ban đến, đi vào phòng.

“ Phụ thân, Tiểu Ban tới rồi. Tiểu Ban, ngươi nhanh lên một chút thi triển Phật pháp của ngươi, vì mẫu thân niệm kinh cầu phúc đi.”

Tiểu Ban cẩn thận nhìn dung nhan ngủ say của Vân Khê, chần chờ nói: “ Phật pháp của ta chưa chắc đối với Vân di hữu hiệu, không bằng như vậy đi, ta tới đọc vài đoạn Tĩnh Tâm chú, để cho Vân di có thể ngủ được an ổn một chút…….”

Thời gian ba ngày ba đêm, Vân Khê vẫn đang ở trong mơ, cùng Mộng yểm ngày đêm kịch chiến, thân thể từ từ mệt mỏi, sắp chống đỡ không nổi nữa.

Mà Mộng yểm? Bản thân nó chính là do sương mù dày đặc chung quanh biến ảo mà thành, một khi bị đánh tan, xung quang sương mù dày đặc một lần nữa tụ lại, tăng cường thực lực của nó, thực lực chênh lệch cách xa như thế cùng ưu thế địa lý, Vân Khê muốn chiến thắng nó cơ hồ không có khả năng. Không có thần thú tương trợ, chỉ có thực lực của chính bản thân nàng cùng uy lực Kinh Hồng Kiếm, cuộc chiến đấu này đối với Vân Khê mà nói có vẻ vô cùng khó khăn.

“ Phi Tinh tại thiên, Nhất kiếm Kinh Hồng!”

Lại là một đại chiêu, Vân Khê huy kiếm, cả người bay lên, từ trên xuống dưới hướng về phía Mộng yểm mà chém, chỉ nghe được thành âm kiếm phát ra, kiếm khí xuyên thấu qua thân thể của Mộng yểm, đem nó chém thành hai nửa. Nếu như ngươi cho rằng như vậy đã đánh bại được mộng yểm, vậy thì ngươi sai lầm rồi.

Đối với sát chiêu của Vân Khê, Mộng yểm cơ hồ không có tránh né, bởi vì…..cái hình thức thương tổn này đối với nó mà nói căn bản

không coi là cái gì. Thời gian mấy hơi thở, xung quanh sương mù dày đặc từ từ tụ lại, một lần nữa ngưng tụ vây quanh Mộng yểm, một hình thể khổng lồ hơn liền biến ảo mà thành.

Vân Khê từ từ phát hiện ra nó đối với sát chiêu của mình, ngược lại lại thúc đẩy nó trở nên càng cường đại hơn, nếu như vậy trở đi, nàng sớm muộn gì cũng chết vì mệt ở trong mộng này. Nên làm cái gì bây giờ? Đáy lòng nàng lo lắng không dứt.

“ Rống……..” Mộng yểm há to miệng ra, thổi quét một cổ cuồng phong, chạy về phía nàng.

“ Na Di thuật!” Vân Khê dưới chân xoay chuyển, cả người liền biến mất ngay tại chỗ. Nàng đã không đếm được nữa, đây là lần thứ mấy trăm nàng thi triển Na Di thuật. Đây là lần duy nhất nàng ra nước cờ chạy trối chết, nếu không, nàng sớm đã bị Mộng yểm nuốt vào trong bụng. Nhưng mà, nếu như tiếp tục như vậy song phương cũng chỉ là bất phân thắng bại mà thôi. Càng lâu dài, bất lợi cũng chỉ là nàng, nàng phải sớm kết thúc chiến đấu mới được.

Trong lúc suy tư, Mộng yểm kia đột nhiên vung vẫy đuôi dài, mang theo một cổ kình phong, đánh lên trên người của nàng. Vân Khê mới vừa thở dốc một hơi, lại phải một lần nữa thi triển Na Di thuật, thân ảnh liên tục biến ảo.

Đột nhiên, trong sương mù dày đặc có một đạo kim quang thánh khiết nhẹ nhàng đi vào, bên tai mơ hồ truyền đến Phật âm…… Đó là thanh âm của Tiểu Ban! Vân Khê trong lòng nhất thời vui mừng, không ngờ tới thanh âm của Tiểu Ban lại có thể xuyên thấu trong mộng nàng, đi tới nơi này.

Bị Phật âm quấy nhiễu, Mộng yểm gào thét liên tục, cả người bắt đầu xao động, công kích đối với Vân Khê cũng càng ngày càng cuồng

bạo hơn.

Vân Khê không kịp đánh trả lại, chỉ đành nhanh chóng tránh né, nàng tận lực hướng về phía thánh quang kia trốn đi. Phật âm càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng to rõ. Mộng yểm càng điên cuồng hơn, đột nhiên nghe được " Oanh" một tiếng, cả người nó nổ tung ra, từng đợt khói dày đặc hướng về bốn phía, dung nhập vào trong sương mù dày đặc bốn phía, Mộng yểm cứ như vậy biến mất.

Vân Khê sợ hãi than một tiếng, cảm giác được thân thể của mình ở trong sương mù dày đặc từ từ trống không.

" Thật tốt quá, ta đã thoát khỏi cảnh trong mộng?"

Mừng rỡ, thanh âm lúc có lúc không kia, lại từ từ truyền tới: " Ngươi sẽ trở lại, ngươi nhất định sẽ trở lại, ha ha ha……..." Cái thanh âm kia cười lớn, ở bên tai Vân Khê từ từ bay đi xa.

Trên giường, thân thể Vân Khê đột nhiên chấn động, lông mi thật dài của nàng lay động, chậm rãi tỉnh lại. Mở mắt, thấy được Long Thiên Tuyệt, Tiểu Mặc cùng Tiểu Ban ba người đang chờ đợi ở bên cạnh giường. Cái cảm giác từ địa ngục trong lúc bất chợt trở lại thiên đường này, làm cho đáy lòng nàng nổi lên một trận chua xót. Rốt cuộc, nàng đã trở lại. Có thể gặp lại được trượng phu cùng nhi tử của mình, nàng trừ bỏ vui mừng, chính là càng thêm quý trọng.

" Khê Nhi, cuối cùng nàng cũng tỉnh."

Long Thiên Tuyệt đưa tay đem nàng chậm rãi kéo đứng lên, thật sâu nhìn chăm chú nàng hồi lâu, xác định nàng thật không có việc gì, lúc này mới dùng sức kéo nàng vào trong ngực của mình, ôm lấy thật chặc, đem hết thảy tình cảm đều dung nhập vào trong cái ôm này.

“ Nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nàng mơ tới cái gì?” Long Thiên Tuyệt hỏi.

Cảm thụ được cái ôm hữu lực của hắn, Vân Khê đáy lòng ấm áp, trong đầu hiện ra thanh âm mờ ảo. Nó nói nàng nhất định sẽ quay lại, đây có ý tứ gì chứ? Là kiếp nạn của nàng chưa có qua hay sao? Nàng nên nói như thế nào cho Thiên Tuyệt đây, nàng bất cứ lúc nào cũng có thể bị vây trong nguy hiểm? Không muốn làm cho hắn lo lắng, đành nhẹ nhàng lắc đầu, cố gắng hé ra một nụ cười.

“ Ta không sao, chẳng qua là gặp một cái dị mộng, ngủ hơi lâu một chút mà thôi, bây giờ không phải đã tỉnh rồi sao?”

Trong mộng không biết ngày đêm, cho nên Vân Khê căn bản không biết mình đã ở trong mộng đến ba ngày ba đêm.

Long Thiên Tuyệt kéo nàng ra xa một khoảng cách, ánh mắt thâm trầm nhìn nàng, thật tình nói: “ Thật chỉ là một cái dị mộng sao? Nàng ngủ suốt ba ngày ba đêm! Là ba ngày ba đêm a! Nàng làm cho ta như thế nào không lo lắng được chứ? Nàng nói cho ta biết, đến tột cùng xảy ra chuyện gì? Không cho lừa dối ta!”

Đối mặt truy vấn của hắn, Vân Khê cắn cắn môi, do dự một chút, nàng nói: “ Thì ra là ta ngủ lâu như vậy, làm sao ta một chút không phát hiện ra? Thật, ta không sao. Mới vừa rồi ở trong mộng, ta mơ thấy một Mộng yểm, có một thanh âm nói cho ta biết, chỉ có đánh bại Mộng yểm đó, ta mới có thể trở lại hiện tại. Ba ngày ba đêm này ta chính là một mực cùng Mộng yểm tác chiến, ta mất một lượng khí lực lớn, mới có thể trốn thoát. Cái này cũng may có Tiểu Ban, nhờ nó tụng kinh, là Phật lực của nó đánh tan mộng yểm, nếu không như thế, ta có thể còn đang ở trong mộng không ra được, thật sự là vô cùng may mắn a!”

Long Thiên Tuyệt vẫn như cũ nhìn chăm chăm vào nàng, trầm giọng nói: “ Phượng lão phu nhân nói, trên người của nàng sẽ có một kiếp nạn, nhắc nhở nàng phải cẩn thận một chút, nàng tại sao không nói chuyện này cho ta biết sớm?”

“ Đúng vậy a, kiếp nạn…….. Có thể đây chính là kiếp nạn mà Phượng lão phu nhân nói a, hiện tại hết thảy đều đã qua rồi, không còn cái kiếp nạn gì nữa. Bởi vì cái gọi là khổ tận cam lai, ta tin tưởng sau này, người một nhà chúng ta nhất định sẽ bình an.” Vân Khê mỉm cười, đem sầu lo thật sâu ẩn dấu dưới đáy lòng, ngay cả chính nàng cũng không xác định được chuyện này, nàng không muốn nói cho Thiên Tuyệt, để cho hắn lo lắng.

“ Thật không có chuyện gì sao?”

Long Thiên Tuyệt nhìn nàng hồi lâu, trên mặt nàng nụ cười sáng lạn, đưa nghi ngờ trong lòng hắn từng chút từ chút một đánh tan, mặc dù không có yên tâm hoàn toàn, nhưng hắn luôn may mắn, Khê Nhi của hắn rốt cuộc cùng bình yên vô sự.

“ Tiểu Mặc, Tiểu Ban, các con đi ra ngoài trước, nói cho những người khác, mẹ của con đã tỉnh lại. Đợi nàng rửa mặt chải đầu, chúng ta sẽ đi đến hiện trường hôn lễ, hôn lễ hết thảy vẫn diễn ra như cũ.”

“ Tốt, phụ thân, mẫu thân, vậy chúng con đi trước.” Tiểu Mặc cười ngọt ngào, liền kéo tay Tiểu Ban, hai đứa cùng nhau rời khỏi phòng.

Đưa mắt nhìn thân ảnh khả ái của nhi tử, Vân Khê hiểu ý cười một tiếng. Đột nhiên thân thể chợt nhẹ, bị bế lên, Vân Khê hai tay vững vàng ôm lấy cổ Long Thiên Tuyệt, kinh ngạc nhìn về phía hắn, trong con ngươi xinh đẹp lóe ra ánh sáng rực rỡ.

“ Nhìn trên người của nàng, vết máu loang lổ, nếu cứ như vậy đi ra

ngoài đón khách, sợ là đem các tân khác đều dọa cho sợ hãi a.” Long Thiên Tuyệt nửa thật nửa đùa nói.

Hắn đột nhiên nghiêng thân, ở bên cổ Vân Khê hít một hơi, cau mày lắc đầu nói: “ Thật thối a, ba ngày ba đêm không có tắm, thân thể đều có mùi rồi, ta phải đưa nàng hảo hảo tắm rửa, bằng không đem tân khách trong tiệc cưới đều thối không thể chịu nổi a.”

Vân Khê khóe miệng đột nhiên kéo kéo, cáu giận trừng mắt hướng hắn, trên mặt hồng hiện lên vẻ lúng túng: “ Đáng ghét, nào có như chàng nói? Cho dù là rất thối, ít nhất cũng nói uyển chuyển một chút chứ! Nói trực tiếp như vậy, một chút mặt mũi cũng không lưu cho ta. Chàng nếu như chê ta thối, vậy chàng liền cưới một người vợ thơm tho khác đi.” Vân Khê giãy dụa, muốn đẩy hắn ra.

Long Thiên Tuyệt cười thật rực rỡ, đem nàng ôm càng chặt, khóe miệng câu khởi cong cong tà mị nói: “ Không có biện pháp, ta thích Khê Nhi thối a, nếu đổi lại người khác thơm, ta nhất định không thể thích ứng được a!”

Vân Khê nghe vậy, bật cười, hướng hắn trợn mắt một cái: “ Không tắm, không tắm, chính là muốn thối chết chàng a!”

“ Tốt lắm a, vậy chúng ta cứ như vậy đi ra ngoài gặp khách đi, thối chết tất cả tân khách, chúng ta còn có thể tiết kiệm được không ít tiền rượu và thức ăn.”

Vân Khê che miệng, cười trộm không ngừng, cõi đời này cón có thể tìm được người nào keo kiệt hơn so với hắn a?

Hội trường hôn lễ, chiêng trống vang trời, thanh âm đàn sáo ngân nga.

Long gia trực tiếp đem sân luyện võ khổng lồ thay đổi thành hội trường hôn lễ, trên trăm bàn tiệc rượu được bầy đặt tự động, từ đầu đến đuôi, nhìn không thấy bờ.

Long gia từ trên xuống dưới đều bận rộn thành một đoàn, trong đó an bài chỗ ngồi cho tân khách chính là Hiên Viên gia chủ, hắn rõ ràng đem Long gia xem là nhà của mình, Long gia từ trên xuống dưới đều bị hắn sai bảo, một lát hướng đông, một lát lại đi tây, phái đoàn của lão gia tử đó thật nổi tiếng, không ai bằng!

Trên dưới Long gia ngại hắn chính là thân cha của Đại phu nhân, thân ông ngoại của Đại công tử, nên không ai dám nói gì. Ai bảo gia chủ bị bệnh nằm trên giường, không có cách nào tới chủ trì hôn lễ, cho nên không thể làm gì khác hơn là để cho lão gia tử Hiên Viên gia này cưu chiếm thước sào, ở hiện trường tiệc cưới uy phong lẫm lẫm chỉ huy bọn họ.

“ Tất cả mọi người nghe kỹ, tất cả các chỗ ngồi đều có viết tên, mọi người nhìn tên của mình mà nhập tọa, không nên ngồi sai.”

“ Ngươi ngươi ngươi…….. Ai bảo ngươi ngồi ở đây, không thấy được trên đó viết tên của người Phượng gia sao?”

“ Lão phu chính là nhớ kỹ, Mộ gia các ngươi còn tự xưng là cái gì đại gia tộc, chỉ cấp một triệu lượng tiền lễ đã nghĩ ngồi ở chỗ thượng này? Ngươi nằm mơ sao, vội vàng cút ra phía sau cho lão phu!”

Hiên Viên gia chủ không để mặt mũi cho đối phương, cầm trong tay một quyển sổ sách, có cái gì thì nói cái đó, khiến cho phần lớn các tân khách mặt xám mày tro, đối với lão nhân gia hắn rất là không có cách, không thể làm gì khác hơn là xa xa núp hắn.

Cừu Mộ Dã từ chỗ ngồi phía sau đi lên trước, chạy tới bên cạnh Hiên

Viên gia chủ, lén hỏi: “ Lão gia tử, Cừu gia chúng ta chính là đưa ra một trăm triệu lượng bạc trắng, như thế nào chỗ ngồi của chúng ta lại sát với mấy chục vạn lượng của bọn hắn, đây là cái gì a?”

Hiên Viên lão gia tử mí mắt mở ra, không kiên nhẫn nói: “ Cừu gia các người chính là phú hào lớn nhất một vùng Tây Bắc, trong nhà không biết có bao nhiêu núi vàng núi bạc. Nhưng ngươi xem kỹ một chút, Long gia chúng ta có chuyện vui, Cừu gia các ngươi lại chỉ mừng cho chúng ta một trăm triệu lượng bạc trắng? Ngươi nói xem, đây nói xong hay sao? Một Cừu gia lớn như vậy, đường đường là đệ nhất đại phú hào, lại chỉ đưa lễ có một trăm triệu lượng bạc trắng. Một trăm triệu lượng bạc trắng đối với Cừu gia các ngươi mà nói, chẳng khác nào là chín trâu mất một sợi lông*. Các ngươi chỉ nhổ một sợi lông đến lừa gạt lão phu, các ngươi muốn tới ăn cơm của lão phu, đuổi tên khuất cái đi? Có một chút ngân lượng như vậy đã nghĩ ngồi lên chỗ tốt, chạy trở về chỗ cho lão phu, cút đi nhanh!”

Cừu Mộ Dã xốc xếnh ngay tại chỗ, một trăm triệu lượng bạc trắng đã muốn rất nhiều rồi a? Cừu gia bọn họ chẳng qua là tới đây dự tiệc uống rượu mừng, cũng không phải là tới đưa sính lễ đồ cưới, một trăm triệu lượng bạc trắng đã là vô cùng có mặt mũi rồi. Không tin, lão gia tử ông lật xem sổ sách trong tay, hảo hảo mà thống kê xem, có thể có mấy gia tộc đến đây đưa lễ vật tiền vượt qua con sổ một trăm triệu lượng?

Lão gia tử này cư nhiên còn không vừa lòng, cảm thấy tặng tiền lễ quá ít, cố ý an bài cho hắn một vị trí phía sau, từ vị trí của hắn xem lễ, sợ rằng ngay cả mặt mũi của tân lang đều nhìn không rõ ràng, càng nói chỉ là tân nương tử, đúng là gặp nạn a!

Cừu Mộ Dã cắn răng, vì để cho Cừu gia kiếm chút mặt mũi, hắn bất đắt dĩ từ trong ngực của mình móc ra một chồng ngân phiếu, toàn bộ tiền giấy đều có mệnh giá lớn, giao vào trong tay của Hiên Viên gia

chủ nói: “ Ta đây đưa thêm một trăm triệu lượng, ngài hiện tại có thể đổi lại cho ta một chỗ ngồi tốt hơn được không? Dù thế nào, cũng có thể cho ta ngồi cùng một bàn với mấy huynh đệ Bách Lý gia a?

Hiên Viên lão gia tử nhìn cũng không nhìn, đem ngân phiếu đoạt lấy, trực tiếp nhét vào trong ngực của mình, lắc đầu nói: “ Vậy cũng không được, ngươi muốn cùng các huynh đệ Bách Lý gia ngồi một bàn, bạc càng nhiều a, ngươi cần phải biết, Bách Lý gia người ta thế nhưng đưa ra hai tỷ lượng bạc trắng mới có thể ngồi vào cái chủ vị kia a! Ngươi chỉ đưa ra ít bạc như vậy, làm sao đủ? Cho ngươi chuyển chỗ ngồi lên cái bàn phía trước là tối đa rồi, đây là lão phu đưa cho ngươi mặt mũi lớn nhất rồi.”

Cừu Mộ Dã đứng lặng yên tại chỗ, thu ngân phiếu rồi lại chỉ cấp chỗ ngồi cho hắn dịch trước một bàn, kia cùng với chỗ ngồi vừa rồi có cái gì khác nhau? Một trăm triệu lượng bạc trắng của hắn, cứ như vậy tát nước bỏ đi a?

Thật hối hận a, sớm biết trước như vậy hẳn là nên đàm phán cho thỏa đáng đưa thêm bạc, hiện tại muốn nếu như muốn từ trên người lão gia tử này đem ngân phiếu thu hồi lại, dựa vào tính tình leo kiệt của lão gia tử, so với lên trời còn khó hơn a!

Hai mắt hắn không thôi ngó chúng trong ngực Hiên Viên lão gia tử, làm sao bây giờ? Khó có được một lần tham gia hôn lễ, hắn không thể cứ như vậy chỉ nhìn thấy bóng lưng của tân nương tân lang, sau đó lại cùng nhưng người không có danh tiếng ngồi cùng một bàn? Vậy cũng quá làm mất mặt mũi Cừu Đại thiếu gia của hắn rồi!

Hắn kéo lão gia tử lại, nói: “ Lão gia tử, nếu không chúng ta thương lượng lại một chút nữa, ta lại đưa thêm năm mươi triệu lượng bạc, ngài cho ta lên cao thêm vài chỗ ngồi a?”

Cừu Mộ Dã lần này đã có kinh nghiệm, không trực tiếp ra một triệu lượng, mà lựa chọn từ năm mươi triệu bắt đầu tăng lên.

Hiên Viên gia chủ ngửa đầu, không phản ứng, mà trực tiếp đưa bàn tay đến trước mặt của hắn, kia ý tứ chính là nộp khoản ngân lượng ra trước rồi thương nghị. Cũng không trách Hiên Viên lão gia tử lừa gạt hắn như thế, Cừu gia hắn được cả Long Tường đại lục công nhân là gia tộc thần tài, không từ trên người hắn nhỏ vài giọt ra, đó chính là đạo hạnh của ông không đủ cao thâm a.

Cừu Mộ Dã đầu đầy hắc tuyến, nhìn lão gia tử, bất đắt dĩ mọc ra năm mươi triệu lượng ngân phiếu cầm trong tay: “ Ngài nếu như đáp ứng ít nhất cho ta chuyển đến ngồi ở bàn thứ năm, ta đưa cho ngài thêm năm mươi triệu lượng ngân phiếu.”

Hiên Viên gia chủ không trả lời, trực tiếp từ trong tay của hắn đem ngân phiếu đoạt tới tay mình, trước thu ngân phiếu rồi hãy nói, lại đem lòng bàn tay đưa tới trước mặt hắn, lên mặt, kia ý tứ rất rõ ràng, không đưa tiền mơ tưởng thương lượng.

Cừu Mộ Dã lắc đầu thở dài, hắn chính là con cừu non đang đợi làm thịt, tự mình đưa tới cửa, để cho người ta giết. Trong tay khác của hắn nắm chặc năm mươi triệu lượng năm phiếu, hắn dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn về phía Hiên Viên gia chủ: “ Lão gia tử, đây chính là năm mươi triệu lượng cuối cùng, ngài không thể lừa gạt ta a, cũng không phải là ta muốn cưới nữ nhi của Long gia hoặc Hiên Viên gia, ngài lừa gạt ta như vậy, quá không có đạo lý rồi!”

Hiên Viên gia chủ lấy một chồng ngân phiếu thu vào trong người, hướng hắn trừng mắt nói: “ Tiểu tử nhà ngươi còn muốn cưới nữ nhi Hiên Viên gia ta, nghĩ được lắm! Tốt lắm tốt lắm, nhìn thành ý của ngươi như vậy, lão phu liền đem ngươi chuyển tới chỗ ngồi ở bàn thứ sáu!”

Giọng nói xua đuổi kia, làm cho Cừu Mộ Dã đau lòng cắn răng, thương lượng tốn kém hết ba trăm triệu lượng ngân phiếu cũng chỉ đổi được chỗ ngồi ở bàn thứ sáu, lão gia tử này không khỏi làm thịt người khác quá lợi hại đi?

Đột nhiên lại nhớ tới hai vợ chồng Vân Khê, hắn không khỏi lắc đầu thở dài, quả nhiên, không phải là người một nhà không tiến vào chung một cửa a! Hắn hiện tại rốt cuộc cũng hiểu được, cái bản tình vơ vét của cải của hia vợ chồng Vân Khê là di truyền từ ai a.

Hiên Viên gia chủ sau khi lấy được ngân phiếu, liền vỗ vỗ mông chạy lấy người, không quản Cừu Mộ Dã nữa.

Cừu Mộ Dã vẻ mặt xui xẻo bước đi.

Vân Trung Thiên từ phía sau vòng tới đây, lặng lẽ đi tới bên cạnh Cừu Mộ Dã, nhàn nhạt cười nói: “Cừu Huynh, ngươi không biết sao, chỗ ngồi năm bàn ở phía trên chính là lão gia tử muốn để lại cho các viện trưởng của Thập đại học viện, cùng một ít những khách nhân trọng yếu, cho ngươi bàn thứ sáu đã là phi thường ưu đãi rồi, người đừng nên ghét bỏ a!”

Vân Trung Thiên vốn không muốn xen vào việc của người khác, hắn là nhìn thấy thần sắc vẻ mặt của Cừu Mộ Dã giống như muốn đi chết, không nhịn được đối với hắn sinh ra cảm giác đồng tình, cho nên nói ra chân tướng sự thật.

Cừu Mộ Dã nghe vậy, tâm tình lúc này mới tốt lại, thì ra là chỗ ngồi ở năm bàn trên để dành cho các nhân vật trọng yếu. Cũng được, cũng những nhân vật trọng yếu đó so sánh, hắn đúng là thân phận kém hơn nhiều, có thể chiếm được vị trí bàn thứ sáu cũng coi như là may mắn rồi, không có gì oán trách nữa.

Quyển 6 - Chương 72: Hôn lễ (4)

Edit: Như Xuân

Beta: Tiểu Mộng

Tham dự buổi tiệc trước nhất, Ngọc Thụ Lâm Phong bốn người ăn mặc chỉnh tề, một thân trang phục mới tinh, khắp người vui sướng. Hôm nay bọn họ ở đây, nhiệm vụ chủ yếu chính là trợ trận cho hai vị tân lang, cụ thể phải làm những gì, bọn họ cũng không biết, dù sao chính là tham gia náo nhiệt mà thôi.

Bốn người giả dạng chỉnh tề, trên mặt nở rộ nụ cười sáng lạn, tinh thần sáng láng, giống như hôm nay bọn họ chính là chú rể vậy.

“ Đại ca, huynh giúp đệ xem một chút, đệ mặc xiêm y này như thế nào a?” Đinh Phong hăng hái bừng bừng hỏi. Khó có được quần áo mới mặc, hắn không khỏi hưng phấn.

Đinh Ngọc nhàn nhạt quét mắt nhìn hắn một cái nói: “ Đồ đần! Đệ nhìn đại ca như thế nào, chẳng phải sẽ biết bộ dạng của chính mình sao?”

Thật đúng a, bọn họ là tứ bào thai, lớn lên giống nhau như đúc, nhìn thấy ba người kia, chẳng khác nào là thấy được chính mình, không có gì khác biệt.

Đinh Phong tầm mắt ở trên người ba vị huynh trưởng nhất nhất quét qua, không hài lòng cho lắm bĩu môi nói: “ Thật nhục nhã! Các huynh

mặc khẳng định không đẹp bằng ta!”

Ba vị huynh trưởng nhất tề liếc mắt nhìn hắn một cái, lười phản ứng cái độ tự kỷ thái quá của hắn.

“ Đại ca, nhị ca, các huynh mau nhìn, các vị cô nương Phượng gia đã tới!”

Ánh mắt Đinh Lâm long lanh phát sáng, liếc mắt liền thấy được cách đó không xa đi tới, chính là mấy vị nữ nhi Phượng gia.

Đinh Ngọc cùng Đinh Thụ hai người vội vàng hướng về phía hắn chỉ nhìn sang, quả nhiên thấy được ba vị tử y cô nương xinh đẹp, duy nhất chỉ có Tứ muội của các nàng Phượng Mạt Hồng không có ở trong đó.

Quái lạ, Tứ muội các nàng làm sao lại không đi cùng một nhóm với các nàng a?

Chẳng lẽ, hôm nay nàng cũng có nhiệm vụ rèn luyện?

Huynh đệ ba người thảo luận, liếc trộm nhìn về Tứ đệ bọn họ, Đinh Phong tiếp thu ánh mắt quái dị nhìn chằm chằm của ba vị huynh trưởng, hắn khinh thường trợn mắt nhìn trở lại: “ Nhìn cái gì vậy? Đâu có chuyện gì liên quan đến đệ?”

“ Làm sao không liên quan đến đệ chứ? Phượng cô nương người ta dụng tâm làm gầy thân thể như vậy, đều là vì đệ, đệ thậm chí ngay cả một câu quan tâm cũng không có, thật là không có tim không có phổi mà!” Đinh Thụ cố ý nói chuyện lớn tiếng, tận lực làm cho thanh âm của chính mình, có thể truyền vào trong tai của ba tử y cô nương xinh đẹp.

“ Đúng vậy, chúng ta thế nào lại nói đệ đệ – ngươi không tim không phổi như vậy chứ? Quá ném mặt mũi của chúng ta rồi!” Đinh Lâm giống như trước cho hắn một ánh mắt khinh bỉ. Đinh Ngọc thì bày ra một bộ mặt thâm trầm, mặc dù im lặng không lên tiếng, song ánh mắt kia, đủ để nói rõ hết thảy.

Đinh Phong nhìn ba vị huynh trưởng, âm thầm nôn ra, hắn còn giải thích được sao, mình tại sao lại có ba ca ca trọng sắc khinh đệ như vậy chứ? Mọi người chỉ muốn hạnh phúc của mình, hoàn toàn không đem chung thân hạnh phúc của hắn làm trọng a.

Ba tỷ muội bọn họ mỉm cười hướng về phía bọn hắn đi tới, phất tay chào hỏi.

“ Đinh đại ca, các huynh làm sao lại tới sớm như vậy a? Hôn lễ không phải là còn nửa canh giờ nữa mới bắt đầu hay sao?” Nói chuyện chính là Phượng Mạt Sa, trong giọng nói nửa cởi mở nửa kín đáo thanh tú xinh đẹp, có ý nhị khác.

“ Sớm một chút, có thể giúp đỡ chiêu đãi các khách nhân……” Đinh Ngọc vừa nói, sáu người rất nhanh liền gia nhập vào chung cùng một đề tài, ba nam ba nữ, đều có hảo cảm lẫn nhau, hàn huyên thật vui vẻ, hòa thuận.

Đinh Phong đứng ở một bên, bị sáu người đó bài xích ra ngoài, một câu nói cũng không nhúng vào được.

Hắn không nhịn được ủy khuất nói thầm, ba ca ca đúng là không có tim không có phổi, một chút cũng không quan tâm cảm thụ của hắn. Rảnh rỗi tới nhàm chán, hắn quay đầu nhìn về nơi khác, trong lòng suy nghĩ, đúng vậy a, vị Phượng Mạt Hồng cô nương đâu rồi, nàng đi nơi nào? Nàng sẽ không phải là thật còn đang tiếp nhận huấn luyện ma quỷ gì đó đi?

Mấy ngày nay, hắn thường xuyên thấy Phượng cô nương, khoác một kiện áo giáp thật dầy, hai cánh tay hai chân, còn có bên hông, đều bị khối chì trói lại thật dầy, mang nặng như thế, còn phải kiên trì mỗi ngày chạy cự li dài để rèn luyện. Hắn nhìn có chút không đành lòng, nếu đổi lại là hắn, hắn sợ là một ngày liền kiên trì không được rồi?

Chẳng lẽ, nàng thật sự là vì mình, mới khổ cực kiên trì như vậy sao?

Hắn không khỏi bắt đầu thấy phiền não.

Cách chỗ bọn họ đứng không xa, tứ đại hộ pháp đang tụ tập cùng một chỗ, ở hiện trường duy trì trật tự.

“ Băng hộ pháp, Dung Thiểu đâu? Làm sao mới vừa đến Long gia, đã không nhìn thấy hắn rồi?” Vân hộ pháp hỏi.

Băng hộ pháp gương mặt lạnh lẽo, nói: “ Có thiên tài mới biết, ta cho tới bây giờ không hỏi hành tung của hắn.”

“ Băng muội muội, đây chính là ngươi không phải rồi, Dung Thiểu đi theo ngươi lâu như vậy, ngươi thế nhưng vẫn vẻ mặt lạnh băng đối với người ta, cẩn thận có một ngày hắn nhàm chán, đi tìm cô nương khác, vậy ngươi làm sao bây giờ?” Viêm hộ pháp xinh đẹp phe phẩy Ngân phiến nói.

Băng hộ pháp lạnh lùng liếc hắn một cái: “ Hắn yêu ai, tìm người nào? Ta mới lười quản hắn khỉ gió!” Ngoài miệng thì nói như thế, nhưng một đôi mắt đã bán đứng nàng, bắt đầu ở bốn phía hội trường tìm kiếm.

Ba vị hộ pháp còn lại ngầm hiểu lẫn nhau, biết Băng muội muội da

mặt mỏng, bọn họ cũng là không đâm xuyên tâm sự của nàng, riêng mình phân tán ra, bận rộn chuyện của mình.

Dung Thiếu Hoa từ khi rời đi Vạn Hoàng học viện, sau khi đi tới Long gia, liền khẩn cấp đi tìm biểu muội của mình. Không có biện pháp a, tới Long gia uống rượu mừng, bao nhiêu cũng phải đưa ra chút tiền lễ, tình hình kinh tế gần đây của hắn rất căng thẳng, hắn đã không còn bạc. Nếu đổi lại là người khác chủ trì, không đưa tiền lễ còn chưa tính, hết lần này tới lần khác chủ sự hiện tại của Long gia là Hiên Viên lão gia tử, ai không có tiền lễ, chỗ ngồi ngay cả bóng lưng của cô dâu chú rễ đều nhìn không thấy, đây cũng quá mất mặt mũi đi. Không có biện pháp nào, nghĩ tới nghĩ lui, hắn hay là quyết định tìm đến mượn biểu muội.

Từ khi đến Long gia mới biết được, thì ra là biểu muội đã lâm vào hôn mê, ba ngày ba đêm cũng không có tỉnh lại. Hắn ý tứ được lúc này không nên hướng biểu muội mượn bạc, cho nên đành thôi. Đúng lúc mới vừa rồi, nghe người ta nói biểu muội rốt cuộc cũng tỉnh lại. Hắn lập tức rời đi hội trường, trước đi tìm biểu muội.

Bên trong gian phòng truyền đến ào ào tiếng nước chảy, có sương mù màu trắng từ khe hở cửa sổ tràn ra, còn có thanh âm nói chuyện mơ hồ truyền ra, hắn vừa nghe cũng biết đó là thanh âm của biểu muội cùng biểu muội phu.

Trong phòng thanh âm nói chuyện, hơn nữa còn có tiếng nước chảy, thật sự làm cho người ta suy nghĩ viển vông a. Này đang ban ngày, mà biểu muội cùng biểu muội phu thật là hăng hái, lại hứng thú tắm uyên ương……. Biểu muội không phải là mới vừa tỉnh lại hay sao? Long Thiên Tuyệt này cũng không tránh khỏi chưa thỏa mãn dục vọng đi? Cái này không kịp đợi, muốn cùng tắm uyên ương rồi?

Lúc này quấy rầy bọn họ, mặc dù có chút không thích hợp, nhưng là

không có biện pháp, ai bảo kinh tế của hắn hiện giờ rất túng thiếu, cần dùng bạc gấp đây? Nói không chừng lúc này hỏi hai vợ chồng bọn họ vay tiền, bọn họ vì có thể sớm một chút đuổi hắn đi khỏi, ngược lại cấp bạc cho hắn sẽ thống khoái hơn nhiều hay sao?

Hắn hèn mọn nghĩ, tiến lên gõ cửa.

“ Biểu muội, là ta.”

Vân Khê đang ngâm mình trong bồn tắm, cùng người đứng ở phía ngoài bồn, Long Thiên Tuyệt vì nàng chà lau thân thể lặng lẽ nói chuyện.

Hai vợ chồng bọn họ khó có được thời điểm nhàn nhã mà thân mật như lần này, trong lúc đang đang hưởng thụ, lại không nghĩ đến lúc này có người không cảm nhận được như vậy, đến đây quấy rầy.

“ Có chuyện gì sao?” Vân Khê giọng nói không thân thiện chút nào.

Dung Thiếu Hoa thế nhưng vẫn hồn nhiên không thèm để ý, cười hắc hắc nói: “ Cũng không có chuyện gì, chính là gần đây kinh tế của ta có chút eo hẹp, cái kia……cái kia…… Có thể hay không…… ha ha!”

Hắn hiếm khi cũng có thời điểm ngượng ngùng a?

“ Biểu ca, huynh cũng quá là tồi tệ đi? Rời đi Dung gia, huynh liền trở thành một người không có đồng nào rồi, nếu như để cho lão gia tử Dung gia biết tình cảnh bây giờ của huynh, không đem huynh kéo trở về không được a!”

“ Muội cũng đừng nói ta khó nghe như vậy! Ta mượn bạc không nhiều lắm, một triệu lượng được rồi! Ta tính toán đi ra ngoài làm ăn

chút ít, dưỡng gia hồ khẩu.”

Người như hắn, cũng muốn ra ngoài làm ăn nhỏ?

Vân Khê thà rằng tin tưởng heo đực sinh con, cũng không tin tưởng hắn sẽ làm ăn nhỏ ở bên ngoài được, căn bản là nói lung tung thôi!

“ Biểu ca, ban ngày, huynh không có uống rượu say đi?”

“ Ta hoàn toàn từ đầu tới cuối đều không có uống rượu! Muội đừng có không tin lời ta nói…, ta nói đều là thật. Ta đã nghĩ kỹ càng, ta chuẩn bị mở một võ quán, đặc biệt là nhận những hài tử từ năm đến mười tuổi tập võ. Lúc tâm tình của ta tốt, thì dạy cho bọn nhỏ một chút võ công, thời điểm tâm tình của ta không tốt, thì để cho bọn nó coi giữ võ quán, ung dung tự tại?”

Vân Khê trợn mắt một cái, cũng biết hắn không có chủ ý hay ho gì. Nói cho cùng, hắn chính là thích an nhàn, muốn có cuộc sống tự do tự tại.

“ Băng hộ pháp đâu? Nàng mỗi tháng đều nhận được tiền lương không tệ a, hẳn là nuôi dưỡng huynh rất tốt a.”

Ngoài cửa yên lặng trong chốc lát, Dung Thiếu Hoa đều cao thanh âm nói: “ Biểu muội, muội liền nói thống khoái luôn đi, rốt cuộc là cho mượn hay là không cho mượn?”

Tính tình bắt đầu nổi nóng rồi?

Vân Khê hé miệng cười trộm, hướng Long Thiên Tuyệt vứt một cái mị nhãn.

Rất nhanh, cửa phòng mở ra một đạo khe hở, từ trong khe đó bay

vút ra ngoài một tờ ngân phiếu.

Dung Thiếu Hoa trong lòng vui mừng, vội vàng nhận ngân phiếu, cũng không thèm nhìn tới nó, trực tiếp nhét vào trong túi quần.

“ Biểu muội, đa tạ muội, ta đây đi trước một bước, không quấy rầy vợ chồng các ngươi tiếp tục cùng tắm uyên ương.”

Đợi tiếng bước chân đi xa, Vân Khê mím môi, cười nói: “ Chờ đến khi hắn phát hiện, hắn cầm không phải là tờ ngân phiếu một triệu lượng, chàng đoán thử xem vẻ mặt của hắn ra sao?”

Long Thiên Tuyệt hơi hơi câu môi, bắt đầu có chút đồng tình với Dung Thiếu Hoa.

Dung Thiểu nào biết đâu rằng, trong lòng chính mình căn bản không phải là ngân phiếu một triệu lượng, hắn còn vui mừng vui vẻ cười to nhỏ, đi bộ ở trong sân. Dù sao ngân phiếu cũng đã tới tay, không lo đến lúc tiệc cưới bắt đầu, không có chỗ ngồi.

Đi qua một ngọn chồi nghỉ mát, trùng hợp thấy được Tiểu Mặc, Tiểu Ban cùng Mộ Dung Cát Cát ba cái hài tử đang ở chỗ này chơi đùa, hắn liếc nhìn đứa cháu nhỏ, đột nhiên ở trong đầu sinh ra một cái ý niệm, cháu nhỏ của hắn thế nhưng chân chính là thần tài a, trên người không biết giấu bao nhiêu là bảo bối. Nếu như có thể trên người của nó tìm được chút ít bạc, nói không chừng chỗ ngồi của hắn có thể liên tục chuyển lên trước vài bàn đây!

Từ trước đến giờ, quan hệ đến một người tài lực cùng địa vị giang hồ như vậy, hắn mặc dù không có mưu cầu tư lợi giống như tên kia, nhưng là không đến nổi tình cảnh quá khó nhìn đi?

Nghĩ tới, hắn cất bước đi tới: “ Tiểu Mặc, đã lâu không gặp, có nghĩ

đến cậu không?”

Tiểu Mặc nhìn thấy hắn, hướng hắn cười ngọt ngào: “ Biểu cữu cậu.”

Dung Thiếu Hoa mỉm cười, tầm mắt hướng về chiếc nhẫn trữ vật trong tay Tiểu Mặc di chuyển: “Nghe cha mẹ con nói, trong khoảng thời gian gần đây, các con gặp được rất nhiều chuyện thú vị. Nhất là con, cha mẹ con nói con chiếm được không ít bảo bối hiếm thấy, đem bảo bối của con hết thảy đi ra ngoài, để cho biểu cữu cậu nhìn một cái a.”

Tiểu Mặc đôi mắt nhỏ chợt lóe rồi biến mất, hồ nghi nhìn về phía hắn, làm sao cảm thấy nụ cười của biểu cữu cậu có chút hèn mọn a.

“ Tiểu Mặc ca ca, có bảo bối gì, đệ cũng muốn nhìn một chút!” Mộ Dung Cát Cát cực kỳ phối hợp, nghe nói có bảo bối, liền vui vẻ kêu lên.

Đang lúc Dung Thiếu Hoa cùng Mộ Dung Cát Cát hai người một lớn một nhỏ tha thiết nhìn chằm chằm, Tiểu Mặc đành phải gở chiếc nhẫn trữ vật trong tay xuống, móc ra một chút bảo bối trong đó, mở ra bầy ở trên bàn đá, cùng mấy người kia xem xét.

“ Nha, nhiều bảo bối như vậy!” Tiểu Mộ Dung hai mắt phát ra ánh sáng, rất là vui mừng.

Tiểu Mặc hai mắt nhìn chằm chằm hai tay của Tiểu Mộ Dung, sợ hắn thừa dịp mình không chú ý, đem bảo bối của mình đoạt đi.

Dung Thiếu Hoa hai mắt cũng phát ra ánh sáng, ngưng mắt nhìn một bàn bảo vật, nghĩ tới làm như thế nào mới có thể từ trong tay đứa cháu nhỏ của mình đem những bảo vật này lừa gạt đi. Hắn ở trong đống bảo vật đó lấy ra một chuỗi dây chuyền hạt châu hoàn hảo, nói:

“ Tiểu Mặc, chuỗi hạt châu này từ đâu con có, làm sao chế tạo lại thô ráp như thế, nếu như phẩm chất này mà đem đi bán trên thị trường, đều bán không được mấy lượng bạc. Con có phải hay không là bị lừa rồi?” Hạt châu trong tay hắn ở dưới ánh mặt trời chiết xạ, phát tán ra ánh sáng ngọc quang, phảng phất ở trong mắt người xem.

“ Không biết a, chuỗi hạt này rất đẹp, Tiểu Mặc ca ca nếu như không cần như lời nói…, vậy thì cho đệ tốt lắm.” Mộ Dung Cát Cát tích cực yêu cầu nói.

Dụng Thiếu Hoa nhẹ nhàng liếc nó một cái, đây là đồ hắn nhìn trúng, làm sao có thể cho nó được chứ?

“ Các con vẫn còn nhỏ, nhìn qua chẳng qua là vẻ hòa nhoáng ở bên ngoài. Thật ra thì chuỗi hạt này một chút cũng không đáng giá tiền. Con nhìn nhìn xem, đem thứ này cũng những hạt châu khác đặt cùng nhau so sánh thử. Nó mỗi viên châu lại quá nhỏ, chế tác lại thô ráp, căn bản không có cách nào đánh đồng cùng với những hạt châu khác, các con không nên bị biểu tượng bên ngoài của nó mê hoặc. Biểu cữu cậu là người từng trải, đối với mấy cái bảo vật này có ngiên cứu qua, ta thực có trách nhiệm nói cho các con biết, trong số những bảo vật ở chỗ này, chuỗi hạt này là cái không đáng giá tiền nhất. Như vậy đi, biểu cữu cậu cũng không lấy không bảo vật của con, hay ta đưa ra một trăm lượng bạc mua hạt châu của con, như vậy con lại kiếm được tiền, lại không lỗ vốn, như thế nào?”

Tiểu Mặc liếc mắt nhìn hắn, loại chuyện ma quỷ này ai tin được? Bé thu thập hạt châu cũng không phải là một ngày hay hai ngày, hạt châu tốt hay xấu chẳng lẽ bé không phân biệt rõ ràng được? Trong tay của hắn chuỗi hạt châu kia rõ ràng chính là thượng đẳng nhất!

“ Biểu cữu cậu, người gần đây có phải rất là thiếu bạc hay không? Nếu như thiếu bạc thì cứ việc nói thẳng, đừng chuyển sang tìm tòi

gièm pha hạt châu của con.” Tiểu Mặc đem hạt châu từ trong tay của hắn thu trở về.

Dọn dẹp dọn dẹp, đưa tất cả bảo bối đều toàn bộ thu trở về, dù sao cũng là của bé, bé không còn người khác tới đánh giá bảo vật của bé, tốt hay xấu, bé cũng không quan trọng.

Dung Thiếu Hoa đổ mồ hôi lạnh, cười khan nhìn bé, cháu nhỏ của hắn cũng không tránh khỏi quá mức tinh minh *(thông minh lanh lợi)* rồi, liếc thấy được ý đồ của hắn.

Hắn híp híp mắt cười nói: “ Tiểu Mặc chính là Tiểu Mặc, rất là thông minh! Biểu cữu cậu cái kia có chút ít tư tâm cũng bị con nhìn thấy được, nếu như vậy, vậy con liền có thể cấp cho biểu cữu cậu một chút bạc đi, không cần nhiều, mười triệu lượng bạc thì tốt rồi.”

Hắn thật đúng là nói ra miệng được a, cư nhiên lại cùng một hài tử mượn mười triệu lượng bạc?

Mộ Dung Cát Cát cùng Tiểu Ban hai đứa trẻ vừa nghe đến số lượng bạc, nhất tề trợn mắt há hốc mồm. Hai đứa một đứa được sinh ra ở đại gia tộc, một đứa lại đến từ chùa chiền, tuy nhiên cũng không có tiếp xúc qua nhiều bạc như vậy, nghe số lượng như thế đều lâm vào u mê.

Tiểu Mặc thế nhưng mặt không đổi sắc, đối với bé mà nói, mười triệu lượng bạc không tính là gì cả, nhưng vấn đề là muốn từ trong túi của bé móc ra mười triệu lượng bạc, vậy chính là đại sự a. Ai cũng đừng nghĩ lấy được bạc từ trong túi của bé, đây là vấn đề nguyên tắc. Kế thừa bản tính keo kiệt của cha mẹ bé, Tiểu Mặc đối với bạc cùng bảo bối của mình, cho tới bây giờ đều chỉ vào không ra.

“ Biểu cữu cậu, người ban ngày uống rượu say đi?” Đúng là cùng

câu hỏi của mẫu thân bé không có gì khác biệt.

Dung Thiếu Hoa ánh mắt đảo lộn, cười cười nói: “ Tiểu Mặc, nếu như con cảm thấy mười triệu lượng bạc rất nhiều, có thể trả giá, năm triệu như thế nào?”

Tiểu Mặc quyết đoán lắc đầu.

“ Vậy ba triệu lượng a? Ta chính là cậu của con nha.” Dung Thiếu Hoa muốn mượn quan hệ thân thích, cùng bé lôi kéo làm quen.

Tiểu Mặc cũng rất không nể mặt: “ Là biểu.”

“ Biểu, đó cũng là cậu.” Dung Thiếu Hoa kiên trì nói.

“ Cậu, chúng ta còn muốn đi chỗ khác chơi, sẽ không giúp người. Người hãy tìm người khác mượn bạc đi, cũng tiểu hài tử mượn bạc, người không cảm thấy mất mặt hay sao?” Nói xong, tiểu tử một tay kéo theo một tiểu đồng bạn, lạnh lùng đi ra.

Dung Thiếu Hoa đem mồ hôi lau đi, cư nhiên bị một tiểu hài tử nhìn khinh bỉ, thôi đi, dù sao hắn có một triệu lượng bạc, vậy là đủ rồi. Trong miệng hắn vừa nói thầm, vừa lấy ra tờ ngân phiếu Long Thiên Tuyệt đưa cho hắn.

Một trăm lượng?!

Hắn kinh hô, đùa cái gì vậy, chỉ có một trăm lượng?

Biểu muội, ngươi cũng quá tuyệt tình đi? Lại như vậy đùa bỡn ta? Một trăm lượng, tống cổ tên khuất cái sao!

Hắn nhảy bước, xông về phía trước đi tìm biểu muội tính sổ, đi được

nửa đường hắn đột nhiên dừng bước, cẩn thận nghĩ lại, dựa theo tâm tình của biểu muội cùng biểu muội phu, bọn họ nếu như cho hắn một trăm lượng, vậy thì tuyệt đối không thể có thêm một triệu lượng. Theo chân bọn họ tranh cãi, nói không chừng đến lúc đó đem một trăm lượng cũng thu trở về, đây chẳng phải là mất trắng hết cả cái gì đều không có sao?

Thật buồn bực a, hắn không thể làm gì khác hơn là nhận thức khó khăn này. Ai bảo hắn có việc cầu người chi?

Dung Thiếu Hoa cầm lấy tờ ngân phiếu một trăm lượng trong tay, tâm tình rối rắm nói không nên lời. Không được, hắn không thể đi xuống như vậy được, hắn nhất định phải tự lập môn hộ, phải đạt thành tựu sự nghiệp một phen.

Hiện trường tiệc cưới, những người đến từ Ngạo Thiên đại lục cùng hai vợ chồng Vân Khê có chút thân cận đều rối rít đến hiện trường, bọn họ trong đó có Mộ lão, Lam Mộ Hiên, còn có tôn tử cùng cháu gái của Mộ lão, còn có mọi người Dạ Hàn Tinh đến từ Dạ gia, mọi người đoàn tụ một đường, tâm tình của bọn họ lúc ở Ngạo Thiên đại lục toàn bộ, chuyện phát sinh hai năm qua, rối rít cảm thán, thế sự biến đội không do người.

“ Mộ lão, nghe nói các ngươi đang ở Đan học viện của học viện Vạn Hoàng, hiện tại rất là hùng hổ đi, ở Thập đại học viện là số một số hai, danh tiếng có thể còn hơn cả Đan học viện của học viện Thiên Long, thật là đáng mừng a!” Dạ Cô Phong sảng lãng cười lớn cùng Mộ lão hàn thuyên.

Cũng là đến từ một cái địa phương, hai người lúc đó tự nhiên thân càng thêm thân.

“ Nơi nào, nơi nào, đây đều là công lao của Vân nương tử, nếu

không phải nàng ở Đại hội luyện đan của Đan Minh vơ vét rất nhiều nhân tài, Đan học viện nơi nào phát triển nhanh chóng như thế.”

Mộ lão vừa nói từ trong ngực tiện tạy móc ra một ít bình đan dược, nói: “ Đến, đây là một chút ít lễ vật, Dạ gia chủ nếu không ghét bỏ hãy nhận đi.”

Hiện nay, Mộ lão gặp người sẽ đưa đan dược, một mặt là vì kéo nhân tình, về mặt khác còn lại là vì tuyên truyền cho Đan học viện, một thời một khắc cũng không quên sự phát triển của Đan học viện.

Dạ Cô Phong mở nắp bình sứ ra, một cổ mùi thơm ngát xông vào mũi, hắn sợ hãi than: “ Đây là đan dược gì, lão phu dường như chư từng thấy qua.”

“ Ha ha, đây chính là đan dược mới nhất Đan học viện ta mới nghiên cứu chế tạo là đan dược cấp bảy, còn chưa có lấy mệnh danh cho nó. Trước mắt đang còn trong giai đoạn thí nghiệm, nhưng mà hiệu quả của nó còn hơn cả những đan dược đồng cấp rất nhiều, ngài trước nếm thử một chút, tuyệt đối hữu ích vô hại, nếu là hiệu quả tốt, nhớ cùng thân bằng hảo hữu đều cử một tiếng.” Một câu cuối cùng mới là mục đích của lão khi đưa đan dược, Mộ lão cười đến hiền lành, hoàn toàn đem Đan học viện chính là sản nghiệp của mình.

Dạ Cô Phong cũng không khách khí, đem đan dược cất xong, lại cười nói: “ Đan học viện có Mộ lão ngài một cao thủ luyện đan như vậy, còn sợ không thịnh vượng sao? Đi một chút, tiệc rượu cũng rất nhanh bắt đầu rồi, chúng ta đi trước nhập tọa, chút nữa cặn kẽ hàn thuyên một chút đan dược mới nhất Đan học viện các ngươi luyện chế.”

Nhị lão cặp tay đi xa, còn dư lại một đám trẻ tuổi bọn tiểu bối lẫn nhau hàn thuyên.

Dạ Hàn Tinh thở dài nói: “ Chúng ta cùng nhau từ Ngạo Thiên đại lục đi tới Long Tường đại lục, thời gian ngắn ngủi hai năm, từng người đều xảy ra những biến hóa cực lớn, biến hóa lớn nhất chính là vợ chồng Long tôn chủ. Hai người bọn họ đến Long Tường đại lục, xem như chân chính tìm được vũ đài thuộc về chính bọn họ, nhìn thử xem! Từ một tiểu thư Phủ tướng quân không danh không tiếng hiện tại đã trở thành Cung chủ của Vân Huyễn điện, nguyên lão Đan Minh, thử nghĩ liền khiến người hâm mộ. Long tôn chủ thì càng lợi hại hơn, thủ lĩnh của Thập đại học viện, Tôn chủ Lăng Thiên cung, bây giờ lập tức sẽ kế nhiệm vị trí gia chủ của Long gia. Nhìn một cái sự phát triển của hai vợ chồng bọn họ, lại nhìn chúng ta một cái, thật là thiên địa khác biệt a!”

“ Nhị đệ, mỗi người đều có đường muốn đi của riêng mình, hâm mộ là hâm mộ mà thôi, vợ chồng Long tôn chủ tuy rằng rất nổi bật, tiền đồ vô lượng, nhưng mà đoạn đường này của bọn họ khúc chiết nặng nề, nhiền lần sinh tử, huynh đệ mấy người chúng ta mặc dù không có thành tựu quá lớn, song người một nhà có thể đoàn tụ ở cùng một chỗ, cùng chung phấn đấu, đó cũng không phải là một loại thàn tựu cùng hạnh phúc, đệ thử nói đi?” Dạ Hàn Nhật ôn nhuận nói, thanh âm của hắn nhẹ nhàng nhợt nhạt giống như một cổ ôn tuyền rót vào lòng người, làm cho người ta tâm tình thập phần vui sướng.

Dạ Hàn Tinh khẽ gật đầu, Dạ Hàn Nguyệt còn lại là mạnh mẽ gật đầu, vô cùng đồng ý với thuyết pháp của đại ca. Dạ gia bọn họ mặc dù không có hiển hách giống như trước, nhưng là người cả nhà bọn họ có thể thường xuyên tụ họp ở cùng một chỗ, so với cuộc sống trước kia chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, còn có thừa nhận Tam Đại Thánh địa thế lực khắp nơi trong đó ngươi lừa ta gạt, hiện tại không phải tốt hơn mấy trăm lần sao.

Dạ Hàn Nhật nghĩ đến thông suốt, danh lợi tất nhiên trọng yếu,

nhưng mà, người nhà cùng hòa thuận, thân nhân đoàn tụ, so sánh với danh lợi trọng yếu hơn nhiều lắm.

Thập đại học viện cùng bọn họ cách xa nhau một khoảng cách các tân khách cũng không nghĩ giống như vậy, nhớ ngày đó, vợ chồng Long Thiên Tuyệt bất quá chỉ là học sinh của học viện Vạn Hoàng, từng đại biểu cho học viện Vạn Hoàng xuất chiến, cùng với Thập đại học viện tỷ võ, khi đó thế lực của bọn họ tuy mạnh, nhưng chẳng qua là cao thủ cấp Huyền tôn.

Nhưng mà hiện tại, không tới thời gian hai năm, hai vợ chồng bọn họ thực lực đã sâu không lường được, trên người bọn họ danh hiệu cùng quyền thế cũng khác nhau rất lớn, không bàn về thân phận Long Thiên Tuyệt từ một người học sinh nhảy vào vị trí chỗ ngồi thủ lĩnh của Thập đại học viện, chính là Vân Khê lấy thân phận Cung chủ Vân Huyễn điện, cũng đã đủ để cho bọn họ ngưỡng vọng *(kính mếm ngưỡng vọng và có ý trông chờ)*.

Đang lúc hâm mộ, nghe được ngoài cửa có người hô lớn: “ Đan minh Minh chủ, Luyện Khí minh Minh chủ đến!” Hiện trường các tân khách rối rít đứng lên.

Đan minh Minh chủ cùng Luyện Khí minh Minh chủ vẫn là lần đầu tiền cùng nhau tụ họp xuất hiện ở trong một yến tiệc, Đan minh cùng Luyện Khí minh không giống với các gia tộc và thế lực môn phái khác, bọn họ là liên minh trung lập vượt qua các gia tộc cùng thế lực môn phái khác ở bên ngoài, bàn về thực lực bọn họ nhất định không bì kịp toàn thân thực lực của một đại gia tộc, song bàn về lực ảnh hưởng, có thể nói cả Long Tường đại lục tất cả các gia tộc và môn phái đều nể bọn họ mấy phần mặt mũi, đây cũng là vị trí của Đan minh cùng Luyện Khí minh ở Long Tường đại lục.

Long gia cử hành hôn lễ, nhị vi Minh chủ nhất tề trình diện, có thể nói

là cho đầy đủ mặt mũi. Mới vừa còn đang hâm mộ hai vợ chồng Vân Khê mời được các tân khác đến từ Thập đại học viện, thanh âm ao ước kinh hãi sóng sao cao hơn sóng trước.

Rất nhanh, hai vợ chồng Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt nghe nói hai vị Minh chủ đã tới hội trường, hai vợ chồng liền tự mình đi ra ngoài chào đón. Mới vừa rồi Vân Khê trải qua tắm rửa cùng thay đổi quần áo mới, mặt mũi vẫn hơi có vẻ trắng bệch, tinh thần cũng khá hơn.

“ Hai vị Minh chủ, các người đích thân đến tham gia hôn sự ở Long gia ta, thật là vẻ vang cho kèn hèn này!” Long Thiên Tuyệt khách khí hàn huyên nói.

Đan minh Minh chủ hắng giọng cười một tiếng, trả lời: “ Lão phu đại biểu Đan minh mà đến, một là vì chúc mừng hôn sự của lệnh đệ, thứ hai là vì chúc mừng Long tôn chủ sắp kế vị vị trí gia chủ của Long gia.”

Luyện Khí minh Minh chủ cũng đi theo nói: “ Không sai, lão phu cũng vì hai kiện chuyện này mà đến, Long gia dưới sự dẫn dắt của Long công tử, có thể ngày càng hưng thịnh, đây một chút lễ mọn, mong nhị vị vui lòng nhận cho.”

“ Hai vị khách khí.” Hội trường không khí vui vẻ hòa thuận.

Thân là hai người chú rễ, giờ phút này đang núp ở trong một gian sương phòng. Hai người Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục, vừa tránh quấy rầy, vừa chuẩn bị bắt đầu nghi thức bái đường.

Một thân màu đó hỉ phục ở trên người hai người, tinh thần sáng láng, dáng người cao ngất, hai người vốn là bề ngoài tương đối xuất chúng, giờ phút này lại càng không thể bắt bẻ.

“ Sở Mục, ngươi có khẩn trương không? Ta làm sao cảm giác có chút tâm hoảng hốt, hôm nay hôn lễ sẽ không phải xảy ra chuyện gì chứ?” Long Thiên Thần nói.

“ Ngươi nói đần độn cái gì vậy! Ngươi đừng nguyền rủa ta, ta thật vất vả mới có thể thành thân cùng với Thiên Tầm, ta không hy vọng xuất hiện cái ngoài ý muốn nào, ta xem tiểu tử ngươi chính là vui quá hóa buồn, không duyên cớ gì lại hù dọa chính mình.” Bạch Sở Mục nói.

“ Ta nói thật, bắt đầu từ buổi sáng mí mắt trái của ta vẫn nhảy, tổng cảm thấy có chuyện gì sẽ phát sinh. Ngươi nói hai người chúng ta một đường từ Ngạo Thiên đại lục đi tới Long Tường đại lục, thành tựu chưa nói tới, nhưng cũng có thể thành gia lập nghiệp rồi, cẩn thận nghĩ đến thật là có chút ít kỳ diệu a.”

“ Đúng vậy a, ta cũng vậy không nghĩ tới hai chúng ta sẽ thành thân cùng một ngày, nếu không như thế nào là hảo huynh đệ đây? Chờ sau khi thành thân, hai chúng ta có hài tử của chính mình, đến lúc đó lại là một đôi hảo huynh đệ a.”

“ Kia vạn nhất nếu như sinh chính là nữ nhi thì sao?” Long Thiên Thần nói.

“ Sinh nữ nhi? Đương nhiên là gả cho con của ta rồi, dù sao Thiên Tầm nhà ta khẳng định sinh chính là nhi tử rồi.”

“ Làm sao ngươi lại khẳng định chuyện sinh nhi sinh nữ như vậy, ngươi có thể quyết định được sao?” Long Thiên Thần buồn cười liếc hắn.

“ Nếu như bào thai đầu tiên sinh ra không phải là nhi tử, vậy thì tiếp tục sinh, cho đến khi sinh ra nhi tử mới thôi, ta cùng Thiên Tầm nhà

chúng ta có trách nhiệm rất là trọng đại, nếu như không thể vì Phượng gia nối dõi tông đường, ta sẽ làm cho già trẻ lớn bé Phượng gia thất vọng a?”

Long Thiên Thần có chút đồng tình liếc nhìn hắn một cái: “ Nói cũng đúng, Phượng gia các ngươi chỉ còn lại mình ngươi là nối dõi duy nhất, nếu như ngươi không thể vì Phượng gia kéo dài hương khói, như vậy Phượng gia các ngươi liền tuyệt hậu rồi. Ta liền bất đồng, Long gia chúng ta đã có Tiểu Mặc duy trì hương khói, ta cùng Song Nhi, sinh nhi hay sinh nữ cũng không có cái gì đáng ngại hết, bất quá ta thì ngược lại muốn một nữ nhi, nữ nhi thật tri kỷ a!”

“ Được rồi được rồi, đây không phải là chuyện quan trọng đâu, chuyện trước mắt chính là ứng phó hôn lễ đi! Nghe được không? Tân khách bên ngoài càng ngày càng nhiều rồi, nghe nói hôm nay số tân khách đến tham dự, ít nhất ngàn người trở lên, một đội hình lớn như vậy, trong lòng ta thực sự sợ a, đến lúc đó vạn nhất xảy ra cái sự cố gì, chẳng phải là làm cho các giang hồ hào kiệt cười đến rụng răng, tiểu tử ngươi nói khiến ta tỉnh táo hơn chút.”

Long Thiên Thần ha ha nở nụ cười: “ Tiểu tử ngươi là gan cũng quá nhỏ đi? Này thì coi là cái gì, ở một cái trường hợp lớn hơn ta cũng đã trải qua, thử nghĩ xem học viện Dực Long chúng ta trong ngoài có hơn một ngàn người, ta tùy tiện phất tay hô một tiếng, thì có ngàn người hưởng ứng, hôm nay trường hợp này tính là cái gì chứ? Ngươi như thế này hãy đi theo ta, ta làm cái gì thì ngươi làm cái đó, bảo đảm không sai a.”

“ Đây cũng là ngươi nói, trong buổi lễ toàn bộ ngươi làm cái gì ta đều làm theo cái đó a!”

Hai người liền hàn thuyên một trận. Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa vang lên: “ Hai vị công tử, giờ lành đã đến rồi, các vị mau ra

ngoài chuẩn bị một chút đi!”

“ Nhanh như vậy?” Bạch Sở Mục trái tim bịch bịch nhảy loạn, sửa sang lại xiêm y trên người, quay qua hỏi Long Thiên Thần: “ Mau giúp ta xem một chút, có chỗ nào không ổn không?”

Long Thiên Thần đánh giá hắn một hồi lâu, thỉnh thoảng gật đầu lại thỉnh thoảng lắc đầu, một lúc lâu mới nghẹn ra một câu nói: “ Đẹp trai không bằng ta!”

Bạch Sở Mục hai mắt mãnh liệt trợn trắng, không nghĩ ra hắn là người tự kỷ như vậy.

Hiện trường tân khách trừ Các chủ Tiêu Dao các, những người khác đều đã đến đông đủ.

Vân Khê cố ý chạy tới gian phòng của hai vị tân nương xem xét, xác định các nàng cũng đã chuẩn bị thỏa đáng. Liền đem hai quả táo chia ra nhét vào trong ngực của các nàng.

“ Cầm chắc, ngàn vạn lần đừng làm rớt.”

Hiên Viên Túc Nhã toàn bộ hành trình đều làm bạn bên cạnh hai vị tân nương, không quên dặn dò: “ Thời điểm bước đi như thế này nhất định phải đoan trang, bước đi nhỏ nhẹ, nhất định không nên gấp, còn có cả trong quá trình làm lễ ngàn vạn lần không nên lên tiếng, chỉ cần làm theo người điều khiển nghi thức của buổi lễ là được rồi, hôm nay tới đều là những nhân vật lớn, chớ để trước mặt các tân khách xảy ra chuyện gì.”

“ Chúng con đã biết.” Bách Lí Song cùng Long Thiên Thần hai người trên đầu đều mang hỉ khăn màu đỏ, các nàng dùng thanh âm nhỏ nhắn mềm mại trả lời.

“ Cái này a bắt đầu giả bộ ôn nhu rồi!” Vân Khê buồn cười khẽ nhếch miệng một chút.

Vân Khê nhìn một chút hỉ khăn trên đầu của hai người đều giống nhau, không khỏi nghi ngờ nói: “ Nương, làm sao hỉ khăn trên đầu hai người các nàng đều giống nhau như vậy? Vạn nhất lầm lẫn thì làm sao bây giờ?”

Hiên Viên Túc Nhã ngẩn người: “ Bản thân ta không có nghĩ đến cái này, hẳn là sẽ không tính sai đi, hỉ phục của hai người các nàng dùng là bất đồng về cách thức, ta chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra.”

Vân Khê khẽ cười nói: “ Hỉ phục là ngài làm, ngài dĩ nhiên có thể nhìn một cái đã nhận ra, nhưng là đối với những người ngoài nghề như chúng con mà nói, khác nhau có thể không lớn như vậy. Nếu như con là chú rể, hai người các nàng nếu không bỏ hỉ khăn xuống, con thật rất khó phân biệt được, hai người các nàng đến tột cùng là ai đây?”

“ Không sao! Đến lúc đó, ta sẽ nhờ người ngó chừng, bốn người các nàng chung sống lâu như vậy, không đến nổi ngay cả tân nương của mình đều phân biệt không được?”

Mấy vị cô nương rối rít nở nụ cười.

Quyển 6 - Chương 73: Đêm động phòng hoa chúc

Giờ lành đã đến. Các người hầu chậm rãi trải chiếc thảm đỏ trên hội trường tiệc cưới, từ vị trí bàn thứ nhất đến bàn cuối cùng. Màu sắc đỏ thắm tràn ngập không khí vui mừng, giờ phút này nhóm người đang đứng trên thảm đỏ đều rút lui đến hai bên, đem thảm đỏ hiện ra không xót gì.

Hỉ nhạc được tấu lên, hai vị chú rể đứng chờ ở một đầu thảm đỏ, mà một đầu thảm đỏ khác, hai vị hỉ nương* đang nâng đỡ hai vị tân nương, từ từ bước lên thảm đỏ.

*(*người săn sóc cô dâu)*

Giờ khắc này, toàn trường tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy, không khí hội trường được đẩy tới điểm cao nhất.

“ Song Nhi! Mọi người mau nhìn, đó là muội muội của ta, nữ nhi của Bách Lí gia ta!” Bách Lí Tam ca lớn tiếng hoan hô, đưa tới các tân khách chung quanh nhìn chăm chú, liền hướng hắn quăng đi ánh mắt hâm mộ. Có thể đem nữ nhi nhà mình gả vào Long gia, đây chính là vinh quang vô thượng, chỉ tiếc không có phần của bọn họ.

Người Long gia cũng không yếu thế, tụ tập ở chung một chỗ, trợ uy cho Thiên Tầm tiểu thư của bọn họ.

Lúc này, trên bầu trời phong vân bắt đầu xuất hiện, kèm theo từng tiếng rồng ngâm cao vút, một đám Thần Long xuất hiện ở trên bầu trời. Mỗi một con Thần Long trên người đều gắn một tấm lục đỏ bắt

mắt, trên cổ của Thần Long thì treo một cái giỏ lụa, mười mấy con Thần Long được tạo thành đội ngũ chia làm hai nhóm, chia ra bay ở hai bên phía trên thảm đỏ, tay rồng khẽ lay động, những cánh hoa được đặt ở trong cái giỏ lụa liền thuận thế rơi xuống.

Trên mặt đất các tân khách thấy thế, rối rít kinh hô lên, đây tuyệt đối là hôn lễ lộng lẫy nhất chấn động nhất trong lịch sử a.

Từng cánh hoa bay múa, hai vị tân nương mặc hỉ phục đỏ thẫm, bước đi chầm chậm trong một cơn mưa hoa, phảng phất như tiên tử đi ra từ trong hoa đi ra, xuất hiện ở nơi này thật xinh đẹp và kỳ ảo, thoạt nhìn không thật, nhưng cùng quá mỹ diệu.

Các tân khách sợ hãi than liên tục, tổng cảm thấy có thể được Long gia mời tới tham gia tiệc cưới, là vinh hạnh lớn lao, cả đời này ngoại trừ giờ phút này, bọn họ sợ là không có cơ hội nào nữa để nhìn thấy một hôn lễ huynh hoàng tráng lệ như thế.

Trong đám người, Vân Khê ngửa đầu nhìn lên chiến đội Thần Long ở trên bầu trời, hài lòng mỉm cười. Một nửa kiệt tác này chính là nàng suy nghĩ ra a, quay đầu lại nhìn Long Thiên Tuyệt đứng ở bên cạnh một chút.

“ Như thế nào? Chủ ý của ta không tệ đi, tuyệt đối sẽ làm toàn trường khiếp sợ.” Nàng đắc ý cười.

Long Thiên Tuyệt ôn nhu cười một tiếng, đưa tay từ phía sau ôm lấy nàng: “ Nếu như nàng nguyện ý cưới ta một lần nữa, ta sẽ cho nàng một hôn lễ lớn hơn như vậy.” Lời của hắn ngọt ngào, làm cho Vân Khê trong lòng khẽ kích động.

“ Nơi nào có người thành thân hai lần chứ? Ta cũng không muốn. Nếu như là có chủ ý tốt hơn, giữ lại cho Tiểu Mặc chúng ta sau này

cưới vợ dùng!”

“ Ta đây là sợ nàng hâm mộ đồ nhi của nàng, an ủi nàng một chút a.” Long Thiên Tuyệt mỉm cười nói.

“ Ta là người để ý vậy sao?” Vân Khê bĩu môi, quay đầu nhìn về phương hướng thảm đỏ.

Ở một đầu khác của thảm đỏ, Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người đứng đợi ở chỗ này, nhìn thấy tân nương bước nhẹ nhàng đi tới, thật lâu mới đi đến vị trí chính giữa thảm, hai người không khỏi có chút không kiên nhẫn, không nhịn được nói thầm: Thảm đỏ này rốt cuộc là của cửa tiệm nào vậy, cửa tiệm đó làm sao lại đưa đến tấm thảm dài như vậy, làm cho bọn họ chờ lâu?

Bạch Sở Mục nắm chặt lòng bàn tày đầy mồ hôi, lặng lẽ nói với long Thiên Thần: “ Thiên Thần ngươi khẩn trương không? Ngươi a, cần phải nhắc nhở ta, ta sợ ta khẩn trưởng qua, làm sai chuyện.”

“ Bộ dáng ngươi to cao như con gấu, một chuyện nhỏ như vậy cũng làm không được? Như thế này đi, ngươi liền nhìn ta, ta làm cái gì, ngươi làm cái đó là được rồi.” Long Thiên Thần tự tin tràn đầy nói.

Hiên Viên gia chủ đứng ở phía sau bọn họ cách đó không xa, nghe hai người bọn họ nói chuyện, không nhịn được tiến lên, hai bàn tay nhất tề vỗ cái ót của hai nam nhân, nói: “ Không có tiền đó gì hết, việc nhỏ ấy đều làm không tốt, có muốn hay không ông ngoại giúp các con tới đón dâu luôn?”

“ Không cần.” Hai người nhất tề trả lời.

“ Ông ngoại, nhiều tân khách ở đây như vậy, cho chúng con một chút mặt mũi đi, lão gia ngài liền lui xui một chút, đừng đến quấy rầy a,

con đã rất khẩn trưởng rồi.” Bạch Sở Mục nói.

“ Được rồi được rồi, tóm lại đừng vứt mặt mũi ông ngoại là được rồi. Ai nha, ông ngoại phải đi xem sổ sách xem hôm nay tổng cộng thu bao nhiêu tiễn lễ, đợi lát nữa thời điểm kính trà nhớ gọi ông ngoại một tiếng.” Vừa nói, Hiên Viên lão gia ôm một quyển sổ thật dày đi ra ngoài.

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người liếc nhau một cái, rất là im lặng. Tại sao bọn họ thành thân, thu bạc nhiều nhất là ông ngoại đây? Không được, đợi lát nữa sau khi hôn lễ chấm dứt, phải đi tìm ông ngoại chia bạc mới được.

Ở trong tân khách của Phượng gia, Phượng Thanh Bình nhìn Bạch Sở Mục có chút khẩn trương, đến bên cạnh Phượng lão thái gia nói: “ Nương, người nhìn! Sở Mục lần đầu tiên cưới vợ, đều khẩn trương thành như vậy. Người nói nếu là đổi thành đại ca, thời điểm hắn đón dâu có thể cũng là bộ dáng này hay không?”

Phượng lão thái thái khẽ cười, suy nghĩ có chút bay xa: “ Mặc dù, lão thân không có biện pháp nhìn thấy đại ca của con thành thân, bây giờ nhìn đến con của hắn thành thân, nương cũng rất vui mừng. Sở Mục chúng ta là người có phúc, có thể lấy được thiên kim tiểu thư của Long gia, là phúc khí của nó.”

“ Đúng vậy a, nếu là đổi lại nhà nào đó làm sao có một hôn lễ long trọng như vậy? Có thể thấy được Long gia có bai nhiêu coi trọng đối với Thiên Tầm. Phượng gia chúng ta có thể lấy được một vị thiên kim tiểu thư của Long gia như vậy, ngày sau không thịnh vượng cũng không thể, hi vọng nàng cùng Sở Mục sau khi thành thần có thể mau sớm vì Phượng gia kéo dài hương khói. Kể từ đó, nương, trọng trách của người có thể sớm buông xuống được.”

Hai mẹ con nhìn lẫn nhau, vui mừng cười.

Lúc này, hai vị tân nương rốt cuộc cũng đi tới cuối thảm đỏ.

“ Xin chú rể dắt tân nương, từ nay về sau, đồng tâm đồng tức, hỉ kết lương duyên.” Hỉ nương vừa nói may mắn, vừa đem một bên hồng trù* tân nương đang cầm, đưa cho Long Thiên Thần. Long Thiên Thần xoa xoa tay, lòng bàn tay của hắn đã sớm đổ mồ hôi hết, mới vừa rồi hắn còn quở trách Sở Mục không đủ mười phần tự tin?

**(hồng trù: là tấm lụa đỏ mà các tân lang, tân nương trong phim cổ đại thường cầm lúc đám cưới a. =)))*

Hắn đi lên phía trước, đưa tay nắm một bên còn lại của hồng trù. Tay vừa mới cầm, một cái tay khác cũng duỗi tới lấy, Long Thiên Thần hơi hơi ngẩn người, quay đầu nhìn lại, đúng là Bạch Sở Mục học bộ dáng của hắn, cầm cùng một bên hồng trù.

Chỉ một thoáng, toàn trường hoàn toàn yên tĩnh, nhưng yên lặng chỉ một lát sau, hiện trường bộc phát một trận cười vang.

Bạch Sở Mục không kịp phản ứng, xem một chút Long Thiên Thần, nghĩ thầm, không sai a, ta chính là làm theo hắn a, hắn là cái gì ta làm cái đó. Hiện tại Long Thiên Thần cầm một bên khác của hồng trù, hắn cũng cầm mà, không sai a!

Long Thiên Thần ra sức nhìn chằm chằm hắn, muốn nhìn một chút hắn rốt cuộc lúc nào mới có thể phản ứng.

Bạch Sở Mục trừng mắt nhìn trở ngược về, thần sắc biểu lộ đúng lý hợp tình, phảng phất như đang nói…, ta không có làm sai a, ngươi trừng ta cái gì chứ? Ta chính là làm theo ngươi a!

Mấy người tỷ muội Phượng gia, rốt cuộc không nhịn được nữa, khanh khách cười không ngừng: “ Sai lầm rồi sai lầm rồi, Sở Mục, một đầu dây hồng trù của tân nương ngươi ở đây! Ngươi cầm lấy hồng trù của tân nương người ta làm cái gì?” Phượng Mạt Sa hắng giọng gào thét lên, hai tỷ muội còn lại cười quá không thẳng được thắt lưng.

Sáu huynh đệ Bách Lí gia tộc, nhất tề hướng về phía Bạch Sở Mục trợn mắt: “ Bạch Sở Mục, tiểu tử ngươi bị vàng đầu đi, muốn Thất muội của chúng ta gả cho ngươi sao? Ngươi muốn phá huy khuê dự* của nàng sao? Cho dù Thất muội cùng Thất muội phu đáp ứng, mấy người ca ca chúng ta cũng không đáp ứng! Vội vàng đem móng vuốt của ngươi dịch chuyển khỏi!”

(khuê dự: danh dự của con gái nhà lành)*

Bách Lí Song chỉ có thể nhìn thấy được hai chân của mình cùng với hai ba đôi chân của người đứng ở phía trước mình, trong đó có một đôi giày thêu chính là hỉ nương, còn hai cặp chân khác nàng suy đoán chắc là của Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục. Nghe mọi người cười vang, còn có lời của nói các ca ca nàng, nàng nhất thời lĩnh ngộ, không nhịn được dậm chân. Bạch Sở Mục nghĩ cái gì thế? Như thế nào lại đến cầm hồng trù của nàng? Nếu là đổi lại bình thường, nàng khẳng định phải đem hắn mắng thật to cho hắn thông suốt, nhưng là bây giờ, nghĩ tới lúc trước bà bà dặn dò, trong quá trình bái đường, tân nương không thể nói câu nào, nếu không sẽ không may mắn. Nàng cũng chỉ biết nhịn xuống, chờ đến khi hôn lễ kết thúc, sẽ tìm hắn tính sổ.

Long Thiên Tầm thì ủy khuất không dứt, hồng trù trong tay chính mình chậm chạp không ai tới đón, thì ra là Sở Mục ca ca tới đón hồng trù của Song Nhi, cái ngốc tử này, ngay cả tân nương của mình cũng không nhận ra?

Thật lâu sau, Bạch Sở Mục rốt cuộc cũng lĩnh ngộ ra, khuôn mặt tuấn tú phát hồng không thôi, quá mất mặt đi, hắn biết mình nhất định sẽ làm lỗi, hiện tại tốt lắm, không chỉ có gây ra rủi ro, hơn nữa lại xảy ra một rủi ro lớn như vậy, phải làm như thế nào để vãn hồi mặt mũi đây?

Hắn vội vàng buông tay, chạy đến trước người Long Thiên Tầm, nhặt lên một đầu khác của hồng trù, sau dó nhích tới trước mặt Long Thiên Tầm, nhỏ giọng nói: “ Thiên Tầm, đừng nóng giận, mới vừa rồi lòng bàn tay ta có chút đổ mồ hôi, cho nên liền mượn hồng trù của bọn họ lau lau a. Hiện tại tốt lắm, tay của ta đã lau sạch sẽ rồi.”

Lời của hắn càng nói càng xấu. Long Thiên Tầm vặn vẹo uốn éo thân thể, âm thầm hờn dỗi.

“ Bạch Sở Mục, tiểu tử ngươi còn dám nói hưu nói vượn, cẩn thận ta xử đẹp ngươi!” Long Thiên Thần nghe không chịu được nữa, hướng hắn uy hiếp.

Bạch Sở Mục tự biết mình đuối lý, hướng hắn cười khan mấy tiếng, liền không nói gì nữa, cúi đầu mình tiểu tân nương của mình, trong lòng tốt đẹp. Mất thể diện thì mất thể diện đi, chỉ cần Thiên Tầm của hắn không tức giận là tốt rồi.

Phượng Thanh Bình nhìn nhìn, một trận buồn cười: “ Nương, người xem Sở Mục đứa nhỏ này, làm thế nào mơ hồ như vậy!”

Phượng lão thái thái lại cười nói: “ Con còn nói nó, thời điểm con thành thân cũng khẩn trương như vậy sao, thiếu chút nữa liền dẫm lên làn váy của mình, té lăn trước mặt tân khách.”

Bị mẫu thân bắt được chân đau, Phượng Thanh Bình thanh âm hờn

dỗi, liền không nói gì nữa.

Vân Khê cười đến tiền phủ hậu ngưỡng, hai huynh đệ này thật sự là quá trêu chọc rồi, thành thân cũng có thể chọc cho mọi người cười nhiều như vậy, thật là phục bọn hắn a.

“ Thiên Tuyệt, đi, chúng ta đi lên phía trước, rất nhanh chính thức bái đường rồi.”

Bái thiên địa không thế thiếu việc kính lạy cao đường song phương, lần này là Long gia, Bách Lí gia tộc còn có Phượng gia ba gia tộc cùng nhau cử hành hôn lễ, vị trí cao đường ngồi không ít người a.

Trong đó Phượng gia, đứng đầu chính là Phượng lão thái thái, Bách Lí gia tộc có vợ chồng Bách Lí gia chủ tham dự, về phần Long gia, hai vợ chồng Long Thiên Trạch cùng Hiên Viên Túc Nhã, cùng với vợ chồng Long Tứ gia, tất cả đều tham sự, về phần Long gia gia chủ bởi vì thân thể khó chịu, không thể tham dự, liền đem vị trí này để cho Hiên Viên gia chủ.

Vị trí cao đường thoáng cái liền ngồi bảy người, khí thế cùng đội hình khổng lồ làm cho các tân khách ở đây tán thưởng không thôi.

Mấy vị tham sự đều là các đại nhân vật nổi tiếng trên gian hồ, một khi những người này kết hợp cùng một chỗ, bất kỳ thế lực nào cũng đừng nghĩ dao động được bọn họ. Về phần hôn lễ lần này, đó là liên hợp mạnh mẽ.

Mọi người hầu như có thể đoán được từ nay về sau Long gia, Bách Lí gia tộc cùng Phượng gia sẽ đoàn kết như thế nào, cùng nhau đồng tiến. Có các vị tiền bối ở chỗ này, vợ chồng Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê hai người đứng vững trên giang hồ.

Vợ chồng Hiên Viên Túc Nhã hai người liếc nhìn nhau một cái, nàng cất giọng nói: “ Thiên Thần, Thiên Tầm bốn người bọn nó có thể kết duyên vợ chồng, thành quả tiệc cưới ngày hôm nay, Khê Nhi cùng Tuyệt Nhi chính là đại công thần, không bằng thời điểm lạy cao đường cũng để cho hai người bọn nó ngồi vào vị trí này.”

Hiên Viên lão gia tử là người đầu tiên hưởng ứng: “ Nhã Nhi nói không sai, huynh trưởng như cha, trưởng tẩu như mẹ, bọn nó một đường trải qua gian khổ, toàn dựa vào đại ca và đại tẩu chiếu cố bọn nó, bọn nó nêu bái tạ đại ca và đại tẩu một cái.”

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người liếc mắt nhìn nhau, cùng kêu lên nói: “ Đại ca, đại tẩu, các người liền nhận một lạy của chúng ta.”

Hai vợ chồng Vân Khê đồng thời trao đổi ánh mắt, Long Thiên Tuyệt lên tiếng nói: “ Thân là huynh trưởng, chiếu cố đệ đệ muội muội là việc phải làm, hôm nay có nhiều trưởng bối tại chỗ như vậy, hai người chúng ta không nên để trộn chung được. Giờ lành cũng nhanh qua rồi, cũng là bái đường đi.”

Vân Khê phụ họa nói: “ Không sai, những thứ nghi thức xã giao này chúng ta sẽ không để ý, có thể miễn liền miễn, vẫn là tiếp tục hôn lễ, sớm xong việc, sớm an tâm.”

Long Thiên Trạch đứng lên nói: “ Đã như vậy, chúng ta cũng đừng có miễn cưỡng, vẫn là sớm tiến hành hôn lễ đi.”

Hỉ nhạc lần nữa tấu vang, thanh âm hô lớn của người điều khiển nghi thức buổi lễ, hai đôi người bắt đầu bái thiên địa, bái cao đường, cuối cùng phu thê giao bái.

Một đôi nắm hai đầu hồng trù, bọn họ đắm chìm trong vui sướng

cùng hạnh phúc.

“ Đưa vào động phòng!”

Toàn trường các tân khách rối rít ồn ào, Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người đều có chút xấu hổ gãi gãi đầu, lộ ra ý ngượng ngùng.

Lúc này, Hiên Viên gia chủ kêu lên: “ Vội vàng đem tân nương đưa trở về phòng, rồi trở lại cùng uống rượu với ông ngoại, hôm nay là ngày đại hỉ của các cháu, kính rượu là không thể thiếu, đừng tưởng rằng dễ vào động phòng như vậy.” Lão gia tử ồn ào, so sánh với những tân khách khác càng thêm hăng hái hơn.

Nghĩ tới bồi rượu như thế này, Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người tâm tình nặng nề, ở trong tiếng hỉ nhạc, nắm tay tân nương của mình, trở về động phòng.

Phòng hoa chúc của hai đôi vợ chồng là bố trí tạm thời, để cho thuận tiện, hai gian phòng đặc biệt an bài ở cạnh nhau.

Hỉ nương vì hai người giới thiệu: “ Cái gian phòng bên trái kia là Long cô nương, còn cái bên phải chính là Bách Lí cô nương, nhị vị chú rể ngàn vạn lần không nên nghĩ sai a.” Nói xong, hỉ nương che khăn, cười đến run rẩy hết ca người.

“ Tốt lắm, vậy chúng ta đi vào trước.” Hai huynh đệ sau khi nói lời từ biệt, liền dẫn tân nương của mình vào động phòng.

Cả phòng hương thơm cùng nến đỏ, hoa mai di động, Long Thiên Thần tay cầm hỉ xứng, từng bước đến gần giường.

Bách Lí Song ở dưới khăn, hai tay khẩn trương nắm chặt, không biết

nên để nơi nào, nhìn hai chân của hắn từng bước đi tới, tâm tình nàng càng thêm khẩn trương.

Hai người khẩn trương giống như trước, một người chậm chạp không vén hỉ khăn lên, một người thì chờ chực đối phương. Rốt cuộc, Bách Lí Song không nhịn được, mở miệng nói: “ Chàng cũng nhanh lên một chút, ta sắp buồn bực mà chết.”

Hỉ nương đứng ở một bên nghe vậy, vội vàng nói: “ Phi phi, hôm nay là ngày đại hỉ, không thể nói điềm xấu. Long công tử, nhanh lên một chút đem hỉ khăn của tân nương vén lên, sau đó uống chén rượu hợp cẩn, các người chính thức là vợ chồng.”

Long Thiên Thần hắng giọng mốt cái, giơ tay lên đem hỉ khăn từ từ vén lên, ánh nến màu đỏ in chụp, hơn nữa màu đỏ của hỉ phục làm nổi bật, trước mặt hắn hé ra một khuân mặt xinh đẹp tuyệt sắc, quyến rũ mà không mất anh khí, xinh đẹp mang theo vài phần linh động, chân chính làm cho người khác không chuyển mắt.

Hắn hắc hắc cười khúc khích, quên mất ngôn ngũ, cũng quên mất ca ngợi.

Bách Lí Song cố nén vẻ thẹn thùng ngẩn đầu lên, nhìn về phía hắn: “ Cười cái gì mà cười? Mau đem mũ phượng trên đầu ta tháo xuống, đầu của ta bị ép đến cứng lại rồi.”

Long Thiên Thần tiến lên muốn giúp nàng tháo xuống mũ phượng, hỉ nương ở một bên ngăn cản hắn: “ Bây giờ chưa được, nhị vị uống rượu hợp cẩn trước, rồi hãy tháo xuống.”

“ Rượu đâu? Nhanh lên một chút lấy đến!” Long Thiên Thần khẩn cấp nói.

Hai ly rượu màu vàng, rất nhanh đưa đến trước mặt bọn họ.

“ Nhị vị uống rượu hợp cẩn xong, chính là vợ chồng chân chính.”

Long Thiên Thần bưng chén rượu nghi ngờ nói: “ Uống rượu xong chân chính là vợ chồng? Đây là cái đạo lý gì? Vợ chồng chân chính không phải là……..”

Vừa nói ngang hông của hắn bị ngắt một cái, hắn nhìn về phía Bách Lí Song, trên mặt của Bách Lí Song một mảnh đỏ bừng, nàng nếu không phải sớm ngăn trở hắn, không biết hắn sẽ nói ra lời gì nữa.

“ Uống rượu, cạn chung!” Bách Lí Song hào khí nâng chén nói.

“ Cạn chung!” Long Thiên Thần nang chung rượu, hai chung rượu va chạm phát ra tiếng thanh thúy, hai người uống rượu xong.

Hỉ nương một tay một bên bắt được hai cổ tay của hai người, cường ngạnh đem tay hai người vòng qua nhau.

“ Rượu hợp cẩn chính là uống như vậy mới đúng.”

Long Thiên Thần cùng Bách Lí Song nhìn nhau, nhất tề nở nụ cười, đem rượu trong tay của mình uống một hơi cạn sạch.

Hỉ nương lúc này mới hài lòng nhìn hai người nói: “ Tốt lắm, lễ tiết cũng đã kết thúc, bọn nô tỳ cáo lui trước.”

Bên trong gian phòng, rốt cuộc chỉ còn lại có hai người Long Thiên Thần cùng Bách Lí Song, không khí thoáng cái trở nên có chút quỷ dị. Từ trước đến giờ Bách Lí Song là người tùy tùy tiện tiện, lúc này lại lộ ra vẻ khẩn trương thẹn thùng. Bản thân nàng ngồi ở trên mép giường, vẫn cúi đầu không dám nhìn Long Thiên Thần.

Mà Long Thiên Thần, ngó chừng xung quanh, giống như là kẻ trộm, có chút khẩn trương: “ Song Nhi, mũ phượng trên đầu nàng rất nặng sao, ta giúp nàng tháo nó xuống nha.”

Bách Lí Song đáp nhẹ bằng một cái gật đầu, Long Thiên Thần thấy thế có thêm dũng cảm tiến lên phía trước, cẩn thận nghiên cứu mũ phượng của nàng.

“ Là tháo nơi này sao? Hay là nơi này?” Hắn có chút không biết đường nào.

Bách Lí Song sờ sờ tóc của mình, cũng có chút mê mang.

“ Ta cũng vậy không biết các nàng chải như thế nào, hẳn là bắt đầu tháo từ nơi này đi.” Cho nên hai người chuyên chú nghiên cứu cách tháo mũ phượng.

“ Từ từ, đau, chàng nhẹ một chút, không phải nơi này.”

“ Quấn lấy, quấn lấy!”

Bên ngoài cửa phòng một đám người ngồi chồm hổm chờ xem kịch vui, trong đó có bốn huynh đệ Ngọc Thụ Lâm Phong cùng ba tỷ muội Phượng gia, nghe được thanh âm trong phòng truyền ra, mấy người dùng sức nín cười, rối rít hướng sang chỗ khác nghĩ.

Gian phòng bên cạnh, so sánh với bên đây, thì an tĩnh rất nhiều.

Uống rượu hợp cẩn xong, Long Thiên Tầm đem cả người chính mình trốn ở phía sau sa trướng hỉ giường, Bạch Sở Mục mất thật lớn sức lực mới đưa nàng kéo ra khỏi sa trướng.

“ Thiên Tầm, trong phòng cũng không có những người khác, có cái gì phải xấu hổ chứ? Nhanh lên một chút đi ra ngoài, để cho ta xem nàng a.”

Long Thiên Tầm cắn môi, cả khuôn đều hồng một mảnh, nàng đâu phải bởi vì những người khác ở đây mà ngượng ngùng, rõ ràng là cùng hắn chung sống ở cùng một chỗ mới có thể xấu hổ a.

Khuôn mặt trái xoan xinh xắn được hai tay của Bạch Sở Mục nâng lên, bắt buộc nàng cùng chính mình đối diện.

Bạch Sở Mục nhìn tân nương của mình, chỉ cảm thấy các cô gái trên đời này so sánh với Thiên Tầm của hắn, không ai đẹp bằng.

Hắn cúi đầu ở trên trán của Thiên Tầm ấn xuống một nụ hôn, ca ngợi nói: “ Thiên Tầm của ta thật đẹp, so sánh với nương tử của Long Thiên Thần kia xinh đẹp hơn nhiều.“ Có thật không?” Long Thiên Tầm mừng thầm, rồi lại có chút lo lắng nói: “ Sau này, lời này vẫn là không nên nói trước mặt Thiên Thần ca ca cùng Song Nhi, bọn họ sẽ tức giận.”

Bạch Sở Mục nhìn thấy thần sắc nàng rối rắm lại đáng yêu, nhịn không được bật cười lên: “ Thiên Tầm, nàng quá là đáng yêu đi.”

“ Thiên Tầm, bắt đầu từ bây giờ nàng chính là Bạch phu nhân, cảm thấy như thế nào? Đối với thân phận mới này rất vừa lòng đi?” Bạch Sở Mục vẻ mặt đắc ý nói, phảng phất người có liên quan với hắn chính là vinh hạnh của đối phương.

Long Thiên Tầm thẹn thùng hé miệng cười khẽ: “ Chàng không phải là mang họ Phượng sao? Ta hẳn là Phượng phu nhân mới đúng a.”

“ Ách…….. Đúng vậy, ta làm sao lại quên mất, bất quá, cái tên Bạch

Sở Mục này dùng nhiều năm như vậy, đột nhiên trong lúc đó phải đổi tên khác thật đúng là không quen a, ta xem cứ như vậy là tốt lắm rồi, chờ hài tử của chúng ta ra đời sẽ để cho nó mang họ Phượng được rồi, tên của ta sẽ không sửa lại, tránh cho xưng hô không được tự nhiên.”

Nhắc tới hài tử, Long Thiên Tầm không được tự nhiên cắn cắn ngón tay. Trước một đêm thành thân, mẫu thân gọi riêng nàng, giáo huấn nàng một chút chuyện khuê phòng, bây giờ nghĩ lại trên mặt một mảnh đỏ bừng.

“ Nghĩ cái gì thế? Khuôn mặt nhỏ nhắn đều hồng như vậy.”

Bạch Sở Mục đưa tay vuốt vuốt gương mặt mềm nhẵn của nàng, ánh mắt đột nhiên trở nên thâm trầm, dấy lên một đoàn hỏa, hắn khom người tiến lên phía trước, cánh môi cùng cánh môi trong lúc đó vô tận gián tiếp, lúc gần chạm vào nhau, cửa phòng đột nhiên bị người đụng mở ra.

Đinh Ngọc cùng Đinh Thụ hai người nghe lén ở ngoài cửa, không cẩn thận đụng mở cửa, ngã vào bên trong cánh cửa. Hai người làm như không có chuyện gì xảy ra đứng lên, hướng Bạch Sở Mục nói: “ Đêm động phòng hoa chúc còn rất dài, chúng ta trước đi uống rượu, chờ khi uống xong, các ngươi có cả thời gian một đêm có thể từ từ động phòng a.” Vừa nói hai người vừa tiến lên trước đem Bạch Sở Mục lôi đi ra ngoài.

Long Thiên Tầm đã sớm ngượng chết tựa đầu vào trong áo ngủ bằng gấm, nghe tiếng bước chân từ từ đi xa, cửa phòng bị đóng lại, nàng mới một lần nữa dám ngẩng đầu lên. Bên trong gian phòng chỉ còn lại có một mình nàng, thật vắng vẻ, chỉ có ánh nến cùng diễm hương ở với nàng, tâm tình có chút mất mác.

“ Thiên Tầm, ta có thể đi vào không?” Có thanh âm gõ cửa.

“ Song Nhi……” Long Thiên Tầm nghe ra thanh âm của Bách Lí Song, liền đem cửa mở ra, đón người vào.

“ Song Nhi, làm sao ngươi lại đến đây?” Long Thiên Tầm đánh giá một đầu tóc xốc xếch khi tháo mũ phượng xuống, có chút kinh ngạc.

Bách Lí Song tức giận nói: “ Còn nói sao? Ngươi nhìn mũ phượng của ta bị tháo thành như vậy, ngươi mau giúp ta một chút đi.”

“ Thiên Thần ca ca đâu?” Long Thiên Tầm hỏi.

“ Còn không phải giống như Sở Mục bị bọn họ kéo đi uống rượu.”

“ A, thì ra là như vậy, ngươi mau vào đi, ta giúp ngươi tháu mũ phượng xuống.”

Cho nên hai tỷ muội ở trong phòng nói chuyện riêng của mình, từ từ vượt qua đêm dài này.

Trên bàn rượu nào nhiệt, Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người bị chúng tân khách phía sau tiếp phía trước mời rượu, lúc vừa bắt đầu bốn người Ngọc Thụ Lâm Phong còn giúp bọn hắn ngăn chăn chút ít rượu, đến cuối cùng bốn người bọn họ cũng chống đỡ không nổi nữa, làm sao còn có bản lĩnh đi giúp bọn hắn cản rượu? Vì thế đến cuối cùng, Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người bị mọi người vây quanh chuốt rượu.

Chờ đến lúc hỉ yến kết thúc, Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người đã uống say không còn biết gì, hai người vịn nhua, hướng về phía tân phòng đi tới.

“ Các ngươi không cần đến đở chúng ta, chúng ta không có say, tối nay chính là đêm động phòng hoa chúng của chúng ta, các ngươi ai cũng không được tới quấy rầy.”

Vốn là có người muốn đở hai người bọn họ quay về động phòng, lại thấy hai người kiên quyết đuổi đi, bọn họ cũng là không miễn cưỡng, tùy ý để hai người bọn họ đở nhau quay về động phòng đi.

Mới vừa rảo bước tiến đến cửa tiểu viện, đột nhiên có ba tiểu bất điểm nhảy ra, ngăn cản đường đi của bọn họ.

“ Thiên Thần thúc thúc, Sở Mục thúc thúc các người còn chưa có cho con bao lì xì a, các người nếu như không cho chúng con tiền lì xì, chúng con liền đi náo động phòng.” Tiểu Mặc cười đến giảo hoạt, đưa tay hướng hai người bọn họ yêu câu đưa ra tiền xì lì.

Hai người giờ phút này uống đến mơ mơ màng màng, thấy có ba hài tử cản đường, hai người phất tay một cái: “ Đi chơi đi, đừng ở chỗ này chặn đường, các thúc thúc rất mệt a, muốn đi nghỉ ngơi.” Long Thiên Thần dùng lời nói say rượu nói.

Tiểu Mặc cấp cho Mộ Dung Cát Cát một cái ánh mắt, Mộ Dung Cát Cát lập tức thi triển ra thế công quấn lấy của bé, giống như một chút gấu nhỏ bò lên trên chân của Long Thiên Thần, vững vàng bám lấy.

“ Bao lì xì, chúng ta muốn bao lì xì.”

Tiểu Ban đứng ở một bên không nói lời nào, chẳng qua là ưu nhã mỉm cười, Tiểu Mặc thì mở rộng hai cánh tay, hình dáng chữ “ Đại”, ngăn cản trước mặt hai người, ánh mắt sáng quắc.

“ Nhanh lên một chút đưa ra bao lì xì, bằng không không để cho các người vào động phòng.”

Bạch Sở Mục lắc đầu, có một chút thanh tĩnh, hắn đưa tay sờ sờ đầu cảu Tiểu Mặc, nói: “ Ai dạy con chiêu thức cay độc này? Ai cho con đến lấy bao lì xì, mau đi tìm người khác đi? Thúc thúc hiện tại rất mệt mỏi, rất muốn ngủ a.”

“ Không ai dạy chúng con, chính là chúng con tự biết! Chỉ cần các người cho con bao lì xì, chúng ta liền lập tức tha cho các người đi qua.” Tiểu Mặc kiên trì nói.

“ Quên đi, cấp đi, cấp đi! Nhanh lên một chút đem ba tiểu bất điểm này đuổi đi, ta chịu không được rồi.” Long Thiên Thần nói.

Cho nên Bạch Sở Mục đưa tay lên lục soát ở trên người Long Thiên Thần.

“ Ngươi lục soát trên người ta làm chi?” Long Thiên Thần trừng hắn.

“ Tìm bao lì xì a! Ngươi nói đưa cho chúng, đó đương nhiên là xuất tiền người rồi.”

“ Phải không? Nói cũng có đạo lý.” Long Thiên Thần đã hoàn toàn mơ hồ, cho nên hai người bốn bàn tay ở trên người Long Thiên Thần lục lọi, đem tất cả các thứ đáng giá đều lấy ra.

“ Tiểu Mặc, hết thảy cầm đi đi, hôm nay Thiên Thần thúc thúc tâm tình tốt, coi như là khen thưởng con đi.”

Tiểu Mặc hai mắt sáng lên, rất khoái trá nhận lấy tất cả tài vật, hướng Tiểu Mộ Dung nháy mắt một cái, Mộ Dung Cát Cát thoáng cái liền từ trên đùi của hắn tuột xuống, chạy về phía Tiểu Mặc ca ca.

Ba tiểu bất điểm này lấy được chỗ tốt, sợ người trong cuộc tỉnh lại

hối hận lấy lại, vội vàng cuốn cuồn mà chạy, đi “ chia của” của mình.

Rốt cuộc đuổi được ba tiểu quỷ đi, Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai người tự khoác lên vai của mình, đi trên đường cong, đi đến trước cửa phòng, tay hai người trái phải chỉ vào, bắt đầu mơ hồ.

“ Ta ở bên nào a, bên trái hay là bên phải?” Long Thiên Thần gõ gõ đầu của mình, cẩn thận hồi tưởng.

“ Có thể là bên trái, cũng có thể là bên phải, không đúng là bên trái, không không, là bên phải.” Bạch Sở Mục giơ ngón tay lên, một hồi chỉ bên trái một hồi chỉ bên phải, không có phán đoán cuối cùng, vốn là mơ hồ lại bị Long Thiên Thần chỉ càng thêm mơ hồ hơn.

“ Chờ một chút, chờ một chút, để cho ta cẩn thận nghĩ xem, đến tột cùng là bên trái hay là bên phải, ta nhớ được hình như ta là từ bên phải đi ra, a, không đúng, không đúng, chẳng lẽ là bên trái?”

Là một cái vấn đề đơn giản như vậy hai người rối rắm nửa ngày cũng không có thảo luận được cái nguyên cớ gì hết. Nói xong nói xong, hai người đồng thời ngồi xuống trên mặt đất, dựa lưng vào nhau, ngủ ngay tại chỗ, thở khò khò.

Hai người Long Thiên Tầm cùng Bách Lí Song chờ đợi một hồi lâu, không thấy có người nào đi vào, liền thay quần áo đi ngủ, trước nằm xuống.

Long Thiên Thần cùng Bạch Sở Mục hai huynh đệ này, ngủ một cái chính là ngủ hơn nửa đêm, chờ đến thời điểm bọn hắn thanh tĩnh trở lại, đã là canh ba.

Đêm khuya, cả Long gia mọi người đã chìm vào giấc ngủ.

Long Thiên Thần là người đầu tiên tỉnh lại, thấy hai người ngủ ở bên trong viện, hắn liền kéo Bạch Sở Mục lên.

“ Để cho ta xem thử một chút, cái nào là gian phòng của Thiên Tầm.” Long Thiên Thần tiên tay lấy một ngón tay, liền vịn Bạch Sở Mục hướng gian phòng bên phải đi tới.

“ Tối nay là đêm động phòng hoa chúc của ngươi cùng Thiên Tầm, đừng nói ta không có suy nghĩ, ta nếu làm chuyện tốt làm đến cùng, đem ngươi đưa vào động phòng.”

Bách Lí Song nửa ngủ nửa tỉnh ở bên trong, nghe được có người đụng cửa phòng, nàng mở miệng hỏi: “ Thiên Thần, là chàng sao?”

Long Thiên Thần trả lời một câu: “ A, là ta, ta đem người cho ngươi đây.” Hắn vừa nói vừa đem Bạch Sở Mục đưa đến bên giường.

Bên trong gian phòng ánh nến đã bị dập tắt, Bách Lí Song chợt nghe lời hắn nói, ‘ người đưa tới cho ngươi’, lời này nghe cũng quá mức làm cho người mơ màng.

Bách Lí Song đem chăn tung ra, che đến trên đầu của mình, có chút mong đợi lại có chút sợi hãi.

“ Thiên Thần, chút nữa chàng……. Có thể nhẹ tay một chút hay không, ta sợ.”

“ Không sợ, này có cái gì phải sợ hãi, đêm động phòng hoa chúc nha, mỗi người đều phải trải qua!”

Lời nói vừa dứt, hắn đem Bạch Sở Mục đưa lên trên giường, Bách Lí Song cảm giác được có người ở bên trong chăn của nàng, nàng nhắm mắt lại, càng thêm khẩn trương, khẩn trương đến mức không

có nghe thấy có người đã rời khỏi phòng.

Long Thiên Thần thật vất vả đem Bạch Sở Mục đưa vào phòng, lại bắt đầu đi tìm phòng của mình.

“ Di, trong phòng tối như vậy, chẳng lẽ Song nhi đã ngủ rồi?” Hắn đẩy cửa vào, từng bước đi đến trước giường.

Giờ phút này Long Thiên Tầm đã ngủ, ngủ say sưa, thân ảnh mãnh khảnh co rúc ở bên trong cái mền tơ màu đỏ, không chú ý tời, có người đang tới gần bên cạnh mình.

Ánh sáng mờ mờ, Long Thiên Thần nghe được từ trên giường truyền đến tiếng hít thở khe khẽ, đoán chừng đối phương đã ngủ rồi, cho nên hắn cản thận lướt qua nàng, nhảy tới bên trong cái giường, thân hình chạm vào góc giường, một trận buồn ngủ sôi trào đánh tới, hắn mở hai tay ra, ôm lấy người bên cạnh.

Quyển 6 - Chương 74: Truyền thừa Long huyết kiếm

Edit: Như Xuân

Beta: Tiểu Mộng

Bên trong gian phòng, bay nồng đậm mùi rượu. Bách Lí Song ở trong chăn chờ một lúc lâu, cũng không thấy người bên cạnh có bất kỳ động tĩnh nào, nàng không nhịn được khẽ gọi mấy tiếng: “ Thiên Thần, chàng ngủ thiếp đi rồi sao?”

“ Thiên Thần, có nghe được lời của ta nói hay không?”

Chậm chạp không có hồi âm, chỉ có nhợt nhạt tiếng ngủ say truyền vào trong tay nàng. Bách Lí Song cau mày, đáy lòng hơi có chút thất vọng, tối nay chính là đêm động phòng hoa chúc của bọn họ, cứ như vậy vượt qua, khó tránh khỏi có chút tiếc nuốt.

Nàng nhẹ nhàng mà đẩy người bên cạnh ra, nhảy xuống giường, đi đốt nến lên. Nếu đã làm nương tử của người ta, trượng phu uống rượu say, nàng đương nhiên phải hầu hạ. Một lần nữa đi tới bên giường, nghĩ tới thay Thiên Thần đem hài cùng xiêm y cởi ra, có thể làm cho hắn cho một giấc ngủ tốt.

“ Chàng cũng thiệt là, không biết tối nay là đem động phòng hoa chúc của chúng ta sao? Uống say đến như vậy không còn biết gì hết.” Nàng vừa oán trách, vừa thay người trên giường cởi giày ra.

“ Sau này không có lệnh của ta, không cho chàng uống say như vậy

nữa, có nghe thấy không?” Biết rõ hắn không nghe thấy giọng nói của mình, nàng vẫn là nhịn không được nói thầm.

Cởi giày xong, nàng từ từ đi tới đầu giường, muốn thoát đi hỉ phục trên người hắn. Mái tóc dài xốc xếch che đậy khuôn mặt của hắn, Bách Lí Song thấy không rõ dung mạo của đối phương, nhưng mà đáy lòng nàng lại sinh ra một loại cảm giác quái dị. Đồng dạng là mặc hỉ phục, nhưng là nàng cảm giác, cảm thấy người trên giường có cái gì đó không đúng, cùng chung sống với Long Thiên Thần lâu như vậy, nàng nhớ được hai vai của Thiên Thần hẹp một chút mới đúng, nàng càng xem càng cảm thấy có cái gì không đúng, đưa tay gạt tóc trên mặt người trên giường ra, một bộ mặt ngủ say từ từ lộ ra bên ngoài, sắc mặt Bách Lí Song trong lúc này không ngừng biến hóa, cực kỳ phong phú.

Bạch Sở Mục lúc này ngủ có hương vị ngọt ngào, ở tromg mộng hắn cùng với Thiên Tầm vượt qua một đêm động phòng hoa chúc khó quên, đột nhiên trong lúc đó, vào thời khắc mấu chốt, bên tai truyền đến một trận sư tử rồng gầm thét.

“ Bạch Sở Mục……, ngươi cái tên khốn khiếp này, tại sao lại ở chỗ này chứ?”

Là thanh âm của Song Nhi.

Bạch Sở Mục thoáng cái liền bị đánh thức, tiếng hô sư tử rống đáng sợ như thế, muốn không bị thức tỉnh cũng không thể a.

“Đã xảy ra chuyện gì? Đã xảy ra chuyện gì?” Bạch Sở Mục mê mang nhìn quanh bốn phía, cuối cùng thấy được khuôn mặt tức giận của Bách Lí song, một bộ dáng như ăn thịt người, hắn ngây người ngẩn ngơ.

“ Song Nhi? Ta cùng với Thiên Tâm của ta động phòng, ngươi tới gian phòng của chúng ta làm cái gì?”

“ Phòng của ngươi? Ngươi nhìn cho rõ ràng đây rốt cuộc là gian phòng của người nào?” Bách Lí Song xoa thắt lưng giận nhìn chằm chằm Bạch Sở Mục, tiến lên một bước, núi lấy lỗ tai của hắn, lôi từ trên giường kéo xuống.

“ Ta hỏi ngươi, ngươi tại sao lại ở trong phòng của ta, Thiên Thần đâu?”

“ Phòng của ngươi?” Bạch Sở Mục mở to hai mắt nhìn quanh bốn phía, vẻ mặt càng ngày càng kinh hãi.

“ Đúng vậy? Ta làm sao lại ở trong phòng của ngươi chứ?”

Sau khi hỏi xong, không đợi Bạch Sở Mục phục hồi tinh thần, một đôi bàn tay trắng như phấn liền đánh xuống, cái miệng của hắn, mắt phải, cái mũi không ngoại lệ đều gặp phải tập kích.

“ Khốn khiếp, đi nhầm gian phòng ta, uống rượu xong, rồi bò lên giường của ta, hôm nay ta phải thu thập ngươi!” Bách Lí Song hướng về phía Bạch Sở Mục hành hung.

“ Song Nhi, ta oan uổng a, ta cũng vậy không biết mình làm sao lại chạy đến nơi này?” Bạch Sở Mục vừa trốn vừa nhớ lại, đột nhiên nghĩ đến cái gì. Hắn nói: “ Ta nhớ ra rồi, ta vừa vặn giống như là cảm giác có người đem ta dìu vào gian phòng này, ta thề thật là có ngươi đem ta dìu vào gian phòng này, không phải là tự mình tiến vào.”

“ Có người đem ngươi dìu vào phòng? Người nào lại đáng ghét như vậy, đem ngươi vào sai phòng?” Nói xong câu này, hai người nhất tề

liếc mắt nhìn nhau, tức thì nghĩ tới một người, Bách Lí Song nghiến răng ngiến lợi.

“ Long…….. Thiên…….. Thần, ngươi không xong với ta!” Nàng rốt cuộc nghĩ tới, mới vừa rồi rõ ràng nàng nghe được thanh âm của Thiên Thần. Hắn còn nói một câu: “ Đem người mang đến cho ngươi.”, nàng hiểu lầm ý tứ của đối phương, ai ngờ Long Thiên Thần lại đem nam nhân khác nhét vào trên giường của nàng, chính mình lại chạy đi, này coi là chuyện gì a.

“ Không tốt, Thiên Tầm của ta!” Bạch Sở Mục lúc này mời kịp phản ứng, bay vượt qua gian phòng, Bách Lí Song cũng sợ hết hồn chạy theo, sẽ không phải chứ? Nàng không dám nghĩ tiếp, đuổi theo sách Bạch Sở Mục xông về gian phòng cách vách.

“ Long Thiên Thần, ngươi khốn khiếp, ngươi dám khi dễ Thiên Tầm của ta, ta liền liều mạng với ngươi.” Bạch Sở Mục vừa nói vừa đạp một cước vào cửa phòng, vọt đi vào.

Bên trong gian phòng im ắng, hai người trên giường giống như là đều ngủ, Bạch Sở Mục bước vào vọt tới, mượn ánh trăng, hắn thấy được Long Thiên Thần ngủ ở bên trong, hắn lấy bàn tay to của mình nắm lấy tay của hắn từ trên giường lôi xuống. Động tĩnh quá lớn, làm cho Long Thiên Tầm thức tỉnh.

“ Người nào?” Long Thiên Tầm mơ mơ màng màng nhìn hướng bên trong gian phòng đột nhiên nhiều ra hai người, thần sắc có chút mê mang.

Bạch Sở Mục tiến lên một bước, ôm lấy Long Thiên Tầm an ủi: “ Không có chuyện gì rồi, không có chuyện gì rồi, chuyện gì cũng không có phát sinh.”

Thời điểm nói ra những lời này, dưới chân của hắn còn giẫm Long Thiên Thần bị hắn vứt xuống trên mặt đất.

“ Đau, người nào giẫm lên ta?” Long Thiên Thần tỉnh lại.

Lúc này bên trong gian phòng ánh nến được thắp sáng, Long Thiên Thần ngạc nhiên phát hiện, trên người của mình bị một cái chân giẫm phải, đồng thời đối mặt còn có thần sắc nổi giận đùng đùng của Bách Lí Song, đột nhiên tỉnh lại liền bắt gặp một màn như vậy, hắn thấy đủ loại mê mang.

“ Tại sao? Ta làm sao lại nằm trên mặt đất?” Hắn hỏi.

“ Long Thiên Thần! Ngươi bây giờ lập tức…lập tức theo ta đi qua gian phòng cách vách.” Bách Lí Song ẩn nhẫn tức giận, dùng thanh âm như sấm dậy nói.

“ Song Nhi, người nào chọc giận nàng sinh khí vậy? Bộ dáng của nàng thoạt nhìn thật giống như muốn giết người a.” Long Thiên Thần mơ hồ cảm giác có gì đó không ổn.

“ Đúng vậy a, ta hiện tại rất muốn giết người. Cho nên ngươi bây giờ tốt nhất trở lại gian phòng cách vách cho ta.” Bách Lí Song khom người kéo một cánh tay của hắn, nắm lấy hắn đi ra ngoài.

“ Thiên Thần ca ca cùng Song Nhi không có việc gì chứ?” Long Thiên Tầm là vô tội nhất, hoàn toàn từ đầu đến cuối luôn luôn không biết đến tột cùng xảy ra chuyện gì, Bạch Sở Mục vừa ôm nàng vừa trừng mắt nhìn phương hướng ngoài cửa.

“ Hắn tốt nhất là có chuyện, nếu không ta sẽ sẽ tìm cơ hội cùng hắn hảo hảo ‘ nói chuyện’ một chút.” Hắn cố ý nhấn mạnh hai chữ “ Nói chuyện”, đáy mắt hàn quang bạo phát. Tuy nói hai người là hảo

huynh đệ, nhưng có một số việc tuyệt đối không thể vi phạm.

Không bao lâu, từ gian phòng cách vách truyền đến từng trận thanh âm quyền đấm cước đá, còn có tiếng người kêu cứu thảm thiết. Bạch Sở Mục vừa lòng câu môi cười cười, lần đầu tiên cảm giác được bạo lực của Song Nhi thật hiệu quả, thật thống khoái.

“ Thiên Thần ca ca cùng Song Nhi sẽ không phải là đánh nhau đi?” Long Thiên Thần lo lắng hỏi.

“ Đứng quản bọn họ, chúng ta hay là đi ngủ đi, trời cũng nhanh sáng rồi.”

“ Nhưng là, Sở Mục ca ca, con mắt của chàng còn nữa khóe miệng của chàng làm sao lại bị thương? Là bị ai đánh?”

“ Có sao? Có thể là không cẩn thận ở trong sân bị ngã thôi.” Bạch Sở Mục lúc này mới cảm giác được hai mắt của mình cùng trên mặt phát ra từng trận đau đớn, trong lòng tự nhủ, Song Nhi hạ thủ cũng quá ngoan độc đi, may người hắn cưới không phải là nàng, sau này người chịu khổ cũng chỉ là Long Thiên Thần.

Nghe tiếng đánh nhau thảm thiết ở cách vách, nhìn nhìn lại trước mặt tiểu thê tử ôn nhu khả ái, Bạch Sở Mục thật sâu cảm giác được cái thế giới này thật là quá tốt đẹp a.

Sáng sớm ngày thứ hai, người Long gia cùng các tân khế nghĩ đêm ở Long gia một lần nữa tụ tập đến hội trường, bất quá lần này không vì hôn lễ, mà là vì chuyện gia chủ Long gia truyền ngôi, đến đây để xem lễ. Chờ sau khi mọi người tề tựu, phát hiện hai đôi hôm qua mới vừa thành thân nhưng hôm nay không xuất hiện. Mọi người không nhịn được nghĩ, có phải đem qua động phòng hoa chúc quá mức cực khổ hay không a? Cho nên mới không có biện pháp dậy

sớm đến đây xem lễ? Bọn họ nào biết rằng đêm qua, Bạch Sở Mục cùng Long Thiên Tầm đích thực là có một đêm động phòng hoa chúc tốt đẹp, nhưng là bị đánh cho mặt mũi đầy vết xanh tím, Bạch Sở Mục không có dũng khí tới đối mặt với mọi người.

Còn lại Long Thiên Thân là chân chính thảm thiết tới cực điểm, bị đánh tơi bời một đêm, cho đến khi Bách Lí Song mệt mỏi, hắn rốt cuộc mới được giải thoát, một đôi oan gia nằm cùng một cái giường lớn, hết sức hài hòa chìm vào giấc ngủ.

Kèm theo một tiếng: “ Gia chủ giá lâm!”, hội trường thanh âm huyên náo nhất thời yên tĩnh trở lại, ánh mắt mọi người đều hướng về phía gia chủ Long gia.

Long gia chủ bị bệnh nằm trên giường tịnh dưỡng mấy ngày này, hôm nay khí sắc tốt lên rất nhiều, Long gia chủ trận bệnh này thời gian kéo dài có chút lâu, nguyên nhân đều ở trong lòng.

Nhìn thấy Long gia chủ thân thể khom xuống cùng khuôn mặt không còn hăng hái, mọi người không khỏi tiếc hận. Từng là nhân vật oai phong một cõi bây giờ lại chậm chạp đi về phía thung lũng.

“ Gia chủ, nghi thức truyền ngôi có thể bắt đầu hay không?” Trưởng lão chấp sự hỏi.

“ Chờ một chút, Các chủ còn chưa có đích thân tới, chúng ta chờ một chút.” Long gia chủ nói.

“ Các chủ lão nhân gia ông ta cũng địch thân tới đây sao?” Trưởng lão chấp sự cảm thấy hoài nghi. Kể từ khi lần trước Long gia đại biến, Các chủ sau khi đích thân tới Long gia, liền từ đó không có xuất hiện nữa.

“ Nghe nói Long gia có một thanh Long huyết kiềm truyền thừa qua các thời đại, chỉ có người thừa kế vị trí gia chủ mới có thể có nó, lần này không biết có vinh hạnh được thấy Long gia truyền chi bảo cho đời sao hay không?”

“ Nghe nói Long huyết kiếm là từ trên tay gia chủ Long gia đời thứ nhất truyền xuống, trên thân kiếm không biết thu nạp bao nhiêu máu người, nghe nói uy lực vô cùng.”

“ Theo như người ta nói, bản thân kiếm không trọng yếu, quan trọng là… người thừa kế vị trí gia chủ, Long gia từ này về sau có Long Thiên Tuyệt gánh chịu trách nhiệm này, tin tưởng lực ảnh hưởng của Long gia ở Long tường đại lục sẽ đạt tới một bước tiến trước nay chưa từng có.”

Mọi người nghị luận rối rít, Long gia chủ hướng hai vợ chồng Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê gọi tới trước mặt mình.

“ Thiên Tuyệt, Khê Nhi, trước khi bắt đầu nghi thức chính thức truyền ngôi, lão phu quyết định trước đem chưởng ấn nụ vụ của Long gia giao cho Vân Khê con, từ nay về sau con chính là chủ mẫu Long gia, có chưởng ấn này con có thể thuận lý thành chương *(rõ ràng, hợp lẽ)* quản lý hết thảy tài vật của Long gia.”

Vân Khê nhìn chưởng ấn trong tay của nàng có chút kinh ngạc, đồng thời có nho nhỏ cảm động, Long gia chủ có thể đưa ra quyết định như thế, chính là tín nhiệm đối với nàng.

Nàng chần chờ, nói: “ Ta đối với việc quản lý tài vật bên trong gia tộc không am hiểu lắm, không bằng đem con dấu này giao cho bà bà đi, nàng tâm tư tinh tế tỉ mỉ, so với ta đảm nhiệm chức vị này thích hợp hơn nhiều.”

Nàng không phải là muốn từ chối trách nhiệm, nhưng mà nghĩ tới kiếp nạn trên người mình, nó giống như là một trái bom hẹn giờ, chẳng biết lúc nào nó bộc phát.

Nàng sợ mình có một ngày đột nhiên giống như ngày đó bị vây ở trong giấc mộng, không có cách nào tỉnh lại, như vậy đến lúc đó ai tới hiệp trợ Thiên Tuyệt đây? Nàng phải lo lắng nhiều một chút, phòng ngừa chu đáo.

Hiên Viên Túc Nhã nghe vậy, dạo bước đi tới: “ Khê Nhi, con là thê tử của Thiên Tuyệt, hơn nữa còn là chủ nhân của vòng tay Bích Thủy Thiên Tâm, vị trí chủ mẫu không phải con thì không được, mà chưởng ấn cùng vòng ngọc giống nhau, cũng là tượng trưng cho thân phận chủ mẫu, nên do con bảo quản, về phần những chuyện bên trong gia tộc, con có thể không cần quá quan tâm, nương sẽ giúp con xử lý.”

Hiên Viên Túc Nhã trực tiếp nhận lấy chưởng ấn trong tay Long gia chủ, để vào trong tay Vân Khê.

“ Cứ quyết định như vậy đi, sau này chuyện vụ nội bộ Long gia, ta với cha con sẽ giúp con xử lý, con cùng Tuyệt Nhi hai người cứ đi làm chuyện mà hai đứa muốn làm đi.”

“ Nương…..” Vân Khê cảm động nghẹn ngào, bà bà thật là quan tâm nàng, nàng còn yêu cầu xa vời gì nữa.

Trong đám người, Tiểu Mặc ho to lên: “ Lão lão tổ tông tới!”

Hiện trường mấy ngàn người nhất tề quay đầu nhìn lại, nhìn về phía trên bầu trời Các chủ Tiêu Dao các đạp không mà đến.

“ Hôm nay, Long gia sắp xuất hiện ra một gia chủ mới, này chính là

đại sự Long gia ta, lão phu đại biểu cả Tiêu Dao các, đến đây dự lễ." Đang lúc nói chuyện, Các chủ đã đi tới trước mặt Long gia chủ, tiên phong đạo cốt, mọi người tán thưởng không thôi.

Long gia chủ vội vàng đứng dậy đón chào: " Các chủ đại gia quang lâm, thỉnh đến ghế trên." Chỗ ngồi của Các chủ ông sớm đã chuẩn bị sẵn.

" Các ngươi tiếp tục đi, lão phu chẳng qua là đến đây xem lễ mà thôi." Các chủ du nhiên *(tự nhiên)* nhập tọa, ngoắt ngoắt tay gọi Tiểu Mặc đến bên cạnh hắn, cũng chỉ có thời điểm đối mặt với Tiểu Mặc, ông mới lộ vẻ tươi cười.

Long gia chủ sao khi hướng Các chủ vái chào, liền quay mặt nhìn lại mọi người, cất giọng nói: " Đạ tạ các vị có thể quang lâm đến Long gia ta, cùng hưởng việc trọng đại này, hôm này ta liền đem vị trí gia chủ Long gia truyền cho trưởng tôn của ta Long Thiên Tuyệt. Kể từ hôm nay, hắn chính là gia chủ mới của Long gia ta. Thiên Tuyệt, đến đây nhận kiếm."

Long Thiên Tuyệt tiến lên quỳ gối xuống trước người Long gia chủ, hai tay giơ lên cao, từ trong tay Long gia chủ nhận lấy Long huyết kiếm.

Lúc này, toàn trường tiếng vỗ tay vang dậy, Long Thiên Tuyệt hai tay vừa chạm vào thân kiếm Long huyết kiếm, chỉ một thoáng, bên trong thân thể máu sôi trào lên, phảng phất cùng thanh kiếm kia có cảm ứng nào đó, tinh thần hắn chấn động, đứng dậy đem Long huyết kiếm từ trong vỏ rút ra, kèm theo một đạo kiếm quang kinh người, thân kiếm kịch liệt kêu vù vù.

Toàn trường đột nhiên yên lặng, mọi người đều trợn tròn hai mắt nhìn thanh kiếm đó, ánh sáng rực rỡ chiếu xạ lên trên thân kiếm, ánh

sáng màu vàng ở trên thân kiếm lưu động. Chỉ thấy kiếm kia đột nhiên sống lại, hòa quang vạn trượng, ở bên trong ánh sáng màu vàng đó, có Long ảnh thoáng hiện ra.

“ Đây chính là Long huyết kiếm trong truyền thuyết của Long gia sao? Quả nhiên là truyền gia chi bảo a!” Mọi người đều ngạc nhiên không dứt.

Long Thiên Tuyệt nhìn thanh kiếm trong tay mình rất là hài lòng, nó được chế tạo ra giống như là dành cho hắn. Long huyết trên người hắn cùng Long huyết khí trên thân kiếm phối hợp chặt chẽ với nhau, sinh ra cộng hưởng.

Toàn thể những cao thủ Long gia đều hoan hô đứng lên: “ Gia chủ vạn tuế! Gia chủ vạn tuế!”

Vân Khê nhìn chăm chú vào tư thế oai hùng uy vũ của Long Thiên Tuyệt, nhìn hắn từng bước từng bước đi đến đỉnh cao sự nghiệp của mình, trong ánh mắt của nàng, lệ quang lóe lên, cũng không biết làm sao, trong lúc bất chợt trở nên nhạy cảm.

Vân Khê nghĩ tới đêm qua nàng một đêm không ngủ, cũng không dám để cho Thiên Tuyệt nhận thấy khác thường của nàng, chờ sau khi Thiên Tuyệt ngủ say, nàng liền tỉnh lại.

Vân Khê ngồi đó một đêm, cũng là một chút cũng không có ngủ được. Bởi vì nàng sợ mình một khi ngủ thiếp đi, Mộng Yểm đáng sợ kia sẽ lần nữa tiến vào trong mộng của nàng, đem nàng vây khốn, khó mà chạy trốn.

Nàng rất sợ đến thời điểm Thiên Tuyệt dần đứng trên đỉnh cao của đại lục này, mình thế nhưng không có cách nào làm bạn bên cạnh hắn, nghĩ tới đây, nước mắt của nàng theo khóe mắt lo đãng chảy

xuống.

Hiên Viên Túc Nhã chú ý tới nàng, nắm tay nàng, dùng ánh mắt ôn nhu an ủi, nàng cho rằng Vân Khê vì vui quá mà khóc.

Bên trong tiếng hoan hô, đột nhiên có hạ nhân chạy đến truyền báo: “ Gia chủ, có người từ Bắc Thần gia tộc mang chiến thiếp đến.”

Long Thiên Tuyệt vung tay lên, tiếng hoan hô toàn trường nhất thời dừng lại, hắn lệ mâu quét về phía người báo tin nói: “ Mau đem chiến thiếp trình lên!”

Đợi từ trong tay người báo tin nhận lấy chiến thiếp, mở ra nhìn, thần sắc khẽ biến hóa.

“ Các chủ, đây là chiến thư Tử Yêu gửi cho ngài. Thời gian tỷ võ là ngày Bắc Thần gia tộc trọng chấn.”

Hiện trường tiếng nghị luận rối rít truyền ra, Bắc Thần gia tộc thành lập một cái ngày kia, khiêu chiến Các chủ? Điều này đại biểu ý nghĩa gì? Rõ ràng là muốn bắt Các chủ lập uy, để tạo uy tín cho Bắc Thần gia tộc.

Thử nghĩ xem, lấy địa vị cùng uy danh của Long gia ở Long Tường đại lục, nếu như người Bắc Thần gia tộc đánh bại lãnh tụ cao nhất của Long gia, vậy chẳng khác nào là để cho Bắc Thần gia tộc áp đảo địa vị của Long gia, cái này mặc khác chính là một cổ uy hiếp khổng lồ đối với các gia tộc cùng môn phái có thực lực không bằng Long gia, đây là một bước cờ thật ngoan độc, đủ thấy được sự quyết đoán cùng quyết tâm trở lại của Bắc Thần gia tộc.

Mọi người Long gia rối rít nhìn về phía Các chủ, những cao thủ kia không có được chứng kiến thực lực chân chính của Tử Yêu, đều

mong mỏi Các chủ có thể nghênh chiến, một là vì tăng mặt mũi cho Long gia, hai là có thể diệt tắt uy phong của Bắc Thần gia tộc.

Những người giống như Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê khi được chứng kiến thực lực chân chính của Tử Yêu, bọn họ vô cùng lo lắng, lấy thực lực của Các chủ có thể chiến thắng thực lực biến thái của Tử Yêu sao?

“ Các chủ, tuy nói là Tử Yêu phát chiến thiếp tới, nhưng là ngài không hẳn nhất định phải nhận, Tử Yêu chọn vào lúc này khiêu chiến ngài, rõ ràng có dụng ý khác, không thể không phòng.” Vân Khê hơi nhíu mày nói.

“ Đúng vậy, Các chủ, chúng ta hoàn toàn có thể không cần để ý hắn, danh vọng Long gia chính là tổ tiên Long gia vạn năm tạo nên, công đạo tự tại lòng người, không cần tranh giành thắng thua nhất thời.” Long Thiên Tuyệt nói.

Các chủ im lặng không lên tiếng, tựa như đang suy nghĩ các gì, vẻ mặt nhàn nhạt.

Tiểu Mặc ngẩng đầu lên nhìn Lão lão tổ tông, lại nhìn về phía cha mẹ bé, bé thanh âm nho nhỏ lo lắng nói: “ Tiểu Huyên Huyên còn đang trong tay của Tử Yêu a.” Bé nhíu mày, chỉ nói một câu ngắn ngủn, cũng biểu đạt được tiếng lòng của bé.

Đúng vậy a, Tiểu Nguyệt nha vẫn còn trong tay của Tử Yêu, nếu như Long gia cự tuyệt cùng hắn khiêu chiến, vậy hắn có thể đối với Tiểu Nguyệt nha hạ thủ hay không?

Trong lòng Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê đều cả kinh, bọn họ cũng có nghĩ đến điểm này. Nhưng mà, bọn họ không thể vì nữ nhi của mình, mà để cho Các chủ cùng Tử Yêu giao chiến, điểm này quan hệ

đến danh dự của Long gia.

Qua hồi lâu, Các chủ đứng dậy, mở miệng hướng người báo tin kia nói: “ Trở về trả lời cho hắn biết, ta tiếp nhận khiêu chiến của hắn.”

“ Các chủ!” Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê hai người đều cảm kích nhìn về phía hắn, đồng thời trong lòng lại có chút lo lắng.

Các chủ khoát tay nói: “ Các ngươi đều không cần nói, trận chiến này quan hệ đến danh dự của Long gia, cũng quan hệ đến trật tự giang hồ của cả Long Tường đại lục, về công về tư, ta đều phải ứng chiến.”

Vừa nói, hắn đột nhiên ngẩng đầu nhìn về một hướng khác phía chân trời, thanh âm nhàn nhạt nhưng bao hàm lực xuyên thấu, xa xa truyền ra: “ Mộ Dung tôn giả, các ngươi còn muốn tiếp tục ẩn núp sao? Lão phu nếu đã đáp ứng quyết chiến, tuyệt sẽ không nuốt lời.”

Quyển 6 - Chương 75: Hách Liên giúp đỡ, lịch sử của Bắc Thần gia tộc!

Hiện trường phương xa hiện ra một bóng người, đầu tóc bạc trắng mặc hắc y, đứng ở trong gió ào ào vũ động, người nọ ôm quyền chào hỏi, nói: “ Các chủ, hôm nay là chuyện vui của Long gia, tại hạ dẫn mấy vị trưởng lão bằng hữu tới chúc mừng ngài.”

Ở phía sau hắn, trên bầu trời, hiện ra mấy thân ảnh nhàn nhạt. Bọn họ cách một khoảng rất xa, thấy không rõ hình dáng của những người đó. Chẳng qua là có thể đại khái thấy được động tác của bọn họ, cùng Mộ Dung tôn giả giống nhau đồng dạng tư thế ôm quyền.

Một nhóm người này xuất hiện, mang đến cho hội trường một trận chấn động nho nhỏ. Trên người mấy người đó đều mang theo một hơi thở cường đại, mặc dù bọn họ cố gắng che dấu, nhưng trải qua ngàn năm vạn năm, hơi thở khổng lồ không cách nào che dấu được, những người tài giỏi này chính là cao thủ chân chính trên đại lục này.

Thời điểm Các chủ đối diện với mấy người này, biểu hiện rất là bình tĩnh, dùng thanh âm nhàn nhạt nói: “ Đạ tạ các vị đại giá quang lâm, Long gia hết sức vinh hạnh.”

“ Mấy người chúng ta đem theo một phần lễ vật, mong rằng Các chủ vui lòng nhận cho.” Mộ Dung tôn giả nói.

Trên bầu trời, bay tới một cái hộp đựng bảo vật, chậm rãi rơi trước mặt Các chủ, Các chủ giơ tay lên, đem nó nhận vào trong tay.

“ Thiên Tuyệt, còn không nhanh lên bái tạ các vị tiền bối?”

Long Thiên Tuyệt hướng lên bầu trời hướng về phía mười mấy thân ảnh, xa xa cúi đầu: “ Đa tạ các vị tiền bối.”

Các tân khách đứng tại chỗ đều duỗi dài cổ, tò mò ngắm nhìn hộp bảo vật trên tay Các chủ, đến tột cùng là lễ vật như thế nào đây?

“ Lễ vật nho nhỏ, không cần khách sáo, chúng ta không ở lâu. Tiểu Cát Cát, mau cùng lão lão tổ tông trở về thôi!”

Mộ Dung tôn giả hướng về phía trước bước mấy bước, trong nháy mắt liền đi tới hội trường.

Tiểu Mộ Dung đứng ở bên cạnh Tiểu Mặc, lưu luyến không rời: “ Lão lão tổ tông, nhất định phải đi sao? Có thể đem Tiểu Mặc ca ca cùng nhau đi theo hay không?”

Một câu nói vô tâm, lại làm cho mấy người tại chỗ này đều khẩn trương lên.

Lần trước, Mộ Dung tôn giả cũng là muốn đem Tiểu Mặc mang theo, lúc ấy, chẳng qua là hắn lẻ loi một mình, khó mà ngăn cản được cao thủ đông đảo của Tiêu Dao các, hôm nay lại bất đồng a, cùng hắn đi tới còn có mười mấy lão đầu tử vạn năm, bọn họ nếu như liên thủ lại đứng lên đối phó Long gia. Long gia cho dù bất diệt cũng sẽ thương vong thảm trọng, Long gia không thể chịu đựng được biến đổi cùng đả kích như vậy. Các chủ cùng Mộ Dung tôn giả hai người nhất tề ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau, trong không khí có âm thanh lưu động khác thường.

Rất nhanh, Các chủ nhàn nhạt nở nụ cười: “ Mộ Dung lão huynh đệ

sự tình bận rộn, hay là mau chút mang Tiểu Mộ Dung trở về đi thôi! Ta đáp ứng Bắc Thần muốn cùng hắn quyết chiến, trước khi quyết chiến còn có rất nhiều chuyện muốn cùng mọi người Long gia bàn bạc, sẽ không lưu lại các ngươi.” Kia ý tiễn khách đã vô cùng rõ ràng.

Mộ Dung tôn giả từ từ thu hồi ánh mắt có vẻ quỷ dị, hắn nói: “ Hi vọng Các chủ mã đáo thành công, nhất cử tiêu diệt ác tặc Bắc Thần này! Chúng ta những lão bằng hữu này nhất định đích thanh gia lâm hiện trường xem cuộc chiến, vì Các chủ ngươi trợ uy.” Nói xong, hắn cất bước về phía Tiểu Mộ Dung, không nói lời nào một tay ôm lấy Tiểu Mộ Dung, dẫn bé rời đi Long gia.

“ Tiểu Mặc ca ca.” Mộ Dung Cát Cát tầm mắt một đường đuổi theo Tiểu Mặc, vẻ mặt lưu luyến, làm cho người ta nhìn thấy rất đau lòng.

Rất nhanh, mười mấy vị lão tử vạn năm, toàn bộ biến mất trong phạm bị của Long gia, Các chủ từ trước đến giờ thong dong không sợ hãi, lúc này lại nhíu mày, lộ ra mấy phần sầu lo.

Long Thiên Tuyệt bắt gặp thần sắc có chút dị thường, tiến lên phía trước nói: “ Các chủ, bọn họ những người này, lần này tới đây, mục đích không trong sáng, hơn phân nửa là muốn xem ngài có thể tiếp nhận khiêu chiến của Tử Yêu hay không.”

“ Đúng vậy! Lòng người khó dò.” Các chủ nhẹ nhàng thở dài, đem tầm mắt rơi vào hộp bảo vật trong tay, ánh mắt có mấy phần do dự.

“ Các ngươi có biết năm đó, ở Di tích chiến trường cổ diệt trừ Bắc Thần, chúng ta tổng cộng có mười lăm người, trong đó bao gồm Vân Huyên cùng Mộ Dung tôn giả, cùng mười mấy người khác, đều là tinh ảnh của các đại thế gia. Lúc ấy, mọi người bằng tuổi nhau, ý chí hăng hái, có cùng chung mục tiêu, cho nên mới có thể đồng tâm hiệp lức, nhất trí đối địch, song trải qua ngàn vạn năm nay, lòng người

biến đổi, lão phu không dám nói hiện tại những người này, còn cùng một loại ban đầu, trong lòng tồn tại đều là giang hồ chính nghĩa. Lần này Bắc Thần tái xuất giang hồ, bọn họ những người này lại bắt đầu rối loạn, tích cực đề cử lão phu làm thủ lĩnh cùng bọn họ nghênh chiến Bắc Thần. Bất quá bọn họ nghĩ có người có thể đủ thực lực để đánh trận đầu, áp chế nhuệ khí của Bắc Thần, bọn họ thì liên thủ để áp chế Bắc Thần, thứ nhất là để giữ thanh danh của bọn họ, thứ hai thì có thể tránh cho Bắc Thần trả thù."

" Xem ra vô luận là người bình thường hay là cao thủ, đều có một bộ mặt hèn hạ như nhau, không thể không đề phòng a." Vân Khê thở dài nói.

Các chủ cuối đầu nhìn hộp bảo vật, nói: " Hộp bảo vật này trước ta bảo quản nó, chờ sau khi lão phu cùng Bắc Thần quyết chiến hãy mở nó ra."

" Dạ, Các chủ." Long Thiên Tuyệt mặc dù hiếu kỳ nhưng vẫn tôn trọng quyết định của Các chủ.

Chúng tân khác đều có chút thất vọng, bọn họ muốn nhìn một chút bên trong hộp bảo vật đến tột cùng là chứa bảo vật gì, từ trong tay của mười mấy vị lão tử vạn năm trước, hẳn là không có keo kiệt đâu a?

Trong một ngày này, vợ chồng Long Thiên Tuyệt bận rộn tiếp đãi những khách nhân, xử lý các sự vụ của gia tộc, bận rộn cả ngày, đến buổi tối rốt cuộc mới rảnh rỗi được.

Bên trong gian phòng bay bay hương trà, là phổ nhị thượng hạng.

Vân Khê vừa uống trà, vừa nhìn sổ sách Long gia, càng xem đến phía sau càng cảm thấy lo lắng: "Thiên Tuyệt, chàng nhìn, tình cảnh

bây giờ của Long gia vô cùng không lạc quan a, nuôi một đám người đại gia tử này, nhìn tình cảnh bên ngoài thì rất tốt, thật ra thì nhập bất phu xuất *(số vào chẳng bằng số ra)*, nếu đi xuống như vậy nữa, Long gia sớm muộn gì cũng sẽ bị suy sụp, tất cả mọi người đều xuống sông bắt cá ăn."

Long Thiên Tuyệt cúi đầu cười một tiếng, ngồi ở bên người của nàng: " Những chuyện này gia gia đều nói với ta, những năm gần đây ông đều đem tinh lực đặt ở trong mâu thuẫn nội bộ của Long gia, thế cho nên xem nhẹ những chuyện nhỏ nhặt không đáng kể này. Ông hiện tại đem Long gia giao cho chúng ta, chính là hy vọng chúng ta có thể thay đổi hiện trạng lần này của Long gia, đầu óc nàng rất linh hoạt, hãy thử nghĩ xem các sự việc ở phương diện này, ta tin tưởng, để cho nàng quản lý những việc này có thể trong thời gian rất ngắn vì Long gia sáng tạo ra tài phú." Long Thiên Tuyệt nói uyển chuyển, thật ra thì đang ám chỉ thủ đoạn vơ vét của cải của nàng rất là cao minh.

Vân Khê không để ý đến hắn, tiếp tục xem xét sổ sách, vừa đưa tay đi lấy chén trà, lại bị Long Thiên Tuyệt đè xuống: " Trời đã trễ thế này, không nên uống nhiều trà như vậy, đối với thân thể nàng không tốt. Ta xem nàng đêm qua ngủ không được yên ổn lắm, cố ý phân phó nhà bếp nấu cho nàng một ít canh an thần, đợi lát nữa sẽ đưa tới. Mấy ngày nay nàng vẫn hôn mê, tiêu hao quá nhiều sức lực, thân thể có chút yếu, phải hảo hảo bồi bổ mới được, như thế này khi uống canh an thần xong rồi đi ngủ một giấc thật tốt, đem tinh thần dưỡng cho tốt, nàng mới có tinh lực để chủ sự."

Vân Khê thần sắc uể oải, âm thầm kêu khổ, uống nhiều trà như vậy, mục đích đúng là hi vọng mình không nên ngủ gật. Hiện tại hắn lại làm cho mình đi uống canh an thần, chẳng phải là không như mong muốn sao? Không bao lâu, canh an thần được đưa tới, Long Thiên Tuyệt tự mình bưng đến trước mặt nàng nhìn nàng uống.

“ Nhất định phải uống sao, ta thấy không quen với cái mùi vị này.” Vân Khê lấy lý do nói.

“ Thuốc đắng dã tật, nàng mau chút đem chén thuốc uống hết. Chỉ cần tối nay nàng có thể hảo hảo mà ngủ một giấc, ta đảm bảo ngày mai không hề ép nàng uống những thứ canh an thần này nữa.” Long Thiên Tuyệt kiên trì nói, múc một muỗng thuốc đưa đến trước miệng Vân Khê, Vân Khê từ chối hồi lâu, thấy hắn nhíu mày, không thế làm gì khác hơn là há mồm đem muỗng thuốc uống vào.

“ Thật ngoan, uống một ngụm nữa.” Lại là một muỗng nữa đưa tới trước miệng Vân Khê.

Vân Khê nhìn ánh mắt ôn nhu mà kiên trì của hắn, lần nữa bị thất bại, liên tục uống vài ngụm, một chen canh thuốc đã uống được hơn phân nữa. Vân Khê nghĩ tới, chén thuốc này dược tính hẳn là không có mạnh như vậy? Nàng chống đỡ một lần lại một lần vẫn có thể chống đỡ được.

Một trận buồn ngủ từ từ đánh tới, người bên cạnh đã nhợt nhạt ngủ. Vân Khê lấy ra một cây trâm gài tóc ở dưới gối, hướng trên đùi của mình đâm hai cái, cảm giác đau nhói nhắc nhở nàng, nàng không thể ngủ say, một khi nàng ngủ thiếp đi, nàng có thể không tỉnh lại nữa.

Đêm dài mênh mông, Vân Khê đã không đếm được trên đùi chính mình đâm bao nhiêu lần, trong miệng phát ra thanh âm khe khẽ.

Long Thiên Tuyệt từ trong mộng tỉnh lại, phát hiện nàng khác thường, không nhịn được hỏi thăm: “ Làm sao vậy? Có phải nơi nào không thoải mái hay không?”

Vân Khê lắc đầu: “ Không có, có thể là buổi sáng hôm nay quá hưng

phấn đi, cho nên mới ngủ không được!”

Long Thiên Tuyệt nhẹ vỗ về mặt của nàng, ôn nhu cười nói: “ Nếu ngủ không được, vậy chúng ta liền làm chút ít chuyện khác đi……”

Vừa nói, hắn vừa khuynh thân tới, hơi thở phái nam bao phủ Vân Khê, nàng âm thầm kêu khổ, nếu như để cho hắn phát hiện trên đùi của nàng bị đâm thành mấy cái lỗ thủng như vậy, hắn chẳng phải là hỏi tới tấp hay sao?

Nàng đưa tay, ngăn trở trước người của hắn: “ Đừng! Ta đang tu luyện tầng cuối cùng thuật pháp quan trọng nhất của Tàn Hoa bí lục, chờ sau khi ta tu luyện thành công, chúng ta hãy……” Nàng nói mập mờ, trên dung nhan tuyệt sắc nổi lên thần sắc mềm mại.

“ Thật không được sao?”

Long Thiên Tuyệt cảm thấy thất vọng, cúi đầu ở trên mặt trên má, trên trán nàng hung hăn hôn một trận, mới một lần nữa nằm trở về.

Tay của hắn thủy chung vẫn nắm chặt tay Vân Khê, nói: “ Mau chút ngủ đi, chúng ta rất nhanh sẽ phải đi tới Bắc Thần gia tộc, đến lúc đó dĩ nhiên sẽ có một trận đại chiến, chúng ta đều phải dưỡng tinh thần thật tốt, mới có thể toàn lực nghênh chiến kẻ địch.”

Vân Khê khẽ gật đầu một cái, hướng trong ngực của hắn tới gần, thật hy vọng thời gian có thể vĩnh viễn dừng lại vào giờ khắc này.

Đêm, càng thêm thâm trầm.

Có người nặng nề ngủ, có người lại đấu tranh giữ vững ý chí tới hừng đông.

Mà tại phía xa phương hướng đông bắc Bắc Thần gia tộc, đồng dạng cũng có một người ngủ một người không cách nào ngủ vào ban đêm.

Bắc Thần gia tộc ở vạn năm trước đã trải qua một trận đại kiếp, lãnh địa gia tộc bị chia thành mảnh nhỏ, thành trì bị xâm chiếm chia năm xẻ bảy. Bắc Thần gia tộc khổng lồ đến cuối cùng chỉ còn lại có một mảnh phế tích, còn các thành trì phụ thuộc Bắc Thần gia tộc toàn bộ thoát khỏi, hoặc bị các cao thủ của các gia tộc lớn nhỏ phân chia chiếm cứ.

Hiện nay Tử Yêu trở về, đệ nhất cao thủ Bắc Thần gia tộc, lãnh tụ tuyệt đối, hắn một khi trở lại địa giới Bắc Thần gia tộc, liền dứt khoát quyết đoán triển khải quy mô lớn tiêu diệt cùng trấn áp, cơ hồ chỉ dùng thời gian hai ngày, các thành trì vốn là mất đi đã bị Bắc Thần gia tộc toàn bộ thu trở lại.

Hai ngày thời gian kia, vài chục tòa thành trì máu chảy thành sông, không biết đã chết bao nhiêu mạng người. Người già chỉ biết trốn ở trong nhà, không dám bước ra cửa nửa bước, trẻ con vừa nghe đến tiếng bước chân vọng lại của các cao thủ Bắc Thần gia tộc, liền bị làm sợ đến ngay cả khóc cũng không dám khóc.

Hách Liên Tử Phong đi theo bên cạnh lão tổ tông, mắt thấy hết tất cả, hắn dần dần trở nên chết lặng, có lẽ thị sát *(thích giết người)* chính là bản tính của người Bắc Thần gia tộc, cậu hắn, mẹ của hắn toàn bộ là coi mạng người như cỏ rác, mà chính hắn đây? Hắn cũng từng như thế, vì đạt được mục đích của mình, hắn có thể giết nghìn vạn người, mà không một chút nhíu mày.

Nhìn hình ảnh máu tanh kia, hắn chẳng những không có chán ghét, ngược lại đáy lòng hắn dấy lên nhiều tia hưng phấn, có lẽ, đây cũng là dòng máu truyền thừa của Bắc Thần gia tộc.

Đêm lạnh như nước, Hách Liên Tử Phong không cách nào ngủ được, cách ngày Bắc Thần gia tộc trọng lập môn hộ *(xây dựng địa vị lại một lần nữa)* chỉ còn lại không đến ba ngày, hắn phải mau sớm nghĩ ra biện pháp đem Tiểu Nguyệt Nha mang đi ra bên ngoài mới được, nếu không hắn không cách nào bảo đảm bay ngày sau đến tột cùng sẽ phát sinh sự việc gì? Bởi vì hiện nay địa vị của hắn ở Bắc Thần gia tộc, thậm chí ngay cả Nam Cung Dực cũng không bằng.

Lão tổ tông lại là một người trọng dụng người không theo lẽ thường, Nam Cung Dực dốc hết tất cả tài vật hiến tặng cho lão tổ tông bày ra thành ý trung thành của mình, lão tổ tông liền đem hắn coi là phụ tá đắc lực, không ngừng mà bồi dưỡng hắn, cho hắn đãi ngộ giống như người có huyết mạch truyền thừa chính tông.

Dọc đường tránh được thủ vệ, Hách Liên Tử Phong đi tới một gian mật thất của Bắc Thần gia tộc. Mấy ngày liên tiếp, cùng với thịnh hội gần đến, lão tổ tông đem Tiểu Nguyệt Nha an bài ở trong gian phòng mật thất này, chỉ để cho Nhị chưởng quỹ ra vào gian phòng mật thất này, cung cấp thức ăn cho Tiểu Nguyệt Nha.

Hắn theo dõi Nhị chưởng quỹ mấy lần, mới phát hiện được cái chỗ này. Mở cửa mật thất ra, một đạo tử quang nhàn nhạt liền đập vào mặt, đây là kết giới mà lão tổ tông đã thiết kế, chỉ có như thế, hồn phách của Vân Huyên nhập vào thân thể của Tiểu Nguyệt Nha mới không có cách nào chạy trốn.

Thân ảnh Hách Liên Tử Phong xuất hiện ở bên trong mật thất, Tiểu Phượng Hoàng đang nhàm chán bay loạn xung quanh ở bên trong kết giới thấy được hắn, kích động vỗ vỗ hai cánh kêu lên: “ Mau nhìn mau nhìn, có người tới cứu chúng ta rồi, không đúng không đúng, hắn cũng là người xấu, hắn cùng Tử Yêu là một loại.” Tiểu Phượng Hoàng bỗng nhiên kích động rồi lại thất vọng.

Tiểu Nguyệt Nha nằm ở trên giường tiểu ngọc, nghe được thanh âm, mở mắt, hai tròng mắt chuyển động được che một tầng sương mù sáng ngời, nhìn về phía Hách Liên Tử Phong.

Ánh mắt tinh khiết mà vô tội, làm cho đáy lòng Hách Liên Tử Phong nhấc lên một mảnh mềm mại.

“ Tiểu Nguyệt Nha, đừng sợ, thúc thúc đến cứu con đi ra ngoài.”

Tiểu Nguyệt Nha nhìn hắn một lúc lâu, đột nhiên mở miệng, là thanh âm của một lão nhân: “ Không có ích lợi gì, ở chỗ này Bắc Thần đã cài đặt kết giới, lấy thực lực bây giờ của ta căn bản không có cách nào giải được. Mà ngươi, thực lực xê xích quá lớn, thì càng thêm không thể nào.”

Nghe được thanh âm này, đáy lòng mềm mại của Hách Liên Tử Phong nhất thời bị quét sạch hết. Hắn như thế nào lại quên mất, hiện tại Tiểu Nguyệt Nha đã không phải là Tiểu Nguyệt Nha lúc trước rồi, hắn đối mặt chính là một cái linh hồn trải qua vạn năm mà thôi.

Khuôn mặt tuấn tú đường nét rõ ràng của hắn hơi hơi trầm xuống, lộ ra mấy phần lạnh lẽo, hướng lão nhân ngàn năm nói: “ Ta nghĩ rằng một đại nhân vật Vân tộc năm đó oai phong một cỏi, Vân Huyên danh tiếng vang xa, cư nhiên bất trị như thế, chỉ có thể dựa vào chiếm cứ thân thể của một hài tử để lưu lại mạng sống, ngươi không thấy mình thật đáng buồn sao?”

Tiểu Nguyệt Nha trên mặt lộ ra mấy phần tức giận, sau đó phần tức giận này rất nhanh liền bị càng nhiều mất mác cùng bi thương che dấu đi xuống, nàng thở dài nói: “ Ngươi nói không sai, thật sự là ta rất đáng buồn, ta nhận thức người không đúng, dùng người không đúng, hơn nữa còn bị buộc đến phải lợi dụng thân thể của một hài tử để kéo dài tánh mạng của mình, chỉ là ta không cam lòng, ta hiện tại

chỉ muốn một mặt tự do tự tại chào tạm biệt, chỉ cần có thể nhìn thấy hắn, không có nguyện vọng gì hơn.”

Hách Liên Tử Phong cười lạnh một tiếng, không chút lưu tình đả kích nàng nói: “ Hắn nếu như thật sự yêu ngươi, đã nhiều năm như vậy, hắn tại sao lại không đi Hắc Mãng sơn tìm ngươi. Ngay cả những người ngoại nhân như chúng ta cũng có thể nhận được tin tức của ngươi, hắn tại sao không biết ngươi được? Ta khuyên ngươi vẫn là đừng si tâm vọng tưởng nữa, ngươi nếu là thật sự cao thượng, cũng có tự tôn, vậy nhanh lên một chút buông tha cho Tiểu Nguyệt Nha, từ trên người bé rời đi, bé chỉ là một tiểu hài tử, bé không nên bị đối đãi như vậy.”

Tiểu Nguyệt Nha tức giận khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra thần sắc xúc động, nói không rõ là tức giận hay là giãy dụa, nàng đột nhiên thở dài nói: “ Ngươi làm như vậy, thuần túy là vì Vân Khê sao! Ngươi là con nối dòng của Bắc Thần gia tộc, trên người ngươi chảy dòng máu của Bắc Thần gia tộc không cam lòng cho hiện trạng tràn đày dã tâm, mà trong thân thể Vân Khê dòng máu chảy đều hướng tới hòa bình duy trì chính nghĩa của Vân tộc ta, hai người các ngươi vốn là người của hai thế giới, cho dù nàng hiện tại không có yêu người khác, các ngươi cũng là không thể nào ở chung một chỗ. Ta khuyên ngươi vẫn là hết hy vọng đi, không nên ký thách bất kỳ hy vọng xa vời. Vân tộc cùng với Bắc Thần gia tộc sớm muộn gì cũng sẽ có một cuộc đại chiến sinh tử, đến lúc đó ngươi nếu còn vùi lấp trong vòng nước xoáy cảm tình này, như vậy ngươi chính là người thống khổ nhất.”

Hách Liên Tử Phong trên người bỗng dưng nhấc lên một cổ hơi thở dày đặc, hắn khẽ cau mày, nhưng không có nói tiếp.

Vân Huyên tiếp tục nói: “ Ngươi có biết lai lịch của Bắc Thần gia tộc, thật ra thì tổ tiên của các ngươi sớm nhất cũng không thuộc về Long Tường đại lục cũng không thuộc về Ngạo Thiên đại lục, các ngươi

đến từ lãnh thổ phía tây, cho nên Bắc Thần gia tộc các ngươi huyết thống trên người cùng tu luyện môn đạo cùng chúng ta có đều bất đồng, huyết thống trên người các ngươi cùng việc các ngươi tu luyện khí hắc ám thì nhất định các ngươi không thể nào dung nhập vào thế giới của chúng ta. Bắc Thần sở dĩ mãnh liệt chờ đợi có thể thống nhất Long Tường đại lục như thế, để cho Bắc Thần gia tộc xưng bá giang hồ chính là bởi vì hắn thật sớm đã hiểu biết được đạo lý này, không phải cùng tộc loại thì tâm nhất định khác nhau."

Hách Liên Tử Phong ánh mắt kịch liệt biến hóa, hắn vẫn là lần đầu tiên nghe nói về khởi nguyên của Bắc Thần gia tộc, chẳng lẽ bọn họ thật không thuộc về Long Tường đại lục cũng không thuộc về Ngạo Thiên đại lục sao? Cậu *(Thánh chủ)* tôn trọng thánh ngữ cùng Thánh cung chẳng lẽ chính là khởi nguyên lúc ban đầu của Bắc Thần gia tộc bọn họ?

Vân Huyên quan sát thần sắc của hắn, tiếp tục nói: " Ta nghĩ những thứ này, Bắc Thần hẳn là không nói cho ngươi biết đi, lịch sử Bắc Thần gia tộc này đối với hắn mà nói là một ấn ký không thể xóa sạch, cũng là động cơ mãnh liệt để hắn thay đổi vận mệnh của Bắc Thần gia tộc. Ta còn nghe nói, tổ tiên Bắc Thần gia tộc ngươi cùng Phạm Âm Tự có quan hệ rất sâu xa, đã từng là hai thế lực đối địch ở lãnh thổ phía Tây, một chính một tà. Sau lại không biết xảy ra duyên cứ gì, Bắc Thần nhất tộc các ngươi liền từ lãnh thổ phía Tây dời đến Long Tường đại lục, tổ tiên các ngươi quyết định ở Long Tường đại lục cắm rễ, phát triển thế lực, nhiều đời truyền thừa. Vốn là có gia tộc ở lãnh thổ phía Tây đến thành lập lập cơ nghiệp của mình trên đại lục cũng không tính là cái gì, chỉ tiếc tổ tiên các ngươi một đời so sánh với một đời dã tâm dũ phát khổng lồ, hơn nữa đến thế hệ Bắc Thần này, hắn là thiên tài được gia tộc các ngươi công nhận. Hắn ở lúc rất nhỏ tuổi đã bộc lộ tài năng của mình, trở thành đối tượng trọng yếu để gia tộc bồi dưỡng. Sau đó hắn bắt đầu khiêu chiến các cao thủ của gia tộc, danh tiếng lan truyền lớn, đợi đến thời điểm năm hắn ba

mươi tuổi, thực lực của hắn còn có dã tâm của hắn toàn bộ đều đạt tới đỉnh điểm, hắn bắt đầu vọng tưởng muốn chinh phục tất cả các gia tộc trên Long Tường đại lục. Song, cũng bởi vì hắn vô cùng tự tin cùng cuồng vọng, cho nên hắn mới nếm đến tư vị thất bại, bị trấn áp ở bên trong Di tích chiến trường cổ. Đây cùng là khởi nguyên cùng lịch sử của Bắc Thần gia tộc các ngươi, ngươi thân là hậu duệ của Bắc Thần gia tộc, nên biết những thứ chân tướng này."

Hách Liên Tử Phong lẳng lặng nghe, trong nội tâm tâm tình cuồn cuộn, hắn bỗng nhiên trong lúc đó hiểu được mẫu thân hắn cùng cậu hắn tại sao lại hừng thú với quyền thế như vậy, vì sao dã tâm không lồ như vậy, thậm chí không tiếc cầm cuộc đời của hắn để làm tiền đánh cuộc.

" Không phải cùng tộc loại thì tâm nhất định khác nhau" mấy chữ như thế làm đau nhói người, chẳng lẽ nói, hắn cùng Khê Nhi từ mới bắt đầu chính là người thuộc hai thế giới bất đồng sao?

Lúc hắn xuất thần, phía sau hắn có tiếng bước chân gần tới, hắn cảnh giác quay đầu lại nhìn, lại thấy Nam Cung Dực một mình một người cất bước đi vào mật thất.

Nam Cung Dực ôm lấy vẻ cười ưu nhã, mở miệng nói: " Thân là con cháu của Bắc Thần gia tộc chúng ta mà đến nay mới hiểu rõ được khởi nguyên của tổ tiên, ngươi không cảm thấy thật đáng buồn sao?"

Hách Liên Tử Phong quanh thân hàn ý quá nặng, phẫn nộ nhìn hắn: " Ta cho dù coi là không biết, cũng là đường đường chính chính là hậu duệ của Bắc Thần gia tộc, mà còn ngươi? Ngươi bất quá chỉ là con chó của Bắc Thần gia tộc chúng ta mà thôi, ngươi có tư cách gì ở chỗ này cười nhạo ta?"

(N: Phong ca chửi rất hay, ' NCD ngươi chỉ là con chó mà thôi'=]]]]])

Tầm mắt của hắn đi về phía sau Nam Cung Dực liếc nhìn, cười lạnh nói: “ Ngươi một mình một người xuất hiện ở nơi này, không sợ ta giết ngươi sao?”

“ Giết ta? Không tệ, ngươi muốn giết ta đúng là rất dễ dàng. Bất quá, ngươi có từng nghĩ tới, ngươi giết ta có thể được cái chỗ tốt gì?” Nam Cung Dực không có sợ hãi nói.

“ Ta không cần chỗ tốt gì, ta chính là không vừa mắt, muốn giết ngươi, như thế nào?”

Nam Cung Dực không có bất kỳ sợ hãi, tiếp tục nhàn nhạt cười nói: “ Nếu như ta có biện pháp giúp ngươi cứu người, vậy ngươi còn muốn giết ta không?”

Hách Liên Tử Phong thất thần một chút, hồ nghi liếc về phía hắn: “ Ngươi? Ngươi có biện pháp gì?”

“ Ngươi đứng xem thường ta, ta có thể từ một vương tôn nghèo túng, từng bước đi tới vị trí này, hết thảy đều dựa vào nơi này.” Ngón tay của hắn chỉ đầu của mình, câu môi cười nói.

“ Ta nếu nói có biện pháp giúp ngươi cứu người, đó chính là thật, ngươi có thể không tin ta, cứ việc giết ta. Bất quá đến lúc đó, chờ thịnh hội bắt đầu, Tử Yêu đại nhân xử trí đứa bé này như thế nào, có thể khó mà nói a. Ta đoán ngươi nhất định không muốn để cho Vân Khê thất vọng, đúng không?”

Hách Liên Tử Phong nghe lời của hắn, tâm thần bắt đầu dao động.

Quyển 6 - Chương 76: Tiểu Nguyệt Nha tự do

Edit: Như Xuân

Beta: Tiểu Mộng

“ Ngươi tại sao lại muốn giúp ta? Ta tuyệt đối không tin tưởng ngươi cam tâm tình nguyện đi cứu nữ nhi của kẻ thù.” Hách Liên Tử Phong ánh mắt lạnh như băng nhìn hắn, trong giọng nói bao hàm nồng đậm không tín nhiệm.

Nam Cung Dực cũng không thèm để ý đến hắn, cười nhạt, trả lời: “ Ngươi nói không sai, ta làm chuyện này thật có mục đích của ta.” Vừa nói hắn từ trên người lấy ra một cái quyển trục.

Trên quyển trục điêu khắc văn tự cùng đồ án cổ xưa, đó là quyển trục còn sót lại ở vạn năm trước, chỉ có số ít mấy vị Quyển trục sư mới có thể chế tạo ra quyển trục tinh sảo cùng công dùng kỳ lạ như thế, hiện nay kỹ thuật như vậy đã sớm thất truyền, có thể nghĩ được, hắn có thể có một bảo vật như vậy, đích thị là mất một phen thời gian a.

Nam Cung Dực nói: “ Đây là một phần quyển trục khế huyết, chỉ cần ngươi ở phía trên viết lên ngươi vĩnh viễn cũng sẽ không giết Nam Cung Dực ta, nếu không làm đúng lời thề vạn kiếp bất phục, ta liền giúp ngươi phá giải kết giới của Tử Yêu đại nhân bố trí, như thế nào?”

Hách Liên Tử Phong nhìn một chút quyển trục trong tay của hắn,

lạnh giọng nở nụ cười: “ Ngươi cho là ta ngu xuẩn như thế, chính thức hạ loại khế ước này? Ngươi thật đúng là yêu mạng chó của ngươi a! Làm sao? Hiện tại bắt đầu sợ rồi sao, biết cái mạng nhỏ của mình tùy thời khó giữ được? Ta cho ngươi biết, ta sớm muộn gì cũng lấy cái mạng chó của ngươi, ngươi đừng mơ tưởng ở Bắc Thần gia tộc ta tiếp tục gây sóng gió.”

Nam Cung Dực cũng không có buồn bực, từ từ thu hồi quyển trục, nói: “ Ta không nóng nảy, dù sao đứa bé này chết hay sống cùng ta cũng không có quan hệ. Hơn nữa, ngươi bây giờ cũng không có biện pháp giết ta, nếu không, ngươi đã sớm làm như vậy, không phải sao? Chúng ta chờ coi, ngươi sớm muộn gì sẽ tìm đến ta.” Nói xong, hắn đắc ý cao giọng cười to, nghênh ngang rời đi.

Hách Liên Tử Phong nhìn chăm chú bóng lưng của hắn, trong lòng tức giận lan tràn. Một người không biết cái gì là tiểu nhân cư nhiên ở trước mặt hắn ngông cuồng như thế, thật không biết hắn ta có mấy viên can đảm, bất quá, hắn ta nói không sai, hắn bây giờ không dám tùy ý động thủ giết hắn ta. Bởi vì lão tổ tông từng nói qua với hắn, không cho phép hắn tùy tiện giết chết Nam Cung Dực. Ý nghĩ của lão tổ tông, dù ai cũng không có nào hiểu rõ được, nếu như hắn tùy tiện giết Nam Cung Dực, lão tổ tông thế nào cũng giáng tội hắn, như vậy đến lúc đó, hắn muốn đấu thắng để cứu Tiểu Nguyệt Nha, thì khó càng thêm khó.

“ Người này trên người tựa hồ tu luyện một loại công phu rất kỳ lạ, hơi thở của hắn cùng Bắc Thần càng lúc càng giống nhau. Có lẽ hắn nói là sự thật, thật sự hắn có phương pháp xử lí phá giải kết giới này.” Vân Huyên đột nhiên mở miệng nói.

Hách Liên Tử Phong nhìn nàng một cái, lâm vào trong trầm tư.

“ Bắc Thần tới! Ngươi hay là mau sớm trốn đi đi.” Vân Huyên nhạy

cảm cảm thấy hơi thở của Tử Yêu, nhắc nhở Hách Liên Tử Phong.

Hách Liên Tử Phong quay đầu, hướng về phía cửa mật thất nhìn một cái, nhìn lại Vân Huyên, thanh âm lãnh khốc nói: “ Ngươi nghĩ biện pháp làm cho hắn thả ngươi rời đi kết giới, như vậy, ta liền có biện pháp cứu ngươi đi ra.” Nói xong, hắn bước thật nhanh, rời đi mật thất.

Không bao lâu, Tử Yêu đi tới mật thất, môi của hắn khẽ nhếch lên, quỷ dị khó lường, nhìn phương hướng kết giới nói: “ Ở chỗ này đợi mấy ngày, cảm giác như thế nào?”

Vân Huyên thanh âm lạnh lùng nói: “ Bắc Thần, hiện tại ta ký túc ở trên người một hài tử, căn bản không làm được gì. Ngươi cẩn thận như vậy, chẳng lẽ là kiêng kỵ thực lực của ta, ngươi sợ ta có thể trốn thoát đi Bắc Thần gia tộc sao?”

“ Ngươi không cần dùng phép khích tướng đối với ta, bọn ta chờ nhiều năm như vậy, rốt cuộc đem ngươi bắt vào trong tay của ta, ta bây giờ đang lo lắng, đến tột cùng là nên đem hồn phách của ngươi luyện hóa, hay là giữ ngươi lại để dùng vào cách khác?” Tử Yêu nói.

“ Bắc Thần, ta năm đó đem ngươi trấn áp, trong lòng ngươi đối với ta rất là hận, ta hoàn toàn có thể lý giải được. Chỉ là, ta hi vọng ngươi trước khi ngươi giết ta, có thể để cho ta hoàn thành tâm nguyện của ta, chờ khi hoàn thành xong tâm nguyện, ngươi muốn chém muốn giết róc thịt tự nhiên muốn làm gì cũng được.”

Tử Yêu cúi đầu nở nụ cười, nụ cười có mấy phần mờ ảo cùng quỷ dị: “ Tâm nguyện của ngươi chính là nhìn thấy Đinh Tiêu Dao? Người khác đều nói ta si mê quyền lợi, quá mức cố chập, ngươi không phải cũng như vậy sao? Chính là một Đinh Tiêu Dao thật sự đáng giá để ngươi cố hết thảy truy tầm sao?”

Vân Huyên nói: “ Không sai, hắn đáng giá! Ngươi không có chân chính yêu một người, làm sao biết được cảm giác nóng ruột nóng gan, tê tâm liệt phế là như thế nào?”

Tử Yêu thật sâu ngưng mắt nhìn nàng, đáy mắt hiện lên vẻ u quang kỳ dị, chợt lóe lên, rất nhanh lại bị hắn áp chế đi xuống.

“ Trừ Đinh Tiêu Dao, chẳng lẽ trên thế gian này không có bất luận kẻ nào có thể vào được mắt của ngươi?”

Vân Huyên không chút nghĩ ngợi nói: “ Đúng vậy, trừ hắn ra, không có người nào có thể làm cho tâm ta đang yên lặng đột nhiên tái khởi gợn sóng.”

Tử Yêu ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén, thật sâu ngó chừng cái thân ảnh nữ hài đồng ở bên trong kết giới, cũng không biết nhìn chằm chằm bao lâu, hắn cười vang lên, trong tiếng cười nhiều mấy phần quyết liệt cùng mấy phần cảm xúc không biết tên: “ Như thế, ta cũng vậy cũng không băn khoăn nữa, ba ngày sau, ta sẽ cùng Các chủ Tiêu Dao các của Long gia đại chiến một trận. Vì có thể đảm bảo tỷ võ chiến thắng, ta quyết định ở trước lúc tỷ võ đem hồn phách của ngươi luyện hóa, để tràn đầy thực lực của ta, từ nay về sau, cả Long Tường đại lục này, duy ngã độc tôn! Ha ha ha …… Ngươi cũng không cần cảm thấy ủy khuất! Nhân quả tuần hoàn, ngươi năm đó trấn áp ta, bây giờ là thời điểm người hoàn trả lại…….”

Tử Yêu cuối cùng thật sâu nhìn chăm chú kết giới, ánh mắt khẽ ba động, sâu không lường được: “Ngày xưa, Vân Huyên oai phong một cỏi không nghĩ tới lại thua ở trong tay một Đinh Tiêu Dao, ngươi bây giờ đã không có tư cách làm đối thủ của Bổn tọa, ngươi còn lại chỉ có thể trở thành tế phẩm mà thôi.” Hắn lãnh khốc cười một tiếng, mang theo vài phần hàm súc khó có thể bắt được, cất bước rời khỏi

mật thất.

Vân Huyên tâm tình kích động thật sâu, nàng chưa từng nghĩ tới mình sẽ bị sỉ nhục như ngày hôm nay, chẳng lẽ nàng thật sai lầm rồi? Nàng chỉ muốn làm một nữ nhân bình thường, mà không phải là vì sự sinh tồn của Vân tộc, gánh nặng cả gia tộc, nàng gánh vác không nổi.

Hơn nữa, trải qua một ít lần biến đổi gia tộc lớn này, lòng của nàng đã hoàn toàn nguội lạnh, nàng còn có cái lý do gì đi bảo vệ cái gia tộc đã từng bỏ rơi nàng đây?

Song, đối mặt với lời chế ngạo của Bắc Thần, đáy lòng nàng lại dấy lên không cam lòng. Nàng không thể ngồi đây chờ chết được, nàng phải nhanh chóng nghĩ ra biện pháp để tự cứu mình mới được.

Nàng ngẩng đầu nhìn về hướng Tiểu Phượng Hoàng đang bay ở giữa không trung nói: “ Vạn Hoàng Chi Hoàng, ta cần mượn thân thể của ngươi để phá vỡ phong ấn kết giới, ngươi có nguyện ý để cho ta ký túc trên người của ngươi hay không?”

Nàng ở trong thân thể của Tiểu Nguyệt Nha ký túc nhiều ngày, nguyên khí khôi phục không ít, hơn nữa, Vạn Hoàng Chi Hoàng cùng Tiểu Nguyệt Nha có một số phần tương tự chính là hơi thở cùng thuộc tính, là một vật dẫn đặc thù, nàng nếu như là có thể nhập vào thân thể của Tiểu Phượng Hoàng, nàng có thể hành động tự nhiên.

Tiểu Phượng Hoàng nhìn thân thể tiểu chủ nhân, suy nghĩ một chút nói: “ Vậy Tiểu Nguyệt Nha thì sao? Có phải là bé có thể khôi phục tự do hay không?” Nó rất lo lắng an nguy của Tiểu chủ nhân mình.

Vân Huyên gật gật đầu nói: “ Không sai, đợi ta rời khỏi thân thể của bé, bé có thể khôi phục tự do.”

“ Tốt lắm, ngươi hãy lấy thân thể của ta đi.” Tiểu Phượng Hoàng không chút nghĩ ngợi, một tiếng đáp ứng nàng. *(TM: Tiểu phượng hoàng ta yêu ngươi, trc đây nghĩ ngươi vô dụng là ta sai. Lại đây ôm một cái nào)*

Hách Liên Tử Phong cũng không có đi xa, hắn núp ở một góc âm u phía ngoài mật thật, giám thị hành tung của lão tổ tông. Đợi sau kho lão tổ tông rời đi mật thất, hắn liền dđi vòng trở lại.

Mở ra cửa mật thất, một đạo ánh sáng chói mắt liền xuất hiện vào trong mắt của hắn.

Xảy ra chuyện gì vậy? Hắn nhìn chăm chú, lại thấy trong kết giới màu tím một đạo ánh sáng máu trắng lấy Tiểu Nguyệt Nha làm trung tâm, hướng về bốn phía chiết xạ.

“ Ngươi đang làm gì ở đây?” Hách Liên Tử Phong vội hỏi.

“ Ngươi không phải nói ta hèn hạ đi chiếm cứ thân thể của một tiểu hài tử sao? Ta hiện tại chuẩn bị rời đi thân thể đứa bé này, ký túc bên trong thân thể của Vạn Hoàng Chi Hoàng. Ngươi nếu đã đến đây, liền giúp ta làm hộ pháp, không thể để cho ngoại nhân tiếp cận vào mật thất này, nếu không một khi xuất hiện cái sơ xuất gì, ta không dám bảo đảm có thể hay không đối với Tiểu Nguyệt Nha tạo thành cái thương tổn gì.”

Hách Liên Tử Phong trên mặt vẻ giận dữ càng thêm rõ ràng, hắn cười lạnh nói: “ Ngươi tốt nhất nhất cử thành công, nếu như tổn thương đến Tiểu Nguyệt Nha, đứng nói là người khác, ta cũng vậy sẽ không bỏ qua cho ngươi.” Hắn đóng lại cửa vào mật thất, canh giữ ở bên ngoài.

Nghe động tĩnh bên trong càng lúc càng lớn, tim của hắn cũng càng lúc càng xoắn lại, cái gì mà thủ lĩnh vạn năm, cái gì từng là kiêu ngạo của Vân tộc, nói cho cùng chính là vì tư lợi chỉ lo lắng đến bản thân mình là tiểu nhân hèn hạ. Những thứ truyền thuyết kia quả nhiên là không thể tin, có ít nhân vật sở sĩ được người đời kính ngưỡng *(kính trọng ngưỡng mộ)* cao cao tại thượng, cùng nhân phẩm của nàng không liên quan, chỉ có chẳng qua là thực lực siêu nhiên nhất đẳng mà thôi.

Nếu như so sánh, hắn cảm thấy Khê Nhi so sánh với Vân Huyên còn quang minh chánh đại hơn nhiều, ít nhất nàng sống thẳng thắn vô tư, sống ngay thẳng lỗi lạc, hơn nữa còn trọng tình trọng nghĩa, tuyệt sẽ không vì mạng sống của mình, đi tổn thương một hài tử.

Nghĩ đến Vân Khê, ánh mắt của hắn từ từ nhu hòa đi xuống, hắn đã đáp ừng Khê Nhi, nhất định phải bảo vệ tốt con gái của nàng. Bất kể là vì tuân thủ hứa hẹn, hay là vì hắn và Tiểu Nguyệt Nha ở giữa có một tia duyên phận, hắn đều phải hết sức bảo vệ tốt cho Tiểu Nguyệt Nha.

“ Nam Cung Dực…….” Không hiểu, trong đầu hắn đột nhiên hiện ra cái tên Nam Cung Dực, hắn ta chẳng lẽ có biện pháp có thể phá giải kết giới sao? Nếu như chỉ cần ký xuống một phần khế huyết thư, bảo đảm hắn sẽ không hạ thủ đối với Nam Cung Dực, hắn ta sẽ giúp hắn phá giải kết giới…… Chẳng qua là đơn giản như vậy sao?

Người bại hoại giống Nam Cung Dực như vậy, cho dù hắn không động thủ cũng sẽ có rất nhiều người muốn giết hắn, hắn ký hạ khế huyết thư chắc không gây trở ngại gì đâu? Hiện tại có thể cứu được Tiểu Nguyệt Nha, với hắn mà nói đó mới là chuyện quan trọng nhất.

Cũng không biết là tâm linh tương thông hay là Nam Cung Dực biết trước, đang ở thời điểm hắn mới vừa quyết định muốn ký hạ khế

huyết thư, Nam Cung Dực lại xuất hiện.

“ Ta mới vừa rồi thấy Tử Yêu đại nhân hướng mật thất đi tới, lúc đi mang theo tức giận. Ta đoán hơn phân nửa là hắn bị người từ bên trong chọc giận, như thế nào? Ngươi nghĩ thông suốt chưa, có muốn hợp tác với ta hay không? Tiếp tục như vậy đi xuống, sự tình đến tột cùng phát triển như thế nào, không người nào có thể tiên đoán trước được.”

Hách Liên Tử Phong quanh thân lạnh lẽo chợt dâng lên, hắn đột nhiên xuất thủ đánh úp về phía cổ của Nam Cung Dực, gan bàn tay ghìm chặc cổ của hắn, lên tiếng nói: “ Ngươi tốt nhất không nên lừa gạt ta, nếu không coi như là đồng quy vu tận, ta cũng vậy sẽ giết chết ngươi!”

Mặt Nam Cung Dực bởi vì khí huyết tắc nghẽn, trướng đến đỏ bừng, nhưng thần sắc của hắn vẫn như cũ thoải mái tự nhiên, nhẹ nhàng cười nói: “ Ngươi yên tâm, chí hướng của ta không có đặt ở nơi này, chính là một Bắc Thần gia tộc, ta còn không có đem nó đặt ở trong mắt của ta, cho nên, ta không có cần thiết lấy tánh mạng chính mình ra đùa giỡn.”

Lúc này, thanh âm trong mật thất từ từ trở lại bình thường, bên tai truyền đến bí âm của Vân Huyên: “ Ngươi có thể tiến vào.”

Nàng có thành công không? Tiểu Nguyệt Nha một lần nữa đạt được tự do? Nghĩ đến chỗ này, Hách Liên Tử Phong khẩn cấp chạy vào mật thất.

Trong mật thất, kết giới màu tím vẫn phóng thích ra một lực lượng quang mang, trong kết giới, nằm ở trên giường ngọc tiểu hài tử khẽ nháy ánh mắt tinh khiết mà u mê của bé nhìn xung quanh.

Hách Liên Tử Phong nhìn trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Nguyệt Nha lộ ra vẻ hoang mang cùng một tia sợ hãi, cảm giác này, hắn có thể nhận thức được. Ban đầu thời điểm hắn bị lão tổ tông nhập vào thân thể, hắn một chút tri giác cũng không có, chờ đến khi hắn có tri giác lại, phát hiện thân thể của mình khác thường, hắn cũng là tâm tình mờ mịt mà sợ hãi.

“ Tiểu Nguyệt Nha, đừng sợ! Thúc thúc ở chỗ này!”

Nghe được thanh âm của hắn, Tiểu Nguyệt Nha nghiêng thân hướng về phía hắn nhìn lại, hai tròng mắt trong suốt lóe lên một chút ánh sáng.

“ Thúc thúc tóc trắng!” Bé vất vả từ trên giường ngọc bò dậy, hướng về phía bên ngoài kết giới quơ quơ bàn tay nhỏ.

“ Thúc thúc tóc trắng, Huyên Huyên hơi sợ!” Chỉ một thoáng, một đôi ánh mắt xinh đẹp, lệ quang ba động, bé khóc ra thành tiếng, độ cao giường ngọc khoảng bằng nửa thân người trưởng thành, bé không có cách nào tự mình nhảy xuống giường được.

Tiểu Phượng Hoàng bay đi, dùng miệng ngậm cổ áo của bé, mang theo bé rơi xuống.

Tiểu Nguyệt Nha hai chân một khi chạm đất, liền vội vàng chạy, muốn chay nhanh về phía Hách Liên Tử Phong. Thân ở trong một hoàn cảnh xa lạ như vậy, bé đối với Hách Liên Tử Phong cảm giác ỷ lại càng thêm mãnh liệt.

“ Thúc thúc tóc trắng!” Chân của bé bước vào vùng phụ cận kết giới, đột nhiên ánh sáng màu tím tăng vọt, đem thân thể nho nhỏ của bé bắn ngược trở lại.

“ Tiểu Nguyệt Nha!” Hách Liên Tử Phong vội vàng gọi, nhìn bé té ngã trên mặt đất, bỗng dưng đau lòng.

Tiểu Phượng Hoàng đêm tiểu chủ nhân của nó đở lên, lên tiếng nói: “ Tiểu Nguyệt Nha, ngươi không thể bước xa hơn nữa, ngươi trước hết thối lui vào bên trong đi, chờ ta nghĩ biện pháp phá giải kết giới.”

Tiểu Nguyệt Nha ngửng đầu lên, kinh ngạc nhìn về phía Tiểu Phượng Hoàng, bé nhận thấy được thanh âm của Tiểu Phượng Hoàng thay đổi. Tâm tư của bé rất nhạy cảm, nhìn chăm chú vào Tiểu Phượng Hoàng hồi lâu, đột nhiên khóe mắt cụp xuống dưới, cái miệng nhỏ nhắn kêu một tiếng đô, bé khóc lên: “ Tiểu Phượng Phượng, Tiểu Phượng Phượng của ta!”

Vân Huyên nhập vào thân thể của Tiểu Phượng Hoàng, cảm thấy lúng túng, phảng phất như mình đoạt đi món đồ chơi của một hài tử, tội ác tày trời đến cỡ nào a.

“ Tiểu Nguyệt Nha, đừng khóc, thúc thúc tóc trắng rất nhanh sẽ cứu con đi ra ngoài.” Hách Liên Tử Phong không có nhìn Nam Cung Dực, mà là chăm chú nhìn vào phương hướng Tiểu Phượng Hoàng, nói: “ Ngươi bây giờ nhập vào trên người của Tiểu Phượng Hoàng, có năng lực phá giải kết giới hay không?”

“ Ta thử một chút.” Vân Huyên thanh âm hơi có vẻ do dự.

Nam Cung Dực ôm ngực đứng ở một bên, xem kịch vui, thật giống như nhận định nàng không thể nào phá giải kết giới được.

Trong cơ thể Tiểu Phượng Hoàng kim sắc quang mang từ từ phóng đi ra ngoài, hóa thành một đạo màu vàng, ở trên bầu trời vạch lên một đường ánh sáng thẳng tắp, hướng về phía kết giới va vào nhau……..

Phanh!

Màu tím kết giới cùng một đoàn màu vàng đột nhiên va chạm vào nhau, kết giới chẳng qua là khẽ lắc lư, rất nhanh khôi phục lại bình thường, phóng thủ kiên cố, mà Tiểu Phượng Hoàng thì? Cả người bị bắn ngược trở lại!

“ Tiểu Phượng Phượng!” Tiểu Nguyệt Nha đau lòng đem Tiểu Phượng Hoàng rơi xuống trên mặt đất kéo vào trong ngực, mặc dù bé biết Tiểu Phượng Phượng không giống như trước, nhưng bé vẫn đau lòng cho bạn nhỏ của mình.

Tiếng khóc mềm nhũn của Tiểu Nguyệt Nha, làm cho một tia do dự cuối cùng trong lòng Hách Liên Tử Phong cũng bị bỏ đi. Hắn liếc về phía Nam Cung Dực đứng ở cửa, nhìn nụ cười cùng vẻ mặt mười phần tự tin của hắn ta, trong lòng hắn không khỏi bị đè nén, có lẽ đây chính là biện pháp duy nhất đi.

“ Đem quyển trục khế huyết của ngươi lấy ra, ta đáp ứng điều kiện của ngươi!”

Nam Cung Dực nhàn nhạt mỉm cười, chậm rãi từ trong lòng ngực lấy ra quyển trục khế huyết, giao đến trước mặt Hách Liên Tử Phong.

“ Dùng máu của ngươi viết lên trên đó, là được rồi. Khế huyết một khi được thành, chúng ta lẫn nhua đều bị trói buộc nởi khế huyết, cho nên ngươi không cần phải lo lắng ta sẽ đổi ý, muốn phá giải kết giới trước mắt, ta vẫn là hết sức tự tin a.”

Hách Liên Tử Phong nhìn chằm chằm hắn một cái, thần sắc bình tĩnh, hoàn thành khế huyết.

“ Ngươi tốt nhất nói được thì phải làm được, nếu không người khế huyết trừng phạt chính là ngươi.” Hách Liên Tử Phong đem quyển trục thu hồi, ném vào trong tay Nam Cung Dực.

Nam Cung Dực đem nó mở ra, xem một chút, lúc này mới vui lòng mà cười.

“ Trong quá trình phá giải kết giới, ta cần sự hỗ trợ của ngươi.”

Hách Liên Tử Phong cười lạnh một tiếng, lui hướng một bên.

Nam Cung Dực ngồi trên mặt đất, bắt đầu vận công, huyền khí màu đen cùng màu tím xen lẫn nhau từ bên trong thân thể của hắn từ từ phóng thích ra ngoài, đường nét rõ ràng trên khuôn mặt hắn một nửa màu đen một nửa màu tím, hai loại màu sắc bất đồng quang ảnh luân phiên lẫn nhau, rất là quỷ dị.

Hách Liên Tử Phong nhìn thấy một màn như vậy, âm thầm ngạc nhiên, Nam Cung Dực tiểu tử này rốt cuộc là tu luyện công phu gì thế, tà môn như vậy? Không thể hoài nghi, hắn đã nhận ra khí tức trên người Nam Cung Dực trở nên rất mạnh mẽ, đã sớm không phải tronng ấn tượng của hắn một chưởng là có thể giết chết đối phương.

Nam Cung Dực qua nhiên là có chuẩn bị mà đến, người này nếu như không trừ đi, tất lưu hậu loạn *(lưu lại chắc chắn sẽ có tai họa về sao)*.

Hách Liên Tử Phong trong lòng vừa mới động sát cơ, hắn lập tức cảm giác được cả người máu đảo lưu *(chảy ngược)*, hắn không thể tin được lấy ta đặt lên ngực của mình, nơi đó đau đớn như đang lấy mạng mình, chẳng lẽ khế huyết nhanh như vậy liền sinh ra tác dụng sao?

Nam Cung Dực vừa vận chuyển công lực, vừa lãnh khốc cười nói: “ Khế huyết đã tạo thành, một khi ngươi động sát cơ, khế huyết sẽ linh nghiệm. Ta khuyên ngươi vẫn là hảo hảo hợp tác một chút, không nên vọng động sát cơ. Như thế này, kết giới một khi bị phá giải, Tử Yêu đại nhân sẽ lập tức phát hiện ra, chúng ta phải nắm chặc thời gian trong một thời gian ngắn phải đem kết giới phá giải, hơn nữa chạy khỏi nơi này. Nếu không, một khi bị Tử Yêu đại nhân phát hiện, ta và ngươi hai người đều chịu không được.”

Hách Liên Tử Phong ở phía sau lạnh lùng nhìn hắn, không phải không thừa nhận, Nam Cung Dực người này đích xác là một nhân tài, hắn có dũng khí có sự quyết đoán, hơn nữa tâm tư lại kín đáo, chỉ tiếc hắn không cùng một chiến tuyến.

Lực lượng màu đen – tím, ở trong người Nam Cung Dực, từ từ bành trướng lên, ngưng tụ thành một khối cầu hình tròn. Trong miệng hắn mặc niệm khấu quyết, khối cầu hình tròn kia từ từ biến ảo thành một thanh lưỡi dao dài nhọn, lưỡi dao dài nhọn gần như muốn đụng vào đỉnh mật thất.

Hắn toàn thân dựng lên, lưỡi dao dài vô hình mang theo màu sắc đen – tím quang mang, liền chống đỡ ở bên ngoài kết giới màu tím.

Nam Cung Dực vào thời khắc này lên tiếng, nói: “ Chính là hiện tại rồi, mau giúp ta một tay!”

Hách Liên Tử Phong nhìn ra được manh mối, biết hắn ta muốn làm cái gì. Hắn bước nhanh đi tới phía sau Nam Cung Dực, đánh ra một chưởng, đem huyền khí bản thân mình đánh vào trong cơ thể hắn ta.

“ Đây là Hắc Ám bí thuật của Bắc Thần gia tộc, ngươi như thế nào học trộm được?” Vân Huyên kinh ngạc nói, mà giờ khắc này không phải là thời điểm để tìm tòi nghiên cứu.

Nhìn thấy lưỡi dao dài đánh xuống, kết giới màu tím bị chém một chút, phía trên kết giới xuất hiện những khe nứt ti ti, nó biết, kết giới rất nhanh sẽ bị phá giải. Nó từ trong ngực của Tiểu Nguyệt Nha chui ra, cúi đầu ngậm cổ áo của Tiểu Nguyệt Nha, tùy thời chuẩn bị xông phá kết giới thoát đi mật thất.

Lưỡi dao dài màu đen – tím cùng kết giới trong lúc kịch liệt giao chiến, cả gian phòng bên trong cuồng phong gào thét.

“ Còn kém một chút nữa! Mau!” Nam Cung Dực thú giục nói.

Hách Liên Tử Phong liền không tiếp tục giữ lại, đem hết toàn lực, đem huyền khí toàn bộ đánh vào thân thể của hắn.

Lưỡi dao nhận ánh sáng màu đen – tím, trong nháy mắt tăng vọt, thế như chẻ tre, đem kết giới bổ ra một đường vết rách.

Vân Huyên nhìn đúng cơ hội, ngậm Tiểu Nguyệt Nha, từ miệng khe nứt màu tím tung bay ra ngoài.

Màu đen – tím của lưỡi dao dài rất nhanh biến mất, Nam Cung Dực cùng Hách Liên Tử Phong hai người nhất tề thở hào hển, liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đồng thời hiện lên một cái ý niệm trong đầu.

“ Đi! Nếu không đi chỉ sợ không kịp nữa. Mau! Đi theo ta!” Nam Cung Dực dẫn đầu dẫn đường.

Hách Liên Tử Phong đem Tiểu Nguyệt Nha ôm vào trong ngực, bám chặt theo. Tiểu Phượng Hoàng không ngừng bay, đuổi theo hai người.

Tử Yêu từ sau khi rời khởi mật thất, trong lòng rầu rĩ, tâm tình rất

không thoải mái. Hắn lúc ban đầu tìm kiếm hồn phách của Vân Huyên, mục đích đúng là vì báo thù, song sau khi cùng nàng đại chiến một cuộc, hắn đột nhiên cảm giác được chinh phục nàng, so sánh với giết nàng báo thù là một ý rất tốt, cho nên hắn mới nhốt nàng, muốn tiêu diệt ngạo khí của nàng, làm cho nàng từ từ thuần phục…… Trải qua nhiều ngày như vậy, hắn vốn tưởng rằng phương pháp của mình có hiệu quả, ai ngờ tính cách của nàng bướng bỉnh như thế, nhất định nhận thức đúng một cái mục tiêu, không chịu quay đầu lại.

“ Đinh Tiêu Dao……. Ngươi rốt cuộc là người như thế nào?” Tử Yêu trong miệng mặc niệm, bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, ngữ điệu tăng lên: “ Quản ngươi là người như thế nào. Phàm là người Bổn tọa xem không thuận mắt, một mực giết không tha!”

Năm ngón tay của hắn nắm chặc lại, hiện lên quả đấm, trong lúc bất chợt, ngón trỏ không bị khống chế nhảy lên, ánh mắt hắn hẹp dài đột nhiên căng lớn, thị huyết cười lạnh liền từ trong miệng hắn truyền đi ra ngoài: “ Lại có người có thể phá giải kết giới của Bổn tọa? Được lắm, Bổn tọa cũng muốn xem một chút, hắn rốt cuộc là người nào?”

Một trận cuồng phong gào thét dựng lên, áo bào màu tím tung bay trên không trung, như một cây hoa lan tử la *(convert: violet)* xin đẹp, thời gian trong một cái nháy mắt, bóng dáng Tử Yêu liền biến mất ngay tại chỗ.

Quyển 6 - Chương 77: Thúc thúc tóc trắng, mời ăn quả quả

Đi theo Nam Cung Dực một đường chạy trốn, phía trước đã đến chỗ thủ vệ phòng tuyến quan trọng nhất. Hách Liên Tử Phong trong lòng sinh ra nghi ngờ, Nam Cung Dực người này, tâm tư bí hiểm, không thể tin tưởng. Hắn hiện tại đưa bọn họ đi đến phương hướng này, sẽ không phải là có quỷ đi.

Nhận thấy được cước bộ thả chậm của Hách Liên Tử Phong, Nam Cung Dực từ phía trước quay đầu lại: “ Yên tâm, bọn họ là người của ta, sẽ không bán đứng chúng ta.”

Vì để chứng minh lời của hắn là thật, Nam Cung Dực một mình đi tới, rất nhanh, một đội thủ vệ bị kinh động.

“ Người nào?”

“ Là ta!” Nam Cung Dực thong dong ứng đối.

“ Nguyên lai là Dực công tử, hiện tại bắt đầu giờ giới nghiêm của toàn bộ gia tộc, Dực công tử đây là muốn đi đâu a?” Thủ về cầm đầu hỏi.

“ Những việc này các ngươi đừng hỏi, các ngươi trước cứ đi những địa phương khác để tuần tra, không nên ở lại đây nữa.” Nam Cung Dực nói.

Mấy vị thủ vệ liếc mắt nhìn nhau, không có do dự quá nhiều, cùng hô lên: “ Dạ, Dực công tử!”

Nói xong mấy người đó nhất tề xoay người, hướng nơi khác tuần tra.

“ Hách Liên huynh, ngươi có thể đi ra.”

Hách Liên Tử Phong đem hết thảy thu vào đáy mắt, trong lòng sầu lo càng lúc càng lớn, thủ vệ Bắc Thần gia tộc lại cũng trở thành người của hắn, thế lực của hắn phát triển rốt cuộc có bao nhiêu khổng lồ, rốt cuộc còn có cái gì là hắn không thể làm được? Thật kinh ngạc năng lực của Nam Cung Dực, Hách Liên Tử Phong ôm Tiểu Nguyệt Nha từ trong bóng tối đi ra.

” Ngươi thật là không đơn giản a! Cả Bắc Thần gia tộc rốt cuộc có bao nhiêu người đã quy hàng ngươi, nghe theo hiệu lệnh của ngươi?” Hách Liên Tử Phong lãnh khốc hỏi.

Nam Cung Dực cúi đầu cười một tiếng: “ Hách Liên huynh đang sợ cái gì, chẳng lẽ sợ ta ở Bắc Thần gia tộc từ một cái khách đổi thành chủ, chiếm cứ gia nghiệp Bắc Thần gia tộc các ngươi sao?”

Hách Liên Tử Phong lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn, người này tâm cơ thâm trầm, làm cho hắn khó mà suy nghĩ.

“ Chúng ta đi nhanh đi, nói không chừng Tử Yêu đại nhân đã nhận ra được kết giới bị phá giải, đang tìm kiếm chúng ta đó.” Nam Cung Dực lời vừa dứt, phương hướng mật thất quả nhiên truyền đến tiếng rống giận gầm thét.

Rất nhanh, khắp mọi nơi thủ vệ bắt đầu động.

Nam Cung Dực cùng Hách Liên Tử Phong hai người liếc mắt nhìn nhau, không do dự nữa, cùng nhau hướng về phía cửa ra Bắc Thần gia tộc chạy đi.

Liên tục thuận lợi tránh thoát mấy đám thủ vệ, bọn họ rất nhanh nhích tới gần đại môn, Hách Liên Tử Phong đột nhiên ngừng lại.

Lấy trí khôn của lão tổ tông, hắn nhất định sẽ nghĩ đến đi ra ngoài cửa chặn bọn họ lại, trước mắt ở lại trong phủ ngược lại là an toàn nhất. Thấy Nam Cung Dực đang hướng về phía cửa phủ chạy đi, môi hắn gợi lên ý cười lạnh lùng, có lẽ, đây là cơ hội tốt nhất mượn tay lão tổ tông, trừ đi Nam Cung Dực.

Nam Cung Dực, đây chính là ngươi tự tìm!

Hắn ôm Tiểu Nguyệt Nha, xoay người hướng phương hướng ngược lại chạy đi.

Đi theo ở phía sau hắn Tiểu Phượng Hoàng còn đang chần chờ, nàng thật vất vả đợi đến có thể có cơ hội rời đi kết giới, chẳng lẽ cứ như vậy nửa đường bỏ qua sao? Không được, nàng không thể lại tiếp tục chờ đợi nữa, nàng thừa dịp cơ hội này đi Vân tộc đi gặp Tiêu Dao.

Nghĩ tới, nàng đột nhiên phóng cao lên, hướng đại môn bay đi.

“ Mau trở lại!” Hách Liên Tử Phong thanh âm gầm nhẹ, lại không thể ngăn cản được nàng rồi. Cách đó không xa, hắn đã cảm thấy có một cổ huyền khí màu tím lượn vòng mà lên.

Tiểu Phượng Hoàng mục tiêu rõ ràng như thế, muốn không bị người khác phát hiện cũng không thể a. Hắn không nhịn được khẽ nguyền rủa: “ Thật là ngu ngốc!”

Hắn không cách nào tưởng tượng được cái người lỗ mãng vọng động trước mắt như thế, lại từng là nữ tử truyền kì oai phong một

cõi được coi là kiêu ngạo của cả Vân tộc, chẳng lẽ là bởi vì năm tháng ma luyện, khiến cho nàng trở nên chậm chạp như vậy? Hay là nàng đã bị tình yêu làm cho mê mang đầu óc, không còn cơ trí cùng quyết đoán như trước nữa?

Hắn chẳng cần quan tâm đến an nguy của nàng nữa, Hách Liên Tử Phong vội vàng ôm hài tử trong ngực hướng về phương hướng khác chạy đi.

Có Tiểu Phượng Hoàng hấp dẫn lực chú ý của các cao thủ trong phủ cùng với Tử Yêu, Hách Liên Tử Phong rất nhanh liền biến mất ở cuối hành lang.

Kèm theo một trận cuồng phong gào thét, Tử Yêu rất nhanh xuất hiện ở trên bầu trời, bàn tay to của hắn mở ra, trong nháy mắt ngăn trở quỹ đạo bay của Tiểu Phượng Hoàng.

“ Vật nhỏ, ngươi muồn chạy trốn đến đâu a?”

Vân Huyên cố gắng giãy dụa, không để cho mình rơi vào trong tay của Tử Yêu, tránh thoát một lúc lâu, thân thể vẫn bị cường thế hút vào trong lòng bàn tay của Tử Yêu.

“ Vật nhỏ, thực lực của ngươi tăng lên không ít a. Nói mau, tiểu chủ nhân của ngươi chạy đi nơi nào? Là ai cứu các ngươi ra?” Lòng bàn tay của Tử Yêu khẽ dùng sức, cả người Tiểu Phượng Hoàng run rẩy dâng lên, không nói một lời nào.

Bây giờ, nàng không thể nói chuyện, một khi nàng nói chuyện sẽ bại lộ thân phận của nàng ra.

Nếu như ở trong mắt Tử Yêu nàng chỉ là một Tiểu Phượng Hoàng tầm thường, có lẽ hắn sẽ đối với nàng không quá mức cảnh giác.

Nhưng, nếu như hắn biết hồn phách của nàng nhập vào trong thân thể của Tiểu Phượng Hoàng, như vậy hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được a.

“ Quật cường như thế, chính là không muốn nói đúng không? Ngươi sớm muộn gì cũng ăn vào đau khổ.” Tử Yêu tay không nhịn được nắm chặt, làm cho Tiểu Phượng Hoàng gần như hít thở không thông, nhưng nàng vẫn là cố gắng làm cho chính mình ẩn nhẫn, không phát ra bất kỳ thanh âm nào.

Tử Yêu thanh âm lạnh như băng cười, trong tay đột nhiên nhiều ra một cái lồng tre màu vàng, tiện tay đem Tiểu Phượng Hoàng ném đi, ném vào trong lồng tre.

“ Ngươi một ngày không nói lời nào, liền một ngày đừng mơ tưởng từ trong lồng tre chạy đi.” Cửa lồng tre bị hắn sử dụng kết giới đặc thù phong ấn lại.

Tiểu Phượng Hoàng bị nhốt trong lòng tre, một ngụm lớn thở hào hển, đáy mắt lộ ra tức giận, chẳng lẽ nàng thật sự khó thoát khỏi cái chết, nhất định phải táng thân trong tay Bắc Thần sao?

Tử Yêu cũng không để ý đến nàng, ánh mắt uy nghiêm hướng tới phía đại môn. Nơi đó, Nam Cung Dực đang kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, lộ ra hoang mang.

“ Nam Cung Dực, ngươi dám phản bội Bổn tọa?” Thanh âm lạnh lẽo kia làm cho Nam Cung Dực hung hăng đánh cái giật mình.

Nam Cung Dực biện luận nói: “ Tử Yêu đại nhân, ngài hiểu lầm, ta là vì qua hai ngày nữa trong phủ bắt đầu thịnh hội cho nên trước đi thu mua những đồ dùng cần thiết, mới vừa nghe những người khác nói người trong mật thất vị cướp đi, lúc này mới dừng lại xem như thế

nào.” Hắn rất nhanh bình tĩnh lại, thong dong trả lời.

“ Thật là không liên quan đến ngươi?” Tử Yêu rõ ràng mang theo giọng nói không chút tín nhiệm.

“ Tử Yêu đại nhân minh giám, lấy thực lực của tiểu nhân làm sao có thể phá giải kết giới của ngài a? Hơn nữa, đứa bé kia chính là nữ nhi của kẻ thù của tại hạ, ta làm sao có thể đi cứu nữ nhi của kẻ thù chứ? Cái này nếu đổi lại là Tử Yêu đại nhân ngài, ngài có thể đi yêu kẻ thù của chính mình không?” Nam Cung Dực đánh cái chủ ý khác, muốn vì mình giải vây tội danh.

Ai ngờ, cuối cùng mộ câu nói này thế nhưng lại chạm vào thần kinh tuyến *(giống như là điểm yếu a =)))* của Tử Yêu, thần sắc Tử Yêu chợt biến đổi, hướng hắn lên án mạnh mẽ, nói: “ Đương nhiên là không thể nào! Bổn tọa làm sao có thể yêu kẻ thù của chính mình?”

Nam Cung Dực hơi ngẩn ra, không nghĩ tời mình nói một câu tùy ý như vậy lại làm cho hắn kích động như thế. Hắn không khỏi sinh ra lòng nghi ngờ, Tử Yêu đại nhân sẽ không phải thật tâm muốn đối phó Vân Huyên đi?

Hắn giả vờ cung kính gật đầu, trong tròng mắt, lóe lên một tia cười nhạo được che dấu cẩn thận.

Tử Yêu a Tử Yêu, cho dù ngươi không ai bì được thế nào, kiêu căng ương ngạnh thế nào, cũng thủy chung là người phàm, chạy không khỏi thất tình lục dục *(Thất tình bao gồm: hỉ, nộ, ai, cụ, ái, ố, dục. Lục dục bao gồm sáu loại dục vọng do: mắt, tai, mũi, lưỡi, thân và ý niệm mà ra. Thất tình lục dục chỉ những người ham muốn và trạng thái tình cảm của con người.)*.

Người một khi có thất tình lục dục liền không có khả năng làm được

chuyện vô địch thiên hạ rồi, đột nhiên trong lúc đó, Tử Yêu trong lòng của hắn địa vị liền giảm ba cấp.

Tử Yêu nhíu mày suy tư chốc lát, chỉ vào Nam Cung Dực nói: “ Bất kể ngươi có tham dự chuyện này hay không, Bổn tọa hiện tại phân phó ngươi mau sớm tra rõ ràng chân tướng chuyện này, đi đem đứa bé kia bắt trở lại cho Bổn tọa. Nếu không, đối với một người vô dụng như ngươi, cũng không còn có bất kỳ chỗ dùng nào rồi, tự giải quyết cho tốt đi.”

Nam Cung Dực đáy lòng hơi kinh hãi, đây là muốn ép hắn đưa vào tuyệt lộ đi? Một khi hắn không có cách nào tìm đứa bé kia về, Tử Yêu liền định đối với mình hạ thủ?

Tốt, dù sao hắn đã phá kết giới, hoàn thành ước định khế huyết. Giờ phút này, lại đem Hách Liên Tử Phong cùng đứa bé kia cùng nhau bắt lại, cũng là không liên quan đến chuyện của hắn đi.

Hách Liên Tử Phong, xin lỗi, ta cũng là thân bất do kỷ. Hắn lạnh lùng cười một tiếng, cùng mấy tên cao thủ ở bên cạnh, đuổi theo hắn bắt đầu ở trong phủ tìm kiếm.

Hách Liên Tử Phong đột nhiên trong lúc đó biến mất không rõ tung tích, làm hắn rất căm tức, Hách Liên Tử Phong rõ ràng là không tín nhiệm đối với hắn, cho nên mới phải sinh lòng ngờ vực vô căn cứ, tạm thời thay đổi chủ ý.

Bất quá đây không tính cái gì, vì mạng sống, chỉ có tin tưởng chính mình mới là đáng tin cậy nhất. Hắn không trách Hách Liên Tử Phong, nếu như đổi lại là hắn, hắn có lẽ cũng sẽ làm như vậy.

Lúc này, Hách Liên Tử Phong mang theo Tiểu Nguyệt Nha chạy trốn tới một chỗ thương khố *(kho hàng, nhà kho)* chứa đựng bảo vật ở

trong phủ. Chỗ nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, thay vì liều mạng hướng về phía bên ngoài phủ chạy đi, chẳng bằng an tâm sống ở trong phủ, sau đó tùy thời mà động.

Trong thương khố dự trữ đồ, chính là các loại rượu ngon chuẩn bị cho thịnh hội lần này, còn chuẩn bị một chút vật phẩm, trong đó số lượng nhiều nhất, chính là một thanh trường kiếm chuôi kiếm được mài sáng loáng…….. Thịnh yến chứa nhiều trường kiếm như vậy, thâm ý này, đã rất rõ ràng rồi, đay tuyệt đối phải là một cuộc Hồng Môn Yến!

Hách Liên Tử Phong từ từ thu hồi đáy lòng lạnh lẽo, ánh mắt ôn nhu nhìn tiểu bất điểm ở trong ngực, tận lực dùng thanh âm ôn nhu nhất nói: “ Tiểu Nguyệt Nha, chúng ta trước tiên trốn ở nơi này đi,con đừng sợ, thúc thúc nhất định sẽ dẫn con đi gặp mẫu thân.”

Tiểu Nguyệt Nha biết điều gật gật đầu, một đôi con ngươi đen láy như bảo thạch nhìn Hách Liên Tử Phong, ngây thơ khả ái trên khuôn mặt lóng lánh sáng bóng khác thường, giống như một con búp bê làm từ sứ, khả ái cực kỳ.

“ Tiểu Nguyệt Nha, có đói bụng không, thúc thúc đi chuẩn bị cho con một chút thức ăn nha?” Hách Liên Tử Phong lần nữa đề thấp thanh âm ôn nhu của chính mình, sợ hù đến tiểu búp bê sứ tinh xảo này.

“ Huyên Huyên có quả quả ăn.” Tiểu Nguyệt Nha cúi đầu nhìn về phía tay nhỏ bé của mình, tay nhỏ bé trắng nõn của bé phía trên có mang một chiếc nhẫn trữ vật nhỏ được chế tạo đặc biệt, khóe léo linh hoạt, tinh tế tinh xảo.

Tay nhỏ bé của bé sờ sờ, liền từ trong chiếc nhẫn trữ vật lấy ra hai viên linh quả, giơ lên trước mặt Hách Liên Tử Phong, nói: “ Thúc thúc tóc trắng, mời ăn quả quả.”

Hách Liên Tử Phong nhìn về phía mấy viên linh quả trong tay của bé, khẽ giật mình, phẩm chất linh quả cao như thế thế nhưng lại làm đồ ăn vật cho một hài tử, này không khỏi cũng quá xa xỉ đi?

“ Thúc thúc không đói bụng, con cứ ăn đi.”

Tay nhỏ bé quật cường giơ cao, Tiểu Nguyệt Nha chu môi hồng phấn, ánh mắt ngập nước nhìn hắn, kiên trì nói: “ Huyên Huyên mỗi ngày ăn, ăn thật ngon, thúc thúc không ăn sao?”

Đối mặt với nhiệt tình của bé, Hách Liên Tử Phong không hề từ chối nữa, từ trong tay bé lấy ra một viên linh quả, nếm thử một miếng, hương vị linh quả ngọt ngào từ trong miệng chảy thẳng vào bụng, cả người nhất thời dâng lên một cỗ ấm áp, đây chính là hiệu dụng của linh quả đi.

Bắt lấy bàn tay nhỏ bé của bé, đem linh quả nhét vào trong miệng của Tiểu Nguyệt Nha: “ Con cũng ăn đi.”

Tiểu Nguyệt Nha cười ngọt ngào, vui vẻ bắt đầu ăn.

Những thứ linh quả này đều là Tiểu Phượng Phượng trong ngày thường chung quanh tìm kiếm đến, trên căn bản đồ ăn vật của bé trong nhẫn trữ vật cũng chưa có mất quá nhiều, mỗi ngày đều tràn đầy, bé đói bụng liền nhặt một viên linh quả ăn, đã tập mãi thành thói quen.

“ Tiểu Nguyệt Nha, thích thúc thúc sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ nhíu lại, ánh mắt long lanh như nước có chút dao động, Tiểu Nguyệt Nha xoắn xoắn hai tay nhỏ bé, nói: “ Bắt đầu không thích…… Bởi vì ca ca nói thúc thúc là người xấu,……

bất quá…… Hiện tại thích.” Bé cười ngọt ngào, lộ ra mấy cái răng còn chưa có mọc dài.

Khuôn mặt nhỏ nhắn lấp lánh phát sáng kia làm cho người xem tâm tình nhộn nhạo, tất cả phiền não liền quét sạch. Hách Liên Tử Phong buồn cười lắc đầu, mình khi nào trở nên dễ dàng thỏa mãn như vậy chứ, đối mặt với nụ cười ngọt ngào của hài tử, làm hắn có thể cao hừng hồi lâu?

“ Con thích thúc thúc, vậy thân thúc thúc một cái đi.” Hắn mặt nghiêng, đưa tới.

Đôi mắt nhỏ thông minh trái phải ngắm nhìn, Tiểu Nguyệt Nha chu cái miệng nhỏ nhắn, ẩm ướt ở trên gương mặt hắn bẹp một ngụm, ngón tay út đặt ở mép, thần thần bí bí nói: “ Ngàn vạn lần đừng để cho phụ thân biết, phụ thân nói không thể tùy tiện hôn bé trai khác.”

Hách Liên Tử Phong Xì một tiếng, thật buồn cười, Long Thiên Tuyệt người này quả thật là một bình dấm lớn ngàn năm a, giữ khư khư ái thê của hắn coi như xong, hiện tại ngay cả nữ nhi cũng bị hắn giáo dưỡng nghiêm khắc như thế, hắn thật là vừa buồn cười vừa tức giận, đưa tay lên nhéo gương mặt trắng noãn của Tiểu Nguyệt Nha, nói: “ Tốt! Đây chính là bí mật nhỏ giữa hai người chúng ta, thúc thúc nhất định sẽ không nói cho bất luận kẻ nào.”

“ Ừ!” Tiểu Nguyệt Nha khuôn mặt tươi cười ngây thơ hồn nhiên tràn ra, hai mắt cong cong.

Nhìn cô bé khả ái trước mặt như thế, Hách Liên Tử Phong trong lòng không biết là cái tư vị gì, nếu như bé là con gái của mình, hắn nhất định so sánh với Long Thiên Tuyệt càng yêu thương bé hơn, không để cho bất luận kẻ nào tới gần một bước tổn thương bé?

Mới vừa rồi còn a a nở nụ cười đột nhiên trên mặt trong lúc đó trở nên ảm đạm, Tiểu Nguyệt Nha nhíu lại khuôn mặt nhỏ nhắn, đột nhiên xịch xịch nổi lên nước mắt.

“ Làm sao vậy? Như thế nào lại khóc rồi?” Ngón tay có những vết chai gồ ghề lướt nhẹ nhàng qua những giọt nước mắt của bé, sợ sẽ gây ra vết thương trên gương mặt trắng nõn, Hách Liên Tử Phong nhẹ giọng hỏi.

Tiểu Nguyệt Nha một bên hô hấp, một bên mang theo nồng đậm giọng mũi khóc ròng nói: “ Tiểu Phượng Phượng đi nơi nào? Nó không phải là bị người xấu bắt đi rồi chứ, tại sao con không cảm ứng được nó?”

Nguyên lai là vì con thú cưng của bé mà thương tâm khổ sở.

Hách Liên Tử Phong ôm bé ngồi trên mặt đất, để cho bé ngồi vào trong ngực của mình, vừa vỗ về vừa an ủi, nói: “ Tiểu Phượng Phượng không có chuyện gì, nó có thể là bị lạc đường, tạm thời không tìm được chúng ta. Chúng ta trước tiên ở nơi này nghỉ ngơi một chút, chờ sau khi ra ngoài thúc thúc sẽ đi tìm nó, sau đó chúng ta mang theo nó cũng nhau rời đi nơi này, đi tìm cha mẹ của con, nha?”

“ Tốt!” Tiểu Nguyệt Nha gật đầu, một đôi con ngươi tràn ngập nước mắt lóe sáng, chớp chớp mong chờ.

Chỗ cao nhất trong Phủ Bắc Thần, cũng chính là Vọng Tinh Lâu, từ nơi này nhìn xuống phía dưới trông về phía xa, có thể thấy được hết thảy phong cảnh trong ngoài Phủ Bắc Thần.

Đứng nơi đón gió, Tử Yêu đứng im ở Vọng Tinh Lâu nhìn xung quanh, ban đêm gió lạnh tùy ý lay động những sợi tóc của hắn, hắn

có chút bất động.

Ở phía sau hắn, một cái lồng tre màu vàng ở trên bàn đá, trong lòng tre bi đóng chặc chính là hồn phách của Vân Huyên trú ngụ ở trên thân Tiểu Phượng Hoàng.

Nhìn người trước mắt không chút nhúc nhích đứng ở đầu gió, Vân Huyên không khỏi có chút bực bội, thử học giọng nói ôn tồn của Tiểu Phượng Hoàng, nói: “ Lạnh muốn chết, lạnh muốn chết! Ta muốn trở về!”

Thân ảnh Tử Yêu hơi động một chút, cũng không quay đầu nói: “ Chính là một cái vật nhỏ, lại còn dám đòi hỏi, ngươi có tin hay không ta đem ngươi đi nướng, sau đó cho chó ăn?”

Vân Huyên hít sâu một hơi, lại nói: “ Ngươi giam giữ ta ở đây cũng vô dụng, Tiểu chủ nhân của ta mới không tới hai tuổi, căn bản không có bất kỳ hành động hiểu biết nào.”

“ Nó sẽ không có hành động, nhưng mà Vân Huyên ở trong người của nó thì có!” Tử Yêu khẩu khí chém đinh chặt sắt nói: “ Ở trong ấn tượng của Bổn tọa, nàng là một người có trách nhiệm trọng tình trọng nghĩa, nàng tuyệt đối sẽ không vứt bỏ chiến hữu của chính mình, một mình chạy trốn, đây chính là điểm mà Bổn tọa bội phục nàng nhất, đồng thời cũng là điểm mà Bổn tọa căm hận nàng nhất.”

“ Tại sao?” Vân Huyên hỏi.

Tử Yêu từ từ quay đầu lại, một đôi con ngươi màu tím diêm dúa lẳng lơ (ý nói là xinh đẹp a=))), trong đêm tối trở nên vô cùng xinh đẹp mị hoặc: “ Bởi vì nàng cùng Bổn tọa là cừu địch, nàng có trách nhiệm cùng trọng tình trọng nghĩa, vĩnh viễn không có ở trên người của Bổn tọa!”

Vân Huyên lên tiếng cười nhẹ, có mấy phần tự giễu: “ Có lẽ, trải qua thời gian vạn năm, nàng đã thay đổi rồi? Trên người nàng dũng khí cùng tự tin bị năm thàng từ từ mai một, trách nhiệm cùng trọng tình trọng nghĩa của nàng cũng đi theo thời gian mà từ từ tan biến. Có lẽ nàng, đã không còn mong đợi đối với bất cứ chuyện gì nữa rồi, bởi vì những thứ kia đối với nàng mà nói, đều trở nên không có bất kỳ ý nghĩa gì nữa.”

“ Phải không?” Tử Yêu ánh mắt bỗng dưng phát sáng, thật chặc khóa Tiểu Phượng Hoàng ở trong lồng tre: “ Ngươi như thế nào lại hiểu rõ thanh âm trong lòng của nàng như thế? Ngươi rốt cuộc là người nào?”

Tiểu Phượng Hoàng vỗ vỗ hai cánh, khoan khoái kêu lên: “ Ta là Tiểu Phượng Phượng, ta là Vạn Hoàng Chi Hoàng khắp thiên hạ không có kẻ địch nào!”

“ Vạn Hoàng Chi Hoàng? Khắp thiên hạ không có kẻ địch nào?” Tử Yêu đáy mắt hoài nghi từ từ thu hồi, thay vào đó là ý châm chọc cùng cười nhạo, hắn đưa một cái ngón tay thon dài ra, tham dò vào cái lồng màu vàng, đùa Tiểu Phượng Hoàng ở bên trong lồng tre, lên tiếng nói: “ Chỉ bằng ngươi một cái vật nhỏ này, cũng dám ở trước mặt Bổn tọa đại ngôn bất tàm *(nói khoác mà không biết ngượng)*?”

Hắn dừng một chút, đột nhiên kéo xuống tươi cười: “ Cũng tốt, nhìn ngươi cái vật nhỏ này còn có phân thượng có thể giải buồn, Bổn tọa liền tạm thời lưu lại cái mạng nhỏ của ngươi! Đợi khi tìm được tiểu chủ nhân của ngươi, Bổn tọa sẽ để cho các ngươi đoàn tụ ở bên trong lồng tre, từ nay về sau coi như là một món đồ chơi, ở lại bên người Bổn tọa……”

Nghe tiếng cười của Tử Yêu, bộ lông trên người Tiểu Phượng Hoàng, toàn bộ dựng lên, sở thích của người này đến tột cùng là thay đổi từ đâu a?

Bóng đêm càng ngày càng đệm, thủ vệ ở bên ngoài thương khổ cùng tiếng bước cũng càng ngày càng thường xuyên.

Hách Liên Tử Phong ôm Tiểu Nguyệt Nha, trốn ở một cái góc tối bên trong thương khố, không dám vọng động. Xem ra, lão tổ tông đã đoán được, bọn họ không có rời đi phủ đệ, cho nên đem trọng điểm tìm kiếm ở bên trong phủ đệ, bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ tìm tới nơi này, hắn phải nghĩ biện pháp chuyển đến một chỗ an toàn khác mới được, nên đi nơi nào đây? Nơi nào mới là an toàn nhất?

Trong lúc suy tử, vốn là Tiểu Nguyệt Nha ở trong lòng ngực của hắn ngủ yên đột nhiên tỉnh lại, mở ra một đôi ánh mắt nhập nhèm buồn ngủ, giọng mềm nhũn nói: “ Thúc thúc tóc trắng, chúng ta phải chạy đi sao?”

Hách Liên Tử Phong hơi sửng sờ, ấm giọng nói: “ Tiểu Nguyệt Nha mau ngủ đi, có thúc thúc ở đây, con vẫn rất an toàn.”

Tiểu Nguyệt Nha ngây thơ nháy mắt mấy cái, cuối cùng vẫn là lựa chọn tin tưởng hắn, tay nhỏ bé bắt lấy vạt áo của hắn, bé một lần nữa nhắm hai mắt lại, ngọt ngào thiếp đi.

Quyển 6 - Chương 78: Tiểu Nguyệt Nha, cố gắng lên!

Edit: Như Xuân

Beta: Tiểu Mộng

Ở bên ngoài nhà kho tiếng bước chân càng ngày càng nhiều, Hách Liên Tử Phong nghe được một thanh âm quen thuộc, đó là thanh âm của Nam Cung Dực, hắn cuối cùng vẫn là tìm được nơi này rồi.

Người nay quả nhiên là không thể tin được, trước một khắc còn muốn trợ giúp bọn họ chạy trốn khỏi nơi này, nhưng bây giờ lại mang người đi tìm kiếm bọn họ.

“ Tiểu Nguyệt Nha, đợi ở chỗ này không nên cử động, chờ thúc thúc trở lại, đã nghe chưa?”

Tiểu Nguyệt Nha đang ngủ mơ mơ màng màng, nghe được thanh âm của hắn, mơ mơ màng màng gật gật đầu.

Cũng không lâu lắm, cửa nhà kho được mở ra.

Đây là một trong mấy chỗ cuối cùng bọn họ chưa có lục soát qua, Nam Cung Dực hướng về phía bọn thủ hạ phất tay một cái, nói: “ Lục soát cẩn thận cho ta, mỗi một cái từng một cái hốc cũng không được bỏ qua!”

“ Da, Dực công tử.”

Một nhóm người dẫn đầu đi vào.

Đột nhiên, mắt thấy một đạo tật *phong (gió mạnh)* quét tới, phương hướng ngược nhau với bọn họ, hướng ngoài cửa xông ra. Bóng người kia tốc độ quá là nhanh, bọn họ chỉ có thể nhìn thấy được một bóng dáng màu tím, sát bên người mình mà qua, nếu nói là còn có đặc thù khác mà nói…, đó chính là hắn có một đầu tóc trắng.

Nam Cung Dực cũng là khẽ giật mình sửng sốt một chút, hoảng thần trong chốc lát, đối với thân ảnh mới vừa xoẹt qua cánh tay hắn hướng ngoài cửa chạy đi, trong thoáng chốc hắn cùng người này đối mặt nhau, hắn phảng phất thấy được một nụ cười lạnh khiêu khích hướng về phía hắn.

“ Là Hách Liên Tử Phong, hắn quả nhiên ở chỗ này, đuổi theo! Nhất định phải đuổi kịp hắn!”

Hắn loáng thoáng thấy trong tay Hách Liên Tử Phong ôm một đoán quần áo, bộ dáng đội lên, phải chăng là đứa bé kia. Ánh mắt của hắn trầm xuống, cười lạnh lùng.

Hách Liên Tử Phong, đây là ngươi tự tìm lấy, không nên trách ta.

“ Đuổi theo, nhất định phải đuổi kịp hắn, không tiếc bất cứ giá nào.”

Cửa nhà kho bị đóng lại thật mạnh, ở bên ngoài nhà kho người đi không còn ai, trong nhà kho liền khôi phục yên tĩnh.

Hách Liên Tử Phong ôm một vật trong ngực, triệu hồi ra Côn Bằng thần thú, khống chế nó bay lên cao, rời đi phủ đệ.

Các cao thủ gác cửa thấy vậy, rối rít ngửa đầu nhìn xa xa, mất đi chú ý. Nam Cung Dực bước tới trước từng bước, che cười nói: “ Thần

thú sao? Thần thú cũng không phải chỉ có một mình ngươi có, Hạc Tiên đuổi theo nó.”

Khi hắn gọi trở về, một con Tiên Hạc toàn thân màu trắng, xuất hiện ở trên bầu trời phủ đệ, lông vụ toàn thân đều màu trắng, vốn phải là thánh khiết không gì sách được, song khi nhìn kỹ lại, Bạch Hạc có một đôi mắt lóng lánh nửa đen nửa tím quang mang, làm cho người khác nhìn cảm thấy kinh hãi.

Các cao thủ trước mắt đều sáng ngời, phảng phất cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Nam Cung Dực triệu hồi ra thần thú có thực lực cường đại như thế.

“ Hết thảy lên cho ta, cho các ngươi biết được uy lực của thần thú.”

Nam Cung Dực không có tính toán một mình một người đuổi theo, mà là đem tất cả cao thủ tại chỗ toàn bộ kêu lên, cùng nhau cùng hắn ngồi trên Hác Tiên thần thú đuổi theo. Hạc Tiên thần thú hình thể khổng lồ, có thể dung nạp hơn mười người, cho nên cho dù là cộng thêm những cao thủ này, nó cũng có thể bay rất tự nhiên.

Nam Cung Dực đứng ở phía đầu tiên, cúi người vuốt ve đỉnh đầu của Hạc Tiên, thanh âm mềm mại lời nói nhỏ nhẹ, nói: “ Hạc Tiên, ngươi yên lặng đã vạn năm, rốt cuộc cũng có thể hiện thân trên đời này, để cho mọi người nhìn xem thần uy của ngươi, cố gắng đừng đi xuống so với những thần thú khác.”

Một phen khích lệ làm cho Hạc Tiên thần thú cao vút thét dài một tiếng, tinh thần phấn chấn, nó vung lên hai cánh, nhanh như tia chớp phóng lên cao, đuổi theo Côn Bằng thần thú ở phía trước.

Ở chỗ cao Vọng Tinh Lâu, Tử Yêu đứng chấp tay lại, trong phủ phát sinh hết thảy đều nằm trong đáy mắt của hắn, hắn đưa mắt nhìn xa

nhìn hai con thần thù lần lượt rời đi phủ đệ, hắn tà tứ khẽ câu khóe môi, lộ ra mấy phần đắc ý: “ Bổn tọa có hai người lực lượng ngang nhau như thế làm thủ hạ, lo gì nghiệp lớn không thành?”

“ Ngươi giữ lại Nam Cung Dực, chính là vì kích thích Hách Liên Tử Phong?” Tiểu Phượng Hoàng ở trong lồng tre màu vàng đột nhiên mở miệng nói.

“ Nếu không, ngươi cho rằng là cái gì đây?” Tử Yêu ở mép miệng nụ cười giương lên lớn hơn nữa, “ Ngươi thật là cho rằng Bổn tọa không hiểu được lòng người sao? Nam Cung Dực dã tâm bừng bừng, trong lòng thời thời khắc khắc đều đánh một cái tính toán, như thế nào lại đồng ý thật tình quy thuận Bổn tọa? Bất quá người như vậy cũng có giá trị của hắn ở chỗ, nếu như không có hắn ở bên cạnh khiêu khích, dựa vào tính tình của Phong Nhi, nó chỉ ngày càng hao mòn, không có ý cầu tiến, mất đi ý chí chiến đấu. Bắc Thần gia tộc ta cần là một người có thể cầm quyền sanh sát trong tay, dã tâm bừng bừng, mà không phải là một người sa vào nhi nữ tình trường, người không muốn tiến thủ.”

Vân Huyên nghe được những lời của hắn, không khỏi đối với hắn sinh ra vài phần bội phục, nếu như đổi lại là nàng, khi biết rõ được bản tính của Nam Cung Dực, lựa chọn đầu tiên ở trong lòng của nàng nhất định sẽ trừ đi hắn, từ trước đến giờ cũng là chánh tà rõ ràng, nàng tuyệt đối không cho phép người trong lòng mang quỷ ở lại bên cạnh mình. Mà Bắc Thần thế nhưng lại có thể nhìn thông thấu lòng người như thế, hơn nữa có thể lợi dụng tốt như thế, ít nhất ở điểm này nàng cảm thấy không bằng……

“ Chẳng lẽ ngươi không sợ có một ngày ngươi kiểm soát không được, ngươi không có cách nào để khống chế hắn nữa, hoặc là nói, có một ngày Bắc Thần gia tộc sẽ bị hủy ở trong tay hắn?”

Tử Yêu suy suy cười một tiếng nói: “ Nếu như thật có ngày như thế, đó chính là Bắc Thần gia tộc ta vô năng, không có gì để tiếc hận. Quyền lực chi tranh vốn là rất tàn khốc, ai có thể cười đến cuối cùng, người đó chính là người chiến thắng. Hắn nếu có năng lực này, liền chứng minh ánh mắt của Bổn tọa không có sai. Chỉ tiếc, hắn không phải là hậu duệ truyền thừa của Bắc Thần gia tộc ta, nếu như hắn có thể đổi chỗ với Phong Nhi mà nói, có lẽ, Bổn tọa có thể không có chút nào giữ lại đem tu vi của cả cuộc đời ta toàn bộ truyền thụ cho hắn, nhân tài như vậy chính là hi vọng của Bắc Thần gia tộc ta một lần nữa quật khởi.”

Hắn lại đối với Nam Cung Dực đánh giá cao như thế, Vân Huyên khó mà hiểu.

Dư quang, nhìn thấy đỉnh đầu Tiểu Phượng Hoàng nhẹ nhàng lay động, Tử Yêu làm bộ như không có phát hiện, mép môi lộ ra nụ cười thần bí khó lường.

Bóng đêm cuồn cuộn, nước sông dậy sóng, hai con thần thú cách sông lớn mà giằng co.

Hách Liên Tử Phong nhìn thấy Nam Cung Dực ngồi trên Hạc Tiên Thần thú, lộ ra vẻ kinh ngạc, Hạc Tiên thần thú một trong mười thần thú giữ cửa của thập đại học viện lại rơi vào tay của hắn, hắn là như thế nào lấy được? Chiếm được một bảo vật như vậy, hắn lại không giao nộp cho lão tổ tông, mà là đem những thứ Kim Ngân tài bảo vô dụng kia toàn bộ nộp lên cho lão tổ tông, có thể nghĩ, tâm cơ của người này sâu như thế nào.

“ Nam Cung Dực, ta quả nhiên xem thường ngươi, đem ngươi giữ lại ở Bắc Thần gia tộc, sớm muộn gì cũng trở thành khối u ác tính của Bắc Thần gia tộc.”

“ Như thế nào? Muốn giết ta sao? Ngươi nhưng là đã theo ta ký kết khế huyết, trừ phi là ngươi nghĩ cùng ta đồng quy vu tận, nếu không nghe lời, ngươi căn bản không giết được ta.”

Nam Cung Dực đắc ý nở nụ cười, phóng phật hết thảy đều ở trong lòng bàn tay của hắn.

Hách Liên Tử Phong sắc mặt căng thẳng, lộ ra tức giận. Ký hạ khế ước, làm như vậy là để cứu Tiểu Nguyệt Nha, hắn không có lựa chọn nào khác, song vì giết một con chó, mà liều mạng, một chút cũng không có đáng giá. Hắn từ từ thu hồi tức giận, đem vật cầm trong tay một đoàn xiêm ý sửa sang lại, nghiêng người ngăn cách tầm mắt của đám người Nam Cung Dực.

Nam Cung Dực thăm dò, nhìn quanh một đoàn quần áo trong tay hắn, thấp giọng hù dọa nói: “ Đứng ẩn giấu, ta chính là phụng mệnh của Tử Yêu đại nhân, đến đây đem đứa bé kia mang trở về, trên thực tế ta cũng không muốn thương tổn đứa bé này, thương tổn nó chỉ làm cho ta mang đến phiền toái mà thôi, đối với ta một chút chỗ tốt cũng không có, ngươi muốn trách thì trách lão tổ tông của ngươi a!”

“ Có bản lĩnh, ngươi liền đến đây thử một chút.” Trường kiếm ở trong tay Hách Liên Tử Phong vù vù, kiếm khí màu tím lấy hắn làm trung tâm hướng xung quanh khoách tán ra, một vòng tiếp theo một vòng, tạo nên thủy bàn lay động.

Nam Cung Dực lui về phía sau hai bước, mà hơn mười gã cao thủ đi theo phía sau hắn nhất tề sắp xếp mở ra trận thế, ngăn trở ở trước mặt hắn.

“ Tiểu nhân nhát gan.” Hách Liên Tử Phong thanh âm lãnh xích (lạnh lùng, chê bai), liền mở ra kiếm khí, hướng đối phương công kích tới,

vô số kiếm khí ở trên khoảng không trên mặt sông kịch liệt giăng khắp nơi.

Trong nhà kho yên tĩnh, một mảnh ánh trăng từ ngoài cửa sổ ở trên mái nhà an tĩnh chiều xuống, vừa vặn chiếu vào một chỗ nửa mở nửa kín ở trong thùng rượu. Chỗ sâu trong thùng rượu, có một bóng người nho nhỏ co rúc ở trong nơi đó, ánh trăng mềm mại vuốt ve mặt của bé, bé vẫn duy trì tư thế ngủ như trẻ con nguyên thủy nhất, hương vị ngọt ngào ngủ ở nơi đó, căn bản không biết ở bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Ánh trăng từ từ chếch đi, càng rơi càng sâu, cùng ngày thường điểm mặt trời nổi lên, trên mặt sông chiến đầu đã chuẩn bị kết thúc, trải qua một đêm chiến đấu, song phương thế lực ngang nhau, quân đã quá mỏi mệt.

Những cao thủ đi theo Nam Cung Dực đến đây đuổi bắt Hách Liên Tử Phong, mọi người đều là tinh anh của Bắc Thần gia tộc, Huyền giai đều từ Huyền Hoàng trở lên, Hách Liên Tử Phong lấy một địch hơn mười người, vẫn không có rơi vào thế hạ phong, đã là vô cùng tuyệt vời.

“ Tử Phong thiếu gia, hài tử ở trong ngực ngài chính là người lão tổ tông muốn, ngài vẫn là đem người gia ra đây đi, không nên tiếp tục đấu tranh vô vị nữa, lão tổ tông ra lệnh là ai cũng không thể làm trái ý được.” Có một cao thủ trong đó đứng ra nói.

Bọn họ cũng biết nếu như tiếp tục giao chiến đi xuống chỉ là lưỡng bại câu thương mà thôi, Hách Liên Tử Phong thủy chung vẫn là hậu duệ của Bắc Thần gia tộc, trên người chảy xuôi dòng máu của Bắc Thần gia tộc, bọn họ không hi vọng hắn bị thương. Nhưng nếu như không hoàn thành nhiệm vụ, bọn họ cũng giống như trước trốn không thoát bị trách phạt, quyền hánh dưới tướng, bọn họ vẫn là hy

vọng có thể lấy phương thức hòa bình để giải quyết tranh chấp.

“ Kia không có khả năng, muốn cướp đi hài tử ở trong tay của ta, các ngươi trước hết cướp đi tánh mạng của ta rồi hãy nói.” Hách Liên Tử Phong cường ngạnh nói.

Các cao thủ liếc mắt nhìn nhau, nếu như không có cách nào đàm thỏa *(đàm luận ổn thỏa)*, vậy thì chỉ có thể xuất ra tuyệt chiêu.

“ Bày trận!” Một người cầm đầu gào to một tiếng.

Hơn mười người cố thủ, nhất tề biến hóa vị trí, tạo thành một đội ngũ đặc thù, từ đám bọn họ trên người mỗi người đều dâng lên một cổ huyền khí mạnh mẽ, cổ huyền khí này một khi ngưng tụ thành một đoàn, xu thế liền có thể phiên giang đảo hải – sông cuộn biển gầm *(dời sông lấp biển, thế mạnh như nước)*.

Song phương khí thế khổng lồ như sống nước Trường Giang, không nhân nhượng, không ngừng mà nhấc lên sóng to gió lớn, chấn động khắp nơi, một cuộc chiến đấu kịch liệt liền kéo ra mở màn.

Nhưng mà, song phương bọn họ tựa hồ lại quên mất, tại chiến trường ở bên ngoài còn có một người, một mực lặng yên quan sát chiến đấu, đến nay còn chưa có xuất thủ qua.

Hách Liên Tử Phong lúc bắt đầu còn lưu ý đến Nam Cung Dực, đề phòng hắn đột nhiên xuất thủ đánh lén, lúc sau cùng mười mấy cao thủ càng đánh càng hăng, dốc hết toàn bộ sức lực, sự chú ý của hắn phải trở lại trong trận chiến trước mắt, hết sức chuyên chú đi vào.

Song, chính là một chút biến hóa như vậy, thế cuộc đột nhiên sinh biến.

Hách Liên Tử Phong đầu hơi ngửa ra, ngay phía, phá không mà ra một đoàn ánh sáng màu vàng, mê hoặc tầm mắt của hắn.

Đây là cái gì?

Hắn theo bản năng phi thân lui về phía sau, bên tai truyền đến một tiếng sư tử rống, hắn rốt cuộc đã thấy rõ, đó chính là một con hùng binh màu vàng, giương nanh múa vuốt hướng mình đánh tới, Côn Bằng thần thú ở phía dưới, nhận thấy khiêu khích của Kim Sư, tiến lên nghênh chiến.

“ Chẳng lẽ đó chính là thần thú giữ cửa của Kim Sư học viên – Kim Sư thần thú?”

Hách Liên Tử Phong vừa suy tư, vừa hướng về phía sau bay nhanh rút lui, khi tầm mắt hắn nhìn thấy điểm mù, một thanh trường kiếm đang phá không hướng hắn đâm tới, mà phương hướng đối diện với mũi kiếm chính là trái tim của hắn, một kiếm này nếu như đâm xuống, hắn hẳn là phải chết không thể nghi ngờ.

Nam Cung Dực cầm kiếm bay lượn ở trên bầu trời, ánh mắt sắc bén, hắn nhìn chăm chú đúng một cái mục tiêu, liều lĩnh lao về trước, giết chết Hách Liên Tử Phong, Tử Yêu liền không có người thừa kế, nói không chừng đến lúc đó, hắn có thể nhận được ưu đãi của Tử Yêu, thừa kế hết thảy của Tử Yêu. Mặc dù cái này với tính toán cùng kế hoạch lúc trước của hắn có điều khác biệt, nhưng nếu thật có thể như thế, chính là dệt hoa trên gấm, hắn cầu cũng không được.

Nghĩ tới, đáy mắt hắn sát khí càng ngày càng đậm, hạ thủ càng thêm tàn nhẫn hơn.

Hắn đánh lén tới quá nhanh, vô luận là phương vị, tốc độ, hay là thời cơ đều được chọn chính xác, Hách Liên Tử Phong hoàn toàn không

có cơ hội chạy thoát, nhận thấy được phía sau sát khí đang tới gần, đã không kịp nữa rồi.

“ Nam Cung Dực, ngươi dám giết ta, ta liền cùng ngươi đồng quy vu tận.”

Hách Liên Tử Phong đưa ra tính toán xấu nhất, cả người huyền khí tăng vọt, muốn lựa chọn phương thức tự bạo, muốn cùng hắn đồng quy vu tận.

Nam Cung Dực không ngờ đến hắn sẽ đưa ra quyết định như vậy, không tiếc hết thảy kéo hắn *(chỉ Nam Cung Dực)* làm đệm lưng, đồng quy vu tận.

“ Đồng vu quy tận sao? Mạng của ngươi, ngay cả một phần mười cũng không đáng giá a.” Nam Cung Dực lãnh ngạo cười một tiếng, đột nhiên nghiêng người, trệch sang một hướng khác, trường kiếm trượt qua cánh tay của Hách Liên Tử Phong.

Hách Liên Tử Phong muốn đánh cược một lần, đánh cược Nam Cung Dực có hay không yêu quý tánh mạng của mình? Tiền đánh cuộc chính là tánh mạng của hắn. Hiển nhiên, hắn đánh cược thắng. Nam Cung Dực yêu quý tánh mạng của mình còn hơn tất cả, cho nên, mặc dù đây là cơ hội tốt nhất để hắn *(chỉ Nam Cung Dực)* giết mình, hắn cũng phải bỏ qua.

Thu hồi huyền khí quanh thân, hắn đột nhiên tung người nhảy lên, ôm vật trong tay mình, nhảy vào trong nước sông.

“ Đuổi theo, tiếp tục truy đuổi cho ta, nhất định phải đuổi kịp hắn!” Đáy lòng Nam Cung Dực rốt cuộc dấy lên tức giận, cơ hội tốt như vậy lại để cho hắn lãng phí một cách vô ích, tiếp theo muốn một lần nữa lấy đi tánh mạng của Hách Liên Tử Phong, sợ là không dễ dàng a, một

khi đối phương có lòng cảnh giác, hắn chưa chắc có cơ hội để hạ thủ.

Bất quá trước mắt, Hách Liên Tử Phong vẫn còn bị vậy ở thế hạ phong, hắn phải nắm chặt cơ hội, lại vì mình sáng tạo một lần cơ hội giết người tuyệt hảo, cúi đầu nhìn xuống nước sông ba đào cuồn cuộn, Nam Cung Dực trên mặt hiện lên vẻ rét lạnh.

Thái Dương từ từ chiếu vào bên trong nhà kho, trong kho hàng hết thảy bắt đầu trở nên rõ ràng.

Bên trong thùng rượu cô bé từ từ mở mắt ra, bé xoa xoa hai mắt, đầu tiên là nhìn quanh vách tường thùng rượu, một đôi con ngươi xinh đẹp khẽ nháy, rất là ngạc nhiên.

“ Thúc thúc tóc trắng.”

Bé theo bản năng kêu lên, nhìn xung quanh, nhưng không thấy bất cứ thân ảnh nào. Bàn tay nhỏ bé của bé chống đỡ, đứng lên, thân cao vẫn chưa tới được miệng của thùng rượu, khuôn mặt nhỏ nhắn giương cao, bé điểm mũi chân nhín uanh, muốn nhìn ra phong cảnh ở bên ngoài thùng rượu.

“ Thúc thúc tóc trắng, người ở đâu?” Bé liên tục hô lên mấy tiếng, cũng không có người nào đáp lại bé.

Khuôn mặt nhỏ nhắn phấn điêu ngọc mài bắt đầu xuất hiện mất mác, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, một đôi mắt cúi xuống.

“ Thúc thúc tóc trắng, người đi đâu rồi? Người không cần Tiểu Nguyệt Nha nữa sao?”

Nước mắt ở trong hốc mắt của bé đảo quanh, bé hít hít hai cái, nước

mắt từ từ thu lại, tay nhỏ của bé ở trên vách tường của thùng rượu xô đẩy, không ngừng dùng sức. Bé muốn đi ra ngoài, bé không muốn bị vậy ở chỗ này.

“ Ai da, ai da……..” Cả nhà kho phiêu đãng thanh âm mềm nhũn của bé, bé đem hết toàn bộ sức mạnh đều đi ra. Chỉ thấy thùng rượu bắt đầu là nhẹ nhàng lay động, đến cuối cùng đột nhiên trong lúc đó hướng tới một cái phương hướng khác nghiêng đổ đi xuống, “ Đùng” một tiếng, thùng rượu ngã xuống, trên mặt đất liên tục lăn mấy vòng mới dừng lại.

Ở trên miệng thùng rượu, một đôi tay nhỏ bé từ từ dò xét đi ra ngoài, bắt được miệng thùng. Tiểu Nguyệt Nha vựng vựng hồ hồ, rốt cuộc cũng bò ra ngoài được.

Nếu đổi lại là một cái hài tử khác căn bản là không thể nào lay động được cái thùng rượu, Tiểu Nguyệt Nha lại bất đồng, lực cánh tay của bé rất là kinh người, thế nhưng thật đem thùng rượu lay động được, Tiểu Nguyệt Nha từ trong thùng bò đi ra ngoài, cái trán cùng cái mũi khéo léo bên trên cùng treo một tầng mồ hôi hột trong suốt.

Bé không khóc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy ý chí kiên cường, tay nhỏ bé giơ lên, lau đi một tầng mồ hôi. Một đôi ánh mắt sáng ngời ngó nhìn xung quanh, bé nhớ kỹ, cái địa phương này bé nhận ra a.

Bé còn ở lại chỗ này, kia vậy Thúc thúc tóc trắng đâu? Thúc thúc tóc trắng đi nơi nào rồi?

Bé mở hai bắp chân ra, ở chung quanh nhà kho vóng vo đứng lên, vòng quanh nhà kho đi mấy vòng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẻ thất vọng càng ngày càng đậm, thúc thúc tóc trắng quả thật không thấy, là bị người xấu bắt đi sao?

Trong lòng của bé quýnh lên, vành mắt không khỏi đỏ lên, nên bước chân bước nhanh chạy tới bên đại môn nhà kho.

Hai miếng sắt bị đóng lại thật chặc, bé chỉ đủ nhận ra được một cái phương hướng duy nhất ở trên cửa sắt, cách một kẻ hở nhỏ, tay nhỏ bé của bé vừa vặn có thể chiu vào bên trong đó.

“ Thả ta đi ra ngoài!” Hai cánh tay nhỏ bé dùng sức đập vào cửa sắt, cửa sắt vẫn không nhúc nhích.

“ Bại hoại, mau thả ta đi ra ngoài, không cho các ngươi thương tổn đến thúc thúc tóc trắng.”

Một phen lời nói có ý nghĩa tuyên cáo thẳng thắn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhíu lại, tiểu chân mày lại càng nhíu lại, thật giống như cái cửa kia chính là cừu địch của bé vậy, cùng nó phân cao thấp.

“ A …… Nhanh lên một chút mở cửa ra a, nếu không mở cửa ra, ta liền tức giận!” Khuôn mặt nhỏ nhắn trướng đến đỏ bừng, bé vừa nắm chặt lấy đại môn, vừa hướng về cửa sắt tuyên chiến, cửa sắt làm sao sẽ trả lời bé, chẳng quả là lạnh như băng đứng ở nơi đó, cho dù bé dùng sức như thế nào, nó đều đứng ở nơi đó, vẫn không nhúc nhích.

Tiểu Nguyệt Nha nóng nảy, đứng lên, bắt đầu lấy chân bó* của chính mình đi đạp nó. *(*người phụ nữ thời xưa thừa bó chân lại cho nó thùy mị a=)))*

“ Cho ngươi không ra, cho ngươi không ra, ta chán ghét ngươi.”

Cho nên, Tiểu Nguyệt Nha bắt đầu cùng cửa sắt trong lúc đó trường kỳ chiến đầu, một lát dùng sức ở hai tay đập một cái, một lát lại dùng chân đạp một cái, một chút lại ngã nhào xuống đất, một chút lại xoa

chân bó của mình, bé thế nhưng lại không có buông tha cho nó, ý chí thật kiên cường.

Đang lúc bé cùng cửa sắt tiến hành kịch liệt giao chiến hết sức, Tử Yêu hiện thân ở trên bờ sông. Hách Liên Tử Phong cùng Nam Cung Dực giao chiến, thấy được kết cuộc, Hách Liên Tử Phong hướng về phía nước sông nhảy xuống, hắn khẽ híp híp mắt, thần sắc rốt cuộc cũng động dung, ách Liên Tử Phong chính là huyết mạch của Bắc Thần gia tộc, chưa được hắn cho phép, không ai được lấy đi tĩnh mạng của Hách Liên Tử Phong cả.

Hai cánh tay hắn mở ra, áo báo đón gió bay lên, chân phải của hắn nhẹ nhàng bước lên đỉnh sóng, sau một khắc, cả người như một trận gió, ở trên mặt sông nhanh – mạnh mẽ bay qua, xuất hiện ở cuối tầm mắt.

“ Hung hăng bắn hắn cho ta, chỉ cần hắn ngoi đầu lên, liền dùng vạn tên bắn chết hắn!” Nam Cung Dực chỉ huy các cao thủ, mỗi người trong tay đều nhiều hơn một cái cung tên, cách hai bờ sông, hướng về phía trong nước sông bắn tên.

Thanh âm “ thở phì phò”, mang theo xu thế thiên quân vạn mã, không chút lưu tình bắn vào nước sông, chỉ cần một mũi tên là có thể lấy tánh mạng của người trong lòng sông.

Nước sông vẩn đục, không cách nào phán đoán được vị trí cụ thể của Hách Liên Tử Phong, chỉ có thể đại khái nhìn thấy biến hóa nhỏ bé ở trên mặt sông, đại khái phán đoán có thể Hách Liên Tử Phong đang ở trong khu vực sông này.

“ Hung hăng bắn hắn cho ta, Hách Liên Tử Phong đã hoàn toàn phản bội Tử Yêu đại nhân, người thứ nhất có thể bắn chết hắn, ta nhất định sẽ hướng Tử Yêu đại nhân xin phần thưởng, phần thưởng hắn

cho đều là chỗ tốt!” Nam Cung Dực dụ dỗ bọn hắn.

Các cao thủ nghe vậy, trong đó có một nhóm người đối với lời nói của hắn sinh ra hoài nghi, nhưng vẫn là trong đó có một nhóm người tinh thần nhất tề chấn động, hướng về trong nước sông càng thêm điên cuồng mà bắn tên.

“ Dừng tay!” Trên bầu trời truyền đến một thanh âm uy nghiêm.

Âm ba phất qua mặt sông, từng đường tên bị âm ba quấy nhiễu, trệch sang hướng khác, từng mũi tên dán ở nước sông lướt sóng dựng lên, bắn về phía trên bầu trời.

Mưa tên điên cuồng, trong khoảnh khắc biến thành Thiên Nữ Tán Hoa, đem cao thủ ở hai bờ sông nhất tề ngừng lại động tác trên tay, quay đầu nhìn về phía người ở trên mặt sông bay tới.

“ Tử Yêu đại nhân.” Có người kinh hô một tiếng, mọi người hướng hắn nhất tề cúi đầu.

Tử Yêu đại nhân? Nam Cung Dực vốn là đưa lưng về phía hắn, nghe được các cao thủ gọi, phía sau lưng của hắn đột nhiên cứng lại, trên vẻ mặt rõ ràng là sửng sốt, khi hắn quay đầu lại, mặt hướng về Tử Yêu hé ra chính là vẻ mặt thong dong cùng bình tĩnh.

“ Tử Yêu đại nhân, chúng ta đang truy nã phản đồ, Hách Liên Tử Phong, ngài xin chờ một chút, chúng ta rất nhanh là có thể bức hắn ra khỏi mặt nước.”

“ Phải không? Ngươi xác định là muốn đem hắn bức ra khỏi mặt nước, mà không phải là muốn đem hắn giết chết ở trong nước sông a?” Tử Yêu cười lạnh nói.

Nam Cung Dực lập tức cảm nhận được toàn thận bị một cổ lực lượng lạnh như băng trói buộc, như mũi nhọn ở lưng, từng đợt đau nhói.

Tử Yêu đại nhân nhìn thấy được? Hắn đây là đang cảnh cáo mình, hay là muốn giết mình?

Lúc này, đáy lòng Nam Cung Dực sinh ra một cảm giác sợ hãi: “ Tiểu nhân không dám, tiểu nhân chẳng qua là phụng mệnh làm việc, tuyệt không dám làm nghịch ý của Tử Yêu đại nhân.” Hắn cúi đầu, kính cẩn nghe theo nói.

Tử Yêu không để ý đến hắn, mà là lấy một đôi ánh mắt cơ trí mà sắc bén quét qua hắn, thanh âm nhàn nhạt nói: “ Ngươi không cần trốn nữa, ra đi!” Âm ba như một loại sóng triều, kèm theo nước sông ba đào, một lớp sóng tiếp theo một lớp sống, dâng tới.

Ở một nơi dưới nước sông, bọt nước văng khắp nơi, có người từ trong nước chui ra, một thân ẩm ướt đáp lại, tóc dài xốc xếch, nhưng che dấu không được ngạo khí cùng lăng nhiên trên người của hắn, người nọ chính là Hách Liên Tử Phong.

Quyển 6 - Chương 79: Thần uy của Tiểu Nguyệt Nha

Hách Liên Tử Phong im lặng không lên tiếng đứng ở chỗ đó, chờ đợi lão tổ tông đưa ra quyết định, hắn đem người của lão tổ tông nhốt ở trong kết giới thả ra ngoài, trừng phạt nhất định là không thể tránh được, nếu như đem hắn xử tử chưa đến nỗi đó, hắn rất tin lão tổ tông sẽ không làm như vậy.

Tử Yêu tầm mắt hướng về trong tay của hắn liếc qua, hỏi: “ Đứa nhỏ kia đâu?”

Giờ phút này, trong tay Hách Liên Tử Phong không có vật gì, hắn lại càng im lặng không chịu lên tiếng, làm cho tất cả mọi người đối với hắn không có biện pháp nào.

Nam Cung Dực cũng đã nhận ra trong tay của Hách Liên Tử Phong không thấy bóng dáng của hài tử, nghĩ thầm chẳng lẽ đứa bé kia đã rơi vào trong lòng sông, bị chết đuối? Không thể nào, đối với Hách Liên Tử Phong hắn hiểu rất rõ, hắn tuyệt đối sẽ không thể đem nữ nhi của Vân Khê ôm qua loa, nhảy vào trong nước sông, càng không có khả năng đem bé làm cho chết đuối, giải thích duy nhất……

Ánh mắt của hắn sáng ngời, lên tiếng nói: “ Tử Yêu đại nhân, đứa bé kia hơn phân nữa là còn ở lại trong phủ đệ, căn bản không có bị Phong thiếu gia từ phủ đệ mang đi ra…….”

“ Nam Cung Dực, ngươi đến tột cùng là đang nói cái gì a?” Hách Liên Tử Phong đột nhiên mở miệng nói, thanh âm lành lạnh cắt đứt lời hắn: “ Cái gì mà hài tử? Ngươi khi nào thấy ta ôm một hài tử?

Ngươi như thế nói xấu ta, đến tột cùng là có dụng ý gì? Chẳng lẽ là muốn thay ta trở thành Thiếu chủ của Bắc Thần gia tộc sao?”

Không có bất kỳ căn cứ chính xác nào, bọn họ như thế nào lại đem tội danh gài tang vật ở trên người của hắn? Hách Liên Tử Phong căn cứ vào điểm này giải vây cho mình.

“Hách Liên Tử Phong, ngươi đừng mơ tưởng nói ngụy biện, hài tử không phải ngươi mang đi, vậy ngươi chạy cái gì chứ?” Nam Cung Dực cười lạnh nói.

“ Ta nghĩ chính là ngươi muốn dẫn người đến giết ta, ta tự nhiên muốn chạy, chẳng lẽ tùy ý đứng đó để ngươi đến giết? Về phần hài tử, ngươi một mực chắc chắn là ta mang hài tử đi, chẳng lẽ ngươi lúc ấy ở hiện trường? Là ngươi giúp ta phá giải kết giới?” Hách Liên Tử Phong hỏi ngược lại.

Nam Cung Dực cả người chấn động, ánh mắt hiển lộ ra vài phần bối rối, hắn không dám ngẩng đầu lên nhìn Tử Yêu, sợ lão sẽ nhìn ra đầu mối. Nếu như Tử Yêu biết hắn có biện pháp có thể phá giải kết giới, tinh tế tìm tòi nghiên cứu, hậu quả cũng dễ dàng nghĩ được.

Hắn khẽ mỉm cười, thay đổi một bộ thần sắc, ấm giọng nói: “ Ta nghĩ cái này có thể là hiểu lầm, mới vừa rồi cũng là ta nhất thời nóng lòng, cho là Phong thiếu gia ngươi đi cứu đứa bé đó, cho nên mới dẫn người đuổi theo đến đây. Sớm biết là một hiểu lầm, chúng ta cũng sẽ không phí nhiều khí lực như vậy. Phong thiếu gia, ngài cũng là, vì sao không nói rõ ràng sớm một chút, ngược lại đi nhảy xuống sông chứ? Hiện tại khiến cho ngài toàn thân đều ướt hết, ta thật là có lỗi đi?”

Hách Liên Tử Phong xuy lạnh một tiếng, không nhìn tới hắn.

Tầm mắt Tử Yêu ở giữa hai người Nam Cung Dực cùng Hách Liên Tử Phong dò xét qua lại, hắn hiển nhiên lời người nào cũng không thể tin tưởng, tự có một phen phán đoán. Một lúc lâu, hắn mở miệng nói: “ Thôi, chuyện này ngừng ở lại đây đi, Bổn tọa không muốn tiếp tục truy cứu nữa. Qua mấy ngày nữa, chính là một ngày trong đại để Bắc Thần gia tộc chúng ta đứng lên một lần nữa, hai người các ngươi đến lúc đó biểu hiện tốt hơn nữa, đến lúc đó, người nào có công lao lớn nhất, Bổn tọa liền tự mình truyền thụ cho hắn một môn tuyệt kỷ, Bổn tọa tuyệt không thiên vị. Bất quá điều kiện tiên quyết là, hai người các ngươi từ khoảnh khắc này dừng lại bất kỳ tranh đấu lẫn nhau, nhất trí cùng nhau đối ngoại. Nếu để cho Bổn tọa phát hiện người nào vén lên tranh đoan, Bổn tọa đầu tiên liền diệt người đó!”

Nam Cung Dực cùng Hách Liên Tử Phong hai người nhất tề chấn động trong lòng, hướng về phía Tử Yêu thật sâu khom người cúi xuống, song song gật đầu lên tiếng.

“ Dạ, lão tổ tông.”

“ Dạ, Tử Yêu đại nhân.”

Đợi hai người ngẩng đầu lên, thân ảnh của Tử Yêu đã biến mất không thấy đâu, ba mặt trên nước sông, chỉ để lại những rung động nhợt nhạt, chứng minh thật sự hắn từng xuất hiện ở nơi này.

“ Phong thiếu gia quả nhiên hảo tâm kế a, như vậy cũng có thể chạy trốn tội lỗi a.” Nam Cung Dực thanh âm cười lạnh, lộ ra mấy phần khinh thường.

Hách Liên Tử Phong vẻ mặt khinh thường càng đậm, thậm chí ngay cả con mắt cũng không nhìn hắn một cái: “ Với kẻ tiểu nhân ti tiện, ta không có lời gì muốn nói, tự giải quyết cho tốt đi.”

Nói xong, Hách Liên Tử Phong phi thân lên, lướt sóng mà đi, cực kỳ nhanh rời khỏi tại chỗ.

Cũng không biết Tiểu Nguyệt Nha như thế nào? Để bé một mình một người, nhốt ở bên trong nhà kho, bé sẽ không sợ sao?

Hết thảy đều nằm trong kế hoạch của hắn, ngoài kế hoạch chính là, lão tổ tông phát hiện hắn đi cứu Tiểu Nguyệt Nha nhưng mà không có trừng phạt hắn, hắn có chút nghi ngờ, lão tổ tông phát hiện cái gì sao? Hắn tăng nhanh cước bộ.

“ Phong thiếu gia.”

“ Phong thiếu gia.”

“ …….”

Từ khi bắt đầu vào phủ, dọc theo đường đi các thủ vệ đều rối rít hướng hắn chào hỏi vấn an.

Hách Liên Tử Phong một đường đi tới ngoài cửa nhà kho, hắn làm bộ là như không chú ý đi ngang qua, không muốn khiến cho người khác chú ý, ai ngờ, tầm mắt đạt tới nơi nhưng chỉ thấy cửa nhà kho bị mở ra, trong lòng hắn căng thẳng, thấy ngoài cửa nhà kho có thủ vệ tuần tra, hắn đi tới.

“ Đã xảy ra chuyện gì? Buổi tối sao đem nhà kho mở ra rồi?”

Trong trí nhớ của hắn, nhà kho lúc ban đêm bình thường cũng sẽ không có người nào đi vào, cho nên hắn mới yên tâm để Tiểu Nguyệt Nha ở nơi này, ai ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, trong lòng hắn bắt đầu lo lắng. Một bên hỏi thủ vệ, một bên lấy tầm mắt nhìn cảnh quang xung quanh tra xét. Khi tầm mắt hắn quét qua thùng gỗ bị ngã

ở trên mặt đất, trong lòng hắn đều nhanh muốn nhảy ra ngoài, Tiểu Nguyệt Nha xem ra là thật đã xảy ra chuyện rồi.

“ Hồi bẩm Phong thiếu gia, cửa nhà kho không phải chúng ta mở ra, giống như là có người tử bên trong mạnh mẽ đẩy ra, ngài nhìn xem, ở bên này cửa còn có rất nhiều dấu chân.”

Hách Liên Tử Phong hơi kinh ngạc, theo phương hướng chỉ điểm của thủ vệ nhìn lại, quả nhiên ở bên cạnh cửa vị trí xuống dưới, thấy được rất nhiều dấu vết chân xốc xếch, khóe miệng hắn mỉm cười co rút lại, chỗ trán rơi xuống ba đường hắc tuyến dựng thẳng, hắn thật không dám tin tưởng, bởi vì …. đây một ít dấu chân rõ ràng chính là thuộc về Tiểu Nguyệt Nha, hai miếng cửa sắt khổng lồ như thế không nhấc nổi lại bị Tiểu Nguyệt Nha mở ra a? Bé chỉ là hài tử mà thôi, làm sao có khí lực lớn như vậy đẩy ra hai miếng cửa sắt đây?

“ Phong thiếu gia, người xem, cái thanh khóa này còn có lưu lại một đạo dấu vết rất kỳ quái, giống như là bị một cái lực lượng mạnh mẽ bổ ra.”

Hách Liên Tử Phong đem khóa cầm lấy, nhìn từ trên xuống dưới, lại càng kinh ngạc. Dấu vết kia không giống như là bị đao kiếm chém, cũng không giống là dấu tay, vậy sẽ là cái lực lượng gì đây? Hơn nữa từ vị trí dấu vết nhìn lại, lực lượng này hắn là nội lực từ trong nhà kho phát ra bên ngoài, chẳng lẽ trong nhà kho này trừ Tiểu Nguyệt Nha ra, còn xuất hiện một người khác sao?

Hắn giả vờ xem xét xem trong nhà kho có bị mất cái gì hay không, đem các góc mảnh của nhà kho tra xét một lần, cũng không có phát hiện tung tích của Tiểu Nguyệt Nha. Bé rốt cuộc đã đi nơi nào đây? Hắn vội vàng đẩy cửa ra, bắt đầu tìm kiếm ở bốn phía phủ đệ.

“ Phong thiếu gia.”

“ Phong thiếu gia.”

“ ……”

Nhiều đội thủ vệ tuần tra hướng hắn vấn an.

Hách Liên Tử Phong làm bộ không chút để ý tản bộ, ánh mắt lại đam các ngõ ngách quét sạch một lần. Trải qua hậu viện phòng bếp, hắn còn cố ý đi vào, cẩn thận ngó nhìn mỗi cái góc ở trong phòng bếp.

Trong phòng bếp, còn có mấy vị gia phó đang bận bận rộn rộn, có người đang nấu một bát canh, mùi thơm xa xa liền có thể ngửi thấy được.

“ Bát súp này là vì người nào nấu?” Hắn lạnh giọng nói.

“ Hồi Phong thiếu gia là Bắc Thần đại nhân phân phó, nói là cho một con Thú cưng mới của người làm thức ăn.”

“ Thú cưng mới?”

“ Đúng vậy, nghe nói Bắc Thần đại nhân bắt được một con sủng vật mới, nhốt ở bên trong lồng vàng, phân phó chúng ta đem bát canh nấu xong sau đó đưa cho nó, bất quá nó cũng rất kỳ quái, canh này bình thường là để cho nữ nhân uống, bổ dưỡng dùng để dưỡng nhan, Bắc Thần đại nhân thế nhưng lại muốn chúng ta đem canh này đưa đến cho thú cưng mới, thật là kỳ quái a……..” Hạ nhân không hiểu lắc đầu nói.

Hách Liên Tử Phong càng thêm kinh ngạc, hắn chưa từng thấy qua lão tổ tông nuôi bất kỳ một con thú cưng nào, nếu là người mới nhận được một con thú cưng, duy nhất có thể chính là……

Chân mày hắn nhíu chặt lại, cười lạnh.

Vân Huyên, ngươi thật ngu ngốc, khó trách lão tổ tông không trách tội hắn, thì ra là người lão muốn đã nằm trong tay lão rồi. Bất quá, mặc kệ đi, Vân Huyên chết hay sống cùng hắn có quan hệ gì đâu? Hắn chỉ cần đem Tiểu Nguyệt Nha bảo vệ tốt, hoàn hảo không có tổn hao gì đem Tiểu Nguyệt Nha trả lại trong tay Khê Nhi, hắn liền không có gì tiếc nuối.

Về phần những người khác, không có ở trong phạm vi trách nhiệm của hắn.

“ Như thế này, chuẩn bị cho ta một bát canh giống như vậy, hơn nữa chuẩn bị thêm một ít điểm tâm cùng thịt để ăn, đều đưa đến trong phòng ta đi.” Trước khi hắn rời đi, Hách Liên Tử Phong phân phó nói.

“ A?” Hạ nhân kia rất là kinh ngạc, hắn mới vừa rồi nói tất cả canh này đều để cho nữ nhân uống, bỗ dưỡng dùng để dưỡng nhan, làm sao Phong thiếu gia cũng muốn một bát canh này chứ? Còn có trong ngày thường, Phong thiếu gia thế nhưng rất ít khi ăn điểm tâm, hôm nay khác thường như thế, quái, thật là quái a. Bất qua, nếu là chủ tử phân phó, hắn làm theo là được, không nghi ngờ gì nữa, hắn đáp lại nói: “ Tốt, tiểu nhân làm như thế này liền đưa đi cho ngài.”

Hách Liên Tử Phong rời đi phòng bếp, tiếp tục hướng về những địa phương khác tìm kiếm. Đợi khi thân ảnh của hắn rời đi, một cái thân ảnh nho nhỏ từ trong góc tường từ từ đi ra ngoài, bé một đường cũng là dán vào góc tường đi, thân ảnh thấp bé, hơn nữa được bóng đêm che dấu, thủ vệ tuần tra rất khó phát hiện bé, chỉ cho là có con rắn, côn trùng, chuột, kiến ở trong bụi cỏ ba động, cũng là không có để ý cho lắm.

Thân ảnh nho nhỏ từ góc tường chậm rãi dịch chuyển đi ra ngoài, ánh trăng nhàn nhạt chiếu xạ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, chỉ một thoáng, ánh sao sáng như ngọc, giống như một tiểu tiên đồng hạ xuống nhân thế, bé chính là người từ trong nhà kho trốn đi ra ngoài, Tiểu Nguyệt Nha.

Bé ở trong nhà kho cùng hai miếng cửa sắt phân cao thấp hồi lâu, rốt cuộc phẫn nộ của bé bộc phát, kích thích ra lực lượng thần ký Nguyệt Nha của bé, đúng là ngạnh sinh sinh đích (kiên cường, cố gắng) đem cửa sắt bị khóa chém thành hai nửa, cửa sắt theo đó mở ra, cho nên bé từ trong nhà kho bò ra bên ngoài, bắt đầu hóa thành một cái tinh linh nho nhỏ trong đêm tối, ở bốn phía phủ đệ du tẩu.

Trong lúc bất chợt, ngửi thấy được mùi thơm, bụng nhỏ lại vừa lúc lên tiếng kêu lên, thật đói nga!

Cho nên, bé mem theo mùi thơm tiếp tục vượt qua ba chân tường, cuối cùng rốt cuộc đi tới cửa phòng bếp, nuốt từng ngụm nước miếng, bé tiểu tâm dực dực (cẩn thận) đi vào.

Trong phòng bếp, vừa mới chuẩn bị tốt một nhóm ăn khuya cùng canh, lãnh sự đầu bếp phân phó người phía dưới nói: “ Các ngươi trước tiên đem những thứ này đưa tới chỗ các vị chủ tử, ta tự mình chuẩn bị bữa ăn khuya cho Phong thiếu gia.”

“ Dạ!” Chúng hạ nhân nhất tề trả lời.

Rất nhanh, mọi người lần lượt từ trong phòng bếp lui đi ra ngoài, trong phòng bếp chỉ còn lại có thanh âm của đầu bếp thái rau cùng xào thức ăn.

Tiểu Nguyệt Nha chịu không được mùi thơm của thức ăn, lớn mật sờ soạng đi vào.

“ Thật đói a!” Tiểu Nguyệt Nha vừa vuốt bụng, vừa kiễng mủi chân, ngẩng đầu nhìn lên từng dãy thức ăn để trên bàn, thừa dịp đại thúc đang thái thức ăn, nhìn không thấy tới bé, tay nhỏ bé của bé mở ra, bắt đầu lấy một số lớn điểm tâm, liên tục không ngừng được hướng cái miệng nhỏ nhắn lấp đầy.

Ừ, mùi vị cũng không tệ lắm, nếm thử cái loại này nữa.

Một cái tay khác liền bắt hai khối, đại thúc làm đồ ăn xoay người lại, bé vội vàng trốn vào trong gầm bàn, nhìn chân của đại thúc, ở trước mắt bé lắc lư tới lui, bé nhỏ giọng ăn điểm tâm, không dám phát ra thanh âm lớn.

Rất nhanh, một cái hộp đựng thức ăn cao ba tầng bầy đặt ở trước mặt của bé, bé nhìn thấy đại thúc đem một mâm thức ăn cùng điểm tâm để vào trong hộp đó.

Bộ dáng này thật là ngon a.

Bé không nhịn được nuốt nước miếng, từ từ hướng hộp đựng thức ăn bò qua, vì không để cho đại thúc làm đồ ăn phát hiện bé, bé cơ hồ là trộm cầm một khối liền lập tức đi vòng vèo đến dưới gầm bàn, trở ra ăn trộm một khối nữa, đi vòng vèo trở về, lập lại như thế, đợi đến đại thúc làm đồ ăn đem các món ăn mới làm tốt bưng khi đi tới, một mâm điểm tâm đã bị bé ăn gần hết.

“ Đâu hết rồi? Chẳng lẽ là ta mới vừa rồi quên để lên sao?” Vị đầu bếp kia cũng đã lớn tuổi, hay quên a, cho nên lại lần nữa sắp xếp một mâm điểm tâm đồng dạng như vậy.

“ Ba, ba, ba” đem hộp đựng thức ăn song song đặt lên nhau, hắn chuẩn bị tự mình đem hộp đựng thức ăn đưa đến cho Phong thiếu

gia.

Tiểu Nguyệt Nha cũng không vui lòng, mới vừa rồi cái khay điểm tâm kia thật sự là rất ngon a, bé còn không có ăn đủ đâu. Cho nên mở bắp chân ra, đuổi theo đầu bếp đưa hộp thức ăn đi.

Vừa vặn, Hách Liên Tử Phong còn đang ở nơi khác tìm kiếm tung tích của Tiểu Nguyệt Nha, chưa có trở lại gian phòng. Đợi sau khi đầu bếp phó đem hộp thức ăn bầy ở trong gian phòng của hắn, liền lui đi ra ngoài.

Tiểu Nguyệt Nha núp ở góc tường, vẫn đợi sau khi đại thúc đi ra, bé mới từ từ trốn vào gian phòng.

" Thật đáng ghét, đại thúc làm sao lại đem hộp đựng thức ăn để cao như vậy?"

Bé nhìn lên cái bàn cao hơn nàng hai cái đầu, chu lên cái miệng nhỏ nhắn, bất mãn. Với, với, với….. Với hồi lâu cũng không có với tới, cái ghế lại cao, bé liền không trèo lên được, nhưng bé rất khẩn cấp a.

Lúc này, ngoài cửa có tiếng bước chân truyền đến, bé sợ hết hồn, liền chui vào gầm giường.

" Hai người các ngươi thủ ở chỗ này cho ta, một khi phát hiện Hách Liên Tử Phong có phản ứng dị thường, hoặc phát hiện tung tích của đứa bé kia, liền lập tức hướng ta hồi báo."

" Dạ, Dực công tử."

" Chờ một chút!" Nam Cung Dực ngửi thấy được mùi thơm tử trong phòng bay ra. Hắn bước đi vào, không nhịn được chê cười: " Hách Liên Tử Phong thật là có nhã hứng a, đã trễ thế này cùng chuẩn bị

một bữa ăn ngon như thế, canh cẩu kỷ hạt sen……. Canh này dùng để nữ nhân bồi bổ hắn cũng uống?”

Hách Liên Tử Phong? Chẳng lẽ nơi này chính là gian phòng của tóc trắng thúc thúc? Tiểu Nguyệt nha ở dưới giường hưng phấn lên, nhất thời hưng phấn quá …, đầu nhỏ đụng vào trên cột giường.

“Người nào?” Nam Cung Dực đã nhận ra khác thường, một đôi ánh mắt tinh nhuệ, hướng dưới sàng tìm tòi đến.

Tiểu Nguyệt nha tay nhỏ bé dùng sức che miệng mình, không để cho mình phát ra một chút thanh âm nào. Nhưng là vô dụng, mội cái cánh tay từ bên ngoài đưa vào, đem bé từ dưới sàng kéo đi ra ngoài.

“Buông, buông!” Tay nhỏ bé quơ, bé bị ôm lên cao.

Nam Cung Dực không ngờ mình dừng lại trong chốc lát, lại có thể thu hoạch lớn ngoài ý muốn như thế, nhìn tiểu bất điểm trong tay, hắn vui vẻ nở nụ cười.

“ Ngươi tên tiểu tử này thật có thể trốn tránh a, lại trốn ở dưới sàng Hách Liên Tử Phong, còn nhận ra thúc thúc không? Thúc thúc là người đem ngươi từ trong kết giới cứu ra ngoài a.”

Tiểu Nguyệt Nha nhìn chăm chú hắn một cái, người này đích xác là cùng tóc trắng thúc thúc cũng nhau đến đem bé cứu ra, nhưng là tóc trắng thúc thúc tựa hồ không thể nào thích hắn, cho nên bé cũng không thích.

“ Ngươi mau buông ra! Ta muốn ở chỗ này chờ tóc trắng thúc thúc trở lại.” Chân của bé hướng về phía trước ngực của Nam Cung Dực đạp.

Sắc mặt Nam Cung Dực trầm xuống, “ ba, ba” mấy cái điểm huyệt đạo của bé, đem bé đặt ở trong áo ngoài của mình, mang ra khỏi gian phòng.

“ Vật nhỏ, thúc thúc làm như vậy cũng là vì tốt cho ngươi, nếu như ở trong phủ bị lão yêu quái phát hiện ngươi, nhất định sẽ ăn ngươi, thúc thúc cũng là vì cứu ngươi a.” Hắn vừa dụ dỗ, vừa đem bé mang về gian phòng của mình. Nam Cung Dực đi rất gấp gáp, không có lưu ý đến gian phòng trên mặt đất nhiều hơn một đồ vật.

Hách Liên Tử Phong ở phủ đệ liên tục vòng vo vài vòng, cũng không có bất kỳ kết quả nào. Hắn không khỏi có chút nhục chí, kéo thân thể mỏi mệt trở lại gian phòng, đầu tiên là ngửi thấy được mùi thơm của canh, hướng hộp đựng thức ăn trên bàn liếc mắt nhìn, đem canh cùng cái khay điểm tâm cùng thịt các món ăn nhất nhất bầy ở trên bàn.

Thật ra thì hắn cũng không đói, hắn kêu làm nhưng thứ thức ăn này, là chuẩn bị chờ khi hắn tìm được Tiểu Nguyệt Nha sau đó cho bé ăn đầy bụng.

Cả phủ đệ tìm khắp mấy lần, Tiểu Nguyệt Nha sẽ đi nơi nào đây? Hắn mày kiếm khóa chặc bắt đầu lo lắng, ánh sáng lóe lên đột nhiên liếc thấy trên mặt đất thật giống như có một đồ vật, hắn nhìn kỹ, thần sắc đại biến.

Trên mặt đất lưu lại vật phẩm không phải gì khác, chính là một cái giày thêu nhỏ ở trên chân của Tiểu Nguyệt Nha rơi ra, đây tuyệt đối là của Tiểu Nguyệt Nha, Hách Liên Tử Phong nhận ra được.

Hắn đột nhiên vọt ra ngoài cửa phòng, trái phải tuần tra, thần thức quét ngang, rất nhanh phát hiện không xa ở trong phòng có hai tiếng hít thở nhợt nhạt ở chỗ mai phục, nếu không phải hắn cố ý tuần tra,

thật đúng là khó phát hiện.

“ Đi ra cho ta!” Hắn quát chói tai một tiếng, đồng thời đánh ra một chưởng, đánh hướng nơi ẩn thân của một gã cao thủ, kình khí cường đại đem cao thủ núp ở trong bóng tối đánh đi ra ngoài, hắn quay cuồng vài lần liền đến trước mặt Hách Liên Tử Phong, một người khác nhận thấy được không ổn liền chạy trốn.

Hách Liên Tử Phong hai mắt sáng ngời, một đạo tử quang ở đáy mắt hắn hiện lên, chỉ nghe “ Rống” một tiếng, một con huyễn thú màu tím liền rời đi thân thể của hắn, hướng về phía thân ảnh thoát đi nhào tới.

“ A!” Cao thủ đang chạy trốn chỉ tới kịp kinh hô một tiếng, cả người liền bị huyễn thú màu tím cắn nuốt, không lưu một tia dấu vết.

Gã cao thủ còn lại sợ ngây người, cả người lay động: “ Phong thiếu gia, chúng ta chẳng qua là phụng mệnh làm việc, xin ngài hạ thủ lưu tình!”

“ Phụng mệnh làm việc? Là ai sai sử các ngươi? Là Nam Cung Dực sao?” Hách Liên Tử Phong luôn miệng hỏi, chưởng lực trên tay phải của hắn, huyền khí không ngừng ngưng tụ, cho tên cao thủ này uy hiếp rất lớn.

Hắn biết nếu như mình trả lời sai lầm hoặc là cho Phong thiếu gia đáp án không hài lòng, sau một khắc hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Hắn liên tiếp gật đầu nói: “ Không sai, thật là Dực công tử sai sử chúng ta, hơn nữa, bên trong phòng của ngài ẩn nấp một cô bé, cũng bị Dực công tử mang đi, chuyện tiểu nhân biết cũng chỉ có như vậy thôi, xin ngài hạ thủ lưu tình.”

Vì mạng sống, cao thủ một hơi đã kể những gì mình biết được ra hết, Hách Liên Tử Phong lạnh lùng nhìn chăm chú hắn, nói: “ Cút đi!”

“ Đa tạ Phong thiếu gia! Đa tạ Phong thiếu gia!” Cao thủ nhẹ nhàng đứng dậy, chạy trối chết.

Gã cáo thủ đó vừa chạy đến nửa đường, phía sau truyền đến thanh âm trường kiếm phá không, đợi quay đầu lại nhìn lên, một thanh trường kiếm sắc bén đã đi tới lưng của hắn, chỉ nghe “ Răng rắc” một tiếng giòn vang, trường kiếm từ trước ngực hắn đâm thủng qua ngực.

“ Vì……..sao?” Hắn thống khổ mà không hiểu nhìn về phía Hách Liên Tử Phong.

Hách Liên Tử Phong sườn mặt lạnh lùng che dấu ở trong bóng tối, thanh âm lạnh như băng nói: “ Ai dám thương tổn người ta quan tâm, nhất định phải chết!”

Phút chốc, cao thủ kia không cam lòng trợn to hai mắt, thẳng tắp té xuống, chết không nhắm mắt. Đúng là, hắn chết vô cùng oan ức, bởi vì hắn chẳng qua là phụng mệnh làm việc, song, ai bảo chủ tử của hắn là Nam Cung Dực đây?

Hách Liên Tử Phong hiện tại thật hối hận, mình thật không nên ký hạ khế huyết kia, cả trong phủ Bắc Thần này, người hắn muốn giết nhất chính là Nam Cung Dực, mà bây giờ, hắn lại không thể.

“ Nam Cung Dực.” Hắn ánh mắt lạnh lùng trong đêm đen tựa như tia chóp xuyên thấu màn đêm, sát khí bức người.

“Nam Cung Dực, ngươi tốt nhất không nên thương tổn Tiểu Nguyệt nha, nếu không nghe lời, ta nhất định phải để sống không bằng chết.”

Quyển 6 - Chương 80: Thúc thúc tóc trắng, mông bé đau

Edit: Như Xuân

Beta: Tiểu Mộng

Đầy mình lửa giận, Hách Liên Tử Phong chạy nhanh đến cửa phòng của Nam Cung Dực. Bên trong phòng tối đen như mực, không có một chút ánh sáng nào, Hách Liên Tử Phong nâng lên một cước, hung hăng đạp văng đại môn, kiếm quang màu bạc ở trong bóng tối đặc biệt bắt mắt.

“ Nam Cung Dực, ngươi mau lăn ra đây cho ta.”

Bên trong gian phòng im ắng, không có bất kỳ tiếng đáp lại nào.

“ Nam Cung Dực, ngươi đừng nghĩ muốn lừa gạt ta, mau đem đứa nhỏ giao ra đây!”

Hỏa điệp phát sáng, chiếu sáng hơn phân nửa gian phòng, bên trong gian phòng đúng là không có một bóng người, Nam Cung Dực rốt cuộc mang theo Tiểu Nguyệt Nha đi nơi nào đây?

Hách Liên Tử Phong yên tĩnh trở lại, thần thức quét xung quang ở trong phòng từ từ tìm tòi. Y theo tính tình cẩn thận của Nam Cung Dực, hắn chắc hẳn sẽ không rời phòng quá xa, bởi vì chỗ nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, phòng của hắn bên trong nhất định là có cái mật thất khác.

Hách Liên Tử Phong đã đoán đúng rồi, ở một góc bí ẩn ở trong phòng, đúng là có một cái gian phòng bí mật khác, chỉ tiếc người bình thường không thể nào tìm ngay được. Trong mật thất, một lớn một nhỏ hai người nhìn lẫn nhau, một người nghiêm túc mặt lạnh, tâm tư âm trầm, một người giơ hai tay ôm chặc đầu gối, co rúc ngồi ở trên cái ghế cao, ánh mắt vô tội nhìn nhau.

“ Tiểu Nguyệt Nha, ngươi có biết quan hệ giữa mẫu thân và thúc thúc?”

Tiểu Nguyệt Nha lắc đầu, chu mỏ nói: “ Ngươi là người xấu.”

Nam Cung Dực kéo nhẹ một chút khóe miệng, gương mặt nở một nụ cười: “Thúc thúc không phải là người xấu, thúc thúc đã từng là vị hôn phu mẹ ngươi, nếu như không có cha ngươi, người mẫu thân ngươi thành thân chính là thúc thúc ta, nói không chừng, ngươi chính là nữ nhi của ta.”

Tiểu Nguyệt Nha khuôn mặt nhỏ nhắn vừa nhíu lại, vừa vẩy đầu nói: “Cha ta so sánh với ngươi đẹp trai nhiều, hơn nữa cha rất thương ta, cha sẽ không làm ta sợ.”

Nam Cung Dực bị chẹn họng, đến gần trước người của bé, ngồi xổm người xuống, muốn cùng bé khoảng cách gần hơn: “Tốt lắm, thúc thúc sau này không bao giờ hù dọa ngươi nữa, ngươi nên biết điều một chút đợi ở bên cạnh thúc thúc, chờ thêm hai ngày nữa thời điểm mẹ ngươi đích thân đến đây, thúc thúc sẽ đem ngươi đưa đến bên người mẹ ngươi.”

“Có thật không?” Tiểu Nguyệt Nha hoài nghi nhìn hắn, tổng cảm thấy hắn không có ý tốt.

“Đương nhiên là thật, ngươi cảm thấy thúc thúc giống như là ngươi

lừa gạt ngươi sao?” Nam Cung Dực tận hết sức lực dụ dỗ bé.

Tiểu Nguyệt Nha nhìn hắn hồi lâu, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp không tỳ vết rốt cục nở ra một nụ cười vô địch dễ thương, vỗ vỗ tay nhỏ bé nói: “Thật tốt quá! Ta rất nhanh có thể nhìn thấy phụ thân cùng mẫu thân rồi!”

Dễ dàng như vậy liền tin, hài tử chính là hài tử. Nam Cung Dực cười nhẹ, bỗng nhiên cảm giác được trước ngực một trận mãnh liệt, từng sợi ánh sáng màu đen – tím từ hắn cổ áo nơi chui ra, hắn chân mày căng thẳng, khẽ nguyền rủa một tiếng: “Chết tiệt! Không phải huyết thống của Bắc Thần gia tộc, thật đúng là không có cách nào hoàn toàn khống chế được lực lượng nhiếp hồn đăng.”

Hắn thân thủ tìm kiếm, từ trong lòng ngực móc ra một bảo vật, hình dáng một ngọn đèn, bên ngoài có màu đồng thiếc, mặt trên còn có rất nhiều văn tự cổ xưa, Nam Cung Dực nhíu hai hàng lông mày, nhìn bảo vật mình thật vất vả có được, nhẹ nhàng mà lau chùi.

Tiểu Nguyệt Nha tò mò đánh giá món bảo vật đó, nhìn nó từ từ tản mát ra ánh sáng màu tím, thần bí cực kỳ.

Nam Cung Dực liếc nàng một cái, câu thần nói: “Thật tò mò đúng không?”

Tiểu Nguyệt Nha trọng trọng gật đầu, một bộ tò mò bộ dáng cục cưng rất nhu thuận.

“Ngươi trước ngoan ngoãn đứng ở chỗ này, như thế này sau khi thúc thúc luyện xong công, sẽ nói cho ngươi biết nó rốt cuộc là cái bảo vật gì.”

Nói xong, hắn quay trở lại ngồi trên giường được chế tạo bằng Ngọc

thạch, đem nhiếp hồn đăng bầy đặt tại trước mặt của chính mình, bắt đầu tu luyện.

Từ trong nhiếp hồn đăng tán bật ra quang mang tử sắc càng ngày càng chói mắt, Nam Cung Dực vẻ mặt cũng là rất thống khổ, hắn cũng là vạn bất đắc dĩ, nhiếp hồn đăng vốn là bảo vật của Bắc Thần gia tộc, đối với dòng chính huyết mạch Bắc Thần gia tộc, nó chính là chí bảo, mà đối với hắn là một ngoại nhân, lực lượng nhiếp hồn đăng mặc dù không lớn, nhưng lại tạo thành uy hiếp lớn vô cùng. Trong khoảng thời gian ngắn, thực lực của hắn đúng là sẽ tăng lên rất mau, nhưng cứ thế mãi, nhiếp hồn đăng đối với hắn tạo thành hậu quả.....

Nam Cung Dực khổ không thể tả nổi.

Mỗi một lần lực lượng nhiếp hồn đăng phát sinh ba động, hắn nhất định phải dùng huyền khí của mình đi áp chế nó, bổ khuyết những phần nó thiếu, mỗi một lần chính là kinh nghiệm thống khổ a.

Tựa như hiện tại, hắn đang chịu đựng giai đoạn gian nan nhất, lấy tinh thần lực cường thịnh nhất của mình cùng nhiếp hồn đăng tiến hành tranh đấu, một khi thất bại, liền kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Trên trán của hắn mồ hôi lạnh chảy ra đầm đìa, trên mặt mỗi một sợi gân xanh đều kịch liệt nhúc nhích, chỉ cần sống qua đoạn này thời khắc gian nan nhất, hắn liền thành công.

Đột nhiên ——

Một cái cánh tảy nhỏ bé xuất hiện ở bên trên nhiếp hồn đăng, đem nhiếp hồn đăng lấy đi.

Nam Cung Dực lập tức cảm giác được, trong cơ thể khí huyết ở cũng tuôn ra, cả người run rẩy lên, nơi yếu hầu nảy lên một ngụm

nhiệt huyết, hắn nếm đến một vị ngọt. Mở mắt ra, thấy được Tiểu Nguyệt Nha cầm lấy nhiếp hồn đăng tò mò thưởng thức, hắn tức giận như lửa đốt.

“Mau đem nó để xuống!” Mặc dù rất muốn đi qua, bắt lấy đứa bé kia, cho bé một cái dạy dỗ khắc sâu, nhưng mà cả người hắn máu huyết giống như sắp ngưng lại rồi, một chút năng lực hành động cũng không có.

Tiểu Nguyệt Nha theo bản năng đem nhiếp hồn đăng hướng trong ngực của mình giấu đi, quay thân nói: “Không buông! Ngươi là người xấu, ngươi đang ở đây gạt ta!”

Thì ra là trong lòng bé rất trong sáng, biết đối phương không có hảo ý, cho nên tạm thời giả bộ biết điều, liền đợi đến một khắc đối phương không cảnh giác.

“Mau đưa đèn cho ta, nếu không ta sẽ giết ngươi!” Nam Cung Dực sắc mặt lộ ra dữ tợn, hung hãn trừng hướng về phía bé, nếu không ăn mềm, vậy thì cho bé ăn cứng thôi.

Ai ngờ, Tiểu Nguyệt Nha cũng là cứng mềm đều không chịu nhận, ôm nhiếp hồn đăng ở trong lòng, từng bước từng bước rút lui, rất nhanh thối lui đến góc tường mật thất.

Lúc này, từ ngoài cửa mật thất truyền đến thanh âm của Hách Liên Tử Phong.

“Nam Cung Dực, ngươi lăn ra đây cho ta.”

“ Nam Cung Dực, ngươi đừng nghĩ muốn lừa gạt với ta, mau đem đứa nhỏ giao ra đây!”

Tiểu Nguyệt Nha ánh mắt sáng lên, mừng rỡ kêu lên: “Thúc thúc tóc trắng, con ở chỗ này! Thúc thúc tóc trắng, con ở chỗ này!”

“Không có ích lợi gì, tường mật thất được làm bằng chất liệu gỗ đặc thù, chỉ có thể là người ở bên trong nghe được thanh âm phía ngoài, người ở phía ngoài căn bản nghe không được thanh âm bên trong. Ngươi đừng có vọng tưởng nữa, không có ai có thể cứu ngươi.....” Nam Cung Dực rốt cuộc hơi trì hoãn tới đây, từ trên giường cất bước đi xuống, ẩn nhẫn trên người từng đợt đau nhức, kéo trầm trọng bước chân, đi về phía Tiểu Nguyệt Nha.

Tiểu Nguyệt Nha đứng ở góc tường, không có đường lui, bé sợ hãi kêu to: “Thúc thúc tóc trắng, mau tới cứu con!”

Chân nhỏ một bước, từ bên người Nam Cung Dực chạy nhanh tới, thế nhưng vóc dáng của bé quá nhỏ, bước chân cũng không lớn tới đâu, Nam Cung Dực đưa tay chụp tới, đã nàng nắm được bé.

“Ngươi còn muốn chạy đi nơi nào? Mau đưa nhiếp hồn đăng cho ta!”

“Không cho ngươi! Không cho ngươi! Không cho!”

Tiểu Nguyệt Nha gắt gao che trước ngực của mình.

“Không cho ta phải không? Tốt lắm, ta đây tự mình lấy!”

“A, phi lễ với a ——”

Nam Cung Dực câu khóe miệng, im lặng nhìn tiểu hài tử ở trong ngực gào thét lung tung, bé mới bao nhiêu tuổi chứ, liền hiểu la “phi lễ với” rồi, là ai dạy bé a? *(TM: đúng là mẹ nào con nấy =]]])*

Nhìn từ trên xuống dưới vóc người tiểu hài tử này, lông cũng còn

không có dài đủ đâu, không nói hắn một chút hứng thú cũng không có, cho dù có hứng thú, cũng không phải là tính ngay tại lúc này.

Thấy đối phương động tác dừng lại, Tiểu Nguyệt Nha rất là cao hứng, ca ca đã dạy bé, quả nhiên rất hữu dụng. Ca ca nói, một khi có nam hài tử muốn khi dễ bé, thời điểm bé đánh không lại, liền la lên một câu này, đối phương thật giống như là bị lời nói này làm cho kinh sợ a.

Quả nhiên là rất hữu dụng!

Đang lúc đáy lòng bé âm thầm mừng thầm, Nam Cung Dực tay lần nữa đưa về phía bé, muốn hướng trong ngực của nàng đem nhiếp hồn đăng lấy ra.

Tiểu Nguyệt Nha đem ánh mắt khép lại, hai tay nhỏ bé bắt đầu loạn xạ vũ động đứng lên: “Người xấu! Người xấu! Người xấu!”

“Ngươi lung tung thét lên như vậy nữa, ta sẽ cắt đứt đầu lưỡi của ngươi, để vĩnh viễn không thể nói ra được!” Nam Cung Dực đe dọa, rất có hiểu quả, Tiểu Nguyệt Nha vội vàng cầm tay nhỏ bé bưng kín miệng của mình, không để cho mình phát ra một chút thanh âm nào.

Nam Cung Dực cười lạnh một tiếng, thủy chung vẫn là đứa bé a, hắn nếu là ngảy cả một cái hài tử cũng không đối phó được, hắn chẳng phải là sống vô dụng rồi sao?

Đưa tay hướng về phía trong ngực của nàng, tay của hắn vừa mới tiếp xúc đến nhiếp hồn đăng, đột nhiên có một cổ lực lượng kỳ dị điện giật hắn một chút, đưa tay của hắn đuổi đi.

Hắn âm thầm ngạc nhiên, đây rốt cuộc là cái lực lượng gì, sao lại kỳ quái như thế?

Hắn không tin lại có tà thuật này, lần nữa thử lại, lần này hắn nắm chặt tay lại, đem trọn nhiếp hồn đăng giữ tại trong lòng bàn tay.

Oanh!

Lực lượng khổng lồ lần nữa xuất hiện, đưa cả người hắn nặng nề bắn đi ra.

Phụt!

Trong miệng hắn nhổ ra một ngụm máu tươi, hắn không có ngờ tới, lực lượng này lại mạnh mẻ như thế, không đúng, đây không phải là lực lượng của nhiếp hồn đăng, mà là..... Không sai, là lực lượng đến từ trên người của Tiểu Nguyệt Nha!

“Ôi!” Tiểu Nguyệt Nha từ trong tay của hắn rơi xuống, hung hăng ngã ở trên mặt đất, bé ủy khuất xoa mông nhỏ của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn nhíu chặt lại.

Sờ sờ nhiếp hồn đăng ở trong ngực, hoàn hảo hoàn hảo, đèn còn đang ở đây.

Bé cất bước chạy hướng cửa mật thất, cầm tay nhỏ bé dùng sức vỗ: “Thúc thúc tóc trắng, con ở chỗ này, mau tới cứu con!”

Quay đầu lại, thấy Nam Cung Dực từ trên mặt đất bò dậy, đang từng bước hướng bé đi tới, Tiểu Nguyệt Nha càng sốt ruột, tay nhỏ bé đập cửa càng thêm dùng sức.

Bé vừa dùng lực, lòng bàn tay lực đạo lập tức xảy ra biến hóa cực lớn, một chút một chút, liền thấy được cả Đại Môn khẽ chấn động, làm cho Nam Cung Dực sinh ra ảo giác, này làm sao chỉ có một cái

tay nhỏ đạp cửa, tại sao giống như là một cái trọng chùy ở đập vào cửa đá a.

Quái thai a!

Người toàn gia Vân Khê, đều là quái thai a!

Hắn chỉ có thể cảm thán như thế.

Càng làm hắn lo lắng chuyện tình đã xảy ra.....

Hách Liên Tử Phong không có nhanh rời đi gian phòng, thanh âm của hắn ở từ từ hướng cửa mật thất gần tới.

“Nam Cung Dực, ngươi nếu là dám đả thương Tiểu Nguyệt Nha một sợi lông, ta chắc chắn để cho ngơi sống không bằng chết!”

“Thúc thúc tóc trắng, con ở chỗ này, mau tới cứu con!” Tiểu Nguyệt Nha nghe được thanh âm quen thuộc, gõ cửa càng thêm ra sức.

Cửa đá kịch liệt rung động, động tĩnh lớn như thế, không muốn làm cho người ở phía ngoài chú ý thật rất khó a.

“Tiểu Nguyệt Nha, là con sao? Con trước tránh ra, thúc thúc phá cái cánh cửa này đi vào cứu con.”

Tiểu Nguyệt Nha ánh mắt lấp lánh, kích động nói không ra lời, thúc thúc tóc trắng rốt cuộc nghe được bé kêu.

“Dạ!” Mặc dù người ở phía ngoài nhìn không thấy được, nhưng Tiểu Nguyệt Nha vẫn là hướng về phía cửa trịnh trọng gật đầu, sau đó thối lui đến một bên.

Chỉ nghe rầm một tiếng, một thanh trường kiếm đâm xuyên thấu cửa đá, lấy trường kiếm làm trung tâm, cửa đá hiện lên các đường nứt nẻ.

Rầm rầm, đá vụn thưa thớt, cửa đá hiện ra một cái lổ thủng lớn, thân ảnh Hách Liên Tử Phong liền xuất hiện ở phía sau lỗ thủng.

“Thúc thúc tóc trắng!” Tiểu Nguyệt Nha chợt nhìn đến thân ảnh của Hách Liên Tử Phong, trong ánh mắt lệ qung chớp động, mở ra hai chân nhỏ, hướng Hách Liên Tử Phong chạy vội đi qua.

Trong nháy mắt, Hách Liên Tử Phong đang nhìn đến Tiểu Nguyệt Nha, một lòng căn thẳng cuối cùng cũng đi theo buông xuống, hắn ngồi xổm người xuống, đem Tiểu Nguyệt Nha đang chạy tới gần ôm vào trong lòng.

“Thúc thúc tóc trắng, sao bây giờ người mới đến cứu con?” Tiểu Nguyệt Nha ôm cổ của hắn, lỗ mũi khẽ hít hít một cái, nước mắt cũng thu trở về.

Tiểu bộ dáng ra vẻ kiên cường, thấy vậy Hách Liên Tử Phong một trận đau lòng, hắn vuốt vuốt đầu của Tiểu Nguyệt Nha, nhẹ giọng nói: “Thúc thúc đã tới chậm, thúc thúc đáp ứng con, không bao giờ bỏ con lại một mình nữa.”

“Nói phải giữ lời!” Tiểu Nguyệt Nha chấp nhất nhìn hắn, cho đến khi hắn khẳng định trả lời, bé mới thoải mái mà cười.

Hách Liên Tử Phong cùng Tiểu Nguyệt Nha vừa nói chuyện, vừa không quên bốn phía bắt đầu đánh giá: “Vị thúc thúc xấu kia đâu? Hắn không có ở chung một chỗ với cháu sao?”

“Hắn là ở chỗ này a.....” Tiểu Nguyệt Nha hoàn hồn, ngón tay út

hướng về phương hướng ngọc sàng, nơi đó đã sớm trống rỗng, nơi đó không có cả nửa cái nhân ảnh? Trong miệng bé mang theo âm thanh kinh ngạc nói: “Mới vừa rồi rõ ràng ở chỗ này mà.”

Hách Liên Tử Phong buông xuống Tiểu Nguyệt Nha, đi lên phía trước, bắt đầu ở bốn phía ngọc sàng lục lọi, trong lúc vô tình không biết va chạm vào cái gì, ở giữa ngọc sàng nứt ra rồi một đường vết rách, hiện ra một cái bí đạo.

“Nam Cung Dực, ngươi thật là cẩn thận tài giỏi a, bên trong mật thất còn có một bí đạo, ngươi thật là đủ yêu quý mạng nhỏ của mình a!”

Trong bí đạo tối đen như mực, không có bất kỳ ánh sáng nào, Hách Liên Tử Phong không dám tự ý vào, một đoàn quyền mạnh mẽ đánh xuống bí đạo!

Coi là hắn chạy thoát được mau, bất quá tiếp theo, hắn cũng sẽ không may mắn như vậy nữa.

“Thúc thúc tóc trắng, hắn đào tẩu sao?” Tiểu Nguyệt Nha tò mò cùng tới nhìn xung quanh.

Hách Liên Tử Phong ngăn cản bé, một tay đem bé ôm lấy, hướng ngoài cửa mật thất đi tới: “Nơi này không an toàn, thúc thúc dẫn con đi đến gian phòng của thúc thúc.”

Trở lại trong phòng, Hách Liên Tử Phong cẩn thận đánh giá Tiểu Nguyệt Nha: “Để cho thúc thúc xem một chút, con có thương tổn nơi nào hay không?”

“Nơi này!” Tiểu Nguyệt Nha xoay người qua, chỉ chỉ mông nhỏ của mình cho hắn nhìn, ủy khuất tố cáo nói: “Cái thúc thúc xấu kia đem con ném ở trên mặt đất, nơi này đau quá, thúc thúc giúp con vù vù.”

“Ách.....” Hách Liên Tử Phong trên mặt cứng đờ, buồn cười nhìn cái mông nhỏ của bé vểnh lên, bộ dáng khả ái chờ đợi hắn tới dỗ dành, thật buồn cười a.

Này nếu để cho Long Thiên Tuyệt cái bình đại dấm chua kia nhìn thấy, biết mình sờ soạng mông nhỏ của nữ nhi nhà hắn, vẻ mặt của hắn sẽ như thế nào?

Không cách nào cự tuyệt cái yêu cầu nho nhỏ của bé, Hách Liên Tử Phong giơ tay ra, nhẹ nhàng mà thay bé xoa nhẹ.

“Thúc thúc tóc trắng, người đối với con thật tốt!”

Nhận được khen ngợi, Hách Liên Tử Phong rất có cảm giác thành tựu.

“Thúc thúc tóc trắng, con đưa người một lễ vật!”

Hách Liên Tử Phong đột nhiên cảm giác vị trí của hai người bọn họ bị trao đổi, lại là khen ngợi lại là tặng quà, này vốn phải là hắn làm chuyện này mới đúng a.

“Cái lễ vật gì?”

” Này, chính là cái này!” Tiểu Nguyệt Nha xoay người, đem nhiếp hồn đăng từ trong lòng ngực lấy đi ra ngoài, nhét vào trong tay của Hách Liên Tử Phong.

“Đây là.....” Hách Liên Tử Phong chưa từng nhìn thấy nhiếp hồn đăng, cho nên đối với nó rất là xa lạ.

“Thúc thúc xấu chính là dùng nó để luyện công, hắn còn nói nó tên

cái gì mà ‘ xà xà đèn ’, ‘ mơ màng đèn ’.....” Tiểu Nguyệt Nha nghiêng đầu, hướng về phía tay nhỏ bé, trầm tư suy nghĩ.

“Xà xà đèn, mơ màng đèn*?” Hách Liên Tử Phong nghe được cảm thấy chóng mặt, chẳng qua nếu như là Nam Cung Dực dùng bảo vật này để luyện công, vậy nhất định sẽ không kém nơi nào a.

** Bé TNN bị nghe nhầm nha, nhiếp hồn đăng –* 摄魂灯*, đọc là [shè hún dēng], bé lại tường rằng nó là* 蛇蛇灯 *– [shè shè dēng] và* 昏昏灯 *– [hún hún dēng]*

“Tiểu Nguyệt Nha, con trước đi đến bên cạnh bàn ăn ăn một chút gì, thúc thúc tới nghiên cứu một chút cái xà xà đèn này.”

“Ừ.” Tiểu Nguyệt Nha cười ngọt ngào, Hách Liên Tử Phong đem bé ôm lên sau cái bàn, bé liền ngon lành ăn no.

Hách Liên Tử Phong? Hắn cẩn thận tỉ mỉ nhìn nhiếp hồn đăng, trong đầu đột nhiên dần hiện ra một cái ý niệm, hắn thấp giọng hô lên: “Chẳng lẽ đây chính là bảo vật của Bắc Thần gia tộc mất đi nhiều năm —— Nhiếp Hồn đăng?”

Đúng rồi, hắn nhớ được hắn từng nghe cậu cùng mẫu thân nói về nó, Bắc Thần gia tộc bọn họ có một bảo vật, tên gọi là Nhiếp Hồn đăng. Nó có thể làm cho người đang trong thời gian ngắn nhất tăng thực lực lên, nhưng đồng thời cũng có thiếu sót, nếu không phải người Bắc Thần gia tộc tu luyện, tất sẽ gặp bị nó cắn trả. Nghe nói Nhiếp Hồn đăng có một thời gian ngắn từ Bắc Thần gia tộc biến mất, cậu cùng mẫu thân trải qua thời gian rất lâu để dò thăm, mới biết được nó lưu lạc đến Bạch gia. Ban đầu cậu cũng đã nói muốn đi Bạch gia đem Nhiếp Hồn đăng mang trở về, ai ngờ chuyến đi này, một đi không có trở lại, nghe nói là chết ở Bạch Tịch thành, về sau chuyện Nhiếp Hồn đăng cũng là không giải quyết được gì.

Hiện tại Nhiếp Hồn đăng lại xuất hiện ở trong tay Nam Cung Dực, đó là hay không nói rõ, hắn cũng từng đến Bạch Tịch thành?

Ánh mắt của hắn lạnh lẻo, cậu chết đi, xem ra cùng Nam Cung Dực cũng thoát không khỏi liên quan.

Hắn thử đem một cổ huyền khí đưa vào Nhiếp Hồn đăng, màu tím quang mang lập tức phóng ra, không phải là ánh sáng đen – tím, mà là màu tím thuần túy.

Tiểu Nguyệt Nha quay đầu lại, thấy màu tím kia, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở ra, cảm giác thần bí cực kỳ.

Trong nháy mắt, dường như bầu trời đang lúc tất cả màu tím đều tụ tập đến một chỗ, tuyệt vời.

“Thật là đẹp a!” Bé thở dài, hồi tưởng lại lúc trước nhìn qua đèn phát ra quang mang, nàng hừ hừ câu môi nói: “Thúc thúc tóc trắng so sánh với thúc thúc xấu lợi hại hơn!”

Một câu nói không đầu không đuôi, làm cho Hách Liên Tử Phong một trận buồn cười, mặc dù không hiểu bé nói đến tột cùng là phương diện nào lợi hại, bất quá có thể được đến tiểu hài tử này tán dương, tâm tình của hắn rất tốt a.

Kèm theo Nhiếp Hồn đăng quang mang càng trướng càng cường thịnh, Hách Liên Tử Phong cảm thấy có một cổ thần kỳ đắc ý đọc rót vào trong đầu của hắn, từng chuỗi văn tự cổ xưa, ở trong đầu hắn xẹt qua.

Đó là.....

Hắn mừng rỡ, phương thức tu luyện Nhiếp Hồn Thuật được lưu lại trong Nhiếp Hồn đăng.

Có nó cùng Nhiếp Hồn đăng, hai người hợp hai làm một, muốn ở trong khoảng thời gian ngắn nhanh chóng tăng thực lực lên, liền trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Dĩ nhiên, có khẩu quyết bên trong Nhiếp Hồn đăng, mặc dù không có nhiếp hồn đăng, cũng có thể tu luyện được, chẳng qua là tốc độ tu luyện không có nhanh như vậy.

Hắn đột nhiên nghĩ, Nam Cung Dực trên người không có bất kỳ huyết thống Bắc Thần gia tộc nào, hắn nếu như mạnh mẽ tu luyện, thế tất có sinh ra ảnh hưởng không tốt về sao?

Đúng rồi, hắn ở trong mật thất, thấy được một vũng máu, hẳn là của Nam Cung Dực không thể nghi ngờ.

Xem ra hắn mặc dù tu luyện công phu ở bên trong Nhiếp Hồn đăng, nhưng là quá trình cũng không thuận lợi, nếu là tiếp tục mạnh mẽ tu luyện, sớm muộn gì sẽ đi hỏa nhập ma, tự chịu diệt vong.

“Nam Cung Dực, cho dù ta không giết ngươi, ngươi sớm muộn gì cũng sẽ chết ở trong tay của mình.” Hách Liên Tử Phong cúi đầu nở nụ cười lạnh, tâm tình đột nhiên trong lúc đó đã thoải mái rất nhiều.

Quyển 6 - Chương 81: Cũng muốn có một nữ nhi như vậy

Edit: Osicase

Beta: Tiểu Mộng

Gia tộc Bắc Thần phát thiếp mời rất rộng, có người vì nhận được thiếp mời mà phiền não, có người vì không có được thiếp mời cũng phiền não. Nhận được thiếp mời, tượng trưng cho một loại thân phận, chỉ có đại gia tộc có thực lực cường đại ở trên Long Tường đại lục mới có tư cách nhận được thiếp mời của gia tộc Bắc Thần, cho nên những người không có được thiếp mời buồn vì sẽ bị người đời cho rằng gia tộc của mình hoặc môn phái của mình không đủ mặt mũi, mà những người nhận được thiếp mời, buồn cũng là vì lo lắng sự kiện lần này, gia tộc Bắc Thần có thể tạo thành uy hiếp đối với gia tộc của bọn họ hay không.

“Trên thiếp mời có viết rõ nơi dừng chân nghỉ ngơi của mọi người, mỗi mỗi người nghỉ ngơi ở những thành trì khác nhau, không nên tự tiện đi lại, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí!”

Thái độ tiếp đãi khách nhân của bọn hạ nhân cực kỳ lớn lối, những cao thủ của các gia tộc và môn phái giận mà không dám nói gì, lúc này khiêu khích gây chuyện, là hành động không khôn ngoan.

Hai người Vân Khê và Long Thiên Tuyệt tới địa phận của gia tộc Bắc Thần, bọn họ cũng không cùng đến với những người khác vì để dễ dàng làm việc. Đi tới cửa đại môn nghe được thái độ lớn lối của hạ nhân gia tộc Bắc Thần, hai người đều nhíu mày, mở ra thiếp mời

trong tay, nhìn kỹ, trên thiếp mời quả nhiên viết địa điểm: thành Lạc gia.

Nghe nói lãnh địa của gia tộc Bắc Thần hiện tại có tổng cộng một trăm tòa thành trì, mấy ngày trước, bọn họ chỉ có ba mươi tòa thành trì, mấy ngày sau, thoáng cái lại chiếm thêm bảy mươi tòa thành trì, có thấy được lợi hại trong chuyện này.

Bây giờ bọn họ mời khách nhân tham dự sự kiện, để cho những khách nhân ở lại gian phòng, không phải là phân chia từng cái gian phòng một, mà là trực tiếp dựa theo số người đến tham dự phân chia thành trì, có thể nói là mạnh tay a.

Trên tường thành, dán một tờ giấy có vẽ tấm bản đồ phân bố vị trí của các tòa thành trì, từ bản đồ nhìn lại vị trí của thành Lạc gia toàn bộ tòa thành nằm ở phía Bắc và là toàn thành lớn nhất ở đó, có thể nói, bọn họ muốn đến thành Lạc gia, thì phải đi qua một loạt những thành trì khác, từ Nam đi thẳng đến Bắc. Nhưng nếu bọn họ muốn rời khỏi thành Lạc gia, cũng phải từ Bắc đến Nam, đi qua cả thành Lạc gia, an bài như thế, quả thực làm cho người ta phải suy nghĩ cho kỹ.

“Chủ nhân của các ngươi ở tại tòa thành trì nào? Chúng ta có chuyện quan trọng, muốn tự mình ra mắt chủ nhân của các ngươi.” Vân Khê tiến lên hỏi.

“Chủ nhân nói, trước ngày mai, bất luận kẻ nào ngài ấy cũng không muốn gặp. Các ngươi nên đi đâu thì đi đi, đừng ở chỗ này làm mất thời gian của ta, không thấy ta đang bận rộn sao?” Thái độ của hạ nhân không phải lớn lối bình thường.

Vân Khê đánh giá hắn, tu vi của người này nhiều lắm cũng là vừa mới tới Huyền tôn chi cảnh, nhưng dám lớn lối như thế, có thể thấy,

hắn dựa vào người có thế lực chó má như thế nào.

Trong lòng nhớ đến an nguy của nữ nhi, Vân Khê không muốn gây rắc rối, cùng Long Thiên Tuyệt bàn bạc nói: “Thiên Tuyệt, làm sao bây giờ?”

“Chúng ta trước tiên vào thành, sau đó hỏi thăm rồi hãy nói.” Long Thiên Tuyệt nói.

Hai người đang muốn vào thành, trên bầu trời bay tới một con hắc ưng *(chim ưng màu đen)*, trên hắc ưng, một gã nam tử đang ngồi, trên người mặc trường bào màu tối, đi theo phía sau hai gã tùy tùng.

“Tông Chính Minh Kiếm?”

Vân Khê liếc một liền nhận ra đối phương, người này chính là con trai lớn của Tông Chính gia chủ,Tông Chính Minh Kiếm. Bởi vì có quan hệ với Bắc Thần Mẫn Nhi, trong lòng Tông Chính Minh Kiếm vẫn còn oán hận đối với Hách Liên Tử Phong, cho rằng Bắc Thần Mẫn Nhi hại chết mẫu thân của hắn, lại càng vô cùng xem thường Hách Liên Tử Phong dựa vào mẫu thân, ăn nhờ ở đậu tại gia tộc Tông Chính. Lần này hắn đi tới địa phận của gia tộc Bắc Thần, không biết đáy lòng hắn có cảm nhận gì?

“Khê Nhi, nàng có chú ý tới trên cánh tay hắn có buộc một dải lụa màu trắng không? Chẳng lẽ gia tộc Tông Chính gần đây có xảy ra tang sự?” Long Thiên Tuyệt quan sát tỉ mỉ.

“Đúng vậy a, ta cảm giác hôm nay Tông Chính Minh Kiếm không giống với trước kia, không chỉ là thực lực tăng lên, phong thái trên người cũng khác trước rất nhiều.”

Trong lúc hai vợ chồng đánh giá hắn, thì Tông Chính Minh Kiếm cũng

chú ý tới hai người bọn họ, mắt lạnh quét tới, mang theo lạnh lẽo, không lưu lại bất kỳ cái gì, hắn rất nhanh thu hồi tầm mắt, mang theo tùy tùng, trực tiếp hướng trong cửa lớn đi vào.

“Hắn quả nhiên thay đổi, so với lúc trước càng biết kiềm chế cảm xúc của mình.” Long Thiên Tuyệt đánh giá.

Đang nói chuyện, người phía sau lại bàn tán xôn xao, không biết đại nhân vật nào đến. Hai vợ chồng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy xa xa một đội ngũ đang từ từ đi đến, mặc quần áo có màu sắc giống nhau, trên người mỗi người đều mang bội kiếm, rất có khí thế.

“Là cao thủ của Vân tộc!”

“Nhìn đội hình của đội ngũ này, người tới chắc không phải là Tông chủ của Vân tộc chứ?”

“Nghe nói Vân tộc những ngày gần đây có sự thay đổi rất lớn về số người trong gia tộc, giống như là xảy ra chuyện gì đại sự, Vân Huyễn điện và Vân Thành đều thay đổi chủ nhân, ngay cả Nội tông của Vân tộc cũng không ngoại lệ.”

“.....”

Vân Khê nhìn trang phục đoàn người này, lúc này liền ý thức được, bọn họ nhất định là cao thủ đến từ Nội tông của Vân tộc, bởi vì hiện nay Vân Thành và Vân Huyễn điện do phụ thân chưởng quản, nếu có bất kỳ khác thường, phụ thân tất nhiên sẽ truyền tin tức cho nàng đầu tiên, đến nay nàng cũng không có nhận được bất kỳ tin tức, nói rõ phụ thân căn bản không có phái bất kỳ cao thủ nào của Vân tộc đến tham gia sự kiện của gia tộc Bắc Thần.

Đến từ Nội tông của Vân tộc, người nào đây?

Chỉ thấy ở giữa đội ngũ đó, có một cỗ xe ngựa được bao phủ lụa trắng, bên trong xe ngựa có thân ảnh một cô gái như ẩn như hiện, nhìn thân ảnh này, nàng có cảm giác quen thuộc.

Đội ngũ đến gần, phía trước đội ngũ, có người hô lớn nói: ” Tông chủ Vân tộc giá lâm!”

“Cái gì, là Tông chủ Vân tộc tự mình đến?”

“Vân Tông chủ, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu!”

“Vân Tông chủ, xin mời ngài trước!”

“.....”

Các cao thủ của các gia tộc khác nghe thấy người tới là Tông chủ của Vân, mọi người ân cần đi lên trước, muốn cùng bà ta lôi kéo làm quen, để gia tộc của bọn họ có thể có được sự che chở của Vân tộc.

Hai người Vân Khê và Long Thiên Tuyệt đồng loạt thay đổi sắc mặt, người tới lại là Tông chủ?

Ngày đó ở Hắc Mãng Sơn, Tông chủ may mắn chạy trốn, hiện tại bà ta gióng trống khua chiêng mà đến, không sợ bị báo thù sao?

“Vào thành!” Bên trong xe ngựa truyền ra giọng nói của cô gái, lãnh khốc mang theo sự không kiên nhẫn.

Cái thanh âm này..... Vân Khê từ từ đi tới, gần tới hướng của đội ngũ, đến khi đội ngũ đi qua trước mặt nàng, nàng giơ tay lên phất lên một cỗ giố, lụa trắng được gắn vào bên ngoài xe ngựa đột nhiên bị thổi lên, lộ ra hình dáng người ở bên trong xe ngựa.

“Cung chủ?” Vân Khê tuyệt đối không nghĩ tới, người mình nhìn thấy, thế nhưng lại là Cung chủ.

Cũng trong lúc đó, bốn mắt nhìn nhau, Cung chủ nhìn thấy Vân Khê, ánh mắt của bà ta đột nhiên co rụt lại, nhưng rất nhanh khôi phục sự bình tĩnh.

“Dừng xe!” Bà ta lại chủ động dừng lại, vén lên rèm cửa, từ bên trong xe ngựa đi ra, không có đi xuống xe ngựa, mà là trên cao nhìn xuống Vân Khê, “Ta tưởng là ai, nguyên lai là phản đồ của Vân tộc chúng ta, vụng trộm cướp vị trí Cung chủ của Vân Huyễn điện!”

Lời bà ta vừa thốt ra, Vân Khê rất nhanh liền nhận lấy sự chỉ trỏ của mọi người vây xem.

“A? Thì ra là nàng là kẻ phản bội lại Vân tộc?”

“Nàng vụng trộm cướp vị trí Cung chủ của Vân Huyễn điện?”

“.....”

Vân Khê nhìn chăm chú vào Cung chủ, nở nụ cười lạnh: “Đã lâu không gặp, Cung chủ. Kể từ sau khi ở Vân Huyễn điện chạy trối chết, ngươi biến hóa nhanh chóng, hiện tại lại xưng là Tông chủ của Vân tộc, ở bên ngoài giả danh lừa bịp, thử hỏi trong thiên hạ này người vô sỉ hạ tiện nhất là ai, không nghi ngờ chút nào, ngoài Cung chủ ngươi còn ai khác!”

“Lớn mật! Ai cho phép ngươi chửi bới Tông chủ?” Trong đội ngũ, có một tên cao thủ đứng dậy, hướng về phía Vân Khê cao giọng thét, “Đứng ở trước mặt ngươi, chính là tân Tông chủ người mới vừa nhận chức Tông chủ của Vân tộc ta, nếu như ngươi còn dám nói

xằng nói bậy, chửi bới danh dự Tông chủ, thì người chính là kẻ địch của ta và cả các cao thủ Nội tông của Vân!”

Cao thủ đi ra một bước, quanh thân huyền khí buông thả, hơi thở hùng hồn, ít nhất ở Huyền Hoàng lục phẩm trở lên. Không chỉ có thực lực của hắn như thế, những cao thủ còn lại đi theo trong đội ngũ, hơi thở của mọi người cũng rất cường đại, thực lực không tầm thường.

Vân Khê sau khi kinh nghi *(ngạc nhiên + nghi ngờ)* qua đi, từ từ hiểu rõ một sự thật, đoàn người này của bọn họ không phải là giả danh lừa bịp, mà là thật.

“Ngươi là tân Tông chủ của Vân tộc Tông chủ, vậy thì Tông chủ trước đâu?”

“Tông chủ đem vị trí Tông chủ vị truyền lại cho ta sau, tự nhiên là lui về phía sau.” Cung chủ đắc ý cười cười, có thể ở trước mặt đối thủ của mình ngày xưa dương oai, bà ta cảm thấy rất sung sướng, có lẽ ngay chính bà ta cũng sẽ không nghĩ đến, mình còn có thể có cơ hội một lần nữa Đông Sơn tái khởi.

“Vân Khê, ngươi nhất định không nghĩ tới, ta cũng sẽ có một ngày Đông Sơn tái khởi sao? Ngươi bây giờ chẳng qua chỉ là Cung chủ Vân Huyễn điện, hơn nữa còn là tự phong, căn bản không có nhận được sự thừa nhận của Nội tông, ta mới thật sự là người đứng đầu ở Vân tộc!”

Vân Khê rất nghi ngờ, Tông chủ truyền ngôi cho Cung chủ với mục đích gì, Cung chủ là một người tư lợi, có thể bất cứ lúc nào cũng có thể vứt bỏ đồng liêu cùng môn phái của mình, nàng có tư cách gì kế nhiệm vị trí Tông chủ?

Không đợi nàng nói chuyện, Long Thiên Tuyệt cười khẩy nói: “Khê Nhi, Vân tộc chúng ta khi nào nhiều hơn một cái Nội tông? Nội tông hiện tại, chẳng phải nàng đã nhận rồi sao? Sẽ không phải là những người khác tự phong a?”

Bàn về công phu đổi trắng thay đen, vợ chồng bọn họ, tuyệt đối sẽ không kém hơn so với bất luận kẻ nào.

Vân Khê nhẹ nhàng nở nụ cười: “Còn không phải sao, bổn tọa làm sao không biết Vân tộc ta còn có một Nội tông? Ngươi này đồ giả mạo, dám giả mạo Vân tộc ta, khắp nơi giả danh lừa bịp, trong ngày thường bổn tọa không thấy được thì thôi đi, hôm nay thấy được, lập tức quyết định không thể dung túng các ngươi làm xằng làm bậy nữa!”

Nàng vừa nói, hướng mọi người vây xem phất tay một cái, nói: “Các vị chuyện này không liên quan đến mọi người, xin lui về phía sau, chúng ta cần xử lý một chút việc nhà.”

Mọi người vây xem đều mờ mịt, người nào mới là Vân tộc chân chính a?

Cung chủ sắc mặt âm trầm, giọng ghét bỏ nói: “Vân Khê, ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì? Nơi này chính là địa phận của gia tộc Bắc Thần, ta hôm nay tới chính là đại diện cho Nội tông của Vân tộc, đến đây hướng Bắc Thần gia chủ chúc mừng. Ngươi muốn ở chỗ này khiêu khích sinh sự, đó chính là hướng gia tộc Bắc Thần khiêu khích, trong mắt ngươi đến tột cùng đem cao thủ gia tộc Bắc Thần đặt ở chỗ nào?”

Nàng trái một câu gia tộc Bắc Thần, phải một câu gia tộc Bắc Thần, nói trắng ra, chính là muốn khích bác quan hệ giữa gia tộc Bắc Thần và hai vợ chồng Vân Khê,thật là nham hiểm.

Quả nhiên, chuyện bà ta thêu dệt có tác dụng, hạ nhân giữ cửa thành đi tới, xua đuổi nói: “Chủ nhân phân phó, trong lúc diễn ra sự kiện, không cho phép bất luận kẻ nào trong thành đánh nhau, ai dám vi phạm quy củ, tự gánh lấy hậu quả!”

Vân Khê hí mắt, uất giận trừng mắt hướng về phía Cung chủ châm ngòi khích bác: “Ngươi được lắm, ngươi tốt nhất cả đời núp ở gia tộc Bắc Thần, núp dưới cánh chim che chở của gia tộc Bắc Thần. Nếu không, một khi ngươi rời đi gia tộc Bắc Thần, ngươi sẽ phải cẩn thận cái mạng nhỏ của mình.”

“Ngươi cũng tốt nhất không nên hành động thiếu suy nghĩ, hôm nay cửa thành nhiều người chứng kiến như vậy, nếu ta ở trong thành có bất kỳ chuyện gì không may xảy ra, tất nhiên là ngươi gây nên.” Cung chủ đắc ý nở nụ cười lạnh, nhưng trong lòng bà ta lại rõ ràng, nếu hai người vợ chồng bọn họ cùng hợp lực đối phó với bà ta, bà ta khẳng định không phải là đối thủ của bọn họ, nhưng cũng may nơi này là địa phận của gia tộc Bắc Thần, tất cả mọi người e ngại Tử yêu, không dám ở địa phận của lão hành động thiếu suy nghĩ, cho nên bà ta mới dám gióng trống khua chiêng mà đến, mới không có sợ hãi.

“Vậy thì kẹp chặt cái đuôi của ngươi, cẩn thận coi chừng mệnh của mình, đầu của ngươi nhiều nhất chỉ có thể đặt ở trên cổ của ngươi mấy ngày. Tin tưởng ta, ta tuyệt đối sẽ không để đầu của ngươi đặt trên cổ quá ba ngày.” Vân Khê bỗng nhiên nở nụ cười trong trẻo, nụ cười như vậy, ngược lại càng khiến cho lòng người thêm sợ sệt.

Cung chủ đáy lòng run lên, giọng ghét bỏ nói: “Vậy chúng ta chờ xem!” Nói xong, bà ta một lần nữa đi vào xe ngựa, đội ngũ tiếp tục đi về phía trước, vào cửa thành.

Vân Khê ngưng mắt nhìn phương hướng xe ngựa, cách xa một khoảng cách, bọn họ có thể cảm nhận được tiếng hít thở hỗn loạn của Cung chủ trong xe ngựa. Bà ta đang khiếp đảm sao? Nàng chính là muốn làm cho bà ta khiếp đảm!

Lần này, là chính bà ta đụng vào lưỡi kiếm của nàng, nhưng nếu bà ta vẫn mất tích, hoàn toàn mai danh ẩn tích ở trên giang hồ, nàng có lẽ sẽ tha cho bà ta một lần, bởi vì bà ta chính là một Cung chủ, còn không đáng để nàng hao hết tâm tư đi tìm ở khắp nơi. Nhưng là lần này, chính bà ta đưa tới tận cửa, nàng tuyệt không để cho bà ta dễ dàng đi ra khỏi địa phận của gia tộc Bắc Thần.

“Thủy Quy tiền bối ——”

Oanh một tiếng nổ, một con Thủy Quy khổng lồ đáp xuống cửa thành, khiến cho cát bụi bay đầy trời ở cửa thành.

“Thủy Quy tiền bối, làm phiền ngươi bắt đầu từ bây giờ, trấn thủ ở cửa thành, một khi phát hiện Cung chủ muốn lặng lẽ rời khỏi cửa thành, liền lập tức báo lại cho ta.”

Vân Khê cố ý nói lớn tiếng, thanh âm xa xa truyền đi, truyền đến bên trong xe ngựa phía trước, bên trong xe ngựa truyền ra móng tay ma sát bám chặt vào thành xe.

“Tiểu tiện nhân chết tiệt, ngươi chờ đó cho ta!” Cung chủ khẽ nguyền rủa, đáy lòng bắt đầu bất an, thật ra thì lần này bà ta lấy thân phận Tông chủ đến đây tham gia sự kiện, bản thân cũng không phải là tự nguyện, nhưng là..... Không có biện pháp, bà ta cũng là vạn bất đắc dĩ.

Có lẽ, Tông chủ đã dự liệu đến chuyện này, cho nên mới lệnh cho mình đến đây sao?

Bà ta bỗng nhiên nở nụ cười thê lương, cảm thấy tình cảnh của mình thật đáng buồn.

Ngoài cửa thành, đột nhiên có thêm một con Thủy Quy, miễn cưỡng gục ở cửa thành, chặn lại không ít người đi đường. Hạ nhân canh giữ cửa không vui, tiến lên xua đuổi nói: “Nơi này là cửa thành, còn rất nhiều khách nhân khác còn muốn đi qua, các ngươi nhanh đem con rùa to lớn này bắt lại!”

“Có bản lãnh, chính các ngươi nghĩ biện pháp bắt nó đi.” Vân Khê lạnh lùng bỏ lại một câu nói, khoác lên cánh tay của Long Thiên Tuyệt, vợ chồng hai người không coi ai ra gì vào cửa thành.

Long Thiên Tuyệt mím môi cười, cúi đầu nhìn chuyện xấu ái thê đã làm, đáy mắt đều là ánh sáng ôn nhu.

“Các ngươi không thể đi! Các ngươi đi, con rùa to kia làm sao bây giờ? Các ngươi không thể như vậy.....” Hạ nhân ở phía sau bọn họ không ngừng gào thét, đáng tiếc cũng không được, hai vợ chồng quyết định muốn để Thủy Quy cự thú ở lại, nên tuyệt đối không thể đem nó nửa đường mang đi.

Những khác khách nhân khác đang vây xem, mới vừa rồi họ nếm không ít mùi đau khổ của bọn hạ nhân này nên ai nấy cũng dùng ánh mắt lạnh cùng chê cười bọn họ, bây giờ nhìn thấy bộ dáng bó tay không có kế sách đối phó của bọn họ, cũng không khỏi có chút nhìn hả hê, không có ai đi hỗ trợ, rối rít giải tán.

Nhóm hạ nhân sau một hồi cân nhắc, mấy tên cùng nhất trí ý kiến, cố gắng cùng nhau hợp lực đem con rùa này mang đi, ai ngờ, bọn họ vừa nhích tới gần, Thủy Quy cự thú đã đạp bay bọn họ.

“Nhanh đi chuẩn bị chút đồ ăn cho lão nhân gia ta, không có đồ ăn, lão nhân gia ta cũng không ngần ngại coi tụi bay là đồ ăn.” Thanh âm lười biếng của Thủy Quy vang lên, thân hình to lớn, ung dung gục ở tại chỗ, rất giống chờ người đến hầu hạ đại gia, há mồm liền hỏi người muốn ăn.

Lại có thể nói?

Một con rùa có thể nói, chuyện này là như thế nào?

Đó là thần thú a!

Bọn hạ nhân kinh ngạc liếc mắt nhìn lẫn nhau, vốn còn muốn nghĩ biện pháp bắt nó đi, lập tức bị gạt sang một bên.

“Còn không đi chuẩn bị đồ ăn cho Quy đại gia? Nhớ kỹ, phải là thứ tốt nhất!” Hạ nhân sắc mặt biến đổi cực nhanh, những người có thực lực cao cường, bọn họ cũng dám chọc, bởi vì trong lòng những người kia đều sợ hãi chủ nhân của bọn họ, duy chỉ có thần thú hắn không dám chọc, bởi vì thần thú một khi thoát khỏi phạm vi tầm mắt của chủ nhân, trời mới biết nó đến tột cùng sẽ làm ra chuyện như thế nào.

Cho nên Thủy Quy danh chánh ngôn thuận ở cửa thành làm Quy đại gia, được hạ nhân hầu hạ ăn uống, còn có thể một mình chiếm lấy cửa thành làm chỗ ở.

Trung tâm phủ đệ của gia tộc Bắc Thần.

Vì sự kiện của gia tộc sắp tới gần, nên phủ đệ đề phòng càng thêm sâm nghiêm.

Khách nhân đến đây tham gia sự kiện đã lục tục tới thành trì phụ cận,

bọn hạ nhân tiến đến truyền tin thường xuyên đi tới đi lui, Hách Liên Tử Phong cũng không có nhàn rỗi, vợ chồng hai người Vân Khê vừa mới tới địa phận của gia tộc Bắc Thần, hắn ngay lập tức nhận được tin báo của thủ hạ truyền tới.

Trở lại gian phòng, thấy Tiểu Nguyệt Nha đang cuộn trong chăn ấm ngủ ngon lành, hắn nhẹ nhàng ngồi ở mép giường, không có lập tức đánh thức bé.

Đoán được lão tổ tông có thể đã biết hồn phách của Vân Huyên ký túc ở trên người tiểu phượng hoàng, tạm thời sẽ không tạo thành uy hiếp gì đối với Tiểu Nguyệt Nha, cho nên hắn cũng không vội đem bé đưa ra phủ.

Hai ngày này, hắn để Tiểu Nguyệt Nha ở tại gian phòng của mình, hai người cùng ăn cùng ngủ, chung sống rất là vui vẻ. Nghĩ đến bé lập tức sẽ phải rời đi, đi theo cha mẹ của bé trở về nhà về nơi thuộc về bé, trong lòng hắn không khỏi cảm thấy buồn.

Hắn thừa nhận hắn cùng đứa nhỏ này có duyên phận tương đối đặc biệt, mỗi một lần nhìn thấy bé, đáy lòng của hắn cũng sẽ trở nên mềm mại, không cách nào đối đãi với bé lãnh khốc vô tình như đối đãi với những người xa lạ khác. Cùng bé chung sống mấy ngày, khiến cho hắn lần đầu tiên có cảm giác làm một phụ thân, được một hài tử lệ thuộc và tin tưởng, đem hết toàn lực đi bảo vệ bé, nhìn bé trưởng thành, cảm giác đó thật tuyệt diệu. Nếu mình có thể có một nữ nhi thông minh đáng yêu như vậy, thì thật là tốt biết bao?

Ngón tay nhẹ nhàng mà xoa gương mặt trơn bóng của bé, hắn rất muốn giữ bé ở lại, có lẽ có bé ở bên cạnh mình, cuộc sống của mình cũng sẽ không trở nên nhàm chán cô độc như vậy.

Hắn nở nụ cười tự giễu, rất nhanh hủy bỏ ý nghĩ của mình, mình là

người nào, tình cảnh như thế nào, như thế nào có thể cho bé một cuộc sống an ổn để trưởng thành đây?

Bé hẳn nên có cuộc sống có nhiều ánh mặt trời nhiều vui vẻ, mà không phải sống cùng hắn cùng nhau sống một cuộc sống tăm tối, không có ánh mặt trời không có vui sướng.

“Tiểu Nguyệt Nha, sau khi cháu trở lại bên cạnh cha mẹ, còn có thể nhớ đến thúc thúc tóc trắng không?”

“Thúc thúc tóc trắng, không nên đi, Huyên Huyên sợ.” Trong mộng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Nguyệt Nha nhăn lại, miệng còn nói mớ, tay nhỏ bé nắm chặt, giữ lấy ngón út của hắn. Lệ thuộc và tín nhiệm hắn như vậy, khiến cho cảm xúc của Hách Liên Tử Phong thật lâu mới bình tình lại được.

Quyển 6 - Chương 82: Nữ nhi gầy nửa lạng, cần lời giải thích!

Edit: Osicase

Beta: Tiểu Mộng

“Tiểu tử.” Hách Liên Tử Phong do dự chốc lát, vẫn quyết định đem Tiểu Nguyệt Nha sớm trả lại cho vợ chồng Vân Khê, để tránh đêm dài lắm mộng.

Đứng dậy, đang định đem Tiểu Nguyệt Nha ôm lấy, cửa phòng bị đẩy ra, Tử Yêu xuất hiện ở cửa vào.

Thấy một ít đầu tóc trắng giống mình như đúc, Hách Liên Tử Phong trong lòng căng thẳng, hai chân không tự chủ chuyển hướng về bên giường, đem Tiểu Nguyệt Nha che chắn ở phía sau mình.

Con ngươi diêm dúa hẹp dài nhẹ nhàng nhảy lên, Tử Yêu cười nhẹ, tựa vào cạnh cửa, nói: “Ngươi tính toán xử lý nó như thế nào, muốn đem nó giao cho cha mẹ nó?”

Lão ta đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp làm sáng tỏ chuyện mình biết hắn tự ý dấu hài tử, để cho Hách Liên Tử Phong không có thời gian biện hộ.

“Không sai, ta muốn đem Tiểu Nguyệt nha trả lại cho cha mẹ nó.” Hách Liên Tử Phong nói rất rành mạch, cũng không có ý định giấu

diếm, bởi vì giờ phút này nếu hắn tiếp tục giấu diếm, cũng không làm nên chuyện gì.

Tử Yêu khẽ giơ tay ra, hướng phía sau Hách Liên Tử Phong nhìn chăm chú: “Ngươi cùng đứa bé này, xem ra duyên phận không dứt..... Ngươi đi đi, thay ta mang một câu nói cho bọn họ, để cho bọn họ mau sớm đem Long gia thu thập, bổn tọa ít ngày nữa sẽ tự mình đi tiếp nhận, thành Bàn Long của Long gia còn có Tiêu Dao Các, rất nhanh sẽ thuộc về gia tộc Bắc Thần của ta.”

Hách Liên Tử Phong đột nhiên ngước mắt lên, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, hắn vẫn biết lão tổ tông có chí hướng sâu xa, sớm muộn gì cũng thâu tóm những gia tộc khác, chẳng qua là không nghĩ tới khẩu vị của lão to lớn như thế, gia tộc lão ra tay đầu tiên, chính là thành Bàn Long của Long gia.

“Tại sao?”

“Ngươi là hỏi, bổn tọa tại sao muốn chọn Long gia xuống tay trước?” Tử Yêu cười đến tà mị.

“Đúng, tại sao không xuống tay với Nội tông của Vân tộc trước, mà là Long gia?” Hách Liên Tử Phong không thể hiểu nổi.

“Đáp án rất đơn giản, hiện tại Vân tộc ở trong mắt bổn tọa, đã không chịu nổi một kích, không thể khiến bổn tọa hứng thú. Bổn tọa lần này xuất thế một lần nữa, muốn chính là một kích như sấm sét vang dội! Nhìn chung cao thủ của các đại gia tộc, có thể có thực lực cùng bổn tọa chân chính đánh một trận, chỉ có một người là Các chủ của Tiêu Dao Các! Về phần Vân tộc..... A, không có Vân Huyên Vân tộc không còn có người có thể làm nên đại sự.”

” Lần này Bổn tọa mời Long Các chủ của Long gia tỷ võ quyết đấu,

một khi bổn tọa thắng, là có thể cho các gia tộc khác một kích như sấm sét, từ nay về sau, cả đại lục Long Tường không có người nào dám đối địch với gia tộc Bắc Thần ta!”

Một đôi con ngươi màu tím mang theo dã tâm phát sáng rực, Tử Yêu cúi đầu nở nụ cười, nụ cười diêm dúa mà tà mị, Hách Liên Tử Phong thấy vậy tâm tư sôi trào, như có một loại nhiệt huyết thiêu đốt kích thích ở bên trong.

Vô địch!

Kinh sợ!

Đệ nhất thiên hạ!

Đây là mục tiêu mỗi một người mỗi một thế hệ của gia tộc Bắc Thần, đều theo đuổi, còn hắn thì sao?

Hắn đang theo đuổi cái gì?

Cái gì mới là kết quả cuối cùng của hắn?

Trong lúc hắn đang suy nghĩ, có đồ vật gì đó hướng hắn bay tới, hắn giơ tay, nhẹ nhàng đón lấy, bên tai truyền đến lời của Tử Yêu: “Đây là ấn tín của gia chủ gia tộc Bắc Thần ta, nếu lần tỷ võ này, ta bất hạnh bị thua, ngươi có thể dựa vào nó trở thành Tân gia chủ của gia tộc Bắc Thần. Nhưng, bổn tọa tin tưởng, ngươi tạm thời còn chưa có cơ hội trở thành gia chủ.”

Hách Liên Tử Phong liếc nhìn ấn tín trong tay mình, khi hắn một lần nữa ngẩng đầu nhìn về hướng ngoài cửa, lão tổ tông đã đi xa.

Không nghĩ tới chuyện này sẽ thuận lợi như thế, hắn còn lo lắng có

thể có cơ hội đem Tiểu Nguyệt nha trả lại cho Khê Nhi hay không, hiện tại tốt rồi, được sự cho phép của lão tổ tông, hắn có thể quang minh chánh đại mang người rời đi.

Ôm hài tử, rời khỏi phòng, chờ sau khi hắn đi xa, Tử Yêu từ trong góc đi ra, xa xa ngưng mắt nhìn bóng lưng Hách Liên Tử Phong, lão hé ra nụ cười tà khí, sâu không lường được.

Hai vợ chồng Vân Khê và Long Thiên Tuyệt đi tới thành Lạc gia, sau khi dàn xếp ổn thỏa, Vân Khê ngáp liên tục, ba ngày liên tiếp, bọn họ không có một giấc ngủ ngon, dưới vành mắt vết thâm đen càng ngày càng đậm, bọn họ không biết phải phủ bao nhiêu lớp phấn, mới miễn cưỡng che được vết thâm ở cuồng mắt đó. Cuộc sống không thể ngủ, thật là gian nan a.

Thừa dịp Long Thiên Tuyệt đang ở bận rộn trong phòng, Vân Khê đi tới viện, gọi Tiểu Ban từ Ngọa Long Cư ra ngoài.

“Tiểu Ban, cháu còn nhớ rõ lần trước, trong lúc Vân di bị bóng đè cháu làm sao gọi Vân di tỉnh lại?”

Tiểu Ban gật gật đầu: “Cháu lần trước niệm một đoạn thanh tâm chú, sau đó Vân di liền tỉnh lại. Vân di, người có phải còn bị bóng đè quấy nhiễu hay không, cháu có thể giúp Vân di làm chuyện gì không?”

Vân Khê nhìn tiểu hài tử hiểu chuyện như thế, không nhịn được ôm hắn hạ xuống, ôn nhu nói: “Vân di muốn cháu dạy cho Vân di đoạn thanh tâm chú này, nếu như thời điểm ta bị bóng đè, sẽ dùng đoạn thanh tâm chú này để đối phó nó, nói không chừng là có thể tự động tỉnh lại, có phải hay không?”

“Dạ..... muốn học thuộc thanh tâm chú rất đơn giản, nhưng muốn đánh lui bóng đè, vẫn còn cần có một chút Phật lực mới được, nếu

không người bình thường đọc đoạn chú ngữ này, sẽ không có hiệu quả gì.”

Tiểu Ban vừa nói xong, khiến cho Vân Khê có chút nổi giận, vốn tưởng rằng đây có lẽ là một biện pháp tốt để đối phó bóng đè, như thế nàng cũng có thể an tâm đi ngủ, ai ngờ.....

“Vậy phải thế nào mới có thể tu luyện được Phật lực?”

“Phật lực không phải là dăm ba ngày có thể học được, nếu quả thật Vân di có lòng muốn quy y ngã phật, cháu sẽ nói giúp người một tiếng với sư phụ của cháu, sư phụ của cháu Phật lực cao thâm, có lẽ có thể làm phép cho Vân di. Nhưng, trước hết Vân di phải quy y xuất gia, quy y Phật Môn mới được.” Tiểu Ban nghiêm túc nói.

Vân Khê nghe bé nói những lời này, muốn ngất xỉu, bảo nàng quy y xuất gia, giết nàng còn hơn. Nàng là người trần tục, lục căn *(theo Phật giáo lục căn là chỉ : mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý thức)* không thanh không tịnh, không đảm đương được địa vị là đệ tử Phật môn.

Tiểu Ban nhìn vẻ mặt thất vọng của nàng, liền đề nghị: “Vân di nếu như không muốn quy y Phật Môn, cũng có thể mang theo cháu bên người, khi Vân di cần cháu, cháu lập tức có thể giúp Vân di niệm thanh tâm chú.”

“Bẹp!” Vân Khê không nhịn được nữa, ôm lấy Tiểu Ban, trên cái đầu nhỏ trơn bóng của bé hưng phấn hôn một cái, “Tiểu Ban, cháu thật là một hài tử tốt! Sau này Vân di hoàn toàn dựa vào cháu! Nếu như cháu không phải là tiểu hòa thượng, Vân di rất muốn đem Tiểu Nguyệt Nha gả cho cháu a.”

Tiểu Ban ngại ngùng gãi gãi đầu: “Sư phụ nói, muốn kết hôn cưới thê tử, sẽ phải hoàn tục *(người tu hành trở lại cuộc sống người bình*

thường)."

"Vậy cháu muốn hoàn tục sao?" Vân Khê trêu ghẹo bé nói.

Tiểu ban suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn là lắc đầu: "Sư phụ nói, trên người của cháu gánh vác trọng trách của Phạm Âm tự sau này, cho nên cháu không thể hoàn tục, cháu muốn thừa kế sư phụ Hồng Viễn, để cho Phạm Âm tự phát huy truyền thống tốt đẹp vốn có của mình trước kia, để cho phật quang phổ chiếu thiên hạ, để cho chúng sanh trong thiên hạ cũng có thể hiểu được ngã phật từ bi."

"Như vậy a, thật ra thì điều này cũng dễ dàng." Vân Khê suy nghĩ một chút, "Cháu muốn phát huy giáo lý của Phật giáo, chỉ cần ở đại lục Long Tường xây một ngôi chùa là được rồi, không nhất định phải trở lại lãnh thổ của mình. Chờ sau này Vân di có thời gian, sẽ giúp cháu tìm cách chuyện này, cháu sẽ làm Tiểu chủ trì của ngôi chùa đầu tiên ở đại lục Long Tường, như thế nào? Có phải rất oai phong hay không?"

Vân Khê mỉm cười, hướng bé nháy mắt, chọc cho Tiểu Ban cười khanh khách vui mừng.

Lúc này, có người đến truyền báo: "Long phu nhân, Phong thiếu gia tới, muốn một mình gặp Long phu nhân."

"Phong thiếu gia? Phong thiếu gia là ai?" Vân Khê ánh mắt sáng lên, trong lòng đã đại khái đoán được, nhưng nàng vẫn muốn xác nhận.

"Là Phong thiếu gia của gia tộc Bắc Thần chúng ta, Hách Liên Tử Phong." Hạ nhân trả lời.

"Thật là Hách Liên đại ca!" Vân Khê thực sự muốn biết tình trạng của Tiểu Nguyệt Nha, cũng không nghĩ nhiều, bước nhanh hướng về

phía ngoài cửa chạy đi.

Ngoài cửa lớn, có một chiếc kiệu mềm và một gã cao thủ đang đợi: “Long phu nhân, Phong thiếu gia hiện tại không tiện tới đây gặp, cho nên sai tiểu nhân đến đây đón ngài, xin ngài ngồi lên kiệu, chúng ta mang ngài đi gặp Phong thiếu gia.”

Vân Khê tưởng rằng có thể lập tức nhìn thấy Hách Liên Tử Phong, ai ngờ nhìn thấy chỉ có một chiếc kiệu, đáy lòng khó tránh khỏi có chút thất vọng.

“Phong thiếu gia của các ngươi hiện tại đang ở nơi nào?”

“Phu nhân, mời lên kiệu, chờ ngài đến nơi, sẽ biết.” Cao thủ kia ra vẻ cấp bách, cung kính hướng Vân Khê giơ ra một bàn tay, ý muốn mời nàng vào kiệu.

Vân Khê suy tư chốc lát, trong lòng nôn nóng muốn nhìn thấy nữ nhi, liền đi theo người vào kiệu, trước khi đi, không quên phân phó thủ vệ: “Giúp ta nói với trượng phu của ta một tiếng, ta đi rất nhanh sẽ quay lại.”

Kiệu từ từ đi, Vân Khê ngồi ở trong kiệu, từ từ cảm giác được một trận hôn mê, buồn ngủ từ từ đánh tới.

Mí mắt đóng mở mấy cái, Vân Khê bỗng nhiên nhận ra có cái gì không đúng, trong kiệu có mê dược!

Từ trên người lấy ra một viên đan dược, Vân Khê nuốt vào trong bụng, dược tính dung nhập vào trong cơ thể, cảm giác hôn mê lập tức biến mất, ánh mắt của nàng bỗng dung trở lên hung ác, rốt cuộc là người nào, tốn sức lừa gạt nàng như thế, mục đích là gì?

Nàng tuyệt đối tin tưởng đối phương không phải là Hách Liên đại ca phái tới đón nàng, bởi vì Hách Liên đại ca nếu thật sự muốn hẹn nàng, căn bản không cần phí thời gian thiết kế nàng như thế này, cho dù là núi đao biển lửa, nàng cũng nhất định sẽ đi, cần gì làm điều thừa?

Tốt, vậy hãy để cho nàng nhìn xem, rốt cuộc là người nào ở sau lưng quấy phá.

Thân thể của nàng dần dần gục bên thành kiệu, làm bộ ngủ mê.

Đi một đoạn, chiếc kiệu rốt cục dừng lại, có giọng nói từ bên ngoài kiệu truyền vào.

“Người đã tới sao?”

“Mang đến rồi, lúc này đoán chừng đã hôn mê rồi, biết thực lực của nàng không tầm thường, chúng ta cố ý dung thuốc đắt tiền nhất, cho dù nàng là cao thủ Huyền Hoàng, cũng không tránh được.”

“Thật tốt quá, vậy thì nhanh lên chút đem nàng mang vào đi, công tử đã chờ lâu rồi.”

Chiếc kiệu lại bắt đầu hoạt động rồi, cho đến khi dừng lại lần thứ hai, Vân Khê bị khiêng từ trong nhuyễn kiệu đi ra ngoài, nàng bị nhét vào một chiếc giường cứng.

Có tiếng bước chân tới gần nàng, hơi thở nam nhân bao phủ quanh thân thể của nàng, hơi thở của người này rất xa lạ, nàng nhất thời nửa khắc suy đoán không ra thân phận của đối phương, song khi đối phương mở miệng nói câu nói đầu tiên, nàng lập tức đoán được.

“Có ngươi, sẽ không sợ Hách Liên Tử Phong không tự động đưa tới

cửa. Người, lập tức truyền tin cho Hách Liên Tử Phong, nói cho hắn biết, Vân Khê đang ở trong tay của ta, nếu như hắn muốn giữ mạng sống của nàng, lập tức một mình một người tới nơi này gặp ta.”

“Dạ, công tử.”

Không đợi hạ nhân rời đi, thanh âm người thứ ba vang lên: “Không cần phải phiền phức như thế rồi, Hách Liên đại ca cũng sẽ không tới đây.”

Tông Chính Minh Kiếm kinh ngạc, ngó chừng người trên giường đột nhiên tỉnh lại, hắn rút lui về phía sau một bước, vẻ mặt tức giận: “Ngươi không có trúng dược?”

“Đương nhiên không có, ngươi đừng quên, ta là Luyện Đan Sư.” Vân Khê lãnh ngạo câu môi cười, đi xuống giường, liếc xéo Tông Chính Minh Kiếm, “Nói đi, ngươi dùng ta để uy hiếp Hách Liên đại ca, đến tột cùng muốn làm cái gì? Hách Liên đại ca có lỗi gì với ngươi, ngươi làm sao lại thống hận hắn như thế?”

“Hách, Liên, Tử, Phong ——” Tông Chính Minh Kiếm từng chữ từng câu, nghiến răng nghiến lợi, hắn giơ cánh tay lên, nhìn về phía dải lụa màu trắng trên cánh tay mình, tiếp tục nói, “Thù giết cha, không đội trời chung!”

“Phụ thân ngươi..... Tông Chính gia chủ đã qua đời? Chuyện khi nào?” Vân Khê đối với Tông Chính gia chủ còn có chút ấn tượng, ngày đó chính là ông ấy ở ngoài cửa của học viện Thiên Long, tuyên bố, ông ấy muốn đi tìm Tông chủ Vân tộc báo thù, báo thù giết thê tử, chẳng lẽ ông ấy.....

“Phụ thân ta đã mất được mấy ngày, nhưng ta đã thề, một ngày không báo thù được cho phụ thân, thì không phát tang!” Tông Chính

Minh Kiếm hai mắt đầy dẫy lửa giận, hận ý thiêu đốt.

Vân Khê cau mày: “Phụ thân ngươi đã chết, ta rất đồng tình, nhưng là, chuyện này cùng Hách Liên đại ca có quan hệ gì? Ta tuyệt đối tin tưởng, Hách Liên đại ca không giết phụ thân ngươi.”

“Không sai, phụ thân của ta đúng là không phải do Hách Liên Tử Phong đích thân giết chết, nhưng hắn thoát không khỏi liên quan.” Tông Chính Minh Kiếm bi phẫn nắm tay, “Nếu không phải phụ thân ở trước mặt Hách Liên Tử Phong thề, nhất định phải đến Vân tộc tìm Tông chủ Vân tộc vì tiện nhân Bắc Thần Mẫn Nhi kia báo thù, thì phụ thân làm sao lại chết ở Vân tộc? Hách Liên Tử Phong không phải là hung thủ trực tiếp giết phụ thân của ta, nhưng cũng là hung thủ gián tiếp hại chết ông ấy!”

“Ngươi không đi tìm hung thủ chân chính giết người báo thù, lại tìm đến một người vô tội, ngươi cũng không tránh khỏi quá buồn cười. Ha hả, ta biết rồi, ngươi là bởi vì đánh không lại Tông chủ Vân tộc, lại không có biện pháp thực hiện lời thề của mình, một ngày không báo thù cha, liền một ngày không phát tang, cho nên mới cố ý tìm đến Hách Liên đại ca gây phiền toái, đặc biệt chọn quả hồng mềm tới nắm, có phải hay không?” Vân Khê cười lạnh, cố ý dung lời nói tới kích thích hắn, Tông Chính Minh Kiếm nổi giận nhảy dựng lên.

“Đừng vũ nhục ta! Tông Chính Minh Kiếm ta võ công mặc dù thấp kém, nhưng ta tuyệt không phải hạng người ham sống sợ chết, nhưng nếu có thể vì phụ thân báo thù, cho dù là cùng Tông chủ Vân tộc đồng quy vu tận, ta tuyệt đối sẽ không lùi nửa bước. Ta chỉ sợ trước khi ta chết, không thể đem nhi tử của tiện nhân kia diệt trừ, ta chết không nhắm mắt!”

“Bắc Thần Mẫn Nhi là người thế nào, ta không có bất kỳ bình luận nào, nhưng nếu ngươi muốn giết Hách Liên đại ca, ta trăm triệu lần

sẽ không đáp ứng!” Vân Khê lướt qua người của hắn, muốn đi ra ngoài cửa, Tông Chính Minh Kiếm đột nhiên đánh ra một chưởng, đánh về phía đầu vai củaVân Khê.

Vân Khê ung dung đi tới, không có né tránh.

Tông Chính Minh Kiếm trên mép nổi lên nụ cười đắc ý, một chưởng này đánh xuống, nàng không bị thương cũng sẽ bất tỉnh, song, hắn sai lầm rồi, bàn tay của hắn xuyên qua phía sau lưng Vân Khê, cái gì cũng không có đánh tới, một đạo thân ảnh lúc trước còn ở trước mắt hắn bây giờ hoàn toàn biến mất.

Hắn rất là kinh ngạc, đây là công phu gì, lại lợi hại như thế?

Ngoài cửa, xa xa, truyền đến giọng nói của Vân Khê: “Hôm nay ta không giết ngươi, nể mặt phụ thân của ngươi, ta khâm phục ông ấy là người trọng tình trọng nghĩa, mặc dù ông ấy yêu lầm người, nhưng vẫn có thể xem là một nam nhân si tình trên thế gian này, ta kính trọng ông ấy. Ta khuyên ngươi không nên đem cừu hận lên những người khác, lấy thực lực của ngươi bây giờ, ngươi cũng không thể chiến thắng Tông chủ Vân tộc, thay vì đi mất mạng một cách uổng phí, chẳng bằng chuyên tâm chăm lo cho gia tộc Tông Chính, như thế mới là sự trả thù tốt nhất cho phụ thân của ngươi.”

Tông Chính Minh Kiếm trong lòng căng thẳng, lâm vào trầm tư.

Ngoài cửa giọng nói lại vang lên nữa: “Lúc này không giống ngày xưa, ngươi đã thấy thực lực của ta rồi, ta nghĩ muốn lấy tánh mạng của ngươi, dư dả. Đừng nói bây giờ ngươi không đánh được Hách Liên đại ca, nếu thật sự ngươi có thể làm cho huynh ấy bị thương, ta là người đầu tiên lấy tánh mạng của ngươi, căn bản ngươi không có cơ hội lại vì phụ thân của ngươi báo thù, ta nói được làm được!”

Ngoài cửa thanh âm rốt cục biến mất, Tông Chính Minh Kiếm đứng ở tại chỗ rất lâu, tinh thần từ từ sa sút.

Phụ thân đã chết, thế giới của hắn cũng sụp đổ, là người duy nhất hắn tín niệm từ trước đến nay, hắn cố gắng để mình càng ngày càng ưu tú xuất chúng, vì hi vọng có thể nhận được sự yêu mến của phụ thân, có thể làm cho phụ thân nhìn hắn nhiều hơn, chú ý hắn nhiều hơn, mà bây giờ, phụ thân đã mất, hắn tồn tại còn có ý nghĩa gì?

“Phụ, thân ——” Tông Chính Minh Kiếm hai đầu gối ngã quỵ trên đất, ngửa mặt lên trời thét dài.

Vân Khê rời đi không xa, nghe thấy phía sau truyền đến tiếng thét dài đến nỗi khàn giọng kiệt sức của Tông Chính Minh Kiếm, nàng không nhịn được thở dài.

Nếu nói đời này của Tông Chính gia chủ bị hủy ở trong tay Bắc Thần Mẫn Nhi, như vậy đời này của Tông Chính Minh Kiếm chính là bị hủy ở trong tay của phụ thân hắn..... Xét đến cùng, người gây ra tội lỗi này vẫn là Bắc Thần Mẫn Nhi.

Bắc Thần Mẫn Nhi, người đàn bà này thật là hại người rất nặng, hủy ở trong tay nàng đâu chỉ có Tông Chính gia chủ một người? Nửa đời trước của Hách Liên đại ca cũng không phải bị hủy ở trong tay bà ta sao? Bà ta trước khi chết, cũng không quên giá họa cho mình, mục đích chính là muốn cho Hách Liên đại ca coi nàng là kẻ thù, khiến cho hắn tự tay giết chết nàng, để cho hắn có thể chân chính trở thành người tuyệt tình tuyệt ái, mẫu thân lòng dạ ác độc như thế, trên đời chỉ sợ cũng chỉ có một người là Bắc Thần Mẫn Nhi này?

Nếu không phải nàng cùng Hách Liên đại ca, có mấy năm hiểu biết, có lẽ kế sách của Bắc Thần Mẫn Nhi đã thành công.

Người đàn bà này a..... Chết ở trong tay Tông chủ, thật là tiện nghi cho bà ta.

Trở lại chỗ ở, còn không có đi vào phòng, rất xa, đã nghe thấy trong phòng truyền ra tiễng cải vã.

“Hách Liên Tử Phong, ngươi trông nom con gái của ta như thế nào? Nó làm sao lại gầy như vậy?” Đó là giọng nói của Thiên Tuyệt.

“Tiểu Nguyệt Nha là cao lên.” Hách Liên đại ca thanh âm có mấy phần nặng nề, đại khái là đối với nam nhân khác im lặng.

“Cao lên? Đúng, hình như là cao lên chút..... Nhưng là vẫn gầy hơn! Ta thấy, ít nhất thiếu nửa lạng..... Hách Liên Tử Phong, ngươi bảo đảm trông nom con gái của ta như vậy sao?”

“.....”

Vân Khê nghe thấy lời nói của hai người, biết nữ nhi đã trở lại, vội vàng tăng nhanh cước bộ, xông ào vào gian phòng.

“Tiểu Nguyệt Nha, Tiểu Nguyệt Nha của ta trở về chưa? Mau để cho mẫu thân ôm một cái!” Từ trong ngực Long Thiên Tuyệt đem nữ nhi ôm lấy, Vân Khê hôn mãnh liệt mấy cái, chọc cho nữ nhi cười khanh khách, rụt cổ lại.

“Mẫu thân, ngứa!”

“Tiểu Nguyệt Nha, con.....” Vân Khê nghe thấy giọng nói ngây thơ cùng tiếng cười thanh thúy của nữ nhi, nàng rõ ràng sửng sốt, sau đó đem nữ nhi hôn một vòng, nước mắt cũng rơi xuống không ngừng, Tiểu Nguyệt Nha của nàng thật sự đã trở lại!

“Hách Liên đại ca, đây là chuyện gì xảy ra? Vân Huyên đâu?”

Hách Liên Tử Phong buồn cười nhìn vợ chồng hai người, một người níu lấy bím tóc của hắn không tha, bới lông tìm vết, lại còn đổ lỗi cho hắn, một người còn lại ôm nữ nhi hôn mãnh liệt, câu thứ nhất cũng là chất vấn, đối với hai vợ chồng này thật đúng là.....

“Hồn phách của Vân Huyên chuyển đến trên người của tiểu phượng hoàng, tình cảnh bây giờ sợ là không ổn..... Lão tổ tông đem tiểu phượng hoàng nhốt vào một cái lồng vàng, mỗi ngày đều mang theo bên mình, không biết lão tổ tông đến tột cùng là nghĩ gì, tính toán xử trí nó như thế nào.”

Quyển 6 - Chương 83: Yến hội của gia tộc Bắc Thần bắt đầu

Vân Khê kinh ngạc, chuyện lại phải phát triển như vậy, vượt ngoài dự liệu của nàng.

May mắn là, Tiểu Nguyệt Nha rốt cục đã trở lại.

“Hách Liên đại ca, cám ơn huynh, cám ơn huynh đã chăm sóc cho Tiểu Nguyệt Nha, mang nhi nữ trở về bên cạnh ta.”

Hách Liên Tử Phong gật đầu, không nói thêm gì, nhìn vào trong mắt của nàng, là ánh sáng ôn nhu.

“Khê Nhi, nàng không nhận thấy Tiểu Nguyệt Nha gầy sao?” Long Thiên Tuyệt ở một bên rầu rĩ nói.

Vân Khê tức giận liếc phu quân của mình một cái, mới vừa rồi ở ngoài cửa nàng đã sớm nghe được cuộc nói chuyện giữa hai người bọn họ, đối với kiểu bới lông tìm vết của phu quân của mình, nàng âm thầm khinh bỉ.

“Tiểu Nguyệt Nha của chúng ta là cao lên, có đúng hay không?”

Tiểu Nguyệt Nha gật gật đầu nở nụ cười, dùng tay nhỏ bé của mình ước lượng: “Huyên Huyên cao như vậy..... Cao như vậy rồi, Huyên Huyên rất nhanh là có thể cao bằng với mẫu thân và phụ thân.”

Vân Khê mỉm cười: “Tiểu Nguyệt Nha nếu như lớn lên cao bằng với phụ thân, vậy sau này làm sao có thể gả ra ngoài đây?”

Tiểu Nguyệt Nha mờ mịt nháy mắt mấy cái, tay nhỏ bé mềm nhũn chỉ về phía Hách Liên Tử Phong nói: “Con sẽ gả cho thúc thúc tóc trắng, thúc thúc tóc trắng nhất định sẽ không chê Huyên Huyên.”

Ba người có mặt ở đây đồng loạt ngẩn ra, nghe thấy lời nói của tiểu tử giống như sét đánh ngang tai.

Long Thiên Tuyệt là người đầu tiên phản ứng, đem Tiểu Nguyệt Nha từ trong ngực Vân Khê ôm lấy, giống như đề phòng bọn cướp nhìn chằm chằm Hách Liên Tử Phong: “Hách Liên Tử Phong, ngươi rốt cuộc đã làm gì với nữ nhi của ta? Cho bé uống thuốc gì?”

Hách Liên Tử Phong im lặng nhìn Long Thiên Tuyệt, hắn có phải khẩn trương quá độ hay không? Một cô bé không tới hai tuổi, hắn có thể làm cái gì đối với bé chứ?

Vân Khê cũng nhịn không được nữa khóe miệng run lên, cảm thấy Thiên Tuyệt khẩn trương quá độ: “Tiểu Nguyệt Nha còn nhỏ, Đồng Ngôn Vô Kỵ, chàng đừng có khẩn trương như vậy có được không?”

Long Thiên Tuyệt lại không cho là như vậy, cúi đầu hỏi nữ nhi: “Tiểu Nguyệt Nha, nói cho phụ thân biết, hắn có làm cái gì đối với con hay không, có khi dễ con hay không?”

Tiểu Nguyệt Nha chu cái miệng nhỏ nhắn, nghĩ nửa ngày, lắc đầu: “Thúc thúc tóc trắng đối với Huyên Huyên rất tốt, thúc thúc tóc trắng mỗi ngày đều ôm Huyên Huyên ngủ, Huyên Huyên rất thích thúc thúc tóc trắng.”

Trong lúc nhất thời, ba người lần nữa lại bị sét đánh ngang tai, mỗi người một vẻ mặt.

Lời nói của Tiểu Nguyệt Nha…, chỉ có thể là đổ thêm dầu vào lửa.

Vân Khê theo bản năng ngẩng lên đầu, nhìn về phía người mà sắc mặt càng ngày càng đen Long Thiên Tuyệt, bình dấm chua to ngàn năm này, sẽ không phải muốn nổi đóa đi?

“Hách Liên đại ca, nếu không, huynh về trước đi?” Vân Khê đề nghị nói.

Hách Liên Tử phong khóe mắt run lên, hắn cũng cảm thấy lúc này nên rời đi trước thì tốt hơn.

“Hách Liên Tử Phong, ngươi đứng lại đó cho ta!”

Vân Khê tay mắt lanh lẹ, từ phía sau ôm lấy Long Thiên Tuyệt, sau đó hướng về phía Hách Liên Tử Phong hô lớn: “Hách Liên đại ca, đi mau!”

Hách Liên Tử Phong mặc dù đi, nhưng đi rất thong thả, trước khi đi, không quên quay đầu lại, lưu lại một câu: “Lão tổ tông để cho ta chuyển lời đến hai người, ngài ấy ít ngày nữa sẽ ra tay đối với thành Bàn Long, mọi người nên có sự chuẩn bị.”

” Thành Bàn Long.....” Long Thiên Tuyệt mắt phượng nhíu lại, ánh sáng lạnh nhanh chóng từ đáy mắt của hắn xẹt qua, nhưng hắn rất nhanh định thần lại, hướng về phía bóng lưng của Hách Liên Tử Phong gầm lên, “Hách Liên Tử Phong, đừng nghĩ nói sang chuyện khác, chuyện này, ta với ngươi chưa xong đâu!”

“Tốt lắm, lời nói của tiểu hài tử…, chàng cũng cho là thật?” Vân Khê buồn cười, trong ngày thường nhìn thấy phu quân đều rất trầm ổn, hết lần này tới lần khác gặp Hách Liên Tử Phong, phu quân của mình đều không giữ được bình tĩnh. Trước đây ghen vì nàng, hiện tại lại

ăn dấm chua của nữ nhi, người này thật là.....

“Thúc thúc tóc trắng.....” Tiểu Nguyệt Nha lưu luyến không rời đưa mắt nhìn Hách Liên Tử Phong rời đi, tay nhỏ bé quơ quơ.

Long Thiên Tuyệt cúi đầu, nhìn về phía nữ nhi trong ngực, sự tức giận mới vừa rồi hoàn toàn biến mất, khôi phục hình tượng của một phụ thân ôn nhu từ ái như những ngày thường.

“Tiểu Nguyệt Nha chỉ thích thúc thúc tóc trắng, không thích phụ thân sao? Phụ thân thật đau lòng!” Người nào đó bắt đầu vô sỉ, Vân Khê không nhìn được nữa.

Tiểu Nguyệt Nha quay đầu lại, tay nhỏ bé giơ lên sờ sờ mặt phụ thân , cái miệng nhỏ nhắn chu lên, hướng về phía gương mặt của phụ thân, bẹp một tiếng: “Phụ thân ngoan, Huyên Huyên thích nhất phụ thân!”

Một câu nói của nữ nhi, nhất thời khiến cho mặt mày của Long Thiên Tuyệt hớn hở, giống như ăn một viên kẹo ngọt, tâm tình thoáng cái tốt lên.

Vân Khê thú vị nhìn hai người phụ thân và nữ nhi, nghĩ tới nếu lúc này có Tiểu Mặc ở đây, đoán chừng phụ tử hai người lại bắt đầu ở trước mặt nữ nhi tranh thủ tình cảm. Nghĩ đến Tiểu Mặc, bởi vì không biết lần này đến gia tộc Bắc Thần, có nguy hiểm gì hay không, cho nên bọn họ đem Tiểu Mặc gửi công công bà bà (bố chồng, mẹ chồng) nhờ hai người chăm sóc. Về phần Tiểu Ban, Vân Khê vốn cũng muốn để bé ở lại, nhưng nghĩ đến chứng bệnh quái dị trên người mình, vì để ngừa vạn nhất, nàng đành phải mang bé theo.

“Thiên Tuyệt, theo lời nói của Hách Liên đại ca, xem ra Tử Yêu thật sự sẽ xuống tay đối với Long gia. Lần này lão ta mời Các chủ tỷ thí

võ nghệ, sợ là tuyên chiến đối với Long gia, chúng ta mau báo cho công công cùng bà bà, để cho bọn họ nhanh chóng chuẩn bị phòng ngự .”

Long Thiên Tuyệt vẻ mặt ngưng trọng, suy tư hồi lâu nói: “Điều khiến ta lo lắng hơn, vẫn là Các chủ. Tử Yêu đối với trận chiến này là lòng tin tràn đầy, nhưng chiến ý của Các chủ tựa hồ thiếu thiếu, ta lo lắng lão nhân gia ngài ấy ở lúc quyết đấu, bởi vì tâm tư không tốt mà thảm bại.....”

“Một khi Các chủ thua, sĩ khí của Long gia chúng ta tất nhiên sẽ xuống thấp, đến lúc đó.....” Long Thiên tuyệt không có tiếp tục nói nữa.

“Mẫu thân, Tiểu Phượng Phượng.....” Nữ nhi trong ngực đột nhiên mở miệng nói.

Dưới cái nhìn đầy tha thiết và chờ đợi của nữ nhi, Vân Khê khẽ thở dài, nói: “Tiểu Phượng Phượng không có việc gì, phụ thân và mẫu thân nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu Tiểu Phượng Phượng ra.”

Nữ nhi khẽ gật đầu một cái, vợ chồng hai người liếc mắt nhìn nhau, đối với hoàn cảnh trước mắt không thể lạc quan.

Cuối cùng cũng tới ngày cử hành yến hội của gia tộc Bắc Thần, tất cả tân khách được mời đến ngọn núi Tam Thanh nằm ở phía bắc của gia tộc Bắc Thần, trên núi có xây một quảng trường, có thể chứa được vạn người. Khi bức tường vừa mới mở ra có thể thấy được, vị trí chỗ ngồi trên lôi đài được xây dọc theo núi, có thể nói là công trình này được xây dựng quá kỳ công.

Khi hai vợ chồng Vân Khê tới quảng trường, mới phát hiện ra một điều người tới tham gia sự kiện lần này của gia tộc Bắc Thần, ước

lượng có thể có trên vạn người, đội ngũ tân khách khổng lồ như thế, khó trách cần phân chỗ nghỉ ngơi theo thành trì.

Chỗ ngồi của những khách nhân này trước đó cũng được an bài rất tốt, dựa theo danh sách thứ tự các khách nhân vào ở các thành trì mà sắp hàng, chỗ ngồi của hai vợ chồng Vân Khê được an bài ở phía đông của quảng trường, ngồi ở chung quanh bọn họ, toàn bộ đều là những người lạ hoắc. Nghe bọn họ nói chuyện phiếm, biết được bọn họ đều là tới từ gia tộc cấp trung đẳng, không giống Long gia hiển hách uy danh như vậy, nhưng gia tộc của những người đó ở đại lục Long Tường cũng có lực ảnh hưởng nhất định.

“Không biết ca ca và ông ngoại có tới không?” Vân Khê nhìn quanh nói.

“Tử Yêu cố ý đem chúng ta an bài cùng một ít gia tộc khác, mục đích đúng là muốn phân tán chúng ta, nhưng nàng đừng lo lắng, trước khi đến ta đã cùng đại ca và ông ngoại bàn bạc với nhau, một khi thấy đạn tín hiệu bay lên, mọi người lập tức hướng về phương hướng của đạn tín hiệu tập hợp, không sai được.” Long Thiên Tuyệt nói.

Hai vợ chồng ngồi chỉ chốc lát, trong sân rộng người tới đã tấp nập, rất nhanh, có thanh âm nổi trống vọng ra ở trên quảng trường.

Đợi thanh âm nổi trống dừng lại, xung quanh lập tức yên tĩnh không tiếng động.

Từ phía Đông Nam của quảng trường, có một bóng người từ từ đến gần, rơi vào giữa đài cao trên quảng trường. Người nọ một thân áo bào màu xám tro, tay cầm Ngọc tiêu, rõ ràng chính là Nhị chưởng quỹ của Thịnh Bảo trai .

Sau khi đã ổn định vị trí, hắn quét một vòng, lại khẽ cười nói: “Chư vị

chờ lâu.”

Trong đám người lập tức có không ít hạng người nịnh nọt nói tiếp: “Sao dám sao dám, có thể có được thiếp mời của gia tộc Bắc Thần, mời đến đây tham gia sự kiện của gia tộc, đó là vinh hạnh của bọn ta.”

“Đúng vậy a đúng vậy a, chúng ta một chút cũng không gấp gáp.”

Nhị chưởng quỹ ôn nhuận cười một tiếng, đáy mắt chợt lóe rồi biến mất không dấu vết: “Hôm nay mời chư vị đến đây, thứ nhất là chứng kiến gia tộc Bắc Thần ta tái xuất giang hồ, thứ hai là chứng kiến cuộc quyết chiến giữa lão tổ tông của gia tộc Bắc Thần ta và Các chủ của Long gia. Lần này đánh một trận, quyết định gia tộc nào có thể trở thành gia tộc đệ nhất ở đại lục.....”

Hiện trường chỉ trong một thoáng nổ tung, như sét đánh giữa trời quang.

Bọn họ không phải đơn giản là ở nơi này quyết chiến, mà là ngầm thông báo cho các đại gia tộc ở đại lục Long Tường, Long gia và gia tộc Bắc Thần, bất kể là người của gia tộc nào chiến thắng, từ nay về sau, các đại gia tộc phải đối với bọn họ như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Chẳng qua, hai gia tộc này tranh nhau, lại đem Vân tộc đặt ở chỗ nào?

Các cao thủ đến từ Nội tông của Vân tộc đã không thể bình tĩnh được nữa, có người đứng dậy, cất giọng nói: “Cả đại lục Long Tường, ai cũng biết, Vân tộc chúng ta mới là gia tộc đệ nhất ở đại lục Long Tường, gia tộc Bắc Thần các ngươi muốn trở thành gia tộc đệ nhất, phải xem Vân tộc chúng ta có đồng ý hay không đã?”

Nhị chưởng quỹ trong tay cầm tiêu nhẹ nhàng xoay chuyển, ôn nhuận cười nói: ” Vân tộc các ngươi là gia tộc đệ nhất ở đại lục Long Tường? Ngươi hỏi những người có mặt ở đây một chút, người nào thừa nhận?”

Hiện trường thỉnh thoảng có tiếng nghị luận thưa thớt, nhưng cũng không có ai đứng ra nói chuyện.

Vân Khê nhìn phương hướng của người nọ, rốt cục xác định được vị trí của Cung chủ, bà ta đang ở phía nam của quảng trường, cách bọn họ một khoảng cách.

“Tông chủ, người này vu tội cho Vân tộc chúng ta như thế, ngài nhất định phải đứng ra, vì Vân tộc dương oai a!”

“Đúng vậy a, Tông chủ, quyết không thể để cho các đại gia tộc khác dò xét Vân tộc ta.”

Những người bên cạnh Cung chủ bắt đầu rối rít khuyên nhủ, nhưng Cung chủ lại ngồi bất động ở tại chỗ, tầm mắt của bà ta liếc về hướng Vân Khê đang quét tới, con ngươi gian xảo, tựa hồ muốn nói cái gì đó.

Không đợi bà ta mở miệng, Vân Khê đứng dậy bước lên mấy bước, đoạt lời nói nói: “Tông chủ thiên thu muôn đời, được hưởng phúc của thần tiên! Hiện tại người của gia tộc Bắc Thần xem thường Vân tộc ta, ngài thân là Tông chủ, nên đứng ra, cùng bọn họ lý luận một phen, tốt nhất thi triển một chút thực lực phi phàm của ngài, khiến cho bọn họ kinh sợ. Như thế, thân là một phần tử của Vân tộc như ta đây, cũng có thể dính một chút vinh quang của lão nhân gia như ngài, vì có thể trở thành một phần tử của Vân tộc mà cảm thấy kiêu ngạo tự hào!”

Nàng một phen thổi phồng, nhưng Cung chủ giận đến nỗi sắc mặt biến thành màu đen, vì đây vốn là lời mà bà ta muốn nói…, hiện tại bị nàng đoạt. Vốn bà ta định dùng cái này tới khích bác hai bên, lợi dụng người của gia tôc Bắc Thần để đối phó với Vân Khê, ai ngờ kế sách bà ta nghĩ đến, Vân Khê cũng nghĩ đến rồi, còn để cho nàng ta chiếm thế thượng phong.

“Chỉ là lời nói của một nô tài…, cần gì tích cực? Vân Cung chủ nếu là xem không thuận mắt, liền ra tay thu thập hắn, dù nói thế nào, ngươi cũng là ta một phần tử của Vân tộc, vì Vân tộc dương oai, là chuyện ngươi nên làm.” Cung chủ rất nhanh lại đem lời nói vứt trở lại cho Vân Khê.

Quyển 6 - Chương 84: Quyết đấu, cứu tiểu phượng hoàng

Edit: Osicase

Beta: Tiểu Mộng

“Hiện tại có người xem thường Vân tộc ta, thân là Tông chủ, lúc này không đứng ra, vậy Vân tộc để cho ngươi làm Tông chủ để làm gì?” Vân Khê trào phúng nói.

Các cao thủ của Nội tông Vân tộc, có người đối với người vừa mới nhậm chức Tông chủ rất bất mãn, lúc này cũng đứng ra nói: “Tông chủ, nàng nói không sai, Vân tộc ta tuyệt đối không thể để cho người ta làm nhục, ngài vẫn nên đứng ra, lấy lại danh dự cho Vân tộc ta mới phải!”

Cung chủ ánh mắt sắc bén, liếc một cái về phía cao thủ kia: “Bổn tọa tự có tính toán, còn chưa tới phiên ngươi tới quơ tay múa chân!”

Cao thủ kia chần chờ, còn muốn nói nữa, đột nhiên có một gã cao thủ khác cướp lời nói: “Tông chủ, cũng không phải là bọn ta vượt quá phận sự, muốn quơ tay múa chân trước mặt ngài, thật sự là liên quan hệ đến danh dự của Vân tộc ta, chúng ta phải khuyên bảo.”

“Tông chủ, xin ngài đứng ra, vì Vân tộc đòi lại danh dự!” Các cao thủ đi theo Cung chủ đến đây, đều đồng loạt lên tiếng khuyên tiến, Cung chủ sắc mặt khẽ trắng bệch, đôi môi khẽ run lên, lộ ra tức giận.

Vân Khê mặc dù cách một khoảng xa, nhưng thính lực cũng không

tệ, lời của đám đông đều nghe lọt vào trong tai, cất giọng nói: “Tông chủ nếu là sợ, không còn gì để nói. Ngươi bây giờ làm trò trước mặt các cao thủ giang hồ, không bằng tự mình đem vị trí Tông chủ truyền cho ta, ta một khi làm Tông chủ, như vậy vì Vân tộc lấy lại danh dự, là chuyện của ta nên làm, ta nhất định sẽ vì Vân tộc đứng ra đòi lại danh dự! Như thế nào? Ngươi có thể đem vị trí Tông chủ nhường lại hay không?”

Lời nói của Vân Khê vừa ngừng, khắp mọi nơi, liền có người rối rít ồn ào.

“Nhường lại đi! Không có dũng khí, cũng đừng chiếm hầm cầu không muốn thải, ngươi không cần, người khác còn muốn sử dụng đây!”

” Tông chủ của Vân tộc hóa ra là con chuột nhắt nhát gan, ha ha ha, những cao thủ Vân tộc, các ngươi thật cam tâm phụng sự một vị Tông chủ nhát gan như chuột nhắt sao? Đổi lại là ta, đã sớm phản nàng rồi!”

“Phản nàng! Phản nàng!”

“Nhường lại! Nhường lại!”

“……”

Vân Khê đã hiểu, giọng nói đầu tiên, rõ ràng chính là đến từ ông ngoại, giọng nói người thứ hai còn lại là đến từ đại ca, ha hả, xem ra bọn họ cũng đã phát hiện sự tồn tại của nàng rồi, hơn nữa dùng cách này để báo vị trí của bọn họ cho nàng.

Kèm theo giọng nói ồn ào càng ngày càng nhiều, Cung chủ mặt lúc đỏ lúc trắng, sắc mặt rất là khó coi, bà ta mở to hai mắt nhìn, con ngươi cơ hồ muốn rơi ra ngoài.

Đứng ở giữa lôi đài Nhị chưởng quỹ tựa hồ cũng có ý nghiêng về Vân Khê, mở miệng nói: “Tất cả mọi người đều thấy được, hiện nay thực lực của Vân tộc đã không bằng lúc trước rồi, cho nên gia tộc đệ nhất căn bản không có phần của Vân tộc, bởi vì bọn họ căn bản không xứng lọt vào trong mắt của chủ nhân nhà ta.”

Vân Khê ánh mắt chợt lạnh, mặc dù không hài lòng lời nói của Nhị chưởng quỹ cho lắm…, nhưng dưới mắt mục tiêu của nàng là Cung chủ, về phần gia tộc Bắc Thần và Nhị chưởng quỹ, sau rồi hãy nói không muộn.

“Ngày đó ở Vân Huyễn điện, chính là vị Tông chủ này mang theo con gái cùng phu quân và người hầu của mình vứt bỏ Vân Huyễn điện mà chạy, hiện tại biến hóa nhanh chóng, lại trở thành Tông chủ Nội tông của Vân tộc Tông. Ta thật sự nghi ngờ, vạn nhất Nội tông một ngày kia gặp chuyện phiền toái, bà ta có thể lại một lần nữa mang theo con gái cùng phu quân và người hầu của mình vứt bỏ Nội tông mà chạy hay không? Đều nói giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời những cao thủ Nội tông, các ngươi cần phải nhìn cẩn thận, bà ta rốt cuộc có đáng giá nhận được sự tín nhiệm của các ngài hay không?”

Cung chủ trên mặt chợt đỏ lên, máu toàn thân thoáng cái xông lên đỉnh đầu, bà ta rốt cục đứng lên, căm tức nhìn Vân Khê nói: “Vân Khê, ngươi khinh người quá đáng! Vị trí Tông chủ của bổn tọa chính là được Tông chủ trước kia tự mình chỉ định, ngươi là cái gì? Bất quá chỉ là một Cung chủ Vân Huyễn điện nho nhỏ tự phong mà thôi, ngươi có tư cách gì mà phán xét bổn tọa?”

Lúc này, Nhị chưởng quỹ lập tức lên tiếng: “Nhị vị, tất cả mọi người là người trong giang hồ, nếu nhị vị đều có chỗ bất mãn đối với đối phương, không bằng lên đài so thắng thua, ai thắng, người đó chính là chủ nhân của Vân tộc. Mọi người đang ngồi ở đây, đều là nhân

chứng của các ngươi.”

Con cáo già này, đây là đang xúi giục các nàng, muốn làm cho các nàng tàn sát lẫn nhau, tiêu hao lực lượng của các nàng, gia tộc Bắc Thần bọn họ chẳng phải là ngư ông đắc lợi sao.

Mặc dù Vân Khê rất muốn mượn cơ hội hung hăng thu thập Cung chủ, nhưng giờ phút này, có thể ở trước mặt mọi người chế ngạo nhục nhã bà ta một phen, mục đích của nàng đã đạt được.

“Đây là việc nhà của Vân tộc chúng ta, cũng không nhọc đến phiên chư vị làm nhân chứng cho chúng ta, vẫn là không nên làm trễ nãi việc chính sự của gia tộc Bắc Thần thì hơn. Dù sao có Thủy Quy cự thú của ta canh giữ ở ngoài cửa thành, ai cũng chạy không được.” Vân Khê lạnh lùng nói.

Cung chủ giận nhìn chằm chằm nàng, còn muốn nói cái gì đó, trên bầu trời, đột nhiên xuất hiện một thân ảnh.

Áo bào màu xanh, đạo cốt tiên phong*(ý nói có khí chất của thần tiên)*, không phải là Các chủ của Long gia, còn có thể là ai?

“Ta tới sớm sao?”

Các chủ giọng nói nhàn nhạt, truyền vào trong tai mỗi người, giống như là một trận gió mát lướt nhẹ qua.

Hai người Vân Khê và Long Thiên Tuyệt đồng loạt đứng lên, hướng trên bầu trời xa xa nói: “Các chủ!”

Các chủ ở trên bầu trời phiêu du giữa không trung, cúi đầu, hướng về phía của hai người một cái nhìn, ôn hòa mà cười.

Tất cả mọi người ở xung quanh cũng rối rít hướng Các chủ chắp tay mà lạy, hành động này là phát ra từ nội tâm kính ngưỡng*(kính trọng + ngưỡng mộ)*, cũng không phải là dùng võ lực để uy hiếp mà có thể đạt được.

“Các chủ, đại giá quang lâm.” Nhị chưởng quỹ chắp tay lạy.

“Bắc Thần đâu?” Các chủ hỏi.

Nhị chưởng quỹ hướng nơi xa ngắm nhìn một cái, ôn nhuận cười nói: “Chủ tử đã tới.”

Tiếng nói vừa ngừng, cũng không lâu lắm, cả bầu trời của quảng trường liền thổi qua một cỗ kình phong, trên người mỗi người đều cảm thấy áp lực, cảm giác hít thở không thông bao phủ toàn thân.

Tử Yêu thật sự đã tới.

Cũng chỉ có trên người của lão ta mới có thể thả ra lực lượng đáng sợ như thế……

Mọi người đang có mặt ở quảng trường rối nhanh chóng, yên tĩnh lại, hiện trường yên lặng như tờ.

Trên bầu trời, Tử Yêu mặc một bộ áo bào màu bạc, phất phới bay trong gió, một đầu tóc trắng tùy ý xõa ra, dài đến đầu gối, rõ ràng không có nghe thấy bước của lão, thế mà chỉ trong nháy mắt liền từ nơi xa đi tới nơi gần đó. Một đôi mắt màu tím yêu dị không ngừng chuyển động, khiến cho hồn phách của người ta trong nháy mắt đã bị đoạt đi bảy phần.

Vân Khê và Long Thiên Tuyệt liếc mắt nhìn nhau, âm thầm ngạc nhiên, thực lực của Tử Yêu tựa hồ lại tăng. Điều này tuyệt đối không

phải là tin tức tốt, địch thủ càng cường đại, áp lực của bọn họ lại càng lớn, một khi lão ta thật sẽ xuống tay với Long gia, Long gia trừ Các chủ, sợ là không có người thứ hai có thể ngăn cản được lão ta.

Tử Yêu dừng ở trước mặt Các chủ, hai người đều là trên không trung đứng thẳng, tiến hành nói chuyện với nhau: “Long Các chủ, ngươi quả nhiên đáp ứng lời mời đến đây. Những kẻ tham gia vào việc truy tung năm đó, có thể lọt được vào mắt của ta chỉ có hai người, đó là ngươi và Vân Huyên, về phần những người khác……”

Ánh mắt của hắn liếc về hướng Sơn Âm, cười lạnh: “Cũng chỉ là một bọn chuột nhắt nhát gan!”

Nơi nào đó ở Sơn Âm, huyền khí lay động, cao thủ ẩn thân ở nơi nào đó bị chọc giận, nhưng là bọn họ vẫn không có hiện thân, đúng là để cho Tử Yêu nói trúng, bọn họ chính là bọn chuột nhắt nhát gan!

Giọng nói của Các chủ liền vang lên cũng nhìn lướt qua cái hướng kia, nhàn nhạt cười nói: “Bắc Thần, ta biết ngươi nuốt không trôi oán hận trong lòng, nhưng gây tai họa cho người vô tội, đúng là không thỏa đáng, hi vọng hôm nay đánh một trận, có thể làm cho ngươi tiêu tan được oán hận trong lòng.”

“Tiêu tan oán hận trong lòng của bổn tọa? Nói thì dễ! Ngày đó người giết bổn tọa, đem bổn tọa phong ấn, một người cũng đừng nghĩ tránh được!” quanh thân Tử Yêu sát khí tăng vọt, đôi con ngươi màu tím của lão phát ra từng đợt từng đợt ánh sáng yêu dị, lão ta vung tay lên, hướng về phía Các chủ, “Hiện tại, bắt đầu từ ngươi ——”

Ầm, bên trong thân thể của Tử Yêu, bộc phát ra lực lượng hết sức to lớn, một pho tượng huyễn thú màu tím mềm rũ xuống bay lên, bầu trời cuồng loạn, cả hội trường bị bao phủ bởi khí thế dũng mãnh, phần lớn mọi người bị áp chế, không đứng lên được.

Cho dù là cao thủ cấp bậc Vân Khê và Long Thiên Tuyệt, cũng bị lực lượng này ép tới nỗi thật sự khó thở.

Bọn họ biết, Tử Yêu đây là ôm quyết tâm nhất định phải chiến đấu với Các chủ. Các chủ có thể ngăn cản được sao?

Trên bầu trời, thân ảnh Các chủ từ từ bay xa, cả người ở không trung giống như là trở nên mơ hồ. Hơi thở của ngài ấy nhẹ nhàng, nhàn nhạt, cùng Tử Yêu mạnh mẽ vừa vặn ngược lại, nhưng nếu đem lực lượng của Tử Yêu so sánh với một cái chùy, thì mỗi một cái cũng giống như là sấm sét, còn Các chủ chính là một cây bông mềm nhũn, bay bổng nhẹ nhàng, cho dù là chùy đánh vào người của ngài ấy, cũng rất khó khăn kích động lên làn sóng.

Hiện trường chỉ một thoáng sôi trào.

Cuộc chiến chân chính bắt đầu……

Long Thiên Tuyệt ngẩng đầu nhìn lên trên không trung, ánh mắt từ từ trầm ngưng, một lúc lâu, hắn nói: “Khê Nhi, chúng ta đi!”

“Đi nơi nào?” Vân Khê không giải thích được.

Long Thiên Tuyệt kéo tay nàng, rời đi đám người, ở một góc quảng trường mà đám người không nhìn thấy, hai vợ chồng đồng loạt thi triển ẩn thân thuật, hoàn toàn biến mất ở trong taamg mắt của mọi người.

Giờ phút này tâm tư của Tử Yêu đều đặt ở trên người của Các chủ, đúng là cơ hội tốt nhất cho bọn họ hành động, có thể tìm được tiểu phượng hoàng và hồn phách của Vân Huyên, chỉ có thể tìm vào giờ phút này.

Bên trong phủ đệ của gia tộc Bắc Thần, thủ vệ bị điều động một nửa, còn có một nửa ở lại.

Hai vợ chồng Vân Khê ẩn thân tiến vào phủ đệ, cơ hồ không có một chút trở ngại nào, thời gian của bọn họ không nhiều lắm, trước khi tỷ võ kết thúc, phải tìm được tiểu phượng hoàng.

“Không xong, có người xông vào gian phòng của chủ nhân!”

Vân Khê ngẩng đầu, nhìn Long Thiên Tuyệt đang nắm cổ họng gào thét, không khỏi nở nụ cười.

Chỉ một thoáng, khắp mọi nơi những cao thủ đều được điều động, hướng về cùng một hướng chạy đi.

“Đi, chính là chỗ đó!” Long Thiên Tuyệt lôi kéo Vân Khê hướng về phía mọi người chạy tới.

Nếu hai người bọn họ đi từng gian tìm kiếm gian phòng của Tử Yêu, quá tốn thời gian, dùng biện pháp này, mặc dù mạo hiểm, dễ dàng đả thảo kinh xà *(tương tự như câu rút dây động rừng)*, nhưng cũng là con đường hữu hiệu nhất nhanh chóng nhất.

Đang ở trong phòng tu luyện Hách Liên Tử Phong nghe được động tĩnh, mở mắt ra, vọt ra ngoài gian phòng. Hắn hôm nay không có đi tham gia yến hội của gia tộc, thứ nhất hắn biết hôm nay lão tổ tông sẽ cùng Các chủ của Long gia tiến hành một cuộc đại chiến, bất kể là thắng thua, hắn đều không làm được cái gì, thứ hai, hắn càng sợ mình đến lúc đó sẽ cùng hai vợ chồng Vân Khê trực tiếp đối địch, hắn phải lựa chọn như thế nào, đây là một vấn đề khó khăn.

Lúc này, là ai lớn mật như thế, dám tự ý xông gian phòng của lão tổ

tông?

Còn nữa, lão tổ tông đã đi đến nơi diễn ra sự kiện, người này tìm đến lão tổ tông là vì cái gì?

Hắn vừa nhăn mày vừa suy tư, vừa đi theo các cao thủ chạy về phía gian phòng của lão tổ tông.

“Phong thiếu gia.”

“Không phát hiện ra người nào?”

“Không có! Tạm thời không phát hiện ra người nào.”

Hách Liên Tử Phong ngưng thần suy tư trong chốc lát, phất tay nói: “Các ngươi đi nơi khác tìm một chút xem, đối phương rất có thể sử dụng kế giương đông kích tây, chớ để cho người ta thừa dịp có sơ hở mà vào.”

“Dạ, Phong thiếu gia, chúng ta đi nơi khác tuần tra.”

Phần lớn cao thủ đều rút ra gian phòng, Hách Liên Tử Phong một mình một người cất bước đi vào, hắn xoay người, đóng cửa phòng lại, sau khi xác định ngoài cửa không có những người khác, hắn lên tiếng nói: “Ra đi, ta biết là các ngươi.”

Bên trong gian phòng không có bất kỳ động tĩnh.

Hắn lại nói: “Cõi đời này có thể vô thanh vô tức (*im hơi lặng tiếng)* xông vào phủ đệ của gia tộc Bắc Thần, còn có thể trước mặt của ta thi triển ẩn thân thuật, chỉ có thể là các ngươi.”

Lời của hắn vừa ngừng, ở trước mặt của hắn, quả nhiên xuất hiện

hai người, chính là vợ chồng Vân Khê.

Hách Liên Tử Phong hơi hơi nhảy lên, không ngờ đến vợ chồng bọn họ lại cách hắn gần như thế, nhưng hắn lại không có phát hiện được, hắn không khỏi âm thầm đánh giá hai người, xem ra hai người bọn họ thực lực lại tăng lên không ít.

“Lá gan của các ngươi cũng quá lớn, mặc dù lão tổ tông không có ở trong phủ, nhưng là trong phủ đệ không thiếu cao thủ cấp Huyền Hoàng, hành tung của các ngươi một khi bị lộ, ngay cả ta cũng chưa hẳn có thể cứu được các ngươi.”

“Hách Liên đại ca, may là có huynh ở đây, chuyện sẽ dễ dàng nhiều hơn. Chúng ta lần này tới, là tới tìm kiếm Tiểu Phượng Phượng, và hồn phách của Vân Huyên ký túc ở trên người của nó, chúng ta phải mang nó rời đi, nếu không một khi Tử Yêu thu nạp lực lượng trên người bà ta, như vậy Long gia thậm chí cả đại lục Long Tường đều tràn ngập nguy cơ.”

Vân Khê thẳng thắn nói, trong nội tâm, nàng đối với Vân Huyên đã mất đi hảo cảm, nếu không phải bà ta đang ký túc ở trên người của tiểu phượng hoàng, nếu không phải lực lượng của bà ta có thể làm cho lực lượng của Tử Yêu một lần nữa thăng cấp, nói thật, đúng là nàng không nghĩ cứu bà ta. Người từng thương tổn con gái nàng, bất kể là người nào, cũng không tha thứ được!

“Các ngươi muốn tìm tiểu phượng hoàng? Cái này…… Sợ là có chút khó khăn.” Hách Liên Tử Phong chần chờ nói.

“Chắc ngươi cũng không biết tiểu phượng hoàng ở nơi nào sao? Tử Yêu thoạt nhìn cũng không có tín nhiệm ngươi trọng dụng ngươi như vậy……” Long Thiên Tuyệt ánh mắt sắc bén.

Hách Liên Tử Phong chân mày nhăn thành một đám, nói: “Lão tổ tông luôn mang nó theo bên mình, không để cho những khác bất luận kẻ nào tới gần nó, cho nên, thật sự ta không biết nó ở nơi nào.”

“Tử Yêu hôm nay cùng Các chủ giao chiến, không thể nào đem tiểu phượng hoàng bên người, lão ta nhất định là đem nó dấu ở một nơi nào đó trong phủ đệ.” Vân Khê suy đoán nói.

“Vậy cũng chưa chắc! Đừng quên, lão tổ tông năm đó bị phong ấn, Vân Huyên chính là một trong người cầm đầu. Hôm nay ngài ấy cùng với Các chủ đại chiến, mục đích đúng là vì báo thù năm đó bị phong ấn, việc trọng đại như thế, ngài ấy làm sao có thể bỏ qua cho Vân Huyên?” Hách Liên Tử Phong phân tích nói.

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy hắn nói cũng có đạo lý, nhưng nếu Vân Huyên thật sự bị mang đến quảng trường tỷ võ, như vậy bọn họ muốn mang nó đi, liền khó khăn nhiều hơn.

Đang lúc hai vợ chồng do dự, có nên trở về quảng trường hay không, thì giọng nói của Tiểu Nguyệt Nha từ Ngọa long Cư truyền ra: “Phụ thân, mẫu thân, Tiểu Phượng phượng nhất định ở chỗ này, con có thể cảm ứng được nó.”

Vân Khê mừng rỡ, đem Tiểu Nguyệt Nha ôm đi ra ngoài: “Tiểu Nguyệt Nha, con mau cẩn thận cảm ứng, Tiểu Phượng Phượng rốt cuộc ở nơi nào.”

Tiểu Nguyệt Nha khuôn mặt nhỏ bé nhíu lại, cố gắng gọi: “Tiểu Phượng Phượng, ngươi mau ra đây! Mau nói cho ta biết, ngươi ở đâu a?”

Giọng nói mềm nhũn lại ngọt ngào, khiến cho người nghe cảm thấy

ngọt đến trái tim.

Một lúc lâu, ở một nơi nào đó trong gian phòng, phát ra động tĩnh khác thường, tiếng vang này rất nhỏ bé, nhưng là dựa vào thính giác nhạy cảm như của ba người Vân Khê, bọn họ đều cảm thấy.

“Ở dưới giường!” Hách Liên Tử Phong thấp giọng hô, ba người đồng loạt hướng bên giường chạy đi.

Vén lên đệm giường, từ dưới ván giường truyền đến thanh âm gõ nhỏ, Long Thiên Tuyệt đánh ra một chưởng, đục một lỗ trên ván giường, bên trong lộ ra một hốc tối, hốc tối bên trong có bố trí kết giới, màu tím nhàn nhạt vòng quanh trong kết giới, vật bị nhốt ở bên trong chiếc lồng vàng rõ ràng chính là tiểu phượng hoàng.

“Tiểu Phượng Phượng, ngươi quả nhiên ở chỗ này.” Vân Khê vui vẻ nói, Tiểu Nguyệt Nha trong ngực nàng mặt mày lại càng hớn hở, trong miệng không kiềm chế được hô tên Tiểu Phượng Phượng, đưa tay ra muốn ôm nó.

“Không nghĩ tới ngươi còn có thể tới cứu ta, ta nghĩ đến ngươi bởi vì chuyện nữ nhi của ngươi mà rất thống hận ta.” Giọng nói của Vân Huyên trầm thấp từ cái miệng nhỏ của Phượng Hoàng phun ra.

Tiểu Nguyệt Nha vốn là mừng rỡ khuôn mặt nhỏ bé, nhất thời lộ ra thất vọng, bên trong đôi mắt nước mắt chực chào ra.

Vân Huyên nhìn thấy thế, cũng không kiềm chế được thở dài: “Tiểu Nguyệt Nha, lão tổ tông sẽ đem Tiểu Phượng Phượng nguyên vẹn trả cho ngươi, ngươi hãy cho lão tổ tông một thời gian ngắn nữa, chờ lão tổ tông hoàn thành tâm nguyện, nhất định đem Tiểu Phượng Phượng trả cho ngươi.”

Tiểu Nguyệt Nha nháy mắt, cũng không nói gì, miệng vểnh lên, xoay người, chui vào trong ngực mẫu thân.

“Các ngươi mau nghĩ biện pháp mở ra kết giới, nhất định phải nhanh! Một khi Bắc Thần phát hiện kết giới bị phá, chúng ta muốn rời đi liền khó khăn.” Vân Huyên nói.

” Để ta!” Hách Liên Tử Phong tiến lên, từ trong lòng ngực lấy ra nhiếp hồn đèn, hai tay của hắn đặt ở hai đầu của nhiếp hồn đèn, bắt đầu vận chuyển huyền khí.

Ánh sáng màu tím tinh khiết từ bên trong thân thể của hắn phát tán ra, ánh sáng màu tím tuyệt vời nhất trong thiên hạ, trong nháy mắt tập hợp xung quanh hắn, đứng cách hắn không xa hai người Vân Khê và Long Thiên Tuyệt đồng thời lui ra một bước, kinh ngạc nhìn hắn, rất là ngạc nhiên.

Lực lượng của hắn, sao đột nhiên trở nên cường đại như thế?

Từ sau lưng của hắn, hai người mơ hồ thấy được có vô số bóng ma vờn quanh, chuyển động quỷ dị, tà môn cực kỳ.

Ầm!

Kết giới phá giải.

Có nhiếp hồn đèn tương trợ, Hách Liên Tử Phong không có tiêu hao khí lực quá lớn, đã phá giải kết giới.

Hiện tại cũng chỉ còn lại có chiếc lồng màu vàng.

Ngoài cửa, có người nghe được từ bên trong gian phòng truyền đến tiếng động, rối rít hướng gian phòng chạy tới.

“Chúng ta đi trước, chiếc lồng này chờ sau khi rời khỏi đây còn phải nghĩ biện pháp để mở.” Long Thiên Tuyệt đem tiểu phượng hoàng đang bị nhốt trong chiếc lồng đó, ném vào Ngọa long Cư, sau đó kéo tay Vân Khê, rời đi.

Vân Khê ngừng lại cước bộ: “Chờ một chút! Hách Liên đại ca, huynh bây giờ đang tu luyện công phu gì thoạt nhìn quá mức tà môn, huynh vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn”

Hách Liên Tử phong ánh mắt hơi hơi dao động, nổi lên một chút tia sáng màu tím, hắn gật đầu nói: “Ta biết, các ngươi đi nhanh đi.”

“Một mình huynh hãy cẩn thận.” Vân Khê bất an quay lại dặn dò hắn một câu, lúc này mới theo Long Thiên Tuyệt rời đi.

Bên ngoài cửa phòng, rất nhanh có người vọt vào.

“Phong thiếu gia, mới vừa rỗi đã xảy ra chuyện gì?” Có cao thủ vòng qua Hách Liên Tử Phong, thấy được trên giường bị đục một lỗ lớn, sắc mặt khẽ biến, “Phong thiếu gia, ngài……”

Hách Liên Tử Phong sắc mặt trầm xuống, ngữ khí lạnh lẽo nói: “Còn nhìn cái gì? Có người đánh cắp đồ của lão tổ tông, đã từ bên trong gian phòng chạy đi rồi, các ngươi còn không mau đuổi theo?”

“Chạy đi rồi?” Những cao thủ nghi ngờ, bọn họ mới vừa nghe thấy tiếng động trong phòng, lập tức chạy đến, hoàn toàn, ngay từ đầu, cũng chưa có thấy có người từ trong phòng đi ra ngoài a.

“Làm sao? Nghi ngờ lời của ta?” Ống tay áo của Hách Liên Tử Phong vung lên, trên tay chẳng biết lúc nào có thêm một khối lệnh bài, hắn lạnh lùng nói, “Thấy đây là cái gì không?”

“Gia…… Lệnh bài gia chủ!” Các cao thủ thấy lệnh bài, đều quỳ rạp xuống đất.

“Thấy lệnh bài của gia chủ như thấy gia chủ, lão tổ tông không có ở đây, người giao lệnh bài cho ta, nói cách khác, hiện tại cả phủ đệ này mọi người đều phải nghe lệnh của ta. Các ngươi ai dám không phục?”

“Dạ, chúng ta lập tức đuổi theo!” Các cao thủ nào dám chất vấn nữa, lập tức rối rít giải tán, đuổi theo “Kẻ trộm” mà bọn họ ngay cả cái lông cũng không có thấy a.

Quyển 6 - Chương 85: Kết quả cuộc đại chiến. Cung chủ nhục nhã vạn phần

Từ phủ đệ Bắc Thần đi ra ngoài, Vân Khê tâm sự nặng nề.

“Thiên Tuyệt, chàng biết Hách Liên đại ca tu luyện võ công gì không? Vì sao ta nhìn lại thấy nó giống tà môn như thế?”

“Ta cũng không rõ, nhưng nghe nói võ công của gia tộc Bắc Thần từ trước đến giờ đều rất lợi hại, người tu luyện có thể trong khoảng thời gian ngắn tăng thực lực lên, nhưng chiêu thức thường thường tàn nhẫn, tổn hại âm đức *(người xưa cho rằng việc làm nhân đức ở dương gian đều được ghi công ở âm phủ)*. Võ công mà Hách Liên Tử Phong tu luyện chắc chắn là một trong số đó, nhưng võ công luôn chịu sự khống chế của con người, chỉ cần hắn không đi theo Tử Yêu trợ Trụ vi ngược*(nối giáo cho giặc, giúp người xấu làm điều ác)*, tin tưởng sẽ không có điều gì đáng ngại.” Long Thiên Tuyệt nói.

“Chỉ hy vọng như thế.” Vân Khê chân mày nhíu chặt, từ đầu đến cuối không có yên tâm.

Xa xa, truyền đến một âm thanh đặc biệt, hấp dẫn lực chú ý của hai vợ chồng.

“Là tín hiệu của Thủy Quy tiền bối truyền tới, chẳng lẽ là Cung chủ muốn thừa dịp hỗn loạn mà chạy trốn?” Vân Khê ánh mắt sáng lên, lộ ra sát khí nồng đậm.

Lúc này, Tử Yêu đang cùng Các chủ quyết chiến, dựa vào thực lực của hai người, trong khoảng thời gian ngắn không thể nào phân ra thắng bại.

Cung chủ muốn nhân cơ hội này chạy trốn, mà nàng cũng đang muốn thừa dịp này loại bỏ Cung chủ, đã để cho bà ta liên tục đào thoát mấy lần, lần này, tuyệt đối không thể để cho bà ta đào thoát!

“Thiên Tuyệt, đi! Đi thanh lý môn hộ!”

Nói xong, hai vợ chồng thi triển Na Di thuật, trong nháy mắt biến mất ngay tại chỗ.

Lấy thực lực của bọn họ bây giờ, thi triển Na Di thuật, đã không chỉ là di chuyển cự ly ngắn, cả gia tộc Bắc Thần, bọn họ có thể trong nháy mắt di chuyển đến các nơi khác nhau, nhưng điều kiện tiên quyết là, bọn họ phải thông thuộc địa hình của gia tộc Bắc Thần.

Hiện trường tỷ võ, vợ chồng Vân Khê vừa rời đi chỗ ngồi, Cung chủ lập tức đã nhận ra. Sự thù địch của Vân Khê đối với bà ta, bà ta hiểu rất rõ từ lúc bắt đầu đi vào cửa thành, lòng của bà ta vẫn luôn căng thẳng, Vân Khê rốt cuộc lúc nào sẽ ra tay với bà ta, bà ta không cách nào đoán được.

Tuyệt đối không thể bỏ mạng ở chỗ này!

Cho nên, vợ chồng Vân Khê vừa rời khỏi chỗ ngồi, Cung chủ cũng bắt đầu hành động, vì không muốn gây chú ý cho quá nhiều người, bà ta nói với cao thủ bên cạnh một tiếng, phải đi tiểu tiện một lúc, tạm thời rời đi hiện trường.

“Tông chủ rời đi vội vã như vậy, thật sự chỉ là đi tiểu tiện sao? Bà ta sẽ không phải là muốn……” Mấy vị cao thủ Nội tông cũng không đần,

nhìn phương hướng Cung chủ rời đi, rõ ràng là hướng đi xuống núi, không nhịn được nổi lên lòng nghi ngờ.

“Đi, chúng ta theo sau nhìn một cái.”

Hai gã Nội tông cao thủ đi theo, còn lại mấy người tiếp tục ở lại hiện trường, quan sát tỷ võ.

Cung chủ một đường chạy chốn, càng lo lắng cho cái mạng nhỏ của mình, cảm giác của bà ta càng nhạy cảm. Phía sau có hai cái đuôi đuổi theo, thoáng cái bà ta đã nhận ra, lắc mình một cái, bà ta biến mất ở trên đường lớn.

Hai gã Nội tông cao thủ bước nhanh đuổi theo, trái phải quan sát, mất đi tung tích của bà ta.

“Không tốt, Tông chủ sợ là đã phát hiện ra chúng ta.”

“Làm sao bây giờ? Tiếp tục tìm người, hay là quay về quảng trường đang diễn ra tỷ võ?”

“Trước khi đến, Tông chủ đã phân phó, nhất định phải trông chừng Tông chủ mới, không thể để cho bà ta tự tiện rời đi tầm mắt của chúng ta. Thoạt nhìn Tông chủ đối với Tông chủ mới có mấy phần phòng bị, nghe nói còn cho giam lỏng người nhà của Tông chủ mới.”

“Ai, có lẽ người của gia tộc Bắc Thần nói đúng, Vân tộc chúng ta hiện tại……”

“Nói những thứ này để làm gì, có ích lợi gì? Hiện tại việc chúng ta phải làm là, trông chừng Tông chủ mới, nắm giữ ở hành tung của bà ta, không thể để cho bà ta thoát khỏi tầm mắt của chúng ta. Đi, đi cửa thành, muốn rời đi gia tộc Bắc Thần chỉ có con đường này, bà ta

không thể không đi qua!”

Cung chủ ở trong bóng tối híp mắt, những tia lạnh lẽo tràn ra ngoài, gừng càng già càng cay, bà ta làm sao có thể ngờ đến mình có một ngày rơi vào trong tay của Tông chủ, còn giam con cái và chồng của bà ta?

Bây giờ mụ là thân bất do kỷ *(bản thân không làm chủ được quyết định của mình)*.

Cho dù xảy ra chuyện gì, trước tiên phải rời khỏi gia tộc Bắc Thần rồi tính tiếp. Bị Tông chủ nắm trong tay, so với việc lập tức chết ở trong tay Vân Khê thì vẫn còn tốt hơn.

Ngoài cửa thành, Thủy Quy cự thú lười biếng gục ở cửa thành, thoải mái mà phơi nắng, khóe miệng bày không ít thức ăn, cũng là hạ nhân canh cửa sợ lão nhân gia nó đột nhiên nổi đóa, cố ý chuẩn bị cho nó, hi vọng lão nhân gia nó có thể thoải mái, bọn họ cũng có thể thoải mái.

Cung chủ ẩn thân ở một góc cửa thành, nhìn chằm chằm Thủy Quy cự thú hồi lâu, lúc trước thời điểm ở Vân Huyễn điện, bà cùng Thủy Quy coi như là lão hàng xóm, cùng nhau sinh sống mấy chục năm. Mặc dù không phải là mỗi ngày gặp nhau, nhưng Thủy Quy tuyệt đối liếc một cái có thể nhận ra bà.

Muốn thế nào, mới có thể tránh thoát ánh mắt Thủy Quy, thuận lợi từ cửa thành rời đi đây?

Cách đó không xa, có một nhóm cô gái mặc quần áo giành cho diễn viên múa từ bên trong cửa thành đi tới, đang muốn ra khỏi thành, các nàng mặc quần hở rốn, trên mặt mang khăn che mặt, giữa mi tâm có nốt chu sa rất xinh đẹp *(mi tâm: điểm giữa hai đầu lông mày; chu sa:*

nốt ruồi màu đỏ; cách ăn mặc trang điểm này giống các cô gái Ấn Độ), cử chỉ rất phong tình, lẳng lơ. Các nàng do gia tộc Bắc Thần mời tới, vì muốn góp vui cho các tân khách, nhưng hiện trường tỷ võ đang chiến hỏa nồng đậm, các nàng tựa hồ không có đất dụng võ. Dưới dự hướng dẫn của ma ma nhóm múa, lục tục hướng phía ngoài cửa thành đi đến, cách cửa thành, có thể thấy có xe ngựa của các nàng đang đợi ở ngoài cửa thành.

Cung chủ ánh mắt sáng lên, đó là một cơ hội tốt, chỉ cần vào xe ngựa ngoài cửa thành, bà ta lập tức an toàn.

Mười sáu người của nhóm múa, đi tới đi tới, đột nhiên thiếu một người.

Ma ma quay đầu lại, kiểm tra nhân số, kinh ngạc nói: “Lục Phù đâu? Nàng chạy đi nơi nào? Không biết chúng ta đang vội vã lên xe ngựa sao? Thủy Liên, nhanh đi tìm Lục Phù đi!”

“Ta lập tức đi……” Không đợi người có tên gọi Thủy Liên đi xa, cách đó không xa liền phát hiện ra một người, Thủy Liên vui vẻ kêu lên, “Tới tới, Lục Phù tỷ tỷ tới!”

“Lục Phù tỷ tỷ, ngươi đi đâu vậy? Chúng ta đều đang tìm tỷ.” Nàng nhiệt tình cầm lấy cánh tay của người được gọi là Lục Phù, kéo nàng đến chỗ nhóm khiêu vũ đang đứng đợi, nửa đường, Lục Phù rút tay lại, toàn bộ khuôn mặt của nàng đều bị che lại chỉ để lộ ra một đôi mắt mang theo ánh mắt lạnh nhạt xa cách, ý nói người lạ chớ tới gần.

Thủy Liên hơi kinh ngạc, không hiểu nhìn về phía Lục Phù: “Lục Phù tỷ tỷ, ngươi làm sao vậy? Mới không thấy tỷ một lúc, làm sao tỷ lại không giống với lúc trước?”

Thủy Liên cẩn thận đánh giá đối phương, kỳ quái phát hiện, da của đối phương tựa hồ thô ráp hơn trước rất nhiều, khóe mắt còn có nếp nhăn, nhìn thế nào cũng đều không giống với Lục Phù tỷ tỷ trước đây. Lục Phù ánh mắt mỉm cười nói nhanh chóng, chủ động cầm tay của đối phương, đè ép thanh âm nói: “Ta có chút mệt mỏi, tiếng nói cũng hơi khác, chúng ta vẫn là nhanh lên một chút ra khỏi thành thôi.”

“Hóa ra là như vậy.” Thủy Liên trong lòng mặc dù còn tồn tại một tia hoài nghi, nhưng đây rõ ràng chính là xiêm y của Lục Phù, chắc là không sai.

Hai người dắt nhau, hướng cửa thành đi tới.

“Nhanh chân lên! Mọi người nhanh chân lên chút cho ta, còn đứng đó mà dây dưa lằng nhằng.” Ma ma uốn éo vòng eo, dẫn đầu nhóm múa, vừa bước ra cửa thành một khắc, Thủy Quy vẫn gục trên mặt đất đột nhiên động, từ từ di chuyển, quay đầu.

“Ôi, làm ta sợ muốn chết! Con Rùa đen này của nhà ai không biết, sao lại nuôi lớn như vậy? Một năm không biết lãng phí bao nhiêu lương thực? Tao đạp a……” Ma ma dẫn đầu chỉ nghĩ nó là một con rùa đen bình thường, không sợ hãi chút nào, tiếp tục uốn éo vòng eo, vòng qua con Thủy Quy cự thú đi ra cửa thành.

Lục Phù ánh mắt căng thẳng, tập trung tinh thần nhìn một màn này, nếu ma ma dẫn đầu có thể bình an vô sự đi qua, thì bà cũng làm theo như vậy có thể sẽ qua.

Lúc ma ma dẫn đầu đi được một nửa, thấy ánh mắt của Thủy Quy cự thú vẫn nhìn chăm chú nàng, đang đánh giá nàng, nàng liếc mắt, đột nhiên đi ra phía trước, hướng lên mai rùa của Thủy Quy cự thú đạp một cước, trong miệng không ngừng mắng: “Con rùa đen chết tiệt,

nhìn cái gì vậy? Chưa từng thấy mỹ nữ a?”

Nói xong, khẽ nguýt nó một cái, nàng tiếp tục lắc mông rời đi.

Hạ nhân canh cửa nhìn thấy hành động cùng lời nói lớn mật của ma ma dẫn đầu, mọi người thay nàng toát mồ hôi, thật là điếc không sợ súng, bọn họ lại không giống như vậy, bọn họ là thấy tận mắt Thủy Quy xuất hiện như thế nào, cho nên bọn họ bận rộn hầu hạ cũng không kịp, nào dám đi trêu chọc nó? Cũng chính là ma ma dẫn đầu hoàn toàn,từ đầu, không biết nó là thần thú, chỉ cho là con rùa kia được gia đình nào đó cho ăn quá nhiều dinh dưỡng, mới dám tùy ý đạp nó.

Thủy Quy cự thú buồn bực, cư nhiên bị một nữ nhân đá, hai mắt nhìn chằm chằm nữ nhân đang uốn éo cái eo nhỏ cùng cái mông yêu kiều của nàng, cái kia nhộn nhạo a, hai mắt nó sáng lên nhìn chằm chằm.

Cảm nhận được ánh mắt nóng rực đang nhìn chằm chằm sau lưng mình, ma ma dẫn đầu Vũ Nương đi nửa đường đột nhiên quay đầu lại, hướng về phía Thủy Quy cự thú trừng trừng nhìn nó: “Nhìn cái gì vậy? Con rùa háo sắc!”

Hai tay che cái mông yêu kiều của mình, ma ma lập tức bước nhanh đi về phía xe ngoài cửa thành.

Cứ như vậy thuận lợi đi qua?

Không chỉ hạ nhân canh cửa ngạc nhiên, Lục Phù cũng ngạc nhiên không kém.

Ghê tởm, thì ra là Thủy Quy cự thú kia vô dụng như thế, hóa ra từ đầu Vân Khê thiết lập ván cục là hù dọa bà ta, khiến cho bà ta không

dám tùy ý đi ra khỏi thành. Sớm biết Thủy Quy cự thú chỉ muốn hù dọa bà ta, bà ta tùy tùy tiện tiện là có thể ra thành rồi, làm gì còn cần mặc vào hai xiêm y ngắn cũn cỡn như vậy, đánh mất thân phận của mình?

Không sai, hiện tại Lục Phù, chính là Cung chủ sau khi thay đổi quần áo.

Nghĩ bà ta tuổi cũng là một bó to, lại còn muốn học người ta cô nương mười lăm mười sáu tuổi, mặc vào xiêm y hở hang như vậy, rêu rao khắp nơi. Đây là nhục nhã lớn nhất đối với bà ta!

Song, vì mạng sống, bà cũng bất chấp.

Phía sau nhóm múa mọi người lắc mông đi tới rồi, Thủy Quy cự thú liếc những cô gái eo thon nhỏ cùng cái mông yêu kiều đi qua, hai mắt sáng lên nhìn chằm chằm không có dừng lại, xem cái kia thích a!

Nếu như vẫn có phúc lợi tốt như vậy, nó tình nguyện ngày ngày canh giữ cửa thành.

Cuối cùng đến lượt hai người Thủy Liên và Lục Phù, Lục Phù cố ý đứng ở một bên Thủy Liên, từ góc độ này, vừa vặn có thể che lại ánh mắt của Thủy Quy cự thú. Chỉ cần có thể thuận lợi đi qua Thủy Quy cự thú, bà ta có thể thần không biết quỷ không hay rời đi gia tộc Bắc Thần.

Thành bại dựa vào nhất cử nhất động lúc này!

Thủy Quy cự thú nhìn hai vị mỹ nhân đi qua trước mắt nó, trong lòng nhộn nhạo a, quay đầu nhìn lại, chỉ còn lại một đôi mỹ nhân cuối cùng. Lần này, nó phải xem cẩn thận hơn một chút mới được, nếu không sẽ không được nhìn, tốt nhất có thể đem những mỹ nhân phía

trước toàn bộ bắt trở lại, để cho các nàng đi lại một lần nữa.

Trong lúc Thủy Quy cự thú sắc híp mắt ánh mắt nhìn soi mói, hai người Thủy Liên cùng Lục Phù dìu nhau, từ từ dạo bước mà đến.

“Con rùa háo sắc!” Cung chủ dưới đáy lòng âm thầm mắng, bà ta đã là nữ nhân năm mươi tuổi, để cho bà ta học cách đi của cô nương mười lăm mười sáu tuổi, quả thực là một loại hành hạ đối với bà ta.

Nhưng, để có thể thuận lợi tránh được tầm mắt của Thủy Quy cự thú, bà nhịn.

Nếu không, một khi để cho Thủy Quy cự thú phát hiện hành tung của bà, rất nhanh, hai vợ chồng Vân Khê sẽ biết bà hướng cửa thành trốn đi. Bà bây giờ, hoàn toàn không có tự tin có thể đối phó được vợ chồng hai người bọn họ.

“Xoay a, xoay a, xoay a……”

Thủy Quy cự thú vừa nhìn, dưới đáy lòng lại nhộn nhạo a, hai mắt nó sáng lên nhìn chằm chằm.

Ui? Cái mông kia làm sao lại lớn như vậy chứ? Động tác xoay lại cứng ngắc, một chút cũng không nhìn được!

Ánh mắt đang sáng lên đột nhiên biến thành một cái tuyến, Thủy Quy cự thú bất mãn, phúc lợi của nó a……

Cặp mông to, eo thô, da thô ráp, nó càng nhìn càng ghét bỏ, đột nhiên mở miệng: “Chờ một chút!”

Thủy Quy cự thú đột nhiên mở miệng, đem mọi người tại chỗ giật nảy mình, nhất là ma ma dẫn đầu vừa mới lấy chân đạp nó một cái,

bị làm cho sợ đến nỗi cả người lạnh run. Là một con rùa đen có thể mở miệng nói chuyện, thú có thể nói, không phải là yêu thú thì chính là thần thú…… Cái này xong, nó sẽ không phải hướng nàng trả thù chứ?

Những cô nương khác trong nhóm múa vừa đi qua cửa thành trong lòng cũng hoảng sợ, các nàng đi qua một con rùa đen có thể nói, còn giữ được mạng sống, coi như là vận may của các nàng.

Thủy Liên lúc này dừng ở trước mặt con Thủy Quy cự thú khoảng cách gần nhất, cả người run rẩy giống như cái sàng, sắp tè ra quần.

Cung chủ cũng là ngẩn ra, theo bản năng dừng bước, nàng không ngờ rằng Thủy Quy cự thú sẽ ở lúc này đột nhiên gọi bọn họ, chẳng lẽ là bà đã bị lộ sao?

Không nên a!

Cung chủ cứng nhắc đứng tại chỗ, không dám lộn xộn, sau đó nghe được Thủy Quy cự thú trong lỗ mũi phát ra bất mãn hừ lạnh: “Người đứng bên ngoài kia, làm sao ngươi lại xấu như vậy? Xấu như vậy làm sao có thể đi múa được?”

Dưới khăn che mặt, Cung chủ âm thầm cắn răng, thật ghê tởm! Này con rùa háo sắc kia, ngươi rốt cuộc muốn ồn ào cái gì?

“Ta nhìn ngươi cảm thấy rất quen mắt? Có phải đã gặp nhau ở nơi nào hay không?” Thủy Quy cự thú từ từ bò tới chỗ của bà ta, Thủy Liên hai mắt trợn trắng, bị dọa sợ đến nỗi ngất đi. Thân ảnh Cung chủ, thoáng cái liền rơi vào trong mắt của Thủy Quy cự thú, chung quy là cùng nhau làm hàng xóm láng giềng ở Vân Huyễn điện mấy chục năm, Thủy Quy cự thú liếc một cái lập tức nhận ra nàng, ngẩng đầu, hướng trên bầu trời thét dài, hướng chủ nhân của nó phát tín

hiệu.

Cung chủ nóng nảy, một khi vợ chồng Vân Khê tiếp thu được tín hiệu của nó, rất nhanh sẽ chạy tới nơi này, bà phải nhanh chóng rời khỏi nơi đây mới được. Tung người, đang muốn nhảy lên rời đi, làn váy đột nhiên bị kéo lấy, nàng chỉ cần hơi dùng lực, váy sẽ từ trên người nàng rơi xuống. Bà tức giận trừng trừng hướng con rùa đen kia đang cắn váy nàng, này con rùa háo sắc kia, nó còn có thể hèn hạ thêm một chút nữa không?

Cung chủ vừa tức vừa vội, hiện tại bà đi cũng không được, không đi cũng không được, nếu đi, váy của bà nhất định sẽ rơi xuống, cái nét mặt già nua này của bà hoàn toàn sẽ bị đánh mất, nếu không đi, vợ chồng Vân Khê một khi đến, bà nhất định phải chết.

Trong lúc Cung chủ đang giãy dụa không biết nên chọn mất thể diện hay mất thể diện, đáng tiếc đã muộn, thời gian không có cho bà ta lựa chọn.

Dường như là tại lúc Thủy Quy cự thú phát ra một tiếng thét dài, vợ chồng Vân Khê và Long Thiên Tuyệt lập tức đến ngoài cửa thành. Xa xa, nhìn thấy trong miệng Thủy Quy cự thú đang ngậm váy cô nương trong nhóm múa, Vân Khê suýt nữa bị nước miếng của mình sặc chết.

Tình huống này là thế nào?

Vân Khê quan sát, thân ảnh cô gái bị Thủy Quy cự thú cắn mép váy rõ ràng cứng đờ.

Long Thiên Tuyệt kéo nhẹ ống tay áo của nàng, hướng nàng nháy mắt, Vân Khê nhất thời hiểu rõ.

“Thủy Quy tiền bối, ngài gửi tín hiệu gọi chúng ta về đây, chẳng lẽ chính là vì cho chúng ta nhìn thấy ngài đùa giỡn một vị cô nương đàng hoàng sao?”

“Ô ô ô……” Thủy Quy cự thú trong miệng ô ô kêu to, nó muốn nói chuyện, nhưng là nó cũng biết, một khi mình mở miệng nói, người bị nó ngậm váy trong miệng sẽ lập tức biến mất khỏi đây.

“Vị cô nương này, thật là không phải, Quy tiền bối nhà ta vạn năm nay chưa từng thấy qua mỹ nhân, khó được nhìn thấy ngươi như vậy một vị mỹ nhân quốc sắc thiên hương, khó tránh khỏi có chút thất thố, ngươi ngàn vạn lần không nên cùng nó so đo.” Vân Khê tiến lên phía trước nói.

“Ô ô ô ô……” Thủy Quy cự thú dùng sức ô ô, nó mới không phải con rùa chưa từng thấy mỹ nhân, không nên vũ nhục nó như vậy.

Cung chủ cả người nổi đầy da gà, bà ta hoài nghi, Vân Khê rốt cuộc có phát hiện ra bà ta hay không, tại sao toàn thân có cảm giác có cái gì không đúng?

Tay bà ta dùng sức kéo lấy mép váy của mình, nếu không phải sợ đi mất mặt, bà ta đã sớm đi bộ.

“Ngươi là ma ma của các nàng sao? Ngươi tới đây một chút!” Vân Khê hướng ma ma dẫn đầu ngoắt ngoắt tay, gọi nàng đến trước mặt.

Ma ma dẫn đầu kia cũng là người hiểu thế sự, thấy khí chất của Vân Khê không tầm thường, lập tức hướng nàng bày ra khuôn mặt tươi cười: “Phu nhân có cái gì phân phó?”

“Vị cô nương này của các ngươi tên gọi là gì, thân thể của cô nương ấy giá bao nhiêu?” Vân Khê chỉ vào Lục Phù nói.

Cung chủ cả người cứng đờ, một cử động cũng không dám.

“Nàng gọi Lục Phù, giá trị con người, cái này không tiện tiết lộ……” Ma ma dẫn đầu nở nụ cười, quay đầu nhìn về phía Lục Phù, không khỏi cau mày, “Chậc chậc, nha đầu này mấy ngày không có để ý dạy bảo, sao lại mập như thế? Ngươi nhìn ngươi đi, này cánh tay này eo, đều thô thành cái dạng gì rồi?”

Ma ma dẫn đầu liên tục nhéo cánh tay và ngang hông của Cung chủ, cau mày lộ rõ thái độ ghét bỏ.

Cung chủ mặt càng ngày càng đen, nữ nhân chết tiệt, ngươi nhéo một lần nữa xem?

Ma ma dẫn đầu liên tục khiêu khích năng lực nhẫn nại của bà ta, khiến cho Cung chủ không thể nhịn được nữa.

Vân Khê nhìn ở trong mắt, âm thầm nén cười, không nhịn được thêm muối thêm củi: “Ta thấy Lục Phù cô nương dáng người không tệ a, ít nhất so với lão bà bốn mươi năm mươi tuổi kia tốt hơn nhiều lắm rồi, ta lúc trước có gặp một lão bà bốn mươi năm mươi tuổi, dáng của bà ta người a, chậc chậc, thật là khó coi.”

Nàng tiến lên, cũng học bộ dáng của ma ma dẫn đầu, hung hăng nhéo cánh tay và ngang hông của Cung chủ: “Cánh tay của bà ta, thô gấp hai lần cánh tay này, hông của bà ta, quả thực chính là eo thùng nước, không thể phân biệt được rõ rốt cuộc nơi nào là cái mông, nơi nào là eo, chậc chậc, thật là thảm thiết a!”

Cánh tay và ngang hông của Cung chủ truyền đến một trận đau, gương mặt hết chuyển sang màu xanh lại tím, dưới khăn che mặt khóe miệng hung hăng co quắp, nghiến răng nghiến lợi.

“Ơ? Thanh âm gì vậy? Chẳng lẽ Lục Phù cô nương có thói quen tốn hơi thừa lời?” Vân Khê ra vẻ kinh ngạc, để sát vào đến Cung chủ trước mặt, vừa lắc đầu vừa thật lòng khuyên bảo, “Thân là một diễn viên múa, có thói quen như vậy, thật sự không tốt. Trưởng nhóm, ngươi nói xem đúng không?”

Ma ma dẫn đầu sắc mặt trầm xuống, nhìn về phía Cung chủ ánh mắt hung hiểm: “Ngươi chết tiệt nha đầu kia, ở trước mặt người ngoài mất thể diện như thế, sau khi trở về, xem ta trừng phạt ngươi như thế nào? Bộ dáng của ngươi như thế kia, sau này đừng mơ tưởng có thể kiếm sống được, sau khi trở về, lập tức hảo hảo mà đem thắt lưng thùng nước giảm xuống cho ta, một ngày không giảm, thì một ngày đừng nghĩ ăn cái gì!”

Ba một tiếng giòn vang, bàn tay của ma ma hung hăng đánh ở một chưởng ngang hông của Cung chủ, để lại dấu của năm ngón tay khổng lồ trên ngang hông của Cung chủ.

Vân Khê xấu xa câu môi cười, ánh mắt lấp lánh ngó chừng Cung chủ, nhìn bà ta rốt cuộc sẽ phản ứng như thế nào.

Long Thiên Tuyệt chứa đựng vẻ cười yếu ớt, nhìn Vân Khê không ngừng mà kích tướng Cung chủ, bộ dáng xấu xa kia, thật sự là khiến cho hắn yêu chết đi được. Hắn theo bản năng giơ tay ra cầm lấy bàn tay của Vân Khê, ngón cái nhẹ nhàng gãi ngứa trong lòng bàn tay của nàng, tựa hồ muốn nói, nàng Tiểu bại hoại……

Vân Khê khóe môi treo nụ cười xấu xa càng rõ ràng hơn.

Cung chủ rốt cục không nhịn được nữa, ánh mắt ngoan lệ trừng hướng ma ma, ma ma nhìn thấy ánh mắt khác thường của Lục Phù, nàng sợ hết hồn, lập tức cảm giác được cổ họng của mình bị thứ gì

đó chèn vào cảm thấy không thở nổi.

“Ngươi đi chết đi!” Cung chủ vươn ra một chưởng, đột nhiên dồn lực, trút tất cả hướng về phía ma ma, sau đó nhéo ở cổ nàng.

“Cứu, cứu mạng ——” ma ma chỉ kịp kêu ra hai cái, ngay sau đó tắt thở trong tay của Cung chủ.

Những cô nương của nhóm múa bên cạnh xe ngựa rối rít hét lên, có ít người bị doạ sợ đến nỗi hôn mê bất tỉnh.

Vân Khê muốn xuất thủ, đáng tiếc đã muộn một bước, ánh mắt mỉm cười siết chặc, nhìn chăm chằm Cung chủ: “Ngươi rốt cục vẫn phải lộ ra con người thật của mình.”

“Vân Khê, ngươi muốn giết bổn tọa, không dễ dàng như vậy! A ——” Cung chủ đột nhiên hét lên một tiếng, váy của bà ta bị tung lên, sau đó toàn bộ bị xé nát, lộ ra hai đùi tuyết trắng……

Thủy Quy cự thú phi phi nhổ ra miếng vải trong miệng, thở hổn hển nói: “Ta đã nói mà làm sao lại có cô nàng xấu như vậy, hóa ra là bà già, phi phi, dơ bẩn đôi mắt của ta……”

Vẻ mặt ghét bỏ, Thủy Quy cự thú không nhịn được ói ra một ngụm nước miếng.

Cung chủ vừa bận rộn che dấu, vừa lạnh lùng trừng nó, lão rùa háo sắc chết tiệt, một ngày nào đó bà muốn dìm chết đuối nó!

“Ngươi hãy chờ đấy!” Cung chủ phi thân lên, hướng ngoài cửa thành thoát đi.

“Dơ bẩn ánh mắt lão nhân gia, còn muốn chạy trốn? Đứng lại cho ta!”

Thủy Quy cự thú đột nhiên phát uy, toàn bộ thân thể cao lớn phi thân nhảy dựng lên, đuổi theo thân ảnh của Cung chủ.

Mọi người ở trên mặt đất, xa xa địa thấy một con rùa lớn bay ở trên bầu trời, đuổi theo một nữ nhân trần trụi hai bắp đùi, một màn này, quả thực đặc sắc cực kỳ, làm mù đôi mắt của mọi người.

“Là Tông chủ! Bà ta làm sao……” Đi tới cửa thành hai vị cao thủ Nội tông, nhìn thấy một màn này, nhận ra vị cô nương kia chính là Tông chủ của bọn họ, mọi người sắc mặt nhất thời đều tái đi.

Chuyện này quá mất thể diện?

Nếu để cho người trong giang hồ biết, Tông chủ của bọn họ giờ phút này để lộ hai bắp đùi, bị một con rùa lớn đuổi đến mức bộ dáng chật vật không chịu nổi, người Vân tộc bọn họ từ đó trở đi sợ là không ngẩng đầu lên được.

“Cho dù chuyện có như thế nào, bà ta tóm lại vẫn là Tông chủ mới của chúng ta, trước hết đi ngăn cản con rùa lớn kia rồi hãy nói.” Hai người sau khi bàn bạc, liền phi thân đuổi theo hướng một người một con rùa.

Vân Khê vốn còn muốn nhìn trò hay, ai ngờ đột nhiên lại nhô ra hai gã cao thủ của Vân tộc, nàng cùng Long Thiên tuyệt trao đổi ánh mắt, vợ chồng hai người chia làm hai đường, chia ra đi vòng vây hai gã cao thủ và đuổi theo Cung chủ.

Vân Khê tự nhiên là đuổi theo Cung chủ, muốn chạy? Cửa nhỏ cũng không có!

Vân Khê ánh mắt trong nháy mắt trở nên sắc bén, vài lần Na Di thuật, đã tiến tới gần đến phía sau Cung chủ, hai tay của nàng kết

ấn, trong miệng lãnh khốc phun ra ba chữ: “Phong Ấn thuật!”

Hô ——

Không khí từ từ ngưng kết, ở chung quanh thân thể của Cung chủ, một vòng phong ấn khổng lồ trong nháy mắt thành hình, đem Cung chủ vững vàng bao lại.

Cung chủ đang bay nhanh, thoáng cái chậm lại, cánh tay của bà ta di chuyển một cách khó khăn, giống như là động tác đang bơi ở vùng nước nặng, chậm đến cực hạn, mà trên mặt nàng vẻ mặt cũng là chậm tới cực điểm, trên bộ mặt mỗi một khối da thịt nhảy lên, đều có thể nhìn được rõ ràng.

“Vân…… Khê…… Ngươi…… Làm…… Cái…… Gì…… Đối…… Với…… Ta?”

Thanh âm của bà ta bị ngắt quãng thành một chuỗi thanh âm kỳ quái.

Vân Khê từ từ phong ấn ở ngoài, hạ xuống trước mắt bà ta, mỉm cười nhìn bà ta nói: “Ngươi không phải là vẫn muốn kiến thức sự lợi hại của Tàn Hoa bí lục sao? Một chiêu này chính là chiêu thuật lợi hại thứ hai trong Tàn Hoa bí lục, tên là Phong Ấn thuật!”

“Thế nào? Cảm giác như thế nào? Ngươi nói một chút xem!” Vân Khê cười đến chói lọi.

“Phong…… Ấn…… Thuật……” Cung chủ chân mày từ từ nhăn lại, đợi nàng nói xong ba chữ, chân mày vẫn chỉ là dừng lại ở vị trí một nửa.

Vân Khê đáng tiếc lắc đầu: “Nói chuyện với ngươi quá mất sức, hãy để cho ta giải thích cho ngươi một chút chỗ lợi hại của Phong Ấn

thuật. Cái gọi là Phong Ấn thuật, bao gồm không gian lĩnh vực Phong Ấn thuật và thời gian lĩnh vực Phong Ấn thuật, nói đến không gian lĩnh vực phong ấn, ví dụ như ngươi bây giờ vậy, bị vây trong một cái không gian hình tròn, nếu như ta không giải khai phong ấn, ngươi sẽ không có cách nào từ bên trong đi ra……”

Nàng đưa tay, chọc chọc dọc theo vòng phong ấn, vừa ngắm đôi chân trần trụi của bà ta, tiếp tục nói: ” Một ngày ta không giải khai phong ấn, thì một ngày ngươi sẽ giữ nguyên bộ dáng hiện tại, để cho tất cả mọi người được xem ngươi miễn phí ‘đôi đùi ngọc’ cùng ‘dáng người ma quỷ ’ của ngươi, vậy thì ngươi buôn bán lời rồi. Bởi vì giống như lão bà ngươi vậy, trên người thật sự không có gì đáng xem, cho dù dùng bạc mời người đến xem, cũng chưa chắc có người nguyện ý nhìn. Nhưng không sao, bởi vì có phong ấn của ta ở đây, mọi người vì tò mò, vẫn sẽ nhìn ngươi thêm mấy lần……”

Cung chủ mặt nhăn đến hai phần ba chân mày, lại từ từ giãn ra, tất cả cũng do nàng khiến cho bà ta tức chết.

Đây là đối với bà trần trụi nhục nhã a!

Bà đường đường là Tông chủ của Vân tộc, làm sao có thể chịu được sự đùa bỡn của mọi người coi mà như con khỉ mà đến xem đây?

Vân…… Khê, ta muốn giết ngươi!

Vân Khê không để ý tới sự phẫn nộ của bà ta, lại nói: “Còn về phong ấn lĩnh vực thơi gian? Ngươi bây giờ hẳn là nhận thức rất sâu đi? Đúng, chính là giống như ngươi bây giờ vậy, muốn mắng ta, muốn giết ta, đáng tiếc ngươi đang ở đây trong thời gian phong ấn so với thời gian bên ngoài chậm gấp mấy chục lần. Ngươi mới mắng ta một chữ, ta liền có thể mắng lại ngươi mười mấy chữ, ngươi muốn giết ta, cũng phải trước hết nghĩ biện pháp lao ra khỏi phong ấn mới

được, chậc chậc…… Như thế xem ra, ngươi thật đáng thương nga!”

Thủy Quy cự thú dừng ở bên ngoài vòng phong ấn, nghe Vân Khê nói một phen, mồ hôi của nó chảy ròng ròng.

Đổi lại nếu nó là Cung chủ, nó hận không được tự vận mà chết, ai có thể chịu nổi những lời nói lạnh nhạt đả kích người như vậy của nàng?

“Vân…… Khê…… Không…… Được……Chết……Tử tế!” Cung chủ trước mặt dữ tợn cực kỳ.

Vân Khê khẽ mỉm cười, từ từ lui ra sau, nàng rút ra kiếm Tử Tiêu ở bên hông, không muốn lại cùng bà ta tiếp tục dông dài.

“Kiếm thứ nhất, là vì tất cả các cao thủ của Vân Huyễn điện, ngươi từ bỏ các nàng, đem các nàng coi không là gì, ngươi là phản đồ của Vân Huyễn điện! Ta đại biểu Vân Huyễn điện, xử trí ngươi cái phản đồ này!”

Kiếm Tử Tiêu giơ cao khỏi đỉnh đầu, mũi kiếm thả ra sáng như tuyết, có xu thế cắn nuốt trời đất.

Đôi con ngươi của Cung chủ từ từ mở lớn hơn, vẻ mặt hoảng sợ còn không có hoàn toàn bày ra, kiếm quang đột nhiên hung hăng rơi xuống, chém vào vòng phong ấn, cánh tay trái của Cung chủ bị kiếm quang bổ trúng, kiếm quang không có rơi xuống một phát, mà là giằng co một lúc, kèm theo thời gian trong phong ấn, một chút xíu giằng co này giống như một loại Lăng Trì đau đớn, ăn tươi nuốt sống thả chậm gấp mấy chục lần, khiến cho Cung chủ đau đến nỗi không muốn sống.

Cung chủ cho rằng đây chính là điều thống khổ nhất rồi, nhưng bà ta

đã sai lầm rồi, bởi vì kiếm của Vân Khê lại một lần nữa giơ lên cao, kiếm thứ hai lại rơi xuống.

“Kiếm thứ hai, là vì Vân Trung Thịnh cùng phụ thân của hắn, ngươi không coi trọng tính mạng của chồng mình, nói giết liền giết, càng không để ý đến tình cảm của con mình, giết phụ thân của hắn. Ngươi không xứng trở thành mẫu thân, ta thấy bất công cho sự tổn thương của Thịnh công tử, cho ngươi một kiếm này!”

“A ——” kiếm thứ hai chém vào vị trí ngang hông của bà ta, lại là một loại giằng co đau đớn, khiến cho hông của bà ta đau đến nỗi muốn ngất đi, bà ta sợ hãi hô lên một tiếng.

Vân Khê lãnh khốc câu môi, đáy mắt tràn ra những tia sát ý, kiếm Tử Tiêu trong tay nàng, kiếm quang càng trướng càng thịnh, giống như là muốn đem tất cả ánh sáng trong trời đất đều thu nạp đến mũi kiếm.

“Một kiếm cuối cùng, là vì những người của bộ tộc cấm kỵ bị ngươi giết hại ——”

Kiếm quang vạch lên trên bầu trời một đường vòng cung, từ trên đỉnh đầu Cung chủ bổ xuống, đỉnh đầu Cung chủ bị kiếm quang bổ xuống, kiếm quang xen lẫn vết máu, đỉnh đầu của Cung chủ mở ra một chút xíu, cả người Cung chủ bị ba đạo kiếm quang từ từ tách ra, cả người chia năm xẻ bảy, cảnh tượng này kinh sợ tới cực điểm.

Phía sau, hai vị cao thủ Nội tông của Vân tộc thật vất vả chạy trốn từ trong tay Long Thiên Tuyệt, chạy tới, nhìn thấy một màn như vậy. Bọn họ sợ ngây người, giật mình ngay tại chỗ, quên mất phản ứng.

“Đây là…… Phong Ấn thuật của Vân tộc?”

“Trời ạ, thật sự là Phong Ấn thuật trong truyền thuyết! Nàng…… Nàng thế nhưng luyện thành.”

Long Thiên Tuyệt từ từ tiến tới gần đến phía sau hai người, hắn cố ý bỏ qua cho bọn họ, để cho bọn họ nhìn thấy một màn này, vì muốn làm cho bọn họ kinh sợ, để cho bọn họ thấy rõ ràng, rốt cuộc người nào mới có tư cách trở thành chủ nhân chân chính của Vân tộc!

“Các ngươi đoán không sai, đây chính là Phong Ấn thuật của Vân tộc!”

Long Thiên Tuyệt trả lời một cách khẳng định nghi vấn của bọn họ, hai gã cao thủ Nội tông há to miệng, thật lâu không có cách nào khép lại.

Vân Khê vung tay lên, đột nhiên thu hồi phong ấn, ba đạo kiếm quang như sét đánh xuống, trong nháy mắt đem thân ảnh của Cung chủ chém thành mấy mảnh, rơi khắp nơi trên mặt đất, không có cách nào ghép thành toàn thây.

Chết như vậy, tựa hồ vô cùng tàn nhẫn.

Nhưng Vân Khê không có chút nào đồng tình, bởi vì so với những người của bộ tộc cấm kỵ kia, so với mẫu thân của nàng chưa từng gặp mặt chết bởi trận đại kiếp nạn kia, so với những người bị chôn sống tàn bạo chết ở trọng động của ao sen, cái chết Cung chủ, quả thực là quá nhân từ rồi!

Bà ta, chết chưa hết tội!

Vân Khê tâm tình kích động chỉ trong chốc lát, từ từ khôi phục bình tĩnh, nàng đưa mắt nhìn một cái hướng khác, nơi đó chính là phương hướng của Vân Huyễn điện: “Cha, nữ nhi thay người báo

thù, ngài có thể an tâm, mẫu thân ở trên trời cũng cảm thấy được an ủi.”

“Còn có Vân sư huynh, huynh cũng có thể an ủi được vong linh của phụ thân huynh.” Vân Khê thu hồi kiếm Tử Tiêu, quay đầu nhìn về phía hai gã cao thủ Nội tông còn đang ngu ngơ tại chỗ, mở miệng nói, “Trở về nói cho Tông chủ, hãy rửa cổ của mình chờ ta, sớm muộn gì ta cũng chặt cổ của bà ta xuống, vì Vân tộc thanh lý môn hộ!”

“Vân Khê, ngươi thích giết chóc như vậy, làm sao có tư cách trở thành lãnh tụ của Vân tộc? Ta khuyên ngươi hãy thu tay lại? Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn trông coi Vân Huyễn điện, tin tưởng Tông chủ sẽ không làm khó ngươi, nếu ngươi không an phận, Tông chủ cùng tất cả cao thủ Nội tông, cũng sẽ không bỏ qua ngươi!” Trong đó một gã cao thủ nói, thanh âm của hắn phát ra chiến ý.

Vân Khê cười lạnh một tiếng: “Thích giết chóc? Cũng là Tông chủ của các ngươi ép! Ngươi đi về hỏi bà ta, bà ta rốt cuộc đã làm những chuyện tốt gì? Bà ta một kẻ vong ân phụ nghĩa, lạm sát người vô tội, còn có tư cách trở thành Tông chủ, ta vì sao không thể?”

“Ngươi…… Ngươi đừng hòng chửi bới Tông chủ, Tông chủ cũng không phải loại người như ngươi nói!” Cao thủ run giọng phản bác.

Vân Khê không nhịn được liếc hắn một cái: “Các ngươi đã bị tư tưởng của bà ta độc hại, ta lười cùng với các ngươi tốn nước miếng, nể tình là đồng môn, các ngươi đi nói cho tất cả các cao thủ Nội tông của Vân tộc. Ta Vân Khê chỉ đối địch với một người là Tông chủ, tuyệt đối sẽ không lạm sát đồng môn, nhưng nếu có người muốn ngăn cản ta, ta tuyệt đối sẽ không nương tay!”

“Cút đi!” Vân Khê thanh âm lãnh khốc, không muốn nhìn thấy phản

ứng của hai người kia nữa, đi tới bên người Long Thiên Tuyệt, cùng nhau hướng về hướng cửa thành chạy tới.

Giờ phút này, Tử Yêu cùng Các chủ chiến đấu, cũng không biết thế nào.

Trong lòng hai người bận tâm, nhanh chóng chạy về hiện trường tỷ võ.

Hai vị cao thủ Nội tông của Vân tộc nhìn phần thi thể còn lại của chân tay đã bị cụt cùng vết máu trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, trong khoảng thời gian ngắn, không biết nên thu thập làm sao, đến tột cùng là đem những phần còn lại của chân tay đã bị cụt thu lại mang về Vân tộc, hay là chôn ngay tại chỗ, hoặc là trực tiếp bỏ mặc……

“Thật khó khăn a? Không bằng lão nhân gia ta làm chuyện tốt, giúp các ngươi đem bà ta chôn!” Hai người hơi kinh hãi, Thủy Quy cự thú giờ phút này còn ở bên cạnh hai người bọn họ.

Chỉ nghe ầm ầm một tiếng nổ thật lớn, một tảng đá lớn dưới sư điều khiển của Thủy Quy cự thú, quay cuồng, đập vào mặt đất, đem phần còn lại của chân tay đã bị cụt Cung chủ toàn bộ chôn ở trong đó, hết thảy chân chính quy về bụi đất rồi!

Hai vị Nội tông cao thủ kinh hãi liếc mắt nhìn nhau, miệng co quắp, trở về chỗ của mình.

Trên bầu trời, bụi tung mù mịt, xung quanh ngọn núi, núi đá cũng bay lên, vây quanh hai người đang tỷ võ, lượn vòng với tốc độ kinh người, tạo thành một đạo nước xoáy.

Trên mặt đất mọi người đã không thấy rõ tình trạng tỷ võ cụ thể trên bầu trời, từng đợt cuồng phong đánh xuống, chà xát trên mặt mỗi

người, khiến cho mọi người có cảm giác đau rát ở trên mặt, giống như là sau một khắc sẽ bị xé rách.

Hai người Vân Khê và Long Thiên Tuyệt tới hiện trường tỷ võ, nhìn thấy trước mắt một màn kịch liệt như vậy, tim của hai người có cảm giác nhảy lên tới cổ họng.

Trên bầu trời có nhiều tiếng rồng ngâm, đó là huyễn thú của Các chủ gọi ra, nghe thanh âm, có ít nhất chín con!

Cửu Long Tề Vũ, đó là Long huyết bảo điển của Long gia tu luyện tới cảnh giới tương đối cao mới có thể triệu hồi ra hình thái của huyễn thú, nhưng còn không phải là cao nhất, cảnh giới cao nhất hẳn là, gọi ra……

Trong lúc chín con rồng, giương nanh múa vuốt, xen kẽ, là những đoàn khí xinh đẹp màu tím, ma khí màu tím không ngừng biến hóa ở trên bầu trời, biến hóa ra các loại hình thái kỳ dị, khí thế kia có phần áp chế khí thế của chín con rồng.

Long Thiên Tuyệt vẻ mặt rối rắm, mắt thấy tình hình chiến đấu kịch liệt, âm thầm phân tích. Cũng chỉ có cao thủ cấp bậc giống như vợ chồng bọn họ, mới có thể thấy rõ ràng tình hình cuộc chiến đấu này.

Dĩ nhiên, bên trong hiện trường, trừ vợ chồng bọn họ ra, còn có những cao thủ đang núp trong núi kia, nững cao thủ của cuộc chiến vạn năm trước, cũng thấy được cuộc trận đại chiến này rất rõ ràng.

Trong lòng bàn tay bọn họ âm thầm đổ mồ hôi, bọn họ biết rõ, một khi Long Các chủ bị thua, bọn họ sắp phải đối mặt với cái gì. Không có gì khác, chỉ có Bắc Thần điên cuồng báo thù!

Long Các chủ một khi ngã xuống, bọn họ chính là người thứ hai,

người thứ ba……

Trong sương mù, mấy người liếc nhau một cái, bọn họ không thể ngồi chờ chết, bọn họ muốn thừa cơ, trong lúc Bắc Thần không có phòng bị, liền xuống tay, cho hắn một kích trí mạng, khiến cho hắn hoàn toàn biến mất ở trên thế gian này, khiến cho hắn không có cách nào trở thành uy hiếp của bọn họ!

Mười mấy cỗ huyền khí mạnh mẽ đồng thời tích tụ lại, từ trong núi lao ra, luân phiên biến hóa, cuộn thành một cỗ huyền khí với lực lượng to lớn, công kích về hướng Tử Yêu đang trong trận quyết chiến.

Tử Yêu làm sao có thể ngờ đến, những kẻ gọi là quân tử, gọi là phe chính nghĩa, sẽ ở một cuộc quyết chiến công bằng, đột nhiên đánh lén hắn.

Hắn ngửa mặt lên trời gầm thét một tiếng, từ bên trong thân thể bộc phát ra cỗ lực lượng vô tận, dường như muốn hủy diệt trời đất.

“A —— các ngươi tất cả đi chết cho ta!”

Chỉ một thoáng, cả hội trường, bao gồm những ngọn núi xung quanh, toàn bộ đều chấn động. Dư âm của cuộc chân động đáng sợ, truyền vào trong tai mỗi người, khiến cho đa số người có mặt ở đây hôn mê bất tỉnh.

Cỗ Huyền khí với lực lượng to lớn bị lực lượng khổng lồ của Tử Yêu bắn ngược trở về.

Phụt! Phụt! Phụt! Phụt! Phụt! Phụt! ——

Hơn mười đạo máu tươi như một cái ống hình trụ từ trên núi nối tiếp

nhau phun ra.

Long Các chủ là người đứng gần Tử Yêu nhất, bị lực lượng cường đại của lão làm cho kinh sợ, cả người thoáng cái bay vụt ra khỏi mấy dặm, trong miệng máu tươi cũng phun ra.

“Các chủ!”

Hai người Vân Khê và Long Thiên Tuyệt đẩy ra áp lực cực lớn đang vây lấy hai người, bay về phía Long Các chủ rơi xuống.

Bọn họ biết, giờ phút này Tử Yêu đã bị chọc giận, những lão già ngu xuẩn vạn năm kia. Bọn họ cho rằng có thể thông qua loại phương pháp này để đánh lén Tử Yêu, giết chết lão, lại không nghĩ ngược lại là tự chịu diệt vong.

Bọn họ tinh tường nhìn thấy, Mộ Dung tôn giả bị chưởng lực lực mạnh của Tử Yêu, cả người cơ hồ không có phản kháng, từ trên núi rơi xuống. Một đời kiếm đạo tông sư, cứ như vậy mà bị diệt.

Không chỉ có ông ta, còn có mấy cao thủ vạn năm khác, cũng nhanh chóng bị lực lượng mạnh mẻ của Tử Yêu từ gian phòng trên núi hút đi ra ngoài, khi những đoàn khí màu tím xinh đẹp của lão công kích, một tên tiếp theo một tên tắt thơ rơi xuống núi.

“Các chủ, ngài không sao chứ?” Long Thiên Tuyệt vững vàng đón được Các chủ.

Long Các chủ khóe môi còn dính máu nhếch lên, hơi thở yếu ớt, bỗng nhiên thở thật dài: “Đã muộn, tiềm lực của Bắc Thần bởi vì hắn tức giận, bị kích phát ra ngoài một cách triệt để, từ đó về sau, không còn có người có thể ngăn cản hắn bước chân xưng bá Long Tường đại lục của hắn.”

Hai người Vân Khê và Long Thiên Tuyệt nghe được lời nói của Các chủ, trong lòng tràn ngập lo lắng, ngay cả Các chủ cũng nói như vậy, vậy thì khẳng định không sai. Ngay cả Các chủ đều không thể đánh bại Tử Yêu, vậy Vân Huyên…… Cõi đời này còn có thể có ai có thể ngăn cản Tử Yêu đây?

Chẳng lẽ, từ đó về sau, cả Long Tường đại lục, sẽ phải chịu cảnh máu chảy thành sông, Tử Yêu trở thành chúa tể thế giới sao?

Nghĩ đến điều này, ba người đều cảm thấy đáng sợ.

“Long gia sợ là giữ không được, giữ không được gia nghiệp, ít nhất phải giữ được người Long gia ……” Các chủ vẻ mặt đột nhiên nghiêm nghị, nói, “Tuyệt Nhi, ngươi nhanh chóng truyền tin đến Long gia, trong vòng ba ngày, mọi người Long gia phải rút lui khỏi thành Bàn Long! Ta cũng vậy phải tự mình trở về Tiêu Dao các một chuyến, để cho tất cả mọi người rút lui khỏi Tiêu Dao các……”

“Cái gì? Toàn bộ rút lui?” hai người Long Thiên Tuyệt và Vân Khê đồng loạt lộ ra vẻ mặt không thể tin được.

“Đúng, toàn bộ rút lui! Gia nghiệp cũng quan trọng, nhưng bảo vệ thực lực của Long gia, mới là quan trọng nhất, chỉ cần những tinh anh của Long gia còn, Long gia sớm muộn gì cũng có thể tái xuất giang hồ.” Lời nói của Các chủ rất có khí phách, khiến cho hai người Vân Khê và Long Thiên Tuyệt cơ hồ tìm không được lời nói để phản bác.

“Vậy chúng ta bây giờ đi đâu? Rời đi thành Bàn Long, chúng ta còn có thể đi nơi nào? Tử Yêu nếu muốn đối phó với Long gia chúng ta, chúng ta bất kể là chạy trốn tới nơi nào, lão đều có biện pháp tìm được chúng ta.” Long Thiên Tuyệt nói.

Vân Khê suy nghĩ một chút, đột nhiên nói: “Có một địa phương, Tử Yêu có lẽ tạm thời không đi.”

“Nơi nào?”

Vân Khê chân mày khẽ nhíu, dừng lại chốc lát, mới lạnh lùng phun ra bốn chữ: “Nội tông Vân tộc.”

Quyển 6 - Chương 86: Long Vương cốc mở đại hội

Edit: Osicase

Beta: Tiểu Mộng

Chân trời vài đám mây nhàn nhạt bay, dãy núi hợp với dãy núi.

Một cái nhìn lại, toàn cảnh là màu xanh biếc.

Chỉ tiếc, mùa thu đến rất gần, màu xanh biếc trước mắt này rất nhanh sẽ bị bao phủ trong gió thu.

Nơi này cách Long Vương cốc vài trăm dặm, trong dãy núi tại một chỗ bên sườn núi, Vân Khê nghiêng người dựa vào một khối nham thạch, miễn cưỡng ngồi dựa vào, nhắm mắt nghỉ ngơi. Hít thở, nàng mơ hồ còn có thể nghe thấy hơi thở thuộc về biển cả.

Nơi này, cách biển không xa?

Cách yến hội của gia tộc Bắc Thần, đã qua ba ngày.

Trong ba ngày này xảy ra rất nhiều chuyện, nghe nói ngày đó ở yến hội, những kẻ cao thủ vạn năm đánh lén Tử Yêu đã chết một nửa. Gia tộc của bọn họ bị Tử Yêu điên cuồng trả thù, phàm là gia tộc từng tham dự vào cuộc đại chiến vây bắt Tử Yêu vạn năm trước, toàn bộ đều bị giết sạch, trong đó cũng bao gồm Long gia.

May mà Các chủ đã dự đoán trước, quyết định thật nhanh, bỏ qua cơ

nghiệp Long gia, để bảo vệ tinh anh cùng huyết mạch của Long gia.

Trải qua hai ngày đi đường, dưới sự hướng dẫn của Các chủ, bọn họ đi vào trong núi sâu cách Long Vương cốc vài trăm dặm. Sở dĩ lựa chọn tới chỗ nầy, có hai nguyên nhân chủ yếu, thứ nhất, nơi này gần Long Vương cốc, một khi có người của gia tộc Bắc Thần truy kích đến, đại chiến nổ ra, nhất định sẽ kinh động đến Long Vương cốc Long Vương và Long Hậu. Long gia và Long Vương cốc bao nhiêu năm nay đều có chút qua lại, hơn nữa lại vì Tiểu Bạch, Long Vương Long Hậu có thể ra tay trợ giúp, để tránh Long gia bị hủy diệt. Thứ hai, nơi này đồng thời cũng gần với thánh địa bí mật của Nội tông của Vân tộc, cũng là mục đích quan trọng của chuyến đi này của bọn họ……

Thánh địa của Nội tông của Vân tộc là một chỗ cực kỳ bí ẩn, trên đời chưa có người biết được, nhưng trong tay bọn họ có Vân Huyên đã từng ở đó, cho nên, muốn tìm được vị trí chính xác của Nội tông của Vân tộc, không phải là vấn đề khó khăn!

Nếu không phải từ trong miệng Vân Huyên nghe được, Vân Khê hoàn toàn, sẽ không nghĩ tới, vị trí chân chính của Nội tông của Vân tộc, tọa lạc phía bên phải của Đông Hải trên một mảnh Hải Vực, hơn nữa cái hải vực này, nàng không xa lạ gì, hải vực này đúng là lối đi thông từ đại lục Ngạo Thiên đến đại lục Long Tường. Nói cách khác, vị trí của Nội tông của Vân tộc, cách nơi này chắc cũng không xa.

Điểm mấu chốt là, bọn họ từng từ đại lục Ngạo Thiên đến đây, hiểu rất rõ hải vực này, nàng thật không ngờ, mới không tới hai năm, bọn họ lại một lần nữa trở lại cái hải vực này.

Nhớ lại chuyện năm xưa, mí mắt Vân Khê càng ngày càng nặng, cơn buồn ngủ từ từ kéo đến.

Mơ mơ màng màng, nàng lại tới đến nơi nơi đó một mảnh sương mù thần bí, lần này, sương mù xung quanh tựa hồ giảm đi rất nhiều, trong lúc mơ hồ, nàng chỗ sâu nhất trong đám sương mù đó, có bóng người đang đứng ở đó, nàng chỉ thấy rõ một bóng lưng…… Đó là một bóng lưng cô gái.

Nàng là ai?

Tại sao lại xuất hiện ở nơi này?

Vân Khê tò mò cất bước tiến lên, vạch ra một tầng tầng sương mù, bóng lưng từ từ rõ ràng, nàng nhìn thấy chủ nhân tấm lưng kia khẽ chuyển động, tựa hồ muốn xoay người lại……

Vòng vo, vòng vo, nàng cũng nhìn thấy mặt của đối phương…… Đột nhiên, có người lay thân thể của nàng, nàng đột nhiên thức tỉnh.

Mở mắt ra, bóng lưng thần bí trong sương mù biến mất, thay vào đó là khuôn mặt tuấn tú nhỏ bé của nhi tử mang theo tò mò và lo lắng.

“Mẫu thân, người không sao chứ? Bộ dáng ngủ vừa rồi của người, thật kỳ quái.” Tay nhỏ bé ở trước mắt nàng quơ đi quơ lại, chân mày của bé nhíu lại, vẻ mặt rất lo lắng đánh giá nàng.

Vân Khê lắc lắc đầu, nàng lại ngủ quên sao? Thật đáng chết! Khó trách lại xuất hiện một màn trong mơ như vừa rồi, chẳng qua là, cô gái trong sương mù kia đến tột cùng là người nào? Vì sao mỗi một lần nàng đi vào giấc mộng, nhìn qua cảnh tượng cũng không giống nhau?

Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

“Mẫu thân? Mẫu thân?” Tay nhỏ bé ở trên má nàng hung hăng nhéo

một cái, Vân Khê đột nhiên cảm thấy đau, đưa mắt, tức giận nhìn về phía nhi tử. Cầm lấy hai tay nhỏ bé của nó, Vân Khê mỉm cười nói: “Mẫu thân mới vừa thất thần thôi, cũng không có chuyện gì.”

Cái miệng anh đào nhỏ nhắn hơi vểnh lên, Tiểu Mặc không hề chớp mắt nhìn chăm chú nàng, hai mắt nhìn thẳng đến chỗ sâu nhất trong đôi mắt của nàng, ánh mắt cơ trí mà nhạy cảm, càng lúc càng giống phụ thân của nó, giống như là có thể nhìn thấu tâm sự của nàng, nàng từ từ cảm thấy chột dạ.

“Tiểu Mặc, tại sao lại nhìn chằm chằm mẫu thân như vậy? Mới chia tay mấy ngày nhi tử đã nhớ mẫu thân như vậy sao?” Vân Khê cố ý nói giọng trêu trọc, muốn dời đi lực chú ý của nhi tử.

“Mẫu thân, người đang nói dối con!” Tiểu Mặc vẻ mặt hết sức nghiêm túc, giống như là bắt được nhược điểm gì của nàng.

“Tiểu tử thúi, mẫu thân nói dối con làm gì? Không có lễ phép!” Vân Khê tức giận vỗ vỗ cái đầu nhỏ của nó, nhìn bộ dáng giống như Thẩm Phán của nó, thật giống như nàng phạm sai lầm gì.

“Người không lừa được con, người có nói dối hay không, con nhìn một cái là có thể biết được.” Tiểu Mặc phe phẩy ngón tay út, thần thần bí bí.

“Vậy con nói xem, tại sao mẫu thân muốn nói dối, mẫu thân nói dối đối với con, có ích lợi gì?” Vân Khê hỏi ngược lại, đưa tay kéo nó đến trước mặt, ôm vào trong ngực.

Tiểu Mặc bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn, suy nghĩ một chút: “Con cũng không biết, nhưng dù sao con cũng khẳng định mẫu thân đang che giấu con chuyện gì đó. Chẳng phải chúng ta đã nói, không giấu diếm với nhau bất kỳ chuyện gì sao, mẫu thân một mình người không giữ

lời hứa.”

Vân Khê hơi ngẩn người, sau đó nở nụ cười thoải mái, sờ sờ đầu nhỏ của nhi tử: “Mẫu thân sai lầm rồi, mẫu thân đúng là nói dối con. Mới vừa rồi mẫu thân quá mệt mỏi, cho nên không cẩn thận ngủ thiếp đi. Hiện tại chính là thời điểm gian nan nhất của Long gia, tất cả mọi người đều lo lắng cho tiền đồ của Long gia, mẫu thân ở nơi này ngủ, chuyện này nghĩ như thế nào cũng rất kỳ cục, mẫu thân là sợ có người quở trách mẫu thân, cho nên mới nói dối.”

“Mẫu thân thoạt nhìn rất mệt mỏi……” Tay nhỏ bé mềm nhũn xoa mi tâm của nàng, Tiểu Mặc đau lòng nhìn mẫu thân, đột nhiên đứng dậy, tiểu bộ dáng chặn lại tầm mắt Vân Khê. Hai tay nó vươn ra, đặt lên đầu vai của nàng, một chút một chút xoa bóp nắn vai cho nàng.

Vân Khê cảm giác độ mạnh yếu không lớn không nhỏ ở trên vai mình, trong lòng ấm áp, ai nói chỉ có con gái yêu mới biết đau lòng mẫu thân, có nhi tử hiểu biết, cũng rất biết thương yêu mẫu thân.

“Ca ca, ca đang làm cái gì vậy? Huyên Huyên cũng muốn chơi!” Đi theo Long Thiên Tuyệt mà đến Tiểu Nguyệt nha thấy ca ca ở đang là cái gì đó ở trên người mẫu thân, bé cũng muốn bắt chước.

“Tiểu Huyên Huyên, muội đấm bóp chân cho mẫu thân, nhớ nhẹ một chút, mẫu thân đang rất mệt mỏi.”

“Dạ.” Tiểu Nguyệt nha rất vinh quang đón nhận nhiệm vụ, huynh muội hai người lúc lên lúc xuống, vì mẫu thân phục vụ. Tay nhỏ bé độ mạnh yếu vừa mềm vừa nhẹ, uyển chuyển như gãi không đúng chỗ ngứa, trong cái miệng nhỏ nhắn cũng là hừ a hừ a kêu chịu khó.

Vân Khê khóe môi cong lên, cười đến thật mỹ mãn, có nhi tử và nữ nhi phục vụ nàng, vui vẻ tựa như thần tiên a! Long Thiên Tuyệt nhìn

ở một bên, cũng nhịn không được hâm mộ.

“Mệt mỏi? Thần sắc của nàng làm sao càng ngày càng kém, mấy ngày nay không có ngủ ngon sao?” Long Thiên Tuyệt, ngồi ở bên cạnh nàng, đưa tay mơn trớn mí mắt càng ngày càng thâm đen của nàng, đáy mắt xẹt qua đau lòng, “Thừa dịp hiện tại tất cả mọi người ở đây nghỉ ngơi, nàng hãy ngủ một giấc, ta cùng bọn nhỏ sẽ coi chừng dùm nàng, nàng hãy an tâm ngủ đi, không cần nghĩ ngợi nhiều, ngoan ——”

Lời nói an ủi mềm nhẹ ôn nhu của phu quân, khiến cho đáy lòng Vân Khê đau xót, nàng không phải bởi vì ngủ không ngon, ngược lại là bởi vì nàng một khi đã ngủ sẽ không thể tỉnh lại, cho nên mới không dám dễ dàng ngủ.

Vì để cho hắn an tâm, Vân Khê nhắm hai mắt lại, cả người dựa vào đầu vai của phu quân, làm bộ ngủ.

Long Thiên tuyệt đối với nhi tử và nhi nữ đưa ngón tay đặt lên miệng, thấp giọng nói: “Các con đi nơi khác chơi đi, để cho mẫu thân các con yên tĩnh nghỉ ngơi một lát.”

Tiểu Nguyệt nha học theo bộ dáng của phụ thân, đưa ra một ngón út, đưa lên miệng: “Ca ca, chúng ta không nên ầm ĩ đến mẫu thân.”

“Vậy chúng ta đi nơi khác chơi đi.” Tiểu Mặc cầm tay của muội muội, dẫn bé đi nơi khác.

Gió núi tiếp tục thổi nhẹ, khắp mọi nơi yên tĩnh lại.

Vân Khê nhẹ nhàng hô hấp, trong đôi mắt từ từ cảm thấy ẩm ướt. Càng cảm nhận được hạnh phúc, nàng càng sợ mất đi, nhưng nếu lời tiên đoán kia thật sự biến thành sự thật, nàng nên làm cái gì bây

giờ? Thiên Tuyệt cùng hai đứa bé nên làm cái gì bây giờ?

Nghĩ tới, nàng không nhịn được đưa tay, ôm lấy Long Thiên Tuyệt, ôm hắn thật chặt, đem toàn bộ nước mắt trong đôi mắt bôi trên vạt áo trước ngực của hắn.

Không muốn làm cho phu quân nhận thấy được sự thất thố của mình, nàng chỉ muốn ôm phu quân thật chặt, cảm nhận hơi ấm của phu quân.

Long Thiên Tuyệt nhẹ nhàng nở nụ cười, thấy nàng như thế, liền đem nàng kéo vào trong ngực mình thật sâu.

Hương vị của biển xen lẫn mùi vị của gió núi, nhẹ nhàng mà vuốt ve hai người, để lại một bức tranh tuyệt đẹp chỉ thuộc về hai người.

Khoảnh khắc, vĩnh hằng!

“Các chủ tới.”

Dưới chân núi, có người gào to, mọi người từ trên núi dưới chân núi đều bắt đầu hướng sườn núi tập trung lại.

Vân Khê rất nhanh cũng đi theo Long Thiên Tuyệt tới gặp Các chủ.

“Các chủ, tình huống thế nào?” Long Thiên Tuyệt hỏi.

Các chủ mặc dù trên người bị trọng thương, lão vẫn kiên trì muốn đích thân đi trước dò thăm tin tức: “Người Bắc Thần đã lui đi, ta nghĩ bọn họ cũng là bị Long Vương Long Hậu uy hiếp, không dám xâm nhập Long Vương cốc.”

Nói xong, lão nhẹ nhàng thở dài, từ trước đến giờ lão vẫn luôn vân

đạm phong khinh *(thản nhiên)*, lại chỉ trong phút chốc già đi mười mấy tuổi, sự tang thương nhiễm bạc mái tóc của lão.

“Các chủ, quyết định của ngài rất đúng, nếu ngài không quyết định thật nhanh, cả Long gia chúng ta sợ là cũng đã khó giữ được.” Long Thiên Tuyệt biết rõ Các chủ trong lòng đau, không nhịn được lên tiếng an ủi.

Các chủ khoát tay áo, đưa mắt nhìn về phía Long Vương cốc: “Long Vương Long Hậu giờ phút này hẳn là cũng biết toàn bộ đại lục phát sinh biến cố nghiêm trọng đi, không biết bọn họ sẽ phản ứng như thế nào.”

Long Thiên Tuyệt ánh mắt trầm xuống, thật ra thì hắn cũng không rõ chuyện này, bởi vì dù sao đây cũng là tranh đấu giữa loài người bọn họ, không nên đem kéo Long Tộc vào, bởi vì bọn họ cũng có chuyện muốn làm muốn bảo vệ, một khi bị kéo vào vòng tranh đấu này, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

“Bất kể bọn họ lựa chọn như thế nào, lần này, chúng ta xa độ biển sâu*(ý nói rơi vào hoàn cành nguy hiểm)*, đi Nội tông của Vân tộc, sinh tử chưa biết, trước khi đi vẫn muốn kêu gọi bọn họ một tiếng, ít nhất chúng nó cũng có thể hỗ trợ Long gia chúng ta một chút.” Vân Khê nói.

Long Thiên Tuyệt gật đầu, đồng ý quan điểm của nàng.

Trong lúc hai vợ chồng bàn bạc, khi nào đi Long Vương xin hỗ trợ thì Long Vương và Long Hậu cũng nhận được tin tức người của Long gia đã đi tới vùng phụ cận của Long Vương cốc.

Nhóm Thần long tập hợp, mời tham dự đại hội.

Nhóm Thần long cứ ở cùng nơi với nhau lại ồn ào nhốn nháo rì rầm to nhỏ, hội trường không thể dùng từ hỗn loạn bình thường mà hình dung được.

“Ta gần đây phát hiện một loại trái cây mới ở ngọn núi phía nam, mùi vị thật sự không tệ đâu, có rảnh rỗi ta dẫn ngươi đi nhìn một chút, bảo đảm ngươi nhất định thích.”

“Long ca, huynh đạt đến trình độ nào rồi! Lần tới ta thấy thứ tốt, nhất định sẽ chia sẻ cho huynh. A, đúng rồi, chúng ta nên nói nhỏ giọng một chút, cũng đừng nói cho những Thần long khác.”

“Long Muội, ngươi yên tâm đi, trừ ta, ai cũng không biết những trái cây mới kia đang ở ngọn núi phía nam……”

“Long ca, ngươi đối với ta thật sự là quá tốt.”

“Long Muội, ngươi gần đây Long Lân *(vảy rồng)* càng ngày càng đẹp, ta có thể sờ thử được không?”

“Long ca, ngươi đã sờ rồi……”

Thanh Long trưởng lão thay thế vị trí của Hoàng Kim cự long Đại trưởng lão, ở chỗ này chủ trì hội nghị, nghe nhóm Thần long đang tám chuyện sôi nổi, lão rất là nhức đầu, hướng về phía nhóm Thần long phun vài hớp bạch khí, lão cất giọng nói: “Tất cả mọi người hay cho ý kiến, hiện tại người Long gia đi tới Long Vương cốc ta nánh nạn, chúng ta rốt cuộc có nên huy động cao thủ trợ giúp bọn họ hay không?”

Nhóm Thần long đang rì rầm tám chuyện với nhau rốt cục yên tĩnh lại, nhìn lẫn nhau, bọn họ cũng là một đám Thần long vui vẻ, cuộc sống ở Long Vương cốc, không buồn không lo, làm gì có thời gian

suy nghĩ vấn đề sâu xa như vậy? Mọi người đem ánh mắt quăng hướng Long Vương Long Hậu, loại chuyện đại sự như thế này, từ trước đến giờ vẫn do Long Vương Long Hậu quyết định, bọn họ chỉ cần làm theo là được rồi.

Cũng không biết là có phải do khí trời, hay là do mùa giao phối đến, gần đây trên người Long Vương thỉnh thoảng tản mát ra long tức *(tức: hơi thở)* cường đại, mỗi lần như vậy đều khiến cho Long Hậu trong lòng ngứa ngáy khó nhịu.

Mà hiện tại, nửa cái long thân của Long Hậu cơ hồ quấn quanh ở trên người Long Vương, một chút một chút cọ, vẻ mặt rất là say mê.

Ánh mắt của nhóm Thần long đột nhiên phóng tới, khiến cho vẻ mặt say mê *(nguyên gốc: động dục)* của Long Hậu lập tức nghiêm chỉnh, trợn mắt, đảo quanh một vòng hù ngã một mảng lớn.

“Các ngươi không có đầu óc sao? Bây giờ bảo các ngươi phát biểu ý kiến, xem chúng ta nên làm cái gì? Một đám Long ngu xuẩn, nuôi các ngươi, không bằng nuôi một đám heo, ít nhất còn có thể làm thịt để ăn!”

Nhóm Thần long yếu ớt rụt cổ, Long Hậu thật hung dữ nga, gần đây tính tình của Long Hậu tựa hồ cũng không tốt lắm, bọn họ có thể hiểu được, từ xưa đến nay Thần long một khi chưa thỏa mãn dục vọng thì tính tình rất đáng sợ, chớ nói đến rồng vạm vỡ vô song như Long Hậu.

“Vương Hậu, bây giờ là thời điểm bàn bạc chuyện đại sự……” Long Vương ôn hòa nói.

Long Hậu thay đổi giọng nói hung hãn mới vừa rồi, ngay lập tức như chú chim nhỏ nép vào người Long Vương gật đầu: “Đại vương anh

minh, vậy người quyết định đi, tất cả mọi chuyện ta nghe theo người.” Giọng nói mềm mại kia, khiến cho nhóm Thần long vừa nghe thấy Long Lân trên người rơi đầy xuống đất, Vương Hậu, ngài vẫn nên khôi phục lại con người vốn có của ngài thì tốt hơn, van xin ngài ——

Long Vương và Long Hậu giờ phút này cũng khôi phục hình dáng giống nhóm Thần long, như thế khi dung nhập vào bên trong tộc của mình, mới lộ ra vẻ thân thiết, Long Vương trầm ngâm chốc lát, nói: ” Quy củ của Long Vương cốc, nếu không gặp phải uy hiếp diệt tộc, thì Long Vương cốc tuyệt đối không dễ dàng tham gia vào sự phân tranh của loài người. Từ trước là như vậy, hiện tại vẫn là như vậy. Long Vương cốc chúng ta khó có được cơ hội sống sót giữa loài người, được hưởng an bình, một khi đem các tộc nhân kéo vào cuộc chiến đấu, hậu quả không thể tưởng tượng nổi. Vì hậu duệ của Long Tộc và an nguy của Long Vương cốc, chúng ta quyết không thể dễ dàng xuất chiến, can thiệp đến cuộc tranh đấu của loài người.

Long Hậu động tác hơi chậm lại, chần chờ nói: “Nhưng, Long gia cùng tiểu Long Long nhà chúng ta có quan hệ rất thân thiết, vợ chồng Vân Khê và Tiểu Mặc đối với tiểu Long Long cũng có ân, hiện tại bọn họ gặp nạn, chúng ta lại không để ý, tựa hồ có chút không ổn……”

“Vương Hậu nói không sai, về tư, chúng ta nên ra tay giúp đỡ, nhưng về công, Bổn vương nên vì cả Long Tộc suy nghĩ, không thể dễ dàng đem cả Long Tộc kéo vào trong cuộc chiến này.” Long Vương suy tư chốc lát, nói, “Không bằng như vậy, chúng ta tạm thời chờ xem thế nào, bắt đầu từ hôm nay, để cho Thần long ở xung quanh Long Vương cốc dò xét, hơn nữa còn dò xét thêm năm mươi dặm ở bên ngoài. Kể từ đó, chẳng những có thể chú ý động tĩnh của Long gia bất cứ lúc nào, cũng có thể tạo thành uy hiếp nhất định cho đối thủ của Long gia, khiến cho bọn họ không dám tùy tiện ra tay đối với người của Long gia, chúng ta cũng có thể không cần quan tâm,

không để cho người khác bắt được nhược điểm.”

“Cái chủ ý này tốt! Chúng ta vẫn là hoạt động trong phạm vi của mình, chẳng qua là phạm vi hoạt động lớn hơn một vòng, chưa cùng người Long gia trực tiếp tiếp xúc, cũng không có theo chân bọn họ tuyên chiến đối thủ, hoàn toàn không làm trái với quy củ của Long Tộc ta.” Long Hậu vui thích gật đầu, hướng về phía nhóm Thần long phân phó, “Nhóm Long Ngu xuẩn, nghe được lời nói của Đại vương chưa? Còn không nhanh chuẩn bị một chút, bắt đầu tuần tra quanh núi?”

“Dạ, Vương Hậu.” Nhóm Thần long sớm thành thói quen hô quát cùng tính tình hay thay đổi của Long Hậu, rối rít nghe theo, quanh co thối lui.

“Chờ một chút!” Long Hậu bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, liền bổ sung, “Nếu như thấy Tiểu thái tử, hãy nói với nó một câu, phụ vương và mẫu hậu rất nhớ nó, nó ở bên ngoài chơi đủ rồi, thì nhanh chóng về nhà, phụ vương và mẫu hậu ngày ngày đều mong đợi nó trở về.”

Nghĩ đến tiểu Long Long, Long Hậu nhất thời mẫu tính nổi lên, bên trong Long Nhãn *(mắt rồng)* hiện lên sương mù rối sau đó nước mắt lạch cạch lạch cạch rơi xuống.

Long Vương thấy thế, lấy long thân cọ cọ nàng, dời đi lực chú ý của nàng: “Ly biệt rất khổ sở, tiểu Long Long ở bên ngoài chơi mệt mỏi, dĩ nhiên là sẽ trở về.”

Long Vương trêu chọc không có tác dụng, Long Hậu vì nhi tử sốt ruột, hoàn toàn không có tâm tư nghĩ chuyện khác.

Trong lúc bất chợt, trên bầu trời bay trở về một cái Thần long, hướng về phía Long Vương Long Hậu liên tục ngâm nga.

Bởi vì cấp bậc của nó còn chưa đủ cao, cho nên vẫn không thể mở miệng nói chuyện, chỉ có thể dùng long ngữ nguyên thủy nhất để trao đổi với Long Vương Long Hậu.

Long Vương vẻ mặt đột biến, cả thân Long lập tức đứng lên: “Ngươi nói, các ngươi ở Hải Vực của Đông Hải phát hiện rất nhiều xác cá chết trôi, chúng ta có ba con Thần long uống nước của Đông Hải, đều bị hôn mê?”

Long Hậu cũng cả kinh, thân thể ngân bạch đứng thẳng lên: “Làm sao lại phát sinh chuyện cổ quái như vậy? Chúng ta cư ngụ ở nơi này gần vạn năm rồi, cũng chưa từng gặp qua chuyện kỳ lạ như thế…… Đi, đi xem ba con rồng ngu xuẩn kia một chút!”

Lần này, là Long Hậu phía trước, Long Vương ở phía sau, dẫn theo một bầy Thần long, bay về hướng bờ biển.

Trên bầu trời, mênh mông bao la một đám Thần long, đồng loạt bay về phía bờ biển, động tĩnh khổng lồ như thế, không muốn kinh động nhóm người Vân Khê cũng không được.

“Là phụ thân và mẫu thân! Bọn họ hướng phía đông bay đi.” Tiểu Bạch là kẻ đầu tiên kích động kêu lên, thân thể trắng như tuyết nhảy lên, hóa thành diện mạo thật, nhanh như tia chớp, hướng về phía nhóm Thần long đang bay đến.

Bay đến nửa đường, nó bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, lập tức đi vòng vèo trở lại: “Tiểu Mặc Mặc, thiếu chút nữa đã quên ngươi. Ngươi nhanh đến ngồi trên lưng của ta, ta đưa ngươi đi gặp phụ thân và mẫu thân.”

Xem như nó còn có lương tâm, còn nhớ rõ tiểu chủ nhân của mình.

Tiểu Mặc rất khoái trá đáp ứng, tung người nhảy, nhảy tới trên lưng của nó, đi theo nó, truy đuổi hướng bờ biển.

Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê liếc mắt nhìn nhau, nhận thấy được sự việc nghiêm trọng, Long Thiên Tuyệt quay đầu đối với Các chủ nói: “Các chủ, hai người chúng ta đi theo nhìn một chút.”

Quyển 6 - Chương 87: Tiểu Mặc ca ca, cứu muội

Nhìn không thấy đường ven biển, trước mắt mọi người chỉ thấy điểm trắng nổi lơ lửng, nhìn kỹ, mới biết những con cá chết kia màu ngân bạch *(trắng bạc)*.

Trên bờ cát, ba con Thần long nằm hỗn độn, không nhúc nhích.

Trong đống cát, một đoàn kiến đen thui chui ra, đoàn kiến gan lớn đó đang bò lên long thân, gặm thân thể của một con rồng trong số ba con đó.

Hơi thở chết chóc, khiến cho vùng biển này trở thành một mảnh "Biển Chết", trên bầu trời toàn bộ từng đàn chim đều bay vòng qua, cách xa cái hải vực này, ngay cả trong không khí cũng là tĩnh mịch nặng nề.

Ngao ngao ngao ——

Bầu trời xa xăm, một đám Thần long bay tới, kèm theo thanh âm ngâm nga của bọn họ, trên bờ cát, cuồng Phong gào thét. Đội quân kiến đen bị kinh sợ, thoáng cái biến mất không còn thấy tăm hơi bóng dáng.

"Đại vương, nhìn, ở nơi này!"

Long Vương không đợi nhắc nhở, con mắt sắc bén đã sớm phát hiện vị trí của ba con Thần long, Long Vương cúi người bay xuống, lúc rơi xuống đất, hóa thành hình người, khom người đi kiểm tra thương thế

trên người của ba con Thần long.

Long Hậu cũng hóa thành hình người, đứng ở bên cạnh Long Vương: “Đại vương, người nhìn ánh mắt của bọn họ, ánh mắt của bọn nó hiện ra màu đen, điều này nói rõ bọn họ bị trúng độc. Chết tiệt, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Cái hải vực này chúng ta từ trước cũng thường xuyên đến, chưa bao giờ phát sinh chuyện kỳ lạ như thế……”

Long Vương ánh mắt nhìn chăm chú vào Hải Vực, thật lâu không nói.

Long Vương không nói, những con Thần long khác lại càng không dám tùy ý lên tiếng, hiện trường lâm vào một bầu không khí yên lặng.

“Phụ thân, mẫu thân!” Một tiếng gọi thanh thúy phá vỡ bầu không khí yên lặng này, nhóm Thần long gào khóc vui mừng, là Tiểu thái tử của bọn họ đến.

“Tiểu Long Long, cho mẫu thân ôm một cái!” Long Hậu cười híp mắt, ôm nó vào trong ngực.

“Mẫu thân! Tiểu Long Long rất nhớ người ——” một đoàn màu trắng lao vào trong ngực của Long Hậu, ra sức cọ.

Long Hậu vừa cao hứng, vừa tức giận: “Đồ không có lương tâm, hiện tại mới đến gặp mẫu thân.”

“Mẫu thân, đừng nóng giận, hôn nhẹ một cái a……” Một đoàn màu trắng bò tới gương mặt của Long Hậu, bẹp bẹp, hôn suốt một vòng, chọc cho Long Hậu cười khanh khách không ngừng.

Một nhà ba người Vân Khê đứng cách hai mẹ con cách đó không xa, lẳng lặng nhìn một màn này, không có tiến lên quấy rầy.

Long Vương ôn nhu nhìn hai mẹ con, rất nhanh đem tầm mắt chuyển dời đến trên người vợ chồng Vân Khê: “Các ngươi tới vừa lúc, cái hải vực này gặp chuyện rất kỳ lạ, Bổn vương trong khoảng thời gian ngắn không nghĩ ra được điều gì, không biết các ngươi có biết tin tức gì không?”

“Ta xem bọn họ một chút đến tột cùng là trúng loại độc gì.” Vân Khê tiến lên, kiểm tra ba con Thần long và mấy xác cá chết trên bờ cát một chút, vẻ mặt của nàng có vẻ hơi khác thường.

“Khê Nhi, như thế nào?” Long Thiên Tuyệt hỏi.

Vân Khê suy tư chốc lát, nói: “Rất khó nói! Loại chất độc này rất là xảo quyệt, phản ứng trên thân của những con cá chết này với phản ứng trên thân của ba con Thần long hoàn toàn không giống nhau, ta chỉ quen thuộc với độc tính áp dụng ở trên thân người, nếu có người cũng trúng loại độc này, có lẽ ta có thể đoán chính xác được.”

“Vậy thì đi bắt người, để cho hắn uống nước biển, xem hắn rốt cuộc có phản ứng như thế nào.” Trong nhóm Thần long, có trưởng lão của nhóm Thần long mở miệng nói.

Long Hậu hai mắt khẽ căng ra, tức giận trợn mắt nhìn qua: “Chúng ta mặc dù là Long Tộc, nhưng có nguyên tắc của Long Tộc, tại sao có thể tùy tiện nói bắt người liền bắt người? Nếu có người muốn bắt Long tới kiểm nghiệm độc tính, bắt ngươi đi, ngươi có thể đáp ứng?”

“Mẫu thân, đừng nóng giận, đừng nóng giận!” Tiểu Bạch cọ cổ mẫu thân, trấn an.

Long Hậu cúi đầu, sắc mặt nhất thời thay đổi, ấm giọng nói: “Tiểu Long Long nói không tức giận, mẫu thân sẽ không tức giận.”

Thần long trưởng lão rụt cổ, không dám mở miệng, nó cũng là gấp gáp, cho nên mới không kịp lựa lời mà nói, ai bảo ba con Thần long này là hậu duệ nhất mạch của lão chứ?

“Đại vương, mau nghĩ biện pháp cứu cứu bọn nhỏ đi.”

Long Vương thâm trầm gật gật đầu: ” Hài tử của Long Tộc, cũng là hài tử của Bổn vương, Bổn vương không có lý do nào để không cứu bọn nó. Long phu nhân, ngươi là cao thủ luyện đan, có thể vì hài tử của Long Tộc luyện chế ra đan dược giải độc hay không? Nếu ngươi có thể luyện chế ra đan dược, cứu sống ba người bọn họ, ta nguyện ý phá lệ, cho Long gia các ngươi đến ở Long Vương cốc của ta……”

Hai người Vân Khê và Long Thiên Tuyệt liếc mắt nhìn nhau, đều nghe ra điều khó xử trong lời nói của Long Vương, để cho người Long gia tiến vào Long Vương cốc, là vì cứu ba con Thần long mà không thể không nhượng bộ. Vợ chồng hai người là những người thông minh, sao lại không hiểu sự lợi hại trong đó?

“Long gia chúng ta và Long Vương cốc từ trước đến giờ vẫn luôn có quan hệ tốt đẹp, hiện tại Long Vương cốc cần chúng ta giúp đỡ, chúng ta tự nhiên tận tâm tận lực *(dốc lòng dốc sức)*. Về phần chuyển vào bên trong cốc, chúng ta tâm lĩnh. Long Vương cốc là một chỗ sạch sẽ, chúng ta cũng không hi vọng thấy nó bị chiến tranh vấy bẩn, Long gia chúng ta đã có chỗ để đi, nên Đại vương không cần lo lắng.” Long Thiên Tuyệt nói.

Long Vương ánh mắt chợt lóe, gật đầu, không có nói cái gì nữa.

Lời nói dư thừa, cũng là khách sáo, ông là vương giả, không am hiểu nhất là lời khách sáo. Mà đối với bằng hữu, ông càng thêm khinh thường nói những lời nói khách sáo, kết bạn chân thành mới là đáng

quý nhất.

“Trước đem cái hải vực này trông coi, không nên để cho bất kỳ Long Tộc và người nào tiếp xúc đến Hải Vực, ta và Thiên Tuyệt đi xung quanh quan sát một chút, xem có người nào bởi vì ăn phải cá ở đây mà bị trúng độc hay không.” Vân Khê nói đâu vào đấy, nàng hoàn toàn tán thành ý kiến của Long Thiên Tuyệt, giúp đỡ Long Tộc, phải không cần báo đáp, Long gia cũng không nên mang đến những tai họa không cần thiết cho Long Vương cốc.

Long Hậu nhìn về phía vợ chồng hai người, tự đáy lòng nói: “Các ngươi đi đi, ta sẽ thay các ngươi chăm sóc tiểu Mặc thật tốt.”

“Long nương, con muốn cùng đi với phụ thân và mẫu thân.” Tiểu Mặc kiên quyết cự tuyệt, nó quay đầu nhìn mẫu thân, trong ánh mắt toát ra vẻ khác thường.

Vân Khê trong lòng hơi động một chút, tâm tình không khỏi xúc động, tâm tư nhi tử cư nhiên tinh tế như thế, cũng không phải bởi vì lúc trước nàng một phen dụ dỗ lừa gạt mà tin, nhi tử vẫn như cũ ở lo lắng cho tình trạng kỳ lạ của nàng.

“Tiểu Mặc vẫn nên đi theo chúng ta thì hơn.”

Một nhà ba người dọc theo đường ven biển, một đường thăm dò, phát hiện dọc theo bờ cá chết rất nhiều, hơn nữa lúc đi ngang qua một làng chai nhỏ, cát chết trên bờ chất thành núi, nhiều đến nỗi khiến cho người ta khó có thể tưởng tượng.

Cả thôn im ắng, an tĩnh làm cho người khác hít thở không thông.

“Mẫu thân, mau nhìn! Bên kia ở cổng làng chài đó có một hài tử ngã xuống.”

Theo hướng Tiểu Mặc chỉ, Vân Khê thấy được ở cổng làng chai đó có một bóng đen nho nhỏ ngã xuống dưới gốc cây cổ thụ, vị trí bóng đen ngã xuống đất có chênh lệch chút ít, nếu không phải cẩn thận quan sát, chỉ cho là bóng dáng của cây cổ thụ, sẽ không nhận thấy được là nơi đó có một người ngã xuống.

“Đứa nhỏ này trúng độc, nhìn bệnh trạng, có chút tương tự với những con cá chết kia. Thiên Tuyệt, ngươi nhanh đi vào trong làng xem một chút, có còn người sống hay không?” Vân Khê nói.

Long Thiên Tuyệt sau khi rời đi, mẫu tử hai người ngồi dưới đất, kiểm tra thân thể hài tử.

“Mẫu thân, người nhìn này, hắn chỉ mang có một con chiếc giầy, chắc là không phải từ trong thôn trốn ra?” Tiểu Mặc chỉ vào một chiếc giầy trên chân của hài tử nói.

Vân Khê chân mày nhăn lại, trầm tư nói: “Chuyện này sau lưng sợ là không có đơn giản như vậy, chờ phụ thân con sau khi xem xét trở về sẽ biết.”

“Con đi tìm một chiếc giầy khác của hắn, có lẽ là có thể biết hắn trốn ra từ nơi nào.” Không đợi Vân Khê đáp lại, Tiểu Mặc đã đứng dậy, một mình đi tìm giầy.

Vân Khê không có ngăn cản con, ở phía sau không quên nhắc nhở dặn dò: “Tiểu Mặc, nhớ không nên tùy tiện đụng chạm bất kỳ đồ gì, tìm được giầy, thì lập tức phát tín hiệu cho mẫu thân.”

“Dạ. Con biết rồi!”

Nhìn nhi tử bộ dạng giống như nhà trinh thám nhỏ, nhiệt tình mà tích

cực, ở trên đường nhỏ chạy đi, Vân Khê vui mừng mà cười, có lẽ nàng không nên lại xem con là hài tử không hiểu chuyện mà đối đãi nữa, con trai của nàng đã từ từ lớn lên, bắt đầu có bóng dáng phụ thân của nó, xử sự cùng suy nghĩ đều từ từ thành thục.

Có lẽ, nàng là nên hảo hảo mà rèn luyện cho con, để cho con có thể có nhiều cơ hội tự mình lựa chọn hơn, chỉ sợ có một ngày nàng rời đi, phụ thân của con không có ở bên cạnh con, con cũng có thể mình chiếu cố tốt chính mình.

Thở dài một tiếng, Vân Khê cúi đầu, tiếp tục xem xét độc trên người đứa bé trước mắt này. Đây không phải là loại độc bình thường, hoặc là loại độc dược đơn giản nào đó, Vân Khê nói không ra lời nguyên nhân là gì, nhưng nàng đã ý thức được chuyện sau lưng không tầm thường.

Độc tính quỷ dị như thế, nếu không phải thiên tai, chính là có người gây tai họa.

Vô luận là bên nào, cũng không phải là dấu hiệu tốt.

“Khê Nhi, chuyện này đúng là không ổn, trong thôn một bóng người cũng không trông thấy.” Long Thiên Tuyệt rất nhanh trở về, vẻ mặt ngưng trọng, hết sức nghiêm túc.

“Xem ra độc trong nước biển không phải là thiên tai, mà là vì người……” Vân Khê từ trong lòng ngực móc ra một đan dược, đưa vào trong miệng hài tử, quan sát chốc lát, còn không có nhìn thấy hài tử tỉnh lại, nàng nhìn không tốt lắc đầu, ” Đan dược của ta độc bình thường cũng có thể giải được, nhưng bây giờ lại không có tác dụng, xem ra ta phải nhanh chóng nghiên cứu chế tạo ra một loại đan dược mới mới được.”

“Mấy ngày qua nàng đã rất vất vả rồi, không nên nóng vội, biện pháp chắc chắn sẽ có.” Long Thiên Tuyệt ngưng mắt nhìn thật sâu vào đôi mắt ngày càng hõm sâu của nàng, đau lòng nói.

Vân Khê cười một tiếng, không biết nên nói cái gì.

Nơi xa, thanh âm xa xa của Tiểu Mặc truyền tới: “Mẫu thân, con tìm được rồi, mau tới!”

Hai vợ chồng tạm thời đưa đứa bé vào Ngọa Long cư, rất nhanh chạy tới vị trí nhi tử.

“Mẫu thân, con ở chỗ này tìm được một chiếc giầy giống hệt với chiếc kia, lại ở dưới giường tìm được cái này……” Tiểu Mặc đem một khối lệnh bài làm bằng đồng giơ lên cao, vẻ mặt nghiêm túc phân tích nói, “Tấm lệnh bài thuộc về Gia tộc Đoan Mộc, con đoán vị tiểu đệ đệ kia nhất định là vì tránh né cao thủ của gia tộc Đoan Mộc, mới liều mạng chạy đi. Sau khi con vào trong làng, dọc theo đường đi cũng không có phát hiện bất luận kẻ nào, con nghĩ cả người trong làng có thể đã bị cao thủ của gia tộc Đoan Mộc bắt đi, có phải hay không?”

Nghe nhi tử phân tích có trật tự, hai vợ chồng liếc nhau một cái, đồng loạt mỉm cười.

“Vậy theo phán đoán của con, tiếp theo chúng ta nên làm như thế nào đây?” Long Thiên Tuyệt cười nhìn nhi tử, rất mong đợi câu trả lời của bé.

Tiểu Mặc cắn cắn môi, suy tư chốc lát, nói: “Chúng ta nhất định là phải đi gia tộc Đoan Mộc điều tra nghe ngóng một chút, nhưng, nếu như người của gia tộc Đoan Mộc thật sự làm chuyện xấu, chắc chắn sẽ không nói toạc ra, cũng sẽ không dễ dàng thừa nhận. Muốn bắt

được nhược điểm của bọn họ, trước tiên vẫn phải âm thầm điều tra……Ân, không bằng để cho con trà trộn vào gia tộc Đoan Mộc điều tra đi, con nhất định sẽ tra rõ ràng chân tướng sự tình!”

Một đôi mắt long lanh ánh mắt đột nhiên phát sáng chói lọi, Tiểu Mặc nắm chặt quả đấm nhỏ, nóng lòng muốn thử.

Vân Khê buồn cười liếc về phía con: “Con rốt cuộc là vì muốn đi điều tra chân tướng, hay là muốn đi gặpTiểu Tĩnh?”

“Đương nhiên là vì muốn đi điều tra chân tướng!” Tiểu Mặc đúng lý hợp tình, chống lại ánh mắt không tin của mẫu thân, hắn đáng yêu gãi đầu, Tiểu Mặc ngượng ngùng nở nụ cười ngây ngô, “Ách…… Thuận tiện……Thuận tiện gặp một lần Tiểu Tĩnh và Đoan Mộc gia gia, bọn họ nhất định đều rất nhớ con.”

Là con nhớ Tiểu Tĩnh đi?

Vân Khê không có vạch trần tiểu tâm tư của nhi tử, cùng Long Thiên Tuyệt bàn bạc một phen, quyết định sẽ để cho Tiểu Mặc một mình đi đến gia tộc Đoan Mộc, còn vợ chồng hai người, tất nhiên là ở trong bóng tối bảo vệ.

Nhưng nếu sự thật giống như tưởng tượng của bọn họ, thì vợ chồng hai người bọn họ đi đến, nhất định sẽ khiến cho cao thủ của gia tộc Đoan Mộc phòng bị, mà ngược lại Tiểu Mặ đi một mình, cao thủ của gia tộc Đoan Mộc còn không đến mức đối với một hài tử sinh ra lòng phòng bị.

Vợ chồng hai người bọn họ ở sau lưng làm việc cũng dễ dàng hơn nhiều.

Sau khi bàn bạc, một nhà ba người liền hướng gia tộc Đoan Mộc

xuất phát.

Gia tộc Đoan Mộc.

Bên hồ nước, có một cô bé đang ngồi, thân ảnh của cô bé yếu ớt, ôm hai đầu gối ngồi ở bên hồ nước, ánh mắt ngơ ngác nhìn chăm chú hồ nước, giống như một loại tọa hóa *(đạo Phật chỉ Hòa thượng ngồi chết)*, không nhúc nhích.

Người không biết, còn tưởng rằng cô bé đang xem phong cảnh gì đó tuyệt đẹp, thế cho nên mới khiến cho cô bé nhìn đến nỗi si mê như vậy.

Nhìn kỹ, lại phát hiện bên trong hồ nước bèo rong và một số thứ linh tinh, bị bỏ hoang đã lâu.

Nơi này là nơi vắng vẻ nhất của gia tộc Đoan Mộc, có rất ít người qua lại, cô bé thường xuyên một mình một người ngồi ở chỗ nầy ngẩn người, ngồi xuống chính là ban ngày, bóng lưng cô độc, thấy vậy làm người ta thương tiếc.

Cách đó không xa ở phía sau cô bé, có một đám hài tử đang tới gần, ngó dáo dác nhìn quanh, ghé đầu vào nhau rì rầm.

“Ta nói rồi, nó khẳng định ở chỗ này.” Trong đó một đứa bé gái lớn tuổi nhất ánh mắt lóe ra tia kinh thường, hừ lạnh, “Ngày mai sẽ tiến hành cuộc lựa chọn Tân Tú một năm một lần của gia tộc, Đoan Mộc Tĩnh là trở ngại lớn nhất chúng ta, chúng ta phải nghĩ biện pháp ngăn cản nó tham gia trận đấu!”

“Nịnh Nhi, lấy thực lực của ngươi, đối phó một Đoan Mộc Tĩnh, còn không phải là dễ như trở bàn tay sao? Cần gì cùng nó so đo? Huống chi, ngươi còn có vũ khí bí mật mà.” Nữ hài bên cạnh nói.

Đoan Mộc Nịnh Nhi cúi đầu, nhìn về phía chiếc vòng trên cổ tay mình, một chút Thúy Hồng vô cùng mê hoặc lòng người, nàng hài lòng câu môi cười một tiếng: “Đây là gia gia sai người, nhờ luyện khí minh Triệu đại sư tạo ra cho ta. Gia gia nói, hắn nhờ Triệu đại sư đồng thời chế tạo hai chiếc vòng tay, một cái cho ta, một cái khác cho Đoan Mộc Tĩnh……”

“Cái gì? Đoan Mộc Tĩnh cũng có một cái?” Nữ hài bên cạnh căm giận bất bình, đáy mắt khó mà che dấu sự ghen tỵ.

Đoan Mộc Nịnh Nhi ha hả cười một tiếng, mấy phần đắc ý: “Thật sự nó có một chiếc, nhưng chiếc vòng kia của nó căn bản không có biện pháp so với của ta. Gia gia nói, chiếc vòng tay kia của Đoan Mộc Tĩnh chẳng qua là một chiếc vòng bình thường, căn bản không có tác dụng gì, chiếc vòng tay của ta mới thật sự là bảo bối, có công hiệu đặc biệt nga!”

Thấy nó nói thần thần bí bí, mấy đứa trẻ bên cạnh càng thêm tò mò.

“Mau cho chúng ta xem một chút, rốt cuộc có cái gì công hiệu đặc biệt gì?”

“Đúng vậy a, Nịnh Nhi, cho chúng ta xem một chút đi.”

Đoan Mộc Nịnh Nhi vừa định biểu diễn, đột nhiên con ngươi đảo một vòng, sinh ra vài phần tâm tư, đám bạn bên người nó, ngày mai cũng muốn cùng nàng cùng nhau tham gia cuộc lựa chọn Tân Tú của gia tộc, bọn họ cũng là đối thủ cạnh tranh của nó. Nếu bí mật về công hiệu của vũ khí của nó để cho bọn họ biết, nó còn lấy cái gì để thắng?

“Ngày mai tại thời điểm tỷ võ, các ngươi sẽ biết thôi, bây giờ là nhanh

nghĩ xem, làm sao để đối phó Đoan Mộc Tĩnh? Đừng quên, nó còn có một mắt có thể biết trước tương lai, chúng ta vẫn không có thấy được sự lợi hại của con mắt thứ ba của nó, vạn nhất tại thời điểm tỷ võ ngày mai, nó đột nhiên sử dụng con mắt thứ ba của nó……”

“Nịnh Nhi nói rất đúng, bất kể như thế nào, không thể để cho một ngoại nhân thắng cuộc tranh tài, đoạt mất tư cách của chúng ta.”

“Đúng, tuyệt đối không thể để cho nó thắng cuộc tranh tài!”

“Có……” Đoan Mộc Nịnh Nhi đáy mắt tinh quang chớp động, hướng về phía đám bạn bảo ngừng nói chuyện, sau đó dẫn theo đám bạn rón ra rón rén, từ từ nhích tới gần phía sau Đoan Mộc Tĩnh.

Đoan Mộc Tĩnh còn đang ngẩn người, đột nhiên nhận thấy được phía sau có động tĩnh, bé hoàn hồn, quay đầu nhìn lại, sau lưng đột nhiên tới một cổ lực đẩy, đem bé đẩy mạnh về phía trước. Thân thể của bé nghiêng về phía trước, cả người nhỏ bé lao xuống, bùm một tiếng, lọt vào trong hồ nước.

“Ọc ọc ọc ——”

Bé không hề phòng bị, há mồm muốn hô lớn, trong miệng đột nhiên tràn vào một ngụm nước bẩn lớn.

“Cứu mạng a ——”

Bé giãy dụa nổi lên mặt nước, mấy chuôi kiếm gỗ từ trên đầu bé thọc xuống, khiến cho đỉnh đầu của bé vừa mới nổi lên khỏi mặt nước lại bị đè xuống.

“Đè nó xuống, đừng để cho nó nổi lên mặt nước!”

“Đoan Mộc Tĩnh, đi chết đi! Ngươi căn bản không có tư cách tham gia cuộc tranh tài Tân Tú của gia tộc!”

Đoan Mộc Nịnh Nhi đáy mắt sát khí càng ngày càng nặng, ý niệm giết người trong đầu, khiến cho nó hưng phấn.

Thì ngược lại các bạn bên người nó bắt đầu sợ rối rít khuyên bảo.

“Nịnh Nhi, đủ rồi!Tiếp tục như vậy, nó sẽ chết.”

“Đúng vậy, chỉ cần làm cho nó không có cách nào tham gia trận đấu là tốt, ngàn vạn không thể gây ra nhân mạng.”

“Nịnh Nhi, mau dừng tay, ta sợ ——”

“Không có tiền đồ! Các ngươi đều mau tránh ra, để cho ta tới!” Đoan Mộc Nịnh Nhi đẩy đám bạn chung quanh ra, đoạt lấy mấy chuôi kiếm gỗ, hung hăng hướng bóng dáng trong nước đâm tới.

Bởi vì tuổi của bọn họ còn nhỏ, để tránh lúc luyện công bị thương, hài tử mười ba tuổi trở xuống của gia tộc, chỉ có thể dùng kiếm gỗ. Cũng may chẳng qua là kiếm gỗ, nếu đổi lại là kiếm bằng kim loại, thọc xuống như vậy, Đoan Mộc Tĩnh đã sớm vỡ đầu chảy máu.

“Ọc ọc ọc ——”

Lại là vài hớp nước bẩn bị rót mãnh liệt vào trong miệng, tay chân của Đoan Mộc Tĩnh ở trong nước giãy dụa, những đám cây cỏ mọc thành bui trong nước đem hai tay hai chân của bé quấn chặt lấy, cả người bé bị vùi lấp ở trong nước, không cách nào nổi lên, cũng không cách nào trìm xuống.

“Cứu mạng a ——” bé ở trong lòng kêu cứu, mà giờ khắc này, không

có ai cứu bé, bé kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay. Đột nhiên sợ hãi xâm nhập đầu óc của bé, cả người nó không được run rẩy, hô hấp càng ngày càng khó khăn.

“Gia gia, Tiểu Mặc ca ca…… Cứu ta ——”

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch ngâm trong nước, tràn đầy tuyệt vọng, mí mắt của bé càng ngày càng nặng, bé mơ hồ nghe được tiếng tử thần ở kêu gọi nó……

Đoan Mộc Hùng trên đường đi đến gian phòng của cháu gái, trên khuôn mặt già nua hiện lên nụ cười, tâm tình có chút vui vẻ. Trong tay của lão đang cầm một cái lồng chim, trong chiếc lồng chim đó có nhốt một con vẹt có lông bảy màu, đây là món quà lão tốn không ít tâm tư, từ buổi đấu giá sủng vật mua được con vẹt bảy màu này.

“Đi theo ta nói, Tiểu Tĩnh, ngươi thật xinh đẹp!”

“Tiểu Tĩnh, ngươi thật xinh đẹp! Ngươi thật xinh đẹp!”

Nghe thấy con vẹt lặp lại lời nói của mình, Đoan Mộc Hùng vui vẻ nở nụ cười, có con chim anh vũ làm bạn, Tiểu Tĩnh sẽ không còn cô đơn nữa?

“Nhớ lấy, khi nhìn thấy Tiểu Tĩnh, cứ như vậy nói với nó, biết không?”

“Tiểu Tĩnh, ngươi thật xinh đẹp! Ngươi thật xinh đẹp!” Âm thanh của vẹt bảy màu thanh thúy dễ nghe, cắn chữ rõ ràng, xác thực loại đứng đầu loài vẹt.

Quyển 6 - Chương 88: Tiểu Tĩnh nhìn được lời tiên đoán?

Edit: Osicase

Beta: Tiểu Mộng

Đoan Mộc Hùng làm sao có thể nghĩ đến, mình hao hết tâm tư muốn làm cho cháu gái nhỏ vui vẻ, mà cháu gái nhỏ của lão giờ phút này đang cận kề với sinh tử?

Lúc gần tới gian phòng của cháu gái, nghe thấy hai nha hoàn đang bàn luận xôn xao.

“Ta mới vừa thấy Nịnh tiểu thư bọn họ hướng về phía hồ nước bị bỏ hoang đi đến, ta thấy hình như bọn họ muốn đi tìm Tĩnh tiểu thư, bọn họ có phải lại khi dễ Tĩnh tiểu thư hay không?”

“Ta đoán hơn phân nửa có! Nịnh tiểu thư bọn họ vẫn không thích Tĩnh tiểu thư, thường tìm Tĩnh tiểu thư gây phiền toái, lần này sắp tới cuộc tỷ võ lựa chọn Tân Tú của gia tộc, cũng không biết bọn họ có tìm Tĩnh tiểu thư gây phiền toái hay không.”

“Tĩnh tiểu thư thiện lương đáng yêu như vậy, đáng tiếc lại là ngoại lai……”

Hai người đang nghị luận, đột nhiên thấy có bóng người từ bên cạnh các nàng bay vút đi, còn chưa kịp thấy rõ mặt mũi của đối phương, bóng người cũng đã biến mất không thấy.

“Quái, là ai vậy?”

“Nhìn, trên mặt đất có lồng chim!”

Hai nha hoàn kinh ngạc cầm lồng chim lên, nhìn lẫn nhau, cuối cùng vẫn là đem lồng chim đưa vào gian phòng.

Bên hồ nước, Đoan Mộc Nịnh Nhi đang dùng sức cầm kiếm gỗ đâm vào mặt nước, nước ao đục ngầu, khiến cho nó không thấy rõ người phía dưới đến tột cùng ra sao, nhưng có một điều nó có thể xác định, một người ở dưới nước không thể nào nín thở lâu như vậy.

Đoan Mộc Tĩnh lúc này còn không có nổi lên, hơn phân nửa là đã chết.

Nó vội vàng thu hồi kiếm gỗ, đáy lòng có chút sợ hãi, nhưng càng nhiều hơn là hưng phấn. Khi nó cầm kiếm quay đầu lại, đám bạn đứng ở sau lưng nó đồng loạt lui ra mấy bước, kinh sợ nhìn nó, lạnh run.

Đoan Mộc Nịnh Nhi ánh mắt trầm xuống, ngẩng đầu đối với đám bạn nói: “Các ngươi nghe kỹ, chuyện ngày hôm nay, ai cũng không được nói đi ra ngoài. Nếu có người hỏi, thì nói Đoan Mộc Tĩnh không cẩn thận rơi vào trong hồ nước, chúng ta muốn cứu nó, nhưng không thành công, biết không?”

Đám bạn nghe thấy vậy, theo bản năng gật đầu, nào dám có bất kỳ phản bác? Vạn nhất tính xấu của nó lại nổi lên, cũng muốn cho bọn họ chết đuối ở trong nước, vậy bọn họ làm sao bây giờ?

“Chúng ta đi!” Trong lúc Đoan Mộc Nịnh Nhi gọi về, chúng bọn nhỏ chạy trối chết giống như rời xa hiện trường phát hiện án.

Dưới đáy hồ nước, động tác giãy dụa của Đoan Mộc Tĩnh từ từ ngừng lại, sắc mặt trắng bệch, một đầu tóc đen như rong biển trôi lơ lửng ở trong nước, mà hơi thở của nó càng ngày càng yếu.

Chỗ mi tâm, da thịt tuyết trắng nứt ra một cái miệng nhỏ, vị trí của cái miệng nhỏ, bắn ra một đạo ánh sáng kinh người. Đạo ánh sáng này giống như là một thanh cưa, từ cái miệng nhỏ bắt đầu, một đường hướng về phía trước giằng co, kéo ra một cái khe hẹp dài.

Đột nhiên, thần quang phóng đại, phá tan mặt nước!

Con mắt thứ ba trên trán Đoan Mộc Tĩnh, tự động mở ra.

Hai tay hai chân thoát khỏi sự quấn quýt của bụi cỏ mọc trong nước, cả thân thể Đoan Mộc Tĩnh trôi lên, rất nhanh lao lên khỏi mặt nước.

Cũng ở nơi này một khắc, cả gia tộc Đoan Mộc bị đạo thần quang này kinh động, mỗi góc của gia tộc đều rung động. Người đang ở trong phòng, đều rối rít chạy ra gian phòng, ngửa đầu ngắm nhìn nơi phát ra đạo thần quang kia, người ở ngoài đi lại, thì trước tiên hướng nơi phát ra thần quang nơi chạy đến.

Đoan Mộc Nịnh Nhi cùng những đám bạn đã nhận ra khác thường, quay đầu lại, thấy trong hồ nước đột nhiên bắn ra đạo ánh sáng, bọn họ đều ngây người ngay tại chỗ, quên mất phản ứng.

Đoan Mộc Hùng chạy tới hồ nước bị bỏ hoang, nửa đường thấy được thần quang kỳ dị kia, trong đầu của lão bị thứ gì đó đột nhiên nổ tung, chẳng lẽ là……

Trong lòng của lão căng thẳng, bước nhanh về phía chỗ sâu nhất của hồ nước bị bỏ hoang.

Đoan Mộc Tĩnh sau khi ra khỏi mặt nước, cả người nó liền thanh tỉnh lại, mở mắt ra, bé nhìn thấy trên bầu trời xuất hiện từng màn hình ảnh kỳ dị.

Đó là……

Tại sao có thể như vậy?

Ánh mắt của bé toát ra vẻ phức tạp.

Bé biết, đây là chuyện sắp phát sinh, con mắt thứ ba của bé có thể nhìn thấy trước được.

“Tiểu Tĩnh!”

Cách đó không xa truyền đến thanh âm của gia gia, Đoan Mộc Tĩnh kích động, hình ảnh trên bầu trời biến mất, cả người bé lần nữa chìm vào trong nước.

“Gia gia…… Cứu cháu!”

Đoan Mộc Hùng lướt ở trên mặt nước, đem cháu gái từ trong nước đi ra.

“Tiểu Tĩnh, gia gia đã tới chậm.” Đoan Mộc Hùng ôm cháu gái thật chặt, đột nhiên trong lòng dâng lên một cỗ oán giận, nước mắt tuôn đầy mặt. Lão lại một lần nữa để cho cháu gái của mình rơi hoàn cảnh cận kề với sinh tử, lão thiếu chút nữa sẽ phải hối hận suốt đời.

“Tiểu Tĩnh, gia gia thật xin lỗi cháu! Là gia gia sai lầm rồi, gia gia không nên dẫn cháu quay về gia tộc Đoan Mộc.”

“Gia gia! ——” Đoan Mộc Tĩnh nhào vào trong ngực gia gia, một

tiếng khóc ồ lên, đầy bụng ủy khuất vào giờ khắc này toàn bộ phát tiết đi ra ngoài.

“Gia gia, cháu rất sợ hãi! Cháu không muốn sống ở chỗ này nữa, chúng ta đi tìm Tiểu Mặc ca ca và Vân di có được hay không?”

Thanh âm thút thít xen lẫn ở trong giọng nói, hai ông cháu ôm đầu khóc rống lên.

“Hảo, gia gia dẫn cháu đi! Gia gia dẫn cháu rời đi ngay bây giờ!”

Xung quanh truyền đến tiếng bước chân đang đến gần, càng ngày càng nhiều người đi tới bên hồ nước, trong đó cũng bao gồm đám người gia chủ và Đại trưởng lão.

“Hùng trưởng lão, đã xảy ra chuyện gì?” Gia chủ Đoan Mộc cất bước đến gần, ánh mắt lóe lên, hắn hiển nhiên đã nghe được lời nói của hai ông cháu.

Đoan Mộc Tĩnh là bảo vật của gia tộc Đoan Mộc bọn họ, một vũ khí có lợi, lão còn không có lợi dụng hết, làm sao có thể thả bọn họ đi?

Lão ra sức dùng giọng nói ôn hòa nói: “Tiểu Tĩnh tại sao vậy? Đến tột cùng là ai khi dễ cháu, cháu nói cho ta biết, ta nhất định thay cháu lấy lại công bằng!”

Đoan Mộc Tĩnh từ trong ngực gia gia thò đầu ra, len lén nhìn gia chủ một cái, ánh mắt sợ hãi của bé rất nhanh thu lại, nó lắc đầu, im lặng không nói.

Đoan Mộc Hùng nhìn cháu gái giật mình hoảng sợ, ánh mắt từ từ thâm trầm xuống, ôm cháu gái đứng lên nói: “Gia chủ, ta đã quyết định, ta muốn mang theo Tiểu Tĩnh rời khỏi gia tộc Đoan Mộc. Có lẽ,

chúng ta vốn là không thích hợp ở nơi này, nơi này cũng không cần chúng ta.”

Gia chủ Đoan Mộc ánh mắt đột nhiên chớp động, lão ôn hòa cười nói: “Hùng trưởng lão đang nói nhảm cái gì vậy? Dòng máu của tất cả chúng ta đều là dòng máu của gia tộc Đoan Mộc, là người một nhà. Tiểu Tĩnh bị ủy khuất, ta nhất định sẽ lấy lại công đạo cho cô bé, về phần chuyện rời đi, sau này đừng bàn lại nữa!”

Lão quay đầu lại, sắc mặt lập tức trở nên lạnh lùng, lạnh lùng nói: “Người đâu, lập tức đi điều tra rõ ràng, rốt cuộc là người nào để cho Tĩnh tiểu thư rơi xuống nước? Bất kể là người nào, một khi tra ra, Bổn gia chủ tất không nhẹ tha cho!”

Lời nói của gia chủ Đoan Mộc vừa ngừng, Đại trưởng lão cả người khẽ chấn động, đáy lòng sinh ra cảm giác không ổn. Bởi vì lúc vừa trên đường tới, lão thấy được cháu gái nhỏ nhà lão cùng mấy người đứa trẻ ở cùng nơi, sắc mặt mấy đứa thoạt nhìn rất không ổn. Lão nghĩ thầm, sẽ không phải là cháu gái nhỏ của mình dẫn đầu chứ? Lão càng nghĩ càng cảm thấy khả năng này rất lớn.

“Dạ, gia chủ!” Lão giành trước trả lời, chủ động xin đi giết giặc, mang người đi trước điều tra.

Đoan Mộc Hùng không phải là kẻ ngu, nhìn không ra trong chuyện này có điều khuất tất, huống chi lão chính là từ trong miệng nha hoàn nghe nói là cháu gái Đại trưởng lão mang theo mấy đứa trẻ hướng hồ nước đi đến, lão lo lắng cho cháu gái của mình gặp chuyện không may, cho nên mới gấp gáp chạy tới. Hiện tại quả nhiên đã xảy ra chuyện, Đại trưởng lão chủ động đón nhận nhiệm vụ đi điều tra như thế, mục đích còn không phải là muốn bao che cho cháu gái của lão sao? Lão há có thể để cho lão ta được như ý?

“Chờ một chút!” Đoan Mộc Hùng gọi lão ta lại, lạnh lùng nói, “Không cần điều tra, lão phu biết ai làm chuyện tốt này!”

Trong tay của lão đột nhiên đánh ra một chưởng, đối diện vị trí của một khối núi giả, hung hăng oanh kích tới.

“Đoan Mộc Hùng, ngươi……” Đại trưởng lão mặt mày nhăn nhó, muốn ngăn cản, đáng tiếc đã muộn một bước.

Núi giả bị một chưởng đánh phải, núi đá văng tung tóe, lộ ra thân ảnh mấy đứa trẻ đang núp sau núi giả.

“A —— cứu mạng a ——”

Bọn nhỏ làm sao có thể ngờ tới, núi giả đột nhiên bị nổ tung? Mọi người kinh sợ hô to lên, chạy trối chết.

Đoan Mộc Nịnh Nhi cũng bị dọa, thấy gia gia của mình đang ở hiện trường, nó vội chạy tới, ôm lấy hai chân gia gia: “Gia gia, cháu rất sợ!”

Gia chủ Đoan Mộc mi tâm căng thẳng, lộ ra mấy phần chần chờ, thấy một màn như vậy, nếu lão còn không đoán ra chân tướng của sự việc…, vậy lão cũng chưa có tư cách ngồi lên vị trí gia chủ.

Ánh mắt của lão đảo qua, đưa tay bắt được một trong số những đứa trẻ, hỏi: “Nói, mới vừa rốt cuộc là người nào đẩy Tiểu Tĩnh vào trong hồ nước?”

Đứa bé kia bắt gặp ánh mắt uy nghiêm của lão, đã sớm bị dọa sợ đến mức hồn phi phách tán, hai mắt nó theo bản năng liếc về phía Đoan Mộc Nịnh Nhi, cả người lạnh run.

Gia chủ Đoan Mộc hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía Đại trưởng lão: “Đại trưởng lão, ngươi nuôi dạy cháu gái thật tốt!”

Đại trưởng lão cả người chấn động, vội vàng thay cháu gái mình giải thích: “Gia chủ, ngài cũng không thể tùy tiện tin lời nói của một đứa trẻ…, Nịnh Nhi nhà ta là một đứa trẻ biết điều, tâm địa thiện lương, làm sao có thể làm ra chuyện như vậy? Nhất định là những đứa trẻ khác làm nhưng không dám thừa nhận, mới giá họa cho Nịnh Nhi nhà ta. Nịnh Nhi, ngươi nói, rốt cuộc là ai làm? Cháu đừng sợ, có gia gia ở, gia gia tuyệt đối sẽ không để cho bất luận kẻ nào oan uổng cháu!”

Đại trưởng lão âm thầm hướng về phía cháu gái nháy mắt, ý tứ kia là nói có lão là chỗ dựa, nó chỉ cần không thừa nhận là mình làm, ai cũng không làm gì được nó.

Đoan Mộc Nịnh Nhi cũng không ngu, nó làm sao có thể thừa nhận là mính làm? Nó hướng về phía Đoan Mộc Tĩnh liếc mắt một cái, cắn cắn môi, nó lại còn chưa chết? Sớm biết thế nó đã cho thêm mấy kiếm!

Nó đưa tay, tùy ý chỉ về phía mấy đứa bạn, điểm trúng một cô bé trong đó: “Chính là nó! Là nó đẩy Đoan Mộc Tĩnh xuống nước. Chúng ta đều khuyên nó, nó hết lần này tới lần khác không nghe, còn dùng sức thọc kiếm trên người Đoan Mộc Tĩnh, không để cho Đoan Mộc Tĩnh nổi lên mặt nước. Ác độc nhất chính là nó!”

Bị nó nói như thế, cô bé đầu tiên là mờ mịt, sau đó hoảng sợ lắc đầu: “Không phải là cháu! Thật sự không phải là cháu!” Nó gấp đến độ phát khóc, hai tay nhỏ bé dùng sức phe phẩy.

“Chính là nó! Mọi người có thể hỏi những đứa trẻ khác, có phải nó làm hay không?” Đoan Mộc Nịnh Nhi ánh mắt tàn nhẫn quét qua đám

bạn của nó, trong ngày thường nó chính là thủ lĩnh của bọn họ, thế nên có lực uy hiếp nhất định, hơn nữa mới vừa rồi đã thấy nó đối phó Đoan Mộc Tĩnh như thế nào, cả đám đều sợ hãi nó, nào dám làm trái lại ý của nó?

Cô bé thấy những đứa bạn dưới sự uy hiếp của Đoan Mộc Nịnh Nhi, lại đều gật đầu chỉ ra và xác nhận cô bé, cô bé vô cùng tuyệt vọng.

“Không phải là cháu, thật sự không phải là cháu!” Nó cất bước hướng về phía Đoan Mộc Tĩnh chạy tới, “Tiểu Tĩnh, ngươi nói một lời công đạo, rốt cuộc là người nào đem ngươi đẩy xuống nước?”

Đoan Mộc Nịnh Nhi cười lạnh: “Ngươi hỏi nó cũng vô dụng, nó đưa lưng về phía chúng ta, nó làm sao có thể thấy đến tột cùng là người nào cầm kiếm thọc nó?”

Cô bé vừa nghe, càng thêm tuyệt vọng.

Đúng vậy a, bọn họ lúc ấy là ở phía sau Đoan Mộc Tĩnh đã ra tay, Đoan Mộc Tĩnh hoàn toàn cũng chưa có thấy bọn họ đã rơi xuống nước, sau đó giãy dụa ở trong nước, không thể nào thấy được là ai ra tay độc ác đối với nó.

“Không phải là cháu, thật sự không phải là cháu!” Cô bé ngồi ở trên mặt đất, gào khóc.

Lúc này, Đoan Mộc Tĩnh đột nhiên mở miệng: “Người đẩy cháu xuống nước, không phải là bạn ấy!”

Lời của nó vừa nói ra, tất cả mọi người ngây dại, bao gồm cô bé đang khóc lớn, cũng quên mất khóc.

Đoan Mộc Tĩnh nói gì, không phải là nó? Vậy sẽ là ai đó?

Đoan Mộc Nịnh Nhi khẩn trương túm góc áo của gia gia, chẳng lẽ Đoan Mộc Tĩnh biết là mình đẩy nó xuống nước?

Đoan Mộc Hùng ánh mắt trầm xuống, vỗ vỗ đầu vai cháu gái, khích lệ nói: “Tiểu Tĩnh, đừng sợ! Cháu cứ mạnh dạn nói ra, đến tột cùng là người nào ra tay đối với cháu? Bất kể là người nào, một khi để cho gia gia biết, gia gia cho dù liều cái mạng già này cũng muốn lấy tánh mạng của kẻ đó tới để tạ lỗi với cho cháu!”

“Đoan Mộc Hùng, ngươi đừng khinh người quá đáng!” Đại trưởng lão không khỏi nóng nảy, lão đã có thể xác định, là cháu gái của mình, lão làm sao có thể ngồi nhìn cháu gái của mình bị thương tổn?

“Tốt lắm, đều ngừng lại cho ta, vẫn nên nghe Tiểu Tĩnh nói xem là ai.” Gia chủ Đoan Mộc ngăn cản hai người tranh luận, ánh mắt ôn hòa nhìn Đoan Mộc Tĩnh, hơn nữa lúc này lão đang nhìn đến chính là vị trí mi tâm của cô bé, lão nhẹ nhàng nở nụ cười, nói, “Tiểu Tĩnh, ngươi cứ việc nói, rốt cuộc là người nào đẩy cháu xuống nước, ta nhất định sẽ làm chủ cho cháu.”

Quyển 6 - Chương 89: Tiểu thái tử của Long Vương cốc giả lâm!

Ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người Đoan Mộc Tĩnh, khuôn mặt nhỏ bé hanh lệ của cô bé, giờ phút này hơi tái nhợt, những giọt nước trên tóc trên y phục nhỏ giọt, rơi xuống đất.

Một cô bé nhu nhược như thế, sao bọn họ lại có thể ra tay với cô bé được?

Đoan Mộc Hùng nhìn cháu gái trong ngực mình, lòng đau như cắt. Lần trước lúc nhìn thấy bọn nhỏ khi dễ cháu gái, lão nên quyết đoán mang theo cháu gái rời đi gia tộc Đoan Mộc, đáng tiếc lão chần chờ, lão cho là dựa vào huyết mạch của gia tộc Đoan Mộc có trên người hai ông cháu, người của gia tộc sớm muộn gì cũng nhận bọn họ. Đáng tiếc, lão sai lầm rồi, có một số người có một số việc nhất định, không thể ôm kỳ vọng quá lớn đối với nó.

Đại trưởng lão dung túng hài tử, so với Đoan Mộc Nịnh Nhi, càng thêm đáng hận!

Đang lúc mọi người khẩn trương nhìn chằm chằm Đoan Mộc Tĩnh, thì Đoan Mộc Tĩnh từ từ giương lên khuôn mặt nhỏ nhắn, trên khuôn mặt nhỏ bé tái nhợt của cô bé bỗng nhiên nở nụ cười sáng lạn, cô bé giơ tay lên, chùi chùi nước mắt, lắc đầu nói: “Không có ai đẩy cháu, là do cháu không cẩn thận rơi vào trong hồ nước!”

“Tiểu Tĩnh, cháu đang nói gì vậy?” Đoan Mộc Hùng ngẩn ra, khó mà

tiêu hóa lời của cháu gái vừa mới nói.

“Gia gia, không có ai đẩy cháu, là do cháu không cẩn thận rơi vào trong hồ nước! Cháu mới vừa rồi chẳng qua là do quá mức sợ hãi, mới rơi nước mắt, hiện tại cháu đã không có chuyện gì.” Vừa nói, trên môi của cô bé lập tức nở nụ cười, nụ cười này, giống như là hoa bách hợp nở rộ trong hỏa diễm, kiên quyết mà mãnh liệt.

Đoan Mộc Hùng ngây dại, không giải thích được vì sao Tiểu Tĩnh phải nói như vậy, lão hiểu rất rõ đứa cháu gái này của mình, cháu gái của mình không biết nói dối, nhưng bây giờ vì sao phải nói như vậy, cháu gái của mình đang lo lắng cái gì sao?

Nhìn cháu gái nở nụ cười ra vẻ kiên cường, trong lòng Đoan Mộc Hùng từng đợt đau nhói.

Đoan Mộc Nịnh Nhi vô cùng sợ hãi, siết thật góc áo của gia gia, ai ngờ Đoan Mộc Tĩnh lại trả lời như vậy, khiến cho nó lấy làm kinh hãi, sau đó là âm thầm mừng thầm.

Nữ hài ngồi chồm hổm dưới đất, kinh ngạc nhìn Đoan Mộc Tĩnh, những người khác có lẽ không biết, trong lòng nó lại rất rõ ràng, rõ ràng chính là Đoan Mộc Nịnh Nhi đẩy Đoan Mộc Tĩnh xuống nước, tại sao Đoan Mộc Tĩnh không chỉ ra và xác nhận? Nó thể nào hiểu nổi.

Đại trưởng lão âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía Đoan Mộc Tĩnh vẻ mặt cũng lộ ra mấy phần kinh ngạc, vốn là chuyện ván đã đóng thuyền, ai ngờ liễu ám hoa minh hựu nhất thôn *(đột nhiên có hy vọng, điển tích lấy trong bài Du sơn tây thôn của Lục Du),* tiểu nha đầu Đoan Mộc Tĩnh này, lại không có chỉ ra và xác nhận Nịnh Nhi là người đứng sau chuyện này.

Coi như tiểu nha đầu này thức thời, nếu nó thật sự chỉ ra và xác nhận là cháu gái của mình đứng sau chuyện này, thì sẽ không tránh được một cuộc chiến đấu kịch liệt. Vô luận như thế nào, lão cũng muốn giữ được huyết thống nhất mạch của mình, quyết không để cho bất luận kẻ nào thương tổn cháu gái của lão.

Gia chủ Đoan Mộc ánh mắt khẽ trầm xuống, rất nhanh, lão mỉm cười cất giọng nói: “Nếu là chuyện ngoài ý muốn, mọi người cũng đừng có dây dưa nữa. Tiểu Tĩnh, ngày mai chính là cuộc so tài tỷ võ lựa chọn Tân Tú của gia tộc, chãu hãy trở về nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai hãy biểu hiện cho thật tốt, chỉ cần cháu có thể thắng trong cuộc tranh tài, ta sẽ phá lệ thu cháu làm đệ tử cuối cùng của ta, sau này cháu chính là người thừa kế của gia tộc Đoan Mộc ta.”

Hiện trường một mảnh xôn xao, lời nói của gia chủ Đoan Mộc quá mức ngoài ý muốn rồi, ai cũng không nghĩ tai.

Gia chủ muốn thu Đoan Mộc Tĩnh làm đệ tử cuối cùng của ngài ấy, còn cho cô bé thừa kế vị trí gia chủ?

Đây là loại ân huệ lớn đến mức nào a?

Vị trí gia chủ này các trưởng lão đã sớm đỏ mắt nhìn chằm chằm rối rít ngắm nghía không dứt, chính là một tiểu nha đầu, nó dựa vào cái gì?

Đoan Mộc Nịnh Nhi đáy mắt ghen tỵ càng đậm, tuổi của bọn họ không chênh lệch nhiều lắm, tại sao Đoan Mộc Tĩnh có thể được gia chủ phá lệ thu làm đệ tử cuối cùng, tại sao phải tương lai có thể thừa kế vị trí gia chủ?

Nếu có một ngày Đoan Mộc Tĩnh kế thừa vị trí gia chủ, nó có thể bởi vì chuyện hôm nay mà trả thù mình hay không?

Nghĩ đến chỗ này, nó vô cùng sợ hãi, dùng sức phe phẩy góc áo của gia gia.

Sự bất mãn trong lòng của Đại trưởng lão so với nó còn sâu hơn, chỉ là một Tiểu nha đầu, dựa vào cái gì có thể thừa kế vị trí gia chủ?

Trong lòng bất mãn, nhưng trên mặt cũng là một bộ mặt dối trá khác: "Hùng trưởng lão, chúc mừng ngươi. Chuyện tốt như vậy, thật là đáng mừng a!" Đáy mắt sự tàn nhẫn chỉ chợt lóe rồi biến mất rất nhanh, trong lòng lão đang muốn giết người đây, làm sao có thể thật lòng chúc mừng hắn chứ?

Đoan Mộc Tĩnh còn nhỏ, sau này mới có thể thừa kế vị trí gia chủ, người chân chính cầm quyền, còn không phải chính là Đoan Mộc Hùng sao? Nếu có một ngày Đoan Mộc Hùng nắm quyền ở gia tộc Đoan Mộc, như vậy ở gia tộc Đoan Mộc làm gì có chỗ cho lão dung thân?

Cho nên, chuyện này, lão tuyệt đối muốn ngăn cản!

"Gia chủ?" Đoan Mộc Hùng ngàn vạn lần không ngờ đến, gia chủ đột nhiên quyết định, khiến cho lão rất giật mình, thụ sủng nhược kinh *(được yêu thương mà vừa mừng vừa lo)*, nhưng trong lòng lão cảm thấy hoài nghi và sợ hãi nhiều hơn. Dựa vào hiểu biết của lão đối với gia chủ, lão ta tuyệt đối không phải là hạng người lương thiện, sẽ không vô duyên vô cớ làm ra chuyện không có lợi cho mình. Gia chủ đột nhiên trong lúc này nói lên đề nghị như vậy, chẳng khác gì là ban cho hai ông cháu cho bọn họ ân huệ thật to, khiến cho bọn họ có thể yên tâm ở lại gia tộc. Nhưng, mục đích thực sự của lão ta là cái gì, thật lòng chỉ là vì muốn giữ bọn họ ở lại gia tộc sao?

"Hùng trưởng lão, cái gì cũng không cần nói, ngươi vẫn nên nhanh

chóng mang Tiểu Tĩnh vào phòng đi. Đứa bé mới vừa rơi xuống nước, cẩn thận bị phong hàn. Như thế này, ta sẽ sai người đưa lại đậy một chút đan dược bổ thân thể, ngươi cho Tiểu Tĩnh ăn vào, cuộc so tài tỷ võ ngày mai, Tiểu Tĩnh phải hết sức phát huy." Gia chủ Đoan Mộc căn bản không cho Đoạn Mộc Hùng có cơ hội cự tuyệt, phất tay áo xoay người, phân phó những người khác nói, "Từ hôm nay trở đi, nếu có bất luận kẻ nào bất kính đối với hai ông cháu của Hùng trưởng lão, ta liền đem hắn trục xuất khỏi cửa!"

Tầm mắt của hắn cố ý dừng lại ở trên người Đoan Mộc Nịnh Nhi, từ từ ngửng đầu lên, nhìn về phía Đại trưởng lão: "Nghe cho rõ ràng, bất kể là người nào!"

Đoan Mộc Nịnh Nhi bắt gặp ánh mắt âm u lạnh lẽo của gia chủ Đoan Mộc, nó bị dọa sợ đến nỗi cả người lạnh run, ôm chặt lấy gia gia của mình, đem mặt vùi vào hai đầu gối của gia gia.

Bắt nạt kẻ yếu, chưa bao giờ là độc quyền của người lớn, hài tử cũng như vậy.

Rất nhanh, một nhóm người ầm ầm mà đến, ầm ầm mà giải tán.

Đoan Mộc Hùng lời nói còn đọng lại ở khóe miệng, cũng là một câu nói cũng không có cơ hội nói ra, lão cất bước, định đuổi theo, cùng gia chủ nói cho rõ ràng, thì bàn tay nhỏ bé của Đoan Mộc Tĩnh kéo lấy góc áo của lão.

"Gia gia, không nên đi!"

Đoan Mộc Hùng xoay người, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cháu gái bởi vì lo lắng càng tái nhợt hơn, nước mắt của lão ào ào rơi xuống: "Tiểu Tĩnh, làm sao cháu lại ngốc như vậy? Chẳng lẽ cháu không tin gia gia sao? Gia gia cho dù dùng cả tính mạng, cũng sẽ

bảo vệ cháu chu toàn.”

“Gia gia, người vất vả rồi. Cháu sở dĩ nói như vậy, là có nguyên nhân.....” Đoan Mộc Tĩnh vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Nguyên nhân gì?” Đoan Mộc Hùng tò mò.

Đoan Mộc Tĩnh mấp máy cái miệng nhỏ nhắn, nói: “Mới vừa rồi lúc cháu chìm vào đáy nước, con mắt thứ ba của cháu mở ra, sau đó cháu thấy được.....”

“Cháu thấy được cái gì?” Đoan Mộc Hùng trong lòng căng thẳng, lão biết Tiểu Tĩnh có thể nhìn thấy trước tương lai, cũng là cùng cháu gái và cả gia tộc cùng một nhịp thở.

“Cháu thấy được.....” Đoan Mộc Tĩnh ghé sát vào bên tai của Đoan Mộc Hùng, cúi đầu nói.

Cách hồ nước cách đó không xa, gia chủ Đoan Mộc đã đi mà quay lại, lão ẩn núp ở một chỗ tối tăm, xa xa nhìn chăm chú hai ông cháu. Lúc vừa nhìn thấy một ít ánh sáng chói mắt, lão cũng đã đoán được, hơn phân nửa là con mắt thứ ba của Đoan Mộc Tĩnh mở ra.

Nó rốt cuộc nhìn thấy gì?

Đây là điều mà lão nóng lòng muốn biết nhất.

Song, lão sợ hai ông cháu hoài nghi cùng phòng bị lão, nên lão không dám đến quá gần, ở xa, chỉ có thể đại khái nghe được mấy từ mơ hồ.

“..... Vân tộc..... Diệt vong.....”

Không nghe hoàn chỉnh, chỉ nghe thế mấy từ mơ hồ, trong lòng của lão càng thêm không yên.

Rốt cuộc là chuyện gì, có liên quan đến đến Vân tộc, vậy cái gì diệt vong?

Chết tiệt!

Giọng nói Đoan Mộc Tĩnh, sao lại nhỏ như thế?

Tức giận, lão đánh ra một chưởng vỗ vào cây khô, cả cây Diệp Tử Sa lay động, kinh động đến hai ông cháu Đoan Mộc Hùng.

“Người nào?” Sau khi Đoan Mộc Hùng phát hiện, nhìn trước ngó sau, nơi đó đã không có một bóng người.

“Gia gia, sao vậy?” Đoan Mộc Tĩnh tò mò hỏi.

Đoan Mộc Hùng chân mày nhăn lại, ngưng mắt nhìn dấu chân mờ nhạt trên mặt đất, lão như có điều suy nghĩ lắc đầu: “Không có gì! Chúng ta đi về trước đi.”

Đợi hai ông cháu đi xa, gia chủ Đoan Mộc lại trở lại bên hồ nước một lần nữa, tai không chỉ có một mình lão, còn có một vị trưởng lão từ trước đến giờ vẫn luôn trầm mặc ít nói.

“Gia chủ, vì sao đột nhiên lại ra quyết định như thế? Chỉ là một tiểu nha đầu, làm sao có thể đảm đương vị trí gia chủ?” Trưởng lão hỏi.

“Vị trí Gia chủ? Chỉ bằng tiểu nha đầu đó?” Gia chủ Đoan Mộc nở nụ cười lãnh khốc, “Sự tồn tại của Thiên Nhãn là nghịch thiên*(trái với ý trời)*, mỗi một lần sử dụng, sẽ giảm một lần thọ, trong lịch sử của gia tộc Đoan Mộc, còn không có một người có Thiên Nhãn, sống quá hai

mươi tuổi. Chờ đến lúc nha đầu này sống đến hai mươi tuổi, ta vẫn còn sống, mà nó thì..... Ha hả, ngươi nói, nó có thể có tiếp nhận vị trí của ta, trở thành gia chủ của gia tộc Đoan Mộc sao?"

Trưởng lão bừng tỉnh đại ngộ, không khỏi đối với mưu kế của gia chủ bội phục sát đất: "Gia chủ anh minh! Kể từ đó, hai ông cháu Đoan Mộc Hùng cảm thấy gia chủ thật sự có ý tốt, nhất định sẽ trung thành đối với gia chủ ngài hận không thể moi tim moi phổi dâng lên ngài, chờ sau khi ngài lợi dụng xong Đoan Mộc Tĩnh, hai ông cháu bọn họ cũng không gây ra uy hiếp gì cho chúng ta."

Gia chủ Đoan Mộc đầu tiên là hắng giọng cười to, đột nhiên lại yên lặng, không biết đang suy tư cái gì, nhíu mi nói: "Tiểu nha đầu kia mới vừa rồi hình như nhìn thấy chuyện gì đó, ta phải nghĩ biện pháp moi tin từ trong miệng nó, trên người nó chảy dòng máu của gia tộc Đoan Mộc ta, liệu điều nó nhìn thấy được trong đó có bao nhiêu phần trăm liên quan đến tiền đồ của gia tộc Đoan Mộc. Hiện nay cả Long Tường đại lục đều rơi vào tình thế càng ngày càng nguy cấp, đã đến lúc chúng ta nên hành động....."

"Gia chủ, vậy Vân tộc bên kia....." Trưởng lão muốn nói lại thôi.

Gia chủ Đoan Mộc sắc mặt chợt trầm xuống, xoa bóp mi tâm nói: "Trước cứ mặc kệ bọn họ, bọn họ muốn làm sao thì làm vậy, ai bảo....."

Gia chủ Đoan Mộc sắc mặt càng ngày càng khó coi, giống như là có việc vô cùng khó nói ra.

Ngày thứ hai, là thời điểm diễn ra cuộc so tài tỷ võ lựa chọn Tân Tú của gia tộc, cuộc so tài tỷ võ lựa chọn lần này, được phân thành mấy cấp bậc, mười tuổi đến mười bốn tuổi được xếp vào cùng một cấp bậc, mười lăm tuổi đến hai mươi tuổi được xếp vào cùng một cấp

bậc, theo thứ tự loại dần..... Từ những người trẻ tuổi của gia tộc chọn lựa ra tinh anh.

Đoan Mộc Tĩnh đi theo gia gia đi tai hiện trường tỷ võ, hai ông cháu sau khi bàn bạc với nhau, vẫn quyết định tạm thời ở lại gia tộc Đoan Mộc, bởi vì.....

“Đoan Mộc Tĩnh tai! Nghe nói gia chủ cho Đoan Mộc Tĩnh ăn đan dược thượng hạng, nhìn xem, hôm nay khí sắc của Đoan Mộc Tĩnh không giống với lúc trước.”

“Gia chủ cũng quá thiên vị rồi, tại sao chỉ cho Đoan Mộc Tĩnh đan dược, chúng ta cũng chưa có đây? Nghe nói gia chủ còn muốn thu Đoan Mộc Tĩnh làm đệ tử cuối cùng của ngài ấy, tương lai lại đem vị trí gia chủ truyền cho Đoan Mộc Tĩnh, chuyện này cũng quá không công bằng rồi!”

“.....”

Tiếng nghị luận không dứt, ở trong đám người lớn dần lên.

Đoan Mộc Tĩnh nhìn bên trái phải một chút những đứa nhỏ có tuổi không chênh lệch so với nó là bao, ánh mắt bọn họ khác thường, khiến cho toàn thân nó không được tự nhiên. Nhưng, nó không có lùi bước, nó muốn mình phải dũng cảm, bởi vì không lâu sau tương lai..... Nó liếc mắt, cười ngọt ngào, đó là tâm nguyện nó thỏa mãn nhất.

“Tiểu Tĩnh, ta..... Ta có thể làm bạn với ngươi được không?” Một giọng nói yếu ớt, từ phía sau của nó vang lên, Đoan Mộc Tĩnh quay đầu, thấy được cô bé đứng ở sau lưng nó, đó chính là cô bé hôm qua bị Đoan Mộc Nịnh Nhi kéo ra để làm người chịu tội thay.

Nếu không phải Đoan Mộc Tĩnh giải vây giúp cô bé, cô bé lúc này sợ là đã sớm bị gia chủ trừng phạt.

Đoan Mộc Tĩnh hơi sửng sốt, chợt trên khuôn mặt nhỏ nhắn nở nụ cười ngọt ngào, nó đưa tay đưa về phía cô bé: “Đương nhiên có thể!”

Cô bé sợ hãi nở nụ cười, giống như là thở phào nhẹ nhõm, tay nhỏ bé cùng tay nhỏ bé nắm lấy nhau: “Ta tên là Đoan Mộc Sam Nhi, ngươi cứ gọi ta là Tiểu Sam cũng được.”

“Tiểu Sam, đến thời điểm tranh tài, nhất định phải cố gắng lên nga!”

“Ừ, Tiểu Tĩnh, ngươi cũng phải cố gắng lên nga!”

Hai cô bé nhìn nhau cười, tình bạn tốt đẹp, cứ lặng lẽ nở rộ.

Cách đó không xa, mấy hài tử đi theo bên người Đoan Mộc Nịnh Nhi, thấy một màn như vậy, mấy đứa vẻ mặt khác thường, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, nói không ra lời. Mấy đứa cho là, Đoan Mộc Sam Nhi nhất định sẽ bị Đoan Mộc Tĩnh cự tuyệt, ai ngờ Đoan Mộc Tĩnh căn bản không có mang thù, rất sảng khoái đáp ứng kết bạn cùng Đoan Mộc Sam Nhi, thật sự là ngoài dự liệu của mấy đứa. Mấy đứa không nhịn được âm thầm so sánh giữa Đoan Mộc Nịnh Nhi và Đoan Mộc Tĩnh, nếu đổi chỗ cho nhau, hiện tại người bị đẩy vào trong hồ là Đoan Mộc Nịnh Nhi, mấy đứa có thể khẳng định, Đoan Mộc Nịnh Nhi tuyệt đối sẽ đem người đẩy nó xuống nước giết chết.

Đây chính là khác biệt a.

Nghĩ đến mình cùng một đứa lòng dạ độc ác như thế làm bằng hữu, trong lòng mấy đứa không khỏi lo lắng đề phòng, nhìn lại bộ dáng của Đoan Mộc Sam Nhi và Đoan Mộc Tĩnh đang nắm tay nhau, nhìn

nhau vừa mỉm cười vừa nói chuyện, mấy đứa lại bắt đầu hâm mộ Đoan Mộc Sam Nhi, nếu như bằng hữu của mấy đứa là Đoan Mộc Tĩnh, không phải là Đoan Mộc Nịnh Nhi, thì thật là tốt biết bao?

“Nhìn cái gì vậy? Có cái gì đẹp mắt?” Đoan Mộc Nịnh Nhi hướng về phía Đoan Mộc Tĩnh cùng Đoan Mộc Sam Nhi hung hăng nhìn chằm chằm một cái, hướng về phía những đứa bạn của mình quát lên, “Các ngươi cứ nhìn đi, đến thời điểm tỷ võ, ta nhất định sẽ làm cho Đoan Mộc Tĩnh đẹp mắt!”

Vừa nói, nó vừa giơ tay lên, sờ sờ vòng tay trên cổ tay của mình. Đây là vũ khí bí mật của nó, cuộc so tài tỷ võ ngày hôm nay có thể thắng hay không, đều phải trông chờ vào nó!

“Ta nhất định phải thắng!” Trong đôi mắt ý chí quật cường, lóng lánh tự tin tỏa ra.

Hội trường tỷ võ, đám người tập tụ tập lại đây càng ngày càng nhiều, phần lớn những tinh anh trong gia tộc đa số đều tụ tập đến nơi này.

Gia chủ Đoan Mộc nhìn quanh hiện trường, trong lồng ngực nhất thời sinh ra một cỗ cảm khái, ai nói gia tộc Đoan Mộc của bọn họ đang xuống dốc, không có thực lực cùng các đại gia tộc khác so tài cao thấp?

Lão chính là muốn chứng minh cho tất cả các gia tộc khác biết, gia tộc Đoan Mộc vĩnh viễn sẽ không xuống dốc!

Bàn tay của lão giương lên, tuyên bố: ” Cuộc so tài tỷ võ lựa chọn Tân Tú hiện tại.....” Hai chữ bắt đầu còn chưa rơi xuống, từ ngoài cửa lớn, truyền đến thông báo, cắt đứt lời của lão.

“Báo —— gia chủ, có khách nhân đến thăm.”

Gia chủ Đoan Mộc sắc mặt trầm xuống, lộ ra vẻ không vui: “Không thấy bây giờ là lúc nào sao? Khách nhân nào, đáng để cho ngươi hô gào như thế, cắt đứt tiến trình cuộc tranh tài?”

Hạ nhân run rẩy, thưa dạ nói: “Tiểu nhân đáng chết! Nhưng là người.....”

“Người như thế nào?” Gia chủ Đoan Mộc sắc mặt càng ngày càng không tốt.

Hạ nhân suy tư chốc lát, lấy hết cam đảm nói: “Người đó nói, bọn họ là từ Long Vương cốc tai, một người trong đó là Tiểu thái tử của Long Vương cốc.”

Tiểu thái tử, Long Vương cốc?

Nghe đến hai chữ mấu chốt, khiến cho tất cả mọi người có mặt tại chỗ không thể không thận trọng.

Gia tộc Đoan Mộc của bọn họ vốn là cách Long Vương cốc rất gần, trong ngày thường nước giếng không phạm nước sông, trừ một lần vì muốn có được Long tiên thảo, thế nên xảy ra sô sát nho nhỏ với Long Vương cốc, Long Vương cốc còn giữ lại người của bọn họ..... Còn hiện tại, hai bên chung đụng với nhau cũng được là tính hòa hài.

Hiện tại Tiểu thái tử của Long Vương cốc đột nhiên đến thăm, bọn họ nào dám ngạo mạn qua quýt? Vạn nhất không cẩn thận đắc tội với Tiểu thái tử, khiến cho Long Vương Long Hậu tức giận, không đem gia tộc Đoan Mộc của bọn họ diệt sạch mới lạ?

Gia chủ Đoan Mộc sắc mặt cung kính, vội vàng cất bước đi xuống vị trí chủ vị: “Mau, theo ta cùng nhau đi nghênh đón Tiểu thái tử!”

Một nhóm người có địa vị cao trong gia tộc, nhanh chóng đi về phía cửa lớn, sân tỷ võ thoáng cái trống hơn phân nửa.

Đoan Mộc Tĩnh lúc nghe được mấy chữ Tiểu thái tử Long Vương cốc, cả người bắt đầu lay động, trong lòng bỗng chốc vui vẻ hẳn lên.

Là Tiểu Mặc ca ca và Tiểu Bạch tai sao?

Tâm nguyện của mình thật sự biến thành sự thật rồi, thật tốt quá!

“Tiểu Tĩnh, ngươi làm sao vậy? Làm sao đột nhiên lại trở nên cao hứng như thế?” Đoan Mộc Sam Nhi tò mò hỏi.

Đoan Mộc Tĩnh cười thần bí, nói: ” Chờ lát nữa ngươi sẽ biết! Đi, chúng ta cùng nhau đi xem một chút.”

Hai cô bé đi theo dòng người, cùng nhau hướng cửa lớn đi tai.

Gia chủ Đoan Mộc dẫn theo những người có địa vị cao trong gia tộc, dẫn đầu đi tai trước cửa lớn, rất xa, thấy được hai bé trai, đang vây quanh một pho tượng sư tử bằng đá, đứng rất gần sư tử bằng đá. Từ góc độ của bọn họ nhìn sang, có rất nhiều thềm đá dài cản trở phạm vi nhìn của bọn họ, chỉ có thể nhìn từ bộ phận cổ trở lên của hai bé trai, hai người cúi đầu, bộ dạng rất chuyên chú, không biết đang làm cái gì vậy.

Gia chủ Đoan Mộc quay đầu lại, quét về phía hạ nhân: “Chính là hai người bọn họ?”

Hạ nhân gật đầu lia lịa: “Đúng vậy, chính là hai người bọn họ!”

“Trong hai người bọn họ, có một người là Tiểu thái tử của Long

Vương cốc? Ngươi xác định?” Gia chủ Đoan Mộc vẻ mặt rõ ràng thể hiện sự hoài nghi, lão nhìn thế nào cũng đều cảm thấy không thể tin.

Hạ nhân vội vàng quay đầu lại: “Thật sự! Lúc bọn họ tới, bé trai áo đen ngồi trên lưng một con bạch long, sau khi rơi xuống đất, con bạch long liền biến thành bé trai hiện tại mặc quần áo trắng kia, bé trai mặc quần áo trắng kia tự xưng là Tiểu thái tử của Long Vương cốc. Thuộc hạ nhìn thấy nó một thân bạch long, ở trong Long Tộc cũng rất ít thấy, nghĩ chắc là thật, cho nên mới vội vàng bẩm báo với gia chủ ngài, tiểu nhân không dám nói bậy!”

Quyển 6 - Chương 90: Tiểu Mặc thông minh nhục nhã Đoan Mộc Nịnh Nhi

Edit: Phuong Thanh

Beta: Tiểu Mộng

Một thân Bạch long, xem ra đích xác là Tiểu thái tử của Long Vương cốc không thể nghi ngờ, cũng chỉ có mỗi một thời đại Long Vương mới có một thân bạch long phấn nộn mập mạp.

Tiểu thái tử của Long Vương cốc làm sao đột nhiên đến thăm? Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

Gia chủ Đoan Mộc vừa suy tư, vừa cất bước hướng vị trí sư tử bằng đá đi tai.

“Tiểu thái tử đại giá quang lâm, không có từ xa tiếp đón!” Gia chủ Đoan Mộc nở nụ cười, trước khi hiểu rõ tính tình của Tiểu thái tử, dùng khuôn mặt tươi cười nghênh đón chắc sẽ không sai.

Tiếng nói vừa ngừng, lão nghe được tiếng nước chảy, hơi kinh ngạc.

Nhưng, lần đầu gặp Tiểu thái tử, lão không dám chậm trễ, hướng các tộc nhân phía sau ngoắt ngoắt tay, đợi mọi người cùng nhau tụ lại sau, lão cười tủm tỉm nói: “Tiểu thái tử quang lâm tệ xá của gia tộc Đoan Mộc ta, vẻ vang cho kẻ hèn này, tại hạ cố ý dẫn toàn bộ cao thủ của gia tộc đến đây đón chào.”

Ở phía sau lão, các cao thủ đều ôm quyền chắp tay thi lễ nói đồng thanh: “Cung nghênh Tiểu thái tử!”

Lúc này, mặt trời đã lên cao, ở trước cửa lớn của gia tộc Đoan Mộc, liền xảy ra một màn như vậy.

Một đám người lớn đứng ở trên thềm đá, cung kính hướng thềm đá chắp tay thi lễ, động tác đều đau; dưới thềm đá, cách một con sư tử bằng đá, một con sư tử bằng đá còn lại che mất nửa người dưới của bé trai mặc áo màu trắng và hơn phân nửa thân thể của bé trai mặc áo đen, từ trên thềm đá, nhìn không thấy cả thân thể của hai bé trai, chỉ có thể đại khái thấy cái đỉnh đầu nhỏ.

“Các ngươi đang nói với ta sao?” bé trai mặc quần áo trắng rốt cục ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên một góc bốn mươi lăm độ, nhìn về phía gia chủ Đoan Mộc.

Đoan Mộc Gia chủ cười tủm tỉm nói: “Đúng vậy! Tại hạ là gia chủ của gia tộc Đoan Mộc, không biết có thể có việc gì vì Tiểu thái tử cống hiến sức lực?”

“Cống hiến sức lực sao?” Bé trai mặc quần áo màu trắng chu cái miệng nhỏ nhắn, suy nghĩ một chút, quay đầu hỏi bé trai mặc áo đen bên cạnh, “Tiểu Mặc Mặc, chúng ta tới gia tộc Đoan Mộc, để làm cái gì?”

Gia chủ Đoan Mộc chết lặng, đứa nhỏ này rốt cuộc có mục đích hay không, ngay cả mục đích mình tới gia tộc Đoan Mộc cũng quên? Khoan đã, nếu như bé trai mặc quần áo màu trắng là Tiểu thái tử của Long Vương cốc, như vậy bé trai mặc áo đen là ai? Thái độ của Tiểu thái tử đối với nó không tầm thường, chẳng lẽ đứa nhỏ này cũng là Thần Long của Long Vương cốc biến thành?

Ánh mắt lão nhìn về phía bé trai áo đen, không ngừng biến đổi, thêm vài phần kính sợ.

“Tiểu Bạch, làm sao ngươi lại quên mất? Chúng ta đến tìm đến người a!” Bé trái áo đen nhún nhún vai, giường như là đang xách quần..... khoan đã, xách, xách quần?

Không thể nào?

Gia chủ Đoan Mộc mặt đen một vòng, trong lòng còn nghi ngờ, nhưng cũng không dám dễ dàng tiến lên xác nhận, đứng ở trước mắt lão là hai Thần Long hóa thân thành người của Long Vương cốc, người nào lão cũng không dám đắc tội.

“Đúng nga, ta làm sao lại quên mất?” Bé trai mặc quần áo màu trắng cúi đầu, đột nhiên kêu một tiếng, “Gặp!”

“Làm sao vậy?” Bé trai áo đen nhìn nó một cái, một đôi lông mày từ từ cúi xuống, “Sao không cẩn thận như vậy? Tính, trước tiên đem quần mặc xong, để như vậy cùng người khác nói chuyện không được lễ phép cho lắm.”

Mặc quần? Chẳng lẽ thật sự giống như tưởng tượng của lão..... Gia chủ Đoan Mộc mặt nhất thời lại đen thêm một vòng, hiện tại mới nghĩ đến không lễ phép? Lúc bọn họ đi tiểu lên con sư tử bằng đá ở trước cửa lớn của phủ đệ của lão sao lại không nghĩ tới lễ phép tối thiểu chứ?

Dưới ánh mắt nhìn soi mói của lão, hai đứa bé cuối cùng cũng từ phía sau con sư tử bằng đá đi ra, một cao một thấp, một tuấn tú mạnh mẽ, một đáng yêu hoạt bát, hai người vô luận là ngũ quan *(ngũ quan gồm có :tai, mắt, mồm, mũi, thân hình)* hay là khí chất, cũng

không thể tìm ra được khuyết điểm.

Gia chủ Đoan Mộc không khỏi thở dài trong lòng, con cháu đời sau của gia tộc Đoan Mộc cũng được coi là không tệ, nhưng tìm không ra một đứa có thể so với hai đứa bé trước mắt này. Có lẽ, đây cũng là điểm ưu việt của huyết thống của Long Tộc.

Không chỉ có Gia chủ Đoan Mộc ngạc nhiên, những người khác của gia tộc Đoan Mộc cũng đều thở dài.

“Tiểu công tử xưng hô như thế nào?” Gia chủ Đoan Mộc cố gắng quên đi chuyện hai người bọn họ vừa mới làm, bày ra khuôn mặt tươi cười hỏi.

“Ta tên là Long Mặc, hắn là bạn tốt của ta Tiểu Bạch.” Tiểu Mặc cũng bày ra một khuôn mặt nhỏ bé tuấn tú có chút đẹp mắt, hào phóng tự giới thiệu mình, sau đó quay đầu, đối với nói với bạn của mình, “Tiểu Bạch, cùng bắt tay với gia chủ, đây là lễ phép.”

Gia chủ Đoan Mộc nghe vậy, thụ sủng nhược kinh. Mặc dù đối với lễ tiết bắt tay, lão vẫn duy trì thái độ, nhưng tay của Tiểu thái tử của Long Vương cốc, không phải ai cũng có tư cách để cầm? Giống như lão lần này vinh hạnh *(vinh quang và may mắn)*, vội vàng xoa tay của mình một chút, chủ động đem tay phải đưa ra.

“Tiểu thái tử có thể hạ mình giá lâm hàn xá, thật sự là vinh hạnh to lớn cho gia tộc Đoan Mộc ta.” Lão nói khách khí, sau đó nhìn Tiểu thái tử đem tay nhỏ bé đưa tai, tay nhỏ bé mập mạp, trắng nõn có cảm giác mềm mại, vô cùng đáng yêu, nhưng ở trong mắt của gia chủ Đoan Mộc, đây không phải là tay nhỏ bé, mà là tay của một Long Vương tương lai. Có thể cầm lấy tay của Long Vương tương lai, đáy lòng của lão kích động không thôi, quyết định chủ ý, cái tay này ba ngày cũng không được rửa.

Khi tay nhỏ bé chạm vào lòng bàn tay, trong nháy mắt cả người gia chủ Đoan Mộc cứng ngắc tại chỗ, bộ mặt co quắp.

Ẩm, ướt?

Trong đầu, lập tức hiện ra một hình ảnh khiến lão khó mà tiếp nhận...

Không thể nào?

“Hạnh ngộ hạnh ngộ!” Tiểu Bạch học bộ dạng của đại nhân, khách khí trả lời, tay nhỏ cầm lấy bàn tay to của đối phương, ở trong lòng bàn tay to chà chà mấy lần, hắn hắc hắc cười ngọt ngào, rất nhanh liền thu trở lại.

Gia chủ Đoan Mộc kinh ngạc nhìn chăm chú bàn tay của mình, nơi nào còn có lưu lại dấu vết ẩm ướt đáng ngờ, lỗ mũi của lão không khống chế được mà phình to ra, vươn ra một cái tay, không biết là nên lập tức thu hồi lại, hay là trực tiếp chém đứt.

Người thật đáng ghét!

Những cao thủ khác của gia tộc Đoan Mộc nào biết được nội tình trong đó, nhìn gia chủ cầm tay của Tiểu thái tử, trên mặt mọi người đều không che dấu sự hâm mộ một chút nào.

Đây chính là tay của Long Vương tương lai a, bọn họ cũng rất muốn sờ một lần, chỉ cần sờ một lần, đời này sẽ không thấy tiếc nuối.

Tiểu Mặc liếc trộm phản ứng của gia chủ Đoan Mộc, cái miệng anh đào nhỏ nhắn nhếch lên, khóe miệng không tự chủ giương lên, nó vẫn không quên âm thầm hướng Tiểu Bạch ném đi ánh mắt tán dương.

Nháy mắt mấy cái.

Làm rất đẹp mắt!

Tiểu Bạch ngượng ngùng nở nụ cười nhẹ, giơ tay lên, định gãi đầu, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nó vội vàng thu tay về, hướng trên xiêm y của mình ra sức cọ, cho đến khi toàn bộ tay hoàn toàn không có ẩm ướt mới thôi.

“Ngài chính là gia chủ Đoan Mộc? Ta tên là Long Mặc, nó là Tiểu Bạch, chúng ta ngàn dặm tới đây là vì muốn tìm người, hi vọng gia chủ có thể dàn xếp.”

Gia chủ Đoan Mộc từ từ định thần lại, hít sâu: “Không biết hai vị muốn tìm người nào?”

Gia chủ Đoan Mộc trong lòng hơi động một chút, trong gia tộc lại có người quen biết bọn họ? Sẽ là ai chứ? Trong gia tộc có người cùng Tiểu thái tử kết giao, chuyện như vậy là chuyện tốt, nói không chừng lão có thể mượn cơ hội này mượn hơi lôi kéo quan hệ với Long Vương cốc.

“Ừ, muội ấy gọi.....” Tiểu Mặc nhìn một lượt đám người của gia tộc Đoan Mộc, không có nhìn thấy người nó muốn gặp, có chút thất vọng nho nhỏ.

Lúc này, trong cửa lớn truyền đến hai tiếng kêu rên, có hai cô bé bị chen chúc xô đẩy, nên bị ngã xuống bậc cửa.

Trang phục trên thân của hai cô bé không khác nhau là mấy, một người mặc quần áo xanh biếc, gương mặt hơi mập, một người mặc quần áo màu lam nhạt, khuôn mặt thanh tú đáng yêu.

Hai người té làm một đoàn.

“Sam Nhi, ngươi không sao chứ?”

“Không có chuyện gì, Tiểu Tĩnh còn ngươi?”

“Ta cũng vậy không có chuyện gì.”

Hai cô bé nhìn lẫn nhau mà cười.

Đang muốn bò dậy, ở phía sau của hai cô bé, mấy hài tử đột nhiên lao đến, hai bé trai không thể ngừng lại cước bộ, đều tự bước ra một cước, dậm ở sau lưng hai cô bé.

“A!”

“Đau!”

Hai người đồng loạt kêu đau.

“Ta không phải cố ý! Là có người ở phía sau đẩy ta.....”

“Ta..... Ta cũng vậy không phải cố ý!”

Hai bé trai ra sức thanh minh cho mình, song thoạt nhìn, tựa hồ giải thích không rõ ràng lắm.

Ở sau lưng đám người, có một đứa bé gái đắc ý môi giương lên cười: “Ngu ngốc!”

Nụ cười trên mặt mới nở được một nửa, đột nhiên ngừng lại, bởi vì nó thấy được phía trước, có hai bé trai trang phục một đen một trang,

gạt những cao thủ của gia tộc đang tụ tập phía trước, hướng cánh cửa bước nhanh chạy tai. Nó hơi sững sờ, hai bé trai này, một người trong đó chính là Long thái tử trong truyền thuyết đi?

Không khỏi, trong lòng đột nhiên nhảy loạn lên, trong số những bé trai mà nó biết, tuyệt đối không có một người nào xinh đẹp đáng yêu như bọn họ. Nhất là bé trai mặc áo đen, rất đẹp trai rất đáng yêu nga! *(TM : tí tuổi đầu đã mê zai =.=)*

Nếu như có thể làm bằng hữu với bọn họ, thật là tốt biết bao?

Hơn nữa trong bọn họ trong đó có một người là Long thái tử, cùng Long thái tử kết giao bằng hữu, thật là uy phong a? Đến lúc đó, tất cả những đứa bạn còn không hâm mộ chết đi được sao?

Cũng không biết là có phải ông trời nghe thấy được nguyện vọng của nó hay không, nó vừa nghĩ muốn cùng bọn họ kết giao bằng hữu, sau đó nó liền thấy được bé trai mặc áo đen đi về phía nó, khóe miệng của bé trai đó còn mỉm cười, một nụ cười chói mắt giống như là có ánh sao sáng đầy trời ở trên bầu trời đêm lấp lánh.

Bé trai đi về phía nó, đúng vậy, chính là đi về phía nó!

Đoan Mộc Nịnh Nhi trái tim không khỏi nhảy lên, lòng hư vinh cũng dâng lên.

Nơi này nhiều người như vậy, bé trai đó lại chỉ cười với mình, có phải bé trai đó cũng rất thích mình hay không, cũng muốn làm bằng hữu với mình?

Nghĩ như vậy, nó đẩy đứa bạn bên cạnh ra, bước qua cánh cửa, đi về phía đi trước.

“Tiểu Mặc ca ca.....” Đoan Mộc Tĩnh gục trên mặt đất, giương mắt thấy được thân ảnh quen thuộc, bé hung hăng nuốt một ngụm nước bọt, trong miệng không tự chủ gọi ra tiếng.

Song, Tiểu Mặc không có nhìn về phía nó, tiếp tục mỉm cười, cất bước đi về phía Đoan Mộc Nịnh Nhi.

Đoan Mộc Tĩnh giật mình, không tin Tiểu Mặc ca ca đã quên mất bé, nhưng là Tiểu Mặc ca ca thật sự không có liếc nhìn bé một cái..... Ủy khuất, nước mắt xông lên hốc mắt, so với đau đớn trên lưng, trong lòng bé giờ phút này càng đau hơn.

Bé đợi lâu như vậy rốt cục cũng nhìn thấy Tiểu Mặc ca ca, nhưng Tiểu Mặc ca ca ngay cả nhìn cũng không có liếc nhìn bé một cái.

Cái miệng nhỏ nhắn ủy khuất cong lên, bé nhìn chăm chú vào Tiểu Mặc từng bước đi về phía Đoan Mộc Nịnh Nhi, đột nhiên thấy Đoan Mộc Nịnh Nhi thật đáng ghét, so với chuyện đem mình đẩy xuống hồ nước còn chán ghét hơn.

“Ngươi tên là gì?” Tiểu Mặc dừng bước ở trước mặt Đoan Mộc Nịnh Nhi, mỉm cười hỏi.

Đoan Mộc Nịnh Nhi kích động hô hấp dồn dập, bé trai đó đang hỏi tên của nó, nó không phải là đang nằm mơ chứ? Bé trai đó thật sự đang hỏi tên của mình sao!

Ha ha, xem đi, nó thủy chung vẫn là một trong những người trẻ tuổi xuất sắc nhất của gia tộc Đoan Mộc, làm người khác chú ý!

Cảm thấy mình là người tốt đẹp nhất, khiến cho lòng hư vinh của nó trong nháy mắt phóng đại, đầu của nó ngẩng cao, có chút kiêu ngạo mà trả lời: “Ta tên là Đoan Mộc Nịnh Nhi, là người có thiên phú nhất

trong những người trẻ tuổi xuất sắc nhất của gia tộc Đoan Mộc, còn ngươi?”

Chung quanh những đứa bạn của nó nghe được lời của nó, mọi người âm thầm le lưỡi, nó thật là người mạnh miệng, ngay cả loại khoe khoang này cũng đều thuận miệng nói, chẳng lẽ Đoan Mộc Nịnh Nhi không biết, lời khen ngợi vẫn nên thông qua miệng người khác nói ra sao?

Đại trưởng lão ở trong nhóm cao thủ, ánh mắt mỉm cười phát sáng, lộ ra sắc mặt vui mừng. Ngoài ý muốn vui mừng a! Không nghĩ tai cháu gái nhỏ của mình, có thể nhận được sự chú ý của Long Vương cốc, đó là một cơ hội tuyệt vời, lão ngàn vạn lần không thể bỏ qua.

Nghĩ như vậy, lão lập tức hành động, đi ra phía trước, nói: “Tiểu công tử, Nịnh Nhi nhà chúng ta cũng không có khoe khoang, bàn về thiên phú, cả gia tộc Đoan Mộc, không ai bằng được với Nịnh Nhi. Bàn về tính cách, Nịnh Nhi sáng sủa hoạt bát, thông minh thiện lương, Tiểu công tử nếu là muốn tìm bằng hữu chơi đùa, là lựa chọn tốt nhất. Nịnh Nhi, còn không mau mang Tiểu công tử cùng Tiểu thái tử đến bên trong gia tộc đi dạo một chút?”

Đại trưởng lão hướng cháu gái nháy mắt, ý tứ muốn kéo gần quan hệ rất rõ ràng. Những cao thủ khác nhìn một màn này, không nhịn được lắc đầu, hai ông cháu này muốn dựa vào Long Vương cốc thật là muốn điên rồi, cái gì khoe khoang cũng có thể nói ra thuận miệng như vậy.

“Dạ!” Đoan Mộc Nịnh Nhi sảng khoái đáp ứng, ánh mắt mong chờ nhìn về phía Tiểu Mặc, “Chúng ta đi thôi!”

Đoan Mộc Tĩnh khẩn trương nhìn Tiểu Mặc, xem Tiểu Mặc có đáp ứng không?

Tiểu Mặc ca ca, chẳng lẽ huynh không nhìn thấy muội ở chỗ này sao?

Ánh mắt ngấn lệ, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Đoan Mộc Tĩnh làm cho người khác nhìn vào càng thêm đau lòng.

“Đoan Mộc Nịnh Nhi, phải không?” Tiểu Mặc tiếp tục mỉm cười, nụ cười mê người.

Đoan Mộc Nịnh Nhi gật đầu: “Ngươi cũng có thể gọi ta Nịnh Nhi.”

“Ừ, gia gia ngươi nói ngươi rất thông minh, ta sẽ ra cho ngươi ba đề, nếu như ngươi đáp đúng, ta liền đi theo ngươi chơi.”

Bị nụ cười rực rỡ của Tiểu Mặc làm cho mê người, Đoan Mộc Nịnh Nhi không chút nghĩ ngợi, gật đầu nói: “Ngươi hỏi đi!”

Bắt đầu chơi đi? Tiểu hài tử chính là ham chơi, ha ha.

Đại trưởng lão rất hài lòng thái độ của hai đứa bé, lau càm, một bộ nhìn vẻ mặt của cháu gái nhỏ cùng cháu rể tương lai.

“Một con rùa cùng một con thỏ thi chạy, heo làm trọng tài, con nào sẽ thắng?” Tiểu Mặc hỏi.

Đoan Mộc Nịnh Nhi còn tưởng rằng đề rất khó, thì ra là đơn giản như vậy, nó không chút nghĩ ngợi, nói: “Đương nhiên là thỏ thắng, thỏ chạy trốn mau sao!”

Tiểu Mặc gật đầu: “Ừ, heo cũng là nghĩ vậy.”

Đoan Mộc Nịnh Nhi nụ cười dừng một chút, không có hiểu rõ ý tứ

của Tiểu Mặc, chỉ cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Tiểu Mặc lại hỏi: “Tại sao heo có một cái đầu đột nhiên biến thành hai cái đầu

Đoan Mộc Nịnh Nhi vểnh cái miệng lên, hoàn toàn mù mịt, vậy cũng là vấn đề? Nhưng, nếu Tiểu Mặc hỏi, vậy khẳng định là có đáp án, chỉ cần mình trả lời đúng, có thể đi chơi cùng nó.

Nó cố gắng suy nghĩ, ra sức mà nghĩ, trong miệng không nhịn được lẩm bẩm: ” Tại sao heo có một cái đầu đột nhiên biến thành hai cái đầu?”

“Bởi vì, heo đang suy nghĩ cái vấn đề này a!” Tiểu Mặc rất tự nhiên tiếp lời của nó, chỉ một thoáng, xung quanh bộc phát ra một trận tiếng cười.

Đáp án vừa rồi, bọn họ còn không có kịp phản ứng, nhưng đáp án này bọn họ cũng là nghe được thật sự rõ ràng. Phần lớn mọi người đều hiểu, Tiểu Mặc nơi nào thật lòng muốn hỏi Đoan Mộc Nịnh Nhi vấn đề gì, rõ ràng chính là mượn vấn đề nhục nhã Đoan Mộc Nịnh Nhi thôi!

Heo, ha ha, heo!

Đáng đời!

Ai bảo Đoan Mộc Nịnh Nhi tự biên tự diễn, không ai bì nổi, đáng đời bị người nhục nhã.

Tiểu Mặc cố ý trêu cợt, chẳng những không khiến cho bọn nhỏ ghét bỏ, ngược lại khiến cho mọi người cảm thấy hả giận.

Tiểu Bạch cười đến mức khoa trương nhất, cười nghiêng nghả, còn kém lăn lộn dưới đất. Nếu như nó hiện tại biến trở về hình dáng tiểu cầu màu trắng, có lẽ nó thật sự lăn lộn tại chỗ.

“Ngươi..... Ngươi cố ý, ngươi mắng ta là heo?” Đoan Mộc Nịnh Nhi cũng không đần, lúc này nếu như còn không kịp phản ứng, nó thật sự là sống vô dụng rồi.

“Ta có sao?” Tiểu Mặc vô tội nháy mắt mấy cái, sau đó liền tuôn ra một câu nói, ngữ khí kinh người, “Thật ra thì, heo cũng thường xuyên buồn rầu, tại sao người khác luôn mắng nó là heo!”

“Ngươi.....” Đoan Mộc Nịnh Nhi giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt, cả người lay động, mắt thấy sẽ nhào tới công kích Tiểu Mặc.

Tiểu Mặc ưu nhã khẽ mỉm cười, chỉa về phía khuôn mặt đỏ bừng vì giận của nó, nói: “Đúng rồi, heo sinh khí lúc tức giận, chính là vẻ mặt này!”

Phốc, ha ha ha.....

Bọn nhỏ xung quanh cũng nhịn không được nữa, chợt cười lên.

Đoan Mộc Nịnh Nhi liên tiếp bị đả kích, cũng quên mất cái gì kiếm thuật hay là huyền khí, cúi đầu, phi về phía Tiểu Mặc: “Ta muốn giết ngươi!”

Một khi Đoan Mộc Nịnh Nhi làm ra động tác này, lập tức nghiệm chứng lời nói của Tiểu Mặc, chứng minh đặc tính công kích người của heo làm đến hoàn mỹ. Heo cũng chính là dùng động tác này công kích người đấy sao?

Tiếng cười lớn chẳng những không có dừng lại, ngược lại càng to

thêm, khiến cho Đoan Mộc Nịnh Nhi giận đến hộc máu.

Tiểu Mặc đứng yên tại chỗ, ánh mắt trong nháy mắt lạnh xuống, nó cho là không có ai nhìn thấy hành vi hại người mờ ám của nó sao? Nó đẩy hai đứa bé trai như thế nào, để cho bọn họ giẫm lên thân thể của Tiểu Tĩnh, Tiểu Mặc thấy rất rõ ràng.

Người dám khi dễ Tiểu Tĩnh, không thể tha thứ!

Nhìn thấy đỉnh đầu của Đoan Mộc Nịnh Nhi đâm tới, Tiểu Mặc cố ý đứng ở tại chỗ bất động, ra vẻ mặt một bộ bối rối không biết làm sao.

Đoan Mộc Nịnh Nhi nhìn thấy Tiểu Mặc không có tránh né, cho nên càng thêm ra sức hướng bụng hắn phi đến.

Ghê tởm, lại dám mắng nó là heo, trước mặt mọi người nhục nhã nó?

Đoan Mộc Nịnh Nhi muốn đâm chết Tiểu Mặc, cho nó đi chịu chết đi!

Đại trưởng lão thấy cháu gái bị nhục nhã, nét mặt già nua lập tức dài ra, bây giờ nhìn đến cháu gái dùng đỉnh đầu phi về phía đối phương, lão một chút ý tứ muốn ngăn cản cũng không có, hận không thể lần này thay cháu gái đánh tàn phế đối phương.

Nhục nhã cháu gái của lão, giống như nhục nhã lão, không thể tha thứ!

Gia chủ Đoan Mộc cũng những cao thủ khác của gia tộc nhìn một màn này, cũng không có ai tiến lên ngăn cản, cho dù là muốn ngăn cản cũng đã không kịp.

“Tiểu Mặc ca ca, cẩn thận a ——” hiện trường chỉ có Đoan Mộc Tĩnh

một người lo lắng kêu lên, phi thân muốn ngăn cản giúp Tiểu Mặc.

Đoan Mộc Nịnh Nhi mắt thấy đỉnh đầu sẽ đụng vào bụng Tiểu Mặc, Tiểu Mặc khóe miệng khẽ vung lên, đột nhiên tại chỗ biến mất. Đoan Mộc Nịnh Nhi xuyên qua bóng dáng thân thể của Tiểu Mặc lúc trước, cả người muốn dừng lại không được, một đường lao xuống, hẳn là trực tiếp đụng vào cạnh cửa.

Trên đỉnh đầu truyền đến một trận nóng bỏng cùng đau nhức, trước mắt của Đoan Mộc Nịnh Nhi một trận choáng váng, vô số sao bay quanh quẩn trên đỉnh đầu, bùm một tiếng, Đoan Mộc Nịnh Nhi ngất đi.

Bên này, Đoan Mộc Tĩnh phi thân đánh về phía Đoan Mộc Nịnh Nhi, muốn ngăn cản nó, đáng tiếc vẫn là chậm một bước, mắt thấy sắp ngã xuống đất. Đột nhiên, có người xuất hiện ở trước mặt của bé, vững vàng đỡ được bé.

Bé chưa hết hoảng hồn, ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt giảo hoạt lấp lánh, nước mắt giấu ở trong hốc mắt của bé lại bắt đầu lã chã rơi xuống đất.

“Tiểu Mặc ca ca.....”

Tất cả ủy khuất cùng sợ hãi trong lòng Đoan Mộc Tĩnh, nhất thời giống như thủy triều đổ xuống mà ra.

Quyển 6 - Chương 91: Bí mật của vòng ta

Edit: Phuong Thanh

Beta: Tiểu Mộng

“Tiểu Tĩnh đừng khóc, sau này sẽ không có ai dám bắt nạt muội nữa.” Nhẹ nhàng vỗ về lưng Đoan Mộc Tĩnh, Tiểu Mặc nhẹ giọng an ủi.

“Tiểu Tĩnh, sao người Đoan Mộc gia lại xấu như vậy, luôn bắt nạt ngươi thế?” Tiểu Bạch bất mãn.

Đoan Mộc Tĩnh mở to hai mắt đẫm lệ, nhìn hai người bạn nhỏ vui quá mà khóc.

Bên này, Đại trưởng lão chẳng vui chút nào, chính cháu gái mình bị ngất, sao lão có thể bỏ qua chứ?

“Tiểu tử thối, ngươi nhục nhã cháu gái lão phu trước mặt mọi người, có thể bỏ qua, bây giờ ngươi còn hại nó bị hôn mê, sao ngươi lại ác độc như thế chứ? Lão phu không cần biết có phải ngươi đến từ Long Vương cốc hay không, hôm nay không dạy dỗ ngươi thì không thể được.”

Đại trưởng lão tiến lên vài bước, một chưởng đánh tới sau lưng Tiểu Mặc.

Lão ra tay tốc độ cực nhanh, khi Đoan Mộc gia chủ nhận ra, muốn

ngăn cản cũng đã muộn rồi.

Chưởng phong gào thét, xiêm y của Tiểu Mặc bị thổi bay phấp phới, thân thể nhỏ bé như vậy sao có thể chịu được một kích tàn nhẫn nhường này của Đại trưởng lão chứ?

Đại trưởng lão thật sự là điên rồi, vì xả giận cho cháu gái mà lại dám ra tay với người của Long Vương cốc. Lão ta không sợ làm phiền Đoan Mộc gia tộc, mang đến tai ương ngập trời cho Đoan Mộc gia tộc sao?

“Dừng tay!” Đoan Mộc Hùng xuất hiện từ cửa lớn, thấy cảnh này hoảng hốt hô lên, phi thân muốn đi cứu viện, đáng tiếc vẫn chậm một bước.

Chưởng phong của Đại trưởng lão sắp đánh trúng Tiểu Mặc, một chưởng này nếu trúng, không chỉ Tiểu Mặc chắc chắn phải chết mà ngay cả Đoan Mộc Tĩnh hẳn cũng phải táng thân nơi này.

Đột nhiên một thân ảnh nho nhỏ vọt ra, chắn trước mặt Tiểu Mặc.

Cùng lúc đó, một luồng gió mạnh kỳ lạ đột nhiên thổi qua, cảnh tượng mọi người tưởng tượng cũng không xảy ra, chưởng phong của Đại trưởng lão bị ngưng nửa đường, cả người lão bị luồng gió mạnh nay thổi tung, hung hăng bay ra ngoài, thần sắc lão vô cùng sợ hãi, lão một đường bay ngược, đến lúc va chạm vào sư tử đá ngoài cổng cũng khiến cho sư tử bằng đá vỡ tung.

Quá quái dị!

Luồng gió này thật quá tà môn, có thể khiến một vị cao thủ cấp Huyền Hoàng trở nên chật vật như thế thì thật là lợi hại.

Một loạt tiếng hút khí từ miệng mọi người phát ra, tầm mắt bọn họ từ chỗ Đại trưởng lão va sư tử đá chậm rãi dời đến trên người Tiểu Bạch, nhất trí cho rằng, luồng gió kì quái này là do Tiểu Bạch phóng ra.

Không hổ là tiểu Thái tử của Long Vương cốc, thần lực kinh người a!

Đoan Mộc gia chủ thấy tình huống không ổn, vội bước lên trước 'chữa cháy': "Tiểu Thái tử, tiểu công tử, hai vị không sao chứ?"

Sau đó nhanh chóng xoay người, nhìn Đại trưởng lão quát lớn: "Đại trưởng lão, ngươi thật không biết chừng mực, sao lại vô lễ với khách quý như vậy chứ? Còn không mau tới đây xin lỗi tiểu Thái tử và tiểu công tử đi."

Đại trưởng lão khổ sở bò lên, trong lòng nghẹn khuất, tại sao lại như vậy? Lão đường đường là Đại trưởng lão của Đoan Mộc gia tộc mà lại không đối phó được với hai tên tiểu tử thối hay sao?

Bây giờ gia chủ còn muốn lão nhận lỗi? dựa vào cái gì? Chẳng lẽ lão và cháu gái lão dễ bị bắt nạt như thế sao?

Tiểu Mặc liếc trái liếc phải, bé biết luồng gió kỳ lạ kia tuyệt đối không phải là do tbc thi triển ra, mà là… Bé cười, biết được cha mẹ luôn bảo vệ bên cạnh mình, bé còn sợ cái gì nữa.

Thấy Đại trưởng lão không cam lòng, chần chừ không chịu xin lỗi, bé rộng rãi khoát tay, nói: "Quên đi quên đi, ta không phải là kẻ lòng dạ hẹp hòi, sẽ không so đo với ông ta."

Thấy chứ? Bé rất rộng lượng, không so đo một chuyện nhỏ với một lão già.

Ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng, Tiểu Mặc lại không nghĩ vậy. Nếu vừa rồi không có cha mẹ ở bên cạnh bảo vệ, bé thật sự sẽ bị một chưởng của Đại trưởng lão đánh bay

“Tiểu công tử hiểu rõ đại nghĩa, tại hạ bội phục vô cùng.” Đoan Mộc gia chủ âm thầm thở dài, nếu đối xử không chu toàn thì rất khó xử. Tầm mắt của lão lại nhìn về phía Đoan Mộc Tĩnh, ánh mắt hơi biến hóa, nha đầu Tiểu Tĩnh này lại quen biết bọn họ. Thật đúng là một mối quan hệ tốt…

“Tiểu Tĩnh, nếu cháu đã quen biết với hai vị tiểu công tử này vậy cháu hãy cố gắng tiếp đãi bọn họ đi. Nhớ kỹ, nhất định phải chiêu đãi thật tốt hai vị tiểu công tử, hai vị cần gì, cháu phải gắng hết sức thỏa mãn. Cần cái gì hãy nói với hạ nhân.” Đoan Mộc gia chủ thái độ ôn hòa nói.

Đoan Mộc Tĩnh gật đầu: “Cháu đã biết.” Cô bé vừa khóc vừa cười, vô cùng vui vẻ.

Tiểu Mặc nâng tay, lau nước mắt cho cô bé, sau đó nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô bé, cùng nhau cất bước đi vào phía trong. Nếu có thể, bé rất muốn mang Tiểu Tĩnh đi ngay lập tức, bởi bé phát hiện, nơi này có rất nhiều kẻ bắt nạt Tiểu Tĩnh, Tiểu Tĩnh ở nơi này không vui vẻ gì, nhưng bé không thể làm như thế, bởi ở đây bé có nhiệm vụ khác.

Đoan Mộc gia chủ âm thầm thở phào nhẹ nhõm, quay đầu trừng mắt với Đại trưởng lão một cái: “Tốt nhất ngươi nên an phận cho ta. Đắc tội Long Vương cốc, việc đầu tiên ta làm là giao hai ông cháu ngươi cho Long Vương cốc xử trí.” Nói xong, lão phất tay áo, dẫn những cao thủ khác của gia tộc đi thẳng.

Đại trưởng lão đỏ mặt, vừa tức vừa giận.

Hắn ta là cái thá gì mà dám nói với lão như vậy? Năm đó, lão gia chủ khi còn sống cũng không đối xử với lão như thế, dù có chuyện gì cũng sẽ nể mặt lão ba phần.

Bực quá đi mất!

Vì bảo trụ Đoan Mộc gia tộc mà hy sinh ông cháu lão như vậy sao?

Được, ngươi đã bất nhân, đừng trách ta bất nghĩa!

Đại trưởng lão đem toàn bộ tức giận của mình đổ lên đầu gia chủ, đôi khi, thương tổn mà người ngoài mang đến chỉ là phù du, ngươi một nhà làm hại nhau mới là nguy hiểm.

Tiểu Mặc và Tiểu Tĩnh lâu chưa gặp mặt, có biết bao chuyện để nói, dọc đường đi cười cười nói nói, không để ý đến những người khác.

Đoan Mộc Sam Nhi đi cách xa phía sau bọn họ, rất hâm mộ, từ trước cô bé vẫn cho rằng Tiểu Tĩnh không có bạn bè, rất cô đơn tịch mịch cho nên cô bé mới chủ động tiến lên làm bạn với Tiểu Tĩnh. Bây giờ thấy Tiểu Tĩnh có người bạn vĩ đại, lợi hại như vậy, ngay cả Đoan Mộc Nịnh Nhi bá đạo ngang ngược cũng bị đứa bé kia xử lý, cô bé bắt đầu cảm thấy tự ti. Tiểu Tĩnh có bằng hữu lợi hại như vậy có phải sau này sẽ không chơi với mình nữa không?

Đang nghĩ, đột nhiên thấy Đoan Mộc Tĩnh ở phía trước quay lại, gọi mình: “Sam Nhi mau tới đây, ta giới thiệu Tiểu Mặc ca ca cho ngươi.”

Đoan Mộc Sam Nhi bỗng luống cuống chân tay, Tiểu Tĩnh thật sự muốn giới thiệu bạn của nó cho mình quen biết sao?

“Sam Nhi mau tới đây đi!” Đoan Mộc Tĩnh nhiệt tình gọi, Đoan Mộc

Sam Nhi đỏ mặt, chậm rãi đi tới trước mặt bọn họ, không dám nhìn Tiểu Mặc.

“Tiểu Mặc ca ca, đây là Sam Nhi, là người bạn duy nhất của muội ở đây. Sam Nhi, đây là Tiểu Mặc ca ca, còn đây là Tiểu Bạch, bọn họ đều là bạn tốt nhất của ta.” Đoan Mộc Tĩnh mỉm cười ngây thơ, hận không thể đêm niềm vui của chính mình chia sẻ với bạn bè.

Tiểu Mặc nhìn Đoan Mộc Sam Nhi một cái, nói: “Cảm ơn ngươi đã chăm sóc Tiểu Tĩnh nhà chúng ta.”

“A? Ta.. Kỳ thật không phải ta chăm sóc Tiểu Tĩnh mà là Tiểu Tĩnh chăm sóc ta…” Đoan Mộc Sam Nhi được quan tâm mà càng thêm hoảng hốt, ngượng ngùng cúi đầu.

Hồi lâu sau không nghe thấy tiếng đáp của đối phương, cô bé vụng trộm ngẩng đầu lên nhìn, người trước mặt đã sớm đi xa. Nhất thời cô liền cảm thấy mất mát, quả nhiên hai chữ “bạn bè” không phải tùy tiện nói là thành, muốn hòa hợp với bọn họ còn phải cố gắng rất nhiều. Nhưng mà dù sao bọn họ cũng không bài xích mình, cô bé cảm thấy rất vui vẻ.

Sau đoạn nhạc đệm ngắn ngủi này, đại hội luận võ Tân Tú của gia tộc lại tiếp tục được tiến hành.

Tiểu Mặc và Tiểu Bạch ngồi xuống quan sát trận đấu.

Lúc này, Đoan Mộc Nịnh Nhi sau khi hôn mê cũng đã tỉnh lại, Đại trưởng lão đem toàn bộ hy vọng gửi gắm vào nó, vì có thể làm cho nó thuận lợi chiến thắng luận võ mà không tiếc truyền huyền khí của mình cho nó.

“Nịnh Nhi, cháu nhất định phải giúp gia gia hả giận, phải đoạt được

giải nhất luận võ, nếu không sau này hai ông cháu ta khó mà yên ổn sống ở Đoan Mộc gia tộc.” Đại trưởng lão dụ dỗ cháu gái.

“Gia gia, người yên tâm, cháu nhất định sẽ đánh bại Đoan Mộc Tĩnh.” Đoan Mộc Nịnh Nhi vừa xoa đầu vừa căm giận nói, nếu không bởi vì Đoan Mộc Tĩnh, nó cũng không phải chịu khuất nhục lớn như vậy. Thù này nhất định phải báo.

“Cháu nhớ kỹ. Muốn sống yên tại cái gia tộc này, không ra tay tàn nhẫn không được, người quá mức lương thiện sẽ không có kết cục tốt, chỉ khi nào cháu làm cho tất cả mọi người e ngại cháu, cháu mới có thể nắm tất cả trong tay. Gia gia là người từng trải, hiểu rất rõ đạo lý ‘cắn người miệng mềm’ *(bắt nạt kẻ yếu)*.”

“Gia gia, cháu hiểu. Phụ thân mẫu thân cũng dạy cháu như thế.” Đoan Mộc Nịnh Nhi cao ngạo ngẩng đầu, bởi vì đã nếm thử tư vị làm Tiểu Bá vương trong đám trẻ đồng lứa, nó mới hiểu sâu sắc rằng những gì cha mẹ và gia gia dạy nó là đúng.

Đại trưởng lão vừa lòng nhìn cháu gái của mình, sự kiêu ngạo và khí phách như này giống hệt lão, bảo sao lão lại yêu quý cháu gái như vậy chứ?

“Tiểu Tĩnh, muội chuẩn bị tốt chưa?” Tiểu Mặc hỏi.

Đoan Mộc Tĩnh gật đầu: “Muội đã chuẩn bị xong xuôi, các huynh hãy xem muội thể hiện đi.”

Tiểu Mặc nâng tay, bộ dángg tiểu đại nhân xoa xoa đầu Đoan Mộc Tĩnh, dặn dò: “Làm hết sức là được, thắng thua không quan trọng, nhất định phải bảo vệ chính mình.”

Đoan Mộc Tĩnh cảm động vô cùng, hai mắt đẫm lệ nhìn bé.

“Sao lại khóc rồi?” Tiểu Mặc nhẹ nhàng xoa đầu cô bé, tư thế kia giống hệt tư thế vuốt lông Tiểu Bạch hàng ngày.

“Không sao, bởi vì Tiểu Mặc ca ca đến đây khiến cho muội rất vui mừng.” Đoan Mộc Tĩnh lau lau nước mắt, hé ra tươi cười.

“Phải rồi, Đoan Mộc gia gia đâu? Sao ông ấy không ở bên cạnh muội?” Tiểu Mặc tò mò hỏi.

Đoan Mộc Tĩnh hơi sửng sốt, lúc này mới nhở đến, sáng sớm nay lúc tỉnh dậy cũng không nhìn thấy gia gia, không biết gia gia đã đi đâu rồi.

Đại hội luận võ Tân Tú đang chậm rãi khởi động, ở một góc của gia tộc, bóng người thần bí xuyên qua đình viện, không biết đang tìm kiếm cái gì.

Càng không ai ngờ được rằng, giờ khắc này, ở giữa đình viện có hai ngươi thi triển thuật Ẩn thân, thoải mái bước đi.

“Thiên Tuyệt, chàng có nhìn thấy bóng người vừa rồi không? Hình như là đi về sân phía tây.”

Không sai, hai người này chính là hai vợ chồng Vân Khê.

Để chính con mình mở đường, công khai tiến vào Đoan Mộc gia tộc, còn hai vợ chồng thì lại bí mật đi theo.

Hiện giờ, con trai đang xem đấu võ, tạm thời không có gì nguy hiểm, hai vợ chồng mới yên tâm đi tìm hiểu.

“Quả nhiên Đoan Mộc gia tộc không đơn giản, chúng ta đi theo xem

sao, có lẽ sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn.” Long Thiên Tuyệt quyết định xong, hai vợ chồng rất nhanh đã đuổi kịp bóng người phía trước.

Người nọ một thân hắc y khiến người khác không nhìn rõ dùng mạo, nhưng từ mái tóc bạc, đó hẳn là một lão giả tuổi cao.

Tính cảnh giác của người nọ rất cao, hầu như là đi ba bước liền quay đầu lại xem xét một lần, sợ có người theo dõi phía sau lưng.

Đi vào góc khuất nhất của sân viện phía tây, người nọ lần lượt đi vào từng gian phòng một, không biết đang tìm kiếm cái gì. Thừa khoảng cách người nọ tìm kiếm, hai vợ chồng Vân Khê cũng tra xét các phòng một lần.

Đột nhiên, từ hướng khác truyền tới tiếng bước chân, hắc y nhân vội trốn đi, hai vợ chồng Vân Khê cũng dừng chân lại xem xét tình hình.

Lúc này, hầu như tất cả mọi người trong gia tộc đều đi xem đại hội Tân Tú, bây giờ đi lại ở trong sân hẳn đều là hạ nhân của Đoan Mộc gia tộc.

Ba ngươi đều đang xem xét, một bóng người chậm rãi xuất hiện, trên áo trắng thêu hình vẽ quen thuộc, Vân Khê vừa nhìn liền nhận ra người này chắc chắc đến từ Vân tộc, không những thế còn là người của Nội tông Vân tộc, bởi vì trên người nàng có hình vẽ chuyên thuộc về Vân tộc.

Lạ nhỉ, sao cao thủ Nội tông Vân tộc lại xuất hiện ở Đoan Mộc gia tộc?

Không chỉ hai vợ chồng họ ngạc nhiên, hắc y nhân đang ẩn nấp ở một nơi gần đó hình như cũng có vẻ bất ngờ, hơi thở bỗng trở nên

rối loạn.

Biến hóa tuy nhỏ nhưng cao thủ Vân tộc vẫn phát hiện được.

“Ai?” ánh mắt như điện bắn về nơi hắc y nhân ẩn nấp, tính cảnh giác của nàng cực cao, phản ứng lại nhanh nhẹn, lập tức phát hiện nơi truyền ra tiếng hít thở của đối phương.

Chiến ý bùng nổ trong nháy mắt, thực lực của cao thủ Nội tông Vân tộc không nhỏ, nàng nhanh nhẹn giơ một tay, lực hút mạnh mẽ khiến cho cả sân viện đều rung lên, cây cỏ điên cuồng lay động, hắc ý nhân ẩn thân từ nơi bí mật gần đó bắt đầu không chịu nổi áp lực, phi thân muốn trốn.

Quan sát thực lực của hắc y nhân, có thể đoán được tu vi chưa tới cấp bậc huyền hoàng, thực lực khác biệt như vậy, nên việc chạy trốn của hắn gặp rất nhiều trở ngại.

“Tặc nhân lớn mật, ban ngày ban mặt lại dám xông vào Đoan Mộc Gia tộc, ta sẽ thay gia chủ tới thu thập ngươi!” Nội tông cao thủ khẽ quát một tiếng, gia tăng sức lực, đem Hắc y nhân bao lấy.

Nàng cười lạnh, chỉ là một tiểu tặc, làm sao có thể là đối thủ của nàng? Không phải nàng có thể tùy tiện nhào trộn, bóp nát đối phương sao?

Đột nhiên, thời điểm hắc y nhân bay đến nửa đường, cả người đột nhiên biến mất trong hư không.

Tốc độ như vậy, làm cho nàng không thể tưởng tượng nổi, nàng chỉ thấy giữa không trung xuất hiện một dòng xoáy nho nhỏ trong không khí, còn có một chút ánh sáng màu xanh, chẳng qua là trong giây lát lại biến mất không thấy.

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

“Tiểu tặc, ngươi lăn ra đây cho ta!” Liên tục hét mấy tiếng, cũng không có phát hiện bất cứ động tĩnh gì, từ từ, nàng bắt đầu bỏ qua. Nàng không muốn kinh động đến người của Đoan Mộc Gia tộc, do dự một lát, hướng phía trước tiếp tục đi tới.

“Đuổi theo nàng, xem cao thủ Nội tông Vân tộc rốt cuộc tới Đoan Mộc Gia tộc làm cái gì.” lòng hiếu kỳ của Vân Khê dâng lên, lẽ ra cùng Đoan Mộc Gia tộc có quan hệ, hẳn là cấm kỵ nhất tộc mới đúng, sao lại có quan hệ với Nội tông Vân tộc?

Vân Khê mơ hồ có cảm giác bất hảo, có lẽ chuyện này không có đơn giản như vậy…..

“Ngươi trước đi, ta tới xử lý hắc y nhân.” Long Thiên Tuyệt lấy Kim Hòa tháp ra, hắn mới vừa dùng chính là bảo vật này cứu Hắc y nhân, để cho hắn thoát khỏi tay Nội tông cao thủ vân tộc

Đợi Vân Khê đi xa, Long Thiên Tuyệt đem người bên trong Kim Hòa tháp thả ra, vừa muốn lên tiếng, Hắc y nhân đột nhiên bỏ mặt nạ xuống, lộ sắc mặt vui mừng: “Long tôn chủ, thật sự là ngươi?”

“Đoan Mộc tiền bối?” Nhận ra hắc y nhân chính là Đoan Mộc Hùng, Long Thiên Tuyệt rất là kinh ngạc, từ trên xuống dưới đánh giá, “làm sao lại là ngài?”

Đoan Mộc Hùng cười khổ, lắc đầu nói: “Một lời khó nói hết, chuyện này một chốc nói không rõ ràng lắm, đa tạ ngươi ra tay cứu giúp, nếu không sợ rằng ta đã sớm táng thân trong tay các cao thủ Nội tông Vân tộc.”

” cao thủ Nội tông Vân tộc tại sao lại xuất hiện ở nơi này?” Long Thiên Tuyệt hỏi.

Đoan Mộc Hùng sắc mặt nghiêm túc, trả lời: “Đây cũng là việc ta cần phải biết…… Mấy ngày nay, ta phát hiện trong Gia tộc thường xuyên có kẻ khả nghi xuất hiện, ta liền nghi ngờ, ở trong bóng tối quan sát, ai ngờ lại phát hiện thấy các cao thủ Nội tông Vân tộc lui tới. Theo tính cách của gia chủ nếu cao thủ Vân tộc đến, gia tộc hẳn phải mở cửa long trọng đón chào mới phải. Nhưng tình hình lại ngược lại, trong phủ không có bất kỳ động tĩnh nào, tựa hồ phần lớn mọi người trong gia tộc không biết cao thủ Vân tộc tới. Ta càng nghĩ càng thấy lạ, hôm nay thừa dịp trong gia tộc có tỷ võ, cải trang tới điều tra không ngờ thiếu chút nữa bị phát hiện……”

Long Thiên Tuyệt suy tư chốc lát, nói: “Chúng ta lần này tới Đoan Mộc Gia tộc, cũng điều tra được một ít chuyện, nói không chừng hai việc này có liên lạc với nhau. Đoan Mộc tiền bối, trừ lần đó ra, ngài còn phát hiện những thứ khác?”

“Những thứ khác, tạm thời không có.” Đoan Mộc Hùng lắc đầu.

“Tiền bối, thân phận của ngài đặc thù, không thể làm cho cao thủ Đoan Mộc Gia tộc chú ý, ngài nhanh đi về trước đi. hiện tại Tiểu Mặc cùng Tiểu Tĩnh ở cùng một chỗ xem tranh tài, làm phiền ngài chiếu cố nhiều hơn, về phần điều tra, giao cho chúng ta đi.”

“Tốt, ta đây an tâm. Gia chủ từ trước đến giờ xử sự cẩn thận, trong phủ đệ khắp nơi cài đặt cơ quan bẫy rập, các ngươi phải cẩn thận.” Đoan Mộc Hùng dặn dò mấy câu, vội vàng rời đi.

Long Thiên tuyệt không nán lại quá lâu, nhanh chóng theo hướng Vân Khê vừa rời khỏi.

Đoan Mộc Hùng rất nhanh tới nơi so tài, xa xa thấy Tiểu Mặc cùng cháu gái mình ngồi chung một chỗ cười cười nói nói, nhất thời vui mừng không dứt. Nụ cười hạnh phúc một lần nữa trở lại trên mặt Tiểu Tĩnh, ông cảm thấy rất đáng giá, ông quyết định, lần này, vô luận như thế nào cũng phải mang Tiểu Tĩnh rời khỏi Đoan Mộc Gia tộc, vì nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt cháu gái……

“Tiểu Mặc, đã lâu không gặp!”

Tiểu Mặc quay đầu lại, thấy Đoan Mộc Hùng, lập tức nở nụ cười: “Đoan Mộc gia gia, Tiểu Mặc nhớ ngài!”

“Ngoan! Gia gia cũng nhớ con.” Đoan Mộc Hùng thoải mái cười.

Đoan Mộc Gia chủ nhân ngồi trên đài, tầm mắt vẫn không rời Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch, quan hệ đến Long Vương cốc, lão không dám chậm trễ. Lúc này, đột nhiên thấy Đoan Mộc Hùng xuất hiện ở hiện trường tranh tài, lão khẽ hí mắt, ban đầu vẫn không thấy bóng dáng Đoan Mộc Hùng lão còn đang thấy kỳ quái, lúc này đột nhiên thấy lão ta xuất hiện, lão không khỏi hoài nghi, Đoan Mộc Hùng rốt cuộc đi nơi nào?

Trong lúc đang trầm tư, trên lôi đài, trọng tài tuyên bố: “Trận tỷ võ tiếp theo, Đoan Mộc Nịnh Nhi đấu với Đoan Mộc Tĩnh!”

“Tiểu Tĩnh, nhanh như vậy đã đến lượt ngươi rồi sao? Hơn nữa đối thủ của ngươi là Nịnh Nhi, làm sao bây giờ, trong tay Nịnh Nhi có một vòng tay rất lợi hại, ngươi cần phải coi chừng a!” Đoan Mộc Sam Nhi khẩn trương nói.

“Vòng tay?” Tiểu Mặc tò mò hỏi.

Đoan Mộc Sam Nhi gật đầu, trả lời: “Đại trưởng lão từng cho người

tới Luyện khí minh chế tạo ra hai chiếc vòng tay, một cho Nịnh Nhi, một chiếc cho Tiểu Tĩnh, chính là chiếc vòng đeo trên tay Tiểu Tĩnh."

Đoan Mộc Tĩnh vén ống tay áo, thấy có một vòng ngọc, vòng ngọc màu trắng lấp lánh trên da thịt tuyết trắng càng thêm nổi bật, càng thêm thần bí động lòng người.

Tiểu Mặc mỉm cười, nhanh chóng tới bên Tiểu Bạch, đang muốn nói chuyện, Tiểu Mặc lấy tay cái miệng của nó. Nó la như vậy, không sợ cho tất cả mọi người nghe thấy sao.

Đoan Mộc Sam Nhi không chú ý tới sự khác thường của bọn họ, tiếp tục nói: "Ta nghe nói, Đại trưởng lão để luyện khí sư động chân động tay ở hai cái tay vòng tay, đem chiếc vòng lợi hại cho Nịnh Nhi, chiếc vòng tay bình thường cho Tiểu Tĩnh. Nịnh Nhi lúc trước còn nói, vòng tay của nó rất lợi hại, nó muốn dùng vòng tay đánh bại tất cả các đối thủ."

" Sao có thể như vậy?" Đoan Mộc Tĩnh nhìn chằm chằm chiếc vòng trên cổ tay, chân mày hơi nhíu lại, bất quá rất nhanh, bé khẽ nở nụ cười, " dù sao ta cũng không có ý định dùng sự trợ giúp của vòng tay, nó rốt cuộc là thật hay giả, cũng không sao cả."

"Tiểu Tĩnh, thời điểm muội tỷ võ, hãy sử dụng vòng tay, muội tin tưởng ta, nó nhất định sẽ giúp muội." Tiểu Mặc mười phần tự tin nói.

"Nhưng đây là chiếc vòng tay bình thường a." Đoan Mộc Sam Nhi không hiểu nói.

"Tin tưởng ta, ta sẽ không lừa gạt muội." Tiểu Mặc không để ý đến nó, dùng ánh mắt kiên định nhìn Đoan Mộc Tĩnh, Đoan Mộc Tĩnh không chút do dự gật đầu, bé nguyện ý vô điều tin Tiểu Mặc ca ca.

Đoan Mộc Sam Nhi lo lắng, vòng tay là giả, bọn họ làm sao lại không nghe đây?

Đoan Mộc Hùng lặng yên nhìn mấy hài tử, không có lên tiếng, mặc dù Tiểu Mặc tuổi không lớn, nhưng cậu bé tuyệt đối không hại Tiểu Tĩnh, cũng được, để xem rốt cuộc cậu nhóc muốn làm gì.

“Tiểu Tĩnh, đánh không được hãy nhận thua, ngàn vạn không nên đối chọi, không thể làm cho gia gia lo lắng biết không?”

Khi ông ôn nhu dặn dò cháu gái của mình đồng thời Đại trưởng lão cũng dặn dò cháu gái mình: “Nịnh Nhi, cháu phải nhớ kỹ, trận tỷ võ này đối với chúng ta mà nói vô cùng quan trọng, cháu nhất định phải đánh bại đối thủ, tuyệt đối không thể để cho nó có cơ hội trở thành đệ tử của gia chủ, có cơ hội thừa kế vị trí gia chủ. Cháu nhất định phải thắng, vì sự vẻ vang sau này của chúng ta!”

“Gia gia, ngài cứ yên tâm đi! Cháu nhất định sẽ đánh bại Đoan Mộc Tĩnh ở trên lôi đài, làm cho nó không có cơ hội trở thành đệ tử thân truyền của gia chủ!” Đoan Mộc Nịnh Nhi sờ chiếc vòng tay của mình, độc ác nói.

Quyển 6 - Chương 92: Tiểu Tĩnh phát uy, sứ mạng của Đoan Mộc gia tộc

“Đoan Mộc Tĩnh, Đoan Mộc Nịnh Nhi, lên đài tỷ võ!”

Đoan Mộc Tĩnh nghe trọng tài kêu tên mình, bé lập tức đi tới, phần lớn ánh mắt mọi người ở đây đều khinh bỉ cô bé, bởi vì thoạt nhìn bé rất nhu nhược, so sánh cùng Đoan Mộc Nịnh Nhi, cô bé căn bản là không biết tự lượng sức mình. Từ trong ngày thường tác phong cùng tính tình hai người, mọi người có thể đoán được trong hai người ai cao ai thấp, căn bản nhìn không vừa mắt với Đoan Mộc Tĩnh, chờ nhìn cô bé bị bêu xấu.

Ánh mắt của những trưởng lão kia nhìn cô bé thì khắc hẳn, bọn họ nhận được tin hoặc chính tai nghe thấy gia chủ muốn thu con bé này làm đệ tử thân truyền, hơn nữa đem vị trí gia chủ truyền cho nó, biến cố trọng đại như thế bọn họ không muốn chú ý cũng không được.

Trận này tỷ võ ngày hôm nay vô cùng quan trọng, quyết định gia chủ có thể thực hiện lời hứa của hắn hay không, thực lực Đoan Mộc Tĩnh nếu không ưu tú, nếu không áp đảo được đối thủ, làm trò trước mặt các cao thủ trong gia tộc, gia chủ sẽ không thu một người ngu ngốc làm đệ tử thân truyền chứ?

Phần lớn mọi người đang chờ nhìn cô bé bị chê cười, hi vọng bé không thắng, Đoan Mộc Gia tộc không hoan nghênh một ngoại nhân thừa kế vị trí gia chủ.

“Đoan Mộc Tĩnh, ngươi không biết tự lượng sức mình, còn muốn trở thành đệ tử thân truyền cuả gia chủ, ngươi quả thực nằm mơ! Còn bằng hữu của ngươi nữa, hắn trước mặt mọi người nhục nhã ta, hại ta hôn mê, khoản sổ sách này toàn bộ tính trên đầu ngươi.” Đoan Mộc Nịnh Nhi trong tay cầm một thanh kiếm, thanh kiếm này không phải là kiếm gỗ trong ngày thường nàng luyện, mà là một thanh bảo kiếm, thân kiếm từ bạch ngọc, ánh sáng mờ ảo.

Dựa theo quy định tỷ võ, các nàng ở tuổi này không được phép sử dụng kiếm thật, thanh kiếm bạch ngọc này tuy không phải kiếm thật, nhưng so với kiếm gỗ uy lực còn mạnh hơn nhiều.

Chỉ một là một thanh kiếm, cũng đã thắng được Đoan Mộc Tĩnh.

“Đây là bảo kiếm gia gia đặc biệt chế tạo cho ta, rất lợi hại, ngươi cần phải cố gắng chống đỡ.” Đoan Mộc Nịnh Nhi nghe bình luận xung quanh, đắc ý nở nụ cười, ý đồ muốn tạo áp lực cho Đoan Mộc Tĩnh.

“Đại trưởng lão lần này đúng là dụng tâm, đem ngọc quý tạo thành bảo kiếm cho cháu gái, Đoan Mộc Nịnh Nhi nếu không thắng, vậy không có thiên lý gì rồi.” Mọi người rối rít nghị luận.

Đại trưởng lão cười lạnh, quay đầu nhìn về phía Đoan Mộc Hùng, hai ánh mắt đụng nhau, tia lửa văng khắp nơi.

Đmh nhíu mày, lo lắng nhìn cháu gái, thực lực của Tiểu Tĩnh đã tăng lên rất nhiều, nhưng đối phương có vũ khí lợi hại, phần thắng của cháu gái cơ hồ là không có. Nhin không được lão quay ra nháy mắt với cháu gái, nếu không được thì liền rút lui, lão cũng chẳng cần cái xếp hạng vớ vẩn kia, cũng không cần gia chủ chủ vị, tính mạng của Tiểu Tĩnh đối với lão vẫn là quan trọng nhất.

“Tiểu Tĩnh!” Tiểu Mặc gào to, chỉ chỉ vị trí cổ tay, nhắc nhở cô bé

phải dùng sức mạng của vòng tay.

Đmt gật đầu với Tiểu Mặc, còn chưa quay đầu lại, đmnn đột nhiên xuất kiếm, thực lực Thiên Huyền tứ phẩm, huyền khí đại phóng, khí thế hung mãnh.

Người trên đài đều ồ lên, đmnn không hổ là người nổi bật trong đám đồng lứa, thực lực Thiên Huyền ts phẩm tuyệt đối là xuất chúng.

Kiếm của nó mau lại chuẩn, xuất kiếm chính là sát chiêu, dều hướng về phái trái tim của đmt.

Mọi người dồng thời đổ mồ hôi thay đmt.

Đmt nhìn thấy kiếm quang, bé phản ứng cũng không chậm, thân ảnh mạnh mẽ như yến, bay thẳng lên. Kiếm gỗ trong tay bé lao thẳng xuống, đón đánh, một cố huyền khí như rắn uốn lượn, thực lực cũng là Thiên Huyền tứ phẩm!

Lúc này, thần sắc của gia chủ cũng xảy ra biến hóa.

Thực lực của tiểu nha đầu này đã đạt tới trình độ này rồi?

Ban đầu, lão quyết định thu đmt làm đệ tử thân truyền chỉ vì coi trọng Thiên Nhãn của con bé, mà bây giờ, thiên phú của nó cũng lọt vào mắt hắn, chuyện này hoàn toàn khác nhau.

Việc này nói sau, có thể thấy ông cháu đmnn vô cùng ngoan độc, đmt có thể sống sót hay không còn chưa biết được, lão phải cẩn thận đề phòng, không thể để đmt bị giết được.

Lão âm thêm nhìn về phía dtrl với ánh mắt cảnh cáo, đừng tưởng rằng lão ta không biết tâm tư của dtrl.

Dtrl nhận thấy ánh mắt cảnh cáo của gia chủ, lão quay đi, giả vờ không nhìn thấy, tiếp tục xem cuộc chiến.

Trên đài luận võ, sinh tử tùy mệnh, không phải do lão.

Kiếm phong lợi hại tiếp tục được thi triển, tiếng va chạm leng keng, kiếm gỗ bị chẻ thành hai đoạn.

Đmt a một tiếng, vội vàng giữ nửa thanh kiếm gỗ, rút lui đến sát vạch ngoài của lôi đài. Kiếm ngọc của đối phương quá sắc bén, mới chỉ một chiêu đã khiến kiếm của cô bé bị chẻ đôi.

Bây giờ phải làm gì?

Đmt hơi rối loạn.

Đmnn chiếm thế thượng phong, sao có thể để cho đối thủ có thời gian thở dốc, vội vàng cầm kiếm, tiếp tục tấn công.

“Kiếm của ngươi đã gãy, xem ngươi còn xoay xở kiểu gì?”

Kiếm phong quét ngang, huyền khí chấn động, kiếm thế của đmnn càng ngày càng hung hãn, kiếm khí đan vào nhau tạo thành một cái lưới, phô thiên cái địa, đánh về phía đmt.

“A!” đmt tránh trí tránh phải vẫn không thể tránh khỏi công kích của kiếm khí, đầu vai bị trúng một kiếm, sau kiếm này. Tốc dộ của cô bé rõ ràng chậm lại hẳn, trên đùi, trên cánh taty, lại trúng thêm vài kiếm nữa.

Lại thêm một luồng kiếm khí hung bạo đánh tới, thoe bản năng cô bé đưa tay ra chắn, ở chỗ cổ tay, vòng bạch ngọc thoáng lộ ra, bị chấn

động, cơ quan vô tình được mở, ánh sáng trắng như hoa nở rộ phóng xuất ra.

Chỉ một thoáng, toàn bộ lôi đài đều bị ánh sáng trắng bao phủ, toàn trường khiếp sợ.

Chuyện gì vậy?

Sao tự nhiên lại xuất hiện ánh sáng này chứ?

“A a a a” trong ánh sáng trắng, đmnn sợ hãi kêu lên, thân thể bị bắn sáng góc khác của lôi đài.

Ánh sáng trắng này không có làm người bị thương trực tiếp, nhưng khi thân thể tiếp xúc vào lại giống như bị kim châm, đau đến nó phải liên tục kêu cứu.

Không bao lâu, ánh sáng trắng tiêu thất, lôi đài lại một lần nữa khôi phục yên tĩnh.

Giờ phút này trên lôi đài, đmt và đmnn đều đứng ở hai góc của lôi đài, một người bịt mắt, không thể thích ứng với ánh sáng quá rực rỡ như thế, một người bị ngã, ngồi khóc lóc, kiếm ngọc bị vứt ở một bên.

Đmt còn chưa kịp phản ứng lại, không biết đã xảy ra chuyện gì, thắng bại đã phân.

Tiểu Bạch vui vẻ nắm lấy tay, đây đều là công lao của Tiểu Mặc a, là người duy nhất nó yêu quý, ha ha, đúng, chính là người duy nhất nó yêu quý.

Tiểu Mặc mím nhẹ môi, không biểu hiện rõ ràng, nhưng thấy Tiểu

Tĩnh thắng luận võ, trong lòng bé cũng vô cùng vui sướng. không nghĩ tới hành động vô ý ngày đó lại giúp Tiểu Tĩnh một lần, đáng giá!

“Ta tuyên bố..” trọng tài vừa mới nói được một nửa, đmnn đột nhiên đứng dậy, lau hai mắt đẫm lệ, quật cường nói: “Ta chứ thua. Nó có vòng tay, ta cũng có vòng tay.”

Nó chắc rằng, vòng tay của Tiểu Tĩnh đã bị động tay động chân, bị động tay động chân mà còn có thể lợi hại như vậy, thì cái vòng chính tông của nó không phải sẽ lợi hại hơn sao?

Chịu đựng đau đớn trên người, nó khởi động cơ quan trên vòng tay, thề nhất định phải đánh bại đmt.

Đột nhiên, nổ ầm một tiếng, cơ quan khởi động, từ vòng tay toát ra một lực lượng cường đại, chủ nhân của vòng tay cũng tạo thành một đường vòng cung, bay thẳng ra khỏi lôi đài.

Rầm –

Xa xa mái ngói rơi xuống, mọi người không nhìn thấy thân ảnh của đmnn nữa.

Toàn trường yên lặng như tờ.

Việc này cũng quá hài hước đi?

Đã thấy vũ khí cường đại, nhưng chưa bao giờ gặp vũ khí có thể bắn chính mình ra khỏi lôi đài, đây rõ ràng là mang tính chất tự sát!

“Ha ha ha ha…” Một trận cười vang lên, Tiểu Bạch cười ngật ngưỡng, thật sự là không chịu được.

Tiểu Mặc Mặc đúng là liệu sự như thần, biết chủ nhân của vòng tay không phải người tốt nên có tình thiết kế một cơ quan có tính tự sát như vậy, thật sự là quá lợi hại!

Tiểu Mặc lúc này lại làm bộ nghiêm trang, hoàn toàn rũ bỏ quan hệ với Tiểu Bạch bởi vì bé không muốn cho người khác biết bé đã động tay động chân vào hai chiếc vòng này. Chuyện hại người như vậy, sao bé có thể làm chứ?

“Nịnh Nhi – ” dtrl đau lòng vội vàng chạy đến, tìm kiếm cháu gái của mình giữ đống gạch vụn. Xuất sư bất lợi a, chỉ trong một ngày, mà cháu gái hai lần gặp tai nan, không biết là đã đắc tội vị thần tiên nào.

“Ta tuyên bố, đmt thắng!” cuối cùng trọng tài cũng thông báo kết quả luyện võ, toàn trường vỗ tay như sấm dậy.

Đoan Mộc gia chủ có thâm ý khác nhìn cô bé, trong lòng có cái nhìn với về nó, có lẽ, giá trị lợi dụng của con nhóc này không chỉ có Thiên Nhãn.

Sương phòng phía tây của Đoan Mộc gia tộc.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết từ trong một gian phòng truyền ra: “Thả ta ra, thả ta ra! Khó chịu quá!”

Thanh âm kia vô lực, suy yếu, dau đớn kiệt lực, giống như kếu lên một lần cuối cùng vậy.

Hai vợ chồng Vân Khê và Long Thiên Tuyệt đi theo cao thủ Nội tông Vân tộc đến ngoài cửa của gian phòng này, rất nhanh liền nghe thấy tiếng kêu rên từ bên trong truyền ra. Hai người họ phát hiện, sương phòng phía tây này hoàn toàn cách biệt với Đoan Mộc gia tộc, ở trong này không hề thấy được bóng dáng của hộ vệ Đoan Mộc gia

tộc, nhưng lại gặp được không ít cao thủ hộ vệ đến từ Vân tộc ở bốn phía.

“Các ngươi được tuyển chọn đến thử thuốc, đó chính là vinh hạnh của các ngươi, chỉ cần các ngươi phối hợp, chúng ta sẽ nghĩ cách cứu các ngươi, nhưng nếu các ngươi cứ làm ầm ĩ lên, coi chừng mạng nhỏ của các ngươi.”

Tiếng nói uy hiếp này hẳn là của cao thủ Nội tông mới tới.

Vân Khê và Long Thiên Tuyệt trao đổi ánh mắt, liền sử dụng Na Di thuật đi vào bên trong phòng.

Một màn trong phòng quá mức kinh khủng, Vân Khê bỗng chốc giật mình, không thể tin được Nội tông Vân tộc lại làm chuyện tàn nhẫn như thế.

Trong phòng, có tất cả mười người đang bị giam giữ, toàn bộ đều bị xiềng xích trói chặt, trong đó có chín người đã sắp hôn mê. Một người cuối cùng kêu rên thảm thiết, toàn thân da thịt lõa lồ đều là màu đen, chính là dấu hiệu trúng độc.

Vân Khê bịt chặt mũi, trong phòng đều là mùi thịt thối rữa, làm cho người ta kinh tởm.

Long Thiên Tuyệt đưa cho nàng một tấm khăn lụa trắng, nhìn nàng, nhỏ giọng nói: “Độc những người này trúng phải có vẻ rất gióng đọc mà Thần Long trúng phải, chắc hẳn bọn họ chính là những người dân trong thông kia bị mang về đây. Cao thủ Vân tộc dùng bọn họ để thử độc hay là trong Nội tông cũng có người bị trúng độc này?”

Vân Khê nhíu máy, suy tư một lát, nói: “Chàng nghĩ cách chế phục nàng ta, ta muốn đích thân xem đọc, mới có thể phán đoán được.”

“Được!” Long Thiên Tuyệt lặng lẽ đi đến phía sau cao thủ Nội tông Vaantoojc, vừa muốn ra tay, bỗng nhiên cao thủ Nội tông như cảm nhận được cái gì đó, hô to: “Người tới! Có thích khách!”

Những cao thủ ngoài cửa nghe thấy tiếng nàng kêu lên, bị kinh động vội vàng bao vậy phía ngoài.

Tay Long Thiên Tuyệt dừng lại, không ngờ tính cảnh giác của đối phương cao như vậy, sau đó hắn nghe thấy đối phương nói: “Vân Khê, là ngươi phải không? Tông chủ vẫn luôn căn dặn, ngươi có thể dùng thuật Ẩn thân và thuật Na Di, lệnh cho chúng ta nhất định phải phòng bị cẩn thận, Tông chủ nói quả nhiên không sai, ngươi vẫn dám tìm đến đây. Ngươi tới đúng lúc lắm, cho ngươi nếm thử loại độc lợi hại này đi.”

Một đám phấn độc màu đen trong tay nàng ta vung ra, giống như thiên nữ tán hoa, vung về phía sau nàng ta.

Thiên Tuyệt!

Vân Khê căng thẳng, không ngờ đối phương có thể đoán ra nàng có mặt, chẳng qua ả ta không biết đợc, phía sau ả, cơ bản không phải là nàng mà là Thiên Tuyệt!

Uy lực của phấn độc kia ngay cả nàng cũng không có cách nào phá giả, nếu Thiên Tuyệt trúng phải…

Tốc độ phản ứng của đối phương cực nhanh, Long Thiên Tuyệt cũng không chậm, huyễn thú hỏa long màu vàng xuất hiện, rống một tiếng, phun ra một ngọn lửa màu đen, thổi đám phấn độc kia trở về.

A! –

Sợ rằng cao thủ Nội tông cũng không lường trước được kết cục này. Lúc nhìn thấy phấn độc màu đne bay về, hai mắt của ả ta mở lớn, che mặt, xoay người bỏ chạy.

Đáng tiếc, Long Thiên Tuyệt không cho ả cơ hội, một huyễn thú hỏa lòng khác xuất hiện ở phía sau cao thủ Nội tông, hai mặt tấn công.

Phốc!

Tất cả phấn độc màu đen đều rơi vào người cao thủ Nội tông, ả rống lên một tiếng tâm tê phế liệt, muốn baoh phát rồi, kinh động toàn bộ người trong Đoan Mộc gia tộc.

Những cao thủ ngoài cửa liều mạng xông vào, chỉ thấy ả ta đang điên cuồng hét ta, che mặt chạy trốn, xung quanh cũng chỉ có những thôn dân đang ngây người, làm gì có kẻ thứ ba.

Chuyện gì thế? Chẳng lẽ có ma?

“Lý trưởng lão! Lý trưởng lão.” Mọi người vây xung quanh ả, không biết làm gì.

“Mau! Mau đi giết chết Vân Khê! Không thể để cho ả ta thoát khỏi Đoan Mộc gia tộc!”

“Vân Khê?” Mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, nơi này trừ bọn họ ra, nơi nào còn có những người khác? Lý trưởng lão không phải hoa mắt chứ?

Những cao thủ Đoan Mộc Gia tộc đang quan sát tỷ võ nghe thấy động tĩnh đến đến từ sương phòng phía tây, Đoan Mộc Gia chủ tạm thời hô ngừng tỷ võ, dẫn theo các cao thủ đi trước.

Tiểu Mặc nhìn hướng phát ra âm thanh, nhíu mày, không phải là phụ thân cùng mẫu thân bị phát hiện chứ?

“Tiểu Bạch, chúng ta đi!”

“Tiểu Mặc, các cháu muốn đi đâu?” Đoan Mộc Hùng kêu bé, đáng tiếc không còn kịp, hai đứa nhỏ nhanh chóng biến mất, lão nhanh chóng đuổi theo, chẳng nhẽ vợ chồng bọn họ bị phát hiện.

Ôm cháu gái, tổ tôn hai người cũng đi theo đám người tới Sương phòng phía tây.

Người bị kinh động tới càng ngày càng nhiều, Vân Khê cũng không rời khỏi, thật vất vả mới tìm được người bị trúng độc, nàng làm sao có thể bỏ qua, phải nghiên cứu một phen

Nghĩ là làm, nàng chủ động hiện thân, không định giấu diếm, trực tiếp lộ thân phận của mình.

“A? Ngươi…… Ngươi là……”

Phần lớn các cao thủ Vân tộc không nhận ra Vân Khê, nhưng cũng có phần nhỏ từng theo tông chủ làm nhiệm vụ, cho nên nhận ra nàng.

“Ngươi là Vân Khê? Ngươi lại đơn thương độc mã đến đây? Ngươi có biết đây là nơi nào không?” Người nọ thấy Vân Khê chỉ có một người, âm điệu lập tức giương lên, lộ ra hung sắc.

Vân Khê cười nhạt, nói: “Ta đương nhiên biết đây là địa phương nào, nơi này là địa bàn của Đoan Mộc Gia tộc, khi nào biến thành địa bàn của các cao thủ Nội tông Vân tộc?”

Ánh mắt hướng tới nơi ẩn thân của Long Thiên Tuyệt, nàng âm thầm ra hiệu, ngăn trở hắn hiện thân.

Hiện tại, vợ chồng bọn họ một sáng một tối, làm việc mới càng dễ dàng. Sở dĩ chủ động hiện thân, bởi vì Vân Khê nhận thấy, nơi này có lẽ chính là nơi nàng nghiên cứu độc tính tốt nhất, cũng chính là nơi các cao thủ Nội tông Vân tộc chế tạo giải dược. Bọn họ đem người dân trong thôn bắt tới, chính là muốn nghiên cứu giải dược, mặc dù thủ đoạn bất đồng, nhưng bọn họ cùng mục đích.

Chỉ cần nàng nghiên cứu chế tạo ra giải dược, chẳng những có thể giải cứu được những người dân này, mà còn dụ được người đứng sau lưng bọn họ. Nàng rất muốn biết, các cao thủ Nội tông Vân tộc bỏ nhiều công sức nghiên cứu giải dược, rốt cuộc là vì cái gì.

Nội tông cao thủ liếc mắt nhìn nhau, một người trong đó cất giọng nói: “Đây là chuyện của Nội tông, ngươi không có tư cách hỏi tới, ngươi tự tiện xông vào cấm địa, đừng mơ có thể sống mà rời đi!”

“Cấm địa? Các ngươi thật đúng là không biết xấu hổ, trực tiếp đem địa bàn của Đoan Mộc Gia tộc thành hậu hoa viên của mình.” Vân Khê vừa nói, vừa mỉm cười lắng nghe, nàng đã nghe được càng ngày càng nhiều tiếng bước chân đi tới, nghĩ đến lần này tới hẳn là cao thủ Đoan Mộc Gia tộc.

Rất tốt, nàng cũng muốn chống mắt lên coi cuộc đụng độ của cao thủ Nội tông Vân tộc với cao thủ của Đoan Mộc Gia Tộc.

Cùng lúc đó, bên trong Ngọa Long cư, truyền tới một cổ hơi thở mãnh liệt.

Vân Khê cảm ứng được, đó là của Vân Huyên.

Đã từng là lãnh tụ của thập đại gia tộc, bây giờ nhìn thấy hậu nhân của thập đại gia tộc cùng cừu nhân của nàng cùng nhau bắt tay, nàng có thể tiếp nhận sự thật này sao?

Tức giận, có thể hiểu được.

“Đã xảy ra chuyện gì? Ai dám tự tiện xông vào cấm địa của Đoan Mộc Gia tộc?” Có người xông vào cửa phòng, thoáng cái không gian đã chật hẹp, nước chảy không lọt.

Ánh mắt lợi hại của Đoan Mộc Gia chủ quét nhanh, rất nhanh thấy trong phòng có Vân Khê, ánh mắt của hắn hơi đổi, ở mấy lần thịnh hội, hắn đã thấy Vân Khê. Bởi vì ở trên giang hồ, Đoan Mộc Gia tộc địa vị xa xa không bằng những đại gia tộc khác, cho nên hắn mỗi lần ra sân rất bề bộn, cơ hồ không người nào hỏi thăm, nhưng hắn biết Vân Khê là cao thủ luyện đan, biết chắc nàng cùng Long gia, Đan Minh, Vân tộc có một chút quan hệ, đây chính là nhân vật khó dây a, có thể so với Tiểu thái tử của Long Vương cốc.

Hỏng bét, lần này lại đụng phải nhân vật như vậy, hắn phải làm sao bây giờ?

Mâu thuẫn của cao thủ Nội tông Vân tộc với Vân Khê, hắn có biết một chút, hai bên chạm mặt một cuộc ác chiến chắc chắn sẽ xảy ra

Hắn bắt đầu thấy hối hận a, sớm biết tình huống như vậy, hắn đã tới chậm một chút rồi, chờ bọn họ song phương đấu ngươi chết ta sống, tới dọn dẹp hiện trường có tốt hơn không? Hiện tại hay rồi, song phương còn không đánh nhau, bọn họ đã đi vào, rốt cuộc phải làm sao đây?

Làm thế nào cũng không thể đắc tội với cả hai bên a

Thật là đau đầu!

“Mẫu thân!” Thanh âm phía sau hắn, Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch chạy tới gian phòng, tới trước Vân Khê.

Những cao thủ Đoan Mộc Gia tộc nhất tề kinh ngạc, thì ra vị Tiểu công tử họ Long là nhi tử của Vân Khê? Ban đầu bọn họ cho là hắn là người hầu của tiểu thái tử, tâm tư đặt trên người tiểu thái tử, ai ngờ thân phận của tiểu công tử này, so sánh với Tiểu thái tử cũng không thấp. Thử nghĩ xem, phụ thân của hắn là người kế nhiệm gia chủ Long gia, là thủ lĩnh thập đại học viện, tôn chủ Lăng Thiên Cung, tuyệt đối không phải là đối tượng có thể chọc được, mẹ của hắn, thân phận cũng không giống bình thường. Là nhân vật có thể hô phong hoán vũ, tuyệt đối không phải là người mà Đoan Mộc Gia tộc có thể đắc tội.

Cái này nguy rồi, bọn họ nhất định là không thể đắc tội với Vân Khê, bởi ngoài lực ảnh hưởng của vợ chồng bọn họ, còn có Long Vương cốc chống lưng cho bọn họ. Cho nên, bọn họ tuyệt đối không thể đắc tội với Vân Khê.

Nhưng là, cao thủ Nội tông Vân tộc cũng khó đối phó a, tuy bọn họ hiện nay suy yếu nhưng bọn họ ho một cái cũng có thể nhổ tận gốc Đoan Mộc gia tộc.

Thật là khó, không biết phải làm thế nào cho ổn thỏa.

“Chư vị, tất cả mọi người cùng là người Vân tộc, dĩ hòa vi quý, dĩ hòa vi quý, có chuyện gì, không ngại ngồi xuống từ từ nói.” Đoan Mộc Gia chủ khéo đưa đẩy không phải bình thường, lúc này, phản ứng nhạy cảm, hướng các trưởng lão phía sau nháy mắt, “Người, còn không mau đi chuẩn bị nước trà, xin chư vị khách nhân đi trước

tiền thính nhập tọa?”

Chúng các trưởng lão tiếp thu ánh mắt của gia chủ, lập tức giải tán, đối mặt với hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan như vậy, bọn họ hận không thể mau trốn đi?

“Không cần!” Vân Khê đột nhiên lên tiếng, ngăn trở bọn họ chạy trốn, nàng cất bước đi tới trước gia chủ của Đoan Mộc Gia tộc, ánh mắt nhìn hắn, “Đoan Mộc Gia chủ từng nhớ khởi nguyên của Đoan Mộc Gia tộc? Là ai một tay sáng lập Đoan Mộc Gia tộc, sứ mạng của Đoan Mộc Gia tộc là gì?”

Đoan Mộc Gia chủ ánh mắt hơi đổi, cúi đầu suy tư, hắn biết, Vân Khê chính là đang tính toán hắn. Thân là gia chủ, hắn đương nhiên biết lịch sử của gia tộc, biết sứ mạng thành lập lúc ban đầu của Đoan Mộc Gia tộc chính là thủ hộ hậu duệ cấm kỵ nhất tộc Vân tộc. Nếu như dựa theo sứ mạng, hiện tại hậu duệ chính tông dòng chính Vân tộc đang đứng trước mặt bọn họ, bọn họ không chút do dự thực hiện sứ mạng gia tộc, thủ hộ tiểu chủ nhân của bọn họ.

Song, hắn không cam lòng a……

Hắn điều hành gia tộc nhiều năm như vậy, chẳng lẽ cứ như vậy phải cúi đầu xưng thần với vị tiểu chủ nhân mới nhô gia này?

Thật lâu không thấy hắn lên tiếng, Đoan Mộc Hùng đám người phía sau hắn bước ra, cất giọng nói: “Là một thành viên của Đoan Mộc Gia tộc, người nên nhớ sứ mạng của gia tộc, Đoan Mộc Gia tộc chúng ta khởi nguồn thành lập, chính là trợ giúp cho Vân Huyên đại nhân, là Vân Huyên đại nhân chọn ra tổ tiên Đoan Mộc Gia tộc, cho chúng ta thủ hộ thần khí, khiến cho chúng ta có thể không ngừng mà lớn mạnh, ở trên giang hồ đoạt lấy một vị trí. Vân Huyên đại nhân làm như vậy, chỉ có một mục đích, chính là hi vọng chúng ta có thể

lấy thủ hộ hậu duệ của ngài.”

“Chư vị, uống nước nhớ nguồn! Hiện tại Vân Huyên đại nhân mặc dù đã mất, tổ tiên của chúng ta cũng đã mất, nhưng là tộc quy nhiều đời truyền thừa xuống, chúng ta tuyệt đối không thể vong ân phụ nghĩa, vi phạm nguyện vọng của tổ tiên, đeo trên lưng tội bất nghĩa!”

Quyển 6 - Chương 93: Nguyện vọng của Tiểu Mặc, Đồng Ngôn Đồng Ngữ

Lời của Đoan Mộc Hùng không thể hoàn toàn thuyết phục mọi người ở đây, nhưng là đủ để cho người Đoan Mộc Gia tộc thận trọng cân nhắc. Sứ mạng gia tộc, đối với bọn hắn mà nói, là chuyện quá xa xôi, bọn họ cơ hồ hoàn toàn quên mất. Trong mắt bọn họ chuyện quan trọng nhất bây giờ, chỉ có một, đó là đứng bên các cao thủ Nội tông Vân tộc hay là Vân Khê cùng Long Vương cốc, bọn họ chỉ có thể chọn một!

Những cao thủ Nội tông Vân tộc thấy lòng người Đoan Mộc Gia tộc bắt đầu dao động, nữ tử cầm đầu nói: “Đoan Mộc Gia chủ, ngươi cần phải nghĩ cẩn thận, đắc tội với cao thủ Nội tông Vân tộc sẽ có kết quả như thế nào? Còn có, đừng quên sự kiện kia……”

Nữ tử cười lạnh, cố ý cường điệu ba chữ “Sự kiện kia”, có chút thần bí.

Đoan Mộc Gia chủ nghe thấy ba chữ kia, sắc mặt bỗng dưng trắng bệch, hắn do dự, khó mà quyết định.

Nàng kia thấy thế, cười đến càng đắc ý hơn, đột nhiên, tiếng cười im bặt, nàng cả người giống như là bị cái gì đó cố định, cứ duy trì tư thế như vậy, ngây người tại chỗ, không nhúc nhích.

“Ha ha ha……” tiếng cười trong trẻo vang lên, Tiểu Mặc không nhịn được ôm bụng cười phá lên cười, hắn biết tột cùng là chuyện gì xảy

ra, là ai ở sau lưng giở trò quỷ.

Vân Khê ra vẻ tò mò đánh giá đối phương, hỏi: “Sao vậy? Cười một nửa sao lại không cười nữa?”

“Hà trưởng lão, Hà trưởng lão, ngươi làm sao vậy?” Những cao thủ Nội tông Vân tộc đã nhận ra nàng có cái gì không đúng, xô đẩy nàng mấy cái, có người đánh vào huyệt đạo của Hà trưởng lão, nàng ta rất nhanh khôi phục tự do.

“Người nào? Người nào……” Ám toán ta ba chữ vẫn chưa nói hết, động tác của nàng lần nữa dừng lại.

Vân Khê gật đầu, bộ dáng như bừng tỉnh đại ngộ: “Xem ra bệnh động kinh tái phát, bệnh này rất nghiêm trọng, phải lập tức chữa trị!”

“Mẫu thân, chữa trị ra sao?” Tiểu Mặc rất phối hợp, vẻ mặt tò mò rất chân thật.

Vân Khê suy nghĩ một chút nói: “Điều trị động kinh, biện pháp tốt nhất, chính là cho nàng vài cái bạt tai. Đảm bảo sẽ có công dụng!”

Tiểu Mặc thụ giáo gật đầu, lập tức hảo tâm hướng các vị những cao thủ Nội tông Vân tộc đề nghị: “Các vị thúc thúc a di, các ngươi mau dựa theo lời mẫu thân nói thử một chút, mẫu thân của ta từ trước tới nay không cố ý gạt người!”

Đó chính là cố ý gạt người!

Mặc dù đứa bé này thoạt nhìn rất khả ái, nhưng lời của nó thật sự làm cho người ta không thể tin, hơn nữa lời này từ miệng Vân Khê nói ra, bọn họ cho rằng nàng đang cố ý đùa bỡn bọn họ.

“Ba!” Lại có người thay Hà trưởng lão giải khai huyệt đạo.

Hà trưởng lão há mồm, nói “Người nào”, cả người như ổ khóa mở ra lại bị cố định lại.

Những cao thủ Nội tông Vân tộc tiếp tục thử nghiệm.

“Ba!”

“Dám.”

“Ba!”

“Ám.”

“Ba!”

“toán.”

“Ba!”

“Ta.”

Tại sao lại như vậy, đã thử qua một hồi, những cao thủ Nội tông Vân tộc nhìn nhau, phải tạm thời bỏ cuộc.

Hà trưởng lão đáng thương vẻ mặt càng ngày càng phong phú, mỗi lần từ trong miệng lời định nói chỉ có một. Mọi người đau đầu nghĩ biện pháp thay nàng giải huyệt, không ai lưu ý đến, nàng từng chữ tăng lên, vừa vặn chính là một câu: “Kẻ nào dám ám toán ta?”

“Tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ gặp quỷ rồi?”

“Làm sao bây giờ?”

Những cao thủ Nội tông Vân tộc bắt đầu rối loạn.

“Mẫu thân của ta đã nói cho các ngươi biết cách trị động kinh rồi, các ngươi tại sao không thử?” Tiểu Mặc hảo tâm lần nữa nhắc nhở, khuôn mặt anh tuấn mang theo nét trẻ con, da thịt non mịn, kèm theo cách bé nói chuyện, hai má phúng phính, cực kỳ khả ái.

Hài tử khả ái như thế, lời bé nói làm sao cũng không giống như gạt người.

Bất quá, biện pháp này, thật sự có chút tổn thương thanh danh của người ta.

Nếu không, thử một chút?

Mấy vị Nội tông cao thủ trao đổi ánh mắt với nhau, cả đám đứng dậy, chà chà xát tay, hít thở sâu mấy cái, nhắm mắt lại, ba một tiếng đánh vào má phải của Hà trưởng lão.

Vừa đánh một cái, cánh tay không tự chủ thu về

Má phải của Hà trưởng lão xuất hiện vết đánh hình bàn tay, đáng tiếc nàng hiện tại không cách nào nhúc nhích, nếu không nàng sẽ nhanh chóng thu thập cái đám người cả gan dám làm loạn này!

Nàng là ai mà cũng dám đánh? Một đám ngu ngốc, chờ đó cho ta!

“Phải ba cái mới được.” Tiểu Mặc quan tâm nhắc nhở, chung quanh những cao thủ Đoan Mộc Gia tộc che miệng cười, mặc dù bọn họ nhìn không ra đến tột cùng nguyên nhân ở đâu, nhưng bọn hắn tuyệt đối không tin bạt tai có thể chữa bệnh.

Những cao thủ Nội tông Vân tộc tự nhiên cũng không nguyện ý tin tưởng, nhưng trừ cái biện pháp này, bọn họ còn có lựa chọn khác sao?

“Đổi người đi?” Một cái bạt tai kia, đáy lòng cao thủ kia bắt đầu lạnh cả người, nghĩ thầm vạn nhất Hà trưởng lão khỏi bệnh, đến lúc đó muốn tìm người tính xổ, xui xẻo chẳng phải chỉ có hắn sao? Không được, vì bản thân mình, hắn tìm nhiều người một chút, cùng chia sẻ nguy hiểm này thì sẽ tốt hơn.

Hắn đem nhiệm vụ vinh quang này cho người khác, ai nói gì hắn cũng không thể xuống tay lần hai được

Những người khác đùn đẩy cho nhau, rốt cục cũng có người đứng ra, đi tới đánh một cái, không đợi mọi người xem là người nào ra tay, người này đã biến mất giữa đám người.

Thật là cao chiêu a!

Chỉ cần không bị người ghi nhớ, không phải có thể sao?

Có người dẫn đầu, cho nên có thêm nhiều người từ phía sau Hà trưởng lão, đưa tay từ phía sau vòng tới, những cái bạt tai vang dội vang lên giòn tan

Chỉ một thoáng, huyệt đạo của Hà trưởng lão được giải, nàng xoay người lại, giáng ba cái tái lên mặt người nọ, bốp bốp bốp liên tục ba cái, phát tiết bất mãn.

Đáng thương cho người nọ, chỉ đánh trộm có một cái nhưng lại nhận lại ba cái, không có ai đáng thương hơn hắn a.

Tiểu Mặc cười trộm, lùi về phía sau mẫu thân, hai mắt cười híp lại, như một con mèo con vụng trộm.

Vân Khê cúi đầu, hướng bé nháy mắt mấy cái.

Hà trưởng lão bị khuất nhục, mặt đỏ tới mang tai, trên gương mặt còn lưu lại dấu vết của ba cái tát vừa rồi, nàng giận không kềm được: “Các ngươi là những kẻ ngu! Cư nhiên tin tưởng lời nói của mẹ con bọn họ như vậy? Chẳng lẽ các ngươi không phát hiện có kẻ ám toán ta sao?”

Các cao thủ hai mặt nhìn nhau, vừa rồi bọn họ vây xung quanh nàng, sao có thể có người ở sau lưng nàng tính kế? Hay là gặp quỷ thật rồi?

Những cao thủ của Đoan Mộc gia tộc cũng tìm kiếm xung quanh phòng người đánh lén không biết thật hay ảo kia.

Lúc này, Vân Khê mở miệng nói chuyện: “Đoan Mộc gia chủ, ngài thấy rõ chưa? Ngài xác định muốn hợp tác với một đám người ngu xuản như vậy mà đắc tội với thế lực phía sau ta cùng thế lực của Long Vương cốc sao? Hừ, đừng nghĩ làm người hai mặt. Muốn mọi việc đều thuận lợi, hôm nay ngài phải có lựa chọn. Hoặc là đứng về phía bọn họ, khai chiến với thế lực của ta và Long Vương cốc, hoặc là đứng về phía ta, sau đó cùng nhau đối phó với cao thủ Nội tông Vân tộc!”

“Việc này…” Đoan Mộc gia chủ do dự suy tư, trong lòng thầm mắng Vân Khê không phúc hậu, rõ ràng các ngươi chỉ có một nữ tử cùng hai đứa trẻ con, lại cố tình làm cho mọi chuyện lớn như vậy, cái gì mà thế lực phía sau ngươi và thế lực của Long Vương cốc chứ? Có mạnh mẽ như vậy sao?

Nếu lão thật sự muốn hợp tác với cao thủ Nội tông Vân tộc thì chỉ cần ra tay với hai mẹ con kia và tiểu Thái tử là được, tin tức không truyền ra ngoài, thì thế lực của Vân Khê và Long Vương cốc muốn báo thù cũng không biết đi nơi nào để báo thù.

Nhưng sự tình cũng có vạn nhất, một khi tiết lộ tin tức ra ngoài, vô luận là thế lực phương nào cũng không dễ dàng đối phó, đều có thể mang đến tai họa ngập trời cho Đoan Mộc gia tộc.

Khó!

“Đoan Mộc gia chủ, nếu ngươi muốn bắt tay với Vân Khê, vậy thì đừng trách ta nói ra bí mật của ngươi.” Hà trưởng lão cười lạnh, uy hiếp.

“Đừng! Ta, ta chọn…” Đoan Mộc gia chủ bước vội về phía Hà trưởng lão, thần thái kia như khẩn cầu nàng, muốn đầu hàng nàng. Hà trưởng lão âm thầm vui vẻ, khóe môi nhếch cao, đột nhiên trước mắt vụt qua một tia sáng lạnh lẽo bức người, Hà trưởng lão chỉ cảm thấy ở bụng truyền đến một cơn đau đớn. Nàng ngỡ là ảo giác của mình nhưng khí cúi đầu nhìn lại mới phát hiện bụng của mình bị một thanh đoản đao đâm thủng.

Chủ nhân của đoản đao không ai khác chính là Đoan Mộc gia chủ.

Toàn trường nhất thời nổ tung.

Hành động bất thình lình của Đoan Mộc gia chủ khiến mọi người chấn động.

Một đao bất ngờ, một đao mãnh liệt mau lẹ, một đao trí mạng!

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, tính mạng của Hà trưởng lão đi đời!

Không chỉ những cao thủ đến từ Nội tông Vân tộc bị chấn kinh mà những cao thủ của Đoan Mộc gia tộc cũng vô cùng bất ngờ, hóa ra gia chủ đã quyết định, quyết định của ngài lại vô cùng kiên quyết, một đao lấy mạng Hà trưởng lão, lấy hành động thực tế biểu hiện lập trường của mình.

“Người tới, bắt hết cao thủ Nội tông Vân tộc cho ta.” Sắc mặt Đoan Mộc gia chủ hiện lên vẻ ngoan lệ, ánh sáng khát máu vụt qua đáy mắt, lộ ra một mặt tính cánh quyết đoán, mạnh mẽ của lão.

Trong phòng, gió khởi mây phun, chiến đấu căng thẳng.

Vân Khê bình tĩnh nhìn tất cả, thâm trầm nhìn Đoan Mộc gia chủ một cái, sau đó dẫn con trai yên lặng rời khỏi phòng.

Trong phòng truyền ra tiếng đánh nhau kịch liệt, ở bên ngoài, rất nhiều cao thủ mạnh mẽ tiến vào phòng, gia nhập cuộc chiến.

Cao thủ Nội tông Vân tộc người người thực lực không tầm thường, nhưng chung quy lại là thế đơn lực bạc, sao có thể chống đỡ toàn bộ cao thủ Đoan Mộc gia tộc?

Vân Khê không nhúng tay vào, ngồi xem kết quả cuộc chiến.

Đoan Mộc Hùng lặng lẽ rời khỏi cuộc chiến, đi đến bên cạnh Vân Khê: “Khê nhi, con cảm thấy chuyện này thế nào?”

Vân Khê đảo mắt, nói: “Vị Đoan Mộc gia chủ này không đơn giản, dã tâm của hắn thật lớn, lại tâm ngoan thủ lạt *(lòng dạ thâm sâu, ra tay độc ác)*, sớm muộn gì cũng trở thành tai họa. Cha nuôi, người và Tiểu Tĩnh nên mau chóng rời khỏi Đoan Mộc gia tộc đi, ta thấy tâm cơ của gia chủ rất thâm trầm, chắc gì đã thực lòng đối đãi hai

người?”

“Khê nhi, con nói đúng. Từ ngày ta cùng Tiểu Tĩnh vào Đoan Mộc gia tộc, Tiểu Tĩnh chưa bao giờ cười vui vẻ, ta nghĩ thời gian có thể thay đổi tất cả, một ngày nào đó con bé nhất định sẽ hạnh phúc. Là lỗi của ta, thiếu chút nữa đã hại chết Tiểu Tĩnh…” Đoan Mộc Hùng nhớ tới chuyện cháu gái suýt chết đuối lại tức giận vô cùng.

Vân Khê đoán ý đại khái qua lời nói của ông, an ủi: “Tiểu Tĩnh không sao là may mắn rồi. Cha nuôi cũng không cần tự trách. Ta muốn kiểm tra tình trạng độc mà những người trong phòng kia trúng phải, cũng có chút khó khăn, ta nghĩ ở lại đây mấy ngày, sau khi chế tạo được giải dược thì sẽ nhanh chóng rời khỏi đây. Đến lúc đó, hai người hãy đi cùng chúng ta đi.”

Đoan Mộc Hùng gật đầu: “Được, vậy đến lúc đó chúng ta cùng nhau rời đi.”

Vân Khê chuyên chú nhìn vào gian phòng đang toát ra huyền khí càng ngày càng mãnh liệt, nàng mỉm cười nói: “Đúng rồi, trước tiên, ngài không nên để ai biết chuyện này, cũng không thể có những biểu hiện bất thường. Ta lo lắng Đoan Mộc Gia chủ chưa chắc chịu để hai người rời đi, dù sao Tiểu Tĩnh nó……”

Tiểu Tĩnh đích thị thiên phú kinh người, bất luận kẻ nào cũng sẽ sinh lòng mơ ước, huống chi là kẻ có dã tâm như Đoan Mộc Gia chủ? Từ khi hắn một chưởng đánh chết Hà trưởng lão, chưởng lực mạnh mẽ, nàng đã liệt đối phương vào sổ đen

Đối phó người như vậy, phải cẩn thận mới được.

Trong lúc suy tư, từ trong phòng đột nhiên bắn ra một quả đạn tín hiệu, Vân Khê nhanh tay nhanh mắt, triệu hồi Tiểu Cửu, thời điểm

đạn tín hiệu chưa kịp phát nổ, đã bị tiểu cửu nuốt vào trong bụng

Cao thủ Nội tông Vân tộc muốn cầu cứu? Cửa nhỏ cũng không có!

Vân Khê biết rõ rằng, mục đích cuối cùng của bọn họ chính là đi tới Nội tông Vân tộc, làm một cuộc đại chiến. Trước đó, không thể đánh rắn động cỏ. Cho nên hiện tại chỉ có thể bí mật xử lí những cao thủ Nội tông này.

Thời gian dần trôi qua, kịch đấu bên trong gian phòng diễn ra ngày càng ác liệt, cả gian phòng bị lung lay, có dấu hiệu không trụ được nữa.

Đột nhiên, không biết là người nào rống to một tiếng, huyền khí cường đại mãnh liệt tràn ra bên ngoài.

Cả gian phòng sụp đổ.

Từ trong đống phế tích, các cao thủ Đoan Mộc Gia tộc nhanh chóng đi ra ngoài, sau một cuộc ác chiến, một nửa số cao thủ trong đó bị thương, có mấy người chết, đây là bọn hắn phải trả giá cao.

Lựa chọn như vậy, bọn họ nhất định phải trả giá thật nhiều, nếu không sợ là đến cuối cùng họ phải trả một cái giá lớn hơn bây giờ.

Đoan Mộc Gia chủ cả người đầy máu, đứng trước mặt Vân Khê nói: “Vân Khê cô nương, Cao thủ Nội tông Vân tộc đã bị chúng ta tiêu diệt toàn bộ, cô nương còn có chỉ thị gì không?”

Vân Khê lãnh đạm nhìn qua hiện trường, không nhanh không chậm nói: “Ngươi làm rất tốt! Chỗ ta có chút thuốc trị thương, ngươi đem phân phát cho người trong tộc, không tới một ngày, thương thế của bọn họ có thể khôi phục hoàn toàn.”

Đoan Mộc Gia chủ ánh mắt phát sáng, nhìn nàng đưa tới chai thuốc, hai tay run rẩy nhận lấy.

Vết thương trên người bọn họ, theo phương pháp chữa thương thông thường, cần khoảng ba đến bảy ngày mới có thể hoàn toàn khôi phục, nàng nói dùng thuốc của nàng, chỉ cần một ngày có thể hoàn toàn khôi phục. Này có ý nghĩa như thế nào?

Trong tay có dược liệu trân quý, Đoan Mộc Gia chủ có chút không nỡ đem đan dược phân phát cho thủ hạ, nhưng không có biện pháp, mọi người đều thấy, hắn cũng không thể một mình đem nó độc chiếm.

Giao đan dược cho một vị trưởng lão bên cạnh để hắn đi phân phát cho mọi người.

“Đem những thi thể trong phòng tới nơi khác, ta muốn cẩn thận kiểm tra lại.” Vân Khê lại nói.

“Được, ta lập tức phân phó người đi làm.” Đoan Mộc Gia chủ đáp.

“Mặt khác, đi chuẩn bị cho mẹ con chúng ta hai căn phòng, ta sẽ ở chỗ này thêm mấy ngày, cho đến khi nghiên cứu ra giải dược mới thôi.” Vân Khê nói.

“Được.” Đoan Mộc Gia chủ cúi đầu, đem tất cả tâm tình che dấu.

Mấy ngày tiếp theo, Vân Khê chuyên tâm nghiên cứu độc tính và giải dược, Long Thiên Tuyệt vẫn ẩn thân, du tẩu trong Đoan Mộc gia tộc, đem trên dưới Đoan Mộc nhất thanh nhị sở.

Đoan Mộc Tĩnh có Tiểu Mặc cùng Tiểu Bạch làm bạn, cả người một lần nữa bừng lên sức sống, phảng phất lại nhớ tới hình ảnh thanh

mai trúc mã trước kia, hai người như hình với bóng.

Mặt trời chiếu sáng đang dần ngả về phía tây, hai tiểu tử quơ chân, ngồi ở hồ sen, vừa ngắm hoàng hôn, vừa tán gẫu.

“Tiểu Mặc ca ca, huynh nói người đã chết, đến tột cùng sẽ đi đến nơi nào?”

“Tại sao đột nhiên hỏi cái này?” Tiểu Mặc nhíu mày, xoa đầu Tiểu Tĩnh nói, “Nhân sinh của chúng ta giờ mới bắt đầu, hẳn là suy nghĩ xem lớn lên rốt cuộc muốn làm người như thế nào, mà không phải suy nghĩ phụ thân cùng mẫu thân bọn họ nghĩ chuyện gì hiểu chưa?”

Đoan Mộc Tĩnh nháy mắt mấy cái, chần chờ gật gật đầu: “Tiểu Mặc ca ca lớn lên, muốn làm một người như thế nào?”

Tiểu Mặc mím môi cái miệng nhỏ nhắn, suy nghĩ một chút, ánh mắt sáng ngời, nói: “Ta nha…… Ta muốn trở thành một luyện khí sư giỏi nhất đồng thời là một cao thủ lợi hại nhất! Còn có……”

“Còn có cái gì?” Đoan Mộc Tĩnh tò mò hỏi.

Tiểu Bạch cũng biến thành một quả cầu nhỏ, chen vào hai người, lấy ánh mắt hiếu kì nhìn Tiểu Mặc, nó cũng là lần đầu tiên nghe được nguyện vọng của Tiểu Mặc.

“Còn có chính là……” con ngươi Tiểu Mặc chuyển, đột nhiên sáng ngời nở nụ cười, “Ta còn muốn trở thành một ca ca tốt nhất và là một trượng phu tốt nhất!”

“Trượng phu là cái gì?” Đoan Mộc Tĩnh u mê nháy mắt mấy cái, Tiểu Bạch cũng hỏi.

Tiểu Mặc khinh bỉ, đôi mắt ti hí liếc về phía một người một thú, nói: “Cha ta chính là trượng phu của mẹ ta, tương lai ta thành thân, ta nhất định sẽ hảo hảo mà sủng ái thê tử, đối với nàng còn tốt hơn so với phụ thân đối với mẫu thân.”

“Làm thê tử của Tiểu Mặc ca ca, nhất định sẽ rất hạnh phúc…… Thật hâm mộ nha.” Đoan Mộc Tĩnh thật lòng ước mơ, thê tử của Tiểu Mặc ca ca tương lai nhất định sẽ rất đẹp rất đẹp sao?

“Tiểu Mặc Mặc, ta có thể làm tân nương tử không?” Tiểu Bạch hỏi, chủ động ghi danh.

Tiểu Mặc treo mấy cái hắc tuyến, im lặng liếc về phía nó: “Tiểu Bạch, người và thú không thể thành thân.”

“Ta biến thành người, không phải có thể sao? Tiểu Mặc Mặc, ngươi sẽ lấy ta làm tân nương tử sao?” Tiểu Bạch tung mình lăn một vòng, lập tức trở lại hình dáng con người, khuôn mặt nhỏ nhắn hướng về phía Tiểu Mặc, tràn đầy mong đợi.

Tiểu Mặc trên trán hắc tuyến lập tức gấp bội: “Nam nhân cùng nam nhân không thể thành thân.”

Tiểu Bạch nhất thời thất vọng, không nhịn được khóc lóc om sòm đứng lên: “Làm sao có nhiều điều không thể vậy? Đều do phụ thân cùng mẫu thân, làm sao không sinh ta là một nữ nhi chứ?”

Tiểu Mặc vô lực cúi thấp đầu nói: “Tiểu Bạch, nữ nhi không phải là một con con số, nữ nhi là một người.”

Nhìn vẻ mặt Tiểu Bạch hoàn toàn tuyệt vọng, Đoan Mộc Tĩnh che cái miệng nhỏ nhắn, cười trộm không ngừng. Không biết nghĩ tới điều

gì, tiếng cười đột nhiên dừng lại, nàng cúi đầu, ánh mắt từ từ ảm đạm.

“Tiểu Mặc ca ca, nếu như muội chết…… Sau này huynh có thê tử, huynh còn có thể nhớ tới muội sao?”

Quyển 6 - Chương 94: Cùng vui cùng vui, sớm sinh quý tử

“Tiểu Tĩnh, không nên suy nghĩ bậy bạ. Chỉ có người xấu mới chết, muội lương thiện, đáng yêu như vậy nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi.”

“Thật sao?” Đoan Mộc Tĩnh không tự tin hỏi lại.

“Đương nhiên! Chúng ta đều là những người lương thiện, đều sẽ sống lâu, có khi lại giống lão lão tổ tông, sống trên vạn năm!”

Dưới sự cuốn hút từ lòng tự tin của Tiểu Mặc, tâm tình Đoan Mộc Tĩnh dần dần tốt trở lại, hai đứa trẻ con và một thú sủng tiếp tục câu chuyện tương lai của mình.

Phòng luyện đan.

Vân Khê ngày đêm nghiên cứu độc tính rốt cuộc cũng có phát hiện mới.

“Nếu ta đoán không sai, loại độc này được chế ra từ một loại độc khác, phối chế giải dược của một loại độc này cũng không khó, nhưng nếu như loại độc ban đầu của nó xuất hiện, vậy thì rắc rối rồi.”

Long Thiên Tuyệt và Đoan Mộc Hùng đứng hai bên trái phải, khó hiểu nhìn về phía nàng.

“Loại độc ban đầu có tên là Mê băng vụ, tên nghe thì không có gì nhưng độc tính lại rất ác liệt. Theo hiểu biết của ta, loại độc dược này đứng hàng thứ nhất về độc tính trong tất cả các loại độc dược, độc

tính của nó còn mạnh mẽ, kinh khủng hơn so với Đoạn trường thảo, Hạc đỉnh hồng. Người nào mà tiếp xúc với loại độc này sẽ không chết ngay lập tức nhưng lại nửa sống nửa chết… Chuyện thống khổ nhất của đời người chính là muốn chết mà không chết được.” Vân Khê suy tư, không biết nghĩ đến cái gì, thần sắc từ từ khác thường.

“Chẳng lẽ không có giải dược? Ngay cả Tru Tiên đan cũng không giải được?” Long Thiên Tuyệt nói.

Vân Khê lắc đầu: “Tru Tiên đan cũng không giải được độc này, trừ phi là…”

“Là cái gì?” Đoan Mộc Hùng hỏi.

“Trừ phi là đan dược cao cấp nhất trong truyền thuyết, hơn cả Tru Tiên đan – Tạo Hóa đan!”

Long Thiên Tuyệt và Đoan Mộc Hùng nhất thời im lặng, Long Thiên Tuyệt hiểu rất rõ sự khó khăn khi bào chế Tru Tiên đan, lúc trước bọn họ mất rất nhiều công sức mới có thể thu đủ trăm loại dược liệu, hiện tại, cấp bậc của Tạo Hóa đan còn cao hơn, có thể thấy quá trình bào chế sẽ có bao nhiêu khó khăn.

“Mê băng vụ? Tạo Hóa đan?” Tiểu Phượng hoàng đột nhiên hiện thân, gia nhập vào giữa mấy người, nói: “Vân Thanh Uyển phái ra nhiều cao thủ Nội tông như vậy, lại không tiếc lấy ngư dân thử độc, mục đích của ả là gì? Ta từng xem qua sách có nói về Mê Băng vụ, trong sách viết, Mê băng vụ là một loại kịch độc nhưng đồng thời cũng là một loại dược liệu tốt để bảo tồn thi thể…”

Nói tới đây, nó đột nhiên xù lông chim, run run, “Không thể nào! Tuyệt đối không thể! Nhất định là vì chuyện khác, nhất định là vì chuyện khác…”

Nhìn thấy biểu hiện khác thường như vậy, hai người Vân Khê và Long Thiên Tuyệt cũng đoán ra, đồng tình nhìn về phía bà.

Chờ đợi vạn năm lại chỉ nhận được kết cục tuyệt vọng này, bà ấy sao chịu nổi?

“Ông ta cũng chưa hẳn đã chết, nếu như ông ta đã chết, hẳn là Tông chủ sẽ không lo lắng tìm kiếm giải dược của mê băng vụ như vậy.”

Lời nói của Vân Khê làm cho đáy lòng Vân Huyên lại dấy lên hy vọng: “Ngươi nói đúng, Vân Thanh Uyển hao tổn tâm cơ như vậy nhất định là vì muốn cứu người. Ngày đó, bản thân Tiêu Dao bị trọng thương, ta cố ý tiến vào tế đàn Thiên Ma, hái Ma tâm liên cho chàng, chỉ tiếc ta thất bại. Không có Ma tâm liên, không biết thương thế của Tiêu Dao sẽ thế nào, chàng có thể…”

“Vậy là tốt rồi! Muốn luyện chế Tạo Hóa đan, Ma tâm liên là một loại dược liệu không thể thiếu.” Vân Khê nói.

“Thật tốt quá!Vậy nhất định ngươi phải giúp ta luyện chế Tạo Hóa đan!” Vân Huyên mừng rỡ như điên.

Vân Khê khiêu mi, không trực tiếp đồng ý với bà ta, “Luyện chế Tạo Hóa đan nói dễ hơn làm. Trước mắt vẫn nên luyện chế giải dược, cứu ngư dân và Thần Long trước đã.”

Ngay tại lúc mấy người Vân Khê thương lượng giải độc như thế nào, Đoan Mộc gia chủ nghênh đón một vị khách không mời mà đến.

“Tông chủ, thỉnh ngài minh giám, những cao thủ Nội tông đều bị Vân Khê giết chết, tại hạ bị uy thế của nàng bức bách mới phải cúi đầu thuận theo nàng.”

Đoan Mộc gia chủ cẩn thận nhìn sắc mặc của Vân Thanh Uyển, cẩn thận trả lời.

Vân Thanh Uyển híp mắt, lộ ra vài phần tức giận: “Lại là Vân Khê! Sao ả ta có thể đến đây? Là ngươi tiết lộ tin tức cho ả?”

“Tại hạ tuyệt đối không dám! Là chính Vân Khê tự tìm đến, nghe nói là vì phát hiện ngư dân ở vùng Đông Hải có dấu hiệu trúng độc, theo manh mối tìm được đến nơi này, hiện giờ bọn họ đang nghiên cứu độc mà ngư dân trúng phải, hơn nữa còn muốn chế tạo giải dược.”

“Nghiên cứu chế tạo giải dược?” thần sắc Vân Thanh Uyển bỗng dưng thay đổi, “Sao ta lại quên Vân Khê chính là cao thủ luyện đan chứ, có thể nàng sẽ luyện chế được giải dược của mê băng vụ. Ngươi nghe kĩ cho ta, từ giờ trở đi, mỗi giây mỗi khắc phải theo dõi nhất cử nhất động của Vân Khê, một khi thấy gió thổi cỏ lay lập tức báo cho ta, biết chứ?”

Tâm tư Đoan Mộc gia chủ xoay chuyển rất nhanh, nhanh chóng hiểu rõ dụng ý của Tông chủ, hắn giả bộ thưa dạ, gật đầu nói: “Xin Tông chủ yên tâm, tại hạ nhất định sẽ theo dõi chặt bọn họ, tùy thời báo lại cho ngài.”

“Ừ, nếu như bọn họ muốn dược liệu đặc biệt nào đó, ngươi cũng phải mau báo cho ta biết, ta sẽ nghĩ biện pháp tìm tới cho bọn họ.”

“Dạ, tại hạ ghi nhớ.”

“Bây giờ ngươi lập tức đi xem bọn họ cần những dược liệu nào.”

“Dạ” Đoan Mộc Gia chủ âm thầm kinh ngạc, giải dược Tông chủ thực sự muốn nhận được đến tột cùng là vì cái gì? Vì muốn nhận được

giải dược, chuyện những cao thủ Nội tông Vân tộc bị giết cũng không truy cứu. Không dám hỏi nhiều, hắn nhanh chóng rời khỏi phòng.

Phòng luyện đan, Vân Khê tính toán những dược liệu cần dùng.

“Những dược liệu này, Đan học viện cùng Đan minh có thể cung cấp được, duy chỉ có ba dược liệu đó có chút phiền phức, sợ là cần một chút thời gian tự mình đi lấy. Sợ là cần hao phí không ít thời gian, cũng không biết Thần Long cùng những thôn dân này có thể chịu đựng được không.”

“Không sao, nàng đem dược liệu đặc thù cặn kẽ viết đi, ta để cho người Lăng Thiên Cung ngồi Thần Long đi lấy, tin tưởng có thể giảm bớt không ít thời gian.”

Đoan Mộc Hùng nghe hai vợ chồng nói, không khỏi kinh sợ, cả Long Tường đại lục chỉ sợ cũng chỉ có vợ chồng bọn họ mới có thể làm được chuyện như vậy.

Lấy dược liệu, cưỡi Thần Long,thật là oai phong?

Ngoài cửa, tiếng gõ cửa vang lên, nguyên lai là Đoan Mộc Gia chủ đi tới phòng luyện đan.

Đoan Mộc Hùng đón gia chủ, Long Thiên Tuyệt nhanh chóng ẩn thân, đứng một bên, đánh giá Đoan Mộc Gia chủ.

“Vân cô nương, giải dược nghiên cứu thế nào rồi? Độc của những người dân này, có thể giải được không?” Đoan Mộc Gia chủ hỏi.

Vân Khê nhìn hắn, nói: “Có thể, chẳng qua vài dược liệu có chút phiền phức.”

Đoan Mộc Gia chủ chủ động nói: “Trong phủ của ta cất dấu có ít dược liệu trân quý, nếu như Vân cô nương cần những dược liệu này, nói cho ta biết, ta nhất định trong thời gian ngắn nhất đem dược liệu tới.”

Vân Khê đưa cho hắn danh sách dược liệu mới viết, nghe hắn nói như thế, nàng dĩ nhiên cầu còn không được, trực tiếp đem việc tìm kiếm dược liệu giao cho hắn: “Vậy làm phiền Đoan Mộc Gia chủ, bất quá phía trên này có ba vị dược liệu khó có thể tìm được……”

Không đợi nàng đem nói cho hết lời, Đoan Mộc Gia chủ giành nói: “Vân cô nương cứ việc yên tâm, chuyện dược liệu cứ để ta lo.”

Vân Khê đáy lòng hơi kinh ngạc, nhưng không hỏi, đợi Đoan Mộc Gia chủ rời đi, Long Thiên Tuyệt một lần nữa hiện thân: “Hỏi cũng không hỏi là ba dược liệu kia, hắn liền đáp ứng…… Khê Nhi, nàng ở đây chuẩn bị luyện đan, ta đi xem một chút.”

Vân Khê gật đầu đồng ý, phản ứng Đoan Mộc Gia chủ, đúng là rất kỳ hoặc. Lấy quan sát nàng đối với Đoan Mộc Gia chủ, hắn tuyệt đối không phải là một người nhiệt tình như vậy, nếu hắn thấy không có lợi, hắn căn bản sẽ không đi làm, hiện tại như thế tích cực chuẩn bị dược liệu, sau lưng chắc chắn có vấn đề.

Vân Thanh Uyển vẫn chờ ở thư phòng, thấy Đoan Mộc Gia chủ quay lại, nàng vội vàng hỏi tới: “Thế nào? Bọn họ nghiên cứu ra giải dược không?”

“Đã nghiên cứu ra, bọn hắn đang chuẩn bị nguyên liệu để luyện đan. Đây là danh sách dược liệu.” Đoan Mộc Gia chủ cung kính đem danh sách dâng lên.

Vân Thanh Uyển nhìn lướt qua, tầm mắt nàng xẹt qua ba loại dược

liệu cuối cùng, nàng khẽ cau mày: “Xem ra, bổn tọa phải tự mình đi một chuyến đến Vạn Trượng nhai *(Vực Vạn Trượng)*, ba loại dược liệu này chỉ có ở đó mới tìm được.”

Nói xong, nàng xoay người muốn đi, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, xoay người lại, hừ nhẹ: “Ngươi tốt nhất nên giữ vững lập trường cùng thân phận của mình, không nên quên, người Đoan Mộc Gia tộc đã từng phản bội cấm kỵ nhất tộc, nếu bọn họ biết chân tướng sự tình, ngươi cho rằng ngươi còn có cơ hội đứng trước mặt bổn tọa sao?”

Đoan Mộc Gia chủ cả người chấn động, cả người thật giống như đông cứng. Nàng rốt cục vẫn phải nhớ chuyện Nội tông cao thủ bị giết, đây là đang cảnh cáo hắn.

Hai chữ phản bội, giống như là một thanh đao kề trên cổ hắn tùy thời có thể rơi xuống, lấy tánh mạng của hắn.

Hắn vừa muốn đề phòng Vân Khê, không để cho nàng biết chuyện này, một mặt lại bị Vân tộc ức hiếp, để tránh bọn họ đem chuyện này lộ ra ngoài, làm cho người Đoan Mộc Gia tộc chịu tai họa.

Hắn cảm giác mình bị ép ở giữa, tiến thối lưỡng nan.

Vân Thanh Uyển nói xong, xoay người rời đi

Đoan Mộc Gia tộc từng phản bội cấm kỵ nhất tộc? Long Thiên Tuyệt đứng ngoài cửa, chính mắt thấy tông chủ rời thư phòng, hắn đã bị kinh ngạc.

Đầu tiên là sự xuất hiện của tông chủ làm cho hắn kinh ngạc, có thể làm cho tông chủ tự mình tới, có lẽ đúng như Vân Huyên suy đoán, tông chủ muốn nhận được giải dược, hơn phân nửa là vì Đinh Tiêu Dao.

Tiếp theo, lời tông chủ nói…, để cho hắn thất kinh.

Đoan Mộc Gia tộc từng phản bội cấm kỵ nhất tộc, chẳng lẽ, năm đó cao thủ Vân Huyễn điện có thể tìm được chỗ ẩn thân của cấm kỵ nhất tộc, là người Đoan Mộc Gia tộc mật báo, bán đứng bọn họ?

Nghĩ đến khả năng này, ánh mắt Long Thiên Tuyệt bỗng dưng thâm trầm xuống, xoáy lên một cổ nước xoáy.

Nếu không phải cấm kỵ nhất tộc phát sanh biến cố, Khê Nhi cũng sẽ không gặp nhiều tai họa như vậy, sẽ không chia lìa cha mẹ cùng huynh trưởng, đây hết thảy cũng là Đoan Mộc Gia tộc ban cho!

Tuyệt đối không thể tha thứ!

Ánh mắt của hắn càng ngày càng ảm, hơi thở trầm thấp bao phủ hắn, cả người hắn như sát thần.

Long Thiên Tuyệt cũng không có nói việc này nói Vân Khê, Vân Khê chuyên chú chuẩn bị luyện đan, không tới hai ngày, nàng cần chuẩn bị đầy đủ dược liệu.

Vân Khê mời tất cả mọi người Đoan Mộc gia tộc tới xem, công khai luyện chế đan dược.

Hiện trường tấp nập, tất cả cao thủ Đoan Mộc Gia tộc tụ tập đến hiện trường, so với Tân Tú tỷ võ còn náo nhiệt hơn, hoành tráng hơn.

Vân Khê vốn không muốn công khai luyện chế đan dược, đông người náo loạn như vậy có thể ảnh hưởng tới quá trình luyện đan, nhưng ngoài dự liệu chính là, Long Thiên Tuyệt rất tán thành chuyện này, hơn nữa còn muốn nàng hướng Đoan Mộc gia chủ yêu cầu,

người Đoan Mộc Gia tộc đều phải đến hiện trường quan sát, không ai được vắng mặt, như thế mới có thể thấy Đoan Mộc gia tộc tôn trọng việc luyện đan này

Đoan Mộc Gia chủ cũng có quyết định của chính mình, muốn mời Vân Khê công khai luyện đan, thứ nhất để cho luyện đan sư của gia tộc xem xét, thứ hai là để tông chủ âm thầm quan sát, đối với yêu cầu của Vân Khê, hắn không do dự, nhanh chóng đáp ứng, chỉ cho là nàng coi trọng hư vinh, hy vọng có thể nhận được chú ý của nhiều người.

Hiện trường luyện đan, theo quá trình luyện đan của Vân Khê càng ngày càng náo nhiệt

“Vân cô nương không hổ là nguyên lão trẻ tuổi nhất Đan minh, tài nghệ luyện đan xuất thần nhập hóa, hôm nay có thể có may mắn tận mắt nhìn thấy, không có gì còn tiếc nuối.”

“Lần trước Vân cô nương ở Đan minh luyện chế Tru Tiên đan, đó mới gọi rung động! Lúc ấy tất cả Luyện Đan Sư của Đan minh nhìn chăm chú, cảm thấy không bằng, thử hỏi trên đời này trừ Vân cô nương, còn ai có thể luyện chế ra Tru Tiên đan chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết?”

“Đáng tiếc hôm nay luyện chế chẳng qua là Giải dược……”

“Chớ coi thường Giải dược, nó không giống đan dược bình thường, đan dược do Luyện Đan Sư đẳng cấp cao luyện chế hiệu quả bất đồng. Ngươi nhìn xem, Vân cô nương luyện chế được Giải dược, nhất định là độc nhất vô nhị.”

“Thần kì như vậy? Không phải là Giải dược bình thường, chẳng lẽ còn có thể biến thành tiên đan?”

“……”

Đám người sôi sục.

Tiểu Mặc đi theo Đoan Mộc Tĩnh, ngồi lẫn trong đám người, nghe mọi người bình luận,có chút tự hào.

“Tiểu Mặc ca ca, Vân di thật là lợi hại, tất cả mọi người đang bàn luận về nàng!” Đoan Mộc Tĩnh sùng bái nói.

“Chờ ta sau này thành luyện khí sư cao cấp, Tiểu Tĩnh tới quan sát ta luyện khí nha.”

“Ừ, muội nhất định sẽ tới, Tiểu Mặc ca ca cố gắng lên!”

Hai đứa bé bèn nhìn nhau cười.

Bọn nhỏ nhìn Đoan Mộc Tĩnh hâm mộ, từ trước bọn chúng không nhìn trúng Đoan Mộc Tĩnh, cô lập bé, không chơi với bé. Hiện tại cô bé biến hóa nhanh chóng, chẳng những đánh bại Đoan Mộc Nịnh Nhi, thắng được Tân Tú tỷ võ, còn là bằng hữu của Long thái tử cùng Long gia Tiểu công tử. Nói không chừng cô bé có thể được gia chủ thu làm đệ tử thân truyền, trở thành người thừa kế gia chủ.

Tựa hồ tất cả chuyện tốt đến trên người của bé, bé không khỏi quá mức may mắn đi?

Đoan Mộc Gia chủ ngồi ở trong đám người, ngó xung quanh, có chút thấp thỏm bất an.

Tông chủ đã tới hiện trường sao? Vì sao hắn không phát hiện được?

Bên trong phủ ầm ầm, bên ngoài phủ yên tĩnh có chút dị thường.

Dựa vào trực giác lăn lội trên giang hồ nhiều năm, Đoan Mộc Gia chủ cảm giác được chuyện này có chút không đúng, hướng Tạ trưởng lão bên cạnh ngoắt ngoắt tay: “Đi bên ngoài phủ xem một chút, có cái gì tình huống, lập tức hướng ta hồi báo.”

“Dạ, gia chủ.” Tạ trưởng lão lên tiếng, hướng ngoài cửa đi tới.

Tạ trưởng lão rất nhanh đi tới cửa phủ, ngoài cửa im ắng, chỉ nghe thấy tiếng lá rơi xào xạ. Trong ngày thường, ngoài cửa người đi đường mặc dù không nhiều lắm, nhưng vẫn có ít người qua lại, hôm nay ngay cả một bóng người cũng không thấy.

Gia chủ dự cảm quả nhiên là đúng, ngoài phủ quá an tĩnh, an tĩnh rất không bình thường.

“Các ngươi ở chỗ này nâng cao tinh thần, hãy nhìn cho kỹ, một khi phát hiện có cái gì dị thường, lập tức phát ra đạn tín hiệu báo động trước, biết không?” Hắn phân phó hai gã thủ vệ ngoài cửa.

“Dạ, Tạ trưởng lão.”

“Ta đi phía trước xem xét một chút.” Tạ trưởng lão là người cẩn thận, cũng là bởi vì thế nên mới được gia chủ trọng dụng, hắn không yên lòng, quyết định đi điều tra

Vù vù tiếng gió, Tạ trưởng lão bước chân đi trên đường, cửa hàng hai bên đường đóng cửa. Không có một bóng người chỉ có tiếng lá rơi.

Chuyện gì xảy ra?

Đang do dự,thấy bên đường một tửu lâu mở cửa, Tạ trưởng lão theo bản năng nắm chặc bội kiếm bên hông, thấy có một nữ tử từ bên trong đi ra, một thân xiêm y màu đỏ, trang phục bán quán, nàng xách một cây chổi, bắt đầu quét dọn.

Tạ trưởng lão thấy là nữ tử, cho nên buông lỏng cảnh giác, cất bước đi về phía trước hỏi: “Vị cô nương này, hôm nay tửu lâu làm sao đến bây giờ còn chưa mở cửa? Hơn nữa, lão phu chưa từng thấy qua cô nương, cô nương mới tới tửu lâu làm việc sao?”

Nàng kia không để ý đến hắn, lắc thân, vòng qua hắn, hướng nơi khác quét dọn.

Bị bỏ qua như thế, Tạ trưởng lão hơi có chút tức giận, đi lên mấy bước, lần nữa hỏi tới: “Cô nương, lão phu đang hỏi lời của ngươi, làm sao ngươi không trả lời?”

Nàng kia vẫn không không để ý, hai đầu lông mày tự có một cổ anh khí không ngừng thoáng hiện, Tạ trưởng lão nổi giận, đột nhiên đưa tay, kéo lấy ống tay áo nàng: “Ngươi điếc à?”

Ai ngờ, nàng kia đột nhiên hô to lên: “Có ai không, vô lễ với a! Lão đầu nhi Đoan Mộc Gia tộc đùa bỡn lưu manh ——”

Tạ trưởng lão không ngờ tới, cô nương này đột nhiên hô lớn, hơn nữa…… Lão lưu manh?

Hắn sống hơn nửa đời người, còn chưa từng chịu sỉ nhục như vậy, tức giận, đang muốn phát tác, lúc này, cả con đường cái đột nhiên ồn ào lên, một cửa sổ bị đẩy ra, có đủ loại hình dạng người, cầm trong tay chổi, gạch,dao chặt thịt, hướng hắn đánh tới.

“Đánh chết lão lưu manh!”

“Ném chết hắn!”

“Chiếm tiện nghi của phu nhân ta, còn muốn sống đi ra ngoài? Cửa nhỏ cũng không có! Các người đập hắn cho ta!”

Một nhóm người cùng vũ khí, xung phong liều chết xông lên.

Tạ trưởng lão tức giận, một đám đám ô hợp, cũng dám ở trước mặt hắn khiêu chiến?

“Hết thảy cút ngay cho lão phu!” huyền khí mạnh mẽ từ trên người hắn thoát ra, một lớp sóng tiếp theo một lớp sóng, cuồn cuộn chạy chồm.

Mọi người lui về sau hơn mười bước.

Nói như thế nào, cũng là trưởng lão của một gia tộc, há lại dễ dàng bị vây đánh như vậy?

Tạ trưởng lão cười lạnh, liếc đám người, khóe miệng cong còn chưa đạt tới điểm cao nhất, đột nhiên trên bầu trời bên trái xuất hiện thần long, gào thét hí dài, bên phải, cũng có một con thú, hình dáng có chút quái dị, đến gần mới phát hiện, nguyên lai là một con Côn Bằng!

A? Thần thú?!

Tạ trưởng lão hít vào thở ra một hơi, lập tức hiểu được, đám ô hợp này không phải là dân chúng bình thường, bọn họ rõ ràng có chuẩn bị mà đến!

Hắn liên tục lùi mấy bước, đột nhiên, phía sau hắn, một tiếng ầm vang, một con thú khổng lồ từ trên không trung rơi xuống, trấn động

cả con đường.

Chỉ một thoáng, Tạ trưởng lão cả người bị ba thú sủng vây quanh, trên bầu trời, mặt đất, trên dưới chừng cũng bị bao vây.

Hai mắt hắn mở to, kèm theo một tiếng xé rách cổ họng, ba thú sủng nhất tề xông lên, vây đánh!

Bùm bùm ——

Thảm thiết cùng cực!

Bên ngoài vòng chiến, “Bách tính ” vây xem rối rít đồng tình lắc đầu, sớm biết để cho bọn họ vây đánh thật tốt, bọn họ so với ba thú sủng “Ôn nhu” hơn nhiều, hắn hết lần này tới lần khác đều không nên xuất hiện, vậy thì không thể làm gì khác hơn là để cho ba thú sủng tới chào hỏi hắn.

Hồng y nữ tử bỏ khăn trên đầu xuống, nói với mọi người: “Được rồi, tất cả mọi người đều đi đi, ai ở chỗ nào thì về vị trí đó, chúng ta còn phải tiếp tục ôm cây đợi thỏ.”

Trong đám người, có một thiếu niên anh tuấn đi ra, đưa tay giúp nàng sửa sang đầu tóc, cười tủm tỉm nói: “Song nhi, chuyện như vậy hay là đổi lại để Băng hộ pháp làm đi. Ngươi bây giờ phải cẩn thận, trong bụng của ngươi nói không chừng đã có tiểu công chúa, cẩn thận nha.”

Dứt lời, lập tức mọi người được cười một trận.

Bách Lí Song hai má nhiễm sắc hồng, tức giận trừng hắn. Bọn họ lúc này mới thành thân mấy ngày, nơi nào nhanh như vậy? Hắn vừa nói như thế, chẳng phải là càng thêm chọc người mơ màng, cho là bọn

họ rất chăm chỉ làm chuyện kia sao?

“Tại sao phải để cho Băng Băng tới? Băng Băng nhà ta nói không chừng trong bụng cũng đã có, các ngươi muốn hại chết tiểu Băng Băng nhà ta sao?” Dung Thiếu Hoa bất mãn trợn mắt, hắn vô tội nhìn về phía người trong lòng của mình.

Băng hộ pháp đen mặt, hai má hơi phiếm hồng.

Người này thật sự quá ghê tởm, đối với nàng trêu đùa coi như xong, bây giờ còn nói loại chuyện này làm cho người ta mơ màng…, sau này làm sao nàng có thể đặt chân đến Lăng Thiên Cung?

“Thì ra là các ngươi cũng nhanh như vậy? Chúc mừng chúc mừng a!” Long Thiên Thần nhẹ nhàng cười, chúc mừng bọn họ.

“Cùng vui cùng vui!” Dung Thiếu Hoa hoàn lễ.

Bách Lí Song cùng Băng hộ pháp hai người liếc mắt nhìn nhau, nhất tề hắc tuyến rơi xuống.

Không có chuyện gì, từ trong miệng bọn họ, giống như thật là có rồi.

“Kính nhờ, hài tử làm sao nhanh chóng có được như vậy? Ta cùng Thiên Tầm ngày đêm cố gắng, đến bây giờ còn không có tin tức đâu, các ngươi mỗi ngày chỉ trao đổi tình cảm một chút, một còn không có chính thức thành thân, làm sao có thể nhanh hơn chúng ta?”

Bạch Sở Mục khinh bỉ nhìn Long Thiên Thần cùng Dung Thiếu Hoa, ngữ khí khinh người, mọi người hướng ba nam nhân quăng ánh mắt khác thường.

Lời nói của hắn trấn động quá lớn.

Cái gì gọi là trao đổi tình cảm? Long Thiên Thần cùng Bách Lí Song hai người nhất tề đen mặt.

Cái gì gọi là không có chính thức thành thân? Dung Thiếu Hoa cùng Băng hộ pháp hai người đồng thời thay đổi sắc mặt.

Cái gì gọi là ngày đêm cố gắng? Long Thiên Tầm xấu hổ hận không có cái lỗ nẻ nào để chui vào

Duy chỉ có Bạch Sở Mục một người hết sức dương dương đắc ý, nhìn xem, các ngươi ai cũng kém hắn, mỗi ngày sống rất có tư vị!

Quyển 6 - Chương 95: Xử lí phản đồ, đánh!

Edit: Tiểu Mộng & Phuong Thanh.

Beta: Tiểu Mộng

Mấy người đang nói chuyện, Tạ trưởng lão bị ba thú sủng quần đấu trong miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết, quá hung tàn rồi! Tại sao có thể đối xử với lão nhân gia như vậy?

Cho dù chết, hắn cũng muốn biết, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, tại sao muốn quần đấu hắn?

“Các ngươi…… Rốt cuộc là người nào?” Tạ trưởng lão người đầy thương tích, khẽ run đưa tay, sờ hông của mình.

“Mau ngăn cản hắn! Hắn muốn thả đạn tín hiệu!” Long Thiên Thần hét to một tiếng, Phì Phì nhẹ nhàng nhảy, rồi nặng nề rơi xuống, chỉ nghe thấy tiếng xương cốt vỡ vụn, Tạ trưởng lão chịu đau, toàn bộ tứ chi hắn bị phế.

Long Thiên Thần ngồi chồm hổm trước mặt hắn, nói: ” Đoan Mộc Gia tộc thiếu nợ, sớm muộn gì cũng phải trả lại, hôm nay chúng ta thay người Vân tộc cấm kỵ nhất tộc đến đòi nợ các ngươi!”

“Cấm kỵ nhất tộc?” Đáy mắt Tạ trưởng lão hiện ra vẻ ngạc nhiên cùng hoảng sợ, Long Thiên Thần lại hỏi, “Nói cho ta biết, năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Các ngươi vì sao lại phản bội cấm kỵ nhất tộc, bán đứng họ? Chỉ cần ngươi nói ra, ta sẽ để ngươi được chết

một cách thống khoái, nếu không, ngươi sẽ ăn không ít khổ.”

Tạ trưởng lão mang theo thần sắc thống khổ, trên tay, thân thể, truyền đến từng trận đau đớn, hắn bắt đầu dao động.

Phủ đệ.

Đoan Mộc Gia chủ thấy Tạ trưởng lão rời đi lâu như vậy, cũng không có trở lại, trong lòng càng thêm bất an, cho nên phái hai gã cao thủ đi thăm dò.

Lúc này, tiến trình luyện đan đã đạt tới thời khắc quan trọng nhất.

Ngửi thấy mùi thuốc từ trong lò đan bay ra, toàn trường hô hấp thật sâu, mùi dược liệu bay tới đâu, làm cho tinh thần phấn chấn.

Lúc này Đoan Mộc Hùng từ chỗ ngồi đứng lên, lặng lẽ mang Tiểu Mặc cùng Đoan Mộc Tĩnh đi.

Đoan Mộc Gia chủ tình cờ quay đầu, phát hiện hai đứa bé đột nhiên không thấy, đồng thời Đoan Mộc Hùng cũng không thấy ngươi bóng dáng.

Qua nhiều năm xông pha giang hồ, sự việc lần này giấy lên hồi lỗi bất an trong lòng hắn, đột nhiên chuông báo động gõ vang, đại sự phải tiến hành rồi!

Hắn đứng dậy, rời đi chỗ ngồi, nhanh chóng rời xa đám người.

Cũng là vào giờ khắc này, Giải Độc Đan ra lò.

Toàn trường tiếng hoan hô ngân vang, không ai chú ý tới sự rời đi của Đoan Mộc gia chủ.

Long Thiên Tuyệt bị những tiếng hô vang này làm cho thất thần, chờ hắn nữa quay đầu nhìn lại đã không thấy bóng dáng của Đoan Mộc Gia chủ.

Con ngươi hẹp dài khẽ nheo lại, tinh quang lóe lên, hắn không nóng nảy, hiện tại cả Đoan Mộc Gia tộc đã bị người của hắn kiểm soát, hắn không tin Đoan Mộc Gia chủ có thể từ trong tay của hắn thoát. Hiện tại hắn muốn thu lưới,tóm sống tất cả bọn họ

Vỗ tay phát tín hiệu, trong lúc mọi người còn đắm chìm trong vui sướng khi đan dược ra lò, trên mái hiên phủ đệ, đột nhiên xuất hiện một nhóm lớn cao thủ, những cao thủ này có thực lực rất mạnh, uy vũ hùng tráng. Trong tay mỗi người đều cầm cung tên, mỗi một chiếc cung, có ba mũi tên, nhất tề nhắm vào đám người ngay giữa sân.

Đám người vốn là còn huyên náo, lập tức yên tĩnh lại.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Bọn họ là người nào? Tại sao có kẻ địch đột kích, phía ngoài một điểm động tĩnh cũng không có?”

Lòng người hoang mang, bắt đầu rối loạn.

“Gia chủ đâu?” Đám người rất nhanh phát hiện không thấy bóng dáng gia chủ. Ở thời khắc mấu chốt, gia chủ không thấy bóng người, lòng người càng thêm loạn.

Một góc mái hiên, có một người mặc áo bào màu xanh, vươn người mà đứng, hướng về phía một góc phía sân khom người nói: “Tôn chủ, người của chúng ta đã bao vây toàn bộ Đoan Mộc Gia tộc, ngay cả con ruồi cũng bay không lọt!”

Vân Khê hơi kinh ngạc, đột nhiên xảy ra biến cố làm nàng không có chuẩn bị. Nàng hoàn toàn không biết đây là an bài của Long Thiên Tuyệt, cho đến khi thấy thân ảnh của Vân hộ pháp, nàng mới hiểu ra.

Trên mái hiên, tất cả cao thủ cầm cung tên trong tay, nhất tề hướng cùng một hướng nghênh lạy, trên mặt mỗi người đều thành kính.

Lâm vào khủng hoảng những cao thủ Đoan Mộc Gia tộc cùng nhau quay đầu, hướng về phía tầm mắt những cao thủ này nhìn, nơi đó, phát ra hào quang vô lượng, một nam tử một đầu tóc dài màu vàng kim cùng ánh nắng hòa hợp nhất thể, chói mắt làm cho người ta không thể nhìn thẳng.

Hắn trầm tĩnh đứng ở đó, không nói một lời, cả người tản ra khí thế của bậc đế vương, một làn gió khẽ thổi qua, làm cho mái tóc vàng như nhảy múa trong gió.

Hắn nhẹ nhàng nâng mâu, chỉ là một ánh mắt, làm cho người ta không dám khinh nhờn.

Tất cả cung thủ, kéo căng dây cung, chờ phân phó.

Chỉ có chỉ là một ánh mắt, một ánh mắt bình tĩnh.

Cả sân tràn ngập tiếng la ó, bầu không khí càng ngày càng căng thẳng.

“Tại sao?” Thanh âm Đại trưởng lão cất lên, thay lời tất cả cao thủ còn nghi vấn trong lòng. Vô duyên vô cớ, đột nhiên bị tập kích, đây là việc liên quan đến việc diệt môn, nếu không tìm hiểu nguyên cớ, chẳng phải là bọn họ bị chết oan uổng sao.

Đúng vậy a, tại sao?

Vân Khê cũng không hiểu nhìn về phía Long Thiên Tuyệt.

Long Thiên Tuyệt chỉ nhìn Vân Khê, từng bước từng bước hướng nàng đi tới, thanh âm từ ái nói: “Khê Nhi, có chuyện ta phải nói cho nàng biết, sở dĩ cấm kỵ nhất tộc bị diệt, thật ra là có nội gian quấy phá, nội gian cung cấp chỗ ẩn thân của những người cấm kỵ nhất tộc, hơn nữa nắm rõ thói quen của cấm kỵ nhất tộc. Chính vì bị nội gian bán đứng, cấm kỵ nhất tộc mới có thể trong một ngày tan cửa nát nhà, thua hoàn toàn.”

“Ý của chàng là, nội gian chính là……” Vân Khê còn chưa nói hết, tiểu phượng hoàng hiện thân giữa không trung, mắt nhìn xuống cả sân, cả thân thể nó giống như một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt lên, lông vũ màu vàng dựng lên.

“Bổn tọa không nghĩ tới, trong thập đại gia tộc bổn tọa một lòng bồi dưỡng, kẻ phản bội bổn tọa lại chính là Đoan Mộc Gia tộc!” Vân Huyên ức chế, không kìm được phẫn nộ trong lòng, mở miệng nói, “Ban đầu khi bổn tọa chọn lựa mười vị đệ tử, tình cờ phát hiện thuỷ tổ Đoan Mộc Gia tộc các ngươi có Thiên Nhãn. Thiên Nhãn là nghịch thiên tồn tại, Thiên Nhãn một khi mở ra, biết trước quá khứ tương lai. Bổn tọa coi trọng hắn, những cao thủ gia tộc khác cũng coi trọng hắn, khác nhau chính là, bổn tọa coi trọng thiên phú của Đoan Mộc cùng tài hoa của hắn, những người khác coi trọng chỉ là con mắt trời cho của hắn……”

Mọi người ngạc nhiên nhìn, lúc này thấy người đang nói chuyện là tiểu phượng hoàng, mọi người lâm vào sững sờ.

“Khi hắn bị các cao thủ vây bắt, muốn hiếp bức hắn sử dụng Thiên Nhãn, bổn tọa xuất hiện, cứu tính mạng của hắn. Hắn vì báo đáp bổn

tọa, bái bổn tọa làm sư phụ, lúc ấy bổn tọa đang tìm kiếm nhân tài, liền thu hắn làm đồ đệ. Bổn tọa biết, Thiên Nhãn mặc dù lợi hại, nhưng khi sử dụng một lần Thiên Nhãn, tuổi thọ chủ nhân của nó sẽ hao tổn ít nhất mười mấy năm, cho nên bổn tọa mặc dù rất muốn biết tương lai của cấm kỵ nhất tộc lại chưa từng yêu cầu hắn sử dụng Thiên Nhãn giúp ta tiên đoán tương lai……”

Ngữ điệu Vân Huyên đột nhiên cao vút lên: “Bổn tọa tự thấy mình đối đãi với Đoan Mộc Gia tộc các ngươi không tệ, nhưng các ngươi quên mất lời thề ban đầu, chẳng những không có hảo hảo mà thủ hộ hậu nhân của bổn tọa, còn tư thông với kẻ thù của bổn tọa, hại chết nhiều cao thủ cấm kỵ nhất tộc như vậy, tội các ngươi chết vạn lần đều không đủ đền mạng cho cấm kỵ nhất tộc!”

Bà nổi giận gầm lên một tiếng, lực lượng trong cơ thể tiểu phượng hoàng lập tức bạo phát ra, huyền khí màu vàng đỏ dung hợp lực lượng bản thân bà, như khói dầy đặc cuồn cuộn loại, đem trọn phủ đệ tràn ngập khí tức của bà.

Sức chịu đựng đã tới cực hạn, những cao thủ Đoan Mộc Gia tộc cảm thấy hô hấp không thông, những tiểu tử kia không chịu được lực áp bách, bất tỉnh.

Những cao thủ Đoan Mộc Gia tộc hoàn toàn rối loạn, chẳng lẽ hôm nay bọn họ phải táng thân hơn thế?

Đại trưởng lão hô lớn: “Ngài không thể đối xử với chúng ta như vậy, chúng ta chỉ là nghe lệnh của gia chủ làm việc, ngài muốn báo thù, thì hãy tìm gia chủ. Chúng ta già trẻ lớn bé, căn bản không biết chân tướng chuyện này, ngài giết chúng ta, cùng lạm sát kẻ vô tội có gì khác nhau?”

Những người bên cạnh Đại trưởng lão cũng gật đầu, rối rít hưởng

ứng.

“Chúng ta cũng không biết chuyện! Các ngài muốn báo thù, tìm gia chủ đi, gia chủ làm rất nhiều chuyện gạt chúng ta, chúng ta căn bản không biết chuyện.”

“Bọn nhỏ vô tội, ít nhất các ngươi thả bọn họ ra.” Có nữ nhân thỉnh cầu, các nàng nhất tề nhìn Vân Khê.

Vân Khê hí mắt, nàng từ từ tiêu hóa chân tướng, nghe nói cấm kỵ nhất tộc bị diệt là bởi Đoan Mộc Gia tộc phản bội, trong nội tâm nàng đúng là cực kỳ giận dữ. Nhưng nghĩ lại, người khác tiêu diệt tộc nhân của ngươi, ngươi cũng muốn diệt người, cách làm như thế, không khỏi quá lạnh khốc vô tình.

Cũng không biết làm sao, vài năm nay, tâm cảnh của nàng xảy ra biến hóa rất lớn. Từ trước, nàng cho rằng, người không đánh ta, ta không phạm người, người nếu phạm ta, sẽ phải trả giá gấp 10 lần!

Tựa như đối phó Mạnh gia, Mạnh gia dám bắt Tiểu Mặc, muốn thương tổn thằng bé, nàng làm cho cả Mạnh gia long trời lở đất, cuối cùng Mạnh gia không có một người nào, không có kết quả tốt.

Khi đó nàng chỉ muốn trả thù, căn bản sẽ không động lòng nhân từ, bỏ qua cho những người vô tội kia.

Hiện tại, nàng lại không nghĩ như vậy. Có lẽ, bởi vì lúc trước nàng sát nghiệt quá nặng cho nên mới tạo ra kiếp nạn sao?

Chân mày nhíu lại, nàng hướng Long Thiên Tuyệt, nói: “Thiên Tuyệt, oan có đầu nợ có chủ, trước tìm Đoan Mộc Gia chủ. Những người khác, tạm thời giam lại, đợi điều tra rõ ràng chúng ta sẽ xử trí sau.”

Trên bầu trời, Vân Huyên quay đầu lại, nhìn Vân Khê, sát khí trên người cùng tức giận từ từ thu liễm.

Thật sự bà rất tức giận, mình tỉ mỉ đào tạo đệ tử, hậu nhân bọn họ lại phản bội bà, chết đi đã qua vạn năm, đối với Đoan Mộc Gia tộc tình cảm của bà đã không còn nồng đậm. Chẳng qua bà tức giận là vì con cháu mình một lòng muốn bảo vệ nhưng họ lại nhận được kết cục thảm hại như vậy, bà làm sao chịu được đây?

Vân Khê ngẩng đầu, cũng nhìn về phía Vân Huyên, Vân Huyên nhàn nhạt nói: “Hiện tại, ngươi đã là chủ nhân Vân Huyễn điện, Vân tộc hết thảy do ngươi quyết định! Ta đã làm sai rất nhiều chuyện, sẽ không can thiệp vào quyết định của ngươi.”

Đây là Vân Huyên thừa nhận địa vị của mình.

Từ nay về sau, không người nào dám chất vấn thân phận người đứng đầu Vân Huyễn điện.

Nàng cười một tiếng, rốt cục bình thường trở lại.

“Đại ca, có người từ Đoan Mộc Gia tộc chạy đi, hiện tại trốn vào đường cái, người của chúng ta đang tìm.” Chân trời, Long Thiên Thần cưỡi Dực Long thần thú xuất hiện, truyền tin tức.

“Người này hẳn là Đoan Mộc Gia chủ…… Đoan Mộc tiền bối, nơi này giao cho ngài.” Long Thiên Tuyệt trầm giọng nói.

Đoan Mộc Hùng dẫn hai đứa bé, từ trong góc đi ra: “Được, ta sẽ xử lý tốt nơi này, các ngươi mau đi bắt Đoan Mộc Gia chủ.”

Vợ chồng Long Thiên Tuyệt đang muốn rời đi, Đoan Mộc Tĩnh nói: “Gia chủ hắn còn núp ở phủ đệ, không có rời đi!”

Một câu kinh người.

Tất cả mọi người dùng ánh mắt hoài nghi nhìn về phía Đoan Mộc Tĩnh, cô bé nói gia chủ không rời đi phủ đệ, làm sao có thể? Cơ hội tốt như vậy, hắn tại sao không trốn, chẳng phải là chờ chết?

Song, bọn họ sẽ không nghĩ tới, Long Thiên Tuyệt ở ngoài phủ đệ bố trí mai phục, không kém nơi này. Đoan Mộc Gia chủ một khi trốn ra phủ đệ, hắn sẽ gặp phải khốn cảnh không ít.

“Tiểu Tĩnh, vì sao con lại chắc chắn như vậy?”

Đoan Mộc Tĩnh chu miệng nói: “Là con dùng Thiên Nhãn nhìn được, cuối cùng gia chủ sẽ bị giết hại, người giết hại ông ấy là hai nữ nhân.”

“Hai nữ nhân?” Vân Khê càng cảm thấy kinh dị, nàng không nghi ngờ lời Tiểu Tĩnh nói, cô bé chưa bao giờ biết nói dối, “Nói cho Vân di biết, cuối cùng gia chủ bị giết ở chỗ nào?”

Tay nhỏ bé của Đoan Mộc Tĩnh chỉ, nghĩ tới điều gì đó, giọng nói có chút run rẩy, “Chính là ở hồ nước phía bên kia, lần trước, khi con suýt vị chết đuối ở đó liền nhìn thấy cảnh gia chủ bị giết…”

“Mọi người đi theo ta!” Đoan Mộc Hùng dẫn đường ở phía trước, đưa mọi người tới vườn hoang, vừa mới bước chân vào đã nghe thấy một tiếng hét thảm.

Mọi người bước nhanh đuổi tới nơi phát ra tiếng hét.

Bùm một tiếng, một thi thể bị ném vào hồ nước, cạnh hồ nước có hai nữ tử đang đứng, một trước một sau, một người đứng thẳng, một

người hơi khom lưng, vừa nhìn đã biết bề trên bề dưới.

Trên mặt hai nữ tử đều có khăn lụa che, chỉ thấy một đôi mắt lộ ra, không rõ dung mạo của hai người.

Nhưng một thân xiêm y Vân tộc nổi bật vẫn làm bại lộ thân phận của hai người.

“Cao thủ Nội tông Vân tộc? Tông chủ của các người đâu? Bà ta không tự mình đến đây sao?” Vân Khê hỏi.

“Chỉ một việc nhỏ, cần gì Tông chủ phải tự mình ra tay?” Nữ tử cầm đầu hừ một tiếng, đánh giá Vân Khê, nói: “Ngươi là Vân Khê? Nội tông chúng ta đều nghe nói về ngươi, ngươi thật sự là không tệ, có thể luyện được Tàn Hoa bí lục của Vân tộc, lại có được tài nghệ luyện đan xuất thần nhập hóa. Chẳng qua, có vẻ ngươi không biết, Nội tông Vân tộc chúng ta chú ý nhất chính là cấp bậc, tuổi tác. Ngươi chỉ là một con nhóc, miệng còn hôi sữa mà dám diễu võ dương oai trước mặt các tiền bối chúng ta, ngươi đúng là không biết tự lượng sức mình!”

“Không biết tự lượng sức mình sao? Ta nói cho các ngươi biết, Nội tông ở trong mắt chúng ta cũng chả là cái khỉ gì, có thể nhận được sự ủng hộ của các ngươi hay không ta cũng chẳng thèm! Ta không ngại nói cho các ngươi, ta không những đi Nội tông Vân tộc, diệt nó, mà còn có thể hủy bỏ tất cả những thói hư tật xấu, thói quen cũ của Vân tộc, lập nên một Vân tộc mới trên Long Tường đại lục! Đáng tiếc, các ngươi không có cơ hội nhìn thấy…”

Ánh mắt Vân Khê nhìn lên, nàng đã thấy xung quanh khu vườn hoang đã xuất hiện hơn mười cung thủ, mũi tên đều nhằm vào hai cao thủ Nội tông. Hai cao thủ giật mình phản ứng lại, tức giận gầm một tiếng, muốn bỏ chạy.

Lúc này, Long Thiên Tuyệt ra lệnh một tiếng: “Giết!”

Vù vù……

Thanh âm xé gió vang lên, hai cao thủ Nội tông kinh hãi, trong đó người cầm đầu bắt được vạt áo tên còn lại, đem nàng làm tấm chắn, lượn vòng, ngăn cản được loạn tiễn từ bốn phương tám hướng bắn tới.

Cao thủ bị lấy làm tấm chắn đã biến thành con nhím

Có ít nhất mấy trăm mũi tên, đồng thời cắm vào thân thể nàng kia!

Khuôn mặt bị che khuất lộ ra vẻ dữ tợn, nàng quay đầu nhìn người phía sau, tuyệt vọng cùng bi phẫn bao quanh người nàng: “Vì sao?”

Đến lúc này rồi, nàng ta còn khờ dại hỏi tại sao?

Người phía sau cười lạnh: “Xin lỗi, thân bất do kỷ!”

Đây cũng là bản tính của cao thủ nội tông sao?

Hay cho câu thân bất do kỷ…… Vân Khê nổi giận, như lửa cháy lan tràn.

“Đồng bọn của ngươi đã xuống địa ngục, quá tịch mịch rồi, ngươi cũng đi xuống làm bạn với nàng đi!” Kèm theo thanh âm lãnh khốc của Vân Khê, không khí, tựa hồ cũng như muốn run rẩy theo.

“Phong Ấn thuật, định!”

Một tầng hào quang đánh trên người cao thủ nội tông, ánh sáng so

với dĩ vãng chói mắt mấy lần.

Vào giờ khắc này.

“Giết! Loạn tiễn bắn chết!”

Ra lệnh một tiếng, hàng loạt mũi tên rời cung, không tới chốc lát, người đã bị bắn thành con nhím.

Bất đồng là, cao thủ nội tông lúc trước kia chỉ là con nhím một mặt, mà nàng ta hoàn hoàn chỉnh chỉnh là một con nhím.

Quyển 6 - Chương 96: Cô gái trong mộng

Edit: Phuong Thanh

Beta: Tiểu Mộng

“Đem thi thể trong hồ nước vớt lên!” Long Thiên Tuyệt phân phó.

Sau một thời gian, thi thể đã được vớt lên, Đoan Mộc Gia chủ đã chết, không có ngoại thương, kinh mạch đứt đoạn. Cao thủ Nội tông Vân tộc ra tay quả nhiên tàn nhẫn!

“Kỳ quái, cao thủ Nội tông Vân tộc vì sao phải giết Đoan Mộc Gia chủ? Đoan Mộc Gia chủ sao lại chạy tới nơi vắng vẻ này?” Vân Khê nghi ngờ.

“Đoan Mộc Gia chủ hơn phân nửa là biết bí mật quan trọng của Nội tông, sợ chúng ta từ trong miệng Đoan Mộc Gia chủ biết, cho nên mới giết người diệt khẩu?” Long Thiên Tuyệt tầm mắt đảo qua, rất nhanh phát hiện trước ngực Đoan Mộc Gia chủ có vật gì đó, bởi vì quần áo ướt, áo dính chặt vào thân thể, nên vật kia mới lộ ra.

Hắn ngồi xuống, đem vật kia lấy ra: “Là Ấn Tỉ của Đoan Mộc Gia tộc gia chủ!”

Hắn quay đầu, đem Ấn Tỉ đưa cho Đoan Mộc Hùng: “Đoan Mộc tiền bối, hiện tại Đoan Mộc Gia chủ đã chết, Đoan Mộc Gia tộc như rắn không đầu, ngài tới chấp chưởng Ấn Tỉ gia chủ đi. Về phần những kẻ có khả năng tới uy hiếp ngài, ta giúp ngài xử trí.”

Đoan Mộc Hùng không từ chối, nhận lấy Ấn Tỉ, nói: “Không cần! Nếu ngay cả chút chuyện nhỏ này còn không thể giải quyết, vậy làm sao có tư cách ngồi lên vị trí gia chủ đây?”

Đoan Mộc Hùng tinh thần phấn chấn, thần thái gia chủ uy nghiêm lần nữa triển lộ trên người hắn, hắn quyết tâm muốn làm lớn một chút, hảo hảo chỉnh đốn gia tộc một phen.

“Vân di, nhìn kìa! Trong nước có rất nhiều bọt khí!” Đoan Mộc Tĩnh đột nhiên kêu lên, Vân Khê nhìn lại, quả nhiên thấy trong hồ nước xảy ra dị trạng, bắt đầu là từng chuỗi bọt khí không ngừng nổi lên, cuối cùng, lượng bọt khí càng lúc càng lớn, càng ngày càng nhiều, như cỏ dại lan tràn.

“Dưới hồ nước xem ra có bí mật……” Long Thiên Tuyệt nói, truyền lệnh cho Phong hộ pháp cùng Vân hộ pháp tới, “Hai người các ngươi đi xuống xem một chút, nhớ kỹ, nhất định phải cẩn thận, một khi phát hiện có bất kỳ tình huống khác thường gì, liền lập tức trở lại.”

“Dạ, Tôn chủ!”

Ùm, ùm hai tiếng, Phong hộ pháp cùng Vân hộ pháp hai người nhảy vào trong nước.

“Vân di, con nhớ dưới đáy hồ còn có một cửa vào nữa, hai nữ nhân kia chính là vào từ nơi này.”

Vân Khê nghe Đoan Mộc Tĩnh nói, rất là kinh ngạc: “Cửa vào? Chẳng lẽ, cửa vào này thông với bên ngoài, Đoan Mộc Gia chủ biết mình khó chạy thoát, cho nên mới tới đây, muốn từ mật đạo chạy trốn? Hơn nữa, cao thủ Nội tông Vân tộc cũng biết mật đạo……”

“Ta nhớ rồi!” Đoan Mộc Hùng đột nhiên nói tiếp, “Ta từng nghe mấy vị lớn tuổi chính là cao thủ Đoan Mộc Gia tộc đã nói, trong phủ đệ Đoan Mộc Gia tộc có một con đường thoát thân bí mật, hơn nữa mật đạo này thông với bờ biển. Ngày xưa Vân Huyên đại nhân mang theo cấm kỵ nhất tộc dời đi Ngạo Thiên đại lục, từng ở tại Đoan Mộc Gia tộc một đoạn thời gian……”

“Hắn nói không sai!” Tiểu phượng hoàng bay tới, mở miệng nói, “Nếu ngươi không nhắc, bổn tọa cũng không nhớ.”

“Ban đầu ta bị cao thủ Vân tộc đuổi giết, vì bảo vệ tộc nhân, ta chỉ mang theo bọn họ trốn tránh, khi đó vừa vặn Đoan Mộc. Đoan Mộc lại muốn báo ơn, liền đem chúng ta tới nơi này, ban đầu nơi này chỉ là một thôn rất nhỏ, chỉ có mấy gian dân thường bỏ lại, sau vì muốn bảo vệ chúng ta, Đoan Mộc liền hiệu triệu rất nhiều dân ở chỗ này lập nghiệp……”

“Uy hiếp của Vân tộc một ngày chưa diệt trừ, chúng ta bất cứ lúc nào đều có thể gặp nguy hiểm. Vì để ngừa vạn nhất, Đoan Mộc chủ động muốn đào mật đạo, một khi có cao thủ Vân tộc tìm tới, chúng ta có thể thông qua mật đạo chạy trốn. Bổn tọa đồng ý với ý nghĩ của hắn, việc đào mật đạo toàn quyền giao cho hắn, hắn và người trong gia tộc ngày đêm làm việc, rốt cục nửa tháng sau, đào thông mật đạo.”

“Nhắc tới mới nhớ, sau khi đào mật đạo xong ba ngày, cao thủ Vân tộc tìm tới. Bổn tọa mang theo tộc nhân từ mật đạo chạy trốn, Đoan Mộc đem vợ con của mình giao cho bổn tọa, mình lưu lại, trông chừng cửa vào mật đạo.”

“Cho nên, các ngươi sau khi tới Ngạo Thiên đại lục, đời thứ nhất Đoan Mộc Gia chủ lưu lại, ở Long Tường đại lục tiếp tục cắm rễ, lập nên Đoan Mộc Gia tộc như hiện nay?” Vân Khê xen vào nói.

“Đúng vậy, lúc ấy Đoan Mộc hẳn là đã chết, không nghĩ tới hắn còn sống.” Vân Huyên nói.

“Cửa vào ở đâu?” Vân Khê lại hỏi.

“Cửa vào……” Vân Huyên lời của còn chưa kịp nói, Phong hộ pháp cùng Vân hộ pháp đã trở lại, “Tôn chủ, chúng thuộc hạ phát hiện có một cửa vào, cửa vào bị mở một nửa, không biết thông tới nơi nào.”

“Đi, chúng ta đi xem một chút!” Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê hai người đồng thời nhảy vào trong nước, những người còn lại lưu lại trên bờ.

Hồ nước chỗ sâu, nước chảy càng ngày càng mạnh.

Vân Khê thấy, có một luồng ánh sáng màu đỏ, từ chỗ xoáy phát sáng. Nhìn kỹ, thấy một cửa đá. Cửa đá được mở khá hẹp, một lượng nước từ khe hở chảy vào.

Long Thiên Tuyệt bơi nhanh về phía trước, lấy tay đẩy cửa đá.

Chỉ một thoáng, nước chảy ào ào, cuốn bọn họ vào bên trong.

“Chúng ta cùng nhau mở!” Long Thiên Tuyệt truyền âm cho mấy người, cản ở phía sau, đem cửa đá khép lại.

Rốt cục, nước chảy biến mất. Bốn người Vân Khê dưới chân toàn là nước, hướng chỗ sâu trong mật đạo nhìn.

Kim quang lóe lên, tiểu phượng hoàng xuất hiện ở trong mật đạo, nó vỗ hai cánh, đi trước dẫn đường: “Các ngươi đi theo ta, nếu như ta nhớ không lầm, trong mật đạo bố trí cơ quan, dùng để đối phó với truy binh.”

Vân Khê cúi đầu, nhìn một chút dưới chân, nước thấm ướt nàng hơn phân nửa, chất thải theo dòng nước tới, mang theo một cổ mùi hôi thối, làm cho bụng nàng một trận sôi trào, có cảm giác muốn nôn khan.

Những ngày gần đây vì việc luyện đan, ngày đêm không nghỉ, hơn nữa trước đó vài ngày nghỉ ngơi không tốt, sắc mặt ngày càng càng mệt mỏi. Hiện nay ngửi những mùi khó chịu này, nàng chịu không nổi.

“Khê Nhi, ta cõng nàng.” Long Thiên Tuyệt đau lòng nhìn nàng, khom người, đưa lưng về phía nàng, làm cho nàng ngồi trên lưng mình.

Vân Khê ngưng mắt nhìn hắn, tấm lưng ấm áp, thân phận của hắn bây giờ đâu chỉ là người đứng đầu một cung, song ở trước mặt nàng, hắn vẫn luôn như lúc đầu, nâng niu quý trọng nàng, cẩn thận che chở nàng, không có bất kỳ thay đổi.

Hắn như vậy, làm sao nàng không yêu hắn, quý trọng hắn đây?

Vân Khê tiến lên, ngồi lên trên lưng của hắn, hai tay ôm cổ hắn, hai gò má dán vào lưng hắn

Trong mật đạo, mùi hôi thối, gió lạnh…… nhưng lòng của nàng, ấm áp vô cùng.

Tiểu phượng hoàng phía trước quay đầu, thấy được một màn này, ngắm nhìn thật lâu, ánh mắt từ từ mê ly.

Hình ảnh thật quen thuộc.

Lúc trước, Tiêu Dao đã từng đối với bà như vậy, từng bước từng

bước, bà thậm chí quên mất mục đích của bọn họ……

Được Vân Huyên dẫn đường, đoàn người thuận lợi đi ra khỏi mật đạo, đi mất khoảng một canh giờ.

Càng tới gần lối ra, hơi thở thuộc về biển càng ngày càng đậm.

Rốt cục, bọn họ nghe được tiếng sóng vỗ.

“Chúng ta đã đến! Phía trước là bờ biển sao? Nơi đó, chính là địa bàn của Nội tông Vân tộc!” Vân Huyên hô lớn lên tiếng, nhìn bờ biển kia, hai mắt bà bừng cháy lửa giận.

Vạn năm trước, cũng từ mật đạo này, bà trăm triệu lần không nghĩ tới, bọn họ từ mật đạo đi ra, không thuận lợi chạy trốn, ngược lại rơi vào tình cảnh éo le.

Bởi vì, bọn họ bị cao thủ Nội tông Vân tộc bao vây.

“Cái gì? Bên kia chính là địa bàn của Cao thủ Nội tông Vân tộc? Khó trách Nội tông cao thủ lại dễ dàng xuất hiện ở Đoan Mộc Gia tộc, vậy các ngươi ban đầu từ mật đạo này đi ra, chẳng phải là……” Vân Khê kinh ngạc.

Vân Huyên cười khổ, không biết nhớ tới chuyện thống khổ gì, bà bi thương nói: “Đó là một cuộc ác chiến, những người đi cùng ta chết hơn phân nửa, Tiêu Dao hắn….. Hắn trong trận ác chiến này, vết thương càng thêm trầm trọng, về sau thực lực khó có thể khôi phục……”

“Vậy các ngươi làm sao có thể rời đi? Sao đến Ngạo Thiên đại lục được?” Vân Khê hỏi.

“Có lẽ, mệnh ta chưa hết. Lúc ta cho rằng mình sẽ táng thân tại đây, Nội tông Vân tộc đột nhiên xảy ra bạo loạn, cả tòa nhà lửa cháy đầy trời. Những cao thủ Nội tông thấy thế, nơi nào còn tâm tư tác chiến, mọi người rút về. Ta lúc ấy cũng rất tò mò, cũng không biết đến tột cùng xảy ra chuyện gì, nhưng thời gian không cho phép ta đi tìm hiểu kĩ, ta nhanh chóng mang theo người của ta rút lui……”

“Có thể có người cố ý giúp ngươi hay không?” Vân Khê trong miệng lẩm bẩm.

Tiểu phượng hoàng cả rùng mình, giống như là tỉnh ngộ cái gì, lâm vào thật lâu yên lặng.

Vân Khê không có quấy rầy nàng, nhìn bờ biển, biển mang theo sương mù, ánh mắt của nàng từ từ trở nên phát sáng lửa nóng.

“Chúng ta đi về trước đi! Nội tông Vân tộc, rất nhanh sẽ tới ——”

Lúc trở về, bọn họ không đi về bằng mật đạo, mà đi đường núi, trực tiếp trở về Đoan Mộc Gia tộc.

Vân Khê được trượng phu cõng, nên không quá mệt mỏi, vẫn còn thư thái, thần sắc thư thái, mí mắt chớp động, chìm trong giấc ngủ.

Sương trắng bốc hơi, đập vào mặt!

Trong mơ mơ màng màng, nàng tỉnh lại.

Hỏng bét, nàng lại không cẩn thận ngủ thiếp đi.

Tiếng lòng căng thẳng lên, nàng đã thấy hai lần cảnh này trong mơ, lần đầu tiên gặp chính là bị bóng đè, lần thứ hai gặp chính là bóng lưng một nữ tử thần bí…… Như vậy lần này là sao, lần này nàng lại

sẽ gặp điều gì?

Mang theo tâm tình thấp thỏm, Vân Khê từng bước bước chân vào sương mù.

Trên thực tế, Long Thiên Tuyệt đem Vân Khê trở lại Đoan Mộc Gia tộc, bên tai nghe tiếng hít thở đều đều của nàng. Hắn quay đầu lại, thấy nàng đang ngủ, liền chậm cước bộ.

Phong hộ pháp cùng Vân hộ pháp mở đường, dọc theo đường đi phàm có người lên tiếng, bị hai người bọn họ ngăn lại.

Cho đến khi Long Thiên Tuyệt mang nàng trở lại phòng khách.

Vân Khê bị mùi hôi thối và nước bẩn dính vào người, cứ như vậy đi ngủ, nàng hẳn ngủ không yên ổn. Cho nên hắn cho người chuẩn bị nước nóng, thay nàng tắm rửa, tự mình thay xiêm y cho nàng.

Vân Khê ở chỗ sâu trong biển sương mù đi một lúc lâu, cái gì cũng không có gặp, đột nhiên cảm giác trên người truyền đến một trận ấm áp, ngứa, ôn nhu, làm cho nàng không khỏi có chút thoải mái, ngủ càng thêm yên ổn.

Nàng làm sao lại nghĩ đến, bản thân mình được trượng phu thay xiêm y…… Nếu nàng biết, nhất định sẽ trực tiếp đá Long Thiên Tuyệt bay xuống nước, biết đâu kích thích mãnh liệt đến như vậy sẽ khiến nàng tỉnh lại?

Đi một đoạn nữa, phía trước truyền đến tiếng nước chảy, Vân Khê tâm thần căng thẳng, đúng rồi, đã hơn một lần gặp cô nương xa lạ kia. Nàng sao lại xuất hiện ở đây?

Lần trước, nàng chỉ thấy lưng của đối phương, không thấy rõ dung

mạo của đối phương.

Mặc dù chỉ là bóng lưng, nhưng lại cảm thấy đối phương rất quen thuộc, không biết đã gặp nhau ở nơi nào.

“Ngươi lại tới nữa.”

Phía sau, đột nhiên truyền tới âm thanh, Vân Khê kinh hô một tiếng, trực tiếp nhảy lên.

Thử nghĩ, nàng vốn đã vô cùng khẩn trương, khẩn trương nhìn quanh phía trước, ai ngờ, phía sau của nàng đột nhiên có tiếng hô, xuất quỷ nhập thần, nàng không bị đã giật mình mới là lạ!

Kính nhờ, muốn ở đây giả quỷ sao? Muốn dọa người sao?

“Người nào?” Vân Khê không dám trực tiếp quay đầu lại, nàng giật mình đứng tại chỗ, không nhúc nhích, cảm giác được người phía sau từ từ đến gần, nàng theo bản năng thi triển pháp thuật.

Ba!

Đầu vai bị vỗ mạnh một cái, nàng dùng pháp thuật thất bại, bị cố định tại chỗ.

Vân Khê cắn răng, âm thầm kêu khổ.

“Ngươi không muốn biết ta là ai?”

“Tại sao lại phải biết?” Vân Khê nhắm hai mắt lại, trong nội tâm luôn có dự cảm xấu, nếu nhìn đối phương, nhất định sẽ chọc tới đại phiền toái.

Phía sau truyền đến một tiếng cười khẽ: “Ta còn tưởng rằng lá gan của ngươi quá lớn, bất quá cũng chỉ như vậy.”

Muốn kích nàng sao? Tỷ nói cho ngươi biết, tỷ căn bản không ăn phép khích tướng!

Bất quá, nơi này có hai người các nàng, muốn không gặp mặt, chẳng nhẽ được sao?

Vân Khê thuyết phục mình, rốt cục mở mắt ra, từ từ quay đầu đi.

đập vào mắt chính là hình ảnh đối phương ở trong khoảng không, tóc của nàng rất đẹp rất sáng, nàng tương đối thưởng thức loại tóc này.

Sau đó, nàng nhìn y phục của đối phương, bạch y bồng bềnh, cùng trên người nàng có chút tương tự.

Tầm mắt của nàng tới trước ngực đối phương, từ từ hướng về phía trước, dừng lại ở cằm đối phương, Vân Khê trong lòng căng thẳng, không dám ngẩng đầu nhìn. Bởi vì mới nhìn đến đây nàng đã kinh ngạc, trong đầu của nàng không khỏi sinh ra một ý niệm hoang đường trong đầu. Nếu là trong mơ, nàng có thể mộng…… Chính mình?

“Ngươi đang sợ cái gì? Tại sao không dám nhìn ta?”

Vân Khê lắc đầu, không đúng, nếu trong mộng, mơ thấy mình, thì thanh âm của mình, nàng phải nhận ra chứ. Nhưng giọng nói này cùng nàng hoàn toàn khác nhau, cho nên, không thể nào là chính nàng.

Cho mình ăn định tâm hoàn, Vân Khê tầm mắt tiếp tục nhìn lên trên…… Khi nàng nhìn lỗ mũi đối phương, Vân Khê cả người cả

người chấn động, liên tục lùi ba bước.

Song đồng mở lớn

Làm sao có thể?

Giống nhau như đúc, thật sự là giống nhau như đúc!

Đứng ở trước mắt nàng người này, không phải là chính nàng, còn có thể là ai?

“Tại sao có thể như vậy? Ngươi rốt cuộc là người nào?” thanh âm Vân Khê run rẩy.

Thế nào lại là mình? Hơn nữa, giọng nói của người này, cùng của mình hoàn toàn bất đồng.

Nàng là ai?

Vân Khê đầu óc nhất thời nổ tung, bắt đầu hành không suy nghĩ lung tung……

Đối phương tựa hồ cố ý muốn trêu cợt nàng, nhìn vẻ mặt kinh hoàng của nàng, nàng không có mở miệng nói chuyện, mà nhìn nàng, đáy mắt mang theo vài phần tà khí.

Bộ dáng kia, rõ ràng chính là vẻ mặt trêu cợt người của mình.

Giống, quả thực cực kỳ giống!

Nàng rốt cuộc là ai?

Trong đầu bỗng dưng vụt qua một ý nghĩ đáng sợ……

Nàng ở hiện đại đã chết, xuyên qua đến nơi đây, hồn phách của nàng chiếm cứ thân thể Vân Khê. Như vậy đây chính là hồn phách Vân Khê?

Người này, có thể là hồn phách Vân Khê, hiện tại đến tìm nàng tính sổ, muốn đem thân thể của nàng đòi lại?

“Không được! Tuyệt đối không được!” Chỉ cần vừa nghĩ tới, nàng có thay thế mình, trở thành mẫu thân hai đứa bé, nàng sẽ trở thành thê tử của Thiên Tuyệt, hưởng thụ sủng ái của hắn, làm cho nàng đau đớn, cực kì giận dữ.

“Chà!” Nàng rút bội kiếm bên hông, giơ kiếm chỉ đối phương, hướng nàng quát lên, “Ngươi đừng tới đây! Ta biết, ta chiếm cứ thân thể của ngươi, ngươi rất ủy khuất. Nhưng, chuyện đã như vậy, ngươi chỉ có thể tiếp nhận sự thật này. Ta đã thay thế ngươi, trở thành mẫu thân của hài tử, bây giờ ta có trượng phu cùng hài tử của ngươi, bọn họ chính là của ta, ngươi không thể cướp đi! Nếu như ngươi muốn cướp đi tất cả những thứ thuộc về ta, ta chỉ có thể giết ngươi!”

Cô gái nhìn kiếm trong tay nàng, không có sợ hãi, nàng thủy chung mỉm cười, đáy mắt phiếm giảo hoạt.

“Ngươi tại sao không nói? Nếu như không nói, ta liền cho là ngươi đáp ứng.” Vân Khê không nhịn được ăn quịt.

“Xì!” Nàng kia đột nhiên cười ra tiếng, thú vị đánh giá nàng, mở miệng nói, “Ngươi muốn đi đâu? Cái gì hài tử, cái gì trượng phu? Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta sẽ cùng ngươi tranh đoạt hài tử cùng trượng phu của ngươi?”

“Chẳng lẽ không phải?” Vân Khê từ từ bình tĩnh, cũng cảm thấy mình

có chút khẩn trương, bất quá không có biện pháp, quan hệ đến con cùng trượng phu của mình, nàng có thể không khẩn trương sao?

“Ngươi nhất định rất tò mò, ta là ai vì sao cùng ngươi giống nhau như vậy, tại sao lại xuất hiện trong mộng của ngươi?” Cô gái mỉm cười, đột nhiên đưa tay, chỉ vào kiếm trong tay Vân Khê, vẽ một vòng tròn.

Vân Khê chỉ cảm thấy trên tay có một cỗ tê dại, sau đó kiếm trong tay thoát khỏi tay nàng, rơi vào trong tay đối phương.

“Đây chính Kinh Hồng kiếm sao?” Cô gái đánh giá kiếm của Vân Khê, cười không ngớt, gật đầu nói, “Quả nhiên là bảo kiếm, có linh tính! Lần trước gặp ngươi bị bóng đè, ta đã lưu ý đến, chỉ tiếc kiếm của ngươi không có thu nạp đủ linh khí, nếu không, nó sẽ là thần binh lợi khí.”

“Ngươi còn chưa nói, ngươi rốt cuộc là ai?” Vân Khê cắt đứt lời của nàng, nàng hiện tại không để ý Kinh Hồng kiếm có phải là thần binh lợi khí hay không, nàng chỉ muốn biết đối phương là người nào.

Nếu nàng không phải là Vân Khê chân chính, tại sao lại giống mình như vậy?

Quyển 6 - Chương 97: Mẫu thân ????

Cô gái đem Kinh Hồng kiếm trả cho Vân Khê, thu liễm nụ cười, nàng từng bước đến gần Vân Khê, giơ tay muốn chạm vào tóc Vân Khê.

Theo bản năng, Vân Khê tránh được.

Thực lực của cô nương này không đơn giản, làm cho nàng kinh hãi, nàng ta có thể bất động thanh sắc lấy bảo kiếm trong tay nàng, có thể thấy nàng ta có thực lực kinh người.

Tay chạm vào không trung, đáy mắt xẹt qua vẻ mất mác, nàng kia từ từ thu tay về, thở dài nói: “Ngươi nhất định thấy kỳ quái, vì sao ta với ngươi lại giống nhau như vậy?”

Nàng kia dừng một chút, tiếp tục nói: “Ta chính là người sáng lập Vân tộc, Vân Hi……”

Thấy ánh mắt Vân Khê chớp động, nàng cười một tiếng, giải thích: “Hi trong ‘Thần Hi’ *(ánh sáng mặt trời buổi sớm)*.”

Vân Khê nhất thời thở phào nhẹ nhõm, tò mò hỏi: “Nói như vậy, ngài chính là thuỷ tổ Vân tộc rồi, nhưng, ngài không phải là đã……” Hẳn là đã chết sao?

Đối phương thở dài: “Ban đầu ta một lòng tu luyện Tàn Hoa bí lục, muốn luyện thành thuật pháp tầng cao nhất, ai ngờ không như mong muốn, ta từ đó lâm vào ác mộng, cả người bắt đầu hốt hoảng, không có tinh lực xử lý chuyện Vân tộc. Lúc ấy bên cạnh ta có hai thuộc hạ

trung thành, các nàng thay ta giấu diếm chuyện ta tu luyện tẩu hỏa nhập ma, tạo cái chết giả, để cho người ngoài tin rằng ta đã chết……”

“Thật sao?” Vân Khê hỏi.

“Ta đã làm rất nhiều biện pháp, muốn thoát khỏi ác mộng, nhưng không thành công. Sau đó, vô tình, ta tới một thế giới xa lạ……” Thần sắc cô nương đột nhiên trở nên khác thường, nhìn về phía Vân Khê, ánh mắt cũng nóng rực, “Nơi đó, giao thông tấp nập, không cùng màu da chủng tộc, còn có cơ khí……”

“Cái gì?!” Vân Khê nhất thời cảm thấy da đầu tê dại, cả người máu sôi trào. Nàng có thể hình dung ra thế giới đó, đó chẳng phải là nơi nàng sinh sống sao?

“Ngươi đoán đúng, chính là nơi ngươi lớn lên.”

Oanh! Trong đầu có vô số nghi vấn!

Vân Khê nhìn chăm chú cô nương trước mắt, hai tay bắt đầu run rẩy: “Vậy bà…… Bà có phải là…… có phải là……”

Là mẫu thân của ta không?

Mẫu thân của ta…… Bốn chữ này nghẹn lại, không thể nói ra thành lời.

Cánh mũi lay động, hô hấp gấp gáp, Vân Khê không cách nào hình dung tâm tình mình giờ phút này.

Mới ra đời không lâu, mẹ đã qua đời, nàng do cha nuôi lớn, chưa từng được gặp mẹ của mình. Cha nơi đó, thậm chí ngay cả hình của

mẹ cũng không lưu lại, nàng thường tưởng tượng, mẹ của mình trông như thế nào. Những lúc như vậy cha hay xuất thần, trong đôi mắt nồng đậm nhớ nhung cùng bi thương, mỗi lần thấy cha như vậy, nàng cũng không có dũng khí hỏi.

Nữ tử trước mắt, người giống hệt nàng, đã đến hiện đại, vậy chẳng phải là……

Nữ tử kia giờ phút này tâm tình cũng khẩn trương như nàng, ánh mắt của nữ nhân đó từ từ đã ươn ướt, nàng nhàn nhạt mỉm cười, cố nén nội tâm kích động, ra vẻ lạnh nhạt, ngược lại càng làm cho người ta xúc động.

Nàng lần nữa giơ tay lên, đưa về phía Vân Khê, năm ngón tay đều ở khẽ run.

Lần này, Vân Khê không có tránh nữa, vành mắt chớp động lệ quang, nghẹn ngào.

“Phải….. không?” Nàng dùng hết khí lực cả người, mới phun ra hai chữ này.

Nữ tử gật đầu.

“Mẹ mẹ!” Cả người lao vào trong ngực đối phương, Vân Khê giống như đứa bé, cũng không cách nào kềm chế tâm tình của mình, lên tiếng khóc nỉ non.

Hai mẹ con ôm nhau thật chặc.

Một gào khóc, một xoa đầu.

Sương mù dần tan đi…..

Một lúc lâu ——

Vân Hi vuốt ve tóc nữ nhi, thanh âm khàn khàn, mềm nhẹ nói: “Đừng khóc! Con xem, đã là hai mẹ của hai đứa bé, làm sao lại giống trẻ con như vậy?”

“Ngài cũng biết rồi?” Vân Khê ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn mẹ.

Vân Hi gật đầu, mỉm cười nói: “Từ khi con bắt đầu tu luyện Tàn Hoa bí lục, hết thảy tất cả, ta đều thấy được. Ta rất vui, con đã tìm được một người chồng tốt, sinh hai đứa trẻ khả ái.”

Bà đột nhiên giảo hoạt cười một tiếng, vươn tay, hướng về mặt nước vẽ một vòng tròn. Nước gợn khẽ tràn ra, hiển lộ hình ảnh chân thật: “Con xem, trượng phu của con rất quan tâm con……”

Vân Khê tò mò nhìn mặt nước, chỉ thấy trong đó có Thiên Tuyệt, thấy hình ảnh của mình…… Gương mặt của nàng bỗng dưng nóng bừng, bởi vì nàng thấy Thiên Tuyệt đang thay xiêm y cho nàng, dùng khăn nóng thay nàng lau chùi thân thể.

Như vậy chưa tính là gì, hắn lại…… Lại còn dùng cái miệng của hắn……

Khó trách trên người nàng lại có cảm giác tê tê dại dại, còn tưởng rằng là cảnh trong mơ tác quái, nguyên lai là……

“Không nên nhìn! Không cho nhìn!” Vân Khê vội vàng bịt mắt mẹ lại, thấy khóe miệng mẹ nhếch nhẹ nụ cười giảo hoạt, nàng không khỏi than thở, không nghĩ tới mẹ mình thì ra là cũng là một nữ nhân phúc hắc.

Nào có mẹ nhìn lén nữ nhi cùng con rể thân mật?

Thật là, quá vô lương tâm a!

“Ha hả a…… tiểu Khê Nhi thẹn thùng sao? Lúc trước các con động phòng hoa chúc và vân vân, ta không cẩn thận thấy được…… Làm sao bây giờ? Muốn cho ta toàn bộ quên sao?” Vân Hi ra vẻ vô tội, đáy mắt là không thể che hết giảo hoạt.

Vân Khê đầu đầy hắc tuyến, im lặng nhìn mẹ, gương mặt đỏ bừng.

Không còn mặt mũi đi gặp người rồi!

Mẹ lại thấy được.

Thấy nữ nhi xấu hổ, Vân Hi cười càng thêm thoải mái. Vân Khê tức giận liếc nhìn nàng, nhưng đáy lòng ấm áp. Bà tuyệt đối không phải là một người mẹ tầm thường, bàlà người mẹ tuyệt vời nhất!

Nàng yêu mẹ chết mất!

“Mẹ, sao mẹ lại xuất hiện ở nơi này? Rốt cục là mẹ còn sống hay đã…” Vân Khê nhíu mày, nàng cực kỳ sợ, rất sợ nghe được điều mình không muốn nghe.

Vân Hi từ từ thu hồi nụ cười: “Ta đến thế giới tương lai, chứng bệnh ác mộng thật sự đã chữa khỏi, ta còn gặp được cha con, chúng ta cùng nhau vượt qua những năm tháng tốt đẹp, sau đó sinh ra con.”

Trên khuôn mặt rạng rỡ hạnh phúc: “Vốn người một nhà chúng ta có thể có được cuộc sống hạnh phúc, nhưng ta tu luyện Tàn Hoa bí lục, Tàn Hoa bí lục sở dĩ có tên là Tàn Hoa, bởi vì nó không trọn vẹn, nếu không cách nào bù đắp không trọn vẹn, con sẽ lâm vào trạng thái

hôn mê, cho đến chết mới thôi. Chứng bệnh này quấy nhiễu ta, ta lo lắng cho tương lai mình không biết sẽ như thế nào, trước đó ta đem niệm lực phong ấn trên người con, sợ ngày sau ta lần nữa trở lại Vân tộc, hoặc ta chết, ta cũng vậy có thể ở bên cạnh con bảo vệ con, nhìn con trưởng thành……”

“Mẹ……” Vân Khê cảm động, trong thiên hạ mẹ luôn là người thương yêu con cái nhất.

“Sau đó, ta không thể chiến thắng ác mộng…… Nhưng may mắn chính là, niệm lực của ta lưu tại trên người con, có thể nhìn con trưởng thành, ta rất thỏa mãn.”

Ánh mắt Vân Hi bỗng dưng sắc bén: “Ta không nghĩ tới chính là, người trong tộc phát rồ, vì muốn có Tàn Hoa bí lục ta lưu lại mà bọn họ liên hợp lại, làm cho con phải nhảy núi tự vận.”

“Khi con rớt xuống vách núi một khắc, ta dùng hết thảy tất cả lực lượng, đem con về cái thế giới này. Chỉ tiếc, lực lượng của ta không đủ mạnh, chỉ có thể mang hồn phách của con……”

Vân Khê lúc này hoàn toàn hiểu, thì ra nàng có thể trọng sinh ở thế giới này, không phải là tình cờ, mà mẹ của nàng dùng tất cả lực lượng, vì nàng mà chiến đấu với tử thần.

Mẹ lo cho nàng nhiều như vậy……

“Mẹ, con cám ơn mẹ!” Vân Khê cảm động nói.

” Cám ơn gì chứ? Đây là việc ta phải làm.” Vân Hi sờ sờ gương mặt của nàng, tiếp tục nói, “Ta làm như vậy, thật ra cũng có tư tâm. Năm đó ta sáng lập Vân tộc, hao tốn vô số tâm huyết, ta không muốn nó bị hủy trong tay người khác, ta hi vọng con có thể thay ta cố gắng bảo

vệ nó.”

“Mẹ, mẹ yên tâm, con nhất định sẽ làm được!” Vân Khê thần thái sáng rực, trước đây, nàng chỉ nghĩ tới muốn tiếp nhận Vân tộc, nhưng là vì tranh giành một hơi, vì báo thù, bây giờ, tâm tình của nàng đã sáng tỏ. Mẹ muốn nàng thủ hộ gia tộc, cho dù núi đao biển lửa cũng không chối từ!

“Ta tin tưởng, con nhất định sẽ làm được!” Vân Hi đột nhiên thở dài, lộ ra lo lắng, “Ta vẫn không tán thành tu luyện Tàn Hoa bí lục của Vân tộc, đáng tiếc thế sự trêu người, cuối cùng không như mong muốn. Cha con đem Tàn Hoa bí lục truyền cho con, con chẳng những tu luyện được, còn tu luyện đến thuật pháp cuối cùng. Đến nay, chưa có người nào có thể tu luyện thành công thuật pháp cuối cùng trong Tàn Hoa bí lục. Con bây giờ bị bóng đè, cũng bởi vì duyên cớ này……”

“Đúng rồi, tại sao lần đầu tiên con mơ, có một giọng nói rất kỳ quái, sau lại không thấy nữa?” Vân Khê tò mò hỏi.

“Là ta dùng niệm lực, tạm thời chế trụ nó. Nhưng lực lượng của ta có hạn, tối đa cũng chỉ có thể chế trụ nó trong một thời gian ngắn, một khi nó hoàn toàn thức tỉnh, ta không có cách nào chế ngự nó…… Ta thấy con sẽ phải đi vào Nội tông Vân tộc, ta nghĩ chúng ta cần nói chuyện, ta muốn nói cho con một ít chuyện.” Vân Hi nói.

Vân Khê bừng tỉnh đại ngộ: “Mẹ, chẳng lẽ không có biện pháp có thể bù chỗ không trọn vẹn của Tàn Hoa bí lục sao? Con đã đến chiến trường di tích Cổ, linh Vương, nó nói cho con biết, nó thấy lời tiên đoán trên tấm bia đá, nói con sẽ có một đại kiếp. Đại kiếp đến, con sẽ mất đi hết thảy tất cả, chỉ có nó có thể giúp con. Trận đại kiếp này, cùng Tàn Hoa bí lục có liên quan sao?”

“Ta biết.” Vân Hi thần sắc nghiêm nghị nói, “Mặc dù Linh Vương nói hơi quá nhưng đại kiếp, đích xác là thật. Ta thấy trên người con, đại kiếp sẽ xảy ra, có thể thuận lợi vượt qua hay không, phải xem tạo hóa của bản thân con.”

“Tàn Hoa bí lục tồn tại thiếu sót, ta vẫn đang nghiên cứu cách phá giải, trước mắt có chút hi vọng. Con đừng sợ, có mẹ ở đây, chúng ta cùng nhau vượt qua đại kiếp!”

Vân Khê đầu mũi đau xót, lần nữa lao vào trong ngực mẹ.

Bên hồ nước, hai mẹ con ôm nhau, Vân Khê tựa đầu tựa vào đầu gối mẹ, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mệt mỏi quá, nàng đã thật lâu thật lâu, không được ngủ ngon như vậy.

Không hề có bóng đè, chỉ có hơi thở ấm áp của mẹ, còn có trên người tê tê dại dại, làm cho nàng tiến vào mộng đẹp.

“Ngủ đi! Con bây giờ là an toàn.” Vân Hi vừa vuốt ve tóc nữ nhi, vừa nhắm hai mắt lại, rất xa, có thể thấy rõ, có một vòng màu trắng quang bao phủ quanh thân hai mẹ con, phân không rõ đến tột cùng là kết giới, hay là phát ra từ trên người các nàng.

Trong giấc mộng, Vân Khê trở lại thời thơ ấu, nơi đó, không chỉ có nàng cùng ba ba, nơi đó, là nơi một nhà ba người người, có một cuộc sống hạnh phúc.

Nàng cực kỳ hạnh phúc.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Vân Khê bị Phật âm làm cho tỉnh lại, mở mắt ra, phát hiện mình còn trong lòng mẹ, chẳng qua trên bầu

trời không ngừng bay tới Phật âm.

“Nhìn!” Vân Hi xem thấu nghi vấn của nàng, hướng mặt nước vẽ vòng, bọt nước từng vòng tràn ra, lộ ra cảnh trong mơ.

Nơi đó, có rất nhiều người, đều là người thân của nàng.

“Con đã ngủ hai ngày hai đêm rồi, tất cả mọi người rất lo lắng con.” Vân Hi cười nói, nhìn thấy một đôi hài tử khả ái, đáy mắt nàng hiện ra nhu tình.

Vân Khê ngồi dậy, xoa bóp mi tâm, thì ra mình ngủ lâu như vậy, khó trách Thiên Tuyệt lo lắng, mang Tiểu Ban tới vì nàng tụng kinh, hy vọng nàng có thể tỉnh lại.

“Nếu ngài không chỉ có trong mơ của con mà có thể ở ngoài nữa, con nghĩ Tiểu Mặc cùng Tiểu Nguyệt nha nhất định sẽ rất thích ngài, ngài là bà ngoại trẻ nhất, tốt nhất trên đời!” Vân Khê hướng nàng nháy mắt mấy cái.

“Bọn chúng rất khả ái, nhất là Tiểu Nguyệt nha, giống con khi còn bé.” Vân Hi cười càng thêm ôn nhu.

“Con mau đi đi, đừng làm cho bọn họ lo lắng.”

Vân Khê gật đầu, lưu luyến không rời: “Sau này, con có thể mơ thấy mẹ không?”

Vân Hi gật đầu: “Con muốn gặp ta, ta đương nhiên cao hứng, nhưng con phải nhớ kỹ, vô luận con ở đâu, mẹ cũng sẽ bảo vệ con.”

Vân Khê mím môi, vành mắt lại bắt đầu hồng hồng, nàng thật không nỡ rời xa mẹ. Đồng thời, nàng cũng không muốn làm cho trượng phu

cùng hài tử lo lắng.

Tiến thoái lưỡng nan,nàng phải học cách chấp nhận.

“Đúng rồi, có chuyện ta muốn nhắc nhở con. Lần này con đi Nội tông, tận lực không nên đại khai sát giới. Cao thủ Nội tông hơn phân nửa không phải người xấu, bọn họ không tranh giành với thế nhân, chỉ chú trọng tu luyện của bản thân. Chỉ có số ít người, bị Tông chủ mua chuộc, mới gây nên cảnh giết chóc. Nói cho cùng, bọn họ đều là hậu duệ Vân tộc, trên người chảy cùng dòng máu, có thể không giết thì đừng giết……”

Vân Khê gật đầu, cảm nhận được tấm lòng nhân từ của mẹ dành cho tộc nhân của mình, nàng cảm thấy, đây mới là phong cách người đứng đầu một tộc nên có.

Giống như Cung chủ cùng Tông chủ, một khi gặp nguy hiểm, người thứ nhất chạy trốn chính là các nàng, người tự tư tự lợi như vậy, làm sao có tư cách đảm đương đứng đầu một tộc?

Cho dù là Vân Huyên, một thời từng được người ta sùng bái cũng vì bản thân mình……

Cho nên, nàng không bội phục các nàng, các nàng chỉ lo củng cố địa vị của mình, nàng chỉ bội phục mẹ của mình, một người có tấm lòng nhân hậu,luôn nghĩ cho lợi ích của tộc nhân

“Mẹ, tất cả nghe theo người! Chỉ cần các nàng không chạm đến điểm mấu chốt, con tuyệt đối sẽ không lạm sát kẻ vô tội.”

“Ừ, con phải nhớ kỹ, con giết một Tông chủ không khó, giết mấy phản đồ cũng không khó khăn, nhưng muốn đạt được sự ủng hộ và tôn trọng cả Nội tông không dễ, không chỉ là dựa vào thực lực cùng

giết chóc có thể thực hiện được. con đi Nội tông, hãy tìm đến hậu nhân của Vân Yến Quy. Trước kia Yến Quy là một trong những bằng hữu tốt nhất của ta ở Vân tộc, là một người chính trực, đáng được tín nhiệm. Con tìm được hậu nhân của nàng, có lẽ có thể nhận được trợ giúp từ bọn họ…… ta tạm thời có thể giúp con cũng là chỉ có những thứ này, còn lại, cần dựa vào bản thân con.” Vân Hi nói.

“Dạ, con nhớ kỹ, con nhất định sẽ không để cho mẹ thất vọng!” Vân Khê cười một tiếng, xoay người muốn đi, đột nhiên nghe được tiếng mẹ từ phía sau nói

“Tiểu Khê Nhi, nam nhân đều thích nữ nhân chủ động nhiệt tình, tiếp tục cố gắng lên! Ha hả a……”

Bên tai còn vang tiếng cười của mẹ, Vân Khê dưới chân xiêu vẹo, khuôn mặt phát hồng, cũng không quay đầu lại, nhanh chóng li khai.

Cứu mạng a ——

Nàng cùng Thiên Tuyệt mỗi một lần yêu, chẳng nhẽ mẹ cũng nhìn thấy sao?

Cẩn thận nghĩ lại, thật giống như mẹ có thể nhìn thấy a…… A a a a, tại sao có thể như vậy?

Hành động này cũng không phải là có đạo đức đi!

Vân Khê bụm mặt, chỉ cảm thấy không có mặt mũi gặp người.

“A a a a ——”

Nàng kêu sợ hãi, đem mọi người trong phòng hù chết.

Chờ Vân Khê mở mắt ra, phát hiện mình đã trở lại thực tế, vẻ mặt mỗi người rất kỳ quái, giống như bị điểm huyệt.

Long Thiên Tuyệt phản ứng đầu tiên, tiến lên, ánh mắt thâm thúy, cơ hồ có thể đem cả người nàng hòa cùng máu thịt của hắn, hắn lo lắng nói: “Khê Nhi, đừng sợ, đã không có chuyện gì. Không nên suy nghĩ tiếp cơn ác mộng khủng khiếp kia, nàng đã trở lại, nàng đã an toàn.”

Vân Khê cảm giác được hắn khẩn trương hơi thở dồn dập, nàng cảm động đồng thời, không khỏi ngẩng lên đầu nhìn trời, nếu như mẹ nghe được Thiên Tuyệt đem nàng hình dung thành yêu ma quỷ quái, không biết tâm tình mẹ sẽ là như thế nào đây?

Bất quá, nghĩ đến mẹ nhiều lần rình coi mình, khóe môi nàng cong lên, cố ý lớn tiếng nói: “Ta mới vừa mơ thấy một lão yêu bà, nàng lớn lên rất đáng sợ, nàng còn rất sắc rất vô sỉ! Nàng quả thực so sánh với yêu ma quỷ quái còn ghê tởm hơn!”

Vân Hi ngồi ở mép nước, nghe nữ nhi miêu tả nàng, dở khóc dở cười, tiểu nha đầu, thật là mang thù a!

Long Thiên Tuyệt kinh ngạc nhíu mày, mặc dù cảm thấy sự miêu tả của nàng có chút quái dị, nhưng vẫn ôn nhu an ủi: “Không có chuyện gì rồi, nếu để cho ta thấy lão yêu bà, ta nhất định đem nàng đánh cho nàng kêu cha gọi mẹ!”

Vân Khê nghe vậy, không nhịn được xì cười: “Ha ha ha, Thiên Tuyệt, chàng…… Ha ha ha……”

Hắn làm con rể, lại muốn đánh nhạc mẫu của mình? Nàng không cần đoán cũng có thể tưởng tượng được, vẻ mặt giờ phút này của mẹ.

Đây cũng không phải là nàng xúi giục nha!

Ha ha ha ——

Giờ phút này tâm tình Vân Khê rất vui vẻ.

Long Thiên Tuyệt bị nàng cười đến mơ hồ, bất quá nàng rốt cục không có chuyện gì, hơn nữa tinh thần thoạt nhìn rất tốt, hắn cũng yên lòng.

Quyển 7 - Chương 1: Hư Vô công tử

Edit: Giọt sương đêm

Beta: Tiểu Mộng

Mặt trời lên cao, sương mù nhàn nhạt tản đi, trên biển lộ ra một hòn đảo đơn độc.

Trên bờ hòn đảo này, mấy tên nam tử áo trắng che mặt mang mấy cái cáng đi từ ven biển lên bờ.

Nhìn gần thì thấy trên cáng có ba người đang nằm, tấm vải màu trắng khe khuất thân thể của bọn họ, nhìn không rõ là nam hay nữ, chỉ có thể dựa vào hình thể của họ mà phán đoán là hai nam một nữ.

Sáu nam tử khiêng ba người này, đi được một đoạn lại ồn ào nghị luận.

“Người trên đảo trúng độc càng ngày càng nhiều khiến lòng người bất an, không biết đến bao giờ mới tìm được thuốc giải nữa. Nếu cứ tiếp tục như vậy, sợ là sẽ càng có nhiều người chết hơn, Nội tông Vân tộc chúng ta sẽ bị tổn thương nguyên khí nặng nề, không ổn, không ổn.”

“Những chuyện đại sự như thế sẽ có Tông chủ và các nguyên lão trong hội nguyên lão quan tâm, chúng ta chỉ là những nhân vật nhỏ không đáng nhắc đến thì quan tâm làm cái gì? Cho dù muốn quan tâm, cũng là có lòng nhưng không có sức, chúng ta có khả năng

quan tâm à?”

“Tông chủ mới vừa nhận chức đã gặp bất hạnh, Tông chủ tiền nhiệm cũng không có tâm đứng ra quản chuyện này, ta thật lo lắng, Nội tông chúng ta cứ xuống dốc như vậy, không biết có thể bị Bắc Thần gia tộc thâu hay không nữa.”

“Nói đến Bắc Thần gia tộc, bọn họ thế như chẻ tre, chỉ trong mấy ngày đã tiêu diệt mấy đại gia tộc, bây giờ bọn hắn phát thiệp khiêu chiến, muốn cùng Nội tông Vân tộc ta quyết chiến, không biết các nguyên lão trong hội nguyên lão rốt cuộc sẽ ứng phó thế nào đây.”

“Các nguyên lão trong hội nguyên lão hội mấy thập niên chưa hỏi chuyện đời rồi, bây giờ đột nhiên lại mời họ ra ngoài làm chủ sự, không biết bọn họ có có biện pháp nào tốt hay không.”

“Đừng nói nhảm, mau đem ba người này chôn đi. Làm xong việc sớm một chút, chúng ta cũng về sớm giao phó với quản sự.”

Sáu người đồng ý, bắt đầu đào hố chôn người ở cạnh bờ biển.

Thực lực của sáu người đều ở cấp bậc Huyền Hoàng trở lên, đào ba cái hố chôn người căn bản chỉ như uống một chén cháo. Thuần thục, không mất nhiều thời gian đã đào xong ba cái hố.

“Được rồi bắt đầu chôn người đi”

Sáu người quay đầu lại, cố gắng mang người đi, lại phát hiện trong ba người thiếu một người, chính là nữ nhân duy nhất duy nhất.

“Người kia đâu rồi? Không phải gặp quỷ chứ?”

Sáu người quay mặt nhìn nhau, quả thực là gặp quỷ, sáu người bọn

họ đều là cao thủ cấp bậc Huyền Hoàng, họ rất nhạy cảm, sao có thể có thi thể vô duyên vô cớ biến mất trước mặt họ chứ?

“Mấy người các ngươi nhanh đi xung quanh tìm xem, hai người chúng ta chôn hai thi thể này trước.”

Sáu người phân công xong, để lại hai người, còn lại bốn người bắt đầu đi tìm cỗ thi thể quanh đó.

Còn dư lại hai người chia ra mỗi người cầm một đầu của thi thể, đem cỗ thi thể đầu tiên ném xuống hố, vừa dùng xẻng xúc đất, vừa nghị luận: “Nghe nói ba người này đều là thủ hạ của Vân Hân nguyên lão, Vân Hân nguyên lão đối từ trước tới giờ đều đối xử ôn hòa với thủ hạ, nếu nàng biết ba thủ hạ của mình đều trúng độc, không biết sẽ phản ứng thế nào nữa.”

“Vân Hân nguyên lão còn đang ở Vân Trung các tham gia hội nguyên lão, làm gì có thời gian chú ý những thứ này? Chúng ta lặng lẽ đem chôn bọn họ, Vân Hân nguyên lão chỉ cho rằng thủ hạ của mình mất tích, sẽ không truy cứu nhiều như vậy.”

“Đúng vậy, mấy ngày nay Nội tông cao thủ bị phái đi ra điều tra tin tức, cũng không trở lại, cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Hai người đang nói thầm, ở phía xa, đồng thời truyền đến mấy tiếng kêu sợ hãi.

“A!”

“Cứu mạng!”

“A ——”

“……”

Hai người khẩn trương liếc mắt nhìn nhau, bỏ lại công cụ trong tay, chạy vội chạy vàng tới hướng có tiếng kêu sợ hãi truyền đến.

Đợi hai người rời đi không lâu, có một nam một nữ nhanh nhẹn hiện thân ngay tại chỗ, nam tử phía trước, cô gái ở phía sau. Kỳ quái chính là, nam tử thì che mặt còn cô gái thì không.

Dung mạo cô gái không coi là đẹp, chỉ có thể gọi là thanh tú, nàng thuộc về cái loại gọi là dễ nhìn, càng nhìn lâu càng thấy đẹp.

Nam tử so với nàng lại ngược lại, hắn là thuộc loại lần đầu tiên nhìn thấy khiến người ta hoa mắt, mặc dù dùng khăn che mặt, song cặp mắt động lòng người, thoáng nhìn là có thể hấp dẫn sự chú ý của người khác, đem ánh mắt của người khác khóa chặt.

“Ảnh thiếu gia, tính cả ba người bọn họ là đã có ba mươi người bị trúng độc. Nếu như vẫn không thể tra ra nơi độc tính phát, ta sợ rằng cả hải đảo sẽ bị bao phủ trong tâm trạng lo âu, không cần ngoại địch xâm lấn, chúng ta tự mình hao tổn tâm tư mà chết.” Cô gái mở miệng nói.

Nam tử đang lâm vào trầm tư, nhìn hai cỗ thi thể một lúc lâu, đột nhiên từ trong ngực móc ra hai quả bóng vàng, vuốt vuốt trong tay, mở miệng nói: “Nếu như có thể độc chết những lão thái bà vừa xấu xa vừa phiền chán kia thì tốt……” Là giọng hài hước.

Cô gái cứng mặt, ho nhẹ nói: “Ảnh thiếu gia, chính sự quan trọng hơn, ngài nói chúng ta tiếp theo nên làm như thế nào?”

Nam tử tiếp tục vuốt vuốt quả cầu trong tay, dùng giọng cà lơ phất

phơ nói: “Đem ba bộ thi thể mang về, dùng nước ninh, đem bọn họ ninh rồi chôn. Đúng rồi, nhớ phải dùng nước ấm để nấu, không nên nấu nổi lềnh bềnh.” *(đọc xong kinh quá ko dám ăn thịt)*

“Tại sao?” Cô gái nghi hoặc hỏi.

“Nấu nổi lềnh bềnh rồi độc tính sẽ mạnh hơn. Bổn thiếu gia còn muốn dùng những thứ này nấu món ăn, mời những lão bà kia ăn một bữa tiệc lớn.”

“……” Cô gái đột nhiên im bặt, không biết nên nói tiếp thế nào.

Nam tử dùng tay quơ quơ trước mặt cô gái: “Đừng ngây người, nhanh chóng làm việc đi. Bổn thiếu gia rất bận.” Nói xong, hắn bước đi về phía bờ biển, có tư thái tản bộ nhàn nhã, phiêu dật mà thảnh thơi.

Cô gái phía sau hắn, không nhịn được trợn mắt một cái. Hắn bận rộn? Hắn bận rộn mới lạ.

Cả hải đảo rảnh rỗi nhất là hắn, nếu không sao mọi người lại ban thưởng cho hắn cái danh hiệu Hư Vô công tử chứ?

Từ phía xa lại truyền tới hai tiếng kêu sợ hãi, cô gái nâng mặt lên, đón ánh sáng rạng rỡ, lộ ra nụ cười hớn hở. Mặc dù Hư Vô công tử mỗi ngày đều không làm gì, nhưng mà thiết kế cạm bẫy hại người khác vô cùng lưu loát, chưa từng thất bại, đây cũng là lí do vì sao các nguyên lão thừa nhận hắn, hơn nữa trao tặng hắn đặc quyền tự do đi lại trong hội nguyên lão.

Đoan Mộc Gia tộc.

Sau khi Đoan Mộc Hùng mạnh mẽ trị tội, Đại trưởng lão và đám

người liên quan tới Đại trưởng lão đều bị giải vào nhà tù, Đoan Mộc Gia tộc một lần nữa khôi phục trật tự.

Vợ chồng Vân Khê cũng không rời khỏi Đoan Mộc Gia tộc, mà để cho Tiểu Bạch đem giải độc đan đưa đến Long Vương cốc, ở tại chỗ này chờ cao thủ của các chủ đến, nàng còn truyền tin cho phụ thân và ca ca, để cho bọn họ cũng rút khỏi Vân Thành và Thiên Long học viện, mang theo các lộ cao thủ gặp nhau ở Đoan Mộc Gia tộc.

Long Thiên Tuyệt thì truyền tin cho Hiên Viên gia chủ, để cho cao thủ gia tộc Hiên Viên cũng cùng đi đến Đoan Mộc Gia tộc.

Nhưng phàm là thân nhân và hảo hữu của họ, bọn họ có thể báo thì nhất định sẽ báo, có muốn cùng đi trên con đường khó khăn với bọn họ hay không là quyền của họ, bọn họ sẽ không miễn cưỡng.

Vân Khê vốn không muốn làm như thế, nhưng mà không có biện pháp, kể từ khi các chủ tỷ võ thất bại, mấy vị cao thủ vạn năm đầu cùng bỏ mạng trong tay Tử Yêu, khí thế của Bắc Thần gia tộc tiến triển cực nhanh, không ngừng dâng cao, không có người nào có thể ngăn cản con đường xưng bá của Bắc Thần gia tộc.

Thay vì bảo vệ cho một phương, cùng Bắc Thần gia tộc đấu đến ngươi chết ta mất mạng, không bằng tạm thời rút lui, lưu giữ lực lượng, mưu đồ ngày sau Đông Sơn tái khởi.

Trong lúc chờ đợi, bọn họ cũng không nhàn rỗi, Long Thiên Tuyệt thiết kế các loại trận pháp xung quanh Đoan Mộc Gia tộc, để ngừa có cao thủ Bắc Thần gia tộc hoặc là Nội tông Vân tộc đến đây đánh lén, đồng thời, bọn họ đang tích cực luyện binh, từ trong số những cao thủ này chọn lựa ra tinh anh.

Kể từ khi gặp mẫu thân, Vân Khê thừa dịp mấy ngày nay không có

chuyện gì, liền dùng phần lớn thời gian dùng để ngủ. Bởi vì chỉ có ở trong mộng, nàng mới có thể nhìn thấy mẫu thân.

“Mẫu thân, hiện tại Bắc Thần gia tộc như mặt trời ban trưa, thực lực của Tử Yêu lại không có người bì kịp. Nếu con không thể tu luyện thành công thuật pháp cuối cùng của Tàn Hoa bí lục, tất cả chúng ta sẽ trở thành đầy tớ của Bắc Thần gia tộc, vĩnh viễn không ngẩng đầu lên được.”

“Mẫu thân, người có thể hiểu tâm tình của con không? Chính mình có thể chịu nhục, nhưng con tuyệt không cho phép hài tử của con vĩnh viễn không ngẩng đầu lên được.”

Vân Hi ngắm nhìn ánh mắt chuyên chú và kiên nghị của Vân Khê, nàng thở dài, đưa mắt nhìn mặt nước xa xa: “Khê Nhi, sao mẫu thân lại không hiểu tâm tình của con chứ? Làm mẫu thân, vĩnh viễn yêu nhất là con của mình, những mgwowif mẹ đều hy sinh mình, dù bản thân chịu khuất nhục cũng không muốn con mình gặp nửa điểm ủy khuất. Nhưng mà….. Tu luyện thuật pháp quan trọng cuối cùng của Tàn Hoa bí lục quá nguy hiểm, chẳng ai dự đoán được rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý. Con nhìn mẫu thân đi, kết cục của mẫu thân là minh chứng tốt nhất. Mẫu thân nỗ lực lâu như vậy, cũng không thể phá giải, mẫu thân không con tiếp tục mạo hiểm.”

Vân Khê chần chờ: “Chẳng lẽ, thật sự không có phương pháp hóa giải sao?”

Vân Hi vuốt ve mái tóc mềm mại của nữ nhi, đột nhiên trên tay dừng lại, không biết nghĩ tới điều gì, sau đó lại lắc đầu.

Vân Khê lưu ý đến, hỏi: “Nghĩ đến cái gì sao?”

Vân Hi lắc đầu, ánh mắt ảm đạm hơn mấy phần: “Không có gì, chỉ là

đang nghĩ tới những chuyện khác.”

Vân Khê nhìn nàng, đánh giá hồi lâu, không hề tiếp tục truy vấn nữa. Đầu của nàng tựa trên đầu gối của mẫu thân, giống như một Mỹ Nhân Ngư nằm nghiêng bên bờ biển, nàng nhìn chăm chú vào mặt nước, đột nhiên sinh ra lòng hiếu kỳ: “Mẫu thân, lần trước người dùng là gì thuật pháp gì vậy, tại sao có thể thấy hình ảnh thực tế như vậy?”

Ngón tay của nàng vung lên, bắt chước mẫu thân trong tranh.

Vân Hi sảng khoái cười một tiếng, ngón tay mảnh khảnh vung ra rất nhanh, mặt nước sóng gợn từ từ mở ra, lộ ra một hình ảnh rõ ràng. Trong tấm hình, Vân Khê đang ngủ say trong chăn một mình, ngủ ngon lành và an tĩnh.

“Đây không phải là thuật pháp mà là mẫu thân đem khối Ngọc bích thường đeo trên người đưa vào trong hồ nước, cho nên mới có thể nhìn thấy hình ảnh thật của con.”

Tay nàng ưu nhã vung lên, trong hồ nước, một khối Ngọc bích phóng thích ánh sáng trắng mờ ảo từ từ nổi lên mặt nước.

“Ngọc bích?” Vân Khê đột nhiên nhớ tới, lúc nàng ở Vạn Hoàng học viện, từng gặp một khối Ngọc bích trong phòng Hàn viện trưởng, xuyên qua khối Ngọc bích kia, có thể thấy khắp các ngóc ngách của Vạn Hoàng học viện.

Khối ngọc trong phòng Hàn viện trưởng và khối ngọc này thoạt nhìn thì khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

“Vậy cũng có thể nhìn thấy các địa phương khác sao?” Vân Khê tò mò hỏi.

“Dĩ nhiên có thể, bất quá con sẽ phải tiêu hao một chút huyền khí. Con có thể thử một chút, đem huyền khí của con đưa vào, sau đó nghĩ tới địa phương mà con muốn, Ngọc bích sẽ cho con thấy địa phương đó.” Vân Hi nói.

Vân Khê ngồi dậy, cẩn thận suy nghĩ một chút, ý tưởng đột phát, không biết cha mẹ ở Ngạo Thiên đại lục, còn có gia gia và nãi nãi, Thanh ca ca và đại tẩu, bọn họ sống thế nào.

Quyển 7 - Chương 2: Tỉnh mộng tại Ngạo Thiên đại lục

Vân Khê trầm ngâm, trong đầu nhớ lại tất cả về phủ tướng quân ở Nam Hi quốc, đem toàn thân huyền khí từ từ rót vào hai ngón tay. Đầu ngón tay nổi lên ánh sáng quang mang từ từ lớn dần lên, hai ngón tay nàng hai vươn ra phía trước, đem huyền khí rót vào trong Ngọc bích.

Màu trắng quang mang như nước tràn ra, Ở giữa Ngọc bích từ từ hiện ra một bức họa.

Ba chữ “Phủ tướng quân” cứng cáp có lực hiện lên trước mắt nàng, máu trên người nàng sôi trào, nơi chốn quen thuộc lại xuất hiện lần nữa trước mắt nàng, nàng giống người lạc vào cảnh giới kỳ lạ.

“Mẫu thân, nhìn này, đây chính là phủ tướng quân.” Vân Khê hưng phấn bắt lấy tay của mẫu thân nói, Vân Hi nhợt nhạt cười, cũng không quá ngạc nhiên.

Lúc này, trong tấm hình, một chiếc xe ngựa chậm rãi ngừng lại, dừng ở trước cửa phủ.

Có gã sai vặt từ trong cửa phủ chạy ra, vừa tiến lên chờ đón, vừa hô to: “Đại tướng quân cùng phu nhân trở lại.”

Nghe tiếng hô to, Vân Khê cũng kích động theo, là phụ thân và mẫu thân sao? Không biết bọn họ hiện tại thế nào, béo hay gầy?

Trong ánh mắt chờ mong của nàng, màn xe ngựa bị vén lên, một

nam tử đi đầu từ trên xe ngựa nhảy xuống. Người này mặc một thân áo giáp, khi hắn nhảy xuống đất, khôi giáp trên người trên người phát ra tiếng ma sát có lực.

Khí chất cương nghị chuyên thuộc về tướng quân ở trên người hắn kết hợp vô cùng nhuần nhuyễn.

Di? Không phải là phụ thân?

Lúc nam tử ngẩng đầu lên, một khuôn mặt pha giữa cương nghị và nho nhã khiến cho Vân Khê giật mình không dứt.

“Là Thanh ca ca! Huynh ấy…… Huynh ấy lên làm Đại tướng quân rồi?”

Không sai, nam tử này chính là Vân Thanh.

Chỉ thấy sau khi hắn bước xuống dất, không trực tiếp rời đi, mà chờ đợi ở bên cạnh xe ngựa, một tay nhấc lên màn xe, chuyên chú nhìn về phía người bên trong xe.

Từ bên trong xe ngựa, chui ra một người…… Không đúng, là hai người. Một lớn một nhỏ.

Vân Khê lại giật mình, sau khi giật mình là mừng như điên: “Đó là…… Đó là con trai Thanh ca ca sao? Thật đáng yêu.”

Chỉ thấy Tư Đồ Mẫn Mẫn mặc một thân hồng y xinh đẹp, từ bên trong xe ngựa chui ra, trong tay của nàng còn ôm một đứa nhỏ, chắc là vừa sinh không lâu.

Vân Thanh ôn nhu cười một tiếng, đỡ thê tử của mình xuống xe ngựa, hắn cúi đầu, nhìn chăm chú thê tử ôm con, mỉm cười nói:

“Tiểu tử lại ngủ thiếp đi, thích ngủ như vậy, cũng không biết rốt cuộc là giống ai.”

“Hài tử mới sinh đều như vậy.” Tư Đồ Mẫn mẫn cười ôn nhu, hướng về phía khôi giáp trên người Vân Thanh liếc mắt một cái, nhíu mày nói, “Khôi giáp trên người của chàng hàn khí quá nặng, mau đem nó thay ra.”

Vân Thanh cúi đầu, nhìn khôi giáp trên người mình, lắc đầu nói: “Không có chuyện gì. Sau này con trai chúng ta lớn lên, khẳng định sẽ là một vị mãnh tướng, để cho con quen với quân trang từ nhỏ, ngày sau lên chiến trường, sẽ không bị sợ tè ra quần. Con trai con thấy đúng không?” Cúi đầu đùa con trai, trên mặt Vân Thanh thần thái sáng láng.

Nhìn cả nhà ba người bọn họ ấm áp ngọt ngào, Vân Khê mừng rỡ, khiến cho người khác thấy kinh diễm, tay không biết để đâu nhưng nàng rất vui mừng vì mình từng cố gắng tác hợp cho hai người họ.

Vân Khê đưa tay khẽ vuốt Ngọc bích, đem hình ảnh xóa đi. Một lần nữa định vị lại hình ảnh trong đầu.

Hình ảnh lại hiện, vẫn là phủ tướng quân nhưng không phải ở cửa phủ, mà là ở phòng ăn trong phủ.

Lần lượt từng thân ảnh quen thuộc hiện ra trước mặt Vân Khê, nơi này, có ông nội, bà nội của nàng, phụ thân, mẫu thân…… Nàng mặc dù không phải là cốt nhục chân chính của bọn họ, nhưng lại được đối đãi thật tình, trong lòng nàng đã sớm nhận định bọn họ chính là thân nhân của mình.

Vân Khê nhìn chuyên chú, ánh mắt từ từ ướt át.

Mẫu thân từ phía sau ôm lấy nàng, sưởi ấm cho nàng, đem tất cả tình cảm dồn vào cái ôm này.

Thân là mẹ ruột của Vân Khê, so với bất luận kẻ nào bà vẫn muốn ôm Khê nhi như vậy, chỉ tiếc trời cao cho bà cơ hội quá ít ỏi.

“Khê Nhi, mẫu thân rất yêu con.”

Đây là lần đầu tiên Vân Hi nói ra một câu theo cảm tính như vậy.

Bởi vì, bà ghen tị.

Vân Khê quay đầu lại, cảm nhận được sự ghen tị phát ra từ trên người mẫu thân, nàng không nhịn được cười nhẹ, xoay người lại ôm lấy mẫu thân: “Mẫu thân, con cũng rất yêu người.”

Hai mẹ con lại cùng nhau nhìn Ngọc bích một lúc lâu. Vân Khê phát hiện, gia gia và phụ thân vô luận là trong cơm hay là sau khi ăn xong, vẻ mặt đều lộ ra vẻ nhàn nhã hơn nhiều, tình cảm phụ tử giữa hai người so với ngày thường tăng tiến không ít. Ngược lại Thanh ca ca trở nên hết sức bận rộn, cơm tối dùng được một nửa, người trong cung đã tới ba lần, không biết xảy ra chuyện gì, vội vã thúc giục hắn vào cung. Bất đắc dĩ, hắn đành phải tạm biệt mọi người, lại mặc quân trang lần nữa, đi theo người kia vào cung.

Vân Khê không khỏi hiếu kì,sau khi bọn họ rời khỏi Ngạo Thiên đại lục, không biết năm quốc gia ở Ngạo Thiên đại lục rốt cuộc biến thành cái dạng gì.

Sau khi Đông Phương Vân Tường lên ngôi ở Đông Lăng quốc, đã bắt đầu triển khai kế hoạch lớn của hắn hay chưa? Hiện tại vua của Nam Hi quốc có phải là Lục vương gia hay không?

Một khi Đông Phương Vân Tường muốn mở rộng bản đồ của Đông Lăng quốc thâu tóm bốn quốc gia khác, như vậy Vân gia sẽ có lập trường thế nào, thủy chung trung thành với Nam Hi quốc chống đỡ ngoại địch, hay là thuận theo thời thế, người thắng làm vua đây?

Tay Vân Khê lại phất qua mặt Ngọc bích, trong đầu tưởng tượng hình ảnh của hoàng cung Đông Lăng quốc, đem huyền khí từ từ rót vào Ngọc bích……

Kèm theo ánh sáng lưu động hình ảnh hoàng cung Đông Lăng quốc hiện ra ở trước mắt của nàng, không biết có phải bởi vì ấn tượng về hoàng cung Đông Lăng quốc của nàng không sâu hay sao mà hình ảnh hiện ra trông có vẻ mơ hồ.

Hoàng cung trống rỗng không có dấu vết gì chứng tỏ có người sống ở nơi này, có một chút mạng nhện kết ở góc tường, nơi này là hoàng cung Đông Lăng quốc đứng đầu ngũ quốc ư, rõ ràng là một cái cung điện bị vứt bỏ đã lâu.

Sao có thể như vậy?

Chẳng lẽ là nàng nhớ nhầm?

Nàng vuốt lên hình ảnh trên Ngọc bích, thử lại lần nữa, lần này nàng không xem đại điện, mà là quảng trường trước đại điện.

Trên quảng trường, có bốn gã cung nhân quét dọn,đem thùng nước theo lau dọn, trừ lần đó ra, không thấy bất kỳ cung nhân và thị vệ nào nữa.

Đây đúng là hoàng cung Đông Lăng quốc mà, sao lại trở nên tiêu điều như thế?

“Mẫu thân, Ngọc bích nhầm lẫn phải không?” Vân Khê không nhịn được hỏi.

“Đương nhiên là không nhầm” Vân Hi cho nàng một đáp án khẳng định, an ủi nàng nói, “Hoàng quyền giao thế, cho tới bây giờ đều là ngươi chết ta mất mạng, thắng bại do trời. Nếu hắn đã lựa chọn con đường này, nên nghĩ đến sẽ có kết cục này.”

Vân Khê nhíu mày, mặc dù đối với Đông Phương Vân Tường không có tình cảm đặc biệt, nhưng chung quy vẫn là bằng hữu lâu năm. Nàng không muốn hắn bỏ mạng trong cuộc tranh đấu hoàng quyền: “Có thể hắn đánh thua bị vua của nước khác nhốt lại.”

Vân Hi thở dài, không nói tiếp.

Lúc này, tiếng phật âm quen thuộc từ bóng tối truyền lại, là Tiểu Ban đang gọi nàng.

“Mẫu thân con phải đi rồi.”

“Đi đi.” Vân Hi không giữ nàng lại, nhìn thân ảnh nữ nhi từ từ biến mất, bà đột nhiên đưa tay lên che lồng ngực của mình, nơi đó kịch liệt nhảy lên.

Xung quanh sương mù dày đặc, bay về phía bà.

Ánh mắt của bà bỗng dưng trở nên bén nhọn, rét lạnh bức người, hướng về phía sương mù quát to: “Trước khi ta hao hết luồng chân khí cuối cùng đừng có mơ mà động đến một sợi lông của con gái ta.”

Bà ngồi xuống tại chỗ, ánh sáng màu trắng mạnh mẽ bắn ra từ thân thể của bà, nhanh chóng chiếu sáng cả khu vực xung quanh.

Trong màn sương trắng dày đặc xảy ra một trận kịch liệt trấn động rồi từ từ tản ra.

Vân Khê từ trên giường tỉnh lại, thấy Thiên Tuyệt và Tiểu Ban, nàng mơ hồ xoa xoa đầu, không biết làm sao, trong lúc nàng rời khỏi giấc mơ nàng bị lực lượng gì đó công kích. Không giống mấy lần trước, nàng có thể thoải mái mà xuyên cảnh trong mơ, không bị bất kỳ lực lượng nào quấy nhiễu, lần này lại gặp phải chuyện rất kỳ quái.

“Khê Nhi, sao nàng vừa ngủ một chút mà đã không dậy nổi?” Long Thiên Tuyệt nghi ngờ nhìn nàng, nếu nói một lần hai lần còn giải thích được, nhưng rất nhiều lần, nàng tùy tiện giải thích qua loa, hắn muốn không hoài nghi cũng không được.

“Ách…… thiếp ngủ mơ thấy ông nội bà nội, phụ thân mẫu thân và Thanh ca ca, có thể là quá cao hứng cho nên ngủ nhiều một chút.” Vân Khê cố ý chấm dứt đề tài, “Đúng rồi, xảy ra chuyện gì sao?”

Long Thiên Tuyệt đưa tay, dò xét đầu của nàng, chần chờ một hồi lâu, nói: “Có Nội tông cao thủ Vân tộc chủ động tới Đoan Mộc Gia tộc, nói là muốn mời nàng đến Vân tộc, tham gia tổng tuyển cử tân nhậm Tông chủ Vân tộc.”

Vân Khê theo bản năng nhíu mày, có chút không tin: “Trời sập rồi sao? Nội tông lại muốn mời thiếp đi tham gia tổng tuyển cử Tông chủ?”

Nàng không nhịn được cười mỉa, chỉ cảm thấy đây là chuyện buồn cười nhất trên đời này.

“Ta cũng không tin, nhưng mà người ta nói rất có đạo lý, ta nghĩ để cho nàng đi gặp nàng ta một cái, nghe xem nàng ta nói thế nào rồi mới quyết định.” Long Thiên Tuyệt nói.

Vân Khê trầm ngâm: “Được, ta sẽ đi gặp nàng ta.”

Tại đại sảnh, mùi hương đốt vờn quanh.

“Sứ giả Nội tông Vân tộc giá lâm, các ngươi đem trà này tới mời khách, chẳng lẽ các ngươi không đem Nội tông Vân tộc để vào mắt sao?” Một bạch y nữ tử lớn lối kêu la, không biết là cố ý hay là vô ý, nàng ta thả huyền khí trên người ra, khiến cho cả đại sảnh đều rung động.

Ngồi cùng Đoan Mộc Hùng, Long Thiên Thần và Bạch Sở Mục quay mặt nhìn nhau, nữ tử này nói bọn họ mang trà thứ phẩm, rõ ràng là ở chỗ này thị uy.

Bất quá, không phải không thừa nhận thực lực của nữ tử này đúng là rất mạnh, ít nhất là Huyền Hoàng ngũ phẩm trở lên. Không chỉ nữ tử này có thực lực mạnh, ba nữ tử khác cùng đi cũng có khí tức rất mạnh, mà bốn nữ tử này chẳng qua chỉ là người dẫn đường của Nội tông cao thủ.

Lại nhìn tên Nội tông sứ giả kia, từ khi Long Thiên Tuyệt rời đi, nàng ta vẫn không coi ai ra gì tu sửa móng tay, cả nói cũng không nói với bọn họ một câu. Thật giống như lấy bọn họ cấp bậc, căn bản không có tư cách cùng nàng nói chuyện.

Đúng là, lấy thực lực của ba người bọn họ, kể ra thấp một chút, đừng nói tới việc so sánh với ba kẻ kia.

Bất quá, muốn đe dọa bọn họ, cũng không dễ dàng như vậy.

Long Thiên Thần và Bạch Sở Mục liếc mắt nhìn nhau, bắt đầu kẻ xướng người họa.

“Ai nha, thật là chậm trễ. Các ngươi muốn trà tốt hơn trong phủ chúng ta vẫn còn rất nhiều trà ngon, đừng có gấp, trà ngon sẽ đến ngay.” Bạch Sở Mục đi ra ngoài cửa, hướng ra ngoài gào to, “Thượng hạng trà.”

Long Thiên Thần thì ở trong đại sảnh cười theo, vui vẻ nói: “Các vị cô nương đừng có gấp, trà ngon sẽ lên ngay đây.”

“Nhanh một chút,thời gian của sứ giả đại nhân chúng ta rất quý giá.” Bạch y nữ tử cười lạnh, vẻ mặt ngạo mạn đứng phía sau tên sứ giả.

“Ta biết, nhất định sẽ rất nhanh.” Long Thiên Thần trả lời xong, đột nhiên ngoài cửa có tiếng nổ ầm ầm, cả đại sảnh cũng chấn chấn động theo, mắt Long Thiên Thần sáng lên, mỉm cười nói, “Nhìn này, tới rồi tới rồi.Ta nói không sai chứ, có phải rất nhanh hay không?”

Cả sứ giả lẫn năm tên cao thủ cùng quay đầu lại, nhìn ra phía ngoài cửa.

Bịch! Bịch! Bịch! Bịch!……

Mỗi một thanh âm, phát ra khiến cả đại sảnh rung lên.

Cả đại sảnh rung lên,gạch ngói vụn rơi xuống giống như mái nhà có thể rơi xuống bất cứ lúc nào

Trong ánh mắt kinh ngạc của các cao thủ bên trong, một con vật to lớn với đám lông mượt mà xuất hiện ở cửa đại sảnh, đem trong ánh sáng từ ngoài đại sảnh che lại.

Từ góc độ của sứ giả nhìn lại, nàng chỉ có thể nhìn đến một con vật to lớn với đám lông mượt mà và một đôi chân lông xù, ngoài những

thứ đó ra, căn bản thấy không rõ nó rốt cuộc là cái quái gì.

Thấy trên mặt năm vị Nội tông cao thủ toát ra vẻ kinh ngạc, Long Thiên Thần và Bạch Sở Mục liếc mắt nhìn nhau, cùng lộ ra nụ cười đắc ý.

Các ngươi muốn ra oai, thích khoe khoang phải không?

Bọn họ cũng làm như vậy.

“Vượn vượn, còn không mau đem trà ngon đưa lên?” Bạch Sở Mục bình tĩnh hô to với con vật to lớn ngoài cửa.

Tiếng nói vừa dứt, đầu một con vật lông xù từ ngoài cửa chui về, trên mặt là đôi mắt to sáng ngời, nhất thời khiến năm vị Nội tông cao thủ sợ hết hồn, ngoài sứ giả, bốn người còn lại cùng rút kiếm trong tay ra, bày trận sẵn sàng đón địch.

Vượn Viên Nhất chống một tay bò vào bên trong, một cái tay khác vững vàng giữ khay trà, từng bước đi vào.

Đáng thương cho thân hình khổng lồ nào đó, không thể đứng thẳng đi lại bên trong đại sảnh, chỉ có thể nửa khom người, từ từ bò vào bên trong.

Mỗi một bước đi đều cứng cáp có lực.

Bịch! Bịch! Bịch! Bịch!……

Chỉ sợ nó là bồi bàn dâng trà vạm vỡ nhất từ trước tới nay.

Chỉ nhìn thấy hình dáng khổng lồ của nó ai dám uống trà nó dâng?

Ngồi trong đại sảnh Đoan Mộc Hùng thiếu chút nữa sặc nước miếng, nghẹn đỏ mặt, dùng sức nén cười. Hai tiểu tử thúi này thực sự phá phách.

Bạch y nữ tử lúc trước tức giận nói: “Bảo nó ra ngoài nhanh một chút. Đây cũng là thái độ mà các ngươi đối đãi với sứ giả Nội tông Vân tộc?”

Long Thiên Thần ra vẻ kinh hoàng: “Vượn vượn đưa trà không hợp tâm ý mấy vị sao? Nhưng mà các ngươi còn chưa uống…… Không bằng trước tiên các ngươi uống một ngụm, nếu quả thật cảm thấy không hài lòng, vậy chúng ta lại đổi lại lần nữa. Vượn vượn, còn không mau đem trà dâng lên cho vài vị cô nương?”

Bịch! Bịch!……

Cánh tay khổng lồ đưa đến trước mặt bạch y nữ tử, hai con mắt to phát sáng của vượn Viên Nhất nhìn chăm chú đối phương, nhìn rất là chân thành và cố chấp, phảng phất nếu đối phương không nhận lấy…, nó sẽ không buông xuống.

Bạch y nữ tử liền lùi lại mấy bước, che lỗ mũi, vẻ mặt ghét bỏ nhìn vượn vượn, cả giận nói: “Thối chết.Trà có tốt hơn nữa cũng bị nó hun qua thành có mùi. Mau cho nó lui ra, chúng ta không uống.”

Ánh mắt vượn vượn trở nên ai oán, bị ghét bỏ nó cúi đầu, hít hà trên người của mình.

Không thối, nó vốn là huyễn thú, cũng không phải là thú sủng chân chính, trên người làm gì có mùi thối?

“Này ngươi nói chuyện cẩn thận một chút. Trên người vượn vượn trên người làm gì có mùi thối? Ta ngửi thấy rất thơm, chỉ có ngươi,

trên người không biết trát bao nhiêu phấn, khiến lỗ mũi của ta sắp dị ứng.” Bạch Sở Mục vừa nói, vừa hắt hơi một cái, xoa xoa lỗ mũi, lắc đầu.

Bạch y nữ tử giận dữ, giơ kiếm chỉ về phía Bạch Sở Mục, lạnh lùng nói: “Ngươi dám vũ nhục ta? Ngươi có tin ta một kiếm đâm chết ngươi?”

Bạch Sở Mục đang muốn phản bác, bị Long Thiên Thần ngăn cản, cười giải thích: “Tất cả mọi người yên lặng một chút, người tới là khách. Nếu khách nhân không hài lòng vượn vượn dâng trà, vậy chúng ta đổi lại là được. Vượn vượn, ngươi trở về trước đi, ta đi gọi phì phì tới, để cho nó dâng trà cho sứ giả đại nhân.”

Thấy vượn vượn rời đi, không khí ở đại sảnh cũng nhẹ nhàng khoan khoái rất nhiều, bạch y nữ tử cười lạnh, tiếp tục bày ra tư thái ngạo mạn của nàng ta, hai tay ôm kiếm chờ chực.

Không bao lâu, từ ngoài cửa thổi qua một trận gió, gió thổi không lớn cũng không nhỏ, mang đến mùi cỏ thơm ngát.

Nội tông cao thủ hô hấp lấy không khí trong lành, tinh thần dâng lên, lần này tới, chắc là đáng tin cậy?

“Các vị, trà ngon tới.” Long Thiên Thần cười rực rỡ, lời của hắn vừa xong không bao lâu, một con “Đại Điểu” từ ngoài cửa bay vào.

Thân thể bay được một nửa, chuyện bất hạnh đột nhiên xảy ra.

Hai cánh của “Đại Điểu” quá lớn, bị kẹt ở cửa.

Nụ cười trên mặt Long Thiên Thần cứng lại, chống lại ánh mắt vô tội của phì phì, hắn muốn nói lời trách cứ mà không ra khỏi miệng.

“A, ha ha ha ha……” Bạch y nữ tử đầu tiên là sửng sốt, chợt cười lên ha hả.

Long Thiên Thần đen mặt, vốn muốn cho các nàng một chút rung động, uy hiếp các nàng, ai ngờ nháo ra chuyện cười. Bất quá, hắn không bỏ cuộc, khích lệ phì phì nói: “Phì phì, cố gắng lên. Ngươi nhất định có thể.”

Nhận được sự khích lệ của chủ nhân, phì phì bắt đầu xuất ra toàn bộ sức mạnh, dùng sức chen vào bên trong.

Ở phía sau phì phì, Bạch Sở Mục dùng sức đẩy nó vào, cố gắng đẩy nó vào bên trong.

Cho nên, dưới sự giúp đỡ của một người một thú ở, cửa phòng và xà nhà bắt đầu lay động, phát ra tiếng rắc rắc.

“Ha ha ha ha…… các ngươi quả nhiên lao lực, chỉ một con thú sủng cũng muốn dọa chúng ta? Các ngươi thật sự coi Nội tông cao thủ chúng ta là bùn nặn ra phải không?” Bạch y nữ tử cười trào phúng nói, ba cô gái còn lại cũng cười phụ họa, chỉ có một mình sứ giả yên lặng ngồi một chỗ, không quát bảo các nàng.

“Phì phì, cố gắng lên. Không thể để bọn họ coi thường” Long Thiên Thần vung tay, chọc tức phì phì.

Hai mắt phì phì từ từ toát ra ánh lửa, cả người thả ra ánh sáng kì dị, nó đột nhiên gào to một tiếng, cả người như mũi tên bắn ra khỏi cung rốt cục thoát khỏi vướng mắc ở cửa phòng.

Song, do quán tính, phì phì vừa xông lên lại không thể dừng lại phi thẳng về phía mấy tên nữ tử.

Tốc độ cực nhanh, quán tính lớn, năm cô gái chỉ có ba người kịp chạy, còn lại hai vị thật bất hạnh bị nó nện vào.

Một vị trong đó là bạch y nữ tử vừa nãy.

Cái này gọi là cái gì?

Đây chính là cái gọi là vui quá hóa buồn.

“A! Chết tiệt ——”

“Cứu mạng a ——”

Dưới thân thể to lớn của phì phì, hai bạch y nữ tử bị đè ép thống khổ rên rỉ, một bị ngực phì phì đè, một bị cánh của phì phì áp đến góc tường…… một màn xốc xếch này, khiến cho người ta trợn mắt há mồm.

Lúc Vân Khê đi tới đại sảnh, nhìn thấy một màn như vậy, nàng ngẩn ngơ, không nhịn được bật thốt lên: “Kích tình bắn ra bốn phía, thì ra là nhân duyên tốt của phì phì.”

Quyển 7 - Chương 3: Bảng Phong Vân của Nội tông

Sứ giả vẫn duy trì trầm mặc, rốt cục cũng đứng lên nói chuyện.

Vênh mặt hất hàm sai khiến.

Vân Khê nhìn về phía nàng, nữ tử này mặt mũi xinh đẹp, nhìn bên ngoài cũng chỉ chừng trên dưới ba mươi, nhưng ánh mắt vô cùng tang thương, thật giống như đã nhìn thấu tất cả trên đời này.

“Ngươi là?” Vân Khê đứng ở tại chỗ, không phải là nàng không muốn vào cửa, thật sự là bên trong gian phòng một đống hỗn độn, nàng không có chỗ đặt chân.

Sứ giả ánh mắt sắc bén, mở miệng nói: “Ta chính là sứ giả do hội nguyên lão Nội tông phái tới, ngươi có thể gọi ta là Cửu Vân Mạn.”

Lúc nói ra bốn chữ Cửu Vân Mạn, trên mặt nàng rõ ràng lộ ra vẻ tự hào, phảng phất cái tên này tượng trưng cho vinh quang của nàng ta.

“Cửu Vân Mạn?” Vân Khê nghi ngờ, đây là lần đầu tiên nàng nghe thấy cái tên như thế.

Phía sau sứ giả có một nữ tử đứng lên, cao ngạo trả lời: “Ở trong Nội tông Vân tộc, có bảng cao thủ Phong Vân, phàm là cao thủ trong tốp mười, đều được lấy cái tên là Vân Mạn. Sứ giả đại nhân, chính là cao thủ thứ chín trong Phong Vân bảng, mọi người đều gọi là Cửu Vân Mạn, chính là kiêu ngạo của Nội tông Vân tộc ta.”

“Tất cả mọi người đều có thể tham gia bảng xếp hạng Phong Vân này sao?” Vân Khê hỏi, trong lòng lại nghĩ, có phải chỉ cần đánh bại người này là nàng có thể phán đoán cấp bậc của mình trong bảng xếp hạng cao thủ của Nội tông hay không?

“Dĩ nhiên không phải, bảng xếp hạng Phong Vân là nhằm vào cao thủ Nội tông, dành cho người từ trăm tuổi trở xuống, vượt qua trăm tuổi, không có tư cách tham gia bảng xếp hạng Phong Vân. Nội tông sở dĩ có bảng xếp hạng Phong Vân, mục đích là vì bồi dưỡng môn chủ kế tiếp. Bây giờ sứ giả đại nhân đang đứng thứ chín của bảng xếp hạng Phong Vân, vô cùng có khả năng trở thành Tông chủ mới.”

“Phía trước nàng, không phải là còn có tám vị cao thủ sao?” Vân Khê không nhịn được đả kích nàng ta, nàng nói một chút cũng không quá đáng, ngươi nói ngươi xếp hạng thứ chín còn ở chỗ này bốc phét, đem tám vị cao thủ phía trước đặt ở đâu?

Chắc là có khả năng này?

Nàng cũng có thể nói mình vô cùng có khả năng trở thành Tông chủ tiếp theo, bởi vì tỉ lệ thành công của mọi người là giống nhau, đều là năm mươi năm mươi, hoặc là làm, hoặc là không làm.

Sắc mặt của Cửu Vân Mạn chìm xuống, hơi thở cường đại tràn ra khắp cả gian phòng, bên trong gian phòng mọi người cảm thấy không thể hô hấp.

“Lớn mật. Ai cho phép ngươi nói bậy?” Bạch y nữ tử quát.

Vân Khê cười nhạt nói: “Ta nói sự thật, ta chỉ hy vọng các ngươi có thể nhìn rõ sự thật, không nên trầm mê trong ảo giác. Nhất và Cửu, cách xa vạn dặm, người phía trước tương lai là người đứng đầu một tộc, kẻ phía sau vĩnh viễn chỉ có thể là nô tài.”

Nàng cười nhẹ, nói ra nhẹ nhàng, nhưng độc tính mười phần, kích thích Cửu Vân Mạn. Cửu Vân Mạn hô hấp dồn dập, ánh mắt càng ngày càng âm trầm.

Vân Khê cười nhẹ nhìn nàng, đang chờ nàng nổi khùng lên, chờ nàng bộc phát, thả ra phẫn nộ của mình.

Người thường bị kích thích đến trình độ nhất định, sẽ không nhìn xung quanh mà sẽ bộc lộ bản tính.

Nàng đang chờ đối phương bộc lộ bản tính. Bởi vì đối phương đến thật sự quá khả nghi.

Các nàng ở Đoan Mộc Gia tộc giết chết nhiều Nội tông cao thủ như vậy, Nội tông sao lại không biết? Bọn họ không lập tức phái cao thủ đến đây chất vấn, lại phái sứ giả đến đây muốn mời nàng đi Nội tông, chuyện ly kỳ như thế, nàng muốn không hoài nghi cũng khó.

Song, nàng thất vọng.

Sự nhẫn nại của đối phương vượt ra khỏi tưởng tượng của nàng, dưới tình huống nàng đả kích nàng ta lần nữa, nàng ta lại không tức giận, ngược lại càng thêm trầm tĩnh.

“Vân Khê, ta chính là phụng ý chỉ của hội nguyên lão, đến đây muốn mời ngươi tham gia bảng xếp hạng Vân Mạn Phong Vân của Nội tông, nhưng nếu ngươi có thể chiến thắng trong trận đấu này, lấy được vị trí đầu tiên của Vân Mạn, ngươi sẽ có cơ hội được hội nguyên đề cử làm tân Tông chủ.”

Vân Khê chần chờ, âm thầm cùng Vân Huyên trao đổi, có lẽ cũng chỉ có nàng mới rõ ràng chuyện của Nội tông.

Rất nhanh, thanh âm của Vân Huyên truyền vào trong tai của nàng: “Bổn tọa từng tại Nội tông ngốc một thời gian ngắn, sư phụ của bổn tọa cũng chính là tiền Tông chủ của Nội tông, nàng là do hội nguyên lão nhất trí đề cử ra. Theo lý thuyết, hội nguyên lão và Tông chủ cùng với các trưởng lão khác nhau, đám lão già hội nguyên lão này, vĩnh viễn đều suy nghĩ đại cục của Vân tộc, chỉ cần đại cục Vân tộc ổn định, những chuyện khác đều có thể tùy ý Tông chủ và các trưởng lão định đoạt. Một khi đại cục Vân tộc rung chuyển, như vậy mọi chuyện lại khác,người của hội nguyên lão sẽ ra mặt, thương nghị đại sự Vân tộc. Ở nơi này, trong mắt các nguyên lão, bất luận kẻ nào cũng có thể trở thành một con cờ, có thể lập có thể phế, chỉ nhìn xem ngươi có giá trị lợi dụng hay không.”

“Ta đoán, hơn phân nửa là Nội tông xảy ra đại sự, thế cho nên người của hội nguyên lão bị kinh động, bắt đầu muốn đề cử tân Tông chủ. Người này nói, hơn phân nửa là sự thật, nhưng mà không thể tin hoàn toàn, ngươi phải cẩn thận chút.” Nói xong, lại không thấy thanh âm của Vân Huyên nữa.

Vân Khê suy tư, hiện trường cũng bị dọn dẹp qua, nàng và Long Thiên Tuyệt đi tới chủ vị, ngồi xuống, cùng Cửu Vân Mạn nói.

“Cửu Vân Mạn, ta rất hiếu kì, nếu Nội tông Vân tộc thật sự tính toán đề cử Tông chủ một lần nữa ư…, vậy Tông chủ bây giờ của các ngươi thì sao? Bây giờ nàng ta giữ chức gì, chịu trách nhiệm làm chuyện gì?”

Mắt Cửu Vân Mạn lóe lên, lạnh giọng nói: “Tiền nhiệm Tông chủ đã tự động từ chức, đem vị trí Tông chủ truyền cho người khác, nàng ta bắt đầu bế quan tu luyện, không hề hỏi tới sự vụ của Nội tông nữa. Nhà không thể một ngày không thể không có chủ, vốn là Tông chủ đề cử người kế nhiệm tân Tông chủ, ai ngờ tân Tông chủ mới lên không

tới mấy ngày, đã bị người ta sát hại. Vốn là những chuyện này sẽ không kinh động tới hội nguyên lão hội, các nguyên lão từ trước đến giờ đều không hỏi tới sự vụ của Nội tông. Bất quá, gần đây trong tông xảy ra rất nhiều chuyện ly kỳ khiến cho các nguyên lão phải ra mặt can thiệp……”

“Ngươi rất may mắn, trong hội nguyên lão hội có nguyên lão đề cử ngươi, cho ngươi cơ hội, để tham gia tranh tài trong bảng xếp hạng Phong Vân. Bởi vì… vị nguyên lão này mãnh liệt đề cử, hội nguyên lão mới có thể phái ta đến đây cùng thương lượng, muốn mời ngươi đi Nội tông một chuyến.”

“Rốt cuộc là vị nguyên lão nào đề cử ta?” Vân Khê nói, nàng tin lời nàng ta mấy phần, nghĩ chắc là Nội tông xảy ra biến cố, có lẽ cùng sự kiện thôn dân Thần Long trúng độc có liên quan, nếu không cao thủ Nội tông Vân tộc cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Cửu Vân Mạn cúi đầu cười một tiếng, ra vẻ thần bí: “Ngươi đi, dĩ nhiên sẽ biết.”

Vân Khê suy tư: “Ngươi để ta suy nghĩ một chút, ngày mai ta sẽ có câu trả lời cho ngươi.”

“Không được. Ta không có thời gian chờ ngươi từ từ suy nghĩ, ta phải lập tức trở về trả lời cho hội nguyên lão, nếu như ngươi không muốn đi theo ta, ta sẽ báo cho các nguyên lão.Hoặc là bây giờ đi cùng ta, hoặc là buông tha cơ hội tranh tài bảng xếp hạng Phong Vân, ngươi tự chọn đi” Cửu Vân Mạn nói.

Vân Khê cau mày: “Chỉ bằng lời nói một phía của ngươi, ta sẽ không đi, ai biết ngươi có phụng lệnh của hội nguyên lão đến hay không?”

“Ngươi cẩn thận cũng bình thường, ngươi nhìn cái này rồi sẽ không

nghi ngờ nữa.” Cửu Vân Mạn cười nhẹ, đột nhiên đưa tay, từ trong ngực móc ra một cái ấn tín, cả gian phòng lập tức nổi lên một cỗ lực lượng kì dị dao động, lực lượng này đột nhiên phát tán ra, phần lớn người ở chỗ này đều rút lui về phía sau mấy bước, ngay cả Long Thiên Tuyệt và Vân Khê cũng chấn động.

Hơi thở thật cường đại.

Cái ấn này tuyệt đối không phải là loại vật liệu tầm thường chế thành.

“Đây là…… Đây là Thông Thiên ấn của hội nguyên lão, Thông Thiên ấn, tương đương với ngọc tỷ của hoàng gia, một khi công văn được đóng dấu Thông Thiên Ấn, cả Nội tông cao thủ Vân tộc đều phải chiếu nội dung công văn đi làm việc.” Vân Huyên cảm ứng được lực lượng cường đại nói.

“Vậy ý của ngươi là, chuyện này được sự đồng ý của hội nguyên lão, thật sự có người ở trong hội nguyên lão đề cử ta, để cho ta đi tham gia tranh tài bảng xếp hạng Phong Vân?” Vân Khê dụng tâm nói.

“Chắc là vậy, Thông Thiên Ấn của hội nguyên lão, người bình thường không thể có được, có Thông Thiên Ấn dẫn đường, ngươi có thể đi lại trong Nội tông Vân tộc mà không gặp phải bất kì trở ngại.” Vân Huyên đáp.

Chờ lực lượng của Ấn tỉ từ từ biến mất, Cửu Vân Mạn đem Thông Thiên Ấn trịnh trọng đưa đến tay Vân Khê: “Các nguyên lão sợ ngươi không tin, cố ý để cho ta đem Thông Thiên Ấn đưa cho ngươi, có nó, ngươi có thể thuận lợi tiến vào Nội tông, trừ các nguyên lão trong hội nguyên lão hội, không có ai có thể động tới ngươi. Như vậy, ngươi có thể yên tâm rồi chứ?”

Vân Khê từ trong tay nàng nhận lấy Ấn Tỉ, nhưng nàng không hoàn

toàn tin tưởng đối phương, đúng như nàng nói, có Ấn Tỉ, trừ hội nguyên lão hội các cao thủ khác không thể động tới nàng, nhưng người của hội nguyên lão thì sao? Bọn họ có thể hạ thủ với nàng hay không?

Nhưng nghĩ lại, nàng vốn cũng đang tính muốn đi đến Nội tông Vân tộc, bây giờ cơ hội đã tới, nếu nàng chần chừ, năm nào tháng nào mới đến được Nội tông Vân tộc chứ?

Huống chi, nàng nhớ kỹ lời của mẫu thân, nếu không phải đối phương chạm đến điểm mấu chốt của mình, tận lực không cần đả thương tính mạng của họ. Lấy phương thức như thế tiến vào Nội tông Vân tộc, có lẽ đó là một lựa chọn rất tốt.

“Để ta chuẩn bị một lát.”

Vân Khê lôi kéo Long Thiên Tuyệt rời khỏi đại sảnh thương nghị.

Trên mặt biển, một chiếc thuyền lớn lơ lửng trên mặt nước, đi về hòn đảo xa xôi.

Cửu Vân Mạn nhìn Vân Khê tựa ở mép thuyền, bắt đầu cùng nàng nói chuyện: “Ngươi biết Vân Trung Hạc ư?”

Mắt Vân Khê sáng lên, nàng đương nhiên biết, ban đầu tham gia Tứ hiền thịnh hội, nàng đã từng cùng Vân Trung Hạc giao chiến qua, trong ấn tượng của nàng Vân Trung Hạc là một nam nhi đỉnh thiên lập địa, ấn tượng nàng đối với hắn không tệ. Chẳng qua là sau khi đến Vân Thành, nàng còn chưa nhìn thấy hắn.

Cửu Vân Mạn quan sát phản ứng của nàng, cười nói: “Vân Trung Hạc bây giờ là Thập Vân Mạn ở trong bảng xếp hạng cao thủ của Nội tông Vân tộc,lúc ngươi tham gia tranh tài bảng xếp hạng Phong Vân

có lẽ sẽ gặp hắn. Dĩ nhiên, ngươi cũng sẽ gặp ta.”

Lúc nói đến câu sau, mắt của nàng ta xẹt qua ánh sáng kì dị.

“Phải không?” Vân Khê tùy tiện đáp một câu, trong lòng lại rất mong đợi có thể gặp Vân Trung Hạc lần nữa.

“Nghe nói ngươi có Tàn Hoa bí lục của Vân tộc, không biết ta có cơ hội kiến nhìn thấy không?” Cửu Vân Mạn lại nói.

Vân Khê lắc đầu, ra vẻ khiêm nhường: “Ta chỉ biết qua loa thôi, trước mặt cao thủ thật sự căn bản không đáng giá nhắc tới.”

Cửu Vân Mạn trầm mặt, không hài lòng lắm: “Không sao, ta sẽ đợi đến lúc chúng ta giao chiến.”

Nàng ta đột nhiên nhìn về phía hải đảo, nói: “Thấy cái hải đảo kia không? Nơi đó là cửa vào Nội tông. Bây giờ chúng ta lên đảo sẽ phải chờ một thời gian, cho đến mặt trời lặn mới vào được.”

“Tại sao?” Vân Khê nghi vấn.

Cửu Vân Mạn đắc ý cười: “Chắc là ngươi nghĩ cả hải đảo kia là chỗ ở của nội cao thủ phải không? Rất nhiều người lần đầu tiên tới đây, cũng cho là như vậy.”

“Chẳng lẽ Nội tông không ở trên hải đảo này?” Vân Khê hỏi ngược lại.

“Ta vừa nói cái hải đảo kia là cửa vào Nội tông, Nội tông đương nhiên là ở chỗ này.”

Nhìn Cửu Vân Mạn càng ngày càng đắc ý, trong đầu Vân Khê nảy ra

một ý tưởng kì lạ, nàng cúi đầu nhìn xuống màn nước biển, chẳng lẽ Nội tông thực sự không chỉ có hải đảo, mà là……

Cửu Vân Mạn quan sát thần sắc ngạc nhiên của nàng, cảm giác thỏa mãn và đắc ý cảm không ngừng thăng hoa: “Đúng vậy. Ở dưới chân của chúng ta, là dưới Hải Vực cũng là địa giới của Nội tông Vân tộc. Nói chính xác, Nội tông Vân tộc là do một ngọn núi dưới đáy biển.”

“Ngọn núi dưới đáy biển” Vân Khê ở sợ hãi than, đồng thời sự kính nể đối với mẫu thân đại nhân không ngừng bay lên, ai có thể nghĩ đến, ở dưới đáy biển chế tạo một thành trì chứ? Vậy phải hao phí bao nhiêu nhân lực tài lực chứ?

“Sáng chế của tổ tiên Vân tộc quả nhiên rất đồ sộ” Vân Khê không tiếc tán dương, nàng đang cố ý nói cho mẫu thân đại nhân nghe, bởi vì nàng biết giờ này mẫu thân đại nhân vẫn quan sát mọi thứ xung quanh.

Đây là nơi bà từng sáng lập cơ nghiệp, là tâm huyết của cả đời bà, khi bà thấy tất cả lần nữa, trong lòng của bà nhất định sẽ rất xúc động.

Lúc này Vân Khê rất muốn trở lại cảnh trong mơ, cùng mẫu thân chia sẻ tâm tình lúc này của nàng.

“Đó là dĩ nhiên, tổ tiên Vân tộc chúng ta là nhân vật giỏi nhất trên đời. Bởi vì có các nàng ở đây, Vân tộc chúng ta mới có thể đứng vững không ngã qua ngàn năm mưa gió đã.” Lúc Cửu Vân Mạn nói về tổ tiên Vân tộc, là phát ra khâm phục từ đáy lòng.

Điểm này, Vân Khê và nàng ta có cùng ý nghĩ.

Sau một thời gian ngắn, thuyền rốt cục cũng cập gần bờ.

Vân Khê đi theo Cửu Vân Mạn xuống thuyền, bước lên bờ cát.

“Cửa vào của Nội tông, có thời gian quy định, mỗi ngày đều có biến hóa, tựa như hôm nay, chúng ta phải đợi đến sau khi mặt trời mới có thể vào cửa.”

Vân Khê không vội, tùy cơ ứng biến, liền tìm một chỗ đất nghỉ ngơi, lẳng lặng chờ.

Xẹt xẹt xẹt

Đột nhiên, trên bầu trời rơi xuống vô số kiếm vũ, cường đại uy áp, như gió bão mưa rào đánh xuống.

Vân Khê ánh mắt ngoan lệ, vội vàng thi triển Na Di thuật né tránh.

Cửu Vân Mạn và mấy thủ hạ cuả nàng ta cũng nhanh chóng tản ra, cùng thay đổi sắc mặt.

“Kẻ nào lớn mật như thế, dám ám sát người hội nguyên lão muốn triệu kiến?” Cửu Vân Mạn nhìn bốn phía, lớn tiếng quát lên.

“Ha ha ha ha……” Tiếng cười lớn từ đằng xa truyền đến, kèm theo uy áp cường đại từ xa bay đến, ba cô gái từ xa tiến gần, nhanh chóng đến trước mặt Vân Khê.

Nữ tử cầm đầu dùng ánh mắt âm tàn đánh giá Vân Khê, toàn thân tản ra hơi thở cường đại thô bạo, hai cô gái đi theo nàng đến cũng tỏa ra hơi thở giết chóc.

“Ta tưởng ai, nguyên lai là Thất Vân Mạn, Lão Thất, ngươi cũng biết người này là ai ư? Nàng chính là người hội nguyên lão hội chỉ đích

danh muốn gặp, ngươi đột nhiên xuất hiện, nửa đường đánh lén, rốt cuộc là muốn làm cái gì?" Cửu Vân Mạn nhìn đối phương, ánh mắt thêm mấy phần cảnh giác.

Thất Vân Mạn, cũng chính là cao thủ đứng hàng thứ bảy trong bảng xếp hạng Phong Vân.

Vân Khê lạnh lùng nhìn đối phương, đối phương đến đã phóng sát chiêu, nếu đổi lại người thường, sớm chết dưới chiêu vừa rồi.

"Ta dĩ nhiên biết nàng là ai, bởi vì biết cho nên ta mới tới chặn đường nàng." Thất Vân Mạn cười lạnh, ánh mắt hung ác, nhìn chằm chằm Vân Khê, "Chỉ bằng nàng cũng muốn tiến vào bảng xếp hạng Phong Vân ư? Quả thực là mơ mộng."

"Thất Vân Mạn, ngươi đừng coi thường nàng, nàng là người duy nhất biết Tàn Hoa bí lục của Vân tộc ta. Ngươi có nắm chắc mình sẽ chiến thắng các loại thuật pháp bên trong Tàn Hoa bí lục sao?" Cửu Vân Mạn hừ lạnh một tiếng, dùng ánh mắt khinh bỉ liếc về phía nàng ta. "Không phải là ta xem nhẹ ngươi, ta dám đánh cuộc, ngươi nhất định sẽ thua nàng ta."

Đây rõ ràng là phép khích tướng, nàng muốn kích thích ý chí chiến đấu của Thất Vân Mạn, để nàng ta đến dò xét võ công của Vân Khê. Thật là âm hiểm.

Vân Khê không nói gì, yên lặng theo dõi biến hóa.

Thất Vân Mạn lực lượng cường đại, nhưng không phải là người thông minh, bị Cửu Vân Mạn kích, nàng ta quả nhiên bị chọc giận.

"Ta đánh không lại nàng? Danh hiệu Thất Vân Mạn cũng không phải một ngày hai ngày mà thành. Tiểu nha đầu, bây giờ ta thưởng cho

ngươi cùng ta đánh một trận, ngươi nếu có thể cản được ba chiêu của ta, ta liền đem danh hiệu Thất Vân Mạn của ta chuyển cho ngươi…… Ha ha, bất quá, chỉ sợ ngay cả một chiêu ngươi cũng cản không được, nếu ngươi mất mạng cũng đừng trách ta.” Thất Vân Mạn cười âm hiểm, phía sau nàng ta, hai cô gái khác đắc ý cười, đối với thủ lĩnh của mình tràn đầy tin tưởng.

Nói Vân Khê là tiểu nha đầu, một chút cũng không quá đáng, bởi vì bản thân nàng ta đã qua sáu bảy chục tuổi.

Cái giọng lớn lối này khơi dậy chiến ý trong Vân Khê.

“Vân Khê, Thất Vân Mạn là cao thủ có tiếng tăm lừng lẫy trong Nội tông, ngay cả ta cũng không phải là đối thủ của nàng ta. Tuyệt chiêu lợi hại nhất của nàng ta là Nhu Cốt thuật, trình độ mềm mại của cơ thể nàng ta đạt đến trình độ khó có thể tượng được. Ta từng tỷ thí cùng nàng trên lôi đài, lại bị thua bởi Nhu cốt thuật của nàng ra.” Cửu Vân Mạn dùng phép khích tướng chọc giận Thất Vân Mạn, quay đầu lại chỉ điểm cho Vân Khê.

Tâm kế của người này, không phải thâm trầm bình thường.

Vân Khê hừ lạnh một tiếng, tuyên bố: “Thất Vân Mạn là cái gì, ta hoàn toàn không có hứng thú, bất quá…… Đánh ngươi!…… Ta cảm thấy tương đối hứng thú.”

Thất Vân Mạn trầm mặt, Cửu Vân Mạn đắc ý cười trộm, phản ứng của hai người trái ngược nhau, Vân Khê đều nhìn thấy. Nàng biết Cửu Vân Mạn là người có tâm kế, lại vẫn tiếp nhận sự khiêu chiến của đối phương, không phải là nàng ngu xuẩn lỗ mãng, mà là nàng muốn mượn Thất Vân Mạn tới cân nhắc thực lực của mình trong bảng xếp hạng của Nội tông Vân tộc.

Thử nghĩ, nếu nàng thật sự có thể chiến thắng Thất Vân Mạn, chẳng phải là nàng hoàn toàn có tư cách tiến vào bảng xếp hạng Phong Vân hay sao?

Quyển 7 - Chương 4: Người một nhà đoàn tụ

Edit: Giọt sương đêm

Beta: Tiểu Mộng

“Cuồng vọng tự đại như vậy chắc chắn ngươi sẽ mất mạng, ” Mắt Thất Vân Mạn chợt lóe, “Chỉ bằng ngươi cũng muốn chiếm vị trí trên bảng Phong Vân? Cũng được, ta giết ngươi trước để ngươi không còn cơ hội tham gia bảng Phong Vân nữa.”

Thất Vân Mạn rút kiếm ra, lúc đó kiếm khí trong thiên địa cuồn cuộn nổi lên, đá cuốn cát bay.

Kiếm của nàng ta chém xuống mang theo lực lượng hủy diệt.

Vân Khê nhìn thấy nàng ta hươ kiếm chỉ vào phía mình, khí tức vây quanh nàng càng ngày càng mãnh liệt, cát bay xung quanh kiếm khí, cuồng phong gào thét, thiên địa biến sắc.

Chẳng lẽ đây chính là một chiêu trong Nhu Cốt thuật? Bình thường mọi người đều lựa chọn đường ngắn nhất xuất kiếm, bởi vì đối phương sẽ không ngu ngốc đến mức ngoan ngoãn chờ kiếm của ngươi chém vào người của họ. Mà nàng ta lại lựa chọn đem mũi kiếm chếch lên một góc nhỏ, chẳng khác nào giảm đi lực đạo của kiếm khí, lúc đó mà đánh bất ngờ thì lực đạo càng hung dữ mạnh mẽ hơn.

Đối phương mặc dù kiêu ngạo, nhưng không thể khinh thường, lúc

đối đầu với kẻ địch thường sẽ ra sát chiêu.

Vân Khê biết, đối phó với những kẻ như vậy mình cũng phải xuất ra sát chiêu, quyết không thể khinh thường.

“Cắn Trả thuật.”

Vân Khê đứng yên bất động, kiếm khí cường đại như sóng trào như biển rộng, liều mạng quét qua thân thể của nàng, thế nhưng nàng có thể đứng vững không chuyển động.

Thất Vân Mạn sửng sốt, sau đó có một cỗ kiếm khí cường đại ập vào mặt, từng đạo kiếm phong đánh về phía nàng ta. Nàng ta sắc mặt đại biến, lộ ra vẻ kinh ngạc, Cắn Trả thuật? Chẳng lẽ đây chính là Cắn Trả thuật trong truyền thuyết?

Cắn Trả thuật có thể đem công kích của đối phương phản lại, trở thành công kích của chính mình.Song, đối mặt với kiếm khí mạnh mẽ, nàng ta rất nghi ngờ : mình vừa thi triển kiếm khí thật sự mạnh mẽ như thế ư?

Mang theo nghi ngờ, nàng ta nhanh chóng lui lại.

Vân Khê nhếch môi, lấy thực lực Huyền Hoàng lục phẩm của nàng hiện tại, thi triển ra Cắn Trả thuật uy lực dĩ nhiên không chỉ là phản lại chiêu số của đối phương đơn giản như vậy, phản lại lực, ít nhất phải gấp đôi thực lực của đối phương.

Đột nhiên Cửu Vân Mạn xuất thủ, trong thân thể của nàng ta bắn ra vô số Bạch Liên, ở giữa Bạch Liên có một thanh tuyệt thế bảo kiếm hiện ra. Nàng ta nắm lấy chuôi kiếm, một kiếm xuất ra, một lực lượng đáng sợ đột nhiên xuất hiện ở phía sau lưng Vân Khê.

Vân Khê đã nhận ra, nàng xoay ngườ, hai mắt nhìn đường kiếm đáng sợ kia, nàng đưa hai ngón tay ra: “Đóng Băng thuật.”

Rắc rắc rắc.

Mặt ngoài của bảo kiếm bị một tầng băng mỏng vây lại, từ mũi kiếm lan tràn đến chuôi kiếm, nhanh chóng lan tràn đến tay Cửu Vân Mạn, nàng ta hoảng hốt vung kiếm trong tay, trong ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

“Ngươi dám đánh lén ta?”Ánh mắt Vân Khê lạnh như băng.

Cửu Vân Mạn thừa dịp nàng và Thất Vân Mạn đánh nhau, đột nhiên ra chiêu đánh lén, hành động như thế, nàng quyết không tha thứ.

“Vân Khê, ngươi thật sự cho là mình có cơ hội tham gia bảng xếp hạng Phong Vân hay sao? Nhìn Thông Thiên ấn trong tay ngươi xem…..” Trên mặt Cửu Vân Mạn lộ ra nụ cười quỷ dị.

Vân Khê đột nhiên cảm giác trong ngực một trận nóng bỏng, nàng thầm kêu không ổn, đưa tay đặt vào ngực, Thông Thiên Ấn vừa rời khỏi thân thể của nàng. Lấy nàng làm trung tâm, một luồng khí hủy diệt khổng lồ tràn ra.

Kèm theo luồng khí khổng lồ tràn ra, cả người Vân Khê biến mất trong làn khí đó.

Thất Vân Mạn và Cửu Vân Mạn đồng thời mở to hai mắt, nhìn về phía giữa luồng khí khổng lồ, hai người liếc mắt nhìn nhau, sau đó cùng cười lớn.

“Ha ha ha Tàn Hoa bí lục cái gì chứ, cho dù nàng ấy thật sự tu luyện thành tiên, không phải bây giờ cũng nằm trong tay chúng ta sao?”

Thất Vân Mạn đắc ý cười to.

“Đều là mưu kế cao siêu của lão Thất ngươi.” Cửu Vân Mạn khiêm tốn nói, trong mắt lại không giống như vẻ ngoài của nàng ta.

Chuyện này từ đầu tới đuôi, đều là mưu kế của nàng, Thất Vân Mạn bất quá là trợ thủ nàng mời đến mà thôi.

Thất Vân Mạn nghe vậy, lòng hư vinh được thỏa mãn, vỗ vỗ vai Cửu Vân Mạn nói: “Chuyện này cũng không thể thành công nếu thiếu sự phối hợp của ngươi. Được rồi, nếu Vân Khê đã chết, ngươi có thể trở về báo cáo với hội nguyên lão được rồi, nguyện vọng của bọn họ sợ là không thể thực hiện được.”

Cửu Vân Mạn hừ lạnh: “Ta thật sự không hiểu nổi, Vô thương nguyên lão sao lại muốn tiến cử Vân Khê, chẳng lẽ Vân tộc chúng ta thật sự không còn ai nữa sao, sao lại phải mời người ngoài đến tranh cử vị trí Tông chủ chứ?”

“Vị trí Tông chủ? Hừ, chỉ bằng chút thủ đoạn nho nhỏ mà nàng cũng xứng?” Thất Vân Mạn lãnh ngạo nhướng mày, “Bây giờ, Vân Khê đã chết, chúng ta không cần thiết bàn luận về nàng. Hay là nghĩ xem bước kế tiếp nên làm thế nào giành thắng lợi trong trận đấu ở bảng Phong Vân. Nói cho cùng, đối thủ uy hiếp lớn nhất của chúng ta là Hư Vô công tử.”

Ánh mắt Cửu Vân Mạn trở nên âm u, cười lạnh nói: “Hư Vô công tử thủy chung vẫn là nam nhân, vị trí tông từ trước đều truyền lại cho nữ nhân, mặc dù thực lực của Hư Vô công tử rất lớn, nhưng cũng không thể trở thành Tông chủ Vân tộc. Theo ta thấy, chúng ta vẫn nên đem tinh lực đặt trên người những Vân Mạn khác……”

Sau khi hai người ám toán Vân Khê thành công, không rời đi ngay,

mà dương dương đắc ý đàm luận đối thủ của các nàng. Các nàng không nhận ra rằng mấy thuộc hạ đi sau các nàng biến mất một cách kì lạ.

“A?Sao tự nhiên lại yên lặng như vậy?” Rốt cục, thất Vân Mạn đã nhận ra có điều gì đó không đúng, nàng ta quay đầu nhìn lại, đột nhiên lại không biết rốt cuộc kì lạ ở chỗ nào.

“Người của ta đâu? Sao lại biến mất không thấy?”

“Người của ta cũng không thấy.”

Hai người âm thầm cảnh giác hơn, dựa lưng vào nhau, gia tăng phòng bị.

Bốp.

Bốp.

Thất Vân Mạn và Cửu Vân Mạn đồng thời cảm giác có người đánh một chưởng lên lưng của các nàng, hai người cùng quay đầu lại, căm tức nhìn về phía đối phương.

“Ngươi dám đánh lén ta?”

“Ngươi dám đánh lén ta?”

“Là ngươi đánh lén ta.”

“Là ngươi đánh lén ta.”

Hai người không ai nhường ai, nhanh chóng rút kiếm đối đầu với nhau.

Hai người mặc dù hợp mưu cùng nhau đối phó Vân Khê, nhưng không đại biểu các nàng cùng một phe, đều phòng bị lẫn nhau. Đột nhiên, có người đánh lén các nàng, các nàng liền lập tức nhận định là đối phương làm.

Nhất thời, trên bờ cát, đá lộn cát bay, thất Vân Mạn và Cửu Vân Mạn đấu đến mù mịt.

Hai người ở trên bảng xếp hạng Phong Vân, cách hai người, nhưng kỳ thật thực lực cách không xa lắm. Trong cuộc tỉ thí của các cao thủ, thường thường dùng một chiêu để quyết định chiến thắng.

Ngoài vòng chiến, các nàng không nhìn thấy Vân Khê và Long Thiên Tuyệt đang thi triển Ẩn Thân thuật, đứng ở đó nhìn, hai tay ôm ngực, thanh thản quan sát hai người quyết đấu.

Thông Thiên Ấn đột nhiên nổ tung, thật sự khiến cho Vân Khê kinh hãi, bất quá, Ấn Tỉ đột nhiên nổ tung, nàng sử dụng Na Di thuật, an toàn thoát khỏi vụ nổ.

“Nghe các nàng nói, hội nguyên lão hội quả thực có người tiến cử nàng tham gia bảng xếp hạng Phong Vân, chỉ bất quá có vài người không muốn để cho nàng tham gia. Khê Nhi, bây giờ nàng định làm thế nào?” Long Thiên Tuyệt hỏi.

Vân Khê híp mắt lại, nhìn chằm chằm hai người đánh nhau không chớp mắt, đáp lại kiểu khác: “Hai người này dám đánh lén thiếp, giết chết các nàng trước rồi nói sau ″.

Là bọn họ tính kế nàng trước, cũng không tính là nàng vi phạm lời hứa với mẫu thân, không lạm sát người Vân tộc chứ?

Long Thiên Tuyệt nhìn vẻ mặt lạnh lẽo của nàng, như con báo ngủ đông, bất kỳ lúc nào cũng có thể vọt lên, hắn nhẹ nhàng cười một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Trong vòng, đột nhiên bộc phát ra một tiếng nổ lớn, Thất Vân Mạn và Cửu Vân Mạn đều tung ra tuyệt chiêu của mình, uy hiếp tính mạng của đối phương, lực lượng cường đại chạm vào nhau khiến cho hai người bị bắn ngược lại.

Vân Khê nhanh tay lẹ mắt, dùng Na Di thuật đến phía sau Cửu Vân Mạn, tay nàng vỗ vào bả vai nàng ta, vận chuyển Thu Nạp thuật, huyền khí trong cơ thể Cửu Vân Mạn mạnh mẽ dịch chuyển vào thân thể Vân Khê.

Cùng là người tu luyện võ công Vân tộc nên khi Vân Khê sử dụng Thu Nạp thuật xong thì cảm giác thư sướng cực kỳ, giống như là người đang khát uống một thùng nước lớn khiến cho cả người đều thoải mái.

“Kẻ nào? Kẻ nào đang hút huyền khí của ta?” khuôn mặt Cửu Vân Mạn không ngừng vặn vẹo biến hóa, hai mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, nàng ta vùng vẫy muốn thoát khỏi hiểm cảnh.

Ai ngờ, Thất Vân Mạn vẫn không biết tình trạng lúc này của nàng ta, thấy nàng ta có chút không bình thường, nàng sao có thể bỏ qua cơ hội tốt vậy chứ? Cầm kiếm phi thẳng về phía nàng ta.

“Dừng tay.” Cửu Vân Mạn Cao rống to, thấy mình khó thoát khỏi vận rủi nếu trường kiếm đâm vào tim nàng ta, huyền khí trên người nàng ta đang bị hút sắp cạn.

“Dừng tay ư? Trừ ngươi ra bảng xếp hạng Phong Vân bảng sẽ bớt đi một người tranh giành với ta, ngươi cho rằng ta sẽ ngu ngốc mà

buông tha cho cơ hội này hay sao?”

Thất Vân Mạn rút ra bảo kiếm, đồng thời, Vân Khê cũng thu tay lại, tạm thời điều tức, từ từ tiêu hóa huyền khí nàng vừa mới thu nạp vào cơ thể, sau đó ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt phát sáng nhìn về phía Thất Vân Mạn, tiếp theo sẽ đến ngươi.

“Ngươi…… Ngươi là kẻ ngu ngốc…… Ngươi sẽ nhanh chóng xuống cùng ta thôi” Cửu Vân Mạn nói xong chữ cuối cùng, tắt thở mà chết.

Thất Vân Mạn lau chùi bảo kiếm của mình, cười lạnh nói: ” Ngươi đã chết, còn si tâm vọng tưởng…… Ách, a ——”

Đầu vai bị vỗ một cái, cả người Thất Vân Mạn đều chấn động, cảm giác như huyền khí trong cơ thể đang điên cuồng thoát ra ngoài, bay về một phía không chịu sự khống chế của mình.

Nàng hô to, lộ ra vẻ sợ hãi: “Kẻ nào? Ngươi rốt cuộc là ai? Mau hiện thân cho ta.”

“Ngươi quay đầu lại nhìn thì sẽ biết ta là ai?” Phía sau truyện tới một thanh âm lãnh khốc.

Thất Vân Mạn từ từ quay đầu, đợi nàng ta thấy rõ người phía sau, nàng ta thấp giọng hô một tiếng, lộ ra vẻ hoảng sợ: “Ngươi, làm sao ngươi vẫn chưa chết?”

“Ta không chết, ngươi rất thất vọng sao? Ta nếu dễ dàng chết như vậy, ngày sau sao có thể thống lĩnh Vân tộc?” Vân Khê giương mi, tiếp tục nói, “Ta với ngươi vốn không thù không oán, không muốn giết ngươi, nhưng hết lần này tới lần khác ngươi lại muốn hại ta, cũng không trách ta được.”

Vân Khê tăng thêm lực đạo, huyền khí trong cơ thể Thất Vân Mạn càng điên cuồng bay vào trong cơ thể Vân Khê.

“Dừng lại,. Ngươi mau dừng lại.” Thất Vân Mạn sợ hãi rống liên tục, “Ta có một cái bí mật muốn nói cho ngươi, ngươi bỏ qua cho ta, ta sẽ đem cái bí mật này nói cho ngươi biết……”

Ánh mắt Vân Khê lóe lên, lực đạo trong tay cũng không giảm: “Ngươi cho rằng đến lúc này rồi, ta còn tin tưởng ngươi được sao?”

“Ta nói sự thật, bí mật này thuộc về Tông chủ tiền nhiệm, là nàng ta mua chuộc một bộ phận các nguyên lão trong hội nguyên lão, ở trước mặt các nàng nói xấu ngươi, hãm hại ngươi, những nguyên lão này mới có thể ngầm phái cao thủ tới giết ngươi. Thật ra thì, hai người chúng ta cũng chỉ là vâng mệnh những nguyên lão này mà thôi.”

Tay trước Vân Khê hơi lỏng ra, hỏi: “Ngươi nói hội nguyên lão rốt cuộc có mấy người?”

” Ngươi thả ta, ra trước ta sẽ nói cho ngươi biết. Nếu như ngươi không biết rốt cuộc nguyên lão nào muốn tiến cử ngươi, những nguyên lão nào muốn hại ngươi, ngươi cũng không thể đứng vững trong Nội tông.” Thất Vân Mạn cố gắng nói điều kiện với nàng.

Vân Khê chần chờ một lát rồi từ từ buông lỏng tay ra: “Được rồi bây giờ ngươi có thể nói”

“Ta cho ngươi biết, muốn nguyên lão muốn hại ngươi……” Mắt Thất Vân Mạn lóe ra tinh quang, trong nháy mắt thân thể của nàng ta uốn cong xuống rồi đột nhiên rút kiếm đâm ra. Thứ khiến nàng kiêu ngạo nhất là thực lực của bản thân, hiện tại bị Vân Khê hút hơn phân nửa huyền khí sao nàng có thể cam tâm chứ?

Ôm ý chí phải giết chết Vân Khê, dù không thành công cũng phải thành nhân, Thất Vân Mạn tung ra sát chiêu.

Vân Khê sớm có đề phòng, chẳng qua là không ngờ tới Nhu Cốt thuật của đối phương đã đạt đến cảnh xuất thần nhập hóa, nàng cho là mình đã ở góc độ an toàn, lại là chỗ nguy hiểm nhất.

Cánh tay của nàng bị kiếm đâm qua, có một cảm giác đau xót khó tả.

Rắc.

Có tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên bên tai, Vân Khê ngẩng đầu nhìn, không biết Long Thiên Tuyệt xuất hiện ở phía sau Thất Vân Mạn từ lúc nào, hắn đánh ra một chưởng, đem Thất Vân Mạn đánh gục tại chỗ.

Đáng tiếc, Thất Vân Mạn chết rồi, nàng còn chưa kịp hút khô huyền khí trên người nàng ta.

“Đừng nhìn. Bọn chúng đâm nàng bị thương, không có gì để đồng tình.” lời nói nhẹ nhàng của Long Thiên Tuyệt vang lên ở bên tai của nàng, tỉ mỉ thay nàng xử lý vết thương.

Vân Khê hé miệng cười khẽ, sao nàng có thể đồng tình với đối phương cơ chứ?

“Hiện tại hai người họ cũng đã chết, không biết cửa vào Nội tông rốt cuộc ở đâu?” Long Thiên Tuyệt nói.

“Không sợ, sẽ có người dẫn đường cho chúng ta.” Vân Khê nói, tiểu Phượng Hoàng hiện thân nói: “Cửu Vân Mạn không nói dối, cửa vào Nội tông quả thực là lúc hoàng hôn sẽ mở, bây giờ chúng ta phải

kiên nhẫn chờ đợi.”

Vân Khê nhìn biển rộng, thở dài nói: “Lần này đi Nội tông, coi như là cho cấm kỵ nhất tộc ta một câu trả lời, nếu như phụ thân và đại ca cũng có thể kịp thời chạy tới là tốt nhất. Phụ thân ở Nội tông cũng được một thời gian rồi, ông hiểu rõ Nội tông hơn, mà với thực lực của đại ca, tham gia bảng xếp hạng Phong Vân, cũng thừa sức. Nếu như ba cha con chúng ta có thể cùng nhau kề vai chiến đấu, thật là tốt biết bao……”

Đó là ước mơ của nàng, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, nếu như mẫu thân cũng có thể trọng sinh, gia nhập vào hàng ngũ của bọn họ, không phải nàng là người hạnh phúc nhất trên đời hay sao?

Tinh thần rời rạc, chợt nghe thấy Long Thiên Tuyệt ở bên cạnh đột nhiên cúi đầu cười: “Khê Nhi, nguyện vọng của nàng đã được thực hiện.”

Vân Khê đang suy sụp lại cảm giác được một trận ba động truyền tới từ phía xa, nàng ngẩng đầu nhìn về phía xa, trên biển có một con Phong Hoàng khổng lồ bay từ xa đến, trên lưng Phong Hoàng, có rất nhiều người, là bốn người Vân Mộ Phàm, Vân Trung Thiên, Vân Mạch Thiên và Vân Trung Thịnh.

Trong lòng Vân Khê tràn đầy vui mừng, vẫy tay về phía bốn người, cho đến khi bốn đáp xuống, Vân Khê mới vui mừng chạy nhanh tới, lao vào trong ngực phụ thân: “Phụ thân, mọi người thật sự đến rồi.”

“Chúng ta vừa chạy tới Đoan Mộc Gia tộc đã nghe nói Nội tông phái sứ giả mời con tới chỗ họ, phụ thân không yên lòng, liền lập tức chạy tới giúp con.” Vân Mộ Phàm ôn nhuận mỉm cười, quay đầu nhìn thoáng qua thi thể của Thất Vân Mạn và Cửu Vân Mạn, hắn khẽ cau mày, “Khê Nhi, con giết hai người các nàng, sợ là đắc tội không ít

người. Hai người các nàng ở Nội tông có tầm ảnh hưởng nhất định, môt khi bị giết sẽ liên quan đến rất nhiều người. Chúng ta hay là đem thi thể hai người họ chôn trước, tránh gặp nhiều phiền phức."

"Nhạc phụ đại nhân nói rất đúng, con đem hai người họ thu vào Kim Hòa tháp trước, đợi tìm được cơ hội rồi thì thiết kế màn kịch các nàng bị người khác giết hại, chúng ta là có thể trốn khỏi hiềm nghi." Long Thiên Tuyệt thấy nhạc phụ đại nhân, vội vàng ngăn đón.

"Biện pháp của Thiên Tuyệt rất tốt. Đợi sau này chúng ta nhìn ai không vừa mắt, thì đem tội giết người giá họa cho hắn, nhất cử lưỡng tiện."

"Bất quá ta được nhạc phụ đại nhân chỉ điểm một chút, hay là nhạc phụ đại nhân cùng ta đánh ván cờ nữa nhỉ."

Vân Khê nhướng mày, hai người này cũng quá giả tạo đi? Dấu vết thổi phồng quá rõ ràng.

Xoay người, nàng ôm Vân Trung Thiên một cái thật to, ca ca càng ngày càng đẹp trai, Vân Khê cười trộm giống con mèo nhỏ.

"Ca ca, sao càng ngày muội càng thấy huynh đẹp trai vậy? nhìn thấy huynh như vậy tim của muội cứ đập thình thịch thình thịch ấy."

"Muội thật là, đến cả ca ca cũng đùa giỡn." Vân Trung Thiên bất đắc dĩ cười yếu ớt, bỗng nhiên liếc mắt về phía nàng, Vân Khê vừa mới quay đầu, cổ áo bị kéo một cái, bị xách đi một đoạn.

"Trung Thiên huynh, ngươi có thể về rồi. Ở đây có nhạc phụ đại nhân dẫn đường cho chúng ta rồi." Lúc Long Thiên Tuyệt ghen tức, sẽ không gọi đối phương là đại ca mà sẽ gọi như lúc trước.

Đối với hai vợ chồng nhà này Vân Trung Thiên vừa bực mình vừa buồn cười.

Vân Trung Thịnh yên lặng nhìn Vân Khê chăm chú, đáy mắt có mấy phần âm u.

Lúc này Vân Khê cũng chú ý tới Vân Trung Thịnh, tò mò hỏi: “Thịnh công tử, sao ngươi cũng tới đây?”

Nhớ tới quan hệ mẹ con giữa hắn và cung chủ, trong lòng Vân Khê không nhịn được suy đoán, hắn có vì mẹ của hắn tìm nàng báo thù hay không? Bởi vì nàng giết cung chủ, cũng chính là mẹ của hắn, nếu hắn muốn báo thù cho cung chủ thì cũng chẳng trách được hắn.

Vân Trung Thịnh trầm ngâm một lát, nói: “Huynh trưởng của ta và mấy vị tỷ tỷ cũng bị Tông chủ giam, ta tới là để cứu bọn họ.”

“Chuyện của mẹ ngươi……” Vân Khê thử dò xét hỏi.

Ánh mắt Vân Trung Thịnh khép lại, một lúc lâu sau hắn mở mắt ra: “Sau khi nàng đích thân giết chết cha ta, ta đã chia tay nàng, cho nên…… Ta không trách ngươi.”

Vân Khê nhìn hắn, miệng hắn nói là bỏ qua nhưng thật ra thì hắn mới là người yêu cung chủ sâu nhất. Bởi vì yêu, cho nên muốn nàng ta chú ý, bởi vì yêu, cho nên mới hận sâu như vậy.

“Thật xin lỗi.” Vân Khê đột nhiên nói, “Ta không hối hận vì đã giết cung chủ, nhưng mà đối với ngươi, ta phải nói một tiếng, thật xin lỗi.”

Thân thể Vân Trung Thịnh chấn động, dùng vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía nàng. Một lúc sau, mi tâm của hắn từ từ giản ra, hắn nhẹ nhàng cười một tiếng, bình thường trở lại.

“Được rồi được rồi, bất kể trước kia có ân oán gì thì từ nay về sau, chúng ta chính là người một nhà. Bây giờ Bắc Thần gia tộc xưng bá thiên hạ, đúng là lúc Vân tộc chúng ta đoàn kết một lòng, cùng chống đỡ ngoại địch.” Vân Mộ Phàm chen vào nói câu tổng kết, mấy người đứng tại chỗ nhìn nhau cùng nhếch miệng cười.

Quyển 7 - Chương 5: Trẻ con khó nuôi

Đại khái đến lúc hoàng hôn, lúc mặt trời lặn về phía tây, lúc sắp biến mất ở đường chân trời, ở trung tâm hải đảo, một đại trận truyền tống từ từ mở ra.

Đại trận truyền tống chính là cửa vào Nội tông.

Toàn bộ ở đây đều do mẫu thân tỉ mỉ thiết kế, Vân Khê rất sung bái mẫu thân đại nhân, vì để cho mẫu thân đại nhân có thể cảm nhận được sự sùng bái của nàng, mỗi lần thấy chuyện ngạc nhiên, bọn họ không quên tán dương một phen.

Ví dụ như hiện tại: “Truyền Tống Trận thiết kế quá tinh diệu, ta quả thực bội phục sát đất, cõi đời này còn có người nào thông minh hơn người đã thiết kế cái này sao? Tuyệt đối không có ! Tuyệt đối độc nhất vô nhị !Chỉ có một người, không có người thứ hai !”Bên cạnh nàng, mấy nam nhân đều khó hiểu nhìn nàng, giống như gặp ma giữa ban ngày vậy.

Nếu không phải quen nàng từ trước, bọn họ còn tưởng nàng là nhà quê ra tỉnh, sao lại kinh ngạc như thế chứ?

“Sau khi đi vào đại trận truyền tống, sẽ có người ở cửa kiểm tra, các ngươi không nên lộ mặt, vẫn nên vào Ngọa Long cư trú tạm, một mình ta có thể rồi.” Vân Mộ Phàm suy nghĩ một lát rồi nói.

Những người khác đều không có dị nghị, lục tục tiến vào Ngọa Long cư, một mình Vân Mộ Phàm mang Ngọa Long cư, tiến vào đại trận

truyền tống.

Truyền tống trận cũng không phải ai cũng có thể tùy tiện ra vào, chỉ người có lệnh bài riêng mới có thể đi vào, Vân Mộ Phàm vốn đi ra từ Nội tông, nên trên người tất nhiên có lệnh bào ra vào truyền tống trận.

Ông thật thuận lợi tiến vào truyền tống trận.

Ngoài truyền tống trận là một quảng trường rất lớn.

Quảng trường không có mặt trời, nguồn phát sáng đều từ những viên ngọc thạch, dạ minh châu tỏa ra từ phía trên quảng trường. Màu xanh, màu trắng tỏa ra ánh sáng mê người, giao hòa với nhau tạo ra cảnh tượng đẹp đẽ, giống như một thế giới dưới nước.

Đúng là như thế.

Nơi này chân chính là một thế giới dưới đáy biển.

Từ Ngọa Long cư, Tiểu Mặc nhìn thấy dạ minh châu cùng bảo thạch muôn màu muôn vẻ, hai mắt lòe lòe phát sáng.

Thật muốn lấy tất cả chỗ ngọc ngà này đi a…

Vân Khê thấy vậy không nhịn được thở dài, Vật tộc thật quá có tiền. Dạ minh châu và bảo thạch tùy ý đều có thể lấy được, đây đâu phải là chuyện gia tộc nào cũng có thể làm được?

“Quá xa xỉ!”

“Mẫu thân, nơi này về sau có phải là của chúng ta không?” Ánh mắt Tiểu Mặc phát sáng, nhìn Vân Khê đầy vẻ chờ mong.

“Mẫu thân, Huyên Huyên thích nơi này! Đẹp quá a!” Tiểu Nguyệt Nha bắt chước nói theo, đi bên cạnh ca ca, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cười ngọt ngào.

“Ách…” Vân Khê không biết nên trả lời như thế nào, không đành lòng làm cho con trai con gái thất vọng, vì ánh mắt của con trai và nụ cười của con gái, nàng phải cố gắng phấn đấu một phen thôi, lấy khối đất này về làm của trong nhà!

“phải, về sau đây chính là hậu hoa viên nhà chúng ta, các con muốn chơi như thế nào cũng được.”

“Thích quá!” Tiểu Nguyệt Nha vui vẻ vỗ tay, Tiểu Mặc híp mắt nở nụ cười trong mắt toàn là ánh sáng trắng, ánh sáng xanh.

Vân Khê tức giận vỗ vỗ đầu con mình, sợ rằng ngày nào đó, con sẽ thu hết chỗ dạ minh châu, bảo thạch này khiến cho cả Vân tộc chìm trong bóng tối.

Nghe ba mẹ con nói chuyện, Long Thiên Tuyệt lau mồ hôi, áp lực thật quá lớn.

Thế là bọn họ đã đi vào Nội tông, cuộc đời lắm chuyện lạ, ba mẹ con vừa tới đã muốn chiếm khối đất này làm của riêng. Nếu như không phải có trái tim vô cùng khỏe mạnh để thừa nhận, người bình thường khó lòng ở chung với ba mẹ con nhà này được!

Khi nói chuyện, một khí tức cường đại xuất hiện!

Vân Mộ Phàm một mình chống đỡ luồng khí tức mạnh mẽ kia, ông dừng bước, nhìn nữ từ phía trước đột nhiên xuất hiện, công kích mình. Vân Mộ Phàm không ra tay đánh trả mà yên lặng đứng tại chỗ

không nhúc nhích.

“Phụ thân…” Vân Khê căng thẳng, không hiểu vì sao phụ thân lại không có phản ứng gì, luông công kích kia rất nhanh sẽ bao trùm người…

Lúc này, Vân Mộ Phàm lên tiếng: “Tại hạ chấp hành nhiệm vụ về muộn, muốn tạ lỗi với Hội nguyên lão.”

Luồng lực lượng kia chỉ tới gần rồi dừng lại, nữ tử áo trắng dừng lại cách Vân Mộ Phàm ba bước, thần sắc lãnh ngạo nhìn ông, lạnh lùng nói: “Trúc trưởng lão, ngươi còn dám trở về? Ngươi có biết, ngươi và con gái ngươi ở Vân thành tự ý lập môn hộ đã khiến nhiều vị tức giận, rất nhiều vị nguyên lỗi bất mãn với hành vi cuồng vọng của ngươi và con gái ngươi. Lúc này ngươi trở về, chỉ có con đường chết.”

“Đa tạ Bích trưởng lão nhắc nhở. Vân Mộ Phàm biết lần này trở về Nội tông sẽ gặp phải điều gì, ta đã chuẩn bị tất cả.” Thái độ của Vân Mộ Phàm khiến cho Vân Khê rất kinh ngạc, vô cùng tò mò.

Thở dài, nữ tử áo trắng kia từ từ thu lại sát khí đầy người, nhíu mày nhìn Vân Mộ Phàm, giọng nói cũng không tự chủ mềm mại đi vài phần: “Trúc trưởng lão, ta cũng biết tính tình ngươi cương liệt, sớm muộn gì cũng sẽ trở về cho nên, mỗi ngày ta đều chờ ngươi ở đây, hy vọng có thể khuyên ngươi rời đi. Hôm nay cuối cùng cũng đợi được ngươi. Nhưng… vẫn không có cách nào thuyết phục ngươi.”

“Tâm ý của Bích trưởng lão, ta nhận.” Vân Mộ Phàm chân thành cảm tạ, cúi người vái nàng.

A? Quan hệ của nữ nhân này và phụ thân có chút khác biệt nhá.

Vân Khê nghe lén hai người nói chuyện, tinh thần bát quái trỗi dậy, với khí chất và diện mạo của phụ thân, hẳn là có nhiều người thích mới đúng, biết đâu vị Bích trưởng lão này là một trong số đó?

Như nhìn thấu tâm tư của nàng, Vân Mạch Thiên ở phía sau nàng nói: "Ở Nội tông, người thích sư phụ rất nhiều, vài người là thầm mến, vài người lại mạnh dạn theo đuổi sư phụ, chỉ tiếc sư phụ không có hứng thú, trong lòng sư phụ chỉ có một mình sư nương thôi."

"Phụ thân thật sự là si tình! Mẫu thân đã mất nhiều năm như vậy mà người còn nhớ mãi không quên." Vân Khê đau lòng phụ thân, nhưng cũng rất hạnh phúc khi có một người cha si tình như vậy.

"Lúc nương còn sống, tình cảm của cha và nương rất tốt, lúc ấy, tất cả mọi người trong Cấm kỵ nhất tộc đều hâm mộ hai người, luôn nói họ là một đôi trời sinh." Vân Trung Thiên dịu dàng mỉm cười, bắt đầu nhớ lại quãng thời gian tốt đẹp lúc còn nhỏ.

Vân Khê đột nhiên nghĩ, phụ thân với ba ba kiếp trước của nàng giống hệt nhau, có phải khi mẹ nhìn thấy cũng kích động giống như nàng, nhận người chính là ba ba kiếp trước, chồng kiếp trước của mình hay không?

"Thiên Tuyệt, chàng nói trên đời này có kiếp trước kiếp này hay không? Có phải ông ấy từ mấy ngàn năm trước chết đi, mấy ngàn năm sau đầu thai sống lại, dung mạo của ông chẳng có gì thay đổi, chỉ có trí nhớ thay đổi, đường phải đi cũng thay đổi."

Long Thiên Tuyệt cúi đầu nhìn nàng, đoán chắc là nàng nghĩ đến kiếp trước kiếp này của mình, hắn nhẹ nhàng ôm lấy nàng, ôn nhu nói: "Trên đời này có nhiều chuyện khó nói trước, người có duyên sẽ gặp nhau, người yêu nhau rồi cũng sẽ yêu nhau."

Nghĩ tới mẹ, Vân Khê thở dài: “Chỉ tiếc, hữu duyên vô phận.”

Long Thiên Tuyệt nhíu mày, nghĩ rằng nàng nói đến chuyện của hai người, ôm chặt lấy nàng: “Không được nói bậy! cho dù nàng chạy đến chân trời góc bể, ta cũng sẽ tìm nàng trở về.”

Vân Khê hơi hơi sửng sốt, bỗng nhiên hiểu ra, nàng hé miệng cười một tiếng, nhón chân, rất nhanh hôn lên mặt Long Thiên Tuyệt một cái.

“Thật đáng yêu!”

Không để ý đến ánh mắt ngại ngùng của những người xung quanh, Long Thiên Tuyệt đắc ý nhướng mày, cười thật suất.

Ngây thơ!

Tiếng lòng của cả ba người Vân Trung Thiên, Vân Trung Thịnh và Vân Mạch Thiên.

Bên ngoài Ngọa Long cư, Vân Mộ Phàm và Bích trưởng lão nói chuyện với nhau một lát, sau khi cáo biệt nàng, một mình đi vào bên trong quảng trường. Từ xa đều có thể nhìn thấy thân ảnh của Bích trưởng lão, cảm nhận tình cảm sâu đậm của nàng.

Chỉ tiếc, giữa họ nhất định là có duyên mà không có phận.

Đi thêm một đoạn đường nữa, lại có thêm người lần lượt xuất hiện, trang phục giống nhau, thái độ lạnh lùng, giống như mỗi người đều có một thế giới riêng, không liên quan đến những người khác.

Lúc thấy Vân Mộ Phàm đi qua, bọn họ ngẫu nhiên sẽ liếc nhìn một cái, nhưng rất nhanh liền thu hồi ánh mắt, đều tự đi đường, không

xen vào việc của người khác.

Khiến đám người Vân Khê ngạc nhiên chính là, những người này, mỗi người đều có thực lực Huyền Hoàng ngũ phẩm trở lên, khí tức của bọn họ tuy đã thu liễm lại nhưng uy áp thuộc về cường giả thì không phải muốn là có thể thu liễm toàn bộ.

Đây là địa phương cao thủ như mây, mỗi bước đi của họ bây giờ càng phải cẩn thận hơn.

Một đường đi yên ắng, đột nhiên một tiếng nổ kinh khủng vang lên!

Người đi trên đường bắt đầu chạy lung tung.

“Không tốt, lại có người trúng độc!”

“Đã là người thứ ba mươi mốt rồi, ba mươi mốt người trúng một loại độc, nếu như không thể tra ra kẻ hạ độc, không biết Nội tông còn bao nhiêu người phải chết nữa.”

“Mau đi xem, không biết ai bất hạnh như vậy…”

“…”

Vân Mộ Phàm tò mò, theo đám đông đi đến nơi phát sinh sự việc.

Khi tới gần, trên mặt mọi người đều che khăn, tuy tò mò, muốn xem náo nhiệt nhưng ai cũng rất yêu mạng, sợ có bệnh hiểm nghèo sẽ lây đến mình.

Vân Mộ Phàm chen vào đám người, nghe thấy có người vừa khóc vừa mắng: “Đệ đệ, đệ mau tỉnh lại đi, đừng ngủ nữa, đệ mà ngủ chỉ sợ là không tỉnh lại được nữa đâu.”

“Chết tiệt! Nếu như ta biết được kẻ nào ra tay hạ độc Nội tông, ta nhất định sẽ bầm thây vạn đoạn kẻ dó.”

Giữa đám người, có một nữ tử phủ phục trên một thi thể, vẻ mặt rất kích động.

Có người đi ra, muốn nâng nàng dậy: “Ngũ Vân Mạn, đệ đệ ngươi trúng tà độc, chúng ta phải mau chóng đem thi thể hắn đi xử lý, nếu không, một khi khí độc khuếch tán ra sẽ nguy hiểm cho những người khác, ngươi có thể gánh được hậu quả hay không?”

“Các ngươi đừng tới đây. Đệ đệ của ta hắn còn thở, hắn còn chưa chết.” Cô gái gắt gao che ở phía trước đệ đệ, rút kiếm ra ngăn cản, không để cho những người khác đến gần.

Nữ tử này được xưng là Ngũ Vân Mạn, nàng có thể tấn thăng đến vị trí thứ năm trên bảng xếp hạng Phong Vân, có thể nghĩ thực lực của nàng không tầm thường. Vừa rồi bởi vì bi thương, nàng mới lộ ra một mặt mềm mại, giờ phút này có người muốn mang đệ đệ của nàng đi, sát khí toàn thân của nàng lập tức phóng ra ngoài, con mắt ngoan lệ quét qua mấy người, để cho mấy người này không dám đến gần nửa bước.

“Ngũ Vân Mạn, ngươi nên lấy đại cục làm trọng. Đệ đệ ngươi trúng tà độc, không sống không được bao lâu, ngươi không nên nhất thời hồ đồ, đánh mất tiền đồ của chính mình.” Một người trong đó khuyên bảo nói.

“Đúng vậy, vị trí trong Phong Vân bảng đang ở trước mắt, nếu như lúc này ngươi phạm sai lầm, chọc giận các nguyên lão ở hội nguyên lão, đến lúc đó đừng nói ngươi muốn đứng ở trên bảng xếp hạng, ngay cả tư cách tham gia cũng sẽ bị xóa bỏ.” Một người khác cũng

khuyên bảo theo, cố gắng lấy bảng xếp hạng tới dụ nàng, phân tán lực chú ý của nàng.

Ai ngờ, ánh mắt Ngũ Vân Mạn hung ác hơn, trường kiếm vung mạnh, hướng về phía mấy người nổi giận nói: “Các ngươi đều cút ngay cho ta.Sự sống chết của đệ đệ ta, ta tự chịu trách nhiệm, chỉ cần có thể cứu sống đệ đệ của ta, Trữ Khả ta sẽ từ bỏ cơ hội tranh tài ở Phong Vân bảng.”

Nói xong, nàng khom người nâng đệ đệ vác lên vai, ra khỏi đám người.

“Ngũ Vân Mạn, tốt nhất ngươi nên nghĩ kỹ một chút, độc trên người đệ đệ ngươi sẽ lây sang cho ngươi.” Mấy người phía sau muốn ngăn cản nàng, lại khiếp sợ thực lực của nàng, không dám đi theo.

Những người còn lại tự động tách ra hai bên giương mắt nhìn Ngũ Vân Mạn mang đệ đệ rời đi.

“Nhược Du sư tỷ?”

Trong đám người, đột nhiên có người quát lên, Ngũ Vân Mạn ngừng một chút, nhìn về phía thanh âm phát ra: “Trúc sư đệ? Sao ngươi lại trở về?”

Không sai đây là sư đệ của nàng, Vân Mộ Phàm.

Trong đám người vây xem, không ít người biết Vân Mộ Phàm, thấy Vân Mộ Phàm xuất hiện, bọn họ ồn ào nghị luận.

“Trúc trưởng lão đã trở lại, sao hắn dám trở lại chứ?”

“Nghe nói Trúc trưởng lão và con gái ông ta cùng nhau chiếm đoạt

Vân Thành và Vân Huyễn điện, chưa được lệnh của hội nguyên lão và Tông chủ đã trở về, không biết rốt cuộc ông ta muốn làm gì?”

“Mặc kệ, dù sao những chuyện này tự có người quan tâm, chúng ta chỉ cần không trúng độc, an an ổn ổn sống cuộc sống của mình là được.”

Lúc đầu Vân Mộ Phàm còn không nhận ra nàng là ai, cho đến khi cô gái kia rút kiếm ra, ông mới nhận ra đối phương.

“Nhược Tiêu sư đệ sao lại như vậy?” Tầm mắt Vân Mộ Phàm nhìn vào nam tử Ngũ Vân Mạn vác trên lưng, chỉ thấy trên mặt nam tử toàn là màu đen, đây rõ ràng là dấu hiệu bị trúng độc, người đã sớm ngất đi, hơi thở yếu ớt.

Ngũ Vân Mạn nghẹn ngào nói: “Ta cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lúc ta phát hiện Nhược Tiêu không bình thường, đệ ấy đã trúng độc. Độc trên người đệ ấy là độc mà ba mươi người khác ở Nội tông đã trúng phải, không ai sống sót sau khi trúng độc. Hiện tại Nhược Tiêu cũng trúng độc, bọn họ muốn đem Nhược Tiêu đi chôn, ta sao có thể chấp nhận?” Nói đến câu sau, tâm tình của nàng càng ngày càng kích động.

“Sư tỷ đừng gấp gáp, để cho đệ nghĩ biện pháp xem.” Vân Mộ Phàm lập tức nghĩ tới con gái của mình, chuyện giải độc này, cũng chỉ có nữ nhi của ông mới thông thạo.

Vân Khê ở Ngọa Long cư thấy tất cả, nàng khẳng định, độc người này trúng và độc Thần Long trúng giống nhau. Lúc trước ở Đoan Mộc Gia tộc nàng đã luyện chế một phần giải dược, phân phát ra khỏi một phần, hiện tại trên người còn lưu mấy viên giải dược.

“Phụ thân, ngươi yên tâm nói với nàng, trên người của ngươi có đan

dược giải độc.”

Vân Mộ Phàm nghe thấy nữ nhi truyền âm, trong lòng kinh hỉ, vừa định nói cho Ngũ Vân Mạn biết tin này, ai ngờ cách đó không xa có một người đi về phía này.

“Ngũ Vân Mạn, ngươi đang làm trò gì vậy? Hội nguyên lão đã ra lệnh, trong Nội tông phát hiện người nào trúng độc, không có thuốc giải thì đưa ra khỏi Nội tông chôn trước, ngươi dám cãi lệnh của hội nguyên lão hay sao?” Đoàn người này vừa đến, quần áo trên người họ và người khác không giống nhau, hơi thở trên người bọn họ cũng cường đại hơn rất nhiều.

“Đội hộ vệ của hội nguyên lão tới, lần này Ngũ Vân Mạn phải đem đệ đệ của nàng giao ra rồi.” Đám người nhỏ giọng nghị luận.

Thì ra đội hộ vệ của hội nguyên lão tớ, khó trách thực lực cao hơn người bình thường.

Hai con mắt Ngũ Vân Mạn co rụt lại, nàng và Vân Mộ Phàm nhanh chóng liếc mắt nhìn nhau, cố gắng tìm kiếm sự giúp đỡ của hắn. Vân Mộ Phàm cho nàng ánh mắt an tâm, đứng ra nói: “Các vị, đệ đệ Ngũ Vân Mạn mặc dù trúng độc, nhưng loại độc này có thể giả. Chỉ khi độc trên người hắn không có thuốc giải mới đem chôn có phải vậy không?”

Mấy vị cao thủ trong đội hộ vệ cùng nhìn về phía Vân Mộ Phàm, người cầm đầu dùng ánh mắt âm trầm nhìn lại: “Trúc trưởng lão, sao lại là ngươi? Sao ngươi lại trở lại?”

Mấy cao thủ phía sau cũng ngạc nhiên không kém, giống như bọn họ đều đoán là Vân Mộ Phàm không trở về Nội tông nữa, mà ngoài dự tính của mọi người hắn đã trở lại……

“Ngươi vừa nói, ngươi có thể giải độc trên người đệ đệ nàng? Ngươi xác định?” Cao thủ cầm đầu càng nhiệt tình hơn, hai mắt sáng quắc nhìn hắn.

“Đúng vậy, thật sự ta có biện pháp giải độc trên người hắn. Nếu các ngươi không tin ta…, ta sẽ chứng minh cho ngươi thấy.” Có nữ nhi bảo đảm, Vân Mộ Phàm càng tự tin hơn, không sợ mọi người chất vấn.

Ngũ Vân Mạn nghe thế mừng rỡ: “Trúc sư đệ, lời đệ nói là sự thật? Đệ thật sự có biện pháp giải độc cho Nhược Tiêu ư?”

“Dĩ nhiên.” Vân Mộ Phàm khẳng định gật gật đầu, “Ngày xưa, tỷ và Nhược Tiêu sư đệ giúp ta rất nhiều, về tình về lý, ta đều muốn giúp Nhược Tiêu sư đệ giải độc. Nhược Du sư tỷ, tỷ cứ yên tâm đi, tất cả cứ giao cho đệ.”

Vân Mộ Phàm ôn nhuận mỉm cười, người khiêm tốn khí độ và phong thái bất phàm mê đảo một đám người.

Ngũ Vân Mạn nhìn hắn, ánh mắt chớp chớp, cảm kích cười một tiếng: “Vậy làm phiền Trúc sư đệ.”

Mấy tên cao thủ trong đội hộ vệ thì thầm với nhau một lát, sau khi thương nghị đều quyết định cho hắn một cơ hội. Nếu hắn thật sự có thể giải độc, vậy thì không có gì tốt hơn, đối với Nội tông mà nói, nguy cơ lớn nhất trước mắt là tà độc, bởi vì không tìm được nguyên nhân phát độc, không tìm được phương pháp giải độc, trong mấy ngày này Nội tông đã tốt thất mất ba mươi cao thủ, trở thành chuyện nhức đầu nhất của các nguyên lão trong hội nguyên lão. Chuyện này nếu có thể giải quyết…… đám người dùng ánh mắt mong chờ nhìn về phía Vân Mộ Phàm.

Vân Mộ Phàm ra vẻ đưa tay vào ống tay áo lấy đồ, kì thực chính là lấy giải độc trong tay nữ nhi, vì muốn tạo cảm giác thần bí, hắn nhìn về phía đám người xung quanh nói: “Tất cả mọi người lui về phía sau một bước, giải dược của ta có độc tính, bởi vì cái gọi là lấy độc trị độc, đối với người trúng tà độc mà nói, là vị thuốc tốt nhất nhưng đối với người bình thường thì khó mà nói……”

Bình sứ trong tay hắn còn chưa mở ra, đám người vây xem giống như thủy triều lập tức dạt ra, vừa nghe nói giải dược có độc, dùng phương pháp lấy độc trị độc, bọn họ sao dám đứng gần?

Ngũ Vân Mạn không rời đi, nàng dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chú vào Vân Mộ Phàm: “Trúc sư đệ, dùng độc này độc trên người đệ đệ của ta thật sự có thể giải sao?”

“Đúng vậy, bất quá giải dược này bản thân nó là một loại độc dược, tỷ không sợ sao?” Trong mắt Vân Mộ Phàm xẹt qua một tia sáng.

Ngũ Vân Mạn kiên định lắc đầu: “Không phải là độc dược hay sao? Còn chuyện gì so với chuyện mất đệ đệ của ta quan trọng hơn chứ?”

Vân Mộ Phàm khẽ mỉm cười, quăng một ánh mắt tán dương nhìn về phía nàng.

Quyển 7 - Chương 6: Vân Mộ Phàm dùng mỹ nhân kế

Trong ánh mắt soi mói của mọi người, Vân Mộ Phàm lấy ra một viên đan dược từ bình sứ, chỉ một thoáng sau trong không khí tràn ngập mùi hương làm người ta sảng khoái.

Đan dược thơm như vậy, sao có thể là độc dược? Lừa gạt người khác ư?

Đám người nhìn chằm chằm vào đan dược trong tay Vân Mộ Phàm, thứ bọn họ quan tâm nhất là đan dược trong tay của hắn có thể giải tà độc hay không.

Chỉ thấy Vân Mộ Phàm đem viên đan dược nhét vào miệng Vân Nhược Tiêu, viên thuốc được nhét thẳng vào khí quản sau đó ông vận khí giúp đan dược tràn đến tứ chi trong cơ thể nhanh hơn.

Ngũ Vân Mạn khẩn trương nhìn đệ đệ, không nhịn được nuốt nuốt nước miếng, đối với nàng mà nói, không có gì quan trọng hơn tính mạng của đệ đệ nàng.

Một lúc lâu sau cũng không thấy Vân Nhược Tiêu có bất kỳ phản ứng nào, đám người vây xem bắt đầu ồn ào.

Mấy vị cao thủ trong đội hộ vệ bắt đầu hoài nghi.

“Trúc trưởng lão, không phải ngươi đang lừa dối chúng ta đấy chứ? Chúng ta đã cho ngươi cơ hội, nhưng mà đan dược của ngươi không hiệu quả, cũng đừng trách chúng ta, chúng ta bây giờ phải dẫn

người rời đi.”

“Không được. Chờ một chút.” Ngũ Vân Mạn huơ kiếm ngăn cản, xoay người lại hỏi Vân Mộ Phàm, “Trúc sư đệ, đệ xác định đan dược của đệ thật sự có thể giải độc sao?”

Vân Mộ Phàm chần chờ, lẽ ra đan dược nữ nhi luyện chế ra có thể giải độc nhưng mà tại sao Nhược Tiêu sư đệ ăn đan dược xong lại không có biến hóa gì, chẳng lẽ độc tính ở Nội tông xảy ra biến dị, hoặc là độc dược này lại là một loại khác?

Đang lúc tâm tư dao động, bên tai truyền đến tiếng nữ nhi: “Phụ thân, ngài thử lật mí mắt của hắn, xem hai mắt của hắn, có dấu hiệu khuếch tán hay không.”

Ánh mắt Vân Mộ Phàm sáng lên, lập tức làm theo lời nữ nhi: “Hai mắt của hắn rời rạc, bên trong còn có rất nhiều tia máu.”

“Con biết rồi, ngài cởi giày bên chân trái của hắn, ấn vào huyệt Dũng Tuyền mấy cái……”

“Được”

Trong lúc mọi người dùng ánh mắt soi mói nhìn, Vân Mộ Phàm đích thân cởi giày và tất của Vân Nhược Tiêu, bắt lấy chân trái của hắn, nhắm huyệt vị, một ngón tay ấn xuống.

Khi huyệt vị bị nhấn mạnh cả người Vân Nhược Tiêu như bị kích thích, mọi người vây xem cũng chấn động theo, nhìn không chớp mắt, tâm tình của bọn họ so với Vân Mộ Phàm còn khẩn trương hơn.

“Trúc sư đệ, ngươi đang làm cái gì vậy?” Ngũ Vân Mạn khó hiểu nhìn Vân Mộ Phàm, không thể trách nàng kiến thức nông cạn, thật sự là

chưa từng thấy qua phương pháp giải độc như thế.

Vân Mộ Phàm không lên tiếng, vừa tiếp tục nhấn huyệt vị, vừa quan sát phản ứng của Vân Nhược Tiêu, đột nhiên trong đám người thấp giọng hô: “Màu đen tan rồi, mặt của hắn từ từ biến thành trắng.”

“Phù” Vân Nhược Tiêu đột nhiên ngồi dậy, phun một ngụm máu đen ra, toàn thân hắn đầy máu.

Cả người co quắp vài cái, Vân Nhược Tiêu từ từ mở mắt ra, hai con mắt có thần thái hẳn, hắn mê mang nhìn xung quanh rồi nhanh chóng nhìn thấy tỷ tỷ của mình: “Tỷ tỷ, xảy ra chuyện gì vậy? Sao đệ lại ở chỗ này?”

Ngũ Vân Mạn khó nén tâm tình kích động, chạy về phía đệ đệ của mình, ôm lấy hắn: “Đệ đệ, đệ rốt cục cũng tỉnh, làm tỷ tỷ lo lắng gần chết.”

“Tỷ tỷ……” Vân Nhược Tiêu nhìn qua vai tỷ tỷ, thấy Vân Mộ Phàm đang đeo giày và tất cho mình, mắt của hắn sáng lên, “Trúc sư huynh, huynh…… huynh mau để giày xuống, sao có thể để huynh đeo giày cho đệ? Tỷ tỷ, tỷ mau bảo Trúc sư huynh dừng lại.”

Ngũ Vân Mạn định thần lại, nhìn thấy Vân Mộ Phàm không chỉ cứu sống đệ đệ của mình, còn không chú ý thân phận của mình, đích thân vì đệ đệ của mình đeo giày, nàng thật sự rất cảm động, quỳ gối trước Vân Mộ Phàm: “Trúc sư đệ, đệ có ân cứu mạng với tỷ đệ ta, kiếp này tỷ đệ ta nhất định sẽ báo đáp.”

“Nhược Du sư tỷ, tỷ làm cái gì vậy? Mau đứng dậy đi.” Vân Mộ Phàm tiến lên đỡ nàng, “Ngày đó đệ tới Nội tông, hai người cũng không vì đệ có thân phận đặc thù mà bài xích đệ, những chuyện nhỏ nhặt này đối với hai người mà nói cũng không là gì, nhưng đối với đệ mà nói

nó có ý nghĩa rất lớn, các người đối với đệ có ân, đệ ghi nhớ trong lòng. Chuyện hôm nay, đệ chẳng qua là tiện tay mà thôi, cảm ơn trong lòng là được.”

“Một viên giải dược, đối với Trúc sư đệ chẳng là cái gì, đối với tỷ đệ ta mà nói, đó là viên thuốc cứu mạng.” Ngũ Vân Mạn không chấp nhất nữa, cười nói thản nhiên với Vân Mộ Phàm, “Được rồi, sau này chúng ta là sinh tử chi giao, không khách khí nữa.”

“Đương nhiên rồi.” Vân Mộ Phàm ôn nhuận cười.

Tỷ đệ hai người đang cùng Vân Mộ Phàm hàn huyên, người xung quanh vây xem và cao thủ đội hộ vệ đội vẫn đang ở trong khiếp sợ.

Tà độc rất khó giải, có người có thể giải tà độc, đây là chuyện vui lớn nhất rồi.

Mấy vị cao thủ trong đội hộ vệ lại tiến lên lần nữa, lần này không phải hướng về phía Vân Nhược Tiêu, mà là hướng về phía Vân Mộ Phàm.

“Trúc trưởng lão, không nghĩ tới ngươi còn có phương pháp giải độc cao minh như thế, thật tốt quá. Mời ngài đi một chuyến đến hội nguyên lão, ta tin rằng các nguyên lão biết ngài có thể giải tà độc, bọn họ nhất định sẽ thưởng lớn cho ngài.”

“Các nguyên lão vì chuyện tà độc, nhức đầu không phải một ngày hay hai ngày, bây giờ tốt rồi, rốt cục có người có thể giải độc, ta tin rằng tai họa tà độc sẽ nhanh chóng bị khống chế.”

“Không nói nhiều nữa, Trúc trưởng lão, mời ngài đi theo chúng ta.”

Tiếng nói chuyện ồn ào náo động từ xung quanh phát ra, mấy tên

cao thủ nửa mời nửa kéo Vân Mộ Phàm rời đi.

“Trúc sư đệ.” Ngũ Vân Mạn nâng kiếm muốn ngăn cản mấy người này lại nhưng Vân Mộ Phàm nháy mắt ngăn lại: “Đệ muốn gặp các nguyên lão trong hội nguyên lão một lần, không có gì đáng ngại, lúc nào có thời gian đệ sẽ đến thăm Nhược Tiêu sư đệ.”

“Đệ phải cẩn thận đấy.” Ngũ Vân Mạn đưa mắt nhìn Vân Mộ Phàm rời đi, chân mày từ từ nhăn lại.

Vân Nhược Tiêu ở sau lưng nàng an ủi: “Tỷ tỷ, nếu không tỷ cũng đi theo xem. Thái độ của các nguyên lão ở hội nguyên lão hội bây giờ không thống nhất, hơn nữa Vô Tâm nguyên lão bị Tông chủ đầu độc, rất bất mãn với Trúc sư huynh, đệ sợ nàng ta mượn cơ hội gây bất lợi cho Trúc sư huynh.”

Ngũ Vân Mạn chần chừ: “Vậy còn đệ?”

“Đệ không sao, tự mình đi về được.” Vân Nhược Tiêu ngọ ngoạy tự mình bò dậy, tay đột nhiên không có lực trượt xuống khiến hắn ngã xuống.

Ngũ Vân Mạn thở dài, đỡ đệ đệ đứng lên nói: “Tỷ đưa đệ về trước còn Trúc sư đệ là người duy nhất trong tông có thể giải độc, tỷ tin rằng Vô Tâm nguyên lão nhìn thấy đệ ấy không vừa mắt, cũng sẽ không mạo hiểm làm ra chuyện sai trái, hạ thủ với đệ ấy lúc này.”

“Tuy nói như thế, nhưng……” Vân Nhược Tiêu dùng ánh mắt kỳ dị nhìn tỷ tỷ, thử dò xét nói, “Tỷ tỷ, đệ biết tỷ có tình cảm với Trúc sư huynh, bây giờ là thời cơ tốt nhất tới gần huynh ấy, nếu để cho người khác đoạt trước, tỷ sẽ bỏ qua cơ hội tốt đó. Tỷ cũng biết, trong Nội tông nữ nhân có ý đối với Trúc sư huynh cũng không chỉ có mình tỷ tỷ……”

Khuôn mặt của Ngũ Vân Mạn từ trước đến giờ đều lạnh nhạt, giờ lại ửng hồng lên, nàng giận dỗi trừng đệ đệ một cái, ra vẻ tức giận khiển trách: “Chớ nói nhảm, đời này tỷ tỷ thề sẽ dâng mạng của mình cho Vân tộc, chưa từng suy nghĩ về chuyện hôn nhân của mình, đệ có tâm tư suy nghĩ lung tung, không bằng sớm tìm vợ đi.”

Vân Nhược Tiêu không để ý tới tỷ tỷ giận dữ mắng mỏ, phối hợp nói: “Tỷ tỷ không nên phủ nhận, đệ cũng không nói nữa, đến lúc Trúc sư huynh thật sự cưới vợ thì tỷ tỷ hối hận cũng không kịp.”

“Đệ trúng độc bất tỉnh xong đầu óc vẫn chưa tỉnh táo đúng không? Trong miệng vẫn nói mê sảng.” Ngũ Vân Mạn tức giận trừng đệ đệ một cái, đột nhiên khom người, đem đệ đệ vác trên lưng giống như khiêng bao tải không kiêng nể ánh mắt của người vây xem nghênh ngang rời đi.

Vân Mộ Phàm bị mấy vị cao thủ của đội hộ vệ vây quanh, bị người đi đường vây xem nhiều hơn, người vây xem còn không biết còn tưởng rằng Vân Mộ Phàm phạm vào tội gì bị mang tới hội nguyên lão thẩm vấn ấy chứ.

Trong đó có kẻ không có mắt nửa đường xông ra, hướng về phía Vân Mộ Phàm nhìn hả hê nói: “Ơ, ta tưởng là ai cơ hóa ra là đệ nhất mỹ nam tử trong Nội tông chúng ta đã trở lại. Phạm sai lầm à? Đáng tiếc, có gương mặt đẹp cũng vô ích cuối cùng không phải đều thành một bộ xương trắng hay sao?”

Vân Khê nghe thấy nam tử này nói xong, không nhịn được ngó nghiêng nhìn ra bên ngoài, quả nhiên giống như trong tưởng tượng của nàng, là một kẻ giả tao nhã. Nghe ngữ khí của hắn, chẳng lẽ là ghen tị phụ thân đẹp trai hơn hay sao? Thật là một kẻ cực phẩm.

Vân Mộ Phàm nhàn nhạt liếc đối phương một cái, không phản ứng gì, mấy vị hộ vệ bên cạnh hắn đứng ra thay hắn giải quyết phiền toái.

Cao thủ đứng đầu nói: “Vân Thanh Châu, ngươi đang quấy phá cái gì? Trúc trưởng lão được chúng ta mời tới hội nguyên lão, bây giờ hắn là quý nhân của Nội tông chúng ta, ngươi không có chuyện gì thì nhanh tránh sang một bên, nếu làm chậm trễ đại sự của hội nguyên lão hội ngươi có chịu trách nhiệm được không?”

Nam tử sắc mặt chỉ một thoáng trở nên vô cùng khó coi: “Cái gì? Nội tông quý nhân ư? Chỉ bằng hắn?” nam tử bày ra thần sắc nghi ngờ.

“Ta lừa ngươi làm gì? Trúc trưởng lão có thể giải tà độc, ngươi có thể giải không? Nếu như ngươi cũng có thể giải tà độc, ta cũng sẽ đem ngươi trở thành quý nhân đối đãi. Được rồi được rồi, nhanh nhanh tránh ra cho ta, nếu còn cản trở nữa, ta sẽ đem ngươi đến hội nguyên lão xử theo luật.” Thân là thuộc hạ của hội nguyên lão, cách nói chuyện và cách làm việc cũng không giống người thường, nam tử kia vốn còn muốn tranh luận thêm mấy câu, cuối cùng đành bỏ qua.

Đưa mắt nhìn hộ vệ đội cao thủ hộ tống Vân Mộ Phàm đi xa, Vân Thanh Châu tức giận hừ lạnh một tiếng, hắn vốn nam sinh nữ tướng, giờ lại càng thêm kiều mỵ.

“Cái gì quý nhân? Chỉ bằng hắn, cũng muốn trở thành quý nhân của hội nguyên lão? Ta nhổ vào!”

“Tiểu Thanh Tử, ngươi đang ở đây phi ai đó?” Phía sau truyền tới một thanh âm, ánh mắt Vân Thanh Châu bỗng dưng mở to, lộ ra vẻ mừng rỡ, hắn sửa sang lại dung nhan của mình, ra vẻ ưu nhã xoay người, nghiêng đầu nhìn về phía sau.

Chỉ thấy người đến là một cô gái phong vận trác tuyệt, tướng mạo của nàng cũng bình thường, có hơi thở cường đại khiến cho người ta vô tình cúi đầu. Nàng ta nhìn thấy ánh mắt Vân Thanh Châu có mấy phần tà khí, phía sau nàng còn đi theo hai gã nam tử, dung mạo của hai gã nam tử này so với Vân Thanh Châu, không phân cao thấp.

Vân Thanh Châu thấy người phía sau, giơ hai cánh tay, chụp lên vai nữ tử: “Nương tử, nàng đã tới rồi, vừa rồi mấy tên ở đội thị vệ khi dễ ta.”

“Lá gan của bọn họ cũng quá lớn, ngay cả người của Nhị Vân Mạn cũng dám khi dễ ư?” Sắc mặt của cô gái lạnh thêm vài phần, ánh mắt lướt qua người Vân Thanh Châu đánh giá mấy vòng, đưa tay nâng mặt của hắn, tà khí cười nói, “Có phải là chàng trêu chọc bọn hắn trước phải không? Bọn họ dù có gan lớn đi nữa cũng sẽ không chủ động tới tìm ta gây phiền toái, thành thật nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Vân Thanh Châu cười khan, quay thân làm nũng nói: “Nương tử, ta không có trêu chọc bọn hắn, ta nào dám tùy tiện trêu chọc người của hội nguyên lão hội gây thêm phiền toái cho nàng? Vừa rồi ta thấy Trúc trưởng lão trở lại, được người của đội hộ vệ hộ tống, do tò mò cho nên mới tiến lên hỏi một chút. Ai biết bọn họ hỏi cũng không cho hỏi, liền trực tiếp đuổi ta ra chỗ khác, nàng nói xem ta phải tới chỗ nào phân rõ phải trái?”

“Trúc trưởng lão? Ngươi nói Trúc trưởng lão đã trở lại?” Ánh mắt Nhị Vân Mạn bỗng dưng biến đổi, bắn ra hai luồng sáng quang mang, thu tay về, nhìn về con đường phía xa, “Ngươi có biết đội hộ vệ vì sao muốn dẫn hắn đến hội nguyên lão hay không?”

Vân Thanh Châu thấy Nhị Vân Mạn có biến hóa lớn như vậy, trong

lòng không nhịn được nổi lên ghen tức, ê ẩm nói: “Ta biết ngươi vẫn nhớ thương hắn mà….. Nghe nói hắn có thể giải tà độc, cho nên cao thủ đội hộ vệ mới đem hắn mang về hội nguyên lão.”

“Hắn có thể giải tà độc?” Nhị Vân Mạn ngẩn người, sau đó nụ cười trên mép càng thêm tà khí, “Ta sẽ có hắn.”

“Nương tử, không được. Bây giờ hắn đã không phải là người của Tông chủ, Vô Tâm nguyên lão cũng nói, chúng ta phải nghĩ biện pháp trừ khử hắn, lúc này nàng tiếp cận hắn không phải là vi phạm ý tứ của Vô Tâm nguyên lão hay sao? Hơn nữa, nếu Tông chủ biết chuyện này, nàng cũng sẽ mất hứng. Tông chủ và Vô Tâm nguyên lão thân là tỷ muội, người này nàng không thể đắc tội được.” Vân Thanh Châu khuyên nhủ.

Nhị Vân Mạn không nhịn được vung tay, đem Vân Thanh Châu đẩy sang một bên, lạnh lùng nói: “Đừng cho là ta không biết kẻ nào bảo ngươi đến bên cạnh ta, Vân Thanh Châu, tốt nhất ngươi nên biết rõ thân phận của mình. Không sai, Tông chủ và Vô Tâm nguyên lão quan hệ không tệ, nhưng không có nghĩa là các nàng vĩnh viễn sẽ đứng chung một chiến tuyến.Ta chính là huyết mạch chính thống của Vô Tâm nguyên lão, ta chỉ nghe Vô Tâm nguyên lão phân phó, ngươi đừng tưởng mang lời của Tông chủ tới lôi kéo ta. Tông chủ bây giờ đã không phải là Tông chủ ngày xưa nữa rồi.”

Vân Thanh Châu sắc mặt trắng bệch, sợ hãi nhìn Nhị Vân Mạn, môi run run nói: “Nương tử, ta không làm vậy.”

Không đợi hắn nói xong, Nhị Vân Mạn đã mang theo hai nam sủng của nàng rời đi, mặc kệ hắn. Giống như là thị uy, hai vị nam sủng dùng ánh mắt hả hê liếc nhìn Vân Thanh Châu, đắc ý nghênh ngang rời khỏi.

Vân Thanh Châu âm thầm nắm chặt tay, tức giận cắn răng: “Các ngươi chờ đó cho ta. Ai nói Tông chủ không gượng dậy được? Các ngươi sớm muộn gì cũng sẽ hối hận về hành động ngày hôm nay của mình.”

Vân Mộ Phàm sẽ không biết, giờ phút này đang có một cô gái chảy nước miếng vì tham lam sắc đẹp của hắn, chạy theo hắn tới đây. Một đường đi theo các cao thủ của đội hộ vệ đến hội nguyên lão, Vân Mộ Phàm cũng không quên giới thiệu tình huống ở Nội tông cho những người ở trong Ngọa Long cư biết.

“Hiện tại người cầm quyền trong hội nguyên lão căn bản chỉ có ba vị nguyên lão, theo thứ tự là Vô Thương nguyên lão, Vô Hi nguyên lão cùng Vô Tâm nguyên lão, còn lại các nguyên lão khác lấy ba vị nguyên lão trên làm chủ, đứng ở phe của họ. Trong đó Vô Hi nguyên lão ở trong hội nguyên lão uy tín cao nhất, nàng cũng là một vị công chính nhất, từ trước đến giờ đối với những người làm sai thì sẽ xứ lý rất công bằng. Vô Thương nguyên lão và Vô Tâm nguyên lão không hòa thuận rất lâu rồi, vô luận là hai người các nàng hay là thủ hạ hoặc đồ tôn của các nàng, lần nào gặp nhau cũng đều đấu tranh gay gắt, phân tranh cao thấp. Nếu không phải có Vô Hi nguyên lão ở giữa ngăn hai người, hai người này chỉ sợ đấu nhau đến ta chết ngươi mất mạng từ sớm rồi.”

“Những năm gần đây, Vô Tâm nguyên lão giúp đỡ Tông chủ Vân Thanh Uyển rất nhiều, thủ hạ có tài càng ngày càng nhiều, cao thủ nhiều như mây, thực lực toàn thân và khí thế đều lấn át Vô Thương nguyên lão. Ta đoán Vô Thương nguyên lão hơn phân nửa là vì muốn áp chế thế lực của Vô Tâm nguyên lão, cho nên mới phải tiến cử Khê Nhi tới tham gia cuộc tranh tài ở Bảng Phong Vân lần này.”

“Phụ thân, vậy lúc trước người ở phe nào?” Vân Khê thắc mắc.

“Phụ thân lúc trước là theo Tông chủ, Tông chủ và Vô Tâm nguyên lão giao tình rất sâu, cho nên mỗi lần gặp chuyện, Tông chủ đều sẽ đứng về phía Vô Tâm nguyên lão. Các ngươi vừa nhìn thấy là Ngũ Vân Mạn, thật ra nàng cũng là người của Vô Tâm nguyên lão, bất quá nàng và đệ đệ của nàng đều làm những chuyện đứng đắn không giống những thủ hạ khác của Vô Tâm nguyên lão.”

“Phụ thân, con thấy người đối với Ngũ Vân Mạn ấn tượng không tệ, hai người có cơ hội……” Vân Khê mập mờ cười, không nhịn được trêu ghẹo.

Da mặt Vân Mộ Phàm đột nhiên nảy lên một cái, nếu như lúc này ông ở bên trong Ngọa Long cư, nhất định sẽ nhéo mặt nữ nhi thật lâu, tiểu nha đầu đều làm mẹ người ta rồi, còn không đứng đắn như vậy, ngay cả phụ thân của mình cũng trêu ghẹo.

“Tình cảm của phụ thân đối với mẫu thân cả đời này sẽ không thay đổi, lại càng không có người nào có thể thay thế nàng. Nếu con còn trêu chọc phụ thân, phụ thân sẽ không nói chuyện với con nữa.”

Thấy phụ thân tức giận, Vân Khê le lưỡi, vội vàng nhận sai: “Phụ thân, đừng nóng giận, sau này con sẽ không bao giờ mang chuyện này ra nói đùa nữa. Nếu như con tái phạm…… Sẽ để ngài vá miệng con lại. Ngô ngô…… Ngô ngô…… Tựa như vậy.”

Vân Mộ Phàm mặc dù nhìn không thấy ví dụ của nàng nhưng nghe thấy nàng biểu diễn sống động như thật, buồn cười, bất đắc dĩ thở dài nói: “Phụ thân sao có thể nhẫn tâm vá miệng của con chứ?”

Mấy vị cao thủ đi bên cạnh Vân Mộ Phàm, liếc mắt thấy khuôn mặt Vân Mộ Phàm bỗng nhiên biểu hiện một vài hình dạng cổ quái, không khỏi khó hiểu, vẻ mặt này cũng quá phong phú chứ?

“Trúc trưởng lão, lần trước trên bảng xếp hạng Phong Vân, ngươi không vượt qua, lần này, ngươi có tham gia không? Lấy thực lực của ngươi, tiến vào tốp mười của bảng xếp hạng khẳng định sẽ rất dễ dàng. Bảng xếp hạng Phong Vân, hai mươi năm mới có một lần, nếu ngươi bỏ lỡ cơ hội lần này, thì phải đợi thêm hai mươi năm nữa. Phải biết rằng một khi tiến vào bảng xếp hạng Phong Vân, chiếm được danh hiệu Vân Mạn, ngươi ở Nội tông cũng nhận được đãi ngộ rất lớn.” Cao thủ cầm đầu mượn cơ hội tìm đề tài nói chuyện.

Vân Mộ Phàm suy tư, khẳng định gật đầu: “Ta đương nhiên muốn tham gia, chẳng qua là không biết năm nay bảng xếp hạng Phong Vân bảng có những cao thủ nào vậy?”

Ông cũng không phải muốn tranh tên đoạt lợi, mà là muốn vì nữ nhi lót đường trong trận đấu, nhiều trợ thủ, phần thắng nhiều hơn một phần. Mặt khác, ông cũng không quên mượn cơ hội này hỏi thăm một chút về đối thủ cạnh tranh ở bảng xếp hạng Phong Vân lần này

“Ngươi hỏi đúng người rồi, không có ai so với ta rõ ràng hơn tình huống của bảng xếp hạng cao thủ lần này ở bảng xếp hạng Phong Vân. Muốn đứng ở vị trí cao nhất, có khả năng nhất chính là Hư Vô công tử. Ngươi cũng biết, Hư Vô công tử là một thiên tài, từ nhỏ đã có thiên phú dị bẩm, người khác cần tu luyện mười năm công phu, một tháng hắn đã tu luyện thành rồi, trong lúc người khác khổ tâm tu luyện, hắn một mình một người hưởng lạc, không có việc gì. Nhưng hết lần này tới lần khác chính là người này, hắn không để ý chút nào mà cũng đoạt được vị trí thứ nhất trên bảng xếp hạng Phong Vân, ngươi không phục cũng không được.”

“Hư Vô công tử, ta biết, bất quá, hắn dù sao cũng là đàn ông, Vân tộc còn chưa từng có tiền lệ nam tử làm Tông chủ. Hơn nữa, Hư Vô công tử là một truyền nhân chính thống của Vô Hi nguyên lão, xem tính tình của Vô Hi nguyên lão, nàng cũng sẽ không cho phép tử tôn

của mình tranh đoạt vị trí Tông chủ. Như vậy trừ Hư Vô công tử ra, còn ai có khả năng đoạt vị trí cao nhất và phần thưởng lớn nhất?" Vân Mộ Phàm hỏi.

"Trừ Hư Vô công tử, có hai người có phần thắng lớn nhất đoạt giải quán quân, các nàng chính là Nhị Vân Mạn và Tam Vân Mạn. Hai người này đều là truyền nhân của Vô Thương nguyên lão và Vô Tâm nguyên lão, thực lực hai người tương đương nhau, lần trước lúc tranh đoạt bảng xếp hạng Phong Vân, Tam Vân Mạn chỉ vì nhỏ bé hơn nên mới thế bại bởi Nhị Vân Mạn. Nghe nói lần này, vì tranh đoạt vị trí Tông chủ, Vô Thương nguyên lão và Vô Tâm nguyên lão đều chuẩn bị đánh bạc rồi, cho trên người của hai người đều là những người tốt nhất, rốt cuộc ai thắng ai thua, không tới thời khắc cuối cùng ai cũng nói không rõ ràng. Về phần những Vân Mạn khác, mặc dù cũng có thực lực, nhưng cùng so với ba người này, còn kém một mảng lớn."

Vân Mộ Phàm hí mắt, suy nghĩ lời của đối phương, liên tiếp gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với cách giải thích của đối phương.

Khê Nhi nếu muốn thắng trên bảng xếp hạng Phong Vân, ít nhất ông phải thay Khê Nhi trừ Nhị Vân Mạn và Tam Vân Mạn, vì Khê Nhi quét đi hết thảy chướng ngại, để cho nàng có thể thuận lợi hái vòng nguyệt quế. Về phần Hư Vô công tử, hắn cũng không cảm thấy người này có uy hiếp lớn, bởi vì hắn căn bản không có tư cách trở thành Nội tông Tông chủ, trừ phi Vô Hi nguyên lão đột nhiên thay đổi suy nghĩ, khư khư cố chấp.

Đang đàm luận, thì Nhị Vân Mạn và hai nam sủng của nàng ta đã đến gần rồi, trong đó một vị nam sủng mở miệng trước, hét trước mặt Vân Mộ Phàm: "Trúc trưởng lão, nương tử nhà ta có lời muốn nói với ngươi."

Nghe giọng nói của hắn, vừa mở miệng đã nói ra nương tử, có thể thấy được hắn đối với Vân Mộ Phàm mang theo bao nhiêu phòng bị.

Vân Mộ Phàm quay đầu lại, thấy Nhị Vân Mạn, chân mày cau lại, nhớ tới cuộc nói chuyện vừa rồi, ông nhẹ nhàng cười một tiếng, chủ động chào đón: “Thư Mạn sư tỷ, đã lâu không gặp.”

Nhị Vân Mạn thấy Vân Mộ Phàm chủ động tiến lên cùng nàng chào hỏi, trong nội tâm mừng thầm, không khỏi nhộn nhạo nói: “Trúc sư đệ, đã lâu không thấy, ngươi càng ngày càng phong thái mê người.”

Ánh mắt tà khí khiến cho Vân Khê không nhịn được nôn mửa, phụ thân, không phải ngài vì muốn thăm dò tin tức mà bán đi sắc đẹp của người chứ?

Vân Mộ Phàm rất bình tĩnh: “Sư tỷ khen nhầm rồi. Mấy ngày không gặp, Thu Mạn sư tỷ cũng càng phát ra phong tư yểu điệu, thần thái rạng rỡ. Nếu ta không nhìn lầm thì, sư tỷ Huyền giai hẳn là đã tu luyện đến Huyền Hoàng bát phẩm đi?”

Nhị Vân Mạn nghe thấy hắn tán dương, cười đến vòng eo lắc lư, tâm tình tốt hơn bình thường: “Trúc sư đệ ra ngoài một chuyến, miệng lưỡi trở nên ngọt hơn nhiều. Hôm nay khó được gặp nhau, không bằng chúng ta tìm một chỗ, hảo hảo mà hàn huyên một chút?”

Vừa nói, vừa mập mờ hướng Vân Mộ Phàm phao mị nhãn, thấy vậy mấy người Vân Khê đều không chịu được nổi cả da gà.

Vân Mộ Phàm cười nhạt, đối với mị nhãn của nàng có năng lực chống cự cực mạnh: “Được, cố ý không bằng vô tình, vậy chúng ta đến tửu lâu phía trước nói chuyện một lát.”

Quyển 7 - Chương 7: Tiết mục kích tình

“Như vậy sao được? Chúng ta còn đang vội vàng mang Trúc trưởng lão về hội nguyên lão đây.” Mấy vị cao thủ ở đội hộ vệ nóng nảy, lấy sự hiểu biết của bọn họ đối với Nhị Vân Mạn, quá nửa là nàng ta nổi lên sắc tâm với Trúc trưởng lão.

Một mặt muốn nhanh chóng mang Trúc trưởng lão về hội nguyên lão hội báo cáo kết quả, mặt khác cũng muốn cứu vớt Trúc trưởng lão, ai bảo danh tiếng của Nhị Vân Mạn quá kém cơ chứ?

Nhị Vân Mạn sắc mặt lạnh lẽo, tức giận trừng mấy người: “Có chuyện gì, tự có ta phụ trách, một khắc các ngươi cũng không chờ được sao? Khi nào thì, cái giá của các ngươi so với Vô Tâm nguyên lão còn lớn hơn?”

Mang Vô Tâm nguyên lão tới dọa bọn họ ư?

Mấy vị cao thủ cũng biết, ngày thường Vô Tâm nguyên lão đối với Nhị Vân Mạn rất coi trọng, đối với yêu cầu của nàng cũng rộng rãi hơn rất nhiều, Vô Tâm nguyên lão sẽ không trách tội nàng, bọn họ lại càng không có tư cách chỉ trích nàng.

Dưới dâm uy của Nhị Vân Mạn, bọn họ phải tạm thời khuất phục, đi theo Vân Mộ Phàm cùng đến tửu lâu phía trước.

Tửu lâu của Nội tông không giống bên ngoài.

Nơi này chỉ chiêu đãi khách nhân có thân phận, thí dụ như Nhị Vân

Mạn và Vân Mộ Phàm, có danh hiệu Vân Mạn đương nhiên không nói làm gì, thân phận của Vân Mộ Phàm ở trong Nội tông có chút đặc thù, bất kể hiểu theo nghĩa nào thì ông vẫn là người được tiền nhiệm Tông chủ đích thân dẫn dắt, đãi ngộ được hưởng so với những người khác tốt hơn nhiều, mấy tên cao thủ của đội hộ vệ thì bị cự tuyệt chỉ có thể đứng ngoài tửu lâu, đây cũng là thân phận khác biệt.

Nhị Vân Mạn đặc biệt muốn vào nhã gian, đem hai vị nam sủng của nàng để ở bên ngoài, từ vẻ mặt bất đắc dĩ của hai vị nam sủng kia cũng có thể thấy được, Nhị Vân Mạn là một kẻ vô lương tâm.

“Trúc sư đệ, chúng ta ngồi gần một chút cho dễ nói chuyện.” Tay trái của nàng trực tiếp đặt lên mu bàn tay trái của Vân Mộ Phàm, chiếm tiện nghi, bầu ngực thì dán chặt vào cánh tay của Vân Mộ Phàm, mượn cơ hội nói chuyện, liên tục cọ xát.

Dựa vào càng gần.

Ngồi xuống lại càng khó chịu.

Vân Khê đồng tình nhìn phụ thân, giờ phút này phụ thân của càng giống như một con cừu nhỏ đưa vào miệng sói.

“Lần này trong bảng xếp hạng Phong Vân, Thu Mạn sư tỷ nhất định nắm chắc phần thắng chứ? Nghe nói Vô Tâm nguyên lão đặt cược rất nhiều tâm tư ở trên người sư tỷ.”

Ta phi, bàn tay giặc đang sờ lên ngực của phụ thân.

Phụ thân, ngài vì dò thăm tin tức, khí tiết tuổi già khó giữ được ư?

Vân Khê xoa xoa quả đấm, rất muốn lao ra đánh cho Nhị Vân Mạn nhừ tử.

“Thì ra Trúc sư đệ cũng quan tâm chuyện này…… đúng vậy, Vô Tâm nguyên lão cho ta không ít bảo bối, để cho ta nhất định phải đạt giải quán quân ở bảng Phong Vân. Thật ra thì, lấy tu vi của ta bây giờ, cho dù không có những bảo bối này, ta vẫn có lòng tin có thể chiến thắng Tam Vân Mạn, thậm chí là Hư Vô công tử. Chờ ta đoạt được vị trí đầu tiên trên bảng Phong Vân, ta sẽ có tư cách trở thành người kế nhiệm Tông chủ, đến lúc đó… Ta sẽ phong ngươi làm chính phu của ta, ngươi cảm thấy thế nào?”

Ma thủ từng chút từng chút một công thành đoạt đất, rốt cục chạm đến cực hạn của Vân Mộ Phàm, Vân Mộ Phàm bắt lấy tay nàng, cùng nàng âm thầm phân cao thấp.

“Ta chỉ là tò mò, nhiều ngày không thấy, thực lực của Thu Mạn sư tỷ rốt cuộc đạt tới trình độ nào mà thôi.”

Vân Mộ Phàm âm thầm vận chuyển huyền khí, thử dò xét thăm dò vào trong cơ thể Nhị Vân Mạn, vừa mới thử thăm dò một lần, sắc mặt của hắn đã xảy ra biến hóa

Sao lại có chuyện như vậy?

Sao nàng ta lại mạnh như vậy cơ chứ?

Nhị Vân Mạn không ngăn cản hắn, mị nhãn như tơ đánh giá hắn, bộ dáng kia giống như là mở cửa rộng ra để mặc cho hắn đi thăm, dù sao nàng rất giàu có, không sợ ngươi tùy tiện tới thăm.

“Huyền giai của Nhị Vân Mạn đã đạt đến Huyền Hoàng cửu phẩm đỉnh, chỉ thiếu chút nữa sẽ đột phá, xông vào Huyền Hoàng thập phẩm.” Thanh âm thâm trầm của Vân Mộ Phàm truyền vào trong tai của mỗi người trongNgọa Long cư, mọi người đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Thực lực của Nhị Vân Mạn cư nhiên lại mạnh mẽ như vậy, Vân Khê sao có thể chiến thắng nàng ta đoạt giải quán quân?

“Đừng lo lắng, không sáng thì trong tối, chúng ta sẽ cho nàng xuống địa phủ thôi.” Long Thiên Tuyệt an ủi.

“Giống như cái gì?” Vân Trung Thiên nói tiếp.

“Giống như…..” Long Thiên Tuyệt dùng ánh mắt tà mị liếc nhìn Vân Trung Thiên, cong môi nói, “So với nhạc phụ đại nhân, dung mạo của Trung Thiên huynh còn hơn vài phần, nếu như dùng mỹ nam kế thì…”

Không đợi Long Thiên Tuyệt nói xong, Vân Trung Thiên giành trước một bước, kề sát vào bên cạnh muội muội nói: “Đề nghị này của Thiên Tuyệt không tệ, nếu như cho hắn thi triển mỹ nam kế, nhất định có thể thành công.”

Vân Khê nhìn hai người ở hai bên, bọn họ không nhìn thấy phụ thân đang lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng ư sao lại còn có tâm tư ở chỗ này hãm hại lẫn nhau, quả thực là không có nhân tính.

Vân Mộ Phàm đại khái đã tra rõ chứ thực lực của đối phương, thu tay lại, đứng dậy, ngồi cách xa Nhị Vân Mạn: “Tại hạ xin chúc Thu Mạn sư tỷ mã đáo thành công, canh giờ không còn sớm, tại hạ đi trước bái kiến các vị nguyên lão.”

Nhị Vân Mạn nào chịu để cho hắn rời đi, giống như thuốc dán dán lại: “Gấp cái gì? Hai ta khó được gặp mặt, hẳn nên thân cận hơn một chút, chẳng lẽ ngươi không muốn biết Vô Tâm nguyên lão đưa cho ta bảo bối gì sao?”

Nàng mị nhãn như tơ, quan sát phản ứng của Vân Mộ Phàm, khóe môi lộ ra vẻ tự tin cười nhẹ.

Vân Mộ Phàm quả nhiên đang do dự, vạn nhất trên người nàng thật sự có bảo vật gì có thể giúp nàng chiến thắng thì sao?

Lúc này, ngoài cửa có người gõ cửa vào, là bồi bàn trong tửu lâu đưa rượu đến.

“Khách quan, đây là rượu ngài gọi, xin chậm dùng.” Bồi bàn dùng ánh mắt quỷ dị nhìn Vân Mộ Phàm, sau đó mập mờ cười rời đi.

Nhị Vân Mạn chủ động vì hai người châm thượng rượu: “Trúc sư đệ, cùng ta uống một chén.”

Vân Mộ Phàm nhìn ly rượu nàng đưa đến chân mày nhăn lại, bữa tiệc này không phải là bữa tiệc đơn giản, rượu không phải là rượu ngon, lúc tên bồi bàn kia rời đi dùng ánh mắt mập mờ nhìn hắn, hắn đã sớm phát hiện. Hơn nữa bình thường những lời đồn đại không tốt của Nhị Vân Mạn hắn cũng nghe thấy, nếu như hắn không phòng bị trước thì hôm nay khẳng định sẽ bại trong tay nàng.

“Khê Nhi, mau giúp phụ thân nhìn một chút rượu này có vấn đề hay không.”

Vân Khê ngẩng đầu nhìn trời, cõi đời này còn có chuyện rắc rối hơn thế này sao? Có người muốn sắc dụ phụ thân của nàng, mà nàng giúp đỡ phụ thân phản sắc dụ, trên đời này cũng chỉ có cha con bọn họ mà thôi.

Dùng lỗ mũi ngửi, Vân Khê đã nhanh chóng nhận ra mùi rượu có gì đó không đúng, từ trên người lấy ra một viên đan dược, đưa ra: “Đem viên đan dược kia ném vào trong rượu rồi uống, dược tính sẽ

được giải.”

Vân Mộ Phàm rất bình tĩnh trong cái nhìn soi mói của Nhị Vân Mạn, hắn bưng chén rượu lên, dùng ống tay áo rộng chắn tầm mắt của Nhị Vân Mạn. Đan dược không tiếng động rơi vào chén rượu, đầu của hắn hướng lên, uống rượu vào bụng.

“Thu Mạn sư tỷ, tới phiên ngươi.”

Vân Mộ Phàm ôn nhuận cười, khiến cho Nhị Vân Mạn một trận tâm thần nhộn nhạo, rốt cuộc hắn đã uống hết ly rượu, toàn thân nàng bắt đầu xôn xao.

Trúc sư đệ, ngươi dù căng thẳng thế nào thì hôm nay cũng khó trốn khỏi lòng bàn tay của ta. Nhị Vân Mạn tà mị mỉm cười, giơ lên một chén rượu khác, nàng cố ý dùng đầu lưỡi liếm môi một vòng, bộ dáng kia mị hoặc cực kỳ.

“Được, ta Uống….uố…ng.”

Một chén rượu uống một hơi cạn sạch.

Rượu kia đã pha một loại mỵ dược không tầm thường, cao thủ Nội tông nếu không phải cấp bậc Huyền Hoàng thì không sao, nếu là cấp bậc Huyền Hoàng thì sẽ bị lung lạc tâm trí, tác dụng của mỵ dược phát huy ở mức cao nhất.

Sau khi Nhị Vân Mạn uống xong rượu, lập tức cảm giác thân thể của mình bắt đầu nóng lên, nàng chẳng những không để ý, ngược lại có một loại vọng động và hưng phấn. Mơ ước Vân Mộ Phàm đã quá lâu, thật vất vả mới đưa đến tay, nàng đương nhiên phải làm cho mình tận hứng mới được.

“Nóng quá, Trúc sư đệ, ngươi có cảm thấy nóng hay không?” Nhị Vân Mạn sợ Vân Mộ Phàm rời khỏi, cố ý đi tới cạnh cửa chặn cửa phòng, ngón tay tự mở vạt áo của mình, chỉ một lát sau đã lộ ra hai vai.

Nàng vừa vuốt ve thân thể của mình, vừa thở gấp, ánh mắt mê ly, Vân Mộ Phàm thấy thế, liền biết trong cơ thể nàng dược tính đã hoàn toàn phát tác.

Đối với ánh mắt mê ly của nàng, Vân Mộ Phàm bình tĩnh mà thong dong: “Thư Mạn sư tỷ, xin tự trọng.”

Vân Khê nghe thấy lời của phụ thân, không nhịn được phì cười. Phụ thân thật sự quá hài hước, lúc này còn bảo người ta tự trọng, người ta còn có tự trọng định lực sao?

“Nhạc phụ đại nhân cái này gọi là mỹ nhân ngồi trong lòng mà vẫn không loạn.” Long Thiên Tuyệt tà khí nhếch miệng cười một tiếng, tiện tay lấy ra Kim Hòa Tháp, đáy mắt tinh quang lướt qua.

“Chàng định làm gì?” Vân Khê hỏi.

“Lát nữa nàng sẽ biết.” Long Thiên Tuyệt cười thần bí.

Lúc này, trong cơ thể Nhị Vân Mạn dược lực càng ngày càng mạnh, nàng ta bắt đầu kiềm chế không được, rời khỏi cửa phòng bắt đầu đánh về phía Vân Mộ Phàm.

“Trúc sư đệ, ngươi đừng chịu đựng, ta biết, ngươi khẳng định cũng muốn ta. Đến đây đi, chúng ta cùng nhau tiêu dao sung sướng.”

Trong lúc mê loạn Nhị Vân Mạn, không giảm tác phong cường thế của nàng ta, hai cánh tay mở ra, nhào về phía Vân Mộ Phàm. Vân

Mộ Phàm lắc mình muốn trốn, tốc độ phản ứng của Nhị Vân Mạn so với hắn còn nhanh hơn, đưa tay, vừa vặn ôm lấy hắn, bắt đầu hung hăng xé rách xiêm y của hắn.

Vân Mộ Phàm nhíu mày, vận chuyển huyền khí, muốn bức lui đối phương, Nhị Vân Mạn giành trước một bước, điểm trúng huyệt đạo của hắn: “Muốn chạy trốn sao? Đến chỗ này của ta, không ai có thể chạy trốn khỏi tay ta.”

Nàng phóng đãng cười to, một tay đẩy Vân Mộ Phàm ngã lên bàn rượu.

Vân Mộ Phàm trừng mắt nhìn Nhị Vân Mạn, gương mặt tuấn tú nghẹn đỏ lên, chưa từng nghĩ tới mình sẽ có một ngày lâm vào tình cảnh lúng túng như thế? Vội vàng truyền âm cho người ở Ngọa Long cư.

Xong, cha đã thất thủ rồi.

Nắm lên một ít phấn, ném về phía ánh mắt của Nhị Vân Mạn.

A ——

Tốc độ ném phấn quá nhanh, khoảng cách cũng gần, Nhị Vân Mạn cơ hồ không có thời gian phản ứng, đôi mắt đã bị phấn vụn làm hỏng.

Ầm ầm bịch bịch, bên trong gian phòng nhất thời loạn hết cả lên.

“Kẻ nào, kẻ nào dám đánh lén ta?”

Hai mắt không thể nào mở ra, chỉ có thể dùng thính giác cảm nhận thanh âm, Nhị Vân Mạn vung tay chộp về phía trước, tay trái bắt

được một, tay phải cũng bắt được một.

Quái, sao trong phòng đột nhiên lại nhiều thêm một người?

Nàng lại không nghe được bất kỳ tiếng hít thở nào.

Bất quá, cuối cùng vẫn bắt được.

“Xem ngươi còn trốn chỗ nào?” Nàng lạnh lùng cười một tiếng, cầm hai người bắt được ném lên mặt bàn, bên trong gian phòng phát ra thanh âm làm cho người khác mơ màng.

Mấy tên cao thủ của đội hộ vệ chờ ở ngoài tửu lâu rất lâu mà không thấy Vân Mộ Phàm ra ngoài, bọn họ bắt đầu không bình tĩnh.

“Các ngươi không thể tùy tiện xông vào bên trong, không có lệnh của Nhị Vân Mạn, các ngươi không thể vào.”

Không để ý tới bồi bàn ngăn trở, mấy vị cao thủ nhanh chóng đến bên ngoài nhã gian.

Đứng trông cửa nhã gian là hai tên nam sủng của Nhị Vân Mạn, bởi vì có bọn họ giữ cửa, Nhị Vân Mạn mới chắc chắn Vân Mộ Phàm tuyệt đối không thể trốn khỏi gian phòng này.

Thấy mấy vị cao thủ bước đến, hai gã nam sủng tiến lên ngăn cản bọn hắn.

“Không có chỉ thị của nương tử nhà ta, ai cũng không được vào.”

Mấy vị cao thủ không để ý đến hai người, cao thủ cầm đầu hướng bên trong gian phòng hô lớn: “Trúc trưởng lão, canh giờ không còn sớm, chúng ta nên đến hội nguyên lão.”

Bên trong gian phòng không có tiếng trả lời, chỉ có tiếng thở gấp và thanh âm va chạm của cái bàn vang lên.

Cao thủ chần chờ, lại hướng bên trong gian phòng hô: “Nhị Vân Mạn, Trúc trưởng lão là người duy nhất trong Nội tông chúng ta có thể giải độc, chúng ta phải dẫn hắn đến gặp các nguyên lão, một khắc cũng không thể chậm trễ.”

Trả lời hắn, là các loại thanh âm nhỏ và tiếng thở gấp.

Mấy vị cao thủ liếc mắt nhìn nhau, không khỏi liên tưởng đến cái gì khiến cho mặt đỏ tim đập, Nhị Vân Mạn sẽ không thật sự đem Trúc trưởng lão làm……

Mặc dù đã sớm đoán được nhưng hai vị nam sủng vẫn không nhịn được liếc mắt nhìn nhau, bắt đầu tính toán trong lòng. Bọn họ biết, nếu lúc này bọn họ vọt vào, một khi cắt ngang chuyện của Nhị Vân Mạn, bọn họ khẳng định không có quả ngon để ăn, nhưng nếu là những người khác cắt ngang, tình huống lại không giống vậy.

“Ôi, bụng của ta đau quá, không phải là nước trà vừa uống có vấn đề chứ?”

“Bụng của ta cũng rất đau, khẳng định là nước trà có vấn đề, không được, ta không nhịn được……”

Hai người không hổ là ở chung một chỗ thời gian lâu tạo thành ăn ý, một cái ánh mắt, cũng biết trong lòng nhau đang nghĩ gì.

Hai người cùng nhau rời đi.

Không có người ngăn cản, mấy vị cao thủ không khỏi cảm thấy khó

khăn, rốt cuộc có nên vào hay không đây?

Không sao, chậm trễ đại sự là chuyện lớn.

Nhưng mà Nhị Vân Mạn trách tội, bọn họ cũng không gánh nổi.

Đang chần chờ, cửa phòng đột nhiên mở ra từ bên trong.

Mấy người chấn động, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Nhị Vân Mạn xuất hiện ở cửa phòng, chẳng qua là quần áo trên người cởi gần hết, chỉ còn lại có một cái yếm màu đỏ, quần còn đang…. Trừ những thứ đó, khuôn mặt nàng ta ửng hồng, trong đôi mắt mê ly chứa nhiều tia máu, xung quanh ánh mắt còn một tầng nhỏ vụn phấn.

Khi nàng giương mắt, nhìn về phía mấy người, ánh mắt kia dường như muốn ăn thịt người, mấy người kia bị dọa sợ không khỏi rút lui một bước về phía sau.

Không sai, đó chính là ánh mắt muốn ăn thịt người.

Nhị Vân Mạn tưởng rằng mình bắt được Vân Mộ Phàm, ai ngờ lục lọi mấy cái sau, phát hiện người nàng bắt được giống nàng như đúc.

Đợi khi ánh mắt nàng có thể nhìn rõ, nàng nhìn thấy mình bắt được là hai nữ nhân.

Bị dục hỏa thiêu đốt hoàn toàn nàng căn bản thấy không rõ hai nữ nhân kia rốt cuộc là kẻ nào, nàng chỉ biết là giờ phút này nàng cần một người đàn ông tới hóa giải dục hỏa trong cơ thể vô cùng.

“A ——”

“A ——”

Lúc mấy tên cao thủ nhận thấy ánh mắt của Nhị Vân Mạn có gì đó không đúng, theo bản năng bọn họ muốn chạy trốn, đáng tiếc đã chậm. Hai tên cao thủ cách Nhị Vân Mạn gần nhất, bị Nhị Vân Mạn bắt được, đồng thời lôi vào trong phòng.

Cửa phòng bịch một tiếng đóng lại, sau đó là tiếng giết heo của hai vị cao thủ, liên tiếp, khiến mấy tên cao thủ ở ngoài nghe mà thấy kinh hồn táng đảm. Muốn vào cứu người, lại sợ thực lực của Nhị Vân Mạn, càng lo lắng hơn là bọn họ sẽ trở thành mục tiêu tiếp theo của Nhị Vân Mạn.

Nghĩ xong bọn họ quyết định rút lui trước, đợi cứu binh của hội nguyên lão tới rồi nói sau.

Không ai chú ý trong nháy mắt cửa gian phòng mở ra và đóng lại, có một vật nhỏ tàng hình bay ra khỏi gian phòng, nó chính là Ngọa Long cư có chức năng tàng hình.

Vân Khê chịu trách nhiệm công kích địch, Vân Trung Thiên chịu trách nhiệm đem Vân Mộ Phàm kéo vào Ngọa Long cư, mà Long Thiên Tuyệt đem thi thể của Thất Vân Mạn và Cửu Vân Mạn từ trong Kim Hòa Tháp lôi ra. Ba người phối hợp hoàn mỹ, mới tạo ra một màn nguy hiểm vừa rồi.

Quay đầu lại nghe thanh âm kịch chiến trong gian phòng, mấy người Vân Khê ở trong Ngọa Long cư cười rất tà ác, cái này gọi là trời làm bậy có thể sống, tự gây nghiệt không thể sống.

Đáng tiếc mấy vị cao thủ đội hộ vệ của hội nguyên lão, mơ mơ màng màng bị dùng làm tế phẩm, bị Nhị Vân Mạn ăn sống, còn một lần hai vị, thật sự là khẩu vị nặng.

Nếu như hai vị nam sủng của Nhị Vân Mạn biết được chuyện này phát triển như thế liệu bọn họ có còn muốn lấy cớ rời đi hay không?

Bất quá, trò hay vẫn còn ở phía sau.

Bọn họ cũng không tính toán rời đi ngay, mà tiếp tục ở chỗ này chờ, chờ trò hay mở màn.

Hội nguyên lão.

Chúng các nguyên lão tụ ở một chỗ, thương nghị chuyện của bảng xếp hạng Phong Vân, tham dự hội nghị tổng cộng có hai mươi mốt vị nguyên lão, trong đó ba vị cầm đầu chính là Vô Hi nguyên lão, Vô Thương nguyên lão và Vô Tâm nguyên lão.

Lúc này, trong phòng nghị sự khí thế ngất trời, tiếng hai người chửi rủa nhau càng rõ ràng hơn, cơ hồ đem thanh âm của những người khác át xuống.

“Vô Tâm lão yêu phụ, mụ nội nó, ngươi nói đề nghị quỷ gì vậy? tổ hợp năm người tranh tài ư? Kẻ nào không biết trong mười Vân Mạn đứng đầu bảng xếp hạng Phong Vân dòng chính của các ngươi nhiều nhất chứ? Ý của ngươi là, để cho Nhị, Tứ, Ngũ, Thất và Cửu Vân Mạn hợp thành một tổ, thử hỏi trong tất cả các tuyển thủ tham gia thi đấu có tổ nào có thực lực thắng được tổ hợp năm người này chứ?” Vô Thương nguyên lão không để ý ánh mắt của mọi người, gầm lên với Vô Tâm nguyên lão ở phía đối diện, “Ta kiên quyết phản đối lập nhóm tranh tài. Bây giờ chúng ta đang muốn chọn Tông chủ tương lai, chúng ta chỉ cần một Tông chủ. Thân là Tông chủ, nên thể hiện thực lực của bản thân, nếu như toàn bộ hành trình đều nhờ đồng đội của mình giúp đỡ, đến cuối cùng mới quyết ra thắng bại, vậy thì căn bản không thể nào bày ra thực lực chân chính của bản thân, cho nên, ta kiên trì lấy cách tính gộp khoa học lấy vị trí xếp

hạng để quyết định thắng bại.”

“Lão đàn bà chanh chua kia, ngươi nói ta có tư tâm, chẳng lẽ một ngươi không có tư tâm sao? Dòng chính thống của các ngươi cũng có Tam, Lục, Bát Vân Mạn đứng trong tốp mười ở bảng Phong Vân, trừ Tam Vân Mạn, hai người còn lại không có khả năng giành phần thắng. Ngươi cho rằng lựa chọn cách tính gộp điểm để quyết định thắng bại thì các ngươi sẽ chiến thắng hay sao? Đừng quên, phía trên Tam Vân Mạn, còn có Hư Vô công tử xuất sắc thuộc dòng chính của Vô Hi nguyên lão và Nhị Vân Mạn thuộc dòng chính của ta, có hai người bọn họ ở phía trước Tam Vân Mạn muốn đoạt giải quán quân, so với lên trời còn khó hơn.”

“Lão yêu phụ, Nhị Vân Mạn phẩm hạnh không đoan chính, danh tiếng cực kém, ngươi cho là nàng có tư cách trở thành Tông chủ sao?”

“Phẩm hạnh không đoan chính ư? Ngươi lấy ra chứng cớ cho ta xem, Nhị Vân Mạn sao lại phẩm hạnh không đoan chính chứ?”

“Còn cần chứng cớ sao? Cả Nội tông, ai không biết, ai không hiểu? Mặc kệ, người của ngươi, bất kể là ai, ta cũng sẽ không đồng ý nàng tiếp nhận vị trí Tông chủ.”

“……”

Hai người tranh luận gay gắt, mặt đỏ tới mang tai.

Những nguyên lão khác không dám xen mồm, cũng không muốn xen mồm, mọi người liếc mắt nhìn về phía Vô Hi nguyên lão, cũng chỉ có nàng có thể ngăn lại hai người kia, nhưng giờ phút này nàng không có ý niệm đó trong đầu.

Ngoài cửa phòng nghị sự, đột nhiên có người báo lại.

“Vô Hi nguyên lão, không xong. Đã xảy ra chuyện.”

“Chuyện gì kinh ngạc như vậy?” Vô Hi nguyên lão bình tĩnh hỏi.

“Hai cao thủ của đội hộ vệ chúng ta, bị Nhị Vân Mạn làm…… làm……” Cao thủ ấp úng, khó mà mở lời.

“Làm cái gì? Ngươi nói rõ hơn một chút cho ta.” Vô Hi nguyên lão nghe thấy bốn chữ Nhị Vân Mạn, chân mày nhíu lại, Vô Thương nguyên lão và Vô Tâm nguyên lão vốn đang tranh luận gay gắt cũng ngừng lại theo, cùng nhìn về phía tên cao thủ kia.

Càng như vậy, tên cao thủ này càng thêm khẩn trương, nuốt nuốt nước miếng, trả lời: “Nhị Vân Mạn nàng…… Nàng đem hai cao thủ của chúng ta cưỡng hiếp rồi.”

Oanh!

Bầu trời đang đẹp bỗng nhiên có một tia sét đánh xuống.

Phản ứng đầu tiên của mỗi người chỗ này đều giống nhau, bọn họ nghe lầm ư hay là đối phương nói dối?

Nhị Vân Mạn cưỡng hiếp hai gã cao thủ độ hộ vệ, sao có thể xảy ra chuyện này?

Cuối cùng vẫn là Vô Tâm nguyên lão phản ứng nhanh nhất, hỏi tới một câu: “Ngươi xác định người nàng bắt là cao thủ của đội hộ vệ các ngươi chứ?” Cái giọng chất vấn kia khiến cho người ta liên tưởng đến, dường như nàng không nhìn trúng cao thủ đội hộ vệ, trong mắt nàng người mà Nhị Vân Mạn muốn trèo lên cũng phải là cao thủ có cấp bậc tương đối cao.

Cao thủ đến bẩm báo nghe thấy vậy, trên mặt nóng nảy, đây tuyệt đối là vũ nhục cao thủ đội hộ vệ bọn họ. Bọn họ mặc dù là người hầu của hội nguyên lão, nhưng sao có thể so sánh sự khỏe mạnh của bọn họ với người khác cơ chứ?

“Những lời thuộc hạ nói đều là sự thật, bây giờ bọn họ còn đang ở trong tửu lâu, lát nữa Nhị Vân Mạn chỉ sợ sẽ không thả bọn họ, chúng ta vội vã chạy về là để cầu các nguyên lão trợ giúp, hi vọng các ngươi có thể ngăn Nhị Vân Mạn làm việc ác, không thể để cho nàng lại tiếp tục độc hại những người khác……” Cao thủ nghiến răng nghiến lợi nói.

“A ha ha ha ha……” Vô Thương nguyên lão đột nhiên cất tiếng cười to, vỗ mạnh cái bàn, “Lão yêu phụ, không phải ngươi muốn chứng cớ sao? Hiện tại chứng cớ tự mình chạy tới rồi, ngươi còn có lời gì để nói? Mọi đừng ngẩn ngơ nữa, còn không mau chạy nhanh nhìn một cái, nhìn người Vô Tâm nguyên lão coi trọng để tương lai làm Tông chủ Vân tộc, rốt cuộc hàng ngày có hành vi như thế nào, có phẩm đức thế nào.”

“Lão đàn bà chanh chua, ngươi……” Sắc mặt Vô Tâm nguyên lão cực kỳ âm trầm.

“Được rồi, đừng cãi nhau nữa. Nếu chuyện đã xảy ra, chúng ta nhanh chóng đến hiện trường nhìn một cái, nhanh chóng ngăn lại chuyện tiếp theo phát sinh.” Dưới sự đề nghị của Vô Hi nguyên lão, mọi người đều không có dị nghị, ồn ào hưởng ứng, cùng nhau đi tới tửu lâu.

Trong nhã gian thanh âm kịch liệt không ngừng truyền ra khiến cho người ta nghe nghe đỏ mặt tim đập.

Những khách nhân trong tửu lâu tò mò, rối rít chạy tới vây xem, hai gã nam sủng lấy cớ rời đi cũng trở về. Nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của nam tử trong phòng truyền ra, bọn họ còn tưởng rằng dưới sự giày vò của Nhị Vân Mạn, Vân Mộ Phàm đang kêu thảm thiết đâu, hai người vừa ghen tỵ vừa hả hê.

Vì không quấy rầy nhã hứng của nương tử, hai người chẳng những không xông vào gian phòng ngăn lại, ngược lại giúp đỡ xua đuổi khách nhân vây xem.

Những vị khách nhìn thấy thì xua đuổi rất dễ, khách ngầm thì đuổi cũng không đi, thí dụ như đoàn người Vân Khê ẩn thân ở trong Ngọa Long cư.

“Người của hội nguyên lão sao còn chưa tới, hiệu suất cũng quá kém đi?” Vân Khê khẩn cấp chờ xem kịch vui.

“Hội nguyên lão cách tửu lâu một đoạn, cách nội bộ hội nguyên lão còn có một trạm kiểm soát, con cho rằng có kẻ ở ngoài hội nguyên lão tùy tiện hô một tiếng, các nguyên lão sẽ xuất hiện ngay lập tức sao?” Vân Mộ Phàm mỉm cười nói.

“Được rồi, vậy cũng chỉ có thể tiếp tục chờ.” Vân Khê bĩu môi.

Cũng không lâu sau, các nguyên lão của hội nguyên lão quả nhiên tới đây, đoàn người hấp tấp như từ trên trời giáng xuống.

Không khí xung quanh bị chấn động kèm theo đông đảo cao thủ tiến đến, bên trong Ngọa Long cư không khí kịch liệt phập phồng, suýt nữa sẽ phải bỏ hết công lao, hiện thân ra bên ngoài.

Đám cao thủ ẩn núp trong Ngọa Long cư, đột nhiên đều không lên tiếng. Bởi vì bọn họ ý thức được, có vài cỗ lực lượng cường đại

đang quét qua, giống như phát hiện điều gì dị thường, thử dò xét điều tra.

Sau khi Ngọa Long cư có chức năng mới là ẩn thân thì người bình thường căn bản sẽ không phát hiện ra, nhưng mà những kẻ vạn năm đầu sỏ kia thì khó nói.

“Quái, sao ta có cảm giác có người nhìn trộm chúng ta chứ?” Vô Thương nguyên lão nhíu mày quét xung quanh.

“Ta cũng cảm thấy vậy.” Vô Hi nguyên lão hí mắt, ánh mắt quét qua từng tấc đất quanh đó, sau đó nhanh chóng ngừng lại ở chỗ Ngọa Long Cư, ánh mắt của nàng chấn định, từng bước đi tới.

Mấy người Vân Khê không khỏi khẩn trương hơn, bị phát hiện nhanh như vậy sao?

Vô Hi nguyên lão một khi phát hiện sự có mặt của bọn họ, có thể xuất thủ đối phó bọn họ hay không? Tất cả mọi người đều không biết.

Lúc này, Vô Tâm nguyên lão nghe thấy tiếng trong phòng truyền ra, khuôn mặt của nàng hiện ra vẻ giận dữ, không cần đẩy cửa vào, nàng đã tin tưởng đây là sự thật.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Nàng nhìn về phía hai gã nam sủng quát hỏi.

Hai gã nam sủng sợ hết hồn, cả người ngơ ngẩn một lát, một người trong đó cà lăm trả lời: “Bẩm…… bẩm nguyên lão…, là Trúc trưởng lão câu dẫn Nhị Vân Mạn, đúng, là Trúc trưởng lão câu dẫn Nhị Vân Mạn. Nhị Vân Mạn vốn đã có hảo cảm với Trúc trưởng lão, sao ngăn được đối phương hấp dẫn, cho nên mới biến thành như bây giờ……”

Cả đám người đều ngẩn ra, tại sao lại nhô ra một Trúc trưởng lão, việc này và Trúc trưởng lão lại có quan hệ gì?

Ánh mắt Vân Khê trở nên nghiêm túc, lộ ra tức giận, hai người này thật đúng là có thể mở to mắt nói lời bịa đặt, tùy tùy tiện tiện đem nước bẩn giội lên thân người khác, cả bản nháp cũng không cần đánh.

“Hắn nói nhảm. Bị bắt vào gian phòng, rõ ràng là hai vị cao thủ của đội hộ vệ chúng ta, nếu không phải là chúng ta chạy trốn nhanh, chỉ sợ chúng ta cũng khó thoát khỏi ma trảo của Nhị Vân Mạn.”

“……” Hai gã nam sủng nhất thời ngơ ngẩn, tiếng kêu thảm thiết của nam nhân trong phòng không phải là Trúc trưởng lão, mà là cao thủ đội hộ vệ ư?

Cả một đám mồ hôi hột ào ào chảy xuống, hai người bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, không thể nào?

Đúng vậy, không thể nào có chuyện này xảy ra đâu?

Hai người bọn họ chỉ rời đi có một lát mà đã xảy ra nhiều chuyện ngoài dự đoán của mọi người như vậy ư?

Quyển 7 - Chương 8: Nam nhân ghen chỉ số thông minh là số lẻ

Uỳnh một tiếng, Vô Tâm nguyên lão tức giận xô cửa vọt vào đầu tiên.

Nhị Vân Mạn là người nàng nhìn trúng để lựa chọn làm Tông chủ tương lai, nàng tuyệt đối không cho phép nàng ta phạm nửa điểm sai sót.

Cửa phòng đột nhiên bị đập vỡ, lộ ra một màn khó coi bên trong, ngoài cửa tất cả mọi người đều lâm vào tình cảnh lung túng, á khẩu không trả lời được.

Nhị Vân Mạn toàn thân trần truồng, cưỡi ở trên người một gã nam tử, điên cuồng vận động, nam tử dưới người nàng đỏ mặt nói không nên lời, không biết đang ẩn nhẫn hay là đang hưởng thụ khoái cảm lúc này, một gã nam tử khác cũng là toàn thân trần truồng, đã ngất đi, trước ngực của hắn còn có dấu một bàn tay hết sức bắt mắt, rõ ràng là bị đánh ngất đi.

Một màn này làm cho người ta nhìn thấy mà giật mình, song, càng thêm làm người ta nhìn thấy mà giật mình chính là, ở bên cạnh ba người này, còn có hai cô gái đang nằm.

Sau khi thấy rõ hình dáng hai cô gái xong, Vô Tâm nguyên lão âm kêu to, so với việc thấy Nhị Vân Mạn quan hệ nam nữ bừa bãi còn tức giận hơn: “Vân Thu Mạn, ngươi đã làm gì lão Thất và lão Cửu? Ngươi…… Ngươi giết các nàng?”

Vô Tâm nguyên lão xông vào gian phòng, nhanh nhẹn xác minh hơi thở của Thất Vân Mạn và Cửu Vân Mạn, phát hiện các nàng đã không còn thở nữa, thật sự chết rồi.

Trong năm tên đệ tử đắc ý của nàng, liên tiếp chết hai vị, sao nàng không kích động cho được?

Nhị Vân Mạn phảng phất như không nghe thấy, tiếp tục làm chuyện điên cuồng, đem Vô Tâm nguyên lão tức giận không nhẹ.

“Vân Thu Mạn, ngươi còn ngại mất thể diện chưa đủ phải không? Nhanh dừng lại cho ta.” Một tiếng rống to, cả bên trong gian phòng, nhất thời sợ bóng sợ gió.

“Cút.” Một câu không nhịn được phát ra từ trong miệng Nhị Vân Mạn, khiến tất cả mọi người trở nên ngu ngơ.

Nhị Vân Mạn lại nói cút với Vô Tâm nguyên lão sao? Nàng thật sự điên rồi.

Vô Tâm nguyên lão giận đến cả người phát run, những người khác đối với nàng bất kính, nàng một chưởng vỗ xuống là được, nhưng mà Nhị Vân Mạn là chiến tướng nàng đắc ý nhất, nàng không nỡ vỗ xuống, nhưng lại phải làm pho tượng.

Vì phát tiết, nàng đánh ra một chưởng, vỗ vào nam tử phía dưới Nhị Vân Mạn, một kích mất mạng.

A!

Vô Tâm nguyên lão giết chết cao thủ đội hộ vệ.

Mấy vị cao thủ đi theo đến nhìn thấy màn này, oán giận nói không ra lời. Mấy vị nguyên lão khác cũng ồn ào tỏ ra bất mãn.

Vô Tâm nguyên lão thật sự là lòng dạ ác độc.

“Phốc” máu đỏ sẫm từ trong miệng nam tử phun ra, phun lên mặt Nhị Vân Mạn, động tác của Nhị Vân Mạn ngừng lại. Trong ánh mắt soi mói của mọi người, chỉ thấy nàng giơ tay lên, lau vết máu trên mặt, sau đó…… điên cuồng vận động.

Nàng…… Nàng đây là đang gian…… gian dâm.

Vô Tâm nguyên lão vừa nổi cơn thịnh nộ cho không cẩn thận xem xét kỹ, hiện tại khi đã tĩnh tâm lại, nàng nhanh chóng nhận ra có chuyện không thích hợp.

Trạng thái của Nhị Vân Mạn không đúng.

Nàng tiến lên mấy bước, bắt lấy Nhị Vân Mạn, bành bạch, điểm trúng huyệt đạo trên người nàng ta, đem một cái áo khoác trùm lên trên người nàng ta, ngăn lại mảng lớn cảnh xuân tiết ra ngoài.

Vô Tâm nguyên lão tiếp tục vận khí, bổ huyền khí thiếu đi trong cơ thể Nhị Vân Mạn, rốt cuộc Nhị Vân Mạn cũng từ từ thanh tỉnh lại.

“Nói cho ta biết, rốt cuộc là kẻ nào hạ độc cho ngươi?”

“Trúc sư đệ, Trúc sư đệ đâu?” theo bản năng Nhị Vân Mạn ngó vào trong phòng nhìn quanh.

Vô Tâm nguyên lão vừa nghe thấy nàng ta xưng hô như vậy, nhất thời nàng lại nổi lên giận giữ: “Nguyên lai là Trúc trưởng lão, hắn còn dám trở lại?”

“Lão yêu phụ, đừng có tùy tiện đem nước bẩn giội lên người ngoại nhân. Người nào không biết Nhị Vân Mạn dâm đãng, nàng mê giam nam nhân cũng không phải là chuyện một lần hai lần, sao ngươi phải nói là người khác hạ thuốc với nàng ta, mà không phải chính nàng ta tự hạ thuốc cho mình?” Vô Thương nguyên lão cười lạnh nói, “Còn có, nàng ta đã giết Thất Vân Mạn và Cửu Vân Mạn thì nói thế nào?”

Không đợi Vô Thương nguyên lão nói xong, Nhị Vân Mạn đột nhiên kêu lên: ” Sao có thể như vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nàng ta lại quên mất toàn bộ.

Không nhìn thấy Trúc trưởng lão như trong ấn tượng, ngược lại thấy bên trong gian phòng nhiều ra thêm hai nam nhân không có trong kế hoạch, và hai nữ nhân làm cho nàng lạnh cả người, nàng lộ ra kinh hãi.

Tại sao có thể như vậy?

Chẳng lẽ vừa rồi mây mưa cùng nàng không phải là Trúc trưởng lão?

Vô Thương nguyên lão thấy thế, cười càng thêm hả hê: “Nhìn thấy chưa? Ngay cả mình vừa rồi rốt cuộc đã làm gì nàng ta cũng quên. Hừ, lạm sát đồng môn, chính là Vân tối kỵ của Vân tộc. Nhị Vân Mạn sát hại Thất Vân Mạn và Cửu Vân Mạn, tội không thể tha, phải hủy bỏ tư cách tham gia bảng xếp hạng Phong Vân của nàng ta.”

“Lão yêu bà, ngươi không thấy là Thu Mạn bị người ta hạ độc sao? bị lạc tâm trí mới có thể thất thủ giết người. Nói cho cùng, Thu Mạn mới là người bị hại.”

Hai vị nguyên lão lại sỉ nhục lẫn nhau, không ai nhường ai.

Vô Hi nguyên lão vẫn im lặng không lên tiếng rốt cục cũng mở miệng, ngăn hai người lại: “Chuyện xấu không thể truyền ra ngoài, các ngươi còn ngại không đủ mất mặt sao? Chuyện này về hội nguyên lão rồi hãy nói. Người đâu, đem tất cả những người trong phòng mang về hội nguyên lão.”

Không ai dị nghị nữa, tự động làm công việc của chính mình.

Trong khi bọn họ bận rộn với công việc thì tầm mắt của Vô Hi nguyên lão tầm mắt từ từ phiêu di, lại nhớ tới góc kia của gian phòng, đáy mắt của nàng vụt qua tia sáng sắc bén, có thâm ý khác.

Rất nhanh, tửu lâu vừa huyên náo xong thoáng cái đã yên tĩnh trở lại, người đi nhà trống.

Xảy ra chuyện như vậy, chưởng quỹ tửu lâu nào còn tâm tình tiếp tục buôn bán, treo tấm bảng ngừng kinh doanh, tửu lâu tạm thời đóng cửa một ngày.

Sau khi đoàn người của hội nguyên lão hoàn toàn rời đi, mấy người Vân Khê mới dám từ Ngọa Long cư hiện thân.

” Tu vi của Vô Hi nguyên lão đã đạt đến trên Huyền Hoàng, nàng thật sự quá nhạy cảm, ta hoài nghi nàng đã phát hiện sự có mặt của chúng ta.” Vân Mộ Phàm cảm khái nói.

“Trên Huyền Hoàng? Trên Huyền Hoàng thì là huyền giai gì?” Cái khái niệm này đã xa xa vượt ra khỏi phạm vi Huyền giai mà Vân Khê biết.

“Trên Huyền Hoàng, chính là Huyền Đế, có sự oai nghiêm của đế vương. Vô Hi, Vô Thương và Vô Tâm ba vị nguyên lão cũng là cao

thủ cảnh giới Huyền Đế cảnh giới, thậm chí bản thân Tông chủ cũng là Huyền Đế, chỉ bất quá, đều là Huyền Đế chi cảnh, khác biệt lại rất lớn. Có ít người chẳng qua là ở võ lực tu luyện thành trên Huyền Hoàng, được gọi là Huyền Đế, có ít người tu luyện không chỉ là võ lực, còn có tinh thần và lực lĩnh ngộ, một khi tinh thần lực và lực lĩnh ngộ của người này tinh thần lực đều đạt đến Huyền Đế chi cảnh, như vậy bản chất của Huyền Đế này và bản chất Huyền Đế kia khác nhau rất lớn." Vân Mộ Phàm dừng một chút, cao thâm nói, "Lấy sự hiểu biết hiện tại của ta, ta thấy trong cao thủ, có thể xưng là chân chính Huyền Đế, chỉ có ba người, bọn họ chia ra chính là Vô Hi nguyên lão, Long Các chủ và Tử yêu, ba người bọn họ mới là cao thủ chân chính bây giờ, mà những người khác ở mặt võ lực mặc dù cũng có thể xưng là Huyền Đế, nhưng mà tinh thần lực và lực lĩnh ngộ của bọn hắn rõ ràng không bằng ba người bọn họ, lúc chân chính tác chiến, thực lực chênh lệch vô cùng rõ ràng."

"Cho nên, phụ thân ngài cho là Vô Hi nguyên lão đã nhận thấy sự có mặt của chúng ta, chỉ bởi vì một vài nguyên nhân, không vạch trần chúng ta tại chỗ ư?" Vân Khê kinh ngạc, thì ra là cõi đời này còn có nhiều lĩnh vực nàng chưa quen thuộc như vậy.

Vân Mộ Phàm ngưng thần nói: "Đúng vậy. Theo ta đoán nàng rất nhanh sẽ đi đường vòng tới tìm chúng ta."

Mấy người đều không lên tiếng, lâm vào trầm tư.

Sau khi rời khỏi tửu lâu, không còn Vân Mộ Phàm một mình một người đi về phía trước, mà là đổi lại cha con hai người cùng nhau đi về phía trước.

Vân Khê biết, mình lần này đến đây Nội tông mục đích là tới tham gia bảng xếp hạng Phong Vân, do đó dung nhập vào Nội tông, đoạt lại tất cả mọi thứ thuộc về mẫu thân.

Sớm hay muộn nàng cũng phải đối mặt.

Một đường đi tới, bình an vô sự, Vân Mộ Phàm mang theo nữ nhi đến Vân Trung Các, cũng chính là tổng bộ của hội nguyên lão hội.

Hai cha con bị thủ vệ ngăn lại, hỏi rõ thân phận hai người, chờ bẩm báo xong tốn không ít thời gian, cuối cùng tên thủ vệ kia rốt cục cũng trở lại nói: “Trúc trưởng lão, mời đi theo chúng ta một chuyến, Vô Hi nguyên lão muốn tự mình gặp ngài.”

Trong lòng sớm đã có chuẩn bị, hai cha con không quá kinh ngạc, Vân Mộ Phàm nói: “Hai cha con chúng ta cùng nhau tới, có thể cùng bái kiến Vô Hi nguyên lão hay không?”

Thủ vệ lắc đầu: “Về phần nữ nhi của ngươi, Vô Thương nguyên lão muốn gặp”

Hai cha con chần chờ liếc mắt nhìn nhau, đây không phải là chia rẽ hai cha con bọn họ sao?

“Phụ thân, người đi đi, con có thể ứng phó.” Vì để cho phụ thân an tâm, Vân Khê nhếch miệng cười với ông một tiếng.

Vân Mộ Phàm rời đi, Vân Khê đi theo một gã thủ vệ trong đó, đi về một hướng khác.

Nếu nói là Vân Trung Các, chẳng bằng nói là lầu các dưới đáy biển, đó là một không gian gần như trong suốt, từ khi nàng bước bước đầu tiên vào Vân Trung Các, dõi mắt nhìn lại, bất kể là đứng ở góc độ nào, đều có thể nhìn thấy cảnh biển, sinh vật bơi trong biển nước và thực vật nơi đáy biển, đều thấy rất rõ ràng.

Vân Trung Các rõ ràng là một thế giới bị nước biển bao quanh.

Vân Khê Hựu không nhịn được cảm thán mẫu thân vĩ đại, ở dưới đáy biển chế tạo ra một thế giới cao xa như vậy, không biết cần tiêu hao bao nhiêu nhân lực vật lực.

“Lại tới một con dế nhũi nữa.” Đang nhìn, đột nhiên nghe thấy một thanh âm chê cười từ phía trước truyền tới.

Dế nhũi?

Vân Khê lần đầu tiên nghe thấy có người hình dung nàng như vậy.

Vân Khê hoàn hồn, giương mắt nhìn lên, chỉ thấy nơi dòng nước màu lam có một nam tử mang cái khăn che mặt, tươi đẹp đứng đó, thoáng cái bắt được ánh mắt của Vân Khê.

Nam tử khẽ nghiêng đầu, ánh mắt hai người chạm nhau, Vân Khê nhất thời giật mình, ánh mắt cũng chuyển không ra nữa, cả thần trí của nàng cũng bị khống chế.

Đáng chết. Người nọ đang ở cố ý thử dò xét thực lực của nàng…… Mà nàng, thất bại thảm hại.

Hắn rốt cuộc là kẻ nào? Lại có thực lực kinh người như thế?

“Lại là một con dế nhũi thực lực cực yếu nữa, không có tí sức lực nào.” Nam tử không nhịn được thu hồi tầm mắt, xoay người phải rời khỏi.

Vân Khê sao chịu để cho hắn đi? Vũ nhục nàng xong lại muốn phủi đít rời đi ư? Đây cũng không phù hợp với tính tình có oán phải trả của nàng.

“Công tử, xin chờ một chút!” Thanh âm của nàng nhẹ nhàng mà mềm mại, rõ ràng là hình tượng một vị nữ tử yếu ớt gió thổi là bay.

Cước bộ của người kia ngừng lại, đưa lưng về phía nàng, phảng phất như nhìn nhiều nàng thêm một cái là đang khinh nhờn ánh mắt của hắn.

Hắn tuyệt đối là kẻ ngạo mạn nhất mà Vân Khê nhìn qua, không…là nam tử xinh đẹp nhất nàng thấy, nam tử ngạo mạn tự đại như vậy, khơi dậy lòng háo thắng trong lòng Vân Khê.

“Công tử, có thể hỏi một chút được không, nhà vệ sinh ở chỗ nào?”

Đối phương có thể là không ngờ rằng nàng sẽ hỏi cái này, thân ảnh hơi cứng lại, cười lạnh nói: “Hỏi hắn.”

Hắn chỉ là thủ vệ dẫn đường cho Vân Khê, không đợi thủ vệ nói chuyện, Vân Khê nói: “Hắn là người bình thường…… Ta muốn hỏi chính là, nhà xí của ngườikhông bình thường, phải đi đường nào? Thí dụ như yêu nhân…”

Ánh mắt sắc như lưỡi dao phá không bay tới.

Vân Khê cười thản nhiên, trấn định đón nhận ánh mắt ấy. Nàng không hỏi thủ vệ, mà là hỏi hắn, ám chỉ hắn là yêu nhân, cho nên hắn mới có tư cách lên tiếng.

“Dế Nhũi không biết tự lượng sức mình.”

“Yêu nhân ngạo mạn vô lý.”

Hai người bốn mắt đối nhau, một ánh mắt như mũi tên, một tiếu lý

tàng đao, không khí tại hiện trường bị thiêu đốt.

Thủ vệ chần chờ nhìn hai người một lát, muốn nói lại thôi, cuối cùng lựa chọn giữ vững im lặng.

Một lúc lâu sau, nam tử thu hồi tầm mắt trước, lộ ra một thân quần áo lụa là cười: “Hi vọng ngươi còn có mạng rời khỏi Vân Trung Các, đến lúc đó trên bảng xếp hạng Phong Vân, ta mới hảo hảo thu thập ngươi, con Dế Nhũi ngoại lai này.”

Nói xong, hắn tiêu sái phất tay áo rời đi.

Lần này, Vân Khê không gọi hắn lại, nàng đã mơ hồ đoán được thân phận của đối phương.

Thực lực cường đại, trên bảng xếp hạng Phong Vân, chắc hẳn là cao thủ cấp cao nhất của Vô Hi nguyên lão, Hư Vô công tử – Vân Ảnh?

“Ngươi đắc tội Hư Vô công tử, cuộc sống tương lai sẽ không khá giả.” Lời nói của thủ vệ, xác minh suy đoán của Vân Khê.

“Không phải là ta đắc tội hắn, mà là hắn chọc phải ta, cuộc sống tương lai trải qua không tốt cũng là hắn.” Vân Khê tự tin nói.

Thủ vệ dùng ánh mắt nhìn quái vật để nhìn Vân Khê, hắn vẫn cho là Hư Vô công tử đã đủ cuồng vọng, ai ngờ người hôm nay tới so với Hư Vô công tử càng cuồng vọng hơn, hơn nữa còn là nữ nhân.

Thói đời này…..

“Ta có thể hỏi ngươi một vấn đề hay không?” Vừa đi, Vân Khê vừa lái miệng hỏi.

Thủ vệ nhăn mặt cau mày, không trả lời nàng.

Vân Khê cũng không tính toán trưng cầu sự đồng ý của hắn, hỏi: “Ở trong hội nguyên lão, ai là hậu nhân của Vân Yến Quy?”

“Vân Yến Quy là ai?” Thủ vệ mờ mịt.

“Ngươi không biết Vân Yến Quy?” Vân Khê cẩn thận suy nghĩ một chút, cũng đúng, Vân Yến Quy là người cùng thời kỳ với mẫu thân, đến bây giờ còn không biết trải qua bao nhiêu vạn năm, ai còn nhớ sự tồn tại của người này?

Cái thế giới này vĩnh viễn đều là như vậy, chỉ có người khai sáng đầu tiên, mới có thể được nhớ kỹ vĩnh viễn, những người khác sẽ bị thời gian từ từ quên lãng, biến mất ở trong dòng sông lịch sử.

“Ta chỉ là một thủ vệ.” Thủ vệ rất khinh bỉ ném cho nàng một cái liếc mắt, thái độ không phải bình thường nên có, chính là một thủ vệ mà ngạo mạn như vậy chứ đừng nói tới người bên trong.

Đi tới một tòa cung điện có kiến trúc giống cái trước, thủ vệ nói: “Nơi này chính là chỗ ở của Vô Thương nguyên lão, một mình ngươi vào đi thôi.” Nói xong, đầu hắn cũng không quay lại rời đi.

Vân Khê chần chờ nhìn kiến trúc trước mắt, cố gắng điều chỉnh tâm tình, không cách nào dự tính mình sẽ gặp và đối mặt là cái gì.

Đột nhiên, một trận gió lớn tập kích bất ngờ từ đỉnh đầu đánh xuống, mang theo lực lượng không thể kháng cự, đem Vân Khê bao phủ bên trong. Trong lòng Vân Khê nhảy lên một cái, sau đó cả người đã trận gió lớn cuốn đi vào, kéo về một hướng khác.

A —

Tiếng Vân Khê kinh hô, phát hiện mình không có cách nào thoát khỏi trận gió này, chỉ có tạm thời bỏ qua giãy dụa.

Vù vù vù vù…

Từng đợt gió lớn tràn vào lỗ tai, đầu đau như muốn vỡ tung, đột nhiên Vân Khê cảm giác mình bên hông bị cái gì đó quấn lên, hung hăng ghìm chặt nàng.

Sắp không thể hô hấp được rồi……

Đông!

Trên lưng, cái gáy, đồng thời nhận lấy một đòn nghiêm trọng, Vân Khê bị đụng phải đầu óc choáng váng.

Rốt cuộc là kẻ nào ở trong bóng tối đánh lén nàng?

Tiếng gió biến mất, ngừng xoau tròn, hai chân hạ xuống.

Vân Khê cúi đầu, thấy cái hông của mình bị quấn lên bởi một cây mây màu xanh biếc, hai tay và thắt lưng cùng bị trói một chỗ, một đầu khác của cây mây, thắt ở phía sau một cây cột lớn.

Khi nàng ngẩng đầu, phát hiện mình ở trong một cái đại điện, xung quanh đứng đầy người, mọi người dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng, hoặc mang địch ý, hoặc mang mới ánh mắt mới lạ.

“Vân Khê, là ngươi và phụ thân của ngươi sát hại Thất Vân Mạn và Cửu Vân Mạn đúng không? Ngươi có biết tội của ngươi không?”

Ập xuống là câu chất vấn như vậy, Vân Khê ngẩn ra, nhìn cô gái phía

trước đang chất vấn nàng, nàng nhìn một cái là nhận ra, chính là Vô Thương nguyên lão.

Sao nàng ta lại biết?

Chẳng lẽ Cửu Vân Mạn thật sự do là nàng ta phái đi, muốn mời mình tới Nội tông ư?

Trong lúc suy tư, thủ hạ của Vô Thương nguyên lão thủ hạ ồn ào thét lớn, cả đại điện đang chấn động.

“Đúng vậy, bọn họ là ta giết. Bởi vì hai người họ liên hợp muốn ám sát ta, ta bất quá là tự vệ thôi. Hơn nữa, trong các nàng có người giả mạo nói là Vô Thương nguyên lão phái nàng ta đi tìm ta, hơn nữa cầm trong tay Thông Thiên lệnh bài của Nội tông, kết quả đến hải đảo, Thông Thiên lệnh bài tự nổ tung không nói, Cửu Vân Mạn và Thất Vân Mạn còn cùng nhau mai phục muốn giết ta. Ta xuất thủ đánh trả, thứ nhất là tự vệ, thứ hai cũng là vì duy trì uy danh của Vô Thương nguyên lão ngài, há lại có thể cho phép người ngoài mượn danh ngài, nơi nơi giả danh lừa bịp ư?” Vân Khê bình tĩnh trả lời.

“Nhanh mồm nhanh miệng.” Vô đả thương nguyên lão cúi đầu cười một tiếng, nhìn không ra là vui hay là giận, nàng ta đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, từng bước đi xuống, cách Vân Khê hai bước thì dừng lại, “Nghe nói ngươi đã thành hôn, trượng phu của ngươi đâu?”

Vân Khê khẽ chần chờ, không giải thích được dụng ý của nàng ta: “Chàng còn đang ở bên ngoài đảo, không cùng đi với ta.”

“Vậy thì thật là đáng tiếc, nghe nói trượng phu ngươi chính là đích truyền tử tôn của Long gia, tiềm lực vô cùng. Lần này ở bảng xếp hạng Phong Vân, các nguyên lão thương nghị, đề nghị chọn dùng phương thức một nhóm vài người, tiến hành tranh tài, tuyển thủ dự

thi cũng không hạn chế là Nội tông cao thủ, chẳng qua là sau khi thắng ở cuộc tranh tài, tất cả thành tích đều quy vào người của Vân tộc. Nếu như ngươi có thể tìm được trượng phu của ngươi giúp ngươi, tỷ lệ giành được vị trí quán quân của ngươi ở bảng xếp hạng Phong Vân lớn hơn nhiều lắm."

"Vô đả thương nguyên lão có ý tứ là, ta đã giết người, các ngươi không có ý định xử phạt ta?" Vân Khê thử dò xét hỏi.

Vô Thương nguyên lão dừng một chút, đột nhiên phá lên cười: "Giết rất tốt, ngươi giết rất tốt.Thất Vân Mạn và Cửu Vân Mạn đều là Vô Tâm lão yêu bà kia bồi dưỡng ra thủ hạ tinh anh, lần này ta ở hội nguyên lão đề nghị đề mục tham gia bảng xếp hạng, Vô Tâm nguyên lão cố gắng phản đối, lúc này mới nghĩ ra làm cho người của nàng ta giả mạo hình tượng của ta đi lợi dụ ngươi. Ngươi bây giờ giết các nàng, hơn nữa còn là từ tự vệ, hội nguyên lão sao còn có thể giết ngươi chứ? Hội nguyên lão là một nơi giảng đạo lý, kẻ nào sai trước xử lý kẻ đó, hiểu không?"

Không hiểu, Vân Khê quả thực là không hiểu.

Nếu nàng vô tội, giết người không mang theo tội, vậy đối phương tại sao lại dùng thủ đoạn mạnh mẽ như vậy bắt nàng tới đây?

Vô Thương nguyên lão nhìn nàng cười, cười đến thâm trầm khó lường, vừa đến gần nàng, đích thân mở dây mây trói trên người nàng: "Ngươi bị sợ hãi, ta sở dĩ làm như vậy, thật ra chính là muốn khảo nghiệm định lực của ngươi một chút, xem ngươi có đáng giá ta cố gắng đề cử và dốc lòng bồi dưỡng hay không. Ngươi biểu hiện không tệ, thời điểm gặp phải biến cố và chất vấn đột nhiên ập xuống, còn có thể giữ vững đầu óc tỉnh táo như thế, ta rất thưởng thức ngươi."

“Vô Thương nguyên lão khen nhầm rồi.” Vân Khê trong miệng khách khí nói, khóe mắt liếc khắp nơi, nàng nhận được vô số ánh mắt ghen tỵ và không thân thiện từ các cao thủ xung quanh.

“Cách thời gian tham gia bảng xếp hạng Phong Vân còn có mấy ngày, trước tiên ngươi tạm thời ở chỗ này của ta, ta sẽ nghĩ biện pháp đem trượng phu của ngươi từ bên ngoài đón lại cùng đoàn tụ. Trong khoảng thời gian này, ngươi không nên cùng phụ thân của ngươi liên lạc, cũng không cần chạy loạn khắp nơi, ta lo lắng Vô Tâm lão yêu phụ nuốt không trôi vụ ngươi giết môn đồ đắc ý của nàng ta, đối với ngươi bất lợi.”

Cái gì? Muốn đem chồng của nàng đến nơi này ư?

Thiên Tuyệt vẫn đều ở bên cạnh nàng, như hình với bóng, nàng ta đi chỗ nào đón một người giống Thiên Tuyệt như đúc về cho nàng?

“Tại sao ta không thể liên lạc với phụ thân ta? Vô Hi nguyên lão sẽ xử phạt hắn sao?”

“Ngươi cứ lo cho mình trước đi, ngươi phải nhớ kỹ, ở bên trong Nội tông, chỉ có người có quyền, mới có tư cách nói chuyện.” Vô đả thương nguyên lão đột nhiên nghiêm túc, cả người lúc lạnh lúc nóng, làm người ta khó mà suy nghĩ.

Vân Khê chợt hiểu ra, phụ thân hơn phân nửa là đã ăn chút đau khổ rồi, điều nàng có thể làm bây giờ, chính là trước hàng phục Vô Thương nguyên lão, vô luận nàng ta là thật lòng hi vọng nàng tham gia bảng xếp hạng Phong Vân cũng tốt, giả vờ muốn lợi dụng nàng đến đối chọi với Vô Tâm nguyên lão cũng tốt, đối với nàng mà nói, nàng chỉ có một con đường có thể đi.

“Đa tạ Vô Thương nguyên lão cho ta cơ hội lần này, ta nhất định sẽ

toàn lực ứng phó, không để cho ngài thất vọng.”

“Rất tốt. Sau đó ta sẽ cho người đem trượng phu của ngươi mời tới nơi này cùng ngươi, hi vọng vợ chồng các ngươi có thể nổi tiếng trong trận đấu, để cho tất cả mọi người kinh ngạc.” Vô Thương nguyên lão chờ đợi nói.

“Nhất định sẽ như vậy.” Vân Khê cho mình lòng tin.

Mặc dù Vô Thương nguyên lão cường điệu nhắc lại muốn đón Thiên Tuyệt tới Nội tông, Vân Khê cũng không để ý, bởi vì nàng không tin đối phương thật sự có thể tìm một người căn bản không có ở đây đem tới trước mặt của nàng, song, nàng vẫn không nên khinh thường năng lực của Vô Thương nguyên lão.

Sau ngày thứ hai nàng ở đây, Vô Thương nguyên lão thật sự vì nàng tìm tới một”trượng phu”.

Khi nàng thấy “trượng phu” của mình, cả người nàng đều ngây dại.

Người trước mắt, cùng Thiên Tuyệt cơ hồ lớn lên giống nhau như đúc, có thể đủ lấy giả đánh tráo, chẳng qua là giơ tay nhấc chân, thiếu rất nhiều thần vận và khí chất thuộc về Thiên Tuyệt.

“Khê Nhi.” Thâm tình ngắm nhìn, hắn từng bước đến gần, giương cánh tay muốn ôm nàng.

Theo bản năng, Vân Khê muốn né tránh, cuối cùng nàng khắc chế mình. Chỉ cần nàng trốn, đối phương sẽ biết, nàng căn bản không tin người trước mắt chính là trượng phu của nàng.

“Thiên Tuyệt.” Ngược lại, Vân Khê chủ động nhào về phía đối phương, nàng rõ ràng cảm thấy, một cỗ hơi thở dao động đến từ bên

trong Ngọa Long cư một, đây mới thực sự là chính chủ.

Không thể không nói, Vô Thương nguyên lão vì tìm cho nàng một "trượng phu", hao tốn rất nhiều tâm tư. Người này từ đầu tới cuối, trừ khí chất bên trong không giống ra, những thứ khác tất cả đều có thể lấy giả đánh tráo không thể nhận ra.

Vô Thương nguyên lão rốt cuộc muốn làm cái gì? Là muốn đem một người đến bên cạnh nàng nằm, tới giám thị nàng sao? Nhìn hai người"Nhiệt tình" với nhau, Vô Thương nguyên lão lộ ra nụ cười thỏa mãn, khích lệ Vân Khê mấy câu, liền dẫn người của nàng đi.

Bên trong gian phòng, chỉ còn lại có Vân Khê và "trượng phu" của nàng.

"Thiên Tuyệt, bọn nhỏ thế nào? Bọn họ có khỏe không? Hiện tại ngươi cũng tới Nội tông, chẳng phải là bọn họ sẽ không có người chiếu cố ư?" Vân Khê lo lắng nói.

"Long Thiên Tuyệt" quan tâm an ủi nàng nói: "Không có chuyện gì, ta đã đưa bọn họ đến phó thác cho người của Long gia chiếu cố, bọn họ sẽ chiếu cố tốt cho con của chúng ta. Ta xem canh giờ cũng không sớm, không bằng chúng ta ngủ sớm một chút."

Hắn ôn nhu mỉm cười, mắt nhìn về phía Vân Khê có một ngọn lửa đang nhảy.

Vân Khê nheo mắt, người này thật đúng là lớn mật, giả mạo Thiên Tuyệt, còn dám đối với nàng động tâm tư, quả thực to gan lớn mật. Chẳng lẽ hắn sẽ không sợ diễn trò đến một nửa đã lộ không thể tiếp tục được nữa?

Bên trong Ngọa Long cư, chính chủ nghe được những lời này, cả

người tức đến bốc hơi nước, hận không thể lập tức xông ra, đem đối phương hung hăng đánh một trận.

Cõi đời này có người dám giả mạo Long Thiên Tuyệt hắn, đã không tồn tại rồi, cái này, cũng không thể lưu.

“Thiên Tuyệt, ngươi bình tĩnh một chút. Chỗ này là Nội tông, không thể so với những địa phương khác, nếu ngươi hành động thiếu suy nghĩ, rất có thể đem Khê Nhi đặt vào chỗ nguy hiểm.” Vân Trung Thiên khách quan phân tích nói

“Ta, rất, bình, tĩnh.” Long Thiên Tuyệt gằn từng chữ, thật sự làm cho người ta rất khó liên tưởng hắn rốt cuộc bình tĩnh chỗ nào.

“Thiên Tuyệt, đừng nóng vội. Ta pha cho ngươi ly trà trước, trước kia mỗi ngày ngươi thích uống nhất là trà ta pha cho ngươi, ngươi nói, một ngày nếu ngươi không uống trà ta pha ngày đó ngươi không thể nào ngủ được.” Vân Khê vừa nói, vừa dựa theo trình tự pha trà làm việc, “Thói quen này của ngươi không giống người bình thường, nếu không phải hiểu rõ con người của ngươi căn bản không biết sở thích của ngươi. Thói quen này của ngươi trên đời này chỉ có mình ta biết, nếu ngày nào đó ngươi sửa lại thói quen này ta sẽ hoài nghi có phải ngươi bị đánh tráo hay không đó.”(chỗ người giả TT mình để ngươi với ta cho dễ phân biệt)

Dưới đáy mắt của nàng thân ảnh đối phương khẽ cứng ngắc lại, Vân Khê âm thầm mím môi, biết đối phương đã nghe lọt lời của nàng, bây giờ hắn phải uống trà nàng pha rồi, nếu không, chẳng lẽ hắn lại thừa nhận mình chính là kẻ giả mạo ư?

“Khê Nhi quan tâm vi phu như vậy, vi phu thật là cảm động, ta cùng nàng đi pha trà.” “Long Thiên Tuyệt” kề sát phía sau Vân Khê, hai tay vươn ra, muốn ôm nàng từ phía sau.

Đột nhiên, ba một cái.

“Long Thiên Tuyệt” còn không có cơ hội ôm eo Vân Khê, trên cổ đột nhiên bị đập một cái, hắn ngất đi.

Vân Khê quay đầu lại, bắt gặp Long Thiên Tuyệt chân chính, nhìn khuôn mặt âm trầm tức giận của hắn, không nhịn được hé miệng cười trộm.

Ừ, so sánh với tưởng tượng của nàng đi ra ngoài chậm hơn một chút.

“Nàng còn cười? ai cho phép nàng ôm hắn?Lại còn pha trà cho hắn nữa?” Long Thiên Tuyệt tức giận, cầm lấy một chén nước trà, ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch.

“Đợi chút, không thể uống.” Vân Khê muốn ngăn cản hắn, đáng tiếc đã chậm, một chén nước trà xuống bụng Long Thiên Tuyệt. Nàng không nhịn được phủ trán, liếc trộm phản ứng của Long Thiên Tuyệt, thấy vẻ mặt của hắn có chút co rút, nàng từ từ che lên hai mắt của mình, không đành lòng xem tiếp.

“Bùm.”

Thân thể cao lớn, ngã xuống đầu vai của nàng, Long Thiên Tuyệt hôn mê rồi.

Sau khi uống xong trà Vân Khê tăng thêm gia vị đặc biệt xong, hắn muốn không hôn mê cũng không được.

Ba người Vân Trung Thiên thấy thế, cười ngật ngưỡng, nam nhân ghen, quả nhiên chỉ số thông minh là số lẻ, ha ha ha……

Quyển 7 - Chương 9: Chư thần mộ địa, mẹ con cảm ứng

“Thiên Tuyệt, tỉnh.” Đôi tay mềm mại xoa nắn huyệt vị của hắn, Vân Khê nhìn Long Thiên Tuyệt từ từ mở mắt ra, rốt cục tỉnh lại.

Cố nén cười nhưng không nhịn được xì ra tiếng.

Tay hắn chụp tới, đem Vân Khê kéo đến trước ngực của mình, ôm chặt lấy.

“Nàng dám cho ta uống thuốc mê hả?”

Vân Khê mím môi gục trước ngực của hắn cười không ngừng.

“Còn dám cười?”

Bàn tay to véo một cái bên hông của nàng trừng phạt, Vân Khê uốn éo người, vừa tránh né, vừa lên tiếng: “Thiếp đã nói là đừng uống, nhưng chàng cứ cướp uống, sao lại trách thiếp cơ chứ?”

Khuôn mặt tuấn tú của Long Thiên Tuyệt đen lại: “Sao nàng không nói sớm? Ta đã uống vào rồi.”

“Vậy lần sau chàng nghe thiếp nói hết rồi hãy uống.” Thấy lúc này Thiên Tuyệt đang buồn bực không được tự nhiên, Vân Khê thật sự yêu chết mất, đưa tay, véo mũi của hắn, mỉm cười nói, “Ai bảo chàng không tin thiếp, thiếp sẽ tùy tiện pha trà cho một tên giả mạo hay sao? Hắn nào có đẹp trai như chàng, nào có khí chất và mị lực như chàng chứ?”

“Ừ, thật tinh mắt.” Khóe môi nhếch cao lên, tâm tình Long Thiên Tuyệt nhất thời chuyển biến, bàn tay to xoa xoa gáy của nàng, đôi môi nhẹ nhàng đặt lên môi của nàng.

“Kẻ giả mạo kia đâu? Ta muốn phế hắn, khiến cho hắn cả đời đều không làm nam nhân được.”

“Á……” Có cần ác như vậy không? Nam nhân ghen thực đáng sợ.

“Chúng ta không nên vọng động. Hắn là người Vô Thương nguyên lão phái tới giám thị thiếp, nếu phế hắn bây giờ, Vô Thương nguyên lão sẽ nghi ngờ. Mấy ngày nữa chính là ngày tranh tài trên bảng xếp hạng Phong Vân bảng, bất kể nàng có mục đích gì với thiếp thì trong thời gian này chúng ta tạm thời trấn an Vô Thương nguyên lão đã, chờ đến ngày tranh tài thật sự, chúng ta lại trừ đi cái đồ giả mạo kia cũng không muộn. Ngoan ngoãn nghe lời.” Muốn trấn an một nam nhân ghen, phương pháp tốt nhất trực tiếp nhất chính là sử dụng mỹ nhân kế.

Không đợi Long Thiên Tuyệt phát biểu ý kiến của hắn, Vân Khê dùng miệng bịt miệng của hắn lại.

Môi thơm ướt át nõn nà, thơm ngọt thuần khiết, động lòng người.

Long Thiên Tuyệt nào còn có lý trí suy nghĩ nhiều, triền miên hôn lên môi của nàng, hương thơm ngọt ngào trong nháy mắt lấp đầy miệng mũi của hắn. Này vừa hôn, ngọn lửa cháy lan lên đồng cỏ, kịch liệt cắn nuốt lý trí của hắn.

Hắn muốn được nhiều hơn.

“Khụ khụ.”

Một màn này khiến cho ba nam nhân cùng ở trong căn phòng thực sự chịu không nổi, không nhịn được lên tiếng nhắc nhở, nơi này còn có ba người to đùng ở đây.

Vân Khê đột nhiên tỉnh thần, trên mặt một trận hồng thấu, vừa rồi nàng chỉ lo cứu Thiên Tuyệt tỉnh lại, lại quên ca ca và mấy người kia.

“Đừng để ý đến bọn hắn, chúng ta là vợ chồng hợp pháp, làm chuyện thiên kinh địa nghĩa.” Quay đầu, Long Thiên Tuyệt liếc về phía ba đại nam nhân đang xem náo nhiệt, “Người nào nhìn lại, người đó sẽ sống cô độc suốt quãng đời còn lại.”

Bàn tay to của hắn vung lên, kéo màn xuống, ngăn cách với bên ngoài.

Vân Khê chui vào ngực của hắn, cười đến không thở nổi, hắn nguyền rủa cũng quá ác độc rồi?

Ba vị phía ngoài không thức thời chịu đủ bi thảm.

“Thiên sư đệ, Thịnh sư đệ, hai người các ngươi có muốn đi tham quan hoc tập một chút hay không?” Vân Mạch Thiên mở miệng đầu tiên, mang theo tâm tình trả thù.

“Không bằng sư huynh ngươi học tập trước đi?” Vân Trung Thịnh lạnh lùng trả lời.

“Ta không cần, ta có kinh nghiệm, hai người các ngươi.” Ánh mắt Vân Mạch Thiên có mấy phần mập mờ, liếc hai người Vân Trung Thịnh và Vân Trung Thiên từ trên xuống dưới, liên tục lắc đầu, “Các ngươi vẫn nên đi tham quan học tập một chút đi, lần đầu tiên của nam nhân, nếu như cái gì cũng không hiểu…… Sẽ rất mất mặt.”

Nam nhân im lặng, thường thường sẽ phát ra vài câu kinh người.

Vân Trung Thịnh và Vân Trung Thiên nháy mắt đỏ mặt, mặc dù Vân Trung Thiên đỏ mặt không rõ ràng, nhưng so với bộ dạng vân đạm phong khinh của hắn thì lúc này tuyệt đối là đỏ mặt.

Hai nam nhân đẹp trai đang đỏ mặt, phong quang vô hạn.

Bị vạch trần tại chỗ là xử nam, nói thế nào cũng không phải là chuyện vinh quang gì?

“Cho ta xin, hai người các ngươi đừng có nhàm chán như vậy chứ? Bây giờ là thời điểm nói giỡn hay sao?” Vân Khê từ trên giường nhảy xuống, cắt đứt câu chuyện của mấy tên nam nhân.

“Mấy ngày nữa, cuộc tranh tài trên bảng xếp hạng Phong Vân sẽ bắt đầu. Hư Vô công tử đứng thứ nhất và Nhị Vân Mạn đứng thứ hai, muội đều gặp rồi, nói thật, muội không có lòng tin chiến thắng bọn họ. Muội định dùng mấy ngày tiếp theo dốc lòng tu luyện, mặc dù không có tác dụng quá lớn, nhưng muội sẽ cố gắng hết sức, các huynh cảm thấy thế nào?”

Vân Trung Thiên trầm ngâm một lát, phân tích nói: “Bàn về thực lực, muội thật sự không bằng bọn họ, nhưng chưa chắc muội sẽ thất bại. Cứ xem tình trạng tranh đấu gay gắt giữa Vô Tâm nguyên lão và Vô Thương nguyên lão, chúng ta hoàn toàn có thể lợi dụng mâu thuẫn giữa hai người họ, làm cho thủ hạ của bọn họ đấu ngươi chết ta sống, chúng ta tận lực tránh xa hai người bọn họ, đợi đến khi các nàng lưỡng bại câu thương, chúng ta sẽ cùng các nàng tranh giành thắng bại cũng không muộn.”

“Thiên sư đệ nói đúng. Không thể dùng vũ lực chiến thắng, vậy thì

dùng trí. Nghe xếp hạng trong bảng Phong Vân lựa chọn phương pháp tích điểm, không phải là cuộc thi đấu lôi đài tầm thường, tất cả tuyển thủ sẽ bị mang những địa phương khác nhau, thi hành nhiệm vụ riêng, hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên sẽ được cộng điểm đầu tiên, các nhóm tuyển thủ chưa chắc sẽ gặp nhau, chúng ta chỉ cần cố gắng tích càng nhiều điểm càng tốt thì mới có cơ hội chiến thắng." Vân Mạch Thiên nói.

"Ta nghe mẹ ta kể quy tắc trên bảng xếp hạng Phong Vân bảng mặc dù nói là tích điểm, nhưng rất nhiều cao thủ thường thường lựa chọn hạ thủ với cao thủ khác, đây là cách tích điểm nhanh chóng nhất, đồng thời cũng có thể mượn cơ hội này tranh tài, trừ người có uy hiếp tới ngươi. Ta nghĩ đến lúc đó nhất định sẽ là một cuộc huyết chiến, không dễ dàng như trong tưởng tượng của chúng ta đâu." Vân Trung Thịnh nói.

"Đáng tiếc, thời gian của muội không nhiều lắm, nếu như có thể có nhiều thêm một chút thời gian tu luyện thật tốt, như vậy cũng làm muội có lòng tin hơn." Vân Khê rất rõ ràng thực lực bây giờ của mình, so sánh với Hư Vô công tử và Nhị Vân Mạn, thật sự là chênh lệch quá xa, muốn chiến thắng, trừ phi nàng có thể luyện thành thuật pháp cuối cùng của Tàn Hoa bí lục.

Nhưng mà muốn tu luyện thuật pháp cuối cùng nàng phải bỏ thật nhiều thứ.

Khó khăn.

"Nếu như chỉ cần nhiều hơn một chút thời gian, bản thân ta có biện pháp."Thanh âm kiên định có lực của Long Thiên Tuyệt vang lên khiến cho tâm tình Vân Khê phấn chấn hẳn lên.

"Biện pháp gì?"

“Nàng theo ta vào Ngọa Long cư.” Long Thiên Tuyệt nhếch miệng thần bí, cười như không cười

Cấu tạo của Ngọa Long cư Vân Khê quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, nàng thật tò mò cái gọi là biện pháp của Long Thiên Tuyệt rốt cuộc là cái gì.

Thời gian này, hai đứa bé đang ngủ, Vân Khê cố ý đi nhìn bọn nhỏ một chút, đắp chăn cho hai đứa. Nhìn một hai đứa nhỏ khả ái cùng nhau ngủ, ca ca có ý muốn bảo hộ dùng tư thái ôm lấy còn muội muội co rúc vào ca ca ngủ, giống như là một bức tranh động lòng người nhất thế gian.

“Đi theo ta, ta mới là người nàng nên tranh thủ nhiều hơn.” Long Thiên Tuyệt nắm tay Vân Khê, rời khỏi phòng hai đứa bé, đi tới giữa sân.

Cái cây trồng giữa sân là một gốc cây linh thụ nhổ từ cấm cung của Vân Huyễn điện, cành của linh thụ căn bản không có bất kỳ biến hóa gì, nhưng ngược lại linh khí càng lúc càng đầy đủ. Linh khí tràn ngập không gian, lan khắp Ngọa Long cư, khiến cho những người sống lâu ở trong Ngọa Long cư không muốn có linh khí cũng không được.

“Thiên Tuyệt, biện pháp chàng nói là gì vậy? Dẫn thiếp tới nhìn linh thụ làm cái gì?” Vân Khê nghi ngờ hỏi.

Long Thiên Tuyệt khẽ mỉm cười, chỉ chỉ phía trên linh thụ: “Còn nhớ rõ ta đã nói với nàng công dụng bí mật của Ngọa Long cư không?”

Vân Khê suy nghĩ một chút, đột nhiên nghĩ đến cái gì, hai gò má không khỏi nóng bỏng: “Ghét, người ta đang nói nghiêm chỉnh mà.”

“Vi phu đang nói nghiêm chỉnh đây, nàng lại nghĩ lệch lạc phải không?” Long Thiên Tuyệt cười vui vẻ nhìn thê tử ngượng ngùng, tâm tình rât vui vẻ.

“Đi, theo ta lên trên.” Long Thiên Tuyệt lôi kéo Vân Khê, nhún chân một cái bay lên linh thụ. Chỉ thấy trên đỉnh linh thụ, sương trắng lượn lờ, bình thường căn bản sẽ không lưu ý, chỉ cho là linh khí ngưng tụ mà thành, chờ thực sự lên đây, Vân Khê đột nhiên phát hiện, nơi này lại là một không gian độc lập, một không gian có linh khí càng thêm đầy đủ tinh khiết.

Trong không gian bày biện gia cụ đơn giản, giống như gian phòng bình thường, trong số gia cụ trong này, có một cái gương đồng mặt kính cực kỳ bóng loáng, ở trong gian phòng trống rỗng quả thực rất bắt mắt.

Vân Khê dạo bước đi tới, nhìn vào gương đồng.

“A” Nàng thất kinh.

“Thiên Tuyệt, tại sao có thể như vậy?”

Trong mặt gương nàng không nhìn thấy hình ảnh của mình, cũng không phải là quang cảnh bên trong gian phòng, mà là phong cảnh bên ngoài Ngọa Long cư. Nàng nhìn thấy ba ca ca, động tác ba người giống như định bị cố định ở đó, không nhúc nhích.

Quá kỳ lạ.

“Không cần cảm thấy kinh ngạc, đây là một không gian thời gian mới mở, ở nơi này mười ngày, tương đương với một ngày bên ngoài. Nàng nhìn thấy mặt gương đồng này, cũng không phải là gương đồng theo nghĩa của nó, là ta luyện ra Ngọc Tâm Kính, xuyên qua nó

có thể thấy quang cảnh bên ngoài không gian, lúc nào cũng có thể nắm giữ tình huống bên ngoài.”

“Trong không gian mười ngày, tương đương phía ngoài một ngày? Thật tốt quá, đây chẳng phải là nói, thiếp còn có bốn mươi ngày có thể tiến hành tu luyện?” Vân Khê mừng rỡ, bốn mươi ngày, đối với nàng mà nói quá trân quý. Nàng hoàn toàn có thể lợi dụng bốn mươi ngày này làm cho thực lực của mình tăng lên hai phẩm cấp, như thế phần thắng của nàng còn lớn hơn nữa.

“Thiên Tuyệt, thuật luyện khí của chàng càng ngày càng xuất thần nhập hóa.” Vân Khê không nhịn được than thở.

Long Thiên Tuyệt cười hời hợt, từ phía sau ôm lấy nàng: “Thật ra thì, vốn là nơi này ta là định dùng để làm không gian bí mật của hai người chúng ta, nơi này không có ai có thể quấy rầy chúng ta, chúng ta muốn ở bao lâu thì ở……” Thanh âm của hắn càng ngày càng để sát vào tai của nàng, hơi thở ấm áp phun vào trong tai Vân Khê, làm cho toàn thân nàng đều nổi da gà.

Một đêm bên ngoài, vậy chẳng phải trong này có mười đêm hay sao.

Vân Khê không khỏi nghĩ đến, phì phì phì, thật tà ác a.

“Có muốn thử một chút hay không?” thanh âm đầu độc bay vào lỗ tai khiến Vân Khê thiếu chút nữa trúng chiêu.

“Đừng làm rộn. Thời gian cấp bách, thiếp phải nắm chặt thời gian tu luyện mới được. Mấy ngày nay, chuyện bên ngoài sẽ giao cho chàng, đồng thời chiếu cố tốt hai đứa bé, chàng cần để ý Vô Thương nguyên lão đến xò xét chúng ta.”

“Được rồi, vậy lần sau.” Mặc dù mất hứng, Long Thiên Tuyệt vẫn biết

có chừng mực, ra sức nhìn nàng một phen, hắn lưu luyến không rời rời khỏi không gian.

Chờ Long Thiên Tuyệt rời khỏi, Vân Khê khoanh chân ngồi, thử tiến vào cảnh trong mơ.

“Mẫu thân, lần này người nhất định phải giúp con, trong bốn mươi ngày con phải làm cho Huyền giai của mình tấn chức ít nhất là một phẩm cấp. Mẫu thân, người nhất định phải nghĩ biện pháp đó?”

Vân Hi nhợt nhạt cười, ngưng mắt nhìn nàng nói: “Nếu là nữ nhi yêu cầu, mẫu thân nhất định sẽ dốc hết sức giúp con. Thực lực của con bây giờ ở Huyền Hoàng thất phẩm hạ cấp, kém Huyền Hoàng cửu phẩm rất xa. Bốn mươi ngày, muốn tấn thăng đến Huyền Hoàng bát phẩm cũng không thành vấn đề.”

“Huyền Hoàng bát phẩm, mặc dù vẫn kém rất nhiều, nhưng có tiến bộ so với không tiến bộ tốt hơn nhiều.”

“Như vậy, bắt đầu từ hôm nay con cứ dựa theo phương pháp mẫu thân dạy mà tu luyện, cứ tu luyện như vậy, tin rằng con sẽ đạt được ý nguyện.”

“Tốt, con sẽ cố gắng.”

Hai mẹ con bèn nhìn nhau cười.

Bốn ngày tiếp theo, Vân Khê dốc lòng cho tu luyện, từ chỗ mẫu thân nơi đó học được rất nhiều võ học chính tông của Vân tộc, có môn võ công bí mật chỉ dành cho Tông chủ, cũng có tất cả các chiêu thức của các cao thủ Vân tộc. Dựa vào lực lĩnh ngộ và thông minh của Vân Khê, cái nào cũng học xong, có thể nói những chiêu thức võ học nàng học được so với bất kỳ đời Tông chủ nào của Vân tộc cũng đều

toàn diện và tỉ mỉ hơn.

Cùng lúc nàng dốc lòng tu luyện, Long Thiên Tuyệt đổi lại xiêm y của tên nam tử giả mạo hắn, chu toàn cao thủ Vân tộc cao thủ, vừa thay Vân Khê che chắn, vừa thăm dò nhiều hơn tin tức có lợi với mình.

Để cho một Bổn Tôn như hắn đi sắm vai người giả mạo hắn, thực sự làm khó hắn, hắn có thể nhịn xuống, hơn nữa sắm tốt vai của chính mình, cả ba người Vân Trung Thiên cũng nhịn không thán phục hắn, bắt đầu nghiêm túc kính nể hắn.

Đảo mắt đã tới ngày tranh tài trên bảng xếp hạng Phong Vân, đối với Vân Khê đang tu luyện mà nói, bốn mươi ngày, bảo ngắn cũng không ngắn lắm, nói dài cũng không dài lắm, đây là tính toán của nàng. Nhưng mà không có biện pháp, nàng phải rời khỏi không gian, đi tham gia tranh tài trên bảng xếp hạng Phong Vân.

Lúc Vân Khê đứng trước mặt mấy người, tất cả mọi người đã nhận ra biến hóa khổng lồ của nàng, không kịp hàn huyên nhiều, người của Vô Thương nguyên lão đã đến gọi nàng.

“Vân Khê, mau chuẩn bị một chút, chúng ta phải lên đường ngay.” Người đến gọi nàng là thị nữ bên cạnh Vô Thương nguyên lão, tên thị nữ này thực lực cũng không tính quá cao, thấy rõ lực lại hết sức nhạy cảm. Miệng nàng ta thì báo cho Vân Khê, ánh mắt nhìn về phía Long Thiên Tuyệt lại có thâm ý khác.

“Khê Nhi, nàng thay quần áo trước đi ta chờ nàng ở bên ngoài.” Long Thiên Tuyệt kề sát vào khuôn mặt của Vân Khê, khẽ hôn một ngụm, cho nàng một ánh mắt sâu kín, sau đó rời khỏi phòng.

Thị nữ cũng đi theo hắn ra ngoài.

Vân Khê hơi kinh ngạc, nàng cảm giác, cảm thấy tình huống có gì đó không đúng, bất quá nàng tín nhiệm Thiên Tuyệt, nàng không nghiên cứu nhiều, bắt đầu thu lại hành lý của mình.

Bên ngoài phòng, Long Thiên Tuyệt đi tới sân nhỏ bên ngoài, dừng bước, rất nhanh, thị nữ đi theo ra.

“Dụ trưởng lão, mấy ngày hôm nay ngươi rất thoải mái sung sướng nha, trong lòng ngươi có còn nhớ nhiệm vụ Vô Thương nguyên lão giao cho ngươi hay không?” Thị nữ thần sắc nghiêm chỉnh, hạ giọng nói.

Long Thiên Tuyệt khẽ vuốt cằm, trả lời: “Vô Thương nguyên lão phân phó, ta đương nhiên nhớ rồi. Việc ta làm, cũng là muốn đạt được tín nhiệm của nàng. Vừa rồi ngươi cũng thấy đấy, nàng căn bản cũng không nhận ra ra, hoàn toàn đem ta coi là trượng phu của nàng.”

“Điểm này, ngươi thật sự làm không tệ, ngay cả ta cũng nhìn không ra ngươi là giả đấy.” Thị nữ có chút ngạc nhiên nhìn từ trên xuống dưới đánh giá mấy lần, lại nói, “Ngươi cải trang diễn trò rất tốt, không có nghĩa là nhiệm vụ của ngươi hoàn toàn kết thúc. Ngươi phải nhớ kỹ, trong lúc Vân Khê tranh tài, Vô Thương nguyên lão muốn lúc nào cũng nắm trong tay động tĩnh của Vân Khê, đến lúc cần thiết, ngươi hãy nghĩ biện pháp nhích tới bên cạnh nàng…… giết nàng.”

“Vô Thương nguyên lão tại sao muốn giết nàng? Không phải là Vô Thương nguyên lão và các nguyên lão trong hội nguyên lão nói, muốn mời Vân Khê tới tham gia bảng xếp hạng Phong Vân sao, sao bây giờ lại muốn giết Vân Khê?” Long Thiên Tuyệt thử dò xét hỏi.

“Ngươi cho rằng Vô Thương nguyên lão thật sự muốn cho Vân Khê tới tham gia tranh tài, sau đó tranh đoạt vị trí Tông chủ sao? Ngươi thật sự không hiểu dã tâm của Vô Thương nguyên lão rồi, thật ra thì

nàng cùng Vô Tâm nguyên lão……” Thị nữ nói được một nửa, đột nhiên ngừng lại, sắc mặt lạnh lẽo, nghiêm nghị nói, “Có một số việc, không nên hỏi thăm thì đừng hỏi. Ngươi chỉ để ý làm tốt chuyện của người là được, chờ xong chuyện ngày, Vô Thương nguyên lão sẽ thưởng lớn cho ngươi.”

Long Thiên Tuyệt rũ mắt, đáy mắt mang theo ánh sáng sắc bén, cả hội nguyên lão so với tưởng tượng của hắn còn nguy hiểm hơn, lòng người khó dò. Nếu không thể diệt trừ những tai hoạ ngầm này, tương lai Khê Nhi ở trong Nội tông sẽ gặp khó khăn.

Đi theo đông đảo cao thủ trong Nội tông, cùng nhau rời khỏi hải đảo, đi đến một hòn đảo riêng biệt.

Vân Khê rất tò mò và có cảm giác rất xa lạ đối với địa phương nàng sắp đến,, nàng thậm chí không biết bọn họ rốt cuộc sẽ đi đến chỗ nào.

Mấy trăm tên cao thủ, đi lên một cái thuyền lớn, cùng tiến về một hướng.

Vân Khê nhìn xung quanh, tìm kiếm thân ảnh phụ thân, nhưng mà người trên thuyền nhiều, quần áo trên người họ cũng không thống nhất, thật sự rất khó phân biệt.

“Ta đã nghe ngóng, chỗ chúng ta sẽ đến bây giờ, tên là Chư Thần Mộ Địa. Nó ở một hòn đảo khác của Hải Vực vào Nội tông, Chư Thần Mộ Địa, cũng được xưng là nơi mà Chư Thần rơi xuống, hôm nay bảng xếp hạng Phong Vân sẽ tiến hành ở đó. Nghe nói trong Chư Thần Mộ Địa có rất nhiều Thiên Ma, tin đồn là sau khi Chư Thần rơi xuống sẽ hóa thành Tử Linh từ từ tu luyện thành Thiên Ma, mấy thiên ma này thực lực không nhỏ đâu, mà nhiệm vụ của chúng ta chính là chém giết mấy Thiên Ma này. Dựa theo số Thiên Ma mà mỗi

người giết được đến tích điểm, người nào có tích điểm cao nhất, thì cơ hội đứng ở tốp mười….” Long Thiên Tuyệt căn cứ vào tin tức hắn thăm dò mấy ngày gần đây, chọn tin tức quan trọng nhất báo cho Vân Khê.

” Chư Thần Mộ Địa ư?” Nghe tên này, Vân Khê không khỏi cảm thấy quen thuộc, tay nàng từ từ xoa trước ngực của mình, ấn kí Nguyệt Nha trước ngực của nàng, truyền thuyết chính là Chư Thần chúc phúc lưu lại ấn ký, cái ấn ký này và Chư Thần Mộ Địa có liên quan với nhau sao?

Cùng với chiếc thuyền chạy cách đảo càng gần, nơi xa có một ngọn hải đảo từ từ hiện lên trong mắt mọi người.

Đó là một ngọn hải đảo không có ngọn cỏ nào, hơi thở tử vong vờn quanh, nhưng hết lần này tới lần khác dưới loại tình huống này trong hơi thở tử vong thỉnh thoảng có ánh sáng bạch sắc thoáng hiện.

Nhưng nếu là cao thủ có thực lực tốt hơn, hắn sẽ thấy ánh sáng nhàn nhạt màu trắng ấy được phóng ra từ giữa hải đảo, ánh sáng này chứa một loại thần lực nào đó, khiến cho không khí trầm lặng của cả hải đảo trong nháy mắt có thêm sự sống.

“Mọi người chú ý, chúng ta đã tới đến Chư Thần Mộ Địa.” Cao thủ dẫn đầu trên thuyền cao giọng tuyên bố, “Cuộc tranh tài hôm nay, năm người một tổ, ba tổ cao thủ có tích điểm cao nhất sẽ có tư cách tham gia trận chung kết cuối cùng, những người còn lại, toàn bộ đào thải. Cho nên, thời điểm lựa chọn tổ viên đấu vòng loại nhất định phải thận trọng. Trước khi xuống thuyền, hãy tuyển tổ viên của tổ mình, một khi xác định số tổ viên xong sẽ không được đổi lại.”

Tuyên bố kết thúc, cả con thuyền lớn lập tức huyên náo, tất cả mọi ngời bắt đầu tích cực tìm kiếm đồng đội mình.

Quy định tranh tài trước đó được giữ bí mật, cho nên phần lớn mọi người nghe quy tắc thế, rối rít kinh ngạc, rối loạn.

Quy định tranh tài rất tàn khốc, chỉ có tam tổ cao thủ có tích điểm cao nhất mới có tư cách tiến vào trận chung kết, cho nên mọi người phải lựa chọn cao thủ có thực lực làm đồng đội đồng đội của mình, những cao thủ đứng trong tốp mười của bảng xếp hạng kia chỉ một thoáng đã thành một cái bánh thơm ngon, bị người người nịnh bợ.

“Năm người một tổ, chúng ta có thể ra mặt chỉ có hai người, còn kém ba người……” Long Thiên Tuyệt trượng phu của Vân Khê, là trường hợp đặc biệt được tham gia, giờ phút này mặc trên người là đồng phục của Vân tộc.

Vân Khê nhìn quanh bốn phía, suy tư một lát, đột nhiên cất giọng thét lên: “tìm ba cao thủ vị thực lực kém nhất, chúng ta chỉ cần cao thủ thực lực kém nhất. Danh sách có hạn, nhanh chóng ghi danh.”

“Tìm ba vị cao thủ thực lực kém nhất, chúng ta chỉ cần cao thủ thực lực kém nhất cao thủ. Danh sách có hạn, nhanh chóng ghi danh.” Nàng lại lớn giọng thét lớn, thanh âm truyền khắp cả con thuyền lớn, dẫn tới mọi người vây xem.

Người này chẳng lẽ bị điên sao? Công khai chiêu dụ cao thủ thực lực kém nhất, đừng nói người chỗ này ai cũng không muốn thừa nhận bọn họ là cao thủ có thực lực kém nhất, cho dù có, bọn họ cũng không nguyện ý cùng người có thực lực kém tổ đội.

Bọn họ tới tham gia tranh tài, đương nhiên là muốn thắng, ai muốn thua chứ?

Vân Khê vừa hét lớn xong khiến cho Long Thiên Tuyệt cũng kinh

ngạc, đợi cẩn thận suy nghĩ lại, rốt cuộc hắn cũng hiểu ra. Chính là bởi vì nàng biết rõ trong lòng của những cao thủ này nghĩ gì, cho nên bất kể nàng hét lớn đến thế nào cũng sẽ không có người nào đáp lại, người duy nhất đáp lời nàng chính là người quen biết nàng nhận ra thanh âm của nàng.Nàng đang muốn chiêu binh một cách đặc biệt, muốn hấp dẫn lực chú ý của nhạc phụ đại nhân, nếu nhạc phụ đại nhân đã ở trên thuyền, ông nhất định sẽ phát hiện bọn họ.

Không bao lâu, trên thuyền thật sự có người ứng lại: “Thực lực của ta kém nhất, ta muốn gia nhập tổ các ngươi.”

Vân Khê nghe thanh âm quen thuộc không khỏi mừng rỡ, phụ thân đại nhân quả nhiên đang ở trên thuyền, thật sự quá tốt.

Đám người từ từ tách ra, để cho một gã nam tử có độ tuổi phổ biến ở trong Nội tông đi ra, nam tử này có thể nói là đệ nhất mỹ nam của Nội tông, thành thục chững chạc, lại không mất sức sống tuổi trẻ.

Cho dù là Long Thiên Tuyệt, Vân Trung Thiên hai vị cực phẩm đại suất ca này đến Nội tông, nhân khí cũng không bì kịp ông, bởi vì bọn họ quá trẻ, không phải là loại đàn ông mà những nữ nhân kia thích, nam nhân giống như Vân Mộ Phàm vậy là vừa vặn.

Lúc Vân Mộ Phàm từ trong đám người đi ra, các loại thanh âm thổn thức vang lên liên tiếp.

“Là Trúc trưởng lão.”

“Hắn nói thực lực của hắn kém nhất, ai tin chứ? Nếu như thực lực của hắn là kém nhất, vậy chúng ta coi là cái gì?”

“Trúc trưởng lão, gia nhập với chúng ta đi, tổ chúng ta cần ngươi.”

“Trúc trưởng lão, hay là gia nhập tổ chúng ta đi, chúng ta liên thủ với nhau không kẻ nào địch nổi.”

“……”

Vân Mộ Phàm không để ý đến mọi người, hắn ôn nhuận mỉm cười, từng bước đi về phía nữ nhi.

“Ta muốn gia nhập tổ các ngươi, các ngươi có hoan nghênh ta không?”

“Dĩ nhiên hoan nghênh rồi, hoan nghênh sự gia nhập của ngài.” Trước mặt mọi người, Vân Khê chạy lên mấy bước đón ông, lao vào trong ngực Vân Mộ Phàm. Cười xấu xa, nàng cố ý không gọi phụ thân, làm cho người ta hiểu lầm, nàng rất muốn xem phụ thân ở trong Nội tông rốt cuộc có nhân khí thế nào.

Sau một khắc, nàng lập tức cảm nhận được vô số ánh mắt nóng bỏng không lễ phép nhìn chằm chằm vào nàng.

Vân Khê chẳng những không cảm thấy khó chịu, ngược lại lại có cảm giác tự hào, kiễng mũi chân công khai hôn một cái trên mặt phụ thân.

Chỉ một thoáng sau từng đạo ánh mắt nóng bỏng như muốn đốt cháy nàng tụ tập lại.

Nhận thấy tiểu tâm tư của nữ nhi, Vân Mộ Phàm bất đắc dĩ cười, bất quá như thế cũng tốt, cứ để cho mọi người hiểu lầm cũng tốt, tránh cho hắn cực khổ lần lượt cự tuyệt từng người.

“Tiểu tinh nghịch.”

Vân Khê liếc mắt, cười trộm.

“Chúng ta cũng muốn gia nhập tổ các ngươi, không biết có tư cách hay không?” Trong đám người lại có người chủ động yêu cầu gia nhập, lần này, Vân Khê cũng giật mình. Thật sự có người dám chủ động thừa nhận mình là cao thủ có thực lực kém nhất, nàng cũng muốn nhìn xem rốt cuộc là người nào.

Một nam một nữ từ trong đám người đi ra, những người vây xem lại một lần nữa lộn xộn náo nhiệt.

“Là tỷ đệ Ngũ Vân Mạn, sao tỷ đệ bọn họ cũng muốn chủ động gia nhập tổ bọn họ? đôi nam nữ này có lai lịch thế nào vậy?”

“Nghe nói nàng kia chính là hậu nhân của cấm kỵ nhất tộc, là do Vô Thương nguyên lão đề cử ở hội nguyên lão, cho người mời đến tham gia tranh tài bảng xếp hạng Phong Vân.”

“Nguyên lai là hậu nhân của cấm kỵ nhất tộc. Tại sao nàng lại có tư cách tham gia trận đấu? Lần tranh tài ở bảng xếp hạng Phong Vân này sẽ quyết định người thắng sẽ được cạnh tranh vị trí Tông chủ, sao có thể để cho một hậu nhân của cấm kỵ nhất tộc tới tranh vị trí Tông chủ chứ?”

“Chúng ta quyết không thể để cho nàng thắng được, không thể để cho một ngoại nhân phá hỏng trật tự và quy củ của Nội tông.”

“Đúng, quyết không thể để cho nàng thắng được……”

Thanh âm phản đối như sóng biển nhanh chóng lan tràn khắp nơi.

“Khê Nhi, đừng để ý tới bọn họ, đến lúc đó chúng ta sẽ dùng thực lực nói rõ tất cả.” Long Thiên Tuyệt sợ Vân Khê bị lời nói của bọn họ ảnh

hưởng, thấp giọng an ủi.

Vân Khê hồn nhiên không thèm để ý nói: “Đường dưới chân thiếp chưa bao giờ bằng phẳng, thiếp sẽ từng bước từng bước một dẫm cho nó bằng phẳng mới thôi khi đó trong lòng thiếp mới có thể thật sự kiên định.”

Long Thiên Tuyệt nhìn nàng, ánh mắt hơi trầm xuống, nghĩ đến đoạn đường gian khổ nàng trải qua, không nhịn được càng yêu thương nàng hơn.

“Chúng ta cùng nhau giẫm bằng nó.”

Vân Khê mỉm cười, hai tròng mắt trở nên ấm áp nhu hòa.

“Trúc sư đệ, hai tỷ đệ chúng ta muốn gia nhập tổ các ngươi, không biết có gây cản trở cho các ngươi hay không?” Tỷ đệ Ngũ Vân Mạn đi tới trước mặt bọn họ, Ngũ Vân Mạn cười sảng khoái nói.

Vân Mộ Phàm hướng tỷ đệ bọn họ chắp tay: “Cầu cũng không được, Nhược du sư tỷ và Nhược Tiêu sư đệ thực lực đều có thứ hạng cao trên bảng xếp hạng, cho các ngươi gia nhập đội ngũ của chúng ta, ủy khuất các ngươi.”

“Trúc sư huynh cần gì khách khí thế chứ? Ngày đó nếu không phải có huynh giúp đỡ, sợ rằng đệ đã bị mang đi chôn rồi, giờ phút này thi thể cũng không biết rữa nát thành bộ dáng gì nữa.” Vân Nhược Tiêu ôn hòa cười nói, tuổi của hắn cũng nhỏ hơn Vân Mộ Phàm, tướng mạo cũng rất trẻ giống như bé trai nhà bên vậy.

“Nói đến đan dược giải tà độc, thật ra là……” Vân Mộ Phàm đang muốn giải thích cái gì, Vân Khê ngăn cản hắn, đoạt nói: “Hai vị chịu gia nhập tổ chúng ta, chính là vinh hạnh của chúng ta. Ta tên là Vân

Khê, hắn là trượng phu của ta Long Thiên Tuyệt, như vậy mong các vị chân thành hợp tác, tranh thủ cơ hội có thể đi vào trận chung kết.”

Ngũ Vân Mạn nhàn nhạt gật gật đầu, lời của nàng không nhiều lắm, đối xử với người khác cũng có khoảng cách, cũng chỉ có những lúc đối mặt với Vân Mộ Phàm nàng mới thay đổi một chút.

Tính cách của Vân Nhược Tiêu so với nàng hoạt bát hơn rất nhiều, cũng nhiệt tình hơn, nghe Vân Khê giới thiệu xong, cũng chủ động giới thiệu tỷ đệ bọn họ. Sau khi qua lại mấy câu mọi người trở nên quen thuộc hơn.

Trong khi bọn họ trở nên quen thuộc, những cao thủ khác những cũng rối rít tìm kiếm tổ viên kết đội với mình trên thuyền.

Cách hải đảo càng ngày càng gần, cuối cùng đã tới lúc lên đất liền.

“Trước khi tiến vào Chư Thần Mộ Địa mỗi người tới chỗ ta nhận lấy một khối lệnh bài tích điểm, tích điểm của các ngươi và thứ hạng cũng tùy thời biểu hiện ra. Các ngươi tổng cộng có sáu canh giờ tiến hành tranh tài, đợi đến khi thẻ bài tích điểm có ánh sáng màu vàng, thì tương đương với thời gian tranh tài còn một canh giờ cuối cùng. Chư Thần Mộ Địa tổng cộng chia làm năm tầng, trong vòng một canh giờ mọi người phải ở tầng thứ ba của Chư Thần Mộ Địa, lúc ánh sáng màu đỏ phát tán ra thì cuộc tranh tài kết thúc. Người nào không kịp thời chạy tới tầng thứ ba hủy bỏ tư cách tranh tài, tích điểm bây giờ là số không.”

Phía dưới một mảnh xôn xao, quy tắc tranh tài quả nhiên quá hà khắc.

Không có quá nhiều thời gian đánh giá xung quanh, mọi người xếp hàng nhận thẻ tích điểm, nắm chặt thời gian chạy tới Chư Thần Mộ

Địa, một khắc cũng không chậm trễ.

Sau khi năm người Vân Khê năm lĩnh thẻ tích điểm, lấy máu viết tên mình lên thẻ tích điểm, thẻ tích điểm hiện lên ánh sáng màu xanh, bản thân mình cùng nó cũng có cảm ứng.

“Hiện tại, tên của chúng ta đã được ghi chép trên hồ sơ của hội nguyên lão, bất quá, nếu không cẩn thận làm mất bị người khác nhặt được. Chỉ cần đối phương xóa tên chúng ta đi viết tên của hắn vào, như vậy tích điểm của chúng ta sẽ ghi vào thành tích của đối phương, cho nên mọi người nhất định phải giữ thẻ tích điểm của mình thật kỹ không được làm mất.” Ngũ Vân Mạn tương đối có kinh nghiệm, nhắc nhở mọi người.

“Ngũ Vân Mạn, lần trước ngươi xếp hạng thứ năm trên bảng Phong Vân bảng, vậy ngươi rất quen thuộc Chư Thần Mộ Địa rồi.” Vân Khê hỏi.

Ngũ Vân Mạn trầm ngâm nói: “Lần trước tranh tài, chúng ta chỉ tiến hành ở ba tầng trước, cho nên địa hình của ba tầng trước, ta còn tương đối quen thuộc. Bất quá, lần này tranh tài đem trận chung kết đặt ở tầng thứ ba trở lên, đó là khu vực chưa ai từng đi qua, cũng không ai biết bên trong rốt cuộc có nguy cơ gì.”

“Chúng ta nên nghĩ biện pháp thông qua vòng loại trước, hôm nay cao thủ nhiều như mây, có thể hay thông qua vòng loại còn khó nói.” Vân Nhược Tiêu cũng không thấy tổ mình tốt hơn bao nhiêu, bởi vì hắn không hiểu biết thực lực của vợ chồng Vân Khê, ở trong mắt hắn người có thực lực chiến đấu nhất trong tổ chỉ sợ cũng chỉ có tỷ tỷ và Trúc sư huynh thôi, còn thực lực của hắn cũng chỉ coi là được thông qua.

“Đi thôi, chúng ta bị rơi xuống phía sau rồi.” Long Thiên Tuyệt rất tự

nhiên dắt tay Vân Khê, hai vợ chồng đi đầu tiên, Vân Mộ Phàm tiếp theo, cuối cùng là hai tỷ đệ Ngũ Vân Mạn.

Hội guyên lão.

Trên một mặt ngọc bích khổng lồ, tên của mấy trăm người lục tục phát ra, biểu hiện ở phía trên, trong đó tên năm người một nhóm được sắp xếp chỉnh tề phía trên.

Các nguyên lão vừa vây xung quanh Ngọc bích, vừa nghị luận.

Ở vị trí bắt mắt nhất là góc bên trái của Ngọc bích, đồng thời hiện ra tên của ba vị Vân Mạn, thoáng cái liền trở thành tiêu điểm của mọi người.

“Đệ nhất Vân Mạn, Lục Vân Mạn và Bát Vân Mạn phân ở cùng tổ, bọn họ đều là người của Vô Hi nguyên lão, một tổ này là tuyển thủ có thực lực mạnh nhất của cuộc thi, vị trí thứ nhất không phải bọn họ thì là ai.”

Vô Hi nguyên lão bị đàm luận lại không có bất kỳ phản ứng gì, phảng phất đây là một chuyện tầm thường, nàng nhiều lần liếc qua các vị trí khác của ngọc bích, nơi đó rõ ràng viết tên mấy người Vân Khê, Vân Mộ Phàm.

Vô Thương nguyên lão híp mắt, thâm trầm suy tư, thì ngược lại khuôn mặt của Vô Tâm nguyên lão lạnh như tờ giấy đang hờn dỗi ở một bên.

“Đáng tiếc, nếu như Thất Vân Mạn và Cửu Vân Mạn mà còn sống thì trong danh sách năm, tổ của Vô Tâm nguyên lão là tổ có nhiều Vân Mạn nhất tất nhiên sẽ thắng.”

“Không có Thất Vân Mạn và Cửu Vân Mạn, Vô Tâm nguyên lão vẫn còn ba vị Vân Mạn cơ mà? Di? Sao Ngũ Vân Mạn lại không cùng Nhị Vân Mạn và Tứ Vân Mạn tạo thành một đội, lại chạy đi đến tổ khác tổ đội cơ chứ?”

“Vô Tâm nguyên lão, ngươi cố ý an bài như vậy à?”

Bọn họ không hỏi còn tốt, vừa hỏi xong sắc mặt Vô Tâm nguyên lão càng đen hơn, gầm lên với mấy người kia: “Các ngươi rảnh rỗi nói chuyện tào lao phải không? Ta thích an bài thế nào các người quản được à?”

Mấy người bị nàng quát như vậy, đều không dám lên tiếng.

Vô Thương nguyên lão cười lớn: “Lão yêu phụ, cần gì phải thẹn quá thành giận chứ? Thủ hạ của ngươi ngươi không quản được, cũng là bình thường, chờ sau khi trở về, quản giáo tốt là được.”

“Lão đàn bà chanh chua, ngươi có ý gì? thực lực của ngươi cũng có tốt hơn bao nhiêu đâu, thực lực của Tam Vân Mạn và Cửu Vân Mạn, so với Nhị Vân Mạn và Tứ Vân Mạn của ta vẫn còn kém hơn một bậc, nếu bàn về phần thắng, ngươi căn bản không thắng được ta.” Vô Tâm nguyên lão cúi đầu cười lạnh.

“Thế thì chưa chắc, hãy đợi đấy.” Ánh mắt của Vô Thương nguyên lão trở nên thâm trầm, ánh mắt liếc về tổ của Vân Khê, mắt của nàng ta khẽ sáng lên.

Vô Tâm nguyên lão chú ý tới sự khác thường của Vô Thương nguyên lão, không khỏi cảm thấy nghi hoặc, chẳng lẽ nàng ta còn chưa ra hết thực lực?

Trung tâm của hải đảo, là một cái vực sâu khổng lồ không thấy đáy,

phía dưới là bóng đen vô tận, có lúc còn có cơn gió lạnh như băng từ đáy vực cuộn lên, thổi vào người lạnh thấu xương.

Một vị cao thủ tiếp theo dũng cảm nhảy vào vực sâu, Vân Khê bừng tỉnh, thì ra Chư Thần Mộ Địa ở phía dưới vực sâu này, hơn nữa nàng nhạy cảm phát hiện ra, ở giữa vực sâu có một loại tựa như có truyền tống trận, cho nên mỗi vị cao thủ một khi nhảy vào vực sâu, sẽ không trực tiếp ngã vào đáy vực, mà là tiến vào cánh cửa truyền tống.

Kỳ quái chính là truyền tống trận thỉnh thoảng có ánh sáng màu trắng chiết xạ ra bên ngoài, ánh sáng thuần khiết khiến cho người ta luôn luôn tìm kiếm nó. Chẳng lẽ nơi này ẩn dấu bảo vật gì đó cho nên mới có thể thả ra ánh sáng thuần khiết như thế?

Đột nhiên, ngực nàng như bị nhéo một cái, trong cơ thể có lực lượng gì đó đang tự động vận chuyển.

Vân Khê nghi hoặc, trong đầu đột nhiên nảy sinh một ý niệm kỳ lạ, chư thần ấn ký trên người mình, có thể có liên quan với ánh sáng thuần khiết kia không?

Cùng lúc đó, Tiểu Nguyệt Nha Ngọa Long cư cũng cảm thấy khác thường, hô lên.

“Ca ca, đau.”

“Tiểu Huyên Huyên, đau ở chỗ nào?”

“Chỗ này” Bàn tay nhỏ bé đáng thương chỉ vào đầu vai của chính mình, “Ca ca, phù phù ——”

Mẹ con liên tâm, Vân Khê cảm thấy tâm tình của nàng càng thêm

phức tạp. Trên người nàng và nữ nhi đều có ấn ký Nguyệt Nha đặc thù này, nó rốt cuộc đại biểu cho cái gì, có liên quan tới Chư Thần Mộ Địa hay không? Nó rốt cuộc sẽ mang may mắn đến cho hai mẹ con nàng hay là mang tới vận rủi?

Ôm bất an trong lòng, Vân Khê nói với hai đứa bé bên trong: “Tiểu Mặc, nhớ chiếu cố tốt muội muội, nếu như muội muội có chỗ nào không thoải mái phải nhanh chóng nói cho mẫu thân biết nhớ không.”

“Vâng, Tiểu Mặc biết. Con sẽ chiếu cố muội muội thật tốt.”

Nhận được lời bảo đảm của con trai, Vân Khê thoáng yên tâm.

“Chúng ta đi xuống đi.” Năm người trước sau nhảy vào vực sâu.

Lúc vào truyền tống trận, trời đất quay cuồng, bị lạc phương hướng, đợi đến khi hai chân có thể đặt xuống đất, mở mắt ra, phát hiện bọn họ đi tới một rừng cây nguyên thủy màu đỏ.

Xung quanh là thực vật vùng nhiệt đới, cành lá rộng và tươi tốt, phong cảnh bên ngoài đều bị những thực vật này ngăn cản một cách tự nhiên, tầm nhìn không được xa cho lắm.

Làm người ta ngạc nhiên nhất chính là, tất cả thực vật ở nơi này đều là màu đỏ, màu máu đỏ thẫm.

Vân Khê khẽ kinh ngạc: “Không phải đến Chư Thần Mộ Địa hay sao? Có phải chúng ta đến nhầm chỗ hay không?”

Nàng dùng kiến thức của mình nhìn xung quanh một lần, xung quanh căn bản không có hơi thở của người nào khác, vậy những cao thủ nhảy xuống trước bọn họ ở chỗ nào? Nàng hoài nghi suy đoán của mình, có phải bọn họ bị truyền tống đến nhầm chỗ hay không?

“Không nhầm đâu, nơi này chính là Chư Thần Mộ Địa.Nơi Chư Thần sống, không giống người phàm, bọn họ không có Mộ Bia, không có mộ địa chính xác, bọn họ vong linh của bọn họ phiêu đãng bốn phía quanh chúng ta.” Lời của Ngũ Vân Mạn khiến cho bốn người đi cùng dựng cả lông mao lên.

“Tỷ, xin tỷ đừng nói huyễn hoặc như thế được không?” Vân Nhược Tiêu nhìn khắp mọi nơi, sợ có vong linh của Chư Thần theo dõi hắn, nhập vào thân thể của hắn.

“Vậy những người khác đâu?” Vân Khê lại hỏi.

Ngũ Vân Mạn nhíu mày, lắc đầu nói: “Truyền tống trận sẽ đem mỗi tổ người mang đến một địa phương khác nhau, tránh cho mọi người vừa đến nơi đã chém giết lẫn nhau, bất quá phải nói thật, ta cũng lần đầu tiên tới nơi này, chỗ này không phải là chỗ mà ta tới Chư Thần Mộ Địa lần đầu tiên.”

“Đúng vậy. Chỗ lần trước ta và tỷ tỷ đến không giống chỗ này, ta nghĩ hoàn cảnh ở Chư Thần Mộ Địa có thể biến hóa bất cứ lúc nào.” Vân Nhược Tiêu tiếp lời tỷ tỷ.

“Chúng ta đừng làm chậm trễ thời gian, xem xét xung quanh trước rồi chọn ra một con đường nhanh chóng lên tầng thứ ba đã.” Vân Mộ Phàm nói.

“Ta đi dò đường.” Tiểu phượng hoàng bay ra, chủ động đề nghị.

Vân Khê kinh ngạc nhìn nó, bình thường nàng còn không dám tùy tiện sai sử nó, bất quá nếu nó chủ động yêu cầu, sao nàng lại không vui vẻ chứ? Mấy ngày nay, Vân Huyên vẫn vội vã đi tìm tung tích của Tiêu Dao, làm gì còn lòng dạ nào để tu luyện cơ chứ, cho nên không

thể đạt thành tâm nguyện của nàng ta.Giờ nàng ta chủ động lấy lòng, hơn phân nửa là hi vọng nàng có thể chiến thắng trong cuộc tranh tài trên bảng Phong Vân, có thể nhanh chóng giúp nàng ta giải quyết xong tâm nguyện chứ sao.

“Ngươi đã đến Chư Thần Mộ Địa ư?”

“Chưa. Thời gian ta ở Nội tông không lâu, chưa vượt qua bảng xếp hạng Phong Vân diễn ra ba mươi năm một lần, bất quá lấy kinh nghiệm của ta, xung quanh nơi này đều cài đặt trận pháp, cho nên mới không thể cảm ứng được sự tồn tại của người khác. Các ngươi cứ đứng tại chỗ không cần đi đâu cả, chờ ta tra rõ đường, các ngươi đi cũng không muộn.” Vân Huyên nói.

“Ngươi đi đi.”

Một người một thú cũng dùng tâm linh trao đổi, cho nên tỷ đệ Ngũ Vân Mạn chỉ thấy một con Phượng Hoàng từ trên người Vân Khê bay ra, có chút kinh ngạc.

“Nếu như ta không nhìn nhầm thì nó hẳn là Vạn Hoàng Chi Hoàng một trong số những thần thú thủ hộ của phải không?” Ánh mắt Ngũ Vân Mạn khẽ biến hóa, nàng tín nhiệm Vân Mộ Phàm nên không hỏi nhiều.

Mấy người đang chờ tại chỗ, đột nhiên, từ phía đông truyền đến một tiếng kêu dài, đó là tiếng kêu của Tiểu Phượng Hoàng.

“Đã xảy ra chuyện.”

Mấy người Vân Khê nhanh chóng chạy về phía phát ra thanh âm.

Quyển 7 - Chương 10: Tài năng của nàng làm hội nguyên lão khiếp sợ

Sâu trong rừng cây, nhảy ra ba con Thiên Ma, bọn chúng có hình dáng giống như Viên Hầu, thực lực thoạt nhìn không kém.

Tiểu Phượng Hoàng bay quanh quẩn trên đầu bọn chúng, tầm mắt lại rơi vào một mảnh ruộng thuốc phía sau ba con Thiên Ma, kích động hô: “Vân Khê, mau nhìn. Bên trong ruộng thuốc này trồng toàn là dược liệu thượng đẳng, có những thứ này, ngươi có thể luyện chế ra nhiều đan dược giải tà độc hơn. Muốn đặt chân bên trong Nội tông, được lòng dân mới là quan trọng nhất.”

Lời Vân Huyên nói và lời của mẫu thân nói có chút giống nhau.

Vân Khê chú ý tới ruộng thuốc, quả nhiên đều là những loại dược liệu hiếm thấy, thì ra vừa rồi Vân Huyên hô lớn, không phải là vì Thiên Ma, mà là vì nó.

“Luyện chế đan dược giải tà độc?” Lần này, tỷ đệ Ngũ Vân Mạn nghe thấy giọng nói của Vân Huyên, ngạc nhiên nhìn về phía Vân Khê, ánh mắt kia giống như gặp quỷ, “Chẳng lẽ đan dược trên người Trúc sư đệ cũng do ngươi luyện chế ư?.”

“Đúng vậy, là nàng luyện chế.” Vân Mộ Phàm giành trước một bước nói, nói rất tự hào.

“Nhưng mà, nàng còn trẻ như vậy.....” Vân Nhược Tiêu quả thực

không tin được.

“Trẻ tuổi thì làm sao? Trẻ tuổi thì không có tư cách bộc lộ tài năng à?” Vân Khê cười nhạt, đột nhiên phi thân lên rút kiếm ra.

“Cẩn thận, đừng xúc động.” Vân Nhược Tiêu quát lên, theo hắn, Vân Khê quá trẻ tuổi, trẻ tuổi như vậy thì sao có thể đối phó Thiên Ma được chứ? Phải biết rằng Thiên Ma trong Chư Thần Mộ Địa đẳng cấp cũng rất cao. Vừa nói ra khỏi miệng, chỉ nghe bên kia kiếm khí sắc bén giống như sét đánh xuống, một con Thiên Ma bị chém thành mấy mảnh hoàn toàn bịt cái miệng của hắn lại.

Đây chính là thực lực của nàng, một kiếm chém chết một con Thiên Ma.

“.....” Vân Nhược Tiêu kinh ngạc nhìn Vân Khê đem ba con Thiên Ma lần lượt chém giết, dễ dàng như thế, nhanh chóng như thế, hắn sợ hãi than. Nàng thật sự mới hai mươi ba tuổi thôi sao? Tích phân bài bên hông xảy ra chuyện lạ, con số biến thành ba, giết một Thiên Ma thì sẽ được một điểm.

Xếp hạng của Vân Khê cũng biến hóa theo, con số không ngừng tăng lên, cuối cùng dừng ở vị trí thứ tư.

“Chỉ có thứ tư thôi?” Vân Khê nhíu mày, xem ra còn có người nhanh chân hơn bọn họ.

Vân Nhược Tiêu ngửa đầu nhìn trời: “Xếp thứ tư đã khá lắm rồi, chúng ta vào trận muộn, người đi vào sớm hơn tất nhiên sẽ có điểm tích phân cao hơn.”

“Thực lực Thiên Ma ở tầng thứ nhất của mộ địa tương đối yếu, tích phân tương ứng của nó cũng thấp hơn, chúng ta vẫn nên nhanh

chóng chạy tới tầng thứ hai và tầng thứ ba, nơi đó mới là chiến trường chân chính.” Ngũ Vân Mạn phân tích rõ ràng.

Vân Khê đồng ý, đưa nhẫn trữ vật ra, thu mảnh ruộng thuốc vào, tích phân bài bên hông lại tăng lên một điểm, nhưng thứ hạng vẫn không thay đổi.

“Làm thế nào mới tìm được cửa vào tầng thứ hai và thứ ba?” Vân Khê hỏi.

“Thông thường thì cửa vào chính là một trận truyền tống, khu vực xung quang truyền tống trận có khí tràng dao động rất mạnh, chúng ta chỉ cần cảm nhận được phương hướng có khí tràng dao động thì nơi đó chắc cách cửa vào không xa.” Ngũ Vân Mạn nói.

“Có lý!” trong lòng Vân Khê lại nghĩ đến thần quang màu trắng kia, nếu như nàng đoán không sai, ánh sáng đó chắc chắn được phát ra từ tầng dưới cùng của Chư Thần Mộ Địa.

Chỉ cần cảm nhận được sự tồn tại của ánh sáng đó, thì lối vào cũng không phải là vấn đề.

Nàng âm thầm vẩn khởi huyền khí, thử đêm toàn bố sức mạnh tập trung ở vị trí Nguyệt nha, nhưng nàng lại nhanh chóng cảm nhận được một sự ngăn cách, tuy rằng không thể phá tan nó nhưng thân thể của nàng cảm nhận được có sức mạnh dao động ở một nơi nào đó.

“Bên kia!” Tay nàng vừa chỉ, liền triệu hồi Huyền Dực, mọi người cũng bay lên, tiến đến phương hướng nàng cảm nhận được sự dao động.

Hai tỷ đệ Ngũ Vân Mạn càng ngày càng tò mò về Vân Khê, luyện chế

đan dược, một kiếm chém chết Thiên Ma, có thú sủng là Vạn Hoàng chi Hoàng, Thần Long… Rất ăn ý, bọn họ đều lựa chọn im lặng, không hề hỏi kĩ như lần trước. Trong lòng hai người họ đã có một loại ý thức, Vân Khê này không đơn giản, có lẽ nàng có thể bộc lộ tài năng thật sự của mình trên trận chiến xếp hạng bảng Phong Vân, khiến mọi người khiếp sợ!

Hội nguyên lão.

Các nguyên lãi nhanh chóng nhìn chằm chằm bảng xếp hạng tích phan phía trên Ngọc bích, đôi mắt như bừng lửa.

Trên cùng của Ngọc bích hiện lên tên của ba người đứng đầu: thứ nhất là Hư Vô công tử, sau đó đến Nhị Vân Mạn và Tam Vân Mạn. Thực lực của những người này cách xa những người khác, cách người xếp thứ tư ít nhất cũng mười mấy tích phân.

“Hư Vô công tử quả không hổ danh là Đệ Nhất Vân Mạn của bảng Phong Vân, tích phân của hắn đã dẫn đầu, cao hơn mười mấy tích phân so với Nhị Vân Mạn, lần này, nhất định lại là hắn đứng đầu bảng Phong Vân.”

“Các ngươi đừng thấy hàng ngày hắn cà lơ phất phơ, vô công rồi nghề, lại còn tự xưng là Hư Vô công tử, đến lúc quan trọng, hắn vĩnh viễn không xảy ra sai lầm, đúng là nhân tài được Vô Hi nguyên lão bồi dưỡng ra.”

Tiếng khen, tiếng nịnh hót huyên náo.

Vô Hi nguyên lão không đáp lại, bà cảm thấy hứng thú hơn hẳn chính là người đứng ở vị trí thứ tư, Vân Khê!

Trận đấu vừa mới bắt đầu, nàng ta đã đi tới vị trí thứ tư, khiến bà

không muốn chú ý cũng không được.

Những nguyên lão khác cũng bắt đầu chú ý tới các cao thủ ngoài ba người đứng đầu: “Xếp thứ tư, Vân Khê? Sao nàng lại xếp cao thế? Lại vượt qua hẳn Tứ Vân Mạn và Ngũ Vân Mạn… Ngũ Vân Mạn sao thế, ngay cả một điểm tích phân cũng không có?”

“Nàng ta cùng tổ với Ngũ Vân Mạn, nghe nó phụ thân nàng ta là Trúc trưởng lão đã từng lấy ra đan dược giải độc cứu đệ đệ của Ngũ Vân Mạn. Ta đoán rằng hơn phân nửa là Ngũ Vân Mạn vì báo đáp hai cha con họ nên mới nhường cơ hội của mình cho nàng.”

“Ngũ Vân Mạn không ở cùng một tổ với Nhị Vân Mạn hẳn là có nỗi khổ riêng của mình. Nhưng dù sao trận đấu này vẫn là dựa vào thực lực của bản thân, Vân Khê không thể nào luôn chờ Ngũ vm đến cứu. Chúng ta cứ chờ xem, thứ tự của Vân Khê rất nhanh sẽ xuống hạng…”

Vô Tâm nguyên lão và Vô Thương nguyên lão nhanh chóng liếc nhìn nhau, đáy mắt đều là tia lửa bắn tung tóe. Theo xếp hạng của bảng tích phân, khoảng cách tích phân của Nhị vm và Tam vm khá gần nhau, thắng bại khó phân, muốn rõ có lẽ phải kịch chiến.

Đoàn người Vân Khê cưỡi Thần Long, dừa vào trực giác, đi tới một cửa vào huyệt động càng lá xum xuê.

“Không bằng chúng ta chia làm hai đường, ta và tỷ tỷ một đường, các ngươi ba người một đường, như vậy chúng ta có thể gặp nhiều Thiên Ma hơn, đạt được nhiều tích điểm hơn.” Vân Nhược Tiêu đề nghị.

Vân Khê bác bỏ rất nhanh: “Không được. Một khi hai người các ngươi tách ra, các ngươi rất có thể sẽ bị những cao thủ tổ khác bao

vây. Chúng ta có thể coi là một người, nếu như trong tay hai người các ngươi bị mất tích điểm, rất có thể chúng ta sẽ bị bại dưới tay những tổ khác, chúng ta không thể lơ là.”

Vân Nhược Tiêu không phục nói: “Nếu là bàn về tích điểm, trong năm người chúng ta tích điểm ít nhất là hắn. Nếu hắn cứ tiếp tục đánh lẻ như vậy,cuối cùng người cản trở chính là hắn.” Hắn chỉ vào Long Thiên Tuyệt nói.

Long Thiên Tuyệt nhướng mày, cười nhạt một tiếng nói: “Muốn tích điểm, còn không dễ sao?”

“Ngươi có bản lãnh thì so tích điểm với ta đi, nếu như ngươi có thể làm được, những chuyện tiếp theo ta đều nghe ngươi.” Vân Nhược Tiêu nói.

Long Thiên Tuyệt liếc mắt nhìn thẻ tích điểm bên hông đối phương, nhếch môi cười: “Tích điểm của ngươi bây giờ là sáu mươi điểm, xếp hạng thứ bảy, được rồi ngươi đây này.”

Hai cha con Vân Mộ Phàm và Vân Khê không nhúng tay vào vụ cá cược của họ, bọn họ rất tin tưởng Long Thiên Tuyệt.

Một nhóm năm người không đi ngay lập tức mà ngồi chồm hổm chờ ở chỗ cách truyền tống trận không xa.

Không lâu sau,các tổ cao thủ lần lượt xuất hiện ở cửa ra vào của truyền tống trận, trong số những người này, có người có thực lực mạnh, cũng có người có thực lực yếu, liên tục đi qua chỗ ẩn thân của bọn họ.

Vân Nhược Tiêu nhìn Long Thiên Tuyệt không chớp mắt, muốn nhìn xem rốt cuộc hắn có chủ ý gì, mắt thấy từng tổ cao thủ đi sắp hết,

Long Thiên Tuyệt vẫn không có bất cứ động tĩnh gì, hắn không khỏi nghi ngờ. Thật ra thì, hắn đại khái đã đoán được rồi, tên kia hơn phân nửa là muốn cướp đoạt thẻ tích điểm của những tổ cao thủ khác, dùng cái này để tăng điểm tích phân của mình. Bất quá, hắn chậm chạp không hành động, chẳng phải sẽ bỏ lỡ cơ hội ư?

Rốt cuộc tất cả các cao thủ đã đi qua hết.

Năm người từ nơi ẩn thân đi ra, Vân Nhược Tiêu cười giễu cợt: "Ngươi nói xem tích điểm của ngươi đâu? Không phải là bị dọa đến chân mềm nhũn, không ra tay được chứ?"

"Ai nói ta không xuất thủ?" Long Thiên Tuyệt cười đến vân đạm phong khinh, một bộ đã tính kỹ càng.

"Ngươi xuất thủ lúc nào? Sao ta không thấy?" Vân Nhược Tiêu không tin.

"Ta nhìn thấy." Vân Khê mỉm cười.

"Ta cũng nhìn thấy." Vân Mộ Phàm cười thần bí.

Vân Nhược Tiêu nhìn cha con hai người, nhất thời bối rối, không biết rốt cuộc bọn họ có bí mật gì.

"Đi thôi. Chúng ta đi thu thẻ tích điểm đi" Không để ý đến hắn đang mê mang, Long Thiên Tuyệt dắt tay Vân Khê, cất bước rời đi.

"Này, các ngươi nói rõ ràng một chút,sao ta chẳng hiểu gì cả là?" Vân Nhược Tiêu buồn bực vô cùng.

"Được rồi, chờ xem là được." Ngũ Vân Mạn an ủi đệ đệ, cũng đi theo mấy người phía trước.

Vân Nhược tiêu đau đầu, trong lòng mặc dù không phục, nhưng vẫn đi theo.

Kế tiếp từng màn phát sinh rất giống một vở tuồng, Vân Nhược Tiêu rốt cục cũng hiểu, cái gọi là xuất thủ của Long Thiên Tuyệt rốt cuộc là chỉ cái gì.

Quyển 7 - Chương 11: Phong thái của Vân Khê!

Long Thiên Tuyệt ra tay, thật ra chủ yếu là thông qua ánh mắt mà quan sát, thành viên mỗi một tổ đều có những đặc điểm, không giống với các thành viên trong tổ của hắn: không đoàn kết, tâm cao khí ngạo, thích biểu hiện sự nổi bật của mình, cũng là mục tiêu hắn chú ý, vả lại chính là quan sát tích phân bài ở bên hông mỗi người, những tích phân bài chỉ cao mười phân kia, hắn cũng không liếc mắt nhìn một cái, tích phân bài cao hơn năm mươi phân, hắn chỉ hơi để ý, phần lớn lực chú ý đều tập trung trên người những cao thủ có tích phân bài cao từ hai mươi đến bốn mươi phân. Bởi vì … thực lực của nhóm cao thủ này bình thường, có vẻ dễ dàng đối phó, nếu như lại có thói quen cách ly với tổ đội, vậy thì càng thêm dễ dàng ra tay.

Sau khi ghi nhớ những đặc điểm của những người này, Long Thiên Tuyệt lập tức ra tay đánh lén từng người một, không quá một canh giờ, trong tay của hắn đã thu được sáu khối tích phân bài, trong đó mỗi khối tích phân bài chia đều ra thì tích phân bài cao khoảng ba mươi phân, tổng tích phân chính là một trăm tám mươi phân!

Vân Nhược Tiêu thấy vậy trợn mắt há mồm, ngạc nhiên không phải vì hắn nghĩ ra phương pháp cướp đoạt tích phân bài, mà là quá trình cướp đoạt cùng kết quả đều quá thuận lợi.

Nhớ lại ngày trước lúc tham gia tranh tài bảng Phong Vân, hắn cũng đã thử cướp đoạt tích phân bài của những cao thủ khác, nhưng làm gì có chuyện dễ dàng như vậy? Ngươi nói đoạt là có thể cướp đoạt được sao? Không thể nào!

Nhưng hết lần này tới lần khác Long Thiên Tuyệt cướp đoạt tích phân bài vô cùng thuận lợi, cơ hồ đều là một kích đắc thủ, đem đối thủ đùa bỡn xoay vòng vòng, đã mất tích phân bài lại còn không biết đến tột cùng là người nào đoạt mất. Mà chuyện này công lao đều thuộc về khả năng quan sát sắc bén tỉ mỉ của hắn, nếu như không phải là hướng về những cao thủ cách ly với tổ đội và có thực lực trung bình ra tay, mà là hướng đến những tổ đội có thực lực rất mạnh hoặc là những cao thủ thực lực rất mạnh ra tay, vậy ngươi chính là tự đi tìm đường chết!

Vân Nhược Tiêu không thể không bội phục sát đất đối với Long Thiên Tuyệt.

Long Thiên Tuyệt tính toán số tích phân có trong tay, giữ lại sáu mươi mốt tích phân, đem hơn một trăm tích phân còn lại, toàn bộ cho Vân Khê: “Sáu mươi mốt tích phân, ừm, so với ngươi nhiều một phần, vậy là đủ rồi.”

Một câu nói, đem Vân Nhược Tiêu giận đến run người, quá vũ nhục người!

Ngũ Vân Mạn cũng nhịn không được nữa nở nụ cười, thật lâu rồi không nhìn thấy vẻ mặt sống động như thế của đệ đệ, cho dù là bị người khi dễ, nàng cũng cảm thấy không sao cả.

Vân Khê rất bình tĩnh đem toàn bộ tích phân chuyển vào tích phân bài của mình, đáy lòng không có cảm xúc gì đặc biệt lớn, nhưng các nguyên lão trước Ngọc Bích, cũng không ngồi yên được nữa, rối rít đứng lên.

“Hai trăm hai mươi phân..... tích phân của Vân Khê làm sao thoáng cái tăng hơn một trăm phân?”

“Các ngươi nhìn, những tổ khác có mấy người tích phân đột nhiên quy linh (quay về số 0).”

“Ta hiểu rồi, bọn họ bắt đầu cướp đoạt tích phân bài của những tổ khác.”

“Hèn hạ, vô sỉ a! Ta ghét nhất loại người cướp tích phân bài này, nhớ năm đó ta tham gia xếp hạng bảng Phong Vân, thật vất vả kiếm được năm mươi tích phân, không biết là cái tên hỗn đản nào, đoạt lấy tích phân bài của ta, khiến cho tâm huyết mấy canh giờ của ta ngay lập tức hóa thành hư ảo.....”

“Ha ha ha, ngươi thật ngốc, đến bây giờ còn không biết rõ chuyện này, bị người đoạt mất tích phân bài thật xứng đáng.”

“Ngươi có ý gì? Chẳng lẽ..... Là ngươi cướp tích phân bài của ta? Ngươi là tên khốn kiếp, ta sẽ không để yên cho ngươi!”

Hai vị nguyên lão trong đó vung tay lên, truy đuổi lẫn nhau.

Vô Tâm nguyên lão ánh mắt sắc bén, đột nhiên nảy ra ý hay: “Thời gian tranh tài đã qua một phần ba, là lúc tuyên bố một chút thành tích xếp hạng hiện tại, cho mọi người một chút nhắc nhở.”

Hiện trường vốn đang huyên náo, dần dần yên tĩnh trở lại, phần lớn các nguyên lão đều đồng ý: “Không sai, nên nhắc nhở mọi người một chút, thành tích xếp hạng hiện tại.....”

Vô Hi nguyên lão ánh mắt căng thẳng, nhưng không có ngăn cản.

Vô Thương nguyên lão khóe miệng nhẹ nhàng giương lên, xé ra độ cong quỷ dị.

Tầng thứ ba của Chư thần mộ, đột nhiên vang lên thanh âm, thanh âm hùng hậu truyền khắp mỗi ngóc ngách của tầng thứ ba : “Mọi người chú ý, thời gian tranh tài đã qua hai canh giờ, các ngươi còn có bốn canh giờ để tìm kiếm tích phân.....”

Năm người Vân Khê nghe được thanh âm này, dừng bước ngay tại chỗ, cẩn thận lắng nghe, còn có bốn canh giờ, hiện tại tích phân của bọn họ đứng hàng thứ nhất khẳng định là đệ nhất danh, nhưng trong bốn canh giờ tiếp theo, loại chuyện gì cũng có thể phát sinh, bọn họ phải cảnh giác hơn so với lúc trước mới được.

“Đầu tiên, ta muốn chúc mừng mọi người, phần lớn mọi người đã đi tới tầng thứ ba. Nhiệm vụ kế tiếp của các ngươi, chính là cố gắng hết sức để nhận được tích phân, ở cuộc tranh tài kết thúc một khắc, tính tích phân tự động dừng lại. Dưới đây, ta tuyên bố một chút, tình huống xếp hạng tích phân hiện tại, mười cao thủ có tích phân cao nhất hiện tại, theo thứ tự là, xếp thứ nhất, Vân Khê, tổng tích phân hai trăm hai mươi phân.....”

Vân Khê trong lòng thất kinh, không có ngờ tới hội nguyên lão sẽ nói đến điều này, lại tại chỗ này công bố trước tình huống xếp hạng tích phân của mười tên cao thủ dẫn đầu.

Nàng, hiện tại là người xếp thứ nhất, mà tích phân của nàng dẫn đầu rất xa.

Cái thành tích này một khi sáng tỏ, nàng sẽ là cái đích cho mọi người chỉ trích, vốn mọi người còn đang suy đoán, người xếp thứ nhất sẽ là ai, thậm chí có những người theo bản năng cho rằng người xếp thứ nhất khẳng định chính là Hư Vô công tử, một người không thể nào vượt qua, hiện tại tốt rồi, biết được người xếp thứ nhất không phải là Hư Vô công tử, mà là một người đột nhiên nhô ra từ trong Nội tông, thú tính mọi người nổi lên, đem nàng trở thành đối tượng có thể dễ

dàng săn bắt?

Hiện tại tích phân trong tay nàng là nhiều nhất, bất kể người nào chỉ cần đánh bại nàng, có thể đoạt được tích phân bài trong tay nàng, như vậy người này chính là người có nhiều tích phân nhất xếp hạng thứ nhất.

Rất nhiều người thậm chí còn lập tức liên tưởng đến, mới vừa rồi người lặng yên không một tiếng động đánh cắp tích phân bài trên người bọn họ, có phải chính là nàng hay không? Nếu không nàng làm sao có nhiều tích phân như vậy?

Chuyện này hoàn toàn là âm mưu!

Vân Khê âm thầm cắn răng, người của hội nguyên lão quá hèn hạ, đây không phải là muốn ép nàng vào đường cùng sao!

Đúng như suy đoán của nàng, sau khi nghe hội nguyên lão công bố xong, những cao thủ tầng thứ ba đều nhốn nháo.

“Xếp thứ nhất là Vân Khê? Hơn hai trăm tích phân? Làm sao có thể?”

“Ta biết rồi! Nhất định là nàng đánh cắp tích phân bài của ta, nếu không nàng làm sao có thể trong thời gian ngắn như vậy nhận được nhiều tích phân như vậy?”

“Khẳng định là nàng! Chết tiệt, đoạt tích phân bài của ta? Ta muốn giết ngươi!”

“Vân Khê trên người có hơn hai trăm tích phân, kế tiếp chúng ta cái gì cũng không cần làm, chỉ cần bắt được nàng, cướp lấy tích phân bài trên người nàng, chúng ta lập tức sẽ giành thắng lợi, tiến vào trận chung kết căn bản không thành vấn đề!”

“Không sai! Tìm Vân Khê đi!”

“Nhất định phải tìm được Vân Khê!”

“Đúng rồi, Vân Khê rốt cuộc có hình dáng như thế nào, nàng hiện tại đang ở nơi nào?”

Lúc này, cái thanh âm kia đã đem mười tên cao thủ đứng đầu tuyên bố xong toàn bộ, phút cuối cùng, một đạo mưa tên xé rách không khí bay tới với đầu mũi tên màu bạc lạnh lẽo, bay về phía hướng khác, cái thanh âm kia theo sát nói: “Vân Khê, vì khen ngợi thành tích hiện tại của ngươi, hội nguyên lão quyết định biếu tặng ngươi một đan dược, hi vọng ngươi không ngừng cố gắng, không kiêu không ngạo!”

Oanh!

Tất cả cao thủ tầng thứ ba lại nhốn nháo một lần nữa, đưa mắt ngắm nhìn vị trí mưa tên rơi xuống, hai mắt sói của đám người sáng lên. Thì ra, Vân Khê ở chỗ này!

“Các huynh đệ tỷ muội, xông lên a!”

“Bắt được Vân Khê, chính là thắng lợi!”

“Bắt Vân Khê! Bắt Vân Khê!”

Khắp mọi nơi, tiếng kêu la rung trời.

Mặt đất, không khí, toàn bộ đều chấn động kịch liệt.

Vân Khê khắp mọi nơi nhìn quanh, xa xa bên tai truyền đến các loại tiếng kêu la muốn nàng, cảm giác mình thật giống như một con dê

đợi làm thịt, sau một khắc sẽ trở thành thịt dê trong chén người khác. Nàng không nhịn được mắng, đem mưa tên đang bắn tới trên bầu trời, cùng với đan dược được giắt trên mưa tên, dùng sức ném mạnh đi ra ngoài.

Cái gì phần thưởng khen ngợi, rõ ràng chính là cố ý tiết lộ hành tung của nàng!

Cái gì không ngừng cố gắng, không kiêu không ngạo, rõ ràng chính là muốn đem nàng lâm vào tình cảnh vạn kiếp bất phục!

Đột nhiên, oanh một tiếng nổ, mưa tên cùng đan dược bị Vân Khê ném mạnh đi ra ngoài nổ tung.

Chỉ một thoáng, khói dầy đặc cuồn cuộn, lan tỏa khắp chung quanh.

Bởi vậy, vốn những cao thủ chỉ nắm giữ vị trí một cách đại khái, lập tức xác định rõ mục tiêu của bọn họ, tiếng hét lớn giống như lớp sóng sau chồng lên lớp sóng trước: “Vân Khê ở nơi đâu! Mau bắt được nàng!”

Một khắc trước cú nổ tung, Long Thiên Tuyệt ngã xuống trên người Vân Khê, mọi chuyện phát sinh quá đột nhiên, Vân Khê có chút ngu ngơ, đợi sau khi kịp phản ứng sau, nàng tức giận ngút trời!

“Tốt nhất đừng làm cho ta biết, đến tột cùng là người nào ra chú ý này..... Ta rủa ngươi người đầy bệnh trĩ, ta vẽ vòng tròn tròn gạch chéo nguyền rủa ngươi!”

“Đừng nguyền rủa nữa, chúng ta nên nghĩ biện pháp mau chạy đi! Nếu không thật sự sẽ bị bao vây tiêu diệt.” Ngũ Vân Mạn nghe động tĩnh xung quanh, mí mắt dựng đứng.

Tay cầm kiếm của Vân Nhược Tiêu, khẽ run run, ngay cả hắn sống mấy thập niên, còn không có gặp phải trận chiến lớn như thế, một khi bị bọn họ bao vây, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

“Mọi người hay là tạm thời trốn vào Ngọa Long cư đi, nhẫn nhất thời, gió êm sóng lặng.....” Lời nói của Vân Mộ Phàm vừa ngừng, động tĩnh xung quanh càng ngày càng gần, bọn họ đã không có lựa chọn khác, chỉ có thể nghe lời của Vân Mộ Phàm…, tạm thời trốn vào Ngọa Long cư, tạm lánh nhất thời.

Thân ảnh năm người biến mất ngay một khắc sau đó, một tổ cao thủ cách bọn họ gần nhất chạy tới.

“Người đâu? Khói dầy đặc còn đây, sao người lại không thấy?” Mọi người liếc mắt một cái liền nhìn thấy những vết tích của trận mưa tên bị nổ tung còn lưu lại trên mặt đất, điều này nói rõ nơi này chắc chắn là vị trí của đám người Vân Khê, chẳng qua là vết tích của trận mưa tên còn đây, tại sao người lại biến mất không thấy?

“Mọi người mau tìm chung quanh xem, bọn họ nhất định ở xung quanh nơi này!”

Kèm theo sóng người vọt tới càng ngày càng nhiều, xung quanh cánh rừng bị vây quanh chặt đến nỗi nước chảy không lọt, cho dù là đột nhiên nhô ra một con côn trùng, cũng sẽ nhận lấy vô số cái nhìn chằm chằm của đám cao thủ.

Mỗi một tấc đất, cũng bị những cao thủ lục soát qua, có một số người ngại cỏ cây chướng mắt, ảnh hưởng tới tầm mắt, thẳng tay chặt bỏ bọn chúng.

Còn có người chỉ vì cái trước mắt, mà sẵn sàng châm lửa, đốt vùng đất xung quanh của Phương Viên.....

Ở một nơi mà mọi người không nhìn thấy, Ngọa Long cư giống như một loại u hồn, phiêu du ở trong đám người, nó không có lập tức rời đi, mà giống như xem diễn, nhìn các loại biểu hiện của mọi người .

“Những người này thật là quá đáng, muốn tích phân đến điên rồi!” Vân Khê cười lạnh.

“Điều này cũng không trách được bọn họ, đổi lại là ta, nếu như ta biết cao thủ có tích phân xếp thứ nhất cũng không phải là người mình không thể chiến thắng, ta cũng vậy sẽ nghĩ biện pháp đánh bại hắn. Muốn trách thì trách hội nguyên lão kia, bọn họ rõ ràng chính là cố ý bố trí chướng ngại vật cho nàng, không muốn nàng thắng thuận lợi như vậy.” Long Thiên Tuyệt nói.

“Không sai! Ta đoán chuyện này hơn phân nửa lại là chủ ý của Vô Tâm nguyên lão, chỉ có bà ta không…hi vọng con chiến thắng nhất.” Vân Mộ Phàm nói.

“Sợ rằng không chỉ có một mình bà ta? Ta thấy Vô Thương nguyên lão kia cũng không có ý tốt, nàng cố ý đem Thiên Tuyệt giả bố trí ở bên cạnh ta, mục đích chính là muốn giám thị ta, nói không chừng ngoài việc giám thị ta, nàng còn có âm mưu khác.....” Vân Khê đáy mắt sắc bén vụt qua.

Vân Mộ Phàm chân mày nhẹ chau lại: “Ta cảm thấy khó hiểu, Vô Hi nguyên lão làm sao lại cho phép Vô Tâm nguyên lão làm như vậy đây?”

“Đúng rồi, phụ thân, con còn chưa hỏi người, Vô Hi nguyên lão mấy ngày nay đều gọi người, rốt cuộc là vì cái gì?” Vân Khê hỏi.

“Vô Hi Nguyên lão đi tìm ta, chủ yếu là vì hai chuyện, một chuyện là

vì giải dược tà độc, chuyện thứ hai.....” Vân Mộ Phàm chần chờ, quay đầu nhìn hai tỷ đệ Ngũ Vân Mạn một cái, lại tiếp tục nói, “Nói cho cùng, hiện tại chuyện Vô Hi nguyên lão quan tâm nhất vẫn là giải dược tà độc. Ta nói cho bà ta biết, giải dược là do con luyện chế, nhưng hiện tại con không có thời gian luyện chế giải dược, chờ con tham gia xếp hạng bảng Phong Vân xong sẽ cân nhắc chuyện luyện chế giải dược.”

“Nói như vậy, Vô Hi nguyên lão hẳn là sẽ cố gắng hết sức nghĩ biện pháp giữ lại tánh mạng của con mới đúng, bà ta sao lại cho phép Vô Tâm nguyên lão cố ý nhằm vào con?” Vân Khê không giải thích được.

“Ta nghĩ, Vô Hi nguyên lão cũng có nooxi khổ tâm của mình. Ở hội nguyên lão, xét theo địa vị mà nói, uy tín của bà ta đúng là hơn hai vị nguyên lão khác, nhưng bà ta không thể quyết định theo ý mình, cuối cùng vẫn phải tuân theo ý kiến của cả hội nguyên lão sau khi bàn bạc và thông qua. Nếu như những người khác đều ủng hộ Vô Tâm nguyên lão, bà ta cũng không thể không tuân theo ý kiến của đại đa số, hơn nữa, theo ta đoán Vô Hi nguyên lão cũng là muốn mượn cơ hội này khảo nghiệm con đi.” Vân Mộ Phàm nói.

“Quên đi, không thèm nghĩ những chuyện này nữa. Nói cho cùng, cuối cùng có thể đoạt giải quán quân hay không, vẫn phải dựa vào thực lực của chính mình.” Đôi mắt xinh đẹp của Vân Khê nheo lại, nhìn lướt qua bên ngoài cửa sổ, những cao thủ kia tìm mình đến điên rồi, nàng lạnh lùng cười một tiếng, “Muốn tìm được ta, cũng không dễ dàng như vậy. Các ngươi đã tự mình dâng lên tận cửa, cũng đừng trách ta hạ thủ không lưu tình. Thiên Tuyệt, chàng phối hợp với ta, ta muốn nháo bọn họ long trời lở đất!”

Long Thiên Tuyệt cùng nàng liếc mắt nhìn nhau, ngầm hiểu ý của nhau.

Nhị Vân Mạn và Tam Vân Mạn thông qua truyền trận, sau khi đi tới tầng thứ hai, một đường chém giết Thiên Ma, cũng chiếm được không ít tích phân, nhưng từ đầu đến cuối không có nhìn thấy một Nội tông cao thủ, hai người không khỏi kinh nghi(kinh ngạc + nghi ngờ), chẳng lẽ tất cả mọi người đã đi đến tầng thứ ba?

Cho đến khi bọn họ nghe được hội nguyên lão tuyên bố, hai người mới biết được, hóa ra trừ bọn họ môt ít người ra, những người khác thật sự đã thuận lợi tới tầng thứ ba của mộ Chư Thần.

Hai người bỏ qua việc săn Thiên Ma ở tầng thứ hai, bắt đầu men theo dấu chân người phía trước lưu lại, hướng cửa vào của tầng thứ ba truyền trận đi lên.

Bởi vì những cao thủ lúc trước tiến vào tầng thứ hai, trên căn bản không có dừng lại ở tầng thứ hai quá lâu, trực tiếp đi theo đám người Vân Khê chém giết Thiên Ma tạo thành thế trận oanh động như vậy, cho nên lối đi đến cửa vào truyền trận của tầng thứ ba cửa cũng không khó tìm, bọn họ không tốn quá nhiều thời gian, liền tìm được truyền trận, chính thức tiến vào không gian tầng thứ ba.

Sau cú nổ tung của vụ mưa tên, sinh ra khói trắng dày đặc, trở thành vật chỉ hướng mục tiêu cho mọi người, Nhị Vân Mạn và Tam Vân Mạn cũng không ngoại lệ, hướng nơi khói dầy đặc phát ra chạy nhanh đến.

“Vân Khê đâu? Người đang ở đâu?” Hai người sau khi chạy tới hiện trường sau, lên tiếng hỏi.

Mọi người thấy người đến là Nhị Vân Mạn và Tam Vân Mạn đối thủ một mất một còn của nhau, đột nhiên nắm tay nhau mà đến, mọi người không khỏi cảnh giác, thực lực của hai người bọn họ đã quá

rõ ràng, một người đã rất khó đối phó rồi, nếu hai người bắt tay hợp tác, vậy thì thật là đáng sợ, bọn họ cơ hồ không có phần thắng.

“Tam Vân Mạn, ngươi mới vừa cũng nghe thấy, xếp hạng của Vân Khê thoáng cái chạy đến vị thứ nhất, so với Hư Vô công tử còn cao hơn. Ngươi nói, người bố trí trận pháp đối phó với chúng ta, có phải chính là nàng hay không? Nàng cố ý dùng trận pháp ngăn trở chúng ta, sau đó đi trước một bước xông vào tầng thứ hai và tầng thứ ba, cho nên tích phân của nàng mới có thể nhiều hơn rất nhiều so với những người khác.....” Nhị Vân Mạn hồ nghi suy đoán nói.

Tam Vân Mạn ánh mắt mỉm cười phát sáng, chợt xẹt qua vẻ ngoan lệ, lạnh lùng nói: “Khẳng định là nàng không sai! Không nghĩ tới nàng còn có công phu tà môn như thế, đáng hận, chờ xem, xem ta thu thập nàng như thế nào!”

Lúc này, trong đám người, có người quát lên: “Ngươi, ngươi đoạt tích phân bài của ta?”

Mọi người nghe tiếng, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một vị cao thủ nhìn chằm chằm tích phân bài trong tay của cao thủ một tổ khác, lộ ra vẻ tức giận. Cao thủ cầm tích phân bài, trên mặt cũng là một trận mờ mịt, hắn cũng không biết tích phân bài này làm sao lại đột nhiên đến trong tay của mình, nhưng, rất nhanh, thấy tích phân trên tích phân bài kia, vẻ mặt hắn mê mang chấn động, đem tích phân bài cầm thật chặc, bỏ vào trong túi quần của mình.

“Ta đoạt đấy, ngươi có thể làm gì ta?” Đồ đến trong tay, ai nguyện ý trả lại?

Đối phương tức giận đến nỗi đỉnh đầu bốc khói, đoạt đồ đạc của hắn, còn lớn lối như thế?

“Tốt, tốt! Dám đoạt tích phân bài của ta? Ngay cả của ngươi ta cũng đều đoạt lại!”

Hết sức căng thẳng, hai người sỉ nhục lẫn nhau.

Tình hình bên này càng ngày càng căng thẳng, một đầu khác, chuyện tương tự cũng xảy ra.

“Tiểu tử ngươi, đoạt tích phân bài của ta, ngươi ăn gan báo rồi? Trả lại cho ta!”

“Ta, ta không có.”

“Còn nói không có? Đồ ở trong tay ngươi rồi, ngươi còn muốn phủ nhận? Ta nhổ vào, ăn một kiếm của ta đi!”

“Các huynh đệ tỷ muội, liều mạng với bọn họ! Đoạt không được tích phân bài trong tay Vân Khê, đoạt của tổ bọn họ, cũng giống như vậy!”

“Đoạt chúng ta? Ai sợ ai? Liều mạng với bọn họ!”

“.....”

Chỉ một thoáng, cả hiện trường chiến ý nổi lên bốn phía, loạn thành một đoàn.

Vốn là những cao thủ cùng một mục tiêu mà chạy đến, hiện tại lại chém giết lẫn nhau, tranh đoạt tích phân bài trong tay của đối phương, chiến đấu càng ngày càng nghiêm trọng.

Trong lúc loạn chiến đang bừng bừng thì Ngọa Long cư từ một chỗ ẩn núp kín đáo bay ra, rời xa nơi thị phi.

“Ha ha, bọn họ bây giờ sợ là không có thời gian đến bắt ta, chúng ta hay là nhân cơ hội này, tiếp tục đi kiếm tích phân đi.” Vân Khê đắc ý giương môi cười, người mới vừa rồi âm thầm động tay chân khích bác mấy tổ cao thủ, chính là nàng. Vô Tâm nguyên lão muốn mượn cơ hội này, để hãm hại nàng, nàng lại ngược lại lợi dụng cơ hội này, để cho những người của tổ khác chém giết lẫn nhau, muốn đưa nàng vào chỗ chết, không dễ dàng như vậy!

“Đúng rồi, mọi người có để ý thấy không? Trong những người vừa mới tới này, không thấy có xuất hiện thân ảnh của Hư Vô công tử.” Một câu nói của Long Thiên Tuyệt làm thức tỉnh người trong mộng, vốn Vân Khê còn đang cười đắc ý, đột nhiên ngừng lại, lâm vào trầm tư.

Đúng vậy a, Hư Vô công tử đâu?

Tại sao không có nhìn thấy bóng người của hắn?

Đột nhiên, tích phân bài giắt ở bên hông lóe lên, Vân Khê xếp hạng trực tiếp từ vị trí thứ nhất rớt xuống vị trí thứ hai!

Vân Khê mí mắt đột nhiên nhảy lên, trong lúc bất chợt đã hiểu ra, khi bọn họ cùng những người này..tranh đấu lẫn nhau, Hư Vô công tử một người rời xa phân tranh, một mình đi chém giết Thiên Ma, kiếm lấy tích phân.

Ngắn ngủi thời gian, đã nhảy vượt qua nàng, tổng tích phân đã chạy đến vị trí thứ nhất.

Vân Khê không thể không đánh giá lại Hư Vô công tử một lần nữa, hắn có thể trở thành Đệ Nhất Vân Mạn, chỉ dựa vào thực lực của bản thân, danh tiếng của hắn không phải là giả!

Vân Khê từ từ bình tĩnh lại, đánh giá bản thân một lần nữa, nàng muốn vượt qua Hư Vô công tử, cũng phải học tập tinh thần của hắn, dựa vào thực lực của chính mình tìm kiếm tích phân, mới là thiết thực nhất.

Muốn trở thành Đệ Nhất Vân Mạn, thì phải bộc lộ ra bản lãnh thật sự của mình.

Nàng bây giờ còn có bốn canh giờ, còn không muộn.....

“Phụ thân, Thiên Tuyệt, ta quyết định, bắt đầu từ bây giờ, ta muốn một mình hành động. Ba canh giờ sau, chúng ta lại tập hợp tại nơi này, đến lúc đó bất kể có bao nhiêu tích phân, ta đều chấp nhận!” Trong đôi mắt của nàng tràn ra ánh sáng rực rỡ với vẻ mặt nghiêm túc, không có ai có thể dao động quyết tâm của nàng.

Long Thiên Tuyệt cùng Vân Mộ Phàm liếc mắt nhìn nhau, hai người đồng loạt gật đầu, quyết định tôn trọng sự lựa chọn của nàng.

“Khê Nhi, mọi chuyện phải cẩn thận! Nàng hãy cầm lấy đạn tín hiệu, vạn nhất có cái gì ngoài ý muốn, lập tức phát tín hiệu bắn ra, chúng ta sẽ chạy qua giúp nàng.” Long Thiên Tuyệt đem đạn tín hiệu của Lăng Thiên Cung đút vào trong tay Vân Khê.

“Tốt, mọi người cũng phải cẩn thận! Bốn canh giờ sau, không gặp không về.” Nói xong, Vân Khê nhẹ nhàng tung mình nhảy lên, rời đi đội ngũ.

Vân Mộ Phàm đưa mắt nhìn thân ảnh nữ nhi, không nhịn được nhẹ nhàng thở dài: “Nếu như có thể, ta thật sự hy vọng nữ nhi của ta có thể lệ thuộc vào ta nhiều một chút.....”

“Nếu như nàng lúc nào cũng đều lệ thuộc vào người bên cạnh, thì nàng cũng không phải là Khê Nhi rồi, chúng ta yêu nàng, không phải là bởi vì nàng kiên cường và độc lập sao?” Long Thiên Tuyệt nhẹ giọng nói, trong đôi mắt thâm thúy bịt kín một tầng lụa mỏng, như có điều suy nghĩ.

Vân Mộ Phàm nhìn hắn một cái thật lâu, vỗ vỗ đầu vai hắn nói: “Khê Nhi có thể tìm được một người hiểu nó như thế, ta rất vui mừng. Thiên Tuyệt, từ lần đầu tiên nhìn thấy đến lúc gặp lại ngươi, ta liền cảm thấy Khê Nhi không có nhìn lầm người. Có lẽ, là bởi vì ta mắc nợ nó quá nhiều, cho nên vô hình trung đem phần mắc nợ này áp đặt ở trên người của con, khắp nơi gây khó khăn cho con. Con ngàn vạn lần chớ có trách ta.”

“Nhạc phụ đại nhân chê cười rồi, con làm sao dám?” Long Thiên Tuyệt mỉm cười nói.

Cha vợ và con rể nhìn nhau, hiểu ý vui vẻ mà cười.

Sau khi Vân Khê rời đi đội ngũ, hướng phía tây mà đi, trên đường, thỉnh thoảng có nhảy ra mấy cái Thiên Ma, mấy thiên ma này thực lực so với thiên ma đệ nhất tầng thứ hai mạnh hơn rất nhiều, chém giết một con Thiên Ma tích phân lấy được cũng tăng lên nhiều, trên căn bản mỗi một lần chém giết một con Thiên Ma, là có thể nhận được năm tích phân.

Nàng dưới đáy lòng tính nhẩm, tổng tích phân của Hư Vô công tử thoáng cái đã vượt qua nàng, điều này không phải chứng minh, hắn trong thời gian ngắn như vậy, liên tục chém giết hai mươi ba mươi con Thiên Ma?

Tốc độ như vậy, không phải là người a.....

Áp lực, khiến cho Vân Khê có càng nhiều động lực.

Muốn vượt qua Hư Vô công tử, trở thành động lực lớn nhất trước mắt của nàng.

Giết giết giết..... Một đường chém giết!

Tích phân của nàng từ hai trăm hai mươi phân, từ từ gia tăng đến 270 phân, nhưng xếp hạng của nàng vẫn là thứ hai. Có thể nghĩ, lúc nàng cố gắng chém giết Thiên Ma, Hư Vô công tử cũng không có nhàn rỗi, có lẽ tốc độ chém giết Thiên Ma của hắn so với nàng còn nhanh hơn!

“Mau nhìn! Nàng chính là Vân Khê!” Trong bụi cây ở hai bên, đột nhiên nhảy ra hai người, một người nhận ra Vân Khê.

Vân Khê mới vừa thu thập xong hai con Thiên Ma, ngẩng đầu, thấy được hai vị cao thủ đột nhiên nhô ra, hai người này một nam một nữ, nhìn tích phân bài bọn họ đeo bên hông, phía trên biểu hiện xếp hạng tích phân, theo thứ tự là mười ba và mười bốn. Xếp hạng như vậy, không tính là quá cao, nhưng cũng không thấp, coi như là thực chất của hai người.

Nàng chân mày khẽ nhíu, không muốn quan tâm đến bọn họ, có thời gian quan tâm đến bọn họ, không bằng nắm bắt thời gian đi chém giết Thiên Ma. Nhưng hết lần này tới lần khác luôn có người không để cho nàng như ý, ngươi càng muốn đi, không muốn để ý người khác, càng có người không để cho ngươi đi, càng muốn giữ ngươi lại.

“Vân Khê, ngươi không phải là rất giỏi sao? Làm sao, mới qua thời gian, liền từ vị trí thứ nhất rớt xuống vị trí thứ hai?” Người đầu tiên nói chuyện chính là nam tử.

“Vị trí thứ nhất, khẳng định là Hư Vô công tử của chúng ta, những người khác cũng chỉ là may mắn, tạm thời ở vị trí thứ nhất thôi. Hiện tại công tử chúng ta bắt đầu phát uy rồi, những người khác làm gì còn có cơ hội vượt qua công tử?” Cô gái có chút đắc ý nói.

Vân Khê trong lòng thoáng động, nàng đã hiểu, thì ra là hai người bọn họ cùng một tổ với Hư Vô công tử, chẳng lẽ Hư Vô công tử đang ở xung quanh?

Ánh mắt bắt đầu tìm kiếm khắp mọi nơi, nếu Hư Vô công tử thật sự đang ở xung quanh đây, mà người của cả tổ bọn họ lại đều ở cùng nhau…, vậy thì tình huống không ổn.

Đối phương giống như là nhìn thấu tâm tư của nàng, lên tiếng nở nụ cười, nam tử nói: “Hiện tại biết sợ? Ngươi dám một người ở trong mộ địa đi lại, bản thân ta bội phục ngươi gan dạ sáng suốt, nhưng, hiện tại ngươi rơi vào trong tay hai người chúng ta, coi như ngươi xui xẻo. Nhanh lên một chút chủ động đem tích phân bài giao ra đây! Chỉ cần ngươi chủ động đem đồ vật giao ra đây, chúng ta có thể tha cho ngươi một cái mạng, dù sao tất cả mọi người đều là người cùng một tộc, không cần thiết đấu ngươi chết ta sống.”

“Đúng vậy a, chúng ta bình thường cũng không thích đánh, nhưng nếu như ngươi không thức thời, kiên trì không chịu giao ra tích phân bài, vậy thì cũng đừng trách chúng ta không khách khí!” Cô gái lộ ra trường kiếm, bày ra trận thế, bất cứ lúc nào cũng có thể phát động công kích đối với Vân Khê.

Vân Khê kéo khóe môi, cười lạnh nói: “Ta Vân Khê cho tới bây giờ chỉ biết lấy đồ từ trong tay người khác, còn chưa từng có người nào có thể lấy đồ từ trong tay của ta! Các ngươi muốn phá vỡ quy củ của ta sao?”

Giọng điệu lớn lối !

Hai gã cao thủ liếc mắt nhìn nhau, trên mặt đều lộ ra vẻ mặt dữ tợn.

“Đã tới mức này rồi, ngươi còn dám lớn lối? Tốt, xem ra ngươi rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt..... Sư muội, không cần nói nhiều với nàng ta, chiếm tích phân trong tay nàng ta, đem tặng cho Hư Vô công tử!”

Hai người trước sau tung người bay lên, từ hai bên trái phải, bay nhào xuống, tạo thành thế gọng kìm đối với Vân Khê.

Hai con Lục Vĩ Hồ huyễn thú, từ trên người hai vị cao thủ được gọi ra, giương nanh múa vuốt.

Ở Vân tộc, chỉ có cao thủ huyết mạch thuần khiết, mới có thể tu luyện ra loại Vĩ hồ huyễn thú, có thể thấy được huyết mạch và thiên phú của hai người này là cực cao.

Hai con Lục Vĩ Hồ huyễn thú một khi xuất hiện, những cỏ cây màu lam xung quanh, lập tức như một loại sóng lớn, xoay vòng tròn điên cuồng mà đến.

Khi hai lực công kích đáng sợ hạ xuống, bầu trời lập tức đen ngòm.

Hai cao thủ một nam một nữ trên mặt lộ ra vẻ đắc ý cười lạnh, bọn họ ở trong Nội tông Vân tộc tu hành mấy chục năm, tuy nói ở bảng Phong Vân bảng không được lọt vào danh sách mười người đứng đầu, nhưng ở trong nhóm cao thủ bình thường cũng là hàng đầu. Mà Vân Khê ở trong mắt bọn họ, chính là một con nhóc mới ra đời, bàn về số tuổi, tuổi của bọn họ cũng đã gấp bốn của nàng rồi, bàn về kinh nghiệm chiến đấu thực tế, vậy thì lại càng không phải nói.

Chính là một con nhóc, cũng dám ở trước mặt bọn họ đùa bỡn lớn lối? Quả thực là muốn chết!

Hai vị cao thủ Huyền Hoàng thất phẩm, hai thanh bảo kiếm sắc bén, còn có hai con Lục Vĩ Hồ huyễn thú, đồng thời công kích về phía Vân Khê, nàng không có khả năng ngăn cản!

Hai gã cao thủ mắt thấy sẽ đắc thủ, chiến đấu sẽ nhanh chóng kết thúc, đột nhiên, từ trong cơ thể của Vân Khê, bộc phát ra một cỗ lực lượng rất đặc biệt, lực lượng kia mang theo năng lượng phản xung cường đại, khiến cho công kích của bọn họ hơi dừng lại. Giống như một người chơi đánh bóng, quả bóng đột nhiên bắn ngược trở lại lòng bàn tay, tay của hắn phải tạm thời dừng lại, đợi lực va chạm giảm bớt, mới có thể đánh bóng tiếp, cảm nhận của hai cao thủ kia giờ phút này đúng là như thế.

Đây là lực lượng gì? Tại sao lại kỳ lạ như thế?

Trong lúc hai người còn đang nghi ngờ, chỉ nghe một tiếng hú dài xé trời, một con huyễn thú từ trên người Vân Khê bay vọt ra, như mũi tên rời cung, mang theo khí thế phá hủy hết thảy, khiến cho lực công kích của hai người bọn họ xây dựng ra, thoáng cái bị phá tan!

“Đây là cái gì?”

Hai gã cao thủ chỉ cảm thấy Lục Vĩ Hồ huyễn thú của mình không khỏi run rẩy lên, giống như là chuột thấy mèo, sợ hãi phát ra từ bản năng .

Bị lực đánh vào bắn ra, hai gã cao thủ không thể lại tiếp tục tiến công, bị lực bắn ngược trở về, rơi xuống đất trong nháy mắt, bọn họ ngửa đầu nhìn lại, chỉ thấy trên bầu trời, một con huyễn thú khổng lồ

từ giữa không trung từ từ rơi xuống, cái đuôi của nó mở ra!

Chín cái đuôi của Cửu Vĩ Hồ huyễn thú giống như chín ngọn núi, ở giữa không trung chập chờn, diễu võ dương oai, thần khí uy phong!

“A!” Nam tử sợ hãi kêu lên một tiếng, đột nhiên im bặt, trợn to hai mắt nhìn kia con huyễn thú khổng lồ kia, thật lâu không cách nào hoàn hồn.

“Đó là..... Cửu Vĩ Hồ huyễn thú?! Chỉ có trong truyền thuyết mới tồn tại..... Cửu Vĩ Hồ huyễn thú?!” Cô gái sợ hãi kêu lên, gắt gao bưng kín miệng mình, sau khi khiếp sợ, nàng đột nhiên ý thức được, mình đã phán đoán sai thực lực của đối phương rồi. Một người có thể triệu hồi ra Cửu Vĩ Hồ huyễn thú, thực lực của nàng làm sao có thể kém được? Quan trọng nhất là, có thể triệu hồi ra Cửu Vĩ Hồ huyễn thú tượng trưng cho..... Chẳng lẽ không phải nói rõ, nàng mới là người có huyết mạch truyền thừa chính thống nhất Vân tộc?

Mặc dù lúc trước cũng nghe qua không ít tin đồn có liên quan đến Vân Khê, nhưng có thể là bởi vì Tông chủ và Vân Khê có mối ân oán cá nhân, cho nên phần lớn những lời đồn đại mọi người nghe được, đều là những điều bất lợi đối với Vân Khê, cho nên mới tạo thành việc phán đoán sai lầm như hôm nay, giống như sự chênh lệch mức nước của lòng sông so với mặt biển.

Theo lý thuyết, Vân Khê có lẽ còn muốn cảm tạ Tông chủ, nếu không phải nàng ác ý tung tin ra lời đồn, mọi người chưa chắc sẽ khinh thường nàng, thời điểm cùng nàng tác chiến, càng thêm nghiêm túc cùng thận trọng.

Cách chiến trường đó không xa, có ba vị cao thủ mới vừa xử lý xong mấy cái Thiên Ma, nghe được phía sau động tĩnh, quay đầu nhìn ra xa.

“Đã xảy ra chuyện, có người chạy về phía chúng ta.” Nói chuyện chính là Bát Vân Mạn.

“Các ngươi nhìn, đó là..... Cửu Vĩ Hồ huyễn thú trong truyền thuyết sao?” Lục Vân Mạn lộ ra vẻ mặt giật mình.

Người thứ ba cùng Bát Vân Mạn và Lục Vân Mạn ở chung một chỗ, chính là Hư Vô công tử. Một tổ này của bọn họ tổng cộng có ba vị Vân Mạn, là tổ có thực lực mạnh nhất trong các tổ, chính là bởi vì như thế, thời điểm các tổ cao thủ vọng tưởng cướp đoạt tích phân bài của Vân Khê, bọn họ không cùng những người của tổ khác thông đồng làm bậy, mà là lựa chọn dựa vào thực lực của bản thân đi chém giết Thiên Ma kiếm lấy tích phân.

Sự thật chứng minh, lựa chọn của bọn họ là đúng, tích phân trong tay Vân Khê, không phải là thứ có thể dễ dàng cướp đoạt như vậy.

Hư Vô công tử ngưng mắt nhìn trên bầu trời hiển hiện ra Cửu Vĩ Hồ huyễn thú, ánh mắt hẹp dài khẽ nheo lại, lộ ra vẻ mặt hứng thú: “Tranh tài lần này, càng ngày càng có ý tứ.”

“Hư Vô công tử, chúng ta có nên đi giúp sư đệ sư muội một chút hay không?” Bát Vân Mạn hỏi.

“Ngươi đi đi, ta cùng lão Lục tiếp tục hướng về phía trước đi trước!” Đối với Hư Vô công tử mà nói, những thứ này còn chưa đủ để cho hắn tự thân xuất mã.

Bát Vân Mạn gật đầu, nàng cũng cảm thấy không cần thiết để cho Hư Vô công tử tự mình xuất thủ, một mình nàng cũng đủ để đối phó rồi. Huyễn thú phẩm chất cao, không có nghĩa là thực lực nhất định mạnh!

Khi nàng chạy tới hiện trường thời điểm, hai cao thủ một nam một nữ, đã bị Vân Khê bắt, Vân Khê đang định lấy tích phân bài từ trên người bọn họ, ngẩng đầu, thấy lại có người xuất hiện ở hiện trường. Nàng tạm thời bỏ qua việc lấy tích phân bài, toàn lực nghênh chiến, bởi vì nàng đã nhìn thấy tích phân bài bên hông người nọ, phía trên biểu hiện ra, thứ hạng của nàng là thứ bảy.

Nghe nói cùng một tổ với Hư Vô công tử, có Lục Vân Mạn và Bát Vân Mạn, không biết người này đến tột cùng là người nào.

“Bát Vân Mạn, ngươi tới thật đúng lúc! Mau giải huyệt đạo trên người chúng ta!” Cô gái hô to lên, sắc mặt nghiêm lại, từ trong tuyệt vọng toát ra hi vọng. Nàng cũng biết, Hư Vô công tử sẽ không bỏ mặc bọn họ, nhất định sẽ tới cứu bọn họ.Bát Vân Mạn đến, khẳng định chính là do Hư Vô công tử sai đến.

Bát Vân Mạn nhướng mày, không để ý đến hai người, mà là nhìn chăm chú Vân Khê, đối với nàng tràn ngập tò mò. Nàng lại có thể đánh bại hai vị sư đệ cùng sư muội, hơn nữa lại trong thời gian ngắn.....

“Ngươi chính là Vân Khê?”

“Một mình ngươi?”

“Lá gan của ngươi vẫn lớn như vậy?”

Nàng liên tục hỏi ba vấn đề.

Vân Khê khẽ nhíu mày, ba vấn đề của nàng, tựa hồ không có ý nghĩa gì, nàng đáp với không đáp, không có gì khác nhau.

Bát Vân Mạn thấy nàng không có ý tứ muốn đáp lời, không khỏi nổi giận: “Ngươi bây giờ có hai lựa chọn, một là để lại tích phân bài, sau đó tự mình rời đi, hai là bị ta đánh bại, sau đó bò mà đi!”

Vân Khê cười nhẹ: “Ta lựa chọn con đường thứ ba, đánh bại ngươi, lấy đi tích phân bài của các ngươi!”

Bát Vân Mạn thần sắc chấn động, chợt lộ ra tức giận: “Không biết tự lượng sức mình! Xem chiêu đi!”

Kiếm pháp của nàng rất nhanh, thân hình quỷ dị thay đổi liên tục, mới xuất một chiêu, thế nhưng xung quanh hiện trường đều có bóng người của nàng, làm cho người ta khó mà phán đoán, rốt cuộc người nào mới thật sự là nàng.

Đây là..... kiếm pháp thập tam lục lộ ảnh tử (ba mươi sáu đường bóng dáng) của Vân tộc !

Vân Khê mi tâm sáng ngời, trong đầu xẹt qua thân ảnh của mẫu thân, bộ kiếm pháp kia, mẫu thân từng tự mình diễn luyện quá một lần, truyền thụ cho nàng, hơn nữa nói cho nàng nhược điểm và chỗ sơ hở của bộ kiếm pháp kia. Mẫu thân quả nhiên là có dự kiến trước, nàng chẳng những truyền thụ cho nàng đại đa số kiếm pháp của Vân tộc, còn nói và truyền thụ cho nàng chiêu phá giải của mỗi bộ kiếm pháp. Nếu như vậy, mà nàng còn thua, nàng thật xin lỗi sự kỳ vọng của mẫu thân đối với nàng.

Môi của nàng bất giác khẽ vung lên, lộ ra vẻ giống như gió xuân mưa móc nhẹ nhàng khoan khoái nở nụ cười, kiếm Kinh Hồng ở trong tay nàng cũng không chậm.

Hai người một nam một nữ bị điểm huyệt đạo, cả người không thể nhúc nhích, nhưng không ảnh hưởng bọn họ xem cuộc chiến. Ở

trong mắt bọn họ, Bát Vân Mạn là người gian xảo, chắc chắn khống chế được toàn trường, rõ ràng chiếm ưu thế, mà Vân Khê đâu rồi, nàng không nhanh không chậm, tự nhiên đứng ở trung tâm của vòng chiến, phản ứng tiêu cực.

Khí thế mạnh yếu, đã rõ ràng.

Song, bên mép Vân Khê lại lộ nụ cười, khiến cho đáy lòng bọn họ không khỏi sinh ra cảm giác lạnh lẽo. Bọn họ mơ hồ có loại dự cảm xấu, nụ cười của nàng càng rực rỡ tươi đẹp thì sẽ càng có chuyện không tốt đối với phương.

Bát Vân Mạn, nàng..... Có thể nhất kích chiến thắng Vân Khê hay không đây?

Chiến cuộc không đến phút cuối cùng, bọn họ cũng không dám tùy ý kết luận, bởi vì lúc trước bọn họ đã ăn thua thiệt ở trong tay Vân Khê, ngã một lần, bọn họ không thể tái phạm sai lầm tương tự.

Một kiếm phá không đánh xuống, từ bốn phương tám hướng, đồng thời phóng.

Hàn quang nhấp nháy, giống như có vô số kiếm, vô số người, đồng thời đối với một người từ vòng trung tâm đâm ra.

Khí thế sắc bén kia, không thể ngăn cản.

Vân Khê ngoài mặt vẫn trấn tĩnh như cũ, không hoạt động nửa bước, trong nội tâm, nàng đã cùng mình đánh cuộc. Nàng nhất định phải ở bên trong trước tiên, đoán được thân ảnh thật sự, một kích phá hủy nó!

Vô số thân ảnh, chỉ có một thân ảnh thật sự, nàng phải ra phán đoán

chính xác.

Sơ hở của kiếm pháp bóng dáng, sơ hở của kiếm pháp bóng dáng, sơ hở của kiếm pháp bóng dáng.....

Nàng dưới đáy lòng nói vô số lần, vô số hình ảnh ở trong đầu nàng bay vút, đột nhiên, cánh tay phải của nàng huy động, trường kiếm nghiêng hướng phía trên nhảy lên, sau một hồi, nàng trở tay đem kiếm Kinh Hồng bay ra ngoài, đâm vào vị trí sau lưng của mình một góc bốn mươi lăm độ góc!

Không sai!

Chính là chỗ này!

Phốc!

Trường kiếm đâm vào thanh âm, rõ ràng có thể nghe.

Nàng chọn đúng rồi!

Xung quanh vô số thân ảnh trong nháy mắt biến mất, vị trí góc bốn mươi năm độ ở sau lưng nàng, xuất hiện một người, ở trên hông của nàng bị, một thanh trường kiếm đâm vào, mà trường kiếm nắm trong tay của nàng, cách phía sau lưng Vân Khê, chỉ có một bước ngắn.

“Làm sao có thể? Ngươi làm như thế nào?” Bát Vân Mạn khó có thể tin nhìn Vân Khê, không muốn tin tưởng, kiếm pháp kiêu ngạo nhất của mình, dễ dàng bị người ta phá giải như vậy.

Vân Khê đi lên trước một bước, cầm chuôi kiếm Kinh Hồng, ưu nhã ngước mắt: “Nếu như ta nói cho ngươi..... Ta đây sau này làm sao có thể sống trên giang hồ?”

“Phốc!” Một ngụm máu tươi từ trong miệng Bát Vân Mạn phun ra ngoài, lời này thật đáng giận!

Vân Khê đưa tay, đem kiếm Kinh Hồng từ trên đối phương rút ra, thuận tay cầm lấy tích phân bài bên hông Bát Vân Mạn.

“Xấu hổ quá! Mặc dù không muốn ra tay độc ác đối với ngươi, nhưng là ta không thể không thừa nhận, bộ kiếp pháp của ngươi tu luyện rất khá, nếu ta không ra sát chiêu, người bị giết tiếp theo là ta. Này, đây là thuốc trị thương rất tốt, ngươi đem nó ăn vào, ba canh giờ sau, thương thế của ngươi có thể khôi phục hơn phân nửa.” Vân Khê đem một đan dược ném cho nàng, ở trong mắt nàng, Bát Vân Mạn và hai tên cao thủ khác đoạt nàng tích phân bài của nàng đương nhiên rất đáng hận, nhưng đây là tranh tài, đổi lại là nàng, nàng cũng sẽ làm như vậy, cho nên nàng không cần thiết hạ sát chiêu với bọn họ.

Bát Vân Mạn tiếp nhận đan dược nàng cho, Hương đan bay vào trong mũi của nàng, nàng khẽ kinh ngạc: “Đây là Hương phù đan cấp bảy, đối với ngoại thương nội thương đều có hiệu quả trị liệu vô cùng tốt, ở trong nôi tong chúng ta cũng vô cùng hiếm thấy.....”

Nàng không hiểu nhìn về phía Vân Khê, giống như không tin nàng có lòng tốt như vậy, đem đan dược trân quý như vậy cho nàng, cảm giác, cảm thấy nàng có âm mưu khác.

Vân Khê nhướng mày, khẽ cười nói: “Mục đích ta tham gia bảng Phong Vân là vì vị trí trên bảng xếp hạng, là vì muốn đoạt được vị trí thứ nhất, không phải là tới giết người! Hơn nữa, mục tiêu của ta, là trở thành Tân Tông chủ của Vân tộc, nếu như ta đem mọi người của Nội tông đều giết sạch, ta đây làm một Tông chủ vẻ vang, còn có cái gì ý tứ?”

Bát Vân Mạn cổ quái nhìn nàng một hồi lâu, đột nhiên nở nụ cười: “Cách nói chuyện với ngươi, giống như Hư Vô công tử..... Nhưng, ngươi cũng đừng coi thường thực lực của Hư Vô công tử, ngươi muốn đoạt được vị trí thứ nhất, cuối cùng phải cùng ngài ấy tiến hành tỷ thí, ta chúc ngươi nhiều may mắn!”

Nàng đã bình thường trở lại, nuốt vào đan dược, ngồi xuống ngay tại chỗ, điều tức.

Vân Khê nhìn nàng tán thưởng một cái, phát hiện cao thủ Nội tông của Vân tộc cũng không phải tất cả mọi người đều khiến người ta chán ghét như vậy, có lẽ, chỉ là bởi vì một chút ích lợi phân tranh, mới khiến cho người mất đi bản tính hiền hòa lương thiện.

Nàng cất bước đi về phía hai tên cao thủ khác, khom người, muốn lấy tích phân bài trên người của hai người bọn họ.

Cô gái đột nhiên cao giọng hô to lên: “Cứu mạng a —— Hư Vô công tử, mau tới cứu chúng ta a ——”

Nam tử cũng không cam chịu nhìn chằm chằm Vân Khê, nói: “Nếu ngươi quả thật có bản lãnh, cũng đừng có đi! Ngươi không phải là muốn đoạt vị trí thứ nhất, muốn làm Tông chủ sao? Vậy thì lưu lại, cùng Hư Vô công tử quyết một trận thắng bại. Ngươi dám không? Ngươi dám cùng Hư Vô công tử chính diện đối chiến không?”

Hắn đây là đang dùng phép khích tướng, kích Vân Khê đây!

Vân Khê vốn định điểm trúng huyệt đạo trên tay hai người, đột nhiên ngừng lại, nàng nghĩ, nếu như nàng cầm đi toàn bộ tích phân bài của ba người này, như vậy tích phân bài của tổ Hư Vô công tử này chẳng phải là thoáng cái liền rơi ở phía sau rất nhiều, vạn nhất bọn

họ không thể tiến vào ba vị trí đầu tiên những tổ có nhiều tích phân bài nhất, thì bọn họ cũng không có tư cách mua vào trận chung kết.

Làm như vậy, có lẽ đối với nàng mà nói, vô cùng tốt, bởi vì … chuyện này, nàng có thể trực tiếp tránh ra trận quyết chiến chính diện với Hư Vô công tử, nàng chắc chắn giành thắng lợi.

Đổi lại là bất luận kẻ nào, sợ rằng cũng sẽ làm như vậy?

Nhưng trong nội tâm, có một thanh âm đang nói cho nàng biết. Nếu nàng muốn chân chính bước vào Nội tông, muốn nhận được sự thừa nhận và cho phép của cao thủ Nội tông, nàng nhất định phải hứng lấy khó khăn mà đi. Chỉ khi nàng chiến thắng, mà ở trong suy nghĩ của những cao thủ không cách nào chiến thắng Hư Vô công tử, nàng mới có thể chân chính nhận được sự cho phép của mọi người. Coi như là thua, nàng cũng nhận, quang minh chính đại....

“Các ngươi không cần hô, tích phân bài của các ngươi, ta cũng không muốn. Hi vọng lúc ở trận chung kết, vẫn có thể nhìn thấy các ngươi! Mặt khác, thay ta chuyển tới Hư Vô công tử một câu, ta sẽ ở trong trận chung kết chờ hắn, hi vọng hắn không để cho ta thất vọng.”

Bịch bịch, nàng giải huyệt đạo trên người hai người, xoay người lại, đưa ném tích phân bài trong tay trả lại cho Bát Vân Mạn đang ngồi xuống điều tức, sau đó, tiêu sái phi thân rời đi.

Ba người còn lại ngu ngơ, đưa mắt nhìn hướng Vân Khê rời đi, thật lâu không có cách nào hoàn hồn.

“Ta không có nghe lầm chứ? Nàng không quan tâm tích phân bài của ta?”

“Thật là một quái nhân!”

“Có lẽ, nàng thật sự có tư cách trở thành Tân Tông chủ của Vân tộc chúng ta.” Bát Vân Mạn cười nhạt, đáy mắt nổi lên tia sáng kỳ dị.

Quyển 7 - Chương 12: Nàng dũng mãnh, không cần giải thích

Cũng không lâu lắm, Lục Vân Mạn đi vòng vèo trở lại: “Đã xảy ra chuyện gì? Mới vừa nghe được các ngươi kêu cứu, Hư Vô công tử để cho ta sang đây nhìn xem.”

Nàng liếc nhìn một cái, hiện trường ba người, không có gì ngoài Bát Vân Mạn trên người có kiếm thương, hai người khác không hư hao chút nào.

“Người đâu?”

“Nàng đã đi rồi.” Nam tử duy nhất nói.

“Nàng? Người nào?”

“Vân Khê.” Nam tử nói.

Lục Vân Mạn vẻ mặt rốt cục có biến hóa, lộ ra kinh ngạc: “Các ngươi nói, người mới vừa triệu hồi ra Cửu Vĩ Hồ huyễn thú, chính là Vân Khê? Nàng kia.....”

Nàng quay đầu nhìn về phía Bát Vân Mạn: “Là nàng làm ngươi bị thương?”

“Điều này có cái gì kỳ quái?” Bát Vân Mạn lông mày giương lên, “Nàng phá giải Ảnh kiếm pháp của ta, ta thua tâm phục khẩu phục.”

“Nàng..... Nàng phá giải Ảnh kiếm pháp của ngươi? Làm sao có thể?” Lục Vân Mạn không muốn tin tưởng.

“Có cái gì không thể? Lão Lục, ngươi phải nhớ kỹ, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân *(ý nói núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn)*. Thời điểm ngươi gặp nàng, ngươi nên cẩn thận, nàng tuyệt đối có thực lực đánh bại ta và ngươi, thậm chí..... Thậm chí có tư cách quyết một trận thắng bại với Hư Vô công tử.” Bát Vân Mạn như có điều suy nghĩ nói.

Lục Vân Mạn ngắm nhìn Bát Vân Mạn thật sâu, nàng biết, Bát Vân Mạn là người từ tới nay không nói bừa, nhưng không có chân chính tỷ thí qua, nàng không cam lòng nhận thua, lại hoàn quét một vòng tích phân bài trên người ba người, lông máy nhíu lại: “Nàng không có lấy tích phân bài trên người của các ngươi?”

“Đúng vậy.” Bát Vân Mạn trả lời, “Nàng vốn dĩ có thể lấy đi, nhưng nàng không có làm như vậy, nàng nói, nàng hy vọng có thể ở trong trận chung kết nhìn thấy Hư Vô công tử, cùng công tử chính diện tỷ thí. Nàng còn nói, mục tiêu của nàng là vị trí Tông chủ!”

“Dã tâm của nàng thật là lớn! Nếu như lần sau gặp nàng, ta sẽ thử thực lực của nàng một chút trước, nếu như ngay cả ta đây cũng không qua, nàng cũng chưa có tư cách ngồi lên vị trí Tông chủ.” Lục Vân Mạn ngạo nghễ nói.

Bát Vân Mạn khẽ thở dài liễu một tiếng, không nói thêm gì nữa, tiếp tục tu luyện khôi phục thương thế.

Lục Vân Mạn thấy ba người vô sự, liền để cho hai vị cao thủ lưu lại chiếu khán Bát Vân Mạn, nàng trở về một lần nữa, đuổi theo Hư Vô công tử. Từ sự tự tin có thể giành thắng lợi, nàng không cho phép tổ

của mình thất bại và rơi ở phía sau.

Một mảnh rừng cây xanh thẫm, cao lớn sum xuê, là những cây cọ to lớn. Nói là cây cọ, thật ra thì không hẳn là vậy, bởi vì … trên đời này không có cây cọ có màu sắc như thế.

Chỗ cao nhất của cây cọ, có một nam tử mặ trang phục màu trắng đang đứng thẳng trên đó, mũi chân của hắn tựa như dính ở trên cành lá của cây cọ, lại như treo trên bầu trời. Trên mặt của hắn mang một tấm lụa mỏng màu trắng, kèm theo từng đợt gió, bất cứ lúc nào đều có thể thổi xuống, thế nhưng lại cứ hết lần này tới lần khác vững vàng cố định ở trên vành tai của hắn.

Hai mắt hắn nhìn về một mảnh ở nơi xa qua khe nhỏ, trong ánh mắt chuyên chú của hắn mang theo trầm tư cùng tò mò.

Khi tầm mắt của hắn nhìn thấy rõ ràng nơi đó, có một nữ tử mặc trang phục màu trăng rút kiếm hướng về phía cổ tay trơn bóng của mình, máu tươi theo cổ tay của nàng chảy xuống, chảy vào một pho tượng trong lò luyện đặt ở dưới chân nàng, lò luyện đang được đốt cháy, những giọt máu chạm phải thành của luyện lò, lập tức bốc lên khói trắng.

Nàng đến tột cùng đang làm cái gì vậy?

Đây cũng là điều hắn tò mò.

Cho nên, hắn dừng bước, muốn điều tra đến cùng.

Máu tươi từng giọt từng giọt chảy xuống, từ từ, bao trùm cả đáy lò luyện.

Kèm theo tiếng của lò luyện đang cháy, trong không khí từ từ bay tới

mùi máu tanh, kỳ quái chính là, máu tươi của nàng không giống những người khác tanh hôi như vậy, ngược lại, khiến cho người ta sinh ra một cỗ phấn chấn khi ngửi thấy.

Hắn hít sâu một hơi, phát hiện máu trong cơ thể mình vô hình trung bị mùi vị của cỗ máu này thiêu đốt, trong lòng rục rịch.

Đây là bản năng của hắn, không liên quan những thứ khác.

Hắn là người, ngửi thấy được máu của nàng, cũng sẽ phản ứng mãnh liệt như vậy, vậy thì những sinh vật khác thì sao?

Mi tâm của hắn khẽ động, đột nhiên trong lúc đó hiểu ra, hắn rốt cuộc biết nàng đang làm cái gì.

Nàng, lại muốn lấy máu của mình, để hấp dẫn Thiên Ma.

Nàng có phải điên rồi hay không?

Xung quanh hơi thở kịch liệt chấn động, lỗ tai của hắn từ trước đến giờ luôn nhạy bén, hơi có động tĩnh, hắn liền lập tức có thể cảm ứng được.

Có Thiên Ma, cả một đàn Thiên Ma, đang từ bốn phương tám hướng, ngửi thấy mùi thơm mà đến!

Hắn nhẹ nhàng cười một tiếng, dùng ánh mắt hứng thú nhìn về phía nữ tử mặc trang phục màu trắng kia, mục đích nàng hành động quái dị như vậy, chính là vì muốn hấp dẫn Thiên Ma mà đến, song, đột nhiên tới nhiều Thiên Ma như vậy, nàng sẽ tính toán ứng phó như thế nào? Nàng có từng nghĩ đến, vạn nhất đưa tới số lượng Thiên Ma vượt qua phạm vi nàng có thể khống chế, hậu quả sẽ như thế nào không?

Hai tay hắn khoanh trước ngực, cái gì cũng không làm.

Xem cuộc vui!

Đứng ở trước lò luyện, nấu máu, không phải là người khác, chính là Vân Khê.

Sau khi nàng đi lại trong rừng khoảng hai canh giờ, phát hiện hiệu suất chém giết Thiên Ma không cao..... cái gọi là hiệu suất không cao của nàng, trên căn bản đã gấp bốn năm lần hiệu suất của người bình thường, hiệu suất như vậy, đối với người tầm thường mà nói vậy là đủ rồi, nhưng đối với nàng mà nói, nàng cảm thấy xa xa không đủ.

Vì muốn nâng cao hiệu suất, cho nên nàng mới nghĩ ra cái biện pháp hấp dẫn Thiên Ma này, đầu tiên hấp dẫn tới thật nhiều Thiên Ma, sau đó tập trung chém giết, bớt đi thời gian tìm kiếm Thiên Ma của nàng, về phần rốt cuộc có thể đưa tới bao nhiêu Thiên Ma, nàng thật đúng là không có suy nghĩ đến.

Không bao lâu sau, xung quanh tiếng vang ù ù, chấn động trời đất, người không biết, còn tưởng rằng là động đất.

Lỗ tai của nàng khẽ nhún, lắng nghe động tĩnh xung quanh, dưới đáy lòng nhẩm tính, bốn con, tám con, mười con, mười sáu con..... càng đếm về sau, lỗ tai của nàng nhún tần số càng cao!

Nàng đã đánh giá thấp máu của mình, đối với sự hấp dẫn Thiên Ma mùi máu sau khi trải qua chưng nấu, xa xa bay đi, Thiên Ma khắp mọi nơi rối rít điên cuồng.

Vốn là Thiên Ma còn đang cùng những cao thủ chiến đấu, cũng mất đi hứng thú chiến đấu, rối rít rút lui khỏi chiến trường, hướng về nơi

mùi thơm bay tới mà chạy như điên.

Những cao thủ khác giật mình, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Không phải những Thiên Ma này sợ hãi bọn hắn, cho nên mới chạy trối chết a?

Từ tò mò, rất nhiều những cao thủ đuổi theo ở phía sau Thiên Ma, kết quả là, động tĩnh xung quanh càng lúc càng lớn, càng ngày càng oanh động.....

Vân Khê cũng không có lộ ra bối rối, ngược lại, nàng rất trấn định, một bộ nắm chắc phần thắng. Đưa mắt, nhìn hướng trên ngọn cây cọ, nơi đó đứng một người đàn ông, hắn đã ở nơi này chú ý nàng hồi lâu. Vân Khê đã phát hiện ra, nhưng đối với phương không có bất kỳ hành động gì, cho nên nàng cũng không động.

Đưa mắt trông đi qua, cũng đúng lúc đối phương nhìn về phía nàng, bốn mắt ở giữa không trung đụng vào nhau.

Vân Khê nhận ra hắn, hắn chính Hư Vô công tử hôm đó gặp ở Vân Trung Các!

Đối phương đã nhận ra nàng từ lâu, một đôi mắt hẹp dài híp lại, hàm chứa nửa phần tự tiếu phi tiếu, giống như là một bộ xem kịch vui.

Vân Khê đáp lại hắn một cái mắt lạnh, muốn chê cười nàng? Không khỏi quá sớm đi.

Đối phương đột nhiên giơ một ngón tay, chỉ hướng phía tây một bày Thiên Ma khổng lồ, đuôi lông mày gảy nhẹ, ý tứ kia giống như đang nói…, con mồi của ngươi tới, xem ngươi có năng lực bắt được bọn nó hay không.

Ánh mắt chợt lóe, Vân Khê rất nhanh thu hồi tầm mắt, chờ coi đi!

Vân Trung Ảnh thú vị nhìn nàng, nhìn thấy nàng không chút hoang mang khuấy động lò luyện, không có muốn né tránh hoặc là thoát đi ý tứ, hắn cúi đầu mà cười: “Vô Hi nguyên lão nói ngươi đặc biệt, bản thân ta muốn nhìn ngươi đến tột cùng đặc biệt như thế nào, người không được sự cho phép của Vân Trung Ảnh ta, đừng mơ tưởng bò lên vị trí Tông chủ!”

Một đôi mắt lộ ra sau cái khăn che mặt, lóng lánh ra từng sợi tinh quang, tựa như giảo hoạt tựa như tà mị.

Ù ù.....

Xung quanh đông nghịt, chạy như điên toàn bộ cũng là Thiên Ma.

Ở phía sau hắn, cũng có một nhóm Thiên Ma lớn vọt tới, hắn nhẹ nhàng tung người, từ trên cao xuống, nhìn bầy Thiên Ma điên cuồng mà chạy về phía Vân Khê, sự hăng hái của hắn càng ngày càng cao.

Bốn phương tám hướng, có vô số Thiên Ma, phóng mạnh về khe rãnh, chỉ cần ba thời gian hô hấp, là có thể bao phủ Vân Khê.

Hắn dưới đáy lòng đếm ngược, nhìn xem nàng một chút rốt cuộc lúc nào mới có thể chạy trối chết?

Ba..... Nàng vẫn không nhúc nhích;

Hai..... Nàng vẫn không có động;

Một.....

Ùng ùng!

Người của nàng, cả lò luyện của nàng, đều bị bầy Thiên Ma bổ nhào xuống, bao phủ ở trong bầy Thiên Ma. Theo tình thế này, vô luận đổi lại là người nào, cũng không thể có đường sống, đích thị là bị Thiên Ma giẫm đạp thành thịt vụn.

Hai tròng mắt của hắn khẽ mở lớn hơn, lộ ra nghi ngờ, cứ như vậy kết thúc? Nàng hẳn là không phải người ngu xuẩn như thế, nhóm lửa tự thiêu sao?

Không đúng, nhất định là có chỗ nào không đúng.

Một nhóm Thiên Ma tiếp theo một nhóm, còn đang hướng bên này chen chúc, giống như là cả toàn bộ Thiên Ma của tầng thứ ba đều tụ tập đến nơi này.

Ở phía sau bầy Thiên Ma, còn có rất nhiều cao thủ mang theo nghi ngờ đi theo mà đến, nhìn thấy một màn trong khe rãnh, trên mặt người nào người lấy đều lộ ra ngạc nhiên. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đến tột cùng là cái gì hấp dẫn mấy Thiên Ma này, chạy như điên tới đây?

“Trời, như vậy..... Nhiều Thiên Ma như vậy?”

“Chúng ta vẫn nên nhanh chóng chạy đi, vạn nhất bọn nó đột nhiên công kích ngược lại chúng ta, chúng ta muốn chạy trốn cũng trốn không thoát.”

“Ta..... Chân của ta như nhũn ra rồi, chạy không nổi rồi.”

“Không có tiền đồ đồ! Nhìn, là Hư Vô công tử! Chẳng lẽ là Hư Vô công tử đưa mấy Thiên Ma này tới?”

“Nhất định là vậy, cũng chỉ có hắn mới có thể làm được.”

Trong đám người nghị luận rối rít.

Vân Trung Ảnh không khỏi cười khổ, hắn mặc dù gan lớn hơn nữa, cũng không dám mạo hiểm dùng phương pháp như vậy, bọn họ cũng quá coi trọng hắn.

“Thiên Ma làm sao đều chạy về một hướng, rốt cuộc là cái gì hấp dẫn bọn chúng? Quá kỳ quái!”

“Có cái gì kỳ quái? Chúng ta nhân cơ hội này, chém giết nhiều Thiên Ma một chút, kiếm lấy tích phân.”

“Ngươi có đần độn không? Thiên Ma mặc dù không có nhân tính, nhưng cũng biết phải bảo vệ đồng bọn của mình, ngươi dám chém giết một con thử xem, ta dám cam đoan, những Thiên Ma khác sẽ lập tức tới tấn công ngươi.”

“Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chúng ta đành phải ở một bên xem cuộc vui?”

“Đợi một chút, đây là cái gì? Thật giống như..... Thật giống như có người xuất hiện.”

Ở trong tầm mắt mọi người, từ trên trời giáng xuống một nữ tử mặc trang phục màu trắng, chỉ thấy tay nàng nắm kiếm, trong miệng không biết mặc niệm cái gì, xung quanh đột nổi lên một trận gió lớn rét lạnh, sau đó, chuyện lạ lùng đã xảy ra.....

Lấy nữ tử mặc trang phục màu trắng làm trung tâm, trong vòng trăm bước, toàn bộ đóng băng.

Rắc rắc rắc.....

Cái khe trong rừng sâu, hóa thành thế giới băng tuyết, đem vô số Thiên Ma toàn bộ đóng băng ở bên trong.

Những Thiên Ma đi theo kia, nhìn thấy một màn này, đang ồn ào đột nhiên im bặt, xuất phát từ bản năng, bọn chúng quay đầu chạy xa.

Những cao thủ còn đang xem cuộc vui ở bên trong, lâm vào tình trạng giật mình sững sờ, đột nhiên thấy có Thiên Ma đi vòng vèo trở lại, mọi người cả kinh nhảy lên, chạy trốn khắp mọi nơi.

“Tình huống gì đây?”

“Ngươi nói tình huống nào? Còn không mau trốn?”

Vội vã mà đến, vội vã đi.

Những cao thủ này, nào biết đâu rằng, mình bỏ lỡ như thế nào kiếm lấy vi tích phân thật là tốt cơ hội?

Hư Vô công tử đứng lơ lửng ở trên bầu trời, vị trí của hắn cách Vân Khê trăm bước, đột nhiên nhận ra lạnh lẻo đánh tới, hắn theo bản năng lui về phía sau mấy chục bước, kinh ngạc nhìn cô gái từ trên trời giáng xuống kia, trong lòng hắn khẽ rùng mình. Thì ra nàng không chết?

Nàng là như thế nào làm được?

Đúng rồi, là Na Di thuật! Na Di thuật trong Tàn Hoa bí lục!

Hắn mới vừa rồi còn tiếc thay cho nàng, bây giờ nghĩ lại, là làm điều thừa. Tánh mạng của nàng so với trong tưởng tượng của hắn còn

ngoan cường nhiều lắm.

Rất tốt! Rất tốt!

Đối thủ của hắn càng ngày càng có ý tứ.

Chiến ý dưới đáy lòng hắn từ từ bị khơi ra, có lẽ, nàng là một đối thủ rất tốt, một đối thủ để cho hắn có thể toàn lực ứng phó.

“Uy, dế nhũi, ta cảm giác được hướng đông nam có một bầy phi thú đang hoạt động, có hứng thú theo ta cùng đi săn thú hay không?”

Vân Khê ngẩng đầu, cau mày, nhìn về phía hắn: “Yêu nhân, nói chuyện với ngươi thật sự làm cho người khác rất chán!”

“Ngươi không thích ta gọi ngươi như vậy? Vậy cũng tốt, ta đây không gọi ngươi là dế nhũi nữa.” Vân Trung Ảnh dừng một chút, một đôi mắt mỉm cười toát ra vẻ giảo hoạt, “Nữ nhân giống nhau đều thích được gọi là công chúa, muốn những người khác đối đãi các nàng như là công chúa, cho nên, ta đây sẽ gọi ngươi..... Dế nhũi công chúa được không!”

Trên trán Vân Khê, rơi xuống mấy cái hắc tuyến, đảo cặp mắt trắng dã về phía hắn, miệng chỉ giỏi chế giễu người chính là cần ăn đòn!

Không hề để ý tới hắn nữa, nàng lấy tốc độ nhanh nhất, chém giết Thiên Ma bị nàng đóng băng.

Hai con, bốn con, sáu con..... Hai mươi con, bốn mươi con, sáu mươi con..... Tổng cộng tăng lên, có khoảng một trăm mười con!

Ngay cả chính nàng cũng bị số lượng này dọa sợ hết hồn, lại có nhiều như vậy?

Nhìn tích phân bài bên hông mình, từ hơn ba trăm phân, không ngừng tăng vọt, liên tục nhảy tới tám trăm tám mươi phân, nàng hít vào một hơi thật sâu.

Mấy chữ màu xanh biếc toát ra, nàng lại từ Nhị biến thành đệ nhất.

Đủ rồi!

Tích phân của nàng vậy là đủ rồi!

Vân Khê làm sao biết được, tổng tích phân của nàng hiện tại, đã vượt qua tổng tích phân đứng hàng thứ nhất của bảng Phong Vân của Nội tông lần trước, lập ra một thành tích tổng tích phân mới, nàng chỉ đại khái suy đoán, lấy cái thành tích tích phân này, lọt vào top ba người đứng đầu hẳn là không có vấn đề rồi, về phần chuyện phía sau, tự nhiên là ở trong trận chung kết lại nhìn.

Chỗ cao, Vân Trung Ảnh cúi đầu, nhìn xuống tích phân bài bên hông mình, thứ hạng của mình từ đệ nhất biến thành thứ hai. Hắn cúi đầu cười một tiếng, cũng không quá để ý, lần nữa hướng Vân Khê mời: “Như thế nào? Có dám đi theo ta cùng đi săn thú hay không? Dế nhũi công chúa?”

Vân Khê oán hận cắn cắn môi, thật sự rất muốn đánh hắn, trong lòng đột nhiên giật mình, hắn ân cần mời lần nữa như vậy, sẽ không phải là muốn cướp đoạt tích phân bài của nàng chứ?

Hiện nay tích phân bài trên người nàng nhiều như thế, mà đối thủ lớn nhất của nàng giờ phút này lại gần ngay trước mắt, một khi hắn cướp đoạt tích phân bài của nàng, hắn liền yên ổn chiếm vị trí thứ nhất.

Càng nghĩ càng khả nghi.

Nếu như đổi lại là những người khác, mới vừa rồi thừa dịp Thiên Ma bị đóng băng mất hết sức lực, đã sớm lao xuống, cùng nàng cướp đoạt tích phân rồi, mà hắn không có làm như vậy, đến tột cùng là hắn khinh thường làm như vậy, hay là hắn có âm mưu khác?

Không thể trách nàng đa nghi, thật sự là thế gian này người giảo quyệt nhiều lắm.

“Ngươi không phải là sợ ta chứ? Xem ra, ta nhìn sai ngươi, ngươi liên tiếp được mời mà can đảm lại không có, còn muốn trở thành Tân Tông chủ?” Hắn cúi đầu chê cười một tiếng, trong tiếng cười rõ ràng lộ ra miệt thị cùng châm chọc, hắn nhìn Vân Khê một cái thật sâu, xoay người rời đi.

“Chờ một chút!” Vân Khê kêu hắn lại, mặc dù không muốn thừa nhận mình là bị hắn kích, nhưng thật sự nàng không thể dễ dàng tha thứ mình bị người giễu cợt và nhục nhã như vậy, “Đi thì đi! Bất quá, hiện tại tích phân của ta đã đầy đủ rồi, ta chỉ đi theo nhìn một chút, ngươi săn phi thú như thế nào, ngươi cũng đừng làm cho ta thất vọng, một chuyến tay không!”

Vân Trung Ảnh không quay đầu lại, thi triển khinh công, hướng về phía đông nam bay vút đi.

Vân Khê không chần chờ, theo sát phía sau hắn.

Thời điểm hai người cùng nhau đi săn thú, thì đồng thời ở trong hội nguyên lão hội liền bộc phát ra một phen thảo luận sôi nổi nữa.

Tám trăm tám mươi phân a! Xưa nay chưa từng có tổng tích phân như vậy!

Ở trong trận đấu của bảng Phong Vân của Nội tông Vân tộc, chưa bao giờ có tổng tích phân cao như vậy, đây là một thành tích mới, thành tích hoàn toàn mới!

“Vân Khê này quả thật không đơn giản! Nói không chừng, nàng thật sự có thể thay thế được Hư Vô công tử, trở thành Đệ Nhất Vân Mạn. Đến lúc đó, chúng ta làm sao bây giờ? Chẳng lẽ thật sự để cho nàng trở thành Tân Tông chủ sao?” Trong đó một vị nguyên lão nói.

“Dù sao ta cũng không đồng ý! Nàng là hậu nhân của bộ tộc cấm kỵ, bộ tộc cấm kỵ cho tới bây giờ đều không chịu sự quản thúc của hội nguyên lão, nếu như nàng làm Tông chủ, ai biết nàng có thể tiếp nhận sự giám thị của hội nguyên lão chúng ta hay không? Còn có hậu nhân của chúng ta, nàng có thể đối xử tử tế với bọn họ sao? Ta không có hy vọng gì khác, chỉ hy vọng hậu nhân của ta có thể có cuộc sống an an ổn ổn cuộc sống.” Một nguyên lão khác tương đối bảo thủ nói.

“Bản thân ta thì không sao cả, ai làm Tông chủ thì làm? Chỉ cần nàng an phận thủ thường, không nên gây ra đại sự, ta không có ý kiến.”

“Vân Khê vẫn còn quá trẻ tuổi, sự hiểu biết của nàng đối với Nội tông cũng không đủ, làm sao có thể đảm đương được vị trí Tông chủ?”

“Ta nói các ngươi có phải nghĩ quá xa rồi không? Hiện tại mới chỉ là đấu vòng loại, cao thủ trong lúc còn không có chính thức tỷ thí, Vân Khê có thể vượt lên đầu, chẳng qua là vận khí của nàng thôi. Chờ đến trận chung kết, nàng gặp được Hư Vô công tử cùng Nhị Vân Mạn và Tam Vân Mạn, nàng có thể sống rời đi chư thần mộ hay không cũng là vấn đề, hiện tại các ngươi nói như vậy, hoàn toàn là dư thừa.”

“Không sai! tích phân cao cũng không đại biểu cái gì, chúng ta cứ tiếp tục nhìn xem sao.”

Tiếng nghị luận sôi sùng sục, đầy dẫy lỗ tai của các vị các nguyên lão, ai cũng không có lưu ý đến, hai người Vô Tâm nguyên lão và Vô Thương nguyên lão vốn hẳn nên ở hiện trường lại mất đi bóng dáng.

Thế nhưng Vô Hi nguyên lão lại thấy rõ ràng, hai người Vô Tâm nguyên lão và Vô Thương nguyên lão rời đi lúc nào, nàng đều xem ở trong mắt, phất tay, gọi một gã thủ hạ, phân phó một câu. Nàng quay đầu, một lần nữa nhìn về phía vị trí tên hai người xếp hạng thứ nhất và thứ hai trên Ngọc bích, ánh mắt của nàng từ từ thâm trầm xuống.

Vân Khê rốt cục thấy được thực lực thực sự của Hư Vô công tử, một chiêu vạn kiếm bất quy tông, một khi thi triển ra, nàng bị chinh phục hoàn toàn.

Nếu nói vạn kiếm bất quy tông, chính là một trong những kiếm pháp trong tập Đại Thừa kiếm pháp của Vân tộc, không phải người bình thường có thể tu luyện thành.

Nàng từng thấy mẫu thân biểu diễn quá, nhưng biểu diễn dù sao chỉ là biểu diễn, làm sao có thể mang đến cho người ta cảm giác rung động như trong thực chiến?

Vô số bóng kiếm, qua lại không ngớt trong bầy thú bay, mỗi một đạo bóng kiếm đều giống như một một thân thể, góc độ xuất kiếm cùng độ mạnh yếu, cũng không đồng dạng như vậy. Trong thoáng chốc, Vân Khê sinh ra một loại ảo giác, hình như là có vô số Hư Vô công tử đang cầm kiếm chém giết thú bay.

Tình huống này, có chút giống như phân thân thuật của gia tộc Bắc

Thần, lại có chỗ không giống.

Phân thân môt khi bị phá, thân thể thực cũng sẽ bị hao tổn, mà bộ kiếm pháp này, chỉ có kiếm, thân thể chỉ có một mình hắn, lấy tỷ lệ thương thế tới tính toán, bộ kiếm pháp kia của Hư Vô công tử hiển nhiên là chiếm ưu thế, nhưng nếu đối chiến chính là người, cần dùng trí khôn để thắng, phân thân thuật có thể càng cao minh hơn chút ít.

Tóm lại, mỗi cái đều có chỗ hơn thua!

Vân Khê xem cả quá trình Hư Vô công tử chém giết thú bay, xem thế là đủ rồi.

Đối mặt với đối thủ mạnh mẽ như vậy, nàng cảm thấy áp lực.

“Bên kia còn có một bầy thú bay, để cho ta biết một chút về trận pháp của ngươi đi!” Hư Vô công tử phi thân đáp xuống bên cạnh Vân Khê, ưu nhã thu kiếm, đột nhiên mở miệng nói.

“Trận pháp?” Vân Khê không hiểu.

“Ở truyền trận của lối vào và lối ra tầng thứ nhất mộ, không phải là ngươi có bố trí trận pháp sao?” Hư Vô công tử nói.

Vân Khê tỉnh ngộ, thì ra là hắn là coi kiệt tác của Thiên Tuyệt là của nàng: “Ngươi cảm thấy trận pháp của ta như thế nào?” Nàng thử dò xét hỏi.

Hư Vô công tử suy tư, trả lời: “Mặc dù chỉ bố trí một nửa, hơi có vẻ thô ráp, thế nhưng, không thể phủ nhận, thủ pháp bày trận của ngươi, là cao thủ xuất sắc nhất trong những cao thủ mà ta đã gặp qua. Ta đối với trận pháp có một phe nghiên cứu, trong ngày thường có chút yêu thích, ta nhìn trúng thủ pháp bày trận của ngươi, muốn

cùng tỷ thí với ngươi.”

Nghe thấy hắn khen ngợi thủ pháp bày trận của Thiên Tuyệt như thế, Vân Khê trong lòng đắc ý, câu môi cười nói: “Ta sợ rằng ngươi phải thất vọng rồi, những thứ trận pháp kia không phải là ta bày.”

“Không phải là ngươi? Vậy là ai?” Hư Vô công tử chân mày nhăn lại, lộ ra thất vọng.

“Hắn thôi..... Nếu có cơ hội vào trận chung kết, các ngươi có lẽ sẽ gặp được.” Vân Khê cố ý nói úp mở

Hư Vô công tử hí mắt, nhìn chằm chằm nàng một lúc lâu, lên tiếng nói: “Tốt, vậy thì trận chung kết gặp mặt, hi vọng người này sẽ không để cho ta thất vọng lần nữa!” Nói xong, hắn quyết đoán xoay người rời đi.

Vân Khê bĩu môi, hiện tại nàng mới biết rõ ràng, thì ra là hắn muốn mời mình đến đây cùng nhau săn thú, không phải là muốn cướp đoạt tích phân bài của nàng, cũng không phải là vì muốn thể hiện thực lực của hắn, để khoe khoang và ra oai với nàng, mà là hướng về phía trận pháp mà đến..... Đáng tiếc, nàng không phải là chủ nhân trận pháp.

Không thể tưởng tượng được mặt mũi của Thiên Tuyệt, so với nàng còn lớn hơn nhiều, người ta vừa nghe không phải nàng bày trận pháp, lập tức quay đầu rời đi. Nàng vốn nên ghen tỵ và tức giận, nhưng nàng không, ngược lại nàng thật sự rất cao hứng rất tự hào.

Đến lúc cùng đám người Thiên Tuyệt tập hợp rồi!

Nàng phi thân lên, hướng về đường nơi cần đến, đi vòng vèo trở về.

Thời gian tranh tài sáu canh giờ, trong chớp mắt.

Tích phân bài bên hông mỗi người đều lóe ra ánh sáng màu vàng, nhắc nhở mọi người, thời gian tranh tài lập tức sẽ kết thúc.

Lúc này, một cái thanh âm ở trong không gian xa xa vang lên: “Mọi người chú ý, thời gian tranh tài lập tức sẽ kết thúc, mọi người mau sớm chạy tới lối vào của tầng thứ ba, sẽ có hai vị nguyên lão ở tại chỗ tuyên bố ba tổ cao thủ có thể tiến vào trận chung kết .”

Sau khi nghe tin đó, những cao thủ ở trong không gian thần mộ, rối rít hướng về phía lối vào dũng mãnh lao tới.

Vân Khê không có trực tiếp đi đến lối vào, mà là chạy tới địa điểm ước định trước, cùng đám người Thiên Tuyệt tập hợp.

“Phụ thân, Thiên Tuyệt, các ngươi đã đến?”

Thời điểm chia ra là năm người, bây giờ vẫn còn là năm người, Vân Khê mừng rỡ nghênh đón, lại thấy sắc mặt của hai tỷ Ngũ Vân Mạn không tốt lắm, không biết xảy ra chuyện gì.

“Sao vậy?” Vân Khê tò mò hỏi.

Long Thiên Tuyệt hướng nàng lắc đầu, ý bảo nàng không nên tiếp tục hỏi nữa.

Vân Mộ Phàm làm bộ ho nhẹ một tiếng, hướng nữ nhi nháy mắt.

Hai người bọn họ động tác rõ ràng như thế, Ngũ Vân Mạn làm sao có thể không nhìn thấy? Sắc mặt nàng đỏ ngầu, áy náy nói: “Thật xin lỗi, cũng là hai tỷ đệ ta quá mức sơ suất, tùy tiện một mình làm việc, bị người thừa dịp, đoạt lấy tích phân bài của hai tỷ đệ chúng ta.

Chúng ta chẳng những không có thể chiếu cố giúp các ngươi, ngược lại còn gây trở ngại, ta.....”

“Tỷ tỷ, tỷ đừng tự trách mình, cũng là lỗi của ta! Là ta quá sơ ý khinh thường, không cẩn thận trúng quỷ kế của Nhị Vân Mạn.” Vân Nhược Tiêu xấu hổ nói, “Các ngươi muốn trách thì trách ta đi, chớ có trách tỷ tỷ ta, tỷ tỷ ta nàng đã cố gắng hết sức. Chúng ta không nghĩ tới chính là, Nhị Vân Mạn và TamVân Mạn không biết lúc nào lại liên hợp với nhau, trước sau vây đánh chúng ta, chúng ta căn bản không có cơ hội chạy trốn.”

“Nói như vậy, bây giờ chúng ta chỉ có ba người có tích phân?” Vân Khê không có quá giật mình, cũng không có tức giận.

“Đúng như vậy.” Long Thiên Tuyệt nói.

“Việc đã đến nước này, trách cứ bất luận kẻ nào cũng không có tác dụng gì, chúng ta vẫn nên nhanh chạy tới lối vào, cùng các tổ khác tập hợp thôi.” Vân Mộ Phàm cố ý nói sang chuyện khác.

“Ừ, đi thôi!”

Vân Khê quay người dứt khoát, khiến cho hai người tỷ Ngũ Vân Mạn khẽ giật mình, chẳng lẽ nàng cũng không trách bọn họ một chút sao? Hiện tại bọn họ ngay cả điểm tích phân cũng không có, chẳng khác gì là cho nàng có điểm yếu, nàng không phải là nên tức giận sao?

“Vân Khê cô nương, nếu ngươi bất mãn với chúng ta, ngươi cũng có thể trách mắng chúng ta. Ngươi như vậy, ngược lại sẽ khiến cho trong lòng chúng ta rất không an lòng.” Ngũ Vân Mạn vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Dù sao chúng ta cũng nhất định sẽ thắng, tổn thất chút ít tích phân

tính là cái gì?” Vân Khê cười nhẹ một tiếng, hái tích phân bài bên hông, vứt cho nàng.

Ngũ Vân Mạn hơi sửng sờ, tiếp được tích phân bài nàng vứt tới, cúi đầu nhìn lại, thần sắc trên mặt nàng nhất thời vô cùng đặc sắc: “Tám, hơn tám trăm tích phân? Làm sao lại nhiều như vậy?”

“Cái gì hơn tám trăm tích phân? Tỷ, ngươi nhìn sai rồi sao? Tranh tài bảng Phong Vân lần trước, thành tích cao nhất cũng chỉ có hơn sáu trăm tích phân, tích phân của nàng làm sao có thể vượt qua?” Vân Nhược Tiêu vừa lẩm bẩm trong miệng, vừa sang đây nhìn xem, vừa nhìn lên, hai con ngươi của hắn đều muốn rơi ra ngoài, “Thật, thật sự là hơn tám trăm tích phân, tám trăm tám mươi phân!”

Hắn dùng ánh mắt gặp quỷ nhìn Vân Khê, trên dưới đánh giá: “Ngươi mau nói cho ta biết, ngươi rốt cuộc là làm sao làm được? Ngươi có phải diệt mấy tổ cao thủ, cướp đoạt tích phân bài trên người bọn hắn hay không? Nếu không làm sao có thể sẽ có nhiều như vậy?”

Từ trong tay Ngũ Vân Mạn thu hồi tích phân bài, Vân Khê không để ý đến âm thanh ma quỷ xuyên lỗ tai của người khác, một tay kéo Thiên Tuyệt, một tay kéo phụ thân, hướng địa điểm tập hợp đi đến.

“Khê Nhi, con thật là làm cho phụ thân thay đổi cách nhìn.”

“Khê Nhi chẳng qua chỉ lộ một chút thân thủ thôi, chân chính lợi hại, còn đang phía sau, đúng không?”

“Đó là đương nhiên! Ta là ai a? Ta xưng Nhị thiên hạ, ai dám xưng đệ nhất thiên hạ?”

Nghe tiếng ca ngợi, Vân Khê vui thích, bắt đầu đắc ý vểnh cái đuôi

lên, cũng chỉ có ở trước mặt những người thân cận nhất của mình, nàng mới có thể không có chút nào gánh nặng buông thả mình bộc lộ mặt chân thật nhất của mình.

“Uy, ngươi còn không có nói cho ta biết, ngươi đến tột cùng là làm sao làm được đây.” Vân Nhược Tiêu xa xa đuổi theo ở phía sau, đáng tiếc không người nào để ý tới.

Thời điểm người một tổ bọn họ tới địa điểm tập hợp, thời gian vừa vặn, tranh tài kết thúc.

Gần ba mươi mấy tổ cao thủ, đều tự mình quản lý, đánh giá lẫn nhau, và tính toán tổng tích phân các tổ khác.

Làm Vân Khê một tổ người đến, một ánh mắt lợi hại lập tức hướng trên người Vân Khê quét tới, nàng tổng tích phân bao nhiêu, xếp hạng bao nhiêu, cũng là mục tiêu bọn họ quan tâm nhất.

Vân Khê cố ý đem tích phân bài thay đổi phương hướng, không để cho mọi người nhìn thấy tích phân của nàng, nhìn vẻ mặt của mọi người vô cùng tò mò, nàng không nhịn được âm thầm cười trộm.

Trong đám người, có người dạo bước đi ra: “Vân Khê cô nương, đã lâu không gặp.”

Vân Khê thấy người, khẽ mừng rỡ: “Nguyên lai là Hạc sư huynh, sớm nghe nói huynh đã đến Nội tông, còn thay thế Thập Vân Mạn, tiền đồ của huynh không tệ lắm.”

Vân Trung Hạc cười khổ, chuyển đổi đề tài nói: “Tích phân của tổ các ngươi như thế nào, có hi vọng tiến vào ba vị trí đứng đầu không?” Ánh mắt của hắn không biết là vô tình hay cố ý hướng trên người tỷ đệ hai người Ngũ Vân Mạn liếc nhìn, kia ý tứ rất rõ ràng, một tổ của

bọn họ chỉ có ba người có tích phân, có thể cùng tổng tích phân của năm người của các tổ khác so sánh sao?

Hắn không hỏi thì tốt rồi, vừa hỏi, lập tức hai tỷ đệ Ngũ Vân Mạn nóng lên.

“Thập Vân Mạn, ngươi đừng giả bộ làm người tốt? Cướp đi tích phân bài của chúng ta, ngươi cũng có phần, bây giờ còn tới giả mù sa mưa, mèo khóc chuột, ta khinh thường ngươi!” Vân Nhược Tiêu hầm hừ nói.

Vân Trung Hạc nhướng mày, lộ ra lúng túng. Vân Khê nghe vậy, lập tức liên tưởng đến, Vân Trung Hạc hơn phân nửa là cùng Nhị Vân Mạn hoặc là TamVân Mạn một tổ, cho nên lúc Nhị Vân Mạn cùng TamVân Mạn liên thủ cướp đoạt tích phân bài của hai tỷ đệ, nên hắn cũng dính líu tới.

“Ta tin tưởng Hạc sư huynh, huynh ấy làm người quang minh lỗi lạc, cho dù thật sự đoạt tích phân bài của các ngươi, đó cũng là vì tranh tài.”

Lời của Vân Khê…, khiến cho Vân Trung Hạc vui mừng rất nhiều, khẽ cười nói: “Xấu hổ, thân bất do kỷ.”

“Cho dù không có hai khối tích phân bài kia, chúng ta cũng có thể thắng!” Vân Khê tự tin nói.

“Nga? Ngươi làm sao lại có tự tin như thế?” Vân Trung Hạc tò mò nhìn về phía tích phân bài bị che đi bên hông của nàng, “Ta lúc trước có nghe được hội nguyên lão tuyên bố, nói ngươi hiện tại đứng hàng thứ nhất, đúng không? Ngươi có bao nhiêu tích phân rồi?”

“Không nhiều lắm không nhiều lắm, cũng là so với những người khác

nhiều một chút chút.” Vân Khê khiêm tốn nói.

Những cao thủ khác vây xem nghe vậy, rối rít thở phào nhẹ nhõm, bọn họ một tổ này dù sao chỉ có ba người có tích phân, nhiều hơn nữa cũng không làm được gì, như vậy phần thắng của tổ bọn hắn liền lớn hơn nhiều lắm.

“Rốt cuộc là bao nhiêu tích phân? Thuận tiện để cho ta xem đi?” Vân Trung Hạc không tin lời giải thích của Vân Khê, bởi vì trong ấn tượng của hắn, Vân Khê cho tới bây giờ cũng không phải là người khiêm nhường gì, nàng đột nhiên khiêm nhường như vậy, có quỷ mới tin được!

“Được rồi, cho huynh xem!” Vân Khê rộng rãi đem tích phân bên hông vòng vo tới đây, vốn là mọi người cũng rất tò mò tổng tích của nàng, một mực hướng lên trên tích phân bài của nàng liếc nhìn một cái, hiện tại vừa liếc nhìn lên mặt của tích phân bài của nàng, mấy chữ bắt mắt kia liền thoáng cái nhảy vào trong mắt mọi người.

Chỉ một thoáng, thanh âm hút không khí không ngừng vang lên, tạo thành một mảnh.

Hiện trường nổ tung!

“Tám trăm tám mươi điểm?!”

“Tám trăm tám mươi..... điểm?!”

“Tám trăm..... Tám mươi..... điểm?!”

Đồng dạng một câu nói, bị vô số cao thủ, dùng ngữ điệu và tiết tấu không giống nhau nói lại, liên tiếp, cũng khó có thể dùng từ để biểu đạt nội tâm rung động của bọn họ giờ phút này.

“Cái gì? Tám trăm tám mươi điểm? Làm sao có thể?” Nhị Vân Mạn bước xa lao đến, đem tích phân bài trong tay Vân Khê cướp đoạt tới, cẩn thận lật xem. Vân Khê không có đi đoạt lại, bởi vì nàng biết, thời gian tranh tài đã hết, tất cả thành tích đã định, cho dù lúc này Nhị Vân Mạn cướp đoạt tích phân bài của nàng, thêm vào tích phân của nàng ta, cũng không dùng được.

Cẩn thận nhìn mấy lần, sau khi xác nhận không có lầm, Nhị Vân Mạn dùng ánh mắt quái dị đánh giá Vân Khê, đánh giá hồi lâu, rốt cục mới đem tích phân bài ném trả lại cho nàng, chỉ lạnh lùng để lại một câu: “Chúng ta sẽ gặp lại nhau ở trận chung kết!”

Vân Khê nhíu mày, coi như là hoàn lễ.

Trong lúc đám người đang xôn xao, từ truyền trận lối vào, đi ra hai người, hai người nà xuất hiện, khiến cho mấy người Vân Khê âm thầm kinh hãi.

Các nàng làm sao lại tới đây? Có phải là nhằm vào nàng mà đến hay không?

Một người trong đó mở miệng nói: “Chúng ta là đại biểu hội nguyên lão đến đây tuyên bố kết quả đấu vòng loại, biểu hiện mới vừa rồi của mọi người đều rất tốt, thế nhưng chỉ có ba tổ có tích phân xếp hạng phía trước mới có thể tiến vào trận chung kết. Sau đây, danh sách các thành viên của các tổ tiến vào trận chung kết do Vô Tâm nguyên lão tới tuyên bố.”

Nói chuyện chính là Vô Thương nguyên lão, nàng và Vô Tâm nguyên lão vội vã rời đi hội nguyên lão, chính là vì tự mình chạy tới nơi này.

Khiến cho đám người thủ hạ của hai người các nàng thủ hạ chính là

Nhị Vân Mạn và Tam Vân Mạn mừng rỡ không dứt, có hai vị nguyên lão trình diện, các nàng tựa như có người tâm phúc, lòng tin tăng lên gấp bội.

Vô Tâm nguyên lão đi lên trước một bước, mở ra một quyển sách nhỏ, thì thầm: “Ta hiện tại tuyên bố hai tổ có tích phân xếp thứ ba, theo thứ tự bọn họ là, Nhị Vân Mạn, Tứ Vân Mạn..... ; TamVân Mạn, Thập Vân Mạn.....”

Hiện trường một mảnh xôn xao, lại có hai tổ cũng liệt vào thứ ba, điều này chẳng lẽ không phải nói rõ, tiến vào trận chung kết tổng cộng có bốn tổ sao?

Nhị Vân Mạn cầm đầu một tổ và TamVân Mạn cầm đầu một tổ, có tổng tích phân vừa lúc giống nhau, như thế thật trùng hợp?

Hiện trường có rất nhiều cao thủ rối rít hướng tích phân bài của hai tổ cao thủ này nhìn qua, muốn cẩn thận chứng thực một phen, đột nhiên, tích phân bài trên người mọi người đều biến mất.

Cũng không thể nào chứng thực được nữa.

Hai người Nhị Vân Mạn và Tam Vân Mạn liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được đáy mắt kinh ngạc của đối phương, tựa hồ ngay cả các nàng cũng không thể tin được, tích phân của hai tổ bọn họ lại giống nhau như đúc.

Nhưng, phần lớn cao thủ cũng không có hoài nghi, bởi vì trong suy nghĩ của bọn họ, hai vị Vô Thương nguyên lão và Vô Tâm nguyên lão vẫn là rất công tâm, các nàng không thể nào làm trò lừa gạt trước mặt đông đảo các cao thủ. Hơn nữa, ai cũng biết hai người các nàng bất hòa với nhau, dưới tình hình này, các nàng làm sao có thể nhường nhịn của đối phương cùng người của mình đồng thời cũng

liệt vào thứ ba, tiến vào trận chung kết đây?

“Tiếp theo, là tổ xếp hạng thứ hai, bọn họ theo thứ tự là, Đệ Nhất Vân Mạn, Lục Vân Mạn, Bát Vân Mạn.....”

Sau khi nghe tuyên bố, ánh mắt của mọi người không có nhìn về phía tổ của Hư Vô công tử, ngược lại là đem ánh mắt nóng rực nhìn hướng về phía tổ của Vân Khê. Ngay cả Hư Vô công tử dẫn đầu một tổ, cũng chỉ là xếp hạng thứ hai, như vậy xếp hàng thứ nhất, cũng chỉ có có thể là tổ của Vân Khê.

Vô Tâm nguyên lão rất nhanh cho bọn họ đáp án khẳng định: “Tổ xếp hàng thứ nhất, thành viên của tổ theo thứ tự là, Vân Khê, Trúc trưởng lão, Long Thiên Tuyệt, Ngũ Vân Mạn, Tiêu trưởng lão..... Vân Khê, chúc mừng ngươi, tích phân của ngươi là cao nhất trong đám cao thủ, hơn nữa phá vỡ thành tích tích phân bài của cuộc bảng đấu vòng loại của bảng Phong Vân lần trước! Ngươi biểu hiện rất xuất sắc!”

Vân Khê nhìn về phía Vô Tâm nguyên lão, làm sao có thể tin tưởng nàng ta thật lòng khen ngợi, nhưng do lễ phép, nàng vẫn đáp lại: “Đa tạ Vô Tâm nguyên lão ngợi khen, ta sẽ không ngừng cố gắng!”

Vẻ ánh sáng lạnh xẹt qua đáy mắt của Vô Tâm nguyên lão rất nhanh, nàng từ ái cười cười: “Hiện tại các ngươi có tổng cộng bốn tổ đồng thời tiến vào trận chung kết, kế tiếp ta cùng Vô Thương nguyên lão sẽ dẫn dắt bốn tổ các ngươi tiến vào đến mộ tầng thứ tư, tiếp tục tiến hành tranh tài. Kế tiếp phương thức tranh tài sẽ có chút bất đồng, các ngươi không còn là lấy thân phận thành viên của tổ tới tham gia tranh tài, mà là lấy thân phận cá nhân tới tham gia tranh tài, tích phân bài giắt ở bên hông các ngươi cũng không dùng để ghi điểm nữa, mà là đại biểu mạng của các ngươi. Bài còn người còn, bài mất người mất, một khi tích phân bài của các ngươi bị hủy, các ngươi liền mất

đi tư cách tiếp tục tranh tài. Nói cách khác, tranh tài kế tiếp, mục tiêu của các ngươi, không chỉ là ở trong mộ sinh tồn, còn muốn hủy diệt tích phân bài trên người những người khác, ai có thể còn sống đến cuối cùng, người đó chính là người thắng! Tất cả mọi người nghe rõ ràng không?”

Trận chung kết thật tàn khốc!

Những cao thủ bị loại bỏ ngoài mất mác, đồng tình nhìn về phía còn dư lại bốn tổ cao thủ, có thể tưởng tượng, tranh tài kế tiếp sẽ càng thêm kịch liệt. Bọn họ đã ngửi được trong không khí mùi thuốc súng, đây là cuộc chiến liều chết.

Vân Khê quay đầu lại, nhìn về phía Long Thiên Tuyệt và Vân Mộ Phàm, nàng mơ hồ ngửi được mùi vị âm mưu.

Hai vị nguyên lão giữ lại các thủ hạ của mình chính là hai tổ kia, để cho bọn họ tiến vào trận chung kết, lúc sau hai người các nàng lại dẫn dắt đội, mục đích rất rõ ràng, chính là hướng nàng mà đến, các nàng muốn ngăn cản nàng đoạt giải quán quân, không để cho nàng có cơ hội trở thành Tông chủ Vân tộc .

Hèn hạ a!

“Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng! Nếu là nàng, ai cũng đoạt không được!” Long Thiên Tuyệt cho nàng ánh mắt an ủi.

“Phụ thân nhất định sẽ bảo vệ đến cuối cùng!” Vân Mộ Phàm ôn nhuận mà cười, đáy mắt lóng lánh ánh sáng kiên định.

Trận chung kết rốt cục bắt đầu, bốn tổ hai mươi người, dưới sự hướng dẫn của Vô Tâm nguyên lão và Vô Thương nguyên lão, đi tới lối vào của tầng thứ tư mộ.

Truyền trận mở ra, những cao thủ lục tục đi vào, đến phiên tổ của Vân Khê, Vô Thương nguyên lão đột nhiên kêu nàng lại: “Vân Khê, ta vẫn rất coi trọng ngươi, hi vọng ngươi không để cho ta thất vọng.”

Khích lệ nửa thật nửa giả .

Vân Khê nhàn nhạt trả lời: “Nguyên lão xin yên tâm, ta nhất định sẽ không để cho mọi người thất vọng.”

Vô Thương nguyên lão hiền lành mỉm cười, cho đến khi đưa mắt nhìn Vân Khê tiến vào truyền trận xong, ánh mắt nàng bén nhọn chợt lóe, dừng ở trên người Long Thiên Tuyệt: “Ngươi lưu lại, ta có lời nói đối với ngươi.”

Vân Mộ Phàm cùng hai tỷ đệ Ngũ Vân Mạn ba người đi ở phía sau Long Thiên Tuyệt, nghe vậy, kinh ngạc nhìn một chút Vô Thương nguyên lão, lại nhìn Long Thiên Tuyệt, không giải thích được Vô Thương nguyên lão đột nhiên giữ lại Long Thiên Tuyệt, đến tột cùng muốn làm gì.

Long Thiên Tuyệt biểu hiện được rất bình tĩnh, không nhanh không chậm: “Nhạc phụ đại nhân, các ngươi đi trước, ta sẽ đuổi theo. Ta nghĩ, Vô Thương nguyên lão chỉ là muốn khích lệ ta mấy câu thôi.”

“Thiên Tuyệt.....” Vân Mộ Phàm vốn định nói cái gì đó, nhưng thấy ánh mắt sáng quắc của Vô Thương nguyên lão quét nhìn tới đây, ông chỉ đành phải đem lời nói ở khóe miệng tạm thời nuốt xuống dưới, vỗ vỗ đầu vai của Long Thiên Tuyệt, “Cẩn thận một chút, ta cùng Khê Nhi đợi con ở truyền trận lối vào.”

Quyển 7 - Chương 13: Khí độ của nàng nhận được sự tán đồng

Vân Khê một người dẫn đầu rời đi truyền tống trận, tiến vào đến không gian tầng thứ ba, dõi mắt nhìn lại, khắp nơi đều là màu tím. Theo lý thuyết, màu tím chính là tốt đẹp, màu sắc lãng mạn, nhưng ở trong mắt Vân Khê, nơi này tràn đầy nguy cơ.

Ấn ký Nguyệt Nha ở trước ngực, đột nhiên đau nhói, Vân Khê cảm nhận được lực lượng thần bí này, cách nàng càng ngày càng gần.

Rốt cuộc sẽ là gì chứ? Nàng tràn ngập tò mò, rất muốn tìm tòi đến tột cùng. Vật thể có thể tỏa ra tia sáng thánh khiết như vậy, nhất định là bảo vật phi phàm?

Đợi một lát, mới nhìn thấy phụ thân cùng hai tỷ đệ Đệ Ngũ Vân Mạn từ truyền trận ra khỏi, nàng hướng phía sau ba người nhìn quanh chốc lát: “Thiên Tuyệt đâu?”

“Vô Thương nguyên lão giữ lại.” Vân Mộ Phàm nói.

Vân Khê trong lòng căng thẳng, cất bước định trở về truyền tống trận, Vân Mộ Phàm ngăn nàng: “Khê Nhi, con bình tĩnh một chút! Con phải rõ ràng, con bây giờ mới là cái gai khó nhổ nhất trong lòng của hai người Vô Tâm nguyên lão và Vô Thương nguyên lão, chỉ cần con vẫn tạo thành uy hiếp với các nàng, các nàng cũng không dám làm gì đối với Thiên Tuyệt. Một khi ngươi đụng độ với các nàng, rơi vào bẫy của các nàng, đến lúc đó Thiên Tuyệt thật sự khó có đường

sống.”

Vân Mộ Phàm thật ra thì lòng tựa như gương sáng, lúc này Vô Thương nguyên lão giữ lại Long Thiên Tuyệt, hiển nhiên là đối với hắn đã sinh ra hoài nghi, nàng làm sao có thể dễ dàng tha thứ một người lừa gạt nàng, từ dưới mí mắt của nàng chạy trốn?

Sau khi cùng Long Thiên Tuyệt nói lời từ biệt, hắn cũng đã hiểu rõ.

“Phụ thân, làm sao con có thể bỏ lại chàng không quan tâm chứ? Nếu như không có Thiên Tuyệt, ta đoạt được vị trí tông chủ, trở thành người đứng đầu của Vân tộc, thậm chí là đứng đầu thiên hạ, lại có ý nghĩa gì?”

“Khê Nhi, cho dù bây giờ con trở về, con cảm thấy có tác dụng sao? Con có tự tin có thể đồng thời chiến thắng hai vị nguyên lão, hơn nữa từ trong Nội Tông dễ dàng thoát thân sao?” Nhìn nữ nhi mất đi sự bình tĩnh trong ngày thường, Vân Mộ Phàm rất là đau lòng, nhưng lại phải nói cho nàng biết thực tế tàn khốc, “Con bây giờ nên tỉnh táo lại, cố gắng hết sức, hái được vòng nguyệt quế của bảng Phong Vân. Như thế, con mới có tư cách cùng các nàng đàm phán, Thiên Tuyệt mới càng thêm an toàn.”

Nhìn nữ nhi lâm vào trầm tư, Vân Mộ Phàm thả nhẹ thanh âm: “Hơn nữa, Thiên Tuyệt không phải kẻ đầu đường xó chợ, hắn có thể ứng phó được, con phải tin tưởng hắn.”

Vân Khê nhắm lại hai mắt, trầm tư chốc lát, không thể không thừa nhận, phụ thân phân tích đúng, nàng chỉ có càng ngày càng mạnh, khiến cho hội nguyên lão cảm thấy nàng là mối nguy cơ, nàng mới có càng nhiều tư cách cùng các nàng nói chuyện với nhau. Cho nên, từ khắc đó bắt đầu, nàng so với bất luận kẻ nào đều phải biểu hiện xuất chúng hơn, so với thời khắc phía trước, càng phải biểu hiện nổi trội

hơn. Nàng muốn cho hội nguyên lão hội bởi vì sự tồn tại của nàng mà không an lòng, bởi vì nàng ưu tú mà trong lòng run sợ!

“Đợi thêm chốc lát nữa, nếu như..... Nếu như Thiên tuyệt không đến, chúng ta tiếp tục tranh tài.” Thời điểm khi nàng mở mắt ra lần nữa, trong đôi mắt của nàng xẹt qua thần thái sáng rỡ, đó là lực lượng kiên định .

Thời gian chậm chạp đi qua, trong lòng Vân Khê cũng đi theo trầm xuống.

Thân ảnh của Long Thiên Tuyệt thủy chung không có xuất hiện.

“Bắt đầu từ bây giờ, trận chung kết giữa các ngươi cũng chính thức bắt đầu. Các ngươi có thể lựa chọn dừng lại ở tầng thứ tư, cũng có thể tiếp tục đi thông tầng thứ năm, nhưng tuyệt đối không thể rời đi hai tầng này, nếu không chính là tự động buông tha tranh tài. Trong quá trình tranh tài, người nào bị hủy tích phân bài, người đó sẽ bị tự động xóa tên trong danh sách trận chung kết, cuối cùng còn dư lại mười người, căn cứ theo thứ tự bọn họ bị xoá tên, đạt được danh hiệu Vân Mạn tương ứng. Ở trên tích phân bài của các ngươi, có cho thấy số người còn lại của trận chung kết, cùng với số lượng các ngươi hủy diệt tích phân bài của người khác, một người kiên trì đến cuối cùng, vô cùng có khả năng trở thành Tân Tông chủ của Vân tộc!”

Tuyên bố quy tắc tranh tài, là Vô Tâm nguyên lão, Vô Thương nguyên lão không cùng tiến vào không gian tầng thứ tư. Sau khi tuyên bố xong, Vô Tâm nguyên lão nhìn Vân Khê một cái có thâm ý khác, cười đến bí hiểm: “Hiện tại, trận chung kết bắt đầu ——”

Chỉ một thoáng, đám người tụ tập ầm ầm mà tản ra.

Cho tới bây giờ, không còn là chiến đấu giữa tổ cùng tổ, mà là chiến đấu giữa người với người, cho nên cho dù là cao thủ cùng tổ, bọn họ cũng không dám tín nhiệm đối phương.

Mỗi người đều cảnh giác mọi người chung quanh, bao gồm đồng đội của mình, sợ đối phương đột nhiên đánh lén.

Có một số người tương đối thông minh, sau khi nghe Vô Tâm nguyên lão tuyên bố xong, liền lập tức bay khỏi tại chỗ, hướng những địa phương khác của không gian tầng thứ tư mà chạy. Bởi vì quy tắc trận chung kết, chính là ai có thể kiên trì đến cuối cùng, người đó chính là người thắng. Cách làm tương đối lười biếng, chính là trước đi núp, không để cho bất luận kẻ nào phát hiện ra hắn, đợi đến thời điểm những người khác giao chiến không sai biệt lắm, hắn trở ra, đến lúc đó chính là dĩ dật đãi lao*(dùng khỏe ứng mệt)*.

Sự thật chứng minh, người thông minh vẫn là chiếm đa số, đi lần này, liền đi hơn phân nửa, hiện trường còn dư lại chín người.

Chín người đó, bao gồm tổ bốn người của Vân Khê, còn lại năm người, vừa vặn chính là một tổ năm người của Hư Vô công tử.

Người của hai tổ, giằng co lẫn nhau, lẫn nhau không buông lỏng, nhưng cũng không có ý tứ rút khỏi.

Vân Khê nhìn Hư Vô công tử, mở miệng trước nói: “Ngươi không phải là muốn cùng người bày trận pháp tỷ thí sao? Hiện tại chàng tạm thời chưa cùng ta ở chung một chỗ, nhưng ta tin tưởng, chờ đến thời điểm cuối cùng chỉ còn lại có hai người ta và ngươi, hắn sẽ xuất hiện.”

“Cho nên, ý của ngươi là, muốn ta hợp tác với ngươi, trước diệt những người khác?” Vân Trung Ảnh ôm kiếm, nhíu mày.

“Có thể hiểu như vậy, ta hy vọng có thể tốc chiến tốc thắng!” Vân Khê tự tin nói.

Vân Trung Ảnh bộ dạng phục tùng, suy tư chốc lát, giương mi nói: “Cho ta nhìn thấy càng nhiều thực lực của ngươi, dùng thực lực của ngươi để nói với ta!”

Vân Khê đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn vào đáy mắt hắn, nàng bỗng nhiên có loại cảm giác rất kỳ quái, nói không rõ nói không rõ.

“Đi!” Không nói hai lời, Vân Khê phi thân đuổi theo hướng một phần cao thủ thoát đi.

Ở phía sau nàng, Hư Vô công tử thoải mái mà đi theo, ngay sau đó chính là thành viên của hai tổ bọn họ.

Một cuộc săn thú cùng bị săn thú rốt cục bắt đầu.....

Trừ Long Thiên Tuyệt ra, cao thủ tham gia trận chung kết, tổng cộng là mười chín người. Nhìn tổng số người trên tích phân bài giảm dần, lòng của mỗi người đều căng thẳng, bởi vì không biết lúc nào liền đến phiên mình.

Vân Khê cùng Hư Vô công tử một đường, quan hệ trở nên rất vi diệu, nhìn như quan hệ hợp tác, nhưng bọn họ chưa bao giờ trợ giúp đối phương, nhìn như đối lập, bọn họ cũng sẽ không ở thời điểm đối phương giao chiến, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

Con số trên mặt tích phân bài bên hông của Vân Khê, đang không ngừng tăng lên, đại biểu nàng tiêu hủy tích phân bài của đối thủ càng ngày càng nhiều.

Hư Vô công tử vẫn không có xuất thủ, đứng ở một bên quan sát biểu hiện của Vân Khê .

Những cao thủ khác, một khi thấy hai người bọn họ xuất hiện, rối rít chạy trối chết, bởi vì căn bản không có thực lực cùng hai người này đồng thời đối chiến.

Hội nguyên lão.

Vô Thương nguyên lão một lần nữa trở lại trước Ngọc bích, khoanh tay trước ngực ngồi yên ổn một chỗ, nhìn đếm số người trên Ngọc bích càng ngày càng ít, nàng khí định thần nhàn. Bởi vì, nàng đã nắm trong tay tất cả.

“Vân Khê, bản thân ta muốn nhìn, ngươi đến tột cùng có thể đi bao xa?”

Một vị nguyên lão ngồi ở nàng bên cạnh, trong lúc vô tình nghe được lời của nàng, mượn cơ hội vuốt mông ngựa: “Vân Khê này quá ngoài dự đoán của mọi người! Ta ban đầu còn tưởng rằng nàng là may mắn, hoặc là bởi vì những người khác đang giúp nàng, nàng mới có thể xuôi gió xuôi nước, một kích đoạt được nhiều tích phân như vậy. Hiện tại đến trận chung kết, nàng vẫn là một đường xa xa vượt lên đầu, đánh bại nhiều cao thủ Nội Tông như vậy. Tiềm lực của nàng đúng là không có giới hạn a..... Vô Thương nguyên lão, ánh mắt của ngài thật là xuất chúng, đã sớm nhìn thấu thực lực của Vân Khê, cho nên chủ động hướng hội nguyên lão đề cử người này, sự thật chứng minh, ánh mắt của ngài là phi thường độc đáo, có lẽ Tân Tông chủ của Vân tộc chính là nàng rồi!”

Người này một lòng muốn lấy lòng Vô Thương nguyên lão, thế nhưng nàng lại vỗ lên trên vó ngựa của Vô Thương nguyên lão.

Vô Thương nguyên lão mặt đen lên, cười lạnh: “Đúng vậy a, ánh mắt của ta thật là không tệ!” Nàng ban đầu đề cử Vân Khê, nhưng thật ra là có mấy tầng thâm ý, thứ nhất là muốn mượn Vân Khê tới áp chế thế lực của Vô Tâm nguyên lão, thứ hai..... Nàng lần nữa cười lạnh, cho dù ngươi thông minh xảo quyệt như thế nào, cũng đừng mơ tưởng chạy thoát khỏi lòng bàn tay của nàng!

Thời gian một chút xíu đi qua, số người trên tích phân bài vẫn còn dư lại tám người, trong đó Vân Khê và Hư Vô công tử một phe, trừ hai người bọn họ ra, chỉ còn lại có Vân Mộ Phàm và Lục Vân Mạn, những người khác ở trên đường gặp phải những cao thủ khác đánh lén, bất hạnh bị xoá tên. Trừ bốn người bọn họ ra, còn lại bốn người đến tột cùng là ai, bọn họ đều suy đoán, bởi vì càng đến cuối cùng, tất cả mọi người càng không dám tùy tiện lộ diện.

Xung quanh im ắng, không khí có chút quỷ dị.

Không gian tầng thứ tư, nơi nơi cũng là màu tím, từ lối vào đi tới, dọc theo đường đi trừ cao thủ tham gia trận chung kết, trên căn bản không có gặp phải Thiên Ma cùng phi thú. Nơi này tựa hồ không giống như trong truyền thuyết thần bí đáng sợ như vậy.....

Nếu quả thật là như vậy, vậy tại sao sẽ có nhiều người cố ý ma hóa nó như vậy đây?

“Quá an tĩnh, ta có dự cảm xấu.” Vân Mộ Phàm dẫn đầu nói.

“Thời điểm ta tham gia bảng Phong Vân, các nguyên lão chỉ cần chúng ta phía tranh tài ở không gian tầng thứ ba, ta một mình một người lặng lẽ đi vào tầng thứ tư, ngay lúc đó tầng thứ tư có rất nhiều Thiên Ma, mấy Thiên Ma này thực lực so với Thiên Ma ba tầng trước mạnh hơn nhiều. Tích phân của ta có thể vượt lên dẫn đầu, trong đó có bộ phận vẫn là ở tại tầng này đạt được, thế nhưng lần này, nơi

này tựa hồ quá yên tĩnh, rất không tầm thường.....” Vẻ mặt Vân Trung Ảnh nhìn như lạnh nhạt, thực chất dấu diếm gợn sóng.

Vân Khê mí mắt đột nhiên nhảy lên, tần số cực nhanh, lúc này, thanh âm Vân Huyên, ở bên tai nàng vang lên: “Không tốt! Tầng mộ này Thiên Ma bạo động rồi!”

Thiên Ma..... Bạo động?

Nghe thấy bốn chữ này, Vân Khê trong lòng chợt lạnh, này ý nghĩa là như thế nào?

“Nhanh lên một chút nghĩ biện pháp rời đi không gian của tầng này!” Vân Huyên thúc giục.

“Rời đi? Làm sao rời đi?” Một khi trở về tầng thứ ba, có ý nghĩa nàng bị loại bỏ, ở lại tầng thứ tư, rất có thể gặp tai họa Thiên Ma bạo động, con đường duy nhất, chính là đi tầng thứ năm!

“Đi đến không gian tầng thứ năm!” Vân Huyên trả lời nàng, “Ở trong bí sử của Vân tộc có ghi lại, ta đã từng gặp một thứ có liên quan đến tin đồn của chư thần mộ, cái gọi là chư thần, thật ra thì cũng không phải chân chính là thiên thượng chư thần, mà là nơi các vị tiền bối của thượng cổ linh huyết tộc ngã xuống. Nói cách khác, nơi mai táng này, cũng là di hài của các tiền bối thuộc về thượng cổ linh huyết tộc, thượng cổ linh huyết tộc lo lắng ngoại nhân khinh nhờn linh hồn của các vị tổ tiên bọn họ, cho nên liền lập ra truyền thuyết có liên quan chư thần mộ, nói là Thiên Thượng chư thần rơi xuống, đều mai táng ở nơi này. Người nào nếu không cẩn thận xúc phạm linh hồn của bọn họ, người đó sẽ bị trời trách phạt..... Nhưng trên thực tế, căn bản không phải như vậy.”

“Ngươi nói những thứ này, với chuyện đi tầng thứ năm có quan hệ

gì?” Vân Khê cau mày, lúc này thời gian cấp bách, nàng phải lập tức quyết định mới được, không có thời gian nghe nàng cặn kẽ miêu tả.

Vân Huyên không nhanh không chậm nói: “Ngươi đừng vội, nghe ta từ từ nói.”

Dưới chân mặt đất kịch liệt chấn động, Vân Khê nghe được xung quanh tiếng vang ù ù tiến tới gần nàng, nàng nơi nào còn có thể tiếp tục nghe những lời nói vô ích của nàng? Vội vàng kéo cha của mình: “Phụ thân, Thiên Ma bạo động rồi, chúng ta đi mau!”

Vân Mộ Phàm còn không có kịp phản ứng, Vân Khê đã lôi kéo ông, hướng nơi nàng có thể cảm ứng được phương hướng chạy gấp đi.

“Thiên Ma bạo động?” Lục Vân Mạn còn đang kinh ngạc, sau đó liền thấy Hư Vô công tử phi thân một cái, hướng về phía hai cha con Vân Khê rời đi đuổi theo, nàng nhìn thấy Hư Vô công tử cũng đi, vội vàng đi theo, đi theo Hư Vô công tử, chỉ đúng không sai.

Bốn người chạy ra một đoạn đường, bọn họ rốt cục thấy được cái gì gọi là Thiên Ma bạo động.....

Khói dầy đặc cuồn cuộn, ùn ùn kéo đến.

Ở phía sau làn khói dầy đặc, không phải là gì khác, là vô cùng vô tận Thiên Ma, không có bất kỳ khe hở hướng bọn họ chạy như điên mà đến.

Những cao thủ kia vốn là yên lành ẩn núp ở trong rừng rậm, cũng giấu không được nữa rồi, rối rít chạy trốn đi ra ngoài.

“Có cần phải chơi lớn như vậy hay không? Chẳng qua là tranh tài mà thôi, ta không muốn chết ở chỗ này!”

“Nơi nào đến nhiều Thiên Ma như vậy? Mới vừa rồi không phải là gió êm sóng lặng, cũng không có chuyện gì sao?”

“Nguyên lão đâu? Các nguyên lão ở nơi nào?”

“.....”

Đối mặt với biến hóa đột nhiên xuất hiện, tất cả mọi người đều rối loạn.

“Mọi người mau theo ta tới!” Lúc này, Vân Khê đã chẳng quan tâm địch ta rồi, nàng không thể để cho nhiều tinh anh của Vân tộc như vậy táng thân ở chỗ này.

“Thủy Quy tiền bối, nhờ ngài rồi!”

“Hãy nhìn ta, nhìn lực chiến quần ma của lão nhân gia ta như thế nào!”

Phanh!

Trên bầu trời, một con rùa khổng lồ từ trên trời giáng xuống, dám ở trong bầy Thiên Ma đạp ra một đường. Thủy Quy cự thú đắc ý ngẩng lên đỉnh đầu, ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, chỉ tiếc, còn không có cười được ba tiếng, bầu trời trên đỉnh đầu của nó, một con tiếp theo một con Thiên Ma liền bao vây tới đây, đem thân thể cao lớn của nó bao phủ trong đó.

“Ghê tởm! Dám thải lên đầu lão nhân gia, quá không có lễ phép rồi!” Thủy Quy cự thú nổi đóa rồi, nổi giận gầm lên một tiếng, hoàn toàn bộc phát, ánh sáng màu trắng từ trong cơ thể của nó nổ bắn ra, đem đám Thiên Ma đang đấu đá ở trên người nó bắn ra ngoài.

Lúc này chẳng qua là mới bắt đầu, nó làm động tác chạy lấy đà một cái, hưu một tiếng, như mũi tên rời cung, nhảy đánh dựng lên, rầm rầm rầm phanh, Thủy Quy cự thú cường thế đụng nhau tới, đụng ngã như một khối domino, đem Thiên Ma ngăn trở ở trước mặt nó từng cái đụng ngã lăn.

Lần này, là thật sự tạo ra một con đường rộng thênh thang.

Vân Khê nhìn thấy cơ hội đã đến, vội vàng triệu hồi ra Huyền Dực, tung mình ngồi ở trên lưng của nó, mang theo phụ thân ở phía sau, nàng liền hướng mấy vị cao thủ còn lại hô lớn: “Còn thất thần cái gì? Còn không mau đi lên?”

Dưới tình huống bình thường, nàng là sẽ không cho phép những người khác ngồi lên Huyền Dực của nàng, nhưng hôm nay ngoại lệ, không phải là nàng cố ý muốn thu mua lòng người, mà là vì thay Vân tộc giữ được tinh anh.

Trong những cao thủ này, trừ Hư Vô công tử và Lục Vân Mạn, còn lại bốn người, theo thứ tự là Nhị Vân Mạn, Tam Vân Mạn, Tứ Vân Mạn và Thập Vân Mạn, còn dư lại những người này, trên căn bản cũng là người trên bảng Phong Vân, cao thủ tinh anh trong đám cao thủ Nội Tông trăm tuổi trở xuống, mặc dù cả đám đều kiệt ngao bất tuân, có địa vị cùng lập trường theo đuổi riêng của mình, nhưng là, Vân Khê tin tưởng, một khi Vân tộc gặp phải đại địch, những người này tuyệt đối sẽ đứng ở cùng một cái chiến tuyến, nhất trí đối địch.

Nghe thấy Vân Khê muốn mời, Nhị Vân Mạn, Tam Vân Mạn và Tứ Vân Mạn rõ ràng không tin nàng, cho là nàng nhất định có quỷ kế, nói không chừng chính là nghĩ thừa dịp loạn tiêu hủy tích phân bài trên người các nàng, cho nên bọn họ cũng không có bất kỳ hành động đáp lại, thì ngược lại Thập Vân Mạn Vân Trung Hạc, hắn không có

chần chờ, tung mình liền nhảy lên lưng Huyền Dực, cùng hai cha con Vân Khê đồng hành.

“Các ngươi còn do dự cái gì? Không đi nữa, tất cả mọi người đi không được!” Vân Mộ Phàm thúc giục.

Vân Khê cau mày, cười lạnh: “Các ngươi đang sợ cái gì? Sợ ta ám toán các ngươi? Các ngươi ngay cả điểm can đảm này cũng không có?”

“Vân Khê, ngươi đừng vội dùng phép khích tướng gạt chúng ta, chúng ta sẽ không rút lui!” Nhị Vân Mạn tức giận nói.

“Không có ngươi, chúng ta làm theo có thể vượt qua!” Tam Vân Mạn nói.

Lúc này, Thiên Ma bị Thủy con rùa cự thú đụng nhau mở ra lần nữa tụ lại tới đây, nhìn thấy con đường chạy trốn trước mắt sẽ bị đóng một lần nữa, Vân Khê nếu như đi lúc này, hoàn toàn có có thể chạy thoát, nhưng là.....

Nàng quay đầu lại, nhìn sâu một cái những cao thủ khác, trong miệng kiên quyết phun ra một chữ: “Giết!”

Nàng bỏ qua, bỏ qua cơ hội một mình chạy thoát.

Nàng không nghĩ tới chính là, quyết định này của nàng, thay đổi cách nhìn của mọi người tại chỗ đối với nàng, nhận được sự tôn trọng của mọi người!

Nhị Vân Mạn, Tam Vân Mạn và Tứ Vân Mạn đều cho là nàng nhân cơ hội này thoát đi, bởi vì nàng có Thủy Quy cự thú vì nàng mở đường, có thần Long giúp nàng bay lên trời cao, nàng hoàn toàn

không có lý do gì lưu lại, theo bọn họ chịu chết. Nhưng là, nàng lưu lại.....

Thậm chí ngay cả Hư Vô công tử và Lục Vân Mạn đều cho rằng nàng có mang theo phụ thân của nàng và Thập Vân Mạn một mình chạy trốn đi, bởi vì …cứ như vậy, nàng thắng định rồi. Song, bọn họ đều nghĩ sai.....

Vân Mộ Phàm tự hào nhìn nữ nhi, một quyết định tuyệt đối không đơn giản, khiến cho hắn thấy được nữ nhi trưởng thành. Nàng đã không còn là nữ nhân chỉ lo mình, không để ý người khác, không để ý đại cục, trên người của nàng đã hoàn toàn có đủ khí độ của người đứng đầu một tộc.

Chỉ có Thập Vân Mạn, hắn thuần túy là lấy góc độ bằng hữu tới tin tưởng Vân Khê.

Ùn ùn kéo đến, bốn phương tám hướng, toàn bộ cũng là bóng dáng Thiên Ma .

Vân Khê thấy chỗ dung thân của mấy tên cao thủ từ từ thu nhỏ lại, bọn họ mất đi cơ hội chạy trốn tốt nhất.

Tất cả cao thủ đều gia nhập chiến đấu, giờ này khắc này, chỉ có đem hết toàn lực chém giết.

Giết vô số Thiên Ma, chém vô tận Thiên Ma!

Tuyệt vọng, tuyệt vọng, vẫn là tuyệt vọng.....

Phần lớn dưới đáy lòng mọi người đều sinh ra tuyệt vọng, ở nơi này bọn họ ở trước mặt vài cái Thiên Ma, bọn họ trở nên nhỏ bé như thế.

“Tất cả mọi người không nên sợ, tập hợp về phía ta!” Vân Khê thanh âm, truyền tới trong tai mỗi người, giờ này khắc này, lời của nàng lại không có bất kỳ điều gì không đáng tin tưởng, tất cả mọi người tự động lựa chọn tin tưởng nàng, hướng bên cạnh nàng tới gần.

“Phong Ấn thuật!”15

Quyển 7 - Chương 14: Vân Khê uy vũ, thánh khí nhận chủ!

Ánh sáng màu trắng từ trên người Vân Khê bộc phát, hiện lên hình dáng quả cầu, khuếch tán ra.

Thời gian, không gian, đều ở đây trong một khắc dừng lại....

Tất cả những cao thủ giống như bị định trụ, không cách nào nhúc nhích, song, suy nghĩ của bọn hắn không có ngừng trệ. Bọn họ rõ ràng nhìn thấy mọi chuyện phát sinh hết thảy, lòng tràn đầy bất khả tư nghị.

Phong Ấn thuật, Phong Ấn thuật trong truyền thuyết !

Bọn họ rốt cục may mắn chứng kiến, chẳng qua là, đại giới này.....

Trong không gian dừng lại, chỉ có Vân Khê một người không có bị thời gian cùng không gian phong ấn, nàng một tay bắt lấy một người, đưa bọn họ lục tục ném lên phía sau lưng Huyền Dực. Nếu bọn họ không chịu chủ động cùng nàng đi, nàng cũng chỉ có thể dùng biện pháp mạnh.

Thời gian không bao lâu, tất cả cao thủ cũng bị nàng kéo lên phía sau lưng Huyền Dực, kèm theo một tiếng rồng ngâm, một người một con rồng chạy ra khỏi phong ấn, trên lưng Thần Long còn chở đi những bảy vị cao thủ khác.

Khi rời xa phong ấn, những cao thủ rối rít khôi phục bình thường, mọi người vẫn còn chưa hết kinh hoàng, ánh mắt nhìn về phía Vân Khê biến đổi lần nữa. Nếu nàng dùng Phong Ấn thuật đối phó với bọn họ, bọn họ làm gì có phần thắng? Điều khiến cho bọn họ ngoài ý muốn chính là, mới vừa rồi thời điểm khi bọn họ bị phong ấn, nàng không có lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, tiêu hủy tích phân bài trên người bọn họ, ngược lại mang theo bọn họ thoát đi sự công kích của Thiên Ma. Nàng rốt cuộc suy nghĩ cái gì?

“Vân Khê, ngươi tại sao muốn cứu chúng ta? Nếu như chúng ta đều chết hết, ngươi không phải có thể thuận lợi đoạt được đệ nhất danh? Tại sao còn muốn cứu chúng ta?” Nhị Vân Mạn không thể nào hiểu được.

Vân Khê không quay đầu lại, đứng nhích tới gần vị trí của Thần Long, nói: “Lý do rất đơn giản! Bởi vì trên người chúng ta đều chảy cùng dòng máu..... Nấu đậu bằng cành đậu, Đốt nhau sao mà gấp?*”

* *Hai câu đầu và cuối của bài thơ Anh em của Tào Thực (đầu đề do Tào Phi, anh trai của Tào Thực, đặt). Tào Phi và Tào Thực là con trai của Tào Tháo. Tào Thực (192 – 232) là một nhà thơ nổi bật thời Kiến An.*

Bài thơ này được viết khi Tào Thực bị chính anh trai của mình là Tào Phi chèn ép.

Nấy đậu bằng cành đậu,

Đậu ở trong nồi khóc,

Rằng cùng một gốc sinh,

Đốt nhau sao mà gấp?

Ý chỉ: cốt nhục thân thiết nhưng lại đấu đá, sống chết với nhau, thật đau lòng.

Một câu nói, khiến cho các cao thủ đang thắc mắc phải yên lặng.

Đúng vậy, trên người của bọn họ đều chảy cùng một dòng máu, là huyết mạch của Vân tộc. Ra khỏi Vân tộc, bọn họ chính là chiến hữu thân mật nhất.

Nấu đậu bằng cành đậu, Đốt nhau sao mà gấp?

Giờ khắc này, đáy lòng của mỗi người đều nhấc lên gợn sóng nho nhỏ.

Nhị Vân Mạn cùng Tam Vân Mạn liếc nhau một cái, trong đầu đồng thời xẹt qua một vài hình ảnh giống nhau, không lâu trước kia, các nàng đã từng là hai đứa nhỏ vô tư, không có gì giấu nhau, từng cùng nhau kề vai chiến đấu, cùng sinh cùng tử..... Rốt cuộc là khi nào thì các nàng bắt đầu đối chọi gay gắt, ngươi lừa ta gạt, không đội trời chung?

“Lão Tam, thật ra thì..... Năm đó ta với trượng phu của ngươi không có phát sinh bất kỳ quan hệ gì, ta là vì tức giận với ngươi, cho nên mới cố ý nói như vậy.” Nhị Vân Mạn xin lỗi nói.

Tam Vân Mạn khẽ kinh ngạc, chợt thoải mái cười một tiếng: “Ta biết! Ta và hắn sở dĩ tách ra, cũng không phải bởi vì ngươi, là hắn chán ghét Vân tộc tranh đấu, cho nên mới vứt bỏ ta mà đi. Ta chưa từng trách ngươi, chẳng qua là trong lòng ủy khuất, không chỗ phát tiết, cho nên mới đem tức giận đến trên người của ngươi.”

Nhị Vân Mạn lộ ra kinh ngạc, hai người liếc mắt nhìn nhau, đáy mắt

đều hiện lên một tầng sương mù, ăn ý nở nụ cười.

“Đã từng vượt qua biển cả không sợ gì sông nước, không phải là mây thì cũng là núi.” Vân Khê nghe cuộc nói chuyện giữa hai người, không nhịn được chua xót đọc lên.

Nhị Vân Mạn cùng Tam Vân Mạn hai người đồng thời sợ run cả người.

“Làm ơn, đừng ra vẻ già dặn kinh nghiệm như vậy có được hay không? Bà cụ non!” Nhị Vân Mạn ánh mắt khinh bỉ, thế nhưng đáy mắt lại hàm chứa nồng đậm nụ cười.

“Chúng ta đều già rồi, đến cái tuổi này của chúng ta, còn có cái gì có thể tranh? Tranh giành, có ý nghĩa gì?” Tam Vân Mạn thở dài một tiếng, đột nhiên cúi đầu, tháo xuống tích phân bài bên hông mình, giữ ở lòng bàn tay. Năm ngón tay nhẹ nhàng cầm lên.....

“Ngươi đây là định làm cái gì?” Nhị Vân Mạn cả kinh, muốn ngăn cản nàng.

Tam Vân Mạn né tránh, chỉ nghe “rắc” một tiếng, tích phân bài trong tay nàng vỡ thành mấy mảnh. Nàng thở phào nhẹ nhõm một tiếng thật dài, thoải mái cười nói: “Kể từ sau khi được gọi là Tam Vân Mạn, cuộc sống của ta cũng chưa có một ngày thật sự vui vẻ, người xếp hạng sau không phục ta, muốn vượt xa ta, ta cũng không phục khi xếp trước ta còn có Đệ nhất Vân Mạn và Nhị Vân Mạn, cuộc sống như vậy, thật không phải là cuộc sống mà ta muốn..... lúc ta còn trẻ, ta có một mơ ước, hi vọng có một ngày, có thể cùng người mình yêu mến du lịch thiên hạ, mỗi ngày trôi qua đều không buồn không lo. Ta nghĩ, có lẽ là lúc, ta rời đi Vân tộc, đi tìm hắn. Hi vọng, bây giờ, còn không coi là quá trễ.....”

“Ngươi thật muốn rời đi Vân tộc, đi tìm hắn? Vô Thương nguyên lão có thể đồng ý không?” Nhị Vân Mạn đối với quyết tâm của nàng rất khiếp sợ.

Ánh mắt của Tam Vân Mạn lóe lên kiên định: “Ta đã quyết định, không ai có thể ngăn cản ta nữa!” Không biết nghĩ tới điều gì, nàng ngửng đầu lên, nói với Vân Khê: “Vân Khê, ngươi phải cẩn thận Vô Thương nguyên lão, nàng ngoài mặt thoạt nhìn cùng Vô Tâm nguyên lão thủy hỏa bất dung, nhưng kỳ thật hai người các nàng đều vẫn cùng Tông chủ tiền nhiệm âm thầm duy trì liên lạc mật thiết. Tông chủ tiền nhiệm tựa hồ nắm giữ một chút nhược điểm của hai vị nguyên lão, cho nên hai vị nguyên lão phải nghe theo mệnh lệnh của nàng mà làm việc, có nhiều lần, ta đều gặp các nàng vụng trộm gặp mặt, không biết đang mưu tính cái gì. Ngươi tốt nhất cẩn thận một chút, Tông chủ tiền nhiệm có địch ý rất sâu đối với ngươi, ngươi nếu như muốn trở thành tân nhậm Tông chủ, trước hết nhất định phải nghĩ biện pháp vượt qua ba người này.”

“Đa tạ lời nhắc nhở của ngươi, ta sẽ lưu ý!” Vân Khê nói.

“Lão Tam, xem ra ngươi là thật sự không đếm xỉa đến bất cứ điều gì.” Nhị Vân Mạn thở dài một tiếng, đột nhiên cũng gỡ tích phân bài bên hông của mình xuống, lên tiếng cười nói, “Nếu đối thủ lớn nhất của ta đều bỏ qua, ta một người ở lại còn có ý nghĩa gì? Ta cảm thấy hứng thú nhất, vẫn là mỹ nam, ta muốn lúc sinh thời, có đủ loại mỹ nam, về phần vị trí Tông chủ..... Quá cực khổ quá vất vả rồi, một chút cũng không thích hợp với ta, ai muốn làm thì làm đi!”

Nàng ra sức phủi, đem tích phân bài cầm trong tay ném ra ngoài, thời điểm tích phân bài bay đến giữa không trung, tự động hành nổ tung, một mảnh bụi bậm bay lên, hóa thành hư ảo.

“Đã từng vượt qua biển cả không sợ gì sông nước, không phải là

mây thì cũng là núi.”

“Đã từng vượt qua biển cả không sợ gì sông nước, không phải là mây thì cũng là núi.”

Hết sức ăn ý, Nhị Vân Mạn và Tam Vân Mạn đồng thời cao giọng đọc, đọc xong, hai người nhìn nhau, cất tiếng cười to, tiếng cười sảng khoái, xa xa vọng lại, xua tan đen tối.

“Các ngươi không phải nói lời của ta, rất già dặn, rất chua sao?” Vân Khê tức giận trợn mắt.

“Đúng là rất già dặn rất chua.....”

“Nhưng là, rất thích hợp với chúng ta!”

Không hổ là hai bằng hữu lớn lên cùng nhau, ăn ý mười phần.

Mấy vị cao thủ còn lại kinh ngạc đến ngây người, không kịp hoàn hồn. Trong đám bọn họ, hai người có lòng háo thắng mạnh nhất, tính tình dữ dằn nhất, không phải Nhị Vân Mạn và Tam Vân Mạn thì còn ai vào đây, hai người các nàng lại chủ động hủy đi tích phân bài của mình, bỏ qua tranh tài, như vậy bọn họ đây? Bọn họ còn cần tiếp tục tranh tài sao?

Tinh thần, thoáng cái xuống thấp.

Hư Vô công tử vẫn đưa lưng về phía mọi người như cũ, đứng ở vị trí đuôi rồng, cúi đầu mắt nhìn quang cảnh dưới mặt đất, tim của hắn chấn động thật lâu.

Ở dưới chân của bọn họ, có vô số thiên ma bị định trụ thân, vẫn duy trì động tác trước đó hoặc chạy nhanh, hoặc vồ mồi..... Đây cũng là

Phong Ấn thuật trong truyền thuyết?

Hắn vẫn cho là, thực lực của mình, trong đám cao thủ trăm tuổi trở xuống, là có một không hai, không thể soi mói, không thể nào có người vượt xa hắn. Song.....

“Nghe, có động tĩnh? Chẳng lẽ lại là Thiên Ma bạo động?” Đột nhiên có người hô lên.

Ở trong tầm mắt bọn họ, hai bên trái phải của rừng cây, bụi đất tung bay, đó là dấu hiệu bầy Thiên Ma chạy đến.

“Thật sự là Thiên Ma! Chúng ta lại bị bao vây!”

“Làm sao bây giờ?”

Vân Khê chân mày nhíu thật chặt, một ngón tay chỉ về phía trước: “Phía trước chính là truyền trận lối vào của tầng mộ thứ năm, mọi người đi theo ta!”

“Tầng mộ thứ năm?” Có người bắt đầu rút lui, “Tầng thứ tư cũng đã khủng bố như vậy rồi, ai biết tầng thứ năm đến tột cùng sẽ như thế nào, ta..... Ta không đi.”

“Ngươi nếu như không muốn đi, vậy thì xuống dưới tự mình đi đi!” Vân Khê không chút lưu tình nói, những cao thủ ngồi ở trên Thần Long đang ồn ào đột nhiên im bặt, lúc này cũng chỉ có nàng có thể ứng phó bầy Thiên Ma bạo động.

Không người nào nói lên dị nghị nữa, Vân Khê dựa vào cảm ứng của mình, tiếp tục đi về phía trước.

Gần tới truyền trận lối vào, rõ ràng năng lượng dao động, song trong

vòng trăm bước, không có một ngọn cỏ, đất màu tím biến thành một mảnh đất khô cằn đen nhánh, trong không gian đất khô cằn phiêu đãng hơi thở chết chóc.

Tại sao có thể như vậy?

Trong lòng của mỗi người đều sinh ra nghi vấn.

Song, không đợi bọn họ suy nghĩ nhiều, phía sau bọn họ, bầy thiên ma bạo động đang điên cuồng hướng bọn họ vọt tới.

“Mọi người mau vào đi!”

Một khắc sau khi mọi người tiến vào truyền trận, bầy Thiên Ma bị ngăn cản ở phía ngoài truyền trận, bởi vì do quy tắc, thiên ma mỗi một tầng chỉ có thể dừng lại ở trong không gian tầng thuộc về bọn họ, không thể đến những không gian khác. Cho nên đoàn người Vân Khê lúc này mới tránh thoát một kiếp, song, bọn họ thật sự đã an toàn sao?

Không gian tầng mộ thứ năm, bọn họ vừa đặt một chân tới, nhìn một cái, bia mộ san sát, ở trong không gian tối như mực, âm u dày đặc mà kinh khủng. Trước mỗi một bia mộ, có chút ánh sáng âm u lóe lên chiếu sáng, giống như là ma trơi, hoặc như là một loại côn trùng kỳ dị nào đó, phiêu đãng ở trong mộ.

Trong không khí thỉnh thoảng có mùi mục nát, thỉnh thoảng có cơn gió rét lạnh thổi qua, khiến cho tâm tình người ta ở trong nháy mắt trở nên bị đè nén.

“Chẳng lẽ đây chính là nơi Chư thần ngã xuống sau đó được mau táng trong truyền thuyết?” Tam Vân Mạn nói.

“Ta từng nghe Vô Tâm nguyên lão nói qua, nơi mai táng chư thần, thật ra thì cũng không phải là cái gì Thiên Thượng chư thần, mà là các vị tiền bối của thượng cổ linh huyết tộc. Bọn họ giống chúng ta, cũng là người bình thường, không có quái dị như trong truyền thuyết.” Nhị Vân Mạn nói.

“Nhị Vân Mạn nói không sai, được chôn ở trong chư thần mộ, cũng không phải Thiên Thượng chư thần gì đó, mà là cao thủ của thượng cổ linh huyết tộc. Nguồn gốc của Vân tộc chúng ta chính là từ thượng cổ linh huyết tộc, tổ tiên của chúng ta từng hiến dâng tính mạng chịu trách nhiệm trông chừng chư thần mộ, điều này cũng lý giải tại sao Nội tông lại cách chư thần mộ gần như thế. Nhưng, những thứ này cũng không coi là cái gì, phàm là người của Nội tông Vân tộc, đều biết ít nhiều về bí ẩn của chư thần mộ. Nhưng bí mật chân chính của Chư thần mộ, lại rất ít người biết.....” Hư Vô công tử cố ý thừa nước đục thả câu.

Vân Khê đang nhớ lại lời nói lúc trước của Vân Huyên…, nàng muốn nói lại thôi, tựa hồ có chuyện trọng yếu muốn nói hơn

“Hư Vô công tử, ngươi cũng đừng thừa nước đục thả câu, rốt cuộc là bí mật gì?” Lục Vân Mạn tò mò hỏi, những người khác cũng rối rít phụ họa.

Hư Vô công tử nhợt nhạt cười một tiếng, chuyển động hai khỏa kim châu trong tay nói: “Thật ra thì, ta cũng không biết.....”

Mọi người nghẹn lại, mắt đều trợn trắng, hắn rõ ràng chính là cố ý đùa bỡn bọn họ.

Vân Khê liếc mắt nhìn Hư Vô công tử thật sâu, cảm thấy hắn biết chút ít.

“Các ngươi nhìn! Bên kia giống như có thi thể người!” Lời nói của Vân Trung Hạc khiến cho trong lòng mọi người căng thẳng. Nơi này đã là tầng mộ cuối cùng, tại sao có thể có thi thể người xuất hiện?

Mọi người hướng về phía hắn tụ lại đi qua, quả nhiên thấy thi thể người, hơn nữa không chỉ một người, mà là bốn người.

“Bọn họ..... Bọn họ không phải là gia quyến của cung chủ sao?” Vân Khê nhận ra ba thi thể người trong đó, không khỏi kinh ngạc. Nàng biết, Vân Trung Thịnh lần này tới Nội tông, mục đích đúng là vì tìm kiếm huynh đệ tỷ muội của hắn, bây giờ bọn họ cư nhiên cũng chết ở nơi này, vậy hắn.....

May mà hắn không có đi theo nàng cùng đi, mà là cùng đi với Long Thiên Tuyệt bị Vô Thương nguyên lão giữ lại, nếu không thấy một màn tàn khốc như thế, hắn nên đối mặt như thế nào?

“Khê Nhi, bọn họ là trúng độc mà chết, độc trên người bọn họ, cùng độc trên thân Thần Long vô cùng tương tự, nhưng độc tính tựa hồ mạnh hơn một chút.” Vân Mộ Phàm nói.

Vân Khê cẩn thận ngó nhìn một cái, thật đúng là như thế. Chuyện này càng ngày càng quỷ dị, chẳng lẽ nói, nơi này mới thật sự là xuất xứ của loại độc này?

Ấn ký Nguyệt Nha ở trước ngực vào lúc này đau nhói mãnh liệt, Vân Khê đặt tay che lên tim của mình, cơ hồ là đồng thời, ở chỗ sâu của mộ chu thần, có một tia ánh sáng trắng chói mắt bắn đi ra ngoài, kèm theo nó, còn có một tiếng thét dài xé trời.

Dưới chân của bọn họ rung động.

“Đã xảy ra chuyện gì? Sẽ không lại là Thiên Ma bạo động chứ?”

“Ta thấy không giống, giống như là có yêu thú đáng sợ nào đó đang tức giận gầm rú. Nghe, tiếng kêu kia tuyệt đối không phải là Thiên Ma.....”

Trên người mỗi người đều cảm nhận được áp lực đáng sợ, lực lượng kia tuyệt không phải thiên ma hoặc là yêu thú có thể phóng thích ra.

Chỉ một thoáng, nguy cơ trùng trùng.

Thời điểm đám người Vân Khê sắp lâm vào khốn cảnh, hội nguyên lão bên này ồn ào lật trời.

“Nhị Vân Mạn và Tam Vân Mạn trước sau đã bị đào thải, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, kết quả lại quá ngoài ý muốn như thế. Rốt cuộc là Hư Vô công tử đánh bại các nàng hay vẫn là Vân Khê.”

“Ngay cả Nhị Vân Mạn và Tam Vân Mạn cũng bị đào thải, cuộc tranh tài này cuối cùng cũng chỉ còn lại có Vân Khê và Hư Vô công tử quyết chiến với nhau. Vân Khê có thể chiến thắng Hư Vô công tử, là hắc mã sắc xuất *(không lường trước được thực lực với người cạnh tranh)*, đoạt được vòng nguyệt quế sao?”

“Ta thấy không có khả năng! Thực lực của Hư Vô công tử, mọi người chúng ta đều quá rõ ràng, hẳn là không thể nào bị đánh bại!”

“Vậy cũng chưa chắc, ở trong trận đấu ngày hôm nay, Vân Khê hết sức nổi bật, chưa chừng nàng thật sự là một hắc mã, một đường tiến đến chức vô địch, ai mà biết được đây?”

“Vô Thương nguyên lão, ngươi cảm thấy thế nào?”

“A? Vô Thương nguyên lão đi nơi nào?”

“Quái, Vô Hi nguyên lão cũng không thấy.....”

Động tĩnh trong mộ càng lúc càng lớn, một chút tia sáng trắng càng trở nên chói mắt.

Vân Khê vô cùng tò mò, lúc này, bên tai truyền đến thanh âm của Vân Huyên: “Vậy nhất định chính là thánh vật trong truyền thuyết của thượng cổ linh huyết tộc, đây mới thực sự là thượng cổ thánh khí!”

“Vậy tiếng rống giận dữ kia là cái gì?” Vân Khê hỏi.

“Hơn phân nửa là thần thú thủ hộ thánh khí! Có người muốn trộm thánh vật, quấy nhiễu thần thú, cho nên nó mới có thể phát ra rống giận.” Lời nói của Vân Huyên vừa ngừng, trên không trung xuất hiện một đoàn bóng đen khổng lồ, bóng đen đáng sợ kia, hiện đầy khắp trên không trung, khiến cho người ta không rét mà run.

“A! Đây là quái vật gì?” Có người la hoảng lên.

Ở trong bóng đen, có bóng người vội vàng hướng về phía bọn họ chạy tới, thật sự bị Vân Huyên đoán trúng, có người muốn trộm thánh vật, mới quấy rầy thần thú thủ hộ thánh khí .

“Người, hộ giá! Mau giúp bổn tọa ngăn cản nó!” Gần tới, người nọ cao giọng hô lên.

Vân Khê nhận ra thanh âm của người này, tinh thần chợt rung lên: “Tông, chủ?”

“Tông chủ?”

“Tông chủ?”

Vẫn không có lộ diện – Tông chủ, lại xuất hiện ở nơi này! Tất cả mọi người đều rất giật mình, chỉ thấy Tông chủ chật vật hướng về phía bọn họ chạy nhanh đến, trên người còn bị thương mấy chỗ, trong tay của bà ta vững vàng ôm một vật giống với quyền trượng, ánh sáng chói mắt kia chính là phát ra từ bảo vật này.

Làm người ta kinh hãi hơn chính là, ở phía sau của bà ta, có một thân ảnh màu đen to lớn đuổi theo, tức giận gầm thét, bất cứ lúc nào đều có thể đem bà ta nuốt vào trong bụng.

Tiểu Phượng Hoàng là kẻ kích động đầu tiên bay ra: “Vân Thanh Uyển, rốt cục ta đã tìm được ngươi! Mau nói cho ta biết, Tiêu Dao ở đâu?”

Tông chủ rõ ràng sửng sốt, rất nhanh phục hồi tinh thần lại, theo bản năng, bà ta giơ bảo vật trong tay lên, hướng về phía Tiểu Phượng Hoàng công kích: “Ngươi đừng mơ tưởng! Ta tuyệt đối sẽ không để ngươi biết tung tích của Tiêu Dao, ngươi đi chết đi!”

Ánh sáng trắng chói mắt thoảng qua ánh mắt mọi người, mọi người kinh hãi, uy lực của nó nếu thật sự thi triển ra, bọn họ và tiểu phượng hoàng ở cự ly gần như thế, khẳng định cũng khó thoát khỏi cái chết. Mọi người đã làm xong phản kháng cùng chuẩn bị chịu chết ..... Song, ánh sáng trắng chói mắt kia chẳng qua chỉ ở trước mặt mọi người thoáng qua một cái, không có bất kỳ uy hiếp cùng lực công kích, chờ sau khi ánh sáng trắng xẹt qua, bản thân Tông chủ đã sớm mang theo bảo vật chạy xa.

“Vân Thanh Uyển, ngươi muốn chạy trốn đi đâu? Ngươi không được thánh khí nhận chủ, thì căn bản không thể nào thúc dục lực lượng của thánh khí, ngươi cho rằng ngươi còn có thể lừa được ta?” Vân

Huyên đã đoán được trước, nên không bị Tông chủ hù dọa, đuổi sát bà ta, ngăn cản đường đi của bà ta.

Hai cha con Vân Khê và Vân Mộ Phàm cũng đuổi theo phía sau, lần này, nói gì thì nói cũng không thể để cho Tông chủ từ dưới mí mắt của bọn họ đào thoát.

“Vân Huyên, ngươi không phải là muốn biết tung tích của Đinh Tiêu Dao sao? Các ngươi trước thay ta ngăn cản yêu thú kia, chỉ cần ta hảo hảo sống, ta nhất định sẽ nói cho ngươi biết tung tích của Tiêu Dao, nhìn thấy hắn.” Tông chủ nói.

Vân Khê không nhịn được cười, tâm tư của người này thật sự là quá xảo quyệt. Chính bà ta trộm bảo vật, nhưng lại muốn bọn họ chùi đít *(nguyên văn nhé =.=)* cho bà ta, dựa vào cái gì?

“Vân Huyên tiền bối, ngươi đừng tin chuyện ma quỷ của bà ta. Mỗi lần bà ta đều lợi dụng sự quan tâm của ngươi, khiến ngươi bị loạn tâm tình, cho nên mới nhiều lần được tiện nghi, chạy trốn ngay trước mắt chúng ta. Bên ngoài lối vào không gian tầng thứ tư, đều là thiên ma bạo động, bà ta trốn không thoát, chạy đi cũng là chết. Chúng ta liền yên lặng nhìn bà ta bị yêu thú hành hạ mà chết như thế nào..... Nếu bà ta nói Tiêu Dao tiền bối đang ở Vân tộc, chỉ cần chúng ta muốn tìm, cho dù là đem trọn Vân tộc lật tung lên, nhất định có thể tìm được người!”

Tông chủ nghe vậy, ánh mắt bỗng dưng một trận bối rối, bà ta nổi giận nói: “Vân Khê, đây là ân oán giữa ta và Vân Huyên, ngươi dựa vào cái gì nhúng tay vào?”

Nàng quay đầu lại, nhìn về phía những cao thủ khác của Vân tộc, hạ lệnh: “Ta dùng thân phận Tông chủ trước kia ra lệnh các ngươi! Giết Vân Khê và con tiểu phượng hoàng này cho ta! Ai có thể giết các

nàng, ta liền đề nghị hội nguyên lão, đề cử với bọn họ cho người đó làm Tông chủ!”

Bà ta đắc ý cười lạnh, nơi này nói gì thì nói cũng là địa bàn của bà ta, Vân Khê nàng ta lại là một người của bộ tộc cấm kỵ, uy tín của nàng ta ở Nội tông Vân tộc làm sao có thể so sánh với bà ta được? Bà ta chỉ cần hơi động miệng lưỡi, thì có rất nhiều người trở thành tay chân của nàng, nàng việc gì phải sợ các nàng?

Bà ta nghĩ tới điều đó đắc ý cười, song chuyện phát triển cũng không thuận lợi như bà ta tưởng tượng, mấy tên cao thủ tại chỗ, cơ hồ không có một người hưởng ứng nàng.

“Các ngươi thất thần làm cái gì? Không có nghe thấy lệnh của bổn tọa sao?” Nàng đề cao giọng nói.

“Tông chủ? Ngươi bây giờ vẫn là Tông chủ sao? Ta chỉ biết hiện tại Nội tông chúng ta đang chọn lựa Tân Tông chủ, người này, rất có thể chính là nữ nhân trước mắt ngươi, bây giờ nàng mới là người chúng ta nên nghe theo lệnh của nàng.” Lời nói của Hư Vô công tử, khiến cho Vân Khê lấy làm kinh hãi, quá bất ngờ, nàng cho rằng hắn vẫn luôn khinh thường nàng.

“Nhìn cái gì vậy? Chẳng lẽ lời nói trước kia của ngươi đều là nói bừa?” Hư Vô công tử lạnh lùng hơi nhíu mày.

Vân Khê nhất thời không kịp phản ứng, không biết theo lời của hắn nói “Lời nói trước kia” rốt cuộc là nói cái gì, nhưng có thể khẳng định một điều là, bây giờ hắn, lựa chọn đứng ở về phía nàng.

“Lời nói của ta, tự nhiên không phải là nói bừa! Nếu như tất cả mọi người đều cùng chung nhận thức, như vậy chúng ta không cần để ý tới bà ta nữa, để cho bà ta bị yêu thú trừng phạt đi!”

Lấy Vân Khê cầm đầu, các cao thủ rối rít nằm úp sấp trên mặt đất, nhìn yêu thú từ phía trên đỉnh đầu của bọn họ bay vút qua, đuổi theo Tông chủ trong tay còn đang cầm thánh khí, ai cũng không có ý định ra tay cứu giúp.

Người đang làm, trời đang nhìn! Lòng nguội lạnh, là không còn có khả năng vãn hồi.

Chỉ trách Tông chủ trong ngày thường đã làm nhiều chuyện tổn hại người, bà ta chỉ nghĩ đến mình, cũng không suy nghĩ cho người khác, người chỉ nghĩ cho bản thân giống như bà ta vậy, thì làm sao nhận được sự tôn trọng của người khác?

“Các ngươi những thứ khốn kiếp này! Bổn tọa sẽ không tha cho các ngươi!” Tông chủ chật vật chạy như điên, thanh âm gầm thét của bà ta, càng ngày càng xa.

“Đi, chúng ta đi theo nhìn một cái!” Vân Khê triệu hồi ra Huyền Dực, mang theo các cao thủ theo đuôi xem cuộc chiến.

Cũng không lâu lắm, cánh tay của Tông chủ mất đi một cái.....

Tiếp theo, vai phải bị yêu thú ngoạn cắn một cái, sau đó thắt lưng bị xé rách, Tông chủ đau đến thét dài một tiếng, cố nện bước chạy trốn, dần dần chậm lại.....

Kết quả là, bà ta liên tục bị yêu thú công kích, cả người đều đầy vết thương, bị hành hạ đến chết đi sống lại.

Trong tay của bà ta vẫn vững vàng bảo vệ liễu thánh khí như trước, đến chết cũng không chịu buông ra.....

Cũng khó trách yêu thú sẽ tức giận như thế, đối với bà ta phát động công kích điên cuồng, người đánh cắp bảo vật bị công kích như vậy rồi, bà ta còn gắt gao không buông tay trả lại, nó không tức giận đem đối phương hướng đến cái chết mới là lạ.

“Quá tàn nhẫn! Ta nhìn không nổi nữa, chúng ta đi giúp bà ta đi!” Nhị Vân Mạn mở miệng nói.

“Ngươi hiện tại chỉ thấy bà ta bị yêu thú cắn xé tàn nhẫn, ngươi đã từng gặp bà ta đối đãi những người khác như thế nào? Bà ta vì lợi ích của bản thân, có thể đem mọi người trong tộc ra thử độc, thậm chí dùng cao thủ Nội tông tới thử độc, các ngươi cho rằng Nội tông liên tiếp phát sinh án trúng độc là như thế nào tới?” Vân Khê cười lạnh, một chút đồng tình Tông chủ cũng không có, thử nghĩ xem ngày đó, nàng và Tông chủ chẳng qua là lần đầu tiên gặp mặt, bà ta liền làm mù đôi mắt của nàng, nếu không phải Nhị chưởng quỹ kịp thời chạy tới, tánh mạng của nàng đã sớm khó giữ được. Còn có sỉ nhục quỳ xuống kia, đến nay nàng cũng không quên được, là bà ta nhục nhã nàng, để cho nàng ghi nhớ nỗi sỉ nhục này, người như vậy, bảo nàng làm sao có thể sinh ra lòng nhân từ?

“Cái gì? Ngươi nói Nội tông xuất hiện tà độc là do Tông chủ làm?” Nhị Vân Mạn thật sự bất ngờ.

“Lúc trước ta còn không có xác định, nhưng sau khi ta nhìn thấy mấy thi thể kia, trên cơ bản ta có thể khẳng định được. Các ngươi cũng nhìn thấy mấy thi thể kia, triệu chứng trên người bọn họ chính là tà độc mà các ngươi gọi. Thử hỏi, ở bên trong một tầng mộ, trừ Tông chủ, còn có thể là ai có thể hạ độc bọn họ?” Vân Khê nói.

Mấy vị cao thủ rối rít gật đầu, suy nghĩ lại mọi chuyện từ đầu đến cuối, từ từ tin lời của nàng.

“Không nghĩ tới Tông chủ là một người có lòng dạ độc ác như thế, thế nhưng, bà ta làm như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?” TamVân Mạn không hiểu nói.

“Ta đoán, hơn phân nửa là vì một người nam nhân.....” Vân Khê suy tư nói, Tông chủ gắt gao che chở thánh khí như thế, chẳng lẽ thánh khí này đối với bà ta mà nói, quan trọng như vậy sao? Mới vừa rồi Tông chủ cũng thử qua, bà ta căn bản không có biện pháp thúc dục lực lượng của thánh khí, như vậy bà ta cầm lấy một đồ vật căn bản không thể phát huy tác dụng làm cái gì? Đáng giá vì nó, mà vứt bỏ tính mạng của mình sao?

Đáp án, chỉ có thể là.....

“Vân Khê, nàng ta chỉ còn lại có một hơi rồi, ta không thể để cho nàng chết.” Vân Huyên cũng không nhịn được nữa, mở miệng nói.

Vân Khê nhíu mày, nhìn lại Tông chủ đã bị yêu thú hành hạ đến nỗi không ra hình người, nàng lúc này quyết đóan: “Ngươi trông coi bà ta cho ta, nếu như bà ta chạy, ta quay đầu lại tìm ngươi tính sổ!”

Trong nội tâm có bao nhiêu tức giận, cũng là bởi vì Vân Huyên, cả nhà bọn họ đã gặp phải không biết bao nhiêu hành hạ, thế nhưng, nàng cũng biết Vân Huyên một lòng muốn gặp được Đinh Tiêu Dao tâm tình vội vàng, tựa như hiện tại, Thiên Tuyệt thân vùi lấp trong nguy cảnh, chỉ cần có thể cứu được chàng nhìn thấy chàng, nàng cũng nguyện ý làm tất cả mọi chuyện.

Suy bụng ta ra bụng người, nàng nên nhượng bộ.

Thân ảnh màu vàng của tiểu phượng hoàng, thiêu đốt lên ngọn lửa, hướng phía sau lưng của yêu thú tập kích.

Vân Khê khống chế Huyền Dực, dán mặt đất mà đi.

Tông chủ thở hào hển, suy yếu nhìn bọn họ bay tới về phía mình, nàng lộ ra sắc mặt vui mừng. Những lời Vân Huyên và Vân Khê nói nàng đều nghe được, trong lòng nàng đắc ý, nàng cũng biết Vân Huyên nhất định sẽ khuất phục trước nàng.

“Mau đưa tay cho ta!”

Nghe thấy tiếng gọi của Vân Khê, bà ta đưa một cánh tay còn lại tới.

Vân Khê nắm tay, giữ lấy tay bà ta, dùng sức, đem bà ta lên trên lưng Huyền Dực. Cơ hồ là đồng thời, Vân Mộ Phàm ở phía sau Tông chủ, điểm trúng huyệt đạo của bà ta, thoải mái mà lấy thánh khí từ trong ngực bà ta.

“Vân Mộ Phàm, mau đem thánh khí trả lại cho ta! Thánh khí là của ta, ai cũng không thể cướp đi nó!” Tông chủ cuồng loạn gào thét.

Đáng tiếc, không ai để ý đến nàng.

“Khê Nhi, con thử một chút uy lực thánh khí, xem con với nó có duyên với nhau hay không.” Vân Mộ Phàm đem thánh khí giao vào trong tay cho nữ nhi, những cao thủ khác rối rít tò mò tới nhìn xem, rốt cuộc là cái dạng thánh khí gì, lợi hại như thế, có thể khiến cho Tông chủ không để ý sinh tử mà muốn có được nó?

Vân Khê nhận lấy, một khắc sau thánh khí tới trong tay nàng, nàng có cảm ứng.

Không sai, chính là cảm ứng kỳ diệu ở chỗ này!

Ấn ký Nguyệt Nha khắc ở trên ngực nàng chợt sáng lên, phát ra ánh

sáng giống với ánh sáng chói mắt của thánh khí, khi hai loại ánh sáng này dung hợp thành một thể, cả thiên địa phong vân đều biến sắc*(ý nói tất cả vạn vật trong trời đất đều biến đổi)*.

Vân Huyên và yêu thú đang chiến đấu với nhau bỗng nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn về phía trung tâm ánh sáng chói mắt kia.

Thân thể Vân Khê nhẹ nhàng bay lên, ánh sáng thánh khiết bao phủ quanh nàng, cả người nàng giống như nữ thần đang được trao tặng quyền trượng, trở thành này chúa tể một mảnh trong trời đất!

Thời điểm tia sáng chiếu xuống trên người nàng, tất cả mọi người không kìm lòng nổi cúi đầu xuống, hướng nàng cúng bái.

“Khê Nhi, chúc mừng con! Con đã được Nguyệt thần quyền trượng nhận chủ, nó cho phép con trở thành chủ nhân mới của nó, nhanh lên một chút dùng máu của con khế ước cùng với nó!” Trong đầu vang lên thanh âm của mẫu thân, Vân Khê mừng rỡ trong lòng, thì ra thánh khí này, gọi là Nguyệt thần quyền trượng!

Không chần chờ, nàng cắn ngón tay của mình, làm cho giọt máu của mình dung hợp đến trong quyền trượng.

Anh sáng màu trắng thánh khiết, càng ngày càng rực rỡ, đem không gian tầng mộ thứ năm đều chiếu sáng.

Tông chủ thấy một màn như vậy, giận đến nhiệt huyết xông lên, bà ta thật vất vả trộm được thánh khí, cứ như vậy tiện nghi Vân Khê, làm cho nàng trở thành chủ nhân thánh khí..... Quá không công bằng! Cực kỳ bại hoại, bà ta ngất đi.

Vốn yêu thú còn giương nanh múa vuốt, lúc này từ từ rút nhỏ thân ảnh, cuối cùng hóa thành một con thú con khả ái, toàn thân màu đỏ,

lông xù, thật sự rất khả ái. Nó ngẩng đầu, nhìn về phía Vân Khê, phe phẩy cái đuôi của nó, mở miệng thanh âm già nua vang lên: “Nguyệt thần quyền trượng là tín vật của thượng cổ linh huyết tộc nhất mạch, chỉ có hậu duệ của thượng cổ linh huyết tộc được chư thần chúc phúc mới có thể khống chế nó, có nó, ngươi có thể hiệu lệnh hậu duệ của thượng cổ linh huyết tộc khắp thiên hạ, hi vọng ngươi có thể dùng nó vào những việc thiện, tạo phúc cho muôn dân!”

Vân Khê từ phía trên không trung mắt nhìn xuống thú con, thật sự gật đầu nói: “Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ hảo hảo sử dụng nó, tạo phúc cho muôn dân trong thiên hạ.”

Thú con nghiêm túc gật đầu: “Nguyệt thần quyền trượng đã tìm được chủ nhân mới của nó, nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, là lúc, ta muốn rời đi.”

“Ngươi muốn đi? Đi nơi nào?” Vân Khê nhìn nó, có chút tiếc nuối, nếu như đem nó thu về, cho Tiểu Nguyệt nha làm thú sủng, hài tử nhất định sẽ cao hứng.

Nàng nhìn, thân thể nhỏ nhắn đỏ bừng, vừa nhìn liền cảm thấy thích hợp làm thú sủng của cô bé. Còn có một thân lông xù, xúc cảm tất nhiên không tệ, hơn nữa thực lực cường đại, còn rất trung thành kiên định, thủ hộ một cây quyền trượng, một lần thủ hộ chính là vài ngàn năm, đi đâu mà tìm được thú sủng trung thành như vậy?

Tiểu phượng hoàng mặc dù không tồi, nhưng tính tình của nó không có chừng mực, lại không có đầu óc, còn thường xuyên chạy đi khắp nơi, rất không chuyên nghiệp.

Nếu như có thể vì nữ nhi lừa gạt thêm một thủ sủng bảo vệ nữa, nàng có thể hoàn toàn yên tâm.

Nếu như những người khác biết được trong lòng nàng giờ phút này đang suy nghĩ cái gì, biết được nàng muốn đem một con thần thú tu luyện vài ngàn năm lừa gạt đi làm thú sủng cho con gái của nàng, bọn họ nhất định sẽ bị sợ điên.

Chỉ có kẻ điên, mới có suy nghĩ như vậy?

Đừng quên, người ta là thần thú có thể tu luyện vài ngàn năm, không phải là những thứ thần thú Tiểu Bạch kia, có thể làm cho ngươi tùy tiện lừa gạt.

“Ta thủ hộ chỗ này đã vài ngàn năm, ta quá cô độc rồi, ta muốn đi nhìn thế giới bên ngoài một chút.” Trong ánh mắt của thú con tràn ngập mong mỏi đối với thế giới mới lạ.

“Tiền bối thủ hộ quyền trượng nhiều năm như vậy, lòng ta thật sự khó an, ta không thể cứ như vậy để cho ngài cô đơn rời đi. Không bằng như vậy, dù sao chúng ta cũng muốn đi ra ngoài, cố ý không bằng vô tình gặp được. Ngài trước hết cùng đi dạo Nội tông Vân tộc một chút, cũng để cho ta tận tình hướng dẫn, chờ ngài đem Nội tông đi dạo ngán, ta sẽ dẫn ngài đi dạo nơi khác xa hơn, như thế nào?” Vân Khê cười híp mắt mời mọc, đáy lòng tính toán vô số lần, như thế nào mới có thể giữ nó lại đây?

Thú con giống như là có chút động tâm, Vân Khê không ngừng cố gắng, tiếp tục nói: “Vài ngàn năm đi qua, hiện tại thế giới bên ngoài biến hóa được long trời lở đất, ngài chưa chắc có thể nhận ra được. Ngài trước đi theo chúng ta, đến lúc đó ta sẽ giới thiệu hai tiểu bằng hữu cho ngài, để cho bọn họ làm người dẫn đường cho ngài, mang ngài đi du sơn ngoạn thủy, ngao du thiên hạ, như thế nào?”

Vân Mộ Phàm nghe thấy nàng nói muốn giới thiệu hai tiểu bằng hữu cho thú con, mí mắt của ông đột nhiên nhảy lên, nữ nhi sẽ không

đánh cái chú ý này chứ?

Sau lưng Vân Mộ Phàm mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, bị nữ nhi làm cho sợ đến không nhẹ, chẳng lẽ nữ nhi quên mất, thời điểm thần thú tức giận mới vừa rồi, là bộ dáng đáng sợ như thế nào sao? Nàng thật sự yên tâm đem con của mình giao cho nó sao?

Còn không đợi thú con trả lời, Vân Khê rơi xuống, đem thú con trực tiếp từ trên mặt đất bế lên, giống như đối đãi với Tiểu Nguyệt Nha, vuốt lông của nó, ấm giọng nói: “Ngài là ân nhân của ta, ta nhất định phải hảo hảo báo đáp ngài, ngài an tâm đi theo ta đi, ta nhất định sẽ hảo hảo chiêu đãi ngài.....”

Sau khi nói nhỏ nhẹ ôn nhu xong, nàng không chút nào tiếc rẻ từ trên người móc ra hai khỏa linh quả, hối lộ nó.

Thú con cô độc vài ngàn năm, vẫn đầu lần đầu tiên tiếp xúc người khác với khoảng cách gần như vậy, bị ôn nhu vuốt ve, lại có linh quả thơm ngào ngạt ăn, nó không khỏi say mê.

Mơ mơ màng màng, liền đi theo.

Các cao thủ vô cùng ngạc nhiên nhìn thú con ngoan ngoãn cuộn tròn trong ngực Vân Khê, làm gì còn thấy gầm thét kinh thiên động địa như mới vừa rồi? Cả đám trợn mắt há mồm, không biết là cảm thán thú con đơn thuần, hay là cảm thán thủ đoạn dụ dỗ thú con của Vân Khê thật cao minh.

Chở Tông chủ đã hôn mê và một đám cao thủ, Vân Khê điều khiển Huyền Dực, rời đi tầng mộ thứ năm. Khi bọn họ lao ra lối vào truyền trận của tầng mộ thứ tư, bầy thiên ma bạo động đã lui đi, đợi ở chỗ này, là ba người Vô Tâm nguyên lão, Vô Thương nguyên lão và Vô Hi nguyên lão.

Ba vị nguyên lão đồng thời xuất hiện ở đây, bầu không khí giữa ba người có mấy phần quỷ dị, thấy đám người Vân Khê xuất hiện, tầm mắt ba người rất nhanh rơi trên người Tông chủ đang hôn mê.

Vô Tâm nguyên lão tiến lên một bước, đi về phía Tông chủ: “Xảy ra chuyện gì? Là ai đả nàng? Là ngươi sao?” Con mắt hung ác quét về phía Vân Khê, cơ hồ theo bản năng liền khẳng định, nhất định là Vân Khê làm.

Không đợi Vân Khê mở miệng, Nhị Vân Mạn trả lời: “Vô Tâm nguyên lão, ngài hiểu lầm. Tiền nhậm Tông chủ là bị thần thú của không gian tầng mộ thứ năm gây thương tích, không có một chút quan hệ đến Vân Khê, mọi người chúng ta cũng có thể làm chứng.”

“Ngươi nói cái gì?” Ánh mắt tàn nhẫn của Vô Tâm nguyên lão xẹt qua mang theo vẻ không tin nổi, người nàng một lòng bồi dưỡng, nhưng bây giờ lại nói chuyện thay Vân Khê, “Nhị Vân Mạn, có phải nàng uy hiếp ngươi hay không, cho nên ngươi mới nói như vậy? Nàng hãm hại đồng môn của mình, một khi tội danh thành lập, nàng cũng không có tư cách ngồi lên vị trí Tông chủ. Nhị Vân Mạn, ngươi cần phải nghĩ cẩn thận, nàng rốt cuộc có uy hiếp ngươi hay không?”

Lời của bà ta, rõ ràng chính là đang dẫn dụ nàng, một khi Nhị Vân Mạn nói theo lời của bà ta, cho dù Vân Khê cuối cùng giành được vị trí thứ nhất, cũng không thể trở thành Tông chủ, đây là một cái bẫy.

Nhị Vân Mạn cụp mắt xuống, khẽ cười khổ, ngước mắt lên, nàng nói chắc chắn: “Vân Khê không có uy hiếp ta, nàng cũng không có đả thương Tông chủ, thương trên người Tông chủ, là bị thần thủ của không gian tầng mộ thứ năm gây thương tích!” Nàng cố ý che giấu chuyện Vân Khê được thánh khí nhận chủ, bởi vì nàng biết, đối với hiểu biết của nàng với Vô Tâm nguyên lão, một khi bà ta biết được

Vân Khê chiếm được thánh khí, bà ta nhất định sẽ đoạt lại nó.

Trên mặt Vô Tâm nguyên lão tràn ngập tức giận, bà ta trợn mắt nhìn Nhị Vân Mạn một cái ngoan lệ, quay đầu nhìn về phía Tứ Vân Mạn, hai người Vân Mạn này cũng là do một tay tài nàng bồi dưỡng, nàng không tin hai người các nàng đều bị Vân Khê đầu độc.

“Lão Tứ, ngươi nói, có phải Vân Khê đả thương Tông chủ hay không?” Nàng hướng về phía Tứ Vân Mạn quăng đi một ánh mắt có thâm ý, lại nói thêm câu, “Ngươi phải nhớ kỹ, một khi tội danh của Vân Khê được thành lập, nàng cũng chưa có tư cách tranh đoạt vị trí Tông chủ. Hiện tại Nhị Vân Mạn và Tam Vân Mạn cũng đã mất đi tư cách tranh tài, đệ nhất Vân Mạn là một nam tử, không thể trở thành Tông chủ, một khi Vân Khê mất đi tư cách tranh tài, ngươi chính là người có khả năng nhất trở thành Tông chủ. Tông chủ, chính là đứng đầu một tộc, từ hội nguyên lão trở xuống, mọi chuyện đều do ngươi quyết định.....”

Bà ta không ngừng dẫn dụ Tứ Vân Mạn, đem tất cả lợi hại phân tích một cách thấu đáo, đem tất cả chỗ tốt, đều toàn bộ bày ở trước mặt nàng, ám hiệu rõ ràng như thế, đổi lại là bất kỳ ai, cũng có thể nghe hiểu được điều đó.

Bao gồm cả Vân Khê, tất cả cao thủ đều đưa mắt nhìn về phía Tứ Vân Mạn, nàng rốt cuộc có lựa chọn như thế nào? Là thực sự cầu thị, hay vẫn tuân theo Vô Tâm nguyên lão xui khiến, hãm hại Vân Khê?

Đứng ở một bên Vô Thương nguyên lão và Vô Hi nguyên lão cũng không có đứng ra nói chuyện, hai người thần sắc khác lạ, Vô Thương nguyên lão đáy mắt thoáng ánh lên nụ cười quỷ dị, giống như là đang xem kịch vui, mà Vô Hi nguyên lão đáy mắt hàm chứa thâm trầm, làm người ta không cách nào nắm được.

Rốt cục, Tứ Vân Mạn ở trong ánh mắt nhìn soi mói của mọi người, mở miệng: “Vô Tâm nguyên lão, ngài đang nói cái gì vậy? Ta một câu cũng không có nghe hiểu? Đúng như Nhị Vân Mạn nói, Vân Khê không có đả thương Tông chủ, thương trên người Tông chủ là bị thần thú ở không gian tầng mộ thứ năm gây thương tích, đây là chuyện thật trăm phần trăm, ngài nếu không tin lời nói của ta…, còn có thể hỏi những người khác.”

Tam Vân Mạn chủ động tiến lên phía trước nói: “Nhị Vân Mạn và Tứ Vân Mạn nói là thật, chúng ta cũng có thể làm chứng! Vân Khê chẳng những không có thương tổn Tông chủ, còn cứu nàng cùng mọi người chúng ta, nếu như không có nàng, chúng ta có thể đã chết.”

“Đúng vậy, xin ba vị nguyên lão minh giám!”

“Xin ba vị nguyên lão minh giám!”

Các cao thủ lục tục tiến lên tỏ thái độ, cuối cùng một người đứng ra, là Hư Vô công tử, hắn tháo xuống tích phân bài ở bên hông, cầm trong tay giơ giơ lên, nói: “Trải qua cuộc tranh tài mới vừa rồi, ta đã thấy rõ ràng, tài nghệ của ta không bằng người, tự động rút lui khỏi tranh tài.”

Rắc một tiếng, hắn tiêu hủy tích phân bài trong tay.

“Ở thời điểm mọi người chúng ta lâm vào nguy cảnh, Vân Khê không lợi dụng lúc đó mà còn mạo hiểm đem mọi người cứu ra ngoài. Nàng không có bất kỳ lỗi lầm gì, không nên chịu đãi ngộ không công bằng, hiện tại Vân tộc chúng ta loạn trong giặc ngoài, phải cần một vị Tông chủ biết yêu thương tộc nhân của mình, quên cả sống chết, trọng tình trọng nghĩa! Nếu như lần này, tân Tông chủ không phải là nàng, ta sẽ công khai tuyên bố với bên ngoài, từ nay về sau

thoát khỏi Vân tộc!”

Cạch!

Tích phân bài rơi xuống.

Lời của hắn giống như sấm sét giữa trời quang, rơi vào trong tai ba vị nguyên lão, quanh quẩn hồi lâu.

Quyển 7 - Chương 15: Tiểu Nguyệt nha có thú sủng mới

Vân Khê kinh ngạc nhìn về phía Hư Vô công tử, vẫn cảm thấy dạng người kiệt ngao bất tuân lại vô cùng kiêu ngạo như hắn sẽ không thể nào nhận thua.

Quyết định của hắn, ngoài dự liệu của mọi người!

“Nhớ kỹ lời ngươi nói, trên người chúng ta chảy dòng máu giống nhau, ngươi sẽ đối xử tốt với tất cả tộc nhân!” Lạnh lùng nói xong, Hư Vô công tử xoay người, nhanh nhẹn rời đi.

Ở phía sau hắn, Lục Vân Mạn, Thập Vân Mạn cùng Tứ Vân Mạn cũng rối rít bóp nát tích phân bài của mình.

Đến bây giờ, có tích phân bài trên người, chỉ còn lại có hai cha con Vân Khê và Vân Mộ Phàm.

Vô Tâm nguyên lão giận đến nỗi bộ mặt không ngừng biến hình, những người này một đám người thoát khỏi bàn tay của bà ta, không hề làm việc theo ý của bà ta, thật đáng giận!

Vô Thương nguyên lão hơi thở trầm xuống, hướng Vân Khê ngoắt ngoắt tay, vừa gọi đến vừa nói: “Vân Khê, ngươi cho là mình thật sự có tư cách trở thành Tông chủ của Vân tộc sao?” Nàng cười lạnh, ánh mắt kia vô cùng quỷ dị.

“Chỉ cần ngươi tự động buông tha vị trí thứ nhất, hơn nữa giao ra Tàn Hoa bí lục, ta bảo đảm một nhà các ngươi có thể bình an rời

khỏi Nội tông.”

Đây mới là mục đích cuối cùng của bà ta sao?

Muốn dùng Long Thiên Tuyệt để uy hiếp nàng, khiến cho nàng chủ động nhận thua.

Vân Khê ánh mắt run lên: “Thiên Tuyệt đâu? Ta làm sao có thể xác định được Thiên Tuyệt có thật sự ở trong tay ngươi hay không, căn bản là ngươi muốn gạt ta?”

“Không thành vấn đề, ta sẽ để ngươi tin tưởng.” Vô Thương nguyên lão hướng một gã thủ hạ ngoắt ngoắt tay, phân phó mấy tiếng, sau đó nhìn Vân Khê, cười càng thêm quỷ dị, giống như nắm chắc phần thắng.

Không bao lâu, thủ hạ vội vã chạy về: “Vô Thương nguyên lão, không tốt, không tốt!”

Vô Thương nguyên lão sắc hơi hơi chìm xuống: “Có lời gì từ từ nói, như vậy còn ra thể thống gì?”

“Vô Thương nguyên lão, Long Thiên Tuyệt hắn…… Hắn……” Thuộc hạ khó xử lắp bắp nói.

“Hắn rốt cuộc làm sao?” Vô Thương nguyên lão trong lòng căng thẳng, mơ hồ sinh ra dự cảm xấu.

“Long Thiên Tuyệt hắn…… Hắn chạy!”

Sự căng thẳng trong lòng Vân Khê, thoáng cái nới lỏng, nàng đã sớm biết, Thiên Tuyệt không dễ dàng bị khống chế như vậy.

“Làm sao có thể?” Vô Thương nguyên lão hai mắt trừng trừng, vẻ mặt không tin nói, “Ta không phải là dùng ba tầng xiềng xích khóa hắn lại sao?”

“Dạ, nhưng là…… Xiềng xích còn đó, nhưng không có người.”

Vân Khê khóe môi khẽ cong lên, chỉ là xiềng xích, làm sao có thể khóa được Thiên Tuyệt?

“Không thể nào! Cho dù hắn có thể mở được xiềng xích, vậy còn trận pháp của ta? Hắn không thể nào phá giải trận pháp của ta!” Vô Thương nguyên lão chưa từ bỏ ý định.

“Trận pháp…… Trận pháp đúng là không có bị phá giải……” Thuộc hạ dè dặt nhìn Vô Thương nguyên lão, muốn nói lại thôi.

Vô Thương nguyên lão nghe vậy, đắc ý nở nụ cười: “Điều này là đương nhiên, trận pháp ta bày, người bình thường làm sao có thể phá giải? Hơn nữa, cho dù trận pháp bị phá giải, ta còn để lại bốn vị nguyên lão ở ngoài trận trông chừng. Cho dù Long Thiên Tuyệt có ba đầu sáu tay, cũng không có thể chạy thoát được thiên la địa vọng của ta!”

Thuộc hạ len lén liếc Vô Thương nguyên lão, dùng sức nuốt xuống nước miếng, muốn nói lại thôi.

Vân Khê lạnh lùng câu môi cười, Vô Thương nguyên lão vì muốn khống chế được Thiên Tuyệt, thật đúng là nhọc lòng rồi, thủ đoạn gì cũng đều sử dụng.

“Vô Thương nguyên lão, ngươi không khỏi cao hứng quá sớm đi? Nếu như bố trí của ngươi vô cùng hoàn mỹ, vậy người đâu?”

Nụ cười thu lại, Vô Thương nguyên lão trừng con mắt hung ác hướng thuộc hạ: “Đúng vậy a, hắn ở đâu?”

Thuộc hạ nghẹn đỏ mặt, rung giọng nói: “Mới vừa rồi thuộc hạ không có đem lời nói cho hết, trận pháp đúng là không có bị phá giải, thế nhưng Long Thiên Tuyệt thật sự từ trong trận pháp chạy đi rồi, hơn nữa……”

“Hơn nữa cái gì? Chết tiệt, ngươi không thể nói một lần cho xong sao?” Vô Thương nguyên lão nghiến răng nghiến lợi.

“Bốn vị nguyên lão…… Bốn vị nguyên lão bị giam vào trong trận pháp rồi!” Thuộc hạ nói.

Oanh!

Trong không khí có thanh âm quái dị gì đó nổ tung.

Vô Thương nguyên lão giật mình tại chỗ, tâm tình phức tạp không biết nên như thế nào.

Làm sao có thể?

Người bị bà ta nhốt thì chạy, còn người được an bài trông coi thì lại bị nhốt… Lộn xộn, toàn bộ lộn xộn rồi!

Bà ta không muốn tin tưởng, quay thân, chạy đi, đi trước chứng thực.

Vân Khê mím môi, nhợt nhạt nở nụ cười, Vô Thương nguyên lão cũng quá xem nhẹ thực lực của Thiên Tuyệt. Xiềng xích, trận pháp, làm sao có thể vây được hắn?

Cho dù còn có bốn vị nguyên lão, cũng không có cách nào ngăn cản hắn!

Mặc dù đã xác nhận Thiên Tuyệt an toàn, Vân Khê vẫn không nhịn được đi theo, muốn biết đến tột cùng.

Chờ mọi người đi tới nơi Vô Thương nguyên lão nhốt Long Thiên Tuyệt, quả nhiên như lời thuộc hạ kia nói, nơi xiềng xích buộc chặt đã không có người, ngược lại bốn vị nguyên lão trông chừng bị vây ở trong trận pháp, đang cùng thi triển bản lĩnh cao cường phá trận. Thấy đoàn người Vô Thương nguyên lão đến, bốn vị nguyên lão như thấy được cứu tinh, rối rít hướng Vô Thương nguyên lão hô lớn: “Vô Thương nguyên lão, mau thả chúng ta đi ra ngoài!”

“Một đám người đồ vô dụng! Ngay cả một người đều không trông được, thả các ngươi đi ra ngoài để làm gì?” Vô Thương nguyên lão vô cùng tức giận, tay bà ta vung lên, trận pháp lập tức biến mất.

Bốn vị nguyên lão như nhận được đại xá, mọi người từ trong trận pháp đi ra, chột dạ liếc về phía Vô Thương nguyên lão, một người trong đó nói: “Vô Thương nguyên lão, thật sự không trách được chúng ta, chúng ta đã tận lực. Chỉ trách Long Thiên Tuyệt kia quá xảo trá nhiều thủ đoạn, hắn dùng kế lừa chúng ta lừa vào trận pháp, kết quả hắn lại chạy thoát, cho nên chúng ta mới……”

“Các ngươi không có đầu óc sao? Các ngươi đều là người đã hơn ngàn tuổi, vậy mà một cái tiểu Hoàng Mao cũng không đấu lại được?” Vô Thương nguyên lão hổn hển.

“Nhưng là, nhưng là hắn nói…… Hắn nói hắn biết nội dung của Tàn Hoa bí lục…… Chúng ta cũng là vì muốn thay Nội tông tìm về Tàn Hoa bí lục, cho nên mới tin lời của hắn……”

“Tàn Hoa bí lục?” Vô Thương nguyên lão sắc mặt biến hóa, bừng tỉnh đại ngộ, đột nhiên quay đầu, nhìn về phía Vân Khê, “Ngươi lại đem Tàn Hoa bí lục của Vân tộc truyền cho một ngoại nhân?”

Bà ta rốt cuộc hiểu rõ, vì sao Long Thiên Tuyệt có thể từ trong tầng tầng lớp lớp canh phòng của mình đào thoát, thì ra là hắn cũng tu luyện Tàn Hoa bí lục, khó trách, khó trách a…… Bà ta buồn bực vô cùng, đều do mình coi thường Long Thiên Tuyệt, đánh giá thấp hắn. Đáng hận hơn chính là, ngay từ lúc ban đầu Long Thiên Tuyệt ở trước mặt bà ta giả bộ, cố ý yếu thế, mới để cho bà ta thiếu cảnh giác. Hiện tại đã biết rõ tất cả, đáng tiếc đã chậm.

“Ai nói chàng là người ngoài? Chàng là phu quân của ta, đó chính là người của ta! Ta đem Tàn Hoa bí lục truyền cho nam nhân của ta, có vấn đề gì?” Vân Khê đảo đảo mắt, nói giọng đương nhiên.

“Đúng vậy, ta là người của nàng, gả cho gà thì theo gà, gả cho chó thì theo chó, ta đi theo phu nhân ở rể Vân tộc, vậy thì không phải là người ngoài!” Long Thiên Tuyệt đột nhiên xuất hiện ở trong đám người, hắn nở nụ cười sáng rỡ, cất bước đi về phía Vân Khê.

Vân Khê mỉm cười, nàng đã sớm đoán được hẳn là phu quân còn đang ở phụ cận, chẳng qua là chàng giấu quá sâu, nàng một chút cũng không cảm giác được.

Vô Thương nguyên lão cùng bốn vị nguyên lão nhìn thấy hắn, mọi người lộ ra vẻ mặt muốn ăn thịt người, nghiến răng nghiến lợi với hắn.

“Ngươi coi như là phu quân của nàng, thế nhưng vẫn là ngoại nhân! Tàn Hoa bí lục từ trước đến giờ cũng là chỉ truyền cho huyết mạch của Vân tộc, chỉ có người trên người chảy xuôi dòng máu của Vân tộc, mới có tư cách nhận được truyền thừa của Tàn Hoa bí lục.”

“Ta sẽ để cho trên người hắn có máu của ta, như vậy không phải là được sao? Trên người của ta có huyết thống thuần khiết nhất của Vân tộc, mỗi một giọt máu của ta độ tinh khiết cũng là trăm phần trăm, chàng chỉ cần uống một giọt máu của ta, điều hòa điều hòa, trên người chàng sẽ có dòng máu của Vân tộc có độ tinh khiết nhất, có thể tương đương với những cao thủ tầm thường của Vân tộc.” Vân Khê đưa tay ra, đem ngón tay mới vừa nàng dùng miệng cắn chảy máu ra để cùng thánh khí khế ước về phía Long Thiên Tuyệt, miệng hơi chu lên, lộ ra vẻ ủy khuất, “Bị thương……”

“Làm sao không cẩn thận như vậy? Để cho vi phu hôn nhẹ……” Long Thiên Tuyệt cầm lấy ngón tay của nàng, khẽ liếm, hai mắt không hề chớp ngưng mắt nhìn Vân Khê, hai vợ chồng ngọt ngào nhìn nhau.

Vân Mộ Phàm tay sờ lên bờ môi, ho nhẹ, buồn cười.

Hút một giọt máu người Vân tộc người, liền coi như là có huyết mạch của Vân tộc rồi, lý luận ngược đời như thế, chỉ sợ cũng chỉ có nữ nhi bảo bối của hắn có thể nghĩ ra.

Nữ nhi cùng con rể không coi ai ra gì làm ra cử chỉ vô cùng thân thiết, đây mới chính là tức chết người không đền mạng, hoàn toàn không đem mấy vị nguyên lão để vào trong mắt, nhìn vẻ mặt của Vô Thương nguyên lão và bốn vị nguyên lão so với trứng gà ung còn thối hơn thì sẽ biết.

“Ngươi…… Ngươi già mồm át lẽ phải! Ngươi…… Các ngươi không biết xấu hổ!” Vô Thương nguyên lão giận đến cùng cực.

“Hôn nhẹ ngón tay mà thôi……” Vân Khê vô tội nhìn về phía Vô Thương nguyên lão, thuận tiện quơ quơ ngón tay vô cùng trong sạch của nàng, Vô Thương nguyên lão giận đến nỗi suýt chút nữa hôn

mê, cũng không thể ngây ngốc ở chỗ này nữa, mang theo bốn vị nguyên lão cùng thuộc hạ của nàng, phất tay áo giận mà rời đi.

Vân Khê cúi đầu nở nụ cười, âm thầm so tư thế chiến thắng.

Quay đầu, suy nghĩ của nàng một lần nữa trở lại trên người Tông chủ, thật vất vả bắt được bà ta, nói gì thì nói cũng không thể để cho bà ta chạy.

“Vô Hi nguyên lão, trải qua kiểm chứng của ta, Nội tông sở dĩ xuất hiện tà độc, chính là do Vân Thanh Uyển một người tạo thành. Ta đề nghị, hội nguyên lão hội đem Vân Thanh Uyển giao cho ta xử trí, ta chắc chắn tìm được nguồn gốc chân chính của tà độc, đem nguồn gốc của tà độc hoàn toàn tiêu hủy, sẽ không để cho tà độc đối với Nội tông tạo thành uy hiếp.” Vân Khê chủ động đề nghị.

“Không được! Không thể đem Thanh Uyển giao cho nàng!” Vô Tâm nguyên lão là người đầu tiên phản đối.

“Vô Tâm nguyên lão, chẳng lẽ ngươi muốn tiếp tục nhìn thấy cao thủ Nội tông bị tà độc xâm hại, tiếp tục thương vong sao?” Vân Mộ Phàm nói.

“Các ngươi tại sao phải nói, Thanh Uyển có liên quan đến tà độc? Chỉ bằng hai cha con khẳng định, liền đổ tội cho Thanh Uyển, ta cũng có thể nói như vậy, là hai cha con các ngươi liên hợp lại, muốn đối phó Thanh Uyển, cho nên mới gài tang vật giá họa! Vô Hi nguyên lão, ta đề nghị nhốt hai cha con bọn họ lại, chịu sự cáo buộc của hội nguyên lão, một khi kiểm chứng là thật, lập tức thi hành tộc quy, trị hai cha con tử tội, hoặc là đưa hai cha con bọn họ trục xuất Vân tộc!” Vô Tâm nguyên lão lạnh lùng nói.

Vân Khê cười lạnh: “Các ngươi nếu không tin lời ta nói…, có thể đi

đến tầng mộ cuối nhìn một chút, nơi đó có ba bộ thi thể, chính là kiệt tác của Vân Thanh Uyển!”

“Có thi thể? Các ngươi đi nhìn một chút!” Vô Hi nguyên lão lên tiếng, hướng thuộc hạ ngoắt ngoắt tay, không bao lâu, liền thấy mấy tên thuộc hạ mang tới ba bộ thi thể trở về, Vô Tâm nguyên lão nhìn ba bộ thi thể kia một cái, sắc mặt khẽ biến không biết bao nhiêu lần, hình như là nhận ra rồi, bà ta á khẩu không trả lời được.

“Vân Khê, Vân Thanh Uyển liền giao cho ngươi, ngươi lập tức tra rõ ràng nguồn gốc của tà độc. Chờ ngươi giải quyết vấn đề tà độc xong, hội nguyên lão khắc sẽ cho ngươi một cái công đạo. Vô Tâm nguyên lão, ngươi còn có dị nghị gì hay không?”

Vô Tâm nguyên lão không cam lòng trừng Vân Khê một cái, lại chỉ có thể lắc đầu, không có lời nào để nói.

“Đa tạ hai vị nguyên lão, ta nhất định sẽ không để cho các ngươi thất vọng!” Vân Khê khóe môi hơi cong lên.

Sau khi chờ tất cả mọi người rời đi, hiện trường chỉ còn lại có ba người Vân Khê, Long Thiên Tuyệt và Vân Mộ Phàm, còn có một người đang hôn mê – Tông chủ.

Vân Khê nhìn Tông chủ, ánh mắt lạnh xuống: “Nhớ ngày đó, bà ta lấy Tiểu Nguyệt Nha uy hiếp ta, khiến cho ta phải quỳ xuống trước mặt bà ta, bà ta nhất định chưa từng nghĩ đến sẽ có ngày rơi vào lòng bàn tay của ta sao? Hôm nay ta sẽ hút khô tất cả huyền khí trên người của bà ta, khiến cho bà ta không còn thể ngang ngược càn rỡ nữa!”

Nói là làm, tuyệt không ậm ờ!

Vân Khê đánh ra hai chưởng, đồng loạt rơi vào hai vai của Tông chủ.

Vân Thanh Uyển trong hôn mê, toàn thân huyền khí chạy toán loạn, từ trong cơ thể tiết ra ngoài, nàng đột nhiên tỉnh táo lại, quay đầu lại, thấy được Vân Khê đang thu nạp nàng huyền khí, nàng lộ ra vẻ mặt dữ tợn: “Vân Khê, ngươi dám? Mau dừng tay cho ta!”

“Ta sao không dám? Ngươi làm nhiều việc ác, sớm nên gặp báo ứng! Hôm nay ta hút khô huyền khí trên người của ngươi, chính là thay trời hành đạo! Nhưng, ngươi yên tâm, ta sẽ không để cho ngươi chết nhanh như vậy…… Ta sẽ đem ngươi giao cho Hách Liên đại ca, để cho hắn tự tay giết ngươi, báo thù cho mẫu thân của hắn!” Vân Khê ánh mắt ngoan lệ, tốc độ thu nạp huyền khí tăng nhanh.

Trong miệng Vân Thanh Uyển phát ra gầm thét cùng với tiếng gào thét khàn khàn: “Vân Khê, ngươi dừng tay cho ta! Ngươi không thể cướp đi tất cả tu vi của ta! Vân Khê, ngươi tiện nhân này, ngươi sẽ không được chết tử tế!”

Nàng mắng càng hùng hồn, Vân Khê thu nạp càng thêm hung mãnh, chỉ thấy da thịt trên mặt của Vân Thanh Uyển bị từng đạo huyền khí cọ rửa, mỗi một cái mạch máu và kinh lạc đều trở nên vô cùng rõ ràng, đợi đến sau khi huyền khí bị rút ra xong, theo mỗi một cái mạch máu và kinh lạc, mặt của bà ta biến đổi nhanh chóng, xuất hiện rất nhiều nếp nhăn.

Khuôn mặt xinh đẹp đầy toan tính của Vân Thanh Uyển thoáng cái già đi mấy chục tuổi, có nhiều nếp nhăn, giống như là một lão thái thái bảy tám chục tuổi lão.

Cuối cùng, Vân Khê thu tay, không tiếp tục nữa.

Nàng muốn để lại mệnh của Tông chủ, cho Hách Liên Tử Phong,

huynh ấy mới là người muốn giết Tông chủ nhất!

Vân Thanh Uyển chỉ cảm thấy cả người mình đau đớn, cách cái chết chỉ kém một bước, nàng còn chưa ý thức được, dung mạo của mình giờ phút này đã xảy ra biến hóa đáng sợ, nàng lấy ánh mắt ăn thịt người nhìn chằm chằm Vân Khê: “Vân Khê, hiện tại tốt nhất ngươi nên giết ta, nếu không, ngươi nhất định sẽ hối hận!”

Mệt mỏi quá độ, cho nên sau khi bà ta nói xong những lời này, liền ngất đi.

Vân Khê không để ý đến nàng, ngồi xuống tại chỗ, từ từ tiêu hóa huyền khí mới vừa thu nạp vào.

Vân Mộ Phàm và Long Thiên tuyệt không có quấy rầy nàng, biết nàng mới vừa thu nạp công lực vạn năm của Tông chủ, huyền khí vô cùng tràn đầy cùng dồi dào, nếu không tiêu hóa một bộ phận trước, sợ là nàng sẽ bị cỗ lực lượng khổng lồ này nuốt trọn, hai người cha và con rể ở một bên lặng yên canh chừng cho nàng.

Thú con vẫn dấu ở trên người Vân Khê, cảm thấy trong cơ thể Vân Khê có huyền khí cuồn cuộn, nó từ trên người nàng từ từ bò xuống, thoáng cái rơi vào trong tầm mắt Long Thiên Tuyệt.

“Đây là cái gì? Thú con thật đáng yêu!” Long Thiên Tuyệt lần đầu tiên nhìn thấy thú con, liền nghĩ ngay đến nữ nhi, không vì cái gì khác, thật sự chỉ là thú con này và con gái của mình quá xứng đôi, hắn có thể khẳng định, nữ nhi thấy thú con này, nhất định sẽ thích.

“Cẩn thận, nó là……” Lời nói của Vân Mộ Phàm vẫn còn chưa nói hết, chỉ thấy Tiểu Mặc dẫn muội muội, từ Ngọa long Cư đi ra, ánh mắt hai huynh muội cũng đồng thời bị thú con màu đỏ hấp dẫn.

“Ông ngoại, đây là quà mẫu thân tặng cho chúng con sao?” Tiểu Mặc bật thốt lên.

“Ách, không phải, nó là……” Vân Mộ Phàm không biết nên nói từ đâu.

Ở một bên, Tiểu Nguyệt Nha cất bước đi tới trước mặt của thú con màu đỏ, một câu không hỏi, trực tiếp khom người ôm lấy, ánh mắt xinh đẹp cười như trăng lưỡi liềm: “Tiểu Hồng Hồng, chúng ta cùng nhau chơi đùa đi!”

Vân Mộ Phàm thấy một trận như vậy sợ hết hồn hết vía, miệng lưỡi hơi run: “Tiểu Nguyệt Nha, cháu mau thả nó xuống, nó…… Nó không phải là thú sủng tầm thường!” Trong đầu xẹt qua hình ảnh lúc thú con nguyên hình phát uy, toàn thân Vân Mộ Phàm mỗi một dây thần kinh đều trở nên căng thẳng, vạn nhất thú con bị chọc giận, đột nhiên phát uy, Tiểu Nguyệt Nha chẳng phải là……

Long Thiên Tuyệt nhận thấy vẻ mặt của nhạc phụ không đúng, cẩn thận nhìn thú con kia, mơ hồ, cảm giác được hơi thở của thú con không đơn giản: “Nhạc phụ đại nhân, chẳng lẽ nó là……”

Vân Mộ Phàm ra sức gật đầu, ra sức nháy mắt với hắn.

Long Thiên Tuyệt rốt cục ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, hắn ra vẻ trấn định nói lời dụ dỗ với nữ nhi: “Tiểu Nguyệt Nha, ngoan! Phụ thân cũng rất thích nó, con có thể đem tặng cho phụ thân hay không?”

Tiểu Nguyệt Nha chẹp cái miệng nhỏ nhắn, nhìn phụ thân một chút, có vẻ hơi chần chờ.

Long Thiên Tuyệt không ngừng cố gắng, hắn bày ra nụ cười phụ

thân hiền từ hoàn mỹ: “Tiểu Nguyệt Nha, bình thường phụ thân có phải rất thương con hay không, có phải con muốn cái gì, phụ thân đều giúp con thực hiện nguyện vọng hay không? Hiện tại phụ thân muốn nó, con có thể cũng giúp phụ thân thực hiện nguyện vọng này hay không?”

Tiểu Nguyệt Nha cúi đầu liếc nhìn thú con trong ngực, cái miệng nhỏ nhắn chuyển từ trái sang phải, lại từ phải đến trái, lưu luyến không rời, cuối cùng, tay nhỏ bé của nàng nâng lên đem thú con màu đỏ tặng đi ra ngoài: “Phụ thân, cho!”

Long Thiên Tuyệt nhất thời thở phào nhẹ nhõm, đưa tay muốn đón, ai ngờ, tay mới giơ ra được một nửa, thú con màu đỏ đột nhiên thoát khỏi tay Tiểu Nguyệt Nha, nhảy chui vào trong ngực bé, móng vuốt nhỏ bám chặt lấy xiêm y của bé.

Hai người Vân Mộ Phàm và Long Thiên Tuyệt liếc mắt nhìn nhau choáng váng, đây là tình huống gì, thú con này rốt cuộc có ý đồ gì?

Tiểu Nguyệt Nha đầu tiên là sửng sốt, sau đó chợt cười ngọt ngào, tay nhỏ bé ôm lấy thú con, ôn nhu một chút một chút vuốt nó, an ủi: “Tiểu Hồng Hồng đừng sợ, đó là cha ta, cha ta không phải là người xấu!”

Nói xong, nàng giơ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, hướng về phía phụ thân nói với vẻ rất chân thật: “Phụ thân, người không nên nhìn chằm chằm Tiểu Hồng Hồng, sẽ hù dọa đến nó.”

Bắt gặp ánh mắt lấp lánh vô số ánh sao của nữ nhi, Long Thiên Tuyệt bị đả kích vô cùng, hắn làm sao lại giống người xấu?

Vân Mộ Phàm hắc tuyến, không nhịn được dưới đáy lòng mắng, ngươi cái lão yêu thú vô sỉ này, cũng không biết sống mấy vạn năm

rồi, lại còn giả bộ lưu manh lừa gạt đứa trẻ? Ngươi sẽ bị hù dọa? Có quỷ mới tin!

Đồng thời, ông cũng vô cùng đồng tình con rể của mình, âm thầm cảm thấy may mắn người bị Tiểu Nguyệt Nha ghét bỏ không phải là ông. Song, sau một khắc, ông càng thêm đồng tình mình.

Chỉ nghe Tiểu Nguyệt Nha giọng rất nghiêm túc nói với ông: “Ông ngoại, người xoay người sang chỗ khác, người có râu mép, sẽ hù dọa đến Tiểu Hồng Hồng!”

Vân Mộ Phàm vô tội sờ sờ đám râu ngắn lại ít ỏi dưới cằm của mình, ông thật là vô tội, râu mép của ông thật là vô tội? Ông mơ hồ nhìn thấy được ánh mắt đắc ý của thú con, đang thị uy với mình……

“Ca ca, chúng ta cùng nhau mang Tiểu Hồng Hồng đi chơi đi!” Hai huynh muội ngây thơ nắm tay nhỏ bé, trở lại Ngọa Long Cư một lần nữa, chỉ còn lại có cha và con rể Long Thiên Tuyệt và Vân Mộ Phàm ngươi trừng ta ta trừng ngươi, mắt to trừng đôi mắt ti hí.

Chờ sau khi Vân Khê ngồi xuống, cha và con rể vẫn còn đang trừng mắt nhìn nhau, ánh mắt đều chua chua.

“Hai người làm sao vậy?” Vân Khê nhìn hai người chăm chú, tình cảm của bọn họ lúc nào lại phát triển mặn nồng mãnh liệt như vậy, có cần phải ngắm nhìn nhau thắm thiết như vậy hay không?

Long Thiên Tuyệt là người đầu tiên định thần lại, khẽ ho một tiếng: “Khê Nhi, ta có chuyện muốn nói với nàng, nàng nhất định phải cố gắng giữ tỉnh táo, không nên kinh hoảng.”

“Chuyện gì?” Mới vừa rồi ngồi thiền, hoàn toàn bị ngăn cách thế giới bên ngoài, Vân Khê hoàn toàn, không có nhận thấy được đến tột

cùng xảy ra chuyện gì.

“Cái kia…… Nàng có phát hiện trên người của mình thiếu một chút gì hay không?” Long Thiên Tuyệt hỏi uyển chuyển, không đành lòng thoáng cái làm cho nàng kinh sợ.

Vân Khê cúi đầu nhìn một chút, lại dùng tay sờ sờ, lắc đầu: “Không thiếu cái gì a.”

“Thật không thiếu gì sao? Ví dụ như…… Thú con?” Long Thiên Tuyệt hướng dẫn từng bước, Vân Mộ Phàm dứt khoát quay đầu, làm như mình không tồn tại.

Vân Khê nghe thấy hai chữ thú con, bừng tỉnh đại ngộ: “Đúng vậy, thú con đâu? Chạy đi đâu?”

Long Thiên Tuyệt không nói tiếp, đem Ngọa long Cư đặt ở trước mặt Vân Khê, ngón tay chỉ vào bên trong.

Vì tò mò, Vân Khê khom người, hướng Ngọa long Cư trước mặt nhìn quanh, không nhìn còn tốt, vừa nhìn một cái, Vân Khê kinh hãi mở to hai mắt nhìn. Mọi người đoán xem nàng nhìn thấy cái gì, nàng nhìn thấy con trai con gái của mình đang hóa trang cho thú con màu đỏ……, trong tay nữ nhi cầm bút vẽ lông mày, đang vẽ loạn xạ ở trên mặt thú con, nhi tử thì đính ở trên đầu thú con một cái nơ con bướm thật bắt mắt thật to……

“……” Vân Khê bị làm cho sợ đến nỗi cả người mồ hôi lạnh ứa ra, “Thiên, Tuyệt…… Hai người làm sao…… Không ngăn cản…… Bọn họ? Cha, cha…… Chẳng lẽ…… Người chưa nói cho bọn nhỏ biết…… Thú con này…… Là….. Là thần thú…… Vạn năm sao?”

Một con thần thú sống vài ngàn năm, bây giờ lại bị hai đứa trẻ coi là

đồ chơi để chơi đùa, nàng thật sự không dám nghĩ sẽ có hậu quả như thế nào.

“Khê Nhi, nàng nên suy nghĩ thoáng một chút đi, có lẽ…… Có lẽ thần thú kia tính tình cổ quái. Ta thấy nó hình như thật sự thích Tiểu Nguyệt Nha, có lẽ nó sẽ không tổn thương con bé.” Vân Mộ Phàm thử an ủi nữ nhi.

Long Thiên Tuyệt gật đầu phụ hoa: “Nên thuận theo tự nhiên! Nếu như bây giờ chúng ta can thiệp, nói không chừng ngược lại sẽ chọc giận nó, khoảng cách của nó với bọn nhỏ lại gần như vậy, bị thương tổn vẫn là bọn nhỏ.”

Vân Khê từ từ bình tĩnh lại, lại vừa cẩn thận quan sát một phen, xác định thú con không có bất kỳ tức giận, ngược lại lại mang vẻ mặt thích thú, lòng của nàng cũng chầm chậm buông xuống. Nói không chừng thật sự thú con vài ngàn năm kia tính tình quái gở, đột nhiên có người làm bạn nó, nó cảm thấy mới lạ. Nghĩ lại nó có thể trung thành thủ hộ thánh khí vài ngàn năm, thì không phải là cái thần thú hung tàn thích giết chóc, huống chi, ý nghĩ ban đầu của mình, cũng là hi vọng nó với hài tử của mình có thể thân cận với nhau, hiện tại mục đích đã đạt được, chẳng qua là quá trình này nằm ngoài dự đoán của nàng.

“Yên tâm, ta sẽ chú ý mọi lúc mọi nơi. Còn có đám người đại ca trông chừng nữa……” Long Thiên Tuyệt an ủi.

Vân Khê gật đầu, cũng chỉ có thể thuận theo tự nhiên, nàng dời đi đề tài: “Phụ thân, theo người nếu ta muốn điều tra nguồn gốc của tà độc, thì ta nên điều tra từ nơi nào đây?”

“Vân Thanh Uyển lén lén lút lút đến chư thần mộ, không phải chỉ đơn giản trộm thánh khí như vậy, con nghĩ xem, nếu như nàng chỉ đơn

thuần là vì trộm thánh khí, nàng bất cứ lúc nào cũng có thể, tại sao hết lần này tới lần khác muốn tìm lúc này? Còn có, nàng tại sao muốn đem ba đứa con của cung chủ đến mộ? Ta đoán, trong mộ có lẽ còn dấu bí mật gì."

"Người nói rất đúng! Nhưng nếu nguồn gốc của tà độc là ở Nội tông, thì thời gian lâu như vậy các nguyên lão của hội nguyên lão không thể không phát hiện ra, khả năng lớn nhất là, có lẽ nguồn gốc của tà độc cũng không phải là ở Nội tông, mà là đang ở nơi này. Vân Thanh Uyển vì tìm người thử độc, cho nên mới phải đem tà độc dẫn tới Nội tông, thậm chí dẫn ra bên ngoài Nội tông……" Vân Khê suy tư trong chốc lát, đột nhiên nghĩ đến cái gì, ánh mắt sáng lên, "Đúng rồi, tấm bia mộ kia! Phụ thân, người còn nhớ không, thời điểm chúng ta tìm được ba bộ thi thể kia, tấm bia mộ bên cạnh thi thể kia viết tên ai?"

Vân Mộ Phàm bị hỏi khó rồi, lúc trước thời gian vội vàng, ông căn bản không có thời gian chú ý. Bây giờ nghĩ lại, trong đầu hiện lên một hình ảnh mơ hồ trong trí nhớ, tấm bia mộ kia cùng với các tấm bia mộ khác hình như có chút khác biệt, là mới tinh……

"Đi, chúng ta quay lại nhìn một chút!"

Long Thiên Tuyệt đem Tông chủ đang trong hôn mê ném vào Kim hòa tháp, đi theo hai cha con Vân Khê quay lại tầng mộ thứ năm một lần nữa.

Chương V16 Đinh Tiêu Dao, sống hay chết?

Từng dãy bia mộ, không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng ma luyện, thê lương, trầm lâu.

Chữ viết trên bia mộ đã hoàn toàn không nhìn thấy rõ, lưu lại chỉ có dấu vết của năm tháng.

Chỉ có một tấm bia mộ trong đó là mới tinh, trên bia mộ hình như không có chữ viết, nhưng chung quanh bia mộ lại có rất nhiều dấu chân hơn so với những nơi khác

Dấu chân, in trên một ít cành lá và bụi đất.

“Mọi người cẩn thận lục soát bên dưới, nhìn một chút xem có thu được đầu mối gì hay không.” Vân Khê cẩn thận quan sát bốn phía bia mộ, tất cả chi tiết đều rõ ràng

Có vấn đề chính là tấm bia mộ kia, nếu không mấy người huynh muội Vân Trung Báo cũng sẽ không trúng độc bỏ mình sau đó nằm xung quanh bia mộ.

Đột nhiên, bên tai truyền đến tiếng vang kẽo kẹt, có người động đến cơ quan của tấm bia mộ……

Kẽo kẹt kẽo kẹt…… Tấm bia đá từ từ chuyển động, lộ ra một đường nứt dưới đất, kèm theo lỗ hổng từ từ mở ra, một cỗ mùi xông thẳng vào mũi, đập vào mặt!

“Mọi người cẩn thận! Đây là khí độc mê tung Băng Vụ!”

Vân Khê kinh hoàng kêu lên, ba người vội vàng lui về phía sau.

Độc khí một khi tràn ngập, cả không gian của tầng mộ đều bị bao phủ bởi một tầng màu đen nồng đậm, tất cả cỏ cây cùng đất xung quanh, trong nháy mắt bị độc tính cắn nuốt

Mê tung Băng Vụ, trên bảng xếp hạng độc dược, xếp hàng thứ nhất!

Độc tính của nó vô cùng cường hãn.

Mắt thấy khí độc kia sắp đuổi kịp ba người, Vân Khê theo bản năng giơ Nguyệt thần quyền trượng trong tay lên cao, hướng phía sau.

Ánh sáng thánh khiết chợt phát sáng, đen khí độc dày đặc trấn áp xuống, từ từ lui trở về phía dưới lỗ hổng của bia mộ.

Vân Khê chưa hết kinh hoàng, ngạc nhiên nhìn quyền trượng trong tay, nàng bỗng nhiên hiểu được, Vân Thanh Uyển vì sao phải liều chết để có được thánh khí này.

Dựa theo khí độc trước mắt thì tình huống ở phía dưới bia mộ có thể thấy được, Vân Thanh Uyển căn bản không có biện pháp tiến vào trong đó, chỉ khi nào bà ta chiếm được thánh khí, mới có thể loại bỏ sự uy hiếp của khí độc, tiến vào cửa vào bia mộ.

“Nơi này chắc là nguồn gốc của tà độc rồi, nhất định Vân Thanh Uyển có dấu bí mật gì ở bên trong, chúng ta phải nghĩ biện pháp đi xuống xem một chút.” Ba người đồng thời rút lui đến ngoài trăm bước, khí độc không có lan tới đây, Vân Khê nhìn chăm chú về phía nơi khí độc giăng đầy tầng mộ, trực giác nói cho nàng biết không chừng người Vân Huyên vẫn muốn tìm người, đang ở phía dưới tấm bia mộ. Bởi vì chỉ có chỗ này, là an toàn nhất, không…dễ dàng bị phát hiện nhất.

“Ta và nàng cùng nhau đi xuống!” Long Thiên Tuyệt nói.

Vân Khê lắc đầu: “Độc tính quá nặng, chàng ngăn cản không nổi. Ta đối với độc tính tương đối có kinh nghiệm, vẫn là ta một người đi xuống thì hơn, chàng và phụ thân ở phía trên chờ ta, bất kể có phát hiện gì hay không, trong vòng một canh giờ, ta nhất định sẽ trở lại.”

“Khê Nhi……” Long Thiên Tuyệt còn muốn nói cái gì đó, Vân Mộ Phàm ngăn hắn lại, “Để cho Khê nhi đi đi! Trong tay con bé có thánh

khí có thể chống đỡ khí độc xâm hại, ta nghĩ đây chính là lý do Vân Thanh Uyển muốn có được thánh khí!”

“Phụ thân nói rất đúng, chỉ có ta mới có thể thao túng lực lượng của thánh khí, có thánh khí hỗ trợ, ta không có việc gì. Hai người ở chỗ này chờ ta, ta đi xuống nhìn một chút!” Lời nói của Vân Khê vừa ngừng, tiểu phượng hoàng tự động bay ra, đậu lên đầu vai của nàng, “Ta cùng đi với ngươi.” Thanh âm của Vân Huyên có chút run rẩy, bà ta dường như cũng cảm ứng được cái gì, lộ ra vẻ mặt vừa chờ đợi vừa khẩn trương.

Hai người Long Thiên Tuyệt và Vân Mộ Phàm không có ngăn cản nữa, đưa mắt nhìn Vân Khê từ từ đi xuống cửa vào của tấm bia mộ, tâm của hai người như bị treo ngược lên.

Cửa vào khí độc vẫn tồn tại, thánh khí cảm ứng được uy hiếp, tự động phóng ra ánh sáng màu trắng, giống như đèn chiếu sáng.

Vân Khê men theo ánh đèn, đi xuống bậc thang, từng bước đi xuống cửa vào.

Vân Khê một đường đi về phía trước xuống phía dưới, bậc thang dưới chân hết sức thô ráp, gập ghềnh, kèm theo khí lạnh khi nàng từ từ đi sâu về phía trước.

Đi xuống sâu thêm một tầng, trong không khí mùi cũng càng dày đặc.

Tiểu phượng hoàng đứng ở đầu vai của Vân Khê hít thở càng ngày càng nặng, hai chân của nó không ngừng chuyển động, kiễng chân nhìn ra xa, hận không được giờ phút này bay ngay đến chỗ sâu, đi nhìn xem đến tột cùng là gì.

“Ta cảm thấy tiếng tim đập của Tiêu Dao, hắn nhất định đang ở bên

trong!”

Vân Khê nghi ngờ nhìn nó, nó có thể khoa trương chút nữa hay không, cũng không phải là đang diễn phim Hàn, nghe được tiếng tim đập của người cũng đã rất giỏi rồi, bây giờ còn có thể đoán được là tiếng tim đập của ai, vậy thì đúng là gặp quỷ.

“Ngươi không tin? Ta cùng hắn là vợ chồng, cảm ứng giữa phu thê thật sự rất thần kỳ.”

Vân Khê im lặng không nói gì, có lẽ, bà ta nói đúng.

Vân Khê cẩn thận quan sát bốn phía, dưới chân không ngừng chút nào.

Rốt cục, nàng bước xuống một bậc thang cuối cùng, cây đuốc trên bức tường đá, chiếu sáng không gian, toàn không gian trống rỗng, nhưng có một luồng hàn khí khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo, từ cửa nhỏ tràn vào trong không gian.

Bên trong cửa nhỏ sương mù màu đen dày đặc, nơi đó, chắc là nơi phát tán ra tà độc.

Vân Khê đem quyền trượng đặt phía trước, đợi cho lực lượng của quyền trượng sương mù màu đen đầy lùi dần dần, nàng mới cất bước đi vào cửa nhỏ.

Quang cảnh trước mắt rộng mở rõ ràng, ánh mắt của nàng chớp động, bị cảnh tượng trước mắt làm cho rung động thật sâu.

Đó là một cái Mặc trì *(hồ màu đen),* Mặc trì đó chuyển động quay cuồng, toàn bộ nước cũng là màu đen, gần sát mặt nước, sương mù dày đặc, cách mặt nước tương đối cao, sương mù lượn lờ trên mặt

hồ, trôi nổi thành từng đoàn từng đoàn.

Những thứ này còn chưa đủ để khiến cho Vân Khê giật mình, chân chính làm cho nàng rung động chính là, ở trung tâm Mặc trì có một giường ngọc được chế tạo từ ngọc bích, trên giường có một nam tử đang nằm. Nam tử này mặc quần áo màu trắng xanh, lặng yên nằm ở nơi đó, giống như đã mất đi sức sống.

Trong sự bao phủ của sương mù màu, quanh thân hắn lại nổi lên một tầng ánh sáng trắng nhàn nhạt, ngăn cách đám sương mù màu đen với hắn.

Lại nhìn kỹ khuôn mặt của hắn, Vân Khê không khỏi kinh diễm *(kinh ngạc + hâm mộ)*, dung mạo của nam tử này thật anh tuấn, ngũ quan cũng rất nhu hòa,

Không có bất kỳ góc cạnh nào, ở trong ấn tượng Vân Khê, những người có tướng mạo như vậy, đích thị là những người không tranh quyền thế. Hắn hơi có vẻ đơn bạc, không có bất kỳ huyết sắc, giữa lông mày một vết chu sa đỏ sẫm, nam tử như vậy rất ấn tượng, rất dễ dàng khiến cho người ta lần đầu tiên nhìn thấy liền có ấn tượng sâu sắc với hắn.

Chẳng lẽ, hắn chính là Đinh Tiêu Dao trong truyền thuyết?

Trên đầu vai, tiểu phượng hoàng thân thể lay động, trả lời nàng: “Tiêu Dao! Thật sự là Tiêu Dao!”

Thân thể nho nhỏ khẽ lay động, thế nhưng tiểu phượng hoàng không tiến lên dù nửa bước, không phải là nó không muốn, mà là nó không thể, thân thể của nó bị điểm huyệt rồi, một bước cũng không có cách nào đi được.

“Mê tung Băng Vụ là khí độc độc nhất, đồng thời cũng là thuốc để bảo tồn thân thể tốt nhất, nhìn tình trạng của Đinh tiền bối, ông ấy sợ là đã……”

“Sẽ không! Ta có thể nghe được tiếng tim đập của chàng, chàng nhất định còn sống!” Thanh âm kích động của Vân Huyên kích, cắt đứt lời nói của Vân Khê, tiểu phượng hoàng đột nhiên như mũi tên rời cung bay ra ngoài, xuyên qua đám khí độc dày đặc, đậu xuống trên người nam tử.

“Tiêu Dao, chàng mau tỉnh lại! Ta đến nhìn chàng đây……” Từng giọt từng giọt nước mắt, từ trong đôi mắt của Tiểu Phượng Hoàng rơi xuống, thanh âm Vân Huyên nghẹn ngào. Song, trả lời nàng, chỉ có tiếng nước chảy trong Mặc trì.

Vân Khê nhướng mày, khinh thân bay lên, đi theo nó bay đến trung tâm của Mặc trì. Nàng lấy tay, bắt mạch cho Đinh Tiêu Dao.

Mạch đập yếu ớt, cực kỳ yếu ớt……

Tiếng tim đập, gần như là dừng lại……

Ông ấy lại thật sự còn sống!

“Ông ấy có thể sống sót thật sự là kỳ tích. Chắc Vân Thanh Uyển đã làm rất nhiều chuyện.”

Vân Khê vừa nói, vừa không quên quan sát vẻ mặt của Vân Huyên, chỉ tiếc bà ta hiện tại gửi thân trong cơ thể của tiểu phượng hoàng, khiến cho người ta rất khó phán đoán ra nàng vui buồn hay không.

“Vân Khê, ta biết ngươi có biện pháp cứu chàng, ta cầu xin ngươi, ngươi cứu chàng đi, chỉ cần chàng có thể sống lại, ngươi muốn ta

làm bất kỳ cái gì, ta đều nguyện ý.”

Vân Khê cúi đầu, chống lại ánh mắt mong mỏi của bà ta, nàng chần chờ.

Cứu, nói dễ hơn làm?

“Ngươi cũng biết, Tạo Hóa Đan không phải là đan dược dễ dàng luyện chế như vậy.” Vân Khê nói.

“Ta biết, nhưng chỉ cần có một ti hi vọng, ta cũng muốn thử một chút.”

“Cho dù hắn sống lại, ngươi sẽ lấy thân phận như thế nào đối mặt với ông ấy? Ngươi bây giờ, dù sao cũng chỉ là một hồn phách…… Chẳng lẽ ngươi muốn ông ấy cùng với một hồn phách sống với nhau cả đời?” Vân Khê nói ra sự thật tàn khốc, thân thể của tiểu phượng hoàng đột nhiên run rẩy, run rẩy không ngừng.

“Ta…… Ta chỉ muốn nhìn thấy chàng hảo hảo mà sống, chỉ cần chàng hảo hảo sống, ta liền có thể yên tâm rời đi.”

“Ngươi thật sự có thể yên tâm rời đi?” Vân Khê khẽ thở dài, đột nhiên có chút đồng tình với bà ta, hai người bọn họ, hiện tại một người là hoạt tử nhân *(người thực vật)*, một người chỉ là một sợi hồn phách, cả đời này cũng không thể ở cùng một chỗ. Cái thế giới này, có đôi khi tàn khốc như thế.

Đang nói chuyện, bên trong Mặc trì phát ra thanh âm kỳ quái, ọc ọc ọc, trong ao không ngừng nổi lên bong bóng, nước ao giống như bị đốt nóng.

“Không tốt! Khí độc Mê tung Băng Vụ sợ là ép không được rồi!” Vân

Khê cả kinh nói, nàng khom lưng, nâng Đinh Tiêu Dao lên, chạy ra khỏi Mặc trì, “Chúng ta mau rời khỏi nơi này!”

Một người một thú, cộng thêm một hoạt tử nhân, chạy vội ra khỏi lòng đất.

“Phụ thân, Thiên Tuyệt, chúng ta đi mau! Độc khí rất nhanh sẽ xông lên rồi!”

Đoàn người nhanh chóng hướng truyền trận cửa vào chạy đi, mà pử phía sau bọn họ, khí độc màu đen phá tan lỗ hổng ở phía dưới bia mộ,

Giống như là rời khỏi cương một con ngựa hoang, ở trong không gian tầng mộ chạy như điên, không tới một khắc, cả không gian tầng mộ bị nuốt sống.

“Các ngươi đi trước, ta tới bày kết giới, cần phải đem khí độc phong ấn ở bên trong, nếu không một khi khí độc lan ra phía ngoài, ngấm vào trong nước biển như vậy hậu quả không thể tưởng tượng nổi.”

Lời nói của Vân Mộ Phàm nhắc nhở Vân Khê và Long Thiên Tuyệt.

Nội tông của Vân tộc vốn là xây dưới đáy biển, một khi nước biển bị khí độc ô nhiễm, như vậy cả Nội tông rất nhanh cũng sẽ gặp tai họa, đến lúc đó

Nội tông rất có thể gặp phải tai hoạ ngập đầu, hậu quả khó có thể tưởng tượng được.

“Phụ thân, chúng ta giúp người!”

Ba người đồng tâm hiệp lực, bày ra kết giới, rốt cục đem khí độc

phong ấn ở bên trong kết giới.

Thở phào một hơi, sau khi ba người xác định đã an toàn, liền dẫn Đinh Tiêu Dao rời đi chư thần mộ.

Thân ảnh ba người càng chạy càng xa, khí độc mê tung Băng Vụ điên cuồng mà va đập vào kết giới, giống như một mãnh thú. Bên ngoài kết giới, có một người từ từ đi đến gần, một thân áo bào màu bạc, ngang tàng mà đứng, hắn ngưng mắt nhìn về phía kết giới, khóe môi lạnh lùng giương lên.

“Vân Khê, đây là ngươi nợ ta!”

Ở phía sau hắn, hai loại huyền khí màu đen và tím xem lẫn nhau từ bên trong thân thể của hắn từ từ dâng lên, hai loại màu sắc ánh sáng bất đồng hòa trộn với nhau.

Đột nhiên, một con cự thú biến hóa không ngừng, xông vào kết giới!

Ba người Vân Khê rời đi cửa vào chư thần mộ, cách đó không xa, một chiếc thuyền lớn dừng ở bên bờ, còn đang chờ đợi bọn họ.

Trên thuyền, đông đảo cao thủ dùng ánh mắt khác nhau, nhìn ba người Vân Khê, không cam lòng, kèm theo ghen tỵ, càng nhiều hơn là ao ước hâm mộ, bởi vì từ khắc đó bắt đầu, Vân Khê chính là xếp thứ nhất trên bảng Phong Vân, đạt được danh hiệu đệ nhất Vân Mạn, chỉ dựa vào điểm này, liền đủ bọn họ hâm mộ.

Ngươi có bản lãnh đi đoạt được đệ nhất Vân Mạn thử xem, ngươi có bản lãnh để cho Hư Vô công tử chủ động tiêu hủy tích phân bài nhận thua thử xem?

Vô Hi nguyên lão chờ đợi ở bên bờ, nhìn ba người Vân Khê mang

theo một người thứ tư một đường đi đến, không khỏi hỏi thăm: “Các ngươi làm sao đến muộn như vậy? Người này là?”

“Vô Hi nguyên lão, nguồn gốc của tà độc đã điều tra rõ ràng, chính là cùng người này có liên quan. Người này tên là Đinh Tiêu Dao, chính là chủ nhân của Côn Luân Tiên cảnh vạn năm trước, chưởng môn phái Côn Luân. Ông ấy bởi vì bị thương nặng, không có cách nào chữa trị, bị Vân Thanh Uyển len lén mang đến Nội tông, giấu ở bên trong tầng mộ, lấy khí độc mê tung Băng Vụ tới bảo tồn thân thể của ông ấy. Độc tính của Mê tung Băng Vụ rất mạnh, rất khó khống chế, Vân Thanh Uyển vì tìm kiếm phương pháp phá giải khí độc mê tung Băng Vụ, không tiếc dùng tộc nhân để làm thí nghiệm, cho nên sau này mới có chuyện cao thủ của Nội tông không ngừng trúng tà. Sự kiện tà độc phát sinh là như vậy.” Vô Hi nguyên lão thâm trầm buông tiếng thở dài, phía sau nàng nguyên lão và những cao thủ rối rít ồ lên.

Hai người Vô Tâm nguyên lão và Vô Thương nguyên lão liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy kinh ngạc, các nàng tựa hồ cũng không có ngờ tới chân tướng sự việc lại là như thế.

“Vậy độc khí mê tung Băng Vụ đâu? Có thể tiếp tục khuếch tán ra hay không, có ảnh hưởng đến Nội tông hay không?” Vô Thương nguyên lão lo lắng nói.

“Phụ thân ta đã bày ra kết giới, đem khí độc phong ấn tại không gian tầng mộ thứ năm, tin tưởng độc khí sẽ không tiếp tục khuếch tán ra ngoài.” Vân Khê nói.

“Vân Khê, ngươi làm rất tốt!” Vô Hi nguyên lão tán dương, “Chờ chúng ta trở lại Nội tông, hội nguyên lão sẽ cho ngươi thân phận chính thức, ngươi không hổ là người truyền thừa huyết mạch chính thống của Vân tộc!”

Đang nói chuyện, dưới chân đột nhiên một trận lay động, không biết xảy ra chuyện gì.

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phía cửa vào của chư thần mộ, có một bóng người ngồi Bạch Hạc, phóng lên cao, bay vút, hướng bờ biển bên kia bay đi.

“Người kia là ai?” Long Thiên Tuyệt hí mắt, ngó chừng một ít bóng người, có cảm giác giống như đã từng quen biết.

“Bạch Hạc kia, chẳng lẽ chính là thần thủ bảo vệ Hạc Tiên học viện trong truyền thuyết?” Vân Mộ Phàm kiến thức uyên bác, thấy quanh thân Bạch Hạc kia quanh quẩn một vòng ánh sáng trắng nhàn nhạt, không khỏi nghĩ đến điều đó.

Vân Khê lại nghĩ đến chuyện khác, ba người bọn họ đã là ba người cuối cùng rời đi chư thần mộ, làm sao ở phía sau bọn họ còn có một người tồn tại, hơn nữa lại im hơi lặng tiếng, bọn họ lại cũng không có nhận thấy được?

“Nguy rồi! Kết giới!” Nàng kêu lên một tiếng, đáng tiếc đã muộn, ở trong tầm mắt của nàng, sương mù màu đen cuồn cuộn từ cửa ra vào chư thần mộ khuếch tán ra ngoài bay vọt lên cao, giống như là những đám mây, không bị khống chế lan ra phía ngoài.

Những cao thủ kia chờ đợi ở trên thuyền cũng nhìn được một màn này, rối rít hô lên.

Ùn ùn kéo đến, khí độc màu đen giống như một mãnh thú, cắn nuốt trời đất.

“Vân Khê, ngươi không phải nói khí độc đã bị phong ấn sao?”

“Đồ lừa gạt!”

“Mọi người chạy mau a!”

Rối loạn, hoàn toàn rối loạn!

Vân Khê làm sao có thể nghĩ đến, khí độc bị phong ấn thật sự chạy ra khỏi kết giới, lan đi ra ngoài? Hai mắt nàng vững vàng khóa chặt trên bóng người đã biến thành điểm nhỏ kia: “Chết tiệt, nếu để cho ta biết là ai phá hư kết giới, ta nhất định cho hắn sống không bằng chết!”

“Mọi người đi mau! Đi báo cho mọi người ở Nội tông, mau sớm rút lui khỏi Nội tông!” Vân Khê vừa hô lớn, vừa giơ lên Nguyệt thần quyền trượng lên cao.

Một khắc sau, ánh sáng Thánh khí đại phóng, ánh sáng nhu hòa như mặt trời, chiếu rọi bốn phương, đem màu đen khí độc đẩy lùi.

Các cao thủ quay đầu lại, nhìn thấy một màn này, mới vừa nói lời oán trách, hết thảy thu trở lại.

“Đó là……” Vô Hi nguyên lão nhìn quyền trượng trong tay Vân Khê, ánh mắt dại ra thật lâu.

“Chẳng lẽ đây chính là thánh khí trong truyền thuyết? Thánh khí lại nhận Vân Khê làm chủ nhân mới? Thánh khí là tín vật của thượng cổ linh huyết tộc, nó bình thường sẽ ở trong các hậu duệ của linh huyết tộc chọn lựa ra người ưu tú nhất nhận chủ.” Vô Tâm nguyên lão có chút khó mà tiếp nhận.

“Bây giờ không phải là lúc nói điều này, Vân Khê tối đa cũng chỉ có

thể ngăn cản khí độc nhất thời, chúng ta vẫn nên mau sớm chạy về Nội tông, nói để cho người trong tộc mau sớm rời xa Hải Vực, tạm lánh nhất thời, nếu không, Vân tộc chúng ta rất có thể gặp phải tai hoạ ngập đầu!" Vô Thương nguyên lão nói.

"Vô Thương nguyên lão nói đúng, hiện tại chuyện quan trọng nhất đúng là bảo vệ tốt an toàn cho tộc nhân! Vô Hi nguyên lão, ngươi lưu lại khống chế cục diện, ta cùng Vô Thương nguyên lão đi trước quay lại Nội tông, dẫn mọi người đi tạm lánh, hi vọng tới kịp." Vô Tâm nguyên lão nói.

Thời điểm sống chết của Vân tộc, ba vị nguyên lão trong lúc đó không còn có bất kỳ tranh đấu cùng nghi kỵ, các ty chức kia, đi thi hành chức trách của mình.

Vân Khê gắt gao chống đở, lực lượng thánh khí tuy mạnh, nhưng khí độc khí là vô hình, không có sinh mệnh, đánh không bại được nó, hơi không cẩn thận một chút, rất có khả năng tạo thành khí độc tùy ý lan tràn. Nàng bây giờ có thể làm, chính là cố gắng kéo dài thời gian, để cho các tộc nhân có thêm thời gian chạy trốn.

Hai người Vô Thương nguyên lão và Vô Tâm nguyên lão rời thuyền, lướt sóng mà đi, trong chốc lát, đã cách mấy dặm. Nửa đường quay đầu, thấy thân ảnh Vân Khê một mình ngăn cản khí độc, hai người ăn ý ngoảnh mặt đi, không nói gì, tiếp tục hướng Nội tông phương hướng mà đi đi.

Vô Hi nguyên lão không có rời đi, một thuyền cao thủ cũng không có rời đi.

"Vân Khê, ta tới giúp ngươi!" Vô Hi nguyên lão cách đó không xa đẩy ra một chưởng, đem một cỗ huyền khí hùng hậu đánh vào trên người Vân Khê, thánh khí thả ra bạch quang, trong nháy mắt sáng

gấp đôi. Khí độc màu đen liền bị đè xuống vài phần, chỉ lộ ra khỏi miệng vách đá một chút đỉnh đầu.

Các cao thủ thấy thế, nhất thời lòng tin tăng nhiều, mọi người hăng hái đứng ra.

“Ta tới!”

“Ta cũng vậy!”

“……”

Mấy trăm cao thủ xếp thành hàng dài, dọc theo bờ biển tạo thành vòng lớn, một tên tiếp theo một tên đem huyền khí chuyển vận cho Vân Khê, mượn lực lượng từ nàng, để cho quyền trượng phát huy ra uy lực lớn nhất của nó.

Long Thiên Tuyệt không có gia nhập trong đó, hắn hướng về phía trên bầu trời huýt sáo một tiếng, mười mấy con Thần Long ở trên bầu trời xếp thành một hàng, làm tốt công tác chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể chở mọi người rút lui.

Thời gian một chút xíu đi qua, sắc trời dần dần ảm đạm xuống.

Trên bờ biển các cao thủ đã mệt mỏi cả tinh thần lẫn sức lực, rốt cục, bọn họ nghe được tin tức của Vô Tâm nguyên lão và Vô Thương nguyên lão truyền đến, toàn bộ cao thủ Nội tông đã rút lui.

Trong lòng vẫn căng thẳng, bỗng dưng buông lỏng ra.

Có một hai người cao thủ trước nới lỏng lực đạo, mượn cơ hội lần này, khí độc bị trấn áp đã lâu, liền chạy ra ngoài một chút.

Chớ coi thường một chút khí độc này, khí độc một khi lan ra, liền càng không thể thu thập!

Nỗ lực một hồi lâu, nhất thời toàn bộ bị phá hủy đi.

“Đi mau!” Long Thiên tuyệt hô lớn lên, mười mấy con Thần Long chấn hưng tinh thần, chở mấy trăm cao thủ, bằng tốc độ nhanh nhất rút lui khỏi hải đảo.

Khí độc màu đen lan tràn chung quanh, cắn nuốt một mảng lớn của Hải Vực……

Quyển 7 - Chương 16: Đinh Tiêu Dao, sống hay chết?

Từng dãy bia mộ, không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng ma luyện, thê lương, trầm lâu.

Chữ viết trên bia mộ đã hoàn toàn không nhìn thấy rõ, lưu lại chỉ có dấu vết của năm tháng.

Chỉ có một tấm bia mộ trong đó là mới tinh, trên bia mộ hình như không có chữ viết, nhưng chung quanh bia mộ lại có rất nhiều dấu chân hơn so với những nơi khác

Dấu chân, in trên một ít cành lá và bụi đất.

“Mọi người cẩn thận lục soát bên dưới, nhìn một chút xem có thu được đầu mối gì hay không.” Vân Khê cẩn thận quan sát bốn phía bia mộ, tất cả chi tiết đều rõ ràng

Có vấn đề chính là tấm bia mộ kia, nếu không mấy người huynh muội Vân Trung Báo cũng sẽ không trúng độc bỏ mình sau đó nằm xung quanh bia mộ.

Đột nhiên, bên tai truyền đến tiếng vang kẽo kẹt, có người động đến cơ quan của tấm bia mộ……

Kẽo kẹt kẽo kẹt…… Tấm bia đá từ từ chuyển động, lộ ra một đường nứt dưới đất, kèm theo lỗ hổng từ từ mở ra, một cỗ mùi xông thẳng vào mũi, đập vào mặt!

“Mọi người cẩn thận! Đây là khí độc mê tung Băng Vụ!”

Vân Khê kinh hoàng kêu lên, ba người vội vàng lui về phía sau.

Độc khí một khi tràn ngập, cả không gian của tầng mộ đều bị bao phủ bởi một tầng màu đen nồng đậm, tất cả cỏ cây cùng đất xung quanh, trong nháy mắt bị độc tính cắn nuốt

Mê tung Băng Vụ, trên bảng xếp hạng độc dược, xếp hàng thứ nhất!

Độc tính của nó vô cùng cường hãn.

Mắt thấy khí độc kia sắp đuổi kịp ba người, Vân Khê theo bản năng giơ Nguyệt thần quyền trượng trong tay lên cao, hướng phía sau.

Ánh sáng thánh khiết chợt phát sáng, đen khí độc dày đặc trấn áp xuống, từ từ lui trở về phía dưới lỗ hổng của bia mộ.

Vân Khê chưa hết kinh hoàng, ngạc nhiên nhìn quyền trượng trong tay, nàng bỗng nhiên hiểu được, Vân Thanh Uyển vì sao phải liều chết để có được thánh khí này.

Dựa theo khí độc trước mắt thì tình huống ở phía dưới bia mộ có thể thấy được, Vân Thanh Uyển căn bản không có biện pháp tiến vào trong đó, chỉ khi nào bà ta chiếm được thánh khí, mới có thể loại bỏ sự uy hiếp của khí độc, tiến vào cửa vào bia mộ.

“Nơi này chắc là nguồn gốc của tà độc rồi, nhất định Vân Thanh Uyển có dấu bí mật gì ở bên trong, chúng ta phải nghĩ biện pháp đi xuống xem một chút.” Ba người đồng thời rút lui đến ngoài trăm bước, khí độc không có lan tới đây, Vân Khê nhìn chăm chú về phía nơi khí độc giăng đầy tầng mộ, trực giác nói cho nàng biết không chừng người Vân Huyên vẫn muốn tìm người, đang ở phía dưới tấm bia mộ. Bởi

vì chỉ có chỗ này, là an toàn nhất, không…dễ dàng bị phát hiện nhất.

“Ta và nàng cùng nhau đi xuống!” Long Thiên Tuyệt nói.

Vân Khê lắc đầu: “Độc tính quá nặng, chàng ngăn cản không nổi. Ta đối với độc tính tương đối có kinh nghiệm, vẫn là ta một người đi xuống thì hơn, chàng và phụ thân ở phía trên chờ ta, bất kể có phát hiện gì hay không, trong vòng một canh giờ, ta nhất định sẽ trở lại.”

“Khê Nhi……” Long Thiên Tuyệt còn muốn nói cái gì đó, Vân Mộ Phàm ngăn hắn lại, “Để cho Khê nhi đi đi! Trong tay con bé có thánh khí có thể chống đỡ khí độc xâm hại, ta nghĩ đây chính là lý do Vân Thanh Uyển muốn có được thánh khí!”

“Phụ thân nói rất đúng, chỉ có ta mới có thể thao túng lực lượng của thánh khí, có thánh khí hỗ trợ, ta không có việc gì. Hai người ở chỗ này chờ ta, ta đi xuống nhìn một chút!” Lời nói của Vân Khê vừa ngừng, tiểu phượng hoàng tự động bay ra, đậu lên đầu vai của nàng, “Ta cùng đi với ngươi.” Thanh âm của Vân Huyên có chút run rẩy, bà ta dường như cũng cảm ứng được cái gì, lộ ra vẻ mặt vừa chờ đợi vừa khẩn trương.

Hai người Long Thiên Tuyệt và Vân Mộ Phàm không có ngăn cản nữa, đưa mắt nhìn Vân Khê từ từ đi xuống cửa vào của tấm bia mộ, tâm của hai người như bị treo ngược lên.

Cửa vào khí độc vẫn tồn tại, thánh khí cảm ứng được uy hiếp, tự động phóng ra ánh sáng màu trắng, giống như đèn chiếu sáng.

Vân Khê men theo ánh đèn, đi xuống bậc thang, từng bước đi xuống cửa vào.

Vân Khê một đường đi về phía trước xuống phía dưới, bậc thang

dưới chân hết sức thô ráp, gập ghềnh, kèm theo khí lạnh khi nàng từ từ đi sâu về phía trước.

Đi xuống sâu thêm một tầng, trong không khí mùi cũng càng dày đặc.

Tiểu phượng hoàng đứng ở đầu vai của Vân Khê hít thở càng ngày càng nặng, hai chân của nó không ngừng chuyển động, kiễng chân nhìn ra xa, hận không được giờ phút này bay ngay đến chỗ sâu, đi nhìn xem đến tột cùng là gì.

“Ta cảm thấy tiếng tim đập của Tiêu Dao, hắn nhất định đang ở bên trong!”

Vân Khê nghi ngờ nhìn nó, nó có thể khoa trương chút nữa hay không, cũng không phải là đang diễn phim Hàn, nghe được tiếng tim đập của người cũng đã rất giỏi rồi, bây giờ còn có thể đoán được là tiếng tim đập của ai, vậy thì đúng là gặp quỷ.

“Ngươi không tin? Ta cùng hắn là vợ chồng, cảm ứng giữa phu thê thật sự rất thần kỳ.”

Vân Khê im lặng không nói gì, có lẽ, bà ta nói đúng.

Vân Khê cẩn thận quan sát bốn phía, dưới chân không ngừng chút nào.

Rốt cục, nàng bước xuống một bậc thang cuối cùng, cây đuốc trên bức tường đá, chiếu sáng không gian, toàn không gian trống rỗng, nhưng có một luồng hàn khí khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo, từ cửa nhỏ tràn vào trong không gian.

Bên trong cửa nhỏ sương mù màu đen dày đặc, nơi đó, chắc là nơi phát tán ra tà độc.

Vân Khê đem quyền trượng đặt phía trước, đợi cho lực lượng của quyền trượng sương mù màu đen đầy lùi dần dần, nàng mới cất bước đi vào cửa nhỏ.

Quang cảnh trước mắt rộng mở rõ ràng, ánh mắt của nàng chớp động, bị cảnh tượng trước mắt làm cho rung động thật sâu.

Đó là một cái Mặc trì *(hồ màu đen),* Mặc trì đó chuyển động quay cuồng, toàn bộ nước cũng là màu đen, gần sát mặt nước, sương mù dày đặc, cách mặt nước tương đối cao, sương mù lượn lờ trên mặt hồ, trôi nổi thành từng đoàn từng đoàn.

Những thứ này còn chưa đủ để khiến cho Vân Khê giật mình, chân chính làm cho nàng rung động chính là, ở trung tâm Mặc trì có một giường ngọc được chế tạo từ ngọc bích, trên giường có một nam tử đang nằm. Nam tử này mặc quần áo màu trắng xanh, lặng yên nằm ở nơi đó, giống như đã mất đi sức sống.

Trong sự bao phủ của sương mù màu, quanh thân hắn lại nổi lên một tầng ánh sáng trắng nhàn nhạt, ngăn cách đám sương mù màu đen với hắn.

Lại nhìn kỹ khuôn mặt của hắn, Vân Khê không khỏi kinh diễm *(kinh ngạc + hâm mộ)*, dung mạo của nam tử này thật anh tuấn, ngũ quan cũng rất nhu hòa,

Không có bất kỳ góc cạnh nào, ở trong ấn tượng Vân Khê, những người có tướng mạo như vậy, đích thị là những người không tranh quyền thế. Hắn hơi có vẻ đơn bạc, không có bất kỳ huyết sắc, giữa lông mày một vết chu sa đỏ sẫm, nam tử như vậy rất ấn tượng, rất dễ dàng khiến cho người ta lần đầu tiên nhìn thấy liền có ấn tượng sâu sắc với hắn.

Chẳng lẽ, hắn chính là Đinh Tiêu Dao trong truyền thuyết?

Trên đầu vai, tiểu phượng hoàng thân thể lay động, trả lời nàng: "Tiêu Dao! Thật sự là Tiêu Dao!"

Thân thể nho nhỏ khẽ lay động, thế nhưng tiểu phượng hoàng không tiến lên dù nửa bước, không phải là nó không muốn, mà là nó không thể, thân thể của nó bị điểm huyệt rồi, một bước cũng không có cách nào đi được.

"Mê tung Băng Vụ là khí độc độc nhất, đồng thời cũng là thuốc để bảo tồn thân thể tốt nhất, nhìn tình trạng của Đinh tiền bối, ông ấy sợ là đã……"

"Sẽ không! Ta có thể nghe được tiếng tim đập của chàng, chàng nhất định còn sống!" Thanh âm kích động của Vân Huyên kích, cắt đứt lời nói của Vân Khê, tiểu phượng hoàng đột nhiên như mũi tên rời cung bay ra ngoài, xuyên qua đám khí độc dày đặc, đậu xuống trên người nam tử.

"Tiêu Dao, chàng mau tỉnh lại! Ta đến nhìn chàng đây……" Từng giọt từng giọt nước mắt, từ trong đôi mắt của Tiểu Phượng Hoàng rơi xuống, thanh âm Vân Huyên nghẹn ngào. Song, trả lời nàng, chỉ có tiếng nước chảy trong Mặc trì.

Vân Khê nhướng mày, khinh thân bay lên, đi theo nó bay đến trung tâm của Mặc trì. Nàng lấy tay, bắt mạch cho Đinh Tiêu Dao.

Mạch đập yếu ớt, cực kỳ yếu ớt……

Tiếng tim đập, gần như là dừng lại……

Ông ấy lại thật sự còn sống!

“Ông ấy có thể sống sót thật sự là kỳ tích. Chắc Vân Thanh Uyển đã làm rất nhiều chuyện.”

Vân Khê vừa nói, vừa không quên quan sát vẻ mặt của Vân Huyên, chỉ tiếc bà ta hiện tại gửi thân trong cơ thể của tiểu phượng hoàng, khiến cho người ta rất khó phán đoán ra nàng vui buồn hay không.

“Vân Khê, ta biết ngươi có biện pháp cứu chàng, ta cầu xin ngươi, ngươi cứu chàng đi, chỉ cần chàng có thể sống lại, ngươi muốn ta làm bất kỳ cái gì, ta đều nguyện ý.”

Vân Khê cúi đầu, chống lại ánh mắt mong mỏi của bà ta, nàng chần chờ.

Cứu, nói dễ hơn làm?

“Ngươi cũng biết, Tạo Hóa Đan không phải là đan dược dễ dàng luyện chế như vậy.” Vân Khê nói.

“Ta biết, nhưng chỉ cần có một ti hi vọng, ta cũng muốn thử một chút.”

“Cho dù hắn sống lại, ngươi sẽ lấy thân phận như thế nào đối mặt với ông ấy? Ngươi bây giờ, dù sao cũng chỉ là một hồn phách…… Chẳng lẽ ngươi muốn ông ấy cùng với một hồn phách sống với nhau cả đời?” Vân Khê nói ra sự thật tàn khốc, thân thể của tiểu phượng hoàng đột nhiên run rẩy, run rẩy không ngừng.

“Ta…… Ta chỉ muốn nhìn thấy chàng hảo hảo mà sống, chỉ cần chàng hảo hảo sống, ta liền có thể yên tâm rời đi.”

“Ngươi thật sự có thể yên tâm rời đi?” Vân Khê khẽ thở dài, đột nhiên có chút đồng tình với bà ta, hai người bọn họ, hiện tại một người là hoạt tử nhân *(người thực vật)*, một người chỉ là một sợi hồn phách, cả đời này cũng không thể ở cùng một chỗ. Cái thế giới này, có đôi khi tàn khốc như thế.

Đang nói chuyện, bên trong Mặc trì phát ra thanh âm kỳ quái, ọc ọc ọc, trong ao không ngừng nổi lên bong bóng, nước ao giống như bị đốt nóng.

“Không tốt! Khí độc Mê tung Băng Vụ sợ là ép không được rồi!” Vân Khê cả kinh nói, nàng khom lưng, nâng Đinh Tiêu Dao lên, chạy ra khỏi Mặc trì, “Chúng ta mau rời khỏi nơi này!”

Một người một thú, cộng thêm một hoạt tử nhân, chạy vội ra khỏi lòng đất.

“Phụ thân, Thiên Tuyệt, chúng ta đi mau! Độc khí rất nhanh sẽ xông lên rồi!”

Đoàn người nhanh chóng hướng truyền trận cửa vào chạy đi, mà pử phía sau bọn họ, khí độc màu đen phá tan lỗ hổng ở phía dưới bia mộ,

Giống như là rời khỏi cương một con ngựa hoang, ở trong không gian tầng mộ chạy như điên, không tới một khắc, cả không gian tầng mộ bị nuốt sống.

“Các ngươi đi trước, ta tới bày kết giới, cần phải đem khí độc phong ấn ở bên trong, nếu không một khi khí độc lan ra phía ngoài, ngấm vào trong nước biển như vậy hậu quả không thể tưởng tượng nổi.”

Lời nói của Vân Mộ Phàm nhắc nhở Vân Khê và Long Thiên Tuyệt.

Nội tông của Vân tộc vốn là xây dưới đáy biển, một khi nước biển bị khí độc ô nhiễm, như vậy cả Nội tông rất nhanh cũng sẽ gặp tai họa, đến lúc đó

Nội tông rất có thể gặp phải tai hoạ ngập đầu, hậu quả khó có thể tưởng tượng được.

“Phụ thân, chúng ta giúp người!”

Ba người đồng tâm hiệp lực, bày ra kết giới, rốt cục đem khí độc phong ấn ở bên trong kết giới.

Thở phào một hơi, sau khi ba người xác định đã an toàn, liền dẫn Đinh Tiêu Dao rời đi chư thần mộ.

Thân ảnh ba người càng chạy càng xa, khí độc mê tung Băng Vụ điên cuồng mà va đập vào kết giới, giống như một mãnh thú. Bên ngoài kết giới, có một người từ từ đi đến gần, một thân áo bào màu bạc, ngang tàng mà đứng, hắn ngưng mắt nhìn về phía kết giới, khóe môi lạnh lùng giương lên.

“Vân Khê, đây là ngươi nợ ta!”

Ở phía sau hắn, hai loại huyền khí màu đen và tím xem lẫn nhau từ bên trong thân thể của hắn từ từ dâng lên, hai loại màu sắc ánh sáng bất đồng hòa trộn với nhau.

Đột nhiên, một con cự thú biến hóa không ngừng, xông vào kết giới!

Ba người Vân Khê rời đi cửa vào chư thần mộ, cách đó không xa, một chiếc thuyền lớn dừng ở bên bờ, còn đang chờ đợi bọn họ.

Trên thuyền, đông đảo cao thủ dùng ánh mắt khác nhau, nhìn ba người Vân Khê, không cam lòng, kèm theo ghen tỵ, càng nhiều hơn là ao ước hâm mộ, bởi vì từ khắc đó bắt đầu, Vân Khê chính là xếp thứ nhất trên bảng Phong Vân, đạt được danh hiệu đệ nhất Vân Mạn, chỉ dựa vào điểm này, liền đủ bọn họ hâm mộ.

Ngươi có bản lãnh đi đoạt được đệ nhất Vân Mạn thử xem, ngươi có bản lãnh để cho Hư Vô công tử chủ động tiêu hủy tích phân bài nhận thua thử xem?

Vô Hi nguyên lão chờ đợi ở bên bờ, nhìn ba người Vân Khê mang theo một người thứ tư một đường đi đến, không khỏi hỏi thăm: “Các ngươi làm sao đến muộn như vậy? Người này là?”

“Vô Hi nguyên lão, nguồn gốc của tà độc đã điều tra rõ ràng, chính là cùng người này có liên quan. Người này tên là Đinh Tiêu Dao, chính là chủ nhân của Côn Luân Tiên cảnh vạn năm trước, chưởng môn phái Côn Luân. Ông ấy bởi vì bị thương nặng, không có cách nào chữa trị, bị Vân Thanh Uyển len lén mang đến Nội tông, giấu ở bên trong tầng mộ, lấy khí độc mê tung Băng Vụ tới bảo tồn thân thể của ông ấy. Độc tính của Mê tung Băng Vụ rất mạnh, rất khó khống chế, Vân Thanh Uyển vì tìm kiếm phương pháp phá giải khí độc mê tung Băng Vụ, không tiếc dùng tộc nhân để làm thí nghiệm, cho nên sau này mới có chuyện cao thủ của Nội tông không ngừng trúng tà. Sự kiện tà độc phát sinh là như vậy.” Vô Hi nguyên lão thâm trầm buông tiếng thở dài, phía sau nàng nguyên lão và những cao thủ rối rít ồ lên.

Hai người Vô Tâm nguyên lão và Vô Thương nguyên lão liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy kinh ngạc, các nàng tựa hồ cũng không có ngờ tới chân tướng sự việc lại là như thế.

“Vậy độc khí mê tung Băng Vụ đâu? Có thể tiếp tục khuếch tán ra

hay không, có ảnh hưởng đến Nội tông hay không?” Vô Thương nguyên lão lo lắng nói.

“Phụ thân ta đã bày ra kết giới, đem khí độc phong ấn tại không gian tầng mộ thứ năm, tin tưởng độc khí sẽ không tiếp tục khuếch tán ra ngoài.” Vân Khê nói.

“Vân Khê, ngươi làm rất tốt!” Vô Hi nguyên lão tán dương, “Chờ chúng ta trở lại Nội tông, hội nguyên lão sẽ cho ngươi thân phận chính thức, ngươi không hổ là người truyền thừa huyết mạch chính thống của Vân tộc!”

Đang nói chuyện, dưới chân đột nhiên một trận lay động, không biết xảy ra chuyện gì.

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phía cửa vào của chư thần mộ, có một bóng người ngồi Bạch Hạc, phóng lên cao, bay vút, hướng bờ biển bên kia bay đi.

“Người kia là ai?” Long Thiên Tuyệt hí mắt, ngó chừng một ít bóng người, có cảm giác giống như đã từng quen biết.

“Bạch Hạc kia, chẳng lẽ chính là thần thủ bảo vệ Hạc Tiên học viện trong truyền thuyết?” Vân Mộ Phàm kiến thức uyên bác, thấy quanh thân Bạch Hạc kia quanh quẩn một vòng ánh sáng trắng nhàn nhạt, không khỏi nghĩ đến điều đó.

Vân Khê lại nghĩ đến chuyện khác, ba người bọn họ đã là ba người cuối cùng rời đi chư thần mộ, làm sao ở phía sau bọn họ còn có một người tồn tại, hơn nữa lại im hơi lặng tiếng, bọn họ lại cũng không có nhận thấy được?

“Nguy rồi! Kết giới!” Nàng kêu lên một tiếng, đáng tiếc đã muộn, ở

trong tầm mắt của nàng, sương mù màu đen cuồn cuộn từ cửa ra vào chư thần mộ khuếch tán ra ngoài bay vọt lên cao, giống như là những đám mây, không bị khống chế lan ra phía ngoài.

Những cao thủ kia chờ đợi ở trên thuyền cũng nhìn được một màn này, rối rít hô lên.

Ùn ùn kéo đến, khí độc màu đen giống như một mãnh thú, cắn nuốt trời đất.

“Vân Khê, ngươi không phải nói khí độc đã bị phong ấn sao?”

“Đồ lừa gạt!”

“Mọi người chạy mau a!”

Rối loạn, hoàn toàn rối loạn!

Vân Khê làm sao có thể nghĩ đến, khí độc bị phong ấn thật sự chạy ra khỏi kết giới, lan đi ra ngoài? Hai mắt nàng vững vàng khóa chặt trên bóng người đã biến thành điểm nhỏ kia: “Chết tiệt, nếu để cho ta biết là ai phá hư kết giới, ta nhất định cho hắn sống không bằng chết!”

“Mọi người đi mau! Đi báo cho mọi người ở Nội tông, mau sớm rút lui khỏi Nội tông!” Vân Khê vừa hô lớn, vừa giơ lên Nguyệt thần quyền trượng lên cao.

Một khắc sau, ánh sáng Thánh khí đại phóng, ánh sáng nhu hòa như mặt trời, chiếu rọi bốn phương, đem màu đen khí độc đẩy lùi.

Các cao thủ quay đầu lại, nhìn thấy một màn này, mới vừa nói lời oán trách, hết thảy thu trở lại.

“Đó là……” Vô Hi nguyên lão nhìn quyền trượng trong tay Vân Khê, ánh mắt dại ra thật lâu.

“Chẳng lẽ đây chính là thánh khí trong truyền thuyết? Thánh khí lại nhận Vân Khê làm chủ nhân mới? Thánh khí là tín vật của thượng cổ linh huyết tộc, nó bình thường sẽ ở trong các hậu duệ của linh huyết tộc chọn lựa ra người ưu tú nhất nhận chủ.” Vô Tâm nguyên lão có chút khó mà tiếp nhận.

“Bây giờ không phải là lúc nói điều này, Vân Khê tối đa cũng chỉ có thể ngăn cản khí độc nhất thời, chúng ta vẫn nên mau sớm chạy về Nội tông, nói để cho người trong tộc mau sớm rời xa Hải Vực, tạm lánh nhất thời, nếu không, Vân tộc chúng ta rất có thể gặp phải tai hoạ ngập đầu!” Vô Thương nguyên lão nói.

“Vô Thương nguyên lão nói đúng, hiện tại chuyện quan trọng nhất đúng là bảo vệ tốt an toàn cho tộc nhân! Vô Hi nguyên lão, ngươi lưu lại khống chế cục diện, ta cùng Vô Thương nguyên lão đi trước quay lại Nội tông, dẫn mọi người đi tạm lánh, hi vọng tới kịp.” Vô Tâm nguyên lão nói.

Thời điểm sống chết của Vân tộc, ba vị nguyên lão trong lúc đó không còn có bất kỳ tranh đấu cùng nghi kỵ, các ty chức kia, đi thi hành chức trách của mình.

Vân Khê gắt gao chống đở, lực lượng thánh khí tuy mạnh, nhưng khí độc khí là vô hình, không có sinh mệnh, đánh không bại được nó, hơi không cẩn thận một chút, rất có khả năng tạo thành khí độc tùy ý lan tràn. Nàng bây giờ có thể làm, chính là cố gắng kéo dài thời gian, để cho các tộc nhân có thêm thời gian chạy trốn.

Hai người Vô Thương nguyên lão và Vô Tâm nguyên lão rời thuyền,

lướt sóng mà đi, trong chốc lát, đã cách mấy dặm. Nửa đường quay đầu, thấy thân ảnh Vân Khê một mình ngăn cản khí độc, hai người ăn ý ngoảnh mặt đi, không nói gì, tiếp tục hướng Nội tông phương hướng mà đi đi.

Vô Hi nguyên lão không có rời đi, một thuyền cao thủ cũng không có rời đi.

“Vân Khê, ta tới giúp ngươi!” Vô Hi nguyên lão cách đó không xa đẩy ra một chưởng, đem một cỗ huyền khí hùng hậu đánh vào trên người Vân Khê, thánh khí thả ra bạch quang, trong nháy mắt sáng gấp đôi. Khí độc màu đen liền bị đè xuống vài phần, chỉ lộ ra khỏi miệng vách đá một chút đỉnh đầu.

Các cao thủ thấy thế, nhất thời lòng tin tăng nhiều, mọi người hăng hái đứng ra.

“Ta tới!”

“Ta cũng vậy!”

“……”

Mấy trăm cao thủ xếp thành hàng dài, dọc theo bờ biển tạo thành vòng lớn, một tên tiếp theo một tên đem huyền khí chuyển vận cho Vân Khê, mượn lực lượng từ nàng, để cho quyền trượng phát huy ra uy lực lớn nhất của nó.

Long Thiên Tuyệt không có gia nhập trong đó, hắn hướng về phía trên bầu trời huýt sáo một tiếng, mười mấy con Thần Long ở trên bầu trời xếp thành một hàng, làm tốt công tác chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể chở mọi người rút lui.

Thời gian một chút xíu đi qua, sắc trời dần dần ảm đạm xuống.

Trên bờ biển các cao thủ đã mệt mỏi cả tinh thần lẫn sức lực, rốt cục, bọn họ nghe được tin tức của Vô Tâm nguyên lão và Vô Thương nguyên lão truyền đến, toàn bộ cao thủ Nội tông đã rút lui.

Trong lòng vẫn căng thẳng, bỗng dưng buông lỏng ra.

Có một hai người cao thủ trước nới lỏng lực đạo, mượn cơ hội lần này, khí độc bị trấn áp đã lâu, liền chạy ra ngoài một chút.

Chớ coi thường một chút khí độc này, khí độc một khi lan ra, liền càng không thể thu thập!

Nỗ lực một hồi lâu, nhất thời toàn bộ bị phá hủy đi.

“Đi mau!” Long Thiên tuyệt hô lớn lên, mười mấy con Thần Long chấn hưng tinh thần, chở mấy trăm cao thủ, bằng tốc độ nhanh nhất rút lui khỏi hải đảo.

Khí độc màu đen lan tràn chung quanh, cắn nuốt một mảng lớn của Hải Vực……

Quyển 7 - Chương 17: Quay lại Ngạo Thiên đại lục sao?

Xa xa, nhìn lại hải đảo bị khí độc màu đen nuốt hết, lòng của mỗi người đều nặng nề.

Những cao thủ Nội tông sinh sống ở đó mấy chục năm, mấy trăm năm, cho tới mấy ngàn năm, thấy khí độc màu đen cắn nuốt nơi bọn họ sinh sống, đáy lòng mọi người tràn ngập tư vị khó nói.

Đi tới trên bờ, tâm tình các cao thủ của Nội tông Vân tộc rất nặng nề, ba người Vô Hi nguyên lão, Vô Thương nguyên lão và Vô Tâm nguyên lão trước mắt là ba người có quyền quyết định cao nhất ở Nội tông, lúc này cũng không nghĩ ra biện pháp gì, các cao thủ Nội tông đông đảo như thế, rốt cuộc nên đi nơi nào?

Dưới sự đề nghị của Vân Khê, cao thủ Nội tông đồng loạt đi tới Gia tộc Đoan Mộc, tạm thời đặt chân.

Lúc này, Gia tộc Đoan Mộc có thể nói là thành viên đông nghịt, bên trong bên ngoài, bao gồm cả con đường cái cách gia tộc không xa, cũng đều có đầy cao thủ.

Nhiều người, thị phi cũng nhiều.

Từ trước đến giờ những cao thủ Nội tông cao ngạo tự phụ đã quen, một khi gặp phải các cao thủ Long gia đến từ Tiêu Dao các, bầu không khí giữa bọn họ rất nhanh có tia lửa bắn ra.

“Sư phụ, không tốt! Cao thủ Vân tộc và cao thủ Long gia đang đánh

nhau!” Bách Lí Song vội vàng chạy vào, lúc này, Vân Khê cùng đông đảo cao thủ, đang vây quanh ở trước giường của Đinh Tiêu Dao, bàn bạc vấn đề của Đinh Tiêu Dao.

“Chuyện gì xảy ra?” Vân Khê hỏi.

“Cao thủ Vân tộc nhìn trúng Tây Sương phòng của cao thủ Long gia ở, muốn cao thủ Long gia chuyển ra, nhưng cao thủ Long gia không chịu, cho nên hai bên liền đánh nhau.” Bách Lí Song nói xong, bất đắc dĩ bẹt miệng, đối với hành động của cao thủ Vân tộc, nàng rất không đồng tình. Người ta so với bọn họ chuyển vào trước một bước, tại sao các ngươi nói muốn bọn họ chuyển, bọn họ liền phải chuyển? Điều này cũng không khỏi quá bá đạo đi?

Trong đám cao thủ có mặt ở đây, có mấy vị là nguyên lão của Vân tộc, cũng có mấy vị trưởng lão Long gia của Long Các chủ, nghe thấy tin tức như thế, hai bên liếc mắt nhìn nhau, không khí thoáng cái trở nên mấy phần quỷ dị.

“Long Các chủ, chúng ta cũng được coi như là lão bằng hữu, Vân tộc cùng Long gia từ trước đến giờ cũng là nước giếng không phạm nước sông, hôm nay khó được cơ hội hai nhà có thể chung đụng cùng nơi, coi như là duyên phận. Ngươi nhìn, các ngươi Long gia ở Tây Sương phòng cũng đã ở lại nhiều ngày rồi, có phải nên đổi Vân tộc chúng ta tới ở hay không?” Vô Tâm nguyên lão cười tủm tỉm nói.

Các chủ trên mặt bình tĩnh không có sóng, không có bất kỳ đáp lại.

Vô Thương nguyên lão tiếp lời nói: “Thời điểm ta mới vừa vào phủ, cũng quan sát một chút, ánh sáng gian phòng của Tây Sương phòng rất tốt, lại gần nguồn nước, phong thủy vô cùng tốt. Cao thủ Vân tộc chúng ta đa số là nữ nhân, nữ nhân lại chịu không nổi âm hàn, gian phòng của Tây Sương phòng rất thích hợp với chúng ta, ta tin tưởng,

Long Các chủ nhất định sẽ không để ý cho Vân tộc ta đổi gian phòng đi?”

“Long gia phần lớn là nam nhân, nam nhân nghỉ ngơi ở đâu cũng được? Ta nghĩ Long Các chủ chắc chắn sẽ không hẹp hòi như vậy, không chịu chuyển ra khỏi Tây Sương phòng.” Vô Tâm nguyên lão nói thêm.

“Đương nhiên, danh tiếng Long Các chủ ở trên giang hồ, đây chính là nổi tiếng, ngài ấy sẽ không tính toán chi li?” Vô Thương nguyên lão vừa nói, vừa hướng Bách Lí Song dặn dò nói, “Ngươi bây giờ liền ra đi truyền lời, nói Long Các chủ đã đáp ứng, đem Tây Sương phòng nhường lại cho cao thủ Vân tộc chúng ta ở lại. Vân tộc chúng ta nhiều người, không thể an bài cho mỗi người được, trước hết để cho các nguyên lão tự mình chọn lựa gian phòng, còn lại, mới để cho những người khác chọn lựa. Nhớ kỹ, trước đó giữ lại cho ta và Vô Hi nguyên lão, Vô Tâm nguyên lão ba gian phòng trống.”

“Này……” Bách Lí Song chần chờ nhìn về phía Vân Khê, thầm nghĩ vị nguyên lão này nói không tránh khỏi quá mạnh mẽ ngang ngược đi!

Vân Khê cau mày, đang muốn nói cái gì đó.

“Chờ một chút!” Long Các chủ rốt cục lên tiếng.

Vô Thương nguyên lão quay đầu nhìn, lại nghe Long Các chủ nói: ” Vân tộc các ngươi đa số là nữ nhân, ở cùng với một đám nam nhân, đúng là không thích hợp……”

Vô Thương nguyên lão gật đầu, trong lòng tự nhủ ngươi lão già này coi như thức thời.

“Ta biết một nơi, có lẽ rất thích hợp với các ngươi.”

“Nơi nào?” Vô Thương nguyên lão hỏi.

“Chỗ kia ở thành Nam, chỗ phố xá sầm uất, lại an hưởng thanh tĩnh. Ba tầng cao lầu, quay lưng về phía Bắc hướng về phía Nam, ra cửa đi bộ hơn mười bước, là có thể thấy các loại cửa hàng phấn bột nước, trang phục tơ, tửu lâu quán trà, giao thông dễ dàng, tấc đất tấc vàng, tuyệt đối là chỗ ở thượng đẳng.” Các chủ nói nghe rất êm tai.

“Nga? Thật sự có địa phương tốt như thế?” Vô Thương nguyên lão trong lòng vui mừng, nàng cũng không muốn cùng nhiều người ở cùng nhau như vậy, đánh mất mặt mũi thân phận cao thủ Vân tộc của nàng.

Bách Lí Song nghe đến đó, cũng nhịn không được nữa, xì một tiếng bật cười.

“Ngươi cười cái gì?” Vô Thương nguyên lão bất mãn cau mày, ở nàng xem, Bách Lí Song chỉ là một tiểu nha đầu hèn mọn không thể hèn mọn thêm nữa, một tiểu nha đầu dám ở trước mặt nàng chê cười, lá gan không khỏi quá lớn đi.

Bách Lí Song len lén liếc về phía Long Các chủ, vừa vặn bắt gặp khóe miệng chợt kéo lên rồi biến mất của Long Các chủ, cho nên nàng mới lớn mật nói ra: “Ta cười là vì Các chủ tìm chỗ ở cho các ngài, đích xác là địa phương tốt, rất thích hợp với các ngài, nhưng, chờ sau khi các ngài vào ở nơi đó, ta sợ trong lầu kia làm ăn sẽ không náo nhiệt giống như trước nữa.”

“Làm ăn?” Vô Thương nguyên lão ánh mắt sắc bén, mơ hồ cảm giác được chuyện trong miệng nàng, không phải nơi tốt đẹp như mình nghĩ.

“Không sai! Thành Nam kia không phải là có một ngồi Cao Lâu ba tầng sao? Bên ngoài cửa của cao lâu viết ba chữ, hình như tên là……” Bách Lí Song ra vẻ suy tư hồi lâu, nói, “Ỷ Hồng viện! Đúng rồi, chính là Ỷ Hồng viện!”

Không khí trong chốc lát đông lại, theo sau đó, bên trong gian phòng bộc phát ra một ít tiếng cười cố nén, phần lớn là từ trong miệng cao thủ Long gia phát ra.

Vân Khê mới tới Gia tộc Đoan Mộc, đối với phong cảnh phố xá không hiểu rõ lắm, nhưng sau khi nghe Bách Lí Song giải thích, nàng không nhịn được nén cười, không nghĩ tới a không nghĩ tới, Các chủ cũng có một mặt phúc hắc hài hước như thế.

Vô Thương nguyên lão giận dữ, khó có thể tin chỉ vào Long Các chủ, môi phát run: “Ngươi lão già không đứng đắn kia!”

“Lão già không đứng đắn kia là mắng người nào?”

Long Thiên Tuyệt nối tiếp câu nói của bà ta, Vô Thương nguyên lão lòng đầy căm phẫn: ” Lão già không đứng đắn kia là mắng hắn!” Sau khi nói xong, Vô Thương nguyên lão lập tức ý thức được là lạ ở chỗ nào, sắc mặt nổi lên ửng hồng, giận trừng hướng hai người Long Các chủ và Long Thiên Tuyệt, chỉ muốn đem hai người xé nát tại chỗ.

“Được rồi, tất cả mọi người không nên tiếp tục tranh luận chuyện vô nghĩa nữa!” Vân Khê thu hồi nụ cười, thật tình nói, “Gia tộc Đoan Mộc không phải là chỗ ở lâu, chúng ta phải nhanh chóng tìm một chỗ đặt chân an toàn hơn mới được. Hiện nay phần lớn địa phương ở Long Tường đại lục, cũng đều bị gia tộc Bắc Thần chiếm cứ, chúng ta muốn tìm một chỗ an thân, cũng không phải là chuyện dễ.”

“Hiện tại Nội tông bị khí độc nuốt hết, trong thời gian ngắn chúng ta không thể nào trở về được,thế nhưng, chúng ta còn có thể đi nơi nào? Chúng ta ở Nội tông sinh sống nhiều năm như vậy, há lại nói rời đi là có thể rời đi?” Vô Hi nguyên lão thở dài một tiếng, lập trường của bà luôn công bằng hợp lý, nói ra đại đa số tiếng nói, “Chẳng lẽ đại lục Long Tường thật không có đất cho Vân tộc chúng ta dung thân?”

Hiện trường lâm vào yên lặng thật lâu.

Bọn họ không phải là không vì không có dung thân đất, mới đi đến nơi này sao? Chẳng lẽ, bọn họ thật sự muốn ở lâu dài tại nơi này sao?

“Nếu như có thể trở lại đại lục Ngạo Thiên thì tốt rồi……” Một thanh âm yếu ớt, vang lên, hấp dẫn sự chú ý của mọi người có mặt ở đây.

“Tiểu Mặc, con nói cái gì?” Vân Khê yên lặng nhìn về phía nhi tử, đáy mắt lóng lánh ra từng sợi ánh sáng.

Tiểu Mặc bĩu môi, khờ dại nói: “Nếu như chúng ta có thể trở về đại lục Ngạo Thiên, vậy thì không cần sợ gia tộc uy hiếp Bắc Thần nữa, bọn họ muốn đuổi giết chúng ta, cũng đuổi không kịp. Nếu đúng như vậy, con có thể gặp lại được Đông Phương thúc thúc a.” Một câu cuối cùng mới là trọng điểm bé muốn nói đến.

Song, lời của bé, ở trong lòng những người khác lại khơi dậy nho nhỏ bọt sóng.

Đúng vậy a, nếu hiện tại cả đại lục Long Tường đã thành thiên hạ của gia tộc Bắc Thần, tại sao bọn họ không tạm thời rời đi đại lục Long Tường, chọn một nơi khác để lánh nạn chứ? Đợi đến ngày sau

thời cơ chín muồi, bọn họ có đầy đủ thực lực cùng gia tộc Bắc Thần đối kháng, sau đó gióng trống khua chiêng quay trở lại giết hết, chẳng phải tốt hơn?

” Đại lục Ngạo Thiên đích xác là một chỗ tốt, thế nhưng, điểm mấu chốt là lối đi thông đại lục Ngạo Thiên không phải mở ra dễ dàng như vậy. Kể từ lần Khê Nhi dùng lực lượng thần khí mở ra cửa vào, vị trí đó đã xảy ra biến hóa, muốn tìm được nó một lần nữa sẽ rất khó khăn, hơn nữa chúng ta cũng không xác định, dựa vào lực lượng của chúng ta, có thể mạnh mẽ mở ra lối đi một lần nữa hay không……” Long Thiên Tuyệt suy nghĩ được nhiều hơn.

Mọi người trong lòng dấy lên ngọn lửa nho nhỏ, thoáng cái bị dập tắt.

Lúc này, tiểu phượng hoàng đột nhiên kêu lên: “Vân Khê, ngươi mau tới đây! Thất khiếu của Tiêu Dao chảy máu rồi, ngươi mau nghĩ biện pháp giúp hắn một chút!”

Vân Khê bước nhanh vọt tới bên giường, nhìn kỹ, quả nhiên thấy đôi mắt, lỗ mũi, miệng, bao gồm cả hai lỗ tai của Đinh Tiêu Dao, đều đang chảy máu, đó là máu độc màu đen, không có khí độc mê tung Băng Vụ áp chế, thân thể Đinh Tiêu Dao mất đi thăng bằng, xảy ra biến hóa, tình thế trở nên nguy cấp.

“Xem ra, chỉ có Tạo Hóa Đan mới có thể giữ được tính mạng của ngài ấy……” Vân Khê nhíu mày.

“Nha đầu Vân Khê, ngươi nhất định phải thử nghĩ biện pháp, chữa trị cho chưởng môn, coi như lão phu cầu xin ngươi!” Côn Luân lão giả nói, sau khi phát hiện Đinh Tiêu Dao theo Vân Khê trở về, ông liền mang theo bốn người đồ đệ chờ đợi ở bên giường. Người nằm trên giường, chính là thủy tổ phái Côn Luân của bọn họ, cũng chính là người lão tổ tông của bốn người Ngọc Thụ Lâm Phong, bọn họ tự

nhiên hi vọng Đinh Tiêu Dao có thể sống.

“Côn Luân tiền bối, không phải là ta không muốn cứu, thật sự là luyện chế Tạo Hóa Đan quá khó khăn. Chờ ta thu thập đủ tất cả dược liệu, ta sợ ngài ấy đã sớm……” Lời nói của Vân Khê nói đến một nửa, Long Thiên Tuyệt bên kia tựa hồ có điểm kỳ quái, hắn xen vào nói: “Vân Thanh Uyển một mực nghĩ biện pháp cứu Đinh Tiêu Dao, chúng ta không bằng nghe một chút xem bà ta nói như thế nào.”

Hắn vung tay áo lên, đem Vân Thanh Uyển từ trong Kim Hòa Tháp ném đi ra.

Bịch một tiếng, một bóng người lăn xuống trên mặt đất, khi bà ta suy yếu ngẩng đầu lên, phần lớn mọi người Vân tộc có mặt tại đây sợ ngây người, ngưng mắt nhìn Vân Thanh Uyển hé ra khuôn mặt già nua ước chừng bảy tám chục tuổi, không người nào nguyện ý tin tưởng, bà ta chính là Tông chủ từng ở Nội tông Vân Tộc oai phong một cõi!

“Ngươi…… Ngươi là Vân Thanh Uyển? Ngươi rốt cuộc tại sao? Là ai đem ngươi hại thành như vậy?” Vô Tâm nguyên lão vội vàng hỏi tới.

Quyển 7 - Chương 18: Mẫu thân của ta là thuỷ tổ Vân tộc !

Vân Thanh Uyển ngẩng đầu, liếc mắt liền nhìn thấy được thất khiếu đang chảy máu của Đinh Tiêu Dao, quá sợ hãi, mấy bước bò qua: “Tiêu Dao! Các ngươi đã làm gì với Tiêu Dao? Tại sao các ngươi có thể mang chàng ra khỏi mộ? Chàng không thể rời đi mê tung Băng Vụ, các ngươi đang hại chết hắn!”

“Vân Thanh Uyển, người chân chính hại Tiêu Dao là ngươi! Làm sao ngươi có thể đặt hắn ở bên trong khí độc mê tung Băng Vụ như vậy, hiện tại bị khí độc phản bệ, Tiêu Dao biến thành như vậy là do ngươi làm hại!”

Vân Thanh Uyển quay đầu lại, thấy được tiểu phượng hoàng đang dừng ở trên người Đinh Tiêu Dao, ánh mắt của bà ta co rụt lại, sau đó trong cổ họng phát ra tiếng gầm thét điên cuồng: “Vân Huyên, ngươi có tư cách gì trách cứ ta? Nếu như không phải là ta thì Tiêu Dao cũng đã chết từ vạn năm trước. Ta vì có thể cứu hắn, để cho hắn sống sót, ngươi biết ta đã bỏ ra bao nhiêu, làm bao nhiêu chuyện không?”

Bà ta nhớ lại: “Sau khi ta rời khỏi Hắc Mãng Sơn, tìm được Tiêu Dao, chàng hỏi ta tung tích của ngươi, ta nói cho chàng biết, ngươi vẫn còn tiếp tục tìm kiếm Ma Tâm Liên cho chàng. Chàng lo lắng cho ngươi, muốn đi ra ngoài tìm ngươi, ta nghĩ hết mọi phương pháp ngăn cản, nhưng vẫn không thể ngăn được chàng, không thể làm gì khác hơn là phụng bồi chàng trở lại Hắc Mãng Sơn. Đến Hắc Mãng

Sơn, vì có thể ngăn cản chàng tìm được ngươi, ta lừa gạt Tiêu Dao, nói là Hắc Mãng tộc bao vây ngươi, cố ý khơi mào chiến tranh với Hắc Mãng tộc, mượn lực lượng của bọn họ ngăn cản Tiêu Dao. Ta vốn cho rằng kế hoạch của mình sẽ rất thuận lợi, ai ngờ Tiêu Dao tính tình quá bướng bỉnh, hắn một lòng nhận định là Hắc Mãng nhất tộc bao vây ngươi, buộc bọn họ giao người, trong lúc chiến đấu, rất nhiều Hắc Mãng bị giết, khiến Hắc Mãng tộc dốc toàn bộ lực lượng, cùng chúng ta đánh sống chết một trận……”

“Đó là một cuộc chiến đấu cực kỳ hiểm ác, Tiêu Dao toàn lực ứng phó, kích thích bệnh cũ tái phát, dẫn đến hôn mê. Hôn mê liền không tỉnh lại nữa, ta dưới sự phẫn nộ, vận dụng quyền lực lúc đó của ta, điều động tất cả cao thủ Vân tộc, tiến hành thanh tẩy Hắc Mãng tộc, khiến cho Hắc Mãng tộc vô cùng sợ hãi. Tiêu Dao mặc dù hôn mê, nhưng ít ra hắn có thể vĩnh viễn ở lại bên cạnh ta, trong nội tâm, ta còn mừng rỡ. Ta vốn là muốn diệt hoàn toàn Hắc Mãng tộc, để phát tiết mối hận trong lòng, nhưng ta đột nhiên nghĩ đến, vạn nhất có một ngày ngươi chạy thoát khỏi Thiên Ma tế đàn, trở lại tranh đoạt Tiêu Dao với ta thì ta phải làm sao bây giờ?”

“Cho nên ta nghĩ biện pháp hàng phục Vương Hậu Hắc Mãng tộc, sau đó lấy tính mạng của tộc bọn họ để uy hiếp nó, khiến nó thay ta giám thị mọi chuyện của Thiên Ma tế đàn, một khi Thiên Ma tế đàn có bất kỳ động tĩnh, nó sẽ truyền tin hồi báo cho ta trước tiên.”

“Khó trách Mãng Hậu có nhiều cố kỵ, hóa ra là bị ngươi uy hiếp.” Vân Khê nhớ lại, tò mò nói, “Vậy thương thế của Đinh tiền bối tại sao lại biến thành như hiện nay?”

Vân Thanh Uyển điều chỉnh tâm tình, tiếp tục nói: “Tiêu Dao vẫn hôn mê bất tỉnh, ta mang theo chàng, dùng suốt thời gian nửa năm, tìm kiếm danh y. Các nguyên lão của hội Nguyên lão bắt đầu bất mãn với hành động của ta, cho là ta không làm tròn trách nhiệm, không chịu

trách nhiệm, không xứng trở thành người đứng đầu một cung, bọn họ muốn tước đi thân phận Cung chủ Vân Huyễn điện của ta.”

Nói tới đây, bà ta dừng một chút, thần sắc khẽ biến: “Vừa là bệnh tình của Tiêu Dao không có cách nào chữa trị, vừa là áp lực của hội nguyên lão Nội tông, lúc đó ta mới ý thức được, không đủ quyền lực, chuyện gì ta cũng không làm được!”

Bà ta nuốt ngụm nước miếng, ánh mắt bỗng dưng trở nên sắc bén: “Ta biết, điều đầu tiên ta muốn chính là nhanh chóng nắm quyền lực! Ta chẳng những muốn vững chắc ở ngôi vị Cung chủ Vân Huyễn điện, ta còn muốn được cao hơn, ta muốn trở thành lãnh tụ chân chính của Vân tộc, chân chính một lời có thể quyết định vận mệnh của người khác!”

“Muốn trở thành người cầm lái chân chính của Vân tộc, ta cần có người trợ giúp mình.” Trong ánh mắt sắc bén của bà ta mang theo trào phúng, nhất nhất ở trên người ba người Vô Tâm nguyên lão, Vô Thương nguyên lão và Vô Hi nguyên lão xẹt qua, “Ba người các ngươi, không phải đã quên mất, là mình dùng thủ đoạn hèn hạ như thế nào, ngồi lên vị trí đứng đầu của hội nguyên lão?”

Ba người Vô Hi nguyên lão sắc mặt biến hóa, Vô Tâm nguyên lão là người đầu tiên lên tiếng phản bác: “Vân Thanh Uyển, ngươi đừng nói hưu nói vượn! Ngày đó nếu không phải ta khích lệ nhất mạch tộc nhân của ta toàn lực ủng hộ ngươi, làm sao ngươi có thể đi lên vị trí Tông chủ? Lại nói, cái chết của Tông chủ tiền nhiệm, ngươi không thoát không khỏi liên quan, ngươi mới thật sự là tặc nhân mưu quyền soán vị !”

“Cái chết của tiền nhiệm Tông chủ chết đi, có liên quan đến nàng ta?” Vô Thương nguyên lão lộ ra khiếp sợ, “Khó trách…… cái chết của Tông chủ quá mức kỳ quặc, ta vẫn cho là Tông chủ là đột tử, không

nghĩ tới là có ngươi sau lưng ra tay. Mệt Tông chủ thường ngày thường coi trọng ngươi như vậy, sau khi Vân Huyên phản bội Vân tộc, ngài ấy coi ngươi là người nối nghiệp để bồi dưỡng, ngươi đối đãi ân nhân của ngươi như vậy?"

"Mắt của ta thật sự là bị mù, lại đi tin tưởng người vô tình vô nghĩa như ngươi!" Vô Tâm nguyên lão oán giận nói.

"Vô Tâm nguyên lão, chớ ở trước mặt ta giả làm người trung thành! Ngươi cho rằng ngươi rất trung thành với Tông chủ?" Vân Thanh Uyển giễu cợt cùng chê cười, "Nếu không phải lão tổ tông Vân Yến Quy các ngươi lập ra quy củ, con cháu đời đời phải thủ hộ Vân tộc, không được soán vị đoạt quyền, chỉ sợ ngươi đã sớm mưu quyền soán vị, ngồi lên vị trí Tông chủ."

"Ngươi……" Vô Tâm nguyên lão mặt lộ vẻ lúng túng cùng tức giận.

Vân Khê nghe được ba chữ "Vân Yến Quy", ánh mắt chợt sáng lên, nàng vẫn nhớ mẫu thân đã từng nói với nàng, Vân Yến Quy từng là bằng hữu tốt nhất của mẫu thân, là bằng hữu đáng giá tín nhiệm, bảo nàng tìm kiếm hậu nhân của Vân Yến Quy, nhận được trợ giúp của bọn họ. Nàng từng nghĩ Vô Thương nguyên lão có thể là hậu nhân của Vân Yến Quy, cũng đã từng nghĩ đến Vô Hi nguyên lão, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới hậu nhân của Vân Yến Quy mà nàng muốn tìm lại chính là người vẫn ngáng chân nàng, muốn đưa nàng vào chỗ chết.

Mẫu thân nếu là biết hậu nhân của bạn tốt của mình lại tiểu nhân hèn hạ như thế, không biết sẽ có bao nhiêu sầu não.

Vân Thanh Uyển cười lạnh một tiếng, tiếp tục nói: "Không sai, Tông chủ đúng là đối đãi với ta rất tốt, thế nhưng bà ta thỉnh thoảng ở trước mặt ta nhắc tới Vân Huyên, luôn lấy ta so với nàng, nói thiên

phú của ta không bằng nàng, nói tài lãnh đạo của ta không thể bằng nàng, nói sự lương thiện của ta không bằng nàng…… Ta chịu đủ rồi! Ta không bao giờ muốn nghe đến bất cứ chuyện gì có liên quan đến Vân Huyên! Ta chỉ có thể diệt trừ nàng, thì ta mới có thể chân chính nắm Vân tộc trong tay, mới có thể có đầy đủ quyền lực, đi làm bất kỳ chuyện gì ta muốn.”

“Cho nên, ngươi giết Tông chủ? Vân Thanh Uyển, ngươi rốt cuộc có còn một chút lương tri hay không?” Vân Huyên phẫn nộ trách mắng.

“Đây đều là lỗi của ngươi! Nếu như không phải bởi vì ngươi, ta làm sao sẽ lưu lạc tới bước đường này?” Vân Thanh Uyển phản bác, “Ngươi thân vùi lấp trong Thiên Ma tế đàn, thế nhưng cái bóng của ngươi ở chỗ nào cũng có, ta chỉ có giết nàng, phá hủy tất cả người và vật có liên quan tới ngươi, mới có thể khiến cho lòng ta an tâm làm điều ta muốn.”

Vân Huyên thở dài một tiếng: “Tốt lắm, chuyện quá khứ đúng sai phải trái như thế nào, ta không muốn tranh luận với ngươi, ta chỉ hỏi ngươi, ngươi có tìm được phương pháp chữa trị cho Tiêu Dao không? Chỉ cần ngươi có thể làm cho Tiêu Dao tỉnh lại, chuyện đã qua, ta cũng không muốn so đo với ngươi.”

Nói đến chỗ thương tâm của Vân Thanh Uyển, bà ta ai thán một tiếng, ngắm nhìn Đinh Tiêu Dao, lộ ra bi thương: “Nhiều năm như vậy, ta nghĩ hết mọi biện pháp, sưu tập vô số dược liệu trân quý, tìm kiếm tất cả thầy thuốc nổi danh, nhưng vẫn như cũ không có tìm được biện pháp chữa trị cho chàng. Ta chỉ có thể thông qua khí độc mê tung Băng Vụ để bảo tồn thân thể của chàng, để cho thân thể của chàng không bị tổn hại. Cho đến gần đây, khí độc mê tung Băng Vụ từ từ xâm nhập thân thể của chàng, khiến cho thân thể của chàng xuất hiện bệnh trạng mới. Ta rất lo lắng, không biết đến tột cùng loại nào thuốc mới có thể trị lành cho chàng, không thể làm gì khác hơn

là dùng người sống để thí nghiệm……”

Nói tới đây, ba vị nguyên lão rối rít nổi giận.

“Vân Thanh Uyển, thì ra Nội tông mấy ngày nay phát sinh nhiều án mạng như vậy, toàn bộ đều do ngươi làm! Ngươi thật nham hiểm, ngươi muốn thí nghiệm, cũng có thể dùng người bên ngoài tộc để thí nghiệm, tại sao hết lần này tới lần khác lấy chính tộc nhân của mình làm thí nghiệm?” Vô Tâm nguyên lão bực tức nói.

“Nói như vậy, mấy tên thủ hạ của ta cũng là bị ngươi hại chết?” Vô Thương nguyên lão nói.

Vô Hi nguyên lão trầm mặc lắc đầu, lộ ra thất vọng.

Vân Khê cười lạnh, Vân Thanh Uyển cư nhiên đáng hận, mấy vị nguyên lão cũng cao thượng không tới đâu, lấy tộc nhân của chính mình làm thí nghiệm thì không được, dùng người ngoại tộc làm thí nghiệm thì được sao? Lời lẽ thật bá đạo!

“Vân Thanh Uyển, ngươi nói chính mình cao thượng nhiều bao nhiêu, nói mình yêu thương Đinh tiền bối nhiều bao nhiêu, nhưng một mình ngươi lại có rất nhiều Phu thị, cùng nhau hưởng thụ hoan lạc mây mưa?” Vân Khê nói.

Lời của nàng, thoáng cái làm Vân Thanh Uyển đau nhói, điểm trúng chỗ yếu hại của bà ta, bà ta kích động bác bỏ: “Ngươi biết cái gì? Ta đối với Tiêu Dao vẫn một lòng, ta chưa từng phản bội chàng! Không sai, ta có mấy Phu thị, nhưng với bọn họ không có phát sinh bất kỳ quan hệ gì, ta thành thân với bọn họ chẳng qua là vì củng cố địa vị của ta ở Vân tộc, do đó che dấu tai mắt người khác, bảo vệ an toàn cho Tiêu Dao. Đã nhiều năm như vậy, ta dưới gối không có con cái, chẳng lẽ không đủ chứng minh?”

“Điều này ai biết được? Nói không chừng có một sô người làm nhiều việc trái với lương tâm, bị trời trừng phạt, nhất định không có con nối dòng chăm sóc người thân trước lúc lâm chung.” Vân Khê không chút khách khí nói.

“Vân Khê, ngươi……” Vân Thanh Uyển thịnh nộ, khuôn mặt đấy nếp nhăn nổi lên gân xanh, nhưng rất nhanh, cơn tức giận bị bà ta khắc chế đè ép xuống, thanh âm của bà ta đột nhiên yếu đi mấy phần, nói với Vân Khê, “Vân Khê, ta biết ta làm rất nhiều chuyện thương tổn ngươi cùng người nhà của ngươi, ta cũng từng nhục nhã ngươi, ta không hận ngươi hút khô huyền khí của ta, ta nguyện ý trả giá thật nhiều những chuyện ta đã làm. Nhưng ta chỉ cầu xin ngươi một chuyện……”

Nàng đột nhiên bò lổm ngổm mấy bước, hai tay túm lấy ống quần Vân Khê, hướng về phía nàng quỳ lạy: “Ta cầu xin ngươi, nhất định phải cứu sống Tiêu Dao! Ta biết, cõi đời này người có thể cứu sống chàng, chỉ có ngươi! Chỉ cần ngươi có thể cứu sống Tiêu Dao, ngươi muốn ta quỳ xuống dập đầu với ngươi, cúi đầu xưng thần với ngươi, thậm chí muốn ta chết, ta tuyệt đối sẽ không nhíu mày một chút! Cầu xin ngươi, nhất định phải cứu chàng, ngươi muốn cái gì, ta đều cho ngươi…… Ngươi nhìn, chỗ này của ta tổng cộng có hai trăm chiếc nhẫn trữ vật, bên trong toàn bộ đều là dược liệu ta sưu tập mấy ngàn năm qua, có những dược liệu này, ngươi luyện chế Tạo Hóa Đan hẳn là không có bất kỳ vấn đề gì, cõi đời này cũng chỉ có ngươi có năng lực luyện chế Tạo Hóa Đan! Chính là bởi vì ở Đoan Mộc Gia tộc ta nghe nói ngươi có thể luyện chế Tạo Hóa Đan, biết độc trên người Tiêu Dao, cho nên ta mới không hạ thủ với ngươi, để ngươi thuận lợi tiến vào Nội tông.”

“Đối với ta mà nói, không có gì quan trọng hơn so với mệnh của Tiêu Dao……” Vân Thanh Uyển gắt gao giữ lấy ống quần Vân Khê, đau

khổ cầu khẩn.

Vân Khê cúi đầu nhìn bà ta, nhìn người từng không ai bì nổi, nắm giữ quyền sanh sát trong tay – Tông chủ, hiện nay không có chút tôn nghiêm nào quỳ rạp dưới chân của nàng, trong lòng của nàng không có bất kỳ khoái cảm trả thù nào, chỉ cảm thấy nữ nhân này thật đáng thương. Bà ta đã yêu một người không nên yêu, hoặc là nói, bà ta yêu một người không thương mình, mà bà ta lại vẫn sống trong thế giới của mình, ảo tưởng về tình yêu của mình. Nữ nhân như vậy thật đáng thương, khiến cho Vân Khê không có bất kỳ hứng thú để tiếp tục ghen ghét bà ta……

Tiểu phượng hoàng vẫy hai cánh, từ từ bay đến trước mặt Vân Khê, dùng ánh mắt mong mỏi giống như trước nhìn Vân Khê: “Vân Khê, điều ta muốn nói, cũng giống với nàng ta. Chỉ cần ngươi có thể cứu sống Tiêu Dao, bắt ta giao ra tất cả, bao gồm tính mạng của ta và hồn phách ta cũng chịu.”

Bà ta không nói gì đến chữ cầu xin, nhưng ánh mắt của bà ta đã bao hàm hết thảy nội dung.

Vô Hi nguyên lão suy tư chốc lát, đứng ra nói: “Hiện nay khắp Hải Vực đều bị khí độc nuốt hết, nếu Tạo Hóa Đan có thể giải độc, ta tin tưởng khí độc khắp Hải Vực cũng có thể được giảm bớt, đến lúc đó mọi người Vân tộc chúng ta có thể trở lại Nội tông. Vân Khê, có lẽ thỉnh cầu của ta có chút quá mức, nhưng vẫn hi vọng ngươi có thể lấy lợi ích của Vân tộc làm trọng, tạm thời để xuống ân oán cá nhân, ta tin tưởng mọi người toàn tộc đều cảm kích ngươi, chân chính chấp nhận ngươi.”

Lúc này, Long Thiên Tuyệt đứng dậy, chắn trước người thê tử: “Các ngươi đừng dùng bất kỳ vật gì để cưỡng ép Khê Nhi, nàng chỉ là một nữ nhân bình thường, là thê tử của ta, là mẫu thân của hai đứa bé,

nàng không cần thiết vì các ngươi giao ra bất kỳ cái gì, nàng vì Vân tộc đã làm rất nhiều rồi!”

Thanh âm của hắn trong trẻo lạnh lùng, nhưng nói năng có khí phách, hắn sở dĩ đứng ra là vì bất bình thay cho Vân Khê.

“Ở trong mắt của các ngươi, Khê Nhi là hậu duệ của bộ tộc cấm kỵ, các ngươi chưa từng đối đãi với nàng như Vân tộc chính tông. Nhìn một chút xem bọn ta ở nơi này của các ngươi nhận được đãi ngộ như thế nào? Ở Vân Huyễn điện, nàng thiếu chút nữa bị cung chủ thiết kế, bị vây chết ở cấm Cung; ở Hắc Mãng Sơn, nàng bị Vân Thanh Uyển dùng huyền khí đánh mù đôi mắt; ở Thiên Ma tế đàn, nàng lại bị cao thủ Vân tộc các ngươi bài xích cùng hãm hại, suýt nữa táng thân ở trong tay Thiên Ma…… Hiện tại đến Nội tông, ngoài mặt các ngươi nói là muốn mời nàng tới tham gia tranh tài xếp hạng bảng Phong Vân, trên thực tế thì sao? Sau lưng có bao nhiêu người muốn hại nàng, muốn đưa nàng vào chỗ chết?” Hắn vung tay lên, ngón tay nhất nhất chỉ Vân Thanh Uyển, Vô Thương nguyên lão, Vô Tâm nguyên lão, cuối cùng rơi vào trên người Vân Huyên, “Thậm chí còn có người, vì lợi ích của bản thân, không tiếc nhập vào thân thể con gái nàng, làm cho nàng mỗi ngày lo lắng, hàng đêm đau buồn……”

“Các ngươi nói, các ngươi có tư cách gì tới yêu cầu nàng? Tại sao nàng phải vì các ngươi làm những chuyện này?” Long Thiên tuyệt giang rộng tay, đem Vân Khê ôm vào trong ngực, cúi đầu nhìn nàng thâm tình, “Ở trong mắt ta, nàng không phải là truyền nhân huyết mạch của Vân tộc, nàng cũng không phải là Cung chủ Vân Huyễn điện. Nàng chỉ là một nữ nhân bình thường, là thê tử ta yêu, là mẫu thân của con ta. Nàng không có nghĩa vụ làm bất cứ chuyện gì cho Vân tộc các ngươi, các ngươi cũng chưa từng thừa nhận thân phận của nàng, nếu nàng giúp các ngươi, đó là nàng thiện lương nhân từ, nàng không giúp các ngươi, đó cũng là đương nhiên!”

Vân Khê ngửa đầu, nhìn thật sâu vào đáy mắt của Long Thiên Tuyệt, nội tâm cảm động không dứt.

Đúng vậy a, nàng chỉ là một nữ nhân bình thường, thê tử của chàng, mẫu thân của hài tử, nàng chỉ cần an tâm hưởng thụ tất cả như vậy đủ rồi.

Cái gì Vân tộc, cái gì giang hồ chính nghĩa, có quan hệ gì với nàng?

Nàng không có nghĩa vụ đi làm những chuyện này, nàng làm những chuyện như vậy, chẳng qua là xuất phát từ lương tri của mình, không làm… cũng không có lỗi với mình.

Thiên Tuyệt hiểu nàng, chàng vì mình lót đường, chàng cho mình lựa chọn, nàng có thể lựa chọn giúp bọn họ, cũng có thể lựa chọn không giúp bọn họ, vô luận nàng lựa chọn như thế nào, bọn nàng cũng không có sai.

Đôi tay mềm mại, nhẹ nhàng cầm bàn tay to của hắn, Vân Khê hướng hắn thản nhiên cười, nói: “Thiên Tuyệt nói rất đúng, ta chỉ là một nữ nhân bình thường, ta không phải chúa cứu thế, không cần thiết làm những chuyện đại sự cứu vớt chúng sinh kia.”

Lời của nàng vừa ngừng, tim của phần lớn người có mặt đều treo lên, chẳng lẽ nàng thật sự muốn buông tay mặc kệ sao?

Ai ngờ, Vân Khê lại tiếp tục cất giọng nói: “Nhưng, Tạo Hóa Đan, ta nhất định sẽ luyện! Ta không phải là vì tình yêu của người nào, cũng không phải là vì thỉnh cầu của người nào ……Tại sao ta làm vậy, đơn giản là vì bảo vệ cơ nghiệp Vân tộc mẫu thân của ta cực khổ tạo dựng lên, ta không hy vọng những thứ trước mắt người nhìn thấy bị hủy diệt!”

“Mẫu thân của ngươi?”

Mấy vị nguyên lão rối rít kinh ngạc, bao gồm Vân Mộ Phàm, ông cũng buồn bực, thê tử của mình làm sao có quan hệ đến cơ nghiệp của Vân tộc?

Vân Khê nhàn nhạt mỉm cười, nghĩ đến mẫu thân nàng mà nàng vẫn lấy làm kiêu ngạo, mẫu thân của nàng mới là tấm gương của cả Vân tộc, cái gì Vân Thanh Uyển, cái gì Vân Huyên, cái gì nguyên lão, so với mẫu thân, tất cả bọn họ đều bé nhỏ không đáng kể, bởi vì mỗi người bọn họ tư tâm đều quá nặng, chỉ có mẫu thân, người mới chân chính vì Vân tộc suy nghĩ, có tấm lòng yêu thương rộng lớn.

Nàng có một vị mẫu thân như vậy cảm thấy rất tự hào và kiêu ngạo!

“Không sai, chính là mẫu thân của ta! Mẫu thân của ta, các ngươi tất cả mọi người đều biết nàng, mẫu thân của ta mới là người đáng giá được cả Vân tộc tôn kính nhất!”

Mọi người bán tín bán nghi, người biết được nội tình lại càng hoài nghi, mẫu thân Vân Khê cùng lắm cũng chỉ là hậu nhân của bộ tộc cấm kỵ, một nữ nhân không có danh tiếng gì, làm sao có thể được xưng tụng là người đáng giá được cả Vân tộc tôn kính nhất?

Ngay cả Long Thiên Tuyệt cũng có chút không hiểu được ý nghĩ của nàng, mong đợi nhìn nàng, đợi chờ nàng nói.

“Vân Khê, ngươi rốt cuộc đang nói đến cái gì? Mẫu thân của ngươi vĩ đại như thế nào đi chăng nữa, cũng không thể so với thủy tổ của Vân tộc chúng ta—— Vân Hi đại nhân vĩ đại?” Vô Tâm nguyên lão cười nhạo nói.

“Ngươi nói không sai, mẫu thân của ta đúng là so với thủy tổ Vân tộc thuỷ tổ còn muốn vĩ đại…… Không, phải nói, hai người vĩ đại giống nhau! Bởi vì……” Vân Khê thần bí cong môi cười một tiếng, dừng một chút, lại nói, “Bởi vì hai người đó chính là một người! Mẫu thân của ta, chính là Tông chủ đời thứ nhất của Vân tộc, Vân Hi!”

Mọi người một mảnh xôn xao.

Lời này không thể tin nổi, Vân Hi, đó là nhân vật đã chết được vài ngàn năm trước, tại sao có thể là mẫu thân của nàng?

Nàng không phải là lên cơn sốt, bắt đầu nói mê sảng đi?

Song, trong đám người, chỉ có hai người Vô Tâm nguyên lão và Vô Hi nguyên lão lộ ra vẻ mặt khiếp sợ. Các nàng dùng ánh mắt kinh dị nhìn Vân Khê, ánh mắt tràn ngập phức tạp.

“Ngươi nói, ngươi là nữ nhi của Vân Hi đại nhân? Ngươi nói là thật?” Lần này đặt câu hỏi, lại là Vô Tâm nguyên lão, “Ngươi mau cùng ta nói nói, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ nói, Vân Hi đại nhân không có chết, người còn sống?”

“Không sai! Mẫu thân của ta người không có chết, người còn sống!” Lời nói của Vân Khê giống như một luồng sấm sét, nổ tung trong đám người một lần nữa.

Quyển 7 - Chương 19: Tử Phong chọn mĩ nhân

Vân Hi đại nhân, thuỷ tổ Vân tộc, lại còn sống?

Tin tức này bản thân cũng không thể tin nổi!

Song, hết lần này tới lần khác chính là hai người Vô Tâm nguyên lão và Vô Hi nguyên lão kích động nhảy nhót.

“Gia quy của chúng ta từ nhất mạch lưu truyền xuống đến nay, đời đời thủ hộ Vân tộc, hơn nữa không được mưu đoạt vị trí Tông chủ. Thời điểm ta trưởng thành, ta đã từng hỏi mẫu thân của ta, người nói cho ta biết một chút chuyện có liên quan giữa lão tổ tông nhất mạch của chúng ta với thuỷ tổ. Lúc ấy bên cạnh thuỷ tổ Vân tộc Vân Hi đại nhân có hai vị bằng hữu, theo thứ tự là Vân Yến Quy và Vân Vịnh Hà, hai ngài ấy, chia ra chính là lão tổ tông nhất mạch của ta và Vô Hi nguyên lão. Hai vị lão tổ tông này chịu đại ân của Vân Hi đại nhân, sau đó Vân Hi đại nhân lại xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn, tất cả mọi người cho là Vân Hi đại nhân đã chết, hai vị lão tổ tông vẫn tin chắc rằng Vân Hi đại nhân còn sống, hơn nữa dặn dò con cháu đời sau, nhất định phải tuân thủ tổ huấn.” Vô Tâm nguyên lão nhẹ giọng nói.

“Ta cũng vậy từ nhỏ đã nhận sự dặn bảo của các trưởng bối, ta vẫn đều không tin, nhưng là hôm nay nghe được ngươi nói đến Vân Hi đại nhân, ta mới tin lời của các trưởng bối. Vân Khê, ngươi mau cùng chúng ta nói một chút, Vân Hi đại nhân hiện đang ở nơi đâu? Lấy khả năng của Vân Hi đại nhân, ngài nhất định có biện pháp để cho chúng ta có thể trở lại Nội tông, ngài cũng nhất định có thể chiến

thắng Tử Yêu, ngăn chặn gia tộc Bắc Thần phát triển.” Vô Hi nguyên lão nói.

Vân Khê ánh mắt ảm đạm, nói: “Mẫu thân đại nhân vẫn còn sống, nhưng phương thức sống là lấy một luồng niệm lực, tất cả những điều chúng ta làm bây giờ, mẫu thân đều nhìn ở trong mắt! Người nói cho ta biết, bảo ta hãy yêu thương tộc nhân của người, nếu như có thể nói, thủ hộ tốt cơ nghiệp cùng tộc nhân của người. Vì tâm nguyện của mẫu thân, ta sẽ nghĩ biện pháp luyện chế Tạo Hóa Đan, trợ giúp mọi người trở lại Nội tông.”

Theo phương hướng tầm mắt tự do của nàng, những cao thủ Vân tộc rối rít lộ ra kính sợ, hướng một cái hướng khác quăng đi một cái nhìn chăm chú cung kính, cho là hư ảnh của Vân Hi ở chỗ này.

Sau khi biết được quan hệ của Vân Khê và Vân Hi đại nhân, tất cả cao thủ của Nội tông Vân tộc đều dùng ánh mắt tràn đầy kính sợ nhìn Vân Khê, nhất là hai người Vô Tâm nguyên lão và Vô Hi nguyên lão, các nàng không có hoài nghi lời nói của Vân Khê…, bởi vì người bình thường không thể nào bịa đặt ra lời nói dối như vậy. Dưới sự chỉ dẫn của các nàng, những cao thủ khác cũng rất tin không nghi ngờ.

Vân Mộ Phàm hoang mang, kinh ngạc nhìn nữ nhi của mình, nếu như nói mẫu thân của nàng là Vân Hi đại nhân, như vậy nàng chẳng lẽ không phải là nữ nhi của mình?

Trong lòng còn chứa nghi ngờ, ông không có trực tiếp hỏi tới.

Vân Khê đáp ứng mọi người, luyện chế Tạo Hóa Đan, vì bảo tồn thân thể Đinh Tiêu Dao, nàng liền thi triển thuật đóng băng, tạm thời đóng băng lại.

Đợi đến khi chỉ còn lại có ba người Vân Khê vợ chồng và Vân Mộ Phàm, Vân Khê đem chuyện mẫu thân cùng với lai lịch của mình nói rõ ràng với hai người Long Thiên Tuyệt và Vân Mộ Phàm, Vân Mộ Phàm nghe xong, tâm tình có chút mất mác.

“Phụ thân, con chiếm cứ thân thể nữ nhi của người, con thật sự xin lỗi, thế nhưng cuối cùng con có cảm giác, kiếp trước chúng ta chính là hai cha con, nếu không đúng như thế, tại sao người lại giống như đúc với phụ thân của con kiếp trước đây? Nếu như ngài có thể tiếp nhận con, con vĩnh viễn coi người là cha ruột của mình.”

Vân Mộ Phàm khe khẽ thở dài, đưa tay, cầm lấy tay Vân Khê: “Có lẽ, tất cả mọi chuyện đều là ý trời. Lần đầu tiên ta nhìn thấy con, ta cũng có cảm giác mãnh liệt như vậy, con chính là nữ nhi của ta, dù là ai đi nữa cũng không có cách nào thay đổi sự thật này.”

“Phụ thân ——” Vân Khê nhìn phụ thân, không khỏi lộ vẻ xúc động.

Long Thiên Tuyệt nhìn hai cha con, nói: “Trời cao đã định chúng ta sẽ trở thành người một nhà, đây cũng là duyên phận, chúng ta hẳn là nên hảo hảo quý trọng mới phải.”

“Thiên Tuyệt nói không sai, trời cao đã định chúng ta trở thành người một nhà, hẳn là nên quý trọng lẫn nhau.” Vân Mộ Phàm chuyển đề tài nói, “Chúng ta bây giờ cần phải suy nghĩ một chút nên an bài như thế nào, chúng ta nhiều người như vậy vốn muốn dời đi Vân tộc, ai ngờ Vân tộc lại xảy ra đại sự như vậy, người của chúng ta thoáng cái tăng trưởng gấp đôi, chỗ ở của Gia tộc Đoan Mộc lại chật hẹp nhỏ bé, không thể nào chứa được nhiều người như vậy, chúng ta nhanh chóng tìm một chỗ thích hợp dung thân mới phải.”

“Nói đến chỗ dung thân, có lẽ Tiểu Mặc nói đúng, đại lục Ngạo Thiên là nơi đến tốt nhất cho chúng ta.” Long Thiên Tuyệt nói, ” Gia tộc Bắc

Thần dưới sự dẫn dắt của Tử Yêu phát triển không ngừng, chính là thời điểm danh tiếng đang thịnh, trước mắt chúng ta không thể buông tay cùng bọn họ đánh cược thực lực một lần, chuyện chúng ta có thể làm duy nhất chính là tạm thời bảo tồn thực lực, mưu đồ ngày sau tới tranh phong."

"Điểm mấu chốt lối đi thông đại lục Ngạo Thiên đã phá hủy, chúng ta làm sao có thể trở về?" Vân Khê sầu lo nói.

"Ta từng nghe mấy nguyên lão của Vân tộc nói, đại lục Ngạo Thiên cùng đại lục Long Tường vốn là nhất thể, gọi là Tường Thiên Đại Lục, sau lại là bởi vì địa chất biến đổi cùng với một chút nhân tố không ngăn cản được, hai đại lục mới bị tách ra. Điểm mấu chốt lối đi thông hai đại lục cũng không phải là duy nhất, điểm mấu chốt đã bị hủy theo lời mọi người, vô cùng có khả năng chỉ là một trong những điểm mấu chốt mà thôi, nếu như chúng ta có thể tìm được bản đồ của đại lục Tường Thiên Đại Lục xưa, có lẽ chúng ta có thể tìm được những điểm mấu chốt khác." Vân Mộ Phàm nói.

Lời của ông thức tỉnh Vân Khê, Vân Khê từ trên người móc ra quyển sách Yến Vô Ngân tặng cho nàng 《Tường Thiên Hà đồ chí》: "Phụ thân, quyển sách《Tường Thiên Hà đồ chí》 này là Yến Vô Ngân từ trong Hoa gia cũ lấy được, nó có thể chính là bản đồ Tường Thiên Đại Lục xưa theo như lời người nói hay không?"

Vân Mộ Phàm nhận lấy, lật xem mấy tờ, ánh mắt tỏa sáng: "Không sai! Chính là nó! Chỉ tiếc phía trên ghi lại toàn bộ cũng là văn tự cổ đại, ta chỉ có thể xem hiểu sơ sơ nội dung trong đó."

Vân Khê rất nhanh nghĩ tới mẫu thân, mẫu thân nhất định có thể xem hiểu văn tự cổ đại: "Các ngươi chờ ta, ta đi tìm mẫu thân thỉnh giáo."

Dần dần đi vào giấc mộng, Vân Khê thấy mẫu thân.

Vân Hi nhàn nhạt nở cười yếu ớt, giữa lông mày có mấy phần mỏi mệt: “Chuyện con muốn hỏi ta, ta đã biết rồi, đem《Tường Thiên Hà đồ chí》 trong tay con cho ta đi.”

Vân Khê đem sách đưa lên, tiến lên trước nói: “Mẫu thân, con không có thủ hộ tốt Vân tộc, để cho Vân tộc bị đại nạn, người trách phạt con đi?”

Vân Hi nhìn nàng một cái, không có lên tiếng, cúi đầu lật xem sách.

Vân Khê thấy mẫu thân phản ứng như thế, không khỏi nóng nảy: “Mẫu thân, người trách mắng con đi, đánh con cũng được, chỉ cần trong lòng ngài có thể thoải mái một chút, người trừng phạt con thế nào cũng được!”

Vân Hi vẫn không có lên tiếng, cả người giống như đắm chìm ở trong sách.

Vân Khê thấp thỏm ngưng mắt nhìn mẫu thân, lộ ra bi thương.

Đột nhiên, lời của mẫu thân chui vào trong tai của nàng: “Con phải nhớ kỹ, vô luận làm chuyện gì, chỉ cầu không thẹn với lương tâm. Nếu như con cảm thấy mình đã tận lực, không thẹn với lương tâm, vậy thì không có gì phải nói xin lỗi.”

Vân Khê nhìn một bên mặt của mẫu thân trong trẻo lạnh lùng mà cao quý, nghe lời nói trí tuệ mà chí lý của mẫu thân, nàng không có bất kỳ nghi ngờ, thân mật khoác lên cánh tay của mẫu thân, mỉm cười nói: “Mẫu thân, người sau này có thể đừng giả bộ lãnh khốc như vây hay không, làm con sợ? Tim của con không chừng cũng bị hù dọa.”

“Con bị hù dọa? Ta thấy dưới gầm trời này cũng chưa có người

khiến con sợ!” Vân Hi một câu trêu chọc nàng.

Vân Khê đảo đảo mắt: “Ai nói? Trên đời này, người con sợ nhất, chính là người! Người phải ở bên cạnh con, luôn luôn dạy con, nếu không trên đời này thật sự không ai có thể áp chế con.”

Ánh mắt Vân Hi vào giờ khắc này hơi ảm đạm, bà buông xuống quyển sách trên tay, đưa tay ra, vuốt ve mái tóc nữ nhi: “Con gái, mẫu thân sớm muộn gì cũng có một ngày phải rời đi.”

Vân Khê cả người chấn động, kích động nhìn về phía mẫu thân: “Mẫu thân, người đang nói cái gì? Không được, con không cho người rời đi, người đã nói phải bảo vệ con!”

Vân Hi trầm mặc một lúc lâu, khẽ thở dài nói: “Hảo, mẫu thân bảo vệ con, không rời khỏi con.”

Hưởng thụ mẫu thân khẽ vuốt, nhưng trong lòng Vân Khê không có cách nào ổn định lại, nếu có một ngày mẫu thân thật sự rời xa nàng, nàng nên làm cái gì bây giờ?

“Mẫu thân, người nói lời phải giữ lấy lời, người đã nói muốn theo con cùng nhau vượt qua kiếp nạn, bảo vệ con.”

“Được, mẫu thân nói lời giữ lời.” Ánh mắt Vân Hi từ từ mờ mịt.

……

Gia tộc Bắc Thần.

Mấy ngày liên tiếp, trong ngoài gia tộc, nối liền không dứt, toàn bộ cũng là các cao thủ đến từ các đại gia tộc, không ngừng đưa tới lễ trọng. Những lễ vật này, bao gồm vàng bạc châu báu, linh quả đan

dược, dĩ nhiên cũng bao gồm mỹ nhân.

Những cao thủ trong Phủ đệ Bắc Thần, thấy những mỹ nhân này, không khỏi thèm chảy nước miếng, rối rít vây tới đây liếc trộm.

Tử Yêu lười biếng ngồi ở chính vị, nhìn xuống mấy trăm mỹ nữ đang tuổi thanh xuân dưới Đại điện, chân mày của lão không khó nhận là ra hơi cau lại.

Phía dưới những cao thủ đến từ các đại gia tộc thấy lão cau mày, mọi người trong lòng run sợ, sợ không cẩn thận đắc tội lão, gia tộc gặp họa diệt tộc.

So lá gan, trong đó một cao thủ trong đám gia tộc đi lên trước nói: "Bắc Thần đại nhân, những cô gái này là từ trong gia tộc chúng ta tỉ mỉ chọn lựa ra, các nàng cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, nếu như ngài cảm thấy vừa ý…, liền thu các nàng, để cho các nàng hảo hảo mà hầu hạ ngài."

Tử Yêu nhẹ nhàng chuẩn bị chỉ tay, không có lên tiếng, đôi mắt hoa đào hẹp dài của lão híp lại, liếc về phía người ngồi dưới tay lão không tới năm bước – Hách Liên Tử Phong, chỉ thấy Hách Liên Tử phong mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, mắt nhìn thẳng, đối mặt với cả đại điện mấy trăm mỹ nhân, hắn không có một tia động lòng, cũng không biết đang suy tư cái gì, như đi vào cõi thần tiên.

"Phong nhi, từ trong các nàng ngươi chọn lựa mười người lưu lại, những người khác không chọn trúng, tất cả kéo ra ngoài chôn!"

Thanh âm của lão nhẹ nhàng, nhàn nhạt, giống như đang nói chuyện phiếm trong nhà, song nội dung trong lời nói, đủ để hù ngã một mảng lớn mỹ nhân. Chúng mỹ nhân nghe vậy, mọi người bị làm cho sợ đến nỗi sắc mặt trắng bệch, rối rít đem ánh mắt mong đợi quăng

hướng Hách Liên Tử Phong, hiện tại, ở trong mắt các nàng, hắn chính là người duy nhất có thể cứu vớt các nàng.

Những cao thủ của các đại gia tộc cũng sợ ngây người, phương thức xử sự của Tử Yêu quá ác quá tuyệt tình.

Hách Liên Tử Phong lông mày khẽ nhíu, nhưng vẫn duy trì tư thế ngồi của hắn như cũ, thanh âm lạnh lùng nói: “Ta không cần nữ nhân, ngươi muốn giết, liền đem các nàng toàn bộ giết!”

Một câu nói, một nửa số mỹ nhân sợ đến nỗi chân mềm nhũn ra, còn lại bất tỉnh. Vốn là ít nhất còn có một phần mười cơ hội, hiện tại một câu nói của hắn, đem hi vọng của mọi người đều tàn phá.

Tử Yêu theo dõi hắn, khóe miệng khẽ giơ lên, hơi lộ vẻ cười: “Các ngươi cũng nghe được rồi, không phải là ta không cho các ngươi cơ hội, mà là các ngươi không vào được mắt Phong thiếu gia, cho nên phải chết! Người, toàn bộ ném ra đi chôn!”

“Cứu mạng a! Đừng có giết chúng ta!”

“Phong thiếu gia, van xin ngài! Đem chúng ta lưu lại đi, chúng ta sẽ hảo hảo hầu hạ ngài!”

“Phong thiếu gia, cứu cứu chúng ta ——”

Chúng mỹ nhân vì mạng sống, bằng bất cứ giá nào, mọi người phía sau tiến lên phía trước, chay như bay đến trước mặt Hách Liên Tử Phong, hiện trường một mảnh hỗn loạn.

Ngoài điện, đông đảo cao thủ tràn vào, muốn đem những mỹ này tha đi.

Hách Liên Tử Phong lông mày càng nhiú chặt, hắn ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt mỉm cười của Tử Yêu, hai tay của hắn nắm thành quyền, hai người cứ như vậy nhìn lẫn nhau, bất phân thắng bại.

Phía dưới những cao thủ đang ngắm nhìn, không có lập tức động thủ bắt người.

Đám mỹ nữ đột nhiên im bặt không lên tiếng, khẩn trương nhìn hai vị nam tử tuyệt mỹ trên đại điện, từng cái ánh mắt cùng động tác của bọn họ, cũng có thể quyết định vận mệnh của các nàng.

Không khí ngưng trệ, lại ngưng trệ.

Một lúc lâu, Tử Yêu lên tiếng lần nữa: “Còn thất thần cái gì? Toàn bộ ném đi ra chôn!”

“Dạ, Bắc Thần đại nhân!” Những cao thủ lĩnh mệnh, hiện trường tiếng kêu cứu lần nữa vang lên.

Hách Liên Tử Phong bộ ngực rốt cục phập phồng, hai tay của hắn nắm chặt thành quyền, mở miệng: “Chờ một chút! Những nữ nhân này, ta toàn bộ đều muốn!”

Thanh âm của hắn mang theo tiếng vang, ở bốn phía đại điện vờn quanh.

Toàn trường im bặt không một tiếng động.

Sau khi trầm mặc, tiếng cười nhẹ nhàng của Tử Yêu từ từ khuếch tán: “Phong nhi, ngươi vẫn còn quá thiện lương, những người này không liên quan đến ngươi, ngươi vẫn muốn giữ được tính mạng của các nàng, làm trái với tâm ý của mình, ngươi vậy không làm được đại sự! Ngươi phải nhớ kỹ, cõi đời này người có thể tin tưởng,

chỉ có một mình ngươi. Ngươi đối với hắn nhân từ, người khác chưa chắc sẽ nhớ ơn ngươi, nói không chừng ngày sau có người ở sau lưng ngươi thọc một đao, chính là những người ngươi từng đã cho bọn họ ân huệ. Bất quá, chuyện này hôm nay là ngoại lệ, ngươi đã muốn các nàng, bổn tọa toàn bộ cho ngươi, tha cho các nàng không chết!"

Chúng chúng mỹ nhân nghe vậy, rối rít lộ ra sắc mặt vui mừng sống sót sau tai nạn.

Ai ngờ, Tử Yêu lại nói tiếp: "Các ngươi đừng cao hứng được quá sớm, nếu trong các ngươi, không có một người có thể gần gũi Phong thiếu gia, mang thai con nối dòng của hắn, mọi người các ngươi đều phải chết!"

Mới vừa lộ ra sắc mặt vui mừng, lập tức thu trở lại, chúng mỹ nhân như con thỏ bị kinh hãi, ôm thành một đoàn đứng ở nơi đó.

Hách Liên Tử Phong đột nhiên đứng lên, trợn mắt bắn về phía Tử Yêu: "Ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Ta không phải là công cụ truyền thừa huyết mạch con nối dòng của gia tộc Bắc Thần, ta cũng không muốn thừa kế gia tộc Bắc Thần, tại sao tất cả mọi người các ngươi muốn ép ta?"

Nụ cười bên khóe môi củaTử Yêu chợt thu hồi, cũng lộ ra lạnh lùng tức giận: "Đây chính là thái độ ngươi dùng để nói chuyện với bổn tọa sao? Ngươi nhớ kỹ cho ta, trên người của ngươi chảy xuôi, là máu của gia tộc Bắc Thần chúng ta, gia tộc Bắc Thần chúng ta đối với người của đại lục Long Tường mà nói, thuộc về dị tộc, ngươi nếu không thể chứng minh thực lực của mình, ngươi vĩnh viễn không có cách nào dung nhập với bọn họ!"

"Ngươi đừng nhìn bộ dáng mọi người hiện tại a dua nịnh hót, chờ có

ngày gia tộc Bắc Thần chúng ta xuống dốc, bọn họ sẽ là người trước tiên ức hiếp tộc nhân của chúng ta, đem tộc nhân của chúng ta giẫm đạp ở dưới chân bọn họ. Đây chính là thực tế tàn khốc!"

"Ngươi có thể chỉ lo thân mình, có thể không để ý tới sự vụ gia tộc, nhưng ngươi có từng nghĩ tới, có một ngày gia tộc Bắc Thần bị những gia tộc khác vây khốn, thời điểm tộc nhân của chúng ta bị diệt sạch bị lăng nhục, ngươi có thể trơ mắt thờ ở nhìn tộc nhân của mình ngã xuống ở trước mặt của ngươi sao?"

"Bất kể ngươi muốn tiếp nhận hay không, ngươi đều không thể thay đổi sự thật này, trên người của ngươi chảy xuôi máu của gia tộc Bắc Thần, ngươi vĩnh viễn không thể nào được những gia tộc khác thu nhận vào!"

Thân ảnh Hách Liên Tử Phong nhẹ nhàng mà lay động, đáy lòng một mảnh lãnh ý, hắn không phải không thừa nhận, lời nói của lão tổ tông có đạo lý. Hiện nay gia tộc Bắc Thần hiển hách nhất thời, nhưng trở thành kẻ địch chung của tất cả gia tộc khác, cơ hồ cả là người của đại lục Long Tường thấy người của gia tộc Bắc Thần bọn họ, nghe tiếng mà chạy.

Ở trong quá trình này, hắn không muốn tham dự, cũng không muốn giết người, nhưng là tình thế bức người, hắn không giết người, cũng chỉ có chờ bị giết, cho nên, hai tay của hắn cũng bị lây nhiễm máu tươi.

Ở trong mắt tất cả gia tộc đối địch, sự phẫn hận đối với hắn và lão tổ tông, cơ hồ tương đương nhau, bởi vì tất cả mọi người biết, hắn chính là người thừa kế tương lai của gia tộc Bắc Thần, hắn không có lựa chọn nào khác! Là tình thế đưa đẩy tới bước đường này, là lão tổ tông từng bước đưa đẩy hắn tới bước đường này!

“Phong nhi, bổn tọa cũng không muốn ép ngươi, nhưng biểu hiện trước mắt của ngươi khiến cho bổn tọa thất vọng, bổn tọa không thể không áp dụng biện pháp cương quyết để thay đổi ngươi!” Tử Yêu bỗng dưng đứng lên, hai mắt bắn ra hai đạo ánh sáng lạnh sắc bén, ” Ta đã quên nữ nhân kia trong lòng của ngươi, nàng chỉ biết làm hao mòn ý chí của ngươi, khiến ngươi trở nên bình thường mềm yếu! Gia tộc Bắc Thần chúng ta không cần một kẻ đa tình tài trí bình thường, ta cần một người nối nghiệp là một người quả quyết, ngoan tuyệt, tùy cơ ứng biến, một tay che trời! Nếu như ngươi không thể làm được, ta sẽ giết nữ nhân làm hao mòn ý chí của ngươi, hoặc là…… Giết ngươi!”

Hách Liên Tử Phong trong lòng chấn động, ánh mắt không ngừng chuyển động.

“Hiện tại, tính mạng những nữ nhân này nằm ở trong tay của ngươi, ngươi tốt nhất nghĩ thông suốt, rốt cuộc nên làm gì thì làm.” Nhìn Hách Liên Tử Phong một cái thật sau, Tử Yêu vung tay áo, nhẹ nhàng đi, lưu lại cả một đại điện mỹ nhân dùng ánh mắt tha thiết nhìn Hách Liên Tử Phong.

Hách Liên Tử Phong cả người đứng yên ở chỗ cũ, tâm tư loạn thành một đoàn, hắn biết lão tổ tông tuyệt đối là người nói được làm được, không phải là tùy tiện hù dọa của mình.

Hắn nên làm cái gì bây giờ?

Hắn nhắm lại hai mắt, trên khuôn mặt tuyệt mỹ lạnh lùng hiện lên vô số cảm xúc.

Phía dưới chúng mỹ nhân điềm đạm đáng yêu nhìn hắn, tánh mạng của các nàng toàn bộ nằm ở trong tay của hắn.

Một lúc lâu, Hách Liên Tử Phong từ từ mở mắt ra, ở trong đám mỹ nhân quét một vòng, hắn giơ tay, tùy tiện hướng trong đám người chỉ một ngón tay: “Ngươi lưu lại! Những người khác toàn bộ mang đi!”

Bị hắn chọn trúng cô gái cả người run lên, nàng từ từ ngẩng đầu, chớp ánh mắt, khẩn trương nhìn về phía Hách Liên Tử Phong, toàn thân nàng đều đang run rẩy.

Chúng nữ tử cũng đem ánh mắt quăng hướng nàng, chỉ thấy nàng một thân quần áo trắng thuần, không coi là xinh đẹp, nhưng có loại nhẹ nhàng khoan khoái tinh khiết, trên mặt không trang điểm đậm, chỉ đánh một lớp phấn sáng nhẹ nhàng, hé ra cái miệng nhỏ nhắn lung linh tinh sảo, là nơi hấp dẫn người ta nhất của cả khuôn mặt, khi nàng giơ lên cả khuôn mặt, làm rung động lòng người ánh mắt nhìn về phía Hách Liên Tử Phong, mọi người có mặt tại chỗ không khỏi sợ hãi than, ánh mắt của Phong thiếu gia thật là không tệ, tùy tiện chỉ một ngón tay lập tức điểm trúng một vị mỹ nhân sáng nhất trong trăm vị mỹ nhân.

Quyển 7 - Chương 20: Anh hùng khó qua ải mỹ nhân?

Ánh nến lay động, Lạc Lâm Nhi bất an ngồi ở bên trong gian phòng, cuốn lấy góc áo.

Bên trong gian phòng trống rỗng, nha hoàn đã thối lui, chỉ còn lại có một mình nàng. Nàng biết sắp phát sinh ra chuyện gì, bản thân mình phải chịu trách nhiệm, gánh sứ mạng như thế nào.

“Tỷ tỷ, ta sợ, chúng ta có thể chết hay không?” Trong mắt muội muội lóe ra kinh hoàng, suy nghĩ ở trong đầu nàng không gạt đi được.

Lạc gia ở trên đại lục Long Tường không phải là đại gia tộc gì, muốn có chỗ dung thân, phải dựa vào thế lực cường đại. Hai tỷ muội các nàng được gia chủ của Lạc gia chọn lựa từ trong đám thiếu nữ thanh xuân của gia tộc, từ lúc bước vào gia tộc Bắc Thần một khắc, nàng đã biết sứ mạng của mình, vì tộc nhân của nàng, nàng nhất định phải giao ra những thứ gì.

“Muội muội, đừng sợ, có tỷ tỷ ở đây, ngươi không cần sợ bất cứ điều gì. Ngoan ngủ một giấc, sáng mai, tỷ tỷ liền mang đồ ăn ngon cho muội.”

Nàng mỉm cười cùng muội muội ly biệt, dưới sự hướng dẫn của nha hoàn, đi tới gian phòng này.

Trang trí bên trong gian phòng rất lạnh, chỗ nào cũng lạnh, đúng như chủ nhân của nó.

Phong thiếu gia, vị kia mặt ngoài lãnh khốc vô tình, kì thực nội tâm lại là một nam tử thiện lương, để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng của nàng. Khi ngón tay của hắn chỉ về phía nàng, nàng kinh hoảng, tay chân vốn luống cuống, nhưng lại không sợ.

Bởi vì, Phong thiếu gia bảo vệ tính mạng của các nàng, bảo vệ tính mạng của nàng và muội muội.

“Phong thiếu gia, Bắc Thần đại nhân phân phó, nếu như tối nay ngài không thể để cho lão nhân gia ông ta vừa lòng, tự gánh lấy hậu quả.”

Ngoài cửa truyền đến thanh âm nam tử, Lạc Lâm Nhi khẩn trương từ trên mép giường nhảy dựng lên, không chớp mắt ngó chừng phương hướng cửa phòng, tay chân không biết nên đặt ở nơi nào.

Cửa chi a một tiếng, bị đẩy ra, nàng nhìn thấy Phong thiếu gia đi đến, một đầu tóc trắng buông xuống trên vai, lãnh khí quanh thân hắn, làm cho nàng không dám thở lớn tiếng.

“Cút!” Hách Liên Tử Phong nặng nề đóng sầm cửa phòng, một đôi mắt ngoan lệ quét tới đây, Lạc Lâm Nhi cả kinh rút lui về phía sau, không cẩn thận đụng vào mép giường.

Hách Liên Tử Phong nhìn chằm chằm nàng chốc lát, từ từ thu hồi tầm mắt, hắn một mình một người ngồi xuống bàn bên cạnh, cầm lên một bình trà, tự rót uống một mình.

Lạc Lâm Nhi thật vất vả đứng vững vàng thân thể, dùng ánh mắt sợ hãi nhìn về phía hắn, trong lúc nhất thời, cả gian phòng vô cùng an tĩnh, chỉ còn lại tiếng nước trà chảy.

Hách Liên Tử Phong không có ngẩng đầu nhìn nàng một cái, mà nàng chỉ dám cẩn thận liếc trộm Phong thiếu gia, liền thở cũng không

dám lớn tiếng.

Ngoài cửa sổ, có bóng người di chuyển, thanh âm gõ mõ cầm canh lần lượt vang lên, mắt thấy một đêm này sẽ phải đi qua.

Lạc Lâm Nhi bắt đầu gấp gáp, ngón tay xoắn lại với nhau, không cẩn thận làm rớt xuống chiếc nhẫn ở trong tay, thanh âm ngọc khí lăn xuống, vang lên một đường.

Nàng khom lưng, cuống quít nhặt lên, khi nàng ngẩng đầu lên lần nữa, một bóng đen đi tới trước mặt của nàng.

Giày màu đen đường viền nạm vàng, áo bào màu tím …… Tầm mắt của nàng dừng lại ở bộ ngực khoẻ mạnh của hắn, cũng không dám tiếp tục ngẩng đầu nhìn lại nữa.

Đột nhiên, một cái tay hướng về người nàng, đỡ nàng lên. Nàng khẩn trương từ từ ngẩng đầu, bắt gặp một đôi mắt sâu như nước xoáy, trái tim của nàng đập thình thịch.

Hơi thở nam tính bao phủ xuống, đầu của hắn từ từ để sát vào, Lạc Lâm Nhi cảm giác mình không có cách nào hô hấp.

Hắn muốn hôn hôn nàng sao?

Đôi môi mỏng của hắn khêu gợi sáng bóng, ánh mắt của hắn mê ly, trong đôi mắt thâm thúy đó nàng nhìn không hiểu tình cảm, nàng không khỏi sinh ra một loại cảm giác kỳ dị, hắn tựa hồ không phải nhìn nàng, mà là một người khác.

Nàng khẩn trương nhắm lại hai mắt, hô hấp càng ngày càng khó khăn.

Đột nhiên, tay của hắn rút lui, tiếp theo sau đó hơi thở của hắn cũng rút lui.

Lạc Lâm Nhi mở mắt ra, nhìn về phía Hách Liên Tử Phong, lại thấy ánh mắt của hắn tràn đầy quấn quýt và mâu thuẫn, tâm tình đột nhiên trùng xuống.

Hách Liên Tử Phong cho là mình có thể làm được, song nhìn cô nương này, trong đầu của hắn không ngừng hiện lên một gương mặt khác.

“Ngươi ngủ đi!”

Thanh âm trong trẻo lạnh lùng của hắn vang lên, một lần nữa ngồi trở lại tại chỗ, nhắm lại hai mắt giả vờ ngủ say.

Lạc Lâm Nhi chần chờ nhìn hắn, muốn nói gì đó, lại nuốt trở vào. Cắn môi, nàng dạo bước ngồi trở lại mép giường, gian phòng lần nữa khôi phục an tĩnh.

Hách Liên Tử Phong nhắm hai mắt, trong đầu xẹt qua hình ảnh Từ Vân am, thời điểm rừng trúc xanh um tùm, thời điểm gặp gỡ bất ngờ, nếu có thể trở lại lúc ban đầu, thật là tốt biết bao?

Hắn nhất định sẽ không lạnh lùng như thế nữa, hắn nhất định sẽ không trốn tránh nữa, hắn sẽ ôm lấy nàng thật chặt, nói cho nàng biết, hắn quan tâm rất nhiều, rất muốn giữ nàng lại bên cạnh mình.

Hắn tuyệt sẽ không để lại nàng một mình.

Có nàng, chẳng khác nào có toàn bộ thế giới!

“Phong thiếu gia, ta biết mình không xứng với ngài……” Lạc Lâm Nhi

đột nhiên mở miệng nói chuyện, cắt đứt suy nghĩ của hắn, hắn không có mở mắt ra, tiếp tục nghe nàng nói tiếp, “Nhưng là, ta muốn cứu muội muội của ta, ta đáp ứng nàng, muốn cho nàng hảo hảo mà sống…… trong lòng Phong thiếu gia, nhất định cũng có người mình muốn bảo vệ…… Nói cho cùng, mục đích của chúng ta là giống nhau, cho nên ta nghĩ, nếu như có thể, chúng ta là có thể giả vờ……”

Nàng cẩn thận vừa nói, vừa đi tới, Hách Liên Tử Phong đột nhiên mở mắt ra, khiến nàng cả kinh im bặt.

“Nói tiếp!” Ngắn gọn mấy chữ, từ trong miệng Hách Liên Tử Phong thốt ra.

Lạc Lâm Nhi to gan, tiếp tục nói: “Ý của ta là, chúng ta có thể giả vờ…… Cái kia…… ta có thể giữ được tính mạng muội muội của ta, mà Phong thiếu gia ngài…… Ngài cũng có thể hướng Bắc Thần đại nhân báo cáo kết quả nhiệm vụ, như vậy vẹn toàn đôi bên rồi, Ngài nói đúng không?”

Hách Liên Tử Phong nhìn nàng chằm chằm, đánh giá hồi lâu, đột nhiên nói câu: “Đem áo ngoài cởi ra!”

“A?” Lạc Lâm Nhi bị lời nói của hắn làm cho sợ hết hồn, sau đó nghe được hắn tiếp tục nói, “Sau này không cho phép ở trước mặt ta mặc bạch y!”

Lạc Lâm Nhi níu lấy cổ áo của mình, trái tim nhảy loạn, không cho phép nàng mặc bạch y, tại sao?

“Nếu như ngươi không muốn, ta sẽ không miễn cưỡng ngươi. Sự sống chết của tỷ muội các ngươi, lại có quan hệ gì với ta?” Hách Liên Tử Phong nói lạnh lùng.

“Ta cởi! Sau này ta không bao giờ… mặc bạch y nữa!” Lạc Lâm Nhi bật thốt lên, vội vàng đem áo ngoài trên người cởi ra, đợi đến khi cởi xong, nàng đột nhiên ý thức được trước mặt mình còn ngồi một đại nam nhân. Nàng lại làm trò cởi quần áo trước mặt một đại nam nhân…… Hai má mất tự nhiên ửng đỏ.

“Phong thiếu gia, cái kia…… Phía ngoài hình như có người đang rình coi, chúng ta có phải nên…… Có phải nên…… Làm ra chút động tĩnh hay không, khiến cho người ở phía ngoài không hoài nghi?” Lạc Lâm Nhi vừa nói, hai gò má ửng đỏ càng thêm lợi hại.

Hách Liên Tử Phong nhíu chân mày, lông mi giương lên, bình tĩnh nhìn nàng, ánh mắt bén nhọn.

Lạc Lâm Nhi bị hắn trừng cả người không được tự nhiên, nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới muội muội của mình, nàng cái gì cũng không để ý, dưới ánh mắt nhìn soi mói của hắn, nàng hừ hừ a a kêu lên, thanh âm mập mờ, lúc đứt lúc nối.

Hách Liên Tử Phong đuôi lông mày giương lên, hai tay ôm ngực, dùng ánh mắt xem cuộc vui, tiếp tục nhìn chằm chằm nàng. Lạc Lâm Nhi xấu hổ xoay đầu, hận dưới đất không có lỗ mà chui xuống, trong miệng không ngừng phát ra tiếng kêu mập mờ như cũ.

Xấu hổ chết được! Phong thiếu gia nhất định coi nàng như nữ tử phong trần, cũng xem thường nàng.

Một lúc lâu, cây nến bên trong gian phòng bị dập tắt.

Lạc Lâm Nhi quay đầu, thấy bóng đen hướng bên giường đi tới, nàng khẩn trương quên mất phát ra âm thanh.

“Tiếp tục kêu, đừng có ngừng!” Lời của hắn vừa ngừng, toàn bộ thân hình của hắn nằm ở một bên giường, quay lưng về phía nàng, không động đậy thêm chút nào.

Lạc Lâm Nhi thấy thế tâm từ từ buông xuống, thấy hắn không có một chút ý nghĩ muốn đụng vào mình, nàng yên tâm đồng thời, trong nội tâm nho nhỏ mất mác.

Một đêm này, bên trong gian phòng không ngừng truyền ra tiếng cô gái rên rỉ hừ hừ a a, người ngoài cửa nghe được cả người dục hỏa khó nhịn.

“Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, Phong thiếu gia thủy chung cũng là nam nhân, mà nam nhân đều không qua được ải mỹ nhân. Ha ha, xem đi, còn không phải là làm theo?”

“Nói thật, bộ dáng tiểu mỹ nhân kia thật đúng là xinh đẹp, ta nhìn cũng động tâm.”

“Đó là đương nhiên rồi, so với nữ nhân sinh hai đứa bé tốt hơn nhiều, đến lượt ta, ta cũng chọn nữ nhân trẻ tuổi xinh đẹp như vậy.”

Nho nhỏ tiếng nghị luận xa xa nhẹ nhàng mở ra, bay vào Vọng Tinh Lâu.

Trên lầu Vọng Tinh, Tử Yêu dựa vào lan can mà đứng, mắt nhìn xuống cả tòa phủ đệ, lão cúi đầu cười, nhìn không ra điều hàm chứa trong nụ cười đó.

“Nữ nhân, rốt cuộc tư vị như thế nào?”

Lão đưa mắt nhìn bầu trời đầy sao, dưới bầu trời sao này, toàn bộ cũng là lãnh thổ lão chinh phục được, lão đã được thiên hạ và quyền

thế mà lão muốn, nhưng vì sao lão vẫn không cảm thấy thỏa mãn?

Nới cúi đầu, một mảnh màu vàng nhảy vào mắt của lão, lão ngưng mắt nhìn lồng vàng thật lâu, đáy lòng hoang mang càng lúc càng lớn.

“Chủ nhân, mới vừa dò thăm được tin tức, Vân tộc xảy ra chuyện lớn!”

Tử Yêu ánh mắt khẽ chớp động: “Nói!”

Nhị chưởng quỹ đem toàn bộ tin tức mình dò thăm được tường thuật một lần, hắn vừa kể, vừa quan sát vẻ mặt chủ nhân, cuối cùng bổ sung thêm một câu: “Chủ nhân, đây là cơ hội tốt ngàn năm có một! Tiêu diệt Vân tộc, chỉ cần một kích lần này! Người xem, chúng ta có nên phát động công kích Vân tộc mọi mặt hay không?”

Tử Yêu cong môi, tà tứ nở nụ cười: “Đích xác là tốt cơ hội! Mấy mụ nguyên lão của Vân tộc kia cuối cùng cũng từ trong mai rùa bò ra. Đi chuẩn bị một chút, sáng mai liền hướng Nội tông Vân tộc lên đường!”

“Vân Huyên, ngươi cho rằng ngươi thoát được sao? Ngươi nợ ta, sớm muộn gì ta cũng phải đòi lại!” Tử Yêu đưa tay, nhấc lên lồng vàng, khóe miệng không tự chủ cười lớn hơn.

Xa ở phía đông gia tộc Đoan Mộc, Vân Khê dưới sự chỉ điểm của mẫu thân, rốt cuộc tìm được một thông đạo khác cách Hải Vực không tới vài chục dặm.

Có mục tiêu, tất cả mọi người hành động, tích cực chuẩn bị dời đến đại lục Ngạo Thiên.

Thời điểm người lớn bận rộn, mấy tiểu tử kia ngồi vây quanh cùng một nơi, không buồn không lo trêu chọc lẫn nhau.

Có thể trở lại đại lục Ngạo Thiên, vui vẻ nhất không phải Tiểu Mặc thì còn là ai, hắn ôm muội muội, Đoan Mộc Tĩnh, Đoan Mộc Sam Nhi, Tiểu Ban, Sở Thiếu Dương và mấy đứa nhỏ Long gia cùng tuổi ngồi vây quanh, bé kể những chuyện có liên quan tới đại lục Ngạo Thiên, sinh động như thật.

Mấy đứa bé lắng nghe vô cùng thích thú, Đoan Mộc Tĩnh nâng quai hàm, dùng ánh mắt sùng bái nhìn Tiểu Mặc ca ca, chỉ cảm thấy tài ăn nói của Tiểu Mặc ca ca thật tốt, ngay cả bé nghe kể đại lục Ngạo Thiên cũng không dứt ra được.

“Ca ca, Ngạo Thiên đại lục thật sự chơi vui như vậy sao?” Tiểu Nguyệt Nha tò mò hỏi.

“Dĩ nhiên! ở đại lục Ngạo Thiên ca ca có rất nhiều bằng hữu tốt, chờ đến bên kia, ca ca sẽ giới thiệu toàn bộ cho Huyên Huyên biết. Huyên Huyên đáng yêu như thế, bọn họ nhất định sẽ rất thích muội.”

Tiểu Nguyệt Nha nghe ca ca khen ngợi, chân mày xinh đẹp giương lên: “Huyên Huyên đáng yêu nhất, thế nhưng, Huyên Huyên không thể cùng người không quen biết kết giao bằng hữu.”

“Tại sao a?” Tiểu Mặc cúi đầu nhìn muội muội, không nhịn được siết chặt khuôn mặt nhỏ bé mập mạp của bé, còn nhở mà tâm tư đã kín đáo vậy sao?

“Bởi vì…… Bởi vì phụ thân ghen, ngô…… thời điểm phụ thân ghen, rất chua!” Tay nhỏ bé đáng yêu sờ sờ lỗ mũi, lời nói của Tiểu Nguyệt Nha…, chọc cho mấy đứa nhỏ con cười ồ lên.

Tiểu Mặc cười to, cả người nghiêng ngả: “Huyên Huyên, phụ thân nói cũng đúng, sau này người không quen biết, không nên tùy tiện

theo chân bọn họ kết giao bằng hữu, nhưng mà nếu như là người ca ca giới thiệu, cũng không có việc gì, biết không?”

Tiểu Nguyệt Nha nháy mắt mấy cái, thật tình gật đầu: “Vậy ca ca có giới thiệu người nào cho Huyên Huyên biết không?”

Tiểu Mặc suy nghĩ một chút, nói: “Người đầu tiên ca ca muốn giới thiệu cho muội, chính là Tường thúc thúc mà ca ca vô cùng thích, Tường thúc thúc là người ôn nhu nhất thiện lương nhất cõi đời này, hơn nữa thúc thúc ấy rất tuấn tú, rất có tiền nha.”

“So với phụ thân còn đẹp trai hơn, còn có tiền hơn, còn ôn nhu hơn, còn thiện lương hơn sao?” Tiểu Nguyệt Nha vạch lên ngón tay út, nhất nhất liệt kê ra.

“Cái này……” Tiểu Mặc bỉu môi, cẩn thận suy nghĩ một chút, nói, “Không phải cùng một phong cách!”

Hắn liếc xung quanh, sợ phụ thân chẳng biết lúc nào từ chung quanh nhô ra, nếu để cho người biết được mình ở trước mặt muội muội hao tổn uy phong của người, bé liền gặp tai họa.

“Vậy rốt cuộc là cái dạng gì?” Tiểu Nguyệt Nha nghiêng đầu, khiêm tốn xin chỉ giáo.

Đoan Mộc Tĩnh che cái miệng nhỏ nhắn, cười hồi lâu, thay Tiểu Mặc trả lời: “Tiểu Nguyệt Nha, chờ muội thấy Tường thúc thúc, muội chẳng phải sẽ biết sao?”

“Đúng vậy đúng vậy, chờ muội thấy được, muội sẽ biết.” Tiểu Mặc lập tức nói sang chuyện khác, “Ca ca còn có thể giới thiệu mấy vị bằng hữu cho muội biết, bọn họ một người tên là Anh Tử, một người tên là Trịnh Nam, còn có một người tên là Hiên Viên Nghê Nhi.”

“Các nàng cũng là bạn gái của ca ca sao?” Tiểu Nguyệt Nha nói ra lời nói kinh người, cũng không biết từ nơi nào học được từ “Bạn gái”, Tiểu Mặc cả kinh mồ hôi chảy xuống ròng ròng.

“Huyên Huyên, Trịnh Nam là bé trai, làm sao có thể là bạn gái của ca ca?”

“Vậy hai người khác thì sao?”

Đoan Mộc Tĩnh cũng giương lên khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn về phía Tiểu Mặc, chỉ thấy Tiểu Mặc tùy ý khoát khoát tay, lắc đầu nói: “Bạn gái, phải giống như mối quan hệ giữa mẫu thân và phụ thân, cũng không thể dùng tùy tiện!”

“Vậy Anh Tử kia là vị hôn thê của Tiểu Mặc ca ca sao.” Đoan Mộc Tĩnh thanh âm yếu ớt nói.

“Cái gì là vị hôn thê?” Tiểu Nguyệt Nha rất hiếu kỳ, tò mò hỏi.

Tiểu Mặc bĩu môi, nói: “Vị hôn thê, thì sẽ không kết hôn! Giống như mẫu thân, người trước kia cũng là vị hôn thê của người khác, đến cuối cùng còn không phải là gả cho phụ thân? Cho nên, vị hôn thê gì gì đó…là không đáng tin nhất!”

Nếu Vân Khê nghe được những lời này, không biết sẽ có tâm tình như thế nào, nhưng ít nhất những hài tử khác nghe thấy bé giải thích về vị hôn thê như thế, mọi người gật đầu liên tục, tỏ vẻ đồng ý.

Thật tài tình!

Thì ra là vị hôn thê là như vậy giải thích pháp.

Đoan Mộc Tĩnh nghe vậy, trong lòng không khỏi vui vẻ, mặc dù bé chưa từng thấy qua Anh Tử, nhưng nghe nói Tiểu Mặc ca ca và Anh Tử có hôn ước, bé không thể vui vẻ được. Nghe nói chỉ có vợ chồng mới có thể ở chung một chỗ vĩnh viễn, nếu như Tiểu Mặc ca ca và Anh Tử thành vợ chồng, vậy bé chẳng phải là không có cách nào ngày ngày ở chung một chỗ với Tiểu Mặc ca ca sao?

“Thì ra vị hôn thê là như vậy……” Tiểu Nguyệt Nha dưới đáy lòng đem ba chữ “Vị hôn thê” và ba chữ “Không đáng tin” xếp ngang hàng với nhau, cái miệng nhỏ nhắn chu ra, lại nói, “Huyên Huyên biết rồi, sau này Huyên Huyên chán người nào, liền chọn người đó làm vị hôn thê!”

“Ách……” Tiểu Mặc cười khan, năng lực tiếp thu của muội muội cũng quá mẽ a, cái gì cũng suy nghĩ ra được?

Đang muốn giải thích thêm cho muội muội về vấn đề tại sao không thể tùy tiện chọn vị hôn thê, bên ngoài truyền đến thanh âm mẫu thân gọi ra, một đám tiểu tử dắt tay nhau đi ra ngoài.

Bên ngoài Ngọa Long Cư, quần hùng tụ tập, gần ngàn người tụ tập ở chỗ này, chờ xuất phát.

Long Thiên Tuyệt đứng trên cao hô to: “Chư vị, chúng ta rất nhanh sẽ phải lên đường rời đi đại lục Long Tường, lựa chọn ở lại, đã toàn bộ rời đi, còn dư lại các ngươi, cũng là tự nguyện đi theo chúng ta đi đại lục Ngạo Thiên. Trước khi đi, ta phải nói rõ ràng vài chuyện, hi vọng mọi người có thể tuân theo.”

“Long gia chủ cứ việc nói, chúng ta nhất định sẽ làm theo!”

“Long viện trưởng, chúng ta nguyện ý đi theo ngài, ngài có bất kỳ chỉ thị gì, xin cứ việc phân phó.”

“Mệnh lện của Gia chủ, chúng ta đều tuân theo!”

“Xin nghe tôn chủ dạy bảo!”

Khắp mọi nơi một lớp tiếp theo một lớp thanh âm cuồn cuộn, khí thế như gió bão.

Long Thiên Tuyệt giơ tay lên, ý bảo mọi người im lặng, tiếp tục nói: “Thứ nhất, thực lực cao thủ đại lục Ngạo Thiên đều không bằng chúng ta, nhưng chúng ta quyết không thể lấy mạnh hiếp yếu, xâm chiếm nhà cửa tài sản đất đai của bọn họ, phá hủy trật tự của đại lục Ngạo Thiên hiện tại……”

“Long gia chủ yên tâm, chúng ta đi đại lục Ngạo Thiên, là vì có thể có một tịch đất đặt chân, sẽ không làm chuyện chim gáy chiếm tổ chim khách.”

“Chúng ta xin nghe Long viện trưởng phân phó.”

Long Thiên Tuyệt nghe thấy lời bảo đảm của mọi người, hắn tiếp tục nói: “Thứ hai, chúng ta đi đại lục Ngạo Thiên, chỉ là kế hoạch tạm thời, sẽ có một ngày, chúng ta sẽ trở lại, nhưng điều kiện tiên quyết là, mọi người chúng ta phải đồng tâm hiệp lực, đồng tâm nhất trí, không thể lại tiếp tục phát sinh phân tranh nội bộ, hao tổn thực lực của mình.”

Ánh mắt của hắn vừa di chuyển, cố ý rơi vào trên người những cao thủ Vân tộc: “Mấy vị nguyên lão, các ngài có thể làm được?”

Vô Hi nguyên lão quay đầu, nhìn về phía Vân Khê: “Vân Khê cô nương bây giờ là Tân Tông chủ của Vân tộc ta, bây giờ Vân tộc chúng ta trên dưới đều lấy nàng làm chủ, như Thiên Lôi sai đâu đánh

đó. Nàng nói gì, chúng ta liền nghe cái đó, nếu người nào dám chống lại mệnh lệnh của nàng, ta là người đầu tiên không đáp ứng!”

“Không sai! Từ nay về sau, Vân tộc chúng ta trên dưới đều lấy Vân Khê đại nhân làm chủ, như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, mệnh lệnh của nàng, ai cũng không thể chống lại!” Vô Tâm nguyên lão từ trước đến giờ đều nhìn Vân Khê không vừa mắt nay thái độ lại khác thường, chủ động đứng ra ủng hộ Vân Khê, điều này làm cho rất nhiều người không biết rõ nội tình cảm thấy ngoài dự kiến, hai vị nguyên lão đã nói như vậy, những cao thủ khác của Nội tông Vân tộc làm sao còn có dị nghị gì?

Vô Thương nguyên lão cũng lựa chọn cam chịu.

Vân Khê hài lòng câu môi cười một tiếng, hướng về phía mọi người cất giọng nói: “Nếu tất cả mọi người đồng ý lời nói của Thiên Tuyệt, như vậy từ nay về sau, tất cả mọi người chúng ta có mặt ở đây đều nghe theo mệnh lệnh của Thiên Tuyệt, chỉ khi quyền lực tập trung, mới có thể tạo thành lực lượng cường đại nhất! Ta bảo đảm với mọi người, sẽ có một ngày, chúng ta sẽ quay lại đại lục Long Tường, đoạt lại nhà của chúng ta!”

“Được!”

“Được!”

Tiếng hô to của gần ngàn người, xông lên tận trời.

Trong trời đất, phong vân biến sắc

Quyển 7 - Chương 21: Thông đạo tới Ngạo Thiên đại lục

Đó là một tiểu đảo vô danh, xa xa có thể nhìn cảm nhận được sóng biển cường đại dao động, lấy tiểu đảo làm trung tâm, trên mặt nước biển bốc hơi một tầng nhiệt khí màu trắng, nhiệt khí cuồn cuộn, phảng phất như đem tiểu đảo đặt trong mây mù.

Mấy chiếc thuyền lớn chạy nhanh đến gần tiểu đảo, Vân Khê đứng ở đầu thuyện, hưng phấn mà hô lớn: “Mọi người xem! Nơi này chính là cửa vào của thông đạo rồi!”

Mấy cao thủ trên thuyền lớn nghe nói, rối rít kích động xôn xao.

“Không nghĩ tới sinh thời chúng ta còn có thể trở lại Ngạo Thiên đại lục.” Dạ Cô Phong cảm khái không dứt, đứng ở phía sau hắn ba huynh đệ Dạ Hàn Nhật cùng Dạ Tử Hi cũng cảm thán theo, phía sau bọn họ, còn có một đám người đến từ Huyễn Dạ Tinh Hải cùng những cao thủ mới gia nhập Dạ gia, mặc dù chỉ mới rời đi không đến hai năm, thế lực Dạ gia cũng là tăng lên gấp đôi, không thể so sánh được.

Ban đầu người Bạch gia và Độc Cô gia cùng bọn họ tới Long Tường đại lục, sau khi trải qua giang hồ phân tranh tàn khốc, cũng đã bị loại tên ra khỏi lịch sử võ đài, chỉ còn có Dạ gia bọn họ vẫn đứng vững không ngã. Nếu người Bạch gia cùng Độc Cô gia biết sẽ có kết cục ngày hôn nay, bọn họ có lựa chọn rời khỏi Ngạo Thiên đại lục nữa không?

“Không biết Huyễn Dạ Tinh Hải còn tồn tại hay không? Ta có chút

nhớ nhà.” Dạ Hàn Nguyệt cúi đầu nói.

“Cho dù Huyễn Dạ Tinh Hải mất, cũng không quan trọng, chỉ cần người một nhà chúng ta bình an, so sánh với bất cứ truyện gì đều trọng yếu hơn.” Dạ Hàn Nhật mỉm cười an ủi đệ đệ nói.

Nơi cách bọn họ không xa, đám người Long Thiên Thần, Bạch Sở Mục, Dung Thiếu Hoa, Lam Mộ Hiên, Mộ Vãn Tình, Mộ Cảnh Huy cùng Tứ đại hộ pháp tâm tình hết sức vui vẻ, rốt cục có thể trở về đến nơi bọn họ nhiều năm sinh sống.

So với Long Tường đại lục, bọn họ càng hoài niệm Ngạo Thiên đại lục hơn, bởi vì nơi đó bọn họ vô cùng quen thuộc, con người nơi đó lại càng chất phác hàm hậu hơn người ở Long Tường đại lục, bọn họ đã khẩn cấp muốn về đến nơi thuộc về bọn họ.

“Song Nhi, đáng tiếc cha mẹ cùng mấy vị ca ca của nàng không muốn rời Bách Lí gia tộc, nhưng nàng đừng khổ sở, ta cùng đại ca, đại tẩu sẽ chăm sóc nàng, sau này chúng ta sẽ là người nhà của nàng.”

Đối với sự chăm sóc an ủi của Long Thiên Thần, Bách Lí Song cảm động, như chim nhỏ nép vào lồng ngực của hắn, vành mắt ửng đỏ: “Phụ thân cùng ca ca nhất định không chịu rời đi Thiên Long thành, ta thật lo lắng, cao thủ Bắc Thần gia tộc có thể gây bất lợi cho họ không đây?”

“Không, nàng yên tâm, chờ đến Ngạo Thiên đại lục, ta sẽ cố gắng tu luyện, chúng ta sớm muộn gì cũng trở lại Thiên Long Thành, trợ giúp phụ thân cùng huynh trưởng chiến thắng cường địch!” Long Thiên Thần nói.

“Ừ, chúng ta cùng nhau cố gắng! Ta không thể bôi nhọ huyết mạch

truyền thừa của Bách Lí gia tộc, ta muốn vì Bách Lý gia tộc gánh chịu trách nhiệm.”

Vợ chồng hai người thâm tình nhìn nhau, hoạn nạn mới thấy chân tình, tâm tư của nhau cũng được kéo lại gần hơn.

Bạch Sở Mục sau khi nghe xong lời nói của Long Thiên Tầm cùng Bách Lí Song, quay đầu đối với Long Thiên Tầm nói: “Thiên Tầm, ở Long Tường đại lục, ta có tổ mẫu cùng ông ngoại, đến Ngạo Thiên đại lục, ta liền hai bàn tay trắng rồi, nàng có hối hận khi đi theo ta không?”

Long Thiên Tầm ôn nhu cười một tiếng, ngón tay đâm đâm ngực hắn, nói: “Lúc ta biết chàng, không phải chàng cũng hai bàn tay trắng sao, hơn nữa, ta thích chàng cũng không phải là bởi vì thân thế chàng.”

“Vậy nàng yêu thích ta vì cái gì?” Bạch Sở Mục mừng rỡ hai mắt sáng lên, đắc ý.

Long Thiên Tầm mặt ửng đỏ, xấu hổ nói: “Ta không phải đã nói với chàng rồi sao.”

Bạch Sở Mục ăn quỵt nói: “Lúc nào a? Ta đã sớm quên mất, nàng lặp lại lần nữa nha, lời nói đó, nàng nói bao nhiêu lần, ta cũng sẽ không ngại nhiều.”

Long Thiên Thần ở một bên không nhịn được nữa rồi, hướng hắn trợn mắt: “Tiểu tử ngươi thật khiến người ta khinh thường, chỉ biết khi dễ Thiên Tầm muội muội.”

“Nữ nhân của ta, ngươi quản được sao?” Bạch Sở Mục vươn tay, đắc ý đem tiểu thê tử kéo đến bên người, lắc đầu nói.

Những cao thủ xem náo nhiệt xung quanh rối rít cười lớn lên, phàm là ở nơi đâu có hai kẻ dở hơi này đều có thể mang đến vui vẻ.

“Ta nói với các ngươi những người trẻ tuổi này, có thời gian ở chỗ này cãi nhau, làm sao không dành nhiều thời gian hơn để cho lão phu sớm ngày được ôm tằng ngoại tôn đây?’ Hiên Viên lão gia tử chen vào nói, lão vì ủng hộ cháu ngoại và cháu dâu mình, lần này là để cho gia tộc Hiên Viên dốc toàn bộ lực lượng, đi theo bọn họ.

Cao thủ Hiên Viên gia tộc, Vân tộc cùng Long gia có thể nói là chiếm hai phần ba, về phần những cap thủ học viện cùng những gia tộc khác đều có suy nghĩ của riêng mình, chỉ có một chút những cao thủ cùng một nhà với Vân Khê là đi cùng. còn những cao thủ khác vẫn lựa chọn ở lại Long Tường đại lục, tùy thời hành động.

“Ông ngoại, chúng ta thành thân cũng chưa được mấy ngày a, nào có nhanh như vậy?” Long Thiên Thần phản bác, bị lão gia tử hung dữ trừng mắt: “Đó là ngươi không có bản lãnh! Nhớ năm đó lúc ấy lão phu ra trận, là bách phát bách trúng, dáng vẻ này của các ngươi, chậm quá, nhãi con cũng không biết ở nơi đâu.”

Lão gia tử trêu chọc, dương dương đắc ý.

Trong khi nói chuyện, thuyền cách bờ càng ngày càng gần, sòng nhiệt đánh về phía thân thuyền, mỗi người trên người đều cảm thấy khó chịu.

“Mọi người chú ý, tận lực tụ lại cùng một chỗ!” Long Các chủ vung tay lên, một đạo huyền khí xuất hiện ở bên ngoài thuyền bè, đem mấy cái thuyền lớn song song bao phủ trong đó, nhiệt khí bị huyền khí ngăn cản ở bên ngoài, thuyền lớn tiếp tục an toàn chạy nhanh về phía trước.

“Thiên Tuyệt, đợi đến nơi cửa vào, ta sẽ vận dụng lực lượng thần khí để mở ra. Chàng mang theo bọn nhỏ cùng những cao thủ khác chờ ở phía sau, không nên tới gần, chờ ta sắp sửa mở ra hoàn toàn, mọi người hãy tới.” Vân Khê cẩn thận nói, có kinh nghiệm mở lần đầu tiên, nàng lo lắng lúc mở ra sẽ có chuyện ngoài ý muốn phát sinh, cho nên phỉa nói trước để chuẩn bị.

“Khê Nhi!” Long Thiên Tuyệt bỗng dưng bắt được tay nàng, há mồm muốn nói cái gì đó, cuối cùng vẫn là nhịn được, hắn ôn nhu cười một tiếng. “Cẩn thận một chút!”

Cuồng phong như một con mãnh thú gầm thét, đi lên tiểu đảo, vào sâu trong đảo, Vân Khê rất nhanh tìm được ngọn nguồn bạo phong.

Nơi đó chính là thông đạo trong truyền thuyết rồi!

Toàn bộ những cao thủ khác đều giữ lại ở bên ngoài tiểu đảo, cách khoảng trăm bước, những cao thủ có thực lực tốt hơn, vẫn có thể thấy rõ ràng hết thảy mọi chuyện bên ngoài, chỉ thấy Vân Khê từ từ vận dụng lực lượng thần khí, bạch sắc quang mang chiếu sáng toàn bộ cửa vào, bao gồm cả tiểu đảo cũng được bao phủ bên trong.

Các cao thủ ngừng hô hấp, kiên nhẫn chờ đợi, dưới chân bọn họ, cả tiểu đảo từ từ lung lay, tiếng gió gào thét càng thêm càn rỡ, gào khóc thảm thiết.

Long Thiên Tuyệt chăm chú nhìn bóng người mơ hồ bị bạch sắc bao phủ bên trong, bất ngờ lông mày nhíu chặt một chút, đột nhiên, nơi dư quang xẹt qua một đạo ánh sáng màu tím, thật sâu đánh vào thông đạo.

Chỉ một thoáng, ánh sáng màu trắng cùng ánh sáng màu tím đan vào

nhau, cả lối vào khí lãng kịch liệt rung động.

“Khê Nhi!” Long Thiên Tuyệt đột nhiên ngấng đầu, thấy được trên bầu trời đột nhiên xuất hiện bóng người, hắn hơi giật mình, lộ ra cảnh giác, “Tử Yêu?”

Các cao thủ còn lại cũng rối rít kinh hoàng, bọn họ một đường chạy trốn, mục đích đúng là muốn tránh đi Bắc Thần gia tộc, ai ngờ Tử Yêu vẫn đuổi tới.

“Bắc Thần, chúng ta đã thối lui, không muốn cùng ngươi tranh đấu, ngươi vì sao còn muốn gây sự?” Long Các chủ đứng dậy cùng Tử Yêu giằng co.

Tử Yêu đứng trên không, nhìn xuống người ở mặt đất, cười đến quỷ dị: “Có cho phép các ngươi thối lui hay không còn phải do bổn tọa định đoạt, bất quá, hôm nay bổn tọa, không phải vì ngăn cản các ngươi, mà tới trợ giúp các ngươi.”

Trợ giúp bọn họ?

Lời này ai cũng không tin!

“Các ngươi không phải là muốn mở ra thông đạo vào Ngạo Thiên đại lục sao? Bổn tọa cũng cảm thấy cửa vào thông đạo giữa hai đại lục đã không cần thiết tồn tại rồi, nếu muốn mở ra thông đạo, vậy hãy để cho nó hoàn toàn mở ra đi! Bổn tọa cũng không ngại trở thành chủ nhân của hai đại lục!” Tử Yêu vừa nói, vung tay lên, mấy đạo huyền khí màu tím như kình lôi đồng thời đánh vào chính giữa cửa vào.

Ánh sáng màu tím đem ánh sáng màu trắng trong nháy mắt đè ép đi xuống.

Cửa vào thông đạo thoáng cái biến thành miệng một con mãnh thú khổng lồ, phảng phất như địa ngục vô tận, có thể tùy thời đem người nuốt hết.

Khí thế cuồng bạo tiếp tục lan tràn, cả tiểu đảo bị cổ lực lượng này cắt thành hai nửa, hướng mặt biển phân chia đi.

Nước biển dâng lên tạo thành tường sóng, tràn ngập ánh mắt mọi người, bao la mà hùng vĩ!

Mọi người ở đây hết sức kinh ngạc, Long Thiên Tuyệt dũng cảm quên mình chạy như bay, xông vào giữa tử bạch quang tại lối vào thông đạo.

“Khê Nhi___”

“Một đạo khí lãng hướng tới, thân ảnh Long Thiên Tuyệt linh hoạt thoát ra trong làn sóng giận dữ, hơi không cẩn thận, cũng sẽ bị khí lãng đánh trúng, như vạn thiết côn đồng thời đánh xuống, lực lượng đáng sợ như vậy, không phải người bình thường có thể thừa nhận.

“Khê Nhi, Khê Nhi ___”

Hắn tìm kiếm khắp nơi, chạm mọi nơi, lỗ hổng ở lối vào thông đạo, nước xoáy cuồng bạo chảy cuồn cuộn, kéo hắn vào trong nước xoáy. Trong tầm mắt, hắn không có tìm được thân ảnhVân Khê, nàng rốt cuộc đi nơi nào?

“Bắc Thần, mau dừng tay!” Vân Huyên vào lúc này xuất hiện, nàng bay đến trước mặt Tử Yêu, cùng hắn khoảng cách tương đối gần, “Vân Khê không thể chết được, ta không thể để cho ngươi hại chết nàng!”

“Nga? Ngươi lại có tư cách gì để cho ta dừng tay?” Tử Yêu nhướng mi, trong tay đã dừng lại tất cả công kích.

Vân Huyên ánh mắt thu lại chốc lát, nói: “Ngươi không phải là muốn trả thù ta sao? Ta đi với ngươi.”

Tử Yêu nhìn nàng, trong đôi mắt hiện lên chút ánh sáng, hắn nheo lại con ngươi hẹp dài: “Ngươi thật cam tâm tình nguyện đi theo ta?”

“Đúng vậy!” Vân Huyên khẳng định nói.

“Tại sao? Cũng bởi vì Vân Khê là hậu duệ người cấm kỵ nhất tộc?” Tử Yêu hỏi, mép không tự chủ giương lên tiếu ý, là tự tin, cũng là đắc ý.

“Đây cũng là một trong những nguyên nhân, nguyên nhân trọng yếu hơn là, trên cõi đời này chỉ có nàng mới có thể cứu sông Tiêu Dao, cho nên ta không thể để cho Vân Khê gặp chuyện không may!” Vân Huyên trả lời.

Nụ cười trên môi chợt thu hồi, trên khuôn mặt lạnh lùng của Tử Yêu lộ ra tức giận: “Đinh Tiêu Dao, hắn thật vẫn còn sống? Hắn ở đâu?”

“Không liên quan tới ngươi!” Vân Huyên nói, “Ngươi chỉ cần nói, giao dịch giữa chúng ta có được hay không? Một khi đồng ý, ta mặc ngươi xử trí, muốn chém muốn giết, ngươi muốn làm gì cũng được! Nếu ngươi không đồng ý, ta hôm nay cùng ngươi liều mạng, cho dù là hồn phi phách tán, ta cũng muốn giữ được tánh mạng Vân Khê!”

Nàng cả người giận dữ, một đoàn ngọn lửa màu vàng thiêu đốt ở quanh thân nàng. Nàng biết trước mắt thực lực của mình không thể chiến thắng được Tử Yêu, nhưng vì giữ được tính mạng Tiêu Dao, nàng nguyện ý đồng quy vu tận!

“Tốt! Rất tốt!” Tử Yêu bộ ngực kịch liệt phập phồng, tràn ngập tức giận, muốn phóng thích ra. Hắn cũng không rõ mình vì sao mình lại tức giận, nhưng cứ nghĩ đến Vân Huyên liều lĩnh không sợ hi sinh, hắn lại không có bất kỳ khoái cảm trả thù, ngược lại là tức giận, tức giận tột đỉnh.

“Bổn tọa hôm nay tạm thời bỏ qua cho các ngươi!” Tử Yêu trong tay xuất hiện một cái lồng vàng, mặt nhìn Vân Huyên, “Nhớ kỹ lời ngươi nói hôm nay, bắt đầu từ bây giờ, mạng của ngươi chính là của bổn tọa!”

Vân Huyên nhìn cái Lồng vàng trên tay của hắn, ánh mắt không nháy, Lồng vàng trước mắt này đối với bà mà nói đại biểu cho sự sỉ nhục, một khi bà bước vào Lồng vàng, sẽ khó mà xóa được sỉ nhục trên lưng.

Nhưng bà không có lựa chọn nào khác!

Bà quay lại, chăm chú nhìn vào thồn đạo một lần, sau đó quay đầu lại, đi vào trong Lồng vàng.

Huyền khí màu tím biến mất, lối vào thông đạo càng mở càng lớn, bốn phía cửa vào không thấy thân ảnh Vân Khê, cả Long Thiên Tuyệt cất bước vọt vào thông đạo cũng không thấy đâu.

Tử Yêu cầm trong tay Lồng vàng, ngoài tức giận còn lộ ra ý cười. Vốn là, hắn dẫn theo cao thủ Bắc Thần gia tộc, muốn diệt Vân tộc, ai ngờ đến Đoan Mộc gia tộc, tất cả mọi người đã mất đi tung tích, hắn bằng vào thần trí của mình đuổi kịp tới nơi này, những cao thủ Bắc Thần khác theo hắn mà đến, bị hắn vứt lại ở phía sau.

Giờ phút này, trong mắt hắn, bất luận kẻ nào khác cũng không lọt

vào được mắt hắn.

Hắn vung tay áo, kích khởi một làn sóng lớn, mang theo Lồng vàng là chiến lợi phẩm của hắn, biến mất ở Hải Vực.

Những cao thủ Vân tộc đưa mắt nhìn thân ảnh hắn rời đi, muốn đi ngăn trở, nhưng bọn hắn càng thêm lo lắng sinh tử Vân tộc, bao gồm cả đám Vân Mộ Phàm cùng Vân Trung Thiên, cũng đem toàn bộ lực chú ý đặt ở phương hướng lối vào thông đạo, không có ai đi ngăn trở Tử Yêu.

“Đại ca cùng đại tẩu đều đã đi vào thông đạo, chúng ta cũng mau chút vào đi thôi.” Lời nói của Long Thiên Thần đã nhắc nhở mọi người, mọi người người trước ngã xuống người sau tiến lên, chạy đên cửa vào thông đạo.

Chờ sau khi mọi người tiến vào thông đạo, ở nơi cách Hải Vực không xa, một con Bạch Hạc chở đoàn người xuất hiện trên bầu trời, đường bay đặc biệt, Bạch Hạc rất nhanh tiếp cận thông đạo, ở trên lưng nó, nam tử áo bào màu bạc thủ lĩnh phát ra tiếng cười lớn: “Ngạo Thiên đại lục, Nam Cung Dực ta đã trở lại___”

“Chúc mừng Dực công tử! Ngài mới thật là chân mênh thiên tử, bọn ta ngày sau tựu dựa vào ngài, giúp ngài đoạt lại ngôi vị hoàng đế, trở thành đúng đầu Ngạo Thiên đại lục!” Ở phía sau Nam Cung Dực, mười mấy tên cao thủ cùng kêu to lên.

Nam Cung Dực cúi đầu cười, đường viền trên khuôn mặt tuấn mỹ, một lần nữa tỏa sáng khí thế vương giả. Hắn nằm gai nếm mật, chịu nhục lâu như vậy, hắn rốt cục chờ được cơ hội.

Hiện nay hắn đã không còn là Nam Cung Dực trước kia mặc người chém giết nữa, hắn muốn đọat lại hết thảy thuộc về hắn, để cho con

dân của hắn một lần nữa nhìn thấy hắn, tự hào về hắn!

Phía sau Bạch hạc, lại tới một Côn Bằng.

Hách Liên Tử Phong thở hổn hển, mặc dù đã dùng hết toàn lực đuổi theo, vẫn là chậm một bước.

Cửa vào thông đạo, đã không bóng người, Khê Nhi bọn họ đã an toàn thoát hiểm hay không? Hắn không yên lòng, cho nên khống chế Côn Bằng đi vào thông đạo.

“Khê Nhi! Nàng mau tỉnh lại!” Long Thiên Tuyệt sau khi đi vào thông đạo rất nhanh tìm được Vân Khê, không có giống như lần đầu tiên, nàng vẫn còn ở đây, tuy nhiên đã lâm vào hôn mê.

Nàng mạch đập rất yêu, mạch đập rất chậm cơ hồ muốn biến mất.

“Khê Nhi, mau tỉnh lại, không nên ngủ tiếp nữa.” Long Thiên Tuyệt ôm ái thê, lo lắng nóng nảy.

Mới vừa Tử Yêu liên tiếp công kích, có hay không thương tổn đên nàng, nàng vì sao hôn mê, hắn trong khoảng thời gian ngắn không có đầu mối, hắn chỉ thấy được ái thê của mình lâm vào hôn mê.

“Đại ca, nhìn kía! Đó là Nam Cung Dực!”

Từ trong thông đạo chạy ra một con Bạch Hạc, Long Thiên Thần nhìn một cái là có thể nhận ra nam tử đứng đầu trên lưng Bạch Hạc, người nọ không phải là Nam Cung Dực một thân áo bào màu bạc khuynh thiên hạ ngày xưa, còn có thể là ai đây?

Long Thiên Tuyệt ngẩng đầu lên, quả nhiên thấy Bạch hạc chạy nhanh thoát đi, nó cơ hồ là sau khi thoát khỏi thông đạo, liền lập tức

hướng nơi xa bay đi, phảng phất là đoán chừng có thể sẽ có người truy đuổi nó.

Thân ảnh Bạch Hạc càng bay càng xa, Nam Cung Dực đưa lưng về phía trước, hướng về phía mọi người lộ ra tia cười lạnh, hơn nữa khi tầm mắt hắn rơi vào trên người Vân Khê đang hôn mê, khóe môi lộ ra nụ cười rõ rang lớn hơn.

“Nam, Cung, Dực!” Long Thiên Tuyệt từng câu từng chữ lạnh lùng, hắn rốt cục nhận rõ rồi, đến tột cùng là người nào làm độc khí trong mộ địa tràn ra ngoài, là ai làm hại cả Vân tộc không chỗ dung thân.

Bất quá, hiện tại hắn không có thời gian đi để ý tới hắn, so với một người cặn bã, hắn càng quan tâm an nguy ái thê hơn.

Long Các chủ cúi người, bắt mạch cho Vân Khê, vẻ mặt khó coi.

“Các chủ, Khê Nhi rốt cuộc bị làm sao?” Long Thiên Tuyệt hỏi tới.

Đám người Vân Mộ Phàm, Vân Trung Thiên, Long Thiên Trạch, Hiên Viên Túc Nhã, Hiên Viên lão gia tử cũng rối rít vây tới đây, tỏ vẻ ân cần.

Long Các chủ thở dài, ý vị thâm tường nói: “Một kiếp này, cuối cùng cũng đến. có thể vượt qua hay không, phải dựa vào chính nàng.”

“Cái gì kiếp nạn? Chẳng lẽ.....” Long Thiên Tuyệt mày kiếm thật nhíu lại thật chặt, tinh thần hỗn loạn.

“Ngay từ mấy tháng trước, ta đã thấy được trong cơ thể nàng huyền khí dị thường, đây là do nàng tu luyện Tàn Hoa bí lục Vân tộc, tu luyện cấp bậc càng cao, Tàn Hoa bí lục nguy hại càng lớn. ..... đây là kiếp nạn, nàng sớm muộn cũng phải đối mặt!” Long Các chủ vỗ vỗ

đầu vai Long Thiên Tuyệt, “Tuyệt Nhi, ngươi cũng không được tuyệt vọng, ta xem tướng mệnh Vân Khê bất phàm, lấy kiên nghị cùng tính cách của nàng, nàng nhất định là vượt qua được cửa ải khó, độ kiếp trọng sinh. Việc ngươi phải làm bây giờ, chính là hảo hảo thủ hộ nàng, đợi chờ nàng tỉnh lại. Phải tin tưởng nàng, nàng sẽ không dễ dàng vứt bỏ ngươi cùng bọn nhỏ.”

Nghe xong lời nói của Các chủ, Long Thiên Tuyệt trầm mặc không nói, đôi mắt hắn chăm chú ngắm nhìn dung nhan Vân Khê ngủ, trong đầu trống rỗng.

Đám người Vân Mộ Phàm mặc dù cũng lo lắng an nguy của Vân Khê, nhưng bây giờ người cần quan tâm hơn là Long Thiên Tuyệt.

“Thiên Tuyệt, Các chủ nói không sai, ngươi phải tin tưởng Khê Nhi, nàng dũng cảm kiên cường như vậy, nhất định có thể vượt qua cửa ải khó khăn này, độ kiếp trọng sinh.” Vân Mộ Phàm nói.

“Thiên Tuyệt, bọn nhỏ còn cần ngươi chiếu cố, nếu như ngay cả ngươi cũng mất đi tinh thần, bọn nhỏ sẽ kinh hoàng ra sao? Suy nghĩ tới cho bọn nhỏ, Khê Nhi nhất định hi vọng khi mình tỉnh lại, gặp lại ngươi cùng bọn nhỏ an toàn, mạnh khỏe.” Vân Trung Thiên ôn nhuận khuyên bảo.

Long Thiên Trạch vốn định nói cái gì đó, bị thê tử ngăn lại, Hiên Viên Túc Nhã từ trong tay áo lấy ra một cái bùa bình an màu vàng, bỏ vào tay con trai, ấm giọng nói: “Tuyệt Nhi, còn nhớ rõ cái bùa bình an này không? Con đã cầu nó từ chùa về, đưa cho mẫu thân, mẫu thân luôn mang nó mà bình yên vô sự. Hiện tại, con đeo nó cho Khê Nhi, nương tin tưởng, thành ý của con nhất định có thể cảm động thần linh, khiến các vị che chở Khê Nhi.”

Nhìn bùa bình an trong tay, Long Thiên Tuyệt từ từ thu hồi tâm thần,

hắn cúi đầu cười khổ, hắn chưa bao giờ tin tưởng cái gì gọi là thần linh, cái bùa này cũng là hắn tiện tay đưa cho mẫu thân, để cho mẫu thân an tâm. Hắn căn bản không tin tưởng một cái bùa bình an nho nhỏ có thể phù hộ cho Khê Nhi, nhưng lần này, hắn muốn tin tưởng một lần.

Bởi vì trừ thần linh cùng mình Khê Nhi, tựa hồ không còn có người có thể đến giúp được nàng, bao gồm chính hắn.

“Nương nói rất đúng, thần linh nhất định sẽ phù hộ cho Khê Nhi bình an.” Hắn đem bùa bình an để vào trong ngực Vân Khê.

Thời điểm Hách Liên Tử Phong lao ra khỏi thông đạo, nhìn thấy chính là một màn như vậy, hắn từ trên lưng Côn Bằng nhảy xuống, mới đi được mấy bước, các cao thủ đên từ những đại gia tộc xung quanh một loạt xông lên, đem hắn vậy ở giữa.

“Hách Liên Tử Phong, ngươi còn có lá gan theo tới? Bắc Thần gia tộc các ngươi làm hại đại tẩu hôn mê bất tỉnh, khoản nợ này, chúng ta trước tìm ngươi tính sổ!” Long Thiên Thần rút kiếm xông tới đàu tiên.

“Ngươi chính là người có huyết mạch truyền thừa Bắc Thần gia tộc?” Vô Tâm nguyên lão ánh mắt sắc bén, đe dọa nhìn Hách Liên Tử Phong, cười lạnh, “Thật tốt quá! Chỉ cần giết ngươi, Bắc Thần gia tộc sẽ không còn bất kỳ người nào thừa kế, chờ Bắc Thần vừa chết, Bắc Thần gia tộc các ngươi tất bị diệt trừ. Chư vị, đây là trời ban cho cơ hội tốt, chính hắn tự đưa tới cửa, chúng ta quyết không thể để hắn rời đi!”

“Hắn là người Tử Yêu chỉ định thừa kế Bắc Thần gia tộc, giết hắn rồi, chẳng khác nào chặt đứt một cánh tay của Tử Yêu, đáng giá! Mọi người theo cung tiến lên, giết hắn đi!” Một vị cao thủ Long gia, cao

giọng hô, theo sát, càng ngày càng nhiều cao thủ la lên, tiếng kêu giết nối nhau thành một mảnh.

“Giết hắn đi!”

“Giết hắn đi!”

“Giết hắn đi!”

.....

Hách Liên Tử Phong mâu quang lạnh lùng xuống một chút, hắn rốt cục ý thức được, mình và Vân Khê trong lúc ranh giới phân chia đến tột cùng là ở nơi nào.

Hắn không làm sai điều gì, thậm chí không sát hại bất cứ người nào trong gia tộc của bọn họ, song, hắn bị ấn định là truyền thừa của Bắc Thần gia tộc, cho nên, việc ác của Bắc Thần gia tộc đều có một phần của hắn, hắn đã không có đường lui.

Hắn đi lên phía trước một bước, đám người xung quanh xúm lại một vòng, không để cho hắn có bất kỳ cơ hội nào đến gần Vân Khê.

“Ta chỉ muốn biết, Khê Nhi rốt cuộc thế nào?” Hắn không có để ý đến đám người chung quanh, một đôi mắt nặng nề xuyên thấu đám người, thẳng tắp nhìn về người trong ngực Long Thiên Tuyệt.

Ánh mắt của hắn chấp nhất như vậy, kiên trì như vậy, tựa hồ không có bất kỳ người nào có thể ngăn cản hắn.

Chỉ sợ không cách nào vượt qua ranh giới ở phía trước, hắn cũng muốn xác nhận, hắn chỉ quan tâm một điều, người kia rốt cuộc là sống hay là đã chết.

Quyển 7 - Chương 22: Đừng làm tổn thương tóc trắng thúc thúc

Long Thiên Tuyệt từ từ ngẩng đầu lên, thanh âm lạnh như băng nói: “Ngươi đi đi! Trở về nói cho Tử Yêu, có lòng nhân ái mới có thể bình định được thiên hạ, hắn đi ngược lại, sớm muộn gì cũng sẽ gặp báo ứng, mất đi tất cả.”

Hách Liên Tử Phong châp nhất hỏi: “Khê Nhi rốt cuộc sao rồi?”

Nghĩ đến ái thê hôn mê bất tỉnh, Long Thiên Tuyệt tức giận bất chấp nguyên do nói: “Khê Nhi sống hay chết, không tới phiên ngươi quản! Hách Liên Tử Phong, một ngày ngươi vẫn còn ở tại Bắc Thần gia tộc, ta và ngươi liền nhất định trở thành địch nhân, đây là sự thực không thể thay đổi được. Hôm nay ta để ngươi an toàn rời đi, ngày khác gặp lại, không phải ngươi chết chính là ta chết!”

Hách Liên Tử Phong sắc mặt khẽ biến, những cao thủ còn lại không đáp ứng.

Mấy vị nguyên lão Vân tộc dẫn đầu nhảy ra: “Long công tử, không thể để cho hắn đi, hôm nay nếu là để cho hắn rời đi, chẳng khác nào là thả hổ về rừng, hậu hoạn vô cùng.”

“Cho dù không giết hắn, cũng không thể thả hắn đi, để hắn lưu lại, giam lại, ngày sau thời điểm Bắc Thần gia tộc đánh tới nữa, chúng ta cũng có thể đem hắn ra uy hiếp bọn họ.”

“Trên người hắn chảy dòng máu Bắc Thần gia tộc, chính là dị tộc, không phải người tộc ta, kỳ tâm tất dị!”

“Giết hắn đi, tránh cho lưu lại hậu họa!”

Một trận hò hét nữa lại vang lên.

Hách Liên Tử Phong thân ảnh lạnh lùng đứng trong quần hùng, hắn hít sâu một hơi, đột nhiên cảm giác được thiên địa rộng lớn nhưng không có chỗ cho hắn dung thân.

Lúc này, thanh âm một cô gái vang lên: “Các ngươi đối xử với hắn như vậy là không công bằng.”

Mọi người theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy Hiên Viên Túc Gia từ trong đám người cất bước đi ra, trang phục nam trang, hai đầu lông mày mười phần anh khí: “Trên người của hắn chảy dòng máu như thế nào, không phải là hắn có thể quyết định, các ngươi tại sao lại vì trên người hắn chảy dòng máu Bắc Thần gia tộc. thì nhận định hắn nhất định là tội ác tày trời? Các ngươi có từng thấy chính hắn giết tộc nhân của các ngươi, có từng thấy hắn không chuyện ác nào không làm chưa?”

Hiên Viên lão gia tử thấy con gái mình đột nhiên đứng ra nói đỡ cho người nối dòng Bắc Thần gia tộc, lão trừng lớn mắt, ngây ngẩn cả người. Đây là chuyện động trời gì? Nữ nhi có phải uống lộn thuốc hay không? Nó là người kiểu –trời-sập-xuống-thì-chúng-ta-cùng-liều-mạng, lúc này lại đứng ra nói chuyện vì một người nam nhân, thật là làm cho người ta mở rộng tầm mắt.

“Gia Nhi, con bị ấm đầu sao?”

Hiên Viên Túc Gia tức giận trừng phụ thân một cái: “Cha mới ấm đầu

rồi, ta nói cũng là lời công đạo, các ngươi khi dễ hắn như vậy chính là không đúng!”

Hiên Viên Túc Nhã tiến lên, kéo phụ thân đang muốn phát hỏa lại, ấm giọng nói với muội muội: “Gia Nhi, mọi người chỉ là bởi vì nhất thời tức giận mới có thể kích động như thế, ta nghĩ phần lớn mọi người vẫn biết phân rõ phải trái. Hách Liên công tử lần này cũng không có ác ý, chẳng qua hắn chỉ quan tâm an nguy của Khê Nhi, nếu lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, chẳng phải chúng ta cũng giống người Bắc Thần gia tộc rồi sao?”

Quay đầu lại, nàng khuyên con mình: “Tuyệt Nhi, nương nhìn vị Hách Liên công tử này không có ác ý gì, hiện tại tất cả mọi người nghe lời con, con nói một câu, mọi người nhất định sẽ không làm khó hắn.”

Lời của mẫu thân khiến khuôn mặt Long Thiên Tuyệt có chút rung động, mặc dù bởi vì Tử Yêu mà giận chó đánh mèo với Hách Liên Tử Phong, nhưng hắn nghĩ, nếu Khê Nhi giờ phút này thanh tỉnh, nàng nhất định không cho phép mọi người vây giết Hách Liên.

“Phụ thân, tóc trắng thúc thúc là người tốt, không nên thương tổn tóc trắng thúc thúc.” Thanh âm nữ nhi nhẹ nhàng mà bay vào trong tai hắn, để cho tim hắn trong nháy mắt mềm mại. Đều nói nữ nhi là tiểu tình nhân kiếp trước của phụ thân, lời này một chút cũng không sai, phàm là yêu cầu hai mẹ con các nàng, hắn cũng không có dũng khí cự tuyệt.

Long Thiên Tuyệt một tay ôm nữ nhi, một tay ôm ái thê, đưa mắt nhìn về phía Hách Liên Tử Phong: “Hách Liên, ngươi đi đi! Chỉ cần có ta ở, ta sẽ bảo vệ tốt Khê Nhi, bất kỳ người nào muốn thương tổn nàng, ta cũng sẽ không bỏ qua cho hắn!”

Hách Liên Tử Phong thật sâu nhìn Vân Khê một lúc lâu, hắn tung

mình, một lần nữa trở lại trên lưng Côn Bằng, không lưu lại một câu nói, hắn xoay người lại lối vào thông đạo rời đi.

Vốn hẳn nên một lần nữa đóng lại thông đạo, nhưng lần này không có kịp thời khép lại, tảng đá xung quanh thông đạo bị vỡ ra chút ít, nên lỗ hổng mở càng lớn.

Đột nhiên, ùng ùng, cả Hải Vực chấn động, biển động dữ dội.

“Không tốt, mọ người mau lúc này rời đi thôi!” Long Thiên Tuyệt sau khi trấn định. Triệu hồi ra chiến đội Thần Long, mọi người nhảy lên trên lưng Thần Long, trước lúc sóng biển động cuồn cuộn bọn họ bay khỏi Hải Vực.

Biển động dữ dội dường như muốn hủy diệt toàn bộ thế giới.

Lối vào thông đạo từ từ đóng lại, đợi đến khi sóng biển kịch liệt nhấn chìm, tất cả thông đạo hoàn toàn biến mất.

Bên ngoài thông đạo, hai mảnh Hải Vực gắn lại thành một mảnh.....

.....

Keng! Keng! Keng!

Bên tai truyền đến tiếng chuông, Vân Khê trong đầu một mảnh hỗn độn, không biết mình đang ở chỗ nào.

“Đây là cái địa phương quỷ quái gì? Chúng ta đã đợi ở đây hai ngày rồi, cũng không trông thấy một bóng người đi qua, ta muốn đi trở về!”

Loáng thoáng, Vân Khê nghe được giọng nói một cô gái.

Một thanh âm khác nói: “Tiểu thư, ngài nhẫn lại chút nữa! Thượng thư đại nhân nói, mấy ngày nay hoàng thượng sẽ đi đến thăm Từ Vân am, việc này chắc chắn không phải giả, nói không chừng chúng ta lại đợi thêm hai ngày, là có thể nhìn thấy hoàng thượng đây.”

“Ngươi để cho ta đợi thêm hai ngày nữa? Ta đều đợi không nổi nữa! Ngươi đừng cản ta, ta hôm nay phải trở về phủ!”

“Tiểu thư, tiểu thư.....”

Tiếng người từ từ đi xa, Vân Khê từ từ mở mắt ra, nàng phát hiện thân mình ở một nơi xa lạ, đập vào mắt chính là một cây cổ thụ chọc trời, bóng cây trùng điệp, mờ mờ ảo ảo.

Không đúng, nơi này cũng không xa lạ, giống như đã từng quen biết.

Vân Khê chống thân thể ngồi dậy, tay chống ra sau, nhưng không có bất kỳ cảm giác, nàng kinh ngạc cúi đầu nhìn lại, phát hiện hai tay mình có thể hoàn toàn xuyên thấu mặt đất, chính xác mà nói, hai tay nàng là trong suốt, thậm chí cả người nàng tất cả đều là trong suốt, nàng giống như không tồn tại. So với những vaatjh khác, nàng đúng là không tồn tại.

Trời a, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Thiên Tuyệt đâu? Các con của nàng đâu?

Còn có, mẫu thân đâu?

Tâm tư rối loạn, lại có tiếng người xa truyền đến, Vân Khê do dự, mình rốt cuộc là tránh đi, hay là..... sau một khắc, nàng lập tức ý thức được, mình trốn hay không đã không có bất kỳ ý nghĩa gì nữa.

Sưu____

Một mũi tên xuyên qua thân thể của nàng, nàng thậm chí còn không phản ứng kịp nữa, mũi tên đã thẳng tắp bắn về phía sau nàng.

“A!”

Có người trúng tên, lên tiếng ngã xuống đất.

Vân Khê cúi đầu, kỳ lạ nhìn thân thể mình, mũi tên kia rõ ràng là xuyên qua cơ thể nàng, nhưng nàng một chút cảm giác cũng không có, chẳng lẽ, nàng đã chết, hóa thành quỷ hồn?

Quay đầu lại, nàng thấy một hắc y nhân bị mũi tên bắn chết, chỗ hắn ẩn thân cách nàng không tơi năm bước. Một đám binh sĩ mặc khôi giáp từ một phương hướng khác chạy nhanh đến, cầm đầu chính là một đại tướng quân, trong tay của hắn nắm cung tên, mũi tên kia chính là xuất từ trong tay của hắn.

Vân Khê liếc mắt, người này thực lực không cao, nhiều lắm cũng là Thần Huyền chi cảnh, Huyền tôn trở xuống, ở trong mắt nàng, căn bản không đáng nhắc tới.

Bất quá, nàng điều nàng quan tâm chính là đội nhân mã này ở phương hướng đối diện nàng mà đến, bọn họ có thể thấy sự tồn tại cảu nàng hay không?

Nàng không di chuyển chút nào, nàng muốn chứng thật suy đoán của nàng.

Cộc, cộc cộc..... Tiếng vó ngựa càng ngày càng tới gần.

Vân Khê tim đập tăng lên.

Vèo!

Tuấn mã từ trên người nàng lướt qua, Vân Khê nhắm mắt, chỉ cảm thấy gió bên tai kêu vù vù, trừ cảm giác đó ra, không có bất kỳ cảm giác khác.

Lòng của nàng thoáng cái rơi xuống đáy cốc.

Chẳng lẽ nàng thật đã chết sao?

“Hoàng thượng đang ở phụ cận săn thú, mọi người cẩn thận lục soát một lần, không thể để cho bất kỳ một tên thích khách nào thừa dịp có cơ hội.”

“Dạ, tướng quân!”

Vân Khê nghe giọng nói phía sau, tâm thần từ từ lại, hoàng thượng? Hoàng thượng trong miệng bọn họ là người phương nào?

Nàng rốt cuộc là tới nơi nào?

Lại một lần nữa xuyên qua sao?

Sau khi trấn định, nàng đứng dậy, đối mặt với phương hướng đoàn người, mở miệng nói: “Nơi này là chỗ nào? Hoàng Thượng các ngươi là người phương nào?”

“Tướng quân, chúng ta phát hiện trên mặt đất có dấu chân nữ tử, hướng phương hướng phía đông đi.”

“Đuổi theo!”

Không người nào để ý tới nàng, một nhóm tướng sĩ men theo dấu chân, nhanh chóng rời đi.

“Uy! Chờ một chút!” Dưới tình thế cấp bách, Vân Khê xuất thủ, chỉ một thoáng, huyền khí xung quanh tăng lên, đem tướng quân từ trên lưng ngựa đánh rớt xuống đất, té bốn chân chổng lên trời, binh lính còn lại phía sau mọi người ngã ngổn ngang.

“Đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ gặp quỷ?”

“Tướng quân, ngài không có sao chứ?”

Hiện trường loạn thành một đoàn.

Vân Khê nhìn hai tay mình, đuôi lông mày nhíu lại, thì ra cũng không phải là hoàn toàn không có cách nào giao tiếp với người khác, bọn họ chẳng qua là không nhìn thấy nàng, nghe không được nàng nói chuyện, công phu của nàng vẫn là có thể thi triển.

Có lẽ, đây là điều may mắn duy nhất của nàng.

“Ta hỏi các ngươi, nơi này rốt cuộc là nơi nào?” Nàng cố gắng bắt lấy cổ áo tướng quân kia hỏi tới, trên tay bắt không được.

Tướng quân hai mắt cảnh giác quét bốn phía, vừa từ trên mặt đất bò dậy, vừa hướng binh lính của hắn nói: “Mọi người đừng loạn, nghe nói Từ Vân am thường có gió đối lưu xuất hiện, là bình thường.....”

Từ Vân am?

Ba chữ rơi vào tai Vân Khê như là bị xét đánh.

Nàng đến Từ Vân am? Nàng từng xuyên đến chỗ này?

Đúng rồi, khó trách nàng vừa mới cảm giác xung quanh đây giống như đã từng quen biết, thì ra là nàng đã ở đây bảy năm trước, đúng là đã đến nơi này.

Nói như vậy, nàng bây giờ là ở Ngạo Thiên đại lục Đông Lăng quốc.

Từ Vân am, lúc trước nàng ở Ngạo Thiên đại lục, đây là nơi bắt đầu hết thảy, không nghĩ tới nàng lại tới nơi này.

Kinh ngạc xuất thần, cũng không biết ngẩn người bao lâu, chờ Vân Khê hoàn hồn, một ít binh sĩ đã sắp đi xa.

Đại kiếp, chẳng lẽ thật sự là đại kiếp nạn của nàng đến?

Nàng ngồi khoanh chân tại chỗ, nàng phải tìm được mẫu thân để hỏi cho rõ, có lẽ nàng có thể giải thích hết thảy phát sinh hiện tại.

Dần dần tiến vào trong mộng.....

“Mẹ, mẹ?” Xuyên qua một tầng sương mù, Vân Khê đi tới nơi bờ hồ thường cùng mẹ gặp gỡ, nơi này trống rỗng, không có một bóng người.

Xung quanh không khí quỷ dị.

“Mẹ, người ở đâu? Mau ra đây gặp con?”

Liên tục gọi mấy tiếng, vẫn không có tiếng đáp lại, Vân Khê không khỏi gấp gáp.

“Mẹ, người mau ra đây gặp con, không phải nói tốt, muốn giúp con cùng nhau vượt qua đại kiếp nạn sao?”

Tinh thần sa sút, mất mát, tuyệt vọng.

Thiên Tuyệt ở nơi đâu?

Con của nàng ở nơi đâu?

Còn có thân nhân của nàng đang ở nơi nào?

Nàng thật sự thành một người lẻ loi, hai bàn tay trắng a.

Mặt trời lặn mặt trời mọc, nàng cứ như vậy ngơ ngác ngồi tại chỗ, trong đầu tự hỏi vô số vấn đề.

Nàng bây giờ phải làm thế nào? Phải như thế nào mới có thể vượt qua kiếp nạn?

Ánh sáng ban mai sáng rỡ chiếu ở trên người nàng, tiếng chuông buổi sáng gõ vang, từng chiếc lá rụng xuyên qua thân thể nàng, rơi trên mặt đất, một ngày mới bắt đầu.

Nàng cũng nên lên đường rời đi, đi đối mặt với hiện thực tàn khốc.

Từ Vân am, nơi nàng từng cư ngụ nhiều năm, có lẽ, nàng nên trở lại chốn cũ một phen.

“Tiểu Mạn, nhanh đi nấu nước, hôm nay lúc mặt trời lặn, đem mỗi một gian phòng dọn sạch sẽ.”

“Nga, ta lập tức đi!”

“Tiểu Mạn, làm sao còn chưa bắt đầu nấu cơm? Ngươi muốn để cho mọi người đói bụng sao?”

“Nga, tới đây!”

“Tiểu Mạn, xiêm y của ta đâu? Còn không mau đem xiêm y của ta mang tới? Hôm nay ta phải đi theo sư thái xuống núi, đi trước nghênh đón hoàng thượng, chuyện này không được qua loa.”

“Tốt, ta lập tức đem xiêm y đưa tới!”

“Tiểu Mạn.....”

Đi tới Từ Vân am quen thuộc, xa xa, nghe được tiếng mọi người kêu gọi, Vân Khê đưa mắt nhìn lại, thấy được thân ảnh quen thuộc.

Một thân ảnh đơn bạc kia, thiếu nữ tử bị chúng nữ tử kêu đến kêu đi, nàng tên là Tiểu Mạn, nghe nói là một nữ cô nhi.

Thời điểm Vân Khê ở Từ Vân am, có biết nàng, nhưng không tinh tế hỏi thăm quá khứ của nàng, lúc ấy Tiểu Mặc tuổi còn quá nhỏ, am chủ sai nàng ấy tới chiếu cố Tiểu Mặc.

Thường xuyên thấy nàng ấy bị mọi người xem là nha đầu sai sử kêu đến kêu đi, nàng nhìn không nổi, đã gọi nàng ấy tới, đặc biệt để cho nàng ấy giúp mình nàng.

Không nghĩ tới sau khi nàng rời đi Từ Vân am, Tiểu Mạn lại khôi phục đãi ngộ như trước, vẫn là bị kêu đến kêu đi.

Nhìn cảnh tượng quen thuộc, Vân Khê phảng phất nhớ lại cuộc sống ngày trước, tiểu nha đầu mấy ngày không gặp, đã mất đi vẻ ngây ngô, lớn lên thành một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều. Nhìn nàng ấy loay hoay xoay quanh, Vân Khê không nhịn được thở dài, nha đầu này vẫn là không có học xong như thế nào đi cự tuyệt, như thế nào

đối với người ta nói không!

“Vân, Vân tỷ tỷ?”

Nghe được tiếng kêu, Vân Khê cho là mình sinh ra ảo giác, ngẩng đầu, thấy Tiểu Mạn đang chạy về phía nàng: “Vân tỷ tỷ, thật sự là tỷ? Làm sao tỷ trở lại? Muội nhớ tỷ muốn chết!”

Trên dung nhan thanh lệ nở nụ cười tươi, Vân Khê thấy nụ cười sáng lạn của Tiểu Mạn, không nhịn được ngẩn người: “Tiểu Mạn, muội, muội có thể thấy tỷ?”

Tiểu Mạn dừng bước ở cách nàng không tới hai bước chân, kinh ngạc nháy mắt mấy cái: “Vân tỷ tỷ, muội dĩ nhiên có thể thấy tỷ a, tỷ không sao chứ?”

Vân Khê ngạc nhiên, nàng cũng muốn hỏi một chút, nàng ấy không sao chứ? Tại sao mọi người đều không thấy được nàng, không cảm giác được sự tồn tại của nàng, mà nàng ấy lại có thể thấy được mình đây?

“Tiểu Mạn, muội xác định muội có thể thấy tỷ, nghe được lời nói của tỷ?” Vân Khê chưa từ bỏ ý định hỏi lại một lần nữa.

Tiểu Mạn gật đầu như băm tỏi: “Vân tỷ tỷ, Tiểu Mặc đâu? Bé tại sao không có cùng trở về với tỷ?”

Vân Khê ngạc nhiên đánh giá đối phương, quay đầu nhìn những người khác chung quanh, chỉ thấy các nàng đang dùng ánh mắt quỷ để đánh giá Tiểu Mạn, bởi vì ở trong mắt của các nàng, Tiểu Mạn đang nói chuyện với không khí. Một người nói chuyện với không khí, không phải là gặp quỷ, còn có thể là cái gì?

“Tiểu Mạn, ngươi đang ở đây nói chuyện với ai? Ngươi không có phát bệnh sao?”

“Tiểu Mạn, còn không mau đi làm việc? Giả thần giả quỷ, ngươi đang hù dọa ai đó?”

“.....”

Tiểu Mạn không hiểu nhìn về phía những người khác, đang muốn giải thích, Vân Khê vội vàng ngăn nàng lại: “Tiểu Mạn, không nên nói cho mọi người sự tồn tại của tỷ, muội trước đi làm việc, tỷ sẽ lại tới tìm muội.”

“Tại sao?” Tiểu Mạn kinh ngạc vò đầu, trước mắt đột nhiên thổi qua một trận gió mát, Vân Khê đang đứng trước mặt nàng, rất nhanh liền biến mất ở trước mắt nàng.

“Ba!” Cái ót đột nhiên bị đánh một cái thật mạnh, Tiểu Mạn kinh hô một cái, chỉ cảm thấy trước mắt một trận choáng váng, một tay xoa xoa cái ót, sờ thấy một mảng ướt át.

“A..... Máu.”

“Có cái gì ngạc nhiên?” Ở phía sau nàng, một nữ tử đứng thẳng, trong tay nàng cầm một thanh Ngọc Như Ý, trên Ngọc Như Ý dính một vết máu, nàng đem Ngọc Như Ý cầm trong tay kia đánh giá một phen, kêu lên, “ Ngươi cái nha đầu chết tiệt kia, đầu thật đúng là cứng rắn, đem Ngọc Như Ý của tiểu thư nhà ta làm dơ! Còn không mau chút đi giặt xiêm y cho tiểu thư nhà ta, làm trễ nãi cơ hội tiểu thư nhà ta bay lên làm Phượng Hoàng, ta xem ngươi chịu nổi không!”

Tiểu Mạn xoa xoa vết thương của mình, hình người trước mắt biến ảo, nàng cắn cắn môi, ủy khuất nói: “Ta chỉ chịu trách nhiệm giặt

xiêm y người trong Từ Vân am, am chủ cũng không để cho ta giặt xiêm y của khách nhân.....”

“Ngươi còn dám mạnh miệng?”

Ba ba, lại là liên tục hai cái đòn mạnh, nha hoàn Ân gia hạ thủ lực đạo không nhẹ, con mắt lệ nhìn chằm chằm Tiểu Mạn, cười lạnh: “Tiểu thư nhà ta để ngươi giặt xiêm y, đó là cho ngươi mặt mũi, ngươi đừng có được hãnh diện mà còn không biết tốt xấu! Đi, mau đi giặt xiêm y đi! Nếu như hôm nay không giặt sạch sẽ, ta cho ngươi đẹp mặt!”

Nhấc chân, lấy ra một thùng xiêm y, nha hoàn khí thế khinh người phất tay áo rời đi.

Tiểu Mạn ủy khuất ngẩng đầu lên, nhìn bốn phía, những người khác thấy thế, rối rít làm bộ không nhìn thấy, nhanh chóng tản ra, có thể trốn liền trốn.

Ân gia tiểu thư nay là nữ nhi Thượng Thư, Thượng Thư là hạng người gì? Đây chính là đương triều tân quý, tâm phúc của hoàng thượng, các nàng làm sao đắc tội được?

Vốn là sân đang huyên náo, thoáng cái trống rỗng, chỉ còn lại có một mình Tiểu Mạn.

Vân Khê vốn là muốn đi, ai ngờ đi không bao xa, thì lại thấy một màn như vậy.

Nha đầu nịnh bợ, trong ngày thường không có nhìn thấy còn chưa tính, hôm nay để cho nàng nhìn thấy, nàng phải dạy dỗ nàng một phen.

Chỉ thấy sau khi nha hoàn Ân gia kia đem Tiểu Mạn ra sức đánh, lộ ra cười đắc ý, vốn giặt quần áo tiểu thư nhà mình là việc của nàng, hiện tại nàng đem việc giao cho Tiểu Mạn dễ khi dễ kia, bản thân là có thể đi ra ngoài lười biếng, nàng có thể không đắc ý sao?

“Nha đầu ngu xuẩn, đáng bị đánh!” Trong miệng đắc ý nói, tay nàng cầm ngọc Như Ý tiếp tục đi về phía trước.

Đi chưa được mấy bước, đột nhiên có một cổ lực đạo đánh tới hai chân của nàng, cảm giác kia giống như là một cây to đang quất ở trên đùi của nàng, dưới chân không vững, liền ngã xuống đất, ngọc Như Ý trong tay cũng bay theo ra ngoài.

Chỉ nghe choang một tiếng, ngọc Như Ý bể thành mấy miếng, nha hoàn sắc mặt lập tức xanh trắng, lộ ra hoảng sợ: “Ngọc Như ý của tiểu thư____”

Nguy rồi, nàng đem ngọc Như Ý tiểu thư thích nhất đánh vỡ rồi, tiểu thư sẽ đánh chết nàng mất.

Làm sao bây giờ?

Vân Khê thờ ơ lạnh nhạt, vốn còn muốn hảo hảo dạy dỗ nàng ta một phen, bất quá đã thấy thần sắc nàng kinh hoảng như vậy, nàng đột nhiên cảm thấy có đôi khi trừng phạt trên tâm lý người khác so với dùng cách xử phạt về thể xác càng thêm tàn nhẫn.

Quyển 7 - Chương 23: Ai là chân long thiên tử?

Nha hoàn khẩn trương sợ muốn chết, tay run run, nhặt từng mảnh vỡ của Ngọc Như Ý, cố gắng ghép lại thành hình, nhưng không được.

Nàng gấp đến độ sắp khóc, với tính tình của tiểu thư, biết được nàng làm vỡ Ngọc Như Ý nhất định sẽ đánh chết nàng.

Phía sau nàng, Tiểu Mạn bưng thùng gỗ đựng xiêm y đi tới, thấy phía trước có người ngã xuống, nàng tiến lên xem xét.

Nha hoàn nghe được tiếng bước chân, như nhặt được chí bảo, đợi Tiểu Mạn đi lên phía trước, nàng vội vàng níu lấy xiêm y Tiểu Mạn, lớn tiếng gọi: “Người đâu mau tới đây! Nàng đánh vỡ Ngọc Như Ý của tiểu thư! Người mau tới a, mau……”

Vừa ăn cướp vừa la làng, nha hoàn này tâm tư không phải cơ trí bình thường, thấy có người chết thế đưa tới cửa, nàng liền lập tức gài tang vật giá họa.

Tiểu Mạn không hiểu ra sao, nghe được tiếng la của nàng, không có kịp phản ứng. Chờ nghe được tiếng người càng tới càng nhiều, vây quanh nàng, nàng rốt cục cũng tỉnh ngộ, lộ ra lo lắng: “Ta, ta … không phải ta! Ta không đánh vỡ Ngọc Như Ý của tiểu thư……”

Vân Khê từ xa nhìn lại, không nhịn được lắc đầu thở dài, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nàng vốn là muốn giúp nàng ấy, ai ngờ lại chưa lợn lành thành lợn què. Nha đầu Tiểu Mạn này sao lại không có

bất kỳ tiến bộ thế chứ? Đến bây giờ còn bị người ta bắt bạt, khiến người khác nhìn thấy, không tự chủ mà muốn giúp nàng thoát khỏi khốn cảnh.

Đám người thoáng cái tụ tập lại, tranh nhau trách cứ Tiểu Mạn, Tiểu Mạn ủy khuất rơi nước mắt, nhưng không có phản bác gì, bởi vì tang chứng vật chứng đều có, nha hoàn kia một mực chắc chắn, nàng trăm miệng cũng không thể bào chữa.

Rất nhanh, chuyện kinh động tới Am chủ cùng Ân tiểu thư, đem các nàng dẫn tới.

Ân tiểu thư thấy Ngọc Như Ý mình thích nhất bị đánh vỡ thành mấy mảnh, nàng đau lòng, không đợi nàng nói chuyện, nha hoàn chủ động tiến lên, quỳ gối trước mặt tiểu thư, khóc lóc kể lể: “Tiểu thư, nô tỳ xin lỗi người, là nô tỳ không tốt, không bảo vệ tốt Ngọc Như ý của tiểu thư, để cho người ta có cơ hội đem Ngọc Như ý đánh vỡ. Tiểu thư, người trừng phạt nô tỳ đi, nếu như không phải là nô tỳ nhất thời sơ sót, nha đầu Tiểu Mạn chết tiệt kia cũng không thể có cơ hội đụng phải Ngọc Như Ý, đem Ngọc Như Ý đánh vỡ như vậy…… Nô tỳ đáng chết vạn lần.”

Than thở khóc lóc, làm người ta thấy càng thương xót.

Tiểu Mạn nhìn ả nha hoàn tự biên tự diễn càng diễn càng nhập tâm đến ngây người, tủi thân, nước mắt rơi đầy mặt. Nàng rõ ràng không làm gì, tại sao muốn oan uổng nàng, nàng rốt cuộc làm sai cai gì?

“Ngươi, ngươi sai cái gì? Người sai là nàng!” Ân tiểu thư đích thân đỡ nha hoàn của mình dậy, trợn trừng mắt với Tiểu Mạn, nói với Am chủ, “Am chủ, chuyện này ngài phải xử lý công bằng cho ta, Ngọc Như ý chính là ngự tứ vật, là Hoàng Thượng ban thưởng cho Ân gia ta để khen thưởng chiến công của phụ thân ta. Hiện tại Ngọc Như ý

bị hủy, nếu để cho Hoàng Thượng biết, đây chính là khinh nhờn uy nghi hoàng gia, tội đáng muôn chết. Ta muốn ngươi lập tức trói nha đầu này lại, loạn côn đánh chết, nếu không, không thể giải mối hận trong lòng ta."

Mọi người đều cả kinh, không nghĩ tới vị tiểu thư này lại có tâm địa ác độc như thế, chỉ là đánh vỡ Ngọc Như Ý thôi mà lại muốn đoạt đi tánh mạng người khác.

Am chủ âm thầm nhăn mặt nhíu mày, hướng về phía Tiểu Mạn quát lớn: "Tiểu Mạn, ngươi càng ngày càng hậu đậu, làm việc luýnh quýnh gấp gáp, hiện tại lại gây họa. Ngươi đã không có tư cách tiếp tục lưu lại Từ Vân Am rồi, ngươi đi dọn dẹp một chút, bắt đầu từ hôm nay, rời khỏi Từ Vân Am!"

Tiểu Mạn trên mặt lộ ra hoảng hốt, nàng xông trước lên mấy bước, kéo lấy ống tay áo Am chủ: "Am chủ, ngài không thể đuổi con đi! Con từ mười tuổi đã bắt đầu ở chỗ này rồi, mười hai năm, chưa bao giờ rời khỏi Từ Vân Am một bước, con đã sớm coi nơi này là nhà của mình, trừ nơi này, con không có nơi nào để đi. Am chủ, van cầu người, xin cho con lưu lại đi! Người muốn đánh muốn phạt, con cam tâm chịu hết, chỉ cầu xin người đừng đuổi con đi! Con đã không có nhà rồi, nếu rời đi Từ Vân Am, thật không có nhà để về rồi. Am chủ, van xin người……"

Ân tiểu thư nhìn Tiểu Mạn khóc lóc khổ sở nhưng vẫn không thỏa mãn, nàng cười lạnh: "Am chủ, ngươi muốn bao che cho con tiện tì này sao? Nó phá hủy Ngọc Như Ý của ta, tưởng tùy tùy tiện tiện trục xuất nó ra khỏi đây là xong chuyện sao, ngươi cũng quá có lệ rồi đấy, không đem Ân gia ta để vào trong mắt."

Ả nha hoàn tận dụng mọi cơ hội, theo sát nói: "Tiểu thư nhà chúng ta tương lai là Hoàng Hậu, các ngươi đắc tội tiểu thư nhà ta chẳng khác

nào là đắc tội cả triều đình, các ngươi đắc tội được hay sao hả?”

Ân tiểu thư được ca tụng, cả người như bay lên, dương dương đắc ý.

Vân Khê nhìn chủ tớ hai người, từ từ suy nghĩ, không phải nàng đã gặp hai chủ tớ nhà này dưới sơn cốc hay sao? Chủ tớ các nàng muốn có cơ hội đến gần đương kim hoàng đế, nên đã sớm chờ ở nơi Hoàng đế săn thú, đợi Hoàng đế xuất hiện, tâm cơ thâm trầm, nha đầu ngốc Tiểu Mạn này sao có thể so sánh được?

A, còn làm Hoàng Hậu nữa chứ, chỉ sợ ngay cả cái bóng cũng chả nhìn thấy, chưa gì đã đòi lập uy Hoàng Hậu.

“Am chủ, ngươi còn lo lắng cái gì? Không mau trói nó lại, loạn côn đánh chết?” Ân tiểu thư thúc giục.

Nha hoàn vội vàng đắc ý nói tiếp: “Đúng, loạn côn đánh chết, ngang nhiên dám trộm đồ.”

Cả người Tiểu Mạn run rẩy, vết thương trên gáy của nàng đang vô cùng đau đớn, bay giờ nếu lại bị đánh, nàng sẽ vô cùng tuyệt vọng, ánh mắt hi vọng dừng trên người Am chủ, nàng liên tục lắc đầu: “Am chủ, người nhất dịnh phải tin tưởng con, thật sự là con không làm gì cả.”

Am chủ nghe vậy thì khó xử vô cùng, bà đã nhìn thấy Tiểu Mạn lớn lên, trục xuất con bé ra khỏi Từ Vân Am là đã nghiêm khắc lắm rồi, sao bà có thể ngồi trơ mắt nhìn Tiểu Mạn bị đánh chết?

“Ân tiểu thư, không phải tại hạ bất kính với Ân gia, mà là vì chuyện này quan hệ tới oai nghiêm của Hoàng gia, không thể nháo lớn. Hơn nữa, Hoàng Thượng đã nghỉ ngơi ở vùng gần Từ Vân Am nhiều

ngày, nếu không cẩn thận làm kinh động Hoàng Thượng, khiến Người tức giận, đến lúc đó, sợ rằng không chỉ có Từ Vân am bị liên lụy mà còn có Ân gia…”

Con ngươi Ân tiểu thư co rút, hơi có chút kiêng kị, cũng đúng, một khi làm chết người khó tránh khỏi kinh động Hoàng Thượng. Lần này nàng theo phụ thân tới đây chính là mượn cơ hội săn bắn, bất ngờ gặp gỡ Hoàng Thượng, khiến người chú ý, sủng ái mình. Nếu như làm kinh động đến Hoàng Thượng, khiến Hoàng Thượng lưu lại ấn tượng không tốt, vậy thì mất nhiều hơn được.

Nghĩ ngợi, ngữ khí của nàng hòa hoãn một phần: “Thôi được rồi, bổn tiểu thư tạm tha cho ả nô tì này một mạng. Chỉ cần Am chủ lôi nó ra đánh một trăm trượng rồi đuổi ra khỏi Từ Vân am là được, nói chung, bổn tiểu thư không muốn nhìn thấy nó ở Từ Vân am nữa.”

Am chủ chần chừ một lát: “Ân tiểu thư, Tiểu Mạn thân mình gầy yếu, sợ là không chịu nổi một trăm trượng, ngài xem có thể giảm bớt một chút không?”

“Không thể!” Ân tiểu thư gạt phắt đi, “Bổn tiểu thư đã thỏa hiệp lắm rồi, một trượng cũng không được thiếu, hơn nữa, bổn tiểu thư nhất định phải tự mình đánh. Nếu không, sự tức giận của bổn tiểu thư sao có thể tiêu tan được. Người đâu, dùng hình!”

Không bao lâu, tất cả hình cụ đều được sắp xếp đầy đủ, Tiểu Mạn bị người áp lên trên ghế hổ. Ân tiểu thư cầm một cái roi lớn, nhếch môi cười lạnh, hung hăng đánh xuống mông Tiểu Mạn, thắt lưng Tiểu Mạn, lưng Tiểu Mạn.

Am chủ không có cách nào ngăn cản, lại không đành lòng nhìn, đành phải quay người đi, trong miệng niệm đạo pháp. Những người khác ở Từ Vân am, có người hả hê, có người muốn ngăn cản nhưng

chẳng ai dám bước lên cả.

Vân Khê đứng ở gần đó, nhíu chặt mi, nàng hoàn toàn có thể ra tay cứu người, nhưng nàng không muốn làm vậy. Nhìn bộ dáng yếu đuối, bất lực của Tiểu Mạn, nàng liền hận không thể thay thế

Có lẽ, chỉ khi nào con người lâm vào tình cảnh tuyệt vọng thì mới có thể thay đổi được.

Giống như nàng, nếu không gặp cảnh người trong tộc phản bội, khiến nàng chết đi sống lại, nàng cũng sẽ giống Tiểu Mạn, là một cô gái đơn thuần. Là hoàn cảnh bức bách nàng, khiến nàng trưởng thành hơn, ngoan độc hơn, tàn nhẫn hơn. Bởi nếu ngươi không tàn nhẫn ác độc thì người khác sẽ ác độc, tàn nhẫn với ngươi, thế giới này tàn khốc như vậy đấy.

Roi đánh rất mạnh, đôi mắt đẫm lệ đau đớn của Tiểu Mạn dần dần thay đổi, nàng chậm rãi quay đầu, nhìn Ân tiểu thư, người đang cầm roi, tận tâm tận lực đánh xuống, lại nhìn ả nha hoàn, kẻ đang hò hét trợ uy, ăn mừng kế vu oan giá họa của mình thành công, đáy mắt hận ý nhè nhẹ.

Ánh mắt sắc bén của Vân Khê thấy được hận ý đó, khẽ thở dài, có lẻ trải qua lần này, cuộc sống của Tiểu Mạn sẽ khác đi chăng?

Có vẻ như Ân tiểu thư vô cùng đam mê khổ hình, cầm đến roi, kinh nghiệm đầy mình, tinh thần phấn chấn. Đánh từ đầu tới cuối, đầu nàng ta đầy mồ hôi nhưng cũng không sai kẻ khác mà dùng hết sức lực, đánh hết một trăm roi mới bỏ roi xuống, lấy quạt quạt mặt mình, vừa thở vừa ra lệnh: “Được rồi, mau quăng con nô tì này ra ngoài Từ Vân am đi, bổn tiểu thư không muốn nhìn thấy nó thêm một khắc nào nữa.”

Tiểu Mạn đã sớm lâm vào hôn mê bị người kéo đi ra ngoài, một đường lưu lại vết máu.

Am chủ nhắm mắt, không đành lòng nhìn, những người khác cũng quay đầu, thảm cảnh như thế chẳng ai nhẫn tâm nhìn tiếp.

Vân Khê đi theo Tiểu Mạn tới bên ngoài Từ Vân am, bọn họ quăng Tiểu Mạn trên đường cho xong việc, mặc kệ nàng ấy giờ phút này đang hôn mê, cũng chẳng quan tâm nàng có chảy máu hay không!

“Tiểu Mạn, Tiểu Mạn, muội mau tỉnh lại đi! Nếu giờ muội không tỉnh, sau này muội cũng không tỉnh được nữa đâu!”

Vân Khê không hối hận khi mình không ra tay ngăn cản, con người chỉ có rơi vào tuyệt cảnh thì mới sinh ra ý niệm phản kháng. Hiện giờ, có thể nàng giúp được nha đầu này, nhưng cũng chỉ là nhất thời, không thể giúp một đời được, cho nên, biện pháp duy nhất là để cho nàng ta vào cảnh chết đi sống lại.

“Tiểu Mạn, chẳng lẽ muội không muốn báo thù sao? Rõ ràng muội không làm sai chuyện gì mà bọn họ lại vu oan cho muội như vậy, còn đánh muội dã man như vậy. Muội thật sự cam tâm chết đi như vậy sao, bỏ qua cho những kẻ đã hại muội sao, khiến cho người thân rơi lệ, kẻ thù hả hê sao?”

“Tiểu Mạn, muội mau tỉnh lại! Ta biết muội có thể! Nhiều năm như vậy muội còn chịu khổ được, chẳng lẽ bây giờ muội muốn lùi bước, chấp nhận số phận sao?”

“Nghĩ lại sắc mặt đáng ghê tởm của hai chủ tớ họ Ân, muội bị bọn họ đánh gần chết, mà bọn họ lại chẳng có chuyện gì, ngày ngày ăn ngon mặc đẹp, giường ấm đệm êm, thật sự là qua may mắn. Ân tiểu thư còn có cơ hội được Hoàng Thượng chú ý, trở thành quốc mẫu một

nước, từ giờ nàng ta liền biến thành Phượng Hoàng, càng thêm vô lo vô nghĩ. Muội thật sự cam tâm sao?”

Người đang hôn mê, ngón tay động đậy vài cái, cuối cùng cũng đã có phản ứng.

“Không cam lòng… Muội không cam lòng…Muội không…không làm gì hết…” Tiểu Mạn mê man nói.

Vân Khê hơi vui vẻ, chỉ cần con người quyết tâm muốn sống thì không có khó khăn gì là không vượt qua được.

“Ta tin muội, muội không làm gì cả, nhưng người khác không tin muội. Hiện giờ, muội phải tỉnh lại, đứng lên, sống thật tốt, sau đó dùng năng lực của bản thân chứng minh sự trong sạch của mình. Trên đời này, chỉ có mình mới giúp được bản thân mình, không ai có thể giúp mình đâu, muội hiểu chưa?”

“Vân, Vân tỷ tỷ, muội không muốn chết, muội muốn báo thù! Vân tỷ tỷ, tỷ mau giúp muội, muội không làm gì cả, muội bị oan…” Tiểu Mạn mở mắt, đẫm lệ nhìn Vân Khê, dung nhan thanh lệ tràn ngập biểu tình phẫn uất, là đau đớn, là không cam lòng, là tủi thân, là phản kháng.

“Được, ta giúp muội! Nhưng muội phải hết sức kiên cường, vượt qua lần này.” Vân Khê động viên, nha đầu này là sợ bị vứt bỏ, một mình tự sinh tự diệt. Thôi đành vậy, có việc để làm là được rồi, dù sao bây giờ nàng cũng không biết nên phá kiếp như thế nào, đành đi bước nào tính bước ấy.

Thương thế của Tiểu Mạn không nhẹ, nhưng Vân Khê lại không thể hiện thân cho nàng ấy đan dược để chữa trị được, việc duy nhất nàng có thể làm là truyền huyền khí cho nàng ấy, giúp thương thế

tạm thời ổn định.

Tiểu Mạn thân thể suy yếu, không lâu sau liền phát sốt.

Nàng ấy nằm ở giữa núi, rất không tốt, Vân Khê đang suy nghĩ làm cách nào để đưa nàng ấy về phòng thì cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân, có người đến.

Vân Khê quay gót nhìn lại, người kia đến gần, hóa ra là Am chủ.

Dựa vào hiểu biết của nàng đối với Am chủ, bà là người rất công bằng, từ ái nhưng chưa bao giờ đặc biệt chăm sóc một người nào, bởi vì bà quan tâm đến tâm tư của tất cả mọi người trong Từ Vân am, chỉ cần bà đối xử thiên vị với bất kỳ một người nào, thì những người khác sẽ bất mãn, ghen tị, cho nên bình thường, Am chủ chính là lấy vẻ mặt ngàn năm không đổi, dùng lý trí để xử lí mọi việc.

Vừa rồi bà không thể ngăn cả Ân tiểu thư nhưng vẫn âm thầm giúp đỡ Tiểu Mạn, bây giờ lại tự mình đến khiến cho Vân Khê thay đổi cách nhìn về Am chủ.

Am chủ tiến lên, dìu Tiểu Mạn dậy, thấy Tiểu Mạn đang phát sốt, bà thở dài: “Đứa nhỏ đáng thương, con đừng trách ta, ta làm vậy cũng là vì bảo vệ con, nên ngày thường ta cũng không quan tâm đến con. Thế gian này khó đoán nhất là lòng người, nếu ta quá mức săn sóc con thì ở Từ Vân am này con sẽ càng thêm khổ sở. Con nhất định phải kiên cường, cố gắng sống thật tốt, nếu không ta biết ăn nói thế nào với Vân lão tướng quân?”

Vân lão tướng quân?

Vân Khê nghe thấy cái tên vô cùng quen thuộc thì trong lòng rất thắc mắc, sao Am chủ lại đột nhiên nhắc tới gia gia ở phủ tướng quân

chứ? Tiểu Mạn có quan hệ gì với gia gia?

“Tiểu Mạn, con cố gắng một chút, bây giờ chúng ta trở về am. Ta nhất định sẽ không để con xảy ra chuyện. Có lẽ, đến lúc báo cho Vân lão tướng quân tới đón con rồi…”

Lời nói của Am chủ càng khiến Vân Khê nghi hoặc, thấy Am chủ ôm Tiểu Mạn đi về phía Từ Vân am, Vân Khê cất bước đi theo, vừa đi vừa suy nghĩ, càng nghĩ càng cảm thấy kì lạ.

Cũng được, gia gia đến đây là vừa đúng lúc!

Nàng đã lâu không gặp gia gia, có lẽ thông qua gia gia có thể tìm được Thiên Tuyệt nhanh hơn.

Đêm nay, Tiểu Mạn sốt cả hơn nữa đêm, gần sáng mới hạ sốt. Trong Từ Vân am lại vô cùng náo nhiệt, nghe nói Đương kim Hoàng Thượng giá lâm, ngự giá vài ngày tại Từ Vân am.

Vân Khê lo lắng bệnh tình của Tiểu Mạn, không đi xem náo nhiệt, nhưng trong lòng cũng tò mò, nới này là địa giới của Đông Lăng quốc, thế thì Đương kim Hoàng Thượng hẳn là Đông Phương Vân Tường mới đúng, nhưng lần trước, thông qua Ngọc bích của mẫu thân, nàng lại gặp cảnh Hoàng cung Đông Lăng quốc hoang tàn, lạnh lẽo, như đã bị phế bỏ nhiều năm.

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Không vội, dù sao Hoàng đế kia cũng ở Từ Vân am mấy ngày, nàng sẽ có cơ hội nhìn thấy hắn.

“Vân tỷ tỷ…”Cuối cùng Tiểu Mạn đã tỉnh lại, mở miệng gọi nàng. Vân Khê cúi đầu nhìn, thấy thần sắc của Tiểu Mạn đã khá hơn: “Tiểu

Mạn, bây giờ muội cảm thấy thế nào?Khá hơn chưa?”

“Muội đã tốt hơn nhiều. Vân tỷ tỷ, là tỷ cứu muội sao?”

Vân Khê sửng sốt, muốn giải thích thì lại thấy Tiểu Mạn xoay tầm mắt, ngơ ngác nhìn lên trần nhà, thì thào nói: “Từ mười tuổi, muội đã sống ở tại Từ Vân am, chưa từng có ai quan tâm đến muội, mọi người đều đối xử với muội như kẻ hầu người hạ, việc nặng nhọc nào cũng giao hết cho muội làm. Nhưng muội không thèm để ý, bởi vì chỉ cần cho muội một cuộc sống im lặng là muội đã thỏa mãn lắm rồi.”

Vân Khê nhìn nàng ấy chăm chú, nhìn giọt nước mắt lăn dài trên gò má, trong lòng thầm than thở, nha đầu ngốc, muội thật quá dễ dàng thỏa mãn, nhưng người dễ thỏa mãn đâu phải không hạnh phúc?

“Tiểu Mạn, người nhà muội đâu? Vì sao bọn họ không tới tìm muội?”

“Ấn tượng về người thân trong muội đã rất mơ hồ, muội chỉ nhớ có người đưa muội tới nơi này, nói với muội rằng cứ ở nơi này, không được đi đâu cả, bên ngoài rất nguy hiểm, sẽ có người muốn hại muội.” Tiểu Mạn dừng một chút, quay đàu nhìn Vân Khê, tiếp tục nói, “Vân tỷ tỷ, muội không nói dối tỷ đâu, thật sự là chưa bao giờ muội hận người thân của mình, cũng không hận những người nơi đây, bởi vì họ cho muội chỗ dung thân, để muội sống tới tận bây giờ. Nhưng…”

Mi tâm nàng đột nhiên nhíu lại, ánh mắt chợt lạnh đi: “Nhưng muội bỗng phát hiện, làm người không thể quá lương thiện, bởi vì quá lương thiện thì có khả năng, ngay cả tính mạng của bản thân cũng không đảm bảo được. Muội không có ước mong gì, chỉ muốn sống thật tốt, nhưng chẳng lẽ ngay cả mong muốn nhỏ bé như thế cũng không thực hiện được hay sao?”

“Rốt cuộc là muội sai chỗ nào? Vì sao bọn họ lại đối xử với muội như vậy, muốn đẩy muội vào chỗ chết như vậy?”

“Vân tỷ tỷ, xin tỷ giúp muội, muội không muốn lại bị người khác bắt nạt như vật. Muội muốn báo thù, muốn chứng minh mình trong sạch, muốn những kẻ khi dễ muội đều phải chịu báo ứng!”

Vân Khê cảm nhận được lời khẩn cầu từ đáy lòng, cái loại áp lực này là chịu lâu lắm rồi mới thật lòng muốn phản kháng, nàng vui mừng, cuối cùng Tiểu Mạn cũng không cam chịu nữa rồi.

“Muội muốn ta giúp muội như thế nào?” Vân Khê hỏi.

Tiểu Mạn cắn cắn môi, ánh mắt tỏa sáng: “Muội muốn tìm chứng cớ phản bác lại mấy người đó, chứng minh sự trong sạch của mình.”

Ừ, chứng minh sự trong sạch của bản thân, phương thức trả thù này vẫn còn hơi nhẹ, nếu là nàng, nàng sẽ bỏ qua việc này, chính mình tìm đối phương báo thù luôn!

Dám nói xấu Vân Khê nàng à? Vậy thì phải chuẩn bị tư tưởng lãnh hậu quả đi! Nàng cũng không phải thánh mẫu, ngươi không chọc ta thì thôi, nếu đã động đến ta thì cứ chuẩn bị mà nhận lấy sự trả thù gấp bội đi!

“Được rồi, vậy bây giờ muội phải chăm sóc cho bản thân mình tốt lên đã, có sức khỏe thì mới có khả năng đấu tranh!”

Tiểu Mạn mạnh mẽ gật đầu, ghi nhớ lời của nàng.

Đêm còn dài, hai nữ nhân liền thanh thản hàn huyên, nói về cuộc sống thường ngày ở Từ Vân Am, về Tiểu Mặc, một đêm này trôi qua rất nhàn nhã thư thái.

Cùng Tiểu Mạn chung đụng đã lâu, Vân Khê bỗng nhiên có loại cảm giác kỳ dị, hình như giữa hai người có một loại liên kết đặc thù, không thể nói rõ đưỡ nhưng rất chặt chẽ.

Nàng ở thông đạo gặp kiếp nạn, sau khi tỉnh lại đã đến Từ Vân Am, không kẻ nào có thể nhìn thấy hình ảnh của nàng được, duy chỉ có Tiểu Mạn là có thể thấy nàng, nghe được tiếng nói của nàng, xét sâu hơn, có lẽ giữa hai người có vô vàn mối liên hệ. Chỉ bằng điểm này, Vân Khê cũng muốn giúp đối phương.

Hừng sáng, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa: “Tiểu Mạn, ngươi đã tỉnh chưa? Am chủ bảo ta tới lặng lẽ nói cho ngươi biết, hôm nay Hoàng Thượng cùng các vị đại thần sẽ đi thăm Từ Vân Am, Ân tiểu thư cũng sẽ ở đây, tốt nhất là ngươi ở trong phòng, đừng đi ra ngoài. Am chủ còn nói, đợi sau khi Hoàng Thượng di giá, người sẽ tìm cho ngươi một nơi ở tốt. Tiểu Mạn, ngươi đã nghe rõ chưa?”

Tiếng của người này rất nhỏ, như sợ người ta nghe thấy, liên tục đè thấp giọng.

Tiểu Mạn bối rối, Am chủ vẫn muốn đưa nàng đi sao?

“Tiểu Mạn, ta còn có việc đi trước, một mình ngươi cẩn thận một chút, nếu như lại bị Ân tiểu thư gặp phải, Am chủ cũng không giúp được ngươi.” Người ngoài cửa rời đi.

Tiểu Mạn ngồi ở trên giường, một bộ dáng thất hồn lạc phách: “Vân tỷ tỷ, muội hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Muội không muốn rời Từ Vân am, nơi này tựa như là nhà của muội, rời đi nơi này, muội thật không biết nên đi nơi nào.”

“Phủ tướng quân đâu? Muội không nhận ra Vân lão tướng quân

sao?” Vân Khê nghĩ tới lời Am chủ nói…, thử dò xét hỏi.

“Vân lão tướng quân?” Tiểu Mạn suy tư cái gì, đột nhiên chỗ gáy nhói đau, nàng cau mày rên rỉ lên.

“Tốt lắm tốt lắm, đừng suy nghĩ, nếu Am chủ bào muội nghỉ ngơi thật tốt, không được ra ngoài, vậy muội nên biết điều ở bên trong phòng, dưỡng thương thật tốt đi.” Vân Khê không đành lòng thấy nàng cực khổ như thế, liền ngăn trở nàng.

Tiểu Mạn tâm tình rất là xuống thấp, tâm tình như vậy vẫn kéo dài mấy canh giờ.

Vân Khê thì ngồi xuống ở một bên, chuyên tâm tu luyện, thần thức của nàng không ngừng ở Từ Vân am xem từ trong ra ngoài, nàng đã cảm giác đã có nhóm cao thủ ở trong ngoài Từ Vân am đi lại, nghĩ đến bọn họ chắc là đội hâu vệ hoàng gia cùng người của triều đình đi?

Mơ hồ, nàng nghe được tiếng bước chân càng ngày càng gần, có nhóm lớn người hướng chỗ gian phòng các nàng đi tới. Nàng mở mắt ra, vì lòng hiếu kỳ, nàng đi tới bên giường, cách một khe hở nhìn quanh.

“Hoàng Thượng, nơi này là hậu viện Từ Vân am, là nơi ở của hạ nhân, đơn sơ thô ráp, sẽ làm tổn hại uy nghi của ngài, chúng ta nên đi phía trước viện thôi?” Nói chuyện chính là Am chủ, nàng đang dẫn dắt cả đám người đi qua cửa hậu viện.

Đoàn người rất đông, trang phục đủ loại, làm người ta hoa cả mắt.

Vân Khê nhìn thấy một nam tử mặc Long bào trong đám người, bởi vì cửa che chắn, nàng chỉ có thể thấy một bên mặt. Một bên mặt thôi

mà đã thực đẹp đẽ, khí chất quanh thân nho nhã, quý phái.

Mặc dù không thấy rõ ràng người này đến tột cùng là người nào, Vân Khê nhận định được người này quả có tướng là chân long thiên tử.

“Không sao, trẫm nghĩ tùy ý đi một chút, các ngươi không cần đi theo.”

Quyển 7 - Chương 24: Tiếng ca tự nhiên hấp dẫn hoàng đế

Giọng nói này rất quen thuộc!

Vân Khê tiếp tục xuyên qua cửa sổ nhìn quanh, thân ảnh màu vàng từ từ xoay người, hình ảnh hắn từ từ lọt vào trong mắt nàng.

Khí chất cao thượng trong trẻo, từ trong xương lộ ra.

Cao quý mà ưu nhã, tao nhã mà nội liễm.

Người này không phải là Đông Phương Vân Tường, còn có thể là ai?

Hắn không còn bộ dáng mặt mũi trắng bệch, thân thể suy yếu như lúc nàng mới gặp nữa. Hắn bây giờ, mặt mày hồng hào, tinh thần sáng lạng, chẳng qua là mang theo một chút u buồn, u buồn từ trong ra ngoài.

Thật tốt quá! Đông Phương vẫn là vua Đông Lăng quốc, bằng lực lượng của hắn, giúp nàng tìm được Thiên Tuyệt, nhất định không tốn sức chút nào.

Quay đầu lại, liếc mắt nhìn người trên giường, Vân Khê nói: “Tiểu Mạn, ta nhớ muội hát rất êm tai, hiện tại muội có thể hát một bài cho ta nghe hay không?”

“Nhưng……phía ngoài không phải có người sao, không phải Am chủ đã nói, không nên kinh động tới khách nhân sao?” Tiểu Mạn chần chờ nói.

Vân Khê gấp gáp: “Muội không phải là muốn lưu lại sao? Đây là cơ hội ngàn năm có một, muội chỉ cần nghe ta, cơ hội của muội rất nhanh đã tới rồi.”

“Muội thật có thể lưu lại sao?” Nha đầu ngốc này, thấy có thể ở lại Từ Vân am, ánh mắt của nàng lóe sáng, gật đầu liên tục, “Tốt, muội hát!”

Đang hé miệng muốn hát, Tiểu Mạn không nhịn được cẩn thận hỏi lại: “Vân tỷ tỷ, muội hát gì đây?” Nghĩ tới đây là cơ hội có thể làm cho mình lưu lại, nàng không dám có điều sơ sót.

Vân Khê suy nghĩ một chút, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ lần nữa, chỉ thấy Đông Phương Vân Tường đi dạo không có mục đích trong sân, ánh mắt của hắn phiêu hốt, không biết đang suy tư cái gì, thỉnh thoảng trên khuôn mặt hiện ra ý cười, thỉnh thoảng là bất đắc dĩ tang thương. Nụ cười như vậy điển hình cho việc tương tư, thời điểm nàng tư niệm Thiên Tuyệt cũng sẽ có biểu hiện tương tự.

Đông Phương a Đông Phương, thì ra là ngươi cũng có người yêu a.

Nàng linh cơ vừa động, quay đầu, nói với Tiểu Mạn: “Bây giờ ta dạy muội một ca khúc, ta hát một câu, muội học một câu. Nhớ kĩ, phải truyền tình cảm vào, tốt nhất phải hát cho thiên địa chuyển biến, ruột gan đứt từng khúc, như vậy muội mới có cơ hội lưu lại, biết không?”

Tiểu Mạn bán tín bán nghi, bất quá nghe nói Vân Khê muốn dạy mình ca hát, nàng lập tức đáp ứng. Bình thường nàng thích thứ gì, chỉ thích ca hát.

Đông Phương Vân Tường khó có lúc tranh thủ được thời gian đi tới Từ Vân am nghỉ chân, sở dĩ lựa chọn tới đây săn thú, thứ nhất là bởi vì sau khi rời đô, Từ Vân am cách hoàng cung tương đối gần, đi tới

đi lui dễ dàng, thứ hai, hắn nghe nói nơi này từng có dấu chân nàng lưu lại, nên muốn tới đây tìm kiếm bóng hình người xưa.

Nàng mặc dù đã ở nơi chân trời, nhưng dung nhan của nàng vẫn thường xuyên hiện lên ở trong đầu, việc duy nhất hắn có thể làm, cũng chỉ có thể mượn lần này an ủi nỗi khổ tương tư.

Tâm trí còn đang phiêu du, lúc này trên bầu trời bay tới một tiếng ca, tiếng ca đặc biệt uyển chuyển linh hoạt kỳ ảo, thoáng cái đã hấp dẫn được hắn.

“Chỉ bởi vì nhìn người một lần, mà không sao quên được dung nhan của người, mong ước tình cờ một ngày gặp lại nhau, từ đó ta bắt đầu nhung nhớ……”

Đông Phương Vân Tường tinh thần rung lên, bị tiếng ca hấp dẫn, đnơi đáy lòng mềm mại đi, giống như có gì đó chạm vào, nhẹ nhàng rung động….

“Muốn thấy người đang ở chân trời đây, muốn thấy người đang ở trước mắt, muốn thấy người ở trong tâm trí, muốn thấy người đang ở trong tim……”

Đông Phương Vân Tường từ từ quay đầu đi, tìm được nơi gian phòng phát ra tiếng hát kía, dưới chân không tự chủ đi về phía nó.

Muốn thấy người đang ở chân trời đây, muốn thấy người đang ở trước mắt, muốn thấy người ở trong tâm trí, muốn thấy người đang ở trong tim……Từng câu từng chữ được hát ra không phải là tiếng lòng của hắn giờ phút này sao?

Biết rõ không thể, không nên tư niệm nàng, biết rõ không có hi vọng, không có cơ hội ở chung một chỗ, nhưng hắn vẫn kìm lòng không

đậu, ai bảo…… hắn đã nhìn nàng một lần chứ?

Tới rồi, tới rồi!

Vân Khê nhìn Đông Phương Vân Tường từ từ đến gần, nàng mừng rỡ vạn phần, tiếp tục dạy hát: “Tình nguyện tin tưởng chúng ta kiếp trước ước hẹn, kiếp này tình yêu sẽ không thay đổi, tình nguyện dùng cả đời này chờ người phát hiện, ta một mực chờ người chẳng bao giờ rời xa……”

Lời ca qua thanh âm Tiểu Mạn trở nên vô cùng linh hoạt kỳ ảo, ý cảnh của bài hát dường như lại được tăng lên một cảnh giới, khiến Đông Phương Vân Tường quên mình đi đến trước cửa phòng, muốn đẩy cửa vào.

Tay của hắn đặt trên cửa, Vân Khê cõi lòng đầy mong đợi, mục đích nàng là muốn hấp dẫn Đông Phương Vân Tường đi đến, ai ngờ lúc này thanh âm Am chủ vang lên, ngăn trở Đông Phương Vân Tường.

“Hoàng Thượng! Không thể vào!”

Am chủ vội vàng chạy tới, ngăn Đông Phương Vân Tường: “Hoàng Thượng, bên trong căn phòng này là tiểu nha đầu đang bệnh nặng, sợ rằng sẽ lây bệnh cho Ngài, Ngài không nên vào đi.”

“Nàng bị bệnh?” Đông Phương Vân Tường đuôi mày chau lên, âm thầm đáng tiếc, nhưng trong lòng vẫn mang theo vẻ chờ mong, muốn thấy vị cô nương ca hát này. Có thể hát ra một ca khúc ý cảnh sâu xa uyển chuyển như vậy, nàng hẳn không phải là một cô gái bình thường.

Xoay người, hắn khẽ gõ cửa phòng: “Cô nương, tại hạ có thể vào sao?”

Nghe được tiếng gõ cửa, Vân Khê lập tức đổi giận thành vui, nháy mắt với Tiểu Mạn trên giường: “Mau để cho hắn vào đi!”

Tiểu Mạn nghe thấy là thanh âm nam nhân, hoảng sợ đến mức vội chui vào chăn, chỉ lộ ra một cái đầu, mạnh mẽ lắc đầu nói: “Không được a, hắn là nam!”

Vân Khê im lặng: “Nam thì sao? Nam thì không thể thấy sao? Tiểu Mạn, hắn là đương kim Hoàng Thượng, chỉ cần một câu nói của hắn, bất kỳ nguyện vọng của muội đều có thể thực hiện.”

Vân Khê cố gắng hấp dẫn nàng, tiếp tục nói: “Muội biết Ân tiểu thư tại sao lại muốn đên Từ Vân am không, tại sao mỗi ngày lại trang điểm xinh đẹp không? Nàng làm như vậy, mục đích chủ yếu chính là hấp dẫn lực chú ý của hoàng đế, đạt được thánh sủng, tương lai một bước lên trời, trở thành Hoàng Hậu mẫu nghi thiên hạ.”

“Hoàng Hậu?” Hai chữ này đối với Tiểu Mạn rất xa lạ, chân mày xinh đẹp nhăn lại, vẫn không động tâm.

Vân Khê không ngừng cố gắng, tiếp tục thuyết phục nha đầu ngốc này: “Muội không phải là muốn trả thù Ân tiểu thư sao? Chỉ cần muội hấp dẫn lực chú ý của hoàng đế, cùng hoàng đế trở thành bằng hữu, muội chỉ cần ở trước mặt hoàng đế đâm nàng một dao, muội muốn làm cho nàng chết nàng sẽ chết, muội muốn làm cho nàng sống thì nàng được sống, đây không phải là bớt nhiều việc sao?”

“Báo thù?” Tiểu Mạn đáy mắt xẹt qua một tia sáng, nhưng lại nhanh chóng lặng lẽ rút lui, nàng cúi đầu nói: “Muội muốn báo thù, nhưng muội hi vọng có thể quang minh chính đại báo thù, muội chỉ muốn chứng minh trong sạch của mình là được rồi.”

Vân Khê vô lực ngã ngồi trên ghế, im lặng ngưng mắt nhìn Tiểu Mạn, mặc dù rất bó tay đối với sự cổ hủ của nàng ấy, nhưng trong nội tâm, nàng càng thích Tiểu Mạn hơn. Đổi lại là người bình thường, có thể có cơ hội đến gần hoàng đế, ai mà không liều mạng nắm chắc cơ hội, cũng chỉ có người tâm địa đơn thuần thiện lương như Tiểu Mạn mới có thể bỏ lỡ cơ hội tốt này.

Cẩn thận nghĩ lại, nếu Tiểu Mạn thật sự là loại người vì báo thù mà không việc gì không làm, có lẽ nàng sẽ đề phòng nàng ấy. Bởi vì… người như vậy, hôm nay có thể vì báo thù không chừa thủ đoạn nào, chưa biết chừng sẽ bởi vì chuyện khác mà không chừa thủ đoạn nào để đối phó với mình.

Hơn nữa, làm vậy cũng không công bằng đối với Đông Phương, tình cảm mà đạt được bằng mưu kế là rẻ mạt nhất.

Đông Phương Vân Tường đáng giá có được một cô gái phẩm đức cao thượng thiện lương.

Trong đầu bỗng nhiên linh quang chợt lóe, có lẽ, Tiểu Mạn rất thích hợp với Đông Phương Vân Tường đây.

Một cô gái thiện lương nhân từ, có thể buông tất cả mới thích hợp làm mẫu nghi thiên hạ, hơn nữa Đông Phương Vân Tường cũng không phải là người thích nạp phi cưới thiếp, Tiểu Mạn vào cung cũng không cần bị cuốn vào giữa cuộc tranh đấu của hậu cung, quả thực là ông trời tác hợp.

Duy nhất không được hoàn mỹ chính là, thân thế bối cảnh của Tiểu Mạn hơi kém, Hoàng Hậu không có thân thế bối cảnh sẽ khó mà tồn tại ở địa phương ăn thịt người đó..

Ý niệm vừa mới nảy sinh ra trong đầu rất nhanh lại bị nàng dập tắt.

Vẫn là thuận theo tự nhiên đi, có lẽ qua hai năm, Đông Phương Vân Tường trong lòng đã có ý trung nhân, căn bản không cần nàng giật dây.

Ngoài cửa phòng, Đông Phương Vân Tường vẫn chấp nhất, gõ cửa nói: “Cô nương, tại hạ vừa nghe được tiếng ca của cô nương, thật cảm động. Tại hạ không có dụng ý khác, chỉ hi vọng có thể nghe cô nương hát lại một lần nữa.”

Tiểu Mạn khẩn trương nhìn phương hướng cửa phòng, cách một cánh cửa, loáng thoáng có thể thấy bóng người ngoài cửa. Nàng từ nhỏ lớn lên ở Từ Vân am, hầu như toàn gặp các nữ tử, rất ít nam nhân xuất hiện, mặc dù có nam tử, cũng là một hạ nhân thô lỗ hoặc các nô tài nịnh nọt, nơi nào có nam tử ôn văn nho nhã như vây?

Tiếng nói hắn rất ôn nhu, giống như là gió nhẹ thổi lất phất qua, làm cho tâm nàng bất tri bất giác bay bổng lên, tiếng ca uyển chuyển từ trong miệng nàng tự nhiên xuất ra: “Chỉ bởi vì nhìn người một lần, mà không sao quên được dung nhan của người, mong ước tình cờ một ngày gặp lại nhau, từ đó ta bắt đầu nhung nhớ……”

Tiếng ca êm tai khiến những người trong ngoài sân đều say mê, đắm chìm trong đó.

Đông Phương Vân Tường kinh ngạc ngắm nhìn cửa phòng, ánh mắt từ từ mê ly.

Am chủ âm thầm quan sát thần sắc của hắn, trong lòng lại lo lắng bất an, thầm nghĩ sao nha đầu Tiểu Mạn này lại hát vào lúc này cơ chứ? Vẫn biết giọng hát của Tiểu Mạn không tệ, nhưng chưa từng nghe nàng hát bài này bao giờ, ý cảnh của bài hát này……Dần dần, Am chủ cũng say mê trong đó.

Bên ngoài sân, Ân tiểu thư dẫn nha hoàn vội vã chạy tới: “Cha, Hoàng Thượng đâu?”

Ân Thượng Thư hoàn hồn, đánh giá nữ nhi từ trên xuống dưới một hồi, sau đó hí mắt nói: “Con quay về đổi trang phục rực rỡ này thành trang phục mộc mạc, giản dị hơn đi.”

Ân tiểu thư không hiểu, cúi đầu nhìn xiêm y trên người một chút, lắc đầu: “Tại sao phải đổi lại? Khó khăn lắm con mới chuẩn bị xong, đây là ý phục con thích nhất. Cha, không phải người muốn con đến gần Hoàng Thượng, hấp dẫn sự chú ý của Ngài hay sao? Người lại bảo con ăn mặc mộc mạc một chút, ai còn chú ý tới con nữa?”

Ân Thượng Thư than thở, phân tích cho nữ nhi: “Nghe thấy tiếng ca kia không? Hoàng Thượng thích tiếng ca linh hoạt kỳ ảo trang nhã, Ngài không giống như những nam nhân khác, Ngài không thích những nữ nhân trang điểm quá cầu kì, hoa lệ. Nếu không, nhiều nữ nhân như vậy vì sao Ngài lại không chọn ai vào cung?”

“Biết đâu Ngài không thích nữ nhân mà lại thích…” Ân tiểu thư nói được một nửa, bị Ân Thượng Thư vội vàng quát bảo ngừng lại.

“Con nhỏ điên này, dám nói lung tung! Ở sau lưng chửi bới Hoàng Thượng, ngươi có biết phạm tội gì không? Ngươi đừng nhìn Hoàng Thượng ngoài mặt ôn văn nho nhã, đối đãi người hòa khí, nội tâm của hắn chính là sói, một con sói hoang không kiêng nể ai, chỉ có đế vương mạnh mẽ như vậy mới có thể tấn công bốn nước, thống nhất Ngạo Thiên đại lục trong thời gian ngắn ngủi một năm rưỡi. Thử hỏi, ai có thể đoạt được công tích vĩ đại như thế?”

“Ngươi phải nhớ kỹ, ngàn vạn lần không nên khinh thường Hoàng Thượng của chúng ta, sự thông minh cùng tài tình của Ngài không

nam tử tầm thường nào có thể bằng được.”

Ân tiểu thư nghe phụ thân miêu tả, mắt lộ ra vẻ si mê: “Cha, sau khi nghe ngài nói như vậy, con phát hiện càng ngày con càng thích Hoàng Thượng hơn, con muốn được gả cho nam nhân như vậy! Cha, con nghe lời ngài, bây giờ sẽ đi thay y phục ngay. Chỉ cần có thể trở thành Hoàng Hậu, người muốn con làm gì con sẽ làm thế.”

Ân Thượng Thư vui mừng cười một tiếng, vỗ vỗ đầu vai nữ nhi, nói: “Chuyện của con, cha nhất định sẽ dốc hết toàn lực. Con đi đổi xiêm y trước đã, rồi cha sẽ chuẩn bị khúc phổ cho con, con phải học cho tốt, nhất định ta sẽ giúp con tiến cung, trở thành Hoàng Hậu.”

“Cha, người tốt với con quá!” Ân tiểu thư vui mừng nhảy nhót, lôi kéo nha hoàn đi thay y phục.

Ân Thượng Thư mỉm cười nhìn nữ nhi đi xa, thầm nghĩ, cả đất nước này, trừ nữ nhi hắn ra, còn có người nào có tư cách trở thành Hoàng Hậu một nước chứ? Với thế lực trong triều của hắn bây giờ cùng với sự trọng dụng của Hoàng Thượng, trừ Vân gia, không người nào có thể địch nổi.

May là, Vân gia đã không có nữ nhi, nếu không hắn hẳn là phải tốn một phen tâm tư giúp nữ nhi tranh đoạt Hậu vị cùng nữ nhi của Vân gia.

Tiếng ca lại dừng lại, Đông Phương Vân Tường đứng thật lâu ở trước cửa, ánh mắt mê ly từ từ thu lại, khóe miệng hắn khẽ động, lộ ra nụ cười vui vẻ.

“Cô nương, đa tạ cô nương ca hát, hi vọng bệnh của cô nương có thể mau sớm khỏi để ta có cơ hội nghe được tiếng ca của cô nương một lần nữa.” Hắn xoay người, cất bước đi xa, sắp rời sân đi, không

quên phân phó ngự y lưu lại chữa trị cho Tiểu Mạn.

Vân Khê nhìn Đông Phương Vân Tường cứ thế rời đi, vốn định thúc giục Tiểu Mạn nghĩ cách lưu lại Đông Phương Vân Tường, nhưng rồi nàng lại thôi.

Bởi vì nàng thấy, người bị lạc trong ca khúc, trừ Đông Phương Vân Tường, con có Tiểu Mạn đang mất hồn nhìn đăm đăm vào cánh cửa.

Chắc giờ nha đầu kia đang hối hận muốn chết.

Đúng vậy, Tiểu Mạn hối hận, nàng rất muốn gặp nam tử ngoài cửa một lần, hắn rốt cuộc là một người như thế nào?

Người ngoài cửa từ từ di mất dạng, Tiểu Mạn vẫn thất thần nhìn cửa phòng thật lâu, Vân Khê cất bước đến gần nàng, đưa tay quơ quơ ở trước mặt nàng: ‘Hối hận sao? Muội đã bỏ lỡ một đoạn nhân duyên tốt ngàn năm rồi, sau này có muốn gặp mặt hắn, sợ rằng rất khó khăn a.”

Tiểu Mạn hoàn hồn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, ngượng ngùng cúi đầu xuống: “Vân tỷ tỷ, sao tỷ phải dạy muội hát, vì muốn đưa hắn vào phòng sao?”

Tiểu nha đầu thật cũng không đần, rốt cục lĩnh hội được rồi.

“Vân tỷ tỷ, có phải tỷ quen hắn không? Hắn…… Hắn trông như thế nào?” Hỏi xong, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng càng đỏ hơn, xấu hổ muốn chui xuống đất.

Vân Khê liếc nàng một cái, cố ý trêu chọc nàng: “Hắn à, trông chẳng ra sao, vừa béo vừa thô, trên đầu lại mọc mụn, mặt rỗ, ánh mắt tà ác, bất luận kẻ nào nhìn thấy hắn, cũng muốn ói…...”

“Tỷ tỷ gạt người! Nhất định hắn không phải người như tỷ nói.” Tiểu Mạn ôm chăn, khuôn mặt nhỏ nhắn vểnh lên bốn mươi lăm độ, lộ ra mơ ước, “Hắn nhất định là một vị nam tử ôn văn nho nhã, cao lớn nhã nhặn, phong độ nhẹ nhàng, thanh âm của hắn ôn nhu như vậy, hơn nữa lại nho nhã lễ độ…… Hì hì, hắn nói hắn còn muốn nghe tiếng ca của muội nữa…… hì hì, hì hì……”

Tiểu Mạn ha ha cười khúc khích, lâm vào thế giới của mình.

Vân Khê buồn cười nhìn nàng, mới vừa có cơ hội gặp mặt tốt như vậy, nàng lại bỏ lỡ, hiện tại mới mong đợi, thật không biết phải nói nàng ngu, hay là nói nàng không ngu đây?

Bỏ lỡ một lần cơ hội, Vân Khê bắt đầu nghĩ cách tạo cơ hội gặp mặt Đông Phương Vân Tường lần thứ hai, đi qua đi lại vài lần, thấy tất cả mọi người đang tất bật chuẩn bị cho yến hội buổi tối, Vân Khê bắt đầu ôm mong đợi với dạ tiệc tối nay.

Nàng cũng có thể trực tiếp đi tìm Đông Phương Vân Tường, nhưng hắn có thể thấy mình, nghe được mình nói chuyện sao? Nàng không ôm hy vọng quá nhiều, có lẽ thông qua Tiểu Mạn cùng hắn tiếp xúc, cơ hội câu thông lớn hơn chút ít.

Đông đông đông!

Có người gõ cửa.

“Người ở bên trong nghe đây, ta chính là phụng mệnh Thượng Thư đại nhân mà đến, ngươi mau đem cửa mở ra, ta có chuyện rất quan trọng muốn thương lượng.” Ngoài cửa truyền tới tiếng một cô gái, giọng nói rất hống hách.

Ân Thượng Thư? Vân Khê suy tư chốc lát, lộ ra lãnh ý, xem bộ dáng kia chính là ca khúc gây họa, đem Ân Thượng Thư trêu chọc tới. Thử nghĩ cũng biết, nữ nhi của hắn muốn trở thành Hoàng Hậu, nhất định phải hấp dẫn được hoàng đế, hắn đây là muốn trộm lấy bản quyền a.

“Có chuyện gì, cứ nói ở ngoài đi.” Tiểu Mạn hướng ngoài cửa trả lời.

Cô gái ngoài cửa dừng một chút, cất giọng nói: “Ân Thượng Thư rất hứng thú với ca khúc vừa rồi của ngươi, ngài lệnh cho ngươi chép ca khúc vừa rồi ra, dâng lên cho ngài.”

Tiểu Mạn cau mày, nàng ngây thơ nhưng không ngốc. Nàng suy tư, trả lời: “Mời chuyển cáo cho Thượng Thư đại nhân, ca khúc này là do một vị tỷ tỷ dạy cho ta, không được nàng cho phép, không thể tùy tiện truyền thụ cho người khác.”

“Vậy vị tỷ tỷ của ngươi ở đâu? Ta đây đi nói chuyện với nàng để cho nàng đem ca khúc truyền lại cho ta.” Cô gái ngoài cửa tiếp tục nói.

Tiểu Mạn nhìn chăm chú vào Vân Khê, mỉm cười nói: “Vị tỷ tỷ của ta đây thần long thấy đuôi không thấy đầu, không phải dễ tìm như vậy.”

Vân Khê con ngươi chuyển động, nếu có người có thể tìm thấy nàng, nàng mới phải cảm ơn trời đất.

“Nếu nàng khó tìm như vậy ta tìm ngươi. Chẳng qua chỉ là một bài hát, cũng không phải là đại sự gì, ngươi mè nheo không muốn viết, chẳng lẽ là không để Thượng Thư đại nhân vào mắt sao, muốn chọc giận lão nhân gia ngài?” Cô gái ngoài cửa nhịn không được, nửa uy hiếp nửa thúc giục, “Ta cho ngươi biết, ngươi tốt nhất thức thời một chút, một khi chọc giận Thượng Thư đại nhân, đừng nói tánh mạng ngươi khó giữ được, cả Từ Vân am cũng sẽ gặp tai ương vì ngươi! Không phải là ta hù dọa ngươi, mà là quyền thế của Thượng Thư đại

nhân tuyệt đối làm được. Cũng không sợ cho ngươi biết, Thượng Thư đại nhân lệnh cho ngươi viết khúc phổ là để Ân tiểu thư học, khiến Hoàng Thượng chú ý, từ đó có thể bước lên ngôi vị Hoàng Hậu. Nếu người nào cản trở con đường của ngài ấy, làm hỏng đại sự của ngài và tiểu thư, thì… ngươi chịu nổi sao…”

Tiểu Mạn nghe người nọ nói, sắc mặt tái xanh, thì ra bọn họ cần từ khúc để hấp dẫn sự chú ý của Hoàng Thượng…… đáy lòng không khỏi mất mát, nàng còn muốn tự mình hát một khúc dâng lên Hoàng Thượng.

Nàng không sợ mình sẽ có nguy hiểm, nhưng nếu liên lụy đến trên dưới Từ Vân am, nàng trăm triệu không đồng ý.

“Được, ta viêt!”

Quyển 7 - Chương 25: Giọng hát thật giả

Dạ tiệc ở Từ Vân am được cử hành ở ngoài trời, đi cùng hoàng đế còn có mười mấy văn quan võ tướng. Trong dạ tiệc, không thể thiếu ca múa, vũ nữ xinh đẹp, mềm mại như nước, dáng điệu uyển chuyển không biết làm bao nhiêu người say mê.

Bữa tiệc có đại thần nâng chén kính: “Hoàng Thượng, từ khi Đông Lăng quốc thống nhất thiên hạ đến nay, cả nước quốc thái dân an, tứ hải thái bình, đây cũng là toàn bộ công lao của Hoàng Thượng. Hoàng Thượng công tích vĩ đại, lập nên chiến công ngàn đời, là hi vọng của Đông Lăng, hi vọng của thiên hạ!”

“Hi vong của Đông Lăng, hi vọng của thiên hạ!” Các đại thần còn lại cũng rối rít đứng dậy, nâng chén chúc, trong miệng hô vạn tuế.

Đông Phương Vân Tường nhàn nhạt giương mắt, nâng chén: “Đông Lăng quốc có thể có ngày hôm nay, toàn bộ công lao cũng là nhớ các vị ái khanh tương trợ, trẫm không dám một mình tham công, trẫm kính chư vị, nguyện Đông Lăng quốc ta thịnh thế vĩnh xương!” *(ý nói hưng thịnh mãi mãi)*

“Nguyện Đông Lăng quốc thịnh thế vĩnh xương!” Thanh âm của quần thần vang vọng khắp cả yến hội, thật lâu không tan.

Một chén rượu uống xong, Đông Phương Vân Tường ở trong các quần thần quét một vòng, cuối cùng đem tầm mắt rơi vào chỗ ngồi bên tay trái: “Vân Thanh tướng quân, trẫm đã có nhiều ngày không thấy Vân Dật tướng quân cùng Vân lão tướng quân rồi, bọn họ gần

đây có khỏe không?”

Vân Thanh từ chỗ ngồi đứng lên, dung mạo trẻ tuổi anh tuấn, thoáng cái hấp dẫn vô số ánh mắt trên yến tiệc, đại tướng quân trẻ tuổi nhất Đông Lăng quốc, tay cầm binh quyền, tâm phúc của hoàng đế, lại là một thanh niên tài tuấn văn võ song toàn. Thử hỏi, nhân tài như vậy, người nào không hâm mộ, người nào không ghen tỵ?

Vân Thanh trấn định tự nhiên, bẩm báo đầy đủ: “Đa tạ Hoàng Thượng quan tâm, gia thúc cùng tổ phụ từ khi rời triều đình, mỗi ngày nhàn nhã trải qua cuộc sống gia đình ổn định, rất là thích ý. Đoạn cuộc sống trước kia, tổ phụ còn nói, có đôi khi muốn mời Hoàng Thượng đến nhà ngồi một chút, để cho Hoàng Thượng nhìn một cái mấy bồn cúc cùng cá chép người nuôi.”

“Ha ha ha, Vân lão tướng quân cuộc sống trôi qua thật nhàn nhã, trẫm rất hâm mộ người. Đây mới được xem như là cuộc sống, đúng là đã rất lâu trẫm không đi thăm phủ tướng quân rồi.” Đông Phương Vân Tường vui vẻ cười nói, cả yến hội cũng theo nụ cười rạng rỡ của hắn mà càng thêm sinh động.

Vân Thanh cũng cười một tiếng nói: “Vân gia vẫn giữ lại gian phòng của Hoàng Thượng, tùy thời đợi Hoàng Thượng đại giá quang lâm.”

Đông Phương Vân Tường vừa cười chốc lát, đột nhiên khẽ thở dài, ánh mắt mông lung: “Tính ra, Tiểu Mặc cũng rời khỏi Vân gia được gần hai năm rồi, lúc bé đi, mới vừa đến bên hông trẫm, hai năm qua đi, không biết bé hiện nay đã cao lên bao nhiêu rồi.”

Vân Thanh nghĩ tới Tiểu Mặc cùng Vân Khê, cũng nhịn không được cảm thán nói: “Đúng vậy a, Khê Nhi cùng Tiểu Mặc đi đã được gần hai năm rồi, thời gian trôi qua thực nhanh, cũng không biết bọn họ bên kia trôi qua như thế nào.”

Đám quần thần nghe hai người đối thoại nói, mọi người không khỏi cúi đầu, thì thầm với nhau.

“Vân gia cùng Hoàng Thượng giao tình thật không tầm thường, Hoàng Thượng cũng chỉ có hàn huyện tới chủ đề Vân gia, mới có thể lộ ra nụ cười vui vẻ như vậy, khó trách Vân gia có thể trở thành tâm phúc của Hoàng Thượng, không người nào có thể rung chuyển địa vị Vân gia.”

“Cái này ngươi không biết đâu? Chúng ta nghe nói Hoàng Thượng cùng đại tiểu thư Vân gia giao tình sâu đậm, Hoàng Thượng còn nhận nhi tử Vân gia đại tiểu thư làm nghĩa tử, ai nấy đều thấy được, Hoàng Thượng đối với Vân tiểu thư có tình ý…… Đáng tiếc, vợ chồng Vân đại tiểu thư cùng nhi tử của bọn họ cùng nhau rời đi Vân gia, nếu là ở lại Vân gia lấy địa vị cùng quyền thế Hoàng Thượng bây giờ, cái dạng nữ nhân gì còn không có tới tay a?

“Ngươi không phải nói Vân tiểu thư đã lập gia đình, còn có nhi tử sao? Hoàng Thượng làm sao có thể muốn một phụ nữ có chồng vào cung làm phi đây?”

“Có gì không thể? Trong lịch sử phụ đoạt vợ tử, quân đoạt vợ thần là chuyện rất nhiều, chỉ cần trên tay ngươi có quyền thế, cũng chưa có cái gì là không thể nào làm được. Nàng không phải là phụ nữ có chồng sao? Vậy hãy để cho nàng biến thành quả phụ!”

“Như vậy cũng được sao? Chẳng lẽ Hoàng Thượng chúng ta chậm chạp không có nạp phi, tràn đầy hậu cung, cũng là vì đang đợi Vân tiểu thư?”

“Ta đoán hơn phân nửa đúng là như vậy, nếu không Hoàng Thượng vì sao coi trọng Vân gia như thế? Nói cho cùng, Vân gia cũng không

phải người Đông lăng quốc chúng ta, mà là thần tử của bị quốc, tại sao lại nhận được Hoàng Thượng tín nhiệm?”

“Ừ, có đạo lý.”

“……”

Dưới tiếng nghị luận lặng lẽ truyền ra.

Lấy thực lực Đông Phương Vân Tường, làm sao có thể không nghe thấy những lời đàm tiếu này nọ, thần sắc của hắn không đổi, tiếp tục cùng Vân Thanh tán gẫu chuyện Vân gia, hắn chính là muốn để cho tất cả mọi người biết, Vân gia trong mắt hắn, là không thể người nào có thể thay thế được, ai động đến Vân gia, chính là động đến Đông Phương Vân Tường hắn!

Hắn không có cơ hội bảo vệ mẫu tử Tiểu Mặc, nhưng hắn có năng lực bảo vệ người nhà của bọn họ, đây có lẽ là thứ duy nhất hắn có thể làm vì bọn họ.

Ân Thượng Thư ngồi ở bên phải, thủy chung vẫn duy trì mỉm cười, thỉnh thoảng không quên chen vào mấy câu, đối với Vân gia khen tặng một hai câu, trong nội tâm hắn ghen tỵ không dứt. Hắn mới là đại thần Đông Lăng quốc, vì tân triều thành lập, lập được công lao hãn mã, tại sao hắn phải so sánh với người hạ đẳng Vân gia?

Đều nói lấy bên trái làm trọng, vậy mà khi an bài chỗ ngồi lại cho hắn ngồi khuất bên phải, sao hắn có thể cam tâm?

Vân gia cầm binh quyền, hắn không có biện pháp tranh đấu về thực lực, hiện tại duy nhất chính là hậu cung.

Đông Lăng quốc từ khi thành lập đến nay, hậu cung vẫn trống không,

tân hoàng ngay cả một phi tần cũng không có, đó là một cơ hội. Hắn rất may mắn mình có một nữ nhi, không giống Vân gia, nữ nhi duy nhất đã lập gia đình rời đi, căn bản không có cơ hội cùng hắn trở thành đối địch tranh giành hậu cung.

Mọi người nói nam nhân thường không qua nổi cửa ải mỹ nhân, chỉ cần nữ nhi có thể bắt được tâm Hoàng Thượng, nhận được thánh sủng, như vậy ngày sau Ân gia còn sợ không có cuộc sống hưng thịnh sao?

Nghĩ tới, hắn lấy cớ tạm rời tiệc, trở lại Từ Vân am đi tìm nữ nhi.

“Phụ thân, ngài đã tới, xem một chút xiêm y nữ nhi này, có đủ thanh thuần không, có đủ làm cho người ta hai mắt tỏa sáng không?” Ân tiểu thư mặc một thân quần áo trắng, ở trước mặt phụ thân quay một vòng, vui vẻ nói.

Ân Thượng Thư đánh giá trên dưới một vòng, lộ ra nụ cười thỏa mãn: “Không tệ! Nữ nhi của ta thiên sinh lệ chất, cho dù không có trang điểm, cũng có thể diễm áp quần phương. Đúng rồi, cha sai người mang tới từ khúc tới cho con, con học được chưa?”

Ân tiểu thư tự tin giương lên nụ cười: “Cha, ngài cứ yên tâm đi! Nữ nhi thuở nhỏ cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, chuyện nhỏ này, còn không dễ như trở bàn tay sao? Bất quá, chỉ là từ khúc thôi…… Nữ nhi cũng không cảm thấy Hoàng Thượng sẽ thiên vị thủ khúc này đâu.”

“Có đôi khi, một ca khúc không nhất định có tên tuổi, nhưng có thể đả động lòng người, chính là khúc tốt. Hoàng Thượng tâm tư từ trước đến nay rất khó suy đoán, ngài có thể bị ca khúc này đả động, đủ thấy thủ khúc này làm nội tâm Hoàng Thượng rung động. Tấn công người phải đánh vào tâm, con muốn bắt lấy tâm Hoàng Thượng thì

phải nhớ được. Nhớ lấy, thời điểm diễn xuất, nhất định, phải diến tư thái thanh thuần si tình, ngàn vạn lần không nên lộng xảo thành chuyên, biết không?" Ân Thượng Thư thật tình chỉ bảo.

Ân tiểu thư nghe được có mấy phần không nhịn được: "Cha, nào có phiền phức như vậy? Nam nhân không phải là thích nữ nhâm phong tình vạn chủng sao? Nếu như muốn tìm thanh thuần, tìm đạo cô Từ Vân am không phải được sao?"

"Con nhất định phải nghe cha, cha sẽ không hại con! Cha làm nhiều như vậy, đều vì lót đường cho con, con hiểu không? Tốt lắm, không nhiều lời, mau chuẩn bị một chút, cha tìm cơ hội để con biểu diễn trước mặt mọi người, hết thảy phải xem biểu hiện của con." Ân Thượng Thư chỉ bảo xong, vội vàng rời đi.

Ân tiểu thư bĩu môi, trong lòng không phục, nhưng mà chỉ muốn vừa nghĩ tới Hoàng Thượng trẻ tuổi anh tuấn, nhiễu hơn nữa nàng cũng nhịn, nàng sửa sang áo, cao ngạo nhướng mày, đối với nha hoàn mình nói: "Đi, chúng ta đi gặp thánh giá."

Chủ tớ hai người, nghênh ngang đi ra cửa.

Ở không xa phòng hai người, Vân Khê cùng Tiểu Mạn từ góc tường đi ra.

"Thấy chưa, bọn họ cầm từ khúc, mục đích chính là muốn nhận được thánh sủng trước mặt Hoàng Thượng. Muội lại còn thật đem từ khúc sao chép lại cho bọn họ, tỷ cũng không biết nên nói muội như thế nào nữa." Vân Khê lắc đầu.

Tiểu Mạn cắn cắn môi, trên khuôn mặt thanh lệ đột nhiên lộ ra nụ cười: "Vân tỷ tỷ, muội cũng không có ngu như vậy, tỷ nhìn xem, rất nhanh muội có thể báo thù a."

Vân Khê kinh ngạc, không hiểu nhìn nàng, lại thấy nàng tràn đầy tự tin theo đuổi chủ tớ hai người, đi theo.

Bữa tiệc, các vũ nữ vẫn tiếp tục múa, thắt lưng như thủy xà, linh hoạt mà xinh đẹp.

Ân Thượng Thư một lần nữa trở lại chỗ ngồi, hướng về phía Hoàng Thượng lạy nói: “Hoàng Thượng, hành trình đến Từ Vân am lần này, tiểu nữ hạ thần cũng đồng hành đến. Tiểu nữ đối với Hoàng Thượng đã ngưỡng mộ thật lâu, cố ý vì Hoàng Thượng chuẩn bị một đoạn ca múa, muốn hiến tặng cho Hoàng Thượng, hi vọng Hoàng Thượng ân chuẩn.”

Đông Phương Vân Tường bất động thanh sắc nhướng đuôi mày, gật đầu, coi như là đáp ứng.

Ân Thượng Thư mừng rỡ, vội vàng vỗ tay mấy cái.

Âm nhạc trong bữa tiệc liền dừng lại, vũ nữ lui xuống, lúc này, tiếng nhạc lại vang lên, xoay chuyển trầm thấp.

Kèm theo tiếng nhạc vang lên như vậy, Đông Phương Vân Tường bỗng nhiên ngước mắt, thần sắc khẽ xảy ra biến hóa.

Lúc này, một trận gió thơm từ xa thổi tới, ống tay áo che mặt, một người con gái mặc bạch y, thướt tha mà đến, môi son mở ra, liền hát lên: “Chỉ là vì lỡ nhìn người một lần……”

Đông Phương Vân Tường nhìn bạch y nữ tử kia, thân thể không tự chủ đứng lên, từ Long vị bước ra một bước, hắn hai mắt thật chặt ngó chừng bạch y nữ tử kia, trước mắt không khỏi hoảng hốt.

Bạch y, nàng cũng thích nhất mặc bạch y……

Vân Thanh quan sát Đông Phương Vân Tường, nhìn nhìn lại bạch y nữ tử kia, trong lòng khẽ dao động, thần thái cô gái này, thoáng nhìn có chút giống Khê Nhi quá, Hoàng Thượng sẽ không phải là……

Đối diện với hắn, Ân Thượng Thư mừng rỡ như điên, hắn đánh cuộc quả nhiên là đúng rồi. Hắn sáng sớm tựu nghe ngóng, Hoàng Thượng trong ngày thường thường xuyên thích nhất đúng là bạch y, cho nên hắn để cho nữ nhi đổi lại bạch y, hắn quả nhiên thành công.

Quay đầu, nhìn nữ nhi biểu hiện xuất sắc, đáy lòng của hắn rất tự hào.

Tiểu Mạn núp ở một nơi cách bữa tiệc không xa, Vân Khê thì công khai đứng ở nơi ánh sáng, dù sao thì cũng không có ai có thể thấy nàng. Thấy Đông Phương Vân Tường đứng lên, tựa hồ là đối với Ân tiểu thư sinh ra hứng thú, Vân Khê liền nhịn không được trêu chọc Tiểu Mạn: “Xem đi, cơ hội thật tốt, lại vô sự bỏ lỡ a!”

Lại nghe Tiểu Mạn trong miệng lẩm bẩm nói: “Hắn chính là Hoàng Thượng sao? Quả nhiên cùng trong tưởng tượng của ta giống nhau như đúc…….”

Trên khuôn mặt thanh lệ hiên lên hai rặng mây đỏ, ánh mắt nàng chuyên chú, nhìn chăm chú vào Đông Phương Vân Tường, nháy cũng không nháy mắt.

“Nghĩ thì có ích lợi gì? Rất nhanh sẽ là của người khác!” Vân Khê không nhịn được đả kích nàng.

“Vậy cũng không nhất định!” Tiểu Mạn thần sắc tự tin, để cho Vân Khê có chút ngoài ý muốn, “Hoàng Thượng thông minh như vậy,

không thể nào dễ bị lừa gạt như vây!”

Ân tiểu thư vẫn đang tiếp tục khiêu vũ, giọng hát vẫn tiếp tục. Cảm giác được người ngồi trên Long vị đang cất bước xuống, tim của nàng cũng gia tốc đập nhanh theo, ống tay áo che chắn trước mặt từ từ hạ xuống.

“……Từ đó ta liền quên mất dung nhan người, mơ ước vĩnh viễn không có một ngày có thể gặp lại, từ đó ta bắt đầu cầu nguyện trời cao……”

Trong thất thần Đông Phương Vân Tường cước bộ bỗng nhiên dừng lại, lấy lại tinh thần, chân mày hơi nhíu lại, rất nhanh từ trên người Ân tiểu thư thu hồi tầm mắt, một lần nữa ngồi xuống.

Ân tiểu thư vẻ mặt ngây ngốc, vừa khó hiểu vừa mất mát.

Tại sao?

Hoàng Thượng vẻ mặt biến hóa, trước sau làm sao khác biệt lớn như vậy? Chẳng lẽ mình thật không thể lọt vào trong mắt sao?

Ân Thượng Thư cũng rối loạn trận cước, Hoàng Thượng chẳng lẽ không thích con gái của mình? Không đúng, thật giống như có chỗ nào không đúng.

Vân Khê nghe được Ân tiểu thư hát câu thứ hai, nàng cả người ngây dại, bất khả tư nghị quay đầu nhìn về phía Tiểu Mạn. Nàng ấy chép từ khúc khác hẳn đưa cho Ân Thượng Thư?

Cái nha đầu này, ngốc đâu mà ngốc, nàng rõ ràng rất thông minh a!

Chẳng qua ngày thường không để lộ ra sự khôn khéo của nàng thôi,

một khi thể hiện ra làm cho người khác sợ hết hồn.

Đây mới thực sự là trả thù a!

Ân tiểu thư đánh chết cũng không nghĩ đến, mình cường đoạt có được lời ca, thế nhưng lại là giả. Vốn là muốn mượn cơ hội lần này tới hấp dẫn Hoàng Thượng, lấy được tâm Hoàng Thượng, hiện tại lời ca thay đổi, ý cảnh của bào hát cũng thay đổi, thử hỏi Đông Phương Vân Tường sao có thể tiếp tục say mê chứ?

Ân Thượng Thư càng thêm không nghĩ tới, mình khổ tâm thiết kế lâu như vậy, nhưng lại lộng xảo thành chuyên. *(Khéo quá hóa vụng)*

“Tiểu Mạn, muội thật không đơn giản a!” Vân Khê thở dài nói, trong nội tâm không khỏi nghĩ, có phải hay không nữ nhân vô luận có bao nhiêu đơn thuần, một khi đụng phải nam nhân mình thích, sẽ trở nên thông minh, có thể không chừa thủ đoạn nào hay sao?

Nàng rất nhanh lắc đầu, sẽ không, Tiểu Mạn đơn thuần thiện lương như vậy, không nên trở thành những nữ nhân hậu cung kia, tranh đấu với nhau như cơm bữa.

Tiểu Mạn khẽ đỏ mặt: “Vân tỷ tỷ, là tỷ dạy muội, người nào phụ ta, ta liền hoàn trả gấp mười lần a!”

Vân Khê nhất thời không nói được gì, có loại cảm giác tự mình hãm hại mình.

Ân tiểu thư vẫn tiếp tục ca hát, mà Đông Phương Vân Tường đã hoàn toàn không có hứng thú, chỉ coi nàng cũng như các vũ nữ, tiếp tục vừa uống rượu vừa tán gẫu cùng Vân Thanh. Những đại thần khác cũng không có hứng thú xem, mọi người rất phối hợp nhau uống rượu tán gẫu.

Ân tiểu thư bị gạt qua một bên, giống như một vũ nữ thân phận thấp kém, thành thật vì mọi người trợ hứng mà nhảy múa. Tâm tình của nàng càng lúc càng như đưa đám, tiếng ca cũng không có tự tin như trước nữa, nàng lại không thể không tiếp tục đem ca múa biểu diễn xong. Nước mắt ủy khuất đong đầy ở hốc mắt.

Ân Thượng Thư đau lòng nhìn nữ nhi, đau khổ suy tư, đến tột cùng là chỗ nào có vấn đề.

Đợi tiếng ca sắp kết thúc, từ nơi cách bữa tiệc không xa, đột nhiên truyền đến một tiếng ca linh hoạt uyển chuyển, hát cũng đồng dạng ca khúc, song thanh âm kia như phảng phất đến từ thiên ngoại, làm cho lòng người hướng đến.

“Chỉ bởi vì nhìn người một lần, mà không sao quên được dung nhan của người, mong ước tình cờ một ngày gặp lại nhau, từ đó ta bắt đầu nhung nhớ……”

Đông Phương Vân Tường khẽ ngẩng đầu lên, nhìn hướng nơi xa kia, lần nữa từ chỗ ngồi đứng lên, đi qua bên người Ân tiểu thư, từng bước đi về phía tiếng ca phát ra.

Phía sau hắn, các đại thần cũng rối rít đứng lên đi theo sau.

Ân tiểu thư thấy thế, giận đến sắc mặt trắng bệch. Rốt cuộc là người nào, người nào ở sau lưng đối nghịch với nàng?

Ngay lúc nàng hiến khúc cho Hoàng Thượng, người này cũng hiến khúc, hơn nữa lại hát bài giống hệt, đáng ghét nhất chính là giọng hát của người này còn hay hơn nàng mấy lần!

“Cha, làm sao bây giờ? Ngài nhất định phải giúp nữ nhi tra ra hồ ly

tinh kia là ai!”

Ân Thượng Thư nhíu mày, còn đang đau khổ suy nghĩ, đột nhiên trong đầu hiện lên một tia sáng, cuối cùng hắn cũng nghĩ ra rồi, không khỏi tức giận: “Đáng hận! Nha đầu kia dám lừa gạt lão phu!”

“Cha, ngài đang nói cái gì a? Đúng rồi, tại sao lời bài hát của nữ nhân kia lại không giống những gì nữ nhi đã hát?” Ân tiểu thư nghi ngờ.

“Chúng ta đều bị nha đầu kia lừa rồi, nó chép lời ca giả cho chúng ta!”

“Cái gì? Giả sao?” Ân tiểu thư tức giận tới mức dậm chân, “Rốt cuộc là người nào? Ta nhất định phải làm cho nàng ta chết không được tử tế!”

Men theo tiếng ca động lòng người, Đông Phương Vân Tường từng bước đi về phía vách núi, ở chỗ cao nhất vách núi, có một nữ tử đưa lưng về phía hắn, đứng ở đầu gió, thân thể có vẻ hơi gầy yếu, nhưng có một… bộ dáng dịu dàng xinh đẹp.

Tiếng gió đưa tiếng ca, Đông Phương Vân Tường dừng bước ở phía sau cô gái, không tới khoảng cách năm bước, hắn không có tiếp tục tiến lên, chẳng qua là lẳng lặng chăm chứ nhìn vào bóng lưng kia, tâm thần lại một lần nữa bay bổng.

Hắn nhất định sẽ không nghĩ tới, trong khi hai người bọn hắn đứng, thật ra thì còn có một người thứ ba, nàng chính là Vân Khê.

Vân Khê hai tay ôm ngực, đứng ở bên cạnh Tiểu Mạn cùng Đông Phương Vân Tường, quả nhiên như nàng dự đoán. Đông Phương Vân Tường cũng không có nhìn thấy sự tồn tại của nàng, ngoài dự liệu chính là, Tiểu Mạn biểu hiện đã hoàn toàn không có ở trong

khống chế của nàng.

Thật sự nàng rất thông minh, nàng chẳng những trả thù Ân tiểu thư, còn chọn ở thời cơ tốt nhất, dùng tiếng ca của mình hấp dẫn Đông Phương Vân Tường. Một thật một giả, một tốt một kém, đã phân cao thấp.

“Cô nương, không nghĩ tới nhanh như vậy đã có thể nghe được tiếng ca của cô nương.” Đông Phương Vân Tường lên tiếng nói.

Tiểu Mạn như cũ đưa lưng về phía hắn, lời nói nhỏ nhẹ trả lời: “Là ta sửa lại lời ca của vị Ân tiểu thư kia.”

Đông Phương Vân Tường hơi sửng sờ, không ngờ đến nàng sẽ thảng thắn thừa nhận hết thảy như vậy, thật ra thì mới vừa hắn nghe được lời ca của Ân tiểu thư, trong lòng đã sinh ra hoài nghi.

“Vì sao phải làm như vây?”

Tiểu Mạn thân thể khẽ lắc lư, thấp giọng nói: “Bởi vì……bài hát này, ta chỉ muốn tự mình hát cho người nghe.”

Đông Phương Vân Tường nghe vậy, khuôn mặt có chút động, hắn có trì độn đi nữa, cũng nghe ra hàm ý trong lời nói của đối phương.

“Nàng……có thể xoay người lại, để cho trẫm nhìn một lần không?”

Tiểu Mạn thân thể đột nhiên run lên, bắt đầu khẩn trương lên.

Vân Khê đang ở giữa hai người, nhìn bọn họ, nàng không muốn nhúng tay vào, chỉ muốn dùng thân phận một người xem, tới quan sát hai người.

Dưới vách núi tiếng bước chân càng ngày càng nhiều, là những đại thần khác đi theo mà đến, Tiểu Mạn nghe được tiếng bước chân phía sau, cả người nàng càng khẩn trương hơn, đột nhiên lắc đầu nói: “Không được! Ta…… không xinh đẹp, ta sợ người thất vọng.”

Quyển 7 - Chương 26: Vân Khê giác ngộ niết bàn trọng sinh

Ân Thượng Thư đi theo các đại thần đến gần, thấy được một màn này, hắn sinh ra một kế, đột nhiên hướng về phía bọn thị vệ hô lớn: “Người! Có thích khách, mau đem cô gái có lai lịch không rõ này bắt lấy, bảo vệ Hoàng Thượng!”

Ân Thượng Thư là người phương nào, hắn là tâm phúc của Hoàng Thượng, quyền cao chức trọng, hắn la như vậy, một số thị vệ nghe được. Đúng vậy a, cô gái này không rõ lai lịch, đột nhiên xuất hiện ở nơi này, rất là khả nghi, nói không chừng thật sự là thích khách. Mọi người rút ra bội kiếm, hướng chỗ của Tiểu Mạn ở vách núi vây quanh.

Tiểu Mạn kinh hãi, trong lúc vô tình quay đầu lại nhìn, ánh mắt nhút nhát chớp chớp, vừa vặn đụng phải Đông Phương Vân Tường ở phía sau.

“Ta, ta không phải thích khách, ta ở tại Từ Vân am hơn mười năm rồi, không tin, người có thể đi hỏi Am chủ.”

Đông Phương Vân Tường không có lập tức phản ứng, hắn lẳng lặng đánh giá đối phương, khẽ lộ ra nụ cười: “Đừng sợ, có trẫm ở đây, không ai dám thương tổn ngươi.”

Một câu nói, để cho thị vệ đang xông lên trước dừng lại cước bộ.

Hoàng Thượng đều đã nói như vậy, bọn họ nào dám bắt người?

Ân Thượng Thư vội vàng tiến lên: “Hoàng Thượng, người này lai lịch không rõ, ở chỗ này kinh động thánh giá, hãy để cho thần đem người này bắt lại, tinh tế kiểm tra một phen, để tránh có thích khách lẫn vào trong.”

Đông Phương Vân Tường sắc mặt lạnh lùng, thanh âm nhàn nhạt nói: “Ân Thượng Thư, khúc ca Ân cô nương hát là ngươi lấy từ vị cô nương này sao?”

Ân Thượng Thư sắc mặt hơi ngưng lại, lộ ra ý sợ hãi: “Hoàng Thượng minh giám, vi thần thấy Hoàng Thượng thích nghe thủ khúc này, cho nên mới để cho tiểu nữ đi thỉnh giáo vị cô nương này……”

“Tốt lắm không cần phải nói nữa! Ngươi lui ra đi!” Đông Phương Vân Tường phất tay, đuổi Ân Thượng Thư, Ân Thượng Thư nhất thời sắc mặt xanh xao, mặt xám như tro.

“Cô nương, cho ngươi thêm phiền toái. Trẫm sở dĩ thích bài hát này, là bởi vì nó trong đó có ý cảnh……” Đông Phương Vân Tường khẽ thở dài, nhìn hướng nơi xa, “Trẫm từng gặp được một vị nữ tử, đáng tiếc hữu duyên vô phận, nàng mang theo con của nàng đi phương xa. Trẫm không cách nào giữ lại nàng, kiếp này sợ cũng không còn cơ hội nhìn thấy nàng nữa, duy nhất có thể làm chính là lặng yên tưởng niệm. Ngươi ca chính là hát lên nỗi lòng của trẫm.”

Vân Khê đáy lòng lộp bộp rơi xuống, hắn lại……khổ như thế sao?

“Nguyên lai là như vậy.” Tiểu Mạn bộ dạng phục tùng, đáy lòng khẽ mất mác, một lúc lâu, nàng ngẩng đầu, cố gượng cười, “Hoàng Thượng chớ bi thương, nhưng nếu người muốn nghe ta hát, ta sẽ tùy thời tùy chỗ hát cho người nghe, chỉ cần…… chỉ cần người

không chê ta phiền là tốt rôi.”

Đông Phương Vân Tường cười nhạt.

“Hoàng Thượng, có thể nói cho ta một chút về vị cô nương kia không? Nàng nhất định là một cô gái vô cùng xinh đẹp.” Tiểu Mạn nói.

“Nàng đúng là rất đẹp, nhưng là trẫm chân chính thích là tính cách của nàng. Cõi đời này không có mấy người có thể làm được yêu ghét rõ ràng như nàng vậy, tính cách nàng, làm trẫm cũng rất hâm mộ, cũng rất thưởng thức……” Đông Phương Vân Tường nói.

“Nghe người nói như vậy, ta cũng rất hâm mộ nàng. Ta từ mười tuổi bắt đầu đã ở nơi này rồi, tất cả mọi người nói cho ta biết, ta không thể lúc này rời đi được, phía ngoài sẽ có nguy hiểm. Trong am mọi người khi dễ ta, để cho ta làm cái này làm cái kia, ta không làm cũng rất có thể bị đuổi ra khỏi am đi. Ta hiện tại không có lý tưởng gì lớn, ta chỉ hi vọng có thể tiếp tục lưu lại trong am, yên lặng sống tốt……”

Không có để ý tới các đại thần phía sau, Đông Phương Vân Tường cùng Tiểu Mạn hai người ở đỉnh vách núi không coi ai ra gì tán gẫu, cùng nhau tâm sự.

Vân Khê từ từ lui ra, ở trong các đại thần tìm được Vân Thanh, nàng mừng rỡ không dứt, nhìn trang phục đường ca, hắn hiện tại hẳn là đã là Đại tướng quân đi. Không thể nhìn thấy gia gia cùng phụ thân bọn họ, nhìn thấy đường ca cũng giống như vậy.

Nàng lên làm thế nào mới có thể nhắn nhủ tin tức cho đường ca đây?

Trong lúc suy tư, phát hiện ánh mắt Vân Thanh không nháy mắt

ngưng mắt nhìn thân ảnh Tiểu Mạn, đột nhiên xoay người, đi về phía nơi khác. Vân Khê tò mò, liền đuổi theo.

Vân Thanh rất nhanh ở trong đám người tìm được Am chủ, hai người vừa đi vừa mật đàm. Vân Khê càng thêm tò mò, lắng tai nghe trộm.

“Am chủ, ta là phụng lệnh tổ phụ, đên đây cùng ngài hỏi thăm một chuyện.”

Vân Thanh nói.

“Ta biết rồi, Vân tướng quân là muốn hỏi thăm về chuyện của Tiểu Mạn sao?” Am chủ nói.

Vân Thanh ánh mắt sáng lên: “Tiểu Mạn, nàng gọi là Tiểu Mạn sao? Nàng hiện tại thế nào? Lúc ta tới, gia gia cố ý phân phó, để cho ta tới xem nàng một chút.”

Tiểu Mạn thật cùng Vân gia có liên quan.

Vân Khê trong lòng kinh hãi, đột nhiên nhớ tới, lúc trước ca ca đã nói, phụ thân được cấm kỵ nhất tộc có thể gặp nạn, nói trước đem nàng cùng ca ca hai người phó thác cho người một nhà Vân tướng quân chịu ân huệ của phụ thân. Sau đó cấm kỵ nhất tộc quả nhiên gặp khó khăn, ca ca bị cao thủ Vân Huyễn điện mang về Vân tộc, phụ thân mất tích, mẫu thân chết oan chết uổng, mà nàng thì lưu tại Vân gia, không, xác thực mà nói, hẳn là nàng Vân Thiên Thiên đời trước lưu tại Vân gia.

Kể từ khi Vân Thiên Thiên ở lại Vân gia, thì nữ nhi Vân gia chân chính Vân Khê bỗng nhiên mất đi tung tích.

Sau đó, Vân Thiên Thiên bởi vì tình cảnh khó khăn, nhảy núi tự vận. Nàng liền tới rồi, thay thế Vân Thiên Thiên cũng là thành Vân Khê Vân gia.

Như vậy vị nữ nhi Vân gia chân chính, chính là Vân Khê tựu đi nơi nào?

Chẳng lẽ, Tiểu Mạn chính là nữ nhi Vân gia chân chính, vì giữ được nữ nhi ân nhân, mới không thể không đưa nàng – nữ nhi Vân gia chân chính tới Từ Vân am, Vân Khê chân chính?

Nghĩ đến chỗ này, Vân Khê đáy lòng bỗng dưng lạnh lẽo, chỉ nghe Am chủ làm khó nói: “Tình trạng gần đây của Tiểu Mạn không phải là rất tốt. Ta đang định đưa tin cho Vân lão tướng quân, để cho ngài tới đem Tiểu Mạn đón trở về, hơn mười năm qua, chuyện lớn hơn nữa cũng nên qua đi sao?”

Vân Thanh thở dài nói: “Ta cũng vậy gần đây mới nghe gia gia nói đến, thì ra là năm đó nữ nhi nhị thúc căn bản không chết, mà là bị ngầm mang đi. Gia gia vì muốn báo ân, vì không thể để cho thân phận nữ nhi ân nhân bị bại lộ, người chỉ có thể gạt người nhà, đem cháu gái ruột mang đi.”

Quả thật như thế!

Vân Khê trong lòng rung lên.

Nhiều năm như vậy, nàng chiếm cứ thân phận Tiểu Mạn, hưởng thụ hết thảy thân tình ấm áp vốn nên thuộc về nàng, cho dù là nàng chưa kết hôn mà có con, ẩn cư ở Từ Vân am tị thế, cũng là Tiểu Mạn chiếu cố mẹ con hai người bọn họ.

Vân gia một nhà, vì báo ân, bỏ ra nhiều như vậy, cho dù là thiên đại

ân huệ, cũng báo đáp vậy là đủ rồi.

Nhìn lạ Tiểu Mạn, này chừng mười năm, cuộc sống nàng trôi qua cũng là những thứ gì?

Trong nội tâm tràn đầy áy náy, ở cảm kích người một nhà Vân gia đồng thời, nàng đột nhiên rất muốn vì Tiểu Mạn làm những gì đó, tới bồi thường cho nàng, làm cho nàng hưởng hết thảy những thứ vốn thuộc về nàng.

“Vân lão tướng quân có nỗi khổ tâm, là tại hạ chiếu cố không chu toàn, để cho Tiểu Mạn ở trong am nhiều lần gặp khi dễ, ta xin lỗi sự phó thác của Vân lão tướng quân.” Am chủ nói.

Vân Thanh nhướng mày, nghĩ đến muội muội của mình bị khi dễ, trong nội tâm hắn là không vui, nhưng hắn không có nói thẳng: “Tiểu Mạn nàng hiện tại trông như thế nào, có phải là vị cô nương đứng trên vách núi kia không?”

Mới thấy dung mạo Tiểu Mạn, hắn cũng cảm giác có mấy phần quen thuộc, cho nên đặc biệt chạy tới cùng Am chủ xác nhận.

Am chủ gật đầu: “Không sai, chính là Tiểu Mạn!”

Vân Thanh hít sâu một hơi, thật lâu ngưng mắt nhìn cô gái cùng Đông Phương Vân Tường kề vai sát cánh, lâm vào trong trầm tư.

Yến tan, Tiểu Mạn tâm tình vui vẻ đi về gian phòng, Vân Khê thật sớm đã chờ chực ở bên trong phòng.

“Vân tỷ tỷ, thì ra là tỷ đã trở lại, muội nói tại sao không có nhìn thấy tỷ.” Giọng nói của Tiểu Mạn rất vui vẻ, khó có thể nói lên hết sự hạnh phúc của nàng.

Vân Khê lẳng lặng nhìn nàng, hỏi: “Tiểu Mạn, chuyện trước mười tuổi, muội thật không nhớ sao?”

Tiểu Mạn ngây ngốc, lắc đầu: “Muội đã hoàn toàn không nhớ rõ, tỷ tỷ tại sao lại hỏi như vậy?”

“Không có gì.” Vân Khê chuyển đề tài, “Muội tối nay thoạt nhìn rất vui vẻ, muội hẳn là thích đương kim Hoàng Thượng đi?”

Tiểu Mạn sắc mặt khẽ biến nổi lên sắc hồng, thẹn thùng gật đầu: “Tỷ tỷ đùng chê cười muội, đây là lần đầu tiên muội thích một người.”

Vân Khê trầm mặc chốc lát, nói: “Tiểu Mạn, hiện tại cả Từ Vân am chỉ có một mình muội có thể nhìn thấy sự tồn tại của ta. Ta muốn muội giúp ta một chuyện, chỉ cần muội giúp ta, ta cũng có thể giúp muội, để muội có thể chiếm được tâm Hoàng Thượng, để cho hắn tiếp nhận muội, là Hoàng Hậu của hắn, như thế nào?”

“Tỷ muốn muội hỗ trợ cái gì?” Tiểu Mạn đáy mắt hiện lên mấy tia sáng.

Vân Khê nói: “Ta nghĩ để cho muội giúp ta truyền lời cho Đông Phương, bây giờ ta muốn hắn giúp ta tìm trượng phu và con của ta. Hiện giờ hắn đã là Hoàng Thượng chí cao cả Ngạo Thiên đại lục, tỷ tin tưởng chỉ cần hắn ra lệnh một tiếng, không có gì không làm được.”

“Đông Phương…… tỷ tỷ, tỷ biết Hoàng Thượng?” Tiểu Mạn ánh mắt từ từ chần chờ.

“Đúng vậy, có chút giao tình.” Vân Khê gật đầu nói, “Thừa dịp bây giờ sắc trời còn sớm, muội đi tìm Đông Phương một chút, giúp ta truyền

lời cho hắn. Muội mới vừa cùng hắn có giao tình, tin tưởng muốn một mình gặp, khẳng định không có vấn đề.”

Tiểu Mạn có chút chần chờ, không có lập tức đáp lại nàng.

Chờ Vân Khê thúc giục lần thứ ba, nàng mới gật đầu nói: “Vậy cũng tốt.”

Một đường đi theo con đường hướng chỗ Đông Phương Vân Tường ngủ lại, còn không có tới gần, cũng đã bị cản lại.

“Nơi này là nơi Hoàng Thượng ngủ, bất kỳ nhàn tạp hạ đẳng, không được tới gần!”

“Ta, ta có việc muốn cùng Hoàng Thượng nói, mời thông báo xuống.” Tiểu Mạn nói.

“Không được! Ngươi đi nhanh lên. Cho dù là các đại thần muốn được gặp Hoàng Thượng thì cũng phải được ngài truyền vào. Đừng nói là những kẻ khác. Mau đi nếu không đừng trách chúng ta không khách khí.” Thị vệ lạnh lùng nói.

Tiểu Mạn khó xử nhìn Vân Khê, làm sao bây giờ?

Ánh mắt Vân Khê chợt lạnh, đột nhiên phất tay áo, một trận gió lớn xuất hiện, tách thị vệ ra hai bên.

Động tĩnh vừa xảy ra rất nhiều thị vệ bị kinh ddoonhj, một đám cầm kiếm liều chết xông lên.

Tiểu Mạn kinh hãi, hoảng sợ nhìn về phía Vân Khê.

“Đừng sợ, dũng cảm đi vào đi.” Vân Khê cổ vũ.

Tiểu Mạn rõ ràng nhìn thấy Vân Khê chỉ cần nhẹ nhàng vung tay áo đã có thể đuổi hết đám thị vệ đi. Nàng lớn gan hơn, cất bước đi vào.

Ào ào —

Tiếng gió gào thét, không thể chống đỡ.

Bọn thị vệ kinh hãi, tưởng rằng gặp quỷ, cả đám đều hô lớn: “Hộ giá! Nhanh đi bẩm báo Hoàng Thượng! Có kẻ muốn đột nhập!”

“Người đâu, mau tới! Ngăn nàng lại!”

Chốc lát, càng có nhiều người bị kinh động.

“Chuyện gì xảy ra?” Từ đám người, Vân Thanh đi ra, thấy là Tiểu Mạn thì hô, “Tất cả lui ra.”

“Cô nương, ngươi tới đây làm gì? Ngươi có biết đột nhập nơi Hoàng Thượng nghỉ ngơi sẽ bị xử trảm không?” Vân Thanh nhìn đường muội của chính mình, tâm tình khó nói thành lời.

Tiểu Mạn lại không biết hắn, lắc đầu nói: “Tướng quân, ta có việc muốn gặp mặt Hoàng Thượng, người có thể mang ta đi gặp ngài không?”

“Ngươi muốn gặp Hoàng Thượng?” Vân Thanh nhíu mi, nhưng lại nghĩ tới vừa rồi đường muội và Hoàng Thượng nói chuyện với nhau, hắn bỗng nảy sinh một ý nghĩ, nếu đường muội và Hoàng Thượng có duyên phận thì thật là tuyệt, “Được, ngươi đi theo ta.”

Theo Vân Thanh dẫn đường, Tiểu Mạn thuận lợi tới gặp Đông Phương Vân Tường.

“Hoàng Thượng, vị cô nương Tiểu Mạn muốn gặp người.” Vân Thanh nói.

Đông Phương Vân Tường từ bàn ngẩng lên, ngạc nhiên hỏi: “Tiểu Mạn cô nwong? Ngươi có việc gì?”

Tiểu Mạn thấy hắn, ánh mắt trong trẻo sáng lên: “Ta…”

Nàng muốn nói lại thôi, quay đầu nhìn Vân Khê một cái.

Vân Khê nói với nàng: “Muội nói cho hắn biết, ta là Vân Khê, cần hắn giúp đỡ.”

Tiểu Mạn quay đầu, chậm rãi nói: “Hoàng Thượng, người có biết một cô nương tên là…Vân Khê không?”

Lời của nàng khiến cho Đông Phương Vân Tường và vt đều ngẩn ra.

Đông Phương Vân Tường kích động đứng dậy: “Làm sao ngươi biết tên nàng? Chẳng lẽ..có người nói cho người?” ánh mắt Đông Phương Vân Tường nhìn Tiểu Mạn nhiều hơn vài phần đề phòng. Hắn không thích có người điều tra chuyện riêng tư của hắn.

Tiểu Mạn thấy phản ứng kích động của Đông Phương Vân Tường, dáy lòng trầm xuống, chẳng lẽ nàng đã đoán đúng rồi, người trong lòng Hoàng Thượng chính là Vân Khê sao?

“Tiểu Mạn, muội mau nói cho hắn, ta đang ở ngay đây.” Vân Khê thúc giục.

Tiểu Mạn không để ý đến Vân Khê, nàng lẳng lặng đứng, như đang suy nghĩ gì đó.

“Tiểu Mạn cô nương, vì sao đột nhiên cô nương lại nhắc đến Vân Khê? Cô nương có tin tức của nàng sao?” Ánh sáng hiện lên trong mắt Đông Phương Vân Tường, hắn rất hy vọng.

“Tiểu Mạn, muội còn thất thần gì nữa, mau nói cho hắn biết ta đang ở đây.” Vân Khê vội la lên.

Dưới dự thúc giục của hai người, Tiểu Mạn chậm rãi ngẩng đầu, tươi cười nói: “Vừa rồi nghe Hoàng Thượng nhắc đến người trong lòng, sau khi ta trở về đột nhiên nhớ tới, tám năm trước trong am Từ Vân có một vị tỷ tỷ. Nàng mang thai sau đó đến đây, tên nàng là Vân Khê, có chút tương tự với vị nữ tử Hoàng Thượng miêu tả. Nếu Hoàng Thượng muốn nghe chuyện liên quan đến nàng, ta có thể nói cho người.”

“Tám năm trước, am Từ Vân… Đúng vậy, trẫm nghe nói nàng đã ở am Từ Vân vài năm, sinh ra tmc ở trong này. Có vẻ đúng là ngươi đã gặp nàng, sống cùng nàng vài năm, có phải không?” Đông Phương Vân Tường vui vẻ.

“Đúng vậy, Vân tỷ tỷ là một nữ tử rất đặc biệt, giống hệt như Hoàng Thượng nói. Ta còn giúp nàng chăm sóc đứa bé. Chúng ta sống cùng nhau năm năm, không giấu nhau điều gì, chúng ta là bạn tốt của nhau.” Tiểu Mạn mỉm cười.

Vân Thanh nghe vậy thì tâm tình cũng phấn chấn hẳn, gia nhập vào cuộc nói chuyện: “Hóa ra người biết Vân Khê, thật sự là duyên phận…”

Ba người trò chuyện với nhau rất vui vẻ, chỉ có một mình Vân Khê tâm tình như rơi vào đáy cốc.

Đây là tự làm bậy không thể sống sao?

Là nàng thay đổi Tiểu Mạn đơn thuần, khiến muội ấy học được cách tự tranh thủ cho bản thân, ai ngờ lại tự gây ra phiên toái cho chính mình. Kgiả nhân giả nghĩa, khéo dùng âm mưu này vẫn là Tiểu Mạn ngây thơ, đơn thuần nàng biết lúc đầu sao?

Hay là nữ nhân một khi đã yêu, vì bảo vệ tình yêu của chính mình mà không từ thủ đoạn nào?

Nàng đột nhiên hiểu được, có lẽ đây mới chân chính là kiếp nạn của nàng.

Những thứ nàng chiếm được giờ phải trả lại!

Khi nói chuyện, đôi lúc Tiểu Mạn ngẫu nhiên quay đầu, trộm ngắm phản ứng của Vân Khê, Vân Khê hờ hứng đứng một bên, nàng hẳn phải vạch trần Tiểu Mạn, hoặc dùng võ lực đánh nàng ta nhưng nàng không muốn làm như vậy. Bởi vì nàng đã chiếm thân phận của nàng ấy, khiến Vân gia phải hy sinh chính con cháu của mình, để bảo vệ cho nàng. Nàng phải báo ân, phải trả lại ân tình này.

Trên đường trở về, Tiểu Mạn cẩn thận nhìn Vân Khê, nói: “Vân tỷ tỷ, tỷ nhất định đang trách muội phải không? Muội làm như vậy đúng là vì tư tâm. Muội thích Hoàng Thượng, muội không muốn cho tỷ cướp hắn đi.”

“Vân tỷ tỷ, tỷ đã có chồng, có con, căn bản là vô tình với Hoàng Thượng, vậy vì sao lại muốn xuất hiện trước mặt hắn? Tỷ không biết cho hắn hy vọng rồi lại tiêu diệt hy vọng của hắn như vậy là rất tàn nhẫn sao?”

“Vân tỷ tỷ, muội xin tỷ, nếu tỷ không thích Hoàng Thượng vậy tỷ hãy

cứ đi di, đừng khiến hắn ôm hy vọng về tỷ.”

Vân Khê lặng yên nghe lời nàng ta nói, khóe miệng cười lạnh, người xấu là nàng. Nàng hẳn là phải ra đi.

“Tiểu Mạn, ta có thể đi, nhưng ngươi hãy nhớ kỹ, mặc kệ trước kia ta nợ ngươi cái gì, lúc này chúng ta đã thanh toán xong.”

Tiểu Mạn nghi hoặc, khó hiểu nhìn nàng.

Vân Khê lạnh lùng cười, đột nhiên chuyển động, cuồng phong nổi lên, lúc trận gió biến mất cũng là lúc không thấy bóng dáng của nàng nữa.

Tiểu Mạn ôm ngực, nhìn ngó xung quanh, xác định chắn chắn Vân Khê đã rời đi, nàng mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Không lâu sau, bên ngời có người gõ cửa: “Tiểu Mạn cô nương, ta là Vân Thanh, ta có thể nói chuyện với cô nương được không?”

“Vân tướng quân?” Tiểu Mạn mở cửa, nhìn khách không mời mà đến, lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Tiểu Mạn, ta là đường ca của muội…”

—

Sau khi Vân Khê rời khỏi am Từ Vân, nàng trái lo phải nghĩ, hiện giờ không biết nên đi đâu. Nếu bàn về khả năng tìm người, toàn bộ Ngạo Thiên đại lục này ai có thể so sánh với Đông Phương Vân Tường?

Nàng cũng có thể đi tìm phụ thân cùng gia gia hỗ trợ, nhưng hiện giờ nàng không có cách nào nói chuyện được với họ, biểu đạt ý tứ của

mình. Cuối cùng vẫn không nghĩ được gì.

Người có thể giúp mình thì lại không muốn giúp, người không thể giúp nàng thì nàng có tìm đến cũng vô ích. Rốt cuộc nàng cũng được nếm tư vị cùng đường.

Mẹ, rốt cuộc mẹ đang ở đâu?

Không phải đã nói sẽ theo con, giúp con vượt qua khó khăn cuối cùng sao?

Tìm một nơi im lặng, nàng ngồi xuống, muốn tìm mẹ từ trong mộng.

“Mẹ, mẹ, mẹ đang ở đâu?”

Hô mấy lần, vù vù, từ xa xa truyền đến giọng nói: “Khê Nhi, mẹ ở đây.”

Giọng nói phá nước mà ra, Vân Khê thấy từ giữa hồ nước lao ra một người, chính là mẹ của nàng.

Sao mẹ lại xuống đáy hồ? Khó trách nàng không tìm được người…

“Mẹ, có chuyện gì xảy ra?”

Vân Hi thở gấp, từ giữ hoog bơi vào bờ, sắc mặt trắng bệch: “Mẹ không thể áp chế lực lượng của Ác mộng nữa rồi, vừa rồi quyết chiến với nó mấy trăm hiệp mới miễn cưỡng ép nó xuống đáy hồ. Tới đây, mẹ sợ không còn biện pháp ngăn chặn nó nữa.”

“vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ thật sự không còn biện pháp nào nữa sao?” Vân Khê lo lắng hỏi.

Vân Khê đánh giá con gái một lượt, thàm thở dài: “Cái gì phải đến sẽ đến. Năm đó, mẹ cũng đã trải qua chuyện như con, hồn phách rời khỏi thân thể, lâm vào trong Ác mộng đầy phức tạp. Hiện giờ con có hai lựa chọn, thứ nhất, tiếp tục tu luyện thức cuối cùng của Tàn Hoa bí lục, vượt qua cửa ải cuối cùng, đánh bại Ác mộng. Thứ hai,…làm giống mẹ lúc trước, tìm một lỗ hổng thời không, quay về hiện đại đi.”

Vân Khê không chút do dự trả lời: “Không, con không quay về, con muốn ở lạ! Chồng con ở đây, hai đứa con con cũng ở đây, nơi này là nhà của con, con tuyệt đối sẽ không quay về.”

“Mẹ cũng sớm biết con sẽ nói như vậy…” Vân Hi rũ mắt, suy tư một lại rồi nói, “Con gái, con yên tâm, mẹ sẽ bảo vệ con.”

Vân Khê ôm cổ mẹ, lúc nàng cô đơn, bất lực nhất còn có mẹ ở bên cạnh, nàng đã thỏa mãn lắm rồi.

“Mẹ, con biết mẹ hiểu con nhất!”

“Đúng rồi, mẹ, Ngọc bích của mẹ đâu? Con muốn nhìn xem Thiên Tuyệt đang ở nơi nào.”

Vân Hi khó xử nói: “Vì trấn trụ Ác mộng, mẹ đã dùng Ngọc bích là vũ khí phong ấn, cho nó xuống đáy hồ.”

“Tại sao lại thế? Đột nhiên con bị đưa tới am Từ Vân, Thiên Tuyệt nhất định sẽ lo lắng, con phải mau chóng tìm cách liên lạc với mọi người mới được.” Vân Khê nhíu mày nói, “Đúng rồi, mẹ có biết vì sao con lại quay trở về am Từ Vân không? Tại sao không phải nơi khác mà lại là am Từ Vân? Lúc con xuyên qua cũng đến đúng nơi này, hiện tại lại tới đây, đúng là quá trùng hợp. Còn nữa, tất cả mọi người đều không thể nhạn biết sự tồn tại của con, chỉ có mỗi Tiểu Mạn nhìn thấy con, đây là vì sao? À, Tiểu Mạn chính là con cháu thật sự của

Vân gia.”

Vân Khê trong đầu đầy nghi vấn.

Vân Hi suy tư, bí hiểm nói: “Chuyện này có rất nhiều nguyên nhân, bản thân xuyên qua thời không hẳn là phải có thiên lý tồn tại, cũng như hiệu ứng cánh bướm con đã học ở hiện đại, cánh bướm khẽ rung lên, thiên nhiên rất có thể sẽ sinh ra một loạt phản ứng dây chuyền. Có nhân tất có quả, con lại xuất hiện ở nơi này một lần nữa, lại gặp vị cô nương Tiểu Mạn này một lần nữa, nói vậy giữa hai người hẳn là có duyên phận đặc biệt gì đó. Con xuyên không mà đến, chiếm cứ thân thể Vân Thiên Thiên vốn đã rời đi nhân thế, sau đó lại cướp đi thân nhân chân chính thuộc về Vân Khê, con được trời hậu đãi, chiếm hết chỗ tốt. Song, thế gian này luôn là tồn tại công bình, trăng tròn lại khuyết, thiên đạo luân hôi…… Tu tập Tàn Hoa bí lục, thật ra thì cũng là đạo lý như vậy, thế gian chưa từng có chuyện thập toàn thập mỹ, khi con ở trên đỉnh, nhận hết mọi chuyện tốt đẹp, con sẽ phải lưu ý, nói không chừng tai họa sẽ gặp phải đã tới.”

Vân Khê nghe lời nói của mẹ, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một đạo linh quang, có cảm giác chợt hiểu: “Mẹ, con nghĩ, con đã có thể lĩnh ngộ được thức cuối cùng trong Tàn Hoa bí lục rồi!”

Vân Hi mắt sáng lên, mong đợi nhìn về phía con gái mình: “Mau nói với mẹ, con lĩnh ngộ cái gì? Mẹ nghiên cứu nhiều năm như vậy mà vẫn không thể lĩnh ngộ phương pháp tu luyện, rốt cuộc là cái gì?”

Vân Khê loan thần, thần bí cười một tiếng, sau đó nói ra bốn chữ: “Niết… bàn… trọng… sinh!”

Quyển 7 - Chương 27: Mẹ con Vân Khê đánh cuộc

“Niết bàn trọng sinh?” Vân Hi ánh mắt cơ trí lóe ra ánh sáng, bà tựa hồ đã lĩnh ngộ đượccái gì đó.

“Không sai! Chính là niết bàn trọng sinh! Đúng như mẹ nói, trăng tròn trăng khuyết, thiên địa luân hồi..... Chúng ta tu luyện Tàn Hoa bí lục đã đạt tới đỉnh cao của võ học, Tàn Hoa bí lục chính là một loại võ học phá vỡ sự thăng băng của tạo hóa, sự tồn tại của nó là nghịch thiên, cho nên, muốn luyện thành loại thuật pháp cuối cùng, phương pháp duy nhất, chính là hóa nhất vi linh, đi vào chỗ chết, niết bàn trọng sinh!” Vân Khê nói.

Vân Hi lộ ra nụ cười vui mừng: “Khê Nhi, không nghĩ tới con lại có kiến thức uyên bác như thế, đạo lý mấy ngàn năm mẹ nghiên cứu chưa ra giờ con chỉ cần nói ra trong một câu. Nhưng, loại phương pháp này vẫn là từ chết cầu sống, trong nguy hiểm mà vượt lên, phải phối hợp thiên thời địa lợi, nếu sơ ý một chút, con rất có thể sẽ hồn phi phách tán.”

Vân Khê gật đầu đồng ý: “Con sẽ cẩn thận, trước đó, con phải tìm được Thiên Tuyệt cùng phụ thân bọn họ trước mới được.”

“Nói cho mẹ biết, mới vừa rồi đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?” Vân Hi hỏi.

Vân Khê đem chuyện nhất nhất nói ra.

Vân Hi nghe xong, xoa đầu nữ nhi mấy cái, ấm giọng nói: “Thế nhân

đều có tư tâm, con không có cách nào ngăn cản người khác. Điều duy nhất con có thể làm chính là làm tốt chính mình trước, không thẹn với lương tâm. Về phần Tiểu Mạn cô nương kia..... nàng theo đuổi tình yêu của mình, không phân được nặng nhẹ, đổi lại là con, nếu như yêu một người đàn ông, con cũng sẽ nghĩ hết thảy biện pháp, quét dọn tất cả nữ nhân có thể thân cận bên cạnh hắn. Về phần nàng cùng Đông Phương Vân Tường, duyên phận có thể tu thành chính quả hay không thì phải xem tạo hóa của nàng. Lúc trước con thay thế thân phận của nàng, hưởng thụ hết tất cả thân tình vốn có của nàng, trải qua lần này, con cũng coi như trả hết. Đến lúc gặp lại lần sau, con không cần phải làm cho nàng cái gì nữa..... như vậy, mẹ cho con một đề nghị xem sao."

"Đề nghị gì?" Vân Khê tò mò hỏi.

Vân Hi cười thần bí nói: "Con tìm một nơi ở gần am Từ Vân, ở đó trong ba ngày, nếu trong ba ngày con không gặp Đông Phương Vân Tường thì bỏ qua việc tìm hắn nhờ giúp đỡ, chúng ta nghĩ cách khác tìm mấy người Thiên Tuyệt. Nếu như trong vòng ba ngày, các con gặp nhau lần nữa, vậy thì cho thấy duyên phận giữa con và hắn chưa hết. Chúng ta sẽ nghĩ biện pháp, không thông qua Tiểu Mạn như trước mà tìm sự trợ giúp của hắn."

Vân Khê nhíu nhíu chân mày, trong đầu quanh quẩn lời của Tiểu Mạn: "Vân tỷ tỷ, tỷ đã có chồng có con, tỷ không có tình ý với Hoàng Thượng, vậy vì sao tỷ còn muốn xuất hiện ở trước mặt hắn? Tỷ không biết cho hắn hy vọng rồi lại tiêu diệt hy vọng của hắn như vậy là rất tàn nhẫn sao? Vân tỷ tỷ, muội van xin tỷ, nếu tỷ không thích Hoàng Thượng vậy tỷ hãy cứ đi di, đừng khiến hắn ôm hy vọng về tỷ."

Lời của Tiểu Mạn rất ích kỷ nhưng không phải không có lý. Biết rõ Đông Phương vẫn còn nhớ nhung nàng mà lúc này nàng lại xuất

hiện trước mặt hắn chẳng phải là tự nhiên tăng thêm khổ não cho hắn sao? Nàng không cho hắn được điều gì, vì sao còn muốn cho hắn sinh hi vọng chứ?

“Mẹ, hay là thôi đi? Con không tin không có Đông Phương hỗ trợ thì con không tìm được mấy người Thiên Tuyệt cùng Tiểu Mặc.”

“Con sợ sao?” Vân Hi khiêu khích khiêu mi.

Vân Khê bị mẫu thân khiêu khích, biết rõ là phép khích tướng, vẫn không nhịn được cãi lại: “Con sợ cái gì? Con đối với hắn vốn không có tâm tư gì!”

“Vậy thì theo như lời mẹ nói mà làm! Mẹ tin tưởng duyên phận giữa người với người là trời cao đã sắp đặt, nên gặp được nhau thì dù tránh né thế nào cũng sẽ gặp được nhau, người không được gặp nhau, có liều mạng muốn gặp cũng không thể gặp được.” Vân Hi thâm thúy nói.

“Tốt! Vậy con đi tìm một chỗ.” Ngoài miệng đáp ứng, nhưng trong lòng Vân Khê lại không muốn để cho mình cùng Đông Phương Vân Tường gặp nhau, nàng nghĩ thầm, dù sao am Từ Vân lớn như vậy, nơi nào không thể đi?

Đông Phương Vân Tường bây giờ là hoàng đế, xuất hành không thể dễ dàng giống như trước nữa, nơi hắn đi nhất định là danh thắng cổ tích cùng nơi đông người, nàng chỉ cần chọn một nơi ít người ngây ngốc ba ngày, như vậy đánh cuộc cùng mẫu thân cũng là kết thúc một cách tự nhiên.

“Chỗ ở không thể vượt xa ngoài Am Từ Vân ba dặm.” Vân Hi bổ sung một câu, sợ nữ nhi đi đến một nơi cứt chim cũng không có, chẳng ai tìm được.

Vân Khê trên trán rơi xuống một giọt mồ hôi lạnh, nghe lời của mẫu thân, từ trong giấc mộng thanh tỉnh.

Trong vòng ba dặm quanh am Từ Vân..... Vân Khê đột nhiên nhớ đến một nơi có thể vô cùng an toàn, rừng trúc kia..... đúng rồi, khu rừng trúc trúc kia đã từng là nơi nàng cùng Hách Liên Tử Phong có một đoạn tình cảm khăng khít.

Cái rừng trúc kia rất bí ẩn, người bình thường căn bẳn tìm không được nơi đó, hơng nữa cảnh vật thanh u, chỉ cần nàng ở nơi đó ngây ngốc ba ngày, dốc lòng tu luyện, chờ ba ngày sau..... Nàng thở dài một tiếng: “Thiên Tuyệt, nếu như vợ chồng chúng ta tâm tư linh thông, chúng ta sẽ gặp nhau ở trên đường.”

Trong sương phòng Am Từ Vân, quân thần gặp nhau, Đông Phương Vân Tường kinh ngạc đánh giá Vân Thanh cùng Tiểu Mạn: “Trẫm trăm triệu lần không nghĩ tới, Tiểu Mạn cô nương lại là tiểu thư Vân gia, đường muội Vân Thanh tướng quân, huynh muội hai người các ngươi có thể gặp nhau biết nhau lần nữa, quả thật là một chuyện vui.”

Vân Thanh vui mừng cười nói: “Đúng vậy, Tiểu Mạn một thân một mình sống ở Am Từ Vân, chịu không ít khổ, là Vân gia chúng ta bạc đãi nàng, bây giờ đón nàng trở về nhà, để cho nàng có thể vượt qua những ngày thật tốt, hưởng thụ ấm áp cùng bảo hộ của người nhà.”

“Thanh ca ca, Tiểu Mạn không khổ. Chỉ cần có thể cho Tiểu Mạn một chỗ dung thân, Tiểu Mạn đã thỏa mãn rồi.” Tiểu Mạn nói.

“Tiểu Mạn, muội không trách chúng ta vứt bỏ muội, đủ thấy muội lòng dạ rộng rãi. Gia gia nãi nãi cùng cha nương của muội nhất định rất muốn gặp muội hay là muội cùng ca ca trở về Vân gia đi.” Vân Thanh

khuyên can.

Tiểu Mạn quay đầu, ánh mắt sáng lên nhìn Đông Phương Vân Tường: “Nếu như ta trở lại Vân gia, ta có thể thường gặp Hoàng Thượng, vì Hoàng Thượng hát sao?”

Đông Phương Vân Tường cười nhạt: “Trẫm đã đặc biệt cho phép Vân gia, phàm là người Vân gia, cũng có thể tùy ý ra vào hoàng cung. Ngươi nếu là nữ nhi thân sinh của Vân Dật tướng quân, tự nhiên cũng có thể hưởng thụ đãi ngộ giống như bọn họ.”

“Thật tốt quá! Vậy ta đây hồi Vân gia đi.” Tiểu Mạn trêm mặt hé ra nụ cười rạng rỡ, đối với cuộc sống tương lai tràn đầy mong đợi.

Vân Thanh nhìn một chút muội muội, lại nhìn nhìn Đông Phương Vân Tường, đáy lòng đột nhiên sinh ra lo lắng. Tình cảm Đông Phương Vân Tường đối với Vân Khê, trong lòng mỗi người Vân gia bọn họ đều biết rõ, may là người một nhà Khê Nhi đã rời đi Ngạo Thiên đại lục, không thể nào trở về rồi. Mặc dù như thế, Hoàng Thượng có thể hay không tiếp nhận Tiểu Mạn, một lần nữa bắt đầu một tình cảm mới, điều này rất khó nói.

Vạn nhất Tiểu Mạn không cách nào tự kiếm chế một lòng giao ra nhưng thủy chung không cách nào nhận được Hoàng Thượng đáp lại tình cảm, vậy phải làm thế nào?

“Mấy ngày nay, trẫm sẽ tiếp tục sống Am Từ Vân, vì mẫu hậu cầu phúc tụng kinh. Hai ngày sau, lên đường trở về hoàng cung, huynh muội các ngươi thừa dịp trong khoảng thời gian này, gặp gỡ nhiều hơn, chuẩn bị một chút. Hai ngày sau, chúng ta cùng nhau tời đi Am Từ Vân.” Đông Phương Vân Tường nói.

“Đa tạ Hoàng Thượng.” Vân Thanh cảm kích bái tạ, quay đầu nhìn về

phía Tiểu Mạn, Tiểu Mạn mắt không nháy một cái ngưng mắt nhìn Đông Phương Vân Tường.

Hai ngày chớp mắt đã qua.

Cuối cùng đã tới ngày quân thần lên đường rời đi Am Từ Vân, Vân Khê tính thời gian, hôm nay là ngày cùng nàng cùng mẫu thân đánh cuộc rồi, quả nhiên như nàng đoán, Đông Phương Vân Tường cũng không có xuất hiện ở rừng trúc, khấu khí thì tiễn đưa nhưng thật ra trong nội tâm nàng có một chút mất mác, bỏ lỡ cơ hội này, nàng có lẽ sẽ mất nhiều thời gian hơn, mới có thể cùng Thiên Tuyệt gặp nhau.

Nàng tiếp tục ở trong phòng khoanh chân ngồi xuống, tính đợi đến khi trời tối, nàng liến rời đi nơi này.

Cũng không biết trải qua bao lâu, bên ngoài rừng trúc đột nhiên truyền đến một trận xôn xao, có người nói, truyền vào trong tai của nàng: “Có thích khách! Mau bảo vệ Hoàng Thượng!”

“Hoàng Thượng, phía trước có một khu rừng trúc, người mau tránh vào rừng trúc đi, nơi này có chúng ta ngăn cản!”

“Không được! Trẫm làm sao có thể bỏ lại các ngươi, một mình chạy trốn? Vân Thanh tướng quân, trẫm xem rừng trúc kia có mấy phần kỳ hoặc, như có trận pháp giấu diếm trong đó. Chúng ta cùng nhau trốn vào rừng trúc đi, có lẽ có thể mượn trận pháp trong rừng trúc, tạm thời ngăn cảm được truy kích của thích khách, đợi viên quân tới.”

“Được rồi, người tới, mau hộ tống Hoàng Thượng tiến vào rừng trúc!”

Ngoài rừng trúc ầm ầm mọt trận, không muốn quấy nhiễu đến Vân Khê cũng không được.

Vân Khê chân mày nhíu thật chặt, chẳng lẽ là ý trời? Nên người có duyên, sớm muộn gì cũng gặp được nhau? Nàng đã tận lực né tránh Đông Phương Vân Tường rồi, không nghĩ tới hắn vẫn là gặp được mình.

Nếu trời cao an bài như thế, nàng cũng là không có gì có thể trốn tránh được.

Từ trên giường nhảy xuống, Vân Khê chạy vội ra khỏi gian phòng.

Ngoài rừng trúc, loạn tiễn bay vụt, tình cảnh hỗn loạn.

Vân Thanh cùng mấy vị tướng sĩ hộ tống Đông Phương Vân Tường tiến vào rừng trúc, Tiểu Mạn cũng đi theo ở trong đó, theo thật sát Đông Phương Vân Tường.

“Đông Phương Vân Tường, ngươi vào khu rừng trúc này là thật không có đường lui, đây là ngươi tự tìm đường chết. Ngươi cho rằng trận pháp trong rừng có thể cứu được ngươi sao? Chúng ta sớm đã đem Am Từ Vân xem kỹ từng cọng cây ngọn cỏ rồi, đừng nói là ngươi trốn vào rừng trúc, cho dù ngươi chui vào bất kỳ một cái hầm ngầm nào của Am Từ Vân, chúng ta cũng có thể đem ngươi tìm ra!” Ngoài rừng trúc truyền tới thanh âm một người nam nhân.

Đông Phương Vân Tường dừng bước, hướng về phía người ngoài rừng trúc nói: “Các ngươi đến tột cùng là người nào? Vì sao phải ám sát trẫm?”

“Chúng ta là người nào? Tốt, vậy để cho ngươi hiểu biết!” Ngoài rừng trúc, nhảy ra hơn mười người cao thủ mặc áo đen, từng bước tiến tới gần, “Chúng ta chính là những cao thủ Thánh cung còn sót lại, ngày đó Thánh cung bị diệt, mấy người chúng ta thật vất vả trốn

ra Thánh cung, may mắn còn sống sót, mục đích là hi vọng một ngày kia có thể báo thù, hoàn thành hoài bão cung chủ ngày xưa, thống nhất thiên hạ!”

“Thống nhất thiên hạ? Chỉ bằng các ngươi?” Đông Phương Vân Tường cười nhạt, trong nụ cười ôn nhuận có dấu diếm sát cơ.

“Không sai! Chỉ cần chúng ta giết ngươi, toàn bộ thiên hạ chính là của chúng ta rồi!” Hắc y nhân nói.

“Trời! Các ngươi cho là, Đông Phương Vân Tương ta chết đi thì Đông Lăng quốc có thể tùy ý đổi họ sao? Nếu như một quốc gia, bời vì người thống trị gặp bất trắc, dễ dàng sụp đổ như vậy, như vậy chỉ có thể nói rõ ta đây là một hoàng đế thất bại. Đông Lăng quốc hiện nay, nhất thống thiên hạ, không có Đông Phương Vân Tường ta thì sẽ có một Đông Phương Vân Tường khác đứng ra, ngồi ghế hoàng đế, gánh lên gánh nặng thiên hạ, nhưng người này tuyệt đối không thể nào là bất kỳ một người nào trong các ngươi!” Đông Phương Vân Tường thanh âm không nặng không nhẹ, nhưng độ mạnh yếu phi phàm.

“Ngươi định lừa gạt người nào? Đông Phương Vân Tường ngươi lên ngôi hoàng đế đến nay, hậu cung không có một người nào, không có một cái nữ nhân nào, ngươi chết, cũng không có ai có thể thừa kế ngôi vị hoàng đế.” Hắc y nhân bác bỏ nói.

“Ai nói trẫm không có người thừa kế?” Đông Phương Vân Tường nói, “Trẫm sớm đã viết xong chiếu thư, một khi trẫm phát sinh biến cố, ngôi vị hoàng đế sẽ tự động truyền cho người trên chiếu thư. Những tặc nhân các ngươi, muốn cướp ngôi vị hoàng đế, đừng quá ngây thơ!”

Mấy tên hắc y nhân liếc mắt nhìn nhau, một người cầm đầu lạnh mặt,

nổi giận nói: “Ta quản ngươi cái gì chiếu thư với không chiếu thư, hôm nay chúng ta nhất định phải giết ngươi, nạp mạng đi!”

Mười mấy hắc y nhân liều chết xông lên, mỗi người võ lực cao cường, lấy một địch năm, khó trách có thể giết được Đông Phương Vân Tường. Đoàn người chật vật bỏ chạy vào trong rừng trúc.

Tên hắc y nhân cầm đầu vừa mới bước vào trong phạm vi rừng trúc một bước, bên trong rừng trúc, đột nhiên nổi lên một trận cuồng phong cuồn cuộn, rầm rầm, lá trúc lay động không ngừng, đem hắn đánh ngược trở ra.

Hắc y nhân đi sau hắn cả kinh, mọi người dừng lại cước bộ, ngó nhìn khắp nơi, lộ ra sắc mặt kinh ngạc.

Trong rừng mấy người rõ ràng vẫn không nhúc nhích, cỗ cuồng phong này đến tột cùng là đến từ nơi nào? Chẳng lẽ thật là uy lực trận pháp?

Bọn họ đỡ đầu lĩnh của minh đứng dậy, lại cẩn thận tiến về phía trước, làm người cầm đầu, vừa mới bước chân vào phạm vi rừng trúc, chỉ nghe cuồng phong gào thét, lá rụng cùng bụi đất nổi lên cuồn cuộn, thổi trúng hắc y nhân không cách nào bước thêm một bước.

Lần này, không chỉ hắc y nhân kinh ngạc, ngay cả đám người Đông Phương vân Tường cung Vân Thanh trong rừng cũng kinh ngạc. Thời điểm bọn họ vừa mới vào khu rừng trúc, rõ ràng bình yên vô sự, làm sao đột nhiên lại nổi lên cuồng phong đây? Mấy người chung quanh nhìn, đột nhiên nghe được thanh âm Tiểu Mạn kinh hô, lấy tay che lại miệng của mình, nàng hai mắt yên lặng nhìn chăm chú vào một phương hướng, nơi đó, chính là vị trí Vân Khê.

“Tỷ… ngươi gạt ta!” Tiểu Mạn nhất thời kích động, bật thốt lên.

Vân Khê từ từ quay đầu lại cùng Tiểu Mạn gặp mặt, mặt nàng không chút thay đổi, mang theo vài phần lãnh ý: “Ta nói rồi, chúng ta đã thanh toán xong. Lần này, là các ngươi tự mình tìm vào, đây là thiên ý.”

“Nhưng ngươi đáp ứng rồi! Hơn nữa..... hơn nữa là ngươi còn nợ ta!” Tiểu Mạn hoảng loạn rồi.

Vân Thanh thấy Tiểu Mạn trạng thái không đúng, không nhịn được hơi thăm: “Tiểu Mạn, muội làm sao vậy? Muội đang ở đây nói chuyện với ai vậy?”

Tiểu Mạn hoàn hồn, vội vàng lắc đầu: “Không có người nào! Muội chỉ là quá sợ, cho nên mới hồ ngôn loạn ngữ.” Nàng quay đầu, liếc trộm hướng Đông Phương Vân Tường, nàng không muốn mất đi hắn, nàng nhất định phải ngăn cản Đông Phương Vân Tường gặp Vân Khê.

Đông Phương Vân Tường nhận thấy có cái gì không đúng, tinh tế quan sát cả rừng trúc, hắn từ từ phát hiện, nơi phát ra cổ quái phong này chính là phương hướng Tiểu Mạn mới vừa nhìn. Chẳng lẽ, nơi này thật sự có gì đó quỷ dị?

Hắn cất bước hướng phương hướng kia từng bước đi tới.

Tiểu Mạn thấy thế, tim nhảy lên, nàng không ngừng an ủi mình, hắn nhất định nhìn không thấy được Vân Khê, hắn nhìn không thấy Vân Khê.

Vân Khê cũng phát hiện, Đông Phương Vân Tường tựa hồ phát hiện đầu mối, đang hướng mình đi tới, đây là một cơ hội tốt, nàng phải

nghĩ biện pháp để cho Đông Phương biết sự tồn tại của nàng mới được.

Nên làm như thế nào đây?

Trong lúc đang suy tư, Đông Phương Vân Tường cước bộ đột nhiên dừng lại, trên bầu trời, kèm theo một tiếng kêu, một người đang mặc trường bào màu bạc, dẫn theo hơn mười người, đáp xuống vùng đất trống ngoài rừng trúc.

Vân Khê nhận ra nam tử áo bào màu bạc kia, hắn không phải người khác, chính là Nam Cung Dực!

Hắn làm sao đến nơi này?

“Nam Cung Dực? Tại sao lại là ngươi?” Đông Phương Vân Tường thay nàng nới ra nghi vấn.

Vân Thanh cũng nhận ra Nam Cung Dực, lộ ra kinh ngạc: “Tĩnh Vương gia, ngươi không phải là cùng Khê Nhi bọn họ cùng đi Long Tường đại lục sao? Làm sao ngươi trở lại? Chẳng lẽ..... Khê Nhi bọn họ cũng trở về sao?”

Nam Cung Dực lạnh lùng cười một tiếng, đáp phi sở vấn *(hỏi một đằng trả lời một nẻo)*: “Đông Phương huynh, lâu ngày không thấy, ngươi đã đứng đầu cả Ngạo Thiên đại lục rồi, bổn vương nên chúc mừng ngươi như thế nào đây?”

Hắn từ từ trên lưng Bạch Hạc đi xuống, đưa tay, vừa vuốt ve lông vũ trên người Bạch Hạc, vừa nói chuyện.

Đông Phương Vân Tường ánh mắt quét qua Bạch Hạc, trong lòng rùng mình, khí tức thuộc về thần thú khiến cho hắn rung động thật

sâu, nhìn chung cả Ngạo Thiên đại lục, tìm khắp nơi cũng không tìm ra được thứ có thể thắng được Bạch Hạc thần thú của hắn. Còn có thực lực trên người Nam Cung Dực đã vượt xa khỏi dự đoán của hắn, đáy lòng của hắn rung lên một hồi chuông báo động, xem ra lần này, hắn thật là gặp gỡ kình địch rồi.

Một khi Nam Cung Dực xuất thủ, mấy người bọn họ sợ là đều phải táng thân ở chỗ này.

Đông Phương Vân Tường nội tâm tính toán, ngoài mặt làm bộ như vô sự, nói: “Nam Hi quốc hiện nay đã là một nước phụ thuộc Đông Lăng quốc, hoàng tộc Nam Hi quốc ngày xưa, trẫm đều nhất nhất phong thưởng, duy chỉ có lọt một mình Nam Cung huynh. Hiện tại, Nam Cung huynh nếu đã trở về, như vậy trẫm phong ngươi là Tĩnh Vương như cũ, thưởng một tòa Vương Phủ, ruộng tốt ngàn mẫu. Nam Cung huynh cũng có thể an hưởng thanh phúc, hưởng thụ đãi ngộ một vương gia, không biết Nam Cung huynh nghĩ như thế nào?”

Nam Cung Dực nghe vậy, đột nhiên hắng giọng phá lên cười, cười đến cơ hồ chảy nước mắt: “Vương Phủ? Ruộng tốt ngàn mẫu? Ta Nam Cung Dực nếu là dừng lại ở những ý đồ này, ban đầu cũng sẽ không rời đi Ngạo Thiên đại lục. Đông Phương Vân Tường, ngươi nghe kỹ cho bổn vương, bổn vương lần này trở lại, mục đích chỉ có một, chính là muốn đoạt lại giang sơn thuộc về bổn vương!”

Trong tay của hắn đột nhiên có một khối lệnh bài, giơ lên trước ngực: “Bộ hạ cũ của Thánh cung, các ngươi thấy rõ ràng rồi, đây là cái gì?”

Càng ngày càng nhiều hắc y nhân hướng phương hướng rừng trúc vọt tới, khi thấy lệnh bài trong tay hắn, mọi người đầu tiên là sửng sốt, chợt lục tục quỳ gối trên mặt đất, cùng hô to lên: “Thấy lệnh bài như thấy chủ nhân, bọn ta nguyện ý nghe tân chủ nhân phân phó!”

Chỉ một thoáng, tất cả thích khách áo đen, toàn bộ hướng phía Nam Cung Dực, cùng đoàn người Đông Phương Vân Tường lâm vào rừng trúc, tạo thành hai phía đối lập nhau.

Đông Phương Vân Tường cùng Vân Thanh hai người liếc mắt nhìn nhau, nhất tề lộ ra vẻ khẩn trương.

Lần này, bọn họ muốn thuận lợi chạy thoát, sợ là rất khó có cơ hội. Tầm mắt của hắn hướng phương hướng nhìn một cái, mặc dù không rõ duyên cớ trong đó, nhưng hắn tin tưởng, nhất định có vị cao nhân ở sau lưng giúp hắn, hắn đột nhiên nghĩ ra một kế, trong lòng đã có dự tính liền mỉm cười: “Nam Cung huynh vẫn giống như trước kia, đối với mình lòng tin mười phần, chỉ tiếc a, số mệnh ngươi nhất định không đạt được ước mơ. Ngươi không ngại hồi tưởng một chút, ban đầu chính biến của Nam Hi quốc, Nam Cung huynh cho là mình có thể thuận lợi ngồi lên ngôi vị hoàng đế, nhưng kết quả thì sao? Kết quả, ngôi vị hoàng đế cũng là của người khác. Nam Cung huynh tính toán tường tận, kết quả lại là công dã tràng, ngươi có nghĩ tới hay không, đây rốt cuộc là tại sao?”

Nam Cung Dực ánh mắt trong nháy mắt trầm xuống, lộ ra lãnh ý, hắn không nói chuyện, yên lặng nghe Đông Phương Vân Tường nói tiếp: “Đạo lý rất đơn giản, bởi vì trong mệnh ngươi nhất định có một đối thủ, đối thủ này, mỗi một lần cũng sẽ tại thời điểm đường quan rộng mở của ngươi, cho ngươi đả kích, cướp đi hết thảy vốn có của ngươi. Lần trước Nam Hi quốc chính biến là như thế, lần này cũng giống như thế!”

“ ngươi có ý gì?” Nam Cung Dực ánh mắt như có thể phun lửa, Đông Phương Vân Tường từng câu chữ như dao, đâm trúng chỗ đau của hắn. Mỗi một lần hắn thấy sắp thành công, luôn có người nhảy ra phá hư chuyện tốt của hắn, mà người..... nghĩ đến cái người này, hắn liền nhịn không được nghiến răng nghiến lợi.

Đông Phương Vân Tường nhìn chăm chú vào ánh mắt biến hóa của hắn, biết được mình nói trúng nỗi đau của hắn, tiếp tục nói: “Ngươi vừa mới đến, cho nên sẽ không có phát hiện, ngươi hỏi một chút những người Thánh cung, mới vừa rồi trong rừng trúc rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Không đợi Nam Cung Dực hỏi, có hắc y nhân chủ động tiến lên phía trước nói: “Chủ nhân, thời điểm chúng ta vừa mới tiến vào rừng trúc, bên trong liên tục nổi lên một cổ gió kì quái, không biết là uy lực của trận pháp trong rừng, hay là có cao nhân đang âm thầm tương trợ bọn họ.”

Nam Cung Dực hí mắt, quét một vòng khắp mọi nơi, với thực lực của hắn, với thần thức của hắn, phàm là trong rừng có người, hắn không thể nào không phát hiện được.

“Đừng nghe hắn phô trương thanh thế, trong rừng có cao thủ hay không, chẳng lẽ bổn vương lại không biết? Đông Phương Vân Tường, nói lại, bổn vương còn muốn cám ơn ngươi, cảm tạ ngươi thay bổn vương thống nhất giang sơn, miễn đi không ít thời gian của bổn vương. Hiện tại bổn vương chỉ cần giết ngươi, bổn vương có thể giành lấy, ngồi mát ăn bát vàng, từ nay về sau, bổn vương chính là người đứng đầu Ngạo Thiên đại lục!”

“Nam Cung Dực, không nên quá mức tự tin rồi! Ngươi có thể trở về Ngạo Thiên đại lục, những người khác cũng có thể, nếu ngươi không tin lời nói…, cũng có thể một mình vào rừng trúc thử một chút?” Đông Phương Vân Tường ngoài mặt ra vẻ trấn định, trong nội tâm vô cùng lo lắng, hắn một chút cũng không xác định, trong rừng trúc trừ mấy người bọn họ ra, còn có người tồn tại hay không.

Tiểu Mạn liếc trộm Vân Khê, nàng do dự, rốt cuộc muốn không muốn

nói ra sự tồn tại của nàng. Trái lo phải nghĩ, nàng thà rằng cùng người trong lòng chết cùng một chỗ, cũng không muốn nhìn người trong lòng mình, đem tâm đặt trên người những nữ nhân khác.

Hãy để cho nàng ích kỷ một lần nữa đi!

Tiểu Mạn do dự, toàn bộ rơi vào trong mắt Vân Khê, nàng đột nhiên cảm thấy Tiểu Mạn thật đáng thương hại.

Tình yêu mà duy trì khó khăn như thế, thật có thể tồn tại lâu dài sao? Nếu như có thể, nàng cũng hi vọng có thể thành toàn bọn họ, nhưng là thành toàn là một chuyện, còn tâm Đông Phương Vân Tường rốt cuộc hướng về phía nào lại là một chuyện khác, không phải là bất luận kẻ nào có thể thao túng được.

Nam Cung Dực thấy Đông Phương Vân Tường nói khẳng định như thế, không khỏi nổi lên lòng nhi ngờ. Nếu nói trong rừng trúc thật sự còn có cao thủ tồn tại, vậy đó sẽ là ai? Ai có thể tránh thoát được thần thức của hắn truy tìm, người nào thực lực cao hơn hắn, có thể giấu diếm được lâu như thế?

Vân Khê đã lâm vào hôn mê, đây là hắn tận mặt nhìn thấy, lấy quan sát của hắn, Vân Khê không thể nào ở trong khoảng thời gian ngắn khôi phục như cũ. Chẳng lẽ là Long Thiên Tuyệt?

Không đúng, Vân Khê hôn mê, Long Thiên Tuyệt nhất định là theo bên cạnh nàng, sẽ không dễ dàng đi xa đến Am Từ Vân.

Chẳng lẽ là những cao thủ bên cạnh Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt?

Vân Trung Thiên? Vân Mộ Phàm? Hay là cao thủ Vân gia cùng Long gia?

Mặc dù trong lòng có nghi vấn, hắn vẫn tương đối tin tưởng phán đoán của mình, cất bước hướng phương hướng trong rừng trúc đi tới, hắn cũng không tin, thật sự có cao thủ ở sau lưng che chở Đông Phương Vân Tường.

Hôm nay nếu mất đi cơ hội này, ngày khác muốn bắt sống Đông Phương Vân Tường, có thể gặp khó khăn.

Quyển 7 - Chương 28: Đông Phương Vân Tường phúc hắc

Vân Khê nhìn Nam Cung Dực từng bước đến gần rừng trúc, nàng không có lập tức xuất thủ, nhiều lần đều để Nam Cung Dực may mắn chạy thoát, lần này nói gì cũng không thể để hắn chạy thoát lần nữa.

Một bước, hai bước, ba bước..... Nam Cung Dực mỗi một bước đi đều cẩn thận từng li từng tí.

Đông Phương Vân Tường đã âm thầm chú ý, trong nội tâm còn khẩn trương hơn Nam Cung Dực, bởi vì hắn căn bản không rõ thật sự có cao thủ đang giúp hắn hay không.

“Hoàng Thượng, ngài đi trước, ta tới ngăn cản ở phía sau!” Vân Thanh lén truyên âm cho Đông Phương Vân Tường, dịch bước, che ở trước người Đông Phương Vân Tường.

“Hoàng Thượng, ngài đi nhanh đi! Nơi này có chúng ta ngăn cản.” Tiểu Mạn lo lắng kéo kéo xiêm y Đông Phương Vân Tường.

“Trẫm không thể đi, trẫm vừa đi, các ngươi hắn phải chết không thể nghi ngờ!” Đông Phương Vân Tường kiên quyết nói, bởi vì hắn một khi đi, đối phương sẽ thấy không cố kỵ, nhận định xung quanh không có cao thủ cùng phục binh, bọn họ tất nhiên là muốn ra tay giết người, “Hết thảy, xem thiên ý sao!”

Thời điểm nói những lời này, ánh mắt của hắn lại hướng phương hướng chỗ Vân Khê nhìn một cái, chẳng biết tại sao, nội tâm của hắn có cảm giác, nơi đó thật sự có người tồn tại, hơn nữa người này,

cùng hắn có liên lạc nào đí, nếu không hắn cũng sẽ không có cảm giác mãnh liệt như vậy.

Nam Cung Dực thấy những biểu hiện này của đối phương, tâm tình cảnh giác từ từ hạ xuống, hắn lạnh giọng nở nụ cười: “Các ngươi không cần tiếp tục phô trương thanh thế nữa, bổn vương đã sớm nhìn ra, hôm nay ai cũng không cứu được các ngươi!”

Bàn tay đẩy về phía trước, huyền khí màu tím u ám vụt ra bay qua rừng trúc, hướng thẳng đến cổ Đông Phương Vân Tường.

Chỉ một thoáng, khắp rừng trúc ánh sáng chập chờn, tiếng gió thổi lá trúc xào xạc, giống như ác ma phủ xuống.

Đông Phương Vân Tường hai tay mở ra, lộn một vòng, hai chưởng lực đồng thời đẩy ra, song thực lực giữa hai người đã phân cao thấp.

Tất cả tướng sĩ rối rít dàn trận phía trước, lấy thân mình ngăn chặn.

Trong khi tình thế đang lúc chỉ mành treo chuông, huyền khí màu tím sắp tấn công các tướng sĩ đứng đầu, đột nhiên một luồng ánh sáng màu trắng đánh tới, giống như tạo thành một bức tường trắng, rơi vào trước người Nam Cung Dực.

Ánh sáng trắng nổ tung khiến Nam Cung Dực chói mắt, hắn mau chóng lui lại hai bước, lộ ra kinh ngạc.

“Người nào? Người nào ở nơi đâu?”

“Ngươi nói là ai?” Đông Phương Vân Tường lộ ra sắc mặt vui mừng, trong lòng lại lo lắng hơn, “Cõi đời này còn có ai là khắc tinh của Nam Cung Dực ngươi?”

Nam Cung Dực song đồng co rụt lại, lòng nghi ngờ cao hơn, chẳng lẽ thật sự là đoàn người Vân Khê đến am Từ Vân? Sao bọn họ có thể đến nhanh như vậy? Mình cũng phải trải qua một phen trắc trở mới điều tra được Đông Phương Vân Tường cùng đám quần thần đang ở am Từ Vân, cho nên mới tới ám sát Đông Phương Vân Tường, đoàn người Vân Khê lại nhanh hơn hắn chạy tới nơi này trước một bước?

Dưới chân không tự chủ lui về phía sau, cơ hội đã mất, nếu lại tiếp tục đi tới thì hắn sẽ gặp bất lợi. Hắn thật vất vả mới trở lại Ngạo Thiên đại lục một lần nữa, chính là thời điểm ý chí hăng hái, hắn tuyệt không thể chết non ở nơi này.

“Đông Phương Vân Tường, coi như ngươi mạng lớn, hãy đợi đấy, cái giang sơn này, bổn vương sớm muộn gì cũng sẽ lấy được!” Nói xong hắn liền xoay người muốn đi.

Vân Khê nào chịu để cho hắn có cơ hội chạy thoát lần nữa? Trong lòng bàn tay huyền khí từng đạo đánh ra, đan vào thành lưới, ngăn đường đi của Nam Cung Dực.

Nam Cung Dực mắt thấy tình thế không ổn, hắn triệu hồi ra Kim Sư thần thú, không chế nó, bay đến hướng Đông Phương Vân Tường.

Đông Phương Vân Tường cả kinh, theo bản năng định né tránh, hắn một khi tránh đi như vậy, sẽ đem Tiểu Mạn lộ ra trước mặt Kim Sư thần thú.

Nam Cung Dực chống đỡ ở bên trong, nảy sinh ác độc lên tiếng nói: “Xông qua! Ăn nàng!” Hắn biết, mình không có lựa chọn khác, chỉ cần đối phương vừa động lòng trắc ẩn, muốn xoay người lại cứu người, thì hắn thắng. Cho nên, bất kể là Đông Phương Vân Tường cũng tốt, Tiểu Mạn cũng tốt, hắn chỉ cần một cơ hội chạy thoát.

Vân Khê chân mày căng thẳng, mắt thấy Kim Sư thần thú hướng trên người Tiểu Mạn đánh tới, nàng không xuất thủ không cứu được, bởi vì nàng không hi vọng phụ thân, mẫu thân cùng gia gia, nãi nãi mất đi thân nhân của họ, nàng dưới đáy lòng nguyền rủa một hồi, thu hồi huyền khí ngăn cản Nam Cung Dực, xoay người lại đi cứu Tiểu Mạn.

Nam Cung Dực trên mặt lộ ra ý cười, nắm chắc cơ hội, hắn phi thân nhảy lên lưng Hạc Tiên thần thú, nhanh chóng thoát đi.

Phía sau hắn, có hai gã cao thủ lưu lại, cản trở phía sau.

Vân Khê ngăn lại Kim Sư thần thú tập kích, lần nữa xoay người lại, muốn đuổi theo Nam Cung Dực, hai vị cao thủ lấy thân mình ngăn nàng lại.

“Muốn làm chủ nhân chúng ta bị tổn thương, trước hết giết chúng ta!” Hai gã cao thủ trăm miệng một lời.

Còn lại những cao thủ thánh cung, cũng rối rít mà xông lên, vì tranh thủ thời gian cho Nam Cung Dực chạy trốn.

Vân Khê tức giận đánh ra một chưởng, đầu tiên đem hai gã cao thủ đánh trọng thương, tiếp tục đánh ngã những cao thủ Thánh cung. Ngẩng đầu lên, Nam Cung Dực đã sớm chạy trốn khồn còn hình bóng, nàng không nhịn được mắng: “Tiểu nhân hèn hạ, chạy trốn so với ai khác đều nhanh hơn!”

Bạch Hạc vốn là loài chim bay, mà Bạch Hạc lại là một trong những thần thú, tốc độ chạy trốn của nó thì lại càng không thể đoán được. Đáng tiếc tình huống trước mắt nàng không có cách nào triệu hồi ra thú cưng, nếu không chuyện gì cũng đều dễ dàng hơn.

Thôi được, tính mệnh của Nam Cung Dực còn chưa có tuyệt đường, nàng luôn luôn có cơ hội lần nữa bắt được hắn, trừ phi hắn thật bỏ qua lòng tranh bá.

Lưu lại những cao thủ Thánh cung, thấy chủ nhân đã đi xa, bọn họ không có tiếp tục lưu lại, lập tức giải tán.

Bọn họ cũng thoát được mau, bọn họ vừa chạy trước một bước, thì viện binh của Đông Phương Vân Tường đã đến.

“Hoàng Thượng, bọn thuộc hạ cứu giá chậm trễ, xin Hoàng Thượng thứ tội!”

Đông Phương Vân Tường phất phất tay, ý bảo mọi người miễn lễ, hắn không có lập tức hạ lệnh cho các tướng sĩ đuổi theo thích khách, mà là quay đầu ngưng mắt nhìn nơi Vân Khê đứng, hai tay ôm quyền: “Vị cao nhân này, đa tạ ngươi đã ra tay cứu giúp. Tại hạ Đông Phương Vân Tường, hi vọng có thể may mắn được thấy mặt cao nhân.”

Tiểu Mạn nghe vậy, rất khẩn trương, nhìn chằm chằm Vân Khê, dùng ánh mắt cầu xin nàng.

Trong gió truyền tới tiếng lá trúc xào xạc, nhưng không có bất kỳ hồi âm.

Đông Phương Vân Tường cảm thấy thất vọng.

Tiểu Mạn thì thở phào nhẹ nhõm, nàng đột nhiên thấy rất may mắn, trừ nàng ra, Vân Khê căn bản không có biện pháp cùng những người khác trao đổi, cũng không có biện pháp khiến người khác nhìn thấy nàng. Song, sau một khắc nàng thả lỏng tâm tình, lại lập tức trở lên căng thẳng.

Chỉ nghe tiếng ‘khách khách’, một cây trúc bị nhổ tận gốc, bay đến giữa không trung.

Mọi người đều kinh ngạc, trơ mắt nhìn cây trúc treo lơ lửng trên không, trên không trung phiêu động, bọn họ đều cho là mình gặp quỷ.

Đông Phương Vân Tường là người thông minh, thấy một màn như vậy, hắn bỗng nhiên lĩnh ngộ được: “Cao nhân, xin lưu lại tên của ngài, ân cứu mạng, ta Đông Phương Vân Tường suốt đời khó quên!”

Tiểu Mạn khẩn trương nhìn nhìn cây trúc kia, nhìn nó một mặt từ từ rơi xuống, bắt đầu viết trên mặt đất, mỗi lần vẽ một cái, chữ thứ nhất từ từ hình thành.

Đông Phương Vân Tường nhìn đầu bút kia, sau khi thấy rõ ràng chữ thứ nhất kia là gì, cả người hắn tinh thần phấn chấn, khẩn trương nhìn đầu bút kia, nhìn đối phương tiếp tục viết chữ thứ hai.

“Vân.....Khê, cái gì, Vân Khê? Là Khê Nhi?” Vân Thanh kích động kêu lên.

Đông Phương Vân Tường thật lâu nhìn chăm chú vào hai chữ trên mặt đất, tâm tình khó mà ức chế được: “Vân Khê cô nương, thật sự là ngươi sao? Ngươi trở lại?”

Vân Khê không có trả lời, mà là thẳng tắp nhìn về phía Tiểu Mạn, nói: “Tiểu Mạn, mọi chuyện tới tận bây giờ ngươi còn muốn tiếp tục giả ngu sao? Ngươi hi vọng mình thẳng thắn, hay là muốn ta vạch trần ngươi, để hình tượng trước mặt Hoàng Thượng tan biến? Ngươi tự lựa chọn đi!”

Tiểu Mạn cắn môi, từng bước rút lui, ánh mắt hoảng loạn.

“Nhìn ở quan hệ ngươi cùng Vân gia, ta không muốn quá đoạn tuyệt, dù sao, ngươi cũng từng dốc lòng chăm sóc Tiểu Mặc, Vân Khê ta không phải là người lấy oán báo ân. Ta hiện tại cho ngươi một cơ hội cuối cùng, ngươi rốt cuộc có chịu giúp ta hay không?” Vân Khê nói.

Tiểu Mạn hổn hên thở sâu mấy hơi, trấn định tâm thần, nàng từ từ ngẩng đầu lên nói: “Nàng là Vân Khê, ta có thể gặp được nàng, nghe được nàng nói chuyện!”

Đông Phương Vân Tường cùng Vân Thanh hai người nghe vậy, nhất tề quay đầu nhìn về phía nàng, nghe nàng tiếp tục nói: “Thật xin lỗi, là ta ích kỷ, ta có tư tâm, ta không có đáp ứng giúp nàng nhắn nhủ tin tức cho các ngươi, bởi vì..... Ta sợ nàng sẽ cướp đi sự chú ý của Hoàng Thượng, cướp đi sự yêu thương của Thanh ca ca. Ta mới thật sự là Vân Khê, là đại tiểu thư Vân gia, nhưng các ngươi đều thích nàng, ta rất không cam tâm! Ta cũng chán ghét mình như vậy, nhưng ta không có cách nào khống chế mình..... Thật xin lỗi, thật xin lỗi!”

Nói xong mấy câu, Tiểu Mạn lệ rơi đầy mặt.

Vân Thanh nhìn muội muội, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói cái gì, một bên là đường muội ruột của mình, từ nhỏ bị người nhà vứt bỏ bên ngoài, nhận hết khổ sở, một bên lại là ân nhân của Vân gia, mặc dù không phải là đường muội ruột, nhưng không khác gì đường muội ruột..... Hắn bị kẹt ở giữa, thật không biết nên quyết định như thế nào.

“Tiểu Mạn, làm sao muội có thể làm như vậy? Khê Nhi nàng để muội nhắn nhủ tin tức, tất nhiên là có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ, muội làm như thế không phải là làm trễ nải đại sự sao?” Vân Thanh nói.

“Muội mau hỏi Vân Khê cô nương, nàng đến tột cùng là làm sao? Tại sao không thể hiện thân ở trước mặt chúng ta?” Đông Phương Vân Tường không có hứng thú đi chú ý Tiểu Mạn có nói dối hay không, hắn hiện tại chỉ quan tâm Vân Khê đến tột cùng gặp phải phiền toái gì.

Nhìn Đông Phương Vân Tường tâm tình khẩn cấp như thế, Tiểu Mạn lòng chua xót mà bi thương, nàng nên là người ở giữa truyền lời cho Vân Khê cùng Đông Phương Vân Tường, để cho bọn họ có thể thuận lợi nói chuyện với nhau.

Nghe xong Vân Khê trần thuật, Đông Phương Vân Tường trong lòng cảm khái vô cùng, hắn nhìn chăm chú không khí, nói: “Vân Khê cô nương, nàng yên tâm đi, trẫm sẽ đem hết toàn lực giúp nàng tìm được Long tôn chủ cùng Tiểu Mặc. Bây giờ nàng đi theo trẫm về hoàng cung trước, đợi có tin tức nàng có thể là người biết trước tiên, được không?”

Vân Khê suy tư, gật đầu: “Vậy cũng được, ta theo ngươi về hoàng cung.”

Nghe xong Tiểu Mạn thuật lại, Đông Phương Vân Tường nét vui mừng hiện rõ trên mặt: “Thật tốt quá! Vậy chúng ta lên đường ngay đi. Đúng rồi, làm sao ta xác định được đến tột cùng nàng đang ở chỗ nào?”

Vân Khê suy nghĩ một chút, cho hắn một lời bí hiểm: “Sau này, nơi nào có gió thì đó là chỗ của ta.”

Đông Phương Vân Tường yên lặng, chợt bất đắc dĩ mà cười.

Nơi nào gió thổi, thì nàng ở đó.....

Tốt, hắn nhớ kĩ!

Sau này, nơi nào gió thổi thì đó là nàng.

Tiểu Mạn tâm tình mất mát đi ở phía sau đội ngũ, mặt ủ mày chau, Vân Thanh tiến lên an ủi: “Tiểu Mạn, muội tranh thủ hạnh phúc của mình không sai, nhưng không thể dựng hạnh phúc của mình trên sự thống khổ của người khác. Muội tự hỏi lòng, lương tâm của muội có thể an ổn sao?”

Tiểu Mạn đỏ mắt, cúi đầu nói: “Thanh ca ca, có phải ngay cả huynh cũng chán ghét muội không?”

Vân Thanh trong lòng mềm nhũn, tiến lên, ôm nàng vào lòng: “Thanh ca ca làm sao có thể ghét muội chứ? Vô luận muội làm sai cái gì, muội cũng là muội muội của ta, đây là sự thật không có cách nào thay đổi được. Ta sở dĩ nói muội là hi vọng muội có thể đủ nhận rõ mình, nhận rõ thực tế, không nên vì ham muốn của bản thân mình mà thương tổn đến người khác.”

“Nhưng là, muội đã làm sai rồi, làm thương tổn Vân tỷ tỷ. Muội nên làm gì bây giờ? Hoàng Thượng có phải cũng bắt đầu chán ghét muội, không muốn gặp muội nữa phải không?” Tiểu Mạn uể oải nói.

“Không đâu! Khê Nhi nàng hào phóng, hiểu chuyện như vậy, chỉ cần muội thành tâm thành ý theo sát nàng nói xin lỗi, nàng sẽ tha thứ cho muội. Về phần Hoàng Thượng, muội muốn nhận được tâm người, sẽ phải thật lòng giao ra tâm của mình, lấy tâm đổi tâm, nhưng nếu như thế mà vẫn không cách nào làm cho đối phương yêu muội, vậy cũng chỉ có thể nói rõ giữa các người không có duyên phận.”

“Hình ảnh Vân tỷ tỷ đã thật sâu nằm trong lòng Hoàng Thượng, dù muội làm thế nào thì cũng sẽ chẳng làm được gì. Nếu như là muội

biết Hoàng Thượng trước thì thật tốt biết bao. Nếu như muội vẫn lớn lên ở Vân gia, muội nhất định sẽ gặp chàng sớm hơn, có lẽ chàng cũng sẽ không thích Vân tỷ tỷ.....” Tiểu Mạn ánh mắt từ từ tối đi, nàng cắn môi, lâm vào trầm tư.

Vân Thanh nghe nói, trong lòng không khỏi sinh ra áy náy, thở dài nói: “Tiểu Mạn, là Vân gia chúng ta có lỗi với muội, để muội chịu ủy khuất.”

Một nhóm xe ngựa từ từ hướng hoàng cung đi tới.

Từ sau khi Đông Lăng quốc thống nhất thiên hạ, hoàng cung Đông Lăng quốc đã dời đến nơi chính giữa Ngạo Thiên đại lục. cũng chính là hoàng cung Ngạo Thiên quốc lúc trước.

Nơi này là nơi giao nhau giữa bốn nước, con đường bốn phương thông suốt, buôn bán phồn hoa, người đến người đi, chính là nơi tập trung quyền lực tốt nhất.

Lúc dời đo, trọng thần của các quốc gia đều nhận được lệnh dời đến Ngạo Thiên quốc, cũng chính là Hoàng Thành hiện tại, chỉ có những lão thần được đặc biệt cho phép cáo lão hồi hương, trở lại cuộc sống của mình, trong đó Vân gia Vân Mộng cùng Vân Dật chính là được liệt vào nhóm lão thần đặc biệt.

Nam Hi quốc diệt, hai phụ tử Vân Mộng cùng Vân Dật đều thôi đảm nhận trọng trách, thứ nhất họ để cho đời sau Vân Thanh có nhiều đất dụng võ hơn, thứ hai đều là những trung thần nên hai phụ tử thật sớm cáo lão về quê, an hưởng tuổi thọ. *(tức là hai người đều là trung thần nên sẽ không phục vụ hai đời vua)*

Trở lại hoàng cung, Đông Phương Vân Tường sai cung nhân chuẩn bị dạ tiệc thịnh soạn, đợi dạ tiệc chuẩn bị được một nửa, hắn mới

nhớ tới, hiện tại Vân Khê căn bản không hưởng thụ được dạ tiệc, hắn lại bận rộn một trận.

Trái lo phải nghĩ, hắn thật sự nghĩ không ra mình có thể làm những thứ gì mới có thể khiến cho Vân Khê vui lòng, cuối cùng, hắn vẫn phân phó xuống, để cho mọi người tập trung tinh thần, mau sớm tìm được nhóm người Long Thiên Tuyệt.

Có lẽ, chỉ có những thứ này hắn có thể làm vì nàng.

“Vân Khê cô nương, ngươi còn đang ở đây sao?” Đông Phương Vân Tường nhìn khắp toàn cung điện, xung quanh cung điện, hắn cố ý sai người trang trí hai tấm tơ lụa cao gần hai trượng, bên trong cung điện hơi có gió nổi lên, tấm lụa sẽ theo gió mà bay lên.

Vân Khê lặng yên ngồi ở chỗ tân khách ngồi, buồn cười nhìn hắn tìm kiếm thân ảnh của mình khắp nơi, không nhịn được chuyển động ngón tay, một cổ gió nhẹ nổi lên.

Tơ lụa bên trái cung điện nhẹ nhàng lay động, Đông Phương Vân Tường trong lòng vui mừng, ngưng mắt nhìn vị trí phương hướng, mở miệng nói: “Nơi này vốn là hoàng cung Ngạo Thiên quốc, trẫm không để cho mọi người động vào, tận lực bảo trì nguyên trạng. Hoàng đế Ngạo Thiên quốc bệnh nặng, qua đời một năm trước. Trước khi chết, hắn đã phái người đưa thư đầu hàng vô điều kiện, đem trọn Ngạo Thiên quốc đưa cho trẫm, yêu cầu duy nhất chính là nhờ trẫm đối xử tử tế với nữ nhi của hắn, cũng chính là công chúa duy nhất Ngạo Thiên quốc – Hiên Viên Nghễ Nhi.”

Biết rõ không cách nào nhận được đáp lại của đối phương, hắn vẫn hăng hái mười phần nói: “Đứa nhỏ Nghễ Nhi này có tự ái rất cao, nàng từ nhỏ đã được người nâng niu trong lòng bàn tay, tiếp nhận giáo dục của nữ hoàng. Ở đáy lòng nàng, nàng nhận định tương lai

mình sẽ trở thành nữ hoàng đứng đầu Ngạo Thiên quốc, cho nên khi phụ hoàng nàng đưa thư đầu hàng, trong lòng nàng vẫn có ngăn cách với, nàng thậm chí không cách nào tha thứ cho phụ hoàng của nàng. Đối với nàng, trẫm không biết phải làm gì..... Có một số việc có lẽ phải chờ nàng lớn lên, nàng mới có thể hiểu, phụ hoàng nàng làm như vậy thuần túy là vì bảo vệ nàng."

"Còn có Vân lão tướng quân cùng Vân Dật tướng quân, cũng chính là gia gia cùng phụ thân của nàng, tại thời điểm Nam Hi quốc bị phá, bọn họ vẫn tử chiến đến cuối cùng, vì Nam Hi quốc tận trung. Hoàng đế Nam Hi quốc mở thành đầu hàng, Vân lão tướng quân cùng Vân Dật tướng quân trước mặt thần dân Nam Hi quốc cùng các đại thần, tuyên bố cáo lão hồi hương."

"Làm trẫm thật khó xử, nhưng trẫm có thể nhận thức tâm tình của bọn họ. Bọn họ thủ hộ Nam Hi quốc hơn phân nửa cuộc đời, quốc gia đổi chủ, bọn họ không muốn lưng đeo vết nhơ bán chủ cầu vinh. Vân gia cùng quân đội của Vân gia từ trước đến nay danh chấn thiên hạ, nếu như lúc đó để cho Quân đội Vân gia xuống dốc, thật sự rất đáng tiếc. Trẫm thỉnh cầu Vân lão gia rời núi, nhiều lần bị cự tuyệt, nhưng trẫm vẫn không nản chí, tìm tới cửa rồi bị cự tuyệt rồi lại vẫn tìm tới cửa. Cuối cùng, thành ý của trẫm đã cảm động được Vân lão tướng quân, ông đồng ý để Vân Thanh tướng quân thay thế mình, tới thống lĩnh Quân đội Vân gia, vì tân triều phục vụ."

Hắn dừng một chút, ánh mắt thâm sâu: "Tất cả mọi người cho là trẫm trọng dụng Vân gia là bởi vì nàng, nhưng không hoàn toàn là như thế. Danh tiếng Quân đội Vân gia, các quốc gia đều để ý tới, không có một quân đội nào có thể so sánh được, nhưng tại sao Quân đội Vân gia sẽ bại bởi quân đội Đông Lăng quốc? Nói cho cùng, vẫn là bởi vì hoàng đế đương triều không biết tính chất đặc biệt của quân đội, lúc trước quân tình khẩn cấp, hắn dao động không ra chính lệnh, khiến Quân đội Vân gia bại vọng."

Nghe hắn nói tới đây, Vân Khê không khỏi cảm thán, hoàng đế Nam Hi quốc cũng chính là Lục vương gia, người này có cũng một chút mưu đồ, năm đó vẫn giấu tài, cuối cùng bất ngờ được nàng và Vân gia ủng hộ mà đoạt gian sơn. Nhưng dù sao ông ta cũng không phải là người trải qua chiến tranh, lại không tin tưởng Vân gia lắm nên mới thất bại. Ngược lại, Đông Phương Vân Tường có thể trong thời gian hai năm ngắn ngủi thồng nhất thiên hạ, đúng là người quyết đoán khác thường, trí mưu siêu quần, phong phạm vương giả, lòng trải thiên hạ.

“Sau khi chiếm được Nam Hi quốc, trẫm lệnh Vân Thanh tướng quân mang binh tấn công Tây Mộ quốc, Vân Thanh tướng quân là chân truyền của Vân Đằng đại tướng quân, trong một ngày liền chiếm được ba thành, nhất chiến thành danh. Tây Mộ đại loạn, đại quân liên tiếp bại trận, trong Hoàng thất nổi lên phân tranh, cuối cùng cả Hoàng thành bị vây hãm. Vân Thanh tướng quân thay trẫm dẹp xong Tây Mộ quốc, không thể bỏ qua công lao, trẫm phong hắn là Hộ quốc Đại tướng quân, dưới một người trên vạn người.”

“Trong triều đình, có không ít người đối với chuyện này sinh ra lời đồn nhảm, nhưng trẫm mặc kệ, trẫm chính là muốn để cho người trong thiên hạ đều biết, trẫm nguyện ý cùng Vân gia hưởng thiên hạ! Ai dám động đến Vân gia, chính là động đến trẫm, trẫm tuyệt không tha thứ!”

Lời của hắn, để cho đáy lòng Vân Khê hết sức chấn động.

Hắn duy trì Vân gia như thế, cùng nàng có liên quan bao nhiêu, tình nghĩa sâu đậm thắm thiết như vậy, nàng nên hồi báo hắn như thế nào?

Tơ lụa chập chờn, ở trong tầm mắt Đông Phương Vân Tường, tơ lụa

lay động mãnh liệt, trên không trung vẽ mấy chữ. Đông Phương Vân Tường mới đầu không phát hiện dụng ý của nàng, đợi khi kịp phản ứng, hắn bắt đầu bừng tỉnh, chỉ thấy nàng viết: “Ngươi cùng Vân gia thân mật như vậy, sao không để cho quan hệ hai bên gần hơn một tầng?”

“Để cho quan hệ hai bên gần hơn một tầng?” Đông Phương Vân Tường kinh ngạc nhíu mi, “Ý của ngươi là?”

“Cưới hỏi.” Tơ lụa múa ra hai chữ ngắn gọn, Vân Khê thật sâu nhìn Đông Phương Vân Tường, chờ đợi phản ứng của hắn.

Đông Phương Vân Tường ngổi thẳng lưng, nhẹ nhàng rung động, ánh mắt trở nên thâm trầm.

Thật lâu, hắn không có nói thêm câu nào nữa.

Cả đại điện trở nên yên tính không tiếng động.

Là nàng nói sai cái gì sao? Mặc dù nàng không tán thành cách làm của Tiểu Mạn, nhưng tình cảm Tiểu Mạn đối với Đông Phương Vân tường là thật lòng, nếu Đông Phương Vân Tường không có cách nào đáp lại nàng, để cho hắn toàn tâm toàn ý tiếp nhận một nữ nhân thương hắn, cũng không có sai a.

“Nàng thật hi vọng trẫm cưới Tiểu Mạn?” Cũng không biết trải qua bao lâu, Đông Phương Vân Tường đột nhiên lên tiếng nói.

Vân Khê hơi sững sờ, nhìn hắn ánh mắt u buồn bi thương, tâm tình của nàng cũng trở nên bị đè nén.

“Bài hát kia là nàng dạy cho Tiểu Mạn sao?” Đông Phương Vân Tường nói.

Vân Khê ngẩn ngơ, sao hắn đoán được?

Nhưng nghe Đông Phương Vân Tường tiếp tục nói: “Tiểu Mạn từ nhỏ sinh trưởng ở Am Từ Vân, không có trải qua bất kỳ một tình yêu chân chính nào, nàng không thể nào sáng tác ra một bài hát làm say lòng người như thế, thậm chí lời ca nhớ thương, hơn nữa lời bài hát này cùng những lời ca chúng ta nghe được rất không giống nhau. Lần này lời ca thẳng thắn chính trực, nhưng ý nhị mười phần, cũng là cùng phong cách nói chuyện thường ngày tương đối tương tự, đây là chỗ để cho trẫm sinh ra hoài nghi.”

Thì ra là như vậy, Vân Khê phải bội phục Đông Phương Vân Tường quan sát tỉ mỉ, cái gì cũng không lừa được hắn.

“Ngươi vì để cho nàng hấp dẫn lực chú ý của trẫm, cho nên mới dạy nàng học bài hát này sao? Cũng được, nếu như ngươi thật cho là trẫm cưới Tiểu Mạn, đối với trẫm đối với Vân gia cũng là một chuyện tốt, như vậy trẫm thuận theo tâm ý của ngươi. Hiện tại, trẫm đem quyền quyết định giao cho ngươi, chỉ cần ngươi gật đầu, trẫm sẽ cưới Tiểu Mạn.” Đông Phương Vân Tường hai mắt nhìn chằm chằm cái tơ lụa kia, chỉ cần tơ lụa lay động, hắn nên đáp ứng hôn sự này, dưới đáy lòng tự nói đối với mình.

Lần này, đổi lại là Vân Khê lâm vào trầm mặc.

Đây vốn là chuyện giữa hắn và Tiểu Mạn, nay lại ném quyền quyết định vào trong tay nàng, này coi là chuyện gì?

Mặc dù trong nội tâm, nàng cảm thấy Tiểu Mạn rất thích hợp với Đông Phương, nhưng nàng cũng lo lắng, với tính cách hay ghen tị của Tiểu Mạn như thế, vạn nhất sau này bên người Đông Phương Vân Tường xuất hiện những cô gái khác, nàng có thể không ngừng

làm ra những thủ đoạn tàn nhẫn, trừ đi phiền toái đây?

Chuyện hậu cung, nàng cũng chưa từng thấy tận mắt, nhưng là có thể nghĩ đến.

Ở trong hậu cung, cho dù là người thiện lương đơn thuần hơn nữa, cũng có thể trở nên lòng dạ độc ác.

Nàng để cho Đông Phương cưới Tiểu Mạn, có lẽ là thành toàn tình cảm Tiểu Mạn, nhưng có thể hay không vô tình đem Tiểu Mạn đẩy vào hố lửa đây?

Hôm nay là nàng, đối với Tiểu Mạn mà nói, không có thực chất thương tổn người, Tiểu Mạn cũng đã căm thù nàng như thế, nếu đổi lại là người khác? Nàng sẽ đối đãi như thế nào?

Tơ lụa ở giữa không trung chậm chạp vẫn không có nhúc nhích, Đông Phương Vân Tường tâm tình ngược lại từ từ vui vẻ lên, khóe môi khẽ giơ lên. Lúc này, từ ngoài cửa truyền đến thông báo: “Hoàng Thượng, Vân lão tướng quân cùng Vân Dật tướng quân đến đây bái kiến.”

Đông Phương Vân Tường nói: “Tuyên!”

Là gia gia cùng phụ thân đến a.

Vân Khê buông lỏng lực đạo trên tay, tơ lụa thuận thế rơi xuống, Đông Phương Vân Tường thấy thế, nhếch nhẹ khóe môi, nói: “Trẫm đã đem quyền tuyệt đối giao cho ngươi, sau này ngươi thấy người ần giống người, hoặc là hơn, ngươi hãy giới thiệu cho trẫm. Kém người một chút hoặc là gần bằng, trẫm cũng ưng thuận. Trẫm đem chung thân đại sự phó thác cho ngươi rồi, ngươi nhất định phải chịu trách nhiệm đối với trẫm, không thể tùy tùy tiện tiện đem người cho

trẫm, hại chung thân trẫm.”

Vân Khê nghe vậy, suýt nữa từ chỗ ngồi nhảy lên, hắc tuyến rớt xuống mấy cái.

Chung thân đại sự của hắn, nàng quản cái rắm? Đây không phải là nói rõ là gài bẫy nàng sao?

Tơ lụa cả đại điện kịch liệt lay đông, tỏ vẻ kháng nghị.

Đông Phương Vân Tường mừng thầm cười một tiếng, làm như cái gì cũng không có thấy, chống cằm nhìn đại môn, lẩm bẩm tự nói: “Hôm nay gió làm sao lại lớn như thế? Đúng rồi, Vân lão tướng quân cùng Vân Dật tướng quân cũng nên đến rồi, làm sao còn chưa tới?”

Vân Khê nhìn chằm chằm hắn, nghiến răng nghiến lợi, ai nói Đông Phương Vân Tường ôn thuần thiện lương? Rõ ràng chính là một sói đột lốt cừu, rất phúc hắc.

Lúc hai phụ tử Vân lão tướng quân cùng Vân Dật tướng quân đi vào đại điện, trong đại điện tiếng cười bay bổng, nhìn qua là thấy Hoàng Thượng khó có được tâm thình thật tốt, nụ cười sáng lạng.

“Hoàng Thượng, chuyện gì để cho ngài vui vẻ như thế?” Vân lão tướng quân vừa tiến lên, vừa nói. Chung đụng lâu ngày, quân thần cũng là không có xa lạ như vậy, đơn giản làm lễ, liền tán gẫu.

Đông Phương Vân Tường dừng lại tiếng cười, thanh âm ôn nhuận nói: “Hai vị tướng quân tới đúng lúc, trẫm đang cùng Vân Khê cô nương nói đùa đây.”

Phụ tử Vân Mộng vừa nghe, không khỏi lộ ra vẻ mặt gặp quỷ. Cả đại điện rõ ràng chỉ có một mình Hoàng Thượng, hắn lại nói cùng Khê

Nhi nói chuyện, Hoàng Thượng sẽ không phải là bị nóng đầu đi?

Thấy bọn họ không tin, Đông Phương Vân Tường chỉ một vị trí trên đại điện, nói: “Vân Khê cô nương đang an vị ở đây, nàng giờ phút này đang nhìn hai vị đấy.”

Hai phụ tử Vân Mộng nhất tề run run lên, lui về phía sau mấy bước, Vân Mộng đánh bạo hỏi: “Hoàng Thượng, ngài là cố ý cùng thần nói giỡn, hay là ngài..... Ngài quên không uống thuốc sao?”

Đông Phương Vân Tường bất đắc dĩ cười khôt, biết mình nhất thời giải thích không rõ, không thể làm gì khác hơn là đem sự tình chân tướng nói lại một lần nữa.

Quyển 7 - Chương 29: Tiểu Mặc đi tìm Tường thúc thúc

Nghe Đông Phương Vân Tường nói về tình cảnh của Vân Khê hiện tại, Vân Mông ôm một đoạn tơ lụa, nước mắt rơi đầy mặt: “Hài tử đáng thương, sao vận mệnh lại lận đận như thế? Con mau nói cho gia gia, rốt cuộc muốn như thế nào mới có thể giúp con?”

“Cha, ngài ôm tơ lụa làm cái gì? Khê Nhi không có ở nơi đó.”

Vân Dật nhìn phụ thân thất thố, dở khóc dở cười.

Vân Mông nhặt tơ lụa lên, lau nước mắt nước mũi, hừ nói: “Ta không ôm tơ lụa, chẳng lẽ ôm không khí sao?”

Vân Khê đáy lòng dâng lên ấm áp, biết rõ mình không phải cháu ruột của gia gia, lão nhân gia vẫn quan tâm nàng như thế, làm cho nàng có thể đối với Vân gia như người xa lạ?

“Khê Nhi, con có thể nghe được gia gia nói sao? Kể từ sau khi con cùng Tiểu Mặc đi, người một nhà chúng ta đều rất nhớ thương các con, hiện tại các con rốt cục trở lại, nhưng gia gia lại không nhìn thấy được con. Ai, con đứa nhỏ này thật là mệnh khổ, sao luôn chịu khổ vậy?” Vân Mông nói.

Vân Khê khẽ mỉm cười, nhẹ lay động tơ lụa Vân Mông ôm ở trong ngực, không tiếng động an ủi.

“Con đừng an ủi gia gia, thấy con như vậy, gia gia càng thêm đau lòng.”

“Đúng vậy a, thời điểm con đang ở Vân gia, chúng ta cũng không có hảo hảo chiếu cố tốt cho con, nhưng lại được nhận nhiều ân huệ từ con như vậy. Hiện tại con trở lại, lại gặp nạn..... Khê Nhi, con nói cho cha, rốt cuộc làm thế nào mới có thể giúp con? Chỉ cần con nói ra, Vân gia chúng ta dù có lên núi đao xuống biển lửa cũng không chối từ.” Vân Dật nói.

Tơ lụa lại lần nữa nhẹ nhàng lay động, có thể được bọn họ thừa nhận, Vân Khê cũng đã rất thỏa mãn.

“Hoàng thượng, Tiểu Mạn cô nương tới.” Ngoài điện đúng lúc truyền đến tiếng người thông báo, Tiểu Mạn tới đại điện.

Hai phụ tử Vân Mông nhất tề quay đầu, nhìn về Tiểu Mạn, hai phụ tử tâm tình lập tức kích động.

“Tiểu Mạn, con tên là Tiểu Mạn? Phụ thân, nàng chính là hài tử năm đó ngài đưa vào Am Từ Vân?” Vân Dật xúc động, từng bước đi về phía Tiểu Mạn.

“Cha! Cha_ _ _” Tiểu Mạn đầu tiên là nhút nhát gọi, sau đó mắt đỏ lên, lao vào trong ngực Vân Dật.

Người một nhà nhận nhau, khóc thành một đoàn.

Đông Phương Vân Tường thức thời lui ra ngoài, đem đại điện để lại cho ba người Vân gia, Vân Khê cũng ra ngoài, trong nội tâm có chút chua xót, nhưng nghĩ đến mẫu thân, còn có ca ca cùng phụ thân, nàng dưới đáy lòng thỏa mãn rất nhiều. Nếu so sánh với Tiểu Mạn, nàng đã hạnh phúc hơn nhiều lắm, bên cạnh nàng có rất nhiều người thân, có cả mẹ ruột nữa.

Đúng rồi, nếu như nàng có thể đột phá thuật pháp cuối cùng trong Tàn Hoa bí lục, tu luyện thành công thì mẫu thân có phải cũng có thể thông qua phương pháp này trọng sinh hay không?

Không có thời gian suy nghĩ những thứ khác, nàng phải tiếp tục, ngoài chờ đợi tin tức Thiên Tuyệt, thì phải mau tu luyện, chóng trọng sinh.

Hành trình chạy mấy ngày trên biển, nhóm người Long Thiên Tuyệt rốt cuộc cũng tới đất liền.

“Đại ca, chúng ta đã tới biên giới Đông Lăng quốc, có muốn bái phỏng hoàng đế Đông Lăng quốc không? Trong hoàng cung nhất định có rất nhiều người có y thuật cao minh, có lẽ có thể giúp đại tẩu một chút đây.” Long Thiên Thần nhìn đại ca ngày một tiểu tụy đi, không nhịn được đề nghị.

Long Thiên Tuyệt không có lên tiếng, đôi mắt thâm thúy càng thêm mê ly sâu thẳm, từ khi bọn họ tiến vào Ngạo Thiên đại lục đến nay đã mấy ngày. Khê Nhi vẫn không có tỉnh lại, con gái càng ngày càng u buồn, hắn lại càng tâm phiền ý loạn. Cũng may có Các chủ chủ trì đại cục, phụ thân cùng nhạc phụ đại nhận hiệp trợ bên cạnh, một nhóm cao thủ mới không còn không ngừng gây xung đột khiến cho phân tranh.

Hiện nay một lần nữa trở lại Ngạo Thiên đại lục, nội tâm của hắn không có quá nhiều cảm xúc, đối với hắn mà nói, Ngạo Thiên đại lục là nơi hắn tránh né gia tộc phân tranh, cũng là nơi hắn bắt đầu phát triển sự nghiệp, nhưng quan trọng hơn là…, nơi này là nơi hắn và Vân Khê gặp nhau và yêu nhau. Hiện nay, bọn họ trở lại, nhưng Khê Nhi..... điều này làm cho hắn sao mà cao hứng lên được?

“Phụ thân, com muốn đi thăm Tường thúc thúc một chút.”

Ngẩng đầu lên, Tiểu Mặc đứng trước mặt hắn, ánh mắt cầu mong nhìn hắn, hỏi thăm ý kiến của hắn.

Long Thiên Tuyệt chần chờ, quay đầu phân phó Long Thiên Thần nói: “Thiên Thần, đệ phụng bồi Tiểu Mặc đi một chuyến đến hoàng cung Đông Lăng quốc, mười ngày sau, chúng ta hội hợp ở Lăng Thiên cung.”

“Dạ, đại ca.” Long Thiên Thần đáp.

Tiểu Mặc nhìn phụ thân một chút, lại nói: “Phụ thân, con sẽ tìm Tường thúc thúc hỗ trợ, để cho người cùng nhau nghĩ biện pháp cứu mẫu thân tỉnh lại.”

Long Thiên Tuyệt sờ sờ đầu nhi tử: “Mẹ con gặp phải kiếp nạn, những người khác căn bản không giúp được nàng. Con lần này đi tìm Đông Phương Vân Tường cũng tốt, lúc thấy hắn, chuyển lời bảo hắn cần đề phòng Nam Cung Dực. Nam Cung Dực đã trở lại Ngạo Thiên đại lục, hắn có khát vọng rất lớn với quyền thế, nhất định sẽ tìm cơ hội gây chuyện với Đông Lăng quốc. Sớm chuẩn bị phòng ngừa chu đáo, tránh hậu họa.”

Tiểu Mặc thật thà gật đầu: “Phụ thân, con cùng Thần thúc thúc đi trước.”

Triệu hồi ra Tiểu Bạch, hai người Tiểu Mặc cùng Long Thiên Thần tách khỏi đội ngũ, bay về phía hoàng cung Đông Lăng quốc ngày xưa.

Dạ Cô Phong lúc này mang theo toàn thể cao thủ Dạ gia, từ trong đám người đi ra: “Thiên Tuyệt, chúng ta rời đi Ngạo Thiên đại lục gần hai năm, lão phu muốn mang người nhà trước đi Tam Đại Thánh Địa

cũ nhìn một chút, chờ mấy ngày nữa, lại đi Lăng Thiên Cung cùng các ngươi hội họp.”

“Dạ lão xin tự nhiên!” Long Thiên Tuyệt nói.

“Long huynh, ngươi đừng quá lo lắng, ta tin tưởng Long phu nhân nhất định sẽ bình an vô sự.” Trước khi đi, Dạ Hàn Tinh không quên an ủi.

Những huynh đệ Dạ gia khác cũng an ủi mấy câu rồi lục tục đi theo đám người Dạ Cô Phong rời đi.

Dạ Tử Hi liếc trộm Vân Trung Thiên mấy lần, thấy A Lý đứng bên cạnh Vân Trung Thiên, hai người không biết đang nói cái gì, có chút xuất thần, nàng muốn nói mấy câu cáo biệt, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là không giải quyết được gì, đi theo phụ thân rời đi.

“Trung Thiên ca ca, Dạ tỷ tỷ giống như có lời muốn nói cùng huynh.” A Lýquan sát đã nhận ra.

Vân Trung Thiên sửng sốt, quay đầu nhìn về phương hướng đoàn người Dạ gia rời đi, hắn nhẹ nhàng thở dài. A Lý thấy thế, ánh mắt linh động vừa chuyển, nói: “Trung Thiên ca ca, huynh thích Dạ tỷ tỷ sao? Ai nấy đều thấy được, Dạ tỷ tỷ đối với huynh rất có hảo cảm đấy.”

Vân Trung Thiên cười khổ: “Dạ tiểu thư là một vị cô nương tốt, chỉ là hiện tại tâm tư của ta không có ở đây. Khê Nhi lâm vào kiếp nạn, nhiều người chúng ta lang bạt kỳ hồ như vậy, không có chỗ an thân, ta làm sao có thể thanh thản suy nghĩ chuyện phong hoa tuyết nguyệt đây?”

A Lý bĩu môi nói: “Trung Thiên ca ca thật không thú vị! Nếu như muội

thích một người, quản nó thiên băng hay địa hãm, muội cũng muốn cùng người kia ở chung một chỗ. Phúc thì cùng hưởng, khổ thì cùng chịu, làm sao lại băn khoăn nhiều như vậy?”

Vân Trung Thiên cười nhẹ: “Vậy A Lý trong lòng có một người như vậy rồi sao?”

A Lý ánh mắt đầu tiên là sáng ngời, sau đó cắn cắn môi, bộ dạng phục tùng, hơi có vẻ trầm xuống: “Có a, chẳng qua là..... Chẳng qua là hắn chỉ xem muội là tiểu muội muội đối đãi, muội không đủ làm cho hắn thích muội.....”

“Ơ, ủy khuất như vậy sao! Muội nói cho Trung Thiên ca ca, người nọ là ai, chẳng lẽ mắt hắn bị lệch, ngay cả A Lý muội muội thông minh khả ái vô địch của chúng ta đều không nhìn trúng? Muội nói cho huynh biết tên của hắn, huynh thay muội đi giáo huấn hắn một chút?” Vân Trung Thiên tươi cười.

A Lý xì một tiếng, che miệng lén cười lên: “Muội không muốn huynh dạy dỗ hắn, muội không nỡ hắn chịu khổ.”

“Tiểu nha đầu đã trưởng thành, còn hiểu được che chở tình lang. Được rồi, ta đây trước hết tha hắn một lần, ngày sau nếu hắn khi dễ muội, muội nói cho Trung Thiên ca ca, Trung Thiên ca ca nhất định giúp ngươi thu thập hắn!” Trung Thiên nói.

A Lý ngọt ngào gật đầu, cười nhìn ánh mắt của hắn, nhưng thủy chung không có dũng khí nói cho hắn biết, hắn chính là người mình ngưỡng mộ trong lòng.

Chiến Thiên Dực cùng Bách Lý Băng Tuyền hai người nhìn thấy, không nhịn được đau lòng muội muội, xem ra muội muội vẫn là không có cách nào vượt qua tâm ma của mình, cho là mình không

xứng với Vân Trung Thiên thuần khiết không tỳ vết.

“Hiện tại Vân Khê cô nương hôn mê bất tỉnh, sư tổ cũng bị nằm trong băng, cuộc sống về sau rốt cuộc nên làm gì bây giờ?” Côn Luân lão giả rầu rĩ nói, hắn còn trông cậy vào Vân Khê luyện chế ra đan dược giải độc cho sư tổ, nhưng Vân Khê lại hôn mê bất tỉnh, hắn rất buồn.

“Đây không phải là chuyện khẩn cấp trước mắt, chuyện quan trọng nhất bây giờ chính là Tử Yêu có thể đuổi theo hay không. Tính tình của hắn thay đổi thất thường, lần này nhờ Vân Huyên nên hắn tạm thời bỏ qua cho chúng ta, ai biết tiếp theo hắn có thể ra tay đuổi tận giết tuyệt chúng ta hay không.” Vô Tâm nguyên lão nói, “Lúc trước vẫn nghe người ta nói, Tử Yêu thực lực tăng nhiều, không phải chuyện đùa, ta còn không tin, giờ thì ta đã hoàn toàn tin tưởng rồi. Ta dám nói, cho dù chúng ta nơi này võ lực mọi người tăng lên, cũng không nhất định có thể thừa nhận một kích sấm sét của hắn.”

“Cho nên, chuyện trọng yếu nhất trước mắt, chính là mọi người chúng ta thực lực toàn thân tăng lên. Chỉ có thực lực tăng lên mới có thể nắm chắc chiến thắng Bắc Thần gia tộc.” Long Các chủ đề nghị, “Lão phu đề nghị, sau khi chúng ta đến Lăng Thiên Cung thì tự mình bế quan tu luyện, tập trung tinh thần vào việc tăng thực lực. Như vậy, thứ nhất không phá hư trật tự Ngạo Thiên đại lục, thứ hai cũng có thể tránh xa các hấp dẫn từ thế tục, miễn đi phân tranh.”

“Vậy thì nói phải làm ngay đi!” Hiên Viên lão gia tử một lời đáp ứng, những gia tộc khác cũng không có phản đối, cho nên đoàn người tiếp tục hướng phương hướng Lăng Thiên Cung xuất phát.

Lại nói tới Tiểu Mặc đi theo Long Thiên Thần bay đi hoàng cung Đông Lăng quốc, Thần Long màu trắng xuất hiện trên bầu trời Đông Lăng quốc, lập tức đưa tới oanh động.

“Nhìn kìa, Chân Long xuất hiện! Đông Lăng quốc chúng ta gặp vận may rồi!”

“Thật là bạch long uy vũ, nghe nói chỉ có huyết mạch thuần khiết Long tộc mới có thể xuất hiện bạch long. Trời ơi, chẳng lẽ là Long Vương xuất thế sao.”

“Bái kiến Long Vương!”

Lời đồn một truyền mười, mười truyền một trăm, không tới chốc lát, phàm là người nhìn thấy Thần Long xuất hiện đều rối rít quỳ rạp xuống đất, thành tâm bái lễ.

Mỗi một nơi bay qua thì bách tính đều thành tâm bái lễ.

Long Thiên Thần cùng Tiểu Mặc hai người ngồi ở trên lưng Tiểu Bạch Long, nhận lấy vạn dân bái lễ, vừa mừng vừa thấp thỏm lo sợ.

“Tiểu Bạch, ngươi cũng quá phong cách rồi, này cũng có thể lừa gạt người?” Long Thiên Thần thở dài nói.

Tiểu Bạch đắc ý run lên thân thể xinh đẹp càng phát uy, ngẩng đầu nói: “Ta không có lừa gạt người, ta vốn chính là thái tử Long Vương cốc, một đời Long Hoàng. Phụ thân cùng mẫu thân nói, ta là Long Hoàng tôn quý nhất vô cùng trên đời này.”

“Nhìn ngươi đắc ý kìa.” Long Thiên Thần buồn cười.

“Tiểu Bạch, chúng ta mau hơn một chút nữa, ta muốn mau chóng được gặp Tường thúc thúc.” Tiểu Mặc thúc giục, đưa mắt nhìn về phía xa, nếu như bé không có nhớ lầm hướng kia chính là hoàng cung rồi, nhưng vì sao cả hoàng cung thoạt nhìn an tĩnh như vậy, một chút động tĩnh cũng không có?

Tiểu Bạch không hề tiếp tục lưu luyến phong cảnh bên dưới nữa, thân thể cúi thấp xuống, một trận gió mạnh như tia chớp bay qua, bay về phía hoàng cung.

“Tường thúc thúc! Tường thúc thúc, Tiểu Mặc tới thăm người rồi!” Tiểu Mặc chạy nhanh ở trên hành lang hoàng cung, thanh âm trẻ thơ xa xa không ngừng vang vọng.

Không giống trong tưởng tượng sẽ quấy nhiễu đông đảo thị vệ cùng cung nhân, một đoàn người đi ra ngoài, cả hoàng cung im ắng, trống rỗng mà tiêu điều.

Tiểu Mặc bắt đầu gấp gáp rồi, trong hoàng cung rõ ràng cho thấy đã xảy ra chuyện, nếu không làm sao sẽ đến cả một bóng người cũng không có?

“Tường thúc thúc..... Tường thúc thúc có phải đã xảy ra chuyện hay không?” Bé gấp đến độ đỏ mắt, nghĩ đến Tường thúc thúc có thể gặp nguy hiểm, phát sinh biến cố, bé vừa vội lại lo lắng.

Long Thiên Thần cũng không ngờ cả hoàng cung lại không có ai, điều này nói rõ cái gì, chẳng lẽ Đông Lăng quốc thật đã xảy ra chuyện, đã bị những quốc gia khác tiêu diệt?

“Tiểu Mặc, cháu đừng gấp gáp, cho dù Đông Lăng quốc bị diệt, những quốc gia khác cũng sẽ đối xử tử tế với quốc quân bị diệt, Tường thúc thúc của cháu.....” Không đợi Long Thiên Thần trấn an xong, chỉ thấy Tiểu Mặc hai mắt nhìn chằm chằm hắn, không vui nói: “Không cho thúc nguyền rủa Tường thúc thúc, Tường thúc thúc là không thể nào bị đánh bại!”

Giọng bình tĩnh, bảo vệ tuyệt đối.

Long Thiên Thần bị chặn cứng họng: “Cháu đừng quên, ai mới là thúc thúc ruột của cháu?”

Tiểu Mặc đảo mắt: “Tường thúc thúc vẫn là nghĩa phụ của cháu.”

“Coi như là nghĩa phụ, đó cũng là không có liên hệ máu mủ, có thể qua được thúc thúc ruột sao?” Long Thiên Thần mang theo ghen tuông nói.

“Cháu không thèm nghe thúc nói nữa, cháu đi tìm người hỏi một chút, nói không chừng Tường thúc thúc chuyển nhà rồi.” Tiểu Mặc một lần nữa nhảy lên lưng Tiểu Bạch, bắt đầu ở trong hoàng cung tìm kiếm tung tích.

Long Thiên Thần than thở, hắn là thúc thúc ruột trước mặt cháu nhỏ này, thật là quá không có uy tín mà.

Cũng may trong hoàng cung còn lưu lại một ít cung nhân lưu lại quét dọn các đại điện, Tiểu Mặc rất nhanh bắt được một người, dò hỏi: “Xin hỏi, hoàng thượng đi nơi nào? Tại sao cả hoàng cung vắng ngắt, đến tột cùng xảy ra chuyện gì?”

Cung nhân cúi đánh giá hắn một cái, hỏi: “Ngươi là người nào, vì sao phải hỏi thăm tung tích của hoàng thượng?”

“Ta tên là Tiểu Mặc, hoàng thượng là nghĩa phụ của ta.” Tiểu Mặc thật thà nói.

Cung nhân nghe vậy, đáy mắt xẹt qua một đạo tinh quang: “Nguyên lai là tiểu hoàng tử, đều do nô tài có mắt không tròng, không có nhận ra tiểu hoàng tử, xin tiểu hoàng tử thứ tội!”

“Không sao, ta ở chỗ này thời gian không lâu, ngươi không biết ta cũng không kỳ quái, ta cũng không nhận biết ngươi a, thật giống như không có ngươi ở cung điện.” Tiểu Mặc lễ phép trả lời.

“Nô tài cũng là gần đây mới vào cung, cho nên Tiểu hoàng tử không biết nô tài.” Cung nhân giải thích.

Tiểu Mặc quét mắt một vòng, đem mặt các cung nhân khác đánh giá một lần, lắc đầu nói: “Bọn họ tất cả đều là người mới tiến cung không lâu sao? Ta sao một người cũng không nhận ra được?”

Cung nhân quay đầu, cùng cung nhân bên cạnh trao đổi ánh mắt, quay đầu lại, nhíu mi, lo âu nói: “Trong hoàng cung xảy ra chính biến, mọi người chết đi, trốn trốn, hiện tại chỉ còn lại những người chúng ta a.”

Tiểu Mặc nghe vậy, không khỏi nóng nảy: “Vậy Tường thúc thúc đâu? Người thế nào?”

“Hoàng thượng..... Hoàng thượng hắn.....” Cung nhân cúi đầu, lộ ra bi thương.

“Tường thúc thúc rốt cuộc thế nào? Ngươi nói mau a!” Tiểu Mặc gấp đến độ giơ chân, trong lòng bé đầy mong đợi đến tìm kiếm Tường thúc thúc, Tường thúc thúc làm sao lại xảy ra chuyện đây?

“Tiểu hoàng tử đừng nóng vội, hoàng thượng người bị thương, vì không để cho quân hoảng loạn khi phát hiện ra.....” Cung nhân cố ý giảm thấp thanh âm xuống, nhỏ giọng nói, “..... Người ẩn náu trong cung. Chuyện này chỉ có mấy người chúng ta ở lại giữ cung điện biết, ngoài ra không có người nào biết nữa.”

“Vậy Tường thúc thúc rốt cuộc ở nơi nào? Ngươi mau dẫn ta đi tìm

người!” Tiểu Mặc chuyển buồn thành vui.

“Được, Tiểu hoàng tử xin đi theo nô tài đến đây đi.” Cung nhân cười đến vẻ mặt ôn hòa, Tiểu Mặc không nghi ngờ gì, liền đi theo.

Long Thiên Thần ở trong cung quay một vòng, đột nhiên không thấy tung tích Tiểu Mặc: “Tiểu tử thúi, làm sao chạy nhanh như vậy? Nháy mắt một cái đã không thấy tăm hơi đâu?”

Lúc này, có một cung nhân đi đến: “Vị công tử này, ngài là đang tìm một hài tử sao? Ta mới vừa thấy hắn hướng bên kia cung điện đi.”

“Nơi nào?” Long Thiên Thần hỏi.

“Xin công tử đi theo ta!” Cung nhân nói.

Long Thiên Thần không nghi ngờ gì, cho nên cũng đi theo.

Lăng Thiên Cung cách Ngạo Thiên quốc không xa, vì có thể mau chút đi tới Lăng Thiên Cung, Long Thiên Tuyệt triệu hồi chiến đội Thần Long. Xa xa một đám Thần Long xuất hiện ở trên bầu trời Ngạo Thiên quốc, không muốn kinh động tới mọi người trên mặt đất là không thể nào.

Đúng, Đông Phương Vân Tường đang vào triều nghe báo cáo và quyết định sự việc, phía ngoài đột nhiên truyền đến thanh âm xôn xao, đem quần thần trong cung điện kinh động đến.

“Hoàng thượng, phía ngoài xuất hiện một đám Thần Long, đây là điềm lành a!”

Có người chạy vào cung điện hồi báo.

“Thần Long?” Đông Phương Vân Tường suy tư, đột nhiên đứng lên, đầu tiên rời đi Long vị, xông về phía ngoài điện.

Trên bầu trời bao la ngoài cung điện, chiến đội Thần Long kết thành một đoàn, bay qua ở trên đỉnh đầu của bọn họ, nhiều tiếng rồng ngâm, khí thế phi phàm.

Có thể có được chiến đội Thần Long với tiếng long ngâm hung hồn như vậy, bỏ qua Long Thiên Tuyệt kia thì còn người nào?

Đông Phương Vân Tường cơ hồ là bật thốt lên: “Là Long Thiên Tuyệt!”

Song, sau khi nói ra, tâm thần của hắn bắt đầu rối loạn.

Long Thiên Tuyệt tới, đó có phải đại biểu Vân Khê sẽ phải rời đi hay không.

Vì sao cuộc sống tốt đẹp như vậy luôn ngắn ngủi như thế?

Hắn thật vất vả được cùng nàng sống chung, chỉ có không tới hai ngày, những ngày này liền kết thúc.

Phía sau hắn, Vân Thanh cũng nhìn thấy một màn này, kích động hướng trên bầu trời hô lớn lên: “Thiên Tuyệt, ta là Vân Thanh!”

Đông Phương Vân Tường nhướng mày, bất quá rất nhanh, giãn ra người ta là vợ chồng, hắn cho dù có cản được hôm nay, cũng không cản được ngày mai.

“Long huynh, đã lâu không gặp!” Hắn hướng lên bầu trời ôm quyền.

Long Thiên Tuyệt hai mắt thông linh, nghe được hai người hô lớn,

hắn lập tức nghe được, cúi đầu hướng trên mặt đất nhìn lại. Loáng thoáng thấy hai người quen, hắn khống chế Thần Long bay thấp xuống: “Đông Phương huynh, Vân Thanh đại ca, các ngươi vì sao ở chỗ này?”

“Thiên Tuyệt, ngươi đại thể còn không biết, hiện nay ta đã là thần tử Đông Lăng quốc, mà hoàng thượng đã thống nhất được các quốc gia, trở thành người đứng đầu thiên hạ danh phù kì thực. Sau khi thiên hạ thống nhất, Đông Lăng quốc cũng dời đô đến nơi này.” Vân Thanh trả lời.

Long Thiên Tuyệt đáy mắt xẹt qua một đạo ánh sáng nhạt: “Chúc mừng Đông Phương huynh rồi! Ta đã sớm coi trọng Đông Phương huynh, biết huynh có tài mưu lược binh pháp, ngày nào đó nhất định thành tựu phi phàm, hôm nay huynh rốt cuộc như ý nguyện, thống nhất Ngạo Thiên đại lục, quả thật đáng mừng!”

Nói xong, hắn đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nhíu mày nói: “Sớm biết Đông Phương huynh đã dời đô đến nơi này, ta liền không để cho Tiểu Mặc đi hoàng cung Đông Lăng quốc tìm ngươi. Đứa nhỏ này đối với ngươi rất nhớ thương, vừa đến trên bờ, đã khẩn cấp muốn đi tìm ngươi.”

Quyển 7 - Chương 30: Đại kết cục (thượng)

“Tiểu Mặc đi hoàng cung cũ?” Đông Phương Vân Tường khó mà kiềm chế nội tâm kích động, hắn quả nhiên không có uổng công thương yêu Tiểu Mặc, đứa nhỏ này vừa về tới Ngạo Thiên đại lục, đầu tiên nghĩ đến chính là đi tìm hắn. Hắn khẽ cười một tiếng, mặt mày cứng nhắc: “Không sao, trẫm sai mấy người đi tìm Tiểu Mặc.”

“Không cần!” Long Thiên Tuyệt quay đầu lại, phân phó Vân hộ pháp nói, “Vân hộ pháp, ngươi ngồi Thần Long, đi đem Tiểu Mặc mang về.”

“Dạ, Tôn chủ!” Vân hộ pháp lính mệnh đi.

“Long huynh, nếu tới, không ngại ở trong cung mấy ngày.” Đông Phương Vân Tường mời nói.

Long Thiên Tuyệt nghĩ đến vợ yêu của mình, tâm tình ảm đạm, hắn cự tuyệt ý tốt Đông Phương Vân Tường: “Không được, ta còn có chuyện quan trọng, phải mau sớm trở lại Lăng Thiên Cung. Ngày sau có cơ hội, tạm biệt.”

Nói xong, hắn định rời đi.

Lúc này, trên bầu trời nổi lên một trận cuồng phong, đột nhiên xuất hiện cuồng phong, thổi trúng tay áo mọi người trên lưng chiến đội Thần Long, như muốn kháng nghị.

Long Thiên Tuyệt chân mày nhẹ nhăn lại, không giải thích được cớ

gì? Chỉ cảm thấy trận gió này kỳ hoặc. Sau một khắc, hắn cũng cảm giác được trận gió này ập đến trước mặt hắn, tiếng gió đột nhiên trì hoãn, giống như là có một đôi tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt hắn, không chỉ có thế, hắn thậm chí có loại cảm giác như điện giật tim đập, thật là quá quái dị rồi!

Đông Phương Vân Tường ngẩng đầu, thấy chợt có gió nổi lên, hắn nhớ lại lời nói của Vân Khê, khi gió nổi lên thì đó là nàng!

Không sai, đó chính là nàng.

“Thiên Tuyệt.....” Gần trong gang tấc, Vân Khê ngưng mắt nhìn hai mắt Long Thiên Tuyệt, mà hắn cũng đang kinh ngạc nhìn xung quanh, nhìn không thấy sự tồn tại của nàng, trong nội tâm mất mát. Nhưng nếu nàng vĩnh viễn đều không thể tu luyện thành công, cuộc đời này của nàng có phải hay không cũng không thể thật sự chạm đến hắn, ôm hắn thật chặt đây?

“Thiên Tuyệt, ta ở chỗ này.” Hai tay nhẹ vỗ về mặt của hắn, Vân Khê nói không ra lời đau lòng.

Phảng phất như có một loại cảm ứng, Long Thiên Tuyệt tim đột nhiên đập gia tốc, quá kì quái, vì sao hắn có cảm giác được có người đang vuốt ve mặt của hắn đây?

Hắn đột nhiên đẩy ra một chưởng, muốn vứt đi cảm giác kỳ dị này, một chưởng lực, để cho không khí chợt ba động.

Vân Khê vội vàng không kịp chuẩn bị, lui sau vài bước, một chưởng này mặc dù không đến nỗi nguy hại tới nàng, cũng là hung hăng nện xuống tim của nàng.

“Thiên Tuyệt.....” Nàng mi tâm nhíu chặt, rất là khổ sở.

“Long huynh, có chuyện.....” Đông Phương Vân Tường đang muốn báo cho Long Thiên Tuyệt tình trạng trước mắt của Vân Khê, lúc này, một thanh âm non nớt chen vào, cắt đứt lời của hắn: “Phụ thân, người tại sao muốn đánh mẫu thân? Mẫu thân, làm sao người biến thành hai rồi?”

Tiểu Nguyệt Nha từ Ngọa Long Cư chui ra, Long Thiên Tuyệt một tay tiếp được, ôm vào trong ngực, Long Thiên Tuyệt kinh ngạc cúi đầu, nhìn nữ nhi: “Tiểu Nguyệt Nha, con đang nói gì vậy? Phụ thân làm sao đánh mẫu thân được? Mẹ con không phải là đang hảo hảo nằm trong Ngọa Long Cư sao?”

Tiểu Nguyệt Nha u mê nháy mắt mấy cái, tay nhỏ bé chỉ về phía trước: “Người đứng ở trước mặt người kia là ai? Nàng tại sao cùng mẫu thân lớn lên giống nhau như đúc?”

Vân Khê chống lại ánh mắt nữ nhi, nàng mừng rỡ nhi điên, nàng cho là cõi đời này chỉ có mình Tiểu Mạn có thể gặp được nàng, không nghĩ tới nữ nhi cũng có thể thấy được nàng. Nàng hận không được đem nữ nhi ôm tới, hung hăng hôn một phen: “Tiểu Nguyệt Nha, con thật có thể thấy mẫu thân? Mẫu thân rất nhớ con!”

Mi mắt ẩm ướt, Vân Khê tâm tình kích động.

“Mẫu thân đừng khóc! Có phải phụ thân đánh người nên người bị thương rồi?” Tiểu Nguyệt Nha đau lòng mẫu thân, đột nhiên xoay người lại, tay nhỏ bé đập đập ở trên người phụ thân, nhưng xuống tay rất mềm nhẹ, “ Phụ thân hư, người làm mẫu thân khóc rồi”

Long Thiên Tuyệt nhìn một chút nữ nhi, lại nhìn nhìn không khí trước mắt, không hiểu ra sao: “Tiểu Nguyệt Nha, con đang ở đây nói mê cái gì, phụ thân bị con làm cho hồ đồ rồi.”

Đông Phương Vân Tường nhìn cô bé trong ngực Long Thiên Tuyệt, kết hợp với hắn nghe được, hắn lập tức liên tưởng đến, tiểu cô nương này, hơn phân nửa chính là nữ nhi của Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê. Tâm tình của hắn không khỏi không nhịn được nói xen vào: “Lệnh ái nói không sai! Vân Khê cô nương đúng là đang ở trước mặt của ngươi.”

Long Thiên Tuyệt ngẩn ra, có loại tình cảm mãnh liệt: “Ngươi nói rõ ràng!”

Đông Phương Vân Tường ngưng mắt nhìn không khí, nói: “Vân Khê cô nương lúc mở cửa thông đạo, gặp kiếp nạn, hồn phách phân thân, chúng ta cũng không có cách nào gặp được nàng, nghe được thanh âm của nàng, nàng có thể thấy mọi người chúng ta. Ta nghĩ, nàng giờ phút này hắn là đứng ở trước mặt của ngươi.”

“Thật sao?” Long Thiên Tuyệt hô hấp hơi chậm lại, cúi đầu nhìn về phía nữ nhi, “Tiểu Nguyệt Nha, con thật có thể nhìn thấy mẫu thân? Vậy mẫu thân đối với phụ thân nói gì?”

Hai phụ tử đông thời ngưng mắt nhìn không khí trước mắt, chỉ tiếc chỉ có nữ nhi mới có thể thấy được nàng, Vân Khê vui mừng cười một tiếng, vô luận như thế nào, nàng cuối cùng cũng có thể thấy được người nhà của nàng, ít nhất còn có nữ nhi có thể thấy nàng: “Tiểu Nguyệt Nha, nói cho phụ thân con biết, cuộc đời này chỉ nguyện cùng hắn nắm tay đến già.”

Đây là lúc họ ở Lăng Thiên Cung, sau kinh nghiệm sinh tử, đích thực cùng hắn tỏ tình, hắn nhất định sẽ nhớ được. Đây là kỉ niệm thuộc về hai người bọn họ, bằng chứng tình yêu của bọn họ.

Tiểu Nguyệt Nha phảng phất đón nhận nhiệm vụ quan trọng, thật tình

gật đầu, đối với phụ thân truyền lời: “Mãu thân nói, cuộc đời này chỉ nguyện..... Xèo xèo chi tay xèo xèo chi lão.” Nàng nhìn sai mẫu thân, khó trách nàng truyền lời sai, thật sự là nàng từ ngữ có hạn, không nhớ được từ ngữ thâm ảo như vậy.

“Xèo xèo chi tay xèo xèo chi lão?” Long Thiên Tuyệt nghe được mạc danh kì diệu.

Không khí lãng mạn mời vừa xây dựng ra, thoáng cái bị hủy hoàn toàn, Vân Khê phủ trán, nhìn vẻ mặt khả ái vô tội của nữ nhi, giật mình đơn giản nói: “Nói cho phụ thân con biết, Đông Phương thúc thúc nói là sự thật.”

Tiểu Nguyệt Nha lần nữa đảm nhiệm chức năng truyền lời: “Phụ thân, mẫu thân nói, Đông Phương thúc thúc nói là sự thật.”

“Khê Nhi!” Long Thiên Tuyệt tin, hắn đưa tay chạm tới Vân Khê, gương mặt tuấn tú dâng trào thần sắc động tình. Khó trách hắn mới vừa có cảm giác khác thường, thì ra thật sự là Khê Nhi đang vuốt ve hắn, “Khê Nhi, nàng bây giờ có khỏe? Ta rốt cuộc làm sao mới có thể thấy được nàng?”

“Long huynh, hay là trước đến trong cung nghỉ ngơi, từ từ nói chuyện. Chư vị cùng các cao thủ tiền bối hẳn là cũng mệt mỏi đi.” Đông Phương Vân Tường đề nghị.

Long Thiên Tuyệt nghĩ đến đoàn người phía sau, liền gật đầu đáp ứng.

Đông Phương Vân Tường an bài một đám cung nhân tới chiều đãi khách nhân, được Long Thiên Tuyệt giới thiệu, liền hiểu được thân phận cùng lai lịch của những người này, mỗi người ở Long Tường đại lục đều là những nhân vật nổi tiếng, chớ nói chi là tổng thể thực

lực nhất đẳng ở Ngạo Thiên đại lục. Đông Phương Vân Tường nghe Long Thiên Tuyệt giới thiệu, đáy lòng không khỏi chấn động, nhưng hắn không có biểu lộ ra bất kỳ hèn mọn cùng nịnh hót, ngược lại có lễ nghi phép tắc, khí chất cao quý tự nhiên lộ ra, thân là vua đứng đầu một nước uy nghi cùng tôn quý, biểu lộ hoàn toàn, để cho các cao thủ đại gia tộc không dám khinh thường hắn.

Dàn xếp các cao thủ xong, Long Thiên Tuyệt ôm nữ nhi một mình đi tới đại điện, hưởng thụ những giây phút thuộc về cả nhà bọn họ.

Đông Phương Vân Tường xa xa đứng ở ngoài cửa điện, nhìn chăm chú vào thân ảnh hai phụ tử, ánh mắt từ từ mơ màng như có như không.

Tiểu Mạn lặng lẽ dạo bước đến phía sau hắn, trở lại Vân gia mấy ngày, nàng khó mà khắc chế tưởng niệm của mình đối với hoàng thượng, liền tùy tiện tìm lí do vào cung. Người nhà Vân gia được hưởng đặc quyền hoàng thượng trao tặng, có thể chưa cho phép, tùy thời tùy chỗ tiến vào hoàng cung, nàng bằng vào việc chính thức khôi phục thân phận Đại tiểu thư Vân gia, rất thuận lợi liền vào cung.

Ai ngờ trùng hợp đụng phải một nhóm người Long Thiên Tuyệt đến, nàng tâm mất mát đột nhiên lại đập thình thịch, trượng phu Vân tỷ tỷ tới, đây là đại biểu cơ hội của nàng tới hay không?

Nhìn chăm chú vào bóng lưng cô đơn của hoàng thượng, nàng cũng ưu thương theo, người mình thích trong lòng lại thích người khác, đây chẳng phải là miêu tả tâm tình của mình hay sao?

Nàng cất bước đi lên trước, ở bên người Đông Phương Vân Tường nói: “Hoàng thượng, nếu như người muốn tìm người tâm sự, Tiểu Mạn nguyện ý trở thành tri kỉ để cùng người bộc lộ hết những tâm sự trong lòng.”

Đông Phương Vân Tường ánh mắt không thay đổi, hắn cúi đầu cười nhẹ: “Trẫm không có yếu ớt như vậy, trẫm đã sớm nghĩ thông suốt, không phải của mình thì cưỡng cầu cũng là vô dụng.”

“Hoàng thượng thật cam tâm sao?” Tiểu Mạn cũng tự hỏi, “Người là hoàng thượng, đứng đầu thiên hạ, chỉ cần người muốn, người nói một câu có thể làm cho Vân tỷ tỷ gả cho người.”

Đông Phương Vân Tường quay đầu, nhìn nàng nói: “Thích một người cũng không phải nhất định phải có được nàng! Huống chi, nàng không phải là người có thể mặc ngươi định đoạt, nàng cao ngạo, nàng chấp nhất, nàng kiên cường, chính là chỗ trẫm thưởng thức nàng. Nếu như nàng tầm thường như bao cô gái khác, chỉ bằng một phong chiếu thư là có thể làm trái với tâm ý mình, vào cung làm phi mà nói…, trẫm có lẽ cũng sẽ không yêu nàng.”

“Thích một người cũng không phải nhất định có được hắn?” Tiểu Mạn trong miệng lặp lại lời nói của hắn, nàng bỗng nhiên có chút hiểu, che giấu vẻ ảm đạm nơi đáy mắt, khi nàng ngẩng đầu lên lần nữa, nụ cười nhợt nhạt lộ ra, “Hoàng thượng, có lẽ người sau này cũng sẽ không yêu ta, nhưng có thể cho phép ta cúng giống như người, yên lặng thích một người? Hoàng thượng nếu cuộc đời này người không thành thân, Tiểu Mạn cũng sẽ không thành thân, để cho Tiểu Mạn phụng bồi hoàng thượng, thời điểm hoàng thượng buồn khổ, vì hoàng thượng ca hát, giải buồn cho hoàng thượng, có được hay không?”

Đông Phương Vân Tường thật sau nhìn nàng một cái, không nói, lặng yên thu hồi tầm mắt. Màu vàng sang rỡ, lông mi hắn bị lây một tầng ánh sáng nhỏ.....

Trong đại điện, hai vợ chồng thật vất vả đoàn tụ, nhưng lại chỉ có thể

thông qua nữ nhi truyền lời. Hàn huyên một hồi lâu, đem chuyện hiểu rõ chân tướng, lúc này, Vân hộ pháp đi đón Tiểu Mặc trở lại, vội vã chạy vào đại điện: “Tôn chủ, không xong! Tiểu thiếu chủ cùng Nhị công tử đã xảy ra chuyện____”

Long Thiên Tuyệt đột nhiên đứng dậy, đem nữ nhi trong ngực sợ hết hồn: “Nói rõ ràng!”

“Tôn chủ, hay là ngài xem phong thư này một chút đi!” Vân hộ pháp hai tay đem một phong thư đưa lên, trên phong thư phun một vết máu, nổi bật làm người sợ hãi.

Long Thiên Tuyệt buông nữ nhi xuống, tự mình xem thư, chân mày nhăn càng chặt, đáy mắt bắn ra tinh quang tức giận: “Nam Cung Dực chết tiệt, Bổn Tôn tuyệt đối không tha cho hắn!”

Tiểu Nguyệt Nha bị vẻ mặt phụ thân tức giận làm cho sợ hãi, tay nhỏ bé ôm lấy chân phụ thân, yếu ớt hỏi: “Phụ thân, có phải ca ca bị người xấu bắt đi hay không?”

Long Thiên Tuyệt thu liễm tức giận, ôm lấy nữ nhi an ủi: “Không có chuyện gì, ca ca không có việc gì.”

Đại điện gió lốc đột nhiên nổi lên, đó là Vân Khê tức giận phát tiết.

Nam Cung Dực, lại là Nam Cung Dực!

Lần này, hắn lại giám đối với Tiểu Mặc hạ thủ.....trầm ngập tưc giận!

“Khê Nhi, hắn viết, cho chúng ra trong vòng ba ngày thay hắn đoạt giang sơn, sau đó chắp tay đưa cho hắn, hắn mới chịu đem Tiểu Mặc cùng Thiên Thần bình an thả về. Nam Cung Dực lòng lang dạ sói, hắn đây là muốn khích bác quan hệ chúng ta cùng Đông Phương

Vân Tường, trước để cho chúng ta cùng Đông Phương đánh nhau hao tổn thể lực, sau đó hắn làm ngư ông đắc lợi, tính toán thật tốt a!”

“Long huynh, ta đã nghe được.” Đông Phương Vân Tường cất bước đi vào đại điện, vừa mới nhìn thấy Vân hộ pháp vội vã chạy vào đại điện, hắn đã phát hiện chuyện không bình thường, chạy tới, vừa vặn nghe được tin tức như thế.

“Nếu thật sự vạn bất đắc dĩ, ta nguyện ý đem giang sơn để đổi lấy Tiểu Mặc, chỉ cần Tiểu Mặc có thể bình an vô sự.” Thanh âm hắn ôn nhuận mà bình tĩnh, phảng phất như đang nói việc nhà vậy.

Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê hai người chấn động tại chỗ, vẫn biết Đông Phương đối với Tiểu Mặc không tệ, nhưng hôm nay muốn hắn giao ra giang sơn mà chính hắn cực khổ thu được, nháy mắt cũng không nháy một cái, hắn đã nguyện ý chắp tay nhường cho, tình nghĩa như vậy, hỏi sao lại không nặng tựa Thái Sơn đây?

“Đông Phương, ngươi nói lại lần nữa?” Long Thiên Tuyệt không dám tin hỏi lại.

Đông Phương Vân Tường ôn nhuận cười nhạt: “Ngươi không cần giật mình, trẫm đối với ngôi vị hoàng đế vốn là vô ý, năm đó nếu không phải Vân Khê cô nương lấy linh đan chữa trị khỏi bệnh cho trẫm, trẫm sợ là đã chết. Trẫm cùng Tiểu Mặc lại là nhất kiến như cố *(mới gặp đã thân)*, có tình nghĩa phụ tử, giang sơn này vốn trẫm vì Tiểu Mặc mà đánh hạ, trẫm vẫn chờ Tiểu Mặc thừa kế ngôi vị hoàng đế. Nếu như có thể lấy nó đổi lấy sự bình an của Tiểu Mặc, trẫm nguyện ý đem giang sơn nhường cho kẻ kia, chẳng qua là khổ cho dân chúng cùng quần thần, tân triểu thay đổi, không biết là đưa tới bao nhiêu tai họa.”

Lần này, Long Thiên Tuyệt hoàn toàn tin lời của hắn, hắn cất bước

tiến lên, đưa tay, vỗ vỗ đầu vai Đông Phương Vân Tường, ánh mắt kiên nghị mà lóe sang: “Đông Phương huynh, phần tâm ý này của ngươi, Long Thiên Tuyệt ta nhớ kỹ!”

Hai nam nhân nhìn nhau cười một tiếng, tình bạn đặc thù nào đó lặng lẽ nảy nở.

Vân Khê cảm kích nhìn về phía Đông Phương Vân Tường, nhưng trong nội tâm càng thêm quan tâm an nguy nhi tử.

Ngoài đại điện, lại có người đến truyền báo: “Hoàng thượng, đã xảy ra chuyện! Gia quyến các vị đại thần cũng bị người bắt đi rồi!”

“Cái gì?” Đông Phương Vân Tường kinh hãi, không nghĩ tới đối phương hạ thủ nhanh như vậy, hơn nữa còn lo rất chu toàn, chẳng những đưa tin uy hiếp Long Thiên Tuyệt, còn nghĩ tới nắm chắc gia quyến đại thần trong tay, như vậy, mặc dù hắn không muốn chủ động gia ra hoàng quyền, các đại thần cũng sẽ buộc hắn thoái vị.

Thật là tâm tư ngoan độc!

“Ngươi trước đi ổn định các đại thần, ta tới nghĩ biện pháp truy xét sao huyệt Nam Cung Dực, ta không tin không tìm ra hắn!” Long Thiên Tuyệt ánh mắt lạnh lung xuống, hàn quang lóe lên.

Phế tích Hoàng cung Nam Hi quốc.

Nam Cung Dực ngồi trên Long vị, trên cao nhìn chăm chú xuống đám cựu thần Nam Hi quốc, bọn họ sau khi Nam Hi quốc bị tiêu diệt, đều lựa chọn quy ẩn, song ở trong mắt NamCung Dực, bọn họ đều là tội thần phản bội, bởi vì bọn họ không thể bảo vệ Nam Hi quốc, cuối cùng khiến quốc gia bị tiêu diệt.

Nam Cung Dực ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chú vào hai phụ tử Vân Mông cùng Vân Dật quỳ dưới đại điện, thấy bọn họ, hắn lại liên tưởng đến khuất nhục và thương tổn Vân Khê mang tới.

“Vân lão tướng quân, Vân tướng quân, uổng Vân gia các ngươi là thần tử, hưởng thụ đại ân hoàng gia Nam Hi quốc ta, các ngươi phản bội hoàng gia ta như thế chính là phản bội Nam Hi quốc.”

“Tĩnh vương gia, Quân đội Vân gia chúng ta thề thủ vệ Nam Hi quốc, hăng hái chiến đấu, đổ máu không từ, đã cố gắng hết sức. Cuối cùng là hoàng thượng hiểu rõ đại nghĩa, chủ động xin hàng, chúng ta mới buông tha chống cự. Ta Vân Mông tự hỏi không làm thất vọng Nam Hi quốc, không làm thất vọng tổ tiên Vân gia.” Vân Mông nói.

“Lão tướng quân đã nói như vậy, bổn vương tạm thời tin tưởng ngươi. Hiện tại Bổn vương trở về rồi, Bổn vương muốn phục quốc, muốn cho Nam Hi quốc thống nhất thiên hạ. Ngươi thân là cựu thần Nam Hi quốc, giờ khắc này có phải nên đứng ra, dẫn dắt Quân đội Vân gia bỏ tà quy chính, quy thuận bổn vương, giúp Bổn vương đánh hạ giang sơn hay không?” Nam Cung Dực con ngươi phiếm ánh sáng lạnh, cười như không cười.

Vân Mông ngẩn ra, sao hắn có thể ngờ được, giữa ban ngày ban mặt, Tĩnh Vương gia xông vào phủ tướng quân, bắt cả nhà hắn lại, bây giờ lại còn chất vấn hắn, cưỡng ép hắn giao binh quyền ra, giờ làm thế nào được?

“Không thể ra sức sao? Vậy nếu như bổn vương lấy nhi tử Vân Thanh, tằng tôn ngươi, đổi với Quân đội Vân gia, ngươi đổi hay không đổi?” Nam Cung Dực hướng hạ nhân làm dấu hiệu, ngoài đại điện, thanh âm hài tử khóc nỉ non từ từ lại gần, phụ tử Vân Mông nghe được tiếng khóc kia, nhất tề cả người chấn động.

“Nam Cung Dực, ngươi táng tận lương tâm, làm sao ngươi có thể ra tay đối với một hài tử?” Vân Dật vội la lên.

“Đây là Vân gia các ngươi ép ta!” Nam Cung Dực đột nhiên đứng dậy, mặt lạnh nói, “Ban đầu các ngươi rõ ràng đáp ứng giúp Bổn vương cướp lấy ngôi vị hoàng đế, ai ngờ các ngươi bội bạc, nửa đường quay đầu thương lại, đi giúp Lục thúc ta lên ngôi vị hoàng đế. Các ngươi hại ta chịu khổ!”

“Các ngươi có biết hay không, những năm này ta làm sao qua được? Ta đường đường một vị Vương gia, thân phận tôn quý vô cùng, nhưng lại luân lạc tới phiêu bạt tha hương, khắp nơi nhìn người khác mặt lạnh. Ta cố gắng hết sức, thật vất vả mới lấy được quyền thế, nhưng bởi vì hắn mói một câu nên tất cả hoàn toàn hóa thành bọt nước. Các ngươi biết đây là cảm giác gì sao?” Theo Nam Cung Dực tức giận, trên mặt hắn hiện lên một tầng sương tím, khuôn mặt hắn vỗn tuấn mĩ khẽ động, lộ ra dữ tợn cùng thống khổ, nhưng rất nhanh bị hắn mạnh mẽ áp chế xuống, hắn vỗ án, “Bổn vương chịu hết thảy khổ sở cũng là do Vân gia các ngươi ban tặng! Cho dù Bổn vương giết đứa bé này, cho Vân gia các ngươi đoạn tử tuyệt tôn cũng không có gì quá đáng!”

Hắn từ trong tay thủ hạ túm lấy đứa trẻ mới sinh, lộ ra âm lãnh hung ác.

“Oa! Oa_____” Tiếng hài tử khóc nỉ non, vang dội cả đại điện.

“Không nên!”

“Tĩnh vương gia, không nên thương tổn hài tử!”

Phụ tử Vân Mông hai người cùng hô to lên.

Nam Cung Dực thu tay mỉm cười, lộ ra cười lạnh quỷ dị, đột nhiên đem hài tử ném về phía phụ tử hai người: “Đây chỉ là cảnh cáo, Bổn vương cho các ngươi chút thời gian suy nghĩ, nếu như ngày mai các ngươi vẫn cho Bổn vương một đáp án như vậy, Bổn vương có thể hoàn toàn chặt đứt hậu duệ Vân gia các ngươi, có nghe hay không?”

Vân Mông cẩn thận tiếp được hài tử, vừa sợ vừa giận, nhưng giờ phút này tựa hồ không phải là lúc cùng Nam Cung Dực lí luận.

Đợi sau khi phụ tử Vân Mông lui ra, Nam Cung Dực đứng dậy: “Đi địa lao xem một chút.”

Địa lao hoàng cung.

Tiểu Mặc đang ngủ mê man, đến khi cảm giác được có đồ vật gì đó đụng hắn, muốn làm hắn tỉnh lại. Hắn từ từ tỉnh lại, vừa mở mắt, đã thấy được Tiểu Bạch đồng bạn của mình.

Tiểu Bạch thấy hắn tỉnh, làm như thở phào nhẹ nhõm: “Tiểu Mặc Mặc, chúng ta bị giam lại rồi.”

Thời điểm Tiểu Mặc Mặc âm thầm bị đánh lén, nó không kịp cứu, thấy đối phương chẳng qua là bắt người, không có ý muốn giết Tiểu Mặc Mặc, nó không thể làm gì khác hơn là tạm thời ẩn núp, không bị người phát hiện, cho đến khi nguời bắt Tiểu Mặc tránh đi, nó mới đến cứu Tiểu Mặc Mặc.

Tiểu Mặc vỗ đầu một cái, phát hiện mình bị nhốt vào thiết lao, nằm bên cạnh còn có Thần thúc thúc, xung quanh phòng giam còn có rất nhiểu người, bị giam vào trong lao không chỉ có hai người bọn họ.

“Tiểu Mặc, ngươi đã tỉnh? Tiểu Mặc, thật sự là ngươi sao? Ta còn tưởng rằng ta nhìn sai rồi.”

Có tiếng nói từ nơi không xa truyền đến, Tiểu Mặc nhăn chân mày, thanh âm này rất quen thuộc.

“Tiểu Mặc, ta là Anh Tử, ta ở góc đối diện với Thiết lao của ngươi!”

Tiểu Mặc đứng dậy, ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên bắt gặp người quen, trên mặt vui mừng: “Anh Tử? Các ngươi làm sao cũng bị bắt?”

Cô bé nhốt trong Thiết lao đối diện, chính là Nam Cung Anh, cùng nhốt chung với nàng, còn có tân hoàng Nam Hi quốc ngày xưa, cùng với cha mẹ Nam Cung Anh. Không chỉ có như vậy, hai bên phòng giam của bọn hắn, còn nhốt những người khác, chỉ tiếc Tiểu Mặc cũng không nhận được toàn bộ.

Nam Cung Anh lâu không nhìn thấy Tiểu Mặc, giờ phút này gặp nhau, nàng rất là kích động, hai tay vịn lan can thiết lao, đem khuôn mặt nhỏ nhắn tiến tới sát lan can, cười nhẹ nói: “Tiểu Mặc, ta còn tưởng rằng vĩnh viễn không thấy được ngươi đây. Ngươi có khỏe? Bọn họ có hay không đả thương ngươi?”

Tiểu Mặc lắc đầu: “Ta không sao, chẳng qua là bị người đánh lén nên ngất đi. Đúng rồi, chúng ta bây giờ đến tột cùng là ở nơi đâu đây?”

“Nơi này là địa lao hoàng cung Nam Hi quốc.” Lục vương gia nói.

Lúc này, Long Thiên Thần cũng tỉnh, từ từu thích ứng tình huống chung quanh, thấy người quen, không khỏi kinh ngạc: “Ngươi.....Ngươi không phải là hoàng đế Nam Hi quốc sao? Làm sao ngươi sẽ trở thành tù nhân vậy? Còn có, rốt cuộc là người nào đem chúng ta nhốt ở chỗ này?”

Hắn còn nhớ rõ, hắn ở hoàng cung Đông Lăng quốc, lúc tìm kiếm

Tiểu Mặc thì bị dẫn đến một gian phòng xa lạ, sau đó bị người đánh lén, ngất đi. Khi tỉnh lại, liền phát hiện mình ở nơi này, là ai bố trí cạm bẫy, là ai bắt bọn hắn, một chút đầu mối cũng không có. May là, Tiểu Mặc đang ở bên cạnh hắn, nếu không hắn thật không biết nên khai báo với đại ca đại tẩu như thế nào.

Lục vương gia xấu hổ thở dài: “Hoàng đế? Cũng chỉ là một giấc mộng hoàng lương thôi. Lúc này không giống ngày xưa, ta đã sớm không phải là hoàng đế Nam Hi quốc rồi, hiện nay cả Ngạo Thiên đại lục chỉ có một hoàng đế.”

“Là ai?” Long Thiên Thần tò mò, Tiểu Mặc cũng tò mò, nếu như cả Ngạo Thiên đại lục chỉ còn lại một hoàng đế, vậy Tường thúc thúc làm sao bây giờ?

Lục vương gia hướng Tiểu Mặc quăng một ánh mắt ý vị thâm trường: “Hắn chính là nghĩa phụ Tiểu Mặc___ Đông Phương Vân Tường nhu nhược, bệnh tật.”

“Thật sự là Tường thúc thúc! Ta biết mà Tường thúc thúc là vô địch, người là không thể nào bị đánh bại!” Tiểu Mặc hưng phấn mà bật thốt lên, khuôn mặt tuấn tú nhỏ bé tràn ngập ánh sáng, nhìn đến mặt Lục vương gia ảm đạm, hắn lè lè lưỡi, nhận lỗi nói, “Nam Cung gia gia, ngài cũng rất lợi hại!”

Lục vương gia lộ ra nụ cười: “Thật là một hài tử chu đáo hiểu chuyện, gia gia không có chuyên gì, thắng bại là chuyện thường binh gia, gia gia đã nhìn ra.”

“Không nghĩ tới Đông Phương có quyết đoán như thế, chúng ta lúc này mời rời đi Ngạo Thiên đại lục không tới hai năm, hắn đã thống nhất được Ngạo Thiên đại lục. Đại ca ta quả nhiên không có nhìn nhầm hắn, thật sự hắn có khí chất là chân long thiên tử.” Long Thiên

Thần thở dài nói.

“Đúng vậy, hoàng thượng hùng tài vĩ lược, khoan dung nhân từ, hơn nữa là thanh niên trẻ tuổi, lão phu đúng là không so được với hắn. Thua bởi hắn, lão phu tâm phục khẩu phục, đem quan hệ ngoại giao Nam Hi quốc đến trong tay hắn, lão phu cảm thấy vui mừng.”

Long Thiên Thần nhìn ra được, lời nói của Lục vương gia phát ra từ nội tâm, hắn mặt dù đã mất nước, cũng là tự tâm thần phục, bởi vì trong vua năm nước ở Ngạo Thiên đại lục, ngoài Đông Phương Vân Tường ra không có người thích hợp có tư cách thống nhất thiên hạ hơn.

“Tiểu Mặc, ngươi lần này trở về, có phải đi nữa hay không? Gia gia nói, chờ ta tròn mười lăm tuổi, ta liền có thể xuất giá. Nếu không ta hiện tại gả cho ngươi đi, sau này ta có thể cùng ngươi ở cùng nhau như trước đây.” Nam Cung Anh chờ đợi nói.

Tiểu Mặc bị nàng làm cho sợ không nhẹ, lắc đầu liên tục nói: “Ta còn nhỏ, không thể thành thân!”

Long Thiên Thần ở một bên khó nhịn được cười, trong ngày thường mọi người nói Tiểu Mặc nhỏ, hắn cho tới bây giờ cũng sẽ phản bác, nói mình đã là người lớn, lúc này lại chủ động thừa nhận nhỏ, Anh Tử đáng thương, Tiểu Mặc rốt cuộc là rất sợ cưới nàng a?

Nam Cung Anh mất hứng cong lên cái miệng nhỏ nhắn: “Ngươi có phải hay không đã thích người khác?”

Tiểu Mặc đầu đầy hắc tuyến: “Không có a.”

“Vậy ngươi tại sao không chịu lấy ta? Chúng ta đã có hôn ước.” Nam Cung Anh nói.

Lục vương gia bang quan, không có chen vào, mắt lộ ra suy nghĩ sâu xa.

Tiểu Mặc cảm giác chịu thua: “Chúng ta bây giờ còn nhỏ, chính là thời điểm học tập bản lĩnh, hôn ước và vân vân, đó là chuyện sau khi lớn lên.”

Nam Cung Anh đột nhiên đỏ mắt một vòng, nghẹn ngào: “Ngươi gạt người! Ngươi nhất định đã có người mình thích. Hoàng gia gia nói, tường cũng là mọi người xây, cây cũng do khỉ phân tán, quả nhiên là thật. Ngươi có phải cảm thấy hoàng gia gia ta bây giờ không phải là hoàng đế, cho nên không thích Nam Cung gia ta, muốn thoái hôn phải không?”

“Anh Tử, không được nói nhảm!” Lục vương gia nhìn như trách cứ, nhưng trong mắt lại mang theo dò xét.

Long Thiên Thần nhìn ra đầu mối trong đó, lời nói này tuy là Nam Cung Anh vô tình nói ra như vậy, chỉ sợ cũng là Lục vương gia chân chính muốn do thám biết a? Ngày đó định ra hôn ước của Tiểu Mặc cùng Anh Tử cũng là kế tạm thích ứng của đại tẩu, vì bảo toàn Vân gia, đồng thời đại tẩu dự liệu được cả nhà bọn họ không thể nào trở lại Vân gia nữa rồi, nhưng hôm nay, tình thế thay đổi, Anh Tử đã mất đi thân phận hoàng tộc tôn quý ngày xưa, mà Tiểu Mặc thân phận trở nên tôn quý vô cùng. Còn chưa bàn đến việc nó là con nuôi Đông Phương Vân Tường, trên danh nghĩa là Tiểu hoàng tử, nhưng là thân phận đại ca cùng đại tẩu ở Long Tường đại lục, cũng chưa có người dám khinh thường Tiểu Mặc.

Thân phận thay đổi, còn có thể tuân thủ hôn ước ngày đó hay không, khó trách Lục vương gia có sầu lo a.

Tiểu Mặc nhăn mặt, nói: “Hôn ước là mẫu thân ta định ra, chuyện gì chờ sau khi thấy mẫu thân rồi nói hãy nói, ta không dám làm chủ.”

Tiểu tử thúi thật là cơ trí, thoáng cái đã đem quyền quyết định giao cho mẹ ruột của mình, bằng tính tình kia của đại tẩu, nàng làm sao có thể ngoan ngoãn tuân theo hôn ước, để cho Tiểu Mặc cưới một tiểu tức phụ giương nanh múa vuốt vào cửa?

Long Thiên Thần dưới đáy lòng không khỏi khen một câu.

Nam Cung Anh dậm chân, rất là gấp gáp, nhưng lại không biết làm sao: “Tốt, vậy chờ gặp Vân di, ta sẽ nói với nàng!”

Tiểu Mặc nhẹ nhàng khiêu mi, vậy ngươi tự mình đi theo mẫu thân nói đi, mẫu thân đến bây giờ cũng không có tỉnh lại đây.

Đang khi nói chuyện, trên hành lang bên ngoài phòng giam truyền đến tiếng bước chân, có người phá lên cười: “Lục thúc, ngươi đến bây giờ còn băn khoăn đám cưới cùng Vân gia? Ngươi đúng là không biết tự lượng sức mình!”

Có người từ từ đến gần, một khuôn mặt quen thuộc từ trong bóng tối hiện ra, trong phòng giam tất cả mọi người đều nhận ta hắn.

“Nam Cung Dực?” Lục vương gia ánh mắt co rụt lại, rất nhanh khôi phục bình tĩnh.

Tiểu Mặc ngẩng đầu, cùng Long Thiên Thần liếc mắt nhìn nhau, rốt cục hiểu đến tột cùng là người nào đem bọn họ bắt tới.

Nam Cung Dực cất bước đi tới trong hai phòng giam, sau khi đứng lại, cất giọng nói: “Ngươi có biết thân phận hiện giờ của hai vợ chồng Vân Khê không? Vân Khê bây giờ là tông chủ Vân tộc, viện trưởng

Vạn Hoàng học viện, còn là nguyên lão Đan Minh. Long Thiên Tuyệt thì sao? Hắn bây giờ là gia chủ Long gia, lãnh tụ thập đại học viện, nguyên lão Luyện Khí Minh..... Hai vợ chồng bọn họ, vô luận thân phận người nào đều cao quý hơn thân phận một hoàng đế Nam Hi quốc. Huống chi, ngươi bây giờ ngay cả cái thân phận tôn quý này cũng không có, ngươi bây giờ chính là một tù nhân, một người thất bại chỉ có thể cúi đầu xưng thần! Ngươi có tư cách gì mà đòi người ta tiếp tục thực hiện hôn ước, cưới cháu gái ngươi?"

Lục vương gia cả người chấn động, là bị hắn chọc tức.

Nam Cung Anh hướng Nam Cung Dực hô lên: "Tam thúc, cháu là Anh Tử a, thúc tại sao lại muốn đem cháu cùng gia gia bắt lại? Chúng ta không phải là người một nhà sao?"

"Người một nhà?" Nam Cung Dực mắt lạnh quét qua, Nam Cung Anh bị làm cho sợ rúc vào phía sau gia gia, "Các ngươi có đem ta làm người một nhà sao? Ta vì ngôi vị hoàng đế đã cố gắng bỏ ra bao nhiêu công sức, các nguơi lại làm ngư ông đắc lợi, nhân cơ hội cướp đi thứ vốn thuộc về ta, làm hại ta phải phiêu bạc tha hương, ở bên ngoài nhận hết khuất nhục. Đây là các ngươi thiếu ta, bây giờ chẳng qua ta chỉ đoạt lại những thứ thuộc về ta!"

"Dực nhi, lòng ngươi qua mức hẹp hòi, lòng nghi ngờ quá nặng. Ngày đó, nếu để cho ngươi đoạt được ngôi vị hoàng đế, ngươi nhất định sẽ đại khai sát giới, loại bỏ nghi kỵ, sợ rằng đến lúc đó, tánh mạng tổ tôn chúng ta đã sớm khó giữ được. Lão phu sở dĩ muốn cùng Vân Khê cô nương hợp tác, đi lên ngôi vị hoàng đế, mục đích chủ yếu chỉ đơn giản là muốn bảo toàn tính mạng người một nhà chúng ta. Người không vì mình, trời tru đất diệt, lão phu cũng không cảm thấy có bất kỳ thua thiệt nào đối với ngươi." Lục vương gia nói, ngữ khí của hắn thực cứng cáp, không bởi vì chính mình thân ở trong tù mà nhận thua với đối phương.

“Tốt, nói rất hay! Ngươi đã nghĩ như vậy thì hiện giờ Bổn vương nhốt các ngươi cũng là theo lý thường phải làm, không hề cảm thấy thua thiệt gì với ngươi. Ngươi yên tâm, bổn vương sẽ không giết ngươi, giết một người không có bất cứ quyền thế gì, bổn vương không có hứng thú. Sở dĩ Bổn vương nhốt ngươi chính là muốn ngươi tự tay viết một phong thư cho các cựu thần Nam Hi quốc, để cho bọn họ quy hàng Bổn vương, giúp bổn vương một lần nữa đoạt lại ngôi vị hoàng đế, đuổi Đông Phương Vân Tường khỏi ngôi vị hoàng đế! Từ nay về sau, ta sẽ thay thế Đông Phương Vân Tường, thống lĩnh cả Ngạo Thiên đại lục, đây mới là chí nguyện chân chính của ta!” Nam Cung Dực tự tin nở nụ cười.

Lục vương gia tâm thần chấn động, kinh ngạc nhìn về phía Nam Cung Dực, không ngờ dã tâm của hắn cư nhiên lớn như thế. Cúi đầu, nhìn lại tôn nữ của mình một cái, hắn chần chờ một lát, nói: “Tốt, lão phu có thể giúp ngươi, nhưng ngươi phải đáp ứng bảo toàn tánh mạng người một nhà chúng ta.”

Nam Cung Dực hài lòng nở nụ cười: “Cái này đúng rồi! Nói cho cùng, máu chảy trên người các ngươi cũng là huyết mạch Nam Cung gia ta, ta sẽ lưu lại các ngươi.”

Hắn ra hiệu, phía sau lập tức có người đưa giấy bút lên.

Nam Cung Dực thấy chuyện bên này giải quyết, cho nên dạo bước đi về phía phòng giam Tiểu Mặc cùng Long Thiên Thần, ánh mắt sắc bén quét trên người hai người.

Lúc này, Tiểu Bạch đã chui vào trong ngực Tiểu Mặc, không nhúc nhích.

Nam Cung Dực cũng không phát hiện bất kỳ dị thường, hắn biết bên

người Tiểu Mặc có tiểu thái tử Long Vương cốc, nhưng mà lần này trở về Ngạo Thiên đại lục, bọn họ cũng không đưa Tiểu thái tử Long Vương cốc theo, chuyện này hắn yên tâm hơn.

Hắn ngồi xổm xuống, cùng Tiểu Mặc sóng vai: “Tiểu Mặc, ngươi có muốn ra khỏi đây, đi tìm cha mẹ không?”

“Dĩ nhiên muốn a.” Tiểu Mặc nói.

“Vậy ngươi biết điều nghe lời một chút, viết một phong thư cho cha mẹ ngươi, nói ngươi rất nhớ bọn họ, bảo bọn họ nhanh chóng tìm cách cứu ngươi ra ngoài. Nhớ kỹ, trong thư không được nói tới địa điểm, nếu không nghe lời, vị thúc thúc bên cạnh ngươi sẽ mất mạng.” Nam Cung Dực chỉ hướng Long Thiên Thần.

Tiểu Mặc đảo tròn mắt, rất vui vẻ gật đầu đáp ứng.

Nam Cung Dực nhìn chằm chằm bé chốc lát, trong lòng còn có nghi ngờ, nhưng đoán chừng thằng nhóc này cũng không có quỷ kế gì, cho nên để cho hạ nhân đem giấy bút đưa đi vào. *(TM: nhầm rồi =]])*

Chuẩn bị xong giấy bút, Tiểu Mặc cả người gục trên mặt đất, cầm bút bắt đầu viết, vừa viết, vừa cao giọng thì thầm: “Phụ thân thân ái, con cùng Thần thúc thúc bị người xấu bắt đi, mau tới cứu chúng con đi!”

Lời nói trắng ra rõ ràng, chữ viết cũng được viết ngay ngắn.

Nam Cung Dực hí mắt nhìn Tiểu Mặc, không khỏi suy nghĩ, nếu như năm đó mình dựa theo hôn ước, thuận lợi cưới Vân Khê, có phải đứa bé trước mắt này sẽ trở thành con của mình rồi không?

Có một đứa nhỏ thông minh, có thiên phú như vậy làm người thừa kế của mình, hắn cũng đủ để vui mừng rồi, chỉ tiếc, nó không phải,

nó là con của kẻ thù!

Thu hồi trang giấy, hắn xem lại lần nữa một phen, đột nhiên sắc mặt trầm xuống: “Những chữ xiêu xiêu vẹo vẹo này là cái gì? Ngươi đang truyền cho cha ngươi tin tức gì?”

Tiểu Mặc vô tội nháy mắt: “Ngươi oan uổng ta! Trên đời này nào có chữ kỳ quái như thế? Nếu như ngươi nói nó là chữ, vậy ngươi đọc thử một chút!”

Hắn nhất định là đọc không ra, bởi vì bé viết những chữ mà chỉ có bé và mẫu thân mới đọc được, đây là ám hiệu liên lạc giữa bé và mẫu thân. Bé hi vọng thời điểm tin được đưa tới, mẫu thân đã tỉnh lại, như vậy là có thể biết bé bị giam ở nơi nào rồi.

Nam Cung Dực ánh mắt co rút lại, nếu hắn có thể đọc được thì còn cần ở đây mà chất vấn một thằng nhóc sao? Trực tiếp đâm cho nó một nhát rồi!

“Tiểu tử thúi, ngươi đừng hòng lừa gạt ta, viết lại một tờ nữa!”

Tiểu Mặc bĩu môi, nằm trên mặt đất, lại viết thêm lần nữa, viết được một nửa, bé đột nhiên hắt hơi một cái, đem mực nước không cẩn thận vấy bẩn trên tờ giấy, tay nhỏ bé lập tức chùi chùi vết mực, may là dấu vết không lớn lắm. Bé vui vẻ cười nói: “Hoàn hảo, hoàn hảo, còn có thể dùng! Không biết sau khi phụ thân thấy, có mắng mình cẩu thả không nữa.”

Nam Cung Dực thu giấy, mặt nhăn nhó, vốn định để cho nó viết thêm tờ nữa, nhưng nhìn kỹ mấy lần cũng không tìm ra manh mối gì, đành giao cho hạ nhân bên cạnh: “Đem thư đi đưa cho Long Thiên Tuyệt!”

“Dạ, chủ tử!”

Hạ nhân vừa rời đi, Nam Cung Dực đột nhiên gọi hắn lại: “Chờ một chút!”

Hắn bước tới trước một bước, đột nhiên bắt được tay Tiểu Mặc, ánh mắt lạnh xuống, không bao lâu, từ trong phòng giam truyền đến tiếng Tiểu Mặc khàn giọng kêu la____

“Tôn chủ, Nam Cung Dực sai người đưa thư tới.” Hỏa hộ pháp hấp tấp xông vào gian phòng, hắn biết, lúc này Tôn chủ hy vọng nhất nhận được tin tức tiểu thiếu chủ, nên cũng không có kiêng kỵ nhiều như vậy.

Long Thiên Tuyệt nhận lấy thư, đại khái xem một chút, ánh mắt tràn ngập tình cảm phức tạp: “Là Tiểu Mặc tự tay viết thư.....” Lời này là nói cho Vân Khê nghe.

Vân Khê đến gần, thấy nhi tử viết tin, đáy lòng không khỏi có chút chua xót. Làm mẫu thân, không có bảo vệ tốt con của mình, đó là lỗi của nàng.

“Tôn chủ, nơi này còn có một cái hộp nhỏ.” Hỏa hộ pháp đem một hộp gỗ sơn hồng đưa lên, hộp gỗ nhỏ bằng lòng bàn tay, bên trong có thể có cái gì đây?

Long Thiên Tuyệt nhận lấy, mở hộp gỗ ra, một lát sau, hai mắt hắn chợt mở lớn, lộ ra kinh hãi.

Hỏa hộ pháp thấy vật trong hộp gỗ, cũng hoảng sợ kêu lên: “Đây là.....Đây là ngón tay của Tiểu thiếu chủ?”

“Oa! Ca ca..... ngón tay của ca ca!” Tiểu Nguyệt nha thấy vật trong hộp huyết nhục mơ hồ, bị làm cho sợ đến khóc lớn lên.

Long Thiên Tuyệt vội vàng đậy nắp hộp lại, ôm nữ nhi an ủi: “Tiểu Nguyệt Nha đừng sợ, đây không phải là ngón tay của ca ca, con nhìn lầm rồi.”

“Không phải, đó là ngón tay ca ca! Ô ô..... Phụ thân, nhanh đi cứu ca ca, Huyên Huyên muốn ca ca! Huyên Huyên muốn ca ca!” Tiểu Nguyệt Nha gào khóc.

Vân Khê tâm đau đớn, hai mắt nhìn chằm chằm hộp gỗ kia, cả người rét run.

Tiểu Mặc, Tiểu Mặc của nàng.....

“Khê Nhi, nàng đừng sợ, nói không chừng là Nam Cung Dực bố trí cạm bẫy, ngón tay này..... Ngón tay này chưa chắc là của Tiểu Mặc.” Long Thiên Tuyệt vừa an ủi nữ nhi, cũng không quên an ủi thê tử.

Ngoài cửa, Đông Phương Vân Tường, vợ chồng Long Thiên Trạch, phụ tử Vân Mộ Phàm cùng Hiên Viên lão gia tử nghe được chạy tới, nghe được lời nói Long Thiên Tuyệt, mọi người chấn kinh không nhỏ.

“Ngươi nói cái gì? Có người cắt ngón tay của Tiểu Mặc?” Hiên Viên lão gia tử thẳng thắn, khiến Tiểu Nguyệt Nha vừa được Long Thiên Tuyệt dỗ mấy câu lại lần nữa khóc lên.

“Oa! Ca ca, Huyên Huyên muốn ca ca!”

“Ông ngoại!” Long Thiên Tuyệt hướng về phía Hiên Viên lão gia tử làm ám hiệu, hắn nơi này đã đủ rối loạn, lão gia tử tới còn gây phiền thêm.

“Thiên Tuyệt, ngươi trước đem Tiểu Nguyệt Nha giao cho nương đi.”

Hiên Viên Túc Nhã từ trong tay nhi tử nhận lấy Tiểu Nguyệt Nha, ôn nhu trấn an.

“Nam Cung Dực thật quá đáng, lại đối với một hài tử làm ra chuyện ác độc như thế! Tiểu Mặc đáng thương của ta.....” Vân Mộ Phàm lộ ra thần sắc lo lắng.

“Vân huynh, chớ vội! Ta thấy Nam Cung Dực không dám cả gan làm loạn, ngày nào đó hắn mặc dù thật sự ngồi lên ngôi vị hoàng đế, hắn cũng phải nghĩ kĩ, nếu hắn thật sự làm tôn nhi Long gia ta bị thương tổn, Long gia chúng ta có chịu để hắn ngồi yên trên ngôi vị hoàng đế hay không.” Long Thiên Trạch lạnh lùng nói, không giận tự uy.

“Cho ta nhìn xem hộp gỗ.” Đông Phương Vân Tường giơ hai tay, nhận lấy hộp gỗ từ chỗ Long Thiên Tuyệt, hắn từ từ mở nắp hộp gỗ, một màn trần đầy máu tanh, thoáng cái nhảy vào mắt hắn, hắn đột nhiên hít sau một hơi, ánh mắt lay động, “Nam Cung Dực, ngươi quá độc ác rồi!”

Ngón tay chứa trong hộp gỗ, vừa nhìn chính là thuộc về hài tử, bé nhỏ, non nớt, vết cắt ngang bằng, hiển nhiên là bị kiếm khí gây thương tích.

“Ta nhìn xem.” Vân Trung Thiên dạo bước đến bên cạnh hắn, nhận lấy hộp gỗ, cẩn thận xem xét, một lúc lâu, hắn nói, “Mọi người không cần phải lo lắng, ngón tay này không thể nào là của Tiểu Mặc!”

“Ngươi nói cái gì?” Mọi người trăm miệng một lời, nhất tề nhìn về phía Vân Trung Thiên.

“Ta nói, ngón tay này không phải của Tiểu Mặc.” Thấy mọi người còn nghi ngờ, Vân Trung Thiên dốc lòng phân tích nói, “Các ngươi nhìn ngón tay này, vân tây thô ráp, sinh ra chai sạn, hiển nhiên tuổi còn

nhỏ đã phải làm việc nặng. Tiểu Mặc từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, chẳng bao giờ làm việc nặng, ngón tay của bé nhiều lắm cũng là bở vì luyện kiếm cùng luyện khí lưu lại dấu vết, phàm là người luyện kiếm, da thịt ngón tay của hắn là phi thường có lực, không thể nào giống như người này, da thịt rời rạc vô lực, cho nên, ta phán đoán ngón tay này không phải là của Tiểu Mặc. Nam Cung Dực hơn phân nửa là muốn dọa sợ chúng ta, cho chúng ta tự loạn trận cước."

Mọi người nghe xong phân tích của hắn, đi lên cẩn thận xem xét, quả nhiên đúng như dự đoán.

"Đại ca, may có huynh xem xét cẩn thận, thấu triệt, ngón tay này tuyệt đối không thể nào là của Tiểu Mặc. Nam Cung Dực mặc dù nghĩ lấy Tiểu Mặc uy hiếp chúng ta, khiến chúng ta giúp hắn đoạt ngôi vị hoàng đế, nhưng khẳng định hắn cũng sẽ nghĩ đến, sau khi hắn đoạt được ngôi vị hoàng đế, có thể ngồi vững hay không còn phải xem thái độ của chúng ta. Nếu hắn thật sự dám thương tổn đến Tiểu Mặc, y theo tính tình ta cùng Vân Khê mà nói, chúng ta tuyệt đối sẽ cùng hắn không chết không thôi! Hắn đang vì mình để đường rút lui đây." Long Thiên Tuyệt nói.

Vân Khê nghe ca ca phân tích, rốt cuộc an tâm, Nam Cung Dực quả nhiên hèn hạ vô sỉ, lại thi triển loại thủ đoạn này tới nhiễu loạn trận cước bọn họ. Đúng rồi, thư Tiểu Mặc tựa hồ có chút quái dị.

"Tiểu Nguyệt Nha, để phụ thân đem thư ca ca lại cho mẫu thân nhìn một cái."

Tiểu Nguyệt Nha bị sợ hãi, núp ở trong ngực bà nội, nghe được tiếng mẫu thân, bé cúi đầu, chỉ hé mặt ra nói với phụ thân: "Phụ thân, mẫu thân muốn xem thư ca ca."

Long Thiên Tuyệt một lần nữa đem thư mở ra, nhìn về hư không: “Khê Nhi, nàng có nhìn ra đầu mối gì sao?”

Vân Khê đứng ở bên người hắn, nhìn kỹ một phen, ánh mắt đột nhiên dừng lại trên một chỗ nét mực. Nàng hí mắt, trầm tư chốc lát, đột nhiên con mắt lóe sáng lên, bừng tỉnh đại ngộ: “Tiểu Nguyệt Nha, nói cho phụ thân con biết, mẫu thân biết nơi ca ca con bị giam là nơi nào.”

“Ca ca ở đâu?” Tiểu Nguyệt Nha vui mừng kêu lên.

“Ca ca ở hoàng cung Nam Hi quốc!” Vân Khê ánh mắt kiên định rơi vào trên nét mực, nhìn kỹ, ở chỗ trống giữa các nét mực, mơ hồ có thể thấy được mấy chữ xiêu vẹo, nó không phải là chữ Hán tầm thường, cũng không phải là cổ văn, trên đời này cũng chỉ có hai mẹ con Vân Khê mới có thể xem hiểu văn tự này.

Nó chính là dùng mẫy vần chữ mẫu ghép lại thành chữ: “nxhg!”

Sau khi phiên dịch, chính là hoàng cung Nam Hi.

Vân Khê cười, nhi tử rất thông minh, thời khắc mẫu chốt, còn biết truyền lại tin tức cho mẹ.

Cho dù Nam Cung Dực cẩn thận thế nào đi nữa thì nhất định không thể đoán ra mấy chữ Tiểu Mặc viết này có ý nghĩa gì. Huống chi, Tiểu Mặc lại dùng phương pháp sáng tạo, xung quanh toàn là nét mực, chỏ còn mấy chỗ trống tạo thành mấy chữ.

“Phụ thân, ca ca ở hoàng cung Nam Hi quốc.” Tiểu Nguyệt Nha nói.

“Hoàng cung Nam Hi quốc?” Long Thiên Tuyệt ngạc nhiên, đem thư lật đi lật lại, nhìn mấy lần vẫn không thể nào phát hiện được gì,

nhưng nếu Khê Nhi khẳng định như vậy thì chắc chắn không có sai lầm rồi, “Nam Cung Dực, ngươi chán sống rồi!”

Ánh mắt trong nháy mắt lạnh như băng, làm người ta hít thở không thông.

30.2

Hoàng cung Nam Hi quốc.

Nam Cung Dực dạo bước ở trước Long vị, tinh thần bay xa, vị trí này là mơ ước tha thiết của hắn, thật không ngờ lúc ngồi lên được lại chỉ thấy hưng phấn nhất thời rồi lại cảm thấy vô cùng cô độc, tịch mịch.

Cả hoàng thất nay chỉ còn lại hắn và lục hoàng thúc, cảnh còn người mất. Hắn vốn nên căm hận hoàng thúc, thống khoái mà diệt trừ, nhưng hiện tại hắn lại không muốn ra tay. Bởi vì bỗng dưng hắn thấy khao khát tình cảm gia đình khó cầu này. đã không muốn giết hắn nữa.

“Báo! Chủ nhân, tin tức tốt! Chư vị đại thần đưa thư tới, bọn họ đã khuất phục ngài.”

Ánh mắt Nam Cung Dực lóe sáng, khóe môi khẽ nhếch: “Chuyện trong dự liệu! Bên Long Thiên Tuyệt cùng Đông Phương Vân Tường có tin tức gì không?”

“Hồi bẩm chủ nhân, Long Thiên Tuyệt đã dựa theo ý của ngài, bắt Đông Phương Vân Tường lại, khống chế cả hoàng cung. Thư các đại thần đưa tới cũng viết rõ quá trình chuyện xảy ra, mời chủ nhân xem.”

Nam Cung Dực nhận lấy một phong thư, xem một phen, trên mặt vẻ

mặt từ quái lạ từ từ biến thành mừng như điên, hắn cất giọng phá lên cười: “Đông Phương Vân Tường a Đông Phương Vân Tường, ngươi nhất định không nghĩ tới mình sẽ có ngày hôm nay. Cho dù ngươi trở thành người đứng đầu Ngạo Thiên đại lục thì như thế nào? Chỉ cần bổn vương trở lại, cái nên thuộc về bổn vương thì vĩnh viễn sẽ thuộc về bổn vương!”

“Long Thiên Tuyệt, còn ngươi nữa. Từ trước tới giờ ngươi đều khinh thường bổn vương, không để bổn vương vào trong mắt, giờ người đã biết bổn vương lợi hại chưa? Chỉ cần bổn vương bắt được nhược điểm của ngươi, ngươi lại dám không nghe theo lời bổn vương sao? A, tất cả các ngươi đều không phải đối thủ của bổn vương!”

“Rất nhanh, bổn vương chính là người đứng đầu thiên hạ, một tay che trời, cả thiên hạ đều nằm trong lòng bàn tay của bổn vương! Vân tộc? Long gia? Tử Yêu? Các ngươi nhiều lắm chỉ có thể trở thành bá chủ một phương, chỉ có bổn vương, chỉ có bổn vương mới có thể trở thành người đứng đầu thiên hạ! Ha ha ha..... ha ha ha ha.....”

Cả đại điện đều quanh quẩn tiếng cười lớn của hắn.

Thủ hạ chính là những cao thủ cũng bị lây tâm tình của hắn, mọi người ngẩng đầu ưỡn ngực, thắng lợi trong tầm mắt.

Lúc này, một gã thủ hạ lên tiếng, cắt đứt tiếng cười: “Chủ nhân, Long Thiên Tuyệt đưa thư tới, hắn hẹn ngài ba ngày sau ở ngoài hoàng cung Ngạo Thiên quốc gặp nhau, cùng ngài trao đổi con tin.”

Nam Cung Dực xem thư xong, chân mày nhíu lại: “Chỉ có những thứ này? Hắn không có nói gì khác?”

“Chủ nhân, có vấn đề gì không?” Thủ hạ tò mò hỏi.

Nam Cung Dực suy tư một phen, trầm ngâm nói: “Y theo tính tình vợ chồng Long Thiên Tuyệt, nhi tử bị bắt, bọn họ không thể nào bình tĩnh như thế, bọn họ không đem phụ cận thành trì lật ngược lên là không thể. Chẳng lẽ là bởi vì thương thế của Vân Khê chưa lành, vẫn chưa có tỉnh lại? Có lẽ..... là bổn vương đa tâm.”

Địa lao hoàng cung.

Cao thủ chịu trách nhiệm trông chừng phạm nhân đưa xong bữa trưa, biến mất ở cuối địa lao, trong một gian phòng giam, có một con thú màu trắng từ trong các song sắt chui ra, rón ra rón rén, như một tên trộm bò đến cái đại lao kia, hơi ngưng lại. Nó cúi đầu, thân thể nghiêng về phía sau một góc độ, đột nhiên như mũi tên rời cung, vèo một tiếng bay ra ngoài.

“A_____”

“Cháy!”

“Cứu mạng a!”

“..... “

Tiếng kếu sợ hãi chỉ kéo dài không tới năm giây, từ từ tiêu tan mất.

Người trong các phòng giam nín thở nhìn xung quanh, không giám phát ra một chút tiếng vang nào, cho đến cuối địa lao, thấy một con thú màu trắng lần nữa xuất hiện ở tầm mắt bọn họ, mới lên tiếng thở phào, vào giờ khắc này phát sinh sự đồng cảm.

Rất hiển nhiên, mới vừa một thấy tình cảnh một con thú ở giữa chiến đấu, lấy con thú toàn thắng mà chấm dứt!

Thú con màu trắng, từng bước từng bước cứng cáp đi lại ở lối đi nhỏ, lối đi nhỏ vốn cũng không dài, nhưng đối với một con thú như là cả một khu phố dài mười tám dặm.

“Tiểu Bạch, ngươi giỏi quá a!” Nam Cung Anh hưng phấn hét lên.

Tiểu Bạch bộ lông rung lên, mỗi một bước đi càng thêm tiêu sái phóng túng.

“Tiểu Bạch, ngươi nhanh lên một chút! Nhanh đi giúp mọi người mở của lao đi!” Tiểu Mặc tại chỗ xoay người, liền từ trong phòng giam tiến ra bên ngoài. Bé và Long Thiên Thần có Na Di thuật, địa lao căn bản không giam được bọn họ, sở dĩ lưu lại chỉ vì cứu tổ tôn Lục Vương gia cùng những gia quyến đại thần bị giam bên trong địa lao.

Tiểu Bạch nghe được lời của tiểu chủ nhân…, vội vàng thu vào cái đuôi, bắt đầu làm việc.

“Phốc!”

Ngọn lửa màu vàng phụt lên trên khóa sắt của lao, khóa sắt gặp lửa lập tức tan ra.

Ngày càng có nhiều người đi ra ngoài lao, mặt lộ vẻ vui mừng.

“Đa tạ tiểu công tử!”

“Thật tốt quá! Chúng ta rốt cuộc đi ra!”

“Mọi người đừng cao hứng quá sớm, chúng ta bây giờ còn ở trong hoàng cung, tùy thời đều có thể gặp nguy hiểm.” Long Thiên Thần dùng Na Di thuật từ trong lao đi ra ngoài, sau khi quan sát một chút, đối với mọi người nói, “Ta đi ra ngoài trước nhìn một chút, mọi người

không nên hành động thiếu suy nghĩ, chờ tin tức của ta.”

Nói xong, hắn liền phân phó Tiểu Mặc nói: “Tiểu Mặc, bây giờ thực lực của cháu mạnh nhất trong đám người này, cháu phải chịu trách nhiệm bảo vệ mọi người. Không có tin tức của ta, ngàn vạn lần không nên hành động thiếu suy nghĩ, biết không?”

Mọi người nghe vậy, nhìn kỹ Tiểu Mặc, đứa bé này là người có thực lực mạnh nhất trong bọn họ? Làm sao có thể?

Mấy vị cao thủ luyện võ lộ ra thần sắc không vui, bị khinh bỉ như vậy thì chẳng ai dễ chịu cả, mặc dù không mở miệng nói thẳng nhưng lại hừ nhẹ thể hiện thái độ.

Long Thiên Thần thấy thế, khinh thường nói: “Biết các ngươi không phục, cháu trai ta đây cũng không phải người thường, bé năm nay còn chưa đầy bảy tuổi nhưng Huyền giai đã đạt đến Thần huyền đỉnh, cách Huyền tôn chỉ có một bước ngắn. Các ngươi không tin thì có thể tỉ thí một chút..... Nhưng tốt nhất là các ngươi phải chuẩn bị trước tâm lí tự rước lấy nhục.”

Tiếng kinh ngạc than thở liên tục vang lên.

Ánh mắ mọi người nhìn Tiểu Mặc mang thêm vài phần sùng bái, bảy tuổi là Thần Huyền cao thủ đã vô cùng hiếm thấy, chứ chưa nói đến việc đó là Thần Huyền đỉnh, chỉ cách Huyền tôn một bước ngắn.

Mẹ ơi, thiên phúc biến thái như vậy có còn để cho người bình thường như bọn họ sống nữa hay không? Đúng là không còn đất dung thân!

“Tiểu Mặc, ngươi thật là lợi hại! Ta rất sùng bái ngươi nha!” Nam Cung Anh hai mắt bắn ra tim hồng, tiến vào trạng thái mê mẩn.

Tiểu Mặc khẽ nghiêng mặt, tránh mấy trái tim hồng bay đến, nói với Long Thiên Thần: “Thần thúc thúc, người đi đi, cháu sẽ bảo vệ bọn họ.”

Be bé vậy mà cũng hấp dẫn không nhỏ.

Long Thiên Thần rời khỏi đại lao, mấy người ở trong địa lao bắt đầu chờ xuất phát, tùy thời thoát ra ngoài.

Tiểu Mặc ôm Tiểu Bạch, từ trong khe cửa nhìn ra bên ngoài, phía sau, truyền đến câu hỏi của Lục vương gia: “Tiểu Mặc, có phải cha mẹ cháu cũng trở về Ngạo Thiên đại lục không?”

“Đúng vậy ạ.” Tiểu Mặc quay đầu lại.

“Vậy thì tốt, lão phu đang muốn bái phỏng lệnh tôn lệnh đường một chút.” Lục vương gia cười hòa ái, Tiểu Mặc thấy vậy trong lòng sợ hãi, không phải gia gia Anh Tử lại muốn đàm luận hôn sự giữa mình và Anh Tử đấy chứ?

Chỉ cần nghĩ tới Anh Tử sẽ trở thành tiểu thê tử của mình, ngày ngày quấn lấy, cằn nhằn liên miên bất tận bên tai thì toàn thân bé đã nổi da gà.

Mẫu thân sẽ đồng ý chăng?

Thật sự không được, thà bé theo Tiểu Ban đi Phạm Âm tự xuất gia còn hơn, làm một tiểu hào thượng tự do tự tại còn hơn phải cưới một tiểu thê tử điêu ngoa, lằng nhằng.

“Gia gia, ngài biết vị hôn phu của mẫu thân ta trước kia là ai không?” Tiểu Mặc ngẩng đầu, mỉm cười nói.

Lục vương gia hơi sững sờ: “Biết, là Tĩnh vương gia.”

“Nghe mẫu thân nói, lúc trước nàng và Tĩnh vương gia phụng thánh chỉ cùng định hôn ước, ai cũng cho là bọn họ sẽ thành hôn, kết làm vợ chồng. Nhưng thật sự thì sao.....” Tiểu Mặc thở dài, buông tay nhỏ bé, “Cuối cùng người thanhd thân với mẫu thân lại là phụ thân của cháu, chả có tí quan hệ nào với Tĩnh vương gia cả, vì sao lại vậy cơ chứ?” *(TM: nhóc con giỏi lắm =]])*

Lục vương gia sắc mặt hơi chậm lại, hắn có trì độn đi nữa cũng có thể nghe ra được ý từ chối khéo trong lời của Tiểu Mặc. Hắn âm thầm thở dài, hắn lớn tuổi như vậy, đã gặp qua vô số người, Tiểu Mặc là đứa bé thông minh nhất, có thiên phú nhất mà hắn từng gặp, hơn nữa còn có bối cảnh thân thế, đứa bé này tuyệt đối là vị hôn phu tốt nhất đối với Anh Tử. Ban đầu vội vã định ra hôn ước cùng Vân gia cũng vì điểm này, chẳng qua bây giờ khác khi đó, Nam Cung gia nay đã không được như xưa, sao có tư cách bàn chuyện cưới gả với Vân gia chứ?

Nhưng còn hạnh phúc và tiền đồ của Anh Tử.....

Hắn có nên tiếp tục kiên trì nữa không?

Đang trầm tư, ngoài cửa truyền đến tín hiệu của Long Thiên Thần, hắn lấy lại tinh thần, cùng cháu gái và đoàn người thoát khỏi phòng giam.

“Mọi người mau cùng ta hướng bên này đi!” Long Thiên Thần tận lực hạ giọng, dẫn đường phía trước.

Một nhóm người theo sát phía sau.

Tiếng bước chân tất tất tác tác không thể không làm kinh động những cao thủ trong hoàng cung, rất nhanh đã có người phát hiện bọn họ.

“Có ai không, có người vượt ngục rồi! Mau ngăn bọn chúng lại!”

Nhóm lớn cao thủ xúm lại tới đây, vòng vây ngày càng xiết chặt.

“Mọi người không nên loạn, toàn bộ đứng sát phía sau ta!” Long Thiên Thần vừa hô lớn, vừa triệu hồi ra Dực Long thần thú cùng Côn Bằng, hai con thú cưng của riêng mình, đem đoàn người vây quanh bảo vệ trong vòng. Giờ khắc này, là một thành viên thực lực cao nhất, Long Thiên Thần gánh chịu trách nhiệm bảo vệ mọi người, trong lúc loạn lạc chỉ huy toàn cục, hiện lên khí thế cùng tài năng.

“Tiểu Mặc, để cho Tiểu Bạch chở cháu đi trước, nghĩ biện pháp tìm được cha cháu, để cho hắn đến đây hỗ trợ!”

“Thần thúc thúc, vậy còn thúc?”

“Thúc ở đây, có thể chống đỡ nhất thời.”

Tiểu Mặc quay đầu, nhìn cao thủ càng ngày càng nhiều hướng phương hướng bọn hắn tụ lại, chân mày nho nhỏ càng nhíu càng chặt. Thần thúc thúc thật có thể ngăn cản được những cao thủ này sao?

Hắn không yên lòng.

“Tiểu Bạch, thi triển khí thế Long Hoàng của ngươi, gọi chiến đội Thần Long tới!”

“Xem ta đi!” Tiểu Bạch nhanh chóng biên hóa, hóa thành một đạo

bạch quang, thân thể cao lớn kéo dài hơn phân nửa hoàng cung.

Chỉ một thoáng, tia sáng vạn trượng.

“Ngao____Ngao ngao____” Tiểu Bạch không chút kiêng kỵ lên tiếng thét dài, thân thể cao lớn uy phong lẫm liệt, “Tiểu Long Long thái tử ở chố này, Long tộc nhanh chóng tới hộ giá!”

Thanh âm vô địch, truyền khắp tứ phương.

Dực Long thần thú cùng Côn Bằng ở dưới uy áp của Long Hoàng, không tự chủ giảm thấp xuống thân thể, những cao thủ kia tức thì bị long uy làm cho khiếp sợ, mọi người do dự không tiến.

Lúc này, Nam Cung Dực xuất hiện, hắn mặt lạnh như thiết, trừng mắt nhìn người từ trong lao chạy ra ngoài, lạnh lùng nói: “Bản lãnh các ngươi không nhỏ, cho là như vậy là có thể chạy trốn khỏi lòng bàn tay của bổn vương sao?”

Hắn trừng thủ hạ đang do dự không tiến lên, nổi giận nói: “Các ngươi sợ cái gì? Nó có cường đại, cũng chỉ là một đứa nhóc con có suy nghĩ, chẳng lẽ các ngươi không đấu lại một đứa trẻ con?”

Bọn thủ hạ hoảng sợ, dù chỉ là một đứa bé, nhưng nó cũng là Thần Long mà, hơn nữa còn là Long Thái tẻ của Long Vương cốc.

Tiểu Bạch sâu sắc cảm nhận được sự vũ nhục, trong miệng phun ra lửa: “Ai cũng không thể vũ nhục trí khôn của ta!”

Nam Cung Dực lạnh lùng liếc nó một cái, hoàn toàn coi thương nó, đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm Tiểu Mặc. Hắn biết, Tiểu Mặc chính là nhược điểm của Tiểu Bạch, chỉ cần bắt được Tiểu Mặc thì cho dù nó là Long Hoàng chuyển thế cũng không dám làm loạn.

Tiểu Mặc bị ánh mắt sắc bén của hắn đảo qua, cả người lập tức nổi lên da gà: “Tiểu Bạch, cứu ta!” rồi xoay người bỏ chạy.

Nam Cung Dực cười lạnh một tiếng, huyễn thú màu tím vô hình bay ra, lúc thì biến ảo thành hình dạng con hạc, lúc lại biến ảo thành hình dáng sư tử, mãnh liệt đánh về phía Tiểu Mặc.

Bóng đen khổng lồ rơi xuống, Tiểu Mặc vừa chạy trốn vừa lấy Càn Khôn kính từ trong ngực ra, tay nhỏ bé giơ lên cao, lướt qua đầu vai.

Hình bóng Huyễn thú màu tím ở trong gương càng thêm dữ tợn.

Chỉ nghe choang một tiếng giòn tan, Càn Khôn kính bị đụng phải nát vụn, thấu kính rơi đầy đất.

“Tiểu Mặc!”

“Tiểu Mặc Mặc!”

Nam Cung Anh cùng Long Thiên Thần kinh hô.

Tiểu Mặc sợ hãi, huyễn thú đáng sợ kia lại không sợ Càn Khôn Kính phản xạ, thậm chí phá hủy Càn Khôn Kính sư phụ đưa cho bé phòng thân, bé vội vàng thu hồi Càn Khôn Kính trong tay, tiếp tục thi triển Na Di thuật chạy trối chết.

“Không cho thương tổn Tiểu Mặc Mặc!” Tiểu Bạch thừa cơ xuống, bay đến chỗ huyễn thú tử sắc, mắt thấy long trảo sẽ bắt được cổ họng huyễn thú kia.

Khóe môi Nam Cung Dực nhếch lên cười lạnh, hắn nắm tay lại, huyễn thú màu tím bắt đầu biến ảo hình dáng, cánh tay dài ra một

chút, quấn ngược lên thân thể Tiểu Bạch. Từng cánh tay không ngừng biến dài, nhỏ dần, phảng phất như một dây leo quấn quanh trên thân thể Tiểu Bạch, trở ngại hành động của nó. Tiểu Bạch vùng vẫy cũng không có cách nào bỏ rơi nó, tức giận càng ngày càng tăng.

Tiểu Mặc quay đầu thấy một màn như vậy, không khỏi kinh sợ.

Long Thiên Thần ánh mắt đại biến, muốn tiến lên trước viện trợ, lúc này, thủ hạ của Nam Cung Dực thừa cơ xông ra, hướng thẳng đến đám người bọn họ.

Long Thiên Thần dừng bước, cùng Nam Cung Dực xung phong liều chết ở một chỗ.

Nam Cung Dực xoay chuyển ánh mắt, rơi vào trên Dực Long thần thú, ánh mắt của hắn khẽ sáng lên, nổi lên lòng tham: “Dực Long thần thú, ngươi hẳn là thuộc về bổn vương!”

Hạc Tiên thần thú cùng Kim sư thần thú đồng thời được triệu hồi ra, một con trên trời, một con dưới đất, đồng thời công kích hướng Dực Long thần thú ra tay.

Phì Phì cảm giác được nguy cơ, phi thân lên, hai cánh uy vũ, mang theo một trận cuồng phong, đón đánh mà lên.

“Phì Phì, cẩn thận!” Long Thiên Thần thấy nó, trong lòng đột nhiên nhảy lên một cái.

Lúc này, Kim sư thần thú trên mặt đất đột nhiên nhảy lên, cắn vào cái đuôi của Phì Phì, đau đến khiến Phì Phì thét dài một tiếng, thân thể to lớn trực tiếp rơi xuống.

Hạc Tiên thần thú thấy cơ hội, cái mỏ như một cây kiếm sắc bén, đâm về phía mắt trái Phì Phì. Một mổ này mà xuống thì mắt trái của phì phí tất phải mù là không thể nghi ngờ!

“Phì Phì!” Hai tròng mắt màu vàng chợt lóe lên, Long Thiên Thần bộc phát gầm một tiếng, Dực Long huyễn thú từ trong cơ thể hắn bay ra, huyễn thú không có rời đi một mình, mà cùng thân thể hắn hợp lại, tỏa ra ánh sáng kinh người.

“Người rồng hợp nhất!”

Người tức là rồng, rồng cũng chính là người!

Bóng dáng nhân long hợp nhất, hóa thành một thần binh sắc bén, phá thoát hư không, đâm về phía Hạc Tiên thần thú.

“Ô ô____”Hạc Tiên thần thú kinh sợ, đâu còn dám tiếp tục công kích nữa, quay đầu bỏ chạy.

Long Thiên Thần không tiếp tục đuổi theo mà xoay người tấn côn Kim Sư thần thú, trong giây lát bộc phát ra lực lượng không thể đỡ được, Kim Sư thần thú cũng không thể không thả cái đuôi Phì Phì, một mình chạy trốn.

Đau đớn trên người Phì Phì biến mất, quay đầu lại thấy chủ nhân anh dũng thần võ, không nhịn được mà hưng phấn.

Một người một thú, ánh mắt ở giữa không trung gặp nhau.

Đúng lúc đó, Tiểu Bạch bị huyễn thú màu tím quấn quanh người, rống một tiếng, kình lực bộc phát, một cây “Tử đằng” *(một loại hoa, có hình minh họa bên dưới)* bị đứt thành bốn năm đoạn.

Nam Cung Dực ánh mắt co rụt lại, khuôn mặt anh tuấn đột nhiên trở nên dữ tợn, ánh sáng màu tím vụt sáng hỗn loạn. Hắn thở dồn dập mấy cái, lộ ra thần sắc lo lắng, không tốt, hắn tu luyện Nhiếp Hồn Thuật lại bắt đầu bị cắn trả. Hắn cắn răng, ngăn lại lực phản phệ, trở tay chụp vào giữa không trung một cái, một cây "tử đằng" nhất tề bay về phía hắn, một lần nữa ở giữa không trung tổ hợp biến ảo, thỉnh thoảng hiện ra hình dáng con hạc, thỉnh thoảng là sư tử mạnh bạo.

"Tiểu Mặc Mặc, huyễn thú của hắn thật kỳ quái!" Tiểu Bạch không có theo sát công kích Nam Cung Dực, mà là biến thân thành quả câu, trở lại trong ngực Tiểu Mặc. Có lẽ đúng như Nam Cung Dực nói, thực lực Tiểu Bạch mặc dù cường đại, nhưng dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ hơi thông minh thôi, bây giờ nó nghĩ rất đơn giản, chính là muốn bảo vệ tiểu chủ nhân của mình. Chỉ cần tiểu chủ nhân không có bị uy hiếp, nó sẽ không chủ động đi công kích người khác.

Nam Cung Dực nhìn trúng tâm tư của Tiểu Bạch, lạnh lùng liếc Tiểu Mặc một cái, không hề đem mục tiêu đặt ở trên người của bé nữa, ngược lại đi công kích những người khác.

Hai quân đối chiến, đầu tiên phải tấn công nhược điểm của đối phương, hắn không thể làm gì Tiểu Mặc nên đành chọn một nhược điểm khác. Vừa nhìn liền phát hiện Nam Cung Anh, không sai, đứa nhỏ chẳng những là điểm yếu của Lục hoàng thúc mà còn là điểm yếu của Tiểu Mặc.

Bắt nó, Tiểu Mặc cũng không dám làm loạn.

"Anh Tử, đến chỗ Tam thúc, Tam thúc nhất định sẽ không làm hại ngươi!" Hắn nửa dụ dỗ nửa uy hiếp.

Nam Cung Anh kinh sợ trốn sau gia gia.

Lục vương gia tiến lên một bước, nhìn chằm chằm Nam Cung Dực: “Nam Cung Dực, ngươi có còn nhân tính nữa hay không? Đây là cháu gái ruột của ngươi!”

“Không phải Bổn vương đã nói rồi sao? Chỉ cần nó biết điều nghe lời một chút, Bổn vương sẽ không làm hại nó.” Nam Cung Dực khẽ cười đầy tà khí.

“Gia gia, cứu cháu! Cháu không muốn qua đó! Tam thúc muốn giết cháu!” Nam Cung Anh bị làm cho sợ đến khóc lên.

Lúc này, chân trời đột nhiên truyền đến một tiếng cười lạnh: “Nam Cung Dực, ngươi thật là càng ngày càng có tiền đồ, đến cả một đứa trẻ mà cũng lừa gạt, Bổn Tôn rất muốn biết, ngươi đến tột cùng còn có thể hạ tiện đến trình độ nào?”

Kèm theo một tiếng hí dài, ánh sáng màu xanh hiện ra, Hạc Tiên thần thú bị Long Thiên Tuyệt thu vào Kim Hòa tháp.

Nam Cung Dực như cảm ứng được, đột nhiên quay đầu, chống lại chiến đội Thần Long mà nam tử tóc vàng khống chế tới, hắn trợn mắt nhìn: “Long Thiên Tuyệt, ngươi có thể bỏ lại thê tử để đến đây!”

“Phụ thân, con ở chỗ này!” Tiểu Mặc nhìn thấy phụ thân đến, vui vẻ kêu lên.

“Đại ca, huynh tới rồi! Việc này đệ liền yên tâm.” Thấy đại ca đến, tâm thần căng thẳng của Long Thiên Thần lập tức hạ xuống, thật giống như là hắn không có chuyện gì.

Long Thiên Tuyệt vung tay lên, chiến đội Thần Long lập tức triển khai trận thế, khí tức Thần Long cộng với uy lực trận pháp thoáng cái đã không chế được tình hình trước mặt.

Hai bên cao thủ đều tách riêng ra.

“Chủ nhân, làm sao bây giờ?” Thủ hạ Nam Cung Dực hỏi, khi chúng thấy chiến đội Thần Long trên lưng trở mấy trăm cao thủ thì cũng bắt đầu bồn chồn. Bọn chúng nhận ra hầu hết những cao thủ này, có cao thủ Long gia, cao thủ Hiên Viên gia tộc, còn có cao thủ đến từ Vân tộc, một phía thôi cũng không dễ đối phó.

“Sợ cái gì? Chỉ một trận thế này cũng đỡ không nổi, Bổn vương như thế nào thống nhất thiên hạ?” Nam Cung Dực cười lạnh, hai mắt híp lại, ở trong lòng tính toán.

Long Thiên Tuyệt cười lạnh: “Tới giờ mà ngươi vẫn còn nằm mơ thống nhất thiên hạ sao? Nam Cung Dực, ngươi đúng là hết thuốc chữa! Đối với kẻ tiểu nhân si tâm vọng tưởng như ngươi, Bổn Tôn khinh thường giết ngươi! Để cho trời cao nói cho ngươi biết, ngươi đến tột cùng có mệnh làm hoàng đế hay không!”

Hai mắt đem mâu quang sáng ngời tỏa ra toàn ánh sáng rực rỡ, ánh mắt rơi vào phía sau Nam Cung Dực, mang theo vài phần quỷ dị.

Nam Cung Dực nghi ngờ quay đầu, phía sau trừ thủ hạ của mình đâu có người khác?

Long Thiên Tuyệt nhìn như vậy là ý tứ gì?

Từ trước đến giờ lòng nghi ngờ của hắn rất nặng, bắt đầu quét mắt ở trong đám thủ hạ của mình.

“Chủ nhân.” Chúng thủ hạ bị hắn trừng trong lòng hoảng hốt.

Lúc này, chợt nổi lên một cổ kỳ phong, một gã thủ hạ từ trong đám

người vọt ra, trong tay của hắn trường kiếm vừa vặn đánh về phía Nam Cung Dực. Nam Cung Dực vốn là bị vây trong lòng nghi ngpừ, đột nhiên có thử hạ lao ra, muốn giết hắn, hắn không chút nghĩ ngợi, xuất kiếm đanh trả.

Điện quang hảo thạch! *(Nhanh như chớp)*

Một tiễn xuyên tim!

“Chủ nhân! Ngươi____” Thủ hạ kia vạn vạn không nghĩ tới, sẽ có ngày mình táng thân trong tay chủ nhân, hai mắt gắt gao mở lớn, chết không nhắm mắt.

“Chủ nhân!” Đám thủ hạ còn lại rối rít kinh hô, khó có thể tin nhìn về phía chủ tử của mình.

Nam Cung Dực phục hồi tinh thần lại, tâm thần dao động, hắn lại giết chết chính thủ hạ của mình..... thôi, giết liền giết, ai bảo hắn không có mắt, cầm kiếm đâm về phía mình đây?

“A!”

Phía bên trái hắn, có người sợ hãi kêu lên, sát khí bức tới, Nam Cung Dực cơ hồ là phản ứng bản năng, trở tay hồi kiếm đâm đi.

“Phốc!”

Trường kiếm xuyên bụng.

Một ngụm máu phun ở một bên mặt Nam Cung Dực, máu tươi nóng bỏng thức tỉnh hắn, hắn quay đầu nhìn lại, chống lại là ánh mắt không thể tin của thủ hạ, tay của hắn bắt đầu run run.

Chuyện gì xảy ra?

Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

Hắn liên tiếp giết chết hai thủ hạ của mình, đúng là gặp quỷ.

Tâm thần bối rối, chân trời chợt truyền đến một tiếng tiêu, ma khí màu tím giống như khống chế, hiện lên trên mặt hắn, cả ngươi hắn bắt đầu lay động không bình thường.

“Chủ nhân, người làm sao vậy?”

Các thủ hạ còn lại, cũng cảm thấy chủ tử có cái gì đó không đúng, tạm thời bỏ qua chuyện chủ tử giết người của mình, vây ở quanh người của hắn.

“A! Không được thổi nữa, không được thổi nữa!” Nam Cung Dực bị tiếng tiêu quấy nhiễu, cả người điên cuồng hô lớn, đưa mắt nhìn hướng chân trời, nơi đó, chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một người, trường bào tử sắc, cầm trong tay Ngọc tiêu, mang mặt nạ sắt, lạnh lẽo đứng ở trong gió.

Không chỉ có hắn nhìn chằm chằm khách không mời mà đến, đoàn người Long Thiên Tuyệt cũng nhìn chăm chú vào hắn, người này là ai? Trong bọn họ lại không có một ai nhận ra được.

“Ngươi là..... Ngươi là.....” Không đợi Nam Cung Dực nói ra, bên cạnh hắn, những cao thủ còn lại rối rít lộ ra thần sắc khủng hoảng, cùng nhau quỳ rạp xuống đất, cùng kêu to lên: “Bái kiến đại trưởng quỹ! Đại trưởng quỹ thiên thu vạn thọ!”

Nghe được ba chữ “Đại trưởng quỹ”, hơn phân nửa cao thủ nhất tề phát ra tiếng than sợ hãi, phản ứng không kém bao nhiêu so với lúc

nhìn thấy Tử Yêu.

Đại trưởng quỹ, chẳng lẽ hắn chính là ông chủ chân chính của Thịnh Bảo trai, áp đảo Nhị trưởng quỹ cùng Tam trưởng quỹ, là người nắm giữ tất cả mọi chuyện?

Vân Khê ngừng trêu trọc Nam Cung Dực, bình tĩnh nhìn về phía đại trưởng quỹ, cảm giác được hơi thở cường đại trên người hắn, nàng ý thức được đó là một đối thủ khó giải quyết.

“Bắc Thần đại nhân đã sớm đoán được ngươi phản bội, đặc biệt lệnh ta tới thu thập ngươi!” Đại trưởng quỹ âm lãnh cười một tiếng, tiếp tục nói: “Ngươi lén lút học trộm Nhiếp Hồn Thuật, Bắc Thần đại nhân sớm đã phát hiện, cố ý truyền thụ cho ta Tỏa Hồn tiêu âm, chuyên khắc Nhiếp Hồn Thuật của ngươi, tới lấy tính mạng của ngươi!”

“Cái gì?” Nam Cung Dực hoảng sợ lui về phía sau.

“A!” Trong đám người, lần nữa phát ra một tiếng kinh hô, lần này là thanh âm một cô gái.

Mọi người theo tiếng kêu nhìn lại, phát hiện ra người kinh hô không ai khác, chính là muội muội Chiến Thiên Dực – A Lý!

“A Lý, muội làm sao vậy?” Chiến Thiên Dực lo lắng nhìn sắc mặt trắng bệch của muội muội, vẻ mặt nàng giờ phút này, giống như một loại thấy quỷ, cả người lạnh run.

“A Lý, chia cách mấy tháng, nhanh như vậy đã nhận ra chủ tử ngày xưa rồi?” sau lưng mặt nạ sắt, cất giấu một đôi con ngươi âm lãnh, sắc bén như chim ưng, sắc bén như rắn độc.

A Lý kinh sợ rút lui, dưới chân dẫm phải hư không, từ trên lưng Thần

Long rớt xuống.

Vân Trung Thiên đứng cách nàng không xa, thấy một màn như vậy, hắn nhanh tay lẹ mắt, ở giữa không trung tiếp được nàng, vịn hông nàng, hai người cùng nhau rơi xuống đất.

“Đừng ép ta! Đừng ép ta giết người nữa! Ta không muốn giết người, đừng ép ta giết người!” A Lý trốn vào trong ngực Vân Trung Thiên, cả người kịch liệt lay động, cảm xúc như rơi vào nơi lạnh như băng lạnh thấu xương.

“A Lý, đừng sợ, không có ai ép muội! Không có ai còn dám ép muội làm chuyện muội không muốn làm.” Vân Trung Thiên từ trước đến giờ trầm tĩnh nay hai tròng mắt bắn ra ánh sáng thị huyết lạnh lẽo, hai tay hắn ôm ấp lấy người không ngừng run rẩy trong ngực, hai mắt thẳng tắp trừng hướng đại trưởng quỹ.

Chiến Thiên Dực từ trên trời đáp xuống, rơi vào bên người muội muội, tức giận nhìn về phía đại trưởng quỹ: “Ngươi rốt cuộc đối với muội muội ta làm cai gì? Nàng tại sao lại sợ thành như vậy?”

Đại trưởng quỹ khẽ nhếch môi, nộ ra vẻ lạnh lẽo quỷ dị: “Ta có thể đối với nàng làm cái gì? Ta bất quá là để cho nàng động thủ, giết năm hài tử mới sinh, lại thêm năm mẫu thân vừa sinh hài tử, còn có mười tám người đã gặp nàng mà thôi.”

“A! A! _____ A!____”

A Lý gắt gao bưng kín lỗ tai mình, trong đầu xẹt qua màn máu tanh kia, thống khổ thét lên.

“Ngươi câm miệng!” Vân Trung Thiên hướng lên bầu trời quát lạnh một tiếng, hai tay vững vàng ôm lấy A Lý bị vậy trong băng lạnh, “Hết

thảy đều đã qua! Không có chuyện gì! Chúng ta biết, đây không phải là ý muốn của muội!”

Chiến Thiên Dực cả người lay động, đau lòng nhìn về phía muội muội, những năm này, ở trên người muội muội đến tốt cùng là xảy ra bao nhiêu chuyện đáng sợ, nàng làm sao chịu đựng được?

Muội muội nhận nhiều thống khổ người bình thường không cách nào thừa nhận như vậy, hắn làm ca ca, lại không thể làm cho nàng hoàn toàn mở rộng lòng, hắn không xứng là một ca ca!

“Ta muốn giết ngươi!” Hắn giơ kiếm, phi thân lên, đâm về phía Đại trưởng quỹ.

“Chiến đại ca, cẩn thận____”

Long Thiên Tuyệt trong tay rút Long Huyết kiếm ra khỏi vỏ, mục tiêu nhắm thẳng vào cùng một người.

Cả chiến đội Thần Long cùng những cao thủ rối rít hướng về phía Đai trưởng quỹ triển khai thế công.

Đại trưởng quỹ bình tĩnh, tay cầm Ngọc tiêu đưa lên khóe miệng.

Tiếng tiêu vang lên, lấy hắn làm trung tâm, từng đợt tiếng tiêu, hóa thành những hình thù liên tục bay ra.

Trên mặt đất Nam Cung Dực ôm đầu, thống khổ khóc thét. Hắn vô luận thế nào cũng không nghĩ ra, Tử Yêu lại đề phòng hắn giữ như vậy.

Vân Khê lại càng không nghĩ tới, tiêu âm khắc chế Nhiếp Hồn thuật, lại cũng sẽ đối với nàng có ảnh hưởng. nếu nói Tỏa Hồn, chính là

khóa hồn phách người, nàng hiện nay chính là một hồn phách, một khi nghe được tiếng tiêu, cả người liền bị khống chế lâm vào khốn cảnh, không cách nào nhúc nhích.

“Thiên Tuyệt, mau ngăn cản hắn thổi tiêu!”

Đáng tiếc Long Thiên Tuyệt không nghe được thanh âm của nàng.

Một cuộc hỗn chiến xảy ra.....

Đại trưởng quỹ dám một mình hiện thân ở chỗ này, cũng không phải là hành động lỗ mãng, Long Thiên Tuyệt rất nhanh liền ý thức được điểm này, hợp lực gần trăm người lại chỉ có thể đánh ngang tay với hắn.

Đáng tiếc Các chủ cùng mấy vị nguyên lão Vân tộc không có ở đây, có lẽ cũng chỉ có bọn họ mấy vị cao thủ đứng đầu, mới có thể chế ngự được hắn.

Điều này cũng không thể trách hắn khinh địch, hắn vốn là muốn đối phó chỉ có Nam Cung Dực cùng mấy chục thủ hạ của hắn mang đến Ngạo Thiên địa lục, bằng vào lực lượng mấy người bọn họ, quá đủ.

Ai ngờ nửa đường lại có một Đại trưởng quỹ nhảy ra làm rối loạn kế hoạch của hắn!

Trong các cao thủ có mặt, trừ đi Long Thiên Tuyệt, thực lực cao nhất là Long Thiên Trạch, Vân Mộ Phàm cùng Hiên Viên Phách Thiên, tứ đại cao thủ hợp lực, thay nhau chiến đấu, lúc sau còn có các cao thủ xen kẽ bên cạnh, cuộc chiến lâm vào thế giằng co.

Vân Khê thân thể không cách nào nhúc nhích, thấy một màn như vậy, càng thêm lo lắng.

“Tiểu Mặc! Tiểu Mặc!” Nàng gọi nhi tử, mong mẫu tử liên tâm, có thể cảm ứng được.

Tiểu Mặc vốn đang ở một bên xem cuộc chiến, bỗng nhiên tâm thần lay động, cảm giác có người gọi hắn, hắn nhìn khắp mọi nơi, ánh mắt quét qua vị trí Vân Khê, nhưng không có dừng lại, nhanh chóng quét qua.

Là ai đang gọi hắn?

Gặp quỷ!

Vân Khê cũng buồn bực, vì sao nữ nhi có thể nhìn thấy nàng, nghe được thanh âm của nàng, nhi tử lại không thể đây? Chẳng lẽ là không phải là mình mười tháng mang thai, cho nên mới có điều khác biệt?

Sẽ không!

Đều nói mẫu tử liên tâm, con nhất định có thể cảm ứng được.

Lần này, nàng không dùng miệng để gọi nhi tử, mà dụng tâm để gọi lên: “Tiểu Mặc! Mau để phụ thân ngăn cản tiếng tiêu kia! Tiểu Mặc, con có thể nghe được sao?”

Tiểu Mặc như có thể cảm ứng, chuyển con ngươi, kỳ quái đánh giá xung quanh, càng thêm cảm thấy có quỷ.

“Tiểu Bạch, ngươi đi đem Ngọc tiêu của người nọ làm hỏng! tiếng tiêu này nghe thật quỷ dị, người kỳ quái!” Tiểu Mặc nói không rõ quỷ dị này ở chỗ nào, cho là ở trên tiếng tiêu, đánh bậy đánh bạ, lại giúp được mẫu thân.

Cuộc chiến đang lâm vào thế giằng co, có Tiểu Bạch gia nhập, chiến cuộc nhất thời nghịch chuyển.

Tiểu Bạch mục tiêu rất rõ ràng, không lo chuyện người khác làm sao chiến đấu, mục tiêu của nó chỉ có một, chính là phá hủy Ngọc tiêu trong tay Đại trưởng quỹ!

Ngọn lửa thật dài, đuổi theo Ngọc tiêu, ở trên bầu trời đan vào nhau, làm cho Đại trưởng quỹ phải vứt Ngọc tiêu trong tay đi.

Tiểu Bạch thấy hoàn thành nhiệm vụ, lập tức lui trở về, rung đùi đắc ý, tìm đến tiểu chủ nhân tranh công.

Đám người Long Thiên Tuyệt thấy thế dở khóc dở cười, nó nếu có thể làm cho Đại trưởng quỹ thúc thủ vô sách, tại sao không thể giúp thêm một chút nữa,trực tiếp giết chết đại trưởng quỹ đây?

“A Lý, chúng ta sau này còn gặp lại.” Đại trưởng quỹ cũng không ngu, biết Tiểu Bạch nếu quay lại công kích hắn lần nữa, hắn sợ là rất khó ứng phó được, thấy tốt hơn là lui, nhưng trước khi đi vẫn không quên hướng A Lý quăng một cái, lưu lại một nụ cười quỷ dị lạnh lẽo.

A Lý bắt gặp hắn cười, cả người run rẩy càng thêm lợi hại, thân thể của nàng đột nhiên kinh hoảng, ngất đi.

Vân Trung Thiên đưa tay, tiếp được nàng.

Đừng đuổi theo! Chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ cùng Bắc Thần gia tộc đánh một trận, hắn là người của Tử Yêu, sớm muộn gì cũng sẽ gặp lại hắn!” Long Thiên Tuyệt giơ tay lên, ngăn cản mọi người, để cho Đại trưởng quỹ cướp đường mà chạy.

Trên thực tế, bằng vào thực lực bọn họ bây giờ, muốn hoàn toàn chế phục Đại trưởng quỹ, cũng là vô cùng khó khăn. Huống chi, mục đich hôm nay của bọn họ không phải là Đại trưởng quỹ, mà là người khác.

Long Thiên Tuyệt xoay chuyển ánh mắt, một lần nữa rơi xuông trên người Nam Cung Dực cả người co rúc trên mặt đất, hai tay ôm đầu, khẽ run rẩy.

Mấy tên thủ hạ che chắn ở xung quanh hắn, nhìn thấy ánh mắt Long Thiên Tuyệt quét tới, mọi người như lâm đại địch.

“Đau! Đầu của ta đau quá a!”

“Chủ nhân!”

Kèm theo từng bước chân Long Thiên Tuyệt tiến tới gần, Nam Cung Dực té trên mặt đất, đột nhiên bò dậy, quơ trường kiếm trong tay, chém lung tung, chém cả vào thủ hạ của mình.

“Các ngươi hết thảy đều phản bội Bổn vương, Bổn vương không tha cho các ngươi!”

Giết, giết, giết.....

Nam Cung Dực hai mắt đầy huyết sắc, toàn cảnh đều là sát khí, ám tử sắc khí trên mặt hắn chạy toán loạn, cả khuôn mặt không ngừng vặn vẹo, biến hình.

Long Thiên Tuyệt dừng lại cước bộ, nhìn Nam Cung Dực trình diễn một màn giết choc thủ hạ của mình, ánh mắt khẽ nheo lại, lộ ra nghi ngờ.

Nam Cung Dực thật sự điên sao?

Nếu không phải điên thật, hắn làm sao sẽ chém giết loạn xạ thủ hạ của mình?

“Chủ nhân, là chúng ta a! Chủ nhân, ngài thanh tỉnh lại, xem rõ chúng ta là người nào!”

“Chủ nhân, ngài điên rồi sao? Chúng ta đều trung thành với ngài.”

Bất luận bọn thủ hạ khuyên giải như thế nào, Nam Cung Dực vẫn quơ kiếm trong tay, không ngừng chém giết, giết, giết, giết..... Hắn muốn giết sạch mọi người.

Đại ca, hắn không phải là điên thật chứ?” Long Thiên Thần đi lên trước, hỏi đại ca mình.

Long Thiên Tuyệt mặc nhiên không nói, ánh mắt chỉ không hề chớp mắt ngó chừng Nam Cung Dực, không hề bỏ qua bất kỳ một vẻ mặt cùng động tác nào của hắn, song, hắn cũng không nhìn thấy manh mối gì.

“Không nghĩ tới Nam Cung Dực tu luyện Nhiếp Hồn thuật của Bắc Thần gia tộc, nghe nói tu luyện Nhiếp Hồn thuật hại người hại mình, Nhiếp Hồn thuật bản thân đúng là lợi hại, có thể làm cho một người bình thường trong khoản thời gian ngắn tăng lên thực lực, nhưng là có tổn hại thật lớn tới thân thể. Tiếng tiêu Đại trưởng quỹ vừa thổi kia, Tỏa Hồn chi âm, chính là khắc tinh Nhiếp Hồn thuật.” Long Thiên Trạch đến gần nói.

Vân Mộ Phàm cũng gật đầu đồng ý nói: “Long huynh nói không sai, Nhiếp Hồn thuật hại người hại mình. Ta xem huyền khí Nam Cung Dực tu luyện, hiện lên màu tím đen, có thể thấy được hắn tu luyện

Nhiếp Hồn thuật cũng không tinh thông, dẫn đến huyền khí cắn trả.”

“Nói như vậy, Nam Cung Dực thật sự điên rồi!” Long Thiên Thần thở dài, quay đầu, tìm kiếm thân ảnh Bạch Sở Mục ở trong đám người, vừa vặn bắt gặp hắn đang đi về phía Nam Cung Dực, “Sở Mục, cẩn thận a! Hắn hiện tại đã điên rồi, cẩn thận hắn làm ngươi bị thương.”

Bạch Sở Mục phảng phất không có nghe được thanh âm của hắn, trong đầu hắn không ngừng hiện lên hình ảnh, thỉnh thoảng là hình ảnh vượn vượn chết thảm, thỉnh thoảng là hắn cùng sư huynh Nam Cung Dực chung sống. Hắn hẳn là thống hận sư huynh mới đúng, hắn từng tổn thương mình như vậy, từng hại chết vượn vượn, song, lúc này thấy bộ dáng hắn điên cuồng, trong tim của hắn lại không có hận ý.

“Các ngươi tất cả đều muốn mưu hại Bổn vương, Bổn vương giết các ngươi!” Đột nhiên, Nam Cung Dực liều chết xông lên, huy kiếm hướng Bạch Sở Mục chém tới.

Mọi người đứng ngoài đều cả kinh, muốn xuất thủ ngăn cản.

Lúc này, Nam Cung Dực nửa đường thân thể đột nhiên thoáng một cái, cả người và kiếm thẳng tắp té xuống, lâm vào hôn mê.

Cơ hồ là theo bản năng, Bạch Sở Mục bước tới: “Su huynh! Sư huynh, mau tỉnh lại!”

“Sở Mục, là hắn hại chết vượn vượn! Hắn còn bắt cóc ta cùng Tiểu Mặc, hắn làm nhiều việc ác, ngươi còn gọi hắn là sư huynh?” Long Thiên Thần căm giận bất bình, nâng kiếm tiến lên, “Ngươi tránh ra, để cho ta tới chấm dứt tánh mạng của hắn, tránh cho hắn tiếp tục lưu lại trên đời, làm hại nhân gian!”

“Chờ một chút!” Bạch Sở Mục ngăn cản, “Sư huynh hắn cũng đã điên rồi, hãy lưu lại cho hắn một đường sống. Hắn hơn phân nửa cuộc đời đều theo đuổi danh lợi, muốn hoàn thành kế hoạch, mưu lược nghiệp bá vĩ đại, nhưng hắn đều thất bại, đây đối với hắn mà nói, đã là trừng phạt tàn khốc nhất. chúng ta có thể lưu lại cho hắn một con đường sống sao! Hắn với bộ dáng hiện tại, đã không thể làm được gì nữa, hắn ngay cả thủ hạ chính mình đều giết, hắn đã hoàn toàn mất đi lý trí. Nếu như các ngươi không yên lòng…, có thể tìm người tín nhiệm trông coi hắn, ta bảo đảm hắn sẽ không đối với chúng ta tạo thành bất kỳ uy hiếp gì.”

Tầm mắt của hắn nhất nhất xẹt qua mấy vị trưởng bối, cuối cùng dừng lại trên người Long Thiên Tuyệt: “Đại ca, van huynh! Huynh để cho hắn một con đường sống đi.”

Lúc này, Lục vương gia cũng tiến lên, vì Nam Cung Dực cầu tình: “Long Tôn chủ, có thể hay không nể tình lão phu, cho hắn một con đường sống?”

Long Thiên Tuyệt chân mày từ từ nhíu lại: “Hắn lúc trước từng muốn giết ngươi, nhốt ngươi.”

“Đúng là thế, nhưng nói cho cùng, trên người hắn chảy xuôi dòng máu thủy chung cũng là huyết mạch Nam Cung gia ta. Lão phu nguyện ý thay Long Tôn chủ trông coi hắn, không để cho hắn có cơ hội gây sóng gió nữa, chỉ cầu Long Tôn chủ có thể tha hắn một lần, lưu cho hắn một con đường sống.” Lục vương gia khẩn cầu.

Long Thiên Tuyệt mày nhíu lại càng sau, hắn đi lên trước, dò xét mạch đập của Nam Cung Dực, đột nhiên xuất thủ, một chưởng đánh ở sau ót Nam Cung Dực.

Bạch Sở Mục kinh hãi: “Đại ca!”

“Yên tâm, ta chỉ phế đi võ công của hắn. không có võ công Nam Cung Dực cũng không thể tạo nên sóng gió gì nữa.” Long Thiên Tuyệt từ từ thu tay.

“Đa tạ Long Tôn chủ hạ thủ lưu tình.” Lục vương gia nói.

Long Thiên Tuyệt khẽ vuốt cằm, đem lực chú ý chuyển đến trên những người khác: “Mấy người các ngươi. Muốn tự kết liễu hay là Bổn Tôn tự mình động thủ?”

Mấy tên cao thủ tụ lại một chỗ, thấy chủ nhân đã điên rồi, bọn họ không thể tiếp tục sống, mọi người nản lòng thoái chí.

“Long gia chủ, không cần ngươi động thủ, chúng ta tự kết liễu!”

Long Thiên Tuyệt lạnh lùng xoay người, không lưu một chút tình cảm nào.

“Đại ca, bọn họ cũng đã tắt thở.” Long Thiên Thần cẩn thận xem xét thân thể mấy tên cao thủ, hồi báo nói.

“Ừ.” Long Thiên Tuyệt phân phó nói, “Đem toàn bộ hoàng cung cẩn thận lục soát một lần, không thể lưu lại bất kỳ mối họa nào!”

“Dạ, Tôn chủ!”

Quyển 7 - Chương 31: Đại kết cục trung

Edit: Xuân Như

Hoàng cung Đông Lăng quốc.

Đại môn cung điện, nhóm cung nhân tiến tiến xuất xuất, trong tay bưng bê đồ đạc, toàn bộ đều là những vật phẩm trân quý.

Hướng về phía bên cạnh thiên điện trong cung điện, có mấy vị phụ nhân đang tụ tập ở chỗ này, một bên vừa nhìn quanh ở ngoài cửa, một bên vừa chau đầu vào nhau thầm thì.

“ Tiểu cô nương kia rốt cuộc là con cái nhà ai? Vì sao Hoàng thượng đối với bé sủng ái như thế a?”

“ Không có nghe nói nhà đại thần nào có một nữ nhi chưa tới hai tuổi này, chẳng lẽ là nữ nhi tư sinh của Hoàng thượng?”

“ Ngươi ngốc quá a! Hoàng thượng chưa có thành thân, dưới gối lại càng không có con, tất cả các đại thần đều mong đợi người có thể có con nối dòng, lưu lại cho Đông Lăng quốc một người truyền thừa. Nếu như đứa bé đó thật sự là nữ nhi tư sinh của Hoàng thượng, đã sớm liền chiếu cáo thiên hạ rồi? Ta đoán, hơn phân nửa là Hoàng thượng muốn lôi kéo một vị nhân tài nào đó, cho nên mới tiếp đãi long trọng như thế.”

“ Cũng đúng? Hoàng thượng vì dụ dỗ hài tử vui vẻ, đem nhóm nữ nhân chúng ta đều triệu đến, thật là hao tổn tâm huyết a.”

“ Nhìn, Hoàng thượng tới!”

Mấy vị phụ nhân nhín thấy một nhóm đại nội thị vệ vây quanh Hoàng thượng hướng về phía đại điện đi tới, các nàng vội vàng ngưng nghị luận, rối rít trốn vào thiên điện, không dám tùy tiện nhìn quanh nữa.

Đông Phương Vân Tường thính lực không tệ, lời của mấy vị phụ nhân vừa mới nói…, toàn bộ đều thu vào trong tai của hắn, hắn khẽ câu môi,cười một tiếng mà qua. Cũng khó trách những người phụ nhân này ngạc nhiên với cử chỉ của hắn, đổi lại bình thường, hắn không bao giờ có cử chỉ chuyên chú và ân cần đối với bất luận chuyện gì cùng người nào, cũng chỉ có….. Hắn mỉm cười, cõi đời này người cùng chuyện có thể khiến hắn ân cần, thật đúng là ít ỏi a.

Cất bước đi tới trước cửa đại điện,đột nhiên trong đại điện truyền ra thanh âm khóc nỉ non, Đông Phương Vân Tường tăng nhanh bước chân.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lo lắng Tiểu Nguyệt nha bị khi dễ, Đông Phương Vân Tường ngữ khí chất vấn, khó tránh khỏi tăng thêm một chút ít.

Trong đại điện, vốn là có tiếng khóc nỉ non của hài tử đột nhiên bị dọa, tiếng khóc dừng lại, kinh ngạc nhìn Đông Phương Vân Tường bỗng nhiên tiến vào đại điện, lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

Lúc này Đông Phương Vân Trường mới kịp nhìn rõ, thì ra hài tử phát ra thanh âm khóc nỉ non, không phải là Tiểu Nguyệt Nha, mà là một trong mấy nữ hài cùng chơi đúa với bé.

Tiểu Nguyệt Nha đâu?

Bé cả người bò lên trên bàn, đang bò lổm ngổm ở trên một tờ giấy vẽ tranh, tay cầm bút họa, vẻ mặt chuyên chú, không biết là miêu tả những thứ gì. Chẳng qua là, động tác bé cầm bút…….. Thực làm cho người ta nghĩ rằng đó là bức tranh chất lượng thành phẩm a.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Thanh âm cùng giọng nói cũng không tự chủ ôn nhu rất nhiều.

Tiểu Nguyệt nha không có trả lời, tiếp tục chuyên chú vẽ tranh.

Đông Phương Vân Tường không thể làm gì khác hơn là đem tầm mắt chuyển hướng tới hài tử khóc nỉ non: “Nói cho trẫm, tại sao cháu lại khóc?”

Nữ hài nhớ tới lời dặn dò của mẫu thân, vội vàng lau lau nước mắt, sợ hãi hướng Đông Phương Vân Tường quỳ gối xuống chấp tay thi lễ: “Tiểu nữ Mạc Như Tân, bái kiến hoàng thượng.”

” Cháu là nữ nhi của Mạc gia?” Đông Phương Vân Tường ôn hòa cười nói, không muốn gây sợ hãi cho hài tử.

Nữ hài gật đầu.

” Tại sao vừa rồi cháu lại khóc?” Đông Phương Vân Tường lại hỏi.

Cố bé liếc trộm hướng Tiểu Nguyệt nha, muốn nói lại thôi.

“Có lời gì, cứ việc nói ra đi, trẫm sẽ chủ trì công đạo cho cháu.” Đông Phương Vân Tường nói.

Cô bé lại cùng những đồng bạn khác liếc nhìn, nuốt một ngụm nước miếng, lá gan lớn hơn nói: ” Cháu mới vừa vẽ một bức họa, tên gọi Bách điểu triêu phượng.....”

Đông Phương Vân Tường ánh mắt chợt lóe, hài tử nhỏ như vậy, có thể vẽ ra bức tranh Bách điểu triêu phượng như vậy, không đơn giản a.

“Tất cả mọi người nói bức tranh vẽ được tốt, con liền đem bức tranh đưa cho Tiểu Nguyệt nha nhìn, muốn trêu chọc để cho bé vui vẻ.” Nữ hài tiếp tục kể nói.

“Kia rất tốt a!” Hắn đem những hài tử này tiến cung, mục đích chính là như thế.

“Nhưng là, Tiểu Nguyệt nha nói, con vẽ đấy Phượng Hoàng không giống Phượng Hoàng, bé muốn ở họa lên bức tranh vẽ một con Phượng Hoàng chân chính.....” Nói tới đây, nữ hài vành mắt đỏ lên.

Đông Phương Vân Tường hơi sửng sờ, lần nữa quay đầu nhìn về phía Tiểu Nguyệt nha, trong lòng âm thầm ngạc nhiên. Tiểu Nguyệt nha lúc này mới bao nhiêu tuổi chứ, cha mẹ của bé hẳn là còn chưa có bắt đầu dạy nàng tập viết hội họa, chẳng lẽ nàng từ nhỏ chính là thiên tài hội họa?

Mang theo lòng hiếu kỳ cùng chờ đợi, hắn cất bước đi về phía bàn, không nhìn còn khá, vừa nhìn thấy, vẻ của hắn trong lúc bất chợt thiên biến vạn hóa*(thay đổi khôn lường)*.

Bức tranh công lao của Tiểu Nguyệt Nha…… Nét bút cùng đường cong ngoằn ngoèo uốn éo, giống như một con giun hẹp dài, nhưng hết lần này đến lần khác bé chạm vào bức tranh, dám xuống tay, hạ thủ “ ác “ như vậy!

Nhìn một cái!

Bách điểu triêu phượng, có tám cái đuôi, ở phía dưới con phượng hoàng, là một con kim quy khổng lồ, kim quy đang chảy nước miếng, thoạt nhìn có mấy phần háo sắc.

Cách phượng hoàng gần nhất là Tiểu tước nhi trên đầu đội mốt cái mũ kim quan, trên cái đuôi cắm mấy cái lông vũ, trên lưng Tiểu tước nhi còn kéo theo một quả tiểu cầu màu trắng, trên người tiểu cầu đầy gai nhọn.

Ở phương xa trên không trung, còn có cả một đội ngũ mao mao trùng (sâu lông, sâu gớm) sắp xếp ngay ngắn……

Đông Phương Vân Tường nhìn hồi lâu, đột nhiên có chút hiểu được, bé muốn biểu đạt là cái gì rồi, hắn không khỏi dở khóc dở cười, khó trách Mạc gia tiểu cô nương khóc, một bức họa tốt, lại bị Tiểu Nguyệt nha phá hủy hoàn toàn.

Hô!

Rốt cục bức tranh cũng xong.

Tiểu Nguyệt nha thỏa mãn ngẩng lên đầu, nở nụ cười sáng rỡ, ở trên gương mặt nhỏ nhắn hoàn mỹ của bé nở rộ.

“ Huyên Huyên vẽ bức tranh này có đẹp không?” Tay nhỏ bé vừa chỉ vào các loài động vật trong bức tranh, vừa giải thích: “ Đây là nãi nãi Cửu cô cô, đây là Thủy quy gia gia, còn có Tiểu Phượng Phượng của ta…… Đây là Tiểu Bạch, còn có chiến đội Thần Long……”

Bị điểm đến tên mình các con thú sủng, đều lâm vào cảnh tượng ngổn ngang, nhất là Tiểu Bạch, nó biến thành con nhím rồi, có thể không ngổn ngang sao?

Đông Phương Vân Tường mỉm cười, gật đầu tán dương: “Bức tranh vẽ rất tốt! Tiểu Nguyệt nha thật giỏi!”

Tiểu Nguyệt nha nụ cười trên mặt càng thêm sáng rỡ, quả thực có thể giết chết chúng sanh ngay lập tức: ” Vậy Huyên Huyên đem bức tranh tặng cho người!”

Đông Phương Vân Tường sửng sốt, chợt rất vui vẻ đón nhận: “Tốt! Có ai không, đi đem bức họa này treo lên, treo ở tẩm cung của Trẫm, trẫm sẽ cất giữ nó thật tốt.”

Nhóm cung nhân hầu hạ nhìn thấy bức tranh trong tay hắn, vẻ mặt khác thường, Hoàng thượng xác định muốn cất giữ bức họa này ở tẩm cung của người sao? Đây cũng quá không hòa hợp đi.

Mấy cô bé rối rít nhìn đến mắt choáng váng, nhất là đứa bé họa nên bức tranh này Mạc Như Tân, tranh này rõ ràng là bức tranh nàng vẽ, sau đó lại bị người khác hủy hoại làm cho xấu đi, ngược lại được hoàng thượng khen ngợi cùng với cất giữ, điều này làm sao nàng có thể chịu nổi?

Đông Phương Vân Tường cũng là người thận trọng, suy nghĩ đến cảm thụ của tiểu cô nương, liền phân phó cung nhân thưởng cho nàng một tiểu lễ vật, một miếng Ngọc thố (miếng ngọc hình con thỏ).

“Hoàng thượng ban thưởng cho cháu, cháu còn không mau tạ ơn?”

Được cung nhân nhắc nhở, Mạc Như Tân mừng rỡ cúi đầu tạ ơn, đám tiểu tỷ muội khác rối rít quăng tới ánh mắt hâm mộ.

Tiểu Nguyệt nha ngẩng đầu, nhìn miếng Ngọc Thố kia, hứng thú nháy mắt mấy cái.

Đông Phương Vân Tường chú ý tới, vội vàng phân phó nói: “Đem tất cả lễ vật hết thảy đưa lên! Tiểu Nguyệt nha, những lễ vật này toàn bộ đều là của cháu.”

Wow ——

Mấy tiểu cô nương sợ đến ngây người, nhìn một màn lễ vật chất chồng như núi ở trước mặt Tiểu Nguyệt Nha, mọi người không ngừng hâm mộ.

Mới vừa rồi còn vui mừng nhảy nhót Mạc như Tân, tâm tình trong nháy mắt ngã xuống đáy cốc, đối đãi hai bên khác biệt cũng quá rõ ràng sao?

“Huyên huyên không cần, hay là đưa cho các tỷ tỷ đi!” Tiểu Nguyệt nha cười ngọt ngào, điên đảo chúng sinh. Nhìn quen các loại bảo vật, ngày đó ở bảo khố Vân Huyên lưu lại, có vô số bảo vật, bé một chút cũng không có động tâm, chớ nói chi là những thứ bảo bối rơi rụng tầm thường ở trước mắt. Bé ở phượng diện này rất là nhạy cảm, liền đem các lễ vật tặng đi ra ngoài, mấy nữ hài nhất thời vui mừng tâm tình tức giận cũng mất, rối rít hướng bé quăng đi ánh mắt thân thiết, ngay cả Mạc Như Tân cũng sớm đem đấy chuyện bức tranh hủy hoại quên đi.

Đông Phương Vân Tường kinh ngạc nhìn về phía Tiểu Nguyệt nha, nếu là đổi lại Tiểu Mặc, nó nhất định sẽ đem toàn bộ thu vào tay, quyết không để cho tiền tài cùng bảo bối đi ra ngoài, mà bé thì, tựa hồ không có bảo vật gì có thể đả động được bé, tính tình hai huynh muội này thật đúng là bất đồng a.

Kìm lòng không được liền cất bước tiến lên, đem vật nhỏ khả ái bế lên, Đông Phương Vân Tường cúi đầu nhìn bé, càng xem càng thích, nghĩ thầm, Vân Khê cô nương trước đây khi còn bé có phải hay

không cũng một dạng đáng yêu xinh đẹp như thế? Không, khi còn nhỏ Vân Khê cô nương, hẳn là không khả ái hoạt bát giống như Tiểu Nguyệt Nha, mà là thuộc dạng giống như Tiểu Mặc sáng suốt giảo hoạt, vắt chày ra nước đi?

Bên cạnh nhóm cung nhân nhìn chủ tử thỉnh thoảng phát ra nụ cười từ nội tâm, không nhịn được lộ ra vui mừng, nếu như đây là nữ nhi thân sinh của chủ tử, thật là tốt biết bao?

“Hoàng thượng, Long tôn chủ cùng Tiểu hoàng tử bọn họ đã bình an trở lại.”

Đông Phương Vân Tường nghe được truyền báo, mặt lộ vẻ mừng rỡ, nhìn đứa bé trong ngực, nói: “Tiểu Nguyệt nha, ca ca con trở lại! Có phải rất vui vẻ hay không?”

“Ca ca!”Con ngươi xinh đẹp của Tiểu Nguyệt nha chợt lóe, trong nháy mắt chiếu sáng cả đại điện, “Ca ca trở lại! Thật tốt quá! Ca ca, ta muốn đi tìm ca ca ——”

“Huyên Huyên!” Bên ngoài đại điện, người chưa tới, thanh âm trong trẻo đã tới trước, ngay sau đó, một thân ảnh khỏe mạnh linh hoạt vọt vào đại điện, ba bước thành hai bước, trong nháy mắt đã đến trước mặt.

“Tường thúc thúc!”

Đông Phương Vân Tường còn chưa kịp thấy rõ người trước mắt, đã bị ôm chầm, lúc lên lúc xuống, khoác lên hai huynh muội, hắn toàn thân tràn đầy hạnh phúc.

Long Thiên Tuyệt cất bước đi vào đại điện, bắt gặp một màn này, khóe miệng khẽ kéo, khó tránh khỏi có chút ăn vị.

“Tường thúc thúc, con nhớ người muốn chết!” Tiểu Mặc dùng sức hướng trên người Đông Phương Vân Tường cọ cọ, mặt tràn đầy nụ cười.

“Ca ca, Huyên Huyên cũng muốn ôm một cái!”

Không địch nổi thanh âm mềm mại êm ái của muội muội, Tiểu Mặc đem muội muội ôm lấy, hung hăng hôn lên hai cái, Tiểu Nguyệt nha mừng rỡ khanh khách cười.

Đông Phương Vân Tường xúc động nhìn chằm chằm Tiểu Mặc không rời mắt, tâm tình thật lâu khó mà bình tĩnh.

Cả đại điện lâm vào nồng đậm nhu tình cùng vui vẻ.

Vân Khê nhìn thấy một màn này, tâm tình cảm thấy mất mát, xoay người, không tiếng động rời khỏi đại điện.

“ Mẫu thân, con nghĩ ra phương pháp phá giải bóng đè này, ngài có thể giúp con không?” Vân Khê tìm một địa phương yên lặng, tiến vào cảnh trong mở, cùng mẫu thân gặp mặt.

Thần sắc Vân Hi hơi có vẻ thâm trầm, không có trực tiếp trả lời nàng, mà là đứng ở ven hồ, chuyên chú ngưng mắt nhìn đáy hồ, không biết đang suy tư cái gì.

“Mẫu thân, tại sao ngài không nói chuyện?” Vân Khê hỏi tới.

“Khê Nhi, con cũng đã biết cái thế giới này cấp bậc Huyền giai cao nhất là cái gì?” Vân Hi hỏi.

“Con nghe nói là Huyền Đế.” Vân Khê đáp.

“Không sai! Sau Huyền Hoàng đỉnh chính là Huyền Đế, nhưng Huyền Đế cũng không phải là điểm cuối, điểm cuối võ học là không có chừng mực.....” Ánh mắt của Vân Hi từ từ mờ mịt.

“Mẫu thân, ngài đến tột cùng muốn nói cái gì?” Vân Khê cảm giác mẫu thân hôm nay là lạ, cất giấu tâm sự.

Vân Hi chậm rãi từ mặt hồ thu hồi tầm mắt, ánh mắt ôn nhu, đánh giá Vân Khê, nói: “Khê Nhi, đường nhân sinh của con còn rất dài, bất kể xảy ra chuyện gì, cũng phải lạc quan hướng phía trước, mẫu thân tin tưởng con nhất định có đủ khả năng vượt qua tất cả cửa ải khó khăn, dũng cảm đi lên phía trước.”

“Mẫu thân, mẫu thân.....” Vân Khê càng thêm cảm giác được mẫu thân có điểm không thích hợp, muốn hỏi tới, lại bị mẫu thân nửa đường cắt đứt, “Tối nay chính là đêm trăng tròn, là lúc âm khí thịnh nhất, cũng là thời điểm Chư thần ấn ký có thể phát huy ra lực lượng lớn nhất. Con để cho Thiên Tuyệt cùng cao thủ của Long gia với Vân tộc, dàn trận hộ pháp, giúp con Độ Kiếp. Nhớ kỹ, phải để cho Tiểu Nguyệt nha ngồi ở bên cạnh của con, chúng ta có lẽ cần dùng đến lực lượng Chư thần ấn ký trên người bé.”

“Tiểu Nguyệt nha?”

“Yên tâm, lực lượng Chư thần ấn ký sẽ không đối với bé tạo thành thương tổn nào.” Vân Hi xua tan nghi ngờ của nàng.

Vân Khê gật đầu: “Tốt, con sẽ đi nói cho Thiên Tuyệt biết.”

Đưa mắt nhìn bóng lưng rời đi của nữ nhi, chân mày Vân Hi thật sâu nhăn lại, lầm bầm lầu bầu: “Khê Nhi, tình cảm mẹ con chúng ta, có lẽ chỉ có thể đến đây thôi.....”

Ở phía sau nàng, hồ nước tạo nên tầng tầng sóng gợn, dấu diếm xu thế mãnh liệt.

Vân Khê một lòng nghĩ tới có thể nhanh chóng Độ Kiếp, có thể cùng người nhà đoàn tụ, cho nên không có lưu ý đến mẫu thân có đều không thích hợp. Khi nàng đem lời mẫu thân dặn dò thông qua Tiểu Nguyệt Nha, chuyển cáo cho Long Thiên Tuyệt sau, cả hoàng cung liến tiến vào trạng thái đề phòng.

Tất cả thị vệ cùng cung nhân, đều rút lui hết ra ngoài hoàng cung, hộ vệ đem hoàng cung bao vây thật chặt chẽ.

Tất cả cao thủ Huyền Hoàng trở lên, đóng giữ ở giải đất trung tâm hoàng cung, tiếp theo chính là những cao thủ Huyền Hoàng trở xuống.

Lấy Vân Khê làm trung tâm, một vòng một vòng lại một vòng, các cao thủ dàn trận vây quanh, bày đại trận hộ pháp.

Ở phía trung tâm trận pháp, vẽ ra một vòng khu vực hình tròn, ở nơi này, Tiểu Nguyệt Nha khoanh chân ngồi xuống, tiểu bộ dáng nghiêm trang, trêu chọc ánh mắt người.

Vân Khê an vị ở đối diện nữ nhi, trong lòng thấp thỏm, Độ Kiếp có thể thành công hay không, trong lòng nàng không chắc chắn, vạn nhất thương tổn đến nữ nhi, vậy thì không thể tha thứ được *(NV: mất nhiều hơn được)*. Song, nàng có thể cảm giác được ý niệm kiên định đến từ mẫu thân, không cho phép nàng có nửa điểm lùi bước.

Hít sâu một hơi, nàng từ từ khởi động huyền khí trong cơ thể, thông qua tứ chi bách hải, hướng ra phía ngoài khai thông. U quang màu trắng ở trên mặt nàng không ngừng mà thoáng hiện ra, như một loại

sóng gợn, nhộn nhạo truyền lại.

Tàn Hoa bí lục thuật pháp tầng thứ chín —— cũng là thuật pháp thần bí nhất trong Tàn Hoa bí lục, thuật pháp tu luyện khó khăn nhất, muốn tu luyện thành công, biện pháp duy nhất, chính là ——Trọng sinh luân hồi!

Nếu nói Trọng sinh luân hồi, chính là trước tiên mất hết tất cả công lực trên người, mất hết toàn bộ, mới có thể dung nạp cái mới. Dĩ nhiên, nếu như ngươi cho là Trọng sinh chẳng qua chỉ có như thế mà thôi, như vậy ngươi liền sai lầm rồi.

Kèm theo trên người lực lượng mất đi, uy áp của bóng đè cũng bắt đầu từ từ xâm nhập vào thần thức của Vân Khê, trước mặt bình tĩnh xuất hiện thần sắc không bình tĩnh.

Những cao thủ Vân tộc ngồi vây quanh ở tầng thứ hai, nhìn một vòng trống rỗng ở bên trong sân, không nhịn được nhỏ giọng nghị luận.

“Tàn Hoa bí lục thuật pháp trọng yếu cuối cùng này đến tột cùng là cái gì? Tại sao chưa từng nghe người ta nói đến?” Dẫn đầu nói chuyện là Vô Tâm nguyên lão.

“ Nghe nói thuật pháp cuối cùng này chính là một không gian cấm kỵ trọng yếu, một khi thi triển ra, chính là lực lượng hủy thiên diệt địa.” Vô Hi nguyên lão nói tiếp.

“ Không gian cấm kỵ trọng yếu? Có ý tứ gì?” Hư Vô công tử tò mò hỏi.

“ Cái gọi là cấm kỵ, chính là không gian có một lực lượng siêu việt, là một loại lực lượng không có tồn tại ở cái không gian này.” Vô Hi nguyên lão giải thích.

“ Lực lượng không có tồn tại ở cái không gian này, kia vậy nên thuộc loại không gian nào?” Hư Vô công tử hoàn toàn bị lẫn lộn.

“ Chúng ta ở cái không gian này, kỳ thật chính là một cái không gian nhỏ bé tồn tại trong một đại thế giới, ngươi cho rằng ngươi đã xem được tất cả, nhưng trên thực tế, chúng ta chỉ là một hạt bụi nhỏ thuộc về đại thế giới này, bé nhỏ không đáng kể. Ở ngoài cái không gian chúng ta đang sống, vẫn tồn tại một cái không gian khác càng thêm rộng lớn, mà người sinh tồn ở cái không gian đó, lực lượng có thể so sánh với chúng ta càng cường đại hơn. Từng cái không gian đều cất chứa một cái giới hạn, một khi có người có thực lực có thể vượt qua cái giới hạn đó, hắn sẽ không thể sinh tồn ở cái không gian này nữa, hắn sẽ chịu quy định của pháp tắc không gian, phi thăng đến một không gian cao cấp hơn.”

Nghe những lời Vô Hi nguyên lão nói…, những cao thủ đem nàng vây quanh rối rít giật mình, bọn họ đều là lần đầu tiên nghe mấy lời ngôn luận này. Ở bên ngoài không gian của bọn họ, còn có những cái không gian khác tồn tại, chẳng lẽ đây chính là cái gọi là thiên ngoại hữu thiên?

“Như vậy người có cái dạng lực lượng gì, sẽ phải chịu quy định của pháp tắc không gian, phi thăng đến những không gian khác hơn cao cấp hơn?” Hư Vô công tử lại hỏi.

Vô Hi nguyên lão suy tư chốc lát: ” Theo suy đoán của ta, giống như thực lực Tử Yêu vậy, đã đủ đạt tới cảnh giới phi thăng, chỉ bất quá, hắn tựa hồ đối với cái không gian này vẫn tồn tại lưu luyến, hắn cố ý áp chế lực lượng của mình, ngăn cản mình phi thăng, rời đi cái không gian này.”

“Dĩ nhiên! Hắn vì có thể làm cho Bắc Thần gia tộc xưng bá Long

Tường đại lục, ở Cổ chiến trường di tích bị trấn áp vạn năm lâu, hắn lại dễ dàng buông tha cho hết thảy trước mắt, phi thăng rời đi? Hắn một khi phi thăng rời đi, như vậy Bắc Thần gia tộc cũng là hoàn toàn hủy diệt, chẳng phải là ngược lại tâm nguyện của hắn đi?" Vô Thương nguyên lão xen vào nói.

Mấy người lâm vào trong trầm tư, một lúc lâu, Hư Vô công tử tiếp tục chủ đề mới vừa nói: "Về cấm kỵ, ta hiểu rồi, nhưng là thuật pháp trọng yếu cuối cùng trong Tàn Hoa bí lục, đến tột cùng sẽ là cái lực lượng đáng sợ như thế nào đây? Vượt xa lực lượng cái không gian này nên có, thật là khiến người mong đợi a."

Nụ cười ngốc nghếch, đọng ở bên môi của hắn.

Đột nhiên, trong trận phong vân biến sắc, mọi người nhất tề ngửa đầu nhìn lại, chỉ thấy trên bầu trời mây đen giăng đầy, vô số kiếp vân từ bốn phương tám hướng tụ tập mà đến, cả bầu trời biến thành một con quái vật khổng lồ màu đen, đưa mắt nhìn chằm chằm xuống mặt đất, tùy thời muốn bay bổ nhào xuống.

Mọi người sợ hãi than, chẳng lẽ đây chính là kiếp vân trong truyền thuyết? Chỉ có người thần thông trên thế gian này, mới có thể trải qua thử thách của kiếp vân, một khi Độ Kiếp thành công, chính là thoát thai hoán cốt, từ đó một bước lên mây, nhưng nếu như Độ Kiếp không thành công..... Mây đen đầy trời ở giữa trung tâm, đột ngột biến đổi, bị xé nứt ra một đường vết rách, lôi quang màu tím hưng phấn rung động, ngưng tụ ở bốn phía vết rách, sắp sửa đánh xuống.

Vốn là ở trong trung tâm trận pháptrống rỗng, không có gì ngoài thân ảnh của Tiểu Nguyệt nha, lúc này kèm theo lôi quang màu tím chiếu rọi, đột nhiên lại nhiều ra một thân ảnh người trưởng thành!

"Khê Nhi!" Long Thiên Tuyệt vui mừng hô to, thanh âm chưa dứt,

thân ảnh kia lại đột nhiên biến mất.

Ùng ùng!

Lôi trụ khổng lồ không chút nào báo trước trút xuống!

“Mọi người, dàn trận!”

Long Thiên Tuyệt hô to một tiếng, mọi người bắt đầu thi triển toàn lực, mấy trăm đạo huyền khí ngưng tụ thành một cái lá chắn hình cầu, từ từ dâng lên, nghênh hướng Lôi trụ màu tím .

Ùng ùng!

Lại là một đạo Lôi trụ khổng lồ rơi xuống!

Lần này, trong trận nhiều ra hai cái thân ảnh.

Đó là hai cô gái, dung mạo hai người có giống nhau như đúc!

Các cao thủ tận mắt nhìn thấy một màn này lâm vào khiếp sợ, rối rít hút không khí hít vào.

Long Thiên Tuyệt thần sắc kinh hãi, trong khoảng thời gian ngắn, không phân biệt ra được, rốt cuộc người nào mới thật sự là Khê Nhi. Những người khác càng thêm phân không rõ, cõi đời này làm sao lại xuất hiện hai người Vân Khê?

Vân Khê giờ phút này hứng chịu lấy dày vò tàn khốc nhất, vừa là uy hiếp lôi kiếp, vừa là uy áp của bóng đè, trong cơ thể nàng công lực không ngừng mà biến mất, uy hiếp của lôi kiếp cùng uy áp của bóng đè hai tầng áp lực đồng gia tăng lên trên người của nàng, nàng bị dày vò giống như ở trong nước sôi lửa bỏng.

“Mẫu thân, con không chịu được rồi!”

“Kiên trì! Mẫu thân sẽ giúp con!” Vân Hi cả người rung lên, lực lượng trên người ầm ầm buông thả, cả trận lập tức nổi lên một đoàn lá chắn hình cầu màu trắng ngà, đem Vân Hi, Vân Khê cùng Tiểu Nguyệt nha tổ tôn ba người vòng ở trong đó.

Vân Khê áp lực trên người chợt giảm đi một nửa, nàng không còn kịp lộ ra sắc mặt vui mừng, huyền khí trên người tiếp tục phóng thích, cho đến đem huyền khí trên người mình toàn bộ lấy hết mới thôi.

Bầu trời hoàng cung Đông Lăng quốc, đột nhiên trong lúc đó xuất hiện kiếp vân kỳ dị, muốn không oanh động cũng không thể. Ở ngoài hoàng cung hơn mười dặm, Đại chưởng quỹ đang muốn chạy về Long Tường đại lục, báo cho chủ nhân hết thảy phát sinh ở nơi này, trong lúc bất chợt, trên bầu trời phong vân biến sắc. Khi hắn quay đầu lại ngắm nhìn, xa xa, hắn thấy được một đoàn một đoàn mây đen hướng một cái phương hướng ngưng tụ. Không bao lâu, Lôi trụ màu tím điên cuồng mà rơi xuống!

“Đó là..... có người ở Độ Kiếp?!” Hắn giật mình cực kỳ, ở trong suy nghĩ của hắn, chủ tử là người cường đại nhất thế gian này, không có người nào có thể thắng được chủ tử, cho nên vạn năm nay, hắn vẫn kinh doanh Thịnh Bảo trai, lặng yên chờ đợi chủ tử trở về. Ở bề ngoài, hắn treo danh hiệu Đại chưởng quỹThịnh Bảo trai, mà trên thực tế, hắn chức nghiệp cũng không phải chỗ này. Hắn muốn trước khi chủ tử tái xuất giang hồ, quét dọn hết thảy chướng ngại vật cản đường của chủ tử.

Hiện tại, hắn làm được.

Giúp chủ tử ở trong thời gian thật ngắn hạ bệ các thế lực khắp Long

Tường đại lục.

Song, lúc này lại xuất hiện một lực lượng đủ để uy hiếp chủ tử, đây tuyệt đối không phải là cái chuyện tốt gì, hắn phải ngăn lại!

Xoay người lại, trong lúc mơ hồ, hắn đã ở ngoài mấy dặm, lưu lại một đạo tàn ảnh thần bí.

A lý đang ngủ giãy dụa thức tỉnh, huyết sắc tinh hồng mơ hồ ở trong ánh mắt của nàng, thanh âm trẻ con khóc nỉ non, ánh mắt tuyệt vọng của người mẹ khi mất đi hài tử mà liều mạng chết, bọn hạ nhân bị một màn này làm kinh sợ liều mạng chạy trối chết ..... Một đám người sống dậy ở trước mắt nàng nhảy ra.

Là nàng, là nàng sát hại bọn hắn!

Bất kể là ở dưới tình huống mất đi thần trí, hay là dưới tình huống thần trí đang thanh tỉnh, những thứ này toàn bộ đều là nàng mắc nợ bọn họ, hai tay của nàng nhiễm máu tươi không thể rửa sạch.

Nàng là đao phủ! Nàng cõi đời này chính là sát thủ ác độc nhất!

Bởi vì, nàng ngay cả trẻ con cùng phụ nữ có thai cũng không bỏ qua!

Tại sao lại biến thành như vậy? Nàng làm sao lại biến thành như vậy?

“A! A! A ——”

Nàng như là phát cuồng, chạy ra khỏi gian phòng.

Cả hoàng cung, tất cả mọi người đều được an bài ở vị trí của bọn họ, duy chỉ có nàng, là an bài ở bên ngoài.

Nàng điên cuồng mà chạy trốn phía sau phiến đá trên mặt đất ở trong hoàng cùng lẹp xẹp, lẹp xẹp tiếng bước chân, giống như chuông khánh cổ xưa, tấu ra một âm phù trầm muộn mà tang thương.

Phiến đá ở cuối đường trong cung điện, có một đạo bóng người đứng ở đó, giống như u hồn, thành công cản trở cước bộ của nàng.

“ Đại……”

Không đợi nàng hô ra miệng, bóng người bỗng dưng chợt lóe, biến mất ở trước mắt của nàng.

Giờ khắc này, A Lý hoàn toàn thanh tỉnh lại, thay vào đó là đầy bụng hận ý.

Là hắn, chính là hắn..... Phá hủy của nàng hết thảy!

Nàng muốn báo thù, nàng muốn cùng hắn đồng quy vu tận!

Đuổi theo thân ảnh của hắn, ALý thi triển khinh công, nhanh chóng bay vút đi.

Càng ngày càng nhiều kiếp vân ngưng tụ ở trên bầu trời, Lôi trụ khổng lồ điên cuồng trút xuống, Vân Khê Độ Kiếp đã đến thời khắc quan trọng, thành bại là ở chỗ này!

Tiểu Nguyệt nha ngơ ngác nhìn mẫu thân và cô gái lớn lên giống nhau mẫu thân như đúc, bé co rúc thân thể, trong lòng tràn ngập tò mò, cũng không dám vào thời khắc này mở miệng nói chuyện.

Vân Hi nhẹ nhàng mà đứng, cả người trên người bao phủ một tầng

ánh sáng màu trắng, di thế mà độc lập, hai cánh tay của nàng mở ra, tận tình buông thả lực lượng trên người.

Trọng sinh luân hồi, đâu chỉ có Vân Khê?

“Cẩn thận!”

Có người kinh hô một tiếng, một đạo huyền khí đột nhiên phá vỡ thăng bằng, làm cho tất cả cao thủ nhất tề cả người rung lên, lập tức cắn trả lại.

“Đại chưởng quỹ?!” Chiến Thiên Dực nhận ra khách không mời mà đến, lướt qua đầu vai Đại chưởng quỹ, hắn thấy được muội muội của mình, sắc mặt cũng biến hóatheo, “A lý, làm sao muội lại chạy đến đây?”

“Ca ca, muội muốn giết hắn!” Kiếm quang sắc bén, ALý tràn đầy tức giận, rút kiếm đâm về phíaĐại chưởng quỹ.

Đại chưởng quỹ cũng không quay đầu lại, chỉ nhợt nhạt câu môi cười, hai tay áo vung lên, gió trong tay áo như cuồng phong tập kích bắt ngờ, đánh về phía ALý.

“A lý!” Chiến Thiên Dực không kịp duy trì trận pháp, phi thân đón đánh. Hắn vừa rời đi, thăng bằng trận pháp bị đánh phá, mọi người cảm thấy trận pháp lung lây.

“Không biết tự lượng sức mình!” Đại chưởng quỹ lại là một chưởng đánh ra, hai huynh muội nhất tề bị ném ở giữa không trung, đánh tới hướng phiến đá trên mặt đất.

“A lý, mau bắt lấy tay của ca ca!” Chiến Thiên Dực đưa tay, ở giữa không trung tiếp được muội muội, hơi nghiêng thân mình, lấy thân

thể của mình bảo vệ muội muội, chỉ nghe phịch một tiếng, phía sau lưng hắn hung hăng đập vào mặt đất, kêu rên nuốt vào trong bụng.

“Ca ca, huynh làm sao thế?” A Lý lo lắng xem xét thương thế củahuynh trưởng.

Bên này, Đại chưởng quỹ không có để ý tới huynh muội hai người, xoay người tiếp tục đánh lén vào trong trận pháp, hồn nhiên không để ý đến uy hiếp của lôi kiếp, hắn bàn tay to chộp tới Tiểu Nguyệt nha ngồi ở trước mặt Vân Khê!

Hắn biết rõ ràng, cái gì mới là xương sườn mềm*(điểm yếu)*của Vân Khê, cái gì mới là xương sườn mềm Long Thiên Tuyệt, một khi nắm giữ được xương sườn mềm của bọn họ, lấy lực lượng một mình hắn, đủ để công phá tất cả phòng tuyến của bọn họ.

Bàn tay to chợp xuống, hư không chợt biến hóa vặn vẹo!

“Ghê tởm!” Vân Khê trơ mắt nhìn Đại chưởng quỹ chụp vào con gái của mình, nàng lòng như lửa đốt, “Cửu cô cô! Thủy quy tiền bối! Hoàng Kim cự long! Hổ Vương! Huyền Dực! Nhanh đi ngăn cản hắn!”

Tất cả thú sủng của nàng, hết thảy đều gọi đi ra ngoài.

Nàng tâm tư vừa động, muốn đồng thời kích thích lực lượng thần khí, nhưng đáng tiếc, nàng thất bại..... Muốn thúc dục lực lượng thần khí cùng thánh khí, cần phải có đầy đủ huyền khí, mà trên người nàng huyền khí vừa vặn toàn bộ bị tiêu hao sạch sẻ.

Hộ ở trong trận Long Thiên Tuyệt trợn mắt nhìn, hắn là chỗ mấu chốt của cả trận pháp, hắn vừa động, cả trận pháp liền phá. Trận pháp vừa vỡ, lôi kiếp trên bầu trời không còn có bất kỳ trở ngại gì, lôi kiếp

đánh xuống, đủ để đem Vân Khê oanh tạc thành bụi phấn, hóa thành hư ảo.

Làm sao bây giờ?

Hắn nhất thời lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Vừa là vợ yêu, vừa là nữ nhi yêu quý, ai hắn cũng không muốn mất đi!

Đáng hận!

Đại chưởng quỹ lại thừa dịp thời khắc mấu chốt như thế tới đánh lén, dụng tâm hiểm ác, như con báo rình mồi.

“Thanh Lân! Thiên Long! Bảo vệ tiểu chủ nhân!”

Chỉ một thoáng, các loại thần thú đều xuất hiện ở trên bầu trời, người trước ngã xuống, người sau tiến lên, đánh về phía Đại chưởng quỹ.

Đại chưởng quỹ tiến công nện bước hơi chậm lại, tay phải của hắn giơ lên, từ trong tay áo xuất ra một cây Ngọc tiêu, tiếng tiêu quỷ dị, ô ô dựng lên, âm ba khuếch tán ra, vô luận người cùng thú tâm trí đều gặp phải quấy nhiễu.

“Không tốt!” Vân Khê thầm kêu một tiếng, thân ảnh ở trong sấm sét vang dội không ngừng lay động, nàng gặp quấy nhiễu, muốn xa hơn tất cả những người khác.

Kèm theo tiếng tiêu, Đại chưởng quỹ giải khai một tầng một tầng cản trở, tiếp tục hướng Tiểu Nguyệt nha đến gần.

Cũng là ngoài dự đoán, mọi người tại chỗ, đều gặp phải tiếng tiêu

quấy nhiễu, bao gồm Vân Hi ở bên trong, ít nhiều cũng bị tiếng tiêu quấy nhiễu, duy chỉ có Tiểu Nguyệt nha, không bị bất kỳ quấy nhiễu nào, bé u mê nhìn quanh, tay nhỏ bé sờ hướng đầu vai, nơi đó có đồ vật gì đó cháy, miêu tả sinh động.

“Ghê tởm! Như thế nào không nhìn đến Cửu cô cô ta, muốn tìm đánh sao!”

Kèm theo lời nói bưu hãn của Cửu cô cô, chín cái đuôi khổng lồ như chín ngọn núi mọc lên, vẽ thành một cái ô, lan tràn vô hạn, hướng tới quanh thân Đại chưởng quỹ.

“A Cửu muội muội, ta tới giúp muội!” Thủy quy cự thú bất cứ lúc nào cũng không quên cơ hội a dua nịnh nót, kéo mai rùa nặng nề, hung hăng đụng nhau với Đại chưởng quỹ.

Một hồ một rùa, lúc lên lúc xuống, trên dưới giáp công!

Còn lại mấy con thần thú từng con tự chiến, trấn thủ các phương vị, không để Đại chưởng quỹ đi về phía trước một bước, nguy hiểm đến an nguy tiểu chủ nhân.

Cuộc chiến kịch liệt, lần nữa kéo ra.

“Tất cả mọi người không nên bị hắn ảnh hưởng, toàn bộ mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, giúp Khê Nhi thuận lợi vượt qua kiếp nạn!” Vân Hi mở miệng nói, không giận tự uy, đem lực chú ý của mọi người, toàn bộ thu nạp trở lại. Chiến Thiên Dực quay đầu lại nhìn lại, không kịp trấn an muội muội, một lần nữa trở lại trong trận, tiếp tục giúp Vân Khê Độ Kiếp.

Trên bầu trời kiếp vân, càng tụ càng dầy, đạt đến một cực hạn.

Ùng ùng!

Ùng ùng!

Từ vết rách trên mây Lôi trụ hạ xuống cũng càng thêm mãnh liệt to lớn.

Trước mặt Vân Khê không được hiện lên ánh sáng màu trắng, cả người từ đầu tới chân, mỗi một chỗ tế bào cùng da thịt đều thay đổi, làm mới hết thảy, rực rỡ hẳn lên.

Ùng ùng ù ù ——

Một cây Lôi trụ to lớn nhất rơi xuống, xu thế Thái Sơn áp đỉnh, dường như muốn đem cả hoàng cung này hủy diệt.

” Hộ trận!”

Long Thiên Tuyệt quát lên một tiếng, vòng phòng hộ, lá chắn, đột nhiên đón đánh hướng Lôi trụ.

Rầm rầm rầm!

Vòng phòng hộ đang kịch liệt chấn động sáng ngời, vặn vẹo, chỉ nghe oành một tiếng, vòng phòng hộ bị vạch ra một đạo lỗ hỏng, có người không chống chịu được áp lực Lôi trụ, phun huyết ngã xuống đất.

Ngay sau đó, càng ngày càng nhiều người phun huyết ngã xuống đất, cả trận pháp bị phá!

Lôi trụ màu tím, từ trên cao rơi xuống!

Vân Hi, Vân Khê, Tiểu Nguyệt nha, tính mạng tổ tôn ba người nguy hiểm sớm chiều.

“Khê Nhi!”

“Tiểu Nguyệt nha!”

Mọi người chỉ tới kịp kêu lên tên của các nàng, cũng đã không còn kịp ngăn cản nữa ——

“Không ——”

Long Thiên Tuyệt bi thống hô to, hai mắt đỏ ngầu một mảnh, phi thân đánh về phía trận pháp. Để cho hắn trơ mắt nhìn ái thế cùng ái nữ của chính mình, cứ như vậy bị Lôi trụ đánh trúng hủy diệt, quá tàn nhẫn! Hắn không đành lòng mở mắt nhìn, lại không thể không nhìn, bởi vì rất có thể đây là lần cuối cùng trong cuộc đời này hắn có thể nhìn ái thê cùng ái nữ của mình ——

“Khê Nhi ——”

Vân Mộ Phàm và Vân Trung Thiên hai phụ tử phi thân bay đến, đáng tiếc nước xa không cứu được lửa gần.

“Nha đầu ——”

“Đại tẩu ——”

“Sư phụ ——”

“Biểu muội ——”

“Muội tử ——”

“Vân Khê cô nương ——”

Hiên Viên lão gia tử, Long Thiên Thần, Bạch Sở Mục, Long Thiên Tầm, Bách Lí Song, Lam Mộ Hiên, Dung Thiếu Hoa, Chiến Thiên Dực cùng Đông Phương Vân Tường, năm người cơ hồ là trăm miệng một lời, nhất tề lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

Các cao thủ còn lại nhìn thấy một màn này, không còn kịp làm ra phản ứng nào nữa.

Chẳng lẽ, cứ như vậy sao? Không cách nào vãn hồi sao?

Hiện trường lâm vào không khí chết lặng, chỉ có Lôi trụ vô tình tiếp tục điên cuồng mà rơi xuống.

Lúc này, kỳ tích xảy ra!

Đầu tiên là một luống bạch quang kỳ dị từ tiểu Nguyệt Nha ở bên trong thân thể vỡ tung bắn ra, làm người ta không dám nhìn thẳng vào ánh sáng thánh khiết ấy, hơi thở nguy hiểm ở trong bóng tối màu tím bao phủ, tựa như một ánh sao rực rỡ chói mắt, chiếu sáng một không gian.

Ngay sau đó, ở trước ngực Vân Khê cũng bắn ra một tia bạch quang, hai tia ánh sáng giống ánh sáng ngọc thánh khiết quang mang, đan lại với nhau, ở trong bóng tối màu tím tia sáng nở rộ như một đóa Hoa nhi.

Uy lực Lôi trụ, gặp phải tia sáng màu trắng, hai bên triệt tiêu, hóa thành bọt nước.

Ánh sáng màu trắng cùng màu tím, lập lòe, lần này tiêu tan lẫn nhau!

Mọi người canh giữ ở ngoài trận sợ đến ngây người, không biết bên trong đến tột cùng xảy ra chuyện gì.

Long Thiên Tuyệt xông vào trước nhất nhưng bị hai cổ lực lượng giao phong này ngăn cản ở bên ngoài, kinh ngạc nhìn bên trong từ từ lâm vào cục diện hỗn độn, trong miệng không nhịn được kêu lên: " Khê Nhi, Tiểu Nguyệt Nha, hai người thế nào? Các người nhất định phải chống đỡ, ta sẽ cứu các người ra!"

"Mọi người, đi theo ta cùng nhau, dàn trận!"

Dưới sự chỉ huy của Long Thiên Tuyệt, trận hình biến hóa, một lần nữa ngưng tụ thành vòng tròn phòng hộ, gia nhập chiến cuộc hỗn độn.

Vân Hi nhắm lại hai mắt, trong miệng không biết mặc niệm cái gì, đột nhiên mở ra hai cánh tay, đối với Vân Khê hô: "Khê Nhi, đến lúc, mau thi triển thuật pháp cuối cùng trong Tàn Hoa bí lục đi!"

Thuật pháp cuối cùng trong Tàn Hoa bí lục?!

Biết được nội tình những cao thủ Vân tộc rối rít trợn tròn hai mắt, chứng kiến một màn có tính lịch sử này, ai cũng không dám nháy mắt một cái.

Tàn Hoa bí lục thuật pháp trọng yếu cuối cùng..... Vân Khê chân mày nhăn lại, giờ phút này bên trong thân thể của nàng, tất cả huyền khí đã lấy hết, nàng như vậy, thật có thể thi triển ra thuật pháp cuối cùng trong Tàn Hoa bí lục sao? Nàng không có lòng tin đối với mình.

Lúc này, trong hai tia bạch quang, lại nhiều ra thêm một tia sáng trắng, lấy lực lượng áp đảo, đem sắc tím của Lôi trụ đánh ngược

quay về, chỉ nghe một tiếng oanh đầy hưng phấn, Lôi trụ đang không ngừng bị biến mất, cho đến hoàn toàn bị biến mất ở trong vết rách của mây đen, cũng chính là nơi phát ra Lôi trụ.

Vân Hi tiếp thu ánh mắt của nữ nhi, nàng ôn nhu cười một tiếng, lần nữa nhắc nhở: “Khê Nhi, đến lúc!”

Vân Khê hiểu ý cười một tiếng, hít sâu một hơi, đúng vậy a, các nàng là mẹ con, truyền thừa trực hệ, các nàng tổ tôn ba người mỗi người đều là người thừa kế Chư thần ấn ký, không có bất kỳ khó khăn nào có thể ngăn cản các nàng! Một khi nàng Độ Kiếp thành công, mẫu thân cũng là có thể thoát khỏi trong tay bóng đè, một lần nữa trở về nhân gian.

Vì mẫu thân, vì mẹ con có thể chân chính đoàn tụ, phía trước gian nguy khốn khổ, nàng cũng tuyệt không lùi bước một bước!

“Đến đây! Đại… triệu… hoán… thuật ——”

Kèm theo bốn chữ, từ trong miệng Vân Khê thốt ra, chỉ một thoáng, trên bầu trời lần nữa phong vân biến sắc.

Màu đen điên cuồng dày đặc, từ từ tiêu tán mở ra, đẩy vân quạt vụ.

(vân: mây; vụ: sương mù)

Đám mây trên không trung, chiếu rọi ra đám mây nhiều màu sắc, không, không phải là nhiều màu sắc, mà là màu cam…… Một màu cam kỳ dị.

Không đến thời gian chốc lát, khắp trên không trung đều biến thành màu cam, các đám mây nhanh chóng bay là là, giống như là đang tránh né cái quái vật đáng sợ gì.

Các cao thủ Vân tộc, mọi người ngưỡng dài cổ ra, hướng lên bầu trời nhìn quanh.

Đại triệu hoán thuật, rốt cuộc cái gì mới là Đại triệu hoán thuật? Đại triệu hoán thuật, có thể triệu hoán được cái gì?

Thật ra thì, đáy lòng Vân Khê cũng tràn đầy nghi vấn, thuật pháp trọng yếu cuối cùng trong Tàn Hoa bí lục —— Đại triệu hoán thuật, đến tột cùng nó là thuật pháp cường đại như thế nào đây? Nếu nói Tàn Hoa bí lục thuật pháp trọng yếu cuối cùng này, như vậy uy lực của nó nhất định là so sánh với những thuật pháp khác thật sự là cường đại vô địch a.

Giờ phút này, trên bầu trời xuất hiện một dị tượng kỳ quái, triệu hoán đến nhất định là một chuyện hay sự vật vô cùng đặc thù, nàng suy đoán, hơn phân nửa là một con thần thú đi?

Bị các thần thú bao vậy Đại chưởng quỹ, có khe hở trong lúc chiến đấu, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, tràn đầy tò mò.

Rầm rầm ——

Thanh âm tơ lụa bị xé rách, lọt vào tai rõ ràng, ở bên trong bầu trời màu cam bao la, bị xé mở ra một lỗ hổng dài nhỏ.

Đây là cái gì?

Mây đen mới vừa xé mở, lôi trụ bổ chặt đi xuống, hiện tại như vậy?

Chẳng lẽ kiếp nạn còn chưa có đi qua?

Vân Khê cả người cảnh giác lên.

Rầm rầm ——

Thanh âm tơ lụa lại lần nữa bị xé rách, kèm theo một lỗ hổng dài và lớn hơn, tia sáng màu bạc, như mưa rào chiếu xuống.

Vân Hi, Vân Khê cùng Tiểu Nguyệt nha tổ tôn ba người, đắm chìm trong tia sáng màu bạc đó, ba người đồng thời cảm nhận được lực lượng đến từ tia sáng màu bạc ấy.

Vân Khê mới vừa đem huyền khí phóng thích không còn trong thân thể, lúc này có ánh sáng màu bạc dễ chịu, huyền khí bị mất đi toàn bộ đều trở lại, không biết như thế nào, lực lượng trong cơ thể tăng vọt, xa xa vượt ra khỏi lực lượng vốn có của nàng.

Thật là sảng khoái a!

Vân Khê cả người chấn động, toàn thân cao thấp rực rỡ hẳn lên, tựa như mới được hồi sinh.

Quay đầu lại, lại nhìn mẫu thân và nữ nhi, các nàng tựa hồ cũng đang trải qua cảm thụ giống như nàng, chỉ bất quá nàng bởi vì mất hết tất cả huyền khí trên người, cho nên thu nạp được nhiều hơn thuần túy hơn.

Đại chưởng quỹ nhìn thấy Vân Khê luân hồi Trọng sinh, Độ Kiếp thành công, hai con mắt của hắn co rụt lại, thừa dịp lực chú ý của nhóm thần thú dời đi, hắn đột nhiên phi thân lên, chấp tiêu, đánh úp về phía Vân Khê, lấy một kích trí mạng!

Vân Khê cảm ứng được nguy cơ, xoay người lại, đang muốn xuất thủ đánh trả.

Lúc này, một mũi tên nhọn màu bạc, từ trên bầu trời bay vụt xuống, tiến thế không thể đở được, vừa nhanh vừa mạnh, ngay cả Đại chưởng quỹ cao thủ vạn năm như vậy, cũng không thể ngăn cản.

“Hưu!”

Một mũi tên xuyên tim!

Đại chưởng quỹ khó có thể tin ngẩng lên đầu, thấy một nữ tử từ lỗ hổng trên bầu trời đi ra ngoài, cây thuỷ sammàu lam, như biển gợn sóng, như bầu trời xanh thẳm, tư thế uyển chuyển, nhẹ nhàng bay xuống, giống như thiên tiên hạ phàm.

“Ngươi..là ai?” Đại chưởng quỹ liều mạng một hơi, thề phải tìm hiểu rõ ràng, đến tột cùng là mình chết ở trong tay ai.

“Trong các ngươi, là ai triệu hoán bổn tọa?” Cô gái áo lam nhìn cũng không nhìn hắn một cái, ánh mắt tự tại, xẹt qua mỗi người tại chỗ, lại làm cho mỗi người đều cảm nhận được ánh mắt của nàng có lực lượng rất đáng sợ, dưới đáy lòng mọi người phát run.

Cô gái này rốt cuộc là người nào?

Nàng làm thế nào lại từ phía lỗ hổng trên không trung đi ra?

Nàng nói, là có người triệu hoán nàng, như vậy nàng là ai?

Cô gái áo lam lẳng lặng xoay đầu lại, sau khi quét qua một vòng, cuối cùng hạ xuống ở trên người Vân Khê, gương mặt của nàng xinh đẹp tuyệt luân, giống như nữ thần, mái tóc trên không trung thổi lất phất, mùi thơm nhàn nhạt làm người khác phải mê hoặc: “Chính là ngươi triệu hóa bổn tọa?”

Vân Khê thật vất vả mới phục hồi tinh thần lại, gật đầu: “Xin hỏi, ngài là?”

“ Ta chính là Vân Chi đoan dẫn độ sứ giả, chịu trách nhiệm đem cao thủ ở cấp bậc không gian thấp hơn đưa đến Vân Chi đoan, bất quá, xem thực lực của ngươi, còn chưa tới tư chất dẫn độ, nhưng vị nữ tử ở phía sau ngươi thì đúng quy cách rồi, nàng phải đi theo ta đến Vân Chi đoan.” Cô gái áo lam tầm mắt trực tiếp lướt qua người Vân Khê, rơi vào trên người Vân Hi.

Vân Khê trong lòng căng thẳng, quay đầu lại nhìn về phía mẫu thân.

Vân Hi bất đắc dĩ nhợt nhạt cười một tiếng: “Ta đã sớm dự liệu được chuyện này.”

“Cái gì? Dẫn độ sứ giả?” Đại chưởng quỹ trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, thì ra là hắn chết ở trong tay dẫn độ sứ giả, tu luyện vạn năm, hắn ít nhiều đối với cái gọi là không gian đẳng cấp cao có điều hiểu rõ, chỉ tiếc thực lực của hắn còn chưa đủ để được dẫn độ. Tu luyện nhiều năm, theo đuổi cảnh giới võ học chí cao, vì chính là một ngày kia có thể được dẫn độ, ai ngờ hôm nay hắn rốt cục may mắn nhìn thấy dẫn độ sứ giả, cũng là tới lấy tính mạng của hắn.

“Phốc!” Một ngụm máu tươi thật dài từ trong miệng hắn phun ra ngoài, hắn nuốt hận mà chết.

“Không được!” Vân Khê không có đi để ý tới hắn, kích động lắc đầu, “Ngươi là ta dùng Đại triệu hoán thuật gọi mà đến, nhiệm vụ của ngươi là giúp ta đối phó cường địch, mà không phải tới dẫn độ mẫu thân của ta. Ta không cho! Ta không cho ngươi mang mẫu thân ta đi! Ta hiện tại không cần ngươi, mời ngươi đi đến chỗ khác đi!”

Tiếng nói vừa dứt, Vân Khê cảm thân thể giác mình chợt nhẹ, trống

rỗng té ngã xuống đất, ngẩng đầu lên, bắt gặp cô gái áo lam một đầu tóc đen bay bổng lên, phía trên tóc đen bộc phát ra một lực lượng huyền quang*(ánh sáng màu đen)*, cô gái áo lam trước mặt sắc mặt đột nhiên uy nghiêm, áo lam bay phất phới: “Cao thủ Huyền Đế cũng không dám nói một lời vô lễ, ngươi chỉ bé như hạt gạo, cũng dám lên mặt?”

Cô gái áo lam từng bước đi xuống, cái lực lượng gì đều không thể ngăn cản cước bộ của nàng.

“Kia liền thử một chút!” Vân Khê thật vất vả mới cùng mẫu thân gặp lại, làm sao có thể để cho nàng đem mẫu thân đi? Chuyện đến nước này chỉ có thể xuất quyền, Vân Khê lấy ra thánh khí, quang huy thánh khiết trong lúc đó thoáng cái tràn ngập thiên địa, lực lượng vô cùng vô tận, dâng cao không ngừng!

“Khê Nhi, không thể!” Vân Hi muốn ngăn cản, đáng tiếc đã muộn.

Quyển 7 - Chương 32: Đại kết cục, hoàn! (1)

Edit: Xuân Như

Beta: Sakura

Cô gái áo lam khẽ híp mắt, hừ một tiếng: “Quyền trượng Thánh khí Thượng Cổ Linh Huyết Tộc?”

Nàng giống như một pho tượng đứng vững ở giữa trời đất, sừng sững bất động, chỉ nhẹ nhàng khoát tay, liền tan mất công kích của Thánh khí: “Ngươi có thể đủ lực lượng để khống chế quyền trượng Thánh khí Thượng Cổ Linh Huyết Tộc, như thế nói đến, đều là người mình.

Cũng được, bổn tọa xem ngươi là đông môn, liền tạm thời không so đo ngươi mới vừa mạo phạm bổn tọa. Nhưng ngươi nên nhớ kỹ, tính tình bổn tọa không tốt, không có lần tiếp theo.”

Vân Khê cảm giác có một cổ lực đạo nhẹ nhàng đẩy nàng xuống, dưới chân của nàng không tự giác rút lui mấy bước, ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn về phía cô gái áo lam, lộ ra sửng sốt: “ Ngươi nói ngươi là Sứ giả Dẫn độ, bằng chứng đâu?”

Cô gái áo lam nhợt nhạt cười một tiếng, nói: “ Lại nói, ta và tổ tiên Thượng Cổ Linh Huyết Tộc các ngươi có chút sâu xa, ngươi tu luyện Tàn Hoa bí lục có một nửa nội dung chính là xuất ra từ trong tay ta. Ngươi có thể tu luyện thành công thuật pháp cuối cùng quan trọng nhất của Tàn Hoa bí lục, mới có thể hữu duyên nhìn thấy bổn tọa, coi

như là số phận của ngươi. Ngươi và ta đã có duyên, ta sẽ giúp ngươi dọn sạch hết thảy chướng ngại ở cái không gian này, cho ngươi có cơ hội trọng chỉnh trật tự cái không gian này."

Vân Khê quay đầu, cùng mẫu thân liếc mắt nhìn nhau, trong lòng nghi ngờ giải khai không ít, thì ra là Tàn Hoa bí lục xuất từ trong tay người này, bất quá, cũng là bởi vì Tàn Hoa bí lục thuật pháp cuối cùng quan trọng nhất, mới khiến cho mẫu thân lâm vào hành hạ của bóng đè, trải qua khổ nạn rất nhiều, lại nói, cô gái này cũng quá hãm hại người đi!

"Nếu ngươi là người sáng tạo ra bí lục kia, vì sao không phải là đầy đủ, hết lần này tới lần khác là không trọn vẹn đây?" Vân Khê không nhịn được hỏi.

"Bổn tọa mới vừa nói, Tàn Hoa bí lục chỉ có một nửa nội dung xuất từ trong tay bổn tọa, còn nửa số khác....." Cô gái áo lam nhợt nhạt câu môi cười, nụ cười này lộ ra ý vị thâm trường, nụ cười này bao hàm các loại cảm xúc phức tạp, làm cho người ta khó mà hiểu được, "Tốt lắm, không nói những thứ này. Thời gian bổn tọa có hạn, nếu như ngươi tạm thời không có người nào cần bổn tọa đối phó, bổn tọa muốn đi."

Trước khi đi, nàng không quên chỉ một ngón tay, hướng về phía Vân Hi: "Ngươi, đi theo ta đi!"

Vân Hi bị nàng điểm tên, cả người khẽ run lên, nhìn về phía con gái của mình.

Vân Khê ôm lấy mẫu thân: "Mẫu thân, con không cho người đi! Không được, người phải ở bên cạnh con, người không thể đi!"

"Khê Nhi, đừng như vậy! Con cũng là mẫu thân của hai đứa bé rồi,

làm sao còn giống như hài tử vậy? Con nhìn, Tiểu Nguyệt nha đang chê cười con a.” Vân Hi ôn nhu nhẹ vỗ về mái tóc nữ nhi, giọng nói mềm mại, nhìn kỹ lại, đáy mắt của nàng nổi lên trong suốt lệ quang.

Vân Khê cúi đầu, chống lại ánh mắt tò mò của nữ nhi, nàng ngồi xổm xuống, đem nữ nhi bế lên, lại đem Tiểu Mặc gọi tới: “Tiểu Nguyệt nha, Tiểu Mặc, mau gọi bà ngoại! Nàng mới là bà ngoại chân chính của các con!”

“Bà ngoại!”

“Bà ngoại!”

Hai huynh muội đều tò mò ngắm nhìn Vân Hi, nghĩ thầm bà ngoại cùng mẫu thân lớn lên thật giống nhau nha, cơ hồ phân biệt không ra ai là ai.

Long Thiên Tuyệt nghe vậy, cất bước đi lên phía trước, hướng về phía Vân Hi cung kính chấp tay nói: “Tiểu tế Long Thiên Tuyệt, bái kiến nhạc mẫu đại nhân!”

Vân Hi vuốt cằm, đem phụ tử ba người nhất nhất dò xét một lần, mở miệng nói: “Các con có lẽ là lần đầu tiên thấy ta, ta cũng đã biết các con từ lâu rồi. Tiểu Mặc, bà ngoại nhìn con lớn lên, con rất thông minh, rất dũng cảm, cũng rất hiếu thuận, sau này phải tiếp tục hiếu thuận với mẫu thân, bảo vệ mẫu thân, biết không?”

Tiểu Mặc biết điều gật đầu: “Tiểu Mặc nhất định sẽ.”

“Còn có Tiểu Nguyệt nha, bà ngoại nhìn con ra đời, mẹ con hoài thai mười tháng mới cực khổ sinh hạ con, con cũng phải hiếu thuận mẫu thân cho tốt, biết không?”

Tiểu Nguyệt nha đi theo biết điều gật đầu: “Bà ngoại, Huyên Huyên biết rồi ạ.”

Vân Hi mỉm cười, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Tiểu Nguyệt nha, quay đầu nhìn về phía Long Thiên Tuyệt: “Thiên Tuyệt, ta nhìn con cùng Khê Nhi một đường yêu nhau, cùng nhau đã trải qua sóng gió gian khổ, ta tin tưởng con sẽ chiếu cố tốt Khê Nhi. Sau này, Khê Nhi liền giao cho con, không thể để cho ta thất vọng. Ta sẽ ở Vân Chi đoan chờ các con, sẽ có một ngày, chúng ta sẽ ở Vân Chi đoan đoàn tụ, đến lúc đó, nếu như con không có thực hiện hứa hẹn hôm nay, ta tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình đối với con!”

“Xin mẫu thân đại nhân yên tâm, conlấy tính mạng của mình đi bảo vệ thê nhi, quyết không để cho bọn họ có thương tổn gì!” Long Thiên Tuyệt trịnh trọng trả lời.

Vân Hi hài lòng vuốt cằm, cuối cùng nhìn về phía con gái của mình, lúc này, Vân Khê hốc mắt đã ướt át, nước mắt chảy xuống gò má của nàng.

“Khê Nhi, đừng khóc. Bây giờ con là Tông chủ Vân tộc, gánh nặng đường xa, còn nhớ rõ lời hứa con đáp ứng với mẫu thân không? Tương lai Vân tộc liền giao cho con, không được làm mẫu thân thất vọng!”

Không chờ Vân Khê mở miệng, tất cả Vân tộc cao thủ tại chỗ rối rít quỳ rạp xuống đất, hướng về phía Vân Hi dập đầu bái lạy: “Bái kiến tổ tiên đại nhân! Xin tổ tiên đại nhân không nên bỏ lại chúng ta!”

Vân Hi xoay chuyển ánh mắt, mắt nhìn xuống chúng cao thủ Vân tộc, nói: “Vân Khê là nữ nhi thân sinh của bổn tọa, sau khi bổn tọa rời đi, nàng chính là người đứng đầu Vân tộc. Các ngươi phải kính trọng nàng giống như kính trọng bổn tọa, bổn tọa tin tưởng, Vân tộc ở

trong tay của nàng, có thể so với ở trong tay bổn tọa càng thêm phồn vinh thịnh vượng. Các ngươi phải tận tâm tận lực, phụ tá cho nàng, không thể có chút lười biếng, đã nghe chưa?”

“Dạ, chúng con nhất định sẽ tận tâm tận lực, phụ tá Vân Khê đại nhân!” Chúng cao thủ Vân tộc cùng kêu lên.

“Mẫu thân! Thật không thể lưu lại sao?” Vân Khê một tay ôm nữ nhi, một tay nắm nhi tử, nước mắt mông lung ngắm nhìn mẫu thân, trong cổ nghẹn ngào.

Vân Hi nhẹ nhàng lắc đầu: “Mỗi cái không gian có mỗi cái quy tắc không gian riêng, ta cho dù miễn cưỡng lưu lại, cũng sẽ gặp trừng phạtcủa quy tắc đó, hơi không cẩn thận, rất có thể lâm vào vạn kiếp bất phục. Không chỉ có như thế, còn có thể có thể liên lụy đến người nhà của ta, ta không thể mạo hiểm như thế. Khê Nhi, con hẳn là hiểu. Người có vui buồn ly hợp, trăng có lúc tròn lúc khuyết, chuyện này đều được định sẵn. Mẫu thân cùng con chung đụng mấy ngày này, đã cảm thấy rất thỏa mãn rồi, hiện tại ta và con duyên phận đã hết, đã đến lúc ta phải rời đi. Con nhớ kỹ, mỗi một lần chia lìa, có lẽ tiếp theo chính là đoàn tụ, mẫu thân sẽ ở Vân Chi đoan chờ con, chờ con hoàn thành tất cả tâm nguyện, đến lúc đó mẹ con chúng ta ở khác không gian đoàn tụ.”

Trong tròng mắt Vân Khê, nước mắt ngăn không được rơi xuống, nàng một câu cũng nói không nên lời.

Cho đến khi một cái nhỏ tay xoa lên gương mặt của nàng, lau nhè nhẹ lệ trên mặt của nàng: “Mẫu thân, đừng khóc! Đến lúc đó, Huyên Huyên và ca ca cùng người đi tìm bà ngoại!”

“Đứa nhỏ ngốc!” Vân Khê nín khóc mỉm cười, đưa mắt, cách một làn hơi nước, lần nữa ngắm nhìn mẫu thân, muốn đem mẫu thân hết

thảy thật sâu khắc tại trong đầu của mình.

“Đi thôi, đừng có lằng nhằng mèo nhoe nữa, bổn tọa không chịu được tràng diện khóc sướt mướt này.” Cô gái áo lam nhìn như không nhịn được xoay người, ở góc độ không người nào có thể thấy, nàng giương mắt hướng về phía trước, cố gắng muốn biến mất những giọt nước mắt muốn rơi xuống. Thật là chán! Tại sao mỗi lần cũng để nàng làm ác nhân? Lần tới nàng không bao giờ … muốn đi làm cái nhiệm vụ này nữa, lần tới vốn nên đến phiên người khác đi?

“Mẫu thân!”

“Bà ngoại!”

“Bà ngoại!”

“Nhạc mẫu đại nhân, đi bình an!”

Một nhà bốn người, đứng ôm nhau, hướng Vân Hi vẫy tay.

Vân Hi cố gắng ẩn nhẫn nước mắt sắp tràn mi, ở trên người một nhà bốn người nhất nhất quét qua, cuối cùng tầm mắt của nàng vừa chuyển, rơi vào một cái góc nhỏ trong đám người, ánh mắt của nàng khẽ chớp động, có chốc lát chần chờ cùng thất thần, bất quá rất nhanh, nàng thu hồi tầm mắt.

Vân Khê tò mò quay đầu lại, men theo tầm mắt của mẫu thân nhìn lại, chỉ thấy chính giữa đám người, phụ thân mờ mịt đứng ở tại chỗ đó, giống như thất hồn lạc phách, lâm vào trong giật mình sững sờ. Khi nàng lần nữa quay đầu lại, mẫu thân đã đi theo sứ áo lam giả, hoàn toàn biến mất ở trong tầng mây.

“Mẫu thân!”

“Tổ tiên đại nhân!”

Không khí ly biệt, duy trì hồi lâu, mọi người rốt cục mới phục hồi tinh thần lại.

“Cha, ngài làm sao vậy? Tại sao sắc mặt nhìn qua tái nhợtnhư thế?” Vân Trung Thiên nhận ra khác thường của phụ thân, không nhịn được hỏi thăm.

Vân Mộ Phàm mê mang lắc đầu: “Ta cũng vậy không biết tại sao, mới vừa bắt gặp ánh mắt nàng nhìn ta, ta cảm thấy được chúng ta thật giống như kiếp trước đã thấy qua, quen thuộc như vậy, khắc sâu như vậy.”

Vân Khê nghe được lới nói của phụ thân…, không nhịn được xen vào nói: “Cha, ngài còn nhớ rõ con cùng ngài, đã nói về cái vị phụ thân kia của con ở hiện đại sao? Ngài cùng phụ thân của con bề ngoài lớn lên giống nhau như đúc, phụ thân con bị bệnh chết, con có lúc không nhịn được hoài nghi, ngài có phải chính là ngài ấy Trọng sinh chuyển thế đi tới cái thế giới này không.”

Trong lòng Vân Mộ Phàm đột nhiên chấn động, trong đầu có một đoạn ngắn nhanh chóng bay vút qua, giờ khắc này, hắn cái gì cũng nhớ được.

“Không! Làm sao có thể? Nàng là Vân nhi, nàng thật sự là Vân nhi..... Nếu như nàng là Vân nhi, ta đây..... Ta chẳng phải là phản bội nàng sao?”

Bỗng nhiên cái gì hắn cũng hiểu được, lúc trước Vân Nhi phức tạp rời đi, hắn hiện tại cái gì cũng hiểu.

Vân nhi nhất định đã biết hết thảy, nhưng là nàng không có nói ra, bởi vì nàng không muốn làm cho hắn khó xử, không muốn làm cho hắn cảm thấy bứt rứt, nàng một mình một người chịu tất cả, mang theo tiếc nuối, mang theo tình yêu cùng kỷ niệm của bọn họ, nàng rời đi.

“Cha, ngài không thể nghĩ như vậy, ngài căn bản không biết sự tồn tại của nàng, nàng từ lâu biến mất ở trong trí nhớ của ngài, nói gì đếnphản bội?” Vân Trung Thiên trấn an nói.

“Đúng a! Cha, ngài cũng đừng suy nghĩ nhiều. Con nghĩ mẫu thân cũng đã biết ngài đã mất đi trí nhớ của kiếp trước, cho nên mới làm như không cùng ngài quen biết nhau, nàng hi vọng ngài có thể sống tốt, quên quá khứ đã qua, quên đi nàng.” Vân Khê nói.

Vân Mộ Phàm thật sâu thở dài, cầm tay nữ nhi: “Khê Nhi, bất kể như thế nào, ba ba cuối cùng cũng đã nhớ lại chuyện trước kia. Con là nữ nhi của ta, con đúng thật là nữ nhi của ta, ba ba rất vui mừng.”

Ánh mắt Vân Khê lần nữa ươn ướt, thoáng cái lao vào trong ngực phụ thân, giọng buồn buồn khóc lóc kể lể: “Ba ba! Thật đáng ghét, người ta thật vất vả lắm mới không khóc nữa.”

“Không có chuyện gì! Ai cũng không có cười con.” Hai phụ tử ôm nhau thật chặt, tâm càng ngày càng gần.

Sau khi Độ Kiếp, hết thảy từ từ quay về bình tĩnh.

Long Thiên Tuyệt ôm lấy ái thê thật chặt, có loại quý trọng mất mà tìm lại được, rõ ràng chẳng qua chỉ là tách nhau trong một thời gian ngắn ngủn, thế nhưng hắn lại cảm giác chia lìa mấy năm, cái loại cuộc sống đau khổ một ngày bằng một năm này, hắn một khắc cũng không muốn thử nữa.

“Khê Nhi, nói cho ta biết, hết thảy kiếp nạn là đã đi qua rồi? Nàng sẽ không rời khỏi ta nữa?”

“Đã qua, tất cả đã qua. Từ nay về sau, không còn có cái gì có thể tách chúng ta.” hai tay Vân Khê ôm cổ hắn, chui vào cổ hắn, cảm thụ tâm tình lo được lo mấtcủa hắn, nàng ngọt ngào nói không ra lời.

Thương cảm sau khi mẫu thân rời đi, ở giờ phút này đều quét sạch.

Mẫu thân đi, ít nhất nàng còn có Thiên Tuyệt, còn có hai đứa bé, còn có phụ thân cùng huynh trưởng, còn có các thân nhân cùng bằng hữu của nàng và Thiên Tuyệt.

“Khê Nhi, không cho phép rời ta đi!” ánh mắt của Long Thiên Tuyệt thâm thúy, cúi đầu, liền vững vàng bắt được đôi môi của nàng, trằn trọc triền miên hôn xuống, hai tay ôm ở bên eo của nàng, từ từ buộc chặt, dường như muốn đem cả người nàng kéo vào trong ngực.

“Ừ.” Vân Khê từ từ đáp lại hắn, bị lạc ở trong nhiệt tình lẫn nhau.

“Muội tử! Muội mau tới cứu ALý! Cứ như vậy đi xuống, ALý nhất định sẽ hỏng mất!” Xa xa, Chiến Thiên Dực xông vào, người chưa tới, thanh âm đã tới trước.

Hai vợ chồng bị cắt đứt không khí triền miên, bất đắc dĩ liếc mắt nhìn nhau, tự mình tách ra, nghênh hướng Chiến Thiên Dực ngoài cửa.

“Đại ca, làm sao vậy? A Lý đã xảy ra chuyện gì?” Vân Khê hỏi.

“A lý hôn mê, nàng ở trong mộng vẫn hô lung tung nàng giết người, nàng vẫn bị sự kiện kia khốn nhiễu, ta sợ như vậy, nàng nhất định sẽ điên mất. Khê Nhi, muội hiểu được y lý, cũng hiểu luyện chế các loại

đan dược, đại ca cầu xin muội, muội nghĩ biện pháp chữa trị cho A Lý đi.” Chiến Thiên Dực khẩn cấp nói.

“Chiến đại ca, huynh trước đừng nóng vội, chúng ta hay là trước đi xem tình hình của ALý một chút, đợi sau khi xác nhận cụ thể bệnh trạng, rồi chúng ta quyết định tiếp theo.” Long Thiên Tuyệt khuyên.

“Đúng vậy a, đợi sau khi ta nhìn kỹ qua, mới có thể kê đơn thuốccho nàng.” Vân Khê nói.

“Tốt, vậy muội hãy đi theo ta!” Chiến Thiên Dực một khắc cũng đợi không kịp, vội vã lôi kéo Vân Khê rời khỏi phòng, Long Thiên Tuyệt không có theo sau, xa xa đưa mắt nhìn, lộ ra nụ cười bất đắc dĩ.

Chờ đi tới gian phòng của A Lý, Vân Khê thấy ca ca đã ở đây, trán của hắn nhíu chặt, hơi u buồn. Nàng biết, ca ca sở dĩ quan tâm ALý như vậy, sợ là trong lòng tồn tại một phần thương tiếc. Lúc ca ca lâm vào nguy cơ, thời điểm gặp mọi người công kích, A Lý liều lĩnh đứng lên, mà giờ khắc này, Ab Lý lâm vào khốn cảnh, hắn cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

“Ca ca, tình huống thế nào?”

“Ta điểm huyệt ngủ của nàng, để cho nàng có thể ngủ được an ổn chút ít, bất quá tình huống của nàng thoạt nhìn vô cùng không tốt. Sự kiện kia đối với nàng ảnh hưởng quá lớn, mặc dù Đại chưởng quỹ đã chết, cũng khó mà tiêu trừ điểm nhơ trong trí nhớ của nàng. Nhớ được một lần ở phủ thành chủ Vân Thành, nàng từng nhảy hồ tự sát, là ta đem nàng cứu trở lại, ta lo lắng nàng nhất thời nghĩ không thông, lần nữa tìm cái chết.....”

Vân Khê cau mày, thật sâu thở dài: “A Lý trong ngày thường thoạt nhìn không buồn không lo, tâm sự của nàng thật ra thì giấu rất sâu,

nàng là một người thiện lương thuần khiết như vậy, cũng là bị người khác bức bác, làm chuyện xấu hèn hạ không chịu nổi như vậy, đổi lại là người khác, cũng là không cách nào có thể tiếp nhận. Theo ta thấy, biện pháp tốt nhất, chính là xóa đi đoạn trí nhớ này của nàng, để cho những thứ trí nhớ hèn hạ kia hoàn toàn biến mất trong trí nhớ của nàng."

"Xóa đi trí nhớ của nàng?" Chiến Thiên Dực chần chờ, lo lắng nhìn muội muội, không cách nào quyết định.

Bách Lý Băng Tuyền tiến lên, khuyên nhủ: "Khê Nhi nói không sai, muốn để cho A Lý vui vẻ, một lần nữa biến trở về A Lý lúc trước không buồn không lo, biện pháp tốt nhất, chính là xóa đi trí nhớ không vui vẻ của nàng. Dực, chàng hãy tin tưởng Khê Nhi đi, ta nguyện ý cùng chàng, dùng thời gian tới để chiếu cố ALý, làm cho nàng ấy có thể không buồn không lo sống tiếp."

Ánh mắt Chiến Thiên Dực chợt lóe, xúc động cầm tay nàng, hai người không tiếng động nhìn nhau.

Một lúc lâu, Chiến Thiên Dực mở miệng nói: "Muội tử, liền theo như muội nói đi! Chỉ cần có thể để cho A Lý sống tốt vui vẻ, những thứ hậu quả khác, đều để ta gánh chịu đi."

Vân Khê thở dài một tiếng, gật đầu nói: "Được rồi, các người đi ra ngoài trước, chờ ta gọi các người, các người hãy đi vào."

Vân Trung Thiên đi theo hai người Chiến Thiên Dực cùng Bách Lý Băng Tuyền rời khỏi phòng, ở ngoài cửa chờ chực, cũng không biết đợi bao lâu, cửa phòng bị đẩy ra, một khuôn mặt thanh xuân hoạt bát xuất hiện ở cửa, ba người ngoài cửa bắt gặp, nhất tề sửng sốt, quên mất phản ứng.

Con ngươi linh động của A Lý nhẹ chuyển, tầm mắt ở trên mặt ba người nhất nhất xẹt qua, khi xẹt qua khuôn mặt Vân Trung Thiên, nàng nhẹ chau lại chân mày, tò mò hỏi: “Ca ca, hắn là ai vậy? Chúng ta không phải đã thỏa thuận, muốn đi trong núi rèn luyện sao? Hắn cũng cùng đi à?”

Trán Vân Trung Thiên căng thẳng, Chiến Thiên Dực còn lại rõ ràng là sửng sốt, chợt thử dò xét hỏi: “A Lý, muội còn nhớ rõ cái gì sao?”

A lý nhìn huynh trưởng, đột nhiên hai tay chống eo, mân mê cái miệng nhỏ nhắn, bất mãn nói: “Ca ca, không phải là đã nói xong rồi sao, muốn dẫn muội đi sao? Bây giờ huynh lại muốn đổi ý? Bách Lí tỷ tỷ, tỷ nói với ca ca đi, hắn nói không giữ lời!”

Bị A Lý quấn lên cánh tay Bách Lý Băng Tuyền, qua một lúc mới kịp phản ứng, trong cổ nàng nghẹn ngào, mắt lộ vẻ ướt át, đưa tay, vỗ vỗ cánh tay A Lý, nói: “A Lý, ca ca của muội không có đổi ý, chúng ta đi, chính là tới tìm muội cùng đi lên núi rèn luyện.”

“Có thật không? Này còn không kém nhiều lắm!” A Lý đắc ý nở nụ cười, nụ cười sáng rỡ, không chứa nửa điểm tạp chất, thanh thuần tựa như tia nắng ban mai đầu tiên cuối chân trời hé sáng, tốt đẹp mà động lòng người.

Vân Trung Thiên ngắm nhìn nụ cười của nàng, hiểu ý mỉm cười.

Đây mới thực sự là A Lý, thuộc về A Lý đơn giản vui vẻ, không buồn không lo.

Lặng yên, hắn rời đi, hoàn toàn biến mất ở trong tầm mắt của nàng.

A lý quay đầu, đưa mắt nhìn bóng lưng hắn từ từ xa dần, nghiêng đầu, có chút mê mang, trong đầu thật giống như có cảnh vật gì đó

nhanh chóng xẹt qua, nhưng là lại bắt giữ không được, lưu lại không được.

Thật kỳ quái a!

Người này rốt cuộc là người nào?

Tại sao nàng đối với hắn sinh ra cảm giác kỳ quái như thế?

Không kịp nghĩ nhiều, nàng đã bị Chiến Thiên Dực và Bách Lý Băng Tuyền vây quanh một lần nữa tiến vào gian phòng, hỏi han ân cần.

Đêm đó, trong hoàng cung cử hành yến hội long trọng.

Người một nhà Vân gia cũng được mời đến dự yến hội, cùng Vân Khê một nhà đoàn tụ, tân khách vô cùng vui mừng, vui vẻ hòa thuận.

Hai tiểu hài tử nhận lấy nhiệt tình hoan nghênh của đoàn người Vân gia, nhất là thiên chân khả ái dẻo miệng Tiểu Nguyệt Nha, mị lực quả thực không thể ngăn cản, lớn đến Vân lão tướng quân cùng Vân lão phu nhân, nhỏ đến đứa nhỏ mới sinh của Vân Thanh, cũng bị bé mê hoặc xoay quanh, thích vô cùng.

Thí dụ như hiện tại, Tiểu Nguyệt Nha lại ra sức khoe tài cho trăm họ xem: “ Hô, nóng quá! Mọi người không nên ôm Huyên Huyên nữa, phụ thân ghen tị rồi.” Tay nhỏ bé quạt quạt mũi, trên sóng mũi tinh xảo nhiễm một tầng mồ hôi trong suốt, giọng điệu Tiểu đại nhân, làm cho người khác buồn cười.

“ Phụ thân, bây giờ người có thể ôm Huyên Huyên rồi, Huyên Huyên cực kỳ yêu người nga!” Một câu nói ngọt ngào, lập tức dụ dỗ làm Long Thiên Tuyệt mặt mày hớn hở.

Vân Khê nhìn thấy nữ nhi đùa giỡn phụ thân, che miệng cười trộm, quay đầu, nhìn về phía mấy cô bé vây quanh nhi tử mình, trong đó có tính tình điêu ngoa tùy hứng tiểu công chúa Nam Cung Anh, điềm đạm nho nhã có hiểu biết Đoan Mộc Tĩnh, còn có tuổi còn nhỏ nữ hoàng ngự tỷ Hiên Viên Nghễ Nhi, hậu cung cường đại a, tuổi còn nhỏ, cũng đã không thiếu phi tần để chon lựa rồi a, nàng là mẹ nó, có phải hay không cũng nên tự hào kiêu ngạo đây?

“ Vân Khê cô nương, Long tôn chủ, có chuyện, Trẫm muốn thương lượng với các người.” Ở vị trí chủ vị trên Long ỷ, truyền đến giọng nói của Đông Phương Vân Tường.

Vân Khê quay đầu lại, cùng Long Thiên Tuyệt nhanh chóng trao đổi ánh mắt, Đông Phương Vân Tường muốn nói điều gì, trong lòng bọn họ lẫn nhau điều biết rõ.

“ Hoàng thượng xin mời nói.” Vân Khê nói.

Đông Phương Vân Tường ôn nhuận cười một tiếng, ánh mắt rơi vào trên người Tiểu Mặc ngồi cách hắn không xa: “ Tiểu Mặc, con tới đây ngồi ở bên cạnh Trẫm.”

Tiểu Mặc theo lời, bước nhanh tiến lên.

Đông Phương Vân Tường ôn nhu nhìn bé, êm tai nói: “ Tiểu Mặc, Trẫm dự tính phong con làm Thái tử, sau khi con trưởng thành, ta sẽ đem ngôi vị hoàng đế truyền cho con, con có bằng lòng thay Tường thúc thúc chia sẻ trong trách, thống trị thiên hạ hay không?”

Dứt lời, toàn trường ồ lên.

Quyết định trọng yếu như thế, ở trong miệng hắn giống như nhàn thoại việc nhà, ai cũng biết hắn và Tiểu Mặc không có bất kỳ liên hệ

máu mủ nào, thế nhưng muốn đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Tiểu Mặc, hơn nữa không phải đợi hắn sau trăm tuổi, mà là chờ bé một khi thành niên liền kế vị. Đây tuyệt đối là một quyết định phi phàm! Không phải bất kỳ một người quân chủ nào có thể làm ra một quyết định như vậy!

Vân Khê và Long Thiên Tuyệt liếc mắt nhìn nhau, không nói gì, bọn họ muốn giao quyền quyết định cho Tiểu Mặc, do chính bé tới quyết định. Bởi vì Đông Phương Vân Tường đối với Tiểu Mặc có tình nghĩa phụ tử, thật sâu cảm động bọn họ, vì có thể làm cho Tiểu Mặc bình an, có thể không chút do dự đem ngôi vị hoàng đế chắp tay nhường cho người, bọn họ lại còn có thể hoài nghi thành tín của hắn sao?

Người một nhàVân lão tướng quân kinh ngạc nhìn lẫn nhau, hoàng thượng đưa ra cái quyết định này, xu thế tất yếu sẽ nhấc lên gợn sóngtrong triều, thậm chí là của cả dân chúng Ngạo Thiên đại lục, cũng sẽ sinh ra tranh cãi, hoàng thượng có phải hay không đã chuẩn bị đối mặt hết thảy?

Tiểu Mạn khiếp sợ nhìn Đông Phương Vân Tườngmột chút, lại quay đầu nhìn Vân Khê một chút, nàng biết, hoàng thượng thích Tiểu Mặc, thật ra thì có hơn phân nửa nguyên nhân là bởi vì yêu ai yêu cả đường đi, là bởi vì nguyên nhân thích Vân tỷ tỷ. Tâm bỗng dưng nguội, nàng biết rõ, có lẽ đời này, hoàng thượng cũng không có cách nào quên mất Vân tỷ tỷ.

Mất mát, ghen tỵ.....

Vân Thanh nhạy cảm đã nhận ra, đưa tay, vỗ vỗ đầu vai của nàng, cho nàng một ánh mắt nhắc nhở, ánh mắt kia phảng phất là ám chỉ, ngươi đã đánh mất một lần rồi, không thể tái phạm lần thứ hai, tiếp theo, không ai có nữa tha thứ cho ngươi.

Tiểu Mạn khẽ gật đầu một cái, thất hồn lạc phách cúi đầu xuống.

Cả đại điện các tân khách đều đem tiêu điểm đặt ở trên người Tiểu Mặc, bé có phải hay không đáp ứng tiếp nhận phong thưởng Thái tử đây? Một khi bé đón nhận, đợi chờ bé nhận quyền trượng ở Ngạo Thiên đại lục, trở thành người đứng đầu Ngạo Thiên đại lục, nắm giữ quyền sanh sát!

Chỉ thấy Tiểu Mặc khẽ sửng sốt, tựa hồ không ngờ rằng Tường thúc thúc sẽ ở lúc này nói đến chuyện này, hắn quay đầu lại, không tự chủ nhìn về phụ thân và mẫu thân, chuyện lớn như thế, hắn cần nhận được sự cho phép của bọn họ.

“Tiểu Mặc, một mình con quyết định đi! Mẫu thân và cha con luôn ủng hộ bất kỳ quyết định của con.” Vân Khê cho hắn một ánh mắt khích lệ, Long Thiên Tuyệt đi theo gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Tiểu Mặc ngậm miệng, từ từ thu hồi tầm mắt, một lần nữa nhìn về phía Đông Phương Vân Tường, bé mím chặt cánh môi từ từ mở ra, lộ ra nụ cười mê người: “Tường thúc thúc, con nguyện ý! Con nguyện ý giúp người chia sẻ trách nhiệm nặng nề, người xin cứ việc phân phó con làm bất cứ chuyện gì.”

Đông Phương Vân Tường mừng rỡ, nhẹ nhàng ôm hắn, ngẩng đầu, hắn nhàn nhạt nói lên: “Bắt đầu từ hôm nay, Tiểu Mặc chính làThái tử của Đông Lăng quốc ta, chờ đến khi bé tròn hai mươi tuổi, bé chính là Tân Quân của Đông Lăng quốc ta!”

Lời nói nhàn nhạt, phiêu diêu ở trên bầu trời đại điện, quanh quẩn thật lâu.

Cả đại điện một lần nữa lâm vào yên lặng, ngay sau đó tiếng hoan hô

bộc phát ra khó mà ức chế.

“Tiểu Mặc, chúc mừng!”

“Ha ha, Tiểu Mặc chúng ta làm hoàng đế rồi, lão phu cũng có thể thơm lây.”

“Cha, người hãy rõ ràng, là Thái tử, mười ba năm sau mới là hoàng đế a.”

Quyển 7 - Chương 33: Đại kết cục, hoàn (2)

Edit: Xuân Như

Beta: Sakura

“Giống nhau, cũng là giống nhau! Ha ha, Tiểu Mặc, sau này nhớ nhất định phải hiếu kính ông ngoại, cho ông ngoại uống loại rượu tốt nhất trên đời này a.”

Nhìn Hiên Viên lão gia tử bợm rượu đùa bỡn, mọi người không nhịn được ồn ào cười to, cả đại điện không khí đẩy lên.

Lúc này, Ngọc Thụ Lâm Phong bốn người đứng dậy, chủ động yêu cầu vì mọi người múa kiếm trợ hứng.

“Tiểu Mặc, bốn người Đinh thúc thúc vì ăn mừng con trở thành Thái tử, cố ý vì con múa kiếm trợ hứng. Sau này con phát đạt, cần phải nhớ bốn người thúc thúc nha.”

Tiểu Mặc ha hả cười một tiếng, trả lời: “Yên tâm đi! Con nhất định sẽ tìm vợ cho bốn vị thúc thúc.”

Ngọc Thụ Lâm Phong trên mặt bốn người khẽ lúng túng, tức giận trừng Tiểu Mặc một cái, Đinh Phong ở phút cuối cùng, vẫn là không nhịn được hướng về phía Tiểu Mặc chớp chớp mắt: “Nhất định phải tìm người xinh đẹp, xấu ta không chịu!”

Một câu nói, bị ba vị huynh trưởng ném tới một ánh mắt khinh bỉ.

Bốn vị mỹ nam tử múa kiếm biểu diễn, thưởng tâm duyệt mục*(cảnh đẹp ý vui)*, hơn nữa còn có bốn con Lục Vĩ Hồ làm bạn nhảy, thoáng cái thiêu đốt không khí ở đại điện, tiếng ủng hộ liên tiếp vang lên.

Tiểu Nguyệt nha ngồi ở trong ngực phụ thân, tay nhỏ bé dùng sức vỗ, thật nồng nhiệt.

Vân Khê cũng đang muốn chuồn đi, khi ánh mắt của nàng lưu luyến hướng về phía những người Phượng gia, lại phát hiện bốn tỷ muội Phượng gia cũng đang lén lút chuồn ra khỏi đại điện, có chút thần bí. Nghĩ đến bốn huynh đệ Ngọc Thụ Lâm Phong có quan hệ sâu xa với bốn tỷ muội Xá Tử Yên Hồng, nàng liền nhẫn không được muốn cười, ngày đó Đinh Phong đánh chết cũng không cần cùng Phượng gia kết thân, nguyên nhân chính là tiểu nữ nhi Phượng Mạt Hồng lớn lên quá mập lại quá thô, hù chết hắn, có đánh chết hắn cũng không chịu cưới, bất quá bây giờ thì…… Vân Khê thần bí câu môi cười, Phượng Mạt Hồng hôm nay, đã sớm không phải là Phượng Mạt Hồng ngày xưa.

Đợi đến bốn huynh đệ Ngọc Thụ Lâm Phong biểu diễn kết thúc, Phượng Thanh Bình đứng lên: “Chư vị, hôm nay chuyện vui liên tiếp, kế tiếp liền do bốn nữ nhi của ta tới vì mọi người khiêu vũ một khúc trợ hứng đi.”

“Tốt!” Mọi người hoan hô.

Ngọc Thụ Lâm Phong bốn người thối lui sang một bên, Đinh Ngọc, Đinh Thụ cùng Đinh Lâm ba người kiển chân nhìn quanh, tràn đầy chờ đợi, duy chỉ có Đinh Phong một người không có hứng thú, chỉ cần vừa nghĩ tới Phượng Mạt Hồng vóc người trọng tải đáng sợ kia, hắn đã cảm thấy ngán, vóc người như vậy cũng có thể khiêu vũ sao? Hắn rất hoài nghi a.

Cầm Huyền kích thích, chuông và khánh tấu vang.

Kèm theo một trận làn gió thơm mát, bốn cô gái, đang mặc vũ y *(quần áo khiêu vũ)*, nhẹ nhàng chầm chậm khiêu vũ.

Tiếng tán thưởng nối liền một mảnh.

Cả đại điện an tĩnh.

“Thật đẹp a.”

“Nhảy quá tuyệt vời!”

“Ừ.”

Đinh Ngọc, Đinh Thụ cùng Đinh Lâm ba huynh đệ đồng thời phát ra tiếng tán thưởng, nhìn bốn cô gái không chớp mắt, càng xem càng kích động.

“Tứ đệ, ngươi mau nhìn a! Thật đẹp!” Đinh Lâm kéo kéo ống tay áo của Đinh Phong, Đinh Phong từ đầu đến cuối cũng chưa có dời tầm mắt liếc qua bên trong sàn nhảy, “Có cái gì đẹp mắt, ta mới không nhìn!”

“Không nhìn thì thôi! Ngươi cũng đừng hối hận!” Đinh Lâm tức giận trừng hướng đệ đệ, uy hiếp nói, “Ta cùng đại ca nhị ca cũng đã thương lượng qua, chúng ta quyết định muốn hướng Phượng lão phu nhân cầu hôn, cưới ba nữ nhi Phượng gia, sau này các vị ấy chính là chị dâu ngươi, không cho ngươi thất lễ!”

“Cái gì? Các ngươi quyết định lúc nào? Tại sao không thương lượng với ta?” Đinh Phong nóng nảy, quay đầu, tầm mắt vừa vặn xẹt qua

trong sàn nhảy, thấy thân hình vũ động như rắn nước, kỹ thuật nhảy của bốn gã cô gái xinh đẹp động lòng người, ánh mắt của hắn có chút dừng lại, nháy mắt mấy cái, lại nháy mắt mấy cái, hoài nghi ánh mắt của mình có phải hay không xuất hiện vấn đề?

Bốn gã cô gái, lớn lên giống nhau như đúc, trừ bỏ đi xiêm y, còn lại vóc người cũng giống nhau như đúc.

Kỳ lạ!

Phượng Mạt Hồng đâu? Vị Tứ tiểu thư Phượng gia đi đâu vậy?

Còn đang nghi hoặc, trong đó một nữ tử hướng phương hướng của hắn quăng tới một đạo ánh mắt e lệ, muốn nói lại thôi, Đinh Phong cả người như bị sét đánh, giật mình.

Chẳng lẽ nói, nàng chính là Phượng Mạt Hồng?

Trời ạ, này trước sau biến hóa khác biệt cũng quá lớn đi?

Tim đập nhanh như hươu chạy, cả người Đinh Phong căng thẳng lên, vừa là kích động vừa là nhảy nhót.

Nàng thật làm được, gầy hơn trước, hơn nữa còn trở nên đẹp như vậy..... Đinh Phong trong đầu bắt đầu loạn xạ tâm viên ý mã.

Đinh Ngọc, Đinh Thụ cùng Đinh Lâm huynh đệ ba người ở một bên liếc trộm đệ đệ, lén cười trộm, thằng tiểu tử ngốc này, lúc trước vẫn ghét bỏ vóc người người ta không tốt, bây giờ người ta vóc người thay đổi tốt hơn, để xem hắn làm sao vãn hồi cái cục diện này.

“Đại ca, nhị ca, về chuyện hướng Phượng gia cầu hôn, ta xem chúng ta có phải hay không cần suy nghĩ một chút? Tốt xấu gì chúng ta

cũng là bốn huynh đệ, hẳn là suy nghĩ một chút cảm thụ của Tứ đệ, chỉ lo hạnh phúc của mình, lại không để ý đến hạnh phúc của Tứ đệ, quá không trượng nghĩa rồi!" Đinh Lâm cố ý đề cao tiếng nói.

Hai người Đinh Ngọc và Đinh Thụ liếc mắt nhìn nhau, âm thầm cười trộm, Đinh Thụ lạnh lùng nói: "Tam đệ nói rất đúng, thân là huynh trưởng, tại sao có thể chỉ lo chung thân hạnh phúc của mình? Ý ta nói, nếu Tứ đệ không thích Hồng cô nương như vậy, chúng ta cũng không thể miễn cưỡng hắn, hay là đi cùng Phượng lão phu nhân nói rõ ràng, chúng ta không thể cầu hôn Phượng gia tiểu thư."

"Không được! Kia tuyệt đối không được!" Đinh Phong lo lắng bật thốt lên, nghênh hướng ánh mắt chất vấn của ba vị huynh trưởng, hắn ra vẻ khẳng khái đại nghĩa nói, "Tại sao ta có thể ích kỷ như thế, bởi vì nguyên nhân chính mình mà làm trễ nãi chung thân đại sự ba vị ca ca đây? Đó tuyệt đối không được! Các ngươi không cần băn khoăn ta, cứ việc đi làm chuyện các ngươi muốn làm đi!"

"Dừng lại!"

Huynh đệ ba người tuyệt không cho hắn mặt mũi.

Đợi một khúc ngừng nghỉ, bốn tỷ muội Xá Tử Yên Hồng từ trong sàn nhảy lui đi ra ngoài, Đinh Ngọc, Đinh Thụ cùng Đinh Lâm ba người vội vàng đuổi theo. Đinh Phong thấy thế, do dự hồi lâu, lại muốn cùng đi tới, lại cảm thấy mình đuối lý, ngượng ngùng. Suy nghĩ nửa ngày, mắt thấy bóng người của bọn họsắp biến mất, hắn cái gì cũng bất chấp, hô lớn một tiếng"Chờ ta một chút", sau đó như gió bay điện chớp đuổi theo đi ra ngoài, dẫn tới tiếng cười vang của mọi người.

Ở trong một khe nhỏ trong Hoàng cung, một thân thể nằm ngủ say, mấy người vây quanh hắn, lâm vào trong thương thảo.

“Ta vừa cẩn thận nghiên cứu, luyện chế Tạo Hóa Đan các dược liệu cần có trên căn bản đã đủ, trước mắt phiền toái duy nhất, vẫn là ở trong quá trình luyện chế Tạo Hóa Đan, cần có máu tươi của mười con thần thú, dung nhập vào trong đó, hơn nữa do bọn họ tới trấn thủ các phương vị, hiệp trợ luyện đan. Chúng ta nơi này đã có Thiên Long thần thú cùng Thanh Lân thần thú của Thiên Tuyệt, Bạch Hổ thần thú của ta, Dực Long thần thú của Thiên Thần, bất quá cũng chỉ có bốn thần thú mà thôi, muốn tập hợp đủ tất cả thần thú, rất khó khăn a.” Vân Khê phân tích nói.

“Trừ thập đại thần thú, chẳng lẽ không có biện pháp khác sao?” Côn Luân lão giả buồn rầu, hiện tại vạn sự sẵn sàng, chỉ còn chờ cơ hội, chẳng lẽ muốn tổ tiên tỉnh lại lại khó khăn như vậy?

“Những cái thần thú khác, chia ra ở trên người Độc Cô Mưu, Hách Liên Tử Phong, Nam Cung Dực cùng Vân Huyên, cho dù chúng ta toàn bộ tìm được rồi, vẫn là kém một con.” Long Thiên Tuyệt nói.

“Đúng vậy a, cho đến tận bây giờ, tung tích của Tử Điêu thần thú, chưa có người biết được, trong khoảng thời gian ngắn muốn luyện đan thành công, nói dễ vậy sao?” Vân Khê nói.

“Thật là như thế nào cho phải? Tổ tiên như vậy sợ là kiên trì không được bao lâu.” Côn Luân lão giả vội la lên.

Vân Khê và Long Thiên Tuyệt liếc mắt nhìn nhau, mở miệng nói: ” Trước tiên chúng ta ở nơi này lưu lại một tháng, vừa dò thăm tung tích của Tử Điêu thần thú, vừa điều chỉnh, một khi chúng ta tìm được tung tích của Tử Điêu thần thú, chúng ta có thể áp dụng kế hoạch luyện đan.”

Côn Luân lão giả im lặng, một lúc lâu, thở dài một tiếng: “Cũng chỉ có thể như thế.”

Bọn họ lưu lại như vậy, chính là ba tháng.

Tất cả cao thủ đi theo vợ chồng Long Thiên Tuyệt trở lại Lăng Thiên Cung, trong thời gian ba tháng, mọi người tu luyện riêng của mình, có chút thành tựu, nhưng mà vẫn luôn không có tung tích của Tử Điêu thần thú. Thời gian luyện đan cũng không thể kéo dái được nữa, bất đắc dĩ, Vân Khê không thể làm gì khác hơn là quyết định, dẫn đầu dẫn dắt một bộ phận cao thủ, một lần nữa trở về Long Tường đại lục.

Trước khi đi, mọi người tụ ở chung một chỗ, sắp xếp an bài riêng của mình.

Cũng không phải là tất cả mọi người nghĩ một lần nữa trở lại Long Tường đại lục, thí dụ như toàn gia Lam Mộ Hiên.

“Sư phụ, con cùng Vãn Tình, đại ca, còn có gia gia, đều thương lượng tốt lắm, quyết định ở lại Ngạo Thiên đại lục. Chúng ta tính toán ở Ngạo Thiên đại lục xây dựng một Đan học viện mới, để cho người có thiên phú luyện đan ở nơi này cũng có thể có cơ hội tiến vào Đan học viện học tập, chúng ta còn có thể đến những cái địa phương khác ở Ngạo Thiên đại lục xem một chút, có lẽ có thể tìm được dược liệu cùng tài nguyên nhiều hơn có ích cho mình.” Lam Mộ Hiên mỉm cười nói.

Lam Mộ Hiên từ xưa đến nay, vẫn luôn duy trì một tấm lòng son, một lòng dốc sức vào tu luyện luyện đan, Vân Khê rất vui mừng, quả thật cũng cảm nhận được, hắn không thích hợp ở nơi phân tranh cùng thị phi. Thay vì để cho hắn tiếp tục cùng mình bôn ba, không bằng để cho hắn và người nhà của hắn ở cùng nhau, sáng lập một phần sự nghiệp thuộc về mình, có thể vượt qua cuộc sống an ổn thoải mái.

“Ta tôn trọng quyết định của các người, có cái gì cần ta hỗ trợ, cứ mở miệng.” Vân Khê nói.

“Sư phụ, bất cứ lúc nào, ngài vĩnh viễn cũng là sư phụ của con. Chỉ cần người cần con, con nhất định sẽ xung phong đầu tiên.” Lam Mộ Hiên thu hồi nụ cười, thật tình nói.

Vân Khê vỗ vỗ đầu vai hắn, mỉm cười: “Tiểu Hiên Tử, đừng một lòng chỉ nghĩ tới luyện đan, cũng là lúc suy nghĩ một chút về chuyện sinh đứa bé rồi, thanh xuân của Vãn Tình không thể chậm trễ, biết không?”

“Cái này.....” Lam Mộ Hiên ngượng ngùng đỏ mặt, ấm úp nói, “Thật ra thì..... Tình nhi đã có..... Bốn tháng rồi.”

Mộ Vãn Tình ở một bên che bụng của mình, cũng ngượng ngùng hé miệng cười lên.

Vân Khê ngẩn ngơ, lúc này mới phát hiện, bụng của Mộ Vãn Tình thật đúng là so với trước lớn hơn rất nhiều: “Đã bốn tháng rồi? Tiểu Hiên Tử, ngươi giấu được đủ sâu a, làm sao lại không nói cho ta biết? Nếu như ta biết Vãn Tình đã có bầu, ta sẽ không để cho người một nhà các ngươi bôn ba khắp nơi với ta.”

Nàng bỗng nhiên thở dài một tiếng: “Cũng trách ta sơ sót, chiếu cố không chu toàn, phát sinh chuyện lớn như vậy, ta cũng không có phát hiện.”

“Sư phụ, ngài đừng nói như vậy, là ta bảo Mộ Hiên đừng nói cho người. Trên người của người trọng trách nặng nề, hao không ít tâm tư, chúng ta không thể bởi vì một chút chuyện nhỏ, để người phí tâm.” Mộ Vãn Tình hiền lành nói.

“Vãn Tình do chúng ta chiếu cố, không xảy ra chuyện gì, cũng là nha đầu ngươi, hiện tại thân phận địa vị càng cao, trên người trọng trách cũng là càng nặng. Mộ gia chúng ta vào lúc này lựa chọn rời đi, nói đến đó có điều bất nghĩa, nhưng là hiện tại trong bụng Vãn Tình có con, đúng là không thích hợp bôn ba khắp nơi.” Mộ lão xin lỗi nói.

Vân Khê khoát tay: “Cũng là người một nhà, đừng nói những lời như vậy. Biết Vãn Tình có bầu, đừng nói các người chủ động yêu cầu lưu lại, cho dù các người không chịu lưu lại, ta cũng sẽ làm cho các ngươi lưu lại. Cái gì cũng đừng nói, cố gắng chiếu cố Vãn Tình, ta đang chờ nhìn hài tử mới ra đời của đồ nhi đây.”

Mộ lão vui mừng gật đầu, Mộ thành chủ mỉm cười vuốt cằm, Lam Mộ Hiên và Mộ Vãn Tình liếc mắt nhìn nhau, người một nhà ấm áp chỗ nào cũng có.

Lúc này, Dung Thiếu Hoa nắm tay Băng hộ pháp đi ra: “Khê Nhi, ta và Băng nhi sợ là cũng không thể đi với các người.”

Ở phía sau hắn, Băng hộ pháp ẩn nấp trốn đi, không chịu ló mặt.

Vân Khê nhìn lên, không nhịn được bật thốt lên: “Chẳng lẽ, biểu tẩu cũng có? Mấy tháng rồi?”

Băng hộ pháp vốn cũng đã ngượng ngùng che giấu bản thân, nghe nàng nói như thế, hận không được ngay tại chỗ đào cái hố, trực tiếp đem mình chôn luôn.

“Nhanh, nhanh!” Dung Thiếu Hoa hào phóng trả lời, ngang hông lập tức bị một cái tập kích, hắn đứng thẳng lưng lên, tiếp tục nói, “Là như vậy, ta rời đi Dung gia đã nhiều ngày rồi, ta tính toán mang theo Băng nhi trở về bái phỏng cha mẹ một chút. Cái này, vợ xấu cũng phải gặp cha mẹ chồng, huống chi Băng nhi cũng không xấu, sớm

nên đi với ta để gặp cha mẹ.....Ừ!”

Lại là một cái đánh bất ngờ.

Vân Khê làm bộ không nhìn tới mờ ám giữa hai người, gật đầu nói: “Được! Vậy các người hồi Dung gia đi! Lúc trước hôn lễ của các người làm được quá qua loa rồi, lần này sau khi hồi Dung gia, làm hôn lễ một lần nữa long trọng hơn, nói như thế nào..... Huynh cũng là trưởng tử của Dung gia, làm cho Dung gia nở mày nở mặt.”

Được, lúc này mượn Tiểu Mặc hết.

Dung Thiếu Hoa sảng lãng cười một tiếng, mở ra chiết phiến của hắn, phong tao dao động rung lên: “Hiện tại ta cũng coi như là hoàng thân quốc thích rồi, được một cái Quan nhân, quang tông diệu tổ rồi!”

“Biểu cữu cậu, ta hiểu rõ Quan nhân rất thích hợp người.” Tiểu Mặc thần bí nở nụ cười, miệng nhỏ giơ lên.

“Cái gì Quan nhân a?” Dung Thiếu Hoa liếc xéo bé, tổng cảm thấy sau lưng có một trận gió lạnh sưu sưu, không phải là cái dự cảm tốt gì.

“Chính là Quan nhân có thể trong hoàng cung tùy ý đi lại a, tựa như..... Hà công công vậy.” Tiểu Mặc nói xong, nhanh chân bỏ chạy, trốn sau lưng Tường thúc thúc. Cũng may bé trốn nhanh một bước, mới thoát bị đánh đòn, mọi người còn lại nhịn không được bật cười lên, một lớn một nhỏ này, cũng không có đứng đắn a.

“Tiểu tử thúi, ngay cả biểu cữu cậu cũng dám đùa bỡn?” Dung Thiếu Hoa ra vẻ giận trừng mắt, sau một khắc, mình cũng cười theo.

Trải qua một phen thương nghị, trừ đi toàn gia Lam Mộ Hiên cùng vợ

chồng Dung Thiếu Hoa lưu lại ở Ngạo Thiên đại lục, Chiến Thiên Dực mang theo muội muội A Lý cùng Bách Lý Băng Tuyền cũng lưu lại, ba người quyết định cùng đi chung quanh du lịch, phụng bồi A Lý, để cho nàng quên mất hết thảy những việc không thoải mái từ trước.

Tiểu Mặc tạm thời vẫn là theo cha mẹ rời đi, bất quá có danh hiệu Thái tử, bé sớm muộn gì cũng sẽ trở lại nơi này.

Lưu luyến không rời, chính là người Vân gia, mặc dù không chân chính có quan hệ huyết thống, nhưng ai cũng không cho rằng Vân Khê là người ngoài, điều này cũng chính là điều trân quý nhất của Vân Khê.

Rốt cục, bọn họ nên đi hay là ở.

Vội vã mà đến, vội vã mà đi.

Tin tức đoàn người Vân Khê rời đi, rất nhanh truyền khắp cả Đông Lăng quốc, đối với mọi người Ngạo Thiên đại lục mà nói, đoàn người bọn họ tồn tại giống như là thần, bọn hắn nhìn lên, xa không thể chạm. Những cao thủ kia trong ngày thường tự cho mình là thiên hạ vô địch, cũng rối rít tìm chỗ để núp vào. Bây giờ nghe nói bọn họ rời đi, những cao thủ này tự cho là đúng liền một lần nữa lộ ra diện mục thật của bọn hắn, bắt đầu tác oai tác oái.

Biệt viện Lục Vương Phủ, trong một góc tối, có một tên nam tử quần áo rách nát, điên điên khùng khùng du đãng ở trong vườn hoa, thỉnh thoảng vồ mồi các côn trùng trên mặt đất, thỉnh thoảng truy đuổi các con bươm bướm, như du hồn dã quỷ, lại giống như một hài đồng khù khờ, phàm là người nhìn thấy hắn, cũng sẽ không nhịn được lắc đầu thở dài, cảm thán.

Bởi vì hắn không phải là người khác, hắn chính là danh chấn Nam

Hi quốc ngày xưa vang xa vạn dặm, một bộ áo bào màu bạc khuynh thiên hạ Tĩnh vương gia —— Nam Cung Dực!

Ngày xưa là Hoàng Tôn quý tộc, hôm nay lại là đồ điên, đổi lại là người nào, cũng sẽ không nhịn được cảm thán, vì sao hắn có luân lạc tới hôm nay?

“Nghe nói không? Vân gia Đại tiểu thư mang theo Tiểu thái tử rời đi hoàng cung, nghe nói là đi chỗ thật xa, bọn họ đi lần này, du côn lưu manh trên đường cái lại bắt đầu đi ra ngoài hoành hành ngang ngược, tác oai tác oái nữa.”

“Cũng phải thôi? Đi theo Vân gia Đại tiểu thư cùng nhau đến đây, toàn bộ đều là nhất đẳng cao thủ đứng đầu, lúc trước có mấy người lưu manh không có mắt, đắc tội bọn họ, kết quả hai ba lần đã bị đánh đến thê thảm không nỡ nhìn. Từ nay về sau, bọn du côn lưu manh cũng không dám đến đường lớn đi dạo, hiện tại thì tốt, người vừa đi, bọn họ lại bắt đầu lớn lối làm càn.”

“Vân gia Đại tiểu thư cũng thật là tuyệt vời, từ trước là vị hôn thê của Tĩnh vương gia, còn chưa cưới vào cửa, biến thành tin đồn cho cả Nam Hi quốc. Ai ngờ chỉ trong thời gian chớp mắt, nàng biến hóa nhanh chóng, trở nên lợi hại như thế, ngay cả đương kim Hoàng thượng cũng đối với nàng hết sức lễ độ, chớ nói chi là nàng và Tĩnh vương gia chênh lệch khác biệt. Ngươi nhìn một cái, hiện tại Tĩnh vương gia đã điên rồi, thành một tên phế nhân, cùng hiện tại so sánh với Vân đại tiểu thư, quả thực một người là đám mây chân trời, một người là bùn nát trong đất.....”

“Nhỏ giọng một chút, chớ nói! Hắn dầu gì cũng là một cái Vương gia, nếu như bị Lục vương gia nghe được, chúng ta sẽ bị phạt.”

Hai gã hạ nhân lén lút rời đi. Sau khi bọn hắn đi không lâu, nam tử

quần áo rách nát từ từ ngẩng đầu lên, tóc dài tán loạn trong không trung, lộ ra một đôi ánh mắt phát sáng hữu thần, đôi mắt này sắc bén như đao, phảng phất có thể cắt rách vật cứng rắn hết thảy trên thế gian này. Một đôi mắt như vậy, làm sao có thể ở trên thân của một người điên, thấy thế nào cũng không hòa hợp.

“Chính là một người đê tiện, cũng dám nhục nhã Bổn vương? Muốn chết!”

Vừa nói xong, từ trong góc tường nhảy vào hai người, hai người bọn hắn mặc áo xám, trên mặt mang mặt nạ, che ở hơn phân nửa khuôn mặt. Một người trong đó khom người nói: “Chủ nhân, có muốn thuộc hạ đi giết hai nha hoàn hay không này?”

Nam Cung Dực hừ lạnh một tiếng: “Không cần! Bổn vương chịu nhục, giả ngây giả dại, rốt cục khó khăn chịu đựng đã qua, tại sao có thể bởi vì hai tiện nhân này mà phá hủy đại kế của Bổn vương?”

“Chủ nhân anh minh! Chủ nhân vì đã lừa gạt Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê, chịu nhục, thuộc hạ đối với chủ nhân bội phục vạn phần. Hiện tại vợ chồng Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê cũng đã rời đi, chính là một Đông Phương Vân Tường, căn bản không phải đối thủ của chủ nhân.”

“Chúc mừng chủ nhân! Ngày chủ nhân lại thấy ánh mặt trời cuối cùng đã tới rồi!”

“Kia Long Thiên Tuyệt mặc dù phế hết võ công của chủ nhân, nhưng là hắn thế nhưng lại quên mất, chủ nhân còn có hai con thần thú hộ thân, chỉ riêng lực lượng của hai con thần thú, thử hỏi cả Ngạo Thiên đại lục, ai có thể kẻ địch của người?”

Nghe hai gã thủ hạ chính mình nói chuyện với nhau, Nam Cung Dực

cười lạnh một tiếng, trong lúc vui vẻ mang theo thật sâu hận ý: “Long Thiên Tuyệt phế đi võ công của Bổn vương, khoản sổ sáchnày, Bổn vương nhất định phải đòi lại!”

“Chủ nhân, như vậy kế tiếp, ngài có kế hoạch gì?”

Nam Cung Dực trầm ngâm chốc lát, híp mắt, cẩn thận nói: “Các ngươi lại cẩn thận đi điều tra rõ ràng, Long Thiên Tuyệt và Vân Khê có thật hay không đã rời đi, trước khi không có hoàn toàn điều tra rõ ràng, Bổn vương tạm thời sẽ không có bất kỳ hành động gì. Lần này, vô luận như thế nào cũng phải cẩn thận, Bổn vương không thể phạm sai lầm lần thứ hai.”

“Dạ, chủ nhân! Chúng ta sẽ đi điều tra.” Hạ nhân lĩnh mệnh, nơi xa truyền đến tiếng bước chân, hai gã hạ nhân khom người, không tiếng động vái chào, sau đó nhanh chóng biến mất ở vườn hoa.

Nam Cung Dực ánh mắt vừa trợt, đưa tay, một lần nữa chuẩn bị làm rối loạn tóc dài ở hai márủ xuống, cúi người đi, tiếp tục tại trong vườn hoa”Điên” chơi đùa.

Nam Cung Anh cùng hai đứa hài tử đồng hành đi tới vườn hoa, xa xa thấy được Nam Cung Dực gục ở trên mặt đất điên đùa, nàng dưới chân dừng lại, cắn môi, lộ ra thần sắc phức tạp. Đó là Tam thúc nàng, lúc trước nàng vẫn hay cùng Tam thúc đùa giỡn, chẳng qua là không biết bắt đầu từ đâu lúc nào, Tam thúc của nàng lại thay đổi, không hề thân cận cùng nàng nữa, thậm chí ở một lần đó, Tam thúc thiếu chút nữa lấy tánh mạng của nàng cùng gia gia.

Mặc dù nàng có chút không cách nào hiểu Tam thúc, cảm thấy Tam thúc càng ngày càng xa lạ, nhưng nhìn đến bộ dáng điên dại như bây giờ của Tam thúc, trong lòng nàng thật là khó chịu

Hai đứa bé cùng theo nàng mà đến, bọn họ cũng không biết thân phận của Nam Cung Dực, thấy Nam Cung Dực hình dạng điên điên dại dại gục ở trong vườn hoa, tâm liền nổi lên chơi đùa, cất bước hướng hắn đi tới. Trong đó một nam hài, đưa chân, đi về phía Nam Cung Dực trên mông hắn ngoan đạp một cước, Nam Cung Dực sau khi bị phế võ công, lực lượng bản thân liền vô cùng yếu kém, hiện tại hắn lại không thể bại lộ chính mình, hắn chỉ đành phải làm bộ té xuống, ngã nhào trong đất bùn ở vườn hoa.

Nam hài thấy thế, cười ha hả, hướng về phía đồng bạn ngoắc: “Anh Tử, Anh Tử, nơi này có người điên, chúng ta cùng đi trêu chọc hắn chơi đi!”

“Tốt!” Thằng bé trai tâm nổi lên ham chơi, chạy theo đi qua, hai đứatiểu nam hài hướng về phía Nam Cung Dực một bữa đá đạp, nhìn hắn lần lượt ngã nhào, lần lượt té vào trong đất bùn, hai đứa tiểu nam hài càng thêm hăng say.

Nam Cung Anh ngây người hồi lâu, không nhịn được quát to lên: “Các ngươi mau dừng tay! Hắn là Tam thúc của ta, không cho các ngươi khi dễ hắn!”

Nàng ba bước biến thành hai bước, chạy nhanh tới, đem hai đứa tiểu nam hài kéo qua một bên, thanh âm khiến trách nói: “Hắn là ta Tam thúc, không cho khi dễ ta Tam thúc!”

” Tam thúc của ngươi? Anh Tử, ngươi không có lầm đi? Hắn chính là người điên, người hắn lớn như vậy, tóc tai bù xù, xiêm y rách nát, còn gục ở trong đất bùn bắt sâu, kẻ điên như vậy, tại sao có thể là Tam thúccủa ngươi?”

“Đúng vậy, Anh Tử, ngươi lầm đi? Ngươi trước kia dầu gì cũng là công chúa, Tam thúc ngươi hẳn là Vương gia … Người a, thân phận

cao quý, làm sao có thể người điên đi?”

Quyển 7 - Chương 34: Đại kết cục , hoàn (3)

Edit: Xuân Như

Beta: Sakura

Đối mặt hai tiểu nam hài chất vấn, Nam Cung Anh nghĩa chánh ngôn từ nói: “Hắn chính là Tam thúc của ta, không có tại sao, các ngươi hết thảy tránh ra cho ta, không cho các ngươi khi dễ Tam thúc ta.”

Nàng đi lên trước, đem Nam Cung Dực từ trên mặt đất cố hết sức đở lên: “Tam thúc, ngươi mau bình thường đứng lên đi, bộ dạng bây giờ của ngươi thật là dọa người, ngươi mau biến trở về Tam thúc trước kia có được hay không? Trước kia Tam thúc đối với Anh Tử rất tốt, Anh Tử muốn cái gì, ngươi cũng sẽ giúp Anh Tử đi làm, thời điểm Anh Tử bị người khi dễ, Tam thúc là người thứ nhất đứng ra giúp ta. Tam thúc, ngươi mau tốt đứng lên đi, Anh Tử không trách ngươi bắt cóc gia gia và ta. Tam thúc.....”

Nói đến chỗ thương tâm, Nam Cung Anh khóc nức nở lên, phát ra thanh âm ư đầy tình cảm.

Sợi tóc xốc xếch ở trong không gian, ánh mắt của Nam Cung Dực khẽ xảy ra biến hóa, trong lòng sâu kín thở dài. Không nghĩ tới Nam Cung Dực ta luân lạc tới giờ này ngày này, người bên cạnh phần lớn đều gạt bỏ ta, coi thường sự tồn tại của ta, nhưng còn có một tiểu nha đầu như vậy đem ta để ở trong lòng. Liền vì điểm chân tâm thật ýnày của nàng, ta cũng vậy muốn hồi báo cho nàng, làm cho nàng nhận được thứ nàng muốn.

Ngoài mặt, hắn không có phản ứng chút nào, như cũ giả ngây giả dại.

Nam Cung Anh nhìn hắn hoàn toàn không có phản ứng, không khỏi tuyệt vọng, hô mấy hạ nhân, mang hắn đi tắm rửa thay quần áo, mình thì lau nước mắt, cùng những đồng bạn đi chơi đùa.

Nam Cung Dực không có cự tuyệt hạ nhân tắm rửacho hắn, một thân quần áo thối như vậy, hắn đã chịu đủ rồi. Đoạn cuộc sống trước, Long Thiên Tuyệt và Vân Khê còn không có rời đi, hắn sợ bị bọn họ hoài nghi, bất đắc dĩ mới bức bách mình mặc một thân xiêm y thối vô cùng bẩn này, bây giờ bọn họ cuối cùng cũng đã đi rồi, hắn cũng có thể buông lỏng chút ít.

Song, hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, chính là mấy hạ nhân, gặp một kẻ điên, hoàn toàn không đem hắn để vào trong mắt, đối đãi hắn giống như đối đãi một con chó. Vừa mới đi tới bên hồ tắm, mấy hạ nhân liền trực tiếp đẩy vào ao nước, bọt nước bắn tung tóe, Nam Cung Dực đâm vào trong hồ nước, ực mạnh uống mấy ngụm nước.

Ánh mắt chợt lạnh, Nam Cung Dực song quyền nắm chặc, lộ ra hung quang.

Ghê tởm!

Trong nháy mắt nổi trên mặt nước, hắn cơ hồ sẽ phải bộc phát, triệu hồi ra thần thú chụp chết mấy ngườikhông biết sống chết này

Song, lúc chỉ mành treo chuông, hắn thu tay lại. Lòng nghi ngờ rất nặng của hắn, không khỏi hoài nghi, những người này có phải hay không là người của Long Thiên Tuyệt hoặc là Lục vương gia phái tới thử dò xét hắn đây?

Đúng, có khả năng này!

Khi hắn còn không có xác nhận mình được an toàn, hắn không thể nhanh như vậy liền bại lộ thực lực của mình.

Hắn nhẫn!

Hắn cũng đã nhẫn nại cho tới bây giờ, chỉ cần nhẫn nại một lúc nữa, có lẽ hắn có thể thành công. Một khi hắn đoạt được ngôi vị hoàng đế, có thiên quân vạn mã, hắn còn sợ đấu không lại vợ chồng Long Thiên Tuyệt sao?

Được mấy hạ nhân "Hầu hạ", đem thân thể của mình rửa sạch một phen, đổi lại xiêm y khô mát, "Điên điên khùng khùng" trở lại chỗ ở Lục vương gia an bài cho hắn.

Cửa phòng cùng ngoại giới ngăn cách một vách, ánh mắt ngu đần của hắn trong nháy mắt trở nên thông minh, quang mang sắc bén, không ngừng xẹt qua đáy mắt của hắn: "Tất cả các người khi dễ Bổn vương, Bổn vương một người cũng sẽ không bỏ qua cho các ngươi, các ngươi chờ xem Bổn vương!"

Bóng đêm từ từ đi xuống, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng chim hót, ngay sau đó có câu bóng đen nhảy cửa sổ mà vào.

"Chủ nhân, thuộc hạ đã điều tra rõ ràng, đoàn người của Long Thiên Tuyệt và Vân Khê đúng là đã rời đi. Thuộc hạ chính là nhìn tận mắt thấy bọn họ rời đi, tuyệt sẽ không có sai sót." Bóng đen trả lời.

Bóng người nằm ở trên giường, bật ngồi dậy, đột nhiên phát ra liên tiếp cười dài: "Ha ha ha ha, thật tốt quá! Cuộc sống ngoài ánh sáng của Bổn vương cuối cùng đã tới! Phân phó đi xuống, theo kế hoạch

tiến hành! Ngươi trước đi đem Ân Thượng Thư đem đến nơi đây cho Bổn vương, gã tiểu nhân này rất sợ chết, Bổn vương liền từ trên người hắn bắt đầu hạ thủ!”

“Dạ, chủ nhân!”

Một đêm này, Thượng Thư phủ xảy ra đại sự, không chỉ có Ân Thượng Thư không thấy, tính gia quyến của nhà hắn cũng đi theo mất đi tung tích.

Sau đó, Lục Vương Phủ bắt đầu đóng cửa từ chối tiếp khách, không có ai nhìn thấy có người từ Lục Vương Phủ ra vào, chỉ có đến thời điểm ban đêm, mới có thể thỉnh thoảng thấy có bóng đen từ đầu tường nhảy vào Vương Phủ.

Mấy ngày sau, trong triều đình, có hơn phân nửa số đại thần vắng mặt, trong đó liền bao gồm cả Ân Thượng Thư cùng những đại thần khác có các chức vị quan trọng.

Trong lúc nhất thời, các đại thần tại chỗ nghị luận rối rít, lòng người bàng hoàng.

Có nhiều hơn phân nửa đại thần vắng mặt lâm triều, đây không phải là dấu hiệu không bình thường, tuyệt đối là có điềm báo muốn phát sinh.

Đông Phương Vân Tường nhíu đầu lông mày, mắt nhìn xuống các triều thần phía dưới, mặt lộ vẻ ngưng trọng.

“Nhanh đi điều tra xuống, những đại thần này đều đi nơi nào? Trẫm phải biết rằng tung tích của mỗi người bọn họ vànguyên nhân không đến lâm triều.”

“Dạ, nô tài lập tức đi điều tra.”

Một lúc sau, cung nhân đi điều tra quay lại, vội vã hồi bẩm nói: “Hoàng thượng, không xong! Bên ngoài cửa cung tụ tập một lượng lớn dân chúng, bọn họ bị người kích động, nói Hoàng thượng ngài.....”

Cung nhân mặt lộ vẻ khó xử, không dám nói thẳng.

“Bọn họ nói gì?” Đông Phương Vân Tường sắc mặt nghiêm túc, lộ ra uy nghiêm.

“Bọn họ nói..... Bọn họ nói Hoàng thượng ngài đã băng hà rồi, hiện tại người ngồi ở hoàng cung trên đại điện, không phải là bản thân hoàng thượng ngài, mà là có người gây rối hóa trang thành bộ dáng của hoàng thượng, muốn đánh lừa dư luận, lừa gạt thiên hạ.” Cung nhân cẩn thận đánh giá thần sắc biến hóa của Hoàng thượng, khi thấy sắc mặt Hoàng thượng thay đổi, hắn lập tức cúi đầu đi xuống, không dám nhìn thẳng.

Ánh mắt Đông Phương Vân Tường cuồn cuộn nổi lên một tầng mặc sắc*(màu đen)*, giọng nói trong trẻo lạnh lùng: “Còn gì nữa không?”

“Còn có, Ân Thượng Thư cùng những Đại nhân khác bọn họ ở vị trí trung gian, chính là Ân Thượng Thư bọn họ kích động dân chúng, để cho dân chúng tin tưởng hoàng thượng ngài ngồi ở trên đại điện không phải là hoàng thượngchân chánh, mà là có người giả mạo.”

“Thì ra là như vậy.” Đông Phương Vân Tường vươn người dựng lên, ánh mắt nhìn xa hướng ngoài điện, từ từ thâm thúy mà thần bí.

Các đại thần trong đại điện rối rít lo lắng, tiến lên tranh luận cùng hiến kế.

“Hoàng thượng, Ân Thượng Thư hắn dẫn đầu tà thuyết mê hoặc dân chúng, quyết không thể tha cho hắn, không bằng trước hết triệu tập cao thủ, để cho bọn họ đem đám người Ân Thượng Thư bắt lại!” Có đại thần đề nghị.

“Không thể! Làm như thế, sẽ chỉ làm dân chúng hiểu lầm càng sâu sắc, cho là hoàng thượng thật sự là giả mạo. Dựa theo hạ thần biết, Hoàng thượng ngài hay là tự mình đi trước ra ngoài cung xem một chút, để cho thiên hạ dân chúng đều có thể tinh tường thấy bản thân ngài, một khi bách tính thấy bản thân ngài, lời đồn cũng là tự nhiên sụp đổ.”

“Đúng vậy a, Hoàng thượng! Dân tâm không thể mất, dân tâm không thể gây thương tích a!”

Càng ngày càng nhiều người tán thành ý kiến của hắn.

Vẫn không có lên tiếng Vân Thanh, không chớp mắt nhìn chăm chú vào Đông Phương Vân Tường, chẳng có việc gì, hắn chính là tin tưởng Hoàng thượng nhất định sẽ có biện pháp xử lý tốt chuyện này, hắn chỉ cần nghe lệnh làm việc là đủ.

Rốt cục, Đông Phương Vân Tường mở miệng nói chuyện: “Chư vị ái khanh đi theo Trẫm hướng ngoài cung xem một chút, thanh giả tự thanh, trẫm không tin bọn họ còn có thể đemTrẫm thật nói thành giả dối.”

“Hoàng thượng anh minh!” Chúng các đại thần cùng kêu lên hô to.

Bên ngoài cửa cung Hoàng cung, vô số bóng người vòng vây ở chỗ này, người người tấp nập.

Những người đứng ở hàng đều tiên, rõ ràng chính là Ân Thượng Thư cùng một đám các đại thần, bọn họ giơ đầu nhìn lên phía trên thành cung, nơi đó, xuất hiện một đạo thân ảnh màu vàng sáng.

“Hoàng thượng giá lâm!” Kèm theo một tiếng cung nhân hô to, chỉ một thoáng, cả cửa cung trong ngoài cùng trên dưới đều an tĩnh.

“Hoàng thượng ở chỗ này, còn không mau mau quỳ xuống?” Vân Thanh rút kiếm, đứng ở bên trên thành cung, kiếm chỉ ông trời, lớn tiếng hô to.

Bên ngoài hành cung nhóm bách tính rối rít lâm vào mê mang, người này thật sự là Hoàng thượng của bọn họ sao? Nếu đây là thật sự, như vậy những thứ tin đồn kia là làm sao tới? Nếu nói là là giả, như vậy người này là ai, vì sao trên người có khí chất cao quý vương giả như thế?

Lúc này, có người ở trong đám người hô to một tiếng: “Hắn không phải là Hoàng thượngthật, hắn là giả! Là hắn hại chết Hoàng thượng, chúng ta phải giết chết nghịch tặc, nợ máu trả bằng máu!”

Trong đám người, có người hưởng ứng thanh âm của hắn: “Giết chết nghịch tặc, nợ máu trả bằng máu!”

“Giết chết nghịch tặc, nợ máu trả bằng máu!”

Càng ngày càng nhiều thanh âm phụ họa hắn, bên ngoài cửa cung sôi trào, lâm vào hỗn loạntrước nay chưa từng có.

Ánh mắt Đông Phương Vân Tường khẽ u ám đi xuống, nhìn Ân Thượng Thư cùng mấy vị các đại thần, hắn cảm thấy đau lòng. Hắn thành tâm thành ý đối đãi bọn họ như thế, cho bọn hắn danh dự và địa vị, cho bọn hắn quan hàm cùng tôn sùng, không nghĩ tới cuối

cùng vẫn là phản bội hắn.

Vân Thanh tức giận hướng đám người Ân Thượng Thư quát lạnh: “Ân đại nhân, hoàng thượng đối đãi ngươi không tệ, ngươi vì sao phải hãm hại hoàng thượng, ngươi còn có lương tri không?”

Đáy mắt Ân Thượng Thư xẹt qua xin lỗi, song nghĩ đến con gái cùng người nhà của mình, hắn cũng đành phải như vậy: “Vân Thanh, chính là ngươi! Chính là ngươi tìm đến người giả mạo hoàng thượng này, cố gắng mượn lần này tới khống chế triều chính, để cho người Vân gia thực sự trở thành chủ nhân Đông Lăng quốc, muốn làm gì thì làm, ngươi mới thật sự là kẻ đầu sỏ! Bách tính, các ngươi thấy rõ ràng chân diện mục của người này, hắn và người bên cạnh hắn chính là cái mọi người nghĩ bụng dạ khó lường, là hung thủ chân chính hại chết hoàng thượng! Chúng ta cùng nhau xông vào, chém giết bọn họ!”

“Giết!”

“Giết!”

Bị hắn kích động, nhóm bách tính tâm tình cao vút, sóng người bắt đầu hướng phương hướng cửa cung chạy đi.

Trên thành cung, chúng triều thần bắt đầu gấp gáp.

“Hoàng thượng, tình hình không ổn, ngài hay là trốn đitrước.”

“Đúng vậy a, hoàng thượng, núi xanh còn đó, hiện tại không thích hợp cùng dân chúng mặt đối mặt đối kháng, chúng ta hay là trước trốn đi, tránh ra danh tiếng, đợi ngày sau sẽ cùng bọn họ so đo.”

Các đại thần rối rít khuyên bảo, thế nhưng Đông Phương Vân Tường

ngoảnh mặt làm ngơ, hướng về phía thành cung kêu gọi đầu hàng nói: “Nếu như Trẫm là thật hay giả, các ngươi muốn như thế nào?”

Phía dưới truyền đến tiếng người ồn ào: “Giết hắn rồi, một lần nữa đề cử người có đức, đi lên ngôi vị hoàng đế!”

Đây mới là trọng điểm.

Đông Phương Vân Tường cúi đầu cười một tiếng, tiếp tục mở miệng nói: “Trẫm cũng muốn hỏi một chút, các ngươi tính toán đề cử người phương nào?”

Ân Thượng Thư tiến lên, cất giọng nói: “Ta muốn đề cử, chính là người xuất thân từ hoàng thất, huyết thống cao quý, chính là người thích hợp nhất cho ngôi vị hoàng đế. Hắn chính là Tĩnh vương gia Nam Hi quốc ngày xưa!”

Trong đám người bắt đầu náo loạn, đám người tụ tập từ từ tách ra hai bên, có một nam tử áo bào màu bạc, đang lúc mọi người giải tán vòng vây, chậm rãi đi tới.

Ngân quan, ngọc diện, khí chất cao quý, hiển thị rõ không thể nghi ngờ.

Khi hắn từ từ ngẩng đầu, dưới lông mày anh tuấn là một đôi ánh mắt hữu thần phát sáng, duệ quang bắn ra bốn phía, môi của hắn bên từ từ hiện lên vẻ cười, là nụ cười của người thắng cuộc!

“Nam Cung Dực!” Đông Phương Vân Tường gằn từng tiếng, hai mắt thật chặc nhìn chằm chằm Nam Cung Dực, “Ngươi không có điên?”

Nam Cung Dực cười lạnh một tiếng: “Bổn vương đương nhiên không có điên, ngươi rất thất vọng sao? Nếu không phải Bổn vương giả

ngây giả dại, làm sao có thể lừa gạt Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê, sao có thể có cơ hội hôm nay Đông Sơn tái khởi?”

Đông Phương Vân Tường cúi đầu cười một tiếng, không thấy chút nào vẻ bối rối.

“Tặc tử, ngươi giả mạo đương kim hoàng thượng, muốn lừa gạt thế nhân. Bây giờ là thời điểm ta đến vạch trần chân diện mục của ngươi, người đâu, giết cho ta bọn loạn thần tặc tử này, thay Hoàng thượng báo thù!” Nam Cung Dực ra lệnh một tiếng, ở bên người, có hai gã cao thủ đứng đầu phi thân lên, thẳng ép hướng trên thành cung Đông Phương Vân Tường.

Lúc này, không có cao thủ Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê tồn tại, hai gã cao thủ đến từ Long Tường đại lục có thể coi là đứng đầu, có thể nói là cao thủ chí tôn đại lục này, thử hỏi ai có thể ngăn cản được công kích của bọn hắn?

Nam Cung Dực đắc ý mà cười, hắn cơ hồ có thể tưởng tượng Đông Phương Vân Tường sắp chết thảm như thế nào ở trên tay hắn, một khi Đông Phương Vân Tường chết, như vậy ngôi vị hoàng đế chính là của hắn. Hắn mới là vương giả thật sự!

Nụ cười ở mép môi hắn càng lúc càng lớn.....

Đông Phương Vân Tường không có biểu hiện kinh hoảng, hắn giống như hoàng giả cao quý, đứng dặm chân ở đó, mắt nhìn xuống thiên hạ chúng sanh.

Dần dần, Nam Cung Dực đã nhận ra khác thường, lẽ ra Đông Phương Vân Tường không nên trấn định như thế mới đúng, chẳng lẽ còn có cái gì hắn không có tính toán đến sao?

Rất nhanh, hắn thấy được nụ cười ở mép môi Đông Phương Vân Tường từ từ nở rộ, thần thái tuyệt trần.

Ở bên người của hắn, vốn là hai gã thị vệ tầm thường, đột nhiên phi thân lên, đón đánh hướng hai gã cao thủ của hắn.

Khi bọn họ ngẩng cao đầu lên, lộ ra hình dáng, hắn lấy làm kinh hãi, hai gã thị vệ kia không phải là người nào, mà chính là hai phụ tử Vân Mộ Phàm cùng Vân Trung Thiên!

“Làm sao có thể?” Nam Cung Dực dưới chân rút lui một bước, lộ ra kinh ngạc, “Vân Trung Thiên..... Các ngươi không phải đã đi rồi sao?”

Vân Trung Thiên cũng là một bộ trường bào màu bạc, tư thế thiên thần, thong dong phi thân trên không trung, mấy chiêu xuống dưới, liền đánh lui cường địch.

“Chúng ta sớm đoán được ngươi không phải là điên thật, do đó ở đây chờ ngươi đã lâu.” Vân Trung Thiên xoay chuyển ánh mắt, rơi vào trên người Nam Cung Dực, cười nhạt nói, “Khê Nhi nói không sai, trường bào màu bạc này mặc ở trên người của ngươi, quả thực là vũ nhục đối với nó! Băng tuyết phong hoàng, phá hủy áo bào màu bạc của hắn!”

Ong ong ong ong ——

Vô số Hoàng phong, phô thiên cái địa*(ù ù kéo đến)*, bay về phía Nam Cung Dực.

Lấy Nam Cung Dực làm trung tâm, mọi người la hét tản ra, đem cả người Nam Cung Dực bại lộ ở trong phạm vi công kích của bầy ông hoàng.

“Bổn vương mới thật sự là vương giả! Ngươi tính làm gì đó?” Nam Cung Dực mắt lộ ra hung quang, hướng về phía trên bầu trời gọi, “Hạc thần tiên thú! Kim sư thần thú! Ngăn cản bọn nó cho Bổn vương!”

Vừa mới nói ra, Hạc thần tiên thú trên bầu trời bay ra, trên đất bằng, Kim sư tử màu vàng chạy vội ra.

Nam Cung Dực thấy thế, không khỏi lộ ra sắc mặt vui mừng, cho dù phụ tử Vân Trung Thiên lưu tại nơi đây, vậy thì như thế nào? Bọn họ có thể ngăn cản được hai con thần thúcủa hắn sao? Hai con thần thú, mới là đòn sát thủ cuối cùngcủa hắn!

“Giết phụ tử bọn họ! Giết Đông Phương Vân Tường! Thiên hạ này là Bổn vương, ngôi vị hoàng đế cũng là của Bổn vương! Ha ha ha ha, ha ha ha ha.....”

“Nam Cung Dực, ngươi không khỏi cao hứng được quá sớm đi? Ai nói thiên hạ là của ngươi, ai nói ngôi vị hoàng đế là của ngươi?” Trên bầu trời truyền đến giọng nói của một cô gái, giọng nói này, Nam Cung Dực đến chết cũng sẽ không quên, tiếng cười của hắn hoàn toàn dừng lại, từ từ quay đầu, nhìn về phía trên bầu trời bao la. Nơi đó, ánh mặt trời sáng như ngọc, đi ra hai người, một nam một nữ, cô gái đang mặc bạch y, bồng bềnh như tiên, nam tử một thân hắc y, một đầu tóc dài màu vàng so sánh với nắng gắt còn nồng đậm hơn, nhưng đem ánh nắng giữa trờiđều so sánh với nó kém hơn.

“Vân Khê! Long Thiên Tuyệt! Tại sao là các ngươi?!”

Nam Cung Dực khó có thể tin.

Hắn cho là mình giấu diếm rất khá, võ công của hắn đã bị phế, con

người của hắn cũng điên rồi, đối với Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê mà nói, hắn đối với bọn họ đã không có bất kỳ uy hiếp nào, bọn họ không nên chú ý tới hắn mới phải?

Tại sao? Đây là tại sao?

“Chúng ta chờ chính là hai con thần thú của ngươi, cho ta thu!” Long Thiên Tuyệt trong tay lộ ra Kim hòa tháp, quang mang màu xanh đại phóng, bao phủ ở trong đó một con Hạc thần tiên thú, cường thế đem nó thu nhập vào trong Kim Hòa tháp.

Kim sư thần thú thấy tình thế không ổn, xoay người muốn trốn, màu xan từ trên bầu trời quét ngang xuống, một khi quét qua ở các vị trí thân thể của nó, cả người nó đều bị khống chế bị đẩy vào bên trong màu xanh bao phủ, kèm theo từng tiếng sư tử rống khàn giọng, nó cuối cùng là rất khó mà chạy trốn được vận rủi thu vào Kim Hòa tháp.

“Không! Thần thú của ta!”

“Long Thiên Tuyệt, ngươi trả thần thú cho Bổn Vương!”

“Không! Đây không phải là thật! Đây không phải là thật!”

Nam Cung Dực điên cuồng mà gào thét, cả người lâm vào cảnh giới điên cuồng.

Lúc này, vô số Hoàng Phong thừa cơ mà vào, bò đầy cả người hắn, áo bào màu bạc trên người của hắn trong nháy mắt bị hủy vô tình.

Cõi đời này chỉ có chủ nhân của bọn nó mới có tư cách mặc trường bào màu bạc, những người khác hết thảy không có tư cách!

Hai gã thủ hạ của Nam Cung Dực, nhìn thấy một màn như vậy, rối rít xoay người lại tới cứu, chỉ tiếc, Vân Mộ Phàm và Vân Trung Thiên không có cho bọn hắn cơ hội.

Chỉ nghe phốc xuy, phốc xuy hai tiếng, hai thanh trường kiếm từ sau lưng của bọn họ xuyên tim mà qua!

Vân Khê giơ tay lên, vuốt vuốt mi tâm, những người này nếu như an phận một chút, lựa chọn cơ hội sống cho tốt, nàng tuyệt đối sẽ không làm khó bọn hắn, chỉ tiếc a, bọn họ hết lần này tới lần khác không muốn an phận, như vậy thật xin lỗi, nàng cũng không thể khiến bọn họ an phận sống rồi!

Ân Thượng Thư cùng các đại thần nhìn thấy sự thái phát triển đến nơi này, mọi người bị làm cho sợ đến rớt hồn, bọn họ biết, bọn họ đã không có đường sống.

“Hoàng thượng, hoàng thượng oan uổng a! Bọn thần cũng là bị buộc bất đắc dĩ, vợ con của bọn thần bị Nam Cung Dực giam rồi, nếu bọn thần không nghe theo hiệu lệnh của hắn, bọn thần nhất định phải chết. Vi thần thật sự là vạn bất đắc dĩ, xin hoàng thượng minh tra*(tra xét rõ ràng)*!”

“Hoàng thượng, xin tha bọn thần!”

“Hoàng thượng, tha mạng a!”

Chúng các đại thần rối rít bò lổm ngổm trên mặt đất, liều mạng dập đầu cầu xin tha thứ.

Đông Phương Vân Tường nhàn nhạt quét qua bọn họ, không để ý đến, quay đầu nhìn về phía vợ chồng Vân Khê: “Đa tạ nhị vị tương trợ, giúp Trẫm trừ đi đại hoạn lần này!”

“Chuyện này không có gì! Chúng ta đã sớm xem được hắn không phải là điên thật, huống chi, chúng ta còn cần hai con thần thú của hắn tới luyện đan. Nếu như không làm cho hắn triệu hồi ra hai con thần thú, chúng ta thật đúng là không thể hạ thủ đối với thần thú của hắn. Hiện tại tốt lắm, chúng ta lại thêm hai con thần thú, là lúc chạy tới Long Tường đại lục, đi tìm đầy đủ các con thần thú.” Vân Khê mỉm cười nói.

Long Thiên Tuyệt híp mắt, nhìn Nam Cung Dực lâm vào trong điên cuồng, hỏi Vân Khê nói: “Hắn làm sao bây giờ? Có muốn hay không giết hắn đi?”

Vân Khê đi về phía bên người Nam Cung Dực liếc mắt một cái, hắn song đồng nổi lên màu trắng, trên đầu búi tóc đã sớm rơi lả tả, trên người xiêm y bị hủy nhìn không ra hình dạng, cả người tức thì bị Hoàng phong tranh giành nhìn không ra hình người. Nam Cung Dực sợ là so sánh với chết còn muốn khó chịu đi?

“Giữ lại tánh mạng của hắn đi, có đôi khi sống so sánh với đã chết càng thêm thống khổ hơn.”

Long Thiên Tuyệt cúi đầu hừ lạnh một tiếng, ăn mùi vị: “Không có phẩm người bực này, lúc trước lại là vị hôn phu của nàng, ta thật muốn một cái bóp chết hắn!”

Vân Khê bật cười, tức giận hướng hắn trợn mắt: “Cũng là chuyện mấy trăm năm trước rồi, chàng còn nhớ? Bất quá nói đến, nếu như không phải là hắn, có lẽ còn không chuyện của ta và chàng a.”

Long Thiên Tuyệt kinh ngạc bĩu môi, bàn tay to bao quát, đem kiều thê ôm vào trong ngực: “Được rồi, nhìn hắn lớn lên coi như có một chút phân thượng, ta liền bỏ qua cho tính mạng của hắn.” Nói xong,

lạch cạch một tiếng giòn vang, căn cứ chính xác chính là trộm hương.

“Đừng làm rộn!” Vân Khê cười đến ngọt ngào, lại đẩy hắn ra mấy phần, “Đông Phương, lần này, chúng ta thật muốn rời đi. Còn lại những chuyện này, một mình ngươi xử lý, sau này còn gặp lại.”

Đông Phương Vân Tường khẽ thở dài một tiếng, khó tránh khỏi mấy phần cô đơn, hướng hai vợ chồng chắp tay: “Sau này còn gặp lại!”

Đưa mắt nhìn đoàn người đi xa, Đông Phương Vân Tường một lúc lâu mới phục hồi tinh thần lại, nhìn tàn cuộc trước mắt, hắn liên tục ban xuống mấy đạo thánh chỉ, mạnh mẽ vang dội, đâu vào đấy.

Đầu tiên, Nam Cung Dực phát điên bị giam vào địa lao hoàng cung, giam cầm chung thân.

Tiếp theo, Ân Thượng Thư cùng các đại thần toàn thể bị cách chức điều tra, cả đời không được tái nhập vào triều làm quan.

Về phần Lục vương gia, kiểm chứng hắn và cháu gái của hắn là bị nhốt lại, không có tham dự vào trong đó, Đông Phương Vân Tường miễn đi tội tru di cửu tộc của Nam Cung nhất tộc, có lẽ đây chính là Nam Cung Dực vì Nam Cung Anh lưu lại một con đường sống đi.

Từ sauđó, ở trong địa lao hoàng cung, mỗi ngày đều có thể nghe được có tiếng người điên la lên: “Bổn vương là người đứng đầu thiên hạ! Các ngươi hết thảy quỳ xuốngcho Bổn vương, Bổn vương là người tôn quý nhất trên đời này!”

Mỗi khi vào lúc này, tất cả ngục tốt cũng sẽ đem hai dị vật nhét vào trong lỗ tai, chỉ chờ đến hắn la mệt mỏi, lúc này mới đem hai cái dị vậtlấy ra.

Một ngày mới, lại bắt đầu.....

Bắc Thần gia tộc, bên trong hồ tắm.

Hơi nước tràn ngập hồ tắm, hai gã nam tử tóc trắng, chiếm cứ một Bắc một Nam ở trong hồ tắm.

Nam tử ngồi ở phía bắc, dung nhan diêm dúa lẳng lơ lười biếng, tùy ý tựa vào bên cạnh hồ tắm, một đầu tóc trắng xinh đẹp, tùy ý xõa tung, tùy ý phất lên giống như trăm hoa nở rộ ở trong hồ nước. Nam tử có một đôi mắt hoa đào hẹp dài nhấm lại làm mị hoặc lòng người, đầu ngón tay nhẹ nhàng phủ ở trên mặt nước, không biết suy tư cái gì, vẻ mặt mê ly.

Nam tử phía nam, anh tuấn lãnh khốc, sống lưng hắn cao ngất bất cứ lúc nào nơi nào, cũng đều đứng thẳng như kiếm, một đầu tóc trắng phiếm sáng bóng, thẳng đứng rơi vào đầu vai của hắn, cho dù là ngâm mình ở trong nước, cũng là thuận theo ngay thẳng mà đứng. Hắn vừa ngâm mình ở nước trong hồ, vừa âm thầm vận công tu luyện, đối với hắn mà nói, mỗi thời mỗi khắc cũng là vô cùng trân quý, hắn một khắc cũng không thể lãng phí.

Hai nam tử xuất chúng giống như nhau, đồng thời xuất hiện ở một trong bồn tắm, đây tuyệt đối là thị giác được hưởng thụ a. Mà giờ khắc này, hai người thế nhưng đều có tâm tư.

Một lúc lâu, nam tử phía nam cả người run rẩy lên, trên khuôn mặt lãnh khốc chợt xẹt qua u quang màu tím, toàn thân của hắn không quy luật co quắp lại, mơ hồ có dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma.

Quyển 7 - Chương 35: Đại kết cục hoàn (4)

Edit: Xuân Như

Beta: Sakura

Đột nhiên, một cái tay vỗ vào lồng ngực của hắn, liên tục không ngừng đưa huyền khí vào trong cơ thể hắn, mà ở trong cơ thể hắn cổ lực lượng này xao động không thể khống chế từ từ đè ép đi xuống.

“Phong nhi, ngươi tu luyện Nhiếp Hồn Thuật, vì chuyện gì trước kia không nói cho bổn tọa? Ngươi cũng biết tu luyện Nhiếp Hồn Thuật nguy hiểm như thế nào?”

Hách Liên Tử Phong giống như là mới trải qua một cuộc ác chiến, khuôn mặt đổ mồ hôi hột, cũng không biết là do nước nóng bốc hơi lên, hay là bị hù dọa nên mới như thế. Hắn mở mắt ra, dùng hết ngữ khi bình tĩnh nói ra: “Muốn trong thời gian ngắn nhất vượt qua ngươi, tu luyện Nhiếp Hồn Thuật là biện pháp duy nhất, không phải sao?”

Đôi mắt hoa đào khẽ nheo lại, Tử yêu tà khí nở nụ cười: “Ngươi cứ như vậy muốn vượt xa bổn tọa? Rất tốt! Bổn tọa cũng hi vọng ngươi có thể trò giỏi hơn thầy, bất quá, ngươi không khỏi quá xem thường mối nguy hiểm của Nhiếp Hồn Thuật đi. Năm đó lúc bổn tọa tu luyện Nhiếp Hồn thuật, không có gì ngoài tương trợ của Nhiếp Hồn đăng, đồng thời cũng được các vị cao thủ to lớn ở trong gia tộc ủng hộ, bổn tọa là dưới sự hợp lực tương trợ của bọn họ, mới khắc chế lực cản trở khi tu luyện Nhiếp Hồn Thuật mang đến, cuối cùng công lực

đột nhiên mãnh liệt thăng tiến.”

Hách Liên Tử Phong chằng chừ một lúc, hỏi: “Kia nếu như không có Nhiếp Hồn đăng tương trợ, cũng không có cao thủ đứng đầu tương trợ, nếu như mạnh mẽ tu luyện Nhiếp Hồn Thuật, kết quả sẽ như thế nào?”

Tử Yêu cười nhẹ một tiếng, đáp: “Nhẹ thì ngủ say không tỉnh lại hoặc thần trí thác loạn, nặng thì..... kinh mạch đứt đoạn mà chết.”

Song đồng đột nhiên co rụt lại, Hách Liên Tử Phong có dự liệu được nguy hiểm khi tu luyện Nhiếp Hồn Thuật, nhưng là không có ngờ tới hậu quả nhận được lại nghiêm trọngnhư thế.

Không chờ hắn đáp lại, Tử Yêu lại nói: “Ban đầu Nam Cung Dực dấu Nhiếp Hồn đăng cho riêng mình, len lén tu luyện Nhiếp Hồn Thuật, bổn tọa cũng đã phát hiện ra. Bổn tọa đoán chừng hắn tu luyện không thể tu luyện được Nhiếp Hồn Thuật, ngược lại tự chịu diệt vong, cho nên bổn tọa mới không có ngăn hắn dừng lại. Mà ngươi, lại không có sự đồng ý của bổn tọa, đã tu luyện Nhiếp Hồn Thuật. Ngươi hẳn là may mắn, bổn tọa tâm tình luyến tiếc, sẽ không trơ mắt nhìn ngươi tẩu hỏa nhập ma, gặp cắn trả của Nhiếp Hồn Thuật, nếu không nghe lời, ngươi sau này cùng Nam Cung Dực cũng sẽ không xê xích quá xa.”

“Vậy ngươi phái Đại chưởng quỹ đi Ngạo Thiên đại lục trước, chẳng lẽ là.....” Hách Liên Tử Phong hỏi.

Tử yêu vuốt cằm: “Không tệ! Bổn tọa bảo hắn đi trước, liền để cho hắn đi thay bổn tọa thanh lý môn hộ. Bổn tọa tuyệt đối không cho phép những người phản bội bổn tọa, tiếp tục tồn tại ở nhân thế!”

“Đại chưởng quỹ đi lâu như vậy, vẫn chưa về, sẽ không phải đã xảy

ra chuyện gì đi?” Hách Liên Tử Phong nói.

“Không có! Lấy thực lực của hắn, coi như là gặp gỡ Long Các chủ, hắn cũng chưa chắc thất bại. Bổn tọa nhìn, hắn hơn phân nửa là đi bận rộn chuyện khác đi..... Lại nói về, những năm này Bắc Thần gia tộc cũng là một tay hắn chống đỡ, mới không có làm cho huyết thống cả gia tộc toàn bộ hao tổn. Nếu không phải trên người của ngươi có huyết mạch thuần chánh nhất của Bắc Thần gia tộc ta, bổn tọa cũng sẽ cố ý truyền ngôi cho hắn, lấy đó làm an ủi cho cống hiến khổng lồ của hắn nhiều năm như vậy đối với Bắc Thần gia tộc.” Tử Yêu nói.

Hách Liên Tử Phong hừ nhẹ một tiếng, hắn hoàn toàn từ đầu đến cuối luôn luôn cũng không có đem hết thảy Bắc Thần gia tộc để vào trong mắt, chỉ bất quá giờ này khắc này, Bắc Thần gia tộc đã đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió của cả Long Tường đại lục, trở thành công địch của những gia tộc cùng môn phái khác. Còn nhớ rõ ba tháng trước, hắn đuổi theo đoàn người Vân Khê, kết quả bị các cao thủ vòng vây, muốn giết chết hắn cho thống khoái. Từ một khắc kia, hắn đã biết, hắn đã không có đường lui, chỉ có thể cùng Bắc Thần gia tộc cùng chung tiến thoái.

Cho nên, mặc dù hắn không muốn kế nhiệm Bắc Thần gia tộc, hắn cũng không được lựa chọn.

Thay vì để mặc người chém giết người, chi bằng trước tiên nắm giữ quyền thế chí cao, chờ thời điểm hắn có quyền nói chuyện, hắn có thể đi quyết định sinh tử của người khác, cũng chính sinh tử hắn.

Ba tháng đi qua, cũng không biết Khê Nhi như thế nào, nàng có phải hay không đã tỉnh táo lại?

Suy nghĩ sâu xa từ từ bay xa.....

“Ngươi đang ở đây nghĩ cái gì?” Tử Yêu cất tiếng mà nói…, cắt đứt suy nghĩ của hắn, “Là đang nghĩ đến Lạc Lâm nhi?”

Tử Yêu đột nhiên nở nụ cười, có chút mập mờ: “Nghe nói ngươi cùng nha đầu kia gần đây rất thân nhau, như vậy rất tốt! Bổn tọa nhìn nha đầu kia rất cơ trí, lớn lên cũng coi như là khá lắm rồi, gả cho ngươi, trở thành con dâu của Bắc Thần gia tộc chúng ta, cũng không coi là quá kém. Bổn tọa liền thay ngươi quyết định, cuối tháng này, các ngươi liền chính thức thành thân, Bắc Thần gia tộc chúng ta cũng cần có chuyện vui tới dệt hoa trên gấm.”

“Không được!” Hách Liên Tử Phong cơ hồ là theo bản năng bật thốt lên.

Tử yêu sắc mặt lập tức ảm đạm xuống, lộ ra thần sắc nguy hiểm. Hách Liên Tử Phong ho nhẹ một tiếng, đổi ngữ khí nói: “Ý của ta là, chuyện thành thân không vội, ta nghĩ trước chuyên tâm tu luyện Nhiếp Hồn Thuật, chờ ta tu luyện Nhiếp Hồn Thuật có chút thành tựu sau, thương lượng hôn sự không muộn.”

“Hôn sự là hôn sự, cùng tu luyện không liên quan. Chuyện này cứ quyết định như vậy đi, bổn tọa sẽ phân phó Nhị chưởng quỹ đi tổ chức tất cả các chuyện đến hôn sự, ngươi đến lúc đó chỉ cần xuất hiện ở hôn lễ của mình là được.” Sắc mặt Tử Yêu hơi trì hoãn, tùy ý nói.

“Không được! Quá nhanh! Ta còn không có tính toán muốn thành thân sớm như vậy!” Hách Liên Tử Phong thật sự tìm không ra những đích lý do thối thác, trong lòng hắn không muốn thành thân, huống chi hắn và Lạc Lâm nhi trong lúc đó từ đầu đến cuối hoàn toàn không có một chút quan hệ nào, bọn họ trong lúc cũng chỉ có quan hệ lợi dụng lẫn nhau mà thôi. Hắn là vì miễn cưỡng cho lão tổ tông xem, tạm thời ổn định lão tổ tông, mà Lạc Lâm nhi còn lại là vì bảo vệ muội muội

của nàng, bọn họ theo như nhu cầu, cho nên mới duy trì quan hệ giao dịch trong thời gian dài như vậy. Ở trong mắt người ngoài nhìn thấy, bọn họ tựa hồ là hàng đêm"Triền miên", chỉ có chính bọn hắn biết, trong chuyện này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Tử Yêu liếc mắt, yên lặng nhìn hắn, không nói gì, song bốn phía hồ tắm không khí bị épxuống, tùy thời có thể bộc phát.

"Phong nhi, ngươi tốt nhất đừng nói cho bổn tọa, trong lòng ngươi còn đang nhớ thương nữ nhân đó."

"Ta..... Ta không có." Hách Liên Tử Phong không thành thật, hắn nhíu chặc chân mày, đã bán đứng hắn.

Tử Yêu hừ lạnh một tiếng, tàn khốc nói: "Quả thế! Ngươi vẫn là không có quên được nàng! Nói như vậy, ngươi liều mạng đi tu luyện, muốn vượt xa bổn tọa, cũng là vì nàng? Bổn tọa hiểu, nàng đã là phụ nữ có chồng, ngươi liền không có ý định đem nàng mạnh mẽ đoạt lấy, giữa các ngươi căn bản sẽ không có bất kỳ kết quả nào, vậy ngươi còn đang chấp nhất cái gì? Ngươi rốt cuộc đang làm cái tính toán gì vậy?"

"Lão tổ tông hỏi ta tại sao, một mình ngươi không phải là cũng lâm vào vấn đề khó khăn đồng dạng như vậy đi?" Hách Liên Tử Phong sửa sang lại thần sắc, thấy sắc mặt lão tổ tông biến hóa, lá gan to hơn, tiếp tục nói, "Ngươi ngàn dặm đuổi theo, không có ngăn cản cửa thoát đi của đoàn người Khê Nhi, nhưng đem Vân Huyên trở lại. Ngươi có từng đã hỏi mình là tại sao? Tại sao bởi vì một người đã không còn tồn tại ở trên đời, một nữ nhân tâm đã đặt ở trên người nam tử khác, dễ dàng liền buông tha ước nguyện ban đầu của ngươi?"

"Tại sao....." Tử Yêu lộ ra hoang mang, hắn ở trong lòng tự hỏi,

chính hắn cũng không có đáp án. Mấy ngày nay, hắn nghĩ đến hết thảy mọi biện pháp, cùng Vân Huyên chung đụng, mỗi thời mỗi khắc cùng nàng ở chung một chỗ, còn tốt hơn cái cảm giác thành tựu sau khi hắn đoạt được thiên hạ. Hắn thậm chí đã quên mất đi tiếp tục xưng hùng xưng bá, phảng phất chỉ cần cùng nàng ở chung một chỗ, hết thảy như vậy đủ rồi, không tiếp tục sở cầu.

Đây rốt cuộc là cái cảm giác gì?

Tại sao?

Ai có thể nói cho hắn biết?

Hách Liên Tử Phong quan sát thần sắc của hắn, êm tai nói: “Còn nhớ rõ ta lần đầu nhìn thấy Khê Nhi, kia đã là chuyện của tám năm trước rồi, ngay lúc đó, trong lòng ta tràn đầy cừu hận, ta chỉ nghĩ toàn tâm toàn ý luyện kiếm, sớm ngày có thành tựu, như vậy ta liền có thể đoạt lại hết thảy thuộc về ta. Song, ở thời điểm lòng tràn đầy cừu hận, nàng xuất hiện. Nàng đột nhiên xuất hiện ở trong thế giới của ta, làm cho ta ứng phó không kịp. Ta vẫn muốn tránh nàng đi, dùng ta lãnh mạc vô tình đối mặt với nàng, muốn đem nàng trục xuất ra khỏi thế giới của ta. Ta không cần hữu tình, không cần tình yêu, càng không cần người khác đồng tình cùng yêu mến.”

“Song, ta càng là muốn đem nàng đẩy xa, thân ảnh của nàng lại luôn luôn xuất hiện ở trước mắt của ta, trong đầu của ta. Từ từ, ta phát hiện mình chỉ cần cùng nàng ở chung một chỗ, ta liền có thể quên hết mọi thứ cừu hận, ta chân chính cảm nhận được tư vị vui vẻ, là nàng mang cho ta ánh sáng và vui vẻ, mang cho ta ấm áp. Lòng từ từ bị hòa tan, trong lòng ta cừu hận cũng chầm chậm biến mất..... Ta bắt đầu sợ, sợ mình nếu như mất đi cừu hận lòng, như vậy ta còn có lý do gì để sống sót?”

“Ta bắt đầu tự mình hại thân thể mình, không ngừng nhắc đến mình phải tỉnh táo, nhắc nhở cừu hận ở trong lòng mình, vĩnh viễn không nên quên cừu hận. Bởi vì, ta kiên trì tin tưởng, ta là vì cừu hận mà sống, nếu như tính mạng của ta không có cừu hận, tánh mạng của ta cũng là kết thúc.”

“Những ngày kia, trong lòng thống khổ cùng vui sướng giãy dụa đau khổ. Ta sợ nhìn thấy nàng, mối thù hận trong lòng của ta sẽ biến mất, nhưng là không thấy nàng, ta liền khống chế không được mình suy nghĩ đến nàng. Chỉ có thời điểm cùng nàng ở chung một chỗ, ta mới cảm giác tâm mình có thể kịch liệt nhảy lên.....”

Hách Liên Tử Phong che lên tim của mình, giờ này khắc này, nơi này vẫn kịch liệt nhảy lên, bởi vì nàng.....

Tử Yêu thật tình lắng nghe mỗi câu nói của hắn, tay phải không tự chủ che lên tim của mình, hắn*(TY)* bỗng nhiên có chút hiểu hắn*(HLTP),* có lẽ hắn giờ này phút này đang trải qua đúng là cảm giác tim đập hắn từng có.

Biết rõ là không thể nào cùng người đó ở chung một chỗ, rồi lại khống chế không được mình suy nghĩ đến nàng, muốn cùng nàng ở chung một chỗ, chỉ sợ cái gì cũng không làm, chẳng qua là lẳng lặng sống chung một chỗ, nội tâm của hắn cũng là vô cùng thỏa mãn. Tim của hắn cũng là có thể kịch liệt nhảy lên, bởi vì có nàng.....

“Theo như ngươi nói, chẳng lẽ bổn tọa thật sự yêu nàng?” Tử Yêu hạ thấp giọng nói lẩm bẩm, không chỉ là lầm bầm lầu bầu, mà là đang hỏi thăm Hách Liên Tử Phong.

Hách Liên Tử Phong như thế nào không biết trong miệng hắn “Nàng” là chỉ người phương nào, hắn bỗng nhiên có chút đồng tình với lão tổ tông, hoặc là có loại cảm giác đồng bệnh tương liên: “Yêu một

người cũng không có xấu hổ, biết mình đã yêu, nhưng còn đang lừa gạt mình, đây mới là đáng xấu hổ. Khi ngươi chân chính lĩnh ngộ được, lại phát hiện đã muộn, ngươi có hối tiếc cũng không kịp.”

Thân thể Tử yêu trong nước chấn động, đột nhiên bật người ngồi dậy: “Kia phải làm sao bây giờ, mới có thể làm cho một nữ nhân yêu ngươi?”

Hách Liên Tử Phong đột nhiên cảm thấy có chút châm chọc, cười nhạo nói: “Nếu như ta biết đến, hiện tại cũng sẽ không một mình một người, ở chỗ này bị thương.”

Tử Yêu khinh thường liếc về phía đối phương một cái, nói: “Thật vô dụng! Nếu thích, vậy liền đem nàng đoạt lấy! Nếu như là nữ nhân bổn tọa coi trọng, bổn tọa tuyệt đối sẽ không chút do dự đem nàng đoạt lấy!”

Hách Liên Tử Phong không phục, phản bác: “Nói thật dễ nghe! Ngươi cho rằng mạnh mẽ đoạt hữu dụng sao? Nếu như mạnh mẽ đoạt mà hữu dụng, vì sao đến bây giờ nàng ấy vẫn là có nhiều ngăn cách đối với ngươi?”

“Này.....” Tử yêu nhíu mi, điều này cũng đang làm hắn đau đầu, hắn vĩnh viễn cũng không hiểu rõ, trong lòng Vân Huyên rốt cuộc đang suy nghĩ gì, vì sao hắn làm cái gì nói cái gì, đều không thể làm thay đổi thái độ của nàng đối với hắn?

“Kia theo như ý của ngươi là, bổn tọa muốn làm sao, mới có thể làm cho nàng thay đổi thái độ đối với bổn tọa?”

Vốn là hai người đối chọi gay gắt, lúc này bắt đầu tham thảo chuyện tình cảm, nếu như bị những người khác nghe được, nhất định sẽ mở rộng tầm mắt. Hai người trong bồn tắm kia, đều là những nhân vật

trọng yếu nắm trong tay sinh sát của mọi người, không biết tích góp từng li từng tí bao nhiêu cái nhân mạng của kẻ dưới quyền. Nhân vật như thế, lại đang ở cái bồn tắm này, đàm luận như thế nào để theo đuổi nữ nhân..... Tình hình này thật sự quỷ dị a.

Hách Liên Tử Phong suy tư, thấy lão tổ tông khốn nhiễu như thế, hắn không nhịn được muốn thay hắn*(Tử yêu)* nghĩ kế, suy nghĩ một chút, nói: “Nói đến bản lãnh bắt tâm của nữ nhân,không ai có thể so sánh bằng Long Thiên Tuyệt.” Lúc nói lời này, hắn áp chế bực tức, nếu không phải Long Thiên Tuyệt nửa đường nhảy đi ra ngoài, đào chân tường của hắn, nói không chừng trải qua sự cố gắng theo đuổicủa hắn, thế nào cũng có một ngày hắn có thể đả động Khê Nhi, làm cho nàng tiếp nhận chính mình. Bất quá bây giờ, nói những điều này là đều đã muộn.

Chính hắn thất bại, hắn cũng nguyện ý giúp lão tổ tông một phen, từ trong kinh nghiệm hắn thất bại tổng kết bài học.

Ánh mắt Tử yêu sáng lên, cảm thấy hắn nói rất có lý, bàn luận về bản lãnh theo đuổi nữ hắn, thật đúng là phải dựa theo sự thành công của những người đi trước: “ Ngươi nói một chút.”

“ Để cho ta nghĩ thử xem……” Hách Liên Tử Phong vừa suy tư, vừa nói, “ Căn cứ theo phân tích của ta, sở dĩ Khê Nhi thích Long Thiên Tuyệt như thế, ta đoán chừng, hơn phân nửa là bởi vì tính tình giảo hoạt đa đoan của hắn, miệng lưỡi không xương,giỏi nói lời ngon tiếng ngọt ở trước mặt Khê Nhi, lừa gạt Khê Nhi. Đúng vậy, Khê Nhi cũng là bởi vì kinh nghiệm sống chưa nhiều, mới có thể bị những lời ngon tiếng ngọt của hắn lừa gạt đi!”

Hắn càng nghĩ càng tức giận, một quyền đánh ra bọt nước.

Nếu như Vân Khê nghe hắn nói mình kinh nghiệm sống chưa nhiều,

là một cô gái dễ dàng bi dụ dỗ, nàng hơn phân nửa là tự ti mặc cảm che mặt chạy đi. Cũng đã sống hai đời người, còn kinh nghiệm sống chưa nhiều? Hoàn toàn chính là một bi kịch a.

Bất quá, có một chút, hắn thật đúng là phân tích đúng rồi. Nam nhân nói lời ngon tiếng ngọt, luôn là điều nữ nhân thích.

Tử Yêu nghe phân tích của hắn, gật đầu, sâu sắc chấp nhận: “Còn gì nữa không?”

“Còn có chính là..... Đúng rồi! Long Thiên Tuyệt tặng không ít lễ vật cho Khê Nhi, giống như là chiếc nhẫn trữ vật, vòng tay, còn có rất nhiều sính lễ..... Tình đầu ý hợp, Khê Nhi cũng rất thích tiền tài cùng bảo vật.” Nói tới đây, hắn liền không nhịn được hướng mặt nước đánh ra một quyền nữa, ảo não nói, “Ta trước kia làm sao lại không nghĩ tới đây? Nếu như ta sớm nghĩ đến Khê Nhi thích kim ngân tài bảo, ta liền đưa hết kim ngân tài bảo của mình cho nàng là được, lấy tài lực gia tộc Hách Liên ta ngay lúc đó, tuyệt đối có thể so sánh với Lăng Thiên Cung của Long Thiên Tuyệt hắn! Nói đến đó, Long Thiên Tuyệt còn từng cướp của ta một nhóm tài bảo.....”

May là hắn không biết đám tài bảo của mình bị cướp kia, thật ra thì Long Thiên Tuyệt cướp đi chính là, mượn hoa hiến phật, đưa cho Vân Khê làm sính lễ, nếu như biết rồi chân tướng, hắn hơn phân nửa giận đến hộc máu.

“Lời ngon tiếng ngọt, tình đầu ý hợp..... Ừ, có đạo lý! Long Thiên Tuyệt này là một nhân vật, ở phương diện này, bổn tọa cùng ngươi đều xa xa không bằng hắn.” Khó được tự cho mình quá cao, từ trước đến giờ tự xưng là đệ nhất thiên hạ Tử yêu, cũng có thời điểm chịu thua đối với người khác.

Hách Liên Tử Phong hừ lạnh một tiếng, căm giận bất bình: “Này coi

là cái bản lãnh gì? Có bản lãnh, hắn đường đường chính chính cùng ta đối chiến một cuộc, ta tuyệt đối sẽ không thua hắn!”

“Thua chính là thua, ngươi không phục cũng vô ích. Ngươi hay là giúp bổn tọa thử nghĩ xem biện pháp, rốt cuộc như thế nào mới có thể đả động Vân Huyên? Ngươi đã thua, bổn tọa thế nhưng còn chưa có thua!” Tử Yêu tinh thần rung lên, đột nhiên trong lúc ý khí hăng hái, rất có muốn buông tay làm một cuộc khí thế.

Hách Liên Tử Phong thở dài một tiếng, đã trút giận, đúng rồi, hắn hiện tại không phục cũng vô ích thôi, hắn đã thua hoàn toàn, không cách nào vãn hồi chiến cuộc này được nữa.

“ Ta khuyên ngươi vẫn là không nên quá lạc quan đi, tính tình của Vân Huyên so sánh với Khê Nhi, không có tốt hơn chỗ nào đâu. Mấy người các nàng, nội tâm là vô cùng kiên nghị, sử dụng những phương pháp tầm thường thì không thể nào đả động đến tâm các nàng, hơn nữa, một khi trong lòng các nàng đã nhận định một người, sẽ rất khó khăn để hồi tâm chuyển ý.”

“Phải không? Bổn tọa chẳng lẽ còn không sánh bằng một Đinh Tiêu Dao?”

Rầm, một trận bọt nước nhấc lên cao, vốn là còn người ngâm ở trong bồn tắm, đột nhiên trong lúc đó biến mất, lưu lại chỉ có dấu vết của bọt nước.

“Phong thiếu gia, chúng ta mới vừa nhận được tin tức, Vân Khê cô nương dẫn theo đoàn người Vân tộc cùng Long gia đã trở lại Long Tường đại lục.”

“Liền trở lại? Có biết là nguyên nhân gì không?”

Phủ đệ ở một góc trời xa, Hách Liên Tử Phong đang nghe thuộc hạ hồi báo, hắn không có chú ý tới chính là, có một con Tiểu Phượng Hoàng màu vàng đang lén lút gần tới.

“Nghe nói là bởi vì muốn luyện đan, Vân Khê cô nương tính toán luyện chế một loại đan dược, luyện chế loại đan dược này cần tập hợp đủ mười con thần thú, lấy máu thần thú làm thuốc dẫn, vì thế, Vân Khê cô nương còn phát ra huyền thưởng lệnh *(trao giải thưởng)*, nói ai có thể tìm được thần thú dâng lên, nàng liền phong người đó là khách quý của Hội nguyên lão Vân tộc. Huyền thưởng lệnh đã truyền ra trên Long Tường đại lục, mọi người đều biết.”

“Nguyên lai là vì luyện đan..... A, tìm được thần thú, là có thể trở thành khách quý của Hội nguyên lão Vân tộc. Nàng làm như vậy, rõ ràng chính là muốn cùng lão tổ tông đối đầu a, bất quá, biết nàng đã bình an vô sự, ta cũng yên tâm nhiều.” Hách Liên Tử Phong cười nhạt một tiếng, lại hỏi, “Chuyện ta bảo ngươi theo dõi Đại chưởng quỹ, tra được thế nào rồi?”

“Hồi Phong thiếu gia trong lời nói…, Đại chưởng quỹ đã chết, chuyện là như vậy.....” Thuộc hạ tinh tế miêu tả cái chết của Đại chưởng quỹ, Hách Liên Tử Phong sắc mặt không ngừng biến hóa, lúc này, tiểu phượng hoàng màu vàng ẩn núp ở trong góc cũng không trốn được nữa, bay đến trước mặt Hách Liên Tử Phong.

“Các ngươi nói là sự thật sao? Vân Khê thật tính toán bắt đầu luyện chế đan dược?”

Hách Liên Tử Phong bị Tiểu phượng hoàng đột nhiên xuất hiện, sợ hết hồn, vội vàng hư một tiếng, ngăn lại thanh âm kích động của nó: “Ngươi nhỏ tiếng một chút! Căn cứ tình báo của ta, hẳn là không có sai đi, bất quá tin tức bọn hắn trở lại, rất nhanh sẽ truyền tới trong tai lão tổ tông, ta lo lắng lão tổ tông sẽ gây bất lợi đối với bọn họ. Đến

lúc đó đừng nói là chuyện luyện đan, coi như là ngay cả đặt chân, cũng rất khó khăn a."

"Ta nhất định sẽ không để cho hắn ngăn cản Vân Khê luyện đan, nhất định phải luyện đan thành công!" Trong lòng Vân Huyên đột nhiên nhảy lên, nàng đợi lâu như vậy, rốt cục đợi được rồi. Một khi luyện chế Tạo Hóa Đan thành công, Tiêu Dao có thể tỉnh lại, Tiêu Dao sau khi tỉnh lại, có còn nhớ nàng hay không? Nàng sẽ nói với hắn cái gì đây?

Thoáng cái, nàng bắt đầu khẩn trương nhảy nhót dâng lên, giống như thiếu nữ hoài xuân, chân tay luống cuống.

"Đúng rồi, ta nhớ được trên người của ngươi có một con Côn Bằng thần thú, Vân Khê luyện đan, khẳng định cần thần thú của ngươi, ngươi có giúp nàng không?"

Hách Liên Tử Phong trầm ngâm chốc lát, gật đầu nói: "Nếu như Khê Nhi cần ta, đương nhiên ta sẽ giúp nàng."

Vân Huyên mừng rỡ, vội vàng nói: "Vậy thì tốt quá! Nàng khẳng định cũng cần máu của Vạn Hoàng Chi Hoàng, chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp, rời đi Bắc Thần gia tộc."

"Này....." Việc này thật sự làm khó Hách Liên Tử Phong, một mình hắn đi, hắn sẽ không chút do dự, nhưng là muốn dẫn Vân Huyên cùng đi, hắn chần chờ. Kể từ khi ở hồ tắm, cùng thẳng thắng nói chuyện với lão tổ tông, sau khi cùng nhau tâm sự, hắn đối với lão tổ tông có cảm giác đồng bệnh tương liên, hắn thật lòng hi vọng lão tổ tông có thể thực hiện nguyện vọng của hắn *(TY)*, nhận được hạnh phúc của hắn. Chẳng qua là thái độ của Vân Huyên..... Lão tổ tông muốn thành công, sợ là sẽ phải khó khăn nặng nề a.

“Ngươi là sợ sau khi bị lão tổ tông của ngươi phát hiện, sẽ bị trừng phạt sao? Ngươi yên tâm, nếu là bị phát hiện, ta sẽ một mình gánh chịu tất cả tội lỗi, tuyệt sẽ không liên lụy ngươi.” Vân Huyên đã từng nghĩ tới một mình một người rời đi, nhưng là thủ vệ Bắc Thần gia tộc rất nhiều, nàng một khi có động tĩnh, Tử Yêu sẽ lập tức phát hiện, cho nên nàng hiện tại chỉ có thể cầu trợ giúp ở Hách Liên Tử Phong, cũng chỉ có hắn có biện pháp, đem nàng ra khỏi phủ đệ thần không biết quỷ không hay.

Hách Liên Tử Phong còn đang chần chờ, lúc này, cách đó không xa truyền đến giọng nói của bọn hạ nhân, cắt đứt suy nghĩ của hắn: “Mọi người nhanh lên một chút tìm! Bắc Thần đại nhân tìm không được Tiểu phượng hoàng, đang phát giận đấy.”

Một người một con phượng hoàng nghe vậy, liếc mắt nhìn nhau, lộ ra thần sắc lo lắng.

“Ngươi hay là nhanh một chút trở về đi, nếu như lão tổ tông tìm không được ngươi, thế nào cũng đem cả tòa phủ đệ này hủy đi.” Hách Liên Tử Phong nói.

Vân Huyên thở dài một tiếng, nàng tuyệt đối tin tưởng Hách Liên Tử Phong trong lời nói…, Bắc Thần tên kia âm tình bất định, tính tình khó lường, nếu không thuận ý của hắn, hắn thật cái gì đều làm được: “Ngươi tính toán lúc nào thì xuất phát? Ta tới tìm ngươi!”

“Ta cũng không biết khi nào thì xuất phát.” Hách Liên Tử Phong lãng tránh nói.

“Ngươi đừng hòng gạt ta! Ta không yêu cầu ngươi thật lòng giúp ta, ta chỉ cần thuận lợi ra khỏi Bắc Thần gia tộc là đủ rồi.” Vân Huyên ánh mắt bình tĩnh nói.

Hách Liên Tử Phong do dự một lúc lâu, theo tiếng bước chân của bọn hạ nhân càng ngày càng tới gần, hắn không thể làm gì khác hơn là gật đầu đáp ứng: “Được rồi, chuyện này không nên chậm trễ, giờ Tý tối nay, ta sẽ tìm lấy cớ, rời đi phủ đệ, chúng ta hay là ở nơi này gặp mặt. Ngươi nhớ kỹ, không gặp không về.”

Vân Huyên mừng rỡ, gật đầu lia lịa: “Tốt, một lời đã định!” Xoay người lại, thân ảnh của nàng như mũi tên, xuyên qua mà đi, cố ý ở những địa phương khác trong phủ đệ vòng vài vòng, hấp dẫn ánh mắt chú ý của những người khác, sau đó mới bay trở về sương phòng mà Tử yêu đặc biệt chuẩn bị vì nàng.

Thời điểm trở lại sương phòng, Tử Yêu an vị ở bên trong phòng, khoảnh khắc vừa vào phòng, hắn ngẩng đầu, nhìn về ánh mắt của nàng, làm cho nàng sợ hãi. Trong cái ánh mắt đó, phức tạp mà có lực xuyên thấu, ánh mắt kia phảng phất như đang nói…, một khi ngươi phản bội ta, kết quả của ngươi chỉ có một..... Hủy diệt!

“Ngươi đi đâu vậy?” Tử Yêu khôi phục ánh mắt bình tĩnh, tận lực dùng giọng nói ôn nhu hỏi.

“Ta đi nơi nào, mắc mớ gì tới ngươi? nếu ngươi không muốn ta chạy, hay là nhốt ta ở trong lồng tre cũng được. Ngươi vừa làm bộ làm tịch, nói muốn cho ta tự do, vừa không ngừng mà giám thị ta, truy xét hành tung của ta, Bắc Thần, ngươi cũng không tránh khỏi quá dối trá đi!” Tiểu phượng hoàng nhẹ nhàng mà rơi vào mặt bàn, nó cúi đầu một chút, là có thể uống nước ở trong chén, nó không chút khách khí để uống. Uống đến một nửa, động tác của nó bỗng nhiên dừng lại, cảm thấy có chuyện khác thường.

Ánh mắt Tử Yêu chợt lóe, mỉm cười trên mặt giãn ra: “Đây là ta cố ý vì ngươi chuẩn bị linh quả, mùi vị như thế nào, có hợp khẩu vị của ngươi không?”

“Đây là nước của Phượng Tiên quả, ngươi..... Thật xa xỉ!” Vân Huyên hừ lạnh một tiếng, cúi đầu, tiếp tục đem nước linh quả trong chén uống hết, nước linh quả tiến vào trong bụng, nàng có thể rõ ràng cảm giác được đầy đủ linh khí ở trong người, linh quả tinh thuần như thế, hắn tùy tùy tiện tiện lấy tới làm nước uống, thật là xa xỉ!

Con ngươi hẹp dài khẽ khinh bỉ, Tử Yêu cũng không có để ý, nhìn nàng uống đến thật ngon, hắn liền cảm thấy vô cùng thành công, lại từ trong tay lấy ra mấy quả Phượng Tiên quả, hơi dùng sức, trực tiếp trở thành công nhân ép nước trái cây, cái chén mới vừa thấy đấy, lập tức lại trần đầy nước linh quả.

Vân Huyên nhìn chất lỏng kia từ từ đem cái chén tràn đầy một lần nữa, nàng vốn chẳng thèm ngó tới, song tư vị kia quá hấp dẫn đi, nàng không có cách nào kháng cự, ai bào nàng đang sống trên một con Phượng hoàng chuyên ăn vặt đây?

“Từ từ uống, nếu như ngươi thích, sau này mỗi ngày ta sẽ đích thân đến ép Phượng Tiên quả cho ngươi uống.”

Vân Huyên cả người run rẩy, thật sự không có thói quen thần sắc cùng lời nói của hắn ôn nhu như thế, không nhịn được tò mò hỏi: “Bắc Thần, ngươi không có bị cái gì kích thích đi? Làm sao lại khác thường như thế?”

Tử yêu nét mặt hung hăng co rúm lại, muốn nổi giận lại không được, cơn giận bốc tới đỉnh đầu, thật vất vả mạnh mẽ áp chế đi xuống, mỉm cười nói: “ Ta không sao.”

Ánh mắt của hắn bình tĩnh lại, rơi vào trên một thân lông vũ màu vàng của Vân Huyên, do dự một lúc lâu, hắn mở miệng nói: “

Ngươi…… Ngươi lông vũ của ngươi thật xinh đẹp!”

Vân Huyên đổ mồ hôi hột, hắn đây là đang tán dương nàng ư, nhưng là, lông vũ này không phải của nàng a?

“ Ta còn nhớ được thời điểm lần đầu tiên gặp ngươi, dáng người hiên ngang tư thế oai hùng, làm cho hai mắt ta tỏa sáng, lúc ấy ta liền đối với ngươi sinh ra tò mò, ngươi rốt cuộc là một cô gái như thế nào, tại sao lại đặc biệt như thế?” Ánh mắt Tử Yêu say đắm, giống như là nhớ lại cái gì.

Vân Huyên đánh giá hắn, tìm tòi không được dụng ý của hắn, chỉ cảm thấy trên người bất an, Tử Yêu trước mắt, sao lại khác ngày thường vậy, hắn rốt cuộc là muốn làm cái gì?

“ Ta còn nhớ rõ ràng, câu nói đầu tiên ngươi nói với ta, ngươi nói là: ‘ Ngươi là thay mặt Bắc Thần gia tộc đến đây phải không? Nếu không có thực lực, liền tránh sang một bên đi’. Lúc ấy ta đã nghĩ, cô gái này đến tột cùng là người nào, thái độ đối với ta lại lớn lối như vậy?”

Quyển 7 - Chương 36: Đại kết cục, hoàn! (5)

Edit: Xuân Như

Beta: Sakura

“ Chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, liền đánh nhau một trận. Ta nghĩ nàng chỉ là một nữ nhân, không để ý đến nàng, ai ngờ thực lực của nàng cường đại như vậy, đối với ta cạn tào ráo máng**(đuổi tận giết tuyệt)*, không có nửa điểm nương tay. Một lần đó, ta hơi chiếm thế thượng phong, ta liền tự nói với chính mình, tiếp theo, ta nhất định phải thoải mái mà đánh thắng người đàn bà kia, làm cho nàng không dám ở trước mặt ta lớn lối nữa!”

“ Sau đó, ta mong đợi có thể gặp lại nàng lần nữa, cùng nhau đại chiến một cuộc, đồng thời lại sợ gặp mặt nàng, bởi vì mỗi lần nàng xuất hiện, cũng là tới phá hư kế hoạch của ta. Giữa chúng ta tựa hồ không thể nói được mấy câu, liền nhất định sẽ sinh ra một cuộc đại chiến.”

“ Huyên Nhi, nàng nói, giữa chúng ta có phải rất có duyên hay không?” Một đôi ánh mắt hoa đào khẽ nháy mắt, ôn nhu rơi vào trên người Vân Huyên, một dòng điện xẹt ngang làm toàn thân Vân Huyên da gà đều nổi lên.

“ Ai cho phép ngươi gọi ta là Huyên Nhi? Bắc Thần, ngươi rốt cuộc đang giở trò gì a? Muốn chém giết muốn róc thịt, thì tùy ngươi, đừng có phí tâm tư tìm cách trêu đùa ta, ta không có thời gian cùng chơi với ngươi. Ta mệt, cần nghỉ ngơi, ngươi đi đi!”

Tử Yêu ánh mắt chờ đợi lại không có được bất kỳ hồi bào nào, sắc mặt của hắn bỗng dưng xảy ra biến hóa, sương mù màu đen hiện lên trên gương mặt hắn:” Vân… Huyên!”

Vân Huyên không để ý đến hắn, vỗ vỗ cánh, liền rơi vào trên giường, nàng ngã đầu đi nằm ngủ, trong lòng còn đang nhớ đến kế hoạch chạy trốn tối nay.

Tử Yêu tức giận càng ngày càng lớn, ai nói, chỉ cần lời ngon tiếng ngọt cùng hợp ý, có thể thu phục lòng của nàng? Hắn nhìn những thứ kỹ xảo này, một chút chỗ dùng cũng không có, ngược lại là tự rước lấy nhục. Hắn càng nghĩ càng giận, hắn đường đường là lãnh tụ Bắc Thần gia tộc, lại phải hướng về phía một nữ nhân ăn nói khép nép, này quá không phù hợp thân phận của hắn đi, hắn tức giận xoay người rời đi.

Nghe được tiếng bước chân hắn rời đi, Vân Huyên khẽ mở mắt ra, không nhịn được lầm bầm lầu bầu: “Hắn rốt cuộc đang giở trò quỷ gì? Một lát lấy lòng, một lát vứt sắc mặt khó coi, thật là không hiểu nổi!”

Tử Yêu sau khi bước nhanh rời xa gian phòng, hai chân liền không tự chủ đi chậm lại: “Không được, không thể cứ nhận thua như vậy!”

Vân Huyên vừa định từ trên giường bò dậy, ai ngờ Tử Yêu liền đi vòng trở lại, nàng chỉ đành phải nhắm mắt lại, tiếp tục giả vờ ngủ. Giường hẹp hơi hơi chấn động, có người bò lên giường, thân thể của nàng đi theo chợt nhẹ, bị ôm vào trong ngực.

Trong nháy mắt, Vân Huyên cảm giác mình sắp bùng nổ.

Lão lưu manh! Cái dạng này của hắn là tính ở đây chiếm tiện nghi

của nàng sao?

“Đừng động! Nếu không đem nàng nướng ăn!” Lại còn uy hiếp nàng?

Làm sao bây giờ? Cách thời gian ước hẹn, còn có mấy canh giờ, nàng phải nghĩ biện pháp thoát thân mới được.

Cho nên, trên một cái giường, một người một thú triển khai đánh lâu dài, một trốn, một bắt, cuối cùng lấy sức lực áp đảo Tử Yêu chiến thắng, đem tiểu phượng hoàng vững vàng bắt ở trong ngực, lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Vân Huyên thở gấp, bị hắn ôm không thở nổi, đồng thời cũng là bị hắn làm cho tức chết, trời mới biết rốt cuộc hắn đang làm cái gì a, đột nhiên làm ra cử động khác thường như thế. Vạn nhất hắn vẫn ở chỗ này, không chịu rời đi, nàng làm thế nào cùng Hách Liên Tử Phong gặp nhau đây?

Thời gian đau khổ dần dần đi qua.....

Cuối cùng đã tới thời gian ước định, Hách Liên Tử Phong đúng hẹn chờ chực ở địa điểm ước hẹn, đợi một lúc lâu, chậm chạp không thấy Vân Huyên đến, hắn lập tức ý thức được, chuyện có thể có biến.

Có muốn tiếp tục chờ nàng đâyhay không?

Căn cứ theo tin tức của hắn, Khê Nhi luyện đan, cần có mười con thần thú tề tụ, thiếu một con cũng không được. Hiện tại nếu hắn một mình đi trước, đến lúc đó Khê Nhi bọn họ có phải hay không sẽ nghĩ đến biện pháp đến đây đánh cắp tiểu phượng hoàng, nếu Khê Nhi đi tới đây, rất có thể thân vùi lấp hiểm cảnh, thay vì như vậy, chẳng phải hắn trực tiếp nghĩ biện pháp mang tiểu phượng hoàng đi tốt hơn

sao.

Sau khi hiểu rõ, hắn đi tới bên ngoài phòng Vân Huyên, gõ cửa.

“Người nào?”

Trả lời hắn, là thanh âm của lão tổ tông.

Hách Liên Tử Phong có chút ứng phó không kịp, cái khó ló cái khôn, hắn trả lời: “Lão tổ tông, ta mới vừa nhận được tin tức, người của Vân tộc và Long gia đã trở lại Long Tường đại lục, chúng ta có muốn hay không đối với bọn họ áp dụng một chút biện pháp, phòng bị bọn họ đối phó chúng ta đây?”

Bên trong gian phòng truyền ra một tiếng khinh miệt cười lạnh: “Bổn tọa cũng sớm đã nhận được tin tức, tùy bọn họ đi, chỉ bằng bọn họ những người này, không tạo nổi sóng gió gì.”

Thấy lão tổ tông không có bất cứ động tĩnh gì, Hách Liên Tử Phong nhíu mày, không khỏi lại thêm tin tức mãnh liệt hơn: “Ta còn nghe nói, bọn họ đem Đinh Tiêu Dao từ bên trong nội tông Vân tộc cứu đi ra ngoài, bọn hắn bây giờ tính toán luyện chế Tạo Hóa Đan tới cứu sống Đinh Tiêu Dao.”

Nghe được ba chữ “Đinh Tiêu Dao”, bên trong gian phòng rốt cục có động tĩnh rõ ràng, cũng không lâu lắm, cửa phòng bị đẩy ra, lộ ra gương mặt thâm trầm âm lãnh của Tử yêu: “Bổn tọa sẽ không để cho Đinh Tiêu Dao có cơ hội sống lại!”

Nói xong, hắn sượt qua vai Hách Liên Tử Phong, rời đi.

Sau một khắc, tiểu phượng hoàng bay đến ngoài cửa, ánh mắt bất thiện trừng mắt nhìn Hách Liên Tử Phong, chất vấn: “Tại sao lại nói

cho hắn biết về chuyện của Tiêu Dao? Ngươi muốn hại chết Tiêu Dao sao?”

Hách Liên Tử Phong lãnh khốc cười nói: “Cho dù ta không nói, hắn rất nhanh cũng sẽ biết, ngươi cho rằng ta cũng biết chuyện này, có thể dấu diếm được hắn?”

Vân Huyên thở dài một tiếng, không phải không thừa nhận, hắn nói đúng, lấy tai mắt của Tử Yêu hiện tại, hắn rất nhanh là có thể tra được hết thảy: “Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Hách Liên Tử Phong ánh mắt sáng lên, nói: “Chúng ta bây giờ chuyện cần làm, chính là trước rời đi phủ đệ, mau sớm tìm được Khê Nhi bọn họ, để cho bọn họ sớm có đề phòng.”

“Tốt, thừa dịp Bắc Thần còn không có phục hồi tinh thần lại bận tâm ta, chúng ta nhanh lên đi!”

Một người một thú không dám trì hoãn, thừa dịp lúc ban đêm rời đi Bắc Thần gia tộc.

Người đến người đi trên bến đò, Hách Liên Tử Phong dễ dàng giả trang mà đi, lấy đầu lạp che đậy đỉnh đầu tóc trắng đặc thù rõ ràng của mình, ở bên hông hắn, lộ ra một cái túi vải, cái túi vài phình ra, thỉnh thoảng xuất hiện động tĩnh, không biết là mang theo cái con vật sống gì.

Hắn đi lại ở trong đám người, lập tức đưa tới những ánh mắt đánh giá xung quanh, thanh âm bàn luận xôn xao, thỉnh thoảng truyền vào trong tai của hắn.

“ Các ngươi nhìn người kia đi, giống như Chữ Thiên Nhất hào của Liên Minh Thích Khách trong truyền thuyết a?”

“ Chữ thiên nhất hào? Ta nghe nói Chữ thiên nhất hào cho tới bây giờ đều là một thân màu đen, đầu đội đấu lạp cũng màu đen, đấu lạp này thì đúng rồi, bất quá y phục mặc trên người hắn lại là tử y, không đúng lắm a.”

“ Đồ đần, ngươi không đồng ý Chữ thiên nhất hào người ta thay đổi khẩu vị, thỉnh thoảng thay đổi một thân tử y sao?”

“ Không đúng, không đúng, Chữ thiên nhất hào là thích khách, hắn làm sao có thể công khai xuất hiện ở bến đó này? Không sợ cừu gia của hắn đuổi giết sao?”

“ Ngươi nói rất đúng! Có cừu gia đang truy xét tung tích người nhà của Chữ thiên nhất hào, nghe nói mấy ngày gần đây sẽ đối người nhà của hắn hạ thủ, người nhà của hắn hiện tại lại xuất hiện ở bến đò này, có cái trò hay để nhìn rồi.”

Hách Liên Tử Phong tâm thần vừa động, lúc trước không lâu, lão tổ tông từng phái người đi đến Liên minh thích khách, các cao thủ ở Liên minh thích khách ngã xuống không ít, ngay cả người đứng đầu Liên Minh Thích Khách Chữ thiên nhất hào cũng không may mắn bị trọng thương. Sau đó, Liên minh thích khách đề cử ra một Chữ thiên nhất hào mới, mấy ngày gần đây, người này thập phần sinh động, đặc biết ám sát những người bán đứng Liên Minh Thích Khách, hay là tạo thành uy hiếp đối với Liên Minh Thích Khách. Nghe nói trang phục của người này, là một thân màu đen, đấu lạp màu đen, trường bào màu đen, giày bó màu đen, mỗi lần xuất chiến, bên cạnh luôn đi theo một cô gái áo lam, theo hắn phán đoán, người này hắn là Độc Cô Mưu không thể nghi ngờ.

Hắn nhớ bên người Độc Cô Mưu cũng có một con thần thú là Ngân Xà thần thú, lần này Khê Nhi cố ý ở khắp nơi tung Huyền thưởng

lệnh, có lẽ nguyên nhân trong đó, là muốn hấp dẫn hắn ta đi.

Cũng được, dù sao mục đích của bọn họ cũng như nhau, vậy trước gặp hắn ta đi.

Hách Liên Tử Phong không có vội vã lên đường, mà là tìm kiếm một khách sạn ở gần bến đò dừng chân, chuẩn bị tạm nghỉ một ngày.

Đại sảnh khách sạn, tiếng người ồn ào, chính là thời gian dùng cơm.

Ngoài cửa khách sạn, một đoàn người đi tới, mọi người vẻ mặt túc lãnh* *(lạnh lẽo, nghiêm túc)*, bên hông treo binh khí, lai giả bất thiện.

Vốn là những khách nhân còn làm, bị lãnh khí của đoàn người này làm cho khiếp sợ, rối rít cấm miệng lại, cẩn thận đánh giá đoàn người này, trong mơ hồ, nghe được giọng nói của bọn họ.

“Tin tức xác thực sao? Ngươi xác định người nhà của Chữ thiên Nhất Hào ngày gần đây sẽ đến khách sạn tá túc?”

“Lão đại, ta thu thập tin tức, có khi nào sai sao? Ngài yên tâm, ta ở bên trong người nhà Độc Cô gia sắp xếp một nội tuyến, hắn nói cho ta biết, lần này Độc Cô gia cùng đi tổng cộng có năm người, trong đó một người là Độc Cô gia chủ, chính là cha ruột của Chữ thiên Nhất Hào, còn có một người gọi là Độc Cô Kiêu, là thân đệ đệ Chữ thiên Nhất Hào, ba người khác là trưởng lão Độc Cô gia. Nghe nói, bọn họ đoàn người này tính toán tìm kiếm đường đi thông Ngạo Thiên đại lục, quay về quê nhà của bọn họ.”

“Lão đại? Chẳng lẽ bọn họ không phải là người Long Tường đại lục?”

“Tất nhiên là không phải! Nghe nói Độc Cô gia tộc bọn họ ở Ngạo Thiên đại lục cũng là một đại gia tộc nổi tiếng, một trong Tam đại

Thánh Địa chủ nhân Độc Cô lĩnh, sau khi đi tới Long Tường đại lục, đầu tiên là cùng hai nhà khác ở Tam đại Thánh Địa quan hệ tan vỡ, đi theo đầu phục Hoa gia, sau lại Hoa gia bị người diệt, bọn người Độc Cô gia họ cũng đã chết hơn phân nửa, cuối cùng chỉ còn lại có mấy người. Hiện nay, bọn họ tính toán trở về quê hương bọn họ đi, chuẩn bị Đông Sơn tái khởi. Chỉ tiếc a, bọn họ gặp được chúng ta, bọn họ là không có kia mệnh quay lại cố hươngngữa."

" Nhi tử của Độc Cô gia chủ không phải là thành thủ lĩnh Liên Minh Thích Khách sao? Tại sao hắn không đi đầu nhập vào con của hắn? Hiện nay, cả Long Tường đại lục, cơ hồ đều ở dưới sự khống chế của Bắc Thần gia tộc, bao gồm Long gia cùng Vân tộc cũng rời đi Long Tường đại lục, chỉ có Liên Minh Thích Khách là côn trùng trăm chân, chết mà không cương, còn ở sau lưng sinh động, cùng Bắc Thần gia tộc đối nghịch, nói đến, Lão Tử cũng là có mấy phần bội phục người Liên Minh Thích Khách."

"Ta đây cũng không rõ ràng nữa, chuyện nhà của người ta, chúng ta cũng không xen vào, không phải sao?"

Đang khi nói chuyện, đoàn người riêng của mình tìm vị trí nhập tọa, bọn họ tự động phân tán ở bốn phía trên đại sảnh, dư quang vững vàng khóa ở đại môn, đang đợi con mồi của bọn họ.

Hách Liên Tử Phong ngồi ở vị trí gần cạnh cửa, nghe đoàn người này nói chuyện, trong lòng đã có chủ ý. Cũng không lâu lắm, hắn liền thấy có một nhóm năm người tiến vào đại sảnh khách sạn, năm người này một cước bước vào đại môn khách sạn, cả trong hành lang lập tức sát cơ tứ phía.

Người bọn họ chờ, cuối cùng đã tới.

Năm người mới vừa vào cửa, nhưng không có nhận thấy được khác

thường, bốn nam một nữ, trò chuyện với nhau.

“Gia chủ, chúng ta ở chỗ này nghỉ một đêm đi, chạy một ngày đường, cảm thấy mệt.” Dẫn đầu nói chuyện chính là nữ tử trung niên, nhìn hình dạng của nàng, phong vận do tồn, nếp nhăn nơi khóe mắt vẫn là trong lúc lơ đảng bán đứng tuổi của nàng.

“Kiêu Nhi, con đi an bài hạ xuống, chúng ta tối nay ở khách sạn qua đêm đi.” Nam tử trung niên uy nghiêm trầm giọng nói,gương mặt hắn hơi có vẻ già nua, có thể thấy vẻ mỏi mệt của hắn.

Nam tử trẻ tuổi cung kính khom người, xoay người đi trước giải quyết công việc.

Còn lại bốn người đi tới cạnh bàn Hách Liên Tử Phong ngồi xuống, lần lượt nhập tọa, Hách Liên Tử Phong có thể nghe rõ ràng lời nói của bốn người.

“Gia chủ, chúng ta lần này quay về Ngạo Thiên đại lục, có muốn hay không cùng đại công tử thông báo một tiếng? Nghe nói đại công tử hiện tại đã là người đứng đầu Liên Minh Thích Khách, Chữ thiên Nhất Hào nổi tiếng, nếu như chúng ta có thể có được đại công tử ủng hộ, Độc Cô Lĩnh muốn Đông Sơn tái khởi, quả thực dễ dàng.” Một vị trưởng lão trong đó nói.

Không muốn, Độc Cô gia chủ hừ lạnh một tiếng, trách mắng: “Không nên ở trước mặt ta nói đến cái tiểu súc sinh kia! Chính hắn không tự ái, đắm mình, chạy đi làm sát thủ làm thích khách, Độc Cô gia ta không có cái dạng con cháu như hắn như vậy!”

“Gia chủ, ngài cũng đừng ngại lão phu dài dòng, hiện nay trở thành như thế này, còn phân cái gì chánh tà thiện ác? Người nào có thực lực, người nào có quyền thì nói chuyện! Đại công tử có thể trở thành

Chữ thiên Nhất Hào của Liên Minh Thích Khách, cũng coi như được là bá chủ một phương rồi, so với Độc Cô lĩnh từ từ đi xuống dốc, đại công tử coi như là nên người.” Trưởng lão nói.

“Nên người thì như thế nào? Một khi ngay cả người mẹ ruột cả mình cũng dám giết, hắn trời sanh chính là mệnh sát thủ thích khách!” Nữ tử trung niên đúng lúc chen vào nói, thành công thấy Độc Cô gia chủ đen mặt, lộ ra tức giận.

Bịch một tiếng vang, thanh âm trường kiếm rơi xuống đất.

Người một bàn ngẩng đầu, thấy được thần sắc bối rối Độc Cô Kiêu, nhận thấy được thất thố của mình, Độc Cô Kiêu vội vàng khom người, đi nhặt trường kiếm trên mặt đất.

Nữ tử trung niên mặt nhăn nhíu mày, không vui nói: “Kiêu Nhi, con làm sao vậy? Làm việc làm sao lính quýnh gấp ga gấp gáp?”

Sắc mặt của Độc Cô Kiêu đông lạnh, không có trả lời.

Nữ tử trung niên thấy thế, tâm tình càng thêm khó chịu rồi, không nhịn được quở trách: “Thật là vô dụng! Khó trách vị hôn thê của mình cùng người chạy đi! Liền như ngươi vậy, gặp chuyện ngay cả cổ họng cũng không dám thốt một tiếng, Hoa gia cô nương kia chịu gả cho ngươi mới là lạ!”

Sắc mặt Độc Cô Kiêu chợt chìm xuống, đem trường kiếm cầm trong tay hướng trên bàn nặng nề ném đi, động tĩnh này, lập tức dẫn ra một loạt phản ứng, tình thế hết sức căng thẳng, những cao thủ mai phục ở trong hành lang rối rít bạo động, nhanh chóng hướng một bàn Độc Cô gia chủ vây quanh. “Chuyện gì xảy ra?” Nữ tử trung niên la hoảng lên, vội vàng hướng trên người Độc Cô gia chủ trốn đi.

Sắc mặt Độc Cô gia chủ biến hóa đi theo, nhưng dù sao cũng là người đã trải qua sóng to gió lớn, không có hiển lộ ra quá nhiều kinh hoảng, ánh mắt của hắn nhanh chóng đảo qua, rơi vào trên người một gã cao thủ cầm đầu trong đó: “Các ngươi rốt cuộc là người nào? Độc Cô gia tộc ta cùng các ngươi không cừu không oán, các ngươi vì sao phải mai phục chúng ta?”

“Không cừu không oán? Độc Cô gia chủ, ngươi nói sai lầm rồi, Độc Cô gia tộc các ngươi cùng chúng ta cừu xem như kết rất lớn a.” Người cầm đầu nói.

“Chỉ giáo cho?” Độc Cô gia chủ kinh ngạc, hắn trong ngày thường làm việc đã rất cẩn thận rồi, vô luận là người nào, hắn đều tận lực nhẫn nhịn, không cùng đối phương phát sinh xung đột, sợ đúng là rước lấy những chuyện khác a, dẫn lửa thiêu thân.

Người cầm đầu cúi đầu nở nụ cười lạnh: “Ngươi đây phải đi hỏi một chút đại công tử Độc Cô gia các ngươi rồi!”

“Độc Cô Mưu?!” Độc Cô gia chủ song đồng co rụt lại, lộ ra thần sắc phức tạp, cuối cùng là giận dữ thanh âm mắng mỏ hô to, “Tiểu súc sinh phạm phải chuyện, các ngươi tìm hắn đi, đến tìm ta làm gì? Hắn cũng sớm đã bị ta Độc Cô gia tộc trục xuất ra khỏi nhà, không còn là con cháu Độc Cô gia tộc ta nữa, ta nghĩ các ngươi tìm sai người rồi. Cho dù các ngươi đem mấy người chúng ta toàn bộ giết, hắn cũng không xuất hiện đây, bởi vì chúng ta đã cùng hắn không có bất kỳ liên quan nào.”

“Phải không? Vậy chúng ta không ngại mỏi mắt mong chờ! Người đâu, động thủ!” Người cầm đầu hoàn toàn từ đầuluôn luôn không tin lời của hắn, hạ lệnh bắt người.

Chỉ một thoáng, cả đại đường sảnh vào hỗn chiến.

Phần lớn những khách nhân chạy trốn khắp mọi nơi, chạy ra khỏi đại sảnh, chỉ có một cái bàn khách nhân không coi ai ra gì, tiếp tục ngồi ở tại chỗ, như không có việc gì uống trà.

“Những người này võ công thường thường, thị phi cũng không ít, ngươi kế tiếp tính toán làm sao? Thời gian của chúng ta cũng không nhiều lắm.” Vân Huyên không nhịn được truyền âm cho Hách Liên Tử Phong, thực lực của những người này, ở trong mắt nàng, giống như một loại bình thường, không đáng giá nhắc tới.

“Không vội! Người của chúng ta, hẳn là rất nhanh đã đến.” Hách Liên Tử Phong bình tĩnh uống xong một chén trà, dư quang nơi khóe mắt quét đến cái gì, đuôi lông mày bỗng dưng khiêu khích, môihơi hơi giơ lên.

Hưu ——

Một thanh bảo kiếm sắc bén phá không tới, mang theo sát khívô tận!

Đinh!

Một kiếm đồng thời đánh rơi hai thanh trường kiếm.

Độc Cô gia chủ rút lui một bước, kinh ngạc quay đầu, nhìn về phía chủ nhân của thanh kiếm, một kiếm này tới vừa đúng, thay hắn đồng thời đánh rơi hai thanh trường kiếm trí mạng.

Rốt cuộc là người nào cứu hắn?

Khi hắn thấy rõ người đến, cả người hắn giật mình, trên mặt thiên biến vạn hóa.

Thế nào lại là hắn? Tại sao hết lần này tới lần khác là hắn?

“Đại..... Đại ca!” Giọng nói của Độc Cô Kiêu cà lăm, nhìn về phía Hắc y nhân đột nhiên đến, tâm tình của hắn thật lâu khó mà bình phục.

Cao thủ mai phục, thấy người tới, mọi người mắt lộ ra hung quang.

“Chữ thiên Nhất Hào, ngươi rốt cục xuất hiện! Hôm nay cho dù ngươi chắp cánh, cũng bay không ra đi, đây là ngươi tự chui đầu vào lưới, tự tìm đường chết! Ha ha ha.....” Cao thủ cầm đầu lên tiếng cuồng tiếu không ngừng.

Không đợi Chữ thiên Nhất Hào nói chuyện, cô gái áo lam đi theo hắn mà đến, nhẹ nhàng cất bước đến trước, nói: “Uy, ngươi cũng cao hứng quá sớm đi? Liền các ngươi những người này cũng muốn giết Mưu ca cacủa ta, cũng không nghĩ kĩ thực lực của mình.”

“Xú nha đầu, ngươi cho rằng cả bến đò muốn lấy tánh mạng của Chữ thiên Nhất Hào, chỉ có chúng ta những người này sao?” Cao thủ cười lạnh, hướng về phía ngoài cửa vỗ tay.

Hoa Sở Sở hì hì cười một tiếng, mặt mày cong cong: “Vậy ngươi cứ gọi bọn họ đi vào thử một chút! Để cho ta coi là ai, chúng ta mới vừa ở bên bờ giải quyết ba người, cửa trước khách sạn, giải quyết hai người, cửa sau khách sạn giải quyết ba người, còn có trên nóc nhà khách sạn, liền giải quyết hai người..... Xin hỏi, còn có cá lọt lưới sao?”

Cao thủ liền biến sắc, thấy ngoài cửa chậm chạp không có động tĩnh, hắn biết, lần này bọn họ là thật thảm hại rồi.

“Làm sao có thể? Chỉ bằng hai người các ngươi, có thể giết chết

chúng ta nhiều cao thủ như vậy?”

Hoa Sở Sở đắc ý hướng trên người Độc Cô Mưu dựa vào một chút, hơi có chút khí thế cáo mượn oai hùm: “Ngu ngốc! Mưu ca ca của ta hiện tại nhưng là Chữ thiên Nhất Hào Liên Minh Thích Khách, hắn muốn giết người, còn cần kinh nghiệm bản thân sao?”

Vừa nói, nàng hướng trên bầu trời vỗ tay phát ra tiếng: “Nhị Hào, Tam Hào, Tứ Hào, Ngũ Hào, Lục Hào, Thất Hào, Bát Hào, Cửu Hào, Thập Hào.....”

Kèm theo giọng nói của nàng, trên nóc nhà khách sạn, lục tục nhảy xuống chín gã nam tử, mặc thống nhất cùng một trang phục, tay ôm trường kiếm, cao ngất đứng thẳng, mọi người có hình có khoản, lãnh khốc mười phần.

Nhìn kỹ, sẽ phát hiện, y phục mặc bọn họ, trên căn bản cùng Độc Cô Mưu giống nhau như đúc, trừ đi vóc dáng cao thấp bất đồng, cơ hồ chính là một khuôn mẫu xuất ra.

Hoa Sở Sở hài lòng nhìn mấy người, dưới việc giáo huấn của nàng, quả nhiên khí chất của mọi người có chút gần giống Mưu ca ca, giống hơn nữa cũng không thể so sánh qua được Mưu ca ca của nàng, chẳng qua là nàng xem thuận mắt thôi.

Quyển 7 - Chương 37: Đại kết cục, hoàn! (6)

Edit: Xuân Như

Beta: Sakura

Hai tay nàng chắp ở sau lưng, nghênh ngang tự do đi qua đi lại trước mặt từng người này, thuyết giáo nói: “ Hôm nay biểu hiện của các ngươi rất là tốt, như thế này đi ta sẽ giúp các ngươi thống kê một chút, đối chiếu nhân số giết địch nhân, cho các ngươi xếp hạng một lần nữa! Người nào giết càng nhiều người, người đó có thể nhận được xếp hạng càng gần phía trước hơn, đã hiểu rõ chưa?”

Không có một người lên tiếng, Hoa Sở Sở bất mãn dẫu dẫu cái miệng nhỏ nhắn, cho đến truyền đến thanh âm ho khan của Độc Cô Mưu, mới phá vỡ cục diện lúng túng này.

“Đã hiểu!” Chín người cùng kêu lên đáp lại.

Mấy tên cao thủ đã sớm nhận thấy được không ổn, muốn nhân cơ hội chạy trốn, đáng tiếc đã muộn.

Chín vị sát thủ ưu tú nhất của Liên Minh Thích Khách đồng thời xuất động, nơi nào còn có thể có cá lọt lưới?

Xuất kiếm nhanh nhất! Sát chiêu sắc bén nhất! Bước chân quỷ mị nhất!

Nghệ thuật giết người, hiển thị rõ không thể nghi ngờ!

Đoàn người Độc Cô gia chủ nhìn đến ngây người.

Bọn họ vẫn cho cái gọi là thích khách, đều là chút ít hoặc không có thân phận nào, không cách nào nở mày nở mặt ở trên giang hồ, một loại người chỉ có thể dựa vào giết người tồn tại qua ngày, nhưng mà, sau khi mở mang kiến thức nhìn thủ pháp giết người của chín vị sát thủ ưu tú nhất Liên Minh Thích Khách, bọn họ hoàn toàn thay đổi ý thức của mình.

Bọn họ ở nơi này giết người? Rõ ràng chính là một loại nghệ thuật sắc màu trang nhã!

Không tới một phút chốc, tất cả cao thủ mai phục, tất cả đều bỏ mạng tại chỗ.

Độc Cô gia chủ khiếp sợ giương mắt, xuyên qua đám người, nhìn về phía Hắc y nam tử đứng ở trong bọn thích khách, chưa từng cử động quá một bước, khí tràng thế nhưng lại cường đại nhất. Người kia, thật sự là con hắn sao? Cái người từng bị hắn trục xuất khỏi cửa, nhi tử không được hắn thừa nhận sao?

“Mưu Nhi.....”

Thân thể Độc Cô Mưu đột nhiên cứng lại, hắn từ từ xoay người, cất bước muốn đi.

“Đại ca!” Độc Cô Kiêu kêu lên tên hắn.

Độc Cô Mưu dừng lại cước bộ, lẳng lặng đứng sửng tại chỗ.

“Đại ca, ta thật xin lỗi huynh, cũng là lỗi của ta, mới để cho huynh trên lưng đeo ủy khuất và thống khổ nhiều năm như vậy.” Bùng một

tiếng, Độc Cô Kiêu quỳ rạp xuống đất, hai mắt nhìn chằm chằm phía sau lưng Độc Cô Mưu, dường như muốn nhìn thấu hắn.

Độc Cô Mưu thân thể càng thêm cứng ngắc.

“Cha, người không nên hiểu lầm đại ca nữa, thật ra thì năm đó.....” Không đợi Độc Cô Kiêu nói xong, Độc Cô Mưu đột nhiên xoay người lại, quát bảo hắn ngưng lại, “Đừng có nói nữa! Vĩnh viễn đều không được nói!”

Độc Cô gia chủ, Nhị phu nhân cùng hai vị trưởng lão đều hoàn toàn lâm vào trong mộng, không giải thích được hai huynh đệ trong lúc đó rốt cuộc đang giấu diếm cái bí mật gì.

Độc Cô Kiêu ngưng mắt nhìn đại ca, vành mắt từ từ hồng lên, cũng không ức chế được tâm tình của mình nữa, nghẹn ngào nói: “Đại ca! Đã nhiều năm như vậy, huynh vẫn bảo vệ như vậy ta, mà ta đây..... mà ta vẫn bình yên không để ý lại được hưởng thụ những thứ vốn nên thuộc về huynh hết thảy, ta là súc sinh, ta không phải là người!”

“Đủ rồi! Chuyện đã qua, ta không muốn nhắc lại!” Tiếng nói của Độc Cô Mưu lãnh mạc như băng, chỉ có Hoa Sở Sở nghe ra lời nói cô đơn sau lưng hắn, nàng đi lên trước, nhẹ nhàng mà nâng lên cánh tay hắn, cứ như vậy lặng yên đứng ở bên cạnh hắn, cho hắn an ủi.

“Kiêu Nhi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Độc Cô gia chủ tâm hiếu kỳ bị câu lên, không hiểu rõ, hắn thề không bỏ qua!

Độc Cô Kiêu xoay người lại, quỳ phục ở trước gót chân phụ thân, cuối đầu nói: “Cha, người đã trách lầm đại ca. Năm đó ngộ thương mẫu thân, để cho mẫu thân muốn bỏ mình ngoài ý người đó là con, không phải là đại ca! Đại ca là vì bảo vệ con, mới thay con gánh tội!”

“Ngươi nói cái gì?” Độc Cô gia chủ thân thể đột nhiên lay động, đứng không vững.

“Còn nhớ được ngày đó, con vừa mới theo phụ thân học tập một bộ kiếm pháp mới, con thật cao hứng, liền đến trước mặt mẫu thân, muốn múa kiếm cho người nhìn, nhận được tán thành của người. Lúc này, đại ca cũng tới, mẫu thân mới vừa may cho đại ca một xiêm y, cho nên nghĩ đưa cho đại ca mặc thử. Đại ca đều là nhất, lực chú ý của mẫu thân toàn bộ đều đặt ở trên người của đại ca, đem con hoàn toàn xem nhẹ. Con rất giận, tại sao mẫu thân may xiêm y cho đại ca, tại sao chỉ thích mình đại ca? Lòng ghen tỵ của con đột nhiên nảy mầm, cho nên liền cầm kiếm đâm về phía xiêm y này, con nghĩ muốn phá hủy món xiêm y đó. Ai ngờ, lúc này, mẫu thân đột nhiên xoay người, kiếm của con không còn kịp dừng lại, trực tiếp đâm vào trên người của mẫu thân.....” Độc Cô Kiêu nói tới đây, hắn thống khổ nghẹn ngào, cũng không cách nào nói tiếp nữa.

Độc Cô gia chủ cả người ngồi liệt ở trên ghế, khó có thể tin nhìn một chút hai đứa con traicủa mình: “Sai rồi, sai rồi, hết thảy đều là sai rồi!”

“Mưu Nhi, nếu không phải là ngươi giết làm hại mẫu thân của ngươi, ngươi tại sao không nói? Tại sao muốn cam chịu nhận tội danh này?” Độc Cô gia chủ hối hận nhìn về con lớn nhất của mình, năm đó nhìn thấy vợ yêu chết, tâm của hắn đều muốn giết nhi tử này, nhưng là sau khi nghe lời khuyên răng của các vị các trưởng lão, mới đưa hắn*(ĐCM)* trục xuất Độc Cô lĩnh, để cho hắn tự sanh tự diệt. Song, cách nhiều năm như vậy, hắn mới biết, thì ra là hết thảy đều sai lầm.

Độc Cô Mưu đứng nguyên tại chỗ, luôn không có lên tiếng, cũng không ai biết phía dưới đấu lạp, hắn đến tột cùng là có vẻ mặt như thế nào.

Hoa Sở Sở thật sự nhìn không được, đau lòng thay Mưu ca ca, động

thân ra nói: “Độc Cô bá bá, đến bây giờ ngài vẫn chưa rõ sao? Đó là bởi vì Mưu ca ca hắn thiện lương, hắn muốn bảo vệ thân đệ đệ của mình, cho nên mới phải cam chịu hết thảy cái tội dạnh kia. Mẫu thân hắn chết, vốn là đã thương tâm muốn chết rồi, kết quả còn muốn thay đệ đệ của hắn đeo trên lưng tội danh giết mẫu, gặp đủ các loại lăng nhục của các ngươi, bị trục xuất ra khỏi Độc Cô lĩnh. Tâm các ngươi thật sự là quá ác độc rồi! Mưu ca ca của ta quá đáng thương rồi! Ta thật muốn đem các ngươi những người khi dễ Mưu ca ca này, hết thảy giết đi!”

Hoa Sở Sở nói xong, không nhịn được ôm Độc Cô Mưu rơi lệ, cảm động lây.

“Đại ca, ta thật xin lỗi huynh!” Độc Cô Kiêu quỳ ở trên mặt đất, không ngẩng đầu lênđược.

Độc Cô gia chủ hối hận nhìn con lớn nhất, nhất thời cứng họng, thì ra là mình thật làm sai nhiều chuyên như vậy, sai đắc ly phổ.*(sai một cái thái quá)*

“Mưu Nhi, cha..... Thật xin lỗi con! Con để cho cha bồi tội lại với con đi.”

Hoa Sở Sở rõ ràng cảm giác được, thân thể Độc Cô Mưu nhẹ nhàng mà run rẩy, đã nhiều năm như vậy, Mưu ca ca vẫn không nói, nhưng là nàng biết, Mưu ca ca là cỡ nào khát vọng có thể có được thừa nhận của người nhà, một lần nữa trở lại Độc Cô lĩnh. Hiện tại, phụ thân của Mưu ca ca của rốt cuộc biết chân tướng, muốn nhận lại tình thân phu tử, đây là Mưu ca ca muốn lấy được sao?

Nhưng là, như vậy chẳng phải là quá tiện nghi bọn họ?

Mưu ca ca bị nhiều khổ cực như vậy, tại sao có thể để cho bọn họ

nói ba xạo, liền lừa gạt tới, dễ dàng liền tha thứ bọn hắn?

“Các ngươi ác liệt như thế đối đãi Mưu ca ca, muốn nhận được sự tha thứ của hắn, các ngươi ít nhất phải lấy ra thành ý gấp mười lần như vậy! Ừ..... Ít nhất phải bước qua cửa ải của ta!”

Độc Cô gia chủ thần sắc nghiêm túc ngày xưa đột nhiên thay đổi, hướng về phía Hoa Sở Sở cười nói: “Sở Sở nói không sai! Tại hạ trong ngày thường đối với Mưu Nhi làm quá nhiều chuyện sai, đả thương thấu tim của hắn, từ nay về sau, ta nhất định sẽ gấp bội bồi tội lại hắn. Này, sau này ta liền nghe Sở Sở ngươi, ngươi để cho ta làm cái gì, ta liền làm cái đó. Nói như thế nào, ngươi cũng là con dâu tương lai Độc Cô gia ta, chờ ngươi cùng Mưu Nhi thành thân sau, ta liền chính thức truyền chủ vị gia chủ cho Mưu Nhi, sau này ngươi chính là chủ mẫu Độc Cô gia tộc ta. Cả Độc Cô gia tộc chúng ta, đều do ngươi quản!”

“Chủ mẫu?” Hoa Sở Sở ánh mắt sáng lên, hai gò má nổi lên sắc hồng, len lén liếc về phía Độc Cô Mưu, hắc hắc cười khúc khích. Cười đáp một nửa, nàng đột nhiên đã tỉnh hồn lại, hai tay chống nạnh, la lớn nói: “Ngươi quá giảo hoạt rồi! Chính là một vị chủ mẫu, liền chỉ như thế hối lộ ta, làm qua loa? Cửa nhỏ cũng không có!”

Độc Cô gia chủ ngượng ngùng mà cười, hắn làm sao lại giảo hoạt rồi sao? Hắn nói đều là thật tình, xem ra vị con dâu tương lai này, không dễ lừa gạt như vậy a.

Rốt cục, Độc Cô Mưu lên tiếng: “Nơi đây không nên ở lâu, có lời gì, ngày sau hãy nói.”

Có lời gì, ngày sau hãy nói.....

Đó là có phải hay không nói rõ, nhi tử chịu tha thứ hắn?

Độc Cô gia chủ lộ ra mừng rỡ, nơi nơi chờ đợi nhìn con lớn nhất, càng xem càng mãn ý, càng xem càng tự hào.

“Sở Sở, để cho hắn đứng lên!” Độc Cô Mưu nói.

Hoa Sở Sở hội ý, cất bước tiến lên, hướng về phía Độc Cô Kiêu ngoan đạp một cước: “Độc Cô Kiêu, ngươi có một đại ca giống Mưu ca ca như vậy, là may mắn của ngươi. Một cước này là ta thay Mưu ca ca đánh ngươi! Chuyện phát sinh trước kia, Mưu ca ca không muốn so đo, ngươi cũng không cần thời khắc đều để ở trong lòng. Bất quá, ngươi phải nhớ kỹ, cái mệnh này của ngươi là Mưu ca ca giữ lại, nếu như ngày sau ngươi làm ra cái gì có lội với Mưu ca ca, đừng nói hắn không có tha thứ ngươi, ta là người thứ nhất không được ngươi!”

Độc Cô Kiêu ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ ngầu, hàm chứa nước mắt, mông lung nhìn về phía đại ca của mình, hắn không có để ý tới lời Hoa Sở Sở mà nói…, cúi đầu một cái thật sâu, hết thảy đều ở không nói lời nào.

Hách Liên Tử Phong lúc này đứng lên, vỗ tay nói: “Độc Cô, biệt lai vô dạng, thay đổi cách nhìn triệt để đối đãi. Chúc mừng ngươi vinh dự trở thành Chữ thiên Nhất Hào của Liên minh thích khách.”

Độc Cô Mưu từ từ quay đầu, mới vừa cũng đã chú ý tới sự tồn tại của Hách Liên Tử Phong, chẳng qua là không cách nào xác nhận thân phận của đối phương, bây giờ nghe đến giọng nói của hắn ta, hắn nhận ra được, cúi đầu ứng thanh một tiếng, không có nhiều lời.

Hách Liên Tử Phong đã thành thói với quen tác phong của hắn, lơ đễnh, tiếp tục nói: “Độc Cô huynh có từng nghe nói chuyện đoàn người Khê Nhi một lần nữa trở lại Long Tường đại lục không?”

Hoa Sở Sở tranh giành nói: “Nguyên lai là ngươi a! Chúng ta sớm nghe nói, tính toán xử lý xong chuyện bên này, ngay sau đó sẽ đi tìm Vân cô nương bọn họ đây.”

“Như thế rất tốt, tại hạ cũng là mục đích như vậy, không bằng một đạo đồng hành với nhau?” Hách Liên Tử Phong nói.

Hoa Sở Sở chíu mày, chần chờ nói: “Nhưng là, ngươi là người Bắc Thần gia tộc, chúng ta làm sao biết, ngươi có phải hay không muốn hại Vân cô nương bọn họ?”

“Hắn sẽ không!” Độc Cô Mưu xen vào một câu, bỏ đi băn khoăn của Hoa Sở Sở.

“Được rồi, ta nghe Mưu ca ca, hắn nói ngươi sẽ không, ngươi cũng sẽ không sao.”

Hách Liên Tử Phong không tiếng động mà cười.

Đan Minh.

Vân Khê sở dĩ lựa chọn Đan Minh làm địa điểm luyện chế Tạo Hóa Đan, thứ nhất nàng cần Minh Chủ cùng các vị cao thủ luyện đan hiệp trợ, thứ hai nàng cũng là muốn cho người cả Long Tường đại lục này biết, nàng Vân Khê đã trở lại.

Trong lúc nhất thời,người toàn bộ đại lục bắt đầu truyền ra tin đồ, về đoàn người Vân tộc cùng Long gia đã trở lại Long Tường đại lục, truyền sôi sùng sục.

Rất nhiều gia tộc bị Bắc Thần gia tộc chèn ép đi xuống, vẫn bị vây trạng thái ẩn nhẫn, lúc này liền lặng lẽ xông ra, ngầm chú ý xu thế

trạng thái phát triển của song phương.

Sau khi trở lại Đan Minh, Vân Khê không chỉ một lần cùng Minh Chủ cùng các vị cao thủ luyện đan tiến hành thương nghị trao đổi, thiết kế ra phương án luyện đan tốt nhất. Chỉ tiếc, không đợi nàng chuẩn bị sắp xếp, tình thế nhanh quay ngược trở lại, chịu chấp nhận được nàng tiếp tục làm trễ nãi thời gian.

“Chuyện gì đã xảy ra? Thất khiếu của hắn tại sao lại bắt đầu chảy máu?” Vân Khê xem xét thân thể Đinh Tiêu Dao, phát hiện tình huống của hắn xuất hiện khác thường, nếu không thể ở trong khoảng thời gian ngắn luyện chế thành công Tạo Hóa Đan, hắn sợ là thật cứu không sống.

“Long công tử, ta van cầu ngươi, ngươi để cho ta trông thấy Tiêu Dao đi! Long công tử, van ngươi!” Vân Thanh Uyển bị giam áp ở bên trong Kim Hòa tháp đau khổ cầu khẩn, nghĩ đến ngày xưa nàng thân là Vân tộc tông chủ, hôm nay lại giống như chó nhà có tang, không ngừng cầu khẩn, Long Thiên Tuyệt xem không xem qua, cuối cùng lànhất thời mềm lòng, đem nàng từ Kim Hòa tháp phóng ra.

“Tiêu Dao, chàng nhất định phải chống đỡ! Chàng đã kiên trì lâu như vậy, nếu như hiện tại liền buông tha rồi, chàng không nên phụ lòng ta vất vả cùng cố gắngnhiều năm qua như thế?”

“Tiêu Dao, chỉ cần chàng có thể tỉnh lại, ta cái gì cũng không cầu. Chàng còn nhớ rõ Vân huyên sao? Nàng còn chưa chết, nàng đã ở đây chờ chàng tỉnh lại. Chỉ cần chàng có thể tỉnh lại, các người liền lại có thể ở cùng một chỗ.”

“Tiêu Dao.....”

Vân Khê cau mày, lui ra, mặc dù trong lòng nàng hết sức không thích

Tông chủ, thậm chí muốn đem nàng bầm thây vạn đoạn, nhưng nhìn đến một mặt nàng ta si tìnhnhư thế, nàng vẫn là động dung.

“Vân Khê, ngươi mau luyện chế Tạo Hóa Đan đi! Trễ nữa, sẽ không còn kịp!” Vân Thanh Uyển đột nhiên xoay người lại, quỳ xuống ở trước mặt của Vân Khê, “Ta biết ngươi chán ghét ta, hận ta, ta sẽ không cầu xin ngươi bỏ qua cho tính mạng của ta, chỉ cần ngươi có thể cứu sống Tiêu Dao, ngươi nếu muốn ta hiện tại lập tức đi tìm chết, ta cũng sẽ nguyện ý!”

Vân Khê nhấc chân, vô tình đá văng nàng, nàng không phải là Thánh mẫu, sẽ không bởi vì đối phương đột nhiên từ một nữ nhân hung tàn biến thành tình thánh, liền đối với nàng sinh ra thương hại, càng thêm sẽ không quên nàng từng đối với mình tạo thành thương tổn cùng khuất nhục như thế. Không giết nàng, chỉ là muốn muốn đem tánh mạng của nàng để lại cho Hách Liên đại ca.

Đã làm chuyện sai, sẽ phải bị trừng phạt!

“Ta sẽ nghĩ biện pháp cứu hắn, nhưng tuyệt đối không phải là vì ngươi!”

Vân Thanh Uyển ngã nhào trên đất, lộ ra thần sắc cô đơn: “Bất kể ngươi là vì nguyên nhân gì, chỉ cần ngươi cứu hắn, ta liền cảm kích ngươi. Chẳng qua là, có chuyện, có thể hay không mời ngươi đáp ứng ta?”

Vân Khê lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, không nói gì, nhưng đã chấp nhận để nàng nói tiếp.

“Chờ Tiêu Dao sau khi tỉnh lại, ta hi vọng các ngươi không nên hướng hắn nhắc tới ta, ta không muốn ở trong lòng hắn lưu lại ấn tượng tàn nhẫn ác độc đối với ta.”

“Chẳng lẽ ngươi cũng không muốn cho hắn biết, nhiều năm như vậy, là ngươi một mực tìm, giúp hắn chữa trị?” Vân Khê hỏi.

Vân Thanh Uyển hít sâu một hơi, xóa đi nước mắt trên mặt, cái khí chất thuộc về Tông chủ lại lần nữa trở lại trên người của nàng, nàng nói: “Không cần! Hết thảy ta làm, cũng là lòng ta cam tâm tình nguyện.”

Vân Khê không muốn đi đánh giá tình cảm nàng ta đối với Đinh Tiêu Dao, nàng cũng không muốn, ai cũng không có tư cách vì bảo vệ một người đi thương tổn càng nhiều người khác. Nàng quay đầu, nhìn về phía Long Thiên Tuyệt: “Thiên Tuyệt, để cho nàng ở lại đi, chúng ta đi ra ngoài thương nghị một chút chuyện luyện đan.”

Lưu lại Vân Thanh Uyển, hai vợ chồng đi tới bên ngoài, Vân Khê trong lòng còn có sầu lo.

” Mặt ủ mày chau rồi, hết thảy thuận theo tự nhiên đi! Nếu quả thật luyện đan không thành công, đó cũng là thiên ý, nàng đã tận lực rồi.” Long Thiên Tuyệt hiểu rõ tâm tư của nàng, vì nàng vuốt lên chân mày hơi nhíu lại, an ủi.

Vân Khê khuynh thân, dựa ở trước ngực của hắn, nhẹ nhàng thở dài: “Chàng nói rất đúng, không cầu mọi chuyện như ý của người, chỉ cầu không thẹn với lương tâm. Có thể luyện đan thành công hay không, Đinh Tiêu Dao có thể tỉnh lại hay không, hết thảy đều xem thiên ý. Thật ra thì ta càng thêm lo lắng chính là, chúng ta lần này gióng trống khua chiêng tuyên truyền chuyện luyện đan, nói vậy Tử Yêu rất nhanh sẽ nhận được tin tức, đến lúc đó hắn nhất định sẽ đến đây ngăn cản cùng phá hư, chúng ta phải nghĩ một sách lược vẹn toàn để đối phó hắn mới được.”

“Lấy công lực của Tử Yêu, ta đoán chừng thực lực của hắn đã gần với việc bị dẫn độ đến Vân Chi đoan, chúng ta không bằng giúp hắn một chút, để cho hắn có thể đủ thuận lợi tấn chức, đi trước đến cái không gian khác, kể từ đó, hắn cũng là không có cách nào đối với chúng ta tạo thành uy hiếp, nàng nói được không?” Long Thiên Tuyệt giơ lên lông mày, hiến kế nói.

Vân Khê dừng một chút, ngửa đầu, cổ quái nhìn Long Thiên Tuyệt một cái, không nhịn được chê cười: “Ta phát hiện chàng thật sự là càng ngày càng giảo hoạt rồi, ngay cả chủ ý như vậy cũng muốn đi ra, đánh không lại hắn, lại giúp hắn tấn chức dẫn độ, đây không phải là chính là đưa Phật đưa đến Tây Thiên trong truyền thuyết sao?”

Long Thiên Tuyệt híp mắt, thần sắc hoàn mỹ: “Ta xem như đây là lời tán dương của nàng đối với ta không?”

Vân Khê không nhịn được phỉ nhổ hắn một ngụm: “Không biết xấu hổ!”

Long Thiên Tuyệt càng cười lớn hơn, đem ái thê ôm vào trong lòng, đắc ý nhẹ nhàng lay động: “Ta liền thích nàng tán dương ta không biết xấu hổ! Khê Nhi của ta, ngay cả khen ngợi người cùng người khác bất đồng như vậy, điều này làm cho vi phu là ta đây thật cảm thấy tự hào a! Ta làm sao lại may mắn như vậy, cưới được một vị giống nàng như vậy tướng mạo xuất chúng, đoan trang hiền thục lại hoa mĩ hơn người đây?”

Vân Khê cười đến co rút, được hắn thổi phồng chết người không đền mạng, cười đến run rẩy hết cả người: “ Chàng xác định người chàng nói là ta sao?”

“ Không phải là nàng, còn có thể là ai?” Long Thiên Tuyệt đương nhiên nói.

Hai vợ chồng liếc mắt đưa tình, Vân hộ pháp bước nhanh đi tới, bẩm báo nói: “ Tôn chủ, phu nhân, có tin tức tốt, Hách Liên Tử Phong, Độc Cô Mưu cùng Hoa Sở Sở tiểu thư tới, theo chân bọn họ cùng nhau đến đây, còn có Tiểu Phượng hoàng.”

Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt hai người liếc mắt nhìn nhau, nhất tề lộ ra ngạc nhiên, Độc Cô Mưu và Hoa Sở Sở cùng nhau đến, đây là bình thường, không bình thường chính là, Hách Liên Tử Phong làm sao cũng tới, hơn nữa cùng đi còn có Tiểu Phượng hoàng bị Vân huyên chiếm lấy thân thể?

“Mau đi xem một chút!” Vân Khê nói.

Thời điểm vợ chồng hai người đi tới đại sảnh đón khách, liếc mắt liền thấy được một đoàn Hắc y nhân đứng sững ở trước cửa, hành động này giống như các môn thần, trận chiến khoa trương này, chợt nhìn ngang thật đúng là rất hù dọa người.

Ở trong đoàn người Hắc y nhân, có một cô gái áo lam chạy ra, réo rắt thanh âm, truyền vào trong tai người: “Hmm, Vân Khê cô nương, chúng ta lại gặp mặt.”

Vẫn là như vậy hoạt bát, giàu có sức sống.

Vân Khê cười nhìn Hoa Sở Sở, nói: “Chúc mừng các ngươi, từng bước thăng chức!”

Hoa Sở Sở vui mừng nói: “Các ngươi cũng biết rồi? Đây đều là kết quả cố gắng của Mưu ca ca, ta chỉ là giúp hắn làm một chút xíu chuyện mà thôi.”

“Đâu chỉ một chút xíu? Ngươi mới thật sự là công thần, không có

ngươi, Độc Cô làm sao có thể sẽ có thành tựu ngày hôm nay?” Vân Khê trêu ghẹo nói.

Hoa Sở Sở đắc ý nhướng mày, cũng không từ chối, hào phóng đón nhận: “Vậy cũng đúng! Không có ta ở sau lưng ủng hộ Mưu ca ca, hắn cũng sẽ không thuận lợi như vậy, liền đấu những thứ yêu ma quỷ quái kia, bây giờ ta còn phải giúp hắn cùng nhau xử lý Liên Minh Thích Khách, hảo hảo mà dạy dỗ bọn thủ hạ của hắn đây.”

Nghe được những lời này của nàng, tất cả thích khách nhất tề xoay người đi, không muốn nhìn nàng. Một tiểu nha đầu chuyên đi lừa gạt, cũng muốn thuần phục những người thích khách như bọn họ? Nếu như không phải xem mặt mũi của người đứng sau nàng, bọn họ liền vứt nàng rồi, trong suy nghĩ của những người thích khách này, thực lực cùng kỹ thuật mới là hết thảy!

Hoa Sở Sở không để ý chút nào đến phản ứng của bọn hắn, nàng rất có lòng tin, bọn họ sớm muộn gì có một ngày sẽ khuất phục ở dưới uy quyền của nàng. Ngay cả tiền nhậm Chữ thiên Nhất Hào cùng Mưu ca ca khó khăn nhất như vậy, bọn họ cũng có thể thu phục, huống chi là những người này đây?

Không có cùng Hoa Sở Sở hàn huyên nhiều, Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt hai người cất bước đi vào đại sảnh, ở nơi đây, bọn họ thấy được hai người Hách Liên Tử Phong cùng Độc Cô Mưu. Độc Cô Mưu lặng yên ngồi ở một cái góc nhỏ, rất không có cảm giác tồn tại, lại để cho người không thể bỏ qua tồn tại của hắn, mà Hách Liên Tử Phong thì bất đồng, hắn ngồi ở vị trí bắt mắt nhất cả đại sảnh, giống như một cái đầu tóc trắng bắt mắtkia, thoáng cái liền nhảy vào mi mắt của Vân Khê.

“Hách Liên đại ca!” Vân Khê trực tiếp nhảy vọt qua Độc Cô Mưu, đem tầm mắt rơi vào trên người Hách Liên Tử Phong, đồng thời

cũng rơi vào Tiểu phượng hoàng dừng ở trên đầu vaihắn.

“Vân Huyên?” Vân Khê đã gặp nàng, có phá lệ vui mừng.

“Tiêu Dao đâu? Hắn ở nơi đâu?” Vân Huyên vừa mở miệng, chính là hỏi thăm tung tích của Đinh Tiêu Dao.

“Vân hộ pháp, ngươi mang nàng đi.” Vân Khê không có lưu nàng, trực tiếp để cho Vân hộ pháp mang nàng đi xem người.

Chờ Vân huyên sau khi rời đi, Hách Liên Tử Phong rốt cục mở miệng nói chuyện: “Ta nghe nói ngươi cần máu của mười đại thần thú tới luyện đan, cho nên cố ý chạy tới tương trợ, hi vọng Côn Bằng thần thú của ta có thể đến giúp ngươi.”

“Hách Liên đại ca.....” Không đợi Vân Khê nói xong, Long Thiên Tuyệt giành trước một bước nói, “Hách Liên huynh tin tức thật đúng là linh thông, ngươi một mình tùy tiện tiến đến, chẳng lẽ sẽ không sợ giống như lần trước, bị các cao thủ vây công sao? Đừng quên, ngươi là người Bắc Thần gia tộc, là dị tộc, không giống như tộc của ta, kỳ tâm tất dị!”

Hách Liên Tử Phong tròng mắt, sắc mặt có chút khác thường.

Vân Khê nhíu mày, tức giận trợn mắt nhìn Long Thiên Tuyệt một cái: “Cái gì dị tộc? Ta chính là từ mấy ngàn năm sau lại đây này, địa phương ta sinh ra, cũng không phải cái nơi mà hiện tại chúng ta đang sinh sống, dựa theo lời chàng như vậy, ta chẳng phải cũng thuộc về dị tộc sao? Chàng có phải hay không cũng tính toán đem ta cho tru sát?”

Long Thiên Tuyệt vội vàng cười làm lành nói: “Ta cùng Hách Liên huynh chỉ đùa một chút mà thôi, Hách Liên huynh, ngươi nói đúng

không?” Âm thầm hướng Hách Liên Tử Phong chớp chớp mắt, ai ngờ Hách Liên Tử Phong căn bản không cho hắn mặt mũi, làm bộ không thấy được.

“Khê Nhi, nàng có thể tỉnh lại thật tốt quá! Cõi đời này cũng là chỉ có nàng tin tưởng ta, ủng hộ ta, không giống những người khác, bắt được cơ hội liền vu tội ta, đem ta coi là dị tộc. Lần trước ở thời điểm tất yếu, ta bị vây công, thiếu chút nữa đã bị bọn họ bao vây tiêu diệt.” Hách Liên Tử Phong ưu thương nói.

Long Thiên Tuyệt mắt lạnh trừng: “Hách Liên Tử Phong, ngươi cái này có ý gì đây? Ngươi có phải là nam nhân hay không, lại đi học nữ nhân tố cáo?”

Hách Liên Tử Phong hừ lạnh cười một tiếng, chê cười: ” Nam nhân như ta thật sự không bằng Long huynh, chỉ có ngươi hiểu được trước mặt Khê Nhi làm một bộ, ở Khê Nhi sau lưng lại là làm một bộ. Không giống ta, ta không có nhiềutâm kế như ngươi vậy, chỉ trước sau như một.”

“Ngươi trước sau như một? Ngươi đến hát tuồng hả? Hát cho ai nghe? Người nào sẽ tin tưởng ngươi?” Long Thiên Tuyệt cười lạnh.

Hách Liên Tử Phong cười khẩy nói: “Long huynh nếu dám làm, vì sao không dám thừa nhận? Ngươi ở sau lưng đối với ta làm ra cái quỷ kế còn chưa đủ nhiều sao? Có muốn hay không ta nhất nhất liệt kê, để cho Khê Nhi biết diện mục thật của ngươi?”

“Ta Long Thiên Tuyệt quang minh chính đại, có cái quỷ kế hèn hạ gì? Ngươi cứ việc liệt kê đi ra ngoài, ta phụng bồi đến cùng!”

Hai nam nhân càng lúc càng nhiều, đối chọi gay gắt, nhiệt độ cả đại điện kịch liệt bay lên, tia lửa văng khắp nơi, đem Vân Khê là người

trong cuộc xem nhẹ hoàn toàn.

Vân Khê bất đắc dĩ trợn mắt một cái, nàng phát hiện phàm là hai người nam nhân này gặp mặt, luôn là sẽ xuất hiện các loạihình ảnh cải vả “Kích tình bắn ra bốn phía”, tài ăn nói của hai người lúc này trở nên vô cùng cao đoan bùng nổ, nàng rất khó dung nhập vào thế giới của bọn hắn.

Không có biện pháp, nàng chỉ có thể dời đi mục tiêu, đi tìm Độc Cô Mưu ôn chuyện.

Đáng tiếc, Độc Cô Mưu là thuộc về trầm mặc ít nói, hình thức tích chữ như vàng, hàn huyên hồi lâu thật không dễ dàng nghẹn ra một cái rắm, không thể không nói, cùng ba nam nhân như vậy ở chung một phòng, là một loại hành hạ.

Ở lúc sau khi Hách Liên Tử Phong, Độc Cô Mưu cùng Vân Huyên đến, mười đại thần thú tề tựu đượcchín đại thần thú, duy chỉ có thiếu một con Tử Điêu thần thú, song, lúc này lại không đợi được nữa, tiến trình luyện đan phải tiến hành trước kế hoạch.

Luyện đan ngày đó, sắc trời âm trầm, trong không khí đầy rẫy mùi vị tối tăm, phảng phất tùy thời cũng sẽ nghênh đón một trận mưa to.

Cả Đan Minh đóng cửa từ chối tiếp khách, chỉ để lại số ít Nguyên lão Đan Minh cùng Minh Chủ lưu lại hiệp trợ Vân Khê luyện đan.

Lò luyện đan Hoàng cấp, ngọn lửa tinh khiết của Tiểu Bạch, Cửu đại thần thú trấn thủ chín phương vị ở lò luyện đan, hết thảy chuẩn bị sắp xếp xong.

Đinh Tiêu Dao bị băng phong nằm ở cách đó không xa, do Vân Thanh Uyển chiếu cố, Long Thiên Tuyệt dẫn dắt cao thủ hộ vệ.

Hít sâu một hơi, Vân Khê liền tĩnh tâm lại, chuyên chú tinh thần vào trong luyện đan.

Tất cả Nguyên lão bao gồm Minh Chủ, toàn bộ hành động trợ thủ giúp nàng, trợ thủ cho nàng, đối với bọn họ mà nói, không có gì so sánh với chứng kiến Tạo Hóa Đan ra đời, càng thêm hưng phấn.

Ở trong khí thế hừng hực tiến hành Luyện đan, ở Đan Minh cách đó không xa, một nhóm cao thủ đang hướng trong thành tràn vào.

Ở trong nhóm cao thủ này, có hai người cầm đầu, một người dáng ngoài đặc thù càng rõ ràng, một đầu tóc trắng bắt mắt, đã bại lộ thân phận của hắn. Hắn không coi ai ra gì cất bước đi ở trên đường cái, quanh thân nổi khí tràng lơ lửng một loại người lạ chớ tới gần, sắc mặt âm trầm, làm cho người ta sợ hãi, không dám nhích tới gần hắn nửa bước.

Nhị chưởng quỹ cùng hắn vẫn duy trì một khoảng cách, xa xa dò hỏi: “Chủ tử, nhìn dáng dấp, bọn họ đã bắt đầu luyện đan. Chúng ta không phải là muốn ngăn cản bọn họ luyện đan sao?”

Tử Yêu đọng lại nghiêm mặt, bình tĩnh nói: “Không cần! Bổn tọa sẽ để cho bọn họ trước tiên đem Tạo Hóa Đan luyện chế ra, có đôi khi có được mà vuột mất, mới là trừng phạt tàn khốc nhất!”

Càng là bình tĩnh, càng là bão táp báo trước đã tới.

Quyển 7 - Chương 38: Đại kết cục, hoàn! (cuối)

Edit: Xuân Như

Beta: Sakura

Nhị chưởng quỹ âm thầm co rụt cổ lại, bỗng nhiên có chút đồng tình Tử Phong thiếu gia cùng đoàn người Vân Khê, bọn họ đại khái còn không biết chủ tử lần này đã thật sự nổi giận. Khi hắn biết Vân Huyên kể cả Tử Phong thiếu gia, cùng nhau phản bội hắn, tự tiện thoát đi Bắc Thần gia tộc sau, sự phẫn nộ cùng cuồng phát của hắn, hắn cơ hồ đem phủ đệ Bắc Thần gia tộc hủy diệt hơn phân nửa, hiện tại rốt cục tới đây để hủy diệt Đan Minh.

Máu của cửu đại thần thú nhất nhất nhỏ vào lò luyện đan.

Két két két két…….

Thanh âm múa sôi trào lọt vào trong tai, Vân Khê rõ ràng có thể cảm nhận được máu của thần thú dung nhập vào trong dược liệu sau đó lan tỏa ra hương thơm, không sai, đây chính là hương thơm của Tạo Hóa Đan.

Một loại trong sáng hỗn tạp làm cho người ta mơ ước khát khao, không thể tự thoát ra được hương thơm này, hít thở một hơi, nàng cảm thấy cả người lâng lâng, giống như tạo hóa trọng sinh.

Máu sôi trào đến một nửa, két két tiếng vang đột nhiên ngừng lại, trong lò luyện đan đột nhiên toát ra khói mù dầy đặc, có một bộ phận

dược liệu tự cháy.

Vân Khê kinh hãi, đây là dấu hiệu luyện đan thất bại!

Xem ra, vẫn là phải có đủ máu của thập đại thần thú, mới có thể luyện chế thành công đan uy Tạo Hóa Đan.

Làm sao bây giờ?

“ Thiên Tuyệt, lấy máu của cửu đại thần thú một lần nữa mới được, phải đem đan uy của Tạo Hóa Đan đè đi xuống!”

Long Thiên Tuyệt không có nói hai lời, lập tức chiếu theo lời của nàng, một lần nữa lấy màu trên người của cửu đại thần thú.

Vân Khê nhận lấy, nhỏ đi một giọt, cả lò luyện đan khói mù dầy đặc chẳng những không có bị dập tắt, ngược lại càng thêm nồng đậm.

“ Vân Khê cô nương, cái biện pháp này không được ổn lắm! Luyện chế đan dược cần có các loại dược liệu cùng thành phần liều lượng cũng phải cố định, một khi trống đó có liều lượng giống nhau tất xảy ra biến hóa, như vậy chất lượng của cả viên đan dược cũng thay đổi theo, cho nên, cái biện pháp này là trăm triệu lần không thể thực hiện được!” Minh Chủ mở miệng ngăn cản nói.

Vân Khê cẩn thận suy nghĩ một chút, lời của Minh Chủ không phải không có lý, nàng cũng là không có cách nào rồi, mới có thể nghĩ ra hạ sách như thế.

“Thật sự không được, cũng chỉ có thể dùng máu trên người của ta thử một chút xem sao.” Vân Khê vắt mi nói.

Minh chủ cùng các vị Nguyên lão Đan Minh nhìn lẫn nhau, ai cũng

không có nghĩ ra được chủ ý gì, liền để cho Vân Khê quyết định đi, chẳng quan tâm nữa, nếu như chờ tất cả dược liệu trong lò đan tự cháy cạn sách, như vậy luyện chế Tạo Hóa Đan liền hoàn toàn bị phá hủy.

Kinh Hồng kiếm xuất ra khỏi vỏ, vạch lên một ánh sáng lạnh kinh diễm, cắt ở trên cổ tay của Vân Khê.

Lúc này, chân trời truyền đến từng tiếng kêu, phảng phất, giống như là có một con phi thú phá không mà đến.

Chung quanh thân thể phi thú, quanh quẩn một vòng bạch quang nhàn nhạt, giống như đã từng quen biết.

Ánh mắt Vân Khê sáng lên, lộ ra vui mừng: “ Tử Điêu thần thú!”

Không tệ, phi thú kia chính là Tử Điêu thần thú nàng chờ đợi đã lâu, không nghĩ tới nàng chậm chạp không tìm được Tử Điêu thần thú, lúc này lại tự mình xuất hiện, chẳng lẽ đây chính là thiên ý?

Tử Điêu thần thú từ từ đến gần, Vân Khê thấy rõ, ở trên lưng của Tử Điêu thần thú, còn chở một người.

Đó là một tăng nhân đầu trọc, tăng nhân gương mặt thanh thú, trên mặt mang sương trần, trên người thế nhưng có một loại tà khí không nói rõ được, rất là thần bí. Nhìn cách ăn mặc, cùng Tiểu Ban có chút tương tự, chẳng lẽ hắn là tăng nhân đến từ Phạm Âm tự?

Không đợi nàng đặt câu hỏi, người đó đi trước mở miệng nói: “A di đà Phật! Bần tăng tới không coi là muộn đi, có chuyện gì tạm thời nói sao, Vân Khê thí chủ hay là mau mau lấy máu Tử Điêu thần thú luyện đan đi.” Hắn vừa mở miệng, nói lại chính là Hán ngữ.

Vân Khê không kịp nghĩ nhiều, nếu hắn nguyện ý đem Tử Điêu thần thú dâng ra, vậy thì không thể tốt hơn.

Một lần nữa khôi phục lòng tin, Vân Khê lấy máu luyện đan.

Bên ngoài Đan minh, Tử yêu tận mắt thấy Tử Điêu thần thú bay vàoĐan minh, con ngươi hẹp dài nheo lại: ” Lão con lừa ngốc Phạm Âm Tự, hắn làm sao tới rồi?”

“Chủ tử, ngài nhận được hắn?” Nhị chưởng quỹ tò mò hỏi.

“Từng có vài cái duyên phận.....” Tử yêu lâm vào trong trầm tư.

Nhị chưởng quỹ nhìn chủ tử vẻ mặt xa lạ như thế, đáy lòng kỳ quái, cảm giác, cảm thấy có cái chuyện gì đó không tốt phát sinh.

Lúc này, từ trong nội bộ Đan minh, phóng thích đi ra một đạo Hoa quang kinh người, chói mắt làm cho người khác không dám nhìn thẳng. Cách xa một khoảng cách như thế, hắn cũng có thể ngửi được mùi hương của đan dược, chẳng lẻ đây chính là Tạo Hóa Đan thích phóng đi ra đan hương?

Vân Khê luyện chế thành công Tạo Hóa Đan?

Không đợi hắn kịp phản ứng, thân ảnh chủ tử chợt lóe, rất nhanh biến mất ở trước mắt của hắn, hắn lấy lại bình tĩnh, vội vàng hạ lệnh, để cho thủ hạ mình hướng phương hướng Đan minh đi tới.

Vân Khê nhìn Tạo Hóa Đan độc nhất vô nhị trong lò đan, mừng rỡ đồng thời, cảm thấy tiếc nuối, nếu không phải lúc trước thập đại thần thú không có tụ hội đầy đủ hết, một bộ phận dược liệu tự cháy, nàng có lẽ có thể luyện chế ra càng nhiều là Tạo Hóa Đan. Chỉ tiếc, hiện tại chỉ luyện chế thành công một viên.

“Lão phu hôm nay có thể may mắn nhìn thấy Tạo Hóa Đan trong truyền thuyết, cuộc đời này không thấy tiếc rồi!” Minh Chủ kích động nước mắt lòe lòe, hướng về phía Vân Khê thành khẩn chắp tay một cái, “Vân Khê cô nương, ngươi để cho lão phu nhất nhất chứng kiến quá trình luyện chế đan dược cái loại này chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết, mơ ước cả đời của lạo phu đã hoàn thành, lão phu đa tạ ngươi.”

Những Nguyên lão khác cũng rối rít kích động không thôi.

Vân Khê xấu hổ, đối mặt với lễ ngộ lớn như thếcủa Minh Chủ, nàng không biết nên đáp lại như thế nào.

“Vân Khê, mau chút ít đem Tạo Hóa Đan cho ta, ta đây liền cho Tiêu Dao ăn vào.” Vân Huyên khẩn cấp nói.

Vân Khê lưu luyến không rời cuối cùng nhìn thoáng qua Tạo Hóa Đan, nói thật, nàng thật không nỡ cứ như vậy đem đan dược đưa cho người ngoài, nhưng là không đưa có thể làm sao bây giờ đây? Chẳng lẽ trơ mắt nhìn Đinh Tiêu Dao đi tìm chết sao? Nàng đem đan dược đưa cho Vân huyên, tùy ý nàng dùng miệng ngậm, đi trước đưa cho Đinh Tiêu Dao phục dụng.

Lúc này, chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Trên bầu trời xuất hiện một cánh tay khổng lồ, năm ngón tay đại trương, giống như năm tòa núi, phô thiên cái địa*(ùn ùn kéo đến)* che xuống.

Vân Huyên không kịp tránh né, bị cánh tay khổng lồ hút vào lòng bàn tay.

Theo bản năng, Vân huyên kinh hô một tiếng, đan dược ở trong miệng nàng thuận thế rơi xuống.

Vân Khê thấy thế, vội vàng thi triển Na Di thuật, chém giết đoạt đan dượclại.

“Phanh!”

Một bàn tay khác khổng lồ phá không mà tới, đánh ở trước ngực Vân Khê, đem nàng xa xa đánh đi ra ngoài.

“Phốc!” Vân Khê phía sau lưng nặng nề rơi xuống đất, liên tục gảy mấy cây xương sườn, trong miệng của nàng phun ra máu tươi, đau đớn khó nhịn.

“Khê Nhi! A ——” Long Thiên Tuyệt phi thân đánh tới cứu giúp, nhưng đã muộn một bước, cánh tay khổng lồkia, lần nữa xuất chưởng, phía sau lưng của hắn trúng chiêu, rơi xuống ở bên người Vân Khê.

Chuyện đột nhiên phát sinh, hai vợ chồng trước sau trọng thương, hiện trường nhất thời rối loạn.

“Mau bảo vệ tôn chủ cùng phu nhân!”

“Nhanh đi đoạt đan dược!”

Trên bầu trời truyền đến tiếng cười, thân ảnh Tử yêu từ từ hiện lên ở trên bầu trời, hắn trên cao nhìn xuống, lấy tư thế ngạo nghễ như nhìn cấp dưới, mắt nhìn xuống đoàn người trên mặt đất, một tay bắt lấy Tiểu Phượng hoàng, một tay vuốt khẽ Tạo Hóa Đan độc nhất vô nhị trên đời, chậm rãi từ từ nói: “Đây chính là Tạo Hóa Đan trong truyền thuyết sao? Chỉ tiếc, chỉ có một viên như vậy. Nếu như bổn tọa đem

nó phá hủy, ngươi đoán sẽ như thế nào?”

“Không nên!” Vân Huyên nóng nảy, vỗ cánh, muốn đoạt lại Tạo Hóa Đan, nhưng lại không có cách nào thoát đi lòng bàn tay của hắn, “Bắc Thần, ngươi không thể phá hủy nó!”

“Không thể phá hủy nó? Cũng bởi vì nó có thể cứu mệnh củaĐinh Tiêu Dao sao? Ngươi nói cho bổn tọa, bổn tọa vì cái gì phải lưu lại đan dược, cho ngươi đi cứu một người vốn một chút cũng không có bất cứ quan hệ nào với ta, thậm chí là người bổn tọa chán ghét?” Tử yêu trong mắt chớp động lên nụ cười, đó là một nụ cười tràn đầy nguy hiểm, trong cái cười đó dấu diếm sát cơ.

Vân Huyên đầu óc nhanh chóng chuyển động, nàng tuyệt không thể cho Tử yêu phá hủy hy vọng cuối cùng cứu Tiêu Dao, nàng thử thừa nhận đối với hắn, hạ thấp thanh âm nói: “Bắc Thần, ta van ngươi, đem ngươi đan dược trả lại cho ta. Chỉ cần ngươi đem đan dược trả lại cho ta, ta nguyện ý đáp ứng hết thảy yêu cầu của ngươi!”

“Ngươi cho rằng ngươi ở nơi này còn có chữ tín trong lời nói với bổn tọa sao?” Tử yêu cười lạnh.

Vân huyên vội vàng nói: ” Đúng, ta không có được đồng ý của ngươi, liền tự tiện rời đi, là ta không đúng. Nhưng là ta đây làm sai, cũng là vạn bất đắc dĩ, nếu như bỏ lỡ cơ hội luyện đanlần này, Tiêu Dao rất có thể sẽ không cứu được nữa. Ta vẫn đau khổ chống được đến hiện tại, chính là muốn nhìn Tiêu Dao một cái, hiện tại chỉ có Tạo Hóa Đan có thể cứu tánh mạng của hắn, nó là hy vọng duy nhất của Tiêu Dao, cũng là hy vọng cuối cùngcủa ta. Bắc Thần, ta van xin ngươi, ta để xuống hết thảy tự ái van xin ngươi, van xin ngươi đem đan dược cho Tiêu Dao ăn vào đi!”

Tử yêu ở khoảng cách gần nhìn chăm chú vào Vân Huyên, con

ngươi thâm thúy trong chỗ sâu đáy mắt sóng ngầm mãnh liệt, hắn đang cười, nụ cười của hắn tràn đầy nguy hiểm.

Hắn không cách nào tha thứ dễ dàng, nữ nhân mình nhìn trúng, lại vì một nam nhân khác, hướng hắn đau khổ cầu khẩn. Đây là nhục nhã lớn nhất đối với hắn!

“Rất tốt! Ngươi vì hắn, ngay cả tự ái cũng không muốn rồi, rất tốt, thật sự rất tốt!” Tử yêu nắm đan dược trong tay từ từ buộc chặc, trên khuôn mặt hiện ra thần sắc ngoan lệ, “Ngươi muốn cứu hắn, bổn tọa hết lần này tới lần khác không để cho ngươi như ý, bổn tọa hiện tại sẽ phá hủy đan dược, phá hủy hy vọng cuối cùng của ngươi cùng hắn, bổn tọa cũng muốn xem một chút, các ngươi còn có thể ở cùng nhau như thế nào?”

“Không nên!” Vân Huyên sợ hãi kêu một tiếng, đột nhiên cả người lực lượng bộc phát, tránh thoát bàn tay trói buộccủa Tử yêu, bay hướng cái tay còn lại của hắn.

Tử yêu không có tránh né, cũng không có lấy huyền khí đánh văng nàng ra, tay của hắn bị mở ra một đạo lỗ hổng thật sâu, đó là công kích mũi nhọn tiểu phượng hoàng, lưu lại dấu vết.

Vân Huyên tuyệt vọng ngưng mắt nhìn tay của hắn nắm chặt, cả thân thể đang kịch liệt lay động.

Phá hủy, hết thảy đều phá hủy!

Tiêu Dao.....

Tiểu Phượng hoàng từ giữa không trung rơi xuống dưới đất, Vân Huyên đã mất đi ý thức, trong đầu chỉ không ngừng lặp lại hai chữ: “Tiêu Dao..... Tiêu Dao..... Tiêu Dao.....”

Trong ánh mắt của Tử yêu, ngọn lửa bốc cháy lên hừng hực, một loạt phản ứng của Vân Huyên, rơi vào trong mắt của hắn, giống như một thanh lợi đao, cắm thật sâu vào trái tim của hắn. Nàng khẩn trương, nàng liều lĩnh, nàng tuyệt vọng, nàng thất hồn lạc phách..... Toàn bộ đều thu vào đáy mắt của hắn, tim của hắn rỉ máu.

Thì ra là như vậy, ở trong mắt của nàng, hắn cái gì cũng không có, hắn ngay cả một sợi tóc củaĐinh Tiêu Dao so ra đều kém hơn.

“A ——” Kèm theo tiếng gầm thét tức giậncủa hắn, cả Đan Minh bị bao phủ ở bên trong bóng tối kinh khủng, phòng ốc xung quanh gạch ngói vang lên tiếng vỡ vụn, rầm, bị vỡvăng trên đất.

Cả mặt đất chấn động lên.

“Mọi người đi mau!”

Long Thiên Tuyệt đở Vân Khê dậy, hai vợ chồng dắt nhau, tạm thời tránh né điên cuồng phát tiết của Tử yêu.

Vân Thanh Uyển trơ mắt nhìn đan dược bị hủy ở trong tay Tử yêu, nàng cái gì cũng bất chấp rồi, thậm chí quên mất công lực của mình đã bị phế, nàng cầm kiếm xung phong liều chết đi ra ngoài: “Tử yêu, ngươi phá hủy đan dược, liền giống như giết chết Tiêu Dao, ta muốn vì Tiêu Dao báo thù!”

Nàng không có bất kỳ công lực, cầm kiếm cũng là một phí một hơi sức lực, nàng xông về trước, giống như một người giấy, ở trước mặt Tử yêu diễu võ dương oai. Tử yêu hừ lạnh một tiếng, đang suy nghĩ muốn tìm người phát tiết, lúc này đã có người tự động đưa tới cửa, bàn tay to hắn mở trảo, không tốn sức chút nào đem Vân Thanh uyển hút đến trước mặt, gan bàn tay bóp chặt cổ họng của nàng,

đem nàng đưa lên trên cao.

“Chỉ bằng ngươi, cũng muốn giết bổn tọa? Không biết tự lượng sức mình!”

“Đúng, thực lực của ta không bằng ngươi! Nhưng là ngươi phá hủy hy vọng cuối cùng người ta yêu nhất, ta cũng không muốn sống nữa! Nếu ta giết không được ngươi, vậy ngươi giết ta đi!” Vân Thanh Uyển đem cổ hướng lên, ánh mắt khép lại, tình nguyện chịu chết.

Tử yêu khinh thường liếc nàng một cái, đột nhiên đưa tay hướng về phía trước, đem nàng xa xa ném ra ngoài: “Giết ngươi, làm ô uế tay của bổn tọa!”

Vân Thanh uyển nặng nề rơi xuống đất, rơi xuống hai chân không đứng lên được.

Tử yêu từ phía trên không trung cất bước xuống, từng bước đi về phía Đinh Tiêu Dao bị băng phong lại: “Bổn tọa cũng muốn xem một chút, Đinh Tiêu Dao đến tột cùng là người nào, lại có thể làm cho hai nữ nhân cam tâm tình nguyện chịu chết vì hắn?”

“Không cho ngươi đụng tổ tiên!” Côn Luân lão giả xông lên trước, che ở trước mặt Đinh Tiêu Dao, ở phía sau hắn,Ngọc Thụ Lâm Phong bốn người cũng lần lượt xung phong liều chết chạy tới, mọi người cầm kiếm, thề hộ vệ di thể tổ tiên.

“Con kiến hôi, cũng dám hút mật hoa?”Bên trong thân thể Tử yêu bộc phát ra một cổ lực lượng khổng lồ, một đầu tóc dài màu trắng của hắn bay lên, một cây Lôi Châu cắm lên, lôi quang lóe lên.

Giống như là hợp với tình hình, trên bầu trời ùng ùng nổ, giáng xuống một đạo Lôi.

Chỉ một thoáng, thiên địa biến sắc, mây đen cuồn cuộn mà đến, che cả bầu trời Đan minh.

Trời, từ từ tối lại.

Tử yêu một đầu tóc trắng, ở trong bóng tối trở nên quỷ mị mà diêm dúa lẳng lơ.

Hắn tóc trắng đột nhiên bay ra một luồng, vô hạn duỗi dài, quấn lên cổ Côn Luân lão giả, thật chặc ghìm xuống, xiết đến đối phương không thở nổi.

“Sư phụ!”

“Sư phụ!”

“Sư phụ!”

“Sư phụ!”

Ngọc Thụ Lâm Phong bốn người nhất tề hô lớn, phi thân cứu sư phụ bọn họ.

“Không biết tự lượng sức mình! Đi chết đi!” Tử yêu cánh tay chấn động, huyền khí mãnh liệt như thủy triều tập kích, lực đạo này, nếu là đánh vào trên người bốn người Ngọc Thụ Lâm Phong, bốn người hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Hưu!

Hưu!

Hai thanh trường kiếm vào lúc này đột nhiên phi tới, một thanh trường kiếm đánh về phía sợi tóc trắng Tử yêu, một thanh trường kiếm khác đâm về phía cánh tay hắn.

Chỉ mành treo chuông, Tử yêu phải thu hồi công lực, để cho Côn Luân lão giả thầy trò năm người tạm thời tránh né nguy hiểm tính mạng.

Quay đầu, thấy rõ chủ nhân của hai thanh kiếm, chia ra chính là Vân Khê cùng Long Thiên Tuyệt.

Tử yêu thịnh nộ, lập tức dời đi mục tiêu, hướng về phía vợ chồng Vân Khê phát động một loạt công kích.

Long Các chủ cùng ba vị nguyên lão Vô Tâm, Vô Hi, Vô Thương đi theo gia nhập chiến đấu.

Cũng là vào lúc này, Nhị chưởng quỹ suất lĩnh cao thủ Bắc Thần gia tộc sát nhập vào Đan minh, cùng mai phục ở trong Đan minh cao thủ Vân tộc cùng Long gia, gia tộc Hiên Viên cùng với Liên minh thích khách hỗn chiến ở một chỗ.

Chiến cuộc lâm vào tình trạng căng thẳng.

Hách Liên Tử Phong quan sát tình hình chiến đấu song phương, chau mày, lâm vào cảnhtiến thoái lưỡng nan.

Theo lý mà nói, hắn hẳn là giúp đỡ Bắc Thần gia tộc, bởi vì trên người hắn chảy xuôi dòng máu của Bắc Thần gia tộc, hắn không có lý do giúp đỡ ngoại nhân, đối phó người trong nhà. Song, hắn như thế nào có thể đối với Khê Nhi cùng bằng hữu hạ thủ của nàng?

Cho nên, hắn lựa chọn trung lập.

Mặc dù như thế, ánh mắt của hắn vẫn là không hề chớp mắt đuổi theo thân ảnh Vân Khê, lo lắng an nguy của nàng.

Lúc này, trong cao thủ của Vân tộc, Long gia cùng gia tộc Hiên Viên, có người chú ý tới Hách Liên Tử Phong, một bộ phận người chưa quen thuộc giao tình giữa hắn và Vân Khê, chỉ biết là hắn cũng là người Bắc Thần gia tộc, cho nên có bộ phận người kiếm khí rối rít chỉ hướng Hách Liên Tử Phong, kéo vào cuộc chiến.

“Long huyết kiếm! Phi Long Tại Thiên!”

“Thánh khí!”

Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê hai người đều thi triển ra tuyệt kỷ của riêng mình, hơn nữa được sự giúp đỡ của Long Các chủ cùng ba vị nguyên lão, bọn họ đón lấy áp lực đến từ Tử yêu, song phương giằng co, chẳng phân biệt được thắng thua.

Chiến cuộc kịch liệt, cơ hồ đem tại lớn mọi người chỗ phần kéo vào trong đó, nhưng mà lại không có ai phát hiện, hiện trường còn có một người, đang lấy ánh mắt quỷ dị khóa ở trên người Vân Khê, mép môi gợi lên nụ cười quỷ dị.

Vô thanh vô tức, hắn từ từ tiến tới phía sau Vân Khê, cách khoảng mời bước chân, ánh mắt của hắn chuyên chú, xuyên qua đám người hỗn loạn, vững vàng nhìn chằm chằm một người Vân Khê.

Hàn quang lạnh thấu xương trong tay áo hắn chợt lóe, hắn đột nhiên xuất thủ, một phi tiêu từ trong tay áo bay ra, bắn về phía sau lưng Vân Khê!

“Khê Nhi, mau tránh ra!” Long Thiên Tuyệt dư quang đáy mắt xẹt qua

ánh sáng lạnh, hắn phát hiện, bay đến đem Vân Khê đẩy sang một bên, chỉ nghe”Phốc xuy” một tiếng vang, phi tiêu cắm vào đầu vai hắn, xuyên thủng xương cốt, ken két, thanh âm xương cốt vỡ vụn, có thể nghe rõ ràng.

Long Thiên Tuyệt thân ảnh kinh hoảng, từ giữa không trung rơi xuống.

“ Thiên Tuyệt!” Vân Khê bị hắn dùng lực đẩy, thuận thế hướng một cái phương hướng khác khuynh đảo, thấy rõ ràng Long Thiên Tuyệt bị trúng phi tiêu, nàng ở trên không trung ngây ngẩn một hồi, sau một khắc Na Di đến bên người Long Thiên Tuyệt, ôm lấy hắn, “ Thiên Tuyệt, chàng như thế nào?”

Nơi vai trái của hắn, bị phi tiêu trực tiếp xuyên qua thành một lỗ thủng, có thể thấy được người ném phi tiêu này, lực đạo rất mạnh.

“ Thiên Tuyệt, chàng cảm thấy như thế nào?”

Long Thiên Tuyệt thanh âm khàn khàn trong cổ họng, cắn răng, cố nén đau đớn trên người, nói: “ Không có chuyện gì, không chết được!”

Vân Khê cảm giác được càng thêm không ổn, có thể làm cho Long Thiên Tuyệt biểu hiện kinh ngạc như thế, có thể là người thân cận cùng bọn họ..... Nàng đột nhiên quay đầu lại, trong chốc lát, trong cơ thể máu ngưng chảy xuôi!

“Hách Liên..... Hách Liên đại ca!”

Nàng nhìn đến, nàng nhìn đến Hách Liên Tử Phong ngã xuống trong vũng máu, đang mỉm cười nhìn nàng.

Hắn tóc trắng xốc xếch xõa đầy đất, bị máu tươi nhuộm dần qua mái tóc trắng, biến thành màu sắc đỏ rực, xinh đẹpnhư vậy, nhìn thấy mà giật mình.....

Mà tăng nhân đánh lén bọn họ, tạm thời bị Vân Mộ Phàm cùng Long Thiên Trạch ngăn cản, phân tán lực chú ý.

“Hách Liên đại ca!” Vân Khê bay tới, thật chặc cầm tay của hắn, đưa từ trong vũng máu đở lên, “Hách Liên đại ca, huynh nhất định phải chống đỡ, ta..... Ta lại đi luyện chế Tạo Hóa Đan, ta đi luyện chế các loại đan dược, ta nhất định sẽ làm cho huynh mạnh khỏe lên!”

Vân Khê hoàn toàn rối loạn tâm thần, nàng nắm lấy tay của hắn bắt mạch, mạch đập đã từ từ suy yếu, điều này đại biểu cái hàm nghĩagì, đối với một người hiểu y thuật như nàng mà nói, nàng rõ ràng hết thảy.

Long Thiên Tuyệt kinh ngạc nhìn Hách Liên Tử Phong, trong khoảng thời gian ngắn, hẳn là một chữ đều nói không ra được.

Mới vừa rồi nếu không có hắn thay bọn họ ngăn trở một kích trí mạng, lúc này dâng mạng sợ là hai vợ chồng bọn họ đi.

Hách Liên Tử Phong ánh mắt từ trên mặt Vân Khê lướt qua, rơi vào trên người Long Thiên Tuyệt, thanh âm suy yếu nói: “Long Thiên Tuyệt, khụ khụ..... Ngươi không cần cảm tạ ta..... Ta muốn cứu..... Chẳng qua là một mình Khê Nhi!”

Đến lúc này, hắn vẫn là thích cùng Long Thiên Tuyệt tranh cãi, không muốn hướng hắn chịu thua.

Long Thiên Tuyệt ánh mắt khẽ ướt át, cùng hắn đấu nhiều năm như vậy, bọn họ tuy là đối thủ là tình địch, nhưng đã sớm tỉnh táo, lẫn

nhau đều thưởng thức đối phương, liền không chịu thua lẫn nhau.

“Ta biết, ngươi khẳng định ước gì ta chết!” Long Thiên Tuyệt nghĩ một đằng nói một nẻo.

Hách Liên Tử Phong sắc mặt tái nhợt cười cười, đúng lúc này, trên bầu trời một đạo sấm sét đánh xuống, điện quang lóe lên, làm nổi bật khuôn mặt của hắn càng thêm trắng bệch.

“Khê Nhi, cùng hắn..... Cùng hắn hảo hảo mà sống. Nếu có kiếp sau..... Ta nhất định sẽ không để cho hắn..... Để cho hắn giành trước một bước.”

Vân Khê lệ rơi đầy mặt, dùng sức lắc đầu: “Đừng nói những thứ xui xẻo này nữa, ta sẽ không để cho huynh chết! Ta sẽ nghĩ biện pháp cứu sống huyn.....”

“Nànghãy để cho ta nói hết lời..... Ta sợ ta không nói, cũng không có cơ hội..... Khụ khụ..... Khụ khụ khụ.....” Hách Liên Tử Phong ho đến không thở nổi, cả người suy yếu thật giống như chỉ cần một trận gió, là có thể đưa hắn bay hướng chân trời.

“Huynh nói, ta nghe ta nghe. Huynh có cái tâm nguyệngì, huynh cứ việc nói, ta nhất định sẽ thay huynh đi làm.” Vân Khê lóng tay, khuynh thân đến bên môi hắn, bên tai truyền đến thanh âmrất nhỏ của hắn, chỉ có hai người bọn họ mới có thể nghe được thanh âm này, “..... Ta vĩnh viễn không quên được, thanh lâu một cái đêmkia.....”

Một cổ dậy sóng xông lên đầu, Vân Khê gương mặt nổi lên ửng hồng khác thường, nàng biết hắn chỉ một cái đêm kia đến tột cùng là chuyện gì. Nàng sớm đem sự kiện kia quên mất, không ngờ hắn lại nhớ rõ ràng như vậy.

Lướt qua khuôn mặt Vân Khê, Hách Liên Tử Phong thấy được ánh mắt ngạc nhiên của Long Thiên Tuyệt, khóe miệng của hắn nhẹ nhàng nhếch lên, không khỏi lộ ra một tia cười đắc ý. Cùng hắn đấu nhiều năm như vậy, vẫn luôn thua ở trên tay của hắn, lần này, hắn rốt cục thắng một ván. Bởi vì, Long Thiên Tuyệt vĩnh viễn cũng sẽ không biết hắn và Khê Nhi có bí mật gì, mà cái bí mật này, cũng là bí mật ngọt ngàonhất trong lòng hắn.

Mang theo nụ cười như ý, đầu của hắn nghiêng một cái, cả người xụi lơ đi xuống.

“Hách Liên đại ca!” Vân Khê phá thanh kêu lên.

Mưa sa điên cuồng trút xuống, bùm bùm, không có tiết chế rơi xuống, nện ở trên mặt trên người, giống như kim châm đâm vào tim đau đớn.

Vân Khê nhấc lên một góc ống tay áo, chống đở ở trên mặt Hách Liên Tử Phong, không muốn để cho mưa sa vô tình tàn sát bừa bãi hắn.

“Phong nhi!” Tử yêu đã nhận ra khác thường bên này, gầm thét một tiếng, đánh văng ra mấy tên cao thủ, phi thân đi tới bên người Hách Liên Tử Phong, hắn phất tay áo, đánh văng Vân Khê ra, đưa tay đem Hách Liên Tử Phong từ trên mặt đất kéo lên.

“Phong nhi, ngươi chịu đựng cho bổn tọa! Ngươi là truyền nhân duy nhất của Bắc Thần gia tộcta, bổn tọa không thể để cho ngươi chết!”

Ba ba ba ba!

Hắn liên tục mấy chưởng rơi xuống, vỗ vào mấy chỗ yếu huyệt của Hách Liên Tử Phong, đem huyền khí tự thân đưa vào trong cơ thể

hắn, kéo dài tánh mạng hắn.

Vân Khê lặng yên nhìn, không có quấy rầy hắn, Long Thiên Tuyệt đứng ở bên người của nàng, làm bạn cùng nàng.

Thời gian một chút đi qua, Hách Liên Tử Phong sắc mặt ở bên trong nước mưa cọ rửa, rốt cục hòa hoãn rất nhiều.

“Sư thúc, ngươi tại sao muốn đả thương người?” Thanh âm của Tiểu ban, phá vỡ không khí hiện trường, đem lực chú ý của mọi người toàn bộ kéo hướng chiến cuộc.

“Tiểu ban, ngươi quên sứ mạng của mình sao? Rời đi Phạm âm tự nhiều ngày như vậy, ngươi vẫn là không có đem Xá Lợi Phật Châu mang về Phạm Âm Tự, ngươi như thế nào lại làm thất vọng liệt vị tổ tiên Phạm Âm Tự?” Tăng nhân một bên thành thạo cùng Long Thiên Trạch, Vân Mộ Phàm với Hiên Viên Phách Thiên cao thủ chung đẳng cấp cùng nhau đối chiến, một bên lấy giọng nói chất vấn đối với Tiểu ban nói.

“Ta.....” Tiểu ban bị hỏi đến á khẩu không trả lời được, tìm kiếm Xá Lợi Phật Châu đích xác là sứ mạng của hắn, nhưng là Xá Lợi Phật Châu vẫn luôn đeo ở trên người Tiểu Nguyệt nha, hắn làm sao có thể từ trên người Tiểu Nguyệt Nha cướp đoạt Phật châu đây?

Tăng nhân giọng nói vẫn cường ngạnh: “Một mình ngươi làm không được sứ mạng này, còn dám ở chỗ này chất vấn sư thúc? Ngươi nhiều năm phật lý như vậy học được đi đâu rồi? Hiện tại sư thúc cho ngươi một lần cơ hội lấy công chuộc tội, nhanh đi đem Xá Lợi Phật Châu tìm đến, hiến tặng cho sư thúc, sư thúc sau khi trở về, liền thay ngươi hướng sư phụ ngươi cùng các vị các cao tăng cầu tình, nếu không ngươi ngay cả cơ hội trở lại Phạm Âm Tựcũng không có!”

“Sư thúc!” Tiểu ban làm khó, lộ ra ngượng nghịu, suy nghĩ một chút, dùng sức lắc đầu, “Sư thúc, ta không thể làm như vậy! Ta sẽ trở về hướng sư phụ nhận lỗi lầm, nói với nguyên do vớingười.”

Tăng nhân thấy không trông cậy được vào hắn, hừ lạnh một tiếng, trách mắng: “Đồ vô dụng!” Hai tay hắn tạo thành chữ thập, trong miệng vang lên Phật âm, chỉ một thoáng, từng đạo Phật quang màu vàng xuyên thấu mưa bụi, mang theo lực công kích, xâm nhập hướng mọi người, mỗi người tại chỗ đều cảm thấy đầu cháng váng não trướng ra, Phật âm của hắn, giống như ma âm xỏ lỗ tai, nhiễu tâm trí loạn người, làm cho người ta bị lạc.

Vân Khê câm giận đến tận xương tủy, chính là hắn mới vừa đánh lén nàng, mới làm hại Hách Liên đại ca trọng thương. Hắn so sánh với Tử yêu còn ghê tởm hơn! Ít nhất Tử yêu là quang minh chánh đại, mà hắn thân là một tăng nhân, cũng đang ngầm đánh lén, quá nhục nhã người hành kính rồi!

Hắn đột nhiên đến, đưa tới nàng Tử Điêu thần thú, lại không nghĩ đây hết thảy cũng chỉ là âm mưu của hắn mà thôi. Hắn muốn làm cho mình trước để nàng buông lỏng lòng cảnh giác, sau đó thừa dịp hỗn chiến, đánh lén nàng, đối sau lưng nàng hạ thủ, mục đích đúng là vì đoạt lại thánh vật Phạm âm tự bọn họ——Xá Lợi Phật Châu.

***! Hắn nếu như hảo hảo mà tới đòi, có khi nhìn phân thượng hắn hiến thần thú, nàng có lẽ sẽ thử thuyết phục nữ nhi, đem Xá Lợi Phật Châu trả lại cho Phạm Âm Tự. Hiện tại hắn chẳng những hảo hảo tới đòi, ngược lại làm trầm trọng thêm, muốn thông qua loại thủ đoạn hèn hạ này tới trộm lấy Phật Xá Lợi Châu, nàng sẽ không để cho hắn được như ý!

Hít sâu một hơi, ngưng thần tĩnh khí, huyền khí quanh thân toàn bộ điều động đứng lên, tập trung đến một chỗ, thân thể Vân Khê từ từ

nhẹ dần, ở trong dông tố cuồng bạo đan xen, từ từ bay lên. Nàng đem phẫn nộ cùng bi thương trong lòng, hóa thành lực lượng!

Mọi người phảng phất thấy được, ở bên trong bão táp, nàng phá kén thành bướm, phá tan bóng tối, phá tan hoàn cảnh ác liệt, phá thành một đạo ánh sáng lóe sáng trên bầu trời!

“Phong, Ấn, thuật!”

Kèm theo tự nhãn*(từ ngữ)*lạnh như băng, từ trong miệng nàng thốt ra, chỉ một thoáng trong thiên địa liền an tĩnh.

Thời gian, không gian, theo gió khoách tán ra.

Mưa đã tạnh, sấm sét dừng lại.

Mọi người lâm vào trạng thái tĩnh, bao gồm cả tăng nhân cùng Tử yêu.

Sau khi tu luyện thành công thuật pháp cuối cùng trong Tàn Hoa bí lục, thực lực của Vân Khê tăng lên rất nhiều, hiện tại thi triển ra Phong Ấn thuật, cũng dĩ vãng so sánh với, quả thực là thiên kém địa biệt *(khác một trời một vực)*, ngay cả Tử yêu vô địch thủ, cũng không thể chạy trốn uy lực Phong Ấn thuật của nàng.

Lúc này, tầng mây đen dày đặc bị xé mở một đầu đường, cô gái áo lam từ trên trời giáng xuống.

Vân Khê khẽ kinh ngạc: “Ta không có thi triển Đại triệu hoán thuật, làm sao ngươi lại tới nữa?”

“Ngươi đúng là không có thi triển Đại triệu hoán thuật, bất quá nơi này có người muốn tấn chức rồi, ta cần đem bọn họ dẫn độ đến Vân

Chi đoan!” Cô gái áo lam nói.

“Bọn họ?” Vân Khê kinh ngạc.

Cô gái áo lam xoay chuyển ánh mắt, rơi vào trên người Tử yêu, đưa một ngón tay, nói: “Không sai, chính là hắn!”

“Tử yêu?”

Cô gái áo lam gật đầu: “Đúng vậy, lúc trước thực lực của hắn đã đạt đến tư chất dẫn độ, chỉ bất quá hắn chấp niệm quá nặng, không cam lòng buông tha cho cơ nghiệp một tay hắn sáng lập, cho nên lần nữa áp chế thực lực bản thân, kháng cự bị dẫn độ. Lần này, hắn vì cứu người, tiết lộ thực lực của mình, phải tiếp nhận quy tắc dẫn độ rồi, nếu không hắn chính là nghịch thiên mà đi!”

Tay nàng nhẹ nhàng một chút, Phong Ấn thuật trên người Tử yêu bị giải khai.

Vân Khê trong lòng căng thẳng, lập tức bày ra tư thái phòng ngự.

Cô gái áo lam cười nhạt nói: “Ngươi đừng khẩn trương, thương thế của hắn không đấu được với ngươi. Bắc Thần, thực lực của ngươi, đã vượt qua cực hạn cái không gian này, ngươi phải tuân thủ pháp tắc không gian, theo ta đến không gian khác cao cấp hơn đi, ngươi phục kông?”

Tử yêu híp mắt, trên mặt lộ ra vẻ mặt phong vân khó lường, hắn nhìn một chút dừng rơi vào Vân Huyên trên di thể Đinh Tiêu Dao, nhìn lại Hách Liên Tử Phongđang lâm vào trong hôn mê. Hắn nhắm lại hai mắt, lâm vào suy nghĩ giãy dụa ở bên trong thật lâu, một lúc lâu, hắn mở mắt ra, cả người mất đi thần thái: “Thôi, bổn tọa muốn quyền thế, đã được đến rồi, nhưng là bổn tọa cũng không có cảm

giác được vui vẻ cùng thỏa mãn, lại tiếp tục tranh đấu đi xuống, cũng không có cái ý nghĩagì. Bổn tọa có thể tùy ngươi dẫn đi, nhưng ngươi phải để cho bổn tọa trước đem Phong nhi cứu tỉnh."

Cô gái áo lam hướng trên người Hách Liên Tử Phong quét tới, chân mày nhẹ nhàng nhíu lại: "Hắn tu luyện Nhiếp Hồn Thuật của Bắc Thần gia tộcngươi, tu luyện không đúng, không cách nào hoàn toàn nắm lực lượng trong tay của nó, lại bị người đánh trúng một chưởng trí mạng, thuốc và kim châm cứu không có hiệu quả, coi như là Tạo Hóa Đan, cũng không cứu sống được hắn. Đây là một kiếp nạn đã định của hắn, chỉ có thể chờ người hữu duyên tới hóa giải."

Ngón tay của nàng lộ ra, sương mù màu trắng giống như một cái lưới lớnu bao phủ Hách Liên Tử Phong, sương mù tiếp xúc đến thân thể Hách Liên Tử Phong, lập tức ngưng kết thành thủy tinh trong suốt vô sắc, đem cả người Hách Liên Tử Phong biến thành một pho tượng thủy tinh.

Vân Khê hít một hơi lãnh khí, không hiểu nhìn về phía cô gái áo lam: "Tại sao?"

"Đây là số kiếp của hắn, chỉ có chờ người hữu duyên xuất hiện, hắn có thể tỉnh lại. Ta hiện tại lấy lực thủy tinh phong ấn, có thể bảo vệ hắn ngàn năm vạn năm bất hủ, đợi đến ngày khác, người hữu duyên của hắn xuất hiện, hắn dĩ nhiên sẽ hồi tỉnh." Cô gái áo lam nói.

"Người hữu duyên?" Vân Khê nghe mơ hồ, không biết nên tin hay không nên tin tưởng nàng, "Vậy hắn rốt cuộc bao lâu mới có thể tỉnh lại, người hữu duyên của hắn đã xuất thế hay chưa?"

"Cái này..... Ta liền không biết rồi, chuyện này cũng không phải ta quản. Có lẽ mấy ngày, có lẽ mấy tháng, cũng có lẽ mấy năm, mấy thập niên, thậm chí mấy trăm năm, mấy ngàn năm..... Đều nói không

chừng!” Cô gái áo lam lắc đầu nói.

Vân Khê còn muốn hỏi nữa, cô gái áo lam nhưng dời đi mục tiêu, đưa tay lại là một ngón tay, đem Tiểu Phượng hoàng từ trong Phong Ấn thuật phá giải.

Vân Huyên sau khi khôi phục lạitự do,lệ trong mắt của nàng bắn về phía hắn, hàm chứa hận ý: “Bắc Thần, ta vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho ngươi!”

Tử yêu thở gấp, lộ ra tức giận: “Bổn tọa còn không cần sự tha thứ của ngươi! Đan dược củangươi, trả lại ngươi!” Trong tay của hắn ném một viên đan dược, Vân huyên vi lăng xuống dưới, theo bản năng há mồm, tiếp được nó, khi nàng ý thức được thời điểm mình há miệng ngậm đan dược chính là Tạo Hóa Đan, nàng mừng rỡ như điên.

Làm sao có thể? Tạo Hóa Đan lại còn ở đây, không có bị hủy diệt, làm sao có thể?

Nàng không dám tin ánh mắt ngưng mắt nhìn Tử yêu, nói không ra lời là cảm kích hay là tức giận, hắn là cố ý, cố ý làm cho nàng tuyệt vọng, song, nàng lại không thể không cảm kích hắn, bởi vì có Tạo Hóa Đan, Tiêu Dao có thể sẽ tỉnh.

Tử yêu chịu không được ánh mắt phức tạp của nàng, quay lưng lại đi, hắn đã hiểu rõ rồi, nếu mình nhất định đi, sao không thành toàn cho bọn họ đây?

Vân Huyên thật sâu nhìn hắn một cái, xoay người, bay trở về bên người Đinh Tiêu Dao, lo lắng hướng về phía trên người Vân Khê liếc mắt một cái.

Vân Khê hội ý, thay nàng giải khai đóng băng trên người Đinh Tiêu Dao, uy Đinh Tiêu Dao ăn vào Tạo Hóa Đan.

Vân Huyên ánh mắt chuyên chú nhìn Đinh Tiêu Dao, bay tới bay đi, thời gian lo lắng trong khi chờ đợi, lặng lẽ trôi qua.

Dược tính Tạo Hóa Đan ở trong cơ thể Đinh Tiêu Dao từ từ phát huy hiệu dụng, sắc mặt của hắn từ từ nổi lên hồng nhuận, tứ chi da thịt khôi phục co dãn cùng sáng bóng. Qua đại khái nửa thời gian uống cạn chun trà, Đinh Tiêu Dao rốt cục đã tỉnh.

“Đây là nơi nào?” Đinh Tiêu Dao bò dậy, ánh mắt đầu tiên là rơi vào trên người Tiểu Phượng hoàng, hơi sửng sờ, có chút kinh ngạc, sau đó trực tiếp nhảy vọt qua nó, nhìn khắp bốn phía, chung quanh hết thảy đều xa lạ, làm cho trong lòng hắn bất an. Rất nhanh, hắn thấy được Vân Thanh Uyển, ánh mắt của hắn khẽ xảy ra biến hóa, “Tiểu Uyển? Tiểu Uyển, ngươi làm sao vậy? Làm sao ngươi không nói lời nào?”

Vân huyên cả người chấn động, hiện thực tàn khốc, đem nàng hoàn toàn đánh vào đáy cốc, ngã xuống tan xương nát thịt.

Nàng làm sao quên mất, mình bây giờ chỉ là một sợi hồn phách mà thôi, hắn hoàn toàn,từ đầu,luôn luôn không nhận ra mình. Hắn bây giờ có thể đủ nhận được cũng chỉ có Vân Thanh Uyển.....

Thực tế thật là tàn nhẫn!

Nàng cả người lay động, lạnh lẽo gay gắt.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Đinh Tiêu Dao cuối cùng đem tầm mắt rơi vào trên người Vân Khê, hỏi tới, “Cô nương, ngươi có thể hay không nói cho ta biết, nơi này đến tột cùng xảy ra chuyện gì?”

Vân Khê liếc nhìn Vân Huyên, vừa định nói cái gì đó, lại thấy Vân Huyên dùng sức lắc đầu, ngăn trở nàng, trong lổ tai, truyền đến tiếng lòng Vân Huyên: “Không nên nói cho hắn biết, ta ở chỗ này! Ta đã không thể nào cùng hắn ở cùng một chỗ, cũng đừng có để cho hắn sau khi có hi vọng, lại tan vỡ.”

“Ngươi thật cam tâm sao? Ngươi bỏ ra nhiều như vậy, đợi nhiều năm như vậy, hiện tại thật muốn buông tay, đem hết thảy cố gắng, toàn bộ nước chảy về biển đông?” Vân Khê vì nàng cảm thấy đáng tiếc, song nàng cũng biết, Vân Huyên đã không thể nào cùng Đinh Tiêu Dao ở cùng một chỗ, bọn họ đã sớm là hai người bất đồng thế giới.

“Ta trừ buông tay, còn có thể làm cái gì đây?” Vân Huyên thở dài, “Đáp ứng ta, tha cho Tiểu Uyển một cái mạng đi, ta không hy vọng Tiêu Dao cô đơn qua cả đời.....”

Vân Khê cảm thấy nàng ta tuyệt vọng cùng cô đơn, nàng phảng phất nghe được lòng của nàng ta đang rỉ máu.

“Cô nương, có thể trả lời câu hỏi của tại hạ không?” Bên tai lần nữa truyền đến thanh âm củaĐinh Tiêu Dao.

Vân Khê hít sâu một hơi, trả lời: “Ngươi trúng độc hôn mê, là ta luyện chế Tạo Hóa Đan, đem ngươi cứu tỉnh. Nơi này có người muốn cướp đoạt Tạo Hóa Đan, có người muốn bảo vệ Tạo Hóa Đan, lâm vào hỗn chiến, cho nên ta liền thi triển Phong Ấn thuật, đem tất cả mọi người phong ấn.”

Tử yêu đangquay lưng lại, nghe đến đó, kinh ngạc xoay người sang chỗ khác, không hiểu nhìn về phía Vân Khê.

“Tạo Hóa Đan, Phong Ấn thuật?” Đinh Tiêu Dao khốn hoặc suy tư một lúc lâu, đột nhiên ánh mắt sáng lên, có đầu mối, “Như thế nói đến, ngươi là người của Vân tộc! Ngươi nếu là đến từ Vân tộc, vậy ngươi có biết Vân Huyên không?”

Nghe được hắn chính miệng nói rahai chữ “Vân huyên”, Tiểu Phượng hoàng cả thân thể kịch liệt chấn động, thâm tình nhìn về phía hắn, hắn còn nhớ nàng, qua vạn năm, hắn sau khi tỉnh lại, còn nhớ rõ nàng, đủ để nàng vui mừng.

Vân Khê xoay chuyển ánh mắt, theo lời của hắn, tiếp tục nói: “Vân Huyên? Cái tên này cũng là có mấy phần quen thuộc, nàng là ngươi người nào? Ngươi vì sao phải hỏi thăm nàng?”

Đinh Tiêu Dao mặt lộ vẻ vui mừng, mấy bước đến gần trước mặt nàng, nói: “Vân huyên là thê tử của ta, ta một mực tìm nàng, ngươi biết nàng bây giờ đang ở nơi nào sao? Nàng hiện tại có mạnh khỏe? Đã thoát khỏi hiểm cảnh chưa?” Từng chữ từng câu, đều là lời nói ân cần.

Vân Huyên vành mắt đã ươn ướt.

Tiêu Dao, ta đang ở chỗ này, đang ở trước mặt của chàng, nhưng là..... Nhưng là ta lại không thể cùng chàngnhìn mặt nhau!

Tiêu Dao, chàng nhất định phải sống tốt, hãy quên ta đi!

Vân Khê quan sát thần sắc củaVân Huyên, cho dù tâm không đành lòng, rất muốn thay nàng nói ra chân tướng sự tình, song, nàng cũng biết, bọn họ trong lúc nhất định là một cuộc bi kịch, một người thống khổ, vốn so sánh với hai người thống khổ tốt hơn nhiều lắm.

“Ngươi nói Vân Huyên, ta nhớ ra rồi. Nàng là tổ tiên cấm kỵ nhất tộc

chúng ta, chính là nhân vật vạn năm trước.”

“Chính là nhân vật vạn năm trước?” Đinh Tiêu Dao thân thể run lên, bắt đầu tâm thần không yên.

“Không sai! Ta nghe nói, Vân huyên ở vạn năm trước phản bội Vân tộc, mang theo thuộc hạ cùng thân tín của nàng rời đi Vân tộc, chẳng biết đi đâu. Vân tộc đem nàng coi là cấm kỵ, không ngừng phái người đuổi giết nàng cùng thân tíncủanàng, đến nay cũng không có ai biết cụ thể tung tíchcủa nàng.” Vân Khê nói.

Đinh Tiêu Dao nghe vậy, thở dài một hơi, nói: “Thì ra là như vậy! Nói như vậy, ta là thật hôn mê hơn nhiều năm như vậy. Đa tạ ngươi luyện chế đan dược! Ta nghe Huyên Nhi nói, Tạo Hóa Đan chính là ghi lại trong Tàn Hoa bí lụccủa Vân tộc là một đan dược truyền kỳ, cũng không phải là người tầm thường có đủ khả năng luyện chế ra nó. Ngươi có thể luyện chế ra đan dược giống như Tạo Hóa Đan như vậy, có thể thấy được bản lãnh của ngươi không phải chuyện đùa, ngươi nhất định sẽ trở thành người ưu tú nhất Vân tộc!”

“Ta nhận lời khen tặng của ngươi!” Vân Khê mỉm cười nói.

Vân Huyên nghe đến đó, đã lệ rơi đầy mặt. Huyên Nhi, cở nào quen thuộc thân mật gọi nàng, nàng bị phong ấn ở vách đá dựng, trong đầu nhớ lại ngàn lần vạn lần, bây giờ có thể đủ chính tai nghe được thanh âm hắn gọi như vậy, nàng vô cùng thỏa mãn cùng hạnh phúc.

“Vân Huyên, cơ duyên của ngươi đã đến, cũng theo ta cùng nhau đi tới Vân Chi đoan.” Cô gái áo lam lúc này đột nhiên xen vào nói.

“Vân Huyên” hai chữ giống như một đạo Kinh Lôi trên chân trời rơi xuống, Đinh Tiêu Dao cả người chấn động, đưa mắt nhìn về phía Tiểu Phượng hoàng, Vân huyên? Nàng mới vừa nói là Vân huyên?

Tử yêu ánh mắt chợt lóe, hơi có chút kinh ngạc: “Nàng cũng phải đi đến Vân Chi đoan?”

“Không sai! Vân huyên, ngươi cùng hắn duyên phận đã hết, tốt hơn theo ta đi Vân Chi đoan, bắt đầu cuộc sống mới. Đến đó, ngươi có thể đạt được Trọng sinh, biến trở về một người sống.” Cô gái áo lam nói.

“Chờ một chút! Ngươi mới vừa nói cái gì?” Đinh Tiêu Dao nhìn chằm chằm cô gái áo lam, hỏi tới.

Cô gái áo lam không nói gì thêm, Tiểu Phượng hoàng đưa lưng về phía hắn, cả người run sợ, cuối cùng, vẫn là Vân Khê thay nàng đáp lời: “Nó gọi là Vân Huyên, là thần thú giữ nhà Vạn Hoàng học viện, Vạn Hoàng Chi Hoàng! Cũng là thú sủng của con gái của ta. Ta đối với Vân huyên tiền bối rất là sùng kính, cho nên cố ý gọi nó là Vân Huyên, vì kỷ niệm Vân Huyên tiền bối.”

Đinh Tiêu Dao ánh mắt chớp động, toát ra thất vọng: “Thì ra là như vậy, ta còn tưởng rằng.....”

Hắn cười khổ, lắc đầu: “Làm sao có thể đây? Huyên Nhi làm sao sẽ biến thành một cái Tiểu Phượng Hoàng? Nhất định là ta sinh ra ảo giác.”

Nghe hắn lẩm bẩm tự nói, Vân Huyên tâm tình càng thêm khó chịu, thân thể rung động càng thêm lợi hại.

Mội cái đại thủ đột nhiên dò xét tới đây, bắt được nàng, nàng ngẩng đầu, chống lại ánh mắt phức tạp Tử yêu, nàng cúi đầu, tránh được tầm mắt của hắn tìm tòi nghiên cứu, không muốn làm cho hắn nhìn thấy một mặt yếu ớtcủa mình.

“Sao phải khổ như thế chứ? Nàng hao hết thiên tân vạn khổ, thật vất vả chờ hắn tỉnh lại, lại cam tâm đi như vậy sao?” Tử yêu dùng bí âm truyền lời.

“Lưu lại lại có thể thế nào đây? Chẳng lẽ để cho hắn hướng về phía một hồn phách.....” Vân Huyên không có tiếp tục nói nữa.

Tử yêu tâm tình cũng không có vì vậy mà dễ chịu, mục đích của hắn đạt đến, từ nay về sau, nàng sẽ cùng hắn đi cùng một cái không gian sinh tồn, nhưng là, tại sao hắn một chút cũng không vui vẻ đây?

“Đừng chậm trễ thời gian, chúng ta đi thôi!” Cô gái áo lam thúc giục.

Nước mắt giọt giọt rơi vào lòng bàn tay Tử yêu, hắn chân mày nhíu chặt, mang theo Tiểu Phượng hoàng đi theo ở phía sau cô gái áo lam, ở thời điểm đến gần khe không gian, Tử yêu không nhịn được liền hỏi thăm một câu: “Thật quyết định rời đi sao? Không muốn lẫn nữa quay đầu lại nhìn hắn một cái?”

Vân Huyên chần chờ.

Cho nên Tử yêu tăng nhanh nện bước, mắt thấy sẽ phải cất bước bước vào khe không gian, Vân Huyên cũng không khắc chế được mìnhnữa, đột nhiên quay đầu lại nhìn xuống, nơi đó, Đinh Tiêu Dao cũng nhìn lên, ánh mắt của hai người chạm vào nhau!

Trong phút chốc, hóa thành vĩnh hằng!

Không còn kịp dừng lạinữa, không còn kịp trở về chỗ cũ, Vân Huyên đi theo Tử yêu cùng cô gái áo lam, một đạo biến mất ở khe không gian.

Đinh Tiêu Dao nhẹ nhàng lắc đầu, trong lòng không khỏi thấp thỏm bất an, mới vừa rồi đạo ánh mắtkia, rất quen thuộc! Nhìn nó rời đi, vì sao tim của hắn đaunhư thế, thật giống như đột nhiên trong lúc đó mất đi một thứ trọng yếu nhất. Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Hoang mang, mới vừa biến mất khe không gian, một đạo kim quang hiện ra, Tiểu Phượng hoàng liền bay trở lại.

Đinh Tiêu Dao lộ ra sắc mặt vui mừng, mở ra hai cánh tay, đi nghênh đón nó, mà Tiểu Phượng hoàng nhưng vòng qua hắn, bay trở về đến trong ngực Vân Khê, bị một loại ủy khuất, hướng về phía nàng làm nũng.

Vân Khê bất đắc dĩ trừng nó, biết trở lại, là Tiểu Phượng Phượng, mà Vân Huyên..... Nàng đi thật.

Một năm sau.

Đông Hải trên mặt biển, hạo hạo đãng đãng bay lên một đám Thần Long, đây đã là một nhóm Thần Long cuối cùng Long Vương cốc, trong đó kế tiếp chính là Long Vương cùng Long Hậu.

Lưu luyến không rời nhìn lại Long Vương cốc, Long Hậu không nhịn được thương cảm, sinh sống nhiều năm như vậy ở Long Vương cốc, sẽ phải rời đi, nàng rất là không nỡ, ai biểu Tiểu Long Long củanàng thích Ngạo Thiên đại lục, muốn cùng Tiểu đồng bạn của nó, cùng nhau ở lại Ngạo Thiên đại lục sinh sống đây?

Không nỡ cùng hài tử mìnhchia lìa, bọn họ chỉ có thể để cho toàn tộc dời đi, rời đi Long Vương cốc, ở Ngạo Thiên đại lục một lần nữa tìm kiếm địa phương định cư.

“Đại vương, chúng ta sau này còn có thể thường trở lại đây không?”

Long Hậu nói.

“Dĩ nhiên có thể, Vương Hậu nếu là nghĩ trở lại, chúng ta tùy thời cũng có thể trở lại.” Long Vương ôn nhu nói.

“Đại vương, chàng thật là tốt với ta.”

Hai cái Thần Long càng ngày càng gần, triền triền miên miên cùng nhau đồng tiến.

Ở phía trước nhất đội ngũ Thần Long, là một nhà bốn người Vân Khê, mà chở người nhà bọn họ, chính là Long Hoàng Tiểu Bạch.

Có thể làm cho Long Hoàng mở đường, Long Vương cùng Long Hậu hộ tống, điều động tất cả Thần Long, hộ tống dời đi, cả nhà bốn người bọn họ coi như là không tiền khoáng hậu, tuyệt vô cận hữu liễu.*(không bao giờ xảy ra, có một không hai)*

Vân Khê tựa vào trong ngực Long Thiên Tuyệt, một tay chống cằm, nhẹ nhàng than thở: “Hòa thượng của cái Phạm Âm tự kia cũng quá quá phận quá đi, cư nhiên lại để cho Tiểu Nguyệt nha hàng năm phải đi nơi đó của bọn họ ở lại một tháng, bọn họ cho chùa miểu của bọn họ là thắng địa du lịch, hay là sơn trang nghỉ hè? Tiểu Nguyệt nha của ta còn nhỏ như vậy, nơi nào chịu được chùa miểu kham khổ? Huống chi, trong chùa bọn họ toàn bộ đều là hòa thượngđầu trọc, để cho nữ nhi ta một cô bé xen lẫn trong bọn họ, sau này còn thế nào gả ra ngoài đây?”

Nếu không phải vì để cho Tiểu ban có thể thuận lợi trở lại Phạm Âm Tự giao phó, hai vợ chồng bọn họ cũng sẽ không cố ý mang theo nữ nhi đi Phạm Âm tự phía Tây lãnh thổ một chuyến, kết quả chuyến đi này, đã bị đối phương giữ hơn nửa năm, lại cử hành các loại nghi thức, lại đối với nữ nhi của bọn họ tiến hành sắc phong, bây giờ

nghĩ lại, Vân Khê đều cảm thấy có loại cảm giác bị lừa đảo.

Long Thiên Tuyệt nhàn nhạt mỉm cười: “Chùa miểu thanh tĩnh, cũng sẽ không có nhiều ong bướm đuổi theo ở phía sau chúng tanữ nhi, như vậy thật an tâm a.”

Vân Khê lật mắt: “An tâm cái rắm! Chàngnghĩ hòa thượng trong Phạm Âm tự đều lục căn thanh tịnh sao? Vạn nhất Tiểu Nguyệt nha chúng ta tìm hòa thượng làm con rể, đến lúc đó chàng có muốn khóc cũng khóc không được.”

“Bọn họ dám?” Long Thiên Tuyệt tròn con mắt trừng lớn, “Nếu như bọn họ dám đối với con gái của ta động tâm tư, ta tuyệt đối sẽ làm cho bọn hắn lập tức có tư cách tiến cung!”

Vân Khê nghe vậy, thổi phù một tiếng, buồn cười.

“Tại sao bọn họ có tư cách tiến cung?” Tiểu Nguyệt nha vào lúc này quay đầu lại, tò mò hỏi. Bé con một đôi tay nhỏ bé, vuốt ve chơi đùa Tiểu Hồng Hồng, Tiểu Hồng Hồng hưởng thụ tay nhỏ bé mềm mại của tiểu chủ nhân, trong miệng thỉnh thoảng phát ra thoải mái hừ hừ, mà Tiểu Phượng hoàng cũng chỉ có thể tội nghiệp đứng ở một bên, nào dám cùng Tiểu Hồng Hồng bưu hãm vô địch tranh thủ tình cảm?

“Cái này.....” Long Thiên Tuyệt suy nghĩ một chút, trả lời, “Ca ca của con sau này không phải là làm hoàng đế sao, bên người hoàng đế luôn cần phải có người chiếu cố, phụ thân là muốn giúp ca ca con tìm mấy người có thể tiến cung, đi làm bạn với nó.”

“Nga, nguyên lai là như vậy.” Tiểu Nguyệt nha nghiêng đầu, khả ái mà nghĩ, ngữ khí nói ra kinh người, “Ta đây để cho tất cả các đại sư trong chùa đều tiến đi theo ca ca đi, như vậy ca ca cũng sẽ không tịch mịch.”

Long Thiên Tuyệt cùng Vân Khê liếc mắt nhìn nhau, nhất tề rơi xuống hắc tuyến. Các cao tăng Phạm Âm tự, vì tìm được Xá Lợi Phật Châu ở trên người Tiểu Nguyệt nha, đặc biệt cho bé danh hiệuThánh Cô, Thánh Cô quyền lợi chỉ dưới Trụ trì, trừ Trụ trì, tất cả những người khác đều phải nghe theo hiệu lệnh của bé. Một câu nói của bé, tính mạng của các đại sư ở trong chùa liền mất đi.....

Tiểu Mặc nghe vậy, hiểu rõ ý tứ của muội muội, cười đến ngã trái ngã phải: “Huyên Huyên, ca ca không cần nhiều người theo như vậy, ca ca chỉ cần Huyên Huyên phụng bồi như vậy đủ rồi.”

“Ừ, kia Huyên Huyên sau này sẽ theo ca ca, ca ca đi nơi nào, Huyên Huyên đi nơi đó.”

“Một lời đã định!”

Hai huynh muội ngoéo tay, bèn nhìn nhau cười, nụ cười tinh khiết, lưu lại trong thiên hạ hình ảnh tốt đẹp nhất.

Vân Khê đưa tay, sờ sờ đầu hai đứa bé, nghĩ đến người một nhà hạnh phúc ấm áp, nàng liền không nhịn được liên tưởng đến Hách Liên đại ca bị lực thủy tinh phong ấn, đến nay còn chưa tỉnh lại. Cũng không biết người hữu duyên của hắn đến tột cùng khi nào mới có thể xuất hiện, hắn khi nào mới có thể tỉnh lại?

“Cũng không biết Hách Liên Tử Phong khi nào mới có thể tỉnh lại, ta cảm thấy thiếu hắn, trong lòng liền buồn bực.” Long Thiên Tuyệt nhận thấy được nàng thất thần, cho nên chủ động thay nàng nói ra tiếng lòng.

Vân Khê mấp máy miệng, thở dài nói: “Hiện tại Nhị chưởng quỹ ở lại chiếu cố Hách Liên đại ca, một khi Hách Liên đại ca tỉnh lại, Nhị

chưởng quỹ trước tiên sẽ nói cho chúng ta biết. Hi vọng hắn có thể nhanh chóng tìm được người hữu duyên của hắn, mau chút tỉnh lại tới đây.”

“Nhất định sẽ!” Long Thiên Tuyệt nhẹ nhàng ôm ở eo nhỏ của nàng, cúi đầu, ở trên trán nàng in dấu một nụ hôn nhẹ nhàng.

Ở phía sau bọn họ, còn có một đoàn thân bằng hảo hữu đuổi theo bọn họ, đón ánh nắng chiều, hướng tới phương hướng hạnh phúc phía trước……————————————-HOÀN ————————————-

Quyển 8 - Chương 1: Phiên ngoại 01 : Hai anh em lần đầu tiên đi rèn luyện

Edit: Giọt Sương Đêm

Beta: Sakura

Vạn dặm cát vàng, nhìn không thấy bến.

Nơi này là Dĩ Tây sa mạc của Long Tường đại lục, nghe nói trong sa mạc này có rất nhiều đạo tặc hoạt động, bọn họ hợp thành từng nhóm một, không có chỗ ở cố định, đặc biệt cướp bóc người đi trong sa mạc.

Song, đạo tặc cũng có đạo tặc giang hồ, tựa như hiện tại, thật vất vả mới gặp được một cái cọc làm ăn, từ bốn phương tám hướng, thoáng cái xông tới hai nhóm đạo tặc vây xung quanh “Con mồi” của bọn họ.

Chẳng qua là lúc bọn họ thấy “Con mồi” thì không khỏi có chút thất vọng.

Hai đứa bé,một trai một gái, ngồi trên một con lạc đà to lớn. Nam hài chừng bảy tuổi, nữ hài khoảng hai tuổi, mỗi đứa đội một cái mũ rộng vành đặc chế để tránh ánh nắng chói chang của mặt trời.

Trừ hai đứa bé này ra không có thêm một người nào nữa.

Hai vị đạo tặc cầm đầu rất buồn bực, vừa rồi thủ hạ báo lại, rõ ràng nói, người tới là một thương đội, cả đằng trước lẫn đằng sau đại khái có khoảng hai mươi người, rõ ràng là đám dê béo . Sao trước mặt lại chỉ có hai người một con lạc đà? Lại còn là hai đứa bé chưa dứt sữa nữa cơ chứ?

Vụ giao dịch này quả thực là thua lỗ nghiêm trọng.

Trong đại mạc hoang dã này, đi lại một chuyến không dễ dàng, không có lợi, làm gì có ai vui lòng mạo hiểm chạy ngược chạy xuôi trong sa mạc cơ chứ?

Hai nhóm đạo tặc bắt đầu nhốn nháo chửi rủa ầm lên, bất quá, nếu đã tới rồi thì sao lại để tay không mà về được chứ?

Tính qua thì một đầu lạc đà cũng có thể bán được mười mấy lượng bạc.Còn hai đứa bé thì, một đứa so với đứa kia có vẻ béo mập xinh đẹp hơn, bán cho nhà có tiền nuôi làm nha hoàn gã sai vặt. Hẳn là cũng có thể bán được mười lượng bạc một đứa chứ?

Sau khi tính toán trong lòng hắn cho ra kết luận,khoản mua bán này có giá ba mươi lăm lượng bạc.

“Mẹ mày. Đại lão gia tao chạy xa một chuyến, chỉ vì ba mươi mấy lượng bạc, đầu năm nay làm ăn cũng quá thất bát. Còn để cho chúng ta sống nữa hay không?” Một gã đạo tặc trong đó nhổ mấy bãi nước miếng, trợn mắt nói, ” Theo quy củ của giang hồ, xét theo thứ tự, chúng ta nhìn thấy bọn họ trước, hẳn là của chúng ta. Có ai không, thu hàng.”

“Tề lão ba, ngươi đang nói đùa sao? Ngươi muốn một mình độc chiếm dê béo, cho chúng ta tay không mà về ư? Không đúng, không phải là dê béo, là hai con cừu nhỏ. Bất quá cứ coi như là dê, là dê,

lão tử sẽ phải cắn lên một ngụm. Người tới, bắt con cừu nhỏ.” Một tên đạo tặc khác hô lên, ra lệnh cho bọn thủ hạ xông lên cùng một nhóm khác giương cung bạt súng.

Hai nhóm người hùng hổ xông lên, nhưng không ai để ý tâm tình của hai con cừu nhỏ trên lưng lạc đà như thế nào.

Trên lưng lạc đà, hai anh em liếc mắt nhìn nhau, sau đó lẳng lặng nhìn hai nhóm đạo tặc sắp đánh nhau, nháy mắt một cái lại nháy mắt một cái.

Một lúc lâu sau, cô bé mở miệng trước: “Ca ca, chúng ta gặp phải người xấu, làm sao bây giờ?”

Ánh mắt lóe sáng lên chỉ trong nháy mắt, nhưng không thấy sự sợ hãi.

“Nhìn kỹ rồi nói.” Tiểu Mặc nheo mắt, nhẹ nhàng nâng vành mũ lên một chút, trên khuôn mặt tuấn tú nhất thời nở nụ cười, cười đến vô hại.

“Ca ca, chúng ta đem bảo bối dấu đi chứ.”

Hai chữ “bảo bối” rơi vào trong tai đạo tặc, nguyên bản không khí đang khẩn trương ngay lập tức chuyển biến, mấy chục ánh mắt đồng loạt liếc về phía hai huynh muội.

Tiểu Nguyệt Nha tháo chiếc nhẫn trên đôi tay nhỏ bé, ngẩng đầu quét một vòng, ánh mắt lóe sáng chỉ trong nháy mắt: “Bảo bối trên người ca ca nhiều hơn của Huyên Huyên.”

Tên tiểu tử này, bán đứng ca ca đều không suy nghĩ, thuận miệng là nói.

Tiểu Mặc không bị ảnh hưởng, tiếp tục giữ vững nụ cười hoàn mỹ của mình, nói với mọi người: “Ta sẽ đưa một bảo bối cho các ngươi, nhưng mà các ngươi phải giúp ta làm một chuyện.”

Còn có yêu cầu?

“Tiểu tử,ngươi cho rằng ngươi có tư cách để nói điều kiện sao? Ta khuyên ngươi nên biết điều một chút đứng ở một bên, chờ chúng ta phân thắng bại, rồi sẽ quyết định vấn đề của hai người các ngươi .”

Lời còn chưa dứt, đối phương lập tức ngậm miệng, hai mắt lóe ra lục quang, bởi vì hắn thấy được trong tay Tiểu Mặc lộ ra một viên ngọc Phỉ Thúy xanh biếc.

Trong chớp mắt, màu xanh biếc và màu vàng đan vào nhau chiếu sáng khắp nơi.

Thứ tốt.

Ánh mắt bọn đạo tặc sáng lên.

“Lúc này khẳng định là các ngươi rất muốn cướp bảo bối trong ta đúng không? Bất quá, ta khuyên các ngươi nên thận trọng một chút, bởi vì tâm tình người bạn nhỏ của ta hôm nay không tốt lắm. Nếu như các ngươi không nghĩ kỹ mà cứ công kích ta, ta không thể bảo đảm nó có thể dùng các ngươi để hả giận hay không.”

Tiểu Mặc vừa nói xong, từ trong ngực của bé có một quả cầu màu trắng lập tức bay ra, quả cầu màu trắng này không phải ai khác mà chính là Tiểu Bạch.

Tiểu thân thể rung lên, Long Hoàng uy nghiêm, uy hiếp tứ phương.

Huyền giai của bọn đạo tặc cao nhất cũng chỉ có Thần huyền chi cảnh, sao chịu được Long Hoàng uy nghiêm?

Lúc Long Hoàng uy hiếp đám người kia hai chân mềm, kinh hãi nhìn Tiểu Bạch, muốn chạy đi.

“Các ngươi chờ một chút.”

Bắp chân bọn đạo tặc đột nhiên run lên, tội nghiệp nhìn về phía Tiểu Mặc, chỉ thấy hắn giơ tay chỉ về phía xa xa. Nơi thiên địa tiếp hợp, mơ hồ có vài bóng người cưỡi ngựa phi về phía này, thấy không rõ diện mạo của bọn hắn, chỉ có thể thấy loáng thoáng quần áo của bọn họ, từ quần áo đặc thù đoán được bọn họ hẳn là một đám tăng lữ: “Chắc các ngươi cũng biết bọn họ là người nào chứ?”

Sắc mặt bọn đạo tặc đều biến đổi, sống ở đại mạc ai không biết uy danh của hòa thượng Phạm Âm Tự chứ? Bọn họ thường ở đại mạc cướp giật, đã từng gặp qua hòa thượng Phạm Âm Tự , mặc dù hòa thượng không sát giới, nhưng mà không tránh được bị bọn họ khiển trách một phen, bị cảnh cáo một chút, ngoài tịch thu tài vật của bọn họ, còn có thể bị hòa thượng nhốt lại chép kinh thư nghe kinh thư, cố gắng dùng Phật độ hóa bọn họ, dẫn bọn họ hướng thiện.....

Chợt nhìn đến hòa thượng Phạm Âm Tự xuất hiện, da đầu bọn đạo tặc lại bắt đầu tê dại, trừng phạt như vậy quả thực là so với chết còn khổ hơn.

“Thật xui, sao lại đụng phải đám hòa thượng ngốc này cơ chứ?”

“Tề lão Tam, ta thấy chúng ta vẫn nên chạy đi. Nếu như bị mang về Phạm Âm Tự, để cho chúng ta cấm túc chép kinh, ta thà bị đói ba ngày ba đêm còn hơn.”

“Nói cũng đúng.”

Tiểu Mặc tiếp tục quơ quơ ngọc Phỉ Thúy trong tay , ánh sáng trong suốt của viên ngọc dưới ánh mặt trời, càng có nhiều loại màu sắc, lung lay con mắt của bọn đạo tặc , chân đám người này đều kéo đi không được.

“Ta có thể bảo đảm những hòa thượng này sẽ không làm khó các ngươi, hơn nữa còn đưa cho các ngươi viên ngọc này, nhưng điều kiện là các ngươi phải nghe ta.”

Hai vị đạo tặc dẫn đầu dao động, thật sự có chuyện tốt như vậy ư? Viên ngọc Phỉ Thúy này giá trị không nhỏ, cho dù hai người bọn họ chia đôi thì ít nhất mỗi người cũng được hơn vạn lượng bạc,quả thực là quá hấp dẫn.

Cũng được, mặc kệ có chuyện gì cứ nhận trước đã.

Chỉ là một đứa bé, làm gì có nhiều yêu cầu chứ?

Thấy hai vị đạo tặc dẫn đầu đáp ứng, Tiểu Mặc giục ngựa, chở muội muội, tiếp tục đi phía trước, nghênh đón đại đội cao tăng Phạm Âm Tự.

Đi đầu đội cao tăng Phạm Âm Tự là Tiểu Ban, hắn về Phạm Âm Tự trước,nói cho các sư thúc trong chùa những chuyện đã trải qua rồi dẫn các cao tăng trong chùa đến đây nghênh đón chủ nhân mới của Xá Lợi Châu.

Giục ngựa đi ở bên cạnh Tiểu Ban là hai cao tăng lớn tuổi, vị bên trái râu bạc trắng như tuyết, màu da giống như màu da của con dân Long Tường đại lục, mặt mũi hiền lành, khóe miệng phảng phất như

vĩnh viễn đều treo nụ cười. Vị bên phải thì cằm trơn bóng, màu da ngăm đen, có thị lực cực xa, đã sớm nhìn chằm chằm vào hai huynh muội Tiểu Mặc, thần sắc thâm trầm khó lường.

“Sư phụ, sư thúc, hai người nhìn kìa, bọn họ chính là Tiểu Mặc và Tiểu Nguyệt Nha đó.”

Tiểu Ban nhìn sư phụ và sư thúc ở hai bên, cười tự nhiên.

“Tiểu Ban, không nhớ rõ sư thúc dạy bảo sao? Người trong Phật môn tối kỵ hiện ra sắc hỉ nộ, định lực của ngươi để chỗ nào?” Cao tăng bên phải nghiêm nghị trách cứ.

Nhìn Tiểu Ban ảm đạm cúi đầu, cao tăng bên trái nhẹ nhàng nói: ″Mộc Sấu,Tiểu Ban khó được đi ra ngoài một chuyến, mới quen bằng hữu, ngươi cũng đừng nghiêm khắc như thế. Chúng ta đi chuyến này là để ngênh đón thánh vật về Phạm Âm Tự , để cho ánh sáng của thánh vật lại một lần nữa bao phủ trên bầu trời Phạm Âm Tự , để trên dưới trong chùa đều nhận được ân trạch,đây mới là chuyện quan trọng nhất.”

“Vâng, chưởng môn sư huynh dạy phải.”

Tiểu Ban liếc trộm sư thúc một cái, đau lòng sư thúc bị sư phụ răn dạy, đồng thời trong lòng lại khẽ mừng thầm.

“Tiểu Ban ca ca!”

Xa xa, truyền đến tiếng gọi ngọt ngào của Tiểu Nguyệt Nha, Tiểu Ban nhìn qua, không thể ngăn được trong lòng vui sướng, giục ngựa chạy về phía trước.

“Tiểu Mặc, Tiểu Nguyệt Nha, ta mang sư phụ và sư thúc tới đón tiếp

các ngươi.”

Tiểu Mặc nhìn qua, chống lại hai cặp mắt tìm tòi nghiên cứu, trong lòng không dám thư giãn nửa phần. Người tới rốt cuộc sẽ đối đãi với tân chủ nhân của Xá Lợi Châu là Huyên Huyên như thế nào, ai cũng không thể dự liệu trước, lần này cha mẹ đem nhiệm vụ quan trọng là đưa đón muội muội đi Phạm Âm Tự phó thác cho bé, coi như là cho bé có cơ hội luyện tập, bé tuyệt đối không thể để cha mẹ thất vọng.

Mặt không đổi sắc, Tiểu Mặc phất tay, hướng về phía Tiểu Ban chào hỏi: “Tiểu Ban, các ngươi tới vừa lúc, chúng ta vừa gặp gỡ hai nhóm đạo tặc, đang không biết giải quyết như thế nào đây.”

Nhìn theo ngón tay của bé, hai nhóm đạo tặc cũng phối hợp, lại tái diễn màn cướp bóc vừa nãy.

Lúc này,đội ngũ cao tăng của Phạm Âm Tự đến gần, Mộc Sấu đại sư nhìn thấy những đạo tặc này không khỏi nhíu mà: “Các vị thí chủ, các ngươi vì sao dạy mãi không sửa, kiếp này tiếp tục hại người? Xem ra, một chút cảnh cáo không đủ để chặt đứt tham niệm của các ngươi, lão nạp quyết định đem các ngươi giam vào tháp Ăn Năn, giam giữ cả đời, cũng tốt hơn các ngươi phạm tội mà không hối lỗi, tiếp tục ra ngoài hại người.″

A?!

Bọn đạo tặc kinh hãi, không ngờ sự tình lại quay ngược trở lại, rối rít chuyển động, nhìn về phía Tiểu Mặc. Vừa nãy bé đã hứa hẹn, tuyệt đối không để cho bọn họ bị hòa thượng Phạm Âm Tự mang đi, bây giờ nghĩ lại, bọn họ lại không thể giải thích được tại sao lại tin một hài tử, bọn họ quả thực điên rồi.

Lại nghe thấy Tiểu Mặc nói: “Tôn chỉ của phật gia không phải là để

cho người ta hướng thiện sao? Trừng phạt cũng có thể hạn chế người khác phạm sai lầm, nhưng không thể nào giải quyết vấn đề căn bản, ta nghe nói Phạm Âm Tự từng có một vị cao tăng, pháp lực khôn cùng, thường nhân chỉ cần nghe ông ấy đọc qua kinh văn một lần, từ đó sẽ cải tà quy chính, tích lũy đủ loại thiện nghiệp. Ta nhớ vị cao tăng kia tên là..... Tên là.....”

Bé làm ra vẻ không nhớ.

“Cửu Tương sư tổ. Chỉ có Cửu Tương sư tổ của Phạm Âm Tự ta mới có pháp lực như thế, chỉ tiếc ông ấy đã qua đời.” Mộc Sấu đại sư thở dài thật sâu, chúng tăng lữ phía sau cũng chắp tay trước ngực, niệm a di đà Phật.

Ánh mắt Tiểu Mặc sáng lên, nói: “Đúng vậy. Chính là vị Cửu Tướng đại sư này. Ta nghe cha mẹ ta nói, Cửu Tướng đại sư vì trợ giúp anh hùng hào kiệt Long Tường đại lục chúng ta cùng nhau chống đỡ ngoại tộc xâm lấn, cho nên mới phải chết tha hương. Trước khi chết, trên tay của hắn vẫn mang Phật chủ Xá Lợi Châu của quý tự, ta đoán, vong linh và Phật lực của ông ấy nhất định đều ở trong Xá Lợi Châu.”

Nghe hắn nói tới”Phật chủ Xá Lợi Châu”, chúng tăng lữ cửa rối rít tinh thần phấn chấn, chưởng môn đại sư thường câm như hến liền mở miệng: “Tiểu thí chủ, Phật chủ Xá Lợi Châu chính là ta Phạm âm tự thánh vật, chúng ta chuyến này chính là vì nó mà đến. Nghe Tiểu Ban nói, lần Châu này bây giờ đang ở lệnh muội trên người, hi vọng tiểu thí chủ có thể đem thánh vật trả lại, Dĩ an ủi ta tự mấy trăm chức cao tăng ‘’

Tiểu Ban khẩn trương nhìn về phía Tiểu Mặc, hắn cũng không cho rằng hai huynh muội bọn họ chịu đem hạt châu trả lại, nhưng nếu chuyện thật sự đơn giản như vậy, hắn cũng không phải lưu lại Long

Tường đại lục lâu như vậy. Ai ngờ, Tiểu Mặc quyết định một câu khiến cho hắn mở rộng tầm mắt.

“Được, Huyên Huyên, đem hạt châu của muội giao cho đại sư.”

Có chuyện dễ dàng như vậy ư ?

Tiểu Ban chuyển mắt, nhìn về phía Tiểu Nguyệt Nha, chỉ thấy Tiểu Nguyệt Nha lưu luyến không rời che Phật Châu trên tay, một đôi mắt vô tội ngó nhìn đại ca, phảng phất như đang nói, nàng không muốn.

Tiểu Mặc nháy mắt mấy cái với muội muội: “Ca ca có bao giờ lừa gạt muội chưa?”

Tiểu Nguyệt Nha chu cái miệng nhỏ nhắn, rốt cục nghe theo lời ca ca, đem Phật Châu tháo xuống, giao cho ca ca.

Tiếp nhận Phật chủ Xá Lợi Châu từ trong tay Tiểu Mặc, chưởng môn đại sư cùng đám cao tăng vẻ mặt vui sướng, nhóm người nhảy xuống ngựa, khoanh chân ngồi trên chiếu, bắt đầu niệm Phật âm.

Tiểu Ban cũng gia nhập vào trong, cả bầu trời đại mạc, phiêu đãng Phật âm, trang nghiêm mà thần thánh, khiến người khác không thể khinh nhờn.

“Ca ca, Châu Châu của muội.” Tiểu Nguyệt Nha hít hít lỗ mũi, lộ ra ủy khuất.

“Tin tưởng ca ca, ca ca nhất định sẽ đem Phật Châu lấy lại cho muội.”

“Thật chứ? Ca ca không được nuốt lời.”

“Thật. Ca ca đã nói sẽ vĩnh viễn bảo vệ Huyên Huyên, để cho Huyên Huyên vui vẻ, ca ca quyết không nuốt lời.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn ủy khuất rốt cuộc giãn ra, lộ ra nụ cười tín nhiệm .

Một lúc sau, Phật âm ngừng lại.

“Tiểu thí chủ, đa tạ các ngươi đem Phật Châu trả lại bổn tự, bổn tự trên dưới vô cùng cảm kích. Nếu như không chê, lão nạp muốn mời hai vị tiểu thí chủ đến trong chùa ở vài ngày, tận tình làm chủ nhà.” Chưởng môn đại sư cười tủm tỉm nói.

“Được.” Tiểu Mặc đáp ứng nhanh chóng, sảng khóai, quay lại, chỉ chỉ hai nhóm đạo tặc, “Đại sư, những người này các ngươi tính xử trí như thế nào?”

Chưởng môn đại sư quét mắt một vòng, nói: “Hôm nay may mà chúng ta đến kịp, nếu không bọn họ lại đả thương thêm mạng người, cứ làm như Mộc Sấu đại sư nói, trước đem bọn họ mang vào chùa đã.”

Lời nói của chưởng môn đại sư, chẳng khác gì là mệnh lệnh quyết định đời sau của bọn đạo tặc, đám người bắt đầu không bình tĩnh.

Nhưng mà Tiểu Bạch đại thần vẫn còn đứng trước mặt của bọn hắn, mắt nhìn chằm chằm, bọn họ không dám chạy trốn, cũng không dám nói nhiều, chỉ có thể đem hi vọng tiếp tục ký thác lên người Tiểu Mặc .

“Đại sư thật sự tính toán dùng phương thức đó tới trừng phạt bọn họ ư? Vậy nếu đạo tặc càng ngày càng nhiều, đại sư cũng tính toán đưa tất cả bọn họ đem đến Phạm âm tự nhốt sao? Ta lo lắng Phạm Âm

Tự các ngươi hằng ngày có thể gánh chịu được khoản chi tiêu khổng lồ này hay không. Mấu chốt nhất chính là, trong lòng bọn họ thật sự sẽ hối hận, muốn cải tà quy chính hay sao?" Tiểu Mặc nói.

Chưởng môn đại sư yên lặng nhìn về phía bé, lúc mới nhìn thấy, hắn cũng đã nhận thấy được đứa nhỏ này không giống người khác, tuổi của bé mặc dù không lớn, nhưng trên trán có một cỗ tự tin và tôn quý bẩm sinh, ánh mắt lưu chuyển, hiển thị rõ ràng thông minh giảo hoạt, hắn nên nghe xem bé rốt cuộc có biện pháp gì.

"Vậy tiểu thí chủ nghĩ như thế nào?"

Quyển 8 - Chương 2: Phiên ngoại 02 :Trông mong con trưởng thành

Edit: Giọt Sương Đêm

Beta: Sakura

Tiểu Mặc giơ tay lên, nhắc vành mũ lên, mắt nhìn vào Xá Lợi Châu trên tay đối phương: “Đại sư, trên tay của ngài không phải đang cầm Xá Lợi Châu hay sao? Xá Lợi Châu chính là thánh vật của quý tự, tụ tập vong linh và phật lực của các đời cao tăng của quý tự, bao gồm cả phật lực của vị Cửu Tương đại sư kia, tin rằng chỉ cần dựa vào lực lượng của nó, nói không chừng có thể phật quang phổ chiếu, độ hóa đạo tặc. ”

Chưởng môn đại sư nghe vậy, chân mày nhíu lại, hắn quái dị đánh giá tiểu Mặc, không biết tên tiểu tử này rốt cuộc có chủ ý gì. Nói cái gì phật quang phổ chiếu, độ hóa chúng sinh, căn bản là chuyện xa vời, nếu như Phật hiệu của Phạm Âm Tự thật sự đạt đến cảnh giới chí cao như thế, bọn họ cũng sẽ không bị lấn áp, bị chèn ép khắp nơi.

“Sư phụ, Tiểu Mặc nói có đạo lý, không bằng chúng ta thử một chút xem?”

Chưởng môn đại sư hí mắt, tà tà dò xét tiểu đồ nhi của mình, hai tên tiểu tử này giống như là đã thông đồng với nhau.

Bên cạnh ánh mắt của Mộc Sâu đại sư sáng lên, lộ ra mấy phần

mong đợi: “Chưởng môn sư huynh, ta đã sớm nghe nói Phật chủ Xá Lợi Châu lợi hại, nhưng lại chưa bao giờ thấy tận mắt, không bằng hôm nay nhân cơ hội này, để cho tăng chúng trong chùa được mở mang kiến thức uy lực của nó? Nếu thật sự có thể độ hóa những kẻ ngoan cố không thay đổi, đó chính là ngã phật từ bi, nếu không thể, cũng có thể nghiệm chứng uy lực của Xá Lợi Châu .”

Đám tăng chúng còn lại gật đầu phụ họa, lộ ra vẻ chờ đợi.

Trán của chưởng môn đại sư nhăn lại, cúi đầu nhìn Phật châu trong tay , giờ phút này tựa hồ không còn sự lựa chọn khác.

“Sư phụ, Phật hiệu của ngài cao thâm, nhất định có thể làm cho Xá Lợi Châu tỏa ra uy lực lớn nhất của nó. Đồ nhi rất muốn mở mang kiến thức.” Tiểu Ban hồn nhiên ngây thơ nói.

Đúng vậy, Tiểu Ban tràn ngập lòng tin với sư phụ. Ngay cả Phật lực của hắn cũng có thể thúc dục lực lượng Xá Lợi Châu, huống chi là sư phụ của hắn chứ?

Trong lòng chưởng môn nhân như hắn đang đấu tranh

Đúng vậy, thân là chủ trì của Phạm Âm Tự , bàn về Phật hiệu, hắn là người xuất sắc số một số hai trong các cao tăng, có rất ít người có thể vượt qua hắn.

Song, Phật chủ Xá Lợi Châu là thánh vật bậc nào chứ? Có thể mặc kệ người khác muốn thao túng thế nào cũng được hay sao?

Trong ánh mắt nóng bỏng chờ đợi của chúng tăng lữ, hắn cũng chỉ có thể kiên trì thử một lần.

“Ca ca.” Tiểu Nguyệt Nha mơ hồ cảm thấy bất an, chu cái miệng nhỏ

nhắn, nhìn về phía ca ca.

Vạn nhất đối phương thật sự thành công, Châu Châu của nàng chẳng phải là cũng không trở lại được nữa hay sao?

Tiểu Mặc không nói gì, chẳng qua là quen thuộc sờ sờ đầu nhỏ của muội muội, trong mắt lóe sáng rồi biến mất.

Xui xẻo nhất là hai nhóm đạo tặc ở tại chỗ.

Đây là muốn náo ư? Bọn họ bất quá là tới giả bộ đánh đấm, đánh đánh một chút để dưỡng gia, bọn họ dễ dàng sao?

Đang lúc buồn bực, lại thấy chủ trì đại sư chắp tay trước ngực, đem Phật chủ Xá Lợi Châu đặt trên đầu ngón tay, trong miệng nhẹ nhàng niệm Phật âm, mơ hồ, từng sợi Phật quang từ đầu ngón tay hắn tràn ra, Phật quang không ngừng khuếch tán lan tràn, ngắn ngủn chốc lát bao phủ khuôn viên hơn mười dặm.

Xa xa, cồn cát từ từ quay cuồng, giống như đang nổi lên, nổi lên bão cát.

Mộc Sâu và đám tăng lữ nhiệt huyết mênh mông, nhìn lên Phật quang từ Xá Lợi Châu không ngừng khuếch tán ra, trong mắt đám người này là cực hạn sùng bái và tín ngưỡng.

Chân mày Tiểu Mặc từ từ nhíu chặt, lộ ra ngưng trọng. Cao tăng Phạm Âm Tự, phật lực quả nhiên không phải chỉ có danh, bất luận kết quả như thế nào, cảnh tượng hoành tráng như lúc này cũng đủ để mọi người kinh sợ.

Quay đầu, nhìn bọn đạo tặc bị kinh sợ đến hai chân mềm nhũn, bé ho nhẹ một tiếng, liếc mắt với Tiểu Bạch đang ẩn núp. Sau một khắc,

mượn cát vàng che dấu, một quả cầu màu trắng bóng dáng xuyên qua cát vàng.

Bọn đạo tặc vốn đang bị dọa đến chân tay mềm nhũn, đột nhiên giống như đánh máu gà đứng thẳng dậy nào có nửa điểm bị đồ hóa thuần phục?

Thời gian từ từ đi qua.....

Uy lực của Xá Lợi Châu còn đang từ từ buông thả, chúng tăng lữ cũng chiếm được không ít chỗ tốt, chỉ tăng tiến phật lực của bản thân,song cũng chỉ có hiệu quả như vậy.

Tiểu Mặc khẽ mỉm cười, nghiêng đầu hỏi bọn đạo tặc: “Bây giờ các ngươi có nguyện ý cải tà quy chính, từ nay về sau nghe theo chưởng môn đại sư phân phó, quy y cửa phật, một lòng hướng thiện không?”

Bọn đạo tặc vừa nghe”Quy y cửa phật”, cả đám mãnh liệt lắc đầu như trống bỏi. Bảo bọn họ cạo đầu ăn chay, không thể cưới vợ, không thể uống rượu, quả thực là so với chết còn khó chịu hơn.

Tiểu Mặc đáng tiếc nhún vai: “Xem ra, Phật chủ Xá Lợi Châu cũng không thần kỳ như trong truyền thuyết, ta còn tưởng là bảo vật gì quý báu lắm, các ngươi cần phải đuổi theo muội muội của ta đòi lấy, thì ra bất quá cũng chỉ như thế mà thôi.”

Chưởng môn đại sư bất đắc dĩ lắc đầu, hắn đã sớm biết Xá Lợi Châu không có chức năng thần kỳ như vậy , cho nên cũng không nghĩ gì, nhưng điều này được nói ra từ miệng của một đứa trẻ, lộ ra vẻ hắn có chút lừa đời lấy tiếng, mạnh mẽ chiếm lấy hào quang. Từ trước đến giờ nhìn đạm tình đời, cho nên hắn cũng không quá để ý, song lời này rơi vào trong tai những người khác, ý tứ hàm xúc lại bất đồng.

Mộc Sấu đại sư sắc mặt bất thiện nói: “Tiểu công tử, Phật chủ Xá Lợi Châu vốn là thánh vật của Phạm Âm Tự ta, vật quy nguyên chủ, là theo lẽ thường. Bất kể uy lực của nó rốt cuộc như thế nào, cũng không thể thay đổi chuyện nó là thánh vật của Phạm Âm Tự, ngài không nên chửi bới như vậy.”

“Nếu là thánh vật của Phạm Âm Tự các ngươi, tại sao lại rơi vào trong tay muội muội của ta? Hơn nữa muội muội của ta cũng có thể thao túng lực lượng của nó, thậm chí so với chưởng môn đại sư của các ngươi còn tăng thêm một bậc, không tin, các ngươi có thể làm cho muội muội của ta thử một chút. Rốt cuộc người nào có duyên với nó nhất, người nào mới có tư cách có nó nhất, phải nói theo sự thật chứ.” Tiểu Mặc tiếp ngay lời hắn, nhướng mày nói.

Tiểu Nguyệt nha nhìn thần sắc tự tin của ca ca, cũng học giương lên tiểu chân mày: “Châu Châu là của ta.Ta nghe thấy lão gia gia ở trong Châu Châu nói chuyện, bọn họ nói, ta mới là người hữu duyên với Châu Châu.”

Lời nói lơ đãng, kích thích ngọn sóng không nhỏ.

Ngay cả Tiểu Mặc cũng cảm thấy kinh ngạc: “Huyên Huyên, muội nói cái gì? Muội có thể nghe được lão gia gia bên trong Châu Châu nói chuyện ư?”

“Vâng. Mỗi lần Huyên Huyên ngủ, sẽ mơ thấy bọn họ, bọn họ còn dạy Huyên Huyên rất nhiều điều kỳ quái, nhưng mà thật nhàm chán, Huyên Huyên mỗi lần nghe là lại mệt.”

Tiểu Mặc co rút khóe mắt, bán tín bán nghi nhìn muội muội, khó mà phán đoán thật giả.

Chưởng môn đại sư nghe vậy, tinh thần cũng rung lên, ngạc nhiên nhìn về phía Tiểu Nguyệt Nha: “Ngươi thật sự có thể cùng Xá Lợi Châu thông linh ư? Bọn họ còn nói những thứ gì?”

“Thông linh ư? Không biết.” Tiểu Nguyệt Nha dứt khoát lắc đầu, nhàm chán bĩu môi, “Bọn họ nói đều rất thâm ảo, cái gì thập ma ba la ba la mật... Cái gì Tâm Kinh..... Huyên Huyên chẳng hiểu chút nào, thật nhàm chán thật nhàm chán.”

Chưởng môn đại sư thiếu chút nữa nhảy dựng lên, chẳng lẽ là một phần Tâm Kinh thất truyền trong kinh thư ư? Đây chính là chí bảo của Phật Môn. Sau khi Phạm Âm Tự gặp phải mấy tràng hạo kiếp xong, có không ít kinh thư thất lạc, các cao tăng cũng từng người từng người đi về cõi cực lạc, những nội dung kinh thư này không thể truyền lưu xuống dưới, trở thành tiếc nuối của Phạm Âm Tự. Hiện tại lại từ trong miệng một cô bé nghe được nội dung kinh thư , sao hắn không kích động cho được?

“Tiểu thí chủ, ngươi nhớ lại đi, bọn họ rốt cuộc nói những thứ gì?”

Đáng tiếc, Tiểu Nguyệt Nha rất không phối hợp lắc đầu, cộng thêm vẻ mặt ghét bỏ nhăn mặt nhăn lỗ mũi: “Không nhớ rõ.”

Mộc Sấu không tin, nói với chủ trì: “Chưởng môn sư huynh, lời của tiểu thí chủ không thể tin hết. Cõi đời này làm gì có chuyện thông linh, cũng quá ly kỳ rồi, không tin được.”

“Không.Chuyện thông linh là có thật” Sắc mặt chưởng môn đại sư ngưng trọng, không tiếp tục nói hết, chuyển đổi đề tài nói, “Tiểu thí chủ, ngươi nói muội muội ngươi có thể thúc dục lực lượng Xá Lợi Châu , là thật hả?”

“Đương nhiên là thật.” Tiểu Mặc trịnh trọng nói.

“Được, vậy ngươi để cho nàng thử một chút.” Chưởng môn đại sư nói.

Nhìn chưởng môn sư huynh đem Xá Lợi Châu trả lại, Mộc Sấu đại sư không khỏi nóng nảy: “Chưởng môn sư huynh, không thể.”

Thật vất vả mới lấy lại Xá Lợi Châu, làm gì có đạo lý trả lại?

“Các ngươi đừng quên, Phật Châu là chúng ta mang đến.” Tiểu Mặc nhếch mày, ý tứ là: các ngươi nhiều người như vậy, chẳng lẽ còn sợ Xá Lợi Châu bị hai đứa trẻ cho đánh cắp ư?

Bé thành công ngăn miệng Mộc Sâu đại sư.

Đem Xá Lợi Châu đưa vào trong tay muội muội, Tiểu Nguyệt Nha vui mừng đón lấy, lộ ra vẻ mặt vui sướng.

“Huyên Huyên, để cho bọn họ nhìn bản lãnh của muội đi.” Nhìn thì giống như bình tĩnh nhìn muội muội, đáy mắt lại liếc về phía Tiểu Bạch và bọn đạo tặc.

Tiểu Bạch cơ trí đảo tròn mắt, biết đã đến lúc mình vung ra tay.

“Chờ một chút, để cho ta cùng nó nói một chút.” Tiểu Nguyệt Nha nhẹ nhàng vỗ về Phật Châu, chu cái miệng nhỏ ra, lầm bầm không biết đang nói cái gì.

Mọi người đầu tiên là thấy ngạc nhiên, chờ thời gian dài, bắt đầu không nhịn được. Sao bọn họ lại đi tin tưởng một đứa trẻ không tới hai tuổi có thể thao túng lực lượng Xá Lợi Châu , bọn họ thật sự điên rồi.

Mộc Sấu đại sư há miệng, đang muốn nói cái gì đó để ngăn cản, đột nhiên, Phật quang kinh thiên thoáng cái tỏa ra, ở đầu ngón tay của một đứa bé tỏa ra phật quang mà không báo trước.

Chỉ một thoáng sau, khắp sa mạc đều mơ hồ.

Trong không khí Phật quang di động, một mảnh sáng loáng màu vàng làm người ta không phân biệt được tia sáng rốt cuộc là ánh nắng từ trên bầu trời hay là thần phật hiển linh nữa.

“Phật chủ từ bi, ngày sau chúng ta nhất định cải tà quy chính, không làm chuyện ác.Xin ngài giáng xuống Phật quang, chúc phúc chúng ta.”

“Xin chúc phúc chúng ta!”

“.....”

Bùm, một đám đạo tặc lần lượt quỳ phục trên mặt đất, mặt cúi xuống, không dám ngẩng đầu, trong miệng hô to khẩu hiệu thống nhất . Cảnh tượng này làm tăng lữ của Phạm Âm Tự sợ ngây người.

Thật linh thiêng như vậy ư? Chỉ như vậy mà khiến cho đám đạo tặc đều cải tà quy chính ư?

Chậm đã, Phật quang này tựa hồ thật sự có lực lượng đặc biệt, một khi chiếu xạ lên trên người bọn hắn, bọn họ cảm thấy năng lượng bên trong thân thể càng thêm mãnh liệt, rất sống động.

Cũng không biết là có tác dụng hay là chỉ là đóng giả.

Nhưng nếu nói, vừa nãy chủ trì thúc dục lực lượng Xá Lợi Châu , để cho bọn họ được ích lợi không nhỏ thì tới giờ phút này, bọn họ

giống như là đắm chìm trong Phật quang, không ngừng mà hấp thu mấy lần Phật lực, quả thực là thoải mái cực kỳ.

“Tiểu Nguyệt Nha thật sự là người hữu duyên với thánh vật .” Tiểu Ban đột nhiên nói ra một câu, giống như là một luồng ý nghĩ cắm vào đầu của mỗi người.

Càng ngày càng nhiều tăng lữ tin tưởng, nhìn về phía Tiểu Nguyệt Nha ánh mắt cũng thay đổi.

Tiểu Mặc ho nhẹ một tiếng, thấy tốt thì lấy, đưa tay đặt ở tay nhỏ bé của muội muội: “Có thể.”

Thứ tốt là phải ôm tỳ bà nửa che mặt mới càng có hiệu quả.

“Chưởng môn đại sư, ngài cũng nhìn thấy, Phật chủ Xá Lợi Châu chỉ có ở trong tay muội muội ta mới có thể tỏa ra uy lực lớn nhất, nếu mà đặt trong tay những người khác...” Tiểu Mặc ra vẻ cao thâm địa lắc lắc đầu, nói nửa câu giấu nửa câu.

Chủ trì đại sư bất đắc dĩ lắc đầu, cái tính toán này mà hắn còn nhìn không ra, vậy quả thực là hắn sống vô dụng rồi. Nhìn những tên đạo tặc kia nghĩ một đằng nói một nẻo, còn có vật kia cho rằng mình ẩn núp rất cao, thật ra thì ngay từ lúc con thú sủng kia chạy khỏi tay cậu bé biến mất trong làn cát hắn đã biết. Nếu như hắn còn tin tưởng uy lực Xá Lợi Châu có thể làm cho người ta cải tà quy chính, lập địa thành phật, vậy hắn cũng không có tư cách đảm đương chủ trì của Phạm Âm Tự . Bất quá, biết rõ đối phương đang giở trò, hắn lại không thể không nhận lấy, quan trọng nhất là hắn phát hiện ra, chuyện làm hắn cảm thấy hứng thú nhất đó chính là thông linh.

Hắn tin tưởng, cõi đời này quả thực là có bản lĩnh thông linh tồn tại.

Mà vật có bản lĩnh lại tồn tại trên người nữ hài tử này.

Suy tư chốc lát, chưởng môn đại sư ôn hòa cười nói: “Tiểu thí chủ nói không sai, Xá Lợi Châu hẳn là đưa cho người hữu duyên. Chuỗi Xá Lợi Châu này chính là thánh vật chí bảo của Phạm Âm Tự ta, thánh vật nếu lựa chọn muội muội của tiểu thí chủ , muội muội của tiểu thí chủ chính là khách quý của Phạm Âm Tự ta.”

Hắn quay lại nói với Tiểu Ban: “Tiểu Ban, bọn họ là bằng hữu của con, cũng là khách quý của Phạm Âm Tự ta. Con hãy đại biểu cho vi sư, hảo hảo mà chiêu đãi bọn họ, nếu con chậm trễ khách quý, vi sư nhất định sẽ phạt không buông tha, đã nghe rõ chưa?”

Tiểu Ban nghe vậy, biết điều đáp ứng.

Tiểu Mặc nhíu mày, quả nhiên là càng già càng cay a, chưởng môn đại sư thỏa hiệp với bọn họ ở chỗ này, rõ ràng chính là dùng Tiểu Ban uy hiếp hắn. Một khi bọn họ lẻn đi, xui xẻo chịu phạt lại là Tiểu Ban. Thân là bằng hữu, bé làm sao có thể làm liên lụy tới Tiểu Ban cơ chứ?

Cũng được, sống ở đâu thì yên ở đấy. Chỉ cần bọn họ không mạnh mẽ cướp Phật chủ Xá Lợi Châu từ trên người Huyên Huyên, vậy thì có thương lượng.

“Vậy thì quấy rầy”.Giong nói giống như tiểu đại nhân, thấy vậy ánh mắt của chủ trì chợt lóe sáng lên rồi biến mất, rất có thâm ý.

Đưa mắt nhìn hai huynh muội đi theo cao tăng Phạm Âm Tự đi xa,đầu lĩnh hai nhóm đạo tặc buồn bực cực kỳ, nói xong sẽ cho ngọc Phỉ Thúy đâu? Bảo bối nói cho bọn đâu? Sao bọn họ lại gặp kết cục không may thế này?

Cuối cùng, bọn họ rốt cục nhận rõ một sự thật, đó chính là: bọn họ bị chơi xỏ.

Tiểu Bạch nhảy lên đi ở phía sau đội ngũ , thỉnh thoảng quay đầu lại, nhìn đám đạo tặc phía sau đấm ngực dậm chân, nó không nhịn được thoải mái cười to: “Thực ngốc! Sao Tiểu Mặc Mặc lại có thể đem viên ngọc hắn yêu quý nhất cho người khác cơ chứ ? Trên đời này, người có thể làm cho Tiểu Mặc Mặc đưa viên ngọc ra chỉ đếm được trên đầu ngón tay, ha ha ha.....”

Kèm theo Tiểu Bạch vui vẻ tâm tình khoái trá, huynh muội Tiểu Mặc được các cao tăng trên dưới Phạm Âm Tự hoan nghênh, tiến vào bên trong Phạm Âm Tự.

Hai huynh muội được phân ở một gian phòng, Tiểu Mặc ngồi xuống giường, khẽ cau mày, đoạn đường này đi tới, xem ý tứ của chủ trì đại sư, tựa hồ là quyết định muốn đem huynh muội bọn họ lưu lại trong chùa. Hắn cố ý đem toàn bộ tăng nhân triệu tập tới, long trọng giới thiệu hai huynh muội bọn họ, làm cho cả Phạm Âm Tự đều nhận ra bọn họ, sau đó hạ lệnh bất luận kẻ nào cũng không được chậm trễ hai huynh muội bọn họ, muốn dùng lễ nghi cao nhất tới đón bọn họ.

Lấy danh nghĩa vì”bảo vệ hai huynh muội bọn họ an toàn”, không chỉ am bài mấy tăng nhân trực đêm ở ngoài phòng bọn họ, trong ngoài chùa cũng gia tăng phòng ngự, cả con ruồi cũng không bay lọt.

Mặt khác, vì”để cho Tiểu Ban hảo hảo mà chiêu đãi khách quý”, chưởng môn đại sư chỉ định mình Tiểu Ban tới tiếp đãi bọn họ, những người còn lại đều là phụ giúp, nói cách khác, nếu có bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn thì người chịu phạt chỉ có mình Tiểu Ban.

Giảo hoạt, thật sự giảo hoạt.

Tiểu Mặc nghiến răng, không nghĩ mình lại gặp phải Lão Hồ Ly khó dây dưa. Ai nói người trong phật môn tựu nhất định là hiền lành từ bi, tâm địa thiện lương chứ? Bé thấy chủ trì đại sư chính con hồ ly khoác da dê,rất là giảo hoạt.

“Ca ca, Huyên Huyên mệt mỏi.”

Cúi đầu, nhìn thân thể mập mạp của muội muội nãi bò qua, hắn đưa tay ôm lấy, đem nàng ôm vào trong ngực.

“Huyên Huyên mệt mỏi, vậy thì đi ngủ trước đi.”

“Ca ca kể chuyện xưa.”

“Được, ca ca kể chuyện xưa cho muội nghe.”

Ánh trăng từ từ chếch đi, bên trong gian phòng truyền ra thanh âm trầm thấp, mấy phần non nớt, mấy phần động lòng người.

Cách đó không xa, trên một cây cổ thụ chọc trời, tại cành cao nhất.

Ai cũng sẽ không biết, nơi này chẳng biết lúc nào lại có một “căn nhà”nhỏ bằng trúc.

Nếu nói”căn nhà”, thật ra thì chính chỉ là một căn phòng nhỏ, màu sắc của ngôi nhà biến mất trong tầng lá cây, không dễ dàng phát giác.

Xuyên qua cửa sổ, Vân Khê thấy được hình ảnh hai đứa con của mình đang kể chuyện xưa, trong lòng chua xót nói không ra lời . Lại nói, tuyệt đối không thể mềm lòng. Đây là cơ hội rèn luyện tốt nhất cho hai huynh muội bọn họ, nàng và Thiên Tuyệt đã thương lượng qua, ai cũng không thể phạm quy can thiệp vào.

Song, thấy nhi tử và nữ nhi phơi nắng dưới ánh mặt trời chói chang , lúc này lại cùng ôm nhau ngủ, sao nàng không đau lòng cho được?

“Thiên Tuyệt, nếu không coi như hết được không? Bọn họ còn nhỏ, sau này còn nhiều cơ hội rèn luyện .”

Long Thiên Tuyệt chặn lại câu nói tiếp theo của nàng, nhẹ giọng nói: “Nàng quên Tử Yêu, Vân Huyên, và mẫu thân của nàng sao? Sau khi bọn họ lần lượt bước vào cảnh giới Huyền Đế xong sẽ được chấp nhận dẫn độ, đi đến một thời không khác. Huyền giai của ta và nàng đã gần đạt tới cảnh giới Huyền Đế , chúng ta sớm muộn gì cũng có một ngày cũng bị dẫn độ đến Vân Chi Đoan, một khi chúng ta rời đi, hai đứa bé làm sao bây giờ? Nếu bọn họ không có đầy đủ năng lực để có thể tự bảo vệ mình thì sao chúng ta có thể an tâm rời đi?”

“Vậy chúng ta vĩnh viễn không cần tấn chức nữa ” Vân Khê quấn cau mày. Ở Vân Chi Đoan, có mẫu thân mà ngày đêm nàng mong đợi, nói không chừng còn có phụ thân đã sớm qua đời của nàng, mà nơi này có con của nàng, thân nhân của nàng và các bằng hữu, nàng đều không muốn cùng họ tách ra.

Long Thiên Tuyệt ôn nhu ôm nàng, nhướng mày nói: “Nếu như nàng không muốn cùng bọn nhỏ tách ra, lại muốn nhanh chóng gặp mặt mẫu thân, biện pháp tốt nhất chính là cho hài tử của chúng ta cũng nhanh chóng đạt tới cảnh giới Huyền Đế , đi theo chúng ta cùng nhau đến Vân Chi Đoan, đi tìm ngoại tổ mẫu của bọn họ. Nàng thấy sao?”

Đôi mắt của Vân Khê phát sáng: “Đây là một chủ ý thật tốt. Vậy Thiên Thần và Song Nhi thì sao? Còn cha mẹ chàng nữa, cha của ta và ca ca..... Chúng ta cũng phải đem bọn họ mang theo mới được.”

Nói tới đây, Vân Khê không nhịn được nói thầm: “Chúng ta ở chỗ này gấp gáp cũng vô dụng, Thiên Thần, Song Nhi, Sở Mục và Thiên Tầm bọn họ vừa nhìn giang hồ thái bình, lại đi du sơn ngoạn thủy, cũng không biết rốt cuộc khi nào bọn họ mới có thể trở về. Ta phải đợi đến năm nào tháng nào, mới có thể cùng mẫu thân đoàn tụ chứ?”

Quyển 8 - Chương 3: Phiên ngoại 03: Bàn về Phật

Edit: Giọt Sương đêm

Beta: Sakura

“Gấp gáp cũng vô dụng, chúng ta còn có rất nhiều chuyện có thể làm.” Long Thiên Tuyệt nhìn nàng, nháy mắt, mập mờ nói không ra lời .

Vân Khê động động chân cũng có thể đoán được hắn đang suy nghĩ gì rồi, giơ tay lên, năm ngón tay nhéo ở trên mặt của hắn: “Không tâm tình.”

“Làm sao không có tâm tình chứ? Bóng đêm thật tốt, tới đi,tới đi.” Người này bắt đầu vô sỉ, động thủ động cước.

“Tránh ra. Ngô ngô.....” Lần nào cũng trúng triền công của người này, Vân Khê cuối cùng không thể cản nổi, luân hãm vào ôn nhu hương. Thử nghĩ xem hai đứa con đang phải chịu khổ, bọn họ thì đang hưởng lạc, quá thực là không nên. Bất quá..... Ngô ngô, không lẽ, quay đầu lại sám hối sao nữa sao.

Thiện phòng.

Hơn mười vị tăng nhân đức cao vọng trọng trong chùa tụ tập ở thiện phòng của chưởng môn , thương nghị đại sự.

“Chưởng môn sư huynh, chúng ta thật vất vả tìm về Phật chủ Xá Lợi

Châu, tuyệt đối không thể để nó lưu lạc biên ngoài nữa.” Mộc Sấu đại sư nói.

“Vì tìm được Xá Lợi Châu lần nữa, chúng ta bỏ ra thật nhiều, có không ít tiền bối viên tich trên đường tìm kiếm Xá Lợi Châu , tổn thất khá lớn. Hiện nay rốt cục nghênh Xá Lợi Châu trở về, nói gì cũng không thể để cho Xá Lợi Châu lưu lạc bên ngoài nữa.” Một vị tăng nhân khác nói.

“Chưởng môn, xin nghĩ lại.”

Đối mặt với sự khuyên nhủ của chúng tăng nhân, chưởng môn đại sư trầm mặc không nói.

Mộc Sấu đại sư không khỏi nóng nảy: “Chưởng môn sư huynh, ngài không thể không quả quyết. Không bằng thừa dịp hiện tại hai vị tiểu thí chủ ngủ say, chúng ta lặng lẽ thu hồi Xá Lợi Châu, lại sai người đưa bọn họ an toàn về Long Tường đại lục là được. Khi đó, Xá Lợi Châu trở về chùa, cũng sẽ không tổn thương hòa khí.”

“Chúng ta là người trong Phật môn, làm sao có thể làm chuyện ti tiện như thế chứ?” Cách chưởng môn đại sư gần nhất, một vị tăng nhân mở miệng nói, “Bất quá, Xá Lợi Châu không thể rời khỏi Phạm Âm Tự. Ta coi hai vị tiểu thí chủ khí chất không tầm thường, bối cảnh phía sau bọn họ không đơn giản, nếu chúng ta mạnh mẽ lưu bọn họ ở lại trong chùa, nói không chừng sẽ phát sinh nhiều chuyện không hay. Hay là nhanh chóng nghĩ biện pháp giữ lại Xá Lợi Châu, đưa đi hai vị tiểu thí chủ đi đi.”

“Ta nghe Tiểu Ban nói, cha mẹ của bọn họ ở Long Tường đại lục cũng là nhân vật vo cùng lợi hại, gia tộc sau lưng bọn họ cũng vô cùng khổng lồ. Nghe nói, Bắc Thần gia tộc vừa khởi sắc trở lại, đã bị bọn họ tiêu diệt lần nữa. Thực lực như vậy, chúng ta không được sơ

suất. Cũng may tới chẳng qua là hai đứa bé, chính là hai đứa bé, còn không dễ ứng phó sao?” Một vị tăng nhân khác đề nghị nói, ” Phạm Âm Tự chúng ta trừ Xá Lợi Châu, kỳ trân dị bảo cũng cất chứa không ít, không ngại cho bọn họ chọn lựa mấy thứ, làm lễ trả lại Xá Lợi Châu. Chưởng môn, ngài cảm thấy như thế nào?”

Còn không đợi chưởng môn đại sư nói chuyện, chúng tăng lữ còn lại rối rít gật đầu.

Thân là người trong Phật môn, âm thầm thiết kế hai đứa bé, thật sự không phải là việc bọn họ nên làm. Nếu như là dùng những bảo vật khác trong chùa làm trao vật trao đổi, vậy thì không giống với lúc trước, đây là hành động quang minh chính đại .

Chủ trì vẫn trầm mặc không nói cũng gật đầu, phất tay nói: “Cứ theo như ý của các ngươi đi mà làm, nhớ kỹ, ngàn vạn lần không thể thương tổn bọn họ.”

“Vâng, chưởng môn.”

Đưa mắt nhìn mọi người ra khỏi thiện phòng, chưởng môn đại sư trừng mắt, rất nhanh lại rũ xuống, bất đắc dĩ lắc đầu, hắn cũng không cho rằng bọn họ sẽ thành công, nhưng mà không để cho bọn họ thử qua, bọn họ sao cam tâm chứ? Chỉ có thể thuận theo tự nhiên thôi.

Sáng sớm ngày thứ hai,hai huynh muội Tiểu Mặc bị dẫn tới Tàng Trân Các trong chùa .

Do Tiểu Ban và Mộc Sấu đại sư cùng đi, đi theo còn có mấy vị tăng nhân trong chùa .

Đẩy ra cửa lớn của Tàng Trân Các , đập vào mặt là hơi thở mang phong cách cổ xưa, làm cho người ta ngửi thấy mà tinh thần rung

động.

Không giống với cách cất dấu trân phẩm thế tục , bảo vật có thể được Phạm Âm Tự cất dấu , phần lớn là Kim Phật, Ngọc Phật, kinh thư, điển tịch trân phẩm, liếc mắt nhìn thần sắc tiều tụy của tăng nhân trong chùa, cũng biết những thứ đồ này đối với bọn họ rất quan trọng.

Đáng tiếc, những đồ này ở trong mắt hai huynh muội Tiểu Mặc, lại là những thứ đồ không thể vào mắt.

“Hai vị tiểu thí chủ, nơi này cất dấu toàn bộ trân bảo của Phạm Âm Tự ta, các ngươi thích gì, cứ tự lấy” Mộc Sấu đại sư mỉm cười nói, một loại rất thành ý, “Tiểu ban, ngươi đề cử cho hai vị thí chủ các bảo vật trong các, chỉ cần bọn họ thích, có thể lấy mấy thứ trong đó.”

“Có thật không?” Tiểu Ban lộ ra vẻ vui sướng, đối với hắn mà nói, ở đây có rất nhiều đồ tốt.

Mộc Sấu đại sư cười gật đầu, đây mới là phản ứng mà một hài tử bình thường nên có. Hắn có lòng tin, một khi hai huynh muội bọn họ nhìn trúng bảo vật nơi này, hắn sẽ có biện pháp thuyết phục bọn họ trả lại Xá Lợi Châu.

Không ở lâu, hắn mang tăng chúng đi theo rời khỏi Tàng Trân Các, chỉ để lại Tiểu Ban ở cạnh hai huynh muội Tiểu Mặc.

“Phù” Tiểu Mặc thở ra, rốt cuộc người đều đi hết, “Tiểu Ban, sư phụ ngươi rốt cuộc là có ý gì? Muốn cầm bảo vật hối lộ chúng ta sao?”

Tiểu Ban vô tội nháy mắt: “Ta chỉ nghe theo sư thúc phân phó..... Tiểu Mặc, các ngươi cứ yên tâm, sư phụ ta chắc là không muốn thương tổn các ngươi.”

” Đương nhiên ta biết bọn họ sẽ không thương hại chúng ta, chẳng qua là.....” Tiểu Mặc tùy ý dựa vào một chút, tựa vào kệ phóng kinh thư bĩu môi nói, “Sư phụ ngươi sợ là sẽ không dễ dàng thả chúng ta rời đi như vậy.”

“Ca ca, vậy chúng ta có vẫn ở chỗ này sao?” Tiểu Nguyệt Nha giật nhẹ áo của đại ca, nhíu mày. Nơi này thoạt nhìn không chơi vui giống trong tưởng tượng.

Tiểu Mặc vươn ra một ngón tay, đặt vào mí mắt muội muội : “Trước mắt cũng chỉ có thể như thế.”

“Tiểu Mặc, thật xin lỗi. Các ngươi đem Xá Lợi Châu mang đến Phạm Âm Tự, nhưng mà sư phụ và sư thúc...” Tiểu Ban xin lỗi nói.

“Đừng quên, chúng ta là bạn tốt, bạn tốt không cần nói xin lỗi.” Tiểu Mặc cười lớn, vỗ vỗ vai Tiểu ban, nói, “Trước khi đến, ta đã nghĩ tới, nhiệm vụ lần này sẽ không đơn giản như vậy. Phụ thân và mẫu thân để cho ta một mình một người hộ tống Huyên Huyên tới chỗ này, chính là khảo nghiệm đối với ta . Ta nhất định sẽ dùng lực lượng của mình thông qua lần khảo nghiệm này, nếu không ta cũng không có tư cách đi thừa kế ngôi vị hoàng đế của Tường thúc thúc , thay người thống trị một quốc gia.”

Tiểu Ban nhìn người bạn cùng lứa với mình, mắt sáng lên, hắn cảm giác, cảm thấy Tiểu Mặc đang trưởng thành rất nhanh, khiến cho hắn theo không kịp.

Có lẽ, hắn cũng nên tĩnh tâm lai, tiếp tục tu hành.

Bạn tốt, tại sao có thể thua kém nhiều như vậy chứ?

“Tiểu Mặc, ta nghĩ ta có biện pháp có thể thuyết phục sư phụ và sư thúc, để cho bọn họ đáp ứng cho các ngươi rời đi.”

“Biện pháp gì?”

“Ngoài cửa Phạm Âm Tự chính là một chi nhánh của Phật giáo Mật Tông ở phía Tây, còn có những chi nhánh Mật Tông khác tồn tại, thí dụ như: Lôi Dục Tự và Đồng Đà Tự lớn nhất và nổi danh nhất, cứ cách mười năm, ba chùa miểu này sẽ tiến hành một cuộc luận bàn về Phật giáo . Lúc bàn về Phật giáo, ba ngôi chùa sẽ phái ra một đại biểu, tiến hành biện luận Phật hiệu, cũng tỷ thí Phật lực. Mỗi ngôi chùa sẽ phái ra người trẻ tuổi ưu tú nhất, tiến hành tỷ thí, người nào chiến thắng cuối cùng, sẽ nhận được sự thừa nhận của ba ngôi chùa, sẽ được bồi dưỡng đặc biệt. Ta nghĩ, nếu như ta có thể ở thắng ở trận bàn luận Phật giáo này , ta có thể cầu tình với sư phụ, để cho người đáp ứng thỉnh cầu của ta.”

“Vậy thì tốt quá,bàn luận Phật pháp diễn ra lúc nào?”

“Cái này..... Đại khái là nửa năm sau.” Tiểu Ban khó khăn nói.

Tiểu Mặc nghe vậy, mồ hôi lạnh túa ra, nửa năm sao dài như vậy chứ?

“Nửa năm thì nửa năm chứ sao. Ta đây có thể giúp ngươi cái gì?”

Tiểu Ban suy nghĩ một chút: “Ngươi có thể giúp ta luyện võ. Ngươi tập võ rất có thành tựu, có ngươi ở bên cạnh đốc xúc ta, ta nghĩ ta sẽ tiến bộ hơn.”

” Không thành vấn đề. Dù sao ta cũng muốn mỗi ngày tập võ, chẳng qua là Huyên Huyên.....” Tiểu Mặc buồn rầu nhìn về phía muội muội, muội muội đang nghiêm túc thấy bé, không đợi bé nói chuyện, Tiểu

Nguyệt Nha tích cực nói, “Huyên Huyên cũng muốn cùng luyện công, ca ca dạy muội.”

Tiểu Mặc và Tiểu Ban liếc mắt nhìn nhau, không khỏi mỉm cười.

Tình bạn của những đứa trẻ là ấn ký tốt đẹp nhất để lại.

Mộc Sấu đại sư ở ngoài cửa đợi một lúc lâu, cũng không thấy người ở bên trong đi ra ngoài, hắn chờ lâu không được. Đợi lúc đi vào Tàng Trân Các, hắn không khỏi choáng váng, một hàng kinh Phật và bảo điển, đều bị người ta lấy xuống, xếp thành núi nhỏ. Ba đứa ngồi mỗi đứa một góc xung quanh núi nhỏ, một chuyên chú ghi chép, một thật tình xem sách, người nhỏ nhất, thả ra thú sủng của nàng, hỗ trợ nhớ những kinh thư và điển tịch này.

Có chuyện động trời đang xảy ra hay sao?

Mộc Sấu đại sư thấy vậy mồ hôi lạnh trên lưng túa ra: “Các ngươi đang làm cái gì vậy? Cẩn thận một chút, những kinh thư và điển tịch này đều là bản duy nhất ,một khi phá hủy sẽ không còn nữa nên cái gì cũng không.”

“Sư thúc, ngài yên tâm đi, chúng ta sẽ rất cẩn thận.” Tiểu Ban ngẩng đầu lên khỏi kinh thư, nở ra nụ cười vô tư.

“Đại sư, cám ơn hảo ý của các ngươi. Chúng ta không có ý định muốn bất cứ lễ vật nào, chỉ cần các ngươi có thể để cho chúng ta tới xem kinh phật và điển tịch ở đây mỗi ngày là được. Ta và muội muội cũng tạm thời không có ý định rời khỏi Phạm Âm Tự, sau này quấy rầy hơn nhiều.” Tiểu Mặc mỉm cười nói.

Mộc Sấu đại sư nhất thời ngây người, đây là tình huống gì?

Nửa năm, đối với ba đứa trẻ mà nói, là một đoạn kinh nghiệm trưởng thành hiếm có, đối với vợ chồng Vân Khê và Long Thiên Tuyệt mà nói, khó trộm được nửa ngày thảnh thơi rảnh rỗi. Quyết định của bọn trẻ khiến cho hai vợ chồng rất là vui mừng, đây là quyết định bọn nhỏ đưa ra, bọn họ làm gì có lý do gì mà từ chối chứ?

Thừa dịp mấy ngày này, hai vợ chồng đi du ngoạn, thuận đường đi Tây Vực một chuyến, cảm nhận thiên nhiên.

Một ngày, bơi tới một vực sâu, sau khi đã trải qua sa mạc, thảo nguyên, núi non xong, đột nhiên nhìn thấy một vực sâu như vậy khiến cho người ta thấy trống trải trước mắt.

Bốn phía vực sâu không một bóng người, mang theo màu cát vàng, màu thác nước, từ chỗ cao nhất của vực sâu chảy xuống không hãm lại được, thác nước phơi giữa mặt trời chói chang, sương trắng bốc lên.

Hai vợ chồng nghỉ chân tại chỗ.

“Ta chưa từng thấy qua vực sâu hùng vĩ bao la như thế bao giờ , nếu không phải hôm nay đích thân tới, cuộc đời này sợ rằng cũng sẽ không có cơ hội tận mắt nhìn thấy.” Long Thiên Tuyệt vươn người đứng ở vách đá, đưa mắt nhìn về phía xa, nhìn về phía thác nước, hắn khẽ hí mắt, lộ ra vẻ mừng rỡ.

Nửa đời trước của hắn, vì gia tộc, vì thân nhân, bỏ ra rất nhiều, hiện tại rốt cục có cơ hội bỏ xuống hết thảy , cùng ái thê nắm tay du ngoạn, trải qua cuộc sống không buồn không lo.

Vui vẻ, tự tại như thế,trước kia hắn không dám nghĩ .

Vân Khê mở rộng hai cánh tay, hô hấp mùi vị nóng rực trong không

khí, trong lòng rất thỏa mãn: “Cõi đời này còn có cảnh tượng tráng lệ hơn so với ở đây, ở thế giới kia của ta, quang cảnh tráng lệ nào cũng có, nếu có cơ hội, chúng ta sẽ có thời gian thưởng thức.”

Hai vợ chồng nhìn nhau cười một tiếng, không còn nói thêm gì, tự mình hưởng thụ thiên nhiên hoang dã.

Cũng không biết trải qua bao lâu, mặt đất dưới chân đột ngột chấn động, một cột lôi điện khổng lồ màu tím to bằng miệng giếng chợt xuất hiện.

Đặc biệt, đạo Lôi Điện màu tím này không phải từ trên trời rơi xuống , mà là từ khe sâu phía dưới tuôn lên.

Chuyện gì xảy ra?

Long Thiên Tuyệt thấy tình thế không ổn, vội vàng kéo Vân Khê, chạy ra phía ngoài.

Sau lưng bọn họ, màu mây đen che đi ánh nắng chói chang của bầu trời, trong lúc Lôi Điện và mây đen tiếp xúc với nhau, có đồ vật gì đó toát ra ra, kèm theo một tiếng nổ lớn, bay tới tận trời chỉ trong chớp mắt.

Từ từ, Lôi Điện biến mất, mây đen tản đi, trời đất khôi phục bình tĩnh.

Long Thiên Tuyệt và Vân Khê dừng lại, hai bên lỗ tai bên vẫn còn tiếng vù vù, nhìn phía sau, lại thấy lạnh cả người.

Vừa nãy vật kia rốt cuộc là cái gì? Tại sao đột nhiên lại toát ra từ dưới đất? Nó sẽ đi chỗ nào?

“Thiên Tuyệt, nhìn kìa. Nó giống như đi về hướng Long Tường đại

lục.” Trên bầu trời bóng đen chớp động, mặc dù chợt lóe rồi biến mất, Vân Khê vẫn bắt được.

Long Thiên Tuyệt thị lực cũng vô cùng tốt, đương nhiên cũng nhìn thấy, lộ ra vẻ ngưng trọng: “Trời sinh dị tượng, không phải là đại cát, thì là báo trước tai họa lớn. Chúng ta nhanh đi về xem một chút, để ngừa vạn nhất.”

Sau khi hai người đi, trong vực sâu nước bị rút sạch, dưới đất lộ ra một cái động lớn tối tăm, nơi đó dòng khí xoay chuyển mãnh liệt , âm u không một vệt sáng.

Cuối cùng đã tới ngày luận bàn về Phật.

Phạm Âm Tự hương khói cường thịnh, người đến người đi.

Làm chủ nhà của luận bàn về Phật, trong chùa trên dưới bận rộn không thể tách ra, các vị các cao tăng đều đi đón tăng nhân đến từ những ngôi chùa khác, bọn tiểu bối thì tự mình chăm chỉ học tập , chờ ngày luận bàn về Phật có thể hiển thị tài năng.

Là Tiểu Phật sống chuyển thế được Phạm Âm Tự công nhận , Tiểu Ban nhận được trọng điểm bồi dưỡng, từ một tháng trước bắt đầu, hắn bị cách ly một mình, tiếp nhận sự truyền thụ Phật hiệu của các vị đại sư trong chùa.

Tiểu Mặc và Tiểu Nguyệt Nha cũng không nhàn rỗi, tự mình học tập tu luyện, nên cười, nên ăn uống, cuộc sống rất vui vẻ.

So với muội muội cao hơn một cái cút đầu, Tiểu Mặc vui mừng thở ra một hơi, rất có loại tự hào nhà ta có nữ sắp trưởng thành .

“Ca ca, tại sao huynh luôn lớn nhanh hơn muội? Khi nào thì muội

mới có thể cao bằng huynh?” Tiểu Nguyệt nha ngửa đầu, không hài lòng vì không cao bằng, mình đã cố gắng cao hơn rồi, nhưng ca ca tựa hồ so với nàng lớn nhanh hơn, nàng không thể vượt qua nên giận dỗi nha.

Tiểu Mặc nhe răng cười một tiếng, sờ sờ đầu của nàng: “Tiểu ngốc ngếch, muội muốn cao hơn, thì phải tiếp tục cố gắng nhiều hơn mới được.”

Quyển 8 - Chương 4: Phiên ngoại 04: Tiểu Thánh Cô

Edit: Giọt Sương Đêm

Beta: Sakura

Ngoài cửa, có tăng nhân đi tới: “Hai vị tiểu thí chủ, chủ trì cho mời.”

Tiểu Mặc thu lại nụ cười, hơi nhướng mày, thầm nghĩ chắc là muốn bàn về ngày luận bàn về Phật, theo lý thuyết, hai huynh muội bọn họ không phải là người trong chùa, không có tư cách tham dự, chủ trì vì sao lại phái người tới mời huynh muội bọn họ? Liếc mắt nhìn muội muội hồn nhiên ngây thơ, hắn bỗng nhiên nghĩ đến không biết có liên quan tới Phật chủ Xá Lợi Châu muội muội đeo trên tay hay không?

“Xin chờ một chút, chúng ta sẽ tới ngay.”

Đợi tăng nhân đi khỏi, Tiểu Mặc ngồi chồm hổm xuống nhìn muội muội, thật tình nói: “Huyên Huyên, nếu như bọn họ muốn muội biểu diễn lực lượng của Phật châu , thì muội phải nhớ kỹ, bất kể xảy ra chuyện gì cũng không thể thi triển ra, biết không?”

“Tại sao?” Tiểu Nguyệt Nha nghiêng đầu khó hiểu.

“Muội nghĩ xem, ở chỗ này đều là người Phật môn, bọn họ cũng giống như sư phụ Tiểu Ban, rất coi trọng lực lượng của Phật chủ Xá Lợi Châu, một khi bọn họ phát hiện muội có thể thao túng lực lượng Phật châu , hơn nữa lực lượng vượt quá tưởng tượng của bọn họ, khó bảo toàn bọn họ sẽ sinh lòng tham với Phật châu. Đến lúc đó,

có được Xá Lợi Châu lại là người Phạm Âm Tự, chúng ta sẽ lâm vào tình cảnh rất nguy hiểm. Cho nên, muội nhất định không được hiển lộ lực lượng Phật Châu trước mặt người khác, biết không?" Tiểu Mặc trịnh trọng nói.

Tiểu Nguyệt Nha cái hiểu cái không gật gật đầu, ở đầu vai của nàng có một đoàn màu đỏ lắc lư, xuất hiện một con thú sủng màu đỏ , chính là lão quái vật vạn năm thích giả bộ nai tơ — Tiểu Hồng Hồng.

Ánh sáng sắc bén trong mắt Tiểu Hồng Hồng chợt lóe, thần bí mà quỷ dị.

Tại hội trường bàn luận về Phật, ba ngôi chùa lớn đang trong giai đoạn biện luận Phật hiệu, một đoạn đọc xong, Tiểu Ban rất xuất sắc đạt thắng lợi trong tu vi Phật hiệu, trở thành người trẻ tuổi nổi bật nhất trong đám tăng lữ, đang tiếp nhận lời phê bình của chúng tăng lữ.

Trong đó một vị cao tăng,ăn mặc khác hòa thượng Phạm Âm Tự , hắn cẩn thận đánh giá Tiểu Ban, dò hỏi: "Tiểu Ban, lúc nãy ở cuộc luận bàn về Phật ngươi có trích dẫn một đoạn kinh Phật ta chưa từng nghe qua. Ngươi có thể nói cho ta biết ngươi đọc nó từ đâu không?"

Vừa hỏi xong, những cao tăng khác cũng cùng quăng tới ánh mắt hứng thú. Những gì Tiểu Ban nói lúc nãy quá xuất sắc, vượt quá tưởng tượng của bọn họ, không hổ là Tiểu Phật sống đời này của Phạm Âm Tự, lực lĩnh ngộ phật lý của đứa bé này bọn họ không thể bì kịp.

Bất quá, phật lý cao thâm như thế thật sự do hắn lĩnh ngộ được sao?

Không thể trách mọi người hoài nghi.....

Tiểu Ban len lén nhìn sư phụ một cái, nội tâm giãy dụa, đoạn kinh Phật kia cũng không phải là chính hắn ngộ ra, mà là Tiểu Nguyệt nha thông linh với Phật chủ Xá Lợi Châu truyền thụ cho hắn, hắn cũng không trích dẫn tất cả, trong đó còn có cả phần hắn tự lĩnh ngộ được, nhưng chung quy vẫn có xuất xứ đấy, hắn không dám tự tiện đánh.

Sư phụ đã nói, người xuất gia không thể nói dối.

“Ta học được từ một bộ kinh Phật thất truyền 《Kim Cương Bàn Nhược Ba La Mật Kinh》.”

Cả hiện trường nổ tung, không ít cao tăng học thức uyên bác mắt sáng lên.

“Ngươi lặp lại lần nữa, kinh thư gì?”

“《Kim Cương Bàn Nhược Ba La Mật Kinh》.”

Đám cao tăng thất thố đứng hết lên bao vây quanh Tiểu Ban.

“Tiểu Ban, ngươi cũng biết, vạn năm trước Phật giáo Mật Tông chúng ta từng gặp phải một cuộc hạo kiếp, rất nhiều kinh thư bị hủy và thất truyền, trong đó bao gồm bản kinh thư này. Bản kinh thư này rất quan trọng đối với Phật giáo Mật Tông chúng ta, nếu như ngươi biết tung tích của nó, nhất định phải báo cho chúng ta đấy.”

“Tiểu Ban, ngươi biết tung tích của bản kinh thư này phải không?”

“Tiểu Ban, mau đem kinh thư giao ra đây, nó thuộc về Phật giáo Mật Tông chúng ta.”

“Tiểu Ban.....”

Tiểu Ban nghe những thanh âm bên tai, chỉ cảm thấy quay cuồng.

Nhưng mà, hắn tuyệt đối không thể bán đứng Tiểu Nguyệt Nha.

Song.....

“Tiểu Ban, nội dung kinh thư , có phải Tiểu Nguyệt Nha tiểu thí chủ nói cho ngươi hay không?” Chưởng môn đại sư đột nhiên mở miệng nói.

Tiểu Ban cả kinh, trừng mắt nhìn về phía sư phụ, không đợi hắn nói chuyện, chưởng môn đại sư đã có được đáp án hắn muốn: “Khó trách. Quả nhiên!.Thì ra là như vậy. Ha ha ha ha.....”

Chúng tăng lữ thấy nụ cười cổ quái của chưởng môn đại sư trở nên mơ hồ, từ trước đến giờ chưởng môn đại sư có Phật hiệu cao thâm luôn trầm ổn , chưa từng thất thố như thế?

Chủ trì đại sư đến từ Lôi Dục Tự mở miệng nói: “Chưởng môn đại sư đã biết điều gì đúng không? Có thể chia sẻ với mọi người hay không?”

“Đúng vậy, chúng ta cũng rất muốn biết ngọn ngồn trong đó.” Một vị chủ trì khác đến từ Đồng Đà Tự ánh mắt lóe lên, tựa hồ nghĩ tới điều gì, lại không dám xác định.

Một lúc sau, chưởng môn đại sư mới dừng cười, nói: “Đi mời hai vị tiểu thí chủ đến đây.”

Chờ hai huynh muội Tiểu Mặc và Tiểu Nguyệt Nha đi tới hiện trường,

cả một đống ánh mắt ngạc nhiên phóng đến hai người, chỉ thấy huynh muội hai người,một người là đẹp trai bức người, một người thì quá đáng yêu, hai người vừa xuất hiện, khiến mắt của đám người kia không thể dịch chuyển, thậm chí bọn họ còn quên mình tới để làm gì,chỉ thuần túy dùng ánh mắt thưởng thức đánh giá bọn họ.

“Chưởng môn đại sư, hai người bọn họ là ai?” Đến từ chủ trì Lôi Dục Tự cảm thấy hứng thú hỏi, từ từ đáy mắt có ánh sáng lóe lên rồi biến mất, hắn chú ý tới Phật châu Tiểu Nguyệt Nha đeo trên tay, sắc mặt khẽ biến hóa, “Chẳng lẽ đây là.....”

Nói được một nửa, trước mắt nhảy ra một đoàn màu đỏ, hắn chống lại một đôi mắt màu ngọc lưu ly xanh biếc , trong phút chốc, phảng phất có một cổ ma lực, muốn thu nạp cả tâm thần của hắn đi.

“A”. Chân hắn lùi lại một bước mới đứng lại, cái trán rỉ ra mồ hôi lạnh.

Đây là thú sủng gì vậy, sao lại có lực lượng uy hiếp đáng sợ như thế chứ?

Đám tăng chúng còn lại không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy trụ trì đại sư sắc mặt có vẻ tái nhợt.

“Tiểu Hồng Hồng, ngoan nào” Tiểu Nguyệt Nha sờ sờ bộ lông màu đỏ của con thú sủng, nó lại ngoan ngoãn rụt trở về, chui vào trong ngực tiểu chủ nhân cọ cọ. Người không biết còn tưởng rằng con thú sủng này rất biết điều rất đáng yêu, có người biết , nhất định sẽ nói hành động của nó rất vô sỉ.

Rõ ràng chính là một lão yêu thú ngàn năm lại ở chỗ này giả bộ đáng yêu, thật sự là quá vô sỉ.

Trụ trì đại sư sắc mặt trắng bệch, thấy một màn như vậy, càng thêm kinh ngạc. Một con thú sủng có thực lực kinh người như thế, lại ngoan ngoãn nghe lời một đứa bé, này này này này..... Qủa thực làm người khác khó tin.

Đứa nhỏ này rốt cuộc có lai lịch như thế nào?

“Chưởng môn đại sư, vị tiểu thi chủ này là?”

Chưởng môn đại sư hiền lành mỉm cười nói: “Vị tiểu thi chủ này tên là Tiểu Nguyệt Nha, chính là tân chủ nhân Phật chủ Xá Lợi Châu nhận định , cũng là khách quý của quý tự.”

“Phật chủ Xá Lợi Châu nhận nàng là tân chủ nhân ư? Sao có thể chứ? Nàng không phải người trong cửa phật, sao có thể nhận được sự tín nhiệm của Xá Lợi Châu chứ?” Những người khác đều không tin.

Chưởng môn đại sư vẫn giữ vững nụ cười:”Đây là sự thật, trong chùa trên dưới đều được chứng kiến tiểu thí chủ khống chế Xá Lợi Châu, nếu như các ngươi không tin, có thể để cho tiểu thí chủ biểu hiện.”

“Lão tăng không tin. Phật chủ Xá Lợi Châu chính là thánh vật của Giáo Mật Tông , mỗi một thời đại chủ nhân Xá Lợi Châu , đều phải đạt được sự kính trọng của ba ngôi chùa chúng ta, hơn nữa mỗi một thời đại chủ nhân Xá Lợi Châu đều là cao tăng đức cao vọng trọng, lòng mang thiên hạ, có trách nhiệm tạo phúc cho chúng sinh. Nàng chẳng qua là một đứa trẻ, thỉnh thoảng nhận được Xá Lợi Châu có thể hiểu được, nhưng nếu nói Xá Lợi Châu nhận thức nàng làm chủ nhân, lão tăng không thể tin tưởng.”

“Hừ, chưởng môn đại sư chẳng lẽ muốn lợi dụng Xá Lợi Châu để đề

cao danh vọng của Phạm Âm Tự , muốn để chúng ta chờ phụng Phạm Âm Tự như là chính tông Phật giáo Mật Tông sao?”

Đối với chất vấn của trụ trì hai ngôi chùa, chưởng môn đại sư bất đắc dĩ thở dài, đúng vậy, lúc trước danh vọng của Phạm Âm Tự không bằng hai ngôi chùa trên, nhưng kể từ khi Xá Lợi Châu thất lạc tới nay, danh vọng của Phạm Âm Tự một ngày không bằng một ngày, hôm nay có thể coi như lực lượng của ba ngôi chùa là như nhau. Hiện tại Xá Lợi Châu trở lại Phạm Âm Tự lần nữa, đại biểu cho thực lực và danh vọng Phạm Âm Tự từ đó được nâng cao, khó trách thái độ của trủ trì những ngôi chùa khác chất vấn như thế.

“Nói miệng không bằng chứng, hãy để cho tiểu thí chủ tới thi triển uy lực Xá Lợi Châu đi.” Chưởng môn đại sư đem ánh mắt mong đợi nhìn Tiểu Nguyệt, ánh mắt sáng quắc.

Tiểu Nguyệt Nha quay đầu nhìn về phía ca ca, ca ca vừa nói, không thể thi triển uy lực Xá Lợi Châu trước mặt người khác.

Tiểu Mặc không nhìn muội muội, trực tiếp nhìn chưởng môn đại sư, nói: “Chưởng môn đại sư, ngài nhớ nhầm đúng không? Muội muội của ta làm gì có bản lĩnh như vậy?”

Chưởng môn đại sư hơi sững sờ, chợt bất đắc dĩ cười nói: “Tiểu thí chủ, ngươi đa tâm. Lão nạp không có ác ý, lão nạp chỉ muốn chứng thực lời của mình với các vị chủ trì mà thôi.”

Tiểu Mặc vô tội nháy mắt mấy cái, lắc đầu nói: “Ta thật sự không biết ngài đang nói cái gì. Nếu như muội muội của ta thật sự có bản lĩnh lớn như vậy thì sao chúng ta lại bị vây trong chùa hơn nửa năm cơ chứ? Sớm rời khỏi chùa, quay về nhà có phải hơn không?”

Tiểu Nguyệt Nha cũng gật đầu, đồng ý với lời nói của ca ca. Nàng

nhớ phụ thân và mẫu thân, cũng nhớ ông ngoại, cậu và gia gia nãi nãi, còn có rất nhiều rất nhiều người thân, nàng không muốn sống ở chỗ này nữa, rất nhàm chán nha.

A, nguyên lai là Phạm Âm Tự các ngươi giam lỏng hai huynh muội bọn họ.

Thân là người xuất gia, lại làm chuyện ác như vậy, sao có thể đối đãi với hai bạn nhỏ khả ái như vậy chứ?

Chưởng môn đại sư sắc mặt ửng hồng, ho nhẹ nói: “Tiểu thí chủ, ý của ngươi, lão nạp đã biết. Thật ra thì, lão nạp cũng không chú ý nhiều đến các ngươi, lão nạp đang chuẩn bị để Tiểu Nguyệt Nha thí chủ làm Tiểu Thánh Cô của Phạm Âm Tự .Như thế, Tiểu Thánh Cô có thể thay thế Phạm Âm Tự ta hành tẩu khắp nơi, bố thí Phật hiệu, từ nay về sau chỉ cần hàng năm ở trong chùa ba tháng, bố thí Phật lực cho tăng chúng trong chùa là được.”

Ý là, chỉ cần Tiểu Nguyệt Nha chịu nhận danh hiệu Phạm âm tự Tiểu Thánh Cô thì bọn họ có thể rời Phạm Âm Tự.

Tiểu Mặc há miệng, cẩn thận tính toán, cái chủ ý này dường như thật có thể tiếp nhận.

Tiểu Thánh Cô ư?

Hiện trường xôn xao.

Chuyện này quyết định lúc nào? Sao bọn họ lại không biết?

Mộc Sấu đại sư âm thầm nháy mắt với chủ trì, hắn cảm thấy hành động lần này của chưởng môn sư huynh quá mức qua loa,trong chùa Phạm Âm Tự đều là là nam tăng, chưa từng từng có cô gái nào

gia nhập cả. Điều này căn bản là không hợp lệ.

Đáng tiếc, chưởng môn đại sư không để ý đến hắn, tiếp tục hiền lành cười nói: “Phật chủ Xá Lợi Châu chính là thánh vật chùa ta, nó lựa chọn tiểu thí chủ làm chủ nhân của nó, nói rõ tiểu thí chủ và Phạm Âm Tự chúng ta hữu duyên. Chỉ cần tiểu thí chủ chịu đáp ứng làm Tiểu Thánh Cô của Phạm Âm Tự ta, từ nay về sau trên dưới Phạm Âm Tự tăng chúng trên dưới tăng chúng đều có thể vì thí chủ bôn tẩu.”

“Chưởng môn” Mộc Sấu đại sư kinh hãi, quyền lực này có vẻ quá lớn

Tiểu Nguyệt Nha không có phản ứng, chỉ chuyên chú nhìn ca ca, trong lòng bé,lời của ca ca vĩnh viễn đúng.

Tiểu Mặc hí mắt, suy nghĩ một chút, có vẻ khó xử: “Hàng năm muốn tới chùa ở ba tháng. Chúng ta sau này có thể sẽ ở tại Ngạo Thiên đại lục, Ngạo Thiên đại lục cách nơi này vạn dặm đường, một qua lại, trên đường sẽ phải hao tổn đi mấy tháng, hơn nữa trong chùa ở ba tháng, chẳng phải là sau này mỗi năm Huyên Huyên đều phải sống ở đây nửa năm ư?”

“Không làm. Huyên Huyên, chúng ta không làm.” Hắn quyết đoán cự tuyệt.

Tiểu Nguyệt Nha cũng gật đầu: “Vâng, chúng ta không làm.”

Chưởng môn đại sư không khỏi kinh ngạc, hắn đã nhượng bộ rồi, nhưng hai huynh muội bọn họ không chịu đáp ứng, vậy phải làm sao bây giờ?

Không đợi hắn nói chuyện, ánh mắt Tiểu Mặc đảo một vòng, chợt

cất tiếng nói: “Nếu như hàng năm ở ba ngày thì chúng ta có thể suy nghĩ một chút.”

Chưởng môn đại sư bị sặc, trong lòng tự nhủ tiểu thí chủ ngươi cò kè mặc sao lại ác như vậy chứ? Trực tiếp đem ba tháng cắt thành ba ngày, sao có thể cắt nhiều thế chứ?

Sắc mặt Tiểu Mặc không thay đổi, trong lòng vui vẻ vểnh đuôi lên, mẫu thân nói, lúc cò kè mặc cả phải dùng cái giá khiến kẻ kia tức hộc máu nếu không làm sao lĩnh hội được thú vui và chân lý của việc trả giá chứ?

“Khụ khụ, không bằng như vậy, hai tháng đi.” Chưởng môn đại sư hạ giọng nói.

“Ba ngày” Tiểu Mặc kiên quyết khoa tay múa chân đưa ra ba cái ngón tay non nớt , không có ý tứ thương lượng.

“Khụ khụ, ba ngày quá ít, như vậy, ngắn nhất ngắn nhất là một tháng có được không?”

Những người xung quanh đều bị sét đánh.

Chưởng môn đại sư lại cùng một hài tử cò kè mặc cả.Thế giới này sao có thể như vậy?

Tiểu Mặc suy nghĩ một chút, ánh mắt khả ái cong lên, khóe miệng giương lên: “Đồng ý.”

Chưởng môn đại sư khẽ thở phào nhẹ nhõm, bất đắc dĩ cười nhìn đứa vé vô cùng khôn khéo này, nghĩ thầm Phật chủ Xá Lợi Châu chọn trúng tân chủ nhân sao không phải là hắn chứ? Nếu như là hắn thì dễ làm hơn nhiều, hắn nói gì cũng muốn độ hóa, để cho hắn

trở thành tăng nhân xuất sắc hơn cả Tiểu Ban, hắn đến, nhất định có thể cho Phạm Âm Tự khởi sắc, hắn có dự cảm vô cùng mãnh liệt.

Đáng tiếc, Phật chủ Xá Lợi Châu chọn trúng là Tiểu Nguyệt Nha, một cô bé có thể thông linh cùng Xá Lợi Châu. Có lẽ, đây chính là thiên ý.

Nàng có thể không hoàn toàn thuộc về Phạm Âm Tự, nhưng mà nàng có thể mang theo Phật âm của Phạm Âm Tự, đi phổ độ nhiều người hơn, đây cũng là một loại nghiệp báo khác.

“Nói lâu như vậy, rốt cuộc nàng có thể khống chế lực lượng Xá Lợi Châu hay không hay là không biết tự lượng sức, chưởng môn đại sư ngài quyết định như thế, có thấy rằng quá mức qua loa hay không?”

“Đúng vậy, chúng ta phải thấy tận mắt thấy rồi mới có thể tin tưởng ngươi.”

Tiểu Mặc khẽ mỉm cười, đối với sự chất vấn của hai vị trụ trì nói: “Hai vị đại sư gấp cái gì? Các ngươi có thể thấy thực lực của Tiểu Thánh Cô nhanh thôi. Bất quá, các ngươi nếu chất vấn bản lĩnh của muội muội ta, như vậy chúng ta không ngại đánh bạc một chút. Nếu như nàng có thể làm được, hai ngôi chùa của các ngươi cũng phải giống như Phạm Âm Tự, từ nay về sau thừa nhận muội muội của ta là Thánh Cô.”

” Nếu như nàng làm không được thì sao?”

“Nếu như nàng làm không được. Ta sẽ xuống tóc làm hòa thượng .”

Quyển 8 - Chương 5: Phiên ngoại 05:Dấu vết của Phật xuất hiện

Bị vô số cặp mắt nhìn chăm chú, Tiểu Mặc không có chút nào sợ hãi.

Thân thể nho nhỏ, anh tuấn, từ hai đầu lông mày của bé đã có thể tưởng tượng ra sau này trưởng thành có thể đẹp trai tới cỡ nào.

Song, chung quy bé vẫn còn trẻ con, ở trong mắt mọi người hắn là một đứa bé vừa nên bỏ qua vừa không nên bỏ qua.

Hắn dám đứng ra, công khai đánh cuộc với hai trụ trì của hai ngôi chùa lớn, lời nói độc lập như vậy, không muốn để người khác chú ý cũng khó.

“Tiểu thí chủ, đây cũng không phải chuyện đùa. Có thể được ngôi chùa của chúng ta tôn sùng là thánh giả, nàng phải có bản lĩnh mà người tầm thường không thể đạt tới mới được, nếu không thể phục chúng, dù có hư danh cũng vô dụng.” Một vị trụ trì trong đó nói.

“Ta đương nhiên biết. Cho nên mới dám đánh cuộc với các ngươi.Các ngươi có muốn cùng ta đánh cuộc hay không?” Tiểu Mặc tự tin trả lời, đôi mắt híp lại.

Tiếng nghị luận nho nhỏ lại truyền ra, cùng một hài tử đánh cuộc, bất luận thắng thua, bọn họ cũng đều không cảm thấy vinh quang.

Phía xa, hai vợ chồng Vân Khê và Long Thiên Tuyệt thấy được một màn này.

“Tiểu tử này không phải là chơi lớn chứ? Vạn nhất thua, hắn chẳng phải là thật sự đi xuất gia làm hòa thượng sao?” Trong đầu Vân Khê tưởng tượng ra hình ảnh con trai với cái đầu trọc nhớ lại nhi tử đầu trọc hình tượng, mặc dù rất manga rất Q, nhưng mà nàng không thể nào tiếp nhận.Nếu quả thật con trai đi lên con đường làm hòa thượng rồi sau này ai sẽ sinh cháu cho nàng chơi chứ? Con trai bên đám Tiểu mĩ nhân thì nên làm gì bây giờ?

OMG. Tuyệt đối không thể.

Long Thiên Tuyệt nhìn nàng, phảng phất thấy được các loại ảo tưởng trong đầu nàng, buồn cười: “Bình tĩnh, chúng ta tiếp tục nhìn xem.”

Hiện trường Bàn về Phật, sau những tiếng nghị luận, trụ trì của Phạm Âm Tự mở miệng nói: “Lời của tiểu thí chủ mặc dù không thỏa đáng, nhưng mà lão nạp có thể làm chứng, Tiểu Nguyệt Nha tiểu thí chủ thực sự nhận được sự chấp nhận của Phật chủ Xá Lợi Châu . Dựa theo luật lệ của Phật giáo Mật Tông chúng ta, phàm là người nhận được sự chấp nhận của Xá Lợi Châu nhận, nên nhận được sự tôn kính của ba ngôi chùa chúng ta. Nếu như chư vị không tin, không ngại nhìn tận mắt lực lượng của tiểu thí chủ, mắt thấy mới là thật.”

Có trụ trì đứng ra nói: “Cũng được. Mắt thấy mới là thật. Vậy thì mời tiểu thí chủ thi triển lực lượng Xá Lợi Châu .”

Tiểu Nguyệt Nha ngẩng đầu nhìn đại ca, nhận được ánh mắt ám hiệu của đại ca,nàng nhắm mắt lại,đôi tay nhỏ bé nâng Xá Lợi Châu lên, bắt đầu cùng Xá Lợi Châu thông linh.

Hiện trường từ từ an tĩnh lại, nhìn kỳ tích xảy ra.

Những tăng chúng trước kia từng được chứng kiến thực lực của Tiểu Nguyệt Nha, đều lộ ra hưng phấn và mong đợi, người không được chứng kiến , thì dùng ánh mắt hoài nghi nhìn xem.

Lúc này, hiện trường luận bàn về Phật nổi lên một cơn gió lạ. Từ một nơi bí mật, từ từ hiện lên một tầng sương mù màu tím, mắt thường không thể nhận ra.

Vợ chồng Vân Khê đứng cách hiện trường khá xa, nhạy cảm thấy được.

“Khê Nhi, tình huống có chút không đúng.”

“Màu sắc của sương mù, sao quen như vậy? Cùng huyền khí Bắc Thần gia tộc tu luyện cơ hồ giống nhau như đúc.” sắc mặt Vân Khê khẽ biến hóa, hai mắt nhanh chóng quét nhìn đám người kia, muốn tìm kiếm nơi phát ra lực lượng quái dị kia.

“Lúc chúng ta ở khe sâu, đã nhìn thấy bóng dáng thần bí kia, có không biết có liên quan với lần này hay không?” Long Thiên Tuyệt suy tư nói.

“Không biết.....” Vân Khê quét mắt một vòng xong, không phát hiện bất kỳ điều gì khác thường, nàng bắt đầu chú ý lên hai đứa con của mình một, màn sương mù màu tím kia có uy hiếp bọn họ hay không?

Thời gian một đi qua, trong lúc đám người mong đợi lại có ánh mắt hoài nghi ở bên trong, khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn của Tiểu Nguyệt Nha nhăn càng chặt.

“Huyên Huyên, sao vậy?” Tiểu Mặc nhìn sắc mặt muội muội không đúng, hạ giọng hỏi.

“Ca ca, ta rất khó chịu.” Một tầng mồ hôi mỏng từ cánh mũi Tiểu Nguyệt Nha rỉ ra, trong suốt như băng sương.

Tiểu Mặc cầm bàn tay nhỏ bé của muội muội : “Không nên dùng sức, mau buông ra.”

“Không được, bọn họ sẽ nhổ hết tóc của ca ca.” Tiểu Nguyệt Nha cho là tóc của hòa thượng đều bị người ta nhổ.

“Ha ha, quả nhiên mắt thấy mới là thật. Chưởng môn đại sư, bây giờ ngài còn gì để nói?” một vị trụ trì trong đó phá lên cười, tiếng cười của hắn lây lan ra khiến cả tăng chúng cả hội trường đều cười theo, bất quá, chung quy là người xuất gia, cười cũng cười nội liễm.

Chưởng môn đại sư không nghe lời của hắn, chuyên chú nhìn Tiểu Nguyệt Nha, trong lòng kỳ quái, sao đột nhiên lại không thông linh được?

“Tiểu thí chủ, đừng có gấp.” Hắn ấm giọng khích lệ.

Mộc Sâu đại sư thì bất đồng, nghe thấy mấy tiếng cười nhạo hàm súc, hắn không khỏi địa đỏ mặt nhìn về phía Tiểu Nguyệt Nha, bắt đầu hoài nghi lúc trước trong sa mạc nhìn qua hiện tượng kỳ dị, có phải tình cờ hay không.

“Tiểu thí chủ, Phật gia chúng ta coi trọng chữ tín, đừng quên ngươi vừa đánh cược cái gì.”

“Sư thúc, sư phụ đã nói qua, lời của Tiểu Mặc thiếu thỏa đáng, không cần giữ lời, cho nên tiền cuộc cũng không cần làm như vậy.” Tiểu

Ban vội vã xen vào nói.

“Tiểu Ban, ngươi lui qua một bên, nơi này không có chỗ cho ngươi nói chuyện.” Tiểu Ban còn muốn góp lời, lại bị Mộc Sấu đại sư dùng ánh mắt cường thế bức lui, Mộc Súc đại sư cất giọng, đối với chúng nhân nói, “Các vị, hai vị tiểu thí chủ là ta khách của Phạm Âm Tự mời tới , phát sinh tình huống như vậy, chúng ta cũng phải chịu trách nhiệm. Xin chư vị yên tâm, Phạm Âm Tự chúng ta nhất định sẽ cho chư vị một kết quả hài lòng.”

Tiếng nói vừa dứt, hắn lập tức bị một ánh mắt sắc bén liếc qua, Tiểu Mặc nhàn nhạt nhìn hắn, ánh mắt kia lại có thể thiêu đốt người khác. Hắn không nhịn được rùng mình, trong lòng khác thường.

“Huyên Huyên, dừng lại đi. Không phải là làm cái hòa thượng sao? Ca ca cho tới bây giờ còn chưa làm hòa thượng đâu, nhất định sẽ rất vui vẻ, chờ chơi chán rồi, cùng lắm thì sau này hoàn tục là được.”

“Ca ca.....”

Tiểu Nguyệt Nha nổi giận thả bàn tay nhỏ bé ra, cực ủy khuất chu cái miệng nhỏ nhắn, nhìn ca ca. Nàng thật là khổ sở, sao nàng có thể thất bại chứ? Rõ ràng đều vẫn tốt mà.

“Ca ca làm hòa thượng, Huyên Huyên cũng đi làm hòa thượng, Huyên Huyên muốn cùng ca ca cùng nhau ăn kẹo cùng nhau chịu khổ.”

Lời nói ngây thơ của con giá rơi vào trái tim Vân Khê,lại hung hăng nhéo một cái.

Kẻ nào dám để cho con gái Vân Khê nàng xuất gia, nàng sẽ cùng kẻ đó liều mạng.

Người vừa từ chỗ ẩn nấp đi ra ngoài, Long Thiên Tuyệt kéo lấy nàng: “Không phải nói chúng ta không nhúng tay vào chuyện của hài tử...”

“Hai đứa con của chúng ta đều bị ép phải xuất gia rồi, còn có thể không nhúng tay vào sao?” Vân Khê bĩu môi, mắt trợn lên.

“Không phải là còn chưa tới mức đó hay sao? Lúc này mới là khảo nghiệm thực sự của con, chúng ta đợi xem chút nữa hãy nói.” Long Thiên Tuyệt tận lực dùng thanh âm ôn nhu nhất trấn an nàng.

Vân Khê tức giận trừng hắn: “Ta cũng hoài nghi, chàng có phải cha dượng của con hay không, có người cha ác tâm như vậy sao?”

“Đừng nói mò.Có phải con ta hay không nàng còn không biết sao?”

Vân Khê đỏ mặt, đá hắn một cước, có cần nói trắng ra như vậy hay không?

“Chưởng môn đại sư, ta nguyện đánh cuộc chịu thua, các ngươi,muốn xử trí ta như thế nào, ta đều nghe theo” Tiểu Mặc nghiêm nghị nói, không có chút ý tứ trút bỏ trách nhiệm nào, hắn cũng không có hối hận về hành động của mình, bởi vì hắn làm như vậy, thuần túy là vì suy nghĩ về tiền đồ của muội muội , có ba ngôi chùa lớn làm hậu thuẫn cho muội muội, hắn còn lo muội muội bị bắt nạt sao?

Chưởng môn đại sư dùng ánh mắt thưởng thức nhìn hắn một cái, vuốt cằm nói: “Tiểu thí chủ nói quá lời. Tiểu thí chủ nói là làm, có đảm đương, đúng là khó được. Bất quá, tiểu thí chủ tướng mệnh phi phàm, trần duyên thâm hậu, chỉ sợ cùng Phật Môn ta vô duyên. Lão nạp chắc không thể bắt buộc tiểu thí chủ vào cửa phật.”

Tiểu Mặc khẽ thở phào nhẹ nhõm trong lòng, hắn đã làm tính toán xấu nhất , cùng lắm thì trước quy y ở Phạm Âm Tự một hai năm, sau đó sẽ tìm cơ hội hoàn tục là được, chẳng qua là hắn tiếc mái tóc đen của mình.

“Đa tạ chưởng môn đại sư. Ta thua, sẽ phải chấp nhận. Bất quá, muội muội của ta thực sự là người Xá Lợi Châu chọn trúng, chuyện này chưởng môn đại sư đã thấy tận mắt, tuyệt không giả dối. Hôm nay cũng không biết vì nguyên nhân gì, đột nhiên lại không linh, ta nghĩ, có thể đợi thêm ngày mai, trạng thái của muội muội ta khá hơn một chút, chúng ta thử lại lần nữa hay không?”

Không đợi chưởng môn đại sư trả lời, có người giành nói: “Bàn về Phật là một chuyện to lớn và long trọng, làm gì có thời gian cho các ngươi đùa giỡn? Hôm nay coi như là một trò đùa, chúng ta không so đo với tiểu bối các ngươi, hi vọng sau này tiểu thí chủ có thể thành thực một chút, không được bịa đặt, phô trương thanh thế.”

Bộ ngực Tiểu Mặc nhất thời phập phồng, hắn căn bản không nói dối, chẳng qua là không biết vì sao muội muội lại không khỏe, nói hắn không thành thực, bịa đặt, phô trương thanh thế, quả thực oan uổng hắn.

“Ca ca không có nói láo, Huyên Huyên có thể.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Nguyệt Nha đỏ bừng, tay lại cầm Xá Lợi Châu lần nữa, bắt đầu nhắm mắt dùng lực.

Ở đầu vai của nàng,con thú màu đỏ đột nhiên như mũi tên rời cung, chạy về phía đám người ở dưới.

Đám người bị dọa hô ra tiếng.

Chỉ thấy con thú màu đỏ kia xuyên qua đám người, lao thẳng tới

hướng một gã tăng nhân dung mạo bình thường , móng nhọn đâm vào xương quai xanh của đối phương.

A,

Tăng nhân kêu lên,ngã xuống đất.

Ở nơi mà tăng nhân bình thường không thấy,một luồng sương màu tím rời khỏi thân thể tăng nhân , chạy ra ngoài cửa.

“Giết người. Mau bắt con thú kia” Có người quát lên, cả hiện trường lập tức lâm vào hỗn loạn.

Tiểu Hồng Hồng là thú sủng cấp bậc nào chứ? Há lại để loại cao thủ này có thể bắt được nó?

Nó cũng không sợ không vội vàng, mỗi lần đều làm cho người ta cảm thấy có thể bắt được nó, một bước ngắn, nó mới chạy thoát vô ảnh vô tung.

Vô số tăng nhân ở hiện trường, bị nó đùa bỡn xoay quanh.

Tiểu Bạch nhìn Tiểu Hồng Hồng chơi vui vẻ như thế, cũng đi theo rời khỏi người Tiểu Mặc, gia nhập vào hàng ngũ của nó, hai con thú sủng đem cuộc luận bàn về Phật quấy đến long trời lở đất.

Lúc này, Xá Lợi Châu trong tay Tiểu Nguyệt Nha từ từ thả ra màu vàng Phật quang, đem tăng chúng lâm vào trong hỗn loạn hấp dẫn tới.

Phật quang, ánh sáng thuộc về Xá Lợi Phật Châu .

Xuất hiện.

Điều này còn không phải là điều ngạc nhiên nhất, ngạc nhiên nhất chính là, màu vàng Phật quang từ từ tụ lại, huyễn hóa ra từng pho Phật tượng một, bọn họ khoanh chân ngồi xuống, khuôn mặt hiền lành mà nhân ái, sau đầu mỗi người đều có vầng sáng lóng lánh, thánh khiết mà trang nghiêm.

Sau đó, bên tai mọi người đều nghe thấy tiếng Phật âm, đó là từ trong miệng những pho Phật tượng phát ra, phảng phất có thể rửa tâm linh, làm cho tâm hồn người ta trở nên an tĩnh trong nháy mắt.

“Là sư tổ. Cửu Tương sư tổ! Còn có lịch đại tổ sư gia.”

Thanh âm kích động của Chưởng môn đại sư lây nhiễm mỗi người, tăng lữ tam đại ngôi chùa nhanh chóng ngồi lên bồ đoàn, dùng phương thức bọn họ thường làm niệm phật âm. Tình thế hiện trường chuyển biến rất lớn.

Tiểu Mặc cũng nhìn ngây người.

Những thứ này giống như chân nhân huyễn tượng, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ bọn họ chính là vong linh lịch đại các cao tăng ở trong Xá Lợi Châu ư ?

Huyên Huyên vẫn nói, có người truyền thụ kinh Phật cho nàng, chẳng lẽ chính là bọn họ ư?

Tiểu Mặc có chút choáng váng.

Vân Khê rõ ràng nhìn thấy, ở Tiểu Hồng Hồng đụng ngã tên tăng nhân này xong, sương mù màu tím chạy ra phía ngoài, nàng và Long Thiên Tuyệt cùng nhau đuổi theo. Bọn họ có loại cảm giác mãnh liệt là, này màn sương mù màu tím này thật không đơn giản, Tiểu

Nguyệt Nha sở dĩ không thể thi triển ra uy lực của Xá Lợi Châu lần đầu tiên, hơn phân nửa chính là bị nó ảnh hưởng và chế ước.

Nó không phải là chính là lực lượng thần bí bọn họ nhìn thấy ở khe sâu kia ư, nó có mang lại nguy hiểm hay không?

Hai vợ chồng nhất định phải biết rõ ràng.

Hai người đuổi theo từ Phạm Âm Tự ra, màn sương mù kia phảng phất có linh tính, một đường nhạy cảm chạy trốn, không để cho hai người đuổi theo. Đuổi cách ngôi chùa vài dặm xong, bọn họ thấy màn sương mù màu tím kia chui vào khe núi, biến mất không thấy bóng dáng.

“Phong Ấn Thuật”

Vì để ngừa vạn nhất, Vân Khê ngăn đường đi của nó, đem nó phong ấn ở bên trong núi.

“Chúng ta trở về thôi.”

Hai vợ chồng rời đi không lâu, ngọn núi lay động kịch liệt, cả ngọn núi đều bị sụp đổ. Trong hàng nghìn hàng vạn đống đá vụn có một cỗ sương mù màu tím từ từ bay ra.

Hiện trường luận bàn về Phật, từ lúc Tiểu Nguyệt Nha cho thấy thực lực của nàng, hơn nữa triệu hồi ra vong linh của lịch đại cao tăng trong Xá Lợi Châu, thân phận địa vị của nàng lập tức bất đồng. Đừng nói là Thánh Cô rồi, chính là Tiểu cô nãi nãi, tăng nhân ba ngôi chùa cũng gọi nàng.

Chờ vợ chồng Vân Khê trở lại Phạm Âm Tự, hai đứa con của bọn họ đang hưởng thụ đãi ngộ ở đẳng cấp cao nhất, chân chính được

tôn sùng là thượng khách, không bị bất luận kẻ nào chất vấn nữa.

“Hòa thượng cũng có lợi thế như vậy, thế đạo này...” Vân Khê thở ra, trong lòng rất vui mừng, không có vợ chồng bọn họ giúp đỡ, hai đứa con của bọn họ đã hoàn thành chuyện này rất xuất săc, bọn họ thật sự trưởng thành .

“Chờ chuyện ở đây được giải quyết xong là lúc để cho Tiểu Mặc đi Ngạo Thiên đại lục trước, con cần gặp Đông Phương, còn nhiều chuyện cần học tập hơn. Phương diện này, chúng ta có lẽ không bằng Đông Phương.....” Long Thiên Tuyệt nói.

Vân Khê kinh ngạc liếc mắt nhìn Long Thiên Tuyệt: “Khó được nghe chàng ca ngợi người khác.”

“Muốn trở thành vua của một nước, thứ cần không chỉ là uy nghiêm và lực lượng, còn phải có thủ đaonj có thể cương có thể nhu, ta không phủ nhận, ở phương diện khác, ta không bì kịp Đông Phương, nhưng điều này không có nghĩa là ta sẽ dùng hắn. Ít nhất, ta có thể cảm nhận được tâm tình của nàng, nàng nói xem hắn có làm được không?” Long Thiên Tuyệt đưa tay ra,đắc ý nhướng mày nhìn nàng, hắn có thể tại cái khác phương diện đưa vào, nhưng mà hắn biết, hắn là người thắng cuộc, đây là hắn chuyện hắn tự hào nhất..

Vân Khê buồn cười hé miệng: “Vậy là chàng biết ý nghĩ của ta, đem Tiểu Mặc tạm thời phó thác cho Đông Phương, để cho hắn tới dạy Tiểu Mặc đạo làm vua ư?”

“Con trai trưởng thành, sẽ phải rời khỏi chúng ta, bởi vì cái gọi là con trai gả đi ra ngoài , như bát nước hắt đi. Chúng ta vừa lúc ít để tâm, chuyên tâm cho Tiểu Mặc và Tiểu Nguyệt Nha tạo tiểu đệ đệ hoặc là tiểu muội muội, đây mới là chính sự.”

Vân Khê im lặng nhìn hắn, lời nói như vậy mà hắn lại có thể nói đúng lý không thở gấp , thật sự không biết da mặt của hắn rốt cuộc làm bằng gì sao lại có thể dầy như vậy.

Quyển 8 - Chương 6: Phiên ngoại 06:Tiểu Bạch không phải là con thú lưu manh

Edit: Giọt Sương Đêm

Beta: Sakura

Từ Phạm Âm Tự trở về, người một nhà Vân Khê liền quyết định dời nhà tới Ngạo Thiên Đại Lục, cả Long Vương cốc Thần Long Nhất Tộc cũng dời đi theo.Cán cân thực lực của Long Tường đại lục và Ngạo Thiên đại lục đang từ từ nghiêng, khác hoàn toàn so với lúc trước, gần như thăng bằng, tất cả đều là công lao và nỗ lực của cả nhà Vân Khê, bởi vì khi nhà bọn họ dời đi, các bằng hữu của bọn họ cũng đi theo dời đến Ngạo Thiên đại lục, còn có Thần Long Nhất Tộc bảo vệ bọn họ, thử hỏi còn có ai dám động đến một sợi lông của bọn họ?

Điểm đến đầu tiên của Ngạo Thiên đại lục chính là Huyễn Dạ Tinh Hải.

Trải qua hơn nửa năm, dưới sự nỗ lực của già trẻ Dạ gia, Huyễn Dạ Tinh Hải lại một lần dựng lên, so với lúc trước càng thêm rộng rãi hoành tráng.

Thuyền bè ngừng ở bờ biển, dọc theo bờ biển còn có vài cái thuyền lớn, mỗi một con thuyền đều rất tráng lệ.

Từ trên thuyền đi xuống rất nhiều tuấn nam mỹ nữ y phục hoa lệ,

mọi người ăn mặc rất tinh sảo, làm người ta nhìn không chán mắt.

Dưới sự hướng dẫn của Long Vương và Long Hậu Thần Long Nhất Tộc đi trước tìm kiếm chỗ dừng chân của bọn họ, những người khác đi theo các cao thủ của các gia tộc , cũng nhanh chóng đi tìm nhà mới của bọn họ, chỉ còn lại bốn người nhà Vân Khê,đại ca và phụ thân của nàng ở lại Huyễn Dạ Tinh Hải.

Vân Khê ngắm nhìn, trong lòng âm thầm tò mò, hôm nay là ngày bao nhiêu mà có nhiều người tới như vậy?

“Tiểu Mặc, Tiểu Nguyệt Nha, chạy vào trong lòng Dạ thúc thúc.”

Trên bờ, Dạ Hàn Tinh giương hai cánh tay, cười dài đi tới, một khuôn mặt tuấn tú mê chết người không đền mạng đang tỏa sáng, làm người ta lóa mắt.

Nếu bàn về khí chất và độ xinh đẹp thì, Dạ gia Tam huynh đệ tuyệt đối đứng thứ nhất,người nào cũng đều anh tuấn, tuyệt đối có thể đứng đầu toàn thành. Nhất là Dạ Hàn Tinh, người này thường thường hành tẩu giang hồ, khôn khéo lão luyện, hiểu được lợi dụng ưu thế của mình khuynh đảo chúng sinh, cho nên lúc giơ tay nhấc chân cũng có thêm mấy phần mị lực và thành thục.

Hắn giương hai cánh tay, nghênh hướng hai đứa bé, nụ cười này không biết mê hoặc bao nhiêu thiếu nữ thanh xuân.

Tiểu Mặc liếc hắn một cái, lôi kéo tay muội muội, đen mặt: “Lại tới nữa. Chúng ta đừng để ý đến hắn.”

Dạ Hàn Tinh chạy tới gần, hai huynh muội trực tiếp vòng quanh bên người hắn chui qua, để cho hắn chụp vào khoảng không, hắn lộ ra vẻ mặt lúng túng.

“Tiểu Mặc Mặc, cho Dạ thúc thúc một chút mặt mũi được không. Nói thế nào Dạ thúc thúc cũng là nam nhân ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái, sau này chúng ta còn muốn kết thành thân gia, không phải là con trai của ta cưới muội muội của cháu thì chính là nữ nhi của ta gả cho cháu, thân càng thêm thân, ha ha ha.”

Hắn càng nói, hai đứa bé phía trước càng bước càng nhanh.

Dạ Hàn Tinh đuổi theo hai huynh muội, bỏ mặc những người khác.

“Chúng ta không được hoan nghênh đến như vậy sao?” Vân Khê đánh giá một vòng, những vị khách ở thuyền khác đều có người chào hỏi, chỉ có đoàn người bọn họ, trừ hai đứa nhỏ được Dạ gia Nhị công tử tự mình tiếp đãi, những người còn lại không ai thèm tiếp.

Thật đau lòng.

Lúc này, từ đàng xa đi tới một bóng người, xa xa địa hướng bọn họ ngoắc: “Vân đại ca, Vân bá phụ!”

Giọng nói trong trẻo, không chút nào già mồm cãi láo, không phải là Dạ Tử hi, còn có thể là ai?

“Dạ cô nương.” Vân Trung Thiên cười nhạt, tràn ngập tao nhã trán khẽ giản ra mở ra, nhắm trúng chu vi nghỉ chân ngắm nhìn bọn nữ tử rối rít tâm thần nhộn nhạo mở ra.

Khuôn mặt lạnh lùng của Dạ Tử Hi khẽ ửng hồng, đến gần, nàng nhìn chăm chú vào Vân Trung Thiên, nói: “Vân đại ca tới thật là đúng lúc, mấy ngày nay Huyễn Dạ Tinh Hải chúng ta vừa lúc có được một bảo vật, muốn mời tân khách đến đây xem. Hiện tại huynh đã

đến rồi,muội sẽ nhường đặc quyền phụ thân cho muội cho huynh, để huynh thấy thứ tốt này trước tiên.”

“Sao ta lại có thể không biết xấu hổ thế chứ?” Vân Trung Thiên nói.

“Không có gì. Bảo vật này trong mắt người bình thường, cũng không tính cái gì, có lẽ đến tay Vân đại ca lại là kỳ bảo có một không hai, nói không chừng sẽ như vậy đấy chứ.” Dạ Tử Hi nói càng ngày càng hưng phấn, đột nhiên đưa tay, lôi kéo ống tay áo Vân Trung Thiên,”Đi. Bây giờ muội sẽ dẫn huynh đi xem nó một chút.”

Đi hai bước, lại cảm thấy không ổn, nàng liền tranh thủ thu tay lại, tai lại đỏ ửng

Vân Trung Thiên quay đầu lại nhìn phụ thân và muội muội một cái, ý bảo bọn họ đi theo Dạ Tử Hi.

Vân Khê và Vân Mộ Phàm đều dùng ánh mắt thân thiết nhìn họ đi xa, Vân Khê thở dài nói: “Nếu như ca ca có thể ở cùng Dạ bác, cũng là một cọc chuyện tốt.”

“Trong lòng Thiên nhi còn có chút khúc mắc khó giải, cha nghĩ chờ nó giải khai khúc mắc, có lẽ nó sẽ bước về phía trước. Cha có thể nhìn ra Thiên nhi không bài xích Dạ cô nương.” Vân Mộ Phàm ôn hòa mà cười.

“Phụ thân, thật ra thì, con cảm thấy ngài cũng có thể sẽ tìm bạn. Con nhớ người kia ở Vân tộc rất có hảo cảm với ngài đó. Ôi!” Vân Khê bị cốc đầu, ủy khuất nhìn về phía phụ thân đang tức giận.

“Phụ thân lần đầu tiên tới Huyễn Dạ Tinh Hải, phải đi tham quan, tự các con đi đi, không cần phải để ý đến ta.” Vân Mộ Phàm mượn cơ hội rời đi.

Đợi phụ thân đi xa, Vân Khê không nhịn được bĩu môi: “Ta có nói bậy sao?”

“Nàng nói Huyễn Dạ Tinh Hải rốt cuộc có được bảo vật gì vậy?” Long Thiên Tuyệt đúng lúc nói sang chuyện khác, hắn cũng không muốn bí mật bình luận về nhạc phụ đại nhân.

“Đúng vậy, là bảo vật gì?” Vân Khê sinh lòng hiếu kỳ, “Người Dạ gia coi như là cũng có vị thế, có loại bảo vật nào chưa từng thấy qua chứ? Nếu bọn họ nói là bảo vật, vậy khẳng định là bảo vật lạ. Đi, chúng ta cũng chạy tới nhìn một cái.”

Cứng rắn bước ra mấy bước, có người đột nhiên đụng vào phía tay phải của nàng, một mùi thơm kỳ dị bay ra, Vân Khê nhanh nhẹn lắc mình một tránh, bóng người kia thuận thế lao xuống, ngã trên mặt đất.

“Tiểu thư. Tiểu thư!” Một nữ tử chạy nhanh đến đỡ nàng ta.

Vân Khê cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy trên mặt đất một nữ tử hai tay hai chân đều vồ đất, ngã theo tư thế chó ba chân, quả thật là rất chướng tai gai mắt,rất bất lịch sự.

Nàng ta ngẩng đầu lên, mái đầu xốc xếch, giữa những sợi tóc lộ ra một đôi mắt đen nhánh tỏa sáng , nhìn về phía Vân Khê, sau đó miệng của nàng giống như súng liên thanh, bắt đầu nói không ngừng: “Tại sao ngươi lại tránh né, tại sao lại né tránh hả? Ngươi đạo đức công cộng không, không biết làm như vậy có thể làm bổn tiểu thư bị thương đầu gối hay sao, không biết làm như vậy sẽ làm hỏng xiêm y của bổn tiểu thư ư, không biết sẽ làm rối tóc của bổn tiểu thư hả? A, Hương Hương của ta đâu? Hương Hương chạy đi đâu? Các ngươi đứng đấy làm gì? Giả làm cây sao? Còn không mau

đi giúp bổn tiểu thư tìm Hương Hương.....”

Những người ở trên bờ đều dùng ánh mắt nhìn quái vật nhìn nàng, người này bị bệnh sao?

“Tiểu thư, vừa nãy Hương Hương giống như chạy theo một con thú sủng màu trắng .” Nha hoàn sợ hãi nói.

“Cái gì? Chạy ư?” Cô gái đầu tóc tán loạn hất tóc qua một bên tức giận nói, “Làm sao ngươi không nói sớm? sao không nói sớm cơ chứ?”

“Tiểu, tiểu thư, chúng ta trước hết đứng lên rồi nói sau, có rất nhiều người nhìn đó.” Nha hoàn đỏ mặt, không dám ngẩng đầu.

Cô gái giơ tay lên, đẩy ra những sợi tóc tán loạn trên gương mặt, chỉ một thoáng, xung quanh đều hô nhỏ, không ít người ngừng thở.

Vân Khê cẩn thận nhìn lên, cũng sửng sốt.

Ban đầu nghe thấy nàng ta nói nhảm, Vân Khê còn tưởng rằng cô nương điên nhà ai cơ, lại không nghĩ cô nương điên này lớn lên xinh đẹp như thế, gương mặt này và tính tình của nàng quả thực không phù hợp, rõ ràng là khuôn mặt Tây Thi, vừa mở miệng ra lập tức bại lộ bản tính.

Bất quá, cũng rất thú vị.

Lúc này, trong đám người có người nhận ra nàng, nghị luận rối rít.

“Nàng không phải là thiên kim tiểu thư Lục Tương Tương của Lĩnh Nam hương phấn thế gia sao? Nghe nói nàng và Huyễn Dạ Tinh Hải Dạ gia có hôn ước, nếu như ta không nhớ lầm, nàng hẳn là vị

hôn thê của Dạ gia đại công tử .”

“Ta cũng nghe nói vậy, lúc trước Dạ gia đại công tử bị thương, bị hủy Dung, Lục gia nghe nói xong, liền lập tức tới từ hôn. Hiện tại Dạ gia đại công tử thương thế tốt hơn, Dạ gia chấn chỉnh lại, Lục gia tiểu thư lại ba ba chạy tới, vị hôn thê nịnh bợ như thế, không sợ bị người trong giang hồ chê cười hay sao?”

Có người cố ý đề cao âm điệu, đem lời nói truyền vào tai Lục Tương Tương , chỉ thấy Lục Tương Tương sửa sang tóc của mình, hàm chứa nụ cười, đi qua những người này: “Đúng vậy, bổn tiểu thư chính là Lục Tương Tương. Các ngươi nhìn bổn tiểu thư không vừa mắt sao? Ta nói cho các ngươi biết, các ngươi ai nhìn bổn tiểu thư không vừa mắt, từ nay về sau, các ngươi sẽ bị liệt vào sổ đen bán hương liệu của Lĩnh Nam Lục gia, cả nhà các ngươi, bao gồm tổ tông mười tám đời, đều đừng nghĩ có thể dùng bất kỳ loại hương liệu nào do Lĩnh Nam Lục gia sản xuất .”

“Tiểu thư, em đã chuẩn bị xong sổ đen.” Nha hoàn bên cạnh thật sự lấy ra một quyển vở nhỏ, tính toán ghi chép.

Thật là quá tuyệt vời.

Một đôi chủ tớ dở hơi.

Các tân khách vây xem thấy thế, nhanh chóng tản ra, bàn về thế lực giang hồ, Lĩnh Nam phấn hương thế gia căn bản không có danh tiếng, nhưng bàn về lực ảnh hưởng, cơ hồ cả Ngạo Thiên đại lục chỉ có Lục gia có hương liệu và phấn son chất lượng tốt nhất, Lục gia có một cách điều chế hương liệu độc nhất vô nhị, không người nào có thể thay thế được, hoàn toàn có năng lực lũng đoạn cả thị trường phấn son và hương liệu của Ngạo Thiên đại lục . Hơn nữa hiện tại hai đại lục thông nhau, mối làm ăn của Lục gia càng làm càng lớn,

chỉ qua nửa năm, từ có danh tiếng ở Lĩnh Nam,một trong tứ đại phú hào thế gia ở Ngạo Thiên đại lục.

Đen đủi như vậy, ai dám trêu chọc nàng?

Lục Tương Tương thấy mọi người đều tản ra, nàng thấy không thú vị bĩu môi, trong lòng cười lạnh: “Toàn là những kẻ chuyên bắt nạt kẻ yếu, còn nói xấu sau lưng người khác.”

“Đi, nhanh đi đem Hương Hương tìm trở về. Hừ, Tiểu sắc thú nhà ai , lại dám câu Tiểu Hương Hương thuần khiết không tỳ vết của bổn tiểu thư chứ?” Lời nói còn đang quanh quẩn bên tai người đã đi xa vài chục bước, đi hấp tấp. Nha hoàn chạy theo phía sau của nàng, hai chủ tớ mang theo hương thơm kỳ dị.

“Lĩnh Nam Lục gia, sao ta chưa nghe qua?” Vân Khê kinh ngạc.

“Lục gia buôn bán hương liệu và phấn son, cũng không phải là người trong giang hồ, nàng không qua cũng đúng. Lục gia lúc trước an phận ở Lĩnh Nam, làm việc rất là cẩn thận, chỉ sợ là hai năm qua mới bắt đầu có danh tiếng.” Long Thiên Tuyệt dùng giọng nói của người từng trải.

“Cũng đúng, lúc trước Ngạo Thiên đại lục chia năm xẻ bảy, lúc nào cũng có thể bộc phát chiến tranh. Hiện tại Ngạo Thiên đại lục nhất thống, bách tính an cư lạc nghiệp, không hề có phân tranh, người hành hương cũng đi vào cuối mùa xuân. Tiểu Mặc nhà chúng ta , sau này nếu đi lên ngôi vị hoàng đế, phải để cho thiên hạ càng thêm phồn hoa, không thể bỏ qua sự ủng hộ của những thương nhân này.” Vân Khê sờ sờ cằm, bắt đầu tính toán cho tương lai của con trai.

“Những chuyện này nàng không cần quan tâm, ta thì sẽ lót đường cho con trai chúng ta.”

Hai vợ chồng nhìn nhau cười một tiếng, cất bước hướng đi lên trên đảo.

Sâu trong rừng trúc.

Tiếng đàn lượn lờ.

Mơ hồ hiện ra bóng lưng một nam tử, tóc đen bị gió thổi loạn, kèm theo tiếng lá trúc xào xạc hòa cùng tiếng đàn dịu dàng uyển chuyển, cả người hắn phảng phất như lúc nào cũng có thể bay đi xa.

Phía sau hắn không xa có một phụ nhân sách cái giỏ đi tới.

Tiếng đàn ngừng, nam tử quay đầu lại, cười nhạt: “Tổ mẫu, sao ngài lại tới đây?”

“A Nhật, các tân khách đều lục tục lên đảo, hai đệ đệ của ngươi đều đang chào hỏi tân khách, sao ngươi lại trốn ra đây đánh đàn một mình?” Dạ phu nhân nhẹ nhàng thở dài, “Có phải ngươi đang trốn Lục cô nương hay không?”

Dạ Hàn Nhật dừng tay mỉm cười, nhàn nhạt lắc đầu: “Tổ mẫu, ngài biết con không thích nhiều người.”

Dạ phu nhân làm như không nghe thấy, tiếp tục tự quyết định: “người Lục gia từ hôn, chuyện này có nguyên nhân, thật ra thì cũng không thể trách người ta. Nhà ai nguyện ý đem con gái của mình gả cho..... Khụ khụ, A Nhật, ngươi đừng ngại tổ mẫu dài dòng, tuổi của ngươi cũng không nhỏ, lúc nhỏ lại cùng Lục cô nương đính hôn, được xưng tụng là thanh mai trúc mã. Hiện tại địa vị của Lục gia đã khác xưa , Lục gia nguyện ý tiếp tục cùng Dạ gia kết thân, coi như là thành ý mười phần. Ngươi cũng đừng so đo chuyện từ hôn nữa, thừa dịp lần

này Lục cô nương tới, hãy cùng nàng đem hôn sự định ra đi.”

“Tổ mẫu, thật ra thì.....” Dạ Hàn Nhật khẽ nhíu mày, vốn định giải thích, lại bị Dạ phu nhân ngăn cản, “Cái gì cũng đừng nói, chuyện hôn nhân, nói miệng là vậy, vốn phải do cha mẹ của ngươi tới định. Đáng tiếc bọn họ đã sớm qua đời, chuyện này để ta nói. Cứ định như vậy, thừa dịp lần này tân khách tới cửa,là một cơ hội tốt để đem hôn sự của các ngươi định ra, để cho tất cả mọi người làm chứng.”

“Tổ mẫu.....” Dạ Hàn Nhật gặp khó, đáng tiếc Dạ phu nhân đã buông giỏ đi xa.

Dạ Hàn Nhật bất đắc dĩ cười nhẹ, ngón tay thon dài lại cầm cây đàn lần nữa, tiếp tục khảy tiếng đàn động lòng người, chẳng qua là lần này, tiếng đàn khiến người nghe cảm thấy có thêm tình yêu trong đó.

.....

“Hương Hương, mau trở lại. Không nên tùy tiện cùng thú sủng xa lạ ở chung một chỗ, rất nguy hiểm.”

Rất xa, Lục Tương Tương rốt cục cũng thấy thú sủng của mình, đó là một con thú có lông màu vàng nhạt , hình thể so với Tiểu Bạch còn nhỏ hơn một tấc, cả người lộ ra mùi thơm kỳ dị, đang đuổi theo một con thú sủng màu trắng chơi đùa.

Lục Tương Tương thấy vậy, không khỏi nóng nảy. Tiểu sủng vật của ai chạy tới đây vậy,sao có thể tùy tùy tiện tiện bắt cóc Hương Hương của nàng chứ?

“Hương Hương, mau trở lại. Rời khỏi tên lưu manh kia.”

Tiểu Bạch ngã tại chỗ, bị nàng lôi đến.

Nó..... Nó mới không phải là lưu manh.

Thú sủng nhà ngươi mới là lưu manh.

Nếu như không phải bởi vì trên người của nó có mùi thơm, nó mới mặc kệ.

Các người kiêu ngạo nó còn kiêu ngạo hơn cơ.

Tiểu Mặc và Tiểu Nguyệt Nha cúi đầu, nhìn con thú sủng màu vàng nhạt nhanh như chớp chạy từ dưới chân bọn họ trở lại trong ngực chủ nhân của nó, vẻ mặt hai huynh muội hóa đá.

Quyển 8 - Chương 7: Phiên ngoại 07: Bắc Thần gia tộc lại xuất hiện

Edit: Giọt Sương Đêm

Beta: Sakura

“Hương Hương, mau để cho ta ngửi, trên người có dính mùi vị gì khác hay không?” Lục Tương Tương vừa ngửi mùi trên người tiểu sủng vật vừa liếc mắt nhìn về phía Tiểu Bạch vô tội, “Sau này không nên tùy tiện thú sủng không quen biết chơi, ai biết nó mấy trăm năm không tắm chứ?”

“Ta..... Ta ba ngày thì tắm một lần.....” Không đợi Tiểu Bạch khiếu nại xong, Lục Tương Tương giống như bắt được nhược điểm, hừ cười nói, “Xem đi, ta đã đoán đúng. Vừa nhìn đã biết là một con thú sủng không thích tắm . Ba ngày mới tắm một lần ư?”

Nàng ghét bỏ nhăn mặt nhíu mày: “Di, trên người của ngươi rất bẩn?” Ôm thú sủng của nàng ta cách Tiểu Bạch xa hơn, đem nó coi như Hồng Thủy Mãnh Thú.

Thân thể màu trắng của Tiểu Bạch, trong nháy mắt ửng lên một tầng màu sắc, nó oan mà.

“Ngày hôm qua ta vừa mới tắm” Tiểu Bạch cực lực biện giải cho mình, Tiểu móng vuốt huơ lên, hai mắt trừng trừng, song, sau một khắc, khí thế của nó liền lập tức bị đè ép đi xuống.

“Ngày hôm qua mới tắm ư?” Lục Tương Tương khinh thường liếc nó một cái, lại dùng tay ôn nhu vuốt ve thú sủng trong ngực, nói, ” Hương Hương nhà ta một năm không tắm vẫn thơm, ngươi hôm qua mới tắm mà vẫn bẩn như vậy. Ngươi thật là hết thuốc chữa.”

Cả người Tiểu Bạch lay động, nó bị tức điên rồi.

Tiểu Mặc thấy thế, đem nó bế lên, vuốt lông an ủi: “Chúng ta là nam tử hán, không cần thường xuyên tắm.”

Tiểu Bạch ủy khuất từ từ tản đi, rốt cục dễ chịu hơn một chút. Quá đả thương nó rồi, tại sao có thể nói nó bẩn?

“Ta ghét nhất đứa bé không tắm , nhất là không tắm còn tự tìm lấy cớ.” Lục Tương Tương không nhìn gương mặt đen thui của Tiểu Mặc, lướt qua hắn, tầm mắt rơi vào trên người Tiểu Nguyệt Nha, ánh mắt của nàng ta nhất thời tỏa sáng, nhào về phía cô bé, “Cô bé thật đáng yêu. Muội tên là gì? Để cho tỷ tỷ ôm muội một cái.”

Tiểu Nguyệt Nha ngây thơ nhìn nàng ta một lúc lâu, lúc nàng ta sắp nhào tới mình, bé vội trốn về phía sau ca ca: “Ta không thích mùi trên người của ngươi , ta thích mùi trên người ca ca và Tiểu Bạch.”

Ánh mắt ngây thơ và giọng nói non nớt khiến cho sắc mặt Lục Tương Tương khẽ cứng lại, dừng lại động tác, ngược lại, Tiểu Mặc và Tiểu Bạch tâm tình thật tốt, rốt cuộc cũng trả thù được nàng ta.

“Ha ha ha..... Lục Tương Tương, không nghĩ tới ngươi cũng có ngà động tác như vậy. Ha ha ha.....” Một tiếng cười lớn đột nhiên chen vào, khiến cho sắc mặt Lục Tương Tương càng thêm khó coi, nàng ta quay đầu, nhìn về phía Dạ Hàn Tinh chẳng biết đến dưới tàng cây phía xa lúc nào.

Kể từ khi Lục Tương Tương đến sau Dạ Hàn Tinh lặng lẽ chạy tới tàng cây phía xa, lúc này mới nói ra một câu, cười nhạo Lục Tương Tương. Dưới bóng cây, nụ cười tuấn lãng của hắn , mang theo vài phần tà mị, rồi lại không mất phong nhã. Dạ Hàn Tinh như vậy khiến cho trăng hoa đều phải khom lưng.

Song, hết lần này tới lần khác hắn lại gặp phải Lục Tương Tương, một kẻ không sợ trời không sợ đất, căn bản không bị sắc đẹp của hắn mê hoặc.

“Này này, ngươi đừng tới đây. Giữ khoảng cách mười bước cho ta ” Vốn là còn một bộ phong lưu tiêu sái, lúc này cả kinh rút lui từng bước, Dạ Hàn Tinh chay trốn về phía sau như gặp quỷ.

Hắn càng trốn, Lục Tương Tương càng đuổi theo hắn: “Ngươi là một đại nam nhân, sợ cái gì? Chẳng lẽ ta còn có thể ăn ngươi hả? Đến, để cho tỷ tỷ hôn một cái, nói thế nào chúng ta coi như là quen biết cũ.”

Mang theo nụ cười giảo hoạt giống sói xám, Lục Tương Tương bước nhanh ép về phía hắn.

Dạ Hàn Tinh từ trước đến giờ tự cho mình là tiêu sái lỗi lạc, Thái Sơn đổ xuống cũng không đổi sắc, mà giờ phút này, thấy Lục Tương Tương từng bước tiến tới gần, hắn cố nén làm cho mình không trở nên chật vật, nhưng mà hắn thật sự làm không được, trong lổ mũi dường như có ngàn vạn con kiến đang xôn xao, gãi gãi khiến hắn hắt xì, chảy ra nước mắt.

“Hắt xì! Ngươi dừng lại! Không nên tới gần.”

Lục Tương Tương phảng phất như không nghe thấy, ôm Hương

Hương của nàng ta, tiếp tục đến gần Dạ Hàn Tinh, một tiến một lui, tình cảnh kia rõ ràng chính là tiết mục máu chó lưu manh đùa giỡn thiếu nữ, buồn cười nhất là , Dạ Hàn Tinh cũng không phải là lưu manh, mà Lục Tương Tương cũng không phải thiếu nữ. Vừa vặn ngược lại, Dạ Hàn Tinh bị"Đùa giỡn", mà Lục Tương Tương thì trở thành"Nữ lưu manh", trình diễn vở ác nữ lấn kém nam.

"Nguyệt ca ca, huynh đừng sợ, muội sẽ không thương tổn huynh."

Dạ Hàn Tinh dựa lưng vào thân cây, cũng không còn chỗ để lui nữa, trong miệng hắt xì liên tục: "Hắt xì! Hắt xì! Ngươi mau lùi xa một chút cho ta! Ngươi cũng biết ta bị dị ứng với mùi trên người ngươi mà ngươi còn tới gần, ngươi muốn hại chết ta phải không?"

Hắn liếc mắt thấy hai huynh muội Tiểu Mặc đang dùng ánh mắt ngây thơ nhìn hắn, nếu lúc này hắn chạy trối chết, vậy thì hắn sẽ mất hết mặt mũi. Trên thực tế, tình trạng bây giờ của hắn cũng đã khiến hắn rất mất thể diện, chẳng qua là hắn không muốn thừa nhận mà thôi.

"Có chuyện này sao? Sao ta không nhớ nhỉ?" Lục Tương Tương dừng bước, đứng cách hắn năm bước, ngửa đầu, ở góc bốn mươi lăm độ, làm bộ suy tư, một lúc lâu sau nàng ta giống như nghĩ tới điều gì, bừng tỉnh đại ngộ, "A, ta nghĩ ra rồi. Hình như là có chuyện như vậy. Ta nhớ mười lăm năm trước, ta không cẩn thận sờ mặt người kia, người kia ngất đi ngay lập tức. Ta vẫn không nghĩ ra người đó là ai, giờ ngươi nhắc tới, ta mới nhớ ra."

Nàng ngọt ngào mỉm cười, nụ cười nhưng giống như bà ngoại sói, muốn bao nhiêu gian trá có bấy nhiêu gian trá.

Dạ Hàn Tinh vừa hắt xì vừa rơi lệ, gương mặt tuấn tú lạnh lùng, tưc giận trừng trừng nhìn Lục Tương Tương. Hắn dám khẳng định, nữ nhân này kiếp trước nhất định là chủ nợ của hắn, đời này tới tìm hắn

đòi nợ.

Mọi người nói, Lĩnh Nam Lục gia thiên kim tiểu thư trời sinh trên người có kỳ Hương, hương này là bẩm sinh, phàm người ngửi qua mùi thơm trên người nàng, đều không tự chủ bị trầm mê, cũng chính bởi vì kỳ Hương trên người nàng, mới khiến cho hương liệu và hương phấn của Lục gia có thể nổi tiếng xa gần, trở thành hàng hóa chạm tay có thể bỏng, người người tranh nhau mua. Bởi vì bọn họ cũng hi vọng trên người mình có thể có mùi thơm kỳ dị giống như Lục Tương Tương.

Nhưng hết lần này tới lần khác đều có chuyện ngoại lệ.

Người người đều hâm mộ kỳ Hương, mà đối với Dạ Hàn Tinh lại là độc hương trí mạng.

Lần đầu tiên nhìn thấy Lục Tương Tương, hắn đã bị mùi thơm trên người nàng xông ngất, sau khi đại phu chẩn đoán bệnh mới biết được, thì ra là hắn bị dị ứng với mùi thơm trên người Lục Tương Tương, phàm là nơi nàng ta có mặt trong vòng mười bước, trên người của hắn sẽ sinh ra phản ứng; trong vòng năm bước, bắt đầu hắt xì rơi lệ, hai chân như nhũn ra; nếu như là trong vòng ba bước thì.. Hậu quả không thể tưởng tượng được.

Có thể nói, Lục Tương Tương chính là khắc tinh của Dạ Hàn Tinh .

Chuyện cũ mười lăm năm trước khiến cho Dạ Hàn Tinh luôn gặp ác mộng, là vết nhơ trong đời hắn. Nữ nhân lúc nào cũng đâm vào chỗ đau của hắn chọc vào vết nhơ của hắn khiến hắn giận đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Nếu không phải hắn được dạy dỗ tốt, nếu không phải lúc này hai chân hắn như nhũn ra e rằng chỉ cần bước một bước thôi, hắn nhất

định sẽ hung hăng chế trụ nữ nhân này, đem nàng đánh một trận thật đau.

Nàng đã từng là vị hôn thê của đại ca hắn, sau khi đại ca hắn bị hủy dung, Lục gia lui cưới, sau đó gia gia lại đặt cho đại ca một mối hôn sự, đó chính là Bạch gia tiểu thư. Hắn còn từng mừng thầm, bởi vì rốt cục không cần lo lắng muốn cùng vị "Nguy hiểm" đại tẩu này chung sống lâu dài. Ai ngờ hôm nay, nàng ta lại tới nữa, đây có tính là cơn ác mộng của hắn lại kéo đến hay không?

"Không phải ngươi đã giải trừ hôn ước với đại ca ta sao? Ngươi còn tới..... Hắt xì! Còn tới Huyễn Dạ Tinh Hải làm cái gì? Hắt xì."

"Đương nhiên là tới phục hôn với đại ca của huynh." Lục Tương Tương bật thốt lên, đột nhiên cảm thấy không đúng, nàng sửa lời nói, "Không đúng, ta tới kết thân với đại ca ngươi."

"Kết thân?" Dạ Hàn Tinh cười lạnh, "Lúc đại ca mất mát nhất, ngươi và Lục gia đã làm gì với hắn? Bây giờ đại ca ta đã khôi phục lại, Lục gia các ngươi lại bắt đầu tới nịnh bợ Dạ gia ta, ta thật muốn hỏi ngươi và phụ thân của ngươi, rốt cuộc da mặt người Lục gia các ngươi dày tới mức nào?"

Lục Tương Tương hơi đổi sắc, thu hồi vẻ cợt nhả, khẽ nháy mắt, mấy phần thất ý: "Thật ra thì, chuyện không giống như ngươi nghĩ đâu..."

"Không giống như vậy? Vậy thì là loại nào? Ngươi dám nói không phải ngươi ghét bỏ đại ca của ta bị hủy dung, cho nên mới lui hôn chứ?" Dạ Hàn Tinh trong lòng tức giận từ từ bay lên, vì đại ca tổn thương mà bất công, "Ngày đó đại ca của ta mới bị hủy dung không tới ba ngày, đúng là lúc tâm tình của hắn tâm xuống thấp nhất, ngươi và cha ngươi nhân cơ hội này tới Dạ gia từ hôn, để cho ta đại ca bị

người của tam đại Thánh Địa chê cười không nói, bệnh tình của hắn cũng nghiêm trọng hơn. Nếu không phải ông nội ngăn cản ta, lúc ấy ta hận không thể làm thịt cha con các ngươi”

Sắc mặt Lục Tương càng thêm ảm đạm: “Ngươi thật sự hận ta như vậy sao? Thật ra thì..... Chuyện đó không giống như ngươi nghĩ đâu, ta thực sự có nỗi khổ tâm.....”

“Nổi khổ tâm? Ngươi còn có mặt mũi nói nổi khổ tâm?” Dạ Hàn Tinh vong động, nhất thời quên mất mình bị dị ứng, không biết lấy sức lực từ đâu, cất bước đi về phía Lục Tương Tương, “Được, vậy ngươi hãy nói một chút, nỗi khổ tâm riêng của ngươi rốt cuộc là cái gì? Ngươi nói đi, ngươi nói đi.”

Dưới chân Lục Tương Tương không tự chủ rút lui, khẩn trương nhìn hắn: “Ngươi đừng tới đây, ngươi mà tới gần thêm chút nữa, ngươi sẽ ngất đi đó.”

Dạ Hàn Tinh dừng bước, dùng ánh mắt lạnh lùng khinh miệt liếc Lục Tương Tương, khóe miệng bỗng nhiên nhếch lên, mang theo vài phần tàn nhẫn và khát máu: “Lục Tương Tương, ta cảnh cáo ngươi, tốt nhất ngươi đừng đến gần đại ca của ta.Nếu như ngươi dám thương tổn đại ca của ta một lần nữa, ta nhất định sẽ làm cho ngươi sống không bằng chết.”

Lục Tương Tương cả người run lên, khuôn mặt thanh tú nháy mắt trắng bệch, chỉ nghe Dạ Hàn Tinh bỏ lại câu cuối cùng trước khi xoay người rời đi: “Ngươi nghe rõ cho ta, ta nói được là làm được, đừng hoài nghi lời của ta.”

Chờ Dạ Hàn Tinh đi được mấy chục bước, sắp biến mất ở cuối vườn, Lục Tương Tương mới hoàn hồn, hướng về phía bóng lưng của hắn hô lớn: “Dạ Hàn Tinh, ngươi đừng làm ta sợ. Ta muốn làm

đại tẩu của ngươi, để vĩnh viễn vĩnh viễn ngươi phải gọi ta một tiếng đại tẩu.”

Bóng lưng phía trước không để ý đến nàng, trực tiếp rời đi, Lục Tương Tương tức giận phồng má, tự hờn dỗi, đợi nàng quay đầu lại, đối mặt với ánh mắt hiếu kỳ của huynh muội Tiểu Mặc, nàng lúng túng đỏ mặt. Vì muốn bỏ đi tình trạng xấu hổ vừa nãy, nàng hắng giọng một cái, nói với hai đứa bé: “Chỉ cần các ngươi đem chuyện vừa nãy quên đi, tỷ tỷ sẽ đưa cho hai người các ngươi mỗi người một hộp hương phấn Lục gia đặc chế, bảo đảm các ngươi toàn thân thơm ngào ngạt, nhiều người thích.”

Đây là muốn thu mua bọn họ.

Tiểu Mặc hết sức trấn định nhìn lại nàng nói: “Ta nghĩ chúng ta không cần, ngươi giữ lại mà dùng.”

Nghiêm túc nói xong, bé lôi kéo muội muội, chậm rãi từ từ xoay người rời đi.

Trán Lục Tương Tương nháy mắt rơi xuống vài vạch hắc tuyến, đột nhiên có loại buồn bực như ăn phải con ruồi vậy.

Ý là, hai huynh muội bọn họ đã có rất nhiều người thích rồi, cho nên không cần hương phấn của nàng, mà nàng không có người thích những thứ hương phấn này rất thích hợp với nàng.

“Tiểu thư, người không sao chứ?” Nha hoàn lo lắng nhìn tiểu thư nhà mình ,chưa bao giờ thấy tiểu thư như vậy.

Lục Tương Tương hoàn hồn, xốc lại tinh thần nói: “Ta có thể có chuyện gì chứ? Đi, chúng ta tìm Dạ lão phu nhân đi.”

“Tìm Dạ lão phu nhân làm cái gì?” Nha hoàn không hiểu nói.

“Đương nhiên là đi nói hôn sự. Cả Dạ gia đối với cái hôn sự này vui nhất, cũng chỉ có lão nhân gia nàng.” Lục Tương Tương nói xong, nện bước nhẹ nhàng rời đi.

“Nhưng mà tiểu thư, người tới Huyễn Dạ Tinh Hải, không phải là vì tới đẩy hôn sự sao? Sao người lại đột nhiên đổi chủ ý?” Nha hoàn nói thầm, càng ngày càng không hiểu tâm tư tiểu thư.

Trong một gian mật thất của Huyễn Dạ Tinh Hải.

Dạ Tử Hi dẫn Vân Trung Thiên tiến vào.

Trong mật thất, Dạ Cô Phong đang tiếp đãi mấy vị tân khách, lai lịch của mấy vị này cũng không nhỏ, đều là những thương nhân lớn hùng cứ một phương từ nam tới bắc ở Ngạo Thiên đại lục. Ngày xưa, có thể trở thành thương nhân lớn, hơn phân nửa là thương nhân buôn bán binh khí và lương thực,mà hôm nay, địa vị của thương nhân lớn đang từ từ thay đổi : khai thác khoáng thạch, đào móc linh thạch, linh mạch ,những thương nhân này đang từ từ thay thế những thương nhân lớn lúc trước.

Dạ gia cũng từ nửa năm trước, mới bắt đầu gia nhập vào hàng ngũ thương nhân. Huyễn Dạ Tinh Hải muốn gây dựng lại, cần một lượng lớn, kiếm từ đâu, đương nhiên là từ buôn bán.

Trong ba huynh đệ Tam Dạ gia, người có đầu óc buôn bán nhất lại là Dạ Hàn Tinh. Chỉ có nửa năm qua sự cố gắng của Dạ Hàn Tinh, mới khiến cho Dạ gia có thể bằng cách nhanh nhất chiếm được mấu chốt buôn bán, tiến vào hàng ngũ thương nhân lớn, sự quyết đoán và thực lực như vậy, người bình thường không có được.

“Cha, người xem ai tới này?” Dạ Tử Hi mang theo vài phần vui vẻ nói.

Dạ Cô Phong ngửng đầu lên, thấy Vân Trung Thiên đi cùng Dạ Tử Hi đến, ông cười nhẹ: “Vân công tử, ngươi tới được vừa lúc. Ngươi kiến thức rộng rãi, có thể giám định giúp lão phu một bảo vật không?”

Vân Trung Thiên nhìn theo tay của ông, hai mắt lập tức bị một luồng sáng trong trẻo hấp dẫn, hai mắt của hắn trừng lớn, dưới chân không tự chủ tiến về phía trước, dừng chân trước một khối khoáng thạch khổng lồ: “Dạ tiền bối, ngài lấy được khối quáng thạch này ở đâu vậy?”

Dạ Cô Phong mỉm cười híp mắt, lặng lẽ nói: ” Dạ gia ta gần đây cùng mấy vị bạn làm ăn cùng nhau mua một khu mỏ, có thợ đào mỏ ở trong núi phát hiện khối khoáng thạch này, cảm thấy khoáng thạch rất kỳ lạ, nên đem nó trở về đây. Lão phu nhìn khối khoáng thạch này xong, cảm giác nó bất thường, nhưng lại không biết rốt cuộc nó là khoáng thạch gì, cho nên muốn mời mấy vị bằng hữu biết về khoáng thạch, giám định và thưởng thức. Vừa nãy đã có mấy vị bằng hữu giám định và thưởng thức hoàn tất, nhưng không ai biết nó rốt cuộc là vật gì. Vân công tử quanh năm ở Vân tộc, có từng thấy khối khoáng thạch nào như thế không?”

Vân Trung Thiên đi quanh khoáng thạch một vòng, chỉ thấy khối khoáng thạch toàn thân màu đen, trong màu đen lại mơ hồ phiếm u quang, thỉnh thoảng thoáng hiện màu hồng, thỉnh thoảng màu lục, nháy mắt một cái, lại đồng thời xuất hiện bảy thứ màu sắc, hắn thầm than ngạc nhiên. Mới nhìn khối khoáng thạch naỳ sẽ khôn thấy kì lạ, một khối đá đen sì, nhưng mà ở bên trong nó dấu diếm ánh sáng bảy màu. Đây cũng là vì sao Dạ đảo chủ và mấy vị thương nhân khác thấy hứng thú với khối đá này.

Mắt liếc thấy, Dạ Cô Phong chăm chú nhìn gò má của hắn, Vân Trung Thiên lộ vẻ cảm nhận được. Sau khi đi vòng quanh hòn đá lần thứ ba, Vân Trung Thiên dừng lại, mở miệng nói: “Tiền bối, loại khoáng thạch này ta chưa từng thấy qua.”

Ánh mắt mong chờ của mọi người khẻ ảm đạm xuống, có chút thất vọng, chỉ nghe thấy hắn chuyển giọng, tiếp tục nói: “Bất quá, ta đã gặp điều tương tự được ghi lại trong một cuốn sách cổ, khoáng thạch màu đen , hiện ra ánh sáng bảy màu, nhìn thì giống như may mắn, kì thực rất xấu.”

Mọi người cả kinh, một người trong đó vội hỏi: “Nói thế là thế nào?”

Dạ Cô Phong cũng dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn.

Vân Trung Thiên cười nhạt, ưu nhã nói: “Căn cứ vào sách cổ của Vân tộc, loại khoáng thạch này, tên là Thiên Thạch, nó là thiên thạch rơi từ trên trời xuống,sau khi rơi xuống đất trải qua mưa gió ngưng luyện mà thành. Cho nên, bề ngoài của nó có màu đen, bên trong tỏa ra rất nhiều màu sắc.”

“Thiên Thạch?”

“Thì ra là như vậy.”

Chúng tân khách ánh mắt khẽ tỏa sáng, Dạ Cô Phong cũng đi nghi ngờ theo.

“Vân công tử, Thiên Thạch kia dùng như thế nào, giá thị trường của nó là bao nhiêu?” Có người hỏi.

Vân Trung Thiên nhíu mày, dùng ánh mắt khác thường nhìn về phía đối phương: “Ngươi tính đem Thiên Thạch đi bán?”

“Dĩ nhiên.Bất kỳ hàng hóa nào đều có giá trị của nó, ta hỏi giá của nó là lẽ đương nhiên.” Người nọ hùng hồn nói.

“Ngươi có kẻ thù sao?” Vân Trung Thiên bỗng nhiên lại hỏi.

Người nọ lắc đầu: “Ta không có kẻ thù.”

Vân Trung Thiên đuôi nhướng mày: “Không có kẻ thù, vậy ngươi muốn đem tà vật này bán cho người nào? Theo ta được biết, trời giáng thiên thạch tự thân mang theo Tà tính, phóng xạ lên trên thân người, sẽ khiến cho da thịt người ta từ từ rữa nát, thậm chí xuất hiện dấu hiệu trúng độc. Tổ tiên Vân tộc chúng ta, đã từng có người nhặt được một khối thiên thạch tương tự , nàng cho là mình nhặt được bảo vật, đắc chí, còn không muốn chia xẻ cùng người khác, ai ngờ không được mấy ngày, thân thể của nàng bắt đầu sinh ra phản ứng không bình thường, đầu tiên là da thịt toàn thân nổi lên nốt đỏ, sau đó là da mặt nhăn nhíu già yếu, tiếp theo là rụng tóc, rụng răng, rụng móng tay, mắt lệch, lỗ mũi dẹp xuống.....”

Vừa nói xong, tất cả mọi người không tự chủ sờ sờ ngũ quan của mình, trên người nổi đầy da gà.

Vân Trung Thiên chuyển giọng, lại nói: “Không chỉ có mình nàng gặp phải chuyện này, tà vật mang đến hậu quả hơn thế nữa, không được mấy ngày, người nhà của nàng, thân thích bằng hữu, thậm chí là tộc nhân ở xung quanh nhà nàng đều gặp phải chuyện tương tự.”

“Thật sự tà môn vậy ư?” Dám người theo bản năng rút lui, ngay cả Dạ Cô Phong và Dạ Tử Hi cũng tin là thật mà lui lại.

“Chuyện này của Vân tộc, lão phu cũng nghe nói qua, không nghĩ tà vật kia lại là vật trước mắt này.” Dạ Cô Phong lắc đầu, đột nhiên

phân phó hạ nhân nói, “Người đâu. Mau đem tà vật này ném xuống biển.”

Hạ nhân từ ngoài cửa tiến vào, Vân Trung Thiên giơ tay lên ngăn cản nói: “Tà tính của khối thiên thạch này rất mạnh, không thể tùy tiện lấy tay đụng chạm, ngay cả ngọn núi có khối đá này cũng không nên tới gần. Đúng rồi, Dạ tiền bối, không phải ngài đã mua cả ngọn núi này rồi chứ? Nếu như mua rồi thì ngài nhanh nghĩ biện pháp đem nó chuyển nhượng đi, nếu không khu mỏ ngài mua sau này sẽ trở thành phế tích, đến lúc đó hối hận thì đã muộn.”

Dạ Cô Phong đột nhiên vỗ đầu, nghẹn đỏ cả mặt, lúng túng nhìn Vân Trung Thiên, lại nhìn mấy vị khách khác, hắn phun ra nuốt vào nói: “Các vị, về chuyện khu mỏ.....”

Không đợi hắn nói xong, mấy vị khách khác giành nói: “Dạ lão, mỏ ở gần Huyễn Dạ Tinh Hải, vốn đều thuộc về ngài.Ta đã sớm muốn mượn Hoa hiến Phật, đem quyền sở hữu mỏ lấy giá thấp chuyển nhượng cho ngài. Ngài thấy thế nào? Ta cũng không lấy nhiều bạc, ngài cho ta một triệu lượng bạc, quyền sở hữu của ta ở khu mỏ kia toàn bộ thuộc về ngài.”

“Ta cũng chỉ cần một triệu lượng bạc, toàn bộ khu mỏ đều thuộc về Huyễn Dạ Tinh Hải các ngươi.”

“Đúng đúng. Mỏ lớn như vậy nên thuộc về Huyễn Dạ Tinh Hải hết, chỉ có các ngươi mới có năng lực khai thác và sử dụng nó tốt nhất. Chúng ta là không có thực lực hùng hậu như vậy, để bảo vệ và duy trì an toàn khu mỏ.”

“.....”

Chỉ qua một lúc, tất cả các tân khách đều cầm quyền sở hữu khu mỏ

đẩy tới tay Dạ Cô Phong, Dạ Cô Phong xanh cả mặt, im lặng không lên tiếng.

Dạ Tử Hi không vui nói: “Các ngươi thật là quá đáng. Lúc có lợi, các ngươi tranh nhau muốn đoạt lấy ích lợi, giờ có phiền toái, các ngươi chạy trốn còn nhanh hơn cả thỏ. Được, các ngươi không cần khu mỏ phải không? Vậy các ngươi đem hết khế ước khu mỏ cho ta, ta chỉ cho các ngươi một vạn lượng bạc, muốn thì lấy đi, đừng lằng nhằng” Vừa nói xong, hàn quang bay ra, kiếm của nàng như rồng rắn dạo chơi, dọa mấy vị khách sợ đến mức mặt trắng bệch cả ra.

Bọn họ là thương nhân, không phải là người trong giang hồ, cho dù là người từng trải trên thương trường, cũng không chịu được nàng hù dọa như thế.

“Mau bỏ xuống, không lễ phép.” Dạ Cô Phong mở miệng nói, “Chư vị nếu không muốn khu mỏ này, lão phu thành toàn cho các ngươi, cứ theo như các ngươi nói, một triệu lượng. Lão phu cũng không tin, một khối thiên thạch có thể khắc chết cả nhà, cả tộc của lão phu.”

“Cha.” Dạ Tử Hi lo lắng nhìn về phía Dạ Cô Phong, nàng thấy, cho bọn hắn một lượng bạc còn cảm thấy uất ức, bọn chúng còn ước gì Dạ gia bọn họ đều chết hết đi.

Dạ Cô Phong giơ tay lên, ngăn cản nàng: “Tử Hi, con đi cùng mấy vị khách nhân đi ra ngoài, đem khế ước chuyển nhượng cho xong. Ta và Vân công tử cần nói chuyện riêng.”

Dạ Tử Hi căm giận trừng đám tân khách cười làm lành, nhẹ nhàng nhìn Vân Trung Thiên một cái, bất đắc dĩ dẫn chúng tân khách đi ra ngoài.

Đợi mọi người đi hết, trong mật thất chỉ còn lại có Dạ Cô Phong và

Vân Trung Thiên, Dạ Cô Phong cẩn thận đánh giá Vân Trung Thiên mấy lần, đột nhiên thần bí cười nói: “Người người đều nói Vân Trung Thiên là người khiêm tốn, người trong vạn người, nổi bật bất phàm, không nghĩ tới khi lừa gạt người khác cũng không nháy một, lão phu phải nhìn ngươi với cặp mắt khác xưa, ha ha ha.”

Vân Trung Thiên yên lặng, chỉ nhợt nhạt cười một tiếng nói: “Dạ tiền bối sao lại nói như thế, chẳng lẽ ta nói sai sao?”

“Tiểu tử ngươi còn giả bộ với lão phu?” Dạ Cô Phong tức giận trừng hắn một cái, “Lão phu sống đến từng này tuổi rồi, coi như là kiến thức rộng rãi, còn chưa bao giờ nghe thấy có chuyện trời giáng thiên thạch có thể hại chết toàn tộc. Ngươi đem lời này thêu dệt tựa như giọt nước không lọt, kì thực sơ hở rất rõ ràng.”

“Xin tiền bối chỉ giáo,” Vân Trung Thiên thu hồi vẻ mặt, không toát ra quá nhiều đắc ý.

Dạ cô Phong cười hắc hắc nói: “Khối quáng thạch này, một tháng trước lão phu đã trước đã cất chứa rồi, nếu thật sự như lời ngươi nói, có nguy hiểm, thì vì sao cả nhà lão phu vẫn bình yên vô sự cho tới bây giờ?”

Vân Trung Thiên mỉm cười, rốt cục hiểu ra: “Gừng quả nhiên là càng già càng cay , Dạ tiền bối mới thật sự là cao nhân.”

Hướng về phía ông vái chào.

Dạ Cô Phong cười đắc ý: “Ha ha ha, lần này lão phu có thể đem cả khu mỏ bỏ vào trong túi, toàn bộ nhờ ngươi phối hợp.”

“Tin rằng không có ta, tiền bối cũng nhất định có hậu chiêu.” Vân Trung Thiên nhàn nhạt cười nói.

“Không thể nào, không thể nào.” Dạ Cô Phong cười càng thêm khoa trương.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, đều không nói lời nào.

Qua một lúc lâu, Dạ Tử Hi trở lại, mang theo mấy tờ khế ước, hùng hổ trở về.

“Cha, con đều lấy hết khế ước rồi.” Nàng đem khế ước ném lên trên bàn, tức khí nói, “Đám khốn kiếp này, lúc hợp tác thì tìm mọi cách nịnh bợ, vừa có chuyện thì bọn họ trở mặt ngay lập tức.Muốn chúng ta cho bọn họ một triệu lượng bạc ư? Cửa nhỏ cũng không có. Cha, ngài nhìn, con chỉ dùng bốn vạn lượng bạc đem tất cả khế ước đều cầm về rồi.”

Râu mép Dạ Cô Phong run rẩy mấy cái, nhìn nữ nhi, không nhịn được gật đầu: “Không hổ là con gái ngoan của Dạ cô Phong ta.”

Vân Trung Thiên khẽ mím môi, cười rất hàm súc.

Dạ Tử Hi nhìn hai người, cảm thấy không khí có chút không đúng: ” Sao vậy? Chẳng lẽ con đã làm sai cái gì?”

“Không, không, con làm tốt vô cùng. Không tin, con hỏi Vân công tử.” Dạ cô Phong cười hì hì nói.

Vân Trung Thiên khẽ vuốt cằm, khiến cho Dạ Tử Hi càng thêm mơ hồ.

Một ngày kia, Huyễn Dạ Tinh Hải bận rộn tiếp đãi khách nhân, đến lúc tiệc tối, chúng tân khách đều tề tụ đông đủ.

Vân Khê ngồi cùng Long Thiên Tuyệt, ngồi ghế trên ba huynh đệ Dạ Hàn Nhật, xa xa nhìn thấy Lục Tương Tương dẫn nha hoàn của nàng ta, trong tay ôm con thú sủng màu vàng nhạt , đạp cửa đivào. Liếc về phía bên trái, nàng rõ ràng thấy thân thể Dạ Hàn Tinh khẽ cứng lại, có chút không bình thường.

“Ngươi làm sao vậy?” Vân Khê nghiêng qua hỏi hắn một câu.

“A? Không có gì.” Dạ Hàn Tinh ho nhẹ, ngồi nghiêm chỉnh, ánh mắt rõ ràng liếc về phía Lục Tương Tương, tựa hồ có chút kiêng kỵ.

Lục Tương Tương thì sao, nàng ta cũng không thèm liếc hắn một cái, trực tiếp ngồi bên cạnh Dạ lão phu nhân. Dạ lão phu nhân cười kéo nàng ngồi xuống, dùng ánh mắt nhìn cháu dâu nhìn nàng.

Đợi tất cả tân khách đều ngồi xuống, Dạ đảo chủ nâng chén, hiện cả gian phòng đều yên tĩnh lại. Chờ Dạ đảo chủ nói xong lời dạo đầu của yến hội , Dạ lão phu nhân mở miệng tiếp: “Các vị, nhân cơ hội hôm nay, lão phụ có một chuyện trọng đại muốn tuyên bố.”

Mọi người lắng nghe, chân mày Dạ Hàn Tinh nhíu lại, trùng hợp chống lại ánh mắt khiêu khích của Lục Tương Tương, đầu của hắn càng căng thẳng.

Chẳng lẽ là.....

Trong đầu của hắn nhảy ra dự cảm xấu.

” Dạ gia ta có chuyện vui, Trưởng Tôn của ta A Nhật vài ngày nữa sẽ cưới Lục Tương Tương làm vợ, Dạ gia ta và Lục gia sẽ kết làm thân gia.”

Dạ lão phu nhân nói xong, phần lớn tân khách đều ồn ào chúc mừng,

lộ ra vẻ hâm mộ. Dạ gia và Lục gia kết thân, chẳng khác gì là thực lực và tài lực kết hợp, có thực lực và tài lực, trên giang hồ còn ai dám trêu chọc bọn họ chứ? Dạ Lục hai nhà kết thân, tuyệt đối là đại sự của Ngạo Thiên đại lục, sẽ tạo nên một chấn động lớn.

Dạ Hàn Tinh nhíu mày, trừng mắt nhìn Lục Tương Tương, còn với đối phương làm như không thấy, đều là"Thâm tình chân thành" nhìn Dạ Hàn Nhật, phảng phất bọn họ thật sự là một đôi nam nữ si tình.

Dạ Hàn Nhật nghe tin tức kia xong, không có bất kỳ phản ứng gì, hắn cúi đầu, nhẹ nhàng mím môi uống trà, giống như việc đó không liên quan đến mình.

Dạ Hàn Nguyệt nghe vậy, không có tâm cơ bật thốt lên: "Tương Tương tỷ không phải đã giải trừ hôn ước với đại ca rồi sao? Sao lại muốn kết thân?"

Phần lớn khách nhân ở đây đều biết chuyện này, lộ ra vẻ xem kịch vui .

Dạ lão phu nhân nói: "Ai nói bọn họ giải trừ hôn ước? Căn bản không có chuyện đó.Tương Tương ôn nhu hiền lành, dịu dàng hào phóng, Dạ gia ta có thể có cháu dâu như nàng là phúc khí của Dạ gia ta."

Dạ Hàn Tinh mở miệng nói: "Tổ mẫu, cái hôn sự này các ngươi có trưng cầu ý kiến của đại ca không? Đại ca thật sự nguyện ý cùng nàng thành thân ư?"

Dạ Hàn Tinh hiểu rõ đại ca của mình, tâm sự của đại ca, sao hắn lại không biết chứ? Hắn căn bản không tin, đại ca thật sự đồng ý thành thân với Lục Tương Tương, bởi vì trong lòng đại ca vẫn lặng yên chứa một người, thời gian qua lâu như vây mà thân ảnh người kia cũng chưa từng biến mất qua, có thể thấy đại ca rất cố chấp.

“Có cái gì không muốn, đây là chuyện tốt. Người khác cầu còn cầu không được.A Nhật, ngươi nói xem?” Dạ lão phu nhân hỏi Dạ Hàn Nhật.

Dạ Hàn Nhật ngẩng đầu, một lúc lâu rồi nói: “Nghe theo tổ mẫu an bài.”

“Đại ca.” Dạ Hàn Tinh nóng nảy, hắn biết rõ Lục Tương Tương căn bản không thương đại ca, gả cho đại ca là bởi vì giận dỗi, sao hắn có thể ủng hộ hôn sự này được?

Dạ lão phu nhân vui vẻ: “Được được, ngươi đã đồng ý, vậy vài ngày nữa chúng liền chuẩn bị tốt sính lễ, đi Lục gia cầu hôn.”

Điên rồi, thật sự điên rồi.

Dạ Hàn Tinh tức giận rời tiệc: “Các vị, thân thể của ta không thoải mái, xin được cáo lui trước.”

Dạ lão phu nhân vẻ mặt lúng túng, muốn mắng hắn, bị Lục Tương Tương giật nhẹ góc áo, ngăn cản. Lục Tương Tương xa xa đưa mắt nhìn thân ảnh Dạ Hàn Tinh thân ảnh, cắn cắn môi, có mấy phần không cam lòng.

Lúc này, có người đột nhiên báo lại: “Đảo chủ không xong rồi. Xảy ra chuyện lớn!”

Dạ Cô Phong cau mày: “Vội vàng hấp tấp để làm cái gì? Có việc từ từ nói.”

Hạ nhân hồi báo nói: “Đảo chủ,nhóm thú sủng ngài nuôi, đột nhiên biến mất hết rồi.”

“Ngươi nói cái gì?” Dạ Cô Phong đột nhiên đứng lên, lần này là thật sự nóng nảy, đám thú sủng kia hắn rất vất vả mới lấy được, sao có thể biến mất hết cơ chứ?

“Chư vị, lão phu xin lỗi vì không tiếp được các vị.” Dạ Cô Phong vội vàng rời tiệc.

Chỉ một thoáng, cả Huyễn Dạ Tinh Hải đều ồn ào náo động, nhất mấy vị biết tin về thiên thạch, càng thêm tin rằng trời giáng thiên thạch, mang đến tai hoạ . Từ từ, tin tức truyền ra, các tân khách rối rít lo sợ không yên, muốn mau sớm rời khỏi đảo.

Vân Trung Thiên tìm được Dạ Cô Phong, không khỏi đối với hắn sinh ra bội phục: “Dạ tiền bối, thì ra là đây chính là hậu chiêu của ngài .”

Dạ Cô Phong nhíu mày, lắc đầu nói: “Ngươi đoán sai rồi, chuyện này thật sự không phải do lão phu làm nhóm thú sủng lão phu nuôi bỗng nhiên mất tích.”

Vân Trung Thiên hơi kinh ngạc, ngoài dự tính của hắn: “Sao có thể như vậy?”

“Ngươi theo lão phu đến xem.” Dạ Cô Phong dẫn Vân Trung Thiên đến chỗ nuôi thú sủng trước sau đó người của Dạ gia mới lần lượt đến, Vân Khê và Long Thiên Tuyệt cũng đi theo.

Chỉ thấy từng cái lồng sắt hoàn hảo không tổn hao gì, khóa của lồng sắt vẫn còn,không có dấu hiệu bị nạy ra, lồng sắt vẫn còn mà thú sủng thì đi nơi nào?

“Dạ đảo chủ, ngươi xác định chìa khóa của lồng sắt chỉ có ngươi mới có? Những người khác không có cơ hội lấy được chìa khóa mở lồng

sắt chứ?” Long Thiên Tuyệt hỏi.

“Đúng vậy. Bởi vì đám thú sủng này là gần đây lão phu mới bắt được,còn chưa hoàn toàn thuần phục, cho nên lão phu không để cho những người khác tới gần nửa bước. Cái chìa khóa vẫn ở trên người lão phu, không rời nửa bước, hơn nữa trên ổ khóa cũng không có dấu vết bị nạy ra, cho nên những con thú sủng này không thể tự mình chạy đi được, hay là bọn chúng biến mất trong lồng sắt.” Dạ Cô Phong càng nói, mọi người càng thấy chuyện quá tà dị.

Dạ Tử Hi cau mày: “Cha, chẳng lẽ Vân đại ca nói đúng, khối khoáng thạch của người thật sự có vấn đề?”

“Nha đầu ngốc, lời của Vân công tử chỉ để lừa gạt những người khác, sao con cũng tin?” Dạ Cô Phong tiếp tục nói, “Khối khoáng thạch của cha nhất định là hiếm thế trân bảo, không phải là đồ tà tính, thú sủng vô duyên vô cớ biến mất, nhất định là có nguyên nhân khác.”

Dạ Tử Hi quay đầu, nhìn về phía Vân Trung Thiên, thấy gật đầu, nàng rốt cục tin lời của phụ thân.

Vân Khê suy nghĩ một chút, hỏi: “Dạ đảo chủ, lồng sắt này nhốt loại thú sủng nào, ngươi tìm được ở đâu?”

“Nhắc tới cũng kỳ, trận chiến lúc trước độ nhiên xông tới một đám thú sủng, toàn thân màu tím , hình dáng kỳ dị, lực lượng lại không giống vật thường. Lão phu cảm thấy mới lạ, cho nên bắt bọn chúng lại, nhốt vào lồng sắt, từ từ thuần dưỡng. Ai ngờ phát sinh chuyện như vậy.....” Dạ Cô Phong nói.

“Bộ lông màu tím? Sao ta nghe xong mà thấy sợ?” Không biết có liên quan tới Bắc Thần nhất tộc không? Vân Khê lẩm bẩm, lại nhớ tới

Hách Liên Tử Phong còn đang lâm vào tình trạng hôn mê trong hầm băng, mặc dù Bắc Thần nhất tộc đã tị thế, lui khỏi giang hồ, nhưng mà không thể bảo đảm trong đó có người không an phận tồn tại

“Để cho Thanh Lân và Thiên Long của ta đi tìm xem, xem có tìm thấy đám thú sủng bị mất tích kia không.” Long Thiên Tuyệt vừa nói xong, triệu hồi ra Thanh Lân thần thú và Thiên Long, kèm theo hai luồng gió xanh trắng, hai con thần thú bay ra.

“Dạ tiền bối, ngoài bề ngoài đặc thù những con thú sủng này có lực lượng gì đặc biệt không?” Long Thiên Tuyệt hỏi.

“Ta nghĩ, đúng rồi, lúc ta giao chiến với bọn chúng, ta phát hiện đầu và tứ chi của bọn chúng có thể kéo ra và rụt lại, không giống bình thường, giống như là..... giống huyễn thú của Tử Yêu – Khúc Công.” Dạ Cô Phong nói xong, mình cũng kinh ngạc, chẳng lẽ mình bắt được thú sủng giống như yêu thú của Tử Yêu?

Vân Khê không lên tiếng một lúc lâu,rồi nói với Long Thiên Tuyệt nói: “Bất kể những con thú sủng này có lai lịch như thế nào, chúng ta cũng phải tìm thấy bọn chúng trước rồi tính sau.”

Đang nói chuyện, có hạ nhân vội vàng báo lại: “Đảo chủ, có người của Bắc Thần gia tộc đến đây bái kiến.”

Cái gì?

Mấy người đều có vẻ mặt rất khiếp sợ .

Người của Bắc Thần gia tộc.

Sao đúng dịp vậy?

Dạ Cô Phong nghĩ một lát, phân phó nói: “Cho mời.”

Quyển 8 - Chương 8: Phiên ngoại 08: Hách Liên Tử Phong gặp nguy hiểm

Edit: Giọt Sương Đêm

Beta: Sakura

Hai hàng nam tử áo tím, chiếm cứ gần nửa cái đại sảnh, bọn họ người người đều mặc một loại giáp đặc thù, dùng mặt nạ che mặt, thân thủ cao ngất như kiếm, khí thế kinh người.

Những vị khách khác nghe thấy bọn họ đến từ Bắc Thần gia tộc tiếng tăm lừng lẫy, vốn còn đang đàm luận về bọn họ, đều im bặt, không dám thở lớn.

Bắc Thần gia tộc mặc dù đã suy tàn, nhưng uy danh vẫn còn, đủ để kinh sợ một số gia tộc và đám cao thủ.

Cầm đầu, một gã nam tử áo tím, lớn lên hết sức xuất chúng, hắn và Dạ đảo chủ hàn huyên mấy câu sau, ánh mắt lạnh nhạt quét một vòng, lúc tầm mắt rơi vào trên người Vân Khê , nhất thời lộ ra sắc mặt vui mừng: “Vân Khê cô nương, ta tìm được ngươi rồi.”

Vân Khê đánh giá hắn một phen,nàng không biết hắn, chẳng qua là mơ hồ cảm thấy hai đầu lông mày của hắn giống ai đó: “Ngươi là ai?”

“Tại hạ Bắc Thần Tĩnh Vũ, là con trai lớn của Nhị chưởng quỹ .”

“Ngươi là con trai của Nhị chưởng quỹ ? Trước kia sao ta không gặp ngươi?” Vân Khê hiếu kỳ nói.

Lúc Bắc Thần gia tộc suy bại, Nhị chưởng quỹ lựa chọn thủ hộ Hách Liên Tử Phong, cho nên Vân Khê đối với Nhị chưởng quỹ không có địch ý, huống chi, Nhị chưởng quỹ cũng là nghe lệnh làm việc, cũng không làm ra bất kỳ chuyện gì thương thiên hại lý. Con hắn thì càng vô tội, cho nên, nàng đối với người này không có ác cảm.

“Gia phụ không hy vọng ta tham dự giang hồ phân tranh, cho nên lúc trước gửi nuôi ta ở bên ngoại, người ngoài rất ít biết đến sự tồn tại của ta. Hiện nay phụ thân tâm lực quá mệt mỏi, thiếu hụt nhân thủ đắc lực , lúc này mới gọi ta trở lại, hi vọng ta có thể thay hắn chia sẻ chút công việc của gia tộc.”

Vân Khê nghe thấy thế mơ hồ cảm thấy có chuyện phát sinh: “Bên cạnh Nhị chưởng quỹ không phải là có rất nhiều người tài của Bắc Thần gia tộc sao? Sao lại tâm lực quá mệt mỏi chứ? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Bắc Thần Tĩnh Vũ đột nhiên thở dài, nói: “Thực không dám đấu diếm, kể từ sau khi Bắc Thần gia tộc sụp đổ, bên trong gia tộc phân tranh không ngừng. Chỉ qua nửa năm , bên trong Bắc Thần gia tộc xảy ra ít nhất mười mấy lần nội đấu, bởi vì Thiếu chủ hôn mê lâu dài, rất nhiều tộc nhân có lòng riêng, muốn phản bội gia tộc, tự lập môn hộ. Phụ thân một mặt muốn tận tâm tận lực chiếu cố Thiếu chủ, một mặt còn muốn nghĩ biện pháp trấn áp hoặc trấn an bọn họ, để cho bọn họ tin tưởng Thiếu chủ một ngày nào đó sẽ tỉnh lại .”

“Làm khó phụ thân ngươi.” Vân Khê nói.

“Hiện tại cả Bắc Thần gia tộc, lòng người tan rã, phân thành hai phái.

Một phái lấy phụ thân ta cầm đầu, luôn luôn bảo vệ thân thể Thiếu chủ , tin tưởng sẽ có một ngày Thiếu chủ tỉnh lại; Một phái khác do Tiếu trưởng lão cầm đầu, bọn họ căn bản không tin Thiếu chủ sẽ tỉnh lại, hiện tại tính toán tự lập môn hộ, cùng phụ thân ta vạch rõ giới hạn. Bọn họ vì có thể tranh thủ được càng nhiều cao thủ Bắc Thần gia tộc ủng hộ, gia nhập bọn họ, lại hèn hạ âm thầm đi ám sát Thiếu chủ."

"Cái gì? Bọn họ sao dám làm như vậy?" Vân Khê vỗ bàn.

"Đúng vậy, bọn họ rất to gan." Bắc Thần Tĩnh Vũ oán giận nói, "Phụ thân ta lo lắng cho an toàn của Thiếu chủ, cho nên đem ta gọi về, Mệnh ta xây dựng tử y vệ đội, đặc biệt chịu trách nhiệm bảo vệ an toàn cho Thiếu chủ ."

Vân Khê hiểu ra vì sao bọn họ đều mặc đồng phục mà trước kia trang phục của cao thủ của Bắc Thần gia tộc lại không giống vậy.

" Vậy phụ thân ngươi lần này phái ngươi tới Huyễn Dạ Tinh Hải để làm gì?"

Bắc Thần Tĩnh Vũ đột nhiên im bặt, quét cả gian phòng một lần, có thâm ý khác ho nhẹ nói: "Chuyện đó không thể nói ở chỗ này, có thể mời Vân Khê cô nương theo ta đi đến chỗ khác nói chuyện một chút không?"

"Được, chúng ta đến chỗ khác rồi nói." Vân Khê không nghi ngờ gì, trong lòng suy đoán, chuyện này không biết có liên quan tới Hách Liên đại ca không? Nếu không liên quan Nhị chưởng quỹ cũng sẽ không phái con ruột hắn tới tìm nàng.

Vừa muốn đi, Long Thiên Tuyệt kéo lấy ống tay áo của nàng: "Khê Nhi, ta sẽ đi cùng nàng."

Bắc Thần Tĩnh Vũ xen vào nói: “Long công tử cứ yên tâm, nơi này là Huyễn Dạ Tinh Hải, tại hạ không dám lỗ mãng. Hơn nữa, Vân Khê cô nương là một vị hiệp nữ mà tại hạ rất hâm mộ, ta tuyệt đối sẽ không có bất kỳ cử chỉ gì mạo phạm tới cô ấy.”

Long Thiên Tuyệt lạnh lùng liếc hắn một cái, càng nhìn tiểu tử này càng thấy không vừa mắt, nghe lời hắn nói này, nói đến một giọt nước cũng không lọt. Thật giống như nếu mình cố đi theo hắn thì mình là người nhỏ mọn vậy.

“Thiên Tuyệt, ta đi một lát rồi sẽ về,chàng cư yên tâm ngồi đây đi.” Vân Khê khuyên can, Long Thiên Tuyệt không thể không từ bỏ ý định đi theo.

Đợi Vân Khê đi khỏi, Long Thiên Tuyệt tâm tư không yên, cảm giác, cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy. Kế tiếp là đến tiệc rượu, Dạ gia trên dưới cùng chúng tân khách đều hướng về phía hắn mời rượu, hắn đều qua loa cho xong, tâm tư toàn bộ chạy đến bên ngoài.

Nhị chưởng quỹ lúc này phái con của hắn đến tìm Khê Nhi, nhất định là có liên quan tới Hách Liên Tử Phong, Hách Liên a Hách Liên, sao ngươi cứ như Âm Hồn Bất Tán vậy?

“Phụ thân, nếu ngài không yên tâm về mẫu thân, vậy thì đi xem một chút đi. Nơi này con sẽ tới thay người chống đỡ.”

Long Thiên Tuyệt cúi đầu, nhìn một bộ dáng Tiểu đại nhân của con trai, không khỏi cười khẽ: “Con sao? Con có uống được rượu không?”

“Không biết có thể học. Hơn nữa, ai nói xã giao nhất định phải uống

rượu chứ? Con là trẻ con, con không uống rượu.” Tiểu Mặc giơ lên cái chén đựng rượu hoa quả, hướng về khách mời trong căn phòng nói, “Các vị gia gia nãi nãi, thúc thúc a di, các tiền bối, cha ta không có tửu lượng, muốn cáo từ trước, kế tiếp sẽ do ta thay thế phụ thân, mời rượu mọi người. Tiểu Mặc trẻ tuổi kiến thức nông cạn, không hiểu biết nhiều về giang hồ, ngày sau đi lại trên giang hồ, còn mong các vị gia gia nãi nãi, thúc thúc a di, các tiền bối chiếu cố Tiểu Mặc nhiều hơn, nói nhiều không có ý nghĩa, Tiểu Mặc kính các vị một ly.

Bé học hình dáng của người lớn, hào khí nâng chén, uống một hơi cạn sạch.

Phút cuối cùng, bé còn đánh ” nấc” một cái, liếm liếm đôi môi, hào khí ngất trời khen: “Dễ uống. Đến lại một chén.”

“Tiểu thái tử điện hạ thật là tửu lượng giỏi, hào khí ngất trời, ngày khác nhất định tiền đồ vô lượng.”

“Tiểu thái tử, ngươi thông minh có khả năng như thế, ngày sau người hẳn là nên chiếu cố chúng ta nhiều hơn một chút mới đúng, tại hạ kính Tiểu thái tử một chén.”

“Tiểu thái tử, chúng ta mời ngươi một chén.”

“.....”

Không bao lâu sau, Tiểu Mặc bị chúng tân khách bao vây, ân cần nịnh hót, nhiệt tình mời rượu, nể mặt tiểu thái tử còn tốt hơn là nể mặt cha của tiểu thái tử.

Thử nghĩ xem, ngày sau Tiểu Mặc chính là vua của Ngạo Thiên đại lục, trực tiếp quan hệ đến tính mạng và tài lộ của bọn họ. Không thừa dịp lúc này có cơ hội thân cận Tiểu thái tử, còn đợi khi nào?

Chờ Tiểu thái tử lớn lên, sống ở trong cung, bọn họ sao có cơ hội tiếp xúc với hắn chứ?

Long Thiên Tuyệt bị vắng vẻ ở một bên, hiểu ý cười một tiếng, xem ra hắn thật sự già rồi, thời đại của hắn đã từ từ đi qua, thời đại của con trai tiếp nối thời đại của hắn,mở lối cho thời đại tiếp theo.

Cũng được, nơi này cứ giao cho con trai, hắn vẫn nên đi tìm vợ thì tốt hơn.

“Phụ thân, con sẽ đi với người.” Nữ nhi kéo góc áo của hắn, Long Thiên Tuyệt đột nhiên động tâm tư, khom người ôm lấy nữ nhi, hai cha con cùng nhau rời tiệc. Ở một ngôi đình không có người nào, tử y giáp vệ thi triển theo hình Bát Quái vây quanh chòi nghỉ mát đến gió thổi không lọt.

Vân Khê đứng đối diện Bắc Thần Tĩnh Vũ trong đình, nói chuyện bí mật.

Bắc Thần Tĩnh Vũ đột nhiên quỳ gối xuống đất, hướng về phía Vân Khê ôm quyền: “Vân Khê cô nương, xin cô cứu Thiếu chủ. Trước mắt người có thể cứu Thiếu chủ, chỉ có cô mà thôi.”

“Hách Liên đại ca hắn sao vậy?” Vân Khê chau mày, không ngờ sự tình gấp gáp như vậy, nàng tiến lên đỡ Bắc Thần Tĩnh Vũ từ trên mặt dậy, “Ngươi đứng lên rồi nói.”

Bắc Thần Tĩnh Vũ nhẹ nhàng nói: “Vân Khê cô nương, chuyện là như vậy. Mấy ngày trước đây, cũng chính là lúc hai phái trong gia tộc hai phái tranh đấu kịch liệt nhất, phụ thân ta bận rộn, mấy ngày không đi Băng thất thăm hỏi Thiếu chủ. Chờ ông rảnh rỗi đi thăm Thiếu chủ thì không biết tại sao, khối băng đóng băng Thiếu chủ đột nhiên xuất hiện dấu hiệu tan ra, sắc mặt Thiếu chủ cũng đen hơn. Phụ thân

phát hiện không ổn, lập tức vận chuyển tới rất nhiều hàn băng trăm năm,ngàn năm để ở khắp nơi trong phòng, hi vọng có thể dùng hàn khí ngăn cản băng cứng tiếp tục hòa tan. Nhưng ai biết, một chút tác dụng cũng không có, băng cứng vẫn tiếp tục tan ra, sắc mặt Thiếu chủ cũng trở nên càng ngày càng đen, nhìn giống như là dấu hiệu trúng độc. Phụ thân rất là lo lắng, không biết làm thế nào cho phải, cho nên phái người hỏi thăm tin tức của Vân Khê cô nương khắp nơi, nói cho ta cần phải tìm được ngươi trong thời gian ngắn, đem ngươi dẫn tới bên cạnh Thiếu chủ, trợ giúp người đóng băng phong ấn một lần nữa."

Vân Khê nghe miêu tả của hắn, sắc mặt trầm xuống: "Ta đem Hách Liên đại ca phó thác cho phụ thân ngươi, hắn chiếu cố huynh ấy như vậy sao? Coi như là công việc có bận rộn hơn nữa cũng không thể liên tục mấy ngày đều không đi thăm huynh ấy . Chính hắn không thể đi, cũng ít nhất phái một người có thể tin đi xem nột chút. Hắn làm việc khinh suất như thế, sao ta có thể yên tâm tiếp tục giao người cho hắn chiếu cố?"

Trên mặt nàng tức giận, từ từ hiện lên, Bắc Thần Tĩnh Vũ tự giác đuối lý, cúi đầu, không dám phản bác.

Long Thiên Tuyệt ôm nữ nhi, đứng nhìn từ phía xa, nhìn qua chính là một màn như vậy. Bởi vì khoảng cách quá xa, hắn không nghe được tất cả, chẳng qua là mơ hồ nghe thấy Khê Nhi đang trách cứ Nhị chưởng quỹ làm việc không tốt.

"Phụ thân, mẫu thân có phải mẫu thân đang tức giận không?" Tiểu Nguyệt nha hỏi.

"Đúng vậy." Long Thiên Tuyệt thuận miệng trả lời, nhưng lại suy nghĩ chuyện khác.

“Vị thúc thúc kia rốt cuộc đang nói gì cùng mẫu thân vậy?”

Long Thiên Tuyệt nhướng mày, nhìn nữ nhi nói: “Phụ thân cũng không nghe thấy rốt cuộc bọn họ đang nói gì, không bằng Tiểu Nguyệt Nha đi qua giúp phụ thân nghe một chút, nghe xem bọn họ rốt cuộc đang nói cái gì, trở về lại nói cho phụ thân biết có được hay không?”

“Phụ thân sao không tự đi đi?”

“Bởi vì.....” Long Thiên Tuyệt lúng túng ho nhẹ, nói, “Bởi vì phụ thân không thích vị thúc thúc kia.”

“Phụ thân không thích, Huyên Huyên cũng không thích!” Tiểu Nguyệt nha vểnh lên cái miệng nhỏ nhắn, không chút do dự lựa chọn đứng bên phụ thân.

“Thật là con gái ngoan của phụ thân.” Long Thiên Tuyệt đắc ý hôn nữ nhi một cái, chân mày nhướng lên, liếc mắt thấy Bắc Thần Tĩnh Vũ và Vân Khê nói chuyện với nhau rất kịch liệt, hắn không kìm nén được hiếu kỳ, nói với nữ nhi, “Tiểu Nguyệt Nha, con đi qua nghe một chút xem thúc thúc kia đang nói gì với mẫu thân, vạn nhất hắn muốn bắt cóc mẫu thân vậy phụ thân và Tiểu Nguyệt Nha, còn có ca ca, chẳng phải là rất đáng thương hay sao?”

Tiểu Nguyệt Nha giãy dụa trong ngực hắn mấy cái, nhảy xuống, nâng mặt lên, ngây thơ nói: “Phụ thân, người cứ yên tâm đi, con nhất định sẽ không để cho người xấu bắt cóc mẫu thân.”

Long Thiên Tuyệt cười khẽ trong lòng, nhìn nữ nhi dùng vẻ mặt ta đây sẽ bảo vệ mẫu thân, hắn yêu chết mất, thật muốn đem bé ôm vào trong ngực, dùng sức hôn một cái.

“Khụ khụ, Tiểu Nguyệt Nha, con phải nhớ kỹ. Nếu như mẫu thân hỏi tới, cứ nói là con muốn đi qua, ngàn vạn lần không được bán đứng phụ thân, biết không?”

“Vâng, con biết rồi.” Giọng nói ngọt ngào, nhấc chân đi về phía ngôi đình.

Tử y giáp vệ liếc mắt đã thấy bé, liếc mắt nhìn nhau, không biết nên ngăn cản hay không. Một gã tử y giáp vệ gần ngôi đinh tiến lên bẩm báo: “Đội trưởng, có một cô bé đi về phía bên này.”

Hai người đang nói chuyện với nhau chợt dừng lại, Vân Khê ngẩng đầu nhìn qua, thấy con gái nhấc váy, toái chạy đến bên này, vừa nãy nàng còn bực tức tâm tình ngay lập tức thả lỏng.

“Là con gái của ta.” Nàng cất bước đi ra khỏi ngôi đình, đón con gái “Tiểu Nguyệt Nha, sao con lại chạy tới đây? Mẫu thân và thúc thúc có chút việc muốn thương lượng, con trở về tìm phụ thân trước đi.”

Tiểu Nguyệt Nha dùng sức lắc đầu, ngón tay chỉ vào Bắc Thần Tĩnh Vũ: “Cái thúc thúc này là người xấu, hắn muốn bắt cóc mẫu thân.”

Vân Khê và Bắc Thần Tĩnh Vũ cùng sửng sốt, người sau lộ ra vẻ lúng túng, người trước thì hiểu ý cười cười, kéo tay nữ nhi,quay lại ngôi đình: “Con ngồi im ở chỗ này chờ mẫu thân và vị .... Vị hư thúc thúc này nói chuyện nhé, con ở chỗ này nhìn xem hư thúc thúc có bắt cóc mẫu thân không?”

Tiểu Nguyệt Nha bị ôm đến chỗ ngồi, hai cái chân đung đưa, biết điều gật gật đầu, che miệng nhỏ của mình, tỏ vẻ bé sẽ không quấy rầy đến bọn họ. Song một đôi mắt to trong suốt cũng không hề chớp mắt nhìn Bắc Thần Tĩnh Vũ, thấy vậy trong lòng Bắc Thần Tĩnh Vũ cảm thấy chột dạ.

“Tĩnh Vũ công tử, theo ý của ngươi, các ngươi là hi vọng ta sẽ đi cùng các ngươi đến nơi ở tạm thời của các ngươi ngay có phải không?” Vân Khê quay trở lại vấn đề chính.

“Đúng vậy, chuyện gấp phải đi ngay, tình trạng của Thiếu chủ càng ngày càng xấu đi, một khắc cũng không chờ được. Hi vọng Vân Khê cô nương có thể đi theo ta ngay lập tức rời di, cứu Thiếu chủ.”

Tiểu Nguyệt Nha vừa nghe thấy thế, mắt hạnh trợn tròn, nhìn về phía xa xa bên ngoài ngôi đình.

Phụ thân, không xong rồi, hư thúc thúc thật sự muốn bắt cóc mẫu thân.

Long Thiên Tuyệt ở phía xa khoa tay múa chân với bé, để cho bé tiếp tục thám thính tin tức.

“Được, ta sẽ đi cùng ngươi một chuyến.” Vân Khê quyết định nói.

“Mời Vân Khê cô nương theo ta đi luôn.” Bắc Thần Tĩnh Vũ vui vẻ nói.

“Ta nói một tiếng với trượng phu của ta đã.” Vân Khê nói.

“Không được.” Bắc Thần Tĩnh Vũ phản đối, “Kể từ sau khi Bắc Thần gia tộc chúng ta thối lui khỏi giang hồ, chúng ta thật vất vả mới tìm được nơi ẩn cư, thành lập cơ nghiệp một lần nữa. Chỗ ở của chúng ta là tuyệt đối giữ bí mật, chỉ có người chúng ta tin tưởng tuyệt đối, mới có thể tiến vào. Làm như thế, thứ nhất là vì bảo tồn Bắc Thần gia tộc ta thực lực, thứ hai nhiều hơn là vì bảo vệ an toàn cho Thiếu chủ, mong rằng Vân Khê cô nương có thể thông cảm cho nỗi khổ tâm riêng của chúng ta.”

Vân Khê suy tư, băn khoăn của hắn nàng có thể lý giải, bất quá.....

“Vân Khê cô nương cứ yên tâm đi, nhiều nhất là ba ngày, ngươi có thể trở về. Về phần Long công tử bên kia, chúng ta sẽ phái người báo cho hắn.”

Vân Khê nhíu mày, quay đầu nhìn về phía nữ nhi, tiến lên phía trước nói: “Tiểu Nguyệt Nha, mẫu thân muốn cùng thúc thúc đi một chuyến, con đi nói cho phụ thân con biết, để cho hắn không cần phải lo lắng, nhiều nhất là ba ngày sau mẫu thân sẽ trở lại.”

Tiểu Nguyệt Nha mếu máo, suy nghĩ một chút, nói: “Mẫu thân, con muốn đi theo người.”

“Mẫu thân đi làm việc quan trọng con đi theo làm cái gì?” Vân Khê nói.

“Con đi bảo vệ mẫu thân a.” Tiểu Nguyệt Nha không cần nghĩ ngợi, bật thốt lên.

Vân Khê khẽ mỉm cười, hết sức vui mừng, suy nghĩ một chút, lúc còn sống Hách Liên đại ca đối với Tiểu Nguyệt nha rất tốt, nàng nên mang nữ nhi đi thăm hắn một chút.

“Được, vậy con đi cùng mẫu thân. Bất quá, ai sẽ đi báo tin cho cha con?”

Tiểu Nguyệt Nha vui vẻ vỗ vỗ tay nhỏ bé, hướng về phía bầu trời hô lớn: ” Để cho Tiểu Phượng Phượng đi đi.”

Có tiểu phượng hoàng báo tin, hai mẹ con yên tâm đi theo Bắc Thần Tĩnh Vũ và đám tử y giáp vệ của hắn rời khỏi Huyễn Dạ Tinh Hải.

Long Thiên Tuyệt không nghĩ tới vợ con không tạm biệt hắn mà đi như vậy bất, trong lòng có chút hờn dỗi, nói đến nói đi, vẫn là vì Hách Liên Tử Phong, nếu không Khê Nhi cũng sẽ không đối xử với hắn nặng bên này nhẹ bên kia.Vợ yêu và con gái đều đi theo người kia,sao hắn có thể yên tâm được cơ chứ?

Bám theo một đoạn.

Trải qua một ngày đường, đoàn người đi tới chỗ ở bí mật của Bắc Thần gia tộc, lối vào cài đặt tầng tầng lớp lớp trận pháp, dưới sự hướng dẫn của Bắc Thần Tĩnh Vũ, bọn họ thuận lợi thông qua trận pháp, tiến vào một trang viên nhỏ.

Hai chân còn chưa đứng vững, xoạt xoạt xoạt, vây quanh một đám cao thủ.

“Tĩnh Vũ, các nàng là người nào, sao ngươi lại mang người xa lạ vào trang?”

Cao thủ cầm đầu ánh mắt bất thiện, nhìn chằm chằm hai mẹ con Vân Khê, dấu diếm sát khí.

“Vị này là Vân tộc Vân Khê cô nương, nàng là khách quý cha ta mời tới.” Bắc Thần Tĩnh Vũ nói.

Vân Khê lưu ý, Bắc Thần Tĩnh Vũ không đề cập tới chuyện của Hách Liên Tử Phong, nghĩ đến những người này chắc là ở phái thứ hai theo lời hắn.

Nghe đến tên Vân Khê, trong đám cao thủ truyền ra tiếng nghị luận ồn ào, có ít người có lẽ chưa từng thấy qua Vân Khê, nhưng tuyệt đối nghe qua đại danh của Vân Khê . Nửa năm trước, đại chiến cùng

Tử Yêu, quyết định sự tồn vong của Bắc Thần gia tộc bọn họ có một phần của nàng, mà nàng lại là một trong những kẻ đầu sỏ gián tiếp làm Bắc Thần gia tộc xuống dốc. Trong lòng bọn họ cũng rõ ràng, bọn họ sở dĩ có thể còn sống không bị những gia tộc khác tiêu diệt, cũng bởi vì nàng và Thiếu chủ có giao tình.

Cho nên, đối với Vân Khê, người của Bắc Thần gia tộc rất mâu thuẫn.

“Thì ra, ngươi chính là Vân Khê cô nương.”

Quyển 8 - Chương 9: Phiên ngoại 09: Long Thiên Tuyệt lẫn vào tử y giáp vệ

Edit: Giọt Sương Đêm

Beta: Sakura

Cầm đầu cao thủ, trong mắt địch ý càng đậm, ngoài mặt lại giả vờ khách khí nói: “Nhị chưởng quỹ mời Vân Khê cô nương vào trang, không biết là vì chuyện gì? Kể từ khi Bắc Thần gia tộc ta tị thế ẩn cư tới nay, chưa bao giờ có người ngoài tiến vào trang viên, Vân Khê cô nương coi như là người đầu tiên, cho nên tại hạ phải tò mò, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì mà khiến cho Nhị chưởng quỹ phá hư quy của do chính hắn định ra , công khai mời Vân Khê cô nương vào trang.”

Vân Khê không nói gì, chẳng qua là nhàn nhạt liếc mắt nhìn Bắc Thần Tĩnh Vũ, nàng có thể cảm thụ được, hai người bọn họ đang dò xét lẫn nhau.

Bắc Thần Tĩnh Vũ tiến lên một bước, nghiêm nghị nói: “Phụ thân mời Vân Khê cô nương, chỉ là vì ôn chuyện cũ, các ngươi không thấy Vân Khê cô nương mang cả con gái của nàng tới ư? Lại nói, trước khi Thiếu chủ hôn mê có giao tình thâm hậu với Vân Khê cô nương, Vân Khê cô nương cũng muốn tới thăm hỏi Thiếu chủ một chút, để biết tình trạng gần đây của Thiếu chủ. Chuyện chỉ đơn giản như vậy, không có gì mà phải tìm tòi nghiên cứu, nếu như các ngươi thật sự rảnh rỗi, không bằng suy nghĩ thêm xem làm sao duy trì sinh kế lâu dài của gia tộc đi.”

Bắc Thần Tĩnh Vũ vừa nói xong, cao thủ cầm đầu lập tức lộ ra vẻ không vui: “Tĩnh Vũ, đừng tưởng rằng ngươi là con trai của Nhị chưởng quỹ mà chúng ta không dám động tới ngươi. Ngươi đừng quên, bàn về bối phận trong gia tộc, ngươi phải gọi những người chúng ta chỗ này một tiếng tiền bối, lúc chúng ta ở trên giang hồ oai phong một cõi, ngươi còn núp ở trong bụng mẹ không biết gì. Đúng rồi, lại nói, ngươi có phải con ruột của cha ngươi hay không, còn không biết đâu.”

Lời của tên cao thủ kích thích Bắc Thần Tĩnh Vũ, mặt hắn đỏ ửng lên, tức giận dâng trào, thấy vậy, những khác những cao thủ rối rít ồn ào.

“Đúng vậy. Tuổi của cha ngươi, trong gia tộc không ai đoán đúng, nói ít thì mấy trăm tuổi, nói nhiều thì chính là mấy ngàn tuổi, tuổi hắn nhiều như vậy, thật sự có thể sinh con sao? Ha hả a, chỉ có đứa trẻ ba tuổi mới tin.”

“Ngươi có phải con trai ruột của Nhị chưởng quỹ hay không, ngươi chưa chắc biết được, chuyện này vẫn phải đi hỏi mẹ ngươi đi. Ha ha ha.....”

Bắc Thần Tĩnh Vũ giận dữ, trợn mắt nhìn chằm chằm bọn họ, nhưng hắn vẫn khống chế chính mình , không để cho mình vọng động, hít sâu một hơi, nói: “Ta và cha biết là được, có phải cha con hay không, tự chúng ta biết, không cần người khác đánh giá. Hiện tại, xin tránh ra, ta muốn mang Vân Khê cô nương đi gặp cha ta.”

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Lúc này, từ nơi không xa truyền đến một trận tiếng bước chân, mấy vị lớn tuổi là cao thủ nện bước trầm ổn, bước đến. Ba vị lão giả đầu tóc đen nhánh, tinh thần quắc thước, ánh mắt như điện, linh lợi vô cùng, làm lòng người sinh ra sợ hãi, không dám

nhìn thẳng. Khi ánh mắt bọn hắn quét qua mẹ con Vân Khê, ánh mắt bọn họ trở nên bén nhọn.

Vân Khê khẽ cau mày, nàng từng gặp qua mấy nhân vật nòng cốt này của Bắc Thần gia tộc, cho nên bọn họ tất nhiên là nhìn một cái đã nhận ra nàng. Nàng nhướng mày nhìn bọn họ,lấy bất biến ứng vạn biến.

Nàng nắm nữ nhi, lẳng lặng đứng yên, trên người có một cỗ khí thế không giận tự uy.Ba vị cao thủ xuất hiện cũng không tạo thành bất kỳ lực uy hiếp nào với nàng, ngược lại lại khiến bọn họ sinh ra cảnh giác.

“Tiếu trưởng lão, Hòa trưởng lão, Khâu trưởng lão.” Đám cao thủ cửa nhìn thấy ba vị cao thủ xuất hiện đều cúi đầu, mắt lộ ra kính ý, khom người cúi chào.

Bắc Thần Tĩnh Vũ sắc mặt trầm xuống, nhức đầu nhíu mày, nhưng ngay sau đó lại chắp tay vái chào ba người: “Tiếu trưởng lão, Hòa trưởng lão, Khâu trưởng lão.”

“Tĩnh Vũ, vì sao ngươi lại mang Vân Khê cô nương tới đây, chẳng lẽ ngươi không biết quy củ của trang viên ư?” Khâu trưởng lão mở miệng hỏi trước, hắn vừa quay đầu lại, đối với Vân Khê lộ ra nụ cười cứng ngắc, “Vân Khê cô nương, ngươi đừng để ý, chúng ta sở dĩ cẩn thận như vậy, thật sự là sợ có người không có ý tốt lẻn vào trang viên trả thù chúng ta, ngươi cũng biết tình trạng của Bắc Thần gia tộc chúng ta hiện tại rồi đấy.”

“Khâu trưởng lão sao lại nói như thế, người nào không biết Vân Khê cô nương và Thiếu chủ của chúng ta là bằng hữu, sao có thể coi nàng là người ngoài?” Bên cạnh hắn Tiếu trưởng lão rất tự nhiên nhận lấy đề tài, hắn cười híp mắt nhìn về phía Vân Khê nói, “Vân Khê

cô nương y thuật và thuật luyện đan là những thứ tốt nhất mà lão phu được thấy, lão phu vẫn khâm phục có thêm, hơn nữa Vân Khê cô nương lại là Vân tộc tông chủ, viện trưởng của Vạn Hoàng học viện, nguyên lão Đan Minh thân phận sao mà tôn quý như vậy chứ? Hôm nay cô nương có thể giá lâm Bắc Thần một tộc ta, chính là vinh hạnh của Bắc Thần gia tộc, bồng tất sinh huy!”*(là làm rạng rõ cho nhà nghèo, ý là Vân Khê đến Bắc Thần gia tộc thì làm sáng tỏa cả nhà họ. Gần giống câu « rồng đến nhà tôm « của Việt Nam)

“Tiếu trưởng lão khách khí.” Vân Khê nhàn nhạt nhìn lại cười một tiếng, nhưng trong lòng không quên lúc bọn họ mới gặp mình mang theo cảnh giác và đề phòng.

Ánh mắt khác thường quét nhẹ qua mấy người Tiếu trưởng lão, Bắc Thần Tĩnh Vũ đúng lúc xen vào nói: “Vân Khê cô nương đường xa mà đến, hay là mời nàng vào trong trang viên nói chuyện thôi, xin mời.”

“Vân Khê cô nương, bên trong mời.” Tiếu trưởng lão cũng khách khí muốn mời.

“Mời” Quên đi sóng ngầm mãnh liệt giữa bọn họ, Vân Khê phun ra một chữ, nắm tay nữ nhi, từ từ đi vào.

Bắc Thần Tĩnh Vũ theo vào, lúc xoay người, Tiếu trưởng lão cho thủ hạ một cái ánh mắt, đợi thủ hạ tiếp thu đến ánh mắt của hắn, lúc này hắn mới đuổi theo người phía trước.

Đợi mọi người biến mất ở cửa vào của trang viên, ở dưới một gốc cây cổ thụ xanh um tươi tốt cách đó không xa, mơ hồ hiện ra một thân ảnh cao ngất như kiếm.

Sợi tóc màu vàng kim bay nhẹ theo gió, Long Thiên Tuyệt nhìn màn

vừa rồi rất rõ ràng, trong mắt hắn chợt lóe lên, dấu diếm sát khí. Bên ngoài trang viên chính là trận pháp, đối với hắn mà nói, quả thực chính là trò chơi của trẻ con, hai ba cái đã giải quyết xong hết, thuận lợi tiến vào trang viên. Khóe miệng của hắn nhếch lên, tự tiếu phi tiếu: “Bắc Thần gia tộc xem ra thật sự không yên ổn, bất quá, nếu các ngươi dám động vào vợ con của Bổn tôn chủ ...”

Hắn lạnh lùng cười một tiếng, tiếng cười lãnh khốc phiêu tán ở trong gió nhẹ, thân ảnh màu đen đung đưa trong gió rồi biến mất không còn thấy bóng dáng.

Đoàn người vây quanh mẹ con Vân Khê mẹ con, chủ khách ngồi xuống.

Hạ nhân dâng trà lên, Bắc Thần Tĩnh Vũ muốn mau chóng báo cho phụ thân, nhưng mà ba người Tiếu trưởng lão ba giám sát hắn quá gắt gao, mỗi lần hắn vừa mở miệng, sẽ có người đưa lời ngăn cản, cho dù là hắn âm thầm nháy mắt, cũng sẽ có người đi ra ngoài phá hỏng chuyện. Hắn âm thầm cau mày, cũng biết thái độ này là thế nào, mà bên cạnh hắn Tiếu trưởng lão lấy tư thế chủ nhân, nhiệt tình hỏi thăm các loại tình huống bên ngoài từ Vân Khê,phảng phất như bạn già lâu năm.

Vì có thể ở chỗ này dễ dàng làm việc, Vân Khê không muốn làm mất mặt đối phương, miễn cưỡng đều đáp lại, nhưng trong lòng nhớ tới chuyện của Hách Liên Tử Phong, nghĩ thầm chẳng biết lúc nào mới có thể nhìn thấy Nhị chưởng quỹ, giáp mặt cùng hắn để hỏi cho rõ ràng.

Nhưng mà mấy người Tiếu trưởng lão giống như là cố ý không để cho nàng và Nhị chưởng quỹ gặp mặt, mỗi lần đều nói chen vào ngăn cản, đến cuối cùng cả nàng muốn cùng Bắc Thần Tĩnh Vũ nói mấy câu, cũng trở nên hết sức khó khăn.

Bất quá không lâu sau, ngoài cửa đột nhiên có người lớn tiếng gào thét: “Tiếu trưởng lão, không xong.”

Người còn chưa tới, thanh âm đã tới trước.

Một gã hạ nhân loạng choạng xông vào, thần sắc vội vàng.

“Đã xảy ra chuyện gì, hô to gọi nhỏ, còn ra thể thống gì?” Mới vừa rồi còn là vẻ mặt tươi cười Tiếu trưởng lão lập tức sa sầm nét mặt, hướng về phía hạ nhân vội vã chạy tới mắng té tát, nhưng mà nếu nhìn kỹ, có thể phát hiện mắt của hắn dấu diếm ánh sáng âm u chợt lóe rồi biến mất

“Thanh trưởng lão, Vệ Dương hắn, hắn sắp không được.” Hạ nhân gấp gáp đáp lại nói.

Khâu trưởng lão xen mồm hỏi thăm: “Cái gì gọi là hắn không được, đã xảy ra chuyện gì? Đem chuyện nói cho rõ ràng.”

“Tiếu trưởng lão, Khâu trưởng lão, Vệ Dương vừa rồi đi ra ngoài một chuyến, trở lại sân sau, chẳng biết tại sao, đột nhiên ngất đi. Chờ đến lúc chúng ta phát hiện hắn, cả người hắn đều đen như màu tóc, cả người co quắp không ngừng, hình như là trúng độc.”

“Cái gì, trúng độc?”

Tiếu, Khâu hai vị trưởng lão trợn mắt đứng dậy, vừa định rời đi, Tiếu trưởng lão tựa hồ nghĩ đến cái gì, cố ý dừng một chút, hai tay vái Vân Khê, vẻ mặt chân thành nói: “Vân Khê cô nương, y thuật của ngươi bất phàm, hôm nay xảy ra chuyện này, ngươi xem ngươi có thể đi một chuyến, hỗ trợ nhìn một chút không? Người ta nói cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp.”

“Cái này.....” Vân Khê cũng không lập tức đáp ứng, tầm mắt không biết tại sao chuyển lên trên người Bắc Thần Tĩnh Vũ.

Chống lại tầm mắt của Vân Khê, Bắc Thần Tĩnh Vũ đang trong nghi ngờ hoàn hồn lại: “Tiếu trưởng lão, Vệ Dương trúng độc, tự có thầy thuốc trong gia tộc chữa trị, sao có thể làm phiền Vân Khê cô nương?”

“Tĩnh Vũ, sao ngươi có thể nói như vậy? Mạng người quan trọng. Huống chi Vệ Dương lớn lên ở trong gia tộc của chúng ta, mặc dù không theo họ của chúng ta, nhưng cho tới nay hắn vẫn rất trung thành, đối diện với người trong tộc tuyệt không hai lòng. Đối với người trung thành như vậy, sao ngươi có thể ngồi nhìn tính mạng hắn mất đi mà bỏ mặc chứ? Ngươi làm như vậy, sẽ làm bao nhiêu thuộc hạ trung thành thuộc hạ bị thất vọng đau khổ, mà rời bỏ gia tộc? Hơn nữa, ta mời Vân Khê cô nương hỗ trợ, chẳng lẽ còn cần ngươi gật đầu đồng ý ư? Đừng quên, chúng ta cũng là người của Bắc Thần gia tộc, nếu là lúc này Thiếu chủ cũng ở đây, hắn tất nhiên cũng sẽ mời Vân Khê cô nương ra tay giúp đỡ.”

Trên người Tiếu trưởng lão tản ra hơi thở bén nhọn, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Bắc Thần Tĩnh Vũ, trong giọng nói mang chỉ trích và khiển trách mãnh liệt.

Bắc Thần Tĩnh Vũ sắc mặt rất khó nhìn, trong khoảng thời gian ngắn, lại không thể tìm được lời nào để phản bác.

Vân Khê lẳng lặng nghe, trong lòng biết nếu nàng không đồng ý, đám người Tiếu trưởng lão sợ là sẽ không bỏ qua, như vậy sẽ mất nhiều thời gian hơn. Bất quá chỉ là cứu người mà thôi, lần này nàng đến đây chính là vì cứu Hách Liên đại ca,cứu nhiều thêm một người cũng không sao.

“Ta đi cùng Tiếu trưởng lão xem một chút. Tĩnh Vũ, ngươi đi nói cho cha ngươi một tiếng, chờ ta xử lý xong chuyện bên này của Tiếu trưởng lão, lại đi thăm hắn.”

“Nhưng là.....” Bắc Thần Tĩnh Vũ trong lòng gấp gáp, nhưng hắn cũng biết, có lẽ chỉ có biện pháp này mới có thể thoát khỏi ba vị trưởng lão, nhanh chóng đem tin tức mình mời được Vân Khê cô nương dẫn vào trang viên nói cho phụ thân, “Vân Khê cô nương, vậy ngươi đi nhanh về nhanh.”

Vân Khê gật đầu, cho hắn một ánh mắt an tâm.

“Vẫn là Vân cô nương thông tình đạt lý, mời.” Tiếu trưởng lão rốt cục lộ ra một nụ cười, tay làm ra vẻ xin mời.

“Đi thôi.” Vân Khê mím môi, đáy mắt hiện lên vẻ u quang.

Cùng Tiếu trưởng lão, Khâu trưởng lão mấy người đi ra, Vân Khê rời khỏi phòng khách.

Vân Khê sao lại không biết chuyện này tới đột ngột, nàng tự tin mình nắm chắc cách ứng đối, bất kể bọn họ đùa bỡn hoa chiêu gì, binh tới tướng đỡ, nước tới lấy đất ngăn, nàng tự có phương pháp ứng đối.

Tiểu Nguyệt Nha ngoan ngoãn nằm trong ngực mẫu thân , cặp mắt đen bóng thỉnh thoảng chuyển động, tò mò đánh giá xung quanh .

“Mẫu thân, nơi này chính là nhà của thúc thúc tóc trắng sao?”

“Đúng vậy a, con có muốn gặp lại thúc thúc tóc trắng không?” Chỉ có những lúc đối mặt với nữ nhi, Vân Khê mới có thể để rỡ bỏ hết phòng bị, ánh mắt từ trong ra ngoài, đều là ôn hòa tràn đầy nhiệt độ.

Tiểu Nguyệt Nha gật đầu, giọng nói mềm nhũn nói: “Muốn ! Thúc thúc tóc trắng rất tốt với Huyên Huyên.”

“Tốt cái gì mà tốt? Có thể tốt bằng phụ thân không?”

Một thanh âm bất mãn, từ một một người trong đội tử y giáp vệ truyền ra.

Vân Khê theo bản năng quay đầu, dò xét bốn phía, âm thầm ngạc nhiên, chẳng lẽ vừa rồi mình nghe nhầm, sao nàng lại nghe được tiếng Thiên Tuyệt?

Không thể nào.Lúc này Thiên Tuyệt hẳn là đang ở Huyễn Dạ Tinh Hải mới đúng, sao hắn có thể xuất hiện ở nơi này?

Lần này nàng vội vàng rời đi, không tự mình tạm biệt hắn không biết hắn có tức giận không?

Nghĩ đến trượng phu vừa thích ăn dấm vừa bá đạo cường thế, nàng lại buồn cười, nàng cơ hồ có thể tưởng tượng, khi hắn biết được mình muốn đi thăm Hách Liên đại ca, hắn sẽ lo lắng thế nào,đau lòng thế nào.

Nghĩ tới đó, khóe miệng của nàng không nhịn được nhấc lên cười khẽ.

Cũng không lâu lắm, đoàn người đi tới một tiểu viện.

Dọc theo đường đi, gặp không ít cao thủ, những người này ánh mắt đều có chút quái dị, có chút đắc ý.

Vân Khê không để ý đến, đi theo người dẫn đường, cất bước đi vào.

“Vân cô nương, ngươi mau đến nhìn xem, Vệ Dương xảy ra chuyện gì, một người đang yên đang lành sao lại bị trúng độc chứ?” Tiếu trưởng lão đứng ở bên giường trầm mặt nói.

Đi lên phía trước, Vân Khê từ trên cao nhìn xuống xem kỹ,nam tử trẻ tuổi nằm ở trên giường sắc mặt biến thành màu đen, đôi môi hiện ra màu tím, hai mắt nhắm nghiền, không nhúc nhích, hơi thở như có như không, chỉ có một tia hơi thở, quả thực là dấu hiệu trúng độc.

Dặt tay lên xem mạch cho hắn, xem trong chốc lát, Vân Khê đưa ra kết quả chẩn đoán bệnh: “Huyết khí nghịch hành, mạch yếu ớt, trúng độc rất sâu.....”

“Vân cô nương có biết đây độc gì không? Có thể giải hay không?” Khâu trưởng lão nhìn thẳng Vân Khê.

Con ngươi thâm thúy của Tiếu trưởng lão lóe lên ánh sáng sắc bén, lên tiếng nói: “Vân cô nương, y thuật của ngươi từ trước đến giờ rất cao, nói vậy loại độc này không làm khó được ngươi chứ? Vệ Dương đứa nhỏ này mệnh khổ, cha mẹ hắn chết trong trận chiến nửa năm trước, sau khi cha mẹ của hắn chết, hắn cũng không có một người thân nào nữa. Hi vọng ngươi đưa tay cứu hắn một mạng, lão phu thay cha mẹ đã chết đi của hắn cám ơn Vân Khê cô nương.”

Nhìn người trước mắt bộ dáng chân thành, Vân Khê có chút mềm lòng: “Tiếu trưởng lão khách khí, ta sẽ làm hết sức.”

Xoay chuyển ánh mắt, tầm mắt của nàng rơi vào người trúng độc.

Chẳng biết tại sao, nhắc tới chuyện cha mẹ của hắn, khiến cho Vân Khê mềm lòng, tỉ mỉ quan sát hắn.

Trừ sắc mặt biến thành màu đen, cũng không bệnh khác, trong mắt Vân Khê hiện lên một tia hồ nghi, loại độc hắn trúng là loại mình chưa thấy, nói lợi hại cũng không phải lợi hại nhất, nhưng nếu như giải độc muộn, hắn sẽ chết. Song, làm nàng nghi ngờ mà không giải thích được là trúng loại kịch độc này thì người đã sớm tắt thở mới đúng, nhưng mà người trước mắt vẫn còn một hơi, kỳ lạ.

“Vân Khê cô nương,độc của Vệ Dương không thể giải sao?” Nhìn nàng chậm chạp không động thủ, Tiếu trưởng lão không nhịn được hỏi.

Vân Khê không nhìn hắn, mà là trực tiếp từ trong lòng ngực móc ra một cái bình tinh sảo đưa cho hắn, nói: “Bên trong có hai viên đan dược, ngươi cho hắn ăn vào, hắn sẽ tỉnh lại nhanh thôi.”

“Cám ơn Vân Khê cô nương.”

Tiếu lão dài mặt cảm kích, nhận lấy chai thuốc, phân phó hạ nhân: “Mau cho Vệ Dương ăn vào.”

“Dạ, Tiếu trưởng lão.” Hạ nhân lập đổ ra hai viên đan dược, chuẩn bị cho người trúng độc ăn vào, lúc này, một bóng người ngăn cản tầm mắt của Vân Khê , Tiếu trưởng bước ra mấy bước, hướng về phía Vân Khê chắp tay vái chào, cảm kích nói: “Vân Khê cô nương, đa tạ ngươi vươn tay giúp đỡ, ban thưởng giải dược trân quý. Nơi này cứ giao cho hạ nhân là được, chúng ta đi ra bên ngoài uống trà.”

Thấy Vân Khê chần chờ, Khâu trưởng lão cũng đi theo Tiếu tới đây nói: “Vân Khê cô nương, chúng ta đi trước uống trà đi. Chờ Vệ Dương tỉnh lại, chúng ta sẽ lập tức báo cho ngươi, được không?”

“Cũng được.”

Ở trong phòng nam tử xa lạ, Vân Khê cũng cảm thấy không được tự nhiên, nàng ôm nữ nhi đi ra ngoài.

Sau lưng nàng mấy người nhanh chóng trao đổi ánh mắt,trong mắt đám người là ánh sáng sắc lạnh lóe lên rồi biến mất.

Bắc Thần Tĩnh Vũ không yên lòng, vội vã phân phó hạ nhân truyền tin, đem tin tức báo cho phụ thân, mình thì đi theo tới đây, nhìn thấy mẹ con các nàng đi ra ngoài, hắn thở phào nhẹ nhõm, hỏi: “Vân Khê cô nương, sao rồi?”

“Không có chuyện gì, hắn đã vượt qua nguy hiểm.” Vân Khê nhếch miệng nở nụ cười tự tin, nàng cho đối phương ăn vào đan dược là lục phẩm thượng đẳng đan dược -Bích Ngưng Hương Hoàn, mỗi một viên giá trị ngàn vàng, nhưng có thể giải các loại độc hiếm thấy. Vì để ngừa vạn nhất, nàng cố ý phân phó đối phương, cho bệnh nhân ăn vào hai viên, khi đó, chỉ cần đối phương còn một hơi, tất nhiên có thể cứu về.

Bắc Thần Tĩnh Vũ cuối cùng cũng yên tâm, xem ra là hắn đa tâm, vẻ mặt từ từ nhu hòa xuống, hắn nhẹ giọng nói: “Không có chuyện gì là tốt rồi. Vân Khê cô nương, chúng ta đi ngay bây giờ gặp cha ta đi, cha ta còn đang chờ ngươi.”

“Được.” Hai người sắp rời đi.

“Chậm đã.” Tiếu trưởng lão cắt đứt hai người nói chuyện, hắn khẽ nhíu mày chân mày, nói, “Vân Khê cô nương, Vệ Dương bây giờ còn chưa thoát khỏi nguy hiểm, xin Vân Khê cô nương ở chỗ này chờ một lát, chờ xác định Vệ Dương không có chuyện gì rồi đi không muộn, có thể không?”

“Tiếu trưởng lão quá lo lắng, hắn không có việc gì.” Vân Khê không

vui liếc nhìn hắn một cái, kẻ hoài nghi đan dược và y thuật của nàng khiến nàng ghét nhất.

Tiếu trưởng lão mang theo vẻ xin lỗi nhìn nàng: “Vân Khê cô nương, lão phu không phải là hoài nghi y thuật của cô nương y thuật, ý của lão phu là hi vọng Vân Khê cô nương chờ Vệ Dương tỉnh lại, lại bắt mạch cho hắn lần nữa, bảo đảm độc trên người hắn được giải hết, như vậy chúng ta cũng có thể yên tâm, không phải sao?”

“Tiếu trưởng lão, Vệ Dương đã ăn vào giải dược của Vân Khê cô nương, chuyện tiếp theo, cứ để cho đại phu trong trang viên kiểm tra là được, không nên giữ Vân Khê cô nương lại để làm gì. Ngươi làm như vậy, chẳng lẽ tư tâm khác?” Bắc Thần Tĩnh Vũ không vui nói, trong nội tâm, hắn cảm thấy mấy người Tiếu trưởng lão hôm nay làm việc có chút cổ quái, tựa hồ cất giấu âm mưu nào đó.

“Tĩnh Vũ, ngươi làm càn. Ngươi sao có thể lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử?” Tiếu trưởng lão lộ ra vẻ tức giận, ánh mắt của hắn liếc qua một cái, đột nhiên liếc thấy bên trong gian phòng có bóng người đi ra, ánh mắt của hắn híp mắt mỉm cười, chuyển giọng, tiến lên hỏi thăm, “Vệ Dương thế nào? Tỉnh chưa?”

“Tiếu trưởng lão, không xong. Ngài mau đi xem Vệ Dương một chút đi, hắn, hắn.....” Không đợi hạ nhân nói xong, Tiếu trưởng lão nhanh chóng chạy vào gian phòng, không bao lâu, hắn quay lại, trong tay một thanh lợi kiếm đâm về phía trước, ép thẳng đến cổ họng Vân Khê. Tiếu trưởng lão mang theo sắc mặt giận dữ, quát một tiếng: “Người đâu, mau đem Vân Khê bắt lại.”

Vân Khê liếc mắt thấy hàn quang tới gần, sao nàng có thể để nó tới gần nàng được, dùng Na Di thuật, chuyển đổi vị trí. Chân mày của nàng trầm xuống, cảm giác không ổn, tựa hồ mình vừa rơi vào một cái bẫy rập vô hình.

“Tiếu trưởng lão, ngươi có ý gì?” Bắc Thần Tĩnh Vũ nổi giận nói.

“Một mình ngươi vào xem một chút, vừa rồi Vệ Dương còn có một hơi thở, sau khi ăn vào đan dược của Vân Khê, hắn chẳng những không được giải độc, ngược lại chết đi, đoạn khí. Ngươi nói, lão phu không giết Vân Khê, chẳng lẽ còn muốn cảm tạ nàng sao?” Tiếu trưởng lão phẫn hận nói,

Những tên cao thủ khác của Bắc Thần gia tộc cũng ồn ào vây tới đây, đem Vân Khê vây quanh, giương kiếm lên.

Tiểu Nguyệt Nha ôm lấy cổ mẫu thân, chau mày, bị tình huống đột nhiên xảy ra hù dọa.

Trong ngực của nàng, lộ ra một đỉnh đầu nho nhỏ màu đỏ, Tiểu Hồng Hồng đột nhiên xông ra, giữa bộ lông lộ ra một đôi mắt lóe ra hàn quang quét qua bốn phía, nhìn chằm chằm vào phía trước.

Dám hù dọa Tiểu Nguyệt Nha của nó, gan quá lớn hử?

Bộ lông dựng đứng lên, có thể công kích bất cứ lúc nào.

Bắc Thần Tĩnh Vũ cả kinh, lập tức xông vào gian phòng xem xét, dò xét hơi thở và mạch đập của người trên giường, quả nhiên, người đã tắt thở, không có mạch đập và khí tức.

Sao có thể như vậy?

Không phải y thuật của Vân Khê rất cao sao?

Đan dược nàng luyện chế sao có thể xảy ra vấn đề?

Mang nghi ngờ trong lòng, hắn trở lại đại sảnh lần nữa, hắn khó xử nhìn về phía Vân Khê, thông báo hắn đã thấy tất cả.

“Người thật sự đã chết rồi?” Vân Khê cau mày, có chút không muốn tin, “Ta đi xem một chút.”

Không đợi Vân Khê vào nhà, đám người Tiếu trưởng lão chặn đường đi của nàng: “Còn gì để nhìn? Chúng ta chẳng lẽ oan uổng ngươi, vậy Tĩnh Vũ thì sao? Chẳng lẽ hắn nói oan cho ngươi? Ngươi hỏi Tĩnh Vũ xem, người đã chết thật chưa?”

Bắc Thần Tĩnh Vũ rất không muốn trả lời, nhưng mà hắn không thể nói dối, trong ánh mắt mong chờ của Vân Khê, hắn lại xác định lần nữa gật gật đầu: “Đúng vậy, người thật sự chết rồi.”

Hắn vừa nói xong, không khí tại chỗ trở nên khẩn trương, không khí trở nên kịch liệt.

“Vân Khê, ngươi còn gì để nói? Vừa rồi Vệ Dương vẫn còn thở, sau khi cho uống đan dược của ngươi, mới hộc máu mà chết. Mọi người đều biết, y thuật của ngươi và thuật luyện đan có thể nói là cao nhất, trong thiên hạ không người nào có thể vượt qua, ngươi muốn cứu Vệ Dương là chuyện rất dễ dàng. Nhưng mà kết quả thì sao? Người chẳng những không chữa tốt ngược lại hại chết hắn. Điều này nói nên điều gì? Nói rõ ngươi căn bản là không có tâm cứu hắn, ngươi cố ý muốn cho hắn chết. Ta thậm chí hoài nghi, độc trên người hắn, chính là ngươi hạ. Bởi vì sau khi ngươi vào trang hắn bị trúng độc, ngươi khó thoát khỏi hiềm nghi.” Ngón tay chỉ vào Vân Khê, Khâu trưởng lão tím mặt, lộ ra một khuôn mặt dữ tợn. Lúc hắn kích động, những tên cao thủ khác của Bắc Thần gia tộc cũng cảm thấy tức giận, trên mặt nỗi tức giận càng tăng, tựa hồ cũng nhận định Vân Khê là người hạ độc.

Không chữa khỏi cho người ta chỉ có thể nói y thuật của nàng không giỏi, nhưng mà tình huống bây giờ đảo ngược, bọn họ đã sớm nhận định y thuật của nàng rất tốt, song dưới y thuật tốt như vậy mà khiến người bệnh chết đi vậy thì hoàn toàn khác nhau.

Bây giờ không phải bọn họ hoài nghi y thuật của nàng, mà đang hoài nghi nhân phẩm của nàng.

Vân Khê trong lòng trầm xuống, trợn mắt trừng Khâu trưởng lão, cái lão già kia, rõ ràng là lật ngược phải trái trắng đen, muốn đem nàng đưa vào chỗ chết.

Rất đáng hận.

“Ngươi nói nhảm, Vân Khê cô nương không phải là người như thế.” Bắc Thần Tĩnh Vũ trong lòng mặc dù có nghi vấn, nhưng kiên quyết đứng bên phía Vân Khê, người là hắn mời tới, hắn đương nhiên phải chịu trách nhiệm.

“Ngươi cút ra ngoài cho ta. Nơi này không có chỗ cho ngươi nói chuyện.” Một tiếng rống dữ dội, tức giận khiến Khâu trưởng lão trên người bộc phát ra khí thế cường giả .

Bắc Thần Tĩnh Vũ mặt biến sắc nữa lần, hắn dù sao chỉ là một tiểu bối, trước mặt trưởng bối ở cấp cường giả không có bao nhiêu quyền lợi nói chuyện, tức giận khiến cho mặt hắn đỏ lừng lên, lúc tầm mắt của hắn nhìn vào Vân Khê, vô cùng áy náy.

“Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do?” Đối mặt với đám người vây quanh, Vân Khê thần sắc trấn định, bình tĩnh, không một chút bối rối,ánh mắt trong trẻo lạnh lùng yên lặng nhìn bọn họ, nàng nghiêm nghị, “Các ngươi nói là đan dược của ta độc chết hắn, trừ phi cho ta nghiệm thi, nếu không ta tuyệt đối không thừa nhận.”

“Không được.” Nghĩ cũng không nghĩ, Tiếu trưởng lão há mồm bác bỏ yêu cầu của nàng, trong mắt lóe lên hung quang, “Vân Khê, lão phu không nghĩ tới ngươi là người âm độc như thế, ngươi âm thầm mưu hại chúng ta đệ tử của Bắc Thần gia tộc ta, rốt cuộc có mục đích gì? Lão phu nể ngươi và Thiếu chủ giao tình thâm hậu, hiện tại lão phu cho ngươi hai lựa chọn, ngươi hoặc là đền mạng cho Vệ Dương, hoặc là cút ra khỏi trang viên cho lão phu, từ nay về sau không cho bước vào trang viên một bước.”

Bọn họ muốn đuổi mình ra khỏi đây?

Trong mắt Vân Khê hiện lên một tia cơ trí quang mang, nàng không chút hoang mang nói: “Các ngươi muốn ta rời khỏi là không có khả năng.Ta muốn rời đi lúc nào, sẽ rời đi lúc đó, các ngươi muốn giữ ta ở lại ta cũng được. Bất quá, hôm nay các ngươi muốn gánh tội oan trên lưng là không thể, trừ phi để cho ta khám nghiệm tử thi, xác nhận là uống đan dược của ta bệnh nhân mới tử vong, nếu không, các ngươi đừng có mơ mà đụng đến ta.”

“Vân Khê, ngươi đừng nằm mơ, Vệ Dương ăn vào đan dược của ngươi mới chết,chúng ta tận mắt nhìn thấy,cho dù ngươi có nói thế nào thì chúng ta cũng không tin lời nói dối của ngươi đâu ” Khâu trưởng lão dùng ánh mắt cảnh giác ngoan lệ nhìn nàng.

“Ta cũng không tận mắt thấy hắn ăn vào giải dược, ai biết có phải các ngươi có để cho hắn ăn đan dược của ta hay không,hay là thay mận đổi đào?”

Mí mắt Vân Khê ẩn chứa châm trọc, cái gì gọi là vừa ăn cướp vừa la làng, đây chính là vở xiếc kém cỏi của bọn họ.Giờ nàng không cần khám nghiệm tử thi cũng biết rốt cuộc bọn họ đang diễn vở tuồng nào.

Đang hai bên giương cung bạt kiếm,hết sức căng thẳng,một thanh âm quen thuộc phá vỡ cục diện bế tắc.

“Có phải nói dối hay không, hãy để cho sự thật chứng minh. Mấy vị trưởng lão, các ngươi đối đãi với khách quý của ta như vậy sao?”

Quyển 8 - Chương 10: Phiên ngoại 10 :Cầm giặc phải cầm vua trước

Edit: Giọt Sương Đêm

Beta: Sakura

Tiếng nói quen thuộc từ bên ngoài truyền đến, lỗ tai mọi người ong ong rung động, giống như một thanh lợi kiếm, xé ngang trời. Để mọi người nghe được,trong lòng run sợ, cúi đầu xưng thần.

Vừa rồi còn náo nhiệt cãi vã nhất thời yên tĩnh trở lại, ngay cả cây kim rơi xuống đất cũng nghe thấy.

Ánh mắt mọi người nhất tề bắn về phía cửa,người kia mặc áo bào xanh xuất hiện trước mặt mọi người.

Nhị chưởng quỹ.

Người có quyền hành trong Bắc Thần gia tộc.

Trong ánh mắt của mọi người, Nhị chưởng quỹ bước đi nhẹ nhàng,khuôn mặt âm trầm,một hơi thở mạnh mẽ,cuồn cuộn ngập trời có xu thế nuốt biển.

Loại khí thế cường đại này khiến cho một số cao thủ cảm thấy hoảng sợ,cảm giác như không khí xung quanh ngưng đọng lại, hít thở cũng khó khăn.

Ngênh đón người này tới, ánh mắt của mọi người toát ra các loại tâm tình, có sùng bái, có tôn kính, có bội phục, có hâm mộ, sợ hãi, kiêng kỵ, ghen tỵ, và oán hận .

Dĩ nhiên, đối với hắn tôn kính, sùng bái, sợ hãi chính ánh mắt của những tên cao thủ, dù sao Nhị chưởng quỹ vẫn đi theo bên cạnh Tử Yêu, chủ quản tất cả các công việc của Bắc Thần gia tộc, trừ Thiếu chủ, hắn là người đứng thứ hai trong gia tộc.

Hâm mộ, ghen tỵ và oán hận, chính là ánh mắt mấy vị trưởng lão kia , Nhị chưởng quỹ chẳng qua là hạ nhân, bàn về huyết thống thuần khiết, hắn đương nhiên là không bằng bọn họ. Nhị chưởng quỹ sở dĩ có thể có hôm nay, là do Tử Yêu chọn ra và sự cố gắng của hắn, nhưng huyết thống bất kể thế nào cũng không thể thay đổi. Chính thống chính là chính thống, gia nô vĩnh viễn là gia nô.

Sau khi Tử Yêu rời đi sau, thân là Thiếu chủ Hách Liên Tử Phong lại lâm vào hôn mê, quyền lực của cả Bắc Thần gia tộc đều rơi vào tay của một tên gia nô. Thân là trưởng lão, bọn họ tự nhận là chủ nhân của Bắc Thần gia tộc, mà quyền lực lại rơi vào tay gia nô,sao bọn họ có thể cam tâm? Nguyện ý thần phục chứ?

Bọn họ giành quyền lợi đương nhiên việc thỏa đáng mặc dù có chút gấp gáp , thậm chí bọn họ không muốn làm cho vị Thiếu chủ từ đâu tới kia tỉnh lại, hoặc là trực tiếp biến mất.

Không khí tại chỗ lại lâm vào áp bách trước nay chưa từng có.

Lại lần nữa nhìn thấy hắn, Vân Khê âm thầm gật đầu, Nhị chưởng quỹ không hổ là người đi theo Tử Yêu, uy lực của hắn cũng đủ làm một số người sợ hãi, đáng tiếc luôn có một số kẻ tự cho là đúng, không biết sống chết, tựa như tôm tép nhãi nhép đi ra ngoài gây

chuyện.

Khi hắn đến gần, Vân Khê lại phát hiện thần sắc của hắn có chút ảm đạm, cả người cũng gầy đi không ít, xem ra mấy ngày nay, chuyện hắn quan tâm không ít,lúc đi tới hai mắt Nhị chưởng quỹ híp lại, trong mắt bắn ra một luồng hàn quang, ánh mắt linh động , quét qua đám người xung quanh, cuối cùng rơi vào trên người hai mẹ con Vân Khê.

“Vân Khê cô nương, ta tới chậm.” Nhị chưởng quỹ khẽ mỉm cười.

“Không có chuyện gì, chuyện ngậm máu phun người, ta còn gặp ít sao? Ta đã quen rồi.” Vân Khê nhàn nhạt cười nói.

“Con gái cô nương cũng tới ư? Thật tốt. Nếu Thiếu chủ nhìn thấy mẹ con các ngươi, nhất định ngài sẽ rất vui vẻ.” Tầm mắt Nhị chưởng quỹ nhẹ nhàng rơi vào trên người Tiểu Nguyệt Nha, đường nét nhu hòa từ trên gương mặt hắn từ từ giãn ra, khóe miệng lộ ra nụ cười phát ra từ nội tâm. Lấy sự hiểu biết của hắn đối với Thiếu chủ ,trên thế gian này có thể để cho Thiếu chủ để ý cô gái mà Thiếu chủ nguyện ý thân cận chỉ có hai mẹ con Vân Khê mà thôi, chỉ tiếc…

Nghĩ đến Thiếu chủ mệnh khổ, hắn không nhịn được thở dài.

Tiểu Nguyệt Nha đối với người còn có chút ấn tượng, ánh mắt trong suốt sáng ngời nhìn thẳng vào hắn, tươi cười rạng rỡ nói: “Ta nhớ ra ngươi rồi. Ngươi đi cùng thúc thúc tóc trắng, tóc trắng thúc thúc đâu? Huyên Huyên nhớ thúc ấy.”

“Tiểu Nguyệt Nha thật đáng yêu.” Ánh mắt Nhị chưởng quỹ lóe lên mấy cái, thanh âm nhu hòa đáp lại, ” thúc thúc tóc trắng của ngươi cũng nhớ ngươi, chờ một chút gia gia sẽ dẫn ngươi đi gặp, có được hay không?”

“Được, không cho ăn quịt, gạt người nói dối, lỗ mũi sẽ dài ra nha.” Tiểu Nguyệt Nha mặt mày hớn hở cao hứng nói, bé rất nhớ thúc thúc tóc trắng, rất muốn nhìn thấy hắn.

Nhị chưởng quỹ cười cười: “Không lừa ngươi.”

“Cha.” Bắc Thần Tĩnh Vũ đi tới tiếng thét một tiếng, may là cha của mình tới kịp, nếu không, đối mặt với cường thế của mấy vị trưởng lão hắn thật sự không biết làm thế nào mới tốt.

Gật đầu với hắn, nhớ tới chuyện vừa rồi nghe được, Nhị chưởng quỹ lập tức mang đôi mắt lạnh lẽo quét lên đám người đang cầm kiếm , hắn lộ ra sắc mặt giận dữ, quát một tiếng: “Làm càn, còn không mau thu kiếm lại, ai bảo các ngươi đối đãi với Vân Khê cô nương như thế?”

“Nhị chưởng quỹ, chẳng lẽ ngươi là người chẳng phân biệt được thi phi như thế ư?” Ánh sáng kiêng kỵ ở trong mắt Tiếu trưởng lão chợt lóe rồi biến mất, hắn trầm giọng hỏi.

Một bộ như chống lại địch nhân, Khâu trưởng lão dè chừng,sợ hãi nhìn hắn, cười lạnh nói: “Nhị chưởng quỹ, ngươi quá kiêu căng, uy phong thật lớn, chẳng lẽ người của chúng ta phải chết vô ích ư, hôm nay nếu không giao yêu nữ này ra, nàng đừng có mơ mà đi ra ngoài.

“Khâu trưởng lão, sao ngươi có thể đem trách nhiệm đẩy tới Vân Khê cô nương, nếu như Vệ Dương ăn vào đan dược của nàng mà chết,cứ làm theo lời Vân Khê cô nương, khám nghiệm tử thi tra ra nguyên nhân, điều tra rõ chân tướng, bằng không các ngươi chính là cố ý nói xấu nàng.” Bắc Thần Tĩnh Vũ vì đại nghĩa phản bác hắn

“Bắc Thần Tĩnh Vũ.” Khâu trưởng lão giận tím mặt , quát to một

tiếng, trước mặt mọi người bị vãn bối phản bác, tức giận khiến cho khí thế của hắn đột nhiên kéo lên một chút, mãnh liệt áp qua, “Ngươi đừng vì yêu nữ nói dối, người nào không biết Vân Khê yêu nữ này trước hạ độc muốn cho Vệ Dương chết đi, hơn nữa cố ý giả mù sa mưa đến đây giải độc, vừa rồi thấy không độc chết được hắn mà còn dư lại một hơi, nhân cơ hội đến giải độc độc chết Vệ Dương, đây là chuyện thực tế.”

Những lời này vừa ra, Vân Khê nghẹn họng trân trối, giận đến trừng mắt, kẻ này rõ ràn là trợn mắt nói dối, thật muốn đập chết cái lão già làm lẫn lộn phải trái này. Rõ ràng là bọn họ cầu xin nàng giải độc cho thủ hạ của bọn họ, giờ thì tốt rồi, bị bọn họ trả đũa, nói là nàng trăm phương ngàn kế muốn hạ độc.

Kháo, ngươi có thể vô sỉ hơn nữa sao?

Ai ngờ, mấy tên cao thủ kia hoàn toàn có cùng quan điểm với hắn, không hẹn mà cùng gật gật đầu, tựa hồ tất cả bọn họ đều được chứng kiến.

“Lão đầu nhi, ngươi quá đần, so sánh với Tiểu Phượng Phượng tham ăn còn đần hơn.”

Giọng nói mềm nhẹ vang lên, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Nguyệt Nga nhăn thành một đoàn, đôi mắt linh động, trong sáng, chu mỏ nói: “Mẫu thân muốn giết người, một chưởng có thể đập chết. Tiểu Hồng Hồng, ngươi nói có phải không?”

Tiểu Nguyệt nha dùng ánh mắt khinh thường liếc nhìn Khâu trưởng lão, phảng phất như đang nói: ngươi thật sự là quá đần, quá đần.

Mẫu thân muốn giết người, còn cần lãng phí độc dược sao? Độc dược cũng là bạc, có phải không? Mẫu thân keo kiệt như vậy, làm

sao có thể tùy tiện lãng phí bạc chứ?

Rống, quá ngốc, đần chết mất.

Trong ngực bé Tiểu Hồng Hồng đồng tình gật gật đầu, dùng ánh mắt khinh miệt nhìn người trước mặt, âm mưu rõ ràng như thế cũng dám lấy ra bêu xấu, người của Bắc Thần gia tộc thật sự là càng sống càng chả ra gì.

Tiểu Phượng Phượng bị thương may là không có ở đây, nếu không, nó nhất định sẽ nhảy ra kêu to: Tiểu Phượng Phượng còn thông minh hơn bọn chúng, Tiểu Phượng Phượng là Vạn Hoàng Chi Hoàng thông minh nhất .

Sống sờ sờ bao nhiêu năm lại bị một cô bé mấy tuổi và một con thú sủng khinh bỉ.

Sỉ nhục, sỉ nhục, tuyệt đối là sỉ nhục.

Bị nhục nhã như thế, nét mặt già nua của Khâu trưởng lão trầm trầm rất đáng sợ, hai mắt nhíu lại, dùng ánh mắt khó coi liếc Tiểu Nguyệt Nha: “Vật nhỏ, miệng không che đậy, phải biết họa là từ miệng mà ra, tốt nhất nên câm miệng của ngươi lại.”

“Đường đường là trưởng lão của Bắc Thần gia tộc, nghĩ như thế nào mà có thể xuống tay hạ thủ với một cô bé được chứ?”

Vân Khê sao lại không nhận thấy ánh mắt của hắn cơ chứ,ngay lập tức ôm con gái vào lòng, nàng nhướng mày, ánh mắt lạnh lẽo, gây sự nói: “Nếu nói đồng ngôn vô kỵ, Khâu trưởng lão còn không rõ ràng bằng một đứa bé sao?”

Lý do đổi trắng thay đen, cũng không dọa được một đứa bé mấy

tuổi,quá thấp kém.

“Vân Khê cô nương là khách mà Nhị chưởng quỹ mời tới là sự thật, sau khi Vân cô nương vào trang Vệ Dương mới trúng độc, cũng là sự thật, hắn ăn vào đan dược của Vân cô nương rồi chết, cũng là sự thật. Hiện tại Nhị chưởng quỹ ngươi khắp nơi ủng hộ Vân Khê cô nương, nói như vậy, Nhị chưởng quỹ nên tính toán xem mình nên cho gia tộc một câu trả lời thỏa đáng chứ?”

Đứng ở phía sau Tiếu trưởng lão, Hòa trưởng lão bỗng nhiên mở miệng, ánh mắt của hắn cũng không bình thường, trong mắt mơ hồ âm u bén nhọn, thanh âm có khí phách, thái độ cường ngạnh.

Hắn trực tiếp chỉ ra sau khi Vân Khê tiến vào trang xong thì Vệ Dương mới trúng độc, nàng lại cùng cha con Nhị chưởng quỹ một phe, sau đó thuận lý thành chương đem trách nhiệm từ Vân Khê trên người đổ lên người Nhị chưởng quỹ, dụng ý kia rất rõ ràng.

Trong suy nghĩ của mấy vị trưởng lão, cha con Nhị chưởng quỹ vẫn luôn là gia nô của Bắc Thần gia tộc, sao có thể đánh đồng với những người như bọn họ chảy trong người dòng máu chính thống của gia tộc Bắc Thần?

“Không tệ.”

Tiếu trưởng lão trong mắt lóe sáng nhanh chóng nhận lấy đề tài : “Nhị chưởng quỹ, đừng tưởng rằng ngươi sống lâu hơn người khác mà ở trước mặt chúng ta cậy già lên mặt,đừng quên tổ tiên ngươi và ngươi không phải họ Bắc Thần,ngươi không phải huyết mạch chính thống của Bắc Thần gia tộc,chúng ta mới là chủ nhân chân chính,đừng cho là chúng ta không biết ngươi muốn mượn tay ngoại nhân tiêu Bắc Thần gia tộc chúng ta, lần trước chính là yêu nữ này dẫn người chèn ép Bắc Thần gia tộc chúng ta, hôm nay nàng lợi cái

cớ đến thăm Thiếu chủ tiến vào trang viên của chúng ta , mục đích là muốn huyết tẩy Bắc Thần gia tộc chúng ta, Vệ Dương chết đi là chứng minh tốt nhất.”

Lời nói vừa dứt, kích thích cả đám người, như tầng tầng lớp lớp những đợt sóng vô hình ùa về khiến cho đám người tại chỗ sôi trào.

“Thì ra là như vậy? Nhị chưởng quỹ muốn tạo phản sao?”

“Nàng quả nhiên không có hảo ý, đừng có mơ mà giết được người của Bắc Thần gia tộc chúng ta, mọi người đừng bỏ qua cho nàng.”

“Nhị chưởng quỹ có phải người như thế hay không? Hắn không phải người của gia tộc chúng ta hay sao?”

” Không phải là Thiếu chủ hôn mê bất tỉnh sao, đều là do bọn họ giở trò.”

.....

Tâm tình đám người được nâng lên thành công, đám người đằng đằng sát khí cầm kiếm trong tay vây mấy người lại,tử y giáp vệ Nhị chưởng quỹ mang đến che ở phía trước bọn họ, mâu thuẫn càng trở nên gay gắt.

Trong đó một vị tử y giáp vệ thân thủ cao ngất co rụt hai tròng mắt lại vứt cho đối phương ánh mắt ngoan lệ lạnh lẽo của hàn băng ngàn năm, đám lão già này dám mắng vợ hắn là yêu nữ, quả thực là chán sống.

Đợi lúc nào rảnh rỗi phải thăm hỏi thật tốt mới được.

Phải để cho hắn biết thế nào gọi là họa từ miệng mà ra.

Trong cơn giận dữ, Bắc Thần Tĩnh Vũ phẫn hận cơ hồ hộc máu, hắn vừa định phản bác, lại thấy Khâu trưởng lão oán hận,phẫn hận nhìn bọn họ: ” Hảo một cái cẩu nô tài không rõ lai lịch, tựa hồ quên mất thân phận của mình, muốn giết hại Thiếu chủ, chiếm lấy cơ nghiệp của Bắc Thần gia tộc, các ngươi không sợ thiên lôi đánh hay sao? Hôm nay, chúng ta đại biểu cho liệt tổ liệt tông của gia tộc, dọn dẹp loại phản đồ như ngươi.”

Người, sao có thể vô sỉ đến loại này cơ chứ?

Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục. Thúc có thể nhẫn, nhưng thẩm không thể nhẫn.

Bắc Thần Tĩnh Vũ tức giận sắp nổi điên, không hề bận tâm thân phận trưởng lão của hắn, gầm lên: “Ngươi mới là phản đồ, thừa dịp Thiếu chủ hôn mê, muốn phân hoá gia tộc tự lập môn hộ, sao các ngươi lại không nghe theo lời răn dạy của tổ tông, khiến tổ tông thất vọng như vậy? Các ngươi không làm Thiếu chủ thất vọng ư? Thế rốt cuộc là kẻ nào rắp tâm hại người, là kẻ nào ở chỗ này lật ngược phải trái, tà thuyết mê hoặc lòng? Mọi người ngẫm lại thì hiểu.”

Bắc Thần Tĩnh Vũ dõng dạc giận giữ mắng mỏ một khiến cho những tên cao thủ đang ôm hoài nghi đối mặt nhìn nhau trong lòng càng thêm nghi ngờ, Nhị chưởng quỹ vì cả Bắc Thần gia tộc tận tâm tận lực bọn họ đều nhìn ở trong mắt ghi tạc trong lòng, song chuyện một người ngoài như Vân Khê độc chết Vệ Dương, đều bày ra trước mặt bọn họ. Chuyện này giống như vô cùng bất lợi đối với Nhị chưởng quỹ.

Dĩ nhiên, trong lòng bọn họ đều biết, họ đều biết mấy vị trưởng lão ngày thường đều gây khó khăn cho cha con Nhị chưởng quỹ.

Hai phe đều nói có lý, trong khoảng thời gian ngắn, bọn họ không biết nên tin tưởng bên nào.

“Các ngươi hôm nay bao che hung thủ giết người, đã đủ chứng minh cha con các ngươi lòng muông dạ thú.” Khâu trưởng lão cao ngạo ngẩng đầu, tựa hồ lời của hắn chính là chân lý.

“Ta lòng muông dạ thú? Ta phản bội chủ tử?” Nhị chưởng quỹ lạnh lùng lên tiếng hỏi, hắn cũng không giận tím mặt, nhưng là, cả cái tiểu viện nhỏ này đều là hơi thở nguy hiểm, giống như Hồng Hoang mãnh thú, thủy chung không tiêu tan.

Giờ phút này, mấy vị cao thủ tu vi khá thấp sắc mặt trắng bệch, cả người mồ hôi đầm đìa, thân thể còn đang run rẩy, trong mắt toát ra sợ hãi, phảng phất như bất kỳ lúc nào cũngcó thể tông cửa xông ra.

Thả ra hơi thở cường đại, đừng nói những cao thủ này, mấy vị trưởng lão sắc mặt cũng trở nên khó coi cực kỳ, bọn họ cũng biết vị Nhị chưởng quỹ này đáng sợ, không nghĩ đến thực lực của hắn đáng sợ như thế.

“Lão phu là người ngay thẳng, không thẹn với lương tâm, trung thành với Bắc Thần gia tộc, không làm chủ tử thất vọng, không làm Thiếu chủ thất vọng.” Nhị chưởng quỹ dùng ánh mắt lạnh như băng liếc qua đám người trước mặt, hắn lạnh lùng cười một tiếng, ” Nếu lão phu thật sự muốn mưu đoạt Bắc Thần gia tộc, mấy trăm năm trước lão phu đã động thủ rồi, sao còn đợi đến đến thời điểm gia tộc suy tàn mới động thủ? Huống chi, lão phu thật sự muốn giết các ngươi, các ngươi để tay lên ngực tự hỏi, liệu các ngươi cót thoát khỏi lòng bàn tay lão phu được không?”

“Ha ha ha.....” Bên cạnh Vân Khê bỗng nhiên phát ra một tiếng cười khẽ, trên mặt lộ ra nụ cười hiền lành thân thiết.

Tầm mắt bắn tới đây, mọi người đều toát ra ánh mắt kinh ngạc, không biết vì sao nàng lại đột nhiên bật cười.

Song, nụ cười của nàng như một trận gió lạnh tổi từ trên đỉnh Tuyết Sơn xuống, người người đều cảm giác cả người lạnh lẽo, giống như nhiệt độ xung quanh giảm xuống mấy lần.

“Nếu như ta thật sự muốn diệt Bắc Thần gia tộc các ngươi, lần trước sẽ không bỏ qua cho các ngươi.” Vân Khê cười rất tao nhã nhưng ánh mắt lại như một lưỡi dao lạnh lùng lướt qua mấy vị trưởng lão, “Đừng nói đối phó các ngươi ta không cần dụng độc, ta coi như là dùng độc, lại phải tìm một con tôm nhỏ tới động thủ sao? Sợ rằng mấy vị trưởng lão trước mặt mới đáng giá cho ta hạ thủ .”

Muốn giết các ngươi còn không dễ dàng sao ? Cần gì phải xuất thủ với một tiểu nhân vật để rước lấy phiền toái.

Tất cả mọi người nghe đều hiểu ý của nàng.

“Ngươi.....” Khâu trưởng lão nhất thời á khẩu không trả lời được, oán hận trừng mắt nhìn Vân Khê. Trong mắt của hắn lộ ra một tia sát cơ.

Lúc này, Tiểu Nguyệt Nha nghiêng cái đầu khả ái nghĩ một lát, đôi mắt đen bóng như mực nhìn thấy mấy vị trưởng lão sắc mặt khó coi, khẽ chu cái miệng nhỏ nhắn nói: “Phụ thân đã nói, bắn người phải bắn ngựa trước, bắt giặc phải bắt vua trước..... Vương bát(con rùa).”

Luôn trung thành với chủ,Tiểu Hồng Hồng không nhịn được chợt cười lên tiếng, tiểu chủ nhân thật tài tình. Đúng vậy, chính là vương bát.

Đứng ở phía sau, một vị tử y giáp vệ với cặp mắt thâm thúy lóe sáng gấp mấy lần, trong mắt hiện lên tầng tầng rung động, trên trán hiện ra một tia đắc ý, khuôn mặt tinh sảo hoàn mỹ khẽ tỏa sáng.

Hiện tại hắn hận không thể đem nữ nhi ngoan bảo bối ôm lấy, hung hăng hôn vài cái, nữ nhi thật sự quá đáng yêu.

Không tệ, quá tốt rồi.

Lời của con gái khiến người làm cha như hắn tự hào đến nỗi sắp không phân biệt được Đông Tây Nam Bắc. Mặc dù không nhớ chính xác trăm phần trăm, nhưng dùng ở chỗ này rất thỏa đáng. Đám người trưởng lão hạ lưu vô sỉ, không phải là vương bát thì là cái gì? So sánh bọn họ với vương bát, hắn đều ngại phá hỏng thanh danh của vương bát.

Vân Khê nghe thấy lời nữ nhi nói…, thiếu chút nữa bật cười, ánh mắt loan thành hình bán nguyệt, nàng không nhịn được hôn một ngụm trên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé.

Nữ nhi bảo bối nói thật uy lực.

Tiểu Nguyệt Nha thấy mẫu thân đưa ánh mắt tán dương, cười ngọt ngào, khuôn mặt nhỏ bé ngay lập tức như một đóa hoa nở rộ, kiều diễm động lòng người, sặc sỡ loá mắt.

Những người khác cũng nhịn không được mà quay lại nhìn Tiểu Nguyệt Nha, trong ánh mắt giảm đi địch ý đối với hai mẹ con nàng,thay vào đó là nghi ngờ và nén cười nhiều hơn.

Khâu trưởng lão bị tức sung não, mặt đỏ lên: “Ngươi,cái tiểu nha đầu chưa dứt sữa này, ngươi biết cái gì? Ngươi dám nhục mạ chúng ta

là vương bát ư?" Lời vừa ra khỏi miệng, hắn lập tức hối hận, tiểu nha đầu vừa nói như vậy, cũng không chỉ mặt gọi tên, hiện tại hắn nói như vậy, chẳng phải là tự động thừa nhận mình là vương bát rồi sao?

Nhưng mà tức, quá tức giận.

"Ta cũng không nói ngươi là vương bát. Huyên Huyên sẽ không mắng chửi người." Tiểu Nguyệt Nha vô tội nói, người ta chẳng qua là không nhớ rõ rốt cuộc là vương thất hay là vương bát mà thôi.

"Ngươi....." Khâu trưởng lão bị tức đến mức máu chảy không thông, còn muốn nói thêm cái gì, Tiếu trưởng lão đã kéo hắn lại.

Tiếu trưởng lão thờ ơ lạnh nhạt với màn phát sinh vừa rồi, sắc mặt rất âm trầm, ánh mắt lại càng thâm trầm đáng sợ.

Nhất là nhìn thấy mọi người nghe Nhị chưởng quỹ và Vân Khê giải thích xong, trong con mắt của bọn họ toát ra nghi ngờ và hồ nghi, hắn bắt đầu hiểu, muốn mượn cơ hội này đem mẹ con Vân Khê đuổi ra, sợ rằng rất khó.

Khép hờ hai mắt, Tiếu trưởng lão không coi vào đâu con ngươi khẽ đảo lòng vòng, chợt nhớ ra cái gì đó, hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén đánh giá Nhị chưởng quỹ khí thế bức người.

Bỗng nhiên, trong mắt của hắn hiện lên ánh sáng u ám, lạnh lùng nói: "Nhị chưởng quỹ, ngươi nói cũng thật dễ nghe, luôn mồm vì Bắc Thần gia tộc, vì Thiếu chủ thủ hộ Bắc Thần gia tộc, lão phu muốn biết ngươi tính toán làm sao để cho Bắc Thần gia tộc chúng ta trở lại cảnh tượng phong quang vô hạn đứng đầu một phương như ngày xưa,chẳng nhẽ chúng ta cứ phải kéo hơi tàn sống sót cho đến hết đời sao?"

Vấn đề của hắn, cũng là đáp án mà những người trong Bắc Thần gia tộc đều muốn biết, ánh mắt của mọi người không tự chủ được nhìn về phía Nhị chưởng quỹ, bọn họ không khỏi toát ra vẻ mặt mong đợi .

Nghe vậy, Vân Khê khẽ nhếch mày, lạnh lùng nhìn qua Tiếu trưởng lão một cái, cảm thấy hắn đang mưu kế gì đó.

“Từ xưa đến nay, bất kể là hoàng triều cường thịnh , hay là thế gia vọng tộc vinh quang nhất thời ,đều không thoát khỏi vận mệnh suy bại. Bởi vì cái gọi là, Nguyệt doanh thì thiếu, Thủy mãn thì tràn đầy*(trăng tròn thì sẽ khuyết, nước đầy thì sẽ tràn). Đạo lý này chúng ta đều hiểu được, hôm nay Bắc Thần gia tộc cũng không phải là kéo dài hơi tàn, mà là Phượng Hoàng niết bàn, dục hỏa trùng sinh!”

Nhị chưởng quỹ đứng vững vàng trước mặt mọi người, hai con mắt của hắn bắn ra tia lửa, chiếu ra một luồng ánh sáng như ngọc và kiên nghị,hắn bước đi thong thả, thanh âm trầm thấp nhưng giống như lôi điện tập kích,làm cho người ta khiếp sợ: “Một hoàng triều, một môn phái, một gia tộc muốn đứng lên một lần nữa, phải biết chịu nhục và niềm tin không thể phá vỡ, dục hỏa trùng sinh (trọng sinh trong lửa), nếu Bắc Thần gia tộc chúng ta muốn đạt được tất cả, cũng phải dục hỏa trùng sinh.”

Nói năng có khí phách, lập tức chiếm được sự ủng hộ của mọi người, những cao thủ ở chỗ này đều là một bộ dạng tinh thần nâng cao tựa hồ bọn họ lại lấy được kiêu ngạo và tự tôn mà người Bắc Thần gia tộc nên có.

Vân Khê phát hiện ánh mắt của mọi người khôi phục tôn kính,sùng bái Nhị chưởng quỹ như lúc ban đầu, nàng khẽ mỉm cười.

Khâu trưởng lão và Hòa trưởng lão đứng im nhìn cục diện, trong con mắt của bọn họ mơ hồ là u ám, không có nụ cười.

“Nhị chưởng quỹ mặc dù nói rất thuyết phục, nhưng mà chuyện của Vệ Dương, chúng ta không thể bỏ qua, hôm nay chúng ta cho ngươi một cơ hội, chúng ta tự phái người tỉ võ nếu các ngươi thắng chúng ta sẽ không truy cứu chuyện của Vệ Dương nữa,nếu như các ngươi thua thì, nàng ——”

Tầm mắt bén nhọn chuyển động, duỗi ra ngón tay chỉ vào Vân Khê, nói: “Vân Khê cút ra khỏi trang viên cho chúng ta.”

Quyển 8 - Chương 11: Phiên ngoại 11: Trận chiến đầu tiên

Edit: Giọt Sương Đêm

Beta: Sakura

Lời đề nghị của Tiếu trưởng lão nhận được rất nhiều cao thủ dòng chính của Bắc Thần gia tộc ủng hộ, trước mắt bao người, Nhị chưởng quỹ mặc dù tức giận trong lòng, cũng chỉ phải đồng ý.

Ngoài ý muốn lại khởi xướng một cuộc tỷ võ, oanh động cả Bắc Thần gia tộc, mọi người không hẹn mà cùng đi về phía tỷ võ.

Sân tỷ võ vắng lặng ngay lập tức trở nên ồn ào.

Vân Khê nắm tay con gái đứng bên cạnh Nhị chưởng quỹ, nàng rất rõ ràng bên trong Bắc Thần gia tộc vì đoạt quyền lợi mà nhấc lên một cột nước xóay khổng lồ, hết lần này tới lần khác sự xuất hiện của mình lại trở thành lửa cháy thêm dầu.

Cũng tốt, nhanh chóng giải quyết mâu thuẫn nội bộ của Bắc Thần gia tộc, mới càng thêm bảo đảm an toàn của Hách Liên đại ca , nàng sẽ làm khách một lần ngồi xem,chờ đợi kết quả cuối cùng .

Sau khi hai bên thương lượng xong, tranh tài quy định, ba trận hai trận thắng đối phương là thắng, hai bên rất nhanh chọn lựa người tỷ võ của bên mình.

Nhị chưởng quỹ bên này , ngoại trừ chính hắn tự mình xuất chiến,

còn có con hắn Bắc Thần Tĩnh Vũ và Chương trưởng lão hắn tương đối tín nhiệm, bởi vì Vân Khê không phải là người của Bắc Thần gia tộc, cho nên không thể tham gia cuộc tranh tài này, dĩ nhiên, chỉ bằng uy danh hiển hách của nàng và tu vi Huyền Hoàng, người của đối phương cũng sẽ không để cho nàng tham dự vào trận đấu.

Người tỷ thí bên đối phương chính là Tiếu trưởng lão, Khâu trưởng lão, Hòa trưởng lão, thực lực của ba người bọn họ trong đám cao thủ bên trong gia tộc cũng coi như là nổi bật, kể từ đó, chênh lệch thực lực của hai bên chênh cũng gần hơn, cũng khiến cho cuộc tranh tài tăng thêm kịch tính.

Mắt lạnh quét qua bọn họ một cái, Vân Khê vừa nhìn qua đã biết tu vi của sáu người bọn họ.

Trong sáu người bọn họ, Nhị chưởng quỹ thực lực mạnh nhất, Bắc Thần Tĩnh Vũ thân thủ yếu nhất, còn dư lại bốn vị trưởng lão, tu vi của bọn họ tựa hồ cũng không kém bao nhiêu, cuối cùng có thắng được trận tỷ võ này hay không, nàng tạm thời không dám chắc chắn.

Tiếu trưởng lão dùng ánh mắt âm hàn nhìn Nhị chưởng quỹ, khóe miệng nhếch lên một nụ cười ác độc, phân phó những người bên cạnh: “Khâu trưởng lão, không bằng ngươi ra sân trước mở đầu trận đấu đi.”

“Được.” Lòng tin tràn đầy Khâu trưởng lão kiêu ngạo ngẩng đầu, “Tốc chiến tốc thắng, các ngươi nhanh lên một chút phái người ra ngoài, lão phu không rảnh cùng các ngươi lề mề.”

Nhị chưởng quỹ bình tĩnh liếc nhìn hắn, quay đầu hướng về phía Chương trưởng lão hắn nể trọng nói: “Chương trưởng lão, trận đầu do ngươi tới đi.”

“Dạ.” Khẽ gật đầu một cái,trong mắt Chương trưởng lão hiện lên vẻ trầm tĩnh, chắp tay vái chào, “Xin Nhị chưởng quỹ yên tâm, lão phu nhất định sẽ không để cho ngươi thất vọng.”

“Ừ” Nhị chưởng quỹ sắc mặt nhất thời nhu hòa không ít, hắn kí thác rất nặng vào Chương trưởng lão, dù sao trong đám cao thủ cũng chỉ có hắn là Huyền Hoàng Tam phẩm trở lên, lần này tỷ võ rất quan trọng, chỉ có dựa vào việc hắn thắng được một cuộc tranh tài, còn dư lại một trận khác lúc sau hắn thắng là được, ba trận thắng hai trận, bọn họ đã giành chiến thắng, con hắn cũng không cần ra trận.

Còn chưa tấn thăng lên cấp bậc Huyền Hoàng chính là Bắc Thần Tĩnh Vũ, căn bản không phải đối thủ của Huyền Hoàng Nhị phẩm Hòa trưởng lão, hắn không thể thắng trong cuộc tranh tài này, điểm này,trong lòng Nhị chưởng quỹ rất rõ ràng.

Khóe miệng Khâu trưởng lão toát ra nụ cười thần bí, ánh mắt của hắn lóe lên, nhìn đối thủ của mình, nói: “Chương trưởng lão, xin mời.” Nói xong, hắn tung người nhảy ra, nhảy lên giữa lôi đài tỷ võ khổng lồ.

Ánh mắt lóe lóe, Chương trưởng lão không nói hai lời, đi theo nhảy lên lôi đài.

Hai vị trưởng lão đứng giằng co, không khí lập tức khẩn trương lên, mọi người vây xem mở to hai mắt, chăm chú nhìn hai người trước mắt .

“Tiếp chiêu ”

Khâu trưởng lão quát một tiếng, đột nhiên tung người nhảy lên, công kích nhanh chóng giống như Cuồng Phong, đánh một chưởng vào ngực của đối phương.

Không hổ là Huyền Hoàng cao thủ, hắn vừa ra tay, mọi người ở đây cảm nhận được một cỗ uy lực khổng lồ , muôn hình vạn trạng có xu thế kinh thiên động địa.

Đây là một sát chiêu của Bắc Thần gia tộc một chưởng pháp có uy lực khá lớn . Chỉ có người của Bắc Thần gia tộc mới có đủ tư cách tu luyện bộ chưởng pháp này.

Những cao thủ quen thuộc bộ chưởng pháp này ánh mắt lóe sáng như sao, yên lặng nhìn Khâu trưởng lão ở giữa không trung .

Song, Chương trưởng lão chân đạp liên hoàn, bước đi tia chớp, thân thể đột nhiên không lùi mà tiến tới, thân thể nhỏ bé, chạy tán loạn, nhanh chóng tiếp cận Khâu trưởng lão gần hơn.

Bùm.

Song chưởng đập vào nhau, đây là so đấu lực lượng, không thể mưu lợi.

Một cỗ lực mạnh kinh thiên động địa, dời núi lấp biển, hung hăng đụng vào nhau, hai đạo thân ảnh đồng thời lui về phía sau mấy bước mới đứng vững thân thể.

Chiêu thứ nhất khiến cho mọi người hoan hô không dứt, ủng hộ hai vị cường giả của Bắc Thần gia tộc.

Chiêu thứ nhất, chắc là không phân biệt được cao thấp.

Vân Khê khẽ nhíu mày, một chưởng vừa rồi, nhìn như là kinh tâm động phách, thật ra thì không có nửa điểm sát cơ, đây tựa hồ không giống như là đối thủ trong cuộc chiến.

Tầm mắt không khỏi liếc về phía Nhị chưởng quỹ, phát hiện hắn cũng nhíu mày, tựa hồ cũng phát hiện điểm này.

Trong lòng Vân Khê không khỏi dâng lên một dự cảm xấu, trong mắt nàng loáng thoáng xẹt qua vẻ đen tối, thâm trầm như biển nhìn lên lôi đài, sao càng nhìn càng cảm thấy có điều cổ quái?

Trên lôi đài hai người ngưng mắt nhìn đối phương, nếu là có người quan sát ở khoảng cách gần thì sẽ phát hiện trong mắt của bọn chúng dấu diếm vẻ đắc ý.

“Đón thêm ta một chiêu.”

Chỉ thấy Chương trưởng lão bỗng nhiên nhảy lên, một quyền đánh ra, hiện ra một quả đấm to màu xanh đen phá không bay ra, không khí nổ tung, kình khí bắn ra bốn phía.

Không trung vang lên từng đợt âm thanh ù ù, quả thực giống như lũ bất ngờ bộc phát, sấm vang chớp giật, nện xuống đỉnh đầu của đối phương.

“Đến rất tốt.”

Quát lạnh một tiếng, Khâu trưởng lão vận huyền khí trên thân, mãnh liệt như muốn nổ tung lên, trong nháy mắt, một quả đấm khổng lồ xuất hiện, mang theo liễu từng vòng huyền khí rung động bay ra bốn phía, che khuất bầu trời, khí thế dồi dào, đón nhận quả đấm của đối phương .

“Cự Viên quyền.”

Bên ngoài trận đấu không biết người nào kinh hô một tiếng Cự Viên

quyền đã làm nên thanh danh của Khâu trưởng lão , không biết có bao nhiêu cao thủ chết dưới chiêu này của hắn.

Mọi người nhìn soi mói, Cự quyền của hai người phảng phất như đang xuyên qua trời đất, lấy một loại xu thế không thể nào né tránh,va chạm trên không trung lần nữa.

Rầm rầm.

Huyền khí dồi dào mãnh liệ nổ tung trên không trung, bay ra bốn phía khiến mọi người cả kinh đồng thời mở to hai mắt nhìn, há to miệng, suýt nữa hô lớn lên.

Lợi hại! Đặc sắc!

Những cao thủ kia hết sức phấn khích nhìn một màn có công có thủ này không chớp mắt, đánh cho khó hoà giải bọn họ.

Rầm rầm rầm.

Bọn họ có kinh nghiệm phong phú điên cuồng công kích đối phương, giống như thú đấu, nhấc lên từng đợt khí lưu nghiêng trời lệch đất , mãnh liệt không thể chống đỡ.

Hai người đều là thân phận trưởng lão, tu vi tương đối, không đấu đến mấy trăm chiêu, thắng bại khó dò.

Giả như Khâu trưởng lão là một con cọp khí thế hung mãnh , vậy thì Chương trưởng lão chính là một con sư tử uy phong lẫm lẫm, ngay cả khi tu vi của hai người bọn họ không phân biệt cao thấp , thì trong trận chiến này, khí thế của Chương trưởng lão dường như có thể áp chế đối phương.

Vân Khê thấy rất rõ ràng trò xiếc của bọn họ , muốn thắng được trong cuộc tranh tài này không phải là không có thể, chỉ xem Chương trưởng lão có cái tâm này hay không.

Bởi vì trên lôi đài hai vị từ lúc động thủ đến nay, thấy thế nào cũng giống như một đôi bằng hữu tỷ thí, đừng nói bọn họ ngay cả Huyền thú cũng chưa từng triệu hoán ra ứng chiến, trên người bọn họ không lộ ra một chút sát khí nào.

“Mẫu thân, người nào sẽ thắng vậy?”

Bỗng nhiên, Tiểu Nguyệt Nha nhẹ nhàng kéo tay mẫu thân, mở miệng hỏi thăm, cặp lông mi chớp chớp, đôi mắt trong sáng lóe lên sự tò mò.

“Con cảm thấy thế nào?” Vân Khê hỏi ngược lại.

Tiểu Nguyệt Nha nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “Huyên Huyên đoán không ra..... Bọn họ giống như đang đùa nhau vậy.”

Mấy vị bên cạnh đều nghe thấy được, Tiếu trưởng lão và Hòa trưởng lão không khỏi nhìn nhau, vẻ mặt cả hai rất quái dị.

Bọn họ đúng là đang đùa.

Một đứa trẻ mấy tuổi cũng phát hiện vấn đề, Nhị chưởng quỹ sao nhìn không ra, hắn mắt lạnh nhìn chăm chú vào hai người đánh náo nhiệt mà không có nửa điểm sát khí nào, sắc mặt âm trầm cực kỳ.

Sao có thể như vậy?

Nhị chưởng quỹ mơ hồ cảm thấy cái gì, hắn tầm mắt xẹt qua mặt của hai vị Tiếu, Hòa trưởng lão vừa vặn bắt được nụ cười trong mắt

bọn họ, tâm tình của hắn chấn động, hai mắt trợn trừng, hắn nghĩ tới hai từ —— nội gian.

Chỉ trong nháy mắt, sắc mặt Nhị chưởng quỹ âm trầm rất đáng sợ, hắn rốt cục hiểu ra, tại sao hành tung của hắn luôn bị mấy người Tiếu trưởng lão nắm giữ, mình chung đụng để ý chuyện gì, bọn họ luôn kịp thời tìm ra lý do ngăn cản.

Không trách được Thiếu chủ xảy ra vấn đề, cặp mắt thâm thúy của Nhị chưởng quỹ hiện lên một tia ánh sáng lạnh, nồng đậm sát ý từ trong lòng dâng lên, huyền khí quanh người hắn đột nhiên tăng vọt, lần đầu tiên hắn muốn động thủ thu thập bọn họ.

Vân Khê rũ mắt xuống, nhìn thấy cặp mắt trong suốt của con gái, khẽ gật đầu một cái, nhìn thấy cục diện này khóe miệng nàng nở nụ cười châm chọc, “Tiểu Nguyệt Nha thật thông minh, có một số người thực lực không ra sao nhưng kỹ xảo diễn xuất khá tốt.”

Trên lôi đài hai gã cao thủ nghe thấy dưới đài nghị luận, trên mặt không nén được giận, bọn họ không tính toán tiếp tục diễn trò nữa.

“Ngươi thua!”

Bùm! bùm!

Lẫn nhau thanh thế kinh thiên, Khâu trưởng lão hai tay tập kích ngực của Chương trưởng lão , nơi đụng vào nhau, hiện ra một hình dạng vặn vẹo, ta sáng màu đen trắng đan vào nhau,giống như cảnh thiên địa nổ tung, rực rỡ phóng ra.

Chương trưởng lão mạnh mẽ quát to một tiếng, cả người giống như con diều đứt dây bay ra ngoài, ngã trên lôi đài.

Thua.

Tốc độ tựa hồ có chút nhanh, khoảng chừng trong một trăm chiêu, Chương trưởng lão đã thua trận như vậy.

Những tên cao thủ không biết nội tình thì trên mặt xẹt qua vẻ kinh ngạc, khó hiểu hai vị trưởng lão tu vi tương đối chênh lệch mà lại có kết thúc ngoài dự đoán của mọi người.

Một đôi mắt nhìn chằm chằm Chương trưởng lão từ dưới đất bò dậy, sau đó dưới đài yên tĩnh một lát rồi,nhanh chóng loạn hết cả lên, mọi người nói nghi vấn tròng mình ra.

“Trời ạ, vậy mà Chương trưởng lão lại thua ư?”

“Chắc là tu vi của Khâu trưởng lão cao hơn Chương trưởng lão !”

“Theo ta thấy, Nhị chưởng quỹ thất bại rồi!”

“Trận thứ hai chắc là Bắc Thần Tĩnh Vũ, hắn có thể thắng Hòa trưởng lão sao?”

.....

“Ha ha ha.....”

Tiếng cười cuồng vọng đè ép thanh âm nghị luận xuống, mọi người không khỏi ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Khâu trưởng lão ngạo nghễ đứng vững vàng trên lôi đài, hung hăng ngang ngược cười: “Ta thắng, ta đánh thắng, ha ha ha.....”

Mới từ trên lôi đài đứng dậy Chương trưởng lão vẻ mặt phức tạp nhìn Khâu trưởng lão, nhanh chóng nhảy xuống lôi đài, trở lại bên

cạnh Nhị chưởng quỹ.

“Nhị chưởng quỹ, thuộc hạ..... Thuộc hạ khiến ngài thất vọng.” Nét mặt già nua lộ ra một tia xấu hổ, hắn cúi thấp đầu xuống, phảng phất như không dám đối mặt với Nhị chưởng quỹ.

Trong mắt bắn ra hàn quang, nét mặt già nua lạnh lẽo Nhị chưởng quỹ cố nén vọng động, không để ý tới hắn.

Giờ phút này, Bắc Thần Tĩnh Vũ đã sớm hiểu là chuyện gì xảy ra tức giận bất bình nói: “Chương trưởng lão, đừng đóng kịch nữa, với thân thủ của ngươi, sao có thể thua trong thời gian ngắn như vậy? Ngay cả trẻ con ba tuổi cũng nhìn ra trò mèo của các ngươi, ngươi còn muốn lừa gạt cha ta? Ngươi cho rằng chúng ta cũng là kẻ ngu sao?”

“Ngươi.....” Đột nhiên ngẩng đầu, chống lại ánh mắt tức giận của Bắc Thần Tĩnh Vũ,vẻ mặt của Chương trưởng lão rất khó coi, biết mình không giấu được. Giờ phút này, hắn rốt cuộc không cần che dấu thân phận nội gian , cả người tinh thần phấn chấn, hắn chẳng những không hổ thẹn vì hành vi của mình, ngược lại ngạo mạn cất bước đi về phía Tiếu trưởng lão, mang theo vẻ đắc ý.

Chân tướng, rõ rành rành.

Hiện trường lần nữa xôn xao.

“Cái gì, Chương trưởng lão lại là người của Tiếu trưởng lão ư?” Một vị tử y giáp vệ không nhịn được thở nhẹ.

Một vị tử y giáp vệ khác trầm giọng đáp lại: “Đây không phải là chuyện rất rõ ràng sao? Chương trưởng lão cố ý thua trong trận đấu. Hắn là gian tế, Tiếu trưởng lão phái đến bên cạnh Nhị chưởng quỹ.”

“Thật không nghĩ đến, không trách được Nhị chưởng quỹ.....” Tử y giáp vệ bật thốt lên, tựa hồ nhớ tới cái gì, nhanh chóng liếc nhìn sắc mặt mấy vị trưởng lão , hắn vội vàng ngậm miệng lại.

Tử y giáp vệ đứng ở phía sau cùng vẻ mặt lạnh nhạt như lúc đầu, phảng phất cũng không ngoài ý muốn với tin tức kia, đáy mắt ẩn chứa châm chọc nhàn nhạt, không biết là nhằm vào kẻ nào.

Bỗng nhiên, bên cạnh hắn tử y giáp vệ nhỏ giọng hỏi thăm: “Số mười, ngươi nói xem hiện tại trận đầu thua trận rồi, Nhị chưởng quỹ có thua trận thật hay không?”

Hắn khẽ hừ một tiếng, chau lên đôi lông mày đen như mực, ánh mắt sắc như ưng liếc sang bên cạnh, lạnh lùng vượt qua mấy con rùa già một cái, “Không nhất định.”

“Chỉ giáo cho? Tĩnh Vũ công tử chẳng qua là cấp bậc Huyền tôn, hắn căn bản không phải đối thủ của Hòa trưởng lão.....”

“Vậy cũng chưa chắc.” Ánh mắt của hắn lạnh lùng như sương, môi mỏng nhấp nhẹ, bề ngoài hoàn mỹ.

Một trận gió nhẹ nhẹ nhàng thổi qua, Vân Khê mơ hồ nghe được thanh âm quen thuộc. Là Thiên Tuyệt sao? Nàng bỗng dưng ngẩng đầu, tầm mắt không khỏi nhìn xung quanh, dò xét tất cả,nhưng không thu hoach được gì.

Có phải ảo giác hay không?

Giờ này, Vân Khê bỗng nhiên rất nhớ bình dấm chua bá đạo trong nhà kia.

“Ha ha ha.....”

Tiếu trưởng lão bỗng nhiên khoan khoái cười lên, ánh mắt giễu cợt nhìn Nhị chưởng quỹ, “Nhìn ra thì thế nào? Các ngươi đoán không sai, Chương trưởng lão chính là người của ta. Nhị chưởng quỹ, có phải cảm thấy rất tức giận hay không, trưởng lão mà ngươi một tay nhấc lên o cũng là người của ta? Ha ha ha.....”

Vẻ mặt đắc ý nhìn vào Nhị chưởng quỹ tiếp tục nói: “Ngươi tức giận cũng vô dụng, trận đầu các ngươi đã thua, còn dư lại hai cha con ngươi, trận thứ hai người nào lên?”

“Ta tới.” Bắc Thần Tĩnh Vũ oán hận trừng đối phương một cái, hắn xoay người nhảy lên lôi đài.

Bắc Thần Tĩnh Vũ sao không hy vọng Chương trưởng lão thắng, ai cũng không nghĩ tới, kết quả lại ngoài ý muốn như vậy.

“Đầy tớ nhỏ, để lão phu chỉ điểm cho ngươi.”

Sát khí lộ ra Hòa trưởng lão cười u ám một tiếng, hắn nện bước lưu loát, cố ý quăng đi ánh mắt có thâm ý cho Nhị chưởng quỹ, sau đó tung người lướt lên lôi đài.

Nhị chưởng quỹ bắt đầu cảnh giác, u quang nơi đáy mắt lo lắng chợt lóe rồi biến mất.

Đối phương sẽ không dễ dàng bỏ qua cho con của mình.....

Hai người đồng thời xuất hiện ở trên lôi đài, dưới đài mọi người đang bàn luận xôn xao cũng im bặt nhìn chằm chằm lên lôi đài.

Trận chiến này thực lực hai bên chênh lệch rất xa.

Trong lòng mọi người đều biết.

“Bắc Thần Tĩnh Vũ, bây giờ ngươi cầu xin tha thứ, lão phu có thể bỏ qua ngươi!” Sát khí trong mắt Hòa trưởng lão bắn ra bốn phía, lộ ra nụ cười âm tàn.

“Lão thất phu, ngươi đừng có mơ.” Ngông nghênh ngất trời, Bắc Thần Tĩnh Vũ không khách khí giận dữ mắng mỏ, trong giọng nói không có nửa điểm tôn kính.

“Tiểu tử, ngươi muốn chết, lão phu sẽ thành toàn cho ngươi.”

Hai con mắt của Hòa trưởng lão trở nên càng thêm sắc bén, nét mặt già nua trở nên dị thường vặn vẹo, có dấu hiệu sắp vỡ ra. Chỉ thấy chân lão đạp lên mặt đất, tuôn ra một cỗ huyền khí hùng hậu, quát lạnh: “Xem chiêu”.

“Lão thất phu, tiếp chiêu ——”

Kích khởi huyền khí trên thân, mắt Bắc Thần Tĩnh Vũ lóe ra sắc bén, năm ngón tay nắm chặt thành quyền, có xu thế xé rách chân trời, lấy một phương thức cực kỳ kích thích thị giác người khác, dưới vô số đạo ánh mắt soi mói, hung hăng oanh kích đi qua.

“Tiểu súc sinh, muốn chết.”

Trong mắt sát ý và điên cuồng, vào thời khắc này nhanh chóng ngưng tụ. Hòa trưởng lão tức giận hét lên, đột nhiên tung người nhảy lên, trên bầu trời, huyền khí ngập trời bắt đầu khởi động. Từ trong thân thể của hắn không ngừng tràn ra sát khí ngập trời, kinh hãi cả vùng trời.

Anh mắt của đám người cơ hồ lồi ra, chỉ một thoáng sau lại chuyển lên không trung nhìn vào trên người Hòa trưởng lão, sát ý trong mắt của hắn , phảng phất như muốn ngưng tụ thành một loại vật chất dâng lên. Bàn tay khô héo nâng lên, thấm vào lạnh lẽo vô cùng theo. Xẹt qua chỗ nào sẽ xuất hiện kinh sợ chỗ đó, tựa như một cái lưới khổng lồ chụp lên đầu Bắc Thần Tĩnh Vũ.

Chiêu thứ nhất tràn ra sát cơ vô tận.

Nhị chưởng quỹ sắc mặt khẽ tái nhợt, sâu thẳm trong ánh mắt lộ ra đen sâu thẳm ánh mắt lộ ra vẻ tối tăm, hắn liều chết nhìn chăm chú vào người giữa không trung , nắm tay thật chặt, lúc này, sắc mặt Vân Khê cũng trở nên vô cùng ngưng trọng, đây là chiêu tuyệt sát , Bắc Thần Tĩnh Vũ sẽ gặp nguy hiểm.

Con ngươi của đám cao thủ nháy mắt co rút lại, vẻ mặt khẩn trương, ánh mắt sợ hãi, tất cả mọi người đều cảm thấy một loại bão táp gần như hủy diệt .

Nguy hiểm.

Tốc độ nhanh đến khó mà hình dung, hàm chứa sát khí ngập trời gào thét bay đến, Bắc Thần Tĩnh Vũ trợn tròn mắt, hiện lên vẻ kinh hãi, lúc này hắn xòe bàn tay ra, trên lòng bàn tay tử quang nhanh chóng tuôn ra dữ dội, sau đó nhanh chóng ngưng tụ lên hóa thành một mảnh lá chắn có vảy màu tím.

Đụng.

Lá chắn có vảy màu tím vừa mới thành hình, Bắc Thần Tĩnh Vũ cấp tốc giơ tay lên đỡ, phát ra thanh âm trong trẻo, một cỗ huyền khí kinh người đụng vào nhau.

Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người,thân thể vẻn vẹn là Huyền tôn Bắc Thần Tĩnh Vũ thân thể, giống như một quả cầu bị ném ra bay lên giữa không trung, cuối cùng rơi xuống mặt đất.

Phụt.

Bắc Thần Tĩnh Vũ há mồm phun ra một ngụm máu tươi, hắn bị nội thương.Cánh tay có lá chắn vảy màu tím rách ra một mảnh dài hẹp, có thể thấy được từng tia máu thấm rỉ ra, đau đến mức cả người đều co giật, mồ hôi rơi như mưa. Song hắn quật cường chịu đựng đau nhức, lảo đảo đứng dậy, tóc tai bù xù, nhìn qua có chút chật vật.

Xôn xao.

Chỉ một chiêu mà Bắc Thần Tĩnh Vũ bị Hòa trưởng lão đánh bay lên, xung quanh cũng giống trong dự liệu một trận ồ lên và vẻ mặt khó có thể tin. Bắc Thần Tĩnh Vũ là một người trẻ tuổi rất xuất sắc trong Bắc Thần gia tộc, tư chất xuất chúng, đợi một thời gian, nhất định thành tựu phi phàm. Ai cũng không nghĩ tới,dưới sự tập kích của Hòa trưởng lão hắn hoàn toàn không có sức chống cự.

“Tiểu súc sinh, lão phu xem ngươi có thể kiên trì được bao lâu?”

Hòa trưởng lão hiện ra khuôn mặt đầy dữ tợn ,toát ra nụ cười lạnh như băng, tay và bả vai hắn vung lên, tựa như móng vuốt của một con chim ưng khổng lồ vươn ra , một cỗ lực lượng dáng sợ như cuồng phong hiện ra bay thẳng về phía Bắc Thần Tĩnh Vũ đang bò dậy ở phía xa, một thoáng sau, trong mắt hàn mang dữ dội tuôn, tay trảo đột nhiên hạ xuống.

“Cẩn thận.”

Quyển 8 - Chương 12: Phiên ngoại 12 :Trận chiến thứ hai

Edit: Giọt Sương Đêm

Beta: Sakura

Con ngươi của Nhị chưởng quỹ, bỗng nhiên co lại thành một vệt nhỏ, ngẩng đầu gắt gao nhìn chằm chằm Ưng trảo vô cùng bén nhọn của Hòa trưởng lão hướng lên người nhi tử.

Chỉ mành treo chuông (tình huống nguy hiểm), trên lôi đài Bắc Thần Tĩnh Vũ tựa hồ quên mất kinh hãi trong lòng và sợ hãi, cổ họng chuyển giọng, khàn giọng nói: “Thải Mãng, đi ra ngoài.”

Vèo.

Sau khi Bắc Thần Tĩnh Vũ gọi về, một bóng dáng thô to lập tức từ trên trời giáng xuống, lực lượng kinh khủng, lại đem không khí chấn động phát ra từng đợt thanh âm bén nhọn.

“A, Thải Lân Cự Mãng.”

Trong tiếng kinh hô của mọi người, chỉ thấy trên không trung xuất hiện một bóng dáng dài màu sắc sặc sỡ xuất hiện ở không trung, phun ra thụt vào cái lưỡi màu hồng, thanh âm tê tê không ngừng truyền ra từ trong miệng nó. Đôi mắt rắn đẹp đẽ lóe ra sáng bóng, cả người nó tựa như phủ thêm một tầng quần áo màu rặng mây tươi đẹp, cực kỳ xinh đẹp động lòng người.

Người của Bắc Thần gia tộc cũng không biết thú sủng của Bắc Thần Tĩnh Vũ là gì, hôm nay nhìn thấy Thải Lân Cự Mãng, mọi người lộ ra vẻ mặt giật mình , Tiếu trưởng lão nổi giận cũng không ngoại lệ,trên khuôn mặt già nua đắc ý của bọn họ dần dần trở nên mất tự nhiên.

Nhìn thấy Cự Mãng trên không trung, Vân Khê khẽ kinh ngạc, nàng không nghĩ tới thú sủng của Bắc Thần Tĩnh Vũ lại là một con mãng xà.

Thải Lân Cự Mãng cũng là một loại thần thú viễn cổ, nó mặc dù không cao quý như Thần Long, nhưng ở trong mãng xà tộc, Thải Lân Cự Mãng là vương giả của chúng, nó có linh trí,tu vi của chúng theo từng bước tiến hóa, cuối cùng còn có thể tiến hóa thành hình người.

Thải Lân Cự Mãng xinh đẹp rực rỡ này cũng không phải là loại thú sủng bình thường, công kích của nó vô cùng hung mãnh, bẩm sinh âm tàn, cá tính sắc bén, không nhân từ với địch nhân, nhất là được truyền thừa viễn cổ huyết mạch, lực chiến đấu của nó càng hung hãn hơn.

Chẳng qua là không biết con Thải Lân Cự Mãng trước mắt này có được truyền thừa viễn cổ huyết mạch hay không.

“Con rắn thật xinh đẹp.” Đôi mắt lóe sáng ngắm nhìn con rắn màu sắc sặc sỡ trên bầu trời, Tiểu Nguyệt Nha không nhịn được than nhẹ, “Mẫu thân, con rắn nhỏ lớn lên thật là đẹp, có thể chơi cùng Huyên Huyên không?”

“Chơi?” Vân Khê ghé mắt nhìn nữ nhi bảo bối, nàng không phải không thừa nhận, nữ nhi là đóa hoa tuyệt thế.Tiểu bằng hữu khác thấy quái vật lớn như thế, đều bị dọa sợ, nữ nhi của nàng lại hưng phấn vô cùng, ánh mắt nhìn Thải Lân Cự Mãng, thật giống như đang

nhìn một con thú nhỏ vậy. Nàng buồn cười, nháy mắt với nữ nhi nháy một cái, lại cười nói: “Chờ Tĩnh Vũ thúc thúc thắng, mẫu thân lại bảo hắn cho con chơi với con rắn nhỏ? Có được hay không?”

“Được. Tĩnh Vũ thúc thúc chỉ có thể thắng, không cho thua.” Nét mặt tươi cười như hoa Tiểu Nguyệt Nha trực tiếp nói lên yêu cầu, bé mặc kệ chuyện khác, chỉ cần con rắn nhỏ chơi với bé là được .

Chỉ có thể thắng không cho thua?

Dưới ánh mắt chờ đợi của nữ nhi, Vân Khê không nhịn được gật đầu, nàng không muốn để cho nữ nhi bảo bối thất vọng.

Mẹ con các nàng nói chuyện với nhau, dĩ nhiên những người bên cạnh cũng nghe thấy được, vẻ mặt Nhị chưởng quỹ trầm trọng không nhịn được nhìn qua mẹ con các nàng, khẽ giật giật đôi môi, nhưng cũng không nói lời nào.

Mấy người Tiếu trưởng lão vứt qua một ánh mắt khinh thường, phảng phất nói rằng các nàng đang nằm mơ.

Dĩ nhiên, chính là bởi vì cái yêu cầu này, Tiếu trưởng lão mới phòng bị Vân Khê, hắn đề phòng nàng đánh lén tương trợ Bắc Thần Tĩnh Vũ, loại chuyện này, hắn tuyệt đối không cho phép phát sinh.

Song, đứng ở trong đám người Long Thiên Tuyệt đem lời của nữ nhi bảo bối nghe không sót một chữ, đôi mắt hẹp dài lóe lên u quang, nhìn về phía Thải Lân Cự Mãng màu sắc rực rỡ thô to cường tráng ở trên không.

Nếu nữ nhi bảo bối thích, hắn tuyệt không thể làm cho bé thất vọng, hắn phải tìm cách để cho người nhìn như phải thua cuộc, chiến thắng trong trận tỷ võ này, thuận tiện làm tức chết mấy con rùa già

kia.

Hắn làm như vậy, cũng không phải là vì hảo tâm trợ giúp Hách Liên Tử Phong, chẳng qua là thực hiện nguyện vọng của nữ nhi mà thôi.

Đang nói chuyện, Thải Lân Cự Mãng chạy như bay trên không trung lập tức cảm nhận được sát ý của Hòa trưởng lão đối với chủ nhân, nó hung mãnh bay xuống phía dưới, phá không mà đến, há miệng lớn, hung hăng cắn Hòa trưởng lão, trong con mắt hình thoi ngưng tụ một cỗ dã tính hung tàn.

A!

Mọi người kìm lòng không được sợ hãi kêu lên, nhìn một người một xà trên không trung. Trong ánh nhìn chăm chú của mọi người, Hòa trưởng lão thu hồi bàn tay đang công kích, nhanh chóng tránh né công kích của Thải Lân Cự Mãng.

Mặc dù hắn là cao thủ Huyền Hoàng, vẫn không dám cùng viễn cổ thần thú trực tiếp chống lại, dứt khoát lựa chọn né tránh, rút lui trở về.

Song, lúc Bắc Thần Tĩnh Vũ triệu hồi ra thú sủng, may mắn tránh được một kích trí mạng, có cơ hội thở dốc.Trong lòng mọi người vẫn còn sợ hãi, thay hắn hung hăng lau mồ hôi lạnh, cuối cùng vẫn tránh được sát chiêu thứ hai của Hòa trưởng lão .

Một kích không trúng, Thải Lân Cự Mãng cũng không nhân cơ hội truy kích, nó thu nhỏ lại thân thể trở lại bên cạnh Bắc Thần Tĩnh Vũ, chớp trong suốt như thủy tinh , đuôi rắn lay động, lắc lắc đầu nhỏ, chà chà trong lòng bàn tay của hắn, như là đang làm nũng.

Từ đó, càng làm cho Tiểu Nguyệt Nha vừa nhìn thấy nó đã thích, hai

mắt càng thêm sáng lên.

Thật là đáng yêu.

Con rắn nhỏ, ta muốn con rắn nhỏ.

Tiểu Nguyệt Nha không chớp mắt nhìn nó.

Lắc mình rơi xuống đài Hòa trưởng lão vẻ mặt ngưng trọng, con ngươi bén nhọn xẹt qua âm lãnh, nhìn thẳng Thải Lân Cự Mãng, trên người hắn sát khí lạnh thấu xương, càng ngày càng đậm.....

“Một con Tiểu thối xà cũng dám lớn lối trước mặt lão phu, quả thực là quá càn rỡ.” Khóe mắt nhấc lên châm chọc, khí thế hùng hậu Hòa trưởng lão lớn tiếng quát gọi: “Kim Điêu Vương, ra ngoài ứng chiến cho lão phu.”

Chiếp chiếp.Một tiếng kêu bén nhọn, khiến cho mọi người ở đây khí huyết chấn động đau cả màng nhĩ .

Lúc này, trên không trung lại xuất hiện một con quái vật lớn, người Bắc Thần gia tộc đều biết nó là thú sủng của Hòa trưởng lão .

Sắc mặt Vân Khê hơi trầm xuống nhìn chằm chằm vào Kim Điêu Vương khổng lồ trên không trung, nó to lớn vô cùng, mở rộng hai cánh, rộng chừng mười thước, năng lực phi hành so với Thần Long của nàng cũng không lớn hơn bao nhiêu, Kim Điêu Vương tiếng tăm lừng lẫy được xưng là bá chủ bầu trời.

Ngoài ý muốn, thú sủng của hai người cũng không phải là loại bình thường.

Càng làm cho Vân Khê ngoài ý muốn hơn là, hai con thú sủng lại là

thiên địch của nhau, Điêu ăn xà, vốn chỉ là lời người xưa nhưng vẫn bất lợi đối với Bắc Thần Tĩnh Vũ.

Nhị chưởng quỹ vẻ mặt âm u, nhìn thấy Kim Điêu Vương hắn cũng không nghĩ gì nhiều, hắn biết thú sủng của Hòa trưởng lão là con Điêu Vương này.

Vèo. Kim Điêu Vương từ bầu trời xẹt qua, tạo ra một vệt tàn ảnh màu vàng.

Kim Điêu Vương kiêu ngạo bay trên đỉnh đầu Hòa trưởng lão, con ngươi sắc bén vô cùng khóa chặt vào Thải Lân Cự Mãng, trong mắt lóe ra ánh rực rỡ, phảng phất như nó thấy con mồi của mình.

Thải Lân Cự Mãng đang cùng chủ nhân làm nũng ngẩng đầu lên, hai con mắt cảnh giác nhìn Kim Điêu Vương, vảy trên người nó bỗng nhiên dựng thẳng lên, phát ra thanh âm tê tê bén nhọn, theo bản năng nó đã nhận ra nguy hiểm.

Một điêu một xà, hai cỗ khí thế cường hãn từ từ bay lên, trong không khí dần dần ẩn chứa càng ngày càng nhiều năng lượng cuồng bạo, dưới sự áp bách của hai cỗ khí thế những cao thủ xung quanh thậm chí có cảm giác hít thở không thông.

Tử y giáp vệ đứng cuối cùng liếc mắt nhìn qua lôi đài, đôi mắt thâm trầm sâu như biển của hắn hiện lên kinh ngạc, từng sợi u quang thỉnh thoảng lại lóe ra, tựa hồ cũng đúng cảm thấy bất ngờ trước hai con thú sủng. Dĩ nhiên, hai con thú sủng này tuy nói là không tệ nhưng không thể so sánh với những con thần thú ngàn dặm mới tìm được của nhà bọn họ.

Hắn chỉ cần tùy tiện thả ra một con thần thú, là có thể đập chết bọn chúng ngay lập tức.

Chỉ tiếc, trận tỷ võ này, hắn chỉ có thể trở thành người đứng xem.

Hắn vô tình chau lên đôi lông mày đen như mực, đôi mắt nhu tình như nước nhìn qua vợ con mình, hắn rất muốn ở chung một chỗ với hai mẹ con,trò chuyện với họ.

Rõ ràng vợ con đang ở trước mặt mình, lại không thể gặp mặt. Đây đều là lỗi của Hách Liên Tử Phong.

Tự ái và kiêu ngạo của nam nhân khiến cho hắn không thể chủ động mở miệng, nói cho Khê Nhi, hắn vẫn đi theo sau nàng, chú ý nhất cử nhất động của nàng, bởi vì quan tâm an nguy của nàng, nhưng hắn lại sợ Khê Nhi hiểu lầm hắn là bởi vì ghen tuông không tín nhiệm nàng. Hiện giờ hắn đã ở trên lưng hổ khó xuống.

Người kia trong lòng có vô vạn u oán, nhìn như một khuôn mặt bình thường nhưng lại rất cơ trí và trấn định nhìn xuống vạn,tựa hồ hắn cảm thấy hứng thú với tình cảnh giương cung bạt kiếm.

Hai con thú sủng sừng sững như vậy đụng vào nhau.

Hòa trưởng lão hơi đắc ý, rất hài lòng với thú sủng của mình, mang đến cho mọi người kinh ngạc, con ngươi hẹp dài băng lãnh bắn ra ánh sáng lạnh lẽo, nhìn thẳng một người một xà trước mặt hắn, cười lạnh liên tục: “Điêu Vương, còn không mau ăn con thối xà này đi.”

Vèo. Đột nhiên, Kim Điêu Vương hóa thành một trận gió màu vàng, kim trảo sắc bén lạnh lẽo hiện ra trong tầm mắt của mọi người, nhanh như chớp đánh về phía Thải Lân Cự Mãng.

Tê.

Thải Lân Cự Mãng ngẩng đầu phát ra một trận tiếng kêu, tốc độ của nó như tia chớp trốn thoát khỏi móng vuốt của Kim Điêu Vương, dưới sân có vô số đạo ánh mắt rung động nhìn một luồng sáng ngũ sắc bỗng nhiên từ cơ thể nó tuôn ra kèm theo màu sắc rực rỡ thân thể của nó bành trướng với tốc độ mắt thường có thể thấy xuất hiện.

Trong nháy mắt, Thải Lân Cự Mãng vừa rồi còn dùng hình dáng khả ái làm nũng với chủ nhân giờ biến thành một con quái vật dài mười thước, chậm rãi ngọ nguậy thân thể khổng lồ, đôi mắt rắn màu xanh âm u nhìn Kim Điêu Vương, cái lưỡi dài nhả ra rồi lại rụt vào, kéo theo không khí lưu động.

Uy nghiêm và khí thế của nó không thua gì Kim Điêu Vương,thân thể khổng lồ tản ra một cỗ uy lực cực kỳ mạnh mẽ , cho dù là trời sanh thiên địch vẫn có lực đối kháng của bản thân chúng.

Thải Lân Cự Mãng không thể ức hiếp.

Nhìn thấy nó biến hóa, Vân Khê âm thầm gật đầu, nàng cũng không hiểu rõ về Thải Lân Cự Mãng, lấy ánh mắt và kinh nghiệm qua nhiều lần thử thách của nàng, nàng nhìn ra được con Thải Lân Cự Mãng này nếu như chờ đến lúc nó đạt tới đỉnh, sợ rằng thật sự có lực lượng hủy diệt thiên địa, không thể coi thường.

Khuôn mặt của những người khác đều lộ ra vẻ kinh nghi, kinh ngạc nhìn Thải Lân Cự Mãng uy phong hiển hách, không ngờ nó mạnh mẽ và hung hãn như vậy.

Xẹt.

Kim Điêu Vương chụp trượt xoay người nhìn lại, thấy Thải Lân Cự Mãng lại dám lớn lối trước mặt của nó, lập tức phát ra một tiếng kêu

tức giận , thân thể cao lớn mang theo huyền khí bén nhọn vô cùng , hai móng vuốt hung hăng túm lấy đuôi của Thải Lân Cự Mãng .

Thân thể nhanh như chớp chuồn đi, dọc đường nó bay qua, mơ hồ lưu lại một vạch dài màu vàng trên không trung, Kim Điêu Vương hung tàn, Thải Lân Cự Mãng uốn mình, một cái đuôi khổng lồ mang theo tia sáng sặc sỡ, nặng nề quét qua Điêu Vương phía trước.

Đụng.

Nhất thời hai cỗ huyền khí chạm vào nhau bắn ra, hai con thú sủng bắt đầu quyết chiến kịch liệt.

Đuôi rắn đánh trúng cánh chim như kim loại, đối với Kim Điêu Vương mà nói chiêu này cũng không gây thương tổn đến cho nó, ngược lại Thải Lân Cự Mãng bị chấn động lui lại mấy trượng.

Kim Điêu Vương tập kích không thành, nó bay lên trời, dùng ưu thế của bản thân muốn áp đảo Thải Lân Cự Mãng, bao trùm ở trên cao giữa không trung.

Nghiễm nhiên, nó chính là bá chủ bầu trời này, chuẩn bị hoành hành tàn sát bừa bãi, mở rộng giết chóc.

Xẹt. Kim Điêu Vương bỗng nhiên đảo ngược lại, đường cung quỷ dị, tựa hồ mang theo cơn thịnh nộ lớn xông về phía Thải Lân Cự Mãng, xu thế bén nhọn phá không càng cường đại hơn, thân thể cao lớn sở thể hiện ra tốc độ kinh khủng, làm cho tất cả mọi người bị rung động.

Tê. Đột nhiên ngẩng đầu lên nó nghe thấy một thanh âm khàn khan rất lớn , cảm thấy nguy hiểm Thải Lân Cự Mãng không lùi mà nghênh, cái đuôi lớn linh hoạt vung vẩy, nó phát ra lực lượng kinh

khủng cơ hồ muốn hủy thiên diệt địa, đuôi rắn công kích cánh Kim Điêu Vương .

Quyết giết càng ngày càng kịch liệt, trên bầu trời, hai con Huyền thú bộc phát ra lực lượng kinh khủng.

Trận đấu càng kéo dài càng khiến cho người ta không rét mà run, tiếp theo lại làm mọi người trợn mắt há mồm vẻ mặt rung động, rồi lại sắc mặt tái nhợt, giống như hóa đá.....

Lúc này, Vân Khê cũng không khỏi cảm thán, đặc sắc!

Hòa trưởng lão thu hồi ánh mắt nhìn ra xa, hắn tin tưởng thú sủng của mình mười phần, nét mặt già nua hiện lên một tia hàn khí, cười âm hiểm nói: “Bắc Thần Tĩnh Vũ, ngoảnh lại mà xem Tiểu thối xà của ngươi đi, nó chết chắc. Ngươi tiếp chiêu.”

Nói xong, một đạo huyền khí cuồn cuộn kinh khủng chợt phóng ra, Hòa trưởng lão lấy tốc độ làm cho người ta hoảng sợ phi đến, mười ngón tay như rãnh mương, xu thế ác liệt bay qua.

Thanh âm Hòa trưởng lão vang lên, mọi người ngẩng đầu về phía xa trên bầu trời trong lòng không hẹn mà cùng thu hồi tầm mắt, vô số ánh mắt vừa vặn nhìn thấy Hòa trưởng lão bộc phát ra tập kích giống như như sấm chớp.

Không khí xung quanh, chỉ một thoáng sau trở nên ngưng tụ lại, cả sân thi đấu yên tĩnh trở lại, mọi ánh mắt đều đặt trên người hai người bọn họ, mọi người đều rõ ràng, Hòa trưởng lão chắc chắn sẽ không bỏ qua cho Bắc Thần Tĩnh Vũ.

Tốc độ của đối phương quá nhanh, vội vàng không kịp chuẩn bị, Bắc Thần Tĩnh Vũ nghe thấy tiếng xé gió, thầm nghĩ không tốt, cảm thấy

lạnh cả người, nguy cơ bao phủ toàn thân hắn, thế nhưng không còn chống cự nữa.

Mặc dù như thế, ánh mắt phòng bị của Bắc Thần Tĩnh Vũ trở nên lạnh lẽo, đem toàn lực vận huyền khí toàn thân lên, thân thể giống như linh hồn bay lên không trung, né tránh đối phương tập kích.

Bắc Thần Tĩnh Vũ dầu gì cũng là con trai Nhị chưởng quỹ , sao lại không có nửa điểm phản kháng.Keng!

Thanh âm trong veo của thanh kiếm vang lên, Bắc Thần Tĩnh Vũ không biết từ nơi nào rút ra một thanh kiếm đen như mực, hươ ra, trường kiếm lung linh, chợt lóe lên, cổ họng hắn rống lên: “Lão thất phu, ngươi khinh người quá đáng.”

Thân ảnh của Bắc Thần Tĩnh Vũ dưới con mắt của mọi người giống như một con mãnh thú đang tức giận, trường kiếm vung ra một luồng kiếm màu trắng, có xu thế như sét đánh bổ vào Hòa trưởng lão.

Ngân quang lóe lên chói mắt, bóng kiếm chập chờn chằng chịt, trong không khí xuất hiện màn kiếm quang như thiên la địa võng, dường như muốn nuốt trọn thiên địa.

Mũi chân điểm nhẹ lên mặt đất, Hòa trưởng lão tung người bay lên không trung,hắn vẫn là tay không đánh trận, ngạo nghễ đối diện với mũi kiếm sắc bén như hoa rụng,thân ảnh của hắn không ngừng dạo chơi dưới bóng kiếm, né tránh, bất kể Bắc Thần Tĩnh Vũ Như điên cuồng công kích thế nào, cũng không thể đánh tới góc áo của hắn .

Huyền Tôn và Huyền Hoàng chỉ kém một chút, nhưng cũng là một khoảng cách khó mà vượt qua ,thực lực giữa hai người có thể dùng từ trên trời dưới đất để hình dung, lúc này, bất kể Bắc Thần Tĩnh Vũ đánh như thế nào, Hòa trưởng lão đều thành thạo, trong mắt lóe ra

sát cơ vô tận, khóe miệng nở nụ cười tàn khốc, khinh miệt nói: “Chút tài mọn mà cũng dám bêu xấu ư? ”

Trong phút chốc.

Thân ảnh của lão biến mất tại chỗ, biến mất không thấy bóng dáng, Bắc Thần Tĩnh Vũ nhất thời mất đi mục tiêu, dừng lại giữa không trung.

Xôn xao.

Trên khuôn mặt mọi người hiện lên vẻ kinh dị, bọn họ mở to hai mắt nhìn lên, tựa hồ như quên mất nên hô hấp như thế nào, thần sắc rét lạnh .Nhị chưởng quỹ ánh mắt lo âu, hắn khẩn trương,không tự chủ được tiến lên trước một bước.Trong mắt Vân Khê xẹt qua vẻ kinh ngạc, tiếp theo lại nhíu mày, ánh mắt sắc bén vô cùng gắt gao nhìn chằm chằm vào phía sau Bắc Thần Tĩnh Vũ, không nhịn được nhắc nhở: “Cẩn thận phía sau.”

Một giây sau. Hòa trưởng lão với vẻ mặt dữ tợn từ phía sau hắn dần hiện ra, vươn tay ra, đột nhiên một đạo huyền khí sắc bén như dao bay vụt lên, hiện lên một luồng gió lớn cuồn cuộn bổ ra, mãnh liệt như đao cuốn, thỏa sức rít gào, đánh thẳng vào giữa lưng Bắc Thần Tĩnh Vũ.

Cảm nhận được một nguy cơ mãnh liệt, Bắc Thần Tĩnh Vũ sắc mặt đại biến, nghe thấy luồng gió lớn đánh tới sau lưng, ánh mắt liếc về hướng một bóng dáng đánh về phía hắn thế như chẻ tre, vừa định chọn lựa thế công, hắn bị hơi thở và sát khí của Hòa trưởng áp bách xuống, huyết khí toàn thân dường như ngừng chảy.

Lui.

Trong đầu xuất hiện chữ này, cùng lúc đó, một luồng huyền khí kịch liệt cuồng mãnh từ thân thể tuôn ra dữ dội, thân thể cơ hồ không do mình khống chế lui lại hơn 10m, cấp tốc lui về phía sau, đồng thời trường kiếm trong tay không ngừng huy động, từng đạo kiếm sắc bén, bảo vệ yếu huyệt của mình.

Bùm.

Một tiếng vang lớn truyền ra, bị lực lượng cường đại oanh tạc, lôi đài lay động mấy cái, nhất thời đá vụn bay vụt, tạo ra từng khe hở, tro bụi lan ra tràn ngập cả lôi đài, cả sân đấu bụi bay ngập trời.

Xung quanh những cao thủ kia ồn ào né tránh trận tro bụi đập vào mặt,sau đó nhìn người trên lôi đài,mọi người vẻ mặt khác nhau, phong phú cực kỳ.

Vân Khê nhàn nhạt nhìn chỗ tràn ngập tro bụi kia, xuyên qua tầng tro bụi mờ mờ, nàng nhìn thấy Bắc Thần Tĩnh Vũ miễn cưỡng tránh thoát một kích trí mạng, cũng không tạo thành thương tổn quá lớn.

Hòa trưởng lão không hổ là kinh nghiệm chiến đấu phong phú lão luyện, nhiều chiêu không chút lưu tình, nếu không phải lần này Bắc Thần Tĩnh Vũ có cảnh giác, sợ rằng khó thoát khỏi kết cục bỏ mạng.

Bắc Thần Tĩnh Vũ đem hết toàn lực trốn tránh, sắc mặt trắng bệch rất đáng sợ, thở hồng hộc, chật vật cực kỳ, thở gấp không ra hơi, bộ ngực phập phồng thở dốc, lúc này cả người hắn đều không có khí lực.

“Thoát được sao?”

Trong nháy mắt, khóe miệng Hòa trưởng lão khẽ nhấc lên, trong mắt hung quang lóe lên, tay phải đột nhiên nổi lên một màn sương mù

chưởng lạnh lẽo, mang theo rét lạnh thấu xương, cỗ hàn khí kia như muốn cắn nuốt thiên hạ.

Thân ảnh xẹt qua không trung, bàn tay xen lẫn một cỗ gió lớn kinh khủng, nhanh như tia chớp đánh vào ngực Bắc Thần Tĩnh Vũ .

Dường như cảm thấy chủ nhân nguy hiểm, trong lúc kích chiến Thải Lân Cự Mãng tâm thần không yên, nó muốn thoát thân trở về giúp đỡ chủ nhân.

Kim Điêu Vương há có thể bỏ qua cơ hội lần này, móng vuốt của nó hung hăng bắt lấy đuôi rắn, tựa hồ muốn xé xác con rắn, vảy rắn bị tróc ra, trong nháy mắt, bầu trời như có một trận mưa máu đỏ lòm.

Tê.

Quyển 8 - Chương 13: Phiên ngoại 13 :Trận chiến thứ hai (tiếp)

Edit: Giọt Sương Đêm

Beta: Sakura

Thải Lân Cự Mãng đau đớn giãy dụa trên không trung muốn cắt đuôi, Kim Điêu Vương, há to mồm phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Bị Thải Lân Cự Mãng ảnh hưởng, lúc nguy hiểm nhất, Bắc Thần Tĩnh Vũ cũng phân Tâm, hắn không khỏi liếc mắt nhìn lên bầu trời.

Bùm.

Sau một khắc, một cỗ áp lực lạnh lẽo, quỷ mị đến gần hắn.

Nhìn chằm chằm vào chưởng lực hàn khí bức người, con ngươi của Bắc Thần Tĩnh Vũ co lại, không kịp lui lại,ngực hắn bị trúng một chưởng .

Luồng sức mạnh khủng khiếp đánh bay cả người Bắc Thần Tĩnh Vũ lên cao, giống như như diều đứt dây, sau đó, tựa như hòn đá khổng lồ rơi xuống.

Trong miệng hắn máu tươi phun tung toé ra, lúc hắn rơi xuống mặt đất, toàn thân bao phủ lên một tầng sương lạnh mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy,một cỗ hàn khí lạnh thấu xương bao xung

quanh,như là người từ hầm băng bò ra.

Yên lặng như tờ.

Mọi người thấy Bắc Thần Tĩnh Vũ đau đớn lăn lộn trên mặt đất, thê thảm không nỡ nhìn, cả đám trợn mắt há mồm, thực lực cách quá xa, Bắc Thần Tĩnh Vũ, căn bản không thể chiến thắng Hòa trưởng lão.

Hai người trên lôi đài, một ngẩng đầu ưỡn ngực, tràn đầy tự tin, một ngã ở trên lôi đài, chật vật không chịu nổi, khóe miệng của hắn treo vết máu, giống như đang hấp hối.

Nhị chưởng quỹ hai tay run run, hai mắt vững vàng nhìn con trai đang từ từ bò dậy, cố nén ý niệm xông lên lôi đài trong đầu. Hắn biết, trận chiến này rất quan trọng, không thể tránh khỏi.

Đôi mắt Vân Khê sâu không thấy đáy, không ai biết nàng đang suy nghĩ gì.

“Bắc Thần Tĩnh Vũ, bây giờ ngươi quỳ xuống cầu xin tha thứ hay là đánh tiếp?”

“Lão thất phu, ngươi đừng mơ mộng hão huyền. Ta sẽ không cầu xin tha thứ. Thà rằng chết đứng còn hơn sống quỳ.”

Bắc Thần Tĩnh Vũ chật vật không chịu nổi cố hết sức bò dậy một lần nữa, hung hăng nhổ một ngụm nước bọt toàn máu, đôi mắt tràn ngập tức giận,sắc bén như đao kiếm hận không thể chém người trước mặt ra thành tám khối.

Chỉ cần còn có một hơi thở, hắn cũng sẽ không cầu xin tha thứ.

Hắn tức giận mắng, khiến cho sắc mặt Hòa trưởng lão càng thêm âm trầm dữ tợn, trong ánh mắt của hắn đều là sát khí,tàn nhẫn và lãnh khốc vô tận,quát lên một tiếng: “Muốn chết.”

Phía sau hắn kéo ra một chuỗi tàn ảnh, một cỗ huyền khí hùng hậu mãnh liệt từ trên trời đánh xuống, như cuồng phong bão táp, một cỗ lực ép ùn ùn kéo đến ,lực lượng kinh khủng lại đánh tới lần nữa.

Đối mặt với lực lượng kinh khủng, Bắc Thần Tĩnh Vũ không chút nào lùi bước, đôi mắt lóe ra ánh sáng kiên nghị và điên cuồng, huyền khí bên trong thân thể của hắn đột nhiên tăng vọt thêm lần nữa.

Hai chân đứng thẳng ngay lập tức, hắn nhảy dựng lên, múa kiếm trong tay, kiếm khí lẫm liệt, kiếm quang lóe lên, ánh sáng cường liệt trên thân kiếm, lại che đi ánh sáng rực rỡ trên bầu trời, bổ vào đối phương.

Mọi người nhìn soi mói, trường kiếm của Bắc Thần Tĩnh Vũ như bão tố chém về phía Hòa trưởng lão.

Kinh thiên động địa.

“Hừ, vùng vẫy giãy chết.” Giọng nói của Hòa trưởng lão tràn đầy khinh thường, khuỷu tay múa kiếm, làm xung quanh vang lên âm thanh vun vút , huyền khí càng ngày càng dầy.

“Oành.”

Một tiếng vang lớn sau khi va chạm vào nhau, áp lực khổng lồ, xẹt qua không khí, đụng vào nhau, Bắc Thần Tĩnh Vũ bị đụng phải bay lên lần nữa, như diều bị đứt dây bay ra ngoài, một ngụm máu tươi phun ra ngoài, tạo thành mưa máu trên bầu trời, ngã xuống thềm lôi đài, không khí dâng lên một luồng khí đáng sợ,cuốn bay tất cả.

Keng.

Kiếm thoát khỏi tay ra, Bắc Thần Tĩnh Vũ không còn lợi khí phòng thân.

Không đợi hắn đứng lên, Hòa trưởng lão không có dấu hiệu dừng lại, bước nhanh đến, không để cho hắn thở dốc, bàn tay trảo về phía trái tim của hắn, như muốn móc tim của hắn ra.

Bắc Thần Tĩnh Vũ nằm trên lôi đài nhìn thẳng bàn tay bén nhọn đang công kích về phía hắn, hắn mạnh mẽ cắn răng, động thắt lưng một cái, nhanh chóng né tránh, không quên đá ra cước nhanh như chớp, hắn dồn sức vào chân, công kích cổ tay Hòa trưởng lão, muốn đá nát bàn tay kia.

Bắc Thần Tĩnh Vũ đá ra một cước này, cũng không đá trúng, nhưng hoàn toàn chọc giận Hòa trưởng lão, trên người hắn hiển lộ ra một cỗ sát khí ngập trời , phất tay, cuồn cuộn huyền khí xông dựng lên, bộc phát ra như sấm rền , đằng đằng sát khí rống giận: “Tiểu súc sinh, muốn chết.”

“Chết tiệt là ngươi ” mạnh mẽ quát to một tiếng, Bắc Thần Tĩnh Vũ trong lòng dâng lên một cỗ nguy cơ trước nay chưa từng có, nhưng giờ phút này hắn đã không còn sợ, hắn điều động tất cả huyền khí, liều chết đón đánh.

“Oanh!”

Hai cỗ lực đạo kinh khủng đụng vào nhau, không khí ma sát kịch liệt, huyền khí xung quanh bị xốc lên, sau đó biến mất trong nháy mắt.

Bắc Thần Tĩnh Vũ lại ngã xuống nền đất một lần nữa, toàn bộ xương

trên người hắn như muốn vỡ nát ra .

Hòa trưởng lão hí mắt, lạnh lùng cười một tiếng, hành hạ Bắc Thần Tĩnh Vũ, chẳng khác nào hành hạ Nhị chưởng quỹ, đây cũng là mục đích của hắn. Huyền Hoàng cao thủ một kích trí mạng, uy lực tuyệt luân, đáng sợ kinh khủng, nhẹ thì gãy tay đứt chân, nặng thì hài cốt không còn.

Thình thịch! Thình thịch!

Chưởng ảnh đầy trời, ngay sau đó lại là một chưởng, cơ hồ không có chút khe hở đánh tới đây, vỗ vào trước ngực Bắc Thần Tĩnh Vũ, “Răng rắc ” thanh âm xương ngực gãy.

A.

Một tiếng kêu thê lương , giống như người sắp chết, một trận xương cốt gãy ra,thanh âm lành lạnh mà làm cho người ta sợ.

Thở dài.

Thấy một màn như vậy, tất cả mọi người đều biến sắc, trong lòng cũng hít một hơi lạnh.

Quá độc ác, hạ thủ rất sắc bén, mỗi một chiêu đều đánh vào chỗ hiểm yếu trên người Bắc Thần Tĩnh Vũ, độ mạnh yếu đều nắm chặt. Hắn cố ý muốn giữ lại cái mạng nhỏ của Bắc Thần Tĩnh Vũ, hay nói cách khác, là hành hạ hắn, hành hạ cả tinh thần và thể xác cha con Nhị chưởng quỹ.

Quá độc ác.

Mọi người thấy Bắc Thần Tĩnh Vũ hết ngã xuống rồi lại bò dậy, các

cao thủ không tự chủ được lộ ra vẻ không đành lòng, đồng thời cũng âm thầm bội phục Bắc Thần Tĩnh Vũ thà chết chứ không chịu khuất phục .

“Tĩnh Vũ.”

Con mắt Nhị chưởng quỹ như muốn nứt ra, mạnh mẽ kêu một tiếng, hai mắt rưng rưng nhìn chằm chằm vào nhi tử đang bị thương nặng, sắc mặt của hắn lúc trắng lúc xanh, đôi môi không thể khống chế trở nên run rẩy.

Con hắn, huyết mạch duy nhất, mà hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn nó bị hành hạ, hắn lại không thể xuất thủ, bởi vì chỉ cần hắn vừa ra tay, tỷ võ sẽ thua.

Tỷ võ thua, đại biểu cho tính mạng của Thiếu chủ sẽ bị đối phương nắm trong tay

“Nhị chưởng quỹ, bằng không, nhận thua đi, Tĩnh Vũ công tử, hắn.....” cao thủ bên cạnh Nhị chưởng quỹ thần sắc ngưng trọng, không đành lòng mở miệng khuyên bảo.

“Nhị chưởng quỹ, thắng thua không quan trọng, tính mạng Tĩnh Vũ quan trọng hơn.” Vân Khê không nhịn được xúc động nói, trong lòng khẽ gấp gáp, tiếp tục như vậy, Bắc Thần Tĩnh Vũ thật sự xong đời.

Đối diện Khâu trưởng lão nghe vậy cười đắc ý: “Đúng vậy, Nhị chưởng quỹ, nhanh nhận thua đi, nếu không nhận thua, tính mạng con ngươi sẽ không bảo vệ được. ”

“Nhị chưởng quỹ, ngươi còn kiên trì cái gì? Tĩnh Vũ hiện tại đã không có năng lực bò dậy, chớ nói chi là thắng Hòa trưởng lão, các ngươi nhất định phải thua.Tội gì mà đánh mất tính mạng con trai

ngươi chứ?” Tiếu trưởng lão ‘ hảo tâm ’ nhắc nhở.

Cho dù hắn lúc này nhận thua, con hắn cũng bị tàn phế.

Nhị chưởng quỹ quá tức giận, ánh mắt giống như là lưỡi đao sắc bén xẹt qua mặt bọn chúng, hắn nắm tay thật chặt, giật giật đôi môi, nhưng một câu cũng nói không nên lời.

Sao hắn không muốn cứu nhi tử chứ?

Hắn hận không thể lập tức nhảy lên lôi đài, một chưởng đánh chết Hòa trưởng lão.

Chẳng qua là hắn không thể làm như vậy, thua cuộc trong trận đấu này, chẳng khác nào phải giao quyền lực của Bắc Thần gia tộc trong tay ra , tình huống của Thiếu chủ càng nguy hiểm hơn.

Hắn không thể để Thiếu chủ gặp chuyện không may, hắn không thể bỏ qua lời phó thác của chủ tử .

Trong lòng rối loạn,sắc mặt Nhị chưởng quỹ càng âm trầm đáng sợ, vừa là trung thành với Bắc Thần gia tộc, vừa là tình cảm của một phụ thân đối với nhi tử. Hắn khó mà lựa chọn.

Tim như bị đao cắt.

Từ xưa trung nghĩa khó toàn, không nghĩ lựa chọn như vậy lại rơi xuống đầu hắn.

Hắn lựa chọn thế nào đây ?

“Nhị chưởng quỹ, mau cứu Tĩnh Vũ công tử đi, đừng do dự nữa, Tĩnh Vũ công tử sắp không chịu đựng được nữa.”

“Nhị chưởng quỹ, đây là con trai ruột của ngài, máu mủ tình thâm.”

Nhị chưởng quỹ, hạ quyết tâm đi.”

“Không cần nói nữa, lão phu tự có tính toán.”Trong mắt Nhị chưởng quỹ hiện lên vẻ quyết tuyệt , vì Thiếu chủ, vì trung thành với Bắc Thần gia tộc, hắn phải lựa chọn. Bỏ qua nhi tử.

Trên lôi đài truyền đến tiếng rên rỉ nhợt nhạt, dưới sự tra tấn dày vò tàn nhẫn của Hòa trưởng lão, Bắc Thần Tĩnh Vũ đã không kiên trì được bao lâu, hắn nằm trên mặt đất từ từ mở ra một con mắt, nhìn về phía phụ thân, khóe miệng khẽ động, hắn lộ ra một nụ cười ấm áp , cánh môi đóng mở mấy cái, không biết đang nói cái gì, phụ tử liên tâm, Nhị chưởng quỹ đã hiểu.

Nhị chưởng quỹ thống khổ vạn phần tuyệt vọng nhắm mắt lại, hắn nhếch môi, không nói một lời.

Trong đám người, Long Thiên Tuyệt đem vẻ mặt trao đổi của hai cha con họ thu vào đáy mắt, Nhị chưởng quỹ trung thành, khiến cho hắn cảm động. Mọi người đều ích kỷ, Trung và Nghĩa, rốt cuộc nên lựa chọn cái nào? Phần lớn đều sẽ lựa chọn thân nhân của mình, mà Nhị chưởng quỹ lại lựa chọn trung thành, hy sinh con của mình, không thể không khiến người cảm than.

Hắn có thể hiểu vì sao Nhị chưởng quỹ lại lựa chọn như vậy, nhưng mà hy sinh lớn như vậy, thật sự không đáng giá.

Đáy mắt Long Thiên Tuyệt thâm u lập loè, nhếch miệng cười lạnh.

Lúc này, thần trí Bắc Thần Tĩnh Vũ dần dần mơ hồ, tín niệm duy nhất trong lòng hắn là: hắn không thể thua, không thể để cho phụ

thân thất vọng. Coi như là phấn đấu đến phút cuối cùng, chỉ còn lại một hơi, hắn cũng muốn chống đỡ tiếp.

Cha, con còn chịu đựng được, con sẽ không buông tha.

Hắn nhất định phải đứng lên.

“Có nhận thua hay không?” khóe miệng Hòa trưởng lão lộ ra nụ cười tàn khốc.

Bắc Thần Tĩnh Vũ khẽ nhếch miệng, vừa định nói cái gì đó, ánh mắt của hắn đột nhiên trợn to, cả người hắn chấn động, bỗng nhiên cảm thấy một cỗ huyền khí từ lưng liên tục tràn vào cơ thể hắn không ngừng.

Không chỉ như thế, Bắc Thần Tĩnh Vũ phát giác trên người mình tràn đầy lực lượng, cả người nóng đến mức muốn nổ tung ra.

Này, này.....

Đây là xảy ra chuyện gì?

Hắn giật mình.

Bất quá rất nhanh, hắn phục hồi tinh thần lại, từ trên mặt đất bò dậy.

“Ngươi.....”

Nụ cười trên mặt Hòa trưởng lão trở nên cứng ngắc, lộ ra một bộ như gặp quỷ, trừng to hai mắt, chỉ vào người trên mặt đất, nói không ra lời.

Người bị trọng thương đến mức không thể nhúc nhích, sao còn có

thể bò dậy được cơ chứ ràng? Điều này là không thể.

Mọi người giống như phát hiện dị thường trên lôi đài, cùng nhìn qua.

Trước mắt bao người, chỉ thấy cả người Bắc Thần Tĩnh Vũ đầy máu từ từ bò dậy, rồi đứng thẳng lên.

“Hắn, vẫn có thể đứng dậy được không?”

“Trời ạ, này..... xảy ra chuyện gì?”

“Hắn, sao có thể đứng đậy được? Không thể nào, tuyệt đối không thể nào.”

“Hắn không có chuyện gì ư? Không phải hắn…”

Nhất thời, tiếng người ồn ào, mọi người kinh ngạc nhìn thân ảnh kiên nghị trên lôi đài khiến cho người ta không nhịn được muốn phá hủy, không ít người cho là mình hoa mắt, hoặc là nhìn thấy ảo ảnh.

Khiếp sợ, khiếp sợ, trừ khiếp sợ vẫn là khiếp sợ.

Bọn họ không dám tin Bắc Thần Tĩnh Vũ vẫn có thể đứng lên.

“Không, không thể nào ——” sau khi khiếp sợ Khâu trưởng lão phục hồi tinh thần lại bực tức rống to.

Đừng nói hắn không tin, cho dù là thân là phụ thân Nhị chưởng quỹ cả người cũng dại ra ở, trên mặt lộ ra vẻ mặt khó có thể tin , rất nhanh, thần sắc của hắn cũng kích động lên, hai tay của hắn khẽ run.

Tĩnh Vũ, Tĩnh Vũ.....

“Không thể nào.Không thể nào.” Tiếu trưởng lão thất thố kêu lên, sắc mặt của hắn khó cực kỳ.

“Lão thất phu, đây là ngươi ép ta.” Bắc Thần Tĩnh Vũ hai mắt đầy tia máu, sát khí điên cuồng quấn quanh thân hắn , thanh âm không nặng không nhẹ truyền vào lỗ tai mọi người , “Đều là thành viên của Bắc Thần gia tộc, ta tự hỏi mình không thù không oán với ngươi, ngươi thân là trưởng lão, nhưng không có nửa điểm nhân từ, nhiều lần muốn đẩy ta vào chỗ chết. Thủ đoạn của ngươi ngoan độc như vậy.Được, ngươi bất nhân, cũng đừng trách ta bất nghĩa. Ngươi cấp cho ta, ta sẽ trả hết cho ngươi. ”

“Tiểu súc sinh, ngươi rất cuồng vọng.”

Nét mặt già nua lúc trắng lúc xanh, Hòa trưởng lão giận dữ mắng mỏ, đáy mắt dâng lên sát ý điên cuồng , hắn không biết đối phương xảy ra đã xảy ra chuyện gì, bất quá, hắn vẫn cảm giác mình có thể giết chết Bắc Thần Tĩnh Vũ giống như là bóp chết một con kiến.

“Lão thất phu, ngươi nhất định phải chết.”

Mắt Bắc Thần Tĩnh Vũ lạnh lẽo, nhìn chăm chú vào lão, trên người phát ra khí thế cuồn cuộn ngập trời vô biên, sóng lớn cuồn cuộn, uy lực so với cao thủ Huyền Hoàng cũng không kém bao nhiêu.

Cảm nhận được sự biến hóa lớn của hắn, sắc mặt Hòa trưởng lão khẽ thay đổi, tiểu súc sinh này sao tự nhiên lại lợi hại như vậy? Trong lòng nghi ngờ càng đậm, đồng thời trong lòng hắn có chút không thoải mái.

Dám mắng hắn là lão thất phu trước mặt mọi người, cũng đủ khiến

hắn chết một vạn lần.

“Hôm nay lão phu sẽ rút da,lột gân của ngươi.”

Trong tiếng rống giận dữ của Hòa trưởng lão, một cỗ khí thế cường đại phóng ra ngoài, thân thể hắn nhanh như chớp, bàn tay hung hăng đánh về phía Bắc Thần Tĩnh Vũ.

“Muốn chết.” Lạnh giọng phun ra hai chữ, Bắc Thần Tĩnh Vũ tựa như cưỡi ngựa hoang, nhanh vô cùng, động tác nhanh như thiểm điện, giơ cự kiếm trong tay đón đánh chưởng lực.

Một kiếm bổ ra, kiếm khí tung hoành, ào ào tuôn ra.

Oanh.

Sau tiếng vang thật lớn, nơi huyền khí chạm vào nhau, ầm ầm nổ vang.

Sự tức giận trên khuôn mặt Hòa trưởng lão chưa lui, nhất thời hóa thành một mảnh kinh hãi

” Sao có thể như vậy? ”

Hòa trưởng lão ngạc nhiên bất ngờ nhìn người trước mắt, vừa rồi hắn cảm thấy kiếm khí của Bắc Thần Tĩnh Vũ mạnh hơn trước gấp mấy lần, không giống Huyền tôn cao thủ chút nào, ngược lại khiến cho hắn cảm giác mình đối mặt với một gã Huyền Hoàng cao thủ, thực lực cùng mình không phân cao thấp.

Sao Bắc Thần Tĩnh Vũ đột nhiên lại mạnh như vậy?

Hòa trưởng lão vừa sợ vừa giận, nhưng từ đầu đến cuối tìm không

được đáp án.

Một kiếm không đánh trúng, Bắc Thần Tĩnh Vũ cũng không cảm thấy bất ngờ, huyền khí đụng nhau, như một khối đá lớn, đồ sộ bất động, hắn không di động nửa bước.

Huyền khí chảy vào thân thể càng ngày càng nhiều, liên tục không ngừng, hắn vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, kinh ngạc chính là không biết vị cao thủ nào ở sau lưng giúp hắn, vui mừng là vì mình rốt cục có đủ lực lượng để đánh bại đối phương.

Bắc Thần Tĩnh Vũ mắt lạnh nhìn khuôn mặt giận dữ của Hòa trưởng lão, con ngươi xẹt qua một tia sáng sắc bén như kiếm: “Không có gì là không thể, lão thất phu, đây mới chỉ là khởi đầu.”

Thu hồi bảo kiếm, trong mắt của hắn chớp lên một tia điên cuồng, lòng bàn tay ngưng tụ huyền khí, đột nhiên lộ ra vẻ mặt hung hãn, cánh tay đột nhiên vung lên, cả giận nói: “Đi chết đi.”

“Tiểu súc sinh, xem ai giết ai?”

Hòa trưởng lão chợt quát lên, trong nháy mắt, huyền khí chợt phóng ra bên ngoài, cả người tản ra một luồng hơi thở kinh người.

Nhiệt độ xung quanh cũng giảm xuống, giống như đang ở một vùng băng tuyết lạnh lẽo.

Ầm.

Lấy xu thế trời long đất lở, sân tỷ võ rộng lớn, đều rung lên. Hai người này vừa ra tay, chuyển động như thỏ chạy, nhanh như sét đánh, khí thế kinh người.

Rầm rầm.

Cả lôi đài bị huyền khí tràn ra như nước thủy triều, vô cùng vô tận, to như sông lớn,cuồn cuộn mênh mông.

Giờ phút này, dưới lôi đài tất cả mọi người ngừng lại hô hấp, ánh mắt di chuyển theo hai cái bóng người, kèm theo cuộc chiến đấu càng ngày càng kịch liệt và gay cấn, tâm của người xem đều vọt lên cổ họng.

“Bắc Thần Tĩnh Vũ sao tự nhiên lại mạnh mẽ hung hãn như vậy?”

“Hắn lại có thể cùng Hòa trưởng lão đánh ngang tay, ngươi có hiểu được không?”

“Có cái gì kỳ quái? Các ngươi đừng quên, Nhị chưởng quỹ vẫn đi theo Tử Yêu đại nhân, nhất định là được Tử Yêu đại nhân truyền thụ cho một vài chiêu bí thuật, không chừng Nhị chưởng quỹ đem nó truyền lại cho con trai hắn cũng nên.”

“Bí thuật? Không thể nào,còn có bí thuật nữa sao, nếu như có thì sao chúng ta lại không biết, có phải ăn đan dược gì mới có thể biến thành như vậy hay không?”

“Không thể nào, nếu là ăn đan dược, mọi người không nhìn thấy sao?”

“Có lẽ là Nhị chưởng quỹ dạy hắn chiêu bảo vệ tánh mạng cũng nên, chúng ta không biết chuyện tình cũng đúng.”

.....

Dưới lôi đài, từng đợt thanh âm suy đoán,nghị luận truyền ra, ánh

mắt của mọi người vẫn không rời khỏi lôi đài, cuộc tỉ thí hôm nay quá chấn động lòng người.

Quyển 8 - Chương 14: Phiên ngoại 14 : Cuộc chiến thứ ba (hoàn)

Edit: Giọt Sương Đêm

Beta: Sakura

Xẹt.

Thanh âm bén nhọn kinh khủng, bỗng nhiên vang lên trên không trung, khiến màng nhĩ của mọi người thiếu chút nữa thì chảy ra máu, choáng váng.

Trên lôi đài phát sinh chuyển biến ngoài ý muốn, nhắc nhở mọi người, trên bầu trời còn một cuộc Điêu Xà đại chiến kinh tâm động phách, tầm mắt mọi người không tự chủ được lại hướng lên bầu trời lần nữa, màu sắc rực rỡ chớp nhoáng đầy trời, phảng phất như xuất hiện một một dải lụa màu hồng, rất mỹ lệ.

Dải lụa màu hồng chính là ảo ảnh mà Thải Lân Cự Mãng lợi dụng cái đuôi múa ra, nó lay động đuôi rắn, điên cuồng truy kích Kim Điêu Vương, khí thế hung mãnh kia khiến mọi người sợ hãi không ngừng.

Vừa rồi Thải Lân Cự Mãng bị thương nhưng vẫn hung tàn vô cùng, một cỗ hung tàn, thô bạo, hơi thở cuồng bạo, phảng phất như dòng nước lũ, vô biên vô hạn từ trong cơ thể nó phát ra.

Sát khí vô tận khiến cho các cao thủ đều hoảng sợ thất sắc.

Thải Lân Cự Mãng cường hãn như vậy, không biết là bởi vì chủ nhân của nó Bắc Thần Tĩnh Vũ thay đổi, hay là do bản thân nó đã mạnh mẽ như vậy.

Kim Điêu Vương hung tàn cũng không phải một kẻ ngồi không, lúc này đối mặt với phản kích như cuồng phong bão táp của Thải Lân Cự Mãng, nó tránh được thì nên tránh, không thể tránh, thì lại dùng cặp cánh cứng rắn vô cùng của mình ngăn cản lại.

Bùm ! Bùm !

Hai luồng huyền khí đụng vào nhau nổ giữa không trung, một trận trời rung đất chuyển, chỉ trong nháy mắt khắp nơi đều có huyền khí dao động.

Một Điêu một Xà chiến đấu, mỗi một lần đều đánh hết toàn lực, mạnh mẽ đụng thân thể vào nhau, phát ra tiếng đụng mãnh liệt. Loại phương thức chiến đấu này, khiến cho những cao thủ bình thường rung động đến mức không còn từ gì để nói.

Xẹt.

Thanh âm kỳ lạ vang lên, đôi mắt mọi người nhìn chằm chằm lên, chỉ thấy Thải Lân Cự Mãng, mở ra cái miệng to như chậu máu, phun ra một chất lỏng đủ mọi màu sắc .

Chiếp chiếp.

Kim Điêu Vương tiếp xúc đến chất lỏng, bộ lông trên người nó lập tức phát ra thanh âm xèo xèo, một tiếng thét bi thảm từ miệng nó phát ra, đôi cánh cứng rắn kia của nó như gặp phải một ngọn lửa nhanh chóng bị thiêu rụi, nó không dập tắt được, trong nháy mắt, bộ

lông bên ngoài của nó bị thiêu một mảng lớn .

Độc tính quá kịch liệt.

Đôi mắt của nó hiện nên vẻ hoảng sợ, trong lòng càng kiêng kỵ Thải Lân Cự Mãng hơn.

Kim Điêu Vương còn chưa kịp phản kích, trên đỉnh đầu nó lại vang lên một âm thanh kỳ quái, nó đột nhiên ngẩng đầu lên, một cái bóng to lớn nện xuống mang theo một lực lượng kinh khủng không gì sánh nổi.

Ầm!

Trên không, trong vòng mấy ngàn trượng, huyền khí mãnh liệt, giữa không trung Kim Điêu Vương giống như một ngọn núi khổng lồ, cao cao rơi xuống đất, phát ra tiếng vang long trời lở đất.

Thân thể khổng lồ hung hăng nện xuống mặt đất, nhấc lên từng đợt bụi đất, Kim Điêu Vương buông cái đầu kiêu ngạo xuống, không nhúc nhích.

Thua ư?

Kim Điêu Vương thua ư?

Tất cả mọi người ở đây đều trợn tròn mắt.

Ai mà không biết điêu ăn xà, nó và xà là thiên địch, hôm nay, Điêu Vương oai hùng một cõi lại bại trong tay con mồi của nó.

A ——

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, mọi người đang lâm vào sợ hãi nghe thấy tiếng kêu không khỏi nhìn lại, trên lôi đài một thân ảnh tựa như bao cát bị ném lên, trực tiếp bay ra khỏi lôi đài, nặng nề rơi từ trên cao xuống.

Nhìn người vẫn đứng trên lôi đài, lại nhìn lại người bị thua nằm trên mặt đất không bò dậy nổi, ánh mắt những người ở đây đều dại ra.

Tĩnh, an tĩnh, yên tĩnh cực kỳ.

Mỗi người đều trợn to hai mắt, nín thở tập trung suy nghĩ nhìn một màn trước mắt, quên cả nói chuyện.

“Hắn..... Hắn thắng?” Thanh âm khó có thể tin, giống như một viên đá lớn rơi xuống hồ tạo ra tầng tầng gợn sóng.

“Hòa trưởng lão thua? Sao có thể như vậy.”

“Trời ạ, Đây..... Không phải sự thật chứ? Bắc Thần Tĩnh Vũ lại có thể đánh bại Hòa trưởng lão ư?”

“Bắc Thần Tĩnh Vũ thắng ư? Hắn một quyền đánh ngã Hòa trưởng lão ư?”

“Đây..... sao chuyện này có thể xảy ra chứ, Hòa trưởng lão không phải là Huyền Hoàng cao thủ sao? Sao hắn lại thua trong tay Bắc Thần Tĩnh Vũ?”

“Chuyện gì xảy ra, tình hình cuộc chiến sao lại biến thành như vậy? Hòa trưởng lão không phải chết thật chứ?”

.....

Nghi ngờ, thanh âm khó có thể giải thích lan truyền trong đám người, lúc này, Vân Khê thu hồi kinh ngạc trong mắt, tầm mắt nhìn vào Nhị chưởng quỹ đang kích động vạn phần.

Nhìn cái dạng này, không phải là hắn động tay động chân.

Ai là người núp trong bóng tối trợ giúp Bắc Thần Tĩnh Vũ?

Vân Khê cũng biết, quả thực là có người xuất thủ cứu Bắc Thần Tĩnh Vũ, nếu không với tình hình vừa rồi, lúc Hòa trưởng lão cố ý tàn sát bừa bãi, chắc hẳn hắn sẽ phải chết.

Đột nhiên thay đổi cục diện, chuyển bại thành thắng, không thể không nói cái kết cục này có chút biến hoá kỳ lạ, càng làm cho Vân Khê buồn bực chính là nàng lại không phát hiện ra ai là người đang âm thầm xuất thủ, điều này khiến cho nàng càng bất an trong lòng, nhưng mà mơ hồ có cảm giác quen thuộc. Người quen chăng? Chỉ mong là thiện ý.

Trong tiếng kinh hô của mọi người, Thải Lân Cự Mãng trên không trung nháy mắt hóa thành một con rắn nhỏ đáng yêu, nó yên tĩnh ở trên lôi đài, cả người lượn mấy vòng quanh chủ nhân, tựa hồ đang chúc mừng chủ nhân, cuối cùng mới dừng ở trên vai của chủ nhân .

Giờ phút này, Bắc Thần Tĩnh Vũ phảng phất như từ trong giấc mộng tỉnh lại, hôm nay thắng được trận tỷ võ này, trong lòng hắn vừa mừng vừa sợ, nhưng khiếp sợ và nghi ngờ lớn hơn.

Những tâm tình này chỉ chợt lóe lên trong mắt của hắn, tỉnh táo lại hắn tự tay vuốt ve mấy cái trấn an thú sủng của mình, đem Thải Lân Cự Mãng triệu hồi sau, chậm rãi xoay người lại, hướng về phía Nhị chưởng quỹ cười một tiếng: “Cha, chúng ta thắng.”

“Đúng vậy, thắng, chúng ta thắng, cực khổ cho con.” Nhị chưởng quỹ vui mừng không dứt, trong mắt của hắn hàm chứa nước mắt, càng không ngừng gật đầu. Hắn thiếu chút nữa, thiếu chút nữa đã mất đi con trai.

Dĩ nhiên, hắn không quên con của mình cả người đều là thương tích, lập tức phân phó tử y giáp vệ bên cạnh: “Ngươi đỡ Tĩnh Vũ đội trưởng đi xuống nghỉ ngơi chữa thương.”

Nhận được mệnh lệnh, tử y giáp vệ nhanh chóng đỡ Bắc Thần Tĩnh Vũ rời đi.

Tiếu trưởng lão xa sầm khuôn mặt già nua thờ ơ lạnh nhạt nhìn một màn này, trên khuôn mặt không lộ ra vẻ mặt gì, ngược lại Khâu trưởng lão bên cạnh hắn và Chương trưởng lão hai người tức giận đến mức mấy lần muốn mở miệng mắng to, lại bị hắn ra dấu tay cản trở xuống.

“Nhị chưởng quỹ, lệnh công tử thật là khiến cho người khác kinh ngạc. Không tệ, không tệ, hắn được di truyền oai phong từ Nhị chưởng quỹ, thật sự là đáng mừng.” Tiếu trưởng lão cười như không cười nhìn con trai Nhị chưởng quỹ rời đi, không biết đang tính toán cái gì.

Nhị chưởng quỹ thu hồi tầm mắt, trong mắt ánh sáng lạnh vụt qua, cười lạnh nói: “Hiện tại đã qua hai tràng tỉ võ, một thắng một thua là hòa rồi, tiếp theo, cuối cùng cũng đến phiên ta và ngươi quyết chiến.”

“Đúng vậy, rốt cục cũng đến phiên ta và ngươi quyết chiến rồi. Lão phu chờ đợi ngày này rất lâu rồi.” Tiếu trưởng lão âm tàn cười, trong mắt hiện lên vẻ mong đợi, tựa hồ đang đợi cái gì.

Khâu trưởng lão và Chương trưởng lão nhìn nhau, bọn họ đồng thời

lộ ra vẻ cười lạnh, dùng ánh mắt nhìn người chết nhìn Nhị chưởng quỹ.

Ba người vẻ mặt không kém bao nhiêu, trong vẻ đắc ý mang theo khinh thường, hoàn toàn là một bộ nắm chắc phần thắng.

Có kẻ giở trò.

Vân Khê cau mày, phản ứng của Tiếu trưởng lão có chút quái dị, theo thực lực của hắn mà nói lão không phải là đối thủ của lão quái vật Nhị chưởng quỹ, nhưng nàng cảm giác bọn họ dường như có lòng tin thắng ở trận đấu thứ ba này.

Đối phương cậy vào cái gì chứ?

Đang lúc trầm tư Vân Khê cảm thấy bên cạnh có dị thường, nàng ngẩng đầu nhìn, Nhị chưởng quỹ thân ảnh thoáng một cái, cả người ngã sang một bên.

Thần sắc khẽ biến, nàng kịp thời đưa tay đỡ lấy đối phương, không kịp nói gì, mắt liếc thấy khóe miệng Nhị chưởng quỹ chảy ra một tia máu đen.

Hắn trúng độc?

Ánh mắt Vân Khê bỗng nhiên sáng lên, nhất thời hiểu ra ba người Tiếu trưởng lão vì sao có thể bình tĩnh ứng đối như thế, thậm chí còn có mấy phần đắc ý.

Khó trách Tiếu trưởng lão hoàn toàn tin tưởng mình sẽ thắng, hạ độc Nhị chưởng quỹ mới là con bài lớn nhất của lão, hai cuộc tỷ võ lúc trước thắng hay thua hắn đều không quan tâm.

Máu màu tím trộn lẫn màu đen, phát ra mùi thối như có như không, thuộc về độc dược mãn tính, tuyệt đối không phải là loại độc như : Kim Thiên Hạ , Ba Thước Đóng Băng, Một ngày không lạnh lẽo. Nếu như nàng không đoán sai, hẳn là nội gian ẩn núp bên cạnh Nhị chưởng quỹ Chương trưởng lão hạ độc thủ.

Thủ đoạn thật độc ác.

Nếu như hôm nay mình không có ở đây, cha con Nhị chưởng quỹ sợ rằng khó thoát khỏi vận rủi.

Nhị chưởng quỹ cả người run rẩy không ngừng, cố nén đau bụng, sắc mặt trắng bệch, hắn khẽ giật giật đôi môi: “Vân Khê cô nương, ta sợ là…”

“Ta biết rồi.” Vân Khê ngăn cản hắn nói tiếp, lúc này quan trọng nhất chính là ổn định lòng người, nếu để cho những cao thủ khác biết Nhị chưởng quỹ trúng kịch độc, như vậy không tỷ võ kết thúc lòng người sẽ tan rã, hai trận tỷ võ lúc trước cũng mất đi ý nghĩa.

Những người còn lại cũng không phát hiện Nhị chưởng quỹ kỳ lạ, mọi người cho là hai người đang chụm đầu lại thương lượng sách lược gì đó để có thể thắng, màn tỷ võ lúc nãy đã làm bừng tỉnh bọn họ, bắt đầu mong đợi trận tỷ võ thứ ba.

Một đôi mắt phát sáng lóe lên, trong lòng bọn họ rất rõ ràng, trận đấu giữa Nhị chưởng quỹ và Tiếu trưởng lão tuyệt đối không chỉ là hay, mà là càng xuất sắc.

Nụ cười trên mặt Tiếu trưởng lão càng đậm, theo suy tính của hắn, độc trên người Nhị chưởng quỹ sắp phát tác, hắn hoàn toàn không lo lắng trận tỷ võ này hắn đánh thua.

Hắn sẽ thắng, sẽ không thua.

Hắn chờ đợi một khắc kia đến nhanh một chút, mộng đẹp mong chờ nhiều năm sắp được thực hiện rồi.

Ôm lòng tin mình sẽ thắng, hắn phân phó người bên cạnh : “Chương trưởng lão, ngươi đi đem Thanh Long đao của lão phu tới đây, hôm nay lão phu muốn nhân cơ hội này, phải lãnh giáo bản lĩnh của Nhị chưởng quỹ một chút.”

“Ha ha ha..... Được.” Chương trưởng lão cười to không ngừng lắc mình rời đi.

Long Thiên Tuyệt ở trong đám tử y giáp vệ, khuôn mặt trông như bình thường nhưng lại âm trầm đáng sợ, nhìn như bình thường khuôn mặt âm trầm được đáng sợ, sự ghen tị từ trên người hắn phát ra bên ngoài.

Lão lưu manh, dám đụng vào thê tử của bổn tôn, khoản sổ sách này bổn tôn nhớ kỹ.

Cho dù hắn đã phát hiện Nhị chưởng quỹ trúng độc, hắn vẫn ghi nhớ một khoản cho Nhị chưởng quỹ, nhất mã quy nhất mã (ý là một chiêu thì phải trả lại một chiêu), đụng vào nữ nhân của hắn, hắn không cho phép.

Ghen tức nổi lên hắn chợt nghe thấy một trận cười lớn lối chói tai, hắn đang đầy bụng tức giận, cho nên đầu ngón tay khẽ nhếch lên, kích ra một đạo huyền khí, lắc mình rời đi.

“A.”

Tiếng cười đột nhiên ngừng lại, một bóng người bay vọt lên không

trung rồi lại rớt xuống, há mồm phun ra một búng máu, Chương trưởng lão chậm chạp, từ trên mặt đất chật vật bò dậy, tức giận rống to: ” Tên hỗn đản nào dám ám toán lão phu, đứng ra cho lão phu. Chỉ dám động thủ sau lưng, sao được coi là anh hùng hảo hán?”

Mọi người kinh ngạc nhìn Chương trưởng lão giống như thằng hề chửi ầm lên, khuôn mặt của tên tiểu nhân bán chủ cầu vinh hèn hạ hoàn toàn lộ ra.

“Chương trưởng lão, xảy ra chuyện gì?” Khâu trưởng lão nghi ngờ nhìn hắn.

“Có người đánh lén lão phu!”

Chương trưởng lão đen mặt lau vết máu nơi khóe miệng, ánh mắt hung ác quét xung quanh, phảng phất như muốn đem đối phương bắt lấy sau đó ăn sống nuốt tươi hắn.

Chẳng qua là, hắn thất vọng, tất cả mọi người đều là khuôn mặt không hiểu gì cả, căn bản không biết người đánh lén là ai, hắn cũng không đoán ra. Hắn phát điên vò đầu, Chương trưởng lão chỉ đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt.

Tiếu trưởng lão giống như trước tra tìm người núp trong chỗ tối, nhưng không có bất kỳ phát hiện gì, vừa rồi rốt cuộc là người nào xuất thủ đánh lén Chương trưởng lão? Một chiêu đã khiến cho cao thủ như Chương trưởng lão chật vật như vậy ... Hắn nghĩ xong mới thấy sợ.

Chẳng lẽ Nhị chưởng quỹ mời người giúp đỡ?

Không đúng, vừa nãy hắn vẫn đề phòng Vân Khê, sợ nàng sẽ xuất thủ trợ giúp cha con Nhị chưởng quỹ, cho nên hắn thấy rõ ràng, vừa

rồi Vân Khê quả thực không xuất thủ. Không phải là nàng, vậy sẽ là ai chứ?

Vẻ mặt hồ nghi, Tiếu trưởng lão không tìm được người đáng nghi, hắn không thể làm gì khác hơn là buông tha dò xét, phân phó Chương trưởng lão lần: “Được rồi, những chuyện khác trước đừng động tới, ngươi nhanh đi đem Thanh Long đao của lão phu tới, tỷ võ quan trọng hơn.”

“Dạ.” Chương trưởng lão bị thương cũng không nặng, trải qua điều tức ngắn ngủi, hắn xoay người rời đi lần nữa.

Bị ám toán một lần, hắn đề cao cảnh giác, cứ ba bước lại quay đầu lại, vẫn sợ người vừa rồi ám toán hắn lại xuất thủ lần nữa.

Vân Khê cũng không để ý màn nhạc đệm nhỏ vừa rồi, tay nàng buông cổ tay Nhị chưởng quỹ ra, nhận lấy ánh mắt hỏi thăm của hắn, lặng lẽ trả về một ánh mắt.

Nhị chưởng quỹ cắn răng thật chặt, trên trán hiện đầy mồ hôi, hắn cố gắng khống chế thân thể bởi vì đau nhức mà run rẩy, mắt nhìn Vân Khê chăm chú lại mang theo tràn đầy khẩn cầu.

Vì Thiếu chủ, cuộc tỷ võ cuối cùng, hắn tuyệt không thể thua, hắn cũng thua không nổi, hắn nhất định phải thắng.

Hôm nay hắn chỉ có thể dựa vào Vân Khê hỗ trợ.

Vân Khê liếc hắn một cái đã biết hắn nghĩ cái gì, cũng không nói cái gì. Rũ xuống tầm mắt, nhìn nữ nhi bảo bối của mình: “Tiểu Nguyệt Nha, Nhị chưởng quỹ gia gia sẽ phải ra sân tỷ võ ngay lập tức, con đem bảo bối con cất dấu lấy ra, đưa cho Nhị chưởng quỹ gia gia, giúp hắn có thể chiến thắng được không.”

“Bảo bối?” Tiểu Nguyệt Nha mê mang nhìn mẫu thân một chút, đợi tiếp thu được ánh mắt của mẫu thân, bé hiểu ra, móc móc ở trong cái nhẫn, móc ra một bình sứ nhỏ, “Mẫu thân, là cái này sao?”

“Đúng rồi.” Bàn tay to đặt lên bàn tay nhỏ bé, Vân Khê âm thầm đổi bình sứ, cười đối với nữ nhi nói, “Mau cho Nhị chưởng quỹ gia gia uống, để hắn có thể chiến thắng.”

“Nhị chưởng quỹ gia gia, cho ngươi.” Tiểu Nguyệt Nha hào phóng đem bình sứ đưa cho Nhị chưởng quỹ, khuôn mặt nhỏ bé giương lên, ánh mắt đen láy híp lại thành hình bán nguyệt.

Nhị chưởng quỹ cúi đầu nhìn bé, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của bé, phấn điêu Ngọc mài, lúc này bé cực kỳ giống Thiên Sứ, có thể cứu tính mạng của hắn đều là thiên sứ. Hắn biết, trong bình sứ này, chính là tất cả hy vọng của hắn. Tay phải khẽ run, từ bàn tay nhỏ bé trắng noãn của Tiểu Nguyệt Nha nhận lấy bình sứ, uống trước mặt mọi người.

Trong mắt người ngoài, đó chính là một trò chơi của một đứa bé, ngây thơ và rất buồn cười.

Tiếu trưởng lão khinh thường cười lạnh, nếu hắn tin tưởng món quà của một đứa bé mà có thể khiến cho Nhị chưởng quỹ tất thắng, vậy hắn chính là một kẻ ngu ngốc.

Nuốt vào đan dược trong bình sứ xong, Nhị chưởng quỹ không dám lười biếng, nhưng ngay sau đó vận chuyển huyền khí hóa giải đan dược trong cơ thể , dược lực không ngừng chảy xuôi trong cơ thể. Rất nhanh, một cỗ linh khí như có như không của thiên địa linh khí không ngừng lượn lờ chuyển động khắp tứ chi, sắc mặt trắng bệch dần dần có chuyển biến tốt đẹp.

Những cao thủ đang chờ chực trận tỷ võ tiếp theo, ai cũng không phát hiện mạng của Nhị chưởng quỹ lượn một vòng qua Quỷ Môn quan rồi trở lại, mạo hiểm khó lường.

“Tới.”

Thanh âm Chương trưởng lão từ đằng xa truyền đến, thân ảnh lại nhanh chóng xuất hiện lần nữa trong tầm nhìn của mọi người, lúc này, Vân Khê vừa vặn nhìn thấy Nhị chưởng quỹ nhổ ra một ngụm máu đen, xem ra hắn đã giải độc xong.

Nhị chưởng quỹ âm thầm cho nàng một ánh mắt yên tâm, trong cơ thể một lần nữa khôi phục huyền khí dồi dào, hắn hít sâu một hơi, tận lực kiềm chế xúc động trong lòng.

“Ha ha ha.....” Tiếu trưởng lão nhận lấy thanh long đao, hươ hươ mấy cái, khoan khoái cất tiếng cười to, “Nhị chưởng quỹ, xin mời.”

Nói xong Tiếu trưởng lão tung người nhảy lên lôi đài.

Nhị chưởng quỹ theo sát lên theo, thân ảnh của hai người trước sau xuất hiện ở trên lôi đài, đám người vây xem lập tức bộc phát ra tiếng hoan hô.

Tiếu trưởng lão lạnh lùng cười một tiếng, nói: “Nhị chưởng quỹ, hôm nay tỷ võ, toàn bộ đều vì một ngoại nhân dựng lên. Nếu như bây giờ ngươi đáp ứng đem Vân Khê mời ra khỏi trang viên, chúng ta có lẽ cũng không cần thiết rút đao khiêu chiến, ảnh hưởng hòa khí trong nhà.”

Hắn cười lạnh, hai mắt lộ ra nồng đậm hận ý.

Nhị chưởng quỹ chính là một gia nô, lại được Tử Yêu đại nhân tự mình chỉ điểm, quyền cao chức trọng, so với hắn cao thủ huyết thống chính tông gia tộc còn được sủng ái hơn, hắn không phục. Lúc trước có Tử Yêu đại nhân trấn giữ, hắn không dám có câu oán hận, nhưng bây giờ tình thế không giống vậy. Tử yêu đại nhân bị dẫn độ đến Vân Chi Đoạn, đã đến ngày hắn nổi danh rồi, hắn tuyệt không cho phép một ngoại nhân tiếp tục cưỡi trên đầu của hắn, ngăn cản hắn tiếp nhận toàn quyền của Bắc Thần gia tộc.

“Tiếu Thiên Nghiêm, ngươi lòng muông dạ thú, đừng tưởng rằng lão phu không biết, quyền lực của Bắc Thần gia tộc, trừ Thiếu chủ ra, bất luận kẻ nào cũng đừng mơ mà đoạt khỏi tay lão phu. Lão phu đã lập lời thề với Tử Yêu đại nhân, cuộc đời này phải thủ hộ Bắc Thần gia tộc, cùng Bắc Thần gia tộc cùng chết cùng sống ” Nhị chưởng quỹ nói như đinh chém sắt, chân thật đáng tin.

Ngay sau đó, một cỗ sát khí kinh khủng từ trên người hắn phát ra, người chung quanh cảm thấy đầu óc ầm ầm, hai mắt chợt lóe, phảng phất đi tới một vùng núi non chồng chất hài cốt và biển máu vô hạn.

Nhất là đứng Tiếu trưởng đứng đối diện hắn, lão sắc mặt biến đổi, sát khí vô tận từ địa ngục bao phủ xung quanh.

Trong lòng vừa sợ vừa giận, Tiếu trưởng lão không cam lòng hai mắt hung quang lóe lên, ngửa mặt lên trời kêu, tiếng huýt gió rung trời, Thanh Long đao trên tay hắn mơ hồ phát ra một tiếng kêu kinh khủng, khiến cho người ta có cảm giác sởn tóc gaý.

Mọi người không nhịn rùng mình một cái, máu trong cơ thể cơ hồ có cảm giác như đông cứng lại.

“Đến đây đi, Nhị chưởng quỹ. Một núi không thể chứa hai cọp, hôm nay không phải là ngươi chết, chính là ta chết.” Huyền khí toàn thân

như hồng thủy điên cuồng trào ra, Tiếu trưởng lão nhảy dựng lên, trực tiếp hướng vung đao bổ xuống đầu Nhị chưởng quỹ.

Một chiêu trực tiếp cũng là một chiêu hung hãn: “Tiếu trưởng lão, ngươi quá tự phụ rồi.”

Nhị chưởng quỹ cười lạnh, hai mắt nhìn chằm chằm đao pháp của đối phương, một giây sau, thân hình của hắn nháy mắt tiến đến trước mặt Tiếu trưởng lão, đánh ra hai quyền, huyền khí vạn trượng, quyền ảnh nặng nề, trong tối tăm truyền ra tiếng thú dữ gào thét.

Một kích kia, nhìn như là hết toàn lực, thật ra thì không có bao nhiêu lực.

Bùm. Hai quyền va chạm, kình khí kinh khủng bắn nhanh ra, không khí cuồn cuộn, không trung vù vù, trên bầu trời giống như bị nổ tung. Ngân quang đột nhiên bộc phát, như thác nươc mịt mờ rủ xuống, một màu trắng bạc, khiến lòng người chập chờn đắc, khó có thể tự mình đè ép xuống, một chiêu kinh thiên động địa. Những cao thủ nhích tới gần lôi đài hoảng sợ rút lui về phía sau, sợ bị huyền khí ném đi.

Hai cái bóng người tách ra trong tiếng nổ, Nhị chưởng quỹ chỉ lui về phía sau ba bước, hắn rất nhanh chóng ổn định bước chân.

Tiếu trưởng lão lui về phía sau sáu bảy bước mới dừng lại, có chút cố hết sức.

Tại sao có thể như vậy? Hắn không tin trừng mắt nhìn người trước mắt, trong lòng bất ngờ, đối phương rõ ràng đã trúng độc, vì sao còn có thực lực như thế?

“Làm sao, ngươi cho rằng có thể làm gì lão phu?” Nhị chưởng quỹ

lạnh lùng cười một tiếng, trong đôi mắt, hiện lên một tia sắc bén.

Thở ra một hơi, trong mắt iếu trưởng lão hiện lên hàn quang mờ mịt: “Nhiều lời vô ích, xem chiêu”.

Có thể ngồi lên chức trưởng lão cũng không phải loại người bình thường, Tiếu trưởng lão cũng không ngoại lệ, tu vi cùng là Huyền Hoàng chi cảnh nhưng huyền khí của hắn có lẽ không dồi dào bằng Nhị chưởng quỹ, nhưng mà bàn về kinh nghiệm chiến đấu và chiến thuật, hắn rất có lòng tin.

Dưới ánh mắt của mọi người, thân thể Tiếu trưởng lão dựng lên, nhanh chóng chạy tới, Thanh Long đao quét lên trên không trung từng đạo lưỡi đao nhanh như chớp màu xanh biếc, ánh sáng lóe lên, hai luồng huyền khí khổng lồ không ngừng cuồn cuộn dâng trào, phảng phất như địa ngục đang phủ xuống làm cho người ta lạnh cả tâm.

Nhị chưởng quỹ thần sắc lạnh lẻo vững vàng nhìn chăm chú vào Thanh Long đao đánh xuống, một giây sau, thân hình của hắn lách qua, hai tay đột nhiên đánh ra, quyền cước phá không mang theo tiếng gió gào thét mãnh liệt, dời núi lấp biển, quét ngang đi.

Nhất thời, giữa không trung cuộc chiến đấu tiến vào gay cấn, trên không trung xuất hiện mấy trăm đạo khí bén nhọn hình lưỡi đao, không khí lay động, vô số ánh sao tách ra hàn quang bén nhọn, tạo thành hai luồng bão lớn. Bão lớn không ngừng xoay tròn, trong đó mơ hồ thấy chưởng pháp nối nhau thi triển ra, một chưởng tiếp theo một chưởng, chưởng ảnh nặng nề, một đạo lại một đạo, càng ngày càng bén nhọn, có xu thế hàng phục hết thảy yêu ma, giết hết mọi quỷ quái.

Ầm! Huyền khí va chạm, khiến cho không trung nổ tung, huyền khí vô

tận bắn tán loạn ra.

Mọi người trợn mắt há mồm, nhìn hai người đang đánh trên không trung thấy kinh diễm.

Trận tỷ hôm nay càng ngày càng đặc sắc càng đấu càng hay, những người ở đây đều là người tập võ, khó có cơ hội nhìn cao thủ như vậy tỷ thí, mọi người nhìn xem như si như say, hồn nhiên quên mất mình đang ở chỗ nào.

Hai cỗ huyền khí mãnh liệt đụng nhau trên không, ánh sáng màu trắng bay vù vù.

Oanh! Oanh! Từng đạo kiếm khí cuồn cuộn, nhanh như chớp, tràn ngập hư không, không ngừng đụng vào nhau.

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người giao thủ chừng mấy trăm chiêu, Thanh Long đao trên tay Tiếu trưởng lão giống như cắt đậu hủ, đem không khí cắt thành từng khối.

Chưởng pháp của Nhị chưởng quỹ chấn động không khí, giống như hàng vạn con ngựa đang chạy, hóa thành từng tia ánh sáng rực rỡ, cực kỳ chói mắt.

Trên không, huyền khí lần lượt thay đổi, cả lôi đài hóa thành một mảnh đất tử vong, Vân Khê và Long Thiên Tuyệt cũng không khỏi kiêng kỵ, không dám dễ dàng đụng vào trong đó.

Ầm!

Không trung chợt vang lên tiếng nổ vang, trong ánh mắt của mọi người, hai người đang đánh chung một chỗ đột nhiên tách ra, đồng thời hạ xuống lôi đài. Lúc họ rơi xuống, cả tòa lôi đài đều kịch liệt lay

động, phảng phất như rơi xuống không phải hai người, mà là hai hòn đá khổng lồ

“Khụ khụ khụ.....” Nhị chưởng quỹ có chút đứng không vững, trên mặt khẽ hiện màu đen, tay che miệng, nhẹ giọng ho khan.

Tiếu trưởng lão thì tay cầm Thanh Long đại đao, khẽ thở, nhưng vẫn vững vàng đứng trên lôi đài.

“Nhìn như là Nhị chưởng quỹ tạm thời đuối sức.”

“Nhị chưởng quỹ không phải đệ nhất cao thủ của chúng ta sao? Sao hôm nay lại yếu như vậy?”

“Chẳng lẽ kết quả tỷ võ sẽ có điều bất ngờ? Tựa như trận thứ hai, chúng ta đều cho là Bắc Thần Tĩnh Vũ nhất định sẽ thua, nhưng mà cuối cùng hắn lại thắng Hòa trưởng lão.”

“Hiện tại nói còn quá sớm, không tới thời khắc cuối cùng, không ai biết ai thua ai thắng.”

.....

Trên lôi đài, hai mắt Tiếu trưởng lão hàn mang chớp động, Thanh Long đao trong tay chỉ hướng người đối diện, lên tiếng nói: “Lão quái vật, hôm nay ngươi đã không phải là đối thủ của lão phu.”

“Tiếu Thiên Nghiêm, ngươi đừng tự cho là đúng, lão phu sao lại sợ ngươi?”

Trong mắt Tiếu trưởng lão hiện lên vẻ tức giận, thân thể không thể khống chế run rẩy lên, “Hắc Hổ, ra ngoài.”

Tiếu trưởng lão triệu hồi ra thú sủng của mình, hắn chuẩn bị dùng tốc độ nhanh nhất chiến thắng đối phương.

Rống.

Mang theo tiếng gầm từ bóng tối, âm tà, dữ tợn, thô bạo, một con hổ đen khổng lồ xuất hiện trong mắt mọi người.

Trên trán Hắc Hổ, có thêm một con mắt, con mắt trước mặt càng thêm dữ tợn đáng sợ, Tiếu trưởng lão được khí thế Hắc Hổ tô đậm, cả người tinh thần gấp trăm lần.

" Hắc Hổ của Tiếu trưởng lão có ba con mắt."

"Xuất hiện ba con mắt thuộc về biến dị, biến dị Hắc Hổ, so với con hổ bình thường không biết muốn lợi hại gấp bao nhiêu lần."

"Sớm nghe nói qua thú sủng của Tiếu trưởng lão là một con Hắc Hổ biến dị , lời đồn đãi quả thật không giả."

.....

Hắc Hổ ba mắt? Vân Khê khẽ nhíu mày, bên tai lại vang tiếng Hổ Vương: "Chủ nhân, con Hắc Hổ này chẳng qua là hổ tộc trải qua biến dị, không coi là cái gì. Ta chỉ cần một móng vuốt là có thể đem nó xé nát."

Nghe được thanh âm khinh thường của Hổ Vương, khóe miệng Vân Khê lộ ra nụ cười nhàn nhạt, khẩu khí của Hổ Vương càng ngày càng lớn.

Khâu trưởng lão và Chương trưởng lão nhìn thấy phản ứng của mọi người, không khỏi lộ ra vẻ tươi cười đắc ý, Tiếu trưởng lão thắng

định rồi, rất nhanh, cả Bắc Thần gia tộc sẽ nằm trong lòng bàn tay của bọn hắn. Chờ Tiếu trưởng lão trông coi Bắc Thần gia tộc, bọn họ chính là công thần, địa vị của bọn họ và thân phận..... Hắc hắc.

Hai người riêng tính toán riêng trong lòng.

Lúc mọi người nghị luận rối rít, thú sủng của Nhị chưởng quỹ cũng bị gọi ra ngoài, một con voi trắng to lớn như núi xuất hiện, voi trắng mặc dù không phải là thú dữ, thoạt nhìn khí thế cuồn cuộn, không khỏi làm cho người ta cảm thấy như núi Thái Sơn áp xuống đỉnh đầu, không dám khinh thường.

Voi trắng?

Trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, Vân Khê cũng không nghĩ tới Nhị chưởng quỹ còn thu phục voi trắng tương đối ôn hòa làm thú sủng của mình, dù sao voi trắng không phải là cái gì mãnh thú hung hãn, tại phương diện chiến đấu, khi bị vây trong hoàn cảnh xấu, lại không biết nó rốt cuộc có thể có bao nhiêu sức đánh lại?

Ba ——

Một tiếng vang thật lớn, một cỗ huyền khí như nước lũ, cả kinh khiến mọi người không khỏi ngẩng đầu nhìn theo trông, chỉ thấy một con voi trắng khổng lồ huơ vòi, vươn cái vòi dài ra hung hăng đánh về phía Hắc Hổ ba mắt, nhanh đến nỗi Hắc Hổ không kịp phản kích.

“Oành”

Thân thể Hắc Hổ rơi từ trên không trung xuống, nặng nề nện ở trên lôi đài, có xu thế như núi lở, làm cho cả lôi đài lay động mấy cái.

Hắc Hổ ngã xuống không nhúc nhích, khóe miệng không ngừng tràn

ra máu đỏ tươi, mí mắt nó cũng không hạ xuống, đã chết tại chỗ.

Yên lặng, hết sức yên lặng.

Mấy trăm người nín thở ngưng thần, đám người đang náo nhiệt nháy mắt yên lặng như tờ, mọi người há to miệng, mở to mắt, ngây người như phỗng, kinh ngạc nhìn Hắc Hổ vừa rồi còn uy phong, giờ phút này lại giống như là mèo chết, gục ở trên lôi đài, không thể nhúc nhích.

Hắc Hổ đã chết?

Hắc Hổ biến dị hung tàn bị một chiêu của Voi Trắng giết chết ngay lập tức? Nó trực tiếp dùng cái vòi quật ngã đối phương ư?

Nhất thời mọi người đều hít một hơi lạnh.

Hai vị trưởng lão mặt còn đang dương dương đắc ý nhất thời không có phản ứng, mở to hai mắt, nhìn chằm chằm vào Hắc Hổ không động đậy trên lôi đài, giống như bọn họ bị tình cảnh trước mắt sợ ngây người.

“Hắc Hổ.” Tiếu trưởng lão phục hồi tinh thần lại vội vàng la lên, nhưng không nhận được sự đáp lại của Hắc Hổ, hắn nổi giận gầm lên một tiếng, nhào tới. Bởi vì tâm tình kích động quá độ, há mồm phun ra một búng máu.

“Phụt.”

Ngoài ý muốn, Voi Trắng nhìn như ôn hòa lại có uy lực lớn như vậy ư?

Vân Khê yên lặng lắc đầu thở dài.

“A.” không thể nào tiếp nhận sự thật, Tiếu trưởng lão lại càng tức giận đến mức thân thể đều run lên, nổi điên lên rống to kêu to, run rẩy xoay người lại, hắn nhìn Nhị chưởng quỹ, hai mắt hận ý dấy lên hừng hực lửa nóng, dường như muốn phun ra, “Ta liều mạng với ngươi.”

Rống xong, hắn lại vung đao xông về phía Nhị chưởng quỹ lần nữa, nhanh như chớp, giống như dã thú bị thương không để ý chết sống, một bộ muốn liều mạng.

Người đao hợp nhất, Thanh Long đao huơ ra, như thiên quân vạn mã lao nhanh, trăm vạn đại quân xung phong liều chết tiến đến, lưỡi đao điên cuồng dữ dội mang theo cát bụi, ẩn chứa lực lượng vọt lên sông Ngân Hà, sóng biển mãnh liệt cuồn cuộn mà đến, kinh khủng khôn cùng.

Mắt Nhị chưởng quỹ tóe ra tia lửa điện, vô cùng sắc bén, hắn biết lúc này đối phương điên cuồng, nhìn qua một cái, lần này hắn lui lại tránh khỏi công kích điên cuồng của đối phương, thân hình liên tiếp lui về phía sau, một mực thối lui đến mép đài.

“Ra chiêu đi, ngươi ra chiêu cho lão phu. Giết ngươi, hôm nay lão phu nhất định phải giết ngươi, ngươi đáng chết, đáng chết.”

“Làm tổn thương Hắc Hổ của ta, ngươi không thể không chết, lão phu sẽ không bỏ qua cho ngươi, lão phu tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

“Lão phu muốn đem ngươi bầm thây vạn đoạn, chết không có chỗ chôn, giết..... Giết..... Giết ngươi.....”

Tiếu trưởng lão điên cuồng, hắn rống lên thê lương, hai mắt tràn đầy

tia máu. Hai đầu lông mày của hắn ẩn sát cơ lạnh thấu xương, điên cuồng vung Thanh Long đao, mỗi chiêu đều sắc bén, như Hồng Thủy Mãnh Thú, huy thiên diệt địa bổ tới, muốn đẩy đối phương vào chỗ chết.

Đối với công kích mãnh liệt của Tiếu trưởng lão, Nhị chưởng quỹ không hề xuất thủ chống đỡ như vừa rồi mà là liên tục tránh né công kích điên cuồng của đối phương.

Vân Khê khẽ cau mày, nàng phát hiện thân pháp của Nhị chưởng quỹ giống như càng ngày càng chậm, có cái gì không đúng.

“Giết ngươi. Lão phu muốn giết ngươi.”

Tiếu trưởng lão thề phải giết chết đối phương, Thanh Long đao trong tay theo sát không ngừng nghỉ.

Mỗi một chiêu đánh ra, thân ảnh Nhị chưởng quỹ phảng phất như là lá rụng mùa thu, lắc lư trong gió thu, mỗi lần đều cho là hắn sẽ bị thương dưới lưỡi đao, lại có thể kịp thời né tránh.

Dưới lôi đài những cao thủ bình thường, chỉ có thể nhìn thấy hai bóng người, đuổi nhau vòng quanh lôi đài chơi trò ‘ngươi đuổi ta chạy’, thân pháp của bọn hắn quá nhanh, phần lớn người ở dưới chỉ thấy qua tàn ảnh của bọn họ.

Lúc này, Nhị chưởng quỹ đột nhiên bước lên một bước, trong ánh sáng chớp nhoáng, hắn giơ hai tay lên, huyền khí quanh thân tăng tốc chuyển động, mãnh liệt chấn động, một luồng kình khí mãnh liệt muốn nổ tung lên, phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa, dời núi lấp biển, đánh về phía lưỡi đao.

“Keng, keng, keng.”

Không ngừng đụng vào, ngay sau đó phát ra một tiếng vang thật lớn, kinh thiên động địa.

“Ngươi.”

Con ngươi trừng lớn, Tiếu trưởng lão nhìn huyền khí càng ngày càng đậm quanh Nhị chưởng quỹ, hắn không khỏi giật mình, hắn không biết tại sao đối phương lại có nhiều huyền khí như vậy,hẳn là Nhị chưởng qũy phải bị độc tính phát tác mới đúng.

Đối phương chỉ thất thần một chút, Nhị chưởng quỹ lập tức bắt được cơ hội, huyền khí ngưng tụ trên tay, hung hăng đánh về phía bộ ngực của đối phương, toàn lực phóng.

“A ——”

Một kích kia giống như sấm sét bộc phát, quá mạnh mẽ, Tiếu trưởng lão không kịp chống cự, không thể né tránh. Hắn chỉ cảm thấy cánh tay giống như bị hòn đá lớn đánh trúng, Thanh Long đao bay ra khỏi tay, một cỗ lực lượng tràn trề từ lưng truyền đến, cổ họng ngòn ngọt, há mồm phun ra máu tươi. Thân hình của hắn phảng phất như là quả bóng bay bị rút hết khí, bay ngược ra ngoài.

Miệng hắn vỡ vụn cánh tay gân xanh nhô ra, bên ngoài da thịt hiện lên những hạt máu nhỏ chi chít, ống tay áo bị chấn nát, khóe miệng tràn ra máu tươi, sắc mặt cũng dần dần tái nhợt, cảm thấy hơi thở tử vong, phát giác đôi mắt của hắn không thể diễn tả nỗi tuyệt vọng.

Đúng vậy, tuyệt vọng.

Tuyệt vọng, đúng là tâm tình lúc này của Tiếu trưởng lão, thú sủng đã chết, mình cũng trở thành tàn phế, sao hắn không tuyệt vọng cơ

chứ? Đừng nói người tập võ có thể giết mình, cho dù là đứa trẻ ba tuổi cũng có thể giết mình.

Hắn sống còn có ý nghĩa gì nữa?

Xung quanh, một mảnh xôn xao.

Tiếu trưởng lão thua?

Mặc dù đã dự liệu được kết cục như thế, nhưng mà quá trình lại ngoài dự tính của mọi người.

“Không, không thể nào.”

Khâu trưởng lão thất thố quát lên, cả người tản ra một luồng hơi thở kinh người, hắn trực tiếp nhảy lên, nhanh như thỏ, gấp rút đánh ra một chưởng về phía Nhị chưởng quỹ, khí thế kinh người.

Tung người bay đến, tức giận không kềm được Khâu trưởng lão mở to đôi mắt hiện lên một tia sáng lạnh, cơ hồ là trong nháy mắt, nhanh như quỷ mị, xuất hiện ở trên lôi đài.

Đứng vững Nhị chưởng quỹ cũng không nhìn đối phương, chẳng qua là lạnh nhạt giơ lên bày tay trái, đón nhận chưởng pháp của đối phương .

“Ầm!” Trong ánh sáng chớp nhoáng huyền khí của hai người mãnh liệt đụng nhau trên không .

“A ——”

Một tiếng kêu thảm thiết, tất cả mọi người nhìn thấy một thân ảnh tạo một hình cung trên không trung, trực tiếp bay ra khỏi lôi đài,

không để cho hắn vào lôi đài.

“Khâu trưởng lão.” Chương trưởng lão sắc mặt đại biến vội vàng đem người đỡ lên.

Nhị chưởng quỹ vừa rồi cũng không hạ sát thủ, để cho tên tiểu nhân như Khâu trưởng lão nhặt về một cái mạng già.

Không để ý đến bọn họ, Nhị chưởng quỹ cũng không đem hai vị trưởng lão này để ở trong mắt, xoay chuyển ánh mắt, nhìn mẹ con Vân Khê với ánh mắt cảm kích.

Nếu như không có nàng, hôm nay chính là ngày hai cha con bọn họ mất mạng.

“Trận tỷ võ thứ ba, lão phu thắng. Là lúc thực hiện đánh cuộc rồi.” Giọng nói của Nhị chưởng quỹ không thể nghi ngờ.

Khâu trưởng lão và Chương trưởng lão sắc mặt xanh mét, nghe thấy lời của Nhị chưởng quỹ, bọn họ không nhịn được tức giận hừ một tiếng, ngón tay trắng bệch, trong mắt lóe lên tia sánh lãnh huyết. Trong tim của hắn là kiêng kỵ và phẫn hận.

Nhị chưởng quỹ tuyệt đối không phải là người mà bọn họ có thể chọc vào.

Vân Khê đứng ở một bên, vẫn đợi đến khi Nhị chưởng quỹ thu thập xong tàn cuộc, mới đi theo hắn, đi đến mục đích thực sự.....

Quyển 8 - Chương 15: Phiên ngoại 15 : Hách Liên Tử Phong ngủ say

Edit: Giọt Sương Đêm

Beta: Sakura

“Vân Khê cô nương, Thiếu chủ đang ở bên trong.” Dẫn mẹ con Vân Khê tiến vào một sơn động bí ẩn, Nhị chưởng quỹ vừa đi vừa nói chuyện.

Vân Khê khẽ gật đầu, tầm mắt xẹt qua sơn động do thiên nhiên tạo thành, cửa động chỉ rộng 3-4m, xung quanh là tường đá loang lổ màu nâu xanh, màu đá thiên nhiên, không có dấu vết con người từng xây dựng.

Bên trong động không khí mới mẻ, không có bụi bẩn, bọn họ càng vào sâu nhiệt độ xung quanh càng ngày càng thấp. Trong sơn động vọng lại tiếng bước chân của bọn họ, Vân Khê đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nhìn Nhị chưởng quỹ, trầm tư một lát, hỏi: “Nhị chưởng quỹ, ở trên giang hồ người ta gọi ngươi là Nhện độc, hẳn là rõ ràng các loại kịch độc như lòng bàn tay mới đúng chứ, sao lần này lại trúng chiêu?”

Trên giang hồ người ta gọi Nhị chưởng quỹ là Nhện độc, đối với các loại độc tính vô cùng am hiểu, nếu là hắn hạ độc, căn bản là không ai có thể giải, ngay cả Vân Khê cũng có chút kiêng kỵ, không dám tùy ý trêu chọc.

Song, hắn lại trúng chiêu của tên tiểu nhân Chương trưởng lão, thiếu chút nữa mất mạng, không thể không nói là đây là chuyện ngoài ý muốn.

Nhị chưởng quỹ bước chậm lại, thanh âm của hắn mang theo một ít khổ sở sáp: “Vân Khê cô nương, lão phu cũng không muốn nói dối ngươi, vừa rồi ngươi cũng thấy, ở trong Bắc Thần gia tộc, vẫn phát sinh chuyện mưu quyền đoạt vị các loại âm mưu quỷ kế, làm cho người ta khó lòng phòng bị.”

“Từ khi Bắc Thần gia tộc bị đánh bại tới nay, vì dàn xếp tộc nhân cùng và Thiếu chủ, ta thẩm tra rất nhiều địa phương, cuối cùng lựa chọn ở chỗ này ẩn cư, thứ nhất là vì bảo đảm mọi người an toàn, thứ hai là vì không muốn Thiếu chủ bị quấy rầy, hi vọng Thiếu chủ có một ngày sẽ tỉnh lại.”

“Lúc mới tới đây, mỗi người đều an phận, chờ hết thảy gió êm sóng lặng sau, những đám người kia người trong lòng có quỷ, lại bắt đầu nhảy ra gây chuyện, bọn họ hoài nghi thân phận của lão phu, khích bác, bịa đặt. Lão phu bất đắc dĩ mới chọn ra một số người mình có thể tin giữ ở bên người trợ giúp mình xử lý một vài chuyện vụn vặt, Chương trưởng lão chính là một người trong đó.”

“Khi nói tới năng lực xử lý chuyện thì Chương trưởng lão quả thực là một nhân tài, hắn trung thành với tộc nhân, lão phu đã thử dò xét hắn mấy lần, hắn đều thông qua khảo nghiệm. Không biết lúc ấy lão phu quá qua loa hay không, lúc ấy cũng không phát hiện hắn có gì không bình thường, dần dần, lão phu tin hắn, cho hắn làm phụ tá đắc lực, đem các loại chuyện trọng yếu trong gia giao cho hắn xử lý.”

“Chính vì như thế, lão phu mới không đề phòng hắn, hơn nữa những ngày gần đây lão phu loay hoay đến kiệt sức, căn bản không phát

giác ra hắn hạ độc với ta, mới khiến hắn được như ý. Ai, ngàn năm đạo hạnh một khi tang **(Cái gọi là ngàn năm đạo hạnh một khi tang, là chỉ Thiên Tân vạn khổ quanh năm tháng dài thành lập lên thành quả, bởi vì một lần sai sót mà hóa làm ô có. Tựu như trước Hồng Kông quảng truyền bá mọi lúc trường Chu Bồi Khánh bởi vì CoCo sự kiện mà từ chức chính là một ví dụ rất tốt)*, để cho Vân Khê cô nương chê cười."

Nhị chưởng quỹ bên cười khổ, cuộc sống của hắn cũng không tốt hơn, trừ vì công việc hàng ngày bôn ba ở ngoài, đồng thời còn phải đối mặt với sự khiêu khích và gây khó dễ của tộc nhân.

Khẽ thở dài một hơi, Vân Khê sao lại không biết nỗi khổ của Nhị chưởng quỹ, nàng cũng xuất thân từ đại gia tộc, cũng là vật hy sinh trong cuộc tranh quyền đoạt lợi của gia tộc, nàng tràn đầy cảm xúc.

"Không nên có tâm hại người, nhưng nên có tâm phòng bị người."

"Lão phu hiểu, hiện tại chỉ cầu Thiếu chủ sớm tỉnh lại, tiếp nhận sự vụ gia tộc, lão phu chỉ có thể nhờ cậy Vân Khê cô nương rồi!" Dứt lời, Nhị chưởng quỹ cung kính chắp tay vái Vân Khê.

"Nhị chưởng quỹ khách khí, chuyện của Hách Liên đại ca, ta chắc chắn sẽ toàn lực ứng phó." Vân Khê nói.

Nhị chưởng quỹ yên lòng cười cười, tiếp tục cất bước đi sâu vào trong sơn động: "Vân Khê cô nương, mời vào cùng lão phu."

Con đường phía trước từ từ trở nên rộng rãi, tầm mắt nhìn thẳng phía trước, ước chừng có hai phòng, xung quanh hai gian phòng dùng trăm năm hàn băng xây thành,trên đó gắn lên mấy viên Dạ Minh Châu, băng cứng chiết xạ ánh sang Dạ Minh Châu, màu sắc sặc sỡ. Cảnh đẹp như thế nhưng không làm cho người ta cảm giác

tâm tình vui vẻ, ngược lại, tâm tình Vân Khê rất nặng nề, nàng nhìn đến giữa Băng thất để một chiếc giường băng, phía trên là một nam tử bị đóng băng phong ấn, nam tử tóc trắng mặc quần áo màu tím, lâm vào ngủ say.

Hắn, chính là Hách Liên Tử Phong, từng danh chấn Ngạo Thiên đại lục, là người thừa kế huyết mạch Bắc Thần gia tộc thuần khiết. Mà hiện nay hắn lại chỉ có thể ngủ say ở chỗ này, giống như pho tượng ngủ say, mặc dù không giống tượng gỗ nhiều nhưng lại mất đi linh hồn.

Trong lòng Vân Khê chấn động, ánh mắt khẽ ướt át, nàng bỗng nhiên đứng ngay tại chỗ, dưới chân như có hòn đá nặng ngàn cân, không cách nào di chuyển một bước.

” Thúc thúc tóc trắng.”

Tiểu Nguyệt Nha tò mò lên tiếng, buông tay mẫu thân, mở đôi chân, chạy tới.

“Mẫu thân, sao trên người tóc trắng thúc thúc lại có nhiều băng như vậy? Thúc ấy có lạnh hay không?” Vươn bàn tay nhỏ bé ra chạm tới khối băng kia, lạnh thấu xương khiến cho bé rất nhanh thu tay lại, miệng bé hít phải khí lạnh, “Lạnh quá. Con lạnh quá.”

Thật là một đứa nhỏ ngốc ngếch.

Vân Khê cất bước đi tới, tầm mắt vẫn dừng trên người nằm trên giường băng, trong đầu hiện lên vô số đoạn ngắn, lần đầu gặp dưới vách núi , sống chung trong rừng trúc, còn có thị phi sau này... Nhưng nếu nói đời này nàng nợ ai, thì người đó nhất định là Hách Liên Tử Phong.

Hách Liên đại ca, huynh làm cho muội nhiều chuyện như vậy, thậm chí không tiếc tính mạng của mình đi bảo vệ, phần ân tình này, muội nên báo đáp thế nào đây?

” Thúc thúc tóc trắng, Huyên Huyên tới thăm thúc này, thúc mau dậy đi. Thúc thúc tóc trắng, có phải thúc bị bệnh hay không, sao trên người của thúc lại nhiều băng như vậy?”

Giọng nói ngọt ngào của Tiểu Nguyệt Nha vang vọng trong hang động, bé ngẩng đầu nhìn mẫu thân, trong đôi mắt trong suốt tràn đầy nghi ngờ, bé lôi kéo tay mẫu thân hỏi: “Mẫu thân, thúc thúc tóc trắng rốt cuộc bị sao vậy? Huyên Huyên thật là đau lòng.”

Vân Khê liếc mắt nhìn nữ nhi bảo bối, nhẹ giọng đáp lại: ” Thúc thúc tóc trắng không có chuyện gì, chẳng qua là hắn bị bệnh rồi, mẫu thân tới giúp thúc thúc tóc trắng chữa bệnh.”

“Mẫu thân, vậy người nhanh chữa bệnh cho thúc thúc tóc trắng đi.”

“Được, Tiểu Nguyệt Nha ngoan, con đứng sang một bên trước, để cho mẫu thân xem bệnh cho tóc trắng thúc thúc .”

“Vâng.” Tiểu Nguyệt Nha thật tình gật đầu, biết điều lui sang bên cạnh, đôi mắt trong suốt nhìn chằm chằm vào người trên giường băng, khuôn mặt nhỏ nhắn toát ra lo lắng.

Đi lên trước mấy bước, Vân Khê nhìn chằm chằm vào Hách Liên Tử Phong quan sát một hồi lâu, con ngươi của nàng co rút lại, trong lòng dâng lên một cỗ tức giận: “Nhị chưởng quỹ, ngươi nói một chút, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ta đem Hách Liên đại ca phó thác cho ngươi, ngươi chiếu cố hắn như vậy ư?”

Nhị chưởng quỹ không khỏi cười khổ một tiếng, nói: “Vân Khê cô

nương, thật ra thì lão phu cũng không biết xảy ra chuyện gì, bọn Tiếu trưởng lão mặc dù phái người lẻn vào muốn đối phó Thiếu chủ, nhưng mà cũng không thành công. Về phần trên người Thiếu chủ tại sao lại biến hóa như vậy, lão phu thật sự không rõ ràng lắm, không thể giải thích được nguyên nhân, lão phu mới cố ý mời Vân Khê cô nương tới đây, giúp ta tìm ra nguyên nhân. Ta..... Ta thật sự không muốn Thiếu chủ gặp chuyện không may."

"Ngươi xác định bọn họ không được như ý?" Nhìn ra hắn không nói láo, Vân Khê vẫn không nhịn được hỏi thăm.

"Không, lúc ấy bọn họ chẳng qua là đánh vỡ một miếng băng mà thôi, cũng không tạo thành thương tổn, sau đó khối băng trên người Thiếu chủ bắt đầu tan chảy, bất kể lão phu dùng biện pháp gì, cũng không ngừng được băng tan. Sắc mặt Thiếu chủ dần dần chuyển thành màu đen, nhìn như là trúng độc, nhưng ta lại không phát hiện bất kỳ loại độc nào. Vân Khê cô nương ngươi cũng thông hiểu độc tính, cũng biết ta không nói sai."

"Sao có thể như vậy?" Tình huống rất quái dị, Vân Khê cảm thấy có chút bó tay, trầm tư một lát, "Ta giải trừ đóng băng thuật trước, thay Hách Liên đại ca cẩn thận kiểm tra lại một lần nữa, nhìn xem có thể tìm ra nguyên nhân hay không."

"Vân Khê cô nương, cần lão phu hỗ trợ không?"

"Tạm thời không cần."

Một khắc sau, Nhị chưởng quỹ dẫn hai mẹ con Vân Khê mẹ ra khỏi cửa động, Vân Khê sắc mặt hơi âm trầm khó coi, có thể thấy nàng cũng không tìm ra nguyên nhân.

Chờ đi tới cửa sơn động, Nhị chưởng quỹ dừng bước, xoay người

áy náy nhìn về phía những người bên cạnh: “Vân Khê cô nương, hi vọng ngươi có thể đủ tìm được phương pháp cứu Thiếu chủ, hiện tại chỉ có thể ủy khuất ngươi tạm thời ở trong trang viên.”

“Ta sẽ hết sức.” Vân Khê đương nhiên hiểu tâm tình của đối phương, huống chi, nàng không thể bỏ mặc chuyện của Hách Liên Tử Phong, nếu không, nàng cũng không bỏ lại trượng phu và nhi tử, xuất hiện ở nơi này.

Nhị chưởng quỹ nhìn hai mẹ con nàng một chút, do dự một lát mới mở miệng: “Vân Khê cô nương, có cần phái người đi báo cho Long tôn chủ không?”

“Nhị chưởng quỹ yên tâm, ta sẽ xử lý tốt chuyện này.” Vân Khê nhoẻn miệng cười, nghĩ đến trượng phu ở Huyễn Dạ Tinh Hải, trong lòng lại mềm mại, không biết Tiểu Phượng Hoàng có truyền lời cho Thiên Tuyệt được không?

Bên cạnh Tiểu Nguyệt Nha không nhịn được chen vào nói: “Mẫu thân, Huyên Huyên cũng nhớ phụ thân, gọi phụ thân và ca ca tới chỗ này có được hay không?”

“Ách?” Vân Khê chống lại cặp mắt đen bóng của nữ nhi bảo bối, con ngươi như bảo thạch, trong lúc nhất thời, không biết trả lời như thế nào.

Nghĩ đến Long Thiên Tuyệt thích ăn dấm chua, Nhị chưởng quỹ không nhịn được kéo kéo khóe miệng, nếu như vị Long tôn chủ này tới, trong trang viên thật sự có thể náo nhiệt.

“Hắt xì.”

Long Thiên Tuyệt đang đứng gác đột nhiên hắt xì mấy cái, lông mày

khẽ nhíu lại, tự nhủ nói: “Rốt cuộc người nào đang nhắc tới ta? Bắc Thần Tĩnh Vũ chết tiệt, Bổn tôn chủ giúp ngươi đại ân, ngươi lại để cho Bổn tôn chủ phải làm việc. Ngươi chờ đó cho ta.....” Hắn cười lạnh, thanh âm càng ngày càng nhỏ, đến cuối cùng thấp không thể nghe nổi.

Tử y giáp vệ đứng cách đó không xa tò mò hỏi thăm: “Số mười, ngươi đang mò mẫm nói thầm cái gì đó?”

“Không có gì!” Long Thiên Tuyệt mắt lạnh liếc nhìn hắn một cái, liền đi ra ngoài.

Tử y giáp vệ nhìn bóng lưng hắn đi xa, cảm thấy không thể hiểu nổi: “Số mười đã xảy ra chuyện gì vậy, giống như thay đổi thành người khác, chẳng lẽ là gặp quỷ?”

Long Thiên tuyệt không để ý tới hắn, trực tiếp đi tới chỗ khác.

“Chương trưởng lão, bây giờ nên làm gì? Chúng ta có cần nhân cơ hội này rời đi không?”

Thanh âm Khâu trưởng lão từ sân bên phải truyền đến, Long Thiên Tuyệt vừa mới chuẩn bị quẹo vào, nghe được thanh âm, không khỏi dừng bước.

“Rời đi? Chúng ta có thể đi chỗ nào? Ngươi nghĩ rằng chúng ta còn có đường khác sao?” Chương trưởng lão trầm giọng hỏi ngược lại, sắc mặt âm trầm đáng sợ, “Hậu quả mà chúng ta chạy đi, không phải là bị người của Nhị chưởng quỹ đuổi giết,mà là bị địch nhân của chúng ta trả thù, vô luận như thế nào đều là đường chết.”

“Chẳng lẽ ý của Chương trưởng lão là chúng ta ở chỗ này chờ chết ư? Bó tay chờ chết? Mặc cho Nhị chưởng quỹ kiếm cớ giết chết

chúng ta?”

Sắc mặt Khâu trưởng lã khó coi cực kỳ, sao hắn biết tình thế sẽ chuyển biến lớn đến thế, hắn còn không có tâm tư chuẩn bị.

Sau khi Tiếu trưởng lão chết dưới tay Nhị chưởng quỹ, hắn đã biết mình khó thoát, cho nên mới len lén chạy tới cùng Chương trưởng lão thương lượng đối sách.

Chương trưởng lão nhíu mày, ngửng đầu lên nhìn hắn một cái: “Bất kể như thế nào, ta không tán thành chạy đi, ta muốn tiếp tục ở lại nơi này, ta không tin Bắc Thần gia tộc không có chỗ cho ta dung thân.”

“Ở?” sắc mặt Khâu trưởng lão muốn khó coi bao nhiêu thì khó coi bấy nhiêu, “Chương trưởng lão, chẳng lẽ ngươi cho rằng Nhị chưởng quỹ còn có thể bỏ qua cho chúng ta ư? Lúc chúng ta cùng chờ chết không bằng chạy đi, có lẽ chúng ta còn có một đường sống, cùng lắm thì, sau khi chúng ta rời đi, mai danh ẩn tích, Nhị chưởng quỹ coi như là muốn đuổi theo giết chúng ta, cũng không được.”

“Ngươi nói sai rồi.”

Chương trưởng lão đứng lên, đi đi lại lại trước mặt của hắn: “Chạy đi chúng ta mới chết chắc, lưu lại, chúng ta mới có một đường sống, có lẽ.....”

“Có lẽ cái gì?”

“Có lẽ chúng ta chẳng những có thể giữ lại tánh mạng, thậm chí..... Chúng ta còn có cơ hội trở mình.”

“Cơ hội trở mình?”

Con ngươi Khâu trưởng lão đột nhiên trừng lớn, khó có thể tin nói: “Chương trưởng lão, ngươi đừng mộng tưởng hão huyền, mau tỉnh lại đi.”

“Ta là nói thật.” Chương trưởng lão trịnh trọng nói, “Đừng quên, chúng ta là trưởng lão của Bắc Thần gia tộc, bất kể như thế nào, Nhị chưởng quỹ cũng không dám minh phế bỏ tước vị trưởng lão của chúng ta, hắn tự xưng là trung thành với Bắc Thần gia tộc, hắn không gánh nổi tội danh bán chủ cầu vinh đâu.”

“Ngươi nói đúng, Hòa trưởng lão muốn giết Bắc Thần Tĩnh Vũ, nhưng bị Bắc Thần Tĩnh Vũ giết đi. Tiếu trưởng lão cũng chết dưới tay Nhị chưởng quỹ, nếu như hắn thật sự muốn giết chúng ta, chúng ta cũng không sống tới bây giờ. Nếu trong lòng hắn có điều cố kỵ, vậy thì tốt nhất. Một khi hắn muốn giết chúng ta, chúng ta sẽ làm cho những người khác náo loạn lên, đến lúc đó hắn tự nhiên có điều cố kỵ, không dám dễ dàng động thủ.”

“Giữ được núi xanh, sợ gì không có củi đốt, chúng ta tạm thời tránh đi gió lớn, trước không nên cùng hắn đối nghịch, chờ đến thời cơ thích hợp..... Ha hả, lão phu cũng không tin, đấu không lại hắn.”

“Không sai. Quân tử báo thù, mười năm không muộn. Chương trưởng lão, ta nghe lời ngươi, dứt khoát ngày mai tìm Nhị chưởng quỹ xa từ chức trưởng lão, sau này hắn muốn đối phó chúng ta, cũng không tìm được lỗi của chúng ta.”

Vừa nói chuyện, hai người bèn nhìn nhau cười, cả phòng đều tràn đầy mùi vị âm mưu .

Long Thiên Tuyệt đem lời của hai người thu hết trong tai, hắn cúi đầu cười lạnh, đang muốn xuất thủ dạy dỗ hai người, ai ngờ lại nghe đến bọn họ đàm luận về ái thê.

“Chương trưởng lão, mẹ con Vân Khê làm sao bây giờ? Chúng ta cứ để hai mẹ con nàng ở lại trong trang viên sao? Mẹ con họ lần này ở lại chắc là vì Nhị chưởng quỹ mời đến giúp Thiếu chủ, vạn nhất Thiếu chủ thật sự tỉnh.....” Khâu trưởng lão nhíu mày.

“Vân Khê?” Chương trưởng lão nhăn mày, thiếu chút nữa quên mất người này, hắn suy nghĩ một chút nói, ” Nàng thật sự là một nhân vật khiến người khác đau đầu.”

“Một khi nàng chữa khỏi bệnh cho Thiếu chủ, giúp Thiếu chủ tỉnh lại, đến lúc đó Nhị chưởng quỹ còn không phải càng lớn lối hơn sao?” Khâu trưởng lão cười lạnh, “Cho nên, chúng ta không thể để cho nàng giúp Thiếu chủ tỉnh lại.”

“Ý của ngươi là động thủ với Vân Khê?”

“Đó là đương nhiên. Nếu như Thiếu chủ thức tỉnh, biết chúng ta từng mạo phạm với hắn, chúng ta vĩnh viễn không thể trở mình” Khâu trưởng lão nghiến răng nghiến lợi tàn bạo nói, tiếng nói vừa dứt, đầu lưỡi của hắn đột nhiên bị lực lượng gì đó đánh trúng, đầu lưỡi lập tức trở thành một mảnh huyết nhục mơ hồ.

“A ——”

“A —— đau quá a ——”

Khâu trưởng lão che miệng kêu thảm thiết, đau đến mức lớn tiếng tru lên.

Người nào, rốt cuộc là người nào ở sau lưng ám toán hắn?

Bị Khâu trưởng lão làm kinh động, Chương trưởng lão vội vàng rút

kiếm, cảnh giới nhìn xung quanh, tự hù dọa mình.

Núp phía ngoài, trong mắt Long Thiên Tuyệt hiện lên nồng đậm sát ý, khuôn mặt lạnh lẽo, động vào người nhà của hắn, vợ con của hắn chính là đối nghịch với hắn.

Người nào đối nghịch với hắn.

Người đó phải chết.

Giơ lên tay phải, đầu ngón tay bắn ra hai luồng huyền khí xông thẳng vào hai người trong nhà, bên trong nhà hai người chết tại chỗ.

Long Thiên Tuyệt cũng không quay đầu lại, đi đến ngôi nhà vợ con ở tạm. Về phần cao thủ Bắc Thần gia tộc làm sao phát hiện thi thể, nhấc lên một màn phong ba nho nhỏ thế nào, đó là chuyện sau này.

Lầu các tao nhã, hoàn cảnh ưu mỹ, trong không khí bay ra mùi hoa nhàn nhạt.

Long Thiên Tuyệt cũng không đem chuyện vừa giết người để ở trong lòng, hắn làm như vậy, chỉ là vì bảo vệ vợ con của mình, cũng vì Nhị chưởng quỹ giải trừ rắc rối trong nhà.

Hắn không thẹn với lương tâm.

Bước vào sân, hắn nhìn một cái đã thấy nữ nhi bảo bối ngồi trên thềm đá chơi đùa, khẽ mỉm cười, ánh mắt lạnh lẽo nhu hòa xuống, mềm mại nhu hòa, hắn hận không thể chạy tới bế bé lên. Có thể là ánh mắt của hắn quá mức chuyên chú, rốt cục đưa bị nữ nhi chú ý.

“Di, ngươi là ai,sao lại ở chỗ này?”

Ngồi ở trên thềm đá Tiểu Nguyệt Nha nghiêng đầu, ánh mắt trong veo như nước đánh giá tử y giáp vệ đang đứng trong sân, không biết tại sao, lần đầu tiên nhìn thấy người này, cảm thấy rất quen thuộc, nhưng không nhớ nổi là ai.

“Ta..... Ta là thị vệ chỗ này” Long Thiên Tuyệt cố ý hạ giọng, không để cho nữ nhi nhận ra mình. Mặc dù hắn rất muốn nói cho nữ nhi bảo bối, mình là cha của bé, nhưng lời nói đến khóe miệng lại nói không ra.

Bởi vì hắn không muốn thê tử biết mình tới, càng không muốn nàng hiểu lầm mình đang theo dõi nàng, rất có khuynh hướng mất mặt và bác bỏ lòng tự ái của một đời Tà tôn như hắn.

“Ngươi là người Nhị chưởng quỹ gia gia phái tới bảo vệ ta và mẫu thân sao?”

Long Thiên Tuyệt chần chờ, cuối cùng gật đầu. Mặc dù không liên quan tới Nhị chưởng quỹ, nhưng hắn quả thực là tới bảo vệ hai mẹ con bé.

Tiểu Nguyệt nha mừng rỡ mặt giãn ra: “Thật tốt quá, vậy ngươi có thể chơi với ta không?”

“Dĩ nhiên.” Trong mắt Long Thiên Tuyệt hiện lên vẻ thương yêu, chỉ có mấy câu nói, hắn đã biết nữ nhi bảo bối cảm thấy cô độc rồi, từ nhỏ đi theo ca ca, đến nơi này, không có bạn chơi, hắn nhìn cũng thấy đau lòng.

“Mẫu thân cháu thì sao?” Đi tới bên cạnh nữ nhi rồi ngồi xuống, Long Thiên Tuyệt mặc dù biết nàng ở bên trong, nhưng cố ý không nói.

Tiểu Nguyệt Nha nhếch lên cái miệng nhỏ nhắn, lo lắng nói: “Mẫu

thân đang nhìn sách thuốc, nàng phải tìm được cách cứu thúc thúc tóc trắng.”

“Thúc thúc tóc trắng hiện tại thế nào?” Long Thiên Tuyệt nhíu mày, hắn biết, Khê Nhi lưu lại, khẳng định có liên quan tới Hách Liên Tử Phong. Hắn biết, vào lúc này, hắn muốn đem vợ con mang về quả thực là một nhiệm vụ khó khăn.

U oán thở dài, Long Thiên Tuyệt vươn ra hai tay, hướng về phía nữ nhi nói: “Ta ôm cháu đi chơi?”

“Không được, phụ thân nói, không thể tùy tiện để cho bé trai xa lạ ôm. Ai biết ngươi có phải người xấu hay không?”

Người xấu?

Long Thiên Tuyệt khóc không ra nước mắt, hắn không nghĩ đến có một ngày mình lại thua trong tay nữ nhi bảo bối.

Quyển 8 - Chương 16: Phiên ngoại 16: Nhạc phụ đại nhân

Editor: Giọt Sương Đêm

Beta: Sakura

“Ta là người tốt, không phải là người xấu.” Đối mặt với chất vấn của nữ nhi, Long Thiên Tuyệt cảm thấy vô lực.

“Nhưng mà ca ca nói, người xấu đều nói mình là người tốt.” Tiểu Nguyệt Nha nghiêng đầu nhỏ, rất quấn quýt.

“.....” Khóe mắt Long Thiên Tuyệt co quắp không ngừng, quả thực là ngang bướng, lúc này hắn rất muốn đem nhi tử bắt đến trước mặt, sau đó hung hăng đánh mông của bé, bé dạy cho muội muội lý những gì không biết?

Bất quá, nghĩ lại, nữ nhi có lòng cảnh giác như vậy, thật ra là chuyện tốt, ít nhất hắn không cần lo lắng nữ nhi sẽ bị nam nhân khác chiếm tiện nghi.

Nghĩ xong, tâm tình không khỏi tốt lên rất nhiều.

“Nói cho ta biết, cháu có tâm nguyện gì, ta sẽ làm cho cháu.” Long Thiên Tuyệt không nhẫn tâm để cho nữ nhi chịu cô độc, nên muốn làm gì đó cho bé.

Tiểu Nguyệt Nha vuốt vuốt bụng nhỏ, tội nghiệp nói: “Huyên Huyên đói bụng, nhưng mà Huyên Huyên lại không muốn quấy rầy mẫu

thân.”

“Thật là đáng thương.” Long Thiên Tuyệt mềm lòng, sờ sờ bụng nhỏ của bé nói, “Cháu chờ một chút, ta đi lấy đồ ăn cho cháu.”

Lúc Vân Khê bước từ trong nhà đi ra, vừa vặn nhìn thấy bóng lưng chợt lóe rồi biến mất của Long Thiên Tuyệt, nàng nghi ngờ nhìn mấy lần, lầm bầm lầu bầu: “Thân ảnh người vừa rồi ....”

Vân Khê mở trừng hai mắt, suy nghĩ một chút, tiếp theo lại lắc đầu: “Không thể nào, Thiên Tuyệt sao có thể xuất hiện ở nơi này, nhất định là ta cả ngày chui ở trong thư phòng, nhìn hoa mắt.”

Quay đầu lại, hỏi nữ nhi nói: “Tiểu Nguyệt Nha, con vừa cùng ai nói chuyện đó?”

Tiểu Nguyệt Nha mím môi, lắc đầu: “Một người biết đánh nhau. Mẫu thân, người tìm được cách cứu thúc thúc tóc trắng rồi sao?”

Long Thiên Tuyệt đang hưng trí bừng bừng chạy tới phòng bếp, may là không nghe thấy lời của con gái, nếu không nhất định sẽ hộc máu tại chỗ.

Nghe nữ nhi nói như thế, Vân Khê cũng không đem lực chú ý để lên người nọ, thở dài nói: ” Thúc thúc tóc trắng của con cả đời này nhiều tai họa nhiều đau khổ, cũng không biết lúc nào mới có thể phá giải vận rủi này.”

“Phương trượng gia gia nói, trong họa có phúc ..... Đúng, lúc một người rất khổ cực cũng chính là lúc hắn sắp hết khổ và đạt được hạnh phúc.”

Vân Khê kinh ngạc nhìn nữ nhi, trong cái miệng nhỏ nhắn lại nhảy ra

một câu triết lý như vậy, xem ra bé thật sự là cùng Phật gia hữu duyên.

“Khụ khụ, Tiểu Nguyệt Nha, Phương trượng gia gia nói những chuyện khác con cũng có thể nghe, nhưng mà một khi hắn nói xuất gia linh tinh thì con tuyệt đối không thể nghe, biết không?”

“Tại sao?” Cục cưng tò mò nháy mắt mấy cái.

“Bởi vì..... Phương trượng gia gia ghen tỵ với mái tóc xinh đẹp của con,muốn lừa gạt con cạo hết tóc sau đó để nó mọc trên đầu của ông ta.” Vân Khê mặt không biến sắc nói.

Tiểu Nguyệt Nha theo bản năng sờ sờ tóc của mình ra vẻ rối rắm, thì ra phương trượng gia gia vẫn đều mơ ước tóc của mình a, khó trách lão cứ nhìn mình chằm chằm mà cười.

“Khụ khụ, nếu con đói bụng, thì đi phòng bếp tìm đồ ăn mẫu thân còn muốn tiếp tục tìm tài liệu. Con ngoan ngoãn một chút nha.” Vân Khê chột dạ, làm bộ ho nhẹ mấy tiếng, sau đó xoay người, chui về phòng.

Long Thiên Tuyệt đi tới phòng bếp, nhìn đầu bếp nữ vội vội vàng vàng, hắn vốn định tìm người làm cho hắn mấy món ăn để cho nữ nhi điền bụng, ai ngờ lại không có ai để ý tới.

“Muốn ăn, tự mình làm đi . Chúng ta còn phải làm đồ ăn cho các vị chủ nhân trong trang viên.”

Rất rõ ràng, trong mắt những nữ đầu bếp nơi này, hắn chẳng qua là một thị vệ, căn bản không có quyền tới sai khiến các nàng, muốn dùng bữa cũng được, mình động thủ.

Long Thiên Tuyệt rất tức giận, nhưng ngại thân phận của mình, lại không tốt phát tác. Tốt, tự làm đúng không? Hắn đường đường là Cung chủ Lăng Thiên Cung, gia chủ Long gia, hơn nữa còn là lãnh tụ của thập đại học viện, chẳng lẽ còn có thể bị mấy đạo món ăn cho làm khó ư? Làm đồ ăn cho nữ nhi bảo bối, hắn không cảm thấy chán ghét chút nào, ngược lại trong lòng rất ngọt.

“Tiểu Nguyệt Nha, chờ phụ thân của con nấu cơm cho con ăn nhé.” Long Thiên Tuyệt nhiệt tình mười phần, hắn nhặt lên con dao, tiện tay vớ một đống nguyên liệu, bắt đầu làm.

Tay hắn nhanh chóng cắt nguyên liệu, rau quả trên bàn bay loạn cả lên.

Trời sinh khí thế, khiến cho những đầu bếp nữ trong phòng bếp cách đứng xa xa, ngơ ngác nhìn hắn”Đại triển thân thủ”, cả đám trợn mắt há mồm.

Chưa từng thấy qua có người cắt thức ăn nhanh như vậy.

Trâu! Quá trâu bò!

Tiểu Nguyệt Nha đợi đã lâu cũng không trông thấy thị vệ đưa đồ ăn, bé đói bụng không chịu được, ôm Tiểu Hồng Hồng, từng bước từng bước đi về phía phòng bếp. Hai mắt lấp lánh, thoắt ẩn thoắt hiện, tập tễnh đi ra.

Đến bên ngoài phòng bếp, xa xa địa nghe được tiếng ủng hộ, bé tò mò rướn cổ lên nhìn lại, chỉ thấy cửa ngoài phòng bếp tụ tập rất nhiều người, đem phòng bếp vây đến nước chảy không lọt, không biết xảy ra chuyện gì.

“Tránh ra một chút! Xin nhường đường một chút!” Thân thể nho nhỏ,

từ trong đám người đẩy đi qua, thật vất vả chen đến trước cửa phòng bếp, bé rốt cục cũng thấy được người đang"Thi triển tuyệt kỹ " ở bên trong, cái miệng nhỏ nhắn mở lớn, phát ra tiếng than sợ hãi, "Wow, thật là lợi hại."

Tiểu Nguyệt Nha nhìn với ánh mắt tràn đầy sùng bái, chỉ thấy trong phòng bếp năm cái dao thái thức ăn đều bay lên, tất cả rau dưa, thịt cá, gừng tỏi..... giống như trời mưa, khó phân loại bay lên rồi lại có trật tự rơi xuống, cả phòng bếp bao phủ trong không khí cường đại ngoại nhân khó xâm nhập. Mà ở giữa không khí cường đại một nam tử khôi giáp màu tím đang giơ dao thái một cách thành thạo,quả thực chính là một cuộc biểu diễn xiếc.

Trong những tiếng than thở, Long Thiên Tuyệt nghe được tiếng nữ nhi, trong lòng hắn vui mừng, cho nên càng thêm ra sức biểu diễn.

"Qúa hay. Thật là lợi hại!"

Đôi tay nhỏ bé vỗ vào nhau.

Vân Khê nào biết trong phòng bếp phát sinh điều gì, càng không biết hai cha con họ dấu nàng lén lén lút lút làm chuyện gì kinh người, đợi đến trời tối, trong bụng nàng truyền đến thanh âm ùng ục, nàng rốt cục ý thức được, cả ngày mình không có ăn uống gì. Cũng không phải hai cha con Nhị chưởng quỹ keo kiệt, chiếu cố không chu toàn, mà là Vân Khê không muốn người khác quấy rầy, cho nên cố ý dặn dò hai cha con họ, chưa được nàng cho phép, bất luận kẻ nào cũng không được tới phòng này.

"Hỏng bét, không biết Tiểu Nguyệt Nha ăn chưa, con bé không ở bên ngoài sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" Nghĩ lại, có Tiểu Hồng Hồng vạn năm lão quái vật canh giữ ở bên cạnh nữ nhi, nữ nhi khẳng định sẽ không bị đói.

Khe cửa truyền đến mùi thơm, đem con sâu tham ăn trong bụng hoạt động.

Nhị chưởng quỹ thật là xem đúng thời gian, tới sớm không bằng tới đúng lúc.

Mở cửa, nàng nhìn một cái là thấy nữ nhi bảo bối.

“Mẫu thân, có phải thơm ngào ngạt hay không?”

Tiểu Nguyệt Nha mở ra hộp đựng thức ăn, đem thức ăn ngon bên trong mở ra, từng đĩa từng đĩa bưng ra ngoài, có thịt có rau rất phong phú.

“Mẫu thân, đây là món ăn người thích nhất.”

Trong tiếng nói vui vẻ của nữ nhi, Vân Khê ngây ngẩn cả người, tầm mắt rơi vào một cái đĩa thức ăn sắc hương vị đều đủ, có một loại cảm giác ky quái không nói ra lời.

Mỗi một món đều là món ăn mình thích, Nhị chưởng quỹ không biết những thứ này mới đúng.....

“Tiểu Nguyệt Nha, món ăn là ở đâu ra?”

Tiểu Nguyệt Nha chớp chớp mắt mấy cái, nói quanh co: “Chính là từ phòng bếp lấy ra a.”

“Mẫu thân đang hỏi con, món ăn là ai đưa tới.” Vân Khê cảm thấy chuyện này rất kỳ quặc, nữ nhi rốt cuộc đang giấu diếm cái gì? Không phải là trong thức ăn có độc chứ? Nàng để sát lỗ mũi vào ngửi ngửi, không có độc, cái này càng kì quái, chẳng lẽ Nhị chưởng

quỹ trước đó đã tìm hiểu cặn kẽ, hiểu rõ tất cả khẩu vị của nàng?

“Mẫu thân, nhanh ăn đi!” Tiểu Nguyệt Nha vẻ mặt mong đợi.

Vân Khê kẹp lên một miếng thịt kho tàu, một trong những món ăn nàng thích nhất , cắn một cái.

Ngô, ăn ngon.

Miệng đầy hương, thịt ngon, hương nồng, mùi vị này làm cho nàng hồi tưởng lại mấy tháng trước, có một lần nửa đêm nàng đói bụng, làm nũng để cho phu quân xuống bếp, vì nàng làm lại món thịt kho tàu, nàng rõ ràng nhớ, mùi vị kia cùng mùi vị hiện tại giống nhau như đúc.

Thật sự là ăn quá ngon.

“Mẫu thân, con cũng muốn!” Tiểu Nguyệt Nha thần bí cười trộm, sau đó giơ tay.

Vân Khê nhoẻn miệng cười, cầm lấy chiếc đũa, bón nữ nhi: “Cẩn thận một chút, đừng để bị bỏng!”

“Ăn ngon, ăn ngon thật!” Tiểu Nguyệt Nha vừa ăn vừa ca ngợi, ánh mắt híp laiij, có thể thấy được bé ăn rất vui vẻ.

Vân Khê thấy vậy, không nhịn được hiểu ý cười một tiếng, nghĩ thầm chờ chuyện này chấm dứt, nàng hẳn nên hỏi Nhị chưởng quỹ, đem vị đầu bếp nữ này mang về?

“Tiểu Nguyệt Nha, con nói với nữ đầu bếp một tiếng, hỏi nàng có nguyện ý cùng đi Long gia hay không, mẫu thân có thể trả cho nàng gấp mười lần tiền lương ở đây.”

Núp trong bóng tối bộ mặt Long Thiên Tuyệt hung hăng co quắp, bác gái..... Xưng hô này, quá đả kích người.

Tiểu Nguyệt Nha nhai kĩ rồi nuốt xuống thức ăn chu cái miệng nhỏ nhắn bóng loáng nói: “Không phải là bác gái làm, là một vị thúc thúc che mặt làm.”

” Thúc thúc che mặt ?” Vân Khê hỏi, vậy nhất định là thủ hạ tử y giáp vệ của Bắc Thần Tĩnh Vũ rồi, không nghĩ tới tử y giáp vệ hắn chọn ra lại có nhiều tài nghệ như vậy, cả tài nấu nướng cũng rất cao. Ngô, mặc dù những món ăn khác làm không biết là hình dáng gì nhưng món thịt kho tàu này làm rất ngon,có thể thấy người này luyện tập một thời gian rất dài.

“Lát nữa mẫu thân sẽ nói với Nhị chưởng quỹ gia gia, sau này cơm của chúng ta, đều do vị thúc thúc che mặt này làm là được.”

“Vâng. Thúc thúc rất lợi hại. Thúc thúc có thể cầm ba con dao một lúc, sau đó xoẹt xoẹt xoẹt như vậy.... một dao một dao..... xoẹt xoẹt xoẹt..... lại thái thái thái.....” cô bé bắt chước, khua tay múa chân, nhiều lần thiếu chút nữa tự mình ngã xuống.

Vân Khê vừa buồn cười lại không có gì để nói, người này hơn phân nửa là yêu đùa, nói không chừng hắn cũng chỉ biết làm mỗi món thịt kho tàu, nam nhân quá khoe khoang là không được

“Tiểu Nguyệt nha mau ăn, ăn no đi ngủ sớm một chút!”

“Mẫu thân, ngủ cùng Huyên Huyên!”

“Được, mẫu thân ngủ cùng Huyên Huyên!”

Long Thiên Tuyệt núp ở trên một cây đại thụ bên ngoài viện, nhìn hai mẹ con ấm áp chung đụng, hắn rất muốn xông vào nói cho nàng biết mình ở chỗ này.

Trải qua một hồi lưỡng lự, Long Thiên Tuyệt vẫn bỏ ý niệm này đi, đừng nói mình âm thầm theo sẽ làm cho thê tử mất hứng, mà ngay cả hắn cũng không muốn lộ mặt, quan trọng nhất là … Mình ở chỗ tối, dễ dàng bảo vệ vợ con hơn.

Yên tĩnh dưới đêm trăng, Long Thiên Tuyệt nhìn tay trái của mình, phía trên có mấy người nốt phỏng nước, hắn cũng không để ý, lộ ra khuôn mặt bình thường không tiếng động nở nụ cười hạnh phúc.

“Hôm qua các ngươi không nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Chương trưởng lão và Khâu trưởng lão sao? Không nghĩ tới bọn họ bị người giết, chết rồi.”

“Mới vừa nghe nói chuyện này, không biết là người nào hạ độc thủ, bọn họ bị chết rất thảm.”

“Có người nói là Nhị chưởng quỹ hạ độc thủ, Nhị chưởng quỹ muốn nhân cơ hội này diệt trừ bọn họ, tránh cho lưu lại mối họa.”

“Nhị chưởng quỹ? Ta cảm thấy rất không có khả năng, hẳn là có người cố ý trả thù, giá họa cho Nhị chưởng quỹ, như vậy mới không có người hoài nghi, đồng thời có thể để cho Nhị chưởng quỹ chịu tiếng xấu thay cho người khác.”

“Có thể là người khác động tay, ngày hôm qua Nhị chưởng quỹ mang theo Vân Khê đi thăm Thiếu chủ, nếu hắn muốn động thủ với Khâu trưởng lão và Chương trưởng lão cũng không có thời gian, lại nói, vào lúc này mà động thủ đối với hắn không có lợi.”

“Đúng vậy, đúng vậy. Theo ta thấy, hẳn là Khâu trưởng lão và Chương trưởng lão trước kia đắc tội người nào đó, bây giờ bọn hắn không có thế lực, có người nhân cơ hội hạ thủ diệt trừ hắn.”

.....

Đứng ở đàng xa Long Thiên Tuyệt ưu nhã tựa vào cửa, mí mắt nửa đóng, hắn vẫn nghe tử y giáp vệ nói về chuyện xảy ra ngày hôm qua, vốn là che mặt nên trông hắn giống như một pho tượng gỗ.

Bỗng nhiên, không trung rơi xuống một thân ảnh, cùng mặc giống tử y giáp vệ , Long Thiên Tuyệt giương mắt liếc, nhận ra đối phương chính là thủ lĩnh của tử y giáp vệ Bắc Thần Tĩnh Vũ, chỉ thấy thần sắc hắn nghiêm nghị, hướng về phía xúm lại tử y giáp vệ đang xúm chung một chỗ nói chuyện phiếm lớn tiếng quát: “Các ngươi đang làm gì đó? Còn không mau đi tuần tra, cẩn thận tất cả đều chịu phạt.”

“Dạ, đội trưởng.”

Bảy tám tên tử y giáp vệ nhất thời giải tán lập tức, đứng thẳng người Long Thiên Tuyệt chuẩn bị đi theo, trước mắt thoáng một cái, Bắc Thần Tĩnh Vũ ngăn cản hắn.

“Có việc?” Chân mày gảy nhẹ, lãnh khốc nói không ra lời.

Bắc Thần Tĩnh Vũ quái dị đánh giá hắn mấy lần, nói: “Số mười, bắt đầu từ hôm nay ngươi đi phía sau núi tuần tra. Nhớ kỹ, đừng làm chuyện không nên, nếu không cái mạng nhỏ của ngươi khó giữ được.” Bắc Thần Tĩnh Vũ băng lãnh liếc nhìn người trước mắt, vị thuộc hạ này nhìn như bình thường lại làm cho hắn cảm thấy có chút cảm giác bị áp bách , trong lòng hắn nghi ngờ càng lúc càng lớn , chỉ bất quá, toàn bộ thủ hạ đều do hắn tự mình tỉ mỉ lựa chọn ra,không thể xảy ra vấn đề, hắn cũng không truy cứu thêm.

“Phía sau núi?” Long Thiên Tuyệt nhớ, phía sau núi là cấm địa trang viên, không cho phép người tùy ý tiến vào, trừ phi có lệnh của Nhị chưởng quỹ mới có thể đi vào.

“Đúng, chính là phía sau núi. Nhiệm vụ của ngươi là bảo vệ Thiếu chủ, đã hiểu chưa?” Bắc Thần Tĩnh Vũ hạ giọng, có chút thần bí nói.

Long Thiên Tuyệt sắc mặt chợt biến đổi, đen như đáy nồi,bảo hắn đi bảo vệ tình địch của hắn,cái này cũng giật gân quá đi?

Chờ Long Thiên Tuyệt đi tới cửa sơn động, hít sâu một hơi, mặc dù trong lòng đối với Hách Liên Tử Phong chứa nhiều bất mãn, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ tới muốn thương tổn người bên trong. Hách Liên Tử Phong từng dùng tánh mạng bảo vệ vợ chồng bọn họ, hắn là người có ân sẽ báo, không thể nào thương tổn tới ân nhân của mình , nhưng mà điều này không có nghĩa là hắn không thể dùng miệng động thủ.

Dạo bước đến bên trong động, đối mặt với người bị băng phong ở trên giường băng, Long Thiên Tuyệt bắt đầu hướng về phía người đang hôn mê châm chọc.

“Hách Liên a Hách Liên, tâm kế của ngươi thật sâu. Biết rõ Khê Nhi mềm lòng, không chịu nhận ân huệ của người khác,ngươi dùng tính mạng của mình tới đánh cuộc,cho là như vậy có thể nhận được sự đồng tình của Khê Nhi,để cho nàng vĩnh viễn đều nhớ ngươi, ngươi cũng quá hèn hạ.”

“Ta cho ngươi biết, ta sẽ không để ngươi được như ý. Ngươi tốt nhất sớm tỉnh lại cho ta, không nên nằm ở đó làm bộ như nửa chết nửa sống.”

“Bây giờ ngươi chẳng những liên lụy đến Khê Nhi, còn liên lụy đến cả nhà chúng ta, càng thêm liên lụy đến cao thủ Bắc Thần gia tộc. Ngươi cũng biết, cao thủ Bắc Thần gia tộc bởi vì ngươi, hiện tại đã xảy ra nội đấu, cha con Nhị chưởng quỹ thiếu chút nữa bỏ mạng. Nếu ngươi còn là một nam nhân, tỉnh lại cho ta, một lần nữa lãnh đạo Bắc Thần gia tộc.”

.....

Long Thiên Tuyệt nói năng có khí phách, thanh âm quanh quẩn trong hang động, hắn mắng rất thống khoái, lời nói rất sắc bén, nhưng không ai nghe thấy, hắn đang quan tâm tới tình trạng của Hách Liên Tử Phong. Đó là tỉnh táo tương thích lẫn nhau giữa hai người, bọn họ biết rõ về nhau, bọn họ là tình địch, bọn họ vĩnh viễn không thể nào trở thành bằng hữu, nhưng bọn họ là những người hiểu rõ nhau nhất, so với bất luận kẻ nào đều hiểu hơn.

Thân thể cao lớn nghiêm nghị, đứng vững vàng bên cạnh giường băng, Long Thiên Tuyệt nhìn người bị băng phong ấn không có bất kỳ phản ứng gì, hắn không khỏi thở dài. Thì ra mất đi đối thủ, là chuyện rất tịch mịch.

Đang thất thần, ngoài cửa động truyền đến một vài tiếng bước chân nhẹ nhàng, khiến cho Long Thiên Tuyệt đang trầm tư hồi tỉnh lại.

Nơi này là cấm địa, không phải nơi m người bình thường có thể đi vào, lúc này có người đi vào, hơn nữa còn là tiếng bước chân nhẹ như thế, chẳng lẽ là... Đôi lông mày vừa nhăn lại chợt giãn ra, bỗng nhiên quay đầu, một thân ảnh nho nhỏ khả ái tiến vào tầm mắt của hắn

“Di, là thúc ư?” Khuôn mặt nhỏ bé lộ ra vẻ kinh ngạc, Tiểu Nguyệt Nha nhìn thẳng vào hắn, bước chân đi tới, “Thúc cũng đến nhìn

thúc thúc tóc trắng sao?”

Long Thiên tuyệt không trả lời, khuôn mặt căng thẳng trong nháy mắt nhu hòa không ít, hắn đứng trước mặt nữ nhi bảo bối, vẻ mỉm cười đọng ở mép: “Còn cháu? Tới nơi này làm gì?”

“Cháu tới nói chuyện với thúc thúc tóc trắng, mẫu thân nói, thúc thúc tóc trắng có thể nghe được tiếng của Huyên Huyên.” Tiểu Nguyệt Nha cất bước đi tới bên cạnh giường băng, con ngươi đen bóng như sao lóe lên yên lặng nhìn người trên giường băng, khuôn mặt nhỏ bé toát ra vẻ gánh trách nhiệm.

Bé vươn tay ra, chạm vào mặt băng hàn khí bức người, bàn tay không phòng bị bị băng lạnh không khỏi co rụt lại, lông mi thật dài chớp chớp nước mắt, buồn buồn nói: ” Thúc thúc tóc trắng sao còn chưa tỉnh lại? Có phải vĩnh viễn thúc cũng không tỉnh lại được hay không?”

Đứng ở bên cạnh Long Thiên Tuyệt nghe thấy nữ nhi lầm bầm lầu bầu, trong lòng ghen tức ngăn không được hiển lộ ra bên ngoài.

Hách Liên Tử Phong đời trước rốt cuộc là tích bao nhiêu đức mới có thể đổi lấy sự quan tâm của vợ và con gái hắn đời này?

Trong lòng oán thầ, hắn đi tới bên cạnh nữ nhi bảo bối, ngồi chồm hổm xuống, sủng ái nhìn chăm chú vào bé, nhẹ giọng an ủi nàng: “Tiểu Nguyệt Nha, cháu không cần lo lắng, chờ người hữu duyên của hắn xuất hiện, hắn sẽ tỉnh lại, đây là số mệnh của hắn.”

“Người hữu duyên, là ai?” Tiểu Nguyệt Nha tò mò hỏi.

“Người hữu duyên chính là...” Long Thiên Tuyệt không biết nên dùng từ gì để trả lời và giải thích cho bé hiểu, trên thực tế, hắn cũng không

quá tin tưởng cái gì mà chờ người hữu duyên, có lẽ đây là tai nạn trong số mện của Hách Liên Tử Phong.

“Vậy Huyên Huyên có người hữu duyên hay không?” lời nói của Tiểu Nguyệt Nha khiến cho Long Thiên Tuyệt sợ hết hồn, hồi tưởng lại duyên phận của nữ nhi và Hách Liên Tử Phong thật đúng là không cạn, mấy lần nữ nhi rơi vào tay địch, đều là Hách Liên Tử Phong động thân cứu giúp, nhưng nếu nữ nhi thật sự là người hữu duyên của hắn, đây chẳng phải là... Trong đầu hiện ra một bức họa, tình địch của hắn ôm nữ nhi sau khi trưởng thành, hướng về phía hắn hô một tiếng”Nhạc phụ đại nhân”.

Trời ạ, toàn thân hắn nổi hết cả da gà lên rồi.

Không cho! Tuyệt đối không cho phép!

Còn không mau thu móng vuốt của ngươi từ ngang hông con gái ta đi? Ngươi là tên sắc lang biến thái.

Trong tưởng tượng, Long Thiên Tuyệt giơ bảo kiếm gia tộc lên, hướng về phía Hách Liên Tử Phong một kiếm chém xuống, nhất thời đem ảo ảnh đánh tan.

“Thúc thúc bịt mặt, thúc đang làm gì đó?” Tiểu Nguyệt Nha tò mò nhìn Long Thiên Tuyệt giơ kiếm… tư thế kia, lui lui cổ, vị thúc thúc này thật kỳ quái.

Long Thiên Tuyệt ý thức được mình thất thố, ho khan hai tiếng, thu hồi bảo kiếm, chỉ cần vừa nghĩ tới hình ảnh vừa rồi, trong lòng hắn lại run sợ, hình ảnh vừa rồi thật đáng sợ, so với giết hắn còn đáng sợ hơn.

“Tiểu Nguyệt Nha, sắc trời không còn sớm, cháu nhanh đi về ngủ đi,

nếu không mẹ cháu sẽ lo lắng cho cháu.” Hắn bắt đầu dời đi lực chú ý của nữ nhi.

“Nhưng là, cháu vừa mới tới.” Tiểu Nguyệt Nha nói.

” Không phải là thúc đã nhìn thúc thúc tóc trắng sao? Cháu yên tâm, thúc sẽ ở chỗ này nhìn hắn, bảo vệ hắn.” Long Thiên Tuyệt đẩy nữ nhi đi ra ngoài, nhìn thân thể mỏng manh này sao có thể chịu được nhiệt độ trong băng thất cơ chứ?

“Vậy thúc phải bảo đảm, nhất định phải bảo vệ thúc thúc tóc trắng cho tốt.” Dường như Tiểu Nguyệt Nha không yên lòng, dùng cặp mắt ngây thơ nhìn chăm chú vào hắn, giống như là chỉ khi hắn thề với trời,bé mới có thể thực sự tin tưởng hắn.

“Được! Thúc bảo đảm.”

Rốt cục, sau khi Long Thiên Tuyệt dụ dỗ, Tiểu Nguyệt Nha bị dẫn trở về chỗ ở. Trước khi đi, Tiểu Nguyệt Nha vẫn không quên lễ phép khen ngợi: “Thúc thúc bịt mặt, món ăn của thúc làm rất ngon, ngày mai thúc có thể làm canh cho mẫu thân uống được không?”

“Dĩ nhiên là được.” Được nữ nhi khen ngợi, Long Thiên Tuyệt cảm giác mình cũng đã là một đầu bếp cao cấp rồi, không gì không làm được.

Ngày tiếp theo, hai cha con đúng giờ đi tới phòng bếp.

Còn chưa vào cửa, một cỗ khói dầu nồng đậm bay vào mũi, Tiểu Nguyệt Nha nhíu mày.

Cửa mở ra.

Vụt.

Một con dao bóng loáng từ bên trong bay ra, Long Thiên Tuyệt ôm nữ nhi nhẹ nhàng né tránh, tránh được ‘ vũ khí ’ tập kích đến.

Soạt ——

Con dao trực tiếp găm vào bậc cửa, rất sắc bén.

“Số mười, tên tiểu tử hỗn trướng nhà ngươi còn dám tới phòng bếp của lão nương quấy rối ư, ngươi có tin lão nương dùng dao đem ngươi làm thịt chặt hay không?”

Kèm theo tiếng rống vang dội, một thân ảnh mập mạp từ trong phòng bếp vọt ra, một phụ nữ mặc bộ váy bằng vải bông cũ kĩ xuất hiện trước mặt mọi người, nàng là tổng quản phòng bếp Hách Đại Nương. Hôm qua nàng đúng lúc không trực ban, sau lại nghe nói chuyện phát sinh trong phòng bếp, trong lòng càng tức giận. Khi nào thì địa bàn của nàng lại có kẻ tới phá rối?

“Hác Đại Nương, số mười hắn.....” Có người muốn nói chuyện giúp Long Thiên Tuyệt, bị Hác Đại Nương dùng một tiếng sư tử hống làm ngậm miệng.

“Câm miệng.”

Cả phòng bếp run lên mấy cái.

Giờ phút này, nàng căn bản không có tâm tư để ý tới Long Thiên Tuyệt, khuôn mặt mập núc ních, đôi mắt nhỏ trợn to, đợi nàng phát hiện Long Thiên Tuyệt cầm tay Tiểu Nguyệt Nha, thì tức giận lúc nãy biến mất không còn một mống.

“Nha, cô bé này đáng yêu quá.” Hác Đại Nương không ngừng xoa tay và tạp dề , khuôn mặt tròn trịa lộ ra nụ cười lấy lòng, “Số mười, ngươi ôm cô bé này ở đâu vậy, thật đáng yêu, mau cho lão nương ôm một cái.”

Long Thiên Tuyệt đương nhiên là không chịu, thân thể lách sang một bên, Hác hĐại Nương chụp vào khoảng không.

“Số mười, tên tiểu tử chết tiệt kia, ngươi muốn đối nghịch với Hách Đại Nương có phải hay không? Ngày hôm qua ngươi làm phòng bếp của lão nương ngổn ngang, giờ lại chạy tới là muốn làm gì?”

Long Thiên Tuyệt nhăn mặt, gặp phải người đàn bà chanh chua như vậy, thật là làm khó cho hắn.

” Hách Đại Nương xinh đẹp.” Tiểu Nguyệt Nha đột nhiên mở miệng, nụ cười ngọt ngào trên khuôn mặt nhỏ bé nở rộ, “Cháu muốn làm cho mẫu thân một nồi canh uống, ngài có thể để cháu và thúc thúc bịt mặt vào phòng bếp được không?”

“Được, Được, đều được.” Hách Đại Nương hoàn toàn bị nụ cười ngọt ngào khả ái của Tiểu Nguyệt Nha mê hoặc, càng không ngừng gật đầu đáp ứng yêu cầu của bé, hoàn toàn là hai loại thái độ khác biệt.

Long Thiên Tuyệt trầm mặt, tâm tình không tốt, hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, không nghĩ tới Long Thiên Tuyệt hắn lại có một ngày như thế.

Tiểu Nguyệt Nha vui vẻ kêu lên: “Tốt quá, thúc thúc bịt mặt, chúng ta bắt đầu nấu canh đi.”

“Các ngươi muốn nấu canh gì?” Hách Đại Nương dùng ánh mắt hoài

nghi xem xét bọn họ, một lớn một nhỏ, bọn họ xác định có thể nấu canh ư?

Tiểu Nguyệt Nha suy nghĩ một chút: “Canh gì cũng được, chỉ cần mẫu thân thích là được rồi.”

“Cô bé, nhìn cháu đáng yêu như thế, đại nương sẽ giúp cháu nấu canh . Về phần số mười..... Nếu như cháu trông cậy vào hắn, đời này mẹ cháu đừng nghĩ tới việc uống canh.” Hác Đại Nương cười híp mắt nhìn Tiểu Nguyệt Nha, càng xem càng thích.

“Hách Đại Nương, món ăn của ngươi cháy rồi ” Long Thiên Tuyệt lạnh lùng nhắc nhở nàng.

“Ai nha.”

Ngửi thấy mùi khét, Hách Đại Nương đột nhiên nhảy lên, thịt béo trên người lay động không ngừng, thân thể cồng kềnh của nàng nặng nêt chạy qua, xông về phòng bếp.

Long Thiên Tuyệt nhẹ nhàng nhíu mày, không nhanh không chậm theo sát vào phòng bếp.

“Trời ơi, đồ ăn của lão nương cháy hết rồi, tức chết lão nương.”

Trong phòng bếp mấy tên sai vặt vẻ mặt đần độn,hiển nhiên họ đã quen công phu sư tử hống của Hác Đại Nương, Tiểu Nguyệt Nha dùng ngón tay bịt lỗ tai của mình, âm thanh thật to.

Long Thiên Tuyệt đi tới chỗ đặt thực phẩm, bắt đầu lựa chọn tài liệu nấu canh, Tiểu Nguyệt Nha cũng theo tới.

Hách Đại Nương vẫn mắng không ngừng, giờ phút này nàng cũng

không có thời gian để ý tới hai cha con bọn họ.

“Thúc thúc bịt mặt, đây là cái gì?”

“Đây là tim heo.”

“Cháu có thể bỏ vào không?”

“Dĩ nhiên có thể.”

“Vậy cái này?”

“Đây là thịt mai hoa lộc .”

“Cũng có thể bỏ vào sao?”

“Ách..... Hẳn là có thể.”

Một nồi canh không phải là đem tất cả mọi thứ cho vào rồi cùng nấu sao ?

Một phụ thân không biết làm sao và cô con gái hiếu kỳ mười phần nấu ra một nồi súp,vậy liệu nồi canh đó có thể uống không?

“Thúc thúc bịt mặt, vật này có thể bỏ vào không?” Tiểu Nguyệt Nha nâng lên một gốc sâm nhỏ bé trên tay, ngẩng đầu hỏi.

“Ừm..... chắc là có thể .” Long Thiên Tuyệt suy nghĩ một chút, nói, “Mẹ cháu bận rộn mấy ngày chắc là rất mệt, uống bát canh, có thể cho nàng bồi bổ thân thể.”

“Thật tốt quá, vậy để thêm mấy cọng đi.” Hai bàn tay nhỏ bé nắm lên một gốc sâm, không nói hai lời đi đến bên nồi, canh này bổ quá

không nhỉ?

Hách Đại Nương rốt cục cũng giải quyết xong chuyện bên này, quay người lại, phát trên bàn thiếu rất nhiều nguyên liệu, nhất là hai cây sâm trăm năm nàng cất dấu bấy lâu không thấy bóng dáng, nàng ngẩn ngơ, sau đó sợ hãi rống lên: “A, các ngươi đều thả cái gì trong canh? Ông trời của ta, cây sâm trăm năm của ta” tiếng kêu sợ hãi vang lên, Long Thiên Tuyệt thật sự không chịu được âm lượng quá to của nàng nên điểm huyệt nàng ta luôn.

Một lúc lâu sau, hai cha con mang hộp đựng thức ăn, chậm rãi đi ra khỏi phòng bếp, lưu lại Hách Đại Nương không nhúc nhích đứng đó, giương mắt nhìn.

Quyển 8 - Chương 17: Phiên ngoại 17: Bí mật của Bắc Thần gia tộc

Editor: Giọt Sương Đêm

Beta: Sakura

Vân Khê thả sách thuốc trong tay, mệt mỏi xoa bóp mi tâm, đây là quyển sách thốc cuối cùng trong trang viên.

Vẫn không có đầu mối.

Nàng nhìn thấy rất nhiều tạp chứng khó chữa nhưng mà đây là lần đầu tiên nàng đụng phải vấn đề khó như vậy, thậm chí ngay cả Tàn Hoa bí lục cũng mất đi công dụng của nó.

Vân Khê cảm giác như đưa đám, thì ra nàng không phải là vạn năng.

Tàn Hoa bí lục lại càng không phải vạn năng.

“Mẫu thân” Thanh âm ngọt ngào, cắt đứt suy nghĩ của nàng, Vân Khê ngẩng đầu, nhìn thấy nữ nhi, nàng cảm thấy mềm mại hơn.

“Tiểu Nguyệt Nha.” Nàng ấm áp cười một tiếng, ánh mắt chạm đến nam tử cùng đến với nữ nhi, nàng thu hồi nụ cười, “Ngươi là?”

Thân ảnh người này có chút quen thuộc.

Từ khi Long Thiên Tuyệt bước bước đầu tiên vào cửa, đã nhìn thấy động tác xoa bóp mi tâm của thê tử, con ngươi thâm thú chăm chú nhìn chằm chằm vào khuôn mặt mệt mỏi của thê tử,khẽ đau lòng.

Xuất thần, quên mất trả lời.

Tiểu Nguyệt nha mở miệng, thay hắn trả lời: “Mẫu thân, hắn chính là vị thúc thúc che mặt hôm qua nấu ăn cho chúng ta đó.”

Vân Khê bừng tỉnh đại ngộ, nhớ tới ngày mùi vị thức ăn ngày hôm qua, đến nay vẫn còn dư âm, nàng ừ một tiếng, nói với Long Thiên Tuyệt: “Ngươi làm món ăn không tệ. Có hứng thú theo ta về nhà hay không?”

Long Thiên Tuyệt nhất thời không kịp phản ứng, nam nhân làm món ăn ngon, nàng sẽ mang về nhà ư? Làm sao đây?

Bất quá, hắn rất nhanh hiểu ra, hơn phân nửa là nàng cảm thấy món ăn hắn làm không tệ, cho nên mới muốn mang hắn về nhà, để cho hắn đi làm đầu bếp.

Tài nấu nướng của mình được ái thê khen ngợi, hắn không nhịn được muốn vẫy đuôi.

“Khụ, sợ rằng, không dễ dàng.” Nếu như ái thê thật sự đem một đầu bếp là hắn mang về,vậy bản thân hắn thì làm sao bây giờ? Chẳng lẽ hắn phải đồng thời sắm vai chính hắn và đầu bếp sao?

“Làm sao không được? Nếu như ngươi lo lắng thoát khỏi gia tộc sẽ bị chê cười, đây căn bản không phải là vấn đề gì. Chỉ cần ta và Nhị chưởng quỹ nói một tiếng, hắn nhất định sẽ đáp ứng.”

“Không phải là nguyên nhân này.....” Long Thiên Tuyệt suy tư chốc

lát, nói, “Ta không nỡ rời khỏi Thiếu chủ!”

Vân Khê hơi sững sờ, thông tình đạt lý nói: “Được rồi, khó được ngươi trung thành với Thiếu chủ của các ngươi, vậy ngươi cứ lưu lại đi, chẳng qua là đáng tiếc tài nấu nướng của ngươi thôi.”

Mắt thấy nguy cơ giải trừ, Long Thiên Tuyệt đột nhiên động tâm tư, nói ra một câu không hề sợ hãi: “Khi Thiếu chủ còn sống, ta với hắn có quen biết, là tri kỷ của nhau, hiện tại Thiếu chủ hôn mê bất tỉnh, ta thủ hộ hắn là chuyện đương nhiên.” Hắn còn cố ý toát ra một cỗ thâm tình qủy dị, làm cho người ta không thể không nghĩ khác.

Vân Khê chặc lưỡi hít hà, tình huống nào đây, là nàng hiểu sai sao?

Chẳng lẽ Hách Liên đại ca thật sự có phương diện kia, cho nên hắn mới chậm chạp không quen biết nữ nhân?

Nàng không nhịn được càng nghĩ càng sợ, thật giống như..... Dường như..... Mỗi lần Hách Liên đại ca và Thiên Tuyệt đối đầu, hai người luôn là”Kích tình bắn ra bốn phía”, không ngừng mà xúc ra”Tia lửa”..... Chẳng lẽ chính là nguyên nhân này ư?

Cả người sợ run, Vân Khê rất nhanh bỏ đi suy nghĩ của mình, nhất định là nàng suy nghĩ nhiều, người ta có lẽ chỉ là tình hữu nghị đơn thuần.

“Được rồi, ngươi đi ra ngoài trước đi.”

Thấy tâm tình biến hóa trên mặt ái thê, Long Thiên Tuyệt biết mưu đồ của mình đã đạt được, ai bảo Hách Liên Tử Phong đoạt đi lực chú ý của ái thê, trong lòng hắn thực sự khó chịu.

Long Thiên Tuyệt vừa đi ra mấy bước, đã nghe đến phía sau truyền

đến tiếng Vân Khê giáo dục nữ nhi: “Tiểu Nguyệt Nha, sau này cách vị thúc thúc bịt mặt xa một chút.”

“Tại sao?” Tiểu Nguyệt Nha khó hiểu.

“Nam nhân thích nam nhân, trong lòng nhất định sẽ rất bi thương, người như thế phần lớn đều cổ quái.”

Long Thiên Tuyệt dưới chân lảo đảo, bị đè nén bước nhanh rời đi. Này có tính là hắn tự đào hố chôn mình, tự tìm tội không?

“Con nhìn, hắn sinh khí. Xem ra suy đoán của mẫu thân không sai, hắn quả nhiên có cổ quái, không phải là người bình thường.” Vân Khê nâng cằm lên, liên tiếp gật đầu.

Người phía trước nện bước loạng choạng, cơ hồ như một trận gió, biến mất không thấy bóng dáng.

Ngày tiếp theo, Bắc Thần Tĩnh Vũ đến tìm Vân Khê, từng ngày qua đi mà chỗ này của Vân Khê vẫn không có tin tức gì.

Bất đắc dĩ, Nhị chưởng quỹ chỉ đành phải phái nhi tử đến đây điều tra.

“Vân Khê cô nương, ngươi ở đâu?”

Vân Khê nghe tiếng đi ra, nhìn thấy hắn đứng trước bậc thang, không khỏi hỏi hắn: “Tĩnh Vũ công tử, có việc?”

“Vân Khê cô nương, quấy rầy.” Bắc Thần Tĩnh Vũ một mực cung kính.

“Đi vào nói chuyện.”

Vân Khê xoay người, dẫn đầu tiến vào gian phòng, trong lòng đã đoán được chuyện gì.

Hai người cùng ngồi xuống, nha hoàn hầu hạ mẹ con Vân Khê dâng trà, sau đó hành lễ lui xuống.

Vân Khê đánh giá người ngồi đối diện, phát giác sắc mặt Bắc Thần Tĩnh Vũ vẫn có chút tái nhợt, trên người khí sắc đã khá: “Tĩnh Vũ công tử, thân thể của ngươi đã tốt hơn chưa?”

Thương thế trên người Bắc Thần Tĩnh Vũ lành nhanh như vậy là vì Vân Khê cho hắn một lọ đan dược dưỡng thương ngũ phẩm, nếu không, với thương thế của hắn, chắc chắn phải nằm trên giường mười ngày nửa tháng mới có thể khôi phục như cũ, càng không thể hành động bình thường như bây giờ.

“Đa tạ Vân Khê cô nương quan tâm, tại hạ hiện tại đã khá, nếu như không phải mấy ngày hôm trước Vân Khê cô nương tặng đan dược, vết thương trên người Tĩnh Vũ chưa chắc có thể khôi phục nhanh như vậy, ta thành tâm cảm tạ ân cứu mạng của Vân Khê cô nương.”

Bắc Thần Tĩnh Vũ bỗng nhiên đứng dậy, đột nhiên thần sắc nghiêm nghị, trong mắt lóe ra cảm ơn. Trong quá trình tỷ võ, hắn giống như thần giúp, cuối cùng chuyển bại thành thắng, hắn đem nguyên nhân bên trong đều quy cho Vân Khê. Bởi vì khi hắn điều tra xong, hắn phát hiện trong số những người trong trang viên người có khả năng giúp hắn nhất cũng chỉ có hai người, một người là cha của mình, một người khác chính là Vân Khê. Hắn đã hỏi cha của mình, phụ thân phủ nhận, hơn nữa ông cũng rất kỳ quái, tại sao lại phát sinh như thế chuyện kỳ quái như thế, hơn nữa suy đoán rất có thể là Vân Khê ở sau lưng giúp hắn, hai cha con hắn đều nghĩ giống nhau.

Cho nên, hắn mới cố ý trịnh trọng cảm tạ nàng.

“Tĩnh Vũ công tử không cần phải khách khí, nếu ta biết trên người của ngươi có thương tích, há có thể bỏ mặc? Mời ngồi!” Vân Khê cười nhạt một tiếng, nhìn thẳng hắn nói, “Không biết Tĩnh Vũ công tử tìm ta có chuyện gì?”

“Nguyên nhân thân thể Thiếu chủ biến hóa, không biết Vân Khê cô nương nghiên cứu được gì chưa?”

Lần nữa ngồi xuống, Bắc Thần Tĩnh Vũ chờ đợi ngưng mắt nhìn Vân Khê, hy vọng có thể nhận được tin tức tốt từ chỗ nàng.

“Sợ rằng ngươi phải thất vọng rồi, tiến triển không thuận lợi như vậy. Ta lần tra các loại sách thuốc và mấy quyển kỳ văn tạp ký, vẫn đều không có tin tức gì.” Vân Khê nhíu mày nói.

Bắc Thần Tĩnh Vũ thở dài: “Tình huống của Thiếu chủ, hẳn là cho tới bây giờ chưa xuất hiện bao giờ, Vân Khê cô nương muốn tìm ra trường hợp tương tự, sợ rằng không dễ dàng. Bất quá, mấy ngày trước cũng giở sách cổ và những ghi chép trong gia tộc của Bắc Thần gia tộc chúng ta, ta phát hiện một số chuyện kỳ quái, có lẽ sẽ giúp được Vân Khê cô nương.”

“Ồ? Ngươi nói xem.” Vân Khê hứng thú, thật tình lắng nghe.

“Là như vậy. Hôm qua ta lật xem đoạn lịch sử nói về tổ tiên đã sáng lập ra gia tộc, căn cứ gia tộc kỷ sự ghi lại,tổ tiên Bắc Thần gia tộc chúng ta, cũng chính là người sáng lập Bắc Thần gia tộc, lúc đầu thành lập gia tộc, vì có thể sáng tạo ra một công pháp tu luyện thuộc về Bắc Thần gia tộc, tổ tiên từng đi Tây Vực cầu giáo cao nhân. Về phần đoạn kỳ ngộ ở Tây Vực, trong kỷ sự cũng không được ghi lại, lúc tổ tiên trở về gia tộc, hắn đã tu luyện thành công, mỗi lần cùng

người khác giao chiến, hắn đều có thể chiếm cứ thượng phong, trăm trận trăm thắng. Trong kỷ sự còn ghi lúc ấy tổ tiên gọi ra huyễn thú vô hình vô thể, là một đoàn huyễn thú màu tím khổng lồ . Huyễn thú kia lực lượng vô cùng cường đại, thậm chí cường đại đến mức cắn trả thân thể tổ tiên, đưa đến tổ tiên nhiều lần bị thương. Mà quái dị chính là, tổ tiên bị thương lại không phải do cường địch công kích, ngược lại là bị huyễn thú của mình cắn trả gây thương tích. Sau đó, nghe nói tổ tiên từng hôn mê một thời gian ngắn, tình huống hôn mê của tổ tiên, có chút tương tự với Thiếu chủ. Bất đồng chính là, tổ tiên hôn mê không tới mười ngày đã tỉnh, mà Thiếu chủ hôn mê hơn nửa năm, đến nay còn không có bất kỳ dấu hiệu muốn thức tỉnh. Vân Khê cô nương, ngươi nói xem Thiếu chủ hôn mê, và tổ tiên hôn mê, có liên hệ với nhau hay không?”

“Có chuyện này ư?” Vân Khê rất kinh ngạc, “Nói như vậy,công pháp tu luyện của Bắc Thần các ngươi, cũng không phải là do tổ tiên các ngươi tự nghĩ ra, mà là hắn đi Tây Vực thỉnh giáo cao nhân mới tập được. Lạ quá, tổ tiên các ngươi rốt cuộc gặp phải chuyện gì ở Tây Vực chứ? Hắn bị huyễn thú cắn trả là chuyện gì xảy ra?”

Nghe xong lời của Bắc Thần Tĩnh Vũ, Vân Khê lâm vào suy tư, một canh giờ sau bỗng dưng, nàng nhớ tới chuyện nàng và Thiên Tuyệt ở Tây Vực phát hiện lực lượng thần bí xuất hiện, trong nội tâm nàng đột nhiên chấn động, ngẩng đầu lên.

Tây Vực, cũng là ở Tây Vực.

Bọn họ phát hiện lực lượng thần bí xuất hiện, sau đó, Huyễn Dạ Tinh Hải xuất hiện một nhóm thú sủng màu tím, sau đó tự nhiên mất tích.

Ngay sau đó, Hách Liên đại ca xảy ra vấn đề, tựa hồ là cùng đám thú sủng màu tím xuất hiện ở Huyễn Dạ Tinh Hải có liên quan.

Ba nơi này không biết có quan hệ gì đây?

Trong lòng Vân Khê có một thanh âm nói cho nàng biết, nàng cần tìm được nhóm thú sủng này trước, thông qua bọn họ, có lẽ nàng có thể phá giải hiện tượng dị thường trên người Hách Liên Tử Phong.

Rất nhanh, nàng trực tiếp tìm Nhị chưởng quỹ, nói rõ ý muốn rời đi.

“Cái gì, Vân Khê cô nương chuẩn bị trở về Huyễn Dạ Tinh Hải ư?” Nhị chưởng quỹ nghe được yêu cầu của Vân Khê, nhất thời nhíu mày.

Vân Khê gật đầu, nàng cũng biết lo lắng trong lòng Nhị chưởng quỹ, giải thích: “Ta đi lần này là vì tìm kiếm đám thú sủng màu tím kia, ta tin sự xuất hiện của bọn nó, nhất định có liên quan tới những biến hóa của Hách Liên đại ca. Cho nên, ta nhất định phải tìm bọn chúng trước.”

“Vậy còn Thiếu chủ?” Nhị chưởng quỹ cũng không phản bác quan điểm của Vân Khê , hắn chỉ lo lắng cho tình trạng của Hách Liên Tử Phong.

Vân Khê trầm giọng: “Tình huống của Hách Liên đại ca tạm thời không có biến hóa lớn, ta sẽ nhanh chóng tìm đám huyễn thú này trở lại,lúc ta rời đi sẽ tăng thêm Thi Phong Băng cho huynh ấy, bảo đảm băng trên người Hách Liên đại ca không dễ dàng tan chảy, dĩ nhiên.....”

Đôi mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào Nhị chưởng quỹ, Vân Khê trịnh trọng nói: “Trong khoảng thời gian ta rời đi, ngươi nhất định phải bảo đảm Hách Liên đại ca an toàn, hi vọng lúc ta trở lại, hắn vẫn như lúc ban đầu, tình huống của Hách Liên đại ca không thể chịu thêm bất kì tổn thương nào nữa, điểm này tin tưởng ngươi cũng rõ

ràng.”

“Vân Khê cô nương ngươi xin yên tâm, lão phu nhất định sẽ không để cho ngươi thất vọng, chỉ mong Vân Khê cô nương có thể sớm ngày tìm được nhóm thú sủng màu.” Nói xong, Nhị chưởng quỹ lại thêm câu, “Tìm kiếm đám thú sủng màu tím, cần rất nhiều nhân thủ, Vân Khê cô nương không ngại mang theo tử y giáp vệ của Bắc Thần gia tộc cùng đi.”

“Không cần.” Vân Khê quả quyết cự tuyệt, “Bảo vệ Hách Liên đại ca mới là đại sự, ta không hy vọng lúc ta trở lại hắn đã bị người ta ám sát.”

“Này.....” Nhị chưởng quỹ hơi lúng túng, nhưng lại không muốn buông tha, thử nói, “Vậy không bằng mang một người đi, trên đường có tin tức gì, hắn cũng có thể kịp thời truyền lại cho ta.”

Vân Khê suy nghĩ một chút, cảm thấy có đạo lý, vạn nhất lúc nàng thật cần người, cũng có thể tìm người đến báo tin. Nàng tiện tay chỉ vào một tử y giáp vệ trong đội tử y giáp vệ, nói: “Vậy thì chọn hắn đi,”

Đang cúi đầu xuất thần Long Thiên Tuyệt đột nhiên cảm giác được người bên cạnh khác thường, hắn ngẩng đầu, bắt gặp ngón tay Vân Khê chỉ hướng hắn.

Thân thể hắn hơi động, không nói gì.

Nhị chưởng quỹ đánh giá hắn một phen, yên lặng gật đầu, nguyên lai là số mười, nghe nói số mười mấy ngày nay cùng mẹ con Vân Khê đi tương đối gần, xem ra Vân Khê chọn hắn cũng không phải là không có nguyên do: “Được, số mười, vậy ngươi hãy theo Vân Khê cô nương ra trang đi.”

Long Thiên Tuyệt lâm vào rối rắm, sao hết lần này tới lần khác lại chọn hắn chứ?

Hắn vốn muốn, chờ Khê Nhi ra trang viên xong, hắn tìm cơ hội xuất hiện ở nửa đường, chế tạo một đoạn ngẫu nhiên vô tình gặp được, sau đó hắn có thể thuận lý thành chương phụng bồi nàng cùng đi tìm kiếm đám thú sủng màu tím. Ai ngờ, nàng tùy tiện chỉ một ngón tay lại chỉ đến hắn, điều này làm sao hắn không rối rắm cơ chứ?

Vân Khê cũng rất bất ngờ, mình tùy tiện chỉ một ngón tay, lại chỉ đến vị thị vệ nàng hoài nghi là nam nhân cổ quái này. Nghĩ tới có nên đổi người hay không, cúi đầu nhìn nữ nhi, dọc theo đường đi không thể để cho nữ nhi đói bụng, tìm đầu bếp có sẵn mang theo bên người không tồi.

“Đi thôi.” Vân Khê gọn gàng linh hoạt, không để cho Long Thiên Tuyệt nhiều cơ hội rối rắm, dẫn nữ nhi rời khỏi trang viên, phía sau còn đi theo số mười không tình nguyện, một đường trầm tư suy nghĩ, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể chế tạo cơ hội hắn biến mất chứ.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Quyển 8 - Chương 18: Phiên ngoại 18.Người hữu duyên?

Edit: Mị

Beta: Sakura

Tây Vực, Đại Hạp cốc.

Thác nước ngàn trượng dưới ánh mặt trời rực nắng bốc hơi lên ngùn ngụt.

Trên sa mạc thỉnh thoảng có vài con diều hâu bay qua, khiến cho Đại Hạp cốc vốn trống trải, càng thêm mênh mông, càng thêm tịch liêu.

” Ngao….oo.”

Diều hâu đột nhiên kêu lên, như là cảm ứng được nguy cơ sắp đến, vòng quanh mấy vòng rồi bay đi.

Ngay lúc đó, sắc trời đột nhiên u ám, từng mảng lớn, mảng lớn mây tím đặc kéo đến, điên cuồng mà tạo nên một mảng lớn mây tím. Trong thời gian không lâu đã tạo ra cả vùng trời dày đặc màu tím đậm, giống như đang làm công tác chuẩn bị cho một cái gì đó, vận sức chờ phát động.

Rầm rầm rầm rầm..!

Phía dưới hạp cốc, từng thác nướcLôi điện màu tím ngược lại vọt lên, dường như muốn chọc phá bầu trời…!

Tại phía xa một nhóm tăng lữ Phạm Âm tự nhìn thấy một màn này, khẩn cấp đem chuông gõ vang.

” Phương trượng, Tử Lôi! Tử Lôi! đây chính là điềm không may a, nhất định là có cao thủ đỉnh cấp của giao diện khác xuất hiện.”

” Phương hướng xuất hiện của Tử Lôi, chính là nơi dị tộc biến mất vạn năm trước, ngày gần đây liên tục xuất hiện những việc lạ, có khi nào có quan hệ tới dị tộc vạn năm trước?”

” Có đạo lý! Thánh Chiến vừa rồi, đã qua chín ngàn chín trăm tám mươi năm, còn hai mươi năm nữa, chính là lúc ước định trận Thánh chiến tiếp theo với Hư Thần giới. Thánh chiến sắp tới gần, không đảm bảo họn hắn sẽ không có hành động sớm, chúng ta cần phải đề cao cảnh giác.”

“Phương trượng, chúng ta tranh thủ thời gian phái người đi xem”

”…”

Phương trượng đại sư nhìn ra xa, một chữ cũng không nói, ánh mắt dần dần thâm trầm.

Trở lại thác nước kia, sau khi trải qua tử Lôi cọ rửa, một thân ảnh nho nhỏ từ trong Lôi điện điên cuồng chật vật nhảy ra ngoài.

” Cửu Nhãn Thần Quân chết tiệt, sẽ có một ngày ta trở lại thành Mộ Quang, chọc nát lỗ đít của ngươi!”

Lôi điện màu tím chậm rãi biến mất, dước thác nước, như ẩn như hiện một thân ảnh nữ tử linh lung thanh tú, trên người không có một chút quần áo, hiện rõ da thịt nõn nà, ngay cả mây cũng phải ngượng

ngùng ẩn núp. Xung quanh thân thể của nàng bao phủ một tầng ánh sáng màu tím nhàn nhạt, nhưng không thấy một chút tà khí, ngược lại lộ ra vầng sáng thánh khiết.

” Phương trượng, chúng ta đã đến!”

” Bên trong thác nước có người!”

Hồng Vũ vốn định điều tức, khôi phục lại một phần công lực vừa bị Cửu Nhãn Thần Quân đánh tan, đâu ngờ nhanh như vậy đã có người ngoài tiếp cận, liền vẽ lên không trung một đạo phù quang: ”Hồng Vũ Chiến Y!”

Chỉ một thoáng, chùm sáng màu đỏ nổ tung.

Phía dưới thác nước có chỗ bị gián đoạn, chỗ đó xuất hiện một mảnh màu đỏ được sương mù che chắn.

Làm cho các tăng nhân Phạm Âm tự đi theo Phương Trượng vừa đến liền chứng kiến một màn kỳ dị: bên vách núi, một nữ tử nhẹ nhàng rơi xuống, trên người của nàng mặc một bộ Vũ y rộng thùng thình, mỗi một mảnh lông vũ đều nóng bỏng như lửa, Vũ y mở rộng, ước chừng kéo dài một trượng.

Nếu như nàng đứng yên trên vách đá thì chính là pho tượng Nữ Thần, như vậy mọi người chắc chắn sẽ tán dương tay nghề người điêu khắc quá tuyệt vời, quá khéo léo. Nếu như nàng là một nữ tử nhân loại, lại giả bộ ăn mặc như vậy, không khỏi quá mức khoa trương long trọng nha!

” Đám con lừa trọc này quả thực chướng mắt, thiếu chút nữa ta đã thuận lợi rời đi, lại để cho bọn hắn chiếm được tiện nghi!” Hồng Vũ không có ý định xung đột chính diện cùng với những tăng nhân này,

cũng không có ý định lại để cho bọn hắn tiếp tục vây xem chính mình, nàng nhẹ nhàng nhảy lên, thân ảnh màu đỏ giống như quỷ mị, nhẹ nhàng ra xa.

” Nữ thí chủ, xin dừng bước!” Phương trượng đại sư đột nhiên mở miệng.

Hồng Vũ cảm ứng được uy lực của Âm Ba công, thân hình hơi dừng lại: ” Không tốt, con lừa trọc này công lực không thấp!”

Chính mình vừa mới thi triển một lần phù chú thuật, nguyên khí bị hao tổn thật lớn, nếu lại thi triển lần thứ hai, có thể thành công hay không, nàng không có nắm chắc. Làm sao bây giờ? Lai giả bất thiện *(người đến không có ý tốt),* nàng tuyệt đối có thể rơi vào tay đám con lừa trọc này.

Đột nhiên linh cơ khẽ động, dưới ánh mắt soi mói của đám tăng nhân, nàng cầm Vũ y màu đỏ đang mặc trên người chậm rãi kéo xuống, lộ ra một mảng lớn da lưng tuyết trắng.

Sau lưng liền đồng loạt vang lên tiếng hít thở, chúng tăng nhân lập tức quay đầu tránh đi, có một số tăng nhanh không đủ định lực, trong lỗ mũi liền xuất hiện hai dòng chất lỏng nóng bỏng.

”A di đà phật!”

”A di đà phật!”

” Độn!” một đạo phù quang trước người Hồng Vũ nổ tung, nàng nhún người nhảy vào khe hở, thân ảnh lập tức biến mất ngay tại chỗ.

” Là phù chú thuật!” Phương trượng đại sư quay đầu lại, vừa lúc thấy một màn như vậy, sắc mặt trắng nhợt, trong lòng ông liền rõ ràng, chỉ

có dị tộc mới sử dụng loại pháp thuật này, ông đọc được trong sách cổ do các đời trụ trì Phạm Âm tự lưu lại, loại pháp thuật di chuyển từ nơi này qua nơi khác này là Miêu thuật. Đó là một loại siêu pháp thuật của giao diện đó, phù chú thuật có thể thông qua thật thể đấy, lá bùa được thi triển ra có uy lực rất lớn, cũng có thể dựa vào niệm lực vẽ phù chú vô hình, thứ hai cần phải có công lực thâm hậu và kinh nghiệm mới có thể hình thành, như vậy có thể đoán được thực lực người này.

" Người dị tộc quả nhiên xuất hiện, A di đà phật!" Phương trượng đại sư sầu lo nhíu mày. "Thông tri toàn bộ tăng lữ trong chùa, nhất thiết phải tìm được vị trí của nữ thí chủ này, mang nàng về Phạm âm tự, bằng không, hậu quả không thể lường được."

"Vâng, Phương trượng!" Các tăng nhân còn lại cũng nhao nhao lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

Khắp nơi là cát vàng, vô biên vô hạn.

Hồng Vũ ngửa đầu nhìn mặt trời trên cao, hung hăng nuốt từng ngụm nước miếng, đôi môi của nàng đã khô héo nhìn không còn chút máu nào. Mới đến, chẳng lẽ cứ như vầy chết trong sa mạc?

"Ẩm thủy phù! Ẩm thủy phù! Ẩm thủy phù!"

Hồng Vũ liên tục đưa tay vẽ phù chú, nhưng bởi vì không còn chút sức lực nào, phù chú thuật không có một chút hiệu quả.

" Chết tiệt Cữu Nhãn Thần Quân! Ngươi vu hãm ta trộm phù, phân tán công lực của ta, ta nhất định phải báo thù này! Bất quá, việc quan trọng trước mắt này là tìm đường ra khỏi sa mạc, chờ ta dưỡng thương xong, sẽ tìm đến người hữu duyên trong truyền thuyết, ta nhất định sẽ một lần nữa giết trở lại thành Mộ Quang, đem ngươi

bầm thây vạn đoạn!”

Mặt trời càng ngày càng mãnh liệt, Hồng Vũ chỉ cảm thấy trước mắt choáng váng, ngay lúc này lại truyền đến thanh âm lục lạc ở rất xa, loáng thoáng, dường như nàng nhìn thấy một thương đội phía sau cồn cát từ từ đi tới.

” Cứu mạng.., cứu mạng ah!” Chỉ tiếc, nàng vô lực chống đỡ, xụi lơ té xuống, không bao lâu, thân thể của nàng liền bị cát vàng che lấp.

Nàng phảng phất dường như đang gặp mộng, trong mộng, tay nàng cầm Hậu Nghệ thần cung*(cung tên của Hậu Nghệ, còn truyền thuyết về Hậu Nghệ chắc ai cũng biết nhỉ. ^.^), giết thẳng vào thành Mộ Quang, mũi tên của nàng chậm rãi nhắm ngay Cửu Nhãn Thần Quân…

” Ngươi, đi, chết, a!”

” Cô nương, ngươi tỉnh! cô nương…” bên tai có người gọi.

Hông Vũ mở mắt ra, thoáng một cái liền thanh tỉnh. Trước mắt nàng, đứng một nữ tử, nữ tử này dung mạo thanh tú, tự nhiên hào phóng, không giống người bình thường sinh ra. Nàng mặc váy dài mềm mại, tóc như thác nước, thấy ánh mắt Hồng Vũ có vẻ tìm tòi nghiên cứu.

” Cô nương, ngươi đã tỉnh? Là ta cùng ca ca cứu được ngươi đấy.”

” A, đa tạ rồi.” Hồng Vũ xem xét một vòng, hoá ra chính mình còn sống, xem ra mệnh mình cũng chưa đến tuyệt lộ.

” Cô nương, ngươi là người nào, tại sao lại té xỉu trong sa mạc? Lúc chúng ta phát hiện ngươi, chỉ có một mình ngươi a.”

” Ta…” Hồng Vũ suy tư, coi tình hình trước mắt của nàng, trong thời gian ngắn không thể khôi phục thực lực, nàng cần một địa phương cho nàng tạm lánh để từ từ dưỡng thương.

” Nhà của ta là thương nhân, lúc ta đi theo phụ thân qua sa mạc, gặp một đám đạo tặc, phụ thân và nhóm tuỳ tùng của người đều bị giết, chỉ còn lại một mình ta.”

Bắc Đường Tiên Dao nghe vậy, con mắt sáng ngời: ” Trùng hợp vậy sao? Ca ca ta cũng là thương nhân đấy, chúng ta đưa hàng từ Tây Vực về, trùng hợp ở nửa đường gặp ngươi nên mới cứu được ngươi. Ngươi nói có phải chúng ta rất có duyên phận hay không?”

Hồng Vũ cười mà không nói.

” Ta gọi là Bắc Đường Tiên Dao, ngươi có thể gọi ta là Tiên Dao, không biết ta nên gọi ngươi như thế nào?” Bắc Đường Tiên Dao khẽ mĩm cười nói.

” Hồng Vũ.”

Hồng Vũ… về sau ta sẽ gọi ngươi là Hồng Vũ muội muội.” Bắc Đường Tiên Dao vui vẻ nói.

Hồng Vũ liền bị sặc nước miếng, chính cô ta còn không nhớ được rốt cuộc là mình đã sống bao nhiêu tuổi, một cái tiểu nha đầu rõ ràng vậy mà dám tự xưng lớn hơn? Song, được rồi, ai bảo chính mình trương ra cái khuôn mặt trẻ này chứ? Công lực của mình chưa khôi phục, liền mượn khuôn mặt này giả non luôn.

” Bây giờ chúng ta đang ở đâu?” Hồng Vũ thử dò xét hỏi.

” A, bây giờ chúng ta đang ở ngoại thành, ca ca còn ở trong thành có

chút việc muốn làm, đợi xong xuôi hết, chúng ta liền trở về Hoàng Thành.”

” Hoàng Thành?” Phàm là Hoàng thành, đều là nơi thị phi, không thích hợp để tĩnh tâm tu luyện a.

Bắc Đường Tiên Dao nhận ra được nàng chần chờ, vội nói: ” Đại phu nói trên người ngươi có nội thương, hắn xem không tốt, phải tới hoàng thanh tìm đại phu khác xem cho ngươi, còn nói, thương thế của ngươi rất khó khỏi hẳn đấy.”

Đương nhiên, nàng là bị uy lực chín con mắt của Cữu Nhãn Thần Quân gây nên, lại bị hắn đánh một chưởng, đại bộ phận công lực đều bị phân tán, hiện tại còn không tới một phần công lực, đại phu bình thường há có thể trị hết?”

” Đúng rồi, Hồng Vũ, rốt cuộc là ai đả thương ngươi? Ta nghe ca ca nói, nội thương của ngươi rất khó gặp, thực lực của người đả thương ngươi ắt hẳn trên hắn, thế mà ngươi vẫn còn sống. Hồng Vũ, có phải võ công của ngươi rất lợi hại hay không?”

Ánh mắt Hồng Vũ chợt loé, xem ra ca ca nha đầu này không đơn giản, nàng cần phải đề phòng mới được.

” Ta cũng không rõ ràng lắm, kỳ thật mục tiêu người nọ không phải ta,vì ta đứng gần mục tiêu của hắn quá, gián tiếp bị một chưởng, cho nên mới bị thương. Một chưởng này đã không lấy mạng của ta, ta đã vô cùng may mắn rồi.”

” Hóa ra là như vậy, khó trách…” Bắc Đường Tiêu Dao đã tin tưởng nàng…, không có nghĩa là người ngoài cửa cũng tin tưởng nàng.

Bắc Đường Tuấn Tịnh đứng ngoài cửa cách đó không xa, một mực

âm thầm nghe trộm đối thoại trong phòng, trên khuôn mặt nghiêm túc lạnh nhạt lộ ra nghi ngờ. Thật là gián tiếp bị một chưởng? Hắn không tin!

Đổi lại là người bình thường, hắn chỉ cần thông qua mạch đập hoặc hô hấp, có thể rất nhanh xác định được thực lực của đối phương cao hay thấp. Nhưng Hồng Vũ… một chút hắn cũng không dò xét ra.

Tình huống như vậy, hoặc là nàng thật sự là người bình thường không biết võ công, hoặc là cao thủ tuyệt đỉnh, thực lực trên hắn rất xa!

Sự xuất hiện của nàng ta quá mức ngoài ý muốn, hết lần này tới lần khác lại chọn đúng thời điểm nhạy cảm này.

Lần này hắn dùng thân phận thương nhân đi vào Tây Vực, chính là chuyện bí ẩn của bản thân, người trong triều không ai biết được, mọi người chỉ biết gần đây hắn bị bệnh khó chữa cần tĩnh dưỡng. Nếu như có người biết hắn lợi dụng cơ hội tĩnh dưỡng này, lặng lẽ đi Tây Vực, như vậy với thân phận là thái tử vong quốc, một mình ly khai Hoàng Thành, tất nhiên sẽ bị người khác hiềm nghi. Đây là phạm vào tối kỵ, là tử tội, hắn và người nhà của hắn đều khó thoát khỏi cái chết. Cho nên, hắn không thể không chú ý cẩn thận.

” Thái tử điện hạ, Cổ tướng quân đến rồi.” có người lặng lẽ đến gần hắn, báo cáo.

Bắc Đường Tuấn Tịnh nhíu chặt mày ” Nói ngươi bao nhiêu lần rồi, ta không phải là thái tử, ngươi ngại tình cảnh hiện tại bản thái tử chưa đủ nguy hiểm sao?”

” Đúng, thực xin lỗi! Quá..a không, chủ tử!” tên thuộc hạ vội vàng đổi giọng.

Bắc Đường Tuấn Tịnh hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt dần dần âm u: ”Bắc Tương quốc của ta nhân tài đông đúc, con cháu hoàng tộc đông đúc, lúc trước lựa chọn quy hàng Đông Lăng cũng là vì chiều hướng phát triển, hành động bất đắc dĩ. Nhưng không có nghĩa là chúng ta cam tâm chịu thua, sẽ có một ngày thiên hạ này sẽ là của Bắc Đường gia chúng ta đấy/.”

” Chủ tử anh minh! Nhóm cựu thần của Bắc Tương quốc ta, bọn họ có chết cũng đều nguyện ý ủng hộ thái tử điện hạ, vì đại sự của thái tử điện hạ máu chảy đầu rơi, chủ tử còn lo đại sự không thành hay sao?’’ Thuộc hạ lại nói, ” Chủ tử, Cổ tướng quân cũng đã đến rồi, muốn cùng chủ tử thương nghị đại sự, chớ để bọn hắn đợi lâu.”

Bắc đường Tuân không chần chừ nữa ”Đi”

Thương đội của Bắc Đường huynh muội cũng không nhanh rời khỏi ngoại thành, Hồng Vũ thừa dịp này, tĩnh tâm tu luyện, trong quá trình đó thường xuyên có người ngoài cửa sổ rình coi, trong lòng nàng đều biết. Nhưng công phu nàng tu luyện không giống huyền khí của Ngạo Thiên đại lục và Long Tường đại lục, nàng là dựa vào thu nạp nguyên khí thiên địa để tu luyện tấn chức đấy, cho dù ngủ, vận động bình thường,cũng tương đương với việc nàng tu luyện. Chỉ tiếc nguyên khí thiên địa của giao diện này quá mỏng manh, nếu không có ngoại vật khác phụ trợ, tu vi của nàng rất khó phục hồi như cũ.

Không để ý đến những tên cố ý nhìn trộm kia, những ngày này, nàng đều an phận ở trong phòng, ăn ăn ngủ ngủ, rất thảnh thơi. Nàng thật không ngờ rằng hành động sáng suốt đó lại giúp nàng thuận lợi tránh thoát đám cao tăng của Phạm Âm tự toàn lực tìm kiếm, ai cũng không nghĩ tới, nàng lại ẩn núp trong phòng tại một chỗ vắng vẻ như vậy.

Ba ngày sau, Bắc Đường Tiên Dao vội vã chạy vào phòng Hồng Vũ, đôi má đỏ bừng:” Hồng Vũ, không tốt rồi! Ca ca bọn hắn đi vây bắt yêu thú, đến bây giờ vẫn chưa trở về, ta vừa mới nhìn thấy ca ca ta thả tín hiệu cầu cứu, hắn nhất định là đang gặp nguy hiểm! Bây giờ ta nên làm gì đây?”

Hồng Vũ chậm rãi mở mắt: ” Yêu thú? Yêu thú loại nào?”

”Nghe ca ca nói, đám yêu thú này rất lợi hại, chúng có thể biến thành các loại hình dạng khác nhau, mỗi lần xuất hiện đều là quái vật khổng lồ màu tím. Hiện tại người trên giang hồ và người của triều đình đều đang vây bắt chúng, nếu ai bắt được, có thể đạt được trọng thưởng…”

” Màu tím, có thể biến ảo thành các hình dạng? Chẳng lẽ là…” Trong lòng Hồng Vũ chợt động, nhớ tới lúc nàng thoát đi Diễm cung, đã vô tình làm mấy thú sủng của Cữu Nhãn Thần Quân nuôi dưỡng chạy trốn, về sau không thấy chúng đâu, chẳng lẽ là chúng cũng theo khe hở không gian trốn thoát, đi tới giao diện này?

Nếu quả thật là như vậy, thì thật là cơ hội tốt!

Chỉ cần bắt được chúng, nàng có thể thông qua luyện hoá chúng để đề tăng nguyên khí của mình, đối phó với dạng cao thủ như Bắc Đường Tuấn Tịnh, nàng căn bản không lo rồi.

” Ca ca ngươi ở nơi nào? Ngươi dẫn ta đi, ta có biện pháp cứu họ.”

Mắt Bắc Đường Tiên Dao sáng ngời, nhưng rất nhanh lại ảm đảm xuống: ” Không được đâu, võ công của chúng ta kém như vậy, bảo vệ bản thân còn khó, làm sao có thể giúp bọn hắn?”

” Vậy ngươi còn có biện pháp khác sao?” Hồng Vũ nói.

Bắc Đường Tiên Dao nghĩ nghĩ, lắc đầu, không khỏi gấp tới mức muốn khóc:" Lần này là chúng ta tới Tây Vực làm việc bí mật, e sợ có người phát hiện chúng ta ở đây, tìm đâu ra người giúp đỡ chứ?"

Hồng Vũ âm thầm lắc đầu, nha đầu kia cũng quá ngây thơ rồi, nàng đối với ca ca nàng một chút cũng không hiểu biết, mấy ngày nay, trong nhà này có bao nhiêu người lui tới, nàng hiểu rõ hơn bất cứ ai. Để cho nàng tin ca ca của nàng không có người giúp đỡ, đó mới là lạ!

" Đi thôi, tiếp tục do dự sẽ muộn mất."

" Thế nhưng mà.." Bắc Đường Tiên Dao không có lòng tin nói. Nhưng dường như hiện tại không có biện pháp khác, nàng không thể ngồi nhìn ca ca gặp nạn mà mặc kệ " Vậy tốt, chúng ta cùng đi cứu người!"

Đoạn Hồn cốc, đang lâm vào một hồi hỗn chiến.

Có những cao thủ mạo hiểm đi vây bắt yêu thú, cũng có những cao thủ vì tranh đoạt yêu thú mà kịch chiến, tại đây đang xảy ra những cuộc chiến kịch liệt giữa người với người, người với thú.

Sau khi vợ chồng Vân Khê rời đi Bắc Thần gia tộc, trên đường một mực nghe ngóng tin tức yêu thú, lúc tới gần Đoạn hồn cốc, rốt cuộc cũng có manh mối.

" Cao thủ vào rừng càng ngày càng nhiều, có lẽ chúng ta cách Đoạn hồn cốc không xa." Tránh được một nhóm cao thủ đi qua, Vân Khê và Long Thiên Tuyệt cải trang từ chỗ ẩn nấp trong rừng cây đi ra, nhìn chăm chú về rừng rậm phía trước.

” Nhóm yêu thú này có thể vùng ra những trói buộc của chủ nhân, thoải mái bỏ trốn, có thể thấy được thực lực cường đại của bọn chúng. Trước mắt có nhiều cao thủ đều muốn bắt yêu thú, chúng ta cũng không cần nóng nảy, không bằng để cho ta trước tiên đem bốn phía Đoạn Hồn cốc bố trí trận pháp, tới lúc đó chúng ta chỉ cần bắt rùa trong hũ, đảm bảo chúng một cái cũng không thoát được.” Long Thiên Tuyệt nói xong, cũng không chú ý tới ánh mắt của Vân Khê xảy ra biến hoá.

” Tốt, vậy ngươi phụ trách bố trí trận, ta và Tiểu Nguyệt Nha nghỉ ngơi một lát” Vân Khê đưa mắt nhìn bóng lưng Long Thiên Tuyệt đi xa, trong lòng càng hoài nghi.

Hắn cũng biết bố trí trận pháp? mà tư duy lại kín đáo ….

” Tiểu Nguyệt Nha, con có cảm thấy hắn giống phụ thân con không?” Vân Khê cuối đầu hỏi con gái.

Tiểu Nguyệt Nha mở to mắt có vẻ không rõ, lắc đầu ” Phụ thân không phải ở chỗ ca ca sao? Nếu hắn là phụ thân,vậy tại sao cha lại che mặt chứ?”

Vân Khê nghĩ nghĩ, cũng đúng, trượng phu của mình sao phải ở trước mặt mình che mặt chứ? chẳng phải là vẽ vời ra cho thêm chuyện sao? Trừ phi… Vân Khê nhướng cao lông mày, lộ ra vẻ bừng tỉnh, trừ khi Thiên Tuyệt sợ nàng sau khi thấy Hách Liên đại ca, đi mà không quay lại, hắn vì ghen tỵ, cho nên mới cải trang đi theo! Nếu suy nghĩ như vậy, hết thảy đều được thông suốt rồi.

Nhớ đến mấy ngày nay ở chung, loại cảm giác quen thuộc ấy, càng khiến cho nàng càng thêm tin tưởng vững chắc, hắn nhất định chính là Long Thiên Tuyệt.

Tên này thật đúng là… nàng không biết phải hình dung hắn như thế nào nữa.

”a!” cách sau lưng không xa, truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, có tiếng của đồ vật nào đó vỡ vụn.

Vân Khê quay đầu lại, nhìn thấy một chiếc xe ngựa đâm vào một cây đại thụ, cả chiếc xe ngựa bị lật ra, người ngồi bên trong vội bay ra. Nàng nhìn lại thấy hai nữ tử tuổi trẻ, một trong số đó mặc một thân Vũ y màu đỏ, càng dễ làm người khác chú ý, nhưng mà càng hấp dẫn sự chú ý của nàng đó là lúc cô gái này rơi xuống liền lập tức dùng một tư thế cực kỳ linh hoạt nhẹ nhàng để hoá giải giảm xóc, vững vàng rơi xuống đất, không giống nữ tử kia, bốn chân ngã chổng vó lên trời.

Cô gái này không đơn giản!

Trong lòng Vân Khê phán đoán.

” Hai vị cô nương, các ngươi không sao chứ?” Đầu tiên Vân Khê nâng nữ tử áo đỏ từ trên mặt đất dậy, lúc tiếp xúc với tay của nàng, nàng liền thăm dò công lực của đối phương, lông mày không khỏi nhăn lại. Quái, rõ ràng là một chút căn cơ huyền khí đều không có, chẳng lẽ mình nhìn lầm?

” Cô nương, hình như người bị nội thương?” Vân Khê hỏi.

Trong lòng Hồng Vũ âm thầm cả kinh, mới tiếp xúc ngắn ngủn lúc nãy, đối phương đã thăm dò mình cộng với lực lượng hùng hậu trên người đối phương, nàng đều cảm nhận được. Lực lượng cường đại như thế, coi như tại thành Mộ Quang cũng là cao thủ thượng thừa.

Cô gái trước mắt này không đơn giản a!

Hồng Vũ không khỏi nhìn Vân Khê vài lần, tự giác nói tám chữ: ” Giang hồ hiểm ác, nhân tâm khó lường.”

Vân Khê nhìn lại mắt đối phương, trong nháy mắt, có loại cảm giác kỳ diệu. Chính là tám chữ, một câu hai nghĩa, nàng là đang nhắc nhở các nàng vốn không quen biết, không nên hỏi nhiều, đồng thời nàng tựa hồ là đang ám chỉ sự xoi mói của mình.

Vân Khê nhẹ nhàng cười, buông lỏng tay ra, không truy vấn nữa. Thuận tay từ trong ngực lấy ra một lọ đan dược đưa cho nàng: ”Ta và ngươi gặp nhau tức là có duyên, hy vọng nó có thể giúp ngươi, một ngày dùng một viên, mười ngày sẽ có hiệu quả.”

Hồng Vũ ngẩn ngơ, từ trước tới nay nàng không tin thiên hạ này có cơm trưa miễn phí, càng thêm không tin một người vốn không quen biết sẽ vô duyên vô cớ đưa cho nàng, nhưng khi nàng ngửi qua hương vị của đan dược, nàng hoàn toàn chấn động, kinh ngạc nhìn về phía Vân Khê.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, ai cũng không nói tiếng nào, trong lòng đều hiểu rõ.

Bát phẩm nguyên thần đan!

Vật báu vô giá!

Cho nàng dễ dàng như vậy, vì cái gì?

Kỳ thật Vân Khê cũng không biết vì cái gì nàng lại đem nguyên thần đan trân quý như vậy cho nàng ta, có lẽ bởi vì ánh mắt và khí tức trên người nàng ta làm cho nàng liên tưởng đến những rủi ro lúc trước mình từng gặp, cho nên sinh ra cảm giác tương thích.

Hơn nữa, đan dược trân quý đối với nàng nói đến cùng cũng chỉ là vật ngoài thân, hết rồi còn có thể luyện, không có chuyện gì lớn. Nếu như vì vậy có thể làm cho người khác thuận tiện, có gì không thể chứ?

Vân Khê tự nhiên sẽ không ngờ tới, hành động vô tâm này của mình, ngày sau sẽ mang đến cho hai người những chuyện dây dưa không rõ… song, những chuyện này để nói sau đi.

Hồng Vũ là người thông minh, đối phương đã rộng rãi cho, bản thân cũng thản nhiên nhận, nhưng nàng không muốn thiếu nợ nhân tình của người khác, từ trên người lấy ra ba lá bùa màu vàng, khom người đưa cho cô bé bên cạnh Vân Khê.

” Tiểu gia hoả, A di đưa ba cái phù để bảo vệ tính mạng cháu, một khi cháu gặp nguy hiểm, hãy xé nát một lá bùa, trong miệng niệm một tiếng:lâm, binh, đấu, giả, giai, trận, liệt, tại, tiền! nó có thể bảo vệ cho cháu một mạng! Hồng Vũ sờ đầu cô bé, cảm thấy thật giống như phấn điêu ngọc mài, đáng yêu đến cực điểm. Từ dung mạo, có thể nhìn ra, nàng nhất định là con gái của nàng kia, nàng cũng không cho rằng nàng kia cần phù chú bảo vệ tính mạng của mình, liền đem nhân tình trả lại cho nữ nhi của nàng cũng giống nhau thôi.

Tiểu Nguyệt Nha duỗi bàn tay nhỏ bé, tò mò cầm lấy ” A di, cái này thật sự lợi hại như vậy sao? Hiện tại cháu có thể lấy chơi được không?”

Đầu Hồng Vũ nổi đầy hắc tuyến, đè lại bàn tay nhỏ bé:” Chỉ khi nào gặp nguy hiểm dùng mới có hiệu quả, ngươi chỉ cần đem chú ngữ nhỡ kỹ là tốt rồi.”

”lâm, binh, đấu, giả, giai, trận, liệt, tại, tiền.. ân, cháu đã nhớ kỹ, cám

ơn Adi!”

Hồng Vũ nhìn nàng nhoẻn miệng cười, tiểu cô nương này thật thông minh, ngày sau chắc chắn tiền đồ không đoán trước được a.

Tiểu Nguyệt Nha xem lá bùa như bảo bối cất vào, Vân Khê không cho là đúng, lá bùa như vậy, nàng thấy rất nhiều trong các đạo quán, đều là của mấy tên xiếc giả thần giả quỷ. Nàng xem ra, Hồng Vũ là vì muốn dỗ dành tiểu hài tử mới cho nàng, căn bản không tin ba trang giấy như thế có thể có tác dụng gì.

Lúc này, Bắc Đường Tiên Dao đã không đợi được nữa, thúc dục Hồng Vũ nói ” Hồng Vũ, chúng ta nhanh đi nhanh đi, ca ca của ta không đợi kịp nữa mất!”

Hai nữ tử liền không hề dừng lại nữa, vội vàng rời đi.

Vân Khê tiếp tục lưu lại tại chỗ chờ, đột nhiên, phía trước có một gã nam tử trẻ tuổi chạy nhanh đến, dưới chân bị vấp một phát, liền kêu lên một tiếng sợ hãi. Phía sau của hắn, một con sói hoang điên cuồng truy đuổi đến, đem đầu của hắn đè xuống, có thể thấy rõ ràng răng nanh sắc nhọn, mùi máu tươi trong miệng đập thẳng vào mặt.

Ngay tại lúc nam tử cho là mình chết chắc, đột nhiên trên đỉnh đầu xuất hiện một con bạch hổ như sét đánh mà đến, đầu con sói bị cắn một cái đứt lìa.

Nam tử nhìn con sói hoang ngã xuống bên cạnh của mình, bị vây một thân máu tanh, lòng hắn vẫn còn sợ hãi. Lúc ngẩng đầu, liền thấy bạch hổ đứng bên cạnh một nữ tử áo trắng dung mạo như thiên tiên, đang nắm tay một cô bé cũng áo trắng nhìn như tiên đồng, hắn nháy mắt mấy cái, lại nháy mắt mấy cái, cứ cho là mình sinh ảo giác, chẳng lẽ nơi này chính là thiên đường?

Đang nghĩ ngợi, liền nghe giọng nói trong trẻo nhưng lãnh khốc của nàng kia hỏi:"Học viện Vạn Hoàng của các ngươi đến đây có bao nhiêu người? Là ai dẫn đội?"

Nam tử hơi sửng sờ, cúi xuống nhìn thấy đồng phục của học viện, lập tức minh bạch:" Cô nương, học viện Vạn Hoàng của chúng ta tổng cộng đến hai mươi người, là do Chiến trưởng lão dẫn đội."

Hắn một bên trả lời, một bên âm thầm dò xét ân nhân cứu mạng của mình, đánh chết hắn cũng không nghĩ ra cô gái đứng trước mặt hắn chính là viện trưởng của Vạn Hoàng học viện!

Kỳ thật cũng không thể trách hắn thiển cận, Vân Khê hoàn toàn là kiểu viện trưởng bỏ mặc học viện, các sự vụ trong học viện bây giờ đều là do đại ca Chiến Thiên của nàng làm thay, trên cơ bản là nàng mặc kệ, học viên mới của học viện tự nhiên cũng không thể nhận ra nàng.

Người trẻ tuổi trước mắt này, ngay cả một con sói hoang cũng không đối phó được, có thể thấy được hắn vừa mới tiến vào học viện không lâu, thực lực còn quá yếu.

" Ngươi tên gì? làm như thế nào Chiến trưởng lão đồng ý cho ngươi đi ra ngoài rèn luyện?"

Người trẻ tuổi xấu hổ đỏ mặt, lúng túng nói:"Ta gọi là Chiến Thiên Lâm, Chiến trưởng lão là đường ca của ta, là ta năn nỉ quấn quít hắn dẫn ta đi ra ngoài lịch lãm rèn luyện đấy, hắc hắc…"

" Thì ra thế." thái độ Vân Khê đối với hắn gần gũi hơn vài phần, đưa mắt nhìn ra xa, chiếu theo tình huống này, sợ là bên kia đại ca gặp phiền toái, nàng phải đi hỗ trợ mới được.

” Phương hướng đại khái của Chiến trưởng lão ở đâu?”

Chấn Thiên Lâm đã tỉnh táo lại, vội vàng chỉ đường cho nàng.

Vân Khê tại chỗ để lại ký hiệu, liền theo sau Chiến Thiên Lâm đi sau vào bên trong sơn cốc.

Trong sơn cốc cách đó không xa, khí thế giết chóc càng ngày càng ngất trời.

Không biết vì sao nơi này lại xuất hiện rất nhiều sói hoang, nguyên một đàn mắt đều đỏ ngầu, chỉ có Lang Quang mới như vậy, chúng vô cùng hung hãn, so với sói hoang tầm thường lợi hại hơn gấp trăm lần, tình huống như thế này tuyệt đối không tầm thường.

”Đại sư huynh, sói hoang ngày càng nhiều, chúng ta sắp không chịu được nữa rồi, mau bỏ đi a!” một gã Thiên huyền cao thủ lau lau mặt mũi tràn đầy máu tươi, vội vàng nói.

Một cao thủ thần huyền khác đang chém giết một bên trầm giọng nói:” Không được, nếu như chúng ta rút lui, đoàn người của Chiến trưởng lão càng thêm nguy hiểm, bọn hắn sẽ rơi vào tình trạng hai mặt đối địch đấy. Mọi người tiếp tục kiên trì một chút, đợi đoàn người Chiến trưởng lão đối phó hết yêu thú bên đó, bọn hắn sẽ đến trợ giúp chúng ta!”

Vài tên cao thủ còn lại nghe vậy, kiên định gật gật đầu, từng người giơ kiếm trong tay, hét to kịch liệt chém giết.

Ngay lúc cuộc chiến đang rơi vào thời điểm quyết liệt, đột nhiên một đạo bóng mờ to lớn từ trên trời phủ xuống.

” Rống_____”

Kèm theo tiếng gầm của Bạch Hổ, vài dặm rừng cây xung quanh chấn động, vang lên lá cây rơi xuống ào ào.

” Trời ạ, là thần thú Bạch Hổ!” Đám cao thủ nhao nhao kêu lên sợ hãi, nhìn thấy được hy vọng sống sót. Thần thú Bạch Hổ là thú sủng của Viện trưởng học viện Vạn Hoàng bọn hắn, thần thú Bạch Hổ đột nhiên hàng lâm, chẳng lẽ Viện trưởng của bọn hắn cũng đến?

” Viện trưởng đến rồi! Viện trưởng đến rồi! Mọi người cùng nhau giết sạch sói hoang để …!”

Các cao thủ nhiệt huyết sôi trào, đã có Viện trưởng ở sau lưng bảo kê bọn hắn, bọn hắn còn sợ cái gì chứ? nguyên một đám tiềm lực đột nhiên bộc phát, sĩ khí lên nhanh, dũng mãnh gấp mười lần lúc trước, sức chiến đầu toàn đội phút chốc tăng vọt.

Vân Khê thấy một màn như vậy, âm thầm triệu hồi hổ vương, nàng tin tưởng không cần hổ vương hỗ trợ, bọn hắn cũng có thể bằng thực lực của mình để diệt sạch sói hoang. Đây mới là cơ hội tốt nhất để bọn hắn rèn luyện.

Chiến Thiên Lâm đứng bên cạnh ngây người nhìn Vân Khê, vẻ mặt khó tin ”ngươi, ngươi… ngươi chính là Viện trưởng?”

‘Chẳng lẽ không giống?” Vân Khê nhìn bộ dạng ngốc nghếch của hắn, nhịn không được buồn cười.

”Ta.. ta còn tưởng rằng Viện trưởng là một người… là một người…” Chiến Thiên Lâm nghĩ tới điều gì đó làm sắc mặt hắn đỏ hơn, cho đến nay, hắn đều cho rằng viện trưởng là một lão thái bà cao tuổi đây này. Nếu vừa rồi không nghe các sư huynh hô lên Bạch hổ thần thú

và Viện trưởng, hắn hoàn toàn sẽ không nghĩ tới nữ tử trẻ tuổi mỹ mạo trước măt này, lại thật sự chính là Viện trưởng học viện Vạn Hoàng. thật không thể ngờ được.

”A, ta biết rồi. Ngươi nhất định cho rằng mẫu thân ta là một lão thái bà phải không?” Tiểu Nguyệt Nha không cố kỵ, đâm phá tâm tư của Chiến Thiên Lâm, làm hắn lúng túng hận không thể tìm cái lỗ nào đó chui vào.

Vân Khê vừa định cười, nhưng rất nhanh nàng không cười nổi.

”Kỳ thật mẫu thân chính là một lão thái bà, chờ ta lớn bằng mẫu thân ta bây giờ, ta cũng biến thành lão thái bà rồi.’

Vân Khê nhìn thấy thần sắc nói chuyện của con gái rất chân thành, thân hình lung lay, nàng thật sự già như vậy sao?

Cũng không lâu sau, chiến đấu đã xong. Sau khi các học viên Vạn Hoàng học viện đã trải qua một hồi chiến đấu đẫm máu, dục hoả giống như được trùng sinh, nguyên một đám vô cùng phấn khởi, có người thậm chí tại chỗ thăng một cấp, trên mặt tràn đầy vui sướng.

”Bái kiến Vân viện trưởng!”

Lấy cao thủ thần huyền Đại sư huynh cầm đầu, các học viên ngay ngắn chỉnh tề hướng Vân Khê hành lễ, rất thành kính,vẻ mặt ai cũng tràn ngập vui sướng.

Vân Khê vốn định để bọn hắn ở lại, một mình tiến sâu vào trong sơn cốc, bất quá lúc nhìn thấy bọn hắn nhìn mình với ánh mắt đầy nồng nhiệt. Nàng tạm thời bỏ qua, bây giờ có lẽ nàng nên thực hiện trách nhiệm của Viện trưởng, chỉ điểm một chút đám hậu bối này.

”Các ngươi có biết vì sao vào lúc này hắn lại đột phá để tấn chức?” Vân Khê chỉ hướng tên đệ tử vừa mới tấn chức, dừng lại một chút, tiếp tục nói ” Rất nhiều người cho rằng chỉ cần dựa vào đan dược, linh thạch có thể thoải mái mà tấn chức, căn bản không cần quá nhiều lịch lãm rèn luyện và kinh nghiệm chiến đấu thực tế, có ý nghĩ như vậy là sai lầm. Bình thường, con người gặp thời điểm khốn cảnh, mới có thể đột phá đưa thân thể và tinh thần của mình đạt tới cực hạn. Một khi cực hạn của ngươi được đột phá, như vậy thân thể ngươi sẽ có khả năng dung nạp một lượng tương đương với cực hạn. Nói cách khác, có một số người khả năng cao nhất cũng chỉ có thể tu luyện đến Thần huyền đỉnh phong, không cách nào đột phá lên Huyền tôn chi cảnh, bọn hắn sẽ cho rằng tại vì thiên phú của bọn hắn có vấn đề, bẩm sinh, không cách nào cải biến. Kỳ thật bọn hắn sai rồi, người có thiên phú đích xác là do bẩm sinh quyết định, nhưng mà cực hạn của con người là có thể đột phá đấy. Một khi ngươi có thể đem cực hạn của thân thể và tinh thần của mình đột phá, như vậy tiềm lực và khả năng đạt thành tựu của ngươi cũng sẽ không ngừng đột phá, cho nên, những người thường trải qua những kinh nghiệm chiến đấu cửu tử nhất sinh, mới có thể đạt được thành tựu nhất định trong sự nghiệp. Không ai có thể thuận buồm xuôi gió mà đạt được địa vị cao, từng người đứng trên cao đều là những người trải qua bách tử nhất sinh đấy, nếu như không có, thì người này cũng chẳng thể tồn tại ở đó được lâu đâu …”

”Ta nói cho các ngươi biết chính là, không được sợ hãi khó khăn cùng gian nguy, những chuyện nhìn như tình cảnh nguy hiểm, thường thường trên con đường nhân sinh rèn luyện của các người nhất định đều phải trải qua, các ngươi trải qua nguy hiểm càng nhiều thì thu hoạch cũng càng nhiều. Tại thời điểm gặp nguy hiểm, cũng đừng dễ dàng tuyệt vọng, phải tự nói với chính mình, ngươi nhất định có thể chống đỡ đến thời khắc cuối cùng, bởi vì thời điểm ngươi đang gặp gian nan nhất, rất có thể chính là thời điểm ngươi đang vượt qua một đỉnh cao mới, một khi ngươi vượt qua được, thì trước

mắt của ngươi sẽ thấy được một cảnh tượng mới! Các ngươi nhất định sẽ không hối hận!”

Ánh mắt Vân Khê nhàn nhạt đảo qua trên mặt từng người đệ tử, ánh mắt bọn hắn hừng hực hưng phấn, ngay cả chính nàng cũng bị lây nhiễm. Với tư cách là một người từng trải, những gì nàng giải thích chính là những kinh nghiệm của mình, nếu nàng chưa từng trải qua ngàn vạn gian nan hiểm trở, thì sao có thể đi tới một bước như ngày hôm nay?

Nhìn những người trước mắt này, về sau bọn hắn có thể đi bao xa, đều phải tuỳ thuộc vào vận mệnh của chính bọn hắn rồi.

Nàng sẽ không thể nghĩ tới, những lời ngày hôm nay của nàng, trong suy nghĩ đang kích động của những học viên này nổi lên những gợn sóng như thế nào, thật lâu về sau, trong tất cả học viên của học viện Vạn Hoàng, bọn hắn chính là tinh anh, mỗi lần dẫn dắt giảng giải cho học viên mới, bọn hắn đều đem những lời nói của Vân Khê đã nói.., mỗi chữ, mỗi câu đều không sai nói lại cho học viên mới, dạy bọn hắn cái gì mới là chân lý của tu luyện, chân lý của nhân sinh

Ngay tại lúc mọi người trong lòng chìm vào kích động, một tiếng cười châm chọc đột nhiên chen vào.

“Hóa ra là người học viện Vạn Hoàng, một nữ nhân làm lãnh đạo học viện, có chỗ nào tốt? Con gà Chiến Thiên Dực đâu? Cả ngày cùng hai nữ tử lăn lộn một chỗ, lại gọi những tiểu hài tử các ngươi bán mạng làm việc cho hắn, hắn thật đúng là biết làm người a! ha ha ha..”

Con gà?

Đáy mắt Vân Khê loé lên hàn quang, quay đầu nhìn qua, người mở miệng châm chọc đang cùng một đám cao thủ đi tới, tuổi khoảng

chừng ba mươi, trên cổ áo có thêu chữ ”Lôi”, Hiển nhiên là ký hiệu của gia tộc.

Lôi gia?

Vân Khê không có ấn tượng gì, đối với nàng mà nói, ngoại trừ mấy thế gia đại hào môn, những tiểu gia tộc này căn bản không lọt vào mắt nàng.

Chiến Thiên Lâm bên tai nàng nhỏ giọng nói:”Viện trưởng, hắn là Lôi Chấn Thanh trưởng tử của Lôi gia. Hắn nhìn trúng đường tỷ A Lý của ta, tìm người đến Chiến gia cầu hôn, bị đường ca cự tuyệt. Về sau Lôi gia liền ghi hận Chiến gia, khắp nơi tìm người Chiến gia ta gây phiền toái. Có một lần Lôi Chấn Thanh muốn trêu đùa đường tỷ, bị đường ca đánh, bị đánh một trận như vậy, khiến cho Lôi Chấn Thanh càng thêm ghi hận đường ca ta. Thường xuyên trước mặt người khác vu tội, nói xấu đường ca ta.”

” Chỉ bằng hắn, cũng muốn cóc ăn thịt thiên nga?” Vân Khê cười lạnh, da mặt người này có chút quá dày đi, không đi lấy gương soi thử mình rốt cuộc có phẩm chất gì, xứng đôi với A Lý sao?

Giọng nói của Vân Khê không thấp, không chỉ học viên Vạn Hoàng học viện nghe được, đám người Lôi gia tự nhiên cũng nghe được. sắc mặt Lôi Chấn Thanh chuyển đen, ánh mắt như dao ném qua:” Ngươi thật to gan, dám nói chuyện với bổn đại gia như vậy, muốn chết phải không?”

” Lôi Chấn Thanh, muốn chết chính là mày! Ngươi có biết nàng là ai không? nàng là…” Chiến Thiên Lâm đang nói, Vân Khê đưa tay ra, ngăn cản hắn nói tiếp. Đã có con cóc tự mình tìm tới tận cửa chịu chết, nàng liền cầm đến chơi đùa một chút!

Chiến Thiên Lâm tựa hồ hiểu được dụng ý của nàng, lén cười châm biếm, đám học viên cũng nhao nhao dùng ánh mắt xem kịch vui nhìn Lôi Chấn Thanh, ngay cả viện trưởng của bọn hắn cũng dám khiêu khích, quả thực là không muốn sống mà!

Lôi Chấn Thanh nhìn bộ dáng tươi cười của bọn hắn, lập tức cảm thấy bị mất mặt, lửa giận bùng nổ, đang muốn phát tác. Một lão giả đứng phía sau hắn liền kéo kéo hắn, hạ giọng nói " Đại công tử bình tĩnh một chút, chớ vội, ta thấy tướng mạo người này không tầm thường, đệ tử Vạn Hoàng học viện đối với nàng cung kính như thế, sợ là nhân vật cao tầng trong học viện, không đơn giản để cho chúng ta chọc vào. Không ngại đợi đến lúc hỗn loạn lắm thầy nhiều ma, lợi dụng cơ hội đó liền giáo huấn nàng, khiến cho nàng khó lòng phòng bị."

Lôi Chấn Thanh nghe vậy, lại đem Vân Khê đánh giá cao thấp một phen, thấy bên người nàng còn dẫn theo một tiểu cô nương, thấy thế nào cũng không giống như một cao thủ đứng đầu, cùng lắm thì là người nhà của cao thủ trong gia tộc nào đó, nhưng Minh trưởng lão nói cũng có đạo lý, học viên Vạn Hoàng học viện đối với nàng cung kính quả là có chút quỷ dị, nếu công khai xúc phạm nàng, vạn nhất nàng thâm tàng bất lộ, hoặc là sau lưng còn có người ẩn núp giúp đỡ, vậy chẳng phải người chịu thiệt là hắn sao?

Tốt, vậy trước tiên tha cho nàng ta một lần, chờ cơ hội sau lại thu thập nàng!

"Bổn đại gia không cùng tiểu nữ tử chấp nhặt, hôm nay tạm thời tha cho tánh mạng của ngươi, lần tới nếu lại gặp mặt, các ngươi cứ chờ xem!"

Nói xong, Lôi Chấn Thanh dẫn cao thủ Lôi gia đi rất nhanh, hướng sâu vào trong sơn cốc chạy đi, tốc độ như vậy, người không biết còn

tưởng rằng bọn hắn đang chạy trốn trối chết đấy.

Vân Khê nhẹ nhàng cười cười, cũng không có đuổi theo, chuyện quan trọng trước mắt vẫn là đi tìm đến chỗ đại ca, về phần người Lôi gia, nàng không gấp, trốn sao thoát lòng bàn tay của nàng, liền để cho bọn hắn đi trước đánh trận, giúp nàng mở đường cũng tốt.

Vân Khê quả nhiên là có khả năng dự đoán, người Lôi gia vừa tiến vào sơn cốc không lâu, liền gặp ngay một đám sói hoang, lâm vào kịch chiến. Tức thì Vân Khê mang theo học viên Vạn Hoàng vòng qua cuộc chiến, tiếp tục đi về phía trước.

Lôi Chấn Thanh nhìn thấy người học viện Vạn Hoàng nhẹ nhõm đi đường vòng, đầu hắn tức giận muốn bốc khói, nhịn không được liền đem tổ tông mười tám đời bọn họ mắng thay!

”Đại công tử, bình tĩnh một chút đừng vội…” Minh trưởng lão còn muốn khuyên bảo, Lôi Chấn Thanh gào lên như sư tử rống ”Bình tĩnh chớ nóng, bình tĩnh chớ nóng, ngươi còn có hết hay không? Sớm biết như vậy vừa nãy liền thu thập bọn hắn, còn tốt hơn là để bọn hắn chiếm được tiện nghi!

Quyển 8 - Chương 19: Phiên ngoại 19. Mắt của ngươi bị mù

Edit: Mị

Beta: Sakura

Một chỗ ở sơn cốc, từ trên cao nhìn xuống, người đông nghịt trong một mảng bụi mù, Vân Khê sơ lược nhìn ở bên dưới rõ ràng còn khoảng chừng dưới hai trăm đầu dã thú, trong đó sói hoang chiếm đa số, thứ hai là báo, cuối cùng chính là một ít lợn rừng có thể tích to lớn. Lẽ ra những dã thú cấp bậc thấp này, võ giả bình thường cũng có thể đối phó được chúng, nhưng sự thật không phải như thế, những dã thú ngày thường có sức chiến đấu bình thường này không biết hôm nay bị cái gì kích thích, một đám vô cùng hung hãn, thực lực không chỉ tăng trưởng gấp mười lần. Kỳ quái hơn nữa chính là, từ nơi này Vân Khê có thể nhìn thấy được trong mắt dã thú có chút ít hung quang, giống như đã từng gặp ở đâu đó.

”Viện trưởng, nhìn kìa! Đường ca và đường tỷ đang ở đó!” Chiến Thiên Lâm chỉ một ngón tay ra xa xa, theo hướng nhìn lại, Chiến Thiên Dực, A Lý, và Bách Lý Băng Tuyền ba người bị bao vây trong đàn thú, xem tình huống của ba người, di chuyển trong đàn thú, dường như khá thành thạo, nhưng lại không vội vàng ly khai, dường như đang tìm kiếm cái gì đó.

”Đại ca, đã xảy ra chuyện gì?” Vân Khê ở xa truyền âm đi qua, nàng tin tưởng dùng thực lực của Bách Lý và Đại ca, đối phó với những dã thú này căn bản không thành vấn đề, nhất định là bọn hắn bị chuyện gì khác ràng buộc.

Chiến Thiên Dực nghe tiếng, ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười tươi sáng:” Muội tử, ngươi tới vừa đúng lúc! Chúng ta phát hiện trong sơn cốc có ba con yêu thú, một con lẫn vào trong đàn dã thú này, hai con khác bỏ chạy thục mạng theo hướng khác rồi!”

Vân Khê lập tức hiểu rõ, hóa ra bọn hắn muốn tìm con yêu thú xen lẫn vào trong đàn dã thú này, muốn bắt được con yêu thú đó, biện pháp tốt nhất là hốt gọn một mẻ!

Chẳng qua nếu cứ như vậy, những cao thủ khác cũng sẽ ào ào tranh đoạt, đến lúc đó thứ bọn họ muốn đối phó không phải là dã thú mà là những cao thủ khác cũng đến bắt yêu thú.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Chiến Thiên Dực và các nhóm cao thủ khác không chuyên tâm săn thú.

Như đoán được tâm tư loài người, đàn dã thú tấn công bọn họ càng thêm liều lĩnh, cũng chiến đấu càng có tổ chức hơn, hoặc hợp nhau cùng tấn công, hoặc thay nhau ra trận, thời gian dần trôi qua, những cao thủ kia dần có chút ngăn cản không nổi.

Trong đám người, Vân Khê loáng thoáng thấy được bóng dáng Hồng Vũ, trong một cái nháy mắt, nàng ta lại biến mất không thấy đâu.

”Đại ca, ta tới giúp các ngươi!”

Vân Khê vừa ra tay, không khí xung quanh trảo của nàng bị vặn vẹo, không khí mỏng manh giống như giấy cửa sổ, căn bản ngăn không nổi trảo lực của nàng.

Mọi người thấy một trảo lăng không của nàng, không khí bốn phía lập tức liền bị xói mòn, nơi không khí bị vỡ ra, năng lượng mãnh liệt ập

đến không thể ngăn cản.

Những năng lượng kia, ầm ầm trùng kích xuống, trầm trọng vô cùng, có xu thế huỷ thiên diệt địa, công kích hướng về phía đàn dã thú.

Toàn thân tất cả mọi người rét run, bị lực công kích cường hãn bậc này làm cho kinh hoàng không thôi.

Thủ đoạn cỡ này, Huyền tôn cao thủ bình thường đều khó có khả năng làm được, Vân Khê, nàng không ra tay thì thôi, vừa ra tay giống như vạn quân lôi đình, không người nào có thể ngăn cản!

”Thật là lợi hại! Ta cảm giác mình không có cách nào thở nổi!”

” Thực lực cỡ này, có lẽ gần đạt tới Huyền tôn đỉnh phong a!”

” Lão thiên a! Rốt cuộc nàng ấy là thần thánh phương nào?”

Lực lượng thi triển dễ như trở bàn tay, cường hoành, bá đạo, có thể nghiền nát hết thảy tồn tại ngăn cản trước mặt nàng!

Những cao thủ kia thấy tình thế không ổn, vội vàng thoát li khỏi vòng chiến. Bọn hắn trốn, dã thú truy đuổi, nguyên bản vốn là tiến hành chiến đấu tập trung, thoáng cái liền bị chia năm xẻ bảy!

Chiến Thiên Dực thấy một màn như vậy, đập vào đùi một cái rõ mạnh, thốt ra ”Muội tử, ngươi xác định là đến hỗ trợ, không phải là đến phá hư đấy chứ?”

Bách Lý Băng Tuyền hé miệng mỉm cười:” Muội tử ngươi đây là đang lập uy đây!”

” Ca ca, ta nhận ra nàng, nàng là Vân tỷ tỷ!” A Lý cười lên vui vẻ nói.

Tinh thần Chiến Thiên Dực lập tức hoảng hốt, cho rằng muội muội thực sự khôi phục trí nhớ.

Làm sao có thể? hắn lắc đầu.

Vân Khê híp mắt cười cười, thần sắc lập tức lạnh xuống" Tất cả mọi người nghe đây, toàn bộ thối lui ra bên ngoài, ngăn chặn đường đi của đàn thú, ta tự mình có biện pháp hàng phục yêu thú. Các ngươi yên tâm, mọi người có mặt ở đây hôm nay, phàm là người giúp ta vây yêu thú, ta sẽ thưởng cho hắn một viên Tủy Nguyên Đan!"

Vân Khê nhận thức rất rõ ràng, muốn nhanh chóng tìm ra yêu thú, đầu tiên phải tập hợp đủ người, nếu tiếp tục từng người tự chiến đấu, chẳng những để cho nàng ngộ thương mà bó tay bó chân, hơn nữa sẽ để cho yêu thú lợi dụng cơ hội hỗn loạn mà chạy mất.

Lúc nãy nàng ra tay, mục đích đúng là vì chấn nhiếp lập uy, nàng muốn cho mọi người biết rõ, nàng muốn giết người, thì những người ở đây không ai có thể thoát khỏi lòng bàn tay của nàng. Cho nên, ngàn vạn lần đừng trêu chọc đến nàng, đừng gây cho nàng thêm phiền toái!

Trước lập uy, sau khen thưởng!

Vì muốn bắt được yêu thú, nàng không tiếc vung tay rộng rãi.

"Tủy Nguyên Đan! Trời ạ, đan dược lục cấp! cái này có thật không vậy?"

Mọi người sôi trào.

Bọn hắn đến vây bắt yêu thú, vốn là chỉ ôm tư tưởng nhìn xem, có

thể bắt được thì tốt, không bắt được coi như là một lần lịch lãm rèn luyện.

Hiện tại chỉ cần hổ trợ ngăn chặn chổ hổng, có thể nhẹ nhõm đạt được đan dược lục cấp Tủy Nguyên Đan, cớ sao không làm?

”Vân viện trưởng, ngươi cứ yên tâm đi! có chúng ta tại đây, tuyệt đối không để một con dã thú chạy đi!”

Vân viện trưởng?

Có ít người thông minh, nghe Chiến Thiên Dực và Vân Khê nói chuyện, cùng với sau khi chứng kiến được thực lực của Vân Khê, đã đoán được thân phận của nàng, có ít người lại không kịp phản ứng, thấy mọi người làm gì thì liền làm theo, cùng một chỗ vây thành một cái vòng tròn cực lớn.

Buồn cười, sau khi chứng kiến thực lực của nàng rồi còn ai dám đi trêu chọc nàng, trừ phi chán sống. Nhưng mà cũng có những người hết lần này đến lần khác không có mắt nhìn người, vào lúc đó xuất hiện ” Tất cả mọi người đừng nghe nàng ta nói, nàng ta tính là cái rắm ấy, Đan minh cũng không phải do nhà nàng mở, làm sao nàng có thể có nhiều đan dược như vậy? Nếu như nàng ta thật có thể lấy ra nhiều đan dược như vậy, sẽ chặt đầu ta xuống.. a aaaa—-”

Không đợi đối phương nói xong, một cỗ chưởng phong đột nhiên xuất hiện trước mắt, nhanh gọn đem Lôi Chấn Thanh đang nói chuyện đánh cho hôn mê.

Quá bưu hãn rồi!

Những người khác trong Lôi gia ngây người, nguyên một đám căng tròn mắt, phát hiện ánh mắt bất thiện của Vân Khê một lần nữa quét

tới, bọn hắn đâu còn dám chần chừ, vội vàng nâng đại công tử nhà mình lên thối lui qua một bên.

Đại công tử a, Đại công tử, ngài làm sao lại không có mắt như vậy chứ? chọc ai dễ chọc không chọc, hết lần này đến lần khác gây với một người đàn bà bưu hãn cỡ đó?

Vân Khê mặc kệ đám người Lôi gia, nàng phân phó Chiến Thiên Dực mang Tiểu Nguyệt Nha qua một bên, tay nàng giơ lên một chút, trên bầu trời đột nhiên có tiếng rồng ngâm hổ khiếu, xuất hiện mấy con quái vật khổng lồ!

Theo thứ tự là Hoàng kim cự long, Hổ vương, Huyền dực, Cửu cô cô,còn có Thuỷ quy thần thú!

thân thể Hoàng kim cự long cao lớn xoay quanh một vòng, như một cái kim cô, bao phủ hạ xuống, Huyền dực theo sát bên cạnh Hoàng kim cự long, vòng thành một cái giống như lồng giam, chậm rãi di động, Hổ vương vững vàng đứng trên cao, nhìn đàn thú chằm chằm.

Về phần Cửu cô cô cùng Thuỷ quy thần thú…

”A Cửu muội muội, tại đây không có chuyện gì cho bọn mình, không bằng đi nơi khác dạo chơi? ta thấy phong cảnh bên kia không tệ, rất thích hợp làm chút hoạt động phong hoa tuyết nguyệt..a không, là chuyện phong hoa tuyết nguyệt..”

”Câm miệng! Nói thêm một câu nữa, ta cắt lưỡi rùa của ngươi!”

A cửu muội muội, a.. a..a..a..a (ta không nói lời nào là được)..”

Năm thần thú vừa có mặt, mắt mọi người đều muốn hỏng a, đây không phải là thật a?

Chỉ cần lấy tuỳ tiện một con trong số đó, đều có thể đem bọn họ hành hạ mấy trăm lần, huống chi là cùng lúc xuất hiện năm con a…

Mặt đất bắt đầu kịch liệt rung động, không phải địa chấn, mà là lũ dã thú nhận ra được mối nguy hiểm cực lớn, hoảng sợ bỏ chạy thục mạng.

Nói thì chậm, nhưng làm thì nhanh, trong đàn thú bạo động đó, một con báo phóng lên trời, có ý định phá vòng vây.

”Cửu cô cô, bắt nó!”

Vân Khê đợi đúng là thời khắc này!.

Không đợi Vân Khê ra lệnh, Cửu cô cô sớm một bước bay vọt tới, một đuôi quấn lấy thân thể, đem nó một mực khống chế.

Con báo giãy dụa không có kết quả, trong miệng nó đột nhiên phát ra một tiếng gầm rú kỳ quái, ngay sau đó một đám khói màu tím từ trong thân thể con báo đi ra, xoay quanh rồi phóng thẳng lên trời.

”Nó muốn chạy trốn!” Vân Khê hô nhỏ một tiếng, phi thân ra, đuổi theo yêu thú kia.

Yêu thú bình thường ở nơi này? vừa có thể biến ảo thành hình dạng kỳ dị, còn có thể phụ thân vào trong thân thể của con báo, Vân Khê càng thêm tin tưởng sâu sắc, suy đoán của mình đúng, chỉ cần bắt được chúng, liền có thể tìm ra nguyên nhân Hách Liên đại ca đột nhiên khác thường.

”Đóng băng thuật!”

”Thu cho ta!”

Hai thanh âm đồng thời vang lên.

Vân Khê ngẩng đầu, ở chỗ ngược sáng, có một nam tử tóc vàng từ trên trời giáng xuống, tay cầm kim hoà tháp, thu được yêu thú bị nàng đóng băng, người đến không phải ai khác, chính là trượng phu Long Thiên Tuyệt của nàng!

Giờ phút này, Long Thiên Tuyệt đã khôi phục diện mạo như cũ, một bên thu hồi kim hoà tháp, một bên ra vẻ kinh hỉ hỏi ”Khê nhi, sao nàng cũng ở đây? Thật là trùng hợp!”

Vân Khê nghe hắn nói vậy, suýt nữa phì cười ” Đúng vậy a, thật sự là trùng hợp, giống như kịch bản được sắp xếp xong xuôi a!” nàng nén cười đến mức có chút chịu không được, vốn đang còn có chút không xác định, hiện tại thì xác định. Thị vệ che mặt mấy ngày nay đi theo mẹ con nàng chính là hắn!

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Long Thiên Tuyệt xoẹt qua nét đỏ ửng có chút khả nghi, hắn ho nhẹ, cố ý dời mục tiêu ” Tiểu Nguyệt Nha, nhanh đến cho phụ thân ôm một cái! đã thật nhiều ngày không gặp con rồi, phụ thân nhớ con muốn chết rồi đây này!”

”Phụ thân!” tung chân chạy ra, Tiểu Nguyệt Nha ngọt ngào kêu, nhào vào trong ngực phụ thân.

Vẫn là con gái mới là tri kỷ a, trong lòng cũng không có ý nghĩ nghi ngờ hắn!

Long Thiên Tuyệt phát hiện được thần sắc của Vân Khê có chút khác thường, đoán được nàng đã biết được hơn phân nữa, hắn không muốn thừa nhận, cho nên đành phải tạm thời lảng tránh, theo trên

người nữ nhi tìm một chút an ủi.

”Vân, Vân viện trưởng, yêu thú hiện tại đã bị bắt rồi, vậy Tủy Nguyên Đan của chúng ta đâu?” có người đánh bạo hỏi, đó là hắn hỏi tiếng lòng của mọi người ở đây, sợ sau khi Vân Khê đắc thủ sẽ nuốt lời. Dù sao thực lực người ta cường đại như vậy, cho dù nuốt lời, cũng không có ai dám đi cường đoạt.

Lúc này, Lôi Chấn Thanh lâm vào hôn mê vừa tỉnh lại, mơ mơ màng màng, hắn còn cho là mình hôn mê lúc trước chỉ là một cái nằm sấp.

” Ta đã sớm nói với các ngươi rồi, nàng căn bản không có cái gì là Tủy Nguyên Đan. Vậy mà các ngươi còn tin tưởng nàng, các ngươi cũng quá ngu xuẩn a?”

Minh trưởng lão ở một bên, dùng sức kéo tay áo hắn, ám chỉ hắn đừng nói thêm gì nữa. Đáng tiếc Lôi Chấn Thanh lúc này không thèm nghe lời hắn nữa ”Ngươi kéo ta làm cái gì? Lúc trước chính vì ngươi cản ta, nên chúng ta mới bị thua thiệt, lần này, ta nói cái gì cũng phải lấy lại.!”

Quyển 8 - Chương 20: Phiên ngoại 20: Uy lực của lá bùa!

Edit: Mị

Beta: Sakura

Minh trưởng lão nhắm mắt lại, không còn mong đợi gì ở công tử nhà mình nữa rồi.Đến lúc này rồi, hắn ta còn không có mắt như vậy, chẳng lẽ hắn ta không nhìn thấy bốn phía có tình huống như thế nào sao? Người ở đây cũng đã hơn 80% đứng về phía Vân Khê, 20% còn lại cho dù không cam tâm khuất phục thì cũng đi theo nàng vì đan dược.

Thời điểm này rồi mà công tử còn không sợ chết đi khiêu khích đối phương, quả thật là chẳng khác gì đầu bị kẹp trong khe cửa a!

Vân Khê không có lập tức lấy ra đan dược để chứng minh cái gì mà mỉm cười nói:" Các ngươi ở đây có rất nhiều người không biết thân phận chân thật của ta, các ngươi không tin ta, ta có thể lý giải. Song, xưa nay ta coi trọng nhất là thân nhân và bằng hữu, hiện tại có người ăn gan báo, nói lời sỉ nhục bằng hữu của ta, còn vọng tưởng đòi cưới muội muội của bằng hữu ta. Đối với loại người này, ta căm thù đến tận xương tuỷ! Nếu như ai có thể thay ta giáo huấn hắn, ta sẽ đổi Tuỷ Nguyên đan thành Tử Tình đan đưa cho người đó!"

Chấn Thiên Dực đứng dậy, tiếp theo lời của nàng nói:" Muội muội ta nói không sai, có người là cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, chỉ bằng cái thứ ngu xuẩn như hắn cũng dám mưu toan lấy A Lý muội muội ta, quả thực là si tâm vọng tưởng!"

” Tử Tình Đan so với Tuỷ Nguyên Đan cao hơn một cấp, nếu là ta, ta nhất định sẽ hung hăng đánh chết con cóc này!” Con ngươi Bách Lý Băng Tuyền nhẹ đảo một vòng, ”Nhưng mà, ta là phụ nhân đã có chồng, không tiện cho việc chém chém giết giết, đành phải để cơ hội này lại cho người khác thôi.”

Mọi người nghe đến đó, không khỏi im lặng.

Có người nào không biết vợ chồng Chiến trưởng lão của Học Viện Vạn Hoàng vô cùng dũng mãnh, mới vừa rồi người giết mãnh thú nhiều nhất cũng là bọn hắn, như thế nào còn nói là phụ nhân đã có chồng, không tiện chém chém giết giết?

Song, khi nghe tới Tử Tình Đan còn cao hơn Tuỷ Nguyên Đan một cấp, mắt nguyên một đám đều sáng lên.

Lôi Chấn Thanh nôn nóng, xông lên trước mặt bọn họ gào lên:” Mọi người đừng tin nàng ta, căn bản nàng ta không có đan dược nên mới không đem ra! Các ngươi có biết ta là ai không? Ta chính là đại công tử Lôi Chấn Thanh của Lôi Gia, Lôi gia ta rất có quyền thế, nếu các ngươi nghe lời ta, Tuỷ Nguyên Đan ta không có nhưng đan dược nhị phẩm, tam phẩm ta vẫn đem ra được.”

Hắn vừa nói xong, xung quanh lập tức vang lên một số âm thanh xì xào.

Chiến Thiên Lâm cao giọng nói:” Lôi gia thì tính là cái gì? Ngươi có biết nàng ấy là ai không? Nói ra chỉ sợ ngươi sẽ bị hù chết!”

Hắn cố ý làm ra vẻ huyền bí, những cao thủ của Học Viện Vạn Hoàng đi theo cũng nhao nhao tạo ra những âm thanh giỡn cợt.

Chuyện cười, Viện trưởng của Học viện bọn họ, há có thể để cho một tiểu nhân vật như hắn ta tới chửi bới hay sao?

”Nàng… nàng ta là ai?” Lôi Chấn Thanh cảm giác không khí xung quanh có chút không đúng, quay đầu lại thấy Minh trưởng lão và mọi người trong nhà đều nháy mắt ra hiệu cho hắn, trong lòng của hắn càng thêm không nắm chắc ” Ta không tin, chỉ là một con đàn bà sao hù doạ được lão tử!” Sức lực trong giọng nói rõ ràng không đủ.

Chiến Thiên Lâm nghênh ngang cười to:” Họ Lôi kia, vậy ngươi dựng thẳng tai lên mà nghe cho rõ đây, nàng ấy chính là Viện trưởng của Học Viện Vạn Hoàng chúng ta, Vân viện trưởng!”

Nội tâm Lôi Chấn Thanh thoáng cái rơi lộp bộp, Vân viện trưởng, sao nghe quen tai thế nhỉ?

” Nàng còn là một trong những nguyên lão của Đan Minh, ngay cả Minh chủ Đan Minh cũng phải kính nàng ấyba phần!”

Chân Lôi Chấn Thanh mềm nhũn, có chút đứng thẳng không nổi, khó trách hắn nghe quen tai như thế, nguyên lai là thật sự rất có địa vị. Hắn nhớ rõ thân phận của nàng hình như không chỉ có vậy, mà giống như còn có..

” Những cái này đều không coi vào đâu, lợi hại nhất chính là, cao thủ đệ nhất thiên hạ Tử Yêu cũng bị lão nhân gia nàng đánh bại, có thể luyện chế ra Tru tiên đan, còn là lãnh tụ cao nhất của đại tộc đệ nhất thiên hạ – Vân Tộc.!”

”Phanh!” Lôi Chấn Thanh ngã ngồi trên mặt đất, cảm thấy toàn thân nóng rát như bị lửa thiêu đốt. Rốt cuộc hắn cũng ý thức được, mình đã đắc tội với người nào. Thế lực như thế, bối cảnh như thế, giơ tay cũng có thể đem toàn bộ già trẻ Lôi gia tiêu diệt, nguyên một đám tiểu

nhân vật như hắn, cùng đánh nhau với cao nhân như vậy, không phải là lấy trứng chọi đá sao?

” Phụ thân và ca ca của ta cũng rất lợi hại nhé!” Giọng nói trẻ con vang lên, tràn đầy tự hào.

Lôi Chấn Thanh nghe tiếng nhìn qua, liền nhìn thấy một em bé đang được Long Thiên Tuyệt ôm trong ngực, lòng hắn khẽ động, dù sao hôm nay hắn cũng khó thoát khỏi cái chết, không bằng kéo theo đệm lưng cho mình, cũng coi như không lỗ.

”Đi chết đi”

Phi tiêu được phóng ra từ trong tay áo của hắn, mục tiêu đúng là hướng của Tiểu Nguyệt Nha.

Vốn Vân Khê chỉ muốn hù doạ hắn một chút, dù sao thì tội hắn cũng không đáng chết, chỉ là nàng nhìn hắn không thuận mắt mà thôi, còn chưa tới mức không giết không thôi, nhưng mà tình huống trước mắt không giống như trước nữa. Hắn rõ ràng dám đánh lén nữ nhi của nàng, không phải là tự tìm đường chết sao?

”Đại công tử, đừng!” Minh trưởng lão muốn ngăn cản, đáng tiếc đã quá muộn.

Hai vợ chồng Vân Khê và Long Thiên Tuyệt đồng thời ra tay.

“Lâm, binh, đấu,giả, giai, trận, liệt, tại, tiền!”

Một lá bùa từ trong tay của Tiểu Nguyệt Nha bay ra ngoài, ánh lửa xẹt qua, lập tức đem lá bùa biến thành tro tàn.

Chỉ nghe oanh một tiếng nổ, khí hơi nổ mạnh hiện lên hình cầu, như

núi lửa phun trào, một phát không thể cứu vãn!

Hai người Vân Khê và Long Thiên Tuyệt đều bị chấn lui một bước nhỏ, mắt nhìn thấy đoàn khí hơi kia đem Lôi Chấn Thanh tươi sống nuốt trọn, trong mắt bọn hắn chỉ thấy một biển lửa hừng hực thiêu đốt, trong tai là tiếng kêu hét thê thảm của Lôi Chấn Thanh…

”Mọi người nhanh tản ra!” Minh trưởng lão nhanh chóng mang người Lôi gia thối lui, đúng lúc này, bọn hắn cũng bất chấp tất cả để cứu lấy công tử nhà mình.

” oa — phụ thân, thật đáng sợ!” Tiểu Nguyệt Nha bị sợ hãi, nhào vào trong ngực phụ thân khóc nỉ non, cái nàng vừa ném ra ngoài chính là lá bùa mà vị Adi mặc đồ đỏ đưa cho nàng đấy. Vị adi kia nói, thời điểm bé gặp phải nguy hiểm, liền đọc chú ngữ, có thể bảo vệ mạng sống cho bé. Bé làm theo, chỉ là không nghĩ sẽ nhìn thấy một màn đáng sợ như vậy, bé thật sự bị sợ hãi.

Long Thiên Tuyệt bị chấn kinh một lát, không biết tại sao con gái mình lại đọc lên mấy chữ như vậy, không kịp để hắn nghĩ nhiều, ôm chặt thân hình nhỏ bé của con gái đang run rẩy mà vô cùng đau lòng.

”Không có việc gì rồi, không có việc gì rồi, vừa rồi là do phụ thân không tốt, không nên thi triển thần công trước mặt con, về sau phụ thân sẽ không dùng tới thần công như vậy nữa.”

Một bên dụ dỗ con gái, một bên nhìn về phía ngọn lửa không tên sau khi tắt để lại một đám tro tàn, cho dù hắn hành tẩu giang hồ đã nhiều năm, nội tâm cũng không nhịn được than thở một tiếng.

Thật là đáng sợ!

Đây rốt cuộc là lực lượng gì?

Vân Khê so với hắn càng thêm kinh sợ, bởi vì nàng biết rõ lá bùa trong tay Tiểu Nguyệt Nha là từ đâu đến. Nữ nhân kia… đến cùng nàng ta là ai? Chỉ là một lá bùa đã có uy lực cường đại như vậy, nếu như nàng biến ra một nghìn, một vạn lá bùa như vậy, tới lúc đó còn chịu nổi sao?

Đúng rồi, nữ nhân kia đâu nhỉ?

”Đại ca, chuyện ở đây giao cho ngươi xử lý, ta đi tìm người!” Vân Khê đem một lọ đan dược ném cho Chiến Thiên Dực, kéo theo Long Thiên Tuyệt đi ra khỏi hiện trường.

Tại một chỗ khác của sơn cốc, Bắc Đường Tiên Dao và Hồng Vũ men theo ám hiệu lưu lại của Bắc Đường Tuấn một mạch tìm kiếm.

Càng đi sâu vào trong, thi thể ngổn ngang trên mặt đất càng nhiều, Bắc Đường Tiên Dao nhận ra mấy người trong số đó, đúng là thuộc hạ của đại ca.

Nguy rồi, đại ca có thể hay không…

Bắc Đường Tiên Dao không dám suy nghĩ tiếp.

”Hồng Vũ, chúng ta làm sao bây giờ? Ta sợ, đại ca có thể hay không đã…”

Hồng Vũ liếc mắt thấy vành mắt của Bắc Đường Tiên Dao đỏ bừng, an ủi:” Ngươi đừng có tự mình doạ mình, ta thấy đại ca của ngươi rất thông minh đấy, chắc sẽ không toi mạng đâu. Trên đường chúng ta đi vào, không phải là không nhìn thấy thi thể của hắn ư, chuyện này nói lên tỷ lệ hắn còn sống rất cao. Ngươi cẩn thận nghĩ lại đi, giữa ngươi và ca ca ngươi có ám hiệu khác để liên lạc hay không?

Sau khi Bắc Đường Tiên Dao bình ổn hỗn loạn suy nghĩ lại, mắt nàng sáng lên:”Có rồi! trên người của ta có một khoả đạn tín hiệu ca ca để lại, ca ca nói chỉ tại lúc ta gặp nguy hiểm đến tính mạng mới có thể sử dụng.”

Hồng Vũ tiếp nhận đạn tín hiệu nàng đưa qua, nghĩ nghĩ, rất nhanh bác bỏ:”Không được, đạn tín hiệu của ngươi cũng sẽ làm người khác chú ý mà tới đây.”

”Vì sao không được? Có thêm người tới cứu ca ca của ta, không phải là càng nắm chắc phần thắng sao?” Bắc Đường Tiên Dao khó hiểu.

Hồng Vũ bất đắc dĩ thở dài:”Ngươi ngốc à? Thân phận của ca ca ngươi là gì? Nếu hắn có thể quang minh chính đại xuất hiện ở đây, hắn còn cần phải lén lút như thế này sao?”

Bắc Đường Tiên Dao bừng tỉnh đại ngộ, ca ca thân là hoàng tộc tiền triều, vốn dĩ phải ở lại hoàng thành, hắn chưa được hoàng thượng cho phép, tự ý ly khai hoàng thành, đây chính là tử tội a!

”Ngươi nói rất đúng, ta không thể hại đại ca, chúng ta còn biện pháp khác không?”

Hồng Vũ yên lặng suy nghĩ, đúng lúc này, xa xa trên bầu trời, một đoàn yêu khí màu tím phóng lên.

” Đúng là nó.. thật tốt quá!” nàng vừa lộ ra thần sắc mừng rỡ, sau một khắc sắc mặt liền thay đổi, bởi vì nàng thấy đoàn yêu khí màu tím kia bị đóng băng, tiếp theo là bị thu vào một kim tháp.

Đáng tiếc! Nếu như nàng có được con yêu thú kia, có thể qua luyện

hoá nó mà khôi phục thực lực.. đúng rồi! Lúc nàng thoát khỏi Diễm cung, không cẩn thận để thoát một đám thú sủng của Cữu nhãn Thần quân, tuy chúng đã thay đổi hình dạng, nhưng nàng không có nhìn nhầm, mới vừa rồi nhìn thấy đúng là nó, có lẽ nó là một con trong đám thú sủng đó.

Thật tốt quá!

Nếu bọn chúng thường lui tới ở gần đây, thì nàng nhất định có thể tìm được càng nhiều yêu thú nữa!

” Tiên Dao, ngươi tới hộ pháp cho ta, ta có biện pháp tìm được ca ca của ngươi.”

Bắc Đường Tiên Dao nửa tin nửa ngờ, nhưng tình hình bây giờ ngoại trừ tin tưởng nàng ấy hình như cũng không có biện pháp khác.

Hồng Vũ khoanh chân ngồi xuống đất, trong miệng lặng im đọc chú ngữ, nàng đã từng theo Cửu Nhãn Thần Quân học hỏi, cho nên đối với thú sủng hắn nuôi dưỡng cũng cực kỳ hiểu rõ, nàng biết rõ chú ngữ của Cửu Nhãn Thần Quân khi triệu hoán thú sủng.

”Hồng Vũ, ngươi niệm cái gì trong miệng vậy?” Bắc Đường Tiên Dao kỳ quái, thấy nàng không trả lời, cũng không dám quấy rầy nữa.

Cũng không biết qua bao lâu, Bắc Đường Tiên Dao gần như tuyệt vọng, đột nhiên Hồng Vũ từ trên mặt đất đứng dậy, chỉ một ngón tay về hướng xa, ánh mắt nhấp nháy:” Ở đằng kia! Đi theo ta!”

Cổ thụ cành lá đan chen khó gỡ, không khí màu tím bao quanh.

Bắc Đường Tuấn và bốn gã thuộc hạ cuối cùng của hắn bị nhốt bên trong, còn bị cây mây quấn thân, đang giãy dụa trong đau khổ.

Bắc Đường Tuấn nhìn lướt qua xung quanh, có bốn con yêu thú đang nghỉ ngơi, ngay cả hít thở như bình thường hắn cũng không dám. Bốn con yêu thú này vừa mới nuốt chửng hết mười mấy thuộc hạ của hắn, còn có những nhóm tán tu vào trong sơn cốc lịch lãm rèn luyện cũng bị ăn sạch, không biết là vì ăn uống no rồi, hay là vì mệt mỏi mà ngủ, miễn cưỡng ngồi chồm hổm tại đó, ăn cũng không ăn, đi cũng không đi. Không biết đến khi nào mới tới phiên bọn hắn tiếp nhận hình phạt, đây mới chính là cách tra tấn người đáng sợ nhất a!

”Ca ca! ca ca!” Tiếng gọi của Bắc Đường Tiên Dao, đã phá vỡ sự yên lặng đáng sợ này.

Trong lòng Bắc Đường Tuấn thất kinh, làm sao nha đầu này lại tới đây? Không phải là đi tìm chết sao?

”Tiên Dao! Đi mau! Không được qua đây!”

”Không, ca ca, ta muốn cứu ca!”

Đúng lúc này thì bốn yêu thú đang ngồi đó bỗng có động tĩnh, sương mù màu tím chậm rãi tán đi, tại phía đông của cánh rừng, dần dần lộ ra thân ảnh của hai nữ tử.

Đáy lòng Bắc Đường Tuấn tức giận, hắn biết rõ, với tính tình nhát gan của muội muội hắn, không thể nào một mình một người tìm được tới tận đây.

”Hồng Vũ! Ngươi mau dẫn Tiên Dao rời khỏi chỗ này! Ở đây rất nguy hiểm! Tiên Dao không hiểu chuyện, chẳng lẽ ngươi cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra sao? Đi mau!”

Hồng Vũ không để ý đến hắn, tất cả lực chú ý của nàng đều đổ dồn

về bốn con yêu thú,, đôi mắt xinh đẹp sáng rỡ, người không biết còn tưởng nàng bị điên rồi.

”Các ngươi còn nhớ ta không? Nếu như không có ta, cả đời này của các ngươi cũng không có được cuộc sống tự do vui sướng như thời gian qua.”

Rõ ràng là nàng đang nói chuyện cùng với bốn con yêu thú kia!

Bắc Đường Tuấn và nhóm thuộc hạ của hắn thấy vậy đều sợ ngây người.

Bắc Đường Tiên Dao nhìn thấy cảnh bốn con yêu thú đồng loạt quay đầu, nhìn về phía các nàng, sức lực một chút cũng không còn, nói cũng không nói nổi câu nào, cả người liền ngất đi.

Hồng Vũ không để ý đến phản ứng của những người khác, vẫn cứ nhìn bốn con yêu thú nói tiếp:” Các ngươi nên biết năng lực của ta, cũng phải hiểu rõ tình cảnh hiện tại của các ngươi. Ngay lúc nãy, một đồng bọn của các ngươi, đã bị người ta đóng băng thu đi. Nếu lát nữa bọn hắn tìm ra được nhóm các ngươi, kết quả của các ngươi cũng không khác gì tên đồng bọn kia. Hiện tại ta có biện pháp cứu các ngươi, chỉ cần các ngươi hợp tác với ta, giúp ta khôi phục thực lực, ta đồng ý giúp các ngươi biến thành hình người, cho các ngươi ở đây lạc địa sinh căn*(rơi xuống đất rồi cắm rễ ở đó ý chỉ sẽ sinh sống ở nơi đó suốt đời), cũng sẽ không còn bị Cửu Nhãn Thần Quân khống chế. Như thế nào? Điều kiện của ta đủ mê người a?”

Bắc Đường Tuấn dùng sức chớp chớp mắt, nghĩ là mình nghe nhầm, đến cùng nữ nhân này đang muốn nói cái gì? Cái gì mà Cửu Nhãn Thần Quân?

Ngoài dự liệu của hắn, bốn con yêu thú chẳng những không phát

động công kích về phía hắn, còn ngược lại, chúng chậm rãi đi về phía nàng, tuy không nhìn thấy được vẻ mặt của bọn nó, nhưng lực lượng trói buộc trên người hắn càng ngày càng yếu bớt, hắn có thể cảm nhận được chúng đang ôn hoà lại. Chúng khuất phục rồi, Chúng khuất phục Hồng Vũ rồi!

Rốt cuốc nàng ấy là ai?

Chí ít có một điều hắn không nhìn lầm, từ lần đầu tiên gặp nàng, là hắn biết nàng ấy không phải người bình thường.

Hồng Vũ thuận lợi thu phục được bốn con yêu thú, yêu khí màu tím xung quanh đột nhiên biến mất, dây mây quấn quanh trên đám người Bắc Đường Tuấn cũng từ từ buông lỏng ra.

”Hồng Vũ, rốt cuộc ngươi là ai?” Bắc Đường Tuấn nghi hoặc nhìn chằm chằm nàng.

”Ngươi còn đứng đó hỏi ta là ai, không biết tranh thủ thời gian mang theo muội muội và thuộc hạ của ngươi rời khỏi đây. Những cao thủ kia rất nhanh sẽ truy đuổi đến, ta không đảm bảo bọn hắn có thể hay không phát giác ra cái gì…”

Tuy Bắc Đường Tuấn không cách nào cởi bỏ nghi hoặc trong lòng, nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới thân phận của mình không thể lộ ra ánh sáng, hắn đành phải nghe theo đề nghị của Hồng Vũ, ôm lấy muội muội, mang theo thuộc hạ nhanh chóng rút lui.

Sau khi bọn hắn rời đi không lâu, Vân Khê truy đuổi đến nơi này.

”Ở đây vừa mới có lực lượng kỳ quái chấn động, nhất định là từ người nữ nhân kia truyền ra.”

”Nàng ta là ai?” Long Thiên Tuyệt không hiểu hỏi.

” Vừa lúc ngươi rời đi bố trí trận pháp, ta và Tiểu Nguyệt Nha gặp nữ nhân này, trên người nàng có tổn thương, thương thế của nàng ta rất kỳ quái, ta không thể hiểu rõ. Nhưng mà ta thấy nàng ta thuận mắt, nên đưa cho nàng mấy khoả đan dược, giúp nàng ta trị thương. Nàng cho Tiểu Nguyệt Nha ba lá bùa giấy coi như hoàn lễ cho ta.” Nói đến đây, Long Thiên Tuyệt xấu hổ ho khan mấy tiếng, coi như muốn bưng bít chuyện lúc trước, Vân Khê tức giận liếc hắn, không có ý định tiếp tục so đo với hắn, nói tiếp:” Ta không tin lá bùa của nàng có thể hộ thân cứu mạng, nên cũng không đem nó để trong lòng, mãi cho đến khi Tiểu Nguyệt Nha đem ra sử dụng, uy lực của một lá bùa đó … ta dám khẳng định, lai lịch người này nhất định kỳ quặc, mặc kệ là địch hay bạn, ta đều phải tìm được nàng ấy!’

”May mà ta đã có chuẩn bị sớm, vì phòng ngừa yêu thú trốn thoát khỏi sơn cốc, nên xung quanh sơn cốc ta đều thiết hạ trận pháp. Một khi có người chạm đến trận pháp, chúng ta sẽ tìm được bọn hắn!”

Suy nghĩ của Long Thiên Tuyệt quả là rất chính xác.

Thời điểm đoàn người Hồng Vũ rời đi sơn cốc, chạm đến trận pháp, chỉ một thoáng, cao thủ của cả sơn đều bị động tĩnh của bọn hắn hấp dẫn.

”Chết tiệt, lại có thể bố trí trận pháp” Bắc Đường Tuấn không tự giác được quay đầu nhìn Hồng Vũ, thấy nàng không có biểu hiện bối rối, có lẽ nàng đã có biện pháp giải quyết.

”Hồng Vũ cô nương, ngươi có chủ ý gì không?” Thái độ của Bắc Đường Tuấn đối với nàng thay đổi rõ rệt.

Hồng Vũ suy nghĩ một phen, nói:” Trước mắt chỉ có một biện pháp

thôi, chúng ta chia ra bốn hướng, hai người một nhóm, đợi đến lúc ra khỏi cốc này sẽ tìm nơi hội họp, cứ để Tiên Dao đi với ta!”

Bắc Đường Tuấn chần chừ nhìn về phía muội muội đang bị hôn mê, có chút không yên lòng.

”Bọn hắn đã gặp ta và Tiên Dao rồi, nếu như ta và nàng tách ra, bọn hắn sẽ nghi ngờ ngay.” Hồng Vũ giải thích.

”Vậy nhờ ngươi chiếu cố Tiên Dao” Bắc Đường Tuấn hạ quyết tâm, đem muội muội giao cho nàng.

Bốn nhóm người, hướng về mỗi phương hướng khác nhau mà đi.

Vân Khê và Long Thiên Tuyệt lại tới chậm một bước.

”Thú vị” trên mặt Vân Khê hiện lên vẻ tươi cười, đã bao lâu rồi, không có cảm nhận được loại cảm giác kích thích nhiệt huyết sôi trào như thế này nhỉ?

”Thiên Tuyệt, ngươi trông coi trận pháp, mọi việc còn lại để ta xử lý!”

Long Thiên Tuyệt nhìn nàng, đáy mắt thâm tình:” Khê Nhi, đừng khinh thường. Người này lai lịch không rõ, cẩn thận vẫn hơn.”

”Yên tâm đi, ta cũng không phải dễ chọc!” Mang theo nụ cười tự tin, Vân Khê nghênh ngang rời đi.

Long Thiên Tuyệt đưa mắt nhìn thân ảnh nàng nhanh nhẹn ly khai, cúi đầu nhìn con gái nói:” Tiểu Nguyệt Nha, sau này con lớn lên đừng hiếu thắng như mẫu thân a, con gái quá ưu tú, con trai sao còn dám theo đuổi chứ? Con nói có phải không?”

Tiểu Nguyệt Nha ngây thơ chớp mắt mấy cái, căn bản là không hiểu hắn đang nói cái gì.

Quyển 8 - Chương 21: Phiên ngoại 21: Gặp mục tiêu

Edit: Mị, Tuyết Y

Beta: Sakura

Thu thập xong chiến trường, cao thủ Lôi gia mang theo đại công tử nhà mình né tránh đám người mà rời đi, Minh trưởng lão cảm thấy may mắn, may mắn Vân Khê đã sớm ly khai, Chiến trưởng lão cũng coi như là người có tâm địa lương thiện, không ra tay độc ác với đại công tử. Đáng tiếc đại công tử cũng không phải là người an phận, người ta đã hạ thủ lưu tình với hắn, hắn chẳng những không lĩnh tình, còn một đường hùng hùng hổ hổ. Cuối cùng không còn biện pháp hắn không nhịn được nữa đành một chưởng đánh cho đại công tử ngất xỉu, cho dù sau này đại công tử mang thù tìm hắn tính sổ, hắn cũng chấp nhận.

Chiến Thiên Dực dẫn theo đám cao thủ của Học Viện Vạn Hoàng đứng chờ tại chỗ, chờ giây lát, đột nhiên nghe được tiếng kêu cứu của nữ tử được truyền lại cách đó không xa.

”Các ngươi chờ ở đây, ta đi xem!”

”Dực, ta đi với ngươi!” Bách Lý Băng Tuyền nói.

”Ca ca, ta cũng muốn đi!”

Vì vậy ba người cùng chạy tới nơi phát ra tiếng kêu cứu.

”Cứu mạng ah! nhanh cứu chúng ta ——”

Chiến Thiên Dực nhìn thấy một đầu mảnh hổ, dưới móng vuốt của nó, một nữ tử bị bổ nhào ngã dưới đất, quần áo lộn xộn, trước ngực có vài chỗ bị móng vuốt của nó cào cho rách nát, chảy máu, một nữ tử khác, chính là nữ tử kêu cứu, không biết nhặt từ đâu một cây côn gỗ, đánh lung tung từng cái vào trên người nó. Nhưng mà mãnh hổ kia cũng không để ý đến nàng, chỉ chăm chăm nhìn đồ ăn trước mắt mình, há miệng muốn đem nàng tamột ngụm nuốt vào.

”Dừng lại!” Chiến Thiên Dực phẫn nộ quát lên một tiếng, ném phi kiếm trong tay ra đâm thẳng vào lưng hổ.

”Ngao———”

Lưng bỗng nhiên trúng kiếm, bị chọc giận, nó liều lĩnh hung ác cắn nữ tử phía dưới, trên đầu vai của nàng cứ thế mà cứng rắn cắn ra một miếng thịt, lộ luôn cả xương trắng.

”Ah–” nữ tử kêu lên một tiếng thảm thiết, vang tận trời xanh, đợi đến lúc âm thanh dừng lại thì nàng đã hôn mê rồi.

Chiến Thiên Dực hít vào một hơi, không muốn chính mình chẳng những không cứu được người ngược lại còn hại người ta bị thương. Nội tâm của hắn áy náy, không chút nào do dự, hắn bước nhanh xông lên trước, hai tay nắm lấy hai chân hổ, tay không tất sắt, lại có thể đem mãnh hổ nâng lên.

”ah——”

Nương theo tiếng quát của hắn, chỉ thấy trên bầu trời máu tươi như rót, nguyên một con hổ bị hắn xé làm hai nửa!

Nữ tử thứ hai nhìn thấy một màn này, bị doạ đến mặt trắng bệch, cũng bị hôn mê mà ngã trên mặt đất.

”Cô nương, cô nương?” Bách Lý Băng Tuyền ngồi xuống kiểm tra tình huống của hai người, nhìn Chiến Thiên Dực nói:” Dực, vị cô nương này bị thương không nhẹ, mau chóng tìm đại phu trị thương cho nàng càng sớm càng tốt.”

”Ca ca, chúng ta mau dẫn hai vị cô nương này trở lại Học Viện Vạn Hoàng a.”Alý lo lắng đánh giá nữ tử bị mãnh hổ cắn tổn thương, thầm nghĩ nếu vai của nàng cũng bị cắn như vậy, không biết có chịu được không?

Chiến Thiên Dực nhìn xung quanh, suy tư nói:” Băng Tuyền, trước tiên ngươi thoa cho cô này chút thuốc, ta đi tìm muội muội hỏi một chút, nếu nàng ấy đồng ý, chúng ta sẽ rời đi trước.”

Bách Lý Băng Tuyền nghe vậy liền nhíu mày có chút không vui:’ muội muội, muội muội, suốt ngày ngươi chỉ biết muội muội của ngươi. Ngươi là nam nhân, hiện tại là trưởng lão, sao chuyện gì cũng phải nghe theo muội muội ngươi vậy? Đây không phải chỉ là chuyện nhỏ sao? Chẳng lẽ ngươi không tự làm chủ được?”

Chiến Thiên Dực bị sặc, khuôn mặt lộ ra vẻ xấu hổ: “ Nói cũng không thể nói như vậy chứ, ta…”

“Tẩu tử, tẩu cũng đừng trách ca ca muội, ca ca muội chính là một người trọng tình trọng nghĩa như thế mà” A lý nét mặt tươi cười hề hề, lại quay đầu nói với Chiến Thiên Dực. “Ca ca, ca cũng thật là, đã biết rõ tẩu tử quan tâm để ý đến ca,vậy mà ở trước mặt tẩu tẩu ca còn luôn nhắc đến những nữ nhân khác, tẩu tử không tức giận mới lạ đó.”

“Khê nhi nàng ấy không phải là những nữ nhân khác.” Đối mặt với hai nữ nhân mình quan tâm nhất trước mắt, Chiến Thiên Dực cảm giác rất vô lực.

“ Nhưng mà nàng ấy cũng không phải thê tử của ca, muội muội ruột của ca… Nếu như muội là tẩu tử, nhìn thấy người trong lòng mình xem nữ nhân khác còn quan trọng hơn cả mình, muội cũng sẽ ghen! Tẩu tử, tẩu nói có đúng không?” A Lý dí dỏm nháy mắt ra hiệu với Bách Lý Băng Tuyền, rốt cuộc dụ dỗ được Băng mỹ nhân cười vang lên rồi.

“Một đại nam nhân như chàng đó ah, còn không hiểu nhân tình bằng một tiểu nha đầu nữa!” Bách Lý Băng Tuyền thở dài một tiếng, nói “Ta cũng biết Khê nhi muội muội đối với chúng ta ân trọng như núi, giống như là thân nhân của chúng ta vậy, nhưng nàng ấy dù sao cũng là thê tử của người khác, chàng cứ luôn tùy tùy tiện tiện như vậy, không có chút kiêng kỵ gì với nàng ấy, Long gia chủ người ta sẽ nghĩ như thế nào?”

“Cho dù là, hiện giờ muội thấy trượng phu của Vân tỷ tỷ cũng không phải là đèn cạn dầu *[ý không phải là người ngu ngốc lỗ mãng]*, quá mức ghen tuông! Nhưng vạn nhất một ngày nào đó hắn lại giống như tẩu tử, ăn giấm chua với ca ca người, đến lúc đó ca ca người thế nhưng mà không giải thích được rõ ràng lắm đâu!” Nói xong, A Lý đáng yêu giả làm một mặt quỷ, le lưỡi, chọc cho trên mặt Chiến Thiên Dực và Bách Lý Băng Tuyền đều nở nụ cười.

“Tiểu quỷ linh tinh!” Bách Lý Băng Tuyền phun ra một câu nói nàng, nhưng trong lòng lại ngọt ngào.

Chiến Thiên Dực cảm khái nhìn qua muội muội, sớm đã quên chuyện vừa phát sinh, có thể một lần nữa được nhìn thấy nét mặt tươi cười ngây thơ hồn nhiên thường xuyên nở rộ của muội muội, hắn đã

không còn đòi hỏi gì nữa rồi.

“Được được được, các muội nói đều đúng hết, là lỗi của ta! Ta đầu hàng được chưa?” Hắn giơ hai tay đầu hàng, nhìn thấy hai nữ nhân cười đến mức thoải mái, hắn không biết có bao nhiêu vui mừng.

Đáng tiếc, bọn hắn muốn rời khỏi sơn cốc, cũng không dễ dàng như vậy. Lúc rời khỏi sơn cốc, bọn hắn khuấy động trận pháp, vẫn thu hút chú ý dẫn Vân Khê tới.

“Đại ca, các huynh đây là muốn đi đâu?” Vân Khê đánh giá bọn họ một phen, phát hiện trong đám bọn họ có hai gương mặt lạ lẫm, là hai nữ tử, cả hai đều hôn mê, một người trong đó ở đầu vai bị trọng thương đến mức huyết nhục mơ hồ. Đầu tóc hai người rối bời, che lại hơn phân nửa khuôn mặt, cho nên trong khoảng thời gian ngắn nàng không thấy rõ được bộ dạng của hai người đó, chỉ nhìn quần áo trên người hai người các nàng, thì có lẽ chỉ là nữ tử nhà bình thường.

“Muội tử, bọn huynh vừa mới cứu hai vị nữ tử, vị cô nương này bị hổ dữ cắn bị thương, huynh phải mau mau mang nàng đi tìm đại phu trị liệu. Thời gian cấp bách, nên chưa kịp nói với muội một tiếng.” Chiến Thiên Dực có chút xin lỗi nói.

“Thiên Tuyệt vì phòng ngừa yêu thú chạy khỏi sơn cốc, ở bốn phía sơn cốc đều cài trận pháp, trước tiên các huynh chờ một chút đã, muội tin Thiên Tuyệt rất nhanh sẽ tới đây. Chờ huynh ấy đến rồi, muội bảo huynh ấy giải trận pháp, rồi tiễn các huynh ra ngoài.” Vân Khê vừa nói, một mặt lại dạo bước về hướng nữ tử bị thương kia.

“Ta vừa mới đắp cho nàng chút thuốc, cho dù thương thế của nàng có khỏi, thì cũng sợ là phải để lại sẹo rồi.” Bách Lý Băng Tuyền thấy nàng đi tới thì không khỏi lên tiếng nói.

“Để muội nhìn xem.” Vân Khê đến gần, trước tiên nhìn thoáng qua miệng vết thương của nàng ta, sau đó đưa tay, chậm rãi gạt tóc đang che khuất mặt nàng ra.

Đó là một gương mặt cực kỳ bình thường, không phải người nàng muốn tìm!

Nàng thất vọng mà buông thả tóc xuống lần nữa, người kia có phải là nữ nhân còn lại hay không?

Nàng lại đi kiểm tra một nữ tử khác, cũng đồng dạng là một khuôn mặt bình thường không thể bình thường hơn nữa, cho dù bỏ vào trong một đám người đều sẽ bị mọi người tự động bỏ qua.

“Trên người nàng kia có lá bùa lợi hại như vậy, làm sao có thể bị một con hổ dữ cắn bị thương chứ? Xem ra là muội nghĩ nhiều rồi…” Vân Khê xoay người rời khỏi, ở phía sau nàng, nữ tử đang hôn mê kia khẩn trương nắm chặt nắm đấm, gồng chặt thân thể không nhịn được mà run rẩy.

Không bao lâu, Long Thiên Tuyệt đã đến.

Những cao thủ của hắn cũng ào ạt mà xuất hiện ở lối ra sơn cốc, đối với bọn họ mà nói, thu hoạch hôm nay đã đủ rồi, tiếp tục ở lại đây cũng không ích lợi gì nữa.

“Trận pháp này lợi hại như thế sao? Làm sao ta không nhìn ra được chứ?”

“Trận pháp cao minh chân chính làm sao mà người nào cũng có thể tùy tiện nhìn ra chứ? Chúng ta lại nhìn xem hắn phá trận như thế nào!”

Vân Khê không nghĩ tới, trận pháp của Long Thiên Tuyệt lại dẫn tới nhiều cao thủ chú ý như vậy, trong lòng nàng cũng đắc ý, luận về khả năng bố trí trận pháp, trong thiên hạ này chỉ sợ còn không có người nào có thể bì kịp với Thiên Tuyệt đâu, nhất là những năm gần đây hắn lại nghiên cứu sâu xa, rất có kiến giải và kinh nghiệm của mình, đôi khi ngay cả nàng đều không hiểu rõ ảo diệu bên trong.

Dưới sự chăm chú của mọi người, Long Thiên Tuyệt cầm một viên đá trong tay, đầu ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, nhẹ nhàng thoải mái mà bay ra ngoài. Quỹ tích viên đá vạch ra, liên tục đập vào mấy cây cổ thụ ở lối ra, chỉ thoáng chốc, vật đổi sao dời, cổ thụ rõ ràng đang sừng sừng đứng một chỗ trên mặt đất, ngay lúc đó bỗng nhiên biến hóa vị trí.

Có người thử dịch bước về hướng lối ra, một bước, hai bước…

“Ta ra ngoài rồi! Ta thật sự ra ngoài rồi!”

Trận pháp đã được phá.

Long Thiên Tuyệt giương môi lên, một tay nắm lấy nữ nhi, lạnh nhạt như thế, phảng phất không có phát sinh chuyện gì cả.

Tiểu Nguyệt Nha sùng bái vỗ tay: “Phụ thân thật giỏi!…”

Trận pháp đã được giải, mọi người lại lục tục đi ra sơn cốc.

Vân Khê kiểm tra một đám người đi ra sơn cốc, không buông tha bất kỳ một nhân vật khả nghi nào, đáng tiếc mục tiêu của nàng chỉ khóa chặt trên hai người nữ tử, cho nên bọn người Bắc Đường Tuấn rất dễ dàng mà trà trộn đi ra ngoài.

Một đoàn người Chiến Thiên Dực cũng đã đi ra, chỉ có hai phu thê Vân Khê tiếp tục ở lại sơn cốc, tìm kiếm tung tích yêu thú.

Vân Khê rất thất vọng, nguyên bản còn cho rằng mình gặp được đối thủ mạng mẽ, cuối cùng cũng có thể đánh một trận lớn rồi. Không ngờ một phen nhiệt tình của mình, lại bị thời gian từ từ làm nguội lạnh,cuối cùng thì nàng cũng mất hết hứng thú.

“Rốt cuộc là sai sót ở đâu chứ?” Vân Khê nghĩ lại cảm thấy mình dường như sơ sót chỗ nào đó, bằng không thì làm sao mà không tìm thấy người chứ? Hai nữ nhân sống sờ sờ, chẳng lẽ còn có thể không cánh mà bay?

Hai nữ nhân…

Vân Khê đột nhiên vỗ thật mạnh vào trán mình, làm sao mà nàng lơ là như thế chứ, thế mà lại trơ mắt nhìn người ta chạy trốn dưới mí mắt mình?

Làm sao nàng không nghĩ đến sớm chứ? Đây là chỗ nào? Nơi nguy hiểm mãnh thú qua lại!

Hai nữ tử bình thường như vậy, làm sao có thể vô duyên vô cớ mà xuất hiện ở nơi nguy hiểm như thế này chứ, các nàng không phải là tự đi tìm cái chết sao?

Hơn nữa, trước đó có nhiều mãnh thú qua lại như vậy, các nàng sớm không bị thương muộn không bị thương, lại trùng hợp lúc mãnh thú đều bị đánh lui mới bị thương, thế thì cũng quá bất thường rồi.

“Muội biết các nàng ở đâu rồi, chúng ta mau mau đuổi theo, hy vọng còn kịp!”

Ngoài sơn cốc, hai con khoái mã chạy lên như bay, ngồi ở trên lưng ngựa, theo thứ tự một trước một sau là một nam một nữ dáng vẻ vội vàng chạy về hướng ngược lại của sơn cốc. Nam tử áo bào màu bạc,tóc đen, đẹp như trích tiên, nữ tử một thân váy tím lãnh ngạo như sương.

Một đoàn người Chiến Thiên Dực rời khỏi sơn cốc không lâu, xa xa phía trước đã trông thấy hai người đang đến, thân ảnh quen thuộc, rất sống động. Lúc đến gần, Chiến Thiên Dực dừng bước, theo bản năng mà ngoái đầu nhìn lại về phía Bách Lý Băng Tuyền lộ ra vẻ lo lắng.

Thời gian trôi qua gần nửa năm rồi, bọn họ luôn luôn cố gắng hết sức tránh né những người khác một chút, nhưng mà hết lần này đến lần khác có vài người lơ đãng mà bất ngờ xuất hiện trước mặt bọn họ.

Hai người cùng nhau quay đầu nhìn về phía A Lý, trong mắt chứa đầu thần sắc lo lắng